MỖI TUẦN TA CÓ MỘT NGHỀ MỚI

Tác giả: Võ Hữu

Thể loại: Đô Thị, Hệ Thống, Sảng Văn

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Truyện thuộc nhóm MBMH (Thánh Thiên Tiên Vực)

Thể nghiệm tài xế DiDi, ban thưởng một chiếc xe Pagani Zonda.

Thể nghiệm giảng viên đại học, ban thưởng mười tòa nhà.

Thể nghiệm ông chủ, ban thưởng 1 tỷ.

Thể nghiệm . . .

Truyện về hệ thống thích hợp để đọc giải trí, xả stress...

Mục lục

Chương 1. Hệ Thống Thể Nghiệm Mọi Nghề Nghiệp
Chương 2. Người Đẹp Chỉ Xứng Với Người Giàu
Chương 3. Yêu Cầu Của Khách Sạn
Chương 4. Lâm Dật Sẽ Tha Thứ Cho Tôi
Chương 5. Làm Sao Cô Biết Kỹ Thuật Của Tôi Không Bằng Cô?
Chương 6. Faw Không Chạy Được, Đổi Sang Chiếc Xe Này
Chương 7. Mười Cái Squats Cũng Không Có Vấn Đề Gì
Chương 8. Có Phải Nên Thực Hiện Lời Hứa Hay Không?
Chương 9. Đang Ngồi Trong Nhà Thì Cha Vợ Từ Trên Trời Rơi Xuống
Chương 10. Chiếc Pagani dưới tầng là của ai?
Chương 11. Trong Nhà Chỉ Có Một Mình Chị
Chương 12. Lãnh địa tư nhân
Chương 13. Sao Cô Dám Đe Dọa Tôi?
Chương 14. Xe Chỉ Có Hai Chỗ Ngồi
Chương 15. Không Phải Xe Của Tôi Có Hai Chỗ Sao?
Chương 16. Ha Ha Mẹ Ngươi Cái Búa Ấy
Chương 17. Thần Hào Xuất Chinh, Không Còn Một Ngọn Cỏ
Chương 18. Lấy Ở Đâu Ra Cảm Giác Ưu Việt?
Chương 19. Mẹ Nó, Tâm Tính Mình Muốn Suy Sụp!
Chương 20. Hội Viện Kim Cương
Chương 21. Hồng Trần Cuồn Cuộn Ba Chén Rượu, Đại Nghiệp Nghìn Thu Một Ấm Trà
Chương 22. Lâm tổng là ông chủ ở đây.
Chương 23. Dùng Xe Thể Thao Lái Didi, Người Nào Thấy Cũng Đều Ngớ Ngẩn
Chương 24. Kéo Rèm Cửa Sổ Lại
Chương 25. Đều Là Người Trưởng Thành, Chúng Ta Đều Hiểu
Chương 26. Tưởng ông đây thiếu tiền sao?
Chương 27. Anh ta chính là tài xế xe não tàn
Chương 28. Người Theo Đuổi Kỷ Khuynh Nhan
Chương 29. Chạy Xe Didi Chỉ Là Giải Trí
Chương 30. Bọn Họ Dám Ngăn Cản Xe Anh Sao?
Chương 31. Anh Mua Lại Toàn Bộ Cửu Châu Các
Chương 32. Đi Gọi Vương Thiên Long Tới Đây

Chương 33. Tôi Thật Sự Là Cổ Đông Của Didi
Chương 34. Bị Dừng Hoạt Động
Chương 35. Liền Mạch Không Kẽ Hở
Chương 36. Porsche Của Anh Chặn Đường Tôi
Chương 37. Sốt Ruột Vậy Làm Cái Lông Gì?
Chương 38. Bikini Có Vẻ Thích Hợp Với Em Nhất
Chương 39. Ai Nói Không Mua? Nhất Định Phải Mua!
Chương 40. Sắp phun máu mũi rồi!
Chương 41. Khen Thưởng Bến Cảng Vọng Giang
Chương 42. Có Vẻ Giống Bitch
Chương 43. Các Người Nói Xem Phải Bồi Thường Thế Nào Đây?
Chương 44. Lúc Bị Sét Đánh, Dễ Dàng Liên Lụy Đến Mẹ
Chương 45. Dã Tâm Của Lâm Dật!
Chương 46. Bước Đầu Tiên Của Hoành Vĩ Lam Đồ
Chương 47. Chỉ Anh Mới Có Thể Nhìn, Không Thể Cho Người Khác Nhìn?
Chương 48. Hàng Đã Đưa Đến, Xin Ngài Ký Nhận
Chương 49. Em Không Cần Giúp Anh Nói Dối
Chương 50. Đồ của anh là giả
Chương 51. Châu Phi Cũng Lưu Hành Đấu Địa Chủ Sao?
Chương 52. Tôi Chính Là Tài Xế Didi Tới Đón Cô
Chương 53. Đây Mới Là Cuộc Sống
Chương 54. Để Tôi Xem Thể Diện Của Anh Ta Bao Lớn
Chương 55. Lâm Tổng! Ngài Đã Tới!
Chương 56. Ngay cả Tần thiếu mà cũng dám giáo huấn.
Chương 57. Nhất định phải có cơm chiên trứng.
Chương 58. Có Người Bắt Tôi Quỳ Xuống, Anh Nói Nên Làm Cái Gì?
Chương 59. Đi Châu Phi Đi
Chương 60. Anh Mau Tới Đi, Em Sợ Hãi
Chương 61. Tôi Thưởng Cho Anh Cái Hỏa Tiễn
Chương 62. Mỹ Nữ Trên Xe FAW
Chương 63. Quả Thật Có Hơi Quá
Chương 64. Thanh Niên Trẻ Tuổi Thường Thích Ra Vẻ
Chương 65. Luận Tán Gái, Anh Chính Là Người Giỏi Nhất!
Chương 66. Thật Sự Rất Mềm, Không Có Một Chút Mỡ Nào
Chương 67. Đứa Trẻ Cần Được Nuôi Dưỡng Và Ăn Uống No đủ.
Chương 68. Quyên góp 100 triệu
Chương 69. Một Tỉ Tiền Từ Thiện Của Anh Bao Giờ Chuyển Vào Tài Khoản?

Chương 70. Không Cho Cơ Hội Tinh Tướng
Chương 71. Thì Ra Em Thích Nhỏ
Chương 72. Phiếu Xăng Dầu Của Anh, Tôi Lấy Hết
Chương 73. Lấy Hết Đi, Cũng Không Bao Nhiêu Tiền
Chương 74. Maserati Cũng Tính Là Thương Hiệu Nhỏ Sao?
Chương 75. Nghề Nghiệp Mới!
Chương 76. Phong Cách Lộn Xộn
Chương 77. Anh Đuổi Theo Bọn Họ!
Chương 78. Anh Hung Dữ Với Em Làm Gì
Chương 79. Để Cho Anh Chết Rõ Ràng
Chương 80. Liếc Mắt Đưa Tình Trước Đồn Công An
Chương 81. Ban Thưởng?
Chương 82. Nhiệm Vụ Cuối Cùng
Chương 83. Xe Hỏng, Hệ Thống Làm Mát Không Tốt
Chương 84. Chín Căn Biệt Thự Đều Là Của Tôi Nên Cũng Không Tính Là Xông Vào Nhà Dân
Chương 85. Tại Sao Lại Phải Cân Nhắc Tính Năng So Sánh Giá Cả? Không Cần Thiết!
Chương 86. Xe Lykan Phải Gắn Biển Số Như Thế Nào Mới Thích Hợp?
Chương 87. Đây Là Nhà Hàng Của Tần Thiếu Gia
Chương 88. Bức Này Đều Bị Kiều Tử Hào Trang
Chương 89. Tần Thiếu Sẽ Đến Chúc Rượu
Chương 90. Anh Đừng Hiểu Lầm, Tôi Nói Anh Rể, Không Phải Là Anh
Chương 91. Quả Thực Quá Trâu Bò!
Chương 92. Lâm Tổng, Tiền Này Tôi Có Thể Thu Không?
Chương 93. Không Thể Kìm Được, Phải Làm Sao Đây
Chương 94. Tô Cách Ra Oai Phủ Đầu
Chương 95. Nước Uống Cho Quý Bà Đang Giảm Giá
Chương 96. Lúc Tôi Lái Lykan Còn Không Tinh Tướng Như Cô
Chương 97. Dã Tâm Của Lâm Dật
Chương 98. Rốt Cuộc Ông Chủ Muốn Cưa Cô Nào
Chương 99. Nước Uống Cho Quý Bà Mua Không Uổng Phí
Chương 100. Đây Là Lời Lẽ Lang Sói Cỡ Nào
Chương 101. Nhàn Rỗi Không Có Chuyện Gì, Thì Về Nhà Chăm Cháu Trai Đi
Chương 102. Uống Hai Thùng Cũng Không Có Vấn Đề Gì
Chương 103. Trí Nhớ Cấp Bậc Đại Sư!
Chương 104. Tôi Còn Tưởng Là Bằng Cấp Mẫu Giáo Đấy

Chương 105. Vậy Để Tôi Tới Làm Đi
Chương 106. Nhân Vật Cấp Bậc Đại Thần
Chương 107. Đại Quốc Trọng Khí, Nước Nhà Tình Hoài
Chương 108. Đối Mặt Với Một Làn Sóng
Chương 109. Sắp Mãn Kinh Rồi Còn Có Người Theo Đuổi?
Chương 110. Các Người Bị Đuổi Rồi
Chương 111. Cho Anh Nếm Thử Son Môi Hương Xoài
Chương 112. Cao Ốc Song Tử!
Chương 113. Cô Rất Vui Sao
Chương 114. Tôi Là Lâm Dật
Chương 115. Lần Tiếp Xúc Thân Mật Đầu Tiên
Chương 116. Người Ta Xấu Hổ Mà
Chương 117. Hoa Hậu Giảng Đường
Chương 118. Anh Ấy Chính Là Lâm Tiên Sinh, Người Đã Mua Toà Tháp Đôi Song Tử
Chương 119. Thần Tượng Của Muôn Người, Hình Mẫu Đàn Ông Lý Tưởng Của Bao Thiếu Nữ
Chương 120. Đừng dao động Bitch
Chương 121. Cậu Chơi Liên Minh À?
Chương 122. Mặc Cho Cậu Xem!
Chương 123. Đến Phòng Của Chị
Chương 124. Người Đưa Tới Cửa Rồi Còn Không Muốn, Sợ Cái Gì?
Chương 125. Muốn Chết Thì Nhảy Nhanh Đi!
Chương 126. Trâu Bò, Lại Còn Muốn Dùng Chút Thủ Đoạn?
Chương 127. Giúp Con Mẹ Ông Ấy Đông Qua
Chương 128. Đúng Là Đồi Phong Bại Tục
Chương 129. Tiền, Chỉ Là Con Số Mà Thôi
Chương 130. Tại Sao Quen Vậy Nhỉ?
Chương 131. Bà Chị, Muốn Dời Mộ Hả?
Chương 132. Toà Tháp Đôi Song Tử Đúng Là Của Tôi
Chương 133. Muôn Người Muôn Vẻ, Đều Có Thể Thu Hết Vào Trong Ánh Mắt
Chương 134. Lần Sau Tôi Sẽ Nhẹ Chân
Chương 135. Đàn Ông Cần Phải Bồi Bổ
Chương 136. Chiếc Xe Koenigsegg RS Này Là Của Ai?
Chương 137. Có Tiền Còn Sợ Không Xài Được Sao?
Chương 138. Ngẫu Nhiên Gặp Bạn Trai Cũ
Chương 139. Khách Sạn Này Là Của Tôi, Trả Tiền Gì Chứ?
Chương 140. Đơn Đặt Hàng Đầu Tiên Của Nghề Nghiệp Mới
Chương 141. Bồi Thường Hơi Ít

Chương 142. Làm Sao Cậu Biết Tôi Chưa Từng Luyện Qua?
Chương 143. Tôi Là Thiên Tú Quất Hữu Kinh
Chương 144. Tôi Là Vương Giả 50 Sao, Tất Cả Đều Là Ba Con Số
Chương 145. Nợ Tiền Của Chúng Ta, Mau Thu Xếp Trả
Chương 146. Con Hàng Này Còn Nợ Tiền Của Chúng Ta?
Chương 147. Trang Bức Ở Trước Mặt Tao, Bọn Mày Có Tư Cách Sao?
Chương 148. Phụ Nữ Nói Một Lời, Tứ Mã Nan Truy
Chương 149. Bánh Quy Của Em Ăn Rất Ngon
Chương 150. Anh Mua Lại Bãi Biển Nguyệt Lượng Loan
Chương 151. Tôi Còn Cần Phấn Đấu Hay Sao?
Chương 152. Có Phải Cậu Kiếm Lời Chênh Lệch Giá
Chương 153. Mua Một Chiếc Ferrari 812?
Chương 154. Không Nhiều Không Nhiều, Trả Thẳng Là Được
Chương 155. Tiền Mặt Hay Quẹt Thẻ
Chương 156. Biết Sai Có Tác Dụng Chó Gì?
Chương 157. Người Cùng Cấp Bậc Với Tần Thiếu
Chương 158. Cô Nhìn Lầm Rồi, Là 1,5 Tỷ
Chương 159. Ngày Mai Làm Đồ Ăn Ngon Cho Em!
Chương 160. Thành Quả Bị Đánh Cắp
Chương 161. Nhìn Thấy Cơ Bụng Tám Múi Của Anh, Đột Nhiên Không Thấy Nóng Nữa
Chương 162. Ai Đã Nuông Chiều Tật Xấu Của Anh?
Chương 163. Một Chiếc Audi A6, Mà Đã Khiến Anh Ngông Cuồng Vậy Sao?
Chương 164. Phú Nhị Đại Đều Thích Vận Động
Chương 165. Cô Thuộc Nội Khố Sao
Chương 166. Đợi 15 Năm Sau
Chương 167. Còn Chưa Có Kết Hôn, Phải Chú Ý An Toàn
Chương 168. Đứa Nhỏ Lâm Dật Này Không Tệ!
Chương 169. Anh Xem Thường Em Đó
Chương 170. Không Mặc Gì Là Đẹp Mắt Nhất
Chương 171. Đi Dựng Ngược Ngôi Mộ Của Ông Nội Làm Sàn Nhảy
Chương 172. Không Phải Là Nam Thư Ký Của Chị Sao
Chương 173. Chim Theo Loan Phượng Bay Vút Lên Cao, Người Bạn Hiền Lương Tự Hào Đồng Hành
Chương 174. Nhóm Ba Người Của Tập Đoàn Lăng Vân
Chương 175. Phần Thưởng Hệ Thống Đặc Biệt
Chương 176. Mùi Vị Trà Xanh Hơi Nồng
Chương 177. Tôi Còn Tưởng Là Bentley

Chương 178. Con Mẹ Nó, Ngươi Biết Cái Gì Là Mất Mặt Không
Chương 179. Đụng Phải Việc, Anh Đền Không Nổi
Chương 180. Cảnh Tượng Xấu Hổ
Chương 181. Thay Đổi Mục Tiêu
Chương 182. Khoa Chỉnh Hình Nước Đức Hoan Nghênh Anh
Chương 183. Viết Giùm Luận Văn
Chương 184. Tùy Tùy Tiện Tiện Bị Xanh Lè
Chương 185. Dựa Vào Đâu Mà Anh Ưu Tú Như Vậy
Chương 186. Luận Văn Của Lâm Dật Sẽ Bị Phun Nước Bọt
Chương 187. Thảo Luận Thế Nào?
Chương 188. Hắc Thủ Phía Sau Ngành Công Nghệ Chip
Chương 189. Kế Hoạch Của Lâm Dật
Chương 190. Giống Như Bị Bao Nuôi!
Chương 191. Anh Dám Lừa Gạt Tôi
Chương 192. Nếu Cuộc Sống Hiện Tại An Ổn, Có Ai Lại Muốn Lang Bạt Kỳ Hồ
Chương 193. Thuận Tiện Sa Thải Hai Người Các Người
Chương 194. Sớm Mở Ra Nghề Nghiệp Mới
Chương 195. Coi Như Duyên Phận, Thì Cũng Là Nghiệt Duyên
Chương 196. Ài, Tôi Rốt Cuộc Tính Sai
Chương 197. Nhìn Một Cái Là Có Thể Đẻ Con
Chương 198. Range Rover Của Ông Anh So Được Sao?
Chương 199. Không Phải Anh Muốn Bắt Tay Cô Ấy Sao, Tôi Sẽ Cho Anh Cơ Hội.
Chương 200. Cao Thủ Giả Vờ Không Chớp Mắt
Chương 201. Trong Kịch Bản Không Có Đoạn Này!
Chương 202. Lập Kế Hoạch Ở Phía Sau, Quyết Thắng Ngoài Ngàn Dặm
Chương 203. Anh Đang Khảo Sát Ở Châu Phi
Chương 204. Tìm Lãnh Đạo Của Các Người Đến Đây, Tôi Muốn Khiếu Nại
Chương 205. Chớ Lấn Thiếu Nữ Phẳng!
Chương 206. Theo Lâm Dật Lăn Lộn, Giữ Tính Mạng Là Việc Quan Trọng
Chương 207. Lái Xe BYD Mà Còn Ngang Tàng!
Chương 208. Đồ Thần Chứng Đạo!
Chương 209. Lâm Dật Thiên Mã Hành Không
Chương 210. Hội Giao Lưu Nghiên Cứu Và Thảo Luận Của Giới Lão Tài Xế Lần Thứ Nhất
Chương 211. Kỷ Khuynh Nhan, Em Thật Là Kém!

Chương 212. Phụ Nữ Đã Có Gia Đình, Chồng Đều Thích Đi Công Tác.
Chương 213. Đừng Nhìn Quảng Cáo, Nhìn Hiệu Quả Đi
Chương 214. Cũng Chỉ Là Trung Bình
Chương 215. Đấu Đàn!
Chương 216. Kỹ Kinh Tứ Tọa
Chương 217. Tiểu Ca Chạy Vặt Này Đúng Là Quá Trâu Bò
Chương 218. Anh Ấy Còn Có Thể Chơi Cello?
Chương 219. Hai Trăm Nghìn Một Tháng, Sau Này Cậu Theo Tôi Đi
Chương 220. Hoạt Động Hai Đường Của Cisco
Chương 221. Số Tiền Lớn Để Sinh Con
Chương 222. Coi Như Là Lợn Mẹ Đều Có Thể Bị Chơi Chết
Chương 223. Vương Oánh Khóc Lóc Kể Lể
Chương 224. Còn Chưa Có Lưu Lại?
Chương 225. Thật Mẹ Nó Phá Hủy Tam Quan
Chương 226. Mẹ Nó, Ai Dám Động Vào Anh Em Của Tần Hán Tôi!
Chương 227. Cờ Đỏ Không Thẳng, Cờ Màu Không Bay
Chương 228. Anh Biết Giả Làm Người Giàu Có Không?
Chương 229. Sao Lại To Lên?
Chương 230. Không Thể Khiêm Tốn Hơn Nữa
Chương 231. Đồng Hồ Là Hàng Thật
Chương 232. Tôi Là Phó Hiệu Trưởng
Chương 233. Tôi Gọi Điện Thoại Cho Anh Ta
Chương 234. Cảm Ơn Mọi Người Đã Đến Ủng Hộ Cho Chúng Tôi
Chương 235. Các Em Nhiều Người Như Vậy, Thầy Chịu Không Nổi
Chương 236. Nếu Anh Ấy Là Điểu Ti(*), Thế Thì Anh Là Thứ Gì Chứ?
Chương 237. Chị Cũng Không Phải Là Mì Ăn Liền
Chương 238. Đánh Bạo Anh Ta Không Phải Là Được Rồi Sao
Chương 239. Các Người Cho Rằng Lâm Dật Tôi Ăn Chay Sao?
Chương 240. Dùng Cách Này Với Lâm Dật Tôi Sao?
Chương 241. Tôi Từng Cầm Qua Chức Vô Địch
Chương 242. Cảm Xúc Cũng Không Tệ Lắm Phải Không
Chương 243. IQ Biến Thành Dao Phay Rồi Sao
Chương 244. Trước Đây Tôi Chưa Từng Tiếp Xúc Qua Taekwondo
Chương 245. Cú Đá Xoay Tuyệt Đẹp
Chương 246. Thầy Ấy Là Người Đàn Ông Mà Cậu Vĩnh Viễn Không Thể Chiếm Được
Chương 247. Cách Để Kỷ Khuynh Nhan Quản Tốt Miệng
Chương 248. Câu Chuyện Nhỏ Ăn Với Cơm!

Chương 249. Học Tỷ Của Em Đã Lên Tiếng, Ai Dám Không Nghe Theo
Chương 250. Em Muốn Đi Bơi, Anh Có Muốn Bơi Cùng Em Không?
Chương 251. Kiêu Ngạo Cũng Đáng Yêu
Chương 252. Giáo Viên Thể Dục Không Hiểu Sao Lại Sinh Bệnh
Chương 253. Đẹp Đến Không Gì Sánh Được
Chương 254. Cô Ấy Là Chủ Tịch Tập Đoàn Triều Dương
Chương 255. Thiếu Phụ Và Thiếu Nữ Khác Nhau
Chương 256. Mẹ Cậu Đang Ở Trong Phòng Tôi
Chương 257. Tôi Muốn Theo Đuổi Kỷ Khuynh Nhan, Anh Hãy Tránh Đi
Chương 258. Lại Hiện Ra Thao Tác Cợt Nhả
Chương 259. Niềm Vui Nho Nhỏ Của Kỷ Khuynh Nhan
Chương 260. Xinh Đẹp Có Làm Được Cái Gì, Tắt Đèn Đều Như Nhau
Chương 261. Có Cần Thêm Lò Hỏa Táng Hay Không, Giúp Cậu Chuẩn Bị Cái Giường Ngủ Luôn?
Chương 262. Bắt Uống Nước Trong Bể Bơi
Chương 263. Thấy Tốt Thì Lấy Đi, Đừng Gây Sự Không Thoải Mái
Chương 264. Cùng Đánh Chó Xuống Tràng
Chương 265. Đến Từ Bạn Học Nữ Yêu Mến
Chương 266. Ảnh Hưởng Sâu Xa Đối Với Sự Nghiệp Giáo Dục
Chương 267. Ngoại Trừ Hiến Pháp, Không Ai Có Thể Khống Chế Được Anh
Chương 268. Có Người Gọi Là Hàn Việt, Nhớ Trọng Điểm Chiếu Cố
Chương 269. Nào Có Được Bồi Thường Tiền, Còn Phải Sám Hối Đây?
Chương 270. Chơi Trò Chơi Trong Văn Phòng
Chương 271. Không Chơi Game Thì Chơi Cái Gì? Chơi Cô?
Chương 272. Thầy Lâm, Sao Thầy Lại Ở Đây?
Chương 273. Một Ly Mười Ngàn, Uống
Chương 274. Tần Thiếu Gia Nổi Tiếng Như Vậy, Lại Đi Mượn Xe?
Chương 275. Sáng Hôm Sau, Số Tiền Này Sẽ Là Của Em
Chương 276. Bộ Mặt Chó Chết
Chương 277. Ngoại Trừ Cha Em Thì Thầy Là Người Khác Phái Đối Với Em Tốt Nhất
Chương 278. Năm Khoản Bảo Hiểm Xã Hội Và Quỹ Nhà Ở Trong Truyền Thuyết
Chương 279. Ông Chủ, Mình Khiêm Tốn Một Chút Không Được

Sao
Chương 280. Đối Phó Với Bọn Họ Còn Cần Phải Chuẩn Bị Sao?
Chương 281. Lâm Dật, Anh Thật Là Tốt Nha
Chương 282. Công Ty Của Chúng Tôi Không Lớn, Chỉ Có Hai Tòa Nhà
Chương 283. Tiền Cho Ai Mượn, Tự Các Người Quyết Định Đi
Chương 284. Cái Gọi Là Thể Diện
Chương 285. Mở Phiên Tòa Sớm Như Thế, Làm Bố Mày Ngủ Không Ngon
Chương 286. Có Tin Em Nói Cho Học Tỷ, Anh Cưa Gái Ở Bên Ngoài
Chương 287. Lâm Dật Lấy Cái Gì Trở Mình?
Chương 288. Tuyệt Địa Trở Mình!
Chương 289. Còn Muốn Mang Đại Bảo Kiếm Của Tôi Đi Sao?
Chương 290. Giáo Viên Không Dạy Cho Cô Cách Vuốt Mông Ngựa Sao?
Chương 291. Chiến Lược Bí Mật Của Lâm Dật
Chương 292. Mát Xa Người Mù Trong Truyền Thuyết
Chương 293. Sự Trùng Hợp Không Ngờ Tới
Chương 294. Hiện Trường Lật Xe Cỡ Lớn
Chương 295. Thói Quen Online Của Ngài
Chương 296. Ba Chị Em Ferrari
Chương 297. Một Bộ Phim Của Ba Kẻ Thiểu Năng Trí Tuệ
Chương 298. Bầu Không Khí Trở Nên Vi Diệu
Chương 299. Bất Kể Là Giá Trị Nhan Sắc Hay Thực Lực, Anh Đều Không Kém Một Chút!
Chương 300. Tôi Không Đi, Chuyến Bay Sẽ Không Cất Cánh
Chương 301. Anh Để Cho Tôi Tự Mình Xử Lý Mình Sao?
Chương 302. Lâm Tiên Sinh, Anh Phải Đi Theo Sát Em Nha
Chương 303. Đêm Qua Có Nằm Mơ Không?
Chương 304. Hình Ảnh Hạnh Phúc
Chương 305. 360 Độ, Nghiền Ép Không Gốc Chết
Chương 306. Trong Mắt Giấu Tinh Hà, Trong Lúc Cười Mang Ánh Trăng
Chương 307. Không Phải Một Cấp Bậc, Có Thể Nói Chuyện Sao
Chương 308. Người giàu bí ẩn Lâm tiên sinh
Chương 309. Cá Đã Mắc Câu Lý Nào Lại Thả?
Chương 310. Em Lại Nằm Mơ Đúng Không
Chương 311. Ảnh Đế Của Bạn Đã Online
Chương 312. Kế Hoạch Đường Cong Cứu Quốc Chính Thức Bắt

Đầu!
Chương 313. Tiêu Chuẩn Đánh Giá Lập Trình Viên
Chương 314. Tình Cờ Gặp Trầm Thiên Trác
Chương 315. Bưng Hết Cả Ổ
Chương 316. Miệng Của Tôi Từng Được Khai Quang
Chương 317. Anh Ấy Chính Là Phó Tổng Của Chúng Tôi
Chương 318. Ảnh Đế Lâm Bận Rộn
Chương 319. Thành Thật Với Trầm Thiên Trác
Chương 320. Tồn Tại Cùng Đất Trời, Tranh Sáng Với Nhật Nguyệt
Chương 321. Lãng Mạn Nho Nhỏ
Chương 322. Dân Chơi Là Phải Bắt Từ Bé
Chương 323. Đàm Phán Hợp Tác
Chương 324. Nuôi Chút Cá Koi
Chương 325. Trùng Hợp Hay Ngoài Ý Muốn?
Chương 326. Đi Tay Không Tới Sao?
Chương 327. Bệnh Kiêu Ngạo, Tâm Hồn Thiếu Nữ, Thích Làm Dáng
Chương 328. Thương Lượng Chuyện Đền Tiền Một Chút Đi
Chương 329. Đây Là Lâm Tổng Của Chúng Ta
Chương 330. Đây Mới Thật Sự Là Ngưu Bức
Chương 331. Tào Tĩnh Thu Làm Người Ta Nhìn Không Thấu
Chương 332. Trang Bức Này, Một Điểm Chi Tiết Cũng Không Có
Chương 333. Anh Ta Chơi Bài Này, Chả Là Cái Cóc Khô Gì
Chương 334. Đừng Nên Khoe Khoang, Hãy Khiêm Tốn
Chương 335. Ông Chủ, Sao Anh Lại Ở Đây?
Chương 336. Trang Bức Là Thuộc Tính Bị Động
Chương 337. Tào Tĩnh Thu Xuất Hiện
Chương 338. Hot girl eo thon chân dài
Chương 339. Mang Danh Người Đàn Ông Cặn Bã Là Vinh Dự
Chương 340. Trầm Thiên Trác về nước
Chương 341. Bất Ngờ Lắm Phải Không?
Chương 342. Làm Màu Là Chuyện Của Người Lớn, Trẻ Con Không Được
Chương 343. Sức Thu Hút Của Ông Chú Và Thiếu Phụ
Chương 344. Giai Đoạn Hội Chứng Chūnibyō(*) Chưa Khỏi Hẳn
Chương 345. Đi Giải Quyết Lý Khánh Phong Đi
Chương 346. Lâm Tiên Sinh Mà Họ Nói, Hình Như Là Tôi
Chương 347. Không Ngờ Là Các Cậu Tới Hóng Chuyện Của Tôi
Chương 348. Tiền Ở Chỗ Này, Lấy Đi
Chương 349. Con Người Tôi, Không Thích Để Thù Qua Đêm

Chương 350. Có Qua Có Lại Và Không Tuân Thủ Quy Củ
Chương 351. Phá Đi, Tôi Phải Nuôi Cá Cảnh
Chương 352. Chỉ Cần Tiền, Thì Vận Mệnh Là Chuyện Nhỏ
Chương 353. Nhổ Lông Cừu Thì Tôi Chuyên Nghiệp Lắm
Chương 354. Chuyện Này Pháp Luật Không Quản Được
Chương 355. Sự Nghi Ngờ Của Tào Tĩnh Thu
Chương 356. Đồng Minh Đáng Tin Cậy
Chương 357. Chênh Lệch Giai Cấp Ở Thành Phố Lớn
Chương 358. Cúi Đầu Trước Đồng Tiền Xấu Xa
Chương 359. Tôi Muốn Mua Biệt Thự
Chương 360. Không Cần Giới Thiệu Nữa, Tôi Mua
Chương 361. Thật Ra Tôi Không Phải Là Phú Nhị Đại
Chương 362. Vừa Vặn Lúc Này Không Có Ai, Không Cần Kiềm Chế
Chương 363. Gặp Mặt Người Quen
Chương 364. Thân Phận Thật Của Lương Nhược Hư
Chương 365. Sao Trời Và Biển Lớn Trong Lòng
Chương 366. Gia Tộc Họ Lương Khổng Lồ
Chương 367. Lợi Hại Hơn Nữa Cũng Không Phải Bị Ta Bắt Vào Tay Hay Sao
Chương 368. Xinh Đẹp Và Tình Thương Cùng Tồn Tại
Chương 369. Thẻ Hội Viên Trị Giá 2 Triệu
Chương 370. Nghĩ Biện Pháp Đuổi Đi
Chương 371. Đến Trường Hay Là Đi Viếng Mồ Mả Vậy?!
Chương 372. Phía Trên Này Đều Là Kim Cương?
Chương 373. Tôi Còn Có Cơ Hội Không?
Chương 374. Thầy Thuốc Nhân Dân Quang Vinh
Chương 375. Không Được Đi Làm Bác Sĩ Phụ Khoa
Chương 376. Muốn Tán Tỉnh Lương Nhược Hư?
Chương 377. Dùng Sắc Đẹp Dụ Dỗ Căn Bản Không Có Tác Dụng
Chương 378. Lòng Người Đáng Sợ
Chương 379. Bác Sĩ Lâm Online
Chương 380. Đánh Rơi Đạo Đức
Chương 381. Đánh Chết Cũng Không Đi Nam Khoa
Chương 382. Lý Lịch Giống Hệt Thần Tiên
Chương 383. Bệnh Nhân Cấp Cứu Đầu Tiên
Chương 384. Kỹ Thuật Khâu Tuyệt Đẹp
Chương 385. Đề Nghị Đuổi Việc
Chương 386. Tôi Đưa Cậu Đến Một Nơi, Dám Đi Không?
Chương 387. Đường Khâu Hoàn Mỹ
Chương 388. Lâm Tổng Đỉnh Ghê, Đúng Là Tấm Gương Cho Tôi

Học Hỏi
Chương 389. Người Bệnh Đặc Biệt
Chương 390. Muốn Phản Sát Lâm Dật?
Chương 391. Mấy Tên Các Người, Sớm Muộn Cũng Có Một Ngày Bị Lâm Dật Đùa Chết
Chương 392. Đừng Đi Lung Tung, Nhớ Giữ Điện Thoại Lúc Nào Cũng Có Thể Liên Lạc Được
Chương 393. Báo Cáo Vết Mổ Làm Người Ta Kinh Ngạc
Chương 394. Tôi Muốn Bác Sĩ Nữ Xem Bệnh Cho Tôi
Chương 395. Lẽ Nào Anh Ấy Không Có Hứng Thú Với Phụ Nữ Sao?
Chương 396. Tai Kiếp
Chương 397. Phẫu Thuật Không Phải Là Việc Làm Kiếm Sống Của Con Người
Chương 398. Mùi Vị Của Xử Nữ
Chương 399. Bị Chơi Chiêu
Chương 400. Người Phụ Nữ Cô Độc
Chương 401. Nữ Nhân Hắn Nhìn Trúng Đều Bị Tôi Bắt Tới Tay
Chương 402. Cùng Lâm Dật Thảo Luận Vấn Đề Địa Bàn
Chương 403. Đập Chén Cơm Của Anh
Chương 404. Thêm Chút Lửa Trại Để Làm Nổi Bầu Không Khí
Chương 405. Bởi Vì Tình Yêu Sao.
Chương 406. Đàm Phán Dược Phẩm
Chương 407. Kỹ Năng Đàm Phán Của Triệu Văn
Chương 408. 9,9 Tệ, Miễn Phí Vận Chuyển
Chương 409. Gặp Gỡ Đại Nhân Vật
Chương 410. Tay Không Quật Ngã Gấu Chó
Chương 411. Vấn Đề Lịch Sử Để Lại
Chương 412. Tổ Sư Gia Dân Chơi
Chương 413. Sinh Không Gặp Thời, Yêu Không Gặp Người, Nơi Chốn Đi Qua, Đều Là Số Mệnh
Chương 414. Có Mấy Lời, Vẫn Không Nên Nói Thì Hơn
Chương 415. Quy Tắc Ngầm Trong Bệnh Viện
Chương 416. Khu Vực Cục Bộ Có Hàng
Chương 417. Nữ CFO Không Khêu Gợi, Tư Vấn Online Khẩn
Chương 418. Chỉ Cần Lừa Gạt Đủ Nhiều, Họ Sẽ Vĩnh Viễn Không Đoán Được
Chương 419. Trăm Triệu Dân Sinh Kế Gửi Một Người, Xin Nhờ
Chương 420. Lấy IQ Của Anh Mình, Khẳng Định Chơi Không Lại Anh Ta
Chương 421. Mọi Người Là Lũ Đần Độn Sao?

Chương 422. Thực Sự Ngại Quá, Tôi Lại Mắng Người Rồi
Chương 423. Mặc Dù Anh Có Chút Cặn Bã, Nhưng Đúng Là Một Người Đàn Ông Tỏa Sáng Rực Rỡ
Chương 424. Triệu Văn Coi Đó Là Cơ Hội
Chương 425. Sự Nghiệp Và Ái Tình Đều Bội Thu
Chương 426. Mời Anh Vì Tấm Lòng Son
Chương 427. Anh Cho Em Ăn Chuối Tiêu
Chương 428. Vừa Đẹp Trai Vừa Thần Bí
Chương 429. Biểu Tử Phối Chó, Thiên Trường Địa Cửu
Chương 430. Mặc Dù Nhỏ, Nhưng Lại Tràn Đầy Thành Ý
Chương 431. Vạn Cân Phát Bốn Lạng
Chương 432. Các Người Có Thể Hiểu Nỗi Dụng Tâm Lương Khổ Của Tôi, Tôi Rất Vui Mừng
Chương 433. Nhân Gian Bao Nhiêu Chuyện Bất Bình, Cố Gắng Dẹp Bọn Quỷ Ma Để Nhập Thiện
Chương 434. Phần Thưởng Vô Cùng Chướng Mắt
Chương 435. Gài Bẫy Chấp Hành Pháp Luật
Chương 436. Đi, Anh Đưa Em Đi Ăn Chuối
Chương 437. Nghề Nghiệp Của Tôi Là Gì?
Chương 438. Trạng Thái Nhàm Chán Lại Ngọt Ngào
Chương 439. Fan Cuồng Của Conan
Chương 440. Lâm Dật Và Triệu Văn Lại Một Lần Nữa Đánh Cược
Chương 441. Lúc Đi Vào Còn Đứng, Lúc Ra Lại Nằm
Chương 442. Anh Ấy Đúng Là Vừa Đẹp Trai Vừa Thông Minh
Chương 443. Anh Lâm Nhẹ Chút Đi, Nếu Không Sẽ Chết Người Đó
Chương 444. Đàm Phán Cuối Cùng Với Triệu Văn
Chương 445. Tiền Bạc Và Quyền Thế
Chương 446. Cơ Quan Quốc Gia
Chương 447. Những Gì Anh Làm, Tôi Luôn Ghi Nhớ
Chương 448. Chuyển Sang Nơi Khác Đi, Làm Thêm Một Đợt
Chương 449. Tinh Linh Xinh Đẹp
Chương 450. Cậu Không Phải Là Muốn Thu Dọn Cả Nhà Bọn Họ Đó Chứ
Chương 451. Một Người Đi Ra Thì Tôi Đụng Một Người
Chương 452. Đám Đông Ô Hợp
Chương 453. Em Mắc Một Căn Bệnh Mang Tên Đẹp Không Thuốc Chữa
Chương 454. Sự Thật Sáng Tỏ
Chương 455. Lâm Dật Là Cái Thá Gì? Dám Động Đến Tôi Sao?
Chương 456. Ba Người Các Ngươi Hôm Nay Một Người Cũng

Đừng Hòng Thoát Được Khỏi Nơi Này
Chương 457. Ai Nói Gì Cũng Không Cản Được
Chương 458. Du Lịch
Chương 459. Mua Đồ Tắm Cho Lý Sở Hàm
Chương 460. Lột Đồ Của Anh Lâm Đi!
Chương 461. Trên Con Đường Y Học, Ngày Càng Rộng Mở
Chương 462. Với Thủ Pháp Này Của Anh Thì Thích Hợp Đi Lò Hoả Táng
Chương 463. Không Đánh Chết Bọn Mày, Là Hên Lắm Rồi Đấy!
Chương 464. Tư Duy Logic Và Sức Tưởng Tượng Của Con Gái!
Chương 465. Trang Bức Xong Bỏ Chạy, Thật Kích Thích
Chương 466. Kiến Thức Kì Quái Lại Tăng Thêm
Chương 467. Chúng Ta Cùng Nhau Trực Ca Đêm
Chương 468. Chủ Nhiệm Trịnh Và Chủ Nhiệm Chính
Chương 469. Mượn Hoa Kính Phật
Chương 470. Cháu Lấy Cho Bác Ít Thuốc Chết Không Đau, Bây Giờ Uống Luôn Không?
Chương 471. Tôi Muốn Báo Án, Có Người Lừa Đảo!
Chương 472. Chỉ Số Thông Minh Và Chỉ Số Cảm Xúc Không Cân Bằng
Chương 473. Phụ Nữ Vì Người Mình Thích Mà Trang Điểm
Chương 474. Lâm Dật, Người Này Có Vấn Đề!
Chương 475. Khoa Ngoại Tim Mạch Có Độc!
Chương 476. Sự Cản Trở Của Những Ước Mơ
Chương 477. Thật tàn nhẫn!
Chương 478. Đừng So Với Lâm Dật, Anh Ta Có Bàn Tay Vàng Đó.
Chương 479. Lương Nhược Hư Vô Cùng Dũng Mãnh
Chương 480. Chúng Ta Thưởng Thức Lẫn Nhau Là Được
Chương 481. Tiền Đặt Cược Thưởng Thức Lẫn Nhau
Chương 482. Cuộc Họp Báo Về Chip
Chương 483. Cậu Thấy Tôi Giống Người Thất Đức Như Thế Sao
Chương 484. Đây Là Hai Mươi Nghìn Tệ, Tôi Đầu Tư Rồi!
Chương 485. Chó Sinh Con Phải Có Lễ
Chương 486. Cô Chỉ Nhõng Nhẽo Chút, Đều Sắp Làm Tôi Hồn Lìa Khỏi Xác
Chương 487. Cisco Coi Như Sắp Thắng
Chương 488. Cho Cô Cơ Hội Tặng Quà
Chương 489. Chúng Tôi Không Phải Quan Hệ Trai Gái
Chương 490. Chúng Tôi Tưởng Rằng Đó Là Người Chết?
Chương 491. Anh Nói Như Vậy Thì Có Chút Khoác Lác

Chương 492. Không Phải Là Hoài Nghi, Mà Là Phủ Định!
Chương 493. Chẳng Lẽ Là Mẹ Con Thì Không Thể Cùng Nhau Sao?
Chương 494. Dì À, Con Không Muốn Phấn Đấu Nữa
Chương 495. Mẹ, Người Có Phải Là Có Ý Kiến Đối Với Lâm Dật Hay Không?
Chương 496. Cho Cha Của Cháu Một Niềm Vui Bất Ngờ
Chương 497. Danh Sách Khen Thưởng Mới
Chương 498. Bản Chất Của Bác Ái Và Tra Nam Là Khác Biệt
Chương 499. Vị Này Là Chủ Nhiệm Lâm!
Chương 500. Chính Sự Gì? Đi Lĩnh Chứng À?
Chương 501. Cô Ấy Là Người Yêu Của Anh Sao?
Chương 502. Cái Từ Mẹ Vợ Này Không Thể Gọi Bậy
Chương 503. Mở Miệng Nói Là Biết Là Trà Xanh Rồi
Chương 504. Anh Lấy Chi Phiếu Ở Đâu Ra Đấy?
Chương 505. Thẩm Thục Nghi Ngoại Giao Trước, Quân Sự Sau
Chương 506. Vị Trà Xanh Nhạt Rồi
Chương 507. Cái Đồng Hồ Trình Độ Học Sinh Tiểu Học
Chương 508. Có Mùi Bên Trong Rồi
Chương 509. Tôi Là Người Của Đảng Phái Khuynh Nhan
Chương 510. Mang Về Nhiều Lần Sẽ Quen
Chương 511. Trà Xanh Có Ba Bảo Bối
Chương 512. Cứ Như Vậy Được Gả Vào Nhà Giàu Rồi Sao?
Chương 513. Sự Trở Mặt Lớn Cuối Cùng
Chương 514. Người Đàn Ông Đứng Ở Trên Đỉnh Cao
Chương 515. Ở Đâu Có Ánh Sáng, Ở Đó Chắc Hẳn Sẽ Có Bóng Tối
Chương 516. Anh Nhưng Là Nghị Lực Thấp, Không Thể Bị Đè Nén
Chương 517. Nhân Gian Đúng Là Quá Khó Khăn
Chương 518. Phương Pháp Đá Cửa Hất Bàn
Chương 519. Ý Nghĩ Che Giấu Của Lâm Dật
Chương 520. Tôi Nguyện Ý Sinh Một Đứa Con Cho Cậu
Chương 521. Khúc Dạo Mở Màn
Chương 522. Lâm Dật Thực Sự Là Con Trai Của Lâm Cảnh Chiến
Chương 523. Em Từng Ăn Cơm Cùng Với Lâm Cảnh Chiến Đây
Chương 524. Tào Tĩnh Thu Lo Nghĩ
Chương 525. Không Nghĩ Tới Hắn Cũng Là Đại Sư Quản Lý Thời Gian
Chương 526. Cho Mời Người Phụ Trách Long Tâm Của Chúng Tôi
Chương 527. Thời Khắc Công Bố Đáp Án
Chương 528. Tư Bản Phía Sau Lưng Xuống Tràng
Chương 529. Cuộc Điện Thoại Của Triệu Mặc

Chương 530. Món Quà Lớn Của Ngài Tới Sổ
Chương 531. Vì Sao Ngươi Xưng Hô Hắn Là Xú Tiểu Tử?
Chương 532. Xông Ra Về Sau Bắp Đùi Cũng Không Cho Anh Nhìn
Chương 533. Lời Mời Hẹn Của Lương Nhược Hư
Chương 534. Tôi Muốn Một Mình Solo Với Triệu Mặc
Chương 535. Cho Tôi Một Đêm, Trả Lại Cô Mười Tháng Vô Lo
Chương 536. Chúng Ta Không Thể Quá Ích Kỷ
Chương 537. Bữa Tối Và Tình Anh Em Của Người Giàu Có
Chương 538. Ơ… Tổng Giám Đốc Trầm, Làm Phiền Rồi
Chương 539. Bệnh Tình Đã Nặng Càng Nặng Hơn
Chương 540. Từng Yêu Qua
Chương 541. Trò Chơi Bắt Đầu!
Chương 542. 1 VS 4?
Chương 543. Quá Trình Như Thế Nào, Tôi Không Quan Tâm
Chương 544. Sao Em Không Nói Do Mông Mình Lớn Quá Đi
Chương 545. Anh Lâm Thích Ăn Bánh Bao
Chương 546. Muốn Làm Thế Giới Chấn Động, Chỉ Dựa Vào Một Cây Tăm Là Không Đủ
Chương 547. Tiền Của Anh Ấy Là Từ Đâu Tới
Chương 548. Công Ty Hồn Thủy Gia Nhập
Chương 549. Bảy Công Ty Dược Phẩm Lớn Đến Trung Hải
Chương 550. Hai Ta Nói Chuyện Riêng Là Được Rồi
Chương 551. Nói Chuyện Ngang Hàng Với Tôi? Cũng Xứng Sao?
Chương 552. Trước Mặt Tiền Tài, Đạo Đức Chả Là Cái Gì Cả
Chương 553. Bắt Đầu Vòng Bán Tháo Thứ Hai
Chương 554. Em Không Thể Để Cho Bọn Họ Bắt Nạt Anh Được!
Chương 555. Em Làm Gì Vậy? Ngủ Tiếp Đi
Chương 556. 38D Cô Đùa Sao, Cũng Quá Lớn Rồi
Chương 557. Lời Mời Của Triệu Văn
Chương 558. Chúng Ta Kiếm Lời Nhỏ, Lâm Dật Phải Đổ Máu?
Chương 559. Lo Lắng Của Lâm Dật
Chương 560. Tin Tức Tiêu Cực Từ Công Ty Hồn Thuỷ
Chương 561. Chân Đứng Hai Thuyền
Chương 562. Sẽ Không Phải Đã Trêu Chọc Đến Triệu Văn Chứ?
Chương 563. Tôi Để Cô Trải Nghiệm Cảm Giác Nhũn Chân Là Cái Gì?
Chương 564. Tôi Ngược Lại Thật Ra Không Sao Hết, Tôi Sợ Cô Không Tiện Thôi
Chương 565. Mẹ Tôi Đến Trung Hải
Chương 566. Thói Quen Cũng Phản Thói Quen

Chương 567. Mình Đúng Là Mẹ Chồng Hai Mặt
Chương 568. Ánh Trăng Hồng Đào
Chương 569. Lâm Dật, Rốt Cuộc Anh Là Yêu Ma Quỷ Quái Gì Vậy!
Chương 570. Solo Một Mình, Có Dám Hay Không?
Chương 571. Bắt Đầu Phản Kích Cuộc Chiến Bán Khống
Chương 572. Người Tên Lâm Dật Này, Thực Sự Quá Khủng Bố
Chương 573. Đã Tăng Đến Max
Chương 574. Mẹ Con Ghét Bỏ Lẫn Nhau
Chương 575. Xảy Ra Chuyện Lớn!
Chương 576. Tai Họa Ngầm
Chương 577. Didi Treo Ngược
Chương 578. Bỏ Đi Thân Vương Ba Tầng Tuyết, Thiên Hạ Có Ai Hợp Bạch Y
Chương 579. Người Có Tham Vọng Mới Có Thể Thắng, Đây Mới Là Thứ Thế Giới Này Cần Phải Có
Chương 580. Cố Lên, Lâm Đại Thiếu Gia
Chương 581. Tâm Tư Kín Đáo Của Vương Đông Tình
Chương 582. Không Biết Bí Mật
Chương 583. Cuộc Hành Trình “Đua Xe” Nhục Nhã
Chương 584. Vẻ Đáng Yêu Ở Trước Sự Gợi Cảm Chẳng Đáng Một Đồng
Chương 585. Nhiệm Vụ Mới
Chương 586. Bởi Vì Tôi Vừa Xinh Đẹp Vừa Thông Minh
Chương 587. Thì Ra Anh Cũng Là Một Tiểu Công Chúa
Chương 588. Một Tấm Biển Hiệu Độc Nhất Vô Nhị
Chương 589. Chúng Ta Không Thể Lộ Mặt
Chương 590. Nóc Nhà Của Đàn Ông
Chương 591. Một Kiểu Người Đàn Ông Kiêu Ngạo Đến Tận Xương Cốt
Chương 592. Suy Nghĩ Của Người Có Tiền Thật Kỳ Quặc
Chương 593. Giá Trị Nhan Sắc Cao
Chương 594. Ông Chủ Của Chúng Tôi Đặc Sắc
Chương 595. Anh Có Phải Hay Không Muốn Bao Nuôi Tôi?
Chương 596. Nghèo Hèn Phu Thê Trăm Sự Buồn Bã
Chương 597. Nếu Anh Bằng Lòng Cưới, Em Sẽ Bằng Lòng Lấy
Chương 598. Anh Lại Còn Muốn Nói Đạo Lý Với Phụ Nữ À
Chương 599. Tớ Nói Với Anh Ấy Là Tớ Đi Làm Tóc
Chương 600. Đây Đều Là Từ Ngữ Lang Sói Gì Vậy
Chương 601. Vậy Là Chia Tay À?
Chương 602. Tôi Muốn Xuống Tay Với Lâm Dật

Chương 603. Cậu Đừng Trêu chọc Bà Già Như Tôi!
Chương 604. Em Không Đơn Thuần, Lẽ Nào Anh Lại Đơn Thuần À?
Chương 605. Đây Là Một Vấn Đề Lấy Mạng
Chương 606. Nam Sinh Bây Giờ Đều To Gan Như Vậy Sao?
Chương 607. Tiền Không Nhiều, Chỉ Có Hơn Bốn Triệu Thôi
Chương 608. Tôi Cũng Từng Là Một Thiếu Niên Nhiệt Huyết
Chương 609. Nội Bộ Của Tập Đoàn
Chương 610. Kỷ Khuynh Nhan Tỏ Thái Độ
Chương 611. Yêu Cầu Tuyển Người Của Chúng Tôi Rất Cao
Chương 612. Có Nhị Tướng Ở Đây, Lo Gì Thiên Hạ Bất An?
Chương 613. Ông Chủ Có Tiền Không Chỗ Để Tiêu À?
Chương 614. Tôi Chính Là Trai Đẹp Nghiêm Túc
Chương 615. Muốn Ăn Chùa Là Không Được
Chương 616. Em Đã Hoàn Thiện Cuộc Sống Của Anh
Chương 617. Không Còn Sau Đó Nữa
Chương 618. Em Chính Là Thích Dáng Vẻ Anh Được Nhiều Người Ngưỡng Mộ
Chương 619. Chẳng Lẽ Kết Cục Cuối Cùng Của Anh Là Tê Liệt Sao?
Chương 620. Áo Sơ Mi Trắng Cùng Với Váy, Tất Đen Giày Cao Gót Mê Người
Chương 621. Có Lẽ Đây Chính Là Cuộc Sống Đi
Chương 622. Em Trai, Không Phải Giả Trang Như Vậy
Chương 623. Đi Nhập Hàng!
Chương 624. Mình Quá Đáng Thương Mà
Chương 625. Vậy Thì Phải Xem Bọn Họ Có Dám Chống Lại Hay Không
Chương 626. Ai Dám Đụng Đến Lông Mày Của Lâm Dật?
Chương 627. Đây Không Phải Là Khi Dễ Người Sao
Chương 628. Đừng Để Hà Viện Viện Đến, Cửa Tiệm Của Anh Là Cửa Tiệm Nghiêm Túc Nha
Chương 629. Chuyên Trị Các Loại Không Phục?
Chương 630. Không Chỉ Xuất Sắc Mà Còn Trên Cả Xuất Sắc
Chương 631. Ai Cướp Việc Làm Ăn Của Ai
Chương 632. Chiều Hướng Phát Triển? Thuận Thế Mà Làm?
Chương 633. Tới Đi!
Chương 634. Cuộc Đối Thoại Giữa Lâm Dật Và Trầm Thục Nghi
Chương 635. Bảo Vệ Nhà Họ Lâm Trăm Năm Cường Thịnh Bất Diệt
Chương 636. Nguyên Nhân Của Cuộc Cãi Vã
Chương 637. Khách Sáo Với Tôi Vậy Sao

Chương 638. Tôi Cũng Đã Luyện Tập
Chương 639. Vừa Nhìn Chính Là Mối Quan Hệ Không Đứng Đắn
Chương 640. Bù Thịt Được Không?
Chương 641. Đến Nước Này Rồi Còn Muốn Giả Bộ Với Tôi? 1
Chương 642. Đến Nước Này Rồi Còn Muốn Giả Bộ Với Tôi? 2
Chương 643. Tôi Nên Làm Theo Trình Tự Hay Là Trực Tiếp Ra Tay Đây?
Chương 644. Ông Cũng Là Lão Lưu Manh
Chương 645. Anh Khiến Người Khác Rất Yên Tâm
Chương 646. Hai Người Biết Mình Sai Chưa
Chương 647. Hành Động Phục Thù
Chương 648. Tôi Biết Chủ Xe, Tôi Xem Cũng Không Được Sao?
Chương 649. Không Phải Bị Tổn Thương, Mà Là Bị Bỏ Lỡ
Chương 650. Đã Thích Dù Núi Biển Ngăn Cách, Núi Biển Cũng Có Thể Bình
Chương 651. Cửa Tiệm Của Anh Bị Đập Phá?
Chương 652. Sớm Biết Như Thế, Sao Ngay Từ Đầu Lại Như Vậy Chứ
Chương 653. Đến Chỗ Tôi Đòi Công Đạo À?
Chương 654. Trong Một Tiếng, Gặp Nhau Ở Đại Học Phúc Đán
Chương 655. Lần Đầu Tiên Gây Sốc
Chương 656. Tôi Sẽ Không Giải Tán Hiệp Hội
Chương 657. Cậu Đang Dùng Giọng Điệu Chất Vấn Nói Chuyện Với Tôi À?
Chương 658. Ngọa Long Ra Tay, Nhất Định Sẽ Mã Đáo Thành Công
Chương 659. Trong Ngọn Đèn Ấm Áp
Chương 660. Lâm Dật, Anh Muốn Chết Rồi À
Chương 661. Ngay Cả Loại Rác Lỗi Này Mà Cũng Không Xử Lý Được
Chương 662. Trước Tiên Hãy Rèn Luyện Kỹ Năng
Chương 663. Nhân Gian Không Phải Lúc Nào Cũng Sung Túc, Đều Có Cái Khổ
Chương 664. Tập Đoàn Lăng Vân Cũng Là Của Tôi
Chương 665. Ai Dám Khiêu Khích Lâm Dật!
Chương 666. Sớm Mẹ Nó Nhìn Thấy Cô Đã Khó Chịu
Chương 667. Chị Dẫn Em Đi Kiếm Đồ Ăn Ngon
Chương 668. Nhân Gian Rực Rỡ, Lòng Lại Đầy Chua Xót
Chương 669. Cháu Giữ Giúp Bà
Chương 670. Nhân Gian Quá Khổ, Tôi Cũng Không Muốn Tiếp Tục Nữa

Chương 671. Để Lại Chút Tôn Nghiêm Cuộc Sống Cho Bọn Họ
Chương 672. Có Ai Không, Bắt Kẻ Trộm
Chương 673. Thiếu Chút Nữa Thì Mỹ Mãn
Chương 674. Bọn Họ Chạy Không Thoát Được Đâu
Chương 675. Chắc Chắn Phải Chết
Chương 676. Ông Hoàng Trí Tuệ, Chúa Tể EQ
Chương 677. Chỉ Có Đồ Ăn Ngon Và Tình Yêu Là Không Thể Phụ Lòng
Chương 678. Điều Kiện Trời Cho
Chương 679. Chỉ Cần Con Đủ Ngu Ngốc Thì Sẽ Không Ai Lợi Dụng Con
Chương 680. Hệ Thống Ơi Là Hệ Thống, Ngươi Càng Già Càng Hư Hỏng!
Chương 681. Vật Lộn Đến Mấy Giờ
Chương 682. Nhân Tính
Chương 683. Giở Trò Bịp Bợm
Chương 684. Ở Lại Bên Cạnh Mẹ
Chương 685. Mùi Thuốc Súng Trước Cuộc Gặp Mặt Gia Đình
Chương 686. Vị Nào Là Lâm Dật Lâm Tiên Sinh?
Chương 687. Thê Bằng Phu Quý
Chương 688. Thần Long Quẫy Đuôi
Chương 689. Thì Ra Bọn Họ Yêu Thích Loại Người Có Thể Tùy Tiện Giả Trang Như Này Sao
Chương 690. Tôi Chỉ Là Một Con Cá Hố Gầy Mặn Thôi!
Chương 691. Thổ Hào Simp
Chương 692. Gặp Mặt Lần Đầu Với Thổ Hào Đại Ca
Chương 693. Nhiệm Vụ Livestream 200 Ngàn Nhân Khí
Chương 694. Bao Nhiêu Tiền? Tôi Trực Tiếp Mua
Chương 695. Anh Ấy Lớn Lên Xấu, Cho Nên Mới Không Tháo Khẩu Trang
Chương 696. Bắt Đầu Livestream
Chương 697. Tự Mình Khoác Lác, Tự Mình Chịu
Chương 698. Vách Quan Tài Của Newton Cũng Không Ép Được
Chương 699. Chúng Tôi Muốn Xem Voice Night
Chương 700. Lộ Diện Dáng Vẻ
Chương 701. Cường Hóa Khen Thưởng Mới Nhất
Chương 702. Để Anh Trêu Ghẹo Đủ
Chương 703. Dự Án Bị Cản Trở
Chương 704. Anh Nếu Như Trâu Bò, Thì Đưa Chúng Tôi Đi Xem Máy Bay Chiến Đấu Đi

Chương 705. Biệt Danh Cát Điêu Của Hà Viện Viện
Chương 706. Không Thể Cho Anh Ta Cơ Hội Được
Chương 707. Đám Người Này So Sánh Sức Lực Gì Với Kỷ Khuynh Nhan Chứ!
Chương 708. Người Thua Lùi Bước
Chương 709. Cuộc Họp Nội Bộ Của Đấu Ngư
Chương 710. Bộ Mặt Thật Của Đài Điện
Chương 711. Cho Tôi Thời Gian Năm Phút, Tôi Có Thể Hạ Gục Bọn Họ
Chương 712. Đang Làm Cái Quái Gì Thế?
Chương 713. Triệu Văn Có Phí Sức Cũng Không Có Kết Quả Tốt
Chương 714. Lần Đầu Thử Năng Lực
Chương 715. Bắt Đầu Livestream PK
Chương 716. Hình Như Anh Không Có Cơ Hội Rồi
Chương 717. Sắp Kết Thúc Rồi
Chương 718. Mạnh Đến Mức Hoài Nghi Nhân Sinh
Chương 719. Kết Quả Của Trận PK Đã Không Còn Ý Nghĩa
Chương 720. Hải Thiên Thịnh Yến Là Gì?
Chương 721. Cô Ấy Khi Dễ Cô À?
Chương 722. Tôi Nghĩ Đầu Nhỏ Của Cô Hẳn Là Choáng Váng Rồi
Chương 723. Tiết Mục Phổ Cập Khoa Học
Chương 724. Kinh Nguyệt Nói: Tôi Quá Khó Khăn
Chương 725. Cát Điêu Thiếu Nữ Trương Hiểu Du
Chương 726. Anh Lâm Rốt Cuộc Là Ai
Chương 727. Chúng Tôi Muốn Nhìn Cơ Chấn
Chương 728. Chúng Tôi Muốn Nhìn Máy Bay Chiến Đấu
Chương 729. Người Đàn Ông Khiến Người Khác Không Thất Vọng
Chương 730. Lẽ Nào Anh Ta Cũng Sẽ Dùng Chiêu Kia?
Chương 731. Dùng Sức Đánh Vào Trên Người Cậu Ta, Lại Như Đánh Vào Tấm Sắt
Chương 732. Lương Nhược Hư Xin Tha
Chương 733. Ai Biết Mình Sẽ Gặp Phải Tên Biến Thái Này Chứ!
Chương 734. Tôi Có Thể Hỏi Phương Thức Liên Lạc Của Anh Được Không?
Chương 735. Cuộc Nói Chuyện Bí Mật
Chương 736. Người Đồng Đội Như Heo Của Anh Đã Online Rồi
Chương 737. Góc Độ Của Sự Xảo Trá
Chương 738. Tự Mang Em Gái Đến Đại Bảo Kiếm
Chương 739. Cô Đúng Là Người Phụ Nữ Độc Ác Mà
Chương 740. Dục Cầm Cố Túng (*)

Chương 741. Không Có Được Người Của Tôi, Thì Bắt Đầu Phát Điên Lên Rồi
Chương 742. Có Thể Anh Ta Là Một Người Cực Kỳ Xấu Xí Không Ai Sánh Bằng
Chương 743. Anh Lùn Như Thế, Sao Không Đi Bán Bánh Hấp Đi
Chương 744. Xem Ra Cô Cũng Là Người Trong Cuộc
Chương 745. Tay Giảng Hòa Cừ Khôi
Chương 746. Biểu Hiện Lâm Sàng Cụ Thể Của Học Tra
Chương 747. Tôi Quả Thực Không Bằng Lâm Tiên Sinh
Chương 748. Hai Người Này, Có Phải Nên Gọi Là Chị Dâu Hay Không?
Chương 749. Tập Đoàn Tài Chính Mitsui Tính Là Gì?
Chương 750. Tổng Giám Đốc Lâm Đang Bận, Đừng Quấy Rầy Chúng Tôi
Chương 751. Chỗ Tôi Đều Là Người Đàng Hoàng
Chương 752. Ba Mẹ Cô Đến Rồi?
Chương 753. Em Gái, Em Nhập Vai Rất Nhanh
Chương 754. Sân Bay Này Là Của Bạn Anh?
Chương 755. Thật Sự Không Có Cách Nào Nói Chuyện Với Mấy Người Ngu Ngốc Này
Chương 756. Bạn Trai Cô Không Ngại Là Được
Chương 757. Để Các Ngươi Xem Món Đồ Chơi Của Người Giàu
Chương 758. Hiện Trường Livestream Khoe Khoang Cỡ Lớn
Chương 759. Ai Mới Thật Sự Trâu Bò?
Chương 760. Hắn Phát Bao Nhiêu, Tôi Trả Gấp Đôi
Chương 761. Trước Tiên Phát Một Triệu Luyện Tay Nghề
Chương 762. Hồng Bao Chơi Domino
Chương 763. Anh Biết Người Của Tập Đoàn Mitsui Không?
Chương 764. Hai Đại Công Hội Tụ Họp
Chương 765. Đi Gặp Bọn Ngốc Đó Một Lát
Chương 766. Để Tôi Xem Anh Ta Làm Sao Rời Khỏi Đây
Chương 767. Anh Nói Xem Tôi Có Dám Xuống Tay Không?
Chương 768. Trải Nghiệm Nghề Nghiệp Mới
Chương 769. Cô Gái Tốt Đẹp Nào Mà Lại Muốn Đào Mộ Tổ Tiên Nhà Cậu?
Chương 770. Cái Thế Giới Này Đúng Là Không Thể Nhìn Thấu Bằng Mắt Thường
Chương 771. Thời Điểm Tôi Trang Bức Cũng Không Khách Khí Như Vậy
Chương 772. Rẻ Hơn Thuyền Nhiều

Chương 773. Trình Độ Các Người Quá Kém, Không Phù Hợp
Chương 774. Tôi sẽ đập một cái trước
Chương 775. Logic Cặn Bã Của Trương Hiểu Du
Chương 776. Cuộc Chạm Trán Đầu Tiên Giữa Yến Kinh Và Trung Hải
Chương 777. Ngày Mai Trên Biển Định Thắng Thua
Chương 778. Tôi Thật Sự Rất Khó Từ Chối
Chương 779. Vì Nước Làm Vẻ Vang
Chương 780. Chung Cực Thói Quen
Chương 781. Tôi Là Vì Tốt Cho Anh
Chương 782. Tôi Xem Một Chút, Tiếp Theo Đánh Người Nào
Chương 783. Một Đám Trang Bức Thấp Kém, Không Thể Là Ba Người?
Chương 784. Đào Người
Chương 785. Bị Tố Cáo
Chương 786. Tôi Là Người Coi Trọng Hiệu Suất
Chương 787. Tôi Tới Ký Hợp Đồng
Chương 788. Nhân Khí Cuộc Thi
Chương 789. Nói Chuyện Lâu
Chương 790. Thời Gian Diễn
Chương 791. Em Muốn Làm Nữ Cặn Bã
Chương 792. Thái Tử Yến Kinh
Chương 793. Sờ Qua
Chương 794. Màn Kịch Tự Biên Tự Diễn
Chương 795. Phép Tắc Bí Ẩn Đến Từ Phương Đông
Chương 796. Buổi Đấu Giá Chính Thức Bắt Đầu
Chương 797. Trận Đấu Quyền Anh Bắt Đầu
Chương 798. Người Nào Thua Xuống Khỏi Thuyền
Chương 799. Địa Vị Của Cố Trường Xuyên
Chương 800. Khoảng Cách Chênh Lệch
Chương 801. Tiến Hóa Sinh Vật
Chương 802. Nếu Em Nói Dối Anh, Em Chính Là Heo
Chương 803. Ảnh Đế Chuyên Nghiệp
Chương 804. Nghiên Cứu Binh Pháp
Chương 805. Cùng Lâm Dật Giả Bộ?
Chương 806. Anh Đúng Là Mặt Dày Mà
Chương 807. Cùng Lâm Dật So Hung Ác?
Chương 808. Nam Diễn Viên Chính Xuất Sắc Nhất Cùng Nữ Diễn Viên Phụ Xuất Sắc Nhất
Chương 809. Xem Xét Cũng Là Lão Lưu Manh

Chương 810. Bẫy Liên Hoàn
Chương 811. Quả Thực Chính Là Trâu Bò Plus
Chương 812. Buổi Tối Có Thời Gian, Nhưng Không Uống Đồ Lạnh Được
Chương 813. Người Đàn Ông Bí Ẩn Xuất Hiện
Chương 814. Chiến Lược Bí Mật Của Lâm Dật
Chương 815. Chịu Trách Nhiệm Với Em
Chương 816. Vỗ Vào Chân Ngựa
Chương 817. Giả Bộ Bị Ép
Chương 818. Liệu Sự Như Thần
Chương 819. Quá Diễn Lại Chẳng Có Ý Nghĩa Gì
Chương 820. Giá Bao Nuôi Đến Từ Nữ Đại Gia
Chương 821. Anh Uống Nhiều
Chương 822. Anh Em Ngủ Chung Chăn
Chương 823. Chuyện Này Liên Quan Quái Gì Đến Tôi?
Chương 824. Có Cần Chuẩn Bị Hồng Bao Hay Không
Chương 825. Chủ Động Đến Cửa
Chương 826. Giá Cả Khiến Người Ta Bất Ngờ
Chương 827. Anh Trai Khẩu Trang Quá Khó Khăn Rồi
Chương 828. Có Cần Em Diễn Thuyết Giúp Anh Hay Không
Chương 829. Bắt Đầu Va Chạm
Chương 830. Phòng Thủ Phản Kích
Chương 831. Tôi Sẽ Ngu Như Vậy Sao?
Chương 832. Người Chơi Cờ
Chương 833. Nước Cờ Tuyệt Diệu, Thần Lai Chi Bút
Chương 834. Muốn Trở Thành Người Giàu Nhất Hay Không?
Chương 835. Vẫn Nên Để Cho Cha Cậu Tới Đi
Chương 836. Vũ Khí Luật Pháp?
Chương 837. Tình Cảm Mãnh Liệt Và Vui Vẻ Nhỏ Nhoi
Chương 838. Thì Bởi Vì Em Là Bà Chủ Cho Nên Mới Tức Giận?
Chương 839. Chúng Ta Cũng Sẽ Có Một Ngày Như Vậy
Chương 840. Đây Là Vợ Con
Chương 841. Xem Mắt
Chương 842. Nghi Ngờ Của Lâm Dật
Chương 843. Đến Trung Quốc Rồi, Còn Nói Tiếng Chim?
Chương 844. Trước Sau Đều Có Địch
Chương 845. Làm Ầm Ĩ Từ Vẻ Ngoài
Chương 846. Anh Xác Định Không Thành Vấn Đề?
Chương 847. Loại Nào Xấu?
Chương 848. Dục Vọng Và Tình Yêu

Chương 849. Bọn Họ Đều Là Gà Cay
Chương 850. Rơi Vào Thế Hạ Phong
Chương 851. Lộ Mặt
Chương 852. Eo Của Phụ Nữ Cũng Có Công Dụng
Chương 853. Wechat Lý Sở Hàm
Chương 854. Diễn Xuất Được Cấp Thẻ S
Chương 855. Nhà Của Tôi Bị Đột Nhập
Chương 856. Sự Kiện Kỳ Lạ
Chương 857. Tác Dụng Của Kiều Ân
Chương 858. Kiều Ân Lập Công Rồi
Chương 859. Tìm Ra Chân Tướng
Chương 860. Không Thể Đụng Vào Lương Nhược Hư
Chương 861. Vào Lúc Các Người Mở Máy Tính Của Tôi Thì Đã Bại Lộ Rồi
Chương 862. Kỹ Năng Ép Cung Thật Khác Người
Chương 863. Cầu Xin Anh
Chương 864. Cô Muốn Gọi Tôi Là Ba Sao?
Chương 865. Anh Thật Sự Không Muốn Em Đi Sao?
Chương 866. Lão Tử Không Phải Chăn Ngựa
Chương 867. Nghe Lời Chị
Chương 868. Giáng Sinh Đang Đến
Chương 869. Phương Thức Sử Dụng Chính Xác Của Hormone
Chương 870. Đánh Thắng Hắn Sẽ Có Tư Cách Vào Trong
Chương 871. Ngươi Còn Sợ Hả?
Chương 872. Thư Mời Tang Lễ
Chương 873. Chưa Từng Đánh Trận Chiến Giàu Có Như Vậy
Chương 874. Hắn Còn Đáng Sợ Hơn Ma Quỷ
Chương 875. Tư Liệu Khảo Cứu
Chương 876. Tôi Muốn Cổ Phần Của Cymer
Chương 877. Có Người Thay Ông Anh Gánh Bớt Gánh Nặng Tiến Lên
Chương 878. Bất Ngờ Gặp Mặt
Chương 879. Cùng Nhau Bình An
Chương 880. Anh Bình An, Em Mới Muốn Bình An
Chương 881. Bởi Vì Yêu
Chương 882. Người Phụ Nữ Nào Chịu Được
Chương 883. Hình Thức Tư Duy Của Nam Nữ Khác Nhau
Chương 884. Một Cuộc Hẹn Hò Có Kèm Kịch Bản
Chương 885. Có Thể Chú Ý Chút Không
Chương 886. Lai Lịch Của Hệ Thống

Chương 887. Cảm Giác Nghi Thức Và Cảm Giác Chờ Mong
Chương 888. Phải Di Dời
Chương 889. Năng Thủ Sơn Dụ (*)
Chương 890. Đội Hình Tác Chiến Được Thành Lập
Chương 891. Mẹ Của Anh Trai Em Họ Tần!
Chương 892. Mở Thư
Chương 893. Thật Sự Luyến Tiếc
Chương 894. Nhìn Các Người Đã Thấy Phiền
Chương 895. Tôi Ở Đây Để Xử Lý Chuyện Này
Chương 896. Đe Dọa? Uy Hiếp?
Chương 897. Lão Già, Thời Đại Thay Đổi Rồi
Chương 898. Ông Ấy Không Ra Gì
Chương 899. Kỷ Khuynh Nhan Điên Cuồng Phỉ Nhổ
Chương 900. Không Gì Khác, Chỉ Có Quen Cô
Chương 901. Diễm Áp Quần Phương
Chương 902. Mang Treo Lên Thuyền
Chương 903. Cái Gì Gọi Là Một Phát Nhập Hồn?
Chương 904. Đừng Chậm Trễ Tôi Vì Nước Làm Vẻ Vang
Chương 905. Là Anh Trai Khẩu Trang?
Chương 906. Thuyền Đã Đi Ngược Lại Rồi
Chương 907. Vừa Kinh Sợ Vừa Giả Vờ Yêu Quý
Chương 908. Cô Không Phải Là Đến Tìm Tôi Vay Tiền Đấy Chứ?
Chương 909. Trả Thù
Chương 910. Có Cần Hay Không Tôi Giúp Anh Chuẩn Bị Nước Tắm?
Chương 911. Nghi Ngờ Dày Đặc
Chương 912. Anh Ấy Sẽ Làm Các Anh Ngạc Nhiên
Chương 913. Trên Đảo Nguy Hiểm, Đừng Đi
Chương 914. Chưa Xuất Sư Đã Chết
Chương 915. Nhiều Nhất Có Cá Sấu, Không Phải Vấn Đề Lớn
Chương 916. Đây Không Phải Là Tiểu Thuyết Giả Tưởng
Chương 917. Cạnh Tranh Về Vật Tư
Chương 918. Thực Lực Của Lý Gia Ny
Chương 919. Đối Thủ
Chương 920. Xin Đừng Chửi Tục Nữa
Chương 921. Nơi Kỳ Lạ
Chương 922. Chủ Đề Thăng Hoa
Chương 923. Chuyện Kỳ Quái
Chương 924. Cô Đang Tự Sỉ Nhục Mình
Chương 925. Ám Sát

Chương 926. Không Làm Lỡ Chuyện Uống Rượu
Chương 927. Núi Vân Gian Kỳ Lạ
Chương 928. Người Áo Đen Thần Bí
Chương 929. Hệ Thống Rất Chó
Chương 930. Các Người Cảm Thấy, Tôi Không Dám Động Thủ Sao?
Chương 931. Phiền Não Của Người Trưởng Thành
Chương 932. Đại Boss Xuất Hiện
Chương 933. Anh Không Thể Để Mình Em Được Lợi Được
Chương 934. Anh Xảy Ra Chuyện, Tôi Không Sống Được
Chương 935. Trị An Của Trung Hải Không Tốt
Chương 936. Tiêu Chuẩn Bạn Gái Thống Nhất
Chương 937. Vậy Có Phải Là Em Sẽ Trở Thành Thôn Nữ Không?
Chương 938. Dựa Theo Quy Tắc Trung Quốc Mà Đến
Chương 939. Ai Cũng Không Thể Ra Ngoài
Chương 940. Chuyển Nhượng Cổ Phần
Chương 941. Suy Nghĩ Không Thông Trong Lòng Lâm Dật
Chương 942. Con Gái Rượu Của Nhà Địa Chủ
Chương 943. Gọi Một Tiếng Chồng Ơi
Chương 944. Đến Chỗ Ông Đây Câu Cá?
Chương 945. Tai Họa Bay Đến
Chương 946. Tạo Dựng Uy Tín Của Chị Dâu
Chương 947. Anh Cả
Chương 948. Lâm Dật, Anh Thật Quá Đáng
Chương 949. Trước Khi Tôi Ngủ Với Cô, Thì Cứ Ở Lại Trung Hải Đi
Chương 950. Không Để Chúng Tôi Vào Mắt
Chương 951. Mẹ Rất Nhớ Anh
Chương 952. Nói Chuyện Lâu
Chương 953. Đã Không Còn Là Thiếu Niên Như Trước
Chương 954. Sợ Cái Gì Sẽ Gặp Cái Đó
Chương 955. Thái Tử Gia Không Thể Trêu Chọc
Chương 956. Sao Có Thể So Với Con Cháu Đại Viện Được?
Chương 957. Người Dám Đả Thương Anh Lâm, Không Sống Tới Sáng Ngày Mai
Chương 958. Cậu Ấy Là Người Không Thể Chọc
Chương 959. Cảm Giác Của Kẻ Có Tiền
Chương 960. Mời Cô Xem Pháo Hoa
Chương 961. Nhanh Đưa Hắn Đi Đi
Chương 962. Chờ Anh Một Sáng Sớm

Chương 963. Gặp Mặt Người Nhà Họ Lý
Chương 964. Tôi Dễ Dàng Đánh Chết Ông
Chương 965. Cao Thủ So Chiêu, So Là So Tâm Thái
Chương 966. Không Nhà Hơn Có Nhà
Chương 967. Bị Hà Viện Viện Phụ Thể
Chương 968. Sang Năm Có Thể Ở Cùng Nhau Qua Tết
Chương 969. Trang bức
Chương 970. Vô Hình Trang Bức, Trí Mạng Nhất
Chương 971. Thay Đổi Rất Nhanh Tự Nhiên
Chương 972. Em Là Bị Ấm Đầu Sao?
Chương 973. Nào Chỉ Là Có Tiền
Chương 974. Hóa Ra Làm Kinh Doanh Thì Không Cần Giữ Thể Diện
Chương 975. Tại Sao Lại Không Ra Tay
Chương 976. Ai Mẹ Nó Dám Động Đến Triệu Nghiễm Lợi Tôi!
Chương 977. Mỗi Ngày Nỗi Tiểu Kỹ
Chương 978. Một điếu thuốc của Lâm gia đấu qua nửa bầu trời Trung Hải
Chương 979. Đào Chân Tường?
Chương 980. Tính Toán
Chương 981. Tâm Cơ
Chương 982. Cưới Vợ Cưới Người Hiền, Nạp Thiếp Nạp Người Có Sắc
Chương 983. Mặc Đẹp Trai Như Vậy Làm Gì?
Chương 984. Lừa Dối Đến Cuối Cùng
Chương 985. Kẹp Lấy?
Chương 986. Cô Ấy Muốn Tới Nuôi Heo
Chương 987. Hạt Giống Có Vấn Đề
Chương 988. Giả Trang Xong Rồi Thì Để Tôi Động Thủ
Chương 989. Dạo Chơi Đồn Cảnh Sát Một Ngày
Chương 990. Tôi Từng Đọc Sách, Anh Không Lừa Được Tôi Đâu
Chương 991. Lâm Dật Bị Bắt
Chương 992. Giả Trang Chính Diện
Chương 993. Lão Đại Giá Lâm
Chương 994. Đội Hình Phô Trương
Chương 995. Lữ Đoàn Trung Vệ
Chương 996. Bổ Thận Bắt Đầu Từ Bé
Chương 997. Tần Gia
Chương 998. Mẹ Đẻ Tần Ánh Nguyệt
Chương 999. Cậu Đừng Có Mà Tùy Tiện

Chương 1000. Bạo Chúa Thôn
Chương 1001. Tôi Muốn Trồng, Nhưng Tiền Cũng Không Muốn Cho
Chương 1002. Để Anh Ta Chôn Cùng!
Chương 1003. Phụ nữ ở thành phố thật hăng hái
Chương 1004. Bản Năng
Chương 1005. Anh Muốn Nuôi Heo
Chương 1006. Thời Gian Này Không Có Cách Nào Vượt Qua Cả
Chương 1007. Lái về phía chúng ta!
Chương 1008. San Bằng Nhà Bọn Họ!
Chương 1009. Anh Và Heo Thì Có Thể Làm Chuyện Xấu Xa Gì
Chương 1010. Có Phải Là Tinh Thần Của Cậu Ta Có Vấn Đề Hay Không?
Chương 1011. Chuyện Trên Đảo Tilia
Chương 1012. Người Nào Trâu Bò Như Vậy, Dám Quản Đến Trên đầu Tôi!
Chương 1013. Có tin tôi chỉ cần một tay thôi cũng có thể đánh chết anh
Chương 1014. Nơi Âm U
Chương 1015. Các Người Đứng Dậy Đi Chứ
Chương 1016. Kế hoạch đối phó với tư bản quốc tế
Chương 1017. Có Thể Chơi Rất Nhiều Trò Với Cô
Chương 1018. Tình cờ gặp
Chương 1019. Anh Tới Muộn, Cô Ấy Đã Là Người Của Tôi Rồi
Chương 1020. Tiết Mục Lớn
Chương 1021. Nhân Vật Quá Lợi Hại
Chương 1022. Từ Chức Đi Làm Ruộng
Chương 1023. Nằm Vui Vẻ Cuồng Loạn
Chương 1024. Ở Yến Kinh Không Ai Dám Động Anh
Chương 1025. Chỉ Cần Anh Đủ Lẳng Lơ, Tất Cả Đều Có Khả Năng
Chương 1026. Rửa Chân
Chương 1027. Lý Thần Tinh Trả Thù
Chương 1028. Tôi Ra 6 Triệu
Chương 1029. Không Bảo Vệ Được Anh
Chương 1030. Chúng Tôi Đều Chịu Thua Thiệt Trên Tay Anh Ta
Chương 1031. Tội sợ anh bị đánh cho tàn phế
Chương 1032. Tôi Cho Anh Vào ICU
Chương 1033. Trận Chiến Danh Dự
Chương 1034. Xảy Ra Chuyện Lớn
Chương 1035. Bầu Trời Bị Đâm Thủng Một Lỗ

Chương 1036. Lá Gan Quá Lớn
Chương 1037. Người Ngoài Ý Muốn
Chương 1038. Tần Ánh Nguyệt Đến
Chương 1039. Lâm Dật Cũng Có Cha
Chương 1040. Lương Nhược Hư Phun Trào
Chương 1041. Nói Không Chừng Hai Người Bọn Họ Còn Có Thể Gặp Lại Nhau?
Chương 1042. Nếu Như Đến Trễ Thì Không Cần Nữa
Chương 1043. Tiểu Tử Này Thật Là Mạnh
Chương 1044. Cô Dám Nói Cậu Ấy Bình Thường?
Chương 1045. Tôi Thấy Người Đó Là Anh Mới Đúng
Chương 1046. Lão Đại Y Học
Chương 1047. Kêu Một Tiếng Ba Ba Nữa Là Đủ
Chương 1048. Dự Đoán Thành Tích
Chương 1049. Sáng Tạo Lịch Sử
Chương 1050. Người Nhà Họ Tần
Chương 1051. Đợi Anh Ta Cho Heo Ăn Xong
Chương 1052. Có Thể Phá Vỡ Kỷ Lục Của Vương Miện Không?
Chương 1053. Chẳng Lẽ Trên Thế Giới Này Thật Sự Có Thiên Tài Như Vậy Sao?
Chương 1054. Tấm Vé Chân Chính
Chương 1055. Bài Kiểm Tra Tư Duy Logic
Chương 1056. Đáp Án Tiêu Chuẩn
Chương 1057. Mưa Gió Sắp Đến
Chương 1058. Lương Nhược Hư Ôn Nhu
Chương 1059. Tôi Đều Muốn
Chương 1060. Có Nhân Ô Mai
Chương 1061. Về Nhà
Chương 1062. Tương Lai Của Ngành Công Nghiệp Chất Bán Dẫn Không Nằm Trên Tay Bọn Họ
Chương 1063. Tôi Muốn Độc Quyền
Chương 1064. Lâm Dật Thật Sự Ưu Tú
Chương 1065. Em Muốn Đánh Cược Một Lần
Chương 1066. Để Sủng Vật Nhỏ Của Tôi Ủn Cô
Chương 1067. Thần Tượng Của Trạch Nam
Chương 1068. Bi Ai Của Thiểm Cẩu
Chương 1069. Quan Hệ Chú Cháu
Chương 1070. Chi Phí Hai Ngày Này Cứ Tính Cho Tôi
Chương 1071. Số 5 Ngoại Ô Phía Tây Này, Cấp Bậc Vẫn Còn Được
Chương 1072. Dùng Huabei để chống đỡ?

Chương 1073. Xin Lỗi, Tôi Thật Sự Có Tiền
Chương 1074. Vương Gia Ra Tay
Chương 1075. Nhiệm Vụ Của Lữ Đoàn Trung Vệ!
Chương 1076. Hiện Tại Lui Ra, Còn Kịp Nữa Không?
Chương 1077. Nhân Tính Thật Sự Là Một Thứ Rất Phức Tạp
Chương 1078. Đừng Để Nghèo Khó Hạn Chế Trí Tưởng Tượng Của Mình
Chương 1079. Hành Động Đặc Biệt
Chương 1080. Cảm Giác Ưu Việt Của Nhà Tư Bản
Chương 1081. Lên Thuyền Tìm Người
Chương 1082. Tra Không Thấy Người Này
Chương 1083. Gặp Lại
Chương 1084. Mục Tiêu Xuất Hiện
Chương 1085. Bị Bắt
Chương 1086. Ai Là Nội Ứng
Chương 1087. Hiện Nguyên Hình
Chương 1088. Gặp Lại Người Áo Đen
Chương 1089. Mục Đích Của Người Áo Đen
Chương 1090. Công Ty Hắc Kim An Bài
Chương 1091. Giết Người Không Chớp Mắt
Chương 1092. Việc Ai Nấy Làm
Chương 1093. Nhiệm Vụ Khiến Người Ta Đau Đầu
Chương 1094. Có Phải Em Sốt Rồi Không?
Chương 1095. Đẹp Khoe Xấu Che
Chương 1096. Thể Hiện Giá Trị Bản Thân
Chương 1097. Thay Đổi Bất Ngờ
Chương 1098. Thử Lại Một Lần Nữa
Chương 1099. Chúng Ta Không Cùng Một Đẳng Cấp Với Anh Ta
Chương 1100. Đừng So Đo Với Kẻ Thiểu Năng
Chương 1101. Chào Hỏi Xong Thì Đi Rồi
Chương 1102. Suy Nghĩ Ấu Trĩ
Chương 1103. Lâm Dật Cướp
Chương 1104. Làm Đại Bảo Kiếm Liền Tốt
Chương 1105. Giới Thiệu Nữ Hoạt Náo Viên Cho Cháu
Chương 1106. 30 Năm Hà Đông, 30 Năm Hà Tây
Chương 1107. Không Có Đường Cuối
Chương 1108. Nữ Cảnh Sát.
Chương 1109. Sự Cố Bất Ngờ
Chương 1110. Quá Xuất Sắc
Chương 1111. Bác Sĩ Tốt Nhất Trung Quốc

Chương 1112. Đại Lão Đưa Danh Thiếp
Chương 1113. Nhan Từ Mời
Chương 1114. Gặp Trở Ngại
Chương 1115. Hôm Nay Không Chiêu Đãi Anh
Chương 1116. Người Với Người Thật Chênh Lệch
Chương 1117. Hợp Tác Tới Cửa
Chương 1118. Thành Phẩm Với Giá Trên Trời
Chương 1119. Thế Giới Của Đàn Ông Nói Chuyện Bằng Thực Lực
Chương 1120. Tôi Thật Sự Không Biết Anh Ta Lại Lợi Hại Như Vậy
Chương 1121. Đi Trộm Về Một Chút
Chương 1122. Con Muốn Trở Thành Người Giống Như Chú Lâm Vậy
Chương 1123. Đảo Khách Thành Chủ
Chương 1124. Nhiệm Vụ Thứ Hai Của Lữ Đoàn Trung Vệ
Chương 1125. Đả Kích Liên Tục
Chương 1126. Đây Là Việc Làm Ăn, Không Phải Miếu Thành Hoàng
Chương 1127. Nhiệm Vụ Tiếp
Chương 1128. Đào Sẵn Hố Cho Cậu Rồi
Chương 1129. Bản Tính Con Người Là Vậy
Chương 1130. Tập Đoàn Lăng Vân Quật Khởi Đầy Khí Thế
Chương 1131. Đều Là Của Tôi
Chương 1132. Tình Huống Ngoài Ý Muốn
Chương 1133. Đẫm Máu
Chương 1134. Người Của Lữ Đoàn Trung Vệ Không Thể Chết Vô Nghĩa
Chương 1135. Anh Còn Chưa Có Tư Cách Nói Chuyện Với Tôi Nhỉ?
Chương 1136. Điền Nghiên Bị Bắt Giam
Chương 1137. Cố Chấp
Chương 1138. Mất Đi Quyền Chủ Đạo
Chương 1139. Vương Nổ
Chương 1140. Đi Làm Việc Riêng
Chương 1141. Mùi Vị Âm Mưu
Chương 1142. Thêm Một Mồi Lửa
Chương 1143. Đủ Tư Cách Để Cười
Chương 1144. Tôi Cũng Không Phải Là Người Tốt
Chương 1145. Luyện Sắt Còn Cần Thân Thể Cứng Rắn
Chương 1146. Lâm Dật Tức Giận
Chương 1147. Tranh Chấp Ở Mức Độ Cao Hơn
Chương 1148. Lâm Dật Xong Rồi, Không Cần Phải Lo Lắng

Chương 1149. Kỷ Khuynh Nhan Tích Lũy Vốn
Chương 1150. Nếu Có Một Ngày Ông Chủ Bị Lừa, Không Có Một Người Phụ Nữ Nào Là Vô Tội
Chương 1151. Tính Sát Thương Không Lớn, Nhưng Tính Vũ Nhục Lại Cực Mạnh
Chương 1152. Có Thể Làm Suy Yếu Một Phần Lực Lượng Của Kẻ Địch
Chương 1153. Làm Cái Gì Cũng Không Được, Chỉ Có Giả Trang Là Giỏi
Chương 1154. Em Còn Đẹp Hơn Kỷ Khuynh Nhan
Chương 1155. Hẹn Người Của Phát Triển Thánh Nông
Chương 1156. Cấp Bậc Của Các Người Không Đủ
Chương 1157. Tôi, Tôi Bồi Thường...
Chương 1158. Trấn Tứ Phương Ngọa Long Phượng Sồ
Chương 1159. Người Đàn Ông Duy Nhất Của Trấn Tứ Phương Từng Đến Diba
Chương 1160. Phượng Vũ Cửu Thiên
Chương 1161. Mị Lực Của Phụ Nữ Trưởng Thành
Chương 1162. Dùng Nhiên Liệu Chứ Không Phải Là Nước Tiểu
Chương 1163. Đúng Là Thẳng Nam Mà
Chương 1164. Cùng Cô Nói Lời Tâm Sự
Chương 1165. Là Một Người Mâu Thuẫn
Chương 1166. Dưa Này Chín Chưa?
Chương 1167. Lời Mời
Chương 1168. Hai Cách
Chương 1169. Tầm Quan Trọng Của Tri Thức
Chương 1170. Mặt Bài
Chương 1171. Kết Quả Xử Lý
Chương 1172. Muốn Làm Thể Diện Không Làm Áo Lót Bên Trong
Chương 1173. Hoàn Toàn Xem Kỹ Thuật Của Anh
Chương 1174. Đề Nghị
Chương 1175. Nguyên Nhân Từ Chức Thực Sự
Chương 1176. Còn Nói Nữa Thì Tiễn Tôi Luôn Đi
Chương 1177. Tiểu Nhân
Chương 1178. Buổi Mời Gọi Đầu Tư Xấu Hổ Nhất?
Chương 1179. Bùng Nổ
Chương 1180. Chúng Ta Không Bằng Được
Chương 1181. Tôi Muốn Hỏi Thăm Cô Về Một Vấn Đề Bí Mật Riêng Tư
Chương 1182. Anh Có Tin Chúng Tôi Chỉ Là Quan Hệ Nam Nữ

Thuần Khiết Không
Chương 1183. Anh Ta Là Người Tần Gia Sao?
Chương 1184. Trò Chuyện Video
Chương 1185. Tiền Đồ Sao Chổi
Chương 1186. Tính Khí Chó Này
Chương 1187. Tôi Sẽ Không Phát Điện Với Người Mình Không Thích
Chương 1188. Thật Sự Cho Rằng Anh Ta Lớn Lên Đẹp Trai, Thì Không Gì Không Làm Được Sao
Chương 1189. Phương Thức Thẩm Vấn Của Lâm Dật
Chương 1190. Nhiệm Vụ Này, Có Chút Khó
Chương 1191. Bạn Trai Tôi Không Ở Nhà
Chương 1192. Anh Ngủ Với Tôi, Tôi Còn Phải Cảm Ơn Anh Sao?
Chương 1193. Cáp Quang Trong Mộ Cổ?
Chương 1194. Biểu Hiện Tốt Một Chút, Tranh Thủ Kéo Dài Phán Quyết Chết
Chương 1195. Cô Không Xứng
Chương 1196. Tokyo Hơi Nóng
Chương 1197. Trò Chơi Đơn Giản Như Vậy, Bị Tắc Mạch Máu Não Cũng Chơi Được
Chương 1198. Tiền Đồ Của Em Đâu?
Chương 1199. Thắng Bại
Chương 1200. Em Thích Pikachu Hơn
Chương 1201. Người Phụ Nữ Hiếm Thấy Nhất Thế Gian
Chương 1202. Luận Về Giả Trang, Tôi Nguyện Xưng Cô Là Mạnh Nhất
Chương 1203. Lâm Tổng, Ngủ Với Tôi Một Lần
Chương 1204. Người Đảo Quốc Rất Biết Làm Ăn
Chương 1205. Mị Lực Của Lão Tử Không Phân Biên Giới
Chương 1206. Suýt Chút Nữa Làm Hỏng Chuyện Của Tôi Rồi
Chương 1207. Vì Ngài Đánh Đàn Tiếp Rượu
Chương 1208. Mối Quan Hệ Phức Tạp
Chương 1209. Chia Phòng Ngủ Cũng Vì Muốn Tốt Cho Anh
Chương 1210. Một Người Đàn Ông Ngay Thẳng Như Một Vị Thần
Chương 1211. Vừa Mở Miệng Ra Lập Tức Thành Tên Cặn Bã
Chương 1212. Manh Mối Xuất Hiện
Chương 1213. Hương Vị Không Đủ Hoàn Hảo
Chương 1214. Không Thể Tự Kiềm Chế
Chương 1215. Tiến Triển Mới
Chương 1216. Sao Cô Còn Gấp Hơn Cả Tôi Vậy?

Chương 1217. Một Loại Nắm Giữ Khác
Chương 1218. Thứ Tự Xuất Hiện Trong Cuộc Sống Rất Quan Trọng
Chương 1219. Ý Nghĩa Lịch Sử
Chương 1220. Gia Tộc Mitsui, Lợi Hại!
Chương 1221. Thoải Mái Làm Việc
Chương 1222. Kỹ Năng Diễn Xuất Ảnh Đế
Chương 1223. Đội Nồi
Chương 1224. Vừa Bắt Đầu Nói
Chương 1225. Công Cụ Người Lại Login
Chương 1226. Trực Tiếp Xử Thôi
Chương 1227. Đau Lòng Phản Diện Một Giây
Chương 1228. Giết Chết Tôi, Khoáng Thạch Chính Là Của Anh
Chương 1229. Diện Mạo Thật Của Người Áo Đen
Chương 1230. Kim Chủ Baba
Chương 1231. Tử Vong Là Một Bước Không Thể Nào Vượt Qua
Chương 1232. Eliza Đến Thăm
Chương 1233. Tần Hán Lại Đội Nồi
Chương 1234. Anh Lâm, Tôi Phục Rồi
Chương 1235. Phụ Nữ Như Lửa
Chương 1236. Trong Trà Có Trà
Chương 1237. Mời
Chương 1238. Khác Thường Tất Có Yêu
Chương 1239. Anh Có Biết Pinduoduo Không?
Chương 1240. Diễn Trò
Chương 1241. Trừ Khi Anh Không Sợ Chết
Chương 1242. Tôi Thích Anh
Chương 1243. Thôi Miên
Chương 1244. Đừng Đi
Chương 1245. Dần Dần Ngả Bài
Chương 1246. Đi Dạo Hàn Quốc
Chương 1247. Sự Việc Đã Bại Lộ?
Chương 1248. Thao Tác Cợt Nhả Nghịch Thiên
Chương 1249. Ông Dám Động Vào Cậu Ta, Tôi Sẽ Giết Cả Nhà Ông!
Chương 1250. Đưa Quặng Cho Tôi
Chương 1251. Cậu Đang Uy Hiếp Tôi?
Chương 1252. Trượng Phu Một Tay Chỉ Ngô Câu, Khí Phách Cao Hơn Tòa Lầu Trăm Thước(*)
Chương 1253. Ông Dám Giết Tôi Sao?
Chương 1254. Lương Tâm Của Tôi Không Cho Phép Bỏ Anh Ở Lại

Chương 1255. Đây Là Lời Nói Hổ Báo Gì Thế
Chương 1256. Đúng Là Tên Điên!
Chương 1257. Cậu Đã Bất Cẩn
Chương 1258. Cẩn Thận Với Người Nhà Mitsui
Chương 1259. Tìm Ngươi Đỡ Đẻ
Chương 1260. Người Ta Chỉ Là Muốn Ngưu Bức, Ngay Cả Thổi Ngưu Bức Cũng Có Người Tin
Chương 1261. Hắn Cần Phải Nhận Biết Tôi
Chương 1262. Một Chân Đá Vào ICU
Chương 1263. Tôi Lại Ưa Thích Mẫu Đàn Ông Giản Dị Tự Nhiên Như Lâm Thiếu Gia
Chương 1264. Chỉ Cần Đừng Đánh Chết Là Được
Chương 1265. Đánh Chết Một Cái Thiếu Một Cái
Chương 1266. Tôi Muốn Tố Cáo Hắn!
Chương 1267. Không Phải Em Thường Xuyên Cắn Anh Sao?
Chương 1268. Tôi Là Con Rể Của Bà Ấy
Chương 1269. Mẹ Con Gặp Nhau
Chương 1270. Cùng Một Đức Hạnh Giống Cha Nó
Chương 1271. Tiểu Tử Ngốc Này Nói Nhảm Gì Đó
Chương 1272. Còn Muốn Đến Chỗ Không Đơn Thuần Sao?
Chương 1273. Thuốc Của Tôi Mà Cũng Không Nhận Sao?
Chương 1274. Giới Thiệu Người Cho Cậu
Chương 1275. Huấn Luyện Một Mình
Chương 1276. Đả Kích Liên Tục
Chương 1277. Nụ Cười Ý Vị Sâu Xa
Chương 1278. Nhiệt Tình Ngoài Ý Muốn
Chương 1279. Không Trả Tiền Thì Không Thể Đi
Chương 1280. Quầy Trái Cây Bị Đập Phá
Chương 1281. Thân Phận Tuyệt Mật
Chương 1282. Mắng Người Không Để Lại Dấu Vết
Chương 1283. Tình Cờ Gặp Gỡ
Chương 1284. Khí Tràng!
Chương 1285. Tần Ánh Nguyệt Bao Che Khuyết Điểm
Chương 1286. Thân Phận Lộ Ra Ánh Sáng
Chương 1287. Con Không Hận Các Người
Chương 1288. Hồ Ly Tinh Ở Đâu?
Chương 1289. Bà Ấy Chưa Từng Rời Bỏ Con
Chương 1290. Khúc Mắc Trong Lòng Lâm Dật
Chương 1291. Anh Đoán Xem Em Gặp Được Ai Nào
Chương 1292. Tổ Một Là Tổ Trâu Bò Nhất

Chương 1293. Anh Có Tư Cách Gì Mà Đòi Quản Tôi?
Chương 1294. Cậu Ấy Là Cấp Bậc Quái Vật
Chương 1295. Cho Dù Là Tra Nam, Cũng Không Thể Oán Niệm
Chương 1296. Bác Gái Nhiệt Tình
Chương 1297. Tìm Tôi Để Làm Khảo Nghiệm Sao
Chương 1298. Fan Hâm Mộ Cuồng Nhiệt
Chương 1299. Tôi Muốn Đánh Vào Mặt Hắn
Chương 1300. Kết Quả Xét Nghiệm Được Đưa Ra.
Chương 1301. Cậu Ấy Là Thiên Tài
Chương 1302. Yêu Đương Ngọt Ngào
Chương 1303. Bị Chụp Ảnh
Chương 1304. Lời Đồn Về Lâm Dật
Chương 1305. Chuẩn Bị Cho Anh Ta Một Bộ Xe Lăn
Chương 1306: Đừng Dùng Tay Chỉ Vào Tôi.
Chương 1307: Công Ty Là Của Nhà Chúng Tôi.
Chương 1308: Thân Phận Dọa Người.
Chương 1309: Chấp Mê Bất Ngộ.
Chương 1310: Chọc Tới Chân Thần.
Chương 1311: Hắn Ghét Bỏ Mình
Chương 1312: Xúc Tu Của Gia Tộc Mitsui
Chương 1313: Thời Khắc Đen Tối Nhất
Chương 1314: Nằm Vùng Nổi Lên Mặt Nước
Chương 1315: Đem Ra Công Khai
Chương 1316: Cha Và Con Gái Đối Thoại
Chương 1317: Bước Chân Lớn, Dễ Dàng Kéo Tới Trứng
Chương 1318: Khiêu Khích
Chương 1319: Đảo Ngược
Chương 1320: Không Thể Xem Thường Lâm Dật!
Chương 1321: Điện Thoại Của Mitsui Takaya
Chương 1322: Quỷ Kế
Chương 1323: Hương Vị Âm Mưu
Chương 1324: Có Thể Làm Bất Cứ Chuyện Gì Đối Với Tôi
Chương 1325: Anh Thấy Tôi Giống Nhân Viên Kỹ Thuật Sao?
Chương 1326: Suy Nghĩ Tỉ Mỉ Cực Kỳ Đáng Sợ
Chương 1327: Chúng Tôi Muốn Gia Nhập Tổ Một!
Chương 1328: Người Của Tổ 4 ra, Không Có Khả Năng Thua?
Chương 1329: Người Xấu Tác Quái Nhiều
Chương 1330: Kế Trong Kế
Chương 1331: Ngả bài
Chương 1332: Vì Mitsui Mineyuki Tiết Lộ

Chương 1333: Cha Đừng Xem Thường Lâm Dật
Chương 1334: Ai Có Thể Dựa Vào Tình Yêu Chiếm Núi Phú Sĩ Làm Của Riêng
Chương 1335: Anh Đây Là Tuyển Người Hay Là Tuyển Phi Tần
Chương 1336: Ảo Tưởng Không Thực Tế
Chương 1337: Nhiệm Vụ Cuối Cùng
Chương 1338: Đùa Nghịch Đại Bài
Chương 1339: Cô Không Phải Anh Ấy, Không Có Kiêu Ngạo Của Tư Bản
Chương 1340: Lâm Dật Bày Trò?
Chương 1341: Thế Lực Của Nhà Họ Lương.
Chương 1342: Không Để Cậu Tới Đây Vô Ích.
Chương 1343: Yêu Và Bầu Bạn
Chương 1344: Hiền Lành Và Chanh Chua.
Chương 1345: Bệnh Ngốc Có Thể Lây Truyền
Chương 1346: Dưới Bóng Cây Bách Hợp.
Chương 1347: Xác Định Không Muốn Đầu Tư Sao?
Chương 1348: Mặt Bài.
Chương 1349: Thua Thì Hôn Bạn Thân Của Tôi Một Cái.
Chương 1350: Tôi Thích Quỳ.
Chương 1351: Tình Cờ Gặp Mặt.
Chương 1352: Nhiệm vụ gánh nặng đường xa.
Chương 1353: Như Con Gấu Đen.
Chương 1354: Rách Nát Tiêu Điều.
Chương 1355: Khai Thác Cát Trái Phép
Chương 1356: Cho Dù Dùng Tay Cũng Sẽ Không Tìm Cô
Chương 1357: Lại là Ngũ Gia
Chương 1358: Tôi Lại Thích Sự Nhiệt Tình Không Chịu Thua Của Anh
Chương 1359: Quay Về Trung Hải Tránh Họa
Chương 1360: Hắn Tới Nhận Sai
Chương 1361: Mẹ Kiếp, Ông Là Trình Lão Ngũ À?
Chương 1362: Anh Lấy Cái Gì Để Đấu Với Anh Ấy?
Chương 1363: Khuyến Khích Đầu Tư.
Chương 1364: Đề Nghị Bị Từ Chối.
Chương 1365: Kế Hoạch Đầu Tư.
Chương 1366: Đúng Là Biết Giả Trang.
Chương 1367: Em Thấy Anh Là Muốn Chơi Em.
Chương 1368: Chương Trình Có Vấn Đề.
Chương 1369: Hoàng Đế Và Thái Tử, Ai Lớn Hơn?

Chương 1370: Chúng Ta Tìm Một Chỗ Không Người Để Tâm Sự.
Chương 1371: Đừng Chọc Anh Lâm Tôi Không Vui.
Chương 1372: Niêm Phong Một Chút.
Chương 1373: Anh Phải Tin Tưởng Chính Nghĩa.
Chương 1374: Người Ngụy Gia Tới.
Chương 1375: Gọi Điện Thoại Cho Lưu Hồng.
Chương 1376: Tới Cửa Muốn Chết.
Chương 1377: Không Hiểu Tự Tin.
Chương 1378: Bàn Luận, Có Dám Không?
Chương 1379: Ưu Tú Đến Bạo!
Chương 1380: Mơ Mộng Hão Huyền.
Chương 1381: Em Trai Của Anh Là Do Tôi Đưa Vào
Chương 1382: Tây Hồ Không Bằng Em.
Chương 1383: Nhà Ma Trợ Công.
Chương 1384: Quỷ Mới Vào Tòa Nhà.
Chương 1385: Dọa Quỷ.
Chương 1386: Khoảng Cách Giữa Người Với Người.
Chương 1387: Ăn Cướp Trắng Trợn.
Chương 1388: Tôi Sẽ Không Quản Bọn Họ.
Chương 1389: Đẹp Hơn Phụ Nữ Dư Hàng.
Chương 1390: Lý Lẽ Của Kẻ Ác.
Chương 1391: Sẽ Có Người Đến Xử Lý Các Người.
Chương 1392: Hành Động Kỳ Quái.
Chương 1393: Người Thấp Kém.
Chương 1394: Ấu Trĩ! Ngây Ngô!
Chương 1395: Người Của Tập Đoàn Triều Dương Tới.
Chương 1396: Chấn Kinh Toàn Trường.
Chương 1397: Di Chuyển Mục Tiêu.
Chương 1398: Thao Tác Đánh Mặt.
Chương 1399: Phải Rèn Luyện Thân Thể Nhiều.
Chương 1400: Giai Đoạn Giúp Đỡ Người Nghèo Mới
Chương 1401: Các Người Cũng Biết Thật Nhiều Kiểu.
Chương 1402: Bí Mật Liên Quan Tới Lý Chủ Nhiệm.
Chương 1403: Sa Thải Cậu, Không Cần Lý Do.
Chương 1404: Mắng Chết Người.
Chương 1405: Anh Tự Thu Xếp Ổn Thỏa Đi
Chương 1406: Dịu Dàng
Chương 1407: Đại Lão Đến
Chương 1408: Ngủ Quên Mất
Chương 1409: Thì Ra Thằng Hề Là Bản Thân Mình

Chương 1410: Phóng Viên Phỏng Vấn
Chương 1411: Bạn Trai và Cuộc Sống Về Đêm
Chương 1412: Cơ Hội Tiếp Cận Lâm Dật
Chương 1413: Cuộc Nói Chuyện Đổ Vỡ
Chương 1414: Lần Nữa Gặp Phải.
Chương 1415: Đi Chơi.
Chương 1416: Bị Bôi Đen.
Chương 1417: Nói Chuyện Riêng.
Chương 1418: Kỹ Xảo Giả Trang Cao Cấp.
Chương 1419: Đúng Là Kẻ Biết Diễn.
Chương 1420: Điên Cuồng Giả Trang.
Chương 1421: Vị Này Là Lâm Tổng Của Tập Đoàn Lăng Vân.
Chương 1422: Tranh Công.
Chương 1423: Tôi Là Phó Hiệu Trưởng Sư Phạm Trung Hải.
Chương 1424: Đất Nhà Chúng Tôi.
Chương 1425: Bên Trên Có Chính Sách, Bên Dưới Có Đối Sách.
Chương 1426: Tố Cáo Lâm Dật.
Chương 1427: Tiền Của Tôi.
Chương 1428: Không Sợ Mãn Kinh Trước Ba Mươi Tuổi Sao?
Chương 1429: Chị Dâu, Giúp Em Một Chút.
Chương 1430: Ai Muốn Xử Lý Em Gái Của Tôi.
Chương 1431: Tần Hán Con Mẹ Nó.
Chương 1432: Người Ta Là Vợ Cả.
Chương 1433: Anh Ấy Là Lâm Thiếu Trung Hải?
Chương 1434: Chị Thích Tấm Gương, Anh Ấy Thích Bệ Cửa Sổ
Chương 1435: Rất Xin Lỗi, Các Người Không Được.
Chương 1436: Người Hai Mặt.
Chương 1437: Có Tiền Mà Không Biết Tiêu.
Chương 1438: Vở Kịch Chia Tay.
Chương 1439: Thân Phận Khiến Cho Người Khiếp Sợ.
Chương 1440: Fan Não Tàn.
Chương 1441: Người Không Thể Đi Được.
Chương 1442: Làm Thịt? Chửi Chết?
Chương 1443: Chê Cười Người Không Bằng Người.
Chương 1444: Thân Phận Lộ Ra Ánh Sáng.
Chương 1445: Cầm Đầu Antifan Lớn Nhất Của Anh Lâm
Chương 1446: Kiểu Chết Của Park Jin Woo
Chương 1447: Mắt Trợn Tròn
Chương 1448: Bị Bắt!
Chương 1449: Phủi Sạch Quan Hệ

Chương 1450: Bắt Đầu Phản Kích
Chương 1451: Nhường Đường Băng
Chương 1452: Tôn Mãn Lâu - Vua của vùng Đông Bắc
Chương 1453: Gọi Tôi Là Tống Tử Quan Âm
Chương 1454: Tận Dụng Triệt Để?
Chương 1455: Hung Dữ Không Để Yên Như Vậy.
Chương 1456: Lão Đại Tới.
Chương 1457: Bị Để Mắt Tới.
Chương 1458: Tôi Dẫn Anh Đi Trung Tâm Tắm Hơi.
Chương 1459: Vào Hang Hổ.
Chương 1460: Kinh Sợ.
Chương 1461: Muốn Ăn Cơm Với Tôi? Anh Ta Cũng Xứng Sao?
Chương 1462:
Chương 1463: Có năng lực, rất thần bí.
Chương 1464: Khác Nhau Giữa C Và D.
Chương 1465: Rượu Này Rất Mạnh.
Chương 1466: Bất Tỉnh Nhân Sự.
Chương 1467: Một Đêm Kích Thích.
Chương 1468: Con Gái Đông Bắc Uy Vũ!
Chương 1469: Chuyện Đột Xuất.
Chương 1470: Chuyển Biến Nguy Hiểm.
Chương 1471: Tôi Với Cô Đi Vào.
Chương 1472: Thân Phận Của Lâm Dật.
Chương 1473: Kinh Hỉ Với Tiếc Nuối.
Chương 1474: Trả Thù Trong Bóng Tối.
Chương 1475: Một Món Ăn Cực Kỳ Độc Đáo.
Chương 1476: Tôn Mãn Gia Uy Hiếp.
Chương 1477: Lấy Chút Trình Độ Này Của Anh?
Chương 1478: Tam Quan Chạy Theo Ngũ Quan.
Chương 1479: Ba Ngày Sau.
Chương 1480: Thân Phận Bại Lộ.
Chương 1481: Tôi Cũng Đi Khách Sạn.
Chương 1482: Cô Cũng Chỉ Là Một Đống Cơ Quan.
Chương 1483: Gió Thổi Qua Đồng Bằng.
Chương 1484: Thuốc Cao Da Chó.
Chương 1485: Không Cần Đóng Kịch.
Chương 1486: Đếm Xem Có Mấy Số Không.
Chương 1487: Không Ngờ Khẩu Vị Của Anh Lại Nặng Như Vậy
Chương 1488: Đến Nơi Hẹn
Chương 1489: Chó Không Thể Thay Đổi Tính Ăn Shit

Chương 1490: Tôn Mãn Lâu Ra Tay
Chương 1491: Kìm Nén!
Chương 1492: Vương Miện Âm Thầm Bày Mưu Kế
Chương 1493: Người Sống Còn Có Thể Để Nước Tiểu Làm Tắc Chết?
Chương 1494: Thời Khắc Bị Ám Sát
Chương 1495: Tôi Học Được Rồi, Cô Tin Không?
Chương 1496: Giở Trò Với Lâm Dật
Chương 1497: Tự Bêu Xấu Chính Mình.
Chương 1498: Hai Cục Công Thương.
Chương 1499: Danh Tiếng Lâm Thị.
Chương 1500: An Ninh Lừa Người.
Chương 1501: Chết Cũng Không Hối Tiếc.
Chương 1502: Đau Lòng.
Chương 1503: Dân Chúng Mới Cần Chứng Cứ, Em Thì Không Cần!
Chương 1504: Tôi Kêu Một Tiếng? Khiến Anh Sung Sướng Như Vậy Sao?
Chương 1505: Người Sáng Lập Thời Đại.
Chương 1506: Sỉ Nhục Của Lữ Đoàn Trung Vệ.
Chương 1507: Thật Ra Tôi Chỉ Là Tấm Màn Trên Mặt Đất.
Chương 1508: Tra Tấn Linh Hồn.
Chương 1509: Giãy Dụa Cuối Cùng.
Chương 1510: Chào Từ Biệt.
Chương 1511: Tình Thế Bất Lợi.
Chương 1512: Có Tiền Có Thể Xui Ma Khiến Quỷ.
Chương 1513: Anh Xác Định Để Cho Tôi Nổ Súng Trước Sao?
Chương 1514: Vết Thương Đạn Bắn.
Chương 1515: Tập Kích Ban Đêm.
Chương 1516: Hủy Diệt.
Chương 1517: Giết Người Giết Tâm.
Chương 1518: Ôn Nhu Nhẹ Nhàng.
Chương 1519: Nguy Cơ Mở Màn.
Chương 1520: Nghiền Nát Một Cọng Cỏ Cuối Cùng Của Lạc Đà.
Chương 1521: Người Quyền Quý Không Lương Thiện.
Chương 1522: Vinh Hoa Phú Quý, Công Danh Lợi Lộc Tựa Như Mây Khói. Mong Có Quý Nhân Phù Trợ
Chương 1523: Xem Mắt
Chương 1524: Gặp Lại An Ninh
Chương 1525: Người Này Chẳng Ra Sao Cả
Chương 1526: Món Quà Cuối Cùng.

Chương 1527: Kẻ Ngốc.
Chương 1528: Thích Và Dũng Khí.
Chương 1529: Lo Lắng Âm Thầm.
Chương 1530: Sự Cẩn Thận Của Kỷ Khuynh Nhan.
Chương 1531: Tôi Không Phải Đường Tăng.
Chương 1532: Một Nhà Khoa Học Nghiêm Cẩn.
Chương 1533: Bại Lộ.
Chương 1534: Anh Ấy Không Thích Chị Nữa.
Chương 1535: Tập Kích Bất Ngờ.
Chương 1536: Anh Ấy Không Cần Chị Nữa.
Chương 1537: Ai Mạnh, Thì Người Đó Có Lý.
Chương 1538: Chuyện Khác Thường Nhất Định Có Quỷ?
Chương 1539: Đi Huyện Đông Tam.
Chương 1540: Bắt Gặp Tại Chỗ.
Chương 1541: Ngay Cả Tên Hề Cũng Không Bằng.
Chương 1542: Vừa Xấu Hổ Vừa Ngọt Ngào.
Chương 1543: Kích Động.
Chương 1544: Có Lòng Tốt Lại Bị Xem Là Lòng Lang Dạ Sói.
Chương 1545: Thu Lương Thực.
Chương 1546: Hiện Trường Lúng Túng.
Chương 1547: Bản Thân Cảm Thấy Hài Lòng.
Chương 1548: Một Người Đánh Gãy Một Chân.
Chương 1549: Tôi Đồng Ý Cho Cô Phục Chức Chưa?
Chương 1550: Triệu Toàn Phúc Nóng Nảy.
Chương 1551: Em Trai Anh Ấy Rất Có Tiền.
Chương 1552: Lão Versailles.
Chương 1553: Tính Cho Bọn Họ Rẻ Một Chút.
Chương 1554: Chúng Tôi Muốn Xem Biệt Thự Một Chút.
Chương 1555: Cô Gia Đến Cửa.
Chương 1556: Kẻ Có Tiền Chân Chính.
Chương 1557: Mua Nhà Cho Em.
Chương 1558: Tương Ái Tương Sát.
Chương 1559: Cô Ba Bà Sáu.
Chương 1560: Hai Con Gà Rừng.
Chương 1561: Nở Mày Nở Mặt.
Chương 1562: Hà Viện Viện Ra Sân.
Chương 1563: Hà Viện Viện Uy Vũ.
Chương 1564: Hai Trăm Triệu Không Lo Được, Phải Một Tỷ
Chương 1565: Việc Kinh Doanh Nghiêm Túc Giá Một Tỷ
Chương 1566: Nghĩ Kỹ Rồi Nói

Chương 1567: Ông Đang Uy Hiếp Ai?
Chương 1568: Cái Gọi Là Trận Ác Chiến
Chương 1569: Quà Giáng Sinh Của Ba Cô Gái
Chương 1570: Các Cô Không Có Phần Trăm
Chương 1571: Nguyên Nhân Tới Trễ
Chương 1572: Món Quà Độc Đáo.
Chương 1573: Hồn Ma Cô Đơn.
Chương 1574: Tin Tức Bất Ngờ.
Chương 1575: Phong Vân Trong Đêm Tối
Chương 1576: Tôi Luôn Tìm Anh
Chương 1577: Mẹ Chồng Và Con Dâu
Chương 1578: Bà Ấy Là Mẹ Anh.
Chương 1579: Yêu Thâm Nhập Vào Xương Cốt.
Chương 1580: Sương Mù Dày Đặc.
Chương 1581: Xung Đột.
Chương 1582: Các Người Tốt Nhất Không Nên Lộn Xộn.
Chương 1583: Chuyện Kinh Khủng.
Chương 1584: Món Quà Đặc Biệt.
Chương 1585: Em Yêu Anh.
Chương 1586: Tuyên Bố Với Toàn Thế Giới Rằng Anh Yêu Em.
Chương 1587: Bại Lộ.
Chương 1588: Cấp A!
Chương 1589: Tâm Tư Kín Đáo Của Jeffrey.
Chương 1590: Lái Xe Chỉ Là Tài Lẻ
Chương 1591: Người Thông Minh Đánh Cờ
Chương 1592: Xung Đột Bắt Đầu
Chương 1593: Kết Thúc Hành Động
Chương 1594: Theo Dõi Ngược Lại
Chương 1595: Cuộc Đột Kích
Chương 1596: Nơi Nguy Hiểm Nhất, Chính Là Nơi An Toàn Nhất
Chương 1597: Nhanh Chân Đến Trước.
Chương 1598: Đồng Bọn Của Người Áo Đen.
Chương 1599: Các Người Phạm Vào Tội Chết.
Chương 1600: Sức lửa vừa phải.
Chương 1601: Tổ Chức Thần Bí.
Chương 1602: Cưới Vợ Như Kỷ Khuynh Nhan.
Chương 1603: Không Phải Là Gu Của Anh.
Chương 1604: Mị Lực Của Bắp Đùi.
Chương 1605: Hà Viện Viện Đáng Yêu.
Chương 1606: Người Thân Bệnh Nhân Ngang Ngược.

Chương 1607: Tôi Chính Là Vương Pháp!
Chương 1608: Gia Yến Kỷ Gia.
Chương 1609: Hiểu Lầm Lớn.
Chương 1610: Đi Hải Quan.
Chương 1611: Tôi Là Chủ Tịch Tập Đoàn Lăng Vân.
Chương 1612: Quả Nhiên, Lớn Lên Xinh Đẹp Chính Là Có Đặc Quyền
Chương 1613: Phong Ba Lại Nổi Lên.
Chương 1614: Kẻ Thế Mạng?
Chương 1615: Được Tán Thành
Chương 1616: Âm Mưu Phía Sau
Chương 1617: Thân Thế Của Lâm Dật
Chương 1618: Cục Diện Bế Tắc
Chương 1619: Cô Và Audi Là Xứng Nhất
Chương 1620: Khiến Cô Ta Không Ngóc Đầu Lên Nổi.
Chương 1621: RSQ8 Bao Nhiêu Tiền?
Chương 1622: Chỉ Hai Cái Đèn Lớn Này Thôi Đã Đáng Tiền.
Chương 1623: Ai Nói Tôi Không Mua Xe?
Chương 1624: Ném Tiền Xu.
Chương 1625: Không Mua Nổi.
Chương 1626: Xử Lý Xong Giúp Cô Rồi.
Chương 1627: Xã Hội Không Phải Lvory Tower.
Chương 1628: Lâm Thiếu Thần Bí.
Chương 1629: Vô Kế Khả Thi.
Chương 1630: Biện Pháp Ứng Đối.
Chương 1631: Tôi Mua Trước.
Chương 1632: Cô Biết Tổng Giám Đốc Tập Đoàn Lăng Vân Không.
Chương 1633: Ba Vòng Cũng Là Tiêu Chuẩn Khảo Hạch.
Chương 1634: Bị Gọi Tên.
Chương 1635: Tự Mình Đánh Mặt Mình.
Chương 1636: Thăm Hỏi Lục Bắc Thần
Chương 1637: Chuyện Xưa
Chương 1638: Cục Diện Quốc Tế
Chương 1639: Lại Xảy Ra Vấn Đề
Chương 1640: Không Ai Hưởng Ứng
Chương 1641: Hối Hận Không Kịp
Chương 1642: Bắt Gian Tại Trận
Chương 1643: Tống Gia Du Muốn Nổi Loạn
Chương 1644: Làm Màu Xong Lại Bỏ Chạy
Chương 1645: Tiếp Theo, Ai Trong Các Người Lên?

Chương 1646: Anh Phải Cảm Thấy May Mắn Vì Tâm Trạng Anh Ta Tốt
Chương 1647: Lục Bắc Thần Lòng Dạ Hẹp Hòi
Chương 1648: Cho dù cậu là người của lữ đoàn Trung Vệ cũng vô ích
Chương 1649: Suy Nghĩ Thật Sự Của Lục Bắc Thần
Chương 1650: Mất Quyền Lực
Chương 1651: Người Đẹp Rơi Nước Mắt
Chương 1652: Động Vào Tôi Thử Xem
Chương 1653: Các Người Mau Đóng Cửa Lại
Chương 1654: Nghỉ Việc.
Chương 1655: Đàm Phán Không Thành.
Chương 1656: Không Cần Bọn Họ.
Chương 1657: Kế Phản Gián.
Chương 1658: Tôi Là Chủ Tịch Tập Đoàn Lăng Vân.
Chương 1659: Tiễn Biệt.
Chương 1660: Tức Giận!
Chương 1661: Oan Gia Ngõ Hẹp.
Chương 1662: So Rượu.
Chương 1663: Tôi Nhận Thua.
Chương 1664: Đụng Trên Họng Súng.
Chương 1665: Thổi Một Cái Đi.
Chương 1666: Đấu Tới Cùng
Chương 1667: Mở Ra Nghề Nghiệp Mới
Chương 1668: Gây Sự
Chương 1669: Đội Hình Lớn
Chương 1670: Khí Phách Của Người Lãnh Đạo
Chương 1671: Bố Trí Chặt Chẽ
Chương 1672: Tôi Chính Là Tới Xử Lý Các Người
Chương 1673: Kính Nể, E Sợ
Chương 1674: Đạo lí đối nhân xử thế
Chương 1675: Để Lại Một Tay
Chương 1676: Sợ Tè Ra Quần.
Chương 1677: Miệng Của Nữ Nhân Là Con Quỷ Lừa Người.
Chương 1678: Trà Xanh Giận Dỗi.
Chương 1679: Rút Vốn Rồi.
Chương 1680: Đắc Tội Với Người Không Nên Đắc Tội.
Chương 1681: Báo Danh.
Chương 1682: Oan Gia Chạm Mặt.
Chương 1683: Tức Đến Nổ Tung Tại Chỗ.

Chương 1684: Cạo Đầu.
Chương 1685: Cây Kim So Với Cọng Râu.
Chương 1686: Dì Cả Tôi Đã Chết Bao Nhiêu Năm Rồi.
Chương 1687: Cho Anh Chút Động Lực.
Chương 1688: Không Nhúc Nhích Tí Nào.
Chương 1689: Xin Anh Giúp Một Chuyện.
Chương 1690: Triển Lãm Kiểu Tóc Mới.
Chương 1691: Chó Nhà Em Chơi Còn Hay Hơn Cô Ta.
Chương 1692: Thắng Thì Đã Không Cần Phải Luyện Rồi.
Chương 1693: Cô Vẫn Còn Không Gian Để Tiến Bộ.
Chương 1694: Chúng Tôi Muốn Xem Cơ Bụng Của Đội Trưởng.
Chương 1695: Ngẫu Nhiên Gặp.
Chương 1696: Lại Một Lần Binh Bại Túi Sạch Bóng.
Chương 1697: Người Ngoài Ý Muốn.
Chương 1698: Đi Tìm Người Trở Về!
Chương 1699: Ánh Sáng Có Chút Chói Mắt.
Chương 1700: Điều Tra Rõ Sự Thật
Chương 1701: Uy Hiếp Lâm Dật
Chương 1702: Tới Cũng Vô Dụng
Chương 1703: So Tài
Chương 1704: Muốn thắng ông ta, không phải là vấn đề lớn
Chương 1705: Có Thể Mở Ra Nghề Nghiệp Mới
Chương 1706: Trong Lòng Anh Có Em Là Được Rồi
Chương 1707: Cụng Rượu
Chương 1708: Tự Đòi Mất Mặt
Chương 1709: Đụng Phải Nòng Súng
Chương 1710: Nghề Nghiệp Mới Không Tưởng Tượng Được.
Chương 1711: Các Người Có Thể So Được Với Tôi?
Chương 1712: Kết Quả Ra Lò.
Chương 1713: Thân Phận Của Lâm Tổng Là?
Chương 1714: Kế Hoạch Của Lâm Dật.
Chương 1715: Còn Muốn Đấu Với Tôi Sao? Quá Non.
Chương 1716: Lương Nhược Hư Phun Tào.
Chương 1717: Đuổi Anh Ta Đi!
Chương 1718: Nhiệt Huyết Trong Lòng.
Chương 1719: Em Mang Đạo Cụ Không?
Chương 1720: Án Kiện Dân Sự Kỳ Hoa.
Chương 1721: Thi Đấu Bắt Đầu.
Chương 1722: Trước Tiên Bắt Bọn Họ Khai Đao.
Chương 1723: Liên Tiếp Loại Bỏ

Chương 1724: Đòn Phản Công Của Lâm Dật
Chương 1725: Tất Cả Ngỡ Ngàng
Chương 1726: Tư Duy Chiến Thuật Cao Cấp Hơn
Chương 1727: Không Thể Chịu Thua!
Chương 1728: Anh Ấy Đến Từ Một Đơn Vị Mật
Chương 1729: Để Lâm Dật Xuất Chiến
Chương 1730: Bắt Đầu Cuộc Thi Đấu Cá Nhân
Chương 1731: Thắng Lợi Một Cách Dễ Dàng
Chương 1732: Đến Chỗ Nào Cũng Không Quên Trêu Chọc Vài Cô.
Chương 1733: Thắng Thảm
Chương 1734: Giây.
Chương 1735: Một Chân Một Cái Tiểu Bồn Hữu.
Chương 1736: Vụ Án Mới.
Chương 1737: Tự Gánh Lấy Hậu Quả.
Chương 1738: Có Thể Thêm Wechat Không?
Chương 1739: Dẫn Cậu Đi Học Thêm Chút Kiến Thức.
Chương 1740: Phỏng Đoán Vụ Án.
Chương 1741: Tiến Triển Mới.
Chương 1742: Xe Mà Cậu Ấy Lái Chính Là Type-R.
Chương 1743: Phát Hiện Của Kiều Hân.
Chương 1744: Giết Người Chuẩn Xác!
Chương 1745: Có Sữa Chính Là Mẹ.
Chương 1746: Manh Mối Mới.
Chương 1747: Một Đợt Nội Hàm.
Chương 1748: Không Có Đầu Mối.
Chương 1749: Kỷ Tổng Lúc Nào Thì Về Nhà Ngoại.
Chương 1750: Công Bố Chân Tướng!
Chương 1751: Giết Người Phòng Kín.
Chương 1752: Thủ Pháp Giết Người.
Chương 1753: Tôi Thấy Cô Như Người Nổi Tiếng Trên Mạng.
Chương 1754: Manh Mối Gãy Mất.
Chương 1755: Tôi Cảm Thấy Chiếc Xe Này Có Vấn Đề.
Chương 1756: Cô Không Được Coi Là Dân Chúng Nhỏ.
Chương 1757: Động Cơ Giết Người.
Chương 1758: Bằng Chứng Ngoại Phạm Hoàn Mỹ.
Chương 1759: Ngay Cả Nội Y Cũng Thua Hết.
Chương 1760: Anh Đã Từng Lái Xe Tesla Chưa.
Chương 1761: Tư Thái Của Người Đứng Trên.
Chương 1762: Thẩm Vấn Cuối Cùng.
Chương 1763: Tiến Triển Mới Của Án Kiện.

Chương 1764: Suy Luận Hợp Logic
Chương 1765: Ông Coi Tôi Chưa Từng Thấy Qua Việc Đời Sao
Chương 1766: Khiến Cậu Ta Không Còn Đất Sống Ở Trung Hải
Chương 1767: Từ Giờ Phải Bồi Bổ
Chương 1768: Tự Động Rút Lui
Chương 1769: Tôi Không Cần Luyện
Chương 1770: Đánh Rụng Hai Cái Răng Của Lâm Dật?
Chương 1771: Lại Bị Phơi Bày
Chương 1772: Phản Công.
Chương 1773: Sự Thật Được Tiết Lộ.
Chương 1774: Thẩm Vấn Cuối Cùng.
Chương 1775: Đánh Cho Đến Chết.
Chương 1776: Năng Lực Làm Việc Tốt.
Chương 1777: Hoạt Động Tự Sát.
Chương 1778: Đánh Cho Đến Chết.
Chương 1779: Người Của Tập Đoàn Lăng Vân Cũng Chỉ Có Như Thế.
Chương 1780: Căng Thẳng Tột Độ.
Chương 1781: Tìm Người Giúp Đỡ.
Chương 1782: Gặp Mặt.
Chương 1783: Đùa Nghịch Uy Phong.
Chương 1784: Bố Trí Của Vương Gia.
Chương 1785: Suy Nghĩ Của Kỷ Khuynh Nhan.
Chương 1786: Các Người Không Biết Anh Ấy Là Ai?
Chương 1787: Đàm Phán Không Thành.
Chương 1788: Khai Chiến.
Chương 1789: Trận Đánh Trực Diện.
Chương 1790: Bắt Đầu Đánh Cờ.
Chương 1791: Tai Họa Đến Dồn Dập
Chương 1792: Công Nghệ Cao Không Bằng Tài Nguyên Thiên Nhiên
Chương 1793: Người Phụ Nữ Như Thế Nào Có Thể Xứng Với Anh Lâm
Chương 1794: Thủ Đoạn Hèn Hạ
Chương 1795: Mày Còn Chưa Chết Nổi Đâu
Chương 1796: Thế Giới Quan Sụp Đổ
Chương 1797: Đàm Phán Hòa Bình
Chương 1798: Anh Thật Xấu
Chương 1799: Lộ Ra Ý Muốn Giết Người!
Chương 1800: Hành Động Săn Giết.

Chương 1801: Không Có Quan Hệ Gì Với Chúng Tôi.
Chương 1802: Răng Nanh Trong Đêm Tối!
Chương 1803: Phải Nhổ Cỏ Tận Gốc.
Chương 1804: Thủ Đoạn Thiết Huyết.
Chương 1805: Thân Phận Bại Lộ.
Chương 1806: Chuyện Không Thể Cho Ai Biết.
Chương 1807: Các Người Không Trừng Trị Được Tôi.
Chương 1808: Quy Định Của Ngục Giam Số 7.
Chương 1809: Cho Cá Ăn.
Chương 1810: Anh Bị Anh Ta Đùa Giỡn Rồi.
Chương 1811: Chầm Chậm Triển Khai Kế Hoạch Báo Thù.
Chương 1812: Sóng Ngầm Cuồn Cuộn.
Chương 1813: Nghi Ngờ Dày Đặc.
Chương 1814: Hàng Có Vấn Đề.
Chương 1815: Chân Tướng Nổi Lên Mặt Nước
Chương 1816: Bố Trí Của Lâm Dật.
Chương 1817: Tập Kích.
Chương 1818: Giao Chiến.
Chương 1819: Khiêu Khích Đối Với Lữ Đoàn Trung Vệ.
Chương 1820: Bất An.
Chương 1821: Chạy Thoát.
Chương 1822: Thế Cục Ác Liệt.
Chương 1823: Sách Lược Mới.
Chương 1824: Xem Ai Chạy Nhanh Hơn.
Chương 1825: Một Loại Đồng Tiền Khác.
Chương 1826: Kế Hoạch Mới Của Lâm Dật
Chương 1827: Gỡ Bỏ Nguy Hiểm
Chương 1828: Sức Mạnh Khủng Bố Của Cường Quốc
Chương 1829: Dự Cảm Không Lành
Chương 1830: Nội Gián
Chương 1831: Thời Khắc Sinh Tử
Chương 1832: Tình Hình Phức Tạp
Chương 1833: Người Bị Hại Và Người Tham Dự
Chương 1834: Tất Cả Mọi Người Trên Thế Giới Đều Không Tìm Được Anh
Chương 1835: Dựa Vào Vận Mệnh Của Anh Ấy
Chương 1836: Thể diện của Hoa Hạ
Chương 1837: Thời Khắc Sinh Tử
Chương 1838: Kẻ Mặc Đồ Đen Xuất Hiện!
Chương 1839: Cuộc Chiến Sinh Tử.

Chương 1840: Nhiệm Vụ Thất Bại.
Chương 1841: Anh quen người mặc đồ đen sao?
Chương 1842: Gmail Bí Mật.
Chương 1843: Công Sức Đổ Bể.
Chương 1844: Thao Tác Ngược.
Chương 1845: Bị Bắt
Chương 1846: Thẩm Vấn.
Chương 1847: Một Đêm Hắc Ám.
Chương 1848: Đều Đáng Chết!
Chương 1849: Giãy Dụa Và Hoảng Sợ.
Chương 1850: Trận Chiến Cuối Cùng.
Chương 1851: Một Đòn Trí Mạng!
Chương 1852: Bỏ Mình.
Chương 1853: Chết Cũng Không Buông Tay.
Chương 1854: Vô Lực Hồi Thiên.
Chương 1855: Anh Hùng, Lên Đường Bình An.
Chương 1856: Quan Hệ Bại Lộ.
Chương 1857: Đã Biết.
Chương 1858: Nhược Giáo Nhãn Để Vô Ly Hận, Bất Tín Nhân Gian Hữu Bạc Đầu(*).
Chương 1859: Tin Dữ.
Chương 1860: Châm Ngôn Nhân Sinh.
Chương 1861: Tin Tức Của Lâm Dật.
Chương 1862: Cuộc Sống Trôi Từ Năm Này Qua Năm Khác, Ai Dám Nói Chuyện Như Mây Khói.
Chương 1863: Tới Gặp Anh Ấy Một Lần Cuối.
Chương 1864: Tiếc Nuối Của Anh.
Chương 1865: Ôn Nhu Cuối Cùng.
Chương 1866: Lâm Cảnh Chiến Đến Rồi
Chương 1867: Sự Bình Yên Trước Cơn Giông Bão
Chương 1868: Ai Đã Lấy Khoáng Thạch?
Chương 1869: Vua Cũ Đã Chết, Vua Mới Lên Thế Vị
Chương 1870: Gây Sự
Chương 1871: Đến Cũng Đến Rồi, Ngồi Một Chút Rồi Hãy Đi
Chương 1872: Tìm Được Đường Sống Từ Trong Chỗ Chết
Chương 1873: Tự Sát
Chương 1874: Anh da đen khiêng quan tài
Chương 1875: Làm Người Thì Đừng Quá Tự Phụ
Chương 1876: Lâm Dật Tức Giận.
Chương 1877: Báo Thù.

Chương 1878: Không Kiểm Soát Được.
Chương 1879: Bị Bắt Được.
Chương 1880: Tự Chui Đầu Vào Lưới
Chương 1881: Đối Mặt.
Chương 1882: Cô Ấy Tự Sát.
Chương 1883: Một Lòng Muốn Chết.
Chương 1884: Bỗng Nhiên Rất Nhớ Em
Chương 1885: Anh Không Muốn Để Em Một Mình
Chương 1886: Nhân Tài Kiệt Xuất A!
Chương 1887: Anh Đang Trốn Tránh.
Chương 1888: Đương Nhiên Là Biết
Chương 1889: Còn Có Thể Có Cơ Hội Nói Chuyện Với Em, Thật Sự Là Quá Tốt.
Chương 1890: Không, Không Muốn...
Chương 1891: Có Phải Là Hiếp Yếu Sợ Mạnh Hay Không?
Chương 1892: Là Người Của Tổ 4!
Chương 1893: Cậu Mẹ Nó Dám Đánh Tôi
Chương 1894: Minh Chứng Cho Việc Anh Yêu Em.
Chương 1895: Nguy Cơ âm Thầm.
Chương 1896: Nên Thiêu Tròn Bảy Ngày.
Chương 1897: Tổ Chức Tà Ác.
Chương 1898: Đi Tứ Xuyên Với Tôi.
Chương 1899: Kế Hoạch Nhỏ Của Lâm Dật.
Chương 1900: Không Nên Ngăn Cản Bọn Chúng.
Chương 1901: Tất Cả Đều Là Lỗi Của Cháu.
Chương 1902: Cung Cấp Trợ Lực.
Chương 1903: Đường Lối Mới.
Chương 1904: Mạch Nước Ngầm.
Chương 1905: Sử Dụng Thủ Đoạn Cứng Rắn.
Chương 1906: Tâm Sự Tới Chết.
Chương 1907: Đều Là Bọn Họ Dùng Mạng Để Đổi Lấy
Chương 1908: Phá Nát Thể Diện.
Chương 1909: Đúng Lúc Đuổi Tới.
Chương 1910: Để Cho Bọn Hắn Tự Sinh Tự Diệt
Chương 1911: Không Rét Mà Run
Chương 1912: Kế Hoạch Của Lâm Dật
Chương 1913: Tống Kim Dân Ra Tay.
Chương 1914: Kỹ Năng Chiến Thuật.
Chương 1915: Đưa Vào ICU.
Chương 1916: Đùa Mà Thành Thật.

Chương 1917: Trận Chiến.
Chương 1918: Nói Chuyện Phiếm Thì Nói Chuyện Phiếm, Đừng Có Mà Lái Xe.
Chương 1919: Chuẩn Bị Hành Động!
Chương 1920: Một Loại Ôn Nhu Khác.
Chương 1921: Thời Không Sai Lệch.
Chương 1922: Không Thấy Đồ Nữa.
Chương 1923: Ngọn Lửa Hi Vọng.
Chương 1924: Khí Hậu Một Phương Dưỡng Nên Người Một Phương.
Chương 1925: Không Cần Giả Vờ, Tôi Là A♠.
Chương 1926: Nổ Chết Bọn Họ.
Chương 1927: Người Không Từ Thủ Đoạn.
Chương 1928: Xâm Nhập Nội Địa
Chương 1929: Tống Kim Dân Chuẩn Bị Cái Gì Rồi?
Chương 1930: Phát Hiện Mới
Chương 1931: Thế Giới Rắc Rối Phức Tạp
Chương 1932: Con Mẹ Nó Ông Làm Chút Chuyện Của Con Người Đi
Chương 1933: Hậu Sinh Khả Úy
Chương 1934: Ký Hiệu Quái Dị.
Chương 1935: Lo Lắng âm Thầm Của Tống Kim Dân.
Chương 1936: Hội Cộng Tể.
Chương 1937: Điều Tra.
Chương 1938: Lại Gặp Gỡ.
Chương 1939: Lời Hứa Của Anh.
Chương 1940: Lão Đạo Sĩ.
Chương 1941: Thần Tiên Cũng Phải Ăn Cơm.
Chương 1942: Dựa Vào Đâu Mà Bọn Họ Không Cần Mua Vé?
Chương 1943: Cơ Hội Đều Do Mình Tranh Thủ Tới.
Chương 1944: Cơ Hội Phát Tài.
Chương 1945: Tương Lai Sáng Lạn.
Chương 1946: Nội Lực Đạo Gia.
Chương 1947: Đáp Ứng Lời Mời Lên Sân Khấu.
Chương 1948: Trào Phúng.
Chương 1949: Giống Như Cũng Không Có Gì.
Chương 1950: Không Hơn Gì Cái Này.

Chương 1. Hệ Thống Thể Nghiệm Mọi Nghề Nghiệp

"Lâm Dật, thu dọn đồ đạc rồi rời đi đi."

Quản lý bộ phận tiêu thụ Vu Lệ Lệ của tập đoàn Triều Dương lên tiếng.

"Tôi bị sa thải sao?"

Lâm Dật hơi sửng sốt, "Tôi đã làm rất tốt, làm sao lại bị sa thải được?"

"Công ty cảm thấy anh không thích hợp với công việc này, cho nên đã sa thải anh."

Lâm Dật là một nhân viên trong bộ phận tiêu thụ của tập đoàn Triều Dương, hơn nửa năm làm việc chưa từng xin nghỉ một ngày nào.

Hơn nữa, tháng trước còn đạt được quán quân của bộ phận tiêu thụ.

Vốn cho rằng có thể được thăng chức tăng lương, nhưng không nghĩ tới hôm nay lại bị sa thải.

"Chủ nhiệm Vu, cô làm vậy có hơi quá đáng đó. Có phải là do thường ngày tôi không tặng lễ gì cho cô, cho nên cô liền sa thải tôi mà không có lý do như thế? Không hề có chút đạo lý nào." Lâm Dật biện luận theo lý lẽ.

"Phân rõ phải trái? Anh có tư cách gì phân rõ phải trái với tôi hả? Anh cho rằng mình là ai?"

"Lát nữa tôi còn phải đi dự tiệc, đi nhanh đi, đừng lãng phí thời gian của tôi." Vu Lệ Lệ không nhịn được phất phất tay, sau đó cầm theo giấy tờ trên rời đi.

Trong văn phòng chỉ còn lại một mình Lâm Dật, bây giờ đã mất việc, sau này việc ăn no mặc ấm cũng là một vấn đề.

"Mẹ nó chứ!" Lâm Dật mắng một câu, "May mà ông đây vẫn còn chiếc xe FAW nát, ra ngoài làm tài xế Didi* sẽ không đến mức phải chết đói."

*Là tài xế xe công nghệ như grap,goviet… bên Việt Nam.

【 Đinh, hệ thống thể nghiệm mọi nghề nghiệp khởi động, mỗi tuần sẽ mở ra một nghề nghiệp mới. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ hệ thống đưa ra sẽ thu được khen thưởng, trợ giúp kí chủ trở thành đại lão trên thế giới! 】

【 Thể nghiệm nghề nghiệp: Tài xế Didi! 】

【 Độ hoàn thành nghề nghiệp: 0% (Trong một tuần, độ hoàn thành nghề nghiệp đạt 90% trở lên sẽ có thể sớm mở ra nghề nghiệp mới. Hoàn thành 100%, có thể nhận được lễ vật thần bí.) 】

【 Mời ký chủ nhận lấy bao lễ vật đăng ký tài xế Didi: 10 triệu nhân dân tệ! 100% cổ quyền khống chế khách sạn lớn Bán Đảo! Xe Pagani Zonda giá trị 28 triệu! 】

Má nó!

Nghe thấy tin nhắc nhở trong đầu, cả người Lâm Dật ngây ra.

Bình thường hắn là một người yêu thích xem tiểu thuyết mạng, tất nhiên biết hệ thống là cái gì. Chỉ là không nghĩ tới chính mình lại gặp được!

"Hệ thống, nếu như trong một tuần mà độ hoàn thành không đạt tới 100% thì sẽ làm sao?"

【 Ký chủ có thể lựa chọn mở ra nghề nghiệp mới, cũng có thể tiếp tục làm nghề nghiệp trước đó, mãi đến khi độ hoàn thành đạt 100% thì hệ thống sẽ tự động mở ra nghề nghiệp mới. 】

Thông qua sự giảng giải của hệ thống, Lâm Dật đã hiểu chức năng cụ thể.

Độ tự do của hệ thống rất cao, quyền chủ động hầu như được nắm giữ trên tay mình.

Thế thì quá tốt rồi!

"Nhận nhiệm vụ!" Lâm Dật không hề do dự.

【 Đinh, 10 triệu nhân dân tệ đã chuyển vào tài khoản của ký chủ! 】

【 Khách sạn lớn Bán Đảo cần kí chủ đến nơi tiếp nhận! 】

【 Pagani Zonda đã để ở số 22 khu C trong bãi đỗ xe của tập đoàn Triều Dương, ngài có thể tìm được chìa khóa xe ở trong thang máy giữa! 】

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật nhận được một tin nhắn ngắn.

"Số tài khoản có số đuôi 4255 của ngài, vào 9 giờ 48 phút ngày 27 tháng 4, đã thu vào 10000000.00 tệ, số dư không kỳ hạn còn lại là 10000101.15 tệ, [Ngân hàng Kiến Thiết]."

Cùng lúc đó, lại có một tin nhắn ngắn được gửi tới.

"Chúc mừng ngài đã đăng ký trở thành chủ xe Didi thành công."

Hít thở sâu một hơi, Lâm Dật tỉnh táo lại.

Hệ thống đều có, còn cần cái công việc nát này làm gì!

Quá kích thích!

Reng reng reng _ _ _

Lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là bạn gái Liễu Tư Tư của hắn gọi tới!

"Lâm Dật, chúng ta chia tay đi! Anh không cần tới tiệc sinh nhật của tôi nữa, sau này cũng không cần gọi điện thoại cho tôi nữa."

Giọng nói của Liễu Tư Tư đầy lạnh lùng, làm cho Lâm Dật cảm thấy bất ngờ.

"Em nói thật sao?"

"Tất nhiên! Tôi theo anh nhiều năm như vậy, nhưng anh đã mua cho tôi được cái gì chưa? Dù chỉ là cái điện thoại di động rách nát anh cũng không mua nổi, tôi không muốn lãng phí thanh xuân ở trên người anh."

"Em chắc chắn không hối hận chứ?!"

"Ha ha, hối hận? Tôi theo anh hơn nửa năm, đây mới là chuyện tôi hối hận nhất! Từ nay về sau, không cần liên hệ nữa."

"Vậy được rồi, cứ như thế đi."

Lâm Dật không nói gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

"Xem ra không chỉ có hệ thống xuất hiện, mà ngay cả cầu gãy trong tiểu thuyết cũng đã xuất hiện. Chia tay thì chia tay đi, người tiếp theo sẽ tốt hơn."

Trong lòng oán thầm một câu, Lâm Dật xoay lưng rời đi.

Những chuyện khác không còn quan trọng nữa, trước hết đi xem xe thể thao của mình đã!

Hạ quyết tâm, Lâm Dật chạy như điên từ trong văn phòng ra ngoài, những đồng nghiệp bên ngoài đều chỉ biết lắc đầu.

"Lâm Dật quá đáng thương, nhân phẩm không tồi, chỉ là quá thẳng tính, ngày lễ ngày tết đưa chút lễ vật thì đã chẳng có nhiều chuyện như vậy rồi. Haizz. . ."

"Người đẹp trai nhất công ty chúng ta đã đi, sau này đi làm đã không còn đối tượng để YY."

"Lão Vu bà ám chỉ anh ta mấy lần liền, nhưng anh ta vẫn không đồng ý, cho nên không thể để lại là đúng rồi."

"Thật sự quá đáng thương."

Đến thang máy, bên trong có một cái túi chuyển phát nhanh Thuận Phong.

Lâm Dật nhanh chóng mở ra, quả thật bên trong có một cái chìa khóa xe Pagani!

Xuống hầm để xe, Lâm Dật đi về phía số 22 khu C.

Vị trí này hắn rất quen thuộc, bởi vì chiếc FAW của hắn để ngay ở số 21 khu C.

"Bị làm sao rồi? Sao mãi không nổ máy?"

Ở trước mặt Lâm Dật là một người phụ nữ mặc chiếc váy màu vàng nhạt, gương mặt tinh xảo, sống mũi thẳng tắp, trên đôi chân thon dài là tất chân màu đen và đôi giày cao gót.

Phác họa dáng người tinh tế một cách hoàn mỹ vô khuyết, làm cho người ta không thể dời mắt nổi.

"Kỷ tổng?"

Nhìn thấy người này, Lâm Dật hỏi dò.

Bởi vì nhìn từ bên cạnh nên Lâm Dật không thấy rõ là ai, nhưng lại nhận ra chủ nhân của chiếc xe kia.

Toàn công ty chỉ có Kỷ tổng lái chiếc Maserati này.

Mà người được gọi là Kỷ tổng tên thật là Kỷ Khuynh Nhan, là Tổng giám đốc tập đoàn Triều Dương.

Nghe thấy có người gọi tên mình, Kỷ Khuynh Nhan quay đầu lại nhìn.

"Là Lâm Dật của bộ phận tiêu thụ sao?"

"Kỷ tổng còn nhớ tôi?"

Chính mình chỉ là một nhân viên nhỏ không hề có tiếng tăm gì, thuộc về loại nhân vật trong suốt, làm sao mà một Tổng giám đốc cao cao tại thượng lại nhớ đến mình được.

Đúng là rất bất ngờ.

"Gặp qua anh một lần, cho nên vẫn có chút ấn tượng."

Kỷ Khuynh Nhan tuyệt đối sẽ không thừa nhận là do dáng vẻ của Lâm Dật hình xuất sắc, mới có ấn tượng đối với hắn.

"Kỷ tổng, xe của cô bị sao thế?" Lâm Dật hỏi.

Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu, có hơi sốt ruột:

"Lúc tôi lái đến vẫn bình thường, cũng không biết chuyện gì xảy ra, bây giờ lại bị hỏng, không chịu nổ máy."

"Sửa xe thì tôi không biết, nếu như Kỷ tổng có việc gấp thì có thể ngồi xe của tôi."

Đôi mi thanh tú của Kỷ Khuynh Nhan hơi nhíu lại, sau đó gật đầu đồng ý.

"Tôi muốn đi đến Cục xây dựng để gặp lãnh đạo bên đó, vậy làm phiền anh đưa tôi đi một chuyến."

"Không có gì!" Lâm Dật vừa cười vừa nói: "Xe của tôi ở khu C, Kỷ tổng đi với tôi qua đó đi."

Bãi đỗ xe khu C là bãi đậu xe của nhân viên, phải đi một lát mới đến.

"Được, vất vả rồi."

Kỷ Khuynh Nhan cũng không biết chuyện Lâm Dật bị sa thải, nhưng vẫn rất khách khí.

Đúng lúc này, bỗng có một người xuất hiện ở đằng sau hai người, cười nói:

"Khuynh Nhan, nghe nói xe của em hỏng, muốn đi đâu thì anh sẽ đưa đi, cần gì phải làm phiền người khác chứ."

P/S: Giới thiệu truyện đô thị hay đã full: Thừa Kế Hai Ngàn Tỉ

Dịch: MBMH Translate

Chương 2. Người Đẹp Chỉ Xứng Với Người Giàu

Hai người quay đầu lại, phát hiện tiếng nói tới từ một người đàn ông trẻ tuổi.

Người này mặc âu phục nhàn nhã, tay đeo đồng hồ Vacheron Constantin, dáng vẻ kiêu căng.

Đối với gã này, Lâm Dật có chút ấn tượng, dường như là ông chủ nhỏ của tập đoàn Hàng Hải, tên là Lý Vân Hàng.

Quy mô của bên đó lớn hơn tập đoàn Triều Dương một ít. Gần nửa năm nay, gã kia vẫn đang điên cuồng theo đuổi Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan không có chút cảm giác nào với gã, điều bất đắc dĩ là, đối phương vẫn không hề từ bỏ ý định, vẫn dính chặt đến tận hôm nay.

"Sao anh lại tới đây?" Kỷ Khuynh Nhan lạnh lùng nói.

"Anh vốn định tới đây bàn bạc một số chuyện, trùng hợp chạy tới đúng lúc thấy xe em bị hỏng. Vừa vặn gần đây anh mới mua một chiếc Lamborghini Hurricane hơn hai triệu. Nếu em muốn dùng xe thì ngồi xe anh là được."

Maserati của Kỷ Khuynh Nhan không quá đắt, giá chỉ có một triệu, so với Lamborghini của Lý Vân Hàng thì chỉ bằng một nửa.

Quả thật có vốn để khoe khoang.

Có điều Lâm Dật cảm thấy việc này vẫn rất kỳ lạ.

Sao xe của Kỷ Khuynh Nhan vừa mới hỏng, Lý Vân Hàng đã chui ra?

Có lẽ chuyện này đều do gã giở trò quỷ sau lưng.

"Thôi, đồng nghiệp của tôi cũng có xe. Tôi ngồi xe của anh ấy là được."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan nháy mắt ra dấu cho Lâm Dật:

"Chúng ta đi thôi."

"Được."

"Kỷ tổng, tôi nghe được lời hai người vừa nói. Hắn chỉ là nhân viên nhỏ trong công ty của cô, cũng chỉ lái xe nội địa, làm sao sánh được với Lamborghini của tôi."

"Xe nội địa thì sao?" Kỷ Khuynh Nhan nói: "Tôi thích ngồi là được."

Kỷ Khuynh Nhan không muốn để ý tới Lý Vân Hàng nữa, đi cùng Lâm Dật tới khu C.

Vừa tới khu C, Kỷ Khuynh Nhan và Lý Vân Hàng đều đứng người.

Mọi người đều bị chiếc Pagani Zonda màu bạc hấp dẫn.

Kỷ Khuynh Nhan buồn bực, đây là xe của ai, làm sao lại đỗ ở đây?

Nếu có nhân vật lớn đến đây, sao mình lại không biết?

"Kỷ tổng, chiếc xe Pagani Zonda kia dường như có giá hơn 28 triệu, không phải là em mới mua đấy chứ?"

Lý Vân Hàng nói với vẻ nịnh bợ Kỷ Khuynh Nhan.

Chiếc xe kia có giá đủ để mua tận mười chiếc Lamborghini Hurricane của hắn. Nếu nó đúng là của Kỷ Khuynh Nhan thì gã lúng túng rồi.

"Xe này không phải của tôi. Anh cả nghĩ rồi."

Lý Vân Hàng lại sấn tới:

"Cho nên vẫn ngồi Lamborghini của tôi thôi, dù sao cũng hơn xe nội địa của hắn."

"Tôi không hứng thú với xe thể thao, chỉ thích ngồi xe nội địa."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật:

"Xe của anh ở chỗ nào, bây giờ đi thôi."

"Ở chỗ đó." Lâm Dật chỉ chiếc Pagani nói.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan và Lý Vân Hàng đều hiểu lầm, tự cho rằng Lâm Dật chỉ chiếc FAW nát kia.

Dù sao Lâm Dật cũng chỉ là nhân viên nhỏ, sao có khả năng lái chiếc xe xa xỉ đó.

"Ha ha, lại là một chiếc FAW nát. Xem cái xe kia nát như vậy, chắc cũng phải hơn mười năm tuổi rồi, có khi còn không đáng giá bằng một cái lốp xe của tôi."

Lý Vân Hàng cười chảy nước mắt:

"Kỷ tổng, với điều kiện của em chắc đời này cũng không ngồi xe nát như thế chứ."

"FAW thì sao, có thể thay đi bộ là được. Lẽ nào Lamborghini của anh còn có thể bay lên trời?"

Nói rồi, Kỷ Khuynh Nhan cộc cộc giày cao gót đi về phía chiếc

FAW nát của Lâm Dật.

"Đi thôi, lên xe." Kỷ Khuynh Nhan đứng ở cửa ghế phụ nói.

Lâm Dật không lên tiếng, nhấn nút khóa xe trong túi.

Tin tin!

Đèn xe Pagani sáng lên, cửa xe tự động nhấc lên làm Kỷ Khuynh Nhan và Lý Vân Hàng giật nảy mình.

Chẳng lẽ chủ xe tới?

"Kỷ tổng, cô đứng sai vị trí. Chiếc Pagani này là của tôi."

"Anh nói gì? Chiếc Pagani này là của anh?" Kỷ Khuynh Nhan kinh ngạc nói.

Hắn chỉ là nhân viên bộ phận tiêu thụ, làm sao có khả năng lái chiếc xe xa xỉ này?

Không có khả năng đúng không?

"Thật sự là của tôi, bằng không tôi cũng không mở được cửa xe mà." Lâm Dật cười nói.

Kỷ Khuynh Nhan đi sang ghế phụ của chiếc Pagani, vẫn không thể tin được.

Bản thân nàng là giám đốc mà cũng không có chiếc xe tốt như vậy, hắn làm thế nào có được?

"Người anh em, lái một chiếc Hurrican cũng muốn cưa đổ Kỷ tổng của chúng tôi à? Dường như còn kém một chút."

Lâm Dật ý tứ sâu xa vỗ vai Lý Vân Hàng, sau đó ngồi vào ghế lái.

Lý Vân Hàng trợn mắt ngoác mồm, cảm giác mặt đau rát.

Khác gì tát vào mặt nhau!

"Kỷ Khuynh Nhan, không phải em nói mình không thích ngồi xe thể thao sao? Sao còn lên xe của hắn?" Lý Vân Hàng không cam lòng nói.

"Tôi không thích xe thể thao của người khác, chỉ thích ngồi xe của hắn!"

Cạch một cái, cửa xe hạ xuống.

Giống như lại tát vào mặt Lý Vân Hàng một cái nữa.

Bên trong xe, Lâm Dật hơi sốt sắng. Dù sao cũng là lần đầu tiên hắn lái xe thể thao, cảm giác chưa quen.

Cũng may hắn có xem qua khá nhiều video dạy cách điều khiển xe thể thao, biết thứ này phải lái thế nào, không thì sẽ mất mặt trước Kỷ Khuynh Nhan.

"Lâm Dật, anh không phải nhân viên bộ phận tiêu thụ sao? Sao còn lái được chiếc xe này?"

Trong đầu Kỷ Khuynh Nhan bây giờ đầy dấu chấm hỏi, thực sự không nghĩ ra là chuyện gì.

"Ài, tôi muốn trải nghiệm sinh hoạt người bình thường nên mới đến công ty làm, không ngờ vô cớ bị đuổi việc rồi."

Lâm Dật thở dài:

"Không giả vờ nữa, thực ra tôi là con nhà giàu, công việc tiếp theo chính là lái xe Didi trải nghiệm sinh hoạt người bình thường."

Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt một giây đồng hồ, sau đó cười.

"Anh đừng nghĩ đùa tôi, thật sự cho là tôi sẽ tin?"

"Nói thật cũng không ai tin, vậy tôi không giải thích nữa."

"Được rồi, nhanh lái xe đi, tôi còn có việc gấp đây."

"Không thành vấn đề, một lát đừng quên đánh giá năm sao nhé." Lâm Dật nói.

"Tôi thấy anh diễn quá sâu, thực sự coi mình là tài xế Didi à?"

"Lừa cô làm gì, tự cô xem đi."

Lâm Dật móc điện thoại ra. Kỷ Khuynh Nhan vừa nhìn thấy lập tức hết hồn, đúng là tài xế Didi sao?

Lẽ nào thật sự là con nhà giàu trải nghiệm cuộc sống? Có phải là quá kỳ lạ không?

"Anh thật sự là tài xế Didi?"

"Đương nhiên, Kỷ tổng có muốn lập tài khoản cổ vũ tôi một chút không? Cô là khách hàng đầu tiên của tôi đấy."

Kỷ Khuynh Nhan cười khúc khích:

"Xem ra là vinh hạnh của tôi."

Nói rồi, Kỷ Khuynh Nhan lấy điện thoại ra, tải app Didi xuống, đăng ký tài khoản và đặt xe dưới sự hướng dẫn của Lâm Dật.

Dựa theo nguyên tắc tìm kiếm xe gần đây, chuyến xe của Kỷ Khuynh Nhan trực tiếp bị Lâm Dật cướp được.

Bởi vậy, hắn bắt đầu chuyến hành trình làm tài xế Didi của mình.

Giẫm chân ga, tiếng nổ vang rền như quái thú vang lên. Sóng chấn động mạnh mẽ khiến Kỷ Khuynh Nhan hơi sợ, bản năng kéo đai an toàn thắt vào.

Lâm Dật liếc mắt nhìn Kỷ Khuynh Nhan.

"Nhìn cái gì chứ, nhanh lái xe đi!" Kỷ Khuynh Nhan oán trách.

"Không thành vấn đề."

Hắn lái xe ra khỏi nhà xe. Chiếc Pagani Zonda trị giá 28 triệu nháy mắt thành tiêu điểm của phố đi bộ.

"Má ơi, là Pagani Zonda! Có người nói nó trị giá tận 28 triệu đó!"

"Mấy người xem người phụ nữ ngồi ở ghế phụ kìa, còn đẹp hơn xe nữa."

"Quả nhiên, người đẹp chỉ xứng với người giàu."

…

Trong đám quần chúng hâm mộ, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đến chỗ cần đến.

"Cảm ơn anh đưa tôi đến đây."

Hiện giờ Lâm Dật không phải nhân viên của mình, cho nên cô khách khí hơn một chút.

"Không có chuyện gì. Đến lúc cô về, nếu không muốn đi taxi thì nhớ đặt xe chỗ tôi nhé. Tài xế Didi trung thành tận tụy phục vụ quý khách."

"Thêm số Wechat liên hệ cho tiện chứ?"

"Đương nhiên có thể."

Hai người họ thêm số Wechat xong, Lâm Dật rời đi.

Vừa vặn, tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên trong đầu Lâm Dật.

【Tinh! Chúc mừng kí chủ hoàn thành chuyến xe đầu tiên. Thưởng 50.000 điểm trị số thông thạo.】

【Độ hoàn thành nghề nghiệp: 5%. Thưởng 50 triệu nhân dân tệ】

Dịch: MBMH Translate

Chương 3. Yêu Cầu Của Khách Sạn

"Bà mẹ nó!"

Nhìn thấy hệ thống khen thưởng, Lâm Dật cảm thấy bất ngờ.

Sau khi hoàn thành chuyến xe, 50 triệu nhân dân tệ đã được gửi!

“Thật kích thích!”

Lúc mới nhận nhiệm vụ đã đưa cho mình 10 triệu, hiện tại mình đa có tổng cộng 60 triệu tài sản lưu động.

Ngoài ra, còn có một cái khách sạn lớn Bán Đảo trong tay, mình cũng xem như là người có tiền rồi.

Lâm Dật sờ sờ cằm, tuy rằng phần thưởng nhận chuyến xe rất hấp dẫn, nhưng khách sạn Bán Đảo cũng đang đợi mình tới tiếp nhận đây này.

Vừa vặn hiện tại không ai đặt xe, đi qua đó trước nhận khách sạn về tay cái đã.

Khách sạn Bán Đảo là một khách sạn tiêu chuẩn 5 sao, cũng là một trong những khách sạn hàng đầu ở Trung Quốc!

Thậm chí còn có nhiều minh tinh tới đây để tổ chức hôn lễ.

Mức độ sang trọng là điều hiển nhiên.

Lúc trước, đi ngang qua một nơi như này, Lâm Dật chỉ dám ở phía xa nhìn một chút, không nghĩ tới bây giờ lại trở thành của chính mình.

Cuộc sống chính là một sự thăng hoa lớn lớn lớn ...

Lấy xe tìm chỗ đậu xong, Lâm Dật tiến vào bên trong khách sạn.

Mới vừa bước chân vào khách sạn, liền nghe thấy một giọng nói ríu rít.

"Vân Kiệt, cám ơn anh đã tổ chức sinh nhật cho em ở chỗ này, đây còn là lần đầu tiên em đến một khách sạn sang trọng như vậy đấy."

"Khách khí cái gì, đây đều là điều anh nên làm mà."

Người thanh niên nói chuyện diện mạo bình thường, nhưng ăn mặc cũng rất thời trang, hết sức hưởng thụ ánh mắt ghen tị của người khác.

Anh ta tên là Vân Kiệt, trong nhà làm nghề buôn bán gỗ, tại Trung Hải cũng được coi là giàu có.

Chiếc xe anh ta lái là một chiếc Mercedes-benz E-class có giá hơn 500 ngàn nhân dân tệ, so với chiếc FAW trước kia của Lâm Dật không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Liễu Tư Tư và Vân Kiệt, quen biết nhau tại quán rượu tối hôm qua.

Sau khi trò chuyện trên wechat cả đêm, biết được gia cảnh của hắn cũng không tệ lắm, liền bỏ rơi Lâm Dật, lựa chọn ở bên Vân Kiệt.

Mà hiệp sĩ đổ vỏ này cũng không làm cho Liễu Tư Tư thất vọng, biết được hôm nay là sinh nhật của cô, anh ta đã đổi địa điểm tổ chức sinh nhật sang tổ chức ở Khách sạn Bán Đảo này.

"Chụt, người ta yêu anh chết mất."

Nghe được giọng nói có chút quen thuộc, Lâm Dật quay đầu lại, phát hiện người nói chuyện, chính là Liễu Tư Tư!

Lâm Dật hơi ngạc nhiên, không nghĩ tới cô ta sẽ tổ chức sinh nhật tại khách sạn Bán Đảo này.

Nhưng ngoại trừ Liễu Tư Tư ra, còn có hai người khác, Lâm Dật nhìn rất quen mắt.

Hình như là bạn thân của cô ta, trước đó có gặp qua mấy lần.

Về phần những người còn lại, Lâm Dật cũng không quen biết, chắc là bạn của người thanh niên kia.

"Này có là gì đâu, khách sạn Bán Đảo giá cả tuy rất đắt, nhưng với tài sản của anh thỉnh thoảng tới đây tiêu xài một lần, cũng không có vấn đề gì."

"Honey, nếu có thể gặp anh sớm hơn một chút thì thật là tốt." Liễu Tư Tư nũng nịu nói.

"Không sao, bây giờ em đã ở bên anh rồi, anh sẽ khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này."

"Tư Tư nhìn xem, đó không phải là Lâm Dật sao?"

Nghe thấy giọng nói của bạn thân, Liễu Tư Tư nhìn hướng về phía cửa ra vào.

Bất ngờ phát hiện, đứng ở cửa khách sạn, đúng là Lâm Dật!

"Lâm Dật, anh đến đây làm gì!"

Liễu Tư Tư vừa nãy như chim nhỏ nép vào lòng người ta, trong nháy mắt liền thay đổi sắc mặt.

Câu nói trên cũng cho hắn biết, hai người đã kết thúc rồi, lại vẫn đuổi tới, thực sự là bám dai như đỉa!

"Nơi này cũng không phải nhà của cô, chẳng lẽ tôi không được tới sao" Lâm Dật nói.

"Tôi không phải đã gọi điện thoại cho anh rồi sao, nói anh không cần đến, vậy sao giờ anh còn đến!" Liễu Tư Tư chất vấn:

"Hai chúng ta đã kết thúc rồi, mong anh đừng tới quấy rầy em nữa, dù anh có quỳ xuống van xin em, thì giữa chúng ta cũng là không thể nào, anh chết tâm đi!"

Đúng lúc này, Vân Kiệt và bạn của anh ta đi tới, cũng đem Liễu Tư Tư ôm vào trong lòng, nói với giọng đùa cợt:

"Anh tên là Lâm Dật, Tư Tư đã kể với tôi về anh, nhưng từ nay về sau, Tư Tư chính là người của tôi, hy vọng anh sẽ không làm phiền đến cô ấy nữa."

"Kiệt ca, đừng nói nhảm với kẻ thua cuộc này, hoàn toàn là lãng phí thời gian." một người bạn của Vân Kiệt nói.

"Nói cũng đúng, xác thực không cần nhiều lời vô nghĩa với anh ta." Vân Kiệt cười nhìn Liễu Tư Tư nói:

"Tư Tư, tốt xấu gì cũng là bạn trai cũ của em, việc này em tự xử lý đi, đợi lát nữa còn có bạn bè của anh tới đây, anh không thích hắn ta ở đây cản đường."

"Được được được, em liền đem hắn đuổi đi!"

Liễu Tư Tư nhìn Lâm Dật, sốt sắng nói:

"Tôi biết anh không cam tâm, vì vậy tôi thậm chí đã không lên lớp, cố ý chạy tới nơi này, nếu anh muốn tôi cho anh một lời giải thích, vậy tôi sẽ nói chuyện với anh rõ ràng, tôi cùng Vân Kiệt thật sự yêu nhau, bất luận anh nói cái gì, cũng không thể dao động tình cảm giữa tôi và anh ấy, anh vẫn là chết tâm đi, nhanh rời khỏi đây đi!"

"Tại sao tôi phải rời đi?" Lâm Dật nói: "Ai nói tôi đến đây là để gặp cô? "

"A a ..."

Liễu Tư Tư vòng hai tay trước ngực, cười lạnh nói:

"Anh không phải là tới tìm tôi, lẽ nào là tới đây ăn cơm?! Anh mở con mắt to ra mà nhìn cho kỹ, nơi này là khách sạn Bán Đảo, là nơi những người giàu có lui tới, anh chỉ là một thằng lái xe thuê, muốn tới nơi này tiêu tiền, thật đúng là nực cười!"

"Tư Tư nói đúng." Bạn của cô ta nói tiếp:

"Lâm Dật, tuy rằng anh lớn lên đẹp trai, nhưng ở những phương diện khác anh không thể so sánh được với Vân Kiệt, người ta không chỉ so với anh nhiều tiền, mà còn có nhiều mối quan hệ và giao thiệp rộng rãi, anh vẫn là nên từ bỏ, đừng vùng vẫy nữa."

"Đúng rồi, anh ấy tới nơi này ăn cơm, quản lý đều đặc biệt nể mặt giảm giá 50%, anh có năng lực này không?" lại một cô bạn khác nói.

"Giảm giá 50%" Lâm Dật cười châm biếm, "Để tôi xem, ai có quyền lớn như vậy?"

Đúng lúc này, có tiếng bước chân dồn dập truyền đến, mười mấy người mặc tây trang màu đen cả nam lẫn nữ, từ không xa chạy chậm tới.

"Ha ha, anh không phải là muốn xem ai có quyền lớn như vậy ở đây sao?! Bây giờ có người đến rồi đây!" Vân Kiệt nói ra:

"Người dẫn đầu là Vương Thiên Long, quản lý của khách sạn lớn Bán Đảo, cha tôi quen biết ông ta, cũng chính ông ấy giảm giá cho tôi đấy."

"Anh Kiệt, chúng ta cũng đừng để tâm đến hắn, quản lý Vương đã tới, chúng ta trước nên đi chào hỏi đã." Liễu Tư Tư nói ra.

"Cũng tốt, dù sao đều là nhân vật có máu mặt."

Vân Kiệt sửa sang lại y phục trên người, đi về phía Vương Thiên Long.

Nhưng vừa muốn chào hỏi, Vương Thiên Long lại đem hắn đẩy ra.

"Tránh đường ra cho tôi!"

Vân Kiệt và Liễu Tư Tư sửng sốt, vừa nãy lúc gặp mặt thì rất là khách khí, sao bây giờ lại kiêu ngạo như vậy.

Lướt qua Vân Kiệt và Liễu Tư Tư, đám người Vương Thiên Long đi đến đứng trước mặt Lâm Dật, khom lưng 90 độ.

"Lâm tổng, ngài đã tới!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 4. Lâm Dật Sẽ Tha Thứ Cho Tôi

"Tại sao Vương quản lý gọi Lâm Dật là Lâm tổng? !"

Liễu Tư Tư kinh ngạc không khép lại được chân!

Anh ta không phải là một nhân viên tiêu thụ quèn ư?

Làm sao có thể là ông chủ của khách sạn lớn Bán Đảo? !

Doanh thu hàng năm của khách sạn Bán Đảo đều là hơn trăm triệu!

Doanh thu trong một tháng đủ để đuổi kịp nhà Vân Kiệt kiếm tiền suốt cả năm trời, vậy mà chính mình lại bỏ qua dạng thổ hào này!

Liễu Tư Tư cảm giác mình như một tác phẩm điêu khắc trên cát, còn là cái loại siếu cấp lớn.

Nhìn người quản lý nhân viên đại khách sạn Bán Đảo, Lâm Dật gật gật đầu, thản nhiên nói:

"Đi thôi, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta xem như đồng nghiệp."

"Vâng vâng vâng, Lâm tổng nói đúng lắm."

Lời nói của Lâm Dật làm cho nhóm người quản lý cấp cao trong khách sạn đều vô cùng rung động!

Không ngờ người mua lại toàn bộ khách sạn lớn Bán Đảo, vậy mà lại trẻ tuổi, hòa ái và dễ gần như thế.

Thực sự không thể tin được!

"Lâm tổng, chúng ta lên phòng họp trên lầu trước đi. Ngài đã là ông chủ khách sạn này rồi, chúng tôi phải báo cáo một số công tác với ngài."

"Được, đi thôi."

Hiện tại, Lâm Dật cũng đang cố gắng hết sức để thích ứng với thân phận của mình.

Nơi này đã là sản nghiệp của mình, dù sao cũng phải tìm hiểu về nó một chút.

"Lâm tổng, mời đến bên này."

Dưới sự hộ tống của một nhóm giám đốc điều hành, Lâm Dật đi tới phòng họp ở tầng năm.

"Lâm tổng, đây là bảng báo cáo tài chính và thống kê hạng mục chi tiêu gần đây của khách sạn chúng ta, ngài có thể xem qua một chút."

Nhìn thấy một chồng tài liệu lớn trên bàn, Lâm Dật có phần đánh giá thấp chi phí quản lý của một khách sạn.

Chưa nói đến việc mình không phải là nhân sĩ chuyên nghiệp, ngay cả người am hiểu sâu về lĩnh vực này, cũng phải mất mấy ngày mới có thể xem hết.

"Tôi không xem những thứ này, mọi việc cứ tiếp tục tiến hành dựa theo hình thức trước đây."

Lâm Dật nói ra:

"Nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người. Tuy tôi là ông chủ mới, trước đó chúng ta chưa từng tiếp xúc qua, nhưng tôi thấy được sự chân thành ở trong mắt các vị, tôi tin tưởng mọi người chưa mắc sai lầm."

Làm nhân viên tiêu thụ gần một năm, Lâm Dật há miệng là có thể nói ra những câu khách sáo này, không hề bị ngại miệng.

Lâm Dật đã khiến cho nguyên một nhóm quản lý cao cấp trong khách sạn cảm kích không thôi.

Hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, không ngờ ông chủ mới lại có thể tín nhiệm chính mình như vậy!

Điều này làm cho mọi người rất cảm động!

"Cám ơn ông chủ đã tín nhiệm, chúng tôi nhất định sẽ nỗ lực hết sức, đến chết mới thôi, cố gắng đạt được thành tích tốt hơn!"

"Ừm, tôi tin tưởng mọi người."

Cốc cốc cốc ——

Ngay khi Lâm Dật chuẩn bị rời đi, một tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

"Vào đi."

Lâm Dật nói ra.

Người đi vào là một nữ nhân viên của khách sạn Bán Đảo, cọ ta đang vô cùng lo lắng.

"Vương quản lý, vị khách phòng 1704 muốn khiếu nại chúng ta, nhưng chúng tôi không giải quyết được. Xin ngài hãy nhanh đi xử lý."

"Khiếu nại chúng ta? Khiếu nại vì chuyện gì?"

"Hôm qua, cô ấy đã đăng kí dịch vụ thuê xe hơi của khách sạn chúng ta, nhưng chiếc xe Mercedes mà cô ấy muốn thuê đúng lúc bị một vị khách VIP sử dụng đặc quyền cưỡng chế mượn đi. Chúng tôi đã cung cấp dịch vụ đổi xe khác, nhưng cô ấy không chấp nhận, nhất định phải khiếu nại chúng ta, cho nên. . ."

Vương Thiên Long không nói câu nào, ông chủ đang ở đây, trước tiên phải xem ngài ấy có ý kiến gì không.

"Các vị đi làm việc chính của mình đi, tôi đi qua xem một chút."

Lâm Dật đứng dậy đi ra ngoài, mặc dù không hiểu rõ lắm về nội quy và chế độ của khách sạn, nhưng khách hàng VIP đúng là thường được hưởng nhiều đặc quyền hơn khách hàng bình thường.

Về mặt này, khách sạn dường như cũng không sai.

Đi thang máy đến tầng 17, Lâm Dật gõ cửa phòng 1704.

"Tôi nói cho các người biết, việc này nếu như không cho tôi một lời giải thích hợp lý, thì tôi. . ."

Cửa phòng bị mở ra, nhìn thấy người đứng ở cửa ra vào Cố Tĩnh Thư chợt ngây ngẩn cả người.

Đây, đây là tiểu ca ca ở đâu ra, cũng quá đẹp trai rồi!

"Xin chào ngài, tôi chính là người phụ trách của khách sạn Bán Đảo, chuyện này là do chúng tôi chưa sắp xếp được thỏa đáng, hi vọng ngài sẽ không khiếu nại khách sạn chúng tôi nữa."

Lâm Dật nói năng lễ phép.

"Không, không có việc gì, cũng không có chuyện gì to tát, các người lại thu xếp một chiếc xe khác cho tôi là được rồi."

Cố Tĩnh Thư trả lời rất là thục nữ.

Nếu mà mình gào to trước mặt tiểu ca ca đẹp trai này, vậy thì hình tượng thục nữ sẽ bị hủy sạch.

"Trong tay tôi có một chiếc Pagani, nếu như cô không ngại, có thể mượn đi."

"Anh, anh nói cái gì? Anh muốn cho tôi mượn Pagani để đi?"

"Đúng vậy, xét về cấp bậc, nó tốt hơn Mercedes-Benz một chút."

"Thôi quên chuyện đó đi. Với tài chính của mình, tôi chỉ có thể thuê xe Mercedes-Benz. Loại xe cấp bậc như Pagani, tôi không thuê nổi."

Cố Tĩnh Thư nói ra:

"Hơn nữa, cho dù có thuê được, tôi cũng sẽ không chạy được đâu, nghe nói siêu xe không giống với những loại xe khác."

"Như vậy đi, cô muốn đi đâu, tôi sẽ lái xe đưa cô đi."

Người ta là khách hàng của khách sạn, xảy ra chuyện như vậy, lần này chỉ có thể miễn phí đưa đi, không tính tích tích đơn đặt hàng.

"Anh muốn đưa tôi đi?"

Cố Tĩnh Thư ngạc nhiên không ngậm được miệng.

Tiểu ca ca đẹp trai như vậy, lại muốn chạy xe Pagani để đưa chính mình đi tham gia buổi hôn lễ?

Kiếp trước mình đã cứu vớt toàn thế giới sao?

"Vậy không tốt lắm nha, sẽ làm phiền đến anh."

"Nếu cô không đồng ý thì coi như xong, để tôi tranh thủ điều động giúp cô một chiếc Mercedes trong thời gian ngắn nhất tới đây."

Lâm Dật không có nhiều mối quan hệ, muốn mượn một chiếc Mercedes-Benz là chuyện không thể nào.

Nhưng tiền bạc có thể xui ma khiến quỷ, trong thẻ còn có 10 triệu tiền mặt, muốn thuê một chiếc Mercedes chạy tới đây cũng không tính là việc khó.

Cố Tĩnh Thư: ? ? ?

Người lớn lên đẹp trai đều ngay thẳng như vậy sao?

Tôi chỉ là lịch sự một chút thôi mà!

"Thời gian của tôi rất gấp, vì vậy xin ngài vui lòng đưa tôi đi."

"Được, việc này nghe theo cô sắp xếp."

"Ừm ok, tiểu ca ca chờ tôi một lát, tôi đi thay bộ quần áo khác."

"Ừm."

Ước chừng mười phút sau, Cố Tĩnh Thư thay đổi xong y phục, mặc một chiếc váy ngắn màu lam nhạt, đem ngọn núi đầy đặn trước người phác họa vô cùng tinh tế, kết hợp với đôi giày cao gót màu đen mang đến cảm giác khác biệt trong nháy mắt.

"Tôi đã thay xong y phục rồi, bây giờ chúng ta đi thôi."

"Được."

Lúc này, ở cửa chính của khách sạn đã ồn ào thành một mảng.

"Vân Kiệt, anh đi nhanh đi! Một lát nữa Lâm Dật sẽ đi ra, tôi không muốn để cho anh ấy hiểu lầm."

Liễu Tư Tư nói.

"Cô nói cái gì! Không phải cô muốn mãi mãi chung sống một chỗ với tôi sao!"

"Trong khoảnh khắc Lâm Dật xoay người đi, tôi mới phát hiện ra tôi vẫn còn yêu anh ấy. Cho nên hiện tại, tôi và anh không có bất cứ quan hệ nào."

"Tốt, đồ gái điếm thúi! Cô thật sự cho rằng Lâm Dật có thể vừa ý cô sao? Mẹ kiếp, thật là mơ mộng hão huyền!"

Mắng chửi một câu, sau đó Vân Kiệt mang theo bạn của hắn, phóng xe rời đi.

Để mặc cho Liễu Tư Tư và hai người bạn thân của nàng ở lại.

"Tư Tư, lúc nãy cô vừa nói những điều như vậy với Lâm Dật, liệu anh ta còn có thể quay đầu không?"

Bạn thân Liễu Tư Tư hỏi.

"Sẽ có! Mặc dù tôi làm chuyện sai lầm, nhưng giữa chúng tôi có cơ sở tình cảm, chỉ cần tôi chân thành nói xin lỗi anh ấy, nhất định anh ấy sẽ tha thứ cho tôi."

"Cô nói cũng có lý."

"Đừng nói trước chuyện này, tôi đoán chừng phải một lát nữa anh ấy mới có thể đi ra ngoài, chúng ta cũng đừng nhàn rỗi, trước lau xe cho anh ấy đã, một lát nữa tôi còn phải ngồi đây."

Liễu Tư Tư nói ra.

"Thật hâm mộ cô, đời tôi chỉ sợ là không có cơ hội ngồi Pagani."

"Các cô không cần hối hận, chờ sau khi chúng tôi hòa hoãn quan hệ, chắc là anh ấy sẽ cho tôi mượn chiếc xe này đi, đến lúc đó tôi lại đưa hai người đi hóng mát."

"Vậy thì cảm ơn cô trước nhé."

"Được rồi, trong túi đều có khăn giấy, bây giờ chúng ta bắt đầu lau đi."

Ngay tại thời điểm mấy người Liễu Tư Tư lau xe quên cả trời đất, Lâm Dật và Cố Tĩnh Thư đi ra từ trong khách sạn.

"Các cô đang làm gì đó?"

Dịch: Team MBMH Translate

Chương 5. Làm Sao Cô Biết Kỹ Thuật Của Tôi Không Bằng Cô?

"Anh yêu, bọn em thấy xe của anh bị bẩn, nên muốn lau xe giúp anh."

Lúc nói chuyện, Liễu Tư Tư nhìn thấy Cố Tĩnh Thư, cười ha hả hỏi:

"Cô ấy chắc là thư ký của anh đúng không? Công việc và việc sinh hoạt sau này của anh cứ để em quản lý giúp anh là được rồi, không cần đến cô ấy."

"Cô dùng con mắt nào nhìn nàng giống thư ký của tôi vậy? Dùng rốn nhìn hay sao?"

"Vậy hai người có quan hệ như thế nào? Không phải là bạn bè trai gái chứ?"

"Không được sao?"

Lâm Dật nói ra:

"Người ta so với cô, phía trước lồi hơn, đằng sau vểnh hơn. Cô cảm thấy tôi còn có thể coi trọng cô ư?"

Cố Tĩnh Thư bỗng chốc trở nên khẩn trương, thậm chí cảm thấy có chút không thể tin được.

Trước trước sau sau quen biết còn chưa tới nửa giờ đồng hồ, vậy mà chính mình nhanh như vậy đã bị đánh ghen sao?

Hạnh phúc tới quá đột ngột, là ai cũng có chút không thể tin được nha.

Anh ta lớn lên hào hoa phong nhã, chắc hẳn không phải là kẻ đồi bại chuyên đi đùa bỡn tình cảm của con gái nhà người ta.

"Lâm Dật, chẳng lẽ anh không thích em sao? Chẳng lẽ phong hoa tuyết nguyệt giữa chúng ta, anh đều quên rồi sao? Cho dù thân hình của cô ta đẹp hơn so với em, những khẳng định kỹ thuật của cô ta không thể bằng em."

"Cô. . ."

"Cô làm sao biết kỹ thuật của tôi không bằng cô!"

Cố Tĩnh Thư không vui, phản bác lại.

Thua người không thua trận, cho dù mình chưa hề trải qua loại chuyện đó, nhưng về mặt khí thế cũng không thể thua được.

Lâm Dật thở dài, người đẹp trai lại có tiền, quan hệ với ai cũng đều hữu duyên.

"Nếu như không có chuyện gì khác, làm phiền các cô tránh ra một chút, tôi phải đi."

Lâm Dật nhàn nhạt nói.

Ba người Liễu Tư Tư ngây người như phỗng, nhường ra vị trí. Cánh cửa hải âu của chiếc Pagani mở ra, Lâm Dật và Cố Tĩnh Thư bước lên xe, nghênh ngang rời đi.

Nhìn thấy nội thất bên trong chiếc Pagani, Cố Tĩnh Thư trợn cả mắt lên.

Nội thất của các loại siêu xe cũng là không giống nhau, tuy rằng Mercedes-Benz, BMW và Audi cũng được coi là xe tốt, nhưng so sánh với Pagani thì căn bản vốn không cùng một đẳng cấp.

"Lâm tiên sinh, hi vọng anh không nên hiểu lầm. Những lời tôi vừa mới nói chỉ là vì trêu tức cô ta, tôi cũng không phải là một người phụ nữ tùy tiện."

Cố Tĩnh Thư giải thích nói.

"Hiện tại tôi chỉ là một người tài xế việc của cô đối với tôi không quan trọng."

Cố Tĩnh Thư có hơi thất vọng một chút, tuy nhiên suy nghĩ lại thì điều này cũng rất bình thường.

Chính mình mới quen anh ta không bao lâu, còn chưa đến nỗi quen thuộc đâu, không thể nào có ý khác đối với mình.

"Tôi xin lỗi anh vì chuyện vừa rồi, tôi không nên tuyên bố muốn khiếu nại khách sạn các người."

"Không sao, về việc này chúng tôi cũng có trách nhiệm."

Lâm Dật vừa lái xe vừa nói:

"Cô muốn đi đâu?"

"Khách sạn Cẩm Tú, bạn học của tôi chuẩn bị cử hành hôn lễ ở đó."

"Được, tôi biết vị trí rồi."

Lâm Dật gật đầu nói.

Khó trách nàng lại khăng khăng muốn Mercedes-Benz, hóa ra vì muốn có mặt mũi khi tham gia buổi hôn lễ của bạn.

. . .

Ở phía trước cửa khách sạn Cẩm Tú, một chiếc cổng vòm làm bằng bóng bay nhiều màu sắc được dựng thẳng đứng, trông vô cùng đẹp mắt.

"Tĩnh Thư đã xảy ra chuyện gì vậy chứ? Bây giờ là 12 giờ rồi, hôn lễ cũng sắp bắt đầu, tại sao cậu ấy còn chưa tới chứ?"

Một người phụ nữ nhuộm tóc vàng nói.

"Hiện tại Tĩnh Thư đã khác trước đây, có một người bạn trai giàu có, thời gian của cô ấy rất quý giá, nào giống chúng ta rảnh rỗi như vậy."

Một cô nữ sinh tóc ngắn nói:

"Mấy ngày trước cô ấy còn nói, bạn trai đã mua cho cô ấy một chiếc Mercedes, bây giờ cô ấy xem như bay lên đầu cành trở thành Phượng Hoàng."

"Cũng đừng nghe cô ta khoác lác, mấy ngày trước tôi còn chứng kiến cô ta chen chúc bắt xe buýt đây, ở đâu ra bạn trai giàu có, chính là muốn khoe khoang thôi."

"Không đến mức đấy chứ."

Nữ sinh tóc ngắn nói:

"Chúng ta đều là bạn học, cũng không phải người ngoài, cô ấy thổi có phải là hơi quá rồi không?"

"Mấy người bạn trai của chúng ta đều là công tử và ông chủ nhỏ, cô ta hâm mộ ghen ghét, cho nên mới nói như vậy, cố ý chọc giận chúng ta."

"Nếu nói như vậy, mình thật sự tin."

"Ôi chúa ơi, mọi người nhìn kìa! Đó là siêu xe, Pagani Zonda!"

Nghe thấy những khách mời còn lại hò hét ầm ĩ, mấy cô gái đều ngẩng đầu nhìn qua.

Bất ngờ phát hiện một chiếc siêu xe màu bạc, đang chậm rãi đi về phía bên này.

"Không phải là tới tham gia buổi hôn lễ chứ?"

Nữ sinh tóc vàng nói ra.

"Không thể nào, Oánh Oánh là bạn học của chúng ta, nàng và chồng nàng đều là gia đình phổ thông, làm sao có thể quen biết bạn bè đi siêu xe, đoán chừng là chiếc xe này chỉ đi ngang qua."

"Chiếc xe này đẹp như vậy, có lẽ phải hơn 10 triệu."

"Chắc vậy."

Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, Lâm Dật dừng xe ở trước cửa khách sạn.

Hai cánh cửa hải âu mở ra, Cố Tĩnh Thư cầm túi xách đi xuống, nhìn đám đông đang ngây người.

"Tĩnh, Tĩnh Thư, cậu thực sự ngồi siêu xe tới!"

"Anh ấy, hôm nay anh ấy đúng dịp rảnh rỗi, nên đưa mình tới đây."

Cố Tĩnh Thư ra vẻ khẩn trương nói, trong lòng cũng thầm cầu nguyện Lâm Dật đừng vạch trần chính mình.

Nếu không sự hoảng loạn này khó mà giải quyết.

"Tĩnh Thư, vẫn là cậu lợi hại, thực sự có một người bạn trai giàu có như vậy. Nói rõ xem, cậu dùng cái tư thế gì để nắm anh ta vào tay thế."

Mấy cô nàng này đều tin tưởng rằng, Cố Tĩnh Thư không có khoác lác, là thật sự có người bạn trai phú nhị đại.

Cố Tĩnh Thư cúi người, nhìn Lâm Dật đang ngồi ở trong xe,

"Cám ơn anh, đi đường chậm một chút nhé."

"Ừm."

Lâm Dật gật gật đầu, sau đó lái xe nghênh ngang rời đi.

Trước đó, hắn đã dùng nàng làm tấm lá chắn một lần, vậy thì lần này giúp nàng cản một lần, xem như hòa nhau.

Reng reng reng _ _ _

Vừa lái xe đi ra ngoài không bao lâu, điện thoại di động của Lâm Dật đổ chuông, là bà chủ nhà hắn đang thuê.

Chủ nhà chỗ Lâm Dật thuê ở là một người phụ nữ trung niên, tên là Ngô Kinh Lan, hơn bốn mươi tuổi, ngoài công việc đánh mạt chược hàng ngày, thì chính là thu tiền thuê nhà của ba căn phòng nhỏ.

Mỗi lần nhìn đến số điện thoại của cô ta, Lâm Dật đều có loại cảm giác sợ mất mật.

Bởi vì mỗi lần điện thoại gọi tới, hắn đều phải xin khất nợ tiền thuê phòng.

Nhưng lần này, Lâm Dật không còn sợ nữa, trong lòng rất thẳng thắn.

Không phải chỉ là tiền thuê nhà sao, chính mình trả nổi!

"Lâm Dật, cậu đã khất nợ 18 ngày tiền thuê phòng, khi nào thì trả tiền thuê phòng tháng này!"

Điện thoại vừa kết nối, lập tức nghe thấy tiếng rống của Ngô Kinh Lan.

"Đừng lo, bây giờ tôi sẽ mang tiền về trả cho chị."

"Mau trở về đi, một lát nữa tôi còn có việc."

Tiền thuê nhà có thể chuyển khoản qua Wechat, nhưng Lâm Dật không có ý định sống ở đó nữa.

Mặc dù không có nhà, nhưng khách sạn Bán Đảo là của mình, hoàn toàn có thể chuyển đến ở trong khách sạn, tội gì phải chịu cảnh đi thuê phòng?

Chỉ cần quay trở về thu dọn đồ đạc và rời đi.

Khu vực nhỏ chỗ Lâm Dật thuê ở là một quần thể lâu đời với gần 30 năm lịch sử.

Ngoại trừ giá tiền thuê nhà rẻ, dường như không có bất kỳ ưu điểm gì khác.

. . .

Tiểu khu Hòa bình, tòa nhà số 4, đơn vị 3, phòng 602.

Ngô Kinh Lan và con gái của cô ta, vừa ăn cơm trưa vừa xem bộ phim Đạo Mộ Bút Ký.

"Mẹ, không phải chỉ là thiếu hơn mười ngày tiền thuê nhà sao, mẹ cũng cũng đừng thúc giục Lâm Dật nữa."

Người mở miệng là Trương Tinh Tinh, là con gái của Ngô Kinh Lan. Sau khi tốt nghiệp đại học, nàng vẫn luôn ôn tập ở nhà, chuẩn bị thi nhân viên công chức.

Vẻ bề ngoài của Trương Tinh Tinh cũng không tệ, không phải mẫu phụ nữ đoan trang uy nghiêm như Kỷ Khuynh Nhan, nàng mang lại cảm giác có chút giống tiểu muội nhà bên.

"Mẹ có thể không thúc được sao, nhỡ đâu ngày nào đó cậu ta chạy trốn, vậy chẳng phải tiền thuê nhà sẽ mất sao."

"Sẽ không đâu, Lâm Dật không phải người như vậy."

Trương Tinh Tinh nói ra.

"Con làm sao biết cậu ta không phải người như vậy."

Ngô Kinh Lan nói ra:

"Mẹ nói cho con biết, con tốt nhất đừng có ý tưởng khác, hai người không có khả năng, mẹ sẽ không để cho hai đứa ở cùng nhau."

Bởi vì Liễu Tư Tư ghét bỏ căn nhà mà Lâm Dật thuê quá dột nát, nên cô ta rất ít khi đến đây.

Cho nên, hai mẹ con Ngô Kinh Lan cũng không biết chuyện Lâm Dật đã có bạn gái, vẫn cho là hắn còn độc thân.

"Vì sao không được chứ, Lâm Dật không chỉ có lớn lên đẹp trai, mà còn có ý chí tiến thủ trong công việc, con cảm thấy anh ấy rất tốt."

"Đẹp trai có ích lợi gì, cũng không thể coi như cơm mà ăn."

Ngô Kinh Lan nói ra:

"Tương lai con sẽ trở thành một nhân viên công chức, chờ đến khi làm việc ở cơ quan đơn vị, với nhan sắc của con, những thiếu gia theo đuổi con nhất định sẽ ưu tú hơn Lâm Dật gấp mấy lần, tại sao con phải ở cùng với người làm công ăn lương như cậu ta."

Dịch: MBMH Translate

Chương 6. Faw Không Chạy Được, Đổi Sang Chiếc Xe Này

Trương Tinh Tinh không nói gì nữa, mẹ mình nói cũng có đạo lý.

Giá nhà cửa ở Trung Hải đắt như vậy, động một tí là hơn 10 triệu một căn, với mức tiền lương của Lâm Dật chỉ sợ rất khó mua được nhà ở Trung Hải.

Mà anh ấy còn đi chiếc FAW tồi tàn kia, quả thật có chút thấp kém.

Đây đều là vấn đề, xem xét mọi mặt thì vẫn phải đối diện với thực tế mới được.

Tính tong ——

Nghe được tiếng chuông gõ cửa, Trương Tinh Tinh để bát đũa xuống và đi mở cửa.

"Anh Lâm, anh đã đến rồi."

Lâm Dật gật gật đầu,

"Mẹ em đâu, anh đến đưa tiền thuê nhà."

Ngô Kinh Lan đi ra từ phía sau.

"Không phải chỉ là tiền thuê nhà thôi sao, cậu chuyển khoản là được rồi, làm gì mà phải xin phép nghỉ việc một chuyến, không đáng."

Tuy trong lòng nàng âm thầm không coi trọng Lâm Dật, nhưng khi gặp mặt, Ngô Kinh Lan vẫn khá lịch sự, có vẻ hòa nhã.

"Cháu không có xin phép nghỉ, mà bị công ty sa thải, sau này sẽ thành người tự do."

Lâm Dật nói ra.

Ngô Kinh Lan chợt cảm thấy hơi hồi hộp một chút.

Lâm Dật bị công ty sa thải, nếu như hắn trở về ở đây, vậy sau này lấy cái gì trả tiền thuê nhà cho mình?

Ting một tiếng, Wechat của Ngô Kinh Lan vang lên tiếng chuông báo, nàng mở ra xem thì phát hiện Lâm Dật chuyển cho mình 4000 nhân dân tệ.

"Tiền thuê nhà là 2000 nhân dân tệ, cậu chuyển cho tôi 4000 làm gì?"

"Khất nợ cô 18 ngày tiền thuê nhà, coi như trả luôn hai tháng, tiền thuê nhà đã thanh toán xong, sau này cháu sẽ không ở đây nữa."

"Không ở đây nữa?"

Nghe thấy Lâm Dật nói như vậy, Ngô Kinh Lan chẳng những không có bất cứ cảm giác không muốn, ngược lại còn có chút vui mừng.

Như thế sẽ có thể thay đổi một vị khách trọ khá giả hơn, không đến mức khất nợ tiền thuê nhà của mình.

"Ừm, không ở nữa, cháu quay về là để thu dọn đồ đạc, rồi sau đó đi ngay."

"Vậy thì thật không phải cho lắm, lại còn thu thêm của cậu gần 1000 nhân dân tệ."

Có câu nói đưa tay đánh người, không ai nỡ đánh trên mặt người đang nở nụ cười, Lâm Dật hào phóng như vậy, Ngô Kinh Lan cũng lịch sự hơn không ít.

Quen biết khoảng thời gian dài như vậy, vẫn còn có chút xíu cảm tình.

"Không sao, trước đây luôn luôn khất nợ cô tiền thuê nhà, cũng là cháu không đúng."

"Tinh Tinh, con cũng đang rảnh, nhanh giúp anh Lâm một tay đi."

Tuy rằng ghét bỏ Lâm Dật nghèo, nhưng Ngô Kinh Lan vẫn rất xem trọng nhân phẩm của Lâm Dật.

Đã không ở đây nữa, vậy mà còn trả thêm cho mình 1000 nhân dân tệ, công tác bề ngoài còn cần phải làm một lần, không thể biểu hiện quá hời hợt.

"Vâng, để con đi thay bộ quần áo."

Lâm Dật không có thứ gì muốn thu dọn, vật trân quý nhất cũng là chiếc chăn bông mang theo từ cô nhi viện.

Mặc dù không phải vật gì đáng tiền, nhưng đối với hắn mà nói, đó là thứ có ý nghĩa phi phàm.

Những vật khác có thể mua mới, nhưng chăn màn phải đến lấy đi.

Lâm Dật ôm lấy cặp chăn màn, Ngô Kinh Lan và Trương Tinh Tinh cầm lấy những thứ nhỏ nhặt khác, chuẩn bị giúp Lâm Dật mang xuống dưới lầu.

Việc mua bán không nhắc đến nhân nghĩa, dứt bỏ tiền tài không nói, Ngô Kinh Lan còn có chút tình người.

"Lâm Dật, cậu bị công ty sa thải rồi, sau này dự định làm cái gì?"

Lúc xuống lầu, Ngô Kinh Lan hỏi.

"Chạy DiDi, nếu không sẽ chết đói."

Hai mẹ con Ngô Kinh Lan liếc nhau một cái, đều đọc được ý tứ trong mắt của đối phương.

Mẹ mình nói đúng là có đạo lý.

Nói chuyện yêu đương còn phải nhìn thực tế một chút, nếu như ngay cả ổn định thu nhập cũng không có, vậy thì tương lai phải sinh sống như thế nào!

"Mẹ, mẹ nhìn xem kìa, dưới chân tòa nhà chúng ta có một chiếc siêu xe đỗ lại!"

Nhìn thấy có một chiếc xe đua màu bạc đậu ở dưới tòa nhà, Trương Tinh Tinh hô to gọi nhỏ nói.

Nàng là người mù về các loại xe, ngoại trừ Mercedes-Benz, BMW và Audi, thì những loại còn lại cũng không nhận ra.

Nhưng nhìn loại hình dáng này là biết một chiếc xe đua thể thao, khẳng định giá thành không hề rẻ.

"Thật sự là kỳ lạ, ở cái khu vực nhỏ tồi tàn và cũ nát chỗ chúng ta, người nào có thể chạy loại xe này chứ?"

Ngô Kinh Lan lẩm bẩm một câu.

Hiển nhiên, nàng cũng biết chiếc xe này giá không rẻ.

"Lâm Dật, xe của cậu đâu, sao tôi không nhìn thấy?."

Ngô Kinh Lan nhìn quanh một lượt, cũng không thấy chiếc

FAW tồi tàn của Lâm Dật ở đâu.

"FAW không chạy được nữa, đổi sang chiếc này."

Lâm Dật nhấn chìa khóa xe, hai cánh hải âu của Pagani mở ra, làm cho Ngô Kinh Lan và Trương Tinh Tinh giật nảy mình.

"Anh, anh nói cái gì? Đây là xe của anh?"

Trương Tinh Tinh trợn mắt há hốc mồm hỏi.

"Ừm? Hôm nay vừa mới đổi."

Lâm Dật nói ra.

"Xe này không rẻ đúng không?"

"Cũng bình thường thôi, hơn 20 triệu."

Vừa nói, Lâm Dật vừa bỏ đồ đạc vào chỗ tay lái phụ, một thân trở nên nhẹ nhõm.

"Lâm, Lâm Dật, lúc nào thì anh biến thành người có tiền như vậy? Không phải anh là người làm công ăn lương sao?"

"Làm thuê chỉ là trải nghiệm cuộc sống sinh hoạt."

Lâm Dật nói đùa:

"Không cần giả vờ nữa, anh là một phú nhị đại."

Nói xong, Lâm Dật ngồi xuống ghế điều khiển xe, nghênh ngang rời đi.

Nhìn theo đèn đuôi xe của Lâm Dật, cả người Trương Tinh Tinh trở nên chán nản.

"Mẹ, Lâm Dật không phải cô nhi ư?Anh ấy còn nói cha mẹ của mình đã sớm qua đời, làm sao bây giờ lại trở thành phú nhị đại rồi?"

"Có thể là cha mẹ hắn phù hộ."

"Trước đây mẹ cứ nói Lâm Dật nghèo, không để cho chúng con ở cùng với nhau, hiện tại anh ấy có tiền rồi, vậy chúng con còn có thể hay không . . ."

"Đừng nghĩ đến những thứ vô dụng đó!"

Ngô Kinh Lan nói ra:

"Lúc trước là cậu ta không xứng với con, còn hiện tại thì chính con mới là không xứng với cậu ấy. Tuy vậy, chuyện này đối với con cũng chẳng ảnh hưởng gì hết, về nhà ôn tập đi."

. . .

Nửa giờ đồng hồ sau, Lâm Dật đã chạy xe đến khách sạn Bán Đảo, cũng gặp Vương Thiên Long ở đại sảnh.

"Lâm tổng, phòng tổng thống đã sắp xếp xong xuôi rồi."

Ở trên đường trở về, Lâm Dật đã nói việc này cho Vương Thiên Long biết.

Gần đây hắn sẽ ở lại khách sạn vài ngày, chờ đến khi có thời gian rảnh sẽ đi mua nhà.

Lâm Dật gật gật đầu,

"Giúp tôi mang những đồ vật ở trên xe xuống theo, sau đó đưa lên một vài món ăn, bận rộn một ngày, tôi sắp chết đói rồi."

"Vâng, Lâm tổng, tôi đi sắp xếp người thực hiện."

Vương Thiên Long làm việc có hiệu suất rất nhanh, trong vòng chưa đến nửa giờ đồng hồ đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện cần thiết.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Lâm Dật đi ngâm mình tắm rửa, vô cùng hưởng thụ khoái cảm của một kẻ kẻ có tiền.

Reng reng reng _ _ _

Điện thoại di động ở bên cạnh đổ chuông vang lên, là Vương Oánh đồng nghiệp cùng cơ quan gọi điện thoại tới.

Vương Oánh hơn Lâm Dật bốn tuổi, là một thiếu phụ xinh đẹp không hơn không kém.

Trong quá trình còn làm việc, cô ấy rất chiếu cố Lâm Dật, còn về việc cô ấy có mục đích gì khác hay không, thì không được biết rồi.

"Chị Vương, chị tìm em à."

Lâm Dật lễ phép nói.

"Tiểu Dật, cậu vừa rời đi, đồng nghiệp công ty đều rất không nỡ rời xa cậu, muốn buổi tối nay ăn một bữa cơm tụ họp cùng với nhau, coi như là tiệc chia tay cậu."

"Cám ơn chị Vương, mọi người chọn lựa địa điểm đi, em mời khách." Lâm Dật rất hào phóng đáp ứng.

"Đã nói là chia tay cậu rồi, sao có thể để cậu trả tiền."

Vương Oánh nói ra:

"5h chiều nay, ở chỗ cũ không gặp không về."

Cái gọi là chỗ cũ, cũng không phải là tên một nhà hàng, mà chính là một quán rượu tên là Nhất Phẩm Cư.

Trước giờ có buổi liên hoan phòng đều ăn ở đó, nên vẫn luôn xưng hô địa chỉ như vậy.

"Được, em biết rồi, nhất định sẽ đến đúng giờ."

"Tốt, vậy trước tiên cứ như vậy, không gặp không về."

Cúp điện thoại, Lâm Dật nhìn qua đồng hồ đeo tay, còn cách giờ hẹn hơn hai giờ đồng hồ nữa, còn có thể tận hưởng thụ thêm một khoảng thời gian.

Đúng lúc này, trên điện thoại di động của Lâm Dật xuất hiện một đoạn tin nhắn Wechat, là do Kỷ Khuynh Nhan gửi tới.

"Công việc sắp xong chưa, có thể qua đón tôi được không? Tôi còn đang ở bên Cục xây dựng đô thị."

"Đương nhiên có thể."

Lâm Dật trả lời ngay:

"Sau ba mươi phút nữa tôi sẽ đến nơi."

Hệ thống khen thưởng cũng bằng cách chạy các chuyến xe, hiện tại có việc trực tiếp tìm đến, tự nhiên phải tiếp nhận rồi.

Bắt đầu làm việc nào!

Dịch: Team MBMH Translate

Chương 7. Mười Cái Squats Cũng Không Có Vấn Đề Gì

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, Lâm Dật bước ra khỏi gian phòng, lái xe đi đến Cục xây dựng đô thị.

Lúc hắn đến nơi này, Kỷ Khuynh Nhan đã đứng chờ ở ngoài cửa.

"Đợi lâu không, trên đường có chút kẹt xe."

"Không có việc gì, tôi cũng vừa đi ra ngoài."

Sau khi lên xe, Kỷ Khuynh Nhan vuốt vuốt mái tóc, làm cho một mùi hương thơm nhàn nhạt tỏa ra xung quanh.

"Kỷ tổng, ngài có thể đặt chuyến xe trước được không?"

"Ừm? Đặt xe gì?"

Kỷ Khuynh Nhan còn có chút không quen.

Lâm Dật lấy điện thoại di động của mình ra,

"Đặt xe trên Didi, tôi còn phải dựa vào cái này để nuôi sống gia đình đấy. Nếu như cô không đặt xe, vậy thì tôi không kiếm được tiền, về sau sẽ phải uống gió Tây Bắc."

"Thật sự là bó tay với anh."

Kỷ Khuynh Nhan vừa cười vừa nói, anh ta thật sự có vẻ rất nghiêm túc với nghề này.

Nhưng ngay sau đó, Kỷ Khuynh Nhan lập tức thả lỏng đầu óc, dù sao anh ta sở hữu siêu xe sang trọng trị giá hơn 20 triệu, còn có thể đến công ty mình làm một nhân viên tiêu thụ mà.

Hiện tại anh ta bị sa thải, đi ra ngoài chạy Didi để trải nghiệm cuộc sống, dường như cũng có thể hiểu được.

Chẳng bao lâu, trên điện thoại di động của Lâm Dật nhận được yêu cầu đặt xe của Kỷ Khuynh Nhan, hắn nhanh chóng tiếp nhận đơn hàng.

Vừa đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

【 Thành công nhận được đơn hàng thứ hai, phát động nhiệm vụ của hệ thống, đưa đón hai vị mỹ nữ đạt 85 điểm trở lên, khen thưởng 10000 điểm thuần thục giá trị! 】

【 Độ hoàn thành nhiệm vụ: 1/2. 】

Nhìn thấy nhiệm vụ trong đầu, Lâm Dật không khỏi nhíu mày.

Nhiệm vụ này có một chút kỳ lạ!

Dạng mỹ nữ như thế nào, mới có thể tính là đạt 85 điểm trở lên?

Biết đâu gu thẩm mỹ của mình và gu thẩm mỹ của hệ thống có điểm bất đồng, vậy thì phải làm sao bây giờ?

Nhưng nhìn tới tiến độ của nhiệm vụ, không hề nghi ngờ Kỷ Khuynh Nhan là mỹ nữ đạt được 85 điểm trở lên.

Bởi vì nhiệm vụ đã được hoàn thành một nửa.

Hiện tại mặc kệ nhiều vấn đề như vậy, trước tiên hoàn thành xong chuyến xe lần này rồi lại nói.

"Kỷ tổng, cô không về công ty sao?"

Nhìn thấy địa chỉ phía trên điện thoại, cũng không phải là tập đoàn Triều Dương, Lâm Dật mở miệng hỏi.

"Sắp đến giờ tan việc rồi, nên không trở về đó nữa. Ở nhà cũng có máy tính, tôi có thể về làm việc ở nhà."

"Vậy được, tôi đưa cô trở về."

"Đúng rồi, nhân tiện tôi vẫn luôn muốn hỏi anh một câu. Anh vẫn làm việc tốt vậy tại sao lại bị sa thải?"

Trên đường đi, Kỷ Khuynh Nhan lên tiếng hỏi.

"Công việc xảy ra một chút vấn đề, cho nên tôi bị sa thải."

Chính mình có hệ thống, cuộc sống sẽ đi lên một con đường khác.

Lâm Dật không muốn tính toán những chuyện vặt vãnh, vô nghĩa trước kia nữa.

Làm như vậy, chẳng khác nào chính mình đang nói xấu sau lưng người khác. Làm người vẫn nên rộng lượng một chút, không thể bụng dạ hẹp hòi.

"Không đến mức thế đi, mấy ngày trước tôi có xem qua bảng báo cáo bên mảng tiêu thụ của các anh, và anh là nhân viên tiêu thụ xuất sắc nhất. Có vấn đề gì đã xảy ra vậy?"

"Kỷ tổng, cô đừng hỏi thêm nữa, tóm lại nguyên nhân là ở bản thân tôi thôi."

Lâm Dật cười ha hả nói.

Ánh mắt Kỷ Khuynh Nhan đảo lòng vòng, cảm thấy trong chuyện này khả năng còn có ẩn tình, đợi sau này phải điều tra một chút.

Reng reng reng _ _ _

Lúc này, điện thoại di động của Kỷ Khuynh Nhan đổ chuông vang lên.

"Đã hỏi hết toàn bộ rồi sao?"

"Tôi sẽ nghĩ thêm biện pháp, nhưng bên phía các vị cũng tiếp tục liên hệ thêm đi, thử xem còn có thể liên hệ với khách sạn nào nữa hay không."

"Tốt, trước hết như vậy đã."

Ngay sau đó, Kỷ Khuynh Nhan cúp điện thoại. Lâm Dật nhìn nét mặt của nàng có vẻ không ổn, liền mở miệng hỏi:

"Xảy ra chuyện gì thế?"

"Gần đây công ty muốn tổ chức một buổi họp báo, nhưng khi liên hệ với toàn bộ khách sạn năm sao trong thành phố, thì không có một cái nào có thể đưa ra thời gian và địa điểm phù hợp, toàn bộ đều bị sắp xếp chật kín. Tôi đang lo lắng xử lý sự kiện này như thế nào đây."

"Lùi sự kiện lại một khoảng thời gian, chẳng phải là xong việc hay sao."

"Buổi họp báo này rất quan trọng, tuyệt đối không thể kéo dài quá lâu, nếu không thì tôi cũng không gấp gáp như vậy."

"Có thể đi khách sạn Bán Đảo hỏi xem, cấp bậc chắc là đạt yêu cầu." Lâm Dật đề nghị.

"Đừng nói đùa, khách sạn lớn Bán Đảo chính là khách sạn năm sao siêu cấp của thành phố Trung Hải. Tôi thật ra không sợ tốn tiền, nhưng căn bản là không thể đặt trước được."

Kỷ Khuynh Nhan lắc đầu nói.

Lâm Dật nghĩ việc này quá đơn giản.

Công ty của mình chỉ có chút danh tiếng ở trong giới làm ăn cùng ngành nghề, không thể so sánh được với những công ty lớn kia.

Với quy mô và đẳng cấp của khách sạn lớn Bán Đảo, căn bản sẽ không để công ty nhỏ của mình vào mắt, cho dù tổng giám đốc như mình đi qua cũng vô dụng.

"Vậy cũng không nhất định. Có những điều bất ngờ ở khắp nơi trong cuộc sống, nói không chừng chính cô đi qua đó một chuyến, sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn thì sao."

"Anh ngược lại đúng là người biết nói chuyện, vậy tôi sẽ nghe theo lời anh một lần. Ngay bây giờ, chúng ta quay đầu xe, đi đến khách sạn Bán Đảo nhìn xem."

Kỷ Khuynh Nhan vừa cười vừa nói:

"Nhưng tôi nói việc xấu trước, nếu như thương lượng không thành công, vậy thì tôi sẽ không trả tiền chuyến xe này mọi tổn thất anh tự chịu nhé."

"Nếu có thể đàm phán thành công thì sao?"

Lâm Dật cười tủm tỉm hỏi.

"Nếu việc này có thể thành công, tôi mời anh ăn cơm."

"Ăn cơm nhiều cũng chán, cô thấy tôi giống người thiếu một bữa cơm sao?"

"Anh vẫn là rất tham lam."

Kỷ Khuynh Nhan cười rộ lên,

"Nếu quả thật đàm phán thành công, tôi tự mình xuống bếp làm cho anh một bữa cơm."

"Wow thật không ngờ cô còn có thể nấu ăn?"

"Đương nhiên."

"Vậy cô làm ra đồ vật có thể ăn chứ."

Kỷ Khuynh Nhan trợn mắt, liếc nhìn Lâm Dật một chút,

"Điều này không phải là vấn đề trọng điểm, bởi vì căn bản chuyện này không thể nói thành công là thành công được, cho nên cái gì tôi cũng dám nói, dù sao cũng không cần làm."

"Vậy thì rửa mắt mà đợi đi, có lẽ kỳ tích sẽ phát sinh đấy."

"Nếu như thật sự kỳ tích có thể phát sinh, đừng nói một bữa, cho dù mười bữa ăn cũng không có vấn đề gì."

"Cô còn chưa nấu cơm bao giờ, đến một bữa tôi cũng không muốn ăn, dứt khoát thự hiện động tác squat đi."

"Squat?"

"Cái này mà cô cũng không biết? Đây là kỹ năng tiêu chuẩn cho phụ nữ dẫn chương trình."

".. Đợi một lát, tôi tra xem."

Kỷ Khuynh Nhan mở Baidu ra, tìm kiếm một chút.

"Động tác này có chút. . ."

Lâm Dật cười một tiếng,

"Nếu như cô không đáp ứng, khả năng kỳ tích sẽ không xảy ra được nữa."

Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười rộ lên,

"Không có vấn đề gì. Tôi vẫn giữ câu nói kia, đừng nói một cái, mười cái cũng không có vấn đề gì."

Kỷ Khuynh Nhan vô cùng tự tin, trước đó chính mình đã gọi điện thoại qua, cũng thông báo rõ ràng thân phận của mình, nhưng quản lý của bọn họ vẫn không thèm chịu nể mặt mũi.

Hơn nữa còn thông báo lại, trong vòng nửa tháng tới, lịch trình đều được sắp xếp kín mít, không có khả năng dành thời gian và địa điểm cho mình.

Vì vậy, lần này khẳng định cũng không công mà trở về.

Dù sao cũng nhàn rỗi, có người làm tài xế miễn phí cho mình, coi như là giải sầu trong lúc nhàm chán đi.

Cho nên cái động tác squat gì đó, cô cũng không để ý.

Chẳng bao lâu, Lâm Dật chạy xe đến khách sạn Bán Đảo.

Nhìn thấy xe của Lâm Dật, nhân viên tiếp tân ở cửa đều rục rịch, nhưng lại bị ánh mắt của Lâm Dật ngăn lại.

Nếu để cho bọn họ tiết lộ thân phận của mình, vậy thì trò chơi này đâu còn thú vị nữa.

Dừng xe xong, hai người đi vào bên trong khách sạn.

"Xin chào, tôi muốn tìm quản lý Vương Thiên Long của các vị."

Nữ nhân viên tiếp tân nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan, lại nhìn được ánh mắt ra hiệu cho mình của ông chủ, rất lễ phép nói:

"Chào các vị, xin mời đi qua phòng khách ngồi chờ trước, tôi sẽ đi thông báo cho quản lý Vương."

"Tốt, làm phiền."

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ ở quầy lễ tân, hai người đi tới phòng họp.

Chẳng mấy chốc đã có người bưng cà phê và nước trà tới.

Cảm nhận được thái độ nhiệt tình như vậy, ngược lại khiến cho Kỷ Khuynh Nhan không thể tin nổi.

Thời điểm rất lâu trước đây, nàng từng tới nơi này một lần, hình như chưa từng có loại đãi ngộ này.

Ngay sau đó, Vương Thiên Long sải bước đi tới, vô cùng nhiệt tình mở miệng:

"Xin chào ngài, Kỷ tổng."

Dịch: Team MBMH Translate

Chương 8. Có Phải Nên Thực Hiện Lời Hứa Hay Không?

Nhìn thấy Vương Thiên Long tiến đến, Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy bắt tay.

"Chào ngài, quản lý Vương. Tôi là Kỷ Khuynh Nhan của tập đoàn Triều Dương, trước đó đã nói chuyện với ngài qua điện thoại."

"Chào ngài, Kỷ tổng, không có từ xa tiếp đón, xin đừng nên trách móc."

Vương Thiên Long vô cùng khách khí, cũng không có bại lộ mối quan hệ của mình cùng với Lâm Dật.

Bởi vì lúc mới xuất hiện, hắn đã nhận được nhắc nhở của Lâm Dật, hết sức phối hợp và đáp ứng những yêu cầu của Kỷ Khuynh Nhan, chính mình nhất định phải nhiệt tình một chút.

Tuyệt đối không thể làm chậm trễ việc ông chủ tán gái.

Thái độ của Vương Thiên Long khiến cho tâm lý Kỷ Khuynh Nhan chấn động.

Trước đó trao đổi qua ở trong điện thoại, Vương Thiên Long cũng rất khách khí, nhưng thủy chung đều bảo trì một cỗ cảm giác xa cách, phương thức và giọng điệu nói chuyện đều rất chính thống.

Nhưng lần này thì không giống nhau lắm, vô cùng nhiệt tình và thậm chí có vẻ còn mang theo một chút tôn kính.

"Thưa Vương quản lý, lần này tôi tới đây, chủ yếu là muốn trao đổi với ngài về địa điểm tổ chức sự kiện. Công ty của chúng tôi muốn tổ chức một buổi họp báo, muốn hỏi một chút xem khán phòng của khách sạn Bán Đảo, thời gian sắp tới có trống hay không."

Kỷ Khuynh Nhan đã nghĩ kỹ về kết quả, khẳng định sẽ bị Vương Thiên Long từ chối.

Còn về kỳ tích mà Lâm Dật nói tới, căn bản không thể xảy ra.

Dù sao trước đó đã từng hỏi qua, cho dù lần này mình đích thân tới, cũng không thể có cơ hội xoay chuyển tình thế.

Quy mô của tập đoàn Triều Dương bày ra trước mắt, mặt mũi của mình cũng không lớn đến như vậy.

"Không có vấn đề gì, Kỷ tổng muốn tổ chức vào ngày nào? Tôi sẽ bố trí an bài."

Vương Thiên Long lịch sự đáp.

"Vâng, hả?"

Kỷ Khuynh Nhan bỗng chốc sững sờ, có chút không thể tin được những lời Vương Thiên Long vừa nói.

"Ngài nói cái gì? Bây giờ lịch trình có thể còn chỗ trống rồi?"

Vương Thiên Long gật gật đầu, nói:

"Đúng vậy, Kỷ tổng muốn sử dụng địa điểm vào bất kỳ lúc nào, đều có thể đưa ra thời gian."

Kỷ Khuynh Nhan vui mừng nhướng mày,

"Vậy thì cảm ơn Vương quản lý, tôi dự định mười ngày sau sẽ tổ chức buổi họp báo."

"Không có vấn đề gì, tôi sẽ sắp xếp. Kỷ tổng còn có yêu cầu nào khác không? Chỉ cần là việc chúng tôi có thể làm được, đều sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn."

"Không, không có, về mặt bố trí phối cảnh thì chúng tôi sẽ tìm chuyên gia tới làm, những việc còn lại cũng không cần làm phiền thêm đến Vương quản lý."

Đến tận bây giờ, Kỷ Khuynh Nhan đều cảm thấy có chút khó tin.

Trước đó đều đã thông báo rõ ràng, gần nửa tháng tới đều không có thời gian trống, hiện tại chính mình đến nói thoáng qua một lượt, thời gian đều có thể tùy ý lựa chọn.

Rốt cuộc thì đây là tình huống gì đây?

Cô cũng chỉ là tùy tiện đến thử vận may một cách ngẫu nhiên, hoàn toàn không có ôm bất cứ hy vọng nào, vậy mà kỳ tích đã thật sự xảy ra?

Thật không thể tin nổi.

"Vậy được, đợi lát nữa tôi sẽ thông báo cho nhân viên cấp dưới, đem ngày hôm đó chốt lịch và không tiếp nhận sự kiện nào khác."

"Vậy thì cám ơn Vương quản lý."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Còn về khoản tiền đặt cọc của khách sạn chúng ta là bao nhiêu? Tôi sẽ báo bên tài vụ chuyển khoản ngay bây giờ cho các vị."

"Không cần, không cần."

Vương Thiên Long khoát tay nói,

"Lấy nhân phẩm của Kỷ tổng, cũng không cần giao tiền đặt cọc, không cần thiết, sau này kết toán chung một lần là được rồi."

Kỷ Khuynh Nhan có chút không thể tin vào tai của mình.

Mặt mũi của mình lớn như vậy sao?

Không thể nào đâu? !

Nhưng hình như mình cũng không nghe lầm mà.

"Thật sự không cần tiền đặt cọc sao?"

"Đương nhiên không cần, có thể phục vụ cho Kỷ tổng, là vinh hạnh của chúng tôi."

"Vương quản lý quá khách khí, đây cũng là vinh hạnh của chúng tôi."

Lại đơn giản lịch sự thêm vài câu, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan liền rời khỏi khách sạn Bán Đảo.

Vương Thiên Long khách khách khí khí đưa tiễn hai người ra bên ngoài, còn tiếp tục đưa mắt nhìn hai người rời đi.

Vương Thiên Long cảm giác màn biểu hiện hôm nay của mình khá ổn, có vẻ như không hề mắc sai lầm.

"Vương quản lý, ngày 7 tháng sau, khán phòng đã được tập đoàn Vân Khải đặt chỗ từ trước. Nếu như chúng ta đơn phương vi phạm hợp đồng, phải bồi thường số tiền gấp ba lần số tiền trong hợp đồng."

Phó quản lý nói.

"Gấp ba tính là gì, gấp mười lần cũng bồi!"

Vương Thiên Long nói ra:

"Nếu làm trễ nải việc ông chủ tán gái, chúng ta đều phải cuốn gói rời đi!"

. . .

Sau khi ra khỏi khách sạn Bán Đảo, hai người cùng nhau lên xe, Kỷ Khuynh Nhan vô cùng vui sướng, tâm trạng kích động còn chưa hề lắng xuống.

"Lâm Dật, anh đúng là vị cứu tinh của tôi, không ngờ bị anh nói trúng, vậy mà thật sự xuất hiện kỳ tích."

"Tôi đã nói rồi, cố gắng thử thêm một chút, có lẽ kỳ tích sẽ xảy ra."

"Ừm đúng vậy, nhờ có tôi tin tưởng anh, nếu không vẫn chưa thể giải quyết được chuyện này."

"Kỷ tổng, tôi cảm thấy trước tiên cần gác lại sự kiện này một chút, hình như cô nên thực hiện lời hứa kia rồi."

Lâm Dật nói ra.

Kỷ Khuynh Nhan khẽ giật mình, khuôn mặt cũng trở nên đỏ bừng.

"Sao anh vẫn còn nhớ việc này chứ?!"

"Chẳng lẽ Kỷ tổng muốn chơi xấu sao?"

"Không phải đâu, tốt xấu gì tôi cũng là tổng giám đốc của tập đoàn Triều Dương, làm sao có thể không giữ lời hứa được chứ."

"Vậy tốt rồi, hiện tại hãy thực hiện lời hứa đi."

Lâm Dật cười ha hả nói.

"Còn đang ở trong xe thế này, tôi làm sao thực hiện lời hứa, chờ về nhà rồi nói."

"Không có vấn đề gì."

Nói xong, Lâm Dật hung ác đạp mạnh chân ga, Pagani phát ra tiếng gầm gừ giống như một con dã thú, bỏ lại những chiếc xe hai bên phía đằng sau.

Sắc mặt Kỷ Khuynh Nhan đen lại, chỉ vì muốn nhìn mình biểu diễn mấy cái tư thế squat, vậy mà anh ta chạy xe đến mức liều mạng như vậy?

Dựa theo địa chỉ đánh dấu trên bảng hướng dẫn, mất không đến 20 phút là có thể chạy xe về đến nhà của Kỷ Khuynh Nhan.

Nhà của Kỷ Khuynh Nhan nằm trong khu biệt thự Vân Thủy thuộc thành phố Trung Hải.

Ở trong số tất cả biệt thự của Trung Hải, biệt thự Vân Thủy cũng không được coi là cao cấp, chỉ có thể xếp vào vị trí trung bình.

Với giá trị con người của Kỷ Khuynh Nhan, ở chỗ này cũng hợp tình hợp lý.

Nhìn thấy chiếc Pagani màu bạc từ từ lái tới, những người bảo vệ ở cửa khu biệt thự đều thất thần.

Mặc dù những người sống ở biệt thự Vân Thủy, nguyên một đám người không phú thì quý, nhưng hầu hết bọn họ lái xe đều là xe đua trị giá mấy triệu thôi.

Đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người lái xe Pagani đây.

Mẹ nó, giàu thật!

"Mở cửa."

Bởi vì đây là khu biệt thự tư nhân, nếu như không có thẻ ra vào cổng, thì sẽ không cho phép đi vào, vì vậy Kỷ Khuynh Nhan lên tiếng chào hỏi bảo vệ gác cửa.

"Chào Kỷ tổng."

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan, bảo vệ không nói hai lời lập tức mở cửa, để cho xe đi vào.

Đưa mắt nhìn theo Lâm Dật lái Pagani vào khu biệt thự, bảo vệ chạy chậm về đến chỗ người gác cổng.

"Anh Vương đừng ngủ nữa, Kỷ tổng ở biệt thự số tám, đã bị người hạ đổ!"

"Không thể nào, Kỷ tổng chính là nữ tổng giám đốc nổi tiếng cao ngạo, lạnh lùng, người tặng hoa đều xếp hàng dài, thế mà bị người nào tán đổ rồi?"

"Không phải sao, tôi nhìn người lái xe, là một tên tặc lớn lên đẹp trai, mà lại còn lái xe Pagani Zonda, có vẻ như giá trị hơn 28 triệu, tuyệt đối là siêu cấp phú nhị đại."

"Xem ra Kỷ tổng cũng không phải là tiên nữ không dính khói lửa trần gian, chỉ là những người theo đuổi nàng trước kia đều không đạt được điều kiện vật chất đầy đủ."

"Ai, quả nhiên mỹ nữ đều là chuẩn bị cho đại gia, ngay cả nữ nhân như Kỷ tổng cũng bị bắt rồi, cảm giác cuộc sống này hoàn toàn tối đen."

. . .

Khi xe chạy đến biệt thự số 8, Kỷ Khuynh Nhan cởi dây an toàn ra, chuẩn bị xuống xe.

"Kỷ tổng, có phải cô quên chuyện gì hay không?"

Vừa mới bình tĩnh được trở lại, Kỷ Khuynh Nhan lại đỏ bừng cả khuôn mặt, tức giận đến dậm dậm chân.

"Ai nha, tôi biết rồi, mười động tác squat, không thể thiếu anh."

"Không phải, tôi nói không phải chuyện này."

Lâm Dật cầm điện thoại di động ra, và nói:

"Đã đến nơi rồi, có phải nên thanh toán tiền chuyến xe này hay không?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 9. Đang Ngồi Trong Nhà Thì Cha Vợ Từ Trên Trời Rơi Xuống

Gương mặt của Kỷ Khuynh Nhan đen lại.

Bắt xe trả tiền là chuyện chính đáng, thiên kinh địa nghĩa, nhưng cũng không đến mức để ý như vậy chứ?

Tuy nói làm cái động tác squats kia rất xấu hổ, nhưng đó mới là chuyện quan trọng chứ.

"Chút tiền lẻ này còn chưa đủ để cổ vũ anh, để ý như vậy làm gì."

"Góp gió thành bão, tôi còn phải kiếm tiền mua nhà ở thành phố Trung Hải đây."

Kỷ Khuynh Nhan bị chọc đến phát cười.

"Pagani còn lái được, có quỷ mới tin anh không mua nổi căn nhà."

Vừa nói, Kỷ Khuynh Nhan vừa thanh toán tiền xe.

Lâm Dật ngầm thở dài, nhưng đúng là tôi là quỷ nghèo mà, chỉ có 60 triệu tiền mặt thôi!

Sau khi xuống xe, hai người một trước một sau bước vào trong nhà.

Diện tích căn biệt thự không lớn lắm, các sàn tầng trên và tầng dưới tương đương nhau, không sai biệt lắm khoảng hơn 400 mét vuông, phong cách trang trí hiện đại, đơn giản và vô cùng sáng sủa.

Trong phòng còn phảng phất một mùi hương hoa nhài.

"Muốn uống chút gì không? Cà phê hay là trà?"

"Trà đi, tôi muốn giải khát."

Lâm Dật cũng không có khách khí.

Chẳng bao lâu, Kỷ Khuynh Nhan đã pha xong ấm trà, cũng đưa tới trước mặt Lâm Dật.

Trong phòng, bầu không khí cũng lâm vào yên lặng, có chút mập mờ.

"Bây giờ anh muốn xem không?"

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng hỏi.

"Ừm, một lát nữa tôi còn có việc, có thể nắm chặt thời gian là tốt nhất."

Đồng nghiệp tổ chức bữa tiệc chia tay cho mình, một lúc nữa sẽ bắt đầu, mình là nhân vật chính, nên không thể tới trễ.

"Đầu tiên phải nói trước một việc, tôi chưa từng làm qua mấy loại động tác này, có thể sẽ làm không tốt, anh cũng đừng trách tôi."

"Yên tâm, tôi không chê đâu."

Lâm Dật cười ha hả nói.

Đi đến trước khay trà, vịn cái ghế, Kỷ Khuynh Nhan nhớ lại động tác bên trong video.

Hoàn thành cái động tác squat đầu tiên có chút hơi cứng rắn.

Ngực nở mông cong, eo nhỏ chân dài.

Tuy rằng không phải đúng tiêu chuẩn, nhưng xem Kỷ Khuynh Nhan thực hiện squats xong, Lâm Dật cảm thấy, những cô nàng huấn luyện viên Yoga kia đều thật yếu ớt!

Nhất là loại cảm giác miêu tả sinh động, thật sự không phải người bình thường có thể so sánh.

Đặc biệt là Kỷ Khuynh Nhan, còn mặc chiếc váy bó sát người và mang tất đen, nếu như không phải cởi đôi giày cao gót, sẽ càng thêm hấp dẫn.

Vừa uống nước trà, vừa ngắm nhìn Kỷ Khuynh Nhan làm động tác squats, Lâm Dật than thở.

Mẹ nó, đây mới là cuộc sống!

"Con, các người đang làm gì vậy?"

Ngay tại thời điểm động tác squats thứ hai thực hiện được nửa chừng, bất chợt nghe thấy tiếng nói vang lên.

Hai người đều sững sờ, nhìn sang một người đàn ông trung niên mặc áo Polo màu đen đứng ở cửa, đang kinh ngạc nhìn về bên này.

"Cha, sao cha lại tới đây? !"

Người đàn ông trung niên tên là Kỷ An Thái, chính là cha của Kỷ Khuynh Nhan.

"Ta, có phải ta không nên ở lại chỗ này hay không?"

Lâm Dật xém chút thổ huyết, ngài thật là tới không đúng lúc.

Ngài cần phải ở dưới tầng để xe, không cần phải ở chỗ này.

"Cha, cha đừng hiểu lầm, anh ấy là huấn luyện viên Yoga mà con mới mời tới, đang dạy con động tác Yoga mới."

Kỷ Khuynh Nhan vội giải thích nói.

"Cha muốn biết, có vị huấn luyện viên Yoga nào ngồi bắt chéo hai chân uống trà để hướng dẫn học viên?"

Kỷ An Thái nói ra:

"Không cần phải dùng tay trực tiếp chỉ đạo sao?"

Lâm Dật: ? ? ?

Chủ ý này của ngài thực sự không tồi!

"Anh ấy là huấn luyện viên Yoga tương đối cao cấp, chỉ phụ trách hướng dẫn bằng miệng, bình thường không tự mình ra tay."

Kỷ Khuynh Nhan khẩn trương nói.

"Đừng nói dối, con cho rằng cha không xem TiVi bao giờ sao?"

Lâm Dật: ? ? ?

Thế mà còn xem những chương trình đó?

Vợ ngày có biết việc này không?

"Cha, cha nghe con nói. . ."

"Con đừng nói nữa, đứng tránh qua một bên đi, cha có lời muốn nói với cậu ta."

Kỷ An Thái chỉ Lâm Dật nói ra.

"Chú Kỷ, chú muốn nói điều gì?"

Đối mặt Lâm Dật, Kỷ An Thái biểu lộ thái độ hòa hoãn hơn rất nhiều.

Người này có thể là con rể tương lai của mình, tự nhiên cần phải biểu hiện hiền lành một chút.

"Anh bạn trẻ, cậu tên là gì?"

"Lâm Dật."

"Làm việc gì?"

Nhìn vào tư thế của Kỷ An Thái, loại tư thế muốn hỏi sâu gốc rễ.

"Chạy xe Didi."

Lâm Dật thành thật trả lời.

"Cậu nói cái gì? Chạy xe Didi?"

Kỷ An Thái trừng to mắt, rõ ràng không tin.

"Cháu thật sự là chạy xe Didi."

Lâm Dật bất đắc dĩ nói.

Thế đạo này là thế nào, nói ra sự thật cũng không có ai tin?

"Đừng nói linh tinh, chạy xe Didi làm sao có thể tán được con gái tôi."

Dừng lại một chút Kỷ An Thái nói tiếp:

"Trừ phi là cậu mang xe đua chạy xe Didi."

"Thật là ngài quá bị chú nói trúng rồi, chiếc xe thể thao trước cửa kia chính là của cháu."

“Cậu thật sự mang xe đua đi chạy xe Didi?"

Kỷ An Thái ngạc nhiên không thôi.

Lúc sắp bước vào nhà, ông ta có nhìn thấy trước cửa đậu một chiếc xe thể thao.

Vốn cho rằng đó là xe của con gái vừa mua, không nghĩ tới là xe của bạn trai nàng.

"Tuy rằng xe của cháu tốt một chút, nhưng cháu thật sự là chạy xe Didi."

"Nếu như vậy thì được rồi."

Kỷ An Thái cười ha hả nói:

"Có thể sử dụng xe đua để chạy xe Didi, chắc hẳn cũng là con nhà giàu không cam lòng cuộc sống bình thường, so với đám công tử bột sống phóng túng kia mạnh hơn nhiều, giao con gái của tôi cho cậu, tôi cũng yên tâm."

Lâm Dật im lặng.

Cũng chỉ là nhìn con gái của ngài biểu diễn một cái động tác squats thôi mà, tại sao lại bị ép trở thành con rể nhà ngài rồi?

Đây chính là mua bán ép buộc à nha.

Kỷ Khuynh Nhan ngồi xuống ghế, khuôn mặt đỏ bừng.

Chuyện này thật sự khó mà giải thích rõ được.

"Tiểu Dật này, sau mấy ngày nữa là đến ngày đại thọ tám mươi tuổi của cha chú cũng là ông nội của Khuynh Nhan. Nếu hai đứa đã ở cùng với nhau, thì cũng không cần phải che che lấp lấp, đến lúc đó cả hai cùng nhau trở về một chuyến, cũng để cho người trong nhà gặp cháu một chút."

"Như vậy không tốt lắm đâu."

Lâm Dật có chút kháng cự, dù sao hai người không có quan hệ gì đặc thù.

"Không có gì là không tốt cả, hai đứa đều đã ở cùng với nhau rồi, chuyện lớn như vậy, cháu tự nhiên có tư cách tham gia."

Kỷ An Thái không cho kháng cự, nói:

"Được rồi, những chuyện khác cha cũng không muốn nói nhiều, hai đứa cứ tiếp tục đi, đừng vì ta mà ảnh hưởng đến hứng thú của cả hai."

Nói xong, Kỷ An Thái đứng dậy rời đi, làm cho nét mặt Kỷ Khuynh Nhan tràn đầy vẻ xấu hổ.

"Lâm Dật, anh đừng nghe cha tôi nói mò."

Kỷ Khuynh Nhan cố ra vẻ bình tĩnh nói.

Lâm Dật gật gật đầu, nhìn qua thời gian trên chiếc điện thoại di động,

"Kỷ tổng, tôi còn có chút việc riêng, phải đi trước."

"Đi ngay bây giờ? Còn có tám cái chưa làm xong đây."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan mới ý thức được không thích hợp, loại động tác khiến cho người ta cảm thấy khó xử này, không làm xong không phải càng tốt sao?

"Cô nói như vậy là đang nhắc nhở tôi sao."

Lâm Dật nói ra:

"Còn lại tám cái, trước hết cho nợ đi."

"Vậy được."

Lời nói thì đều nói ra ngoài rồi, cũng không có khả năng quỵt nợ, Kỷ Khuynh Nhan đành phải ngầm thừa nhận.

Đưa mắt nhìn theo bóng hình Lâm Dật rời đi, Kỷ Khuynh Nhan quay người về tới bên trong biệt thự, cũng bấm điện thoại cho thư ký.

"Thư ký Quách, bộ phận tiêu thụ có một nhân viên tên là Lâm Dật, hãy chuyển một phần tư liệu về anh ta cho tôi."

Sau khi bàn giao công việc xong, Kỷ Khuynh Nhan cúp điện thoại.

Nàng muốn điều tra cho rõ việc Lâm Dật bị sa thải.

Rời khỏi nhà của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật lái xe đến Nhất Phẩm Cư.

Bởi vì Kỷ An Thái xuất hiện, nên hắn đến chậm thêm vài phút đồng hồ, cũng không coi là chuyện lớn.

"Tôi thực sự xin lỗi, trên đường bị kẹt xe, nên đến muộn."

Vào đến gian phòng, phát hiện mọi người của bộ phận tiêu thụ đều đã có mặt, Lâm Dật ngượng ngùng nói.

"Không có việc gì, chúng tôi cũng đều vừa tới."

Người nói chuyện là Vương Oánh, thời gian vừa qua đều vô cùng chiếu cố cho Lâm Dật.

Nàng ước chừng ba mươi tuổi, tóc dài xõa vai, mặc chiếc váy dài xanh biếc, đầy vẻ quyến rũ.

"Đến, Tiểu Dật ngồi vào đây, tôi đã để dành một chỗ tốt cho cậu."

Vương Oánh cầm áo khoác ở trên chiếc ghế trống bên cạnh xuống, ra hiệu Lâm Dật ngồi ở bên cạnh mình.

Dịch: MBMH Translate

Chương 10. Chiếc Pagani dưới tầng là của ai?

"Cảm ơn chị Oánh." Lâm Dật cười nói.

"Có gì phải cảm ơn." Vương Oánh cười nói: "Chẳng hiểu ra sao mà cậu đã bị đuổi việc rồi. Sau này muốn gặp cậu cũng không dễ dàng."

"Không có chuyện gì, không phải đã có phương thức liên lạc rồi sao? Có gì cứ việc gọi cho em là được, bảo đảm gọi cái là tới."

Lâm Dật vừa đến đã thành nhân vật chính được bàn tán trong phòng.

Nhưng vây quanh hắn hầu như đều là các nữ đồng nghiệp.

Còn mấy nam đồng nghiệp ngồi ở bên khác, mặt cười mà ý không cười nhìn Lâm Dật.

"Lâm Dật, cậu quá xui xẻo. Với trình độ của cậu, chỉ cần cố nhịn một chút thì vị trí trưởng phòng tiêu thụ sẽ là của cậu rồi." Vương Oánh tiếc nuối nói.

Quan hệ giữa cô và Lâm Dật khá tốt. Nếu Lâm Dật có thể lên làm trưởng phòng tiêu thụ thì ngày sau còn có thể chăm nom mình một hai.

Giờ thì hay rồi, đừng nói chăm nom, sau này muốn gặp mặt còn khó nữa là.

"Chị Vương, chị nói vậy là không đúng. Tuy hiệu suất làm việc của Lâm Dật tốt thật, nhưng anh Đông cũng không kém. Chị sao biết vị trí trưởng phòng tiêu thụ nhất định là của Lâm Dật?"

Người nói chuyện tên là Hoàng Hữu Vi, là đồng nghiệp với Lâm Dật.

Người được gọi là anh Đông có tên Lý Giang Đông. Trước khi Lâm Dật chưa tới công ty, người này vẫn luôn là quán quân trong bộ phận tiêu thụ.

Nhưng sau khi Lâm Dật đến, vị trí quán quân lập tức đổi chủ.

Cho dù trong lòng tức không chịu nổi, nhưng người này cũng không làm gì được Lâm Dật.

Lần này Lâm Dật bị sa thải cũng có một phần do người này sau lưng giở trò quỷ.

"Chức vị trưởng phòng tiêu thụ đả có chỉ tiêu rõ ràng. Công lao của Lâm Dật tốt hơn anh ta, vị trí trưởng phòng tất nhiên là do cậu ấy." Vương Oánh không phục nói.

Cho dù người của bộ phận tiêu thụ không nhiều, nhưng cũng chia làm hai phe phái.

Đồng nghiệp nam đều đứng bên phía Lý Giang Đông, Lâm Dật và các đồng nghiệp nữ lại thành một phái khác. Bình thường hai bên chỉ duy trì quan hệ hài hòa ngoài mặt.

"Vậy có tác dụng gì đâu, chẳng phải hắn vẫn bị đuổi việc rồi sao." Hoàng Hữu Vi nói.

"Hơn nữa tôi nghe nói, công văn bổ nhiệm sắp xuống tới rồi. Anh Đông chẳng mấy chốc sẽ được đề bạt làm trưởng phòng tiêu thụ. Tôi đề nghị chúng ta chúc anh Đông một ly."

"Ha ha, đừng vậy."

Lý Giang Đông cười tủm tỉm nói:

"Tuy tôi sắp làm trưởng phòng tiêu thụ, nhưng nhân vật chính hôm này là Lâm Dật. Tôi làm sao lại phản khách vi chủ được chứ."

"Không sao, lát nữa lại mời cậu ta là được." Hoàng Hữu Vi cười ha hả nói.

"Vậy chúng tôi cung kính không bằng tuân lệnh."

Nói rồi, mấy người bên Lý Giang Đông giơ ly lên, uống một hơi cạn sạch.

Các đồng nghiệp nữ khác đều không có động tác gì.

"Sao tôi cảm giác, mấy người không phải tới để đưa tiễn tôi, lại có ý diễu võ dương oai hả?" Lâm Dật nói.

"Đừng nói vậy, tôi chỉ tùy tiện uống một ly. Hôm nay nhân vật chính vẫn là cậu."

Hạ ly xuống, Lý Giang Đông nhìn Lâm Dật, cân nhắc một chút nói:

"Cậu đấy, bị công ty sa thải rồi có dự định gì mới chưa? Thành phố lớn như Trung Hải không dễ lăn lộn đâu."

"Lời anh Đông có lý. Thành phố quá nguy hiểm, nông thôn vẫn tốt hơn." Hoàng Hữu Vi nói tiếp.

"Về nông thôn cái gì! Cậu không biết tình huống Lâm Dật sao. Cậu ta là cô nhi, ngay cả nhà cũng không có, làm sao cũng không thể quay về."

Lý Giang Đông bật cười, sau đó nhìn Lâm Dật nói:

"Lâm Dật, nếu cậu muốn sống ở Trung Hải, tôi có ý này. Tôi khá quen thuộc với quản lý hành chính ở tiểu khu chúng ta, có thể sắp xếp cho cậu công việc bảo vệ, có hứng thú không?"

"Ha ha..."

Các đồng nghiệp nam khác đều cười to, coi Lâm Dật như chuyện cười.

Có kết cục như hôm nay hoàn toàn là do hắn gieo gió gặt bão.

Mới vừa tới công ty hơn nửa năm đã muốn tranh vị trí trưởng phòng tiêu thụ với anh Đông, không nhìn xem mình là cái đức hạnh gì!

"Chuyện công việc không nhọc lòng anh." Lâm Dật cười ha ha.

"Đúng rồi, tiểu Dật, chị cũng đang muốn hỏi em việc này." Vương Oánh nói.

"Hiện giờ em bị công ty cho thôi việc rồi, có tính toán gì không? Chuyện công tác có nhìn ngó gì không?"

"Sau này có lẽ lái xe Didi, có thể nuôi gia đình sống tạm."

"Lái xe Didi?" Vương Oánh và các đồng nghiệp nữ khác dường như khó mà tin nổi.

"Dường như khoảng cách có hơi lớn."

"Hết cách rồi, vì sinh hoạt thôi."

"Lâm Dật, thật sự rất được đấy bằng cái xe FAW nát kia của cậu chẳng lẽ còn có thể đăng ký?" Hoàng Hữu Vi nói.

"Thấy cái xe FAW nát của cậu, có khi khách hàng đã chấm điểm kém cho cậu, muốn tạm nuôi gia đình có lẻ khó à nha."

"Không sao tiểu Dật, sau này bọn chị gọi xe sẽ gọi xe của em, cổ vũ cho em." Vương Oanh giận quá nói.

Cốc cốc cốc…

Ngay lúc mấy người đang nói chuyện, cửa phòng vang lên tiếng gõ.

Quản lý sảnh khách sạn đi vào.

"Chào các vị, tôi muốn hỏi thăm. Chiếc Pagani Zonda dưới tầng là của vị khách nào thế?"

"Anh nói cái gì? Pagani Zonda?"

Người trong phòng đều sững sờ. Đó là siêu xe, cả Trung Quốc cũng không có mấy chiếc.

Nghĩ tới đây, các đồng nghiệp nam đứng dậy, liếc ra ngoài cửa sổ.

"Đúng là có một chiếc Pagani, mẹ nó đẹp quá đi!"

"Không uổng là địa phương phát triển nhất Trung Quốc, người có tiền ở Trung Hải thật là nhiều." Hoàng Hữu Vi thở dài.

"Xe này dường như phải hơn 20 triệu, chỉ có những nhà đại gia siêu cấp mới mua được xe như vậy."

"Được rồi, cậu cũng đừng nhìn, nhìn nữa cậu cũng không mua nổi đâu."

Nói rồi, Lý Giang Đông nhìn quản lý sảnh nói:

"Chúng tôi chỉ là thành phần tri thức phổ thông, chắc chắn không mua nổi loại xe kia. Anh đi phòng khác hỏi một chút xem."

"Được rồi, quấy rầy mọi người dùng cơm, thực sự xin lỗi.”

Vừa nói xong, quản lý sảnh đang định rời đi, giọng Lâm Dật chợt vang lên.

"Chiếc kia Pagani làm sao?"

"Xe khác bị nó chặn đường. Tôi muốn thông báo cho chủ xe xuống lùi xe một chút."

"Lâm Dật, cậu hỏi nhiều vậy làm gì? Người ta nói là Pagani, không phải con FAW nát của cậu đâu." Hoàng Hữu Vi cười nói.

"Chiếc Pagani kia là của tôi, tôi hỏi một chút không được hay sao?"

Lời vừa nói xong, toàn trường đều kinh ngạc.

"Cậu, cậu nói cái gì, chiếc Pagani kia của cậu?"

"Làm sao, chẳng lẽ không được?"

Lâm Dật lấy chìa khóa xe, vung vẩy trước mặt đám Hoàng Hữu Vi, suýt nữa chói mù con mắt của họ.

Vậy mà lại là xe của hắn!

Thấy Lâm Dật trẻ tuổi như vậy, quản lý sảnh vẫn rất bình tĩnh.

Người mua xe này thường là con nhà giàu, tuổi không lớn.

Chỉ là, hắn đã có nhiều tiền như thế mà còn làm bạn ăn cơm cùng những người bạn này, thực sự quá bình dị, gần gũi.

"Lâm, Lâm Dật, cuối cùng là sao? Xe của cậu không phải FAW sao? Làm sao lại biến thành Pagani?"

"Ai quy định chỉ được lái một chiếc? Tôi không thể mua chiếc khác hay sao?"

Mọi người vẫn còn váng đầu. Đó là xe thể thao hơn 20 triệu tệ, không phải cải trắng hai tiền một cây đâu.

"Không phải cậu nói muốn chạy Didi sao? Đã có tiền như vậy còn chạy Didi làm gì?" Lý Giang Đông hỏi tiếp.

"Nhàn rỗi không có chuyện gì làm? Trải nghiệm cuộc sống không được sao?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 11. Trong Nhà Chỉ Có Một Mình Chị

"Đương, đương nhiên có thể, chỉ là không ngờ tới thôi."

Lý Giang Đông lúng túng cười nói.

"Chuyện anh không ngờ còn nhiều lắm, sau này chậm rãi tìm hiểu nha."

Lâm Dật không tiếp tục quan tâm đến Lý Giang Đông nữa, mĩm cười nhìn quản lý sảnh nói:

"Thật ngại quá, bây giờ tôi đi xuống lùi xe ra chút nhé."

"Được được được, làm phiền ngài."

Lâm Dật đi cùng quản lý sảnh xuống tầng. Những người khác mắt lớn trừng mắt nhỏ, cũng vội vàng đứng dậy muốn đi xuống hóng chuyện.

Đi xuống tầng, họ phát hiện có rất nhiều người đang vây quanh xe chụp ảnh.

Lâm Dật đi tới, đoàn người tự động tản ra, mắt đầy vẻ ước ao và ghen tị.

"Ôi trời ơi! Đẹp trai như thế, lại còn nhiều tiền như thế, thử hỏi thiên lý ở đâu!"

"Chắc chắn lúc đầu thai có tặng lễ rồi."

Lâm Dật không quan tâm người bên cạnh bình luận, lái xe lùi ra xa, sau đó thò đầu ra cửa xe nói.

"Mọi người tiếp tục ăn đi, tôi có việc đi trước nhé."

"Nhân vật chính cũng đi rồi, tôi cũng không ăn nữa." Vương Oánh nói: "Tôi cũng đi."

"Chị Oánh về nhà à?"

"Ừ."

"Vậy em đưa chị đi là vừa. Cũng tiện em không có chuyện gì."

"Vậy cảm ơn tiểu Dật nhiều."

Vốn lúc còn ở công ty, quan hệ giữa hai người đã tốt vô cùng.

Hiện giờ Lâm Dật lái siêu xe, tất nhiên cô cũng muốn thử cảm giác ngồi siêu xe một phen.

Lên xe Lâm Dật, hai người nghênh ngang rời đi trong ánh mắt hâm mộ của mọi người.

"Tiểu Dật, thật không nhìn ra, cậu lại là con nhà giàu, mà lại mai danh ẩn tích trải nghiệm cuộc sống, quá khó khăn."

Vương Oánh vừa nói vừa chụp ảnh.

Lần đầu ngồi siêu xe, tất nhiên cô phải chụp mấy tấm ảnh lưu niệm rồi.

"Tiền tài chính là vật ngoài thân, trải nghiệm cuộc sống mới là quan trọng nhất."

"Chị vừa nghĩ tới, cậu không phải là cô nhi sao? Sao lại có nhiều tiền như vậy."

"Ạch, là thừa kế."

"Thì ra là như vậy." Vương Oánh gật đầu nói.

"Nhưng vừa rồi cậu mới nói mình lái xe Didi, thật hay giả?" Vương Oánh có phần khó tin.

"Đương nhiên là thật."

Lâm Dật lấy điện thoại ra:

"Thông tin đăng ký của em đều hiện trên này nè, chị Oánh có muốn lập tài khoản ủng hộ em một chút không?"

Với quan hệ giữa hai người, Lâm Dật tuyệt đối không thu tiền Vương Oánh.

Nhưng nhiệm vụ hệ thống là bảo mình đưa đón hai người đẹp 85 điểm trở lên.

Tuy Vương Oánh hơi lớn tuổi, nhưng mị lực không giảm, bằng không đã không thể được bầu làm thiếu phụ đẹp nhất tập đoàn Triều Dương rồi.

Nếu Vương Oánh đặt xe, hắn muốn hoàn thành nhiệm vụ chắc không phải việc khó.

"Em đã nói vậy, chị mà không lập tài khoản là chiếm lời của em rồi." Vương Oánh lấy điện thoại ra.

"Đừng gấp, hiện giờ chị đặt xe, em canh mà nhận, đừng để người khác cướp mất."

"Không sao, em đang nhìn chằm chằm đây."

Rất nhanh, trên điện thoại có âm báo, Vương Oánh đặt đơn thành công. Lâm Dật đã tiếp nhận được đơn.

Nhưng không có bất kỳ tiếng nhắc nhở nào từ hệ thống vang lên.

Tình huống sao thế này?

Chẳng lẽ Vương Oánh còn chưa được tính là người đẹp trên 85 điểm?

Người ta mới hai mươi chín tuổi, chỉ là kết hôn tương đối sớm mà thôi.

【Quét hình xong, điềm tổng hợp của hành khách là 84 điểm, không phù hợp yêu cầu nhiệm vụ!】

Lâm Dật không còn gì để nói!

Có phải hệ thống quá nghiêm khắc không? Không thể cho thêm một điểm nữa được sao!

Bố mày đã bao giờ gặp người đẹp nhiều điểm như vậy bao giờ đâu!

"Tiểu Dật, sao còn ngây người ra đó làm gì, mau lấy xe đi?" Vương Oánh hỏi.

"Chị Oánh, em muốn hỏi chị một chuyện." Lâm Dật vừa lái xe, vừa nói.

"Chuyện gì?"

"Chị có biện pháp gì tăng lên mị lực nữ tính không?"

Hệ thống đã nói, điểm tổng hợp của Vương Oánh chỉ có 84 điểm, chắc chắn là đã suy tính qua nhiều phương diện mới cho rra con số này.

Cho nên nói, phải thông qua những thủ đoạn khác.

Thủ đoạn tăng mị lực bản thân.

Nhưng loại hành vi dối trá này có thành công được hay không, Lâm Dật không biết, chỉ có thể thử một lần.

"Tăng mị lực nữ tính à?" Vương Oánh buồn bực, vấn đề kỳ quái gì vậy?

"Em tùy tiện hỏi thôi. Chị Oánh không biết thì coi như xong."

"Cái gọi là tăng lên mị lực không phải là để mình hấp dẫn hơn hay sao? Đây chính là môn học mà mỗi người phụ nữ đều phải học." Vương Oánh nói.

"Làm sao tăng lên?"

Thấy Vương Oánh nói chắc như đinh đóng cột làm Lâm Dật hiếu kỳ.

"Đừng có gấp." Vương Oánh cười tủm tỉm nói, sau đó mở túi xách của mình, lấy ra hai đôi tất chân phong cách khác nhau.

Một đôi là màu da, đôi khác màu đen.

"Nói với chị, em cảm thấy đôi nào đẹp hơn?"

"Khặc khặc khặc chị Oánh, vấn đề thế này, hỏi em không hay lắm đâu?"

"Sợ cái gì, trong xe chỉ có hai người chúng ta." Vương Oánh cười nói: "Chọn một."

"Ạch… màu đen khá là đẹp."

"Được, chờ chút."

Nói xong, Vương Oánh tách đôi tất chân màu đen ra, chậm rãi mang vào chân mình.

Cái làm cho người ta không chịu nổi là, trong quá trình mang tất, Vương Oánh vô tình kéo cao váy mình lên làm lộ viền quần lót màu đen, thực khiến người ta tưởng tượng linh tinh mà.

"Thế nào, cảm giác khác nhau chứ?"

"Thật sự, đúng là khác biệt."

Đi tất chân đen xong, về mặt thị giác, chân dài ra một phần, cũng càng mê hoặc hơn.

"Hệ thống, quét hình lại một lần, xem điểm tổng hợp cho Vương Oánh là bao nhiêu."

Một giây sau, hệ thống báo.

【Quét hình xong, cho điểm tổng hợp hành khách là 85 điểm, phù hợp yêu cầu nhiệm vụ!】

【Tinh, nhiệm vụ hoàn thành. Thưởng 100.000 điểm giá trị thông thạo. Độ hoàn thành nghề nghiệp: 15%. Thưởng: Khu biệt thự Cửu Châu Các. (Tìm quản lý tiêu thụ nhận phần thưởng)】

"Ối cha mạ ơi!"

Cái tên Cửu Châu Các này ở Trung Hải vang như sấm rền.

Từ lúc xây dựng xong, nó đã có danh tiếng là khu biệt thự đỉnh cấp. Thời điểm khánh thành, nó quả thật không phụ sự mong đợi của mọi người, trở thành khu biệt thự số một tại Trung Hải.

Dù là các đại gia phú hào có tên trên bảng xếp hạng cũng phải chùn bước trước Cửu Châu Các.

Cũng không phải mua không nổi, mà dưới cái nhìn của họ, tiêu vài trăm triệu tệ mua một căn nhà đắt như thế thật không đáng.

Nói trắng ra chính là không đủ giàu có.

Lâm Dật có phần không nhịn được kích động trong lòng.

Vốn định mua căn nhà, Lâm Dật không ngờ chưa kịp làm gì hết hệ thống đã thưởng cho rồi.

Mau chóng hoàn thành đơn hàng này, đi qua xem một chút mới được.

Nghe Lâm Dật nói tục, nhịp tim Vương Oánh chợt gia tốc.

Nhìn thấy mình mang tất chân đen lại có phản ứng lớn thế sao?

Thứ này quả nhiên có sức mê hoặc trí mạng.

"Tiểu Dật, chuyên tâm lái xe, có chuyện gì về đến nhà hẵng nói." Vương Oánh ngại ngùng nhắc nhở.

"Không thành vấn đề." Lâm Dật cười nói: "Cảm ơn chị Oánh cổ vũ, nhớ đánh giá năm sao nha."

"Vậy xem cậu phục vụ như thế nào." Vương Oánh cười tủm tỉm nói. Chỉ cần liếc một cái thấy ngay phong vận của thiếu phụ.

Ban đầu, Vương Oánh chỉ có chút ý nghĩ xấu với Lâm Dật, mà bây giờ, ý nghĩ xấu này ngày càng mạnh lên.

Một lúc sau, theo địa chỉ trên điện thoại di động, Lâm Dật đưa Vương Oánh về đến nhà, hoàn thành đơn hàng thứ ba của mình.

"Muốn đi lên nhà ngồi một chút không?"

"Hay là thôi đi, quấy rầy chị quá." Lâm Dật khách khí nói.

"Quấy rầy cái gì chứ, chồng chị đi công tác, trong nhà chỉ có một mình chị." Vương Oánh giả vờ bình tĩnh nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 12. Lãnh địa tư nhân

"Nhưng mà hôm nay không được." Lâm Dật nói.

"Em còn phải đi chạy vài chuyến đây, hôm khác lại sang."

"Mấy ngày nữa, chồng chị sẽ đi công tác về, đến lúc đó cậu lại không dám tới."

"Không sao, chờ lần sau anh ấy đi công tác em lại tới."

"Đáng ghét."

Sau khi chào một câu, Lâm Dật lái xe rời đi.

Hắn nhìn thời gian, đã hơn bảy giờ.

Lúc trước Lâm Dật ở bộ phần tiêu thụnên biết quy tắc của nghề này.

Các trung tâm bán nhà đều thực hiện chế độ thay ca.

Ban ngày sẽ có toàn bộ nhân viên đợi việc. Đến buổi tối, một số nhân viên ở lại kinh doanh, chờ đến tám giờ tối.

Nếu như mình lái xe nhanh một chút, thời gian sẽ vừa kịp.

Lái xe khoảng nửa giờ, Lâm Dật đã tới khu biệt thự Cửu Châu Các.

Giống như tên của nó, Cửu Châu Các tổng cộng có chín tòa biệt thự. Mỗi căn đều nguy nga tráng lệ có view nhìn thẳng ra biển.

Nhưng vì diện tích, phong cách trang trí và vị trí địa lý khác biệt, giá cả của từng căn cũng khác nhau.

Tuy nhiên, giá cả chênh lệch không quá cao, cho nên mỗi căn nhà lấy ra đều có thể thành căn nhà đỉnh cấp ở Trung Hải.

Ngồi trong xe, ngắm nhìn cảnh sắc khu biệt thự Cửu Châu Các, Lâm Dật thật sự thỏa mãn. Sau này mình sẽ có một toà biệt thự ở nơi đây.

Nhưng chỉ không biết hệ thống cho mình căn biệt thự nào.

Thưởng thức xong cảnh sắc bên ngoài, Lâm Dật dừng xe, đẩy cửa đi vào sảnh quản lý nhà.

Thấy có khách đi vào, một nhân viên kinh doanh nữ nhìn Lâm Dật, sắc mặt chợt biến đổi.

"Anh đến đây làm gì?"

Nhìn thấy người nói chuyện, Lâm Dật cũng hơi bất ngờ.

Nhân viên nữ tên Trương Mộng Vũ, là đồng nghiệp trước đây của Lâm Dật.

Lúc còn ở công ty, cô gái này từng nhiệt tình theo đuổi Lâm Dật. Sau khi bị hắn dùng lời lẽ đứng đắn từ chối, cô ta trở thành trò cười của công ty, cho nên giận dữ nghỉ việc.

"Tôi muốn tìm quản lý của các cô." Lâm Dật cười nói.

Thế giới này quá nhỏ, vậy mà lại gặp phải cô ta ở đây.

"Ha ha, quản lý của chúng tôi lát nữa phải gặp khách hàng lớn, không có thời gian quan tâm tới anh đâu." Trương Mộng Vũ nói.

"Còn anh, tới đây làm gì? Chẳng lẽ bị sa thải rồi nên muốn tới đây tìm việc?"

"Hôm nay tôi mới bị sa thải, nhanh như vậy mà cô đã biết việc này rồi sao?"

Lâm Dật có hơi buồn bực, ai nhanh miệng như vậy?

"Đúng là anh đã bị sa thải?"

Trương Mộng Vũ cười trên sự đau khổ của người khác, vậy mà mình nói trúng rồi?

"Ừ." Lâm Dật gật đầu. "Giúp tôi tìm quản lý của cô là được."

"Chờ tôi có thời gian rồi lại nói." Trương Mộng Vũ lạnh nhạt nói.

"Hơn nữa, nhắc nhở anh, đừng hy vọng tôi nói tốt cho anh. Muốn đến chỗ chúng tôi ứng tuyển phải xem khả năng, đừng cho rằng mình đẹp trai thì có ưu thế."

Lâm Dật sờ sờ cằm, không phải chỉ là từ chối cô thôi sao, cần phải thế không?

"Tôi giải thích trước một chút. Mặc dù tôi bị cho nghỉ việc, nhưng tôi không đến đây để xin việc."

"Vậy anh tới đây làm gì?" Trương Mộng Vũ vẫn khoanh tay ôm ngực, vẻ mặt kiêu ngạo.

"Đừng nói với tôi là anh tới đây mua nhà nha."

Lâm Dật gật gù:

"Đúng là đến để mua nhà, nên muốn tìm quản lý của cô."

"Lâm Dật, đừng đùa nữa. Tốt xấu gì chúng ta cũng đã làm đồng nghiệp mấy tháng. Tôi lại không hiểu tình huống của anh sao?" Trương Mộng Vũ xem thường nói.

"Anh ở trong căn chung cư cũ kỹ, lái xe FAW rách nát, vậy mà muốn mua nhà Cửu Châu Các? Đừng đùa nữa được không? Tùy tiện một căn ở đây cũng phải có giá tám trăm triệu trở lên, anh mua nổi căn nào? Bán cả anh đi cũng không mua nổi nhà vệ sinh."

"Cô không tin thì thôi vậy. Tôi sẽ tự nói với quản lý của cô."

"Ha ha, anh nghĩ rằng quản lý của chúng tôi nhàn lắm sao? Làm sao có thì giờ tiếp đón anh cơ chứ." Trương Mộng Vũ liếc mắt tiếp tục nói: "Anh cho rằng anh là ai!"

Đúng lúc này, tiếng giày cao gót cộc cộc vang lên. Một người phụ nữ mặc trang phục văn phòng màu xám đi tới chỗ Lâm Dật.

"Quản lý Vương."

Thấy người phụ nữ mặc đồng phục văn phòng này, Trương Mộng Vũ khách khí lên tiếng chào hỏi.

"Tránh sang một bên! Lát nữa tôi lại xử lý cô!"

Vô cớ bị mắng một phen, Trương Mộng Vũ ngớ người.

Mình chưa làm gì cả, sao lại bị mắng?

Mắng Trương Mộng Vũ xong, nữ quản lý lập tức đổi thái độ, vẻ mặt tươi cười nói với Lâm Dật.

"Ngài chắc chính là Lâm Dật tiên sinh. Trước tiên tôi xin tự giới thiệu mình một chút, tôi là quản lý tiêu thụ của Cửu Châu Các, Vương Tuệ. Vừa nãy tôi đi nhà vệ sinh nên không tự mình tiếp đón, hi vọng ngài không trách."

"Không sao, không cần câu nệ như vậy."

"Ngài muốn tôi dẫn ngài đi xem nhà trước hay là giới thiệu cho ngài tình huống nơi này một chút trước?"

"Trước tiên..."

Không đợi Lâm Dật nói xong, Trương Mộng Vũ đã ngắt lời.

"Quản lý Vương, chị không cần lãng phí thời gian với anh ta. Anh ta là đồng nghiệp trước kia của em, hôm nay vừa bị đuổi việc rồi. Hơn nữa, anh ta là cô nhi, căn bản không mua nổi nhà ở Cửu Châu Các. Giới thiệu nhà cho anh ta hoàn toàn là lãng phí thời gian."

"Cô nói nhăng nói cuội cái gì đó!" Vương Tuệ trừng mắt.

"Đi phòng nhân sự báo danh đi, đừng đứng ngây ra đó nữa!"

Trương Mộng Vũ càng ngây người. Mình chưa làm gì cả, chỉ có lòng tốt nói vài lời thật lòng, tại sao lại bị sa thải?

"Quản, quản lý Vương, em không nói bậy mà. Em quen biết anh ta, hiểu rất rõ tình huống về anh ta."

"Hiểu rõ cái đầu cô!"

Vương Tuệ không nhịn được nói tục:

"Lâm tiên sinh đã một hơi mua hết các biệt thự Cửu Châu Các. Cô nói anh ta là đồng nghiệp của cô sao? Cô xứng sao!"

"Mua lại hết các biệt thự?"

Trương Mộng Vũ trợn trừng hai mắt, nhìn Lâm Dật như nhìn sinh vật ngoài hành tinh.

Mình nghỉ việc mới chưa tới một tháng, hắn làm sao lại thành người có tiền rồi?

Cho dù có trúng số độc đắc cũng không nhiều tiền như vậy chứ?

Lâm Dật cũng hơi ngây ngốc.

Thì ra không phải cho một căn biệt thự, mà là cho tận chín căn.

Nói cách khác, sau này mình chính là chủ của khu biệt thự Cửu Châu Các. Nơi này đã trở thành lãnh địa tư nhân của mình.

"Lâm tiên sinh, thực ngại quá, là do tôi quản lý nhân viên không tốt đã mang tới cho ngài trải nghiệm mua nhà không tốt. Đây là lỗi của tôi."

"Không sao." Lâm Dật rất rộng rãi đáp.

"Hiện giờ Cửu Châu Các đã là bất động sản của tôi, thủ tục nhập hộ chắc hẳn đều đã xong xuôi, có thể giao chìa khóa cho tôi không?"

"Tất cả đã chuẩn bị kỹ càng, ngài chờ một lát."

Nói xong, Vương Tuệ cất bước rời đi, lúc trở lại đã cầm theo một túi giấy.

"Lâm tiên sinh, đây là tất cả giấy tờ tài sản và chìa khóa chín căn biệt thự, mời ngài cất giữ cẩn thận."

Hắn cầm lấy chín cái túi giấy, khá là nặng.

Thì ra nhà nhiều quá cũng rất phiền não.

"Nếu không còn chuyện gì khác, tôi đi trước." Lâm Dật khách khí nói.

"Xin tiễn Lâm tiên sinh."

"Không cần, các cô cũng bận bịu nhiều việc, cứ làm việc của mình đi."

Nói thì nói như thế, nhưng Vương Tuệ vừa đi ra, Trương Mộng Vũ đã lập tức theo đuôi.

Cô ta nhìn thấy Lâm Dật bỏ giấy tờ vào chiếc xe thể thao Pagani, toàn thân Trương Mộng Vũ đều không tốt.

Đây là chính là xe sang siêu cấp!

Mình rốt cuộc tạo nghiệt gì mà lại mắng một siêu cấp đại gia như vậy chứ?

Lái xe về lại khách sạn Bán Đảo, Lâm Dật chuẩn bị ở lại một đêm, sắp xếp đồ đạc một chút, ngày mai chính thức vào ở Cửu Châu Các.

Chợt, điện thoại Lâm Dật vang lên, là Vương Oánh gọi tới.

"Tiểu Dật, em biết không? Chị nghe tin tức ngầm nói, “mụ phù thủy” và Lý Giang Đông bị đuổi việc rồi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 13. Sao Cô Dám Đe Dọa Tôi?

Lời nói của Vương Oánh đã khiến Lâm Dật bất ngờ.

Ủa, làm thế nào mà họ bị sa thải rồi, tốc độ có phải có chút nhanh không.

"Cô có chắc chắn không? "

"Chắc không nhầm đâu, tôi có một người bạn ở bộ phận nhân sự, chính là cô ấy nói cho tôi biết."

"Loại tin tức này nói chung không phải là không có căn cứ, không có lửa thì làm sao có khói hai người bọn họ có khả năng thật sự bị sa thải rồi." Lâm Dật nói.

"Lâm Dật, việc này quá kỳ lạ."

Vương Oánh nói : "Anh mới vừa bị sa thải, Lý Giang Đông và lão Vu bà bình thường vẫn hay sỉ nhục anh, cũng đều bị sa thải rồi, việc này có phải là quan hệ với anh hay không."

"Làm sao có khả năng?" Lâm Dật dở khóc dở cười nói: "Tôi không có quan hệ giao thiệp rộng rãi, bằng không cũng không bị sa thải rồi."

"Nói cũng đúng."

Sau vài câu trò chuyện bình thường, Lâm Dật cúp điện thoại, sau đó hắn liền gửi tin nhắn wechat cho Kỷ Khuynh Nhan.

Lâm Dật: "Cô đã sa thải Vu Lệ Lệ và Lý Giang Đông rồi?"

Kỷ Khuynh Nhan: "Anh cũng biết rồi sao? Tôi đã điều tra một chút, bọn họ có vấn đề nên trực tiếp khai trừ, coi như là trút giận cho anh đi."

Nhận được câu trả lời khẳng định, Lâm Dật mỉm cười, động tác của Kỷ Nghiêng Nhan thật nhanh.

Lâm Dật: "Không biết vị trí quản lý bộ phận tiêu thụ đã có ứng viên nào chưa?"

Kỷ Khuynh Nhan: "Tạm thời không có, nếu như anh trở về, tôi có thể để lại cho anh."

Lâm Dật: "Không có hứng thú, tôi cảm thấy Vương Oánh ở bộ phận tiêu thụ cũng khá tốt, cô có thể xem xét thử."

Kỷ Khuynh nhan: "Không thành vấn đề."

Kỷ nghiêng nhan: "Xe của tôi còn chưa sửa xong, ngày mai anh đến đón tôi."

Lâm Dật: "Tài xế Didi, hân hạnh được phục vụ ngài."

Đón người có thể, nhưng không trả tiền thì không được.

Sau khi tắm rửa thoải mái, Lâm Dật ngủ một giấc đến rạng sáng.

Lái xe đến biệt thự Vân Thủy, nhân viên bảo an ở cửa nhìn thấy Pagani của Lâm Đạt, liền mở cửa ngay, một câu vô nghĩa cũng không có.

Một người có thể chinh phục được giám đốc Kỷ, ai dám ngăn cản?!

"Đến sớm như vậy?"

Kỷ Khuynh Nhan đang rửa mặt tại phòng vệ sinh, ngạc nhiên hỏi.

"Lúc trước đi làm, đều là sáu giờ sáng đã dậy, đã hình thành thói quen rồi."

"Chờ tôi một chút, lập tức xong ngay đây."

"Không sao đâu, cô không cần vội."

Động tác của Kỷ Khuynh Nhan rất nhanh nhẹn, gần ba mươi phút, đã rửa mặt trang điểm xong các loại.

"Lâm Dật, giúp tôi xem một chút, bộ quần áo nào đẹp hơn? "

Kỷ Khuynh Nhan đứng ở lầu hai, tay trái cầm váy bước một bước, tay phải cầm một bộ áo hoa phối quần.

"Tôi thấy cô mặc váy cảm giác khá tốt."

"Được, hôm nay sẽ mặc cái này."

Mấy phút sau, Kỷ Khuynh Nhan từ trên lầu đi xuống, loại váy kiểu dáng dài như này, cũng chỉ có người phụ nữ cao như Kỷ Khuynh Nhan mới có thể mặc đẹp như vậy.

Mặc dù là một bộ váy rất thục nữ, nhưng khi mặc ở trên người cô lại có một loại mùi của đại tỷ.

Điều này rất thú vị.

Đi giày cao gót, hai người cùng nhau lên xe, Lâm Dật lấy điện thoại di động ra.

"Kỷ tổng, phiền ngài đặt đơn."

"Yên tâm, không thiếu của anh đâu." Kỷ Khuynh Nhan trợn mắt nhìn Lâm Dật, trong lòng oán thầm nói: "Thật là không hiểu phong tình."

Ngay sau đó, điện thoại của Lâm Dật liền nhận được đơn đặt hàng của Kỷ Khuynh Nhan, hắn ngay lập tức liền bấm nhận đơn về tay.

Hệ thống nhiệm vụ: Nhận được đánh giá năm sao và khen thưởng 200.000 điểm thông thạo (3/5).

Nhìn những con số trong ngoặc đơn, Lâm Dật đoán được, đây cũng chính là tiến độ hoàn thành nhiệm vụ.

Bởi vì từ hôm qua đến bây giờ, chính mình hoàn đã hoàn thành ba đơn hàng.

Hai trong số đó là của Kỷ Khuynh Nhan, còn cái còn lại là của Vương Oánh, đều là người một nhà nên đều nhận được đánh giá năm sao.

Mà đơn hàng thứ tư, vẫn là của Kỷ Khuynh Nhan, kế tiếp chắc chắn lại có thêm một cái đánh giá năm sao thắng lợi đang hướng về phía mình vẫy tay rồi kìa!

Đạp chân ga, Lâm Dật lái xe, mang theo Kỷ Nghiêng Nhan chạy đến hầm để xe của công ty.

"Kỷ tổng, đừng quên đánh giá năm sao cho tôi nha."

"Xem tâm trạng."

Mở khóa an toàn, Kỷ Khuynh Nhan xuống xe, đúng lúc thấy một chiếc Sagitar màu trắng đang đậu cách đó không xa.

"Kỷ tổng, Lâm Dật "

Người vừa lên tiếng là Vương Oánh, hôm nay đi nhờ xe của một nữ đồng nghiệp khác đến công ty, không ngờ lại gặp giám đốc và Lâm Dật ở đây.

"Như các cô cũng biết, tôi làm tài xế Didi, trùng hợp tình cờ gặp Kỷ tổng thuê xe." Lâm Dật lập tức giải thích.

Hai người lộ ra vẻ mặt không tin.

Rõ ràng là đang cùng giám đốc kéo dài thời gian nói chuyện, còn giải thích nói mình chỉ là tài xế Didi, ai tin!

Bây giờ Vương Oánh đã có thể đoán được nguyên nhân Vu Lệ lệ và Lý Giang đông bị sa thải, tất cả đều là vì Lâm Dật!

Người ta và tổng giám đốc giương đông kích tây quan hệ ngầm, bọn họ lại sỉ nhục người ta, không bị sa thải mới là lạ!

Đúng lúc này, cửa thang máy của nhà để xe dưới tầng hầm mở ra, Vu Lệ lệ và Lý Giang Đông từ bên trong đi ra, trên tay họ cầm một hộp carton.

Hiển nhiên là đến để thu dọn đồ đạc.

Nhìn thấy Lâm Dật và tổng giám đốc đang ở đây, vẻ mặt hai người thập phần lúng túng và xấu hộ, sau đó chán nản rời đi.

"Sắp tới giờ làm việc rồi, chúng ta cùng nhau đi lên thôi."

Đối mặt với Vương Oánh và những người khác, Kỷ Khuynh Nhan lại khôi phục hình tượng cao lãnh, không còn dễ gần như khi ở bên cạnh Lâm Dật nữa.

"Vâng giám đốc."

Vương Oánh và một đồng nghiệp khác chào Lâm Dật, sau đó cùng Kỷ Khuynh Nhan lên lầu.

Lâm Dật ngồi trong xe, chuẩn bị đi một vòng trung tâm thương mại.

Phòng ở đã có, phải đi mua một ít đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, mình đã mặc bộ đồ này được hai ngày rồi, mặc nữa sẽ có mùi đó.

Ngay khi Lâm Dật chuẩn bị lái xe đi, tin nhắn trên wechat hiện lên trên điện thoại, là Kỷ Khuynh Nhan nhắn đến.

Kỷ Khuynh Nhan: "Anh muốn được đánh giá năm sao ư?"

Lâm Dật: "Dĩ nhiên là muốn."

Kỷ Khuynh Nhan: "Tôi còn thiếu nợ anh tám lần động tác squats, đổi một lần đánh giá năm sao, bằng không tôi liền cho anh một sao."

Lâm Dật: "Tôi không muốn đánh giá năm sao nữa, tám lần động tác squats, một cái cũng không thể thiếu."

Độc tác squats gì gì đó, đối với Lâm Dật cũng không đáng kể, nhưng tiểu cô nương này, rõ ràng là đang uy hiếp mình.

Việc này không được.

Kỷ Khuynh Nhan: "Quỷ háo sắc."

Không bao lâu, một lời nhắc nhở đánh giá năm sao đã được gửi đến App Didi.

Nhất định là Kỷ Khuynh Nhan.

Lâm Dật nở nụ cười, "Tuy nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hủ."

Sau khi xem qua nhiệm vụ hệ thống, đã là 4/5 rồi, Lâm Dật quyết định đi mua quần áo sau.

Tranh thủ nhận thêm một đơn, hoàn thành nhiệm vụ trước khi đi trung tâm thương mại, dù sao cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Mở APP, nó sẽ tự động thông báo thông tin đơn hàng mới nhất gần đây, Lâm Dật tiện tay nhận một đơn.

Điểm xuất phát là chung cư Thiên Di gần đó, cách nơi này không xa, chạy xe mấy phút liền đến.

...

Chung cư Thiên Di, tòa nhà số bốn, đơn vị số một, phòng 1302.

Phòng ở rộng gần 60 mét vuông, tiêu chuẩn hai phòng ngủ và một phòng khách, nhà ba người.

"Cha, đồng nghiệp của cha cùng nhau hội họp, mang theo con làm gì? Con không đi."

Người nói chuyện là một cô gái trẻ tuổi, gần 25~26 tuổi, có một khuôn mặt trái xoan đẹp, tóc dài xõa ngang vai, thật khiến người khác phải ngoái lại nhìn, vô cùng hấp dẫn.

Cô gái tên là Hạ Tâm Vũ, cô ấy là hoạt náo viên ngoài trời, cũng có chút tiếng tăm trên sân khấu.

"Không được, con nhất định phải theo chúng ta đi." Cha của Hạ Tâm Vũ, Hạ Hoành Viễn nói.

"Con thừa biết các người nghĩ gì, chính là muốn giới thiệu đối tượng cho con chứ gì."

"Không phải chúng ta cũng chỉ là muốn tốt cho con thôi sao, con cũng không còn nhỏ nữa, ngay cả bạn trai cũng không có, cha đối với con là không có hy vọng gì rồi."

"Lúc con còn nhỏ, không phải cha luôn nói là để con bên cạnh cha cả đời sao?." Hạ Tâm Vũ nói: "Sao bây giờ cha lại nóng ruột muốn gả con ra ngoài rồi?."

"Cha chính là tùy tiện nói một chút, ai biết con lại nghe lời như vậy."

Hạ Tâm Vũ:...

Dịch: MBMH Translate

Chương 14. Xe Chỉ Có Hai Chỗ Ngồi

"Dù sao cha cũng đã nói với đồng nghiệp của cha là con đi theo cha tới đó rồi. Tiểu tử kia cũng không tệ lắm, hắn làm việc trong cơ quan công lập, bình thường cũng có chút láu lỉnh, hai người các con ở chung với nhau, cũng coi như là thích hợp." Hạ Hoành Viễn khuyên nhủ con gái.

"Con đã có bạn trai, nên cha không cần giới thiệu cho con đâu." Hạ Tâm Vũ nói.

"Có bạn trai?" Hạ Hoành Viễn bất ngờ hỏi:

"Bạn trai của con ở đâu ra? "

"Còn có thể ở đâu ra, là con tự tìm." Hạ Tâm Vũ nói: "Chẳng lẽ là đào từ trong đất mà ra!"

Biết được con gái của mình có bạn trai, hai vợ chồng già hưng phấn dị thường.

"Vậy còn chờ gì nữa, gọi tới đây để trong nhà gặp mặt, chúng ta sẽ kiểm tra cho con."

"Gọi qua nhà gặp mặt? "

Hạ Tâm Vũ có chút không thể nào chống đỡ được, con chính là thuận miệng nói thôi, các người lại tưởng thật à.

"Đúng, con có bạn trai, chúng ta tự nhiên phải nhìn xem là người như thế nào, cũng không thể tùy tiện đem con giao cho người ngoài."

"Gặp mặt coi như xong, anh ấy công việc rất bận, ngày nào đó lại nói."

Hạ Tâm Vũ đứng dậy, "Con một lát nữa còn có việc, nên con đi trước."

"Đứng lại!"

Hạ Hoành Viễn nói: “Theo cha thấy là con đang lừa dối hai ông bà già này có phải không."

"Nào có, con thật sự đã có bạn trai, cha cũng đừng lo lắng giới thiệu đối tượng cho con nữa."

"Cha nuôi con hơn hai mươi năm, con ra sao, chẳng lẽ cha không biết sao." Hạ Hoành Viễn nói:

"Nếu hôm nay con không mang bạn trai đến đây, liền ngoan ngoãn đi dự tiệc với cha, con chọn đi."

"Được rồi, con gọi điện thoại hỏi một chút."

Trở lại trong phòng, Hạ Tâm Vũ sốt ruột, đầu óc rối như tơ vò.

Đã nhiều năm qua, chính mình cũng không có nhiều bạn khác giới, đi đâu tìm người đóng giả bạn trai đây!

Hở

Đột nhiên trong nháy mắt, mắt Hạ Tâm Vũ sáng lên, lẩm bẩm: "Tìm một anh chàng giao hàng đến đóng giả thử xem."

Nhưng rất nhanh, Hạ Tâm Vũ liền từ bỏ ý nghĩ của mình.

Tiểu ca giao hàng tuyệt đối không được, ăn mặc không thích hợp, ba mẹ cũng sẽ không tin tưởng, quá dễ bị vạch trần.

"Tài xế xe Didi có vẻ tốt." Hạ Tâm Vũ chợt nghĩ đến.

Tối thiểu là có xe, cũng xem như là nhà có điều kiện.

Việc còn lại là tìm một tài xế trẻ tuổi!

Quả thực hoàn mỹ!

Vì cô thường thuê tài xế lái xe, nên trên điện thoại Hạ Tâm Vũ có hai ứng dụng gọi xe.

Một cái là thuê xe Didi, một cái là thuê xe Meituan.

Ứng dụng nào có chiết khấu tốt hơn thì dùng cái đó.

Nhưng tình huống lần này không giống, xét thấy Didi quy mô lớn hơn, cuối cùng vẫn là lựa chọn Didi.

Chọn ngẫu nhiên một điểm đến và bắt đầu đặt xe.

Sau gần năm giây, đơn đặt hàng được tiếp nhận, cô liền vội vàng bấm gọi điện thoại cho đối phương.

...

Reng reng reng ——

Vừa mới nhận được đơn đặt hàng, Lâm Dật còn chưa lái xe đi ra ngoài, điện thoại liền vang lên.

"Xin chào, anh là chủ xe Didi phải không? "

Nghe được lời nói của đối phương, Lâm Dật đã biết là người nào, đây chính là hành khách đặt xe.

"Là tôi, cô có chuyện gì sao?" Lâm Dật hỏi.

"Tôi muốn hỏi, anh bao nhiêu tuổi?"

Hả?

Đây là cái vấn đề gì vậy?

Tôi bao nhiêu tuổi, cùng cô có quan hệ gì sao?

Tuy rằng không biết đối phương muốn làm gì, nhưng Lâm Dật vẫn là nói thật cho đối phương biết tuổi của mình.

"24 rồi."

"yeah!"

Hạ Tâm Vũ có chút kích động, không ngờ lại gặp được người trạc tuổi mình!

Rất nhanh, Hạ Tâm Vũ bình tĩnh lại, nhỏ giọng hỏi:

"Tôi muốn nhờ anh một chuyện, được không? "

"Không thể, tôi là tài xế Didi, không cung cấp thêm dịch vụ bổ sung."

Lâm Dịch có đọc qua mấy loại tin tức kiểu như này nhiều rồi.

Có một số khách hàng biến thái, chuyên tìm mấy tài xế Didi lớn tuổi hoặc những nam thanh niên có bề ngoài ưa nhìn một chút.

Còn không phải là để thuận tiện cho việc nhờ đi mua thuốc hoặc là vứt rác rưởi, thậm chí còn có thể là mua băng vệ sinh cho mình khi kỳ kinh nguyệt tới.

Chuyện như vậy, Lâm Dật không có hứng thú.

"Anh đừng hiểu lầm, tôi tên là Hạ Tâm Vũ, tôi muốn anh đóng giả làm bạn trai của tôi, đối phó với ba mẹ của tôi, sau đó tôi sẽ đánh giá cho anh năm sao, anh cảm thấy như thế nào?"

"Ách ..."

Lâm Dật suy nghĩ một chút, cái này cũng được à nha.

"Vì cái đánh giá năm sao, thành giao."

"Thế hai bên hợp tác vui vẻ, không biết phải xưng hô với anh như thế nào? "

"Lâm Dật."

"Được, nhà tôi ở khu chung cư Thiên Di, tòa số bốn, đơn vị 1, căn 1302, anh có thể trực tiếp tới đây."

"Được."

Bởi vì chung cư Thiên Di gần đây, nên gần mười phút sau Lâm Dật đã tới cửa nhà của Hạ Tâm Vũ.

Đính đong ——

Nghe được tiếng chuông cửa, Hạ Tâm Vũ đi tới mở cửa.

Vừa mở ở trong lòng nàng vừa cầu nguyện, hy vọng tài xế Didi này lớn lên không quá xấu, nếu không sẽ rất dễ bị cha mẹ hoài nghi.

Có tiếng kêu két kẹt.

Cửa bị kéo ra, Hạ Tâm Vũ đã bị sốc ngay tại chỗ khi nhìn thấy Lâm Dật.

Này, đây là giá trị nhan sắc thần tiên gì vậy?

Mình đời trước đã cứu vớt địa cầu ư

"Ôi, là là bạn trai của Tiểu Vũ tới rồi sao."

Nhìn thấy Lâm Dật đứng ngoài cửa, mẹ của Hạ Tâm Vũ, mặt mày tươi cười ra đón.

Tiểu tử này lớn lên đẹp trai thật, nhất định thừa sức xứng đôi với đứa con gái của mình.

Còn không chờ Hạ Tâm Vũ nói chuyện, Lâm Dật đã bị kéo đi vào.

"Con tên Lâm Dật đúng không? Con ở cùng với con gái cô bao lâu rồi?" Mẹ Hạ hỏi.

"Ách, chúng con ở bên nhau cũng được hơn nửa năm rồi." Hạ Tâm Vũ giành trả lời trước.

"Mẹ lại không hỏi con, cấm con nói chuyện." sau khi khiển trách Hạ Tâm Vũ xong, mẹ Hạ lại hỏi:

"Tiểu tử, bình thường con làm công việc gì?"

"Tài xế." Lâm Dật trả lời.

"Tài xế?"

Sắc mặt hai vợ chồng già thay đổi, có vẻ như đây không phải là một công việc tử tế.

"Là lái phi cơ phải không? Vậy hẳn là gọi cơ trưởng mới phải."

Lâm Dật dở khóc dở cười, trí tưởng tượng của hai lão nhân gia cũng rất là phong phú nha.

"Không phải lái phi cơ, con còn chưa được đi cái đó bao giờ."

Nghe câu trả lời như vậy, biểu tình của hai vợ chồng già không còn nhiệt tình như lúc nãy nữa.

"Là lái xe cho cho một vị lãnh đạo nào phải không? "

Nếu như là lái xe cho một vị lãnh đạo nào đó, hai người cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận, dù sao giá trị nhan sắc cũng có thể kéo lại một phần.

Nhưng đây đã là điểm mấu chốt của bọn họ.

"Hai bác đã hiểu lầm rồi, con lái Didi, tài xế Didi."

"Tài xế Didi "

Sắc mặt Hạ Hoành Viễn biến đổi, thậm chí là có chút khó coi.

Lái Didi có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Nếu như sau này hai người ở bên nhau, lấy cái gì để nuôi con gái của mình.

Uống gió Tây Bắc à?

"Không sai, chính là tài xế Didi."

"Ba mẹ, kỳ thực hiện tại lái Didi cũng kiếm được nhiều tiền lắm, mỹ phẩm đồ trang sức gì gì đó của con, cũng đều là Lâm Dật mua cho con." Hạ Tâm Vũ giải thích giúp “bạn trai”.

"Hơn nữa trong tay anh ấy còn có chút tiền, chúng con sau này còn có dự định lập nghiệp, cũng không có khả năng cả đời làm tài xế Didi được."

Nghe nói như thế, vẻ mặt của hai người cũng dịu đi, nhưng có thể nhìn ra, vẫn không cao hứng như lúc trước.

"Chuyện này sau này hãy nói." Bởi vì Lâm Dật ở đây, có rất nhiều lời, Hạ Hoành Viễn không tiện nói ra, chuẩn bị buổi tối lúc không có cậu ta lại nói.

"Đúng rồi ba mẹ, hai ngươi không phải muốn đi tham gia hội họp với đồng nghiệp sao?! Bây giờ nên đi thôi, nếu không sẽ đến muộn đấy."

Liếc nhìn thời gian, Hạ Hoành Viễn nói:

"Cũng được, vậy để để cậu ấy đưa chúng ta đi đi, con không có việc gì thì đi theo chúng ta luôn."

Về phần Lâm Dật, hai người còn có chút chưa nghĩ ra nên đối xử thế nào.

Tuy rằng công việc không vẻ vang cho lắm, nhưng tướng mạo quả thật không tệ, hiện tại tìm thêm một người nữa xem như có thêm sự lựa chọn để xem sau này chọn ai thì thích hợp với con mình hơn.

"Hình như không thể đi cùng được rồi." Lâm Dật nói.

"Hả? Tại sao lại không thể?"

"Xe của con là xe chỉ có hai chỗ ngồi, không ngồi được bốn người."

Dịch: MBMH Translate

Chương 15. Không Phải Xe Của Tôi Có Hai Chỗ Sao?

“Cậu nói cái gì?”

“Xe của cậu là loại hai chỗ?”

Lần này đừng nói là hai vợ chồng già Hạ Hoành Viễn, mà ngay cả Hạ Tâm Vũ cũng không có cách nào tiếp nhận nổi.

Không phải tất cả các loại ô tô đều có bốn chỗ ngồi sao?

Làm thế nào mà chỉ có hai chỗ ngồi thế này?

Hiện tại DiDi còn phục vụ cả xe máy sao?

Trước đó nhìn dáng vẻ của Lâm Dật anh tuấn, cho dù anh là tài xế xe DiDi, Hạ Hoành Viễn cũng quyết định cho anh một cơ hội.

Nhưng hiện tại xem ra, anh ta chỉ là tài xế xe máy mà thôi.

Điều này làm cho Hạ Hoành Viễn không thể nào chấp nhận được!

Con gái của mình, không thể cùng người đàn ông như vậy ở bên nhau!

“Nếu đã như vậy, chúng tôi sẽ tự gọi xe và rời đi, không cần xe của cậu.”

“Dạ.”

Lâm Dật không quan tâm lắm, dù sao Hạ Tâm Vũ cũng đã đặt xe, lát nữa còn khen ngợi năm sao, vậy là mình hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Hạ Tâm Vũ chết tâm, đúng là tự vác đá nện vào chân mình mà.

Buổi tối trở về nhất định sẽ bị mắng.

Sau khi ra khỏi cửa, Lâm Dật đi phía trước, ba người Hạ gia đi phía sau, họ chuẩn bị đi ra ngoài gọi xe.

“Nha đầu chết tiệt kia, đôi mắt của con có phải mọc ở đằng sau gáy không, tự nhiên lại đi tìm một người tài xế xe máy làm bạn trai!” Hạ Hoành Viễn giáo huấn con gái mình, bà Hạ cũng góp lời:

“Nếu không phải trước tiên gọi cậu ta vào trong nhà, chúng ta còn chưa hay biết gì đâu, nếu để cho người khác biết chúng ta có con rể là tài xế xe máy, còn không sợ bị những người ngoài kia cười nhạo đến chết à!”

"Được rồi, hai người đừng nói nữa." Hạ Tâm Vũ sắp khóc không ra nước mắt rồi.

Cô vốn tưởng rằng tìm được một anh chàng đẹp trai tới đây, mọi vấn đề sẽ được che giấu.

Không ngờ mọi chuyện đảo ngược lại, anh ta tuy dáng vẻ đẹp trai nhưng chỉ là tài xế xe máy.

Cha mẹ không đồng ý là lẽ đương nhiên.

“Cha con nói rất đúng, con nhanh chóng nói rõ ràng với cậu ta, tóm lại chúng ta sẽ không thừa nhận một người con rể như vậy!” Mẹ Hạ tức giận nói:

“Cho dù là tài xế lái xe ô tô trong nước cha cũng không quan tâm, nhưng chỉ là một tài xế xe máy thì tương lai còn có tiền đồ gì!”

Tích Tích ——

Vừa nói dứt lời, ba người Hạ gia nghe thấy một tiếng còi xe.

Vừa ngẩng đầu lên nhìn, tức khắc ba người đứng yên tại chỗ.

“Đây, đây hẳn là một chiếc xe thể thao!” Hạ Hoành Viễn lắp bắp nói.

“Xe này là Pagani Zonda! Xe thể thao siêu cấp giá trị trên hai mươi triệu, toàn bộ Hoa Hạ cũng không có được mấy chiếc.”

Hạ Tâm Vũ rất ngạc nhiên, Thiên Di Gia Viên chỉ là một tiểu khu bình thường, lần đầu tiên cô nhìn thấy có một chiếc xe cao cấp đến vậy đậu ở đây.

Nhìn thấy cánh cửa Pagani mở ra, Hạ Tâm Vũ có cảm giác bị cuốn hút.

Nếu cuộc đời này của mình có thể được ngồi lên chiếc xe cao cấp như vậy một lần, thì không biết có bao nhiêu hạnh phúc.

"Con gái, con gái, tình huống này là thế nào? Cậu trai tên Lâm Dật kia không phải là tài xế xe máy sao, tại sao lại đi qua chiếc xe thể thao kia thế?” Hạ Hoành Viễn kinh ngạc hỏi.

Hạ Tâm Vũ cũng rất kinh ngạc, Lâm Dật không chỉ đi qua! Mà còn lên xe!

“Lâm Dật!”

Nghe được có người kêu tên mình, Lâm Dật đang đóng cửa xe quay mặt lại nhìn Hạ Tâm Vũ.

“Làm sao vậy? Có việc gì sao?”

Ba người Hạ gia vội vàng chạy tới, “Này, này xe là của anh sao?”

“Đúng vậy, nếu không phải của tôi, tôi làm sao lái đi.”

“Anh không phải là tài xế xe máy sao? Như, như thế nào lại lái xe thể thao?” Hạ Tâm Vũ khó hiểu hỏi.

“Ai nói là tôi lái xe máy? Xe máy có thể đăng ký DiDi sao?”

“Là chính anh nói, xe anh chỉ có hai chỗ ngồi.”

“Chẳng lẽ xe tôi không phải hai chỗ ngồi sao?”

Hạ Tâm Vũ có cảm giác mình như một tên thiểu năng.

Xe thể thao đều chỉ có hai chỗ ngồi, đây là điều cơ bản nhất, tại sao mình lại không nghĩ ra?

Nhưng ai có thể nghĩ đến việc anh dùng siêu xe để đi chạy DiDi chứ!

“Nếu không có việc gì khác, vậy tôi đi trước.” Lâm Dật vẫy vẫy tay, “Nhớ rõ chuyện chúng ta đã nói trong điện thoại chứ? Cho năm sao.”

“Khoan, khoan đã, cậu thanh niên này, tới cũng tới rồi, đừng có đi gấp như vậy, chúng ta tìm một chỗ ăn bữa cơm, tâm sự việc nhà có được không.” Hạ Hoành Viễn cười nói.

“Không phải hai bác còn có việc gì sao?”

“Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là đồng nghiệp hội họp một bữa mà thôi, không đi cũng không sao.”

“Vậy không còn cách nào khác, con còn có việc cần phải xử lý, thật xin lỗi.”

“Không có việc gì, không có việc gì. Cậu vội thì cứ đi giải quyết công việc trước, để Tiểu Vũ theo giúp cậu.”

Vừa nói, Hạ Hoành Viễn vừa đẩy Hạ Tâm Vũ đến, “Con cũng đừng ở nhà suốt, đi theo giúp đỡ Tiểu Dật đi.”

Hạ Tâm Vũ nửa bị đẩy nửa bước lên xe, dù sao cũng là xe do cô gọi tới, cô có quyền được ngồi.

Nhìn thấy Pagani nội thất xa hoa, Hạ Tâm Vũ cảm giác đôi mắt của mình sắp không chịu được, phía dưới ghế ngồi có chút nóng lên.

“Cô muốn đi đâu? Lái xe đến địa điểm trên đơn sao?” Lâm Dật hỏi.

“Tôi không đi đâu cả, tôi chỉ là muốn trải nghiệm một chút. Anh muốn đi đâu? Đến nơi tôi sẽ xuống xe.”

“Tôi chuẩn bị đến trung tâm thương mại mua một vài món đồ, nhưng phiền cô chỉnh sửa lại địa điểm một chút, nếu không đơn hàng sẽ không được hoàn thành.”

“Được rồi, anh muốn đến trung tâm thương mại nào?”

“Quảng trường Thời Đại.”

“Được.”

Lập tức điện thoại di động của Lâm Dật nhận được một tin nhắn thay đổi địa điểm, sau đó anh lái xe đi về phía quảng trường Thời Đại.

“Anh đi chiếc xe cao cấp như vậy, khẳng định không thiếu tiền, tại sao lại lái DiDi?” Ngồi trên xe, Hạ Tâm Vũ chủ động trò chuyện.

“Trải nghiệm sinh hoạt, nếu chỉ ăn no chờ chết, nhân sinh còn có cái gì ý nghĩa?” Lâm Dật rất cao hứng nói.

“Anh cũng thật thú vị.” Hạ Tâm Vũ nói một cách chân thành: “Tôi nhìn thấy có rất nhiều phú nhị đại không biết suy nghĩ bằng anh, mỗi ngày đều ngợp trong sự xa hoa hưởng thụ, mà anh lại có thể suy nghĩ nhiều như vậy, thật sự không đơn giản.”

“Mỗi người đều có tham vọng của riêng mình, cái này không thể cưỡng cầu.”

“Đúng đúng, anh nói rất đúng.”

“Anh Dật, tôi có một thỉnh cầu nho nhỏ, anh có thể đồng ý với tôi không?” Hạ Tâm Vũ cẩn thận hỏi.

Hai người cùng tuổi, cũng không biết ai lớn ai nhỏ, nhưng Hạ Tâm Vũ đã chủ động gọi anh.

“Thỉnh cầu gì?”

“Tôi là một nữ hoạt náo viên, tôi có thể ở trong xe của anh phát sóng trực tiếp một lúc không?”

Nếu cô có thể ở trong một chiếc xe thể thao cao cấp như thế này phát sóng trực tiếp, khẳng định có thể khiến phòng phát sóng trực tiếp của cô gia tăng độ hot.

“Không thành vấn đề.” Lâm Dật nói: “Xong việc cho tôi năm sao khen ngợi là được.”

“Được, không thành vấn đề!” Hạ Tâm Vũ vui mừng nói: “Chỉ cần đơn đặt hàng hoàn thành, tôi sẽ cho anh năm sao khen ngợi.”

“Một lời đã định.”

Hạ Tâm Vũ lấy di động ra, sau đó mở phát sóng trực tiếp, hơn mười phút trôi qua, phòng phát sóng trực tiếp đã có mấy chục người.

“Tiểu Vũ, cô đang ở đâu? Là phụ xe cho thổ hào sao?”

“Ha ha, lầu trên đừng nháo, Tiểu Vũ chính là cẩu độc thân vạn năm, làm sao có thể có thổ hào yêu thích cô ấy.”

“Nói không chừng là phụ xe của Ngũ Lăng Hoành Quang* đấy.”

*Là một hãng xe siêu rẻ của Trung Quốc.

Hạ Tâm Vũ cảm thấy không nói nên lời khi tất cả những người trong phòng phát sóng trực tiếp đều đang chế giễu cô.

Lão nương ở trong lòng các người vô dụng như vậy sao?

“Tôi nói cho mọi người biết, chiếc xe lần này tôi ngồi không phải là Ngũ Lăng Hoành Quang gì đó đâu, là siêu xe chân chính đó, cả đời các người cũng đừng mong ngồi được loại siêu xe này!”

“Ha ha, đừng thổi phồng, có bản lĩnh thì trưng logo xe ra đi!”

“Anh sai rồi, cô ấy là phụ nữ, cô ấy không dám.”

"Không phải, là anh sai rồi. Cô ấy là tiểu thư. Tôi đã nhìn thấy một lần vào đêm tối gió bão đó."

"Cắt, không phải chỉ là muốn xem logo xe thôi sao? Tôi cho các người xem là được rồi!"

Hạ Tâm Vũ chậm rãi di chuyển điện thoại, nhắm ngay tay lái.

Sau đó toàn bộ phòng phát sóng trực tiếp rơi vào yên tĩnh.

Dịch: MBMH Translate

Chương 16. Ha Ha Mẹ Ngươi Cái Búa Ấy

"Chết tiệt, lại là xe Pagani!"

"Nhìn nội thất bên trong xe hình như là Pagani Zonda, xe này có vẻ giá hơn 20 triệu , thiếu gia bình thường không mua nổi đâu!"

"Hơn nữa mọi người nhìn xem, tài xế lái xe rất đẹp trai! Một vị thiếu gia hoàn hảo!"

Nhìn thấy tin nhắn trong phòng live streams, Hạ Tâm Vũ mỉm cười nói:

"Hiện tại mọi người chịu tin tưởng rồi chứ, biết cái gì gọi là xe sang trọng rồi chứ."

Hạ Tâm Vũ cười thầm đắc ý trong lòng, để cho các người luôn luôn xem thường tôi, lần này lão nương nhất định đánh một cú đau để thay đổi cách nhìn tệ hại trước kia!

"Nhà giàu 666."

"Tôi nghi ngờ rằng, đây là chiêu bài mới do người dẫn chương trình tạo dựng nhằm gia tăng độ nổi tiếng, tự mình thuê xe, còn thuận tiện tìm một người tài xế đẹp trai, chính là để thu được thêm số lượng view, phải tốn kém không ít tiền đó nha."

Bên trong phòng live streams, một cô gái có nickname là quả chanh tinh phát biểu.

"Đồ tâm thần, đây chính là Pagani Zonda, trị giá hơn 20 triệu một chiếc, toàn bộ Hoa Hạ cũng không có mấy chiếc, người nào chấp nhận mang xe đi cho thuê? Cô cho đây là loại xe rác như Mercedes-Benz hay BMW sao?"

"Vì sao không thể chứ, không chừng có cuộc giao dịch không sạch sẽ trong tối thì sao."

Nhìn thấy quả chanh tinh nhắn tin lại, Hạ Tâm Vũ suýt chút nữa tức điên lên.

Ở trong cái thời đại Internet phát triển này, mẹ nó, thật là không thiếu mấy loại thiểu năng trí tuệ.

Lão nương cũng không phải loại người mẫu ngực nở mông cong kia, làm sao có thể hấp dẫn dạng thiếu gia này?

Lúc nói chuyện, tại sao không chịu động não chứ?!

Con hàng này khẳng định là kẻ thất bại, thù ghét thiếu gia giàu có lại đẹp trai!

Nhưng cho dù như vậy, Hạ Tâm Vũ cũng không có block ai cả, bọn họ ở lại đây, còn có thể đóng góp chút ít lượng người xem cho mình.

Đợi đến khi chính mình không thể nhịn được nữa, lại đá bay bọn họ ra cũng được.

Chủ phòng live thực sự quá hèn mọn.

"Anh Lâm, phía trước có chỗ đậu xe, chúng ta nhanh đi qua đó đi."

Hạ Tâm Vũ chỉ vào chỗ trống trước mặt, nói.

"Tôi thấy rồi, đừng nóng vội."

Là một trong số những trung tâm mua sắm xa hoa nhất thành phố Trung Hải, hàng ngày đều có số lượng lớn người đến quảng trường Thời Đại đi dạo phố, dòng người nối liền không dứt.

Có rất nhiều người giống như Hạ Tâm Vũ, đều nhìn trúng vị trí đổ xe còn trống duy nhất kia.

Nhưng nhìn thấy Lâm Dật xe lái qua, tất cả những xe khác cũng không ai dám động.

Nếu như không cẩn thận đụng phải loại xe này, dù có bán cả bản thân đi cũng không đền nổi!

"Chồng ơi, ở phía trước có chỗ trống, mau chạy xe qua đó, nếu đi chậm một chút nữa, sẽ bị người khác đoạt mất."

Trên một chiếc Porsche Panamera, một người phụ nữ mặc váy ngắn cúp ngực nói.

"Đi cái lông ấy."

Người đàn ông trung niên ở bên cạnh mắng:

"Mẹ kiếp, hắn ta lái siêu xe đấy, ai dám đoạt chỗ với hắn!"

"Siêu xe?"

Người phụ nữ ngồi bên ghế phụ nghe vậy thì sững sờ,

"Siêu xe thì đã sao, chúng ta đây cũng là xe đua, dựa vào cái gì mà nhường chỗ cho hắn!"

"Đồ đầu đất, xe của người ta là xe đua Pagani Zonda đó, giá bán hơn 20 triệu. Xe của chúng ta đây mới hơn 1 triệu, ở trước mặt người ta còn chưa xứng được coi là đồ bỏ đi, cô còn bảo tôi đi đoạt chỗ đậu xe với hắn?"

"Chiếc xe kia thế mà trị giá hơn 20 triệu!"

Người phụ nữ ngồi bên ghế phụ trong nháy mắt nguôi giận.

Trước khi đến thành phố Trung Hải này, nàng từng nghe nói Trung Hải có nhiều đại gia giàu có, giờ coi như đã mở mang tầm mắt.

Nghĩ đến đây, người phụ nữ ngồi ghế phụ lập tức đảo quanh ánh mắt, chính mình còn phải mạnh dạn hơn, cần phải đi tìm người càng có nhiều tiền hơn mới được.

Như loại đàn ông lái chiếc Panamera này, cũng còn quá nghèo, căn bản không xứng với chính mình!

Sau khi ngừng xe ổn định, Hạ Tâm Vũ có chút ngây người.

Cảnh tượng đỗ xe vừa rồi, nàng còn nhớ rõ mồn một.

Nhìn thấy Lâm Dật lái xe qua, toàn bộ những người lái xe khác đều không dám động.

Chẳng lẽ đây chính là năng lực của đồng tiền hay sao?

".. Nè, đừng vội đi."

Lâm Dật nói ra.

"Sao vậy?"

"Bình luận tốt."

"Ừ ừ, em nhớ ra rồi, hiện tại làm ngay."

Hạ Tâm Vũ luống cuống tay chân nói.

Bởi vì Lâm Dật chỉ nói ba chữ bình luận tốt, đám đông ở bên trong phòng live streams cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, cũng không có tưởng tượng hắn thành một tài xế chạy xe Didi.

Ngay sau đó, Lâm Dật nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống.

【 Nhiệm vụ hoàn thành, thu hoạch được 200 ngàn điểm trị số thông thạo. 】

【 Độ hoàn thành nghề nghiệp: 35%, khen thưởng: Một trường đua xe quốc tế Trung Hải, kỹ năng lái xe cấp đại sư! 】

"Trường đua xe quốc tế Trung Hải?"

Đối với địa phương mà hệ thống nhắc tới, Lâm Dật cũng có một chút ấn tượng.

Chỗ đó dường như là trường đua xe có hệ thống thiết bị xa hoa nhất thành phố Trung Hải, thậm chí là toàn bộ Hoa Hạ.

Thậm chí còn có người nói, ngoại trừ trường đua Abu Dhabi ở Trung Đông thì đây chính là trường đua xe tốt nhất!

Lâm Dật không biết tin đồn này là thật hay giả, nhưng ở toàn bộ Hoa Hạ, đó tuyệt đối là tồn tại cấp bậc NO.1!

Không ngờ rằng vào ngày hôm nay, nó lại trở thành sản nghiệp dưới cờ của mình!

Chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đã thấy kích động rồi.

Reng reng reng _ _ _

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật đổ chuông, là một số điện thoại lạ gọi tới.

"Alo."

Lâm Dật nghe máy.

"Xin chào ngài, Lâm tổng, tôi là Chu Hải Đào, người phụ trách trường đua xe quốc tế Trung Hải. Ngài vừa mới thu mua toàn bộ cổ phần của trường đua xe chúng tôi, ở chỗ tôi có một số thủ tục giấy tờ, muốn trao đổi với ngài một chút."

"Tạm thời tôi không có thời gian, buổi chiều tôi sẽ đi qua, khoảng thời gian đó các anh thuận tiện không? "

Lâm Dật khách khí hỏi.

"Thuận tiện thuận tiện, ngoại trừ chủ nhật và ngày nghỉ lễ, tôi đều ở đây suốt."

"Tốt, buổi chiều gặp lại."

Lâm Dật thầm tính toán thoáng qua, mình đến nơi này cũng là muốn mua một số đồ dùng sinh hoạt, cũng không mất quá nhiều thời gian, đoán chừng đến đầu giờ chiều là có thể xong xuôi.

Mà còn phần thưởng kỹ xảo lái xe cấp bậc đại sự của hệ thống, nếu như không đi xem một lần, thật có chút phung phí của trời.

"Anh Lâm? Anh đang suy nghĩ gì đấy?"

Nhìn thấy Lâm Dật đang ngây người, Hạ Tâm Vũ hỏi dò.

"Không có việc gì, hiện tại chúng ta đi thôi."

"Anh Lâm, anh muốn mua những gì?"

Sau khi xuống xe, Hạ Tâm Vũ hỏi.

"Anh muốn mua một số đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, trang phục ăn mặc, nhìn thấy cái gì thích hợp thì đều mua một chút."

"A, ồ."

Hạ Tâm Vũ hơi khẩn trương, đây là lần đầu tiên nàng tới một trung tâm thương mại cao cấp như vậy.

Những mặt hàng đắt đỏ đến mức làm cho người ta tặc lưỡi, không phải là địa phương dành cho những người tầng lớp thấp như nàng.

Đi đến bên trong trung tâm thương mại, Lâm Dật nhìn quanh bốn phía một chút, ở cách đó không xa thấy được cửa hàng Apple Store, nói:

"Trước tiên đi nhìn xem chỗ kia, anh muốn đổi một chiếc điện thoại."

Điện thoại di động của Lâm Dật chỉ là một chiếc di động được sản xuất trong nước có giá hơn một ngàn, hiện tại đổi một chiếc điện thoại di động mới, cũng có thể thuận tiện cho mình nhận đơn đặt hàng.

"Được."

Hai người cùng nhau đến cửa hàng Apple Store, bước vào gian đại sảnh chỉnh tề với ánh đèn điện sáng ngời, tăng thêm các loại thiết bị kiểu mới được bày biện ở trong những quầy hàng, khiến toàn bộ cửa hàng Apple Store tràn ngập một loại cảm giác cao cấp.

"Thưa ngài, ngài có yêu thích loại sản phẩm nào không, tôi có thể giúp ngài giới thiệu qua một chút."

Nữ nhân viên cửa hàng lễ phép chào hỏi.

Lâm Dật chỉ chỉ chiếc Iphone 11 Pro Max trên quầy, nói:

"Gói chiếc này lại giúp tôi."

Hạ Tâm Vũ và nữ nhân viên cửa hàng đều sửng sốt một chút. Chiếc điện thoại di động giá hơn 10 ngàn nhân dân tệ, nói mua là mua, không cần nhìn thêm sao?

"Vâng, ngài chờ một lát."

"Ai ai ai, chờ một chút."

Hạ Tâm Vũ ngăn nữ nhân viên cửa hàng lại, cũng kéo Lâm Dật sang một bên nói nhỏ.

"Anh Lâm, anh mua ở chỗ này không có lời."

"Tại sao lại không có lời?"

"Tất cả điện thoại di động bên trong cửa hàng này đều là giá gốc không bớt, nếu như lên mạng mua trực tuyến, ít nhất có thể rẻ hơn 1000 nhân dân tệ."

"Không cần thiết, đều đã đến đây rồi, anh cũng lười lên internet mua, mua sớm thì sớm hưởng thụ thôi."

Nói xong, Lâm Dật lại quay trở về,

"Gói lại giúp tôi đi."

"Vâng, ngài chờ một lát."

Bởi vì có sự xuất hiện của Lâm Dật, nên phòng live streams của Hạ Tâm Vũ đã có đến hơn 5 triệu người xem trực tuyến, cao gấp năm lần so với ngày bình thường!

"Có tiền thật tốt, nữ nhân viên bán hàng kia cũng ngây ngẩn cả người, đoán chừng nàng còn muốn lấy thân báo đáp."

"Chỉ cần người có tiền, đối với ai cũng đều hữu duyên!"

"Những kẻ nghèo rớt như các người, mua một cái điện thoại di động hơn 10 ngàn thôi mà đã coi là có tiền sao?"

Quả chanh tinh lại bình luận:

"Mấy ngày trước, tôi có một người bạn, cũng mua điện thoại di động cùng giá như vậy, nhưng cũng không cao điệu được như hắn ta, ha ha. . ."

"Fuck, mẹ nó chứ, cũng không phải chính bản thân mình mua, vậy mà còn tỏ vẻ trang bức gì chứ, con mẹ nó ha ha, ha ha mẹ ngươi cái búa ấy."

Dịch: Team MBMH Translate

Chương 17. Thần Hào Xuất Chinh, Không Còn Một Ngọn Cỏ

Lúc này, nữ nhân viên cửa hàng đi tới.

"Thưa tiên sinh, đây là điện thoại của ngài. Ngài có muốn chọn thêm một chiếc ốp lưng cho điện thoại ở cửa hàng chúng tôi hay không? Toàn bộ đều là sản phẩm chính hãng và chất lượng được đảm bảo."

Lâm Dật nhìn trong quầy một chút,

"Tôi không quá ưa thích mang theo thứ đó, cảm giác không thoải mái."

"Dù sao cũng là một chiếc điện thoại di động trị giá hơn 10 ngàn nhân dân tệ, không hề rẻ chút nào. Nếu như không mang theo ốp lưng điện thoại, nhỡ không may va chạm vào đâu đó, thì sẽ ảnh hưởng đến vẻ đẹp bên ngoài."

Nữ nhân viên cửa hàng vẫn đề nghị.

Lâm Dật nghĩ nghĩ,

"Cô nói cũng đúng."

Thấy Lâm Dật có ý muốn mua ốp lưng điện thoại di động, nữ nhân viên cửa hàng mặt mày hớn hở.

"Thưa ngài, toàn bộ những loại ốp lưng điện thoại di động trong quầy đều là kiểu mới nhất, có thể ưu đãi giảm giá cho ngài còn 80%, nếu như ngài mua hai cái một lần, còn có thể giảm xuống mức 70%."

Nhìn thấy Lâm Dật muốn mua ốp lưng điện thoại di động, mọi người ở bên trong phòng live streams lại tiếp tục bàn tán, toàn bộ đều là nghị luận về lời phát biểu của quả chanh tinh.

"Ha ha, tôi vừa mới nhìn thấy cái ốp lưng điện thoại di động giá hơn 1000 nhân dân tệ. Nếu như hắn ta mua nó mà không thèm nháy mắt, vậy thì tôi thừa nhận hắn ta là kẻ có tiền."

"Chém gió, mua một cái hơn 5000 nhân dân tệ, mới xem như kẻ có tiền."

"Tầm mắt các người cũng quá thấp kém rồi."

Quả chanh tinh nói ra:

"Nếu thật sự là người có tiền, thì mua ốp lưng điện thoại còn đắt hơn so với điện thoại di động. Mấy ngày trước, một người anh em của bạn tôi đã mua cái ốp lưng điện thoại di động trị giá hơn 20 ngàn nhân dân tệ, đó mới gọi là kẻ có tiền."

Nhìn thấy những lời của quả chanh tinh ở trong phòng live streams, Hạ Tâm Vũ cảm thấy không nói nên lời, những người này thật sự là không cứu nổi.

"Thưa tiên sinh, ngài thích kiểu dáng nào, tôi lập tức mang ra cho ngài xem."

"Tôi cũng không nói là mình muốn mua ốp lưng điện thoại di động."

Lâm Dật nói ra.

"Không mua? Vừa rồi không phải ngài nói. . ."

"Ý của tôi là mua thêm mấy chiếc điện thoại nữa, nếu như bị va đập phải, thì trực tiếp thay chiếc điện thoại mới là được rồi."

Lâm Dật giải thích:

"Mỗi màu lấy năm cái, gói vào chung một gói đi."

"Mỗi màu muốn mua năm cái?"

Nghe nói như thế, nữ nhân viên cửa hàng suýt chút không thể đứng vững.

"Thưa tiên sinh, loại Iphone 11 Pro Max ở trong tiệm của chúng tôi có tổng cộng bốn loại phối màu khác nhau. Mỗi màu lấy năm cái, vậy là ngài muốn mua 20 cái điện thoại sao?"

Lâm Dật gật gật đầu,

"Sau đó lại lấy thêm một chiếc macbook đồng bộ, đóng chung vào một gói."

"Vâng, vâng, xin ngài chờ thêm một lát."

Nhìn thấy Lâm Dật một hơi mua đơn hàng trị giá gần 300 ngàn nhân dân tệ.

Hạ Tâm Vũ cảm thấy toàn thân choáng váng.

Điều này cũng quá ngang tàng rồi.

Phòng live stream một lần nữa nổ tung, tin nhắn phản hồi đã đếm không xuể.

"Hiện giờ, quả chanh tinh đã nhìn thấy chưa? Kẻ có tiền thực sự sẽ không mua ốp lưng điện thoại di động, mà trực tiếp bỏ cũ thay mới."

"Mẹ nó, đây mới là bỏ cũ thay mới!"

"Thật là trâu mà, Thần Hào xuất chinh, không còn một ngọn cỏ!"

"Tiêu xài có hai trăm mấy ngàn, vậy đã kêu là Thần Hào gì chứ? Các người chưa từng thấy qua kẻ có tiền sao? Tôi đã từng thấy qua một người, một hơi mua đồ hết hơn 500 ngàn nhân dân tệ, chút tiền ấy đối với hắn hoàn toàn là mưa bụi, không tính là gì."

Nhìn được tin nhắn phản hồi từ quả chanh tinh, Hạ Tâm Vũ chỉ biết im lặng.

Loại người thất bại này đến một cái cũng không mua nổi, thế mà đang cười nhạo Lâm Dật, thật sự là mê sảng.

Lâm Dật cũng không quan tâm nhiều về việc này, sau khi quẹt thẻ xong thì chờ nhân viên cửa hàng chuẩn bị hàng.

Vào thời điểm này, có nhiều người đang đi dạo trong cửa hàng, đều vô tình hay cố ý nhìn về phía Lâm Dật.

Nhất là những cô gái có chút nhan sắc, hoặc nhiều hoặc ít đều mang chút tâm tư khác.

Chẳng bao lâu, tất cả những thứ mà Lâm Dật muốn mua đều được đóng gói hoàn tất.

20 chiếc điện thoại di động, cộng thêm một Laptop, nên tính ra đồ đạc cũng không hề ít, Lâm Dật mang về cất hết vào trong xe, rồi mới quay trở lại quảng trường Thời Đại một lần nữa.

"Anh Lâm, lần này chúng ta còn mua gì nữa?"

Hạ Tâm Vũ cảm giác trái tim nhỏ của mình sắp không chịu đựng nổi.

Phương thức tiêu phí của đại thiếu gia và người bình thường, sẽ có sự chênh lệch lớn như vậy sao?

"Mua một chiếc đồng hồ đi."

Phụ nữ đeo nhẫn kim cương, đàn ông đeo đồng hồ.

Trước đây, Lâm Dật vẫn luôn mơ ước bản thân mình có một chiếc đồng hồ đeo tay xịn, nhưng điều cản trở mơ ước của hắn chính là trong ví tiền rỗng tuếch, nguyện vọng này mãi vẫn không thể thực hiện được.

Nhưng bây giờ, trong thẻ ước lượng có mấy chục triệu tiền mặt, nếu như không mua một chiếc đồng hồ sang trọng, thì cảm thấy thật có lỗi với chính mình.

"Em có hiểu biết gì về đồng hồ không?"

Một lần nữa đi vào trong trung tâm mua sắm, Lâm Dật thuận miệng hỏi.

"Anh muốn mua cấp bậc gì?"

Là chủ phòng live streams, vì có thể nói chuyện giao lưu với nhiều loại người, cho nên mọi thứ nàng đều phải tìm hiểu qua, Hạ Tâm Vũ cũng biết một chút da lông.

"Loại cao cấp."

Chứng kiến Lâm Dật một hơi mua 20 cái điện thoại di động, Hạ Tâm Vũ cảm thấy, nếu như mình đề cử nhãn hiệu phổ thông, đoán chừng cũng không lọt vào mắt anh ta.

"Trong giới đồng hồ đeo tay, nhãn hiệu cao cấp nhất là Patek Philippe và Vacheron Constantin."

Lâm Dật gật gật đầu,

"Trước tiên đi đến hai cửa hàng này nhìn xem."

Hạ Tâm Vũ âm thầm tặc lưỡi, chính mình chỉ tùy tiện nói thôi, vậy mà thật sự muốn đi xem!

Đây chính là mặt hàng xa xỉ trong thế giới đồng hồ đó!

"Phía trước chính là cửa hàng Vacheron Constantin, chúng ta qua xem một chút."

"Tốt, đi thôi."

Nhìn thấy Lâm Dật và Hạ Tâm Vũ đang tiến đến, nữ nhân viên cửa hàng ngẩng đầu nhìn lên, chuẩn bị đón khách.

"Đi làm cái gì?"

Nữ quản lý cửa hàng hỏi.

"Chị Lệ, có khách hàng sắp đến, em đi qua tiếp đãi."

Một nữ nhân viên cửa hàng có vóc người cao gầy tiếp lời.

"Không cần tiếp đãi, chỉ thêm lãng phí thời gian."

"Làm sao lại lãng phí thời gian?"

Người phụ nữ gọi là chị Lệ, hờ hững lạnh lẽo nói:

"Em không nhìn thấy cô gái cầm điện thoại di động live streams kia sao, đoán chừng là đến chỗ chúng ta tìm niềm vui, chị gặp loại người này nhiều rồi, không cần để ý."

"Không đến mức đó đâu, hiện giờ làm nghề streamer cũng kiếm được nhiều tiền đấy."

"Nhưng cửa hàng chúng ta chính là Vacheron Constantin, ngoại trừ giới siêu giàu thì người bình thường đều không có khả năng chi tiêu ở đây. Em đi làm việc những chuyện khác đi, không cần quá coi trọng."

"Vâng, chị Lệ."

Cô gái cao gầy đáp ứng.

Đi vào trong cửa hàng, Lâm Dật và Hạ Tâm Vũ đi dạo xem hàng.

Nhìn thấy giá cả bên trên, Hạ Tâm Vũ cảm giác mình giống như sinh sống ở khu xóm nghèo, cùng nhau xem những chiếc đồng hồ sang trọng có giá trị đến mấy trăm ngàn.

Ngoại trừ những nhà tư bản tàn bạo kia, người nào có thể đeo trên tay loại vật này?

Lâm Dật tuy rằng ưa thích đồng hồ, nhưng lại không hiểu biết nhiều về nó, chọn tới chọn lui, cũng chỉ là nhìn xem hình thức như thế nào.

"Có thể lấy chiếc đồng hồ này ra cho tôi xem được không?"

Lâm Dật chỉ vào một chiếc đồng hồ dây lưng, nói ra.

"Xin lỗi, đồng hồ ở cửa hàng chúng tôi chỉ để trong tủ triển lãm. Nếu như anh nhìn trúng chiếc nào, sau khi thanh toán tiền mua, mới có thể lấy ra cho anh xem."

Nữ quản lý cửa hàng chị Lệ nói ra.

Hả?

Đây là cái logic gì?

Ngay cả xem cũng không thể xem, vậy thì người ta làm sao mua được?

Đúng lúc này, từ bên ngoài có một đôi vợ chồng trung niên đi vào trong cửa hàng, đứng ở một bên khác chọn mua.

Nữ quản lý cửa hàng bước tới,

"Thưa quý ông quý bà, tôi có thể giúp gì cho hai vị không?"

"Tôi xem đồng hồ một chút, muốn chọn quà sinh nhật cho ông chồng của tôi."

"Ngài có thể tùy ý chọn lựa, những chiếc đồng hồ này đều là kiểu dáng mới nhất của năm nay."

"Tôi cảm thấy chiếc đồng hồ mặt màu đen kia không tệ, có thể lấy ra nhìn xem chứ."

"Đương nhiên, ngài chờ một lát."

Nữ quản lý cửa hàng mở ra ngăn dưới tủ kính, mang chiếc đồng hồ mà người phụ nữ nhìn trúng ra, cũng giao vào trong tay đối phương.

Đứng ở một bên, Lâm Dật và Hạ Tâm Vũ liếc nhìn nhau một cái.

Đây là tình huống như thế nào?

Chính mình thì muốn nhìn cũng không thể nhìn, còn những người khác thì có thể nhìn. Đây là xem thường người khác mà?

Dịch: Team MBMH Translate

Chương 18. Lấy Ở Đâu Ra Cảm Giác Ưu Việt?

Hạ Tâm Vũ cảm giác có chút xấu hổ.

Nàng đã sớm nghe nói, những nhân viên cửa hàng bán loại mặt hàng xa xỉ này, bản thân đều có loại kiêu ngạo, căn bản không có đem người dân phổ thông như nàng để vào mắt.

Hiện tại xem ra, những tin đồn này quả nhiên là sự thật.

Tuy các người có thể xem thường tôi, nhưng cũng không thể xem thường anh Lâm được!

Theo bản năng, Hạ Tâm Vũ nhìn vào tình hình bên trong phòng live streams.

Phát hiện quả chanh tinh kia lại chua ngoa.

"Bị giễu cợt kìa, người ta nghĩ các ngươi không thể mua nổi, cho nên mới không cho các ngươi xem."

"Còn đối với vợ chồng trung niên kia, xem xét bọn họ cũng là kẻ có tiền, cho nên người ta tự nhiên sẽ chủ động giới thiệu."

"Đi nhanh đi, đây chính là nhãn hàng Vacheron Constantin, không phải nhãn hiệu bình thường, đừng để thêm mất mặt."

Lâm Dật nhìn nữ quản lý cửa hàng,

"Cô có ý gì? Chúng tôi đều là khách hàng, cần phải đối xử bình đẳng như nhau chứ?"

"Xin lỗi, chúng tôi cung cấp dịch vụ tùy theo đẳng cấp khách hàng, mong quý khách thông cảm."

Nữ quản lý cửa hàng nói ra.

"Đẳng cấp khách hàng là như thế nao?"

"Tôi có nguyên tắc đánh giá riêng, sẽ đưa ra các đẳng cấp khác nhau, sau đó cung cấp sự phục vụ khác nhau."

"Ha ha. . ."

"Nói trắng ra cũng là hạ nhân nhìn đĩa thức ăn, mắt chó coi thường người khác thôi."

Nhìn thấy Lâm Dật nổi giận, Hạ Tâm Vũ vội vàng giữ chặt lấy hắn.

"Anh Lâm, anh bình tĩnh, mặc kệ đám người của cửa hàng xa xỉ này đi, không đáng phải tức giận như thế."

"Tiên sinh, xin chú ý thái độ và ngôn từ nói chuyện của ngài, nếu không chúng tôi sẽ gọi bảo vệ."

Nữ quản lý cửa hàng trợn trắng mắt hâm doạ.

Chỉ là hai kẻ streamer lừa người, có thể để cho các ngươi vào trong tiệm nhìn xem, đã là ban ơn cho hai người rồi.

Nếu như đó là cửa hàng sang trọng trên lầu, vậy thì ngay cả cơ hội vào cửa cũng sẽ không cho các ngươi.

"Mấy con chó cái trông nhà cho Vacheron Constantin mà trang bức như thế, không biết lấy ở đâu ra cảm giác ưu việt."

Lâm Dật văng tục.

"Nhưng đây là nhãn hiệu mà khả năng cả cuộc đời này của ngươi cũng không mua nổi đâu."

Nữ quản lý cửa hàng cười nhạo nói.

"Anh Lâm, chúng ta đi thôi."

Hạ Tâm Vũ biết, loại người có tiền giống như Lâm Dật, đều có tính khí không tốt.

Vì để tránh cho phiền toái không cần thiết, Hạ Tâm Vũ lôi kéo cánh tay Lâm Dật, đưa hắn ra khỏi cửa hàng Vacheron Constantin.

Dù sao vẫn còn có thương hiệu đồng hồ sang trọng khác, cũng không phải chỉ mua được ở chỗ này.

Nhìn thấy Lâm Dật và Hạ Tâm Vũ rời đi, vợ chồng trung niên chọn mua đồng hồ ở bên cạnh cười lắc đầu.

"Thời buổi này, tính khí của mấy người trẻ tuổi cũng quá xốc nổi, không có năng lực chi tiêu, thế mà còn ngông cuồng như thế."

"Những thứ thanh niên này cũng quá táo bạo, ỷ vào mình có chút fan ở trên mạng thì kiêu căng ngạo mạn, đối với loại cửa hàng thương hiệu cao cấp giống như Vacheron Constantin, đâu phải là địa phương để bọn họ có thể tới."

"Hai vị nói đúng lắm, thời đại thay đổi, lừa bịp người khác đều trở thành trào lưu."

Nữ quản lý cửa hàng vừa cười vừa nói.

"Vậy sao?!"

Người đàn ông trung niên vừa cười vừa nói:

"Tuy nhiên hai người kia cũng rất thú vị, thế mà chạy tới cửa hàng Patek Philippe, cho dù trẻ tuổi cũng không thể vô tri vậy chứ."

Ở cửa hàng Patek Philippe.

Nhìn thấy Lâm Dật và Hạ Tâm Vũ tiến vào, nữ nhân viên cửa hàng ngược lại rất lễ phép, không có toát ra sắc mặt phiền chán.

"Xin chào quý ngài và quý cô, các vị muốn xem đồng hồ nam hay đồng hồ nữ? Tôi có thể giúp hai vị giới thiệu một chút."

Nữ nhân viên cửa hàng mặc đồng phục lễ phép chào hỏi.

Lâm Dật quay sang nhìn Hạ Tâm Vũ,

"Em có đề nghị nào hay không?"

"Cái này, cái này có chút cao cấp, em cũng không hiểu nhiều lắm, mới chỉ nhìn xem qua thôi."

Hạ Tâm Vũ ủ rũ nói.

"Em thử hỏi ý kiến những người ở trong phòng live streams một chút xem."

Trước đây, lúc Lâm Dật không có chuyện gì làm, cũng thích xem live streams cho hết thời gian, nên hắn biết đạo lý ở trong dân gian có nhiều cao thủ, đoán rằng sẽ có một số người am hiểu về lĩnh vực này.

Hạ Tâm Vũ nhìn vào tình hình ở trong phòng live streams, nàng phát hiện đúng là có nhiều người đưa ra đề nghị hợp lý.

"Dòng 7140G- 001 không tệ, phù hợp với khí chất của Thần Hào."

"Hình như 7140G- 001 có giá hơn 2 triệu, giá cả như vậy cũng phù hợp, quả thật không tệ."

"Ha ha, một chiếc đồng hồ hơn 2 triệu nhân dân tệ, vậy mà cũng gọi là đồng hồ? Đeo cái đồng hồ có hơn 2 triệu, mà có thể được xưng là Thần Hào rồi sao? Vậy trên thế giới này, Thần Hào cũng quá không đáng giá."

"Ngươi đúng là trang bức, thế mà xem thường chiếc đồng hồ hơn 2 triệu? Tới tới tới, chính ngươi thử đề cử xem, để cho chúng ta cũng kiến thức một chút, dạng đồng hồ nào mới được xem như đồng hồ tốt."

Quả chanh tinh nói một câu, nhất thời dẫn tới một đám người trong phòng live stream vây công.

Nhưng quả chanh tinh đã ngang dọc sa trường nhiều năm như vậy, đương nhiên sẽ không bị tình hình này hù ngã.

"Lúc bọn họ vừa mới vào cửa hàng, trong tủ trưng bày của cửa hàng có một chiếc Patek Philippe kỷ niệm hãng tròn 175 năm, giá bán là 17,5 triệu nhân dân tệ. Nếu như hắn thật sự cảm thấy mình là Thần Hào, vậy thì nên mua chiếc đồng hồ này."

"Con mẹ nó, nhà ngươi não tàn đúng không? Cho dù là Thượng Hải Hoàng của Trung Hải, cũng không nói mua cái đồng hồ này đâu, vậy mà nhà ngươi bảo Lâm Đại Thần Hào mua chiếc này? Đầu nguơi bị lừa đá à."

"Ha ha, mua không nổi thì nói là mua không nổi, các người làm gì phải mắng người khác thế."

Lúc này, Lâm Dật tiến đến bên cạnh Hạ Tâm Vũ, nhìn màn hình điện thoại hỏi:

"Khán giả ở trong phòng live streams cho ý kiến sao?"

"Anh đừng nghe hắn nói, cái tên quả chanh tinh này thấy anh có tiền nên tâm lý không thoải mái."

Hạ Tâm Vũ nói ra:

"Trước đó, có một vị khán giả đề cử cho anh mua chiếc đồng hồ 7140G- 001, nói rằng chiếc đồng hồ này khá tốt."

Lâm Dật nhìn vào tình hình ở trong phòng live streams,

"Thế mà đề cử tôi mua chiếc đồng hồ kỷ niệm hãng tròn 175 năm?"

Nghe nói như thế, nhóm nữ nhân viên của cửa hàng Patek Philippe đều âm thầm lắc đầu, những thứ anh hùng bàn phím này thật là dám nói chuyện.

Phiên bản đồng hồ kỷ niệm hãng tròn 175 năm, ở trên toàn thế giới cũng chỉ giới hạn số lượng là sáu chiếc, giá bán 17,5 triệu nhân dân tệ.

Ý nghĩa thực tế không chỉ nằm ở mặt chế tác tinh xảo và giá trị của nó.

Hơn hết, đó là đại biểu cho giá trị công nghệ của thương hiệu Patek Philippe có lịch sử hàng trăm năm.

Đối với người đề cử chiếc đồng hồ này, nhìn sơ qua thì không hiểu gì, chỉ biết nhìn giá cả để nói chuyện, quá thấp kém.

"Anh Lâm, anh đừng nghe bọn họ, chiếc 7140G- 001 cũng rất không tệ."

Hạ Tâm Vũ nói ra.

"Người xưa từng nói, tiền nào của nấy, chiếc đồng hồ kỷ niệm hãng tròn 175 năm này bán đắt như vậy, khẳng định là có đạo lý của nó."

"Nói như thế thì cũng không sai, nhưng chiếc đồng hồ này cần 17,5 triệu nhân dân tệ đó."

"Giá cả thật sự hơi đắt."

Nhìn thấy Lâm Dật có chút chùng bước, quả chanh tinh ở trong phòng live streams tiếp tục tấn công, liên tiếp đứng ra giễu cợt nói:

"Biết sợ rồi chứ, đã không có tiền thì cũng đừng giả bộ Thần Hào, thật mất mặt."

"Mua điện thoại di động và máy tính Apple trị giá mấy trăm ngàn, đã cho rằng bản thân có thể cảm thấy ưu việt? Nhà ngươi quá đơn thuần."

"Trang bức bị sét đánh đấy, sau này đi ra ngoài phải khiêm tốn hơn một chút, đừng tưởng rằng chính mình lái một chiếc Pagani Zonda, đã cảm thấy bản thân là toàn thế giới. Trên thế giới này vẫn luôn có những thứ mà nhà ngươi không thể mua nổi."

"Anh Lâm, anh đừng nóng giận, bây giờ em sẽ block hết những người này ra khỏi phòng live streams."

"Có gì mà phải tức giận."

Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Tuy rằng giá cả hơi trân quý, nhưng anh vẫn có thể mua nổi."

Nói xong, Lâm Dật đi đến phía trước tủ kính, tự tin quan sát một chút, cảm thấy chiếc đồng hồ này có kiểu dáng cũng không tệ lắm, chính mình đeo lên sẽ rất phù hợp.

"Có thể lấy chiếc đồng hồ kỷ niệm hãng tròn 175 năm ra giúp tôi không?"

Lời này vừa nói ra, toàn trường chợt kinh sợ.

Ai nấy đều trừng tròng mắt, miệng mở rộng, có chút không thể tin vào tai của mình.

"Thưa tiên sinh, ngài nói cái gì? Ngài muốn mua chiếc đồng hồ kỉ niệm hãng tròn 175 năm?"

Lâm Dật gật gật đầu,

"Chẳng lẽ không được sao?"

Dịch: Team MBMH Translate

Chương 19. Mẹ Nó, Tâm Tính Mình Muốn Suy Sụp!

"Đương, đương nhiên có thể."

"Vậy thì lấy chiếc này giúp tôi."

Lâm Dật thầm tính toán qua, lấy tài chính hiện giờ của mình mua chiếc đồng hồ giá trị 17,5 triệu nhân dân tệ thì quả thật có chút xa xỉ.

Nhưng người ta đã công khai cười nhạo chính mình, nếu như mình không biểu thị thái độ bằng hành động thực tế một chút, vậy thì bản thân sẽ thật sự bị bọn họ coi thường.

Dù sao hiện tại khách sạn Bán Đảo và trường đua xe quốc tế Trung Hải đều là của mình, thời gian sau này sẽ có nguồn thu nhập ổn định, việc bỏ ra ngần ấy tiền để mua một chiếc đồng hồ, cũng không thành vấn đề.

Nghe thấy Lâm Dật muốn mua chiếc đồng hồ kỷ niệm hãng tròn 175 năm, phòng live streams trong nháy mắt nổ tung.

"Các cháu, có thấy không? Lâm Đại Thần Hào muốn mua chiếc đồng hồ kỷ niệm hãng tròn 175 năm kìa, hiện tại các ngươi còn muốn ép buộc điều gì nữa không?"

"Tùy tiện tiêu xài là 17,5 triệu nhân dân tệ, các ngươi xem cả đời mình cũng chưa bao giờ nhìn thấy nhiều tiền như vậy đi."

"Xin Thần Hào bao nuôi, tôi ngực nở mông cong, cái tư thế gì cũng đều biết hết."

Đối mặt với quần chúng vây công, quả chanh tinh cùng với mấy người bên phe cô ta cũng không nói gì nữa.

Trên thực tế, bọn họ cũng muốn lợi dụng bàn phím trong tay để chế giễu một đợt.

Nhưng người ta tùy tiện là mua chiếc đồng hồ trị giá 17,5 triệu, chính mình căn bản không có chỗ nào để trào phúng cả.

"Tiên sinh, có chuyện phải nói rõ với ngài một chút."

Nữ quản lý cửa hàng đi tới, dùng chất giọng ôn nhu nhất nói ra:

"Trong tủ trưng bày chỉ là một cái mô hình, nếu như ngài thật sự muốn mua, chúng tôi sẽ chuyển hàng tới từ bên tổng bộ ở Thụy Sĩ, sẽ cần ít nhất ba ngày."

"Được thôi, nhưng khả năng tôi không có thời gian tới đây nhận hàng, các người có cung cấp dịch vụ đưa hàng đến tận nhà không?"

"Tiên sinh, ngài nói đùa rồi. Ngài mua chiếc đồng hồ này, cho dù dịch vụ giao hàng không được cung cấp, chúng tôi cũng sẽ tự móc tiền túi để đưa tới tận cửa cho ngài, điểm ấy ngài yên tâm."

“Vậy thì tốt, bây giờ hãy quét thẻ đi."

Lâm Dật đưa thẻ ngân hàng ra,

"Mật mã 000 000."

Run run rẩy rẩy nhận lấy thẻ ngân hàng trên tay Lâm Dật, sau đó quét đi 17,5 triệu nhân dân tệ.

Đừng nói là Hạ Tâm Vũ, bao gồm cả nhóm nữ nhân viên cửa hàng vốn thường xuyên tiếp xúc với giới nhà giàu, đều than thở chứng kiến cảnh tượng này.

Tùy tiện tiêu xài nhiều tiền như vậy để mua một chiếc đồng hồ.

Những kẻ có tiền tương tự, đều chưa có ai làm được việc này.

"Đi gỡ chiếc đồng hồ mô hình ở trong tủ trưng bày xuống đây."

Nữ quản lý cửa hàng phân phó.

"Vâng thưa chị Lưu, em đi ngay."

Hạ Tâm Vũ có chút tò mò hỏi,

“Tại sao lại lập tức gỡ mô hình xuống? Chẳng lẽ không bán nữa sao?"

"Thưa quý cô, chuyện là thế này, mẫu đồng hồ kỷ niệm hãng tròn 175 năm ở trên toàn thế giới chỉ có sáu chiếc, mà khu vực Hoa Hạ chỉ phân phối được một chiếc. Lâm tiên sinh đã mua chiếc đồng hồ này, như vậy những cửa hàng Patek Philippe trên toàn quốc sẽ không có tư cách bán ra chiếc đồng hồ này nữa, cho nên chúng tôi đem mô hình mẫu hạ xuống."

"Hóa ra là như thế."

Nhìn thấy nữ nhân viên cửa hàng tháo mô hình mẫu ở trong tủ trưng bày xuống, những người chung quanh đều qua đây xem náo nhiệt.

Mặt hàng kỷ niệm hãng tròn 175 năm này được bày ở trong tủ trưng bày suốt hơn một năm, ai cũng không nghĩ tới nó sẽ bị gỡ xuống vào một ngày bình thường như thế này.

Bởi vì điều này cho thấy rằng, có người đã mua lại chiếc đồng hồ này!

Nhân viên công tác ở mấy cửa hàng gần đó đều rất ngạc nhiên, bọn họ đều muốn nhìn xem rốt cục là vị thổ hào nào, ra tay mua chiếc đồng hồ trị giá hơn 10 triệu nhân dân tệ.

"Tiểu Dương, các người vừa bán chiếc đồng hồ kỷ niệm hãng tròn 175 năm này sao?"

Nữ quản lý cửa hàng Vacheron Constantin, Trương Lệ ngạc nhiên hỏi.

"Vừa được bán đi, có một vị tiên sinh đã mua chiếc đồng hồ này."

"Trung Hải cũng có quá nhiều nhà giàu, thế mà có thể mua chiếc đồng hồ này? Để tôi nhìn xem dáng dấp ra sao?"

Trương Lệ có chút ghen ghét, thương hiệu Vacheron Constantin cũng không kém, vì sao hết lần này tới lần khác vị thổ hào này lại đến Patek Philippe chứ?

"Ở ngay trong tiệm đây này."

Trương Lệ nghiêng đầu qua, nhìn về phía trong cửa hàng Patek Philippe, nhất thời ngây ra như phỗng.

"Đây không phải là đôi nam nữ trẻ tuổi vừa mới đến cửa hàng mình hay sao?"

Đúng lúc này, Lâm Dật cầm lấy hóa đơn, bước ra từ bên trong cửa hàng, chạm mặt Trương Lệ.

"Thật là đúng dịp, thế mà cô cũng đến đây."

"Khoan, thưa tiên sinh, chiếc đồng hồ kỷ niệm hãng trong 175 năm đã bị ngài mua sao?"

"Chẳng lẽ cô có ý kiến?"

"Không không không, tôi làm sao dám có ý kiến đây."

Trương Lệ đều có cảm giác muốn tự tử.

Nếu như vừa rồi mình không mắt chó coi thường người khác, bọn họ sẽ tiêu phí ở trong cửa hàng của mình?

Mẹ nó, tâm tính mình muốn suy sụp mà!

"Thưa tiên sinh, bên trong cửa hàng của chúng tôi cũng có rất nhiều kiểu mẫu mới, ngài muốn quay lại chỗ chúng tôi xem một chút không."

"Được rồi, thương hiệu Vacheron Constantin các cô quá cao cấp, loại người nghèo nàn thấp kém như tôi chỉ có thể mua nổi Patek Philippe."

Nhân viên cửa hàng Patek Philippe đều đang cười trộm, những vị đại thiếu gia này thật là biết đánh mặt mà!

"Tiên sinh, tôi chỉ là một quản lý nho nhỏ, ngài chấp nhặt với tôi đây làm gì."

Trương Lệ lúng túng cười nói.

"Chủ yếu là thương hiệu của các cô quá cao quý, tôi thực sự không tiêu phí nổi."

Lâm Dật chỉ chỉ về phía cặp vợ chồng trung niên cách đó không xa.

"Cô đi tìm bọn họ thì hơn, xem xét cũng là kẻ có tiền, trong túi quần tôi chỉ có mấy tiền xu lẻ, sao có thể so với người ta?"

Nhìn thấy Trương Lệ và cặp vợ chồng trung niên bị dỗi, toàn bộ phòng live streams đều là một loạt tin nhắn chế giễu.

"Đáng đời, thế mà xem thường Lâm Đại Thần Hào, thật muốn chết!"

"Vacheron Constantin quá quý phái, người ta không thể mua nổi."

"Chẳng lẽ nào, ngay cả Patek Philippe cũng bị xem như nhãn hiệu nghèo nàn sao?"

Lâm Dật nhìn quanh bốn phía một chút, tìm được vị trí thang máy, sau đó hắn hướng về phía Hạ Tâm Vũ nói:

"Đi thôi, đi lên tầng trên nhìn xem."

"Vâng vâng vâng."

Nhìn thấy Lâm Dật dỗi Trương Lệ, Hạ Tâm Vũ không hiểu sao lại cảm thấy sảng khoái.

Có tiền thật là tốt. Nếu như là bản thân mình, sau khi bị Trương Lệ kích thích, khẳng định sẽ lựa chọn yên lặng rời đi.

Nhưng Lâm Dật thì không giống vậy, trở tay mua nhanh chiếc đồng hồ trị giá 17,5 triệu, đến đánh mặt Trương Lệ, mà còn nàng thì một câu cũng không dám nói.

Năng lực của việc có tiền cũng thật tuyệt vời!

Dưới ánh mắt cực kỳ hâm mộ của vô số người, hai người cùng nhau đi lên tầng sáu.

Nơi này là địa phương bán hàng xa xỉ, chỉ cần ngươi muốn thứ gì, thì ở nơi này không có chuyện không mua được.

"Em có biết nhiều về quần áo nam giới không?"

Lâm Dật hỏi.

Lúc trước, hắn mặc quần áo đều là loại mặt hàng An Đạp, Semir. Đối với những thương hiệu thời trang nam khác, Lâm Dật không hiểu quá nhiều, muốn nhận được sự tư vấn từ phía Hạ Tâm

Vũ.

"Nghe nói trang phục dành cho nam giới của hãng Versace và Armani rất tốt, có thể đi qua xem."

Hạ Tâm Vũ cũng chỉ là nghe nói, bình thường có thể chém gió khoác lác, chứ cụ thể hai nhãn hiệu này ra sao thì nàng cũng không hiểu rõ.

Nếu như không phải vì Lâm Dật, nàng còn chẳng có can đảm đến tầng này đi dạo.

"Đi thôi, hình như cửa hàng Versace ở ngay phía trước, trước tiên đi xem một chút."

"Ừm vâng."

Đi về phía trước mười mấy mét, hai người vừa mới tiến đến cửa hàng Versace, lập tức bị nữ nhân viên cửa hàng ngăn lại.

"Thưa ngài, xin dừng bước."

"Sao?"

Nữ nhân viên cửa hàng không nói chuyện, mà nàng chỉ chỉ vào một cái bảng hiệu nhỏ ở bên cạnh. Hai người nhìn sang, phát hiện trên đó viết: "Không cho phép Streamer đi vào."

Nhìn thấy loại bảng hiệu này, Hạ Tâm Vũ nhất thời cảm thấy xấu hổ, mặt đỏ rần rần.

"Ừm? Đây là cái quy định gì? Trung tâm mua sắm các người cũng quá kỳ quái đi."

Lâm Dật thắc mắc.

"Đây không phải quy định của trung tâm mua sắm, mà vì danh tiếng của streamer bị đánh giá không tốt lắm. Bọn họ không chỉ có khoa tay múa chân, sau đó còn không mua thứ gì, chúng tôi cũng là bất đắc dĩ."

Trên gương mặt của nữ nhân viên cửa hàng tràn đầy cảm giác ưu việt, còn kém nói thẳng Lâm Dật là quỷ nghèo lừa người.

Dịch: MBMH Translate

Chương 20: Hội viện kim cương.

"Anh Dật, không sao đâu anh đi vào đi, em đứng chờ bên ngoài là được rồi."

"Ở bên ngoài đợi cái gì?." Lâm Dật nói: "Khách hàng chính là Thượng Đế, làm gì có việc Thượng Đế phải chờ ở bên ngoài."

"Nhưng mà ..."

"Đi thôi, ở bên này không tiếp thì mình đi bên khác nhìn xem, không phải còn có Armani sao."

Hạ Tâm Vũ trong lòng âm thầm cảm ơn Lâm Dật, ở một mức độ nào đó, anh ấy đã cứu thể diện của cô.

Mặc dù cô là phụ nữ, nhưng cũng muốn giữ thể diện!

Đi không bao xa, hai người đã đến cửa hàng Armani, nhìn thấy quần áo dành cho nam bên trong cửa hàng khá tốt, hắn chuẩn bị mua vài món.

"Thưa tiên sinh và tiểu thư, thật ngại, trong cửa hàng có quy định, streamer đi vào."

Còn chưa đi vào trong cửa hàng, hai người đã bị ngăn lại.

"Streamer thì sao? Cần làm tới mức đó sao?" Lâm Dật có chút không rõ.

Người ta cũng không phạm pháp, vậy tại sao họ lại không thể vào bên trong.

"Chúng tôi nơi này là cửa hàng xa xỉ phẩm, thứ nhất là cấm quay phim chụp hình, kỳ thực, nếu như streamer đến cửa hàng chúng tôi quay chụp video, sẽ ảnh hưởng việc kinh doanh bình thường của cửa hàng."

Lâm Dật lắc đầu, bán cái hàng xa xỉ như thế nào vẫn có thể bán ra cảm giác ưu việt.

"Vậy tôi đưa điện thoại cho bên cửa hàng giữ, chắc là có thể chứ." Hạ Tâm Vũ không muốn để cho Lâm Dật mất mặt, chủ động đưa ra giải pháp.

"Có đưa hay không là quyền tự do của cô, nếu như các vị thật muốn đến tiêu tiền, chúng tôi tất nhiên hoan nghênh, nhưng nếu như chỉ là nhìn xem, tôi nghĩ chúng ta cũng không nên lãng phí thời gian của nhau."

"Đi thôi, đến những cửa hàng khác xem sao." Lâm Dật nói: "Tôi không tin, tất cả cửa hàng đều như thế này."

Nếu như bỏ mặc Hạ Tâm Vũ thì cũng không có ai ngăn cản hắn vô cửa hàng.

Nhưng cô một mực đi theo mình nãy giờ, hơn nữa còn đưa ra nhiều kiến nghị thích hợp, vì vậy không thể bỏ rơi cô ấy được.

Lâm Dật không cho rằng mình là một quý ông, nhưng tối thiểu phong độ cơ bản vẫn phải có.

"Đi cái cửa hàng khác cũng vậy, trừ khi là nhãn hiệu trong nước, còn các cửa hàng có tên tuổi lớn như chúng tôi đều như vậy, tất cả đều là không cho phép streamer đi vào, các vị đi rồi cũng sẽ bị đóng sầm cửa vào mặt thôi, vẫn là đến những nơi khác nhìn xem đi."

Nữ nhân viên cửa hàng LV kế bên cũng lên tiếng.

Nhìn thấy các nhân viên cửa hàng trên tầng, đều lại xem trò vui, Hạ Tâm Vũ lúng túng không thôi.

Các streamer không được chào đón như vậy sao?

Lão nương cũng không làm chuyện gì thương thiên hại lý mà!

"Nếu chỗ này không mua được đồ gì, thì chúng ta đi đến những chỗ khác mua cũng được." Lâm Dật nhàn nhạt nói, cũng không hề đem cục diện trước mắt để trong lòng.

"Ừm."

Hạ Tâm Vũ đáp lại, hai người đi về phía thang máy, đúng lúc này, cửa thang máy mở ra.

Một nam nhân trẻ tuổi mặc vest, từ bên trong đi ra, một đường chạy chậm đến bên cạnh Lâm Dật.

"Ai u, Lâm tiên sinh, tôi có thể tìm được ngài rồi."

"Tìm tôi?"

Lâm Dật có chút khó hiểu, "Chúng ta dường như không quen biết?"

"Lâm tiên sinh, trước tiên tôi xin tự giới thiệu, tôi là Lý Thư Thành quản lý của Quảng Trường Thời Đại."

"Anh tìm tôi có việc gì?"

"Là như vậy, vừa nãy ngài có mua chiếc đồng hồ trị giá 17.5 triệu nhân dân tệ tại cửa hàng Patek Philippe, liền tự động trở thành hội viên kim cương của Quảng Trường Thời Đại chúng tôi, tôi là tới đưa cho ngài thẻ hội viên."

Tiêu phí 17.5 triệu!

Lời nói của Lý Thư Thành, khiến các quản lý của cửa hàng kinh ngạc không ngậm miệng được.

Mọi người đều có cảm giác không tốt rồi.

Vừa rồi họ còn cự tuyệt một cường hào siêu cấp như vậy !

Ai cho mình dũng khí như vậy?

Nói xong, Lý Thư Thành đưa tới một tấm thẻ màu vàng, có vẻ như là vàng thật.

"Còn có quy định như thế sao." Lâm Dật cười nói, "Vậy thì tôi nhận."

"Đúng vậy, tại trung tâm mua sắm của chúng tôi, tính gộp tiêu phí 10 triệu trở lên, là có thể nhận được thẻ hội viên kim cương."

"Được, thẻ tôi nhận trước, tạm biệt."

"Lâm tiên sinh không đi mua sắm nữa à?" thấy Lâm Dật rời đi tay không, Lý Thư Thành hỏi.

"Bọn họ không cho tôi vào, chỉ có thể đi dạo qua thôi."

"Không cho ngài đi vào?"

Lý Thư Thành sửng sốt một chút, "Làm sao có thể như thế chứ, chúng tôi là trung tâm mua sắm cao cấp, sao có thể cản trở không cho khách hàng tới mua sắm chứ."

"Bạn của tôi là streamer, những người này liền cản không cho chúng tôi vào." Lâm Dật nói:

"Có thể là sợ chúng tôi mua không nổi những thứ kia."

"Không có không có, tiên sinh ngài đừng hiểu lầm."

Toàn bộ nhân viên nữ của các cửa hàng đều bước ra đứng trước mặt Lâm Dật và xin lỗi hết lần này đến lần khác.

"Chúng tôi không có cố ý xúc phạm ngài, hy vọng ngài đại nhân đại lượng không tính toán với chúng tôi."

Một số nhân viên khác suýt chút bị dọa tiểu ra quần.

Người ta có thể mua nổi một chiếc đồng hồ đeo tay trị giá 17.5 triệu, chẳng lẽ còn không thể trả nổi vài bộ quần áo ở đây.

Hơn nữa hội viên kim cương của Quảng Trường Thời Đại, có rất nhiều đặc quyền à nha.

Nếu như họ bị phàn nàn, thì không cần phải giải thích thêm gì hết, sẽ trực tiếp bị sa thải!

Lần này xem như là đụng đến tổ ong vò vẽ rồi.

Cùng lúc đó, nhân viên của cửa hàng Versace và Anima cũng đứng dậy, dồn dập xin lỗi Lâm Dật.

"Tiên sinh, thực sự xin lỗi, chúng tôi không cố ý, hy vọng ngài có thể cho chúng tôi một cơ hội."

Nhìn thấy các nhân viên của các cửa hàng thương hiệu lớn, toàn bộ đứng ra xin lỗi.

Kênh phát sóng trực tiếp của Hạ Tâm Vũ lập tức bạo loạn.

"Tôi khó chịu nhất chính là cái miệng kinh tởm của bọn họ, bán hàng xa xỉ, liền cảm giác mình hơn người một bậc, ở đâu cho bọn họ cảm giác ưu việt vậy!"

"Mau khiếu nại bọn họ đi, đem những người này toàn bộ sa thải!"

"Lại dám xem thường Lâm Đại Thần Hào, cũng không nhìn một chút chính mình là cái đức hạnh gì!"

"Dựa vào cái gì không cho streamer vào? Người ta đào mộ tổ nhà các người lên à!"

Lý Thư Thành cũng không biết kênh phát sóng trực tiếp, đang ồn ào như vậy.

Nhưng xem vẻ mặt của anh ta liền biết, anh ta cũng bị tức chết rồi.

"Các ngươi là làm sao vậy? Tôi nói với các cô nhiều lần rồi, không nên nhìn người khác rồi có thành kiến với họ, có phải là không muốn làm việc nữa, đúng không?!"

Vừa nãy, Lý Thư Thành lặng lẽ kiểm tra một chú lịch sử mua sắm của Lâm Dật.

Phát hiện không chỉ có mua một chiếc đồng hồ 17.5 triệu, mà còn mua 20 cái điện thoại và một chiếc macbook đời mới nhất.

Đúng là cường hào đi mua đồ không nhìn giá, nếu như không phải xảy ra chuyện này, tối thiểu còn có thể tiêu phí vài trăm ngàn nữa.

Lần này coi như xong, những người này không biết điều quấy nhiễu gia hỏa này mua sắm!

Các nữ nhân viên trong cửa hàng lần lượt gục đầu xuống, vẻ mặt vênh vang đắc ý lúc nãy đã mất sạch.

Vì bảo vệ công việc của mình, có một số người vẫn đang tiếp tục nói xin lỗi.

"Không cần xin lỗi, cứ làm việc đi."

Lâm Dật vẫy vẫy tay ra hiệu cho Hạ Tâm Vũ đi xuống lầu.

Lý Thư Thành lại dạy dỗ những người khác vài câu, liền vội vàng đi xuống lầu cùng Lâm Dật.

Trên tầng năm, cơ bản đều là hàng xa xỉ hạng hai, một nữa là nhãn hiệu trong nước và một nửa là nước ngoài, kiểu dáng cũng không tệ.

Sau khi mua một lượt năm bộ quần áo, Lý Thư Thành đã sắp xếp người giúp Lâm Dật cầm đi.

"Lâm tiên sinh, cách đó không xa có chiếc Palameila, là xe của ngài phải không?"

Xe này được bán với giá hơn 2 triệu nhân dân tệ, rất có thể là của Lâm Dật.

Với giá trị bản thân của anh ta, một chiếc xe Palameila như vậy, đã không phù hợp với khí chất của anh ta rồi.

Lâm Dật lắc đầu một cái, "Xe của tôi ở bên kia."

Lý Thư Thành quay đầu lại, nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh!

"Ực, Pagani Zonda! Này, chiếc xe này hình như có giá hơn 20 triệu."

Dịch: MBMH Translate

Chương 20. Hội Viện Kim Cương

"Anh Dật, không sao đâu anh đi vào đi, em đứng chờ bên ngoài là được rồi."

"Ở bên ngoài đợi cái gì?." Lâm Dật nói: "Khách hàng chính là Thượng Đế, làm gì có việc Thượng Đế phải chờ ở bên ngoài."

"Nhưng mà ..."

"Đi thôi, ở bên này không tiếp thì mình đi bên khác nhìn xem, không phải còn có Armani sao."

Hạ Tâm Vũ trong lòng âm thầm cảm ơn Lâm Dật, ở một mức độ nào đó, anh ấy đã cứu thể diện của cô.

Mặc dù cô là phụ nữ, nhưng cũng muốn giữ thể diện!

Đi không bao xa, hai người đã đến cửa hàng Armani, nhìn thấy quần áo dành cho nam bên trong cửa hàng khá tốt, anh chuẩn bị mua vài món.

"Thưa tiên sinh và tiểu thư, thật ngại, trong cửa hàng có quy định, streamer không được đi vào."

Còn chưa đi vào trong cửa hàng, hai người đã bị ngăn lại.

"Streamer thì sao? Cần làm tới mức đó sao?" Lâm Dật có chút không rõ.

Người ta cũng không phạm pháp, vậy tại sao họ lại không thể vào bên trong.

"Chúng tôi nơi này là cửa hàng xa xỉ phẩm, thứ nhất là cấm quay phim chụp hình, kỳ thực, nếu như streamer đến cửa hàng chúng tôi quay video, sẽ ảnh hưởng việc kinh doanh bình thường của cửa hàng."

Lâm Dật lắc đầu, bán cái hàng xa xỉ như thế nào vẫn có thể bán ra cảm giác ưu việt.

"Vậy tôi đưa điện thoại cho bên cửa hàng giữ, chắc là có thể chứ." Hạ Tâm Vũ không muốn để cho Lâm Dật mất mặt, chủ động đưa ra giải pháp.

"Có đưa hay không là quyền tự do của cô, nếu như các vị thật muốn đến tiêu tiền, chúng tôi tất nhiên hoan nghênh, nhưng nếu như chỉ là nhìn xem, tôi nghĩ chúng ta cũng không nên lãng phí thời gian của nhau."

"Đi thôi, đến những cửa hàng khác xem sao." Lâm Dật nói: "Tôi không tin, tất cả cửa hàng đều như thế này."

Nếu như bỏ mặc Hạ Tâm Vũ thì cũng không có ai ngăn cản mình vô cửa hàng.

Nhưng cô một mực đi theo mình nãy giờ, hơn nữa còn đưa ra nhiều kiến nghị thích hợp, vì vậy không thể bỏ rơi cô ấy được.

Lâm Dật không cho rằng mình là một quý ông, nhưng tối thiểu phong độ cơ bản vẫn phải có.

"Đi cái cửa hàng khác cũng vậy, trừ khi là nhãn hiệu trong nước, còn các cửa hàng có tên tuổi lớn như chúng tôi đều như vậy, tất cả đều là không cho phép streamer đi vào, các vị đi rồi cũng sẽ bị đóng sầm cửa vào mặt thôi, vẫn là đến những nơi khác nhìn xem đi."

Nữ nhân viên cửa hàng LV kế bên cũng lên tiếng.

Nhìn thấy các nhân viên cửa hàng trên tầng, đều lại xem trò vui, Hạ Tâm Vũ lúng túng không thôi.

Các streamer không được chào đón như vậy sao?

Lão nương cũng không làm chuyện gì thương thiên hại lý mà!

"Nếu chỗ này không mua được đồ gì, thì chúng ta đi đến những chỗ khác mua cũng được." Lâm Dật nhàn nhạt nói, cũng không hề đem cục diện trước mắt để trong lòng.

"Ừm."

Hạ Tâm Vũ đáp lại, hai người đi về phía thang máy, đúng lúc này, cửa thang máy mở ra.

Một nam nhân trẻ tuổi mặc vest, từ bên trong đi ra, một đường chạy chậm đến bên cạnh Lâm Dật.

"Ai u, Lâm tiên sinh, tôi có thể tìm được ngài rồi."

"Tìm tôi?"

Lâm Dật có chút khó hiểu, "Chúng ta dường như không quen biết?"

"Lâm tiên sinh, trước tiên tôi xin tự giới thiệu, tôi là Lý Thư Thành quản lý của Quảng Trường Thời Đại."

"Anh tìm tôi có việc gì?"

"Là như vậy, vừa nãy ngài có mua chiếc đồng hồ trị giá 17.5 triệu nhân dân tệ tại cửa hàng Patek Philippe, liền tự động trở thành hội viên kim cương của Quảng Trường Thời Đại chúng tôi, tôi là tới đưa cho ngài thẻ hội viên."

Tiêu phí 17.5 triệu!

Lời nói của Lý Thư Thành, khiến các quản lý của cửa hàng kinh ngạc không ngậm miệng được.

Mọi người đều có cảm giác không tốt rồi.

Vừa rồi họ còn cự tuyệt một cường hào siêu cấp như vậy !

Ai cho mình dũng khí như vậy?

Nói xong, Lý Thư Thành đưa tới một tấm thẻ màu vàng có chữ số màu bạc phía trên, có vẻ như là vàng thật.

"Còn có quy định như thế sao." Lâm Dật cười nói, "Vậy thì tôi nhận."

"Đúng vậy, tại trung tâm mua sắm của chúng tôi, tính gộp tiêu phí 10 triệu trở lên, là có thể nhận được thẻ hội viên kim cương."

"Được, thẻ tôi nhận trước, tạm biệt."

"Lâm tiên sinh không đi mua sắm nữa à?" Thấy Lâm Dật rời đi tay không, Lý Thư Thành hỏi.

"Bọn họ không cho tôi vào, chỉ có thể đi dạo qua thôi."

"Không cho ngài đi vào?"

Lý Thư Thành sửng sốt một chút, "Làm sao có thể như thế chứ, chúng tôi là trung tâm mua sắm cao cấp, sao có thể cản trở không cho khách hàng tới mua sắm chứ."

"Bạn của tôi là streamer, những người này liền cản không cho chúng tôi vào." Lâm Dật nói:

"Có thể là sợ chúng tôi mua không nổi những thứ kia."

"Không có không có, tiên sinh ngài đừng hiểu lầm."

Toàn bộ nhân viên nữ của các cửa hàng đều bước ra đứng trước mặt Lâm Dật và xin lỗi hết lần này đến lần khác.

"Chúng tôi không có cố ý xúc phạm ngài, hy vọng ngài đại nhân đại lượng không tính toán với chúng tôi."

Một số nhân viên khác suýt chút bị dọa tiểu ra quần.

Người ta có thể mua nổi một chiếc đồng hồ đeo tay trị giá 17.5 triệu, chẳng lẽ còn không thể trả nổi vài bộ quần áo ở đây.

Hơn nữa hội viên kim cương của Quảng Trường Thời Đại, có rất nhiều đặc quyền à nha.

Nếu như họ bị phàn nàn, thì không cần phải giải thích thêm gì hết, sẽ trực tiếp bị sa thải!

Lần này xem như là đụng đến tổ ong vò vẽ rồi.

Cùng lúc đó, nhân viên của cửa hàng Versace và Anima cũng đứng dậy, dồn dập xin lỗi Lâm Dật.

"Tiên sinh, thực sự xin lỗi, chúng tôi không cố ý, hy vọng ngài có thể cho chúng tôi một cơ hội."

Nhìn thấy các nhân viên của các cửa hàng thương hiệu lớn, toàn bộ đứng ra xin lỗi.

Kênh phát sóng trực tiếp của Hạ Tâm Vũ lập tức bạo loạn.

"Tôi khó chịu nhất chính là cái miệng kinh tởm của bọn họ, bán hàng xa xỉ, liền cảm giác mình hơn người một bậc, ở đâu cho bọn họ cảm giác ưu việt vậy!"

"Mau khiếu nại bọn họ đi, đem những người này toàn bộ sa thải!"

"Lại dám xem thường Lâm Đại Thần Hào, cũng không nhìn một chút chính mình là cái đức hạnh gì!"

"Dựa vào cái gì không cho streamer vào? Người ta đào mộ tổ nhà các người lên à!"

Lý Thư Thành cũng không biết kênh phát sóng trực tiếp, đang ồn ào như vậy.

Nhưng xem vẻ mặt của anh ta liền biết, anh ta cũng bị tức chết rồi.

"Các ngươi là làm sao vậy? Tôi nói với các cô nhiều lần rồi, không nên nhìn người khác rồi có thành kiến với họ, có phải là không muốn làm việc nữa, đúng không?!"

Vừa nãy, Lý Thư Thành lặng lẽ kiểm tra một chú lịch sử mua sắm của Lâm Dật.

Phát hiện không chỉ có mua một chiếc đồng hồ 17.5 triệu, mà còn mua 20 cái điện thoại và một chiếc macbook đời mới nhất.

Đúng là cường hào đi mua đồ không nhìn giá, nếu như không phải xảy ra chuyện này, tối thiểu còn có thể tiêu phí vài trăm ngàn nữa.

Lần này coi như xong, những người này không biết điều quấy nhiễu gia hỏa này mua sắm!

Các nữ nhân viên trong cửa hàng lần lượt gục đầu xuống, vẻ mặt vênh váo đắc ý lúc nãy đã mất sạch.

Vì bảo vệ công việc của mình, có một số người vẫn đang tiếp tục nói xin lỗi.

"Không cần xin lỗi, cứ làm việc đi."

Lâm Dật vẫy vẫy tay ra hiệu cho Hạ Tâm Vũ đi xuống lầu.

Lý Thư Thành lại dạy dỗ những người khác vài câu, liền vội vàng đi xuống lầu cùng Lâm Dật.

Trên tầng năm, cơ bản đều là hàng xa xỉ hạng hai, một nữa là nhãn hiệu trong nước và một nửa là nước ngoài, kiểu dáng cũng không tệ.

Sau khi mua một lượt năm bộ quần áo, Lý Thư Thành đã sắp xếp người giúp Lâm Dật cầm đi.

"Lâm tiên sinh, cách đó không xa có chiếc Palameila, là xe của ngài phải không?"

Xe này được bán với giá hơn 2 triệu nhân dân tệ, rất có thể là của Lâm Dật.

Với giá trị bản thân của anh ta, một chiếc xe Palameila như vậy, đã không phù hợp với khí chất của anh ta rồi.

Lâm Dật lắc đầu một cái, "Xe của tôi ở bên kia."

Lý Thư Thành quay đầu lại, nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh!

"Ực, Pagani Zonda! Này, chiếc xe này hình như có giá hơn 20 triệu."

Dịch: MBMH Translate

Chương 21. Hồng Trần Cuồn Cuộn Ba Chén Rượu, Đại Nghiệp Nghìn Thu Một Ấm Trà

Lâm Dật gật đầu, "Chỉ là phương tiện đi lại thay cho đi bộ thôi mà, đừng ngạc nhiên như thế."

"Thay, thay cho đi bộ..."

Lời nói của Lâm Dật khiến Lý Thư Thành cảm nhận sâu sắc ác ý từ những người giàu có.

Vậy mà có thể nói xe Pagani Zonda hơn 20 triệu chỉ là thay cho việc đi bộ!

Đại ca ngài ở đây cười xong chưa?

Lâm Dật vỗ vỗ vai Lý Thư Thành: "Tôi đi trước."

"Được được được, hy vọng chuyện ngày hôm nay, không gây rắc rối gì cho Lâm tiên sinh, thay mặt cho toàn bộ nhân viên của quảng trường Thời Đại, tôi mong ngài một lần nữa đến tham quan mua sắm."

Dưới ánh nhìn của vô số người, Lâm Dật và Hạ Tâm Vũ lên xe.

"Cô đi đâu? Hay là muốn về nhà."

"Đưa tôi về nhà là được rồi." Hạ Tâm Vũ hài lòng nói.

Hôm nay được ngồi trên siêu xe đi theo Lâm Dật đến quảng trường Thời Đại đi dạo một vòng, cô đã mãn nguyện lắm rồi.

"Được."

Lần này, Lâm Dật không yêu cầu Hạ Tâm Vũ đặt đơn hàng giúp mình nữa, dù sao cô ấy cũng đã đề xuất cho mình rất nhiều ý kiến hay, không thể tại thu tiền của người ta.

Chỉ là một đơn đặt hàng mà thôi, không có gì lớn.

Sau khi lái xe đến chung cư Thiên Di, Lâm Dật tiện tay cầm cái điện thoại lên, đưa cho Hạ Tâm Vũ.

"Cái này cho cô, cảm ơn cô đã giúp đỡ."

"Tặng cho tôi?"

Nhìn thấy Lâm Dật đưa điện thoại cho mình, Hạ Tâm Vũ giật mình.

Đây la điện thoại mới nhất của Apple giá hơn 10 ngàn đó!

"Chứ còn gì nữa?!"

"Không tốt cho lắm, có thể cho tôi ngồi trên siêu xe, tôi đã rất thỏa mãn rồi."

"Cầm đi, cũng không đáng bao nhiêu tiền."

"Cảm ơn anh Dật."

Sau khi xuống xe, Hạ Tâm Vũ nắm điện thoại di động trong tay nhìn Lâm Dật rời đi, chuyện xảy ra ngày hôm nay, đối với cô mà nói thực sự quá hoang đường.

Tùy tiện đặt chiếc xe Didi để cho tài xế đóng giả thành bạn trai của mình, vậy mà còn được trải nghiệm cuộc sống con nhà giàu có.

Thật là nhân sinh ở đâu cũng có bất ngờ!

Sau khi đưa Hạ Tâm Vũ về nhà, Lâm Dật cũng không nhận thêm đơn nào, dựa theo hướng dẫn trên bản đồ, lái xe đến Trường đua xe quốc tế Trung Hải.

Nhìn thấy trường đua có diện tích 5,3 km vuông, Lâm Dật cảm thất rất ảo mộng.

Về sau nơi này chính là địa bàn của mình.

Đã đến trước cửa cao ốc, Lâm Dật trực tiếp đi vào.

Cấu trúc tương tự như các công ty khác, trước cửa có một quầy bar lớn, bên trong có hai cô gái đang tán gẫu líu ríu nói không ngừng, tựa như đang nói chuyện bát quái.

"Cô biết không, nghe nói Tần Hán sắp tới đường đua của chúng ta." Một cô gái tóc ngắn lên tiếng.

"Tần Hán là ai?" Cô gái tóc dài hỏi, rõ ràng cho thấy cô ta không biết người này.

"Cô cũng quá lạc hậu đi, chẳng lẽ không xem Weibo ư? Ngay cả Thượng Hải Hoàng Tần Hán nổi tiếng ở Thượng Hải chắc cũng chỉ có mình cô là không biết."

"Tôi thật sự không biết người này." Cô gái tóc dài có chút ngốc manh nói.

"Nghe nói vị Tần công tử này là người giàu có hơn cả Tịch Vương, hơn nữa thân phận vô cùng bí ẩn, cho tới bây giờ cũng không ai biết gia tộc họ làm gì."Cô gái tóc ngắn vừa nói ánh mắt vừa nhìn xa xăm:

"Có người nói anh ta là phú nhị đại, cũng có người nói Tần gia là bí ẩn phú hào, dù sao mỗi người nói một kiểu, nói chung mình chỉ cần biết họ là người có tiền là được rồi."

"Người như vậy, hắn không phải là người chúng ta có thể trêu chọc được."

"Đó là điều đương nhiên, nếu như có một ít vận may, có thể cùng đối phương chụp hình, hôm nay liền kiếm được bộn tiền rồi."

"Về phần như thế nào ... Này, hình như có người tới."

Thấy có người đi vào, cả hai nhanh chóng ngừng nói chuyện và đứng dậy nói:

"Tiên sinh, chúng tôi hôm nay không mở cửa kinh doanh."

"Tôi đến đây là để gặp quản lý của các cô, anh ta tên là Chu Hải Đào, phải không?."

"Anh tìm quản lý của chúng tôi có chuyện gì? "

Lâm Dật suy nghĩ một chút, nếu như nói chính mình thu mua trường đua của bọn họ, đoán chừng hai người kia, lại đem mình coi như là một thằng thiểu năng.

Dù sao bộ quần áo trên người mình xác thực không quá giống người có tiền.

"Các người thông bào giúp tôi một chút đi, chỉ cần nói với anh ấy tôi tên là Lâm Dật là được rồi."

"Ồ, được, ngài chờ chút."

"Làm phiền cô."

Ngay khi cô gái tóc ngắn chuẩn bị rời đi, phát hiện cửa bị đẩy ra, bốn người từ bên ngoài bước vào.

Những người này đều rất trẻ trung, xấp xỉ hơn hai mươi tuổi, về cách ăn mặc thì hơn Lâm Dịch vài bậc.

Nhìn thấy người đàn ông dẫn đầu, Lâm Dật cảm thấy khá quen.

Thật giống như là người mà các cô trước đó đã đàm luận Tần Hán.

Mặc dù không được đánh giá cao như Vương tổng, nhưng có thể thường xuyên nhìn thấy ảnh của anh ấy trên weibo.

Nhìn thấy Lâm Dật, sắc mặt Tần Hán khá là khó coi, thậm chí còn có điểm nghiêm túc.

"Trước đó không phải đều thông báo cho các cô, hôm nay phải dọn dẹp sân bãi sao, như thế nào lại có người ngoài đi vào."

Nghe được Tần Hán chất vấn, cô gái tóc ngắn sửng sốt.

"Tần thiếu gia, thực sự xin lỗi, vị tiên sinh này là tìm quản lý Chu của chúng tôi."

"Nhanh lên một chút để Chu mập mạp xuống xử lý, chúng tôi hôm nay muốn luyện xe, không muốn có người ở đây quấy rầy, quay lén."

"Thật xin lỗi Tần thiếu, tôi liền đi sắp xếp."

Cô gái tóc ngắn từ quầy lễ tân đi ra, vội vàng lôi kéo Lâm Dật đi qua một bên.

"Đi mau, theo tôi lên lầu hai, chớ chọc Tần thiếu gia mất hứng."

Lâm Dật nở nụ cười, "Về phần chuyện này, cậu ta hình như không phải là lãnh đạo ở đây, đúng không?."

"Anh ấy tuy không phải là lãnh đạo của chúng tôi, nhưng Tần Hán nổi tiếng, ở Trung Hải không có mấy người dám khiêu khích, nếu không phải có anh ở đây, đoán chừng Tần thiếu gia cũng không có phát hỏa như thế."

Cô gái tóc ngắn thở dài ở trong lòng, nếu như không phải vì người này, có lẽ cô còn có thể có được một tấm ảnh chụp.

Những dự định trước đó tan theo mây khói hết rồi.

Hai người cùng nhau lên lầu hai, cô gái tóc ngắn gõ gõ cánh cửa.

Một giọng nói trầm ấm phát ra từ bên trong.

"Mời vào."

Lâm Dật mở cửa bước vào, bên trong có một bạn làm việc bằng gỗ đỏ, ngồi phía sau bàn là một người đàn ông trung niên có vóc người phát tướng, hơn 40 tuổi, đang xem bảng báo cáo trên tay.

"Quản lý Chu, có khách..."

Nhìn thấy người đi vào, Chu Hải Đào nhanh chóng đứng lên.

"Ơ kìa Lâm tổng, sao ngài lại tới đây? Sao ngài không gọi điện trước cho tôi, để tôi đi đón chứ."

"Lâm, Lâm tổng? "

Cô gái tóc ngắn kinh ngạc nhìn Lâm Dật, đây là ông chủ của công ty nào thế?

Rõ ràng là còn rất trẻ mà.

"Không cần hưng sư động chúng như vậy, tôi tự mình đến cũng được."

Chu Hải Đào mời Lâm Dật ngồi xuống ghế sofa ngồi sau đó ra lệnh cho cô gái tóc ngắn:

"Tiểu Triệu, nhanh đi rót cho Lâm tổng của chúng ta ly nước, còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì!"

"Chúng ta, Lâm tổng?"

"Trường đua xe đua quốc tế Trung Hải của chúng ta đã được Lâm tổng thu mua toàn bộ, mau gọi Lâm tổng đi."

"Bị thu mua rồi!"

Cô gái tóc ngắn tên tiểu Triệu ngây ra như phỗng.

Chính mình còn một mực khinh miệt người ta, vậy mà người ta lại là ông chủ của mình!

Anh ta cuối cùng là xuất thân như thế nào chứ?

"Vâng, đã biết, tôi hiện tại liền đi."

Thừa dịp thời gian cô gái tóc ngắn rót nước, Chu Hải Đào đem toàn bộ tài liệu đã sắp xếp trước đưa cho Lâm Dật.

"Lâm tổng, đây là doanh thu và công việc kinh doanh của công ty trong vòng nửa năm qua, mời ngài xem qua."

"Những tài liệu chuyên nghiệp này tôi không cần xem, tất cả dựa theo cách làm việc trước đây mà làm. Nếu có việc gì không thể giải quyết được, hãy báo cáo cho tôi là được."

"Đã biết, thưa Lâm tổng, nếu ngài có bất kỳ chỉ thị nào, cũng có thể truyền đạt bất cứ lúc nào, là cấp dưới chúng tôi sẽ dốc toàn lực phối hợp."

Lâm Dật đứng dậy, nói:

"Tôi đến nơi này, không phải ra oai phủ đầu với mọi người, từ nay về sau nơi này đã là sản nghiệp của tôi rồi, đưa tôi đi xem một chút."

Vạn trượng hồng trần tam bôi tửu

Thiên thu đại nghiệp nhất hồ trà *

*Dịch nghĩa:

Hồng trần cuồn cuộn ba chén rượu

Đại nghiệp nghìn thu một ấm trà

Những ưu tư trong chốn hồng trần sẽ rơi vào lãng quên trong vài ba chén rượu, tham vọng và cơ nghiệp vang danh trên thế gian đều tiêu tan trong tiệc trà chiều. Nhưng ấm trà này ta uống với ai đây? Chén rượu này để cho ai uống? Thấu hiểu được những điều này thì bạn có thể sống thanh thản cả đời.

Sở hữu Trường đua hàng đầu này xem như bước đi đầu tiên mình đã bước ra rồi!

Dịch: MBMH Translate

Chương 22. Lâm tổng là ông chủ ở đây.

"Được được được, Lâm tổng mời đi theo tôi."

Dưới sự dẫn dắt của Chu Hải Đào, cả hai đến đài quan sát của trường đua.

Đường băng uốn lượn quanh co, biểu lộ khí thế rộng lớn, khiến Lâm Dật có chút ngứa ngáy tay chân.

"Lâm tổng, ngài có thể mua lại nơi này, chắc hẳn cũng là người đam mê xe đua, ngài có muốn lái hai vòng không" Chu Hải Đào đề nghị.

"Cũng được."

Khi có được trường đua xe này, hắn đồng thời cũng đã có kỹ năng lái xe cấp đại sư rồi.

Hiện tại có cơ hội, đương nhiên phải trải nghiệm nó một chút chứ.

"Xe của tôi đang đậu tại cửa C gọi người giúp tôi lái qua đây."

Nhìn thấy chìa khóa xe trong tay Lâm Dật, Chu Hải Đào đổ mồ hôi lạnh.

Con nhà giàu người ta đều lái Lamborghini, 911 và các loại xe khác, ông chủ của mình đúng thật là cậy thế bắt nạt người, vậy mà lái một chiếc Pagani!

Chiếc xe rẻ nhất của nhãn hiệu này cũng gần 10 triệu.

Quả thực là thổ hào vô nhân tính!

"Được, tôi liền đi sắp xếp cho ngài!"

Sau khi nhận chìa khóa xe Pagani, Chu Hải Đào đã gọi cho một nhân viên.

"Đi lái xe của Lâm tổng tới đây, lái xe cẩn thận một chút, tránh va chạm."

"Quản lý yên tâm, Lamborghini, Ferrari,..., tôi thường xuyên lái, chắc chắn không có sai sót gì."

"Loại xe mấy triệu kia có là cái rắm gì, Lâm tổng đây là Pagani Zonda, gần 30 triệu, khác hẳn với các loại xe thể thao khác."

"Lại là Pagani!"

Biết được xe của Lâm Dật là Pagani Zonda, nhân viên công tác cảm giác chìa khóa xe trên tay nặng nề hơn không ít.

"Tôi biết rồi quản lý, tôi sẽ cẩn thận một chút."

"Ừm, đi đi."

Nói xong, Chu Hải Đào nhìn Lâm Dật, "Lâm tổng, chúng ta đi xuống xem một chút nếu có cái gì không hài lòng, chúng ta có thể chấn chỉnh trong thời gian sắp tới."

"Đi thôi, hiện tại cũng chẳng có việc gì làm."

Hai người theo bậc thang xuống, đi tới bên trong đường đua.

Vừa vặn ở nơi này, có thể nghe được từng trận sóng âm gào thét từ phía xa truyền tới.

Chỉ thấy hai chiếc Porsche, một chiếc Aston Martin DB9, và một chiếc Lamborghini Aventador, từ phía bên kia của khúc cua đang chạy qua.

Sau đó dừng lại trước mặt Lâm Dật và Chu Hải Đào.

Bốn chiếc xe này đều là xe hạng sang, nhưng so với Aston Martin và Lamborghini thì hai chiếc Porsche kia liền bị lu mờ.

Đặc biệt là chiếc Lamborghini Aventador, có giá trong nước cao nhất lên tới hơn 9 triệu, tuyệt đối có thể lọt vào danh sách xe sang hàng đầu.

Nhìn thấy mấy chiếc xe, Chu Hải Đào lập tức đứng thẳng người, vẻ mặt đặc biệt cung kính.

Cửa xe lần lượt mở ra, Tần Hán và bạn bè của hắn, từ trên xe bước xuống, sắc mặt không tốt lắm.

"Chu mập, ông làm gì thế, đem lời của tôi xem như là gió thoảng bên tai sao."

"Tần thiếu gia, ngài nói vậy là sao?"

"Ba ngày trước, tôi đã cho người thông báo, là tôi bao hết nơi này, ông lại còn dẫn người lạ đi vào, ông muốn như thế nào!" Tần Hán lập tức chất vấn:

"Lẽ nào ông không hiểu sáu chữ “những người không có liên quan” sao!"

"Tần thiếu gia, ngài có lẽ đã hiểu lầm, đứng ở bên cạnh tôi, là Lâm Dật, Lâm tiên sinh, bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, toàn bộ vật chất đất đai từ bên trong đến ngoài của trường đua quốc tế Trung Hải, là sản nghiệp của anh ấy."

Chu Hải Đào âm thầm lắc đầu, tuy rằng người tên Tần Hán này nổi tiếng.

Nhưng nếu thật sự phải tính toán kỹ càng thì bọn họ mới là “những người không có liên quan”!

"Ông nói hắn ta là ông chủ ở đây!"

Tần Hán và bạn của hắn, tất cả đều sững sờ.

Không ngờ anh chàng ăn mặc lôi thôi này, vậy mà lại thu mua toàn bộ trường đua quốc tế Trung Hải!

Muốn thu mua trường đua xe này, tối thiểu cũng cần phải có vài tỷ vốn!

Hắn tuổi còn trẻ, khẳng định là lựa gạt tiền trong nhà để mua.

Nhưng tùy tiện liền có thể sử dụng vài tỷ, thân phận của hắn, có lẽ cũng không đơn giản.

"Quản lý Chu, một hồi tôi muốn chạy vài vòng tại đây, đem người những người không liên quan ra ngoài đi, nếu những việc này có thiệt hại cho trường đua thì cứ đền bù như bình thường, mọi tổn thất tôi đề có thể gánh vác."

"Chuyện này..."

Chu Hải Đào có chút khó xử, đứng ở trước mặt hắn thế nhưng là Tần gia, Tần Hán thiếu gia.

Hắn là người thấp cổ bé họng, làm sao dám nói lời như vậy!

Tần Hán mỉm cười, từ trong túi áo lấy ra một bao thuốc lá chưa mở, đưa Lâm Dật một cái.

Hiển nhiên là loại thuốc lá đặc biệt.

"Người anh em, vừa nãy có đắc tội với chú, bỏ qua một lần đi."

Đưa tay không đánh người mặt tươi cười, Lâm Dật nhận lấy điếu thuốc, Tần Hán chủ động đốt cho hắn.

"Có muốn hay không chạy một vòng?"

Lâm Dật lắc đầu một cái:"Thôi quên đi."

"Không có chuyện gì, tôi chấp anh 10 giây, dù sao cũng chỉ là giải trí, không đánh không quen, coi như là kết giao bạn bè."

"Ý của tôi là, anh không phải là đối thủ của tôi, cho nên vẫn là quên đi."

"Anh đùa tôi à." Tần Hán cầm điếu thuốc, chỉ vào chiếc Lamborghini Aventador của mình, nói:

"Khi tôi mua chiếc xe này, đã bỏ ra hơn 9 triệu, sau khi trang bị lại tôi đã tiêu hơn 3 triệu, anh cảm thấy tôi không phải là đối thủ của anh sao?"

"Tính năng chỉ là một mặt thôi, chủ yếu vẫn phải xem người điều khiển xe."

"Anh nếu như nói như vậy, tôi liền không phục." Tần Hán nói:

"Tôi từ 18 tuổi đã bắt đầu lăn lộn trong vòng luẩn quẩn này, các giải thưởng lớn nhỏ có cũng không ít, cùng tay đua xe chuyên nghiệp, khẳng định không có khoảng cách, nhưng trong giải đấu nghiệp dư này, tôi còn thực sự chưa phục ai bao giờ."

"Vậy thì chạy hai vòng, dù sao tôi cũng ngứa tay, muốn thử cảm giác ở đây như thế nào."

"Xe của anh đâu?" Tần Hán nhìn quanh bốn phía, "Nếu anh cảm thấy xe của tôi quá tốt, chiếm tiện nghi của anh, tôi có thể đổi sang chiếc khác."

"Không cần, một chiếc Lamborghini thôi mà."

Tần Hán và bạn bè của hắn mặt đầy hắc tuyến, này là ra vẻ, bọn họ chỉ là Lamborghini mà thôi?

Ong ong ong ——

Tiếng nổ vang rền vào lúc này truyền đến.

Mọi người nhao nhao tìm xem âm thành phát ra từ đâu, Tần Hán nhìn thấy một quái vật khổng lồ màu bạc, từ lối vào đi vào.

"Móa, đó là cái gì? Pagani Zonda!"

"Tôi chỉ từng thấy xe này ở Yến Kinh, Trung Hải vẫn còn có một chiếc sao!"

Tần Hán bất ngờ nhìn Lâm Dật, "Xe này là của anh!"

"Ừm, không đắt lắm, nhưng hẳn là so với xe của anh thì có tốt hơn một chút."

Tần Hán:...

Cái này nào chỉ là tốt hơn một chút, cho dù hắn có cộng thêm chi phí trang bị vào cũng không bằng một nửa giá trị xe của người ta!

Thật là biết giả bộ áp bức người khác!

Pagani dừng lại trước mặt mọi người, Lâm Dật nói:

"Tôi lái xe này, không biết có bị xem là bắt nạt người khác không."

"Thế thì không đến nỗi." Tần Hán nói.

"Xe này của anh quả thực không rẻ, nhưng xem vẻ ngoài, hẳn là không sửa đổi gì, mà Lamborghini Aventador của tôi, đã là bỏ ra hơn 3 triệu để trang bị lại, bàn về tính năng tuyệt đối không thua anh, thậm chí còn có một chút dẫn trước, là tôi chiếm tiện nghi."

"Vậy thì thử xem."

Tần Hán hướng về phía bạn bè của hắn phất tay một cái, "Di chuyển xe ra ngoài sân nhường đường đua lại cho chúng tôi, tôi cùng người anh em này chạy hai vòng."

"Không thành vấn đề."

Ba chiếc xe còn lại đều đậu ở khu vực công cộng, Lâm Dật - Zonda và Tần Hán - Aventador cũng đều đứng trên đường đua.

Chủ xe của chiếc 911 nói: "Các cậu nói xem, hai người bọn họ người nào có phần thắng cao hơn?"

"Đây còn phải nói sao, chiếc Zonda có đắt tới đâu, cũng là xe nguyên bản. Aventador của lão Tần, nhưng là bỏ ra hơn 3 triệu phí trang bị, cho dù là cái đinh ốc, nó cũng là hàng cao cấp, có thể tính năng sẽ mạnh hơn so với Zonda, lại thêm bản thân hắn kỹ thuật lái xe cũng tốt, cuộc tranh tài này, nhất định là thế cục nghiền ép, không có gì bất ngờ." chủ xe Aston Martin nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 23. Dùng Xe Thể Thao Lái Didi, Người Nào Thấy Cũng Đều Ngớ Ngẩn

Rùm rùm rùm…

Tiếng nổ vang rền lại cất lên. Chu Hải Đào đứng ở giữa, lớn tiếng đếm:

"Ba!"

"Hai!"

"Một!"

"Bắt đầu!"

Hiệu lệnh vừa ra, hai chiếc siêu xe như mãnh thú gào thét nhảy chồm lên.

Vừa chạy được mấy chục mét, Lâm Dật đã dẫn trước Tần Hán cả một thân xe.

"Sao có thể có chuyện đó!"

Chủ xe 911 kinh hãi thốt lên:

"Chiếc xe này của Tần thiếu mạnh nhất chính là ở gia tốc ban đầu, sao có thể thua được?"

Cục diện như thế khiến mấy người bạn của Tần Hán đều nhìn mà há hốc mồm.

Không ai ngờ được vừa bắt đầu đã là cục diện như thế.

"Đừng hoảng hốt vội. Kỹ thuật bẻ cua của lão Tần có thể xếp hạng đầu. Đoạn sau đều là các khúc cua liên tục, ở đó mới là chỗ cậu ta bày ra kỹ thuật chân chính!" Chủ xe Aston Martin lên tiếng trấn an mọi người.

Mấy phút sau, chặng đua đã quá nửa, mấy người bạn của Tần hán đều chăm chú theo dõi. Phía sau là mấy khúc cua liên tục.

Thời điểm thử thách kỹ thuật tới rồi.

"Con mẹ nó, tình huống sao thế này? Tần thiếu cũng đã giảm tốc độ, chuẩn bị vào cua, vậy mà chiếc xe Zonda kia làm sao lại không chút phản ứng nào? Lẽ nào hắn muốn dùng tốc độ này xông tới?" Chủ xe 911 hoảng hốt nói.

"Chém gió à! Cho dù là tay đua xe chuyên nghiệp tới đây cũng không dám dùng tốc độ như thế vào cua, chỉ hơi bất cẩn một chút thôi cũng xe hỏng người vong đấy."

"Tên nhóc kia tuyệt đối điên rồi!"

Vài giây sau, mấy người bạn của Tần Hán lại trợn mắt.

Họ hoàn toàn không thể tin nổi cảnh tượng trước mắt.

"Thậm chí vượt liền hai khúc cua? Nếu tôi đoán không sai, tốc độ lúc vào cua của hắn đã trên 130 km/h."

"Tên kia tuyệt đối là kẻ điên!"

"Tính năng xe của hắn cũng không bằng Aventador của lão Tần, vậy mà vẫn có thể vào cua bằng tốc độ như thế, đẹp như vẽ!"

Liên tục mấy khúc cua qua đi, Lâm Dật dừng xe trước mặt mọi người.

Ít nhất phải dẫn trước Tần Hán mười giây có thừa.

Khi Tần Hán xuống xe, ánh mắt nhìn Lâm Dật đã trở thành tán thưởng.

"Thua tâm phục khẩu phục." Tần Hán nói.

"Nhưng tôi muốn biết, cậu làm sao có thể xuất phát còn nhanh hơn cả tôi?"

"Bởi vì phương thức xuất phát của anh không đúng, tất nhiên không bằng tôi."

"Không bằng cậu?"

"Trước khi xuất phát lập tức dẫm ly hợp, gài số, sau đó đạp ga tăng vòng tua lên 4000, khống chế tốc độ nhấc chân ly hợp, phối hợp với chân ga, lại dùng động cơ dầu tăng tốc, ép hết toàn bộ công suất động cơ ra rồi lại đổi số. Như vậy mới là phương phức xuất phát tốt nhất.”

Mấy người Tần Hán nghe mà sững sờ.

Họ chơi xe bao năm, lần đầu tiên nghe thấy phương thức xuất phát như vậy.

Hoàn toàn không hợp lẽ thường!

"Vậy tốc độ vào cua siêu cao kia là sao, cậu làm thế nào được?"

Lâm Dật nhún vai một cái, nhẹ nhàng nói:

"Quen tay hay việc, thứ này thuộc về vấn đề kỹ thuật."

"Nếu không phải lần đầu tiên đua trên con đường này, có lẽ tôi còn có thể lái nhanh hơn."

"Trâu bò!" Tần Hán giơ ngón tay cái lên nói: "Ngày hôm nay tôi đã nhìn thấy cao thủ."

Nói xong, Tần Hán lấy điện thoại ra:

"Người anh em, thêm số Wechat chứ? Sau này thường xuyên liên hệ."

"Được thôi."

Lâm Dật lấy điện thoại di động ra, thêm số Wechat của Tần Hán.

"Buổi tối anh tìm một chỗ, chúng ta đi chơi một chút, uống mấy chén, coi như kết bạn."

Lâm Dật chưa trả lời, điện thoại của hắn đã vang lên, là Kỷ Khuynh Nhan gọi tới.

"Đến công ty đón tôi đi. Tôi muốn gọi xe, cậu đến thì thông báo cho tôi một tiếng."

"Không thành vấn đề."

Kỷ Khuynh Nhan cũng biết Lâm Dật đang trải nghiệm cuộc sống, không thể kêu hắn chở mình miễn phí. Cô chuẩn bị gọi hắn tới, sau đó đặt đơn hàng.

"Hôm nay sợ là không được, tôi phải đi kiếm sống rồi." Tắt cuộc gọi, Lâm Dật nói: "Hôm khác lại hẹn đi."

"Kiếm sống?"

"Có người gọi xe, tôi đi làm việc.”

"À hả? Gọi xe? Làm việc á?"

"Ừ, tôi là lái xe Didi, có người muốn đặt đơn hàng, tôi cũng không thể từ chối được."

Đám Tần Hán mặt đen xì:

"Đừng nói với anh là cậu muốn dùng Pagani đi lái Didi nhé?"

"Làm sao? Có cái gì không thể sao?"

"Tiên sư nó!" Tần Hán chửi thề: "Cậu lại đùa anh à. Cậu lái Didi một chuyến được bao nhiêu, ngay cả tiền xăng dầu cũng không kiếm lại nổi."

"Vẫn lời được một chút, nếu không làm sao nuôi sống bản thân được."

Tần Hán: ...

Một hơi mua lại cả trường đua xe này lại còn nói sống dựa vào chạy Didi, anh mày tin mới là có quỷ!

"Tôi đi trước, mọi người tiếp tục chơi đi."

Lâm Dật phất tay, lên xe, lái về phía tập đoàn Triều Dương.

Chu Hải Đào không biết hình dung tâm trạng lúc này của mình như thế nào.

Vốn tưởng rằng thiếu gia nhà giàu như Tần Hán sẽ rất chịu chơi.

Thật không ngờ ông chủ mình càng biết chơi hơn.

Dùng xe thể thao chạy Didi, người nào thấy người nấy phát ngu.

Gần ba mươi phút sau, Lâm Dật đã lái xe đến bãi đậu xe tập đoàn Triều Dương, gửi tin Wechat cho Kỷ Khuynh Nhan.

Sau đó hắn ngồi trong xe chờ cô ấy đi ra.

Lâm Dật nhìn bốn phía, thấy được chiếc FAW nát của mình trước kia vẫn đang lẻ loi đậu một chỗ.

Xem ra phải dành thời gian lái nó về Cửu Châu Các đi, đây là chiếc xe đầu tiên trong cuộc đời của mình. Tuy bây giờ nó đã lui về vị trí hạng hai, nhưng cũng nên xử lý thích đáng.

Không bao lâu sau, Kỷ Khuynh Nhan xách túi đi từ thang máy ra.

"Anh rất nhanh, tôi còn tưởng phải một lúc nữa anh mới tới."

"Đừng nói tốc độ nhanh, quá xui xẻo."

Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt một chút, sau đó cười:

"Tôi lại không có ý khác, anh cả nghĩ quá rồi."

"Tôi đặt xe đây, anh nhanh xem điện thoại đi, tránh để người khác cướp đơn."

"Yên tâm, tôi đang nhìn chằm chằm đây."

Giật đơn thành công, Lâm Dật chở Kỷ Khuynh Nhan về biệt thự Vân Thủy.

"Đúng rồi, tối nay tôi có một buổi tiệc họp mặt bạn học. Đến lúc đó, anh tới đón tôi."

"Khách khí như thế làm gì, tôi chính là người làm việc chân tay, có khách tới cửa, nào có đạo lý không làm."

"Có quỷ mới tin anh làm việc chân tay." Kỷ Khuynh Nhan trợn mắt với Lâm Dật. "Ít nhất tôi còn chưa được lái Pagani."

Lâm Dật cười:

"Không phải cô muốn tham gia buổi tiệc bạn học sao, về nhà làm gì? Phiền phức biết bao nhiêu."

"Quần áo mặc cả ngày, phải về đổi lại, thuận tiện sửa soạn một chút."

"Vừa vặn, còn tám lần động tác Squats chưa làm xong đó." Lâm Dật nói.

"Xì, đám đàn ông thối các anh, trong đầu toàn nghĩ những thứ này."

"Vốn tôi muốn quên đi, là do cô nói nói lời phải giữ lời nên tôi mới nhắc nhở cô một chút. Vậy cũng có thể oán trách tôi sao?"

"Đương nhiên, thậm chí ngay cả loại động tác này cũng có thể nghĩ ra được, đều là đồ móng heo."

Lâm Dật không nói gì, Kỷ Khuynh Nhan đúng thật là ngây thơ.

Chỉ một cái động tác squat đã nói người ta không đơn thuần?

Lâm Dật nhanh chóng lái xe tới biệt thự Vân Thủy.

Hai người đi vào nhà. Kỷ Khuynh Nhan thả túi xách xuống, sau đó nói:

"Trong tủ lạnh có đồ uống và cà phê, anh muốn uống tự mình pha đi."

"Vậy tôi không khách khí với cô."

Kỷ Khuynh Nhan lên tầng. Lâm Dật tới tủ lạnh, cầm một bình cà phê lạnh, bất ngờ phát hiện trong tủ lạnh có mười mấy đôi tất chân.

Chớp mắt một cái, hắn đã cảm thấy cà phê lạnh trên tay không còn ngon nữa.

Dịch: MBMH Translate

Chương 24. Kéo Rèm Cửa Sổ Lại

"Làm sao anh lại cất cà phê vào lại thế?" Đứng trên tầng nãy giờ, Kỷ Khuynh Nhan đa quan sát thấy tất cả vì thế cô lên tiếng hỏi.

"Nhìn thấy tất chân của cô đặt cùng chỗ với cà phê, tôi lập tức không còn muốn uống nữa."

"Anh chưa từng đi tới nhà người phụ nữ nào khác hả?" Kỷ Khuynh Nhan xì một tiếng nói.

"Làm sao cô biết?"

"Tất chân phụ nữ đều đặt trong tủ lạnh, như vậy mới dễ đeo." Kỷ Khuynh Nhan phổ cập kiến thức ngay.

"Lại nói, những đôi tất chân kia tôi đều chưa sử dụng, mới tinh, anh sợ cái gì? Trí tưởng tượng cũng phong phú thật."

"Thôi, tôi uống nước sôi để nguội vậy."

Thấy Lâm Dật thật sự không uống cà phê trong tủ lạnh, Kỷ Khuynh Nhan không nhịn được cười.

Thật đáng yêu nha.

"Được rồi, muốn uống gì thì tự mình làm đi. Lát nữa tôi phải tắm, có lẽ sẽ mất chút thời gian. Máy vi tính của tôi ở trên bàn ăn, anh cứ dùng thoải mái."

"OK."

Rất nhanh, trên tầng vang lên tiếng nước chảy ào ào.

Lâm Dật nhàn rỗi, đi ra ngoài biệt thự tham quan một vòng. Không khí trong lành, cảnh sắc hợp lòng người.

Hôm qua lúc tới đây, Lâm Dật còn ước ao có được ăn biệt thự giống biệt thự của Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng bây giờ hắn không còn cảm giác này nữa.

Cả khu biệt thự Cửu Châu Các đều của mình, không còn gì phải ước ao.

Lâm Dật nhàn rỗi, cầm lấy máy tính xách tay của Kỷ Khuynh Nhan xem phim giết thời gian.

Gần hai mươi phút sau, tiếng nước chảy dừng lại, có tiếng mở cửa.

"Trong máy vi tính có một email gửi cho cô nè." Lâm Dật nói.

Giọng Kỷ Khuynh Nhan từ trên tầng truyền xuống:

"Chắc là email công việc, không cần để ý đâu. Anh tiếp tục chơi là được."

"Dường như không giống email công việc của công ty cô."

"Không phải email từ công ty?"

"Trong như thông báo giao hàng gì đó, là giao hàng nội y ren màu đen cỡ 36D của cô."

Mười mấy giây sau đó là khoảng thời gian trầm mặc không một tiếng động.

"Không, không cần phải để ý đến."

Kỷ Khuynh Nhan cảm giác mình sắp nổi điên.

Giao hàng thì giao hàng, còn phải gửi email nhắc nhở làm gì!

Hơn nữa, sớm không gửi, muộn không gửi, lại cứ đúng vào lúc này mà gửi!

Muốn đùa chết mình sao!

Trên thực tế, mỗi lần Kỷ Khuynh Nhan mua đồ đều sẽ có email như vậy, chỉ là cô không coi là đó chuyện to tát.

"Kỷ tổng, trong máy tính của cô lại thông báo có một email mới..."

Chưa chờ Lâm Dật nói hết lời đã có tiếng bước chân "Lạch bạch" từ tầng trên truyền xuống.

Kỷ Khuynh Nhan trùm áo tắm, lao nhanh tới trước mặt Lâm Dật, cướp lại máy tính xách tay, nheo mắt liếc nhìn mới phát hiện.

Đây là một mail rác.

"Chỉ là email rác, cậu gọi tôi làm gì?"

"Chuyện này không thể trách tôi mà." Lâm Dật vô tội nói: "Tôi đang muốn nói là có mail rác, cô đã chạy xuống."

Lâm Dật đánh giá Kỷ Khuynh Nhan từ trên xuống dưới:

"Không phải là cô mua thứ gì không muốn người khác biết, sợ tôi thấy được chứ?"

"Nói linh tinh cái gì đó, tôi phải người như anh tưởng vậy."

"Vậy cô sốt sắng như vậy làm gì?" Lâm Dật cười: "Không phải là mua một anh bạn trai chạy bằng điện về chứ?"

"Bạn trai chạy bằng điện? Đó là thứ gì? Bạn trai còn có thể sạc điện?"

Ặc…

"Chúng ta đổi đề tài đi, không nói chuyện bạn trai nữa."

"Anh còn không nói rõ ràng mọi chuyện, đổi đề tài làm gì?"

"Thực ra tôi cũng không muốn đổi đề tài, nhưng cô xem kìa thật ra tôi cũng không ngại ngắm những cái này." Lâm Dật nhún vai một cái.

Kỷ Khuynh Nhan thấy có gì đó không đúng bỗng nhiên cúi đầu, phát hiện dây lưng buộc áo tắm có hơi lỏng ra, quả thật có chút lộ liễu.

"Đừng có nhìn vào đó."

"Là tự nó lộ ra, tôi có thể làm được gì chứ?"

Kỷ Khuynh Nhan cũng biết mình đuối lý, ôm máy vi tính xách tay chạy lên tầng.

Khi cô xuống đến nơi, mọi thứ đã sửa soạn xong.

Một chiếc váy quấn màu be.

Vóc dáng trước vểnh sau cong hiển lộ hết ra.

Búi tóc cuốn gọn, trước ngực còn cài một chiếc trâm cài kim cương, nhìn đã biết có giá trị không nhỏ.

"Tôi mặc đồ này thế nào? Anh cho chút ý kiến đi."

"Sao tôi có cảm giác không giống như cô tham gia buổi tiệc bạn học, càng giống như đi thi tuyển người đẹp."

"Tôi cần chính là hiệu quả này đấy. Các bạn học nữ của tôi đều đi, không thể để người ta hạ thấp được."

Lâm Dật suy nghĩ một chút, Kỷ Khuynh Nhan nói cũng có đạo lý.

Hiện giờ con người ta sống rất thực tế, trông mặt mà bắt hình dong. Trang phục của cô như thế này cũng có thể thông cảm được.

"Tôi thấy rất tốt. Nếu cô đã chuẩn bị kỹ càng rồi thì chúng ta lên đường thôi."

"Nếu tôi nhớ không lầm, dường như cô còn nợ tôi tám cái động tác squat."

"Yên tâm, tôi chưa quên." Khuôn mặt Kỷ Khuynh Nhan hơi hồng hồng, nói.

"Không phải tám cái động tác squat thôi sao, bây giờ tôi lập tức trả, đỡ để sau này anh mãi lôi ra nói."

"Cô đã nói vậy rồi, vậy tôi cũng không khách khí."

Lâm Dật như đại gia bắt chéo chân tựa lưng trên ghế salon:

"Mời cô bắt đầu biểu diễn."

Kỷ Khuynh Nhan kéo ghế qua, vừa chuẩn bị thực hiện bỗng nhiên dừng động tác.

"Anh đi kéo rèm cửa sổ lại đi, nhìn xem bên ngoài có người hay không."

Lâm Dật không nói gì:

"Cô chỉ làm cái động tác đứng lên ngồi xuống thôi mà, sao cứ như vụng trộm thế?"

"Anh quên lần trước bị cha tôi bắt gặp hay sao? Sau đó mẹ tôi còn gọi cho tôi vài cuộc điện thoại, thể diện của tôi sắp mất hết rồi kìa." Kỷ Khuynh Nhan tức giận nói.

"Chẳng may bị người có tâm nhìn thấy, tôi không cần làm người nữa."

"Được rồi, cô đã nói vậy, tôi khổ cực một phen, kéo rèm cửa lại."

"Anh chiếm lợi còn ra vẻ. Anh mới là người hưởng thụ đấy."

"Cũng đừng vội nói vậy. Là giám đốc một công ty, tuân thủ lời hứa là phẩm cách căn bản."

"Hưm, chỉ biết kiếm cớ."

Lâm Dật kéo hết rèm cửa sổ của căn phòng lại, cả căn biệt thự rõ ràng tối đi mấy phần.

Kỷ Khuynh Nhan vịn ghế, mặt hồng hồng, vặn vẹo vòng mông đẫy đà bắt đầu thực hiện tư thế đứng lên ngồi xuống (Squat).

So với lần đầu tiên, động tác của Kỷ Khuynh Nhan có tiến bộ cực lớn, lại thêm cô ấy có vóc dáng lung linh gợi hứng thú.

Động tác như thế do Kỷ Khuynh Nhan làm quả thực còn có sức hấp dẫn hơn những nữ minh tinh kia nhiều.

"Tôi đã làm tròn lời hứa, giữa chúng ta đã thanh toán xong."

"OK."

"Chờ tôi một lát, chúng ta xuất phát."

Kỷ Khuynh Nhan đến tủ lạnh, lấy ra một đôi tất chân màu đen đeo vào đôi chân thon dài, điều này càng tôn thêm vóc dáng của cô.

Sau khi đeo xong, Kỷ Khuynh Nhan soi gương trang điểm lại một lượt, rất hài lòng với trang phục của mình.

"Đi thôi, sảnh chính Hải Lục Hối."

Hải Lục Hối của Trung Hải là một nhà hàng năm sao cao cấp, món ăn phục vụ chủ yếu là hải sản, năm ngoái vừa giành được ba sao Michelin.

Mùi vị và giá cả tuyệt đối là số một.

Trước khi ra ngoài, Lâm Dật chỉ chỉ rèm cửa sổ:

"Không kéo ra sao?"

"Không cần, chờ tôi về thì trời cũng đã tối rồi, tôi cũng đỡ mất công đi kéo lại."

Lâm Dật gật gù, dẫn đường đi ra ngoài trước.

Nhưng vừa ra khỏi nhà, hắn đã dừng bước chân.

"Làm sao không đi nữa?" Kỷ Khuynh Nhan ở phía sau hỏi.

"Gặp phải người quen."

"Anh còn có người quen ở đây sao?"

"Hôm qua tôi mới quen ông ấy, nhưng có lẽ ông ấy và cô càng quen biết nhau hơn."

Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu, thình lình phát hiện cha mẹ mình đang đứng trong sân.

Dịch: MBMH Translate

Chương 25. Đều Là Người Trưởng Thành, Chúng Ta Đều Hiểu

"Hai đứa xong việc rồi à?"

Thấy Lâm Dật, Kỷ An Thái cười không ngậm mồm vào được.

"Bà xem xem, tôi nói không sai chứ? Thằng bé này có phải là nhân tài không?"

"Đúng thật đấy, vóc dáng còn cao hơn Khuynh Nhan nửa cái đầu, đứng một chỗ trông rất xứng đôi." Mẹ của Kỷ Khuynh Nhan, Tống Minh Tuệ, cười tủm tỉm nhận xét.

Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt:

"Hai, hai người đến từ lúc nào?"

"Chúng ta đến đã được mười mấy phút." Kỷ An Thái nói: "Thấy trong nhà kéo kín rèm cửa, hai chúng ta sợ làm lỡ chuyện của con nên chờ ở bên ngoài không vào."

Giờ phút này Kỷ Khuynh Nhan hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, đúng là sợ cái gì, cái đó liền đến.

"Cha, mẹ, hai người nghe con giải thích. Vừa nãy con thay quần áo nên mới kéo rèm cửa vào, không như hai người nghĩ đâu."

"Không cần giải thích, chúng ta cũng là người từng trải, hơn nữa con cũng là cô gái lớn rồi, làm chuyện như vậy rất là bình thường. Chúng ta hiểu mà." Tống Minh Tuệ khuyên nhủ con gái.

Từ trong ánh mắt hiền lành của bà, Lâm Dật có thể nhìn ra được, dường như bà đang nói: Con gái cuối cùng cũng lớn rồi.

"Mẹ, cha mẹ nghĩ cái gì thế? Thật sự không như hai người nghĩ. Con chỉ thay quần áo thôi."

"Được được được, mẹ không nói nữa, coi như các con thay quần áo."

Kỷ Khuynh Nhan bất đắc dĩ. Việc ngày hôm nay, mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

"Được rồi, bày ra vẻ mặt đó làm gì. Mẹ biết con da mặt mỏng, không nói chuyện này nữa." Tống Minh Tuệ nói.

"Đã lớn như vậy rồi, chú ý an toàn là được. Cha mẹ không nhúng tay vào nữa."

Kỷ An Thái xen lời:

"Vợ à, hai đứa nó dường như muốn ra ngoài. Chúng ta đừng đứng ở đây nữa, có chuyện gì để sau hãy nói cũng được."

Tống Minh Tuệ gật gù, hiền lành nhìn Lâm Dật:

"Tiểu Lâm à, cháu với Khuynh Nhan nhà bác đều đã ở cùng một chỗ. Hai bác sẽ không coi cháu như người ngoài. Ngày kia là sinh nhật của ông nội nó, cháu nhất định phải tới nhé."

"Được, được ạ..."

Trước mặt người lớn, Lâm Dật không tiện từ chối, đành gật đầu đồng ý.

Còn có đi hay không là chuyện của ngày kia.

"Được rồi, vậy chúng ta không quấy rầy các con nữa, ra ngoài chơi đi vui vẻ nhé."

Căn dặn một phen, Kỷ An Thái và Tống Minh Tuệ ngồi lên chiếc Audi A6 ở bên ngoài, nghênh ngang rời đi.

Kỷ Khuynh Nhan không nói gì, hiện tại cô có ý muốn tự tử luôn rồi.

Hai người tới đây một chuyến chỉ để sỉ nhục con gái thôi sao?

"Kỷ tổng, cô có còn muốn đi hay không?"

"Đi, đương nhiên phải đi!" Kỷ Khuynh Nhan không muốn ở lại chỗ này dù chỉ một phút một giây nào.

"Vậy phiền cô đặt xe."

Kỷ Khuynh Nhan: ???

Lúc này rồi còn muốn đặt xe, anh không thể an ủi tôi một chút giống như một tên dân chơi chính hiệu được hay sao?

Giận thì giận, nhưng cuối cùng Kỷ Khuynh Nhan vẫn phải lấy điện thoại ra đặt xe.

Có một số việc là vấn đề nguyên tắc. Lâm Dật không muốn bỏ qua việc nhận đơn kiếm tiền, mà mình cũng không thể ép buộc người ta.

Nhận đơn thành công, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan tới Hải Lục Hối.

"Buổi tối chờ điện thoại của tôi."

"OK, gọi là tới."

Lâm Dật đang chuẩn bị quay xe rời đi thì phần mềm Didi trong điện thoại chợt vang lên thông báo, là Kỷ Khuynh Nhan đánh giá năm sao.

"Không tồi không tồi, rất quy củ."

Ngay lúc đó, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

【Chúc mừng ký chủ, an toàn lái xe 100 km, thưởng 200.000 điểm thuần thục.】

【Độ hoàn thành nghề nghiệp: 55%, thưởng 21% cổ phần công ty Didi.】

Nhìn thấy phần thưởng trong đầu, Lâm Dật phải xác nhận lại mấy lần xem mình có nhìn lầm không.

Quả nhiên là 21% cổ phần!

Đến giờ mới chạy được bao lâu!

Vậy mà mình đã thành ông chủ của Didi?

21% cổ phần chắc cũng không phải nhiều nhất, nhưng cũng không phải là ít.

Thật là kích thích quá đi mà!

…

Quảng Châu, tổng bộ công ty Didi, văn phòng tổng giám đốc.

Reng reng reng…

Điện thoại của tổng giám đốc Trình Song vang lên.

"Được, tôi biết. Tôi tôn trọng lựa chọn của các vị. Hi vọng sau này còn có cơ hội làm đồng nghiệp."

"Tôi cần phương thức liên lạc với đối phương, gửi qua email cá nhân của tôi là được."

Sau cuộc trò chuyện đơn giản, Trình Song cúp điện thoại, gọi thư ký vào.

"Trình tổng, ngài tìm tôi?"

"Thông báo cho các lãnh đạo từ giám đốc điều hành trở lên đến phòng họp họp khẩn."

"Vâng, Trình tổng. Hiện tại tôi lập tức thông báo."

Mười phút sau, toàn bộ lãnh đạo của công ty Didi đều tới phòng họp.

Trình Song nhìn mọi người nói:

"Tôi vừa nhận được điện thoại. Hai vị cổ đông của công ty chúng ta đã bán toàn bộ 21% cổ phần của họ cho một người có tên là Lâm Dật. Hiện giờ tôi cần người đi qua đó bàn bạc, tốt nhất có thể đón người đó tới công ty làm khách."

"Một hơi thu mua 21% cổ phần!"

Nghe thấy tin tức này, các lãnh đạo đều không thể tin được.

Với quy mô hiện tại của Didi, thu mua 21% cổ phần ít nhất phải có tài chính hơn mười tỉ trở lên.

Vị phú hào thần bí tên Lâm Dật này cuối cùng có lai lịch gì?

Vậy mà đã âm thầm mua nhiều cổ phần như vậy, vậy là trở thành đại cổ đông thứ hai của Didi rồi?

"Không sai, tin tức chính xác trăm phần trăm." Trình Song nói.

"Nhưng tin tức trong tay tôi không có nhiều, bởi vì tất cả giao dịch của đối phương đều hoàn toàn bằng điện thoại."

"Không phải chứ, dùng điện thoại hoàn thành khoản giao dịch lớn như thế? Có phải là quá qua loa hay không?"

"Vô cùng có khả năng là một tập đoàn tài chính bí ẩn nào đó ra tay rồi, có điều đó cũng chỉ là do tôi suy đoán mà thôi." Trình Song nói.

"Hiện giờ tôi biết tên đối phương là Lâm Dật, người Trung Hải, số liên hệ là: 152********. Tôi cần người đi bàn bạc, có ai xung phong nhận hay không?"

"Trình tổng, nhiệm vụ này giao cho tôi đi. Nhà tôi ở ngay Trung Hải, tôi khá quen thuộc hoàn cảnh ở đó."

Người nói chuyện là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, kiểu tóc cuộn sóng, mặc âu phục phụ nữ màu trắng, trên người tỏa ra phong độ phụ nữ chuyên nghiệp.

Người phụ nữ này tên là Điền Nghiên, là Phó tổng giám đốc Didi, rất được Trình Song coi trọng.

"Được, nhiệm vụ này giao cho cô. Cố gắng hiểu rõ tình huống bên người đó. Nếu có thể mời đối phương tới Quảng Châu là điều không thể tốt hơn."

"Tôi sẽ cố gắng."

…

Lâm Dật cũng không vội rời đi, tra xét thông tin liên quan tới công ty Didi một phen.

Tổng bộ ở Quảng Châu, giá thị trường có hơn năm mươi tỉ.

Nếu Lâm Dật bán số cổ phần trên tay, ít nhất hắn sẽ thu về mười tỉ.

Lâm Dật suy nghĩ một chút, với tình huống bây giờ của mình dường như cũng không đến đó.

Mình lại không thiếu tiền, vậy thì coi bọn họ như con gà đẻ trứng thôi.

Hàng năm được chia hoa hồng vài trăm triệu, không phải rất tốt sao?

Nhìn thấy bảng kỹ năng, hắn phát hiện độ hoàn thành nghề nghiệp đạt 55%, Lâm Dật cảm giác mừng rỡ.

Chỉ cần hoàn thành 35% nữa, hắn có thể mở nghề nghiệp mới rồi.

Nhưng hệ thống đã nói rõ, độ hoàn thành nghề nghiệp đạt 100% sẽ có phần thưởng phong phú.

Cho nên hay là đợi hoàn thành 100% rồi hãy mở nghề nghiệp mới.

Quy hoạch xong, Lâm Dật lái xe về Cửu Châu Các.

Nơi đó đã là nhà của mình, dù sao cũng phải qua xem một chút.

"Chuẩn bị tiếp một đơn từ cửa hàng Starbucks đến khu biệt thự Cửu Châu Các."

Dịch: MBMH Translate

Chương 26. Tưởng ông đây thiếu tiền sao?

Lâm Dật đang định tạm dừng nhận đơn, nghe thấy điện thoại di động nhắc nhở liền phát hiện người đặt đơn không ngờ lại có điểm đến giống mình.

Không hề nghĩ ngợi, Lâm Dật liền nhận đơn.

Nhiệm vụ hệ thống và trình độ chuyên môn đều được phân bổ thông qua đơn đặt hàng, chính mình cũng không thể quá lười biếng, dù sao cũng tiện đường, ngu gì không nhận.

Sau khi nhận được đơn hàng, Lâm Dật liếc nhìn bản đồ, liền phát hiện cửa hàng Starbucks đó cách nhà hàng Hải Lục Hối không xa chỉ chừng hai trăm mét, rẽ một cái liền đến.

Lúc này, trước cửa Starbucks có một người phụ nữ vóc dáng cao gầy đang đứng, nàng cầm trên tay một ly cà phê và đang không ngừng chụp hình tự sướng.

"Góc độ này không đẹp, xóa đi."

"Tấm này không chụp được bảng hiệu của Starbucks, cũng không được."

"Cái này không tệ, chính là nó rồi."

Sau khi chụp hình tự sướng xong, người phụ nữ tiến hành sàng lọc, cuối cùng cũng lưu lại vài tấm vừa ý, rồi gửi lên vòng bạn bè.

"Sau khi uống nhiều loại cà phê, Starbucks vẫn là quán tôi thích nhất, tại sao các loại cà phê khác lại khó uống, mùi vị như nước ngâm chân? "

Sau khi gửi lên vòng bạn bè, rất nhanh sẽ có vài lượt thích và bình luận khen, khiến người phụ nữ rất hài lòng.

"Làm cái quỷ gì? Không phải đã nói khoảng cách 200 mét sao? Đã mấy phút đồng hồ rồi sao còn chưa tới!"

Chờ nãy giờ nhưng xe mình gọi chưa tới, nữ nhân không nhịn được oán giận.

Đúng lúc này, trên đường truyền đến náo động không nhỏ.

"Các người nhìn kìa, là Pagani Zonda!"

"Vẻ ngoài của chiếc xe này cũng quá khoa trương đi, so với Lamborghini chiếc xe này còn khoa trương hơn."

"So với Lamborghini, xe này chính là tổ tông của nó đó!"

Nhìn thấy Pagani đến gần, rất nhiều người đều lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Loại xe xịn không thường thấy được như này, nên phải chụp hình lại để lưu niệm.

Dưới sự chú ý của mọi người, Pagani của Lâm Dật dừng lại trước mặt người phụ nữ.

"Cô có phải là cô Từ với số đuôi điện thoại là 0389 không?"

Bởi vì tên người đặt đơn hàng thường không hiện họ và tên, nên Lâm Dật chỉ có thể xưng hô như vậy.

"Là, là tôi."

Nhìn thấy Pagani dừng lại trước mặt mình, Từ Dương đã mê mẩn rồi, không biết là chuyện gì đang xảy ra.

Lẽ nào là bởi vì mình trang điểm tỉ mỉ, cho nên số đào hoa đến rồi.

"Lên xe."

“Lên, lên xe?"

Từ Dương có chút khó mà tin nổi, lẽ nào thật sự nhìn trúng mình sao?

Vận may đào hoa từ trên trời rơi xuống được phú nhị đại ưu ái!

"À được, tốt."

Mở cửa xe, Từ Dương lên xe của Lâm Dật trong sự ghen tị của mọi người.

"Ngài, à chào anh."

Trên xe của Lâm Dật, Từ Dương lộ vẻ đặc biệt thận trọng.

Sống hơn hai mươi năm, vẫn là lần đầu tiên ngồi trên siêu xe như này.

Thấy cái gì cũng đều cảm thấy mới mẻ, nhưng vì sĩ diện, nên cô không hề chụp ảnh.

Bên người còn có một anh chàng đẹp trai, đương nhiên phải rụt rè một chút.

"Xin chào." Lâm Dật đáp lại.

"Tôi tên là Từ Dương, rất hân hạnh được biết anh."

"Ừm, tôi cũng rất hân hạnh được biết cô." Lâm Dật đơn giản đáp lại một câu, tiếp tục lái xe.

"Tôi muốn hỏi, tại sao anh lại chọn tôi? Còn nữa, anh muốn đưa tôi đi đâu?"

Khi nói chuyện, Từ Dương vô cùng cẩn thận từng li từng tí, ngồi bên cạnh mình thế nhưng là con nhà giàu lái xe Pagani đó nha.

Đây là lần đầu tiên cô được tiếp xúc với người như vậy, không thể chọc anh ta mất hứng được.

Hiện tại anh ta chủ động ném ra cành ô-liu, có thể cuộc sống sau này của cô có sự thay đổi cũng khó nói!

"Tôi chọn trúng cô?"

Lâm Dật nhìn Từ Dương, "Không phải cô gọi Didi sao? Hẳn là cô chọn trúng tôi mới đúng chứ"

"Hơn nữa, cô cũng đã viết rõ địa chỉ, nói muốn đi Cửu Châu Các, tại sao còn hỏi tôi là đi đâu? "

"Ừ?"

Trong đầu Từ Dương hiện tại toàn mây mù giăng lối, "Anh, anh nói cái gì? Anh là tài xế Didi? "

"Đúng, làm sao vậy?"

"Nào có ai lái xe thể thao đi làm tài xế Didi bao giờ." Từ Dương thắc mắc hỏi.

"Dịch vụ mới."

"Moá nó!"

Từ Dương chửi tục một câu, "Thật là mất hứng mà, căn thẳng cả nửa ngày thì ra chỉ là lái xe Didi."

Lâm Dật không nói gì, lật mặt cũng khá nhanh à nha.

Biết được thân phận của Lâm Dật, Từ Dương lấy điện thoại di động của mình ra, chụp đi chụp lại hàng trăm tấm ảnh.

Nàng chỉ dừng lại khi không còn chỗ nào chưa chụp thôi.

"Công ty của các anh rất thú vị, phát triển thêm dịch vụ xe sang trọng để nổi tiếng à?" Từ Dương cười toe toét hỏi.

"Ai nói với cô xe này là xe của công ty?" Lâm Dật hỏi ngược lại: "Xe này là của tôi."

"Đừng giả bộ, anh cho rằng nói như vậy liền có thể cua được tôi sao? Nằm mơ đi "

Lâm Dật không còn biết nói gì, "Cô thấy tôi có giống như đang giả bộ sao?"

"Đại ca, anh cho là tôi không có đầu óc sao?" Từ Dương nói:

"Tôi sống nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe thấy con nhà giàu, sẽ chạy đi làm lái xe Didi, anh cũng chỉ là người làm công ghê tởm, thuận tiện cho tuyên truyền cho công ty mà thôi, cho nên anh đừng có ở đây mà chém gió nữa, không lừa được tôi đâu."

"Cái gì gọi là làm công ghê tởm?" Lâm Dật có chút khó chịu: "Lẽ nào cô không phải là làm công sao? "

"Tôi tuy rằng cũng là làm công, nhưng nghề nghiệp của tôi còn cao hơn anh mấy bậc." Từ Dương nói.

"Cho nên những người giống như anh, hay đi lừa gạt những cô gái ngu ngốc kia, anh không phải là gu của tôi, anh còn không đủ tư cách cua tôi."

Két kẹt ——

Lâm Dật một cước đạp phanh lại, suýt chút nữa Từ Dương cũng muốn bị văng ra ngoài!

"Con mẹ nó anh có bệnh à, đạp phanh gấp như vậy làm gì!" Từ Dương chửi ầm lên.

"Cô nếu như thật trâu bò thì tự mình mua xe mà đi, cần gì phải gọi Didi tới" Lâm Dật tiếp tục mắng: "Lão tử nhìn thấy gương mặt phẫu thuật thẩm mỹ này của cô là thấy buồn nôn rồi, đừng ảnh hưởng tới bữa cơm tối của tôi, cút."

"Cái đồ thối tha lái xe Didi, lại dám mắng tao, mày cho rằng lão nương là ai, tao là khách hàng, tao là Thượng Đế, có tin hay không tao cho mày một sao!"

"Muốn cho gì thì tùy cô."

Lâm Dật cảm thấy mình như mắc nợ, vốn tưởng rằng tiện đường, tiện tay nhận thôi, không nghĩ tới lại gặp được cô nương trà xanh này.

"Anh không phải muốn tôi cút sao? Lão nương sẽ không cút!" Từ Dương phách lối nói: "Tôi hôm nay không chỉ phải cho anh một sao mà còn muốn gọi điện khiếu nại!"

"Tùy cô muốn làm gì thì làm, nhưng nếu như cô không đi xuống, tôi liền cứ thế đạp cô xuống."

Nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Lâm Dật, Từ Dương cũng có chút hoảng hốt.

Nếu như xảy ra xung đột, làm bẩn quần áo trên người, đợi lát nữa liền không có cách nào đi Cửu Châu Các xin việc mới.

"Được, con mẹ nó anh chờ đó cho tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu!"

"Tôi sẽ đợi."

Từ Dương xuống xe, Lâm Dật cầm nước hoa xịt một hồi.

Mới miễn miễn cưỡng cưỡng che lấn át cái mùi khó ngửi của trà xanh vừa rồi.

Xe lái đi không được bao xa, trên điện thoại di động liền nhận được thông báo của hệ thống, là một cái đánh giá một sao.

Nhất định là Từ Dương làm, Lâm Dật cũng không để ý, lão tử còn sợ cái này sao?!

Khi gần tới Cửu Châu Các, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là một số lạ gọi tới.

"Alo xin hỏi có phải Lâm Dật không?"

Đối diện truyền đến là một giọng đàn ông trung niên.

"Là tôi."

"Cậu làm gì thế? Sao lại dám mắng khách hàng? Điện thoại khiếu nại đã gọi đến tổng bộ luôn rồi, liên lụy lão tử bị mắng đến máu chó đầy đầu, nếu như lại có lần sau nữa, lão tử sẽ trừ tiền đặt cọc của cậu!"

Nghe giọng điệu bên kia, Lâm Dật cũng đã đoán ra người này là ai.

Đoán chừng là nhân viên quản lý khu vực của Didi, bằng không cũng không khả năng dùng loại khẩu khí này nói chuyện với mình.

"Khấu trừ tùy ý, ông tưởng tôi thiếu tiền sao?"

"Ai ôi tiểu tử, bản lĩnh lớn nhỉ, có tin hay không tôi liền dừng hết tư cách hoạt động của cậu lại."

Lâm Dật nở nụ cười, nếu như là trước đây, uy hiếp như vậy, đối với mình còn có chút hữu dụng.

Nhưng hiện tại, mình là đại cổ đông của Didi rồi, còn sợ cái này sao.

"Ông nếu muốn ngừng hết tất cả hoạt động của tôi thì cũng phải nghĩ tới hậu quả có thể xảy ra nhé." Lâm Dật híp mắt, thản nhiên nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 27. Anh ta chính là tài xế xe não tàn

Trả lời xong, Lâm Dật cúp điện thoại, tiếp tục lái xe đến Cửu Châu Các, nhân viên bảo vệ trước cửa vừa nhìn thấy xe thì lập tức niềm nở tiếp đón.

"Xin chào, Lâm tiên sinh."

“Mọi người cực khổ rồi."

Khi Lâm Dật lái xe đến biệt thự số một, phát hiện một người đàn ông trung niên mập mạp chạy tới, thở hổn hển.

"Xin chào Lâm tiên sinh, trước tiên tôi xin tự giới thiệu mình một chút, tôi là Chu Tuyên người quản lý các bất động sản của Cửu Châu Các."

"Xin chào." Lâm Dật đưa tay ra.

"Chào ngài, chào ngài." Chu Tuyên thụ sủng nhược kinh vội vàng bắt tay với Lâm Dật.

Không nghĩ đến cái tên cường hào một lần mua cả chín căn biệt thự vậy mà lại hiền lành như vậy.

"Lâm tiên sinh, tại chỗ chúng tôi có dịch vụ quản lý tài sản, chúng tôi sẽ cung cấp dịch vụ quản gia tư nhân, hiện chúng tôi đang sắp xếp các ứng viên, cố gắng nhanh chóng gửi người đến bên cạnh ngài." Chu Tuyên nói:

"Hôm nay, trước tiên để tôi đưa ngài đi làm quen với môi trường ở đây."

"Hoàn cảnh trước tiên không cần vội, tôi về sau từ từ xem cũng được." Lâm Dật nói: "Đi xem nhà trước đi."

"Được được được, Lâm tiên sinh đi theo tôi."

Đẩy cửa đi vào, phong cách thiết kế đơn giản hiện đại, cực kỳ phù hợp với thẩm mỹ của Lâm Dật, nói chung là rất là hài lòng.

"Lâm tiên sinh, tất cả đá trong 9 căn biệt thự đều đến từ các mỏ bề mặt ở dãy Apls. Bảo tàng Louvre, cung điện Versailles (của Pháp) cùng nhà thờ Đức Bà Paris cũng đang sử dụng loại vật liệu này."

"Đồ đạc trong nhà đều làm bằng gỗ anh đào, đây là một loại gỗ quý hiếm, nếu không có quan hệ, những thứ này không thể xuất hải quan."

"Còn có đèn chùm phía trên đầu cũng được làm bằng pha lê tự nhiên, và các đường chỉ vàng trên tay vịn cầu thang cũng được sơn bằng bột vàng nguyên chất."

"Còn có ..."

Chu Tuyên nói rất chi tiết, tổng kết lại chính là một chữ, đắt!

Tất cả đồ vật trong biệt thự, đều là kiểu mẫu tốt nhất trên toàn thế giới, ngay cả một con ốc vít nhỏ cũng không ngoại lệ.

Lâm Dật lúc này mới chân chính cảm nhận được, cái gì gọi là thổ hào vô nhân tính!

Dưới sự dẫn dắt của Chu Tuyên, Lâm Dật phát hiện, nhà đầu tư thật sự rất có tâm.

Không chỉ có chuẩn bị đồ dùng hàng ngày, thậm chí nhà bếp gạo, dầu,muối, tương, giấm, trà đều chuẩn bị đặc biệt tỉ mỉ.

Đây không phải là điều mà các khu dân cư cao cấp thông thường có thể cung cấp được.

Trên thực tế, đây cũng không phải vừa bắt đầu liền có.

Mà là biết được Lâm Dật mua nhà ở đây nên họ đặc biệt đi mua đồ vật.

Leng keng leng keng ——

Điện thoại của Chu Tuyên vào lúc này vang lên.

"Được được được, tôi biết rồi, tôi phải hỏi trước ý kiến của Lâm tiên sinh như thế nào."

"Tìm tôi?" Chu Tuyên cúp điện thoại, Lâm Dật hỏi.

"Lâm tiên sinh, là như vậy, về phần quan gia tư nhân, chúng tôi đã gấp rút sàng lọc một số ít ứng viên quản gia tư nhân cho ngài, hiện tại bọn họ đã thông qua được vòng phỏng vấn, về phần giữ ai lại, thì cần ngài đến quyết định."

"Vậy bây giờ cần tôi làm gì?"

"Trải qua vòng cuối cùng phỏng vấn hôm nay, chúng tôi đã sàng lọc chọn lựa được sáu người, họ đang ở trong văn phòng bất động sản, nếu như hiện tại ngài có thời gian, chúng ta liền đi qua xem một chút" Chu Tuyên cười cho biết:

"Nếu như Lâm tiên sinh không có thời gian, chúng ta có thể làm việc đó vào ngày khác."

"Không sao, vừa vặn tôi hiện tại nhàn rỗi, chúng ta đi qua xem một chút."

"Được, vậy làm phiền Lâm tiên sinh rồi, mời ngài."

...

Khu quản lý bất động sản của Cửu Châu Các là một tòa nhà nhỏ hai tầng, để không ảnh hưởng đến tầm nhìn của toàn bộ khu biệt thự, nó được bố trí bên kia đường và cạnh văn phòng kinh doanh.

Lúc này, trong phòng họp trên tầng hai của khu nhà, năm thiếu nữ với phong cách khác nhau đang ngồi bên trong.

Độ tuổi tổng thể là từ 25 đến 30 tuổi.

Có những cô gái dễ thương với tóc đuôi ngựa, cô gái cao lãnh, thiếu nữ trầm lặng hiền thục, những cô gái đại học trẻ trung và thanh mảnh,...

Nói chung, ở đây có thể nhìn thấy phụ nữ thuộc bất kỳ phong cách nào, mục đích là thỏa mãn sở thích của Lâm Dật ở mức độ cao nhất.

Bên trong lầu hai, văn phòng phó tổng giám đốc, phía trước có một nam một nữ.

Người đàn ông hơn 40 tuổi, vóc người gầy gò, chính là phó giám đốc của Cửu Châu Các, Bùi Hạo.

Ở bên cạnh hắn, còn có một nữ nhân trẻ tuổi, chính là Từ Dương mà trước đó Lâm Dật đã gặp qua.

"Em xảy ra chuyện gì vậy? Anh không phải đã nói với em là phải đến sớm một chút hay sao? Chuyện lớn như vậy lại còn đến muộn, nếu như Chu Tuyên ở đây, em liền trực tiếp đã bị loại thẳng." Bùi Hạo nói.

"Đừng nói nữa anh Hạo, em ở trên đường gặp phải một tên tài xế Didi não tàn, ở nửa đường chúng em cãi nhau, hơn nữa hắn còn đem em đuổi xuống xe giữa chừng, bằng không em đã tới sớm rồi."

Lúc trước, Từ Dương làm việc trong một KTV*, Bùi Hạo thì là khách quen ở đó.

*KTV là tên gọi chung của các quán karaoke.

Bởi vì ra tay hào phóng, nên hai người thường xuyên qua lại, thậm chí còn kết bạn WeChat.

Mà công việc này, chính là Từ Dương nhờ Bùi Hạo liên hệ giúp đỡ.

"Được rồi, việc này cũng không nhắc lại nữa, nhưng anh nhắc nhở em, nếu như ứng tuyển quản gia tư nhân thành công, tuyệt đối không cho phép lại xuất hiện sai lầm như vậy nữa!"

"Anh Hạo yên tâm, chỉ cần anh có thể giúp em nắm bắt được công việc này, em chắc chắn sẽ không để anh thua thiệt."

"Quyền quyết định cuối cùng không phải do anh quyết, anh chỉ có thể giúp em nói tốt, đưa ra gợi ý thôi, cuối cùng còn phải xem Lâm tiên sinh quyết định như thế nào."

Bùi Hạo nheo mắt, đánh giá Từ Dương một vòng từ trên xuống dưới.

"Nhưng anh cảm thấy, điều kiện của những người khác không bằng em, cơ hội em ở lại là rất lớn nha."

"Em cũng cảm thấy như vậy, phía ngoài toàn những người diêm dúa lòe loẹt, người nào có thể so được với em chứ "

Từ Dương ưỡn ngực, vô cùng tự tin.

Chỉ cần mình có thể bắt được công việc này, liền có cơ hội gần gũi được với những người có thế lực, giàu có.

Cứ như vậy, chính mình liền có cơ hội bay lên một tầng cao mới.

Nghĩ tới đây, Từ Dương cười không ngậm miệng vào được.

Cuộc sống tốt đẹp đang hướng về phía mình vẫy gọi, thật là hạnh phúc quá đi!

Leng keng leng keng ——

Điện thoại Bùi Hạo lúc này vang lên.

"Tốt, tôi biết rồi."

Sau một câu trả lời đơn giản, Bùi Hạo liền cúp điện thoại, sau đó đứng dậy, vỗ mông Từ Dương.

"Đi thôi, Chu Tuyên đã đưa Lâm tiên sinh qua rồi, chúng ta vào phòng họp trước."

"Ừm, anh Hạo yên tâm, em chắc chắn sẽ không phụ lòng anh."

"Đừng chỉ biết nói ngoài miệng, dùng hành động thực tế thể hiện đi."

"Người ta biết rồi mà."

Hai người cùng nhau rời khỏi văn phòng và đi đến phòng họp bên cạnh.

Nhìn thấy năm cô gái khác, vẻ mặt Từ Dương khinh bỉ, căn bản không đem những người này để ở trong mắt.

Chỉ bằng các cô, còn muốn cùng lão nương tranh giành

Cũng không nhìn một chút chính mình có đức hạnh gì!

Khoảng mấy phút sau, cửa phòng họp bị đẩy ra, Lâm Dật và Chu Tuyên một trước một sau đi vào.

"Lại là anh!"

Khi nhìn thấy Lâm Dật, lửa giận trong lòng Từ Dương đột nhiên bùng lên.

Vừa nghĩ tới chuyện vừa rồi, nàng liền giận không có chỗ để phát tiết!

Một gã thối tha lái Didi, mà lại đến nơi này!

Hắn có tư cách gì!

Bùi Hạo hoảng hốt, cô ta điên rồi sao, dám nói chuyện với Lâm tiên sinh như vậy!

"Từ Dương, cô làm gì vậy!"

Làm một quản gia tư nhân đạt tiêu chuẩn, cảm xúc không được bộc lộ ra bên ngoài, đây là yêu cầu chuẩn cơ bản nhất!

Từ Dương lại ở nơi này rống to, còn ra thể thống gì nữa!

"Anh Hạo, anh ta chính là tên tài xế Didi não tan ở trên đường mà em gặp phải!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 28. Người Theo Đuổi Kỷ Khuynh Nhan

“Người phụ nữ này có việc gì vậy, tại sao cô ta lại ở đây.”

Lâm Dật có chút ngạc nhiên, không ngờ rằng mình lại gặp Từ Dương ở chỗ này.

Nhìn qua dáng vẻ của cô ta, hình như là tới nơi này để xin vào làm quản gia tư nhân.

“Tôi ở đâu thì có liên quan gì đến anh, một tên tài xế DiDi nhỏ bé vậy mà cũng dám đến nơi này, anh có biết nơi này là đâu không!”

Từ Dương khoanh hay tay trước ngực, kiêu căng ngạo mạn nhìn Lâm Dật.

Nhớ đến sự việc vừa rồi, bị Lâm Dât mắng đuổi xuống xe, cô ta liền nổi lửa giận ngút trời.

Bốp!

Bùi Hạo không thể nhịn được nữa, một cái tát giáng lên trên gương mặt của Từ Dương.

"Con mẹ nó, cô có bệnh phải không, cô lại dám nói với Lâm tiên sinh những lời như vậy!”

Từ Dương bị tát có chut bất ngờ, “Anh, tại sao anh lại đánh tôi……”

“Lâm tiên sinh chính là chủ nhân của Cửu Châu Các, cô nói xem tại sao tôi lại đánh cô!”

“Anh ta, anh ta chính là chủ nhân của Cửu Châu Các!” Từ Dương trợn mắt há hốc mồm, tròng mắt thiếu chút nữa rơi xuống đất.

“Anh ta chỉ là một tài xế DiDi, sao có thể là chủ nhân của Cửu Châu Các.” Từ Dương nói: “Thời điểm tôi tới đây chính là ngồi xe của anh ta tới, trên điện thoại còn đơn đặt hàng đây này.”

“Chẳng lẽ là tài xế DiDi thì không thể mua biệt thự Cửu Châu Các?” Lâm Dật hỏi lại.

“Điều này……”

Đột nhiên, Từ Dương bừng tỉnh.

Có lẽ ngay từ đầu, cô ta đã hiểu lầm.

Chiếc xe kia là Pagani Zonda, rất có khả năng là xe của anh ta thật, hơn nữa việc anh ta làm tài xế DiDi, chắc là vì muốn trải nghiệm cuộc sống.

“Lâm, Lâm tiên sinh, tôi biết sai rồi, hy vọng ngài đừng tính toán với kẻ nông cạn như tôi, xin ngài hãy cho tôi một cơ hội.”

“Chu Tuyên, đem người này quăng ra ngoài đi, trong phòng họp đều là mùi vị trà xanh, có hơi nồng.”

Những người phụ nữ khác không nhịn được cười trộm, Lâm tiên sinh thật sự rất hài hước.

Nếu có thể làm việc cho một người đàn ông vừa giàu có vừa đẹp trai như vậy, cho dù có tiền lương có ít một chút bọn họ cũng bằng lòng!

"Cô Từ, cô ở đây không được hoan nghênh, cô hãy rời đi càng sớm càng tốt, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ."

Từ Dương quay đầu lại nhìn Bùi Hạo, đây là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của cô ta.

“Cô nhìn tôi làm gì, mau cút đi!”

Bùi Hạo mắng một câu, nếu để Lâm tiên sinh biết mình và Từ Dương có quen biết, nói không chừng chính bản thân mình cũng sẽ bị liên lụy!

Không nói một lời, Bùi Hạo trực tiếp lôi Từ Dương đi ra ngoài, để tránh liên lụy đến bản thân!

Trong phòng họp dần yên tĩnh trở lại, tất cả những người phụ nữ đến nộp hồ sơ đều đứng ngồi không yên.

Nhất định phải để lại cho Lâm tiên sinh một ấn tượng tốt, như vậy thì bản thân cũng có cơ hội lớn hơn một chút.

“Lâm tiên sinh, còn lại năm người, chính là những người mà chúng tôi đã giúp ngài lựa chọn cẩn thận làm quản gia tư nhân.” Chu Tuyên nói.

Lâm Dật nhìn một lượt từ trên xuống dưới năm người kia, dung mạo có vẻ ổn, nhưng về mặt khí chất vẫn còn thiếu một chút.

“Đều không hài lòng.” Lâm Dật lắc đầu nói:

“Đưa các cô ấy về đi, mỗi người nhận năm nghìn tệ, đừng để các cô ấy đi xin việc rồi trở về tay không, xong việc tôi sẽ trả lại cho các người.”

Chu Tuyên âm thầm lắc đầu, năm người được giữ lại đều là do đích thân anh ta chọn lựa kỹ càng, Lâm tiên sinh lại không hài lòng với người nào, khẩu vị của nhà giàu đúng là rất khó đoán!

Không được Lâm Dật lựa chọn, năm người phụ nữ kia rất thất vọng, tuy rằng được nhận tiền bồi thường năm nghìn tệ, nhưng bọn họ vẫn không được chọn ở lại, vô cùng tiếc nuối.

Một mình về đến nhà, Lâm Dật lại đi dạo một vòng, sau đó ngâm bồn tắm rửa thoải mái dễ chịu, mười phần hưởng thụ.

Ong ong ong ——

Hơn 9 giờ tối, Kỷ Khuynh Nhan gửi một tin nhắn qua WeChat.

“Tới Nhà haàg Hải Lục Hối đón tôi đi, tôi lập tức xong việc.”

“Được!”

Tắt điện thoại, Lâm Dật xách theo chìa khóa xe đi ra cửa, lái xe đến bãi đậu xe của nhà hàng.

“Khi nào thi cô ra?” Lâm Dật nhắn tin qua WeChat hỏi.

“Ra ngay thôi, chờ tôi vài phút, trong sảnh có một chỗ ngồi nghỉ ngơi, anh có thể đến ngồi chờ một lúc.” Kỷ Khuynh Nhan rất thân mật nói.

“Được.”

Nhàn rỗi nhàm chán, Lâm Dật đi tới đại sảnh ngồi nghỉ, gọi một ly cà phê, bật mấy kênh phát sóng trực tiếp trên điện thoại, bắt đầu xem giết thời gian.

Vài phút sau, anh nhìn thấy cửa thang máy mở ra, từ bên trong bước ra khoảng mười mấy người.

“Nhan Nhan, một thời gian dài rồi chúng ta không gặp nhau, đợi lát nữa tìm một chỗ tốt, chúng ta tiép tục tăng hai nhé.”

Cô gái vừa nói chuyện so với Kỷ Khuynh Nhan thấp hơn nửa cái đầu, khuôn mặt hơi ửng đỏ, hiển nhiên đã uống không ít.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi phải trở về.”

“Sợ cái gì, chúng ta có Đinh Nghị ở đây bảo vệ, chút nữa chơi xong khẳng định có thể đưa cô bình an trở về nhà, cứ yên tâm.”

Người đàn ông tên Đinh Nghị trên người mặc một bộ âu phục, cổ tay đeo một cái đồng hồ Cartier, cười nói:

“Nhan Nhan, chúng ta là bạn học đã nhiều năm không gặp, hiếm hoi lắm mới có thể tụ tập một lần, chúng ta nên chơi tận hứng, có lẽ về sau sẽ không còn cơ hội nữa.”

“Tôi phải trở về, tôi còn có công việc cần phải xử lý, hơn nữa tôi đã gọi xe.”

“Gọi xe? Có phải DiDi không?”

“Ừ.” Kỷ Khuynh Nhan gật đầu nói.

“Nhan Nhan, bây giờ DiDi cũng không an toàn,” người phụ nữ thấp bé tiếp tục nói: “Trên tin tức đã cảnh báo rất nhiều lần, gặp phải những cô gái xinh đẹp, tài xế sẽ có ý đồ quấy rối các cô gái ấy.”

“Những tin tức đó tôi cũng đã xem qua.” Lại một cô gái khác góp lời: “Khuynh Nhan, nhìn gương mặt và vóc dáng này của cô đi, cho dù tài xế không có ý đồ đó thì cũng sẽ bị cô câu dẫn phạm tội, tôi thấy vẫn là nên để Đinh Nghị đưa cô về thì tốt hơn.”

Thời điểm còn đi học, hai người chính là một cặp Kim Đồng Ngọc Nữ, nên hiện tại moi người đều tận lực tác hợp cho bọn họ.

“Không cần đâu, tài xế DiDi là bạn của tôi, không cần lo lắng.” Kỷ Khuynh Nhan giải thích nói.

“Nhan Nhan, cô cũng thật là rộng rãi quá đi, loại người này mà cô cũng có thể làm bạn.”

Bạn học của Kỷ Khuynh Nhan hoàn toàn không thể lý giải được hành động này của cô.

Tốt nghiệp trường danh giá, gia cảnh giàu có, con đường gây dựng sự nghiệp cũng thuận buồm xuôi gió, tự nhiên lại nhận một tên tài xế DiDi làm bạn?

Cái loại người thuộc tầng lớp thấp này, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với Kỷ Khuynh Nhan.

Kỷ Khuynh Nhan cười cười gật đầu, cũng không nói gì nữa, cô đưa mắt nhìn bốn phía.

Sau đó từ trên sô pha ở đại sảnh nhìn thấy Lâm Dật.

“Lâm Dật.”

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đang hướng về phía mình đi tới, Lâm Dật đứng dậy, “Đi thôi.”

“Nhan Nhan, anh ta chính là bạn của cô sao?”

Nhìn thấy Lâm Dật, những bạn học nữ của Kỷ Khuynh Nhan đều ngây ngẩn cả người.

Người này cũng quá đẹp trai đi, với dáng vẻ này có thể xuất đạo vào C-biz!

“Khó trách Nhan Nhan lại kết giao bạn bè với loại người như vậy, thì ra là bởi vì giá trị nhan sắc của anh ta cao.”

“Còn không phải sao, nếu là tôi, tôi cũng không ngại kết giao bạn bè với anh ta.”

Nhìn thấy các bạn học nữ xì xào ngưỡng mộ, các bạn học nam cũng không nhịn được nữa.

“Dù sao thì các cô cũng tốt nghiệp từ trường danh giá, các cô quá hoa si rồi.”

Người nói chuyện tên là Ngô Vĩnh Ba, thời đại học từng là bạn cùng phòng với Đinh Nghị, quan hệ vô cùng tốt.

“Chúng tôi đây là đang thưởng thức cái đẹp.”

“Đẹp trai thì có ích lợi gì?” Ngô Vĩnh Ba thờ ơ nói: “Dù có đẹp trai đến đâu thì vẫn chỉ là một tên tài xế DiDi thôi, không phải sao.”

"Tài xế DiDi thì làm sao?" Lâm Dật hỏi ngược lại.

“Không làm sao cả.” Ngô Vĩnh Ba cười nói: “Chính là cảm thấy anh rất may mắn, thế nhưng có thể trở thành bạn của Khuynh Nhan.”

“Trở thành bạn của cô ấy thì sao? Tôi không phải liếm chó, cũng không cảm thấy vinh hạnh.”

“Khuynh Nhan người bạn này của cô, năng lực chẳng ra gì nhưng khẩu khí lại không hề nhỏ.” Ngô Vĩnh Ba cười nói: “Chỉ là một tài xế DiDi nhỏ mà cũng có cảm giác bản thân mình ưu việt.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 29. Chạy Xe Didi Chỉ Là Giải Trí

Sắc mặt Kỷ Khuynh Nhan thay đổi.

"Anh ấy đúng là có vốn liếng này."

"Khuynh Nhan, cậu đừng có nói đùa, một gã tài xế Didi thì lấy vôn liếng ở đâu ra?"

Ngô Vĩnh Ba nói ra:

"Lấy trình độ của anh Nghị, chắc chắn thừa sức nghiền ép hắn."

"Nói cái gì vậy."

Đinh Nghị nói ra:

"Dù sao cũng là bạn bè của Khuynh Nhan, chúng ta nói chuyện cũng phải khách khí một chút. 360 lĩnh vực, ngành nghề nào cũng có chuyên gia, nghề nghiệp không phân chia quý tiện, không thể xem thường người khác."

"Ha ha, lời nói này rất đúng. Tuy nhiên, nghề nghiệp dù là không phân chia quý tiện, nhưng tiền lương vẫn phải phân chia quý tiện chứ."

Ngô Vĩnh Ba tiếp tục nói:

"Cậu là tiến sĩ tốt nghiệp đại học Harvard, sau khi về nước mạo hiểm đầu tư 60 triệu nhân dân tệ, vài ngày trước còn đặt cọc tiền để mua một chiếc Mercedes-Benz G cao cấp đây. Còn hắn thì chạy xe Didi, đoán chừng làm việc cả một đời, cũng mua không nổi loại xe này."

Mấy người phụ nữ ào ào gật đầu đồng ý, lời nói đúng là không có gì êm tai, nhưng lại vô cùng hợp lý.

Khi Đinh Nghị vừa mới trở về nước, nhà đầu tư mạo hiểm đã chủ động tìm tới cửa, dùng mồm mép mấy câu mà lấy được 60 triệu.

Tuy rằng hắn lớn lên đẹp trai, nhưng cũng có thể cả một đời này đều không kiếm được nhiều tiền như vậy.

Cho nên, hắn quả thật có chút cuồng vọng.

Kỷ Khuynh Nhan im lặng, thậm chí cảm giác chính mình có chút mất mặt.

Nếu sớm biết bọn họ có thể ăn nói như vậy, thì mình đã không tới tham gia cuộc họp lớp lần này.

"Thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta trở về đi."

Kỷ Khuynh Nhan nói voi Lậm Dật.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài, mấy người Đinh Nghị cũng đi theo ra ngoài.

Tích tích _ _ _

Một đoàn người vừa mới đi ra bên ngoài, lập tức nhìn thấy một chiếc Mercedes-Benz G màu trắng bật đèn xe.

"Chiếc xe này đẹp quá."

Mấy người phụ nữ không kìm được thốt lên:

"Chồng mình rất thích loại xe này, vì mặt mũi mà gom hết tài sản trong nhà để mua chiếc xe này."

"Nghe nói sở hữu một chiếc Mercedes G, là ước mơ lớn nhất của mỗi một người đàn ông, Đinh Nghị, xem ra cậu cũng là người sống có tình cảm!"

"Mình cũng mua bừa thôi."

Đinh Nghị nói ra:

"Chủ yếu là chiếc xe này không đắt lắm, mới hơn 2 triệu nhân dân tệ, đều nằm trong dự tính của mình."

"Ha ha, anh Nghị, cậu nói như vậy thì rất trang bức. Chiếc xe trị giá hơn 2 triệu đấy, vậy mà cậu còn nói không quý? Cậu thật biết chọc tức người khác."

Ngô Vĩnh Ba nói ra.

"Ăn ngay nói thật thôi, đợi mình làm ăn thêm vài năm, thì sẽ mua một chiếc xe đua để lái đi lại. Đó mới là mộng tưởng lớn nhất của một người đàn ông."

"Mình nhớ là lúc mới thi đỗ đại học, cậu đã từng nói thích nhất là chiếc xe Pagani Zonda,...Chờ sau khi cậu mua được, có thể cho phép bọn mình trải nghiệm cảm giác ngồi trên siêu xe là như thế nào không."

Ngô Vĩnh Ba nói ra.

"Zonda thì thôi quên đi."

Đinh Nghị tiếc nuối nói:

"Hiện tại ở trong nước, Zonda có giá bán cao đến hơn 28 triệu. Cho dù mình nỗ lực cả một đời, khả năng cũng không được lái nó. Nếu như có tiền ăn tới bể bụng, mình cũng chỉ mua loại xe Lamborghini, còn về chiếc xe Zonda kia thì căn bản không dám nghĩ."

"Kháo kháo kháo, Đinh Nghị các ngươi nhìn xem, bên kia hình như có một chiếc Zonda đỗ lại kìa!"

Nghe thấy một người đàn ông khác hét lên, bọn người Đinh Nghị quay đầu nhìn sang.

Nhất thời dẫn tới từng đợt tiếng thán phục.

"Ôi, Chúa ơi, thật đúng là Zonda!"

Mấy người Đinh Nghị đi tới, muốn đứng gần hơn một chút để chiêm ngưỡng chiếc siêu xe có giá bán cao đến 28 triệu này.

"Đinh Nghị này, đây có phải chính là giấc mơ lớn nhất của cậu phải không?"

Một người phụ nữ hỏi.

"Đúng thế."

Đinh Nghị hâm mộ nói ra:

"Chiếc xe này có động cơ 6.0L song tăng áp V12, công suất lớn nhất vượt qua 700 mã lực, tỉ lệ gia tốc là 3.2 giây. Ở toàn bộ Hoa Hạ đều không mấy chiếc, không nghĩ tới có thể gặp được ở thành phố Trung Hải."

"Ở Trung Hải, kẻ có tiền thực sự nhiều lắm."

Ngô Vĩnh Ba nói ra:

"Tuy rằng hiện tại sự nghiệp của chúng ta có chút thành tựu, nhưng ở trong mắt giới nhà giàu cao cấp thì đoán chừng không bằng một cái rắm."

"Nhưng không sao cả."

Đinh Nghị cười nói:

"Tốt hơn hết là thành thành thật thật kiếm tiền đi, không mua nổi xe Zonda, vậy thì cũng phải cố gắng mua chiếc Lamborghini chơi đùa."

"Khụ khụ khụ. . ."

Đứng ở phía sau lưng đám người, Lâm Dật ho khan vài tiếng.

"Nhìn hết nửa ngày như vậy, chắc là xem xong hết rồi chứ? Có thể tránh ra được không?"

"Thế nào, cậu cũng muốn xem?"

Ngô Vĩnh Ba chế giễu nói:

"Xem đi, nhưng chớ có sờ, nhỡ đâu làm xước mất, rất dễ liên lụy đến Khuynh Nhan."

Lâm Dật nhấn chìa khóa xe ở trong túi quần.

Đèn xe Pagani sáng lên, hai cánh cửa giống như đôi cánh hải âu từ từ mở ra.

Động tác này khiến cho bọn người Đinh Nghị ngắm nhìn mà than thở.

"Dựa vào, tình huống này là như thế nào? Chủ xe tới rồi hả?"

Đinh Nghị nhíu mày,

"Có thể là nhìn thấy chúng ta đứng ở cạnh chiếc xe này, nên chủ xe không vui, vì vậy chúng ta nên đứng lui về sau đi."

"Có khả năng, chiếc xe này trị giá gần 30 triệu nhân dân tệ, nhỡ đâu chạm hỏng, thì không chỉ có chủ xe đau lòng, mà ngay cả chúng ta cũng đền bù không nổi."

"Thật sao."

Mấy người Đinh Nghị ào ào lui về phía sau, sợ rằng biết đâu chọc đến chủ xe không vui, lại bỗng nhiên chịu giáo huấn, như thế thì thật không đáng.

"Tiểu tử, chủ xe người ta cũng sắp tới, cậu còn đứng ở đó làm gì, nhanh tránh ra một chút, đừng mất mặt xấu hổ ở đó."

Kỷ Khuynh Nhan lúng túng muốn chết, tại sao mình lại có thể có một đám bạn học hám lợi như thế này!

"Đi thôi."

"Ừm."

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan cùng nhau lên xe, khiến cho bọn người Đinh Nghị đều nhìn choáng váng.

"Tiểu tử, làm gì chứ,. Nếu để cho chủ xe nhìn được, cậu sẽ biết từ chết viết như thế nào. . ."

Nói được nửa câu, Ngô Vĩnh Ba chợt đang nói mà im bặt dừng lại.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy được chìa khóa xe trên tay Lâm Dật!

Bỗng chốc giống như ngũ lôi oanh đỉnh, ngơ ngẩn đứng nguyên tại chỗ.

"Cái này, chiếc xe này là của cậu?"

"Chẳng lẽ không được sao?"

Lâm Dật nói ra.

"Không phải cậu là tài xế xe Didi sao, làm sao chiếc xe này có thể là của cậu được? !"

"Ai nói lái Pagani thì không thể chạy xe Didi?"

Lâm Dật cười nói:

"Đừng để sự nghèo khó hạn chế trí tưởng tượng của các người."

Lời này vừa nói ra, toàn bộ đám người Đinh Nghị bỗng chốc hóa đá tại chỗ!

Trên mặt tràn đầy thần sắc khó xử, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Mang xe Pagani đi chạy xe Didi, đại thiếu gia các người thật sự biết cách chơi bời!

Nhìn theo đèn xe Pagani đi xa.

"Quả nhiên, người có thể tán đổ được Khuynh Nhan, thật không phải tầm thường, ai. . ."

"Tôi đã nói mà, với thân phận của Khuynh Nhan làm sao có thể ngồi xe Didi phổ thông chứ, hóa ra bạn trai của người ta là đại thiếu gia đỉnh cấp, lái xe Didi chỉ là để giải trí."

. . .

"Lâm Dật, thật xin lỗi! Em cũng không biết là bọn họ có thể bợ đỡ như vậy."

Kỷ Khuynh Nhan thành thật xấu hổ xin lỗi Lâm Dật.

"Không sao."

Lâm Dật không quan trọng nói:

"Em có về nhà luôn không?"

Kỷ Khuynh Nhan nghĩ nghĩ,

"Vừa mới uống ly rượu Red, em còn hơi choáng, chúng mình lượn quanh vài vòng đi, vừa vặn thanh tỉnh một chút."

"Cũng được, ra ngoài hít thở không khí, xua bớt hơi rượu."

Kỷ Khuynh Nhan loay hoay điện thoại di động,

"Em đã đặt xong đơn đặt hàng, nhanh chấp nhận đi."

"À. . . Được."

Vốn là Lâm Dật cũng không tính lấy tiền, nhưng người ta đều chủ động đặt đơn hàng, chính mình cũng không cần khách khí.

Trên điện thoại di động, rất nhanh đã hiện ra đơn đặt hàng của Kỷ Khuynh Nhan, bị Lâm Dật vững vàng hung ác cướp được về tay.

【 Nhiệm vụ hệ thống, thu hoạch được đánh giá tốt mức năm sao, khen thưởng 100 ngàn trị số thông thạo(6/ 10). 】

Nhìn thấy hệ thống nhắc nhở, Lâm Dật phát hiện ra rằng, từ khi mình chạy xe Didi đến bây giờ, đã thu hoạch được sáu cái đánh giá tốt mức năm sao.

Mà bây giờ nhận là đơn hàng thứ bảy, không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

100 ngàn trị số thông thạo là mang ý nghĩa hoàn thành 10% nghề nghiệp!

Suy nghĩ một chút thật kích thích a!

Dịch: MBMH Translate

Chương 30. Bọn Họ Dám Ngăn Cản Xe Anh Sao?

Khẽ hát vu vơ, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đi đến bãi biển.

Vào buổi tối, trên bờ biển không có nhiều người. Ở xa xa, ánh đèn chiếu rọi xuống mặt biển mênh mông, hiện lên rõ nét những bọt nước trắng xóa bắn tung theo từng cơn sóng.

Lâm Dật nhìn sang phía tay phải, ngoài ý muốn thấy được khu biệt thự Cửu Châu Các của mình.

Người khác muốn ngắm biển phải lái xe đi đến đây, còn mình muốn nhìn thì chỉ cần mở cửa sổ ra là được rồi.

Cuộc sống của người có tiền, cũng luôn nhàm chán và buồn tẻ như vậy.

"Anh quay sang chỗ khác đi."

Vừa dừng xe xong, Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Ừm? Em muốn thay áo tắm sao?"

"Em cũng không mang áo tắm, lấy cái gì để thay chứ."

Kỷ Khuynh Nhan xấu hổ phản bác:

"Em muốn đi dạo trên bãi cát một lát, nên chuẩn bị cởi tất chân."

"Cũng chỉ là cởi một cái tất chân, em làm như muốn thay quần áo vậy."

"Em đang mặc váy, nên đương nhiên anh phải nhìn sang chỗ khác rồi."

"Bên trong cũng không phải chân không, em sợ cái gì."

Kỷ Khuynh Nhan bấm vào bên hông Lâm Dật một cái,

"Anh nghĩ em là ai."

"Phụ nữ bọn em thật sự là loài động vật kỳ quái. Nếu bị người khác nhìn thấy mặc nội y, đều sẽ quát tháo mắng mỏ vô lễ. Nhưng khi đi đến bờ biển, mặc Bikini thì có thể để cho người khác tùy tiện ngắm nhìn, em nói xem có kỳ quái hay không."

"Chuyện đó hoàn toàn không giống nhau."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Ở trên bờ cát, mọi người đều ăn mặc như vậy, hơn nữa em cũng không mặc Bikini."

"Muốn anh cũng cởi ra bây giờ không, như thế hai đứa mình hòa nhau, em cũng có thể thay luôn."

"Lưu manh!"

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Nếu anh không quay đi, em sẽ xuống xe thay đồ."

"Đừng, em vẫn là thay ở trên xe đi."

Lâm Dật quay đầu, tránh cho Kỷ Khuynh Nhan nói mình giở trò lưu manh.

Nhưng dựa vào tấm kính của cửa sổ xe phản quang, có vẻ như cũng có thể nhìn được.

Cởi xong đôi tất chân màu đen, Kỷ Khuynh Nhan lộ ra đôi chân trắng như tuyết, vô cùng gợi cảm.

Không thể không nói, dáng vẻ cởi tất chân của Kỷ Khuynh Nhan vẫn rất sexy.

Và loại hình ảnh này còn được mình chậm rãi thưởng thức.

"Đi thôi, chúng ta đi dạo bờ cát một chút."

"Không có vấn đề."

Đi đến trên bờ cát, Kỷ Khuynh Nhan tháo giày cao gót của mình ra, gió biển thổi bung mái tóc dài của nàng, trong lúc nhất thời khiến cho người ta không phân rõ được nàng và biển rộng, đến cùng thì cái nào đẹp hơn.

"Đúng rồi, em có chuyện muốn nói với anh."

Đi một hồi, Kỷ Khuynh Nhan bất chợt lên tiếng.

"Chuyện gì?"

"Lúc ăn cơm vừa rồi, cha em có gọi điện thoại tới, nói buổi chúc thọ ông nội nhất định phải đưa anh đến cùng."

"Vậy em trả lời như thế nào?"

"Em biết anh không muốn đi, em cũng giúp anh từ chối rồi, nhưng cha mẹ không đồng ý, bắt em phải đưa anh đến cho bằng được, cho nên. . ."

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói.

"Đến lúc đó, có phải anh sẽ giả vờ làm bạn trai em?"

Lâm Dật nói.

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng gật gật đầu.

"Anh bị ăn chút thiệt thòi đấy."

"Em còn chưa nói thua thiệt, vậy mà anh lại là ác nhân cáo trạng trước."

"Được thôi, xem ở phân lượng việc em cố gắng biểu diễn Squats như vậy, đến lúc đó anh sẽ đi với em một chuyến, giúp em ứng phó với bọn họ."

"Xem ra anh còn có chút lương tâm."

Đi thêm một hồi, Kỷ Khuynh Nhan cảm giác dễ chịu hơn không ít.

"Gió biển buổi tối có chút lạnh, chúng ta về trước đi."

"Không có vấn đề."

Kỷ Khuynh Nhan cầm điện thoại di động,

"Để em đặt đơn hàng."

"Không cần, lần này miễn phí chở em. Mấy ngày nay, anh nhận đơn đặt hàng đều là từ chỗ em, nhổ lông cừu cũng không thể chọn một con ra tay mãi được."

"Thôi đi, anh mới là cừu ấy."

Hai người trở lại trên xe, chạy về phía biệt thự Vân Thủy của Kỷ Khuynh Nhan.

"A, tại sao đèn điện ở tòa Cửu Châu Các đều sáng lên rồi?"

Kỷ Khuynh Nhan tò mò nói.

"Chuyện đó không phải rất bình thường ư?"

Lâm Dật thắc mắc hỏi:

"Nếu không cả khu nhà tối om, sẽ rất dọa người ."

"Điều này anh có chỗ không biết."

Kỷ Khuynh Nhan lập tức giải thích:

"Cửu Châu các là tòa biệt thự xa hoa nhất của thành phố Trung Hải, bên trong có tổng cộng chín căn biệt thự mang phong cách khác nhau, căn rẻ nhất cũng có giá hơn 800 triệu. Nơi này đã được hoàn thiện hơn nửa năm, bởi vì giá cả quá đắt đỏ nên vẫn chưa thể bán đi, dù vào buổi tối thì đèn điện của Cửu Châu Các dường như cũng đều tắt. Đây vẫn là lần đầu tiên em nhìn thấy cảnh đêm ở Cửu Châu Các đấy."

"Vậy để anh lái xe gần hơn một chút, đưa em đi tham quan."

"Vâng, dù sao cũng là giết thời gian."

Lâm Dật mang theo Kỷ Khuynh Nhan, đi một mạch đến trước cổng chính của Cửu Châu các.

"Trước đây, vào thời điểm đấu thầu miếng đất này, công ty chúng ta cũng tham dự, nhưng kinh phí dự trù không đủ nên bị loại ngay từ vòng đầu tiên, không ngờ rằng cuối cùng lại được thiết kế thành dạng biệt thự này."

"Tốt xấu gì em cũng là nữ tổng giám đốc, không đến mức hâm mộ như vậy chứ."

"Ngược lại, em thật ra không hâm mộ nhà ở nơi này, nhưng nghe nói phong cảnh bên trong rất đẹp, các loại thực vật được trồng đều là những giống loài trân quý"

Kỷ Khuynh Nhan vuốt nhẹ mái tóc,

"Nghe nói hồ bơi ở bên trong, đều sử dụng nước được vận chuyển bằng đường hàng không, cũng không biết là thật hay giả."

"Chuyện này có vấn đề gì đâu, anh sẽ dẫn em đi tham quan một vòng là biết ngay."

"Ngừng ngừng ngừng, mau ngừng lại."

Kỷ Khuynh Nhan vội vàng ngăn cản Lâm Dật,

"Nơi này chính là lãnh địa tư nhân, anh cho rằng là tiểu khu phổ thông sao, đâu có thể tùy tiện đi vào được."

Lâm Dật cười một tiếng,

"Anh đang lái một chiếc Pagani Zonda đấy, bọn họ dám ngăn cản xe của anh sao?"

"Đừng nói anh lái chính là Pagani Zonda, cho dù anh lái Boeing 747, chỉ cần không phải chủ nhân của Cửu Châu Các thì bọn họ cũng dám ngăn cản."

"Anh không tin."

"Em thấy anh chính là tự tin quá mức."

Kỷ Khuynh Nhan khinh bỉ nhìn Lâm Dật, nói ra:

"Ở bên ngoài ngắm nhìn là được rồi, đừng có những ý nghĩ không thiết thực khác."

"Em cũng đừng nói như vậy, biết đâu anh thật sự có thể đi vào đó thì sao."

"Nếu anh có thể thật sự đi vào, thì em sẽ xuống bơi một vòng, để cho anh mở rộng tầm mắt."

Kỷ Khuynh Nhan cười nói.

Nếu hắn có thể đi vào, đừng nói là bơi một vòng, cho dù khỏa thân bơi lặn thì mình cũng không sợ.

"Vậy anh phải thực sự thử một chút."

Nói xong, Lâm Dật lái xe, chạy về phía cửa chính.

"Anh điên rồi ư, còn thật muốn đi vào bên trong?"

Kỷ Khuynh Nhan hô to gọi nhỏ, nói:

"Tốt xấu gì anh cũng là đại thiếu gia, nếu bị người ta tống cổ ra ngoài, sẽ rất mất mặt."

"Không sao, anh vốn có da mặt rất dày, không sợ mất mặt."

"Nhưng em sợ mất mặt đó!"

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Đi nhanh đi, em chỉ là nói đùa thôi, chẳng lẽ anh vẫn còn tưởng thật."

"Em đều nói để cho anh mở rộng tầm mắt, nếu như anh không coi là thật, chẳng phải biến thành Liễu Hạ Huệ sao."

"Sắc lang."

Kỷ Khuynh Nhan đậu đen rau muống nói:

"Nhưng anh cũng phải lượng sức mà đi chứ, người ta không có khả năng để cho anh đi vào."

"Không thử một chút làm sao biết được."

Kỷ Khuynh Nhan bó tay rồi, chính mình cũng khuyên không nổi hắn.

Lâm Dật có phải quá tự phụ một chút hay không?

Dạng người này sẽ rất dễ bị ăn thiệt thòi!

Lâm Dật lái xe, đi đến cửa chính của Cửu Châu Các, còn Kỷ Khuynh Nhan thì tâm tình tâm thần bất định.

Nàng cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng khẳng định không phải chuyện tốt.

Đúng lúc này, Kỷ Khuynh Nhan nhìn thấy mười mấy người hối hả chạy ra cửa từ trong phòng trực ban, toàn bộ đều ăn mặc đồng phục an ninh và biểu hiện nét mặt nghiêm túc.

Trái tim nhỏ của Kỷ Khuynh Nhan bỗng đập phanh phanh như muốn nhảy ra ngoài.

Quản lý của Cửu Châu Các cũng quá nghiêm khắc rồi, chỉ vì ngăn cản Lâm Dật ngừng lại, vậy mà phái ra đội hình lớn như vậy?

Nhỡ đâu Lâm Dật đánh nhau với người ta, thì phải làm sao bây giờ!

Vừa đúng lúc này, Kỷ Khuynh Nhan nhìn thấy hơn mười người bảo vệ đứng thành hai hàng, cúi chào về phía người trong xe!

Việc lớn nhất khiến cho người ta cảm thấy bất ngờ chính là cửa chính tự động mở ra.

Không có người nào tới ngăn cản!

Dịch: MBMH Translate

Chương 31. Anh Mua Lại Toàn Bộ Cửu Châu Các

Kỷ Khuynh Nhan ngây ngẩn cả người, điều này hoàn toàn không giống với cảnh tượng như trong dự đoán của mình!

"Tại sao cửa chính được mở ra? Mà còn những người này nữa, sao lại còn cúi đầu làm lễ chào anh?"

"Nguyên nhân có thể là vì anh lái một chiếc Pagani."

Kỷ Khuynh Nhan: ? ? ?

Không phải khu biệt thự Cửu Châu Các được xưng là biệt thự có cấp bậc an toàn cao nhất ư?

Cũng bởi vì Lâm Dật lái một chiếc Pagani, mà lập tức để hắn tiến vào?

Có phải là hơi qua loa một chút hay không?

Khi lái xe chạy đến khu biệt thự, Lâm Dật tìm một chỗ để đỗ xe, sau đó chuẩn bị đưa Kỷ Khuynh Nhan đi dạo một vòng xung quanh.

Tuy rằng trời đã tối, nhưng bên trong khu biệt thự vẫn bật đèn đuốc sáng trưng, hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc tham quan thưởng thức, ngược lại còn có một phen hương vị tĩnh mịch khác.

"Đi thôi, xuống dưới đi một vòng."

Qua một hồi lâu, cuối cùng Kỷ Khuynh Nhan bình tĩnh trở lại, mới có thể tiếp nhận sự thật này.

Sau khi xuống xe, ánh mắt Kỷ Khuynh Nhan lập tức bị cảnh sắc bên trong khu biệt thự hấp dẫn.

Đứng ở bên trong khu biệt thự, cả người dường như đang lạc giữa một khu rừng mưa nhiệt đới.

"Lâm Dật, anh xem kìa, ở trên cây còn có trái!"

Nhìn thấy trái ở trên cây, Kỷ Khuynh Nhan vô cùng hưng phấn reo lên.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy có cây ăn quả ở trong một khu biệt thự đấy.

"Đừng ngạc nhiên, nếu em muốn ăn, anh sẽ đi hái cho em mấy quả."

Kỷ Khuynh Nhan lắc đầu,

"Ăn thì quên đi, nhìn xem là được rồi."

Hai người lại tiếp tục đi về phía trước một đoạn, bỗng nhìn thấy một bờ sông nhân tạo rộng khoảng hơn năm mét bao quanh.

Phía trên xây dựng một cây cầu gỗ, trong nước có từng đàn cá chép đủ mọi màu sắc, vẻ đẹp cực kỳ tự nhiên.

Lâm Dật có nghiên cứu tương đối nhiều về loài cá, nhìn thoáng qua ngoại hình loại cá chép này là biết ngay chúng được nhập khẩu từ bên Đảo quốc.

Một đàn cá mới trưởng thành cũng có giá bán tối thiểu nhất là 100 ngàn nhân dân tệ trở lên.

Với một hồ nước đầy cá Koi này, không có mấy triệu, khẳng định là không thể mua được.

Đi qua con sông nhân tạo, trước mặt có một hồ bơi rộng chừng

300 mét vuông, là hồ bơi ngoài trời lớn nhất ở thành phố Trung Hải.

"Khụ khụ khụ, Kỷ tổng, hình như vừa rồi em mới nói, nếu như có thể đưa em đi vào, vậy sẽ để cho anh được mở rộng tầm mắt. Hôm nay là ngày tốt, con có cảnh đẹp và hồ bơi, cái này người ta gọi là thiên thời địa lợi nhân hoà, có phải em nên thực hiện lời hứa kia hay không?"

À...

Kỷ Khuynh Nhan lúng túng muốn chết, cảm giác như cả cái thế giới này đều chống lại mình.

Lần trước đi khách sạn Bán Đảo cũng như vậy, bây giờ đến khu biệt thự này lại một lần nữa.

Tại sao chứ!

Mặc dù ta là một người phụ nữ, nhưng ta cũng cần sĩ diện!

"Chuyện này, ở đây cũng không có áo tắm, em làm sao bơi được? Ngày khác rồi nói lại đi."

Kỷ Khuynh Nhan cười híp mắt nói, một bộ dạng giả ngây thơ cho qua chuyện.

Nhìn xuống hồ nước trong suốt, Kỷ Khuynh Nhan còn thật có xúc động muốn thử một lần.

Đã rất lâu rồi nàng chưa đi bơi, kỹ thuật đều có chút phai nhạt.

Chỉ là điều kiện không quá cho phép.

"Cũng được, anh sẽ ghi lại việc này vào sổ tay, sau này rồi nói."

"Yên tâm, Kỷ Khuynh Nhan em nói được thì làm được, thế mà còn muốn cầm viết ghi lại, đám đàn ông thối các anh mỗi người đều là sắc lang."

"Ai ai ai, đừng một gậy tre đánh chết một thuyền người, anh chỉ là muốn đốc thúc em làm người giữ uy tín."

"Cắt."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Nơi này quá lớn, đoán chừng trong thời gian ngắn cũng đi dạo không hết, chúng ta đi về trước đi."

"Như thế nào, mới đi lại muốn về? Không đi vào trong biệt thự nhìn xem sao?"

Lâm Dật kiến nghị.

Đều đã đến trước cửa nhà, Lâm Dật có chút không muốn đi.

Từ khu biệt thự Cửu Châu các đi đến biệt thự Vân Thủy, tới tới lui lui cũng phải mất cả một giờ.

Thời gian này, còn không bằng hưởng thụ thật tốt một hồi.

"Đi tham quan bên trong biệt thự sao?"

Kỷ Khuynh Nhan hỏi lại với vẻ đầy bất ngờ:

"Anh mau dẹp ngay mấy cái suy nghĩ không thiết thực này đi, chúng ta có thể tới trong sân tham quan cũng đã là hết sức may mắn rồi, nếu như anh dám đi vào trong biệt thự, đó chính là tự ý xông vào nhà dân, cẩn thận người ta đem bắt anh lại."

"Trong biệt thự cũng không có ai, em sợ cái gì."

Lâm Dật nói ra:

"Hơn hai mươi tuổi đầu rồi mà cái gì cũng sợ."

Kỷ Khuynh Nhan im lặng,

"Cái này không đáng sợ sao, đây là phạm pháp đó."

"Không phải em nói Cửu Châu Các là khu biệt thự xa hoa bật nhất Trung Hải sao, chẳng lẽ em không muốn đi vào tham quan một chút?"

"Đương nhiên muốn."

Kỷ Khuynh Nhan trêu ghẹo nói:

"Nhưng đây là vấn đề nguyên tắc, em cũng không thể theo anh làm chuyện xấu được, tuy nhiên nếu như anh bị bắt thì em có thể tìm giúp anh một luật sư giỏi."

"Em thật sự sợ sao."

Nói xong, Lâm Dật đi về phía khu biệt thự số 1.

Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy choáng váng.

Anh ta có phải điên rồi hay không?

Thật sự muốn đi vào?

Thấy tình huống không đúng, Kỷ Khuynh Nhan giẫm lên giày cao gót, chạy chậm theo bước chân của Lâm Dật lôi kéo cánh tay của hắn đi trở về.

"Anh muốn chết à, mau đi thôi."

Lâm Dật không nhúc nhích, đem tay để vào vết vân tay ở trên khoá cửa.

Tích _ _ _

Hoan nghênh về nhà.

Trong nháy mắt, dường như cả thế giới đều yên lặng.

Kỷ Khuynh Nhan thật không thể tin nhìn Lâm Dật,

"Cái này, đây là có chuyện gì?"

"Còn có thể có chuyện gì, chỉ là hoan nghênh anh về nhà thôi mà."

"Điều này, đây là nhà của anh?"

"Hôm qua anh vừa mua."

Kỷ Khuynh Nhan bừng tỉnh đại ngộ, khó trách lúc tiến vào, nhìn thấy xe của Lâm Dật mấy bảo an không những không ngăn cản còn xếp hàng cúi chào.

Suy nghĩ cả nửa ngày, bây giờ mới nhận ra cũng không phải vì hắn lái siêu xe nên được cho vào mà bởi hắn chính là chủ nơi này.

Đưa một tay qua nhéo lấy phần thịt non mềm ở bên hông Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan thở phì phò nói:

"Anh thế mà lừa gạt em."

"Anh có lừa gạt gì em đâu, tại em không hỏi chứ bộ."

Lâm Dật cười nói:

"Đi thôi, vào trong xem."

"Rõ ràng là anh cố ý dụ dỗ em."

Nói xong, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan cùng nhau đi vào biệt thự.

Trong mấy năm làm việc Kỷ Khuynh Nhan cũng đã đi qua không ít biệt thự, nàng vẫn luôn nghĩ là biệt thự Vân Thủy của mình cũng không tệ lắm.

Cho dù có vài biệt thự so với biệt thự Vân Thủy cao cấp hơn, nhưng cũng chỉ cao cấp đến một trình độ nào đó mà thôi.

Nhưng bây giờ so sánh biệt thự Vân Thuỷ và Cửu Châu các thì biệt thự Vân Thuỷ thật sự là không có gì có thể đem ra so sánh với người ta cả.

Không hổ danh là biệt thự đệ nhất!

"Lâm Dật, anh mua biệt thự này chắc tốn không ít tiền nhỉ."

Kỷ Khuynh Nhan hiếu kỳ hỏi.

"Con số cụ thể anh cũng không biết chính xác, chắc đâu đó vài tỷ."

Nhà là từ hệ thống cho, Lâm Dật cũng không thể nói không dùng tiền, vì thế nên tùy tiện cho ra một con số.

"Anh lại gạt em."

"Sao anh phải lừa dối em, vậy chẳng lẽ biệt thự Cửu Châu Các không đáng giá vài tỷ sao?"

"Em chính là kinh doanh bất động sản đấy, anh có thể lừa gạt được em sao."

Kỷ Khuynh Nhan tiếp tục chất vấn:

"Nơi này là biệt thự số 1 trong khu biệt thự, bên ngoài rao giá khoản 1 tỷ 2, làm sao anh có thể tốn vài tỷ để mua nó. Nếu anh dùng nhiều tiền như vậy, thì anh có thể mua được toàn bộ biệt thự Cửu Châu các luôn ấy chứ"

"Không sai, anh đã mua toàn bộ khu biệt thự Cửu Châu Các này mà."

Kỷ Khuynh Nhan nghe xong thì có cảm giác choáng váng, nàng phát hiện đầu óc mình thường ngày thông minh như thế mà hiện tại lại có chút không đủ dùng.

"Anh, anh nói cái gì? Anh mua toàn bộ khu biệt thự Cửu Châu Các rồi?"

"Xây nhà xong thì không phải đều muốn bán sao? Anh mua tất cả có cái gì đâu mà em phải ngạc nhiên."

"Tiền của anh là được gió lớn thổi tới sao?"

"So với gió lớn thổi tới thì còn nhẹ nhõm hơn."

Kỷ Khuynh Nhan không tiếp tục phản bác, bởi vì nàng tìm không thấy lý do gì để phản bác nữa.

Khó trách hắn muốn đi ra mở lái xe Didi thể nghiệm sinh hoạt, đoán chừng là rảnh rỗi sinh nông nổi.

"Buổi tối anh sẽ không đưa em về đâu, em ở lại đây một đêm đi, muốn ở phòng nào thì ở."

"Vậy cũng được, em sẽ không khách khí đâu, vừa hay sáng mai anh có thể đưa em đi làm."

Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nhưng mà em lấy đâu ra đồ để mặc ngủ đây?"

"Nhà này chỉ có một mình anh ở lấy đâu ra đồ dành cho con gái. Mà anh không có nhìn trộm đâu em cởi sạch ra ngủ cũng được."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 31.

Chương 32. Đi Gọi Vương Thiên Long Tới Đây

"Làm sao có thể khoả thân đi ngủ được."

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói.

"Những người có tiền như bọn em thật nhiều chuyện."

Kỷ Khuynh Nhan im lặng:

"Anh so với em, càng có nhiều tiền hơn đấy."

Lên phòng thay đồ trên tầng hai, Lâm Dật tìm được cho Kỷ Khuynh Nhan một bộ đồ ngủ của mình.

"Em mặc bộ này đi, mấy bộ này đều mới tinh đấy."

Về loại trang phục như đồ ngủ, Kỷ Khuynh Nhan cũng không quá chú ý phân biệt nam nữ, dù sao có thể mặc là được rồi.

Cầm lấy bộ đồ ngủ, Kỷ Khuynh Nhan đi vào phòng vệ sinh, chuẩn bị tắm rửa thay đồ và đi ngủ.

Lâm Dật không có quản Kỷ Khuynh Nhan làm gì, trở lại phòng ngủ là lăn đùng ra ngủ say như chết.

Sau khi tắm xong, Kỷ Khuynh Nhan nằm ở trong phòng ngủ, nhưng nàng lăn tới lộn lui không ngủ được.

Lâm Dật đến cùng có lai lịch gì? Thế mà có nhiều tiền như vậy?

Trước đây, vì sao mình chưa từng nghe nói qua chứ?

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật dậy rất sớm.

Sau khi hai người rửa mặt xong, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đi đến công ty, chẳng bao lâu đã nhận được đánh giá năm sao của nàng.

Nhìn thấy nhiệm vụ trong đầu nhắc nhở, tiến độ đã đến 8/ 10.

Hôm nay chỉ cần nhận thêm hai đơn, là nhiệm vụ coi như hoàn thành rồi!

Cũng không biết lần này, hệ thống sẽ khen thưởng cho mình cái gì đây.

Đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty xong, Lâm Dật lái xe đi đến khách sạn Bán Đảo.

Bận rộn cả buổi sáng, hắn còn chưa có ăn cơm đâu, trước tiên phải ăn một chút gì đó rồi tính sau.

Khi hắn lái xe chạy đến bãi đỗ xe, vừa hay nhìn thấy Vương Thiên Long.

"Lâm tổng, ngài đã tới."

Lâm Dật gật gật đầu,

"Tới ăn chút bữa sáng."

"Tôi sẽ đi bảo nhà bếp chuẩn bị ngay bây giờ."

"Không cần, cũng chỉ là đến ăn điểm tâm, không nhất thiết phải gióng trống khua chiêng, cứ làm việc của anh đi, tôi tự mình đi là được rồi."

Khách sạn đã là của mình, tuy những người trong hàng ngũ lãnh đạo cao tầng đều đã biết đến sự tồn tại của mình, nhưng nhân viên bình thường bên dưới thì khả năng còn không biết mình là ai.

Vừa vặn mình có thể mượn cơ hội này, đi quan sát qua thái độ làm việc của bọn họ một chút.

"Vâng vâng vâng, tôi biết rồi."

Vương Thiên Long tiếp tục đi làm việc của mình, còn Lâm Dật thì trực tiếp lên tầng hai.

Tầng hai của khách sạn là nhà hàng, do bếp trưởng đạt ba sao của Michelin phụ trách, lấy quy mô của khách sạn Bán Đảo, đủ để xứng với dạng quy cách như thế này.

Vào buổi sáng, không có nhiều người đến đây ăn điểm tâm, chỉ có gần một nửa số bàn bị ngồi kín.

Lâm Dật tìm một chiếc ghế trống, nhìn món ăn giới thiệu trên menu, sau đó chọn mấy món ăn đặc trưng, chuẩn bị nếm thử hương vị của chúng xem sao.

"Các cậu nhìn kìa, anh chàng kia trông đẹp trai quá."

Nhìn thấy Lâm Dật, mấy nữ sinh ở bàn bên cạnh nhỏ giọng thảo luận.

"Đúng là quá đẹp trai, thật muốn qua xin cái Wechat."

"Vậy thì đi đi, chỉ cần cậu chủ động một chút, giữa hai người có thể sẽ nảy sinh tình yêu đó."

Lâm Dật đến đây, trong nháy mắt trở thành tiêu điểm của những cô gái trong nhà ăn, ánh mắt bọn họ sẽ thỉnh thoảng liếc nhìn về phía hắn.

"Nhìn cái gì đấy."

Một người nam nhân nói với người bạn gái của mình.

"Ha ha, em chỉ nhìn thoáng qua thôi, anh chàng kia trông đẹp trai quá."

"Thôi đi, nói không chừng chính là một gã tiểu bạch kiểm, vịt bên trong hội sở đều đẹp trai như vậy."

"Anh nói cái gì đó, nhìn thấy người ta lớn lên trai đẹp, thì nói người ta là tiểu bạch kiểm, tâm tính kiểu gì đấy?"

"Anh chỉ là thuận miệng nói một chút thôi."

"Em thấy anh chính là ghen ghét người ta đẹp trai hơn mình."

Chọn xong đồ ăn, Lâm Dật đem danh sách trên tay giao cho nhân viên phục vụ,

"Lâm Dật?"

Ngay tại thời điểm Lâm Dật chờ đồ ăn, chợt nghe thấy có người kêu tên của mình.

Nhìn thấy người vừa mới lên tiếng, Lâm Dật bỗng chốc cảm thấy cái thế giới này quá nhỏ.

Hôm qua, Kỷ Khuynh Nhan vừa mới sa thải Vu Lệ Lệ, không nghĩ tới hôm nay lại gặp nhau ở ngay trong khách sạn của mình.

"Thật đúng là trùng hợp, không ngờ cô lại tới đây làm việc."

"Đúng là khá trùng hợp."

Vu Lệ Lệ vẫn ôm hai tay ở trước ngực, dùng loại ánh mắt từ trên cao nhìn xuống Lâm Dật.

"Lâm Dật à Lâm Dật, tôi còn thực sự là đánh giá thấp cậu. Không ngờ rằng cậu lặng yên không tiếng động, vậy mà ôm vào bắp đùi Kỷ tổng, tôi chân trước đem cậu sa thải, chân sau cậu liền đi cáo trạng, để cô ta sa thải tôi, quả thật là không hề tầm thường."

"Cô cảm thấy, hiện tại đi nói với tôi những điều này thích hợp sao? Tốt xấu gì tôi cũng là khách hàng của khách sạn Bán Đảo, đối xử với Thượng Đế như thế, có phải có chút không thích hợp hay không?"

"Chỉ bằng cậu cũng xứng nói mình là Thượng Đế của khách sạn Bán Đảo ư?"

Vu Lệ Lệ khinh bỉ nói ra.

"Vì sao tôi lại không được?"

"Tốt nhất là cậu đi tiêu đi sau đó lấy nước tiểu làm gương soi xem mình có đức hạnh gì? Bản thân cũng chỉ là tiểu bạch kiểm ở bên cạnh phú bà, còn thật coi mình là quý ngài thượng đẳng?"

Nhìn thấy Vu Lệ Lệ và Lâm Dật cãi vã, nhân viên phục vụ ở gần đó từ từ chạy tới.

Cũng thì thầm vào tai nàng mấy câu:

"Vu quản lý, vị khách hàng này có vẻ không hề tầm thường, chị vẫn nên nói ít vài lời đi."

"Có cái gì mà không tầm thường chứ, tôi còn lạ gì tình huống của anh ta đâu."

Vu Lệ Lệ khinh bỉ nói:

"Anh ta vốn là cấp dưới của tôi, ỷ vào chính mình sinh ra có một bộ dáng đẹp, nên ôm vào bắp đùi của tổng giám đốc Tập đoàn, trên thực tế cũng chỉ là một gã tiểu bạch kiểm mà thôi, nếu không phải có phú bà nuôi, đời này cũng không thể đến ăn cơm ở khách sạn Bán Đảo."

Nghe được Vu Lệ Lệ nói vậy, những người khách ở trong nhà ăn đều lộ ra vẻ khinh bỉ trên nét mặt.

"May mà mình vừa rồi không có đi xin Wechat, hóa ra anh ta chỉ là tiểu bạch kiểm bám càng phú bà, mới nghĩ một chút thôi mà đã thấy buồn nôn rồi."

"Thật sự là biết người biết mặt không biết lòng, nhìn qua vẫn rất có khí chất, không nghĩ tới lại là người như vậy, tôi cũng nhìn lầm."

"Chúng ta phải lấy chuyện này làm bài học nhờ đời, đừng nhìn thấy soái ca là nhảy dựng lên, tránh việc giống như lần này."

Biết được thân phận của Lâm Dật, cặp đôi tình nhân ngồi ở cái bàn khác biểu lộ không hoàn toàn giống nhau.

"Em xem anh đã nói cái gì, cũng chính là một gã tiểu bạch kiểm, chuyện này em tin anh đi."

Nam thanh niên đắc ý nói ra những lời khinh bỉ.

"Việc này anh nói đúng, em ghét nhất là những nam nhân bám váy phú bà, không dựa vào sự nỗ lực của bản thân, chỉ biết đầu cơ trục lợi, mới nghĩ một chút thôi mà đã thấy buồn nôn rồi."

"Đúng vậy, hắn ta ngoài đẹp trai hơn anh một chút, thì những phương diện khác đều không thể nào so sánh được với anh, cho dù đời anh phải đi ăn mày, cũng sẽ không bám váy phú bà."

Nghe thấy người khác chỉ trỏ mình, Lâm Dật chỉ cười nói:

"Tôi cũng lười nói nhảm với cô, đi gọi Vương Thiên Long tới đây."

"Ôi chà, không tệ, thế mà còn biết tên quản lý của chúng ta cơ đấy. Nhưng tôi nói cho cậu biết, cho dù cậu tìm Vương quản lý đến đây cũng chẳng làm nên chuyện gì đâu, giữa chúng tôi còn có chút quan hệ, anh ta sẽ không làm gì tôi chỉ vì loại khách hàng thấp kém như cậu đâu."

"Vậy cô có thể gọi anh ta tới, cũng cho tôi thấy thái độ của anh ta."

"Được thôi, nể mặt chúng ta đã từng là đồng nghiệp, tôi sẽ để cậu chết cũng biết được vì sao mình chết, để cậu biết được sự tàn khốc của xã hội này."

Nói xong, Vu Lệ Lệ nhìn về phía nhân viên phục vụ ở bên cạnh.

"Đi gọi Vương quản lý tới đây."

"Không cần gọi, tôi tới đây rồi."

Vương Thiên Long hừ lạnh một tiếng, từ nơi không xa bước tới.

Vu Lệ Lệ chạy ra nghênh đón,

"Anh Long, tôi nghi ngờ người này có hành động không đúng, nên kêu bảo vệ của khách sạn tống cổ cậu ta đi đi, để tránh ảnh hưởng đến hoàn cảnh ăn cơm của những vị khách khác."

Vương Thiên Long tức đến lửa giận công tâm, chỉ vào mũi Vu Lệ Lệ chửi ầm lên.

"Con mẹ nó, mắt cô bị mù có phải hay không, vị đang ngồi ở trước mặt cô chính là chủ nhân của khách sạn Bán Đảo, cô nói ngài ấy có hành động không đúng ư? Có phải là không muốn làm việc ở đây nữa rồi không! Nhanh chóng thu dọn đồ đạc, cút!"

Dịch: Team MBMH Translate

Hết chương 32.

Chương 33. Tôi Thật Sự Là Cổ Đông Của Didi

Vu Lệ Lệ ngây ngẩn cả người, cảm giác lỗ tai của mình xuất hiện ảo giác.

"Vương quản lý, anh nói cái gì? Cậu ta là ông chủ của khách sạn Bán Đảo sao?"

"Đúng thế, mấy ngày trước Lâm tổng đã thu mua toàn bộ khách sạn Bán Đảo, cô lại dám ăn nói như vậy với Lâm tổng, tôi thấy cô cũng đừng làm việc ở đây nữa, thu dọn đồ đạc và rời đi đi."

Sau khi biết được danh tính của Lâm Dật, mọi người có mặt ở chỗ này đều choáng váng đầu óc.

"Ôi chúa ơi, chàng soái ca kia lại là ông chủ của khách sạn Bán Đảo? Thật là tuổi trẻ tài cao mà."

"Chúng ta đều hiểu lầm người ta rồi, tiểu ca ca đã đẹp trai lại còn nhiều tiền như vậy, thì sao có thể là tiểu bạch kiểm chứ."

"Quả nhiên mỗi một người anh tuấn đều có thân phận không tầm thường, chúng ta đều lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử."

Cặp tình nhân ngồi ở chiếc bàn khác cũng biểu lộ sự lúng túng không thôi.

"Chuyện này đã tát cho anh đau chưa? Người ta tài giỏi như vậy, thế mà anh nói tâm thái của người ta có vấn đề, xem ra tôi phải suy tính lại mối quan hệ của hai chúng ta một chút."

Vu Lệ Lệ thật không thể tin nổi nhìn Lâm Dật.

"Lâm, Lâm Dật, anh thật sự là ông chủ của khách sạn Bán Đảo sao?"

Lúc nói chuyện, giọng của Vu Lệ Lệ khẽ run rẩy, hiển nhiên bị dọa cho phát sợ.

"Vương Thiên Long không phải đã nói cho cô thân phận của tôi rồi sao, cô cảm thấy anh ta sẽ nói láo ư?"

"Nếu như anh thật sự có bối cảnh như vậy, trước đó vì sao còn đi làm thuê ở tập đoàn Triều Dương?"

"Tôi muốn trải nghiệm cuộc sống, không được sao?"

"Được rồi, không cần phí lời."

Vương Thiên Long nói tiếp:

"Nhanh chóng thu dọn đồ đạc xéo đi, đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ."

"Lâm Dật, anh nghe tôi nói, tôi biết chuyện này là tôi làm không đúng. Lúc trước ở tập đoàn Triều Dương còn thường xuyên nhằm vào anh, tôi đã ý thức được sai lầm của mình rồi, van cầu anh lại cho tôi một cơ hội đi."

"Cơ hội thì tôi có thể cho cô, nhưng phải xem Vương Thiên Long có dám giữa cô ở lại hay không."

Vương Thiên Long khẽ run rẩy. Hắn có thể khẳng định, nếu như mình dám cho Vu Lệ Lệ cơ hội, chính mình cũng sẽ phải cuốn gói rời đi!

"Nhanh lên, đừng nói nhảm nữa, đừng làm trở ngại nhã hứng ăn cơm của Lâm tổng."

Sau cùng, Vương Thiên Long gọi bảo vệ, đuổi cổ Vu Lệ Lệ đi ra ngoài.

Bớt cho cô ta nói vớ nói vẩn ở chỗ này, làm liên lụy đến chính mình.

"Lâm tổng, thực sự xin lỗi, quấy rầy nhã hứng ăn cơm của ngài."

"Không sao, bảo bọn họ nhanh chóng mang thức ăn lên đi, tôi cũng đói rồi."

"Vâng vâng vâng, để tôi đi phân phó nhà bếp, giục bọn họ nhanh chóng đưa thức ăn lên."

Sau khi cơm nước xong xuôi, Lâm Dật xoay xoay lưng, chuẩn bị đi chạy Didi.

Còn thừa lại hai đơn hàng, sau khi hoàn thành là có thể cầm tới phần thưởng của hệ thống.

Thật hạnh phúc.

Reng reng reng _ _ _

Còn không đợi Lâm Dật bắt đầu tiếp đơn đặt hàng, điện thoại di động chợt reo chuông, là một số điện thoại xa lạ.

"Alo?"

"Chào ngài, Lâm tiên sinh, trước tiên tôi xin tự giới thiệu mình một chút, tôi là phó tổng giám đốc cấp cao Điền Nghiên của tập đoàn Didi."

"Vậy sao, cô tìm tôi có chuyện gì không?"

"Là thế này, hôm qua ngài thu mua 21% cổ phần của tập đoàn chúng tôi, trở thành cổ đông lớn thứ hai của tập đoàn. Tôi làm đại biểu cho công ty, muốn trò chuyện với ngài một chút, không biết hiện giờ ngài có thời gian rảnh rỗi hay không?"

Nhận được điện thoại của tập đoàn Didi, Lâm Dật cũng chẳng cần suy nghĩ gì nhiều.

Hệ thống giúp đỡ thu mua 21% cổ quyền của bọn họ, về tình về lý thì bọn họ đều phải liên lạc với chính mình.

Nhưng bây giờ, cũng không phải lúc gặp mặt với bọn họ.

Còn có hai đơn đặt hàng là nhiệm vụ sẽ hoàn thành, trước tiên làm nhiệm vụ rồi nói sau.

"Hiện tại tôi có chút việc bận, chờ một lát rồi nói sau nhé."

"Vâng, mốt lát tôi sẽ gọi điện thoại lại cho ngài."

Điền Nghiên rất khách khí, cũng không nói nhảm.

Là một nhân viên công sở ưu tú, nàng biết đối với dạng người giống như Lâm Dật, thời gian đều rất quý giá.

Lãng phí một giây của người ta, cũng rất có thể sẽ khiến cho đối phương cảm thấy khó chịu, cho nên mới kịp thời tắt điện thoại.

Sau khi tắt điện thoại, điện thoại của Điền Nghiên lại đổ chuông.

Là tổng giám đốc Trình Song gọi tới.

"Tình huống như thế nào, Lâm tiên sinh đồng ý gặp cô chứ?"

"Cũng không có, anh ta nói đang có việc bận, nên tôi lập tức cúp điện thoại, chuẩn bị một lát nữa sẽ gọi lại cho anh ta."

Đầu điện thoại bên kia, Trình Song trầm mặc vài giây đồng hồ.

"Vậy cô vẫn còn có kế hoạch chứ?"

"Tôi dự định đi xem công ty Jeris một chút, bọn họ là đại lý lớn nhất khu vực Duyên Hải của tập đoàn Didi chúng ta, nhìn xem có vấn đề gì thì thuận tiện xử lý luôn, dù sao hiện tại cũng đang nhàn rỗi."

"Cô sắp xếp việc này đi, mọi chuyện đều đặt Lâm tiên sinh là quan trọng nhất, đừng kéo dài thời gian mà để lỡ việc chính."

"Ngài yên tâm, trong lòng tôi biết rõ."

Đi ra khỏi khách sạn Bán Đảo, Điền Nghiên cầm điện thoại di động, chuẩn bị gọi một chiếc xe Didi.

Làm giám đốc điều hành tập đoàn Didi, Điền Nghiên đã dưỡng thành thói quen gọi xe bất cứ lúc nào, việc này có thể tự giúp chính mình và hiểu rõ hơn về các tình huống hoạt động cụ thể của các nhân viên cấp dưới.

Ở bãi đỗ xe cách đó không xa, Lâm Dật vừa mới mở phần mềm Didi ra, liền phát hiện được một đơn đặt hàng thích hợp.

"Chuẩn bị tiếp đơn, đi từ khách sạn Bán Đảo đến công ty TNHH Jeris."

Lâm Dật không nói hai lời, trực tiếp giành lấy đơn đặt hàng.

Sinh ý đến tận cửa, sao còn có thể để cho người khác đoạt mất?

Đoạt được đơn hàng thành công, Lâm Dật lái xe chạy đến cửa khách sạn.

Nhìn thấy một chiếc Pagani màu bạc lái về phía mình, Điền Nghiên thầm cảm thán một chút.

Tuy rằng tình trạng kinh tế ở Quảng Châu cũng rất phát đạt, nhưng mà loại xe cao cấp giống như Pagani Zonda cũng không phải dễ dàng có thể nhìn thấy.

Thành phố Trung Hải quả nhiên không tầm thường.

Mà anh chàng lái xe còn khá đẹp trai.

"Cô có số điện thoại đuôi 6888, là quý cô Điền đúng không?"

"Vâng, là tôi."

Điền Nghiên khẽ sửng sốt một chút,

"Anh là?"

"Không phải cô vừa mới gọi xe sao?"

"Đúng vậy, nhưng tôi gọi chính là xe Didi."

"Tôi chính là tài xế Didi, lên xe đi."

Điền Nghiên hồi lâu mới kịp phản ứng lại,

"Anh, anh nói cái gì? Anh là tài xế chạy Didi?"

"Chẳng lẽ không giống sao?"

"Không giống."

Điền Nghiên nói năng có chút lộn xộn, từ bao giờ công ty của mình trở nên lợi hại như vậy?

Tài xế dưới cờ đều lái Pagani để chở khách?

"Nhưng tôi đúng là tài xế Didi, cô nhanh lên xe đi."

"Vâng, được."

Bất kể nói như thế nào, Điền Nghiên đều là một nhân viên công sở ưu tú, rất nhanh liền thích ứng với thân phận của Lâm Dật.

Mặc dù cá nhân đã sớm độc lập về tài chính, nhưng nàng còn là lần đầu tiên được ngồi xe cấp bậc này.

Nó cao cấp hơn nhiều so với chiếc BMW đời 7 của mình.

"Anh dùng Pagani chạy Didi, là để trải nghiệm cuộc sống sao?"

"Có thể nói như vậy."

Lâm Dật cười nói.

Vị hành khách này coi như là bình thường, muốn hoàn thành khoản đơn đặt hàng này chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

"Hiện giờ, mấy đại thiếu gia thật đúng là biết chơi, vậy mà toàn dùng những chiêu này để trêu chọc các em gái, đoán chừng nhiều cô nương đều sẽ kêu nóng khi lên xe của anh đi."

Lâm Dật phát hiện, khí chất của Điền Nghiên có điểm giống như Kỷ Khuynh Nhan, đều có loại khí tràng của đại nữ nhân chốn công sở.

Nhưng nếu so sánh, Kỷ Khuynh Nhan vẫn nhỉnh hơn nàng một chút.

"Nghe kiểu nói này của cô, làm tôi giống như một loại đồi bại vậy."

Lâm Dật nói ra:

"Chẳng lẽ lái siêu xe, thì không thể chạy Didi sao?"

"Đương nhiên là có thể, nhưng tôi cũng muốn nhắc nhở anh, nhất định phải chú ý lời nói của chính mình, nếu như gây ra chuyện bôi nhọ hình ảnh của công ty Didi, cẩn thận anh sẽ bị ngừng chạy, sau này sẽ không còn cơ hội trêu chọc mấy em gái nữa."

Điền Nghiên cười nói.

"Cô nói ngừng chạy thì ngừng chạy sao?"

"Đương nhiên."

Điền Nghiên mỉm cười nhìn Lâm Dật,

"Tôi là phó tổng giám đốc cấp cao của tập đoàn Didi, anh nói tôi có quyền cho anh ngừng chạy hay không?"

"Thôi đi, chỉ biết nói miệng, nội dung tùy thời đều có thể chỉnh sửa."

Lâm Dật nói ra:

"Cô nói mình là phó tổng giám đốc cấp cao của tập đoàn Didi, vậy thì tôi nói mình là đại cổ đông của Didi đây."

Điền Nghiên nghiêng người cười ngửa tới ngửa lui, ngay đến hai đỉnh núi cao trước người đều lay động theo.

Lập tức lấy ra giấy phép công tác ở trong túi xách, cũng lắc lắc trước mặt Lâm Dật.

"Đây là giấy phép công tác của tôi, chứng minh tôi thực sự là phó tổng giám đốc cấp cao của tập đoàn Didi."

"Tôi cũng không có lừa cô, tôi thật sự là cổ đông của tập đoàn Didi."

Lâm Dật nói ra:

"Hôm qua tôi mới vừa thu mua 21% cổ quyền của các người, mà mới vừa rồi cô còn gọi điện thoại cho tôi, muốn hẹn gặp mặt tôi đó."

Dịch: MBMH translate

Hết chương 33.

Chương 34. Bị Dừng Hoạt Động

Điền Nghiên sửng sốt.

Cảm giác não bộ đang thiếu dưỡng khí.

Chuyện cổ phần bị thu mua chỉ có mấy quản lý lãnh đạo trong công ty biết, còn chưa có thông báo ra bên ngoài.

Nếu không có gì bất ngờ gì xảy ra, vậy thì không thể có chuyện người ngoài biết được.

Hơn nữa, người này vừa rồi còn nói rằng mình đã gọi điện thoại cho hắn.

Vậy người ngồi trước mặt này vô cùng có khả năng chính là cổ đông mới của công ty.

"Ngài là Lâm Dật tiên sinh?"

"Đúng, là tôi."

Bộ ngực cao vút của Điền Nghiên chập trùng. Cô không thể nghĩ ra được, chuyện trùng hợp như vậy mà để mình gặp phải rồi!

"Lâm đổng, thật sự xin lỗi! Vừa nãy mạo phạm nhiều, hi vọng ngài đừng để trong lòng."

"Không sao, lát nữa đánh giá năm sao cho tôi là được rồi."

"Nhất định nhất định." Điền Nghiên cung kính nói: "Nhưng tôi vẫn muốn hỏi một chút. Ngài lái xe Didi là thật sao?"

"Đương nhiên là thật."

"Nhưng ngài có nhiều tiền như vậy, sao lại…"

"Trải nghiệm cuộc sống thôi. Trước đó tôi còn làm nhân viên tiêu thụ ở một công ty bất động sản đấy."

Điền Nghiên hít một hơi. Xem ra thế giới người có tiền thật sự không phải loại dân đen như cô có thể hiểu được.

"Lâm tiên sinh, chờ tiếp xong đơn hàng này, ngài có thể cho tôi cơ hội để cùng ngài nói chuyện một chút không?"

"Xem tình huống đi. Hôm nay tôi thật sự có phần bận bịu."

"Có thể, chờ ngài hết bận, chúng ta lại tán gẫu cũng được."

"Được."

Rất nhanh, Lâm Dật lái xe tới trước cửa công ty Jeris.

"Đến nơi rồi."

"Cảm ơn Lâm đổng đã đưa tôi tới đây." Điền Nghiên hơi thấp thỏm.

Mình đi ra ngoài một chuyến, vậy mà lại ngồi xe do cổ đông lớn thứ hai lái, thật quá thần kỳ!

"Tình huống sao thế này? Sao không thanh toán được tiền?"

"Không thể chứ?" Lâm Dật ngờ vực nói.

Nếu như không thể trả tiền, đơn hàng này không thể hoàn thành, không thể tính vào nhiệm vụ hệ thống.

Rinh rinh rinh…

Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Dật vang lên.

"Kính chào tài xế Didi đáng mến, vì ngài làm trái với quy định của của công ty, hiện tại công ty quyết định xử lý dừng hoạt động lái xe của ngài."

"Hả? Dừng hoạt động?"

Xem tin tức gửi đến điện thoại, Lâm Dật và Điền Nghiên đều khó hiểu.

Đang yên đang lành làm sao lại dừng hoạt động?

Lâm Dật liếc mắt nhìn xuống dưới, phát hiện nơi thông báo cho mình không phải tập đoàn Didi.

Mà là công ty tên là Jeris.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn, phát hiện công ty trước mắt chính là Jeris!

Thực sự quá trùng hợp.

"Công ty Jeris này có quan hệ gì với tập đoàn Didi của các cô?" Lâm Dật hỏi.

"Công ty này là đại diện cho tập đoàn của chúng ta ở Trung Hải. Tất cả hoạt động ở bên đây đều do công ty này quản lý.

Điền Nghiên có cảm giác tức muốn chết. Công ty Jeris này giở trò gì đây?

Thời khắc quan trọng vậy mà tại làm lỡ việc của mình!

Lâm Dật sờ sờ cằm, dường như hiểu ra là chuyện gì.

Ngày hôm qua, mình mắng người phụ nữ tên là Từ Dương kia ở trên xe, sau đó cô ta gọi điện trách mắng mình với tổng đài.

Sau đó cũng có người gọi tới cảnh cáo mình.

Có điều, đối phương bị mình đối chọi một phen, chắc là vì chuyện này nên hôm nay mới khoá tư cách lái xe của mình.

"Lâm đổng, ngài đừng vội. Tôi chắc chắn sẽ xử lý tốt chuyện này."

Jeris này thực sự không được, ngay cả xe của Lâm đổng cũng dám khóa.

Đúng là ngớ ngẩn!

"Cô đừng vội giận. Dù sao tôi mới là người bị hại, sao lại làm cô tức giận như vậy?"

"Chủ yếu là những người này quá coi trời bằng vung, một chút vương pháp cũng không có!" Điền Nghiên tức tối nói.

"Hiện giờ tôi lập tức báo về công ty, tra xem người phụ trách bên này là ai. Trước tiên xoá bỏ tư cách đại lý của họ."

"Chuyện như vậy, có lẽ nên dùng lý phục người thì tốt hơn." Lâm Dật nói.

"Ở đây tôi có bản ghi hội thoại, trước tiên gọi cho họ xem tình huống thế nào."

"Vậy làm phiền Lâm đổng."

Lâm Dật tìm kiếm ghi chép cuộc gọi ngày hôm qua trên điện thoại.

"Tôi là Lâm Dật. Tư cách lái xe kinh doanh của tôi là bị ông khóa đúng không?"

Đối phương rõ ràng sửng sốt mất một chút, rồi nhanh chóng biết Lâm Dật là ai.

"Đúng là tôi. Anh không phải trâu bò lắm sao? Không chỉ dám mắng chửi khách hàng mà còn dám đối chọi với tôi. Hôm nay ông đây khóa lại đấy, xem anh làm sao lái xe tiếp!"

"Là hành khách kia mắng tôi trước."

"Mắng anh trước thì đã làm sao?" Đối phương hỏi ngược lại: "Anh có thân phận gì chẳng lẽ không tự biết? Khách hàng chính là Thượng Đế, mắng anh cũng được, mẹ nó lại còn cho rằng mình ngon lắm chắc? Nhanh cút mẹ nó đi, đi mà lái cho hãng khác đi."

"Ông nói chuyện tốt nhất chú ý một chút. Phó Tổng giám đốc Didi của các người còn đang ngồi cạnh tôi đây."

"Lại còn khoác lác, thổi da bò à? Chú mày cho mình là ai? Lại còn tìm được Phó tổng giám đốc của bọn ông đến?"

"Tôi là Điền Nghiên, đang ở ngay trước cửa công ty Jeris. Hạn cho các người ba giây đi xuống đây, bằng không đừng trách tôi không khách khí!"

"Điền Nghiên?"

Đối phương dừng một chút, sau đó bắt đầu cười ha hả.

"Trâu bò nha! Còn dám tìm người giả làm Điền tổng. Ông mày phục đấy!"

Lâm Dật không nói gì, cúp điện thoại.

"Didi các cô lấy yêu cầu gì để tuyển chọn quyền đại lý vậy? Tìm một đám não ngắn thế?"

"Lâm đổng bớt giận, tôi lập tức xử lý việc này."

"Đi thôi. Nếu hai chúng ta còn không đi lên, có khi việc này cũng không giải quyết được."

"Lâm đổng yên tâm, tôi chắc chắn cho ngài một câu trả lời thích đáng."

Nói xong, hai người cùng xuống xe, đi vào công ty Jeris.

…

Bên trong phòng họp, mấy quản lý của công ty Jeris đang mở cuộc họp.

"Chuyện gì thế? Làm ầm ĩ lên như vậy?"

Người nói chuyện là một người đàn ông trung niên tên là Lữ Văn Đạt, tổng giám đốc công ty Jeris.

Vóc người hơi mập, đeo kính, ngồi ở vị trí chủ vị.

"Hôm qua có tài xế Didi mắng hành khách làm đối phương gọi thẳng tới tổng công ty trách cứ. Hôm nay tôi đã khóa tư cách chạy xe kinh doanh của tên kia."

Người vừa nói là La Nguyên Phát, trưởng phòng điều hành của công ty Jeris.

Ngoài ra, các trưởng phó phòng khác của công ty đều ở nơi này.

"Đối phương gọi điện tới lý luận sao?"

"Vâng." La Nguyên Phát cười nói: "Thằng nhãi kia lại còn nói đã mời Phó Tổng giám đốc Didi đến, cho rằng có thể dọa dẫm tôi chắc, bị tôi mắng cho một trận, đã chủ động cúp máy."

"Được rồi, một tên vớ vẩn, không cần quan tâm." Lữ Văn Đạt nói.

"Sau này còn có chuyện như vậy cũng không cần phí lời, khóa trực tiếp đi. Lãng phí thời gian trên người như vậy không đáng."

"Biết rồi, Lữ tổng."

Lữ Văn Đạt chỉnh trang thần sắc, nói:

"Chúng ta tiếp tục họp. Tôi vừa hỏi thăm được một tin tức, có vị đại gia không biết tên đã thu mua 21% cổ phần Didi. Quan mới lên thường đốt ba ngọn đuốc, phía tổng đài có thể sẽ cải tổ tương quan. Mọi người đều chuẩn bị tinh thần đi."

"Biết rồi Lữ tổng."

"Tiểu La, đặc biệt là phòng điều hành của cậu, nhất định phải nâng cao tinh thần lên. Chúng ta là công ty điều hành lớn nhất Trung Hải của Didi, trong khoảng thời gian này tuyệt đối không được để xảy ra sai lầm."

"Yên tâm đi Lữ tổng, tôi chắc chắn sẽ quản lý tài xế bên dưới rõ rõ ràng ràng." La Nguyên Phát cười đáp.

Đúng lúc này, cửa phòng họp bị đẩy ra. Lâm Dật và Điền Nghiên đi tới.

"Các người là ai? Làm sao tự tiện xông vào phòng họp của chúng tôi?"

Lâm Dật cười:

"Các người chẳng phải đã khóa tư cách kinh doanh của tôi sao, tôi tới tâm sự với các người đây."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 34.

Chương 35. Liền Mạch Không Kẽ Hở

Lữ Văn Đạt liếc nhìn La Nguyên Phát.

"Tiểu La, đây là chuyện của phòng điều hành các cậu, cậu xử lý một chút đi."

La Nguyên Phát xoay người, nhìn Lâm Dật.

"Nhóc con, chú mày được đấy, vậy mà còn mò tới công ty chúng tôi. Nhưng tôi cho cậu biết, dù cậu có tìm đến đây cũng vô dụng. Tôi khóa tài khoản của cậu đấy, không phục cũng phải phục! Nhanh cút ra ngoài đi, bằng không tôi gọi bảo vệ!"

Lâm Dật nhún vai, đặt mông ngồi trên ghế salon bên cạnh.

"Điền Nghiên, vẫn phải để cô xử lý vậy."

Điền Nghiên mặt lạnh, nhìn mấy người Lữ Văn Đạt và La Nguyên Phát trong phòng.

"Hiện tại, tôi lấy thân phận Phó Tổng giám đốc tập đoàn Didi miễn trừ tư cách đại lý kinh doanh của công ty Jeris các người."

"Cô, cô là Phó Tổng giám đốc Didi?"

Điên Nghiên hừ một tiếng, đem giấy công tác của mình đặt lên bàn.

Thấy giấy công tác của Điền Nghiên, mấy người Lữ Văn Đạt và La Nguyên Phát trừng mắt ếch cả lên.

Tất cả đều bị dọa cho sợ hãi không hề nhẹ.

Chuyện, chuyện này rốt cuộc là sao?

Chỉ là khóa tư cách hành nghề của một người thôi mà, làm sao đến cả Phó Tổng giám đốc cũng bị động tới?

"Điền tổng, cô nghe tôi giải thích!" La Nguyên Phát lập tức phân trần.

"Người này có hiềm nghi sỉ nhục khách hàng, tạo ảnh hưởng không tốt với danh dự của công ty chúng tôi, bằng không chúng tôi đã không làm như vậy."

"Dù chửi mắng hành khách thì thế nào?" Điền Nghiên lạnh lùng đáp.

"Tôi cho các người biết, người trước mắt các người đây hôm qua vừa thu mua 21% cổ phần tập đoàn Didi, là cổ đông lớn thứ hai của tập đoàn. Còn cần tôi nhiều lời nữa không?"

Lời nói ra như sét đánh vào đầu mấy người đang ngồi trong phòng họp.

Họ vừa biết chuyện có người thu mua cổ phần của tập đoàn.

Nhưng có đánh chết họ cũng không thể ngờ tới người đó lại chính là người trước mắt đây.

"Điền, Điền tổng, ngài đừng nói đùa với chúng tôi như vậy." Lữ Văn Đạt nơm nớp lo sợ vẫn không tin vào sự thật.

"Hắn chính là tài xế Didi, làm sao có khả năng là cổ đông tập đoàn?"

"Vậy tôi nói, Lâm Đổng dùng xe Pagani lái Didi đấy, các người còn muốn nói điều gì nữa?" Điền Nghiên chất vấn.

"Lâm đổng tâm tính cao xa, xem thường cách làm của những công tử bột khác, lái xe trải nghiệm cuộc sống. Chính là đám người các ông không hỏi đúng sai phải quấy đã dừng hoạt động của ngài ấy. Bắt đầu từ hôm nay, tư cách đại lý kinh doanh của các người bị bãi bỏ, thu dọn đồ đạc rời đi đi!"

"La Nguyên Phát, nhìn chuyện tốt cậu làm đi!" Lữ Văn Đạt chửi ầm lên: "Nhanh xin lỗi Lâm đổng, bằng không tôi giết cậu!"

Đầu La Nguyên Phát ùng ùng quay cuồng, lập tức lăn lộn nhào tới trước mặt Lâm Dật.

"Tiên sinh Lâm, van xin ngài đừng chấp nhặt với tôi. Ngài coi như tôi đánh rắm đi."

"Vừa nãy không phải ông lợi hại lắm sao, sao giờ lại co rúm vào vậy?" Lâm Dật nói.

"Còn nói cái gì mà khách hàng là Thượng Đế! Làm sao? Lái Didi thì chết sao? Với cái đức hạnh này của ông, mấy năm nay, người bị các ông bắt nạt chắc không phải số ít nhỉ?"

La Nguyên Phát không nói nên lời, bởi vì không có cách nào biện hộ.

"Làm cổ đông của Didi, tôi phải nghiêm túc xử lý chuyện này." Lâm Dật bình thản nói: "Giống như Điền Nghiên nói, thu dọn đồ đạc rời đi cả đi."

Reng reng reng…

Chợt, điện thoại của Lâm Dật vang lên.

Nhìn thấy tên người trên điện thoại, Lâm Dật không bắt máy vội mà quay qua nói với Điền Nghiên:

"Điền Nghiên, chuyện còn lại do cô xử lý. Tôi đi xuống trước."

"Tôi biết, Lâm đổng."

Đi ra khỏi phòng họp, Lâm Dật tiếp điện thoại.

"Mẹ Vương, mẹ tìm con?"

Người được gọi là mẹ Vương tên là Vương Thúy Bình, là viện trưởng viện cô nhi.

Lâm Dật là một tay bà nuôi lớn. Trẻ con trong viện cô nhi đều gọi bà như vậy.

Nói cách khác, nếu như không có Vương Thúy Bình, Lâm Dật có khả năng đã chết khi còn nhỏ.

"Tiểu Dật, hiện tại công tác tốt không?" Vương Thúy Bình cười nhẹ nói.

"Đều tốt cả. Mẹ với chú Triệu của con đều tốt chứ?"

"Chúng ta đều tốt, con ở bên ngoài không cần lo cho mẹ." Vương Thúy Bình nói: "Mẹ muốn hỏi con một chuyện, có cô bé tên là Liễu Tư Tư, con có quen biết không?"

"Liễu Tư Tư? Cô ấy làm sao ạ?"

Lâm Dật hơi buồn bực. Chắc mẹ Vương không biết chuyện giữa hắn và Liễu Tư Tư.

Vậy sao bà còn hỏi tên cô ta?

"Mấy ngày trước, cô bé này gọi điện cho mẹ, nói là các con đã chia tay, muốn mẹ nói chuyện một chút."

Nói đến đây Lâm Dật đã hiểu là chuyện gì.

Liễu Tư Tư biết chuyện liên quan đến mình.

Cô ta chắc cũng biết không có hi vọng quay lại với mình, cho nên gọi cho mẹ Vương, muốn nhờ bà nói giúp.

"Con do mẹ nuôi lớn, mẹ biết tính con thế nào. Cỏ quay đầu là con sẽ không ăn."

"Thằng bé này, vẫn cứng đầu như vậy."

Hiển nhiên, Vương Thúy Bình cũng đã ngờ tới kết quả như vậy.

"Mẹ biết không khuyên được con, hơn nữa mẹ cũng không thể dính líu vào chuyện của người trẻ bọn con được. Nhưng con cũng trưởng thành rồi, cũng nên nghĩ lại chuyện đại sự cả đời."

Lâm Dật nở nụ cười:

"Mẹ Vương, hôm nay mẹ gọi cho con chắc không chỉ vì việc này chứ?"

Vương Thúy Bình hiểu rõ Lâm Dật, làm sao Lâm Dật lại không hiểu bà?

Nếu chỉ vì chuyện Liễu Tư Tư, bà cũng không gọi cuộc điện thoại này cho hắn.

Khả năng là còn có chuyện khác.

"Thực ra cũng không tính là chuyện gì lớn." Vương Thúy Bình cười ha ha kể.

"Mẹ có người bạn tốt có đứa con gái tầm tuổi con, hơn nữa cũng độc thân. Mẹ muốn tác hợp cho hai đứa, các con tranh thủ gặp mặt một lần được không?"

"Không phải chứ, mẹ đúng là liền mạch không kẽ hở nha (*)!"

(*Câu này ý là: Tình cũ vừa hết, tình mới đã đến ngay lập tức)

"Chủ yếu là người bạn kia của mẹ vừa ý với con, nói với mẹ suốt từ lâu rồi. Mẹ kéo mãi tới bây giờ mới gọi cho con đó chứ." Vương Thúy Bình cười cười nói tiếp: "Mẹ cũng chẳng có cách nào khác mới gọi điện thoại cho con."

"Không phải là gặp mặt thôi sao, có cái gì quá mức đâu." Lâm Dật nói.

"Mẹ Vương nói một câu, dù phía trước là hố lửa, con cũng không nháy mắt một cái mà nhảy vào."

"Thằng nhóc thối này, nói cái gì đó!" Vương Thúy Bình mắng: "Đợi lát nữa mẹ gửi số điện thoại của người ta cho con, tranh thủ thời gian đi gặp mặt đi."

"Vâng."

"Mẹ biết con đang bận làm việc, chờ lúc rảnh rỗi lại đi thăm mẹ nhé. Mẹ rất nhớ con."

Mũi Lâm Dật cay cay:

"Biết rồi, mấy ngày nữa con sẽ về thăm mẹ."

"Con cũng không cần cố ý về đây, lúc nào rảnh lại đi qua cũng được, đừng ảnh hưởng đến công việc."

"Con biết rồi."

"Vậy được rồi, cứ vậy đã. Mẹ không quấy rầy con làm việc."

Lâm Dật tắt điện thoại, bất đắc dĩ lắc đầu một cái. Liễu Tư Tư này đúng là không từ mọi thủ đoạn.

Rất nhanh, Lâm Dật nhận được tin nhắn Wechat từ Vương Thúy Bình.

Là thông tin về đối tượng hẹn gặp.

Nàng tên là Tống Vân Tuệ, làm việc ở ngân hàng. Sau đó còn có một bức hình, hiện tại phần mềm chỉnh sửa rất là nhiều không thể chỉ nhìn một tấm hình là có thể tin người ở ngoài cũng y như vậy.

Mẹ Vương đã tự mình nhắc tới chuyện này, Lâm Dật vẫn phải nể mặt, tranh thủ đi gặp đi.

Reng reng reng…

Điện thoại của Lâm Dật lại vang lên, lần này là Kỷ Khuynh Nhan gọi tới.

"Đang bận sao? Hôm nay anh làm việc thế nào?" Kỷ Khuynh Nhan cười hỏi.

"Chuyện làm ăn rất ảm đạm, đến giờ có một đơn còn chưa xong đây."

"Quan trọng là trải nghiệm, kiếm tiền hay không không đáng kể."

Lâm Dật gật gù:

"Gọi cho anh lúc này chắc là có việc?"

"Cũng không phải việc gì lớn. Ngày mai sinh nhật ông nội em, buổi tối cùng đi dạo phố chứ? Em muốn mua chút quần áo, thuận tiện mua cho anh vài món luôn."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 35.

Chương 36. Porsche Của Anh Chặn Đường Tôi

"Được, tối nay anh đi đón em. Vừa vặn anh cũng cần mua chút quần áo."

Tuy lúc trước đã mua vài bộ, nhưng số lượng chưa đủ, phải mua thêm chút nữa mới được.

"Vậy thì quyết định như thế nhé."

"Một lời đã định."

Tắt điện thoại, Lâm Dật tựa lưng vào ghế. Dù giả mạo bạn trai, nhưng tay không đi qua cũng không tốt lắm, ít ra cũng phải có chút quà.

Người già thích quà gì nhỉ?

Đồ cổ, tranh chữ?

Ừ đây cũng là lựa chọn không tồi.

Cùng lúc đó, Điền Nghiên yểu điệu thướt tha từ công ty Jeris đi ra.

"Lâm đổng, tôi đã xử xong mọi chuyện."

"Quyền hạn của tôi đã được khôi phục chưa?"

"Vâng, hơn nữa tôi còn thông báo cho công ty nâng quyền hạn của ngài lên mức cao nhất."

"Quyền hạn tối cao thì có ích lợi gì?"

"Chính là một ít công năng phụ trợ, nhưng trong đó có một mục rất thực dụng. Người sử dụng có thể tìm biển số xe của ngài để chỉ định đơn hàng, sau đó ngài sẽ quyết định có tiếp nhận hay không."

"Chức năng này đúng là rất thực dụng."

"Có thể được Lâm đổng khích lệ là vinh hạnh của chúng tôi." Điền Nghiên khách khí đáp.

"Nếu Lâm đổng còn có vấn đề khác cũng có thể hỏi tôi, tôi sẽ toàn lực hỗ trợ cho ngài."

"Vậy tôi thật sự có việc cần nhờ cô." Lâm Dật nói: "Cô có hiểu gì về đồ cổ tranh chữ không?"

"Đồ cổ tranh chữ, Lâm đổng muốn tặng quà sao?"

"Ừ, sắp đến đại thọ của một vị trưởng bối, tôi muốn chuẩn bị ít đồ về phương diện này làm quà tặng."

Mắt Điền Nghiên đảo một chút, nói:

"Lâm đổng, ngài chờ một chút, tôi gọi điện hỏi thử xem."

Nói rồi, Điền Nghiên mở đai an toàn, đi ra khỏi xe gọi điện thoại, mấy phút sau lại trở về.

"Lâm đổng, tranh của Trương Đại Thiên được không?"

Lâm Dật không phải văn nhân mặc khách, nhưng cũng biết danh tiếng của Trương Đại Thiên.

Tranh của bậc cao nhân này chỉ tùy tiện một bức cũng có thể đáng giá chục triệu trở lên.

Đâu chỉ có thể, mà quá có thể rồi!

"Cô có thể lấy được tranh của Trương Đại Thiên sao?"

"Trình tổng của chúng ta trước đây từng đấu giá được ở Phú Tô, mua được một bức 'Đào Nguyên Đồ' của Trương Đại Thiên. Nếu Lâm đổng coi trọng, tôi lập tức bảo người đưa tới."

"Được thôi, bao nhiêu tiền, tôi chuyển tiền sang cho cô." Lâm Dật nói.

"Lâm đổng, ngài đừng giỡn. Tôi làm sao dám lấy tiền của ngài, chỉ cần ngài thích là được rồi."

"Không được, chuyện gì ra chuyện ấy chứ." Lâm Dật nói.

"Nhưng tôi đưa tiền, chắc các vị cũng không cần. Nói với Trình tổng của các cô, tôi dùng 1% cổ phần đổi bức tranh này với ông ấy. Dù là ai thiệt ai được lợi, món nợ này coi như thanh toán xong."

"Dùng, dùng 1% cổ phần đổi?"

Điền Nghiên ngẩn người. Với giá thị trường niêm yết của Didi hiện tại, 1% cổ phần ít nhất có giá trị năm trăm triệu!

Cho dù bức "Đào Nguyên Đồ" có đắt hơn nữa cũng không thể trị giá năm trăm triệu được.

Vị Lâm đổng đẹp trai bức người này thật quá hào phóng!

"Ừ, thông báo cho Trình tổng các cô đi. Ngày mai tôi cần dùng bức tranh này. Từ Quảng Châu đến Trung Hải cũng không xa, trước trưa mai có thể đưa tới chứ?"

"Không thành vấn đề, chúng tôi sẽ sắp xếp chuyên gia đưa tới."

"Nhắn với người đưa tới là đưa tới khách sạn Bán Đảo, giao cho một người tên Vương Thiên Long là được." Lâm Dật xoay người nói.

"Nếu cô không còn chuyện gì khác thì trở về đi thôi. Giữa chúng ta cũng không có gì tán gẫu, các cô đưa ra hình thức hoạt động là được, tôi không can thiệp nhiều."

Thấy Lâm Dật dễ nói chuyện như vậy, Điền Nghiên cảm giác không thể tin được.

Không có chuyện quan mới lên đốt ba mồi lửa, thật hiếm thấy trong nghề.

"Lâm đổng, Tổng giám đốc chúng tôi muốn mời ngài đến Quảng Châu làm khách, cho nên tôi…"

"Quảng Châu…"

Lâm Dật lẩm bẩm:

"Gần đây sẽ đi một chuyến, nhưng bao giờ thì chưa chắc chắn. Cô về trước chờ tin của tôi. Tôi chỉ là người bình thường, không cần lòng vòng quanh tôi làm gì cả."

Cô nhi viện trước đây hắn sinh sống chính là ở Quảng Châu, Lâm Dật quả thực cần về một chuyến.

Đã rời đi hơn nửa năm vẫn chưa về, quả thật có phần không đúng.

"Vậy tôi đi về trước, không làm lỡ thời gian quý giá của Lâm đổng."

Điền Nghiên cười mỉm nói.

"Được."

Nhìn Lâm Dật lái xe rời đi, Điền Nghiên càng phát hiện vị Lâm đổng này thật không tầm thường.

Khác với con cháu nhà giàu khác, trên người hắn có khí chất khác biệt.

Bỗng nhiên, Điền Nghiên cảm giác khuôn mặt mình nóng lên, lập tức giật mình sợ hết hồn.

"Mình làm sao có khả năng có cảm giác này? Không thể nào…"

Reng reng reng…

Ngay lúc Điền Nghiên đang căng thẳng, điện thoại vang lên.

Cô bất ngờ phát hiện là Lâm Dật gọi tới.

Nhất thời, trái tim Điền Nghiên nhảy lên ầm ầm.

Việc chính đều đã nói xong, Lâm đổng còn gọi điện thoại cho mình, chẳng lẽ là vì chuyện khác?

Nghĩ tới đây, Điền Nghiên càng căng thẳng hơn.

"Lâm đổng, ngài tìm tôi?"

"Kết đơn vừa nãy đi, nhớ đánh giá năm sao đó."

Điền Nghiên nghe xong cảm xúc ngổn ngang:

"Được rồi, hiện tại tôi lập tức thanh toán tiền."

Rất nhanh, trên điện thoại của Lâm Dật thông báo nhận được đánh giá năm sao của Điền Nghiên.

Hắn liếc nhìn màn hình nhiệm vụ hệ thống, phát hiện tiến độ nhiệm vụ đã đạt.

Tiếp thêm một đơn nữa, được đánh giá năm sao, nhiệm vụ sẽ hoàn thành.

Liếc nhìn thời gian, Lâm Dật phát hiện đã tới trưa, lại lái về khách sạn Bán Đảo, tùy tiện bữa cơm ăn cơm xong chuẩn bị nhận thêm đơn.

Thực ra còn chỉ một đơn này nữa là hoàn thành nhiệm vụ, bây giờ Lâm Dật có làm tiếp hay không cũng không thành vấn đề, tối nay phải đi tìm Kỷ Khuynh Nhan, tiếp tục nhổ lông dê là được.

Nhưng hiện tại hai bên cũng xem như quen biết, Lâm Dật cảm giác vẫn giữ chừng mực thì hơn.

Coi như Kỷ Khuynh Nhan là một lá bài bảo hiểm đi.

【 Chuẩn bị tiếp đơn, từ quảng trường Vạn Đạt đến khách sạn Bán Đảo 】

"Thật là đúng dịp, lại đi tới địa bàn của mình."

Lâm Dật không nghĩ nhiều nữa, lập tức nhận đơn.

Dựa theo vị trí được đánh dấu trên bản đồ, Lâm Dật lái xe về phía quảng trường Vạn Đạt.

Quảng trường Vạn Đạt vô cùng náo nhiệt. Mỗi ngày ở đây đều có người qua kẻ lại không dứt, ra ra vào vào.

Lúc này, một đôi nam nữ trẻ tuổi đi ra từ siêu thị.

"Anh Phi, không phải anh mua xe Porsche sao? Sao em không thấy?" Cô gái kéo tay chàng trai nói.

"Ở đây quá nhiều người, anh không đỗ xe ở đây." Người con trai gọi là anh Phi nói.

"Nếu để mọi người ngoài kia nhìn thấy xe hào nhoáng như Porsche, nhất định họ sẽ vây xem chụp ảnh. Chẳng may có người đụng phải xe của anh, anh sẽ đau lòng chết."

"Nói cũng phải, loại xe xa xỉ hơn triệu này mà dừng ở nơi công cộng nhất định sẽ bị vây xem."

"Đi thôi, hi vọng lúc chúng ta rời đi sẽ không bị bao vây." Anh Phi nói.

"Lúc trước em chưa tới tìm anh, anh vừa dừng xe đã có một đám người hiếu kỳ tới chụp ảnh. Không thiếu mấy cô gái muốn xin Wechat của anh. Nếu không phải bị anh mắng một trận, không chừng họ còn quấn quýt lấy anh không buông ấy chứ."

"Bởi vì anh lái là xe Porsche, đám phụ nữ hiếu kỳ kia muốn dính vào anh cũng rất bình thường mà."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã tới bãi đậu xe, phát hiện trước xe mình đứng đầy người đang chụp ảnh.

"Thật là phiền. Anh đã đỗ xe ở xa như vậy mà vẫn còn bao nhiêu người chụp ảnh, đúng là đám quỷ nghèo chưa từng va chạm xã hội."

"Đi thôi, không cần để ý đến họ. Chúng ta lên xe, cho đám hiếu kỳ kia thèm chết đi!"

"Ừ, nghe lời anh."

Hai người đi về phía chiếc xe Porsche.

"Chụp cái gì mà chụp, tất cả cách xa xe của tôi ra một chút, chạm vào xước thì các người bồi thường nổi không!"

"Gào cái gì mà gào! Chẳng phải Porsche thôi sao, có gì hay mà phải làm cao?" Có người phản bác.

"Ha ha, xe này của tôi không phải Cayenne (*Một dòng xe của Porsche), là Panamera, giá hơn một triệu sáu. Chắc cả đời các người nhịn ăn nhịn uống cũng không mua nổi đâu. Nhanh cách xa xe của tôi ra một chút!" Anh Phi la mắng.

"Này, người anh em đằng trước! Xe Porsche của người anh em đang chặn đường tôi, có thể tránh chỗ không?" Lâm Dật gọi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 36.

Chương 37. Sốt Ruột Vậy Làm Cái Lông Gì?

"Mẹ, kêu la gì? Anh đây lái Panamera đấy! Chặn của mày một lúc đã sao…"

"Này, đây là Pagani!"

Thấy xe Lâm Dật, anh Phi lập tức ngậm miệng, giật mình liên tục xin lỗi.

"Ngại quá, vậy tôi tránh đường ngay."

"Anh Phi, người lái xe thể thao kia thật hung hăng." Cô gái kia nói.

"Có thể không hung hăng sao? Đó dù sao cũng là Pagani Zonda, giá thị trường hơn hai mươi triệu đấy!"

"Vậy, vậy mà lại đắt như thế!"

Hai mắt cô gái tỏa sáng.

Xe đắt như thế, mua mười chiếc Panamera còn dư sức.

"Ha ha, cuối cùng cũng có người tới dọn dẹp lũ tinh tướng này rồi."

"Lái cái Panamera nát mà cũng muốn bay lên trời? So với Pagani của người ta thì đúng là đống rác rưởi!"

"Tôi xem thường loại tiểu nhân đắc chí như thế, tưởng có chút tiền bẩn là muốn làm ông tướng. Phì, mẹ nó buồn nôn!"

Bị người ta phỉ nhổ, anh Phi và bạn gái của anh ta vội vã lái xe nhường đường.

Thấy Lâm Dật lái xe tới, nhiều người lấy điện thoại di động ra chụp ảnh.

"Mọi người đừng chỉ xem xe, nhìn người lái xe kìa, thật là đẹp trai!"

"Đẹp trai lại nhiều tiền, ông trời thật quá bất công."

"Tôi cũng muốn lái một chiếc xe thể thao như vậy, chết cũng không tiếc."

Sau khi đường trống, Lâm Dật lái tiếp tới mấy chục mét, đến địa điểm chỉ định.

Lúc này, phía trước có một người phụ nữ gầy gò đang cầm điện thoại gọi.

"Nhanh vậy đã đến rồi sao."

"Đừng gấp, bảo bối. Em vừa mua xong đồ đạc, lập tức tới ngay."

"Yên tâm, em không đi xe trong nhà, gọi xe Didi, lập tức tới ngay. Chờ em ở khách sạn đi. Em mua thật nhiều đồ lót mới, nếu các anh biểu hiện tốt, người ta sẽ mặc cho các anh xem."

Tắt điện thoại, người phụ nữ liếc nhìn bốn phía. Nàng đã chờ đến mấy phút, làm sao xe còn chưa đến?

Lúc này, Lâm Dật đã lái Pagani tới trước mặt người phụ nữ.

"Cô là cô Dương với số đuôi điện thoại là 3838 phải không?"

"Làm sao anh biết?"

"Tôi là tài xế xe Didi mà cô gọi. Lên xe đi."

Dương Thiên Tâm cảm giác không kịp hiểu. Công ty Didi trâu bò như thế từ lúc nào vậy?

Dùng xe xa xỉ như thế đi làm kinh doanh?

Hơn nữa, tài xế này còn rất đẹp trai.

Chỉ là thân phận có hơi thấp một chút, bằng không mình đi tâm sự với hắn cũng được.

Ngồi vào ghế phụ, Dương Thiên Tâm cười cười:

"Công ty Didi các cậu tốt thật nhỉ, lại có thể nghĩ ra thủ đoạn quảng cáo nổi bật như vậy."

Lâm Dật cười lắc đầu, đoán chừng người phụ nữ này cũng giống Từ Dương lúc trước.

Đều cho rằng chiếc xe này là của công ty Didi.

"Tại sao chiếc xe này không thể là của tôi?"

"Của cậu?" Dương Thiên Tâm cười khinh thường: "Em trai đừng đùa nữa, có con nhà giàu nào lại lái Didi? Cậu xem tôi là đám thiếu nữ chưa từng va chạm xã hội kia sao?"

"Ha ha..."

Lâm Dật cười, cũng không nói gì nữa.

Mình cứ chuyên tâm lái xe thôi, chỉ cần thêm một lần đánh giá năm sao nữa là có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Tự nghĩ lại, hệ thống trải nghiệm toàn bộ nghề nghiệp này đúng là rất tốt.

Tới tận bây giờ, mình đã hoàn thành mười đơn.

Bởi vì đơn kia của Từ Dương cho đánh giá kém, không tính vào nhiệm vụ.

Mà chín đơn năm sao còn lại, có sáu đơn là do Kỷ Khuynh Nhan cống hiến, sau đó Vương Oánh là một, Điền Nghiên thêm một, còn lại là Hạ Tâm Vũ.

Nói cách khác, trong tám đơn đánh giá năm sao đều là do người quen quan tâm, mình bằng khả năng bản thân chỉ nhận được đánh giá năm sao từ Hạ Tâm Vũ.

Hơn nữa, còn là vì cô ấy muốn mình giả vờ làm bạn trai.

Về đơn hàng khác, khách nhân gặp phải toàn là loại không dễ ở chung.

Xem ra xã hội này thật lắm người nóng tính.

Tài xế Didi sống dưới tầng chót quả thực rất khổ cực.

Nói sao đi nữa thì cũng không phải mỗi người đều giống như mình, không cần nhìn sắc mặt người khác mà làm việc.

"Nè nè nè, cậu làm gì thế, sao lại đi đường vòng xa hơn chứ? Có phải muốn thu nhiều tiền của tôi hơn hay không? Câu có biết là tôi không có thời gian không!"

"Không đi đường vòng. Tôi đi đường này gần hơn, trên bản đồ dẫn đường vòng xa hơn."

Khách sạn Bán Đảo chính là địa bàn của Lâm Dật, hắn biết đường đi tối nơi gần nhất, không cần theo chỉ dẫn.

Không ngờ còn bị người ta hiểu lầm.

"Nói bậy!" Dương Thiên Tâm quát: "Tôi thấy cậu chính là muốn đi đường vòng!"

Lâm Dật không nói gì, đúng là lòng tốt bị coi như lòng lang dạ thú.

"Được, tôi đi theo tuyến đường cũ, lần này được rồi chứ."

"Được cái rắm ấy! Vừa nãy đi vòng một phen, cậu biết lãng phí bao nhiêu thời gian của tôi không!" Dương Thiên Tâm mắng: "Cậu nghĩ tôi dễ lừa gạt như vậy hay sao?"

"Cô có tin hay không thì tùy." Lâm Dật không nói nhiều, lòng thầm oán, nói: "Sốt ruột làm cái lông gì?"

Tron lúc vô tình, Lâm Dật nhìn thấy trên túi áo của Dương Thiên Tâm dường hẳn vệt một nhãn hàng đồ lót gợi cảm nào đó. Trước kia Liễu Tư Tư luôn thích loại đồ lót như vậy.

Dường như còn không rẻ.

Lâm Dật suy nghĩ một chút, đã mua đồ lót, giờ còn đi khách sạn, không phải là đi khách chứ?

Nghĩ tới đây, Lâm Dật tự dưng thấy gai gai người.

Loại người gầy quắt như vậy, vừa nghĩ đến đã mất cả hứng.

So với vóc dáng đầy đặn của Kỷ Khuynh Nhan, thật sự là quá kém quá kém.

"Được rồi, không cần đi tiếp nữa, dừng ở cửa hông là được."

"Này là sợ bị người ta nhìn thấy à?" Lâm Dật nghĩ thầm.

Cửa cánh mở lên, Dương Thiên Tâm xuống xe.

Lâm Dật ngồi trong xe suy nghĩ một chút, cảm giác đánh giá năm sao cho đơn này có vẻ như lại xong đời rồi.

Đám người này thật khó hầu hạ.

Rất nhanh, trên điện thoại vang lên tiếng nhắc nhở, hắn nhận được một đánh giá năm sao.

Hả?

Nhìn đánh giá năm sao, Lâm Dật cực kỳ bất ngờ.

Đã náo đến mất vui như vậy mà vẫn được đánh giá năm sao?

Người phụ nữ họ Dương này tuy bề ngoài chẳng ra sao, nhưng hình như cũng có chỗ được.

Nhưng Lâm Dật mau chóng phát hiện điều không đúng.

Mình nhận được đánh giá năm sao, lẽ ra hệ thống đã phải thông báo nhiệm vụ hoàn thành chứ, sao bây giờ không có chút phản ứng nào?

Hắn liếc nhiệm vụ hệ thống, vẫn không có biến hóa nào so với trước đó.

"Hệ thống, có phải ngươi gặp sự cố không?" Lâm Dật hỏi: "Ta đã hoàn thành mười đơn đánh giá năm sao, làm sao còn chưa hoàn thành nhiệm vụ?"

【Hành khách trước cho ký chủ một sao, không phải năm sao.】

"Vô lý, điện thoại báo ta được đánh giá năm sao mà."

【Phần mềm mà ký chủ sử dụng đã được con người cải tạo, tất cả phải lấy hệ thống làm chuẩn.】

"Cải tạo?"

Mắt Lâm Dật đảo vòng vòng, dường như hiểu ra điều gì đó.

Sau đó hắn cầm điện thoại lên, bấm số gọi cho Điền Nghiên.

Lần thứ hai được Lâm Dật gọi, Điền Nghiên có chút thụ sủng nhược khinh, nhỏ nhẹ hỏi:

"Lâm đổng, ngài tìm tôi sao? Tôi đang ở nhà ga chưa rời đi, bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại."

"Không cần quay lại, tôi chỉ muốn hỏi một chút, có phải các cô điều chỉnh hệ thống đánh giá hay không?" Lâm Dật hỏi: "Có phải khách hàng cho bất kỳ đánh giá nào, ở chỗ tôi cũng sẽ thành năm sao?"

"Lâm đổng, ngài biết việc này sao?"

"Không cần như vậy, các cô đổi quyền hạn về như trước đi." Lâm Dật nói: "Tôi muốn trải nghiệm sinh hoạt của người bình thường, không muốn đặc quyền."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 37.

Chương 38. Bikini Có Vẻ Thích Hợp Với Em Nhất

“Đã hiểu, tôi sẽ thông báo cho bộ phận kỹ thuật để điều chỉnh lại quyền hạn của anh.” Điền Nghiên nói.

"Được, nhờ những người phía dưới làm đi."

Sau khi giải quyết xong chính sự, Lâm Dật cúp điện thoại chuẩn bị tiếp tục làm việc.

Trong vòng hai giờ, Lâm Dật đã nhận được bốn đơn đặt hàng, được ba đánh giá 4 sao và một cái đánh giá 3 sao.

Mà bốn người này, đều không hẹn mà cùng cho rằng chiếc xe thể thao này là của công ty DiDi chứ không phải là của Lâm Dật.

Không ai tin mình là Phú nhị đại giàu có, người ta toàn xem mình là một tên tài xế, vì thế cũng không ai đánh giá cao mình.

Lâm Dật thở dài, lẩm bẩm:

“Xem ra làm tài xế DiDi cũng không phải là một công việc tốt, muốn đạt được năm sao khen ngợi cũng rất khó khăn.”

Anh nhìn thời gian phát hiện đã bốn giờ chiều rồi, Kỷ Khuynh Nhan cũng chuẩn bị tan làm, anh phải đến đón cô ấy.

Xem ra chỉ có thể ở trên người cô ấy tiếp tục kéo lông dê.

Linh Linh Linh ——

Di động vang lên, thì ra là Vương Oánh gọi tới.

“Chị Oánh, tìm em có việc gì sao?”

“Tiểu Dật, cậu nói thật với chị đi, cậu và tổng giảm đốc rốt cuộc có quan hệ gì?”

“À chuyện này sao……”

Lâm Dật suy nghĩ một chút sau đó trả lời, “Xem như bạn bè đi, có chuyện gì không chị?”

"Chị nghe những người trong bộ phận nhân sự nói rằng tổng giám đốc cố tình nhắc đến chị với tư cách là quản lý bộ phận tiêu thụ. Cậu có nói lời tốt đẹp gì đó về chị với tổng giám đốc không?"

“Em chỉ là thuận miệng đề cập đến mà thôi.” Lâm Dật cười ha hả nói: “Lấy năng lực của chị Oánh, dư sức đảm nhiệm chức vụ quản lý bộ phận tiêu thụ.”

“Xem ra chị Oánh đã không uổng công thương cậu, khi nào có thời gian chị sẽ mời cậu ăn cơm.”

"Mấy ngày gần đây e rằng không được. Em còn rất nhiều việc. Đợi sau khi chị chính thức nhận chức, chúng ta có thể cùng nhau ăn mừng cũng không muộn."

Quản lý bộ phận tiêu thụ là một chức vụ vô cùng quan trọng ở tập đoàn Triều Dương, Vương Oánh có thể lên chức hay không, còn phải xem ý tứ của các lãnh đạo cao tầng trong công ty.

Tuy nhiên có Kỷ Khuynh Nhan ở đây, vấn đề này hẳn là không quá lớn.

“Thôi được, một lời đã định nhé.” Vương Oánh cười nói.

“Được, một lời đã định.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật nhìn thời gian, phát hiện thời gian không còn sớm lắm, liền lái xe chậm rãi đi về phía tập đoàn Triều

Dương.

Nhìn qua cái xe FAW của anh đang đậu bên cạnh, Lâm Dật đi qua lau bụi trên đó.

Tuy rằng đã có chỗ bị vỡ, nhưng vào khoảng thời gian anh gian nan nhất nó đã ở bên cạnh anh.

Nhất định phải đối xử tử tế với nó.

Không bao lâu sau, Kỷ Khuynh Nhan từ bên trong thang máy đi ra, váy đuôi yến màu lam kết hợp với sơ mi trắng kiểu Pháp, trông vừa trưởng thành vừa năng động.

“Bên dưới đột nhiên đưa lên một phần văn kiện, cho nên em ra hơi chậm, anh chờ không quá lâu chứ.”

“Không có gì, anh cũng vừa đến.”

“Có đói bụng không? Nếu đói bụng thì đi ăn cơm trước, nếu không đói bụng thì đi dạo phố trước.” Kỷ Khuynh Nhan đưa ra lịch trình.

“Còn em thì sao?”

“Em sao cũng được, nghe theo anh.”

"Phụ nữ không nên nói chuyện tùy tiện như vậy, rất dễ bị hiểu lầm."

“Khoan.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Vậy đi dạo phố trước, xong việc thì đi ăn, em đã đặt xe rồi, mau đi thôi.”

Vừa dứt lời, đơn đặt hàng của Kỷ Khuynh Nhan liền xuất hiện trên ứng dụng Didi.

Lâm Dật nhanh tay lẹ mắt, đem đơn đặt hàng cướp được vào tay.

Giờ này khắc này, Lâm Dật cảm nhận được đánh giá năm sao đang vẫy tay trước mắt anh.

Anh nhìn qua địa chỉ trên đơn đặt hàng, phát hiện là quảng trường Thời Đại, Lâm Dật lái xe nghênh ngang rời đi.

Rất nhanh hai người đã đến quảng trường Thời Đại, Kỷ Khuynh Nhan đeo túi xách, chuẩn bị xuống xe.

“Này này này, em còn chưa cho năm sao khen ngợi.” Lâm Dật nói với theo.

Kỷ Khuynh Nhan mỉm cười kiêu ngạo, “Muốn năm sao khen ngợi cũng được thôi, xem biểu hiện hôm nay của anh.”

“Anh hiểu rồi, em muốn anh đi theo tới đây là để xách túi cho em chứ gì.”

“Thông minh.”

Lâm Dật cũng không sốt ruột chút nào, lấy tính cách của Kỷ Khuynh Nhan, đánh giá năm sao khẳng định là trốn không thoát.

Kỷ Khuynh Nhan đi dạo phố không có mục đích với Lâm Dật.

Tuy rằng cô nói muốn mua quần áo, nhưng đến mỗi cửa hàng lại muốn xem một vòng.

Không chỉ mua quần áo thôi đâu, đồ trang điểm cũng mua không ít.

“Ủa? Phía trước hình như có bán đồ bơi.” Lâm Dật nói thầm một câu.

“Anh muốn mua đồ bơi?”

“Trong biệt thự có cái bể bơi lớn như thế, dù sao cũng nên hưởng thụ.”

“Nói cũng đúng, đi qua xem thử.” Kỷ Khuynh Nhan có chút hâm mộ nói.

Tuy rằng nơi cô ở cũng là biệt thự, nhưng so với Cửu Châu Các của Lâm Dật còn kém rất xa.

Ít nhất không có bể bơi ngoài trời.

“Chẳng lẽ em định chọn đồ bơi giúp anh?”

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan cũng bước vào, Lâm Dật thắc mắc hỏi.

“Em không có chọn giúp anh đâu.” Kỷ Khuynh Nhan lập tức phân trần: "Ở đây cũng có bán trang phục nữ mà, em đến nhìn thử không được sao.”

Lâm Dật sờ sờ cằm nói:

“Nói cũng đúng. Lúc trước em có nói muốn cho anh mở rộng tầm mắt. Bây giờ chọn đồ bơi, như vậy là có thể thực hiện lời hứa rồi.”

Khuôn mặt Kỷ Khuynh Nhan có chút ửng hồng, “Chính là anh gài em, nếu em sớm biết Cửu Châu Các là của anh, em sẽ không nói những lời như vậy.”

“Nhưng em có thể nói cái khác mà, anh cũng đâu có cưỡng ép em.”

“Thôi đi, biết ngay anh sẽ cưỡng từ đoạt lí mà.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Nhanh đi vào đi, ngay chỗ đông người đừng nói đến đề tài này.”

Nhìn thấy bộ dạng thẹn thùng của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật cười cười trêu chọc, “Được thôi, sau này chúng ta sẽ tìm một chỗ thích hợp rồi nói tiếp.”

“Thưa anh chị, chúng tôi có thể giúp gì cho hai vị?”

Hai người đi vào trong cửa hàng, các nữ nhân viên nhiệt tình chào đón.

“Chúng tôi sẽ tự mình xem thử, cần giúp gì sẽ gọi cô sau.” Lâm Dật khéo léo từ chối.

“Được.”

Lâm Dật chọn đồ rất nhanh, sau khi lấy được những món đồ kích cỡ phù hợp, liền chuẩn bị đi thanh toán.

Dù sao cũng là bể bơi nhà mình, cũng không ai nhìn thấy, kiểu dáng có vẻ không quan trọng cho lắm.

Nếu không phải sợ quá tục, Lâm Dật cảm thấy không mặc gì vẫn rất ổn.

Lâm Dật chọn quần bơi rất nhanh, nhưng Kỷ Khuynh Nhan lại chậm chạm cực kỳ, cô vẫn cứ đứng đó chọn chọn lựa lựa, hơn mười phút trôi qua cũng chưa tìm ra một bộ vừa ý.

“Đi thôi, không mua nữa.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Tại sao lại không mua?”

“Không có bộ nào phù hợp.”

“Đến mức đó sao, nhiều kiểu dáng như vậy mà em còn nói không có bộ nào phù hợp?”

"Kiểu dáng nhìn cũng được, nhưng kích cỡ không đầy đủ.”

“Thưa cô, đồ bơi trong cửa hàng của chúng tôi đều có đầy đủ các kích cỡ thông thường.”

Hiển nhiên, nhân viên nữ không định dễ dàng buông tha cho hai con cá lớn là Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan.

“Cái gì là kích cỡ thông thường?” Lâm Dật thuận miệng hỏi.

“Kích cỡ thông thường chính là cup A B C, đây đều là những kích cỡ ngực thông thường.”

Lâm Dật đánh mắt qua nhìn Kỷ Khuynh Nhan, “Đừng nói với anh, em là cup D nhé?”

Khuôn mặt Kỷ Khuynh Nhan đỏ bừng lên, có hơi xấu hổ.

“Anh muốn chết sao, ở đây còn có người ngoài mà lại nói chuyện như vậy ra.”

“Được được, đi nhanh thôi, đi cửa hàng khác xem thử.”

Thanh toán tiền xong, cả hai người bước ra khỏi cửa hàng, sang cửa hàng đồ bơi bên cạnh xem thử.

“Kiểu dáng ở đây khá đa dạng, nhiều hơn cửa hàng vừa rồi một chút.”

“Anh ở bên ngoài chờ em, em sẽ nhanh chóng đi ra.”

Lâm Dật gật gật đầu, nói: “Kỷ tổng, anh nhìn dáng người của em, vẫn là Bikini có vẻ thích hợp với em nhất.”

“Tôi sẽ không mặc Bikini.”

Kỷ Khuynh Nhan kiêu ngạo nói, sau đó đi vào cửa hàng đồ bơi.

Không quá hai phút, Kỷ Khuynh Nhan xách theo một cái túi xách màu trắng từ bên trong đi ra.

Có lẽ cô đã chọn được một bộ đồ bơi yêu thích.

“Đi, chúng ta lên lầu 4 đi dạo.”

“Lầu 4?”

Lâm Dật suy nghĩ một chút, “Anh nhớ hình như lầu sáu mới là nơi bán hàng hiệu quốc tế.”

“Không mua quần áo bình thường, em muốn mua một bộ lễ phục, ngày mai sẽ có rất nhiều người đến, cần phải ăn mặc nghiêm chỉnh một chút” Kỷ Khuynh Nhan nói.

Quyết định xong mục tiêu, hai người cùng nhau đi lên lầu 4.

Đi một lúc Lâm Dật phát hiện nơi này không chỉ bán lễ phục nữ, mà còn có rất nhiều nhãn hiệu khác.

Tuy rằng nhãn hiệu không quá vang dội nhưng kiểu dáng cũng khá đẹp.

Đi được vài phút, hai người đứng yên trước một cửa hàng.

“Lâm Dật, anh nhìn xem bộ lễ phục kia thế nào?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 38.

Chương 39. Ai Nói Không Mua? Nhất Định Phải Mua!

“Được đó, mau đi thử đi.”

Hai người cùng nhau bước vào cửa hàng, Kỷ Khuynh Nhan chỉ vào bộ váy dạ hội trên người mẫu nói:

“Tôi muốn thử bộ váy này.”

“Được, cô chờ một lát.”

Nhìn trang phục của hai người liền biết họ là kẻ có tiền, nhân viên cửa hàng rất vui vẻ phục vụ những khách hàng như vậy.

Nếu đổi thành người bình thường, khả năng bọn họ sẽ miễn cưỡng phục vụ.

Rất nhanh bộ váy đã được lấy xuống, Kỷ Khuynh Nhan cầm đi vào phòng thử đồ, Lâm Dật chán đến chết chờ ở bên ngoài.

“Lâm Dật, anh tới đây một chút.” Trong phòng thử đồ Kỷ Khuynh Nhan nói vọng ra.

“Em đang thay quần áo mà, anh đi vào không tốt lắm đâu.”

“Em còn không sợ, anh sợ cái gì.”

Lâm Dật suy nghĩ một hồi, thấy cô ấy nói rất đúng!

Cô ấy là phụ nữ còn không sợ, bản thân anh là đàn ông, sợ cái quái gì?

Trong phòng thử đồ, Kỷ Khuynh Nhan đưa lưng về phía Lâm

Dật, đôi tay che ngực lại.

“Anh giúp em kéo khóa kéo sau lưng lên đi, em không tự mình kéo lên được.”

Chiếc váy mà Kỷ Khuynh Nhan chọn là kiểu váy hở lưng, dây kéo chỉ ở vị trí trên mông một chút.

Tấm lưng cô trắng nõn như ngọc.

“Chiếc váy này của em có phải là lộ hơi nhiều rồi không?” Lâm Dật nhận xét một câu.

Kỷ Khuynh Nhan nghe xong bật cười khúc khích, chỉ vào cái ghế dựa bên cạnh, “Còn có áo choàng đó, có thể che bớt phần lưng đằng sau mà.”

Lâm Dật liếc mắt nhìn qua, phát hiện trên ghế dựa quả nhiên có một cái áo choàng màu nhạt.

Nhưng đôi mắt anh lại bị nội y của Kỷ Khuynh Nhan hấp dẫn.

“Kỷ tổng, em chắc chắn mình cup D sao? Anh cảm thấy có vẻ như là cup E đấy.”

“Đừng nhìn lung tung.”

Kỷ Khuynh Nhan đưa bàn tay ra chụp lấy nội y của mình, sao lúc thay quần áo cô có thể quên nó được cơ chứ?

Lâm Dật cũng không thèm để ý, giúp đỡ Kỷ Khuynh Nhan kéo khóa kéo lên.

“Được rồi.”

Từ phòng thử đồ bước ra, Kỷ Khuynh Nhan nhìn tấm gương lớn trước mặt, xách theo làn váy, hơi nghiêng người nhẹ.

“Thế nào, đẹp không?”

“Vô cùng good.”

Kỷ Khuynh Nhan thích thú nói, “Là giáo viên nào dạy tiếng Anh cho anh vậy hả? Thật là khủng khiếp!"

“Chỉ cần diễn đạt được ý của anh là được rồi, không cần quá quan trọng tiểu tiết.”

Kỷ Khuynh Nhan cười cười gật đầu, “Nếu anh đã nói đẹp, vậy thì chọn cái này đi.”

“Không thành vấn đề.”

Các nữ nhân viên cũng bị Kỷ Khuynh Nhan làm cho kinh ngạc.

Nếu mặc ở trên người bọn họ, khẳng định sẽ không có hiệu ứng tốt như vậy.

“Thưa cô, tôi cảm thấy bộ váy dạ hội này được tạo ra là để dành riêng cho cô, quả thực quá vừa người.”

“Cảm ơn, tôi đi thay quần áo trước, phiền cô một lát nữa giúp tôi gói quần áo lại.”

“Được, không thành vấn đề.”

“Ông xã, bộ váy dạ hội này thật sự rất xinh đẹp, em cũng muốn một bộ. Em sẽ mặc nó vào ngày công ty anh khai trương.”

Người đang nói chuyện là một cô gái còn rất trẻ, nàng mặc một chiếc váy ôm sát màu đen, đi bên cạnh là một người đàn ông trung niên bụng phệ khoảng bốn mươi tuổi, cả người toát ra khí thế ngạo mạn.

“Chuyện nhỏ.”

Người đàn ông trung niên nhìn nhân viên nữ nói, “Lấy cho tôi một bộ váy giống như vậy.”

“Thật sự xin lỗi, bộ váy này của cửa hàng chúng tôi là đồ thiết kế riêng. Nếu ngài muốn nó thì phải đặt trước, khoảng một tháng nó sẽ được đưa đến tận tay ngài.”

“Phải chờ đến một tháng?”

Người đàn ông trung niên khó chịu nói, “Có thể làm nhanh hơn không, ngày mốt vợ tôi phải mặc rồi.”

“Thật sự xin lỗi, yêu cầu này chúng tôi không thể làm được. Để đảm bảo chất lượng theo quy định, cần ít nhất một tháng để hoàn thành ạ.”

“Các người không cần chơi chiêu này với tôi, còn không phải chỉ là tiền thôi sao? Tôi cho các người thêm một vạn tệ, nói với nhà thiết kế của các người nhanh chóng may cho tôi một bộ.”

Các nữ nhân viên đều sắp khóc đến nơi rồi.

“Thưa ngài, bộ váy dạ hội này là do nhà thiết kế Italy thiết kế ra, được chế tác hoàn toàn thủ công, không thể giao đến tay ngài trong vài ngày được.”

Người đàn ông trung niên bĩu môi, ông ta đã nói đến mức độ này nhưng đối phương còn không nhượng bộ, phỏng chừng là thật sự làm không được.

“Em cũng nghe họ nói rồi đó, bọn họ không thể làm xong trong vài ngày được, chúng ta chọn mẫu váy khác đi.”

“Không được, em chỉ thích bộ váy này thôi.”

Người phụ nữ trẻ tuổi đi qua nói: “Này, bộ váy này hình như có giá hơn 80 ngàn nhân dân tệ.”

“Đúng vậy.” Nữ nhân viên nói.

“Xem bộ dạng của hai người bọn họ, phỏng chừng cũng mua không nổi, kêu cô ta cởi ra đi, để cho tôi mặc lên.”

“Ai nói tôi mua không nổi?” Kỷ Khuynh Nhan lạnh nhạt nói.

“Hơn hơn 80 ngàn nhân dân tệ, cô thật sự có thể mua nổi sao?” Người phụ nữ trẻ tuổi khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt không tin.

“Đương nhiên.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Hơn nữa tôi là dùng tiền của chính mình làm ra để mua.”

Người phụ nữ tức giận, “Cô có ý gì, chẳng lẽ cô nói tôi bám theo người giàu có sao!”

“Bản thân là loại người thế nào, thì bản thân tự biết.”

Đối mặt với khí khái mạnh mẽ của Kỷ Khuynh Nhan, người phụ nữ bị dọa lui lại nửa bước.

“Ông xã, người phụ nữ này ức hiếp em, anh mau giúp em đòi lại công bằng đi.”

Người đàn ông trung niên nhìn Kỷ Khuynh Nhan cười cợt.

“Tôi biết cô không thiếu tiền, nhưng tôi nói cho cô biết, chỉ cần tôi lên tiếng, bộ váy này chắc chắn sẽ là của chúng tôi.”

“Dựa vào cái gì?”

Người đàn ông trung niên sờ sờ vào trong túi mình, sau đó lấy ra một tấm thẻ hoàng kim.

“Có nhìn rõ không, tôi là hội viên hoàng kim của quảng trường Thời Đại, có quyền cưỡng chế mua sắm, hiện tại các người đã hiểu rõ chưa.”

Nhìn thấy trên tay người đàn ông trung niên là tấm thẻ hoàng kim, các nữ nhân viên đều hết sức kinh ngạc.

Dựa theo nội quy và chế độ hội viên của quảng trường Thời Đại, phải ở chỗ này tiêu phí đủ 5 triệu mới có thể trở thành hội viên hoàng kim.

Những người này không chỉ được giảm giá khi mua sắm mà còn có quyền ưu tiên mua trước!

Cho nên chiếc váy này, cho dù cô gái trước mặt đã nhìn trúng trước, nhưng trước tiên vẫn phải bán cho người bên kia!

Kỷ Khuynh Nhan cũng không nói gì, cô là khách quen của quảng trường Thời Đại, cô cũng biết chế độ hội viên của nơi này.

Cứ cho là cô đã nhìn trúng bộ váy này trước đi, nhưng người ta là hội viên hoàng kim, cô có muốn cũng không thể tranh mua được.

“Ha ha, còn chờ cái gì nữa, còn không mau chóng cởi bộ váy ra.” Người phụ nữ trẻ tuổi đắc ý nói.

Kỷ Khuynh Nhan lạnh mặt, nhấc theo làn váy đi vào phòng thử đồ.

“Chờ một lát, em làm gì vậy.” Lâm Dật hỏi.

“Em phải thay quần áo ra, anh vào giúp em cởi khóa kéo đi.”

“Được.”

Hai người đi vào phòng thử đồ, Lâm Dật giúp đỡ Kỷ Khuynh Nhan cởi bỏ khóa kéo phía sau xong liền đi ra.

Nhìn thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đều lúng túng, người đàn ông trung niên và người phụ nữ trẻ tuổi bên cạnh ông ta đều hết sức cao hứng và vui vẻ.

“Làm người phải hiểu rõ một chân lý. Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, tuy rằng điều kiện của các người cũng không tệ, nhưng so với tôi còn kém hơn một bậc, lát nữa đi ra cửa nhớ tránh sang một bên, đừng để bị mất mặt.”

Lâm Dật cười cười không nói gì, đứng ở một bên chờ Kỷ Khuynh Nhan đi ra.

Không quá vài phút, Kỷ Khuynh Nhan đã thay xong quần áo, đưa bộ váy vào tay nhân viên cửa hàng, chuẩn bị rời đi.

“Đi cái gì mà đi.” Lâm Dật nói.

“Quần áo không mua, còn ở nơi này làm gì.”

“Ai nói không mua? Nhất định phải mua.”

Kỷ Khuynh Nhan lôi kéo Lâm Dật, “Bọn họ là hội viên hoàng kim của quảng trường Thời Đại, có quyền ưu tiên mua sắm, cho dù em nhìn trúng trước cũng vô dụng thôi.”

“Không phải chỉ là hội viên hoàng kim thôi sao, có gì đặc biệt hơn người.”

“Ha ha, hội viên hoàng kim xác thật không có gì ghê gớm, nhưng chính là có thể mua được bộ váy từ trong tay hai người.”

Lâm Dật từ trong túi lấy ra một tấm thẻ bạch kim.

“Các người là hội viên hoàng kim, có quyền ưu tiên mua sắm, tôi đây là hội viên kim cương, sẽ càng không thành vấn đề.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 39.

Chương 40. Sắp phun máu mũi rồi!

Nhìn thấy tấm thẻ lóe lên, trong cửa hàng yên tĩnh đến cực điểm.

Tất cả đều biết rõ, muốn trở thành hội viên kim cương của Quảng trường Thời Đại, thì mức tiêu phí tối thiểu phải hơn 10 triệu trở lên!

Có người nói toàn bộ Trung Hải cũng chỉ có vài tấm thẻ Kim Cương, không ngờ tới hôm nay chính mình được chiêm ngưỡng nó!

"Đem quần áo gói lại giúp tôi." Lâm Dật nói nhân viên ngân hàng: "Quần áo đẹp mắt như vậy, đương nhiên là người đẹp mặc sẽ càng đẹp, có một số người giá trị nhan sắc quá thấp, trên người lại toát ra khí chất xen lẫn thành thị và nông thôn. Nếu như mặc bộ quần áo này, chẳng khác nào phung phí của trời."

Kỷ Khuynh Nhan có chút ngượng ngùng, nhiều người như vậy, thật xấu hổ.

Nữ nhân viên cửa hàng nhìn về phía người đàn ông trung niên, "Tiên sinh, thật sự không tiện, vị tiên sinh này nắm giữ thẻ hội viên kim cương, cho nên bộ dạ phục này, không thể bán cho ngài được rồi."

"Được, chúng tôi không mua."

Hai người xấu hổ muốn chết, vốn tưởng rằng cầm thẻ hội viên Hoàng Kim, liền có thể ở nơi này hoành hành bá đạo, không nghĩ tới lại đụng phải người mạnh mẽ như này.

Mặt mũi như bị đánh, ba ba ba!

Rất nhanh, nữ nhân viên cửa hàng liền đem dạ phục của Kỷ Khuynh Nhan ra.

Bởi vì có thẻ hội viên Kim Cương, cuối cùng còn được chiết khấu bảy mươi phần trăm.

Đặt biệt có lời.

"Lâm Dật, hôm nay may mà có anh ở đây." Kỷ Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Việc nhỏ, vốn là anh không muốn lấy ra, nhưng đối phương có chút tinh tướng."

Kỷ Khuynh Nhan mỉm cười nhìn Lâm Dật, nhỏ giọng nói: "Xét thấy anh dũng cảm đứng ra giúp em, tối nay em liền thực hiện lời hứa, cho anh mở mang tầm mắt."

"Vậy anh liền không khách khí."

Mua xong lễ phục, hai người lại đến một cửa hàng âu phục, Kỷ Khuynh Nhan rủ:

"Đi vào xem âu phục, hôm nay em trả tiền."

"Nào là mua cho anh quần áo, rồi còn muốn cho anh mở mang tầm mắt, em làm vậy anh hơi ngại đó."

"Cắt, trước đi xem quần áo." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Đừng quên, trên người anh còn có nhiệm vụ đấy, ngày mai nhất định phải biểu diễn cho tốt vào."

"Yên tâm, anh nhớ rồi."

Sau đó, hai người tới một cửa hàng thời trang nam nhỏ tên là APY, Kỷ Khuynh Nhan không chỉ chọn một bộ vest cho Lâm Dật, mà còn cả giày da, áo sơ mi và cà vạt, cô đều chọn một bộ.

Khi Lâm Dật từ trong phòng thử quần áo bước ra, hai mắt Kỷ Khuynh Nhan sáng lên, lòng sinh kinh diễm!

Gia hỏa này đến cùng là ăn cái gì để lớn lên thế.

Mặc âu phục vào một cái là như biến thành người khác vậy.

Nữ nhân viên cửa hàng đứng bên cạnh, nhìn đến hoa cả mắt, cả người đều như sắp nhào tới trên người Lâm Dật rồi.

"Đây chính xác là móc treo quần áo rồi!"

"Cũng có thể xuất đạo rồi!"

"Lớn lên đẹp trai như vậy, còn có thiên lý không hả trời!"

Lâm Dật nhìn một chút chính mình ở trong gương, trong ấn tượng, đây là lần đầu tiên anh mặc âu phục, cảm giác cũng không tệ lắm.

Nhưng vào lúc này, Lâm Dật nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đang ngồi xổm ở bên chân của mình, đang giúp mình sửa sang lại ống quần.

Hình ảnh như vậy mang đến cho Lâm Dật một loại cảm giác kỳ lạ.

"Cảm thấy như thế nào?"

Sửa sang lại ống quần xong, Kỷ Khuynh Nhan dò hỏi: "Em cảm thấy cũng không tệ lắm."

"Em đã nói dễ nhìn, vậy thì không sai được, liền lấy bộ này đi."

"Ừm."

Kỷ Khuynh Nhan lấy thẻ ngân hàng của mình ra nói với nhân viên: "Quẹt thẻ."

Lâm Dật thay xong quần áo, xách túi lớn túi nhỏ đi tới khu ẩm thực ở quảng trường Thời Đại, ăn chút gì rồi chuẩn bị về nhà.

Trong bãi đậu xe, một đám người đang vây quanh xe của Lâm Dật chụp ảnh.

"Chiếc xe này cũng quá “đẹp trai” đi, đoán chừng toàn bộ Trung Quốc cũng không có mấy chiếc."

"Đây là Trung Hải chắc cũng chỉ có Tần thiếu gia và Vương thiếu mới có thể có thực lực này."

"Haha, đừng chụp ảnh nữa, tôi biết chủ nhân của chiếc xe Pagani là ai." Một người đàn ông mặc quần đùi, trên cánh tay có hình xăm nói.

Lời này vừa nói ra, nhất thời hấp dẫn không ít ánh mắt hâm mộ của một số thiếu nữ.

Anh ta có thể biết người lái Pagani này, chắc hẳn gia cảnh của bản thân cũng không kém.

"Anh chàng đẹp trai, có thể thêm WeChat tâm sự không?" Một nữ sinh tóc dài nói.

"Không thành vấn đề."

Cùng lúc đó, một vài cô gái mạnh dạn tiến tới yêu cầu thêm WeChat.

Tên xăm mình ai đến cũng không cự tuyệt, toàn bộ đều thêm vào, trong lòng đã nở hoa không ngừng.

Thật đặc biệt kích động, thật tuyệt vời.

Chỉ cần nói vài câu như vậy đã có nhiều em gái xin thêm WeChat.

Một tháng sắp tới chắc phải ăn nhiều thực thực phẩm bổ thận tráng dương quá.

"Khụ khụ khặc, người anh em, hình như tôi không quen biết anh."

Nhìn về phía Lâm Dật, tên xăm mình nói: "Anh là ai? Tôi dựa vào cái gì phải biết anh?"

"Anh không phải nói là biết chủ xe Pagani này sao? Chiếc xe Pagani này chính là của tôi."

Tên xăm mình bàng hoàng, "Anh, anh là chủ xe à?"

Lâm Dật nhấn chìa khóa xe trong túi, đèn pha xenon của Pagani bật sáng, cánh cửa hình cánh chim Hải Âu mở ra, khiến nhiều tiếng hô kinh ngạc vang lên.

Thật đúng là chủ xe!

Chát!

Nữ sinh tóc dài tát thẳng vào mặt tên xăm mình "Tên lừa đảo chết tiệt!"

Ba ba ba!

Lại là liên tiếp những tiếng bạt tai vang lên, những nữ sinh vừa thêm wechat tên xăm mình, mỗi người cho hắn một cái tát, đánh đến mặt thành biến dạng thành đầu heo.

"Đáng đời!"

Sau khi lên xe, Kỷ Khuynh Nhan nói ra một câu.

Lâm Dật chỉ biết cười cười, cùng là phụ nữ, Kỷ Khuynh Nhan cũng rất ghét những thứ cặn bã như vậy.

Lần này Kỷ Khuynh Nhan không đặt đơn, bởi vì không biết nên để địa chỉ tới chỗ nào.

Nếu như bây giờ mà về nhà mình, thì quần áo tắm mới mua vừa nãy không có đất dụng võ rồi.

Nếu như để địa chỉ ở tại Cửu Châu các, thì liền lộ ra vẻ là nàng rất muốn đến đó.

Kỷ Khuynh Nhan cầm điện thoại di động, suy nghĩ một chút sau đó dứt khoát không đặt đơn, để anh ta muốn đưa mình đi tới đâu thì tùy.

Lâm Dật không nghĩ nhiều như thế, trực tiếp chở Kỷ Khuynh Nhan về Cửu Châu các.

Trong Cửu Châu Các, tất cả đèn màu trang trí đều được thắp sáng, giống như ban ngày.

Khi đến gần bể bơi, Lâm Dật thay quần bơi, chuẩn bị xuống bơi một lượt.

Nhưng kỹ năng bơi lội của Lâm Dật tương đối sơ sài, đều là được học lúc học đại học, trong tiết học thể dục, chỉ dừng lại ở giai đoạn là biết bơi.

Nhìn thấy Lâm Dật đang bơi, Kỷ Khuynh Nhan không nhịn được liếc mắt nhìn nhiều hơn.

Cái tên gia hỏa vóc người cũng quá tốt rồi.

Cơ bụng, tuyến nhân ngư, sao cái gì tốt đều tập trung hết lên người hắn vậy.

"Muốn xem thì quang minh chính đại mà xem, cần gì lén lút nhìn như thế." Lâm Dật thấy vậy liền trêu chọc: "Anh thấy hôm nay mở mang tầm mắt không phải là anh, mà là em đấy."

"Ai thèm nhìn anh chứ." Kỷ Khuynh Nhan nghiêng đầu đi nói.

"Anh bơi trước đây, nhanh đi thay đồ đi."

Nói xong, Lâm Dật lao mình xuống hồ bơi làm cho nước bắn tung tóe khắp người Kỷ Khuynh Nhan.

"Lâm Dật, là anh cố ý làm vậy đúng không." Kỷ Khuynh Nhan tức giận giậm chân nói thẳng.

"Anh cố ý gì chứ?" Lâm Dật khó hiểu hỏi.

"Bắn nước tung tóe ướt cả người em, bộ đồ này làm sao mặc được nữa."

"Không phải đã mua đồ bơi rồi sao? Em thay đồ bơi là được, ngày mai quần áo sẽ khô, mặc như thường thôi."

Kỷ Khuynh Nhan không lên tiếng nữa, chính vì sự tình nhỏ như vậy, trời đất xui khiến cũng cho nàng một nấc thang.

Mặc dù đáp ứng Lâm Dật nàng sẽ thực hiện lời hứa, nhưng lúc này nàng cũng có chút ngượng ngùng khi chủ động đi thay áo tắm.

Hiện tại tốt rồi, quần áo đều ướt, không thay cũng không được rồi.

Kỷ Khuynh Nhan mang theo y phục của mình, trở về biệt thự số một.

Trong lúc này, Lâm Dật ở bên cạnh bể bơi, cầm điện thoại di động của mình, dặn dò người làm trong nhà, đưa hoa quả và đồ ăn vặt nhẹ khác qua, chuẩn bị một lúc nữa sẽ ăn.

Khi Kỷ Khuynh Nhan thay áo tắm và bước ra, ánh mắt của Lâm Dật không thể dời đi nơi khác nữa.

"Cái quái gì vậy, mình sắp phun máu mũi rồi!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 40.

Chương 41. Khen Thưởng Bến Cảng Vọng Giang

Áo tắm của Kỷ Khuynh Nhan không phải loại một mảnh nhưng cũng không thể xem là bikini.

Áo tắm màu xám nhạt ôm chặt lấy hai ngọn núi nhô lên, lúc nàng đi đường thật có cảm giác như chúng sắp nhảy ra ngoài.

Hơn nữa, Lâm Dật chợt phát hiện ra, tấm lưng của Kỷ Khuynh Nhan so với tưởng tượng của anh còn kiều diễm hơn rất nhiều.

Đặc biệt là cặp đùi trắng nõn thẳng tắp kia, anh không thể tìm ra một khuyết điểm nào dù chỉ là nhỏ nhất.

Đây chắc chắn là dáng người hoàn mỹ nhất trên đời này.

Ngoài ra, trên người cô còn có một cái khăn choàng bằng vải sa mỏng, thoạt nhìn qua càng làm tăng thêm dáng vẻ xinh đẹp sang trọng.

"Áo tắm cũng đã thay rồi, xem như em đã thực hiện xong lời."

"Anh thích nhất chính là những người biết giữ lời hứa như em"

Sau đó, Lâm Dật leo lên khỏi bể bơi.

Kỷ Khuynh Nhan sắp xuống nước, anh cũng không muốn bơi, chỉ cần ngồi ở trên và thưởng thức là được.

Cởi bỏ khăn choàng bên ngoài, Kỷ Khuynh Nhan đưa tay chạm nhẹ vào nước trong bể bơi.

"Nước tại sao lại ấm như vậy?"

“Ở đây có chức năng sưởi ấm tự động.” Lâm Dật vừa nói vừa ngồi trên băng ghế nhìn: “Em muốn tắm rửa thì anh đi lấy sữa tắm giúp em nhé.”

"Ở trong bể bơi mà anh cũng có thể nghĩ ra ý tưởng như thế sao."

Sau khi kiểm tra nhiệt độ, Kỷ Khuynh Nhan bước xuống bể bơi, động tác dịu dàng hơn nhiều so với Lâm Dật.

Trình độ bơi lội của Kỷ Khuynh Nhan tốt hơn nhiều so với Lâm Dật tưởng tượng, cô bơi giống như một nàng tiên cá vậy.

Ngồi trên băng ghế dài và nhìn dáng vẻ bơi lội uyển chuyển của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật cảm thán.

Mẹ nó, đây mới là cuộc sống!

Điểm đáng tiếc duy nhất chính là đây không phải là bãi biển ngoài trời, nếu không hiệu ứng còn tốt hơn rất nhiều.

Sau đó, Lâm Dật nhìn thấy điện thoại di động của Kỷ Khuynh Nhan.

Lúc này anh mới nhớ tới, đơn đặt hàng trước đó vẫn còn chưa hoàn thành.

"Anh muốn mượn điện thoại di động của em dùng một chút." Lâm Dật nói.

Kỷ Khuynh Nhan trồi lên mặt nước đưa tay vén tóc nói.

“Dùng đi, mật mã là 950824.”

Anh cầm điện thoại di động của Kỷ Khuynh Nhan lên, màn hình khóa là ảnh tự chụp của cô ấy, cử chỉ khoa tay múa chân, có chút đáng yêu.

Sau khi vào ứng dụng Didi, Lâm Dật đã tự mình làm, tự cho mình năm sao khen ngợi.

Đúng lúc này, hệ thống nhắc nhở vang lên.

[Hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, khen thưởng 10.000 điểm trị số thông thạo!]

[Hoàn thành chức nghiệp chuyên môn: 75%, khen thưởng Bến Cảng Vọng Giang!]

Lâm Dật suýt chút nữa nhảy dựng lên khi nghe thấy âm thanh nhắc nhở trong đầu.

Tự nhiên anh lại có cho mình một cái bến cảng.

Đối với thứ gọi là Bến Cảng Vọng Giang này, Lâm Dật vẫn còn một chút ấn tượng.

Nơi đó chính là bến cảng được chính phủ bỏ vốn xây dựng, nhưng sau khi thu hồi chi phí, nó đã được bán cho một chủ sở hữu tư nhân.

Và bây giờ, nó đã nằm trong tay mình!

Mà quan trọng nhất là, Bến Cảng Vọng Giang này cách Cửu Châu Các không xa, chúng chỉ cách nhau bởi một bãi cát ở giữa, lái xe vài phút là tới.

Cầm điện thoại di động, Lâm Dịch kiểm tra tình hình cụ thể của bến cảng.

Anh phát hiện Bến Cảng Vọng Giang này địa vị thật đúng là không hề nhỏ.

Thời điểm Bến Cảng Vọng Giang được xây dựng, chính phủ muốn biến nó thành bến cảng du lịch lớn nhất ở Hoa Hạ, nhằm kích cầu ngành du lịch của Trung Hải.

Mà Bến Cảng Vọng Giang cũng không phụ sự kỳ vọng của mọi người, từ khi hoàn thành, nó đã từng trở thành bến cảng du lịch lớn nhất Hoa Hạ.

Nó có diện tích lên đến 180.000 mét vuông và có 120 bến cảng, nhưng đã hơn 5 năm kể từ khi hoàn thành và nó từ vị trí thứ nhất đã tụt xuống vị trí thứ hai.

Nhưng dù vậy, nó vẫn không xóa nhòa trong lòng du khách.

Hệ thống thực sự rất hào phóng!

Thật sự tặng cho mình một phần đại lễ như vậy, ngày mai mình phải đi xem thử mới được.

Nhưng điều mà Lâm Dật quan tâm hơn cả chính là tiến độ hoàn thành 75 chức nghiệp của mình!

Theo tiến độ này, không còn bao lâu nữa là sẽ có thể bắt đầu chức nghiệp tiếp theo.

Lâm Dật suy nghĩ một hồi, theo tiến độ hiện tại muốn mở khóa nghề nghiệp tiếp theo trong vòng một tuần, vấn đề cũng không quá lớn.

Nhưng Lâm Dật đã nghĩ kỹ rồi, phải hướng tới mục tiêu hoàn thành chức nghiệp 100%!

Điều đó tượng trưng cho phần thưởng cuối cùng. Nếu không phải là lúc vạn bất đắc dĩ, anh không bao giờ được từ bỏ!

Trong khi Lâm Dật đang mãi suy nghĩ về những điều này, Kỷ Khuynh Nhan đã bơi đến mép hồ bơi và đi lên dọc theo tay vịn.

Lâm Dật hành động như một quý ông, anh đưa khăn tắm lau người cho Kỷ Khuynh Nhan.

"Em đã một thời gian dài không bơi lội. Hiện tại chỉ mới bơi vài vòng đã không thể thở được rồi."

“Bể bơi của anh sẽ mở cửa miễn phí cho em, vì vậy hãy đến đây thường xuyên nhé.” Lâm Dật cười nói.

"Thế này được rồi."

Sau khi lau khô nước trên người, cả hai cùng nhau trở về biệt thự số một.

Kỷ Khuynh Nhan không đề cập đến việc về nhà, rõ ràng là cô ấy định ở lại đây.

"Hả? Đây là gì thế...?"

Trở lại tầng hai, Kỷ Khuynh Nhan hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy chăn bông trong phòng ngủ của Lâm Dật

Bởi vì chiếc chăn bông này trông rất cũ, còn có vài chỗ vá chằng vá đụp, việc sử dụng một thứ như vậy hoàn toàn không phù hợp với thân phận của Lâm Dật.

"Chăn bông và gối nằm trên giường đều được anh mang theo từ cô nhi viện. Anh đã dùng quen rồi nên không muốn vứt bỏ chúng."

"Anh, anh là cô nhi?!"

Lâm Dật hờ hững nhún vai, "Nghe mẹ Vương nói, hình như lúc anh vừa mới sinh ra đã bị gửi đến cô nhi viện, anh đã ở cô nhi viện nhiều năm như vậy."

"Xin lỗi, em đã nói đến chuyện buồn của anh."

“Đừng nhạy cảm như vậy, anh cũng không có buồn gì.” Lâm

Dật nói:

"Mẹ Vương đối xử với anh như con ruột của bà ấy, anh cũng có rất nhiều bạn bè trong cô nhi viện. Anh không thiếu tình yêu thương. Cả tam quan đều bình thường, khác với những đứa trẻ mồ côi được phát trên TV."

"Được rồi, anh không khó chịu là được."

Kỷ Khuynh Nhan đang quấn một chiếc khăn tắm, và trên tay cô đang cầm quần áo của mình.

"Em đi ngủ đây, anh ngủ ngon, ngày mai đừng ngủ muộn, anh phải đưa em đi làm đó."

"Không vấn đề gì."

Lâm Dật làm một động tác ok.

Vớt được một con cừu to béo như cô, anh ước gì ngày nào cũng chở cô đi làm!

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Lâm Dật liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Anh nhìn thấy một yêu cầu kết bạn trên WeChat và có một thông báo xác nhận bên dưới.

"Xin chào, tôi là Tống Văn Tuệ"

"Tống Văn Tuệ?"

Lâm Dật lẩm bẩm nói: "Sao nghe quen tai vậy?"

Sau vài giây, Lâm Dật chợt nghĩ ra người này là ai.

Đó không phải là đối tượng hẹn hò mà mẹ Vương giới thiệu cho mình sao?

Anh không nghĩ nhiều như vậy, đã xác nhận kết bạn.

“Xin chào.” Tống Văn Tuệ chủ động gửi tin nhắn.

“Xin chào.” Lâm Dật đáp lại.

"Ngày mai tôi được nghỉ, anh có thời gian không? Người nhà của tôi muốn gặp anh"

"Được."

Còn phải cho chút mặt mũi, nếu không sẽ rất khó ăn nói với mẹ Vương.

"Vậy thì chúng ta hãy gặp nhau ở quán trà Thiên Duyệt vào lúc chín giờ sáng nhé?"

"Quán trà Thiên Duyệt? Có phải là quán trà Thiên Duyệt trên đường Văn Hưng không?"

"Ừ, đúng vậy."

"Được thôi."

Sau khi thống nhất thời gian và địa điểm, Lâm Dật sờ sờ cằm.

Mức tiêu phí của quán trà Thiên Duyệt này không hề rẻ, chỉ cần uống một bình trà cũng có thể tốn vài trăm vạn, bọn họ thật sự rất biết chọn chỗ.

Sáng sớm hôm sau, hai người thức dậy cùng lúc, sau khi tắm rửa sạch sẽ, Kỷ Khuynh Nhan lên xe của Lâm Dật.

Có điểm đến rõ ràng, Kỷ Khuynh Nhan đặt hàng ngay sau khi lên xe.

Cô không do dự như đêm qua.

Ngay sau khi nhận được đơn, Lâm Dật lái xe đi, đúng lúc này Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Đúng rồi, em có mua một bộ đồ ngủ và gửi nó về địa chỉ nhà anh. Nhớ nhận nhé."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 41.

Chương 42. Có Vẻ Giống Bitch

“Thế này không tốt lắm dâu.” Lâm Dật nói: “Ngày hôm qua em mua cho anh một bộ tây trang rồi, hôm nay lại mua cho anh một bộ đồ ngủ nữa. Làm như vậy anh thấy xấu hổ quả.”

Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười khúc khích, "Anh nghĩ cái gì đấy, là em tự mua cho mình. Anh tỉnh mộng lại đi. Em không có đồ ngủ ở đây, em không muốn mặc đồ ngủ của anh nữa. Không thoải mái chút nào."

"Ừm ... được thôi, là anh nghĩ nhiều rồi."

Kỷ Khuynh Nhan xuống xe, nhưng cũng không quên dặn dò:

"Không nói chuyện với anh nữa, bây giờ em phải đi làm. Ba giờ chiều nhất định phải đến đón em đó. Hôm nay sinh nhật ông nội, không được đi muộn."

"Ok, không gặp không về."

Nhìn bóng lưng Kỷ Khuynh Nhan uyển chuyển rời đi, Lâm Dật nhìn xuống đồng hồ, phát hiện đã tám giờ rưỡi.

Lúc này nếu anh đi đến bến cảng, chỉ sợ sẽ không còn thời gian đến gặp đối tượng gặp mặt.

Reng Reng Reng——

Lúc này, điện thoại của Lâm Dật vang lên.

"Mẹ Vương."

"Tiểu Dật, mẹ nghe nói con có hẹn gặp mặt?"

"Vâng, con đang trên đường đi."

“Vậy tốt.” Mẹ Vương cố ý hạ giọng nói:

"Mẹ đã giúp con hỏi thăm rồi, cô gái này dung mạo cũng khá xinh đẹp, lại có công việc tốt. Hai đứa hãy thường xuyên đi uống trà chiều trò chuyện nhiều hơn, mẹ còn đang mong được uống rượu mừng của con đấy."

“Vâng ạ.” Lâm Dật cười nói.

"Mẹ đã bí mật chuẩn bị cho con hai vạn nhân dân tệ. Nếu việc thành, hai vạn nhân dân tệ này sẽ dùng cho việc kết hôn của con." Mẹ Vương thở dài, "Mẹ cũng không có nhiều tiền, mẹ chỉ có thể cho con nhiêu đó."

"Mẹ đang nói cái gì vậy? Con đã kiếm được tiền từ công việc của mình, làm sao con có thể nhận tiền của mẹ."

Lâm Dật cũng biết rõ hoàn cảnh của cô nhi viện.

Tất cả đều dựa vào trợ cấp xã hội để duy trì cho đến ngày hôm nay.

Mẹ Vương đã phải vật lộn để kiếm sống qua ngày, nếu mẹ Vương còn đưa hai vạn nhân dân tệ cho anh, điều đó thực sự sẽ khiến tình hình càng trở nên tồi tệ hơn.

"Đây là quy tắc. Nếu hai con thực sự có kết quả, mẹ ít nhiều gì cũng phải góp một chút tâm ý."

"Được rồi, không nói chuyện này nữa, mấy ngày nữa con sẽ trở lại thăm mẹ."

"Được rồi, trở về nhớ mang theo tin vui cho mẹ."

"Không vấn đề gì."

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Dật hít sâu một hơi, khóe mắt ươn ướt vì cảm động, anh lái xe đi về phía quán trà Thiên Duyệt.

Reng Reng Reng——

Vừa cúp máy, thì điện thoại lại vang lên.

"Bây giờ mình đã trở thành một người bận rộn rồi sao? Xem ra mình phải chuẩn bị thêm một chiếc điện thoại di động khác và học quản lý thời gian, nếu không mình sẽ không còn đủ thời gian để giải quyết mọi việc."

“Xin chào.” Lâm Dật trả lời điện thoại.

"Xin chào Lâm tiên sinh, đêm qua ngài đã mua lại hoàn toàn bến cảng Vọng Giang của chúng tôi. Tôi là người quản lý bến cảng, Tất Tùng Giang."

"Một lúc nữa tôi sẽ đến đó, anh đang ở bến tàu đúng không?"

"Tôi đang ở đây, tôi gọi điện chỉ vì chuyện này. Nếu Lâm tiên sinh thấy không tiện, chúng tôi có thể báo cáo với ngài trước."

“Không sao, để tôi tự đến đó.” Lâm Dật kiểm tra đồng hồ, “Nhưng hiện tại tôi có việc khác. Hẹn gặp lại sau hai giờ.”

"Được, được, chúng tôi sẽ đợi ngài ở đây."

"Được thôi."

Cúp điện thoại xong, Lâm Dật lái xe một hồi liền đến quán trà Thiên Duyệt.

Quán trà Thiên Duyệt nổi tiếng ở Trung Hải, những người có địa vị một chút đều thích đến đây để uống trà và bàn bạc công việc.

"Xin chào anh, xin hỏi anh đi bao nhiêu người?"

Nhìn thấy Lâm Dật đi vào, người phục vụ mặc sườn xám mĩm cười đón tiếp.

"Tôi đến đây để tìm bạn. Là Tống Văn Tuệ. Cô ấy đã đặt bàn ở đây."

"Anh có phải là Lâm Dật không ạ?"

"Chính là tôi."

"Cô Tống đã dặn dò trước, anh hãy đi lên tầng ba."

"Được rồi, cảm ơn."

Có lẽ vì là ban ngày nên tầng ba của tiệm trà vắng tanh, chỉ có một chiếc bàn có người ngồi ở đó.

Có năm người ngồi ở bàn dài phía trước, khá đông đúc.

Người ngồi ở giữa, Lâm Dật mơ hồ có thể nhìn ra chính là Tống Văn Tuệ, những người còn lại anh đều không biết.

"À, là Lâm Dật tới đấy à."

Nhìn thấy Lâm Dật đi tới, người phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh Tống Văn Tuệ mở miệng chào hỏi.

"Là tôi."

"Để tôi giới thiệu trước. Tôi là mẹ của Tống Văn Tuệ tên là Ân Quyên. Đây là con trai tôi và cũng là em trai của Văn Tuệ, Tống Văn Võ. Hai người còn lại là dì cả của Văn Tuệ là Ân Thúy và dì hai Ân Hoa."

Lâm Dật gật đầu một cái, xem như chào hỏi.

Dường như trong nhà họ Tống, đàn ông không có địa vị.

“Lâm Dật, tôi đã nghe Thúy Bình nói qua về hoàn cảnh của cậu. Nghe nói cậu làm việc trong công ty bất động sản? Nếu mua nhà ở chỗ cậu có được ưu đãi hơn không?” Mẹ của Tống Văn Tuệ nói thẳng.

"Có thể được ưu đãi hơn, nhưng tôi không còn làm việc ở đó nữa", Lâm Dật cũng nói thẳng.

"Cậu chuyển công việc vì đãi ngộ không tốt sao?"

Khi nghe tin này, Ân Quyên và những người khác rất vui mừng, dù sao thì họ cũng đã kiếm được người con rể có nhiều tiền.

"Không phải là chuyển công việc, là bị công ty sa thải."

Biểu hiện của những người ngồi tại nơi này bỗng chốc thay đổi, đây không phải là một dấu hiệu tốt!

"Vậy bây giờ cậu đang làm gì? Cậu không phải là đang thất nghiệp đó chứ?"

"Cũng không đến nổi như vậy. Tôi đang làm tài xế chạy DiDi, kiếm vừa đủ sống." Lâm Dật cười nói.

Gương mặt của những người phụ nữ trong gia đình họ Tống không được tốt cho lắm.

Ân Quyên tự lẩm bẩm: "Thúy Bình nói như thế nào vậy? Rõ ràng đã nói rằng cậu ta đang làm việc trong một công ty bất động sản, nhưng bây giờ cậu ta chỉ là một tài xế DiDi? Đây không phải là đang lừa dối mọi người sao!"

“Mẹ, mẹ hãy bình tĩnh trước đi.” Tống Văn Tuệ thì thầm: “Tuy công việc của anh ấy không được đàng hoàng cho lắm, nhưng trông anh ấy khá ổn. Đặc biệt là mảnh đất của cô nhi viện có tin tức về việc sẽ được di dời, chúng ta hãy nói về nó trước."

“Được rồi, vì lợi ích của đời sau, mẹ sẽ cho cậu ta một cơ hội.” Ân Quyên nói.

Theo tình hình hiện tại, nếu không phải do Lâm Dật có dáng vẻ quá mức đẹp trai, hẳn là bọn họ đã bỏ của chạy lấy người từ lâu rồi.

“Tài xế DiDi thì tài xế DiDi, không sao, chúng ta tiếp tục trò chuyện.” Ân Quyên nể mặt nói.

"Được thôi."

"Hoàn cảnh của Văn Tuệ cậu cũng đã biết rồi đó, con gái tôi làm việc trong ngân hàng, công việc rất đàng hoàng, có rất nhiều chàng trai theo đuổi con gái tôi, tuy rằng dáng vẻ của cậu trông rất ổn, nhưng gương mặt đẹp cũng không thể mài ra cơm ăn."

“Bác gái nói đúng.” Lâm Dật cười nói.

"Được, vậy tôi sẽ nói rõ với cậu. Tôi hy vọng cậu có thể mua một lần một căn hộ ở Trung Hải có đầy đủ tiện ích và ba phòng ngủ với diện tích ít nhất là 100 mét vuông."

“Mua một lần?” Lâm Dật cảm thấy mình đã nghe lầm, những người này đang nằm mơ sao?

"Theo giá nhà hiện tại của Trung Hải ở Trung Quốc, những ngôi nhà rẻ nhất có diện tích gần 50.000 mét vuông, diện tích sử dụng là 100 mét vuông và diện tích xây dựng gần 150 mét vuông. Giá đầy đủ sẽ là 7,5 triệu nhân dân tệ, bao gồm những chi phí còn lại và phí đi làm thủ tục sẽ rơi vào khoản 8 triệu nhân dân tệ. Muốn mua đầy đủ một căn như vậy giới trẻ bây giờ rất khó làm được!"

"Nếu không trả đủ số tiền đó trước, sau này sẽ phải trả nợ. Cậu sẽ có bao nhiêu áp lực? Sau này khi chúng tôi về già, cũng phải uống thuốc và đi khám bệnh, cậu sẽ phải mất tiền. Nếu tất cả tiền lương của cậu đều phải sử dụng để trả nợ thế chấp, ai sẽ chu cấp cho chúng tôi trong tương lai.”

Ân Quyên thay đổi tư thế và tiếp tục nói:

"Hơn nữa, diện tích nhà 100 mét vuông đã là yêu cầu tối thiểu của tôi. Cần có một phòng cho vợ chồng trẻ, một phòng cho con, một phòng cho tôi và bố của Văn Tuệ. Yêu cầu không cao đâu."

Thấy Lâm Dật không trực tiếp đồng ý, Tống Văn Tuệ lập tức tiếp lời:

"Ba mẹ tôi nuôi dưỡng tôi nhiều năm như vậy. Tôi đón bọn họ đến ở cùng là chuyện bình thường không phải sao? Nếu như anh thật sự thích tôi, việc này đối với anh không thành vấn đề, có đúng không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 42.

Chương 43. Các Người Nói Xem Phải Bồi Thường Thế Nào Đây?

Lâm Dật xém chút bật cười, nhưng hắn vẫn cố gắng nhịn lại hỏi, "Trừ việc đó ra, bác gái vẫn còn yêu cầu khác sao?"

"Đừng có gấp, tiếp tục nghe tôi nói nè." Ân Quyên cười nói:

"Chúng ta đều là gia đình phổ thông, về vấn đề nhà cửa đã nói xong, mấy việc còn lại chúng ta cũng sẽ không làm khó dễ cậu, lễ hỏi thì 888 ngàn, đây là con số may mắn."

"Cái này có phải là hơi nhiều không ạ?" Lâm Dật nói ra.

"Cái này mà nhiều sao?" Ân Quyên đột nhiên hét lên: "Đồng nghiệp của Văn Tuệ mấy ngày trước vừa mới kết hôn, riêng tiền lễ hỏi đã là 1,6 triệu rồi, chúng tôi chỉ yêu cầu có 888 ngàn, như vậy cũng không coi là nhiều."

"Không phải, ý của tôi đó là dựa theo quy củ bên phía Trung Hải, bình thường lễ hỏi nhà trai cho bao nhiêu thì nhà gái cũng phải đi lại bấy nhiêu, tôi sợ mọi người áp lực thôi."

"Ủa? Đây là cái tập tục gì vậy?" Ân Quyên có chút khó tiếp thu: "Bên chúng tôi làm gì có cái tập tục này, tiền lễ hỏi bao nhiêu cũng đều đưa hết cho nhà mẹ đẻ."

"Tiền lễ hỏi đưa hết cho nhà mẹ đẻ?" Lâm Dật nghe mà sửng sốt, đây là cái quy củ do tên ngốc nào nghĩ ra vậy?

"Đúng rồi, chính là cho nhà mẹ đẻ tiền, chúng tôi khổ cực nuôi con gái hơn hai mươi năm, cứ như vậy mà đưa đến nhà các người sao, cũng phải cho chúng tôi một ít tiền xem như là đền bù chứ, việc này cũng không hề quá đáng chút nào."

"Bác gái nói như vậy thì giống như mọi người bán con gái của mình rồi còn gì nữa?" Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Dựa theo ý của bác gái là tôi bỏ tiền ra rước nàng về nhà rồi xem nàng như người làm trong nhà hoặc là đối xử với nàng giống như một cỗ máy sinh đẻ?"

"Làm gì có ai nói như vậy!"

Ân Quyên vỗ bàn một cái, "Chúng tôi gả Văn Tuệ cho cho cậu là muốn nó đi hưởng phúc, nó phải ra ngoài làm việc đã là không tệ rồi cậu còn muốn nó làm việc nhà?"

"Được thôi, các người nói tiếp đi, còn có yêu cầu gì nữa không?" Lâm Dật tiếp tục hỏi.

"Yêu cầu tiếp theo chính là xe, ở phương diện này chúng tôi cũng không yêu cầu cao lắm." Ân Quyên nói ra:

"Mua một chiếc xe BMW 5, Mercedes-Benz cấp E hoặc là Audi A6 cũng được, chỉ cần là 500 ngàn trở lên, mua xe nhãn hiệu gì cậu tự quyết định là được rồi."

"Chờ một chút, cái này con cũng muốn bổ sung một chút." Tống Văn Võ chợt lên tiếng: "Nếu như mua ba loại xe kể trên thì nhất định phải là hàng nhập khẩu, đồ nội địa căn bản không thể nào mang ra ngoài chạy được, rất là mất mặt."

Lâm Dật mỉm cười gật đầu, quay qua nhìn Tống Văn Tuệ.

"Ý của cô thế nào?"

"Tôi cảm thấy với điều kiện của tôi thì nhưng yêu cầu đó cũng không tính là cao." Tống Văn Tuệ nói ra:

"Tôi có một người đồng nghiệp, cô ấy vừa mới tốt nghiệp chuyên ngành, hiện tại đã ở biệt thự đi xe trị giá hơn 1 triệu rồi. Mà điều kiện của tôi còn tốt hơn cô ấy, vì thế tôi thấy những yêu cầu này cũng không tính là cao."

"Đúng vậy đó, điều kiện hiện tại của Tiểu Tuệ nhà chúng tôi đã bày ra trước mắt, chỉ có ngần ấy yêu cầu cũng không cao." Dì cả của Tống Văn Tuệ cũng góp lời nói.

"À đúng rồi, tôi còn một cái yêu cầu nữa, đó là lúc tổ chức hôn lễ thì phải là khách sạn năm sao, đến lúc đó có rất nhiều bà con bạn bè tới tham dự, cho nên điều kiện của khách sạn không thể quá thấp." Dì hai của Tống Văn Tuệ ra thêm yêu cầu.

"Đúng đúng đúng, cái này rất quan trọng, là do lúc nãy tôi quên nói."

"Dựa theo yêu cầu của mọi người toàn bộ chi phí mà con bỏ ra chắc tối thiểu cũng phải 10 triệu. Tình huống của tôi mọi người cũng đều biết, mọi người cảm thấy tôi có thể xuất ra số tiền này được sao, các người tưởng tôi ở Trung Hải in tiền à?"

Lâm Dật vừa gõ gõ ngón tay trên mặt bàn vừa bình tĩnh nói:

"Mọi người có muốn phi thuyền vũ trụ không? Tôi cho mọi người mỗi người một cái luôn nè."

"Cậu nói vậy là có ý gì?." Ân Quyên tức giận nói:

"Tôi biết, cậu vừa mới tốt nghiệp sẽ không thể có nhiều tiền như vậy, nhưng cậu có thể nhờ người trong nhà giúp đỡ mà. Người trẻ tuổi bây giờ kết hôn ai mà không dựa vào người nhà chứ."

"Cha mẹ của tôi đều qua đời từ sớm, tôi lấy đâu ra người trong nhà mà nhờ giúp đỡ? Bác gái muốn tôi đi trộm mộ sao?"

"Chúng tôi nói không phải là cha mẹ ruột, tôi nghe nói cô nhi viện mà khi xưa cậu ở sắp được đền bù giải tỏa, không phải đến lúc đó bán đất kiếm được một mớ tiền sao." Ân Quyên cười ha hả nói.

Sắc mặt Lâm Dật lập tức khó coi, những lời nói nãy giờ hắn không thèm để ý, cứ xem như là chuyện cười nghe tai này bỏ qua tai kia không hề để trong lòng.

Không nghĩ tới mấy người này, lại đánh chủ ý tới cô nhi viện, khó trách gấp gáp như vậy gọi mình tới xem mắt.

Nói chuyện cả nửa ngày mới biết thì ra là do cô nhi viện sắp được giải toả.

"Lâm Dật, tôi còn có một yêu cầu nho nhỏ." Tống Văn Tuệ lên tiếng.

"Yêu cầu gì." Mi mắt Lâm Dật giật một cái.

"Tôi hi vọng, về sau chúng ta có con thì có một đứa trong số chúng sẽ theo họ mẹ."

"Cô lặp lại lần nữa?"

"Ai da, cậu là cô nhi nên chắc cũng không đặt nặng vấn đề nối dõi tông đường, cậu có một đứa theo họ Tống cũng có gì đâu. Tuy Văn Tuệ nhà chúng tôi là nữ, nhưng mà con bé cũng coi trọng việc nối dõi tông đường, cậu nói có đúng không?"

"Là sao? Nhà các người vẫn còn một người con trai mà, không lẻ hắn là gay? Không thể hoàn thành sứ mệnh nối dõi tông đường?"

"Con mẹ nó, mày nói cái gì đó! Có tin hay không. . ."

Lâm Dật cầm ly trà trên bàn lên, đem nước trà tạt lên mặt Tống Văn Võ!

"Tin cái lông ấy! Thật coi ông đây dễ tính sao?"

A ~~~~

Tống Văn Võ bị nóng la lên oai oái, Lâm Dật chậm rãi đứng dậy.

"Hôm nay tôi đến đây, lúc đầu cũng chỉ có ý muốn ứng phó qua loa một chút với các người, sau đó thì đường ai nấy đi nhưng thật không ngờ các người lại đem chủ ý đặt lên trên cô nhi viện, cả đám người đều lớn từng này tuổi rồi mà không cần mặt mũi sao?"

"Còn yêu cầu tiền sính lễ, tiền mua nhà, mua xe?"

"Mấy người xứng sao?"

Nói xong câu đó, Lâm Dật xoay người rời đi.

Nói chuyện cùng với một đám thiểu năng chỉ tổn lãng phí thời gian mà thôi, thật sự không đáng một chút nào.

Lúc này, người nhà họ Tống đã không để ý tới Lâm Dật nữa, tâm tư đều đặt trên người Tống Văn Võ.

"Con trai, con không sao chứ, mẹ sẽ lập tức đưa con đi bệnh viện."

"Không cần, một chén nước trà mà thôi!"

Tống Văn Võ hung tợn nói: "Móa nó, dám tạt nước trà vào mặc con, con sẽ không tha cho hắn đâu!"

"Người cũng đã đi rồi, con muốn đuổi theo hắn ta sao?"

Tống Văn Võ đi đến bên cạnh bệ cửa sổ, nơi này có thể vừa vặn nhìn thấy khung cảnh bên dưới của quán trà.

"Đuổi theo thì chắc chắn là đuổi không kịp rồi."

Tống Văn Võ đưa tay ôm lấy chậu hoa bên cạnh, "Chờ hắn đi ra, con sẽ đập chết hắn!"

Đúng lúc này, Lâm Dật cầm chìa khóa xe đi ra từ trong quán trà, Tống Văn Võ ôm chậu hoa ném về phía Lâm Dật.

Nhưng khi ném hắn cũng canh góc độ một chút.

Đương nhiên hắn không sợ khiến cho Lâm Dật bị thương, nhưng nếu lỡ tay nện chết người thì đời hắn cũng coi như xong.

Lâm Dật vừa đi ra khỏi quán trà được mấy bước, thì thấy chậu hoa từ trên trời rơi xuống.

Bốp

Chậu hoa bể tang tành, may mà Lâm Dật phản ứng nhanh kịp lùi một bước, nếu không thì hắn đã bị thương rồi.

"Mẹ nó, chuyện gì đang xảy ra đây?"

Lâm Dật nhăn mày lại, tuy chậu hoa không có nện vào trên người hắn, nhưng thật không may nó lại nện lên chiếc xe của hắn.

Còn không đợi Lâm Dật hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, thì đã nghe thấy tiếng Tống Văn Võ tại lầu ba mắng:

"Con mẹ nó, mày tránh cũng nhanh nhỉ, về sau đi ra ngoài cẩn thận một chút, coi chừng bị đồ rơi xuống đè chết đấy!"

Lâm Dật cười một tiếng, nhàn nhạt nói: "Cậu có biết hành động này dẫn tới hậu quả rất nghiêm trọng hay không?"

"Nghiêm trọng như thế nào? Ông đây dùng chậu hoa nện mày đấy!" Tống Văn Võ mắng: "Chỉ là một tài xế xe Didi mà cũng dám lấy nước trà tạt tao, mày chán sống rồi hả!"

"Nhưng xe tôi lái là siêu xe."

"Đừng cho là tao không biết, xe của mày cũng chỉ là chiếc FAW, vậy cũng tính là xe sang trọng à? Con mẹ nó mày người đang đùa tao sao!"

Lâm Dật không nói chuyện, nhấn chìa khóa xe trong túi quần.

Cửa hải âu của Pagani lập tức mở ra, nó như một con hùng ưng giương cánh, tựa như muốn cất cánh bay lượn.

"Chậu hoa không nện vào người tôi, nhưng mấy mảnh vỡ bay ra lại làm trầy xước xe của tôi, các người nói xem phải bồi thường thế nào đây?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 43.

Chương 44. Lúc Bị Sét Đánh, Dễ Dàng Liên Lụy Đến Mẹ

"Pagani?"

Nghe Lâm Dật nói câu này, Tống Văn Võ và tất cả người nhà của hắn đều ngẩn ra.

Mọi người nhanh chóng thò đầu ra ngoài dò xét, bất ngờ phát hiện ở phía dưới đúng là đang đỗ một chiếc Pagani!

"Cái này, xe này là của anh!"

"Đúng thế."

Lâm Dật nói ra:

"Xe này giá gốc là 28 triệu, xem tình trạng hiện tại thì phải sơn lại lần nữa. Sau khi tính tiến công và tiền sửa chữa, tổng cộng hết khoảng gần 2 triệu, mấy người trả chi phiếu hay là tiền mặt? Chuyển khoản bằng Alipay hay là Wechat?"

Người nhà họ Tống đều chết lặng.

Không phải hắn là tài xế chạy Didi sao, hơn nữa còn là cô nhi, làm sao có thể mua nổi chiếc xe đắt như vậy? !

"Được rồi, đừng ngẩn người ra đó nữa, nhanh đi xuống xem một chút!"

Tống Văn Tuệ hốt hoảng khẩn trương nói.

Trong nội tâm nàng hối hận muốn chết, nếu như sớm biết Lâm

Dật có tiền như vậy, vừa rồi sẽ chẳng yêu cầu nhiều như vậy làm gì.

Chỉ cần con mình cưới hắn, những vật này không phải đều là của mình sao.

"Đúng đúng đúng, nhanh đi xuống xem một chút!"

Tống Văn Võ đã choáng váng, vội vàng cùng với người nhà chạy ra ngoài.

Bên ngoài quán trà bị vây quanh bởi một đám người.

Xe đua bị làm xước, dưa lớn như vậy, quần chúng nhất định phải ăn!

Giờ khắc này, người nhà họ Tống biết rõ đây không phải là ảo giác.

Chiếc xe thể thao kia đúng là của Lâm Dật!

Phía dưới còn có một chiếc chậu hoa vỡ nát, trên cửa xe có một vết cắt với diện tích cũng không lớn, nhưng quả thực là vẻ đẹp của chiếc xe đã bị nó phá hỏng.

"Lâm, Lâm Dật, xe này thật là của anh?"

Tống Văn Tuệ nơm nớp lo sợ hỏi.

"Không phải là của tôi, chẳng lẽ là của các người?"

"Muốn bồi thường thế nào thì làm đi, tôi cũng không quan tâm nhiều đâu."

Lâm Dật nói ra.

"Tiểu tử này giỏi thật, đây chính là một chiếc Pagani Zonda, phải dùng loại sơn nhập khẩu từ nước ngoài, hơn nữa còn phải mời kỹ sư chuyên nghiệp tới sửa, 2 triệu có thể sửa được cũng không tệ rồi."

"Siêu xe cũng là không giống nhau đâu, nếu như là loại xe sản xuất trong nước, 100 nhân dân tệ là có thể làm xong."

"Biết sao được, đây chính là chỗ giá trị của siêu xe."

Nghe thấy những lời bàn luận của mọi người xung quanh, người nhà họ Tống đều tập thể hoá đá.

Cho dù bọn họ đi bán thận toàn bộ, cũng không có khả năng gom góp đầy đủ số tiền lớn như vậy!

"Lâm Dật, xin anh bớt giận, em trai của em chỉ là nhất thời xúc động."

Tống Văn Tuệ nói ra:

"Chúng em vừa mới nghĩ lại rồi, cũng không cần nhiều đồ như vậy, em cảm thấy con người anh cũng không tệ lắm, nên em cũng không còn quan tâm về mặt vật chất. Tuy rằng anh bị sa thải, nhưng em cũng nguyện ý cùng anh chung sống phấn đấu."

"Cô suy nghĩ nhiều rồi."

Lâm Dật ngồi về trên xe,

"Trở về kiếm tiền đi, trong vòng một tuần, nếu như các người không thu xếp đủ 2 triệu nhân dân tệ, vậy thì đợi lệnh triệu tập của tòa án đi."

Nói xong, Lâm Dật lái xe, nghênh ngang rời đi.

Nhìn theo đuôi đèn xe của Lâm Dật, người nhà họ Tống khóc không ra nước mắt, họ đều có ý nghĩ muốn tự tử.

Vậy mà trắng trợn bỏ qua dạng thổ hào này!

Thật sự là nghiệp chướng mà!

Sau khi rời khỏi quán trà, Lâm Dật chú ý đến thời gian, phát hiện mới hơn mười giờ, vừa vặn đi một chuyến đến bến cảng Vọng Giang.

Trước tiên nhận lấy khen thưởng từ hệ thống rồi nói tiếp.

Đối với chuyện chiếc xe, dành thời gian đưa đến chỗ Chu Hải Đào là có thể giải quyết.

Bên trong trường đua xe cần phải có thợ sửa, sơn chuyên nghiệp, tóm lại không phải vấn đề lớn.

Ong ong ong _ _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là mẹ Vương nhắn tin tới Wechat.

"Con trai, xong việc thì hồi âm lại cho mẹ."

Cầm điện thoại di động, Lâm Dật gọi lại luôn.

"Mẹ Vương, mẹ đang tìm con?"

"Chuyện xem mắt thế nào rồi, chúng con có hợp nhau không?"

"Con không đồng ý."

Lâm Dật cười nói:

"Tuy nhiên, người bạn kia của mẹ có nhân phẩm không được tốt lắm, mẹ mau xóa Wechat và phương thức liên lạc đi, nếu không thời điểm bà ấy bị sét đánh, dễ dàng liên lụy đến mẹ đấy."

Lâm Dật đã nhẫn nhịn rất nhiều chuyện, không thể để cho mẹ Vương mất mặt.

Nhưng không ngờ mấy người kia lại dám đánh chủ ý tới cô nhi viện, việc này thì Lâm Dật không thể nhịn được.

"Làm sao vậy, con bớt giận đi, tại sao con nổi giận như vậy?"

"Cũng không có việc gì, chỉ là cảm thấy nhân phẩm của bà ấy không được tốt lắm, mẹ cứ làm theo lời con bảo là được rồi."

"Được, mẹ nghe con, chờ sau này gặp được cô nương tốt, mẹ lại lưu ý giúp con."

"Chuyện chung thân đại sự của con, mẹ cũng không cần quan tâm đâu, con cũng trưởng thành rồi, tự con có thể làm được."

Lâm Dật cười nói.

"Vậy thì con phải nhanh lên, con là đứa trẻ đầu tiên mà mẹ cho phép đi ra ngoài, ở bên ngoài phải chịu khó lăn lộn thật tốt, kiếm được thành quả."

"Tuân mệnh!"

"Được rồi, mẹ phải đi hỗ trợ nấu cơm đây, con cũng đi mau lên."

"Ừm, qua mấy ngày nữa, con sẽ trở về thăm mẹ."

"Khi nào trở về thì báo sớm, mẹ sẽ làm thức ăn ngon cho con."

"Vâng."

Cúp điện thoại, tâm tình của Lâm Dật cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Bất kể đi đến nơi nào, vẫn luôn có người nhớ thương mình, đây chính là hạnh phúc lớn lao trong cuộc đời mình.

Lâm Dật lái xe đi đến bến cảng Vọng Giang.

Từng dãy du thuyền đỗ ở bến cảng, bên bờ có không ít du khách thuê du thuyền, thậm chí còn có những cô gái mặc Bikini.

Sóng biếc, bọt nước trắng xóa và Bikini, hợp thành một phong cảnh khác ở bến cảng Vọng Giang.

Bãi đỗ xe của bến cảng đỗ không ít xe, mà lại không thiếu xe sang trọng.

Chỉ riêng Lamborghini đã thấy ba chiếc.

Suy nghĩ kỹ một chút, chuyện này cũng có thể thông cảm được, bởi vì người dân bình thường cũng không có tài lực để đến nơi này thuê du thuyền đi chơi.

Đây đều là trò chơi của người giàu có.

Bởi vì hôm nay là ngày cuối tuần, số người đi tới du ngoạn nhiều gấp đôi so với ngày bình thường, phải mất vài phút hắn mới tìm được một chỗ đậu xe.

Sau khi xuống xe, Lâm Dật cũng không vội vàng đi tìm Tất Tùng Giang, nơi này đều là sản nghiệp của mình, trước tiên đi nhìn qua cơ sở vật chất ở đây một chút vậy.

"Soái ca, có thể thêm cái Wechat không? Một lát nữa chúng ta sẽ đi tổ chức bữa tiệc đồ nướng, anh có muốn tham gia cùng không?"

Ngay tại thời điểm Lâm Dật đi dạo, chợt phát hiện một người cô gái mặc Bikini, đứng ở trước mặt mình.

Trên thân còn khoác một bộ áo lụa dài mỏng màu trắng, làm cho Bikini bên trong như ẩn như hiện.

"Không thêm."

Gương mặt nhiều lắm là 60 điểm, hoàn toàn không lọt vào mắt của Lâm Dật.

"Kiêu ngạo cái gì chứ, lão nương còn không có thèm thêm ngươi đây."

Cô nàng bikini khinh bỉ nói, xoay người rời đi.

Lâm Dật: ? ? ?

Không thêm Wechat của cô thì bị coi là kiêu ngạo à?

Lâm Dật lắc đầu, tiếp tục đi dạo xung quanh bến cảng, vẫn thật là phát hiện ra một chút vấn đề.

.. Đợi lát nữa khi gặp mặt cao tầng quản lý của khu bến cảng, nhất định phải nói với bọn họ những chuyện này.

"Miêu quản lý, lúc bọn em vừa mới ra biển, không may làm hư hỏng chiếc ghế dựa trên thuyền."

Người nói chuyện chính là một cô gái cao ráo, khoác bên ngoài một chiếc áo khoác, bên trong là áo tắm màu đen, nói chuyện nũng nịu, có loại cảm giác khiến người nghe tê dại.

Đứng ở trước mặt nàng là một người đàn ông có vóc người hơi mập, ăn mặc âu phục, có điểm giống với nhân viên quản lý của bến cảng.

Tên của người đàn ông là Miêu Trưởng Dư, là quản lý điều hành bến cảng Vọng Giang.

"Anh nhớ không lầm là bọn em thuê chiếc du thuyền số 6."

Miêu Trưởng Dư nói ra.

"Ừm vâng, lúc đó cũng chính anh làm thủ tục thuê thuyền cho bọn em mà."

"Ai nha, chuyện này không dễ đâu."

Miêu Trưởng Dư khổ sở nói:

"Ghế dựa của du thuyền số sáu đều làm bằng da thật, hơn nữa còn là mới mua về, bây giờ làm hư hỏng, anh trở về cũng không tiện giao nộp đâu."

"Miêu quản lý, anh giúp em nghĩ một chút biện pháp đi, người ta cũng không cố ý mà."

Cô nàng cao gầy nắm lấy cánh tay của Miêu Trưởng Dư làm nũng nói.

"Được được được, không bắt em đền, việc này coi như xong."

Miêu Trưởng Dư vỗ vỗ mông cô nàng, cười híp mắt nói:

"Nhưng lần sau nhất định phải chú ý."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 44.

Chương 45. Dã Tâm Của Lâm Dật!

"Cám ơn anh Miêu, chúng ta thêm cái Wechat, sau này thường xuyên liên hệ nhé."

"Được."

Thêm Wechat kết bạn, Miêu Trưởng Dư lại vỗ vỗ vào trên mông của cô gái,

"Về sau ở cả bến cảng Vọng Giang này, nếu có khó khăn gì thì cứ tìm anh, anh giúp em xử lý."

"Vâng, anh Miêu."

"Người ta làm hư hỏng đồ của bến cảng, vậy mà anh cứ để cho nàng đi như vậy sao?"

Lâm Dật đi tới lên tiếng hỏi.

Hai người đang định rời đi, thì nhìn thấy Lâm Dật bước đến, sắc mặt đều trở nên khó coi.

"Chuyện này có liên quan gì tới anh chứ."

Cô nàng cao gầy quấn lụa mỏng dưới hông, khinh bỉ nói.

"Tôi không có nói chuyện với cô."

Miêu Trưởng Dư là người phụ trách, việc này còn phải đích thân hắn đứng ra phụ trách.

"Người anh em, tôi là quản lý điều hành bến cảng Vọng Giang, việc đền bù hay không đền bù, cũng không liên quan gì với cậu chứ."

"Anh còn biết chức vụ của mình?"

Lâm Dật nói ra:

"Nếu như cô ta không bồi thường, thì anh tự mình bồi thường đi."

"Mẹ nó, thật có ý tứ."

Miêu Trưởng Dư mắng:

"Đây là việc nội bộ của bọn tao, có quan hệ cái lông gì với mày? Mày rảnh việc, nên thích tọc mạch vào chuyện của người khác sao?"

Đúng lúc này, lại một cô gái đi tới, chính là người vừa mới xin thêm Wechat của Lâm Dật.

"Giai Giai, có chuyện gì thế?"

"Gặp phải đồ tâm thần, tớ và anh Miêu đều giải quyết xong chuyện rồi, thế mà anh ta nhảy ra bắt tớ bồi thường tiền, cậu nói anh ta có phải bị bệnh hay không?"

Trong nháy mắt, cô nàng bikini biểu lộ rõ sự chán ghét.

Bởi vì mới vừa rồi, các nàng đi ra biển chơi, chính mình cũng có trách nhiệm trong chuyện này.

"Anh có phải bị bệnh hay không? Thế nào, cho là mình lớn lên đẹp trai, thì có thể xen vào việc của người khác sao?"

Lâm Dật nhún vai, nhìn Miêu Trưởng Dư,

"Tôi lười cãi cọ với các nàng, nhưng nếu như anh không xử lý tốt việc này, chính mình cần nghĩ kĩ đến hậu quả."

"Fuck, con mẹ nó chứ, tao không để các nàng bồi thường! Cũng đéo cần phải suy nghĩ gì cả? Mày thì tính là thứ gì!"

"Vậy thì cứ chờ xem."

Lâm Dật không có nói nhảm nữa, đi về phía tòa nhà văn phòng của bến cảng Vọng Giang.

Thời điểm Lâm Dật đi vào tòa nhà văn phòng, bên trong đã được quét dọn sạch sẽ và đổi mới hoàn toàn, ngay cả gạch men sứ dưới chân đều có thể dùng làm tấm gương.

"Chào tiên sinh, xin hỏi ngài có việc gì không?"

"Tôi là Lâm Dật, tìm quản lý Tất Tùng Giang của các cô."

"Lâm Dật?"

Nữ tiếp tân rõ ràng sửng sốt một chút,

"Ngài là Lâm tổng vừa mới mua lại bến cảng Vọng Giang của chúng tôi sao?"

"Đúng thế."

Lâm Dật mỉm cười nói.

"Kính chào Lâm tổng."

Nữ tiếp tân cúi gập người chào Lâm Dật, cảm giác có chút choáng váng.

Nàng vốn cho rằng, ông chủ mới là một người đàn ông trung niên đầu to bụng phệ đầy mỡ, thậm chí còn sợ người ta có ý tưởng xấu đối với mình, hôm nay nàng còn cố ý mặc quần âu.

Sớm biết anh ta lớn lên đẹp trai như vậy, thì nàng đã mặc váy ngắn kèm tất đen rồi!

"Đi thôi, đưa tôi đi tới tìm Tất Tùng Giang."

"Vâng, mời Lâm tổng đi theo tôi, Tất quản lý đã đợi ngài ở tại phòng họp."

Dưới sự hướng dẫn của nữ nhân viên, hai người cùng nhau đi đến phòng họp ở tầng ba.

Hai người vừa tới phòng họp, nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, Tất Tùng Giang lập tức đi ra nghênh đón.

"Xin chào Lâm tổng, chúng tôi đã chờ đợi ngài từ lâu."

Vào thời điểm hệ thống thu mua bến cảng Vọng Giang, đã gửi cho Tất Tùng Giang một tấm ảnh chụp Lâm Dật, cho nên liếc mắt một cái là hắn có thể nhận ra ngay.

"Bởi vì tôi gặp chút chuyện, nên làm trễ nải thời gian."

"Không sao, không sao."

Tất Tùng Giang nói ra:

"Chúng tôi cũng vừa mới chạy tới đây."

Lâm Dật gật gật đầu,

"Vậy chúng ta đừng nói chuyện phiếm nữa, nói việc chính sự đi."

"Vâng vâng vâng, Lâm tổng, mời qua bên này."

Tất Tùng Giang mời Lâm Dật ngồi vào vị trí chủ vị.

Ánh mắt của Lâm Dật đảo qua trên thân từng vị giám đốc điều hành, thản nhiên nói:

"Những người cần có mặt, còn chưa tới đủ phải không?"

Lâm Dật không biết cụ thể có bao nhiêu nhân viên quản lý, tối thiểu nhất còn chưa thấy được người vừa cãi nhau với mình lúc nãy.

"Lâm tổng, ngài chờ một lát, còn thiếu một quản lý điều hành, hôm nay có quá nhiều du khách, nên công việc của anh ấy khá bề bộn, vì vậy đến hơi muộn một chút."

Lâm Dật tựa lưng vào ghế ngồi, một tay chống đầu.

"Không cần vội, đợi cho mọi người đến đông đủ thì sẽ bắt đầu họp."

"Tôi gọi người thúc giục thêm."

Nói xong, Tất Tùng Giang nhìn nữ thư ký ở bên cạnh,

"Tiểu Lưu, cô lại thúc giục thêm đi, bảo Miêu quản lý nhanh lên một chút."

"Vâng."

Nhìn thấy sắc mặt của Lâm Dật không được tốt lắm, cả đám người trong phòng họp đều câm như hến.

Đây điển hình là chuyện quan mới đến đốt ba đống lửa!

Chưa tới vài phút, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân, còn có tiếng nói chuyện loáng thoáng.

"Miêu quản lý, tại sao bây giờ anh mới đến, chúng ta và Lâm tổng đều đến đông đủ, chỉ còn thiếu có một mình anh thôi."

Nữ thư ký phàn nàn một câu.

"Đừng nói nữa, trên đường gặp phải một tên não tàn, làm chậm trễ không ít thời gian, nếu không tôi đã tới sớm hơn rồi."

"Chúng ta vẫn nên đi mau thôi."

"Được."

Cửa phòng họp bị đẩy ra, Miêu Trưởng Dư và nữ thư ký một trước một sau đi vào.

"Miêu quản lý, anh trông có vẻ thật to lớn đấy!"

Miêu Trưởng Dư ngẩng đầu nhìn lên, trong nháy mắt cảm giác hai chân như nhũn ra.

"Anh, anh là Lâm tổng!"

"Thế nào, hiện tại nhận ra tôi rồi sao?"

Sắc mặt Miêu Trưởng Dư lúc này như tro tàn, toàn thân giống như không có xương cốt, nếu như hắn không vịn vào tường, thì ngay cả đứng cũng không vững.

"Lâm tổng, tôi xin tự kiểm điểm vì hành động gây ra vừa rồi, tôi cam tâm tình nguyện bị phạt tiền, van cầu ngài cho tôi thêm một cơ hội!"

"Cơ hội tôi đã cho anh, nhưng anh không hề quý trọng, chuyện này đừng trách người khác, để lại giấy phép công tác của anh và rời đi đi."

"Lâm tổng, van cầu ngài, nếu như tôi thất nghiệp..."

"Tôi không muốn nghe anh ta giải thích."

Lâm Dật thấp giọng nói:

"Tất quản lý, gọi bảo vệ tống cổ anh ta ra ngoài đi."

"Vâng, thưa Lâm tổng."

Ở chỗ này, những quản lý khác đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng Lâm tổng vừa mới nhậm chức, lập tức sa thải Miêu Trưởng Dư, mà còn không cho người ta cơ hội sửa sai, đây cũng không phải là dấu hiệu tốt.

Miêu Trưởng Dư bị lôi ra ngoài, trong phòng họp an tĩnh lại, nhóm giám đốc điều hành đều khẩn trương chờ chỉ thị tiếp theo của Lâm Dật.

"Vừa rồi tôi có đi khảo sát xung quanh bến cảng một chút và phát hiện có một số thiết bị đều đã lỗi thời, nên tôi chuẩn bị tiến hành chỉnh đốn và cải cách lại toàn bộ bến cảng. Trong khoảng thời gian tới đây, tôi hi vọng các vị có thể làm ra một phần phương án cải tạo, càng nhanh càng tốt."

"Lâm tổng, ở trong số tất cả bến cảng ở Hoa Hạ, bến cảng Vọng Giang của chúng ta đã xếp tới vị trí thứ hai, các hạng thiết bị cũng khá tốt, thật ra không nhất thiết phải thăng cấp cải tạo."

Tất Tùng Giang nói là sự thật, nghĩa là thiết bị của chúng ta đều đầy đủ, không cần thiết phải tốn thêm tiền.

"Tôi hiểu ý của anh, nhưng anh cũng vừa mới nói qua, bến cảng Vọng Giang của chúng ta xếp hạng thứ hai ở toàn bộ Hoa Hạ."

Nói tới chỗ này, giọng nói của Lâm Dật dừng lại một chút,

"Chẳng lẽ các vị vẫn cam chịu làm kẻ dưới sao?"

Lời này vừa nói ra, cả đám quản lý điều hành tại chỗ đều tinh thần phấn chấn, Tất Tùng Giang hỏi:

"Lâm tổng, chẳng lẽ ngài muốn biến bến cảng Vọng Giang trở thành bến cảng lớn nhất Hoa Hạ?"

Lâm Dật lắc đầu,

"Cũng không phải thế."

"Vậy ý của ngài là?"

Những vị giám đốc điều hành đều không thể nghĩ ra, đến cùng thì Lâm tổng có ý gì?

Hoàn toàn không mò ra thói quen của hắn!

"Tôi muốn đem bến cảng Vọng Giang, chế tạo thành bến cảng du thuyền lớn nhất trên toàn thế giới, hơn nữa còn phải là cấp bậc độc nhất vô nhị, để cho người khác không thể có cơ hội vượt qua!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 45.

Chương 46. Bước Đầu Tiên Của Hoành Vĩ Lam Đồ

Lời nói của Lâm Dật vang lên tựa như từng đạo từng đạo sấm sét, để mấy người giám đốc điều hành của bến cảng Vọng Giang cảm thấy rung động sâu sắc!

Sau khi biết bị thu mua, bọn họ đều cho rằng ông chủ mới sẽ là một người đàn ông trung niên giàu có.

Nhưng bây giờ, lại khiến cho bọn họ thấy được sự khác nhau giữa những người có tiền!

Không ai nghĩ tới chuyện ông chủ mới sẽ có dã tâm lớn như vậy!

Nhưng bọn họ cũng không biết, đây chỉ là bước đầu tiên trong Hoành Vĩ Lam Đồ của Lâm Dật.

Chuyện này mới chỉ là bắt đầu.

"Hiện tại, tôi nói hai điểm chính."

Lâm Dật tiếp tục lên tiếng:

"Đầu tiên, mau chóng đưa ra một phần phương án thăng cấp cải tạo. Nếu có lòng tin, các vị có thể tự mình thiết kế. Nếu như bản thân không thể làm được, vậy thì đi liên hệ với công ty thiết kế chuyên nghiệp. Không cần cân nhắc kinh phí, tôi nhất định phải xây dựng bến cảng Vọng Giang trở thành bến cảng du thuyền đẳng cấp nhất trên thế giới!"

"Vâng! Thưa Lâm tổng!"

Nhóm giám đốc điều hành kích động hô to.

"Điểm tiếp theo, những nhân viên cơ sở của bến cảng được tăng lương 20%, tất cả giám đốc điều hành tăng lương 10%. Các vị cũng không nên cảm thấy không công bằng, nếu như không có anh chị em cấp dưới cố gắng làm việc, mỗi cá nhân trong số các vị đều không có ai có thể an ổn."

"Vâng, thưa Lâm tổng!"

"Điều nên nói, tôi đều đã nói hết, chuyện còn lại thì chính các vị phải đi xử lý. Nếu có bất kỳ vấn đề gì, các vị có thể báo cáo lại cho tôi."

"Vâng, thưa Lâm tổng."

Giao phó xong việc chính, Lâm Dật đi ra khỏi phòng họp.

Hiện tại, dưới cờ của mình đã có ba sản nghiệp.

Khách sạn lớn Bán Đảo, trường đua xe quốc tế Trung Hải và cái bến cảng Vọng Giang này.

Còn về phần khu biệt thự Cửu Châu Các, đó là nơi ở của mình, không tính vào trong đó.

So với khách sạn Bán Đảo và trường đua xe quốc tế, bến cảng Vọng Giang tuyệt đối là cấp bậc mặt tiền.

Do đó, dự án nâng cấp và cải tạo mới nhất cũng sẽ tập trung vào bến cảng Vọng Giang làm chủ.

Cho dù đó là một công trình lớn cực kỳ đốt tiền, nhưng ba cái sản nghiệp dưới cờ đều có doanh thu hằng tháng, vì vậy muốn hoàn thành thăng cấp và cải tạo trong thời điểm hiện tại cũng không thành vấn đề.

Ngoài ra, trên tay mình còn nắm giữ 20% cổ phần tập đoàn

Didi, đây cũng là một số tiền lớn, đủ để chèo chống tình hình trước mắt.

Tóm lại, trước hết cứ làm như vậy đã.

Sau khi giải tỏa suy nghĩ trong đầu, Lâm Dật đi tới bãi đỗ xe, chuẩn bị rời đi.

Nhưng anh lại phát hiện, ở phía trước xe mình có không ít người đang quay phim chụp hình.

Nhìn thấy những người chụp hình kia, Lâm Dật khẽ nhíu mày.

Phát hiện hai cô nàng dỗi mình trước đó, cũng nằm ở trong số đó.

"Xong chưa?"

Ngay lúc đang chụp ảnh tự sướng, hai cô nàng nhìn thấy người nói chuyện là Lâm Dật, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

"Lại là anh, tại sao luôn như âm hồn bất tán vậy, có phiền hay không?!"

"Tôi là âm hồn bất tán?"

Lâm Dật im lặng nói:

"Nơi này là chốn công cộng, tôi ở đâu, cũng không ảnh hưởng đến các cô chứ?"

"Vậy chúng tôi chụp ảnh tự sướng ở đây, thì liên quan gì đến anh?"

Cô nàng tên là Giai Giai phản bác.

"Đây là xe của anh chắc? Chụp ảnh ở đây thì sao nào?"

"Sao anh biết đây không phải xe của chúng tôi?"

Cô nàng Giai Giai nói tiếp:

"Chúng tôi chụp ảnh ở cạnh xe của mình, anh cũng có ý kiến? Anh quản việc có rộng quá không?"

Nghe nói như thế, cô nàng muốn xin Wechat của Lâm Dật lúc trước có chút khẩn trương, nhỏ giọng nói:

"Giai Giai, có phải cậu chơi hơi quá rồi không? Đây cũng không phải là xe của chúng ta mà."

"Sợ cái gì, dù sao chủ xe cũng không ở đây, bọn họ cũng không biết là xe của ai."

"Nói cũng đúng."

Lâm Dật suýt chút cười ra tiếng,

"Cô nói đây là xe của cô?"

Cô nàng Giai Giai hai tay chống eo, khinh miệt nói:

"Không sai, trợn to con mắt của anh lên đi, nhìn xem cho thật kỹ. Chiếc xe này gọi là Pagani Zonda, xe đua thể thao trị giá hơn 20 triệu nhân dân tệ. Chắc hẳn dạng quỷ nghèo như anh, cả cuộc đời đều chưa từng sờ qua vô lăng của loại xe này đi."

"Anh bạn trẻ này tinh thần không bình thường sao? Người ta chụp ảnh ở cạnh xe của mình, thế mà anh ta tới chọc ngoáy? Có phải anh ta từng bị nữ nhân gây tổn thương không? Nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp là muốn gây gổ?"

"Đây là một căn bệnh tâm lý."

"Tôi cảm thấy anh ta có thể là ghét người giàu, nhìn thấy kẻ có tiền thì khó chịu, cũng chính là loại anh hùng bàn phím trên mạng."

"Thật sự là đáng tiếc, một anh chàng lớn lên đẹp trai như vậy, lại là kẻ hận đời"

Cô nàng Giai Giai chống eo, khinh miệt nhìn Lâm Dật.

"Ha ha, anh còn muốn nói điều gì nữa? Tôi khuyên anh nên mau chóng rời đi đi, đừng ở đây mất mặt xấu hổ thêm."

"Tôi cảm giác, chiếc xe này hình như không phải là của cô."

Lâm Dật nói ra.

"Thật sự là lùm cây lớn thì loại chim gì cũng có."

Cô nàng Giai Giai vẫn ôm hai tay trước ngực,

"Không phải xe của tôi, chẳng lẽ là của anh?"

"Chiếc xe này đúng là của tôi."

Lấy chìa khóa xe trong túi ra, Lâm Dật nhấn xuống, cửa xe mở ra, khiến cho hai nàng trà xanh giật nảy mình.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều ngậm miệng.

"Thực sự xin lỗi, chậm trễ các cô trang bức ở đây."

"Ha ha, thú vị, đây quả thật là cảnh tát mặt quy mô lớn!"

"Con mẹ nó, thật là xấu hổ!"

"Những cô nàng phẫu thuật thẩm mỹ này cũng quá khoác lác ngưu bức đi, còn dính cả bệnh ung thư xấu hổ nữa."

Hai nàng trà xanh lúng túng muốn chết, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Vốn muốn đả kích hắn một lần để lấy lại chút thể diện, không ngờ cuối cùng chính mình mới là người bị mất mặt!

Hai người khoác lụa mỏng lên người, che đi gương mặt mình, xấu hổ rời khỏi đám đông.

Không còn mặt mũi tiếp tục ở lại đây nữa.

Ở trong ánh mắt hâm mộ của vô số người, Lâm Dật lên xe của mình, chuẩn bị tiếp tục nhận đơn đặt hàng.

Reng reng reng _ _ _

Lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật đổ chuông vang lên, là Vương Thiên Long gọi tới.

"Có chuyện gì?"

"Lâm tổng, là thế này. Vừa rồi có người đưa tới một bức họa, nói muốn để tôi chuyển giao cho ngài."

"Được rồi, tôi đã biết, hiện giờ sẽ đi qua."

【 Nhiệm vụ của hệ thống, thu hoạch được 20 đánh giá năm sao, khen thưởng 200 ngàn điểm trị số thông thạo (11/ 20). 】

Nhìn thấy hệ thống ban bố nhiệm vụ, Lâm Dật tính toán một chút.

Lại thu hoạch được 200 ngàn điểm trị số thông thạo, độ hoàn thành nghề nghiệp sẽ có thể đạt tới 85%, khoảng cách mở ra nghề nghiệp mới lại tiến thêm một bước!

Tuy nhiên Lâm Dật cũng không vội tiếp đơn, khoảng cách hoàn thành nhiệm vụ vẫn còn một đoạn đường dài, bây giờ lười biếng một chút cũng không ảnh hưởng nhiều.

Dù sao, muốn kiếm được đánh giá năm sao, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Trước tiên đi tới khách sạn Bán Đảo, mang quà mừng thọ đi và thuận tiện ăn cơm trưa.

Lái xe trở lại khách sạn Bán Đảo, Vương Thiên Long đang kiểm tra dự án phòng cháy chữa cháy của khách sạn.

Đích thân đi làm, vô cùng tận tâm và có trách nhiệm.

"Lâm tổng, tôi đi lấy bức họa cho ngài ngay bây giờ."

Lâm Dật gật gật đầu,

"Đưa đến tầng hai là được rồi, nhân tiện tôi đi ăn một chút gì đó."

"Vâng."

Đi đến tầng hai của khách sạn, Lâm Dật chọn vài món, chuẩn bị giải quyết xong chuyện cơm trưa.

Không bao lâu sau, Vương Thiên Long bưng một chiếc hộp gấm dài hơn một mét, từ từ chạy chậm tới.

"Lâm tổng, bức họa đây rồi."

"Mở ra cho tôi xem một chút."

"Vâng."

Vương Thiên Long lại gọi một người đến, mở bức tranh trong chiếc hộp gấm ra.

Lâm Dật xem không hiểu bức vẽ 《 Đào Viên đồ 》 này đẹp ở chỗ nào, nhưng dù sao cũng là tác phẩm gốc của Trương Đại Thiên, cầm đi làm quà tặng lễ, chắc hẳn sẽ không bị mất mặt.

"Được, cất đi."

Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Kỷ Khuynh Nhan gọi tới.

"Anh đang ở đâu?"

"Đang ăn, em có chuyện gì thế?"

"Anh còn nhớ, bộ lễ phục em mua có một kiện khăn choàng bằng lụa mỏng màu xanh lam không?"

"Có nhớ, sao vậy?"

"Hình như em để quên ở nhà anh rồi."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Tới đón em đi, quay về nhà anh lấy chiếc khăn choàng, sau đó chúng ta cùng xuất phát."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 46.

Chương 47. Chỉ Anh Mới Có Thể Nhìn, Không Thể Cho Người Khác Nhìn?

"Được rồi, vừa vặn anh cũng phải trở về thay quần áo, sau ba mươi phút nữa, em chờ anh ở bãi đỗ xe công ty."

"Vâng."

Nói xong việc chính, Lâm Dật cúp điện thoại, đem bức họa để lên trên xe của mình, chuẩn bị đi đón Kỷ Khuynh Nhan.

Không đến nửa giờ đồng hồ, Lâm Dật đã đến bãi đỗ xe của tập đoàn Triều Dương.

Trùng hợp vào lúc này, Kỷ Khuynh Nhan cũng đi ra từ trong thang máy, sau đó hai người lái xe đi về biệt thự Cửu Châu Các.

"Anh mau thay quần áo đi, một lát nữa chúng mình sẽ xuất phát."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra.

Đến phòng thay đồ, Lâm Dật lấy ra bộ âu phục của mình.

Vừa mới chuẩn bị thay đồ, thì anh nghe thấy tiếng nước chảy vang lên trong phòng vệ sinh.

"Đây là muốn tắm sao? Người phụ nữ này có bệnh thích sạch sẽ sao?"

Cảm thán một câu, Lâm Dật không có quan tâm nhiều như vậy nữa, đổi lại áo sơ mi và âu phục, chuẩn bị đi ra ngoài.

Khi Kỷ Khuynh Nhan tắm rửa xong đi ra, đã là sau 20 phút.

Dáng người nở nang quấn lấy khăn tắm màu trắng, trên bờ vai còn có vài giọt nước còn đọng lại, có thể xưng là vưu vật chốn nhân gian.

"Anh thật đúng là cái móc treo quần áo, đây là lần đầu tiên em nhìn thấy một người có thể mặc âu phục thành loại hiệu quả này đấy."

"Em cũng là người đầu tiên anh nhìn thấy, một người có thể quấn khăn tắm thành loại hiệu quả này."

"Lưu manh, chỉ biết chiếm tiện nghi."

Kỷ Khuynh Nhan đi tới,

"Trước chờ một lát, để em giúp anh chỉnh sửa một chút."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan đi đến trước mặt Lâm Dật và ngồi xổm người xuống, giúp đỡ Lâm Dật chỉnh sửa lại ống quần cho gọn gàng chỉn chu.

"Không tệ, không tệ."

Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy, tiếp tục lau tóc,

"Đợi em thêm một lát, xong ngay đây."

"Được."

Lâm Dật gật gật đầu,

"Đúng rồi, tiệc mừng thọ của ông nội em tổ chức ở đâu vậy?"

"Khu biệt thự Đông Hồ nằm ở ngoại thành, chắc anh có biết chỗ đó?"

"Biết chứ, lúc trước lái xe đi ngang qua một lần."

Tuy rằng cũng là biệt thự, nhưng bởi vì lý do vị trí địa lý, giá cả của khu biệt thự Đông Hồ lại không đắt lắm, thậm chí còn không bằng biệt thự Vân Thủy của Kỷ Khuynh Nhan.

Ưu điểm duy nhất chính là phong cảnh đẹp, có khuôn viên đình viện độc lập của chính mình.

Tương đối thích hợp cho thành phần người cao tuổi dưỡng lão.

Kỷ Khuynh Nhan trở về phòng thay quần áo, Lâm Dật buồn bực ngán ngẩm ngồi chờ đợi nàng xuống lầu.

Lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là một số máy xa lạ.

"Chào ngài, xin hỏi ngài là Lâm Dật, Lâm tiên sinh đúng không ạ?"

Đầu bên kia điện thoại truyền tới một giọng nói rất dịu dàng.

"Là tôi."

"Thưa Lâm tiên sinh, tôi là quản lý cửa hàng Patek Philippe ở quảng trường Thời Đại. Ba ngày trước, ngài đặt mua chiếc đồng hồ kỷ niệm hãng tròn 175 năm ở tại cửa hàng chúng tôi. Nay hàng đã về đến cửa hàng, tôi chuẩn bị đưa qua cho ngài, xin hỏi hiện giờ ngài có thuận tiện nhận hàng không?"

"Một lát sau tôi phải đi ra ngoài, các cô đưa đến khu biệt thự Cửu Châu Các là được."

"Thưa Lâm tiên sinh, bởi vì hàng hoá quá mức quý giá, chúng tôi nhất định phải giao tới tận tay của ngài, cho nên. . ."

"À, vậy các cô gọi người đưa đến khu biệt thự Đông Hồ đi."

"Vâng, thưa Lâm tiên sinh."

Tắt điện thoại, Lâm Dật tiếp tục loay hoay nghịch điện thoại di động, cho hết thời gian.

Sau mười mấy phút, Kỷ Khuynh Nhan mặc chiếc váy dạ hội màu xanh lam có thể thay đổi dần sắc màu, từ tầng lầu bước xuống cầu thang.

Trên chiếc cổ ngọc đeo một sợi dây chuyền kim cương, càng làm nổi lên khí chất của cả con người.

Đặc biệt là hai tòa sơn phong rung rinh phía trước kia, so với dây chuyền kim cương càng thêm loá mắt.

Dường như cảm nhận được ánh mắt mang theo tính xâm lược của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan vén khăn choàng lụa mỏng trên người lên, che chắn cảnh sắc trước ngực.

"Đừng nhìn nữa, mau giúp em kéo khóa đằng sau lưng lên."

"Anh tự hỏi làm sao chỗ đó sắp nhảy ra ngoài rồi, hóa ra là chưa cài khóa kéo."

"Con mắt của anh không thể nhìn sang chỗ khác được à, cứ phải nhìn chằm chằm vào chỗ đó hay sao."

"Chủ yếu là chỗ đó quá nổi bật, anh cũng không muốn nhìn đâu."

"Chỉ biết ba hoa."

Lâm Dật cười cười đi tới, giúp đỡ Kỷ Khuynh Nhan kéo dây khóa của chiếc váy dạ hội, sau đó anh phát hiện hai ngọn núi phía trước đã bị bao phủ hoàn toàn ở bên trong.

"Thế này cũng được, tốt nhất là giấu đi."

Lâm Dật hài lòng mà nói.

"Ý của anh là, chỉ có anh mới có thể nhìn, còn không thể cho người khác nhìn, có phải ý này hay không?"

Kỷ Khuynh Nhan chống hai tay vào bờ eo thon, nói ra.

"Thông minh, chính là ý tứ này."

"Đẹp mặt anh."

"Đi thôi, lúc khác lại tranh luận cùng anh tiếp."

Sau đó, hai người đi ra xe, lái thẳng theo hướng khu biệt thự Đông Hồ.

Bởi vì tọa lạc ở vùng ngoại thành phía Đông thành phố, nên giá nhà ở khu biệt thự Đông Hồ đã không tính là tấc đất tấc vàng.

Có thể mua nhà ở chỗ này, cũng không tính là việc xa xỉ.

Lúc này, không ít khách mời đang lần lượt đi đến trong sân lớn của khu biệt thự Đông Hồ.

Ngoài ra, còn có rất nhiều thế hệ trẻ tuổi đến từ các gia tộc khác, có mối quan hệ nhân mạch với Kỷ gia tích lũy từ nhiều năm trước tới nay.

Lúc này, tất cả đều chạy tới đây, tham gia chúc thọ lão thái gia của Kỷ gia.

Bên trong đình viện, người nổi bật nhất cũng chính là ông lão mặc toàn thân trang phục màu đỏ, đứng ở cửa chính của khu biệt thự, tuy rằng chống quải trượng, nhưng trông vẫn rắn rỏi.

Tên của ông lão là Kỷ Vĩnh Thanh, chính là nhân vật chính của buổi yến hội ngày hôm nay.

"Ông ngoại, chúc ông mỗi năm đều có ngày hôm nay, hàng tháng đều có ngày hôm nay, càng sống càng trẻ."

Nói chuyện là một cô gái mặc váy dạ hội màu trắng, trên tay bưng chiếc chén, đang châm trà cho Kỷ Vĩnh Thanh.

Lâm Dật cũng từng gặp cô nàng châm trà cho Kỷ Vĩnh Thanh này, nàng chính là Dương Thiên Tâm cho hắn đánh giá một sao ngày hôm qua.

Trừ nàng ra, ở bên cạnh nàng còn có một cặp vợ chồng trung niên và một người đàn ông tuổi trẻ.

Vợ chồng trung niên tên là Dương Phong và Kỷ An Dung, là cha mẹ của Dương Thiên Tâm.

Còn người thanh niên trẻ tuổi khoảng chừng ba mươi tuổi, mặc âu phục màu đen, trông có vẻ là một doanh nhân.

Tên của người thanh niên là Phó Chính Bình, là bạn trai của Dương Thiên Tâm.

"Chẳng qua là một cái sinh nhật, vậy mà các con đều chạy về đây, nhất là Chính Bình, còn từ Yến Kinh trở về, quá cực khổ rồi."

Kỷ Vĩnh Thanh cười ha hả nói,

"Ông ngoại, công việc của Chính Bình ở bên Yến Kinh đều đã ổn định, mà con nghe anh ấy nói, còn muốn cố gắng hơn để giành thị trường bên Trung Hải này đấy."

Dương Thiên Tâm kiêu ngạo nói.

"Ồ, chuyện đó rất khó lường."

Kỷ Vĩnh Thanh nói ra:

"Yến Kinh và Trung Hải, thế nhưng đều là thành phố giàu nhất nhì ở Hoa Hạ, nếu như nó có thể giành được toàn bộ hai thị trường lớn này, thì thật là tài giỏi."

"Cám ơn gia gia khích lệ."

Dương Phong và Kỷ An Dung đứng ở bên cạnh, cảm thấy khá hài lòng với con rể tương lai của mình.

Đừng nói là ở thành phố Trung Hải, cho dù nhìn khắp toàn bộ Hoa Hạ, Phó Chính Bình đều được tính là thanh niên tài tuấn.

"Lão Kỷ này, ông có người cháu rể thật khó lường."

Một ông lão mái tóc hơi bạc đi tới và nói ra:

"Trong số những người đi tới đây, xe của cậu ta là đắt tiền nhất, hơn nữa còn là một doanh nhân trẻ, tương lai khẳng định tươi sáng. Nếu như có một ngày tôi gặp phải phiền toái, ông cũng có thể giúp đỡ rồi."

"Ông Lưu, ngài quá khách khí rồi. Lấy giao tình giữa ngài và ông ngoại của cháu, nếu quả thật gặp phải vấn đề gì khó khăn, chỉ cần nói một tiếng, chúng cháu nhất định sẽ hết sức giúp đỡ."

Dương Thiên Tâm nói ra.

"Vậy thì ta cám ơn các ngươi trước đi."

"Nhìn lão Kỷ xem, người ta đúng là có cô cháu gái tốt, thật sự là tăng thêm thể diện."

Lại một ông lão nói ra:

"Đời tôi lại không có phúc khí như vậy."

Đối mặt với sự khích lệ của mọi người, Dương Thiên Tâm tràn đầy ý cười.

Một loại cảm giác thỏa mãn chưa từng có tự nhiên sinh ra.

Nhìn thấy sự chú ý của người khác đều rơi xuống người con gái và con rể của mình, Dương Phong và Kỷ An Dung cũng cảm thấy có mặt mũi, cười nhìn Kỷ An Thái hỏi:

"An Thái, làm sao Khuynh Nhan còn chưa đến, giờ là lúc nào rồi."

Kỷ An Dung nói ra.

"Em vừa mới gọi điện thoại, nó đang đi ở trên đường rồi, lập tức sẽ tới ngay thôi."

Kỷ An Thái nói.

"Chị nghe nói Khuynh Nhan có bạn trai? Lần này cũng sẽ tới chứ?"

"Ừm, hai đứa đi cùng nhau."

Kỷ An Thái cười ha ha nói, ông cũng vô cùng hài lòng với con rể của mình.

"Con bé Khuynh Nhan có đối tượng rồi? Tại sao không nói với ta một tiếng? Cậu ta làm nghề gì?"

Kỷ Vĩnh Thanh hỏi.

"Hai đứa nó mới quen nhau không bao lâu, tình huống cụ thể con cũng không rõ ràng lắm, nhưng điều kiện phải rất khá, hình như cũng là một doanh nhân, đứng chung một chỗ với Khuynh Nhan vô cùng xứng đôi."

Kỷ An Thái vô cùng kiêu ngạo nói.

"Chỉ cần xứng đôi là được."

Kỷ Vĩnh Thanh cười ha hả nói:

"Hiện tại, hai đứa cháu gái đều có chỗ dựa rồi, ta cũng không còn phải lo lắng nữa."

Mấy người Kỷ An Dung không để bụng, cho dù bạn trai của Khuynh Nhan có điều kiện tốt đến mấy, cũng chưa chắc có thể vượt hơn Chính Bình nhà mình.

Lúc này, Dương Thiên Tâm kéo tay áo Phó Chính Bình, nhỏ giọng nói ra:

"Một lát nữa, biểu muội của em và bạn trai nó đến đây, anh phải biểu hiện tốt một chút, đừng làm cho em mất mặt. Từ nhỏ đến lớn, sự tình gì em cũng không sánh bằng nó, hôm nay có thể che lại danh tiếng của nó hay không, thì phải xem chính anh đấy."

"Thiên Tâm, sao em không nói sớm chứ? Anh có người bạn vừa mua một chiếc Bentley giá hơn 6 triệu nhân dân tệ, sớm biết thế thì anh lái xe của cậu ấy tới rồi."

Phó Chính Bình cười nói.

"Không sao, chiếc Đại Ngưu này cũng không tệ, bất kể nói thế nào, nó cũng có giá hơn 400 vạn đây."

Ong ong ong _ _

Đúng lúc này, mọi người nghe thấy từng đợt tiếng nổ vang, ánh mắt đều bị hấp dẫn về một hướng.

Mọi người bất ngờ phát hiện ở cửa chính có một chiếc siêu xe màu bạc đỗ lại!

"Ôi Chúa ơi, chiếc xe này hình như là Pagani Zonda, trong nước giá bán hơn 20 triệu đấy!"

"Đến cùng là vị đại nhân vật nào tới đây? Vậy mà lái xe siêu đắt như thế?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 47.

Chương 48. Hàng Đã Đưa Đến, Xin Ngài Ký Nhận

Ở thành phố Trung Hải, Kỷ gia chỉ có thể coi là một gia tộc mức trung bình, có thể ở chỗ này nhìn thấy dạng xe sang trọng đỉnh cấp giống như Pagani Zonda, khiến cho tất cả khách mời đều cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Bởi vì loại xe này bình thường đều là đỉnh cấp hoàn khố của thành phố Trung Hải mới có thể lái.

Không nghĩ tới Kỷ gia còn có mối quan hệ nhân mạch dạng này, thật sự là quá thần kỳ.

Cánh cửa hải âu mở ra, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan tuần tự từ trên xe bước xuống.

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan, tất cả khách mời tại chỗ đều kinh ngạc không thôi.

"Đây không phải là đại tiểu thư Kỷ gia sao!"

"Thật quá xinh đẹp, cô ấy giống như tiên nữ trên trời xuống vậy."

"Hóa ra chiếc xe này là của bạn trai Kỷ gia đại tiểu thư, thật là sang trọng."

"Lấy dung mạo và tài hoa của Kỷ gia đại tiểu thư, có thể giao cho dạng bạn trai này cũng là chuyện đương nhiên."

Nhìn thấy sự chú ý của mọi người đều rơi vào trên người Kỷ Khuynh Nhan.

Sắc mặt của vợ chồng Dương gia trở nên khó coi, vừa rồi còn đắc ý cười dạt dào, rất nhanh đã biến thành khối băng lạnh.

Dương Thiên Tâm biểu lộ phức tạp hơn, vẫn luôn chú ý dò xét trên thân Lâm Dật.

Bất kể là gương mặt hay là chiếc xe, nàng đều cảm thấy nhìn rất quen mắt, giống như từng gặp qua ở nơi nào.

Bỗng nhiên, Dương Thiên Tâm nghĩ đến chuyện mình đón một chiếc taxi vào ngày hôm qua, tài xế lái xe chính là người này!

Ha ha...

Nghĩ đến đây, Dương Thiên Tâm biểu lộ ra vẻ nghiền ngẫm.

Thế mà tìm một người bạn trai chạy xe Didi, Kỷ Khuynh Nhan à Kỷ Khuynh Nhan, em cũng thật sự là chịu đựng.

Từ trên xe bước xuống, Kỷ Khuynh Nhan và Lâm Dật cùng nhau đi tới.

"Ông nội, chúng cháu đã tới muộn."

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói.

"Không sao, các cháu có thể sắp xếp công việc đến đây, ta đã rất thỏa mãn rồi."

Ánh mắt Kỷ Vĩnh Thanh rơi xuống trên người Lâm Dật,

"Cháu gái, đây chính là bạn trai đầu tiên cháu đưa về nhà, mau giới thiệu một chút cho ông nội làm quen nào."

"Cái này. . ."

Kỷ Khuynh Nhan có chút không biết mở miệng thế nào, chuyện về Lâm Dật, từ trước đến giờ nàng còn chưa có nghe qua.

Mà anh ta cũng chỉ nói mình là tài xế Didi, nhưng trong hoàn cảnh này, nếu nàng nói Lâm Dật là tài xế Didi, rõ ràng không hề thích hợp.

"Ha ha, Khuynh Nhan, có phải em không biết phải mở miệng thế nào không?"

Dương Thiên Tâm cười nói:

"Nếu em không biết giới thiệu rõ ràng như thế nào, vậy để chị nói giúp em."

Nhìn thấy Dương Thiên Tâm, Lâm Dật có chút hơi bất ngờ.

Người này không phải là hành khách hôm qua bắt xe sao?

Mà lại, còn cho mình đánh giá một sao.

Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt một chút,

"Chị quen với Lâm Dật?"

"Cũng chưa đến mức quen biết, chỉ là chị từng gặp mặt một lần mà thôi."

Dương Thiên Tâm vẫn ôm hai tay trước ngực, nói:

"Ông ngoại, cháu nói cho ông, người này là một tài xế Didi, không phải công tử nhà giàu gì cả."

"Cái gì? ! Hắn là tài xế Didi?"

Không chỉ là Kỷ Vĩnh Thanh, mọi người ở chỗ này đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Lấy dung mạo và học thức của Kỷ Khuynh Nhan, làm sao có thể tìm bạn trai chạy Didi chứ?

"Không sai."

Dương Thiên Tâm vừa cười vừa nói:

"Lại nói, việc này cũng rất tình cờ. Hôm qua, cháu không có lái xe, lúc đi ra ngoài dạo phố, trùng hợp gọi xe của anh ta, ông thử đoán xem? Cháu vừa lên xe, anh ta đã nói đây là xe của mình, còn muốn câu dẫn cháu nữa."

"Thế mà còn có loại chuyện này!"

Sắc mặt của Kỷ Vĩnh Thanh trở nên khó coi.

Lâm Dật làm cái gì cũng không quan trọng, nhưng cậu ta dám lừa gạt cháu gái của mình, việc này không thể nhịn được!

"Chị nói bậy bạ gì đó!"

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Chiếc xe này vốn là của Lâm Dật, anh ấy chạy Didi là để trải nghiệm cuộc sống mà thôi!"

"Khuynh Nhan, tốt xấu gì em cũng lăn lộn ngoài xã hội nhiều năm như vậy, có phải còn quá ngây thơ hay không?"

Dương Thiên Tâm châm chọc nói:

"Em cũng không nghĩ thêm một chút xem, những công tử ca của thành phố Trung Hải kia, có ai không phải mỗi ngày đều đi kèm mấy người mẫu trẻ, người nào sẽ ra ngoài chạy Didi? Chuyện mới lạ sao."

"Nếu như chị cảm thấy Lâm Dật thật sự là tài xế Didi, vậy thì chiếc xe này lại giải thích thế nào!"

Dương Thiên Tâm giang tay ra,

"Nếu như em thật muốn nghe giải thích, vậy để anh rể em nói cho em hiểu rõ."

"Anh ta?"

"Anh rể em là tổng giám đốc đại lý tập đoàn Didi ở khu vực Yến Kinh, anh ấy sẽ đem việc này, giải thích cho em hiểu rõ ràng."

Lâm Dật có chút ngoài ý muốn, không ngờ tới người đàn ông này lại là giám đốc đại lý cho tập đoàn Didi ở khu vực Yên Kinh.

Nếu chính là như vậy, có thể tính là cấp dưới của mình.

Ở dưới cái nhìn soi mói của mọi người, Phó Chính Bình đứng dậy.

"Kể từ tháng trước, tổng bộ Didi đã phổ biến dịch vụ xe sang trọng, các loại xe sang trọng trị giá từ mấy triệu đến mấy chục triệu đều có, chính là vì mở rộng thị trường cao cấp. Đoán chừng, vị Lâm tiên sinh này chắc là một tài xế chuyên lái xe sang trọng."

Phó Chính Bình đẩy kính mắt, lại tiếp tục nói:

"Chỉ là không ngờ rằng, anh ta lại sử dụng chức vụ của mình để dụ dỗ hành khách nữ. Tôi sẽ thông báo cho tổng bộ, điều tra nghiêm túc chuyện này."

"Hóa ra là như vậy!"

Biết được thân phận của Lâm Dật, mọi người ở chỗ này đều lộ ra ánh mắt khinh bỉ.

"Hiện tại, những kẻ lừa đảo cũng quá hung hăng ngang ngược đi, thế mà ngay cả loại sự tình này cũng làm được?"

"Thật không ngờ, thậm chí ngay cả Kỷ gia đại tiểu thư đều có thể bị lừa gạt."

"Việc này nhờ có Dương tiểu thư và bạn trai nàng, nếu không chúng ta cũng đều bị lừa."

Kỷ An Thái mặt mũi có chút không nhịn được,

"Con gái, đây rốt cuộc là chuyện gì?!"

"Cha, mọi người nghe con giải thích, Lâm Dật tuyệt đối không phải tên lừa đảo!"

Dương Thiên Tâm lộ vẻ mỉm cười,

"Khuynh Nhan, em cũng không cần giải thích. Nếu như không có chứng cứ rõ ràng, chị lại làm sao có thể nói dối mọi người ở thời điểm này. Nếu như quả thật không tin, nhìn xem điện thoại di động của chị là biết, tại bên trong APP vẫn còn thông tin đăng ký đấy."

"Tôi chạy taxi Didi thì sao? Chẳng lẽ phạm pháp?"

Lâm Dật nói ra.

"Tự nhiên không phạm pháp."

Dương Thiên Tâm nói ra:

"Nhưng anh đi ra gạt người thì không đúng. Còn có Khuynh Nhan, dù sao em cũng tốt nghiệp đại học bằng giỏi, lịch duyệt xã hội phong phú, thế mà để một người tài xế lừa gạt. Chậc chậc chậc, thật mất mặt Kỷ gia!"

"Em đã giải thích qua, Lâm Dật không phải lừa đảo, còn tin hay không thì tùy mọi người!"

"Được rồi, Khuynh Nhan, cháu đừng nói nữa."

Kỷ Vĩnh Thanh nói ra:

"Mau bảo cậu ta rời đi đi, ta không muốn gặp lại cậu ta!"

Kỷ Vĩnh Thanh là một người biết lý lẽ, cũng không quá coi trọng môn đăng hộ đối, nhưng ông ta không thể chịu được cháu gái của mình bị lừa!

Két két _ _

Đúng lúc này, một tiếng phanh xe truyền đến.

Mọi người nhìn thấy một chiếc ô tô Volkswagen màu đen đỗ ở trước cửa biệt thự.

Từ trên xe có một đôi nam nữ bước xuống, họ đều ăn mặc âu phục, nhưng trông có vẻ không phải loại cao cấp, ngược lại có điểm giống trang phục công tác.

"Đây là ai? Ăn mặc rách nát như vậy tới tham gia tiệc mừng thọ?"

Một nam một nữ chẳng hề quan tâm đến việc những người khác chỉ trỏ, lịch sự nói:

"Xin hỏi Lâm Dật Lâm tiên sinh có ở chỗ này không ạ?"

"Tôi ở chỗ này đây."

Lâm Dật nhận ra cô gái đang nói chuyện, hình như là quản lý cửa hàng Patek Philippe, tuy rằng không nhớ rõ mặt cho lắm, nhưng vẫn còn có chút ấn tượng.

Nhìn thấy Lâm Dật ở trong đám người, nữ quản lý mang theo hộp hàng trên tay, bước nhanh đi tới.

"Lâm tiên sinh, lại tự giới thiệu mình một chút, tôi là quản lý cửa hàng Patek Philippe ở quảng trường Thời Đại. Đây là chiếc đồng hồ kỷ niệm hãng tròn 175 năm mà ngài chọn mua, xin ngài ký nhận cho."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 48.

Chương 49. Em Không Cần Giúp Anh Nói Dối

"Được."

Lâm Dật cầm bút, ký tên vào hoá đơn bán hàng.

Sau khi ký xong, nữ quản lý cửa hàng nhập mật mã mở cái hộp trên tay, bên trong chứa có một hộp quà đặc biệt tinh xảo.

Khi hộp quà được mở ra, một chiếc đồng hồ ánh sáng rực rỡ, hiện ra ở trước mặt tất cả mọi người.

"Không ngờ, nó thực sự đúng là mẫu đồng hồ kỷ niệm 175 năm của Patek Philippe!"

Nhìn thấy những viên kim cương được khảm trên mặt số, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ không nói nên lời!

"Theo tôi được biết, giá của chiếc đồng hồ này có giá trị cao tới 17.5 triệu, làm sao có khả năng xuất hiện ở đây!" Phó Chính Bình kinh hãi nói.

"Tiên sinh, là như vậy. Ba ngày trước, Lâm tiên sinh đã bỏ ra 17.5 triệu để mua chiếc đồng hồ kỷ niệm 175 năm thành lập này. Bởi vì chiếc đồng hồ này được cất giữ trong trụ sở, cho nên hôm nay mới được giao cho Lâm tiên sinh."

"Lại có thể bỏ ra 17.5 triệu để mua đồng hồ!"

Con ngươi của Dương Thiên Tâm suýt chút nữa là rơi xuống mặt đất!

Chẳng lẽ mình thật sự hiểu lầm anh ta.

Lẽ nào anh ta thực sự là con nhà giàu đi trải nghiệm cuộc sống?

Cùng lúc đó, những người khác có mặt ở đây cũng phản ứng lại.

Có thể có một sự hiểu lầm nào đó ở đây.

Nếu quản lý cửa hàng đích thân đến giao hàng, tự nhiên không thể xảy ra sự cố!

Không nghi ngờ gì nữa, chiếc đồng hồ này thực sự là do anh ta mua!

Bỏ ra 17.5 triệu mua đồng hồ, còn bạo hơn so với bỏ ra hơn 20 triệu mua một chiếc xe!

Cho nên Pagani ở ngoài cửa kia không phải là của công ty Didi, mà là của Lâm Dật!

"Được rồi, ở đây không có việc của cô nữa, hai người về trước đi." Lâm Dật xua tay nói.

"Được, chúng tôi liền không ở nơi này quấy rầy."

Hai người lùi ra, sau đó cũng lái xe rời đi.

Kỷ Khuynh Nhan thở ra một hơi thật sâu.

Có thể một hơi mua chín căn biệt thự của Cửu Châu Các, hành vi bạo chúa của Lâm Dật, cô cũng đã quen rồi.

Cầm chiếc đồng hồ trong hộp, Lâm Dật đeo lên trên tay, cảm giác trọng lượng không quá nặng, ngược lại rất thoải mái.

"Lão Kỷ, cháu gái của ông cũng thật ghê gớm, tìm được một người cháu rể tài như vậy. Sau này Kỷ gia các ông, ở Trung Hải coi như được nâng thêm một nấc nữa rồi."

"Tôi liền biết mà, lấy năng lực của kỷ Đại tiểu thư, làm sao có thể sẽ tìm một người tầm thường làm bạn trai của mình được, thật không ngờ tới lại là một người thâm tàng bất lậu."

"Kỷ gia quật khởi, ở trong tầm tay!"

Kỷ Khuynh Nhan hơi xấu hổ khi nghe những lời khen ngợi từ những người khác.

Nhưng trong lòng lại có một niềm vui nho nhỏ.

"Vậy thì cảm ơn những lời tốt đẹp của ông." Kỷ Viễn Thanh lên tiếng hùa theo, sau đó nhìn Dương Thiên Tâm nói:

"Thiên Tâm, các người thật sự là nghĩ sai rồi, Lâm Dật có thể có năng lực mua đồng hồ hơn 10 triệu so với bề ngoài, chắc cũng không kém với chiếc xe này, các còn thiếu cậu ấy một lời xin lỗi rồi."

"Ông ngoại, có cái gì mà phải xin lỗi?." Dương Thiên Tâm nói: "Chỉ là hiểu lầm mà thôi."

"Thiên Tâm nói rất đúng." Kỷ An Dung đứng ra nói đỡ cho con mình:

"Người tên Lâm Dật này xác thực là giàu có, nhưng căn bản anh ta không đem ông ngoại để ở trong lòng, con thấy Khuynh Nhan ở trong lòng anh ta, chắc cũng không có cái địa vị gì, nói không chừng qua mấy ngày nữa là bị bỏ rơi đấy."

"Ý của cô là gì?!" Kỷ Khuynh Nhan không khách khí nói: "Ăn không được quả nho, nói nho chua sao."

Mặc dù quan hệ của hai người cũng chỉ là bạn trai và bạn gái giả, nhưng Kỷ Khuynh Nhan cũng không cho phép người khác nói như vậy với Lâm Dật.

"Khuynh Nhan, con không được đẹp mặt ngay lúc này mà cũng không thấy sao." Kỷ An Dung nói ra:

"Cô vốn tưởng rằng, đồng hồ này là quà tặng ông nội, không ngờ tới lại chính mình đeo đi dự tiệc sinh nhật, ngay cả quà còn không chuẩn bị, rõ ràng chính là không đem con để ở trong lòng rồi."

"Mẹ tôi nói rất đúng." Dương Thiên Tâm nói.

"Nhìn xem Chính Bình nhà chúng tôi, trước một tháng, liền bắt đầu chuẩn bị quà tặng cho ông ngoại rồi, cũng không giống như các người, căn bản không xem ông ngoại ra gì."

"Chính Bình, bác thấy thời điểm cũng gần tới rồi, đem quà con đã chuẩn bị lấy ra đi." Dương Phong cười ha hả nói.

"Đã biết thưa cha vợ."

Phó Chính Bình quay trở lại xe, lấy món quà đã chuẩn bị ra, ở trước mặt mọi người bày ra cho họ xem.

"Đây là những đồng tiền Thanh Triều, vậy mà sưu tập đủ một bộ!"

"Lưu lão tiên sinh nhãn lực thật là tốt, nhận ra vật này trong nháy mắt."

Phó Chính Bình nói: "Con biết ông ngoại yêu thích những thứ đồ này, cho nên đã thu thập hơn một tháng qua. Ông trời không phụ lòng người, rốt cuộc để cho con tập hợp đủ, nếu không món quà này cũng không được trọn vẹn."

"Vậy con thật là có tâm." ông lão họ Lưu nói:

"Có người nói cho tôi biết, bộ đồng tiền này có từ thời nhà Thanh rất ít được lưu hành trên thế giới. Tổng số lượng tiền đồng của Trung Quốc có không quá 50 bộ. Dựa theo suy đoán của tôi, giá trị của của bộ tiền đồng này ít nhất cũng phải 2 triệu. Nếu như lại qua mấy năm nữa, khẳng định còn có thể tăng giá lên giá cao hơn."

"Khuynh Nhan, cô thấy chưa? Đây mới là dụng tâm chuẩn bị quà tặng." Dương Thiên Tâm lòng tự nhủ nói:

"Ngay cả khi cô có tìm được một người bạn trai có tiền, có thể làm gì nếu anh ta không coi trọng cô, không nỡ vì cô tốn một phân tiền, cũng coi như uổng công."

"Phải, tìm bạn trai phải tìm một người đối tốt với mình, nếu không mỗi ngày ra ngoài ăn chơi chè chén, thì có ích lợi gì đây." Kỷ An Dung nói.

"Mẹ vợ, Thiên Tâm, anh ta chính là người vừa mua chiếc Pagani và một chiếc đồng hồ hơn 10 triệu nhân dân tệ, cũng chẳng có gì ghê gớm, lấy tài sản của con, cố gắng một chút cũng có thể mua nổi những thứ đồ này." Phó Chính Bình nói.

"Ai nói Lâm Dật không chuẩn bị lễ vật!"

Kỷ Khuynh Nhan nói xong, từ trong túi xách lấy ra một cái hộp nhỏ, sau khi mở ra, bên bên trong là một viên ngọc.

"Ông nội, đây là quà mà Lâm Dật vì ông mà chuẩn, cũng suy nghĩ rất nhiều mới lựa được món quà này."

Nhìn thấy cái viên ngọc phong cách cổ xưa này, Lâm Dật cười cười, cô gái Kỷ Khuynh Nhan này khá lắm.

Vì không để cho mình mất mặt, rõ ràng đem quà của mình, nói thành là của anh đã chuẩn bị.

Thật là có tâm.

"Khuynh Nhan, bạn trai của cô lái một chiếc xe hạng sang hơn 20 triệu, mang theo một chiếc đồng hồ hơn 10 triệu, lại có thể đưa ra một món đồ rẻ tiền như vậy sao?" Dương Thiên Tâm nói.

"Ai nói đây là hàng giá rẻ? Lâm Dật mất rất nhiều công sức mới có được!"

"A a, phải hay không hàng giá rẻ? Chúng ta hỏi một chút lão Lưu tiên sinh liền biết, ông ấy là một chuyên gia trong lĩnh vực này."

Người đàn ông lớn tuổi được nhắc đi tới.

"Cái này chất lượng cũng không tệ lắm, đúng là đồ tốt, nhưng xét về giá trị sưu tập thì không thể so sánh với bộ tiền đồng thời nhà Thanh trước đó được. Giá thị trường khoảng 500 ngàn, giá trị thời gian tăng không cao, không bằng bộ tiền đồng xu kia."

"Mới hơn 500 ngàn?." Dương Thiên Tâm kỳ quái nói:

"Khuynh Nhan, chị họ thật thương thay cho em, nguyên lai ở trong mắt cậu ta em chỉ đáng giá 500 ngàn, ai ..."

"Cái gì đáng giá 500 ngàn?" Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Tặng quà là bằng tâm ý, Lâm Dật đã mất rất nhiều thời gian mới tìm được viên ngọc này, điều này cũng đủ để chứng minh thành ý của anh ấy rồi."

"Coi như là dụng tâm, nó cũng chỉ có giá trị 500 ngàn, bên trong bộ sưu tập của ông nội, cũng không có cái nào có giá này." Dương Thiên Tâm nói.

"Không liên quan gì tới tiền ..."

"Được rồi."

Lâm Dật vỗ vai Kỷ Khuynh Nhan, "Đây là lễ vật do em chuẩn bị, cho nên em không cần giúp anh nói dối đâu."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 49.

Chương 50. Đồ của anh là giả

"Lâm, Lâm Dật ..."

Kỷ Khuynh Nhan vẻ mặt lo lắng, tại sao anh ấy lại nói ra sự thật!

"A a, Khuynh Nhan, em cần gì phải làm như vậy chứ? bạn trai của em dường như không đánh giá cao tình cảm của em." Dương Thiên Tâm nói.

"Lâm Dật chỉ là quá bận rộn, tôi giúp anh ấy chuẩn bị một phần lễ vật, như vậy không được sao?"

Dương Thiên Tâm nhún vai một cái, "Đương nhiên là có thể, chị chỉ muốn nói là cậu ta cũng không hề đem em đặt ở trong lòng, cẩn thận lại bị người ta đùa giỡn tình cảm đó. Chị thấy nhiều người trên mạng, cuối cùng bị mấy người con nhà giàu làm lớn bụng, chỉ có thể tự mình nuôi con. Chị chỉ là sợ em lầm đường lạc lối, cho nên mới nhắc nhở em thôi."

"Chị!"

Lâm Dật ôm eo Kỷ Khuynh Nhan, cười nói: "Tranh luận nhiều như vậy làm gì, hoàn toàn không cần thiết, hơn nữa anh cũng đã chuẩn bị lễ vật, cũng không phải tay không mà tới."

"Anh, anh đã chuẩn bị quà tặng?"

Kỷ Khuynh Nhan vô cùng kinh ngạc không thôi.

Qũy đạo cuộc sống của Lâm Dật mấy ngày qua cô nắm rất rõ ràng.

Ban ngày buổi tối đều tới đưa mình tan tầm, hơn nữa còn có hai buổi tối cô ở nhà anh, cũng không thấy anh ấy chuẩn bị quà tặng gì!

"Tới đây chúc thọ Kỷ lão tiên sinh, nếu như ngay cả lễ vật cũng không mang, anh cũng quá không lễ phép rồi."

"Nhưng mà ..."

"Không có nhưng nhị gì gì hết." Lâm Dật nói:

"Chờ anh ở đây, lễ vật anh để ở trong xe, hiện tại liền lấy tới."

Nói xong, Lâm Dật quay lại xe, lấy ra bức hoạ《 Đào Viên Đồ 》, đưa đến trước mặt Kỷ Viễn Thanh.

"Kỷ lão tiên sinh, đây là quà do con chuẩn bị cho ông, hi vọng là ông sẽ thích."

Sau khi nhận được quà tặng, Kỷ Viễn Thanh tò mò mở ra liếc nhìn.

Theo cuộn giấy mở ra, đôi mắt già mờ của Kỷ Viễn Thanh nhìn chằm chằm.

"Đây là《 Đào Viên Đồ 》của Trương Đại Thiên!"

"Cái gì! hóa ra là 《 Đào Viên Đồ 》!"

Ông lão họ Lưu vội vàng chạy tới, định thần nhìn lại, tái mặt vì kinh ngạc.

"Thật đúng là bức 《 Đào Viên Đồ 》 của Trương Đại Thiên! Theo tôi được biết, giá của bức tranh này ít nhất cũng hơn 200 triệu nhân dân tệ, Lâm tiên sinh tặng món quà giá cao ngất trời như vậy, cũng quá là hào phóng rồi!"

Biết được giá của 《 Đào Viên Đồ 》, đôi mắt đẹp của Kỷ

Khuynh Nhan nhìn chằm chằm.

Lâm Dật thật sự tặng một món quà quý trọng như thế!

Mình và anh ấy chỉ là tình nhân giả thôi mà!

"Lưu lão tiên sinh, ông xác định không nhìn lầm chứ? Bức tranh này thực sự trị giá hơn 200 triệu? Tôi cũng không thấy có chỗ nào đặc biệt, cảm giác rất bình thường."

"Đây là nguyên tác của Trương Đại Thiên tiên sinh, và ý nghĩa ẩn chứa trong nó đương nhiên không phải thứ mà người bình thường có thể nhìn ra được." Ông lão họ Lưu nói.

"Hơn nữa tôi nói hơn 200 triệu, đã là ước tính dè dặt rồi, nếu như mà đem đi đấu giá, rất có thể sẽ bán ra với giá cao hơn khoản 300 triệu đi, giá trị sưu tầm không thể đo đếm!"

Nghe những lời nhận xét như vậy, những người đến đây chúc thọ, đều âm thầm thán phục.

Kỷ gia Đại tiểu thư, rốt cuộc là tìm bạn trai ở đâu?

Tùy tiện tặng một món quà hơn đã 200 triệu.

Cái này cũng ra tay quá lớn rồi!

Sắc mặt Dương Thiên Tâm, lúc đỏ lúc trắng.

Vì tiệc mừng thọ lần này, chính mình đã chuẩn bị trước hơn một tháng.

Chỉ để áp đảo Kỷ Khuynh Nhan vào lúc này!

Nhưng bây giờ, tất cả đều bị phá hủy bởi người đàn ông đáng chết này!

"Ha ha, Lưu lão tiên sinh, cháu biết ông là Thái Sơn Bắc Đẩu của giới cổ vật, nhưng lần này, ông có thể là nhìn lầm rồi không?" Phó Chính Bình cười ha hả nói.

"Nhìn lầm?" Ông lão họ Lưu nói: "Chỗ nào nhìn lầm?"

"Có một số điều, mọi người còn chưa biết. Kỳ thực bức tranh này đã được chủ tịch của chúng tôi, ông Trình Song, mua lại hai năm trước với mức giá 180 triệu nhân dân tệ. Khi tôi đến thăm nhà ông ấy, ông Trình đã đích thân nói với tôi rằng đây là báu vật quý giá nhất của ông ấy. Có người từng trả giá 230 triệu nhân dân tệ mà ông ấy cũng không bán. Nhưng bây giờ, bức tranh này đã xuất hiện ở đây. Tôi không cần nói thêm điều gì nữa chắc mọi người cũng hiểu."

Phó Chính Bình đã nói rõ ràng đến như vậy. Nếu như ông ta lại nghe không hiểu nữa, thì chính là đầu óc có vấn đề!

Rất rõ ràng, đây là một bức tranh hàng giả!

"Ha ha ..."

Dương Thiên tâm cười lớn.

"Khuynh Nhan, với tư cách cháu gái lớn nhất của Kỷ gia, chúng tôi đều cho rằng bạn trai của cô có thể tặng một món quà kinh thế hãi tục, nhưng không ngờ lại mang đồ giả tới đánh lừa mọi người, thật là khiến người ta cười đến rụng răng."

"Khuynh Nhan, không phải dì lớn nói con, bạn trai của con có phải hay không có hơi quá đáng không? Nhân dịp quan trọng như vậy, rõ ràng là bạn trai con mang đồ giả đến lừa gạt ông nội, mặt mũi của Kỷ gia đều mất vì con rồi!"

Kỷ An Thái nhíu mày.

Thật là hổ thẹn khi chuyện như thế này lại xảy ra trong bữa tiệc sinh nhật của bố!

Sau một hồi im lặng, Kỷ Khuynh Nhan mở miệng nói:

"Bất kể như thế nào, con đều tin tưởng Lâm Dật sẽ không lấy tranh giả đi lừa gạt mọi người, anh ấy không phải người như vậy!"

Lâm Dật mỉm cười, Kỷ Khuynh Nhan, cái cô bé này vẫn rất trọng nghĩa khí, vẫn luôn đứng về phía mình.

Quả thật không tệ.

"Khuynh Nhan, anh rể của em đã nói rõ ràng đến như vậy rồi, lẽ nào em còn chưa tin sao?" Dương Thiên Tâm nói:

"Chị thấy em là bị cậu ta bỏ thuốc rồi!"

Phó Chính Bình đứng dậy, cười mỉm nói:

"Khuynh Nhan, bức họa này, anh từng thấy tận mắt ở trong nhà Trình tổng. Anh có thể vỗ ngực cam đoan với em, bức tranh này là hàng giả. Bởi vì chính phẩm vẫn luôn được cất giữ ở trong nhà Trình tổng. "

Phó Chính Bình là người phụ trách đại lý cho tập đoàn Didi ở khu vực Yến Kinh, hơn nữa hiện tại, anh còn muốn chỉnh đốn nghiệp vụ Trung Hải bên này.

Chắc hẳn anh ở tại trụ sở chính của Didi ở bên kia cũng có tiếng nói nhất định.

Cho nên lời anh nói ra, không có khả năng là sai sự thật.

Và càng không thể nói dối trong một dịp trọng đại như vậy.

"Haizz..."

Ông lão họ Lưu lắc đầu, "Việc này là tôi nhìn lầm, tại giới cổ vật lăn lộn nhiều năm như vậy, thậm chí ngay cả bức tranh giả cũng không nhìn ra, thật quá hổ thẹn."

"Lưu lão tiên sinh, con người có lúc mắc sai lầm, con ngựa có lúc mắc cương, ai cũng có thời điểm nhìn nhầm, chuyện này là chuyện bình thường ."

"Phó tiên sinh nói không sai." Có người phụ họa nói:

"Ai có thể nghĩ tới cậu ta lại gan to như vậy, lại trong một dịp trọng đại như vậy, lấy một bức tranh giả ra đi lừa người."

"Nếu như không phải Phó tiên sinh nhìn thấu thủ đoạn của cậu ta, đoán chừng tất cả chúng ta ở đây cũng đều bị lừa."

"Ôi, đã theo đuổi được Kỷ đại tiểu thư rồi, vậy mà quà tặng cũng không nỡ bỏ ra, đây là người như thế nào vậy?"

"Được rồi, mọi người trước tiên bớt nói vài câu đi."

Phó Chính Bình nói:

"Lưu lão tiên sinh, dựa theo quy tắc giới cổ vật, nếu như phát hiện hàng giả, nên xử lý như thế nào?"

"Khi gặp phải hàng giả và hàng nhái, chúng tôi bình thường tiêu hủy chúng ngay tại chỗ."

"Vậy thì hôm nay chúng ta sẽ làm được một chuyện tốt, đem bức tranh giả này tiêu hủy! Đúng lúc khiến cậu ta nhớ kỹ!"

"Anh nhất định phải làm như vậy sao?" Lâm Dật cười híp mắt nói.

"Đương nhiên, đừng cho là mình có mấy cái tiền dơ bẩn thì ngon!"

Phó Chính Bình bước lên trước, cầm lấy《 Đào Viên Đồ 》trong tay Kỷ Viễn Thanh, "roẹt roẹt" một tiếng, tại chỗ xé bỏ!

"Haha, thực sự là hả lòng hả dạ mà!"

Lâm Dật híp mắt, khóe miệng mang theo ý cười, thản nhiên nói:

"Chuyện này thật là thú vị."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 50.

Chương 51. Châu Phi Cũng Lưu Hành Đấu Địa Chủ Sao?

Sắc mặt Kỷ Khuynh Nhan lập tức khó coi, nói như thế nào thì đây cũng là quà Lâm Dật chuẩn bị cho ông nội.

Vô luận là có vấn đề gì, thì cũng phải do ông nội lên tiếng!

Căn bản không tới phiên anh ta động thủ!

"Khuynh Nhan, đây là quy củ của giới đồ cổ, nếu gặp phải hàng giả hàng nhái thì phải tiêu huỷ ngay tại chỗ." Phó Chính Bình lập tức bổ sung.

"Haizz. . ."

Kỷ Vĩnh Thanh âm thầm thở dài.

Tuy bức hoạ này là giả nhưng mà nhìn cũng có cảm giác không tệ lắm, mình để ở nhà lâu lâu lấy ra xem cũng được mà.

Hiện tại bức hoạ đã bị huỷ, nói cái gì cũng trễ rồi.

"Đừng nóng giận, việc này cứ để anh xử lý."

Nghe được câu nói của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan ngơ ngác một chút, nghiêng đầu qua nhìn Lâm Dật, bỗng nhiên trong lòng cô có một loại cảm giác được người khác che chở.

"Xử lý thế nào?"

Phó Chính Bình nhún vai, "Đây là một bức hoạ giả thì huỷ thôi cứ dựa theo quy củ mà làm việc."

Ông lão họ Lưu đi ra, nói:

"Lâm tiên sinh, chuyện này ngài không chiếm lý, cứ quyết định như vậy đi đừng nói gì nữa, tránh làm mất mặt."

"Đây không phải là chuyện của ông."

Lâm Dật lạnh lùng nói một câu, hù ông lão họ Lưu sợ mất mật không dám nhiều lời nữa.

"Anh là người phụ trách đại lý của tập đoàn DiDi tại Yến Kinh sao?" Lâm Dật nhàn nhạt hỏi một câu.

"Không sai, việc này liên quan gì tới cậu?"

"Không có gì." Lâm Dật nói ra: "Tôi cũng chỉ muốn nói cho anh biết, tư cách đại lý cho tập đoàn DiDi tại Yến Kinh của anh đã bị huỷ."

Hả?

Lời Lâm Dật vừa nói khiến cho tất cả mọi người có mặt phải sững sờ.

Nhất là Phó Chính Bình, tựa như nghe được chuyện cười, cười lên ha hả.

"Lâm Dật, cậu là đang chọc cười tôi đó sao?" Phó Chính Bình vừa cười vừa nói:

"Ỷ vào chính mình có chút tiền, lại nói năng linh tinh ở đây?"

"Trên tay của tôi nắm giữ 20% cổ phần tập đoàn DiDi, anh nói xem tôi có cái tư cách này không?"

Lời này vừa nói ra, toàn trường phải sợ hãi!

"Cậu, cậu nói cái gì! Trên tay của cậu nắm giữ 20% cổ phần tập đoàn DiDi? !" Phó Chính Bình thất thanh lập lại.

"Đúng thế!"

"Ha ha. . ."

Phó Chính Bình lại lần nữa cười rộ lên, "Cậu lại chọc cho tôi người nữa à? Nói năng linh tinh cũng phải biết điểm dừng chứ."

"Lâm Dật, anh nói gì vậy."

Kỷ Khuynh Nhan kéo Lâm Dật sang một bên, "Anh chớ hồ đồ, bây giờ không phải là lúc để đùa giỡn, anh không hù dọa Phó Chính Bình được đâu."

Lâm Dật cười một tiếng, nghiêng người qua kề sát tai Kỷ Khuynh Nhan, nhỏ giọng nói:

"Nếu như anh thật sự có 20% cổ phần tập đoàn Didi, buổi tối lại để cho anh mở rộng tầm mắt được không?"

Nghe xong, gương mặt của Kỷ Khuynh Nhan đỏ lên, thì thầm cái gì đó nhỏ xíu:

"Anh đi chết đi, cái gì cũng có thể nói được."

Lâm Dật cười ha ha một tiếng, lại quay qua nhìn mấy người Phó Chính Bình nói:

"Tôi biết mấy người không tin, nhưng anh có thể gọi điện cho Trình Song, nói cho ông ấy biết tôi là Lâm Dật, ông ấy sẽ cho anh câu trả lời."

Phó Chính Bình đã có chút cảm giác lo lắng, lưỡng lự lấy điện thoại di động ra bấm số của Trình Song.

Vài giây đồng hồ sau, điện thoại được kết nối.

"Trình tổng, tôi là người đại diện cho tập đoàn tại Yên Kinh, Phó Chính Bình."

"Tôi biết, có việc mau nói, tôi đang họp đây."

"Trình tổng đừng có gấp, tôi muốn hỏi thăm, ngài có biết người gọi là Lâm Dật không?"

"Cậu nói cái gì? Lâm Dật?"

"Không sai, hắn đang ở ngay bên cạnh tôi."

Nghe vậy giọng nói của Trình Song cao lên không ít, "Tôi lệnh cho cậu nhất định phải tiếp đãi Lâm tổng cho tốt, ngài ấy chính là người nắm giữ cổ phần lớn thứ hai trong tập đoàn của chúng ta, nếu như cậu tiếp đãi không tốt thì tôi sẽ lập tức huỷ bỏ tư cách người đại diện của cậu!"

"Anh ta... anh ta thật sự là cổ đông tập đoàn Didi sao?"

Phó Chính Bình choáng váng, lúc này chân đã mềm nhũn!

"Đương nhiên! Hiện tại trên tay Lâm tổng nắm giữ 21% cổ phần tập đoàn chúng ta, nếu như cậu chiêu đãi không tốt thì cũng không cần tôi phải mở miệng, chính Lâm tổng cũng có quyền huỷ bỏ tư cách của cậu!"

"Nhưng anh ta nói, trên tay của mình nắm giữ chỉ có 20% cổ phần, có phải chỉ là người trùng tên trùng họ thôi đúng không?"

"À, việc đó là bởi vì tôi đưa bức danh hoạ《 Đào Nguyên đồ 》của Trương Đại Thiên cho Lâm tổng, Lâm tổng không muốn chiếm tiện nghi của tôi, cho nên mới chuyển tặng cho tôi 1% cổ phần! Vì thế hiện trên tay ngài ấy có 20% cổ phần là đúng rồi!"

Bốp, keng keng!

Điện thoại trên tay Phó Chính Bình rơi xuống mặt đất, trong đầu kêu ong ong, giờ phút này anh có cảm giác như mọi thứ sụp đổ.

Kỷ Khuynh Nhan thật không thể tin nhìn Lâm Dật, người đàn ông trước mắt này, có thần thông lớn bao nhiêu?

Hắn còn trẻ như vậy, hơn nữa còn là cô nhi, làm sao có thể thu mua cổ phần của tập đoàn Didi?

Phải biết, cái này không phải cứ có tiền là mua được, mà còn phải dựa vào năng lực và các mối quan hệ khác nữa.

Người bình thường cũng không có năng lực này.

"Hiện tại, tôi dùng thân phận cổ đông lớn thứ hai chiếm giữ 20% cổ phần tập đoàn Didi tuyên bố, anh bị huỷ bỏ tư cách đại lý." Lâm Dật đút hai tay trong túi, ở trên cao nhìn xuống nói:

"Đương nhiên, việc cưỡng chế huỷ bỏ tư cách như thế này sẽ dính đến tiền bồi thường hợp đồng, sau việc này tôi sẽ thông báo cho phòng pháp vụ của tập đoàn Didi xử lý."

"Lâm Dật, anh chớ quá mức!"

Dương Thiên Tâm nhịn không được, rống to: "Không cần thiết phải đuổi tận giết tuyệt như vậy!"

"Tốt xấu gì cậu cũng là bạn trai của Khuynh Nhan, chẳng lẽ một chút thân tình cũng không có sao!" Kỷ An Dung nói ra.

"Nếu như là Khuynh Nhan mở miệng, bất luận là yêu cầu gì tôi cũng sẽ đồng ý, còn các người thì mơ đi." Lâm Dật nói:

"Hiện tại, chuyện của Phó Chính Bình đã giải quyết xong, còn mấy chuyện còn lại chúng ta tiếp tục giải quyết nào."

"Anh đã hủy tư cách đại lý của Chính Bình rồi, bây giờ còn muốn nói gì nữa!" Dương Thiên Tâm tức giận quát.

Tình huống kinh doanh của công ty nhà mình đang vô cùng nguy hiểm.

Công ty của Phó Chính Bình cũng xem như là nguồn kinh tế trụ cột giúp đỡ rất lớn cho gia đình mình, nếu như anh ấy mất việc thì tình cảnh của mình cũng sẽ không tốt đẹp hơn bao nhiêu!

Nếu như có thể, Dương Thiên Tâm hận không thể khiến cho Lâm Dật chết bất đắc kỳ tử ở chỗ này.

"Vừa rồi, anh ta xé mất bức hoạ 《 Đào Nguyên Đồ 》 mà tôi tặng cho Kỷ tiên sinh ở trước mặt nhiều người như vậy, các người nói có phải nên bồi thường một chút hay không?"

Hizz ~~~

Lời này vừa nói ra, mọi người mới nhớ tới sự việc Phó Chính Bình làm lúc nãy.

Lúc nãy qua điện thoại, Tổng giám đốc tập đoàn Didi đã nói rằng ngài ấy đưa bức hoạ《 Đào Nguyên Đồ 》 cho Lâm Dật.

Chuyện này nói rõ, bức hoạ Lâm Dật đưa cho Kỷ Vĩnh Thanh là bút tích thật!

Xét theo giá của thị trường thì mình sẽ phải xuất ra 200 triệu tiền bồi thường!

"Không, không muốn. . ."

Sắc mặt Phó Chính Bình trắng bệch, sợ đến tè cả ra quần.

"Tôi, tôi không phải cố ý! Lâm tổng, van cầu ngài cho tôi một cơ hội, nếu như tôi biết bức hoạ kia là thật, tôi tuyệt đối sẽ không xé rách nó!"

"Bây giờ anh nói những lời này có tác dụng gì nữa? Giết người xong sau đó nói xin lỗi là không bị phán tử hình sao?"

Phó Chính Bình nắm thật chặt tay Dương Thiên Tâm.

"Thiên Tâm, mọi người nhất định phải giúp anh một tay, nếu không thì anh không sống nổi nữa!"

"Cút đi!"

Dương Thiên Tâm đá Phó Chính Bình ra xa, lạnh lùng nói:

"Từ nay về sau, chúng ta không có bất cứ quan hệ nào nữa. Anh đi dương quan đạo của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi. Muốn tôi giúp ngươi trả nợ, đừng có mơ!"

Phó Chính Bình ôm thật chặt chân Dương Thiên Tâm, "Thiên Tâm, em không nên rời bỏ anh, lúc trước anh đối tốt với em như vậy, lúc này em không nên vứt bỏ anh!"

"Phi, anh cách xa tôi ra một chút, đừng làm bẩn váy của tôi!"

"Em không thể tuyệt tình như vậy được! Lúc trước em còn nói muốn vĩnh viễn ở cùng với anh!"

"Khụ khụ khụ. . ."

Lâm Dật ho nhẹ vài tiếng, nói: "Dưới gối đàn ông là vàng, anh còn muốn làm đàn ông thì đứng lên đi, vì phụ nữ mà làm như vậy thì không đáng."

"Lâm Dật, anh có ý gì!" Dương Thiên Tâm tức giận nói!

Nếu như không phải hắn, Phó Chính Bình cũng không rơi vào cục diện như ngày hôm nay, mình vẫn sẽ sống như tiểu thư con nhà giàu!

Nhưng bây giờ, tất cả đã mất rồi!

"Ha ha, đừng vội nóng giận như vậy, trò vui chỉ vừa mới bắt đầu thôi mà."

Nói xong, Lâm Dật qua qua vòng tay ôm thật chặt lấy vòng eo của Kỷ Khuynh Nhan, nhỏ giọng nói:

"Thông báo với những thành viên trong gia đình của em mời khách qua nơi khác, anh có chút chuyện muốn nói riêng với người nhà của em."

Kỷ Khuynh Nhan không rõ cho lắm, nhưng vẫn gật đầu, "Em biết rồi."

Rất nhanh, khách mời trong đại viện đều được mời qua một căn phòng khác.

Trong sân chỉ còn lại có mấy người nhà họ Kỷ.

"Cháu rể, cháu muốn nói gì? Làm gì mà thần thần bí bí như vậy?" Kỷ Vĩnh Thanh dò hỏi.

"Việc này có liên quan đến vị cháu gái Dương Thiên Tâm của ông đó."

Dương Thiên Tâm nghi ngờ nhìn Lâm Dật, "Anh ít giả thần giả quỷ đi, có lời nói mau nói, có rắm mau đánh!"

"Đừng có gấp." Lâm Dật nói ra:

"Hôm qua cô ngồi xe của tôi đi khách sạn Bán Đảo có đúng không?"

Sắc mặt của Dương Thiên Tâm thay đổi, "Tôi hẹn bạn bè ở đó đấu địa chủ, chẳng lẽ không được sao? Chuyện này hình như không hề phạm pháp?"

"Vậy thì cô đúng là lợi hại, không ngờ lại hẹn hai người da đen đi đánh địa chủ." Lâm Dật cười ha hả, nói:

"Chẳng lẽ Châu Phi cũng lưu hành đấu địa chủ sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 51.

Chương 52. Tôi Chính Là Tài Xế Didi Tới Đón Cô

Dương Thiên Tâm ngớ người đứng như trời trồng.

Nàng có nằm mơ cũng không ngờ Lâm Dật lại biết chuyện này.

"Anh, anh nói bậy!"

Dương Thiên Tâm run rẩy, thậm chí nói năng có chút không lưu loát.

"Tôi nói bậy sao? Nếu tôi thực sự nói bậy, sao cô phải sốt sắng như vậy?" Lâm Dật cười.

"Lời đã nói đến nước này, Dương Thiên Tâm và hai người da đen kia rốt cuộc chơi đấu địa chủ hay làm chuyện không thể cho người khác biết, trong lòng mọi người chắc đã có phán đoán. Tôi không nói nhiều nữa."

Giờ phút này ánh mắt mọi người đều đổ về phía Dương Thiên Tâm.

Đặc biệt là Kỷ Vĩnh Thanh, ông ấy giận run cả người.

"Vô liêm sỉ, Kỷ gia chúng ta làm sao có thứ không biết liêm sỉ như thế!"

"Ông ngoại, ông nghe con nói! Chuyện không giống như ông nghĩ. Ông đừng nghe hắn ta nói bậy!" Dương Thiên Tâm quỳ gối trước mặt Kỷ Vĩnh Thanh khóc lóc kể lể.

"Nói bậy? Mày cho là Lâm Dật nhàn lắm sao?"

Kỷ Vĩnh Thanh hừ lạnh nói:

"Nếu nó thực sự đổ oan cho mày thì mày lấy chứng cứ ra đi. Nếu nó thực sự nói bậy, ta sẽ đuổi nó ra ngoài!"

"Kỷ lão tiên sinh, trên điện thoại của cháu có vài đoạn phim, cháu sẽ gửi vào điện thoại Khuynh Nhan, tự nhiên chân tướng sẽ rõ ràng." Lâm Dật bình thản nói.

"Còn lại là việc nhà của mọi người. Cháu không tiện tham dự, xin phép đi trước."

Kỷ Khuynh Nhan phi thường hiếu kỳ, thông tin khách hàng của khách sạn đều được bảo mật rất kỹ, làm sao Lâm Dật lấy ra được?

Có phải là quá thần thông quảng đại không?

"Ông ngoại, con thừa nhận, con đi cùng hai người bạn da đen đến khách sạn, nhưng chúng con thật sự không hề làm gì cả, chỉ bàn chuyện làm ăn thôi."

"Mới vừa rồi còn nói đánh bài với bạn thân, hiện giờ lại nói bàn chuyện làm ăn với người da đen. Mày thật sự cho rằng ta già hồ đồ rồi sao?"

Kỷ Vĩnh Thanh hừ lạnh nói:

"An Thái, dìu ta về."

"Biết rồi, ba."

"Ông ngoại, ông phải tin con…"

Chát!

Dương Thiên Tâm chưa kịp nói hết, Phó Chính Bình đã đứng bật dậy giáng một cái tát lên mặt cô ta.

"Dương Thiên Tâm, bố mày đã tốt với mày như vậy, muốn cái gì mua cho cái đó, mày lại dám đội nón xanh cho bố mày! Mẹ nó, bố giết mày!"

"Phó Chính Bình, đồ khốn kiếp, dám đánh tôi!" Dương Thiên Tâm mắng: "Nếu không phải cái thứ kia của mày chẳng ra sao, bà đây cũng phải không đi tìm đàn ông khác!"

Hai người đánh nhau loạn xạ. Lâm Dật không quan tâm đến việc nhà người ta, quay người đi ra ngoài.

Kỷ Khuynh Nhan đi phía sau. Kỷ gia xảy ra chuyện như vậy, cô vẫn chưa thể rời đi được.

Nhưng Lâm Dật muốn đi, cô phải tiễn anh một chút.

"Lâm Dật, cảm ơn anh." Đứng cạnh xe, Kỷ Khuynh Nhan nhẹ giọng nói.

"Cảm ơn anh cái gì?"

"Vừa nãy anh bảo em mời khách sang một bên là vì quan tâm toàn Kỷ gia em, bằng không thể diện của Kỷ gia đã mất sạch rồi."

"Vậy có gì mà cảm ơn." Lâm Dật dửng dưng nói: "Ngược lại em đó, sau này bớt tiếp xúc với bọn họ đi, đỡ bị lây bệnh."

"Yên tâm, em sẽ không như vậy đâu." Kỷ Khuynh Nhan đáp: "Còn phải cảm ơn anh đã chuẩn bị quà cho ông nội em. Anh bị ép đến, lại để anh phải tiêu tốn nhiều tiền như vậy."

"Vậy thì càng không cần để trong lòng, sau này đặt thêm mấy đơn hàng, chăm sóc chuyện làm ăn của anh là được."

Lâm Dật lên xe, Kỷ Khuynh Nhan vẫy tay, mắt tiễn anh rời đi.

Nhìn theo xe Lâm Dật biến mất, Kỷ Khuynh Nhan có cảm giác không lần ra được manh mối.

Lẽ ra với tâm tính đàn ông con trai, chắc hẳn anh ấy phải yêu cầu mình làm mấy cái động tác squats, hoặc là trò gì đó cho mãn nhãn.

Đằng này anh ấy chỉ bảo mình đặt thêm mấy đơn?

Phi phi phi!

Kỷ Khuynh Nhan mày nghĩ gì thế?

Có biết xấu hổ hay không?

Rời khỏi biệt thự Đông Hồ, Lâm Dật mở app Didi trên điện thoại ra, chuẩn bị nhận đơn.

Hiện giờ tiến độ nhiệm vụ là (11/20), làm mấy đơn đánh giá năm sao là giá trị thông thạo sẽ tới tay.

Bên cạnh có không thiếu người quen cũng thường gọi xe, chỉ cần tốn chút thời giờ làm thêm chín đơn năm sao nữa, nhiệm vụ sẽ hoàn thành.

Nhưng nhiệm vụ mà hệ thống giao cho là trải nghiệm cuộc sống, Lâm Dật không muốn vặt lông dê nhiều từ người quen.

Coi các cô ấy như thẻ bảo hiểm thì được rồi.

Nếu cuối cùng không xong được nhiệm vụ, lúc đó tìm các cô ấy đặt đơn hàng là được.

"Ngài có đơn hàng mới, xin tiếp nhận."

Thấy trên phần mềm phát ra nhiệm vụ, Lâm Dật tiếp nhận. Thuận tay tiếp đơn, vô cùng thích ý.

Anh nhìn địa chỉ thấy là gần khu chung cư Hoa Nghệ, lập tức lái xe chạy tới.

…

Lúc này, tại khu chung cư Hoa Nghệ đang có một nữ sinh đeo ba lô trên hai vai, tay xách vali hành lý đi ra.

Tóc bện đuôi ngựa, khuôn mặt tròn tròn, nhìn vô cùng đáng yêu.

Nữ sinh tên Đào Viện, là học sinh trường Tài Đại của Trung Hải. Cô đang gọi xe để đi về trường.

"Viện Viện!"

Đào Viện đang đi tới cửa chợt nghe có người gọi tên mình, theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Cô nhìn thấy một nam sinh mặc quần áo thể thao màu đen chạy chậm tới chỗ mình.

"Mã Duệ, làm sao cậu lại ở đây?"

Nhìn thấy người chạy tới, Đào Viện hơi bất ngờ hỏi, nàng có vẻ không vui lắm.

"Tớ nghe Tiểu Tĩnh nói hôm nay cậu phải về trường, cho nên vẫn đứng ở cửa chờ cậu, chuẩn bị đón cậu về."

Mã Duệ nói xong, chuẩn bị đi tới đón lấy vali hành lý của Đào Viện.

"Không cần, tôi đã gọi xe rồi, không ngồi xe của cậu đâu."

Hai người đều là học sinh trường Tài Đại, lại cùng một khoa.

Đào Viện cũng biết Mã Duệ vẫn đang theo đuổi mình.

Nhưng công tử nhà giàu như cậu ta không phải là gu cô.

Mặc cho Mã Duệ mặt dày mày dạn theo đuổi hơn nửa năm, nhưng Đào Viện chưa hề cho cậu ta bất cứ cơ hội nào.

"Viện Viện, cha tớ mới mua cho tớ một chiếc Audi A6, hôm qua vừa chuyển về, chưa có người ngoài ngồi đâu. Cậu là người đầu tiên đó." Mã Duệ khoe khoang.

"Vậy tôi cũng không có hứng thú. Cậu đi trước đi, xe của tôi lập tức tới ngay."

"Viện Viện, cậu là hoa khôi của khoa chúng ta, ngồi Didi căn bản không hợp với thân phận của cậu. Cậu vẫn nên ngồi A6 của tớ đi, tốt hơn mấy cái xe nội địa rác rưởi kia nhiều."

"Có thể đi được là được. Tôi không để ý là xe gì." Đào Viện nói.

"Cũng không phải vậy." Mã Duệ nói: "Xe của tớ chính là A6 nhập khẩu, không phải hàng nội địa, lại còn là xe Audi. Ghế dựa đều bọc bằng da thật, ngồi trên xe rất thoải mái, chắc chắn xe nội địa không thể so sánh được, cho nên vẫn ngồi xe tớ đi."

Nghe hai người nói chuyện, người đi đường gần đó cũng bàn tán sôi nổi.

"Cô gái này thật không biết điều, có xe Audi bày trước mặt không ngồi, còn đòi gọi xe Didi, đúng là được phúc còn không biết hưởng."

"Ài, nếu tôi mà được chiếc xe Audi đến đón, tôi lập tức đi ngay."

"Ai là cô Đào có điện thoại đuôi số 4389?"

Trong lúc hai người đang nói chuyện, chợt có tiếng gọi.

Hai người nhìn sang, thình lình phát hiện một chiếc siêu xe màu bạc.

Người vừa gọi chính là người lái chiếc siêu xe này.

Nghe Lâm Dật gọi tên mình, Đào Viện sửng sốt.

Đang yên đang lành, người này làm sao biết tên mình?

Cô lướt qua đoàn người xung quanh, đi tới trước mặt Lâm Dật hỏi:

"Chào tiên sinh, số di động của tôi có đuôi 4389."

"Vậy lên xe đi."

"Hả? Lên xe?" Đào Viện sửng sốt.

Lâm Dật gật gù:

"Cô vừa gọi Didi mà, tôi chính là tài xế Didi tới đón cô."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 52.

Chương 53. Đây Mới Là Cuộc Sống

"Viện Viện, đây là xe cậu gọi?"

Lúc này Mã Duệ đã ngớ người rồi.

Không phải cô ấy gọi xe Didi sao? Sao lại tới một chiếc Pagani?

Tình huống này là sao?

Đào Viện cũng không hiểu, nhưng vẫn nói:

"Đúng, là tôi gọi, chắc là hơn chiếc Audi A6 của cậu."

"Quả thực, quả thực tốt hơn Audi của tớ…"

Người xem náo nhiệt đều cười.

"Thằng cu này vừa rồi còn chém gió, nói cái gì Audi của mình tốt hơn người ta gọi Didi, lần này mất mặt rồi."

Mã Duệ lúng túng không thôi, nhưng lại không có sức phản bác.

Một chiếc xe của người ta đủ mua cả chục chiếc A6 của mình, một chút khả năng phản bác cũng không có.

Đào Viện xách hành lý của mình lên xe Lâm Dật, không thèm phản ứng với Mã Duệ.

Nhìn gần Lâm Dật, trong đôi mắt Đào Viện lóe lên sao lấp lánh.

Anh này thật đẹp trai nha!

"Anh trai, anh đã lái xe thể thao, sao còn chạy Didi?" Đào Viện rất thục nữ hỏi, thái độ tuyệt đối trái ngược khi đối mặt với Mã Duệ.

"Tay làm hàm nhai, trải nghiệm cuộc sống."

"Anh trai, anh thật ngầu."

"Cảm ơn đã khích lệ."

Lâm Dật không hề có ý đồ xấu với Đào Viện, chỉ cần cô cho đánh giá năm sao là anh cảm ơn tổ tông tám đời của cô rồi.

Trường Tài Đại cách chung cư Hoa Nghệ không xa, lái xe không mất quá hai mươi phút.

Đào Viện ôm điện thoại di động, cả đường đi đều xoắn xuýt, cuối cùng mới lấy hết dũng khí nói:

"Anh trai, em có thể thêm Wechat của anh không?"

"Thêm Wechat? Tại sao?"

Khuôn mặt Đào Viện ửng đỏ, giọng nhỏ như muỗi kêu:

"Anh tin vừa thấy đã yêu không?"

"Vừa gặp đã yêu?" Lâm Dật bĩu môi: "Tiền xe mới có hơn 30 tệ, không đến nỗi có chút tiền như vậy còn chơi bài tình cảm hử?"

"Không, không có, em không có ý đó."

Đào Viện ngại ngùng xuống xe, thanh toán 32 tệ tiền xe.

Sau đó Lâm Dật nhận được tiền thanh toán và đánh giá năm sao của Đào Viện.

Nhìn đồng hồ đeo tay, Lâm Dật phát hiện đã gần sáu giờ. Vì không đói bụng mấy, nên anh chuẩn bị tiếp thêm mấy đơn.

Bao giờ đói bụng lại nghỉ.

Trong một giờ sau, anh đã nhận thêm ba đơn.

Toàn bộ đều là khách nam, nên chỉ nhận được có một đánh giá năm sao.

Nhưng Lâm Dật đã thấy rất đủ. Tiến độ nhiệm vụ là (13/20), hoàn thành nhiệm vụ trong tầm tay.

Hơn bảy giờ tối, cảm giác hơi đói bụng, Lâm Dật không đi khách sạn Bán Đảo mà tùy tiện ăn gì đó ven đường, sau đó về nhà.

Reng reng reng…

Vừa lái xe về Cửu Châu Các, điện thoại của Lâm Dật vang lên.

Là Tống Văn Tuệ phát tin Wechat tới.

Tống Văn Tuệ: "Lâm Dật, ngày mai em phải đi làm, anh có thể tới đón em không?"

Nhìn tin trên Wechat, Lâm Dật hơi bất ngờ.

Ban ngày xảy ra chuyện không vui như vậy còn gửi tin Wechat cho mình?

Lâm Dật trả lời lại: "Góp đủ tiền rồi hả? Ngày mai tôi đi lấy."

Tống Văn Tuệ: "Tiền gì?" Phía sau còn hình icon thắc mắc.

Lâm Dật: "Em trai cô làm xước xe tôi, hai triệu tiền sửa xe."

Tống Văn Tuệ: "Lâm Dật, em thích người hài hước như anh. Văn Võ còn là em vợ của anh đó, người một nhà sao còn nói đùa như vậy?"

Lâm Dật: "Ai là người nhà với cô? Chưa tỉnh ngủ sao?"

Tống Văn Tuệ: "Ai dà, em biết rồi. Anh còn không vui vì chuyện ban ngày sao? Nhưng đó đều là thử thách dành cho anh thôi. Bây giờ anh đã thông qua thử thách của nhà chúng em, chúng ta đã là quan hệ bạn trai bạn gái."

Tống Văn Tuệ: "Ngày mai em đi làm, anh tới nhà đón em đi, đưa em đi làm."

Lâm Dật: "Mau tỉnh ngủ đi, trời còn chưa tối đâu."

Tống Văn Tuệ: "Được rồi, đừng đùa nữa. Nếu anh không thích em chắc cũng sẽ không tới xem mắt. Cho nên từ lúc anh bước vào quán trà, quan hệ giữa chúng ta đã quyết định rồi."

Lâm Dật: "Đừng nằm mơ nữa được không? Hai triệu tiền bồi thường, thiếu một đồng, các người chờ lệnh triệu tập của tòa án đi."

Trả lời xong, Lâm Dật trực tiếp chặn số của Tống Văn Tuệ.

Lâm Dật lắc đầu một cái.

Loại trà xanh cấp thấp này, đúng là một chút giới hạn cũng không có.

Vào nhà, tắm rửa sạch sẽ thoải mái, Lâm Dật lên mạng đọc tin tức một lát, sau đó chơi vài ván game Nông Dược(*) giết thời gian rồi mới nằm xuống giường.

(*) như game liên quân

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Lâm Dật mở mắt ra thấy đã hơn bảy giờ.

Hạ Tâm Vũ: "Anh Dật? Anh có đó không?"

Hạ Tâm Vũ: "Hôm nay em muốn ra ngoài, có thể gọi xe của anh không?"

Thấy tin nhắn của Hạ Tâm Vũ, Lâm Dật mới nhớ, đây không phải cô gái quay livestream đi dạo phố cùng mình hôm đó sao?

Chuyện làm ăn tự đưa tới cửa này tất nhiên phải làm, đánh giá năm sao lại vẫy tay với mình kìa.

Lâm Dật: "Em ở đâu?"

Hạ Tâm Vũ thấy Lâm Dật phản hồi lại thì nhanh chóng trả lời, có thể nói là ngay tức khắc.

Hạ Tâm Vũ: "Hơn chín giờ, đến khu chung cư của em trước nửa giờ là được. Nếu anh không tiện, em đi đến chỗ anh cũng được."

Lâm Dật: "Không cần, tám giờ rưỡi, không gặp không về."

Hạ Tâm Vũ: " Vâng, cảm ơn anh Dật."

Lâm Dật có phần khó hiểu, các người gọi Didi là phải trả tiền, cảm ơn một tài xế xe như tôi làm cái lông gì.

Liếc thời gian thấy mới hơn bảy giờ, Lâm Dật không sốt ruột. Anh chậm rãi rời giường, rửa mặt mũi, sau đó đi khách sạn Bán Đảo ăn bữa sáng xong mới lái xe về phía chỗ ở của Hạ Tâm Vũ tại gia viên Thiên Di.

Khi xe cách gia viên Thiên Di mấy chục mét, Lâm Dật đã thấy Hạ Tâm Vũ chờ ở cửa.

Anh phát hiện trang phục hôm nay của cô bé này trưởng thành hơn mấy ngày trước khá nhiều.

Cô mặc một chiếc váy liền thân màu vàng nhạt mát mẻ, cổ đeo dây chuyền, xem như điểm nhấn.

Trên tay cô còn đeo một chiếc túi xách màu trắng, không biết là nhãn hiệu gì.

Thấy Lâm Dật lái tới, Hạ Tâm Vũ nhanh chóng ngồi lên ghế phụ. Thu hút không ít ánh mắt hâm mộ của mọi người.

"Anh Dật, anh đừng vội, em lập tức đặt đơn."

Biết Lâm Dật trải nghiệm cuộc sống, Hạ Tâm Vũ lên xe, rất chủ động đặt đơn hàng, không dám trễ nải.

Trên điện thoại Lâm Dật mau chóng hiện đơn hàng của Hạ Tâm Vũ.

Thấy điểm cần đến, Lâm Dật sửng sốt:

"Cô cần đi trường đua xe quốc tế Trung Hải sao?"

"Vâng."

Hạ Tâm Vũ gật đầu nói:

"Bên đó tổ chức hoạt động chính thức, mời ba người quay livestream đến quay trực tuyến. Em vất vả lắm mới tranh được một cơ hội vào."

Lâm Dật cười cười, vậy là tới thẳng địa bàn của mình.

Có điều Chu Hải Đào này xem như có đầu óc, không trực tiếp cắt hợp tác với truyền hình trực tiếp Hồng Hải. Tìm các cô gái này tuyên truyền trực tiếp trên mạng cũng là một lựa chọn rất tốt.

"Đi thôi, ngồi vững nhé."

"Vâng."

Hạ Tâm Vũ lấy túi xách màu trắng ra:

"Anh Dật, trời nóng quá. Em sợ anh khát nước nên mang cho anh chút hoa quả, anh nếm thử đi."

"Cô thật hiểu lòng người." Lâm Dật nói: "Để đó đã, đang lái xe đây, không ăn được."

"Không sao, em đút cho anh ăn."

Nói rồi, Hạ Tâm Vũ dùng dĩa xiên một miếng dưa hấu đưa tới miệng Lâm Dật.

Lâm Dật cũng không khách khí, ăn luôn.

"Rất ngọt."

"Hì hì, anh Dật thích là được rồi."

Vừa lái xe, bên cạnh vừa có người đẹp dâng dưa hấu lên cho ăn.

Đây mới là cuộc sống nha!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 53.

Chương 54. Để Tôi Xem Thể Diện Của Anh Ta Bao Lớn

Xe chạy tới trường đua xe quốc tế Trung Hải.

Sau khi xe dừng lại, hai người cùng xuống xe.

"Trời ạ! Nơi này nhiều siêu xe quá đi."

Thấy một loại siêu xe trong bãi đậu xe, Hạ Tâm Vũ có cảm giác đôi mắt mình không đủ dùng.

Liếc mấy chiếc siêu xe bên cạnh, ban đầu Lâm Dật cũng không chú ý lắm.

Nhưng khi nhìn kỹ lại, anh mới phát hiện có vài chiếc xe khá quen mắt.

Chiếc Lamborghini kia rất giống xe của Tần Hán.

Chẳng lẽ tên kia lại tới đây chơi?

"Đi thôi, mấy chiếc siêu xe mà thôi, đừng ngạc nhiên."

"Ừ."

Hạ Tâm Vũ híp mắt nở nụ cười.

"Anh Dật, những chiếc xe này dường như đều không đáng giá bằng xe của anh, nhưng trừ triển lãm xe, em chưa từng nhìn thấy nhiều xe như vậy."

Lâm Dật lắc đầu, không nói gì.

"Dựa vào cái gì đuổi tôi đi? Trừ khi các người gọi lãnh đạo của nơi này ra đây!"

"Cho dù gọi lãnh đạo ra cũng thế. Tôi chỉ thông báo trước cho các người, đỡ cho các người lãng phí thời gian mà thôi."

Hai người Lâm Dật chưa đi đến cửa chính đã nghe thấy tiếng cãi vã.

"Nghe giọng nói này sao có vẻ quen tai thế." Hạ Tâm Vũ thầm nói.

"Vào xem là biết."

Hai người tìm đến nơi đang tranh cãi.

Họ phát hiện có mười mấy người ở đằng đó.

Người đang cãi nhau là một nam một nữ, còn những người khác trông giống như trợ lý.

"Hai người họ làm sao còn làm ầm ĩ như vậy." Hạ Tâm Vũ bất ngờ nói.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn theo.

Cô gái đi đầu ăn mặc rất hiện đại.

Một chiếc quần soóc ngắn màu đen, lộ ra bắp đùi trắng bóc.

Gương mặt cũng khá đẹp, có thể gần đạt 85 điểm.

Chàng trai đang cãi nhau cũng thế.

Cậu ta mặc áo khoác quân đội màu xanh, giày Air Jordan 1 màu xanh dương, tóc nhuộm vàng, khuyên tai kim cương, trang phục rất thời thượng.

Thấy hai người đang cãi nhau, Lâm Dật cảm thấy khá quen.

Nhưng vẫn không nhớ được họ là ai.

"Cô biết hai người kia không?"

Hạ Tâm Vũ gật gù.

"Cô gái kia tên Nhâm Tử Huyên, là một trong những nhà sáng tạo nội dung livestream Đấu Ngư đỉnh cấp của bọn em."

"Anh trai kia tên là Tôn Thụy, cũng là người sáng tạo nội dung của Đấu Ngư, bình thường rất tốt với em. Hôm nay có thể tới đây quay Livestream đều do anh Thụy xin giúp em."

Lâm Dật gật gù, chẳng trách nhìn quen mắt như vậy, thì ra đều là người của Đấu Ngư.

Có khả năng bình thường anh cũng có xem video trực tuyến của họ, chỉ là ấn tượng không sâu.

"Anh Thụy, chuyện gì vậy?"

Nghe thấy có người nói, Tôn Thụy quay đầu lại.

"Tâm Vũ đến rồi à." Tôn Thụy cất tiếng chào.

"Xảy ra chuyện gì? Làm sao còn ầm ĩ như vậy?"

"Còn có thể là chuyện gì! Nhâm đại tiểu thư lên tiếng, nói là suất quay trực tuyến hôm nay từ ba thành một, muốn đuổi cả hai chúng ta đi."

"Anh đừng ngậm máu phun người. Lời này không phải do tôi nói, mà là ông chủ trường đua xe nói. Nếu các anh không chê lãng phí thời gian thì cứ chờ ở đây, dù sao tôi cũng không có vấn đề gì. Nếu lát nữa các người không được cho vào, đừng nói tôi không nhắc nhở các người." Nhâm Tử Huyên nói.

"Đang yên đang lành sao lại có quy định này?"

Hạ Tâm Vũ hỏi.

"Hoạt động này do lãnh đạo của trường đua xe tổ chức, cho dù lâm thời thay đổi cũng có thông báo từ sớm, sao lại không có chút tin tức nào?"

"Còn không phải vì Nhâm đại tiểu thư leo lên cành cao của Tần thiếu sao. Ở cả Trung Hải, ai dám không nể mặt Tần thiếu? Cho nên mới chơi trò đó." Tôn Thụy nói.

"Dù sao tôi cũng không định đi. Dù có đi, tôi cũng phải đợi ông chủ trường đua giải thích cho tôi."

"Chị Huyên, bãi đua xe lớn như vậy, ba người chúng ta quay trực tuyến không phải rất tốt sao?" Hạ Tâm Vũ cẩn thận nói.

"Ha ha, cái gì gọi là ba người cùng quay cũng rất tốt?" Nhâm Tử Huyên khoanh tay trước ngực nói: "Bằng độ nổi tiếng của tôi trên nền tảng Đấu Ngư, dựa vào cái gì mà phải quay chung với các người? Các người cũng xứng quay cùng nơi với tôi sao? Không xem xem mình là cái loại gì!"

Đúng lúc này, một cô gái mặc quần jean cầm vài tấm bảng tên tới chỗ Nhâm Tử Huyên.

"Chị Huyên, quyết định xong rồi."

"Chúng ta cầm theo bảng tên là có thể đi vào. Tần thiếu đang chờ ở bên trong."

"Tiểu Giai, em tới đúng lúc lắm. Hai người này còn đang chờ đi vào, nói rõ tình huống nơi này với họ đi."

Cô gái tên Tiểu Giai khinh thường nhìn Tôn Thụy và Hạ Tâm Vũ.

"Hai người đừng nghĩ chuyện đi vào nữa."

Cô gái tên Tiểu Giai lấy một tờ giấy, phía trên có đóng dấu.

"Các người nhìn đây, đây là giấy phép ủy thác quay trực tuyến, đã không liên quan gì đến hai người nữa, té đi chỗ khác đi."

"Dựa vào gì chứ? Lúc trước đã nói rõ ràng là ba người, bây giờ lại giở trò này, thật quá bất lịch sự." Hạ Tâm Vũ oán giận.

"Muốn trách thì trách các người không đủ năng lực thôi." Nhâm Tử Huyên đắc ý cười.

"Nếu hai người nổi tiếng như tôi, người được giữ lại đã là hai người rồi. Chỉ tiếc, cuộc đời không có chữ nếu."

"Nhâm Tử Huyên, cô đừng tưởng ôm được bắp đùi Tần thiếu thì ngon!" Tôn Thụy hừ lạnh.

Anh ta cũng biết, lần quay trực tuyến này e là phải bỏ, chỉ là giận không nhịn được.

Trước đây, trên nền tảng trực tuyến, độ nổi tiếng của mình còn có thể liều với Nhâm Tử Huyên một phen.

Nếu cô ta tận dụng được cơ hội này, có khả năng cô ta sẽ trở thành một đại tỷ chân chính trong giới sáng tạo nội dung, mình muốn tranh với cô ta đã không còn cơ hội.

"Có năng lực, anh cũng đi ôm đi!"

Nhâm Tử Huyên nói:

"Tôi cũng không sợ nói với các người. Tôi có thể đến đây quay trực tuyến là vì có Tần thiếu, một câu nói đã quyết định để tôi một mình quay trực tuyến ở đây. Các người thì không được!"

"Cô!"

"Anh Thụy, bớt giận." Hạ Tâm Vũ khuyên nhủ.

"Cũng đã đến mức này, chúng ta đi thôi. Người ta có Tần thiếu làm chỗ dựa lưng, chúng ta không tranh được với người ta."

"Mẹ nhà nó!"

Tôn Thụy mắng.

"Đi thôi, chuyện này có trách nhiệm của anh. Lát nữa tìm một chỗ, mời em và bạn em ăn cơm."

"Không cần không cần. Anh Thụy lúc nào cũng giúp đỡ em, để em mời đi."

"Sao có thể để em mời, vẫn để anh."

"Hai người xong chưa, có việc gì phiền đi ra ngoài nói. Hôm nay tôi không chỉ muốn quay trực tiếp ở đây mà còn muốn độc quyền phỏng vấn Tần thiếu, đừng đứng đây chướng mắt tôi." Nhâm Tử Huyên nói.

Hạ Tâm Vũ giận mà không dám nói gì. Dù sao cô cũng chỉ là một người quay trực tuyến nhỏ, không có quyền nói chuyện.

"Anh Thụy, chúng ta đi thôi."

"Đi thôi, không cần để ý đến cô ta nữa."

"Không cần đi." Lâm Dật bình tĩnh nói: "Cũng đã đến đây rồi, hôm nay quay livestream luôn ở đây đi."

"Hả?"

Nhâm Tử Huyên nhìn Lâm Dật:

"Anh là ai? Nói mạnh miệng như vậy? Lẽ nào anh không biết Tần thiếu là ai? Ở Trung Hải này người dám không nể mặt Tần thiếu, cỏ trên mộ đều đã mọc cao hai mét rồi đó."

"Vậy cô gọi anh ta tới đây, để tôi xem xem thể diện của anh ta lớn bao nhiêu."

Tôn Thụy hít một hơi lạnh.

"Tâm, Tâm Vũ, bạn của em có phải hơi to gan quá không? Đó là Tần thiếu đại danh đỉnh đỉnh đấy!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 54.

Chương 55. Lâm Tổng! Ngài Đã Tới!

"Chuyện này…"

Hạ Tâm Vũ nhất thời không biết nên giải thích chuyện này thế nào.

Tuy rằng cả hai là con nhà giàu, nhưng con nhà giàu cũng phân đẳng cấp.

Tần thiếu là công tử ca đỉnh cấp tại Trung Hải, người có thể sánh ngang với anh ta ở Trung Hai lác đác không có mấy người.

Cho dù anh Dật lái xe hơn hai mươi triệu, chắc hẳn cũng không phải là đối thủ của Tần thiếu.

"Anh Dật, anh bớt giận." Hạ Tâm Vũ kéo tay Lâm Dật. "Chỉ có chút việc nhỏ, không cần giận với bọn họ. Chúng ta đi thôi."

"Việc này không quan hệ nhiều với các cô. Tôi chỉ muốn xem xem Tần thiếu lớn bao nhiêu thôi."

"A…"

Nhâm Tử Huyên hừ lạnh:

"Đúng là rừng lớn thì chim gì cũng có. Tần thiếu không nhấc đao, đám con nhà giàu hạng hai các người muốn ngoi lên à? Cho rằng trong túi có mấy cắc bạc là đã không để Tần thiếu vào mắt?"

"Vậy cô đi hỏi anh ta xem, cuối cùng là anh ta ngoi lên hay tôi ngoi lên."

Lâm Dật quay đầu:

"Hai người đi theo tôi."

Hạ Tâm Vũ và Tôn Thụy nhìn nhau.

"Tâm Vũ, bạn của em quả thực có năng lực đưa hai chúng ta vào sao?"

"Em, em cũng không rõ. Nhưng anh Dật quả thực không phải người bình thường."

"Vậy làm sao bây giờ? Đi vào sao?" Tôn Thụy không biết làm sao mới được.

Sau lưng Nhâm Tử Huyên có chỗ dựa là Tần thiếu, mình căn bản không trêu chọc nổi.

Nếu thật sự đi vào, họ nhất định sẽ làm Tần thiếu không vui, ngày sau không dễ sống trong vòng trực tuyến.

"Đi thôi!"

Hạ Tâm Vũ hít sâu một hơi:

"Anh Dật đã nói như vậy, cho dù trước mặt là núi đao biển lửa, em cũng đi cùng anh ấy!"

"Xác định không thành vấn đề chứ?"

"Em cũng không biết, nhưng anh Dật đã nói, em tin tưởng anh ấy!"

"Được, anh cũng tin anh ta một lần!"

Thấy hai người đi theo Lâm Dật vào, Nhâm Tử Huyên cười trên sự đau khổ của người khác nói:

"Đừng bảo tôi không nhắc trước. Lát nữa các người bị đánh đuổi ra thì mất mặt ráng chịu."

"Chị Huyên, đừng phí lời với đám loser này. Chúng ta cũng đi vào thôi. Chờ lúc bọn họ bị đuổi ra ngoài lại quay toàn bộ quá trình lại, truyền trực tiếp cho mọi người xem. Hình ảnh như vậy nhất định rất cuốn hút."

"Em nói cũng đúng. Đi thôi, chúng ta cũng đi vào."

Đi vào trong trường đua, hai nhóm người tách ra.

"Trời ạ! Trường đua xe thực quá ngầu." Sau khi đi vào, Hạ Tâm Vũ kinh hãi.

"Đây chính là một trong các trường đua xe tốt nhất thế giới, ít nhất cũng được xếp vào ba vị trí đầu. Nếu có cơ hội có thể tới nơi này xem đua xe một lần, chết cũng không tiếc." Tôn Thụy cảm khái nói.

"Em cảm thấy, hôm nay quay livestream nhất định bùng nổ người xem. Đáng tiếc chính là không ai thi đấu ở đây, bằng không hiệu quả sẽ càng tốt.

"Có thể để chúng ta đi vào đã rất tốt, em phải biết đủ đi." Tôn Thụy nói.

"Nhanh chuẩn bị thiết bị quay chụp đi, tranh thủ thời gian.

Hạ Tâm Vũ vẫn có vẻ căng thẳng:

"Anh Dật, xác định không sao chứ?"

"Yên tâm, cứ tiến hành theo kế hoạch lúc trước của các cô. Có tôi ở đây, không ai có thể đuổi các cô đi."

"Cảm ơn anh Dật."

Lâm Dật tìm chỗ ngồi trên khán đài, chuẩn bị gọi điện thoại cho Chu Hải Đào.

Mặt hàng như Nhâm Tử Huyên, để Chu Hải Đào xử lý là được.

Chợt, ngay lúc anh vừa lấy điện thoại ra, thì thấy phía xa có người đi tới chỗ này.

Gần hai mươi mấy người, lại hầu như là người quen.

Ngoại trừ Nhâm Tử Huyên, Tần Hán và Chu Hải Đào đều có mặt. Họ đang châu đầu ghé tai, không biết đang nói chuyện gì.

Nhìn thấy Tần Hán và Chu Hải Đào đi lại đây, Lâm Dật cười thu điện thoại lại.

Mọi người đã tới, cũng đỡ gọi điện.

"Tâm Vũ, em xem, Tần thiếu và bọn Nhâm Vũ Huyên tới đây rồi!" Tôn Thụy căng thẳng nói.

Hạ Tâm Vũ đang điều chỉnh thiết bị quay chợt liếc về phía xa.

Quả thực phát hiện một đám người đang đi tới.

"Anh Dật anh Dật…"

Hạ Tâm Vũ vội vội vàng vàng chạy về phía khán đài.

"Tần thiếu và bọn Nhâm Tử Huyên tới rồi, bây giờ nên làm gì?"

"Tới thì tới chứ sao, sợ cái gì. Tiếp tục làm việc của cô là được."

"Nhưng Tần thiếu dường như có quan hệ tốt với lãnh đạo nơi này, họ có thể…"

"Tần Hán đến cũng không sao, không cần quan tâm, cứ làm việc của mình thôi." Lâm Dật nói.

"Biết, biết rồi..."

Nói thì nói thế, nhưng Hạ Tâm Vũ vẫn rất hồi hộp, cô vô cùng thấp thỏm, không còn tâm trạng điều chỉnh thiết bị.

Cùng lúc đó, Nhâm Tử Huyên và nhóm Tần Hán đi về phía Lâm Dật.

"Tần thiếu, Chu quản lý, đã nói rõ hôm này là em quay độc quyền, nhưng hai người kia còn cố xông vào. Các anh mau đi quản lý đi."

Tần Hán ngẩng đầu, liếc nhìn Hạ Tâm Vũ và Tôn Thụy cách đó không xa.

"Hai người kia, chắc là hai người quay livestream khác?" Tần Hán hỏi.

"Đúng, chính là bọn họ."

"Chẳng lẽ em không nói cho họ biết, hoạt động hôm nay đổi thành quay độc quyền sao?"

"Em nói rồi, nhưng Hạ Tâm Vũ dẫn đến một người, người đó dẫn thẳng họ vào trong. Hơn nữa còn có vẻ rất ngang ngạnh, căn bản không nghe thông báo." Nhâm Tử Huyên nói.

"Còn nói là, muốn biết thể diện của anh lớn bao nhiêu, có tư cách gì chỉ cho một mình em vào đây quay trực tuyến."

Tần Hán cười:

"Thật thú vị, ở cả Trung Hải này, người dám không nể mặt Tần Hán tôi thật không thấy nhiều."

"Tần thiếu bớt giận, việc này giao cho tôi xử lý đi." Chu Hải

Đào cười nói.

"Cũng đỡ cho anh phải phí lời."

"Anh là người quản lý nơi này, quyền lên tiếng tất nhiên lớn hơn tôi. Nhưng đối diện với người không thèm nể mặt tôi thì không dễ quên được. Để tôi xem xem là ai to gan như vậy."

"Tôi cũng nghĩ như thế. Hiện giờ nên để đám con nhà giàu hạng hai này mở mang tầm mắt, xem cuối cùng ai là cháu ai là ông. Trong túi có mấy cắc bạc đã kêu gào."

Tần Hán vươn tay ôm eo Nhâm Tử Huyên, đi về phía Tôn Thụy và Hạ Tâm Vũ.

"Hai người kia, ai cho hai người đi vào?" Tần Hán cao giọng nói: "Không ai nói cho các người biết hôm nay quay độc quyền sao?"

Thấy Tần Hán mặt lạnh, Tôn Thụy sợ run cả người.

Loại con nhà đại gia như Tần Hán không phải thứ mà anh ta có thể chọc vào.

Hạ Tâm Vũ cũng có chút sợ sệt.

Cô đã biết danh tiếng Tần Hán từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên nói chuyện trực diện với anh ta.

Không ngờ người này còn hùng hổ như vậy.

Quá dọa người.

"Hô hào làm cái gì, là tôi dẫn họ vào."

Nghe thấy trên khán đài có người nói, nhóm Tần Hán nhìn sang.

Trùng hợp nhìn thấy Lâm Dật.

"Tần thiếu, chính là hắn!"

Nhâm Tử Huyên chỉ Lâm Dật nói:

"Vừa nãy người này kiêu căng khó nói, căn bản không để anh vào mắt."

"Không phải cho rằng mình đẹp trai là có thể tinh tướng à, cũng không tự xem lại phân lượng của mình xem." Trợ lý của Nhâm Tử Huyên cũng góp lời.

Hạ Tâm Vũ và Tôn Thụy đều sợ đến giật mình.

Anh Dật đụng độ với con nhà giàu đỉnh cấp Trung Hải.

Lần này nên xử lý thế nào đây?

"Lâm tổng! Ngài đã tới!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 55.

Chương 56. Ngay cả Tần thiếu mà cũng dám giáo huấn.

Lúc đầu, Chu Hải Đào nghĩ chắc là mình nhìn lầm thôi.

Không ngờ tới trên khán đài lại thật sự là Lâm tổng!

"Lâm tổng!"

Khi Chu Hải Đào gọi Lâm Dật, Hạ Tâm Vũ, Tôn Thụy và Nhậm Tử Huyên đều rất ngạc nhiên.

Còn tưởng rằng là chính mình nghe nhầm.

"Lâm Dật, chú em như thế nào lại rảnh rỗi qua đây?"

Nhìn thấy Lâm Dật, Tần Hán đầu tiên là sững sờ, sau đó đi tới gần Chu Hải Đào cười cười, cùng Lâm Dật chào hỏi.

"Tôi đưa bạn tới đây đi dạo, vừa vặn đụng phải các anh."

Nhiệm Tử Huyên trừng hai mắt, "Tần thiếu gia, hai người quen nhau sao?"

"Đương nhiên là quen biết, đường đường là ông chủ của trường đua xe quốc tế Trung Hải, tôi làm sao có thể không quen biết được chứ."

Híz-khà-zzz ——

Choáng váng!

Biết được thân phận của Lâm Dật, ba người Hạ Tâm Vũ, tất cả đều chết lặng

Anh Dật hóa ra là ông chủ của trường đua xe quốc tế Trung Hải này!

Không biết cần bao nhiêu tiền để mua được trường xe đua lớn như vậy nhỉ!

"Anh Tần, người tên Nhậm Tử Huyên này là bạn của anh sao?" Lâm Dật thản nhiên hỏi.

"Cũng không tính là bạn bè, chỉ là kéo tới đây chơi chung thôi."

Trong mắt Tần Hán, những người như Nhậm Tử Huyên cũng giống như một món đồ chơi dùng một lần vậy, không có chỗ gì đặc biệt.

"Thế thì dễ nói chuyện rồi, tôi không hy vọng nhìn thấy cô ta ở đây, nói cô ta cút khỏi đây đi."

"Việc nhỏ."

Tần Hán quay đầu hướng về phía Nhậm Tử Huyên nói: "Cô về đi, chỗ này không còn việc của cô nữa."

Nhậm Tử Huyên cùng đoàn đội của cô, toàn bộ đều ngẩn người tại chỗ, sự việc thay đổi quá nhanh, các cô còn chưa kịp phản ứng.

"Tần thiếu gia, không phải đã nói là tôi có thể ở đây phát sóng trực tiếp sao? Tôi cũng đã đồng ý với những người trong phòng phát sóng trực tiếp, hôm nay muốn độc quyền phát sóng trực tiếp ở đây. Nếu như hôm nay không thể phát sóng, kênh phát sóng trực tiếp của tôi sẽ xong đời mất."

"Cái này cô cũng không thể trách tôi được."

Tần Hán nói: "Tôi hiểu tính cách của Lâm Dật, nếu như cô không phải ở trước mặt cậu ta ra vẻ ta đây, cậu ta cũng sẽ không để ý đến một tiểu nhân vật như cô, chính mình giả bộ ta đây, thì bây giờ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt thôi, biến đi nhanh một chút đi, đợi lát nữa tôi gọi bảo an tới thì đừng có trách."

"Biết, biết rồi."

Nhậm Tử Huyên nơm nớp lo sợ nói, Tần Hán là người vui giận thất thường, trêu chọc ai cũng không thể trêu chọc anh ta.

Nhìn thấy Nhậm Tử Huyên và những người khác rời đi, Lâm Dật nhướng mắt nhìn Chu Hải Đào.

"Ông làm việc như thế nào vậy? Lúc đầu đã nói là gọi ba người đến, vậy thì cứ theo như quy củ mà làm việc, nhìn xem ông làm ra chuyện gì kìa!"

"Lâm tổng tôi ..."

Chu Hải Đào lộ vẻ mặt đau khổ, chỉ có thể làm người câm cam chịu, có nỗi khổ không nói được.

Nếu như không phải Tần thiếu gia đứng ra, tôi cũng sẽ không làm như vậy!

"Được rồi, cậu cũng đừng la mắng người khác nữa, việc này nên trách tôi." Tần Hán nói: "Ai biết được hai người kia lại là bạn của cậu."

"Tôi tại sao không thể có bạn làm người dẫn chương trình?."

"Tôi không có ý đó, mặt mũi cô ấy nhìn cũng được, nhưng phía trước không lớn, phần mông cũng không tính là vểnh lắm, chắc hẳn không phải là gu của cậu rồi." Tần Hán nháy mắt nói:

"Có cần hay không tôi giới thiệu cho cậu mấy cô gái tây, đặc biệt kích thích."

Hạ Tâm Vũ khóc không ra nước mắt, mặc dù nhỏ một chút, nhưng cô vẫn có mà, không đến nỗi là không có gì đâu.

"Tôi sợ nhiễm bệnh mà quay trở về, loại chuyện này cũng không vẻ vang gì, vẫn là anh đi làm đi." Lâm Dật nói:

"Ngược lại anh đó, quy tắc của trường đua xe đua có danh tiếng tốt, đều vì anh mà bị phá huỷ."

Nhìn thấy Lâm Dật giáo huấn Tần Hán, Tôn Thụy âm thầm hoảng sợ.

Người bạn này của Tâm Vũ, rốt cuộc là có lai lịch như thế nào chứ?

Lại dám ngay cả Tần thiếu gia nổi tiếng cũng dạy dỗ?

Mẹ nó thật trâu bò!

"Được được được, cậu là lão đại, cậu nói sao thì liền là như vậy." Tần Hán cười nói:

"Vừa vặn cậu hôm nay cũng đến rồi, chúng ta lại chạy hai vòng đi, đúng lúc tôi đang ngứa tay đây này."

"Bất luận chạy bao nhiêu lần, anh vẫn là bại tướng dưới tay tôi thôi, cần gì tự rước lấy nhục như vậy."

"Mẹ kiếp, cậu chỉ thắng tôi có một lần, đừng có mà trang bức." Tần Hán không phục nói:

"Lần trước sau khi chạy xong, tôi liền đem xe đi sửa chữa lại những khuyết điểm, hơn nữa kỹ năng xoay bánh xe của tôi cũng được cải thiện rất nhiều. Cậu muốn thắng được tôi, cũng không đơn giản như vậy nữa đâu."

"Vậy liền đến, vừa vặn tôi cũng có chút ngứa tay rồi."

Nói xong, Lâm Dật ném chiếc chìa khóa xe cho Chu Hải Đào, "Gọi người lái xe của tôi vào đây."

Cùng lúc đó, Tần Hán cũng ném chiếc chìa khóa qua, "Còn có của tôi nữa."

"Tôi liền đi sắp xếp cho người đi làm ngay."

Nhìn thấy Lâm Dật và Tần Hán bắt đầu nóng người, Tôn Thụy lôi kéo Hạ Tâm Vũ, nói:

"Đừng ngây người ra nữa, trước tiên bắt đầu phát sóng trực tiếp đi. Nếu như bỏ lỡ mất chuyện này, hai chúng ta sẽ thua lỗ lớn đấy."

Rất nhanh, Pagani của Lâm Dật và Lamborghini của Tần Hán được lái vào.

Hai người lần lượt lên xe, một trận đại chiến hết sức căng thẳng sắp bắt đầu!

"Lâm Dật này, chúng ta đánh cược chút gì đi, nếu chỉ chơi như vậy cũng rất vô vị." Tần Hán nói.

"Đánh cuộc gì?"

"Một giây mười vạn." Tần Hán nói ra: "Tổng cộng là năm vòng, bị bỏ lại vài giây, liền cho đối phương vài trăm ngàn, cậu cảm thấy như thế nào?"

"Không thành vấn đề."

Nhìn thấy hai người vân đạm phong khinh cá cược, Tôn Thụy liền cảm thấy cả người không tốt lắm.

Lúc trước anh cũng chỉ là nghe nói, những người nhà giàu có bao nhiêu xa hoa lãng phí, hôm nay coi như là là đã tận mắt chiêm ngưỡng.

Vẫn là các quy tắc cũ, Chu Hải Đào là người phát lệnh.

Kết thúc thời gian đếm ngược, hai chiếc xe thể thao gầm lên như mãnh thú mà lao đi!

Dưới sự hướng dẫn của Lâm Dật, kỹ thuật lái xe của Tần Hán đã tiến bộ rất nhiều.

Nhưng ở trước mặt tay đua lão luyện như Lâm Dật, vẫn là chênh lệch một đoạn, vừa cách điểm xuất phát khoảng mấy chục mét, anh ta đã bị kéo ra khoảng cách một cái thân xe.

Hạ Tâm Vũ và Tôn Thụy hăng hái sôi nổi nhìn.

Quá kích thích đi.

Cuối cùng, sau năm vòng liên tiếp, Tần Hán chạm đích chậm hơn Lâm Dật 21 giây.

So với Lâm Dật thì không cùng một đẳng cấp.

"Như thế nào, anh cảm giác thế nào?." Sau khi xuống xe, Lâm Dật cười nói.

"Cậu thật mẹ nó biến thái, tôi khổ luyện mấy ngày rồi, mà còn không chạy lại cậu."

Trình độ của Lâm Dật đã đạt đến trình độ chuyên nghiệp, hơn nữa là đặt biệt đứng đầu.

Tần Hán chỉ có thể coi là đứng đầu trong các tuyển thủ nghiệp dư, không thể nào cùng so sánh với Lâm Dật được.

Tần Hán lấy chi phiếu từ trong túi ra, ghi số ký tên.

"Có chơi có chịu, đây là 2.1 triệu."

Sau khi nhận được chi phiếu, Lâm Dật đưa cho Chu Hải Đào, "Xe của tôi có một vết xước, dùng số tiền này tìm người giúp tôi sửa xe."

"Cái gì? Có chuyện gì? Có người dám quẹt xe của cậu sao? Tìm được người chưa?" Tần Hán nghe xong có chút gấp gáp hỏi.

"Việc nhỏ, không cần anh phải ngạc nhiên như vậy."

Đương nhiên, Lâm Dật sẽ không để Tống Văn Tuệ trả tiền sửa xe, bởi vì bọn họ căn bản không đền nổi.

Nhưng phải để cho bọn họ ghi nhớ thật sâu việc này.

Chu Hải Đào cầm điện thoại di động, chụp lại khu vực bị hư hại.

"Lâm tổng, tôi sẽ liên hệ với nhà sản xuất sau đó yêu cầu họ cử kỹ sư từ nước ngoài về, để việc sửa chữa có thể hoàn hảo được thực hiện mà không để lại bất kỳ dấu vết nào."

"Được, việc này ông xem đó mà làm."

Nói xong, Lâm Dật và Hạ Tâm Vũ lên tiếng chào hỏi, "Các cô phát sóng trực tiếp ở đây, nếu có cần hỗ trợ gì thì tìm Chu Hải Đào, ông ấy sẽ dốc toàn lực phối hợp với các cô, tôi xin phép đi trước."

"Cảm ơn Dật ca."

"Không có gì."

Tần Hán nhìn Lâm Dật, "Tiểu tử cậu sẽ không lại muốn đi chạy Didi chứ?"

"Thông minh, cái gì cũng bị anh đoán được."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 56.

Chương 57. Nhất định phải có cơm chiên trứng.

"Mẹ kiếp, cậu mẹ nó chính là một tên biến thái, cô gái streamer tốt vậy không chơi, lại có thể chạy đi lái Didi."

"Anh không hiểu, tôi đây gọi thú vui, hai việc này không giống nhau"

"Anh cũng không muốn vậy đâu mà các cô gái vừa lên xe anh liền hô nóng, ai mà chịu nổi."

"Có thể là bởi vì anh cho người ta cảm giác là anh là tên ngốc nhiều tiền, dễ lừa gạt." Lâm Dật trêu ghẹo nói.

"Cút cút cút, nhanh đi lái Didi của cậu đi, đợi ngày nào đó lão tử đặt xe của cậu, sau đó cho cậu đánh giá không tốt."

"Nếu anh dám cho tôi đánh giá không tốt, tôi liền đập chết anh."

Hai người cười nói một lúc, Lâm Dật mới lái xe rời đi.

Rời khỏi bãi đậu xe, Lâm Dật liếc nhìn tiến độ nhiệm vụ.

Tính cả đánh giá của Hạ Tâm Vũ cho mình, hiện tại nhanh nhất hôm nay, trễ nhất ngày mai là có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Buổi trưa tùy tiện ở bên ngoài ăn một chút gì đó, sau đó chạy xe đến sáu giờ tối, Lâm Dật chuẩn bị kết thúc công việc.

Đây là trải nghiệm cuộc sống, có chừng có mực là được rồi, không cần thiết liều mạng mà làm.

Bởi vì liên tục nhận đơn đặt hàng cho nên tổng cộng ngày nay đã nhận được tám đơn đặt hàng.

Có ba hành khách nữ đều cho mình đánh giá năm sao, những người còn lại về cơ bản là bốn sao.

Lâm Dật có chút khó hiểu, tại sao tỷ lệ đánh giá lại thấp như vậy, là do dịch vụ của anh cung cấp chưa đủ tốt sao?

Nhưng mà nhìn lại tiến độ nhiệm vụ (17/20) cũng sắp hoàn thành rồi, Lâm Dật vẫn rất là hài lòng.

Còn lại bao nhiêu ngày mai làm tiếp, muốn hoàn thành nhiệm vụ, cũng không hề khó khăn mấy.

Lâm Dật ngẩng đầu, nhìn xung quanh, phát hiện mình đang ở gần đường Tuyên Khánh, đột nhiên nhớ tới mình đã lâu đã lâu không đến cửa hàng Tiểu Phá ăn cơm chiên.

Lâm Dật rất thích cửa hàng Tiểu Phá này, nó là một quầy hàng bán hàng rong, do một cặp vợ chồng trung niên kinh doanh.

Bán chủ yếu các loại cơm chiên, cơm đĩa, hơn nữa giá cả cũng không mắc, rất vừa túi tiền.

Bởi vì cách tập đoàn Triều Dương chỉ có một con đường, nên buổi trưa Lâm Dật đều sẽ tới đây ăn cơm.

Suy nghĩ kỹ một chút, cũng đã mấy ngày rồi không tới, trước đi qua ăn cho đỡ thèm một chút.

Tìm được chỗ đậu xe bên đường, Lâm Dật đi về phía con hẻm nhỏ phía trước.

Cách đó không xa có một cái lán nhỏ tạm bợ, nhưng lại phát hiện, hai vợ chồng già thật giống như đang đóng sạp.

"Dì Lưu, sao hôm nay lại đóng cửa sớm như vậy?"

Nhìn thấy Lâm Dật đi tới, người phụ nữ trung niên mặt mày rạng rỡ, "Ôi, Tiểu Dật đến rồi."

"Đã rất lâu rồi cháu không đến ăn cơm chiên của hai người, hôm nay tới đây ăn cho đỡ thèm."

"Là ăn cơm chiên trứng, vẫn là như cũ? "

"Hình như hai người đều đã đóng cửa tiệm, cháu không ăn nữa, ngày khác sẽ quay lại."

"Chính là đứa bé tiểu Tĩnh kia, nói không có quần áo để mặc, hai chúng tôi nghĩ, sớm một chút dọn quán, đi đón nó về, sau đó đi mua mấy bộ quần áo mới." Dì Lưu nói:

"Làm một đĩa cơm chiên cũng không mất nhiều thời gian cho lắm. Cháu muốn ăn cái gì? Dì nói chú Khổng làm cho cháu." Dì Lưu cười mỉm nói.

"Nếu không như vậy đi, cháu giúp hai người đi đón tiểu Tĩnh về, hai người làm cho cháu cơm chiên trứng, đến lúc đó cháu mang đi."

"Vậy không tốt lắm, trước đây cũng làm phiền cháu đến đón nó mấy lần rồi."

Đôi khi, Lâm Dật tan làm cũng sẽ đến để mua cơm chiên, gặp đúng giờ cao điểm hai vợ chồng bận rộn, Lâm Dật còn giúp hai người họ đi đón con.

"Khách khí cái gì, đều là người một nhà cả mà." Nói xong, Lâm Dật xoay người đi.

"Tiểu Dật, đừng có đi gấp, cháu còn chưa nói ăn cái gì đây này."

"Làm một phần cơm chiên trứng đặc biệt, cho cháu thêm xúc xích giăm bông vàng, lại thêm hai quả trứng luộc."

"Ôi, đây là mới được lĩnh lương hả."

"Không lĩnh lương cũng phải xa xỉ một lần chứ ạ." Lâm Dật cười ha hả mà nói.

Con gái của dì Lưu tên là Khổng Tĩnh, cô bé đi học tại trường trung học Trung Hải Nhất Trung.

Trong các trường trung học, trường trung học Trung Hải Nhất Trung được coi là một trường danh tiếng.

Hàng năm có vô số học sinh trúng tuyển vào đại học Thanh Hoa và đại học Yến Kinh, chỉ cần không phải thành tích học tập xếp ở vị trí cuối, thì đều có thể vượt qua 211 điểm.

Khi đến Trung Hải Nhất Trung, phát hiện cửa trường học đã kín hết chỗ, đâu đâu cũng có xe, Lâm Dật đợi một hồi lâu, mới có chỗ để đậu xe.

Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, cũng đã hơn bảy giờ tối rồi, nhưng học sinh cấp 3 vẫn chưa tan học, mấy lớp học buổi tối vẫn còn sáng đèn.

Đợi mười mấy phút,

Tiếng chuông vang lên.

Không bao lâu sau, có một số học sinh lần lượt xách cặp đi xuống.

Lâm Dật đợi một hồi lâu, nhưng không nhìn thấy Khổng Tĩnh đi xuống.

"Chào bạn học, học sinh cấp 3 đều ra về rồi ư? "

Lâm Dật chặn một tiểu nam sinh hỏi.

"Tất cả đã tan học rồi ạ." Cậu bé trả lời.

“Chỉ còn vài bạn học sinh làm trực nhật chưa có về." Nữ sinh lớp 12 bên cạnh không nhịn được tiếp lời nói, Ánh mắt không đành lòng từ trên người Lâm Dật dời đi.

"Thì ra là như vậy, cám ơn các em."

"Không có gì."

Nhưng Lâm Dật lại đợi thêm vài phút nữa, phát hiện Khổng Tĩnh vẫn chưa có xuống.

Cảm thấy có điều gì không đúng, anh liền đi về hướng lớp 12A1.

"Cô giáo Cố, việc này cô nói làm sao bây giờ? Con trai của tôi bị cô nhóc này làm trầy da."

"Là cậu ta kéo tóc của cháu trước! Cậu ấy còn viết chữ lên đồng phục của cháu, bằng không cháu cũng sẽ không để ý đến cậu ta!"

"Đây không phải là giọng của tiểu Tĩnh sao?"

Lâm Dật nghe thấy tiếng của Khổng Tĩnh, tăng tốc độ, đi về phía lớp 12A1.

Mới vừa vào đến cửa lớp, Lâm Dật sửng sốt một chút.

Người phụ nữ mặc đồng phục đứng trên bục giảng kia không phải là Cố Tĩnh Thư trước đây mình từng gặp rồi sao!

Cố Tĩnh Thư mặc quần jean xanh da trời, đi giày thể thao màu đen, phía trên mặc một chiếc áo sơ mi kiểu, đơn giản, thoải mái.

Nhưng trước đây, Lâm Dật cũng đã từng tới đón Khổng Tĩnh và giáo viên chủ nhiệm của cô bé cũng không phải là Cố Tĩnh Thư.

Lúc này mới có mấy ngày sao có thể đổi người rồi.

Nhìn thấy Lâm Dật từ bên ngoài đi vào, Cố Tĩnh Thư cũng sững sờ.

Đây không phải là người siêu cấp giàu mấy ngày trước cô đã gặp sao

Anh ta như nào lại đến đây rồi

"Anh tiểu Dật."

Cố Tĩnh Thư chưa kịp lên tiếng thì Khổng Tĩnh đã chạy về phía Lâm Dật, đứng ở bên cạnh anh ta.

"Ba mẹ em đang đóng quầy hàng, nên hôm nay anh tới đón em thay họ." Lâm Dật liếc nhìn cặp vợ chồng trung niên đứng cách đó không xa, phát hiện trên mặt của hai người tràn đầy tức giận.

Trước mặt họ, còn có một tiểu tử mập mạp đang đứng, trên mặt có vài vết máu.

Chắc hẳn đó chính là kiệt tác của Khổng Tĩnh.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Đánh nhau với bạn học à? "

"Là cậu ta bắt nạt em trước."

Lâm Dật đến đây, Khổng tĩnh lại như có người làm chỗ dựa, cũng không sợ nữa, xoay người nói:

"Anh tiểu Dật, anh nhìn quần áo của em đi, đều có dính bút mực ở trên này."

"Được rồi, anh biết chuyện gì xảy ra rồi."

Lâm Dật sờ lên đầu Khổng Tĩnh, đem cô bé bảo hộ phía sau mình, nói:

"Chuyện này, là con trai của các ngươi có lỗi trước, nhưng tiểu Tĩnh làm bị thương con trai của các người, việc này là con trai các người không đúng trước, có qua có lại như vậy rồi, các cũng đừng có níu lấy không thả."

Cố Tĩnh Thư nghe xong có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới Lâm Dật là người giàu có, vậy mà lại dễ nói chuyện như vậy.

Đổi lại là những người khác, sớm đã nổi trận lôi đình rồi.

"Hòa nhau?" Mẹ của nam sinh nói:

"Các người mở to con mắt ra mà xem, lỡ như con trai của tôi bị hủy dung thì làm sao bây giờ? Nó về sau còn tiến vào làng giải trí, làm chậm trễ tiền đồ của con trai tôi, anh chịu nổi trách nhiệm không!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 57.

Chương 58. Có Người Bắt Tôi Quỳ Xuống, Anh Nói Nên Làm Cái Gì?

"Đúng thế, tương lai tôi còn muốn tiến vào làng giải trí đấy, tiền đồ của tôi đều bị các người hủy hoại rồi, các người bồi thường nổi không?!"

Lâm Dật đi qua, nói ra:

"Cậu học sinh, với ngoại hình này của cậu mà sau này muốn tham gia vào làng giải trí là chuyện không thể nào."

Cố Tĩnh Thư cố nén ý cười, điều này nói cũng quá trực tiếp rồi.

Hiện tại, những vị phụ huynh này nguyên một đám đúng là có chút nhìn không rõ thực tế, đến cả Lâm Dật đẹp trai như vậy, còn chưa nói tham gia vào làng giải trí đây, huống chi là những người khác.

"Cậu có ý tứ gì, ý nói con trai tôi lớn lên xấu trai có phải không!"

Mẹ của nam học sinh kêu ầm lên.

"Hai người các cậu cũng không nhìn lại đức hạnh của chính mình một chút xem? Lại có dạng ý nghĩ không thực tế như vậy, ăn uống nhầm thứ gì sao?"

"Tôi nói cho cậu biết, ít nói những thứ vô dụng kia đi. Nếu như hôm nay các người không cho một cái thuyết pháp hợp lý, vậy thì việc này không xong đâu!"

"Dựa vào cái gì không xong!"

Khổng Tĩnh nói ra:

"Rõ ràng là cậu ta bắt nạt tôi trước."

"Bắt nạt mày thì sao, cái loại nghèo hèn như bọn mày, có thể học cùng lớp với con tao đã là vinh hạnh của mày rồi, bị bắt nạt cũng phải chịu lấy. . ."

Ba!

Lâm Dật không nói chuyện, đi lên tát một cái vào mặt người phụ nữ kia bằng bàn tay rắn chắc.

"Cậu, cậu lại dám đánh tôi!"

Người phụ nữ bụm mặt, trợn trừng tròng mắt, hoàn toàn không ngờ rằng Lâm Dật sẽ ra tay.

Cố Tĩnh Thư lắc đầu, mấy vị đại thiếu gia giống như Lâm Dật có mấy người tính khí tốt?

"Đánh cô là nhẹ, nếu như còn không giữ mồm giữ miệng, các người khả năng đều phải vào bệnh viện."

"Cô giáo Cố, cô nhìn xem. Phụ huynh học sinh của cô lại ngang nhiên đánh người ở trường học, việc này có phải cô nên xử lý hay không? Nếu như không cho chúng tôi một cái thuyết pháp, tôi sẽ đi gặp hiệu trưởng nhà trường!"

Cha của nam học sinh lúc này lên tiếng.

"Sợ sao, lão tử đánh vợ của ông, vậy mà ông ngay cả cái rắm cũng không dám thả, thế mà còn muốn tố cáo với hiệu trưởng? Ông cũng chỉ chút tiền đồ này thôi."

"Mẹ nó, mày đừng chỉ biết so sánh!"

Cha của nam học sinh nhìn về phía Cố Tĩnh Thư,

"Cô giáo Cố, tôi hi vọng cô có thể xử lý một chút!"

Cố Tĩnh Thư biểu lộ nghiêm túc, nói:

"Sự tình đã rất rõ ràng, là các người đã làm sai trước, cho dù ông đến tìm hiệu trưởng cũng vô dụng."

"Tốt, các người không xử lý đúng không."

Cha của nam học sinh tức giận nhìn quanh,

"Tôi nói cho cậu biết, tôi là quản lý sự nhân sự của tập đoàn Trung Hán. Nếu như các người không xử lý vụ việc này, tôi sẽ thông báo cho các đồng nghiệp của tôi trong bộ phận pháp lý đến xử lý!"

"Tập đoàn Trung Hán?"

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, nghe cái tên này hình như có chút quen tai.

Hình như là công ty của Tần Hán thì phải.

Được công nhận là đại thiếu gia đỉnh cấp của thành phố Trung Hải, có nhiều thông tin về Tần Hán được công khai.

Chỉ cần là người thường xuyên lên mạng, ít nhiều đều biết một số tin tức về phương diện này.

"Công tác của ông sẽ không ảnh hưởng đến cách phân xử của tôi!"

Cố Tĩnh Thư cũng nói vào:

"Cũng hy vọng các người không nên tiếp tục gây náo loạn."

"Được, nhớ kỹ những lời của các người ngày hôm nay. Nếu như chờ đến khi tôi tự mình xử lý vụ việc này, không chỉ là hai người bọn họ, đến cả trường học các người cũng đừng hòng tốt hơn!"

Cố Tĩnh Thư trông có vẻ do dự, trong cái xã hội này có rất nhiều chuyện đều không thể nói lý.

Nếu như bọn họ thật sự làm lớn vụ việc, sợ rằng sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt.

Đối với mình cũng không quá quan trọng, có thể tìm công việc mới, nhưng nếu như tạo thành ảnh hưởng xấu đến Tiểu Tĩnh, vậy thì không tốt.

"Cô Cố, không cần để ý đến bọn họ."

Lâm Dật thấy được vẻ do dự của Cố Tĩnh Thư nên lên tiếng:

"Để bọn họ tự giày vò đi thôi, nếu như có thể gây ra một chút bọt nước, vậy coi như tôi thua."

Nói xong, Lâm Dật sờ lên đầu Khổng Tĩnh,

"Đi thôi, cha mẹ em còn đang chờ đấy, chúng ta về nhà thôi."

"Ừm, vâng."

Khổng Tĩnh không nghĩ nhiều giống như Cố Tĩnh Thư, có Lâm Dật ở đây thì không phải sợ gì hết.

Lâm Dật mang theo Khổng Tĩnh rời đi, còn lại một nhà ba người nhìn chằm chằm Cố Tĩnh Thư.

"Cô giáo Cố, những gì tôi nói đã rất rõ ràng. Đầu tiên, tôi cần Khổng Tĩnh và phụ huynh của nó, ngày mai phải công khai xin lỗi ở trường học. Thứ hai, bọn họ còn phải bồi thường cho chúng tôi 200 ngàn tiền thuốc men, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"

"Xin lỗi, việc ấy tôi không làm được!"

Lâm Dật không chỉ cho Khổng Tĩnh dũng khí, đối với Cố Tĩnh Thư cũng giống như vậy.

Lâm Dật chính là ông chủ của khách sạn Bán Đảo, lái xe đua trị giá hơn 20 triệu nhân dân tệ. Tại sao anh ấy lại sợ đám nhân viên quản lý các người?

"Vậy chúng ta cứ chờ xem!"

Buông xuống một câu thoại, một nhà ba người cũng đi ra ngoài, vừa hay nhìn thấy Lâm Dật và Khổng Tĩnh đang đi ở trước mặt.

"Cha, cha xem, bọn họ ở ngay phía trước kìa!"

Nam sinh nói ra:

"Mà người đàn ông kia vừa mới đánh mẹ, chúng ta không thể bỏ qua cho hắn!"

"Lý Đức Vượng, anh còn là một người đàn ông không? Bây giờ đi giáo huấn hắn một trận ngay đi!"

"Đừng vội, anh đi qua bây giờ!"

Một nhà ba người xông tới,

"Nhóc con, mày đứng lại đó cho tao!"

Vừa đi ra khỏi trường học, nghe thấy có người kêu gào ở sau lưng, phát hiện là một nhà ba người vừa rồi.

"Thế nào, tìm tôi có việc gì?"

Lâm Dật nói ra.

"Tao nói cho mày biết, mày vừa mới đánh vợ tao, việc này không xong đâu!"

"Không xong là không xong thế nào, tôi vẫn chờ đây."

"Được, nếu mày thật sự ngưu bức, vậy thì nói cho tao biết mày tên gì, tao sẽ để mày ngày thứ hai xin tới gặp tao!"

Lâm Dật cầm điện thoại di động, cũng không trực tiếp trả lời, mà lại hỏi ngược lại:

"Ông là người của tập đoàn Trung Hán đúng không?"

"Thế nào, có phải sợ rồi không? Nếu sợ, ngay bây giờ quỳ xuống xin lỗi vợ tao đi!"

Nghe thấy hai bên cãi lộn, không ít người ở xung quanh bàn tán.

"Tôi có nghe qua tập đoàn Trung Hán, hình như là công ty của Tần Hán!"

"Cũng chính là đại thiếu gia đỉnh cấp của thành phố Trung Hải sao?"

"Không sai, chính là kẻ phách lối nổi tiếng trên mạng kia."

"Cậu thanh niên này trêu chọc người của tập đoàn Trung Hán, chắc chắn sẽ không có quả ngon để ăn."

Lý Đức Vượng hai tay chống hông,

"Tiểu tử, nghe rõ rồi chứ, tập đoàn Trung Hán chúng ta có thực lực gì thì mày cũng hiểu rõ ràng, hiện tại tao cho mày cơ hội, cần phải trân quý."

"Trước đừng có gấp, chờ tôi gọi điện thoại."

Vừa nói, Lâm Dật bấm điện thoại của Tần Hán.

"Quản lý phòng nhân sự của công ty anh bắt tôi quỳ xuống xin lỗi vợ hắn, anh nói chuyện này nên giải quyết như thế nào?"

"Mẹ kiếp, cậu đang chém gió hả? Hừ, công ty của tôi sao có thể có loại ngu ngốc vậy chứ."

"Anh cảm thấy, tôi cần đùa giỡn với anh à?"

"Được, để anh kiểm tra xem thằng ngu này là ai, nhất định cho cậu cái thuyết pháp."

"Nhanh đi."

"Yên tâm, anh điều tra ngay bây giờ!"

Lâm Dật tắt điện thoại, cười ha hả nói:

"Chờ xem, một lát nữa sẽ có người xử lý ông."

Lâm Dật gọi điện, Lý Đức Vượng nghe rõ ràng.

Rõ ràng là đang gọi điện thoại cho người của công ty mình.

"Mày, mày gọi điện thoại cho ai."

"Tần Hán."

Lý Đức Vượng đầu tiên là sửng sốt một giây, sau đó cười ha ha.

"Mẹ kiếp, con mẹ nó mày lại đùa tao à!"

Lý Đức Vượng đã cười hết sức vui mừng,

"Nếu như mày nói, gọi điện thoại cho một giám đốc điều hành khác, khả năng tao còn sẽ tin, nhưng mày nói gọi điện thoại cho Tần thiếu gia. Mày đang trêu chọc lão tử sao?"

"Cũng không nhìn xem bản thân là đức hạnh gì? Mày có tư cách gì quen biết Tần thiếu gia?"

"Mày cho là phương thức liên lạc với Tần thiếu gia không đáng tiền như vậy sao? Người trẻ tuổi, khoác lác cũng phải nghiêm túc một chút."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 58.

Chương 59. Đi Châu Phi Đi

"Có tin hay không thì tùy ông, việc còn lại cũng không thuộc quyền quản lý của tôi."

"Ha ha..."

Lý Đức Vượng cười đến chảy cả nước mắt.

"Tao thấy mày còn không biết rõ Tần thiếu gia là ai. Cho dù là những người có giá trị con người lên tới mấy tỉ, muốn lấy được phương thức liên lạc với Tần thiếu gia của chúng ta đều khó có khả năng, mà mày thì tính là cái gì? Loại ngưu bức này cũng dám thổi, tao nhìn mày nằm mơ còn chưa muốn dậy rồi."

Lời Lý Đức Vượng vừa nói xong được không ý người xung quanh tán đồng.

Tần Hán không chỉ là đại thiếu gia đỉnh cấp của thành phố Trung Hải, hơn nữa còn là người nổi tiếng trên mạng.

Đối với dạng người thế này, người bình thường làm sao có thể tiếp xúc được với ngài ấy?

"Tiểu tử này thật thú vị, lại còn nói quen biết Tần Hán? Thật quá khôi hài."

"Ha ha, nếu như hắn quen biết Tần Hán, vậy tôi còn quen biết cả Donald Trump đây."

"Tôi thấy anh ta có thể là đọc nhiều tiểu thuyết mạng, muốn học nam chính người ta đánh mặt, nhưng đây là cuộc sống thực tế, không phải chỉ nói suông là được."

"Rất có thể là tẩu hỏa nhập ma."

Tích tích _ _

Lâm Dật nhấn chìa khóa xe trong túi, cánh cửa hải âu của Pagani mở ra, để những tiếng cười nhạo xung quanh lập tức dừng lại.

"Mẹ nó, lại là Pagani Zonda! Vừa rồi sao tôi không phát hiện ra nhỉ?"

"Tôi nhìn thấy lâu rồi, còn chụp được mấy tấm ảnh đây này."

"Chiếc xe này hình như hơn 20 triệu đấy, kẻ có tiền ở Trung Hải thật mẹ nó nhiều."

"Đi thôi, lên xe."

Lâm Dật nói với Khổng Tĩnh.

"Anh Tiểu Dật, chiếc xe FAW đâu, em tìm mãi không thấy."

"Xe kia không lái nữa, đổi sang chiếc Pagani."

A _ _

"Chiếc Pagani kia là của mày?"

Lý Đức Vượng ở một bên nghe xong thì mộng bức, tiểu tử này lại lái xe Pagani tới?

Nói đùa sao? Sao có thể? !

"Chẳng lẽ không thể là xe của tôi sao?"

Lâm Dật mang theo Khổng Tĩnh đi về phía chiếc Pagani ở dưới cái nhìn soi mói của quần chúng vây xem.

Lý Đức Vượng cảm giác mình chính là một kẻ ngu ngốc.

Vậy mà uy hiếp một vị chủ xe Pagani?

Reng reng reng _ _

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lý Đức Vượng vang lên, là một số máy xa lạ.

"Anh là Lý Đức Vượng phải không?"

Tập đoàn Trung Hán vẫn luôn là đơn vị ngành nghề kinh doanh do các quản lý điều hành, Tần Hán không tham dự nhiều các hoạt động chi tiết nên anh ta cũng không hiểu biết nhiều đối với cấp quản lý của công ty.

Trước tiên cần phải xác nhận thân phận cấp dưới của đối phương.

"Là tôi, ngài là ai?"

"Tôi là Tần Hán."

"Tần, chào Tần thiếu gia."

Lý Đức Vượng suýt chút nữa sợ tè ra quần, vậy mà Tần thiếu gia chủ động gọi điện thoại cho mình!

Thật là làm cho người ta không thể tin được.

"Con mẹ nó, đừng có gọi Tần thiếu gia, dám trêu chọc Lâm Dật, con mẹ ông có phải muốn chết hay không?"

Tần Hán mắng ầm lên:

"Nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi cút đi, tập đoàn Trung Hán không có loại người ngu ngốc như ông!"

Bị Tần Hán mắng máu chó phun đầy đầu, Lý Đức Vượng tựa như hồn lìa khỏi xác.

Giờ mới hiểu được toàn bộ quá trình của câu chuyện.

Người lái chiếc Pagani kia chính là Lâm Dật!

Vừa rồi người ta cũng không phải là đang vênh váo, khoác lác!

Mà là thật sự gọi điện thoại cho Tần thiếu gia!

"Tần thiếu gia, ngài nghe tôi giải thích, van cầu ngài cho tôi thêm một cơ hội, bây giờ tôi lập tức xin lỗi anh ta."

Lý Đức Vượng khóc lóc kể lể:

"Tôi vừa mới đi vay tiền để mua nhà và mua xe, nếu như ngài sa thải tôi, vậy thì đời tôi coi như xong rồi."

"Được, đúng lúc công ty con ở châu Phi đang thiếu người, không muốn bị sa thải thì đi châu Phi đi."

Tần Hán không có nói nhảm quá nhiều, trực tiếp tắt điện thoại.

Bốp bốp!

Điện thoại di động của Lý Đức Vượng rơi xuống mặt đất, ông ta co quắp ngồi phịt trên đất.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ông ngồi ở đây làm gì?"

Vợ của Lý Đức Vượng thắc mắc hỏi.

"Chúng ta chọc vào người không nên dây vào, người lái chiếc Pagani kia thật sự quen biết với Tần thiếu gia, Tần thiếu gia không nói hai lời đã sa thải tôi rồi."

Vợ của Lý Đức Vượng nghe xong cũng choáng váng, lập tức cảm thấy hối hận.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhân lúc bọn họ còn chưa đi, nhanh đến xin lỗi!"

"Đúng đúng đúng, nhanh đi xin lỗi!"

Lý Đức Vượng giống như là bắt lấy một cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, lộn nhào chạy hướng về phía Lâm Dật.

"Lâm thiếu gia, Lâm thiếu gia chớ đi!"

Đang chuẩn bị lái xe rời đi, Lâm Dật nghe thấy tiếng Lý Đức Vượng hô tên của mình, liền mở cửa xe ra.

"Tìm tôi có việc?"

Bịch! Bịch!

Lý Đức Vượng và vợ của ông ta đều quỳ đi xuống, không ngừng tát vào miệng mình.

"Lâm thiếu gia, chúng tôi biết sai rồi, van cầu ngài tha cho tôi một lần, đừng để Tần thiếu gia sa thải tôi."

"Hôm nay các người gặp phải là tôi, nếu như tôi không đến đây, nói không chừng cả nhà Tiểu Tĩnh sẽ bị các người bắt nạt đến chết."

Lâm Dật nói ra:

"Trời gây nghiệt còn có thể tha thứ, người gây nghiệt thì không thể sống, chính các người trêu ra họa, tự xử lý đi."

Lâm Dật một lần nữa đóng cửa xe, mang theo Khổng Tĩnh nghênh ngang rời đi.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dật đã lái xe đưa Khổng Tĩnh trở về quán ăn.

"Cha, mẹ, con về rồi."

"Nhanh cám ơn anh Tiểu Dật đi."

Thím Lưu nói ra.

"Con cám ơn anh Tiểu Dật rồi."

Khổng Tĩnh cười hì hì nói:

"Mẹ, anh Tiểu Dật đổi xe rồi, rất đẹp."

"Vậy về sau con phải cố gắng học tập thật tốt, tương lai cũng đi làm ở công ty lớn, sau đó mua xe."

"Dạ vâng."

"Đến đây Tiểu Dật."

Cha của Khổng Tĩnh đưa một cái túi tới trước mặt Lâm Dật.

"Trở về thật đúng lúc, vừa chiên xong, mau ăn nhanh cho nóng."

"Vâng."

"Nè nè, Tiểu Dật, đĩa cơm này coi như chúng ta mời, cháu không phải trả tiền đâu."

"Như vậy sao được ạ, chuyện gì ra chuyện đó, ăn cơm không thể không trả tiền."

"Cháu giúp chúng ta đi đón Tiểu Tĩnh trở về, sao có thể còn lấy tiền ăn chứ."

"Vậy cũng không được."

Lâm Dật lấy ra 100 tệ, nhét vào trên tay thím Lưu, rồi lập tức quay đầu chạy tới trên xe của mình.

Mắt nhìn thời gian đã hơn tám giờ tối.

Lâm Dật không có đi dạo nữa mà lái xe về nhà.

"Ủa?"

Không có chạy xe được bao xa, xe đã đứng ở dưới chân tòa nhà tập đoàn Triều Dương, Lâm Dật đang đợi đèn xanh đèn đỏ, thì phát hiện đèn của văn phòng trên tầng cao nhất vẫn sáng trưng.

"Có chuyện gì vậy nhỉ? Sao Kỷ Khuynh Nhan còn chưa tan ca?"

Khi đèn xanh, Lâm Dật lái thẳng đi, nhưng ở ngã tư tiếp theo thì quay đầu trở về.

Anh đang nhàn rỗi nhàm chán, nên chuẩn bị đi nhìn xem Kỷ Khuynh Nhan đang làm gì.

Đỗ xe xong, Lâm Dật vào thang máy, đi thẳng tới tầng cao nhất.

Những văn phòng khác đều tắt đèn, chỉ có hành lang và văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan còn sáng đèn.

"Khó trách hôm nay không có gọi đặt xe, hóa ra là tăng ca ở công ty."

Trên bàn công tác bày biện mấy bản văn kiện, bên cạnh có một chiếc cốc nước màu phấn hồng, trên tay Kỷ Khuynh Nhan còn đang cầm một mẩu bánh quy nhỏ.

Mặc dù là nàng ở lại tăng ca, nhưng dường như khá thoải mái.

Mà lúc này, toàn bộ lực chú ý của Kỷ Khuynh Nhan đều đặt ở trên tờ tài liệu, cũng không nhìn thấy Lâm Dật đang đứng ở cửa ra vào.

"Cái cô nương này có phải có chút quá liều mạng hay không?

Mọi người trong công ty đều nghỉ hết rồi, chỉ còn lại một mình lại ở nơi này, cũng không sợ gặp phải nguy hiểm gì sao?"

Lâm Dật lặng lẽ lùi về phía sau mấy bước, đứng ở trước tủ điện đang mở ở ngoài hành lang, nhấn cầu dao điện xuống.

Trong nháy mắt, toàn bộ đèn điện của dãy hành lang bị tắt.

Nhưng một một giây đồng hồ sau, Lâm Dật lại gạt chốt trở về.

Cứ như vậy, qua lại hai lần.

"Ai đó!"

Giọng nói của Kỷ Khuynh Nhan vang lên, tuy nhiên trong ngữ điệu lại có một tia thanh âm rung động.

Lâm Dật không có lên tiếng, cố nén ý cười.

Cộc cộc cộc...

Rất nhanh đã nghe được tiếng giày cao gót, Kỷ Khuynh Nhan bước ra khỏi văn phòng.

"Ai đấy?! Đừng giả thần giả quỷ!"

Mà lần này, trong lời nói của nàng đầy cảm giác khẩn trương, giọng nói lại mãnh liệt hơn mấy phần.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 59.

Chương 60. Anh Mau Tới Đi, Em Sợ Hãi

Lâm Dật trốn ở một nơi hẻo lánh, vẫn như cũ không lên tiếng nói chuyện.

Ngay sau đó, anh có thể nghe thấy được âm thanh đóng cửa, đồng thời còn có âm thanh khóa cửa.

Lâm Dật đi ra khỏi chỗ nấp, một lần nữa đi đến bên cạnh cầu dao điện, lại gạt đi gạt lại mấy lần, còn cố ý làm ra một vài tiếng bước chân.

Ong ong ong _ _

Ngay lúc đó, điện thoại di động của Lâm Dật đổ chuông, Kỷ Khuynh Nhan gửi tới tin nhắn bằng giọng nói.

"Lâm Dật, anh đang ở đâu? Em đang ở công ty, anh có thể đến đón em không?"

Lâm Dật nhíu mày lại, cô gái này có phải bị sợ choáng váng rồi không? Lúc này, thế mà còn có tâm tư gửi tin Wechat?

Chức năng gọi điện của điện thoại bị nàng ăn mất sao?

Không đợi Lâm Dật kịp trả lời, Kỷ Khuynh Nhan đã gọi điện thoại đến.

Lâm Dật không có nhận cuộc gọi, tránh cho bị lộ tẩy.

"Không có thời gian, anh còn đang ở bên ngoài làm việc đây."

Lâm Dật trả lời bằng Wechat.

"Lúc khác làm việc có được không, ở công ty hình như có người xấu, em sợ lắm."

Trong giọng nói của Kỷ Khuynh Nhan mang theo tiếng khóc nức nở, đã không đơn giản chỉ là khẩn trương nữa rồi.

Nghĩ đến dáng vẻ của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật cũng không muốn tiếp tục đùa nàng, chỉ cần nàng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề là được rồi.

Mang theo suất cơm chiên trứng của mình, Lâm Dật đi về phía văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan.

Cốc, cốc, cốc ...

"Ai đấy?!"

Kỷ Khuynh Nhan nói vọng ra từ trong phòng làm việc:

"Tôi nói cho anh biết, bạn trai tôi sẽ lập tức tới đây ngay, đừng tưởng tôi sẽ sợ anh, mau rời khỏi công ty của tôi đi!"

Lâm Dật thích thú không nhịn được cười to.

Bình thường nhìn thấy cô nàng này rất mạnh bạo, không nghĩ tới còn có một mặt thiếu nữ như vậy.

"Nếu bạn trai cô đã sắp tới, vậy tôi đi trước nhé."

Hả?

Nghe được tiếng nói chuyện ở ngoài cửa, Kỷ Khuynh Nhan cảm giác rất quen thuộc, lập tức kịp phản ứng, là giọng nói của Lâm Dật!

Nàng vội vã đi mở cửa, phát hiện người bên ngoài chính là

Lâm Dật.

Kỷ Khuynh Nhan nhào vào trong ngực Lâm Dật.

"Ô ô ô... Cuối cùng anh đã đến, vừa rồi hình như có người xấu lẻn vào công ty, làm em sợ muốn chết."

Nhưng rất nhanh, Kỷ Khuynh Nhan phát hiện ra điều không thích hợp.

Nàng buông Lâm Dật ra, hồ nghi nhìn anh ta.

"Em vừa mới nhắn tin Wechat cho anh, tại sao anh đã xuất hiện ngay?"

"Bởi vì anh vẫn luôn ở bên ngoài mà."

Nét mặt Kỷ Khuynh Nhan biểu hiện từ buồn sang giận.

"Người đứng ở bên ngoài nãy giờ lại là anh! Sao anh dám hù dọa em?!"

Lâm Dật giơ điện thoại di động của mình lên.

"Chính em nhìn xem, giờ đã hơn chín giờ đêm, đã không còn ai ở công ty. Nếu nhỡ đâu người đi lên không phải là anh, mà chính là những người khác, vậy em sẽ làm sao bây giờ?"

Bị Lâm Dật dạy dỗ một trận, Kỷ Khuynh Nhan phát hiện ra rằng, xuất phát điểm của Lâm Dật cũng là vì muốn tốt cho mình.

"Nào có chuyện trùng hợp như vậy chứ, cũng có thể là những đồng nghiệp khác mà."

"Ngoại trừ tổng giám đốc của công ty, người nào có tư cách ở văn phòng trên tầng cao nhất?"

"Vậy anh có thể gọi điện thoại nói cho em biết, cũng không thể hù dọa em chứ, vừa rồi em sợ muốn chết."

Kỷ Khuynh Nhan lau khóe mắt còn chưa khô nước mắt.

Ban đầu nàng vốn còn có chút tức giận, nhưng sau khi biết Lâm Dật là vì muốn tốt cho mình, thì nàng không còn tức giận nữa.

"Người tham công tiếc việc như em, nếu như không bị hù dọa thật, thì sẽ không nghe lời người khác khuyên."

Lâm Dật nói ra:

"Vì vậy phải cho em một bài học cho em nhờ kỹ mới được."

"Em chỉ là muốn tập trung xử lý cho xong những văn kiện này, không muốn tồn đọng đến ngày mai."

Kỷ Khuynh Nhan đuối lý nói:

"Đúng rồi, trên tay anh xách cái gì đấy?"

"Cơm chiên trứng."

Nhìn thấy Lâm Dật mua bữa ăn khuya.

Kỷ Khuynh Nhan âm thầm đắc ý.

Thật lãng mạn, biết mình tăng ca buổi tối còn chưa ăn cơm, cũng biết mang bữa ăn khuya đến cho mình.

Trên ghế salon ở trong văn phòng, Lâm Dật mở hộp cơm chiên trứng thơm ngào ngạt ra, nhìn vô cùng hấp dẫn.

Xúc một miếng to đưa đến trong miệng.

Rất hài lòng.

"Ừm, hả?"

Kỷ Khuynh Nhan sững sờ đứng trước bàn làm việc.

Không phải mua cho mình sao?

Không biết mình còn chưa ăn cơm sao?

Thế mà tự mình lấy ăn?

"Khụ khụ khục..."

Kỷ Khuynh Nhan ho nhẹ một tiếng.

"Cuống họng không thoải mái hả? Em nên uống nhiều nước nóng."

"Hơn chín giờ rồi, em vẫn bận đến bây giờ."

"Anh biết."

"Nhưng em còn chưa ăn cơm đây."

Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Không phải em có mấy miếng bánh quy sao, anh chỉ mua một suất, đừng nghĩ cướp cơm chiên của anh."

"Bánh quy nhỏ quá, ăn không đủ no."

Kỷ Khuynh Nhan đi qua,

"Cho em ăn một miếng đi."

"Tốt xấu gì em cũng là tổng giám đốc, cơm chiên trứng cũng có thể nuốt được ư?"

"Em cũng không phải tiên nữ, vì sao lại không thể ăn cơm chiên trứng?"

Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Con phố nằm sát vách tập đoàn có một cái ngõ hẻm nhỏ, bên trong có hai vợ chồng bán cơm chiên trứng ăn rất ngon, em vẫn hay qua đó mua."

Lâm Dật có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Kỷ Khuynh Nhan còn đến đó mua cơm chiên trứng.

"Đây chính là cơm chiên trứng của quán thím Lý."

"Thật sao?"

Vẻ mặt Kỷ Khuynh Nhan sáng lên,

"Nhanh cho em nếm thử."

Nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật đưa đũa cho nàng.

Nhưng mà Kỷ Khuynh Nhan lại không cử động.

"Làm sao lại không ăn?"

"Uhm, em..."

"Thích ăn hay không."

"Không được, vừa rồi anh mới hù dọa em, cho nên anh phải đút cho em."

"Đều là người lớn như vậy rồi, thế mà còn nhõng nhẽo, anh thật không biết phải làm gì với em."

Lâm Dật bất đắc dĩ, cầm lấy đũa gắp một miếng nhỏ, đút tới bên miệng Kỷ Khuynh Nhan.

"Vẫn là cơm chiên trứng của nhà thím ấy ăn ngon."

Kỷ Khuynh Nhan nói một cách mơ hồ:

"Gắp cho em một miếng dăm bông."

"Em còn muốn ăn miếng trứng gà."

"Khiến người ta đút cơm cho còn nhiều chuyện như vậy."

Lâm Dật đậu đen rau muống nói, nhưng vẫn gắp một miếng dăm bông và trứng gà, đút tới trong miệng Kỷ Khuynh Nhan.

"Được rồi, em ăn no rồi, anh ăn đi."

"Mới ăn hai miếng mà đã kêu no?"

"Chạy xe ở bên ngoài một ngày, chắc anh cũng đã đói bụng, em đi ăn mấy miếng bánh quy nhỏ là được rồi."

"Ăn đi, sức ăn cơm của anh cũng không lớn như em nghĩ đâu."

"Vậy em cũng không ăn."

Kỷ Khuynh Nhan lắc đầu,

"Muộn rồi, không thể ăn quá nhiều, nếu không sẽ uổng công em luyện tập Yoga gần đây."

"Vậy em cũng đừng làm nữa, mau thu dọn đồ đạc về nhà đi."

"Chỉ còn lại một phần tài liệu, em xem hết rồi đi về."

"Tùy em, dù sao anh ăn xong sẽ rời đi, em muốn làm sao thì làm."

"Thôi đi, sao anh lại mang chủ nghĩa nam tử hán đại trượng phu như vậy?"

Đậu đen rau muống nói một câu, Kỷ Khuynh Nhan trở lại trên bàn công tác, chuẩn bị nhân lúc Lâm Dật còn cặm cụi ăn cơm, nàng cố gắng xem hết phần tài liệu cuối cùng này.

Nhưng cho đến khi Lâm Dật ăn cơm nước xong xuôi, một phần tài liệu cuối cùng này cũng chưa được xem xong.

Bởi vì nàng luôn luôn không nhịn được liếc nhìn Lâm Dật.

Đã trễ thế như vậy, anh ta còn tới thăm mình.

Trong khi những người xếp hàng tặng hoa cho mình trước kia, chắc hẳn lúc này bọn họ đều đang chơi ở trong hộp đêm.

"Anh đã ăn xong, muốn rời khỏi đây."

"Em cũng đi."

Kỷ Khuynh Nhan cũng không có ý định làm nốt phần tài liệu còn lại nữa.

Sáng ngày mai đến sớm một chút là được rồi.

Sau khi tắt máy tính, Kỷ Khuynh Nhan thu dọn đơn giản qua một chút, rồi chuẩn bị vào phòng thay đồ, thay đổi trang phục công sở rồi về nhà.

Reng reng reng _ _

Lúc này điện thoại di động của Lâm Dật vang chuông, là Tần Hán gọi tới.

"Gã ngu ngốc kia đã bị anh xử lý, cậu cũng bớt nóng đi."

"Tần thiếu gia nể tình như thế, tôi có gì mà phải tức giận nữa."

"Ha ha, vẫn là lão Lâm sảng khoái."

Tần Hán cười nói:

"Hiện giờ cậu đang làm gì đó, để anh tìm mấy hot girl nổi tiếng trên mạng có dáng người và nhan sắc hạng nhất tới chơi đùa?

Nhân tiện có cơ hội tạ lỗi với cậu."

Lâm Dật ngẩng đầu, mắt nhìn Kỷ Khuynh Nhan và cười nói:

"Bên cạnh tôi có người tốt hơn, anh gọi hot girl nổi tiếng thì quên đi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 60.

Chương 61. Tôi Thưởng Cho Anh Cái Hỏa Tiễn

"Oa, chúng ta đều là người một nhà, đừng có mà nổ như thế chứ."

Tần Hán không tin nói:

"Anh nói cho cậu biết, mấy người anh tìm đến đều có nhan sắc không khác gì minh tinh điện ảnh, chắc chắn cậu không tìm được nguồn tài nguyên nào tốt như vậy đâu."

"Thôi đi, đẹp hơn nữa cũng chỉ là hot girl trên mạng, không thể so sánh với người ở bên cạnh tôi được."

"Đừng ăn không nói có, có giỏi thì anh gửi bức ảnh chụp qua đây."

"Chờ đấy."

Lâm Dật tắt điện thoại, gọi Kỷ Khuynh Nhan còn đang ở trong phòng thay quần áo, bắt đầu xin xỏ:

"Kỷ tổng, em có bức ảnh selfie nào không?"

"Ảnh tự chụp?"

"Đúng thế, gửi cho anh một bức ảnh selfie mà em cảm thấy hài lòng nhất đi."

Đang thay quần áo, Kỷ Khuynh Nhan dừng lại một chút.

Lâm Dật muốn bức ảnh của mình làm gì?

Không phải là muốn làm ảnh chờ màn hình điện thoại chứ?

"Anh chờ một lát, để em tìm cho anh."

Kỷ Khuynh Nhan cầm điện thoại di động, tìm một bức ảnh tự chụp mà mình cảm thấy tương đối hài lòng, gửi sang cho Lâm Dật.

"Anh nhìn bức ảnh này được chứ?"

Nhìn thấy bức ảnh selfie của Kỷ Khuynh Nhan gửi tới, đó là một tấm hình tự chụp dưới ánh mặt trời.

Nhưng nụ cười của nàng còn rực rỡ hơn cả ánh sáng mặt trời.

"Quá ok."

Lâm Dật gửi bức ảnh chụp của Kỷ Khuynh Nhan cho Tần Hán.

"Kháo kháo kháo, fuck, cậu gian lận, đây là bức ảnh cậu tìm kiếm ở trên mạng đúng không."

Tần Hán lập tức trả lời:

"Anh ngang dọc khắp các hộp đêm và hội sở nhiều năm như vậy, chút thủ đoạn nhỏ của cậu làm sao có thể lừa gạt được anh."

"Anh vẫn không tin sao?!"

"Nếu không phải ảnh selfie trên mạng, mẹ nó, anh trực tiếp ăn shjt cho cậu xem."

Đúng lúc này, Kỷ Khuynh Nhan đi ra khỏi phòng thay đồ, hiếu kỳ hỏi:

"Anh muốn ảnh selfie của em làm gì thế?"

Trong lòng Kỷ Khuynh Nhan hơi có chút chờ mong.

Nếu như anh ấy thật sự lấy ảnh mình làm ảnh nền màn hình điện thoại, vậy thì thật xấu hổ mà.

"Có người hẹn anh đi ra ngoài chơi, nói là tìm rất nhiều hot girl nổi tiếng trên mạng cho anh, nên anh dùng ảnh chụp của em để trấn áp những ngưu quỷ xà thần kia."

"Ừ ừ."

Mặc dù không phải dùng ảnh mình làm ảnh nền màn hình điện thoại, nhưng trong thâm tâm Kỷ Khuynh Nhan vẫn rất đắc ý.

Tối thiểu nhất là sự khẳng định đối với nhan sắc của mình.

"Đối phương nói thế nào?"

“Con hàng kia nói, anh lấy ảnh ở trên mạng để lừa dối cậu ta. Còn nói, nếu như ảnh là thật, thì cậu ta trực tiếp ăn shjt cho anh xem.”

Kỷ Khuynh Nhan nghe xong nổi cả gai ốc, đám đàn ông bọn họ cũng có sở thích quá biến thái rồi.

"Vậy bây giờ phải làm như thế nào? Có cần gửi lại cho anh một tấm hình khác hay không?"

"Không cần."

Lâm Dật nói ra:

"Em qua đây, hai chúng ta tự chụp một bức ảnh, tiễn cậu ta đi ăn shjt cho ngon miệng."

"Vậy em có cần trang điểm qua hay không? Anh xem bộ váy này của em ổn chứ?"

"Có cái gì mà không được, với nhan sắc và dáng người của em thế này, muốn miểu sát những hot girl trên mạng kia vẫn là dư sức."

Lâm Dật phất phất tay,

"Mau tới đây."

"Ừ ừ."

Kỷ Khuynh Nhan đến bên cạnh Lâm Dật, hơi có chút khẩn trương.

"Em là khối bê tông sao? Tự nhiên một chút đi."

Lâm Dật phàn nàn:

"Còn nữa, đừng cách xa anh như vậy, anh không sợ choáng sữa đâu, gần một chút cũng không sao cả."

"Anh nói cái gì đó?!"

Kỷ Khuynh Nhan khinh bỉ nhìn Lâm Dật, nói:

"Chủ yếu là em chưa từng chụp ảnh cùng với người khác phái, nào biết được nên dùng cái tư thế gì."

"Em tiến gần sát vào anh thêm một chút là được rồi."

Kỷ Khuynh Nhan rất nghe lời, tựa vào bên cạnh Lâm Dật, nàng cảm giác động tác này của mình rất ổn.

Trông cũng rất thân mật, người đối diện nhìn vào, chắc chắn có thể tin tưởng.

Tạo dáng sẵn sàng, nhưng Kỷ Khuynh Nhan nhận thấy Lâm Dật lại chậm chạp không có động tác kế tiếp.

"Lưu manh, anh nhìn cái gì đấy?"

Kỷ Khuynh Nhan trợn mắt liếc nhìn Lâm Dật một chút, sau đó thay đổi tư thế, bài xích không tới gần như vậy nữa.

"Chỉ biết nói linh tinh, không giữ mồm giữ miệng."

Kỷ Khuynh Nhan bóp eo Lâm Dật một cái.

Hai người tạo dáng xong và lập tức chụp ảnh.

"Không tệ, không tệ."

Lâm Dật thỏa mãn nói ra:

"Khí chất của bức ảnh này đều bị em che lấp hết, những cô nàng được gọi là hot girl mạng kia mà đứng ở trước mặt em, đoán chừng không ai có thể địch nổi."

Khuôn mặt Kỷ Khuynh Nhan ửng đỏ, nhưng vẫn giả bộ như vân đạm phong khinh nói:

"Thôi đi, đám đàn ông các anh cũng là coi trọng hư vinh, điều này có cái gì tốt để mà so sánh chứ."

"Người sống nhờ khuôn mặt, cây sống nhờ vỏ cây mà."

Nói xong, Lâm Dật lập tức gửi bức ảnh chụp chung của hai người cho Tần Hán.

"Móa, không ngờ lại là ảnh thật!"

"Đương nhiên, phẩm vị của chúng ta không giống nhau. Nếu như về sau, anh không tìm được người nào đạt đến trình độ này, vậy thì cũng đừng gọi tôi."

Lâm Dật nói một câu trang bức:

"À đúng rồi,...Khi nào anh live streams ăn shjt, đừng quên nói cho tôi biết, tôi sẽ vào thưởng cho anh một cái hỏa tiễn."

"Mẹ nó, bị cậu bẫy rồi."

Thấy Kỷ Khuynh Nhan đã chuẩn bị xong, Lâm Dật cũng không có nhắn tin đáp lại.

Hai người cùng nhau xuống lầu, bây giờ thời gian cũng không còn sớm, anh lái xe đưa nàng về.

Đi đến gara, Kỷ Khuynh Nhan loay hoay điện thoại di động, chuẩn bị đặt xe.

"Đặt xe thì không cần, ngồi một chuyến xe thôi mà."

Hiện tại, tiến độ nhiệm vụ đã đạt đến (17/ 20), không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Căn bản không cần lại nhổ lông cừu của Kỷ Khuynh Nhan.

Làm như chính mình sống không dậy nổi được nữa.

"Anh đều nói là trải nghiệm cuộc sống, nên đương nhiên em phải trả tiền."

Kỷ Khuynh Nhan trêu ghẹo nói:

"Nhỡ đâu có một ngày, anh không mua nổi nhà, quay sang oán niệm em không trả tiền xe thì làm sao bây giờ."

"Cừu béo như em đều chủ động tới cửa, vậy thì cái lông cừu này anh không bắt cũng phải bắt."

Chờ tiếp xong đơn hàng này của Kỷ Khuynh Nhan, khoảng cách hoàn thành nhiệm vụ càng tiến hơn một bước.

Sau đó là có thể trở về Quảng Châu.

"Anh dùng từ gì để hình dung thế, anh mới là cừu béo ấy."

Lâm Dật cười ha ha một tiếng, đưa Kỷ Khuynh Nhan về tới biệt thự Vân Thủy.

"Anh đi vào trong một lát, ngồi uống chút nước đã."

Kỷ Khuynh Nhan đề nghị.

"Đi vào cũng không có vấn đề gì, nhưng cha mẹ em sẽ không lại đột nhiên xuất hiện chứ?"

Lâm Dật hỏi:

"Anh bị bọn họ gây ám ảnh tâm lý à."

"Yên tâm, trên đường trở về em đã hỏi cha mẹ, bọn họ đang luyện thư pháp ở nhà, không sẽ tới đâu."

Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Hóa ra em đã có sự chuẩn bị, trong lòng cũng muốn cho anh đi vào đúng không."

"Anh nói cái gì vậy?!"

Kỷ Khuynh Nhan có vẻ ngượng ngùng,

"Là đúng lúc ba mẹ gọi điện thoại tới thôi, em không cố ý hỏi đâu."

"Được được được, em nói đúng lúc thì đúng lúc."

Lâm Dật tháo dây an toàn ra,

"Đi thôi, nhân tiện anh còn muốn em tư vấn một vài vấn đề."

"Vấn đề gì?"

Kỷ Khuynh Nhan hiếu kỳ hỏi.

"Đi vào rồi nói."

"Ừm."

Vào đến trong phòng, Lâm Dật thoải mái ngả người trên ghế salon.

"Lái xe chạy suốt một ngày, anh có mệt không?"

"Thật sự có chút mệt mỏi."

Lâm Dật nói ra:

"Anh vẫn thuộc loại lựa chọn đơn để nhận, nếu như là tài xế toàn thời gian, đoán chừng phải mệt mỏi hơn nhiều."

"Đó là điều chắc chắn, vì cuộc sống mưu sinh cũng không dễ dàng."

Kỷ Khuynh Nhan đi đến trước tủ lạnh,

"Anh muốn uống gì, cà phê hay là trà?"

"À..."

Lâm Dật chần chờ một giây đồng hồ,

"Nước sôi để nguội là được."

"Em đã bỏ hết tất chân ra ngoài rồi."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Con người anh cũng thật là, đều là tất chân mới, đặt ở trong tủ lạnh thì sợ cái gì, tâm lý của anh ám chỉ quá mạnh."

"Anh cũng không có ý tứ kia, chỉ là muốn uống nước sôi để nguội thôi."

"Thôi đi, em còn lạ gì tâm tư của anh nữa."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Nữ nhân mang tất chân trên đùi, cả đám đàn ông đều ưa thích sờ mó, nhưng tất mới đặt ở trong tủ lạnh thì lại bị ghét bỏ ghê gớm, thật là kỳ quái."

"Nếu như mặc ở trên đùi, mò mẫm cũng không phải là tất chân, mà chính là đôi chân."

Kỷ Khuynh Nhan bưng ly nước sôi để nguội, đưa tới trước mặt Lâm Dật.

"Một đống lớn lý do ngụy biện, em cũng không nói với anh nữa. Nói đi, anh muốn hỏi em việc gì?"

"Cũng không phải việc đại sự gì."

Lâm Dật nói ra:

"Anh muốn thành lập một cái quỹ từ thiện dành cho những trẻ mồ côi, trẻ em cơ nhỡ, học sinh nghèo trong xã hội. Bên phía em có người hiểu biết về phương diện này không? Có yêu cầu đặc biệt gì về phương diện chính sách và thủ tục không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 61.

Chương 62. Mỹ Nữ Trên Xe FAW

Nghe được Lâm Dật nói, Kỷ Khuynh Nhan không hề kinh ngạc một chút nào.

Anh ấy là trẻ mồ côi, hiện tại có tiền nên muốn đóng góp lại cho xã hội, loại hành vi này hoàn toàn có thể giải thích được.

Mà đây cũng là chỗ hiếm có nhất ở con người Lâm Dật, cũng là chỗ Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy trên người anh ấy tỏa sáng lấp lánh.

"Đối với những tổ chức phi lợi nhuận như thế này, các ban ngành liên quan vẫn rất khuyến khích và sẽ dành sự hỗ trợ nhất định về mặt chính sách."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Tuy nhiên đối với một tổ chức như vậy, ở trong giai đoạn hoạt động hậu kỳ, các ban ngành liên quan sẽ có một bộ thủ tục vô cùng chặt chẽ. Nếu như không có giám đốc tài chính CFO và giám đốc điều hành COO kiểm soát chặt chẽ, thì rất dễ xảy ra vấn đề sai sót."

"Vấn đề gì?"

"Bởi vì là tổ chức từ thiện nên phần lớn số tiền thu được đều đến từ việc gây quỹ từ thiện. Vì để tránh cho người sáng lập tham ô, những khoản thu nhập và ủng hộ này phải được công khai cụ thể, thậm chí mua một gói mì ăn liền cho các em nhỏ vùng núi, cũng đều phải viết rõ ràng ra. Đây là một vấn đề tương đối khó khăn."

Kỷ Khuynh Nhan vuốt vuốt mái tóc,

"Con người không phải là máy móc, chắc chắn sẽ có những chỗ không thể chăm sóc được. Nếu có một chỗ xuất hiện chỗ sơ suất, thì lập tức có thể bị xã hội khiển trách."

"Nếu như anh không nhận các khoản tiền quyên góp từ xã hội, mà toàn bộ đều sử dụng bằng tiền túi của mình, vậy sẽ có những rắc rối như vậy không?"

"Nếu vậy thì sẽ không, bởi vì việc này được tính là hành vi cá nhân của anh, không có liên quan đến bất kỳ người nào và không ai có tư cách lên án anh."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật:

"Nhưng anh phải suy nghĩ cho kỹ, bởi vì đây là một công trình vĩ đại. Ngay cả một quốc gia cũng không có cách nào hoàn toàn xử lý ổn thỏa, mà anh muốn dựa vào sức lực cá nhân để giải quyết những vấn đề nan giải này, đó là chuyện không thể nào."

Kỷ Khuynh Nhan ngừng lại một chút, rồi tiếp tục nói:

"Cho dù anh tài đại khí thô, có thể tùy tiện ném ra mấy trăm triệu, nhưng chút tiền ấy đối với sự nghiệp từ thiện mà nói, căn bản chính là mưa bụi, khả năng còn không có một chút hiệu quả gì. Em cũng không phản đối việc anh làm từ thiện, ngược lại còn rất ủng hộ, nhưng nhất định phải suy nghĩ cho kỹ."

"Anh hiểu suy nghĩ của em."

Lâm Dật nói ra:

"Vậy thì dùng hết khả năng của mình, cố gắng hết sức làm đi."

"Anh thật lợi hại, em không bằng được anh."

Kỷ Khuynh Nhan nói một cách chân thành.

"Em nói như vậy cũng quá khiêm tốn rồi."

"Khiêm tốn gì chứ, em có thể không có ý thức cao như thế."

"Em đừng quên, trước đây anh làm việc ở phòng tiêu thụ."

Lâm Dật cười nói:

"Anh nhớ được, khi anh mới vào công ty được ba tháng, Vu Lệ Lệ đã tổ chức một cuộc họp, thông báo không cho phép bán hai tòa nhà AB ở The Star City Homeland. Sau cùng anh mới biết được, em dùng hai tòa nhà này xem như là phòng cho thuê giá rẻ, dành riêng cho những người lao động nhập cư đến thành phố Trung Hải, mỗi tháng hơn hai trăm nhân dân tệ gần như tặng không vậy."

"Mọi người cũng nói lắm chuyện phiếm quá nhỉ."

Lâm Dật cười một tiếng,

"Anh cũng không hiểu nhiều lắm về phương diện này, làm phiền em hỏi thăm giúp anh một chút nhé."

"Như vậy cũng được, nếu như anh thật sự muốn làm, cá nhân em bỏ ra 10 triệu, hai người chúng ta cùng hợp tác."

"Tốt!"

Nói xong việc chính, Lâm Dật đứng lên khỏi ghế salon.

"Anh đi trước, em cũng nghỉ ngơi sớm đi."

"Anh có nhiều tiền như vậy, chạy Didi cũng là để giải trí, không cần thiết phải khiến bản thân mình mệt mỏi như vậy. Không có việc gì thì ra ngoài đi dạo một chút, cần gì phải vất vả vậy chứ."

"Yên tâm đi, anh đều có kế hoạch rồi, làm hết ngày mai thôi, ngày kia sẽ đi xa một chuyến."

"Ngày kia đi xa? Sau này anh sẽ rời khỏi thành phố Trung Hải sao?"

Kỷ Khuynh Nhan khẩn trương hỏi.

"Anh chỉ là quay trở về thăm Quảng Châu một chuyến, lần trước trở về là từ nửa năm trước, anh cũng nhớ các mẹ."

Ánh mắt Kỷ Khuynh Nhan đảo lòng vòng,

"Ngày kia, hình như em không có việc gì."

"Em ám chỉ cũng quá rõ ràng rồi đó, có tính toán gì thì cứ nói rõ, muốn đi cứ việc nói thẳng."

Sắc mặt của Kỷ Khuynh Nhan lập tức trở nên xấu hổ,

"Ai nói em muốn đi, thật vất vả mới có thời gian rảnh rỗi, em còn phải đi dạo phố đây."

"Tùy em vậy."

Lâm Dật phất phất tay, chuẩn bị trở về nhà ngủ.

"Này."

Kỷ Khuynh Nhan từ phía sau gọi Lâm Dật,

".. Một lát nữa ngoan ngoãn về nhà, đừng đi chơi bời lêu lổng với đám bạn bè không tốt kia biết không."

"Những thứ tàn hoa bại liễu đó đều khiến anh thấy chướng mắt, có chút thời gian, anh thà nhận thêm mấy đơn đặt xe còn hơn."

"Như thế còn tạm được."

Kỷ Khuynh Nhan mở cửa đưa tiễn Lâm Dật,

"Trên đường lái xe về cẩn thận một chút."

"Ừ."

Lái xe về tới Cửu Châu Các, Lâm Dật thư giãn ngâm mình tắm rửa, sau đó về phòng ngủ.

Sáng hôm sau, Lâm Dật lái xe đi đến khách sạn Bán Đảo.

Gọi một ít cháo hải sâm tổ yến và bánh bao gạch cua, sau khi ăn xong bữa sáng đơn giản và ngồi chơi vài game một lúc, Lâm Dật mới ra ngoài chạy Didi.

So với trước kia, hôm nay vận khí của Lâm Dật bùng nổ, chỉ tiếp nhận ba đơn nhưng đã thu được hai cái đánh giá năm sao.

【 Nhiệm vụ hoàn thành, khen thưởng 200 ngàn điểm trị số thông thạo. 】

【 Độ hoàn thành nghề nghiệp: 85%, khen thưởng 500 triệu nhân dân tệ! 】

"Mẹ nó!"

Nhìn thấy hệ thống khen thưởng, Lâm Dật kinh hô một tiếng.

Khen thưởng càng ngày càng to lớn, thật kích thích!

Chẳng bao lâu, đã có tin nhắn thông báo thay đổi số dư từ ngân hàng, thật là nhanh gọn dứt khoát.

Tuy nhiên cái Lâm Dật để ý nhất vẫn là 85% độ hoàn thành nghề nghiệp, chỉ cần đạt thêm 5% nữa thì có thể sớm thay đổi công việc.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hai ngày sau là tròn một tuần rồi, có thể sớm hoàn thành 90% hay không, đã không có bao nhiêu ý nghĩa.

Quan trọng nhất chính là mình nỗ lực làm việc để hướng về phần thưởng cao nhất khi hoàn thành 100% công việc.

Thay đổi công việc cũng không phải là mục đích cuối cùng, độ hoàn thành nghề nghiệp đạt 100% mới là trọng điểm.

Dựa theo tiến độ hiện giờ, chỉ cần có thêm thời gian khoảng một tuần, muốn độ hoàn thành nghề nghiệp tăng lên 100%, thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Đi một bước nhìn một bước, tiêu sái là có thể xong việc.

Giống như Kỷ Khuynh Nhan từng nói, mình vốn là trải nghiệm cuộc sống sinh hoạt, cần gì phải khiến cho bản thân mệt mỏi như vậy.

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Chu Hải Đào gọi điện tới.

"Lâm tổng, hôm qua tôi đã liên hệ xong với kỹ sư sửa chữa xe Pagani, anh ta sẽ bay tới Trung Hải ngay hôm nay, có thể tiến hành công tác tu sửa sơn bổ sung."

"Vậy thì tốt quá, tôi lái xe đến khách sạn Bán Đảo và để chìa khóa ở quầy tiếp tân, anh cử người tới đó lấy xe đi."

"Được rồi, Lâm tổng."

Lái xe về tới khách sạn, Lâm Dật ăn bữa trưa đơn giản, sau đó để xe ở lại đó và bắt xe đi đến tập đoàn Triều Dương.

Pagani đưa đi tu sửa, thì chiếc xe FAW tồi tàn lại phát huy được tác dụng.

Chiếc FAW tồi tàn này vẫn luôn đặt ở bên trong bãi đỗ xe, bên trên xe phủ kín một tầng bụi dày, một lát nữa phải đi rửa qua một lượt mới được.

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Kỷ Khuynh Nhan gọi điện tới.

"Anh đang ở đâu vậy?"

"Bãi đỗ xe của công ty em, có việc gì sao?"

"Em đang ở Mackay, mua rất nhiều thứ, anh đến đón em đi."

".. Đợi lát nữa nhé, xe bị bẩn, anh phải đi rửa xe đã."

"Tới đón em trước đi, rồi lát nữa đi rửa, em mua nhiều đồ lắm."

"Không vấn đề gì chứ."

Lâm Dật có chút do dự:

"Em là phụ nữ còn không ngại xe bẩn, thì anh phải sợ cái gì."

Mackay nằm cách tập đoàn Triều Dương không tính là xa, lái xe mười mấy phút đã đến nơi.

Kỷ Khuynh Nhan đứng ở ven đường, hôm nay nàng mặc chân váy màu đen rộng và mang giày cao gót, mái tóc xanh buông ở sau gáy, mang mười phần phong cách ngự tỷ.

"Lên xe."

"Ừm? Anh lái FAW tới?"

"Làm sao vậy, xe sản xuất trong nước thì không nguyện ý ngồi?"

"Ít nói bậy đi."

Mở cửa xe, Kỷ Khuynh Nhan đặt đồ đạc ở chỗ ngồi phía sau,

"Đi về công ty trước."

"Được, nhưng đợi một lát nữa, anh đi rửa xe trước đã, rồi sau đó đưa em trở về."

"Ừm, em nghe anh."

Lâm Dật lái xe, chuẩn bị tìm chỗ rửa xe.

Chờ sau khi Pagani sửa chữa xong, chiếc FAW này sẽ đưa đến chỗ của Chu Hải Đào, để anh ta cho người sửa sang lại một chút, sau đó mang cất giữ vào trong ga-ra.

Sau khi lái xe được vài phút đồng hồ, Lâm Dật nhìn thấy một đại lý xe tương đối lớn, trực tiếp lái xe tới.

Lúc này, tất cả nhân viên của đại lý xe đều đang vây quanh ở phía trước một chiếc Aston Martin V8 màu bạc.

"Người anh em, xe này của anh không hề rẻ nhỉ?!"

Ông chủ mập mạp lên tiếng tán thưởng:

"Tôi rửa xe cả năm trời, đều chưa gặp một chiếc xe xịn thế này."

Người chủ xe không lớn tuổi lắm, cũng mới hơn hai mươi tuổi, mặc áo ngắn tay, trên tay cầm một gói thuốc lá, kết hợp với hình xăm trên cánh tay, nhìn phong cách có vẻ vô cùng ngầu.

"Đúng là không hề rẻ chút nào, trước trước sau sau bỏ ra hơn 2 triệu tệ, về sau tôi cải tiến thêm mạ điện, lại tốn hơn 500 ngàn. Không nói gạt ông, tôi mua chiếc xe này hơn một tháng, đã tốn mất hơn 3 triệu."

"Anh quá ngưu bức, còn thật cam lòng dùng tiền."

Ông chủ tiếp tục nói:

"Chiếc xe này chạy ở trên đường, quay đầu đều đạt tiêu chuẩn."

"Điều đó còn cần phải nói?"

Chủ xe trẻ tuổi đắc ý nói:

"Không sợ nói cho ông biết, tôi mua xe này chính vì muốn tán gái. Mỗi ngày chỉ cần đỗ lại ở cửa quán bar, tôi không cần mở miệng thì các em gái đã nhào lên rồi."

"Khoa trương như vậy?"

"Đó là chuyện đương nhiên."

Chủ xe cầm điếu thuốc nói:

"Phụ nữ thời buổi này, nhất là mỹ nữ có nhan sắc xinh đẹp, đều thích nịnh nọt đàn ông giàu. Chỉ cần các người lái một chiếc siêu xe, khi cô ta lên xe, là lập tức nói mình cảm thấy nóng. Nhưng nếu chúng ta lái một chiếc FAW tồi tàn, thì cô ta nhìn cũng chẳng thèm nhìn, đây chính là thực tế."

Đúng lúc này, Lâm Dật lái xe chạy đến cửa rửa xe.

"Ông chủ rửa xe."

Thật sự là nói cái gì là đến cái đó, mới vừa rồi còn nói về chuyện lái FAW tồi tàn không tán được gái, giờ lại bỗng nhiên xuất hiện một chiếc.

Nói yêu cầu xong, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan tháo dây an toàn ra và xuống xe.

Trong tích tắc nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan.

Thế giới dường như an tĩnh.

Vì sao một nữ nhân như vậy, sẽ bước xuống từ một chiếc xe FAW?

Hơn nữa còn là một chiếc FAW tồi tàn như thế?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 62.

Chương 63. Quả Thật Có Hơi Quá

Sau khi xuống xe, hai người đứng qua một bên, chờ nhân viên rửa xe làm việc.

"Người anh em, chiếc FAW này là của cậu à?"

Nghe được câu hỏi của chủ xe V8, Lâm Dật ngơ ngác một chút, cái câu hỏi gì vậy trời?

"Nếu không phải xe của tôi thì sao tôi có thể lái được chứ."

"Tôi lúc trước cũng từng chạy xe FAW, sau lại không gặp được mỹ nữ như vậy chứ?"

"Chuyện này. . ." Lâm Dật suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Vấn đề này thật ra có chút huyền bí."

"Người anh em à, anh lái xe FAW chở mỹ nữ thì cũng đâu có liên quan gì tới chuyện huyền bí mà đem ra so sánh như vậy."

Kỷ Khuynh Nhan nghe hai người trò chuyện cũng chỉ cười cười không nói gì, nữ nhân ở bên ngoài cũng phải cho nam nhân của mình chút mặt mũi.

"Vấn đề này, quả thật có chút phức tạp, nhưng tổng hợp lại mà nói thì cũng có thể quy kết về một điểm." Lâm Dật nói một cách nghiêm túc.

"Một điểm nào?"

"Xem mặt."

Chủ xe V8: . . .

Mẹ nó, tại sao lại nói ra hiện thực tàn khốc như vậy!

Sao không trả lời huyền bí một chút, ma mị một chút, lừa gạt mình một chút cũng tốt mà!

Sau khi rửa xe xong, Lâm Dật lên xe, Kỷ Khuynh Nhan cũng ưu nhã ngồi vào tay lái phụ, sau đó FAW nghênh ngang rời đi.

"Thật là tức quá!"

Chủ xe V8 đá vào lốp xe của mình một cái, tức giận mắng, "Mẹ nó, tao cần mày để làm gì chứ!"

Ông chủ tiệm rửa xe yên lặng móc ra một điếu thuốc, sau đó phân phó cho nhân viên, "Tiểu Lưu, cậu đi vào kho lấy hai chiếc FAW ở trong đó ra rửa cho sạch sẽ đi."

"Anh à, giá trị nhan sắc của anh không quá khả quan, có rửa xe cũng vô dụng thôi."

"Con mẹ nó, cậu không muốn làm việc nữa đúng không."

. . .

"Đúng rồi, hình như anh có nói ngày mai anh muốn về Quảng Châu đúng không?" Đến bãi đỗ xe của tập đoàn, Kỷ Khuynh Nhan như chợt nhớ tới liền hỏi.

"Đúng vậy, có việc gì không?."

"Em giúp anh đặt vé máy bay rồi, 10:12 sáng, không có vấn đề gì chứ."

"Cảm ơn Kỷ tổng."

"Khách khí cái gì, lúc trước anh cũng giúp em rất nhiều mà, coi như hoà nhau đi." Kỷ Khuynh Nhan vừa nói vừa đưa tay vén những sợi tóc đang bay mất trật tự, "Em đi lên trước, bái bai."

Đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty xong, Lâm Dật cũng quay về nhà.

Hiện tại, tiến độ hoàn thành của nghề nghiệp đã đạt tới 85%, mình vẫn còn phải chạy Didi.

Nhưng mà phải đợi đi Quảng Châu trở về mới được, chiếc xe FAW quả thật có hơi điệu thấp, cũng không quá thích hợp để chạy Didi.

Nếu chạy xong rồi thu được một đống đánh giá kém, còn không bằng không chạy cho rồi.

Nằm phơi nắng phía trên bể bơi, Lâm Dật cầm điện thoại di động lên, mở game Vương giả Vinh Diệu, chuẩn bị giết thời gian.

Nếu bây giờ có Kỷ Khuynh Nhan ở đây bơi vài vòng thì khung cảnh đoán chừng sẽ càng đẹp.

Đã ghép xong đồng đội, Lâm Dật chọn nhân vật Quất Hữu Kinh, chuẩn bị đánh đơn.

Nhìn thấy đồng đội chọn nhân vật, anh phát hiện đội hình cũng không tệ lắm, chỉ cần không phải quá cùi bắp, muốn thắng sẽ không có vấn đề.

(Mười phút sau. . .)

Nhìn cái trụ bên đội mình sắp bị đánh sập, Lâm Dật có xúc động muốn chửi tục.

Quất Hữu Kinh: "Lỗ Ban, anh nên về nhà làm đồ dùng trong nhà đi, đừng chơi game nữa."

Lỗ Ban Số Bảy: "Tôi thế nào, tôi đi đánh mấy con lính mới có tiền mua trang bị chứ."

Quất Hữu Kinh: "Mẹ nó, vừa mới bắt đầu chơi được mười phút mà đã bị giết 9 lần, còn không biết xấu hổ mà nói như vậy à? Não bị zombie ăn rồi sao? Anh đừng đánh nữa, nhanh treo máy đi."

Hậu Nhân: "Mẹ nó chứ, kêu treo máy thì treo đi, muốn làm người văn minh quá khó mà."

Hạng Vũ: "Đại thần đừng kích động, ngài nhìn tên của cô ấy đi, rất có thể là một cô gái đó."

Quất Hữu Kinh: "Con gái cái lông ấy, đoán chừng là một đại hán chân đầy lông."

Lỗ Ban Số Bảy: "Anh mới đại hán chân đầy lông. Là do tôi vừa mới chơi không bao lâu, tôi chơi LOL lợi hại hơn nhiều."

Quất Hữu Kinh: "Đừng thổi trâu bò nữa, đi đến nhà chính treo máy đi, nếu không sẽ không còn cơ hội đâu."

Lỗ Ban Số Bảy: "Vừa rồi tôi không hề nổ, tôi là Ionia cấp kim cương."

Quất Hữu Kinh: "Kim cương một khu có tính là gì! Ông đây sáu năm Zaun, cha mẹ còn đủ, nhưng cũng chưa từng đi ra thổi trâu bò. Đừng chơi liều, nhanh ấn treo máy đi."

Hạng Vũ: "Lão đại quá trâu, tôi chơi ở Zaun một trận liền mất đi song thân."

Hậu Nghệ: "Tôi chơi ba ván, cả mộ tổ cũng bị người ta nổ mất, cuối cùng phải đi qua Vinh Diệu. Vẫn là không khí ở đây tốt!"

Lỗ Ban Số Bảy: "Nếu như tôi treo máy, mọi người sẽ thành 4vs5, cuối cùng cũng phải thua!"

Quất Hữu Kinh: "Thế nếu anh lên, chúng ta cũng là 4vs6."

Lỗ Ban Số Bảy: ". . ."

Lỗ Ban Số Bảy: "Không có tôi, tôi cũng không tin các anh có thể thắng!"

"Kẻ địch Tôn Sách đã bị giết!"

"Kẻ địch Nữ Oa đã bị giết!"

Quất Hữu Kinh: Double Kill!

"Kẻ địch Tôn Ngộ Không đã bị giết!"

Quất Hữu Kinh: Triple Kill!

"Kẻ địch Đại Kiều đã bị giết!"

Quất Hữu Kinh: Quad Kill!

"Kẻ địch Lan Lăng Vương đã bị giết!"

Quất Hữu Kinh: Penta Kill!

Nhìn thấy thành tựu giết năm người của Lâm Dật, đồng đội reo hò đã xoát bình luận.

Hạng Vũ: "Má ơi, đại thần quá trâu!"

Hậu Nghệ: "Đại thần, cầu thêm bạn bè."

Lưu Thiền: "Trận sau chúng ta ghép đội tiếp nhé."

Bên trong một căn chung cư cao cấp tại Trung Hải, Có một cô gái chỉ mặt một chiếc áo sơ mi trắng, bên trong và phía dưới không hề có gì, đang trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào điện thoại di động của mình.

Cô gái này có dáng người nở nang, đùi ngọc thon dài, mái tóc xõa loạn che khuất hơn nửa gương mặt, vô cùng có vận vị.

Nữ nhân này tên là Tô Cách, là chủ nhiệm đoàn uỷ của trường đại học Sư Phạm Trung Hải, hằng ngày ngoại trừ các công việc trong trường học thì hầu hết thời gian còn lại cô ấy để dành để chơi game.

Nhưng đam mê này của Tô Cách, lại có rất ít người biết.

"Thế mà lại bị hắn ta lật bàn rồi?"

Tuy không phải thế cục quá khó, nhưng bị thua nhiều vàng như vậy mà vẫn có thể giết năm lần lật bàn, đúng là rất lợi hại.

Quất Hữu Kinh: "Kết bạn đi, khi nào có dịp chúng ta chơi tiếp"

Ngoại trừ Lỗ Ban Số Bảy trước đó bị mình mắng chửi, những người còn lại thủ pháp đều không tệ lắm, cùng bọn họ chơi chung một đội chắc hẳn sẽ không bị ngáng chân sau.

Vô địch thật là tịch mịch mà, mấy ngày nữa thì cái Vương giả số ba có thể hoàn thành rồi.

Lỗ Ban Số Bảy: "Tôi với anh thêm bạn bè nhé, cùng nhau chơi."

Quất Hữu Kinh: "Cùng chơi cái lông ý, không mang theo anh.”

Sau khi nói xong câu đó Lâm Dật thoát khỏi game.

Sau khi thoát khỏi game Lam Dật liền nhận được mấy lời mới kết bạn, còn có cả một tin nhắn riêng.

Bách Điệp Quần: "Anh mang tôi đánh Vinh Diệu, tôi mang anh đánh LOL, chúng ta trao đổi có được không."

Nhìn nội dung tin nhắn, Lâm Dật có thể đoán được, người gửi tin nhắn này chính là người chơi Lỗ Ban Số Bảy lúc nãy.

Ẩn Kê Sí Bàng: "Cô quá nặng, không di chuyển được."

Bách Điệp Quần: "Tôi mới 99 cân!"

Ẩn Kê Sí Bàng: "Thể trọng không hơn trăm cân, không phải ngực phẳng cũng là thấp, con gái xấu không mang theo."

Lâm Dật không tiếp tục chờ Tô Cách trả lời, nhanh chóng kết bạn với ba người còn lại rồi vào ván game mới.

Trên ghế salon, Tô Cách tức giận ném điện thoại qua một bên.

"Chảnh cái gì chứ, làm như ta thèm ngươi lắm vậy, một mình ta cũng có thể chơi."

Nửa giờ sau. . . Nhìn cái chiến tích ba lần thua liên tiếp của mình.

Tô Cách cầm điện thoại di động, tự nhủ: "Hay là mình xem chiến tích của hắn như thế nào?"

Lặng lẽ, Tô Cách thao tác trên App một chút rồi tra xét chiến tích của Lâm Dật.

Phát hiện người ta không chỉ có chiến tích liên tiếp chiến thắng ba lần, mà lại còn được MVP.

Nhất thời cả người đều cảm thấy không tốt.

Bách Điệp Quần: "Đại thần, cầu hỗ trợ."

Ẩn Kê Sí Bàng: "Như đã nói, không kéo nổi cô."

Bách Điệp Quần: "Của tôi không hề nhỏ."

Tô Cách ném ra đòn sát thủ của chính mình.

Ẩn Kê Sí Bàng: "Bớt nổ lại đi."

Bách Điệp Quần: . . .

Tô Cách cúi đầu nhìn ngọn núi trước ngực mình, quả thật có hơi quá.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 63.

Chương 64. Thanh Niên Trẻ Tuổi Thường Thích Ra Vẻ

Bên trong biệt thự số một Cửu Châu Các.

Lâm Dật rời khỏi trò chơi và tự nói với chính mình:

"Mấy cái tên keo kiệt này, vì phần thưởng lớn mà không từ thủ đoạn !"

Sáng sớm hôm sau, sau khi Lâm Dật thức dậy, anh dọn dẹp sơ qua rồi lái xe đến sân bay.

Dựa theo thời gian, có thể sẽ bay vào buổi chiều hoặc buổi trưa, ước tính anh có thể đến cô nhi viện trước ba giờ chiều.

Sau khi nhận được vé máy bay, Lâm Dật liếc nhìn một lượt và nhận ra Kỷ Khuynh Nhan đã đặt vé cho mình ở khoang hạng nhất.

Khá thú vị.

Anh nhận vé, xếp hàng và lên máy bay.

Khi Lâm Dật tìm được chỗ ngồi của mình, anh phát hiện bên cạnh có một cái tiêu chí hình wifi biểu thị không cần tắt điện thoại, chỉ cần bật chế độ máy bay lên là được.

Vậy thì anh có thể chơi trò chơi mà không cần mạng.

Reng Reng Reng——

Ngay khi Lâm Dật chuẩn bị bật chế độ máy bay thì chuông điện thoại anh vang lên, Là Kỷ Khuynh Nhan gọi tới Lâm Dật lập tức nghe máy.

"Anh đang ở trên máy bay sao?"

“Ừm, anh đã tìm được chỗ ngồi rồi.” Lâm Dật nói, "Em thật có ý tứ. Còn mua vé khoang hạng nhất cho anh.”

"Anh có vẻ hài lòng với sự sắp xếp của em nhỉ?"

"Có một chút khuyết điểm."

"Có khuyết điểm gì."

“Không phải bên cửa sổ.” Lâm Dật nói, “Anh thích ngồi bên cửa sổ hơn.”

"Vị trí bên cạnh cửa sổ là dành cho những cô gái xinh đẹp, nếu được vậy anh cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán trên máy bay."

"Nhờ lời nói tốt lành của em."

"Nhân tiện, em muốn hỏi anh một chuyện."

"Có chuyện gì vậy?"

"Tên của cô nhi viện mà anh từng ở là gì vậy?"

“Viện phúc lợi Lam Thiên.” Lâm Dật thản nhiên trả lời, “Em hỏi để làm gì?

"Không có gì, lát nữa em có cuộc họp nên em cúp máy trước đây."

Nghe cô bảo đang bận qua điện thoại, Lâm Dật có chút bối rối.

Có chuyện gì vậy?

Kỷ Khuynh Nhan cúp điện thoại, Lâm Dật buồn chán, chuẩn bị chơi game giết thời gian.

“Này, mau nhìn bên kia đi, anh chàng ngồi bên kia đẹp trai quá.” Một cô gái mặc quần đùi nói.

Cô gái đang nói chuyện tên là Phùng Hân Dĩnh, bên cạnh là người bạn thân của cô tên Lý Vũ Dương, và anh trai của cô là Phùng Hạo Vũ, bọn họ cùng nhau đi du lịch đến Quảng Châu.

“Đâu? Ở đâu?” Lý Vũ Dương hỏi.

"Là hàng ghế của chúng ta, người ngồi một bên đó."

“Chúa ơi, gương mặt này thật sự quá đẹp.” Lý Vũ Dương bật thốt lên:

"Mình đã ngồi khoang hạng nhất rất nhiều lần rồi, tất cả những người mình gặp đều là những người đàn ông trung niên to béo. Đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy một anh chàng đẹp trai như vậy đấy."

"Hai người có thể hành động bình thường một chút được không? Vừa nhìn thấy một anh chàng đẹp trai liền mê mẩn anh ta thành ra như vậy. Có chút liêm sỉ nào không?" Phùng Hạo Vũ thờ ơ nói.

“Nhưng anh ấy thực sự rất đẹp trai mà.” Lý Vũ Dương phản bác lại một câu.

“Anh trai, có phải là anh đang ghen tị hay không, tại sao anh lại nói như vậy?” Phùng Hân Dĩnh như biết được lý do đắc ý nói: “Nếu là như vậy, chúng em có thể bí mật nói nhỏ, chừa cho anh một ít thể diện.”

“Có gì mà anh phải ghen tị với anh ta?” Phùng Hạo Vũ bắt chéo chân, cũng không cố ý hạ giọng, nói:

"Không nói đến sản nghiệp của gia đình chúng ta. Chỉ nói riêng công ty do anh thành lập đã được định giá hơn 100 triệu nhân dân tệ. Tư bản của anh mạnh hơn anh ta rất nhiều. Làm sao anh có thể ghen tị với anh ta được?"

"Còn nhìn anh ta xem, đi khoang hạng nhất là do người khác mua vé cho, hơn nữa bộ dạng của anh ta như vậy, anh ta có tư cách gì so với anh?"

Nghe được lời nói của Phùng Hạo Vũ, Lâm Dật quay đầu lại liếc anh ta một cái, nhưng anh cũng không nói gì, tiếp tục nghịch điện thoại.

Cái loại thanh niên trẻ tuổi thích ra vẻ này ở đâu cũng có, Lâm Dật cũng lười quan tâm đến bọn họ.

“Anh à, anh nói nhỏ chút được không, mọi người đều đang nhìn anh kìa.” Phùng Hân Dĩnh oán trách nói.

“Anh nói như thế này thì đã sao, em nói đi, anh là đang nói thật, tại sao anh phải nói nhỏ?” Phùng Hạo Vũ không cho là đúng:

"Không lẽ bây giờ đến sự thật cũng không cho người ta nói sao?"

“Anh Vũ, em không phải không cho anh nói sự thật, chủ yếu là nói như vậy rất mất lịch sự.” Lý Vũ Dương cũng góp lời.

"Anh ơi, em nghĩ là anh đang ghen tị thôi. Tiền có thể kiếm hết ngày này qua ngày khác. Ông chủ Huawei khởi nghiệp ở độ tuổi 40. Giờ đã là sếp lớn. Nhưng giá trị nhan sắc là lẽ tự nhiên, không thể thay đổi, vì vậy anh chính là đang ghen tị với người ta."

“Hai đứa còn nhỏ thì biết cái gì.” Sắc mặt Phùng Hạo Vũ có chút không cam tâm, “Anh nói cho em biết xã hội này vốn thực tế, vẻ ngoài ưa nhìn tuy có chút ưu thế, nhưng quan trọng nhất vẫn chính là tiền!”

Phùng Hạo Vũ xắn tay áo lên, để lộ chiếc đồng hồ Rolex.

"Các em còn nhỏ, mắt nhìn người chưa đủ thành thục. Chờ khi các em lớn lên, các em sẽ nhận ra vẻ bề ngoài đẹp đẽ thì ai cũng như ai mà thôi, chỉ có những phú nhị đại giàu có mới thật sự quý giá khó tìm, tỉ lệ là 1/1000 đó."

“Này anh bạn, nếu anh muốn ra vẻ thì cứ ra vẻ một mình là được, đừng lôi tôi vào.” Lâm Dật chịu hết nổi phải lên tiếng.

"Xin lỗi, em gái tôi và bạn của con bé đều không nhạy bén. Tôi đang dạy lại bọn chúng. Nếu chẳng may lấy anh làm gương, anh cũng đừng bận tâm." Phùng Hạo Vũ cười nói.

"Và tôi cũng không ra vẻ, tôi chỉ đang giải thích sự thật. Tiền quả thực quan trọng hơn vẻ bề ngoài."

Lâm Dật mỉm cười, những thanh niên trẻ tuổi thích ra vẻ này sao nhìn thế nào cũng cảm thấy dễ thương nhỉ.

"Anh có chắc không?"

“Đương nhiên, anh không tin sao?” Phùng Hạo Vũ kiêu ngạo bắt chéo chân hỏi lại.

"Bằng không chúng ta thử xem, cùng tiếp viên hàng không phụ trách khoang hạng nhất đồng thời yêu cầu thêm WeChat, để xem cô ấy sẽ chọn ai?"

Lâm Dật nhún vai, liếc mắt nói:

"Vậy thì thử đi, tôi không quan tâm, cứ coi như giết thời gian."

Nhìn thấy hai người ở hàng ghế đầu cá cược, các hành khách trên khoang hạng nhất đều xem náo nhiệt vô cùng thích thú.

"Thanh niên đẹp trai kia hôm nay chắc sẽ mất mặt lắm", một người đàn ông trạc ba mươi nói.

“Tại sao?” Người phụ nữ bên cạnh hỏi.

"Tiếp viên ở khoang hạng nhất đều là những người đã nhìn thấu việc đời. Ánh mắt họ rất hung ác. Nhìn thoáng qua cũng có thể nhìn rõ được đẳng cấp của hành khách. Những người như họ sẽ rất trưởng thành, tự nhiên sẽ không chọn những thanh niên trẻ tuổi miệng cọp gan thỏ."

"Vì vậy, anh chàng kia chắc chắn sẽ thua."

"Điều này không hẳn là tuyệt đối, có thể sẽ có một sự đảo ngược tình thế xảy ra."

Người đàn ông lắc đầu, "Không thể nào đảo ngược lại được. Dù những tiếp viên hàng không này không ghét người nghèo và yêu người giàu, nhưng nếu một người thậm chí không đủ tiền mua vé khoan hạng nhất, thì ai sẽ lựa chọn chịu đựng cực khổ cùng anh ta chứ?"

"Anh nói cũng đúng. Rốt cuộc vé hạng nhất của anh ta cũng là được người khác thay mặt anh ta mua cho."

Lời nói của người đàn ông khiến những người khác đồng tình.

Ở cái xã hội này, đẹp trai không ăn được nhưng tiền thì được.

Phú nhị đại giàu có, ai mà không thích?

“Anh ơi, anh cũng khi dễ người ta quá rồi.” Phùng Hân Dĩnh nói.

“Có sao?” Phùng Hạo Vũ nhún vai, vô tội nói:

"Chính anh ta không phục, chuyện này có thể trách anh sao?"

Sau khi nói dứt lời, Phùng Hạo Vũ nhìn lại và thấy một tiếp viên hàng không xinh đẹp đang phân loại mọi vì thế lên tiếng:

"Tiếp viên, làm ơn."

Nghe thấy tiếng ai đó gọi mình, nữ tiếp viên gác công việc qua một bên và bước tới với phong thái nghiêm trang.

"Xin chào ngài, tôi có thể giúp gì cho ngài?"

Phùng Hạo Vũ chuyển động cổ tay, lộ ra chiếc đồng hồ Rolex, chỉ vào Lâm Dật và nói:

"Chuyện là, anh bạn này và tôi đều muốn thêm WeChat của cô, nhưng cô chỉ có thể chọn một."

Cô tiếp viên nóng bừng cả mặt, vừa mới chuyển qua khoang hạng nhất, không ngờ lại được hai người đàn ông chất lượng cao cùng lúc yêu cầu thêm WeChat?

Vận may đào hoa của mình đến rồi đúng không?

"Thưa ngài, tôi xin lỗi. Hãng hàng không của chúng tôi có quy định. Chúng tôi không thể thêm WeChat của hành khách một cách tùy tiện."

Phùng Hạo Vũ nói: "Theo quy định của hãng hàng không thì không thể từ chối yêu cầu của hành khách, cô không thể dễ dàng từ chối như vậy nha."

Nhìn thấy chiếc đồng hồ Rolex trên tay Phùng Hạo Vũ, nữ tiếp viên có chút choáng váng.

Một người thì giàu có, người còn lại thì đẹp trai, thật khó chọn mà!

Nhưng ngay sau đó, nữ tiếp viên đã có quyết định của riêng mình.

Người đẹp trai không thể ăn thay cơm, thậm chí còn có thể trở thành một tên cặn bã.

Nếu thực sự muốn chọn một người có triển vọng, thì phải chọn người đàn ông giàu có ở bên trái.

Nếu may mắn có thể thực sự bắt đầu mối quan hệ với anh ta, thì sẽ không phải lo lắng cho phần đời còn lại.

Cô ta không cần phải làm một tiếp viên để phục vụ mọi người.

Nhưng đúng lúc này, nữ tiếp viên hàng không bất ngờ phát hiện trong cổ tay áo của Lâm Dật có một chiếc đồng hồ lấp lánh!

Trông hơi quen thuộc, hình như cô đã từng nhìn thấy nó trong một quảng cáo nào đó.

Sau khi suy nghĩ vài giây, cô tiếp viên chợt nhớ ra.

Đây chẳng phải là Patek Philippe, mẫu đồng hồ kỷ niệm 175 năm thành lập sao?

Hình như nó có giá cao tới 17,5 triệu!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 64.

Chương 65. Luận Tán Gái, Anh Chính Là Người Giỏi Nhất!

Tim cô tiếp viên đập loạn xạ.

Trực giác mách bảo cô rằng thứ mà Lâm Dật đang đeo không thể là đồng hồ giả.

Cô ấy cũng có trang sức kim cương, nên có thể thấy rằng những viên kim cương trên đồng hồ kia không phải là hàng giả.

Hơn nữa, những người có thể ngồi khoang hạng nhất địa vị cũng không quá thấp, tự nhiên sẽ không đeo đồng hồ giả đi ra ngoài.

Nếu cô nhìn mọi chuyện theo cách này, thì đó chính là một lựa chọn tốt nhất.

"Thưa ngài, ngài thật sự muốn tôi chọn một người sao?"

Theo quy định, cô tiếp viên hỏi lại.

"Đúng vậy."

“Được.” Cô tiếp viên lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị thêm WeChat.

Đồng thời, Phùng Hạo Vũ cũng mở mã QR của mình và chuẩn bị để tiếp viên thêm WeChat của mình.

Với thân phận của anh ta, cô ấy nên chủ động mới phải.

“Thưa anh, ID WeChat của anh là bao nhiêu, tôi sẽ thêm anh ngay.” Cô tiếp viên cười nói.

Hả?

Những người trong khoang hạng nhất đều trợn mắt sững sờ.

Cái quái gì thế!

Một phú nhị đại giàu có tốt như vậy mà bỏ qua, lại thêm một người thậm chí không đủ tiền mua vé hạng nhất?!

Đầu óc cô ta có bệnh rồi sao?

"Được thôi, chờ tôi một chút."

Lâm Dật lấy điện thoại di động ra, để tiếp viên hàng không quét mã, sau đó thêm WeChat nhau.

Phùng Hân Dĩnh bật cười khi thấy cô tiếp viên ánh mắt đưa tình trò chuyện với Lâm Dật.

"Anh à, lý thuyết của anh hình như không còn hiệu quả nữa."

Sắc mặt Phùng Hạo Vũ có chút không cam tâm, đây là cái quỷ gì!

"Nữ tiếp viên, cô có chắc chắn là chọn anh ta không?"

"Vâng, trước tình yêu và bánh mì, tôi sẽ chọn cái trước."

Mẹ kiếp!

Phùng Hạo Vũ cảm thấy mình sắp tức đến ói ra máu rồi.

"Cô mới được chuyển qua đây ư."

"Đúng vậy, hôm nay tôi mới được chuyển đến khoan hạng nhất."

“Thì ra là như vậy.” Nghe xong tâm trạng Phùng Hạo Vũ tốt lên rất nhiều, “Không liên quan gì đến cô, hiện tại cô có thể đi rồi.”

Những người mới vào nghề như bọn họ vẫn chưa nhìn thấy hết sự tàn khốc của xã hội.

Nếu đổi sang người lớn tuổi hơn một chút hoặc người có một chút kinh nghiệm, chắc chắn bọn họ sẽ chọn mình!

Sau khi nữ tiếp viên rời đi, Lâm Dật lắc lắc điện thoại, "Nhận thua sao?"

"Nhận thua cái con khỉ!"

Phùng Hạo Vũ nói: "Cô ấy chỉ là một cô gái trẻ tuổi chưa hiểu chuyện thì biết cái gì. Chúng ta đấu ba ván thắng hai. Lần này chúng ta cách chơi khác."

"Hà tất phải rước lấy nhục làm gì."

"Tôi đang cho anh một bài học để anh biết rằng ngoại hình không đáng để nói trước tiền bạc."

Lâm Dật nhìn thanh niên thích ra vẻ này không giấu được vẻ bất mãn.

“Anh trai, anh mau nhìn kìa, có một vị tiểu thư xinh đẹp đang đi lên.” Phùng Hân Dĩnh nói.

Những người ngồi trên khoang hạng nhất cùng quay đầu nhìn lại thì bất ngờ phát hiện một người phụ nữ cao gầy từ phía sau đi tới.

Người phụ nữ mặc áo một vai chín phần tư, thân dưới là váy nâu dài đến đầu gối, trên sống mũi đeo một cặp kính râm lớn, quả nhiên xinh đẹp làm người khác khó có thể rời mắt được.

Sao thế này?

Lâm Dật sửng sốt khi nhìn thấy người phụ nữ đang đi lên kia.

Đây không phải là Kỷ Khuynh Nhan sao?

Tại sao cô ấy lại ở đây?

Chẳng trách vừa rồi cô ấy nói rằng vị trí cạnh cửa sổ được dành cho một cô gái xinh đẹp.

Thì ra chính là tự nói mình!

Thật là không biết xấu hổ.

"Chết tiệt! Đây là dáng vẻ thần tiên gì vậy?"

Phùng Hạo Vũ cảm thấy tim đập thình thịch, có cảm giác mùa xuân đang đến.

"Này chú em, hôm nay chúng ta cùng thêm WeChat của cô ấy, chú có dám không?"

"Được thôi, nhưng tôi sợ anh thua thôi."

“Hehe, nếu lần này tôi lại thua cậu, tôi sẽ thừa nhận rằng cậu rất tài giỏi.” Phùng Hạo Vũ vô cùng tự tin nói.

"Không thành vấn đề."

Đúng lúc này, Kỷ Khuynh Nhan cũng đi tới, nhìn thấy Lâm Dật đang ngồi ở một bên, trên mặt không chút biểu cảm, giả bộ không quen biết.

"Người đẹp."

Ngay khi Kỷ Khuynh Nhan chuẩn bị ngồi xuống, Phùng Hạo Vũ liền lên tiếng:

"Người đàn ông bên cạnh cô và tôi đều muốn thêm WeChat của cô..."

"Thêm WeChat cái con khỉ."

Lâm Dật đứng dậy, vòng tay qua kéo eo của Kỷ Khuynh Nhan và ôm cô vào lòng.

"Một người phụ nữ tuyệt vời như vậy anh không có cơ hội đâu, từ bỏ đi."

Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt, không phải chỉ là lừa anh một chút thôi sao? Sao lại đến nỗi như vậy?

Trước nhiều người như vậy.

"Mẹ kiếp, anh làm gì vậy? Còn không nói gì mà đã ôm người ta. Đây không phải là côn đồ sao!" Phùng Hạo Vũ tức giận hét ầm lên.

"Bởi vì tôi có khả năng khiến cô ấy yêu thích tôi chỉ trong một giây."

"Đừng khoe khoang, chờ tôi gọi bảo vệ."

"Haha..."

Những hành khách trên khoang hạng nhất đều thích thú và bật cười.

"Thằng nhóc này vừa nhìn thấy một mỹ nữ xinh đẹp như vậy đã thấy phấn khích rồi, không nhịn được nữa."

"Chờ lát nữa anh ta sẽ bị tát cho một cái."

"Còn dám làm loại chuyện này, cũng quá tự tin rồi, anh ta nghĩ mình là ai chứ."

Phùng Hân Dĩnh và bạn thân nhất của cô là Lý Vũ Dương đều âm thầm lắc đầu, lúc này thật xấu hổ.

Ngược lại, Phùng Hạo Vũ lại rất cao hứng, hành vi của tên nhóc này chính là tự tìm đường chết!

"Anh làm gì vậy? Có nhiều người như vậy?" Kỷ Khuynh Nhan đỏ mặt nói.

Nghe thấy Kỷ Khuynh Nhan hờn dỗi xấu hổ, những hành khách trên khoang hạng nhất đều ngẩn ra.

Hành động này là thế nào?

Còn không tức giận?

Là sao vậy!

"Không làm gì cả, anh chỉ muốn xem thử anh hấp dẫn như thế nào thôi."

Sau đó, vòng tay của Lâm Dật càng siết chặt, Kỷ Khuynh Nhan thậm chí có thể cảm nhận được hai ngọn núi của cô đã thay đổi hình dạng trong vòng tay của anh.

Có rất nhiều người ở đây, thật là quá xấu hổ.

"Được rồi, buông em ra."

Kỷ Khuynh Nhan thì thầm, sau đó thoát ra khỏi vòng tay của Lâm Dật và ngồi xuống vị trí bên cạnh anh.

Bầu không khí kỳ lạ tràn ngập trong khoang hạng nhất.

Mẹ kiếp, thật sự chỉ mất một giây thôi đã khiến người ta phải gục ngã!

Luận tán gái, anh chính là người giỏi nhất!

"Như thế nào, có phải vẫn muốn so không?"

"Như vậy còn so cái con khỉ, anh lợi hại", Phùng Hạo Vũ nói.

“Phục là được.” Lâm Dật cười nói.

"Tôi chỉ nghĩ rằng anh lợi hại, nhưng tôi không bị thuyết phục."

"Tại sao? Anh không phục ở điểm nào cứ nói cho tôi biết, tôi sẽ khiến anh phục."

“Mặc dù tôi không đẹp trai bằng anh, nhưng tôi giàu có hơn anh, vì vậy phụ nữ dù đẹp đến đâu cũng sẽ nằm trong vòng tay của tôi!” Phùng Hạo Vũ nói.

"Khụ khụ khụ..."

Lâm Dật nói: "Anh nói rằng anh không đẹp trai bằng tôi. Tôi nghĩ anh nói rất đúng và anh nhìn nhận rất rõ ràng về vị trí của mình. Nhưng anh nói anh giàu có hơn tôi, có lẽ chúng ta nên nói lại vấn đề này."

“Sao, anh còn muốn giàu hơn tôi?” Phùng Hạo Vũ có chút khinh thường, đây là thực lực của chính mình, người như anh ta cũng có thể so sánh sao?

"So thử cũng không sao, dù sao tôi cũng đang nhàn rỗi."

Kỷ Khuynh Nhan không nói nên lời, những người này hiện tại bị làm sao vậy?

Chẳng lẽ cảm thấy bản thân mình có tiền thì có thể đi ngang sao?

Phùng Hạo Vũ lắc chiếc đồng hồ Rolex của mình và nói một cách kiêu ngạo:

"Anh có thấy rõ không? Đây là Rolex, tôi mua nó hơn 1 triệu, mỗi lần đi du lịch, tôi đều ngồi khoang hạng nhất, toàn bộ mọi thứ đều là tôi tự bỏ tiền ra mua. Còn anh, vé khoang hạng nhất này là do người khác mua cho anh, anh lấy tư cách gì so với tôi?"

Những người khác trong khoang hạng nhất cũng đang cười cợt xem náo nhiệt.

Những gì Phùng Hạo Vũ nói đều là sự thật, và không cố ý coi thường ai.

Một người ngồi khoang hạng nhất mà vẫn cần người khác mua vé cho, thì liệu anh ta có giàu hơn một phú nhị đại giàu có không?

Đây không phải là tự tát vào mặt mình sao?

“Trước hết, vé khoang hạng nhất tôi có thể tự mình mua, cho dù bao toàn bộ khoang này cũng không thành vấn đề.” Lâm Dật cười nói:

"Nhưng với ngoại hình của anh, chắc anh chưa từng trải qua việc được người khác chủ động mua vé khoang hạng nhất cho mình đúng không? Cái này, muốn cũng không được."

Kỷ Khuynh Nhan nói theo Lâm Dật.

Chỉ là mua vé máy bay, nhưng qua miệng cô ý vị liền thay đổi.

Vẻ mặt Phùng Hạo Vũ trở nên kỳ quái. Mẹ kiếp, cái gì mà muốn cũng không được?

Mẹ nó, bản thân anh ta cũng là tình thánh đó!

"Tôi biết anh sẽ không bị thuyết phục bởi những điều này, vì vậy tôi sẽ cho anh xem một thứ."

Nói xong, Lâm Dật từ từ kéo tay áo lên.

Để tiết lộ chiếc đồng hồ kỷ niệm 175 năm của Patek Philippe.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 65.

Chương 66. Thật Sự Rất Mềm, Không Có Một Chút Mỡ Nào

Mọi người trong khoang hạng nhất đều nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ của Lâm Dật.

"Chiếc đồng hồ này trông rất quen!"

"Tôi nhớ ra rồi, đây là mẫu đồng hồ kỷ niệm 175 năm thành lập của Patek Philippe. Nghe nói chỉ có một chiếc duy nhất ở toàn khu vực Châu Á - Thái Bình Dương, giá cao tới 17.5 triệu!"

"Trời ơi, không ngờ nó lại mắc tới như vậy!"

Biết được giá cả của chiếc đồng hồ này, tất cả mọi người muốn hôn mê luôn.

Đều đã đeo một chiếc đồng hồ có giá 17.5 triệu, anh ta lại ngồi khoang hạng nhất làm gì!

Mua máy bay tư nhân chẳng phải tốt hơn sao.

Coi như là trải nghiệm cuộc sống dân dã, cũng không nên như vậy chứ!

"Anh, đồng hồ của anh sao lại mắc như vậy ..."

Phùng Hạo Vũ sợ hãi nói không nên lời.

Giá của chiếc đồng hồ này đã vượt qua tầm hiểu biết của anh ta.

"Mới hơn 10 triệu thôi mà, cũng không phải đắt lắm, cũng không gì đặc biệt hết."

"Mẹ kiếp, chiếc đồng hồ hơn 10 triệu cũng không đắt lắm?! Cậu hình như muốn đùa tôi à."

"Xem ra là anh nên phục rồi." Lâm Dật cười nói: "Vậy tôi sẽ không nói những chuyện khác."

"Thổ thần thổ thần, tiểu đệ phục rồi."

Phùng Hạo Vũ thật là muốn tự tử, không chỉ bị đè bẹp về mặt ngoại hình, về mặt tài lực cũng không phải là đối thủ của người ta.

Thật là một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có!

Rất nhanh, máy bay cất cánh, mọi người cũng không chú ý đến đến phía bên này nữa.

"Em đi Quảng Châu làm gì? Thật sự không phải là muốn đi cùng với anh đó chứ."

Thời gian của Kỷ Khuynh Nhan rất quý giá, Lâm Dật không nghĩ rằng cô ấy có tâm trí để đi chơi.

"Không phải đâu, em đến văn phòng chi nhánh bên kia, trùng hợp đúng dịp anh cũng muốn về Quảng Châu, chỉ đơn giản như vậy thôi."

"Hóa ra là như vậy."

Kỷ Khuynh Nhan dùng vẻ mặt kiêu ngạo nói tiếp, "Nhưng hôm nay em không có việc gì, em có thể cùng anh đi đến cô nhi viện."

"Không thành vấn đề."

Nhìn thấy hai người cứ xì xào nói chuyện, làm cho Phùng Hạo Vũ có chút ngột ngạt.

Nếu không phải gặp anh ta, mình và người phụ nữ cực phẩm kia có thể phát sinh được câu chuyện gì đó rồi.

Đặc biệt, hôm nay thực sự là đi ra ngoài mà không coi ngày rồi, tại sao lại lựa chọn đi Quảng Châu chứ.

Sau khi xuống máy bay, hai người cùng nhau đi ra khỏi sân bay, chuẩn bị đón taxi đi đến cô nhi viện.

"Anh, em muốn xin wechat của anh ấy." Phùng Hân Dĩnh nói với anh mình: "Nếu như bây giờ không xin, sợ sau này muốn gặp cũng không được."

"Xin cái cọng lông, người ta không chỉ lớn lên đẹp trai, hơn nữa còn có tiền, vừa nhìn là biết chính là tra nam rồi." Phùng Hạo Vũ dạy bảo em mình:

"Nếu như em dám xin WeChat của cậu ta, xem anh như thế nào trừng trị em."

"Dạ vâng."

Lâm Dật quay đầu lại nhìn Phùng Hạo Vũ hỏi, "Có tiền lớn lên đẹp trai, đây là lỗi của tôi sao? Sao lại nói tôi là tra nam?"

"Hai người không quen biết nhau, vừa gặp người ta đã ôm eo còn nói mình không phải là tra nam? Làm gì có người đàn ông tốt nào làm như vậy?"

Kỷ Khuynh Nhan không nhịn được cười, cũng đều là nhà giàu, vậy mà còn không hiểu được quan hệ của hai người.

Phú Nhị đại này, có chút ngốc nghếch đáng yêu nha.

Lâm Dật lại ôm eo Kỷ Khuynh Nhan, "Chúng tôi như thế này gọi là vừa thấy đã yêu, là đang gấp rút kết hôn, cho nên có thể anh đã đã hiểu lầm rồi."

"Mẹ kiếp, tưởng tôi ngu sao?." Phùng Hạo Vũ nói: "Chúng ta đi."

Vừa nghĩ tới Kỷ Khuynh Nhan là một người phụ nữ cực phẩm như vậy, lại bị Lâm Dật chiếm đi rồi, Phùng Hạo Vũ cảm thấy cuộc sống của mình như mất đi ý nghĩa vậy.

Thật là tổn thương lòng tự trọng mà.

"Người cũng đã đi rồi, tay hẳn là nên buông ra chứ, nãy giờ anh cũng chiếm sạch tiện nghi của em rồi."

"Là do kịch bản yêu cầu thôi." Lâm Dật cười híp mắt nói: "Nhưng mà nói đi nói lại, xác thực rất mềm, hẳn là không có chút mỡ nào."

"Anh nói cái gì đó." Kỷ Khuynh Nhan nhéo Lâm Dật một cái, "Anh đợi em ở đây, em đi phòng vệ sinh một chút."

"Hả? Em không phải ở trên máy bay đã đi rồi sao? Bây giờ còn đi không phải là có bệnh gì đó chứ."

"Anh mới có bệnh đấy." Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói: "Nội y đều bị anh làm cho bị lệch rồi, em phải đi chỉnh trang lại một chút."

"Ồ, hóa ra là như vậy, nhanh đi đi, lần sau anh sẽ nhẹ một chút."

Mấy phút sau, Kỷ Khuynh Nhan bước ra khỏi phòng vệ sinh sân bay, sau đó hai người bắt một chiếc xe, đi về phía cô nhi viện.

Nửa giờ sau, Lâm Dật trả tiền xuống xe.

Có một tòa nhà ba tầng nhỏ ở bên kia đường.

Cửa vào còn có một tấm bảng màu trắng.

Trên đó viết năm chữ "Phúc lợi viện Lam Thiên".

Ngoài ra, còn có một sân chơi nhỏ, diện tích không quá lớn, so với sân bóng rổ chỉ lớn hơn một chút, đây là nơi vui chơi của các em nhỏ trong cô nhi viện.

"Mặc dù giá nhà đất ở Quảng Châu không đắt bằng Yến Kinh và Trung Hải, nhưng với một mảnh đất lớn như vậy, ít nhất cũng có giá mấy chục vạn." Kỷ Khuynh Nhan hơi xúc động nói.

"Cho nên có lúc anh cảm thấy mẹ Vương rất ngu ngốc, chỉ cần đem mảnh đất này bán đi là có thể sống một cuộc sống như phú bà rồi, nhưng hết lần này tới lần khác lại cứ muốn bám trụ lấy mảnh đất này, quần áo thì mặc toàn hàng vỉa hè trị giá không tới 100 đồng."

"Tình yêu to lớn không cần ai phải biết, mặc dù tiền của anh so với bà ấy nhiều hơn, nhưng cảnh giới tư tưởng con kém nhiều lắm."

"Được rồi, hai chúng ta cũng đừng ở chỗ này cảm khái nữa, chúng ta đi vào trước đi."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn đồng hồ đeo tay, rồi nói "Chờ một chút nữa đi."

"Hả? Em có việc gì sao?"

Kỷ Khuynh Nhan gật đầu, sau đó cầm điện thoại di động lên gọi.

"Alô chào anh, khi nào thì đến nơi"

"Tôi đang ở viện phúc lợi Lam Thiên, mặc áo dài tay màu trắng và váy màu nâu, anh có thể nhìn thấy tôi khi đã đến."

Chưa nói vài lời, Kỷ Khuynh Nhan liền cúp điện thoại.

"Em đang đợi ai đến sao? "

"Ừm là chuyện riêng thôi, lập tức liền tới."

"Được."

Mặc dù anh rất nóng lòng muốn đi vào, nhưng Kỷ Khuynh Nhan đã lên tiếng, anh liền chờ thêm một lát.

Sau mười mấy phút, Lâm Dật nhìn thấy một chiếc xe chở nguyên thùng hàng màu trắng dừng trước mặt mình, một người lái xe trung niên có nước da ngâm đen thò đầu ra.

"Cô gái, có phải cô tên là Kỷ Khuynh Nhan không?"

"Là tôi." Kỷ Khuynh Nhan trả lời: "Anh tài xế, làm phiền anh đem xe chạy đến đối diện, ngừng ở cửa ra vào cô nhi viện nha."

"Được rồi."

Tài xế lái xe đến cửa ra vào, Lâm Dật nhìn Kỷ Khuynh Nhan hoi, "Em mua đồ gì sao? "

"Anh thật vất vả mới trở về một chuyến, đi tay không cũng không tốt lắm, nên em liền giúp anh chuẩn bị một chút quà."

Lâm Dật nhịn không được cười lên, chẳng trách lúc trước khi lên máy bay đã tên của cô nhi viện, hóa ra là vì việc này.

"Cảm ơn em."

"Nói cảm ơn làm gì." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Chúng ta cũng đi qua thôi."

Khi đến cửa cô nhi viện, Lâm Dật lấy chìa khóa trong túi áo ra, trở tay mở khóa cửa sau đó mở rộng cửa lớn, để xe vận tải có thể đi vào.

Lúc này, Kỷ Khuynh Nhan nhìn thấy những đứa trẻ trong cô nhi viện đều đang ở trong sân chơi đùa.

Khoảng hai mươi cậu bé tuổi tác khác nhau, đuổi theo một quả bóng đá qua đá lại.

Còn lại mấy bé gái thì ở một bên khác nhảy dây, mặt nở nụ cười tươi như hoa.

"Anh tiểu Dật."

Lâm Dật chân trước mới vừa bước vào, liền nghe thấy một nhóm trẻ con gọi tên mình, còn như ong vỡ tổ chạy hướng về phía mình.

"Hơn nửa năm không gặp, em làm sao lại mập thành như vậy?"

Lâm Dật ôm một cô bé, cười nói.

"Mẹ Vương nói, khi nào em lớn lên liền có thể gầy xuống, hiện tại mập một chút cũng không sao."

Kỷ Khuynh Nhan cười khúc khích, rung động trước sự ngây thơ của cô bé.

"Suốt ngày chỉ biết ăn, lý do thì một đống lớn." Lâm Dật bóp mặt cô gái nhỏ.

"Hì hì, anh tiểu Dật, chị gái này là ai vậy? Thật là xinh đẹp."

"Vậy thì em gọi cô ấy là chị gái xinh đẹp đi."

"Vâng ạ."

"Này anh bạn, tìm người giúp đi, có rất nhiều hàng đó." Tài xế xe tải ở cổng nói.

Cửa phía sau xe tải mở ra, bên trong đều là thức ăn ngon, tất cả những đứa trẻ trong cô nhi viện đều chạy về phía xe tải.

Nhưng khi chạy đến trước đầu xe, tất cả đều dừng lại, không một ai dám tiến lên.

"Những thứ này đều là chị gái xinh đẹp mua cho các em đó, đi lên giúp mang đồ xuống đi."

Nghe vây gương mặt Kỷ Khuynh Nhan có phần đỏ, không nghĩ tới Lâm Dật vậy mà miệng rất ngọt.

"Cảm ơn chị gái xinh đẹp."

Vèo vèo vèo, những đứa trẻ trong cô nhi viện đều đi ra giúp khuân đồ.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của bọn chúng, Lâm Dật cũng đặc biệt thỏa mãn.

"Tiểu Dật, con trở rồi tại sao lại không nói một tiếng, mẹ cũng không có chuẩn bị cơm cho con."

Một cặp vợ chồng trung niên chạy ra khỏi tòa nhà ba tầng.

Vương Thúy Bình vóc người phát tướng, để tóc ngắn, nụ cười trên mặt đặc biệt hiền lành.

Mà người đàn ông bên cạnh bà, là chồng của bà, tên là Triệu Toàn Phúc, người đã luôn sát cánh bên bà cùng cô nhi viện.

"Muốn cho mọi người một niềm vui bất ngờ, nên con lặng lẽ trở về."

Ánh mắt của Vương Thúy Bình và Triệu Toàn Phúc đều rơi xuống trên người Kỷ Khuynh Nhan.

"Ngạc nhiên mà con mang lại cho chúng ta có vẻ hơi lớn, vừa nãy mẹ còn muốn thúc giục con nhanh một chút tìm bạn gái, để mang về đây ra mắt."

"Nào có, là nàng chủ động theo qua ..."

"Phải không? Chúng con mới quen biết không bao lâu, anh ấy liền mang cháu đến đây, nói muốn để cho cháu gặp mặt mọi người, hơn nữa không gặp cũng không được." Kỷ Khuynh Nhan mặt mỉm cười cướp lời.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 66.

Chương 67. Đứa Trẻ Cần Được Nuôi Dưỡng Và Ăn Uống No đủ.

Lâm Dật: ???

Anh lúc nào đã nói muốn mang em đến đây?

Là em chủ động muốn tới đây mà!

Tiểu cô nương này, rõ ràng là làm xấu thanh danh của mình.

"Gặp mặt cũng tốt, gặp mặt cũng tốt." Vương Thúy Bình cười không ngậm miệng vào được, "Sau này sẽ là người một nhà, sớm muộn gì cũng phải gặp."

"Đúng vậy, anh ấy cũng nói với cháu như vậy." Kỷ Khuynh Nhan mặt không đỏ tim không đập nhanh nói.

Lâm Dật:...

Thì ra là tính toán mình!

"Các con cũng thiệt là, tới thì cứ tới, còn mua nhiều đồ như vật như vậy quá lãng phí." Vương Thúy Bình cảm kích nói.

"Đều không phải là thứ gì đáng tiền, cháu cũng không biết viện mồ côi thiếu cái gì? Nên tùy tiện mua một ít mang tới."

Vương Thúy Bình nhìn Kỷ Khuynh Nhan, càng nhìn càng yêu thích cô gái này.

Không chê xuất thân của Lâm Dật, lại có thể quan tâm đến như vậy.

Một cô gái tốt như vậy, thật hiếm có.

"Cái kia, lão Triệu, ông đi hỗ trợ đem hàng hóa xuống xe, tôi trước dẫn hai đứa nó vào nhà."

"Được, vào đi, tôi một lát nữa sẽ vô sau."

Mấy phút sau, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan được dẫn lên tầng ba.

Nhưng mới vừa lên đến, liền nghe thấy một tràng tiếng khóc.

"Mẹ, sao lại có tiếng khóc ở trên này? Là trẻ con của cô nhi viện sao?" Lâm Dật hỏi.

"Cũng không biết là người nào mà nhẫn tâm như thế, sinh xong đứa nhỏ, liền ném tới cửa viện mồ côi, ngay cả mặt mũi còn chưa thấy liền chạy, hết cách rồi, mẹ cũng chỉ có thể ôm trở về đây."

"Mới vừa sinh ra đã liền bị bỏ rơi?"

"Đúng vậy, mẹ đoán hiện tại chắc vẫn chưa tới một tuổi."

Trái tim của Kỷ Khuynh Nhan cũng xúc động, khi nghe hai người nói chuyện.

Cô ấy bình thường cũng rất yêu thích trẻ con, vì thế cũng không thể chấp nhận được những việc như này.

Vừa nghe đến những tin tức tương tự, trong lòng liền ê ẩm.

"Mẹ Vương, nếu không chúng ta đi qua nhìn xem, vừa nghe đứa nhỏ khóc, trong lòng cháu liền cảm thấy không thoải mái."

"Đi thôi, trước tiên qua xem một chút." Vương Thúy Bình bất đắc dĩ nói: "Mỗi ngày đều khóc như vậy, mẹ sợ là sẽ đem cổ họng khóc đến hỏng mất."

Đi tới bên trong lầu ba, nhìn thấy bên trong còn có một người phụ nữ trung niên, so với Vương Thúy Bình thì nhỏ hơn vài tuổi.

Người phụ nữ này tên là Lưu Quyên, làm y tá trong cô nhi viện, tuy rằng không phải nghĩa vụ, nhưng mỗi tháng tiền lương của cô chỉ có 1000 đồng tiền. Hoàn toàn không tương xứng với công việc nặng nhọc này.

"Ô, Tiểu Dật đã về rồi à."

Lưu Quyên vốn là đang lo lắng, nhìn thấy Lâm Dật, đột nhiên nở nụ cười "Thực sự là có tiền đồ, lại có thể dẫn bạn gái mang về."

"Vừa vặn gần đây cháu không bận gì, liền trở lại thăm mọi người một chút."

"Ở bên ngoài làm việc nhớ chú ý đến thân thể, đừng mệt nhọc quá."

"Biết rồi dì Lưu."

"Lão Vương, bà mau tới thay tôi một chút, tôi bị đứa nhỏ này dày vò, đã quá mệt mỏi rồi, sữa đã hâm nóng mấy lần rồi, chính là đứa nhỏ này không chịu uống." Lưu Quyên nói.

"Được, để tôi thử xem."

Vương Thúy Bình ôm đứa nhỏ ở trên giường, phấn điêu ngọc trác, đặt biệt xinh đẹp, nhất là đôi mắt to kia, lại giống các vì sao trên trời.

"Được, bà mau nhìn xem, có lẽ là muốn uống rồi, để tôi cho nó uống thử."

Trên tay Vương Thúy Bình, đứa nhỏ vẫn như cũ khóc rống, không hề có ý định muốn uống sữa chút nào.

Cuối cùng quấy làm cho cánh tay của Vương Thúy Bình đau nhức, nhưng vẫn không có một chút hiệu quả.

"Dì Vương, hay là để con thử xem sao" kỷ Khuynh Nhan ngập ngừng hỏi.

"Không phải, việc này em làm được sao?" Lâm Dật hoài nghi hỏi.

"Chưa nếm qua thịt heo, chả lẽ chưa từng thấy heo chạy sao?" Kỷ Khuynh Nhan nói ra: "Em đã từng xem người khác chăm sóc trẻ con, vừa vặn cũng để cho Dì Vương nghỉ ngơi một chút."

Thấy Kỷ Khuynh Nhan chủ động hỗ trợ, Vương Thúy Bình cũng không coi cô là người ngoài, liền đem đứa nhỏ giao qua tay của cô.

Đáng ngạc nhiên, khi Kỷ Khuynh Nhan ôm đứa bé trong tay, thì đứa bé đã ngừng khóc một cách rất thần kỳ!

Ngay cả Kỹ Khuynh Nhan cũng chưa bao giờ nghĩ rằng, chính mình có ma lực lớn như vậy.

"Thấy không, đứa nhỏ ở trong lòng ngực em ngừng khóc rồ nè." Kỷ Khuynh Nhan kiêu ngạo mà nói.

"Không khóc không phải trọng điểm, trọng điểm là làm cho bé con có thể uống sữa."

"Đứa nhỏ cũng đã ngừng khóc, chuyện này còn có thể làm khó được em sao."

Kỷ Khuynh Nhan lòng tự tin tăng cao, đứa nhỏ như vậy mà yêu thích mình, cho uống sữa đương nhiên không thành vấn đề.

Nhận lấy bình sữa trên tay của Vương Thúy Bình.

Kỷ Khuynh Nhan đã sẵn sàng cho đứa nhỏ uống sữa.

Khi bình sữa tiến lên đến bên mép miệng, đứa nhỏ lại bắt đầu khóc, thậm chí con khóc lớn tiếng hơn.

Thấy tình huống không ổn, Kỷ Khuynh Nhan đặt bình sửa qua một bên, chuẩn bị trước tên an ủi đứa bé trước.

Điều kỳ diệu là, khi đem bình sữa lấy đi, sau đó đứa nhỏ lại ngừng khóc một cách thật thần kỳ.

Làm Kỷ Khuynh Nhan bị đả kích.

"Vậy trước tiên con ôm một lúc đi, đoán chừng đợi khi nào đói bụng, thì nó sẽ uống thôi." Vương Thúy Bình nói.

Tình mẫu tử của Kỷ Khuynh Nhan lan tràn, "Ừm, dì Vương, mọi người nghỉ ngơi trước đi, con ở đây ôm bé một chút."

"Cũng được, vậy dì đi làm nước cho con, các con vội vội vàng vàng chạy về đây chắc ngay cả miếng nước cũng chưa kịp uống chứ gì."

"Cảm ơn dì Vương."

Vương Thúy Bình rời đi, Kỷ Khuynh Nhan vỗ về đứa trẻ trong tay của mình, rất có vài phần giống người làm mẹ.

"Sữa, sữa ..."

Đứa nhỏ sắp được 1 tuổi, đã có thể nói những từ đơn giản.

Nghe thấy đứa nhỏ nói, Kỷ Khuynh Nhan ngay lập tức đi lấy bình sữa.

Cô bé này ruốt cuộc cũng muốn uống sữa rồi, bằng không cô cũng không biết phải làm sao cho xong.

Nhưng ngay khi Kỷ Khuynh Nhan cầm bình sữa và chuẩn bị cho cô bé bú, cô đột nhiên thấy đứa bé trong tay mình nắm lấy một ngọn núi trước mặt nó bằng đôi tay non nớt của đứa nhỏ.

"Bú sữa ..."

Kỷ Khuynh Nhan bối rối, không nghĩ tới đứa nhỏ này lại muốn uống sữa của mình ...

"Không được, chị không có..."

Kỷ Khuynh Nhan muốn ngăn chặn, nhưng lại sợ tổn thương đứa nhỏ, trong lúc nhất thời cấp bách không biết phải làm sao, hoàn toàn rối loạn tay chân.

Lâm Dật bình tĩnh nhìn xem trò hay, hình ảnh như vậy, vẫn rất kích thích.

"Xoay qua chỗ khác, không cho phép nhìn!"

"Được, anh biết em da mặt mỏng, anh liền đi ra ngoài trước." Lâm Dật nói: "Đứa trẻ còn nhỏ, yêu cầu dinh dưỡng rất cao, cho nên cần được cho ăn no."

"Em, em làm thế nào cho nó ăn no bụng, em căn bản không có cái kia!"

"Không có chuyện gì, anh tin tưởng em, nhất định có thể làm được."

"Chuyện này tin hay không tin căn bản không có liên quan đến nhau."

Kỷ Khuynh Nhan vừa thẹn vừa vội, cô là một đại khuê nữ chưa chồng con, được một đứa bé nắm lấy đòi uống sữa, chuyện này thật là mắc cỡ muốn chết, hơn nữa còn bị Lâm Dật nhìn thấy!

Sau này mình không cần làm người nữa.

"Dì Vương, Dì Lưu."

Kỷ Khuynh Nhan không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc tìm quân tiếp viện.

Tiểu gia hỏa này nhìn thì hiền lành, nhưng khí lực cũng không nhỏ lắm.

Đau chết đi được.

Nghe thấy tiếng gọi của Kỷ Khuynh Nhan, Vương Thúy Bình và Lưu Quyên đi vào.

Nhìn thấy quần áo của Kỷ Khuynh Nhan đều nhăn nhúm, hai người họ lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đều là người từng trải, tất cả đều đoán được vừa mới phát sinh cái gì.

Kỷ Khuynh Nhan bị làm cho mặt đỏ ửng, hận không thể tìm được một cái lỗ để chui vào.

Đây cũng thật là xấu hổ muốn chết mất.

"Được rồi, ba người đi ra ngoài trước đi, dì đến ứng phó đứa nhỏ này, vừa vặn mới trở về, không nên đem tinh thần lãng phí vào chuyện này." Lưu Quyên nói.

Ba người không thể làm khác là lui ra.

Đi đến phòng làm việc của Vương Thúy Bình, đóng cửa lại, không khí trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

"Tiểu Kỷ, cháu đừng để trong lòng." Vương Thúy Bình an ủi:

"Cháu chưa bao giờ làm mẹ, có một số việc cháu không hiểu, đây là bản năng của trẻ nhỏ, kích thước của cháu lại lớn như vậy, nó liền không nhịn được nắm lấy."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 67.

Chương 68. Quyên góp 100 triệu

"Ách ..."

Kỷ Khuynh Nhan vẻ mặt lúng túng, "Hóa, hóa ra là như vậy ..."

"Đúng rồi, nếu không tại sao lại nói tình mẹ là vĩ đại nhất." Vương Thúy Bình cười tủm tỉm nói: "Con xem những chuyện như thế này, trẻ con xưa nay cũng không có đòi cha."

"Mẹ, mẹ nói có lý lắm." Lâm Dật nói theo.

Mặt Kỷ Khuynh Nhan nóng như lửa đốt.

Nhưng nếu cho cô lựa chọn lại một lần nữa, cô vẫn sẽ trở lại ôm đứa nhỏ, an ủi nó mới là quan trọng nhất.

Leng keng leng keng ——

Điện thoại của Vương Thúy Bình vào lúc này vang lên.

"Mau xuống đây, Ngưng Nguyệt mang theo bạn trai trở về rồi." Triệu Toàn Phúc nói.

"Thật hay giả vậy? Cùng một ngày mà có nhiều chuyện vui như vậy, quá tốt rồi."

Sau khi xác nhận lại một câu, Vương Thúy Bình liền cúp điện thoại, Lâm Dật hỏi:

"Là ai đến vậy mẹ?"

"Ngưng Nguyệt trở về rồi, chúng ta đi xuống xem một chút."

"Thật là trùng hợp mà."

Vương Thúy Bình đi ở phía trước, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan theo ở phía sau.

"Ngưng Nguyệt là ai? Cũng là đứa nhỏ ở viện mồ côi ư?"

"Ừm."

Lâm Dật gật đầu, "Cô ấy tên là Quách Ngưng Nguyệt, so với anh nhỏ hơn một tuổi, anh và cô ấy đều là đi ra từ viện mồ côi, nhưng cô ấy học đại học là ở Quảng Châu, còn anh thì là ở Trung Hải."

"Thì ra là như vậy."

Quách Ngưng Nguyệt vóc người không cao bằng Kỷ Khuynh Nhan, nhưng cũng không tính là thấp.

Một thân váy trắng dài đến đầu gối, giày cao gót đen viền ren, mái tóc dài gợn sóng trưởng thành và quyến rũ, cả người đều cực kỳ thu hút ánh mắt.

Nhưng người đứng bên cạnh lại khiến Lâm Dật khẽ cau mày.

Anh ta trông như đã ngoài 30 tuổi, bụng phệ, trông giống như nhà giàu mới nổi, hơn nữa so với Quách Ngưng Nguyệt anh ta nhìn có vẻ lớn tuổi hơn không ít.

"Chị Ngưng Nguyệt, chị mang gì ngon cho chúng em á." Những đứa trẻ trong cô nhi viện nói.

"Tất cả đều ở trong xe, các em qua đây lấy đi."

Quách Ngưng Nguyệt vẫy tay, chào hỏi những đứa trẻ xung quanh.

"Các em chạy chậm một chút, xe của anh đây chính là BMW đời 7, hơn một triệu đây, đừng đụng vào nó, nêu làm bẩn anh còn phải đi rửa xạch nữa." Người đàn ông bên cạnh Quách Ngưng Nguyệt kêu ầm lên.

Quách Ngưng Nguyệt oán trách đẩy một cái lên người đàn ông, "Bọn chúng đều là trẻ nhỏ, nói những cái này làm gì."

Người đàn ông ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Là anh sai, là anh sai."

Khi lũ trẻ lấy hết đồ chơi, đồ ăn ra khỏi xe, Quách Ngưng Nguyệt kéo cánh tay người đàn ông đi tới.

"Anh, anh cũng trở về rồi."

Nhìn thấy Lâm Dật, Quách Ngưng Nguyệt nở nụ cười xán lạn, buông tay của người đàn ông kia ra, nhấc làn váy, chạy về hướng Lâm Dật.

"Đúng lúc không có bận chuyện gì, liền trở lại thăm mọi người một chút."

Ánh mắt của Quách Ngưng Nguyệt rơi xuống trên người Kỷ Khuynh Nhan, cười tủm tỉm hỏi:

"Anh, vị này chính là chị dâu sao? Giới thiệu cho em đi chứ "

"Kỷ Khuynh Nhan."

Kỷ Khuynh Nhan duỗi tay ra, đoan trang nói: "Xin chào, Lâm Dật thường xuyên nhắc tới em với chị, hôm nay cuối cùng cũng được gặp mặt."

Lâm Dật liếc liếc nhìn Kỷ Khuynh Nhan.

Thật đúng là người làm ăn biết nói chuyện, vừa nói như thế, quan hệ của hai người, trong nháy mắt đã thân thiết.

"Hì hì, chị dâu thật tốt." Quách Ngưng Nguyệt nói: "Chị dâu, chị xinh đẹp như vậy, thực sự là tiện nghi cho anh của em rồi."

"Nếu không phải anh ấy có chết cũng quấn lấy chị không tha, thì chị cũng không đáp ứng anh ấy đâu."

Lâm Dật:...

Lại đem mình ra biểu diễn nữa.

"Xin chào Kỷ tiểu thư, tôi là Vương Đào, bạn trai của Ngưng Nguyệt, lần đầu gặp gỡ, xin chỉ giáo."

Nhìn Kỷ Khuynh Nhan, con mắt của Vương Đào đều muốn rớt xuống.

Nếu như cô ấy là 100 điểm, như vậy Quách Ngưng Nguyệt nhiều lắm chỉ có 80 điểm thôi!

Giống như là cực phẩm, tìm trên trời dưới đất cũng khó có thể tìm được một người như thế này!

Ba~

Lâm Dật vươn tay ra bắt tay với Vương Đào, "Cũng không phải người ngoài, bắt tay ai cũng được rồi, không cần khách sáo như vậy."

Sắc mặt Vương Đào lập tức khó coi, này mẹ nó, chuyện tốt của lão tử đều bị cậu ta phá hủy!

"A a, nói cũng đúng, đều là người một nhà, không cần khách khí như thế."

Vương Đào lập tức che giấu cảm xúc của mình, trước đó anh có nghe Quách Ngưng Nguyệt từng nhắc qua người này.

Hình như chỉ là một tên tiểu bạch kiểm, ỷ mình lớn lên đẹp trai, mới tìm được một cô bạn gái Cực phẩm như vậy.

Nhưng nếu như mình cố gắng, dụ dỗ cho cô ấy một ít tiền, không phải là sẽ bắt được cô ta trong lòng bàn tay sao.

"Lâm tiên sinh, tôi trước đó cũng có nghe Ngưng Nguyệt nhắc tới anh, tôi thấy anh cũng là một nhân tài, không biết là làm chức vụ gì, ở đâu?" Vương Đào cười híp mắt hỏi.

"Lái xe Didi, làm sao vậy?."

"Lái Didi !"

Vương Thúy Bình, Quách Ngưng Nguyệt và những người khác cảm thấy bất ngờ.

Lâm Dật không phải đang làm tại một công ty bất động sản sao, như thế nào lại đi chạy Didi rồi.

"Hóa ra là lái Didi." Vương Đào bụng phệ, cười ha hả nói: "Vậy nhất định là rất khổ cực, bình thường chạy mệt muốn chết chắc cũng kiếm không được vài đồng tiền."

"À mà chúng ta cũng không khác nhau là bao, tôi có mở một nhà vật liệu xây dựng, hằng ngày vất vả làm việc cũng kiếm được hàng triệu USD hàng năm."

"Anh nói như vậy là có ý như thế nào?." Quách Ngưng Nguyệt có chút không cao hứng.

Tuy rằng không phải ruột thịt, nhưng hai người từ nhỏ đã sống cùng nhau, cảm tình so với anh em ruột còn tốt hơn.

Nghe Vương Đào nói Lâm Dật như vậy, trong lòng tự nhiên không vui.

"Đúng đúng đúng, coi cái miệng này." Vương Đào cười ha hả nói:

"Lâm lão đệ, hay là nghe lão ca khuyên đi, Trung Hải là nơi mà những người giàu có ở, những người thiếu năng lực như cậu, tốt nhất đừng lăn lộn ở đó nữa. Không bằng trở về Quảng Châu, đến nhà máy của anh đi làm, nể mặt Ngưng Nguyệt, anh cho câu nhiều hơn một ngàn đồng tiền, bảo đảm so với cậu ở Trung Hải sống thoải mái hơn."

Lâm Dật híp mắt nhìn Vương Đào, mỉm cười.

Lẽ nào làm ra vẻ phách lối như vậy thì có lợi cho thân thể khỏe mạnh ư.

Làm sao người người đều thích làm ra vẻ như vậy chứ.

"Mặc dù anh kiếm được nhiều hơn tôi, nhưng khi chúng tôi tới, mua một xe tải đồ vật, ít nhất gấp hai mươi lần của anh." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Anh, anh nói cái gì? Mua một xe tải đồ vật?"

"Chúng ở góc tường đấy, chính anh nhìn đi."

Nhìn thấy đống đồ chơi và đồ ăn vặt ở góc tường, sắc mặt Vương Đào hơi thay đổi.

"Cái kia, những thứ đó đều là anh mua?"

"Không sai." Lâm Dật nhún vai một cái, "Tuy rằng đều không phải là vật giá trị gì, nhưng hẳn là so với những thứ anh mua thì đắt hơn."

Cái quái gì vậy!

Vương Đào trong lòng chửi thầm, vốn tưởng rằng những thứ đó đều là do cô nhi viện tự mua, không nghĩ tới là do bọn họ mua.

"Lâm lão đệ, cậu cũng cần gì phải làm như vậy." Vương Đào cười ha hả nói:

"Cậu lái Didi, vốn là kiếm không được bao nhiêu tiền, mua nhiều đồ như thế, tối thiểu hơn một vạn đồng tiền, đoán chừng cậu cũng phải tích góp hơn mấy tháng, cần gì phải thổi phồng giả người mập như thế."

"Xác thực là phải tích góp một quãng thời gian."

Vương Đào híp mắt, liếc nhìn Kỷ Khuynh Nhan đứng bên cạnh, nói:

"Haha, xe của tôi là BMW đời 7, thùng đằng sau cũng không quá lớn, cho nên không mua nhiều đồ vật được, nhưng tôi là có mang theo tiền tới, chuẩn bị lấy ra 100 ngàn đồng, quyên góp cho viện mồ côi."

"Quyên góp 100 ngàn!"

Vương Thúy Bình nghe xong sợ hết hồn, viện mồ côi đã được thành lập lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhận được nhiều tiền quyên góp như vậy.

"100 ngàn hơi nhiều, cũng không dễ dàng gì cho cậu, với lại cậu cũng đã mua rất nhiều đồ tới đây, chúng tôi cũng rất cảm kích rồi."

"Mẹ Vương, người không cần vì con mà tiết kiệm, con mở xưởng vật liệu thép, lợi nhuận một năm mấy trăm vạn, hơn nữa năm nay, còn có thể vượt qua ngàn vạn, chút tiền lẻ này, đối với con mà nói cũng chỉ là mưa phùn thôi." Vương Đào nói:

"Không giống Lâm lão đệ, lái Didi kiếm ít tiền, mua ít đồ, đều phải tích góp hơn mấy tháng."

"Mẹ, anh ta muốn góp, mẹ cứ nhận đi." Lâm Dật cười nói: "Chân muỗi tuy nhỏ, nó cũng là thịt."

"Lâm lão đệ, cậu nếu như nói như vậy, lão ca thật sự không thích nghe, cái gì gọi là chân muỗi? Đây chính là 100 ngàn đồng đó, không phải là một khoản tiền nhỏ đâu." Vương Đào nói:

"Cậu ở Trung Hải, liều sống liều chết làm một năm, sợ rằng cũng sẽ không tích góp được nhiều tiền như vậy. Haha, cho dù có thể tích góp lại nhiều như vậy, cũng không nở bỏ ra mang đi quyên góp."

"Đừng nói như vậy chứ, chúng tôi lần này tới, cũng có dự định quyên tiền."

"Tôi nghĩ tốt hơn hết là quên đi, với quy mô hiện tại của viện mồ côi, quyên góp vài trăm tệ cũng chẳng có tác dụng gì. Tốt hơn hết là nên giữ cho riêng mình, lái Didi cũng mệt mỏi lắm, đem tiền giữ lại, mua chút đồ ăn dinh dưỡng, bồi bổ thân thể."

Vương Đào ngậm điếu thuốc lá, chống nạnh, ánh mắt không rời ở trên người Kỷ Khuynh Nhan.

Tiểu tử này thật đúng là làm người ta tức giận, nói câu nào cũng không lọt lỗ tai.

So tiền bạc với tôi? Cậu nghĩ có thể là đối thủ của tôi sao?!

Nữ nhân của mày, lão tử nhất định đoạt rồi!

"Anh nói cũng đúng, quyên góp vài trăm tệ xác thực không ý nghĩa." Lâm Dật nói.

"Cho nên nói nha, mọi người phải nhìn thực tế rõ ràng và biết cân nặng của chính mình."

"Không không không, ý của tôi là, tôi sẽ không quyên góp vài trăm tệ, chỉ quyên góp 100 triệu."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 68.

Chương 69. Một Tỉ Tiền Từ Thiện Của Anh Bao Giờ Chuyển Vào Tài Khoản?

Phụt!

Vương Đào suýt nữa phun máu.

"Anh nói cái gì, anh muốn quyên góp 100 triệu?"

Không chỉ Vương Đào, mà mấy người có mặt ở đó nghe nói như thế đều cho rằng mình nghe lầm.

Cậu nói quyên góp 1 triệu chắc còn có người tin, đằng này lại nói tận 100 triệu, có phải là nổ quá hay không.

"Đúng vậy, làm sao? Lẽ nào nhiều tiền quá nên không cho quyên?"

"Ha ha…"

Vương Đào cười to, cười đến chảy cả nước mắt.

"Cậu đừng đùa với tôi. Cậu có biết 100 triệu là bao nhiêu tiền không? Còn dám nói bậy? Tôi lập nghiệp bao nhiêu năm như vậy còn không tích góp được bằng ấy tiền, một mình cậu lái Didi có thể kiếm được bằng đó sao? Nằm mơ đi!"

"Được rồi, tiểu Dật, các con vất vả lắm mới về một lần, đừng nói chuyện này nữa. Nhà bếp đã chuẩn bị xong bữa, chúng ta đi ăn cơm trước đi."

Vương Thúy Bình biết Lâm Dật rất quan tâm đến thể diện, chắc là tức giận cho nên mới nói như vậy.

"Dì Vương, không vội ăn cơm. Chuyện quyên tiền còn chưa nói xong mà, tôi còn muốn xem cậu ta làm sao quyên góp một trăm triệu đây."

"Nghe giọng anh nói, dường như anh cảm thấy tôi không bỏ ra nổi bằng đó tiền?" Lâm Dật cười thản nhiên.

"Ha ha, tôi làm sao dám hoài nghi cậu." Vương Đào cười khinh bỉ. "Nếu một lái xe Didi như cậu có thể quyên nhiều như vậy, vậy tôi sẽ quyên một tỉ. Tốt xấu gì tôi cũng là một ông chủ, kiếm tiền tốt hơn lái xe Didi như cậu nhiều, dù sao cũng phải quyên nhiều hơn một chút chứ."

Mặt Vương Đào không trắng không đỏ.

Nếu nói quyên 1 triệu thì anh ta thực sự tin.

Nhưng một trăm triệu tiền mặt có thể chất thành ngọn núi nhỏ. Một tên lái xe Didi như cậu ta làm sao có thể có nhiều tiền như vậy?

Chắc chắn là mở miệng bốc phét, muốn tinh tướng trước mặt bạn gái mình.

Ha ha, nhưng lần này cậu ta gặp phải một cao thủ như mình thì xác định bị mất mặt đi là vừa.

Hôm nay phải cho cậu ta biết trời cao đất rộng.

"Vậy tôi xin phép thay mặt cô nhi viện cảm ơn anh."

Nói xong, Lâm Dật cầm điện thoại ra gọi cho quản lý khách sạn Bán Đảo.

"Tôi sẽ gửi sang một dãy số thẻ, anh chuyển 100 triệu vào đó cho tôi nhé."

Nói chuyện xong, Lâm Dật tìm ảnh chụp thẻ ngân hàng của Vương Thúy Bình trong bộ sưu tập, gửi cho quản lý khách sạn.

Việc còn lại là chờ đợi.

Vương Thúy Bình và Triệu Toàn Phúc đều cảm thấy rất khó tin.

Lâm Dật xưa nay không nói dối, lẽ nào thật sự chuyển 100 triệu cho mình?

Vương Thúy Bình phát hiện lúc này trái tim mình đập thình thịch, huyết áp cũng đang tăng lên.

Tinh…

Điện thoại của Vương Thúy bình vang lên. Bà cầm lên nhìn, là tin nhắn từ ngân hàng.

Thấy một chuỗi số bên trong nội dung tin nhắn, bà nhũn cả chân.

"Tiểu Dật, con thực sự chuyển 100 triệu?"

"Vâng, lần này về chính là để gửi tiền cho mọi người."

"Không thể nào!"

Vương Đào cả kinh hô lên:

"Hắn chỉ là một lái xe Didi, làm sao có thể có nhiều tiền như vậy?"

Lấy điện thoại của Vương Thúy Bình, Lâm Dật giơ lên cho Vương Đào xem:

"Tin nhắn đây, tự anh xem đi."

Thấy một chuỗi số không trên điện thoại, Vương Đào cảm thấy toàn thân không được tốt.

Đây là lái xe Didi cho quốc gia nào vậy? Thực sự một hơi quyên 100 triệu?

"Tôi đã thực hiện lời hứa. Vương tiên sinh, một tỉ tiền từ thiện của anh lúc nào thì chuyển tới?"

Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười khẽ. Trước mặt Lâm Dật, ngay cả mình cũng bị lừa mất hai lần, Vương Đào thực sự chỉ là trò trẻ con.

"Chuyện này..."

Vương Đào lúng túng muốn chết. Nhà máy nhỏ của mình một năm lời có mấy triệu, lấy đâu ra một tỉ mà quyên góp!

Cái tát vào mặt này thật vang dội!

"Không lấy ra nổi hả?" Lâm Dật nói.

"Vừa nãy chẳng phải anh nói là giàu nứt tường đổ vách sao? Còn là ông chủ công xưởng, sao còn không bằng một tên lái xe Didi như tôi?"

Vương Đào chảy mồ hôi lạnh đầy đầu, hận bên cạnh không có kẽ nứt mà chui vào.

"Này, tôi còn có chút việc bận, xin đi trước."

Bỏ lại một câu, Vương Đào nhảy lên xe mình, ảo não bỏ đi.

"Vương Đào!" Quách Ngưng Nguyệt gọi theo.

"Đi thì đi đi, vừa nhìn đã thấy chẳng phải hạng tốt lành gì. Em theo hắn ta, sau này cũng khó hạnh phúc." Lâm Dật nói.

"Biết rồi anh."

Lâm Dật nói, Quách Ngưng Nguyệt không dám không nghe, vì thế không đuổi theo Vương Đào nữa.

"Tiểu Dật, con nói thật với mẹ, số tiền này là sao? Con đến Trung Hải mới mấy năm, từ đâu ra nhiều tiền như vậy?"

Vương Thúy Bình cầm điện thoại mà cảm thấy bỏng tay.

"Làm chút bán lẻ, kiếm được ít tiền. Mọi người yên tâm cầm, đừng nghĩ nhiều."

"Vậy, một trăm triệu này cũng không phải số nhỏ. Đưa hết cho chúng ta, con làm sao?" Vương Thúy Bình hỏi.

"Tiền này con không cần sao. Ở Trung Hải không giống Quảng Châu, chỗ cần dùng tiền nhiều lắm."

"Mẹ, mẹ cầm đi, con vẫn còn, đủ tiêu."

Lâm Dật ôm vai Vương Thúy Bình:

"Đi thôi, đi ăn cơm. Con đói bụng rồi."

"Vậy được, ăn cơm trước đã. Mẹ có hầm thịt bò cho con, ăn nhiều cho đỡ thèm."

"Vẫn là mẹ hiểu con."

Sau khi ăn xong, Kỷ Khuynh Nhan và Quách Ngưng Nguyệt chơi với lũ trẻ của cô nhi viện trên sân trường vui đến không biết trời trăng.

Điều khiến Lâm Dật không ngờ tới là cô gái như Kỷ Khuynh Nhan biết nhảy dây a.

Thật trâu bò!

"Tiểu Dật, các con thật vất vả mới về một chuyến, ở nhiều thêm mấy ngày đi." Trời gần tối, Vương Thúy Bình đề nghị.

"Được, con sẽ ở lại đây mấy ngày."

Lâm Dật còn tính toán khác, chuẩn bị xử lý xong sẽ rời đi.

"Hiện giờ mẹ đi dọn phòng cho con. Các con và Ngưng Nguyệt đều ở đây, đừng đi."

"Không cần, con đã thuê phòng khách sạn, sẽ không chiếm chỗ trong viện đâu."

Lâm Dật thì không sao, chủ yếu sợ Kỷ Khuynh Nhan ở không quen.

Bất kể nói thế nào, cô ấy đều đi theo mình đến đây, dù thế nào cũng phải sắp xếp tốt cho cô ấy.

"Vậy được rồi, với tiền đồ hiện giờ của con, ở chỗ nào tùy con."

Hàn huyên việc nhà một hồi, Lâm Dật dẫn Kỷ Khuynh Nhan rời đi, tìm một khách sạn năm sao để ở.

Sáng sớm ngày thứ hai, Kỷ Khuynh Nhan rửa mặt xong xuôi, lúc ăn sáng ở khách sạn hỏi:

"Ngày hôm nay anh có sắp xếp gì không?"

"Hôm qua anh xem tin tức, nói rằng Quảng Châu có triển lãm xe, chuẩn bị đi xem xem."

"Không phải anh đã có Pagani hay sao? Còn mua xe làm gì?" Kỷ Khuynh Nhan thắc mắc hỏi.

"Chủ yếu là muốn mua mấy chiếc cho cô nhi viện, sau này có thể đưa lũ trẻ ra ngoài chơi."

Kỷ Khuynh Nhan gật gù:

"Anh nói cũng đúng."

"Em thì sao, không phải nói cần đi chi nhánh công ty sao? Lúc nào thì đi?"

"Chỉ là việc nhỏ, không vội, trước tiên cứ làm việc của anh đã."

Cơm nước xong xuôi, hai người lái xe cùng tới hội trường trung tâm quốc tế Quảng Châu.

Là một trong bốn thành phố lớn cấp một của Trung Quốc, tuy độ phồn vinh của Quảng Châu còn cách Trung Hải một chút xíu, nhưng cũng là hàng đầu Trung Quốc.

Đặc biệt là triển lãm xe Quảng Châu, ở Trung Quốc và thậm chí toàn thế giới đều rất nổi tiếng.

Vì vậy, triển lãm xe mỗi năm một lần hấp dẫn rất nhiều giới nhà giàu tới đây xem.

Thông qua tấm biển quảng cáo bên ngoài, có thể thấy xe hàng hiệu toàn thế giới đều tới tham gia triển lãm.

Chỉ cần có tiền, muốn mua được một chiếc xe vừa lòng ở đây tuyệt đối không thành vấn đề.

Hai người vừa xuống xe, Lâm Dật lập tức nghe thấy có người gọi tên mình.

"Uây, Lâm Dật, cũng tới xem triển lãm xe à?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 69.

Chương 70. Không Cho Cơ Hội Tinh Tướng

Nghe thấy phía sau có người gọi mình, Lâm Dật quay đầu lại.

Anh nhìn thấy một người phụ nữ mặc váy ngắn màu trắng, trang điểm đậm. Bên cạnh người này còn có một người đàn ông mặc âu phục, đeo kính mắt.

Lâm Dật biết tên người phụ nữ, nàng tên là Từ Diễm, là bạn thời đại học của Lâm Dật.

Nhưng sau khi tốt nghiệp, Lâm Dật lựa chọn ở Trung Hải phát triển, còn Từ Diễm trở về quê nhà Quảng Châu làm việc.

"Thật đúng dịp, không ngờ lại gặp cô ở đây." Lâm Dật chào hỏi.

"Quả thật trùng hợp." Từ Diễm cười ha hả.

"Diễm Diễm, đây là bạn thời đại học của em sao? Có phải nên giới thiệu cho anh một chút không?" Người đàn ông bên cạnh Từ Diễm nói.

"Cậu ấy là bạn đại học của em, Lâm Dật. Vị này chắc là bạn gái của cậu ấy."

Người đàn ông gật đầu, lấy một tấm danh thiếp từ trong túi ra.

"Tự giới thiệu mình một chút. Tôi tên Chu Ninh, là tổng giám đốc Công ty TNHH kinh doanh xuất nhập khẩu cảng Sang Tinh tại Quảng Châu. Đây là danh thiếp của tôi."

Lúc nói chuyện, Chu Ninh đưa danh thiếp tới trước mặt Kỷ Khuynh Nhan.

Chu Ninh có ý tưởng khác trong đó.

Trên danh thiếp có số điện thoại liên lạc của mình. Chỉ cần Kỷ Khuynh Nhan nhận lấy danh thiếp là có khả năng liên hệ với mình.

Theo lễ phép, Kỷ Khuynh Nhan tiếp nhận danh thiếp của Chu Ninh, sau đó giao cho Lâm Dật.

Cô không có ý tự cất danh thiếp.

"Lâm Dật, sau khi tốt nghiệp, không phải cậu ở lại Trung Hải làm việc sao, bây giờ đang làm gì?"

"Lái Didi."

"Lái Didi?" Từ Diễm kinh ngạc. "Tốt xấu gì năm đó chúng ta cũng tốt nghiệp cùng trường. Sau khi tốt nghiệp, làm sao lại đi lái Didi? Tớ nhớ khi đó cậu nói còn muốn đi Trung Hải kiến tạo một sự nghiệp lẫy lừng mà."

"Lái Didi cũng tốt mà, tớ cũng coi nó là sự nghiệp."

Xì!

Từ Diễm không nhịn được phì cười:

"Lâm Dật, cậu đúng là chẳng thay đổi chút nào, vẫn hài hước như vậy. Chạy xe Didi thì coi là sự nghiệp gì chứ?"

"Diễm Diễm, Trung Hải bên kia quả thực không dễ kiếm sống, lại thêm trường đại học của em chỉ là một trường phổ thông, tất nhiên không nổi tiếng ở thành phố như Trung Hải. Đó là nơi giàu có nhất cả Trung Quốc. Nếu như không có chút bản lĩnh thật sự, muốn lăn lộn ở đó không phải chuyện dễ dàng."

"Anh nói vậy cũng có đạo lý, nhưng em cảm thấy, nếu lái Didi thì không cần thiết phải ở lại Trung Hải, ở đâu chẳng phải cũng giống nhau sao."

Từ Diễm thầm vui mừng.

Lúc đi học, vì Lâm Dật đẹp trai nên mình còn từng dính chặt, theo đuổi anh ta.

Thật may lúc đó anh ta không đồng ý với mình.

Ngược lại hiện giờ anh ta nghèo rớt mồng tơi, chẳng có thứ gì, căn bản không thể cho mình được hạnh phúc. Chắc cô nàng bên cạnh này cũng chỉ thấy anh ta đẹp trai nên muốn vui đùa một chút mà thôi.

Kết hôn là chuyện lớn. Nếu như điều kiện bản thân không quá tốt, có ai lại muốn ở cùng nhà với tài xế Didi.

"Lời này có lý, nhưng người nào chẳng có chí riêng. Lựa chọn phát triển ở đâu đều phải suy nghĩ đến về lâu về dài, quả thực không thể quá kích động." Chu Ninh nói.

"Năm đó anh cũng từng trải ở Trung Hải, nhưng cũng đụng tường khắp nơi. Bây giờ trở về Quảng Châu, sự nghiệp đang đà phát triển. Công ty do anh khởi nghiệp năm nay đã đạt doanh số trăm triệu. Nếu anh cứ khư khư cố chấp ở lại Trung Hải, chắc chắn đã không có thành tích như ngày hôm nay."

"Vì lẽ đó em mới nói anh có tiềm lực mà."

Từ Diễm ôm cánh tay Chu Ninh, e thẹn nói.

"Lâm Dật này, cậu là bạn của Từ Diễm, chúng ta coi như quen biết. Cậu có dự định về Quảng Châu phát triển không? Tôi có thể sắp xếp công tác cho hai người, đến công ty tôi làm, lương một năm trăm nghìn. Công tác cũng không mệt nhọc, chắc chắn tốt hơn cậu lái Didi."

"Tôi lái Didi rất tốt, cảm ơn lòng tốt của anh."

Lâm Dật phất tay một cái:

"Chúng tôi đi trước nhé."

"Ai ai ai Lâm Dật, cậu đừng đi gấp như vậy mà. Tớ nhớ khi còn đi học, cậu có tiếng là mê xe trong lớp. Nếu không chúng ta cùng đi dạo? Vừa vặn để bọn tớ có thể tư vấn cho cậu." Từ Diễm nói.

"Đúng vậy, hôm nay gặp mặt chính là duyên phận." Chu Ninh nói.

"Trước đây tôi lái chiếc Audi A8, ở nội thành lái cũng được, nhưng khi nào chạy ra quốc lộ thì thấy chạy không được tốt cho lắm. Tôi lái A8 có hơi vất vả."

"Đừng thấy xe đấy giá hơn triệu, thậm chí còn không mạnh mẽ bằng SUV quốc nội giá hơn trăm nghìn tệ. Cho nên bây giờ tôi muốn đổi chiếc việt dã."

"Cũng có thể." Lâm Dật thuận miệng phụ họa, dẫn Kỷ Khuynh Nhan đi vào khu triển lãm.

"Nhưng tôi vẫn đang phân vân, cảm giác dòng Range Rover của Land Rover khá được, nhưng Lexus Lx570 cũng rất tốt, không biết chọn cái nào thì hơn." Chu Ninh cười ha ha tiếp tục khoe khoan.

"Anh à, trước đây không phải anh nói muốn mua chiếc BMW X5 hoặc Toyota Prado sao, sao bây giờ lại đổi?" Từ Diễm hiếu kỳ hỏi.

"Vừa nãy anh nghĩ, X5 và Prado cao nhất mới có khoảng một triệu, mà chuyện kinh doanh của anh tương lai càng lúc càng lớn, đổi chiếc cao cấp hơn chút thì tốt hơn. Bằng không, sau này ra ngoài bàn chuyện làm ăn cũng dễ bị người ta chê cười."

"Anh nói có đạo lý. Người ta bây giờ đều rất thực tế, lái chiếc xe tốt, tương lai nói chuyện làm ăn cũng thuận tiện hơn một chút."

"Anh cũng nghĩ như vậy."

Nói xong, Chu Ninh quay sang nhìn Lâm Dật:

"Lâm Dật này, cậu là chuyên gia phương diện này, hay là tư vấn cho tôi một chút đi."

"Nếu có tiền thì mua cả đi, sao phải phân vân?"

"Ấy…"

Chu Ninh nghe xong lộ ra vẻ lúng túng:

"Tôi đã có một chiếc, không cần phải mua nhiều như vậy. Hơn nữa, gara trong nhà cũng không chứa hết được."

"Vậy thì càng không có gì phải phân vân, chọn chiếc rẻ mà mua là được."

Kỷ Khuynh Nhan không nhịn được cười, thực sự là một cơ hội nhỏ nhoi để trang bức cũng không cho người ta.

"Khục khục khục…"

Chu Ninh ho nhẹ:

"Vừa nãy tôi đã nói rồi. Tôi không thiếu tiền. Công ty của tôi đạt doanh thu năm hơn trăm triệu, đương nhiên không thiếu chút tiền ấy. Người ở tầng cấp như tôi, điều cần quan tâm chính là chất lượng và hưởng thụ."

"Chẳng phải vừa nãy nói rồi à, không thiếu tiền thì mua hai chiếc."

"Thực ra mua hai chiếc cũng không phải vấn đề lớn, nhưng tôi vừa mua biệt thự, gara chỉ có hai chỗ. Điều kiện kinh tế là đủ, nhưng tình huống thực tế không quá cho phép..."

Chu Ninh thầm sảng khoái. Mình vốn không muốn khoe khoang biệt thự mới mua.

Nhưng cái người tên Lâm Dật này cứ phải dẫn về phương diện kia.

Đó chẳng phải có ý định cho mình cơ hội biểu diễn sao.

"Vậy thì lại xây thêm một cái gara nữa, chẳng phải giải quyết được mọi chuyện sao?"

Chu Ninh: …

"Ha ha, cậu Lâm này. Có nhiều chuyện, người ở tầng lớp như cậu không tiếp xúc nên không biết. Gara không phải cứ muốn xây là xây." Chu Ninh nói.

"Cho nên, tôi không sợ tiêu tiền, điều muốn là chất lượng và hưởng thụ. Bằng không lái xe ra đường lại để người ta chê cười."

"Xe chỉ hơn một triệu thì không cần phải bàn luận phẩm chất hay hưởng thụ, vẫn nên đàng hoàng lái xe số tự động đi."

Chu Ninh sầm mặt, kích động muốn chửi tục.

Giời ạ, một tài xế Didi như ngươi còn xem thường xe có giá hơn triệu?

Đây chính là anh hùng cào bàn phím thù ghét nhà giàu trong truyền thuyết hay sao?

Thật thú vị, vậy mà ngoài hiện thực cũng dám vung quyền đánh loạn?

Xem ra hôm nay phải cố gắng dạy cho hắn một bài học.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 70.

Chương 71. Thì Ra Em Thích Nhỏ

"Được rồi, anh yêu, anh đừng hỏi cậu ấy mãi."

Từ Diễm nói:

"Thứ mà Lâm Dật biết hầu hết đều là xem trên internet, bản thân cậu ấy lại chưa từng lái xe. Thứ cậu ấy nói ra đều không có căn cứ thực tế. Em cảm thấy Range Rover rất tốt, trông rất mạnh mẽ."

"Ha ha, em nói cũng đúng. Lát nữa chúng ta đi xem xem, nếu có xe hợp, anh sẽ mua ngay."

"Ừ."

Kỷ Khuynh Nhan lắc đầu một cái, những người này thực sự là…

Vào trong sảnh khu triển lãm, đủ loại xe các kiểu đâu đâu cũng có.

Chỉ xe sang cấp bậc chục triệu cũng đã có mấy chục chiếc. Điều ấy chứng tỏ, giới nhà giàu ở Quảng Châu cũng không kém bao nhiêu.

"Anh yêu, chỗ triển lãm Land Rover hình như ở khu B, chúng ta đi sang đó đi." Từ Diễm nói.

"Khu B đều bán xe nội địa, chúng ta không đi chỗ đó."

"Land Rover không phải xe nội địa sao, không đi chỗ đó mua thì đi đâu?"

"Trong vòng quan hệ của bọn anh không có xe nội địa, cho nên phải mua hàng nhập khẩu." Chu Ninh cười ha hả nói.

"Nhưng xe Land Rover nhập khẩu đắt hơn hàng nội địa đến mấy trăm nghìn, mà ngoại hình cũng không khác mấy, không cần thiết lãng phí tiền như vậy chứ?"

Chu Ninh ôm vai Từ Diễm nói:

"Tuy ngoại hình tương đương, nhưng nội thất bên trong lại khác xa một trời một vực. Nếu sau này bạn của em thấy em lái một chiếc xe Land Rover nội địa còn không cười chết em mới là lạ. Là một người đàn ông, anh không thể để người khác chê cười người phụ nữ của mình được."

"Hì hì, anh yêu, anh thật tốt với em."

Chu Ninh vờ như vô tình liếc về phía Kỷ Khuynh Nhan. Người phụ nữ thông minh nhất định có thể nghe hiểu lời mình nói.

Nói nhiều như vậy mà cô ấy còn không biết nên lựa chọn thế nào, vậy thì đầu óc chắc chắn có vấn đề.

"Em là người phụ nữ của anh. Anh không tốt với em thì tốt với ai chứ?" Chu Ninh nhìn Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan.

"Hai vị, chúng ta cùng đi dạo đi."

"Hay là thôi. Chúng tôi đi xem xe khác." Lâm Dật nói.

" y, nhìn trí nhớ của tôi xem!" Chu Ninh cười cười nói: "Mục đích của chúng ta không giống, chắc là hai người muốn đi khu xe nội địa xem xe."

Lâm Dật lắc đầu một cái:

"Chúng tôi đi khu C."

"Khu C?"

Chu Ninh và Từ Diễm nhìn khu C cách đó không xa, cười nói:

"Cậu Lâm, khu C đều bán loại hình xe tải, xe khách. Anh nhất định muốn đi qua bên đó?"

"Lẽ nào chúng tôi không thể mua hay sao?"

"Có thể có thể có thể." Chu Ninh nói: "Những xe dạng đó thực ra cũng rất tốt, mua về chở kéo hàng có lẽ kiếm lời hơn Didi nhiều lắm. Không thể không nói, cậu Lâm vẫn rất có đầu óc buôn bán."

Lâm Dật không phản ứng tới Chu Ninh, dẫn theo Kỷ Khuynh Nhan đi khu C.

"Đi ra ngoài với em thật chẳng phải chuyện tốt đẹp." Lâm Dật nói với Kỷ Khuynh Nhan.

"Cái gì gọi là đi theo em ra ngoài không có chuyện tốt? Em chẳng làm gì cả nha?"

"Hiện giờ đám người này, thấy người đẹp là lúc nào cũng thích khoe khoang, chẳng hiểu sao lại cuốn anh vào." Lâm Dật nói.

"Chuyện này không thể oán trách em được." Kỷ Khuynh Nhan đắc ý nói: "Anh suy nghĩ một chút. Nếu bên cạnh ông chủ Mã có một người đẹp, những người đàn ông khác sẽ ghen tị sao?"

"Nghe ý em, dường như đang nói anh không đủ năng lực."

"Em không có nói, đều do anh nói cả."

"Hay cho em nhỉ!"

Lâm Dật ôm eo Kỷ Khuynh Nhan, dọa cho cô sợ hết hồn.

"Làm gì thế? Bao nhiêu người đang nhìn đây."

"Anh cảm thấy anh nên giả bộ càng nghèo túng thì càng tốt. Em nghĩ xem một người nghèo như anh mà có thể ôm được một cô nàng cực phẩm như em còn bọn họ không được, em nói xem có tức chết bọn họ hay không?"

"Anh đó toàn những suy nghĩ xấu xa."

Kỷ Khuynh Nhan mắng một tiếng, nhưng không nói gì thêm.

"Anh muốn mua xe gì, trong lòng có ý tưởng gì không?" Đến khu C, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Mua hai chiếc xe khách. Cô nhi viện có bốn mươi đứa trẻ, nếu chở chúng nó ra ngoài chơi chắc là đủ rồi." Lâm Dật suy nghĩ một chút nói.

"Sau đó mua chiếc bán tải, bình thường đi mua sắm đồ đạc. Còn lại một chiếc để mọi người thay đi bộ hàng ngày. Vậy thì phải đi khu A."

"Được, anh chọn đi, em không hiểu mấy thứ này."

Đi lòng vòng bên trong, Lâm Dật phát hiện, khu C thuộc khu khá hỗn tạp.

Xe nội địa và xe nhập khẩu đều có ở nơi này, nhìn xem hẳn là phân loại theo mẫu xe.

Tất cả các loại xe tải, xe bán tải, xe chở khách đều có, không phân biệt nội địa và nhập khẩu.

Ngoại trừ các khu triển lãm thương hiệu nổi tiếng, còn có cả xe chở dầu mỏ và chở đất đá.

Họ tới đây tất nhiên không phải để bán xe, chủ yếu là bán phiếu xăng dầu.

Bởi vì xe đi ra từ nơi này hầu như không phải loại xe hạng nhỏ, đến lúc đó đều sẽ phải dùng phiếu xăng dầu.

Nếu như có thể hợp tác được với một công ty nào đó thì có thể bán ra không ít.

"Lâm Dật, anh xem chiếc xe kia, lốp xe vừa to vừa cao, đến eo của em rồi."

Nhìn xe mà Kỷ Khuynh Nhan chỉ, Lâm Dật thấy đó là một chiếc Bilt 389, giống như một con quái vật khổng lồ. Khó trách Kỷ Khuynh Nhan hô hào như vậy.

"Chiếc xe kia là nguyên hình của Transformers, là quái vật uống dầu. Trong nước không ai mua loại xe này."

"Ồ ồ, nhưng mà nhìn thật hoành tráng."

"Nếu em thích, anh sẽ mua cho em một chiếc." Lâm Dật cười nói.

"Không muốn."

Kỷ Khuynh Nhan lắc đầu nói:

"Nếu lái chiếc xe này, có khi em còn không trèo lên xe nổi, lớn quá."

"Lớn chút không được à? Chẳng lẽ em không thích lớn?"

"Không thích, nhỏ một chút cho thoải mái."

"Há, thì ra em thích nhỏ à?"

Đi dạo một vòng, Lâm Dật hướng mục tiêu về phía một chiếc xe khách. Đây mới là mục đích chuyến đi lần này.

"Trời ạ, triển lãm xe Quảng Châu lần này thật quá xa hoa.

Thậm chí ngay cả Mercedes-Benz S351 DT cũng có?"

Lúc này, có rất nhiều người vây quanh một chiếc xe, toàn thân đen xì.

So với xe khách bình thường, chiếc S351 DT này tuyệt đối là quái vật khiến người ta chú ý.

Đặc biệt là thiết kế hai tầng, lại thêm thương hiệu Mercedes-Benz khiến chiếc S351 DT này chói mắt ngang với Bilt 389, trở thành xe hạng sang trọng nhất tại khu C.

"Giá thị trường 4.9 triệu, công ty nào lại mua xe này?"

"Xe này bình thường đều không bán cho công ty, thường dùng cho lãnh đạo cấp cao. Đương nhiên, trừ giới nhà giàu Dubai."

"Nói cũng đúng. Chẳng trách mấy nhân viên kinh doanh kia đều không nhìn chúng ta, thì ra hướng tới khách hàng không phải chúng ta."

Thấy tạo hình của chiếc S351 DT, Lâm Dật cảm thấy rất tốt. Thiết kế hai tầng giúp chiếc xe chở được nhiều người hơn. Nếu vậy, mua một chiếc là được rồi.

"Chiếc xe này bao nhiêu tiền?"

Anh đi tới chỗ một nam nhân viên kinh doanh, lên tiếng hỏi.

Nghe Lâm Dật hỏi, nam nhân viên kia nhìn sang, phát hiện Kỷ Khuynh Nhan đứng bên.

Cậu ta chợt kinh hãi như gặp tiên nữ, thật là cực phẩm!

"4.9 triệu." Nam nhân viên trả lời.

"Tôi muốn hỏi chi tiết cụ thể của chiếc xe này, cụ thể có công năng gì?"

Xe khách 4.9 triệu đã xem như cái giá trên trời. Nếu không có một ít công năng đặc biệt, chắc nó đã không có cái giá này.

Nam nhân viên ném ra một quyển sổ tay, không mặn không nhạt nói:

"Tự xem đi, tôi đang bận lắm, không có thời gian nói với anh những chuyện này."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 71.

Chương 72. Phiếu Xăng Dầu Của Anh, Tôi Lấy Hết

"Hả? Tự tôi xem?"

Lâm Dật thắc mắc hỏi:

"Đây không phải việc của các anh sao, giới thiệu tính năng của xe cho khách không phải là việc mà nhân viên các anh nên làm sao?"

"Nhưng tôi đang bận, không có thời gian giới thiệu cho anh." Nam nhân viên kinh doanh nói: "Muốn mua thì tự xem đi."

"Nếu đã tự xem, còn cần các anh làm gì?"

"Người muốn mua căn bản không hỏi những vấn đề tẻ nhạt đó, cho nên đừng lãng phí thời gian của tôi, ok?"

"Thái độ gì thế hả?"

Ném quyển sách xuống, Lâm Dật dẫn Kỷ Khuynh Nhan xoay người rời đi.

"Người anh em, đừng giận. Mấy nhân viên kinh doanh này toàn như vậy, hôm nay đã cãi nhau mấy lần rồi." Người đứng bên cạnh thấy vậy thì lên tiếng khuyên nhủ.

"Chuyện này cũng bình thường thôi. Xe loại này căn bản không có người mua. Người thực sự có nhu cầu đều gọi điện xác nhận qua điện thoại chứ không có kiểu khách tới đây xem rồi mua xe."

"Tiểu tử này thật là, rõ ràng không mua sao lại còn hỏi, chứng tỏ muốn gây chuyện đây."

"Ủa sao anh lại quay về rồi?"

Kỷ Khuynh Nhan bất mãn nói:

"Chúng ta tới đây tiêu tiền, sao bọn họ còn ra vẻ vênh váo đắc ý?"

"Chó cắn anh một cái, chẳng lẽ anh còn phải cắn ngược lại một cái sao? Ở đây có nhiều xe như vậy, xem cái khác là được." Lâm Dật nói.

"Người anh em, cảnh giới của cậu đủ cao."

Người vừa nói đứng cạnh khu triển lãm chiếc Mercedes-Benz, mặc đồng phục công ty xăng dầu.

"Đám phá hoại này, đã cãi nhau với vài ba người rồi."

"Kết quả thế nào rồi?" Lâm Dật cười ha ha hỏi.

"Còn có thể như thế nào, ầm ĩ lên chứ sao, nhưng cuối cùng vẫn phải ảo não bỏ đi, bởi vì mấy người đó quả thực không mua nổi, chỉ hỏi thôi."

Lâm Dật cười cười không lên tiếng, cầm một tấm phiếu dầu lên, hỏi:

"Phiếu xăng dầu này bán thế nào? Giá thị trường bao nhiêu?"

"Tổng cộng ba loại, 10.000 tệ, 5.000 tệ, 1.000 tệ. Trong lúc triển lãm xe có hoạt động ưu đãi, chiết khấu còn 98%."

Lâm Dật xem phiếu xăng dầu, cảm giác thứ này cần mua một ít, đưa cả cho mẹ Vương, đỡ cho mọi người phải dùng tiền đổ xăng dầu.

"Tổng cộng có bao nhiêu cái?"

"Không phải tôi đã nói rồi sao, có ba loại 10.000 tệ, 5.000 tệ, 1.000 tệ."

"Ý tôi là, các anh lần này mang đến tổng cộng bao nhiêu phiếu xăng dầu?"

"Người anh em đừng đùa chứ. Chúng tôi tổng cộng mang theo mười triệu phiếu xăng dầu đây, bán đến giờ còn lại hơn tám triệu."

"Vậy được, tôi mua tất cả."

Phụt!

Nam nhân viên kinh doanh công ty xăng dầu suýt nữa sặc nước miếng.

"Người anh em nói sao? Anh mua hết tám triệu phiếu xăng dầu còn lại của chúng tôi á?"

"Đúng, mua về từ từ dùng." Lâm Dật lấy thẻ ngân hàng ra. "Chắc có thể quẹt thẻ chứ?"

"Có thể, có thể..."

Xoẹt một cái, thẻ quẹt thành công, hóa đơn đã in xong.

Nam nhân viên kinh doanh cảm thấy mình vừa mơ, chỉ nhàn rỗi xen mồm một câu đã bán sạch phiếu xăng dầu rồi?

"Trời đất! Một hơi mua tám triệu phiếu xăng dầu!"

Người quanh khu triển lãm đều phát mộng, đại gia từ đâu đến vậy?

Một hơi mua nhiều phiếu dầu thế làm gì?

Tại cửa khu triển lãm Mercedes-Benz, mọi người trợn hết cả mắt. Đặc biệt là nam nhân viên vừa đối chọi với Lâm Dật một trận, cằm suýt rơi xuống đất.

Một hơi mua sạch tám triệu phiếu xăng dầu, muốn mua một chiếc S351 DT có hơn bốn triệu tệ chắc không vấn đề gì.

"Tiên sư, Trương Đức Thiên, xem anh gây ra chuyện gì đi!"

Một người trung niên đi tới, mắng mỏ nam nhân viên kia một trận.

"Cậu có biết bán được một chiếc S351 DT, ông đây sẽ nhận được bao nhiêu phần trăm hoa hồng không? Mẹ nó, đều bị ngươi phá hoại hết rồi!"

"Trưởng phòng, em cũng không biết hắn ta nhiều tiền như vậy mà."

"Mẹ nó, người Trung Quốc nhiều tiền có bao nhiêu người, ngươi có thể nhìn ra được sao?" Trưởng phòng nam mắng không ngơi miệng: "Mẹ nó nhanh đi xin lỗi người ta với tôi!"

"Biết rồi biết rồi."

Mua xong phiếu xăng dầu, Lâm Dật để lại địa chỉ cô nhi viện, dự định để nhân viên cửa hàng chuyển về đó.

Ngay lúc hai người muốn rời đi, trưởng phòng kinh doanh hãng Mercedes-Benz và nhân viên Trương Đức Thiên chạy tới.

"Vị tiên sinh này, xin tự giới thiệu một chút. Tôi là quản lý kinh doanh Mercedes-Benz, tên là Lưu Cường. Chuyện vừa rồi là do tôi quản lý sơ xuất, kính xin ngài lượng thứ."

"Sau đó thì sao? Có quan hệ gì với tôi?"

Lưu Cường cười cung kính nói:

"Vừa nãy ngài không phải muốn mua S351 DT sao? Tôi đến đây xin được giới thiệu cho ngài một ít chi tiết cụ thể về dòng xe đó."

"Thôi đi, có nhiều thương hiệu cho tôi chọn như thế, cần gì phải chọn các người?"

"Xin tiên sinh bớt giận. Tôi biết ngài còn đang nổi nóng, nhưng ngài yên tâm, tôi chắc chắn sẽ cho ngài một câu trả lời khiến ngài thỏa mãn.

Lưu Cường quay sang, vẻ tức giận nói:

"Trương Đức Thiên, cởi thẻ công tác xuống, thu dọn đồ đạc cút ngay!"

"Quản lý, đừng mà!"

Trương Đức Thiên choáng váng, vội vội vàng vàng khom người xin lỗi Lâm Dật.

"Tiên sinh, tôi biết sai rồi. Là tôi mắt chó coi thường người khác. Van xin ngài đừng chấp nhặt với tôi, cứ coi tôi như cái rắm thôi."

"Người đuổi anh không phải tôi. Cầu xin tôi cũng vô dụng." Lâm Dật lạnh nhạt nói.

"Trương Đức Thiên, đừng nói nhảm nữa! Cho dù không có chuyện này, ngươi cũng không ở lại công ty được nữa. Nếu ngươi không đi, ta gọi bảo an."

Sắc mặt Trương Đức Thiên xám xịt như tro, tháo thẻ công tác, ảo não bỏ đi trước ánh mắt mọi người.

"Thật đáng đời, bán xe Mercedes thì oai lắm sao?"

"Không phải thế sao? Người ta bán siêu xe cũng không kiêu như thế."

"Đây chính là kết cục lấy mắt chó nhìn người. Phải làm như thế cho bọn họ một bài học."

"Được rồi, xem như ông thành khẩn. Quẹt thẻ này đi, tôi mua chiếc S351 DT kia." Lâm Dật nói.

"Trâu bò! Xe hơn bốn triệu, nói mua là mua, mắt cũng không nháy một cái."

"Người ta còn mua hơn tám triệu tiền dầu, thiếu bốn triệu mua cái xe sao? Nói đùa."

"Chẳng trách có thể hấp dẫn người đẹp đẳng cấp như thế, thực sự có tài."

Thanh toán xong tiền, Lâm Dật để lại địa chỉ cô nhi viện cho người ta đưa tới.

Sau đó, Lâm Dật mua một chiếc xe bán tải, chuẩn bị cho cô nhi viện dùng làm xe chở đồ ăn.

"Đi thôi, đi dạo xong bên này rồi, chúng ta đi khu A đi."

Lâm Dật xoay lưng. Hiện giờ trong tay anh chỉ có một chiếc Pagani, dù sao cũng phải mua thêm mấy chiếc dự bị nữa.

Hơn nữa, lái Pagani bao nhiêu ngày rồi, cũng hơi chán.

Anh muốn thể nghiệm một chút xem lái siêu xe khác có cảm giác gì.

Hai người tới khu A, cũng là khu vực triển lãm toàn bộ các hãng xe nổi tiếng nhất.

Nơi này không thiếu con cháu nhà giàu giá trị nghìn tỉ, cũng có cả những đại gia. Nhưng nơi này có nhiều hơn nữa chính là những người ham thích xe thể thao. Thịnh hội mỗi năm một lần như thế, sẽ không ai dễ dàng bỏ qua.

"Lâm Dật, hai người lại tới nữa rồi."

Vừa tới khu A, hai người đã thấy Từ Diễm và Chu Ninh đi tới.

"Tới xem xe một chút." Lâm Dật thuận miệng nói.

"Cũng phải, triển lãm xe mỗi năm một lần, không xem thì lãng phí cơ hội."

"Diễm Diễm, chúng ta cũng đi xem xem. Vừa nãy chúng ta đi xem xe mua vẫn chưa tới khu A. Vừa hay hai người Lâm Dật đến rồi, chúng ta cùng đi dạo. Chờ đi dạo xong cùng đi ăn bữa cơm, cảm nhận cảm giác ngồi Range Rover." Chu Ninh nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 72.

Chương 73. Lấy Hết Đi, Cũng Không Bao Nhiêu Tiền

"Ừ, nhưng anh có thể để cho em lái nó trước được không? Em đã lớn từng này tuổi rồi, còn chưa lái qua một chiếc xe tốt như thế này." Từ Diễm nói.

"Đương nhiên không thành vấn đề, của anh chính là của em, nếu em muốn thì cứ lái đi." Chu Ninh cười tủm tỉm nói:

"Hơn nữa chiếc xe này, anh chỉ là thỉnh thoảng sẽ dùng, nói trắng ra chính là anh mua cho em, lái tùy thích."

Lâm Dật híp mắt cười cười, ra vẻ như thế quả thật rất có bài bản nha.

Tiết tấu tươi sáng, có thứ tự rõ ràng, anh em không thể không vỗ tay tán thưởng anh.

Kỷ Khuynh Nhan thì lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, nhưng mà Chu Ninh vẫn chưa nhận ra điều đó.

Quả nhiên, đi ra ngoài nhiều mới có so sánh.

Trước đó cô chỉ cảm thấy Lâm Dật ngoại trừ lớn lên đẹp trai có chút tiền, những chỗ khác cũng không có cái gì đáng nói.

Nhưng bây giờ, so với những người đàn ông khác, thì ưu điểm cứ nối tiếp nhau mà xuất hiện.

Người ta lái Pagani cũng không có kiêu căng như Chu Ninh kia.

"Honey, anh đối với em thật sự quá tốt rồi." Từ Diễm như một người con gái nhỏ bé nũng nịu nói: "Nhưng trình độ lái của em không tốt lắm, anh không sợ em sẽ đâm hư xe Land Rover của anh sao?."

"Không sao, anh có mua bảo hiểm xe đầy đủ mà, đụng hư cũng không sợ."

Moa chụt ~~~

Từ Diễm hôn lên má Chu Ninh một cái, "Honey, anh thật là tốt."

"Đi thôi, dạ dày của anh có chút không thoải mái rồi." Lâm Dật quay qua nói với Kỷ Khuynh Nhan.

"Làm sao vậy? Anh có muốn đi bệnh viện không?"

"Không cần, chỉ là có chút muốn ói, chuyển sang nơi khác hóng mát một chút chắc sẽ tốt thôi."

Kỷ Khuynh Nhan nghe xong liền che miệng cười khẽ, "Vậy đi thôi."

Nhìn thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan rời đi, Chu Ninh và Từ Diễm cũng đi theo.

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đang đi trước mặt mình, trên mặt Chu Ninh mang theo ý cười, sau khi đi mua sắm xong ra ngoài bãi đỗ xe thấy chiếc Land Rover của mình thì cô ấy sẽ biết cái gì gọi là người có tiền.

Đương nhiên, cô ấy sẽ không còn lựa chọn ở cùng một chỗ với một tên quỷ nghèo kia nữa.

"Honey, anh nhìn bọn họ đi, hình như họ đang đi đến khu triển lãm Bentley." Từ Diễm đi ở phía sau thấy liền lên tiếng.

"Đi thì đi thôi, xem thôi cũng đâu có tốn tiền."

Sự xuất hiện của Kỷ Khuynh Nhan đã di dời tầm mắt của mọi người.

Cả ánh mắt và ống kính đều rơi trên người Kỷ Khuynh Nhan.

Thậm chí, bên cạnh những chiếc xe sang toàn là những người mẫu cao ráo, nhưng ở trước mặt Kỷ Khuynh Nhan họ cũng đều bị lu mờ.

"Tôi đã dạo quanh triển lãm ô tô cả buổi sáng, vẫn là lần đầu nhìn thấy một mỹ nhân xinh đẹp đến như vậy."

"Nhìn đẹp mắt thì có ích lợi gì chứ? Cũng chỉ có thể nhìn một chút, loại nữ nhân này, đều là để cho đám con nhà giàu."

"Thật hâm mộ, nếu lão tử có thể có 5 triệu thì đến lúc đó cũng tìm một cô gái xinh đẹp như vậy."

Hai người đứng tại khu triển lãm Bentley, cạnh gian hàng của Les Royce, một khu tập hợp toàn mấy chiếc xe sang trọng, khiến người ta hoa cả mắt.

"Em cảm thấy Rolls-Royce Phantom và Bentley cái nào tốt hơn?" Lâm Dật hỏi một cách thản nhiên.

"Theo em thấy cả hai đều không đẹp, xấu muốn chết."

Lâm Dật chỉ biết yên lặng, không ngờ thẩm mỹ giữa nam và nữ lại chênh lệch lớn như vậy?

Hai chiếc xe này, đều rất dễ nhìn mà.

"Vẻ ngoài là phụ thôi, hay là xem xét những phương diện khác đi."

"Mua xe không phải là xem vẻ ngoài sao?" Kỷ Khuynh Nhan nói ra suy nghĩ của nàng: " Khi lái xe ở khu đô thị thì giới hạn tốc độ là dưới 60km/h thì mua xe thể thao động cơ mạnh để làm gì rồi chạy như rùa bò. Còn khu vực ngoại thành thì đường xá lại không được tốt lắm có cho tiền anh cũng không phóng nhanh được đúng không. Vậy thì mua xe cần xem xét về động cơ làm gì chỉ cần xem vẻ ngoài thôi, đẹp là được."

Ặc...

Lúc này Lâm Dật mới hiểu, tại sao lấy giá trị bản thân của Kỷ Khuynh Nhan mà lại lái xe Maserati chỉ hơn 1 triệu rồi.

Bởi vì nó xinh đẹp!

"Vậy thì hai chiếc này theo em chiếc nào đẹp hơn, em chọn một chiếc đi."

Kỷ Khuynh Nhan phồng hai má lên, "Để em suy nghĩ kỹ đã."

"Lâm Dật, cậu cũng quá hài hước rồi." Chu Ninh cười nói:

"Cậu chỉ đến xem xe thôi có cần tích cực như vậy không, xem cách nói chuyện thật giống như là sẽ mua xe không bằng."

"Làm sao anh biết tôi không mua xe ở đây?"

"Đừng làm rộn nữa, cậu không phải chỉ là tài xế lái Didi sao? Làm sao có khả năng mua nổi loại xe sang trọng như này?" Khi nói Chu Ninh còn cố ý đề cao âm điệu:

"Cậu xem cho kỹ kìa, Rolls-Royce Phantom kiểu mới nhất giá rơi vào khoảng 9.3 triệu, còn chiếc Bentley số sàn thì khoảng 4.8 triệu, cậu nghĩ mình mua nổi chiếc nào?"

"Mẹ kiếp, hóa ra là lái Didi!" Mấy người ở bên cạnh nghe vậy thì xì xào bàn tán: "Tôi cứ tưởng anh ta là con nhà giàu chứ."

"Thì ra có người ở chỗ này trang bức."

"Đoán chừng nam thanh niên này dựa vào cái miệng để đi lừa gạt đại mỹ nữ này, hy vọng vị mỹ nữ này có thể sớm một chút thấy rõ hiện thực."

"Tôi là giám đốc điều hành của một công ty đã niêm yết, còn không bằng một người lái Didi, thật quá bất tài rồi."

Nghe thấy mấy người bên cạnh lên tiếng chỉ trích Lâm Dật, Chu Ninh âm thầm đắc ý.

Lão tử chính là muốn cho mày mất hết mặt mũi như vậy đó!

Cũng không nhìn lại xem mình có cái đức hạnh gì!

Loại phụ nữ cực phẩm như thế này, một tài xế lái Didi quèn như mày cũng có thể với tới sao.

"Em nghĩ sao?" Lâm Dật cũng không có phản ứng lại với Chu Ninh, mà quay qua tiếp tục hỏi Kỷ Khuynh Nhan:

"Em còn chưa suy nghĩ xong, em cảm giác hai chiếc xe này cũng không có khác biệt nhau lắm, không biết cái nào đẹp mắt hơn."

"Lâm Dật, sao cậu lại có thể bỏ ngoài tai những lời khuyên bảo của tôi vậy, chúng ta cũng xem như là người một nhà không cần thiết giả bộ đâu." Chu Ninh tiếp tục giở giọng khuyên nhủ.

"Ai nói tôi giả bộ, mua một chiếc xe thôi mà, có cái gì cần phải giả bộ."

Chu Ninh nhún vai một cái, "Được, tôi liền coi như cậu có thể mua nổi, nhưng không phải lúc nãy cậu vừa nói có tiền thì mua hết toàn bộ sao? Cần gì phải làm mỹ nữ khó xử như vậy chứ?"

"Haha, lúc nãy nói người khác không phải oai lắm sao, bây giờ tới mình sao không biết làm như vậy?"

"Anh đúng là đã nhắc nhở tôi." Lâm Dật cười nói:

"Vậy thì lấy hết đi, cũng không bao nhiêu tiền."

Chu Ninh muốn hôn mê rồi.

"Cậu nói lấy hết cái gì?"

"Không sai, chỉ có trẻ con mới đưa ra lựa chọn, người lớn không cần phiền não như vậy, mua hết toàn bộ là được rồi."

Xung quanh khu triển lãm Bentley yên lặng trong vài giây.

Sau đó là một tràng tiếng cười ầm ĩ.

"Ha ha, cậu ta định chọc cho tôi cười đến chết hay sao, tiểu tử này đang nói cái gì vậy? Rolls-Royce Phantom và Bentley cộng lại cũng hơn 15 triệu, cậu ta lại còn nói tất cả đều mua nữa chứ."

"Thổi da trâu chỉ cần thổi một hơi là được rồi, thổi nhiều quá coi chừng làm mình bị thương đó."

"Cho dù vì thể diện đi chăng nữa cậu ta cũng không nên nói những lời như thế này, hai chiếc xe ấy cậu ta mua nổi sao?"

Lâm Dật vẫy tay gọi nữ nhân viên bán hàng cách đó không xa.

"Tiên sinh, chiếc Bentley này là kiểu xe mới nhất năm nay, giá bán là 4.8 triệu."

Nữ nhân viên bán hàng nãy giờ cũng chú ý tới bên này vì vậy vừa đi qua đã nói với vẻ mặt có chút khinh thường.

Nổ tiếp đi.

"Tôi biết đây là kiểu mới nhất của hãng xe, không cần phải nhắc nhở tôi nhiều như vậy."

Nói xong, Lâm Dật gọi một nam nhân viên bán hàng khác, giao thẻ ngân hàng của mình cho anh ta, nhàn nhạt nói:

"Tôi muốn một chiếc Bentley trên đài này, mật mã 000000, quẹt thẻ."

Nam nhân viên bán hàng nghe xong như muốn hôn mê, tay run rẩy nhận lấy tấm thẻ.

Lẽ nào đây là mua không cần hỏi giá trong truyền thuyết sao?

Mấy phút sau, nam nhân viên bán hàng đưa thẻ ngân hàng lại trước mặt Lâm Dật.

"Tiên sinh, đã quẹt thẻ xong rồi, tôi sẽ soạn hợp đồng mua xe cho anh ngay."

Híz-khà-zzz ——

Mọi người nghe nói như vậy, tất cả đều hít vào một ngụm khí lạnh!

Anh thật sự đã mua

Đây là Bentley hơn 4 triệu đó!

Nữ nhân viên bán hàng trước đó ngẩn người, cảm giác như đang nằm mơ.

Đáng lẽ đơn hàng này hẳn là của mình, nhưng cũng bởi vì một câu nói vừa rồi của mình, đơn hàng liền không còn nữa.

Vài trăm ngàn tiền hoa hồng cũng mất!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 73.

Chương 74. Maserati Cũng Tính Là Thương Hiệu Nhỏ Sao?

"Cậu trước tiên chuẩn bị hợp đồng đi, tôi sang xem chiếc Rolls-Royce bên kia một chút, nhưng mà tôi cần các người đưa xe đến thành phố Trung Hải. Việc này chắc không có vấn đề gì chứ?."

"Đương nhiên không có vấn đề gì, chúng tôi có bộ phận chuyên môn xử lý việc vận chuyển."

"Được."

Sau khi lưu lại địa chỉ, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đến sảnh triển lãm xe Rolls-Royce.

Để mà so sánh với nhau, thì nhân viên tiêu thụ của Rolls-Royce nhiệt tình hơn nhiều.

Nhìn thấy Lâm Dật đi tới, một nữ nhân viên bán hàng mặc đồng phục công sở nhiệt tình chào hỏi:

"Chào tiên sinh, ngài muốn xem xe Phantom sao? Đây là kiểu mẫu xe mới nhất trong năm nay, ngoài ra còn có các dịch vụ giá trị gia tăng khác..."

"Tôi không xem."

"Không xem?"

Nữ nhân viên bán hàng sửng sốt một chút,

"Tôi nhớ được ngài vừa mới nói, muốn mua Bentley và Curtain cùng một lúc. Bây giờ, tại sao lại..."

"Đúng thế, tôi nói chính là mua Phantom, cũng không phải là xem Phantom, cho nên..."

Lâm Dật lấy thẻ ngân hàng ra và nói:

"Quét thẻ đi, mật mã 000 000."

Phốc!

Nghe nói như vậy, mọi người một lần nữa thổ huyết!

Con mẹ nó, chiếc xe trị giá hơn 9 triệu nhân dân tệ, mà hắn mở miệng nói mua là mua không thèm nháy mắt một cái?!

Nhà các người in được tiền à?

"Mẹ nó thật ngưu bức, mua xe không thèm chớp mắt. Dù là Tần thiếu gia và Vương hiệu trưởng cùng nhau tới đây, cũng không dám dùng tiền như thế đi."

"Rốt cuộc thì chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Chạy Didi có thể kiếm được nhiều tiền như vậy sao?"

"Khó trách người ta có thể tán được mỹ nữ cực phẩm như thế, vẫn là bản thân có thực lực!"

Nhìn thấy nữ nhân viên bán xe, trả lại thẻ ngân hàng vào trong tay Lâm Dật.

Sắc mặt Chu Ninh tái xanh!

"Diễm Diễm, cái này, sao lại thế này? Tại sao người bạn học của em có nhiều tiền như vậy? Không phải cậu ta chạy Didi sao?"

"Chuyện này là chính cậu ấy thừa nhận."

Từ Diễm hốt hoảng nói ra:

"Mà chính cậu ấy đã nói điều đó, không thể nói dối được."

Chu Ninh cảm thấy cả người không tốt.

Mới vừa rồi, vậy mà mình đi trang bức trước mặt một đại gia tiền tỷ?

Thật sự là tội ác tày trời!

Sau khi ký kết xong hợp đồng mua xe, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan rời đi. Mà lúc này đây, Chu Ninh cũng đi theo ở phía sau, xu nịnh nói:

"Người anh em, anh thật là đại thủ bút, thế mà một hơi mua Curtain và Phantom, bội phục bội phục."

"Đại thủ bút? Mới hơn 10 triệu, cái này thì tính là đại thủ bút gì?"

Lâm Dật trả lời lại.

Chiếc Pagani của mình tận 28 triệu nhân dân tệ, hiện giờ mua hai chiếc xe mất có hơn 15 triệu, đúng là không đắt lắm.

"Tôi dựa vào, thật ngưu bức! Đoán chừng trong mắt anh, hơn 15 triệu tệ cũng giống như 1500 tệ vậy."

"Loại chim nghèo như chúng ta đến bao giờ mới đạt tới độ cao này?!"

"Khó trách người ta có thể chinh phục trái tim mỹ nữ, lão tử thấy chua xót."

Nào chỉ những người khác, ngay cả Chu Ninh cũng đều thấy chua xót, hỏi:

"Lâm huynh, tôi muốn hỏi một chút, lúc trước không phải anh nói mình chạy Didi sao? Nhưng chạy Didi, làm sao có thể kiếm được nhiều tiền như vậy chứ?"

"Khả năng bởi vì tôi dùng Pagani Zonda để chạy Didi."

Tê _ _ _

"Mẹ kiếp, vậy mà dùng Pagani chạy Didi? Theo tôi được biết, Zonda hình như được bán với giá hơn 28 triệu nhân dân tệ. Những vị đại thiếu gia này quá biết chơi rồi."

Khóe miệng Chu Ninh co giật, không chỉ bị chặt một đao, hơn nữa còn là bạo kích.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc âu phục đi tới.

"Chào tiên sinh, tôi là quản lý gian hàng Bugatti. Trong buổi triển lãm xe hơi lần này, chúng tôi cũng có kiểu mẫu xe mới nhất. Ngài có muốn đi xem một chút không?"

Vào lúc này, những quản lý bán hàng của các gian hàng triển lãm xe hơi sang trọng, ánh mắt đều bốc lên lục quang.

Dạng đại gia này cũng không thể dễ dàng buông tha.

"Bugatti?"

Lâm Dật lẩm bẩm một câu,

"Tôi nhớ được, kiểu mẫu xe mới nhất của hãng mình chắc hẳn là Bugatti Chiron 1 phải không?"

"Đúng đúng đúng, Chiron 1 là kiểu mẫu xe mới nhất của chúng tôi. Nó vừa mới phá vỡ kỷ lục New North với vận tốc tối đa là 490 dặm/h, là một trong những chiếc xe đua nhanh nhất trên thế giới hiện tại."

"Tin tức cơ bản liên quan tới Chiron 1, tôi cũng biết kha khá.

Nhưng giá bán trong nước của chiếc xe này là bao nhiêu?"

"Chiếc xe Chiron 1 này có thể hơi đắt một chút, khi về đến trong nước sẽ có mức giá là 43 triệu nhân dân tệ."

Nam quản lý có chút ngượng ngùng báo giá,

"Nếu như ngài không hài lòng với mức giá của Chiron 1, chúng tôi vẫn còn có những siêu xe khác, sẽ có một chiếc có thể thỏa mãn nhu cầu của ngài."

Chiếc xe này quả thật hơi đắt, nhưng bởi vì Lâm Dật hỏi, hắn cũng chỉ có thể thành thật trả lời.

"Hãng Bugatti các người coi người khác đều là đại gia à? Dám chào hàng bán chiếc xe có giá tận hơn 40 triệu? !"

"Đại thiếu gia người ta là kẻ có tiền thật, nhưng cũng sẽ không bị các người lừa đâu, vẫn nên tỉnh lại đi."

"Chiron 1 giá đắt như vậy, Hoa Hạ có mấy người có thể mua nổi chứ."

"Được rồi, mọi người yên lặng một chút đi."

Lâm Dật bị ồn ào làm cho nhức đầu.

"Người ta cũng không nói bất cứ điều gì, hơn nữa còn là do tôi chủ động nhắc tới, công kích người ta làm gì."

Lâm Dật vỗ vỗ vai nam quản lý,

"Việc này không liên quan gì đến anh, anh đừng để trong lòng."

"Không có việc gì, không có việc gì."

Nam quản lý nói.

"Vì biểu đạt sự áy náy của mình, anh hãy đi làm một bản hợp đồng, tôi sẽ mua chiếc Chiron 1 kia."

"Ta dựa vào! Thật sự mua! Đây chính là Chiron 1 giá 43 triệu nhân dân tệ đấy!"

Thật sự khủng bố như vậy!

"Vâng vâng vâng, tôi đi làm ngay lập tức."

Lúc này, vị quản lý gian hàng Lykan đi tới.

"Xin chào ngài, tôi là tổng giám đốc kinh doanh Lykan của khu vực Châu Á Thái Bình Dương. Ở cuộc triển lãm lần này, chúng tôi cũng mang đến kiểu mẫu xe hơi mới nhất."

"Mẹ kiếp, hãng xe Lykan này còn ác hơn. Tôi nghe nói chiếc siêu xe Lykan kia bán với giá hơn 66 triệu nhân dân tệ ở thị trường Hoa Hạ, còn đắt hơn nhiều so với chiếc Chiron 1."

"Thật hiếm khi mới gặp được vị đại gia như thế, những nhân viên kinh doanh này đều nổi điên cả rồi."

Lâm Dật nghĩ nghĩ,

"Chiếc Lykan này chắc là phiên bản có giới hạn số lượng chứ?"

"Đúng vậy, toàn thế giới chỉ có 7 chiếc thôi."

"Được, vậy mua một chiếc đi, khi nào nhàm chán thì đổi sang lái nó."

Lúc này, lại có một người bước tới,

"Chào ngài, tôi là quản lý gian hàng Koenigsegg."

"Tôi nghe nói thế hệ RS cũng có bước phát triển mới?"

"Đúng vậy, Koenigsegg RS thế hệ mới sử dụng thân xe hoàn toàn bằng Carbon, trọng lượng nhẹ hơn và tốc độ nhanh hơn. Tôi có thể đảm bảo với ngài rằng thế hệ RS đệ nhất này là chiếc xe có mức áp suất âm thanh cao nhất. Nếu như ngài lái xe trên đường, cam đoan sẽ để cho ngài trở thành tâm điểm của tất cả mọi người."

"Giá trong nước của chiếc xe này là bao nhiêu?"

"31 triệu nhân dân tệ."

"Được thôi, chuẩn bị hợp đồng đi."

Nữ quản lý đã vui sướng đến trong lòng đều muốn nở hoa. Chính mình chỉ là đến thử thời vận thôi, vậy mà thần may mắn thật sự buông xuống trên đầu mình.

Quá kích thích!

Mọi người vây xem chung quanh đều trợn mắt hốc mồm.

Bentley Curtain có giá 4,9 triệu!

Rolls-Royce Phantom có giá 9,3 triệu!

Bugatti Chiron 1 có giá 43 triệu!

Lykan có giá 66 triệu!

Koenigsegg RS có giá 31 triệu!

Tất cả số xe này có tổng giá trị vượt qua 150 triệu nhân dân tệ!

Một hơi mua xuống nhiều như vậy xe, khi nào anh mới chịu ngừng lại?!

Nhìn thấy Lâm Dật đặt bút ký từng cái hợp đồng mua bán xe, Chu Ninh vội vàng đi tới.

"Lâm huynh, ngài thật là đại thủ bút, một hơi mua nhiều xe như vậy, khiến cho tôi được mở rộng thêm kiến thức."

"Tạm được, mua thêm mấy chiếc để thay đổi thôi mà."

Nhìn thấy Lâm Dật biểu hiện vân đạm phong khinh, mọi người chung quanh ào ào ném ánh mắt hâm mộ tới.

Có thể nói là một lần nữa đổi mới nhận thức của bọn họ.

Từ Diễm nhìn về phía Lâm Dật với tâm sự nặng nề, biểu lộ phức tạp.

Nếu như sớm biết một ngày nào đó trong tương lai, anh ấy thay đổi trở nên có nhiều tiền như vậy, thì hồi còn đi học mình nên chủ động hơn cố gắng nắm lấy anh trong tay.

Ai, tại sao mình lại bỏ qua anh ấy chứ?

"Từ quản lý, hình như bọn họ muốn đi rồi, chúng ta cũng mau qua thử xem. Quản lý bán hàng của Koenigsegg cũng chỉ là thử thời vận, vậy mà người ta thật sự mua."

Một nữ nhân viên bán hàng của hãng Maserati nói ra:

"Nếu như chúng ta đi qua, nói không chừng cũng có cơ hội đây."

"Cô còn biết người ta là hãng Koenigsegg."

Nam quản lý nói:

"Bên hãng chúng ta đắt nhất là chiếc xe mới hơn 3 triệu nhân dân tệ, hơn nữa còn tính cả cải tiến. Người ta làm sao có thể vừa ý chứ? Những nhãn hiệu nhỏ như chúng ta, vẫn nên thành thành thật thật đứng nhìn thì hơn."

Nữ nhân viên bán hàng ngây ngẩn cả người, cảm giác nhận thức của mình đều bị đổi mới.

Hãng Maserati cũng tính là thương hiệu nhỏ sao?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 74.

Chương 75. Nghề Nghiệp Mới!

"Bên kia có chiếc Porsche, nhìn kiểu dáng cũng rất đẹp, em đi chọn một chiếc đi anh sẽ mua cho em."

Lâm Dật đề nghị.

"Không cần."

Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Chiếc xe Maserati của em còn chạy rất tốt. Hơn nữa, lúc bình thường em cần dùng xe, cũng có thể điện thoại cho anh, mua nhiều xe như vậy cũng không dùng đến."

"Nói cũng đúng, tài xế Didi cứ gọi là có mặt."

"Ngược lại là anh đấy, mua nhiều xe như vậy, có phải quá lãng phí hay không?"

Kỷ Khuynh Nhan nhỏ giọng nói.

"Kiếm tiền không phải là để tiêu pha sao?"

Lâm Dật nói ra:

"Nhỡ đâu sau này chết đi, tiền không tiêu xài hết, vậy thì thật đáng tiếc."

"Anh chỉ giỏi ngụy biện."

Kỷ Khuynh Nhan cười nói:

"Đi thôi, đi ăn một chút gì đã, em đói rồi."

"Ừ, đi thôi, vừa vặn anh cũng đói bụng."

Đi ra khỏi khu vực triển lãm xe hơi, nhân viên công tác của Bugatti đã cho xe đỗ tại địa điểm chỉ định chuẩn bị giao xe.

Đây cũng là do Lâm Dật an bài, bản thân còn ở Quảng Châu, không có chiếc xe chạy cũng không tiện. Trước hết dùng chiếc Bugatti này, còn những chiếc xe khác thì sắp xếp đưa về thành phố Trung Hải.

Sau khi cơm nước xong xuôi, hai người lại ra ngoài dạo quanh một hồi mới rời đi.

Vào cuối buổi chiều hôm đó, Vương Thúy Bình và Triệu Toàn Phúc nhìn thấy Lâm Dật mua xe cho cô nhi viện mà giật cả mình.

Chuyện xe chưa nói, chỉ riêng hơn 8 triệu phiếu xăng đã đủ cho bọn họ sử dụng một thời gian rồi.

Gần tối, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan về tới khách sạn.

"Ngày mai anh có việc gì không?"

Bên trong căn phòng, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Em cần làm gì à?"

"Sáng ngày mai, em chuẩn bị đi khảo sát công ty con ở Quảng Châu. Nếu anh không có bận việc gì, thì đi với em."

Liên quan tới các bộ phận kinh doanh của tập đoàn Triều Dương, Lâm Dật cũng biết một chút.

Ngoại trừ hoạt động kinh doanh ở thành phố Trung Hải, thì những tỉnh thành khác cũng có không ít bất động sản, nàng thuận tiện qua kiểm tra, cũng là chuyện đương nhiên.

"Nhưng anh cảm thấy, chỉ sợ em sẽ không kiểm tra được cái gì."

Lâm Dật nói ra:

"Biết ông chủ muốn tới, nhất định người phía dưới sẽ đem sổ sách công việc làm thật xinh đẹp, làm sao có thể chờ em đến kiểm tra?"

"Yên tâm, lần này tới đây, em không nói với bất kỳ giám đốc điều hành nào về chuyến tập kích bất ngờ này. Nếu như không có vấn đề gì là tốt nhất. Nếu thật sự có điểm không hợp lý, em nhất quyết không thể nhân nhượng."

Lâm Dật cười cười không nói chuyện nữa.

Kỷ Khuynh Nhan vẫn nghĩ về những người này theo cách quá đơn thuần.

Nếu như tập kích bất ngờ công ty con ở Quảng Châu này ngay trong ngày đầu tiên tới đây, thì khẳng định sẽ có hiệu quả tốt.

Nhưng hiện giờ trải qua hai ngày, rất có thể tiếng gió đã để lộ.

Có thể tra ra được vấn đề hay không, thì còn phải phụ thuộc vào may mắn.

"Vậy thì quyết định như vậy đi, ngày mai anh sẽ đưa em qua đó nhìn xem một chút."

"Vừa vặn anh có xe, có thể đưa em đến đó."

Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nhưng mà, bây giờ em chuẩn bị tắm rửa, Lâm tiên sinh, anh còn muốn tiếp tục ở lại chỗ này sao?"

"Em có ý gì? Chẳng lẽ muốn anh ở trong phòng tắm...Chờ em? Em cần chà lưng sao?"

"Chà lưng gì chứ, mau trở về phòng anh đi."

Lâm Dật mỉm cười đứng dậy,

"Khi nào cần phục vụ chà lưng thì cứ gọi anh một tiếng."

"Lưu manh."

Mắng một câu, Kỷ Khuynh Nhan liền đuổi Lâm Dật ra khỏi gian phòng.

Nằm ở trên giường, Lâm Dật thật lâu không thể chìm vào giấc ngủ.

Ngày mai là thứ hai, hệ thống sẽ lập tức mở ra nghề nghiệp mới.

Cũng không biết sẽ có nghề nghiệp gì mới chờ đợi mình.

Vào đúng 12h lúc nửa đêm, tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên trong đầu Lâm Dật.

【 Nghề nghiệp mới mở ra (có/ không) 】

【 Trải nghiệm nghề nghiệp: Giảng viên Đại học. 】

【 Độ hoàn thành nghề nghiệp: 0%. 】

【 Mời ký chủ nhận lấy bao đại lễ nghề nghiệp mới, 10 triệu nhân dân tệ, lọ thuốc tăng cường tất cả các thuộc tính, trí tuệ của Hiền giả. 】

Fuck!

Lâm Dật thầm hô to một tiếng ngạc nhiên, nghề nghiệp mới lại là giảng viên đại học? !

Điều này có chút kích thích.

Nhìn thấy hệ thống cho bao đại lễ nghề nghiệp, Lâm Dật rơi vào trầm tư.

Số tiền 10 triệu tiền mặt, cũng không có gì đáng nói.

Vì ngay từ khi bắt đầu trải nghiệm tài xế Didi, hệ thống cũng đã cho nhiều tiền như vậy.

Dựa theo hệ thống thiết lập, về sau mỗi lần mình mở ra một nghề nghiệp mới, hệ thống đều sẽ cho nhiều tiền như vậy, đây thuộc về khen thưởng cố định, sẽ không nhiều hơn cũng không ít hơn.

Mặc dù không nhiều, nhưng chân muỗi có nhỏ cũng là thịt, không có đạo lý đi ghét bỏ.

Còn về lọ thuốc tăng cường tất cả các thuộc tính, Lâm Dật cũng biết là cái gì, bên trong tiểu thuyết mạng đều đã nói rất kỹ càng.

Nhưng trí tuệ của Hiền giả thì ngược lại, thật là làm khó Lâm Dật.

"Hệ thống, trí tuệ của Hiền giả là có ý gì?"

【 Bên trong trí tuệ của Hiền giả đã bao hàm tất cả trí tuệ của học giả đỉnh phong trên toàn thế giới, trợ giúp ký chủ thích ứng hoàn mỹ với nghề nghiệp giảng viên đại học. 】

Nghe thấy hệ thống giải thích như thế, Lâm Dật đã hiểu đại khái là có ý gì.

Cũng là đem tri thức của người khác, cất vào trong đầu của mình.

Dù sao trường đại học là một địa phương rất chuyên nghiệp, nếu như trong bụng không có trí thức, vậy thì còn lăn lộn mấy cái lông, đoán chừng sẽ bị ghét bỏ đến chết.

Lâm Dật lại đưa mắt nhìn trang chủ của hệ thống, phát hiện ở bên trong cột nghề nghiệp mới kia, có chữ (có / không).

Có lẽ là đang hỏi ý kiến mình, phải chăng lựa chọn mở ra hay không? Bởi vì quyền chủ động còn ở trên tay mình.

"Hệ thống, hiện tại ta mới hoàn thành được 85% nghề tài xế Didi này. Nếu như ta mở ra nghề nghiệp mới, thì khen thưởng phần quà lớn khi hoàn thành 100% nghề nghiệp có phải không được cầm hay không?"

【 Nếu như ký chủ mở ra nghề nghiệp mới, thì nghề nghiệp cũ sẽ tự động tiến vào trạng thái ngủ đông, trạng thái ngủ đông là một tuần lễ. Sau khi nghề nghiệp hoàn tất quá trình ngủ đông, ngài mới có thể tiếp tục mở ra trở lại. 】

Lâm Dật nghĩ nghĩ,

"Chẳng lẽ có thể đồng thời thực hiện hai nghề nghiệp cùng lúc sao?"

【 Không thể đồng thời tiến hành hai loại nghề nghiệp cùng lúc. Nếu như mở ra nghề nghiệp cũ, vậy thì nghề nghiệp mới sẽ tự động tiến vào trạng thái ngủ đông, sau thời gian một tuần lễ, ký chủ mới có thể lựa chọn mở ra trở lại. 】

Nghe được hệ thống giải thích toàn bộ, Lâm Dật đã hiểu rõ tất cả những nghi vấn của mình.

Nhưng cái nghề nghiệp tài xế Didi này đã hoàn thành được 85%, phần quá cuối cùng rất là lớn, vẫn rất có sức hấp dẫn đối với Lâm Dật.

Dựa theo thói quen hệ thống phát nhiệm vụ, độ hoàn thành còn lại 15%, đoán chừng làm tiếp một cái nhiệm vụ nữa là có thể hoàn thành không sai biệt lắm.

Cho nên nghề nghiệp mới cũng không nóng nảy mở ra, nếu như còn đơn giản giống trước đó, thì sẽ trì hoãn mở ra nghề nghiệp mới.

Nếu như mà khó quá thì lại mở ra nghề nghiệp mới cũng được.

Lên kế hoạch tốt cho những công việc sắp tới, Lâm Dật xoay xoay lưng, trước đi ngủ đã rồi tính sau.

Sáng ngày thứ hai, Lâm Dật thay xong y phục từ sớm. Khi đi tới gian phòng của Kỷ Khuynh Nhan, anh phát hiện nàng đã rửa mặt xong.

"Chờ em thêm một lát nữa, em đi thay bộ quần áo."

"Được, em đi đi."

Lâm Dật nằm ngả người trên ghế salon và lấy điện thoại chơi game.

Anh phát hiện người chơi 'Bách Điệp Quần' vừa trò chuyện xong hôm đó lại gửi tin nhắn riêng cho mình.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, ít nhất gửi tới không dưới 20 tin.

Con hàng này thật đúng là kiên nhẫn.

Nhìn thấy chiến tích của 'Bách Điệp Quần', phát hiện là thua nhiều thắng ít, tỷ lệ thắng chỉ có 20%, nếu như không phải chọn được loại siêu cấp đại thần như Kerry, cơ bản đều là thua cuộc.

"Con hàng này không có đầu óc sao? Game đấu đơn giản như thế còn có thể đánh thành cái đức hạnh này?"

Thấy đối phương quá đáng thương, Lâm Dật mang theo nàng cùng đánh một ván.

Bách Điệp Quần:

"Cám ơn đại thần, cuối cùng đã thắng một game."

Ẩn Kê Sí Bàng:

"Chiến thắng quá khó khăn, với IQ này của cô tốt nhất là chia tay trò chơi đi."

"Lâm Dật."

Tiếng Kỷ Khuynh Nhan truyền đến.

"Sao?"

"Kéo giúp em cái khóa bên dưới, hình như là bị kẹt lại."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 75.

Chương 76. Phong Cách Lộn Xộn

"Em không thể mặc mấy loại quần áo mà không cài khóa kéo sao?"

Đậu đen rau muống một câu, Lâm Dật đi tới phòng vệ sinh,

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đều đã ăn mặc chỉnh tề, là một bộ lễ phục quý cô màu trắng, không phải loại vô cùng sang trọng, mang theo phong cách thời trang giản dị.

"Giúp đỡ phụ nữ kéo khóa váy, không phải là việc mà đàn ông các anh rất sẵn lòng làm ư? Tại sao anh còn phàn nàn cơ chứ?"

Kỷ Khuynh Nhan ngạo kiều nói.

"Lời này là em nói sai rồi. Đàn ông ưa thích chính là cởi váy, bởi vì điều đó mang ý nghĩa là sắp bắt đầu một trận đại chiến. Nhưng việc kéo khóa váy lên, vậy thì mang ý nghĩa là nó đã kết thúc."

"Anh nói cái gì vậy, có thể nghiêm túc một chút được không?"

Tất cả đều là người trưởng thành cả, Kỷ Khuynh Nhan tự nhiên hiểu được Lâm Dật đang nói cái gì.

"Anh nói đúng sự thật mà."

Đi đến bên cạnh Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật cầm lấy khóa kéo và kéo lên, nhưng thấy nó không nhúc nhích tí nào, đúng là xảy ra chút vấn đề.

"Em chờ chút, để anh đi lấy cái kéo."

"Ừm, hả? Anh lấy cây kéo làm gì? Em mang theo có một bộ quần áo này thôi đó, nếu chẳng may cắt hỏng thì em không còn gì để mặc đâu."

"Yên tâm, không cắt rách váy của em đâu."

Lâm Dật nói ra:

"Quần lót của em có một chỗ bị sứt chỉ, bị khóa kéo kẹp vào bên trong, anh giúp em cắt đứt là được rồi."

Kỷ Khuynh Nhan bị nói đến đỏ bừng cả mặt, cô không nghĩ sẽ xảy ra việc xấu hổ như vậy.

"Không thể nào, em vừa mới mua mấy ngày, làm sao có thể sứt chỉ được?"

"Vốn đường ren ở phía trên, cũng rất dễ sứt chỉ. Đây là kinh nghiệm thường thấy."

"Được rồi, đừng nói nữa, nhanh đi lấy kéo đi."

Khuôn mặt Kỷ Khuynh Nhan đỏ bừng nói.

Cắt đứt sợi chỉ nằm phía trên quần lót, Lâm Dật lại kéo thêm vài cái, mới tính là giải quyết xong chiếc váy của Kỷ Khuynh Nhan.

"Em mua cái quần lót này có kiểu dáng thật tuyệt vời, in hình Hello Kitty còn chưa tính, thế mà còn có cả viền ren. Loại phong cách lộn xộn này thật sự là rất độc đáo."

"Im miệng, đừng nói nữa."

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói:

"Nhanh đi ăn cơm, em đói rồi."

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng, Lâm Dật lại cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Lúc trước không có phát hiện ra, nữ tổng giám đốc cao lạnh này còn có một mặt đáng yêu như vậy.

Sau khi thu dọn đồ đạc xong, hai người đi đến nhà hàng của khách sạn, ăn bữa sáng đơn giản.

Sau đó lái xe, chạy về hướng công ty con ở Quảng Châu.

. . .

Tập đoàn Triều Dương, công ty con ở Quảng Châu.

"Vâng vâng vâng, tôi đã biết, cám ơn Triệu tổng."

Trong văn phòng của tổng giám đốc chi nhánh, Đinh Quan Kiệt cúp điện thoại với sắc mặt ngưng trọng.

Tiện tay châm một điếu thuốc lá Trung Hoa, hút mạnh mấy hơi, sau đó đem một nửa tàn thuốc còn lại dập tắt.

"Lý thư ký, gọi Đặng chủ nhiệm bên phòng tài vụ tới đây."

"Vâng, Đinh tổng."

Ngoài cửa có người đáp lại.

Chẳng bao lâu, một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi đi tới văn phòng.

Tên của người phụ nữ này là Đặng Sảng, nàng quấn khăn choàng bao quanh mái tóc dài, mặc một chiếc váy đỏ liền thân, cặp mông vểnh cao lên trời.

"Chào Đinh tổng, anh còn gọi em đến nữa. Hôm qua bị anh quăng cả đêm, bây giờ hai chân em còn mỏi nhừ đây này."

"Đến cái gì mà đến, có việc nghiêm túc cần hỏi em."

Đinh Quan Kiệt nói ra:

"Hiện tại, sổ sách còn lại bao nhiêu tiền?"

"Còn có hơn 10 triệu nhân dân tệ. Nếu như tổng công ty không phân bổ tiền, vậy thì dự án sẽ phải dừng lại sau một tuần nữa."

Đặng Sảng nói chi tiết:

"Nếu như cần tiền, thì phải làm càng sớm càng tốt. Anh còn hứa mua xe cho em đấy, đến khi tiền về tài khoản, anh cũng không thể nuốt lời."

"Trước tiên đừng đề cập tới chuyện xe."

Đinh Quan Kiệt nói:

"Hiện tại, sổ sách còn có bao nhiêu khoản tiền thâm hụt chưa bổ sung?"

Nghe nói như thế, Đặng Sảng ý thức được có điều gì đó không ổn,

"Em đã làm giả sổ sách hơn 30 triệu, nhưng còn có hơn 20 triệu không có bổ sung."

"Con mẹ nó!"

Đinh Quan Kiệt mắng một câu.

"Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Đặng Sảng nói ra:

"Anh đừng lo, cho em thêm một tuần lễ, em nhất định có thể làm xong chỗ sổ sách này, sẽ không xảy ra vấn đề gì."

"Không còn kịp nữa rồi, tổng giám đốc đã đến thành phố Quảng Châu vào ba ngày trước, rất có thể là đến để thị sát chi nhánh chúng ta. Chỉ cần kiểm tra sổ sách, cô ta nhất định có thể phát hiện ra vấn đề kế toán. Đến lúc đó, chúng ta đều xong đời!"

"Không phải chứ, ba ngày trước đã đến thành phố Quảng Châu?"

Đặng Sảng ngoài ý muốn hỏi:

"Tại sao không thấy ai thông báo về việc này?"

"Lần này là đến bí mật, có thể là muốn kiểm tra đột xuất."

Đinh Quan Kiệt nói ra:

"Kỷ tổng thật là không tầm thường. Ở tận thành phố Trung Hải xa xôi, vậy mà cô ta có thể phát giác được vấn đề ở chỗ chúng ta, sức quan sát này cũng quá mạnh."

"Không đến mức đó chứ, đường đường tổng giám đốc mà lại đột nhiên tập kích? Có phải anh nhận được thông tin sai lầm hay không?"

"Không đâu, vừa rồi Triệu tổng trên tổng công ty có gọi điện thoại cho anh, nói bộ phận tài vụ của công ty nhận được hóa đơn từ công ty hàng không. Triệu tổng cố ý trực tiếp xem xét, mới phát hiện ra tổng giám đốc đi đến Quảng Châu."

"Vậy phải làm sao bây giờ, còn có khoản sổ sách hơn 20 triệu không khớp với bên trên tổng công ty đây."

Đặng Sảng lo lắng nói.

"Hiện tại nói bất cứ điều gì cũng quá muộn rồi, mau chóng thu dọn đồ đạc và trốn đi."

Đinh Quan Kiệt nói ra:

"Nhân lúc cô ta còn chưa tới, chúng ta hãy rời đi trước."

"Đi cũng không được, Vương Chính Nhất cũng biết chuyện tham ô công quỹ này. Nếu như hai chúng ta bỏ chạy, anh ấy sẽ khai ra chúng ta mất."

"Lấy năng lực của tổng giám đốc, cô ta nhất định có thể tra ra được các vấn đề mảng kế toán. Dù sao chúng ta cũng không trốn thoát được tội trạng này, nên hắn có tố cáo chúng ta đi chăng nữa thì cũng chẳng có ý nghĩa gì."

Đinh Quan Kiệt nói ra:

"Đừng nói nhiều nữa, em mau đi thu dọn đồ đạc, chúng ta sẽ rời đi ngay bây giờ. À đúng rồi, nhanh chóng thông báo cho nhân viên cấp dưới của em, lập tức chuyển hết khoản tiền 10 triệu kia đi, một đồng tiền cũng đừng lưu lại!"

"Vâng, em đi làm ngay."

Mười mấy phút sau, Đinh Quan Kiệt và Đặng Sảng đều thu thập đồ đạc xong, hai người đi ra khỏi tòa nhà văn phòng và lên chiếc BMW đời 7 đỗ ở bên ngoài.

Hai người vừa lái xe rời đi, thì Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đi tới chân công ty.

"Đinh tổng, anh nhìn kìa, Kỷ tổng bước xuống từ trên chiếc xe thể thao kia, bên cạnh nàng còn có người đàn ông trẻ tuổi."

"Anh hiểu rồi, có thể là Kỷ tổng tới đây du lịch cùng với bạn trai của mình, sau đó thuận tiện đến khảo sát công ty."

"Mẹ kiếp!"

Đinh Quan Kiệt vỗ mạnh một cái vào tay lái,

"Sớm không tới muộn không tới, hết lần này tới lần khác đuổi tới đúng thời điểm này. Chỉ cần cô ta chậm lại thêm mấy ngày, chúng ta cũng không đến mức như thế này."

"Được rồi, đừng nói lung tung nữa, chúng ta trước đi sân bay, tạm trốn ra nước ngoài đã."

"Chưa thể ra nước ngoài."

Đinh Quan Kiệt nói ra:

"Chỉ cần Kỷ tổng tố cáo chúng ta, vậy thì chúng ta sẽ lập tức bị bắt lại khi xuống máy bay. Vì vậy, hiện tại chúng ta cần rời khỏi thành phố trước, sau đó mới tính đến chuyện đi đâu tiếp."

"Được, nghe anh, tóm lại rời khỏi nơi này trước đi."

Khi đến tầng dưới tòa nhà công ty, bảo vệ cửa nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan xuất hiện, lập tức chạy nhanh tới nghênh đón.

"Chào Kỷ tổng!"

Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu, sau đó đi thẳng vào trong tòa nhà trụ sở.

Còn không đợi Kỷ Khuynh Nhan có thể lên lầu, nhóm giám đốc điều hành nghe được tiếng gió, tất cả đều nối đuôi nhau chạy ra và đi tới trước mặt Kỷ Khuynh Nhan.

Dẫn đầu là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, tóc chảy chia ba bảy, mặc vest khá tươm tất.

Lâm Dật còn có chút ấn tượng đối người này, hình như tên là Vương Chính Nhất, là phó tổng giám đốc công ty con ở Quảng Châu này.

"Chào Kỷ tổng, sao ngài tới mà không thông báo một tiếng, để chúng tôi đi đón ngài."

Vương Chính Nhất ra vẻ trấn định nói.

"Tiếp đón thì không cần. Thông báo cho quản lý cấp bậc giám đốc điều hành trở lên đến tham gia họp, báo cho bộ phận tài vụ mang sổ sách kế toán trong năm nay cũng cầm tới phòng họp, tôi muốn chuẩn bị xem qua một chút."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 76.

Chương 77. Anh Đuổi Theo Bọn Họ!

Vẻ mặt Vương Chính Nhất tràn đầy hoảng hốt.

Kỷ tổng tới lúc này cũng quá đúng dịp đi, toàn bộ số tiền hơn 50 triệu thâm hụt công quỹ, bên bộ phận tài vụ mới làm hơn 30 triệu sổ sách giả, số tiền còn lại còn chưa kịp xử lý.

Lấy năng lực của Kỷ tổng, nhất định nàng sẽ kiểm tra được một đáp án chuẩn!

"Vâng, Kỷ tổng, tôi sẽ đi sắp xếp ngay bây giờ."

Kỷ Khuynh Nhan lên tiếng, Vương Chính Nhất không dám không nghe.

Hiện tại, nhiệm vụ thiết yếu là ổn định lại tình hình trước mắt, sau đó mới tìm biện pháp giải quyết.

"Vậy đi ngay đi."

Sau khi giao phó nhiệm vụ, dưới sự tiền hô hậu ủng của bốn vị giám đốc điều hành, Kỷ Khuynh Nhan và Lâm Dật đi tới phòng họp.

Lúc rời đi, Vương Chính Nhất nhìn xung quanh một chút, phát hiện có điểm gì đó là lạ.

Kỷ tổng cũng đã tới đây, vậy mà Đinh Quan Kiệt và Đặng Sảng đều chạy đi đâu rồi?

Lẽ ra vào lúc này, bọn họ nên là những người đầu tiên xuất hiện ở đây chứ.

Phát hiện ra có điều gì đó không ổn, Vương Chính Nhất trước tiên đi đến văn phòng tổng giám đốc và phát hiện ra rằng Đinh Quan Kiệt đã không còn ở đó.

Cảm giác được sự tình không ổn, Vương Chính Nhất lại đi tới văn phòng bộ phận tài vụ.

"Đặng chủ nhiệm đi đâu rồi?"

Sau khi đến phòng tài vụ, Vương Chính Nhất không nhìn thấy Đặng Sảng đâu, liền mở miệng hỏi.

"Lúc nãy chị Đặng đi tới văn phong tổng giám đốc, đến bây giờ còn chưa trở về."

Một nữ nhân viên bộ phận tài vụ trả lời:

"Vương tổng, anh có những chuyện khác cần sắp xếp sao?"

"Kỷ tổng đã tới đây, cô thu thập một số hồ sơ tài chính và đưa đến phòng họp đi."

"Vâng, Vương tổng, tôi lập tức đi chuẩn bị."

Vương Chính Nhất trở nên lo lắng, lòng nóng như lửa đốt bước ra khỏi văn phòng tài vụ, ông đã đoán được chuyện gì xảy ra.

Khẳng định là Đinh Quan Kiệt đã sớm biết tin tức, nên mang theo Đặng Sảng bỏ trốn rồi.

"Mẹ nhà nó, lại dám bán đứng lão tử!"

Vương Chính Nhất nhấc điện thoại lên, tìm một nơi không có ai gọi điện cho Đinh Quan Kiệt.

"Đinh Quan Kiệt, anh thật con mẹ nó đủ ý tứ, sớm biết tin tức cũng không báo cho tôi một tiếng, vậy mà chính mình mang theo người bỏ chạy!"

"Lão Vương, anh nghe tôi nói."

Đinh Quan Kiệt nói ra:

"Chuyện xảy ra quá đột ngột, tôi cũng không muốn như vậy đâu. Hiện tại đã không có biện pháp giải quyết, chúng ta chỉ có thể chạy trốn thôi."

"Vậy anh nói bây giờ tôi phải làm sao? Mục đích của Kỷ tổng rất rõ ràng, chính là đến kiểm toán. Không bao lâu nữa, sự tình chúng ta tham ô công quỹ sẽ bị nàng phát hiện ra!"

"Bây giờ nói những thứ này đã vô dụng, chỉ có thể vò đã mẻ không sợ rơi. Cho nên anh cũng đừng nói gì lúc này nữa, nhanh chóng thu dọn đồ đạc rời đi đi, nếu không thêm một thời gian nữa thì sẽ không còn kịp đâu."

"Hiện tại tôi chạy như thế nào được? Kỷ tổng đã đến công ty! Đoán chừng trong phạm vi thành phố đã bị phong tỏa, bỏ chạy cũng sẽ bị cảnh sát truy bắt!"

"Tốt xấu gì chúng ta cũng là đồng nghiệp trên một chiếc thuyền, tôi có thể giúp anh chuyện này."

"Đừng lo."

"Tôi có quen biết với mấy người dân xã hội, có thể để bọn họ đến quấy rối ở công ty, thuận tiện giúp anh kéo dài thêm một khoảng thời gian, như vậy anh cũng đủ thời gian để chạy trốn rồi."

"Vậy anh mau chóng sắp xếp đi, đừng lãng phí thời gian nữa."

"Được!"

Tắt điện thoại xong, Vương Chính Nhất không có trở lại văn phòng, mà vội vàng chạy ra ngoài bãi đỗ xe, nhanh chóng lái xe của mình rời đi.

Không bao lâu, toàn bộ hồ sơ tài chính đều được mang đến trên bàn phòng họp.

Lâm Dật không hiểu chuyện tài chính nên ngồi ở một bên chơi game.

Mà ở một bên khác, Kỷ Khuynh Nhan chăm chú xem xét hồ sơ tài chính của công ty và những bảng báo cáo dự án khác.

Chẳng mấy chốc, Kỷ Khuynh Nhan phát hiện ra có điểm không thích hợp.

Nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua về phía mấy vị giám đốc điều hành công ty.

"Đinh Quan Kiệt và Vương Chính Nhất đi đâu rồi."

Mấy giám đốc ngồi trong phòng họp quay đầu nhìn xung quanh một lượt.

"Vương tổng đi đâu vậy? Mới vừa rồi không phải vẫn còn ở đây sao?"

Những giám đốc điều hành khác cũng hai mặt nhìn nhau, không biết Vương Chính Nhất đi đâu.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn liếc qua một chút, phát hiện Vương Chính Nhất đúng là không thấy đâu.

Nhất thời cảm thấy có gì đó rất đáng ngờ.

Kỷ Khuynh Nhan đều đã tới đây, vậy mà ông ta thân là phó tổng giám đốc, lại vô duyên vô cớ biến mất, điều này hoàn toàn không hợp với lẽ thường.

Trừ cái đó ra, tổng giám đốc công ty vẫn chưa hề lộ diện.

Điều này càng làm cho nó trở nên đáng ngờ hơn.

"Trưởng phòng tài vụ có ở đây không?"

Lâm Dật hỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt của nhóm người, Lâm Dật cảm thấy những suy đoán của chính mình đều ứng nghiệm.

Không có gì bất ngờ xảy ra, nhất định sổ sách đã xảy ra vấn đề.

Nếu không, ba nhân vật trọng yếu này không có khả năng biến mất cùng một thời điểm.

"Kỷ tổng, đến cùng là xảy ra vấn đề gì? Tôi sẽ gọi điện thoại cho bọn họ ngay bây giờ."

"Kế toán của công ty thâm hụt hơn 30 triệu không thể giải thích được, mà những sổ sách kế toán khác cũng có vấn đề, mau chóng liên hệ với ba người này cho tôi!"

Kỷ Khuynh Nhan lạnh mặt nói.

Mấy người giám đốc điều hành đều âm thầm lè lưỡi, ai có thể đứng ở chỗ này cũng đều là người thông minh.

Sau khi nghe Kỷ Khuynh Nhan nói, mọi người đều lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra.

Mấy người này cũng quá độc ác đi, vậy mà tham ô nhiều tiền như vậy, thật sự là ăn tim gấu gan báo.

"Không cần gọi điện thoại."

Lâm Dật thấp giọng nói ra.

Kỷ Khuynh Nhan nhìn sang Lâm Dật,

"Anh có biện pháp gì tốt không?"

"Ba người này khẳng định đã lên đường bỏ trốn rồi, cho dù em gọi điện thoại cũng vô dụng thôi. Vì vậy, hiện giờ quan trọng nhất là nghĩ biện pháp đuổi kịp bọn họ, nói những thứ khác đều vô dụng."

"Vậy em gọi điện thoại báo cảnh sát ngay bây giờ."

Lâm Dật gật gật đầu,

"Hiện tại, em báo cảnh sát còn có thể bắt được Vương Chính Nhất, nhưng có thể bắt được hai người Đinh Quan Kiệt hay không thì không nhất định."

Với mức độ trật tự công cộng hiện tại, muốn phải bắt được bọn người Đinh Quan Kiệt thật ra cũng không phải là vấn đề.

Nhưng mất thời gian bao lâu để có thể bắt được, thì điều đó thật sự khó nói.

Thậm chí nếu sau này mới bắt được bọn họ, hai người có thể đều tiêu xài sạch sẽ số tiền này.

"Vậy thì chúng ta phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ để bọn họ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật?"

"Trước tiên đừng lo lắng."

Lâm Dật nhíu chặt chân mày, bỗng nhiên nghĩ đến thời điểm mình và Kỷ Khuynh Nhan đi đến chân tòa nhà công ty, vừa hay nhìn thấy một chiếc BMW đời 7 rời đi.

Lấy giá cả trong nước, một chiếc BMW đời 7 tối thiểu phải có giá hơn 1 triệu nhân dân tệ.

Tại công ty con ở Quảng Châu, người có thể lái chiếc xe này đoán chừng chỉ có Đinh Quan Kiệt!

"Xe của Đinh Quan Kiệt có phải là một chiếc BMW đời 7, bảng số xe là A1 XC93 hay không?"

Lâm Dật hỏi.

"Đúng vậy, đây là xe của Đinh Quan Kiệt."

Xác nhận suy đoán của mình, Lâm Dật nhắn tin Wechat cho Điền Nghiên.

Nói nàng truyền tin tức thông qua hệ thống, để tất cả tài xế Didi ở Quảng Châu khi đi đường thì lưu ý chiếc xe này.

Lâm Dật âm thầm suy đoán, tình hình giao thông của Quảng Châu tốt hơn so với Trung Hải một chút, nhưng cũng rất hạn chế, có lẽ Đinh Quan Kiệt vẫn chưa chạy được xa.

Bàn giao công việc xong, Lâm Dật nói ra:

"Em đừng lo lắng quá, anh đã gọi người đi điều tra, chẳng bao lâu sẽ có tin tức phản hồi, nhất định có thể giúp em lấy lại tiền công ty trở về."

Khoản tiền công quỹ mấy chục triệu cũng không tính là nhiều, thậm chí còn không bằng giá tiền một chiếc xe của Lâm Dật.

Tuy nhiên, bản chất của chuyện này không giống nhau.

Nếu để cho ba người bọn họ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, chỉ sợ tập đoàn Triều Dương sẽ biến thành trò cười trong giới kinh doanh.

"Bây giờ em lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát đi, hai bên phối hợp với nhau thì hiệu quả sẽ cao hơn."

Lâm Dật nói ra.

"Vâng."

Két!

Ngay tại thời điểm Kỷ Khuynh Nhan bật điện thoại di động, chuẩn bị báo cảnh sát thì cửa phòng họp bị đẩy ra.

Từ bên ngoài có mười mấy người xông vào, nguyên một đám ăn mặc dáng vẻ lưu manh, không hề trông giống người tốt.

"Các người là ai?!"

Kỷ Khuynh Nhan quát hỏi.

"Chúng tôi đến đây là để đòi nợ Đinh Quan Kiệt, anh ta nợ chúng tôi 1 triệu. Mau gọi người ra trả tiền, nếu không đừng ai trong số các người có thể rời khỏi đây!"

"Đòi nợ? !"

Sắc mặt ngoài ý muốn của Kỷ Khuynh Nhan lập tức biến thành tức giận.

Gã Đinh Quan Kiệt này không chỉ có tham ô công quỹ, vậy mà còn chọc nhiều phiền phức ở bên ngoài như vậy. Hiện tại, người đã bỏ chạy rồi, còn muốn chính mình dọn dẹp cục diện rối rắm cho hắn sao!

"Đinh Quan Kiệt không có ở đây, mà hiện tại tôi cũng không có thời gian quan tâm đến việc của các người. Các người nhanh chóng rời khỏi nơi này, nếu không tôi sẽ báo cho cảnh sát!"

Người đàn ông cầm đầu cười tủm tỉm về phía Kỷ Khuynh Nhan, nét mặt không đổi.

"Tôi nói cho cô biết, nếu hôm nay không trả tiền cho tôi, tôi sẽ không để cho các người rời đi, thậm chí ngay cả cơ hội báo cảnh sát cũng sẽ không có đâu!"

Kỷ Khuynh Nhan vỗ bàn đứng dậy,

"Trong mắt của các người còn có công lý hay không, thậm chí ngay cả loại sự tình này cũng đều làm được?!"

"Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền. Chúng tôi chỉ là đang làm chuyện của chính mình nên làm, chuyện này có cái gì không đúng sao?"

Người đàn ông cầm đầu sờ lên cái cằm,

"Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, trông cô em khá xinh đẹp, nếu như nguyện ý ngủ với anh một đêm, vậy thì 1 triệu tiền nợ này, anh cũng không cần."

"Ngươi!"

"Đừng nói nữa."

Lâm Dật khoác tay lên trên bờ vai Kỷ Khuynh Nhan, ra hiệu nàng nên tỉnh táo lại.

Có Lâm Dật đứng ở phía sau, Kỷ Khuynh Nhan yên tâm hơn nhiều, giống như có một chỗ dựa vững chắc.

Lâm Dật nhìn người đàn ông cầm đầu, trầm giọng nói:

"Nếu tôi đoán không lầm, Đinh Quan Kiệt căn bản là không nợ tiền các người, mà các người hẳn là đám lưu manh côn đồ được hắn tìm đến. Mục đích chính của chuyện này là muốn trì hoãn thời gian chúng tôi báo cảnh sát, tạo cơ hội tốt cho hắn chạy trốn có đúng hay không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 77.

Chương 78. Anh Hung Dữ Với Em Làm Gì

Kỷ Khuynh Nhan kinh ngạc nhìn Lâm Dật, cô không nghĩ tới anh ấy lại có thể nhìn thấu triệt vấn đề này như vậy.

Xác thực, chuyện này thực sự quá trùng hợp.

Bọn họ sớm không tới muộn không tới, hết lần này tới lần khác chạy tới đây vào thời điểm này, quả thật có chút khả nghi.

"Tiểu tử, trí tưởng tượng của mày thật đúng là phong phú."

Người đàn ông cầm đầu nói:

"Tao nói cho mày biết, tao chỉ là đến đòi nợ. Tóm lại, hôm nay nếu mà không trả tiền cho tao, thì tao sẽ ở lại đây và không đi đâu hết."

"Tao không biết Đinh Quan Kiệt cho bọn mày bao nhiêu tiền, để bọn mày tới đây quấy rối. Nhưng tao có thể nói cho mày biết, Đinh Quan Kiệt tham ô gây thâm hụt 30 triệu tiền công quỹ."

Lâm Dật nói ra:

"Mà lúc đến đây, bọn mày chắc hẳn cũng nhìn thấy chiếc xe thể thao dưới chân tòa nhà, đó là chiếc xe của tao có giá 43 triệu tệ. Nói trắng ra là số tiền mà hắn tham ô, còn chưa đủ cho tao mua một chiếc xe."

"Vì vậy, tao căn bản không quan tâm đến chút tiền này, mà chính là vấn đề mặt mũi."

"Bọn mày có thể ở lại đây quấy rối, coi như không kiếm lại được số tiền kia, cùng lắm thì tao mất chút mặt mũi, nhưng cả đám bọn mày thì không ai chạy thoát được."

"Nếu như tao bỏ ra 10 triệu tệ, tìm người tâm sự lý tưởng nhân sinh với hội bọn mày, vậy thì mày cảm thấy kết quả sẽ như thế nào?"

"Đoán chừng không chỉ có là bọn mày, bao quát cả người nhà của mày vợ con già trẻ lớn bé gì cũng đừng nghĩ sống yên ổn. Tao không phải nói đe dọa, cụ thể làm thế nào, chính bọn mày nhìn lấy mà làm."

"Chuyện này. . ."

Mười mấy người xông tới đều choáng váng!

Chính mình dẫn người đến đây quấy rối, chỉ lấy từ Đinh Quan Kiệt có 10 ngàn nhân dân tệ.

Nhưng nếu như vì chút tiền ấy, lại khiến cho cửa nát nhà tan, vậy thì được không bù mất.

Những vị đại thiếu gia lái xe thể thao này, cả đám đều to gan lớn mật, tuyệt đối không phải người mà nhóm mình có thể trêu chọc vào!

"Người anh em, chúng tôi biết sai rồi. Chúng tôi sẽ rời khỏi đây ngay bây giờ, coi như là chưa có chuyện gì xảy ra, van cầu anh cho một cái cơ hội."

"Vậy còn không nhanh cút đi!"

"Vâng vâng vâng, chúng tôi lập tức lăn!"

Mười tên lưu manh nối đuôi nhau chạy trốn ra ngoài, trong văn phòng một lần nữa bình tĩnh trở lại.

Vừa đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật đổ chuông, là Điền Nghiên gọi điện thoại tới.

"Lâm thiếu gia, có một tài xế họ Lưu nhìn thấy chiếc BMW đời 7 mà ngài nhắc tới, nó đang chạy theo hướng rời khỏi thành phố."

"Tốt, nói cho tất cả tài xế Didi, nhìn chằm chằm vào chiếc xe kia, người tham dự được thưởng 5000 tiền mặt, người gặp đều có phần!"

"Vâng, chúng tôi sẽ sắp xếp!"

Nhận được tin tức của Đinh Quan Kiệt, Lâm Dật không có nhàn rỗi, lôi kéo cánh tay của Kỷ Khuynh Nhan nhanh chóng đi ra khỏi văn phòng.

"Chúng ta đi đâu bây giờ?!"

Kỷ Khuynh Nhan hốt hoảng hỏi.

"Vì kéo dài thời gian cho mình, nói không chừng Đinh Quan Kiệt sẽ làm ra chuyện gì khác. Hiện tại, anh sẽ dẫn em đến một nơi an toàn, tránh cho em gặp phải nguy hiểm!"

"Những người khác của công đi thì sao?"

"Anh không quản được nhiều như vậy, chỉ cần em không có việc gì là được rồi."

Nàng cứ như vậy bị Lâm Dật lôi kéo, hai người chạy thẳng ra ngoài cửa công ty.

Giờ phút này nhịp tim của Kỷ Khuynh Nhan đập rất nhanh, nhưng dường như chỉ cần có Lâm Dật ở bên người là co đã có chỗ dựa vững chắc, cái gì cũng không phải sợ.

Hai người bước lên Bugatti, Lâm Dật một chân đạp chân ga xuống, trực tiếp phi ra ngoài.

Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Dật lái xe đi đến trước cửa trụ sở cảnh sát.

"Em đi báo cảnh sát, bảo bọn họ phong tỏa trạm thu phí ra khỏi thành phố."

Lâm Dật nói ra:

"Tiếp theo, sự kiện này nhất định không thể để lộ ra ngoài. Nếu như bị đăng lên báo tài chính và kinh tế, vậy thì ngay ngày hôm sau, giá trị cổ phiếu của tập đoàn Triều Dương sẽ lao xuống không phanh."

"Cái kia còn anh đi làm cái gì!"

"Anh đuổi theo bọn họ!"

"Không được, quá nguy hiểm, em không thể để cho anh đi!"

"Đừng nói nhảm, bảo em làm gì thì làm cái đó, nhanh đi."

"Biết rồi, anh hung dữ với em làm gì."

Vội vàng dặn dò một câu, cánh cửa hải âu tự động đóng lại, Lâm Dật đạp chân ga, trực tiếp rời đi.

Cùng lúc đó, Lâm Dật âm thầm đem sự việc lúc này, đều tỉ mỉ cân nhắc lại một lần.

Hành động hiện giờ của mình cũng là lớp bảo hiểm cuối cùng.

Nếu như hiện tại, Đinh Quan Kiệt còn chưa đi ra khỏi thành phố, chỉ cần phong tỏa điểm giao lộ của đường cao tốc, thì có khả năng bắt được hắn trong thời gian ngắn.

Trái lại, nếu như hắn đã ra khỏi thành phố, vậy thì muốn bắt được hắn sẽ rất khó khăn.

Tiếp theo, trong số những vụ án lừa đảo kinh tế thì số tiền 30 triệu thực sự quá nhỏ, hơn nữa còn dính dấp đến một số ban ngành liên quan khác. Tập đoàn Triều Dương có quy mô không lớn, mạng lưới quan hệ ở Quảng Châu không mạnh, nên cảnh sát có thể dốc bao nhiêu lực lượng, cũng không tiện nói.

Điều quan trọng nhất là nếu như Đinh Quan Kiệt không đi đường lớn, né tránh các trạm thu phí, vậy thì muốn bắt được hắn sẽ vô cùng khó khăn.

Về phần Vương Chính Nhất thì không cần lo lắng gì cả.

Hắn vừa chạy không bao lâu, nói không chừng hiện giờ đang bị chặn lại ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ nào đó, cộng thêm sự phối hợp của đám người Điền Nghiên, muốn bắt được hắn cũng không phải việc gì quá khó.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật liền tăng ga, phóng hết tốc lực truy đuổi Đinh Quan Kiệt dựa theo những thông tin mà Điền Nghiên cung cấp cho mình.

"Mẹ nó, đây không phải là chiếc Bugatti Chiron 1 ở trên buổi triển lãm xe hơi sao? Mang ra sử dụng hay chạy thử vậy, đoán chừng là bị mua lại."

"Xe đua 43 triệu thật khác biệt, tiếng động cơ gầm quá êm tai."

"Xe thể thao 43 triệu thì thế nào, không phải thấy đèn đỏ cũng phải dừng lại sao?"

Rầm rầm rầm _ _

Bugatti Chiron 1 gầm lên loạt tiếng oanh minh, giống như tiếng gào thét của dã thú, không có bất kỳ ý tứ giảm tốc, xông qua đèn đỏ!

"Con mẹ nó chứ, người lái xe là ai vậy, cũng quá ngưu bức đi, ngay cả đèn đỏ cũng dám xông qua, hắn không sợ cảnh sát tóm sao?"

"Bị cảnh sát bắt lại thì hắn chắc chắn bị phế."

"Điều kiện tiên quyết là cảnh sát có thể đuổi kịp hắn hay không?"

Ba mươi phút sau, Lâm Dật đã lái xe chạy đến vùng ngoại ô của thành phố Quảng Châu.

Mà lúc này đây, Điền Nghiên lại gọi điện thoại tới.

"Lâm thiếu gia, chiếc xe mà ngài muốn tìm kia đã vòng qua trạm thu phí, men theo đường ngách nhỏ lượn ra khỏi thành phố. Hiện giờ, nó đang chạy trên đường 362 vùng huyện ngoại ô, có một tài xế Didi bám ngay sau chiếc xe đó."

"Báo người tài xế Didi kia theo sát phía sau nó, liên tục cung cấp thông tin vị trí thực tế cho tôi, đừng để nó bỏ rơi lại."

"Vâng, Lâm tổng!"

Nhìn con đường phía trước, Lâm Dật híp mắt lại.

Hiện tại, mình đã nắm giữ được hành tung của Đinh Quan Kiệt, tiếp theo cần phải làm là đuổi theo!

Lúc trước hệ thống ban thưởng cho mình kỹ xảo lái xe cấp bậc đại sư, cuối cùng có thể phát huy được tác dụng rồi!

Một chân đạp chân ga là đủ, chuyển tốc bề ngoài bị nổ đến 5000 vòng/ phút, tốc độ xe tăng thẳng lên 180 km/h!

Chiếc Bugatti Chiron 1 gần như một con dã thú hung mãnh, phi thẳng đi!

. . .

Trên đường 362 vùng huyện ngoại thành, Đinh Quan Kiệt lái chiếc BMW đời 7 của ông ta, thảnh thơi đốt một điếu thuốc.

"Sao anh còn hút thuốc được, tập trung lái xe đi?"

Đặng Sảng thúc giục nói.

"Sợ cái gì, chúng ta đã ra khỏi thành phố, mà nơi này là tuyến đường huyện, ngay cả cameras cũng không có, không có ai biết được chúng ta ở đây đâu."

Đinh Quan Kiệt cười ha hả nói.

"Ý của anh là, hiện giờ chúng ta đã tuyệt đối an toàn rồi?"

"Đương nhiên."

Đinh Quan Kiệt nói ra:

"Trước tiên chúng ta tìm một nơi để tránh mấy ngày, sau đó anh sẽ dẫn em trốn ra nước ngoài và đổi quốc tịch khác, chờ vụ việc lắng xuống một thời gian, chúng ta trở về lại là một trang hảo hán. Với năng lực của Kỷ Khuynh Nhan, cô ta căn bản không thể làm gì được anh."

"Hô, anh nói như vậy cũng khiến em an tâm."

Đặng Sảng vỗ vỗ bộ ngực,

"Cuối cùng cũng không cần lo lắng hãi hùng nữa."

"Vậy cũng không hẳn."

Búng đầu tàn thuốc lá, Đinh Quan Kiệt cởi dây thắt lưng quần,

"Nào, BJ giúp anh ra, lúc nãy tức sôi ruột, cần phải buông lỏng một chút."

"Đang ở trên xe đấy."

Đặng Sảng tâm ý viên mãn nói.

"Trên xe thì sao, lúc trước không phải thường hay quan hệ trên xe à?"

Đinh Quan Kiệt nói ra:

"Hơn nữa còn đều là em chủ động, nói như thế mới kích thích."

"Đồ xấu nết."

Xì một câu, Đặng Sảng vén mái tóc, sau đó cúi đầu xuống.

"Đúng rồi, em vừa mới nhìn thấy một chiếc xe màu trắng, vẫn luôn bám theo đằng sau xe của chúng ta đấy."

Đặng Sảng mơ hồ nói không rõ lời.

"Anh nhìn thấy nó từ lâu rồi."

Đinh Quan Kiệt không quan trọng nói:

"Không thấy trên chiếc xe kia có chữ Didi chuyên dụng sao? Một chiếc xe Didi mà thôi, không cần phải sợ, tập trung làm chuyện của em là được rồi."

Rầm rầm rầm _ _

Ngay tại thời điểm hai người đang cao hứng, chợt nghe thấy từng đợt tiếng gầm chói tai truyền tới từ phía sau.

Đặng Sảng bị giật mình ngẩng dậy, nhìn vào kính chiếu hậu và phát hiện ra có một chiếc xe thể thao đuổi theo ở đằng sau.

"Đinh tổng, anh mau nhìn xem, phía sau là một chiếc xe thể thao!"

"Đám đàn bà các cô nhìn thấy xe đua, là không khép chân lại được."

Đinh Quan Kiệt tức giận mắng một câu:

"Chờ sau này lão tử phát tài, cũng phải mua một chiếc xe thể thao lái một chút."

Đặng Sảng tóc tai bù xù, vẻ mặt có chút bối rối.

"Em không có ý này, hình như chiếc xe thể thao kia là xe Bugatti, là chiếc xe của bạn trai Kỷ tổng lái!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 78.

Chương 79. Để Cho Anh Chết Rõ Ràng

"Trời ạ, cậu ta làm thế nào mà có thể đuổi kịp được vậy!"

Biết được xe của Lâm Dật đang ở phía sau, Đinh Quan Kiệt giật mình suýt chút nữa đã liệt dương.

Ông ta không thể nào hiểu được, không phải mình đã phái Lão Lý đi ngăn cản bọn họ lại rồi sao, tranh thủ nhiều thời gian như vậy, thằng nhóc đó làm thế nào lại đuổi kịp rồi!

“Anh đừng quản nhiều thế làm gì, mau phóng đi!” Đặng Sảng ở một bên thúc giục.

"Đừng sợ, mặc dù cậu ta lái một chiếc xe thể thao, nhưng kỹ năng lái xe của anh là hạng nhất, cỡ thằng nhóc đó, căn bản không thể phát huy hết được toàn bộ tính năng của xe thể thao đâu."

Nói xong, Đinh Quan Kiệt đạp chân ga, tốc độ đã lên tới 190km/h.

"Chết tiệt, dám cùng đua xe với tôi, 23 năm kinh nghiệm lái xe của ông đây, còn sợ ông sao!"

"Anh nhanh lên nữa đi, cậu ta cách chúng ta càng ngày càng gần."

"Moá nó!"

Đinh Quan Kiệt mắng một câu, "Anh đã lái đến 190km/h rồi, cậu ta làm sao có thể nhanh hơn anh? Tốc độ đã lên tới 220km/h luôn rồi!"

Đinh Quan Kiệt sợ muốn tè ra quần, tên tiểu tử kia mới bao nhiêu, kỹ năng lái xe làm sao tốt hơn mình được?

Nhìn thấy Bugatti Chiron 1 và BMW series 7 đang rượt đuổi nhau trên đường, những người lái xe đi sau đều nhìn đến ngây ngốc rồi.

"Loại tốc độ độ này người bình thường không ai dám đạt tới, thật là kích thích!"

"Chồng anh mau mở cửa, em phải quay lại."

"Vợ à, chúng ta là Carolla chỉ có giá trị vài chục vạn, chạy tới 170km/h là tốt rồi, chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ của người ta!"

Chưa đầy năm phút, Lâm Dật đã đuổi kịp Đinh Quan Kiệt, ở phía sau bấm còi liên tục, ra hiệu cho đối phương dừng xe.

Đặng Sảng ngồi kế bên sợ hãi: "Đinh tổng, làm thế nào bây giờ, cậu ta đuổi kịp rồi."

"Đừng sợ, phía trước có ngã ba, có một đoạn đường là đường đất gập ghềnh. Cho dù Bugatti của cậu ta có giỏi cỡ nào, cũng không dám đi xuống."

"Anh đừng nói như vậy, theo em thấy tên nhóc đó cũng là một người ngoan cố, nhỡ đâu cậu ta đuổi theo thì sao."

"Không thể nào!"

Đinh Quan Kiệt khẳng định chắc nịch: "Nếu như anh không nhìn nhầm, chiếc xe cậu ta lái có lẽ là Bugatti Chiron 1. Ở Trung Quốc hình như có giá bán hơn 40 triệu. Nếu như cậu ta tiếp tục đuổi theo, chắc chắn sẽ xước gầm xe, đến lúc ấy xe bị hỏng rồi, cậu ta hẳn sẽ đau lòng. "

“Anh nói vậy cũng có lý.” Đặng Sảng nghe xong thở phào nhẹ nhõm.

Siêu xe không thể so sánh với BMW, gầm thấp như vậy, chỉ có thể chạy ở đường lớn.

Đến đoạn đường đất gập ghềnh rồi, chắc chắn sẽ bị xước gầm xe.

Nhưng BMW thì khác, ngoại trừ việc sẽ rất xóc ra, hầu như không có bất kỳ ảnh hưởng nào cả!

Nhất định có thể bỏ cậu ta lại phía sau!

“Ngồi cho vững, anh sắp lái xuống rồi.” Đinh Quan Kiệt nói.

"Được, em ngồi vững rồi, anh mau lái xe đi."

Đinh Quan Kiệt nhấn ga từ con đường nhỏ bên cạnh lao thẳng xuống.

Nhìn thấy cảnh này, tài xế lái xe Didi phía sau lại thở dài ngao ngán.

"Xong rồi, không đuổi kịp rồi."

"Người lái xe BMW đó thật thông minh, vậy mà lại biết chạy xuống dưới. Cái siêu xe đó chắc chắn không dám đi xuống".

"Còn không phải sao? Rõ ràng là Bugatti. Ai lại nỡ lái xuống đường đất?"

"Trời ạ, chồng ơi anh nhìn đi, chiếc Bugatti đó đi xuống rồi!"

Mẹ nó!

Hai vợ chồng lái xe Didi nhìn đến phát ngốc luôn rồi.

Đại ca, chiếc mà cậu lái chính là Bugatti đó!

Lẽ nào cậu không sợ xước gầm xe ư?

Bên trong chiếc xe Bugatti, Lâm Dật híp mắt và tự nhủ:

"Nếu như các người đã không dừng xe, vậy tôi chỉ có thể chơi hết mình thôi."

Nghĩ đến đây, Lâm Dật lại tăng tốc, xe tiếp tục lao lên!

Nhìn thấy Lâm Dật đuổi theo không bỏ, sắc mặt Đinh Quan Kiệt tái mét.

"Cậu ta có phải bị điên rồi không? Lẽ nào cậu ta không cần xe nữa? Đó là chiếc xe trị giá hơn 40 triệu a!"

"Đây không phải lúc nói những chuyện này, người ta đã đuổi kịp rồi kìa.”

"Sợ gì? Lúc ra ngoài anh đã đổ đầy bình xăng rồi, có thể chạy được vài trăm km nữa. Chiếc xe Bugatti của cậu ta rất hao tốn nhiên liệu, một lúc sau sẽ hết xăng, trừ khi cậu ta dám đâm anh, còn không thì anh vẫn có thể chạy."

Rầm!

Chính lúc Đinh Quan Kiệt đang khoe khoang, bỗng nghe thấy một tiếng vang trầm, thân dưới chiếc BMW series 7, lắc lư mãnh liệt, giống như không chịu sự kiểm soát của chính mình nữa rồi!

Vô lăng không ngừng quay, cho dù ông ta có dùng toàn bộ sức lực của cơ thể, cũng không có cách nào để ổn định nó.

Đinh Quan Kiệt trợn trừng mắt, há hốc miệng.

"Thằng nhóc này con mẹ nó có phải bị điên rồi không, lái chiếc xe thể thao hơn 40 triệu lại dám đâm vào xe anh.”

Đinh Quan Kiệt nghiến răng chửi rủa.

“Ông đây nợ các người 30 triệu. Vậy mà cậu lại lấy xe thể thao hơn 40 triệu đâm ông. Có đáng không!”

Rầm!

Lại là một tiếng vang trầm, Lâm Dật lần nữa đâm vào.

Nhưng lần này va chạm còn mạnh hơn lần trước, khiến chiếc BMW 7 Series của Đinh Quan Kiệt mất thăng bằng trong tích tắc, tông vào một cái cây bên cạnh, lúc này mới dừng lại.

Cùng lúc đó, chiếc xe Didi phía sau cũng đã đuổi kịp.

Vốn dĩ bọn họ còn tưởng rằng chiếc Bugatti cùng BMW series 7 phía trước đã chạy rất xa, không thể xem náo nhiệt nữa.

Nhưng không nghĩ tới, hai chiếc xe lại dừng ở phía trước đó không xa.

"Chồng à em không nhìn nhầm chứ, chủ nhân của chiếc Bugatti đã chủ động đâm chiếc BMW series 7 đó sao?"

"Có khả năng này, nếu không đối phương sẽ không thể nào dừng lại.”

"Bây giờ những vị phú nhị đại này thực sự điên rồi. Thậm chí đến những việc này cũng đều có thể làm được. Chiếc xe thể thao mấy chục triệu cũng thành đồ bỏ đi rồi."

Tháo dây an toàn, Lâm Dật xuống xe.

Anh đi tới mở cửa chiếc BMW series 7 phía trước, nhìn Đinh Quan Kiệt với Đặng Sảng bị đâm đến thất điên bát đảo.

"Hai vị, đều đã chạy xa như vậy, nên xuống nghỉ ngơi chút."

Đầu của Đinh Quan Kiệt bị sứt một miếng, trên mặt ông ta bê bết máu, nhưng vết thương không nghiêm trọng lắm, ông ta vẫn còn rất vẫn tỉnh táo.

"Cậu con mẹ nó điên rồi, tôi nợ cậu có hơn 30 triệu, cậu lại lái chiếc xe hơn 40 triệu đụng tôi. Cậu cảm thấy như vậy có đáng không?

Lâm Dật nhún vai, "Đương nhiên là đáng giá. Trước hết, là các người thiếu nợ không chỉ có hơn 30 vạn, mà nói đi cũng phải nói lại, nó cũng chỉ là một chiếc xe thể thao thôi. Trong tay tôi còn có vài chiếc, chiếc này đụng hỏng rồi, lái chiếc khác là được.”

Sắc mặt Đinh Quan Kiệt và Đặng Sảng như tro tàn.

Chiếc xe thể thao hơn mấy chục triệu lại có hẳn vài chiếc?

Cậu là thổ hào (*) ở đâu tới vậy?

(*)ngôn ngữ mạng tiếng Trung được dùng để chỉ đến những người giàu có.

"Kỷ tổng của chúng tôi được mệnh danh là nữ thần cao lãnh, người theo đuổi cô ấy đều xếp thành hàng dài. Khó trách cậu có thể theo đuổi được cô ấy, xem ra là có bản lĩnh thực sự.” Đinh Quan Kiệt ủ rũ cúi đầu nói:

"Chuyện hôm nay tôi sợ rồi, các người muốn xử lý như thế nào thì xử lý đi.”

"Đây mới là thái độ nhận lỗi."

“Mặc dù tôi thừa nhận điều đó, nhưng có một điều tôi không hiểu.” Đinh Quan Kiệt nói.

"Có cái gì không hiểu có thể nói thẳng ra. Tôi sẽ khiến ông chết rõ ràng hơn một chút.”

"Tôi chạy ra trước lâu như vậy, trong này lại không có camera, cậu làm sao lại đuổi kịp được?"

"Cái này còn không dễ dàng sao? Anh có nhìn thấy chiếc xe Didi màu trắng phía sau không?"

“Sớm đã nhìn ra rồi, lẽ nào bọn họ làm bại lộ tin tức của chúng tôi sao?” Đinh Quan Kiệt nói với vẻ không tin:

"Không thể nào, làm sao bọn họ có thể làm theo lệnh của cậu được."

"Bởi vì trong tay của tôi có 20% cổ phần của công ty Didi, nên được coi là cổ đông lớn thứ hai của họ. Chỉ cần tôi nói một lời, toàn bộ tài xế Didi ở Quảng Châu sẽ nghe lời tôi. Giờ thì chắc ông đã hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi nhỉ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 79.

Chương 80. Liếc Mắt Đưa Tình Trước Đồn Công An

“Con mẹ nó!”

Biết được chân tướng của sự việc, Đinh Quan Kiệt và Đặng Sảng khóc không ra nước mắt, cả hai đều muốn đi tự tử cho rồi.

Cậu ta thực sự là cổ đông lớn thứ hai của tập đoàn Didi.

Ông đây kiếp trước đã làm chuyện ác gì mà lại trở mặt thành thù với người như vậy.

Lâm Dật vẫy tay với chiếc xe Didi cách đó không xa, sau khi nhìn thấy động tác ra hiệu, lái xe lập tức lái về phía Lâm Dật.

“Hôm nay, cảm ơn các người.” Lâm Dật chỉ vào chiếc Bugatti của mình.

“Xe của tôi hỏng rồi, phiền các người đưa tôi về, nhưng các người yên tâm, sẽ không thiếu tiền của hai người.”

“Đưa anh về thì không có vấn đề gì, nhưng còn xe của anh thì sao? Có nên gọi xe kéo sang đây không?”

“Không cần, đã đụng thành như thế này rồi, sửa chữa cũng rất phiền phức, không cần nữa.”

Hả…..

Tài xế xe Didi sửng sốt

“Tôi thấy xe của anh còn chưa có biển số xe, nó mới được mua đúng không?”

“Hôm qua tôi đã mua nó tại buổi triển lãm ô tô, tôi muốn lái nó về Trung Hải, thật không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện này, thật đáng tiếc.”

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Lâm Dật, gương mặt hai vợ chồng tối sầm.

Chúng tôi không nhìn thấy bất kỳ biểu cảm đáng tiếc gì trên khuôn mặt của anh cả.

Sau cuộc trò chuyện ngắn, Lâm Dật cùng Định Quan Kiệt và Đặng Sảng lên chiếc xe Didi.

“Cảm ơn hai người vì chuyện ngày hôm nay. Tôi không có tiền mặt trong ví, tôi sẽ gửi các người tiền thưởng sau nhé.”

“Tiền thưởng không cần thiết. Gia đình chúng tôi tin vào đạo Phật, coi như là làm việc tốt đi.” Vợ của tài xế cười nói.

“Được rồi, vì hai người không muốn, số tiền thưởng 500 ngàn tệ kia tôi sẽ quyên vào dự án Hy Vọng.”

“Khoan đã, anh nói cái gì, tiền thưởng 500 ngàn tệ sao?” Vợ tài xế ngạc nhiên xác nhận lại.

“Đúng vậy, tôi dự định thưởng nhiều tiền như vậy cho hai người.”

“Anh chàng đẹp trai, đừng trêu đùa chúng tôi như vậy chứ, cho chúng tôi 5 ngàn tiền thưởng là được rồi, sao có thể cho nhiều như vậy chứ.”

“Tôi là một trong những cổ đông của Didi, tôi có quyền quyết định về việc sẽ cho bao nhiêu tiền thưởng.”

Phốc

Biết được thân phận của Lâm Dật, hai vợ chồng suýt chút nữa thì phun máu.

“Anh thật sự là một cổ đông của Didi sao? Vậy thì không phải là lãnh đạo của chồng tôi sao?”

“Theo nghĩa nào đó, có thể nói là vậy.”

“Cái đó, tôi có thể rút lại những gì mình vừa nói được không?” Vợ tài xế e dè nói:

“Coi như chúng tôi tin vào Phật, nhưng thần tiên cũng phải ăn anh nói có đúng không.”

“Không sao, một lát nữa tôi sẽ nói với các bộ phận liên quan trong công ty, mau chóng chuyển tiền thưởng cho các người.”

“Vậy thật cảm ơn anh.”

Khi Lâm Dật trở lại đồn cảnh sát cùng với Đinh Quan Kiệt và Đặng Sảng, vừa nhìn anh đã thấy Kỷ Khuynh Nhan đang ngồi đợi trên ghế.

“Lâm Dật, anh đã trở về rồi, anh có gặp nguy hiểm gì không?”

“Anh có thể gặp được chuyện gì chứ.” Lâm Dật nói:

“Người anh đã bắt được rồi, còn lại cứ giao cho cảnh sát và tòa án xử lý đi.”

“Kỷ tổng, tôi đã nhận ra sai lầm của mình, tôi có thể trả lại tất cả tiền cho cô, nhà và xe của tôi đều có thể cho cô, xin cô đừng kiện tôi.”

“Bây giờ còn nói những lời vô ích này làm gì?” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Cảnh sát đã bắt giữ Vương Chính Nhất, các người hãy đợi pháp luật trừng trị đi.”

Đinh Quan Kiệt và Đặng Sảng nghe xong chỉ biết cúi đầu

Họ đều là những nhân viên có thâm niên ở tập đoàn Triều Dương vì thế họ biết rất rõ tính khí của Kỷ Khuynh Nhan.

Sự việc đã đến mức này, không thể hoà hoãn được nữa.

Ngoài việc chấp nhận chế tài của pháp luật, mấy người bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Giao cả hai cho cảnh sát, Lâm Dật ở lại làm một bản ghi chép trước khi rời khỏi đồn cảnh sát cùng với Kỷ Khuynh Nhan.

“Này, xe của anh đâu?”

Sau khi đi ra ngoài nhìn không thấy xe của Lâm Dật đâu Kỷ Khuynh Nhan lên tiếng hỏi.

“Bị đụng hư rồi.”

“Đụng hư? Làm sao lại bị đụng hư được chứ?”

Lâm Dật nhún vai: “Khi anh đuổi theo họ, Đinh Quan Kiệt không chịu dừng lại nên anh đâm vào xe của họ, thiệt hại khá nghiêm trọng, anh lười gọi xe kéo vì vậy bây giờ nó vẫn còn ở hiện trường vụ tai nạn.”

“Sao anh lại ngốc như vậy? Số tiền mà em mất cũng không đủ mua chiếc xe của anh.”

“Đây không phải là vấn đề về tiền bạc.” Lâm Dật nói:

“Kỷ tổng của chúng ta đã mất thể diện quá nhiều, anh phải giúp em tìm trở về.” Lâm Dật nói: “Chỉ là hư một chiếc xe mà thôi, không có gì.”

Đôi mắt Kỷ Khuynh Nhan ngấn lệ, một dòng điện ấm áp chảy trong tim.

Mặc dù những năm nay không thiếu người theo đuổi cô, nhưng Lâm Dật là người đầu tiên đối xử tốt với cô như vậy.

“Không phải vấn đề tiền bạc. Anh đã đâm vào xe của người khác, anh phải biết điều này nguy hiểm như thế nào, nếu anh bị thương thì sao.”

“Ngay cả khi bị thương, anh cũng phải giúp em bắt bọn họ lại cho bằng được.” Lâm Dật cười nói.

“Anh thực sự là…”

“Này, hai người kia nên chú ý, đây là đồn cảnh sát, còn đối diện là trường tiểu học Cầu Vồng, đừng có ở đây liếc mắt đưa tình với nhau, kẻo bọn trẻ nhìn thấy thì không tốt.” Bác bảo vệ nói.

A

Kỷ Khuynh Nhan mặt nóng như lửa đốt.

Xấu hổ quá.

Hai người nhanh chóng rời khỏi đồn cảnh sát và đến khách sạn.

“Em đã giải quyết xong công việc của mình. Anh có làm gì không? Khi nào sẽ trở về Trung Hải?”

“Vậy thì về thôi.”

“Được, em sẽ đặt vé ngay bây giờ.”

Sau khi đặt vé, Kỷ Khuynh Nhan thu dọn đồ đạc của mình một chút, sau đó hai người bắt taxi đến cô nhi viện để tạm biệt Vương Thuý Bình, sau đó vội vã đến sân bay.

“Triệu Nam Bình phó tổng giám đốc của công ty, chắc em biết người này chứ?. Lâm Dật hỏi.

“Ngoài em ra, trong công ty chức vị của anh ta là lớn nhất, làm sao có thể không biết.”

“Khi bắt Đinh Quan Kiệt, anh đã hỏi trước, chính anh ta là người thông báo cho Đinh Quan Kiệt biết em đi tới Quảng Châu, nếu không thì mọi chuyện cũng sẽ không rắc rối như vậy.”

“Quả thật em có chút tò mò, làm sao anh ta biết em đang ở Quảng Châu? Rõ ràng là ngoại trừ anh ra không ai biết em đi qua bên này.”

“Bởi vì sau khi em mua vé, hãng hàng không đã gửi hoá đơn cho bộ phận tài chính của công ty và có người tình cờ nhìn thấy được, mọi việc chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“Tại sao em lại quên chuyện này được cơ chứ”

Kỷ Khuynh Nhan nói: “Em không ngờ, lại xảy ra sai sót ở chỗ này.”

“Chuyện nhỏ, dù sao mọi chuyện đã được giải quyết một cách hoàn hảo.”

“Đúng là ăn cây táo rào cây sung, nếu như một năm trước em không tiến cử anh ta làm phó chủ tịch, thì anh ta đã không có ngày hôm nay, mắt em đúng là mù thật rồi!”

“Nhân tâm bất túc xà thôn tượng(*), anh ta đã làm những việc như vậy chứng tỏ là người có lòng tham không đáy.” Lâm Dật phân tích.

(*)Người tham lam sẽ muốn ngày càng nhiều, giống như con rắn muốn nuốt lấy cả con voi

“Khi về em sẽ xử lý anh ta ngay lập tức, không thể để một người như vậy làm trong công ty!”

“Đừng gấp.” Lâm Dật nói:

“Anh ta giữ chức phó tổng giám đốc lâu như vậy, chắc chắn cũng không có sạch sẽ gì đâu, dành thời gian điều tra hết những chuyện bẩn thỉu sau lưng anh ta, sau đó mới xử lý không phải là dễ hơn sao.”

“Anh nói cũng có lý.”

Kỷ Khuynh Nhan phát hiện ra rằng Lâm Dật thực sự là cứu tinh của mình.

Anh ấy luôn có thể đưa ra cho mình những lời khuyên hữu ích nhất vào những lúc quan trọng.

Ngay từ đầu, tại sao tại mình lại không thấy được khả năng tiềm ẩn của anh ấy nhỉ.

Nếu phát hiện sớm sẽ có thể cân nhắc để anh ấy bên cạnh mình.

Cũng không cần đi làm một tài xế Didi.

Trên máy bay, Kỷ Khuynh Nhan rất bận rộn.

Nàng sử dụng Wechat gửi tin nhắn cho những người khác và bắt đầu điều tra.

Hai tiếng sau, khi hai người xuống máy bay, đã hơn 5 giờ tối.

“Tối về nhà em, em sẽ nấu cơm cho chúng ta ăn.” Kỷ Khuynh Nhan đề nghị

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 80.

Chương 81. Ban Thưởng?

"Không thể nào."

Lâm Dật bất ngờ thốt lên: "Đến ngay cả cơm em còn không biết nấu, bây giờ muốn nấu cơm cho anh, có thể ăn được không đấy?"

"Anh có cần làm bộ dạng ghét bỏ em như thế không?" Kỷ Khuynh Nhan giải thích: "Cơm Trung thì em có thể không biết làm, nhưng cơm Tây thì có thể, trở về em sẽ làm bò bít tết cho anh ăn."

"Hay là đi ra ngoài ăn đi, không cần cực khổ như vậy đâu."

"Không phải chỉ là nấu mì thôi sao?" Kỷ Khuynh Nhan nói một cách đầy khinh bỉ:

"Em sẽ làm mỳ ý cho anh ăn đàng hoàng, lúc trước anh đã giúp em nhiều như vậy theo lý thì em phải cảm ơn anh mới đúng."

"Thấy em có lòng tin như vậy thôi thì anh cho em một cơ hội đấy, anh sẽ nếm thử tay nghề nấu ăn của em."

"Thôi đi, anh nên trân quý cơ hội này, người khác muốn ăn đồ ăn do em nấu cũng không được đâu." Kỷ Khuynh Nhan với vẻ ngạo kiều.

Ra khỏi sân bay, Lâm Dật đi tới bãi đỗ xe tìm chiếc xe FAW của mình cùng Kỷ Khuynh Nhan một đường lái về biệt thự Vân Thuỷ.

Mới vừa vào cửa, Kỷ Khuynh Nhan đã đi thay một bộ đồ mặc ở nhà thoải mái, đôi bắp chân trơn bóng như ngọc lộ ra bên ngoài, nhìn vào rõ ràng là có thêm mấy phần mùi vị nội trợ.

Thời điểm nấu cơm, Kỷ Khuynh Nhan còn tiếp nhận mấy cuộc điện thoại, hình như là đang phân phó cho cấp dưới điều tra việc của Triệu Nam Bình.

Mấy của động nhanh chóng quyết đoán này làm cho Lâm Dật phải thay đổi nhận thức của mình về Kỷ Khuynh Nhan.

Khi nàng lao đầu vào công việc thật đúng là một con người cẩn thận tỉ mỉ.

Khoảng nửa giờ sau, Kỷ Khuynh Nhan bưng hai phần bò bít tết, hai phần mỳ ý, cùng một phần hoa quả Salad đặt lên bàn cơm.

"Em làm xong rồi nè, anh mau tới nếm thử trù nghệ của em đi."

Lâm Dật cũng không có khách khí, nếm thử một miếng, phát hiện vị đạo cũng không tệ lắm.

Bất quá cơm Tây như thế này chỉ cần là nguyên liệu nấu ăn không có vấn đề, thịt có phẩm chất không tệ thì bò bít tết làm ra cũng sẽ không thể nào quá kém được.

"Vị đạo cũng không tệ lắm."

"Vậy anh ăn nhiều một chút." Kỷ Khuynh Nhan cắt một nửa miếng bò bít tết của mình bỏ vào đĩa của Lâm Dật, "Em ăn ít, cho anh thêm nè."

"Em lại còn ăn ít." Lâm Dật đậu đen rau muống nói: "Nhìn em như vầy mà mập à."

"Em đã 94 cân rồi còn không mập sao."

Lâm Dật không muốn nói tiếp chủ đề không có kết quả này nữa, nên hỏi qua chuyện khác:

"Lúc nãy anh thấy em gọi mấy cuộc điện thoại là về việc xử lý

Triệu Nam Bình sao?"

Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu, "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong buổi sáng ngày mai là có thể thu thập toàn bộ những tin tức không tốt của Triệu Nam Bình."

"Nhanh như vậy sao?"

"Đương nhiên, nếu như ngay cả chút năng lực nhỏ nhoi ấy cũng không có, thì tổng giám đốc như em cũng quá vô năng rồi."

"Xem ra trước giờ anh vẫn đánh giá thấp em." Lâm Dật vừa cười vừa nói.

"Đó là đương nhiên." Kỷ Khuynh Nhan ngẩn cao đầu nói: "Ngay cả một chút năng lực ấy mà em cũng không có thì công ty của em đã sớm phá sản rồi, làm sao em có thể an ổn ngồi trên cái ghế tổng giám đốc lâu như thế."

"Nghe em nói như vậy, quả thật cũng có chút đạo lý."

Reng reng reng _ _

Lúc hai người vẫn đang hăng say nói chuyện thì điện thoại của Lâm Dật reo lên, là Tần Hán gọi tới.

"Gia hỏa này gọi điện thoại cho mình làm gì nhỉ?"

Lẩm bẩm một câu xong Lâm Dật mới nhận điện thoại.

Không đợi Lâm Dật kịp nói chuyện, đã nghe giọng của Tần Hán:

"Lâm lão đệ thật ngưu bức a, vừa mua chiếc Chiron 1, chưa chạy được bao lâu nói bỏ là bỏ ngay!"

"Ừm hả? Anh nói cái gì đó?"

"Đừng giả bộ, cậu hiện tại rất là nổi tiếng đó, anh có chia sẻ cho cậu một cái video vào xem là biết ngay ấy mà."

"Được."

"Có chuyện gì thế?" Chờ Lâm Dật cúp điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan lập tức lên tiếng hỏi.

"Anh ta nói anh đang rất nổi tiếng, để anh xem thử xem đã xảy ra chuyện gì."

Rất nhanh tin nhắn của Tần Hán được gửi tới, Lâm Dật nhanh chóng mở ra xem.

Phát hiện đây là video tông xe, tiêu đề video cũng rất bắt mắt.

"Bugatti Chiron 1 trị giá 43 triệu, tông vào đuôi xe BMW đời 7, chủ xe nghênh ngang rời đi, nói thẳng một câu từ bỏ."

"Wow có tận 3 triệu lượt thích và hơn 400 ngàn bình luận?" Kỷ Khuynh Nhan xem mấy số liệu cảm thấy ngoài ý muốn.

"Những người này cũng thật là có phải đụng trúng xe Boeing 747 đâu, có cần phải náo loạn đến mức này không." Lâm Dật có chút không biết nói gì cho phải.

"Anh cảm thấy một chiếc Chiron 1 không đáng tiền, nhưng đối với người bình thường mà nói, khả năng cả một đời họ làm lụng vất cả cũng không để dành được nhiều tiền như vậy."

"Em nói cũng đúng."

"Cái này thật đúng là vô tâm trồng liễu, liễu thành rừng, mạc danh kỳ diệu thì phát hỏa."

"Hazi, người ưu tú như anh, muốn điệu thấp cũng khó khăn."

"Cắt, nói anh béo anh còn cố thở." Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Nhìn xem phía dưới dân mạng nói cái gì đi."

Khu bình luận phía dưới video đã trở thành hiện trường tỏ tình quy mô lớn.

"Mấy chị em nhanh tới đỡ tôi với, tôi sắp rụng trứng rồi."

"Tôi còn có thể sinh! Cái mông của tôi rất lớn, tôi nhất định có thể sinh con trai."

"Tiểu ca ca, người ta đang thất tình đây này, lão chồng của em mới vừa bị em giết chết rồi."

"Có bạn nào biết chỗ mua thuốc trừ sâu DDVP không, bạn trai tôi bị cảm mạo, tôi muốn mua về cho anh ấy uống một chút."

"Mẹ nó, cầu phương thức liên lạc a."

Nhìn thấy đủ kiểu bình luận Kỷ Khuynh Nhan cười đến nổi không ngậm được miệng.

"Có vẻ như quá ưu tú cũng không phải là chuyện tốt." Lâm Dật thỏi dài nói một câu.

"Thôi bớt tưởng bở đi." Kỷ Khuynh Nhan khinh bỉ:

"Mau ăn cơm, đừng nói nhảm với mấy cô gái ở trên mạng nữa."

"Vậy em nói xem anh nên nói chuyện với ai đây?"

"Không nói với ai hết, mau ăn cơm đi." Kỷ Khuynh Nhan đỏ mặt nói.

Lúc này, Tần Hán lại gọi điện thoại tới.

"Lão Lâm, có kích thích hay không, hiện tại cậu đã đứng đầu trên mạng rồi đó, hot search trên Weibo cậu cũng chiếm mấy cái, Chiếc Chiron 1 mới tinh bị dụng một cái liền bỏ, chắc cậu là người đầu tiên trên thế giới làm được điều đó."

"Được rồi, anh mau xử lý chuyện này giúp tôi một chút đi, tôi không muốn sau này ra ngoài đường lại bị người khác nhận ra đâu."

"Móa nó, thật chưa thấy ai như cậu, bọn anh có nghĩ nát óc cũng muốn nổi tiếng như thế, sau đó còn quảng cáo cho sản nghiệp của mình một chút ai như cậu, được quảng cáo miễn phí như thế còn chê phiền."

"Tôi đối với tiền không có hứng thú gì, cho nên cũng không quan tâm đến mấy cái này cho lắm."

"Móa nó, cậu cứ trang bức tiếp đi."

"Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi cúp điện thoại nhé, tôi còn đang ăn cơm đây."

"Khoan đã, anh có có việc muốn nói với cậu." Tần Hán nói ra: "Ba tháng trước, anh có mua một chiếc McLaren P1, hiện tại đã cải tiến xong, ngày mai cậu có thời gian hay không đi đua một vòng, anh muốn rửa sạch nhục nhã."

"Theo tôi được biết, P1 mới hơn 10 triệu đúng không."

"Tuy rằng giá cả không bằng xe của cậu nhưng anh đã bỏ ra thêm 5 triệu để cải tiến nó, hiện tại tính năng của nó có thể nói là nghiền ép chiếc xe của cậu." Tần Hán nói thề thốt: "Lần này nếu còn không thắng được cậu anh về sau không chơi xe nữa."

"Không có vấn đề."

Cùng Tần Hán trò chuyện xong, Lâm Dật quay qua quét sạch sành sanh dĩa bò bít tết.

"Cơm cũng đã ăn xong, cám ơn em đã khoản đãi."

"Anh không ngồi lại chơi một lúc sau? Em đi pha cho anh ly trà." Kỷ Khuynh Nhan đề nghị.

"Trà thì không cần đâu, em cũng nghĩ ngơi sớm đi, ngày mai công ty còn có một đống việc chờ em xử lý đó."

"Lâm Dật." Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy, đi theo bước chân của Lâm Dật.

"Sao thế?" Vừa ra đến cửa, Lâm Dật quay đầu lại hỏi.

Kỷ Khuynh Nhan do dự một chút sau đó nói, "Chuyện ngày hôm nay cám ơn anh."

"Khách khí cái gì, không cần để ở trong lòng." Lâm Dật chẳng hề để ý mà nói.

"Anh nhắm mắt lại đi, em có phần thưởng dành cho anh."

"Ban thưởng cái gì mà thần thần bí bí như vậy."

"Đừng hỏi nhiều như vậy, anh cứ nhắm mắt lại đi."

Lâm Dật không có nghĩ nhiều như vậy, nhắm mắt lại.

Đúng vào lúc này, Lâm Dật cảm giác được bờ môi của Kỷ Khuynh Nhan dán vào trên khóe môi của chính mình.

Hả?

Lâm Dật đột nhiên mở to hai mắt, anh không nghĩ tới Kỷ Khuynh Nhan sẽ to gan như vậy.

Khuôn mặt của Kỷ Khuynh Nhan đỏ bừng, đây chính là nụ hôn đầu của mình, hôm nay tiện nghi cho anh ta rồi.

Ngay lúc Kỷ Khuynh Nhan chuẩn bị buông ra thì phát hiện Lâm Dật vậy mà dùng lực hôn lên môi mình, hơn nữa còn đem chính mình ôm vào trong ngực!

Ô ô ô _ _

Bị Lâm Dật bịt môi lại bằng một nụ hôn, Kỷ Khuynh Nhan chỉ có thể phát ra thanh âm ấp úng từ trong cổ họng, làm cách nào cũng không thoát ra được.

Đột nhiên trong nháy mắt, thân thể của Kỷ Khuynh Nhan giống như bị hóa đá.

Nàng có thể cảm giác được, bàn tay hư hỏng của Lâm Dật không ngừng di động phía dưới người mình.

Tay anh ta vậy mà đặt lên bờ mông của mình!

Chính mình chỉ mặc một bộ đồ cotton ở nhà, cái cảm giác thân mật như thế này làm cho Kỷ Khuynh Nhan có chút hít thở không thông.

Ước chừng nửa phút đồng hồ sau, Lâm Dật mới buông lỏng Kỷ Khuynh Nhan ra, một mặt cười tủm tỉm, biểu lộ mười phần hưởng thụ.

Còn Kỷ Khuynh Nhan thì một tay ôm lấy bộ ngực thở hổn hển, cố gắng ổn định lại tâm tình của mình.

"Vị đạo cũng không tệ lắm, lần sau em nhớ dùng son vị xoài nha, anh rất thích ăn trái xoài."

Lúc này đầu óc của Kỷ Khuynh Nhan không thể nào dùng được nữa, đợi đến lúc nàng lấy lại tinh thần thì phát hiện Lâm Dật đã lên xe rời đi.

Kỷ Khuynh Nhan tức giận dậm chân.

"Lưu manh, sờ thì sờ đi anh còn bóp nữa là sao!"

"Còn nữa, em biết đi đâu tìm mua son môi vị xoài cho anh bây giờ!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 81.

Chương 82. Nhiệm Vụ Cuối Cùng

Reng Reng Reng——

Ngay khi vừa xe chạy ra ngoài, Lâm Dật liền nhận được điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan.

"Lưu manh!"

"Em hôn anh trước, vậy tại sao lại gọi anh là lưu manh."

"Đây là phần thưởng em dành cho anh, ai cho anh sờ lung tung!"

"Như vậy không thú vị, phải làm đầy đủ mới vui."

“Thôi được rồi, một đống lời ngụy biện.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Ngày mai đến đón em đi làm."

"Được thôi, em cứ đợi anh ở nhà."

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Dật lái xe tới, anh nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đã chuẩn bị xong.

Một thân váy trắng và áo sơ mi xanh lam khiến Kỷ Khuynh Nhan có mười phần phong phạm ngự tỷ.

Về chuyện xảy ra đêm qua, cả hai đều ngầm không nhắc đến, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

“Nhìn vào điện thoại, em sắp đặt đơn đó.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Được."

Sau khi nhận được đơn đặt hàng, Lâm Dật lái chiếc xe FAW nát của mình đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty.

Mặc dù chiếc FAW này đã gần đến ranh giới bị vứt bỏ, nhưng ngồi trên nó vẫn rất thoải mái, tuy rằng Zonda đắt tiền hơn nhưng về độ thoải mái thì thực sự không bằng chiếc FAW nhỏ bé này.

Thể diện có thừa, nhưng thoải mái lại không đủ.

Sau khi đến công ty, Kỷ Khuynh Nhan xách túi xách của mình và chuẩn bị xuống xe.

"Kỷ tổng đi thong thả, đừng quên khen ngợi năm sao."

"Chuyện anh bắt nạt em đêm qua vẫn chưa tìm anh tính sổ đâu. Không muốn khen ngợi năm sao."

"Son môi hương dâu tây có mùi khó chịu, anh chưa cho em đánh giá tệ thì thôi."

“Anh còn dám nói!” Gương mặt Kỷ Khuynh Nhan ửng hồng nói: “Dù sao anh cũng không được phép nhắc tới chuyện này nữa.”

"Kỷ tổng có phải nên cân nhắc đổi sang son môi vị xoài không?"

Cô liếc mắt nhìn Lâm Dật một cái, "Để em xem, em xem có chỗ nào bán không đã."

Khẽ thở ra một hơi, Kỷ Khuynh Nhan xuống xe với túi xách trên tay, rồi bước vào thang máy ở bãi đậu xe.

Vài giây sau, trên điện thoại di động của Lâm Dật nhận được đánh giá năm sao của Kỷ Khuynh Nhan.

Đồng thời, hệ thống nhắc nhở vang lên trong đầu Lâm Dật.

[Nhiệm vụ hệ thống, chạy xe an toàn 5000 km (1089/5000), thưởng 150.000 điểm thông thạo.]

"Mẹ kiếp, nhiệm vụ này khó quá!"

Nhìn đến tiến độ nhiệm vụ, Lâm Dật phát hiện ra trong vòng 1 tuần trước mình đã chạy gần 1.100 km, còn 3.900 km chưa hoàn thành.

Dựa theo tính toán tiếp đơn của anh.

Cần ít nhất một tháng để hoàn thành nhiệm vụ.

Lâm Dật suy nghĩ một chút, anh không phải là lão tài xế lái Didi chuyên nghiệp, bằng không cho dù ngày đêm nhận đơn, cũng phải nửa tháng mới hoàn thành nhiệm vụ.

Và có thể còn có các điều kiện ẩn khác.

Rất có thể không phải tất cả các đơn hàng đều có thể được tính trong nhiệm vụ, chỉ những đơn hàng đã nhận được 5 sao mới có thể được tính trong nhiệm vụ.

Bản chất nhiệm vụ cũng không khó, nhưng nó là một sự lãng phí thời gian.

Ít nhất cũng phải mất hơn nửa tháng.

Nếu là như vậy, nhiệm vụ này trước cứ đống băng đi, dù sao nghề nghiệp mới đã được mở ra.

Chờ một tuần sau, nghề cũ hoàn thành đóng băng, thì quay lại chạy xe tiếp, cũng có thể không quá muộn.

Lâm Dật sờ sờ cằm, so với nhiệm vụ trước mắt, các nhiệm vụ trước đây hầu như không có chút khó khăn nào.

Nhưng Lâm Dật cũng có thể hiểu được.

Vì anh sẽ được thưởng cho mình 150.000 điểm thông thạo.

Với giá trị điểm thông thạo 150.000 này, mức độ hoàn thành sự nghiệp sẽ đạt 100% và đương nhiên anh sẽ nhận được phần thưởng cuối cùng.

Các giải thưởng được trao ở cấp độ cuối cùng đương nhiên sẽ tốt hơn các giải thưởng khác, và độ khó tăng lên cũng là chuyện đương nhiên.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật yên tâm, trước tiên lái xe về nhà, an tĩnh bắt đầu công việc mới, nhưng không biết hệ thống sẽ phân cho mình làm giáo viên ở trường học nào nhỉ.

Chậc chậc chậc, Lâm Dật tự nhủ với một nụ cười trên khóe miệng:

"Thật không ngờ, mình còn có thể nhận được vào trường với tư cách là một giảng viên, thật thú vị."

Nghĩ đến đây, Lâm Dật xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng anh tình cờ phát hiện có một chiếc xe cảnh sát đang đậu trong bãi đậu xe của khu C!

Lâm Dật hơi nhíu mày, nếu không có chuyện gì xảy ra, xe cảnh sát hẳn là tới bắt người.

Và đối tượng họ muốn bắt là ai thì Lâm Dật cũng có thể đoán được.

Nhấc điện thoại lên, Lâm Dật gọi vào điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan.

"Anh nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát trong bãi đậu xe. Là em đã gọi sao."

"Đúng vậy, đó là một đồng chí thuộc Phòng Tội phạm Kinh tế.

Anh ta đang ở trong văn phòng của em. Sau khi em giải thích vài vấn đề, một lúc nữa em sẽ bắt đầu làm việc."

"Thì ra là như vậy, vậy anh sẽ không quấy rầy em nữa. Em cứ giải quyết chuyện của em trước đi."

Nói ngắn gọn vào câu, sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Lâm Dật liền cúp điện thoại.

Anh phải nói rằng Kỷ Khuynh Nhan tuy chỉ là một người phụ nữ nhưng thủ đoạn rất cứng rắn.

Anh không bao giờ nghĩ rằng Kỷ Khuynh Nhan lại hành động nhanh như vậy.

Sau khi nói rõ tình hình vấn đề, Lâm Dật liền chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc này, anh nghe thấy tiếng giày cao gót lạch cạch.

Liếc qua gương chiếu hậu, anh nhìn thấy một người phụ nữ đẫy đà đi từ phía sau.

Mặc trang phục công sở màu xám, đi tất màu da và giày cao gót, trông vô cùng nổi bật.

Rất bắt mắt.

Và người này chính là Vương Oánh, đồng nghiệp cũ của Lâm Dật.

Cùng lúc đó, Vương Oánh cũng nhìn thấy chiếc xe FAW phía trước, nhìn thoáng qua đã nhận ra là xe của Lâm Dật.

Vẻ mặt cô ấy rất vui, vô thức bước nhanh hơn.

Nhìn thấy Vương Oánh đi tới, Lâm Dật cởi bỏ dây an toàn và bước ra khỏi xe.

"Tiểu Dật, sao cậu lại đến công ty."

"Một đồng nghiệp ở bộ phận khác tình cờ gọi xe của em, cho nên em đi qua."

Lâm Dật cũng không nói dối, Kỷ Khuynh Nhan là tổng giám đốc của công ty và đương nhiên là đồng nghiệp của Vương Oánh.

Chỉ là cấp bậc của bộ phận này hơi cao hơn mà thôi.

"Chị Oánh, có phải cần đi đâu không?"

Vương Oánh lắc chiếc cặp trong tay.

"Căn nhà trong giai đoạn thứ ba của Khang Tĩnh gia viên đã sẵn sàng để bán. Chị đã từng liên hệ với các đồng nghiệp của mình ở đó để lập kế hoạch bán hàng trong tương lai, và sau đó chị phải trình bày nó với tổng giám đốc."

"Được rồi, chị Oánh, công việc này lẽ ra là công việc của quản lý kinh doanh, nhìn tư thế của chị, hẳn là do nội bộ quyết định điều động. Khi nào thì có văn kiện xuống?"

Nghe Lâm Dật nói như vậy, Vương Oánh ngượng ngùng cười.

"Cậu đừng chê cười chị nhé. Chị của cậu có được ngày hôm nay không phải đều nhờ vào cậu hay sao. Nếu không phải cậu liên hệ với tổng giám đốc thì chị đã không được cân nhắc đến vị trí này rồi. Thư bổ nhiệm chắc sắp tới rồi, nhưng cụ thể là ngày nào thì cũng chưa biết."

"Đều không sao cả, sớm hay muộn đều sẽ tới."

“Đúng là như vậy.” Vương Oánh nhìn Lâm Dật nói.

"Khi nào thì cậu có thời gian rảnh? Chị gái mời cậu ăn tối, cậu bí mật giúp chị rất nhiều, cậu cũng phải cho chị một cơ hội để cảm ơn."

“Mấy ngày nay em có nhiều thời gian, chị Oánh cứ quyết định là được.” Lâm Dật cười nói.

Anh sắp sống một cuộc sống của giảng viên đại học sáng đi chiều về.

Thời gian rảnh rỗi của anh cũng sẽ trở nên đều đặn, cho nên lúc nào cũng không thành vấn đề.

Vương Oánh khẽ cau mày nói:

"Mấy ngày nay thì không được. Chồng chị vừa đi công tác về. Mấy ngày nữa anh ấy sẽ phải đi công tác ở Đông Bắc. Ước chừng anh ấy sẽ đi hơn nửa tháng, tới chừng đó chị sẽ mời cậu."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 82.

Chương 83. Xe Hỏng, Hệ Thống Làm Mát Không Tốt

"Ừm, chị Oánh, chị nói như thế rất dễ hiểu lầm."

“Em trai à, phụ nữ có chồng như chị còn không sợ, em còn trẻ tuổi thì sợ cái gì?” Vương Oánh cười nói:

"Mà này, trước đây không phải em lái siêu xe sao? Tại sao hôm nay lại lái lại chiếc xe FAW này?"

"Pagani đã bị trầy xước nên em gửi đi sửa chữa rồi. Tạm thời phải lái chiếc xe này."

"Vừa lúc, cứ ngồi xe của em đi, chị không phải gọi xe khác."

"Vậy lên xe đi, em cũng đang nhàn rỗi không có việc gì làm đây này."

Cốc cốc--

Ngay khi Lâm Dật và Vương Oánh chuẩn bị lên xe, thì họ nghe thấy tiếng bước chân từ sau lưng truyền tới.

Trong tiềm thức Lâm Dật quay đầu nhìn lại, Lâm Dật cảm thấy người này có chút quen thuộc, hình như là Phó Mẫn Giai, quản lý bộ phận xã giao.

“Này, đây không phải là Vương Oánh sao.” Nhìn thấy Vương Oánh, Phó Mẫn Giai bước tới với một nụ cười.

“Phó quản lý.” Vương Oánh tươi cười chào hỏi.

Chức vụ của Vương Oánh đã được ấn định trong nội bộ, nhưng các giấy tờ bổ nhiệm chính thức vẫn chưa được đưa xuống, vì vậy chức vụ hiện tại của cô ấy vẫn là một nhân viên bình thường trong phòng kinh doanh.

Phó Mẫn Giai hơn cô ấy một bậc, vì vậy cô ấy vẫn phải chào hỏi.

"Thật là trùng hợp khi Lâm Dật cũng ở đây."

Trước đây, Vương Oánh được ca ngợi là người phụ nữ xinh đẹp nhất tập đoàn Triều Dương, còn Lâm Dật được công nhận là đại mỹ nam của tập đoàn.

Ngay cả Phó Mẫn Giai ở phòng ban khác cũng biết Lâm Dật.

Lâm Dật mỉm cười gật đầu, coi như là chào hỏi.

“Vương Oánh, cô đi đâu vậy?” Phó Mẫn Giai hỏi.

"Giai đoạn thứ ba của Khang Tĩnh gia viên đã hoàn thành. Tôi và các đồng nghiệp ở đó sẽ thảo luận về kế hoạch tiêu thụ."

"Thật trùng hợp. Tôi cũng định đến Khang Tĩnh gia viên. Cô không cần phải đi nữa. Hãy quay lại và làm việc của cô đi."

"Hả? Không cần đi?"

Cả Lâm Dật và Vương Oánh đều cảm thấy kinh ngạc, đây cũng không phải là nhiệm vụ của nhân viên tiêu thụ bình thường.

Đó là công việc của quản lý.

Nói cách khác, không ai có thể làm công việc này ngoài quản lý phòng kinh doanh.

Bây giờ, Phó Mẫn Giai chen vào nói chuyện gì vậy?

“Đúng vậy, cô không cần phải đi nữa, hãy ở lại tập đoàn đi.” Phó Mẫn Giai nói: “Hơn nữa trong tương lai, tôi sẽ tiếp quản công việc của quản lý phòng tiêu thụ, từ nay chúng ta sẽ trở thành đồng nghiệp trong một bộ phận."

"Được, đã vất vả cho cô rồi."

Vương Oánh vốn là đang vui vẻ, nhất thời vẻ mặt trầm xuống, chuẩn bị trở lại tập đoàn.

“Chờ đã.” Lâm Dật ngăn Vương Oánh lại, vừa nói vừa nhìn Phó Mẫn Giai:

"Ai nói từ nay cô sẽ là quản lý phòng tiêu thụ?"

“Đương nhiên là Triệu tổng nói rồi, nếu không thì ai có quyền hạn lớn như vậy?” Phó Mẫn Giai cười nói: “Nếu anh không tin, tôi có thể để Triệu tổng nói chuyện với anh.”

Vương Oánh bước đến nói nhỏ vào tai Lâm Dật:

"Tiểu Dật, có một số chuyện em không biết. Phó Mẫn Giai chính là người của Triệu tổng, bọn họ có quyền hạn rất lớn trong công ty." Mặc dù công ty thuộc quyền sở hữu của Kỷ Khuynh Nhan, nhưng các quản lý và các lãnh đạo cấp cao khác cũng rất có tiếng nói, có thể nói tập đoàn Triều Dương không phải là một tập đoàn độc đoán chuyên quyền.

Nếu không, lá thư bổ nhiệm của Vương Oánh đã được đưa xuống.

“Chị đang nói cái tên Triệu Bình Nam đó sao.” Lâm Dật cười nói:

"Hắn ta còn không thể tự bảo vệ chính mình, sợ hắn làm cái gì chứ."

“Lâm Dật, anh đang nói nhảm nhí gì vậy!” Phó Mẫn Giai nói, “Ngang nhiên mắng chửi phó giám đốc tập đoàn, anh có tin tôi sẽ kêu người đuổi anh đi không!

“Tiểu Dật, chúng ta đừng cãi nhau với cô ta nữa, không phải chỉ là một chức vụ quản lý thôi sao? Cũng không phải chuyện lớn gì cả.” Vương Oánh thì thào.

"Như vậy thì không được, em phải giúp chị đòi lại công bằng."

“Ha ha, Lâm Dật, anh cũng thật có nghĩa khí, bản thân anh không có công việc gì ra hồn, còn muốn giúp người khác đòi lại công bằng, tôi phải khâm phục anh đó.” Phó Mẫn Giai khoanh hai tay trước ngực, nhìn Lâm Dật khinh thường nói:

"Anh muốn thông qua mối quan hệ với Vương Oánh rồi về lại phòng tiêu thụ sao? Tôi nói cho anh biết, chỉ cần tôi còn ở công ty một ngày, anh có muốn cũng không thể trở về!"

Lâm Dật dựa vào xe nói:

"Cô chỉ là quản lý bộ phận quan hệ xã giao, cô có quyền hạn lớn như vậy sao?"

"Tôi không có quyền hạn lớn như vậy, nhưng lời nói của tôi ở tập đoàn Triều Dương cũng có chút quyền hạn. Anh đừng mơ tưởng sẽ được trở về làm việc ở tập đoàn!"

“Không cần phải giấu giếm, tôi thừa biết, người chống lưng cho cô chính là Triệu Bình Nam.” Lâm Dật nói:

"Nhưng vẫn câu nói đó, anh ta còn không thể tự bảo vệ mình. Tốt hơn hết cô nên cẩn thận."

Sắc mặt Phó Mẫn Giai tái nhợt, "Anh đã nhiều lần không ngừng vu khống Triệu tổng, bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại cho anh ấy, để anh ấy xử lý anh!"

"Được rồi, cô có thể khiêu chiến, để tôi xem anh ta có khả năng này không."

"Nhanh lên đi!"

Trước khi Phó Mẫn Giai kịp gọi, cô ta bỗng nghe thấy một tiếng hét.

Vương Oánh và Phó Mẫn Giai sửng sốt, không biết chuyện gì đang xảy ra, hai người họ quay đầu lại nhìn.

Bọn họ nhìn thấy đó là hai vị cảnh sát, và Triệu Bình Nam đang bị còng tay.

"Triệu tổng, Triệu tổng, anh làm sao vậy!"

Phó Mẫn Giai nhìn chằm chằm, cô ta không thể tin rằng Triệu tổng đã bị bắt.

Anh ta đã phạm phải cái gì vậy?

Nhìn thấy Phó Mẫn Giai, anh ta thở dài một hơi, "Tôi xong rồi, cô tự lo cho mình đi."

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, nhanh lên đi."

Nhìn thấy Triệu tổng bị cảnh sát bắt đi, Phó Mẫn Giai như bị ngốc.

Cô ta vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, tại sao Triệu tổng lại bị bắt?

Nếu là như vậy, cô ta chẳng phải đã thiệt thòi lớn rồi sao? Lúc sáng ở văn phòng, cô ta còn bị anh ta làm chuyện như vậy.

“Nhìn xem đi, tôi đã nói cái gì, anh ta không thể tự bảo vệ mình, cô còn không tin.” Lâm Dật cười nói.

"Tôi, tôi về trước, cô có thể đến Khang Tĩnh gia viên."

Phó Mẫn Giai rất thông minh, Triệu Bình Nam đã đổ, cô ta không còn hậu thuẫn nữa, vì vậy cô ta chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại bộ phận quan hệ xã hội.

“Lâm Dật, tất cả những điều này đều là do em làm hết, có phải không?” Vương Oánh nói với vẻ không thể tin nổi.

Hạ bệ Vu Lệ Lệ và Lý Giang Đông còn chưa nói, bây giờ ngay cả phó giám đốc Triệu Bình Nam cũng bị anh hạ bệ. Lâm Dật và tổng giám đốc thân thiết đến mức đó sao?

Những việc này không phải cứ có quan hệ là có thể làm được.

"Em làm gì có năng lực lớn như vậy. Là bản thân Triệu Bình Nam không trong sạch. Bây giờ bị tổng giám đốc Kỷ xử lý. Không phải là chuyện bình thường sao?"

"Em nói cũng đúng.” Vương Oánh nói: “Chỉ riêng việc có mối quan hệ không đúng mực với cấp dưới cũng đủ để tổng giám đốc Kỷ xử lý anh ta.”

"Được rồi, không nói chuyện này nữa, em sẽ đưa chị đến Khang Tĩnh gia viên."

"Được."

Hai người cùng nhau lên xe, Vương Oánh cầm điện thoại di động nói.

"Tiểu Dật, chị đã đặt xe, em nhận đi."

"Chị Oánh, không cần phải như thế này, em đưa chị đi miễn phí."

"Chuyện nào ra chuyện đó. Nếu em không nhận đơn thì không phải là đang trải nghiệm cuộc sống, mà là giúp đỡ người nghèo."

"Thôi được, em nghe theo chị."

Lâm Dật cũng không nghĩ nhiều, nếu anh nhận thêm đơn đặt hàng, thì sẽ tiến gần hơn một bước tới phần thưởng cuối cùng.

Reng Reng Reng——

Xe vừa lái ra, điện thoại của Lâm Dật bỗng vang lên, là một dãy số lạ.

"Chị Oánh, chị nghe giúp em, em đang lái xe."

“Chắc là điện thoại quảng cáo thôi.” Vương Oánh lẩm bẩm, sau đó nhấc máy, để Lâm Dật dễ dàng trả lời, cô còn mở loa ngoài.

"Lâm Dật, tôi là Phó Mẫn Giai, xin anh hãy cho tôi một cơ hội, đừng sa thải tôi."

“Tôi không có sa thải cô?” Lâm Dật bất ngờ, hỏi lại: “Cô bị sa thải sao?

“Ngay sau khi tôi trở lại công ty, tôi đã nhận được thông báo từ phòng nhân sự, nói rằng tôi đã bị sa thải, xin anh hãy cho tôi một cơ hội.” Phó Mẫn Giai khóc lóc cầu xin:

"Chỉ cần anh cho em thêm một cơ hội, anh muốn làm gì em thì làm, sau này em chính là người phụ nữ của anh, anh muốn chơi gì cũng được."

"Cô suy nghĩ nhiều rồi, việc sa thải cô cũng không liên quan gì đến tôi. Tôi không có thói quen tùy tiện chạm vào phụ nữ. Chị Oánh, hãy cúp máy giúp em."

"Hiểu rồi."

Vương Oánh ngoan ngoãn cúp máy và chặn cuộc gọi của Phó Mẫn Giai.

"Phó Mẫn Giai này thường trông rất đàng hoàng, nhưng không ngờ cô ta lại có thể nói những lời như vậy."

“Biết người, biết mặt không biết lòng.” Lâm Dật cười nói.

Vương Oánh gật đầu, sau đó cởi áo khoác.

Việc mặc đồng phục công sở trông rất bình thường, nhưng ngay sau khi cởi áo khoác ra, nó đã khác ngay lập tức.

Hai quả núi đôi tròn trịa, trông giống như nó sắp nhảy ra khỏi áo, thậm chí anh có thể nhìn thấy dấu vết của đồ lót bên trong.

"Làm sao vậy? Sao chị lại cởi áo khoác?"

"Có cảm giác hơi nóng, cởi áo khoát ra cũng mát được một chút."

"Chị Oánh, chị đừng gây chuyện, em đang lái xe FAW, không phải Pagani, có gì nóng chứ?"

"Chiếc xe của em bị hỏng, hệ thống làm mát không được tốt."

Vương Oánh nói đùa, sau đó cô ấy kéo dây an toàn của ghế phụ.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 83.

Chương 84. Chín Căn Biệt Thự Đều Là Của Tôi Nên Cũng Không Tính Là Xông Vào Nhà Dân

Lâm Dật cười cười, cũng không tiếp tục nói lại.

Lái xe, rồi ngắm nhìn phong cảnh trên đỉnh núi vẫn rất thú vị.

Khoảng 30 phút sau hai nguời đã tới Khang Tĩnh gia viên.

Vừa mặc áo khoác Vương Oánh vừa nói:

"Tiểu Dật, sau này chờ chồng chị đi công tác chị lại gọi điện thoại cho cậu nhé."

"Được, em chờ điện thoại của chị."

Vương Oánh rời đi không được bao lâu thì điện thoại của Lâm Dật hiện lên thông báo nhận được đánh giá năm sao, tiến độ của nhiệm vụ cũng đã tăng thêm 21 km.

Tuy rằng vẫn còn một khoảng cách lớn, nhưng cũng xem như la tiến thêm một bước.

Vừa lái xe trở lại Cửu Châu Các, thì điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Tần Hán gọi tới.

"Cậu đang ở đâu đấy, đua một vòng không?."

"Tôi đang ở Cửu Châu Các, xe của tôi chắc một lát nữa mới được đưa tới, bây giờ tôi làm gì có xe mà đua."

Lúc mua xe ở triển lãm xe hơi tại Quảng Châu ban tổ chức đã nói là sẽ giao xe đến tận nhà, hai bên đã thống nhất sẽ nhận xe vào ngày hôm nay.

Muốn đua xe thì phải chờ xe tới chứ dựa vào con FAW nát của mình, coi như giẫm hỏng chân ga cũng không biết có đuổi kịp P1 của Tần Hán không.

"Cậu cừ lắm thế mà còn được làm khách tại Cửu Châu Các." Tần Hán cười ha hả hâm mộ nói một câu.

Tần Hán cũng không có nghĩ nhiều như vậy, tuy biết rằng Lâm Dật lái Didi thể nghiệm sinh hoạt, nhưng cũng chỉ nghĩ cậu ta đến Cửu Châu Các làm khách thôi, làm gì nghĩ tới việc nơi đó là sản nghiệp của Lâm Dật.

Dù sao căn biệt thự rẻ nhất ở nơi đó cũng có giá 800 triệu trở lên, không phải là nơi mà người bình thường có thể vào ở được.

Tối thiểu nhất chính mình không có thực lực kia.

"Vậy được, dù sao anh cũng không có việc gì làm hay là anh đi qua tìm cậu nhé."

"Được, anh tới đi."

Vào nhà, Lâm Dật vừa ngâm mình trong bồn tắm để thư giãn, vừa mở hệ thống ra kiểm tra.

"Mở ra nghề nghiệp mới!"

【 Đóng lại nghề nghiệp cũ (độ hoàn thành 85%), Nghề nghiệp mới đã được mở ra. 】

【 Mời ký chủ nhận lấy bao lễ vật. 】

"Nhận lấy."

【 10 triệu nhân dân tệ đã được chuyển vào tài khoản của ký chủ! 】

【 Xin xác nhận sử dụng lọ thuốc tăng cường tất cả các thuộc tính! 】

【 Xin xác nhận nhận lấy trí tuệ của Hiền giả! 】

"Nhận lấy!"

Trong nháy mắt, Lâm Dật đã cảm nhận được biến hoá trong cơ thể mình.

Giống như có vô số trí nhớ, tràn vào trong đầu của mình, số học, vật lý, hóa học, ngoại ngữ... chờ tất cả tri thức khắc sâu vào không não bộ của mình.

Lâm Dật có thể xác định, đây chính là tác dụng của trí tuệ Hiền giả.

Dưới ảnh hưởng của hệ thống, Lâm Dật phát hiện, nhận biết và lý giải của chính mình về cái thế giới này đã phát sinh cải biến.

Đối với một số chuyện nào đó, cái nhìn tựa hồ càng thêm thấu triệt.

Nhưng Lâm Dật phát hiện, cái gọi là trí tuệ Hiền giả, cũng không phải là trí tuệ đỉnh cấp của toàn nhân loại, nhưng dùng để ứng phó nhiệm vụ dạy học ở đại học vẫn là dư sức có thừa.

Ngoại trừ trí tuệ Hiền giả, Lâm Dật còn phát hiện, thân thể của mình cũng phát sinh biến hóa rõ ràng.

Cơ bắp trở nên săn chắc hơn, những đường cong ở cơ bụng có thể nói là hoàn mỹ.

Ngoại trừ mấy cái này, Lâm Dật còn phát hiện, sức mạnh, sự nhạy bén và ngũ quan của mình đều đã được cải thiện!

Nếu mình đoán không sai đây chính là hiệu quả của thuốc tăng cường tất cả các thuộc tính.

"Thật là kích thích!"

Cảm thấy biến hóa của thân thể, Lâm Dật đặc biệt hài lòng.

So với phần thưởng về tài phú Lâm Dật thích những phần thưởng như thế này hơn.

Dù sao có nhiều thứ cho dù có nhiều tiền cách mấy đi nữa cũng không thể mua được.

Reng reng reng _ _

Lúc này, điện thoại của Lâm Dật vang lên, là một số điện thoại lạ gọi tới.

"Alo, xin chào." Nhận điện thoại, Lâm Dật chào hỏi đối phương.

"Alo, xin hỏi có phải là Lâm Dật Lâm tiên sinh không ạ?" Một giọng nói rất êm tai vang lên ở đầu bên kia.

"Vâng là tôi."

"Tôi là giáo viên của Ủy ban Liên đoàn Thanh niên của Đại học Sư phạm Trung Hải, chúc mừng ngài đã thông qua được tất cả các vòng phỏng vấn của chúng tôi, ngày mai ngài có thể chính thức nhận chức."

Lại là Đại học Sư phạm Trung Hải!

Lâm Dật cũng không có ngạc nhiên khi nhận cuộc điện thoại này vì tất cả đều đã được hệ thống sắp xếp, mọi thứ đều đã nằm trong dự liệu.

"Vâng, tôi đã biết, ngày mai tôi sẽ đến đúng giờ."

Cúp điện thoại, Lâm Dật đặt di động qua một bên.

Ban đầu Lâm Dật tưởng rằng mình sẽ được sắp xếp vào làm ở mấy trường cao đẳng đại học rất ngưu bức chẳng hạn như Đại học Phúc Đán hoặc Đại học Giao thông Trung Hải.

Không nghĩ tới chỉ là một Trường Đại học Sư phạm Trung Hải phổ thông.

Chẳng lẽ là để cho mình dẫn dắt ngôi trường phổ thông này đi lên đỉnh phong sao?

Có vẻ như cái khả năng này cũng có thể xảy ra.

Reng reng reng _ _ _

Lần này là Tần Hán điện thoại tới.

"Cậu ở chỗ nào, sao anh tới rồi mà không thấy cậu đâu hết."

"Tôi đang ở nhà mà, anh tới đâu rồi kiếm tôi."

"Móa, cậu về nhà sao không nói sớm, anh đã chạy tới Cửu Châu Các để tìm cậu nè." Tần Hán đậu đen rau muống nói.

"Thì nhà của tôi ở Cửu Châu Các mà."

Phốc!

Tần Hán nghe xong xém chút thổ huyết, "Cậu nói cái gì, nhà cậu ở tại Cửu Châu Các?"

"Cũng chỉ là một căn nhà nhỏ mà thôi có cần phải phản ứng khoa trương như vậy không."

"Đây là khu biệt thự xa hoa nhất Trung Hải đó, căn biệt thự rẻ nhất cũng đã 800 triệu trở lên, biệt thự bình thường có thể so sánh được sao."

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, anh đi vào đi, nói với bảo an tên của tôi sẽ không có ai dám cản anh đâu."

"Không có vấn đề." Tần Hán đáp xong lại hỏi một câu: "Cậu ở căn biệt thự số mấy?"

"Số 1."

"Được rồi, chờ anh anh sẽ tới ngay."

Biết được nơi ở của Lâm Dật, Tần Hán cùng mấy người bạn của anh cùng nhau đi vào.

Đường đường là một phú nhị đại có giá trị bản thân lên tới cả tỷ nhân dân tệ nhưng đây cũng là lần đầu tiên Tần Hán đi vào một nơi xa hoa như thế này.

Cái khác của khu biệt thự này là ở khoảng sân trong các ngôi biệt thự đều được phủ xanh bằng những cây ăn trái.

Mà Cửu Châu Các có thể xem như là tại một khu rừng mưa nhiệt đới xây một cái tòa nhà.

Ở những phương diện khác không nói, chỉ riêng mỗi phương diện cảnh sắc này, cũng đã đủ hình dung sự khác biệt rồi, cứ như sự khác biệt giữa ngày và đêm ấy.

"Tần thiếu gia, bạn của anh làm nghề gì vậy không ngờ có thể mua nổi căn biệt thự ở Cửu Châu Các? Đây cũng quá hào khí đi."

Một cô gái mặc váy ngắn lên tiếng thắc mắc.

"Tôi cũng không biết lai lịch của cậu ấy, có điều xem cách cậu ấy tiêu phí khác với chúng ta, có thể mua nổi biệt thự ở Cửu Châu Các cũng chẳng có gì lạ."

"Tần thiếu gia, cách tiêu phí khác với chúng ta là như thế nào?"

"Như thế này nói cho cô dễ hình dung, căn biệt thự số 1 của Cửu Châu Các có giá khoản 1,2 tỷ, ở Trung Hải có rất nhiều phú hào đều có thể mua nổi, nhưng bọn họ lại cảm thấy bỏ ra 1,2 tỷ để mua một căn biệt thự là không đáng, cho nên mới không mua, mà người anh em này của tôi, hoàn toàn là người theo chủ nghĩa hưởng lạc, không giống như chúng ta muốn mua cái gì cũng phải cân nhắc mọi mặt, sao cô đã hiểu chưa."

"Em hiểu rồi." Cô gái váy ngắn gật gù trả lời:

"Hẳn là loại người dùng tiền không nháy mắt, bất chấp hậu quả."

"Bị cô nói đúng rồi."

Thật ra lúc trước cô gái váy ngắn cũng có vài phần chờ mong đối với Lâm Dật.

Nhưng bây giờ xem ra người này cũng chỉ là một phú nhị đại xa hoa dâm đãng, cũng không giống như Tần thiếu gia là loại phú nhị đại có lý trí.

Cứ dùng tiền theo cách như vậy thì chỉ mấy năm sau thì tất cả tiền của anh ta sẽ đổ sông đổ biển hết cho xem.

Đi qua khỏi khu sân vườn, mấy người Tần Hán đi tới biệt thự số 1.

Vừa tới liền thấy Lâm Dật đã đứng tại cửa ra vào chờ bọn họ.

"Mấy người làm gì mà đi chậm thế." Lâm Dật phàn nàn một câu.

"Ông trời của tôi ơi, cơ bụng của anh ấy cũng quá đẹp đi!"

Bởi vì vừa mới tắm xong cho nên Lâm Dật chỉ quấn khăn nửa người dưới, cơ bụng cùng tuyến nhân ngư đều để lộ ra bên ngoài, làm cho hai cô gái đi cùng Tần Hán nhìn đến ngây dại.

"Còn không phải tại nơi này quá lớn sao, biệt thự số 1 của cậu cũng không phải dạng dễ tìm."

"Kỳ thật anh đi đến ngôi biệt thự nào cũng được mà."

"Bớt xúi bậy đi, cậu xúi anh đi vào căn biệt thự khác không phải là tự tiện xông vào nhà dân sao?"

"Không sao, chín căn biệt thự đều là của tôi anh đi vào cũng không tính là xông vào nhà dân đâu."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 84.

Chương 85. Tại Sao Lại Phải Cân Nhắc Tính Năng So Sánh Giá Cả? Không Cần Thiết!

"Ôi mẹ ơi, cậu nói cái gì? ! Chín căn biệt thự đều là của cậu?"

Tần Hán không bình tĩnh được nữa rồi.

Đúng là biết cậu ta rất giàu, nhưng con mẹ nó không ngờ cậu ta lại giàu như thế!

"Không sai."

"Móa nó, cậu có tiền không biết xài như thế nào đúng không, một lúc mua cả chín căn biệt thự cái này ít nhất cũng cần vài tỷ đó."

"Có tiền mà không tiêu, để đó làm gì? Chúng có thể đẻ ra được thêm tiền con sao."

"Tới bây giờ anh mới biết thế nào là kiêu ngạo, anh phục cậu rồi." Tần Hán nói ra:

"Một hơi mua chín căn biệt thự, đây không phải là việc mà con người có thể làm được"

"Anh biết phục là được rồi."

Lúc này, Lâm Dật nhận được một cuộc điện thoại từ số máy lạ, người này nói xe của anh đã được đưa đến.

"Các người chờ tôi một chút nhé, tôi đi thay một bộ quần áo, xe của tôi đã được đưa đến, một lát được chúng ta chạy vài vòng."

"Được."

Lâm Dật đi lên lầu hai thay quần áo, Tần Hán và mấy người bạn của anh tham quan ở dưới lầu.

Mặc dù Tần Hán cũng xem như là người có sóng to gió lớn gì mà chưa từng gặp qua vậy mà khi nhìn thấy phong cách trang trí của căn biệt thự số một này anh vẫn cảm thấy sốc.

Thật là thổ hào vô nhân tính.

"Tần thiếu gia, anh đã cải tiến chiếc P1, hiện tại tính năng của nó đã vượt hơn hẳn so với chiếc Zonda, lần này chắc chắn anh sẽ rửa sạch nhục nhã."

"Đó là tất nhiên." Tần Hán cười ha hả nói:

"Nghe nói mấy ngày trước cậu ấy có mua 1 chiếc Bugatti, nếu như đổi thành Chiron 1, thật sự tôi cũng không dám cùng cậu ấy đua, nhưng cũng chỉ là một chiếc Pagani nho nhỏ tôi không để vào mắt."

"Tần thiếu gia, một lát em có thể ngồi xe của Lâm thiếu gia được không?" Cô nàng váy ngắn ngập ngừng dò hỏi.

"Ha ha, theo tôi thấy là cô muốn chủ động hiến thân chứ gì."

"Ai nha, làm gì có chuyện đó." Cô gái váy ngắn ngượng ngùng phản bác lại.

"Việc này cô hỏi tôi cũng như không, cô phải hỏi xem Lâm Dật có đồng ý hay không."

Không bao lâu sau, Lâm Dật thay xong y phục, từ trên lầu đi xuống.

Hai cô gái nhìn đến không chớp mắt.

Tại sao lại có người đẹp trai như thế chứ.

Gặp người con trai như thế này cho dù có bị anh ta chơi xong rồi bỏ họ cũng cam tâm tình nguyện.

"Đi thôi, xe của tôi đã đến rồi, tôi đi xuống dưới hoàn tất thủ tục một chút."

Sau đó, mọi người cùng nhau đi ra khỏi Cửu Châu Các.

Khi ra đến nơi Tần Hán hơi bất ngờ khi thấy bốn chiếc xe vận tải đậu ngoài cửa Cửu Châu Các.

"Xin chào ngài, ngài là Lâm tiên sinh đúng không ạ." Có một người đàn ông mặc tây trang chạy đến dò hỏi.

"Là tôi."

"Lâm tiên sinh, xe mà ngài mua trong buổi triển lãm đã được đưa tới, xin ngài nghiệm thu một chút."

"Được."

"Lâm Dật chờ một chút." Tần Hán bật thốt lên:

"Chuyện gì xảy ra vậy? Bên trong không phải là xe Pagani của cậu sao?"

"Dĩ nhiên là không phải rồi, Pagani còn để trong bãi đổ xe nó vẫn chưa được sơn lại."

Tần Hán cứ tưởng là lần này xe được giao tới là chiếc xe Pagani mà lúc trước Lâm Dật gửi đi sơn lại, không ngờ lại không phải.

"Cái này cũng không đúng." Như chợt nhớ ra điều gì Tần Hán thắc mắc hỏi tiếp:

"Cậu mới mua một chiếc Chiron 1, không phải bị dụng hỏng rồi sao, vậy bây giờ họ giao xe gì cho cậu?"

"Chỉ số IQ của anh là bao nhiêu vậy?" Lâm Dật đậu đen rau muống nói:

"Ai nói với anh là tôi chỉ mua một chiếc xe?"

"Móa nó!" Nghe xong Tần Hán trừng lớn tròng mắt chửi tục một câu, "Tính cả chiếc xe Chiron 1 bị dụng hôm trước vậy là cậu một hơi mua 5 chiếc xe?"

"Đâu có ai cấm mua nhiều xe đâu, mua nhiều một chút hôm nào thích lái xe nào thì lái cũng bình thường thôi mà."

Thật là biết cách làm cho người khác tổn thương mà.

"Đem mấy chiếc xe xuống giúp tôi đi."

"Vâng, Lâm tiên sinh."

Mấy người nhân viên nhanh chóng làm việc, mở cửa mấy chiếc xe hàng ra.

Chiếc thứ nhất mở ra, bên trong là Bentley Curtain.

"Hóng cả nửa ngày thì ra cũng chỉ là chiếc Bentley Curtain a, mình còn tưởng là siêu xe gì làm giật cả mình."

Lấy điều kiện của Tần Hán thì xe Bentley Curtain trị giá hơn 4 triệu xác thực cũng không phải là xe đắt tiền gì cho lắm. Tùy tiện cũng có thể mua nổi.

Ngay sau đó, chiếc xe hàng thứ hai được mở ra.

"Chết tiệt, lại là một chiếc Rolls-Royce Phantom!"

Khi nhìn thấy cái xe này mấy người Tần Hán có chút không bình tĩnh được.

"Sao nào chiếc xe này có đủ lọt vào mắt xanh của anh chưa?."

"Còn tốt còn tốt." Tần Hán lơ đễnh nói: Mới hơn 9 triệu thôi mà."

Xe hơn 9 triệu trong mắt Tần Hán đã coi như là xe tốt.

Những chiếc xe như thế này đủ để anh đắn đo suy nghĩ rồi mới dám mua.

"Nghe anh nói hình như nó vẫn chưa làm anh hài lòng lắm nhỉ?"

"Chiếc xe này thật sự chưa lọt được vào mắt của anh đâu." Tần Hán nói ra:

"Xe này tuy không kém, nhưng nếu so sánh với P1 của anh thì vẫn kém hơn một chút, xem như kỹ thuật của cậu có tốt cũng chưa chắc có thể thắng anh."

"Đừng có gấp, từ từ sẽ đến thôi." Lâm Dật cười nói: "Còn có hai chiếc xe chưa xuất hiện mà."

Tần Hán nhún vai, "Coi như có mở hai chiếc đó ra thì như thế nào? Chiếc Chiron 1 đã bị hỏng, hai chiếc còn lại này cũng không thể nào là đối thủ của anh."

Theo Tần Hán thấy chiếc xe tốt nhất của Lâm Dật chính là chiếc Chiron 1 kia.

Mấy chiếc xe còn lại khẳng định không bằng Chiron 1!

Hiện tại P1 vẫn đang nằm ở vị trí số một, ha ha.

Lâm Dật cười cười, sau đó nhìn sang nhân viên giao xe phân phó một câu, "Mở tất cả thùng xe ra đi."

"Vâng ạ."

Ngay sau đó, cái thùng xe thứ ba được mở ra.

Vừa mở ra được một chút đã thấy một màu bạc chói loá.

"Không ngờ là Koenigsegg R S!"

Chiếc xe này làm cho Tần Hán không thể bình tĩnh được nữa.

"Nếu anh nhớ không lầm thì chiếc xe này có giá khoảng 30 triệu đúng không?"

"Xem ra anh vẫn rất am hiểu giá cả thị trường." Lâm Dật khen ngợi một câu cũng xem như đã trả lời.

Mồ hôi lạnh trên mặt Tần Hán chảy ròng ròng.

Cái này có phải hơi quá rồi không.

Tuy giá cả của R S không bằng Chiron 1, nhưng xét về phương diện tính năng thì tuyệt đối không thua kém.

Còn cộng thêm kỹ thuật lái xe của Lâm Dật, mình dựa vào P1, muốn giành phần thắng quả thật có chút khó khăn.

Lúc này, thùng xe thứ tư cũng được mở ra bên trong thùng là chiếc Lykan màu đỏ thẫm!

"Con mợ nó!"

Tần Hán trừng lớn hai mắt, "Đây là Lykan trong Fast and Furious 7, giá trong nước khoảng tầm 70 triệu!"

"Chỉ hơn 60 triệu mà thôi, anh cũng đừng có hét lên như thế có được không, dù sao cũng là phú nhị đại, làm sao lại giống như mấy người chưa từng trải sự đời vậy."

"Móa, xe đua hơn 60 triệu, mà câu còn nói 'Mà thôi' sao?"

"Hơn 60 triệu cũng không tính là dắt mà." Lâm Dật nói với vẻ không cho là đúng.

"Bây giờ anh thật sự phục rồi, vẫn là cậu ngưu bức." Tần Hán cảm thán không thôi:

"Nhưng có chuyện này anh phải nói với cậu, lấy Bugatti cùng Pagani so sánh, thì chiếc siêu xe Lykan này có huyết thống cũng không thuần chủng, tuy bán được hơn 60 triệu, nhưng luận tính năng thì nó chỉ đáng giá hơn 30 triệu là cùng."

"Tại sao lại phải cân nhắc tính năng để so giá cả?" Lâm Dật có chút khó hiểu hỏi: "Tôi thấy cái này không cần thiết."

"Móa!"

Tần Hán cùng mấy người bạn đi cùng với anh cảm thấy bị đả kích sâu sắc.

Không thể dùng tư duy của người bình thường để nói chuyện với Lâm Dật.

Cảm giác từ khi mình quen biết với Lâm Dật, đây là lần mình chịu đả kích lớn nhất từ trước đến nay.

Nhìn bốn chiếc xe trước mắt cộng thêm chiếc Chiron 1 kia, giá cả đã có thể vượt qua 150 triệu.

Thật sự xem siêu xe như rau cải trắng sao!

"Tiểu ca ca, một lát nữa em có thể ngồi Lykan của anh đi hóng mát được không?" Cô gái váy ngắn lúc này mới lên tiếng.

"Hóng mát thì có thể được, nhưng không thể nói nóng, lên xe liền cởi hết quần áo ra, làm như vậy không tốt đâu."

"Tiểu ca ca anh thật là xấu xa." Cô gái váy ngắn tiếp tục nói: "Có thể là điều hoà trên siêu xe không tốt xe vừa chạy một lát là cảm thấy nóng rồi."

"Lão Lâm, nếu cậu muốn thì cùng chở hai nàng đi hóng mát đi, anh cam đoan hai người này rất sạch sẽ." Tần Hán cũng lên tiếng.

"Anh không phải muốn đua xe sao, với lại xe của tôi chỉ có thể chở thêm một người."

"Đua cái gì nữa mà đua, ngoại trừ chiếc Curtain cùng Phantom kia, cậu lái chiếc xe nào cũng đều cho anh đây ngửi bụi trong vòng một giây, có thằng ngốc mới cùng cậu đua xe."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 85.

Chương 86. Xe Lykan Phải Gắn Biển Số Như Thế Nào Mới Thích Hợp?

"Đây có được xem là anh đã sợ rồi không? Thật chả giống phong các của Tần thiếu gia chút nào."

"Đây rõ ràng là cậu gài anh." Tần Hán nói: "Nếu sớm biết cậu mua nhiều siêu xe như vậy anh đã không có rủ cậu đua xe làm gì."

Sau khi nói xong Tần Hán dẫn mấy người bạn của mình đi về phía bãi đỗ xe, trước khi đi anh còn không quên căn dặn:

"Anh mới mở một nhà hàng thịt nướng, buổi tối rảnh thì đi qua ủng hộ anh một chút nhé?"

"Anh thế là còn làm thêm nghề phụ sau?" Lâm Dật cười ha hả trêu đùa một câu.

"Nhàn rỗi nhàm chán nên cũng muốn như ai kia trải nghiệm cuộc sống thuận tiện kết giao thêm mấy người bạn."

"Được rồi, một lát nữa nhắn địa chỉ cho tôi, buổi tối rảnh tôi sẽ đi qua "

"Đã hứa rồi đấy nhé, cậu nhất định phải tới đó."

Trước khi lên xe cô gái váy ngắn còn quay lại nhìn Lâm Dật, nũng nịu nói "Tiểu ca ca, người ta gọi Lỵ Na, lần sau có cơ hội em có thể ngồi lên xe Lykan của anh không?"

"Không thành vấn đề."

"Vậy lần sau em sẽ ăn mặc ít vải một chút chắc sẽ không cảm thấy nóng đâu."

"Không mặc chắc còn mát hơn đấy."

"Cái anh này thật chán ghét."

"Được rồi, đừng có cợt nhả nữa nhanh lên xe nào."

Đưa mắt nhìn mấy người Tần Hán rời đi, Lâm Dật đem mấy chiếc xe lái vào gara.

Khi lái vào xong Lâm Dật mới thấy xe vẫn còn ít quá vẫn chưa lắp đầy hết các chỗ trống trong gara, xem ra sau này có dịp phải mua thêm mấy chiếc nữa.

Sau khi đậu xe xong, Lâm Dật lái Lykan ra ngoài.

Mấy chiếc xe này mới chỉ gắn biển số tạm vì thế cần phải đi làm cái biển số đã.

Lái xe đến sở quản lý xe, Lâm Dật thấy cũng không có mấy người ngồi một lát đã đến lượt mình.

"Anh có chọn trước biển số xe chưa?" Người nhân viên công tác hỏi.

Thời đại Internet ngày càng phát triển, có rất nhiều chuyện có thể làm ở trên mạng.

Xin cấp bản số xe cũng có thể, tại app 12123 có thể tiến hành chọn dịch vụ cấp biển số xe sau đó khai báo các thông tin cần thiết rồi tiến hành quay số để chọn số.

Nhưng Lâm Dật cũng không có chuẩn bị trước.

"Không có, tôi mới nhận được xe ở cửa hàng nên chạy ra đây quay số luôn."

Lâm Dật cũng được tính là tài xế lâu năm, đối với mấy việc này cũng rất rõ ràng.

Vô luận là quay số trên internet hay là ra sở quản lý để quay số thì cũng không quay ra được mấy cái biển số đẹp đâu.

Nếu quả thật muốn có một biển số đẹp thì phải mua ở các kênh có liên quan.

Muốn ở chỗ này quay ra số đẹp là không thể nào.

"Nhấn vào khoảng cách để bắt đầu, nhấn phím enter để kết thúc, sau đó chờ màn hình hiện ra số là được rồi."

"Được."

Sau khi ấn hai cái và đứng chờ mười mấy giây thì có một dãy số xuất hiện trên màn hình.

Lâm Dật vốn nghĩ rằng chỉ tuỳ ý chọn đại một dãy số, nhưng anh lại phát hiện ba số cuối cùng vô cùng chói sáng!

Trung Hải - A NB 666!

"Con mẹ nó! NB 666!" Lâm Dật kinh ngạc thốt ra một câu thô tục : "Đây là cái biển số bất tử sao? Không ngờ vận khí của mình lại tốt như vậy?"

Lúc nhìn thấy biển số xe của Lâm Dật đến cả nhân viên công tác cũng ngây ngẩn cả người.

Xác suất 1/ 1 tỷ mà cũng để cho anh ta gặp được?

Lúc này, mấy người có mặt ở sở quản lý xe đều chạy tới để nhìn tận mắt, nhìn xong ai nấy đều có chút đỏ mắt.

Biển số xe ngưu bức như vậy có giá ít nhất cũng phải 1 triệu!

Rất nhiều con buôn biển số xe đều nhìn chằm chằm Lâm Dật.

Nhìn cách ăn mặc của tiểu tử này, có vẻ chỉ là một người bình thường, một lát nghĩ một chút biện pháp xem có thể lừa gạt biển số xe này hay không.

"À anh ơi, tôi muốn quay thêm 3 biển số nữa có được không?" Lâm Dật cười ha hả hỏi nhân viên công tác.

"Lại quay thêm 3 cái?"

"Ừm, tôi cần tổng cộng là 4 biển số xe."

Nghe nói như thế, mấy con buôn đã nóng lòng muốn bắt chuyện với Lâm Dật.

Một lần xin cấp biển số cho 4 chiếc xe, đoán chừng là mua xe cho công ty, nếu không cũng không ai một lúc lại mua nhiều xe như vậy.

Nếu là dạng này thì dễ nói chuyện hơn!

Nhanh gọn nhấn hai cái xong chờ khoảng 10 giây lại có một biển số xe mới xuất hiện trước mặt Lâm Dật.

"Moá nó, Trung Hải ANB 888!"

Nhìn thấy cái biển số xe này có mấy người không bình tỉnh được bật thốt lên.

Đầu tiên là NB 666, sau là NB 888...!

Cái tên này ăn gì mà may mắn đến vậy!

Hai cái biển số xe có giá trị ít nhất 2 triệu!

Lão tử làm sao lại không có vận khí tốt như vậy a!

Lâm Dật sờ sờ cái cằm của mình, cảm giác sự tình không đơn giản như vậy.

Cái biển số xe thứ nhất, có thể xem là trùng hợp, nhưng cái thứ hai, thì không chỉ đơn giản dựa vào may mắn như vậy được.

Có lẽ là lúc mình uống thuốc tăng tất cả các thuộc tính thì độ may mắn cũng được tăng lên.

Nhưng mà giá trị may mắn này chắc cũng phải có hạn chế thời gian chứ nhỉ.

Nếu không mỗi ngày mình chỉ cần đi mua xổ số, thì không lâu sau giá trị bản thân mình của thể vượt qua Lão Mã (*).

(*) Là tỷ phú Jack Ma

Nếu có thể làm được như vậy thì phải tận dụng cho thật tốt mới được.

Lúc này, ngay cả những thím lao công quét dọn vệ sinh cũng đều đem ánh mắt để ở trên người Lâm Dật.

Rất nhanh, Lâm Dật bắt đầu quay biển số xe thứ ba.

Trung Hải A 666 NB!

Biển số xe thứ tư, Trung Hải A 888 NB!

"Ôi con mẹ nó! Thật ngưu bức!"

Nhìn 4 cái biển số xe của Lâm Dật.

Tất cả mọi người đều phải kinh hô một tiếng.

NB 666, NB 888, 666 NB, 888 NB!

Ôi trời ơi có còn để cho người khác sống nữa không đây!

Rất nhanh, mấy nhân viên công tác đã làm xong 4 cái biển số xe, đem ra giao tận tay Lâm Dật.

Giờ phút này, nhân viên công tác cảm giác được, mình không phải cầm 4 cái biển số xe mà là cầm 4 triệu tiền mặt.

"Ha ha, người anh em, có thời gian không? Chúng ta nói chuyện một chút nhé?"

Một người đàn ông mặc quần bò đầu trọc đi tới bắt chuyện với Lâm Dật.

"Trò chuyện cái gì?" Lâm Dật có chút không hiểu hỏi.

"Tôi cái thấy bốn cái biển số xe của cậu không tệ, có muốn bán hay không?" Người đàn ông đầu trọc nói ra ý định của mình: "Tôi ra 1 triệu, mua 4 cái biển số xe của cậu, thế nào, đây đã là giá trên trời rồi đó."

"Ôi mẹ ơi, lão Ân, con mẹ nó ông đúng là người không có một chút lương tâm, bốn cái biển số xe thế mà cho người ta có 1 triệu? Lương tâm của ông để chó ăn rồi à?"

Lúc này, có một cái người đàn ông tóc dài đi tới, hướng về phía Lâm Dật nói:

"Người anh em, cậu đừng quan tâm đến tên đó, tôi cho cậu 1,2 triệu, cậu bán cho tôi bốn cái biển số xe nhé."

"Ông xem ông có khác gì lão Ân không, 1,2 triệu cũng mở miệng được?" Lại có một người đàn ông chạy tới lên tiếng: "Người anh em, tôi ra 1,5 triệu, mua 4 cái biển số xe của cậu."

Lâm Dật nghe 3 người nói chỉ im lặng, mặc dù mình đối với bảng số xe cũng không quá để ý, nhưng ra chút tiền như vậy lại muốn mua 4 cái biển số xe của mình, những người này thật đúng là mơ mộng hão huyền.

"Mấy người cũng đừng có ầm ĩ ầm ĩ nữa có phải là thấy người ta hiền nên muốn ăn hiếp không, muốn lừa gạt người ta à."

Lần này người lên tiếng là một đàn ông trung niên, ông ấy vừa đi vừa nâng cái bụng phệ, tay kẹp tập công văn, mắng 3 con buôn nước miếng văng đầy mặt.

"Ông là ai, ông là ai mà xen vào chuyện của chúng tôi!" Người đàn họ Ân cũng không yếu thế lập tức mắng lại.

"Tôi là Chu Tự Cường tổng giám đốc của tập đoàn Hoa Mậu ông nói xem tôi có thân phận gì!" Chu Tự Cường mắng:

"Mấy con buôn biển số xe như mấy người tốt nhất là nên thành thật một chút nếu không tôi sẽ tố cáo mấy người xem sao này mấy người làm sao ở đây làm ăn được nữa."

Thấy thái độ cứng rắn của Chu Tự Cường ba con buôn biển số xe cũng không dám nói thêm gì nữa.

Việc làm của mình thật sự là không được sạch sẽ cho lắm, cũng không thể làm quá lộ liễu.

"Người anh em, mấy người này đều là dân buôn biển số xe, họ là muốn lừa gạt mấy cái biển số xe trong tay cậu, cậu cũng đừng nhẹ dạ bị bọn họ lừa gạt." Chu Tự Cường cười quay qua nói với Lâm Dật.

"Ông yên tâm, họ không thể gạt được tôi đâu."

Hai người vừa nói vừa cùng nhau đi ra ngoài, Chu Tự Cường tiếp tục nói:

"Tiểu huynh đệ, hôm nay cậu đi xin biển số là cho xe của công ty đúng không?"

"Xe của công ty? Vì sao ông lại nghĩ như vậy?"

"Một lần xin cấp 4 cái biển số xe, khẳng định là xin cho xe của công ty rồi, cái này còn cần phải nói nữa sao, làm gì có ai mua một lúc 4 chiếc xe để dùng như vậy chứ." Chu Tự Cường cười giải thích:

"Lão ca có một phương pháp làm giàu không biết chú em đây có muốn làm hay không?"

"Phương pháp gì?"

"Dù sao đây đều là biển số của công ty, cậu chỉ cần vụng trộm đưa cho tôi, sau đó tôi phụ trách chuẩn bị cho cho cậu 4 cái biển số thông thường, để cho cậu trở về giao nộp vậy là xong." Chu Tự Cường nói ra:

"Bất quá cậu yên tâm, về phương diện giá tiền chắc chắn tôi sẽ không bạc đãi cậu, tôi ra 2 triệu, mua 4 cái biển số xe này, đây tuyệt đối là giá tốt nhất rồi đó, cậu không chịu thiệt đâu."

"Tên mập mạp chết bầm này cũng quá có tiền đi, thế mà dám bỏ ra 2 triệu mua bốn cái biển số xe kia?" Người đàn ông họ Ân ở bên cạnh nghe được thầm mắng một câu.

"Mụ nội nó." Người đàn ông tóc dài cũng mắng một câu: "Ông xem tên tiểu tử kia ngu ngu ngốc ngốc, chắc sẽ bị mắc mưu của tên mập kia thôi."

"Vịt đến miệng còn bay mất thật là đáng tiếc."

Nghe được cái giá 2 triệu, Lâm Dật cười nói:

"Chắc ông hiểu lầm rồi mấy cái biển số xe này không phải tôi xin cho công ty mà là xin cho xe riêng của tôi."

"Xe riêng?" Chu Tự Cường sửng sốt một chút, "Chẳng lẽ trong nhà của cậu kinh doanh ô tô vận tải sao?"

"Về vấn đề này thì cũng không cần ông quan tâm."

"Tiểu huynh đệ, coi như là cậu dùng cho xe riêng đi nữa nhưng cậu thử nghĩ xem, chỉ là một chiếc xe thay cho đi bộ thôi mà không cần dùng một cái biển số xe đẹp như vậy rất là lãng phí."

"Ông nói lời là chẳng lẽ là nói biển số này gắn lên xe của ông mới không lãng phí?"

"Đó là đương nhiên." Chu Tự Cường khẳng định: " Cậu có nhìn thấy chiếc Land Rover bên kia không, đó chính là xe của tôi, tổng chi phí tận 1.6 triệu, hiện tại chỉ còn thiếu một cái biển số đẹp nữa thôi. Có câu thép tốt nên dùng làm lưỡi dao, cái xe chỉ dùng để thay cho đi bộ như của cậu thì cần biển số đẹp như vậy làm gì, cảnh sát giao thông mà nhìn thấy được chắc chắn cũng sẽ nghĩ đó là biển số giả khẳng định lúc nào gặp cũng sẽ thổi cậu lại kiểm tra. Như vậy còn không bằng hiện tại bán cho tôi, 2 triệu đã không ít, xe của cậu lái chắc chắn cũng không tới cái giá này."

"Chỉ với chiếc xe Land Rover của ông đã muốn gắn biển số đẹp như vậy, vậy ông nói xem xe Lykan của tôi phải gắn biển như thế nào mới thích hợp?"

Khi Lâm Dật vừa nói chuyện anh cũng vừa ấn vào chìa khoá trong túi quần, cửa xe Lykan mở ra, tựa như đang chào đón chủ nhân của nó!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 86.

Chương 87. Đây Là Nhà Hàng Của Tần Thiếu Gia

"Cậu, cậu nói cái gì, chiếc Lykan kia là của cậu?"

Chu Tự Cường choáng váng, đây chính là loại xe đua siêu cấp trị giá hơn 60 triệu nhân dân tệ đó!

Số tiền đó phải mua được mấy chục chiếc Land Rover của mình.

Hôm nay, trang bức thực sự quá thất bại!

"Anh bạn trẻ, quấy rầy rồi."

Chu Tự Cường xám xịt rời đi, cũng không dám liếc nhìn Lâm Dật thêm một chút.

Mẹ nó, quá mất mặt.

Đem biển số xe NB 666 gắn lên xe, Lâm Dật cầm lấy cái biển số xe còn lại rời đi.

Một lúc sau, Tần Hán gửi cho Lâm Dật một cái định vị maps, còn có thêm một tin nhắn thoại:

"Lão Lâm, anh gửi địa chỉ cho cậu nè."

"Được, một lát nữa tôi sẽ qua."

Bật chức năng định vị maps trên điện thoại lên, nửa giờ sau, Lâm Dật lái xe đến quán thịt nướng của Tần Hán.

Khi nhìn thấy nhà hàng Lâm Dật cảm thấy ý trên mặt chữ đây cũng chỉ là một nhà hàng thịt nướng bình thường, không phải nhà hàng cao cấp gì.

Nhưng bởi vì chủ nhân sau lưng là Tần Hán, nên nơi này biến thành địa điểm khác biệt.

Nó đã được anh ta nâng cấp thành nhà hàng ba sao Michelin.

Nhà hàng thịt nướng có diện tích rất lớn, tổng cộng chia làm ba tầng trên dưới, xét từ cách trang trí bên ngoài thì có thể xếp vào top những nhà hàng đứng đầu ở thành phố Trung Hải.

Bãi đỗ xe ở ngay cổng ra vào chật kín các loại xe.

Trong đó không thiếu mấy loại xe sang trọng có giá hơn 1 triệu tệ, cũng có xe riêng giá mấy chục ngàn tệ, bởi vậy có thể thấy được mức độ hỗn tạp của khách hàng.

Theo đánh giá của Lâm Dật, điều này cũng có thể thông cảm được.

Ở những buổi khai trương của những nhà hàng tương tự đều có hoạt động chiết khấu kếch xù.

Đôi khi sẽ còn giảm tới 50% hóa đơn, nên khách hàng đương nhiên sẽ không thiếu.

Trên thực tế, Lâm Dật chỉ đoán đúng một nửa. Một nguyên nhân khác khiến cho nhà hàng thịt nướng nổi tiếng như thế, chính là do danh tiếng của Tần Hán ở thành phố Trung Hải.

Tần công tử mở quán ăn, tự nhiên ai cũng muốn đến tiếp cận và tham gia náo nhiệt.

Ngay tại thời điểm Lâm Dật chuẩn bị đi vào, anh chợt phát hiện một đôi vợ chồng trung niên và ba người trẻ tuổi bước xuống từ trên chiếc xe ở trước mặt.

Vốn dĩ Lâm Dật cũng không quan tâm cho lắm, nghĩ chỉ làm một thực khách bình thường tới đây ăn cơm, không nghĩ tới cô gái trong số đó lại là Cố Tĩnh Thư.

Cố Tĩnh Thư mặc một chiếc váy dài đẹp như một quý cô sang trọng, lộ ra vẻ hiền thục đặc biệt.

Dựa vào nét mặt và động tác của nàng đối với đôi vợ chồng trung niên, có thể nhìn ra bọn họ hình như là cha mẹ của nàng.

"Chú dì, chúng ta qua bên này."

Một người thanh niên mặc trang phục bình thường nói.

"Tiểu Kiều à, thật sự là vất vả cho cháu. Chúng ta tới Trung Hải một chuyến, còn để cháu tự mình tiếp đãi, thật sự là ngại quá."

Người phụ nữ trung niên lên tiếng.

"Dì khách sáo rồi, đây đều là việc cháu nên làm."

"Tĩnh Thư, chờ sau khi cha mẹ đi về, con nhất định phải cám ơn Tiểu Kiều. Chúng ta cũng chỉ là tùy tiện đến thăm một chút, lại làm phiền phức người ta."

Cha của Cố Tĩnh Thư nói với con gái của mình.

"Ừm, chúng ta đi vào trước đi."

Cố Tĩnh Thư không mặn không nhạt nói.

Nghe thấy cuộc đối thoại của mấy người, Lâm Dật đoán được mối quan hệ giữa bọn họ.

Cặp vợ chồng trung niên kia đúng là cha mẹ của Cố Tĩnh Thư.

Người đàn ông mặc trang phục bình thường có lẽ là người theo đuổi nàng.

Còn một người thanh niên khác có thể là em trai của Cố Tĩnh Thư.

Đúng như Lâm Dật suy đoán, người đàn ông kia tên là Kiều Tử Hào, bởi vì cha là lãnh đạo bên Bộ giáo dục nên anh ta trở thành hiệu trưởng của ngôi trường mà Cố Tĩnh Thư công tác khi mới hơn hai mươi tuổi.

Mà người thanh niên trẻ tuổi còn lại chính là em trai của Cố Tĩnh Thư, dịp này cả gia đình đi đến thành phố Trung Hải chơi.

"Anh rể, cửa hàng này trang trí cũng quá hào hoa, sang trọng."

"Nói linh tinh gì đấy, anh ấy là đồng nghiệp của chị, không phải anh rể của em."

Cố Tĩnh Thư cảm giác mình bị phiền chết.

Cha mẹ cũng chỉ là muốn đến chỗ này mở rộng tầm mắt một chút, không ngờ lại bị tên này biết được, một bữa liên hoan vui vẻ của gia đình lại bị hắn quấy nhiễu làm hỏng.

"Chị à, chị cũng đừng xấu hổ. Anh rể cũng đích thân đến tiếp đón chúng ta, điều này không phải đã giải thích rõ ràng rồi sao."

Cố Tĩnh Võ nói ra.

"Điều này có thể giải thích cái gì. . ."

"Tĩnh Thư."

Kiều Tử Hào lúc này mới lên tiếng:

"Không cần để ý những chi tiết kia. Hôm nay, chú dì và Tĩnh Võ tới chơi, đoàn tụ mới là điều quan trọng nhất."

"Được rồi, đi vào trước đi."

Cố Tĩnh Thư không tình nguyện nói ra.

"Anh rể, khách sạn lớn nhất ở thị trấn huyện chúng em cũng không có lớn bằng cửa hàng thịt nướng này."

Cố Tĩnh Võ hâm mộ nói.

"Anh nói cho cậu biết, đây cũng không phải nhà hàng thịt nướng bình thường, nhà hàng này thế nhưng là do thiếu gia đại danh đỉnh đỉnh Tần Hán mở ra."

"Tần Hán? Cũng chính là vị đại thiếu gia đỉnh cấp của thành phố Trung Hải sao?"

Cố Tĩnh Võ thắc mắc hỏi:

"Em vẫn thường xuyên nhìn thấy tin tức về anh ta ở trên mạng đấy."

"Không sai, chính là anh ta."

"Ôi chúa ơi, vậy đến đây ăn bữa cơm, cũng tốn không ít tiền nhỉ."

"Không sao, thật ra anh còn có chút quen biết với Tần thiếu gia, một bữa cơm mà thôi, có lẽ bọn họ còn không thu tiền của anh."

Kiều Tử Hào từng có duyên gặp Tần Hán vài lần, nhưng còn chưa tới mức được ăn miễn phí, điều này chính anh ta cũng tự biết lấy mình.

Tuy nhiên Kiều Tử Hào cũng không quan trọng, đến lúc đó thì nói mình chủ động trả tiền, mọi người cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Bằng cách này còn có thể nâng lên thân phận của mình, cớ sao mà không làm đây.

"Ôi trời ơi, anh rể, anh cũng quá lợi hại đi, lại còn quen biết với Tần thiếu gia? !"

Ánh mắt Cố Tĩnh Võ tỏa ánh sáng, bộ dáng giống như nhìn thấy siêu cấp thần tượng, nhìn về phía Kiều Tử Hào.

"Cha mẹ, con nói cho hai người biết, ông chủ của nhà hàng này chính là đại thiếu gia đỉnh cấp của Hoa Hạ. Anh rể còn quen biết với cả dạng người này, thật quá lợi hại."

Cha mẹ Cố Tĩnh Thư cũng có chút ngạc nhiên về mối quan hệ xã hội của Kiều Tử Hào.

Ngay cả dạng người này cũng quen biết, người con rể tương lai này của mình thật là không tầm thường!

Nếu như hai đứa bọn nó cưới nhau, chính mình cũng yên lòng.

"Lâm Dật?"

Trong lúc vô tình, Cố Tĩnh Thư nhìn thấy Lâm Dật đứng ở phía sau mình, sắc mặt nàng có chút ngoài ý muốn, lập tức mang theo vẻ mừng rỡ chạy chậm về phía anh.

"Thật là đúng dịp, chúng ta lại gặp nhau ở đây."

Lâm Dật cười nói.

"Ừm vâng, một mình anh tới sao?"

Lâm Dật gật gật đầu,

"Đúng lúc cơm tối chưa ăn, nên tới đây ăn một chút gì đó."

"Vậy thì thật là tốt, anh vào ăn cùng với gia đình em đi."

"Cái này, hình như gia đình em tổ chức liên hoan, anh tham gia vào cũng không tốt lắm đâu."

"Điều này có gì không tốt chứ, cũng chỉ là bữa cơm thôi, đông người ăn càng náo nhiệt."

"Được thôi, nếu mọi người không để ý, thì anh cũng không quan trọng."

Nhìn thấy cử chỉ thân mật giữa hai người, ánh mắt của Kiều Tử Hào híp lại.

Ở trên người Lâm Dật, anh cảm nhận được một chút uy hiếp.

Người nhà Cố gia đi tới, Cố Tĩnh Võ hồ nghi hỏi:

"Chị, người này là ai vậy?"

"Anh ấy tên là Lâm Dật, là bạn của chị."

Cố Tĩnh Thư cười cười giới thiệu, sau đó lại giới thiệu cho Lâm Dật mọi người trong nhà của mình một lượt.

Sắc mặt của người nhà Cố gia cũng không quá tốt.

Chuyện của Tĩnh Thư và Tiểu Kiều đã có sự kết nối, tại sao còn đột nhiên xuất hiện một người đàn ông khác?

Chuyện này là sao, biết đâu lại khiến cho Tiểu Kiều hiểu lầm thì phải làm sao bây giờ?

"Chị, hôm nay là bữa tiệc liên hoan của gia đình chúng ta, chị mời một người ngoài vào tham gia, như vậy không tốt lắm đâu.

Cố Tĩnh Võ xụ mặt nói ra, không hề có một chút ấn tượng tốt với Lâm Dật.

Rất rõ ràng, tiểu tử này có quan hệ không cạn với chị gái

mình.

Chính mình nhất định phải giúp đỡ anh rể, đuổi cổ gia hỏa này đi!

"Cái gì gọi là người ngoài!"

Cố Tĩnh Thư dạy bảo em trai:

"Trước kia Lâm Dật đã giúp chị không ít việc đâu, không tính là người ngoài."

"Chẳng lẽ chị thật sự muốn đưa anh ta vào ăn cơm cùng?"

"Đương nhiên."

Cố Tĩnh Thư khẳng định:

"Lâm Dật đi có một mình, lại tình cờ gặp nhau, có cái gì không thể ăn cơm cùng nhau."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 87.

Chương 88. Bức Này Đều Bị Kiều Tử Hào Trang

"Ha ha, không vấn đề gì. Nếu đã là bạn của Tĩnh Thư, còn vô tình gặp gỡ thì cùng nhau vào trong ăn đi, cũng không có chuyện gì to tát."

Kiều Tử Hào cười ha hả nói.

"Tiểu Kiều đã nói như vậy, thì cứ mang theo cậu ta đi."

Cha của Cố Tĩnh Thư, Cố Kiến Quốc cũng lên tiếng.

Cố Tĩnh Võ đứng ở bên cạnh, nhỏ giọng nói:

"Anh rể, anh mang theo hắn làm gì chứ? Em nhìn tên mặt trắng này, rõ ràng chính là cố ý tới, muốn làm hỏng chuyện tốt của anh và chị em."

"Không sao, anh căn bản không có để hắn vào trong mắt."

Kiều Tử Hào nói ra:

"Luận thân phận và địa vị, hắn còn kém xa anh cả vạn dặm. Tại sao anh phải so bì chứ?"

Kiều Tử Hào sốt sắng vỗ vỗ bả vai Cố Tĩnh Võ nói,

"Đã đến nơi này thì thoải mái đi, không cần lo sợ."

"Vẫn là anh rể lợi hại."

Cố Tĩnh Võ sùng bái nói ra:

"Em thấy hắn cũng là một gã tiểu bạch kiểm, một chút năng lực không có, còn kém xa anh."

Nếu như có thể mà nói, Cố Tĩnh Võ rất muốn một chân đá bay Lâm Dật đi.

Anh rể của mình còn quen biết cả Tần thiếu gia đại danh đỉnh đỉnh, vậy mà tên kia còn muốn ngang nhiên thò một chân vào, tính là thứ gì chứ!

"Lâm Dật, chúng ta đi thôi, giờ cũng không còn sớm, chắc anh cũng thấy đói rồi."

Cố Tĩnh Thư lôi kéo cánh tay Lâm Dật nói, biểu hiện càng thêm thân mật.

Lâm Dật ngược lại là có chút ngoài ý muốn, ở trong ấn tượng của mình, Cố Tĩnh Thư dường như không phải người to gan như vậy!

Có lẽ là vì cố ý chọc giận gã Kiều Tử Hào kia đi.

Kiều Tử Hào hơi thay đổi sắc mặt, chính mình và Cố Tĩnh Thư còn chưa từng có dạng động tác thân mật như vậy đâu!

Nhưng rất nhanh, Kiều Tử Hào đè ép lửa giận ở trong lòng xuống.

Hiện tại, người nhà Cố gia đều đứng ở bên phía mình, mà thân phận của mình lại cao hơn tên kia không biết bao nhiêu lần. Tên đó ta ngoại trừ có một bộ tốt túi da, còn có thể lấy cái gì so sánh với mình?

Một đoàn người đi đến trước cửa chính nhà hàng, nhìn vào phía bên trong hành lang, phát hiện đã chật kín hết chỗ, xem ra muốn tìm một chỗ ngồi trống dường như không phải là chuyện dễ dàng.

Cùng lúc đó, đám người Tần Hán đứng ở tầng hai, trùng hợp nhìn thấy được Lâm Dật đứng ở cửa ra vào.

"Tần thiếu gia, anh nhìn kìa, là Lâm thiếu gia."

Cô nàng mới gặp ban ngày, Lỵ Na nói ra.

"Ở đâu?"

"Thì ở cửa ra vào kìa, có điều bên cạnh anh ấy còn có thêm mấy người nữa."

Nhìn theo hướng ngón tay Lỵ Na chỉ, Tần Hán nhìn thấy Lâm Dật đang đứng ở cửa ra vào.

"Thế mà cậu ấy còn dẫn thêm người đến cổ vũ anh, thật sự là đủ ý tứ."

Tần Hán sờ lên cằm nói:

"Nhưng mà cô gái mặc váy đứng ở giữa kia, hình như rất đoan chính."

"Hì hì, nhìn trang phục của nàng là biết ngay con nhà đàng hoàng."

Lỵ Na vừa cười vừa nói:

"Hóa ra Lâm thiếu gia ưa thích loại phong cách này."

"Khó trách anh ấy không có cảm hứng đối với hai chị em bọn em, thì ra là không hợp khẩu vị."

Tần Hán cười ha hả nói.

"Vậy mấy ngày lúc tới đây, em sẽ đổi sang phong cách mới, đoán chừng có thể hợp khẩu vị của Lâm thiếu gia."

"Người đâu?!"

Tần Hán gọi một tiếng, một người nhân viên mặc đồng phục nhà hàng đi đến.

"Tần thiếu gia."

"Nhìn thấy mấy người đứng ở cửa kia chứ? Đó đều là bạn của tôi, phải chiêu đãi thật chu đáo, đồ ăn thức uống tốt nhất đều mang hết lên, hóa đơn thanh toán cứ tính vào cho tôi, phục vụ cho tốt vào."

"Vâng Tần thiếu gia, tôi đi làm ngay."

Ban đầu, Tần Hán vốn dự định đích thân đi tiếp đãi Lâm Dật, nhưng thấy cậu ấy còn dẫn theo bạn tới, thì bỏ qua ý nghĩ này.

... Đợi lát nữa đến kính chén rượu là được.

Ở cửa nhà hàng, Kiều Tử Hào nhìn bốn phía xung quanh, hình như thật không còn ghế trống.

Lúc này, một nhân viên phục vụ đi tới, mỉm cười nói:

"Chào ngài, chúng tôi đã chuẩn bị một gian phòng Vip, mời đi theo tôi."

"Gian phòng Vip?

Kiều Tử Hào có chút do dự, với loại nhà hàng ăn uống đẳng cấp như thế này, gian phòng Vip đều là có mức tiêu phí giới hạn.

Nếu như số tiền tiêu phí không cao hơn 10 ngàn tệ, căn bản khách hàng sẽ không thể tiến vào trong phòng Vip.

Trong lúc nhất thời, Kiều Tử Hào có chút không biết chọn lựa thế nào? Tốn hơn 10 ngàn để ăn một bữa cơm, quả thật có chút xa xỉ.

"Gian phòng kín ngồi rất khó chịu, không bằng ngồi ăn ở đại sảnh dưới lầu cho thoáng khí, tốt hơn hết là tìm một vị trí ở tầng 1 đi."

Kiều Tử Hào ra vẻ trấn định nói.

"Đúng đúng đúng, gian phòng Vip quá đắt, cũng không phải thích hợp cho chúng ta tiêu phí, cháu cũng không cần đề cử."

Mẹ của Cố Tĩnh Thư nói ra.

"Tần thiếu gia của chúng tôi có nói, ngài là bạn của ngài ấy, vì vậy bố trí gian phòng này cho ngài. Nếu như sắp xếp cho ngài ngồi ở ngoài đại sảnh, Tần thiếu gia chắc chắn sẽ trừ tiền lương của tôi mất."

"Không phải chứ, Tần thiếu gia tự mình sắp xếp!"

Cố Tĩnh Võ kinh ngạc nói:

"Anh rể, mặt mũi của anh cũng quá lớn đi. Nhìn thấy anh đến đây, vậy mà Tần thiếu gia đại danh đỉnh đỉnh cũng tự mình sắp xếp riêng một gian phòng Vip cho anh. Thật là quá lợi hại."

Kiều Tử Hào cũng có chút ngoài ý muốn, chính mình và Tần Hán đúng là từng gặp qua vài lần, không nghĩ tới anh ta còn nhớ đến chính mình!

"Chuyện này thật không có ý tứ, chúng tôi cũng chỉ là muốn ăn tiệc gia đình đơn giản thôi, vậy mà bố trí cho tôi riêng một gian phòng, Tần thiếu gia cũng quá khách khí rồi."

"Tần thiếu gia của chúng tôi từ trước đến nay luôn luôn hiếu khách, đây đều là việc chúng tôi nên làm."

Nhân viên phục vụ khách khí nói:

"Mời mấy vị đi theo tôi."

"Đi thôi."

Trả lời một câu, Kiều Tử Hào quay đầu nói với cha mẹ của Cố Tĩnh Thư:

"Chú dì, bây giờ không còn cách nào nữa, chỉ có thể đi gian phòng Vip. Cũng thật là, cháu chỉ muốn âm thầm đến ăn một bữa, không muốn gióng trống khua chiêng như vậy, không ngờ rằng vẫn bị anh ta phát hiện được."

"Đây nói rõ mặt mũi của anh rể lớn chứ sao."

Cố Tĩnh Võ khinh bỉ liếc nhìn Lâm Dật một chút, nói:

"Nếu như là người khác, không chỉ không có gian phòng riêng, nói không chừng ngay cả chỗ ngồi cũng không có mà ngồi đấy chứ."

Lâm Dật im lặng, đoán chừng là Tần Hán nhìn thấy mình đến đây, cho nên mới bố trí như vậy.

Nhưng mà cái bức này, giống như đều bị Kiều Tử Hào trang.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, một đoàn người đi vào trong gian phòng Vip trên tầng ba.

"Người anh em, cho tôi hỏi một chút. Tôi xem qua nhà hàng các vị quảng cáo giới thiệu, bình thường mà nói, gian phòng Vip ở tầng ba đều là đại sảnh lớn đi."

Kiều Tử Hào hỏi.

"Đúng vậy, Tần thiếu gia vừa mới dặn dò tôi, nói mấy vị là khách quý, nên cố ý điều ra sảnh Hoa Mẫu Đơn để cung cấp cho mấy vị sử dụng."

"Sảnh Hoa Mẫu Đơn?"

Kiều Tử Hào kinh ngạc nói:

"Nếu như tôi nhớ không lầm, sảnh Hoa Mẫu Đơn hẳn là gian phòng xa hoa nhất ở nhà hàng các người."

"Vâng, thưa ngài. Dựa theo quy định của nhà hàng chúng tôi, sảnh Hoa Mẫu Đơn bình thường đều là dành cho lãnh đạo thành phố sử dụng, người bình thường không được phép vào."

Nhân viên phục vụ rất lễ phép trả lời.

Ôi _ _ _

Người nhà Cố gia hít vào một ngụm khí lạnh.

Chàng rể tương lai của gia đình mình đến cùng có bao nhiêu mặt mũi, vậy mà có thể để cho người ta nể mặt sắp xếp cho một gian phòng sang trọng như vậy?

Mình ăn bữa cơm này, không phải cùng một cấp bậc với lãnh đạo thành phố Trung Hải rồi hả?

Điều này cũng quá lợi hại đi!

"Anh rể ngưu bức!"

Cố Tĩnh Võ kích động không biết nói cái gì cho phải.

Đến nơi này, một câu không nói mà Tần thiếu gia người ta thì chủ động sắp xếp một gian phòng hào hoa như thế!

Việc này cần bao nhiêu mặt mũi chứ?!

Rốt cục thì quan hệ của anh rể và người ta thân thiết đến nhường nào?!

Chiếu theo cái tình hình này, nếu như mình và anh rể quan hệ lăn lộn tốt, tương lai khẳng định cũng sẽ không kém!

Suy nghĩ một chút đã thấy kích động rồi!

Đối mặt tình hình như vậy, Cố Tĩnh Thư cũng có chút ngoài ý muốn.

Cho dù cha của Kiều Tử Hào là lãnh đạo trong Bộ giáo dục, nhưng vẫn còn có chênh lệch nhất định so với gia thế của Tần Hán.

Với sự chênh lệch giai cấp lớn như vậy, liệu mối quan hệ của hai người sẽ thật sự tốt đẹp như thế sao?

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, một hàng sáu người tới sảnh Hoa Mẫu Đơn.

Ngay khi bước vào, người nhà Cố gia lập tức bị hấp dẫn bởi phong cách trang trí lộng lẫy tráng lệ bên trong.

Toàn bộ phòng khách có diện tích khoảng hơn một trăm mét vuông, tranh bình phong đồ cổ, đồ trang trí bằng ngọc bích, mỗi thứ đều có giá trị không nhỏ!

Hơn nữa, điều khiến cho người ta sợ hãi than thở là nơi này thế mà còn xây dựng một hòn non bộ nho nhỏ, phía trên có dòng nước chảy ngang qua, bên dưới có cá chép Koi, không chê vào đâu được!

"Cha, cha nhìn anh rể lợi hại như thế nào, đều không cần mở miệng mà người ta đã sắp xếp một gian phòng xa hoa như thế. Sau này, con cũng muốn lợi hại giống như anh rể vậy!"

"Ha ha, vậy thì con phải học tập anh rể của con nhiều vào."

"Con biết rồi!"

Cố Tĩnh Võ nói một cách đầy tự tin.

Nhìn thấy sảnh Hoa Mẫu Đơn lộng lẫy và sang trọng, ngay đến

Kiều Tử Hào cũng đều cảm nhận được sự xa hoa.

"Tần thiếu gia cũng quá khách khí, quan hệ của chúng tôi bền chặt như thế, căn bản không cần thiết phải làm như vậy, còn sắp xếp gian phòng tốt nhất, khiến cho tôi cảm thấy xấu hổ."

Nói xong, Kiều Tử Hào lấy ra 200 tệ,

"Đây là tiền boa cho cậu."

"Tiên sinh, ngài quá khách khí. Ngài là bạn tốt của Tần thiếu gia, tôi không thể nhận tiền của ngài."

"Để cậu cầm thì cứ cầm đi, không sao cả."

Kiều Tử Hào nói ra.

"Cám ơn ngài."

Nhìn thấy Kiều Tử Hào đưa ra tiền boa với bộ dáng tiêu sái, Cố Tĩnh Võ âm thầm khoa tay một chút.

Phát hiện ra vô luận chính mình làm thế nào, đều không thể tiêu sái được như anh rể, về sau nhất định phải cẩn thận học theo một ít.

Quả thực quá tối rồi!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 88.

Chương 89. Tần Thiếu Sẽ Đến Chúc Rượu

Mấy người ngồi xuống, Kiều Tử Hào chọn mấy món ăn xếp đầy cả một bàn.

"Anh rể, anh cũng khách khí quá, chọn nhiều thức ăn ngon như vậy. Mấy thứ như thịt bò Nhật, bò bít tết này, em cũng chưa từng được ăn." Cố Tĩnh Võ nói.

"Hôm nay chú dì cùng tới, dù sao cũng phải chọn ít món ngon. Món bình thường ăn cũng không ra hồn."

"Vậy cảm ơn anh rể tiếp đãi."

"Khách khí làm gì. Em đã gọi anh là anh rể rồi, những điều này là anh phải làm." Kiều Tử Hào cười ha hả.

Trong lúc nói chuyện, Kiều Tử Hào liếc Lâm Dật, vẻ mặt khó giấu được sự khinh bỉ.

Ha ha, không nhìn xem cậu là thứ gì, cũng đòi tranh với tôi?

Cậu có cái thực lực đó sao?

"Lâm Dật, anh nếm thử món này xem có hợp khẩu vị không."

Cố Tĩnh Như gắp một miếng thịt bò Nhật vào đĩa của Lâm Dật.

Cố Tĩnh Như có biết thân phận của Lâm Dật.

Trong mắt người bình thường, thịt bò Nhật là đồ đắt tiền, nhưng với thân phận của Lâm Dật, sợ là anh ấy ăn phát chán rồi.

"Anh là người không kén ăn, món gì cũng ăn được."

"Vậy ăn nếm thử món bò bít tết này đi, trông rất tươi." Cố Tĩnh Như nói: "Đúng rồi, phải thêm rau xanh, nếu không dễ bị ngán."

Thấy Cố Tĩnh Thư liên tục gắp đồ ăn cho Lâm Dật, người nhà họ Cố có vẻ thiếu tự nhiên.

Đứa con gái nhà mình đúng là…

Tiểu Kiều còn ngồi ở đây, nhiệt tình với người ngoài như vậy làm gì!

"Tĩnh Như, đừng cố nhét cho bạn con như vậy, để cậu ta tự ăn là được. Con gắp chút thịt cho Tiểu Kiều đi." Mẹ của Cố Tính Như nói.

"Không phải tay anh ta dài lắm sao, tự gắp là được rồi."

"Nói cái gì vậy!" Cố Kiến Quốc không vui nói.

"Chú chú, đừng giận, việc nhỏ thôi." Kiều Tử Hào cười ha ha nói.

"Tử Hào à, Tĩnh Như bị nhà bác chiều hư từ nhỏ rồi. Sau này cháu chỉ bảo cho nó nhiều chút."

"Chú yên tâm, giao Tĩnh Như cho cháu, chắc chắn không sai đâu."

"Xem này, vẫn là Tử Hào biết chuyện." Cố Kiến Quốc tán dương. "Con cái gia đình giàu có đúng khác biệt, dù là tầm mắt hay lề lối đều cao hơn người bình thường chúng ta nhiều."

Lâm Dật khó nén cười. Hành vi này chẳng khác gì bị đội nón xanh lên đầu ngay trước mặt mình. Vậy mà tên kia cũng có thể nhịn được, đều là đàn ông với nhau cả cũng có chút bất ngờ.

"Còn không phải sao! Nếu anh rể không có lề lối và lòng dạ như vậy đã không thể thành bạn tốt của Tần thiếu." Cố Tĩnh Võ nói.

"Lời này nói có lý, sau này con phải học tập cẩn thận."

"Vâng, con chắc chắn học anh rể."

Thấy Lâm Dật và Cố Tĩnh Như đầy cử chỉ thân mật, người nhà họ Cố đều thở dài.

Sớm biết cái thằng này không có mắt nhìn như thế, vừa nãy đã không cho hắn ngồi cùng bàn.

Chỗ cao cấp như thế này, căn bản không phải nơi mà người như hắn tới được.

"Tĩnh Thư tới nơi này làm, ban đầu chú còn có phần lo lắng. Bây giờ có cháu chăm sóc cho nó, chú cũng không cần lo nghĩ nữa." Cố Kiến Quốc nói.

"Ba, ba yên tâm. Với quan hệ giao tiếp của anh rể, con đường nghề nghiệp sau này của chị con chắc chắn thuận buồm xuôi gió, không chừng còn có thể đi vào Sở Giáo dục." Cố Tĩnh Võ vừa ăn thịt bò vừa nói.

"So ra, người nào đó kém hơn nhiều, căn bản không cùng đẳng cấp với anh rể."

"Nói tới đây, tôi thật sự muốn hỏi một chút. Lâm tiên sinh dáng vẻ đường đường, không biết đang làm việc ở nơi nào?"

Lâm Dật ngẩng đầu, không ngờ Kiều Tử Hào lại dẫn chuyện tới người mình.

"Làm ở trường đại học."

Làm ở trường đại học?

Mọi người nghe xong đều cảm thấy ngoài ý muốn, đặc biệt là Cố Tĩnh Thư.

Lâm Dật không phải ông chủ khách sạn Bán Đảo sao?

Sao còn đi làm trong trường đại học?

Chẳng lẽ nhàn rỗi chẳng có gì làm nên kiếm việc? Sau này sẽ đi con đường quan chức?

Nghề nghiệp của Lâm Dật khiến người nhà họ Cố phải nâng cao tầm mắt.

Dù sao nghề giảng viên vẫn được người người tôn kính.

Kiều Tử Hào đánh giá Lâm Dật một phen, lạnh nhạt hỏi:

"Không biết Lâm tiên sinh nhậm chức trong trường đại học gì? Cụ thể làm gì?"

"Trường Sư phạm Trung Hải, trợ lý Ủy ban Đoàn."

"Trợ lý? Là dạy khoa nào?"

Người nhà họ Cố ngẩn ra, không hiểu chức vụ này cho lắm.

"Chú gì, mọi người hiểu lầm rồi." Kiều Tử Hào giải thích.

"Tuy nghe có vẻ rất cao xa, nhưng nói trắng ra chính là chân chạy việc vặt thôi."

"Hóa ra là vậy à. Dường như cũng không phải công việc tốt." Cố Kiến Quốc nói. "So với hiệu trưởng như cháu cũng không tính là gì."

"Quả thực, chân chạy làm việc vặt có thể là công tác tốt gì?" Kiều Tử Hào cười.

"Lâm Dật à, nhà tôi ở Sở giáo dục có chút quan hệ. Cậu có cần tôi chào hỏi một chút, để lãnh đạo trong trường Sư phạm đề bạt cậu một chút không?"

"Không cần."

Cố Kiến Quốc khẽ cau mày. Xã hội bây giờ khó kiếm sống. Cơ hội tốt như vậy mà không biết quý trọng, có lẽ sự phát triển trong tương lai cũng rất có hạn.

Hôm nay coi như thôi. Chờ lúc nào về, cố gắng nói chuyện với Tĩnh Như, tuyệt đối không thể để hai người họ tiếp tục lui tới.

"Ha ha, Lâm Dật, cậu thẳng thắn từ chối tôi như vậy, chẳng lẽ trong nhà còn có chỗ dựa khác?" Kiều Tử Hào cười cười.

"Cha mẹ cậu công tác ở nơi nào? Chắc công việc của cậu cũng do họ sắp xếp."

Hiện tại Kiều Tử Hào tự tin, Lâm Dật không chỉ không có công việc bằng mình, mà gia thế chắc chắn cũng không bằng mình.

Bây giờ nghĩ lại, gọi cậu ta tới dùng cơm dường như là việc tốt.

Không có người tôn lên, làm sao có thể thể hiện vẻ khác người của mình.

"Tôi không có cha mẹ."

Lời vừa ra, mọi người đều có cảm giác ngạc nhiên.

"Hóa ra là cô nhi." Kiều Tử Hào nói. "Vậy sau này trong xã hội không dễ kiếm sống."

"Chuyện này không cần anh bận tâm."

Cộc cộc cộc.

Chợt, cửa phòng vang lên tiếng gõ ngắt lời mọi người.

"Vào đi."

Người phục vụ đẩy cửa đi vào.

Trên tay họ bê vài món ăn và rượu đỏ.

"Đây là món gan ngỗng và nấm thông được vận chuyển bằng máy bay từ nước Pháp về, còn chai Romanée Conti này đã được mở, mọi người có thể uống ngay."

Kiều Tử Hào thật sự ngạc nhiên, hoàn toàn không tưởng được, không chỉ được sắp xếp phòng khách tốt như vậy, Tần thiếu lại còn chủ động đưa món ăn tới!

Thật quá vừa mắt với mình!

"Được, tôi biết rồi. Cảm ơn!" Kiều Tử Hào bình tĩnh nói. Anh ta vô cùng hưởng thụ cảm giác được nâng lên trời này.

Có lẽ Tần thiếu vừa ý với địa vị và tài nguyên trong giới giáo dục của nhà mình, bằng không đã không nhiệt tình chủ động như vậy.

"Tiên sinh, nếu như không có yêu cầu khác, chúng tôi xin phép lui ra. Tần thiếu vừa nói, lát nữa anh ấy sẽ tới chúc rượu."

"Còn muốn đi sang chúc rượu?"

Kiều Tử Hào có chút choáng váng. Tần thiếu đại danh vang dội lại muốn tự mình tới chúc rượu!

Có phải quá kích thích hay không?

"Được được được, tôi biết rồi. Các anh lui ra trước đi."

"Anh rể, thể diện của anh lớn quá đi. Chỉ ăn một bữa cơm, Tần thiếu lại còn tự tới chúc rượu sao? Chuyện này không phải điều mà người thường làm được đâu!" Người phục vụ vừa đi, Cố Tĩnh Võ ước ao nói.

"Lại thêm chai rượu Romanée Conti này dường như không rẻ, ít nhất cũng phải mấy chục nghìn tệ một chai."

"Cũng được, cũng được." Kiều Tử Hào cười ha ha. "Việc này mà náo lên, anh cũng cảm thấy ngại. Đều là người mình, thật ra cũng không cần thiết phải làm như thế."

"Anh rể, quan hệ giữa anh với Tần thiếu thật thân thiết, xem ra em còn phải nỗ lực tiến tới. Bằng không, với cấp độ hiện giờ của em, cho dù gặp phải Tần thiếu, người ta có khi không thèm nhìn em."

"Không cần tự ti, chỉ cần nỗ lực, sau này cũng sẽ giống anh." Kiều Tử Hào cười ha ha nói.

"Chúng ta cũng chuẩn bị một chút, lát nữa Tần thiếu đến rồi."

"Được được được."

Người nhà họ Cố đều hơi sốt sắng. Sống bao nhiêu năm như vậy, lần đầu tiên họ được gặp nhân vật lớn thế.

Chợt, cửa phòng mở ra, Tần Hán bước vào trong.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 89.

Chương 90. Anh Đừng Hiểu Lầm, Tôi Nói Anh Rể, Không Phải Là Anh

Tần Hán đi vào.

Trừ Lâm Dật, mọi người bao gồm Kiều Tử Hào đều rất hồi hộp.

"Lâm Dật, cậu làm gì thế? Không thấy Tần thiếu đến hay sao, nhanh đứng dậy!"

Thấy Lâm Dật ngồi như người không liên quan, Kiều Tử Hào hừ lạnh trách mắng.

"Anh ta đến, tại sao tôi phải đứng?"

Sắc mặt Kiều Tử Hào trở nên khó nhìn. Tên này đến làm loạn sao?

Hắn coi bản thân là ai? Tần thiếu đến còn không đứng dậy?

Giả vờ cái mẹ nó!

Người nhà họ Cố đều lắc đầu. Lâm Dật này thật quá kém cỏi.

Người nhà quê như mình cũng biết đứng lên chúc rượu, vậy mà hắn còn ngồi đó.

Sau này cũng không có phát triển gì lớn được.

Thấy Lâm Dật khư khư cố chấp, Kiều Tử Hào cũng không tiện nói gì, nâng ly rượu lên cười nói:

"Tần thiếu, anh thật quá khách khí. Chúng tôi chỉ tùy tiện ăn bữa cơm, anh lại sắp xếp phòng khách, còn tới chúc rượu, làm tôi cũng thật ngại quá. Ngày nào đó tôi đãi một bữa, chúng ta cùng uống một ly."

Thấy Kiều Tử Hào trò chuyện vui vẻ với Tần Hán, trong mắt Cố Tĩnh Võ lóe lên vô số ngôi sao.

Anh rể thực quá đẹp trai, mình sau này chỉ cần có thể đuổi kịp một nửa anh rể là được.

Hử?

Tần Hán ngớ cả người, tình huống này là sao?

Mình chiêu đãi Lâm Dật, con hàng này làm sao nhảy ra đây?

"Cậu là ai? Cũng xứng để tôi tới chúc rượu sao?"

Hả?

Kiều Tử Hào sửng sốt.

"Tần, Tần thiếu, anh nói gì vậy? Chẳng lẽ không phải anh tới mời rượu tôi sao?"

"Chú mày là thứ gì?" Tần Hán nói: "Tôi làm những chuyện này đều vì Lâm Dật. Không soi mặt vào nước tiểu xem mình là cái đức hạnh gì? Lại nói, con mẹ nó tôi căn bản không quen biết chú mày, vì sao phải chúc rượu cho chú mày?"

Người ở đây đều ong hết cả não, mắt nhìn Lâm Dật thành khó mà tin nổi.

Thì ra mình đều hiểu lầm rồi!

Kiều Tử Hào căn bản không có thể diện lớn đến mức đó!

Người ta đều là vì Lâm Dật mà thôi.

Nhưng hắn không phải chỉ là trợ lý Ủy ban Đoàn trong trường đại học thôi sao? Hơn nữa còn là cô nhi, không quyền không thế, sao lại có thể diện lớn như vậy?

"Tới tới tới, rót đầy ly, tôi mời mọi người một ly." Tần Hán cười nói: "Lão Lâm, hôm nay có nhiều lãnh đạo thành phố tới đây nên anh qua đây hơi chậm, cậu đừng trách anh nhé."

"Yên tâm, tôi cũng không phải người nhỏ mọn như vậy."

"Vậy thì được."

"Tần, Tần thiếu, tôi không biết uống rượu, có thể uống nước trái cây không?" Cố Tĩnh Như căng thẳng nói.

Với địa vị và tiếng tăm của Tần Hán ở Trung Quốc, Cố Tĩnh Như không hề nghĩ rằng mình lại có ngày có thể cùng uống rượu với người như thế, căng thẳng đến độ não thiếu dưỡng khí.

"Nước trái cây cái gì chứ, uống ít một chút cũng không sao. Tôi rót cho cô."

"Đừng đừng đừng, Tần thiếu, để tự tôi rót là được."

"Như vậy sao được, cô là người của lão Lâm, ly rượu này phải để tôi rót."

Mặt Cố Tĩnh Như đỏ chót, tim đập thình thình. Cảm giác bị người ta hiểu lầm này cũng thật tốt.

Thấy nụ cười gian trá của Tần Hán, Lâm Dật lập tức biết con hàng này chẳng có ý gì tốt.

Nhưng anh cũng không truy cứu.

Rót cho Cố Tĩnh Như gần nửa ly, Tần Hán nâng ly lên nói:

"Lão Lâm là anh em tốt của tôi. Hôm nay mọi người tới đây là nể mặt tôi. Sau này tới đây ăn cơm, chỉ cần nhắc tên Lâm Dật, tất cả miễn phí!"

Người nhà họ Cố nghe xong líu cả lưỡi.

Chỉ cần nhắc tên là có thể miễn phí, thể diện lớn bằng Trời mà!

Mời một ly rượu xong Tần Hán vỗ vỗ vai Lâm Dật:

"Lão Lâm, cậu còn có khách, anh không quấy rầy mọi người nữa. Muốn ăn gì tùy tiện gọi, đừng khách khí."

"Được, đi làm chuyện của anh đi, không cần để ý đến chúng tôi."

Bắt chuyện một chút, Tần Hán rời đi. Nhưng lúc anh ta đi còn để lại cho Lâm Dật một cái liếc mắt ý vị sâu xa.

Khiến Lâm Dật nổi da gà cả người.

Cái tên này lại muốn giở trò gì đây?

Tần Hán rời đi, trong phòng không có một tiếng động. Không khí lúng túng lan tràn.

Kiều Tử Hào đứng ngồi không yên, thậm chí còn muốn tìm cái lỗ để chui vào.

"Này, mọi người đừng nhìn tôi nữa mà." Kiều Tử Hào lúng túng nói: "Chỉ xảy ra chút hiểu lầm nhỏ mà thôi."

"Thật không ngờ Lâm Dật có thể diện lớn như vậy."

Cố Tĩnh Thư trợn mắt với Kiều Tử Hào, lòng oán thầm nói:

"Chuyện mà anh không ngờ tới còn nhiều lắm!"

"Được rồi, đừng nói chuyện đó nữa." Cố Kiến Quốc nói: "Tĩnh Như, trong đĩa của Lâm Dật hết đồ ăn rồi kìa, con gắp thêm cho cậu ấy một ít đi."

Vì có Tần Hán, nhà họ Cố thay đổi thái độ cực lớn đối với Lâm Dật.

Tuy họ không nói gì, nhưng đã loại trừ Kiều Tử Hào ra ngoài.

Tuy gia thế Lâm Dật không bằng Kiều Tử Hào, nhưng người ta có quan hệ tốt với Tần Hán, tương lai cũng không thể tệ được.

"Không cần đâu, tôi cũng không ăn được nữa."

Lâm Dật hơi mất tập trung. Tay anh vẫn đang bấm điện thoại, vì Tần Hán gửi tin Wechat tới.

Tần Hán: "Lão Lâm, anh vừa quan sát một phen, cô bé ngồi bên cạnh cậu chắc hẳn còn nguyên. Cơ hội anh đã tạo ra cho cậu rồi, tối nay chơi xếp hình đi nha."

Lâm Dật: "Hả? Anh đang nói cái gì đấy?"

Lâm Dật có thể đoán được chuyện Cố Tĩnh Thư vẫn còn nguyên, nhưng cái tên chết dịch Tần Hán này nói tạo cơ hội là có ý gì?

Tần Hán: "Vừa nãy không phải anh rót rượu cho cô gái kia sao, lúc đó anh đã lén bỏ thêm chút gia vị. Yên tâm đi không có tác dụng phụ đâu, nhưng mà rất kích thích đó!"

Lâm Dật: "Tiên sư nó! Anh đúng là thích hại người mà!"

Lần này Lâm Dật hiểu được là chuyện gì rồi. Chẳng trách vừa nãy tên kia muốn chủ động rót rượu cho Cố Tĩnh Như, thì ra muốn làm chuyện xấu.

"Vậy, nếu Lâm Dật không ăn, chúng ta cũng nên rồi đi thôi."

Kiều Tử Hào nói.

Xảy ra chuyện như vậy, anh ta không muốn ngồi đây thêm một phút nào nữa.

Mẹ nó, thật quá lúng túng!

"Cũng được, cũng ăn gần đủ rồi." Cố Kiến Quốc đồng ý.

"Chú dì đêm nay đừng đi nữa." Lâm Dật nói: "Cháu sắp xếp nơi cho mọi người ở lại."

Lâm Dật cũng sốt ruột muốn rời đi, bởi vì khuôn mặt của Cố Tĩnh Như đã đỏ chót, có phần không ổn.

Cái tên chó chết Tần Hán này, rốt cuộc cho thứ gì vào vậy?

Hiệu quả tốt vậy sao?

"Lâm Dật, việc này không phiền cậu. Tôi sắp xếp cho chú dì là được." Kiều Tử Hào nói.

Hôm nay mất mặt lớn như vậy, nếu thật sự không nghĩ cách lấy lại thể diện, mình sẽ không còn bất cứ cơ hội nào trước mặt Tĩnh Như nữa rồi.

Chuyện nơi ở phải do mình sắp xếp.

"Hiệu trưởng Kiều, để cho Lâm Dật sắp xếp đi thôi." Cố Tĩnh Như nói.

Có thể nhìn ra được, Cố Tĩnh Như không muốn có bất kỳ liên quan gì với Kiều Tử Hào.

"Chỉ là chỗ ở thôi mà, ai sắp xếp cũng được. Hơn nữa, tôi biết một khách sạn rất khá."

"Anh sắp xếp khách sạn, có thể hơn khách sạn Bán Đảo không?" Lâm Dật hỏi.

"Khách sạn Bán Đảo?" Cố Tĩnh Võ kinh ngạc thốt lên.

"Theo em biết, khách sạn Bán Đảo được xem như khách sạn năm sao siêu cấp, ở Trung Hải có thể được xếp hạng đầu."

"Đúng, tôi nói chính là khách sạn Bán Đảo kia đấy." Lâm Dật cười mỉm nói.

"Không phải chứ, lại được sắp xếp vào ở khách sạn sang như vậy? Đến lúc về em cũng có thể chém gió một phen."

Cố Tĩnh Võ hưng phấn không biết trời trăng gì nữa.

"Ba, mẹ, chúng ta đi khách sạn Bán Đảo đi."

"Đúng đúng đúng, đi khách sạn Bán Đảo." Kiều Tử Hào tiếp lời: "Kỳ thực ban đầu cháu cũng nghĩ đến khách sạn Bán Đảo đầu tiên, hai chúng ta thật là có cùng chung ý tưởng."

Khi nói lời này, Kiều Tử Hào cảm giác trái tim mình đang chảy máu.

Với thân phận của họ, vốn anh chỉ muốn tìm khách sạn ba sao mà thôi, vậy mà Lâm Dật lại đòi khách sạn năm sao như khách sạn Bán Đảo!

Nếu mình không nói theo thì thật sự bị hạ thấp đi rồi.

Với quy mô của khách sạn Bán Đảo, nếu thuê ba căn phòng, giá ít nhất cũng phải bảy nghìn tệ một đêm.

Cũng may mình có thẻ hội viên, chắc có thể rẻ hơn chút.

Bằng không ăn phải thiệt thòi lớn rồi.

Lâm Dật cười cười, gã Kiều Tử Hào này đúng là, cần gì phải phùng má giả làm người mập như thế chứ?

"Vậy được rồi, nhà chú mới đến, cứ nghe các cháu sắp xếp." Cố Kiến Quốc cười ha ha nói.

Đi ra khỏi quán thịt nướng, Kiều Tử Hào dẫn đường, nói:

"Chú dì lên xe, cháu đưa mọi người đi."

"Hiệu trưởng Kiều, đã không còn sớm, anh cũng về đi thôi, chúng tôi không nên phiền anh nữa." Cố Tĩnh Thư nói.

"Đúng đúng đúng, ngồi xe của anh rể tôi là được rồi." Cố Tĩnh Võ nói.

"Tĩnh Thư, em xem Tiểu Võ cũng đã nói ngồi xe anh, để anh đưa mọi người đi."

"Chờ đã, anh đừng hiểu lầm, tôi nói anh rể không phải anh, mà là anh Lâm Dật. Anh đừng thiếp vàng lên mặt mình như thế."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 90.

Chương 91. Quả Thực Quá Trâu Bò!

Ặc…

Kiều Tử Hào lộ ra vẻ lúng túng.

Vừa rồi còn một câu anh rể hai câu anh rể, bây giờ đã đổi giọng, thật quá đáng mà!

"Chuyện này à, mọi người cứ ngồi xe anh ta đi. Xe của tôi chỉ có hai chỗ ngồi."

Lâm Dật không quá để ý những chi tiết kia, chỉ là xe của mình quả thực không ngồi được nhiều người.

"Chỉ có hai chỗ ngồi?" Người nhà họ Cố đặc biệt kinh ngạc.

Xe ôtô nào chẳng phải đều có năm chỗ ngồi hay sao?

Hình như chỉ có xe mô tô mới có hai chỗ ngồi.

"Lâm Dật, ha ha tôi biết rồi." Kiều Tử Hào nói.

"Chắc cậu cũng chỉ có chút quan hệ với Tần thiếu thôi, bình thường nịnh hót không ít hả?"

"Nịnh hót?" Lâm Dật lạnh nhạt nói: "Tôi còn cần vỗ mông ngựa anh ta sao?"

"Đương nhiên." Kiều Tử Hào tìm về sự tự tin nói: "Một kẻ chạy mô tô như cậu làm sao có khả năng sánh ngang với Tần thiếu?"

Nói xong, Kiều Tử Hào nhìn cha mẹ Cố Tĩnh Thư nói:

"Chú dì, thực ra trong xã hội này, quan hệ giao tiếp không phải quan trọng nhất, mà phải có thực lực tự thân. Cho dù Tần thiếu có nhiều tiền hơn nữa cũng không thể cho không cậu ta đúng không?"

Cha mẹ Cố Tĩnh Thư gật gù, Kiều Tử Hào nói cũng có đạo lý nhất định.

Xã hội hiện tại đều là mỗi người tự sống cuộc sống của mình.

Lâm Dật là cô nhi, đã hơn hai mươi tuổi mà chỉ chạy xe mô tô, luận điều kiện bản thân thật có chênh lệch không nhỏ với Kiều Tử Hào.

Dù sao xe của anh ta cũng là BMW, giá hơn năm trăm nghìn tệ, không rẻ.

Thấy cha mẹ Cố Tĩnh Thư dao động, Kiều Tử Hào đắc ý.

Vốn anh ta tưởng mình thua chắc, không ngờ còn có thể nắm lấy cơ hội xoay ngược tình thế.

Không nhìn xem chính mình có cái đức hạnh gì? Bản thân là cô nhi còn muốn đọ gia thế với tôi?

Nghĩ hay lắm!

Tin tin…

Chợt, đèn xe Lykan sáng lên, cánh cửa đỏ rực mở ra, khiến mọi người sửng sốt.

Quá chói mắt!

"Trời ơi, đây là chiếc Lykan trong phim Fast 7!" Cố Tĩnh Thư trừng mắt thốt lên.

"Đúng thế, xe này ở Trung Quốc có giá 66 triệu, hơn nữa là bản giới hạn chỉ có bảy chiếc trên cả thế giới, không phải cứ có tiền là sở hữu được đâu." Kiều Tử Hào giới thiệu.

"Thật không hổ là cửa hàng do Tần thiếu mở, còn có đại gia như vậy đến ủng hộ. Đời tôi chưa từng nhìn thấy xe sang như vậy."

"Quả thực, chiếc xe giá hơn 66 triệu, không phải thứ mà người thường mua được." Kiều Tử Hào tự giễu: "Chắc tôi cũng không có cơ hội như vậy."

"Em cũng không cần phải mua được xe như vậy, nhưng nếu có thể cho em ngồi vào một chút là em đã mãn nguyện rồi." Cố Tĩnh Võ nhìn chiếc xe thầm ước ao.

"Muốn ngồi thì ngồi đi, cũng không phải việc gì ghê gớm lắm." Lâm Dật nói.

"Anh rể đừng nói đùa, cửa xe đều đã mở, chứng tỏ chủ xe ở ngay gần đây. Nếu em mà đi vào, chẳng phải bị người ta đánh cho sao?"

"Lâm Dật, cậu định làm gì hả?" Kiều Tử Hào chất vấn: "Người mua được xe này bình thường đều vô cùng yêu quý xe, làm sao có thể để người khác dễ dàng ngồi vào. Tôi thấy cậu định làm tiểu Võ xấu mặt, đúng là không có ý tốt!"

"Xe này là của tôi. Tôi cho nó ngồi vào thì làm sao?" Lâm Dật cười nói: "Chắc là tôi có tư cách này chứ."

"Cậu nói cái gì! Xe này của cậu?"

Lâm Dật lấy chìa khóa xe:

"Không phải chiếc xe thôi sao, làm sao lại không thể là xe của tôi?"

"Không thể nào! Xe của cậu không phải là mô tô thôi sao?"

"Anh tìm chỗ ngồi thứ ba trên xe của tôi xem?"

Kiều Tử Hào ngu người rồi.

Anh ta cảm thấy mình là đồ thiểu năng, sao lại hỏi câu ngu như vậy!

Siêu xe chẳng phải đều chỉ có hai chỗ ngồi thôi sao?

"Anh rể, anh thật quá trâu bò! Vậy mà mua được Lykan!"

Cố Tĩnh Võ không biết dùng từ ngữ nào để hình dung tâm tình của mình lúc này nữa.

Quả thực quá trâu bò!

"Chỉ là chiếc xe thôi, không cần ngạc nhiên như vậy, chẳng có gì ghê gớm lắm đâu."

"Anh rể trâu bò." Cố Tĩnh Võ cười hì hì nói: "Em có thể ngồi Lykan của anh không?"

"Ngồi cái gì mà ngồi, mọi người lên xe khác đi. Chị đi cùng Lâm Dật." Cố Tĩnh Thư la mắng em trai.

Trạng thái của Cố Tĩnh Thư hiện tại thực không tốt.

Cô vẫn đang ôm trán, chỉ cố gắng giữ bình tĩnh.

Nhà họ Cố cũng không để ý chi tiết nhỏ này, vì Cố Tĩnh Thư không uống được rượu, một chén cũng ngã cho nên thấy con gái như vậy cũng nghĩ là say rượu thôi.

Hơn nữa Lâm Dật còn ở bên cạnh cô ấy, không cần lo lắng gì.

"Chị, chị để em lên ngồi một lần đi mà." Cố Tĩnh Võ năn nỉ.

"Được rồi tiểu Võ, con đừng gây chuyện nữa." Mẹ của Cố Tĩnh

Thư nói: "Chúng ta gọi xe đi."

"Được rồi."

"Không cần, cháu có xe ở đây, còn gọi xe làm gì?"

Kiều Tử Hào kéo cửa ra, chuẩn bị đón cha mẹ Cố Tĩnh Thư vào.

Đây là cơ hội cuối cùng của mình, nếu không tranh thủ một phen thì xong thật.

Thấy Kiều Tử Hào nhiệt tình như vậy, nhà họ Cố cũng không tiện từ chối, đi lên xe anh ta.

Chờ mọi người rời đi, Cố Tĩnh Thư không thể kiên trì được nữa.

"Lâm Dật, dìu em một chút. Em không đứng vững được."

"Được."

Lâm Dật đưa tay dìu Cố Tĩnh Thư. Cô ngã cả người tựa vào Lâm Dật.

"Em kiên trì thêm một lát, anh dìu em lên xe."

"Vâng." Cố Tĩnh Thư nói bằng giọng nhỏ như muỗi kêu.

"Thực ra em có thể uống một ly, nhưng không biết hôm nay làm sao, mới uống nửa ly đã không xong rồi, em còn cảm giác người đặc biệt nóng."

"Đợi chút, em đừng động vào quần áo mình, lên xe hẵng nói."

"Hiện giờ em không muốn lên xe, muốn ở bên ngoài hóng mát một chút." Cố Tĩnh Thư nói.

"Được, vậy ngồi trên bậc thang đi."

Lâm Dật khóa xe, muốn đi là không thể rồi, phải xử lý tốt cho Cố Tĩnh Thư trước đã.

Trong lúc này, một chiếc Audi A6 dừng trong bãi đỗ xe. Hai cô gái trẻ xuống xe.

Hai cô gái không lớn tuổi lắm đi ra. Một trong hai người mặc quần dài, vóc dáng xuất chúng, hai quả núi chập trùng, ngũ quan góc cạnh nổi bật, rất đáng chú ý.

Đặc biệt là khí chất của cô gái khiến người ta có cảm giác vừa gặp là không thể quên được.

Cô gái mặc quần dài tên là Tô Cách, là Chủ nhiệm Ủy ban Đoàn trường đại học Sư phạm Trung Hải.

Một cô gái khác tên Tống Giai, là đồng nghiệp của Tô Cách, trợ lý Ủy ban Đoàn trường.

"Chị Tô, lúc này rồi có lẽ người đã vắng hơn, chúng ta nhanh đi vào thôi."

"Hôm qua mới ăn nồi lẩu, hôm nay lại ăn thịt nướng, không ngán à?" Tô Cách hỏi.

"Quán thịt nướng này khác, đây là do Tần Hán mở, phải đến nếm thử mùi vị."

"Tần Hán? Anh ta là ai?"

"Không phải chứ, chị không biết người nổi tiếng như Tần Hán sao? Đó là con nhà giàu nổi tiếng ngang với hiệu trưởng Vương đó!" Tống Giai xả liên hồi: "Chị thật thiếu hiểu biết đi."

"Thời gian của chị đều dành cho công tác, làm sao có thời giờ quan tâm những chuyện này." Tô Cách đáp: "Sao em còn đứng đó, đi thôi."

"Chờ đã chị Tô, chị xem bên kia còn có anh đẹp trai kìa."

Theo hướng Tống Giai chỉ, Tô Cách nhìn thấy Lâm Dật và Cố Tĩnh Thư đang ngồi trên bậc thang.

"Đẹp trai thì có ích gì, vừa nhìn đã biết là loại dân chơi hư hỏng rồi." Tô Cách khinh bỉ.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 91.

Chương 92. Lâm Tổng, Tiền Này Tôi Có Thể Thu Không?

"Dân chơi? Đang yên đang lành làm sao lại thành dân chơi?"

Tống Giai không đồng tình với chị đồng nghiệp của mình một chút nào, một anh đẹp trai như vậy, sao lại nói người ta là dân chơi?

"Em không thấy cô gái bên cạnh anh ta sao? Vừa thấy đã biết là bị chuốc quá chén, còn tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì thì không cần chị nói nữa chứ?" Tô Cách lạnh lùng nói.

"Ách…"

Tống Giai không biết phản bác thế nào.

"Hình như thực sự là như vậy. Nhưng mà anh ta trông thật đẹp trai mà."

"Em có thể đừng mê trai như vậy được không? Đẹp trai cũng không thể dùng làm cơm ăn. Tướng mạo ra sao không quan trọng, vẫn phải tìm người thực tế một chút." Tô Cách nói: "Đừng bảo chị không nhắc nhở em, cẩn thận sau này bị lừa gạt."

"Lời này nói không sai, nhưng chị Tô cũng không thể vơ đũa cả nắm. Cũng có người có tướng mạo đẹp đẽ mà lại chung tình đó thôi." Tống Giai phản bác lại.

"Chị lại không tin." Tô Cách nói: "Nếu em cảm thấy anh ta là người tốt, vậy để xem lát nữa anh ta làm gì là biết ngay."

Hai người không sốt ruột đi vào quán, mà vẫn đứng quan sát động thái của Lâm Dật. Họ phát hiện, Lâm Dật đi tới tiệm thuốc bên cạnh.

"Đang yên đang lành sao lại đi tiệm thuốc?" Tống Giai nghi ngờ hỏi.

"Còn có thể làm gì, chắc chắn là mua thứ kia thôi."

Nghe Tô Cách nói, Tống Giai cũng biết là chuyện gì.

Trong tiệm thuốc đều có bán đủ thứ, chắc là mua thứ kia.

"Ài, chị Tô, chị quả thực lợi hại. Quả nhiên là gã dân chơi khốn nạn. Em nghĩ nhiều rồi." Tống Giai thất vọng nói.

"Được rồi, không cần để ý đến bọn họ, vào trong dùng bữa đi."

"Vâng."

Hai người Tô Cách đi vào quán thịt nướng. không bao lâu sau, Lâm Dật từ cửa hàng thuốc đi ra.

"Lâm Dật, anh đi làm gì thế? Em hơi nóng." Cố Tĩnh Thư mơ màng hỏi: "Em có thể lên xe của anh cởi quần áo không?"

"Lên xe của anh có thể, nhưng cởi quần áo thì không được."

Lâm Dật mở hộp thuốc, cho Cố Tĩnh Thư ăn một viên thuốc giải rượu.

Cùng lúc đó, anh lấy một chai dầu ra xoa lên huyệt Thái Dương của cô.

Lâm Dật cũng không biết làm như vậy có tác dụng hay không, nhưng dù sao có cũng hơn không.

Mấy phút sau, nhờ tác dụng của dầu và thuốc giải rượu mà trạng thái của Cố Tĩnh Thư tạm ổn, ít nhất khuôn mặt đã đỡ đỏ.

"Ngại quá, dường như em uống nhiều rồi, để anh chê cười rồi."

Mãi đến hiện tại, Cố Tĩnh Thư vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ cho rằng mình uống quá nhiều rượu mà không nghĩ đến phương diện khác.

"Không có chuyện gì. Bây giờ lên xe đi, anh đưa em về khách sạn nghỉ ngơi."

"Ừm."

Lâm Dật đỡ Cố Tĩnh Thư lên xe, trong lòng đã chửi mười tám đời tổ tông Tần Hán vài lượt.

Ông đây đã không muốn công thành, vậy mà tên chết tiệt kia còn muốn đổ dầu vào lửa.

Lên xe, Lâm Dật mở cửa sổ, cố gắng giúp Cố Tĩnh Thư tỉnh táo hơn một chút.

"Lâm Dật, cảm ơn anh. Nếu hôm nay anh không xuất hiện, em sẽ bị Kiều Tử Hào làm phiền chết mất thôi." Cố Tĩnh Thư ôm trán nói.

"Việc nhỏ, không có gì ghê gớm." Lâm Dật nói: "Hơn nữa đứa bé Khổng Tĩnh đang học ở chỗ em, bình thường vẫn phải nhờ em quan tâm một chút. Phải là anh cảm ơn em mới đúng."

"Chắc em cũng không chăm sóc con bé được bao lâu nữa." Cố Tĩnh Thư nói: "Bây giờ nhìn thấy Kiều Tử Hào là em đã thấy phiền rồi. Em dự định đổi trường học, không muốn ở lại Nhất Trung nữa."

"Cần anh giúp em liên hệ trường học khác không?"

"Vậy thì không cần. Với bằng cấp của em, trường cao trung khác đều phải tranh cướp đấy."

"Vậy thì em lợi hại."

Nói rồi, Lâm Dật lấy ra một bình nước suối: "Uống nhiều nước chút."

"Vâng, cảm ơn anh." Cố Tĩnh Thư gật đầu nói: "Nhưng..."

"Nhưng cái gì?"

"Nhưng em vẫn cảm thấy hơi nóng." Cố Tĩnh Thư kéo cổ áo xuống. Tuy trạng thái của cô đã tốt hơn, nhưng vẫn không quá tỉnh táo.

Lâm Dật nghiêng đầu, nhìn thấy một mảng lớn "Cảnh xuân", thậm chí cả viền áo lót màu đen cũng lộ ra.

"Em đừng vội nhúc nhích!"

Lâm Dật cầm chai dầu lên, lại xoa huyệt Thái Dương cho Cố Tĩnh Thư, như vậy mới giúp nàng tỉnh táo hơn.

Cùng lúc đó, Lâm Dật lái xe, tăng tốc đi về phía khách sạn.

Tuy chậm chút thời gian, nhưng nhóm Kiều Tử Hào cũng mới đến không bao lâu.

Họ vẫn đang chờ Lâm Dật và Cố Tĩnh Thư.

Hai người xuống xe. Thấy Cố Tĩnh Thư ôm trán, mẹ cô đi tới hỏi:

"Tĩnh Thư, con không sao chứ?"

"Uống nhiều quá, con nhức đầu lắm." Cố Tĩnh Thư suy yếu nói.

"Vậy chúng ta mau đi vào, sắp xếp chỗ ở đã."

"Vâng."

Đoàn người đi vào khách sạn. Thấy Lâm Dật tới, bảo vệ khách sạn đi tới đón tiếp, thái độ vô cùng cung kính.

"Khách sạn lớn quả thực khác biệt, thấy chúng ta tới là khách khí như vậy." Cố Tĩnh Võ nói. "Nếu đi khách sạn anh ta thuê, có khi chúng ta sẽ bị xem thường."

"Bởi vì anh thường xuyên tới nơi này, lại còn là hội viên ở đây, cho nên họ mới như vậy." Kiều Tử Hào nói.

"Hóa ra có chuyện như vậy."

Nhà họ Cố có đổi mới ấn tượng về Kiều Tử Hào.

Tuy rằng mỗi phương diện của anh ta đều không sánh nổi Lâm Dật, nhưng tổng thể mà nói vẫn rất tốt.

Lâm Dật không biết nói cái gì mới tốt.

Đã đến lúc này rồi còn không quên tinh tướng.

Trần Bắc Huyền(*) có người nối nghiệp rồi đây.

(*) Là một nhân vật trong một bộ truyện khác

Với tính cách của anh ta, nếu mà Lâm Dật không biểu lộ thân phận, chắc anh ta còn có thể tinh tướng tiếp.

Đến quầy tiếp tân, Kiều Tử Hào lấy thẻ hội viên.

"Cho tôi thuê ba phòng."

"Tiền thì không cần anh trả." Lam Dật nói.

"Như vậy sao được, chú dì là do tôi đưa tới đây. Tiền này phải do tôi trả mới được."

"Nếu anh nhất định phải xuất tiền, tôi sẽ không cãi với anh nữa."

"Ha ha..." Kiều Tử Hào cười lạnh một tiếng. "Lâm Dật à, tôi thấy cậu chính là chỉ biết nói lời chót lưỡi đầu môi, căn bản chẳng hề có ý bỏ tiền."

"Anh thấy tôi thiếu chút tiền đó hay sao?" Lâm Dật không biết nói gì.

"Tại sao lại không?" Kiều Tử Hào nói tiếp.

"Đám con nhà giàu như các người chỉ thích há mồm chờ sung rụng, muốn chơi miễn phí, không muốn trả một cắc tiền. Tuy tôi không nghĩ cậu thiếu tiền, nhưng tôi cam lòng dùng tiền cho người nhà của Tĩnh Thư, cậu có không?"

"Anh đừng nói Lâm Dật như vậy, anh ấy không phải người như thế." Cố Tĩnh Thư tuy mơ mơ màng màng nhưng vẫn đứng ra bênh vực Lâm Dật. Hai má cô đã ửng đỏ.

"Tĩnh Thư, em nhỏ hơn anh vài tuổi, từng trải không nhiều bằng anh." Kiều Tử Hào nói.

"Dạng người như cậu ta, anh thấy nhiều rồi. Em đừng để cậu ta lừa."

"Tôi không cho anh nói Lâm Dật như vậy!" Cố Tĩnh Thư phản bác, nhưng chẳng có chút khí thế nào.

"Được rồi, không cần tranh luận nhiều như vậy." Lâm Dật ngăn cản. Hiện giờ nhiệm vụ chủ yếu nhất là đưa cô ấy vào phòng, không phải lúc tranh luận những thứ vớ vẩn này.

"Ha ha, Lâm Dật, tôi thấy là tôi nói trúng tim đen rồi. Cậu không biết phản bác thế nào chứ gì?"

"Tôi không giỏi miệng lưỡi, không nói lại được anh. Anh muốn trả thì trả đi."

"Có mấy người thật là thú vị, lái xe giá mấy chục triệu mà chỉ mấy nghìn đồng cũng không nỡ bỏ ra. Tôi cũng cảm thấy mất mặt giúp.

Nói xong, Kiều Tử Hào đưa thẻ ngân hàng tới.

"Quẹt thẻ đi."

Nữ phục vụ viên hơi do dự, hỏi:

"Lâm tổng, tiền này tôi có thể thu sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 92.

Chương 93. Không Thể Kìm Được, Phải Làm Sao Đây

“Người ta đã chủ động đưa tiền đến rồi, tại sao lại không nhận?”

“Đã biết, Lâm tổng.”

“Đợi đã, cô vừa nói cái gì? Cô gọi cậu ấy là Lâm tổng?” Kiều Tử Hào ngạc nhiên hỏi lại người lễ tân.

Người nhà họ Cố cũng hết sức ngạc nhiên, họ cũng không biết là xảy ra chuyện gì.

“Không sai, Lâm tổng chính là ông chủ của khách sạn Bán Đảo, chúng tôi tất nhiên phải gọi ngài ấy là Lâm tổng.”

Ầm!

Kiều Tử Hào gần như đóng băng tại chỗ, anh ta ngã sụp xuống mặt đất.

“Lâm, Lâm Dật, khách sạn Bán Đảo này là của cậu?”

“Mọi người đều gọi tôi là Lâm tổng rồi, không lẽ điều này không đủ chứng minh đây là khách sạn của tôi sao?” Lâm Dật cười nói:

“Nếu đây không phải là sản nghiệp của tôi, thì ngay từ đâu tôi đã không thể nói đến đây ở, phải không? Nhưng mà cũng phải cảm ơn anh, cảm ơn anh đã ủng hộ công việc của tôi, vậy thì tôi không khách sáo nữa.”

Kiều Tử Hào tái mặt lại, bây giờ anh ta mới hiểu rõ vấn đề.

Lâm Dật nói muốn đến đây ở không phải là vì giả vờ giàu có, mà đây là khách sạn của anh ta!

Ở đây không cần phải bỏ tiền!

‘Aiya, thật không ngờ khách sạn sang trọng như vầy lại là của tiểu Lâm.” Cố Kiến Quốc nói.

“Ừ.” Lâm Dật gật gật đầu, sau đó đi đến chỗ lễ tân lấy chìa khoá ba căn phòng.

“Tử Hào à, chúng ta đã đến đây rồi, còn lại thì hãy để Tiểu Dật phụ trách nốt, không cần làm phiền cháu nữa.” Mẹ của Cố Tĩnh Thu nói.

“Vâng , vâng……”

Kiều Tử Hào ngại ngùng nói, sau đó cũng không nói lời tạm biệt mà nhanh chóng rời khỏi khách sạn.

Sau khi lên xe, Kiều Tử Hào thở hổn hển.

Hiện tại, đến cái chết anh ta cũng nghĩ đến rồi.

Vốn nghĩ rằng dựa vào cơ hội lần này, nhờ sự giúp đỡ của bố mẹ Cố Tĩnh Thư thì có thể tán đổ được cô ấy.

Nhưng không thể ngờ rằng lại gặp phải cái tên đáng chết kia, anh ta hoàn toàn tự xoay chuyển mình trong 360 độ không góc chết nghiền ép mình.

Đến chỗ trống để mình lật lại tình thế cũng không có.

Xem ra bản thân mình không có hy vọng theo đuổi Cố Tĩnh Thư nữa rồi.

Bởi vì có Lâm Dật ở bên cạnh nên là cha mẹ của Cố Tĩnh Thư cũng không nói nhiều thêm gì.

Sau khi đưa hai người vào phòng thì bọn họ cũng trở về phòng của chính mình.

Con gái của mình tìm được người bạn trai tốt như vậy, hai người họ cũng mong sớm có chuyện gì xảy ra để xác định mối quan hệ này.

Sau khi vào phòng, Lâm Dật gọi một vài nữ phục vụ đến.

Loại chuyện phục vụ người khác như vậy bản thân anh không quen làm, vẫn nên để người chuyên nghiệp làm thì hơn, anh đoán chắc sáng mai tỉnh dậy Cố Tĩnh Thư cũng không có vấn để gì đâu.

Sau khi bàn giao xong mọi việc, Lâm Dật tự mình lái xe rời đi.

Về đến nhà, sau khi tắm rửa sạch sẽ, Lâm Dật liền mở trò chơi, chuẩn bị chơi vài ván.

Anh phát hiện người hay kéo chân anh có tên nick là “Bách Điệp Quần”, đã gửi cho mình rất nhiều tin nhắn riêng.

Bách Điệp Quần: “Có ở đấy không?”

Bách Điệp Quần: “ Vào trò chơi đi.”

Bách Điệp Quần: “ Một lúc nữa đi đánh bọn tra nam không!”

Ẩn Kê Sí Bàng: “Biến thái ư? Tên đàn ông như anh mà đòi đánh loại tra nam nào? Tên tra nam đó đào cả mồ mả tổ tiên của nhà anh, hay làm nổ tung hoa cúc của anh? "

Bách Điệp Quần: “ Hôm nay tôi nhìn thấy một tên tra nam chuốc say một cô gái sau đó đưa cô ấy vào nhà nghỉ, anh nói xem có cặn bã hay không.”

Bách Điệp Quần: “ Tôi nhấn mạnh lại một lần nữa, tôi không phải là một người đàn ông, tôi là con gái.”

Ẩn Kê Sí Bàng: “Đừng có mà giả vờ nữa, tôi đã nhìn thấy lông chân của anh rồi, đừng có giả là nữ làm tôi thấy ghê tởm.”

Trong nhà Tô Cách đang cuộn mình trên ghế sofa, liếc nhìn xuống chân mình, lông chân ở đâu ra?

Bách Điệp Quần: “ Anh không tin thì thôi.”

Bách Điệp Quần: “ Mau vào trò chơi đi, chơi cùng tôi mấy trận.”

Ẩn Kê Sí Bàng: “Đánh hai trận xong thì tôi đi ngủ, ngày mai tôi còn có việc quan trọng.”

Bách Điệp Quần: “ Không thành vấn đề, cảm ơn đại thần.”

Bốn mươi phút sau, Lâm Dật kết thúc hai ván đấu với thành tích một thắng một thua.

Ẩn Kê Sí Bàng: “ Thao tác của anh, đúng là làm tôi mở mang tầm mắt, chết tiệt thật, chỉ vì anh mà trận này thua.”

Bách Điệp Quần: “ Đại thần đừng tức giận, tôi sai rồi, lần sau tôi nhất định sẽ nghe lời.” Đằng sau còn có một icon tủi thân.

Ẩn Kê Sí Bàng: “Không có lần sau.”

Bách Điệp Quần: “ Đừng mà, tôi vì để đền bù sẽ gửi cho anh một bức ảnh, để anh xem có lông chân hay không.”

Ẩn Kê Sí Bàng: “Đừng làm tôi ghê tởm, đi ngủ đây.”

Ẩn Kê Sí Bàng: “Chỉ với sức chiến đấu của anh, chờ sau này gặp mấy tên tra nam chắc cũng chỉ chạm vào được mấy cọng lông của người ta! "

Những tin nhắn phía sau Lâm Dật không còn trả lời nữa, trực tiếp đi ngủ.

Sáng ngày hôm sau sáu giờ hơn, Lâm Dật mở mắt.

Thật ra Lâm Dật còn muốn ngủ thêm một chút, nhưng đồng hồ sinh học vẫn chưa điều chỉnh được.

Hơn nữa, hôm nay còn phải đi đến đại học sư phạm báo danh, ngày đầu tiên đi làm không nên đến muộn.

Làm ngày nào hay ngày đấy, dù thế nào cũng phải nghiêm túc một chút.

Sau khi vệ sinh xong, thay quần áo và chuẩn bị đi ra ngoài.

Xuống đến bãi đỗ xe nhìn một vòng, cuối cùng cũng lựa chọn lái chiếc xe FAW của mình.

Trường học nhiều người như vậy, nếu lái chiếc siêu xe đến đúng là có hơi chói mắt.

Đi làm ngày đầu vẫn không nên khoa trương quá, xem tình hình cụ thể như nào rồi tính tiếp.

Chuẩn bị xong hết rồi, Lâm Dật ra khỏi nhà, vừa mới lên xe, Kỷ Khuynh Nhan đã gọi điện đến.

“Anh dậy chưa vậy? Em muốn anh tới chở em đi làm.”

“Chuyện này sợ rằng không được, anh không tính chạy Didi nữa, đổi sang công việc khác rồi.”

“Đổi việc?”

“Ừ.”

Bởi vì vốn dĩ Lâm Dật không thiếu tiền, chạy Didi chỉ là để trải nghiệm cuộc sống.

Hiện tại trải nghiệm đủ rồi, đổi công việc khác cũng rất bình thường.

“Lần này anh đổi sang công việc gì? Không phải là giao đồ ăn hay chuyển phát nhanh đấy chứ.”

Hai công việc này cũng không có yêu cầu gì rất dễ thực hiện, đối với Lâm Dật không có việc gì làm khó được.

“Làm giáo viên ở một trường đại học, hôm nay là ngày đầu tiên đi dạy cho nên không có cách nào đưa em đi làm được.”

“Anh nói gì cơ? Anh đến trường đại học làm giáo viên?”

Giọng của Kỷ Khuynh Nhan cao lên không ít, có chút không tin tưởng lời của Lâm Dật.

“Thì đúng làm ở trường đại học, có đến nỗi phải phản ứng mạnh như thế không.”

“Đến anh còn nói chỗ đó là trường đại học, anh cho rằng có thể tùy tiện đến thế sao.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Đúng rồi, anh vẫn còn chưa nói anh đi đến trường học nào nữa, cụ thể là chức vụ gì?”

“Sư phạm Trung Hải, trợ lý Ủy ban Đoàn.”

“ Hóa ra là như vậy.”

Kỷ Khuynh Nhan hiểu rất rõ tình huống trường đại học

Trợ lý Ủy ban Đoàn, không có nhiệm vụ dạy học, cho nên đối với vấn đề năng lực chuyên môn sẽ không yêu cầu quá cao, Lâm Dật có thể đến đấy làm việc cũng dễ hiểu.

“Bây giờ anh đi làm ở trường đại học rồi, có phải sau này em không thể ngồi xe anh đi làm nữa không?”

“Cũng không phải hoàn toàn như vậy, anh có thể đưa em đi làm những lúc anh rảnh.”

“Thực ra điều đó không quan trọng, em có thể tự lái xe.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Dù sao anh cũng là trải nghiệm cuộc sống, lúc nào về tập đoàn trải nghiệm một chút? Em trả gấp đôi lương cho anh.”

“Lúc trước không phải anh cũng trải nghiệm ở tập đoàn rồi sao.”

“Đấy là phòng tiêu thụ.” Kỷ Khuynh Nhan cười nói:

“Lần này em có thể để anh làm thư kí của em, có hứng thú không?”

“Là kiểu theo sát bên mình sao?” Lâm Dật nói: “ Nếu mà là như vậy thì anh có thể xem xét.”

“Nằm mơ đi.” Kỷ Khuynh Nhan kiêu ngạo nói: “Được rồi, em không làm lãng phí thời gian của anh nữa, mau chóng đi làm đi, tránh ngày đầu tiên đi làm lại đến muộn.”

“Vậy thôi, có thời gian lại nói chuyện tiếp.”

Tắt điện thoại, Lâm Dật lái xe, đi đến trường đại học sư phạm Trung Hải.

Khi Lâm Dật lái xe đến trường gặp đúng giờ cao điểm học sinh đến lớp.

Trong khuôn viên trường có không ít nam sinh, nữ sinh qua lại. Nhìn từng cặp đùi trắng nõn tới lui thật đúng là phong cảnh mỹ lệ.

Nhìn thấy Lâm Dật đi về phía mình, tất cả các nữ sinh đều đứng ngồi không yên.

“Các bạn mau nhìn, anh chàng kia thật đẹp trai.”

“Anh ấy là sinh viên của trường chúng ta sao? Nhìn có hơi trưởng thành.”

“Không giống như sinh viên, nói không chừng là giảng viên trường mình.”

“Nếu như trường học chúng ta có một thầy giáo đẹp trai như vậy, tôi khẳng định ngày nào cũng đến lớp, từ nay không bỏ tiết nữa.”

Sau khi vượt qua đám đông, Lâm Dịch đi theo bảng chỉ đường đến văn phòng của uỷ ban đoàn trường trong tòa nhà chính giảng dạy, gõ cửa.

“Mời vào.”

Nhận được phản hồi, Lâm Dật đẩy cửa đi vào.

Phát hiện thấy bên trong có sáu bàn làm việc, trong đó bốn bàn trống.

Trong đó có một bàn rất sạch sẽ, ngoại trừ máy tính thì không có thứ gì khác nữa.

Nếu không ngoài dự đoán thì bàn làm việc này là của mình.

“Xin chào, tôi là Lâm Dật, tôi là trợ lý Ủy ban Đoàn trường mới được tuyển, hôm nay đến báo cáo.”

“Chào, ở bên kia có bàn làm việc trống anh ngồi trước đi, chủ nhiệm có chút việc ra ngoài rồi lúc nữa sẽ quay lại, đợi chút anh đến chỗ cô ấy báo cáo một tiếng là được.”

Người nói chuyện là một người đàn ông trung niên tầm khoảng bốn mươi tuổi, ông ta đeo một chiếc kính cận dày cộp, rất nhiệt tình.

Nhưng Lâm Dật phát hiện, ngoài ra còn có một cô giáo nhìn mình với ánh mắt không vừa ý.

Đây là tình huống gì vậy?

Hai người có lẽ không có liên quan gì với nhau, tại sao lại dùng ánh mắt đấy nhìn mình?

Lẽ nào bị cuốn hút bởi vẻ ngoài của mình?

Tống Giai ngồi gần cửa sổ cô ấy đang trừng đôi mắt đẹp nhìn người mới vào, thật không ngờ.

Đồng nghiệp mới của mình vậy mà là tên tra nam mới gặp hôm qua!

Đây có phải quá trùng hợp không?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tuy rằng anh ta có chút đểu, nhưng nhìn gần một chút đúng là rất đẹp trai.

Không thể kìm được phải làm sao bây giờ?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 93.

Chương 94. Tô Cách Ra Oai Phủ Đầu

“Bàn làm việc đã sắp xếp xong cho cậu rồi , tới ngồi trước đi.” Giáo viên nam nói:

“Trước tiên tôi tự giới thiệu bản thân một chút, tôi là Lý Hưng Bang, vị này là Tống Giai, còn có 4 người nữa đang có chút việc phải ra ngoài. Chờ họ quay lại, mọi người lại làm quen với nhau.”

“Vâng. Cảm ơn thầy Lý” Lâm Dật cười nói.

Đồng nghiệp mới coi như không tệ, sau này làm việc chung với nhau, có lẽ sẽ rất hài hòa.

“Cô Tiểu Tống ?”

Tống Giai sững người nhìn Lý Hưng Bang ngập ngừng hỏi.

“Anh Lý, anh đang gọi em à.”

“Sao cô vẫn còn ngây người ra thế .” Lý Hưng Bang trêu chọc: “Thế nào, nhìn thấy ngoại hình xuất chúng của thầy Tiểu Lâm, có suy nghĩ gì sao?”

"Không, không có." Tống Giai khẩn trương nói: “Anh Lý, anh lớn như thế rồi, lại còn trêu chọc em nữa, thật không hay chút nào.”

Lý Hưng Bang cười lớn: “Thầy Tiểu Lâm mới đến làm việc, cái gì cũng không biết, cô giới thiệu sơ qua về công việc của uỷ ban đoàn trường cho thầy ấy biết đi.”

“À, được thôi.”

Tống Giai nói một cách qua loa: “Công việc chính của uỷ ban đoàn trường là quản lý hội sinh viên, chịu trách nhiệm tuyên truyền tư tưởng, tạo việc làm cho sinh viên, thực hiện các chủ trương, chính sách của lãnh đạo nhà trường. Ngoài ra, còn có nhiều nhiệm vụ khác cũng không hề đơn giản. Từ từ rồi anh sẽ quen thôi."

"Vâng, cảm ơn cô."

“Tạm thời, cứ như thế trước đã, công việc cụ thể của anh như thế nào, còn phải chờ vào sắp xếp của chủ nhiệm”

"Tôi hiểu rồi."

Sau đó Lý Hưng Bang đi đến tủ đựng hồ sơ, lấy cho Lâm Dật một bộ văn phòng phẩm và nói: "Thầy Tiểu Lâm, lát nữa anh nói size quần áo cho tôi biết, tôi sẽ xin một bộ đồng phục cho anh"

"Được rồi, cảm ơn thầy Lý. "

"Khách sáo cái gì chứ, sau này sẽ là đồng nghiệp mà. "

Sau một cuộc làm quen ngắn, mọi người trong văn phòng lại bắt đầu bận rộn.

Tống Giai cầm điện thoại gửi tin nhắn WeChat cho Tô Cách.

Tống Giai: “Chị Tô, chị khi nào đến văn phòng vậy, đã xảy ra chuyện lớn rồi!” Phía sau còn có icon sợ hãi.

Tô Cách: "Chị đã vào cổng trường."

Tô Cách: "Có chuyện gì vậy?"

Tống Giai: "Chị còn nhớ anh chàng đẹp trai mà chúng ta đã gặp ở nhà hàng thịt nướng ngày hôm qua không? ""

Tô Cách: "Cái người chuốc say con nhà người ta đúng không. Rõ ràng là một tên tra nam."

Tống Giai: "Nhưng anh ta là trợ lý ủy ban đoàn trường mới được tuyển vào ngày hôm qua! Anh ta đã ở văn phòng rồi."

Tô Cách: "Không phải vậy chứ, trùng hợp đến thế sao?"

Tống Giai: "Ngay từ cái nhìn đầu tiên em cũng không thể tin được, nhưng em không nhìn nhầm được. Chính là anh ta."

Tô Cách : "Tìm một vài lý do đuổi anh ta đi đi. Chị không muốn để người có phẩm hạnh không tốt như vậy ở lại uỷ ban đoàn trường."

Tống Giai: "Nhưng người ta đã vượt qua cuộc phỏng vấn, chúng ta không có quyền đuổi việc người ta."

Tô Cách: "Không phải còn có thời gian thử việc sao? Chờ khi thử việc xong chị sẽ viết báo cáo nói anh ta không vượt qua thời gian thử việc, vậy là được rồi."

Tống Giai: "Chị Tô, điều khoản thời gian thử việc trong hợp đồng chỉ là cho có mà thôi, trường chúng ta trước giờ nhận nhiều giáo viên như vậy, nhưng chưa thấy ai không qua được thời gian thử việc."

Tô Cách : “Giờ thì có rồi. Anh ta chính là người đầu tiên."

Không lâu sau, cửa văn phòng được đẩy ra, Tô Cách từ bên ngoài bước vào.

Lâm Dật phát hiện mình đã gặp cô gái này một lần, có vẻ như đây là một ngự tỷ.

Dáng người cao, đầy đặn, với đôi mắt trong veo như làn nước mùa thu và lông mày như núi xa.

Chiếc váy trắng tôn lên những đường cong tinh tế của cơ thể thể hiện phong thái của một đại mỹ nhân chốn công sở.

Tô Cách bước vào. Lý Hưng Bang liền đứng lên.

"Thầy Tiểu Lâm, để tôi giới thiệu với anh. Đây là chủ nhiệm Tô Cách của uỷ ban đoàn trường trường chúng ta."

Nói xong, anh quay sang Tô Cách.

“Chủ nhiệm Tô, đây là trợ lý mới của uỷ ban thanh niên trường ta, Lâm Dật”

“Được rồi, tôi biết rồi.”

Tô Cách liếc nhẹ Lâm Dật, trong đôi mắt đẹp ấy có mang theo vài phần khinh thường, sau đó bước đến văn phòng của mình.

Ủa?

Lâm Dật như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc(*).

(*) kiểu như không hiểu được tình huống gì đang xảy ra.

Chủ nhiệm Tô này kinh nguyệt không đều sao?

Mình mới đi làm mà đã có thái độ như thế này?

Chẳng lẽ mình trông giống bạn trai cũ của cô ấy?

Tô Cách trở lại phòng làm việc, Tống Giai cũng theo sát phía sau.

“Chị Tô, chị đã tìm ra cách giải quyết chưa?”

“Cái này còn cần nghĩ à, chọn đại một lí do nào đó là được.”

Tống Giai bĩu môi, nhìn điệu bộ của chị Tô, là kiên quyết phải đuổi việc Lâm Dật cho bằng được.

Trong văn phòng, Tô Cách cởi váy, sau đó lấy đồng phục công sở từ trong tủ ra thay vào.

“Chị Tô, chị có cần em cài cúc áo cho chị không?”

“Đừng không biết lớn nhỏ, bản thân em không có à?.”

“Nguyên nhân chính là của em nhỏ quá, sờ không có cảm giác gì." Tống Giai nói đùa: “Không giống như của chị Tô, ngay cả cúc áo cũng không giữ được chúng nó".

"Đi đi đi, còn dám trêu chị nữa. Có tin chị trừ lương của em không?”

Tô Cách có chút bối rối, bản thân nàng ăn uống cũng chẳng khá hơn người khác, nhưng không hiểu làm sao mà chúng nó lại lớn như vậy?

Nếu không mặc áo trong size nhỏ hơn, thì sẽ không thể mặc đồng phục công sở được.

Tống Giai cười, nhỏ giọng hỏi:

“Chị Tô, Chị nói xem chuyện hôm qua có phải là hiểu lầm không?”

“Hiểu lầm?” Tô cách nói: “Ý em là, anh ta đưa một người phụ nữ say xỉn đến khách sạn, sau đó tự mình rời đi? "

"Đúng, ý em là vậy. "

"Em ngốc thật hay giả ngốc vậy?" Tô Cách không nói nên lời: "Đổi lại là em, em sẽ làm như thế nào?”

"Có vẻ như không phải vậy."

"Chuyện này chưa kết thúc đâu."

"Nhưng anh ta thật sự rất đẹp trai, để anh ở lại văn phòng còn có thể dưỡng mắt.” Tống Giai ngốc nghếch nói.

“Nếu như ngay cả “nghị lực” em cũng không có, cẩn thận có một ngày anh ta sẽ lừa em đấy."

Tống Giai bĩu môi, trong lòng oán thầm: "Dáng dấp đẹp trai như vậy, đôi lúc cặn bã một chút cũng chả sao, chỉ cần không xảy ra sự cố gì là được rồi.”

"A đúng rồi, các sinh viên tốt nghiệp ngành Du lịch em đã giải quyết vấn đề thực tập và việc làm cho họ chưa?” Tô Cách hỏi.

"Tệ lắm, sinh viên chuyên ngành quản lý khách sạn vẫn chưa tìm được nơi để thực tập, em đang phải tranh thủ tìm liên hệ đây."

"Chẳng lẽ một công ty thích hợp cũng không có sao?"

“Có thì vẫn có, nhưng mấy công ty đó không muốn trả tiền, hơn nữa còn nói sinh viên phải tự lo tiền ăn ở nên em vẫn chưa đồng ý.” Tống Giai bất lực nói.

"Những người này thật quá đáng. Có phải họ đang coi sinh viên của chúng ta như những người làm thuê đúng không?"

"Có thể nói, hiện tại không có người tốt nghiệp chuyên ngành này và cũng không có đơn vị nhận thực tập. Lãnh đạo hỏi nhiều lần rồi, em cũng không biết phải giải quyết thế nào nữa."

"Em cho chị danh sách cụ thể đi. Chị sẽ giải quyết việc này."

"Được rồi, em sẽ gửi vào email của chị."

Sau một hồi thương lượng, Tống Giai trở về chỗ ngồi với vẻ mặt tiếc nuối.

Với tính cách của Tô Cách, chị ấy chắc chắn sẽ không giữ Lâm Dật.

Haiz ... thật đáng thương.

Không lâu sau, Tô Cách bước ra văn phòng với một vài tờ giấy A4 và đặt chúng lên bàn làm việc của Lâm Dật.

“Thầy Lâm, bây giờ có một nhiệm vụ giao cho anh.” Tô Cách nhẹ giọng nói.

Tống Giai và Lý Hưng Bang nhìn lướt qua một vài tờ giấy trên bàn và thấy rằng đó là danh sách những sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành quản lý khách sạn.

Trong lòng của hai người đều có dự cảm chẳng lành.

Lẽ nào muốn Lâm Dật liên hệ với đơn vị thực tập?

Đây không phải là chuyện vớ vẩn sao? Ngày đầu tiên đi làm, anh ta còn chưa tìm hiểu rõ công việc cụ thể của uỷ ban đoàn trường, mà đã bảo anh ta liên hệ với đơn vị thực tập?

Đây rõ ràng là ép người khác mà!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 94.

Chương 95. Nước Uống Cho Quý Bà Đang Giảm Giá

"Nhiệm vụ gì?"

Lâm Dật không nghĩ nhiều, đã đến đây rồi, có nhiệm vụ tất nhiên phải làm.

Không có gì để nói.

"Đây là chuyên ngành quản lý khách sạn. Danh sách sinh viên năm 4 tốt nghiệp tổng cộng ba mươi hai người. Bên phía trường học cần liên lạc với đơn vị thực tập, thời gian khá gấp, trong vòng ba ngày phải liên lạc được với đơn vị thực tập." Tô Cách nói.

"Rõ."

Lúc học đại học, Lâm Dật học môn marketing thị trường. Đến lúc sắp tốt nghiệp, trường học cũng từng cung cấp cương vị thực tập như vậy.

Cũng vừa vặn bằng vào biểu hiện ưu tú trong lúc thực tập mà anh được vào làm tại tập đoàn Triều Dương.

"Mặc dù là thực tập, nhưng bên trường học cũng có yêu cầu." Tô Cách tiếp tục nói.

"Tiền lương thực tập không được ít hơn 3000 tệ, còn phải bao bao ăn ở. Đây là yêu cầu cơ bản nhất.

Lâm Dật ngẩn ra, nếu vậy thì rất khó.

Anh nhớ lúc mình thực tập mới được trả lương có 1000 tệ, hơn nữa còn không được bao ăn ở.

Trường Sư phạm Trung Hải chỉ là một trường chính quy loại nhỏ mà lại đưa ra yêu cầu thực tập cao như thế?

Cô đang đùa tôi hả?

Tống Giai và Lý Hưng Bang bị dọa sợ hết hồn. Có phải Tô chủ nhiệm chơi ác quá không?

Dựa theo quy định trường học, chỉ sinh viên tốt nghiệp có thành tích học tập trên mức giỏi mới có tư cách lấy được cơ hội thực tập.

Hiện giờ lại đòi Lâm Dật sắp xếp toàn bộ 32 sinh viên, như thế vô hình trung đã gia tăng độ khó gấp đôi.

Mà quan trọng nhất là còn yêu cầu tiền lương thực tập không dưới ba nghìn tệ, thực quá làm khó người khác.

"Tôi thử xem." Lâm Dật thuận miệng trả lời: "Nhưng nhiệm vụ này khá khó. Dù gì tôi cũng mới đến ngày đầu tiên, còn chưa quen quy trình nghiệp vụ đây."

Nói thì nói như thế, nhưng nhiệm vụ này đối với Lâm Dật chẳng hề có gì khó khăn, vài phút là xong.

Nhưng mình mới ngày đầu đi làm đã bị giao nhiệm vụ khó như thế.

Con mụ này chắc chắn có ý đồ riêng?

Đổi lại người khác nhất định là không hoàn thành được.

"Tôi biết, nhưng giáo viên nam trong văn phòng đều bận rộn bên ngoài, cũng chỉ có thể sắp xếp cậu đi mà thôi." Tô Cách bình tĩnh nói.

"Giáo viên nam đều bận việc bên ngoài?"

Lâm Dật quay đầu lại, nhìn Lý Hưng Bang một cái cái, ý nghĩa sâu xa.

Tô Cách: ...

Tống Giai: ...

"Khục khục khục..." Lý Hưng Bang ho khan vài tiếng nói: "Thầy tiểu Lâm, ý của trưởng phòng Tô là giáo viên nam trẻ tuổi khác. Cậu đừng cả nghĩ quá."

"À, hóa ra là vậy. Tôi nghĩ nhiều rồi."

"Thầy tiểu Lâm, thầy vừa tới, nghiệp vụ chưa thuần thục. Tôi đi với thầy một chuyến, vừa vặn chỉ dẫn cho thầy." Lý Hưng Bang cười nói.

"Không cần hướng dẫn." Tô Cách nói: "Thầy Lý, tôi còn phải sắp xếp nhiệm vụ cho anh, vì thế để tự cậu ta đi làm là được."

Lý Hưng Bang nhún vai, vẻ mặt thương mà không giúp gì được.

Ông ta có phần khó hiểu, vì sao trưởng phòng Tô lại khó khăn với đồng nghiệp mới nhậm chức như vậy?

"Đúng rồi, còn một chuyện quan trọng phải nói cho anh một chút." Tô Cách gọi lại.

"Trưởng phòng nói đi."

"Trên hợp đồng công việc của anh đã viết, công việc này có thời gian thử việc một tháng. Nhiệm vụ này coi như sát hạch công tác của anh."

Trời đất!

Mặt Lâm Dật đen lại, muốn chơi ta đây mà!

"Trưởng phòng Tô, theo ý cô nói, nếu tôi không hoàn thành nhiệm vụ này, có phải tôi sẽ bị đuổi việc?"

"Có khả năng này, dù sao cũng là quy định của trường. Tôi cũng làm việc theo quy định, hi vọng anh có thể hiểu được."

Hiểu cái con ba ba nhà cô đấy!

Lâm Dật nhổ phì trong lòng một cái, chẳng lẽ mình giống bạn trai cũ của cô ta?

Không xui xẻo thế chứ?

"Được rồi, tôi không có gì muốn nói nữa. Anh mau làm việc của mình đi, chuyện tiếp theo chờ anh hết bận rồi lại nói."

Nói xong, Tô Cách xoay người trở lại phòng làm việc riêng, không cho Lâm Dật có cơ hội hỏi tiếp.

Tống Giai bĩu môi, chị Tô chơi ác quá.

Lâm Dật buồn bực ngán ngẩm ngồi trên ghế, vì phần thưởng nhiệm vụ mà phải kiên trì một phen.

【Hệ thống nhiệm vụ: Hoàn thành nhiệm vụ nhậm chức - Thưởng 200.000 điểm thông thạo】

Nghe nhắc nhở nhiệm vụ trong đầu, Lâm Dật nhếch miệng, đúng là nghĩ cái gì, cái đó đến.

Nhiệm vụ này chỉ cần vài phút là xong. Anh gọi cho Vương Thiên Long một cuộc, bảo anh ta sắp xếp một chút.

Hai trăm nghìn điểm thông thạo không phải là ít.

Lâm Dật mơ hồ có cảm giác, lần này khen thưởng còn có thể bùng nổ.

"Thầy tiểu Lâm, việc này tôi không có cách giúp thầy, chỉ có thể tự thầy làm thôi." Lý Hưng Bang nói.

"Nhưng tôi có thể cung cấp chút suy nghĩ cho thầy."

"Anh Lý nói xem." Lâm Dật đáp.

"Với quy mô trường chúng ta, muốn tìm khách sạn thực tập cỡ lớn như vậy là không thể."

"Tôi kiến nghị thầy đặt mục tiêu ở khách sạn ba sao, như vậy tỉ lệ có thể sẽ lớn hơn một chút."

"Ba sao?" Lâm Dật nói: "Cấp bậc này có phải là quá thấp không?"

"Cũng không phải là thấp." Lý Hưng Bang giải thích: "Dù sao trường chúng ta không phải 985, càng không phải 211(*). Chỉ là trường đại học chính quy rất bình thường. Rất nhiều khách sạn đều không muốn tiếp nhận sinh viên trường ta."

(*)Dự án “211” của Bộ Giáo dục 211 nhằm vào thế kỷ 21, tập trung vào việc xây dựng khoảng 100 tổ chức học tập cao hơn và một số ngành học chính.

Dự án 985” được Bộ Giáo dục quyết định vào ngày 4 tháng 5 năm 1998 để hỗ trợ 30 trường đại học trong nước thành lập các trường đại học đẳng cấp thế giới và đại học cấp cao. Đại học 985 còn được gọi là trường đại học đẳng cấp thế giới.

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu gặp nơi thích hợp, khách sạn bốn sao cũng có thể thử. Có điều, tỉ lệ thành công sẽ phi thường xa vời, có đến cũng là làm chuyện vô ích. Nên đặt trọng điểm tại khách sạn ba sao là được."

Tống Giai buồn bực ngồi trên ghế nghe.

Dù có nói với anh ta nhiều hơn nữa cũng vô ích.

Đến cả chị Tô cũng không thể làm gì được chuyện tìm công ty cho sinh viên thực tập chuyên ngành quản lý khách sạn.

Cho dù cố gắng hơn nữa, cuối cùng đều là kết cục phải rời đi.

Ai, đáng tiếc, một vị tiểu ca đẹp trai như vậy.

"Được, tôi biết rồi. Cảm ơn anh Lý."

"Cám ơn cái gì, cũng không giúp được cậu chuyện gì." Nói xong Lý Hưng Bang nhìn đồng hồ đeo tay: "Cậu cũng không có chuyện gì khác, bây giờ đi làm đi."

"Được."

Dù gì nhiệm vụ cũng có thể hoàn thành, so với ở nơi này, chẳng bằng đi ra ngoài đi lòng vòng.

Lúc này, Tô Cách đi ra khỏi phòng làm việc, giao một phần tài liệu cho Tống Giai, như có công tác muốn sắp xếp cho cô.

"Trưởng phòng Tô." Vừa đến cửa, Lâm Dật gọi lại.

"Làm sao, còn có việc gì?"

"Bạn tôi mới mở một cửa hàng bán sản phẩm bảo vệ sức khỏe."

"Thì sao? Có quan hệ gì với tôi?" Tô Cách lạnh nhạt nói.

"Nước Uống Cho Quý Bà (*) đang được giảm giá, mua một tặng một. Lúc về, tôi sẽ mua cho cô một ít."

(*Taitai Oral Liquid: Một loại thuốc uống bổ máu, thúc đẩy tiết sữa cho phụ nữ có con bú)

Nói xong, Lâm Dật mở cửa, nghênh ngang rời đi.

Lâm Dật đi rồi, trong phòng làm việc lặng ngắt như tờ, mãi một lúc mới có giọng nói lúng túng:

"Tôi, tôi đi nhà vệ sinh..."

Thấy bầu không khí không đúng lắm, Lý Hưng Bang dùng lý do mót tiểu trốn thoát khỏi văn phòng, tránh chịu ảnh hưởng.

Mặt Tô Cách trắng bệch vì giận.

Lại còn mua cho mình Nước Uống Cho Quý Bà!

Hắn có ý gì?

"Chị, chị Tô, chị bớt giận. Cậu ấy có lẽ chỉ quan tâm chị, nịnh bợ lãnh đạo thôi mà."

"Cái gì gọi là quan tâm tôi? Tôi mới hai mươi tám tuổi, uống thứ kia làm gì?"

"Phòng ngừa chu đáo thôi mà, uống sớm phòng ngừa sớm." Tống Giai cố nén cười nói.

"Tôi thấy cô cũng không muốn làm nữa hả?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 95.

Chương 96. Lúc Tôi Lái Lykan Còn Không Tinh Tướng Như Cô

Đi ra khỏi văn phòng, Lâm Dật bước lên chiếc FAW của mình.

Lúc này, Tất Tùng Giang gọi tới.

Trước đây Lâm Dật đi bến cảng Vọng Giang mở cuộc họp đã từng thông báo cho họ là anh muốn cải tạo nâng cấp bến cảng.

Hôm nay chắc là có thông tin gì rồi.

"Lâm tổng, ngài hiện tại có rảnh không?"

"Có chuyện gì, nói thẳng là được."

"Là như vậy, ngày thứ hai sau cuộc họp, chúng tôi đã phát phương án mời thầu ra. Có hai công ty chuẩn bị ra giá, hôm nay sẽ mang theo phương án tới đây. Chuyện lớn như vậy cần Lâm tổng quyết định." Tất Tùng Giang thông báo.

"Nếu như Lâm tổng không có thời gian, tôi sẽ báo lại cho họ để hôm khác."

"Không cần, hiện giờ tôi có thời gian."

"Vậy tôi chờ ngài ở công ty."

"Được."

Tắt điện thoại, Lâm Dật không vội gọi cho Vương Thiên Long.

Xử lý xong chuyện bến cảng Vọng Giang rồi lại thông báo cũng vừa kịp.

Quyết định xong, Lâm Dật lái chiếc FAW của mình tới bến cảng Vọng Giang.

Từ xa, nhìn toàn cảnh bến cảng, Lâm Dật cười.

Bước đầu tiên mở rộng lãnh thổ sẽ bắt đầu từ đây.

Quay một vòng trong bãi đỗ xe, Lâm Dật mới tìm được chỗ trống, nhưng không đợi anh vào vị trí đã có người bên cạnh hô lên:

"Quay xe chú ý một chút, đừng đụng vào xe của tôi!"

"Đang nói chuyện với tôi hả?"

Lâm Dật thò đầu nhìn ra, thấy bên trái của mình có một người phụ nữ mặc váy liền thân màu đen, mái tóc dài màu đen uốn xoăn, gương mặt trang điểm đậm, chân đi giày cao gót chỉ hận trời quá cao, mùi vị khá phong trần.

"Trừ anh ra còn có ai khác sao?"

Lâm Dật đảo mắt, phát hiện phía sau người phụ nữ kia có một chiếc Audi A8, cao hơn FAW của hắn vài đẳng cấp.

"Yên tâm, không chạm tới xe của cô đâu." Lâm Dật thuận miệng nói.

"Tôi sợ anh sẽ đụng đấy." Người phụ nữ cầm túi giấy nói: "Xe tôi giá hơn một triệu, nếu bị đụng phải, có bán anh đi cũng không đền nổi đâu."

Lâm Dật cười, lái Audi A8 thôi mà còn đòi tỏ ra ưu việt hả?

"Không phải lái A8 thôi sao. Lúc tôi lái Lykan còn không tinh tướng như cô."

"A8 thôi? Lái Lykan?" Người phụ nữ bật cười: "Làm sao, có phải tôi lái chiếc xe giá hơn triệu tệ làm tổn thương lòng tự tôn của anh? Tôi thấy là anh nằm mơ lái Lykan chứ gì? Đồ nghèo kiết xác(*)!"

(*)Nguyên gốc: "Điếu tia" - 吊丝 - Diaoxi, là một thuật ngữ của Trung Quốc nói về một người đàn ông bình thường, không nhà không xe hơi

Nói xong, người phụ nữ mặc váy đen nện giày cao gót lộp cộp rời đi. Lâm Dật không nói gì. Con người thời này lúc nào cũng chất chứa lệ khí trong lòng thế sao?

Có phải là mình cũng nên kiêu căng hơn một chút?

Sau khi đỗ xe xong, Lâm Dật đi về phía tòa nhà văn phòng của bến cảng.

Lúc này, hai bên bàn dài của phòng họp đang có hai mươi mấy người, bầu không khí nghiêm nghị mà căng thẳng.

"Quan tổng, nếu như tôi nhớ không lầm, đây đã là lần thứ ba chúng ta gặp nhau vì cùng để ý đến một hạng mục."

Người đàn ông vừa nói mặc âu phục, đeo kính cận, nụ cười hờ hững đầy vẻ tự tin.

Tên ông ta là Nhâm Vĩnh Tuấn, là tổng giám đốc công ty TNHH thiết kế Reid Trung Hải, có thể kể đến là công ty thiết kế hàng đầu Trung Quốc.

Ngồi đối diện Nhâm Vĩnh Tuấn là một người phụ nữ mặc áo đỏ chừng ba mươi tuổi, gương mặt tròn đẹp đẽ, có vẻ xinh đẹp đáng yêu.

Người phụ nữ tên Quan Nhã, là tổng giám đốc kiêm kiến trúc sư trưởng của công ty thiết kế Nhã Lạc Trung Hải.

Cũng là một người cạnh tranh đấu thầu hạng mục lần này.

"Vậy cũng chỉ có thể nói oan gia ngõ hẹp." Quan Nhã bình tĩnh đáp lời, trong mắt chứa đầy vẻ đề phòng.

Trong bảng xếp hạng công ty thiết kế toàn quốc, công ty của Quan Nhã không chiếm được ưu thế, lần này cạnh tranh đấu thầu không có bao nhiêu phần thắng, toàn nhờ vận may.

"Tốt xấu gì cũng là bạn cũ, lòng oán giận của cô cũng lớn quá." Nhâm Vĩnh Tuấn cười nói: "Không phải chỉ tranh lấy hai lần thầu của các cô sao, còn nhìn tôi như kẻ thù ấy."

"Thắng bại là chuyện thường của nhà binh. Tuy hai lần trước chúng tôi đã thua, nhưng lần này chúng tôi chuẩn bị đầy đủ hơn nhiều. Anh đừng quá tự tin."

"Tôi biết, Nhã Lạc các cô chủ yếu đánh mảng thiết kế cảnh quan ngoại thất, còn chúng tôi chủ yếu mạnh nội thất. Nhưng lần này chúng tôi có bù đắp sở đoản ngoại thất, cho nên ưu thế của các cô không còn lại chút nào đâu."

"Nhâm tổng nói vậy, tôi không thể gật bừa."

Quan Nhã thản nhiên đáp lời.

"Trên 60% nhà thiết kế cảnh quan ngoại thất xuất sắc đều ở công ty chúng tôi. Cái gọi là bù đắp sở đoản của anh e là còn chênh lệch nhất định so với chúng tôi."

Nhâm Vĩnh Tuấn lắc lắc ngón tay, cười nói:

"Trong nước tự nhiên không có nhân tài nào để chọn, nhưng nước ngoài thì sao? Quan tổng đừng quên việc này chứ?"

"Anh có ý gì?"

"Nói thật cho cô biết. Chúng tôi đã bỏ nhiều tiền mời tiên sinh Kyle làm cố vấn thiết kế trưởng cho chúng tôi." Nhâm Vĩnh Tuấn nói: "Quan tổng là người kiệt xuất trong giới thiết kế, chắc cô biết tiên sinh Larry Keller là ai chứ."

"Các người lại kéo được tiên sinh Larry Keller về rồi!"

Nghe được tin này, Quan Nhã đứng ngồi không yên.

Đừng nói cô, dù là một người mới trong nghề cũng biết biết danh tiếng của Larry Keller!

Đảo cây cọ nổi tiếng ở Dubai chính là do ông ấy thiết kế.

Nếu Nhâm Vĩnh Tuấn thực sự tìm ông ấy tới làm cố vấn thiết kế, vậy ưu thế bên mình quả thực không còn sót lại chút gì.

"Đúng, đừng hoài nghi tôi. Tôi xưa nay không nói chơi."

Đội thiết kế bên Quan Nhã có vẻ thiếu tự nhiên.

Vốn tiếng tăm đã không chiếm ưu thế, nếu đối diện còn kéo cả Larry Keller về trấn nhà, muốn thắng hạng mục này quả thực khó càng thêm khó.

Trong lúc này, tiếng giày cao gót cộp cộp truyền tới. Người phụ nữ mặc váy liền thân màu đen đi vào.

"Thiên Thiên, sao lại tới đây. Em sắp muộn rồi." Nhâm Vĩnh Tuấn nói.

"Vừa nãy ở bãi đỗ xe gặp phải người lái FAW nghèo kiết, em sợ hắn đụng phải xe của em nên đứng ở đó nhìn một hồi."

Người phụ nữ này tên Từ Thiên Thiên, là trợ lý cao cấp của Nhâm Vĩnh Tuấn, cũng là người nổi tiếng trong giới thiết kế.

Cô ta đã từng học cùng trường Thanh Hoa Mỹ Viện với Quan Nhã, nhưng vướng tài năng bản thân nên phát triển không bằng Quan Nhã. Dù vậy, cũng là người khá có tiếng tăm.

"Lần này coi như thôi, lần sau nhớ tới sớm một chút. Trường hợp quan trọng như vậy, nếu đến muộn sẽ bị người ta cho rằng chúng ta không chuyên nghiệp."

"Biết rồi Nhâm tổng."

Nói xong, Từ Thiên Thiên nhìn Quan Nhã:

" y u, Quan tổng còn chưa đi sao? Còn muốn mài sát ở nơi này?"

"Đừng tưởng các người kéo được Larry Keller về là nắm chắc phần thắng. Một người nước ngoài làm sao có khả năng hiểu rõ thị trường và thị hiếu của người Trung Quốc chúng ta. Trên tay chúng tôi vẫn có ưu thế."

"Cô vẫn không thấy quan tài không đổ lệ như trước. Cần gì chứ." Từ Thiên Thiên cười mỉa mai.

"Nếu tôi là cô, tôi đã sớm bỏ đi, đỡ lát nữa mất mặt."

"Có thời gian tưởng tượng thì nên suy nghĩ thêm phương án đấu thầu đi, cần gì phí nước bọt ở đây."

Từ Thiên Thiên nhún vai một cái:

"Vậy cứ chờ xem. Đối với Nhã Lạc các cô, chúng tôi thực chưa từng thua."

Đúng lúc này, ngoài hành lang lại có tiếng bước chân. Cửa phòng họp bị đẩy ra, Tất Tùng Giang dẫn Lâm Dật đi vào.

"Lâm tổng, mời tới bên này."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 96.

Chương 97. Dã Tâm Của Lâm Dật

Lâm Dật được Tất Tùng Giang dẫn tới phòng họp.

Thấy Lâm Dật, người của hai công ty đều rất bất ngờ.

Không ai ngờ ông chủ phía sau của bến cảng Vọng Giang lại còn trẻ tuổi như vậy.

Mà lại còn rất đẹp trai!

"Lại, lại là anh!" Từ Thiên Thiên trừng mắt lên.

"Hả? Thiên Thiên, lẽ nào em quen biết Lâm tổng?"

Nhâm Vĩnh Tuấn vui vẻ. Bên mình vốn đã chiếm ưu thế, nếu Thiên Thiên còn có quen biết riêng với Lâm tổng của bến cảng Vọng Giang, chuyện làm ăn này chẳng phải đã thành rồi sao!

Có người vui thì cũng có người buồn. Mặt mũi người bên phía Quan Nhã ai nấy đều khó coi.

Nếu Từ Thiên Thiên thật sự quen ông chủ bến cảng Vọng Giang, bên mình thật sự không còn chút cơ hội nhỏ nhoi.

"Người phụ nữ này là nhân viên công ty các vị?" Lâm Dật hỏi.

"Vâng vâng vâng." Nhâm Vĩnh Tuấn đứng dậy nói: "Thiên Thiên là nhà thiết kế cao cấp của công ty Reid chúng tôi, đã đạt khá nhiều giải thưởng quốc tế, trong giới cũng rất nổi tiếng."

Sắc mặt Quan Nhã xám xịt, thống khổ ôm trán.

Mình không quản ngày đêm lên phương án, không ngờ lại bại trận với phương thức như vậy.

"Nếu như vậy, các người đi trước đi thôi, ở đây không cần các người." Lâm Dật lạnh nhạt nói.

"Hả?"

Người ở chỗ này đều sửng sốt.

Nói gì vậy, không phải quen biết riêng sao, sao lại bảo người ta đi?

Vẻ mặt Nhâm Vĩnh Tuấn cứng đờ, thăm dò:

"Lâm tổng, tôi không hiểu rõ ngài có ý gì. Công ty thiết kế Reid chúng tôi có kinh nghiệm phong phú, trong nước rất nổi tiếng. Hơn nữa, chúng tôi còn mời kiến trúc sư nổi tiếng thế giới Larry Keller về làm cố vấn thiết kế trưởng, nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này."

"Tôi tin các ông có thực lực như vậy, nhưng nhà thiết kế cao cấp này của các người đi hẳn xe Audi A8, loại người lái xe FAW như tôi e không thuê nổi các người." Lâm Dật vẫy vẫy tay: "Tôi chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi."

Nhâm Vĩnh Tuấn quay phắt lại.

Trong mắt ông tay đầy lửa giận.

"Thiên Thiên, chuyện gì thế!"

Từ Thiên Thiên đứng ngồi không yên, vội vàng đứng lên, đi tới Lâm Dật.

"Lâm tổng, việc này là lỗi của tôi. Tôi xin lỗi ngài. Xin ngài cho chúng tôi một cơ hội khác."

Trong lúc lộn xộn, người ở nơi này đều đã nghe rõ là chuyện gì.

Vừa nãy Từ Thiên Thiên mới đến có nói, cô ta xung đột một chút với người lái xe FAW.

Kết hợp với lời Lâm tổng vừa nói, chắc cái người lái xe FAW kia chính là Lâm tổng trước mắt rồi.

Quan Nhã và đoàn đội thiết kế của mình liếc nhau.

Cảm giác việc này có chút khó mà tin nổi.

Tuổi trẻ đã sở hữu sản nghiệp lớn như bến cảng Vọng Giang, sao có khả năng đi xe FAW?

"Cơ hội?" Vẻ mặt Lâm Dật lạnh nhạt: "Người như các vị, tôi thật sự hoài nghi mức độ đạo đức nghề nghiệp của các vị. Cho nên, chúng ta chấm dứt ở đây đi, đừng lãng phí thời gian của nhau nữa."

"Hừ, không phải có mỗi hạng mục thôi sao?" Từ Thiên Thiên giận dữ nói: "Nếu không cần công ty Reid chúng tôi, anh sẽ hối hận!"

"Không cần các người thì sẽ hối hận? Trên người nạm kim cương hả?"

"Anh!"

Mặt Từ Thiên Thiên tái nhợt, quay sang Nhâm Vĩnh Tuấn nói:

"Nhâm tổng, em thấy công việc này cũng không cần phải nhận. Hắn chỉ là một kẻ lái FAW, chắc cũng không trả cho chúng ta được bao nhiêu tiền thiết kế. Chúng ta đi thôi, cứ như bọc mai rùa, hầu hạ họ làm gì!"

"Cút!"

Nhâm Vĩnh Tuấn mắng:

"Từ bây giờ trở đi, cô bị công ty thiết kế Reid cho nghỉ việc!"

Từ Thiên Thiên sửng sốt:

"Nhâm tổng, anh…"

"Cô nói Lâm tổng không trả được bao nhiêu tiền thiết kế?"

"Lâm tổng lái xe FAW là vì khiêm tốn! Mẹ nó, cô cho rằng ai cũng thích khoe khoang giống như cô sao?"

"Một chiếc Pagani của Lâm tổng cũng đủ mua hai mươi chiếc A8 của cô rồi. Trừ mẹ nó khoe khoang ra, cô còn có thể làm gì? Nhanh cút cho tôi!"

Nhâm Vĩnh Tuấn bị chọc tức đến nổi thở không ra hơi. Cả công ty chỉ có mình ông ta biết hạng mục này lớn đến mức nào. Chỉ tiền thiết kế giai đoạn đầu đã là ba mươi triệu nhân dân tệ, mà sau đó còn có xây dựng công trình giai đoạn hai và giai đoạn ba nữa, tiền phí thiết kế ít nhất phải trăm triệu tệ trở lên!

Nếu như không đuổi Từ Thiên Thiên, công ty của ông ta sẽ chẳng còn chút cơ hội nhỏ nhoi nào.

"Hắn, hắn lại có Pagani..."

Đầu Từ Thiên Thiên kêu ong ong.

Giờ cô ta mới hiểu, trên thế giới này thực sự có người biết khiêm tốn!

"Được rồi, các vị cũng đi thôi. Tôi không có gì để nói với Reid các vị nữa." Lâm Dật lạnh nhạt nói.

"Lâm tổng, ngài bớt giận, xin nghe tôi giải thích."

"Tôi không muốn nghe, đi thôi."

Thấy Lâm Dật ý đã quyết, người của công ty thiết kế Reid đều than thở rời đi.

Thịt mỡ đến miệng còn bay.

Tình cảnh của công ty Reid đã cho mấy người Quan Nhã thấy cơ hội.

Hiện giờ người tranh thầu chỉ còn mỗi nhà họ, chắc hẳn sẽ không xảy ra điều bất ngờ gì khác.

"Được rồi, hiện tại chỉ còn các vị. Chúng ta nói ngắn gọn, đi thẳng vào vấn đề đi." Lâm Dật nói.

"Biết rồi, Lâm tổng."

Quan Nhã đứng dậy, chiếu phương án của mình lên màn ảnh lớn.

"Nếu muốn xây dựng bến cảng Vọng Giang thành bến cảng du thuyền lớn nhất thế giới, cần tiến hành theo hai bước.

"Thứ nhất, cải tạo nâng cấp các hạng mục hiện trạng. Thứ hai là xây dựng thêm."

"Công trình giai đoạn một chủ yếu là tiến hành nâng cấp cải tạo, xây dựng bến tàu Vọng Giang thành bến cảng du thuyền đỉnh cấp, để nó trở thành bộ mặt mới của thành phố. Chuyện này cũng có ảnh hưởng tới danh dự của Lâm tổng."

Sau đó, Quan Nhã trình bày phương án của mình vô cùng toàn diện cho Lâm Dật.

Nói xong, Quan Nhã nhìn Lâm Dật, hỏi dò:

"Không biết ý Lâm tổng thế nào?"

"Ý tưởng rất tốt." Lâm Dật nói: "Tuy tôi rất muốn xây dựng bến cảng Vọng Giang thành bến du thuyền lớn nhất thế giới, nhưng cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Trước tiên cứ bắt đầu từ cải tạo đi."

"Cảm ơn Lâm tổng khẳng định." Quan Nhã nói: "Căn cứ dự toán bước đầu của chúng tôi, tài chính cải tạo nâng cấp khoảng hai trăm triệu tệ."

Quan Nhã không lòng vòng, trực tiếp báo giá.

"Nếu cho cô hai trăm triệu, cô có thể làm tới mức nào?"

Chần chừ vài giây, Quan Nhã nói:

"Nếu không cân nhắc quy mô, từ phương diện chất lượng xuất phát, có thể đứng trong năm vị trí đầu!"

"Nếu cho cô bốn trăm triệu, có thể làm tới mức độ nào?"

Người thiết kế bên Nhã Lạc đều xúc động mạnh!

Vị Lâm tổng này thật nhiều tiền quá đi. Ngài ấy không chỉ không thèm trả giá, lại còn tăng tiền lên gấp đôi?

Lần này đến phiên Quan Nhã thấp thỏm. Lúc trước cô chưa từng nghĩ tới khả năng này.

"Số một thế giới!" Quan Nhã trả lời đầy khí phách.

Dàn khung cơ sở của bến cảng Vọng Giang rất tốt. Nếu có kinh phí bốn trăm triệu, muốn xây dựng thành hạng nhất thế giới là không thành vấn đề.

Chỉ là, Quan Nhã không hề nghĩ ra được, người đàn ông trẻ tuổi trước mặt mình lại có dã tâm lớn như vậy.

Nhưng Quan Nhã vẫn đánh giá thấp Lâm Dật.

Dã tâm của ngài ấy tuyệt không chỉ là làm được số một trong ngành mà thôi.

"Nếu tôi cho cô tám trăm triệu, cô có lòng tin làm cho bến cảng Vọng Giang dẫn trước cùng ngành mười năm trở lên không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 97.

Chương 98. Rốt Cuộc Ông Chủ Muốn Cưa Cô Nào

Trong phòng làm việc không còn một chút tiếng động.

Tất cả mọi người đều bị Lâm Dật làm kinh ngạc.

Hành động như vậy có phải là quá điên cuồng không?

Quan Nhã nắm chặt tay. Cô biết, đây chính là cơ hội của mình.

Điều kiện ở bên ngoài hiện giờ đã đầy đủ, còn lại chỉ là xem mình có thể nắm chắc được cơ hội này hay không.

Lâm Dật cũng không sốt ruột, ngược lại thái độ của Quan Nhã khiến anh cực kỳ hài lòng.

Nếu cô ấy lập tức đồng ý, anh thật sự sẽ suy tính lại một chút có nên hợp tác với cô ấy hay không.

Bầu không khí yên tĩnh suốt ba phút, ánh mắt Quan Nhã sáng quắc nhìn Lâm Dật, từ tốn nói:

"Nếu Lâm tổng thật sự có thể lấy ra tài chính tám trăm triệu, tôi có lòng tin xây dựng bến cảng Vọng Giang trước ngành mười năm, thậm chí nhiều hơn nữa!"

"Được!"

Lâm Dật nói:

"Giai đoạn đầu, tôi sẽ dự chi hai trăm triệu tài chính. Giai đoạn sau sẽ căn cứ theo tiến độ công trình để thanh toán."

Lâm Dật đã học được phương thức thanh toán tiền như vậy ở tập đoàn Triều Dương. Tài chính công trình đều trả từng đợt chứ không trả hết trong một lần.

"Không thành vấn đề, chỉ cần Lâm tổng kịp thời thanh toán chi phí công trình, tôi tin có thể hoàn thành nhiệm vụ này."

"Được, vậy hôm nay tán gẫu đến đây đã. Các vị trở về hoạch định phương án công trình giai đoạn hai, nhanh chóng đưa ra kế hoạch, không nên để quá lâu."

"Được, phía bên tôi sẽ làm nhanh chóng."

Lâm Dật gật gù, sau đó đứng dậy, được một nhóm quản lý cấp cao tiễn chân rời bến cảng Vọng Giang.

Người thiết kế của Nhã Lạc đều ở lại phòng họp, tâm trạng còn chưa ổn định lại.

Đặc biệt, đối với Quan Nhã, cuộc họp ngắn gọn này quả thực kích thích giống như đua xe vậy.

"Quan tổng, cô có biết người tên Lâm Dật này rốt cuộc có lai lịch gì không? Có phải dã tâm của anh ta quá lớn không?"

"Đâu chỉ lớn, mà đã lớn đến mức độ chúng ta khó có thể tưởng tượng."

Hồi tưởng lại cảnh tượng giao lưu với Lâm Dật vừa nãy, Quan Nhã có dự cảm.

Người thanh niên vừa rời đi kia rất có thể sẽ thay đổi thế giới này.

Rời bến cảng Vọng Giang, lái chiếc FAW của mình, Lâm Dật thầm tính toán một chút.

Trước kia hệ thống thưởng năm trăm triệu, mình đưa cho cô nhi viện một trăm triệu, đi Quảng Châu mua xe bỏ ra một trăm năm mươi triệu, trên này còn gần hai trăm năm mươi triệu tệ. Ngoại trừ khoản tạm ứng công trình, trong tay mình còn lại khoảng năm mươi triệu tệ.

Mình đúng là cái máy tiêu tiền mà.

Quả nhiên, dù có hệ thống, mình vẫn là tên quỷ nghèo như trước.

Chữ nghĩa thế gian có hơn tám mươi nghìn ký tự, chỉ có chữ "Nghèo" hại người nhất.

Sắp xếp mọi chuyện trước mắt một lần, Lâm Dật mới gọi điện cho Vương Thiên Long.

"Lâm tổng, ngài tìm tôi?" Vương Thiên Long tiếp điện thoại.

"Hiện tại đến trước cổng trường Sư phạm Trung Hải chờ tôi."

"Ngài có nhiệm vụ cần bàn giao sao?"

"Ừ, chờ gặp mặt, tôi sẽ nói chi tiết với anh." Lâm Dật nói: "Đúng rồi, đến lúc đó mua hai thùng Nước Uống Cho Quý Bà, sau đó tự tìm kế toán chi trả đi."

"Biết rồi Lâm tổng, tôi đi đây."

Dặn dò xong, Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay.

Khách sạn Bán Đảo cách đại học Sư Phạm không xa, Vương Thiên Long sẽ nhanh chóng chạy tới.

Mình tranh thủ một chút, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trước giữa trưa sẽ làm xong việc này.

…

Trường Đại học Sư phạm Trung Hải, văn phòng Đoàn Ủy.

Cốc cốc cốc…

"Vào đi."

Cửa phòng làm việc vang lên tiếng gõ, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục màu xanh lam đi vào.

"Thầy Lý, buổi sáng nay không phải anh báo đồng phục làm việc à? Tôi mang tới cho anh đây."

"Được, cảm ơn Vương Công."

"Khách khí làm gì." Người đàn ông trung niên cười: "Anh bận việc đi, tôi đi trước."

Thấy đồng phục được đưa tới, Tống Giai nói:

"Anh Lý, tôi thấy anh nên trả bộ đồng phục này về thôi. Lâm Dật không có cơ hội mặc đâu."

"Như vậy không được đâu. Tôi đã nói sẽ cấp đồng phục làm việc cho cậu ấy. Nếu tôi không làm gì cả thì không tốt lắm." Lý Hưng Bang khổ sở giải thích.

"Trưởng phòng Tô cho cậu ta ba ngày, nói trắng ra là ba ngày sau, cậu ta sẽ phải rời đi. Cấp cho cậu ta cũng chỉ lãng phí."

Tống Giai cũng không muốn để Lâm Dật đi, nhưng chị Tô không muốn giữ cậu ta lại đây, vậy cậu ta không đi không được.

Cánh tay không đọ sức được với bắp đùi.

"Ài ài…"

Lý Hưng Bang thở dài, cẩn thận nói:

"Hay là cứ giữ lại đã. Đợi thầy tiểu Lâm thực sự đi rồi, lại trả đồng phục về cũng được."

Tuy hôm nay là ngày đầu Lâm Dật tới làm, nhưng Lý Hưng Bang cảm thấy Lâm Dật khá được, rất dễ ở chung. Cậu ta cứ thế mà đi thật làm ông ta cảm thấy không nỡ.

"Không được." Tống Giai nói: "Việc này không chỉ có chúng ta đang cố gắng, mà ngay cả trưởng phòng Tô cũng đang nghĩ biện pháp. Đã qua mấy tháng mà chưa có một kết quả nào. Một người mới như Lâm Dật lại chẳng có chút kinh nghiệm nào, căn bản không thể liên hệ với đơn vị thực tập."

"Sao tôi luôn có cảm giác trưởng phòng Tô đang làm khó Lâm Dật. Họ mới gặp mặt lần đầu tiên, lẽ ra không thể kết thù."

"Vậy thì tôi không biết." Tống Giai đáp: "Tôi chỉ biết trưởng phòng Tô không muốn giữ cậu ta lại. Nếu có thể, ba ngày nay đều không muốn cho cậu ấy ở trong phòng làm việc."

"Ài, tuy rằng thầy tiểu Lâm thật đẹp trai, nhưng cũng rất thành thật, không xúc động chút nào, rất hợp đi làm công tác Đoàn ủy. Nếu cậu ta đi mất thì cũng đáng tiếc."

Tống Giai nhún vai một cái:

"Vậy thì không còn cách nào. Cậu ấy phải đi là chuyện sớm muộn, không ai ngăn cản được."

Cộc cộc cộc…

Tiếng giày cao gót vang lên, Tô Cách đi ra khỏi văn phòng.

"Đi thôi, trưa rồi, đi ăn cơm." Tô Cách gọi Tống Giai.

"Ừm, anh Lý có muốn đi cùng không?"

"Được, anh sửa soạn đồ đạc, chúng ta cùng đi."

"Bộ đồng phục này là sao? Có người muốn thay à?" Tô Cách hỏi.

"Đây là anh Lý chuẩn bị cho Lâm Dật." Tống Giai trả lời.

"Thầy Lý, lát nữa trả đồng phục về đi, đừng lãng phí." Tô Cách nói: "Còn nữa, thu dọn dụng trên bàn làm việc của cậu ta luôn. Mấy ngày nữa là đi rồi, cũng không cần chuẩn bị mấy thứ này cho cậu ta, lãng phí."

Lý Hưng Bang bĩu môi, đúng là để Tống Giai nói trúng.

Trưởng phòng Tô thật không muốn giữ Lâm Dật lại một chút nào sao.

"Biết rồi trưởng phòng Tô, cơm nước xong tôi sẽ dọn."

"Ừ, đi thôi. Đi căn cơm trưa." Tô Cách vuốt tóc một chút, chuẩn bị ra ngoài.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Lâm Dật và Vương Thiên Long đi vào.

Thấy Lâm Dật quay về, ba người có chút ngạc nhiên. Mới đi bao lâu đã quay lại rồi?

Không phải là về ăn trưa chứ?

Trừ việc đó ra, Vương Thiên Long bên cạnh Lâm Dật cũng làm mấy người Tô Cách ngờ vực.

Nơi này là văn phòng Đoàn ủy, cậu ta dẫn người ngoài vào làm gì?

Có còn coi quy định ra gì không?

Vương Thiên Long đứng sau lưng Lâm Dật có hơi sốt sắng.

Ánh mắt anh ta đảo qua lại giữa Tô Cách và Tống Giai.

Một cô có dung mạo thanh tú, nhỏ nhắn xinh xắn. Người kia tư thái hiên ngang sáng láng, vóc dáng ngạo nghễ. Đều là người đẹp.

Rốt cuộc ông chủ muốn cưa cô nào đây?

Chuyện này mà tính sai một nước là xong con bê.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 98.

Chương 99. Nước Uống Cho Quý Bà Mua Không Uổng Phí

"Lâm Dật, nơi này là văn phòng Đoàn ủy, không cho phép người ngoài đi vào. Chút quy định ấy mà cậu cũng không hiểu sao?" Tô Cách nói.

Lâm Dật bĩu môi, xem ra Nước Uống Cho Quý Bà mua về là đúng rồi!

"Không phải cô bảo tôi liên hệ với đơn vị thực tập sao? Hiện giờ đã liên hệ cho cô rồi, chẳng lẽ tôi còn không được dẫn người ta đến?"

"Cậu nói cái gì? Cậu liên hệ được với đơn vị thực tập?"

"Đúng vậy." Lâm Dật ngồi xuống ghế salon nói: "Anh ta tên Vương Thiên Long, là tổng giám đốc khách sạn Bán Đảo. Sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành quản lý khách sạn muốn thực tập hả? Chi tiết thế nào thì tôi không hiểu, cô bàn luận với anh ta là được."

"Cậu nói cái gì!"

"Anh ta là quản lý của khách sạn Bán Đảo?"

Tô Cách trừng mắt, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập vẻ khó tin.

Khách sạn Bán Đảo là khách sạn năm sao siêu cấp của Trung Hải, có thể xếp vào ba hạng đầu trong số các khách sạn siêu hào hoa.

Lâm Dật lại mời cả quản lý cấp cao của khách sạn Bán Đảo đến?

Mình không nghe nhầm chứ?

"Chào cô, xin tự giới thiệu, tôi là quản lý Vương Thiên Long của khách sạn Bán Đảo. Tất cả hoạt động kinh doanh của khách sạn đều do tôi phụ trách."

Vương Thiên Long đưa tới một tấm danh thiếp:

"Tôi cũng sớm có nghe nói về danh tiếng của quý trường, cũng tin tưởng đối với chất lượng giáo dục đào tạo của học sinh quý trường. Chúng tôi có thể tiếp nhận toàn bộ 32 học sinh tốt nghiệp hệ quản lý khách sạn. Tiền lương 3.500 tệ, bao ăn ở. Cô xem thế có được không?"

Nếu như Lâm Dật là Càn Long, như vậy Vương Thiên long tuyệt đối là ứng cử viên số một của Hòa Thân, ít nhất cũng phải là Tổng quản thái giám.

Sở dĩ còn tăng lương thêm 500 tệ là để thể diện của ông chủ dài hơn chút.

Thiệt thòi chút tiền chẳng đáng là bao, nhưng không thể làm lỡ việc tán gái của ông chủ.

"Không, không ngờ lại cho đãi ngộ cao đến vậy?"

Mấy người Tô Cách nghe mà choáng váng. Thậm chí họ có cảm giác không tin vào tai mình.

Thực ra yêu cầu của họ không cao, hoặc là trả tiền lương thực tập, hoặc là bao ăn ở. Nói chung, có thể cho sinh viên tự cấp tự túc, đừng để sinh viên của mình phải tự trang trải là được.

Mà hiện giờ không chỉ trả lương thực tập 3.500 tệ, lại còn bao ăn ở!

Cho dù sinh viên có tốt nghiệp ra ngoài đi làm, dường như cũng chỉ đến mức đó mà thôi.

Điều quan trọng nhất là, người ta còn là khách sạn Bán Đảo năm sao siêu cấp!

Nói trắng ra là, nếu có thể thực tập tại đơn vị như vậy, cho dù không có tiền lương cũng được.

"Nếu quý trường có chỗ nào bất mãn, chúng ta lại nói chuyện tiếp." Vương Thiên Long cười ha ha nói.

"Không không không, chúng tôi đã vô cùng hài lòng với kết quả này rồi."

Tâm trạng của Tô Cách khó cách nào bình tĩnh lại được.

Mình đã liên hệ suốt mấy tháng mà không có nơi nào thích hợp, vậy mà hắn ta ra ngoài mới từ sáng đến trưa đã tìm đến quản lý khách sạn Bán Đảo, lại còn nhận được đãi ngộ lớn như vậy.

Thật, thật quá thần kỳ!

"Chi tiết cụ thể, tự các vị nói chuyện. Đã đến trưa rồi, tôi đi ăn cơm đây."

"Thầy tiểu Lâm chờ chút, hai chúng ta cùng đi." Lý Hưng Bang gọi theo.

"Được, vừa vặn có bạn ăn cùng."

Lâm Dật và Lý Hưng Bang cùng nhau rời đi, để Vương Thiên Long ở lại nơi này.

Bàn bạc thế nào là chuyện của họ.

Nói chung, hợp đồng thực tập ký xong, nhiệm vụ hệ thống cũng hoàn thành.

Sảng khoái nhẹ nhàng.

Nhà ăn căn tin quẹt thẻ, không trả tiền mặt. Bữa cơm trưa này do Lý Hưng Bang mời.

Hai người mua xong bữa trưa ngồi xuống, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu.

【Nhiệm vụ hoàn thành, khen thưởng 200 nghìn điểm thông thạo】

【Độ hoàn thành nghề nghiệp: 20%, thưởng phòng nghiên cứu Long Tâm của Trung Hải】

Lâm Dật há hốc mồm, lại cho một phòng nghiên cứu? Phần thưởng lần này có phần đặc biệt nha!

Lâm Dật không hiểu bao nhiêu đối với phương diện này. Anh vội vã lấy điện thoại ra tra baidu một lúc.

Sau khi tìm kiếm mới phát hiện, quả thực là một nơi ghê gớm.

Đó là một phòng nghiên cứu chip máy vi tính và điện thoại thông minh, phương hướng chính nhắm vào CPU.

Vốn đó là một phòng nghiên cứu do quốc gia thành lập, cuối cùng vì thành quả nghiên cứu không thể thỏa mãn nhu cầu thị trường nên chậm rãi bị đẩy ra rìa.

Phương thức mà phòng nghiên cứu bị thu mua quả thực có phần tương tự với bến cảng Vọng Giang.

Đều là bị cá nhân mua vào lúc cuối cùng, sau đó lại bị hệ thống thu mua giao vào tay mình.

Lâm Dật cân nhắc một hồi lâu. Sản nghiệp chip của Trung Quốc vẫn ở giai đoạn khá lạc hậu, lại còn có chênh lệch khá lớn với thế giới. Nếu như có thể nỗ lực về phương diện này, dường như đây cũng là lựa chọn không tồi.

Nhưng nan đề duy nhất là, đây là một công việc chân chính cần kỹ thuật, chỉ dựa vào việc đập tiền là không được. Mình phải thực sự có kỹ thuật chân chính mới được.

Thế thì hơi bó tay.

"Thầy tiểu Lâm, đang nghĩ gì thế? Thấy cậu đờ ra vậy." Lý Hưng Bang cười hỏi.

"Không có chuyện gì, vừa nãy hơi thất thần."

"Thầy tiểu Lâm, cậu cũng thật lợi hại, vừa đến nửa ngày đã giải quyết xong vấn đề thực tập nan giải như vậy." Lý Hưng Bang nhỏ giọng khen.

"Tôi đã nói với cậu, trưởng phòng Tô cũng bất lực với vấn đề thực tập cho chuyên ngành quản lý khách sạn."

Lần này Lâm Dật càng hiểu rõ, Tô Cách chắc chắn gây khó cho mình.

Một kẻ già đời như cô ta còn không giải quyết được chuyện này, vậy mà để mình đi làm, hoàn toàn là bắt nạt người khác mà.

Đổi lại là người khác chắc chắn không xong được.

Hai thùng Nước Uống Cho Quý Bà của mình mua rất có giá trị.

Đúng lúc này, Lâm Dật nhìn thấy Tô Cách và Tống Giai đi về phía mình.

Trên tay họ còn cầm suất cơm vừa mua, nhưng sự chú ý của cả hai đều tập trung về phía Lâm Dật.

Trên mặt họ đều viết rõ ràng, họ muốn biết Lâm Dật vì sao giải quyết được chuyện Vương Thiên Long. Việc này quá khó mà tin nổi.

"Trưởng phòng Tô, chuyện thực tập đã bàn xong chưa?"

"Rất nhanh sẽ hoàn thành." Tô Cách nói: "Quản lý Vương hết sức phối hợp, không phản bác bất kỳ yêu cầu nào chúng ta đưa ra, chấp nhận hết."

"Lần này tôi có thể chuyển chính thức rồi chứ?" Lâm Dật bình thản hỏi.

Tô Cách cau mày. Cho dù chưa biết Lâm Dật làm thế nào, nhưng quả thực hắn đã giúp cô giải quyết một vấn đề khó khăn.

Nhưng hành vi chơi bời trác táng của Lâm Dật vẫn làm cho Tô Cách không thể chấp nhận.

Chỉ có điều, lời mình đã nói ra, nếu còn không đồng ý cho hắn chuyển chính thức thì không còn chút chữ tín nào.

"Có thể."

Reng reng reng...

Tô Cách vừa nói xong, điện thoại trong túi vang lên.

"Cô Thạch."

Người gọi tới tên là Thạch Ly, là một trợ lý khác của văn phòng Đoàn ủy, ra ngoài làm việc vừa về.

"Trưởng phòng Tô, chị mau đi xem xem. Xe của chị hình như…"

"Hả? Xe của tôi làm sao?"

"Chuyện này tôi cũng khó nói, chị đi xem một chút đi."

"Được, tôi đi qua ngay."

Tô Cách không hiểu, tắt điện thoại, nói:

"Mọi người ăn trước, tôi đi ra ngoài một chuyến."

"Chị Tô, em cũng không muốn ăn lắm, đi cùng chị xem." Tống Giai nói.

"Đi thôi."

Từ căng tin đi ra, hai người cùng đi đến bãi đỗ xem, phát hiện sinh viên dọc đường này đều đang chỉ chỉ chỏ chỏ.

Tô Cách phát hiện, bên cạnh xe mình đặt hai cái thùng lớn, được dán vào xe bằng băng dính.

Đến gần mới phát hiện, vậy mà lại là hai thùng Nước Uống Cho Quý Bà!

Đột nhiên, Tống Giai cảm giác không khí chung quanh hơi lạnh, chợt kéo dài khoảng cách với Tô Cách.

"Tên đáng chết! Lại dám bỏ thứ này trên xe tôi!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 99.

Chương 100. Đây Là Lời Lẽ Lang Sói Cỡ Nào

"Chị Tô, chị đừng giận vội. Việc này có khả năng không liên quan tới Lâm Dật."

"Ngoại trừ hắn còn có thể là ai? Chính hắn nói sẽ mua cho tôi thứ này!" Ngực Tô Cách phập phồng liên tục, cảm giác tức muốn nổ ngực.

Tống Giai nhìn Tô Cách, cảm giác chị Tô dù không đến thời kỳ mãn kinh cũng bị giận quá thành mãn kinh.

Lúc này, một cô gái mặc quần cộc và áo phông trắng nửa người đi tới.

Cô gái này chính là Thạch Lỵ vừa gọi cho Tô Cách.

"Trưởng phòng Tô, chị vẫn chưa tới ba mươi, sao lại uống thứ này?" Thạch Lỵ hỏi: "Lại nói, dù uống cũng không thể công khai như thế chứ?"

"Nhanh mang đi cho tôi! Ném vào thùng rác!"

Tô Cách vừa thẹn vừa gấp gáp, bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, cảm giác như không có đất dung thân.

Lúc này, một chiếc FAW dừng lại gần Tô Cách. Lâm Dật thò đầu ra khỏi cửa sổ xe.

"Trưởng phòng Tô, hai thùng lớn như thế tốn không ít tiền đâu nha, vứt đi thì phí, cứ giữ lại dùng đi."

"Anh..."

Không chờ Tô Cách nói nốt câu, Lâm Dật đã nghênh ngang lái xe đi.

"Trời ạ, đẹp trai quá!" Thạch Lỵ mê trai nói.

"Này này này, chị Lỵ, chị đã có chồng rồi đấy, đừng vậy mà."

"Có chồng cũng không thể tước đoạt quyền lợi thưởng thức trai đẹp của tôi nha."

"Đừng vội, ngày sau chị có rất nhiều cơ hội thưởng thức." Tống Giai cười.

"Bởi vì anh ta chính là đồng nghiệp mới tới văn phòng chúng ta. Hai thùng Nước Uống Cho Quý Bà này chính là Lâm Dật đưa tới."

"Không phải chứ, anh chàng đẹp trai lại đưa thứ này cho trưởng phòng Tô?" Thạch Lỵ bất ngờ nói: "Vậy hẳn là tình yêu chân thành."

"Tình yêu chân thành?"

"Đúng vậy, đây mới gọi là trong lòng có trưởng phòng Tô. Người đàn ông như vậy mới xứng gả cho."

"Nói linh tinh gì đấy?" Tô Cách thật ngại nói: "Hai người có ai cần thì nhanh lấy đi. Nói chung, đừng để tôi nhìn thấy thứ này."

"Trưởng phòng Tô không cần, tôi giúp chị thu về, mang về nhà cho mẹ tôi uống." Thạch Lỵ trêu ghẹo.

Tô Cách: ...

Lẽ nào tôi đã ngang hàng với phụ nữ trung niên?

Nói thì nói như thế, nhưng Thạch Lỵ cũng không lấy đi. Vừa rồi chỉ nói đùa mà thôi.

Người ta mua cho trưởng phòng Tô, mình lấy đi thì coi ra gì.

Sau đó, ba người trở về văn phòng. Tô Cách tức giận không nói một lời.

"Chị Tô, chị bớt giận. Tuy người ta mua Nước Uống Cho Quý Bà, nhưng chứng tỏ Lâm Dật rất quan tâm chị. Người bình thường không được đối xử như vậy đâu." Tống Giai khuyên bảo.

"Lẽ nào em cũng thấy chị sắp tới thời kỳ mãn kinh?"

"Thế thì không đến nỗi. Nhưng hiện giờ chị cũng gặp áp lực lớn, uống nhiều chút loại nước đó điều trị bản thân cũng là điều tốt mà."

"Chị thấy em không cần tiền lương tháng này nữa đúng không."

"Đừng mà chị Tô. Em chỉ đang trình bày sự thật thôi mà." Tống Giai cười hì hì nói.

"Tại sao tôi cảm thấy việc này có gì không đúng." Thạch Lỵ nói: "Vừa nãy cô nói Lâm Dật mới đi làm, làm sao lại xung đột với chị Tô?"

Tống Giai thuật lại sự tình ngày hôm trước một lượt cho Thạch Lỵ. Thạch Lỵ bỗng tỉnh ngộ.

"Thật không nhìn ra, còn là một gã ăn chơi trác táng."

"Không thế thì sao, bằng không chị Tô đã không như vậy."

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh ta đẹp trai như thế, nếu mà không chơi bời một chút thì thật có lỗi với khuôn mặt." Thạch Lỵ nói với vẻ hưởng thụ.

"Coi như bị chơi đùa một phen chắc cũng rất thích thú đây."

"Xong rồi xong rồi, chị Thạch sa đọa rồi." Tống Giai thốt lên: "Lời này mà nói ra, anh rể phải đặt chỗ nào!"

"Sợ cái gì, chị chỉ thổi phồng tinh thần thôi, còn thân thể vẫn thuộc về chồng chị!"

Tô Cách yên lặng nhìn Thạch Ly.

"Ngươi như hai cô mới nguy hiểm nhất, sớm muộn gì cũng có chuyện."

Thạch Ly cười hì hì nói:

"Có chuyện cũng không cần gấp, không xảy ra chuyện thế là được."

Tô Cách: ...

Đây là lời lẽ lang sói cỡ nào!

"Chị Tô, em thấy việc này vậy là đủ." Tống Giai nói.

"Lâm Dật tìm được đơn vị thực tập xem như đã giúp chúng ta hoàn thành việc lớn. Chị cũng đừng bám vào tác phong của anh ta mà mãi không buông."

Nói đến chuyện thực tập, lửa giận của Tô Cách tiêu đi không ít.

Học sinh có chỗ thực tập, mình cũng yên lòng.

"Chị Tô, em cảm thấy Lâm Dật cũng rất tốt. Người ta có cuộc sống riêng, chúng ta không quản lý được." Tống Giai nói: "Mấy ngày trước, thầy Triệu ở khoa vật lý còn mời em đi nhảy đây, chẳng lẽ chúng em cũng coi như người xấu?"

Nghe Tống Giai nói như thế, Tô Cách cũng cảm thấy mình hơi quá đáng.

Dù sao Lâm Dật cũng không ảnh hưởng đến người khác. Mình không có tư cách nhắm vào hắn mãi dược.

"Được thôi, vậy thì khảo nghiệm cậu ta một chút. Chị muốn xem cậu ta có thích ứng với công việc này hay không." Tô Cách nói: "Dù sao cũng là cuộc sống khổ cực, không thể ba ngày đánh cá hai ngày đan lưới được."

"Chị Tô muốn thử thách anh ta thế nào?"

Tô Cách nhìn Thạch Lỵ nói:

"Ngày mai em có môn tự chọn đúng không?"

"Ừ, 《Quy hoạch cuộc sống và nghề nghiệp cho sinh viên đại học》."

Ở trường đại học, để làm phong phú sinh hoạt của sinh viên, trường học sắp xếp đủ loại môn học tự chọn.

Trường học càng tốt, khóa học tự chọn càng có chất lượng cao.

Như trường đại học cấp không cao như thế này, chất lượng môn tự chọn không có ý nghĩa thực tế nhiều, có thể nói là hình thức hơn ý nghĩa.

Đặc biệt như môn 《Quy hoạch cuộc sống và nghề nghiệp cho sinh viên đại học》 này, ý nghĩa thực tế hầu như là con số không. Chỉ cần đến cuối kỳ thi một lần, hầu hết sinh viên đều đạt.

"Bình thường sinh viên đi học môn đó không đủ ba mươi phần trăm đúng không?" Tô Cách hỏi.

Thạch Lỵ nhún vai, vẻ khá bất đắc dĩ.

"Trước kia hầu như sinh viên đi học toàn để ngủ bù. Học kỳ sau đừng sắp xếp cho tôi loại khóa học bỏ đi này nữa, tôi sắp điên rồi."

"Giao môn này cho Lâm Dật đi. Cô đừng lên lớp nữa." Tô Cách nói.

"Nếu tỉ lệ điểm danh thấp hơn 95%, tiêu chuẩn sát hạch sẽ bị liệt điểm D, liên tục khấu trừ tiền thưởng ba lần, tiền lương giảm một nửa, cho cậu ta chút áp lực, để cho sau này bớt cợt nhả với tôi. Làm như hắn là trưởng phòng không bằng."

"Không phải chứ, phóng mắt khắp các khóa học trong trường chúng ta, tỉ lệ điểm danh cao nhất mới có 91%, hơn nữa đó còn là môn bơi lội. Một môn như《 Quy hoạch cuộc sống và nghề nghiệp cho sinh viên đại học》lại có ai muốn đi học chứ." Tống Giai nói.

"Chẳng thế thì sao?" Thạch Ly nói: "Vốn tiền lương các trợ giảng như chúng ta đã không cao, chỉ sống bằng chút tiền thưởng kia. Nếu chị còn trừ như thế, Lâm Dật làm sao sống."

"Đúng, người ta còn mua cho chị hai thùng Nước Uống Cho Quý Bà đây, cũng tốn không ít tiền."

"Tôi mới hai mươi chín tuổi! Đừng đề cập chuyện Nước Uống Cho Quý Bà với tôi nữa!" Nói xong, Tô Cách xoay người đi vào văn phòng, không còn mặt mũi gặp người nữa rồi.

"Sao tôi cảm giác hai người họ giống như đôi oan gia hoan hỉ." Thạch Ly phì một tiếng nói.

"Thật sự có cảm giác đó." Tống Giai cười hì hì nói: "Dù sao Lâm Dật đẹp trai như vậy, cô gái nào mà chẳng động lòng."

Lúc này, trên diễn đàn mạng của trường Sư Đại đang rất nhộn nhịp.

Một bài đăng tên là [Thân phận nam thần thần bí lộ ra ánh sáng]. Trong mấy phút ngắn ngủi, bài đăng đã nhanh chóng lao lên đầu.

"Các cư dân sưu tầm cái đẹp, có tin tức to lớn bùng nổ đê! Gần đây nam thần thần bí ẩn trốn trong trường học tên là Lâm Dật, không phải học sinh trong trường chúng ta, mà là trợ lý ủy ban Đoàn ủy của trường!"

"Ai cha cha, vậy mà lại là giảng viên trong trường chúng ta! Thật quá kích thích."

"Vốn chất lượng nam sinh trong trường chúng ta đã không ra gì, bây giờ giáo viên nam thần đến rồi, bọn họ càng không thể nào nhìn nổi."

"Không xong rồi, mùa xuân của tôi tới rồi."

"Tôi cược năm mươi học sinh tệ, có ai biết tình huống khác của giảng viên nam thần không? Có sắp xếp môn học hay không, thật muốn lên lớp của thầy ấy."

"Bình thường giảng viên của phòng Đoàn ủy đều kiêm chức những môn học tự chọn không quan trọng. Có lẽ giảng viên nam thần cũng sẽ kiêm chức."

"Tôi cảm giác không nhiều khả năng. Giảng viên nam thần vừa đến một ngày, không thể được sắp xếp môn học. Dù sao cũng phải cần chút thời gian."

"A a a! Rất muốn lên lớp của giảng viên nam thần, tâm thiếu nữ của lão phu!"

"Mọi người đừng gấp. Sau đây tôi sẽ cập nhật thêm càng nhiều tin tức về giảng viên nam thần hơn..."

P/S: Giới thiệu truyện đô thị hay đã full: Thừa Kế Hai Ngàn Tỉ

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 100.

Chương 101. Nhàn Rỗi Không Có Chuyện Gì, Thì Về Nhà Chăm Cháu Trai Đi

Sau khi rời khỏi trường học, Lâm Dật đi ăn bữa cơm trưa, tiếp đó quay về biệt thự Cửu Châu Các.

Buổi chiều anh cũng không định đi tới trường học, mặc dù về sớm cũng không phải chuyện tốt, nhưng nghĩ đến cái gương mặt thối của Tô Cách, thì hoàn toàn mất đi hào hứng, còn không thoải mái bằng cảm giác ngủ ở nhà.

Reng reng reng _ _

Ngay tại thời điểm Lâm Dật hưởng thụ tắm nắng, điện thoại ở bên cạnh vang lên, là một số điện thoại xa lạ gọi tới.

Trong mơ hồ, Lâm Dật đã đoán được là ai gọi điện thoại tới.

"Chào ngài, xin hỏi ngài là Lâm Dật, Lâm tiên sinh đúng không?"

Ở đầu bên kia của điện thoại, truyền đến giọng nói của một người đàn ông xa lạ, nghe còn có mấy phần nho nhã.

"Là tôi."

"Trước tự giới thiệu mình một chút, tôi là Tôn Phú Dư, sở trưởng của sở nghiên cứu Long Tâm. Tôi vừa mới nhận được tin tức, nói ngài thu mua sở nghiên cứu Long Tâm, nên tôi muốn trò chuyện trao đổi với ngài một chút."

"Đúng lúc tôi cũng muốn gặp anh đây."

Lâm Dật cười nói:

"Hẹn thời gian gặp nhau trực tiếp đi."

"Lâm tiên sinh, thực sự xin lỗi. Hiện tại, tôi đang dự một hội nghị khoa học được tổ chức ở Đông Bắc, hôm nay khả năng không kịp trở về, tôi còn cần phải nhanh chóng xử lý một số chuyện ở bên này. Vào cuối buổi chiều ngày mai, chúng ta có thể gặp nhau trực tiếp ở tại Sở nghiên cứu chứ?"

"Không có vấn đề gì."

Lâm Dật rất sảng khoái nói:

"Việc này trước hết cứ quyết định như vậy đi, ngày mai gặp lại."

"Được."

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật đúng giờ đi tới văn phòng, trùng hợp nhìn thấy Tô Cách cũng vừa mới đi làm.

Bởi vì nguyên nhân mối quan hệ giữa Lâm Dật và Tô Cách, nên bầu không khí nhẹ nhõm ở văn phòng trở nên có chút vi diệu.

Tô Cách phát hiện ra một việc, nếu như gạt bỏ những thành kiến của mình sang một bên và chăm chú ngắm nhìn Lâm Dật, sẽ thấy anh ta thực sự rất đẹp trai, có khí chất và dáng người cũng cũng không tệ.

"Khí sắc của chủ nhiệm Tô hôm nay thật là tốt."

Lâm Dật cười ha hả nói.

"Nịnh nọt tôi cũng vô dụng."

Tô Cách ngạo kiều nói.

"Há, vậy tôi thay đổi cách nói khác đi."

"Đổi cách nói gì?"

Mấy người Tống Giai cũng có chút tò mò, đổi cách nói khác là gì?

"Nước Uống Cho Quý Bà hiệu quả thật tốt."

Phốc. . .

Tống Giai không nhịn được, suýt chút cười ra tiếng.

Lá gan của Lâm Dật cũng quá lớn.

"Cười cái gì mà cười, tôi căn bản chưa hề uống thứ kia!"

Tô Cách cảm giác khó thở, chính mình cũng đã buông bỏ thành kiến mà còn nói mình như vậy, có phải muốn làm chính mình tức đến chết mới cam lòng hay không?

"Nhanh đi chuẩn bị tiết học của anh đi, đừng không biết lớn nhỏ."

Tô Cách xụ mặt nói.

"Một lát nữa tôi có tiết sao?"

Lâm Dật buồn bực hỏi:

"Công tác của ủy ban đoàn trường, chắc hẳn không cần sắp xếp đi giảng dạy chứ?"

"Cô Thạch có công việc bận khác. Từ nay về sau, tiết học《Quy hoạch cuộc sống và nghề nghiệp cho sinh viên đại học》sẽ giao cho anh giảng dạy."

"Sao? Không phải chứ"

Lâm Dật có chút ngoài ý muốn, thao tác này của Tô Cách để anh thật sự trở tay không kịp.

Tại thời điểm nhận lấy bao đại lễ nghề nghiệp mới, hệ thống cho mình trí tuệ của Hiền giả. Bên trong có đủ loại tri thức chuyên nghiệp mặc dù không có đạt tới trình độ đỉnh cao của ngành nghề, nhưng dùng để ứng phó với chương trình đại học thì cũng không có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ, để cho mình đi dạy《 Quy hoạch cuộc sống và nghề nghiệp cho sinh viên đại học》, việc này có chút khá khó khăn.

Hoàn toàn không có ý nghĩa thực tế, đây cũng là một khóa học gân gà trong chương trình học, cô bắt tôi dạy mấy cái lông à!

"Hơn nữa, tôi có yêu cầu rất cao đối với khóa học này. Nếu như tỉ lệ chuyên cần thấp hơn 95%, sẽ bị đánh giá xếp loại D, vượt quá ba lần sẽ bị khấu trừ hết toàn bộ tiền thưởng."

Tô Cách âm thầm đắc ý, nhân viên công tác ở Ủy ban Đoàn trường có tiền lương vô cùng thấp, chỉ hơn 2000 nhân dân tệ. Nếu như không có những khoản tiền thưởng tương đối cao, thì căn bản không thể nào đủ sống.

Lần này phải cho anh ta hạ mã uy, nếu không chính mình sẽ không có một chút uy tín nào.

"Được."

Sao?

Người của phòng làm việc nghe xong đều sửng sốt.

"Được cái gì?"

Tô Cách hỏi lại.

"Không phải chính là trừ tiền thưởng sao? Tùy tiện trừ đi. Tôi cũng không cần tiền lương, vì vậy khóa học này có lẽ cũng không cần lên giảng dạy làm gì."

Mấy người Tô Cách đều ngây ngẩn cả người.

Lâm Dật đang nói cái gì vậy?

Thế mà ngay cả tiền lương cũng không cần?

Vậy anh ta lấy cái gì để trang trải cuộc sống? Đoán chừng ngay cả dầu ăn cũng không thể mua nổi đi!

Tống Giai bỗng nhiên cảm thấy có chút thương cho Tô Cách.

Cô ấy nghĩ ra đòn sát thủ, nhưng hình như vô dụng với người ta rồi!

"Hừ, anh có muốn tiền lương hay không cũng không quan trọng, nhưng tiết học này đã được tôi sắp xếp xong xuôi rồi."

Tô Cách nói ra.

Lâm Dật. . .

"Được thôi, không phải chỉ là một tiết học thôi sao."

Lâm Dật đáp ứng, tiết học của một môn học tự chọn mà thôi, đi qua giảng dạy một chút bổ sung thêm gân gà cho tâm hồn, giả vờ chém gió một chút là được rồi.

Nhưng mà chỗ khó là, làm sao để đạt tới tỉ lệ chuyên cần là 95% đây?!

Nếu thực sự không được, thì mình phải vận dụng đến năng lực của đồng tiền rồi

"Lâm Dật, tôi nói lời xấu trước, anh đừng nghĩ đến việc đầu cơ trục lợi."

Tô Cách nói ra:

".. Đợi lát nữa, khi anh lên lớp dạy học, chúng tôi sẽ đi dự thính và ghi lại tỉ lệ chuyên cần chân thực. Anh đừng nghĩ giở trò vặt vãnh."

"Tô chủ nhiệm, cô làm gì mà phải sống mái với tôi thế?"

Lâm Dật thắc mắc hỏi:

"Nếu như cô thật là nhàn rỗi không có chuyện gì làm, vậy thì về nhà chăm cháu trai đi, không cần thiết phải đem toàn bộ thời gian đều lãng phí trên người của tôi. Hai người chúng ta không thể nào, từ bỏ đi."

Tô Cách: ? ? ?

Tôi về nhà chăm cháu trai?

Tống Giai và mấy người Thạch Lỵ sững sờ hóa đá.

Nàng cố nhịn cười nói:

"Lâm Dật, anh đừng nói linh tinh. Tô chủ nhiệm mới 29 tuổi, còn chưa có bạn trai đâu, lấy đâu ra cháu trai."

"Sao? Mới 29 tuổi?"

Lâm Dật đột nhiên hét lên:

"Không đúng, nhìn gương mặt của cô ấy tôi cảm giác giống như 99 tuổi, trông có vẻ cũng quá già rồi."

"Lâm Dật! Nếu như anh không muốn làm thì cứ việc nói thẳng! Tôi sẽ để anh rời đi ngay bây giờ!"

Tô Cách cảm thấy mình bị chọc giận đến giảm thọ.

Chính mình cũng buông xuống thành kiến, chẳng lẽ không thể cho mình một lối thoát sao?!

Nhất định phải đối chọi gay gắt với tôi sao?

"Ai nói tôi không muốn làm?"

Lâm Dật nói ra:

"Ngay từ khi còn là một đứa trẻ, tôi đã được truyền cảm hứng để cống hiến bản thân mình cho sự nghiệp giáo dục, tôi còn phải tỏa sáng và phát nhiệt ở trên cương vị này đấy. Rời đi là chuyện không thể nào."

"Được rồi, Lâm Dật, anh bớt nói vài lời đi."

Tống Giai lôi kéo tay Lâm Dật, thuận tiện cầm lấy hai tập tài liệu giáo án chuẩn bị đưa cho anh để anh rời khỏi văn phòng.

"Thầy Tiểu Lâm, anh bớt nói vài lời đi. Nếu cứ như thế này, chị Tô sẽ bị anh làm tức chết."

"Việc này không thể trách tôi được."

Lâm Dật thờ ơ nói:

"Tôi căn bản không có muốn chọc tức cô ta, là cô ta một mực nhắm vào tôi."

"Thật ra chị Tô đã ý thức được sai lầm của mình rồi, nhưng không có ý tứ thừa nhận, anh cho chị ấy một bậc thang đi xuống nha."

Tống Giai khuyên nhủ:

"Mà anh cũng không biết một số chuyện của chị ấy, nếu không chị ấy cũng không thành ra như thế này."

"Tình huống của cô ta như thế nào vậy? Chẳng lẽ tôi có ngoại hình giống bạn trai cũ của cô ta?"

"Không không không, bạn trai cũ của chị Tô không có đẹp trai như anh."

"Cô nói như vậy, đủ để chứng minh cô là người thành thật."

Tống Giai che miệng cười khẽ,

"Liên quan tới chuyện của chị Tô, em cũng không biết nhiều lắm. Chị ấy và bạn trai cũ từng quen nhau từ thời đại học, sau khi tốt nghiệp thì bạn trai cũ của chị Tô đi sang Mỹ để phát triển và hứa hẹn rằng sẽ nỗ lực làm việc bên đó ba năm, sau đó quay trở về kết hôn."

"Nhưng ở thời điểm năm thứ hai, anh ta ở bên kia quen biết một người phụ nữ khác, cho nên. . ."

Tống Giai chưa nói xong, nhưng Lâm Dật dĩ nhiên hiểu được ý gì.

"Vậy chuyện này có liên quan gì với tôi?"

Tống Giai bĩu môi, có chút không biết giải thích việc này như thế nào.

Coi như Lâm Dật đưa nữ nhân quá chén đi khách sạn, đây cũng là vấn đề cá nhân của người ta, không có quan hệ gì với mình chứ.

"Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa."

Tiếp theo, Tống Giai giao lại tài liệu giáo án ở trên tay cho Lâm Dật và nói:

"Còn nửa giờ đồng hồ nữa sẽ tan tiết học, tiếp theo sẽ đến tiết học《 Quy hoạch cuộc sống và nghề nghiệp cho sinh viên đại học 》của anh, mau chóng đi chuẩn bị một chút đi."

"Được thôi."

Sau đó hai người tách ra, Lâm Dật tự hỏi, làm thế nào để đạt được tỷ lệ chuyên cần đúng yêu cầu đây?

Nhưng thời gian lưu cho mình có hạn, cho dù muốn lợi dụng năng lực của đồng tiền, khả năng cũng không có đủ thời gian để phát huy công hiệu.

Dứt khoát coi như xong tiết học ngày hôm nay, buổi lên lớp lần sau lại cố gắng ra sức đi.

Không bao lâu sau, tiếng chuông tan học vang lên. Dựa theo sự sắp xếp của Tống Giai, Lâm Dật đi về phía giảng đường xếp hình bậc thang ở tầng thứ ba.

"Chào thầy Lâm!"

Vừa mới đi vào tầng dạy học, Lâm Dật nhìn thấy hai sinh viên nữ mặc váy, đang đâm đầu đi thẳng về phía mình và vội vàng lên tiếng chào hỏi.

Lâm Dật nhìn xung quanh một lượt, ngoại trừ học sinh đi lại bên ngoài, thì giống như chỉ có mỗi mình là thầy giáo.

"Chào các em."

Lâm Dật cười nói.

"Thầy Lâm, trên tay thầy đang cầm tài liệu giáo án, là muốn đi lên lớp giảng dạy sao?"

Lâm Dật gật gật đầu,

"Tiết học sắp tới của tôi là 《 Quy hoạch cuộc sống và nghề nghiệp cho sinh viên đại học》 , bây giờ chuẩn bị đi lên lớp."

Ánh mắt hai nữ sinh viên tỏa sáng,

"Thầy Lâm vừa tới công tác ở trường học, thì đã được sắp xếp giảng dạy tiết học rồi ạ?"

"Ừm, đây là bên Đoàn ủy sắp xếp."

"Thầy Lâm, tiết học của thầy giảng dạy ở đâu? Bọn em sẽ đi cổ vũ cho thầy."

"Phòng học xếp theo hình bậc thang ở tầng ba."

"Ừm vâng, thầy Lâm, một lát nữa gặp lại."

"Được."

Sau khi đơn giản nói chuyện với nhau vài câu, Lâm Dật đi về phía tầng ba, chuẩn bị lên lớp học.

Cùng lúc đó, một bài đăng bỗng dưng nhảy lên thành tiêu đề hot nhất trong diễn đàn đại học Sư phạm.

"Thông tin nóng bỏng, giảng viên nam thần lên lớp dạy tiết học tiếp theo, địa điểm ở tại phòng học xếp hình bậc thang trên tầng ba, mọi người nhanh chóng tập hợp đi điểm danh nào!"

"Không phải đâu, nhanh như vậy đã sắp xếp tiết học cho giảng viên nam thần? Quá kích thích!

"Váy ngắn của tôi phủ bụi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có chỗ để sử dụng rồi!"

"Đôi tất đen của chị đây, cũng có đất dụng võ."

"Ra nào, áo lót nhỏ thấp ngực của tôi!"

P/S: Đôi lời của tác giả

Mọi người giống như đều phản cảm với nhân vật Tô Cách này. Ngay từ đầu khi thiết kế nhân vật này, tôi đã muốn cho một số nhân vật nữ trong sách có tính cách phong phú một chút.

Thật ra Tô Cách cũng là người tốt, không có hư hỏng như mọi người suy nghĩ.

Tuy nhiên tôi đã nhận được đề nghị của mọi người, về sau sẽ chú ý vấn đề ở phương diện này.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 101.

Chương 102. Uống Hai Thùng Cũng Không Có Vấn Đề Gì

Khi Lâm Dật đi vào phòng học xếp theo hình bậc thang ở trên tầng ba, anh nhìn thấy Tô Cách, Tống Giai và Thạch Lỵ đều đã ngồi ở đây rồi.

"Thầy tiểu Lâm cố lên."

Thạch Lỵ cổ vũ.

"Cám ơn cô Thạch."

Lâm Dật nói ra:

"Yên tâm, không phải chỉ là tỷ lệ chuyên cần đạt 95% thôi sao, không tính là gì hết."

"Tốt nhất là anh đừng nói mạnh miệng, ở toàn bộ các môn học bình thường khác còn không có một tiết học nào, tỷ lệ chuyên cần có thể đạt tới 95%."

Tô Cách nói ra.

"Đều không có người nào đạt được tỷ lệ chuyên cần là 95%, vậy mà cô còn bắt tôi đi làm, đây không phải rõ ràng là gây khó dễ cho tôi!"

"Nếu như mức độ không có chút khó khăn, thì sao có thể gọi là khảo nghiệm?!"

"Vậy nếu tôi có thể đạt tỷ lệ chuyên cần tới 95% thì sao?"

"Tôi thưởng cho anh ngoài định mức là 1000 nhân dân tệ."

"Chỉ cho tiền thưởng nhiều cũng không có ý nghĩa."

Lâm Dật nói ra:

"Cô thấy tôi giống người thiếu chút tiền thưởng này sao?"

"Vậy anh muốn như thế nào?"

"Như vậy đi, nếu như tôi làm cho tỉ lệ chuyên cần đạt tới 95%, thì cô cứ uống một chai Nước Uống Cho Quý Bà đi"

Tống Giai và Thạch Lỵ đều liếc nhau một cái, thầy Tiểu Lâm có chấp niệm rất sâu với Nước Uống Cho Quý Bà này nhỉ!

Nhưng mà tiết học《 Quy hoạch cuộc sống và nghề nghiệp cho sinh viên đại học 》này, thời điểm đạt được tỷ lệ chuyên cần cao nhất cũng chỉ có 30%, muốn muốn đạt tới 95%, căn bản là chuyện không thể nào.

Lâm Dật đánh cược với chủ nhiệm Tô, khẳng định sẽ thua.

Tô Cách trợn mắt nhìn Lâm Dật một chút,

"Chỉ cần anh có thế làm cho tỷ lệ chuyên cần đạt tới 95%, đừng nói là một chai, ngay cả hai thùng tôi cũng uống hết được."

"Một lời đã định."

Khóe miệng Lâm Dật lộ ra ý cười. Tiết học ngày hôm nay muốn hoàn thành tỷ lệ chuyên cần đạt 95% có chút không thể nào, dù sao mình cũng không làm bất cứ điều gì.

Đợi đến tiết học tiếp theo diễn ra, mình sẽ sớm sử dụng năng lực của đồng tiền, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

Tô Cách tràn đầy tự tin, nàng là người hiểu rõ nhất tình hình hiện tại ở trường đại học Sư phạm này.

Cho dù là đến tiết học chuyên ngành, thì tỷ lệ chuyên cần mới chỉ đạt tới 94%. Còn đối với tiết học của môn tự chọn thế này, căn bản không có khả năng đạt tới cái tỷ lệ tiêu chuẩn này.

Vì vậy cược cái gì cũng không đáng kể, chính mình căn bản không bị thua được!

Mấy người Tô Cách đi xuống dãy bàn sau cùng, nói ra:

"Còn có mười phút đồng hồ nữa là vào lớp, đợi lát nữa anh hãy tiến hành điểm danh, tôi cần chân thực kiểm tra tỷ lệ chuyên cần."

"Chị Tô, chị đúng là có chút vẽ vời cho thêm chuyện ra. Tất cả các tiết học của môn tự chọn ở trong trường chúng ta, tỷ lệ chuyên cần đều không đạt tới 95%, anh ấy không thể nào hoàn thành việc này, điểm danh căn bản là chuyện không có ý nghĩa."

"Chị muốn chính là hiệu quả này."

Thời gian trôi nhanh, còn 3 phút nữa là đến giờ lên lớp.

Nhìn thấy chỉ mới có vài người trong phòng học, Tống Giai bất đắc dĩ nói:

"Chị Tô, tất cả có 259 sinh viên đăng ký môn học này, hiện tại chỉ hơn 30 người lên lớp, đoán chừng tỷ lệ đạt 50% đều không đột phá nổi."

Tống Giai và Thạch Lỵ ngầm thở dài, Lâm Dật chắc chắn bị thua không thể nghi ngờ.

Đúng lúc này, tiếng nói chuyện hi hi ha ha truyền đến từ bên ngoài cửa, ba người nhìn thấy hơn mười nữ sinh nối đuôi nhau đi vào.

"Tình huống gì thế này? Sao nhiều người đến cùng một lúc như vậy?"

Tống Giai hỏi.

"Đây không phải là vấn đề trọng điểm."

Thạch Ly nói ra:

"Mấy chị nhìn cách ăn mặc của những nữ sinh viên này xem, nếu không để lộ ra bắp đùi thì cũng là váy ngắn tất đen dài, trông cũng không giống như là lên lớp học!"

"Chào thầy Lâm."

Từ bên ngoài đi vào, mười mấy nữ sinh viên cúi đầu về phía Lâm Dật chào hỏi.

"Ừm, tự tìm chỗ ngồi đi."

Lâm Dật rất nhanh hòa nhập vào vai người giáo viên.

Mười mấy nữ sinh viên đều hưng phấn, hớn ha hớn hở ngồi xuống ngay hàng đầu tiên, mắt không chớp nhìn Lâm Dật.

Cuối cùng thì đã nhìn thấy con người bằng xương bằng thịt rồi!

Thực sự quá đẹp trai!

"Các cậu có thể bước nhanh hơn một chút hay không, nếu còn chậm chạp như vậy, hàng ghế đầu sẽ hết chỗ ngồi mất!"

"Đừng thúc giục nữa, áo lót của tớ cũng bị lệch rồi."

"A Ly, cậu mặc áo lót gì? Đi nhanh thêm một chút, tớ muốn ngồi hàng đầu tiên!"

Ngay tại thời điểm Tô Cách chưa kịp lấy lại tinh thần, bỗng phát hiện lại có hơn hai mươi sinh viên nữ ăn mặc mát mẻ lần lượt ùa vào, thật giống như trung tâm mua sắm có chương trình giảm giá lớn vậy.

Không đến hai phút đồng hồ, chỗ ngồi trong căn phòng học xếp theo hình bậc thang đã kín mất hơn phân nửa!

Thậm chí còn có người cãi vã chỉ vì một chỗ ngồi ở hàng ghế phía trước.

Hình ảnh như vậy làm cho cả người Tô Cách cảm thấy khó chịu.

"Cái này, tình huống này là như thế nào? Tại sao lại có nhiều người tới đây như vậy?"

Tô Cách nghĩ mãi mà không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, chỉ là tiết học của một môn tự chọn, vì sao lại tụ tập nhiều người như vậy?

Đừng nói là môn học tự chọn, ngay cả tiết học môn chính thức đều chưa từng có nhiều người đến tham dự như vậy!

"Em biết chuyện gì xảy ra rồi."

Tống Giai hưng phấn giải thích:

"Những người này khẳng định đều là tới đây vì Lâm Dật."

"Tới đây vì anh ta?"

"Thầy Tiểu Lâm lớn lên đẹp trai như vậy, khiến cho những nữ sinh viên này đều bị hấp dẫn tới."

Tống Giai nói ra.

"Điều này cũng là chuyện bình thường."

Thạch Lỵ nhỏ giọng nói ra:

"Ngay cả em là phụ nữ có chồng, cũng đều bị thầy Tiểu Lâm thu hút, huống chi là những nữ sinh viên này."

Sắc mặt Tô Cách trầm xuống, đây rốt cục là chuyện gì vậy chứ.

"Những nữ sinh viên này tới đây, tôi cũng có thể hiểu được. Nhưng những nam sinh viên này cũng chạy tới tham gia náo nhiệt, thì đây là có chuyện gì?"

"Chị nhìn những nữ sinh này xem, ai nấy đều mặc váy ngắn hở cả bắp đùi ra, đám nam sinh viên đều là đến để nhìn những nữ sinh viên này."

Thạch Lỵ nói ra.

Tô Cách: ...

Lúc này, tiếng chuông vào lớp vang lên, nhưng còn có nhiều sinh viên không ngừng đi đến.

Khoảng chừng hơn mười phút trôi qua, toàn bộ phòng học xếp theo hình bậc thang đều không còn một chỗ ngồi trống.

Thậm chí, ngay cả lối đi nhỏ cũng đều chật kín người.

Có thể nói rằng, ngoại trừ bục giảng thì không còn chỗ để người khác đứng.

Tống Giai nhìn xung quanh một lượt, vốn dĩ phòng học xếp theo hình bậc thang có thể chứa đựng 330 người, nhưng hiện tại tối thiểu phải có hơn 500 người!

Đây còn không bao gồm những người bị cản ở bên ngoài không vào được.

Có phải là hơi quá điên cuồng hay không?

"Chị Tô, em thấy không cần thiết điểm danh nữa."

Tống Giai nhỏ giọng nói ra.

Xem xét từ tình hình trước mắt, đừng nói là tỷ lệ chuyên cần đạt tới 95%, ngay cả 200% đều đạt được!

Hiển nhiên, muốn dùng phương pháp như vậy để khuất phục Lâm Dật là điều không thể nào.

"Em cũng nghĩ thế, người đã đến nhiều như vậy rồi, nhắc lại việc tỷ lệ chuyên cần thì lộ ra có chút bụng dạ hẹp hòi."

Thạch Lỵ nói ra:

"Hay là chúng ta rời đi trước, ở nơi này cũng không có ý nghĩa gì."

Sắc mặt Tô Cách hiện tại rất khó coi,

"Không đi, cứ ở lại đây."

"Không đi? Chúng ta tới đây chính là vì điều tra và khảo sát tỷ lệ chuyên cần. Hiện giờ không cần thiết làm việc này nữa, vậy chị còn muốn ở lại chỗ này làm gì?"

"Chị muốn xem anh ta dạy tiết học này như thế nào."

Cùng lúc đó, Lâm Dật đứng ở trên bục giảng, quét mắt nhìn mọi người phía dưới, lên tiếng:

"Hiện tại, mọi người đã tới không sai biệt lắm, tôi sẽ bắt đầu điểm danh."

Tô Cách coi trọng đến tỷ lệ chuyên cần, cho nên việc điểm danh vẫn rất cần thiết.

"Thầy Lâm, chúng em không có đăng ký môn học này, chỉ là đến dự thính, trong danh sách không có tên của chúng em."

Một nữ sinh viên tóc dài giải thích.

"Chúng em đã nghĩ kỹ rồi, chỉ cần là tiết học của thầy Lâm thì chúng em sẽ không bỏ qua!"

Lâm Dật yên lặng,

"Đây là các em có ý định học lâu dài đúng không?"

"Ừm vâng."

"Vậy thế này đi, các em đều ghi lại tên của mình trên giấy, thuận tiện cho tôi sau này điểm danh."

Một người nữ sinh viên nhận lấy giấy và bút từ Lâm Dật đưa tới, cũng ghi lại tên của mình trên giấy.

Liên tiếp nửa giờ đồng hồ trôi qua, việc ghi tên mới chỉ hoàn thành một nửa.

Ngồi ở hàng sau cùng, Tô Cách có chút không nhìn nổi.

"Thầy Lâm, việc ký tên trước tiên có thể để lại sau, bây giờ có thể bắt đầu giảng dạy đi."

"Được thôi."

Lâm Dật lên tiếng, hướng về những sinh viên phía phía dưới nói:

"Trước hết không ký tên nữa, bây giờ bắt đầu vào học."

"Không được!"

Một nữ sinh viên còn chưa ký tên phản đối:

"Em phải ghi lại tên của mình, nhỡ đâu thầy quên mất em thì làm sao bây giờ."

"Nhưng mà Tô chủ nhiệm bên Ủy ban Đoàn đã lên tiếng, không để cho các em ký tên nữa, báo tôi phải bắt đầu lên lớp."

Ánh mắt của tất cả sinh viên tại chỗ học đều đồng loạt rơi xuống trên người Tô Cách.

Trong nháy mắt, ba người trở thành đích ngắm của trận mưa tên, khiến Tô Cách cảm giác cực kỳ không được tự nhiên.

"Cô Tô, cô là chủ nhiệm của Ủy ban Đoàn trường, nhưng chuyện ở trên tiết học như thế nào thì cần phải nghe sự sắp xếp của thầy Lâm đi."

"Đúng vậy, nếu như cái gì cũng nghe theo sự sắp xếp của cô, vậy đến cùng ai là giảng viên dạy tiết học này?!"

"Thầy Lâm có cách nghĩ riêng của mình, các cô không nên can thiệp vào tiết tấu lên lớp của thầy Lâm."

Tô Cách ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không nghĩ tới những học sinh này lại nói chuyện giúp Lâm Dật.

Nhìn thấy từng đôi mắt đằng đằng sát khí, Tống Giai nhẹ nhàng đụng Tô Cách một cái, nhỏ giọng nói:

"Chị Tô, việc này làm sao bây giờ?"

"Những lời tôi nói vừa rồi không tính, cứ theo cách thầy Lâm lên lớp đi."

Tô Cách bất đắc dĩ nói:

"Oh yeah!"

Những nữ sinh viên chưa ghi tên kia phát ra một tràng tiếng hoan hô, sau đó tiếp tục ghi tên lại. Sau nửa giờ đồng hồ nữa, việc ký tên mới tính là hoàn tất.

Mà Lâm Dật cũng đánh xong ván game Nông Dược thứ hai.

Nhìn những dòng ghi tên trên giấy, Lâm Dật nhíu mày, cuối cùng đã biết vì sao phải mất khoảng thời gian dài như vậy mới hoàn thành xong việc ký tên.

"Tôi để cho các em ký tên thôi, tại sao còn ghi kèm cả số điện thoại?"

"Chúng em sợ thầy Lâm sẽ tìm chúng em có việc, nên mới ghi lại cả số điện thoại."

"Thưa thầy, số điện thoại và Wechat có thể thêm vào, bạn trai em vừa chia tay rồi."

"Thưa thầy, em vẫn chưa có bạn trai."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 102.

Chương 103. Trí Nhớ Cấp Bậc Đại Sư!

"Ngừng ngừng ngừng."

Lâm Dật lên tiếng ngăn cả lớp làm ồn:

"Các em lưu lại mấy số điện thoại này, tôi cũng sẽ không nói cái gì. Nhưng còn có một vài bạn nữ sinh ghi lại cả số đo ba vòng, đây là có ý gì?"

"Thuận tiện để thầy Lâm xâm nhập và hiểu rõ về chúng em hơn."

"Xâm nhập, hiểu rõ? Các em muốn xâm nhập sâu đến mức nào?"

"Vậy thì phải xem thầy Lâm dùng bao nhiêu sức lực."

Lâm Dật: . . .

Tài xế già bấp bênh bên vách đá dựng đứng!

Xe này đang chạy sao!

"Được rồi, hiện tại bắt đầu vào lớp đi."

"Thưa thầy, thầy còn chưa điểm danh."

"Điểm danh?"

Lâm Dật giơ tờ giấy trên tay lên,

"Vừa mới ghi xong hết tên, cũng không có ai bỏ đi, đâu cần phải điểm danh."

"Cần chứ ạ, đây là chuẩn bị trước khi lên lớp không thể thiếu."

"Được thôi, hiện tại tôi bắt đầu điểm danh."

"Ừm, vâng."

Trong phòng học, toàn bộ sinh viên đều ngồi nghiêm chỉnh, chờ đợi Lâm Dật điểm danh, hành động này càng có thể giúp thầy Lâm nhận biết rõ mình hơn.

Nói không chừng sau đó, thầy sẽ còn chủ động thêm Wechat của mình.

Reng reng reng _ _

Ngay tại thời điểm Lâm Dật chuẩn bị điểm danh, chuông tan học vang lên.

"Được rồi, bài học hôm nay kết thúc ở đây, tiết học tiếp theo của chúng ta sẽ tiếp tục điểm danh."

"Vâng, thầy Lâm."

Tô Cách: . . .

Tống Giai: . . .

Thạch Lỵ: . . .

Cả ba người đều có chút mơ hồ, một buổi học dài 90 phút đồng hồ, cứ như vậy kết thúc rồi sao?

Rõ ràng là cái gì cũng chưa dạy mà!

Dưới sự chen chúc của một đám sinh viên nữ, Lâm Dật rời khỏi phòng học.

Chỉ còn lại có ba người Tô Cách ngây ngốc ngồi ở trong phòng học.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một buổi lên lớp như thế.

Ghi ghi mấy cái tên, thế là một tiết học qua đi.

"Chị Tô, kế hoạch của chị giống như lại ngâm nước nóng rồi."

Tống Giai nói ra.

"Hình như em hiểu ra một việc."

Thạch Lỵ giống như là đang nói với chính mình:

"Lâm Dật cũng không phải là kẻ đồi bại, mà là những người phụ nữ kia chủ động làm cho anh ấy trở thành cặn bã."

"Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, trước tiên về văn phòng đã."

Tô Cách im lặng về tới văn phòng.

Thế nhưng, thời điểm ba người trở lại văn phòng, Tô Cách cảm thấy toàn thân không được tốt.

Bởi vì hai thùng Nước Uống Cho Quý Bà đã được Lâm Dật đem tới, thậm chí ngay cả ống hút đều được cắm vào cẩn thận.

"Chủ nhiệm Tô, cô về thật đúng lúc, tôi đã chuẩn bị xong cho cô rồi, uống trước mấy chai để nếm thử hương vị chứ nhỉ?"

Tô Cách cảm giác mình suy sụp mất!

Nước cờ được bố trí thật tốt.

Trọn vẹn hai thùng to, lão nương làm thế nào uống hết được!

Tống Giai và Thạch Lỵ xám xịt đứng ở một bên.

Chị Tô cũng mạnh miệng nói chỉ cần tỷ lệ chuyên cần có thể đạt tới 95%, thì uống hết cả hai thùng Nước Uống Cho Quý Bà, hiện tại là đến thời điểm chị ấy thực hiện lời hứa.

Tống Giai ngầm thở dài.

Chị Tô thật đúng là đáng thương, vậy mà liên tục hai lần đều thua ở trên tay Lâm Dật, khắc tinh của chị Tô đã xuất hiện rồi sao.

"Uống thì uống!"

Tô Cách cầm lấy một chai Nước Uống Cho Quý Bà, cực kỳ không tình nguyện uống.

"Tới tới tới chủ nhiệm Tô, uống xong chai này còn có hơn mấy chục chai, đừng có gấp, đảm bảo uống no."

Nhìn thấy những chai Nước Uống Cho Quý Bà chồng chất như núi, Tô Cách có cảm giác muốn tự tử.

Ít nhất phải hơn mấy trăm chai, để cho tôi uống tới khi nào đây!

"Không cần anh nói, tôi biết phải làm như thế nào!"

"Nếu vậy, tôi cũng không nói thêm gì cả."

Lâm Dật cười nói:

"Chủ nhiệm Tô từ từ uống, bao no."

Nói xong, Lâm Dật huýt chân sáo, muốn rời khỏi trường học. Đến buổi chiều anh còn hẹn gặp Tôn Phú Dư, phải đi sở nghiên cứu Long Tâm nhìn xem.

Lái xe rời đi, Lâm Dật đi thẳng đến khách sạn Bán Đảo để ăn cơm, sau đó dựa theo địa chỉ của Tôn Phú Dư gửi cho mình, lái xe đi đến sở nghiên cứu Long Tâm.

Nhưng ngay tại thời điểm ở trên đường lái xe đến sở nghiên cứu, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Lâm Dật.

【 Hoàn thành vai trò giảng viên dạy tiết học thực tế đầu tiên, khen thưởng 200 ngàn điểm trị số thông thạo. 】

【 Độ hoàn thành nghề nghiệp: 40%, khen thưởng trí nhớ cấp bậc Đại sư. 】

"Ừm? Trí nhớ cấp bậc Đại sư?"

Nhìn thấy dòng chữ trong đầu, Lâm Dật có chút hồ nghi.

Tại thời điểm mở ra nghề nghiệp mới, hệ thống đã cho mình trí nhớ cấp bậc Hiền giả.

Mà cái trí nhớ cấp bậc Đại sư là chuyện gì xảy ra?

"Hệ thống, trí nhớ cấp bậc Đại sư là cái gì?"

Lâm Dật hỏi:

"So với trí nhớ cấp bậc Hiền giả thì có cái gì khác biệt?"

【 Trí nhớ cấp bậc Hiền giả có rộng mà không có tinh, trí nhớ cấp bậc Đại sư có tinh mà không rộng. 】

Nghe hệ thống giải thích xong, Lâm Dật hiểu ngay chuyện gì xảy ra.

Ngay từ khi tiếp nhận trí nhớ của các vị Hiền giả, anh đã phát hiện rằng mặc dù bên trong chứa đựng rất nhiều các loại tri thức phong phú, nhưng chỉ là lướt qua mà thôi, cũng không phải tinh thông.

Mà cái gọi là trí nhớ cấp bậc Đại sư, chắc hẳn cũng là tri thức chuyên môn trong một lĩnh vực nào đó.

【 Mời ký chủ tiến hành lựa chọn, muốn bổ sung trí nhớ cấp bậc Đại sư hay không? 】

"Hãy cho ta suy nghĩ một chút."

Lâm Dật suy tư vài giây đồng hồ. Lấy trạng thái bây giờ của mình, nhu cầu đối với phương diện này vẫn thật sự không lớn.

Suy cho cùng, có tiền gần như có thể mua đến 99% mọi thứ trong cuộc sống.

Nếu như còn không mua được, chứng tỏ rằng tiền còn chưa đủ nhiều.

Nhưng chẳng mấy chốc, Lâm Dật đã nghĩ ra cách sử dụng phần thưởng trí nhớ cấp bậc Đại sư này như thế nào.

Thậm chí có loại cảm giác vừa đến đúng lúc.

Lĩnh vực Chip trong nước luôn trong giai đoạn phát triển yếu kém.

Lĩnh vực Chip cao cấp trên toàn cầu luôn bị độc quyền bởi Intel, Qualcomm, SK Hynix, Texas Instruments và một số công ty khác. So với bọn họ, công nghệ trong nước chậm hơn ít nhất 40 năm.

Mà đây cũng là nguyên nhân mà Sở nghiên cứu Long Tâm bị bán ra.

Nếu như mình lựa chọn trí nhớ cấp bậc đại sư có liên quan đến lĩnh vực này, chắc hẳn có thể mang đến chút đột phá cho phương diện này.

"Hệ thống, người ngưu bức nhất ở lĩnh vực Chip là ai?"

【 Cha đẻ của Chip, Jack Kilby. 】

"Vậy được, ta muốn trí nhớ của ông ta!"

【 Trí nhớ cấp bậc Đại sư được bổ sung thành công! 】

Trong nháy mắt, Lâm Dật cảm giác được nguồn tri thức khổng lồ phô thiên cái địa, giống như thủy triều mãnh liệt quán chú toàn bộ vào trong óc của mình!

Cảm nhận được sự biến hóa trong đầu, Lâm Dật mừng rỡ như điên. Với những kiến thức này, muốn tạo ra sự đột phá trong lĩnh vực Chip cũng không có khó khăn quá lớn!

Điều này sẽ đóng một vai trò rất quan trọng trong việc mở rộng bản đồ thương nghiệp của mình, sắp mang đến tác dụng vô cùng mấu chốt!

. . .

Sở nghiên cứu Long Tâm nằm ở vùng ngoại ô thành phố Trung Hải, chiếm diện tích lớn khoảng chừng một sân vận động bóng đá.

Đối với một cơ sở nghiên cứu mà nói, dạng diện tích như vậy đã không phải là quá nhỏ.

Bên trong văn phòng Sở trưởng, một người đàn ông mặc áo choàng màu trắng đang ngồi, mái tóc được chảy theo kiểu dáng cổ điển là bảy ba, đeo một chiếc kính gọng đen, toàn thân cao thấp đều lộ ra phong thái văn nhân nho nhã rõ nét.

"Tôn sở trưởng, nghe nói sở nghiên cứu bị thu mua rồi?"

Nói chuyện chính là một người phụ nữ, cũng giống như Tôn Phú Dư đều mặc áo khoác trắng, có một gương mặt trái xoan xinh đẹp và mái tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, chỉ là vẻ mặt lạnh lùng khiến cho người ta sinh ra mấy phần cảm giác xa cách.

Người phụ nữ tên là Lục Dĩnh, là tiến sĩ tốt nghiệp đại học

Thanh Hoa, sau khi tốt nghiệp đã tới công tác ở sở nghiên cứu Long Tâm.

Chỉ là trời không toại lòng người, cho dù Lục Dĩnh có năng lực nghiệp vụ bậc nhất, nhưng ở trên phương diện nghiên cứu và phát triển Chip, vẫn không có quá nhiều tiến triển, cho đến nay một số vấn đề kỹ thuật khó khăn vẫn chưa được giải quyết đột phá.

"Ừm, tôi mới nhận được tin tức vào ngày hôm qua, nên vội vàng chạy về."

Vừa nói, Tôn Phú Dư vừa nhìn đồng hồ đeo tay một cái,

"Chúng tôi hẹn gặp mặt vào lúc một giờ chiều ở tại Sở nghiên cứu, có lẽ đối phương sẽ lập tức tới ngay."

"Đối phương là ai? Là người ở trong nghề sao?"

Lục Dĩnh hỏi.

"Cũng không phải, tôi có xem qua tư liệu của ông chủ sau màn, là một người thanh niên trẻ tuổi, chắc không phải là người trong nghề, giống như là một vị đại thiếu gia."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 103.

Chương 104. Tôi Còn Tưởng Là Bằng Cấp Mẫu Giáo Đấy

"Không phải chứ, lại là một vị đại thiếu gia?"

Biết được thân phận của Lâm Dật, mọi người ở trong phòng làm việc đều bĩu môi.

Bọn họ vốn cho rằng người thu mua Sở nghiên cứu là một nhà nghiên cứu khoa học lớn nào đó, không nghĩ tới đúng là một vị đại thiếu gia ngoài nghề.

Đây là chuyện mà bọn họ sợ nhất, cũng không mong muốn nhìn thấy nhất.

Một khi xuất hiện tình huống như vậy, cũng rất dễ dàng xuất hiện tính huống người ngoài nghề chỉ đạo người trong nghề.

"Sở trưởng, anh biết ý đồ của anh ta khi thu mua Sở nghiên cứu chúng ta không?"

Lục Dĩnh dò hỏi.

Tôn Phú Dư yên lặng đốt điếu thuốc, hút một hơi rồi mới lên tiếng:

"Ý đồ cụ thể còn khó nói, chúng ta không có giao lưu quá nhiều ở trong điện thoại, tất cả mọi tình huống còn phải chờ đối phương tới đây rồi lại nói sau."

"Hừ, việc này không cần suy đoán, tôi cũng đã biết."

Nói chuyện chính là một người đàn ông đeo kính mắt giống như Tôn Phú Dư, tuổi tác cũng không lớn, khoảng chừng ngoài ba mươi tuổi, mái tóc ngắn, trên người toát ra vẻ kiêu ngạo nhàn nhạt.

Người đàn ông này tên là Lưu Sở, là tiến sĩ tốt nghiệp đại học Phục Đán của thành phố Trung Hải, cũng là người đang theo đuổi Lục Dĩnh.

Chỉ là đã hơn một năm nay, hai người cũng không có bất kỳ tia lửa ma sát gì cả, nhưng Lưu Sở cũng không hề từ bỏ, vẫn luôn không ngừng đeo đuổi Lục Dĩnh.

"Cậu đoán được?"

Tôn Phú Dư hỏi:

"Dụng ý của anh ta là cái gì?"

"Có hai khả năng xảy ra."

Lưu Sở chậm rãi đưa ra ý kiến của mình:

"Đầu tiên, tôi đoán rằng lai lịch của vị đại thiếu gia này có thể là con em quan chức địa phương nhất định, muốn lợi dụng thành quả nghiên cứu của chúng ta để kiếm lấy chiến tích chính trị. Với dạng thành tích như vậy, thì trên con đường chính trị mới có cơ hội thăng quan tiến chức."

Nghe được Lưu Sở nói, Tôn Phú Dư gật gật đầu, đúng là có cái khả năng này.

Bởi vì lĩnh vực Chip trong nước vẫn luôn ở trong giai đoạn lạc hậu, nếu quả thật có thể nghiên cứu ra sản phẩm đủ sức cạnh tranh với các ông lớn Chip trên quốc tế, như vậy tại phương diện tầm quốc gia tất nhiên sẽ được chú trọng rất cao.

Cho nên, trường hợp này rất có khả năng.

"Còn khả năng thứ hai là gì."

"Loại phỏng đoán thứ hai chính là cải cách."

Lưu Sở tiếp tục nói:

"Sử dụng những nhân tài ưu tú trong Sở nghiên cứu chúng ta, để tiến hành những dự án khác, từ đó buông bỏ nghiên cứu Chip!"

"Không đến mức đấy chứ, sự việc sẽ đi đến một bước này sao?"

Lục Dĩnh nói với vẻ đầy tiếc nuối.

Chính mình đi tới nơi này là vì mục tiêu phát triển Chip trong nước, nếu để cho mình đổi nghề sang nghiên cứu những dự án khác, vậy thì mình ở lại đây sẽ trở nên vô nghĩa.

Dựa vào dạng thuyết pháp này, những người khác cũng có tâm trạng mâu thuẫn rất lớn, nguyên một đám người bị cụt hứng, thậm chí còn chả thèm gật đầu đồng ý.

"Được rồi, các người đừng mang vẻ mặt cầu nguyện đấy nữa, mọi chuyện còn chưa rõ ràng, đây đều là do chúng ta phỏng đoán, trước đừng có vội vàng kết luận, có lẽ sự tình không phải như chúng ta nghĩ đâu."

Tôn Phú Dư lên tiếng an ủi mọi người.

Lục Dĩnh gật gật đầu,

"Tôi chỉ là có chút lo lắng, nghiên cứu của tôi đã đến giai đoạn quan trọng nhất. Việc giải quyết những vấn đề khó khăn hiện tại sẽ có thể mang lại những thay đổi nghiêng trời lệch đất đối với ngành công nghiệp Chip trong nước, vì vậy tôi không thể dễ dàng buông tha."

"Tôi hiểu được tình huống của cô, nhưng trước tiên cần bình tĩnh lại một chút."

Tôn Phú Dư an ủi:

"Trước hết chúng ta dùng tâm bình tĩnh để xử lý sự kiện này, đừng quá vội vã."

"Sở trưởng, tôi cảm thấy anh vẫn quá lạc quan đi."

Lưu Sở không cho là đúng tiếp tục lên tiếng:

"Vô luận là loại tình huống nào, đều không thay đổi được cục diện người ngoài nghề chỉ đạo người trong nghề. Tình cảnh tương lai của chúng ta chỉ sợ không quá lạc quan."

Cả đám người trong phòng làm việc đều mang sắc mặt ngưng trọng, giống như bị Lưu Sở đọc ra suy nghĩ vậy.

Bất kể là loại tình huống nào, khả năng đều không thay đổi được cục diện người ngoài nghề chỉ đạo người trong nghề.

Trong tương lai sắp tới, công tác nghiên cứu khoa học chỉ sợ sẽ không được tự do tự tại giống như trước kia vậy.

Reng reng reng _ _

Đúng lúc này, điện thoại di động của Tôn Phú Dư vang lên.

"Lâm tiên sinh."

"Ngài đã đến? Tốt, bây giờ tôi lập tức ra ngoài đón ngài."

Nói đơn giản vài câu, Tôn Phú Dư liền tắt điện thoại, mọi người trong phòng làm việc đều có chút khẩn trương, cuối cùng cũng gặp được chính chủ rồi.

"Nếu mọi người nhàn rỗi không chuyện gì làm, vậy thì cùng tôi ra ngoài xem một chút đi."

Mọi người gật gật đầu, cả nhóm đi cùng Tôn Phú Dư ra bên ngoài.

Đi ra bên ngoài Sở nghiên cứu, mọi người cũng không có phát hiện ra loại hình ảnh tiền hô hậu ủng kia.

Tôn Phú Dư nhìn xung quanh một chút, ngoại trừ có một chiếc xe FAW cũ, giống như không có bất kỳ sự thay đổi nào khác.

Lúc này, cửa xe FAW mở ra, Lâm Dật từ trên xe đi xuống, đi đến trước mặt Tôn Phú Dư.

"Anh chính là Sở trưởng Tôn Phú Dư Tôn sao?"

Nhìn thấy Lâm Dật, Tôn Phú Dư đưa tay ra bắt, bởi vì anh nhận ra được Lâm Dật thông qua ảnh chụp trong tư liệu, chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra.

"Chào Lâm tiên sinh, chúng tôi đã chờ đợi từ lâu."

Biết được Lâm Dật chính là vị đại thiếu gia thu mua Sở nghiên cứu, ánh mắt của mấy nữ nhân viên nghiên cứu khoa học bỗng chốc bị kinh diễm.

Cái này, thật sự quá đẹp trai rồi!

"Tiểu Lục, đám phụ nữ có chồng bọn chị không còn cơ hội nữa, nhưng em còn độc thân, có suy nghĩ gì hay không?"

"Mấy người các chị cũng quá bát quái đi, thật hoa si."

Lục Dĩnh nói ra:

"Có điều anh ta đúng là rất đẹp mắt."

"Nhìn xem tôi đã nói cái gì, ngoài miệng nói không muốn, nhưng thân thể ngược lại rất thành thật."

"Chị Từ, các chị cũng đánh giá quá thấp Tiểu Dĩnh rồi. Đối với loại người có mấy đồng tiền bẩn, mà lớn lên lại đẹp trai, chính là người không đáng tin cậy nhất."

Lưu Sở nghe vậy lập tức tên tiếng bêu xấu Lâm Dật.

"Tôi biết cậu có ý với Tiểu Lục, chúng tôi cũng chỉ là thuận miệng nói tùy tiện mà thôi."

"Lâm tiên sinh, chúng ta đi về văn phòng trước, đây không phải chỗ để nói chuyện."

"Văn phòng thì tôi không đi, trước tiên đi xem chỗ làm việc của các vị đi."

Lâm Dật đề nghị.

Muốn làm việc tốt thì phải có công cụ tốt, cho dù hiện giờ những người này tài giỏi đến mấy, nếu như về mặt thiết bị không đạt tiêu chuẩn, thì cũng rất khó có thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, cho nên phải đến xem một chút.

"Được, hiện tại Lâm tiên sinh là Sở trưởng ở đây, sắp xếp cụ thể như thế nào, tất cả đều nghe theo ngài."

"Anh cũng đừng chụp cho tôi chiếc mũ cao như vậy, tôi chỉ là treo cái tên, còn về nghiệp vụ cụ thể thì còn cần anh tới làm."

Vừa nói, một hàng người vừa đi tới địa điểm làm việc của mấy người Tôn Phú Dư.

Dưới sự giới thiệu của Tôn Phú Dư, Lâm Dật thấy được một số trang thiết bị trong Sở nghiên cứu đều đã lỗi thời và có nhu cầu cần được thay thế cấp bách.

"Lâm tiên sinh, tình huống cụ thể trong Sở vốn chính là như vậy, ngài có ý kiến gì không?"

"Ý kiến thì có không ít, nhưng hôm nay tôi tới đây khá vội vàng, chỉ là tới nhận biết sở nghiên cứu. Mấy ngày sau, tôi sẽ sửa sang lại suy nghĩ của mình và lúc đó sẽ truyền đạt lại cho các người."

"Cũng tốt, đều nghe sự sắp xếp của Lâm tiên sinh."

"Chờ một chút."

Ngay tại thời điểm Lâm Dật chuẩn bị rời đi, Lưu Sở lên tiếng ngăn lại.

"Làm sao vậy, anh có chuyện gì không?"

Lâm Dật hỏi.

"Lâm tiên sinh, ngài đã thu mua Sở nghiên cứu, cũng chính là ông chủ của nơi này. Nhưng là một nhân viên, tôi có mấy câu muốn nói."

"Được, anh nói đi."

"Sở nghiên cứu có phương hướng nghiên cứu khoa học của chính mình, tôi hy vọng ngài đừng can thiệp quá nhiều vào công việc của chúng tôi. Hy vọng ngài có thể cho chúng tôi, được làm việc dựa theo ý muốn của mình."

Cái mà Lưu Sở nói cũng chính là vấn đề mà những người ở đây quan tâm nhất.

Sự quan tâm lớn nhất của bọn họ chính là tương lai có thể tự do công tác hay không, không hy vọng bị hạn chế bởi sự can thiệp từ cấp trên.

Lúc này, tất cả mọi người đều đang chờ mong Lâm Dật trả lời.

Lâm Dật nhìn về phía Lưu Sở, nhàn nhạt hỏi:

"Anh có bằng cấp gì?"

Lưu Sở ưỡn sống lưng, trên nét mặt biểu lộ mấy phần ngạo nghễ.

"Đại học Phục Đán, tiến sĩ chuyên ngành tin học truyền thông."

"À, thì ra là bằng cấp tiến sĩ."

Lâm Dật cười nói:

"Nếu mà anh không nói ra, tôi còn tưởng là bằng cấp mẫu giáo đấy."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 104.

Chương 105. Vậy Để Tôi Tới Làm Đi

"Bằng cấp mẫu giáo..."

Lời Lâm Dật nói khiến cho mọi người của Sở nghiên cứu đều mở rộng tầm mắt.

Ông chủ mới nhìn qua có vẻ hiền lành, tại sao còn biết mắng chửi người khác cao thâm như vậy chứ?!

Lưu Sở híp mắt, nắm chặt nắm đấm, lộ vẻ không vui.

"Lâm tiên sinh, chúng tôi biết ngài tài đại khí thô, nhưng tôi hi vọng chúng ta có thể duy trì mối quan hệ dựa trên nguyên tắc bình đẳng. Tôi dù gì cũng là tiến sĩ của đại học Phục Đán, không phải giống như những công nhân xuất thân từ nông dân kia, xin ngài đừng làm nhục tôi."

"Tôi không có làm nhục anh."

Lâm Dật nhàn nhạt nói:

"Tôi không có bằng cấp cao như các người, cũng rất hâm mộ những người học giỏi như các người, nhưng tôi rất xem thường những người điểm cao mà năng lực yếu kém như anh."

Nét mặt Lưu Sở càng thêm tức giận,

"Tôi đạt điểm cao mà năng lực yếu kém?"

"Tôi đã thu mua Sở nghiên cứu Long Tâm, như vậy tôi tự nhiên có quyền làm chủ tuyệt đối. Là ông chủ, chẳng lẽ tôi còn cần anh đến khoa tay múa chân sao? Anh coi mình là ai chứ?"

Tôn Phú Dư âm thầm tặc lưỡi, đều nói quan mới đến đốt ba đống lửa. Cuối cùng chuyện gì đến vẫn là sẽ đến, đầu tiên là cầm Lưu Sở khai đao.

"Tôi nói chính là sự thật."

Lưu Sở dựa vào lý lẽ biện luận nói:

"Chúng tôi cần một cái môi trường làm việc tự do độc lập, nếu không nhiệm vụ phát triển nghiên cứu rất khó tiến hành tiếp."

Mặc dù hành động của Lưu Sở có chút xúc động, nhưng đây là tiếng lòng của tất cả mọi người.

Bọn họ sợ nhất chính là người ngoài nghề chỉ đạo người trong nghề.

"Tôi có kế hoạch cụ thể cho công tác chi tiết của Sở nghiên cứu. Nếu như anh cảm thấy tôi không thể trở thành một người lãnh đạo tốt, vậy thì có thể tìm một công việc khác, tôi sẽ không ngăn cản."

"Lâm tiên sinh, tôi biết kẻ có tiền các anh có suy tính riêng của bản thân, nhưng có một số việc cũng không phải đơn giản như anh suy nghĩ đâu."

Lưu Sở nói ra:

"Hạng mục trên tay tôi đang tiến hành đến công đoạn sau cùng, chỉ cần có thể giải quyết được cái nan đề cuối cùng, ít nhất làm cho ngành công nghiệp Chip trong nước cất bước thêm 10 năm. Nếu như tôi rời đi, hạng mục này sẽ bị gác lại, mang tới ảnh hưởng không thể đo lường!"

Tôn Phú Dư âm thầm nhíu mày, anh hoàn toàn không nghĩ tới chuyện hai người lại đối chọi gay gắt với nhau ngay trong ngày đầu tiên gặp mặt.

Nhưng Lưu Sở nói cũng không ngoa, anh ta và Lục Dĩnh là hai nhân viên nghiên cứu khoa học xuất sắc nhất trong Sở. Nếu như anh ta rời đi, khả năng cao hạng mục sẽ bị gác lại.

"Anh cho rằng thiếu anh thì Địa Cầu không tự xoay sao?"

"Điều đó thì không phải, nhưng không có tôi thì hạng mục này tuyệt đối không thể kết thúc thành công."

Lưu Sở nói ra.

Lâm Dật ngẩng đầu, nhìn về phía Tôn Phú Dư, nói:

"Tôn sở trưởng, anh ta nói tới cái hạng mục kia là cái gì?"

"Công tác sơ bộ của dự án đều đã hoàn thành, nhưng vẫn còn thiếu trình tự khối điều khiển. Nghiên cứu của chúng tôi từ đầu đến cuối chưa có bước tiến triển, trình tự được lập trình chưa bao giờ có thể phù hợp tương xứng với khối điều khiển."

Tôn Phú Dư nói ra.

"Thứ này có độ khó khăn rất lớn sao?"

"Rất lớn!"

Tôn Phú Dư khẳng định nói:

"Đây là một bước quan trọng nhất trong lĩnh vực nghiên cứu Chip. Và không chỉ có riêng chúng ta, trong công tác nghiên cứu phát triển Chip của những Sở nghiên cứu khác, tất cả cũng đều mắc kẹt ở khâu này, tiến triển rất chậm chạp."

"Vậy tôi tới làm đi."

Lâm Dật nhàn nhạt nói.

"Cái gì! Ngài tới? !"

Mọi người của Sở nghiên cứu đều ngây ngẩn, ai cũng không ngờ rằng Lâm Dật sẽ nói ra những lời như vậy

Bọn họ là những nhà khoa học ưu tú xuất thân từ đại học danh tiếng, vậy mà đối với lĩnh vực nghiên cứu này đều đã vô kế khả thi. Trong khi anh ta chỉ là một gã đại thiếu gia, còn có thể hiểu về kiến thức ở phương diện này sao?

Không có khả năng đâu!

Lâm Dật không biết người khác có suy nghĩ như thế nào, nhưng anh có lòng tin tuyệt đối với chuyện này.

Trong đầu anh đã tiếp thu trí nhớ của vị cha đẻ ngành Chip là Jack Kilby. Đối với quá trình tổng thể nghiên cứu chế tạo Chip, Lâm Dật đều hiểu rõ nhất thanh nhị sở. Vấn đề này đối với anh mà nói, gần như không có bất cứ độ khó khăn gì.

Nét mặt Lục Dĩnh có chút ngoài ý muốn, Sở trưởng mới cũng quá tự tin rồi.

Thậm chí còn muốn tự mình thử nghiệm phát triển trình tự đơn vị điều khiển?

Đây cũng không phải là việc mà người bình thường có thể làm được.

"Lâm tiên sinh, mạo muội hỏi một câu, ngài có bằng cấp gì?"

Tôn Phú Dư hỏi dò.

"Bằng cử nhân Marketing thị trường của trường cao đẳng khoa học tự nhiên Trung Hải."

Phốc _ _

Biết được bằng cấp của Lâm Dật, Tôn Phú Dư suýt chút nữa thổ huyết.

Đây là lộ tuyến gì?!

Một sinh viên tốt nghiệp từ một trường cao đẳng hạng ba, hơn nữa còn là học chuyên ngành Marketing thị trường, lại muốn nếm thử công nghệ lập trình Chip?

Đây là uống say cỡ nào rồi?!

Trong lòng có suy nghĩ như vậy, nhưng Tôn Phú Dư cũng không dám mở miệng nói ra.

Dù sao cũng là ông chủ của mình, vẫn cần nể mặt nể mũi một chút.

"Thế nào?"

Lâm Dật dò hỏi:

"Mặc dù cao đẳng khoa học tự nhiên Trung Hải không phải là một ngôi trường tốt gì cả, nhưng chuyên ngành Marketing của chúng tôi là chuyên ngành át chủ bài, vì vậy chớ xem thường người khác."

Mọi người của Sở nghiên cứu Long Tâm đều không còn gì để nói.

Đại ca, coi như là chuyên ngành át chủ bài, nhưng ngài cũng chỉ là chuyên ngành Marketing thị trường mà thôi!

Vấn đề nan giải mà nhiều tiến sĩ chuyên ngành hợp tác với nhau đều không thể giải quyết, ngài còn muốn đi làm thử một lần? Đây là đang lãng phí thời gian của nhau đó.

Tương lai để anh ta điều hành Sở nghiên cứu Long Tâm, chỉ sợ là không có bước phát triển gì nữa.

Hiện tại vừa mới nhìn thấy một chút ánh sáng bình minh, không nghĩ tới còn xảy ra chuyện như vậy.

Thật khó khăn.

"Lâm tiên sinh, chúng tôi không có xem thường ngài. Nếu như ngài muốn thử, vậy thì làm thử một chút đi."

Tôn Phú Dư lau qua mồ hôi lạnh, nói ra.

"Đem cho tôi một bản tư liệu cơ sở mà các người hiện đang nghiên cứu, tôi xem một chút có sai lầm hay không."

Nét mặt Lưu Sở lộ vẻ vẻ khinh bỉ, đều đến nước này rồi, lại còn cố tỏ vẻ.

Dù có mệt chết thì anh xem cũng không hiểu đâu!

"Tiểu Lục, hạng mục này vẫn luôn là do cô và Lưu Sở đồng thời phụ trách, cô đem tư liệu cơ sở tới đây, để cho Lâm tiên sinh nhìn xem."

"Vâng."

Lục Dĩnh đi đến bên trong tủ hồ sơ, lấy ra mấy cái USB và hồ sơ tài liệu giao lại cho Lâm Dật.

"Lâm sở trưởng, số liệu cơ sở bộ môn đều nằm ở đây. Nếu xem có chỗ nào không hiểu, anh có thể hỏi tôi."

Lâm Dật cười cười,

"Cô cảm thấy tôi xem không hiểu?"

"Tôi không có ý đó."

Lục Dĩnh giải thích:

"Chỉ là ngành học của anh không phải đúng chuyên môn, có thể sẽ có chỗ không thành thạo."

"Xem ra các người cũng không quá tin tưởng tôi."

Lâm Dật nhìn Lục Dĩnh,

"Nếu như cô có ý kiến gì với tôi, ngay bây giờ có thể nói hết ra."

"Không có."

Lục Dĩnh nói ra:

"Lâm sở trưởng không nên hiểu lầm."

"Nếu cô đã không có ý kiến, vậy thì dùng thực lực để nói chuyện đi."

Sau đó, Lâm Dật nhìn qua hồ sơ số liệu cơ sở, ghi nhớ nằm lòng toàn bộ nội dung trong đó.

Như vậy chuyện còn lại, chính là bắt đầu làm việc!

Không có gì bất ngờ xảy ra, mất khoảng chừng ba tiếng đồng hồ là có thể xử lý xong tất cả những chuyện này.

Nhìn thấy Lâm Dật mở ra công cụ lập trình, Lưu Sở cười nói:

"Lâm tiên sinh thật sự là lợi hại, là một sinh viên chuyên ngành Marketing thị trường, lại còn nhận ra công cụ lập trình. Thật hiếm có, tôi cũng không nhịn được muốn cổ vũ ngài bằng một tràng vỗ tay."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 105.

Chương 106. Nhân Vật Cấp Bậc Đại Thần

Lâm Dật cười cười,

"Cho nên mới nói, người giống như tôi đây mới xem như loại nhân tài, còn anh chỉ là điểm cao nhưng năng lực kém mà thôi."

"Lâm tiên sinh, tôi cảm thấy anh nên nghĩ thêm về việc phải giải quyết vấn đề trước mắt như thế nào đi. Đừng chỉ biết tỏ vẻ ngồi xuống chỗ kia, cuối cùng không giải quyết được vấn đề gì, chẳng phải là mất mặt sao?"

"Anh nói cũng đúng, nếu đã tới đây thì kiểu gì cũng phải làm chút hành động thực tế."

Lục Dĩnh ngầm thở dài, cũng không cho rằng Lâm Dật thật có năng lực như vậy.

Hiện tại, những nhà khoa học cao cấp nhất của Hoa Hạ đều không có năng lực giải quyết vấn đề như vậy, nên anh ấy càng không thể nào làm được.

Chỉ là, tại sao anh ấy nhất định phải tiến hành thử nghiệm như vậy?

Sau cùng, người thua thiệt không phải là chính mình ư?

Cần gì chứ?

Tiếng Tách tách vang lên không dứt. . .

Ngón tay Lâm Dật gõ như mưa trên bàn phím. Trên màn ảnh máy vi tính, những dấu hiệu trình tự chớp động liên tục, khiến cho người ta không kịp nhìn.

Mới đầu, người của sở nghiên cứu đều là muốn ở đây xem náo nhiệt. Một người học chuyên ngành Marketing thị trường, làm sao có thể thông hiểu tri thức về phương diện Chip đây.

Nhưng chẳng mấy chốc, bọn họ phát hiện ra điều không thích hợp.

Lâm Dật gõ ra một số dấu hiệu, cũng không phải là thứ vô dụng, mà chính là mã điều khiển khối trình tự!

Càng khiến người ta không thể tưởng tượng chính là, những đoạn mã mà Lâm Dật gõ ra để bọn họ vừa lạ lẫm lại quen thuộc.

Nhìn thấy có vẻ tương tự, nhưng lại hoàn toàn khác với những đoạn mã được biên soạn trước đó.

Nói trắng ra là chỉ có điểm giống mà thôi. Sau khi nhìn kỹ sẽ phát hiện ra, dấu hiệu trình tự của Lâm Dật viết ra ở đây, hoàn toàn là thứ đồ vật khác!

So với những gì bọn họ suy nghĩ trước đây, hoàn toàn không giống nhau!

Thậm chí khiến cho người ta có loại cảm giác bị phá vỡ nhận thức!

"Lâm tiên sinh, những đoạn mã mà ngài viết ra đây là. . ."

Tôn Phú Dư thử thăm dò hỏi.

"Các người không thể viết ra mã phù hợp với khối điều khiển là bởi vì mã nguồn có lỗi."

Lâm Dật nói ra:

"Hiện tại, tôi đang viết ra một mã nguồn mới hoàn toàn, về sau các người giữ lấy để sử dụng, như thế có thể giảm đi rất nhiều đường vòng."

"Trừ cái đó ra, còn có rất nhiều sai sót về những thông số DFT, Floor Plan, CTS, ký sinh… Hiện tại, tôi sẽ giúp các người điều chỉnh xong, như vậy sẽ không còn sai sót nào nữa."

Đơ người!

Choáng váng!

Nghe thấy Lâm Dật nói, cả đám người của sở nghiên cứu đều trợn mắt há hốc mồm.

Bất kể ai cũng đều không nghĩ tới, vậy mà trong đầu Lâm Dật chứa đựng nhiều tri thức Chip chuyên nghiệp như vậy!

Đây chính là năng lực mà bọn họ đều không thể hiện thực hóa!

Lục Dĩnh trợn trừng một đôi mắt đẹp, trên mặt tràn đầy thần thái phấn khởi.

Ở trong mắt của nàng, từng chuỗi dấu hiệu dường như càng có sức hấp dẫn hơn so với hoa hồng tượng trưng cho tình yêu.

Nhưng hấp dẫn nàng hơn cả, chính là người thanh niên ngồi không chớp mắt ở trước máy vi tính kia.

Chẳng lẽ anh ấy thu mua Sở nghiên cứu, cũng không có mục đích gì khác?

Thật sự chỉ vì tình cảm trong lòng thôi sao?

Trong lòng Lục Dĩnh không tự chủ được, hình tượng Lâm Dật bỗng biến thành vô cùng cao lớn, dường như có được mị lực vô cùng vô tận.

Liên tiếp trong khoảng ba giờ đồng hồ, Lâm Dật thực hiện đủ loại thao tác, khiến cho những người ở chỗ này đều nhìn mà than thở.

Đối với bọn họ mà nói, thao tác của Lâm Dật tựa như là mở ra một cánh cửa lớn của thế giới mới.

Giống như thể hồ quán đính, giúp người hiểu ra nhiều thứ.

Mà trong khoảng thời gian này, ngay cả người đi WC cũng không có, ai nấy đều sợ bỏ lỡ bất luận một hàng dấu hiệu gì đó.

Đối với đám người này, đừng nói là bỏ lỡ một hàng dấu hiệu, dù là bỏ lỡ một cái ký tự cũng không thể tiếp nhận nổi.

Hô ~~~

Lâm Dật thở ra một hơi,

"Toàn bộ đồ vật cơ sở nhất, tôi đã giúp các người làm xong, còn lại thì chính các người tới làm tiếp đi."

"Lâm tiên sinh, chẳng lẽ ngài không cần kiểm tra lại một lần sao?"

Dưới một số ít tình huống, biên soạn dấu hiệu giống như viết luận văn, rất dễ dàng xuất hiện lỗi chính tả, đến cuối cùng đều cần kiểm tra lại.

"Không cần đâu, các người kết nối kiểm tra một chút là biết."

Sau đó, Tôn Phú Dư dùng những mã mà Lâm Dật biên soạn ra, cùng kết hợp với khối điều khiển, phát hiện không có bất kỳ lỗi gì!

Hơn nữa trình tự còn có thể vận hành một cách hoàn hảo, không có một chút sai sót nào!

Tê _ _

Thấy cảnh này, mọi người của sở nghiên cứu đều hít vào một ngụm khí lạnh!

Người đàn ông trước mắt này cũng quá quỷ tài!

Chỉ dùng thời gian là ba tiếng đồng hồ, đã giải quyết xong vấn đề đã gây khó khăn cho bọn họ trong nhiều năm!

Quả thực chính là thiên tài bẩm sinh!

"Chắc cũng không có vấn đề gì đi."

Lâm Dật nhẹ nhõm nói ra.

"Vâng vâng vâng, chương trình vô cùng hoàn mỹ, chúng tôi đã biết việc tiếp theo nên làm như thế nào."

Tôn Phú Dư nói ra, mà trong ánh mắt đã không cách nào ẩn giấu đi thần thái vui sướng.

Lục Dĩnh kinh ngạc nhìn Lâm Dật, người thanh niên này cũng quá tài giỏi!

Người ta chỉ là người tốt nghiệp trường cao đẳng phổ thông, học chuyên ngành còn chẳng có gì liên quan, mà mình là tiến sĩ ưu tú của đại học danh tiếng, nhưng trước mặt người ta cũng không phải chỉ kém một chút điểm.

Quá lợi hại!

Lâm Dật ngẩng đầu lên, mắt nhìn Lưu Sở,

"Vốn ban đầu những thứ này đều là do anh phụ trách, hiện tại tôi đều làm xong rồi, nên không cần anh nữa. Cửa ở sau lưng, a tự rời đi thôi."

"Lâm tiên sinh, tôi xin lỗi ngài vì hành động vừa rồi, tôi không nên xem thường ngài."

Chính mắt nhìn thấy năng lực của Lâm Dật, Lưu Sở hoàn toàn bị khuất phục!

Nếu như mình tiếp tục lưu lại ở Sở nghiên cứu, được mượn những mật mã gốc mà người này biên soạn ra kia, chắc chắn lĩnh vực Chip trong nước sẽ có bước tiến dài.

Chỉ cần mình lưu lại ở nơi này, tất nhiên có thể trở thành người đứng đầu trong nghề!

Địa vị ở bên trong lĩnh vực này cũng sẽ được nâng cao, nước lên thì thuyền lên.

Nhưng nếu như cứ thế mà phải rời đi, mọi thứ sẽ đều ngâm nước nóng.

"Tôi không phải người bụng dạ hẹp hòi như vậy, không vì chút chuyện nhỏ này mà tức giận, chẳng qua là cảm thấy năng lực của anh có vấn đề, không thích hợp làm công việc như vậy, thu dọn đồ đạc rời đi đi."

"Tôi biết rồi. . ."

Nhìn thấy Lâm Dật có thái độ cứng rắn, không có nửa điểm có thể giảng hòa, Lưu Sở ủ rũ cụp đầu rời khỏi Sở nghiên cứu.

Lâm Dật nhìn về phía những người khác, nói ra:

"Những việc tôi nên làm thì đều đã làm xong, chuyện sau đó thì tôi mặc kệ."

"Vâng, những việc sau đó cứ giao cho chúng tôi là được rồi."

"Đúng rồi, tôi thấy những trang thiết bị trong Sở đều đã lỗi thời, anh thống kê lại một lượt, liệt kê ra tất cả số trang thiết bị lỗi thời để thay mới nhé."

"Thay mới?"

Tôn Phú Dư biểu hiện hơi mất tự nhiên,

"Lâm tiên sinh, không nói gạt ngài, thật ra rất nhiều trang thiết bị trong Sở nghiên cứu đều đã lỗi thời. Nếu như thay mới toàn bộ, tối thiểu phải tốn hơn 30 triệu nhân dân tệ, đây cũng không phải là một con số nhỏ. . ."

"Một lát nữa, tôi sẽ chuyển cho anh 50 triệu nhân dân tệ. Tất cả trang thiết bị mới đều mua loại tốt nhất, đồng thời mỗi người được phát 500 ngàn tiền thưởng. Số tiền còn lại thì sử dụng làm quỹ nghiên cứu khoa học trong Sở, đến khi nào chi tiêu hết thì lại báo với tôi."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều sáng rực nhìn Lâm Dật, thậm chí còn có chút xấu hổ.

Ban đầu còn tưởng anh ta là người ngoài nghề, không nghĩ tới người ta là đại thần, còn lợi hại hơn so với chính mình.

Bây giờ lại lấy ra nhiều tiền như vậy để hỗ trợ công tác nghiên cứu Chip trong Sở, chính mình đều là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

"Cám ơn Lâm tiên sinh, tôi đại biểu cho Sở nghiên cứu Long Tâm ngỏ ý cảm ơn đối với sự tín nhiệm của ngài."

Lâm Dật gật gật đầu, đi về phía ngoài cửa Sở nghiên cứu.

Mà ngay lúc này, Lục Dĩnh từ từ chạy đuổi theo anh.

"Lâm sở trưởng, xin dừng bước."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 106.

Chương 107. Đại Quốc Trọng Khí, Nước Nhà Tình Hoài

"Thế nào? Tìm tôi có việc gì sao?"

"Hạng mục này vẫn luôn là do Lưu Sở phụ trách, hiện tại vấn đề cơ sở và sai lầm đều đã được giải quyết, nhưng tôi còn có chút nghi vấn nên muốn thỉnh giáo ngài."

"Không phải cô không tin tưởng tôi sao?"

Lâm Dật cười nói.

"Lâm sở trưởng, thật, thật xin lỗi."

Lục Dĩnh vội vàng nói, còn cúi đầu xin lỗi Lâm Dật.

"Cô làm cái gì vậy?"

"Tôi xin lỗi ngài vì hành vi lúc trước của mình, tôi thật sự rất muốn thỉnh giáo ngài và muốn cống hiến một phần công sức cho sự nghiệp Chip của nước nhà."

Sự chân thành của Lục Dĩnh khiến cho Lâm Dật hơi cảm động.

Bởi vì chính mình đầu tư vào Sở nghiên cứu Long Tâm cũng không phải để kiếm tiền, mà là muốn đánh vỡ rào cản kỹ thuật của nước ngoài, không còn bị các cường quốc phương Tây nắm mũi dẫn đi nữa.

Mà ở trên người Lục Dĩnh, Lâm Dật hoàn toàn thấy được loại tinh thần này.

"Vậy cô có lý tưởng gì không? Lấy ngoại hình và bằng cấp học vấn của mình, cho dù cô đi đến đến nơi khác thì mức đãi ngộ cũng sẽ không kém. Tại sao cô phải hao phí cả tuổi thanh xuân của mình cho công tác nghiên cứu trong Sở?"

"Bởi vì khi còn đi học, tôi từng được nghe giáo viên của mình nói, trường học ưu tú là sức mạnh của đất nước. Mặc dù tôi là một người phụ nữ, nhưng cũng có tình cảm yêu nước. Tôi muốn để cho người Hoa Hạ tin tưởng rằng, tổ quốc của chúng ta không hề thua kém bất kỳ một quốc gia nào!"

Câu nói này giống như một đòn linh hồn công kích rơi xuống trên người Lâm Dật.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng, từ trên cơ thể một người phụ nữ có thể bộc phát ra nguồn lực lượng hùng vĩ như vậy.

"Tôi tin tưởng cô."

Lâm Dật nhàn nhạt nói:

"Nhưng tôi còn phải bận xử lý một số việc khác,...Chờ đến khi cô làm xong chuyện trước mắt, chúng ta sẽ trò chuyện tiếp cũng không muộn."

"Cám ơn Lâm sở trưởng!"

Sau đó, cả đoàn người Tôn Phú Dư đưa tiễn Lâm Dật ra ngoài.

Nhìn thấy chiếc xe của Lâm Dật, mọi người của Sở nghiên cứu đều thầm cảm thán.

Tùy tiện phát cho Sở nghiên cứu 50 triệu tệ, nhưng bản thân mình lại lái một chiếc FAW cũ kỹ. So sánh ra, chính họ còn chạy một chiếc xe trị giá hai ba trăm ngàn tệ.

Xét về khuôn mẫu và tầm nhìn, họ còn kém quá xa.

"Đây mới thực sự là người có chí lớn."

Tôn Phú Dư than thở nói.

"Không phải chứ, đều có nhiều tiền như vậy, lại còn chạy xe FAW. Thật đúng là tấm gương cho chúng ta học tập."

"Rõ ràng là một vị đại thiếu gia, hơn nữa còn lớn lên đẹp trai như vậy, lại sẵn sàng cống hiến hết mình cho sự nghiệp nghiên cứu khoa học của tổ quốc. Mẫu người thế này thực sự quá hiếm có."

"Tiểu Dĩnh, em nhìn Sở trưởng mới của chúng ta, không chỉ là kỹ thuật tuyệt vời, lớn lên đẹp trai mà còn có tiền, em nhất định phải nắm chặt lấy."

"Các chị cũng đừng lấy em ra trêu đùa nữa, Lâm sở trưởng không có khả năng coi trọng em."

Lục Dĩnh ngượng ngùng nói.

Két két _ _

Lâm Dật vừa muốn bước lên xe, chợt nhìn thấy một chiếc xe Audi A6 chạy từ bên ngoài vào.

Từ trên xe có hai người đàn ông bước xuống, một trong số đó là người trung niên đã đứng tuổi, khoảng chừng hơn 60 tuổi, mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn truyền thống cũ, nhưng thân hình vẫn còn khá vững vàng cứng rắn.

Một người đàn ông khác thì hơi có vẻ trẻ tuổi, ước chừng hơn ba mươi tuổi, mang theo kính mắt, nhìn có vẻ vô cùng hiền hoà.

Nhìn thấy hai người bước từ trên xe xuống, Lâm Dật cảm thấy khá quen mặt.

Ông lão kia hình như là hiệu trưởng trường đại học Sư phạm

Triệu Kỳ, còn người kia chắc là thư ký của ông ấy, tên là Chu Canh Triết.

Nhìn vào tình huống trước mắt thì bọn họ được tính là người lãnh đạo trực tiếp của mình.

Nhìn thấy Triệu Kỳ đi tới, Lâm Dật không có vội vàng rời đi, anh muốn nhìn một chút xem có chuyện gì xảy ra.

Mà đám người Tôn Phú Dư cũng có chút tò mò với thân phận của hai người, muốn biết hai người kia tới đây làm gì?

"Ồ, mọi người đều tập trung ở chỗ này sao. Trước tự giới thiệu mình một chút, tôi là Triệu Kỳ, hiệu trưởng trường đại học Sư phạm của thành phố Trung Hải. Còn vị này là thư ký của tôi, Chu Canh Triết. Hai chúng tôi mạo muội đến đây, xin quấy rầy."

Biết được thân phận của Triệu Kỳ, Tôn Phú Dư hiểu ngay ra ý đồ của ông ta đến đây.

Vài ngày trước đó, bọn họ đã phái người qua đây, trao đổi về việc trường đại học có một hạng mục nghiên cứu khoa học, muốn mượn một số thiết bị trong sở thí nghiệm để sử dụng.

Nhưng bởi vì bên mình còn đang cần dùng đến chỗ thiết bị trong phòng thí nghiệm, nên từ chối yêu cầu của bọn họ.

Không nghĩ tới lần này, vị hiệu trưởng có thể đích thân đến đây.

"Hiệu trưởng Triệu, chắc hẳn ngài đi đến đây là vì muốn mượn thiết bị thí nghiệm để sử dụng phải không?"

Tôn Phú Dư nói ra.

"Ừm."

Triệu Kỳ cười ha hả nói:

"Trường học của chúng tôi có một hạng mục nghiên cứu khoa học, hiện tại đến thời khắc mấu chốt, nên muốn mượn thiết bị thí nghiệm trong sở nghiên cứu của các vị sử dụng một chút, vì vậy. . ."

"Hiệu trưởng Triệu, nếu như là ngày hôm qua, ngài đến tìm tôi thì tôi còn có thể làm chủ, nhưng hôm nay lại không được rồi."

"Làm sao vậy, chẳng lẽ thiết bị của Sở nghiên cứu xảy ra vấn đề gì?"

"Thiết bị thí nghiệm ngược lại là không có vấn đề, nhưng Sở nghiên cứu chúng tôi đã bị thu mua lại. Người Sở trưởng tôi đây chỉ phụ trách việc nghiên cứu bộ môn khoa học, còn những chuyện khác thì ngài phải tìm ông chủ mới của chúng tôi."

"Ông chủ mới?"

Triệu Kỳ có chút ngoài ý muốn, không ngờ rằng sẽ xảy ra chuyện như vậy.

"Đúng thế."

Tôn Phú Dư chỉ chỉ Lâm Dật đang đứng cách đó không xa,

"Vị kia chính là ông chủ mới của Sở nghiên cứu chúng tôi, tên là Lâm Dật. Về vấn đề ở phương diện này, ngài phải nói chuyện với anh ấy."

Nhìn thấy Lâm Dật, Triệu Kỳ và Chu Canh Triết đều có chút ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới người thu mua Sở nghiên cứu, lại là một người thanh niên trẻ tuổi.

Chu Canh Triết khẽ nhíu mày, anh ta cảm thấy nhìn Lâm Dật có vẻ quen quen, nhưng không nhớ ra đã gặp qua ở đâu rồi.

Cùng lúc đó, Lâm Dật đi tới, cười ha hả nói:

"Chào hiệu trưởng Triệu."

"Chào ngài chào ngài."

Biết được thân phận của Lâm Dật, Triệu Kỳ rất chủ động đưa tay ra.

"Các vị muốn mượn thiết bị của phòng thí nghiệm để sử dụng phải không?"

Lâm Dật mở miệng nói thẳng.

"Đúng vậy, bởi vì trường chúng tôi đang nghiên cứu một đề tài khoa học, nhưng mà cơ sở thiết bị nghiên cứu khoa học của nhà trường không đáp ứng được nhu cầu thực tế, cho nên muốn mượn trang thiết bị của Sở nghiên cứu để sử dụng một chút. Tuy nhiên ngài yên tâm, chúng tôi sẽ thanh toán các chi phí liên quan."

"Chi phí liên quan thì không cần."

Lâm Dật cười nói:

"Hiệu trưởng Triệu, ngài xem cách này có được hay không? Sở nghiên cứu sẽ loại bỏ một loạt các trang thiết bị trong thời gian sắp tới. Những thiết bị này dùng để phát triển công nghệ Chip thì có chút lực bất tòng tâm, nhưng dùng để làm thí nghiệm nghiên cứu đề tài khoa học thì không có vấn đề gì. Nếu như các vị không ngại, tôi sẽ đem nhóm này thiết bị này, quyên tặng cho trường học."

Dự án nghiên cứu khoa học của nhà trường và nghiên cứu công nghệ Chip, là hai chuyện có độ khó khăn khác nhau, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Yêu cầu đối với cơ sở trang thiết bị mà nói, cũng không thể giống nhau.

Những thiết bị lỗi thời kia đã có chút giật gấu vá vai đối với công tác nghiên cứu của đám người Tôn Phú Dư, nhưng nếu dùng để làm nghiên cứu khoa học, hơn nữa còn là dự án cấp bậc nhà trường của đại học Sư phạm, thì như vậy là quá đủ.

"Lại muốn tặng thiết bị cho chúng tôi?"

Sắc mặt của Triệu Kỳ và Chu Canh Triết đều vô cùng ngạc nhiên, hoàn toàn không nghĩ tới Lâm Dật sẽ làm ra chuyện như vậy.

"Đúng vậy, nếu như trang thiết bị không thể thỏa mãn nhu cầu nghiên cứu khoa học, đến lúc đó lại đem trang thiết bị mới của Sở nghiên cứu cho các vị mượn sử dụng."

"Đủ rồi đủ rồi."

Triệu Kỳ cảm kích nói ra:

"Dự án nghiên cứu khoa học của chúng tôi không thể nào so sánh được với Sở nghiên cứu, cho dù là trang thiết bị lỗi thời cũng đầy đủ chúng tôi sử dụng rồi."

"Chuyện này cứ quyết định như vậy đi."

"Lâm tiên sinh, tôi có chút việc muốn nói với ngài, có thể nói chuyện riêng một lát được không?"

Chu Canh Triết khách khí nói.

"Đương nhiên có thể."

Sau đó, ba người đứng qua một bên, Chu Canh Triết nói ra:

"Lâm tiên sinh, từ sau khi gặp mặt, tôi đều cảm thấy nhìn ngài khá quen mắt. Không phải chúng ta đã gặp qua ở đâu rồi chứ?"

Lâm Dật cười cười, thầy Chu có trí nhớ thật tốt,

"Thật ra tôi là một nhân viên công tác ở Ủy ban Đoàn trường đại học Sư phạm, mấy ngày trước vừa mới nhận chức."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 107.

Chương 108. Đối Mặt Với Một Làn Sóng

Lời này vừa nói ra, khiến cho Triệu Kỳ và Chu Canh Triết đều giật nảy mình.

"Lâm tiên sinh là giảng viên của trường đại học Sư phạm?"

"Đúng thế."

Hai người liếc nhau một cái, đều nhìn thấy vẻ ngạc nhiên nồng đậm trong mắt nhau.

"Thầy Lâm, tôi mạo muội hỏi một câu. Cậu có thể thu mua sở nghiên cứu Long Tâm và hơn nữa còn quyên tặng nhiều thiết bị như vậy, chúng tôi có thể nhìn thấy một chút về năng lực tài chính của cậu. Vậy vì sao cậu còn muốn đến làm việc ở trường đại học Sư phạm?"

"Ở nhà nhàn rỗi cũng không chuyện gì làm, nên tôi đến trải nghiệm cuộc sống ở trong môi trường đại học."

Chu Canh Triết không nhịn được cười rộ lên,

"Hình mẫu của cậu Lâm đây thật sự không phải là mấy người chúng tôi có thể so sánh."

Lời nói thật dễ nghe, nhưng Chu Canh Triết âm thầm không nhịn được mà chửi đậu đen rau muống.

Người có tiền như vậy, còn muốn tới trải nghiệm sinh hoạt gì ở trường học chứ.

Chẳng lẽ là chơi chán các loại người mẫu trẻ ở trong Club quán bar, nên muốn đổi sang chơi đùa nữ sinh viên?

Ngược lại là có loại khả năng này.

"Anh Chu cũng quá khách khí, tôi chỉ là một người bình thường thôi, không có lợi hại như các vị nghĩ đâu."

"Nhìn xem, chuyện này thật sự là trùng hợp, thế mà gặp được người trong nhà."

Triệu Kỳ cười không ngậm mồm vào được, nói:

"Thầy Lâm, cậu quyên tặng một số lượng lớn thiết bị như thế, chính là làm ra cống hiến không thể xóa nhòa đối với sự nghiệp nghiên cứu khoa học của nhà trường. Cậu cũng không cần làm việc ở Ủy ban Đoàn trường nữa, tôi quyết định phong cậu làm phó hiệu trưởng danh dự, tốt hơn nhiều so với công tác ở Đoàn ủy nhà trường."

Cái gọi là phó hiệu trưởng danh dự, cũng là hư chức, không có bất kỳ quyền lực thực tế gì. Chỉ cần là người làm ra cống hiến hoặc là có tầm ảnh hưởng nhất định, đều có thể được trao tặng chức vị như vậy.

"Hiệu trưởng Triệu quá khách khí rồi, tôi công tác ở Đoàn ủy cũng rất tốt, không muốn tỏ ra quá kiêu căng."

Lâm Dật từ chối.

"Thầy Lâm, tôi biết cậu là người điệu thấp, nhưng vị trí phó hiệu trưởng danh dự này nhất định phải dành cho cậu."

Triệu Kỳ nói ra:

"Nhưng tôi sẽ không để lộ ra sự kiện này, chúng ta sẽ tự mình tiến hành. Ngay ngày mai, tôi sẽ đem giấy chứng nhận cho cậu, nhưng ở bên ngoài thì cậu vẫn công tác ở Đoàn ủy nhà trường."

Lâm Dật có thể thu mua Sở nghiên cứu Long Tâm, hơn nữa còn quyên tặng nhiều thiết bị như vậy, vừa nhìn là biết thân phận không tầm thường.

Chính mình nhất định phải ôm thật chặt cái bắp đùi này, tuyệt đối không thể để cho cậu ta chạy mất, nếu không cũng là tổn thất lớn của trường đại học Sư phạm.

"Hiệu trưởng Triệu đã nói như vậy, thì tôi cũng chỉ có thể cung kính không bằng tuân mệnh."

"Tốt tốt tốt, việc này cứ quyết định như vậy đi."

"Được."

Tiếp đó đơn giản hàn huyên thêm vài câu, Lâm Dật nhìn thời gian cũng không còn sớm nên không định quay về trường học, mà dự định về nhà nghỉ ngơi.

Hiện tại, trừ bỏ thân phận cổ đông tập đoàn Didi ra, dưới cờ của mình sở hữu tổng cộng bốn loại sản nghiệp.

Trường đua xe quốc tế Trung Hải, khách sạn lớn Bán Đảo, bến cảng Vọng Giang và sở nghiên cứu Long Tâm.

Hiện tại, hiệu suất hoạt động của hai nơi sản nghiệp đầu tiên đều không có thăng trầm quá lớn, cũng không thích hợp để tiến hành động tác quá lớn trong tương lai gần.

Anh muốn đem tinh lực chủ yếu đặt ở việc cải tạo bến cảng Vọng Giang và trên lĩnh vực nghiên cứu phát triển công nghệ Chip này.

Cho dù có hệ thống gia trì, đây cũng là một chặng đường dài đầy gánh nặng.

Reng reng reng _ _

Trên đường trở về, điện thoại di động của Lâm Dật đổ chuông, là Kỷ Khuynh Nhan gọi điện thoại đến.

"Ngày mai anh có thời gian rảnh không?"

Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Thế nào, em muốn hẹn hò với anh sao?"

Lâm Dật cười híp mắt trêu ghẹo một câu:

"Chuyện này có thể suy nghĩ một chút."

"Đẹp mặt anh, em sẽ không hẹn hò với anh đâu."

Kỷ Khuynh Nhan kiêu ngạo đáng yêu nói:

"Cuối buổi chiều ngày mai, tập đoàn sẽ tổ chức một buổi họp báo. Nếu anh không bận việc gì, thì hãy đến xem một chút."

Lâm Dật nhớ ra Kỷ Khuynh Nhan đang nói là chuyện gì.

Cũng chính vì buổi họp báo này mà Kỷ Khuynh Nhan phải biểu diễn mười cái động tác squats, nhớ lại đều cảm thấy có chút thú vị.

"Đây là buổi họp báo của tập đoàn, anh đi không tốt lắm đâu."

"Chuyện này có cái gì mà không tốt, em để người nào đến thì người đó có tư cách tham gia."

"Được rồi, Kỷ tổng đã lên tiếng, anh khẳng định sẽ đến đúng giờ."

"Lúc ba giờ chiều ngày mai, thống nhất như vậy nhé, anh không được đổi ý đó."

"Yên tâm, anh biết."

Lâm Dật nói ra:

"Em biết anh dài ngắn, anh biết em sâu cạn, chẳng lẽ em còn không hiểu rõ cách làm người của anh sao? Sẽ không nuốt lời."

"Chuyện này quyết định như vậy đi."

"Ừm."

Tắt điện thoại, Lâm Dật lái xe đi về khu biệt thự Cửu Châu Các.

Suy nghĩ kỹ một chút, chính mình thật sự phải đi đến buổi họp báo ngày mai một chuyến.

Ngược lại không phải là để tham dự, mà là có chuyện muốn nói với Kỷ Khuynh Nhan.

Dự án cải tạo bến cảng Vọng Giang đã giao cho công ty Nhã Lạc thiết kế, còn về phương diện công tác thi công xây dựng và cải tạo phải thuê những công ty khác ở bên ngoài.

Không thể nghi ngờ, tập đoàn Triều Dương là lựa chọn thích hợp nhất.

Dù sao nước phù sa không chảy vào ruộng người ngoài, thà đưa cho Kỷ Khuynh Nhan còn hơn là giao cho người khác.

Về đến trong khu biệt thự, Lâm Dật không có đi vào biệt thự số 1, mà chính là đi đến biệt thự số 2.

Đều là phòng ốc của mình, không thể quá không công bằng, để bọn chúng cùng hưởng ân huệ, ngôi biệt thự nào cũng đều phải ở vài ngày.

Trong lúc ngâm mình tắm rửa, Lâm Dật cầm lấy điện thoại di động, mở ra trò chơi Nông Dược.

Phát hiện bên trong có mấy tin nhắn riêng, đều là của "Bách Điệp Quần" gửi tới.

Bách Điệp Quần:

"Đại thần, hôm nay tâm tình tôi cảm thấy rất buồn phiền, chúng ta lập team chơi game nha."

Ẩn Kê Sí Bàng:

"Bình thường mà, ai cũng có vài ngày như vậy."

Bách Điệp Quần:

"Đã nói với anh rất nhiều lần rồi, tôi là phụ nữ."

Ẩn Kê Sí Bàng:

"Hiệu quả đều là giống nhau."

Nhìn thấy đối phương trả lời, Tô Cách sửng sốt một chút, tự nhủ:

"Hiệu quả có thể giống với cái kia sao?"

Bách Điệp Quần:

"Không nói điều đó nữa, vào game đi, cõng tôi chém giết mấy trận, tâm trạng đang buồn phiền chết đi được."

Ẩn Kê Sí Bàng:

"Mang theo ngươi cũng được, nhưng ngươi phải thành thật một chút, đừng có đắc ý mù quáng."

Bách Điệp Quần:

"Vâng, đại thần, moa moa chụt."

Ẩn Kê Sí Bàng:

"Ôi ôi, đừng có làm tôi buồn nôn."

Khoảng chừng nửa giờ đồng hồ sau, ba game đấu đã kết thúc, tuy rằng quá trình rất mạo hiểm, nhưng vẫn giành được ba chiến thắng liên tiếp.

Bách Điệp Quần:

"Đại thần quá tuyệt vời, rất lâu rồi tôi không chiến thắng được ba ván liên tiếp."

Ẩn Kê Sí Bàng:

"Nói thật, ngoại trừ game thủ chuyên nghiệp ra, trong giới game thủ nghiệp dư sẽ không có mấy người có thể cõng nổi ngươi."

Bách Điệp Quần:

"Đại thần vất vả rồi, muốn tôi mời anh ăn một bữa cơm hay không?"

Ẩn Kê Sí Bàng:

"Ăn cơm? Chẳng lẽ ngươi còn muốn gặp mặt thật bên ngoài?"

Bách Điệp Quần:

"Đúng thế, anh đã cõng tôi leo rank tới kim cương, thế nào cũng phải cho tôi cơ hội cảm ơn anh chứ?!"

Ẩn Kê Sí Bàng:

"Tôi không hẹn hò với gay."

Bách Điệp Quần:

"Tại sao anh không tin tôi là phụ nữ? Nếu không tôi gọi điện nói một câu, anh nghe một chút sẽ biết ngay."

Ẩn Kê Sí Bàng:

"Quên đi, bây giờ cũng có thể đổi giọng, tôi không tin."

Bách Điệp Quần:

"Ai nha, cho dù tôi có là nam giới, thì gặp nhau một lần cũng có vấn đề gì đâu, chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, không phải là anh sợ hãi tôi đấy chứ."

Lâm Dật sờ lên cái cằm, trả lời:

"Gần đây bận quá, chuyện này để tính sau đi."

Bách Điệp Quần:

"Được rồi, đại thần, Wechat của anh là gì? Để tôi thêm anh, ở trong game liên lạc bằng cách nhắn tin riêng thật bất tiện."

Bách Điệp Quần:

"Ừm vậy, tôi thêm anh ngay bây giờ."

Chẳng bao lâu, phía trên Wechat của Lâm Dật nhận được một cái yêu cầu kết bạn.

Thật đúng là em gái.

Biệt danh là Bách Điệp Quần, ảnh chân dung là con vịt con ngẩn ngơ dễ thương, trông cũng thật đáng yêu.

Nhưng mục bạn bè trên Wechat lại không nhìn thấy ai, cũng giống như mình, chặn tất cả người xa lạ xem xét.

Bách Điệp Quần:

"Đại thần, anh đã tin tưởng tôi là con gái rồi chứ?"

Ẩn Kê Sí Bàng:

"Tôi tin tưởng làm sao được? Bằng vào một cái nick Wechat mà tin tưởng ngươi là phụ nữ?"

Chẳng bao lâu, phía trên Wechat của Lâm Dật nhận được một tấm ảnh.

Là ảnh chụp nửa người trên của một người phụ nữ, không có lộ mặt, nhưng toát ra những đường cong thướt tha mê hoặc. Không ngờ lại nóng bỏng và bùng nổ như thế, nhất là hai ngọn núi kia, trông còn lớn hơn của Kỷ Khuynh Nhan.

Bách Điệp Quần:

"Bây giờ đã có thể chứng minh rồi chứ?"

Ẩn Kê Sí Bàng:

"Không muốn nói, thật hung, nhưng nhìn khá quen mắt."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 108.

Chương 109. Sắp Mãn Kinh Rồi Còn Có Người Theo Đuổi?

Bách Điệp Quần: "Cắt, đàn ông các anh ai cũng đều quen mắt khi nhìn thấy nơi này, loại thủ đoạn tán gái này cũng quá lỗi thời rồi."

Lâm Dật sờ sờ cằm, anh cũng không phải là đang trêu chọc em gái.

Mà là thật sự cảm thấy khá quen mắt.

Như loại kích thước, luôn cảm thấy thật giống như đã gặp nó ở đâu rồi.

Bách Điệp Quần: "Hiện tại anh nên tin tưởng tôi thật sự là phụ nữ."

Ẩn Kê Sí Bàng: "Coi như nếu là phụ nữ thì có thể như thế nào? Tôi cũng không phải chưa từng thấy phụ nữ, chuyện gặp mặt này lần sau hãy nói."

Bách Điệp Quần: "Đại thần, lẽ nào anh là trạch nam, thật không tiện đi ra gặp tôi."

Ẩn Kê Sí Bàng: "Ai nói là con gái tôi liền nhất định muốn gặp? Chỉ là mấy ngày nay tôi không có thời gian mà thôi."

Bách Điệp Quần: "Hì hì, vậy tôi hẹn anh khi khác nha, đến lúc đó anh cũng không thể lỡ hẹn với em đó, đến lúc đó chúng ta trực tiếp cùng nhau chơi game."

Ẩn Kê Sí Bàng: "Được, qua mấy ngày nữa lại nói."

Để điện thoại di động xuống, Lâm Dật liền lên giường nghỉ ngơi, sáng ngày thứ hai bảy giờ mới dậy.

Khi đến văn phòng, anh thấy một số đồng nghiệp nam khác chưa gặp mặt cũng có mặt ở đây, liền giới thiệu ngắn gọn, coi như là quen biết.

Mọi người tương đối hiền lành, rất dễ thân cận.

"Nước Uống Cho Quý Bà để trên bàn ở đây đâu mất rồi?"

"Ngày hôm qua chị Tô chưa uống xong, đã cầm về phòng làm việc của mình rồi." Tống Giai cười nói.

"Không tồi không tồi, có chơi có chịu, nhân phẩm vẫn là không tệ."

"Nhất định rồi, bằng không cũng không thể khiến chúng tôi ở đây đều tâm phục khẩu phục."

Tuy rằng trong lòng không quá chào đón Tô Cách, nhưng đối với năng lực của cô ta, Lâm Dật vẫn là thừa nhận.

Bằng không tuổi còn trẻ như vậy, cũng không có khả năng trở thành chủ nhiệm của ủy ban liên đoàn cấp trường.

Két kẹt!

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, mọi người bên trong giật mình.

Những người tiến vào, khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc một chiếc áo thun POLO màu trắng và quần jean màu xanh lam, trang phục không tính là hợp thời trang, chỉ có thể coi là phổ thông.

"Thầy Giao đến rồi sao, chủ nhiệm Tô còn chưa đến nữa."

Người được Tống Giai gọi là thầy Giao, tên là Giao Gia Tuấn, là một giáo viên tại đại học sư phạm, tháng trước vừa vặn được đánh giá lên làm phó giáo sư.

Những người trong văn phòng đoàn ủy về cơ bản đều biết tình hình của Giao Gia Tuấn.

Là người chung tình luôn theo đuổi Tô Cách, nhưng quan hệ của hai người vẫn luôn không có tiến triển gì đáng kể.

Chỉ là không biết, anh ta vội vã lại đây, là vì cái gì?

"Tôi không phải đến tìm chủ nhiệm Tô." Lúc nói chuyện, ánh mắt của Giao Gia Tuấn rơi xuống người Lâm Dật, "Tôi là tới tìm cậu ta."

"Tìm tôi?"

Lâm Dật hơi bất ngờ nói: "Hai chúng ta hình như cũng không quen biết."

"Xác thực không quen biết, nhưng có chuyện tôi muốn hỏi anh." Giao Gia Tuấn lạnh lùng nói.

"Hỏi tôi cái gì?"

"Ngày hôm trước, trên xe chủ nhiệm Tô, có hai thùng Nước Uống Cho Quý Bà, là anh để lên xe?"

Lâm Dật: ???

Đây xem như là chuyện gì? Chuyện này cùng với anh có quan hệ cọng lông gì chứ!

"Là tôi để, làm sao vậy? Anh cũng muốn uống sao?"

"Đừng có mà nói nhảm với tôi!" Giao Gia Tuấn cao giọng nói: "Anh có biết hành vi của anh mang lại cho chủ nhiệm Tô biết bao nhiêu ảnh hưởng không? Bây giờ không ít người đang chê cười cô ấy!"

Giao Gia Tuấn càng nói càng tức, "Bây giờ tôi ra lệnh cho anh phải công khai xin lỗi chủ nhiệm Tô trên diễn đàn của trường học, cũng đối với hành vi của mình mà kiểm điểm lại, nếu không chuyện này tôi không để yên đâu!"

"Anh đang nói cái gì vậy? Để cho tôi phải đi xin lỗi?" Lâm Dật nhìn giao Gia Tuấn như đồ thiểu năng nói, "Chuyện này có liên quan gì đến anh? Anh uống thuốc nhiều quá nên không được bình thường hả? Tôi làm cái gì mà phải xin lỗi?"

Lâm Dật có chút hoài nghi, với cái chỉ số thông minh này làm sao làm giáo viên đại học được vậy?!

Đi cửa sau đến sao

"A a ..."

Giao Gia Tuấn cười lạnh một tiếng, "Tôi cảnh cáo anh, nếu như anh không xin lỗi, như vậy liền cân nhắc một chút, xem chính mình có thể ở lại đại học sư phạm không!"

"Cư nhiên anh uy hiếp tôi, có thể đuổi tôi sao?"

"Thầy Lâm, anh ít nói vài lời đi."

Tống Giai đem kéo Lâm Dật qua, "Thầy Giao gọi Lý Đức Điền là cậu, chính là phó hiệu trưởng của trường, quyền lực rất lớn."

Thạch Ly cũng tiến tới gần, nhỏ giọng nói:

"Trước đây có một nam giáo viên cũng đối với chủ nhiệm Tô có ý tứ, nhưng cuối cùng cũng bởi vì anh ta mà bị đuổi đó."

Lâm Dật không nói gì.

"Những người này thần kinh có bệnh à? Đều mẹ nó muốn mãn kinh rồi mà còn có người theo đuổi? Có mưu đồ gì? Muốn chụp mũ sao?"

Phốc ——

Tống Giai nhịn không được mà bật cười thành tiếng.

Từ Lâm Dật dùng để hình dung, sao lại chuẩn xác đến như thế chứ!

Đúng lúc này, cửa văn phòng bị đẩy ra, Tô cách mặc váy dài, tay xách túi xách bước vào từ bên ngoài.

"Thầy Giao, làm sao thầy lại ở đây?"

Tô Cách sầm mặt lại, không hề nghĩ rằng lại có thể nhìn thấy Giao Gia Tuấn ở đây.

Nhìn thấy Tô Cách, Tống Giai đi tới nói nhỏ ở bên tai của cô, nhỏ giọng đem chuyện vừa xảy ra miêu tả lại.

"Thầy Giao, Nước Uống Cho Quý Bà là tôi để Lâm Dật mua, hơn nữa tôi hiện tại cũng uống, hi vọng thầy không cần lại truy cứu chuyện này nữa." Tô Cách nói: "Đây là chuyện riêng tư giữa chúng tôi."

So với Lâm Dật, sự chán ghét của Tô Cách đối với Gia Tuấn đã đến mức tột đỉnh.

Mỗi ngày quấn lấy mình, đều muốn phiền chết cô rồi.

Nếu như cậu của anh ta không phải là phó hiệu trưởng trường học thì cô đã sớm trở mặt từ lâu rồi!

"Chủ nhiệm Tô, con sâu làm rầu nồi canh như cậu ta, em cũng đừng có bao che cậu ta nữa." Giao Gia Tuấn nhìn Lâm Dật nói:

"Những lời nên nói tôi đều đã nói ở đây, nếu như anh không xin lỗi, cũng đừng nghĩ ở lại trường học này nữa."

Nếu như Tô Cách không nói những câu nói kia, Giao Gia Tuấn cũng sẽ không tức giận như vậy.

Cách nói của cô ấy cho thấy rõ ràng mối quan hệ của hai người là không bình thường.

Cho nên nhất định phải đem hắn ta đuổi đi!

Khiến hắn ta biết mình lợi hại như thế nào!

"Vậy thì tôi sẽ chờ."

Giao Gia Tuấn hừ lạnh một tiếng, đóng sập cửa mà đi.

Lúc này, bên trong phòng làm việc yên tĩnh không tiếng động, Tống Giai cùng những người khác vây quanh Lâm Dật.

"Chủ nhiệm Tô, làm sao bây giờ? Giao Gia Tuấn này có chút bụng dạ hẹp hòi, chuyện gì đều có thể làm được. Dựa vào quan hệ cậu cháu, anh ta có thể dễ dàng làm khó dễ thầy Lâm." Lý Hưng Bang nói.

Tô Cách trầm ngâm không nói, cô cũng đang nghĩ biện pháp giải quyết, nhưng không có cách nào có hiệu quả.

"Được rồi, mọi người không cần phải để ý cái tên thiểu năng đó, tôi cũng không tin không có vương pháp." Lâm Dật nhàn nhạt nói.

"Nhưng mà ..."

"Không có nhưng nhị gì hết, đem tâm đặt ở trong bụng là được rồi."

Linh Linh Linh ——

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, điện thoại bàn của văn phòng vang lên.

Nhìn dãy số, Tống Giai sửng sốt.

"Xong rồi xong rồi, là điện thoại của phó hiệu trưởng Lý gọi tới."

"Không phải chứ, nhanh như vậy liền điện thoại tới, Giao Gia Tuấn cũng nhanh quá." Thạch Lỵ nói ra.

"Thật quá đáng, đây không phải là bắt nạt người khác sao?." Lý Hưng Bang nói.

"Tiếp đi, xem xem ông ta nói như thế nào." Lâm Dật thờ ơ nói.

Mình bây giờ cũng là hiệu phó danh dự của trường Đại học sư phạm rồi, còn có thể sợ mấy người đó sao?

Nếu như mình đi rồi, chính Triệu Kỳ cũng phải cầu xin mình trở lại.

Tống Giai miễn cưỡng nhận điện thoại, cô chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy một giọng nói trầm ấm.

"Gọi Lâm Dật tới phòng làm việc của tôi một chuyến!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 109.

Chương 110. Các Người Bị Đuổi Rồi

"Tôi biết rồi, hiệu trưởng Lý."

Tống Giai vội vàng trả lời rồi cúp điện thoại.

"Thầy Lâm, hiệu trưởng Lý muốn anh đi qua đó một chuyến."

"Văn phòng của ông ấy ở đâu?"

"Phòng 608."

"Được, tôi bây giờ đi qua."

"Thầy Lâm, khi anh đến phòng làm việc của hiệu trưởng, anh nhất định phải khiêm tốn một chút nha, cho dù bọn họ có nói gì không phải, nói không chắc còn có thể giảng hoà, bằng không anh liền không có cách nào ở lại trường học rồi." Lý Hưng Bang khuyên nhủ.

"Không có chuyện gì, trong lòng tôi tự cân nhắc được."

Lâm Dật huýt sáo rồi chậm rãi đi về phía phòng làm việc của Lý Đức Điền.

Văn phòng phó hiệu trưởng cùng văn phòng đoàn ủy trường đều tại một toà nhà, chỉ là không ở cùng một tầng lầu, không đến mấy phút sau đã tới cửa.

Đẩy cửa bước vào, anh thấy một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi đang ngồi sau bàn làm việc, mặc áo sơ mi trắng săn nửa tay áo và quần âu màu xám, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì người đàn ông này chính là Lý Đức Điền rồi.

Giao Gia Tuần vừa gặp lúc nãy đang ngồi trên ghế sô pha bên cạnh, mỉm cười nhìn anh.

"Lâm Dật, anh còn rất là đúng giờ, nhanh như vậy đã đến, đồ vật đều thu thập xong chưa?"

Lâm Dật kéo ghế đi tới, "Nói đi, tôi ngược lại thật muốn nghe một chút, các người muốn dùng lý do gì để đuổi tôi."

"Khụ khụ khục..."

Lý Đức Điền ho khan vài tiếng, giả vờ trấn định nói:

"Thầy Lâm, vừa nãy tôi xem hồ sơ cá nhân của cậu, tôi cho rằng bằng cấp của cậu, không quá thích hợp làm việc tại Đại học sư phạm, nên cậu tìm việc khác tốt hơn đi."

"Lý do này ngược lại là rất kỳ lạ."

"Thầy Lâm, cậu đừng hiểu lầm, tôi chỉ là đơn thuần cho rằng, bằng cấp của cậu không quá thích hợp làm việc ở trường học, cùng những chuyện khác không có quan hệ." Lý Đức điền nói.

Leng keng leng keng ——

Lâm Dật còn chưa nói, điện thoại di động trong túi vang lên.

Là một dãy số xa lạ.

"Là Thầy Lâm sao?"

Khi bắt máy Lâm Dật nghe giọng nói có chút quen thuộc, anh suy nghĩ vài giây liền phát hiện ra giọng nói này là của hiệu trưởng Triệu Kỳ.

“Vâng, tìm tôi có việc gì sao?"

"Tôi đã chuẩn bị xong nghị định bổ nhiệm cùng giấy chứng nhận thành tích, hiện tại lúc nào thầy có thời gian vậy? Đến phòng làm việc của tôi một chuyến, chúng ta ký hợp đồng."

"Việc ký hợp đồng e là không được rồi, tôi đã bị đuổi rồi, giang hồ đường xa, chúng ta có duyên sẽ gặp lại."

"Hả? Thầy bị đuổi?"

Giọng Triệu Kỳ cao lên không ít, "Tôi là hiệu trưởng Đại học sư phạm, tôi còn chưa lên tiếng, vậy mà ai dám đuổi thầy!"

"Lý Đức Điền chứ ai."

"Các thầy đang ở chỗ nào, tôi bây giờ lập tức đi qua." Triệu Kỳ mắng: "Cái tên chó này, xem tôi hôm nay làm sao trừng trị hắn!"

"Tôi đang ở văn phòng của ông ta đây này."

"Thầy chờ tôi, tôi bây giờ đi qua đó!"

"Được, ngài đến đi."

Tiện tay cúp điện thoại, nhìn qua thấy vẻ mặt của Lý Đức Điền có chút không tự nhiên, "Thầy Lâm, vừa nãy ai gọi điện thoại cho cậu vậy?"

"Đừng có gấp, một hồi nữa ông liền được gặp rồi." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Cậu, cậu đừng để ý đến anh ta." Giao Gia Tuấn nói: "Cậu là Phó hiệu trưởng rồi, ở Đại học sư phạm Cậu chính là ông chủ, ai có thể quản được Cậu chứ?"

Lý Đức Điền gật đầu, tại toàn bộ trường học này, Triệu Kỳ lão đại, mình là lão nhị, ai có thể làm gì mình chứ.

Mà người tên Lâm Dật này, là cán bộ của trợ lý đoàn ủy trường học, có thể có cái năng lực gì?!

Nếu quả thật có mối quan hệ lợi hại, thì làm sao có khả năng làm một trợ lý đoàn ủy nho nhỏ chứ.

"Tôi nghĩ anh cũng đừng vùng vẫy nữa, nhanh lên một chút thu dọn đồ đạc rời đi đi." Giao Gia Tuấn cười nhìn Lâm Dật, nói:

"Nhưng nếu như anh ý thức được chính mình đã sai, tôi ngược lại có thể cho anh thêm một cơ hội nữa, nhưng mà anh không thể ở lại đoàn ủy làm việc nữa. Công việc của nhân viên bảo vệ ở cửa khá là phù hợp với anh đấy."

Cùm cụp!

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Triệu Kỳ từ bên ngoài đi vào.

"Hiệu trưởng Triệu!"

Nhìn thấy Triệu Kỳ đi vào, Lý Đức Điền cùng Giao Gia Tuấn đều bất ngờ, không nghĩ tới Triệu Kỳ lại âm thầm tới đây.

"Chuyện này là sao?" Triệu Kỳ chất vấn.

Lý Đức Điền trên mặt mang theo ý cười, nói:

"Đây là Thầy Lâm từ đoàn ủy của trường. Tôi mới vừa kiểm tra lý lịch của cậu ta, phát hiện cậu ta chỉ là sinh viên đại học trường chính quy bình thường, hơn nữa cậu ta cũng chưa có kinh nghiệm trong ngành giáo dục, tôi cho là cậu ta không quá thích hợp ở lại Đại học sư phạm làm việc, đang cùng cậu ta nói chuyện này đây."

"Đánh rắm!"

Triệu Kỳ mắng một câu, đem Lý Đức Điền cùng Giao Gia Tuấn đều mắng đến hôn mê rồi!

"Hiệu trưởng Triệu, đây là thế nào? Được rồi, làm sao lại phát hỏa lớn như vậy hỏa?."

Triệu Kỳ bị tức thở không ra hơi, "Các ngươi biết Lâm Dật là ai không? Tôi vất vả đem cậu ta mời tới làm Phó hiệu trưởng danh dự, ông lại muốn đem cậu ta đuổi đi, đầu óc có phải bị lừa đá rồi đúng không!"

"Cái gì? Phó hiệu trưởng danh dự!"

Lý Đức Điền và Giao Gia Tuấn cằm suýt chút nữa là rơi xuống mặt đất, sợ nói không ra lời!

"Tôi nói cho các người biết, Lâm Dật là viện trưởng viện nghiên cứu Long Tâm, còn quyên tặng miễn phí hơn 20 triệu thiết bị nghiên cứu khoa học cho Đại học sư phạm chúng ta. Muốn đuổi Lâm Dật, ông cũng không muốn ở Đại học sư phạm nữa phải không?"

"Cậu, cậu ta là viện trưởng viện nghiên cứu Long Tâm sao?"

Lý Đức Điền cũng biết về tình hình của viện nghiên cứu Long Tâm.

Nhưng có nằm mơ ông ta cũng không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ đem thu mua phòng nghiên cứu khổng lồ Long tâm này!

"Cậu ta, cậu ta không phải là trợ lý đoàn ủy của trường sao? Làm sao có khả năng làm ra chuyện lớn như vậy?"

"Đoàn ủy của trường học?" Triệu Kỳ hừ lạnh một tiếng, "Các ngươi cho rằng Lâm Dật giống như các ngươi sao? Người ta là có chí lớn, muốn đem hết tất cả những gì mình có được cho sự nghiệp giáo dục nên đã đến dạy ở Đại học sư phạm. Nhưng hai người các ngươi lại đối xử với cậu ấy như thế, tôi xem các ngươi cũng đừng ở lại Đại học sư phạm làm việc nữa, chủ động từ chức đi!"

Giao Gia Tuấn choáng váng.

Chính mình vừa vặn bò đến vị trí phó giáo sư, còn chưa ngồi nóng đít, vậy mà lại bị đuổi đi.

Về sau nên làm sao!

Tình hình của Lý Đức Điền cũng không khá hơn Giao Gia Tuấn.

Ông ta là Phó hiệu trưởng Đại học sư phạm, quyền bổ nhiệm và cách chức đều thuộc bộ giáo dục.

Nhưng Triệu Kỳ có quan hệ mật thiết với bộ giáo dục, muốn đuổi mình, cũng chỉ cần một cú điện thoại là xong.

Hiện tại ông có lên tiếng, muốn ở lại Đại học sư phạm cũng khó.

"Triệu hiệu trưởng, việc này là chúng tôi không đúng, van cầu ông lại cho tôi một cơ hội nữa." Lý Đức Điền vẻ mặt buồn bã nói.

"Tốt xấu gì chúng ta cũng là cộng sự đã nhiều năm như vậy, ông không thể đuổi tận giết tuyệt như thế!"

"Đuổi tận giết tuyệt?" Triệu Kỳ hừ lạnh nói: "Ông suy nghĩ kỹ một chút, tôi đã cho ông bao nhiêu cơ hội rồi! Lấy đức hạnh của Giao Gia Tuấn, cậu ta làm sao lên được phó giáo sư, trong lòng ông còn không rõ sao?!"

"Nhiều năm như vậy, ông tại chức vụ này tham ô bao nhiêu tiền, chính ông rõ ràng nhất! Tôi giữ ông lại nhiều năm như vậy, cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi!"

Đến lúc này, Lý Đức điền triệt để há hốc mồm, biết đã không còn khả năng cứu vãn nữa.

Chát!

Lý Đức điền tát vào mặt Giao Gia Tuấn một cái, "Đều mẹ nó là chuyện tốt của mày làm! Chỉ vì một cô gái, hại tao mất đi công việc!"

"Cháu cũng không phải cố ý, sớm biết anh ta có bối cảnh lớn như vậy, cho dù cho cháu một trăm cái lá gan, cũng không dám động thủ."

"Được rồi, tôi cũng không muốn nhiều lời nữa, hai người các ngươi thu dọn đồ đạc rời đi đi."

"Biết, biết rồi hiệu trưởng Triệu, chúng tôi thu dọn đồ đạc ngay bây giờ đây."

Lâm Dật không lo chuyện tiếp theo như thế nào, mà đến văn phòng của Triệu Kỳ, ký vào giấy bổ nhiệm.

"Như vậy là được rồi." Lâm Dật nói.

"Ừm." Triệu Kỳ gật đầu nói: "Buổi chiều, tôi sẽ đem nghị định bổ nhiệm và giấy chứng nhận, đưa lên cục đóng dấu, coi như là đại công cáo thành."

"Việc này liền phiền phức Triệu hiệu trưởng rồi." Lâm Dật cười nói.

"Khách khí rồi, thầy vì trường học cống hiến lớn như vậy, đây đều là điều tôi nên làm." Triệu Kỳ nói:

"Thầy Lâm, nếu không tôi thu xếp cho thầy một văn phòng riêng nhé, phòng bên đoàn ủy trường quá nhỏ, cũng không phát huy được." Triệu Kỳ cười ha hả nói.

"Tôi lại không luyện võ trong đó, có một nơi ngồi là được rồi, hơn nữa tôi cũng không thường xuyên ở trường học, không cần thiết lại phô trương lãng phí như vậy."

"Tôi biết thầy khiêm tốn, không muốn bại lộ thân phận của mình, tôi sẽ không nói gì nhiều, hơn nữa chuyện trường học bên này, thầy cứ yên tâm, cho dù không đến trường học, cũng không ai có thể làm gì được thầy hết, chỉ cần trên danh nghĩa là được."

"Vậy thì cám ơn hiệu trưởng Triệu, nếu như không có việc gì, tôi đi về trước đây."

"Tôi tiễn thầy."

"Không cần không cần, tôi biết đường rồi."

"Như vậy sao được, vẫn là tôi tiễn thầy một đoạn đi."

Lâm Dật bất đắc dĩ, chỉ có thể cùng Triệu Kỳ cùng nhau đi.

...

Bên trong phòng làm việc Đoàn ủy trưởng học, Tống Giai và những người khác sắc mặt rất khó coi.

Đoán chừng Lâm Dật chuyến này đi, đợi lúc trở lại, phải thu dọn đồ đạc đi.

Vậy phải làm sao mới tốt bây giờ!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 110.

Chương 111. Cho Anh Nếm Thử Son Môi Hương Xoài

Suy nghĩ hồi lâu, cả hai người cũng không nghĩ ra cách hay.

“Chúng ta đừng chỉ ở đây lo lắng xuông nữa, chúng ta đi tìm chị Tô đi.” Tống Giai lên tiếng đề nghị.

"Đi thôi."

Cả hai cùng nhau đứng dậy và đến văn phòng của Tô Cách.

Trước bàn làm việc của Tô Cách có bày hai cái chai rỗng Nước Uống Cho Quý Bà, còn Tô Cách thì đang cầm điện thoại di động ở trong thế giới nông dược đại sát tứ phương.

Với thành tích 1-8-1 mạnh mẽ xếp đầu bảng.

“Khi hai người bước vào tại sao lại không gõ cửa, dọa tôi sợ chết mất”, Tô Cách nói.

Cả hai người họ đều biết về bí mật Tô Cách nghiện chơi game online nên khi thấy cảnh đó cũng không mấy ngạc nhiên.

"Chị Tô, đừng chơi nữa, Lâm Dật đã đi lâu như vậy rồi, cầu xin chị giúp đỡ."

“Vừa rồi chị đã suy nghĩ cẩn thận.” Tô Cách nói

"Chuyện này chị xen vào cũng vô dụng. Chị chỉ có thể đợi Lâm Dật trở về và xem kết quả sự việc, sau đó sẽ gọi Hiệu trưởng Triệu đến can thiệp xem có thể hòa hoãn được hay không."

"Hiệu trưởng Triệu, ngài đến rồi."

Khi ba người họ đang nói chuyện, thì nghe bên ngoài có người chào hiệu trưởng Triệu.

Tô Cách sửng sốt, trong ba hiệu trưởng của trường, chỉ có một hiệu trưởng họ Triệu.

Hơn nữa, hiệu trưởng Triệu Kỳ vẫn luôn là một người bận rộn rất ít khi xuất hiện, trừ phi là trường tổ chức đại hội, nếu không thì rất khó nhìn thấy ngài ấy.

Tại sao hôm nay ngài ấy lại đến văn phòng Uỷ ban Đoàn trường?

Tô Cách đặt điện thoại di động xuống bỏ qua trò chơi, cùng Tống Giai và Thạch Lị bước ra ngoài.

Khi ba người bọn họ đi ra, nhìn thấy Lâm Dật thật sự đang đứng bên cạnh Triệu Kỳ, bọn họ lập tức kinh ngạc.

Lâm Dật không phải đến phòng làm việc của phó hiệu trưởng Lý sao, sao lại cùng hiệu trưởng Triệu trở về?

“Đừng căng thẳng, tôi đang đi trên đường thì gặp thầy giáo Lâm, vì vậy tôi mới cùng thầy ấy đi qua xem một chút.” Triệu Kỳ cười nói.

Tô Cách thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng ủy ban đoàn trường đã xảy ra chuyện.

“Hoan nghênh hiệu trưởng Triệu đến văn phòng Ủy ban Đoàn chỉ đạo công tác.” Tô Cách lễ phép chào hỏi.

Triệu Kỳ xua tay, "Tôi không đến để nói chuyện công tác, tôi có chuyện khác muốn nói ở đây."

Tô Cách và những người khác đứng im tại chỗ, chờ Triệu Kỳ

nói.

"Lý Đức Điền và Giao Gia Tuấn đã bị tôi cho thôi việc. Tôi sẽ chuẩn bị một buổi thông báo sau để nói với các giảng viên và nhân viên khác của trường."

"Cái gì!"

"Phó hiệu trưởng Lý và Giao Gia Tuấn đều đã bị sa thải!"

Ngay sau khi những lời này được phát ra, cằm của mọi người đều suýt rơi xuống.

"Đúng vậy, trong nhiệm kỳ của mình, cả hai người bọn họ đều có những hành vi bất chính nghiêm trọng, tham nhũng và gian lận trong giảng dạy. Một con sâu mọt như thế này không được ở lại trường Đại học chúng ta."

Tô Cách thậm chí mất khả năng suy nghĩ.

Không phải Lâm Dật mới là người sẽ bị sa thải sao? Cuối cùng, những người bị sa thải lại trở thành Lý Đức Điền và Giao Gia Tuấn?

Lâm Dật đã dùng thủ đoạn gì để đánh đổ hai người này?

"Tôi đã hiểu, tôi đã hiểu ý của Hiệu trưởng Triệu, tôi sẽ chuẩn bị đưa ra thông báo ngay bây giờ."

"Ngoài ra, nhìn vào thành tích xuất sắc của thầy giáo Lâm trong thời gian sau khi được nhậm chức, để thầy ấy làm thư ký của ủy ban liên đoàn trường, thật sự là nhân tài không được trọng dụng.”

Khi nghe tới đây trái tim của Tô Cách giật nảy, "Hiệu trưởng Triệu, ý ngài là gì?"

"Giao chức vụ phó chủ nhiệm Ủy ban cho thầy giáo Lâm làm đi. Hai người chung một văn phòng, cũng thuận tiện cho công việc sau này."

"Để Lâm Dật làm phó chủ nhiệm?"

Tô Cách và những người khác trong văn phòng không thể tin vào tai mình.

Anh ta mới đến có mấy ngày, đã để anh ta làm phó chủ nhiệm?

Đầu tiên là đem Lý Đức Điền và Giao Gia Tuấn cách chức sa thải, sau đó là muốn đề bạt Lâm Dật thăng chức trở thành phó chủ nhiệm của Ủy ban.

Hai người này có thực hiện bất kỳ giao dịch nào mà không thể để người khác biết không?

“Đúng vậy.” Triệu Kỳ nói: “Đi thu xếp việc này đi.”

"Biết, tôi đã biết."

Sau khi phân phó công việc xong, Triệu Kỳ chắp hai tay sau lưng rời đi, chỉ để lại những gương mặt ngơ ngác.

"Thầy giáo Lâm, chuyện gì đã xảy ra vậy? Mọi người đều nói rằng chính anh mới là người bị đuổi việc. Tại sao bây giờ lại trở thành Lý Đức Điền và Giao Gia Tuấn bị đuổi chứ?", Lý Hưng Bang tò mò hỏi.

"Anh Lý, nhìn xem anh đang hỏi gì kìa, như thể anh đang mong muốn tôi rời đi vậy."

"Không, không có, ý của tôi không phải như vậy, tôi chỉ là có chút tò mò thôi."

“Cũng không có gì phải tò mò.” Lâm Dật lảng tránh nói: “Hiệu trưởng Triệu đã minh oan cho tôi. Đơn giản vậy thôi.”

"Thì ra là như vậy." Lý Hưng Bang cười to nói,"Từ nay về sau tôi không thể gọi anh là thầy giáo Lâm nữa, tôi phải gọi là phó chủ nhiệm Lâm."

"Anh Lý, xin anh đừng lấy tôi ra trêu đùa như vậy. Vẫn là thầy giáo Lâm dễ nghe hơn. Tôi không có tiếng nói lớn như những người khác, cho nên không cần phải gọi tôi là chủ nhiệm."

Tô Cách đứng ở một bên nghe vậy trên trán hiện đầy những vạch đen, điều này có nghĩa là gì?

Anh ta đang nói cô có tiếng nói lớn sao?

Nhưng hiện tại Tô Cách không còn muốn truy cứu những điều này nữa.

Cô sẽ ở cùng một văn phòng với anh ta trong tương lai, cô phải làm sao đây?

Cô làm sao có thể lén lút chơi trò chơi nữa?

Thật phiền toái!

Vào buổi trưa, Lâm Dật trở về Cửu Châu Các và lái chiếc Koenigsegg mới mua đi ra ngoài.

Việc lái chiếc xe FAW tham gia buổi họp báo của Kỷ Khuynh Nhan vào buổi chiều có chút không thích hợp.

Sau khi đổi xe, Lâm Dật đến khách sạn Bán Đảo, trước tiên ăn trưa đơn giản, sau đó ngủ một chút, chờ buổi họp báo buổi chiều bắt đầu.

Vào lúc này, Vương Thiên Long gọi tất cả các quản lý điều hành khách sạn đến văn phòng và nói với vẻ mặt nghiêm túc:

"Về buổi họp báo hôm nay, trước đây tôi cũng đã nói với các người rồi. Tổng giám đốc của tập đoàn Triều Dương là bạn thân của ông chủ chúng ta. Vì vậy các người hãy thông báo xuống dưới ngay cho tôi, hãy nói với những người dưới quyền rằng bọn họ phải giả vờ không quen biết với ông chủ. Nhớ cho kĩ, nếu các người làm cản trở việc tán gái của ông chủ, thì các người hãy cuốn gói xéo đi cho tôi"

"Tôi đã biết quản lý Vương!"

Sau khi nói chuyện xong, các quảng lý điều hành khách sạn lần lượt rời khỏi phòng họp, chuẩn bị truyền đạt nội dung cuộc họp xuống dưới.

Tất cả mục tiêu của ngày hôm nay chính là việc tán gái của ông chủ, còn những việc khác chỉ là bổ sung.

Reng reng reng ----

Lâm Dật đang ngủ thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại, anh cầm lên thì thấy là Kỷ Khuynh Nhan gọi tới.

“Làm sao vậy?” Lâm Dật ngạc nhiên hỏi.

"Tại sao anh vẫn còn ngủ? Mười phút nữa cuộc họp báo sẽ bắt đầu đó." Kỷ Khuynh Nhan tức giận nói.

"Đừng lo lắng, anh sẽ đến ngay."

"Ý em là, dù sao cũng đã đến muộn. Anh đến trễ một lúc nữa cũng không sao đâu. Trên đường lái xe cẩn thận và chú ý an toàn."

"Anh sẽ không đến muộn, hai phút nữa anh sẽ đến."

Nói xong, Lâm Dật đã bước ra khỏi phòng tổng thống và đi về phía thang máy.

“Anh đừng khoát lác nữa, anh nghĩ anh là siêu nhân sao, làm sao anh có thể tới đây trong hai phút nữa.” Kỷ Khuynh Nhan cười nói:

"Khoảng cách giữa Cửu Châu Các và khách sạn Bán Đảo là hơn 20 km. Dù anh có là siêu nhân, anh cũng không thể đến đây nhanh như vậy."

"Vậy nếu anh có thể thì sao?"

“Khoang, nếu anh có thể đến đây trong vòng hai phút nữa, em sẽ cho anh nếm thử son môi hương xoài, như thế nào.” Kỷ Khuynh Nhan tinh nghịch nói.

Trước đây có rất nhiều lần cô vì tùy tiện đánh cược mà bị Lâm Dật dụ dỗ.

Nhưng lần này sẽ không xảy ra những chuyện như vậy nữa, Lâm Dật không thể bay, làm sao có thể tới đây trong vòng hai phút với một đoạn đường dài như vậy.

Nếu có thể, hẳn là Newton sẽ bật nắp quan tài sống lại.

"Em quay đầu nhìn lại đi.” Lâm Dật cười nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 111.

Chương 112. Cao Ốc Song Tử!

Ngay đúng lúc Kỷ Khuynh Nhan đang rất tự mãn, cô đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Thân thể Kỷ Khuynh Nhan thoán rùng mình một cái, cô đột nhiên quay lại nhìn thấy Lâm Dật đứng ở phía sau, đang nhìn cô mỉm cười.

"Anh, không phải anh đang ở trong Cửu Châu Các sao?"

"Khụ khụ khụ..."

Lâm Dật ho nhẹ một tiếng, "Chúng ta nói về son môi hương xoài đi."

Hiển nhiên Kỷ Khuynh Nhan còn chưa kịp phản ứng, còn đang ngẩn người, cũng không để ý Lâm Dật đang nói cái gì.

"Anh, anh cũng quá nhanh rồi."

"Ừm ... Kỷ tổng đừng nói như vậy, thật xui xẻo."

“Em hiểu rồi, là anh gài bẫy em.” Kỷ Khuynh Nhan tức giận nói: “Anh vốn không có ở nhà, đã ở khách sạn sẵn rồi.”

“Anh không có gài bẫy em.” Lâm Dật cười nói: “Người nói anh đang ở Cửu Châu Các là em, không phải anh tự nói.”

"Hừ, anh chỉ biết bắt nạt người ta."

Lâm Dật không tiếp lời của Kỷ Khuynh Nhan, anh nhìn xung quanh, "Anh có thể giúp đỡ chỗ nào không?"

"Không cần, đã đủ nhân lực rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói, "Anh chỉ cần tìm một chỗ ngồi. Sau khi họp báo kết thúc, sẽ có một cuộc họp trao đổi chuyên ngành nhỏ. Anh có thể phải đợi thêm một chút nữa."

Đối với Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật không cần làm gì cả, chỉ cần anh ở đây.

Điều này sẽ làm cho cô cảm thấy thoải mái.

"Em làm việc của mình đi, anh tự tìm một chỗ ngồi, có chỗ nào cần anh giúp nhớ gọi điện thoại cho anh."

"Được."

"Khoang đã này, chúng ta có nên quan tâm đến vấn đề son môi không?"

Mặt Kỷ Khuynh Nhan đỏ bừng, như quả đào chín.

"Anh muốn chết sao, nhiều người như vậy, chờ họp báo kết thúc đi."

Lâm Dật nở nụ cười, "Được rồi, dù sao chúng ta cũng còn nhiều thời gian."

"Anh lưu manh, chỉ biết nghĩ cách lợi dụng em."

Sau đó Lâm Dật tìm một góc để ngồi xuống, có không ít những vị khách nữ ngồi ở hàng sau nhìn Lâm Dật với ánh mắt rạng rỡ.

"Người đàn ông này là ai vậy? Anh ta đẹp trai quá."

"Không, tôi không thể nhịn được nữa."

"Cô vừa sinh con thứ hai, vết mổ vẫn còn chưa bình phục. Cô có thể dè dặt hơn được không?"

Lâm Dật an tâm ngồi xuống, không để ý tới suy nghĩ của người khác.

Không quá vài phút, Vương Oánh thần thần bí bí đi đến.

"Vừa rồi chị nhìn thấy em và Kỷ tổng cùng nhau nói chuyện cười đùa rất thân mật, hai người có chuyện gì đó đúng không?"

“Chúng em thì có thể có chuyện gì?” Lâm Dật cười nói, “Chị nghĩ nhiều quá rồi.”

“Có gì đó không đúng.” Vương Oánh nói: “Với dung mạo và khí chất của Kỷ tổng, nếu em có thể theo đuổi được cô ấy thì đó nhất định chính là phúc phần của em”

"Dù sao cũng đều là phụ nữ. Chị Oánh, chị không ghen tị sao?"

"Căn bản là không cùng đẳng cấp. Có gì mà ghen tị." Vương Oánh nói: "Giống như em sẽ ghen tị khi nhìn thấy những phú nhị đại giàu có hơn mình, nhưng em sẽ không ghen tị khi sếp giàu có hơn em. Đó là sự thật."

Lâm Dật nở nụ cười, xem ra đây là sự thật.

"Gần đây em làm gì vậy? Em vẫn chạy Didi à?" Vương Oánh thản nhiên hỏi.

"Tài xế Didi làm quá mệt mỏi. Em đã tìm được một công việc ở trường đại học để giết thời gian."

“Được rồi, tiểu Dật, em đã nháo tới tận trường đại học rồi à.” Vương Oánh cười ha hả nói.

"Cuộc sống phải tung hoành lăn lộn mới có nhiều trải nghiệm, giống như chị chỉ làm mãi một công việc không có gì thú vị cả."

“Lời này cũng hợp lý.” Vương Oánh nhìn xung quanh và nói nhỏ: “Nhân tiện, em có thời gian vào tối mai không?

"Ừ có, sao vậy."

"Thư bổ nhiệm của chị đã được gửi xuống, cũng thật tình cờ là tối nay chồng chị đi công tác, chị sẽ mời em đi ăn tối."

Lâm Dật ngây người bật cười, đúng là việc này phải hạ thấp giọng nói, nếu như để người khác nghe được, sẽ dễ dàng khiến người ta hiểu lầm.

"Được rồi, ngày mai chị gọi điện thoại cho em."

“Được rồi, quyết định như vậy đi.” Vương Oánh nói: “Chị đi trước có việc, không ở đây trò chuyện với em nữa.”

"Được."

Sau khi Vương Oánh rời đi, những người phụ nữ ngồi cách đó không xa thấp giọng bàn luận.

"Không phải chứ, một người đàn ông đẹp trai như vậy, lại làm tài xế Didi sao?"

"Không phải chỉ là trước kia thôi sao, bây giờ đang làm việc tại trường dại học."

"Như vậy không có thể diện cho lắm, bất quá bao nuôi làm tình nhân cũng được."

Không lâu sau, buổi họp báo bắt đầu.

Nội dung chính của buổi họp báo là về các dự án mới của tập đoàn Triều Dương.

Đây cũng là thông lệ của Tập đoàn Triều Dương, mỗi khi ra mắt dự án mới đều sẽ tổ chức họp báo như vậy để tạo thế cho dự án mới.

Về nội dung của họp báo, Lâm Dật không có hứng thú nghe, anh cầm điện thoại di động chuẩn bị chơi game giết thời gian.

Nhưng đúng lúc này, anh nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu anh.

[Hoàn thành nhiệm vụ ẩn, trở thành phó hiệu trưởng danh dự của trường Đại học Sư Phạm Trung Hải, được thưởng 20.000 điểm thông thạo.]

[Trình độ chuyên môn: 60%, khen thưởng cao ốc Song Tử]

Lâm Dật suy nghĩ vài giây sau khi nghe thấy âm thanh nhắc nhở trong đầu, liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Giấy bổ nhiệm vào buổi sáng, anh đã ký xong.

Nhưng chưa được Phòng giáo dục đóng dấu nên hồ sơ, chứng chỉ không có giá trị.

Anh ước chừng rằng Triệu Kỳ đã gửi các tài liệu và chứng chỉ đến Phòng giáo dục để đóng dấu, và bây giờ anh đã trở thành phó hiệu trưởng danh dự của trường Đại học Sư Phạm.

Nhưng bây giờ, Lâm Dật không còn muốn để ý đến những thứ như vậy nữa.

Bởi vì phần thưởng của hệ thống là cao ốc Song Tử!

Phần thưởng hậu hĩnh như vậy khiến Lâm Dật có chút không thể tin vào mắt mình.

Anh đã từng xem một số thông tin về cao ốc Song Tử trên bản tin tức trước đây, người ta nói rằng đó là một công trình kiến trúc mang tính bước ngoặt lớn của Trung Hải, và nó hoàn toàn không phải là bất động sản thông thường.

Còn những thông tin khác, Lâm Dật không biết nhiều.

Lâm Dật mở Baidu trên điện thoại di động kiểm tra thông tin về cao ốc Song Tử.

Sau khi xem qua, anh cảm thấy rất sốc khi biết những thông tin đó.

Cao ốc Song Tử là công trình mới hoàn thành, không có gì khác biệt về hình thức giữa hai tòa cao ốc, gần như giống nhau.

Chiều cao tổng thể của hai tòa nhà là 632 mét, rộng tới 119 tầng và tổng chi phí lên tới 148 triệu nhân dân tệ!

Nhưng cùng với việc hoàn thành cao ốc Song Tử, tòa nhà mang tính bước ngoặt này cũng đã thay thế Trung tâm Tài chính Trung Hải, trở thành tòa nhà cao nhất ở Trung Hải!

Nhìn thấy thông tin này, Lâm Dật cảm thấy kinh ngạc vô cùng!

Anh không ngờ tòa nhà mới hoàn thành này lại trở thành sản nghiệp của mình!

Hệ thống thực sự ngày càng rộng rãi hơn.

Ngay sau đó, Lâm Dật nhận được một cuộc gọi không quen thuộc trên điện thoại di động của mình, nếu không có gì thay đổi, chắc chắn người gọi đến chính là muốn thông báo cho mình việc nhận cao ốc Song Tử.

"Xin chào, cho hỏi đây có phải là ngài Lâm Dật không?"

"Là tôi đây."

"Tôi là La Vạn, phó giám đốc tập đoàn Viễn Đông. Ngài vừa mua tòa cao ốc Song Tử do chúng tôi phát triển. Khi nào thì ngài tiện qua đây làm thủ tục?", La Vạn lịch sự nói.

"Nếu ngài không có thời gian đến đây, chúng tôi có thể cử người đến đó."

"Không cần, tôi sẽ đến đó vào ngày mai."

"Được rồi, chín giờ sáng mai có được không?"

"Được."

"Được rồi, hẹn gặp ngài vào chín giờ sáng mai."

Sau một hồi thương lượng, Lâm Dật cúp điện thoại, trong lòng đã tính toán được sự hữu dụng của cao ốc Song Tử.

Lâm Dật một tay chống đầu, anh cảm giác thấy tòa cao ốc Song Tử này đến thật đúng lúc.

Bây giờ anh sở hữu càng ngày càng nhiều sản nghiệp, cần thành lập công ty, tích hợp các ngành này lại với nhau, sau đó đặt văn phòng hành chính trong một tòa nhà.

Nếu không, tất cả sẽ chiến đấu riêng lẻ, sẽ không còn gì thú vị.

Và tòa cao ốc Song Tử này sẽ là điểm khởi đầu cho đế chế thương nghiệp của anh!

Sau khi nghĩ xong những điều này, Lâm Dật lại nhìn tiến độ của công việc trong hệ thống.

Trong ba ngày qua, mức độ hoàn thành công việc đã đạt 60%, đã sắp có thể mở trước công việc mới.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật háo hức vô cùng, cũng không biết chức nghiệp tiếp theo mình sẽ trải qua như thế nào.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 112.

Chương 113. Cô Rất Vui Sao

Cuộc họp báo kéo dài không lâu, rất nhanh đã kết thúc.

Một số phóng viên đã rời đi, còn một số ở lại để tham gia bữa tiệc rượu thương nghiệp tiếp theo.

Lúc này, Lâm Dật phát hiện Kỷ Khuynh Nhan đã thay quần áo nàng mặc lễ phục dạ hội mà họ mua cùng nhau ngày hôm đó.

Trông thật duyên dáng, sang trọng và thanh lịch, xinh đẹp không gì có thể sánh được.

Hơn nữa, lúc này tất cả lãnh đạo lớn đều mặc vest chỉnh tề đến tham dự, đây cũng là một sự khẳng định đối với tập đoàn Triều Dương, nếu không sẽ không thu hút được nhiều người như vậy.

Kỷ Khuynh Nhan từ phía xa thấy Lâm Dật đang nhìn mình, tinh nghịch nháy mắt với anh, sau đó tao nhã cầm ly rượu, đi về phía những người khác.

Buổi họp báo kết thúc, Lâm Dật chỉnh trang lại quần áo trên người, định đi ăn chút gì đó, anh có hơi đói.

“Lỵ Lỵ, không phải cậu nói muốn bao nuôi anh ta sao? Bây giờ có thể đến đó để bắt chuyện.” Cô gái đã có hai đứa con nói.

“Đừng sốt ruột, bây giờ tớ sẽ đến đó.”

Nói xong, người phụ nữ mặc váy trắng sửa sang bản thân mình lại một chút và đi về phía Lâm Dật.

“Xin chào anh.”

Nghe thấy sau lưng có người nói chuyện, Lâm Dật quay lại thì phát hiện đó là một người phụ nữ trang điểm đậm.

“Tìm tôi có chuyện gì?”

“Có tiện thêm webchat không?” Người phụ nữ váy trắng chỉ vào điện thoại di động.

Lâm Dật mỉm cười, người phụ nữ váy trắng vui mừng khôn xiết.

“Không tiện.”

Vẻ mặt của người phụ nữ váy trắng trong phút chốc sững lại, cô gái bên cạnh bật cười, eo run lên: “Không phải chỉ là một giảng viên nhỏ thôi sao, còn giả vờ gì nữa?”

Lâm Dật có chút suy nghĩ, mình đang giả vờ gì vậy?

Hơn nữa, làm sao cô ta biết mình là giảng viên đại học?

“Mất mặt quá, trình độ của em vẫn chưa đủ.” Cô gái kia nói.

“Chỉ là giả vờ thôi, em còn chướng mắt anh ta nữa mà.” Người phụ nữ mặc váy trắng tên Lỵ Lỵ nói.

“Chị cho rằng anh ta nghĩ em còn quá trẻ và vô vị nên đã từ chối em.”

“Thế nào gọi là vô vị?” Lỵ Lỵ cong môi nói: “Chẳng lẽ mùi hương của em không nặng bằng của chị?”

“Cút sang một bên đi.” Cô gái nói: “Chị đang nói về hương vị của một người phụ nữ trẻ tuổi.”

Cô ta chỉnh lại tóc rồi tiếp tục nói: “Bây giờ ngày càng nhiều đàn ông thích kiểu phụ nữ này, sở dĩ về mặt này, em không có ưu thế, bây giờ người chị này sẽ qua đó, để em xem thử thế nào là nắm bắt trong tay.”

Cô gái có hai đứa con đi về phía Lâm Dật, trang nhã đưa tay ra.

“Xin chào, rất vui được biết anh.”

“Rất vui? Vui đến không ngủ được sao?”

Dứt lời, Lâm Dật liền rời đi.

Thế giới này quá nguy hiểm, đối với một chàng trai ưa nhìn như mình, sau này ít ra ngoài thì tốt hơn.

Vẻ mặt của cô ta trong nháy mắt cũng đông cứng lại, cảm giác mình bị đờ người ra.

“Chị Hồng, không phải chị nói nắm bắt trong tay sao? Sao tay không quay về rồi?” Ly Ly cười không ngậm được miệng: “Mất thể diện đến nhà bà ngoại luôn rồi.”

“Con mẹ nó, không phải chỉ là giảng viên sao? Lại có thể giả vờ như vậy, đợi khi có cơ hội, bà đây sẽ chỉnh đốn anh thật tốt!”

Sau khi rời đi, Lâm Dật đến giữa hội trường, nhưng cũng không giao tiếp nhiều với Kỷ Khuynh Nhan.

Bản thân chỉ đến đây xem một chút, cũng không có việc gì, không cần quấy rầy cô ấy.

Nhưng anh cũng đứng cách Kỷ Khuynh Nhan không xa lắm, vì ở đây nhiều đồ ăn ngon nhất.

“Kỷ tổng, không biết các người có nghe chưa. Gần đây, công ty thiết kế Nhã Lạc đã nhận một hạng mục lớn đến 800 triệu nhân dân tệ, hơn nữa về mặt kỹ thuật còn phải thuê người ngoài, cũng không biết đầu đuôi sự việc như thế nào.” Một người đàn ông trung niên mặc vest nói.

“Công ty Thiết kế Nhã Lạc?”

Lâm Dật vừa ăn vừa lẩm bẩm, sao nghe quen tai vậy nhỉ?

Sau vài giây, Lâm Dật mới nhớ ra, đây không phải là công ty đã ký hợp đồng thiết kế và cải tạo bến cảng Vọng Giang sao.

Mình cũng định nói chuyện với Kỷ Khuynh Nhan về điều này, nhưng thật không ngờ bọn họ đã nói trước.

“Tôi biết hạng mục này, nghe nói đó là dự án cải tạo bến cảng Vọng Giang. Ông chủ đứng sau chi 800 triệu nhân dân tệ. Ông ấy muốn biến bến cảng Vọng Giang thành một bến cảng vượt qua cả Dubai. Tham vọng của ông ấy thực sự rất lớn.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Không phải sao, chỉ là hiện tại bên phía công ty thiết kế Nhã Lạc không có động tĩnh gì, chúng tôi đã cử người liên hệ nhưng cũng không nhận được câu trả lời cụ thể, cũng không biết là đang muốn làm gì.”

“Lúc đầu tôi cũng muốn thử sức với hạng mục này nhưng vì chưa quen sếp của họ và không tìm được bước đột phá nên đành gác lại, không biết cuối cùng hạng mục lớn này sẽ thuộc về ai.”

Lâm Dật mỉm cười, cảm thấy thật là trùng hợp, không ngờ rằng cô ấy cũng có ý tưởng về vấn đề này, hai người xem như là ăn ý với nhau.

Đúng lúc này, một thanh niên mặc vest trắng bước tới, cầm trên tay ly sâm-panh, mỉm cười nói:

“Kỷ tổng có hứng thú đến dự án cải tạo bến cảng Vọng Giang sao?”

Người đàn ông vừa nói tên là Nguỵ Tử Dương, giám đốc công ty TNHH Hải Khánh.

“Đúng thực là có hứng thú, nhưng vì tôi không có mối quan hệ trong lĩnh vực này nên tôi e rằng sẽ khó thực hiện hạng mục này.”

“Nói không sai.” Nguỵ Tử Dương cười nói: “Bây giờ khi kinh doanh, chúng ta luôn chú ý đến các mối quan hệ, nếu không thì không thể tự kinh doanh được. Nhưng nếu Kỷ tổng muốn nhận hạng mục này, tôi có thể nghĩ ra một cách.”

Hả???

Lâm Dật hơi sửng sốt, anh là chủ đầu từ, lẽ ra quyền quyết định là ở anh mới đúng chứ.

Tên này là cái thá gì mà nói là có cách?

“Nguỵ tổng, đừng đùa tôi. Dự án tốt như vậy, nếu công ty anh làm được thì sẽ giao này cho tập đoàn Triều Dương sao?"

“Kỷ tổng nói đúng, nhưng đây là một hạng mục lớn hơn 800 triệu nhân dân tệ, và số tiền rơi vào phía kỹ thuật ít nhất là 500 triệu nhân dân tệ, một hạng mục lớn như vậy, một mình tôi không thể làm được, và không thể xoay vòng vốn. Không thể một mình nhận một hạng mục lớn như vậy được.”

Đôi mắt xinh đẹp của Kỷ Khuynh Nhan chuyển động, nếu đúng như vậy, cơ hội này có thể tranh thủ một chút.

Nhưng lời nói của Ngụy Tử Dương khiến cho Kỷ Khuynh Nhan có hơi nghi ngờ.

Quy mô công ty của anh ta không lớn, muốn nhận hạng mục lớn do công ty thiết kế Nhã Lạc quả là hơi khó khăn, anh ta có năng lực gì để tự mai mối cho mình?

Trong vòng tròn này cạnh tranh rất lớn, tổng giám đốc công ty thiết kế Nhã Lạc, sẽ cho anh ta mặt mũi sao?

Đây là ngọn nguồn những nghi ngờ của Kỷ Khuynh Nhan.

“Mạo muội hỏi một câu, chủ tịch Ngụy cũng biết công ty của anh có quy mô hạn chế, vậy tại sao anh lại chắc chắn có thể giúp tôi?”

“Ha ha...”

Nguỵ Tử Dương cười: “Tôi hiểu được sự lo lắng của Kỷ tổng, nhưng có một số việc có thể Kỷ tổng không biết.”

“Xin được phép lắng tai nghe.”

“Trên thực tế, Quan Nhã tổng giám đốc thiết kế của Nhã Lạc, là chị họ tôi. Nhiều hạng mục kỹ thuật của công ty họ đều do tôi ký hợp đồng. Ngay cả khi dự án bến cảng Vọng Giang tương đối lớn, cuối cùng sẽ rơi vào tay tôi thôi.”

Nghe vậy, tất cả mọi người có mặt đều ngạc nhiên, không ngờ Ngụy Tử Dương và công ty thiết kế Nhã Lạc vẫn còn có mối quan hệ như vậy.

Kỷ Khuynh Nhan nghe đến đây cũng có hơi hứng thú, cho dù trước đây không có cơ hội, nhưng bây giờ cơ hội đã đến, dĩ nhiên phải trân trọng nói.

“Nếu Nguỵ tổng có hứng thú, thì chúng ta qua một bên tâm sự?”

Nguỵ Tử Dương cười, nói:

“Tâm sự thì không sao, nhưng hạng mục quá lớn và có nhiều người ở đây. Tôi nghĩ tốt hơn hết nên hẹn hôm khác để thảo luận chi tiết về vấn đề này.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 113.

Chương 114. Tôi Là Lâm Dật

Sắc mặt Kỷ Khuynh Nhan không thay đổi, cười nói:

“Hoặc một ngày khác, hãy đến văn phòng của tôi để thảo luận, vừa lúc để Ngụy tổng hiểu thêm về công ty của chúng tôi.”

“Đến văn phòng thảo luận, làm sao có thể vừa ăn vừa thoải mái được.” Ngụy Tử Dương cười nói: “Một dự án lớn như vậy ngay trước mắt, chẳng lẽ nào Kỷ tổng không định ăn tối sao?”

“Cái này…”

“Không cần ăn.”

Ngay khi Kỷ Khuynh Nhan do dự, thì Lâm Dật đã lên tiếng thay.

Ngụy Tử Dương quay đầu lại, phát hiện một người đàn ông đẹp trai đứng ở phía sau, lông mày cau lại.

“Anh là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là cô ấy không có thời gian đi ăn cùng anh, vì vậy hãy dẹp bỏ ý nghĩ này càng sớm càng tốt đi.”

“Ha ha, không có thời gian đi ăn với tôi, chẳng lẽ có thời gian đi ăn với anh?”

“Tất nhiên, nếu anh không tin, hãy hỏi cô ấy.”

Ánh mắt của Ngụy Tử Dương nhìn về phía Kỷ Khuynh Nhan.

“Nguỵ tổng, trong khoảng thời gian gần đây, tôi đã có hẹn với Lâm Dật, về lời mời của anh e rằng phải xin lỗi rồi.” Kỷ Khuynh Nhan lịch sự nói.

Ngay sau khi cô nói ra, mọi người đều ngạc nhiên.

Không ai không biết Kỷ Khuynh Nhan của tập đoàn Triều Dương là nữ thần nổi tiếng lạnh lùng, muốn mời cô ấy ăn cơm cũng không dễ dàng chút nào.

Nhưng bây giờ cô ấy đã nói ra lời như vậy, có thể thấy được, thân phận của anh chàng này nhất định không tầm thường.

Ngụy Tử Dương cười lắc đầu: “Kỷ Tổng thật sự là người phụ nữ có tài không thua gì đấng mày râu, hạng mục một trăm triệu, nói không cần là không cần, thật khâm phục.”

“Ai nói hạng mục do công ty thiết kế Nhã Lạc nhất định sẽ giao cho anh?” Lâm Dật nhẹ giọng nói: “Tôi cảm thấy hạng mục này có thể rơi vào tay tập đoàn Triều Dương.”

“Haha, anh đang đùa à?” Ngụy Tử Dương cười nói:

“Bà chủ của công ty thiết kế Nhã Lạc là chị họ của tôi, từ trước đến nay chúng tôi luôn là mối quan hệ hợp tác. Anh nghĩ chị họ của tôi sẽ giao hạng mục này cho ai?"

“Chị họ của anh thì sao? Tôi vẫn cảm thấy rằng hạng mục này sẽ rơi vào tay tập đoàn Triều Dương."

Nhìn thấy biểu cảm chắc chắn của Lâm Dật, vẻ mặt của tất cả mọi người ở đây đều có hơi khó hiểu.

Anh có thể hẹn gặp với Kỷ Khuynh Nhan đủ để cho thấy địa vị của anh phù hợp với cô.

Mà hiện tại, trước mặt Ngụy Tử Dương lại nói ra câu nói như thế này, có lẽ anh ta thật sự có khả năng làm được.

“Có vẻ như Kỷ tổng đã tìm ra một người đàn ông rất lợi hại, dường như có khả năng giật miếng mỡ này từ tay của Ngụy Tử Dương."

“Nếu không đủ bản lĩnh, làm sao có thể lọt vào mắt của Kỷ tổng? Tôi không tin là không có năng lực.”

“Thật thú vị, xem xem Ngụy Tử Dương đáp trả thế nào.”

Ngụy Tử Dương khẽ cau mày, cho dù hắn và chị họ có quan hệ tốt, nhưng xét cho cùng cũng là vì lợi ích.

Nếu người đàn ông trước mặt có bối cảnh vững chắc hơn, dự án này thật sự khó nói.

“Mọi người đều đoán sai rồi. Người này hiện tại là giảng viên. Trước đây làm tài xế Didi, không phải người giàu có gì cả.”

Người phụ nữ đang nói chuyện là một người phụ nữ mặc váy đỏ, lúc nãy ngồi bên cạnh Lâm Dật, là người phụ nữ đã sinh hai đứa con.

Người phụ nữ mặc váy đỏ ôm ngực tỏ vẻ khinh thường.

Trong lòng oán thầm, dám làm cho bà đây không vui, anh cũng đừng mong được yên

”Thầy giáo sao, không phải chứ? Lúc trước còn lái xe Didi? Kỷ tổng sao lại có thể tiếp xúc với người đàn ông như vậy?”

Thân phận đã bị người phụ nữ mặc váy đỏ vạch trần, làm cho bữa tiệc rượu bước vào một hồi sóng to gió lớn.

Không vì cái gì khác, chỉ là bởi vì thân phận của Lâm Dật quá thấp kém!

Không xứng với Kỷ Khuynh Nhan chút nào!

Ngoài ra, họ cũng rất tò mò, thậm chí là một chút buồn cười.

Chỉ là một tiểu bạch kiểm, lấy đâu ra dũng khí thách thức Ngụy Tử Dương?

Với thực lực của Ngụy Tử Dương, anh ta có thể tùy tiện bóp chết người này.

“Haha…”

Ngụy Tử Dương không kiềm được nữa, trực tiếp cười ra tiếng.

Vừa rồi còn tưởng rằng, Lâm Dật là một phú nhị đại nào đó, nếu thật như vậy, mình thật sự không thể đấu lại anh ta.

Xem ra hiện tại, anh ta chỉ là một tên giảng viên, hơn nữa trước kia còn là một tài xế lái Didi, có tư cách gì so với chính mình?

Thật là buồn cười.

“Anh bạn, anh đến đây là để diễn hài sao?” Ngụy Tử Dương cười ra nước mắt: “Anh cho rằng dựa vào thân phận giảng viên, có thể so với tôi sao?

“Đủ rồi!”

Kỷ Khuynh Nhan không thể chịu đựng được nữa, lạnh lùng nói:

“Nếu Lâm Dật là giảng viên đại học thì sao, điều này không ảnh hưởng đến quan hệ của chúng tôi!”

“Không không không, đừng hiểu lầm tôi, Kỷ tổng, tôi không nghi ngờ mối quan hệ của hai người, chỉ là tôi thấy anh ta hơi ngạo mạn.” Ngụy Tử Dương nói:

“Một giảng viên đại học nói rằng anh ta có thể nhận được hạng mục do Nhã Lạc thiết kế, không phải là rất buồn cười sao.”

Không chỉ Ngụy Tử Dương mà tất cả mọi người có mặt đều không nhịn được cười.

Người này khá thú vị, thực sự cho rằng mình đẹp trai nên muốn làm gì thì làm sao.

"Giảng viên đại học bị sao vậy? Dù sao tôi cũng đến từ Đại học Sư phạm Trung Hải, so với giảng viên các trường khác vẫn tốt hơn nhiều."

“Haha, đó là Đại học Sư phạm Trung Hải! Tôi còn tưởng là một trường nổi tiếng như Đại học Phúc Đán hay Đại học nào danh giá hơn cơ.”

“Không phải là 985 cũng không phải 211. Làm sao có thể nói ra được.”

“Người này là cảm thấy bản thân quá tốt, Kỷ tổng, sao cô có thể biết được loại người như vậy.”

“Trường học này, có thể dễ dàng đi vào, đổi lại là tôi mang ra nói cũng cảm thấy ngại.”

“Các người!”

“Được rồi, không phải việc của em.”

Kỷ Khuynh Nhan muốn giúp Lâm Dật giải vây, nhưng Lâm Dật bị ngăn cản lại.

Chuyện nhỏ này anh có thể tự mình xử lý được, không cần cô giúp.

Cô bĩu môi, không cần em giúp thì cứ nói thẳng, hung dữ với em làm gì.

"So với các trường như Đại học Phúc Đán hay những đại học danh giá khác, Đại học Sư Phạm Trung Hải không phải là ngôi trường tốt, nhưng tôi hy vọng mọi người sẽ tập trung vào hạng mục và không cần phải chú ý đến nghề nghiệp của tôi."

“Haha, nghề nghiệp của anh có thể chứng minh được một số vấn đề nhất định.” Ngô Tử Dương nói:

“Tôi muốn biết, với tư cách là một giảng viên đại học, anh có năng lực gì để giải quyết hướng đi của hạng mục lần này.”

Lâm Dật nhún vai: "Nếu không tin, có thể gọi điện thoại cho chị họ của anh, như vậy chẳng phải rõ ràng hơn sao.”

“Được, xem ra anh chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa đụng tường Nam chưa quay đầu(*), vậy tôi sẽ cho anh sáng mắt.”

(*)ý chỉ sự cố chấp, chưa đến mức bế tắc thì không chịu hồi tâm chuyển ý.

Nói xong, Ngụy Tử Dương lấy điện thoại ra gọi điện cho chị họ Quan Nhã.

Ngay sau đó, cuộc gọi được kết nối.

“Tử Dương, cậu tìm tôi.”

“Chị họ, em muốn hỏi, liên quan đến dự cải tạo lại bến cảng Vọng Giang, chị có ứng viên phù hợp cho phần kỹ thuật không?”

“Cậu nói cái gì? Từ trước tới giờ hạng mục bên chị đều không phải cho bên cậu làm sao? Bây giờ cậu không muốn nhận dự án này?"

Ngay sau khi nghe được câu nói này, vẻ mặt mọi người đều suy ngẫm.

Rất rõ ràng, nhà người ta phù sa không chảy ruộng người ngoài(*), không cần Nguỵ Tử Dương nói, đã để cái tốt cho anh ta.

(*)ý nói lợi ích, đồ tốt không để cho người ngoài.

“Em biết hạng mục này là dành riêng cho em, nhưng em đã gặp một người nói rằng anh ta có khả năng nhận hạng mục này, anh ta nói anh ta sẽ đưa hạng mục này bất kì cho ai.”

“Cậu đùa à, anh ta bao nhiêu tuổi? Có khả năng thay đổi quyết định của tôi sao?”

“Haha…”

Mọi người có mặt không nhịn được cười lớn.

Bà chủ công ty thiết kế Nhã Lạc đã lên tiếng, để xem anh ta có thể nói gì được nữa.

Kỷ Khuynh Nhan nhăn mày lại, rốt cuộc là Lâm Dật muốn làm gì?

Sao lại đặt mình vào tình thế khó xử như thế?

Ngụy Tử Dương lắc điện thoại, "Anh nghe chưa, chị họ tôi đã nói rồi, dự án này thuộc về tôi, anh còn muốn nói gì nữa?"

Lâm Dật bước tới với một nụ cười nhạt, nói vào điện thoại:

“Tôi là Lâm Dật.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 114.

Chương 115. Lần Tiếp Xúc Thân Mật Đầu Tiên

"Anh đang nói cái gì vậy? Anh cho rằng tự mình giới thiệu bản thân, thì sẽ có người nhận ra sao?"

Mọi người có mặt ở đây đều nhìn Lâm Dật như một kẻ ngốc.

Cảm thấy cái người này, có lẽ là bị rút não ra rồi.

"Ngài là Lâm tổng!"

Câu nói kinh ngạc của Quan Nhã khiến cho tất cả mọi người đang cười nhạo đều phải im bặt, biểu cảm đứng hình ngay lập tức.

"Trí nhớ của cô vẫn rất tốt, vẫn còn nhớ giọng nói của tôi.”

“Lâm tổng nói đùa rồi, tôi làm sao có thể quên được giọng của ngài.” Quan Nhã khách khí nói.

"Chị họ, chị nói gì cơ, lẽ nào chị quen biết cái người tên Lâm Dật này?" Ngụy Tử Dương kinh ngạc hỏi lại: "Hơn nữa anh ta chỉ là một giảng viên một trường đại học tồi. Chị gọi anh ta là Lâm tổng làm gì?"

“Làm sao có thể không nhận ra được!” Quan Nhã nói:

"Bến cảng Vọng Giang là sản nghiệp của Lâm tổng, hơn nữa dự án cải tạo 800 triệu, chính là do Lâm tổng giao cho chị. Cậu nói xem tại sao chị lại gọi anh ấy là Lâm tổng?”

"Chị, chị nói gì cơ, bến cảng Vọng Giang lại chính là sản nghiệp của anh ta!"

Tất cả mọi người có mặt nghe xong đều ngẩn ra, ai nấy đều mắt chữ A mồm chữ O, không thể tưởng tượng nổi nhìn Lâm Dật.

Ai cũng không nghĩ tới, người đàn ông này lại là ông chủ của bến cảng Vọng Giang!

"Bây giờ, anh có phải nên tin là tôi có quyền quyết định dự án này rồi chứ?"

Vả mặt!

Chát chát!

Sắc mặt Ngụy Tử Dương lúc đỏ lúc trắng, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

800 triệu đó là của người ta, bản thân mình lại đứng ở đây trang bức.

Cái này mẹ nó cũng quá vả mặt rồi!

Đôi mắt xinh đẹp của Kỷ Khuynh Nhan trừng lên, trong lòng nàng lúc này cũng chấn động không hề kém bất cứ ai.

Vậy mà lại bí mật mua cả bến cảng Vọng Giang!

Hơn nữa lại còn tùy ý bỏ 800 triệu tiến hành cải tạo dự án, vậy đến cùng anh ta có bao nhiêu tiền?

"Tin rồi, tin rồi."

Ngụy Tử Dương gật đầu, khom lưng nói: "Lâm tổng, vừa rồi thật mạo phạm, ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, đừng chấp nhặt với tôi."

"Vậy bây giờ, tôi có đủ tư cách để hẹn Kỷ Khuynh Nhan đi ăn tối không?"

“Đương nhiên là có, đương nhiên là có.” Ngụy Tử Dương gật đầu nói: “Trong số những người ở đây, không ai có thể có tư cách hơn ngài để hẹn Kỷ tổng ăn cơm.”

Ngụy Tử Dương không ngốc, anh ta biết tính nghiêm trọng của vấn đề.

Ngay cả chị họ trước mặt người này cũng phải cúi đầu khom lưng nói chuyện, huống chi là mình.

"Được rồi, mọi người tiếp tục nói chuyện đi, tôi chỉ thuận tiện tới xem một chút thôi"

Nói xong, Lâm Dật đi về hướng cửa, chỉ để lại cho đám người, bóng lưng muốn gần mà không gần được.

“Bà nội nó, thật sự là mất mặt.” Người phụ nữ váy trắng lúc trước có ý tiếp cần Lâm Dật tức giận mắng một câu: “Sớm biết anh ta lợi hại như vậy, mình nên bày ra vẻ mặt dày mày dạn theo tới cùng rồi.”

"Mau từ bỏ những suy nghĩ viển vông đó đi, người giống như anh ta, chỉ có người phụ nữ đẳng cấp như Kỷ Khuynh Nhan, mới có thể lọt vào mắt xanh của anh ta, hai chúng ta không thể với tới được."

“Vậy thì tôi sẽ làm tình nhân của anh ta, để anh ta chơi đùa miễn phí còn không được sao.” Người phụ nữ váy trắng nói, “Phú nhị đại đẳng cấp như thế này, không dễ dàng gì gặp được đâu”.

…

Ra khỏi hội trường, Lâm Dật trở lại phòng tổng thống nghỉ trưa, chuẩn bị chờ Kỷ Khuynh Nhan làm việc xong.

Gần một giờ sau, Kỷ Khuynh Nhan gọi tới.

"Anh đang ở đâu?"

"Phòng 2306, em lên đây là được rồi."

"Được."

Sau khi cúp điện thoại, chưa đến vài phút, liền nghe thấy tiếng Kỷ Khuynh Nhan gõ cửa.

Lúc này, Kỷ Khuynh Nhan đã thay bộ lễ phục, quần jean xanh, giày cao gót màu đen, búi tóc cao, gọn gàng và nhẹ nhàng.

“Lâm Dật, anh vẫn là không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng sẽ khiến cho mọi người giật mình, vậy mà lại thầm lặng thu mua bến cảng Vọng Giang.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Cũng không phải là thầm lặng, lại cũng không phải chuyện to tát gì cả, chỉ là không thông báo rộng rãi mà thôi."

“Em thực sự có hơi không thể nhìn thấu anh.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Một bên làm công việc sinh hoạt bình thường, một bên lại đầu tư những sản nghiệp khác, chiêu trò của anh cũng sâu quá rồi.”

"Anh làm gì có chiêu trò gì đâu, đây đều là công việc thường ngày của anh mà."

“Thôi đi, em nói không lại anh.” Kỷ khuynh Nhan cười nói: “Có điều anh yên tâm, mặc dù chúng ta đang có một mối quan hệ tốt, nhưng trên phương diện làm ăn, chuyện nào ra chuyện đó, em chắc chắn đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ cải tạo bến cảng.”

“Dừng dừng dừng, ngừng lại.” Lâm Dật nói:

"Anh nói sẽ giao dự án bến cảng Vọng Giang cho em lúc nào. Em nghĩ nhiều rồi."

"Không giao cho em?"

“Đúng vậy.” Lâm Dật nói: “Mặc dù dự án cải tạo là do anh đề xuất, nhưng ở Trung Hải có nhiều công ty như vậy, anh không nhất thiết phải chọn Tập đoàn Triều Dương nha.”

"Hừ, nếu như anh không giao dự án cho em, vậy thì anh chết với em."

Kỷ Khuynh Nhan xắn tay áo, nắm lấy eo thịt mềm mại của Lâm Dật.

"Ai ai ai, em người phụ nữ này bị làm sao vậy, chỉ là không giao dự án cho em, liền đã động tay động chân rồi, quá bạo lực rồi."

“Động tay động chân đã là gì.” Kỷ Khuynh Nhan kiêu ngạo nói: “Nếu như anh không giao dự án cho em, em sẽ cắn anh đấy.”

"Em tiểu quỷ này, ba ngày không đánh, liền lật ngói giở trò đúng không?"

Lâm Dật siết chặt eo Kỷ Khuynh Nhan.

A!

Người phía sau hét lên một tiếng, thân thể mất thăng bằng trực tiếp ngã xuống giường, bị cả người Lâm Dật đè lên.

Khoảng cách giữa hai người lúc này rất gần, chưa đến 10 cm.

Lồng ngực của Kỷ Khuynh Nhan nhấp nhô, khuôn mặt quyến rũ của cô ửng hồng như quả anh đào.

Hơi nóng phả vào nhau, giống như thôi tình mê vụ, khiến nhịp tim của hai người càng đập mạnh hơn.

"Không phải muốn dự án này sao? Giao cho em cũng được, có điều có phải nên trả chút giá không?" Lâm Dịch cười nói.

"Đồ lưu manh, nằm mơ đi."

“Mạnh miệng đúng không.” Lâm Dật nói: “Vậy thì anh sẽ không đứng dậy, dù sao cũng rất mềm mại, đè xuống cũng khá thoải mái.”

“Mau đứng dậy, đè chết em rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói nhỏ.

"Chuyện dự án, anh tạm thời không cùng em truy cứu nữa, nhưng chuyện son môi vị xoài, chúng ta có phải nên nói rõ ràng không?"

Kỷ Khuynh Nhan mặt càng đỏ hơn: "Anh đang đè em, làm sao em có thể thực hiện lời hứa."

"Lúc này mới đúng nha."

Lâm Dật đứng dậy, Kỷ Khuynh Nhan cũng vội vàng từ trên giường đứng dậy, vẻ ửng hồng trên mặt vẫn chưa giảm bớt.

"Bắt đầu đi, anh đợi lâu lắm rồi."

"Anh, anh trước tiên nhắm mắt lại đã."

"Được rồi, vẫn nhiều trò như vậy."

Lâm Dật nhắm mắt lại, vài giây sau, trên môi truyền đến cảm giác mát lạnh.

Có điều cảm giác này với cảm giác dự liệu của Lâm Dật không giống nhau lắm.

Khi anh mở mắt ra liền phát hiện, Kỷ Khuynh Nhan đang đắc ý cầm một thỏi son, thoa lên môi của mình.

Lúc này, cô đã chạy ra tới cửa rồi.

“Được rồi, em đã hoàn thành lời hứa của mình.” Kỷ Khuynh

Nhan trông như một con cáo nhỏ đắc ý, với biểu cảm đáng yêu.

"Anh thấy em đúng là không bị giáo huấn liền giở trò ma quỷ."

Lâm Dật từ ghế đứng lên, chuẩn bị đuổi theo.

"Lêu lêu, anh không đuổi kịp em đâu."

Kỷ Khuynh Nhan làm mặt quỷ, sau đó lao ra cửa, Lâm Dật không chút do dự đuổi theo.

Nhìn thấy Lâm Dật đuổi theo, Kỷ Khuynh Nhan nhanh chóng tăng tốc, nàng phát hiện phía trước có hai nữ phục vụ, liền nghĩ ra một cách.

"Hai vị, người đàn ông phía sau là kẻ xấu, các cô mau giúp tôi ngăn cản hắn lại."

Hai cô phục vụ nhìn một lượt, đây không phải là Lâm tổng sao?

Người xấu cái cọng lông ấy!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 115.

Chương 116. Người Ta Xấu Hổ Mà

Nếu như đổi lại là người khác, hai nữ phục vụ thực sự có thể làm theo lời của Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng hiện tại thì không thể được, người đuổi theo phía sau chính là Lâm tổng.

Vậy thì tuyệt đối không thể ngăn cản!

Quản lý Vương đã rất nghiêm túc nói về chuyện này rồi, không cần biết là ai, đều không được làm chậm trễ việc Lâm tổng tán gái!

Nếu không liền cuốn gói rời đi!

Vì vậy, nên làm như thế nào, dường như đã rất rõ ràng rồi!

Dặn dò hai nữ phục vụ xong, Kỷ Khuynh Nhan lại đắc ý hướng về phía Lâm Dật làm mặt quỷ.

"Có người ngăn anh lại, xem anh bắt em thế nào."

Lâm Dật ngừng đuổi theo, đứng yên mỉm cười nhìn Kỷ Khuynh Nhan.

"Vậy anh muốn xem xem, em làm sao để chạy ra được."

"Vậy anh nhìn cho kỹ vào nha, dù sao anh cũng sẽ không đuổi kịp em, lêu lêu..."

Làm mặt quỷ xong, Kỷ Khuynh Nhan xoay người rời đi, thang máy chỉ cách cô mấy mét, chỉ cần vào thang máy, Lâm Dật nhất định sẽ không đuổi kịp cô.

Ngay lúc này, Kỷ Khuynh Nhan phát hiện ra cánh tay của cô đã bị siết chặt, bị bắt lại từ phía sau.

Lúc này mới phát hiện, người bắt mình lại chính là hai nữ phục vụ!

"Các cô làm gì vậy."

“Thưa cô, thực sự xin lỗi, Lâm tiên sinh là hội viên cao cấp của khách sạn chúng tôi. Mọi hành động của chúng tôi đều phải làm theo ý Lâm tiên sinh, vì vậy rất xin lỗi."

"Này này, sao các cô lại như vậy."

Kỷ Khuynh Nhan không muốn, cố gắng thoát ra, nhưng không có tác dụng gì.

Lâm Dật mỉm cười nhìn hai người phục vụ, ngược lại rất biết cách làm việc, có lẽ là do Vương Thiên Long dạy dỗ.

Sau này sẽ bảo Vương Thiên Long cho bọn họ tiền thưởng, thật biết cách làm việc.

Lâm Dật cười đi tới trước mặt Kỷ Khuynh Thanh: "Em không phải muốn chạy sao, để anh xem xem em chạy như thế nào."

Kỷ Khuynh Nhan khóc không ra nước mắt, không bảo các người chơi như thế này mà!

Đây rõ ràng là bắt nạt người khác mà.

"Đem cô ấy mang đến phòng tôi."

"Tôi biết rồi Lâm tiên sinh."

Kỷ Khuynh Nhan chấp nhận số phận của mình, bản thân sao lại có thể xui xẻo như vậy chứ.

Thật vất vả mới có thể nghĩ ra cách hay như vậy, vốn dĩ cho rằng có thể thắng được một ván, không ngờ tới lại rơi vào tay anh.

Mình thật là đáng thương.

Lúc này, những người ở các phòng khác, nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, đều thận trọng mở cửa, muốn xem chuyện gì đang xảy ra.

Đáng ngạc nhiên lại phát hiện ra một phú nhị đại đang trói một người đẹp cực phẩm mang vào phòng của mình.

“Mẹ nó trâu bò thật! Lại có thể chơi như này!"

Kỷ Khuynh Nhan được đưa trở lại phòng, đôi mắt to đẹp của cô ấy cong thành trăng lưỡi liềm, tít mắt cười với Lâm Dật.

"Đùa với anh thôi, đừng nghiêm túc như vậy."

"Có vẻ người nghiêm túc là em đó." Lâm Dật cười nói: "Lấy thỏi son là muốn lừa anh phải không? Thật không ngờ đây lại là phong cách của Kỷ tổng."

"Người ta là xấu hổ mà."

"Trước đây không phải là đã từng hôn một lần rồi sao? Có gì mà xấu hổ."

Lâm Dật có chút không nói nên lời, phụ nữ thật sự khó hiểu.

“Lần trước là lần trước, lần này là lần này.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Lần này em không lừa anh, chắc chắn sẽ thực hiện lời hứa, chúng ta đều là những người văn minh, không nên động tay động chân."

Một nụ hôn đơn thuần, Kỷ Khuynh Nhan vẫn có thể chấp nhận được, nếu Lâm Dật lộn xộn, cô sẽ không biết phải làm thế nào mới tốt.

"Được rồi, anh sẽ cho em một cơ hội khác."

"Vậy anh đợi em một lát."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan lấy trong túi ra một chiếc khăn giấy tẩy trang, lau hết son trên môi, sau đó lấy son môi có vị xoài ra, thoa lên môi.

"Nào, đến đi."

Kỷ Khuynh Nhan mặt đỏ bừng, xấu hổ nói.

"Đây mới là thật này."

Yên lặng, môi của Kỷ Khuynh Nhan từ từ tiến lại gần Lâm Dật, sau đó nhắm mắt lại, quyết định hôn lên.

Khoảnh khắc chạm vào khóe miệng Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan có một cảm giác khó thở, nhịp tim không tự chủ mà đập nhanh hơn.

Lâm Dật không nghĩ nhiều, bàn tay to ôm lấy eo của Kỷ Khuynh Nhan, mềm mại như không xương, đầy đặn, cảm giác thật thoải mái.

Sau một vài giây, đôi môi tách ra.

Kỷ Khuynh Nhan ôm ngực, thở hổn hển.

Dù là lần thứ hai nhưng có lẽ vẫn chưa thích ứng được.

"Không tồi, vẫn là vị xoài ngon hơn."

“Đúng là chỉ biết bắt nạt người khác.” Kỷ Khuynh Nhan không cam tâm tình nguyện nói: “Sớm biết anh đang ở khách sạn Bán Đảo em sẽ không nói như vậy.”

“Quá muộn rồi.” Lâm Dật cười nói: “Lần sau phải nhớ kỹ, em không đấu lại anh đâu.”

"Cắt, anh chờ đó, lần sau nhất định không để anh đạt được!"

“Vậy anh sẽ đợi.” Lâm Dật nói, “Tối nay em có dự định gì không, vẫn quay về nhà sao?

"Anh có ý gì?"

"Ở đây có phòng sẵn, trực tiếp ở lại đây đi, coi như anh tiết kiệm tiền cho em."

“Em thấy anh là muốn chiếm tiện nghi của em thì có.” Kỷ Khuynh Nhan phồng má lên nói.

"Nếu thật sự anh muốn chiếm tiện nghi của em, anh sẽ dùng chiêu trò này sao, trực tiếp động tay động chân rồi."

"Nói anh là đồ lưu manh, một chút cũng không sai."

Mặc dù nói như vậy, nhưng Kỷ Khuynh Nhan đã đặt túi xách của cô ấy xuống, nhìn có vẻ như cô không định rời đi.

Sau đó, cả hai cùng nhau đi ăn bữa tối rồi cùng nhau dạo phố trước khi về khách sạn nghỉ ngơi.

"Anh ngủ một giường, em ngủ một giường, nửa đêm an phận đi ngủ, đừng có động tay động chân với em."

Phòng tổng thống là một gian phòng xếp, bên trong phòng ngủ có hai cái giường lớn, Lâm Dật đã chia sẵn giường.

"Không nên, cô nam quả nữ ngủ chung một phòng sẽ có chuyện đó."

Mặc dù những gì làm hôm nay đều rất to gan, nhưng vẫn trong phạm vi chấp nhận của Kỷ Khuynh Nhan.

Nếu như phải ngủ cùng một phòng, cô vẫn không thể tiếp nhận được.

“Cũng đúng, vậy em ngủ trên sô pha còn anh ngủ trên giường.” Lâm Dật nói: “Vừa lúc anh thích ngủ khỏa thân, ngủ cùng một phòng với em cũng không tiện.”.

“Hừ, em mới không ngủ trên ghế sô pha.” Kỷ Khuynh Nhan nói: ”Lớn như này rồi, vẫn còn ngủ khỏa thân, thật không biết xấu hổ.”

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan đẩy Lâm Dật ra: "Mau ra ngoài ngủ đi, ngủ sớm dậy sớm, ngày mai còn phải chở em đi làm."

Trên ghế sô pha trong phòng khách, Lâm Dật nhàn rỗi buồn chán chơi vài ván game với Bách Điệp Quần rồi mới đi ngủ.

Lâm Dật có chút ngưỡng mộ với người được gọi là Bách Điệp Quần này. Ngoại trừ một số thời điểm cụ thể trong ngày, thời gian còn lại đều có thể thấy cô ấy chơi game.

Lẽ nào cuộc sống của cô ấy chỉ có game?

Không nhàm chán sao?

…

Sáng ngày hôm sau, Khi Lâm Dật tỉnh dậy, Kỷ Khuynh Nhan cũng dậy rồi.

Cả hai đến nhà hàng ăn sáng đơn giản, sau đó cùng nhau đi làm.

"Chuyện dự án, em tìm thời gian để nói chuyện với công ty thiết kế Nhã Lạc đàm phán cho tốt, anh sẽ nói trước với cô ấy, cô ấy sẽ tiếp đãi em.”

Trước khi Kỷ Khuynh Nhan xuống xe, Lâm Dật nói.

“Hihi, Lâm Dật, cám ơn anh.” Kỷ Khuynh Nhan nghiêm túc nói.

"Khách sáo cái gì."

Muahh ~~~

Kỷ Khuynh Nhan tới hôn lên má Lâm Dật như chuồn chuồn đạp nước.

"Phần thưởng cho anh, cũng là vị xoài."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan giống như một chú chim vui vẻ, xuống xe với tâm trạng vui vẻ không cho Lâm Dật có cơ hội nói.

"Bôi cũng nhiều quá rồi, anh vẫn phải lau."

Trêu chọc một câu, Lâm Dật liền lái xe rời đi, trực tiếp đến tập đoàn Viễn Đông.

Tòa tháp đôi Song Tử đã là của bản thân rồi, trước tiên phải đem phần sản nghiệp này nhận về đã.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 116.

Chương 117. Hoa Hậu Giảng Đường

Sau gần hai mươi phút đã đến nơi, tập đoàn Viễn Đông nằm ở trung tâm thành phố.

Trước đây đã từng làm việc ở tập đoàn Triều Dương nên Lâm Dật khá là hiểu rõ về ngành này.

Tập đoàn Viễn Đông và tập đoàn Triều Dương đều là những công ty phát triển bất động sản.

Nhưng cả hai tập đoàn có bản chất khác nhau.

Về quy mô, Tập đoàn Viễn Đông cơ bản đã chiếm được vị trí dẫn đầu của ngành, trong khi Tập đoàn Triều Dương còn kém rất xa.

Ở trong ngành này, Tập đoàn Viễn Đông chỉ làm ở mảng bất động sản thương mại và rất ít khi làm về lĩnh vực nhà ở dân dụng.

Mà Tập đoàn Triều Dương thì tập trung vào lĩnh vực nhà ở dân dụng, giữa hai bên không có mâu thuẫn gì quá lớn.

Tòa nhà rộng lớn tráng lệ của tập đoàn Viễn Đông tuy không bằng toà tháp đôi Song Tử mới xây gần đây, nhưng trước đây cũng là một trong những công trình mang tính bước ngoặt của Trung Hải.

Chỉ là trong những năm gần đây, với sự phát triển kinh tế nhanh chóng, một số đặc thù có phần giảm sút, nhưng cũng không cản trở vị thế của nó ở Trung Hải.

Nhìn thấy tòa nhà Viễn Đông cao ngất, Lâm Dật cảm thán trong lòng.

Đế chế kinh doanh tuyệt mỹ của của mình sẽ bắt đầu ở đây.

Lâm Dật nhìn xung quanh, tìm được cổng khu A, chuẩn bị đi vào tìm phó giám đốc của tập đoàn Viễn Đông - La Vạn

Nhưng anh lại phát hiện ra, có rất nhiều người đứng ở cổng, tất cả đều mặc vest và đi giày da, liên tục nhìn vào đồng hồ, hình như có chuyện quan trọng sắp diễn ra.

"Lâm Dật, có phải là cậu không?"

Nghe thấy có tiếng người nói phía sau, anh liền quay lại tìm, thì thấy một người phụ nữ mặc bộ đồ công sở màu xám.

Trên ngực áo cô ấy còn đeo một huy hiệu màu xanh lam, có vẻ là một nhân viên của tòa nhà nào đó gần đây.

Mặc dù mặc đồng phục công sở, nhưng ngoại hình của người phụ nữ này thực sự rất tốt, là người nổi bật dễ thấy nhất trong đám đông.

"Mạc Thanh Uyển?"

Vài giây sau, Lâm Dật nhận ra người phụ nữ này là ai, nàng là hoa khôi của lớp anh thời đại học.

Lâm Dật nhớ rằng, khi đó, Mạc Thanh Uyển không chỉ là hoa khôi của lớp mà còn là hoa khôi của trường.

Ở Trường đại học Bách Khoa nam nhiều nữ ít này, khi nàng bước đi trong khuôn viên trường, giống như ngôi sao chói lóa trên bầu trời.

Suốt 4 năm đại học, đều là những ngày trải qua trong hoàn cảnh chúng tinh phủng nguyệt(*).

(*)đại loại là một đám sao tôn lên ánh trăng, giống như một đám người vây quanh ủng hộ một ai đó mà họ tôn kính quý trọng.

Chỉ là đã hơn nửa năm không gặp, trên người cô ấy không còn nét ngây ngô như xưa, đã có chút trải đời hơn.

“Thực sự là cậu à.”

Mạc Thanh Uyển mỉm cười, nhìn thấy Lâm Dật, nụ cười không thể che giấu trên khuôn mặt của cô.

"Không tệ nha, tớ cảm thấy cậu đẹp trai hơn một chút so với thời đi học đấy."

“Cũng được, quá khen quá khen.”

“Đây là sao vậy, đường đường là hotboy của trường, lại còn có thể khiêm tốn như thế này sao.” Mạc Thanh Uyển nói đùa: “Hồi đi học, khi đưa cho tớ bức thư tình không phải cậu đã rất dũng cảm sao. "

"Ừm ... "

Lâm Dật sờ mũi, không ngờ chuyện này lại khiến cô ta hiểu lầm mình cho đến bây giờ.

"Bức thư tình đó không phải tôi viết cho cậu, là lão nhị bạn cùng phòng kí túc xá của chúng tôi viết cho cậu nhưng cậu ấy không đủ dũng khí nên tôi đã thay cậu ấy."

Khi còn đi học, Lâm Dật là lão đại của phòng ký túc xá, người có quan hệ tốt nhất với anh chính là lão nhị Trương Tùng.

Chỉ là sau khi tốt nghiệp đại học, Lâm Dật ở lại Trung Hải, còn Trương Tùng chuyển đến Yến Kinh, bây giờ chỉ có thể liên lạc qua WeChat và điện thoại.

Mà Trương Tùng chính là người đã theo đuổi Mạc Thanh Uyển thời đại học, vì quá nhút nhát nên anh ta chỉ có thể viết một bức thư tình mà bản thân lại không dám tặng. Cuối cùng chỉ có thể cầu cứu Lâm Dật, nhưng Lâm Dật không ngờ là đã khiến cho cô ấy hiểu lầm cho đến tận bây giờ.

“Ai da, chúng ta đều đã tốt nghiệp cả rồi, còn nói những chuyện này để làm gì nữa." Mạc Thanh Uyển nói:

"Tớ biết cái cậu Trương Tùng đó, tính tình nhút nhát như thế, với lại cũng không đẹp trai. Cậu ta lấy đâu ra dũng khí để viết thư tình cho tớ chứ? Tớ biết, bức thư tình đều là do cậu viết, vì thế đừng đẩy cho cậu ta nữa."

"Được rồi, cậu nói như thế nào thì chính là như thế ấy."

Khi còn đi học, cả hai cũng không gặp nhau quá nhiều. Bây giờ tình cờ gặp nhau, nói chuyện vài câu đơn giản là được rồi, không cần lãng phí quá nhiều thời gian.

"Đúng rồi, đã tốt nghiệp hơn nửa năm rồi. Gần đây cậu đang làm gì?"

"Tìm việc ở trong một trường đại học."

"Không phải chứ, là làm giảng viên à?" Vẻ mặt của Mạc Thanh Uyển hơi bất ngờ, trong lòng có chút nghi ngờ.

Đại học Bách Khoa ở Trung Hải cũng không phải là một trường giỏi. Đã không phải là 985, cũng chẳng phải là 211, với lại Lâm Dật cũng không thi nghiên cứu sinh. Làm thế nào anh ấy lại trở thành một giảng viên đại học được thế?

"Cũng không hẳn là giảng viên, mà là làm việc trong uỷ ban đoàn trường, nhưng đôi khi cũng lên lớp giảng dạy các tiết tự chọn."

"Ồ, hóa ra là làm trong uỷ ban đoàn trường, đoán là cũng không kiếm được bao nhiêu nhỉ."

Mạc Thanh Uyển chợt nhận ra rằng trong mắt người khác, công việc này nghe có vẻ khá cao.

Nhưng trong mắt những người sáng suốt, đây chỉ là công việc làm một chân chạy vặt.

Công việc vất vả, lương thấp, ưu điểm duy nhất là ngoại hình khá.

“Thật sự không tính là nhiều nhưng cũng đủ để duy trì cơm ăn áo mặc.”

“Thật sự không thể đoán trước được.” Mạc Thanh Uyển xúc động nói:

“Khi còn đi học, cậu học giỏi như thế, nhưng cuối cùng lại làm việc cho uỷ ban đoàn trường, mỗi lần kiểm tra tôi đều ở áp chót, nhưng cuối cùng tôi lại làm việc tại Tập đoàn Viễn Đông nổi tiếng lẫy lừng với mức lương hàng năm 100 ngàn nhân dân tệ. Có lẽ đây là ở đời không ai biết trước tương lai sẽ ra sao đúng không. "

"Chà, cậu nói rất có lý. "

Mạc Thanh Uyển gật đầu, không tiếp tục đề tài này nữa: "Mà này Lâm Dật, cậu đến đây có việc gì sao? Hôm nay là thứ năm, lẽ ra cậu nên đi làm mới phải chứ."

"Tôi nói tôi đến đây để mua nhà, cậu tin không? "

Mạc Thanh Uyển ngớ người một chút, nói: “Lâm Dật, cậu có biết, ngoài vẻ đẹp trai thì ưu điểm lớn nhất của cậu là gì không? "

"Đó là gì? "

“Hài hước.” Mạc Thanh Uyển cười nói:

“Ở khu này chỉ có Tập đoàn Viễn Đông của chúng tôi là công ty kinh doanh bất động sản, với lại tập đoàn của chúng tôi chủ yếu kinh doanh bất động sản thương mại. Bất kỳ tòa nhà văn phòng nào cũng có thể trị giá hàng triệu nhân dân tệ. người bình thường đâu có thể mua được."

"Ồ, cậu nói cũng đúng. "

Lúc này, Lâm Dật mới nhận ra câu nói của người giàu nhất thành phố Tây Hồng là khá hợp lý.

Vốn muốn làm người bình thường ở bên cô ấy, nhưng tất cả những gì tôi nhận được là sự chế giễu và nghi ngờ, không có cách nào để che giấu được nữa.

"Lâm Dật, thực ra cậu không cần phải như thế này."

"Hả? Tôi làm sao?"

"Chúng ta đều là bạn học. Mặc dù đã hơn nửa năm không gặp, nhưng chúng ta đều hiểu hoàn cảnh của nhau, không nhất thiết phải nói mạnh miệng thế đâu. "

Mạc Thanh Uyển có chút bất lực, đã tốt nghiệp lâu như vậy rồi.

Tâm tư của Lâm Dật đối với mình, sao còn chưa hết nữa.

Giữa hai người có một khoảng cách rõ ràng về thân phận. Anh ấy là trợ lý của uỷ ban đoàn trường đại học, bản thân mình là viên chức cấp cao trong văn phòng.

Không thể có tương lai, tại sao vẫn có một ước mơ viển vông như vậy?

Lâm Dật không nói nên lời. Cô ta cũng quá hài lòng về bản thân mình rồi.

"Với lại có chuyện, có thể cậu chưa biết."

“Có chuyện gì vậy?”

“Tôi đã có bạn trai rồi.”

“Xin chúc mừng.”

Lâm Dật còn nhớ, khi Mạc Thanh Uyển còn đi học, suốt 4 năm đại học cô ấy đều không có yêu đương gì. Thật không ngờ sau khi tốt nghiệp đã có bạn trai rồi.

"Anh ấy tên là Nhậm Trung Húc, là giám đốc bộ phận thị trường của tập đoàn Viễn Đông, mức lương hàng năm là 500 ngàn nhân dân tệ, cao hơn nhiều so với người bình thường."

Mạc Thanh Uyển tự hào nói: “May mà khi còn học đại học, tớ chưa từng yêu đương, cũng có hơi không trưởng thành, căn bản không có cách nào để so sánh với bạn trai hiện tại của tớ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 117.

Chương 118. Anh Ấy Chính Là Lâm Tiên Sinh, Người Đã Mua Toà Tháp Đôi Song Tử

“Cậu hài lòng là được rồi.” Lâm Dật cười nói, nhìn xem xung quanh rồi chỉ tay về hướng cái cửa lớn của tập đoàn Viễn Đông nói:

“Công ty của các cậu có chuyện gì sao? Sao có nhiều người tập trung đứng ở cửa tòa nhà như vậy?”

“Cái này cậu hỏi đúng chỗ rồi.”Mạc Thanh Uyển lịch sự đáp: “Cậu có biết tòa tháp đôi Song Tử không?”

Lâm Dật không biết tại sao Mạc Thanh Uyển lại chuyển chủ đề nói chuyện, nhưng anh vẫn trả lời:

“Đương nhiên là biết rồi, đó là tòa cao ốc được tập đoàn Viễn Đông các cậu xây dựng, là tòa nhà cao nhất Trung Hải, cũng là công trình kiến trúc tiêu biểu cho nơi này.”

Trước đây Lâm Dật đối với nơi này có thể không quá quen thuộc, nhưng hiện tại, nơi đây cũng trở thành sản nghiệp của mình rồi, anh cũng quen thuộc hơn hẳn.

“Đúng vậy, cậu cũng biết nhiều đấy chứ.” Mạc Thanh Uyển cười nói.

“Tòa tháp đôi Song Tử này là do công ty chúng tôi xây dựng với chi phí là 14,8 tỷ, tạo ra khu bất động sản thương mại mang tầm cỡ thế giới, nhưng mới ngày hôm qua, tòa nhà đã được một đại gia bí ẩn mua lại với giá 18 tỷ, chỉ mới vài ngày khánh thành, đã đem lại lợi nhuận là 3,2 tỷ, sự việc đó làm chấn động cả công ty chúng tôi.”

“Sau đó thì sao nữa?” Lâm Dật cười nói.

“Sau đó, ông đại gia bí ẩn kia nói, hôm nay sẽ đến đây để hoàn tất các thủ tục, phó tổng La Vạn cùng với các giám đốc điều hành khác của công ty chúng tôi ở cửa đón tiếp.” Mục Thanh Uyển hào hứng nói: “Nếu không phải tổng giám đốc đang đi công tác, thì chắc hôm nay cũng sẽ ở đây.”

Lâm Dật có chút kinh ngạc, anh không nghĩ rằng tập đoàn Viễn Đông sẽ bày ra buổi tiếp đón lớn đến vậy.

Nhưng suy đi tính lại, tòa tháp đôi này tốn 14,8 tỷ xây dựng, tiêu 18 tỷ để mua lại, anh mua nó, đem lại lợi nhuận khủng là 3,2 tỷ, có lợi được vậy cũng thật thỏa mãn.

Họ bày ra buổi tiếp đón như vậy, cũng là có nguyên do của nó.

“Thanh Uyển, sao em còn ở đây nữa?”

Lúc hai người đang nói chuyện thì bỗng có giọng nói phàn nàn ở phía sau, Lâm Dật quay người lại, phát hiện đó là tiếng của một người đàn ông, nhìn có vẻ tầm 30 tuổi, dáng người hơi béo, mặc vest thắt cà vạt, nét mặt có chút kiêu ngạo.

“Anh yêu à, anh đến rồi.”

Nhìn thấy người đàn ông đó, Mạc Thanh Uyển nắm lấy tay anh ta, ánh mắt híp lại như trăng lưỡi liềm.

“Để em giới thiệu với anh, cậu ấy là Lâm Dật bạn học chung đại học của em, nay tụi em tình cờ gặp mặt, nên đứng đây trò chuyện vài câu.”

Nói xong, Mạc Thanh Uyển lại giới thiệu với Lâm Dật:

“Lâm Dật, anh ấy là bạn trai tớ Nhâm Trung Húc, giám đốc marketing của tập đoàn Viễn Đông, lương một năm là 500 ngàn nhân dân tệ.”

Lâm Dật gật đầu, xem như là chào hỏi.

“Lâm Dật à, tối nay cậu có muốn đi ăn cùng chúng tôi, để bạn trai tôi sắp xếp cho cậu một công việc khác không? Nó sẽ tốt hơn nhiều nếu so với việc làm giảng viên đại học của cậu đấy.”

Trong lòng Mạc Thanh Uyển chắc chắn, Lâm Dật sẽ không thể nào từ chối lời mời của cô ta.

Tập đoàn Viễn Đông là một tập đoàn lớn hàng đầu, làm việc ở đây, phải tốt hơn làm những công việc vặt ở trường đại học nhiều rồi.

Chỉ cần anh ta không ngốc, thì chắc chắn sẽ không từ chối lời mời của cô ta.

Nghĩ đến đấy, trong lòng Mạc Thanh Uyển mừng thầm.

Dựa vào năng lực của bạn trai, sắp xếp công việc chắc chắn không thành vấn đề, hai người sẽ có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn rồi.

Đến lúc đó, có một người chồng kiếm tiền cho mình xài, ra ngoài còn có một chú chó con như Lâm Dật hầu hạ, còn gì thú vị bằng.

“Ăn cơm thì thôi bỏ đi.”

Chưa kịp để cho Lâm Dật mở miệng, Nhâm Trung Húc đã lên tiếng nói: “Anh không có thói quen ăn cơm với người lạ. Hơn nữa với thân phận hiện tại của anh, người ăn cơm chung với anh không phải những người giàu có, thì cũng là tổng giám đốc, ăn cơm với anh ta thật lãng phí thời gian.”

“Ừ, em biết rồi.” Mạc Thanh Uyển tức giận nói, cảm giác kế hoạch của mình sắp bị phá sản sau này đành phải kiếm cơ hội khác vậy.

“Vừa hay gần đây tôi cũng không có thời gian, việc ăn cơm thôi bỏ đi vậy.” Lâm Dật cười nói.

Mạc Thanh Uyển chau mày, khẽ lắc đầu, Lâm Dật này đúng là không thay đổi, vẫn y như hồi đại học.

Làm việc vặt cho trường đại học đã ngu xuẩn rồi, trong lòng lại còn không thể bỏ được tính kiêu ngạo.

Đổi lại là người khác thì người ta đã lao vào nịnh bợ lâu rồi.

Nhâm Trung Húc hờ hững liếc nhìn Lâm Dật, chẳng thèm để tâm tới anh ta, nói với Mạc Thanh Uyển:

"Chúng ta đến đó trước đi, thời gian sắp hết rồi, ông đại gia bí ẩn kia sẽ sớm tới, em là bộ mặt của công ty, lát nữa đừng để sai sót gì đấy."

"Yên tâm đi, em tính toán hết rồi."

Nói xong, Mạc Thanh Uyển hướng về phía Lâm Dật nói:

"Lâm Dật, tôi có chuyện khác, không thể cùng cậu nói chuyện nữa, tôi đi trước đây."

"Ừ, cứ làm việc của cô đi."

Hai người quay người đi. Lâm Dật nhìn đồng hồ, nhận ra đã sắp đến giờ, liền qua bên cạnh mua một ly trà sữa, sau đó đi về phía cổng A.

Tại cổng A của Tòa nhà Viễn Đông, các quản lý cấp cao của Tập đoàn Viễn Đông đã đứng thành hai hàng và Nhâm Trung Húc cũng vậy.

Mạc Thanh Uyển nhờ có nhan sắc của mình cùng một vài đồng nghiệp có dáng đẹp khác đã đứng phía trước, làm bộ mặt của tập đoàn Viễn Đông.

"Nếu không phải mua hai tòa nhà của các người, có tiếp đón long trọng được vậy không."

Lâm Dật lẩm bẩm, cầm ly trà sữa đi về phía cổng A.

Nhâm Trung Húc sửng sốt khi nhìn thấy Lâm Dật đang đi về phía mình.

"Thanh Uyển, bạn học của em có chuyện gì vậy? Anh ta đến đây làm gì! Mau đuổi anh ta đi cho anh!"

Mạc Thanh Uyển cũng bị dọa sợ.

Mới nãy đã giải thích cho anh ta biết sự việc này rồi, sao anh ta còn đến đây cơ chứ!

Đây chẳng phải là cố tình gây rối sao?

"Lâm Dật, tránh sang một bên đi! Đây không phải là chỗ cậu nên đến!"

Người đứng phía trước Mạc Thanh Uyển nói: “Ông đại gia bí ẩn kia sẽ sớm đến đây, đừng làm chậm trễ công việc của chúng tôi!"

"Chẳng lẽ tôi không thể là đại gia bí ẩn đó sao?"

"Đại gia cái gì hả, gia cảnh của cậu tôi cũng đâu phải không biết. Lúc còn học đại học, năm nào cậu cũng vay nợ tiền học. Lấy đâu ra tiền mua tòa tháp đôi Song Tử, mau rời khỏi đây đi!"

Mạc Thanh Uyển cũng bị tức chết rồi, quả thực là bị trai thẳng chọc tức!

Tức chết đi được!

"Mạc Thanh Uyển, cô đang làm gì vậy!"

Một tiếng nói lạnh lùng truyền đến, khiến Mạc Thanh Uyển ớn lạnh.

"La Tổng, tôi thật sự rất xấu hổ, người này là bạn học của tôi, não anh ta có chút không bình thường, tôi sẽ đuổi anh ta đi ngay."

"Đúng, đúng vậy, người này thần kinh không tốt lắm, La Tổng bớt giận."

Nhâm Trung Húc tức giận khóe miệng giật giật, sắc mặt tím tái: "Bảo an, mau lôi tên mất trí này đi đi!"

“Chát”!

La Vạn không nói hai lời, cho Nhâm Trung Húc một cái tát thật mạnh.

"Mẹ nó, nếu anh không muốn làm thì cứ nói đi, đừng ở đây cản trở chuyện tốt của ông đây!"

Các giám đốc điều hành khác của công ty đều sửng sốt, La Tổng nổi tiếng hiền lành, dù là nói chuyện với dì quét rác cũng nhã nhặn lịch sự, sao hôm nay lại tức giận ghê gớm đến như vậy? Mà lại còn chửi thề nữa?

Nhâm Trung Húc cũng bị đánh cho ngây ra, lấy tay che mặt mình, như thể anh ta bị thiểu năng trí tuệ vậy.

"La, La Tổng, sao anh lại đánh tôi làm gì."

“Anh không thấy xấu hổ khi hỏi sao!” La Vạn chỉ vào mũi Nhâm Trung Húc và nói:

"Người đứng trước mặt các anh đây là Lâm tiên sinh người mua tòa tháp đôi Song Tử, dám nói Lâm tiên sinh là tên mất trí. Tôi nghĩ anh không muốn làm việc ở tập đoàn nữa rồi, cùng bạn gái của anh, dọn đồ rồi cút xéo cho khuất mắt tôi đi! "

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 118.

Chương 119. Thần Tượng Của Muôn Người, Hình Mẫu Đàn Ông Lý Tưởng Của Bao Thiếu Nữ

"Chuyện này, chuyện này làm sao có thể!"

Cả Mạc Thanh Uyển và Nhâm Trung Húc đều sững sờ, đầu óc ong ong, thậm chí họ còn mất khả năng suy nghĩ.

“Có gì mà không thể!” La Vạn nói:

"Có được một người bạn tốt như Lâm tiên sinh đây, là phúc tám đời mà các người có được. Người như các ngươi, tôi nghĩ không xứng đáng được ở lại tập đoàn Viễn Đông!"

Mạc Thanh Uyển nhìn Lâm Dật, giờ phút này cô nhận ra mình không thể hiểu rõ được người bạn học cũ này của mình rồi.

Mới tốt nghiệp được hơn nửa năm, thực sự đã trở nên giàu có như vậy sao?

Ngay cả khi trúng vé số cũng không thể kiếm được nhiều như vậy!

“Lâm, Lâm Dật, cậu thật sự mua tòa tháp đôi Song Tử sao?” Mạc Thanh Uyển lắp bắp hỏi.

Lâm Dật nhún vai: "Vừa rồi không phải tôi đã nói cho cậu biết rồi sao? Là cậu không tin thôi."

Mặc dù không rõ Lâm Dật đã mua tòa tháp đôi Song Tử này bằng cách nào.

Nhưng chắc chắn rằng người bạn học cũ này của cô đã phát đạt.

Trở thành tỷ phú giàu có!

“Lâm tiên sinh, ngài xem chuyện này thật là lũ lụt tràn đến miếu Long Vương, thật sự người một nhà mà lại không biết.” Nhâm Trung Húc cười nói:

"Chẳng phải anh vừa nãy muốn ăn tối với tôi sao? Vừa hay là tối nay tôi có thời gian, chúng ta hãy cùng nhau đi ăn như ý anh đi."

“Những người như anh ăn cơm phải là cấp tổng giám đốc mới được ăn cùng, vậy tôi nên ăn cùng với người có cấp bậc gì đây?” Lâm Dật nhẹ giọng nói:

“Cùng tôi ăn cơm? Anh nghĩ mình có tư cách này sao?"

"Cái này…"

Nhâm Trung Húc xấu hổ vô cùng.

Đúng là tự mình vả vào mặt mình mà, chát chát chát!

"Lâm tiên sinh, anh không cần phải nói chuyện với họ. Chúng ta đi đến phòng họp và ký hợp đồng thôi." La Vạn nói.

"Được rồi đi thôi."

Lâm Dật không nói chuyện với hai người kia nữa.

La Vạn dẫn đường cho Lâm Dật, hai người cùng nhau bước vào tập đoàn Viễn Đông.

"Trước đây tôi cứ nghĩ người đại gia bí ẩn đó sẽ là một người đàn ông trung niên béo ú. Không ngờ lại đẹp trai như vậy, bất ngờ quá!" Một nữ nhân viên của tập đoàn Viễn Đông nói.

"Ai nói không được? Lúc đầu, tôi còn lo lắng rằng người bên kia sẽ động tay với tôi. Tôi mà biết rằng Lâm tiên sinh đây đẹp trai như vậy, đừng nói gì là động tay, đem tôi lột sạch tôi cũng chịu."

"Yêu chết mất. Người vừa đẹp trai vừa giàu có. Quả thực đúng là thần tượng của mọi người, là mẫu người đàn ông lý tưởng của mọi cô gái".

Bên trong tòa nhà Viễn Đông, sau khi ra khỏi thang máy, Lâm Dật được đưa tới phòng họp.

Nhìn thấy tài liệu trên bàn, Lâm Dật sửng sốt.

Có một bản hợp đồng dày hơn 10 cm, đủ để ký một lúc.

Gần nửa giờ sau, Lâm Dật đã ký tên xong vào đống tài liệu dày cộp, La Vạn chủ động đưa tay ra, khen ngợi:

"Anh Lâm đúng là tuổi trẻ tài cao, còn trẻ đã làm việc lớn như vậy. Điều này thực sự khiến chúng tôi cảm thấy xấu hổ."

“La tổng khách khí quá."

"Nhân tiện tôi muốn hỏi anh Lâm vài điều."

"Không sao, anh nói đi."

“Bây giờ toà tháp đôi Song Tử đã là tài sản của anh, anh có ứng cử viên thích hợp nào cho phương diện quản lý bất động sản không?” La Vạn ngập ngừng hỏi.

“La tổng có ứng cử viên thích hợp sao?"

"Đúng vậy. Tôi có cậu em vợ mở công ty bất động sản, tên là

Đỉnh Huy, quy mô công ty đứng thứ ba ở Trung Hải. Tập đoàn Viễn Đông của chúng tôi là do tập đoàn bất động sản họ phụ trách.”

La Vạn cười nói: "Đương nhiên, nếu anh Lâm đã có ứng cử viên thích hợp ở đây, coi như tôi chưa nói gì cũng được."

“Tôi vừa mới mua tòa tháp đôi Song Tử, nhưng tôi chưa có thời gian để chọn công ty quản lý bất động sản.” Lâm Dật nói: “Nếu La tổng đã giới thiệu vậy, hãy sắp xếp một bữa hẹn đi, để chúng ta bàn bạc kỹ hơn.

"Được thôi, để tôi sẽ nói với cậu ta liên hệ với anh."

"Được."

"Anh Lâm, để tôi tiễn anh."

"Không cần đâu, tôi quen cô độc một mình rồi, không thích phô trương quá đâu, anh khách sáo như vậy tôi thực sự không quen lắm." Lâm Dật nói: "Anh tiếp tục công việc đi, tôi đi trước đây."

"Vậy tôi không khách sáo với anh Lâm nữa."

Nói thì nói vậy thôi, nhưng La Vạn vẫn lịch sự đưa Lâm Dật vào thang máy.

Anh thở phào nhẹ lòng, thời đại này, người đàn ông giàu có mà lại dễ gần như Lâm Dật quả là hiếm có.

Từ thang máy bước xuống sảnh tầng một, ánh mắt của tất cả đàn ông đều có hơi kinh sợ.

Mặc dù Lâm Dật giàu có và đẹp trai hơn họ, nhưng họ không ghen tị gì cả.

Bản thân họ cũng biết rằng dù có cố gắng đến đâu thì cả đời này họ sẽ không bao giờ đạt đến trình độ này, những người như vậy họ chỉ thích ngước nhìn chứ không hề ghen tị.

Những người phụ nữ thì mê tới mê lui, ai cũng muốn một lần được thử, nếu được anh ấy chiếu cố, cả đời này sẽ không phải lo lắng gì nữa.

Tại lối vào của tòa nhà Viễn Đông, Nhâm Trung Húc và Mạc Thanh Uyển, cả hai đều cầm thùng hồ sơ của mình trên tay, họ đã hoàn tất thủ tục từ chức.

Nhưng vẻ mặt của hai người khác nhau.

Nhâm Trung Húc trông có vẻ bực bội, trong khi Mạc Thanh Uyển có chút vui mừng.

"Thanh Uyển, đừng lo lắng, mặc dù anh đã bị sa thải, nhưng với khả năng của mình anh vẫn có thể tìm được việc làm giám đốc điều hành ở một công ty khác. Việc nuôi em sau này không thành vấn đề." Nhâm Trung Húc an ủi người yêu.

“Anh nghĩ nhiều quá rồi.” Mạc Thanh Uyển nói: “Em nghĩ hai người chúng ta không hợp, chúng ta chia tay đi.”.

"Chia tay? Tại sao lại chia tay? Không phải em nói muốn lấy anh sao!" Nhâm Trung Húc lớn tiếng hỏi lại.

Trong lúc này, người đồng nghiệp đang tiễn bọn họ đứng bên cạnh cũng hoang mang, mối quan hệ giữa hai người đã rất ổn định thì tại sao lại phải chia tay?

"Lâm Dật là bạn học thời đại học của tôi. Chúng tôi có tình cảm quan hệ từ trước. Hơn nữa, khi còn đi học, anh ấy đã viết cho tôi một bức thư tình. Đến bây giờ anh ấy vẫn còn thương nhớ tôi. Bây giờ tôi mới hiểu ra được, tôi muốn ở bên Lâm Dật."

Vẻ mặt Nhâm Trung Húc bất ngờ, biểu lộ vẻ tức giận.

"Mạc Thanh Uyển, tôi thật sự nhìn lầm cô. Không ngờ cô lại là người như vậy!"

"Tôi chỉ làm theo trái tim của mình, anh đừng làm phiền tôi nữa, cả hai chúng ta đã kết thúc."

"Kết thúc thì kết thúc! Với năng lực của bố mày, bố mày còn có thể gặp người tốt hơn!"

Sau khi chửi bới xong, Nhâm Trung Húc đã cầm thùng bỏ đi.

"Anh Lâm thậm chí còn viết cho cậu một bức thư tình khi còn đi học sao? Thật hay giả vậy?" Đồng nghiệp của Mạc Thanh Uyển ngạc nhiên hỏi.

“Đương nhiên là thật.” Mạc Thanh Uyển ngẩng cao đầu nói: “Chỉ là lúc đó tôi toàn tâm toàn ý học hành, không có để ý điều này, cho nên mới bỏ lỡ anh ấy.”

“Vậy thì cậu không phải ‘gần quan được ban lộc’ rồi sao.” Đồng nghiệp của Mạc Thanh Uyển hào hứng nói.

“Tất nhiên.” Mạc Thanh Uyển nói:

"Vừa rồi khi chúng tôi trò chuyện, anh ấy cũng nhắc đến thời đại học. Tôi nghe anh ấy nói rằng anh ấy chưa bao giờ ngừng nhớ tôi. Lúc đó, tôi đã rất rung động. Tôi không muốn bỏ lỡ một người đàn ông thật lòng như vậy."

"Chúc mừng Thanh Uyển, tương lai cậu sẽ được gả vào một gia đình giàu có, nhưng không được quên những người bạn đáng thương của mình nhé."

"Đừng lo lắng, tôi sẽ không quên cậu đâu."

"Mau mau, Thanh Uyển nhìn xem, anh Lâm từ toà cao ốc đi ra rồi kìa."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 119.

Chương 120. Đừng dao động Bitch

"Nhanh nhanh lên, cầm giúp tôi."

Mạc Thanh Uyển đưa cái thùng trên tay mình cho một đồng nghiệp, vội vã chỉnh trang lại một chút quần áo, tóc tai và lớp trang điểm của mình, hướng về Lâm Dật đi tới.

"Lâm Dật."

"Cậu còn chưa đi sao?" Lâm Dật cười nói.

"Em đang chờ anh đấy." Mạc Thanh Uyển nở một nụ cười mà cô cho là rạng rỡ nhất, cô tự tin với nụ cười này có thể mê hoặc được Lâm Dật.

"Chờ tôi làm gì?"

"Chủ yếu là có chuyện muốn nói với anh." Mạc Thanh Uyển có chút khẩn trương, nếu như Lâm Dật biết mình và Nhâm Trung Húc đã chia tay, có thể hay không kích động muốn ôm lấy mình?

Nếu như đúng là như vậy, trước mặt mọi người, cũng quá xấu hổ rồi.

"Tôi cùng Nhâm Trung Húc đã chia tay rồi."

"Ồ."

Hả?

Thái độ thờ ơ của Lâm Dật khiến Mạc Thanh Uyển ngạc nhiên.

Thời đi học, anh ấy đã viết thư tình cho mình, đến nay đối với mình nhớ mãi không quên, cô cũng đã chia tay, khôi phục lại cuộc sống độc thân, tại sao anh ấy lại tỏ vẻ thái độ lạnh lùng như vậy.

Cô không phải là nữ thần trong lòng anh ấy sao? Lẽ ra anh ấy phải kích động muốn ôm lấy cô với sự phấn khích chứ?

Hay là anh ấy cũng suy nghĩ giống mình, bởi vì là ở đây là nơi công cộng, cho nên thật không tiện thể hiện tình cảm.

Mạc Thanh Uyển nghĩ trái nghĩ phải, quả thật có khả năng này.

"Tối nay anh có thời gian không? Để ăn mừng tôi khôi phục lại cuộc sống độc thân, em mời anh ăn cơm có được hay không?"

Lâm Dật lắc đầu một cái, "Không tốt lắm đâu."

"Không tốt? Tại sao anh lại từ chối em?" Mạc Thanh Uyển không phục, kiêu ngạo nói:

"Trước đây không phải là anh viết thư tình cho em sao, nói em là nữ thần trong lòng anh, hiện tại em cũng đã cho anh một cơ hội, tại sao anh còn không biết quý trọng chứ?"

Lâm Dật xoa xoa thái dương.

Đầu có chút đau.

"Tôi vừa nãy đã nói rõ rồi, bức thư tình kia là do Trương Tùng viết, tôi chỉ là thay anh ta truyền đạt lại thôi, phải làm sao thì cô mới tin đây? Mau tỉnh lại, đừng có nằm mơ nữa."

Ha ha ...

Những người đứng vây xem, đều bắt đầu cười ồ lên.

"Mạc Thanh Uyển cũng quá tự cho mình là có giá rồi, Lâm tiên sinh vừa đẹp trai lại có tiền, thiếu cái gì thì thiếu, nhưng chính là không thiếu phụ nữ, cô ta lại còn tự xưng mình là nữ thần trong lòng người ta, quá tự luyến rồi."

"Những người phụ nữ này là như vậy đó, lúc người ta không có tiền thì lạnh nhạt, bây giờ người ta có tiền rồi, lại như con ruồi mà nhào tới."

"Trước mặt người bình thường là nữ thần, trước mặt những người có tiền lại như một con chó thè lưỡi chờ xương, ài ..."

Hai má Mạc Thanh Uyển đỏ bừng như bị người ta đánh cho vài tát, xấu hổ muốn độn thổ cho xong.

"Được rồi, cô cứ bận chuyện của cô đi, tôi đi trước đây."

Nói xong, Lâm Dật đi về phía chiếc Rolls-Royce Phantom của mình.

"Thật không hổ là Lâm tiên sinh, vậy mà lại lái Rolls-Royce Phantom, có người nói giá của nó khoảng hơn 9 triệu đấy, quá là có tiền rồi."

"Cuộc đời của tôi chắc không bao giờ có cơ hội ngồi lên một chiếc xe như vậy."

"Anh đi thẩm mỹ đi, sau đó tìm một người phụ nữ hơn 60 tuổi giàu có, kế thừa tài sản của cô ta sau đó thì có khả năng lái một chiếc Phantom này rồi."

Đứng cách đó không xa, Mạc Thanh Uyển nhìn thấy chiếc Rolls-Royce Phantom của Lâm Dật, cặp mắt vẩn đục của cô ta lần nữa trở nên sáng lên!

Không thể từ bỏ!

Dù như thế nào, mình cũng phải nắm bắt được cơ hội lần này!

Nếu như bỏ lỡ, đời này đều không có cơ hội gả vào hào môn rồi!

"Lâm Dật!"

Vừa mở cửa xe, nghe được Mạc Thanh Uyển từ phía sau gọi mình lại.

"Còn có chuyện gì sao? "

Mạc Thanh Uyển cố gắng quét đi mây mù trên mặt, vui vẻ ra mặt nói:

"Hiện tại em đã bị đuổi việc, tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn học, anh đưa em về một đoạn đường cũng không có vấn đề gì chứ?."

Nói xong, cô cũng mặc kệ Lâm Dật có đồng ý hay không, trực tiếp đi qua ngồi lên ghế phụ.

"Đúng là có khác biệt, xe tốt chính là không giống nhau, mới vừa ngồi xuống cũng cảm giác hơi nóng rồi."

Nhìn thấy Mạc Thanh Uyển ngồi lên ghế phụ xe của Lâm Dật, các đồng nghiệp cũ của cô đều kinh ngạc, lẽ nào sự việc đã được xoay chuyển?

Họ có chút ghen tị!

Lâm Dật im lặng nhìn Mạc Thanh Uyển, cố ấy lúc đi học rất cao lãnh, lúc này mới tốt nghiệp hơn nửa năm đã biến thành người không biết xấu hổ như vậy rồi.

"Tôi cho cô ngồi sao?"

"Không phải, tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn học một thời, lẽ nào đưa em đi một đoạn cũng không được sao?" Mạc Thanh Uyển cười nói.

"Cô không muốn xuống có phải không?"

"Em đã ngồi rồi, sao lại xuống?" Mạc Thanh Uyển u oán nói.

"Được, vậy cô ngồi đi."

"Ừ."

Mạc Thanh Uyển vốn tưởng rằng Lâm Dật cũng sẽ lên xe, sau đó đem chính mình lôi đi, như vậy mình cũng cơ hội của ôm anh ấy.

Nhưng lại phát hiện, anh ta đang cầm điện thoại di động để gọi điện.

"Lâm Dật, anh đặt phòng khách sạn sao? Em ở chỗ nào cũng được, tùy anh chọn." Mạc Thanh Uyển ngượng ngùng nói.

"Ừm, tôi có thể đặt cho cô một khách sạn có thể gia hạn vô thời hạn, hơn nữa còn tặng vòng tay bạch kim và lắc chân cho cô."

"Thực ra, anh không cần làm như vậy đâu. Em muốn ở bên cạnh anh, cũng không phải vừa ý tiền của anh, là em cảm thấy đã hiểu rõ con người của anh, em sẽ cảm thấy xấu hổ khi anh tiêu nhiều tiền như vậy vì em đó."

Mạc Thanh Uyển có chút không tìm được manh mối, mới vừa rồi còn nghĩa chính ngôn từ đem mình cự tuyệt, lẽ nào nhanh như vậy liền đổi ý chứ

Xem ra là sự chân thành của mình đã làm anh ấy cảm động rồi.

Dù sao mình cũng là hoa khôi lúc học đại học với anh ấy, là nữ thần trong lòng của tất cả nam nhân, anh ấy có chuyển biến như vậy, cũng có thể hiểu được.

"Không có chuyện gì, dù sao tôi cũng không tốn tiền."

"Hả? Không tốn tiền?"

Lâm Dật không trả lời, bởi vì điện thoại đã được kết nối.

"110 ư? Có một người phụ nữ ở trong xe của tôi ăn vạ, tôi đang ở trước cửa tòa nhà Viễn Đông, các anh có thể phái người đến xử lý một chút không?"

"Được, cứ như vậy đi, nhanh lên qua đây."

Mạc Thanh Uyển suýt chút nữa thổ huyết.

"Anh, anh rõ ràng báo cảnh sát!"

"Bằng không thì phải làm thế nào?." Lâm Dật bất đắc dĩ nói: "Kêu cô xuống xe cô lại không xuống, tôi chỉ có thể sử dụng biện pháp mạnh thôi."

"Lâm Dật, anh đừng báo cảnh sát, em xuống xe là được chứ gì." Mạc Thanh Uyển nói, sau đó mặt mũi xám xịt bước xuống xe.

"Sớm biết như thế, sao lúc trước còn làm, lãng phí hai xu tiền điện thoại của tôi."

Nói xong, Lâm Dật lái xe rời đi, mà Mạc Thanh Uyển thì thành trò cười cho tất cả mọi người.

Rời khỏi tập đoàn Viễn Đông, Lâm Dật cũng không trở về trường học, mà là lái xe đến toà tháp đôi Song Tử.

Nhìn thấy toà tháp đôi tráng lệ, bản kế hoạch tuyệt đẹp trong lòng Lâm Dật càng thêm rõ ràng.

Về sau, nơi này chính là địa điểm đặt công ty của mình.

Trong mơ hồ, Lâm Dật có loại dự cảm, trong tương lai không xa, nơi này sẽ trở thành tiêu điểm của thế giới!

Sau khi dạo một vòng trước tòa tháp đôi, phát giác đã hơn mười hai giờ, Lâm Dật liền lái xe đến khách sạn Bán Đảo, chuẩn bị giải quyết chuyện ăn trưa ở đó.

Cơm nước xong, Lâm Dật vốn định đi trường học, nhưng lại nhận được điện thoại của Tần Hán.

"Lão Lâm, cậu đang làm gì đấy?."

"Mới vừa ăn cơm trưa xong, chuẩn bị đi làm."

"Chỉ là một tài xế Didi, một chuyến xe cậu được trả bao nhiêu tiền, lại đây chạy vài vòng với anh đi, anh đây có chút nghi vấn, cậu tới chỉ điểm một chút cho anh đi."

"Tôi sớm đã nghỉ lái Didi rồi, bây giờ tôi đang ở trường đại học làm giảng viên."

"Mẹ kiếp, cậu có thể làm giảng viên?" Tần Hán kinh ngạc nói: "Thế nào, là cô gái trong câu lạc bộ không dễ chơi, đi tới trường đại học tìm mục tiêu mới à?"

"Đúng là không thể nói chuyện với công tử bột như anh những chuyện này được, tôi đây gọi là tự lực cánh sinh."

"Được rồi, chúng ta cũng cùng một cái đức hạnh như nhau mà, cũng đừng nói về nhau như thế." Tần Hán nói ra: "Hơn nữa chiếc Pagani của cậu, hình như cũng đã sơn sửa lại rồi, lại đây vui đùa một chút đi, vừa vặn đem xe lấy về luôn."

"Được rồi, đợi tôi ở trường đua." Có Triệu Kỳ là chỗ dựa, Lâm Dật buông tha cho ý nghĩ đi trường học, lái xe đi đến trường đua.

Đúng như Tần Hán nói, mình đến đó thuận tiện đem Pagani trở về.

Khi đến trường đua, Lâm Dật nhìn thấy Tần Hán và một số người bạn của anh ta đang ở đây, còn có một vài cô gái mặc váy ngắn phụng bồi.

Lỵ Na, người mà anh trước đó đã gặp cũng có mặt trong hàng ngũ đó.

Nhưng trang phục hôm nay của Lỵ Na lại đặc biệt bớt phóng túng hơn, cô với quần Jean, giày cao gót và áo sơ mi trắng. ngược lại là có mấy phong vị đại tỷ.

"Lâm thiếu, anh tới rồi."

Nhìn thấy Lâm Dật, Lỵ Na chạy tới, khoát tay anh chào hỏi.

Hơn nữa cô còn lấy ngực của mình, cọ tới cọ lui trên cánh tay của Lâm Dật..

"Thay đổi trang phục, anh suýt nữa là không nhận ra em rồi."

"Biết khẩu vị của anh thích những kiểu con gái đàng hoàng, em liền cố ý thay đổi phong cách một chút cho anh xem."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 120.

Chương 121. Cậu Chơi Liên Minh À?

"Ai nói cho cô biết là tôi thích kiểu đàng hoàng?"

"Lần trước em đến nhà hàng thịt nướng của Tần thiếu, thấy người phụ nữ bên cạnh anh, không phải là người đàng hoàng sao?" Lý Na nũng nịu nói.

"Cô cũng thật là có tâm, cái này mà cũng chú ý tới." Lâm Dật cười nói.

"Hai người các ngươi chú ý một chút, nếu như đều không nhịn được, liền đến khách sạn ngâm mình, nếu có thể nhịn được, liền đến chạy vài vòng đi." Tần Hán nói.

"Một tên bại tướng dưới tay tôi, cũng đừng ở đó mà kêu gào."

Sau đó, Lâm Dật nhờ người lái chiếc Pagani của mình ra.

Sau nhiều vòng đấu, Tần Hán hoàn toàn bị đánh bại, không thắng được một lần.

"Thật mẹ nó biến thái, lão tử lái P1 cải tiến rõ ràng đều không thể thắng chiếc Pagani của cậu."

"Lái không tệ, kỹ thuật đã có tiến bộ." vỗ vai Tần Hán, Lâm Dật nói một cách nghiêm túc.

"Giả bộ ít thôi, tôi luyện thêm mấy tháng nữa, nhất định sẽ đánh bại được cậu."

"Vậy tôi chờ đó."

"Đúng rồi, anh muốn nói với cậu chuyện này." Tần Hán nhỏ giọng nói: "Lykan của cậu có thể cho anh mượn mấy ngày không?"

"Không phải chứ, đường đường là thiếu gia nổi tiếng nhất Trung Hải, vậy mà đi mượn xe người khác? Thật là mất mặt."

"Cho dù tôi là thiếu gia Trung Hải, cũng mẹ nó chưa lái qua Lykan hơn 60 triệu!" Tần Hán nhổ nước bọt nói.

"Được rồi, hai chúng ta quan hệ tốt như vậy, tôi sẽ cho anh mức giá rẻ chút, 1000 tệ một ngày, đủ trượng nghĩa chưa?."

"Đủ cái cộng lông á, cậu đều đã nói quan hệ chúng ta tốt rồi, lại còn để ý đến tiền của anh, cũng tổn thương cảm tình quá rồi."

"Đừng đề cập đến cảm tình, như vậy sẽ làm thương tổn đến tiền đó."

"Mẹ nó, cậu sao có thể như vậy với anh chứ?."

"Tiền bạc phân minh ái tình dứt khoát, một việc quy một việc."

"Vậy có thể mặc cả hay không?"

"Được, tôi cho anh cơ hội trả giá đấy, nói một con số đi." Lâm Dật nói.

Tần Hán duỗi ra một ngón tay "Mỗi ngày một tệ."

"Mẹ kiếp, con mẹ nó anh chơi liên minh à? Một đao chém tôi 999 "

"Đưa tiền cho cậu là tốt lắm rồi." Tần Hán nói: "Việc này quyết định như vậy đi, qua mấy ngày nữa anh đến chỗ cậu lấy xe mượn lái mấy ngày."

"Được, khi nào dùng thì gọi điện cho tôi."

Mấy người bạn của Tần Hán, âm thầm tạc lưỡi, trong lòng có rất nhiều suy đoán về Lâm Dật.

Vị lão đại này đến cùng của cải hùng hậu đến mức nào? thậm chí ngay cả Tần thiếu gia cũng phải hỏi anh ta mượn xe lái.

Thật mẹ nó trâu bò!

Leng keng leng keng ——

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Vương Oánh gọi tới.

Lâm Dật cũng đoán được mục đích của cuộc gọi này, trong buổi họp báo ngày hôm qua, hai người đã hẹn nhau hôm nay đi ăn cơm, chắc chị ấy lại gọi điện nhắc nhở mình chuyện đi ăn cơm đây mà.

"Chị Oánh."

"Tiểu Dật, cậu đang bận rộn hả?"

Hả?

Từ giọng nói của Vương Oánh, Lâm Dật nghe thấy có gì đó không ổn, có chút hoảng sợ.

"Làm sao vậy chị Oánh, xảy ra chuyện gì sao?"

"Chị đang đi xe máy về nhà thì va phải một chiếc ô tô, chị không biết bồi thường bao nhiêu tiền, cậu có thể qua xem giúp chị được không?."

"Chị đang ở đâu? Có bị thương hay không?"

"Chị không bị thương, nhưng xe bị ngã vào xe của người khác." Vương Oánh lo lắng nói: "Ngay tại đường Kiến Hưng, đối diện quảng trường âm nhạc."

"Được, em biết rồi, bây giờ em qua ngay."

"Làm sao vậy? Có chuyện gì à?"

Cúp điện thoại, thấy vẻ mặt Lâm Dật không đúng lắm, Tần Hán hỏi.

"Một người bạn của tôi có chút chuyện, xe máy của cô ấy với xe khác va vào nhau, gọi tôi tới nhìn xem." Lâm Dật nói: "Có vẻ đối phương bên kia rất hung hăng, trong điện thoại mà tôi còn nghe thấy bọn họ một mực hùng hùng hổ hổ."

“Mợ nó, thật là có ý tứ." Tần Hán nói ra: "Khi dễ bạn của cậu, cũng coi như là bắt nạt bạn của anh, anh đi cùng với cậu."

"Anh nếu như nhàn rỗi vậy thì cùng đi cũng được."

Nói xong, Lâm Dật tự mình lái xe Pagani, Tần Hán lái chiếc McLaren P1 của mình, cùng những người khác lái xe về phía đường Kiến Hưng.

...

Đối diện quảng trường m Nhạc, có một đám người đang vây quanh để xem vụ tai nạn.

"Cô làm cái trò gì vậy? Đi vào mua đồ, sao không đem xe khóa kỹ, nhìn xem nó đè xe tôi thành như thế nào."

Một người đàn ông trung niên kêu ầm lên: "Đây là xe tôi mới mua, giá khoảng hơn 500 ngàn đấy, cô hôm nay nếu không cho tôi một lời giải thích rõ ràng, thì cũng đừng hòng nghĩ có thể đi được!"

Vẻ mặt Vương Oánh tràn đầy lo lắng nhưng vẫn cố gắng phân trần, "Anh gào cái mà gào, đừng cho rằng giọng anh lớn thì tôi sẽ sợ anh à, tôi bồi thường tiền cho anh không phải là được rồi sao."

Vương Oánh cũng có chút buồn bực, mình đi mua đồ ở cửa hàng bên cạnh.

Lúc đi vào, rõ ràng xe đã được khóa kỹ rồi, hơn nữa hôm nay gió cũng không lớn, làm sao có khả năng ngã đè lên xe của người khác như vậy được.

"Cô cho rằng bồi thường tiền liền có thể xong việc sao?" Người đàn ông trung niên nói: "Chiếc xe của tôi hơn 500 ngàn là chiếc BMW đời 5, một người lái xe máy như cô, đền được sao!"

"Tôi biết xe của anh cũng không hề rẻ, nhưng anh đừng nghĩ đến việc lừa người khác, đợi lát nữa bạn của tôi đến, đến lúc đó tôi khẳng định cho anh một lời giải thích."

Mặc dù trong lòng cô còn nghi ngờ, nhưng Vương Oánh cũng không chuẩn bị trốn tránh trách nhiệm của mình, chỉ bất quá phải đợi Lâm Dật đến, cậu ta nói làm thế nào, mình liền làm thế đó.

Không thể để cho ông ta rao giá trên trời được.

"Cho dù bạn của cô đến cũng vô dụng." Người đàn ông trung niên nói.

"Người có cùng cấp độ giống như cô, biết định giá xe BMW bị hư hỏng như thế nào sao? Làm xước một mảng lớn như vậy, không có 10 vạn 8 vạn thì cũng đừng có hòng tôi bỏ qua!"

Híz-khà-zzz ——

Nghe đến đây, mọi người chung quanh đều hít vào một ngụm khí lạnh, dồn dập chỉ chỉ trỏ trỏ.

"Này không phải rõ ràng là lừa người sao? Cho dù BMW đời 5 có đắt đi nữa, cũng không cần bồi nhiều tiền như vậy."

"Khả năng dùng là nước sơn nhập khẩu, rồi thêm vào 4S giá cả hơi đắt, cũng có khả năng tốn kém nhiều tiền như vậy."

"Cô gái này thật đáng thương, nếu như cô ấy có thể bồi thường được số tiền nhiều như vậy, cũng không cần lái xe máy rồi."

Vẻ mặt của Vương Oánh càng trở nên lo lắng, cô không hiểu lắm về xe, nếu quả thật phải bồi thường nhiều tiền như vậy, cô phải trả bằng tất cả tiền để dành của mình.

"Vị tiểu thư này, nhiều tiền như vậy, tôi đoán chừng cô cũng không đền nổi, tôi có một biện pháp giải quyết như này, cô có muốn hay không nghe một chút." Người đàn ông trung niên cười híp mắt nói.

"Biện pháp gì?"

"Gần đây tôi mới mở một công ty, vẫn đang cần một thư ký, nếu như cô đồng ý đến làm việc với tôi. Tiền bồi thường xe, có thể từ từ trừ vào tiền lương, cô cảm thấy như thế nào?"

Người đàn ông trung niên nói xong cũng cảm thấy phục chính mình, ông ta chắc chắn người phụ nữ trẻ đẹp trước mặt sẽ không từ chối.

Bởi vì cô ta căn bản không đền nổi nhiều tiền như vậy!

Không có lựa chọn nào khác!

Nghĩ tới đây, khóe miệng người đàn ông trung niên hiện lên ý cười nồng đậm.

Chính mình cũng quá may mắn, đang đi trên đường đến công ty, gặp phải một cực phẩm như thế.

Cũng may mình đầu óc nhạy bén, cố tình di chuyển chiếc xe máy của cô ta xuống, mặc dù có chút làm xe của mình bị thương tổn, nhưng có thể đổi đến một người phụ nữ trẻ đẹp như vậy, vẫn là rất đáng giá!

"Ông nghĩ thì hay lắm! Lão lưu manh!" Vương Oánh mắng một câu!

"Lại dám mắng tôi!" Người đàn ông trung niên nghiêm mặt nói: "Cô có tin hay không tôi bây giờ liền báo cảnh sát, đem cô đến đồn công an!"

"Ông ít ở đó mà hù dọa người khác đi, chờ bạn của tôi tới, tự nhiên sẽ xử lý chuyện này!"

"Lão tử không có thời gian lãng phí cùng cô ở đây, cô bây giờ nếu không bồi thường tiền cho tôi, liền đi với tôi đến đồn công an!"

Người đàn ông trung niên trong lòng đắc ý, chính mình quen biết giám đốc sở cảnh sát, chỉ cần đưa cô ta đi được, liền đại công cáo thành!

"Ông thả tôi ra! Đừng có mà động tay động chân!"

"Tôi liền động tay động chân đấy, cô có thể làm gì được tôi!"

Đúng lúc này, tiếng gầm động cơ truyền đến, khiến cho người vây xem đều bị hù dọa không nhẹ.

"Ông trời ơi, là siêu xe đó!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 121.

Chương 122. Mặc Cho Cậu Xem!

"Trời ơi, đó là siêu xe!"

Một tiếng thét kinh hãi không biết của ai vang lên di dời sự chú ý của mọi người.

Khi mọi người nhìn thấy một dàn siêu xe đang tiến đến ai cũng mắt chữ A mồm chữ O mà nhìn!

"Cái này mẹ nó, đây đều là những chiếc xe mà thường ngày chỉ có thể thấy được ở trên mạng!"

Pagani Zonda!

McLaren P1!

Aston Martin V8!

Ferrari 488!

Porsche 911 !

...

"Chuyện gì thế này? Ít nhất cũng có hơn mười chiếc siêu xe đấy. Tập thể con nhà giàu đi ra càng quét đường phố sao?"

"Nhiều xe thể thao như vậy, gộp lại ít nhất cũng được mấy trăm triệu đó!"

"Nào chỉ là mấy trăm triệu, anh xem một chút bảng số xe đi, không phải số liền chính là số may mắn, không nói xe, chỉ cần những bảng số xe này thôi, cũng có thể bán không ít tiền!"

Nhìn thấy mười mấy chiếc siêu xe trước mặt, người xem đều nhìn mà than thở, vội vàng lấy điện thoại ra chụp hình lại.

Nhưng trước sự ngạc nhiên của họ, những chiếc xe thể thao này đã dừng lại bên cạnh họ khi họ đang chụp hình!

Này, đây là cái gì tình huống gì vậy?

Cửa xe lần lượt mở ra, Lâm Dật và Tần Hán lần lượt xuống xe.

"Trời ơi, người đàn ông kia cũng quá là đẹp trai xuất sắc rồi."

"Mấy người nhìn chân của anh ta kìa, thật dài, chính là không biết cái chân thứ ba có dài không thôi."

"Lâm Dật, cậu đã đến rồi!"

Nhìn thấy Lâm Dật xuống xe, Vương Oánh nhanh chóng chạy tới.

Hôn mê rồi!

Choáng váng!

Nhìn thấy Vương Oánh đứng trước mặt Lâm Dật, bọn họ đều hiểu chuyện gì xảy ra!

Người bạn mà người phụ nữ này nói, chính là cái người đàn ông lái chiếc Pagani kia!

Chỉ là, một người phụ nữ chỉ lái xe máy, như thế nào lại quen biết với phú nhị đại lái siêu xe chứ?

Lẽ nào khẩu vị của phú nhị đại cũng thay đổi?

Bắt đầu yêu thích phụ nữ đã có chồng.

Mà giờ phút này người khó hiểu nhất chính là người đàn ông trung niên.

Thật không ngờ người phụ nữ như vậy lại có thể gọi tới một đoàn con nhà giàu lái siêu xe!

"Tay của chị sao vậy? Sao lại đỏ như vậy?" Lâm Dật hỏi.

"Vừa nãy ông ta động tay động chân với chị, đều là do ông ta nắm." Vương Oánh nói với đôi mắt vừa ngấn lệ.

"Tôi biết chuyện gì đang xảy ra rồi, chị đứng qua một bên chờ tôi chút."

"Ồ, biết rồi."

Bốp!

Lâm Dật còn chưa kịp động thủ, Tần Hán đã đi tới tát cho ông ta một tát.

"Không muốn ở Trung Hải lăn lộn nữa phải không? Dám động thủ với bạn của Tần Hán tôi, có tin hay không tôi cho ông không thể nào ở lại Trung Hải nữa?"

Tê!

Anh ta lại là Tần Hán!

Biết được thân phận thực sự của Tần Hán, tất cả mọi người có mặt đều vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ lại có thể gặp được Ông Hoàng Trung Hải nổi tiếng ở đây chứ!

"Anh, Anh là Tần thiếu gia!"

Người đàn ông trung niên suýt chút nữa đã đi tiểu ra quần.

Tiếng tăm của Tần Hán, như là sấm chớp bên tai ông ta, nếu quả thật đắc tội với anh ta, lấy thủ đoạn và năng lực của anh ta, mình ở Trung Hải liền thật sự không có cách nào ngóc người dậy.

"Tần thiếu gia, anh nguôi giận, tôi vừa nãy quả thật có chút kích động." Người đàn ông trung niên cười theo: "Tôi cũng là bởi vì quá kích động, mới cùng cô ấy động thủ, ngài đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với tôi được không?."

"Vậy còn không cút!" Tần Hán mắng: "Chờ tôi ở đây mời cơm ông sao?"

"Chuyện này..."

Người đàn ông trung niên vẻ mặt như đưa đám, thật mẹ nó là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Vốn nghĩ có thể thu phục thiếu phụ trẻ đẹp này, thì chút tổn thất này cũng không coi vào đâu.

Nhưng bây giờ, muốn lấy được người phụ nữ này, chỉ sợ là không có cơ hội rồi, hơn nữa xe của mình cũng bị trầy trụa thành ra như vậy.

Quá mẹ nó khó khăn.

"Chờ một chút."

Lâm Dật hướng về phía Tần Hán nói: "Làm việc gì cũng phải nói lý, trước tiên hỏi rõ tình huống rồi mới nói chuyện sau."

Nói xong, Lâm Dật nhìn Vương Oánh, "Chị Oánh, cụ thể chuyện gì xảy ra, nói cho tôi nghe một chút đi."

"Chị đi mua đồ ở cửa hàng, liền đem khóa xe máy ở dưới gốc cây, nhưng ông ta nói, xe của chị bị gió quét ngã va vào xe của ông ta, yêu cầu chị phải bồi thường tiền cho ông ta." Vương Oánh nói.

"Ừ"

Lâm Dật có chút buồn bực, "Hôm nay nóng như vậy, một chút gió cũng không có, làm sao có khả năng đem xe máy của chị thổi ngã."

"Lâm thiếu, anh nói có phải hay không là cái lão lưu manh này cố ý đem xe máy của chị Oánh chuyển qua đó, muốn lừa bịp chị Oánh hay không?" Lỵ Na lên tiếng phân tích.

"Thật là thú vị, lúc trước đều là người giả bị đụng, hôm nay là xe giả bị đụng, đúng là được mở mang tầm mắt a."

"Đoán chừng là vừa ý chị Oánh lớn lên xinh đẹp, không phải vừa nãy còn động tay động chân hay sao."

"Này đúng thật là không đơn giản." Tần Hán nói: "Phía trước có camera giám sát, để tôi gọi cho một người làm cảnh sát giao thông, để bọn họ cho xem đoạn giám sát ở chỗ này liền biết được chuyện gì đã xảy ra."

Ngay khi lời này được nói ra, người đàn ông trung niên sắc mặt tái nhợt, bất ngờ phát hiện, phía trước đúng là có một cái camera giám sát, chiếu thẳng vào chỗ mình!

Nếu như xem camera giám sát xong, hành đồng của mình không phải sẽ bại lộ sao!

"Tần thiếu gia, nếu đã là bạn của anh, tôi cũng không cần được bồi thường nữa, chính là bị trầy xước sơ thôi, tôi tự mình tìm chỗ sơn sửa lại là được rồi, cũng không phải là chuyện gì quan trọng, quên đi."

"Chậm đã, ông sốt ruột như vậy làm gì." Tần Hán nói:

"Đợi có đoạn ghi hình máy giám sát, nếu như đúng là gió thổi làm hư xe của ông, tôi một phần tiền cũng không thiếu trả cho ông, nhưng nếu như trong này có vấn đề, chúng ta liền phải hảo hảo tâm sự rồi."

Rầm!

Người đàn ông trung niên rùng mình một cái, hai chân mềm nhũn trực tiếp quỳ xuống.

"Tần thiếu gia, tôi biết sai rồi, là tôi thấy sắc nảy lòng tham, cố ý di chuyển xe máy của cô ấy, cầu ngài cho tôi một cơ hội, tôi trên còn có mẹ già dưới còn có con trẻ, ngài không thể tuyệt tình như vậy!"

"Cút mẹ mày đi! Một tên cặn bã như ông, tốt hơn hết là nên đi chết đi." Tần Hán mắng:

"Lão tử đi chơi còn biết trả thù lao, con mẹ nó ông ngược lại tốt, không chỉ còn muốn chơi không, còn muốn để người ta bồi thường tiền, thật mẹ nó là càng già càng lợi hại."

"Lão Tần, anh quen biết nhiều người, việc này anh xử lý đi." Lâm Dật nói.

"Được, cậu mang người đi trước đi, tôi hôm nay khẳng định khiến ông ta khắc ghi không quên được chuyện ngày hôm nay."

Lâm Dật gật đầu, nói: "Chị Oánh, chúng ta đi thôi."

"Xe máy của chị ở đằng kia." Vương Oánh có chút không nỡ bỏ.

"Đừng buồn, có thời gian em mua cho chị một chiếc xe mới."

Lâm Dật mang theo Vương Oánh lên xe, lái Pagani rời đi.

"Chúa ơi, quá tàn bạo rồi." Những người phụ nữ vây xem, hai mắt nổ đom đóm, hâm mộ muốn chết, "Người phụ nữ của mình bị bắt nạt, sau đó mang theo đoàn xe của mình lại đây xử lý, quả thực đây chính tình tiết có trong phim thần tượng mà!"

"Nếu tôi có thể quen biết với phú nhị đại như vậy thì tốt biết mấy."

"Thời đại thay đổi, thiếu phụ đều có thị trường rồi."

"Tôi muốn kết hôn, sau đó được con nhà giàu bao nuôi."

Nhìn bóng lưng Lâm Dật rời đi, Lỵ Na bĩu môi, tự nhủ:

"Xem ra Lâm thiếu ưa thích không phải con gái đàng hoàng, mà là thiếu phụ đàng hoàng!"

...

Trên xe, Lâm Dật lái xe, mang theo Vương Oánh rời đi.

"Bây giờ đi đâu? Còn chưa tới giờ tan làm, đi công ty sao?"

"Chị cố ý xin nghỉ phép ở công ty đi ra ngoài, nên đưa chị về nhà đi."

"Về nhà?" Lâm Dật thắc mắc: "Bình thường mà nói, chị về nhà cũng không đi qua đường Kiến Hưng mà."

"Chị đi mua đồ." Vương Oánh lắc lắc cái túi trên tay, sau đó đem đồ vật bên trong đều lấy ra, "Chính là loại mà cậu thích đó."

"Em thích cái gì? "

Lâm Dật nghiêng đầu liếc nhìn, phát hiện bên trong đều là vớ cao màu đen, hình như còn có nhiều kiểu dáng khác nhau.

"Khụ khụ khặc, chị Oánh thật có lòng."

Vương Oánh cười thần bí, "Khi nào ra ngoài, chị mang cho cậu xem."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 122.

Chương 123. Đến Phòng Của Chị

Đối mặt với thiếu phụ như Vương Oánh, Lâm Dật vẫn giữ thái độ bảo thủ, lập tức thay đổi đề tài.

"Chị Oánh, tốt xấu gì bây giờ chị cũng là quản lý bộ phận tiêu thụ, chị đi xe máy làm gì? Dù sao cũng phải cần một chiếc xe phù hợp với thân phận của chị chứ."

Bởi vì không có xe, Vương Oánh thỉnh thoảng đi xe máy đến nơi làm việc.

Ngược lại không phải bởi vì tiết kiệm tiền, chủ yếu là không kẹt xe, với thuận tiện.

"Kỳ thực chị cũng có dự định mua xe, nhưng mới vừa thăng chức liền mua xe, có chút quá kiêu căng rồi, chị chỉ muốn đợi thêm một chút thời gian nữa."

"Quản nhiều như vậy làm gì, người không vì mình trời tru đất diệt, mình cảm thấy thoải mái là được rồi." Lâm Dật khuyên nhủ: "Hôm nay không còn sớm, hôm nào khác chúng ta lại đi vòng vòng."

"Được, chị nghe lời cậu."

Rất nhanh, Lâm Dật đã lái xe đến trước nhà Vương Oánh.

Căn nhà của Vương Oánh không quá lớn, diện tích gần 60m2, đương nhiên không thể so sánh với Cửu Châu Các về diện tích được.

Nhưng ở một nơi như Trung Hải tấc đất tấc vàng, muốn sở hữu một ngôi nhà cỡ này cũng phải tốn ít nhất 5 triệu.

Trong phòng khách có chút lộn xộn, quần áo của Vương Oánh ở khắp mọi nơi, thậm chí còn có thể nhìn thấy nội y màu sắc khác nhau, phù hợp lối sống của một người phụ nữ sống một mình.

"Tiểu Dật, để cậu chê cười rồi, chị không biết cậu sẽ đến, nên không có dọn dẹp qua."

Nói thì nói như thế, nhưng Vương Oánh cũng không có dự định thu hồi nội y.

"Không có chuyện gì, nhà em cũng như vậy." Lâm Dật cười nói.

"Chị sẽ không khách khí với cậu, trong tủ lạnh có dưa hấu, còn có đồ uống, cậu tự lấy dùng nha."

Lúc nói chuyện, Vương Oánh mở ra nút buộc quần áo, hai bé thỏ trắng tùy y nhảy theo ra ngoài, nhưng Vương Oánh lại không hề để ý.

"chị đi tắm, sau đó chúng ta liền đi, chị hôm nay mời cậu ăn một bữa tiệc lớn."

"Vậy em sẽ không khách sáo với chị."

Sau đó Vương Oánh bước vào phòng tắm, ngay sau đó nghe thấy tiếng nước chảy khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Lâm Dật mở tủ lạnh ra, chuẩn bị ăn chút dưa hấu,

Trời quá nóng, anh muốn giải tỏa cơn khát.

Nhưng khi mở tủ lạnh ra, anh phát hiện tình huống ý nghĩ của Vương Oánh cùng Kỷ Khuynh Nhan gần như giống nhau, có một vài đôi tất chưa mở bao được để dưới ngăn mát tủ lạnh.

Trong nháy mắt dục vọng ăn dưa hấu của Lâm Dật bị dập tắt, anh lập tức uống một cốc nước tại máy đun nước.

Gần 20 phút, tiếng nước trong phòng tắm đột ngột ngừng lại, không bao lâu sau Vương Oánh bọc một cái khăn tắm, từ trong phòng tắm đi ra.

Một làn hơi nước nhàn nhạt bay ra khỏi bờ vai trắng như ngọc.

Mặc dù ngoại hình của Vương Oánh không quá kinh diễm bằng Kỷ Khuynh Nhan, nhưng toàn thân cô ấy toát lên vẻ quyến rũ của một người phụ đã có chồng.

Cái cảm giác này, Kỷ Khuynh Nhan không thể sánh bằng.

"Tiểu Dật, đến phòng của chị đi."

"Hả?" Lâm Dật có chút sững sờ, "Chị Oánh, đây là nhà của chị, không tốt lắm đâu."

"Cái tên xú tiểu tử này, nghĩ đi đâu vậy?." Vương Oánh cười nói: "Lại đây giúp chị chọn một bộ quần áo."

"Hóa ra là như vậy."

Lâm Dật và Vương Oánh đi tới phòng ngủ chính, anh bất ngờ phát hiện, trên giường chỉ có một cái gối.

Cho dù chồng đi công tác, cũng không đến nỗi như vậy chứ.

Vương Oánh không để ý những chi tiết kia, mở tủ quần áo của mình ra.

"Quần áo của chị đều ở đây, giúp chị chọn một bộ đi."

Tủ quần áo của Vương Oánh rất ngăn nắp, không bừa bộn giống như trong phòng khách.

"Chiếc váy đỏ thẫm này được không?"

"Được, chị nghe lời của cậu, sẽ mặc cái này."

Theo lời Lâm Dật nói, Vương Oánh lấy chiếc váy màu đỏ thẫm lấy ra, sau đó chỉ phía dưới tủ quần áo mấy cái hộp nhỏ, nói:

"Cái này có cần hay không lại chọn một cái?"

"Co cái gì ở đây?"

"Cậu xem một chút liền biết là cái gì." Vương Oánh cười tủm tỉm, mở mấy cái cái hộp nhỏ ở phía dưới tủ quần áo ra.

Lâm Dật suýt chút nữa phun máu, bên trong đều là nội y của Vương Oánh, đủ mọi màu sắc, kiểu dáng gì cũng có.

"Này, coi như xong đi, vẫn là chị Oánh tự mình chọn đi."

"Đều là người trưởng thành, thẹn thùng cái gì chứ." Vương Oánh trêu ghẹo nói: "Được rồi, đi ra ngoài trước đi, chị thay quần áo xong hai chúng ta liền đi."

"Ừm."

Đáp một tiếng, Lâm Dật từ phòng ngủ đi ra.

Mười mấy phút sau, Vương Oánh thay xong quần áo từ trong phòng đi ra.

Váy không phải kiểu ôm sát, nhưng bởi vì Vương Oánh vóc người đẫy đà, mặc lên cảm giác là bộ váy ôm sát người hơn.

Lại phối hợp với tất đen, đem khí chất của phụ nữ có chồng, tôn lên vô cùng nhuần nhuyễn.

Về phần mặc bên trong là cái gì, Lâm Dật cũng không biết.

Nhưng nếu như Lâm Dật hỏi, đoán chừng Vương Oánh cũng sẽ nói cho anh biết.

"Đi thôi, chị đã đặt chỗ rồi, Đường Hải Phong."

"Đường Hải Phong? đó là địa điểm ăn hải sản, giá cả có vẻ như không hề rẻ."

"Chị nói rồi mời cậu ăn bữa tiệc lớn mà, tuyệt đối không thể qua loa, đi thôi."

Nói xong, hai người cùng nhau xuống lầu, lên xe Zonda của Lâm Dật.

Đường Hải Phong diện tích rất lớn, trang trí cũng rất xa hoa, gần như sánh ngang với nhà hàng đồ nướng của Tần Hán.

Vương Oánh đặt một chỗ ngồi trên tầng ba, bởi vì phí phục vụ tương đối hơi cao, không có nhiều người, lại rất sạch sẽ.

Vương Oánh cẩn thận, gọi rất nhiều đồ tốt, một bữa cơm ít nhất cũng phải hơn một ngàn.

"Tiểu Dật lát nữa còn phải lái xe nên chị lấy trà thay rượu, mời cậu một ly nhé."

"Chị khách sáo cái gì chứ? Em chỉ là thuận miệng nói một câu mà thôi, không có gì lớn."

"Nhưng nếu như không có cậu nói tốt cho chị, chị cũng không làm được quản lý bộ phận tiêu thụ." Vương Oánh thần bí nhìn Lâm Dật, "Tiểu Dật, chị nhớ ngày hôm qua, sau khi kết thúc tiệc rượu. Kỷ tổng liền đi lên lầu khách sạn, không phải là đi tìm cậu đấy chứ? "

"Ừm." Lâm Dật không giấu giếm.

"Vậy cậu và Kỷ tổng không phát sinh chút gì sao?"

"Chị Oánh, chị cũng quá nhiều chuyện rồi." Lâm Dật dở khóc dở cười nói.

"Cái này có gì đâu, vóc người Kỷ tổng tốt như vậy, em nên hưởng thụ đi." Vương Oánh nháy mắt ra hiệu nói: "Hơn nữa chị xem cậu hôm nay trạng thái tốt như vậy, thể lực rất tốt nha."

"Chị Oánh, chị nghĩ nhiều rồi, em thật không có làm gì hết, chỉ là đi ngủ thôi."

"Không phải chứ, miếng thịt ngon trước mặt cậu, cậu cũng không ăn?"

"Em ngược lại thật ra rất muốn ăn, nhưng người ta không cho cơ hội."

"Cậu nói như vậy cũng đúng, Kỷ tổng không phải là người tùy tiện." Vương Oánh cởi bỏ giày cao gót ra, dùng đôi chân đang mang tất chân cọ xát trên đùi Lâm Dật, "Vậy cái kia không phải cậu nín đến hỏng rồi chứ."

"Chị Oánh, chị đừng như vậy em sẽ hiểu lầm đó."

"Sợ cái gì, hiểu lầm liền hiểu lầm thôi." Vương Oánh nói ra: "Dù sao chị với chồng chị cũng như sống ở hai nơi riêng biệt, nhà đối với chị và anh ấy cũng giống như khách sạn mà thôi, chỉ là cùng nhau ở chung ngôi nhà để sinh hoạt."

"Không phải chứ, các ngươi có mâu thuẫn sao?"

Lâm Dật có chút ngoài ý muốn, vẫn là lần đầu tiên nghe Vương Oánh nói về chuyện trong nhà.

"Từ lần đầu tiên anh ấy vượt qua giới hạn, tình cảm của bọn chị liền tan vỡ, tuy rằng mặt ngoài không có gì, nhưng cũng không thể trở lại được như lúc trước nữa."

"Có một người vợ xinh như hoa như ngọc như thế mà có thể ra ngoài ngoại tình được sao?"

Chuyện như vậy, Lâm Dật thật không thể nào hiểu được.

"Đàn ông không phải đều yêu thích những điều mới mẻ sao?" Vương Oánh cảm khái nói:

"Cảm giác mới mẻ vừa qua, trong lòng liền ngứa ngáy, cho nên hơn hai năm qua, bọn chị cũng không có quá nhiều giao tiếp, cảm tình càng ngày càng nhạt, nếu như hai năm trước, không phải anh ấy quỳ xuống cầu xin chị, có khả năng đã sớm ly hôn rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 123.

Chương 124. Người Đưa Tới Cửa Rồi Còn Không Muốn, Sợ Cái Gì?

"Nếu không có tình cảm, thì cũng không mất gì cả." Lâm Dật lên tiếng khuyên nhủ:

"Chị bây giờ vẫn còn trẻ, hơn nữa công việc cũng tốt, nếu bắt đầu một mối quan hệ yêu đương thì chị vẫn còn có lợi thế cho mình."

"Đây không phải là vì chị vẫn chưa gặp được người thích hợp sao?" Vương Oánh đưa tay nâng cái má, cười tủm tỉm nói:

"Nếu như cậu trên phương diện này cũng có suy nghĩ, thì chị đây cũng có thể cân nhắc cậu một chút."

"Đều nói thà phá mười ngôi miếu cũng không nên hủy một cuộc hôn nhân, em đây không thể làm việc đó được đâu."

"Thôi đi, cho cậu cơ hội mà cậu lại không biết quý trọng." Vương Oánh cười nói, sau đó gắp một miếng tôm đưa tới trên đĩa của Lâm Dật, "Nếm thử con tôm này đi, chị trước đó đã ăn qua một lần rồi, mùi vị khá được."

Lâm Dật gật đầu, "Cảm ơn chị Oánh."

Một bữa cơm, hai người nói chuyện rất nhiều.

Cũng làm cho Lâm Dật có thêm nhận thức mới về Vương Oánh.

Chẳng trách lại gần gũi với mình như vậy, hóa ra là hôn nhân đã đi đến cuối con đường.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật đưa Vương Oánh trở về.

"Lái xe chắc rất mệt, nếu không tối nay cậu ở lại đây đi." Vương Oánh lên tiếng đề nghị.

"Vẫn là chia tay tại đây đi, bây giờ không thích hợp cho lắm."

"Bình thường nhìn cậu dạn dĩ lắm mà, không ngờ tới là lá gan lại nhỏ như vậy." Vương Oánh vén tóc của mình, "Thịt đưa đến bên miệng rồi còn không dám ăn, hơn nữa cũng không cần cậu phải chịu trách nhiệm, sợ cái gì chứ."

Lâm Dật nghiêng người sang, đưa tay nâng cằm Vương Oánh lên, cười nói:

"Làm việc phải chú ý đến đạo nghĩa trên giang hồ, bằng không em sao có thể sống được cho tới bây giờ."

Vương Oánh nở nụ cười xinh đẹp, "Có lời này của cậu là đủ rồi."

Vương Oánh mở cửa xe xuống xe, đi vào tiểu khu của mình.

Sau khi đưa Vương Oánh về xong, Lâm Dật lái xe về nhà, bơi tại bể bơi vài vòng, lúc này anh cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Nghĩ một lát mới biết là thiếu cái gì.

Nếu như Kỷ Khuynh Nhan ở đây,

Lại phối hợp với ánh trăng của đêm nay, thì thật là hoàn hảo.

Ong ong ong ——

Trên điện thoại di động vang lên tin nhắn từ WeChat, anh vừa cầm lên nhìn, phát hiện là Bách Điệp Quần người chơi game chung mình vừa mới kết bạn.

Bách Điệp Quần: "Đại thần, lên game cùng chơi đi."

Ẩn Kê Sí Bàng: "Có thể đừng có dùng kiểu nói chuyện này được ko, bình thường một chút đi."

Bách Điệp Quần: "Tôi hôm nay rất vui, một người mà tôi đặt biệt ghét đã bị đuổi việc rồi, về sau ở chỗ làm tôi sẽ không còn gặp lại hắn nữa, nghĩ đến là cả người đều thoải mái."

Bách Điệp Quần: "Tôi cảm thấy tôi hôm nay có thể siêu thần."

Ẩn Kê Sí Bàng: "Cô không siêu quỷ, đối với tôi đã là ban ơn lớn nhất rồi."

Bách Điệp Quần: "Không nên nói như vậy với người ta, tôi cũng đã rất nỗ lực mà."

Bách Điệp Quần: "Nhanh lên một chút vào trò chơi đi, tôi không thể đợi được nữa."

Mở app trò chơi, mới vừa vào Lâm Dật liền nhận được lời mời từ phía đối phương, hành trình ăn hành của hai người cũng chính thức bắt đầu.

(sau một tiếng ...)

Ẩn Kê Sí Bàng: "Ta con mẹ nó phục rồi, đánh ba ván, hai người đã thành siêu quỷ, lão tử thăng cấp thi đấu!"

Bách Điệp Quần: "Anh không cần mắng tôi nha, có thể là quá hưng phấn vì thế tôi có chút buông thả."

Ẩn Kê Sí Bàng: "Cô chơi game mang theo não được không, đánh người cũng phải thông minh lên đi chứ "

Ẩn Kê Sí Bàng: "Đặc biệt đối diện với Doanh Chính đều sắp siêu thần rồi, cô định bắt anh ta làm gì?"

Bách Điệp Quần: "Bởi vì tôi dùng là Kinh Kha."

Ẩn Kê Sí Bàng: "Cùng Kinh Kha thì có quan hệ gì?"

Bách Điệp Quần: "Kinh Kha giết Doanh Chính, đây là số mệnh."

Ẩn Kê Sí Bàng: "Số cái con mẹ cô chứ mệnh, về sau đừng tìm lão tử chơi game nữa."

Lâm Dật tức giận trực tiếp thoát khỏi trò chơi, vốn là có thể thăng cấp, đều bị cô ta phá hủy.

Rất nhanh, trên điện thoại di động nhận được tin nhắn Wechat của đối phương.

Bách Điệp Quần: "Đại thần đừng nóng giận, tôi mời anh ăn cơm, địa điểm tùy ý anh chọn, chỉ cần anh đừng nóng giận là được."

Ẩn Kê Sí Bàng: "Không có hứng thú."

Bách Điệp Quần: "Đừng nha, tốt xấu gì cũng cho tôi cơ hội cảm ơn anh đi, van cầu anh á."

Ẩn Kê Sí Bàng: "Cho dù có gọi ba ba cũng vậy, cút sang một bên."

Bách Điệp Quần: "Ba ba."

Lâm Dật:...

Ẩn Kê Sí Bàng: "Ngươi trâu bò, đặt chỗ đi."

Bách Điệp Quần: "Buổi tối ngày mai lúc 5 giờ, ở Hải Thượng Nhân Gia thế nào?"

Ẩn Kê Sí Bàng: "Đó là nhà hàng theo kiểu tây? "

Bách Điệp Quần: "Đại thần ăn không quen cơm Tây ư?"

Ẩn Kê Sí Bàng: "Tôi sao cũng được."

Bách Điệp Quần: "OK, ngày mai không gặp không về."

Sau khi trò chuyện trên WeChat xong, Lâm Dật liền trở về biệt thự số ba, hôm nay ở lại đây.

Sáng ngày hôm sau rời giường, rửa mặt xong xuôi sau đó Lâm Dật lái xe đi tới trường Đại học Sư Phạm.

"Hả? Sao bàn làm việc của tôi đâu mất rồi?"

Nhìn thấy vị trí của mình không có gì, Lâm Dật hỏi.

"Thầy tiểu Lâm, lẽ nào anh đã quên sao, anh đã là Phó chủ nhiệm Uỷ ban đoàn trường, không thể cùng chúng tôi ngồi một chỗ được." Thạch Lỵ nói.

"Cô Thạch, cô cũng phải thay đổi cách xưng hô rồi, không thể kêu là thầy tiểu Lâm nữa, phải gọi Lâm chủ nhiệm rồi." Lý Hưng Bang cười nói.

"Anh Lý, anh cũng đừng có trêu đùa tôi nữa." Lâm Dật nói: "Gọi tôi là tiểu Lâm được rồi."

"Như vậy sao được, đây là quy củ." Lý Hưng Bang nói:

"Bàn làm việc của cậu, đã bị chúng tôi chuyển đến bên trong phòng làm việc rồi, cậu vào bên trong là thấy."

"Đổi chỗ khác được không?" Lâm Dật dò hỏi:

"Tôi cũng không muốn ở cùng phòng với một con cọp cái đang trong thời gian mãn kinh đâu, tôi còn muốn sống thêm mấy năm nữa, nhanh lên một chút giúp tôi dọn bàn ra đây đi."

"Anh nói ai là cọp cái vậy?"

Tô Cách từ ngoài cửa bước vào, liếc mắt nhìn Lâm Dật một cái.

Bên trong phòng làm việc yên lặng như tờ, ánh mắt đều hướng trên người Tô Cách.

Trạng thái này của cô ta, quả thật có chút cảm giác giống cọp cái nha.

Leng keng leng keng ——

Ngay lúc bầu không khí đang giằng co, điện thoại văn phòng Uỷ ban đoàn trường vang lên, phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.

"Xin chào, đây là văn phòng đoàn ủy của trường." Tống Giai đi tới tiếp điện thoại.

"Cô à, không xong rồi, Tiểu Vũ chuẩn bị nhảy lầu, các ngươi mau đến xem xem!"

"Cái gì nhảy lầu?"

Giọng Tống Giai bất ngờ nâng cao, hiển nhiên bị dọa cho sợ.

Những người ở trong phòng làm việc, cũng đồng thời bị dọa sợ đến ngây người.

Tất cả đều dồn ánh mắt lên người Tống Giai, muốn biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

"Ừm, giống như là mấy sinh viên ra ngoài làm việc xảy ra chút vấn đề, trong điện thoại cũng nói không rõ ràng được, anh và chủ nhiệm Tô mau đến xem thử."

"Được, mọi người đừng có gấp, chúng tôi bây giờ đi qua!" Tống Giai nói: "Mọi người hiện tại đang ở đâu?"

"Chúng em đang ở trong căn phòng mà chúng em thuê."

"Được rồi, em trước ổn định Tiểu Vũ, chúng tôi bây giờ đi qua."

"Giai Giai, xảy ra chuyện gì vậy?" Khi Tống Giai cúp điện thoại, Tô Cách lên tiếng hỏi: "Ai gọi điện thoại tới vậy?"

"Là Lưu Dương gọi tới, nhưng tình huống cụ thể cũng không có nói rõ, hai người bọn họ đang ở phòng trọ, nói là vì chuyện việc làm, Tiểu Vũ muốn nhảy lầu."

"Nhanh đừng nói nữa, Giai Giai, Thạch Ly, chúng ta trước tiên đi qua đó xem sao." Nói xong, Tô Cách liếc nhìn Lâm Dật, "Anh cũng đi."

"Được!"

Lúc này, Lâm Dật sẽ không cùng Tô cách đấu võ mồm, bốn người tông cửa xông ra.

Một đường chạy tới bãi đậu xe, mọi người cùng nhau lên xe của Lâm Dật.

"Vị trí ở đâu?"

"Đường Tuyên Khách." Tống Giai nói.

"Đến cùng là có chuyện gì xảy ra vậy? Ai muốn nhảy lầu?." Lâm Dật vừa lái xe, vừa hỏi.

"Muốn nhảy lầu là nữ sinh tên là Tôn Hiểu Vũ, người gọi điện thoại tới là Lưu Dương, hai người bọn họ là học sinh tốt nghiệp ưu tú của năm nay, bọn họ thuê nhà ở riêng ngay sau khi học xong, không nghĩ sẽ xảy ra chuyện như thế này."

Tôn Hiểu Vũ là hoa khôi của Đại học Sư Phạm, hơn nữa thành tích học tập cũng loại giỏi, được coi là niềm hãnh diện của trường Đại học Sư Phạm.

Về chuyện của cô ấy, Tô Cách và Tống Giai đều biết rõ, bao gồm cả chuyện các cô ấy thuê phòng ở đâu, đây đều là Tô Cách hỗ trợ tìm, giá cả thuê nhà không quá mắc.

"Cô mới vừa nói, là vì chuyện công việc Tôn Hiểu Vũ mới muốn nhảy lầu, cô ấy đang làm việc ở nơi nào?"

"Tập đoàn Trung Hán, chủ nhiệm Lâm hẳn là đã nghe nói qua, đây là một ty đầu tư đặc biệt nổi tiếng." Tống Giai nói.

"Với việc là sinh viên chưa tốt nghiệp, đã được tuyển vào trong Tập đoàn Trung Hán làm việc, Tiểu Vũ là người đầu tiên làm được như vậy."

"Bên trong Tập đoàn Trung Hán?" Lâm Dật lẩm bẩm một câu, đây không phải là công ty của Tần Hán sao?

"Được rồi, không nói chuyện khác nữa, qua đó xem một chút chuyện gì xảy ra."

"Ừ."

Khi ba người vừa tới nơi hai sinh viên ở thì phát hiện phía dưới đứng đầy người, cảnh sát đã phong tỏa khắp nơi, phía dưới bày sẵn giường khí, để phòng phát sinh bất trắc.

Ngẩng đầu hướng về trên lầu xem xét, có thể thấy rõ ràng, ở vị trí mái nhà, có một bóng người đang đứng, không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn đó là Tôn Hiểu Vũ mà trong miệng Tống Giai nhắc tới.

"Các ngươi là đang làm gì? Đều lui ra ngoài hết đi!" Cảnh sát lớn tiếng quát.

"Xin chào, đồng chí cảnh sát, trên đỉnh tòa nhà là sinh viên trường đại học Sư Phạm chúng tôi, tôi là cô giáo của cô bé ấy, anh có thể để cho chúng tôi đi vào không?" Tô Cách nói: "Chúng tôi muốn đi lên khuyên nhủ em ấy, chắc sẽ có hiệu quả."

Biết được thân phận của Tô Cách, cảnh sát biểu lộ hòa hoãn không ít.

"Các ngươi chờ chút, tôi nói với cục trưởng việc này."

"Được."

"Không cần nói, các ngươi đi theo tôi."

Vào lúc hai bên thương lượng, một người đàn ông trung niên đi tới nói.

Xem khí chất của ông ấy và giọng nói không thể nghi ngờ đây chắc là cục trưởng rồi.

"Cảm ơn."

Dưới sự dẫn dắt của cảnh sát, bốn người Lâm Dật được đưa lên đỉnh tòa nhà.

"Cô giáo Tô, cô giáo Tống, cô giáo Thạch."

Nhìn thấy ba người Tô Cách, một cô gái tóc ngắn nước mắt dàn dụa, vẻ mặt lo lắng không thôi.

Tô Cách nhìn cách đó không xa là Tôn Hiểu Vũ, tim đập thình thịch.

"Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Công việc của Tiểu Vũ không phải rất tốt sao, như thế nào lại có ý nghĩ coi thường mạng sống của bản thân như vậy?"

"Tình huống cụ thể em cũng không quá rõ ràng, em hôm nay thay ca nghỉ ngơi, ở nhà ngủ, liền thấy Tiểu Vũ khóc lóc trở về, em hỏi cô ấy xảy ra chuyện gì? Cô ấy cũng không nói, sau đó liền trở về phòng của mình, sau đó hình như còn cùng với người bạn trai cãi nhau một trận, cô ấy liên tục nhắc đến về công việc, em đoán có thể là có bất hòa trong công ty."

"Được, cô biết rồi."

Nói xong, Tô Cách đi về phía trước vài bước.

"Tiểu Vũ, em bình tĩnh một chút, có chuyện gì từ từ nói, cô làm chủ cho em được không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 124.

Chương 125. Muốn Chết Thì Nhảy Nhanh Đi!

Nghe được giọng nói của Tô Cách, Tôn Hiểu Vũ đứng ở bên rìa tòa nhà quay đầu lại.

Lâm Dật phát hiện, nữ sinh Tôn Hiểu Vũ này quả thật rất xinh đẹp.

Chỉ là hiện tại ánh mắt vô thần, sắc mặt trắng bệch, trạng thái không được tốt lắm.

"Cô Tô, xin lỗi, em không muốn sống nữa."

"Dù em không muốn sống nữa, cũng phải nói rõ ràng mọi chuyện ra, để cô còn biết đã xảy ra chuyện gì chứ, nếu em cứ như vậy chết đi, là để những người xấu xa kia nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật rồi."

Sự xuất hiện của Tô Cách dường như đã đánh tan tuyến phòng ngự tâm lý của Tôn Hiểu Vũ trong chốc lát, cô khóc càng ngày càng thêm thương tâm, thân thể lảo đa lảo đảo.

"Em bị người ta quấy rối, hơn nữa bạn trai của em cũng không hiểu cho em, em không muốn sống nữa."

"Em bị quấy rối?"

Tô Cách và Tống Giai lập tức thay đổi sắc mặt, họ đều là phụ nữ, các cô thống hận nhất chính là loại này việc!

"Em từ từ nói, rốt cuộc là ai quấy rối em?"

"Phó tổng giám đốc của công ty em." Tôn Hiểu Vũ lau nước mắt nói: "Trước đó ông ta đã ám chỉ với em rất nhiều lần, nhưng em đều không đồng ý, không nghĩ tới hắn trực tiếp động thủ."

Lâm Dật nheo mắt, cẩn thận quan sát trạng thái của Tôn Hiểu Vũ, đại khái đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc.

Cô ấy vẫn đang mặc đồng phục công sở, bên trong áo sơ mi cũng đã bị xé rách, thậm chí còn có thể nhìn thấy nội y, nhưng điều này vừa vặn nói rõ, là một chuyện tốt.

Nếu quả thật xảy ra sự tình không thể cứu vãn sự, quần áo của Tôn Hiểu Vũ cũng không thể như thế này.

Cho nên, có khả năng rất lớn là hành vi quấy rối này chưa làm đến bước cuối cùng.

Sau khi trở về, đoán chừng cô ấy đã nói chuyện này với bạn trai của mình, nếu như có thể đạt được một chút an ủi thì cũng sẽ không đi đến tình huống như vậy.

Nhưng Lưu Dương nói, cô ấy và bạn trai đã cãi nhau một trận, cái này nói rõ Tôn Hiểu Vũ bị quấy rối, nhưng không nhận được sự an ủi hay thấu hiểu của bạn trai, trái lại còn bị ghét bỏ. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng dẫn đến tình trạng như bây giờ.

Nếu nhìn theo cách này, thì sự việc liền đã rõ ràng.

Nguyên nhân là bị quấy rối tình dục, bạn trai không thấu hiểu, đã đẩy cô ấy đến bờ vực của cái chết.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật khẽ cau mày.

Mặc dù sự việc rất nghiêm trọng, nhưng cũng không đến nỗi đi đến một bước này, bây giờ những sinh viên đại học này tâm lý đều yếu ớt như vậy sao.

"Cô Tô, em thật sự không muốn sống nữa, cô đừng khuyên em nữa."

"Tiểu Vũ, em nhất định phải bình tĩnh, em mới hai mươi mấy tuổi, em còn có rất nhiều thời gian cho tương lai, em không thể ..."

"Đừng nói nữa."

Tô Cách còn chưa nói xong, đã bị Lâm Dật ở bên cạnh cắt ngang.

Tô Cách nhìn Lâm Dật, không biết anh ta lại muốn làm gì.

Lâm Dật nhìn Tôn Hiểu Vũ, "Trước tiên tôi giới thiệu mình một chút, tôi là Lâm Dật phó chủ nhiệm Uỷ ban đoàn của trường. Hôm nay tôi tới đây, cũng không phải để thuyết phục em, nếu như em thật sự muốn chết, liền từ nơi này nhảy xuống đi, đừng lãng phí thời gian của mọi người nữa, cảnh sát đều ở đây, em có biết thời gian của người khác cũng quý giá không?"

Khi nghe những lời nói của Lâm Dật, Tô Cách, Tống Giai, Thạch Lỵ và những cảnh sát có mặt ở đây, đều mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn anh.

Gia hỏa này đang nói cái gì vậy? Anh ta có phải là giáo viên của trường không vậy?

Như thế nào lại khuyên học sinh của mình nhảy lầu đi chứ.

Lâm Dật không quan tâm ánh mắt của những người khác, nhìn Tôn Hiểu Vũ nói tiếp:

"Trước khi chết còn giày vò nhiều người như vậy, em không biết xấu hổ sao? Nếu như tôi là em, liền tìm một chỗ không người, trực tiếp nhảy xuống, không cho xã hội thêm phiền phức."

"Em là người bị hại, sao thầy lại trách em? Em đã làm sai điều gì chứ?" Tôn Hiểu Vũ không quan tâm hình tượng quát ầm lên.

"Bởi vì em yếu ớt, bởi vì em nghèo, bởi vì em không có năng lực, bởi vì em chết rồi cũng vô ích." Lâm Dật lạnh lùng nói:

"Tôi biết em là người bị hại, bị giám đốc công ty quấy rối, bạn trai lại không hiểu cho em, nhưng em nghĩ em chết như vậy, có thể giải quyết vấn đề gì sao?"

"Người chủ quản quấy rối em sẽ bị đem ra công lý sao? Về phần bạn trai của em, chỉ có chút chuyện nhỏ như vậy đều không thể hiểu cho em, người đàn ông như vậy có đáng giá để em phó thác chung thân không? Như thế nào lại dễ dàng suy nghĩ đến cái chết như vậy?"

"Đúng, em yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ giúp em đòi lại công đạo!" Tô Cách nói bổ sung.

Lúc này tim của cô đã chạm đến cổ họng, thật sợ Tôn Hiểu Vũ nghĩ không thông mà nhảy lầu.

Những câu nói này của Lâm Dật, quá kích thích người khác rồi.

"Không thể nào, mọi người căn bản không giúp được em." Tôn Hiểu khóc như mưa:

"Thôi Bân Long là phó tổng giám đốc trong tập đoàn Trung Hán ông ta quyền cao chức trọng, cho dù là hiệu trưởng đứng ra, cũng không thể làm gì được ông ta."

"Ông ta không phải đã quấy rối em sao?" Lâm Dật thản nhiên nói: "Tôi bảo đảm sẽ phế hai cái tay của ông ta, đòi lại công đạo cho em, nhưng em nếu như còn muốn chết, tôi cũng không ngăn em, muốn nhảy thì nhanh chóng nhảy đi, đừng lãng phí thời gian của tôi."

"Em ..."

Ah!

Ngay lúc Tôn Hiểu Vũ còn do dự, một cảnh sát đã thừa dịp bất ngờ, từ một bên khác cấp tốc chạy tới, đem người ngã nhào xuống đất!

“Tiểu Vũ!"

Tôn Hiểu Vũ được giải trừ nguy hiểm, Tô Cách và Tống Giai chạy tới, thấy cô ấy không có trở ngại gì lớn lắm, mới nặng nề thở phào nhẹ nhõm.

"Lâm tiên sinh, anh được lắm đấy." Cục trưởng cảnh sát nói: "Nếu như không phải nhờ anh, làm phòng tuyến trong lòng cô ấy dao động, chúng tôi đã không có cơ hội động thủ rồi."

"Khách sáo rồi, tôi chỉ là làm chuyện tôi nên làm thôi, chủ yếu công lao cũng là các vị ở đây."

"Được rồi, chúng ta cũng đừng có khách sáo như vậy." Cục trưởng nói:

"Tôi đề nghị các anh trước tiên cử người đưa cô ấy về nhà nghỉ ngơi một lát, để giảm bớt tâm tình đang kích động, sau đó các người cũng cần ở lại theo thông lệ làm bản ghi chép."

"Được, chúng tôi khẳng định tích cực phối hợp."

Sau đó, Tôn Hiểu Vũ được đưa trở về lại phòng thuê, cùng với Thạch Lỵ và Lưu Dương, tâm trạng của cô ấy lúc này đã ổn định trở lại.

Lúc này, Lâm Dật, Tô Cách và Tống Giai đang ngồi ở trong một căn phòng khác, nói về chuyện vừa xảy ra.

"Cục trưởng Triệu, tôi là chủ nhiệm Uỷ ban đoàn của trường đại học Sư Phạm Trung Hải, tôi muốn báo án, hi vọng các anh có thể thụ lý vụ án này."

Chức vị chủ nhiệm Uỷ ban đoàn của trường không quá lớn, nhưng bởi vì là dựa lưng vào Đại học Sư Phạm Trung Hải, cho nên cục trưởng Triệu Ngọc Lâm mới tự mình ở lại để xử lý việc này.

"Chủ nhiệm Tô, tôi hiểu tâm trạng của cô, nhưng tôi cũng khuyên cô không nên báo án."

"Tại sao lại không nên báo án? Xảy ra chuyện lớn như vậy lẽ nào quyền lợi báo cảnh sát của chúng tôi cũng không có sao? Có còn vương pháp hay không? Chẳng lẽ có tiền thật sự muốn làm gì thì làm sao?"

"Cô kích động cái gì? Nghe người ta nói hết lời đã." Lâm Dật nói: "Cục trưởng Triệu, cô ấy gần đây nội tiết tố có chút mất cân đối, tâm tình không ổn định, đừng chấp nhặt với cô ấy làm gì."

Có Triệu Ngọc Lâm tại đây, Tô Cách không để ý Lâm Dật, chỉ là hung hăng liếc anh một cái.

"Sở dĩ tôi khuyên mọi người không nên báo án, cũng không phải vì e sợ cường quyền, mà là vì việc này thuộc về cưỡng dâm chưa thành, mức độ cũng không tính là lớn, hơn nữa quy mô của tập đoàn Trung Hán chắc các ngươi cũng biết, người ta có một hệ thống pháp vụ hoàn chỉnh, nếu như các ngươi muốn báo án, có thể sẽ bị người ta cắn ngược lại một cái đấy, nói là người bị hại Tôn Hiểu Vũ chủ động câu dẫn phó tổng giám đốc."

Triệu Ngọc Lâm nhìn Lâm Dật và những người khác, "Tôi có thể bảo đảm công bằng xử lý việc này, nhưng các ngươi có thể bảo đảm, mỗi người tham dự vào, đều sẽ không thiên vị sao?"

"Hơn nữa có chuyện các ngươi khả năng không biết, ông chủ phía sau tập đoàn Trung Hán là Thiếu gia Tần con nhà giàu nổi danh khắp Trung Hải này. Danh tiếng Tần gia các vị cũng biết đúng không."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 125.

Chương 126. Trâu Bò, Lại Còn Muốn Dùng Chút Thủ Đoạn?

"Lại là công ty của Tần Hán!"

Biết được tin tức này, Tống Giai có chút đứng ngồi không yên.

Là một dân mạng lâu năm, cô tương đối hiểu biết về Tần Hán.

Bằng không, khi anh ta khai trương quán thịt nướng, cô đã không hứng thú bừng bừng đi ủng hộ như vậy.

Cho nên cô biết rõ sự lợi hại của Tần Hán.

Gia tộc lớn như nhà họ Tần căn bản không phải thứ mà những người dân thường như cô có thể chống lại.

Nếu như làm không cẩn thận, chuyện này thật sự sẽ không thể kết thúc nhanh chóng, không thể lấy về công bằng.

Còn chuyện Lâm Dật nói có thể đánh gãy hai tay người ta chắc cũng chỉ là nói mà thôi, không thể nào làm được.

"Chúng tôi biết rồi, cảm ơn Cục trưởng Triệu chỉ điểm."

Triệu Ngọc Lâm gật gù:

"Điều nên nói, tôi đã nói hết với các cô rồi. Nếu các cô còn muốn tiếp tục truy cứu chuyện này thì tới Cục tìm tôi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm tới cùng."

"Cảm ơn Cục trưởng Triệu. Chúng tôi tự giải quyết việc này là được." Lâm Dật nói.

Tiễn Triệu Ngọc Lâm đi, ba người quay về phòng. Tô Cách nghiêm mặt nói:

"Lâm Dật, vừa nãy cậu thật quá mạo hiểm. Nếu tiểu Vũ thật sự coi thường mạng sống của mình thì sao?"

"Không phải cô ấy còn sống tốt đó sao?" Lâm Dật dửng dưng như không.

"Chủ nhiệm Lâm, nói thật, tôi cũng cảm thấy vừa nãy anh làm thật mạo hiểm." Tống Giai nói: "Đó là tầng bảy, nếu tiểu Vũ nhảy thật thì xong đời."

Lâm Dật lắc đầu:

"Người bị suy sụp thực sự thường sẽ lặng lẽ không một chút tiếng động đi tự tử, không gây chú ý cho bất kỳ ai. Người thực sự muốn chết sẽ không gióng trống khua chiêng như thế, mà đều gọn gàng nhanh chóng."

"Cậu có ý là?" Tô Cách hỏi Lâm Dật.

"Chuyện này chẳng phải đơn giản sao? Cô ấy căn bản không hề có can đảm chết. Cho dù bảo cô ấy nhảy xuống, cô ấy cũng không có cái gan đó." Lâm Dật giải thích.

"Cô ấy chỉ bị đau lòng, lại không tìm được chỗ phát tiết, cho nên mới làm ra chuyện như vậy. Từ việc cô ấy gọi cho bạn trai cũng có thể nhìn ra. Nếu lúc đó bạn trai cô ấy an ủi vài câu, chuyện đã không nhiễu sự như vậy."

Bởi vì trước đó được hệ thống ban cho trí tuệ của hiền giả, Lâm Dật trở nên hiểu biết rất rõ đối với tâm lý học.

Cho nên mới nói ra lời này.

Cũng chính là liệu pháp suy sụp.

Tô Cách và Tống Giai đều yên lặng, cảm giác Lâm Dật nói thật có đạo lý.

Ít nhất, mình tận tình khuyên nhủ cả nửa ngày mà không có hiệu quả bằng anh ta nói mấy câu.

Tô Cách nhìn Lâm Dật, cảm thấy mình càng ngày càng nhìn không thấu được người thanh niên này.

Tuy rằng hắn có vẻ bất cần đời, nhưng quả thật bên trong có một chút nội tình.

"Đi thôi, chúng ta trở về." Tô Cách nói, trên mặt lộ ra vẻ không cam lòng và uể oải.

"Chị Tô, việc này cứ thế quên đi sao?"

"Hết cách rồi. Tôi cũng muốn truy cứu, nhưng thật sự không thể ra sức."

"Thật quá đáng, bắt nạt học sinh chúng ta, chúng ta lại không làm gì được họ. Một chút pháp luật cũng không có."

"Bình thường, kẻ rơi lại phía sau sẽ phải chịu đòn. Quy tắc trò chơi chính là như vậy, không tuân thủ cũng không được."

Nói xong, Lâm Dật xoay người đi ra ngoài, chuẩn bị rời đi.

"Chủ nhiệm Lâm, anh đi đâu vậy."

"Chuyện còn chưa xử lý xong, tôi đi tới tập đoàn Trung Hán một chuyến."

"Đi tới tập đoàn Trung Hán làm gì?" Tống Giai nói: "Vừa nãy chẳng phải anh đã nói, dân thường như chúng ta không có năng lực chống lại họ sao?"

"Nói thì nói như thế, nhưng Tôn Hiểu Vũ là sinh viên đại học

Sư Phạm, dù sao tôi cũng phải tìm lại công bằng cho cô ấy. Bằng không, thầy giáo như tôi làm uổng rồi."

Nói xong, Lâm Dật mở cửa rời đi, vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng thì mắng:

"Đồ chó Tần Hán này, làm sao lại thu nạp lũ người thấp hèn như vậy chứ?"

Thấy Lâm Dật rời đi, Tô Cách và Tống Giai hoảng hồn.

Tuy lòng họ không quá chấp nhận Lâm Dật, nhưng ở chuyện này, anh ta tuyệt đối là công thần. Nếu anh ta thật sự xông vào tập đoàn Trung Hán, nhất định anh ta sẽ bị thiệt.

"Chúng ta cũng đi, Cô Thạch ở lại quyết không thể để cô bé làm chuyện điên rồ!"

Sau đó, Tô Cách bảo Thạch Lỵ ở lại, mình và Tống Giai đuổi theo Lâm Dật.

Khi xuống dưới tầng, họ phát hiện Lâm Dật đã lái xe rời đi, không hề có ý đợi họ.

"Gọi chiếc xe taxi, đi tập đoàn Trung Hán!"

"Biết rồi chị Tô."

Tống Giai vẫy tay gọi xe, chỉ hướng tập đoàn Trung Hán.

Hai người Tô Cách đi xe rất nhanh, tới trước Lâm Dật một bước hiện đang đứng ở dưới tập đoàn Trung Hán.

Nhìn tòa cao ốc tập đoàn Trung Hán, Tô Cách và Tống Giai càng căng thẳng hơn.

Có thể làm việc trong một tòa nhà lớn như vậy, có thể thấy được thực lực của tập đoàn Trung Hán.

Thượng Hoàng của Trung Hải thực không phải để nói suông.

Lúc này, Lâm Dật cũng đã tới tập đoàn Trung Hán.

"Hai người tới làm gì?" Thấy hai người Lâm Dật liền hỏi.

"Lâm Dật, cậu bình tĩnh đi." Tô Cách khuyên: "Tôi hiểu tâm trạng hiện tại của cậu. Tôi cũng muốn giúp tiểu Vũ đòi công bằng, nhưng đây không phải việc mà cậu có thể tham dự. Mau trở về cùng tôi."

"Đây không phải chuyện của cô, tránh sang một bên đi."

Lâm Dật không lý tới Tô Cách nữa, hai tay đút túi quần, đi thẳng vào tòa nhà.

"Chào tiên sinh. Anh có hẹn trước không?"

Lâm Dật lắc đầu một cái:

"Tôi tìm Thôi Bân Long có việc gấp."

"Thôi tổng đang tiếp khách trong phòng làm việc. Nếu không có hẹn trước, ngài không gặp được Thôi tổng."

Lâm Dật không lên tiếng, lấy điện thoại ra gọi cho Tần Hán.

"Lão Lâm, tìm anh có chuyện gì?"

"Thôi Bân Long ở văn phòng nào? Tôi tìm hắn ta có việc."

"Thôi Bân Long? Cậu tìm anh ta làm gì?" Giọng Tần Hán cũng trở nên nghiêm túc, vì Lâm Dật rất ít khi nói với vẻ nghiêm trọng như vậy.

"Không có gì, nói cho tôi phòng hắn ta ở đâu là được."

"Phòng 1809, đó là văn phòng của anh ta." Tần Hán nghiêm túc nói: "Lão Lâm, có việc cậu cứ lên tiếng, tôi sẽ giải quyết cho cậu."

"Cũng không có gì, tôi tới phế hai tay của hắn ta thôi."

Nói xong, Lâm Dật tắt máy, không quan tâm người khác ngăn cản đi thẳng vào thang máy.

"Chủ nhiệm Lâm, thật sự không có vấn đề gì sao? Nơi này dù sao cũng là tập đoàn Trung Hán, nếu như cậu thật sự gây chuyện với Thôi Bân Long, hậu quả thật khó lường được."

"Một lão lưu manh mà thôi, tôi có năng lực xử lý."

...

Tập đoàn Trung Hán, văn phòng Phó Tổng giám đốc.

Có hai người trong phòng làm việc, một người vóc dáng phát phì, mái tóc rẽ ngôi ba bảy, mặt bóng dầu.

Người này chính là Phó Tổng giám đốc tập đoàn Trung Hán.

Ngồi đối diện ông ta là một người đàn ông gầy gò, tên là Lưu Trường Minh, người hợp tác với Thôi Bân Long.

"Lưu tổng, khoản đầu tư ra nước ngoài tiếp theo đây phải nhờ anh dẫn đường rồi." Thôi Bân Long nói.

"Khách khí cái gì! Chúng ta quen biết nhau bao năm, bây giờ có cơ hội hợp tác là chuyện tốt."

"Đúng vậy. Sau đây tôi sẽ dọn bàn, sắp xếp một bữa thật thịnh soạn cho anh."

"Việc nhỏ việc nhỏ." Lưu Trường Minh cười ha hả.

"Tôi cũng đến đây khá lâu rồi, sao không thấy thư ký hành chính kia của anh? Không phải anh đã nhớ thương cô ta rất lâu rồi sao, đã bắt tới hay chưa?"

"Khỏi nói." Thôi Bân Long nói.

"Tôi đã nói bóng nói gió rất nhiều lần, nhưng người ta vẫn không mắc câu. Vừa vặn hôm nay tôi tức sôi ruột muốn phát tiết trên người cô ta một phen, không ngờ bị cô ta sống chết chống cự, chạy thoát mất."

"Không phải chứ, không gây rối loạn gì sao?"

"Sợ cái gì, một nữ sinh viên đại học mà thôi. Cho dù có cưỡng ép cô ta thì cũng có thể làm gì được tôi? Huống hồ, Tần tiên sinh là cậu họ của tôi, chút việc nhỏ này không là cái gì."

"Nói cũng phải, năng lực của bộ phận pháp vụ trong tập đoàn Trung Hán tại ngành này rõ như ban ngày. Thật sự không cần để cô ta vào mắt."

Thôi Bân Long sờ sờ cằm:

"Tôi thấy Lưu tổng dường như cũng có chút ý với cô ta?"

"Nữ sinh viên xinh đẹp như vậy, ai lại không có chút suy nghĩ."

"Không có chuyện gì, tôi biết nhà cô ta ở đâu. Sau này tôi dùng chút thủ đoạn nhỏ ném cô ta lên giường cho anh." Thôi Bân Long cười híp mắt nói.

Rầm!

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, cửa phòng làm việc bị đá một cái ngã rầm xuống, Lâm Dật bước vào.

"Trâu bò đấy, lại còn định dùng chút thủ đoạn à?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 126.

Chương 127. Giúp Con Mẹ Ông Ấy Đông Qua

Thấy có người đột nhiên xông vào, Thôi Bân Long và Lưu Trường Minh đều giật mình sợ hết hồn.

"Thôi tổng, xin lỗi, mấy người này cố tình xông vào. Chúng tôi không ngăn được." Nữ tiếp tân khẩn báo.

"Đây không phải chuyện của các người." Thôi Bân Long lạnh lùng nói.

"Các người là ai? Dám xông vào phòng làm việc của tôi, có tin tôi cho các người ngồi tù không?"

"Không tin đấy!" Lâm Dật nói: "Cưỡng bức sinh viên đại học Sư Phạm chúng tôi, ông còn định cãi lý?"

"Hả?"

Thôi Bân Long ngẩn ra, chợt giật mình:

"Các người là giáo viên của Tôn Hiểu Vũ."

"Ông cũng chưa phải đồ ngu."

"Nhưng nhìn điệu bộ các người, dường như các người muốn đánh nhau với tôi." Thôi Bân Long cười ha hả nói, không có chút căng thẳng nào.

"Vừa vặn tôi còn muốn đi tìm các người đây. Tôn Hiểu Vũ chủ động dụ dỗ tôi, lại bị tôi từ chối. Cô ta lập tức cắn ngược lại tôi một cái. Các người nói xem, chuyện này nên giải quyết như thế nào?"

"Đồ vô liêm sỉ!" Tống Giai nghe xong tức giận chửi mắng: "Rõ ràng chính là ông ra tay với tiểu Vũ!"

"A..."

Thôi Bân Long hừ lạnh một tiếng:

"Người như các người không có tư cách nói chuyện với tôi. Chuyện tiếp theo sẽ do Ban Pháp vụ của tập đoàn Trung Hán chúng tôi xử lý."

Nói xong, Thôi Bân Long nhìn bảo vệ bên ngoài:

"Mang mấy người này đi, đừng làm chậm trễ tôi nói chuyện làm ăn."

"Rõ, Thôi tổng!"

"Cút!"

Lâm Dật hừ lạnh một tiến, mắt trừng lên như chim ưng, khiến bốn tên bảo vệ sợ hãi đến không dám nhúc nhích.

Lâm Dật cất từng bước một về phía Thôi Bân Long, ánh mắt khiến ông ta chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

"Cậu, cậu muốn làm gì!" Thôi Bân Long quát hỏi: "Tôi cho cậu biết, tôi là Phó Tổng giám đốc của tập đoàn Trung Hán, nếu cậu dám làm gì đến tôi, sẽ chẳng có gì hay ho cho cậu đâu!"

Tô Cách và Tống Giai căng thẳng đến độ tim đập thình thình. Nhìn vẻ mặt Lâm Dật, sao giống như anh ta muốn đánh nhau vậy.

Người ta là Phó Tổng giám đốc của tập đoàn Trung Hán đó.

Nếu anh ta thật sự đánh người, nhất định sẽ không hay ho gì.

Uỵch!

Lâm Dật không nói hai lời, một cước đá Thôi Bân Long.

Ào ào ào!

Thân thể Lâm Dật được hệ thống gia cường đã sớm vượt qua trước kia.

Nhìn như một đá hời hợt nhưng lại đạp bay Thôi Bân Long đến tận bàn làm việc phía sau.

"Con mẹ nó, mày dám đá tao!"

Thôi Bân Long ôm ngực, ho ra mấy búng máu, giận điên lên như con lợn rừng.

"Đánh mày là còn nhẹ." Lâm Dật lạnh lùng nói.

"Mày cho rằng mình quyền cao chức trọng, nắm trong tay tài nguyên xã hội là có thể muốn làm gì thì làm sao? Dân chúng bình thường không làm gì được mày, nhưng trước mắt tao mày không đáng một đồng."

"Cút mẹ mày đi, hôm nay bố mày không giết mày thì không phải họ Thôi!"

"Đã đến lúc này rồi, con mẹ nó còn không quên tinh tướng. Mày đúng là sống quả thoải mái rồi đấy!"

Rầm!

Lâm Dật lại đá Thôi Bân Long một phát bay đi như quả bóng cao su ra xa mấy mét.

Tô Cách và Tống Giai thầm giật mình. Lâm Dật nhìn gầy gò như thế, sao lại khỏe như vậy?

Lúc này, có mấy người mặc âu phục xông vào.

Trên cổ họ còn đeo thẻ công tác, nếu không có gì khác thì hẳn là nhân viên trong tập đoàn Trung Hán.

"Dừng tay lại!" Người đàn ông đi đầu hét lên.

"Tôi là Trưởng Ban Pháp vụ Nhạc Kính Tùng của tập đoàn Trung Hán. Hành vi của anh có hiềm nghi cố ý đả thương người vô tội, cao nhất có thể phán mười năm tù giam. Anh phải hiểu được mình đang làm gì!"

Tô Cách và Tống Giai nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt đối phương.

Người của Ban Pháp vụ đến rồi, lần này chuyện không dễ xử lý rồi.

"Bớt cái trò uy hiếp đấy đi! Con mẹ nó, còn dám phun ra một lời nữa, ông mày đánh tất!"

"Anh…"

Nhạc Kính Tùng nghiến răng nghiến lợi:

"Tôi cho anh biết, bây giờ là xã hội pháp trị, không phải chỗ cho anh ngang ngược! Hơn nữa, tôi cho anh biết. Tập đoàn Trung Hán là sản nghiệp của Tần thiếu, dù là ngoài sáng hay trong tối, anh đều không phải là đối thủ! Cẩn thận đừng để mình chết thế nào cũng không biết!"

Lâm Dật không nói hai lời, tóm lấy chậu hoa bên cạnh đập Nhạc Kính Tùng.

"Tần Hán có đến cũng không dám tỏ vẻ trước mặt tôi đâu. Con mẹ nó, mấy người là cái thá gì?"

"Tần thiếu đến rồi!"

Bên ngoài có tiếng hô hoán, người trong phòng sững sờ, giật mình rồi mừng như điên.

Tần thiếu đã đến, không cần sợ tên điên này nữa!

Với thủ đoạn của Tần thiếu, muốn đối phó thằng nhãi này chẳng phải chuyện dễ dàng hay sao!

"Ha ha, nhãi ranh, ngày tàn của mày đến rồi." Thôi Bân Long cắn răng rủa: "Không phải mày ngang ngược lắm sao? Tao cho mày biết, Tần thiếu của bọn tao còn ngang ngược hơn mày nhiều!"

"Mày cảm thấy anh ta có thể ra mặt cho mày sao?"

"Đương nhiên!" Thôi Bân Long khẳng định: "Tao cho mày biết. Tao không chỉ là Phó Tổng giám đốc thôi đâu. Bố của Tần thiếu là cậu họ của tao. Mày nói Tần thiếu có giúp tao hay không?"

"Tao cho mày biết, dù mày có là bố đẻ của Tần thiếu, tao cũng đánh như thường."

Cùng lúc đó, đám người tụ tập ở cửa tản ra. Tần Hán dẫn theo hai bảo tiêu từ bên ngoài đi vào.

"Tần thiếu!"

Thấy Tần Hán đi vào, nhân viên tập đoàn Trung Hán đều cúi đầu chào hỏi.

Tô Cách và Tống Giai lần đầu tiên nhìn thấy con nhà giàu trong truyền thuyết, khí độ thật quá mạnh mẽ.

"Tần thiếu, nhanh giúp anh! Tên này không chỉ đến quấy rối công ty còn đánh anh. Tuyệt đối không thể dễ dàng tha cho hắn!" Thôi Bân Long kêu ầm lên.

"Giúp con mẹ ông ấy Đông Qua (*Bí Đao)!"

Tần Hán mắng:

"Con mẹ nó, rốt cuộc mày đã làm chuyện gì? Thể diện của bố mày bị mày làm mất hết rồi!"

Không gian tĩnh lặng!

Cả văn phòng lặng ngắt như tờ. Chẳng ai ngờ Tần Hán vừa đến đã chửi rủa Thôi Bân Long một trận.

Lẽ ra nên xử lý thằng nhãi kia mới đúng chứ!

"Lão Lâm, cậu bớt giận. Nói với anh xem đã xảy ra chuyện gì, anh chắc chắn sẽ cho cậu câu trả lời."

Tần Hán khiến mọi người đặc biệt kinh ngạc.

Đặc biệt là Tô Cách và Tống Giai. Lẽ nào Lâm Dật và Tần Hán nổi tiếng còn quen biết?

Thân phận của hai người chênh lệch lớn như vậy, lẽ ra không thể quen biết nhau mới đúng.

"Lão mập khốn kiếp này cưỡng bức sinh viên trường tôi, làm người ta muốn nhảy lầu tự tử. Anh nói chuyện này nên làm sao?" Lâm Dật tố cáo.

"Còn đám người Ban Pháp vụ này nữa, kẻ nào kẻ nấy còn đòi hưng binh vấn tội với tôi, còn định cắn ngược một cái, nói sinh viên trường chúng tôi quyến rũ Thôi Bân Long. Loại người hèn hạ gì thế hả?"

"Lại còn có việc này?" Tần Hán kinh ngạc nói.

Vốn anh ta tưởng Thôi Bân Long chỉ khoác lác trước mặt Lâm Dật thôi, không ngờ lại làm ra chuyện mất mặt đến vậy.

"Lẽ nào tôi nói đùa với anh?"

"Mẹ nó!"

Tần Hán tức lên còn ác hơn Lâm Dật.

Anh ta đá vào đầu Thôi Bân Long một phát:

"Mẹ nó chứ, cọn lợn già này! Chuyện mà bố mày còn không làm được mà mày còn làm mấy lần hả!"

Đầu Thôi Bân Long kêu ù ù, cảm giác bị đá khiến óc rung lên ầm ầm.

"Tần thiếu, anh là anh họ đằng xa của cậu mà! Cậu không thể đối xử với anh như thế!"

"Anh họ cái con bà mày. Cho mày tới đây làm, mày lại cho rằng mình đáng được đặt lên bàn à?" Tần Hán lại bù thêm một cước, không nương tình chút nào.

"Lão Lâm, việc này cho anh thể diện chút đi. Anh xử lý giúp cậu. Sau đó chắc chắn cho cậu câu trả lời."

"Được, anh đã mở lời, thể diện này tất nhiên tôi sẽ cho." Lâm Dật thản nhiên nói.

"Nhưng lúc đến tôi đã nói rồi, muốn phế hai cái tay của tên khốn này. Tự anh xem mà làm."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 127.

Chương 128. Đúng Là Đồi Phong Bại Tục

"Được, cậu nói là được!" Tần Hán đáp.

"Vậy tôi đi trước."

"Được, anh sẽ xử lý chuyện bên này."

Người trong văn phòng đều như nằm mộng.

Người này có quan hệ tốt với Tần thiếu đến mức nào mới có thể khiến Tần thiếu đối xử với anh ta như thế"

Tô Cách và Tống Giai càng kinh ngạc đến há mồm.

Họ nằm mơ cũng không ngờ Lâm Dật có quan hệ sâu dày như vậy, thật quá sức tưởng tượng.

Quả nhiên, người như vậy kết bạn đều không nhìn tiền, bởi vì chẳng ai nhiều tiền như mình.

"Đi thôi, cơn giận cũng tiêu rồi. Chuyện còn lại để anh ta tự xử lý là được."

Với quan hệ giữa Lâm Dật và Tần Hán, xảy ra chuyện như vậy, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là xong, anh ta có thể xử lý thích đáng mọi việc.

Nhưng mục đích Lâm Dật tự mình tới là để xả cơn giận này.

Bây giờ xả xong, đã không còn chuyện của anh nữa.

Ba người cùng đi xuống tầng dưới, nghênh ngang đi khỏi tập đoàn Trung Hán.

"Chủ nhiệm Lâm, anh thật quá lợi hại, lại còn quen biết cả Tần Hán. Chẳng trách anh dám đến đây."

Sau khi lên xe, Tống Giai hưng phấn nói.

"Cho dù không quen biết Tần Hán, tôi cũng sẽ tới. Sinh viên của mình bị bắt nạt, tôi đâu thể thờ ơ không để ý tới, bằng không sao có thể làm thầy người ta." Lâm Dật nói.

"Nhưng tôi cảm thấy, nhờ chuyện này mà đã thấy được vấn đề của việc giáo dục."

"Vấn đề gì?" Tô Cách hỏi.

"Trường học quá mức dễ dãi đối với việc dạy dỗ sinh viên." Lâm Dật nói.

"Sinh viên đi ra khỏi cái tháp ngà voi mang tên trường học này đều không thích nghi được với nhịp điệu sinh tồn của xã hội. Hôm nay vừa khéo, Tôn Hiểu Vũ gặp được chúng ta, nhưng nếu là người khác thì hậu quả có khả năng nghiêm trọng hơn."

"Nghiêm trọng như vậy sao?" Tống Giai hỏi.

"Các cô nghĩ thử xem, lúc các cô còn học đại học mà gặp vấn đề như vậy, các cô sẽ làm sao?"

Lời của Lâm Dật khiến hai người trầm mặc.

Nếu mình là người ở trong tình huống của Tôn Hiểu Vũ, mình sẽ chọn biện pháp cực đoan như vậy sao?

Đáp án là phủ định.

Cho dù không được ai an ủi và ủng hộ, có lẽ kết quả cũng không như thế.

Tuy rằng có chút tàn khốc, nhưng trong đó quả thật có đạo lý xã hội rất sâu sắc.

"Sắp tới đây tôi sẽ phản ánh với hiệu trưởng về tình huống như vậy." Tô Cách nói: "Trong thời gian học đại học nên cho thêm chút bài học về thất bại thực ra cũng là lựa chọn vô cùng tốt."

【Ngoài ý muốn cứu nữ sinh viên đại học, đưa ra phương án cải tạo giáo dục, dựng nên hình tượng giáo viên vinh quang, thưởng 100 nghìn điểm thông thạo】

【Độ thuần thục nghề nghiệp: 70%, thưởng một tỷ nhân dân tệ!】

Nghe tiếng nhắc nhở trong đầu, Lâm Dật cảm thấy bất ngờ. Làm chút chuyện như vậy thôi cũng hoàn thành được nhiệm vụ ẩn sao?

Có phải là quá kích thích không?

Chỉ là phần thưởng điểm thông thạo hơi ít, bằng không đã có thể mở ra nghề nghiệp mới sớm hơn dự kiến rồi.

Lâm Dật chợt thấy điện thoại rung lên, nếu không có gì khác, đó nhất định là một tỷ tiền thưởng tới tài khoản.

Ngại quá, tùy tiện cũng có thể kiếm được một tỷ.

Đối với người khác mà nói, đó là số tiền lớn. Đối với Lâm Dật, đó chỉ là một chuỗi con số.

Lâm Dật lái xe, đưa Tô Cách và Tống Giai về nhà của Tôn Hiểu Vũ. Xử lý xong chuyện ở tập đoàn Trung Hán, họ chuẩn bị đi thăm Tôn Hiểu Vũ một chút.

May là, trạng thái của Tôn Hiểu Vũ đã khá hơn rất nhiều.

Cho dù vẫn chưa khôi phục như bình thường, nhưng có thể xác định nàng sẽ không làm chuyện điên rồ nữa.

"Cho mọi người tan làm sớm, không cần về trường học." Ngồi trên xe Lâm Dật, Tô Cách như trút được gánh nặng nói.

Suốt cả ngày nay, tâm trạng đều căng như dây đàn, bây giờ cuối cùng cũng thanh tịnh, cảm giác uể oải bắt đầu lan ra toàn thân.

Bây giờ về trường cũng không còn tâm trạng làm việc, không bằng nghỉ sớm.

"Cảm ơn chị Tô." Tống Giai hí hửng nói: "Chủ nhiệm Lâm, anh đỗ xe ở đây là được. Vừa vặn ở đây có trạm xe, tôi ngồi xe buýt trở về nhà."

"Ngồi xe buýt làm gì, tôi đưa cô về thẳng nhà là được. Ngại xe của tôi không tốt sao?" Lâm Dật cười hỏi.

"Nào có, xe buýt sẽ dừng ngay trước cửa khu nhà tôi, lái xe tới còn phải đi đường vòng, lãng phí tiền xăng."

"Không sao, chút tiền xăng dầu ấy, tôi bỏ được."

Thấy Lâm Dật cố ý muốn đưa mình về, Tống Giai cũng không khách khí nữa.

"Chủ nhiệm Lâm, đưa cô tiểu Tống về xong cũng đưa tôi về nhé." Thạch Ly nói.

"Được." Lâm Dật không nghĩ nhiều thế, thuận miệng đồng ý.

Sau hai mươi phút, Lâm Dật dừng xe trước cửa chung cư nhà Thạch Ly.

"Thầy Lâm, cảm ơn thầy đưa tôi về."

"Đều là đồng nghiệp, khách khí cái gì."

Thạch Lỵ cười hì hì, nói với Tô Cách:

"Chủ nhiệm Tô, thầy Lâm hôm nay lập công lớn. Chị là lão đại của Uỷ ban đoàn trường, có phải chị nên mời người ta ăn một bữa cơm hay không?"

"Chuyện này không cần cô bận tâm." Tô Cách phì một cái đáp.

"Vậy thì bye bye, chúc hai người ăn cơm vui vẻ."

Lâm Dật: ...

Đưa hai người kia về xong mới phát hiện, trên xe chỉ còn mình Tô Cách.

Con bà nó, hai cô nàng này tuyệt đối là cố ý!

"Chuyện ngày hôm nay phải cảm ơn anh, không thì đúng là đã xảy ra chuyện lớn rồi." Tô Cách mở miệng phá vỡ bầu không khí gượng gạo giữa hai người.

"Tôi cũng là giáo viên của Uỷ ban đoàn trường, những chuyện này là điều tôi nên làm."

Bầu không khí trong xe tiếp tục rơi vào yên tĩnh. Lâm Dật phát hiện, Tô Cách lúc yên tĩnh dường như rất khá.

Vóc dáng không nói, chỗ kia lại còn rất to.

Vả lại, sao nhìn có vẻ quen mắt thế nhỉ.

"Đúng rồi, ngày mai cậu có thời gian không?"

"Làm sao? Cô có việc à?"

"Tôi cảm giác, cởi chuông phải do người buộc chuông. Tôi muốn hẹn bạn trai của Tôn Hiểu Vũ ra tâm sự. Dù sao thì để cậu ta an ủi Hiểu Vũ cũng tốt hơn chúng ta."

"Tôi chỉ là một Phó chủ nhiệm, có việc gì cô cứ sắp xếp là được, bảo đảm chỉ đâu đánh đó." Lâm Dật đứng đắn nói.

"Được, nếu có thể hẹn ban trai em ấy ra, tôi sẽ gọi cho cậu. Nếu không hẹn được, việc này coi như thôi."

"Cô quyết định là được."

Đơn giản giao lưu mấy câu, hai người không nói nữa, không khí trong xe trở nên trầm mặc.

Hồi lâu sau, Tô Cách nói:

"Chuyện ngày hôm nay, cậu đúng là người có công. Nhưng tối nay tôi có chút việc, không thể mời cậu ăn cơm. Hôm khác lại mời cậu nhé."

Tối hôm nay cô có hẹn với đại thần ăn cơm, cho nên hôm nay tuyệt đối là không được.

Nghĩ lại đã thấy kích động rồi.

"Tôi cũng có hẹn, vừa vặn cũng không rảnh."

"Hẹn nữ sinh ăn cơm sao?" Tô Cách hiếu kỳ hỏi.

"Là nữ, nhưng là đối phương hẹn tôi. Nếu không phải cô ấy nhõng nhẽo đòi hỏi, tôi còn lâu mới đi."

"Xì, cậu cứ chém gió đi."

"Chuyện này có gì mà phải chém, người ta đã gọi tôi là ba ba, tôi cũng không tiện từ chối."

"Làm sao có thể có người như thế! Thật không biết xấu hổ." Tô Cách phì một tiếng nói: "Đúng là đồi phong bại tục."

Hả? Không đúng.

Tô Cách bỗng nhiên nhớ ra, dường như hôm qua mình cũng kêu người khác như thế?

Mặc kệ, dù sao anh ta cũng không biết.

"Được rồi, không phải là cô gọi, quan tâm nhiều thế làm gì."

"Hừm." Tô Cách tức giận hừ một tiếng.

Bây giờ suy nghĩ một chút, mình quả thật quá kích động.

Với tướng mạo của Lâm Dật, có khi những cô gái kia đều sẽ chủ động để anh ta chơi bời.

Cô gái gọi anh ta là ba ba kia đã có thể chứng minh mọi vấn đề.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 128.

Chương 129. Tiền, Chỉ Là Con Số Mà Thôi

Một đường không ai nói chuyện, Lâm Dật đưa Tô Cách về nhà, sau đó lái xe về Cửu Châu Các.

Reng reng reng...

Vừa lái xe về đến nhà, điện thoại của Lâm Dật đã vang lên, là một số lạ gọi đến.

"Xin hỏi là tiên sinh Lâm Dật sao?"

Khi bắt máy nghe giọng nói của đối phương Lâm Dật thấy người này hơi lớn tuổi, nhưng rất khách khí mình.

"Là tôi, xin hỏi anh là ai vậy?"

"Chào Lâm tiên sinh. Trước tiên xin tự giới thiệu, tôi là Tổng giám đốc Dương Thiên Ba của công ty bất động sản Đỉnh Huy. La Vạn là anh rể của tôi, chính là anh ấy cho tôi số điện thoại của ngài."

"À tôi nhớ ra anh là ai rồi." Lâm Dật trả lời.

Hôm qua anh đi tập đoàn Viễn Đông, lúc ký tên hợp đồng mua bán, La Vạn đã từng đề cập tới Công ty bất động sản Đỉnh Huy này là do em vợ của anh ta mở. Anh ta muốn nhận thầu công tác quản lý bất động sản tại tòa tháp đôi Song Tử.

"Được Lâm tiên sinh nhớ là vinh hạnh của tôi."

"Nếu đã không phải người ngoài, chúng ta nói tóm tắt thôi.

Tìm thời gian tâm sự chút đi."

"Vậy thì quá tốt. Lúc nào Lâm tiên sinh có thời gian, bên tôi tùy ngài sắp xếp. Nếu có thể, hiện giờ tôi lập tức đi qua."

Lâm Dật liếc thời gian, đã hơn ba giờ chiều, vả lại lát nữa anh còn có hẹn. Hôm nay gặp mặt là không có khả năng.

"Hôm nay coi như thôi, tôi cũng hơi mệt. Chiều mai lúc một giờ gặp tại quán cà phê của khách sạn Bán Đảo, được không?"

"Được được, đúng giờ xin đợi Lâm tiên sinh."

"Được, vậy cứ thế đi."

Quyết định thời gian gặp mặt xong, Lâm Dật đi tắm rửa, thay quần áo khác, chuẩn bị đi ăn tối.

Ù ù ù…

Điện thoại chợt run lên, là tin nhắn wechat từ Bách Điệp Quần.

Bách Điệp Quần: "Em mặc váy màu xanh lam, áo trắng, giày cao gót màu đen, tóc dài."

Bách Điệp Quần: "Đại thần, anh mặc cái gì?"

Ẩn Kê Sí Bàng: "Quần jean, giày bóng rổ trắng, áo cộc tay Anima."

Bách Điệp Quần: "Ừ, biết rồi, không gặp không về."

Hàn huyên đơn giản vài câu, xác nhận phương thức nhận diện, Lâm Dật đặt điện thoại xuống.

Khi anh lái xe tới Hải Thượng Nhân Gian là vừa vặn năm giờ, không đến muộn.

Vừa đỗ xe xong, lúc đi vào trong, anh bất ngờ phát hiện Tô Cách cũng ở đây.

Mà Tô Cách cũng vừa vặn nhìn thấy Lâm Dật.

"Lâm Dật, cậu cũng tới đây ăn cơm à?"

"Ừm."

"Vậy thì thật trùng hợp." Tô Cách cười nói: "Cùng đi vào đi."

"Được."

Hai người cùng đi vào, nhưng chớp mắt khi đẩy cửa, hai người chợt dừng bước, đều ngạc nhiên nhìn đối phương.

Lâm Dật nhìn Tô Cách.

Váy màu lam, áo trắng, giày cao gót màu đen, tóc dài!

Đây không phải trang phục của Bách Điệp Quần kia sao?

Mà Tô Cách cũng nhìn Lâm Dật.

Quần jean, giày bóng rổ màu trắng, áo cộc tay Anima.

Đây không phải trang phục của vị đại thần trong game kia sao?

"Bách Điệp Quần?"

"Ẩn Kê Sí Bàng?"

Xác nhận xong thân phận đối phương, bầu không khí nháy mắt đông cứng lại.

Tô Cách cảm giác cả người không được tốt.

Thật, thật trùng hợp quá đi.

Mặt Tô Cách đỏ chót, tim đập bình bình.

Chuyện này là sao?

Ông trời đang đùa mình sao?

"Chúng ta còn ăn bữa cơm này không?" Lâm Dật mở lời trước, phá vỡ sự trầm mặt.

"Đương, đương nhiên phải ăn, đã đặt chỗ xong rồi." Tô Cách giả vờ bình tĩnh trả lời.

"Vậy thì đi thôi."

Đến bàn đặt trước, Tô Cách chọn ít món, hai người lại rơi vào trầm mặc.

"Lâm Dật, anh sẽ không nói chuyện tôi chơi game ra ngoài chứ?" Tô Cách dò hỏi.

"Tôi không phải loại người miệng rộng, nói cái này làm gì?" Lâm Dật nói: "Làm một người cha, tôi phải bảo vệ tốt việc riêng tư của con mình chứ."

Mặt Tô Cách đỏ lên:

"Cậu, cậu nói cái gì đó?"

"Đó không phải là do cô nói sao?"

"Có điều, chủ nhiệm Tô thật khiến người ta mở mang tầm mắt, trong game rất là to gan đó. Tôi còn đang nghĩ, tấm hình hôm đó sao lại quen mắt đến thế, hóa ra là cô."

"Nhìn cái gì?" Tô Cách che ngực: "Tôi chỉ tuỳ tiện gửi cho cậu một tấm ảnh chụp dáng người thôi, lại không phải cái gì khác."

Giờ phút này Tô Cách rất muốn tự tử.

Lúc trước ở trên xe, cô còn nói người hẹn với Lâm Dật là đồ không biết xấu hổ, phá vỡ thuần phong mỹ tục, không ngờ toàn là đang tự chửi chính mình.

Thật sự không còn mặt mũi làm người nữa mà.

"Tôi chỉ thuận miệng nói thôi. Cậu dẫn theo tôi chơi nhiều ván game như vậy, cậu vui là được." Tô Cách nói.

"Khỏi nói chuyện game, với chỉ số thông minh này của cô, sau này từ bỏ game đi."

"Tôi chơi kém chút, cậu đừng ghét bỏ tôi như thế chứ."

"Không phải vấn đề chơi kém, nếu ném gạo lên bàn phím, gà nó còn thao tác tốt hơn cô." Lâm Dật nói: "Cảm ơn cô dùng diễn xuất tuyệt vời của mình để tôi hiểu cái gì là vô giá trị."

"Cậu không cần nói tôi như vậy chứ, tôi đã mất mặt lắm rồi. Mỗi ngày đều bị cậu mắng trên mạng, tôi dễ dàng sao?"

"Tôi cũng thế, mỗi ngày đều bị cô mắng trên văn phòng."

"Chẳng phải tôi đã xin lỗi cậu rồi sao? Tốt xấu gì tôi cũng là chủ nhiệm, cậu phải chừa chút thể diện cho tôi chứ!"

"Được thôi. Ăn cơm trước đã, tôi đói rồi."

Tuy vì game, quan hệ giữa hai người lại tiến thêm một bước, nhưng vì quá lúng túng nên bữa tối mau chóng kết thúc.

Ngay cả Lâm Dật cũng cảm thấy chuyện này thật thú vị.

Cô nàng trên mạng bị mình mắng mỗi ngày lại chính là Tô Cách.

Thế giới này thực sự là quá nhỏ.

Sau khi về đến nhà, Lâm Dật tìm kiếm một chút về thủ tục liên quan, chuẩn bị ngày mai đi đăng ký công ty.

Reng reng reng...

Mời chuẩn bị xong tài liệu, điện thoại Lâm Dật lại vang lên, lần này là Vương Oánh gọi tới.

"Chị Oánh."

"Tiểu Dật, ngày kia em có thời gian không?"

"Có á, có việc gì không chị?"

"Chị định ngày kia đi mua chiếc xe. Nhưng chị không hiểu nhiều về phương diện này lắm, em đi cùng chị đi."

"Được, đến lúc đó em đi đón chị."

"Ừ, quyết định thế đi. Đến lúc đó em đừng cho chị leo cây nhá. Gần đây công ty đặc biệt bận, ngày kia chị mới có thời gian."

"Yên tâm, dù em vội đi đầu thai cũng phải bỏ ra chút thời gian để đi mua xe với chị chứ."

"Vậy mới được chứ, không uổng công chị thương em." Vương Oánh nói: "Đúng rồi, hiện giờ em ở nhà một mình à?"

"Ừ, chị Oánh muốn đến chỗ em ở à? Bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh."

"Em đang quyến rũ phụ nữ đàng hoàng à?" Vương Oánh cười tủm tỉm: "Nếu chị tới thật, không sợ chị ăn em à?"

"Em lại không phải Đường Tăng. Ăn thịt của em không được trường sinh bất lão đâu."

"Thằng nhóc thối tha, chỉ biết nói luyên thuyên." Vương Oánh cười: "Chị cũng không có ý gì, nghĩ em ở một mình chắc không có ai nấu cơm cho. Nếu cơm tối không biết đi đâu thì tới chỗ chị, chị làm đồ ăn ngon cho em."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 129.

Chương 130. Tại Sao Quen Vậy Nhỉ?

"Biết rồi, chờ bữa tối rảnh rỗi em chắc chắn sẽ đến ăn quỵt cơm nhà chị." Lâm Dật cười nói: "Đã lâu rồi em không thưởng thức tài nghệ nấu ăn của chị."

Trước đây khi đi làm, thỉnh thoảng Vương Oánh sẽ mang bữa trưa cho Lâm Dật, nói không khen chứ tay nghề rất tốt.

"Vậy được, nếu muốn ăn thì tới."

"Ừ."

Hàn huyên đơn giản mấy câu, Lâm Dật lên giường đi ngủ, vừa nằm xíu anh đã nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

…

Khu biệt thự Khải Toàn toà nhà A.

Ở Trung Hải, khu biệt thự xa hoa nhất không phải Cửu Châu Các thì không phải nơi khác.

Nhưng nhiều người đều biết, Cửu Châu Các nổi tiếng xa hoa, nhưng giá cả cũng quá cao nên không phải lựa chọn số một của giới nhà giàu.

Điểm đáng nói ở đây là trước khi khu biệt thự Cửu Châu Các xuất hiện thì khu biệt thự Khải Toàn hoàn toàn xứng đáng là khu biệt thự số một tại Trung Hải.

Đó là lựa chọn hàng đầu của rất nhiều đại gia.

Nhà Tần Hán cũng ở nơi này.

Trong biệt thự, đèn đóm sáng choang. Trên ghế sa lông có một người đàn ông trung niên đang ngồi, tay cầm tờ báo kinh tế. Bên cạnh ông ta đặt một cốc trà sâm, mặt đeo một bộ kính không gọng, tuy không nói một lời nhưng khí phách tràn đầy.

Người này chính là cha của Tần Hán, Tần Chính Thanh.

Lúc này bên ngoài cửa chợt có tiếng phanh xe. Một chiếc McLaren P1 dừng trước cửa. Cửa xe mở, Tần Hán bước xuống xe đi vào nhà.

"Ba, gọi con về có việc gì?"

Thấy con trai về, Tần Chính Thanh bỏ tờ báo trên tay xuống, dò hỏi

"Ba nghe nói con đuổi Thôi Bân Long rồi? Còn đánh gãy hai tay cậu ta nữa?"

"Chuyện mới xảy ra ở công ty mà ba đều biết rồi? Vậy con không nói chuyện khác." Tần Hán cười ngồi xuống ghế sa lông, ha ha nói.

"Hắn ta đắc tội với bạn của con, con dạy dỗ chút, để hắn ta nhớ cho kỹ."

"Con có biết Thôi Bân Long và nhà chúng ta khá thân thiết không?"

"Mẹ cậu ta hôm nay vừa gọi cho ba." Tần Chính Thanh nhỏ giọng nói.

"Ba, con biết." Tần Hán nói: "Nếu không phải quan hệ họ hàng thân thiết, hôm nay con đã đánh chết hắn ta rồi."

Tần Chính Thanh nghiêm túc, nhỏ giọng nói:

"Ở Trung Hải, người nào xứng cho con đối xử tốt như thế?"

"Ba nói Lâm Dật hả? Cậu ấy là anh em tốt của con."

"Là nhà họ Lâm ở tập đoàn Bác Nạp sao? Con trai của lão Lâm hình như không phải tên này." Tần Chính Thanh nói.

"Quy mô của tập đoàn Bác Nạp rất khá, nhưng vẫn còn thiếu chút nội tình." Tần Hán trả lời.

"Thực ra con cũng không biết gia tộc cậu ta ra sao, nhưng thân phận tuyệt đối là số một." Tần Hán nói với vẻ khâm phục: "Con còn không so được với người ta."

"Con còn không sánh bằng người ta?" Tần Chính Thanh hứng thú: "Người nào mà có lai lịch lớn vậy?"

"Đã nói là con không biết mà, nhưng tuyệt đối là gia tộc lớn, điều ấy không thể nghi ngờ."

"Con làm sao chắc chắn tới như vậy?"

"Người ta đi triển lãm xe mua liền một 150 triệu tiền xe, ba tin nổi không?"

"Hơn nữa trường đua xe Trung Hải cũng là của người ta, còn là cá nhân mua một lần."

"Nhà người ta ở Cửu Châu Các, lại còn mua hết cả chín căn biệt thự, ba có tin không? Người bình thường làm sao có thể làm được như thế."

Tần Chính Thanh nghe xong cũng trở nên nghiêm túc:

"Con nói thật hả? Xe thể thao gì đó coi như thôi, nhưng hai sản nghiệp sau cộng lại ít nhất cũng đáng giá mười tỷ."

"Đúng, hơn nữa người ta còn phú nhị đại, cái này không phải rất khủng bố sao." Tần Hán nói: "Ba đã từng cho con mười tỷ tiền mặt tiêu vặt bao giờ chưa?"

Tần Chính Thanh thực sự nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này. Lôi mười tỷ tiền mặt ra tiêu xài, thật sự không phải điều mà gia tộc bình thường làm được.

Ít nhất, nhà mình không có năng lực này.

Nhưng cái người tên Lâm Dật này có lai lịch gì?

Chẳng lẽ là nhà họ Lâm từ thủ đô?

Không có khả năng lắm.

"Được rồi, trước tiên không nói chuyện Thôi Bân Long nữa." Tần Chính Thanh nhấp ngụm trà nói tiếp: "Con cũng trưởng thành rồi, đừng chơi bời bên ngoài suốt, làm chuyện chính đi."

"Không phải còn vẫn làm chuyện chính sao? Thành tính của tập đoàn Trung Hán ra sao, ba cũng thấy rồi đó, giá trị cổ phần sắp vượt mười tỷ rồi còn gì."

"Ba không nói chuyện này." Tần Chính Thanh nói: "Ba nói là chuyện bạn gái."

"Con cũng sốt ruột đây này, nhưng chẳng phải không gặp được người thích hợp sao?" Tần Hán cười ha ha.

"Biết ngay con sẽ nói vậy mà. Ba có xem xét cho con một người, điều kiện khắp mọi mặt đều vô cùng tốt."

Tần Hán nghe xong nhảy bật ra khỏi ghế sa lông:

"Ngoại hình trông thế nào? Ba đừng nói cái gì mà quan hệ thông gia với con nhé, con không thèm đâu."

"Không phải thông gia."

Tần Chính Thanh cười ha ha nói, lấy điện thoại di động đưa tới trước mặt Tần Hán, trên đó có bức ảnh của một cô gái.

"Đây ảnh của con bé, con xem một chút đi."

"Cô gái này ở đâu ra? Trông cũng thật xinh đẹp."

"Xem ra con đồng ý."

"Chờ đã, đừng có gấp."

Nhìn bức ảnh trên điện thoại, Tần Hán lẩm bẩm:

"Đẹp thì đẹp, nhưng bức ảnh này làm sao quen quen nhỉ?"

"Con bé tên Kỷ Khuynh Nhan, là Tổng giám đốc tập đoàn Triều Dương. Trước đây chắc con nhìn thấy trên tin tức tài chính hay gì đó rồi ấy mà."

"Không không không, không phải tin tức tài chính."

Tần Hán suy nghĩ một chút, sau đó lấy điện thoại di động ra, tìm tới nhật ký nhắn tin Wechat của mình với Lâm Dật.

Bởi vì trước đây Lâm Dật từng gửi một bức ảnh cho anh ta, trong ảnh Lâm Dật chụp chung với một người con gái, dường như chính là cô gái này.

"Ba, ba xem có phải cô gái này không?"

"Trông hình như rất giống nhau."

"Thế thì thôi. Người con trai sau lưng cô ấy chính là Lâm Dật, người anh em tốt kia của con đó."

"Chuyện này là sao?" Tần Chính Thanh mất cả hứng: "Lại bị người ta nhanh chân đến trước. Người anh em này của con thật không được."

"Ba, nói xấu sau lưng người ta không phải là chuyện tốt."

"Bớt nói nhảm với ba đi. Con ngày ngày chỉ biết đi hộp đêm, nhìn người ta xem." Tần Chính Thanh mắng: "Nếu con có thể tìm được cô con dâu về cho ba, ba cũng cho con mười tỷ."

"Không phải chứ, chỉ là con gái thôi, còn phải tích cực thế sao?" Tần Hán bĩu môi: "Trung Quốc 1,4 tỷ dân, con không tin không tìm được cô nàng đẹp hơn cô ta."

"Đẹp hơn cô bé kia có thể là có, nhưng nhất định không thông minh bằng người ta."

"Vậy con tìm người thông minh hơn cô ta!"

"Người thông minh hơn cô bé kia có thể sẽ có, nhưng nhất định không đẹp bằng nó."

Tần Hán: ...

"Thôi được rồi. Ba từ từ uống trà đi. Con còn việc chưa làm xong, bye bye."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 130.

Chương 131. Bà Chị, Muốn Dời Mộ Hả?

Tám giờ sáng ngày hôm sau, Lâm Dật xoay xoay lưng, ngồi dậy từ trên giường.

Bởi định đi đăng ký công ty nên Lâm Dật không đến trường.

Sau khi rửa mặt mũi vệ sinh xong xuôi, anh cầm giấy tờ cần thiết lên xe đến Cục Công thương.

Cục Công thương rất đông người. Lâm Dật lấy số xong phát hiện trước mình còn có tận một trăm người.

Cũng may có tới mười mấy cửa sổ công cùng hoạt động, bằng không không biết đến năm khỉ tháng ngựa nào mới tới phiên mình.

"Mọi người xem, bên kia có anh chàng đẹp trai quá!"

Mấy công nhân viên nữ xì xào bàn tán.

"Quả thật đẹp trai, mà các cậu nhìn chân người ta xem, thật là dài, đúng là Oppa chân dài như trên phim mà."

"Đã lâu không thấy anh đẹp trai như vậy đến làm nghiệp vụ, Hân Hân, cậu có muốn tới bắt chuyện xin số Wechat không?"

"Không hay lắm đâu, bao nhiêu người ở đây, thật không tiện."

Cô gái được gọi là Hân Hân có tên Phùng Hân, vóc dáng cân đối, ngũ quan tinh tế, lại phối với mặt trái xoan đẹp đẽ, có thể coi như hạc giữa bầy gà ở sảnh công tác đông đúc này.

"Sợ cái gì, hạnh phúc đều phải nỗ lực chiếm lấy. Cậu đã hai mươi tám tuổi, không thể trễ nải nữa."

"Đúng đấy đúng đấy. Lúc tớ yêu đương với chồng tớ chính là tớ theo đuổi anh ấy. Lúc đó anh ấy còn là thầy giáo đấy, chẳng phải bị tớ nhõng nhẽo theo đuổi tới tay hay sao."

"Nhưng tớ thật ngại a." Phùng Hân hơi đỏ mặt, nhưng có thể nhận ra cô cũng có ý này.

Chỉ là da mặt mỏng mà thôi.

"Sợ cái gì, chỉ cần cậu chủ động chút, giữa các cậu mới có thể xảy ra chuyện."

"Thật à?"

"Đương nhiên là thật."

"Vậy tớ đi xem thử?" Phùng Hân quyết định.

"Đừng do dự, không thấy bao nhiêu bà cô đang theo dõi anh ta sao? Nếu cậu muộn một bước, có khi bị cô nàng khác giành trước."

"Này này này, tôi đang không biết các cô đang bàn tán chuyện bát quái gì đây, hoá ra là xíu bậy, các cô có thể dạy tiểu Hân thứ gì tốt được không?"

Người nói chuyện là một người đàn ông trẻ tuổi, khoảng ba mươi, tay cầm cốc trà, vừa đi lấy nước về.

Tên người này là Mã Nghĩa, là một nhân viên Cục Công thương, cũng là người theo đuổi Phùng Hân.

"Bọn tôi đang chỉ cho tiểu Hân đối tượng xem xét đây, vừa phát hiện người thích hợp."

Theo ánh mắt mấy người nhìn lại, Mã Nghĩa phát hiện Lâm

Dật đang ngồi trên ghế dài, nhất thời cau mày, cảm thấy có một chút uy hiếp.

Đẹp trai như vậy sao?

"Mấy người các cô thật quá nông cạn. Trông đẹp trai thì có ích gì? Các cô xem tuổi cậu ta, vừa thấy đã biết là một người làm công. Với mức giá nhà ở của Trung Hải này, chắc nỗ lực cả đời cũng không mua nổi nhà. Các cô bảo tiểu Hân liên hệ với người như vậy chẳng phải hại cô ấy sao?"

Phùng Hân và hai đồng nghiệp không nói gì, mà Mã Nghĩa nói quả thật có chút đạo lý.

"Tôi nói với các cô nhé, tìm bạn trai phải tìm người bản địa Trung Hải, ít ra cũng có nhà có xe, có thể bảo đảm điều kiện sinh hoạt cơ bản nhất. Ở cùng một đứa mặt trắng trừ nếm khổ ra thì có thể được cái gì?"

"Ai nói sau này nhất định phải chịu khổ? Chẳng may người ta đang lập nghiệp thì sao?" Phùng Hân không cho là đúng phản bác lại.

Cô cũng không nhất định cứ phải tìm hiểu Lâm Dật, nhưng cô không thích cái mặt khinh thường người bên ngoài tới của Mã Nghĩa.

Thật giống như mình là người bản địa Trung Hải thì lập tức cao hơn người ta một bậc vậy.

Quá đáng ghét!

"Tiểu Hân à, em cho rằng lập nghiệp dễ dàng sao? Mỗi ngày người đến đây làm thủ tục phá sản không có một nghìn cũng tám trăm. Người trẻ tuổi bây giờ đúng là bạo, có chút tiền đã muốn lập nghiệp, không đến mấy tháng lại phải đến đây xin phá sản thôi." Mã Nghĩa nói.

"Ngay tuần trước, anh còn gặp một người đó. Lúc làm thủ tục doanh nghiệp, chính anh làm thủ tục cho cậu ta. Mọi người đoán xem bây giờ thế nào? Không tới một tuần đã phá sản."

"Thôi đi, sao anh biết người ta nhất định sẽ phá sản?" Phùng Hân tiếp tục phản bác.

"Ài, các cô nghe tôi một lời. Thanh niên lập nghiệp như họ có đến 99% kết thúc trắng tay. Cho nên nói, có quyền vẫn tốt hơn, một câu là có thể quyết định sinh tử của những người giàu có kia."

"Nếu người người đều có ý nghĩ như anh, quốc gia này xong đời rồi."

Phản bác một câu, Phùng Hân và hai đồng nghiệp nữ nghiêng đầu đi, không muốn nói thêm với Mã Nghĩa.

Mã Nghĩa cũng có chuyện bận rộn nên bê cốc nước của mình đi làm việc tiếp.

Cùng lúc đó, Lâm Dật trên ghế dài ngồi kiểm tra một lần nữa, thấy mình đã mang theo đầy đủ hết giấy tờ mới coi như yên tâm.

"Chào chàng trai."

Nghe thấy có người gọi, Lâm Dật ngẩng đầu, chợt giật mình sợ hết cả hồn, mồ hôi lạnh túa ra.

Người vừa gọi anh là một người phụ nữ trung niên gần bốn mươi tuổi, phấn trên mặt giống như một tầng mặt nạ trắng bệch như quỷ, vừa thấy đã dọa người.

"Cô, cô gọi cháu có chuyện gì?"

"Chàng trai, chị là người thẳng thắn, không vòng vo với cậu." Người phụ nữ trung niên nói.

"Kết bạn được chứ? Giá trị bản thân chị trên trăm triệu."

"Bà chị muốn dời mộ hả? Tôi quen biết Lâm Chính Anh(*) đấy."

(*) Lâm Chánh Anh là diễn viên, chỉ đạo võ thuật, đạo diễn và nhà sản xuất phim của điện ảnh Hồng Kông. Ông nổi tiếng là người có kỷ luật và biết tự chủ. Lâm Chánh Anh là một diễn viên và đạo diễn võ thuật tài năng. Ông ấy chuyên đóng các phim về ma, cương thi…

Người phụ nữ trung niên biến sắc:

"Cậu có ý gì, chê tôi già xấu sao?"

"Ừ."

Người phụ nữ trung niên: …

"Cậu phải biết phân biệt tốt xấu. Với tài sản của tôi, tuýp đàn ông nào cũng có thể tìm tới. Cho cậu cơ hội, phải biết quý trọng."

" y, mời quý bà dời đi cho. Đây là Dương gian, không phải nơi mà bà nên đến đâu."

Nhìn người phụ nữ trước mặt, khắp người Lâm Dật nổi cả da gà.

Nếu mà vật lộn với bà ta trên giường, chắc chính là quỷ ép giường mà người thế hệ trước hay nói.

"Cậu!"

"Hai người đừng làm ồn nữa! Đây là nơi công cộng."

Ngay lúc người phụ nữ trung niên còn định nói, Phùng Hân chạy chậm tới, ngăn cản cô ta lại.

Thấy có công nhân viên tới, người phụ nữ thu lại lời, hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

"Cũng may cô tới kịp lúc, nếu không thì tôi sẽ bị bà ta hù chết."

Phùng Hân bị Lâm Dật chọc cười.

"Tiên sinh, anh thật hài hước."

"Hả?" Lâm Dật sửng sốt.

Vậy cũng cho là hài hước sao?

Lâm Dật còn chưa hiểu rõ phụ nữ. Chỉ cần ngươi đẹp trai, lại có ít tiền, dù đánh rắm cũng là hài hước.

"Đương nhiên." Phùng Hân cười nói, nhưng ngại thân phận của mình nên nhanh chóng nhịn xuống.

"Tiên sinh, anh tới đây làm nghiệp vụ sao?"

Lâm Dật gật gù:

"Tôi muốn đăng ký một công ty."

Trong lòng Phùng Hân vui sướng, quả nhiên giống như mình tưởng tượng, là thanh niên chuẩn bị lập nghiệp.

"Nếu như là đăng ký công ty, thì cần điền đơn."

Phùng Hân với tay lấy hai tờ đơn giao cho Lâm Dật:

"Trước tiên anh điền hai tờ đơn này, chờ đến lúc làm nghiệp vụ sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian."

"Cảm ơn cô."

"Anh đừng vội, có cái gì không hiểu có thể tới quầy phục vụ tìm tôi." Phùng Hân có hơi ngại ngùng nói.

"Nếu anh ngại phiền phức, có thể thêm số Wechat của tôi, như vậy trao đổi cũng tiện hơn."

Lâm Dật cười cười, phương thức tiếp cận này thật mới mẻ độc đáo.

"Trước tiên tôi không thêm Wechat, có chỗ không hiểu, tôi sẽ đi tìm cô."

"Được rồi." Phùng Hân thất vọng nói.

Thấy hai người xì xào nói chuyện, Mã Nghĩa sau bàn công tác híp mắt, trong mắt ẩn chứa vẻ tức giận.

Phùng Hân đi rồi, Lâm Dật bắt đầu điền vào tờ đơn. Thông tin của anh đều rất đơn giản, chỉ có tên gọi công ty là Lâm Dật do dự một lúc. Cuối cùng, anh trịnh trọng viết xuống bốn chữ "Tập đoàn Lăng Vân".

Trời cao bốn phía rộng bao la, một chiếc lá bay giữa trời mưa sa, chí khí không hao mòn.

(*Tứ vọng tế thiên không khoát, nhất diệp lăng đào hiên vũ, tráng chí vị tiêu ma.)

Giữ vững chí khí ngút trời (*Lăng vân).

Điền xong tờ đơn, gần nửa giờ sau, trên màn hình hiện số của Lâm Dật.

Lâm Dật mang tờ đơn và giấy tờ đi nộp làm thủ tục.

"Xin chào, tôi muốn đăng ký công ty."

Mã Nghĩa liếc tờ đơn của Lâm Dật, tiện tay trả lại, không khách khí tí nào nói:

"Đơn điền chưa đúng, lấy về điền lại. Số tiếp theo."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 131.

Chương 132. Toà Tháp Đôi Song Tử Đúng Là Của Tôi

"Hả? Điền sai ở đâu?"

Lúc xếp hàng, Lâm Dật đã kiểm tra nhiều lần cũng không phát hiện điền sai chỗ nào. Bây giờ đối phương nói như vậy khiến anh cảm thấy không biết bắt đầu từ đâu.

"Tự cậu xem xem mình điền cái gì." Mã Nghĩa chỉ vào đơn của Lâm Dật nói: "Đăng ký công ty không ngờ viết vốn tận 500 triệu? Cậu định làm trò cười hả?"

"Ha ha..."

Mã Nghĩa nói khiến người bên cạnh cười:

"Tuy rằng có thể viết vốn đăng ký kinh doanh bao nhiêu cũng được, nhưng cũng phải có mức độ thôi. Lần đầu tiên tôi thấy có người như cậu ta, viết tận 500 triệu. Cậu ta không thấy ngại sao?"

"Công ty Tencent người ta đăng ký vốn kinh doanh cũng chỉ viết hơn 50 triệu. Đúng là đầu đất."

Mấy cô gái bên Phùng Hân cũng cảm thấy bất ngờ, không tưởng được Lâm Dật lại làm chuyện như vậy, thật quá nghiệp dư.

"Hân Hân, vừa nãy sao cậu không giúp anh chàng đẹp trai kia một chút? Bây giờ xảy ra vấn đề rồi."

"Tớ cũng đâu nghĩ nhiều như thế." Phùng Hân buồn tủi nói: "Anh ta nói đến đăng ký công ty, tớ còn cho rằng anh ta đã rất quen thuộc với phương diện này cho nên mới đi làm việc khác."

"Ài, anh chàng đẹp trai quá đáng thương. Chắc chắn Mã Nghĩa cố ý nhắm vào anh ta, muốn làm xấu mặt anh ta!"

"Tên này thật quá đáng ghét!" Phùng Hân bóp tay nói: "Hắn ta càng như vậy, tớ càng ghét hắn!"

"Được rồi, xem tình huống trước rồi lại nói."

Lúc này, Mã Nghĩa đang cười nhìn Lâm Dật:

"Hiện giờ cậu đã hiểu chuyện gì chưa? Đăng ký tận 500 triệu, không ngại hả?"

"Chẳng phải đều nói là có thể tùy ý viết sao, chẳng lẽ viết 500 triệu vào cũng không được?"

Lâm Dật cảm thấy mình viết vào đấy 500 triệu đã là rất khiêm tốn rồi. Nếu anh viết hẳn một tỷ nhân dân tệ ra, chẳng phải sẽ hù chết mấy người này sao?

"Được thì được, nhưng cậu không ngại sao?"

"Tại sao tôi phải ngại?"

"Được thôi." Mã Nghĩa châm chọc nói: "Nếu da mặt cậu đã dày như thế, chúng ta lại nói sang chuyện khác."

Mã Nghĩa chỉ chỉ đơn của Lâm Dật.

"Cậu đang đăng ký vào mục 'Vốn góp', cậu có biết như thế có ý gì không? Nó khác với 'Vốn đăng ký'."

"Vốn góp có ý nghĩa là, cậu phải lấy ra năm trăm triệu tệ làm tài sản đăng ký công ty. Vốn đăng ký mới là khoản có thể tùy tiện viết, không cần lấy tiền ra."

"Bây giờ trên tờ đơn này đang viết vốn góp là 500 triệu tệ, có nghĩa là cậu cần phải bỏ ra bằng đó tiền."

Mã Nghĩa cười trên sự đau khổ của người khác:

"Nếu cậu vẫn kiên trì mình không điền sai đơn, vậy cậu lấy tiền ra đi. Tôi lớn bằng nhường này còn chưa từng thấy nhiều tiền như vậy đâu."

"Ha ha..."

Người bên ngoài hóng chuyện chợt cười to.

"Cậu thanh niên này còn không hiểu sự khác biệt giữa vốn góp và vốn đăng ký mà còn muốn gây dựng sự nghiệp, giống đứa trẻ con miệng còn hôi sữa vậy, đến cuối cùng chắc chắn lại mất tiền."

"Lần này xem cậu ta giải quyết thế nào. Quả đúng là tự vác đá đập chân mình, cười chết thôi."

"Hân Hân, dường như thật sự lớn chuyện rồi. Cậu mau đi xem một chút, bằng không thể diện của anh đẹp trai kia sẽ mất sạch cho xem." Đồng nghiệp của Phùng Hân nói.

"Anh chàng đẹp trai cũng thật là, trước khi tới đây nên chuẩn bị tốt tài liệu mới phải, sao đến sự khác nhau giữa vốn góp và vốn đăng ký còn không hiểu."

"Được rồi, đừng nói chuyện này nữa. Hân Hân, cậu nhanh đi giải vây cho anh đẹp trai đi."

"Biết rồi chị Hồng."

Nói rồi, Phùng Hân vội vàng đi tới, lòng oán hận rất nặng đối với Mã Nghĩa.

Chẳng phải điền sai đơn thôi sao, cần gì làm quá mức lên như thế!

Thực sự là đáng ghét!

"Được rồi, một tờ đơn thôi mà. Tôi dẫn anh ta đi điền lại một tờ khác là được."

Nói xong, Phùng Hân nhìn sang Lâm Dật, cười mỉm nói:

"Tiên sinh, tôi dẫn anh đi điền lại tờ đơn. Anh có gì không hiểu có thể hỏi tôi. Sau đó tôi dẫn anh đi cửa công tác khác nộp đơn."

"Tôi chân thành ghi nhớ lòng tốt của cô." Lâm Dật bật cười: "Nhưng tôi không điền sai đơn, sao phải điền lại?"

Mã Nghĩa cười lên:

"Tiểu Hân à, em không cần quan tâm cậu ta. Chẳng phải cậu ta kiên trì mình không điền sai sao? Vậy cứ để cậu ta đăng ký vốn 500 triệu đi."

"Đừng đùa nữa, nếu anh ta thật sự có 500 triệu thì còn cần lập nghiệp làm gì?"

"Đúng mà, quả thực bị cậu ta làm cười chết."

"Thực sự là con vịt đun sôi còn mạnh miệng."

Lâm Dật mở tin nhắn ngân hàng ra cho Mã Nghĩa xem:

"Đây là tài khoản công ty chúng tôi. Tiền đã được chuyển vào, anh xem một chút."

Trong phút chốc, tiếng cười nhạo im bặt đi.

Mấy người hiếu kỳ đều mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn Lâm Dật, miệng há hốc ra, giống như gặp ma.

"Cậu, cậu nói cái gì? Tài khoản công ty của cậu có 500 triệu tệ?"

"Đương nhiên." Lâm Dật nói: "Nếu anh không tin, tôi có thể cho anh xem tin nhắn từ ngân hàng của tôi."

Người ở bên cạnh đều hiếu kỳ thò đầu sang, phát hiện quả thật có tin nhắn chuyển khoản 500 triệu.

Mà điều quan trọng nhất là, sau khi chuyển xong 500 triệu lại vẫn còn 500 triệu nữa trong tài khoản.

Nói cách khác, trên tay anh ấy có ròng rã một tỷ tiền vốn lưu động.

Người ta viết 500 triệu còn là biết điều rồi.

Mã Nghĩa đờ đẫn nhìn Lâm Dật. Vốn anh ta tưởng đây chỉ là một tên thanh niên nghèo rớt mồng tơi muốn lập nghiệp.

Thật không ngờ người ta lại là đại gia thân mang khoản tiền kếch xù!

"Giời đất ạ, đã có nhiều tiền như vậy sao còn tự mình chạy tới đây, lẽ nào không có thư ký sao?"

"Thư ký run chân, chắc còn chưa xuống nổi giường."

"Đẹp trai, lại nhiều tiền, bà đây động lòng rồi!"

Lâm Dật nhìn Mã Nghĩa:

"Hiện giờ tôi có thể đăng ký công ty rồi chứ?"

Mã Nghĩa lập tức khôi phục bình thường, lạnh lùng nói:

"Vẫn chưa hợp cách, lấy về điền lại!"

Hả?

Lần này những người khác đều không hiểu nổi.

Người ta cũng đã lấy ra 500 triệu, còn có gì không hợp cách nữa?

Mã Nghĩa chỉ tờ đơn nói:

"Địa chỉ đăng ký ở đây, nhìn xem cậu viết cái gì!"

"Số 100 đường Thế Kỷ, không sai."

"Cậu đang nói mê sảng gì thế?" Mã Nghĩa lại châm chọc: "Số 100 đường Thế Kỷ là cao ốc Song Tử vừa khánh thành. Chỗ đăng ký địa chỉ công ty là phải ghi tầng cụ thể đặt công ty của cậu, chứ không phải để cậu viết địa chỉ cao ốc Song Tử!"

Tòa nhà văn phòng đỉnh cấp như cao ốc Song Tử bên trong sẽ có tới mấy chục công ty muôn hình muôn vẻ.

Vì vậy cần phải viết rõ số tầng và số phòng vào.

Bằng không, nếu các công ty khác trong cao ốc Song Tử đều đăng ký địa chỉ như thế, chẳng phải sẽ quá lộn xộn hay sao?

"Không phải chứ, đã có nhiều tiền như vậy, thậm chí ngay cả địa chỉ đăng ký cũng không biết điền?"

"Chẳng lẽ kế thừa di sản, sau một giấc ngủ thì giàu?"

"Có khả năng này, bằng không sao có thể xuất hiện sai lầm như vậy.

Lâm Dật coi như mắt điếc tai ngơ với tiếng cười nhạo của đám người xung quanh, bình thản nói:

"Nhưng địa chỉ cụ thể của công ty chúng tôi đúng là tại cao ốc Song Tử số 100 đường Thế Kỷ."

"Ha ha." Mã Nghĩa xem thường, cười nhạo: "Làm sao, ý cậu là, toàn bộ cao ốc Song Tử đều là của cậu?"

"Đúng vậy." Lâm Dật nói: "Cao ốc Song Tử quả thực là của tôi. Đây là sổ đất. Mấy ngày trước tôi đã bỏ ra 18 tỷ để mua lại."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 132.

Chương 133. Muôn Người Muôn Vẻ, Đều Có Thể Thu Hết Vào Trong Ánh Mắt

"Anh, anh nói cái gì! Cao ốc Song Tử là của anh?"

Khi nghe xong câu đó tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy trước mắt là một mảng mờ mịt, đại não thiếu dưỡng khí trầm trọng.

Thật đúng là một câu chuyện hài hước!

Anh ta thế mà dám bỏ ra 18 tỉ để mua cao ốc Song Tử?

Mã Nghĩa run rẩy cầm lấy sổ đỏ, thân thể anh ta cứ như bị sét đánh đứng sững tại chỗ.

Nhưng giấy trắng mặt đen đã viết rất rõ ràng.

Tòa cao ốc Song Tử này thực sự thuộc sở hữu của người thanh niên trước mặt!

Nhìn toàn bộ Trung Quốc, cho dù là ông chủ Mã có giá trị con người hàng tỷ, e rằng cũng không làm được chuyện như vậy.

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người trong đại sảnh nhìn Lâm Dật đã thay đổi.

Tôn trọng!

Đánh giá!

Kinh ngạc!

Say mê!

Muôn người muôn vẻ, đều có thể thu hết vào trong ánh mắt.

“Bây giờ còn có cái gì sai không?” Lâm Dật hỏi.

"Không, không còn nữa."

Mã Nghĩa hoảng sợ!

Anh ta hoàn toàn hoảng loạn.

Nếu như người ta chỉ là một ông chủ nhỏ, hoặc là một thanh niên trẻ bình thường đang gây dựng sự nghiệp, thì anh cũng không cần phải để Lâm Dật vào mắt.

Nhưng Lâm Dật không chỉ có 1 tỷ tiền mặt trong người mà còn bỏ ra 18 tỉ nhân dân tệ để mua cao ốc Song Tử mới hoàn thành!

Người như vậy nằm ngoài phạm vi mà anh có thể xúc phạm.

Cho dù là cục trưởng, e rằng khi nhìn thấy một người như vậy cũng phải khách khí.

“Nếu đã không có vấn đề gì, vậy hãy làm thủ tục cho tôi đi.” Lâm Dật lạnh giọng nói.

"Được, được, xin anh chờ một chút."

Vội vàng đáp lại, Mã Nghĩa ngay lập tức cấp giấy phép kinh doanh cho Lâm Dật.

Một người như vậy, anh không thể xúc phạm nổi.

Nếu hôm nay anh dám làm khó dễ Lâm Dật, hậu quả anh phải gánh chịu có thể là bị cho nghỉ việc ngay vào ngày hôm sau!

Chẳng mất bao lâu, thủ tục của Lâm Dật đã hoàn thành, nhìn thấy giấy phép kinh doanh mới tinh, Lâm Dật cảm thấy mình đã tiến gần hơn một bước tới mục tiêu của mình.

Trong ánh mắt si mê của đám đông phụ nữ ở đây, Lâm Dật bước ra khỏi Cục Công Thương, chuẩn bị đến trường học nhìn qua một chút.

Nhưng khi vừa bước ra ngoài, anh nhận được cuộc gọi từ Tô Cách

"Anh có bận việc gì không?"

Vì chuyện xảy ra ngày hôm qua, cảm xúc của Tô Cách đối với Lâm Dật là vừa xấu hổ vừa phức tạp.

Ngay cả giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

"Tôi vừa mới xong việc."

"Tôi có hẹn với bạn trai của Tôn Hiểu Vũ, muốn tìm anh ta nói chuyện một chút, chúng ta cùng đi đi."

Lâm Dật nhớ tới chuyện Tô Cách đã nói với mình ngày hôm qua, anh nhìn đồng hồ và nhận ra mới hơn 10 giờ.

Vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới đến một giờ chiều, đủ để giải quyết những vấn đề khác.

"Được rồi, chúng ta gặp nhau ở đâu? Trường học sao?"

"Gần trường học có một tiệm Starbucks, chúng ta đến đó đi, anh muốn uống gì, tôi gọi giúp anh."

"Latte là được, tôi sẽ đến đó sau 20 phút nữa."

"Được."

Cúp điện thoại xong, Lâm Dật lái xe về phía trường đại học Sư

Phạm Trung Hải.

Starbucks cũng không có quá nhiều người, giai điệu nhẹ nhàng vang lên rất thư thái.

"Lâm Dật."

Anh vừa bước vào đã nghe thấy tiếng Tô Cách gọi tên mình trên lầu hai, bước hai ba liền tới.

"Thật may là tôi không đến muộn."

“Anh đã đến muộn, nhưng bên kia cũng đến muộn.” Tô Cách nói.

"Người còn chưa tới sao?"

"Chúng ta hẹn gặp nhau lúc 10:30, 10 phút sau anh mới tới, nhưng bên kia vẫn chưa tới."

Tô Cách thở dài, có chút bất đắc dĩ.

"Không lầm đó chứ, cô dù sao cũng là chủ nhiệm Uỷ ban đoàn trường, có người không nể mặt cô như vậy sao?"

“Hơn một tháng nữa bọn họ sẽ tốt nghiệp, nên đương nhiên bọn họ sẽ không để tôi vào mắt.” Tô Cách nói:

"Với lại tôi nghe nói bạn trai của cô ấy tên là Dương Phong, nhà anh ta có vẻ khá giàu có, nhưng anh ta tật xấu đầy người."

"Có thể đoán được nếu là người bình thường, ở trong hoàn cảnh đó, nhất định sẽ an ủi Tôn Hiểu Vũ."

"Anh nói không sai."

Đúng lúc này, Tô Cách nhìn thấy một người đàn ông mặc quần áo bình thường đi lên cầu thang.

"Người đến rồi."

Lâm Dật nhìn lại thì phát hiện đó là bạn trai của Tôn Hiểu Vũ, anh ta có vẻ khá đẹp trai, chỉ cần nhìn vẻ bề ngoài của anh ta cũng có thể nói là xứng đôi vừa lứa.

"Chủ nhiệm Tô, cô tìm tôi làm gì vậy?"

Dương Phong ngồi đối diện Tô Cách, không chút khách sáo mà ném chìa khóa xe và điện thoại di động lên bàn.

"Để tôi giới thiệu với anh, đây là Lâm Dật, phó chủ nhiệm ủy ban đoàn trường ta"

“Xin chào, chủ nhiệm Lâm.” Dương Phong lạnh nhạt chào hỏi, sau đó nói:

"Chủ nhiệm Tô, có chuyện gì phiền cô nói nhanh đi. Tôi còn có công việc khác vào buổi chiều. Tôi chỉ rảnh rỗi một tiếng thôi. Nói ngắn gọn lại đừng dài dòng, nếu lần sau có muốn gặp tôi, thì cũng đừng hẹn tôi ở những nơi như thế này nữa. Cấp bậc quá thấp."

Tô Cách khẽ nhíu mày, thái độ của Dương Phong khiến cô ấy rất không thoải mái.

"Hôm nay tôi tìm anh, chủ yếu là bởi vì muốn nói chuyện với anh về Tiểu Vũ."

"Nói cho tôi biết về cô ấy để làm gì, chúng tôi đã chia tay."

"Nhưng anh có biết rằng bởi vì anh mà cô ấy đã nghĩ đến việc phí hoài bản thân mình và suýt tự tử."

“Không phải chứ, nghiêm trọng như vậy sao?” Dương Phong giả bộ kinh ngạc nói:

"Tôi đã nói với cô rằng vấn đề này không liên quan gì đến tôi. Cô đừng mong chúng tôi sẽ quay lại với nhau. Là một người phụ nữ đã bị người khác xâm phạm, tôi không cần một người phụ nữ ô uế như vậy."

"Anh!"

Lời Tô Cách vừa nói ra một nửa đã đột ngột dừng lại.

Bởi vì Lâm Dật đã đá chân cô dưới gầm bàn.

Tính tình của cô gái này cũng quá nóng nảy rồi, nếu anh còn không ngăn cản thì một lúc nữa không chừng sẽ có đánh nhau, chỉ là chút chuyện không đâu mà thôi.

"Hiện tại chúng ta đều là tự do yêu đương. Chúng tôi là giáo viên đương nhiên sẽ không xen vào chuyện của anh. Chúng tôi chỉ mong anh có thể đến an ủi Tôn Hiểu Vũ để không làm tổn thương trái tim của cô ấy mà thôi", Lâm Dật nói.

"Nói đùa gì vậy? Chúng tôi đã chia tay, kêu tôi đi an ủi cô ấy sao?" Dương Phong nói.

"Anh còn nói bây giờ là tự do yêu đương, xung quanh tôi cũng không thiếu phụ nữ, nếu muốn chỉ cần đổi một người là được, tôi đến an ủi cô ấy thì có ích lợi gì? Các người coi thời gian của tôi là vô giá trị sao?"

"Suy cho cùng trước đây hai người cũng từng ở bên nhau, một chút tình cảm còn sót lại cũng không có sao?"

“Xin hai vị giáo viên đây đừng làm phiền tôi nữa, hai người đều đã lớn tuổi rồi, hai người đừng ngây thơ như vậy được không? Tôi cảm thấy xấu hổ thay hai người đó.” Dương Phong cười nói:

"Tôn Hiểu Vũ là một nữ sinh. Thời gian tôi ở trong trường đã cùng cô ấy ở bên nhau, tôi chỉ là ham muốn vẻ bề ngoài xinh đẹp của cô ấy và muốn có lốp xe dự phòng lên giường miễn phí mà thôi, tôi không có ý định tiếp tục lâu dài với cô ấy."

Nhận thấy điều gì đó không ổn, Lâm Dật lại đá Tô Cách.

Cô gái này không thể kiềm chế được tính khí của mình sao, cứ như sắp ăn thịt người vậy.

Ngay cả khi cô ấy có ghét loại đàn ông đểu cáng cặn bã thì cũng không thể biểu hiện rõ ràng như vậy.

Tuy là nói như vậy, nhưng người tên Dương Phong này thật sự là có chút cặn bã.

“Tuy rằng chúng tôi không có quyền can thiệp vào chuyện của anh, nhưng hành động này của anh quả thực có chút quá đáng.” Lâm Dật hạ giọng nói.

“Chuyện này thì liên quan gì đến các người?” Dương Phong nóng nảy nói:

"Nếu tôi biết các người hẹn tôi đến để nói những chuyện nhảm nhí này, tôi sẽ không đến, các người làm chậm trễ thời gian của tôi đó."

"Nói như thế nào đi nữa, dù sao chúng tôi cũng là giáo viên của anh!"

Tô Cách bộc phát sự tức giận, làm những người có mặt tại Starbucks giật mình.

“Haha, cô đừng quá coi trọng bản thân như vậy.” Dương Phong nói:

"Nếu tâm trạng tốt, tôi có thể gọi cô một tiếng chủ nhiệm, nhưng nếu tâm trạng tôi không tốt, cô còn không bằng cái rắm ở trong mắt tôi!"

Nói xong, Dương Phong đứng dậy, "Hai người từ từ uống đi, tôi sẽ không ở đây nói nhảm với hai người nữa!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 133.

Chương 134. Lần Sau Tôi Sẽ Nhẹ Chân

"Vừa rồi anh không nên ngăn cản tôi, tôi thật sự rất muốn tát anh ta!"

Nhìn theo bóng lưng đang rời đi của Dương Phong, Tô Cách nghiến răng hằn học nói.

“Cô tức giận vì anh ta làm gì?” Lâm Dật lạnh giọng nói: “Tuy rằng lời nói có chút khó nghe, nhưng cả tôi và cô đều không đủ tư cách ra lệnh bằng cách cưỡng ép.”

"Loại người này là thứ mà tôi căm ghét nhất trên đời!"

Lâm Dật có nghe qua và biết được bạn trai cũ của Tô Cách đã bỏ trốn theo người khác, cô ấy căm ghét những tên cặn bã là chuyện đương nhiên.

Nhưng tại sao cô ấy lần đầu gặp nhau cô ấy cũng nhắm vào mình?

Tuy đẹp trai và có tiền nhưng mình không hề cặn bã chút nào.

Sau khi nghe Lâm Dật nói vài câu, tâm trạng của Tô Cách đã ổn định lại rất nhiều.

Quả thực cô ấy có hơi nóng nảy.

"Không nói về anh ta nữa, chúng ta nói về anh đi."

"Nói cái gì về tôi vậy? Tôi không phải đồ cặn bã."

Tô Cách duỗi chân một cái, "Lần sau đá tôi anh có thể nhẹ hơn không? Tôi đau chết mất."

"Ừm, tôi xin lỗi, đã làm cô đau, lần sau tôi sẽ nhẹ chân."

Tô Cách ngây người nhìn Lâm Dật, "Cũng trưa rồi. Một lát nữa ba người chúng tôi sẽ ra ngoài ăn cơm, anh có đi cùng không?"

"Thôi đi, tôi trưa nay có việc nên không đi."

"Còn ngày mai, sinh nhật của Thạch Lị, chồng cô ấy đi công tác, tôi đã sắp xếp một bàn, anh có đi không?"

Lâm Dật tự hỏi, tại sao chồng của những người phụ nữ trẻ đã có gia đình lại thích đi công tác như vậy?

Lâm Dật suy nghĩ một chút, mới từ chối: "Tôi không cùng cô đến đó được, cô có thể đi."

“Vậy anh đi trước đi, tôi ở đây chờ bọn họ.” Tô Cách vén tóc, “Ngày mai anh đi làm là được rồi, buổi chiều không cần tới.”

"Được."

Tạm biệt xong, Lâm Dật lái xe đến khách sạn Bán Đảo.

Bởi vì anh đã hẹn Dương Thiên Ba gặp nhau ở đây, đến đây sớm hơn một chút, vừa lúc bữa trưa giải quyết ở đây là được.

Cùng lúc đó, một chiếc ô tô Bentley màu đen đang tiến đến khách sạn Bán Đảo.

Ngoài tài xế, còn có hai bố con ngồi ở phía sau xe.

Người đàn ông trung niên tên là Dương Thiên Ba, ông ta là ông chủ của bất động sản Đỉnh Huy, và ông ta cũng là người mà Lâm Dật đã hẹn gặp vào chiều nay.

Thật trùng hợp, con trai của ông ta là Dương Phong cũng vừa gặp Lâm Dật.

"Con làm sao vậy? Cả buổi sáng không nhìn thấy con, con không biết buổi chiều chúng ta phải gặp một đại nhân vật sao?"

"Bố đừng nhắc tới nữa, con có một số chuyện lộn xộn ở trường rất phiền toái."

“Con đã sắp tốt nghiệp, sau này con đừng tham gia vào chuyện của trường học nữa.” Dương Thiên Ba răng dạy: “Hôm nay bố đưa con đến đây là để con mở mang tầm mắt và nâng cao kiến thức.”

"Bố, bố và chú đều thổi phồng về đại nhân vật kia như vậy, anh ta thật sự lợi hại lắm sao?"

"Tất nhiên, anh ta là một người đàn ông giàu có nhưng rất khiêm tốn. Con đừng đi ra ngoài rồi nói những điều vô nghĩa. Người đàn ông giàu có nổi tiếng đó rất quan tâm đến quyền riêng tư của anh ta." Dương Thiên Ba nói: "Nếu không phải vì để con học hỏi sau này kế nghiệp bố, bố sẽ không mang theo con đến đây."

"Bố đừng lo lắng, con nhất định sẽ không nói bậy."

Dương Phong háo hức chỉ tay lên trời thề thốt, anh ta cũng có chút hưng phấn.

Gia tộc họ Dương tuy cũng rất giàu có nhưng vẫn kém xa người đàn ông giàu có bí ẩn mua được cả tòa cao ốc Song Tử kia.

Anh ta trưởng thành đến ngần này tuổi, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một người đàn ông có đẳng cấp cao đến như vậy.

Chỉ là anh ta không thể đi ra ngoài và khoe khoang, thật là tiếc.

Gần 12 giờ 30, chiếc Bentley của Dương Thiên Ba dừng ở lối vào của khách sạn Bán Đảo, sau đó đến quán cà phê, lẳng lặng chờ Lâm Dật đến, không dám đến muộn một chút nào.

Đối với cả hai bố con bọn họ, thời gian 30 phút này có hơi khó khăn.

Nếu dự án này có thể giành được thắng lợi, hiệu ứng thương hiệu của bất động sản Đỉnh Huy sẽ được tăng lên đáng kể.

Ngược lại, nếu không lấy được sẽ là một tổn thất rất lớn.

Khoảng một giờ chiều, điện thoại di động của Dương Thiên Ba vang lên.

Phát hiện đó là cuộc gọi của Lâm Dật, ông ta hào hứng trả lời.

"Lâm tiên sinh, tôi đã đến rồi, ngài đến rồi sao? Tôi sẽ ra đón ngài ngay."

"Không cần, tôi đã nhìn thấy anh."

Cúp điện thoại xong, hai bố con nhìn xung quanh, tìm kiếm Lâm Dật.

Khi nhìn thấy Lâm Dật, sắc mặt của Dương Phong lập tức lạnh đi.

“Sao lại là anh!” Dương Phong chỉ vào mặt Lâm Dật nói: “Tôi đã tới đây rồi mà anh vẫn âm hồn bất tán đuổi theo tôi, có phải anh lại muốn xen vào chuyện của tôi không."

"Hả?"

Nhìn thấy con trai mình và Lâm Dật nói chuyện như vậy, Dương Thiên Ba sợ hãi muốn đi tiểu ra quần.

"Con đang ăn nói vớ vẩn gì vậy!"

"Bố, bố không biết đâu. Người này là Lâm Dật, phó chủ nhiệm uỷ ban đoàn trường của trường chúng con. Bởi vì anh ta mà buổi sáng con đã lãng phí rất nhiều thời gian. Anh ta bị con mắng một hồi mà vẫn đuổi theo tới tận đây, quả thật là âm hồn bất tán!"

Lâm Dật cũng có chút kinh ngạc, không ngờ lại có chuyện trùng hợp như vậy.

Dương Phong, người mà anh đã gặp vào sáng nay, hóa ra là con trai của Dương Thiên Ba.

“Dương Thiên Ba, ông thật giỏi, ông lại sinh ra một đứa con trai ngoan như vậy!” Lâm Dật thở dài.

"Anh đang nói cái quái gì vậy, tôi làm sao, anh có tin tôi sẽ..."

Bốp!

Dương Thiên Ba không nói gì liền tát vào mặt Dương Phong.

"Mày muốn chết à, mày có tin hôm nay bố đánh chết mày tại đây không!"

Dương Thiên Ba ra tay rất mạnh, ông ta đánh Dương Phong ngã xuống đất chỉ bằng một cái tát.

"Bố, tại sao bố lại đánh con? Anh ta là chỉ là một tên chủ nhiệm quèn. Con mắng anh ta vài câu thì đã sao, bố không nên đối xử với con như thế này."

"Con mẹ mày!"

Chỉ vào mặt của Dương Phong, Dương Thiên Ba chửi rủa, "Người trước mặt mày là Lâm tiên sinh, là người đã mua tòa cao ốc Song Tử. Mày dám ở trước mặt Lâm tiên ăn nói hỗn xược, bố thật sự nóng lòng muốn đánh chết mày!"

Dương Thiên Ba nói hết một hơi.

Một doanh nghiệp vốn đang phát triển tốt đẹp lại có nguy cơ bị hủy hoại bởi tên ngu ngốc này.

Nếu ông ta biết trước sẽ xảy ra tình huống thế này, từ đầu ông ta sẽ không mang tên vô dụng này theo!

Dương Phong che mặt, trong lòng có như có mười vạn con ngựa phi nước đại.

"Bố, bố nói gì vậy? Anh ta là người đàn ông giàu có bí ẩn đã mua Tòa cao ốc Song Tử sao?"

"Mày cho rằng bố sẽ cùng mày nói giỡn sao?"

“Nhưng anh ta chỉ là một tên chủ nhiệm quèn ở ủy ban đoàn trường của con. Bọn con đã gặp nhau vào buổi sáng hôm nay.” Dương Phong nói với vẻ bực bội.

“Tôi làm việc ở trường học để trải nghiệm cuộc sống không được sau.” Lâm Dật lạnh nhạt nói.

“Giờ thì mày đã hiểu chuyện gì đang xảy ra chưa.” Dương Thiên Ba chửi bới, hận rèn sắt thành thép:

"Mày cho rằng ai cũng giống như mày sao? Ngày nào cũng chỉ biết tụ tập ăn chơi, có thời gian rảnh thì đi theo Lâm tiên sinh mà học hỏi thêm đi, nếu không thì việc kinh doanh của gia tộc sẽ bị sụp đổ trong tay mày đấy!"

"Đi, đi làm ở trường học trải nghiệm cuộc sống sao?"

Dương Phong hoàn toàn không thể nào hiểu được hành động này của Lâm Dật.

Đã là phú nhị đại còn đến một nơi đổ nát như trường đại học để trải nghiệm cuộc sống làm gì chứ!

"Lâm tổng, có chuyện gì đang xảy ra vậy? Anh có cần chúng tôi ném bọn họ ra ngoài không?"

Nghe thấy tiếng cãi vã, Vương Thiên Long đi tới và hỏi.

"Không cần, tự tôi có thể xử lý được."

Dương Thiên Ba và Dương Phong sửng sốt ngây người, cả hai người bọn họ trước đây đều đã từng đến khách sạn Bán Đảo, và bọn họ cũng biết Vương Thiên Long.

Nhưng bọn họ không thể ngờ rằng người đàn ông này lại gọi Lâm Dật một tiếng Lâm tổng.

“Lâm tổng, chẳng lẽ ngài là?” Dương Thiên Ba ngập ngừng hỏi, nỗi lo sợ kinh hoàng trong lòng ông ta đã nổi dậy.

"Tôi không chỉ là chủ nhân của tòa nhà cao ốc Song Tử, mà tôi còn là ông chủ của khách sạn Bán Đảo, ông còn vấn đề gì muốn hỏi tôi không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 134.

Chương 135. Đàn Ông Cần Phải Bồi Bổ

"Vậy là, ngay cả khách sạn Bán Đảo cũng là của ngài sao?"

Dương Thiên Ba thì không sao, Lâm Dật có thể bỏ ra 18 tỉ nhân dân tệ để mua tòa cao ốc Song Tử, thì việc anh đang sở hữu một khách sạn cao cấp năm sao cũng là bình thường.

Ngược lại là Dương Phong, trong lòng anh ta kinh hãi hồi lâu vẫn không thể bình tĩnh lại, trong đầu hiện lên hàng ngàn dấu chấm hỏi.

Một kẻ giàu có như vậy lại muốn đi dạy học để trải nghiệm cuộc sống!

Đấy không phải là điều mà anh ấy nên làm!

"Lâm tiên sinh, con trai tôi thường ngày được tôi chiều chuộng quen rồi, nếu nó có nói những điều không nên nói, mong ngài rộng lượng bỏ qua cho. Ngài đừng quan tâm đến nó."

Lâm Dật bình tĩnh nhìn Dương Phong, "Anh ta không có nói những chuyện không nên nói, mà là làm chuyện không nên làm."

"Nó đã làm chuyện gì không nên sao?"

Dương Thiên Ba sửng sốt một chút, ông ta không hiểu được ý tứ trong lời nói của Lâm Dật.

Nhưng Dương Phong hiểu rõ ràng, vội vàng nói:

"Thầy giáo Lâm, tôi biết lỗi rồi. Tôi sẽ đi xin lỗi Tôn Hiểu Vũ ngay lập tức, tôi sẽ tìm cô ấy cầu xin quay lại, tôi nhất định sẽ kết hôn với cô ấy. Tôi mong thầy Lâm hãy cho tôi một cơ hội nữa, tôi thật sự đã nhận ra sai lầm của mình rồi."

"Quên đi, Tôn Hiểu Vũ là một cô gái tốt, anh hãy cho cô ấy một lối thoát đi, sau này đừng đến quấy rầy người ta nữa."

Dương Thiên Ba vẫn còn đang lúng túng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ông ta định khi trở về sẽ hỏi rõ chuyện này.

“Lâm tiên sinh, tôi thay con trai tôi xin lỗi ngài vì những gì mà con trai tôi đã làm, nhưng tôi có thể đảm bảo với ngài, trình độ về bất động sản của chúng tôi không chỉ riêng ở Trung Hải, mà ở cả nước nhất định là cầm cờ đi đầu. Tôi hy vọng ngài có thể cho chúng tôi một cơ hội."

Bốp bốp----

Dương Phong không ngừng đánh vào mặt mình, khóc lóc nói, "Thầy giáo Lâm, tôi thật sự đã biết mình sai rồi, xin thầy hãy cho Lâm gia chúng tôi một cơ hội."

“Đây là hai việc khác nhau, tôi đương nhiên sẽ công tư phân minh.” Lâm Dật xua xua tay, “Ở đây không còn việc của anh. Để bố anh ở lại bàn công việc với tôi.”

"Được được, tôi sẽ không ở đây làm phiền thầy giáo Lâm nữa."

Dương Phong vội vàng lui ra ngoài, không dám ở lại quá lâu.

Sau khi Dương Phong rời đi, Dương Thiên Ba cúi đầu và xin lỗi một lần nữa, thái độ vô cùng chân thành.

“Được rồi, không cần xin lỗi nữa.” Lâm Dật nhìn tài liệu của bất động sản Đỉnh Huy, lạnh nhạt nói: “Nhưng tôi khuyên ông, lúc về nhà nên dạy dỗ lại con trai mình, nếu không sẽ dễ xảy ra chuyện lớn trong tương lai."

"Lâm tiên sinh dạy dỗ rất phải. Khi trở về tôi sẽ nghiêm khắc quản giáo lại nó."

Dương Thiên Ba thầm thở phào trong lòng, đứa con trai này của ông thật đúng là đáng chết, ông muốn vứt nó đi cho xong.

Trước đây ông ta còn nghĩ rằng con trai ông ta khá ngoan, nó không có khuyết điểm gì lớn ngoài việc quá ham chơi.

Nhưng hôm nay ông ta nhìn thấy Lâm Dật, một người đàn ông trẻ tuổi xuất chúng như vậy, Dương Thiên Ba đã hiểu chênh lệch là như thế nào.

Đây mới là quý tộc tinh anh thật sự, hai người chênh lệch quá xa.

Gần nửa giờ sau, Lâm Dật và bất động sản Đỉnh Huy đã ký hợp đồng, coi như đã chính thức đạt được thỏa thuận hợp tác.

"Lâm tiên sinh, cảm ơn anh đã tin tưởng chúng tôi. Về mặt quản lý tài sản, chúng tôi sẽ không bao giờ để ngài phải thất vọng."

"Được."

Lâm Dật gật đầu, "Tôi chỉ nhìn hành động thực tế."

....

Tại trường đại học Sư Phạm Trung Hải, ba người Tô Cách cùng nhau đi về phía trường học sau khi dùng bữa xong.

“Chị Tô, chỗ Dương Phong không còn hy vọng nào nữa sao?” Tô Giai hỏi.

"Nhắc đến hắn ta chị lại cảm thấy tức giận." Tô Cách nói, “Có vẻ như hắn ta sắp tốt nghiệp nên chẳng xem chúng ta ra gì, chẳng qua chỉ có vài đồng tiền dơ bẩn mà thôi, làm như mình giàu có lắm vậy."

"Không phải chủ nhiệm Lâm đã đi theo sao, anh ấy cũng không thuyết phục được à?" Thạch Lị nói.

"Tính cách của Lâm Dật các người còn không biết sao? Bình tĩnh muốn chết đi." Tô Cách miệng nói không ngừng, "Vậy nên chúng tôi không có tham gia quá nhiều vào chuyện này. Suy cho cùng chúng tôi cũng không có quyền ép buộc Dương Phong làm chuyện gì, anh ấy không có nóng nảy giống như chị."

“Nói mới để ý.” Tống Giai cười nói: “Chị Tô, chị không nhận ra chị và Lâm Dật rất hợp nhau sao? Thật là xứng đôi vừa lứa.”

“Này này, em đang nói gì đấy?” Tô Cách xấu hổ nói.

"Vậy chị đỏ mặt làm gì?"

Ling Ling Ling ----

Tô Cách định phản bác lại, nhưng điện thoại di động trong túi cô ấy lại vang lên.

"Thầy Lý có việc gì sao."

"Chủ nhiệm Tô, các cô đã dùng bữa xong chưa? Dương Phong đến đây, nói là có việc gấp tìm cô." Lý Hưng Bang nói.

“Dương Phong đến rồi à?” Giọng điệu của Tô Cách bất giác cao lên.

Cô ấy cảm thấy có một chút kỳ lạ.

Việc rắc rối vào buổi sáng khiến anh ta rất khó chịu, bây giờ sao anh ta lại đến đây?

"Ừm, anh ta chỉ nói là muốn tìm cô, ngoài ra không có chuyện gì khác."

"Được rồi, để anh ta chờ tôi trong phòng làm việc đi, tôi sẽ sớm quay lại."

"Được."

Sau khi cúp điện thoại, Tống Gia và Thạch Lị đều vây quanh cô.

"Chị Tô, có chuyện gì vậy? Tại sao Dương Phong lại trở về tìm chị?"

“Tôi cũng không biết.” Tô Cách nhún vai, “Nhanh lên, chúng ta trở về xem một chút.”

Cả ba tăng tốc độ đi đến văn phòng cùng nhau.

Ngay khi cánh cửa mở ra, bọn họ đã nhìn thấy Dương Phong bước đến cúi đầu chào Tô Cách.

"Chủ nhiệm Tô, tôi xin lỗi cô vì những gì đã xảy ra vào buổi sáng hôm nay. Là tôi không hiểu chuyện, xin cô hãy bỏ qua cho tôi."

Tô Cách:? ? ?

Tình huống này là thế nào?

Anh ta đến để xin lỗi mình?

"Không cần xin lỗi, tôi là giáo viên của anh, cho nên tôi sẽ không tính toán chuyện này với anh."

“Cảm ơn chủ nhiệm Tô.” Dương Phong nói, “Tôi đã nhận ra sai lầm của mình. Tôi muốn gặp Tiểu Vũ vào buổi chiều để xin lỗi. Cô có thể đưa tôi đến đó không?”

Nếu không phải Lâm Dật nói không cần, Dương Phong thật sự sẽ cùng Tôn Hiểu Vũ quay lại với nhau, nhưng anh ta hiện tại không có cái gan này.

"Không thành vấn đề gì."

Ba người Tô Cách liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều nhìn thấy ánh mắt bất ngờ của đối phương.

Bọn họ hoàn toàn không thể tưởng tượng được, làm sao mà vừa qua mấy giờ Dương Phong lại có sự thay đổi lớn như vậy?

Phải chăng là do Lâm Dật làm?

Nhưng với thân phận của Dương Phong mà nói, Dương Phong làm sao chịu khuất phục?

Điều này quá kì diệu.

………

Về phần trường học, Lâm Dật cũng không quá để tâm.

Sau khi giải quyết các vấn đề về bất động sản, anh lái xe trở về Cửu Châu Các.

Anh tính toán chi tiết, ngày mai là cuối tuần, chỉ cần sau nửa đêm, sẽ có thể bắt đầu mở nghề nghiệp mới.

Anh cũng không biết lần này hệ thống sẽ mở nghề nghiệp gì.

Nó đáng để anh mong đợi.

Nhưng hiện tại, mức độ hoàn thành nghề nghiệp chỉ mới 70%, có thể còn một hoặc hai nhiệm vụ phía sau nữa mới đủ yêu cầu.

Anh sợ rằng sẽ không thể bắt đầu một nghề nghiệp mới trước.

Nhiệm vụ cuối cùng vẫn chưa xuất hiện, theo đặc điểm của những nhiệm vụ lần trước, ước tính nhiệm vụ cuối cùng sẽ có phần khó khăn hơn.

Anh e rằng sẽ không dễ dàng để có được phần thưởng cuối cùng như vậy.

[Nhiệm vụ hệ thống, hoàn thành 20 giờ dạy học, thưởng 300.000 điểm thông thạo!]

Lúc anh đang nghĩ về nhiệm vụ cuối cùng thì nó lại xuất hiện ngay lập tức.

Hai mươi giờ dạy học có nghĩa là 20 tiết học. Nếu một ngày có một tiết học vậy thì anh sẽ mất 20 ngày để hoàn thành.

Cái này là còn không tính những ngày cuối tuần.

Theo tốc độ thông thường, anh sẽ mất ít nhất một tháng để hoàn thành nhiệm vụ này.

Điều này thật là rắc rối.

Lâm Dật nghĩ nghĩ, thôi thì mở nghề nghiệp mới trước vậy.

Để nhiệm vụ cuối cùng đó chờ khi nào mình hoàn thành xong nghề nghiệp mới này sẽ quay lại làm tiếp.

Tóm lại, phần thưởng cuối cùng phải đạt được, không thể kéo dài thêm nữa.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật vừa ngủ dậy thì nhận được điện thoại của Vương Oánh.

"Tiểu Dật, cậu dậy chưa?"

“Em vừa mới dậy.” Lâm Dật lười biếng nói.

"Nghe giọng nói này của cậu, cậu vẫn chưa tỉnh ngủ đúng không? Chị có làm phiền em không?"

"Không, em thường thức dậy vào lúc này."

“Đúng rồi chị chưa chưa ăn sáng, cậu hãy đến nhà chị dùng bữa sáng đi, chị đang làm bữa sáng đây, sau khi ăn xong chúng ta cùng nhau đi mua xe.” Vương Oánh đề nghị.

"Được, chị đợi cậu ở nhà."

Cúp điện thoại xong, Lâm Dật mặc quần áo đứng dậy tắm rửa, lấy chìa khóa xe Koenigsegg RS, lái xe đến nhà Vương Oánh.

Dang dang dang——

"Đến ngay đây."

Vừa gõ cửa, anh đã nghe thấy giọng của Vương Oánh.

Cửa được mở ra, Vương Oánh đang đeo tạp dề, trên tay cầm thìa, mặc bộ đồ ngủ bằng lụa mềm mại, giống như một người phụ nữ nội trợ.

“Mau vào đi.” Vương Oánh chào hỏi Lâm Dật, mời anh vào, “Còn một món nữa, sắp xong rồi.”

"Đừng vội, dù sao hôm nay cũng không có việc gì."

"Chị không thể so sánh với em," Vương Oánh cười nói:

"Không phải em đã giao dự án bến tàu Vọng Giang cho Kỷ tổng làm sao? Chị nghe nói công ty và công ty thiết kế Nhã Lạc đã đàm phán xong, hiện tại thiết bị đã được đưa vào công trường. Chị còn nghe nói rằng việc xây dựng đã bắt đầu vào ngày hôm qua."

“Vậy thì chuyện này phải trách em rồi” Lâm Dật cười nói: “Nếu không có dự án này của em, em đoán rằng chị sẽ không bận rộn như vậy.”

"Cái này còn nói làm gì? Nếu không có dự án của em, công ty còn kiếm được lợi nhuận gì nữa? Ngay cả tiền lương cũng không có để trả cho bọn chị."

Nói xong, Vương Oánh mang món cuối cùng là cà chua xào trứng lên.

"Hãy nếm thử tay nghề của chị đi, nhất định không thua kém ai."

Nhìn thấy bữa sáng thịnh soạn phong phú, Lâm Dật nhỏ giọng: "Hương vị hẳn là không có vấn đề gì, nhưng buổi sáng làm nhiều món ăn như vậy, còn có một nồi canh nhân sâm lớn. Không phải là quá xa xỉ rồi sao?"

“Nam nữ không giống nhau, nam nhân cần phải bồi bổ.” Vương Oánh nói: “Nếu không đến năm ba mươi bốn mươi tuổi, em sẽ lực bất tòng tâm.”

"Chậc chậc chậc, vẫn là một người phụ nữ đã có gia đình mới biết thương người."

Vương Oánh mỉm cười, "Về sau cậu đi theo chị Oánh, chị đảm bảo có thể hầu hạ cậu tận lực."

"Vậy thì em sẽ đợi."

Hai người vui vẻ cười nói trò chuyện, ăn sáng xong liền cùng nhau đi ra ngoài.

Vương Oánh ăn mặc đơn giản và thanh lịch, với váy tối màu và tất màu da, vừa trí thức vừa phóng khoáng.

"Tiểu Dật, cậu lại đổi xe rồi hả?"

Vương Oánh đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy chiếc Koenigsegg ở dưới nhà.

"Em đã mua một vài chiếc xe và thay phiên lái chúng."

"Suy nghĩ của kẻ giàu có như cậu, chị đây cũng không đoán ra được, nhưng chị vẫn nguyện ý ngồi vào xe của cậu."

"Hân hạnh."

Khi hai người lên xe, Lâm Dật hỏi:

"Chị Oánh, chị có yêu cầu gì với chiếc xe dự định sẽ mua không?"

Vương Oánh suy nghĩ một lúc, "Chị muốn một chiếc xe màu trắng. Tính năng hiệu suất gì đó đủ dùng là được. Chỉ cần chọn một chiếc đẹp mắt là được."

“Vậy thì Maserati đi.” Lâm Dật thản nhiên nói.

Dù chỉ là thương hiệu hạng thấp trong dòng xe thể thao nhưng Maserati hoàn toàn không có gì đáng để chê.

Suy cho cùng các thương hiệu xe thể thao khác đều quá phô trương, Maserati khá thích hợp.

"Maserati? Nếu chị nhớ không lầm, tổng giám đốc Kỷ cũng lái chiếc xe nhãn hiệu này."

“Ừ.” Lâm Dật gật đầu, “Cô ấy mua chiếc xe đó vì vẻ đẹp của Maserati.”

“Như vậy sẽ không tốt đâu.” Vương Oánh lập tức từ chối: “Ngân sách của chị chỉ có hai mươi vạn, hơn nữa người có đẳng cấp như Kỷ tổng chỉ lái Maserati. Chị có tư cách gì mà lái chiếc xe cùng nhãn hiệu với cô ấy?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 135.

Chương 136. Chiếc Xe Koenigsegg RS Này Là Của Ai?

"Chị là chị, cô ấy là cô ấy chẳng lẽ nhân viên thì không được mua xe cao cấp hơn giám đốc sao?"

"Cậu cũng không nên nói như vậy." Vương Oánh nói: "Lòng đố kỵ của phụ nữ rất là mạnh nha."

"Đố kỵ sao?"

"Đúng rồi." Vương Oánh nói như chuyện đương nhiên: "Sở dĩ chị có thể làm quản lý bộ phận tiêu thụ, đều là nhờ cậu giúp một tay, Kỷ tổng khẳng định biết hai chúng ta quan hệ không bình thường, hơn nữa Kỷ tổng cũng không ngốc, lấy trình độ của chị khẳng định mua không nổi Maserati, chỉ có thể đoán là cậu mua cho rồi, cẩn thận nửa đêm cô ấy không để cho cậu lên giường ngủ nha."

"Quan hệ của chúng em không phức tạp như chị nghĩ đâu." Lâm Dật dở khóc dở cười nói.

"Trước mặt chị, cậu không cần phải che giấu làm gì." Vương Oánh nhìn Lâm Dật thần bí nói: "Cậu nói cho chị biết, Kỷ tổng nhất huyết nắm chặt cậu không buông hả."

"Ách ... Cũng không phải vậy."

"Vậy thì cậu chủ động đi." Vương Oánh nói ra: "Như vậy sau này cũng không còn lo lắng nữa."

Lâm Dật yên lặng, lời nói như thế này làm sao lại có thể phát ra từ miệng của một người phụ nữ được chứ!

"Chúng ta vẫn là nên đổi đề tài khác đi, trước tiên nghiên cứu một chút chuyện xe đi."

"Không có gì hay để nghiên cứu, cậu giúp chị chọn là được rồi, chị nghe lời cậu."

"Được."

Sau đó, Lâm Dật lái xe đến cửa hàng Audi 4S.

"Không phải, cậu muốn mua Audi chứ?" Vương Oánh nói: "Chiếc xe rẻ nhất của Audi cũng có giá hơn 30 vạn, chị lúc này mới chỉ có 20 vạn."

"Chị không cần phải bỏ tiền." Lâm Dật nói: "Lúc trước em đem chiếc xe máy của chị vứt bỏ tại chỗ kia, đã nói là sẽ đền cho chị một chiếc xe mới, giờ em thực hiện lời hứa với chị."

"Như vậy sao được, chuyện lớn như vậy, sao có thể lấy tiền của cậu được."

"Chỉ có mấy vạn thôi, không nhiều lắm" Lâm Dật cười nói: "Hơn nữa Audi cũng không có mắc như trong tưởng tượng của chị đâu, cũng có loại rẻ nữa."

"Vậy còn được."

Dưới sự dẫn dắt của Lâm Dật, hai người cùng nhau đến cửa hàng Audi 4S.

Nhìn thấy Lâm Dật đi vào, đôi mắt của người phụ nữ đứng sau quầy lễ tân sáng lên.

Tiểu ca ca này ở đâu vậy? Sao lại đẹp trai xuất sắc đến như vậy.

"Xin chào Tiên sinh, anh tới đây xem xe ư?" Nữ nhân viên lễ tân bỏ qua Vương Oánh, nhiệt tình chào hỏi Lâm Dật.

Lâm Dật gật đầu, xem như là đáp lại.

"Được, hai vị chờ tôi một chút, tôi liên hệ với nhân viên bán hàng tới ạ."

Nữ nhân viên lễ tân chào hỏi Lâm Dật và Vương Oánh, sau đó gọi một nam nhân viên bán hàng tới.

"Tiên sinh Tiểu thư, trước tiên tôi xin tự giới thiệu một chút, tôi tên là Vu Hồng Dương, là nhân viên tư vấn bán hàng cấp cao của cửa hàng 4S, xin hỏi hai vị đối với xe có những yêu cầu cụ thể gì không? Ai lái nhiều hơn? Để tôi có thể giới thiệu chi tiết cho hai người hiểu."

"Xe là tôi lái, tôi không có yêu cầu nhiều gì về tính năng, chỉ muốn mua chiếc đẹp mắt là được." Vương Oánh hơi sốt sắng trả lời.

"Vậy dễ làm rồi." Vu Hồng Dương nói: "Nhãn hiệu xe Audi của chúng tôi, tại thị trường là có hình thức đẹp, ngài định chi ra bao nhiêu tiền để mua xe?."

"Làm hết tất cả các thủ tục tổng chi phí không thể vượt qua 20 vạn."

"Không cao hơn 20 vạn?"

Nghe được dự tính Vương Oánh, vẻ mặt Vu Hồng Dương trầm xuống, nụ cười biến mất, không còn tự nhiên như trước nữa.

"Cái kia, tôi có chút chuyện, cần phải đi một chút xin lỗi không tiếp được hai vị."

Nói xong, Hồng Dương đứng dậy, nghiêm mặt hướng về quầy lễ tân đi đến.

"Anh Vu, tiểu soái ca kia muốn mua xe gì vậy?"

"Mua xe cái rắm!" Vu Hồng Dương mắng một câu, nữ nhân viên mông lung không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Dự tính của bọn họ chỉ có 20 vạn, làm sao có khả năng mua được Audi, không biết lượng sức mình, coi đây là nhãn hiệu nội địa à!" Vu Hồng Dương tức giận giải thích:

"Còn có, tôi lại nói cho cô một lần nữa, tôi là tư vấn bán hàng cấp cao trong cửa hàng, về sau những khách hàng cấp thấp như thế này, không cần phải gọi tôi tới. Tôi chủ yếu bán kiểu xe từ 80 vạn trở lên, đừng có mà lãng phí thời gian của tôi."

"Biết rồi anh Vu." Nữ nhân viên lễ tân ủy khuất nói: "Tôi thấy bọn họ khí chất cũng không tệ, tưởng rằng là người có tiền, không nghĩ tới lại nghèo như vậy."

"Cô vẫn còn quá ít kinh nghiệm, nên học hỏi nhiều một chút, để sau này không còn lãng phí thời gian của tôi nữa."

"Biết rồi."

Dạy dỗ nữ nhân viên lễ tân một trận, Vu Hồng Dương gọi một nữ nhân viên bán hàng khác tới, cùng đi đến trước mặt Lâm Dật.

"Tiên sinh tiểu thư, thực sự thật không tiện, tôi có chút chuyện khác cần phải xử lý, e là không thể tiếp tục phục vụ hai vị, người này chính là đồng nghiệp của tôi Lý Tĩnh, cô ấy sẽ giới thiệu các mẫu xe cho hai vị."

"Xin chào tiên sinh tiểu thư, tôi tên là Lý Tĩnh, hai vị có gì không hiểu có thể hỏi tôi."

Lâm Dật và Vương Oánh, cả hai đều xuất thân từ nhân viên tiêu thụ, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể biết cô gái tên Lý Tĩnh này, trình độ nghiệp vụ kém một chút, nhìn giống như là người mới tới.

Lâm Dật cười cười, "Có phải anh cho rằng kinh phí của chúng tôi quá thấp, không muốn giới thiệu cho chúng tôi, tùy tiện tìm người đến ứng phó đúng không?"

"Ha ha..."

Vu Hồng Dương nhếch mép cười một tiếng, "Tiên sinh ngài suy nghĩ nhiều rồi, tôi quả thật có chút việc, cũng không có ý tứ khác."

"Kỳ thực anh có chuyện hiểu lầm rồi, mặc dù là cô ấy lái xe, nhưng tiền là do tôi trả." Lâm Dật thản nhiên nói.

Vẻ mặt Vu Hồng Dương lộ vẻ khinh bỉ, nói:

"Ai trả tiền đều không phải là giống nhau sao? Hơn nữa tôi thật sự có việc, xin lỗi không thể tiếp hai vị."

Vương Oánh trong lòng xấu hổ, vừa nãy cô không nên tới đây, để Lâm Dật mất thể diện như vậy.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc tây trang đi vào, liếc nhìn khách trong cửa hàng, đặc biệt lịch sự dò hỏi:

"Làm phiền hỏi một chút, chiếc xe Koenigsegg RS đang đậu ngoài kia là của ai vậy?"

"Cái gì? Koenigsegg RS?"

Nghe nói như thế, những người bên trong cửa hàng đều hướng đầu về phía cửa sổ, đột nhiên phát hiện cách đó không xa có một chiếc Koenigsegg RS đang đậu!

"Chiếc xe này hình như có giá hơn 30 triệu, lúc trước tôi đã từng thấy ảnh trên mạng, không nghĩ tới lần này lại được nhìn thấy hàng thật."

"Việc này có chút kỳ quái, ngay cả Koenigsegg RS cũng đã lái, lại vẫn đến mua Audi không sợ giá trị bản thân bị giảm xuống sao."

"Cô đây là không hiểu rồi, có thể người ta tới mua xe cho bản gái thì sao."

"Thật sự có khả năng này nha."

Nhìn chiếc xe Koenigseg RS, Vu Hồng Dương cũng có chút trông mà thèm, đây chính là giấc mơ chung của mỗi một người đàn ông, huống hồ anh đang bán hàng 4S, đối với yêu thích về xe, càng là vượt qua người thường.

"Quản lý Lưu, chiếc kia Koenigsegg RS làm sao vậy?" Vu Hồng Dương hỏi.

"Chiếc xe của tôi muốn đi vào, nhưng bị chiếc Koenigsig RS này chặn lại rồi, tôi muốn hỏi xem ai là chủ xe, có thể hay không di chuyển qua một chút."

"Thật xin lỗi, tôi hiện tại liền di chuyển chiếc xe ra chỗ khác."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của tất cả mọi người có mặt đều rơi xuống trên người Lâm Dật.

"Anh, anh nói cái gì? Chiếc Koenigsegg RS là của anh" Vu Hồng Dương kinh ngạc nói.

"Không thể được sao?"

Lâm Dật đứng dậy, nhìn người đàn ông trung niên, "Thật xin lỗi, tôi hiện tại liền đi."

Nói xong, Lâm Dật hướng về Vương Oánh lên tiếng chào hỏi, hai người chuẩn bị rời đi.

"Tiên sinh, ngài đừng đi, ngài không muốn mua xe nữa sao? Cửa hàng chúng tôi có đầy đủ các loại xe, lẽ nào không có kiểu dáng nào làm ngài vừa ý sao? Tôi có thể để Tiểu Vu giới thiệu cho ngài chi tiết."

Lưu Ngọc Dũng có chút hoang mang, đây chính là khách hàng lớn, quyết không thể để anh ta dễ dàng đi như vậy.

Tuy rằng một chiếc xe, không đáng bao nhiêu tiền, nhưng khách hàng có tiềm năng phải quý trọng.

Lâm Dật lắc đầu một cái, cười ha hả nói: "Xe chúng tôi mua quá rẻ, không mời nổi anh ta giới thiệu cho chúng tôi, hơn nữa anh ta còn có việc, sẽ làm phiền đến anh ta nữa."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 136.

Chương 137. Có Tiền Còn Sợ Không Xài Được Sao?

"Lâm tiên sinh, anh cũng thật là biết nói đùa, anh có thể mua Koenigsegg RS được, ai sẽ nghĩ chiếc xe anh mua quá rẻ chứ?" Lưu Ngọc Dũng cười nói.

"Chính là người bán hàng cấp cao của các anh nghĩ như thế."

"Đừng đừng đừng, Lâm tiên sinh, tôi không có việc gì, hiện tại liền giới thiệu xe cho anh." Vu Hồng Dương cười theo nói.

Những người như thế này, mua xe ít nhất đều là một triệu trở lên à!

Mình thật là ngu ngốc mà, vậy mà mắt chó coi thường người khác, ngay việc khó như vậy mà cũng làm được.

"Không cần, đi làm việc của anh đi, tôi không cần anh nữa." Lâm Dật thản nhiên nói: "Tôi đi chỗ khác nhìn xem, sẽ không quấy rầy các anh nữa."

"Lâm tiên sinh, van cầu anh cho tôi một cơ hội, tôi đã biết được sai lầm của mình rồi." Vu Hồng Dương vẻ mặt như đưa đám chạy theo van xin.

"Vẫn là thôi đi, có tiền còn sợ không xài được sao?"

Nói xong, Lâm Dật mang theo Vương Oánh rời đi, xoay người đi cửa hàng BMW 4S đối diện.

"Vu Hồng Dương, xem anh làm chuyện tốt gì này? Tháo bảng tên ra, cút đi, anh đã bị đuổi việc!"

…

Từ cửa hàng Audi 4S đi ra, Vương Oánh mang trên mặt vẻ áy náy.

"Tiểu Dật, thật xin lỗi, chị làm cậu mất thể diện rồi."

"Này thì có sao đâu." Lâm Dật cười nói: "Mọi người bây giờ rất là thực tế, chúng ta gặp phải tình huống như vậy, cũng có thể hiểu được."

"Nhưng nếu chị không nói lung tung, sẽ không nhiều chuyện xảy ra như vậy, đều trách chị, mặt mũi của cậu so với chị giá trị nhiều tiền hơn."

"Nói những chuyện này làm gì? Ban đầu lúc em tới công ty, cái gì cũng không hiểu, nếu không phải chị hướng dẫn cho em một tháng, thì làm sao có được em như bây giờ."

"Mấy cái đó không có đáng gì." Vương Oánh ngượng ngùng nói.

"Được rồi chị Oánh, hai chúng ta không cần khách sáo như vậy, cũng không có việc gì, chớ để ở trong lòng."

Sau đó, hai người đi tới cửa hàng BMW 4S đối diện, Lâm Dật lựa cho Vương Oánh chọn một chiếc xe BMW đời 7 màu trắng.

Vốn là muốn mua cái mắc nhất, nhưng dưới sự kiên trì của Vương Oánh, chỉ mua một chiếc chi phí tiêu chuẩn, lại thêm các chương trình giảm giá, chỉ tốn 98 vạn đã làm xong tất cả các thủ tục.

"Nếu như chị lái xe này đi làm, đoán chừng sẽ có rất nhiều người chỉ trỏ nha." Vương Oánh trêu ghẹo nói: "Không chừng lại có người nói chị được người giàu có bao nuôi nha."

"Để ý nhiều như vậy làm gì, bọn họ đều đỏ mắt mà nhìn, không chấp nhận người khác may mắn hơn mình mà thôi."

"Chị ngược lại là nghĩ tới cái khác nha, chính là sợ Kỷ tổng ghen đó." Vương Oánh trêu ghẹo nói.

"Sẽ không, chị yên tâm mà lái xe đi." Lâm Dật khuyên nhủ: "Về sau chị cũng là người có xe, lát nữa em cũng sẽ không cần tiễn chị về rồi."

"Đừng đừng đừng." Vương Oánh vội vã từ chối, "Bằng lái của chị đã có từ nửa năm trước, hiện tại tay đều đã cứng, chị không lái được, cậu dành chút thời gian luyện tập lái xe với chị đi."

"Được, em lúc nào cũng rảnh, khi nào muốn tập lái xe thì chị gọi điện thoại cho em là được rồi."

"Chị không khách sáo với cậu đâu nhé."

Sau đó, Lâm Dật sắp xếp người, đem xe của Vương Oánh trở về nhà cô, lại chở cô đến công ty, thập phần bận rộn.

"Tiểu Dật, cám ơn cậu về chiếc xe." Lúc xuống xe, Vương Oánh nói.

"Một chiếc xe mà thôi, không cần để ở trong lòng như vậy."

"Cậu lại đây." Vương Oánh hướng về Lâm Dật ngoắc ngoắc ngón tay.

"Làm sao vậy?"

Chụt ~~~

Vương Oánh đột nhiên không kịp chuẩn bị, hôn một cái lên má Lâm Dật, cười tủm tỉm nói: "Khen thưởng cho cậu đó."

"Phần thưởng này phải hay không có chút nhiều rồi."

Vương Oánh ưỡn ngực, "Nếu như cậu muốn phần thưởng nhiều hơn, chị bây giờ cũng có thể cho nha."

Nói xong, Vương Oánh xuống xe, Lâm Dật bị câu dẫn trong người nóng rang khó chịu.

Reng reng reng ——

Vương Oánh vừa đi, điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Quan Nhã tổng giám đốc của công ty thiết kế Nhã Lạc gọi tới.

Lâm Dật cười cười, mình đang có việc muốn tìm cô ấy thì cô ấy gọi tới, thật đúng lúc mà.

"Xin chào Lâm tổng, tôi là Quan Nhã."

"Tôi biết rồi, cô tìm tôi có việc gì không?"

"Tôi muốn cùng anh báo cáo về tiến độ giai đoạn hiện tại của dự án cải tạo, hơn nữa tôi đã lên kế hoạch cho giai đoạn thứ hai rồi, muốn cho anh xem một chút, nếu có chỗ nào còn chưa hài lòng, chúng ta tiếp tục chỉnh sửa."

"Được, các cô lúc nào có thời gian, chúng ta gặp nhau."

"Thời gian của tôi rất thuận tiện." Quan Nhã kích động nói, "Lâm tổng hôm nay có rảnh không? Buổi tối chúng ta hẹn ăn cơm coi như cảm ơn anh đã cho chúng tôi có cơ hội nhận được một dự án lớn như vậy."

"Được, vừa vặn cơm tối nay tôi chưa có ý định gì, đồng thời ăn một bữa cơm đi, địa điểm các cô chọn đi, đến lúc đó thông báo cho tôi là được." Lâm Dật nói.

"Vậy thì tốt quá, tôi đi trước đặt chỗ, sau đó gửi địa chỉ qua WeChat cho anh nhé."

Không bao lâu, Quan Nhã gửi tới WeChat địa điểm ăn cơm, bọn họ quyết định ăn ở Giang Nam Xuân.

Lâm Dật biết nơi này, đây là nhà hàng lấy món chính là Hoài Dương, rất đặc sắc.

Nói chung, bữa cơm tối có chỗ dựa rồi.

Sau đó, Lâm Dật đúng giờ đến chỗ hẹn, anh gửi cho Quan Nhã một tin nhắn nói mình đã đến.

Hôm nay Quan Nhã ăn mặc duyên dáng hơn lần gặp mặt trước rất nhiều, chiếc váy đỏ cùng giày cao gót làm cô giảm đi mấy phần sắc bén nhưng thay vào đó lại nhiều hơn mấy phần nóng bỏng.

Hơn nữa Lâm Dật còn phát hiện, dáng người của Quan Nhã quả thực sự rất đẹp, đặc biệt là đôi chân dài thẳng tắp.

"Lâm tổng, anh đã tới, tôi đã đợi anh lâu rồi." Trong phòng khách, Quan Nhã chủ động đưa tay ra, tuy rằng đây là lần thứ hai hai người gặp mặt, nhưng cô vẫn có chút căng thẳng.

Người đàn ông đẹp trai như vậy, cũng không biết đã có bạn gái hay chưa.

"Đều là người quen không cần phải khách sáo như vậy."

"Vậy chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện."

Quan Nhã gọi không ít đồ ăn, bữa ăn chính thức bắt đầu.

"Còn việc kết thúc giai đoạn một của dự án cải tạo sao rồi?" Trong bữa ăn, Lâm Dật hỏi.

"Lúc ban ngày, tôi đã cùng Kỷ tổng trao đổi qua, dựa theo thời gian kỳ hạn của công trình, nhanh nhất cũng phải mất hai tháng."

Tập đoàn Triều Dương đang tiến hành dự án, Lâm Dật đối với tiến độ vẫn là rất yên tâm.

"Nếu như vậy, giai đoạn hai của dự án vẫn thực hiện theo những gì chúng ta đã ban trước thì tôi không muốn trì hoãn quá nhiều thời gian." Lâm Dật nói: "Ngày mai, tôi sẽ chuyển cho cô thêm 400 triệu cho dự án, đừng chậm trễ tiến độ."

"Tôi biết rồi, Lâm tổng!"

Tim Quan Nhã đập loạn nhịp, sau nhiều năm làm việc, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy háo khí của bên A như vậy.

"Đúng rồi Lâm tổng, tôi có mang theo bản kế hoạch cho giai đoạn hai, anh bây giờ có muốn xem một chút không?"

Lâm Dật trầm ngâm chốc lát, "Phương án gửi đến email của tôi đi, tôi trở về từ từ xem, bây giờ đang dùng cơm, có xem cũng không xem ra được cái gì."

"Thật xin lỗi Lâm tổng, là tôi đường đột."

"Không sao." Lâm Dật vung tay, "Đúng rồi, có chuyện này, tôi muốn tìm các cô hỗ trợ."

"Lâm tổng mời nói."

"Tôi thành lập một công ty, tên là tập đoàn Lăng Vân, các cô có thể giúp tôi một tay thiết kế cái Logo, sau đó là làm cái bảng hiệu không."

"Việc nhỏ, anh cứ giao cho chúng tôi là được rồi." Quan Nhã đồng ý ngay, đối với một công ty thiết kế mà nói, đây là một công việc rất đơn giản như 1 + 1 = 2 vậy.

"Tôi có thể nhiều chuyện một chút được không, Lâm tổng thành lập công ty cụ thể là ở đâu?"

"Tòa tháp đôi Song Tử."

"Lâm tổng thực sự là tuổi trẻ tài cao." Quan Nhã nói: "Tòa tháp đôi Song Tử vừa vặn mới khánh thành, công ty đã được thành lập ở đó, theo tôi được biết, đây chính là địa danh mới của Trung Hải."

"Đừng khen tôi quá tôi lại tự cao."

Quan nhã cười nhìn Lâm Dật, không chỉ có giá trị bản thân cao chót vót mà còn khiêm tốn, rất có mị lực.

"Logo tập đoàn nhật định phải có bốn chữ tập đoàn Lăng Vân, trừ yêu cầu đó ra, anh còn có yêu cầu gì khác không?" Quan Nhã quay lại đề tài chính.

"Lại thêm bốn chữ cao ốc Lăng Vân vào được không."

Lúc nhận được tòa cao ốc Lâm Dật đã không có ý định gọi nó là cao ốc Song Tử nữa anh muốn đổi tên thành cao ốc Lăng Vân.

Chân mày của Quan nhã hơi nhíu lại, "Lâm tổng, cái này có vẻ không quá thích hợp."

"Hả? Làm sao lại không thích hợp?"

"Anh thành lập công ty tại tòa cao ốc Song Tử, nhưng chỉ có quyền sử dụng, không có tư cách thay đổi tên của tòa nhà, chỉ có chủ sở hữu tòa nhà này mới có quyền lợi này."

"Tòa tháp đôi Song Tử chính là của tôi, tôi mới vừa mua xong, đã làm thủ tục sang tên xong hết rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 137.

Chương 138. Ngẫu Nhiên Gặp Bạn Trai Cũ

"Lâm tiên sinh, ngài nói cái gì? Ngài thu mua lại tòa cao ốc Song Tử rồi?"

Lâm Dật gắp một miếng xương sườn bỏ vào trong miệng, bình thản nói:

"Mới mua mấy ngày trước thôi."

Lâm Dật nói chuyện với vẻ nhẹ nhàng mây trôi nước chảy, nhưng trong lòng Quan Nhã thì đang nhấc lên từng cơn sóng lớn ngập trời.

Người đàn ông trước mắt này đến cùng có lai lịch gì, mà lại có năng lực lớn như vậy?

Hơn nữa, quan trọng nhất là anh ấy có phải quá vô danh rồi hay không?

Đổi lại, nếu như người khác làm ra dạng hành động vĩ đại kinh thiên động địa này, về sau khẳng định sẽ trắng trợn tuyên dương, dùng việc này để nâng lên địa vị xã hội của chính mình.

Nhưng anh ấy lại âm thầm một cách vô thanh vô tức, một chút xíu động tĩnh cũng không có.

Anh ấy mới hai mươi mấy tuổi thôi, tại sao lại có dạng tính cách trầm ổn như thế này?

Cho dù là những ông chủ lão luyện có nhiều năm kinh nghiệm lăn lộn trong giới thương nghiệp, cũng không gì hơn anh chàng này đi.

"Cũng chỉ là mua một tòa nhà lớn mà thôi, cô không cần phải ngạc nhiên đến vậy."

"Thật xin lỗi Lâm tiên sinh, là tôi thất thố."

"Ừm, giờ ăn cơm đi, món ăn của nhà hàng này cũng khá ngon."

"Lâm tiên sinh ưa thích là tốt rồi."

Tiếp đó, hai người hàn huyên thêm rất nhiều chuyện.

Có trong công việc, cũng có một số việc vặt bên trong cuộc sống.

Mà điều này cũng làm cho Quan Nhã càng thêm hiếu kỳ đối với Lâm Dật, cảm giác trên người của người nam nhân này dường như tất cả đều là bí mật.

Khiến cho người ta phải mê muội.

Sau khi tính tiền xong, hai người cùng nhau ra ngoài.

"Tiếp theo Lâm tiên sinh có bận việc gì không? Có thể đến nhà tôi ngồi chơi một lát không, tôi có tay nghề pha cà phê rất không tệ."

"Một lát nữa tôi vẫn còn có việc bận, nếu không sẽ đến chỗ cô, đành hẹn vào dịp khác vậy."

Lâm Dật cười nói.

"Cũng tốt, tôi không làm chậm trễ Lâm tiên sinh nữa."

Nói xong, Quan Nhã nhìn ngó xung quanh một lượt,

"Lâm tổng, xe của anh ở đâu? Tôi đưa tiễn anh."

"Nào có việc để cho phụ nữ đưa tiễn, mặc dù tôi không được tính là quý ông lịch thiệp, nhưng vẫn còn hiểu được điểm đạo lý này. Cô đi về trước đi, giữa chúng ta thuộc về quan hệ hợp tác đôi bên cùng có lợi, không cần phải câu nệ như vậy."

Quan Nhã vuốt vuốt mái tóc,

"Vậy tôi cũng không khách sáo với Lâm tổng nữa."

Nói xong, Quan Nhã mở cửa xe ra, lái xe rời đi.

Đưa tiễn Quan Nhã xong, Lâm Dật đi về phía xe của mình.

Nhưng ngay tại lúc này, ở trước cửa của nhà hàng, anh nhìn thấy được người quen.

Tô Cách, Tống Giai và Thạch Ly.

Hôm qua họ còn nói muốn tổ chức liên hoan chúc mừng sinh nhật cho Thạch Ly, còn mời cả mình, không nghĩ tới các nàng cũng đặt bữa liên hoan ở nơi này.

Nhưng lúc này, trước mặt của các nàng lại có một cặp đôi nam nữ đang đứng.

Chỉ có điều, bầu không khí giữa hai bên lại chẳng phải hài hòa, còn dường như có chút khẩn trương.

"Tô Cách, thật là trùng hợp, thế mà chúng ta lại gặp nhau ở đây."

Lên tiếng nói chuyện là một người đàn ông mặc trang phục đơn giản bình thường, tóc chải vuốt ngược, trên tay còn đeo theo một chiếc đồng hồ Rolex Green Water Ghost, rất ra dáng một doanh nhân trẻ tuổi.

Tên của người đàn ông này gọi là Hàn Khiếu, là bạn học thời đại học của Tô Cách, cũng là bạn trai cũ của nàng.

Ở bên cạnh anh ta là người phụ nữ mặc bộ váy bó sát liền thân, cách ăn mặc gợi cảm và hở hang.

Hai người khoác cánh tay nhau, vô cùng thân mật.

Tên của người phụ nữ gọi là Khương Kỳ, là bạn gái của Hàn Khiếu.

"Hàn Khiếu, người này là ai? Nghe tên có chút quen tai, không phải là bạn gái trước của anh sao?"

Hàn Khiếu xấu hổ cười một tiếng,

"Đúng vậy, chính là cô ta."

"Hóa ra anh ta chính là kẻ đồi bại kia!"

Biết được thân phận của Hàn Khiếu, Tống Giai bỗng chốc nổi đình nổi đám.

Vốn cho rằng cả đời này sẽ không gặp lại loại người này, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được ở đây.

"Cô là ai?!"

Hàn Khiếu sầm mặt lại,

"Nếu như cô không giữ mồm giữ miệng, có tin tôi tố cáo cô tội xúc phạm người khác hay không?!"

"Tôi nói anh đấy thì sao nào, lớn lên dạng chó hình người, nhưng thực chất bên trong cũng không phải vật gì tốt."

Tống Giai không hề sợ chút nào, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Anh có xứng đáng với những nỗ lực vất vả của chị Tô không? Năm đó nếu không có chị Tô, anh thậm chí còn không có đủ tiền mua vé máy bay sang Mỹ!"

Từ lúc vào làm đến nay, Tô Cách vẫn vô cùng chiếu cố Tống Giai, trong lòng nàng đã sớm coi nhau như chị em.

Hiện giờ nàng gặp phải kẻ đồi bại này, hận không thể lôi ra đánh cho một trận.

Hàn Khiếu nhún vai,

"Tôi thừa nhận, năm xưa cô ta đúng là từng giúp đỡ tôi, nhưng chuyện đó cũng là cô ta tự nguyện. Nếu như cô ta muốn, tôi có thể trả lại gấp mười lần số tiền kia, chỉ cần xem cô ta có muốn hay không."

Lâm Dật đưa tay xoa cằm, người đàn ông này đúng là không ra gì.

Xấu tính rõ ràng, cặn bã rõ ràng.

Mặt dày như da trâu.

Tần Hán cũng không bằng người này.

"Phi, anh làm như chị Tô thèm khát mấy đồng tiền bẩn của anh à!"

"Được rồi, đừng nói nữa."

Tô Cách sa sầm nét mặt, thấp giọng nói.

"Vậy thì được rồi."

Khương Kỳ vẫn ôm hai tay trước ngực, vênh váo đắc ý nói:

"Mau trông coi đám người đi cùng với cô, đừng cả ngày giống như chó điên sủa cắn người."

Ba!

Tô Cách không nói hai lời, tát thẳng một bạt tay vào trên mặt Khương Kỳ.

"Giữ miệng của cô sạch sẽ một chút, tôi không nói lời nào chỉ là lười để ý đến các người, cũng không phải là sợ các người."

Lâm Dật có chút ngoài ý muốn, bà cô này thật đúng là người tính tình nóng nảy mà.

Nước Uống Cho Quý Bà còn phải tiếp tục uống dài dài.

Khương Kỳ bị một cái tát làm cho ngơ ngẩn cả người, biểu lộ đắc ý biến thành tức giận.

"Hàn Khiếu, cô ta đánh em kìa, anh nói xem bây giờ xử lý chuyện này như thế nào?!"

"Tô Cách, con mẹ nó, cô bị bệnh hay sao?!"

Hàn Khiếu chửi mắng:

"Cô biết nàng là ai không?!"

"Cô ta là ai không có quan hệ gì với tôi, nhưng tôi nói cho anh biết, tôi sẽ quản tốt người của tôi, còn anh cũng quản tốt người của anh đi, anh thừa biết tính tình của tôi rồi đấy."

Hàn Khiếu nắm chặt nắm đấm, nếu như người đứng ở trước mặt anh không phải là Tô Cách, có lẽ anh đã sớm động thủ rồi.

"Tô Cách, tôi hi vọng cô có thể nhìn nhận rõ mối quan hệ giữa chúng ta. Tuy rằng trước đây chúng ta từng ở bên nhau, nhưng bây giờ cuộc chơi đã kết thúc, cô không nên quá phận!"

"Làm gì, anh còn muốn đánh người hay sao?"

Tống Giai nói ra.

"Đừng nghĩ các cô là phụ nữ thì tôi sẽ không dám ra tay!"

"Được rồi, không cần để ý bọn họ, một đám đàn bà hung hăng càn quấy mà thôi."

Nói xong, Khương Kỳ nhìn Tô Cách, nói:

"Bảo sao Hàn Khiếu muốn chia tay cô, loại phụ nữ như cô căn bản sẽ chẳng có ai thèm lấy!"

Khương Kỳ khinh thường nói:

"Nóng tính giống hệt một gã đàn ông, không dịu dàng chút nào."

Hàn Khiếu cũng khá là tỉnh táo, dù sao đây cũng là nơi công cộng, mà đối phương còn là phụ nữ, chính mình không thể ra tay được.

"Tô Cách, cô nghe tôi khuyên một câu, sửa đổi một chút tính xấu của mình đi, nếu không thì chẳng ai muốn lấy cô đâu."

"Đánh rắm!"

Tống Giai tiếp tục đáp lại:

"Tôi nói cho các người biết, bạn trai của chị Tô vừa cao ráo, vừa đẹp trai và lại có tiền, hơn nữa còn đối xử rất tốt với chị ấy. So với loại cặn bã như anh, người ta mạnh hơn gấp một vạn lần!"

"Ha ha, cô cũng đừng chọc cười chúng tôi nữa, tôi còn không biết rõ tính xấu của cô ta hay sao? Đại thiếu gia nhà ai lại ăn nhiều đầy bụng, tìm cô ta làm bạn gái chứ?"

Hàn Khiếu châm chọc nói:

"Nếu không phải lúc đầu tôi thấy điều kiện của cô ta tương đối tốt, cũng không có khả năng cặp với cô ta, về điểm này thì các cô cũng không cần lừa mình dối người."

"Đoán chừng là đang cố tình khoác lác, nhe răng trống không. Mặc kệ cho các nàng nói thế nào thì nói đi."

Khương Kỳ nói ra.

Tích tích _ _

Tiếng còi xe truyền đến, cắt ngang cuộc cãi vã của mấy người. Đèn xe sáng loáng khiến cho mọi người không mở mắt ra nổi.

"Đây không phải là chiếc siêu xe Koenigsegg RS sao? Nghe nói hơn 30 triệu nhân dân tệ đấy!" Người vây xem hoảng sợ nói.

"Nhà hàng này thật không tệ mà, đại thiếu gia ngưu bức như vậy cũng đi tới đây ăn cơm."

"Mau chụp một bức ảnh, loại xe cấp bậc này cũng không dễ gì gặp được."

Lâm Dật dừng xe lại bên cạnh Tô Cách và mở cửa xe ra nói.

"Lên xe."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 138.

Chương 139. Khách Sạn Này Là Của Tôi, Trả Tiền Gì Chứ?

"Lâm, Lâm Dật?"

Nhìn thấy Lâm Dật ở trên xe, ba cô gái đều bị giật nảy mình, suýt chút kêu lên thành tiếng.

Cái này, đây là tình huống gì? Xe của anh ấy không phải là chiếc FAW ư, làm sao còn lái siêu xe chạy tới?

Chẳng lẽ là siêu xe của Tần Hán cho mượn?

"Anh rể, anh tới thật đúng lúc, chúng em ăn cơm nước xong xuôi rồi, đang muốn trở về đây."

Tống Giai phản ứng rất nhanh, một tiếng anh rể này trực tiếp khẳng định mối quan hệ giữa Lâm Dật và Tô Cách.

"Cái này, anh ta thật sự là bạn trai của Tô Cách?"

Tô Cách đã ngây ngẩn cả người, cũng không phải vì Lâm Dật lái một chiếc xe đua.

Mà chính là anh ta nguyện ý đứng ra giúp đỡ mình ở thời điểm này.

"Chẳng lẽ không thể sao?"

Tống Giai đắc ý nói, trong bụng thì đang rất là vui mừng.

Trước mặc kệ xe này là của ai, nhưng Lâm Dật đã có mặt rất đúng lúc này, thật sự muốn tặng cho anh ấy một nụ hôn mà.

"Chị Tô, anh rể đã đến đón chị, vậy hai người cùng về trước đi. Em và chị Thạch bắt taxi về là được rồi."

Nói xong, Tống Giai đẩy Tô Cách lên xe, Lâm Dật cũng không có nghĩ nhiều như vậy, mang theo Tô Cách cùng nhau rời đi.

"Cám ơn anh."

Tô Cách xụ mặt, cũng không phải bởi vì Lâm Dật, mà do nàng vẫn còn bực tức vì bạn trai cũ trước đó.

"Việc nhỏ thôi."

Lâm Dật thuận miệng nói ra:

"Nhà cô ở đâu, tôi đưa cô trở về."

"Không về nhà."

Tô Cách có chút lười biếng nói:

"Đi quán bar, anh chọn chỗ nào cũng được."

"Ok."

Lâm Dật không có nghĩ nhiều như vậy, bật hệ thống định vị, đưa Tô Cách đi quán bar ở gần đó.

Không gian ồn ào ở quán bar cho Tô Cách có cơ hội xả stress, uống rượu một bình lại một bình, cho đến khi say mèm hai người mới rời khỏi quán bar.

Bởi vì không biết nhà của Tô Cách ở đâu, Lâm Dật đành đưa nàng tới khách sạn Bán Đảo.

"Ông chủ, bây giờ mới qua mấy ngày mà đã thành công tán đổ à nha?"

Nhìn thấy Lâm Dật dìu theo Tô Cách say mèm, Vương Thiên Long cười hì hì nói.

"Tán đổ cái cọng lông, mở cho cô ấy một gian phòng, rồi tìm mấy nữ nhân viên phục vụ vào thay quần áo cho cô ấy."

Lâm Dật mắng:

"Nặng mấy chục kg, mệt chết tôi rồi."

"Được được được, tôi đi sắp xếp ngay."

Chẳng mấy chốc, Vương Thiên Long gọi mấy nữ nhân viên phục vụ đưa Tô Cách đi về phòng nghỉ, Lâm Dật xem như thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Sau khi thu dọn xong, Lâm Dật cũng lười lái xe trở về, mở một gian phòng và ngủ lại ở khách sạn.

Lâm Dật cũng không hiểu rõ về tình huống bên phía Tô Cách, nhưng tâm tình của anh lại thật lâu không thể bình phục được.

Còn có hai mươi phút nữa là đến 0h nửa đêm, một tuần mới đã đến rồi, chuẩn bị có thể mở ra nghề nghiệp mới.

Lâm Dật trợn mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn thời gian phía trên điện thoại di động, vừa thoáng qua thời điểm 0h một cái, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên rõ ràng.

【 Nghề nghiệp mới mở ra (có / không) 】

【 Thể nghiệm nghề nghiệp: Anh chàng shipper. 】

【 Độ hoàn thành nghề nghiệp: 0%. 】

【 Mời ký chủ nhận lấy bao đại lễ nghề nghiệp mới, 10 triệu nhân dân tệ! 】

【 Xe mô-tô Tamburini T12 bản giới hạn số lượng! 】

【 Kỹ xảo lái xe mô-tô cấp bậc đại sư! 】

"Anh chàng shipper?"

Nghề shipper này cũng tính là nghề nghiệp mới phát triển thời gian gần đây, thuộc về loại hình ngành nghề sinh ra theo sự phát triển bùng nổ của mạng lưới Internet.

Người sử dụng ứng dụng có thể trực tiếp đặt hàng ở trên mạng, để shipper có thể giúp đỡ hoàn thành một số nhiệm vụ mua sắm đơn giản.

Ví dụ như ban đêm đi mua thuốc, hoặc là nhận và chuyển tài liệu khẩn cấp.

Lúc Lâm Dật còn ở tại bệnh viện từng nhìn thấy qua sự việc, một anh chàng shipper trợ giúp khách hàng lấy giấy xét nghiệm.

Tóm lại, chỉ cần dùng tiền đúng chỗ, việc gì cũng có thể làm, cũng lại một lần nữa chứng minh năng lực vô hạn của mạng Internet.

Cái nghề nghiệp mới này thật ra không tệ, ít nhất sẽ tự do hơn nhiều so với làm giảng viên ở trường đại học.

"Mở ra nghề nghiệp mới!"

Lâm Dật thầm nói ở trong đầu.

【 Nghề nghiệp cũ tạm thời đóng băng (độ hoàn thành 70%), nghề nghiệp mới đã mở ra. 】

【 Mời ký chủ nhận lấy bao đại lễ khởi nghiệp. 】

"Nhận lấy."

【 Số tiền 10 triệu nhân dân tệ đã chuyển vào tài khoản ký chủ! 】

【 Xe mô-tô Tamburini T12 phiên bản có hạn đã được đặt ở bãi đỗ xe của khách sạn, chìa khóa xe ở trong túi hồ sơ của đơn vị chuyển phát nhanh Thuận Phong nằm ngoài cửa ra vào. 】

【 'Kỹ xảo lái xe Mô-tô cấp bậc đại sư' đã tiến hành ghi vào trong não bộ của ký chủ. 】

Giống với lần đầu tiên khen thưởng chiếc xe Zonda, xe nằm ở tại bãi đỗ xe, chìa khóa xe thì nằm ở trong túi hồ sơ chuyển phát nhanh.

Lâm Dật không hề nghĩ ngợi, mở cửa phòng ra, anh nhìn thấy túi hồ sơ in dấu công ty Thuận Phong nằm an tĩnh ở đó.

Cầm lấy túi chuyển phát nhanh và lấy ra chìa khóa xe ở bên trong, anh nhận thấy chiếc chìa khóa này rất tinh xảo.

Cùng lúc đó, trên điện thoại di động nhận được tin nhắn báo thay đổi số dư từ phía ngân hàng, Lâm Dật cũng lười xem tin nhắn, khẳng định là 10 triệu tệ đã chuyển tới tài khoản.

Chìa khóa xe đã cầm tới tay, chiếc xe mô tô Tamburini T12 lại làm cho Lâm Dật sinh ra sự hứng thú.

Lâm Dật lấy điện thoại mở Baidu ra để tra xét một chút.

Cái này không tìm hiểu thì không biết, tra một cái là giật nảy mình.

Tamburini T12 là tác phẩm để đời của nhà thiết kế nổi tiếng MassimoTabu Rini người Italy, bởi vì toàn bộ thân xe hiện lên màu đen, nên được đặt cho một cái tên mỹ miều Hắc Ám Tinh Linh!

Mà giá cả cũng đắt đỏ đến mức làm cho người ta phải tặc lưỡi!

Trong nước có giá bán cao đến 6,5 triệu nhân dân tệ!

Tuy rằng trong đó cũng bao gồm cả khoản tiền thuế kếch xù, nhưng đối với một chiếc xe mô tô mà nói, mức giá cả này đã là giá trên trời.

Nhìn thấy chiếc xe mô-tô có ngoại hình khoa trương với thiết kế như BMW, Lâm Dật một lần nữa cảm thán, hệ thống thực sự ra tay quá hào phóng.

Vậy mà đưa một chiếc xe mô-tô đắt như vậy để cho mình đi làm shipper.

Hệ thống trâu bò!

Hiện tại, phần quà dành cho nghề nghiệp mới đã hoàn tất, mở ra cái nghề nghiệp thứ ba, nhưng vẫn còn có một vấn đề được bày ra ở trước mặt Lâm Dật.

Đoán chừng cái nghề nghiệp shipper này cũng tương tự hai cái nghề nghiệp trước, nhiệm vụ trước mắt cũng sẽ không quá khó, nhưng nhiệm vụ cuối cùng khẳng định sẽ rất khó khăn, phải hao phí một chút thời gian mới có thể hoàn thành.

Vì vậy, chờ đến khi cái nghề nghiệp này gần hoàn thành xong, cần phải trì hoãn tốc độ mở ra nghề nghiệp mới, tập trung làm cho xong ba nhiệm vụ cuối cùng của ba nghề nghiệp này mới được.

Kéo dài quá lâu cũng không phải là chuyện tốt.

Sau khi hạ quyết tâm, Lâm Dật tỉnh cả ngủ. Xe mô tô đã chuyển đến tay mình, trước tiên đi xem phần thưởng một chút rồi nói tiếp.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật lại một lần nữa mặc quần áo chỉnh tề, cầm lấy chìa khóa xe đi đến bãi đỗ xe của khách sạn.

Nhìn thấy chiếc T12 trị giá 6,5 triệu nhân dân tệ, Lâm Dật cũng có chút cảm xúc bành trướng.

Mặc dù trước đây anh chưa từng chạy qua xe mô tô, nhưng với phần thưởng ‘kỹ xảo điều khiển mô-tô cấp đại sư’ của hệ thống thì việc khống chế một chiếc xe nhỏ như thế này, vẫn không là vấn đề gì lớn.

Ngoại trừ xe mô tô ra, Lâm Dật phát hiện ở bên cạnh xe mình còn còn có một cái hộp to.

Khi mở hộp ra xem thì thấy bên trong có chiếc mũ bảo hiểm đi kèm với xe T12, Lâm Dật lại kiểm tra thêm một chút, phát hiện ra chiếc mũ này cũng không còn sản xuất nữa, nó trở thành đồ chơi riêng trong tay người sưu tầm.

Nếu như dùng để mua bán mà nói, giá trị tối thiểu nhất cũng phải từ 500 ngàn tệ trở lên!

Đội chiếc mũ bảo hiểm lên, Lâm Dật cắm chìa khoá vào ổ và đạp chân ga, tiếng gầm gừ vang vọng khắp bãi đỗ xe.

Lâm Dật phát hiện, mặc dù giá trị không đuổi kịp siêu xe, nhưng nó lại phát ra tiếng gầm vô cùng êm tai, kích thích hooc-môn của mỗi người đàn ông.

Buổi tối không có ai, Lâm Dật cưỡi chiếc T12 ra ngoài, chạy hơn nửa giờ trên đường cao tốc ở vùng ngoại ô thành phố Trung Hải, mới cảm thấy đã nghiền.

Cho đến lúc này anh mới hiểu được, vì sao hiện tại đang thịnh hành chạy siêu xe thể thao, nhưng xe mô-tô vẫn như cũ có một chỗ đứng nhất định.

Loại tốc độ nhanh như chớp mang đến cảm giác chạy ngược cơn gió, thật sự không phải siêu xe có thể so sánh.

Sau khi trải nghiệm tốc độ của T12, Lâm Dật quay trở về phòng khách sạn và rửa mặt nghỉ ngơi.

Bởi vì đi ngủ quá muộn, sáng ngày hôm sau mãi hơn 9 giờ anh mới tỉnh dậy, còn là bị điện thoại của Tô Cách đánh thức.

"Hôm qua là anh đưa tôi về khách sạn?"

"Ngoại trừ tôi thì còn có thể là ai?"

"Anh, anh đang ở đâu?"

"Ở phòng bên cạnh."

"Hả, tôi biết rồi."

Nói xong, Tô Cách lập tức tắt điện thoại, không bao lâu sau căn phòng Lâm Dật đang ở vang lên tiếng gõ cửa.

Khi mở cánh cửa mở ra, Lâm Dật phát hiện Tô Cách đã ăn mặc chỉnh tề đứng ngoài.

"Cám ơn anh, Lâm Dật."

"Buổi tối hôm qua cô nói cám ơn rồi."

Lâm Dật ngáp một cái rồi nói:

"Chờ tôi một lát, tôi đi rửa mặt đã."

Sau mười phút, Lâm Dật rửa mặt xong xuôi, hai người cùng nhau rời đi.

"Cô đi làm gì đấy?"

Nhìn thấy Tô Cách đi về phía quầy tiếp tân, Lâm Dật hỏi.

"Trả tiền phòng."

Tô Cách tự nhiên nói.

"Khách sạn này là của tôi, trả tiền gì chứ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 139.

Chương 140. Đơn Đặt Hàng Đầu Tiên Của Nghề Nghiệp Mới

Sao?

"Anh nói cái gì? Khách sạn này là của anh?"

Tô Cách trợn trừng đôi mắt, kinh ngạc nhìn Lâm Dật, giống như nghe được chuyện gì đó không thể tin nổi.

"Nếu như không phải khách sạn của tôi, cô cảm thấy tôi sẽ dẫn cô tới chỗ sang trọng thế này sao? Tiền của tôi cũng không phải gió lớn thổi tới đâu."

"Điều này. . ."

Tô Cách không thể nào phản bác lại được, Lâm Dật nói cũng có đạo lý, dù sao thì vẫn còn đang ở khách sạn Bán Đảo anh ấy cũng không cần khoác lát với mình, mình chỉ cần đi hỏi một câu chẳng phải loài đuôi ngay hay sao.

"Nếu như anh là ông chủ của khách sạn Bán Đảo, vậy chiếc xe thể thao hôm qua là..."

"Cũng là của tôi."

Lâm Dật nhìn Tô Cách,

"Cô sẽ không nghĩ rằng tôi đi mượn xe chứ?"

"Anh và Tần Hán có quan hệ tốt như vậy, tôi còn tưởng rằng đó là xe của Tần thiếu."

"Mượn cái cọng lông, anh ta còn phải mượn xe của tôi đó."

Tô Cách: ? ? ?

Tần Hán đại danh đỉnh đỉnh còn đi phải mượn xe của Lâm Dật? !

Vậy anh ta có bao nhiêu tiền? Tại sao trước đó vẫn luôn ẩn giấu, bất hiển sơn bất lộ thủy (*)?

(*) ý nói những người không hiển lộ tài năng

"Anh có tiền như vậy, vì sao còn tới làm việc ở trường đại học?"

"Trải nghiệm cuộc sống, nếu không thì làm gì? Ngồi ăn rồi chờ chết à?"

"Anh công tác ở trường học để trải nghiệm cuộc sống? !"

Tô Cách cảm thấy rất ngoài ý muốn, thậm chí có chút vô cùng xấu hổ.

Nhìn vào tình huống hiện tại, thân phận đại thiếu gia của Lâm Dật khẳng định quá rõ ràng.

Người ta đến chỗ làm cũng chỉ là để chơi đùa, chính mình lại chuyên môn nhằm vào người ta hăm dọa trừ lương, trừ thưởng các thứ.

Thật quá mất mặt đi.

Lâm Dật không có suy nghĩ nhiều như vậy, đưa Tô Cách lên xe.

Lần này anh đưa Tô Cách về trường đại học xong cũng định làm thủ tục từ chức.

Nghề nghiệp mới đã mở ra, công tác trợ lý Uỷ ban đoàn ở trường đại học cũng không cần phải làm nữa.

Ngồi ở ghế phụ trên siêu xe của Lâm Dật, cuối cùng Tô Cách cũng hiểu ra vì sao nhiều cô gái đều ưa thích ngồi vào ghế phụ trên xe thể thao như vậy.

Cũng không phải là có bao nhiêu dễ chịu, mà chính là loại ánh mắt hâm mộ của người khác, thật sự có thể thỏa mãn một loại hư vinh trước nay chưa từng có.

"Chuyện tối ngày hôm qua, cám ơn anh."

"Có gì mà phải cảm ơn, chẳng qua là cảm thấy có chút ngứa mắt nên ra tay giúp đở mà thôi."

"Tôi chính là cảm thấy còn tức giận, cảm giác vẫn còn một bụng lửa giận không thể phát tiết ra ngoài. Hôm qua tôi vẫn quá kiềm chế, sớm biết thế thì tôi đã thưởng cho đôi cẩu nam nữ kia mỗi người một cái tát rồi, như vậy mới có thể hả giận."

Tô Cách tức giận bất bình nói:

"Tùy tiện ăn một bữa cơm thôi, vậy mà lại gặp phải hắn. Thật sự là gặp vận đen tám đời."

Lâm Dật cười cười, không lên tiếng nữa. Bà chằn này quả nhiên là con cọp cái.

Không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Thời điểm chiếc Koenigsegg chạy đến trường đại học Sư Phạm, nhất thời đưa tới thu hút vô số ánh mắt mà nhiều tiếng kinh hô.

Ở trong trường học, ánh mắt của mọi nam nữ sinh viên đều dán thẳng vào chiếc siêu xe.

Đối với dạng trường học có cấp bậc như đại học Sư phạm cũng không có loại đại thiếu gia đỉnh cấp kia, đến cùng là ai chạy chiếc siêu xe 30 triệu tới trường học đây?

Nhìn thấy Lâm Dật và Tô Cách bước xuống từ trên xe.

Toàn bộ ánh mắt của nữ sinh viên trong trường đều rơi xuống trên người Lâm Dật.

"Không phải chứ, chiếc xe này lại là của thầy Lâm?"

"Trước đây tớ chỉ coi thầy là nam thần trong mộng, không ngờ rằng thầy ấy còn là nam Tài Thần."

"Thật muốn được ngồi trên ghế phụ của thầy Lâm một chút, chỉ tiếc là chỗ đó của tớ không lớn bằng của chủ nhiệm Tô."

Nghe thấy tiếng sinh viên ngạc nhiên hò hét, Tô Cách nhìn sang Lâm Dật,

"Có chuyện này tôi vẫn muốn hỏi, không phải anh có xe đua à, vì sao trước đây lại lái một xe FAW cũ kỹ đi làm, tự làm mất thân phận của chính mình?"

"Trường học là chỗ học tập, nếu như tôi lái siêu xe tới trường, chẳng phải biến thành trang bức à. Cô thấy tôi có giống loại người thích cao điệu như vậy không?"

"Nói cũng đúng."

Tô Cách gật đầu nói, vô cùng nhất trí với cách làm của Lâm Dật.

Dạng phẩm chất này có lẽ rất khó gặp được ở trên người của một đại thiếu gia.

"Vậy thì tại sao hôm nay anh lại lái chiếc xe này tới trường? Là bởi vì không kịp đổi xe sao?"

"Tôi đến thu dọn đồ đạc để từ chức, cho nên lái xe gì cũng không ảnh hưởng."

Lâm Dật nói ra.

"Anh nói cái gì? Anh muốn từ chức?"

Nghe nói như thế, Tô Cách chợt hét lên, vô cùng khó hiểu nhìn Lâm Dật,

"Tại sao lại muốn từ chức?"

"Trước đó không phải mới nói rồi sao, tôi tới đây chính là trải nghiệm cuộc sống, hiện tại trải nghiệm cũng không sai biệt lắm, tôi cũng nên rời đi."

Lâm Dật cười nói:

"Mà không phải cô vẫn luôn không chào đón tôi ư, tôi đi cô không phải rất vui vẻ sao."

Tô Cách trầm ngâm không nói, nàng cảm thấy hối hận với những hành vi trước kia của mình.

"Lâm Dật, thật xin lỗi. Hy vọng anh có thể nhận lời xin lỗi của tôi."

"Tôi cũng không phải người có bụng dạ hẹp hòi như vậy, chỉ là tôi có chút tò mò. Hai người chúng ta cũng chưa từng quen nhau, tại sao cô cứ luôn nhằm vào tôi làm gì?"

Tô Cách do dự một chút, sau đó kể lại cho Lâm Dật nghe toàn bộ sự việc xảy ra trước cửa nhà hàng thịt nướng vào một tuần trước.

"Không phải chứ? Cứ như vậy mà cô đã phán định tôi là kẻ đồi bại rồi?"

Lâm Dật đậu đen rau muống nói.

"Chuyện này còn không phải đã quá rõ ràng rồi sao."

Tô Cách lộ vẻ tức giận nói,

"Nhưng hiện giờ tôi đã suy nghĩ minh bạch, cách làm trước đây của tôi đúng là rất cực đoan, cho nên tôi xin lỗi anh."

"Việc này phải nói cho rõ, tôi không có làm gì hết. Cô gái kia là một người bạn của tôi, nàng chỉ là uống rượu say, nhưng cũng không phải là do tôi chuốc rượu nàng."

Lâm Dật muốn minh oan cho mình:

"Hơn nữa, tôi đi tới tiệm thuốc cũng không phải để mua bao cao su, mà chính là mua thuốc giải rượu và dầu. Cô động não suy nghĩ một chút xem, với ngoại hình đẹp trai và giàu có như tôi, thì cô cảm thấy tôi còn cần chuốc say một cô gái, mới có thể đưa nàng tới khách sạn sao?"

"Cô tin hay không, hiện tại tôi chỉ cần nói một tiếng, toàn bộ sinh viên nữ của đại học Sư Phạm này đều có thể chủ động xếp hàng đến khách sạn chờ tôi?"

Tô Cách như được thể hồ quán đỉnh vậy, dường như tỉnh táo hơn nhiều.

Đúng như những gì mà Lâm Dật vừa nói, lấy điều kiện của bản thân anh ta thì thật sự không cần thiết phải làm chuyện như vậy.

Hơn nữa cô gái mình bắt gặp lúc đó cũng không phải là loại hình đẹp như tiên nữ, đúng là mình đã hiểu lầm anh ta.

"Mà cô suy nghĩ lại một chút, tình huống buổi tối ngày hôm qua có phải rất giống với câu chuyện bảy ngày trước đó hay không? Cô cũng uống say và bị tôi đưa đến khách sạn, nhưng tôi đã làm gì đối với cô chưa?"

"Anh nói cái gì thế."

Tô Cách khuôn mặt đỏ lên,

"Tôi biết mình sai rồi, anh đừng chấp nhặt với tôi nữa, như vậy còn không được sao?!"

"Vừa rồi tôi đã nói không có bụng dạ hẹp hòi như vậy, câu chuyện lúc trước hãy để cho nó qua đi."

"Vậy sau này anh còn có thể kéo tôi chơi game không?"

"Chơi cái lông, chơi gà như vậy ai dám kéo cô theo. Nếu không phải do cô, buổi sáng hôm nay tôi đã lên cấp Vương giả rồi."

"Tôi đúng là có chút dễ mất mạng, nhưng anh cũng không nên nói tôi như vậy."

Tô Cách không tình nguyện nói ra:

"Đúng rồi, sau khi từ chức, anh dự định làm gì? Chẳng lẽ tiếp tục trải nghiệm cuộc sống sao?"

Lâm Dật gật gật đầu,

"Đi làm shipper, nhẹ nhõm tự tại."

"Không phải chứ, người giống như anh mà đi làm công việc shipper? Không xứng với giá trị con người chút nào."

"Trải nghiệm cuộc sống khó khăn chốn nhân gian, cô không hiểu đâu."

"Tôi thật sự là không thể lý giải được."

Tô Cách cười lấy lòng,

"Tuy nhiên, nếu anh đi làm shipper, thì sau này tôi có thể đặt đơn hàng chỗ anh rồi?"

"Cô có thể đừng cười bỉ ổi như vậy được không? Chỉ là đặt đơn hàng shipper mà thôi, tại sao cảm giác cô hình như muốn gọi một con vịt?"

Tô Cách cười ha ha một tiếng.

Sau đó, Tô Cách và Lâm Dật cùng đi đến bộ phận nhân sự làm thủ tục, xem như chính thức khai trừ khỏi công tác ở Ủy ban đoàn của nhà trường.

Thủ tục từ chức được hoàn tất, Lâm Dật đi về thu dọn đồ đạc.

Biết được thông tin Lâm Dật đã từ chức, mọi người của phòng làm việc đều vô cùng không muốn.

Nhưng Tô Cách cũng không có công bố thân phận của Lâm Dật, dù sao anh ta không hề muốn cao điệu.

Tống Giai còn đề nghị, muốn mời Lâm Dật ăn cơm chia tay, nhưng cũng bị anh uyển chuyển từ chối.

Bèo nước gặp nhau mà thôi, chia tay đơn giản thế này cũng được rồi.

Sau khi thu dọn xong đồ vật của mình, Lâm Dật vừa mới rời khỏi trường học, thì nhận được điện thoại của Triệu Kỳ.

"Thầy Lâm, tại sao thầy lại từ chức thế, có phải thầy không hài lòng về chuyện gì đó hay không? Thầy cứ nói với tôi, tôi sẽ đích thân xử lý."

"Không phải như ngài nghĩ đâu."

Lâm Dật cười ha hả nói:

"Vốn dĩ tôi đến đại học Sư Phạm là để trải nghiệm cuộc sống, hiện tại đã trải nghiệm xong nên muốn rời đi, chuẩn bị thay đổi một công việc khác."

"Vậy thấy cứ tạm giữ chức là được rồi, cũng không cần từ chức. Bên phía nhà trường vẫn trả lương đều cho thầy, thầy muốn rời khỏi trường học thì làm sao bây giờ?"

"Chức vị Phó hiệu trưởng danh dự cứ tiếp tục treo cho tôi. Nếu nhà trường có chuyện gì cần hỗ trợ, chỉ cần tôi có thể làm được thì nhất định sẽ cố gắng hết sức."

Triệu Kỳ nghe xong mới nhẹ nhàng thở ra,

"Điều đó thì thật phải cám ơn thầy Lâm rồi, tôi đại biểu cho 7800 sinh viên của đại học Sư Phạm Trung Hải, hướng về thầy biểu thị lòng biết ơn từ tận đáy lòng."

"Hiệu trưởng Triệu khách khí rồi, đều là việc tôi nên làm."

Đơn giản trao đổi vài câu với Triệu Kỳ xong, Lâm Dật lái xe về tới khách sạn Bán Đảo.

Giờ đã gần trưa rồi, chuẩn bị giải quyết bữa cơm trưa đã.

"Ngài có đơn đặt hàng mới, xin chú ý kiểm tra và tiếp nhận."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 140.

Chương 141. Bồi Thường Hơi Ít

Vừa cơm nước xong xuôi, Lâm Dật nhận được thông báo có đơn đặt hàng.

"Đêm qua vừa đăng ký thành công, vậy mà giờ đã có đơn đặt hàng rồi?

Tốc độ này không phải có chút quá nhanh chứ?"

Mở điện thoại di động ra, Lâm Dật nhìn thấy nội dung ở phía trên đơn đặt hàng.

Bảo mình đi đến Magic Music Piano Shop và mua một cái giá đỡ dành cho đàn Piano dùng để đỡ nhạc phổ.

Trừ cái đó ra, phía trên còn có giá cả của từng loại, chính mình chỉ cần dựa vào đó để mua là được rồi.

Nhưng mà cần ứng trước tiền mua đồ cho khách hàng, chờ đến khi giao hàng thì khách mới trả tiền.

Đối với Lâm Dật mà nói, đây chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Bởi vì nguyên nhân có được trí tuệ bậc của Hiền giả, Lâm Dật cũng có hiểu đôi chút tri thức về phương diện đàn piano.

Cái gọi là giá đỡ nhạc phổ, thật ra tương tự với loại giá đỡ điện thoại di động, chỉ có điều đây là giá đỡ dành cho đàn piano.

Sau khi định vị địa điểm của cửa hàng Magic Music Piano trên điện thoại di động, Lâm Dật thu dọn thoáng qua một chút và chuẩn bị bắt đầu làm việc.

Nhưng lần này, Lâm Dật không có ý định lại chạy chiếc Koenigsegg kia.

Chiếc mô-tô phiên bản giới hạn trị giá 6,5 triệu không thơm sao?

Sau khi ăn cơm nước no nê, Lâm Dật đi ra khỏi khách sạn Bán Đảo.

Lúc này, có mấy người đứng ở trước xe mô-tô của Lâm Dật, còn chỉ trỏ, hùng hùng hổ hổ, không biết xảy ra chuyện gì.

"Cái quái gì thế, một cái mô-tô tồi tàn lại đỗ ngang ở chỗ này, làm hại ông đây không có chỗ dừng xe."

Người đàn ông nói chuyện tên là Thường Đức Quân, khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, mặc một bộ vest màu đen, trông giống như một người đàn ông thành đạt.

Khi mở miệng quát tháo ông còn nhìn ngó bốn phía xung quanh, dường như đang muốn tìm chỗ đậu xe.

"Hiện tại những người shipper này cũng quá đáng, chỗ để xe của khách sạn Bán Đảo chật hẹp như vậy, thế mà còn để mô-tô dừng ở nơi này, còn không cảm thấy xấu hổ sao."

Nói chuyện chính là một người phụ nữ trang điểm dày đậm, mặc chiếc váy ngắn kèm tất đen, trên nét mặt tràn đầy vẻ khinh bỉ nồng đậm.

"Chiếc xe mô-tô này có kiểu dáng không tệ lắm, chắc không phải là xe của shipper đâu, có thể là của những kẻ đam mê xe mô-tô kia."

"Em ghét nhất là những người cưỡi mô-tô kia, không mua nổi chiếc xe hơi tốt, cả ngày cưỡi cái mô-tô cũ kỹ chạy ở trên đường, còn tự gọi một mình là muốn tìm cảm giác ‘tình hoài’, nghe cũng muốn buồn nôn."

"Anh cũng thấy phiền với mấy gã nghèo hèn thích phóng xe hai bánh đó, coi một chiếc mô-tô tồi tàn giống như đồ gia truyền nhà mẹ hắn truyền lại vậy, cả ngày không phải lau chùi thì cũng sờ mó, nhìn thấy mà phiền."

Thường Đức Quân mắng theo.

"Anh yêu, vậy làm sao bây giờ? Trong thời gian ngắn hình như sẽ không tìm được chỗ đậu xe, em không chờ đợi kịp nữa rồi."

Đưa bàn tay sờ soạng trên mông nữ nhân một cái, Thường Đức Quân cười tủm tỉm nói:

"Em là con đàn bà thật phóng đãng, tại sao còn gấp gáp hơn cả anh chứ?!"

"Còn không phải do anh thông đồng, nếu như không nhanh một chút là nước tràn Kim Sơn mất."

Nữ nhân nũng nịu nói.

"Đừng có gấp, chút chuyện nhỏ này có thể làm khó anh sao, anh đây là người nắm trong tay sức mạnh đồng tiền."

Nói xong, Thường Đức Quân rút từ trong ví tiền ra hai tờ 100 nhân dân tệ, quay sang những người đi lại ở ven đường nói:

"Có ai nguyện ý giúp đỡ chuyển chiếc mô-tô này đi không? Sau đó tôi sẽ trả mỗi người 100 tệ."

Nghe được có việc kiếm tiền, mọi người đi qua đều hai mắt tỏa sáng.

"Tiên sinh, ngài xác định nếu khiêng chiếc xe mô tô này đi, thì cho chúng tôi 100 tệ sao?"

"Đương nhiên?"

Thường Đức Quân nâng cao cái bụng phệ, chỉ chỉ xe của mình,

"Tôi chạy chiếc xe Audi A8 trị giá hơn 1 triệu tệ, với một người có thân phận như vậy, các người cảm thấy tôi sẽ lừa bịp sao?"

"Vâng vâng vâng, chúng tôi sẽ giúp một tay khiêng nó đi."

Ở trước sự chi phối của kim tiền, hai người qua đường dùng toàn bộ sức lực khiêng chiếc mô-tô của Lâm Dật sang một bên, từ đó tạo ra vị trí trống để đỗ xe.

Mà Thường Đức Quân cũng đỗ xe vào đó.

"Anh yêu, anh thật giỏi, thế mà có thể nghĩ đến cái biện pháp này."

"Thấy rồi chứ? Đây chính là sức mạnh của đồng tiền."

Thường Đức Quân đắc ý nói:

"Nếu như dừng xe ở ven đường, chúng ta sẽ phạt bị phạt gấp ba lần số tiền 100 tệ, so sánh ra thì chúng ta còn lời 200 tệ. Chỗ khác biệt khi chúng ta trở thành kẻ có tiền, chính là bởi vì chúng ta hiểu được cách ứng phó với mọi tình huống, mà những thứ tên cưỡi mô tô nghèo hèn ti tiện này mãi cũng sẽ không nghĩ ra được."

Thường Đức Quân thoải mái ghê gớm, chính mình chủ động tán tỉnh nàng hơn nửa tháng, hôm nay mới hẹn hò được đi khách sạn.

Vì trang bức, ông ta còn cố ý đi thuê một chiếc xe Audi A8, chưa từng nghĩ hiệu quả thế mà tốt như vậy, vừa nhìn thấy mình lái xe đến đón, cô ta đã lập tức mê muội sà vào lòng mình.

Bây giờ lại xuất hiện một cơ hội trang bức tốt như vậy, đoán chừng cô ta đã không thể rời bỏ mình nữa rồi.

"Ừm vâng, chỉ giỏi nói ngon ngọt, người ta ưa thích anh chính vì loại khí chất của một người đàn ông thành đạt như vậy đấy."

"Được rồi, lãng phí thời gian dài như vậy, chúng ta đi vào thôi."

Thường Đức Quân cười híp mắt nói.

"Ừm vâng, em cũng không kịp đợi nữa rồi."

Nói xong, cô gái nhìn chiếc xe mô tô của Lâm Dật,

"Phi, cái mô tô bỏ đi này, làm chậm trễ hết việc của chúng ta."

"Đúng thế."

Thường Đức Quân đi qua, giơ chân đá vào bên trên xe khiến cho chiếc mô tô của Lâm Dật ngã xuống đất.

Mặc dù không có tính tổn thương thực sự, nhưng mặt sơn đã bị làm xước.

Mà trước khi đi, ông ta vẫn không quên mắng chửi:

"Hôm nay cho con mẹ ngươi chút giáo huấn, nhìn xe về sau ngươi còn dám mùa mắt đỗ xe bậy bạ hay không."

Mắng một tràng xong, hai người giảm bớt lửa giận hơn phân nửa, cao hứng bừng bừng đi về phía cửa khách sạn.

Nhưng đi chưa được mấy bước, chợt thấy Lâm Dật ngăn ở trước mặt mình.

"Mày có chuyện gì, chó ngoan không cản đường, cút xa một chút, đừng cản đường của ông đây."

Thường Đức Quân mắng.

"Đá đổ xe mô tô của tôi xong, rồi cứ dễ dàng như vậy rời đi sao? Hai người các người có phải suy nghĩ nhiều hay không?"

Lâm Dật hời hợt nói.

"Suy nghĩ cả nửa ngày, thì ra chiếc mô tô tồi tàn này là của mày."

Thường Đức Quân cười khẩy nói:

"Hôm nay ông đây dạy cho mày một bài học, về sau đừng có mù mắt đỗ xe tùm lum như thế. Lần này mới đạp nó một chân là nhẹ, lần sau tao sẽ trực tiếp đập nát."

"Thật sự là ngưu bức, có bản lĩnh thì bây giờ ông đập luôn đi."

Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Làm sao, mày tưởng ông đây không dám?"

"Nếu ông dám làm thật thì trực tiếp ra tay đi, sao phải nói nhảm mãi vậy? Nhưng tôi nói việc xấu trước, ông nên suy nghĩ kỹ một chút xem bản thân có thể bồi thường nổi hay không."

"Móa, không phải chỉ là một chiếc mô tô cũ kỹ à, chiếc xe Audi A8 này của ông đây có thể mua 100 chiếc mô tô tồi tàn như thế này."

"Nên nói thì tôi đều đã nói, nếu như ông thật có lá gan, vậy thì chậc chậc, cũng để cho tôi nhìn xem ông làm thế nào mua 100 chiếc mô tô như thế này."

"Mẹ kiếp, mày cho rằng ông không dám sao?!"

Mắng xong một câu, Thường Đức Quân hùng hổ mở cốp sau xe mình ra, cầm lấy một bộ cờ lê, hung hăng lao tới đập chiếc mô tô của Lâm Dật.

Đập liên tục vài chục cái, khiến cho ngay cả ống bô xe đều bị tróc ra, mới thở hồng hộc dừng lại.

"Thấy chưa, hôm nay tao nện xe của mày, mày có phục hay không?"

"Phục."

Lâm Dật cười rộ lên, dựng thẳng ngón tay cái nói ra:

"Đầu của ông đúng là cứng."

"Phục thế là được."

Thường Đức Quân vênh váo tự đắc nói.

Sau đó từ trong ví tiền lấy ra một xấp tờ 100 nhân dân tệ, ít nhất có đến 2000 tệ.

"Cầm lấy đi sửa xe của mày đi, ông đây là có tiền, không giống với mấy loại cưỡi mô tô nghèo hèn các người. Chỗ này đoán chừng còn có thể thừa không ít, buổi tối mua thêm cho mình cái đùi gà, bồi bổ thân thể."

"Anh yêu, anh thật giỏi, dễ dàng khuất phục hắn ta, nhìn xem từ nay về sau hắn còn dám đỗ xe loạn nữa hay không."

"Ông có thái độ bồi thường tiền cũng rất thẳng thắn chủ động, nhưng tôi muốn nói là chút tiền ấy dường như căn bản không đủ bồi thường."

"Không đủ bồi thường?"

Thường Đức Quân cười lạnh một tiếng,

"Làm sao, còn muốn giả vờ bị đụng xe? Tao nói cho mày biết, tao đã thấy nhiều loại mô tô rác rưởi kiểu này rồi, giá thị trường tuyệt đối không cao hơn 10 ngàn nhân dân tệ. Ông đây cho mày 2000 tệ đã là cái giá trên trời rồi, đừng cho thể diện mà không cần."

"Đúng thế, tuổi quá trẻ cũng đừng giả vờ bị người khác đụng xe, cẩn thận chúng tôi báo cảnh sát bắt cậu đấy!"

Người phụ nữ nói.

"Chút giá trị con người của các người còn không đến mức để cho tôi phải giả vờ bị đụng xe."

Lâm Dật nhàn nhạt nói:

"Có thể các người còn không biết một điểm, chiếc mô tô này của tôi là Tamburini T12, tính cả tiền thuế quan, ở Hoa Hạ có giá bán là 6,5 triệu nhân dân tệ. Hiện tại sơn xe bị làm xước, ống thoát khí cũng rơi mất, ông chỉ bồi thường cho tôi hơn 2000 tệ, tính kiểu gì cũng thấy có vẻ hơi ít đi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 141.

Chương 142. Làm Sao Cậu Biết Tôi Chưa Từng Luyện Qua?

Lời này vừa nói ra, toàn bộ mọi người ở đây đều sửng sốt.

"Mày nói cái gì, chiếc mô tô này trị giá 6,5 triệu tệ?"

Lâm Dật giang tay ra nói,

"Nếu như ông không tin, có thể tự mình lên mạng kiểm tra, từ khóa là Tamburini T12 "

Hai người đều mang nét mặt ngơ ngác, vội vàng lấy điện thoại di động ra và bắt đầu kiểm tra giá cả.

Cùng lúc đó, những người đi đường đang dừng lại hóng chuyện ở bên cạnh cũng không nhịn được tò mò, đều lấy điện thoại di động ra search từ khóa.

Nhưng chỉ sau vài giây đồng hồ, toàn bộ những người này cũng đều đông cứng nét mặt, tất cả đều ngây người như phỗng nhìn về phía chiếc xe mô tô nằm trên mặt đất kia.

Bởi vì trên mạng internet đã viết giá cả công khai, chiếc xe mô tô này đúng là 6,5 triệu nhân dân tệ!

Hơn nữa còn là phiên bản giới hạn số lượng, có giá trị sưu tầm cực cao, giá tiền 6,5 triệu nhân dân tệ đã là vô cùng rẻ.

"Không phải ông nói chiếc xe Audi A8 của ông mua được hơn 100 chiếc mô tô loại này sao? Tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Audi A8 có thể bán được với giá hơn 100 triệu tệ đấy."

Sắc mặt hai người trắng bệch, suýt chút sợ tè ra quần.

Dù có nằm mơ thì bọn họ cũng không nghĩ tới, vậy mà chiếc mô tô này trị giá nhiều tiền đến như vậy.

"Người anh em, chúng ta có lời muốn nói, chúng ta thật sự không phải cố ý."

Lâm Dật: ? ? ?

"Đầu óc của ông để cho lừa đá sao? Chính ông cầm cờ lê đập chiếc mô tô của tôi, còn nói không phải cố ý?"

"Không không không, tôi nói sai, ý của tôi là tôi không biết chiếc xe này đắt giá như vậy, nếu không tôi cũng không dám làm chuyện như vậy."

Thường Đức Quân nói lắp ba lắp bắp, mồ hôi lạnh đã thấm ướt quần áo trên người.

Có thể bỏ ra 6,5 triệu tệ để mua một chiếc xe gắn máy, người này nhất định là đại thiếu gia siêu cấp phú hào.

Đối với loại người này, chính mình căn bản không thể nào đắc tội nổi.

Hiện tại chiếc mô tô bị hư hỏng thành dạng này, cho dù bán cả người mình cũng không thể đền nổi.

"Không phải vừa rồi ông còn rất ngưu bức sao, bây giờ lại biết sợ rồi?"

"Sợ sợ."

Thường Đức Quân cười theo nói ra:

"Chúng ta cứ bình tĩnh nói chuyện, xin anh tuyệt đối đừng nổi nóng."

"Tôi vẫn còn có việc bận, lười nhác cãi cọ với ông. Đợi lát nữa tôi gọi người tới, đến lúc đó các người tự mình thương lượng đi."

Nói xong, Lâm Dật gọi bảo vệ ở cổng tới.

"Đi gọi Vương Thiên Long tới đây."

"Vâng."

Thấy sự việc không có bất kỳ khả năng giảng hòa nào, người phụ nữ trang điểm dày đặc nói:

"Anh yêu, cho dù chiếc mô tô này của hắn rất đắt, nhưng con người anh cũng giá trị hơn trăm triệu, bồi thường cho hắn mấy trăm ngàn tệ cũng không có vấn đề gì chứ."

"Đúng, không có vấn đề gì."

Thường Đức Quân quệt qua mồ hôi lạnh, nói ra:

"Trước tiên đừng có gấp, chuyện này còn có khả năng hòa giải."

"Vậy thì tốt quá."

Thường Đức Quân nhìn Lâm Dật,

"Người anh em, cậu biết quản lý Vương Thiên Long của khách sạn này không?"

"Làm sao? Ông cũng quen biết?"

"Tôi tự nhiên là không biết Vương quản lý, nhưng anh trai tôi và Vương Thiên Long là anh em. Mượn cái tầng quan hệ này, chúng ta cũng coi như là người một nhà, có thể nể mặt một chút hay không?"

"Chờ Vương Thiên Long tới, ông xem anh ấy có dám để tôi phải nể mặt hay không đã."

Đúng lúc này, Vương Thiên Long vội vã chạy ra từ trong khách sạn, Thường Đức Quân bước nhanh tới nghênh đón.

"Anh Vương, tôi xảy ra chút chuyện ở đây, cần anh đến hòa giải giúp một chút."

Nhìn thấy Thường Đức Quân, Vương Thiên Long sững sờ,

"Anh là ai?"

"Tôi là Thường Đức Quân, anh trai tôi là Thường Đức Hải, mấy ngày trước anh ấy nói với tôi là ăn cơm cùng anh ở đây."

"À tôi biết cậu rồi."

Vương Thiên Long nói ra.

Thấy Vương Thiên Long biết mình là người nào, Thường Đức Quân vui sướng bừng bừng nói:

"Vừa rồi tôi và người anh em này xảy ra một chút chuyện hiểu lầm, nhất thời xúc động đập chiếc mô tô của cậu ta. Anh Vương, anh giúp đỡ điều giải một chút, dù sao tôi cũng không phải cố ý."

"Điều giải cái lông ấy!"

Vương Thiên Long học Lâm Dật mở miệng tức giận mắng:

"Cậu có biết mình đã gây ra chuyện lớn rồi không?"

Thường Đức Quân ngượng ngùng cười một tiếng,

"Tôi biết lỗi sai ở bản thân tôi, nhưng anh cùng anh trai tôi không phải anh em tốt sao? Giúp một chuyện nhỏ này cũng không có vấn đề gì đi."

"Anh trai cậu thì nhằm nhò gì, tôi nói cho cậu biết, người sở hữu chiếc mô tô kia chính là ông chủ toàn quyền của khách sạn Bán Đảo chúng tôi. Toàn bộ khách sạn đều là của ngài ấy, cậu muốn cho tôi đứng ra điều giải? Tôi điều giải con mẹ nhà cậu."

Lời này vừa nói ra, Thường Đức Quân lập tức trợn tròn mắt, cảm giác chân cũng mềm nhũn ra, suýt chút sợ tè ra quần.

"Anh Vương, anh nói cái gì? Anh ta là ông chủ của khách sạn Bán Đảo?"

"Cậu cảm thấy tôi đang trêu đùa cậu sao?"

"Tôi, tôi không có ý đó."

"Được rồi, anh cũng không cần nhiều lời với hắn ta, tôi còn có việc bận phải làm. Việc tiếp theo, anh tự mình xử lý đi, sau đó đưa xe đến trường đua xe quốc tế Trung Hải để sửa là được rồi."

"Trường đua xe quốc tế Trung Hải?"

Vương Thiên Long sững sờ,

"Lâm tổng, chẳng lẽ ngài có quen biết với người ở trường đua xe Trung Hải?"

"Nhận biết cái cọng lông, trường đua xe quốc tế Trung Hải cũng là của tôi, báo tên của tôi là được rồi."

Vương Thiên Long: . . .

"Ông chủ ngưu bức (phá âm)."

Bịch!

Thường Đức Quân lập tức co quắp trên mặt đất.

Rốt cuộc thì mình đắc tội với dạng nhân vật gì đây?

Không chỉ có sở hữu khách sạn Bán Đảo, hơn nữa còn nắm giữ trường đua xe quốc tế Trung Hải trong tay.

Mà vừa rồi chính mình còn dám nói năng lỗ mãng với dạng người này.

Ông trời là muốn chơi chết mình sao?

Bởi vì trên tay còn có đơn đặt hàng phải hoàn thành cho nên Lâm Dật không muốn lưu lại đây quá lâu.

Lái chiếc Koenigsegg RS của mình đi về phía cửa hàng Magic Music Piano.

Mà khi nhìn thấy Lâm Dật ngồi lên chiếc siêu xe, Thường Đức Quân cảm giác mình bị mấy chục cái bạt tay.

Ngoại trừ bán thận, mình cũng không có bất kỳ cái gì để bồi thường.

Chẳng mấy chốc, Lâm Dật đã lái xe đến cửa hàng Magic Music Piano.

Khung đỡ cầm phổ cho piano cũng không quá đắt, mua hết có 128 tệ, sau đó dựa theo địa chỉ phía trên đơn đặt hàng lái xe đi qua.

Thương Thành quốc tế, tòa nhà A, tầng 3, phòng 2101.

"Mẹ ơi, ngay cả giá đỡ piano cũng không có, mẹ còn bảo con luyện tập như thế nào."

Người nói chuyện chính là một cậu thiếu niên, xem ra cũng chỉ có mười bảy mười tám tuổi, trên mặt còn hơi mập mạp, trông giống như một học sinh cấp ba.

"Mẹ đã gọi người đi mua, chẳng mấy chốc sẽ đưa tới, trước tiên con hãy luyện số giai điệu đơn giản và làm quen phím đàn một chút đi."

Người nói chuyện tiếp theo là mẹ của cậu thiếu niên, khoảng chừng hơn 40 tuổi, nhưng bảo dưỡng nhan sắc vô cùng tốt, nhìn ngoại hình có vẻ rất trẻ tuổi.

Tên của người phụ nữ là Quách Nhị, là giảng viên đàn piano của Học viện hý kịch Trung Hải, đã đạt đến cấp bậc giáo sư, ở thành phố Trung Hải có được danh tiếng nhất định.

"Không được, không có khung đỡ cầm phổ, con không có được cảm giác chơi đàn, chờ người đưa tới rồi hẵng nói."

Nói xong, cậu thiếu niên lập tức lấy điện thoại di động ra, mở trò chơi Vương giả vinh diệu ra chơi.

Có thể nhìn ra, cậu thiếu niên này vô cùng chống đối việc luyện tập chơi đàn.

Tính Tong ——

Chuông báo của cửa phòng vang lên, người mẹ đi ra mở cửa, nhìn thấy Lâm Dật đang đứng ở bên ngoài.

"Chào quý cô, khung đỡ cầm phổ cho piano đã được mua về rồi, giá cả hàng hóa là 128 tệ."

Phí shipper sẽ được thanh toán tự động khi đơn đặt hàng hoàn thành, tuy nhiên Lâm Dật phải ứng ra tiền mua hàng trước khi đến giao hàng sẽ được khách hàng thanh toán lại.

"Tốt tốt tốt, anh bạn trẻ, thật sự là vất vả cho cậu. Cậu chờ một chút, tôi đi lấy tiền trả cho cậu."

"Không cần khách khí, đây là công việc của tôi."

"Tại sao tốc độ của anh lại nhanh như vậy, không thể để cho tôi chơi xong một ván game rồi mới đến sao?"

Thiếu niên mập mạp phàn nàn nói.

"Tôi không có chậm trễ cậu chơi game chứ?!"

Lâm Dật cười ha hả nói.

"Nhưng anh mua giá đỡ nhạc phổ về rồi, tôi sẽ phải luyện tập chơi đàn."

"Đây là chuyện tốt, cậu phải hiểu tấm lòng dụng tâm lương khổ của mẹ mình."

"Thôi đi, anh nói thì thật dễ nghe, nếu đây thật là chuyện tốt, vậy thì sao anh không luyện đi? Cũng không đến mức người lớn như vậy, còn đi làm shipper giúp việc cho người ta?"

Lâm Dật cười cười,

"Làm sao cậu biết tôi chưa từng luyện qua?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 142.

Chương 143. Tôi Là Thiên Tú Quất Hữu Kinh

"Anh còn luyện tập qua đàn piano?"

Cậu thiếu niên mập mạp khinh thường nói:

"Đừng có lừa dối người khác, đàn piano cũng được xem là loại nhạc cụ của giới quý tộc, anh chơi nổi sao?"

"Hồ Hạo Nhiên, con nói cái gì đấy?!"

Quách Nhị quát to:

"Mẹ bình thường dạy con như thế nào, còn có chút lễ phép không hả?!"

"Con nói sự thật mà, một chiếc đàn piano giá rẻ nhất cũng phải hơn 10 ngàn nhân dân tệ, một bản nhạc Piano giá ít nhất cũng phải 300 tệ một bản. Nếu anh ta có điều kiện như vậy, thì vì sao còn đi làm công việc shipper đây?!"

Quách Nhị tức giận gần chết, liên tục xin lỗi Lâm Dật.

"Thực sự xấu hổ quá, đứa nhỏ này bị tôi chiều hư rồi, cậu đừng để trong lòng."

"Không có việc gì."

Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Thật ra, cậu ta nói cũng đúng sự thật, học đàn piano đúng là không hề rẻ một chút nào."

"Mẹ, mẹ nhìn xem, chính anh ta cũng phải thừa nhận."

Hồ Hạo Nhiên nhìn Lâm Dật,

"Cho nên mới nói, thời điểm anh định nhắc nhở tôi, trước tiên vẫn nên lo cho chính bản thân mình đi. Anh cũng không biết chơi đàn, có tư cách gì chỉ bảo tôi?"

"Ai bảo tôi không biết chơi đàn?"

Lâm Dật cười nói.

"Đến chết còn không chịu thừa nhận đúng không?"

Hồ Hạo Nhiên nói:

"Nếu anh biết chơi đàn, vậy đến đánh thử một chút."

"Xem thường tôi đúng không?!"

"Đúng thế, chính là xem thường anh đấy, có năng lực thì anh đánh thử một chút đi."

"Thử một chút cũng không vấn đề gì."

Lâm Dật cười nói, sau đó nhìn Quách Nhị,

"Tôi có thể chơi thử được không?"

"Anh bạn trẻ, chơi thử một chút cũng không có vấn đề gì, nhưng con trai tôi thật ra cũng có trình độ chơi đàn piano tạm được, cho nên. . ."

"Chị lo tôi sẽ bị mất mặt đúng không?"

Lâm Dật nói ra:

"Mặc dù tôi đều là tự học, nhưng muốn đánh một đoạn từ khúc thì cũng không có vấn đề."

"Tự học chơi đàn piano?"

Quách Nhị biểu lộ có hơi mất tự nhiên.

Nàng là một giảng viên dạy đàn piano của Học viện hý kịch Trung Hải, đối với phương diện kiến thức về đàn piano đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Mặc dù là một môn nhạc cụ tương đối khó, nhưng cũng có thể tự học.

Chỉ có điều, nếu như không có giáo viên chuyên môn hướng dẫn dạy bảo, bình thường chỉ có thể đánh một số từ khúc đơn giản, rất khó nâng cao thêm một bước.

Mà con trai mình đã bước qua giai đoạn người mới học này.

Anh chàng shipper này căn bản là không thể nào thắng được con trai mình.

"Ừm, tự học."

Lâm Dật cười đáp lại.

"Anh bạn trẻ, thật ra tôi cũng không ngại cho cậu mượn đàn đàn piano, nhưng chuyên môn của loại nhạc cụ này thật sự có độ khó cao, tôi sợ cậu. . ."

"Không sao."

Lâm Dật nói ra:

"Tôi là một người da mặt dày, thua cũng không ngại mất mặt. Nếu như có thể may mắn thắng cậu ta, nói không chừng còn có thể tạo được chút tác dụng tích cực."

"Mẹ, mẹ đừng cản anh ta, để anh ta đánh đi."

Hồ Hạo Nhiên đắc ý nói:

"Con muốn xem anh ta có thể thắng được con hay không."

"Nếu tôi thắng cậu thì sao?"

"Nếu anh thắng tôi, tôi sẽ kéo anh đánh Vương giả vinh diệu, để anh giành chiến thắng lên cấp."

"Tôi không cần điều này."

Lâm Dật nói ra:

"Nếu như tôi chiến thắng, thì cậu phải ngoan ngoãn nghe lời của mẹ cậu, luyện đàn cho thật giỏi, có được không?"

"Không vấn đề gì, tôi không sợ anh đâu."

Lâm Dật hoạt động mấy khớp ngón tay một chút, anh thật sự khá nóng lòng muốn chơi thử.

Từ lúc được hệ thống ban tăng trí tuệ của bậc Hiền giả, đến tận bây giờ anh còn chưa từng chơi qua thứ nhạc cụ này đây.

Lâm Dật đặt hai bàn tay lên mặt phím đàn piano, bỗng nhiên trong đầu anh xuất hiện lan tràn một loại cảm giác quen thuộc.

Đinh đinh đính đinh. . .

m thanh êm tai mà dồn dập truyền đến, mới đầu Quách Nhị còn không có cảm thấy như thế nào. Chỉ là có chút ngoài ý muốn, một người tự học đàn mà có thể đánh ra giai điệu trôi chảy như thế, khả năng này cần có chút thiên phú.

Nhưng chỉ khoảng nửa phút đồng hồ sau, Quách Nhị nghe được kỹ năng chuyên môn trong đó.

Khúc nhạc này căn bản cũng không phải là giai điệu đơn giản, mà chính là bản 《 Rhapsody Hungary 》của nhà soạn nhạc Liszt!

Độ khó của giai điệu này có thể đứng vào mười vị trí đầu trên thế giới, nó có liên tục tám quãng nhảy vọt vô cùng khó, căn bản không phải là một người mới học đàn có thể nắm giữ được!

Ngay cả chính mình cũng rất khó diễn tấu mà không có chút tỳ vết nào!

Mà tại sao anh chàng shipper này có thể làm được?

Chẳng bao lâu sau Quách Nhị lại phát hiện, Lâm Dật thay đổi sang giai điệu khác!

Lần này là bản nhạc có độ khó xếp hàng thứ chín trên thế giới《 Ghost fire 》!

Trong lòng Quách Nhị kinh hãi tột đỉnh, bài này tràn ngập số lượng lớn âm tiết kép, chính là thứ làm đau đầu mỗi một người trình diễn piano.

Vậy mà anh ta có thể diễn tấu tựa như nước chảy mây trôi như thế, quả thật không thể tin nổi!

Điều quan trọng nhất là anh ta không hề có một bản nhạc phổ nào ở trước mặt, có nghĩa là mỗi một cái âm tiết đều được ghi nhớ ở trong đầu!

Chính mình còn không thể làm được đến mức này!

Trình độ của anh ta có thể so với một vị đại sư!

Cậu thiếu niên Hồ Hạo Nhiên trợn trừng tròng mắt, mặc dù cậu không thể chơi được những giai điệu như vậy, nhưng vẫn có thể nghe hiểu.

Cũng biết mức độ khó khăn ở trong đó!

Giống với mẹ mình, cậu cũng không thể tin nổi đây là giai điệu được phát ra từ đôi bàn tay của một anh chàng shipper.

Một khúc cuối hoàn tất, Lâm Dật không tiếp tục biểu diễn thêm giai điệu khác nữa!

Bởi vì trí tuệ của bậc Hiền giả thuộc về kỹ năng ‘rộng mà không tinh’, có thể đàn được hai khúc nhạc này hoàn mỹ như vậy, đã vô cùng tốt rồi.

Nếu như lại nâng cao độ khó khăn, nói không chừng sẽ xảy ra lỗi sai, còn không bằng đến điểm là dừng, chỉ cần mục đích của mình đạt được là tốt rồi.

Khi cái âm tiết cuối cùng rơi xuống, Quách Nhị và cậu bé Hồ Hạo Nhiên chưa kịp phản ứng, mất một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần.

Ba ba ba _ _

Quách Nhị không nhịn được cho Lâm Dật một tràng vỗ tay,

"Anh bạn trẻ, trình độ của cậu thật sự vượt quá sự mong đợi của tôi. Với thân phận giáo sư đại học chuyên ngành, tôi cũng không thể nào chơi hai khúc nhạc này mà không cần nhìn đến nhạc phổ trước mặt."

"Quá khen, quá khen, đều là đàn mù mà thôi."

Lâm Dật khiêm tốn nói, sau đó nhìn sang Hồ Hạo Nhiên.

"Cậu có muốn đi đàn thử một chút không? Cũng để cho tôi thưởng thức trình độ của cậu."

"Tôi không đàn thử đâu, anh chính là đang lừa tôi."

Hồ Hạo Nhiên buồn bực nói:

"Anh chắc là học sinh của mẹ tôi, cố ý giả làm một anh chàng shipper để đến lừa phỉnh tôi."

"Trí tưởng tượng của cậu vẫn rất phong phú."

Lâm Dật dở khóc dở cười nói:

"Trước không nói đến chuyện thân phận của tôi, lần này cậu đã thua, có phải nên nghe lời của mẹ cậu, ngoan ngoãn luyện đàn hay không?"

"Ván này không tính!"

Hồ Hạo Nhiên nói.

"Vì sao không tính?"

"Anh là người lớn, tôi là trẻ con, anh lợi hại hơn tôi là chuyện đương nhiên, cho nên chiến thắng tôi cũng chẳng có gì ghê gớm."

"Xem ra cậu vẫn không phục."

Lâm Dật cười nói.

"Đúng, vẫn không phục."

Hồ Hạo Nhiên nói:

"Đàn piano không phải sở trường của tôi, cho nên không phục!"

"Vậy được rồi, nói về lĩnh vực chuyên môn của cậu đi, chúng ta so đấu một chút."

"Tôi am hiểu game Vương giả vinh diệu."

Hồ Hạo Nhiên tinh thần rạng rỡ nói:

"Tôi là Thiên Tú Quất Hữu Kinh, là đại thần trong sever của chúng tôi."

"Vậy thì chơi thử một ván đi."

"Thử một ván thì thử một ván."

Hồ Hạo Nhiên nói ra:

"Nhưng tôi cũng phải nói trước, nếu như tôi chiến thắng, về sau tôi sẽ không luyện đàn."

"Nếu như cậu bị thua thì sao?"

"Thua thì nghe theo lời của mẹ tôi, hàng ngày ở nhà luyện đàn."

"Ok, quyết định như vậy đi."

Quách Nhị đi đến trước mặt Lâm Dật,

"Anh bạn trẻ, như vậy được sao? Ngày nào con trai tôi cũng cắm đầu vào chơi trò này, hình như chơi rất giỏi, chúng ta đừng nên mạo hiểm."

"Không có việc gì, biết đâu tôi lại chiến thắng."

Nhìn thấy Lâm Dật có vẻ kiên trì, Quách Nhị cũng không nói thêm gì nữa, cứ để anh ta chơi thử xem.

"Hai chúng ta đều tạo tài khoản mới, tránh cho anh bị thua cuộc lại nói tôi bắt nạt anh."

Hồ Hạo Nhiên đắc ý nói:

"Hôm nay tôi sẽ để cho anh chứng kiến một chút thực lực của Vương giả bát tinh, hắc hắc, hiện giờ có hối hận cũng không kịp nữa rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 143.

Chương 144. Tôi Là Vương Giả 50 Sao, Tất Cả Đều Là Ba Con Số

"Tôi là người lớn như vậy, không đến mức hối hận đâu."

Lâm Dật cười nói:

"Nếu cậu là Thiên Tú Quất Hữu Kinh, vậy tôi chỉ dùng Quất Hữu Kinh."

"Như vậy sao được, nếu tôi sử dụng Quất Hữu Kinh, không phải là bắt nạt anh sao? Tùy tiện chọn lựa Lan Lăng Vương solo với anh đi."

Hồ Hạo Nhiên tràn đầy tự tin nói ra.

"Không có vấn đề gì, tôi chọn Hậu Nghệ."

"Không phải chứ, trông anh có vẻ là người mới chơi, chẳng lẽ không biết Lan Lăng Vương là khắc tinh của Hậu Nghệ sao? Nếu như anh dám chọn nó, chắc chắn lên cấp ba tôi sẽ tiêu diệt được anh ngay."

"Không có vấn đề gì, dù sao cũng chỉ là một game đấu. Nếu như bị thua, tôi sẽ công nhận cậu lợi hại."

"Đây chính là anh nói, bị thua không cho phép lật lọng!"

(Ba phút sau...)

Nhìn thấy Lan Lăng Vương của mình bị giết, Hồ Hạo Nhiên cả người cảm thấy không tốt.

"Không ngờ Hậu Nghệ của anh có thể giết Lan Lăng Vương của tôi!"

"Đúng là giết."

Lâm Dật cười ha hả nói:

"Nếu như cậu không tin, tôi có thể lại giết cậu thêm một lần nữa.

"Không được, vừa rồi tôi không cố gắng hết sức, chúng ta lại chơi thêm một ván."

"Được, ván này tôi chỉ dùng một tay chơi với cậu."

Lâm Dật cười nói.

"Anh quá đắc ý rồi đó, thế mà chỉ dùng một tay đấu với tôi, cẩn thận tôi giết anh không chừa mảnh giáp."

"Nhớ là có chơi có chịu."

"Anh đừng khoác lác, vừa rồi tôi không dùng hết sức, ván này anh nhất định phải chết!"

(Ba phút sau...)

Nhìn thấy Lan Lăng Vương của mình một lần nữa ngã xuống đất, Hồ Hạo Nhiên trợn trừng tròng mắt, sắc mặt tràn đầy vẻ khó tin, cảm giác cả thế giới đều chìm trong u ám.

"Có phục hay không?"

"Không phục!"

Hồ Hạo Nhiên nói:

"Tôi không am hiểu Lan Lăng Vương, lần này tôi lấy Quất Hữu Kinh đấu với anh!"

"Có thể."

Mà lần này, không đến hai phút đồng hồ, Lâm Dật đã kết thúc trận chiến đấu.

"Không được, anh chờ chút, tôi đi mua thêm bộ giáp!"

Hồ Hạo Nhiên nói:

"Không mặc giáp, tôi không nhìn quen, đợi lát nữa hai chúng ta quyết đấu ván game cuối cùng!"

"Được!"

Mặc vào bộ giáp xịn, Hồ Hạo Nhiên một lần nữa phóng ra trận, nhưng kết quả vẫn như cũ không thay đổi, vẫn là thế trận một bên bị tàn sát.

"Không thể nào, tôi đây chính là đại thần Vương giả tám sao, làm sao có thể thua anh được?!"

"Bởi vì tôi là Vương giả 50 sao."

"Anh, anh nói cái gì, anh là Vương giả 50 sao? !"

Hồ Hạo Nhiên vô cùng ngạc nhiên.

"Ừm, mà tất cả đều là ba con số."

Hồ Hạo Nhiên: ...

"Hiện tại có phải cậu nên nghe lời của mẹ cậu hay không, phải luyện tập chơi đàn thật giỏi?"

Lâm Dật cười nói:

"Tôi vẫn chơi đàn Piano, cũng đồng thời đánh Vương giả, cuối cùng còn làm công việc shipper, vậy mà làm gì cậu cũng không bằng tôi. Nếu như không học tập thật tốt, sau này khả năng cuộc đời cậu còn không bằng được tôi."

"Biết biết, về sau tôi nhất định sẽ học tập thật tốt."

Hồ Hạo Nhiên hào hứng vội vàng nói:

"Đại thần, tôi có thể kết bạn trong game với anh không, lúc nào rảnh chúng ta cùng nhau đua top?"

"Ok."

Lâm Dật cười nói, sau đó đem ID trò chơi của Tô Cách cho Hồ Hạo Nhiên.

"Con trai, con vào nhà trước đi, mẹ có chuyện riêng muốn nói với anh này."

"Ừm vâng."

Hồ Hạo Nhiên hào hứng nhanh chóng vào phòng, Quách Nhị vuốt vuốt mái tóc, hơi cúi đầu với Lâm Dật.

"Trước tự giới thiệu mình một chút, tôi là Quách Nhị, giảng viên Học viện hý kịch Trung Hải, xin hỏi quý danh của cậu."

Lúc nói chuyện, nàng còn đưa tay ra bắt, không phải phép lịch sự thông thường.

Cũng không phải vì thân phận của Lâm Dật, mà có bất kỳ cảm giác ưu việt nào.

"Không dám, tôi họ Lâm, tên là Lâm Dật."

"Chào cậu Lâm, tôi xin phép hỏi một chút, trình độ chơi đàn piano của cậu thật sự là tự học hay sao?"

"Thật sự là tự học."

Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Mà chị nhìn tình cảnh của tôi xem, có thể giống với người đầy đủ điều kiện đi học đàn piano sao?"

Sự kinh hãi trong lòng Quách Nhị đã đến mức độ tột đỉnh.

Dựa vào tự học, cậu ta có thể đạt được trình độ cao như vậy, chuyện này vô cùng không tầm thường.

Tài năng bẩm sinh của cậu ta có thể là vượt qua tất cả những học trò của mình.

Cho dù là chính bản thân mình, khả năng cũng không sánh bằng được với cậu ta.

"Cậu Lâm này, tôi cảm thấy với trình độ của cậu, đi làm công việc shipper này thực sự quá phí phạm tài năng."

Quách Nhị thăm dò một câu:

"Cậu có ý nghĩ muốn đổi công việc hay không? Tôi có thể giúp cậu liên hệ một phần công việc có liên quan đến đàn piano."

"Cám ơn ý tốt của chị, tạm thời tôi vẫn không có ý định thay đổi công việc."

Lâm Dật nói ra:

"Phần công việc này rất thoải mái tự tại, tôi là người không quá ưa thích bị trói buộc."

"Vậy được, hi vọng về sau còn có cơ hội trao đổi."

Quách Nhị thất vọng nói.

"Chị Quách quá khách sáo, có thể giao lưu với chị chính là vinh hạnh của tôi."

Trước lúc rời đi, Quách Nhị còn muốn thêm Wechat của Lâm Dật.

Có thể nhìn ra, lời nói vừa rồi cũng không chỉ là khách sáo, mà chính là nghiêm túc.

Rời khỏi ngôi nhà của Quách Nhị, Lâm Dật tiếp tục đi dạo ở trên đường cái.

Bởi vì là đơn đặt hàng ngẫu nhiên, nên khi có đơn đặt hàng tiếp theo hoàn toàn phải phụ thuộc vào may mắn.

【 Hoàn thành đơn hàng đầu tiên của nghề nghiệp mới, thu hoạch được một cái đánh giá tốt mức năm sao, khen thưởng 200 ngàn điểm trị số thông thạo. 】

【 Độ thông thạo: 20%, khen thưởng bãi biển Nguyệt Lượng Loan. 】

"Ừm, hả? Bãi biển Nguyệt Lượng Loan? !"

Tâm trạng Lâm Dật trở nên kích động khó hiểu.

Anh khá ấn tượng với bãi biển Nguyệt Lượng Loan.

Nếu như anh nhớ không lầm, khu vực nằm ở giữa khu biệt thự Cửu Châu Các và bến cảng Vọng Giang có một bãi biển rộng lớn.

Mà bãi biển này tên là Nguyệt Lượng Loan!

Trước đó anh có suy nghĩ qua, nếu như mình mua bãi biển kia vào trong tay, vậy thì có thể nối liền khu biệt thự Cửu Châu Các và bến cảng Vọng Giang lại với nhau.

Hiện tại thì tốt rồi, không cần tự mình bỏ ra tiền mua, hệ thống đã đưa đến tận tay!

Thật kích thích!

Tiếp đó, trên điện thoại di động của Lâm Dật nhảy ra mấy cái đơn đặt hàng, nhưng anh đều không có tiếp nhận đơn, mà chuẩn bị trước tiên đi xem bãi biển Nguyệt Lượng Loan một chút.

Diện tích của bãi biển Nguyệt Lượng Loan cũng không lớn lắm.

Bởi vì nó có kết cấu hình vòng cung, giống như vầng trăng khuyết ở trên bầu trời, nên mới gọi tên là bãi biển Nguyệt Lượng Loan.

Lúc này, ở trên bãi biển Nguyệt Lượng Loan cắm đầy những chiếc ô che nắng, nam nam nữ nữ đều mặc đồ tắm, hưởng thụ nước biển mát lạnh và ánh nắng oi bức, toàn thân đắm chìm trong cảm giác thư giãn thoải mái.

Chỉ là Lâm Dật có chút buồn bực.

Đã qua khoảng thời gian dài như vậy, mà không có ai gọi điện thoại cho mình để nói về các vấn đề làm thủ tục, anh cảm thấy chuyện này hơi lạ.

Reng reng reng _ _

Ngay trong lúc Lâm Dật suy nghĩ đến những chuyện này thì điện thoại di động trong túi quần vang lên.

Đúng như anh dự tính, là một số điện thoại xa lạ gọi đến. Sau khi tiếp nhận, bên trong truyền đến giọng nói của một người phụ nữ.

"Xin hỏi là ngài Lâm Dật phải không ạ?"

"Là tôi."

"Tôi là nhân viên công tác ở Cục quản lý khu nghỉ mát Nguyệt Lượng Loan. Trong cuộc đấu thầu lần này, ngài đã đấu thầu thành công bãi biển Nguyệt Lượng Loan. Chúng tôi đã chuẩn bị xong các thủ tục, khi nào thì ngài có thể thuận tiện đến đây và tiếp nhận?"

"Hiện tại cũng thuận tiện."

"Vậy thì tốt, một lát tôi sẽ nhắn tin gửi địa chỉ đến điện thoại của ngài, lúc nào đến nơi thì ngài gọi điện thoại cho tôi là được."

"Ok."

Không lâu sau, điện thoại di động của Lâm Dật nhận được một tin nhắn ngắn, phía trên là địa chỉ của cục quản lý, còn có tên và số điện thoại của người liên hệ.

Lâm Dật tìm kiếm trên bản đồ một chút, thấy vị trí của Cục quản lý cũng không xa lắm, lái xe mất tầm năm phút đồng hồ là có thể đến nơi.

Nhưng lần này thu mua, Lâm Dật nhạy bén phát hiện ra một chuyện, có vẻ như không giống lắm với ngày bình thường.

Trước đó, hệ thống đều là thông qua phương thức tư nhân trao đổi với tư nhân, đem phần thưởng của nhiệm vụ mua vào đến trong tay mình.

Mà lần này, hệ thống lại thông qua cuộc đấu thầu công khai giành đến tay.

Nói một cách khác, bãi biển Nguyệt Lượng Loan là mua được từ tay chính quyền.

Điều này thật thú vị.

Suy nghĩ hết những chuyện này, Lâm Dật không do dự mở khóa, lái xe đi đến Cục quản lý khu nghỉ mát Nguyệt Lượng Loan.

Đến cửa, anh bấm gọi điện thoại di động cho người nhân viên công tác, đơn giản nói mấy câu và tắt điện thoại.

Không tới vài phút, Lâm Dật nhìn thấy một cô gái tóc ngắn, mặc bộ váy dài, đi ra từ bên trong tòa nhà văn phòng.

Đoán chừng cô gái này chính là người liên lạc với mình.

Tắt máy xuống xe, Lâm Dật đi đến trước mặt người phụ nữ, vừa cười vừa nói:

"Cô chính là Thái Đình Đình?"

Lâm Dật đưa tay ra,

"Tôi là Lâm Dật, cô vừa mới gọi điện thoại cho tôi."

Thái Đình Đình nhìn thấy Lâm Dật, có chút ngây người.

Cái này, anh chàng này cũng quá đẹp trai đi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 144.

Chương 145. Nợ Tiền Của Chúng Ta, Mau Thu Xếp Trả

"Xin chào?"

Lâm Dật thử thăm dò chào một câu, lúc này mới khiến cho Thái Đình Đình khôi phục lại bình thường.

"Chào ngài, chào ngài."

Thái Đình Đình vuốt nhẹ mái tóc, vô cùng dịu dàng lễ phép chào lại, sau đó đưa tập hồ sơ trên tay tới trước mặt Lâm Dật.

"Đây là tất cả hợp đồng và tài liệu của khu nghỉ mát, ngài nhìn xem có thiếu gì hay không."

"Các vị làm việc tôi cũng yên tâm, chắc không có vấn đề gì đâu."

Lâm Dật cũng không phải là tin tưởng các nàng, mà chính là tin tưởng vào hệ thống.

Anh tin tưởng lấy phong cách làm việc của hệ thống, đối với chuyện này sẽ không xuất hiện chỗ sơ suất.

"Cám ơn ngài đã tín nhiệm đối với công tác của chúng tôi. Những vấn đề liên quan tới phương diện hợp đồng, nếu ngài có chỗ nào nghi ngờ cũng có thể gọi điện thoại cho tôi."

Thái Đình Đình vô cùng nhiệt tình nói.

"Tôi thực sự vẫn còn có chút nghi vấn."

"Mời ngài nói."

"Tôi muốn hỏi một chút, lẽ ra khu bãi biển Nguyệt Lượng Loan thuộc về tài sản công hữu, vì sao lại được tư nhân hóa để bán đấu giá? Chẳng lẽ là bởi vì đã thu hồi chi phí vốn gốc? Cho nên không có ý định làm tiếp nữa sao?"

Thái Đình Đình biểu hiện có chút khó khăn, suy tư vài giây đồng hồ rồi nói.

"Lẽ ra lấy thân phận của tôi, không cần phải nói với ngài quá nhiều về vấn đề này, nhưng ngài đã hỏi tới, tôi sẽ cố gắng nói hết những gì cần biết cho ngài. Tuy nhiên, mong ngài không nên trắng trợn tuyên dương, được không?"

"Được, cô nói xem."

"Thật ra, hàng năm bãi biển Nguyệt Lượng Loan chỉ có khoản chi phí bảo trì nhỏ, cũng không tốn nhiều chi phí, nhưng công tác quản lý lại vô cùng khó khăn, nên từ đó giao cho người ngoài giúp đỡ trông coi. Tuy nhiên chưa từng nghĩ qua, những người kia có lai lịch xã hội rất sâu. Bởi vì không muốn gây lên quá nhiều quan hệ bất hòa với những người này, cho nên sau khi hợp đồng đến kỳ hạn, với sự đồng ý của Hội đồng thành phố, chúng tôi lập tức tổ chức đấu thầu công khai, đem bán khu nghỉ mát Nguyệt Lượng Loan."

Thái Đình Đình nói xong, đưa mắt nhìn xung quanh một chút, phát hiện không ai chú ý tới nơi này, lại tiếp tục nói:

"Nhưng ngài không nên hiểu lầm, mặc dù bãi biển Nguyệt Lượng Loan đã bán cho ngài, nhưng nó vẫn là tài sản thuộc về quốc gia. Giống như mua một ngôi nhà vậy, có được quyền sở hữu tài sản 70 năm, sau khi đến kỳ hạn lại đóng một khoản tiền thuế nhỏ để gia hạn là được rồi. Điều này đã được viết rất rõ ràng ở bên trong hợp đồng."

"Điều này tôi hiểu."

Lâm Dật vốn xuất thân từ ngành bất động sản, nên anh vẫn tương đối hiểu rõ về phương diện này.

Những khu vực đất trống thuộc về quốc gia, cũng không phải là muốn làm cái gì thì làm cái đó, nếu quy hoạch không sẽ rất lộn xộn.

Nếu nông dân không trồng trọt gì, chỉ trực tiếp làm nhà ở là được.

"Cho nên mới nói, chính ngài phải đi giải quyết sự tình phía sau."

"Ý của cô là, tôi phải đi thương lượng với người quản lý thực tế ở khu bãi biển Nguyệt Lượng Loan những chuyện tiếp theo, phải không?"

"Đúng thế."

Thái Đình Đình nói ra:

"Bọn họ ở ngay tại số 142 đường Tân Hải, khi anh đi đến đây cần phải đi ngang qua đó, bây giờ dựa theo đường cũ lái xe trở về là có thể nhìn thấy."

"Tốt, cám ơn."

"Không cần khách khí, đều là việc tôi nên làm."

Cảm ơn xong, Lâm Dật lái xe rời đi.

Nhìn thấy siêu xe của Lâm Dật, ánh mắt Thái Đình Đình tràn đầy ngôi sao nhỏ.

Thật sự là quá đẹp trai.

Nếu như có cơ hội đi ăn cơm với anh ấy thì tuyệt quá.

Rời khỏi cục quản lý, Lâm Dật cũng không có chạy tới đó ngay lập tức, mà gọi điện thoại cho Tất Tùng Giang.

"Lâm tổng, ngài tìm tôi."

"Muốn hỏi thăm anh một chút về chuyện bãi biển Nguyệt Lượng Loan."

"Chỗ đó chẳng phải nằm bên cạnh bến cảng của chúng ta sao?!"

Tất Tùng Giang nói ra:

"Lâm tổng chắc chắn sẽ có ý định thu mua bãi biển Nguyệt Lượng Loan phải không?"

Nghe giọng điệu của Tất Tùng Giang, Lâm Dật cảm giác có điểm gì đó là lạ,

"Thế nào? Chẳng lẽ còn không thể mua?"

"Ngược lại không phải là không thể mua, có điều chỗ đó hơi phiền toái một chút. Mặc dù là địa bàn của đoàn thể, nhưng quyền quản lý vẫn luôn nằm phân bổ trong tay một số nhân viên ở đó. Lâm tổng, nếu ngài là thương nhân nghiêm túc, thì tốt nhất không nên dính líu quan hệ với đám người kia."

Tất Tùng Giang nói ra:

"Từ năm ngoái đến bây giờ, bọn họ nợ chúng ta hơn 200 ngàn tệ, đến giờ còn chưa trả lại đây."

"Còn nợ tiền của chúng ta?"

Lâm Dật nhíu mày nói ra.

"Bởi vì bến cảng Vọng Giang nằm sát bên cạnh bãi biển Nguyệt Lượng Loan, bọn họ vẫn luôn đến thuê thuyền, nhưng mỗi một lần đều nợ không trả tiền."

"Không cho bọn họ thuê không được sao?"

Lâm Dật nói ra:

"Hơn nữa đã lâu như vậy rồi, chẳng lẽ không có gọi điện báo cảnh sát?"

"Lâm tổng, đạo lý là không sai, nhưng Cường Long không áp nổi Địa Đầu Xà, không thể gây rắc rối với bọn họ, coi như là của đi thay người."

Lâm Dật sờ lên cái cằm,

"Không ngờ còn thiếu tiền của chúng ta, việc này thật thú vị."

"Khi ra ngoài làm ăn, những điều này là không thể tránh được, chắc chắn đều có một số khoản nợ xấu."

Tất Tùng Giang nói ra:

"Vì vậy, tôi đề nghị ngài không nên liên hệ với những người kia."

"Nhưng tôi đã mua rồi, chuẩn bị đi xem một chút chuyện gì đang xảy ra đây."

"Không phải chứ, Lâm tổng, ngài mua bãi biển Nguyệt Lượng Loan rồi? Chắc là tốn không ít tiền."

"Hơn tỷ thôi, cũng không mất nhiều tiền."

Lâm Dật nói ra:

"Được rồi, đừng nói linh tinh nữa, trước tiên anh sửa sang lại tất cả giấy ghi nợ một chút. Bây giờ, tôi sẽ đi qua đón anh, sau đó cùng nhau đi gặp bọn họ."

"Vâng, Lâm tổng."

Tắt điện thoại, Lâm Dật lái xe đi đến bến cảng Vọng Giang.

Một phần khu vực bến cảng đã bị phong tỏa, những công tác thăng cấp cải tạo đang được gấp rút tiến hành.

Không bao lâu sau, Tất Tùng Giang cầm lấy một xấp tài liệu, đi ra từ trong tòa nhà trụ sở.

Sau đó, hai người lái xe đi tới số 142 đường Tân Hải.

Nơi này có một tòa nhà nhỏ hai tầng, bên ngoài tường bị bong tróc ra một chút, chắc cũng đã mấy năm rồi.

Ở ngoài cửa ngôi nhà, có hai người đàn ông nhuộm tóc vàng đang hút thuốc lá.

Ngoài ra, ở phía bên phải cánh cửa chính có một tấm biển thẳng đứng ghi "Công ty TNHH du lịch Đông Lai."

"Làm việc vẫn rất chính thức, còn thành lập cả công ty."

Dừng xe xong, Lâm Dật cười ha hả nói.

"Thời buổi này, ngay cả đám lưu manh cũng đều ra dáng, nếu đi lại bình thường trên đường, cũng không biết là người tốt hay là người xấu."

"Anh nói cũng đúng."

Lâm Dật cười cười,

"Xuống xe nhìn xem có chuyện gì xảy ra."

"Ừm."

Nhìn thấy Lâm Dật và Tất Tùng Giang đi tới, hai người đứng hút thuốc ở cửa ra vào lần lượt dập tắt tàn thuốc lá trên tay và bước ra chặn trước mặt.

"Ô, ông chủ Tất, sao anh lại tới đây?"

"Quản lý của các người đâu, tôi muốn tìm anh ta có chút việc."

"Thật xin lỗi, anh Đông của chúng tôi có việc không ở đây."

Thanh niên tóc vàng cười ha hả nói.

"Các người lừa dối ai đấy, xe của hắn còn đỗ ở chỗ này, làm sao có thể không có mặt?!"

"Ông chủ Tất, không phải chúng tôi chỉ thiếu anh một ít tiền thôi sao? Không đến mức đuổi theo sau mông như vậy chứ. Dù sao cũng là hàng xóm, cả hai cùng giữ hòa khí để kiếm tiền không tốt hơn sao?"

"Tôi nói cho các người biết, đừng có giả bộ ngớ ngẩn với tôi để lừa đảo."

Tất Tùng Giang nói ra:

"Đứng ở bên cạnh tôi, vị này là ông chủ của bến cảng Vọng Giang, ngoài ra anh ấy còn có chuyện muốn nói với quản lý của các người. Hiện tại, bãi biển Nguyệt Lượng Loan đều đã là sản nghiệp tư nhân của Lâm tổng, các người có thể tiếp tục làm kinh doanh du lịch, nhưng không được dính líu quan hệ với bãi biển Nguyệt Lượng Loan tiếp nữa."

"Thế mà bị thu mua!"

Hai người có chút ngoài ý muốn, trước đó cũng nghe nói chuyện kêu gọi đầu tư, không ngờ rằng nhanh như vậy đã xong việc rồi.

"Các người đi theo tôi, anh Đông đang ở văn phòng đây."

Gã tóc vàng nói ra.

"Tôi không đi văn phòng của các người, trở về nói cho hắn biết một tiếng, đem người rút lui ra khỏi bãi biển Nguyệt Lượng Loan đi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, đừng gây rắc rối không thoải mái."

Lâm Dật nói ra:

"À đúng rồi, khoản tiền nợ của giữa chúng ta cũng mau thu xếp trả đi, đừng vì chút chuyện nhỏ này tổn thương hòa khí."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 145.

Chương 146. Con Hàng Này Còn Nợ Tiền Của Chúng Ta?

Nhìn thấy Lâm Dật và Tất Tùng Giang rời đi, gã tóc vàng và đồng bạn liếc nhau một cái.

"Anh Mao, việc này phải xử lý như thế nào đây? Nếu như bãi biển bị thu mua, sau này chúng ta còn có thể kiếm được miếng thịt béo sao?"

"Đây không phải việc để mày lo lắng, đi lên nói với anh Đông một tiếng."

Gã tóc vàng nói ra:

"Đoán chừng thằng nhóc này cũng là một gã đại thiếu gia nào đó, trông có vẻ ngưu bức mà thôi, anh Đông nhất định có thể xử lý ổn thỏa."

"Được."

Nói đến đây, hai người cùng nhau đi lên lầu.

Bên trong tầng ba là một gian phòng làm việc, từ xa đều có thể nghe được âm thanh chơi mạt chược ở bên trong.

"Đông Lai, kỹ năng đánh bài của cậu càng ngày càng tốt đó."

Người nói chuyện chính là một gã đàn ông đầu trọc, trên miệng có cặp râu cá trê, cười ha hả nói:

"Lúc này mới chơi hơn một giờ, mà cậu đã thắng tôi hơn 10 ngàn tệ, về sau tôi cũng không dám chơi với cậu nữa."

Người đàn ông đầu trọc tên là Lưu Cường, là một đại ca khác của thành phố Trung Hải, cũng khá có tiếng tăm.

Ngồi đối diện ở trước mặt Lưu Cường là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, miệng ngậm điếu thuốc, cạo mái đầu đinh, ở trên cánh tay của hắn còn có hai vết sẹo vô cùng dữ tợn.

Mà người này cũng chính là đại ca của gã tóc vàng, Diêu Đông Lai.

"Anh Cường là người làm việc lớn, còn coi trọng chút tiền lẻ này sao?"

Diêu Đông Lai cười nói.

"Đừng nói đùa, bây giờ tôi không so được với cậu."

Lưu Cường nói ra:

"Hiện tại, toàn bộ bãi biển Nguyệt Lượng Loan đều là của cậu, ngay cả người của Cục quản lý đều bị cậu nắm thóp. Thu nhập hàng năm đều phải ít nhất đạt trên 2 triệu nhân dân tệ, cậu cũng đừng trêu đùa tôi."

"Chỉ là một cuộc làm ăn nhỏ."

Diêu Đông Lai cười ha hả nói:

"Đi ra ngoài lăn lộn cũng cần phải ăn cơm chứ."

"Nhưng mà tôi nghe nói qua, bãi biển Nguyệt Lượng Loan hình như đã công khai đấu thầu, sắp tới sẽ đổi sang ông chủ mới. Tình hình bên này của cậu sẽ không có biến động gì chứ?"

"Biến động thì khẳng định sẽ có, nhưng còn tùy thuộc vào cách thức đối phương ngồi xuống nói chuyện với tôi như thế nào thôi."

Diêu Đông Lai cười ha hả nói:

"Nếu như kết quả đàm phán không thể để cho tôi hài lòng, vậy thì việc buôn bán của hắn cũng đừng hòng tiến hành."

"Vẫn là Đông Lai lão đệ ngưu bức, bội phục bội phục."

"Lão ca đừng đùa nữa, ngài còn có quan hệ cá nhân với Tần thiếu gia đại danh đỉnh đỉnh, đây cũng không phải là những gì tôi có thể so sánh. Khi nào có dịp thì xin cho tôi làm quen một chút?"

"Dễ nói dễ nói, đều là anh em nhà mình cả. Chờ khi nào Tần thiếu gia có thời gian, tôi sẽ thu xếp một bàn tiệc, đưa cậu qua uống chén rượu coi như quen biết."

"Quyết định vậy đi, chúng ta tiếp tục đánh bài nào."

Đúng lúc này, gã tóc vàng đi vào trong phòng, cúi đầu khom lưng chào hỏi.

"Anh Đông, Anh Cường."

Diêu Đông Lai gật gật đầu,

"Thế nào? Có việc gì? Không thấy tao đang đánh bài hay sao?"

"Anh Đông, vừa rồi có người tên là Lâm Dật đến đây, nói bãi biển Nguyệt Lượng Loan đã bị hắn mua lại, bảo chúng ta về sau đừng tham dự vào chuyện khu nghỉ mát, còn nói để chúng ta mau chóng thanh toán tiền nợ cho bến cảng Vọng Giang."

Diêu Đông Lai khẽ giật mình,

"Để cho tôi đi thanh toán tiền nợ? Bến cảng Vọng Giang có liên quan cái lông gì với hắn ta?"

"Hắn nói bến cảng Vọng Giang cũng là sản nghiệp của hắn."

Diêu Đông Lai và Lưu Cường liếc nhau một cái, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bến cảng Vọng Giang có thể còn trị giá nhiều tiền hơn so với bãi biển Nguyệt Lượng Loan. Người tên là Lâm Dật này, có phải hơi quá tài đại khí thô hay không?

"Trừ điều đó ra, hắn còn nói cái gì nữa không?"

Diêu Đông Lai trầm mặt hỏi.

"Không còn nói về điều gì khác,chỉ nói không cho chúng ta tham dự vào chuyện bãi biển Nguyệt Lượng Loan, còn nói nước giếng không phạm nước sông, giống như muốn phân rõ giới hạn với chúng ta."

"Người này thật ngưu bức."

Diêu Đông Lai thần sắc lạnh lùng sờ sờ viên mạt chược trên tay,

"Nghe nói quan mới đến đốt ba đống lửa, đây là đốt tới trên đầu Diêu Đông Lai ta."

"Đúng là rất trang bức, vừa rồi hắn lái xe đua tới đây, nói mấy câu xong liền rời đi, nhanh như ăn cướp vậy."

"Được, ta đã biết, các ngươi đều ra ngoài đi."

Diêu Đông Lai phất phất tay, đuổi gã tóc vàng ra ngoài.

"Đông Lai, đối phương hình như không quá nể mặt cậu."

Lưu Cường cười ha hả nói.

"Không có việc gì, đều là nằm trong dự liệu của tôi."

Diêu Đông Lai gảy tàn thuốc xuống dưới đất,

"Ngày mai tôi sẽ đi nói chuyện với hắn. Nếu như không để cho tôi nếm được điểm ngon ngọt, cùng lắm thì một dao xé rách da mặt làm đôi, người nào cũng đừng mơ làm ăn yên lành!"

"Ngưu bức, tôi cũng bội phục dáng vẻ quyết tâm này của cậu, tôi không bằng được."

. . .

Sau khi rời khỏi địa bàn của Diêu Đông Lai, Lâm Dật lái xe đưa Tất Tùng Giang trở về bến cảng.

"Ngoại trừ cái gã gọi là Diêu Đông Lai ra, bến cảng Vọng Giang còn có khoản nợ khó đòi nào khác không?"

"Vấn đề cho nợ thì đúng là có, nhưng bình thường đều sẽ trả lại sau một thời gian ngắn. Không tính những khoản sổ sách bị thâm hụt, thì chỉ có chỗ Diêu Đông Lai là nợ tương đối nhiều."

"Được, tôi biết rồi."

Lâm Dật gật gật đầu. Sau khi đưa Tất Tùng Giang trở về, mắt nhìn đồng hồ, phát hiện bây giờ cũng không còn sớm, nên anh lái xe về thẳng Cửu Châu Các.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai anh lái xe đi tới khách sạn Bán Đảo.

Trên điện thoại di động có số đơn đặt hàng không ít, nhưng Lâm Dật đều không tiếp nhận.

Chủ yếu là hôm nay anh muốn xem xét một chút những vấn đề tài chính của khách sạn Bán Đảo.

Reng reng reng ~~

Trên đường lái xe, điện thoại di động của Lâm Dật đổ chuông vang lên, là Tất Tùng Giang gọi điện thoại tới.

"Lâm tổng, Diêu Đông Lai gọi điện thoại cho tôi, nói muốn trao đổi với ngài về chuyện bãi biển Nguyệt Lượng Loan."

"Được, bảo hắn đi tới khách sạn Bán Đảo tìm tôi là được rồi."

"Vâng, Lâm tổng, có cần tôi mang mấy người qua đó không?"

"Ừm? Dẫn người tới làm gì?"

"Gã Diêu Đông Lai này không phải loại người lương thiện, tôi sợ gây ra chuyện không vui, nhân tiện cũng có thể bảo hộ cho ngài."

"Không có việc gì, khách sạn Bán Đảo cũng là địa bàn của tôi, không cần anh phải mang người đến. Nếu quả thật có việc gì xảy ra, những bảo vệ ở đây cũng đủ để ứng phó."

"Lâm tổng thu mua khách sạn Bán Đảo rồi?"

Tất Tùng Giang ngoài ý muốn hỏi lại.

"Đây là chuyện từ lâu trước kia, không cần ngạc nhiên."

"Ngạch. . . Lâm tổng ngưu bức."

"Đừng có nịnh hót, anh báo bọn họ đi tới đây là được rồi, để tôi đích thân xử lý việc này."

Lâm Dật phân phó.

Mặc dù Tất Tùng Giang không miệng lưỡi trơn tru giống như Vương Thiên Long, nhưng còn rất trượng nghĩa.

"Vâng, tôi sẽ thông báo cho bọn họ."

Tắt điện thoại không bao lâu, Lâm Dật đi đến khách sạn Bán Đảo, cũng trực tiếp đi vào văn phòng của Vương Thiên Long.

"Lâm tổng, ngài đã tới."

Vương Thiên Long cười ha hả nói:

"Chuyện chiếc xe mô tô đã được tôi xử lý xong, chi phí sửa chữa xe hết khoảng hơn 1 triệu nhân dân tệ, cuối cùng là đích thân anh trai hắn ra mặt bồi thường, còn nói muốn mời ngài ăn cơm bồi tội đấy."

"Ăn cơm thì không cần."

Lâm Dật nói ra:

"Tôi tới là muốn hỏi một chút chuyện sổ sách."

"Lâm tổng muốn tra sổ sách của khoảng thời gian nào? Tôi lập tức gọi người đi chuẩn bị."

Lâm Dật dựa vào trên ghế salon, vắt chân đặt lên trên bàn uống trà.

"Khách sạn Bán Đảo đã được thành lập trong quãng thời gian dài như vậy, chắc sẽ có một số khoản nợ khó đòi phải không?"

Vương Thiên Long biến sắc, sau khi chần chờ mấy giây, nói:

"Quả thật có một số khoản nợ khó đòi, không sai biệt lắm có khoảng hơn 3 triệu nhân dân tệ."

"Nhiều như vậy?"

Đối với Lâm Dật mà nói, hơn 3 triệu tệ cũng chỉ là mưa bụi, nhưng so sánh với bến cảng Vọng Giang thì đó là con số không nhỏ.

"Lâm tổng, ngài có chỗ không biết. Trên thực tế, thật ra mỗi một ngành nghề đều có loại sự tình giống như khoản nợ khó đòi này, nhất là hai loại ngành nghề kinh doanh nhà hàng ăn uống và khách sạn nghỉ dưỡng, mà khách sạn Bán Đảo chúng ta còn chiếm cả hai phương diện này."

Vương Thiên Long nói:

"Lâm tổng, không phải tôi khoe khoang, nhưng với quy mô của khách sạn Bán Đảo, nhiều năm như vậy mới ứ đọng số tiền nợ xấu hơn 3 triệu tệ, đã không coi là quá nhiều."

"Vậy tại sao thời điểm tôi tiếp quản khách sạn, anh nói cho tôi biết?"

"Lâm tổng, căn bản không có cách nào để nói việc này."

Vương Thiên Long vẻ mặt cầu xin nói:

"Chúng ta quen nhau thời gian dài như vậy, ngài cũng biết cách làm người của tôi rồi. Ngài suy nghĩ thử xem, nếu là người bình thường, thì tôi có thể cho bọn họ ký sổ nợ sao? Những người đó đều là đối tượng mà chúng ta không trêu chọc nổi, tôi cũng chẳng còn cách làm nào khác."

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, đi lấy bảng danh sách tới cho tôi xem một chút."

"Lâm tổng, ngài chờ một lát, tôi đi cầm tới ngay bây giờ."

Vương Thiên Long đi đến tủ hồ sơ, lấy ra hai cái cặp văn kiện.

"Lâm tổng, những khoản nợ xấu của khách sạn đều ở chỗ này đây.

Lâm Dật gật gật đầu, sau đó lật sổ sách lật lên xem một lượt, ánh mắt dừng lại ở trên một cái tên.

"Tần Hán, con hàng này còn nợ tiền của chúng ta?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 146.

Chương 147. Trang Bức Ở Trước Mặt Tao, Bọn Mày Có Tư Cách Sao?

"Lâm tổng, xin ngài bớt giận."

Vương Thiên Long suýt chút sợ tè ra quần,

"Đây chính là Thượng Hải Hoàng đại danh đỉnh đỉnh của thành phố Trung Hải, đại thiếu gia đỉnh cấp của Hoa Hạ. Hơn nữa ở thành phố Trung Hải này, Tần gia còn có năng lực hô phong hoán vũ, không phải chúng ta có thể trêu chọc vào được đâu."

"Hô mấy cái lông, chỉ có mấy người sợ anh ta thôi."

Vương Thiên Long thầm run lên, Lâm tổng thực sự ngưu bức, ngay cả Tần thiếu gia cũng dám mắng.

"Lâm tổng, mặc dù ngài giàu có hơn so với Tần thiếu gia, nhưng anh ta đúng là người không dễ chọc, mà lại. . ."

"Mà lại cái gì?"

"Tối hôm qua, Tần thiếu gia mang theo mấy cô gái vào ngủ trong phòng tổng thống ở tầng trên, cũng là đang nợ chưa thanh toán."

Lâm Dật tức đến dở khóc dở cười, đây là đến ngủ trên chính địa bàn của mình còn ăn quỵt.

"Được rồi, tôi gọi điện thoại cho anh ta."

Nói xong, Lâm Dật cầm lấy điện thoại di động, bấm số gọi điện thoại cho Tần Hán.

"Vừa sáng sớm đã gọi điện thoại, đừng có quấy nhiễu làm tỉnh mộng đẹp của người ta chứ."

Tần Hán mơ mơ màng màng nói.

"Thiếu gia vô dụng, có phải cậu nợ khách sạn Bán Đảo 118000 nhân dân tệ không?"

"Nợ tiền?"

Tần Hán nghĩ nghĩ,

"Có vẻ như đúng là có ký sổ qua mấy lần."

"Đừng có nói nhảm nữa, dành thời gian mang tiền đến thanh toán đi."

"Lão Lâm, cậu đây là không tử tế mà."

Tần Hán nói ra:

"Khách sạn Bán Đảo cũng không phải của cậu, tại sao còn rảnh rỗi quản lý cả việc này?"

"Ai nói khách sạn Bán Đảo không phải của tôi?"

Lâm Dật nói ra:

"Nếu không phải là của tôi, thì tôi ăn no rửng mỡ mà đi lo chuyện đòi tiền anh sao? Nếu như tôi không tới kiểm toán, cũng còn chưa biết anh mà cũng đi nợ tiền đấy."

"Con mẹ nó!"

"Cậu nói cái gì, khách sạn Bán Đảo lại là của cậu? !"

Tần Hán cười ha ha nói:

"Mẹ nó chứ, tại sao cậu lại kinh doanh đủ thứ như vậy?! Chuyện này diễn ra khi nào?"

"Chuyện này bắt đầu từ lâu rồi."

Lâm Dật nói ra:

"Không cần ngạc nhiên."

"Vậy mọi chuyện đều đơn giản rồi, về sau anh sẽ lưu lại một gian phòng cố định ở chỗ cậu, không cần đi khách sạn khác nữa."

"Đừng có đổi chủ đề, trước đem tiền trả lại đã."

"Cậu vẫn còn đòi 118000 tệ kia? Đừng có mơ."

"Một mã thì một mã, tiền nhất định phải trả, đây là khoản tiền để chốt sổ sách kế toán của khách sạn. Trả xong đi, về sau tôi cho anh ở miễn phí."

"Đây là cậu nói đấy nhé."

Tần Hán nói ra:

"Cậu đang ở khách sạn Bán Đảo à? Anh đi xuống tìm cậu."

"Tôi đang ở văn phòng quản lý."

"Được, chờ anh tắm rửa xong thì đi qua tìm cậu."

"Tới đi."

Tắt điện thoại, Lâm Dật tiếp tục xem sổ sách, số tiền không lớn lắm, chỉ là để chốt sổ sách

Xì xì xì _ _

Đúng lúc này, trên bộ đàm của Vương Thiên Long vang lên.

"Quản lý Vương, phía dưới có người tên là Diêu Đông Lai, muốn tìm Lâm tổng."

"Diêu Đông Lai?"

Vương Thiên Long lẩm bẩm một câu, anh cảm thấy cái tên này có chút quen tai, nhưng nghĩ mãi không ra là ai.

"Là tới tìm tôi, để bọn họ lên đây đi."

Lâm Dật nhàn nhạt nói.

Vương Thiên Long gật gật đầu, nói vào bên trong bộ đàm:

"Lâm tổng đang ở trong phòng làm việc của tôi, để cho bọn họ lên đây đi."

Trả lời một câu, Lâm Dật bỏ tập sổ sách sang một bên, trước mắt ứng phó với đám người Diêu Đông Lai này rồi nói tiếp.

Không đến vài phút đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập vang vọng từ ngoài hành lang, xem ra có không ít người tới.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Vương Thiên Long đi ra mở cửa.

Sau khi mở cửa, anh phát hiện có hai mươi mấy người đàn ông đứng đầy ở ngoài cửa, mỗi kẻ đều có hình xăm trên người, bộ dạng hung thần ác sát, khiến cho Vương Thiên Long giật nảy mình.

"Anh là ai?!"

"Tôi là Diêu Đông Lai, vị bên cạnh tôi là anh Cường, là đại ca của khu vực này, các người chắc đều nghe tiếng chứ?!"

"Anh là Lưu Cường?"

"Đúng, là tôi."

Lưu Cường chắp tay nói ra.

Trong lòng Vương Thiên Long âm thầm có dự cảm không tốt, tại sao những gã du côn lưu manh này lại đều tới đây?

"Để bọn họ vào đi, đều là người tới tìm tôi."

Vương Thiên Long run như cầy sấy mở cửa, nghênh đón Diêu Đông Lai và Lưu Cường vào trong.

Sau đó Vương Thiên Long phân phó nhân viên phục vụ ở ngoài cửa, đi tập hợp toàn bộ bảo vệ khách sạn lại, bất cứ thời khắc đều phải bảo hộ sự an toàn của Lâm Dật.

"Chào anh Lâm."

Nhìn thấy Lâm Dật, Diêu Đông Lai khách khí đưa tay ra, còn cầm một cái hộp nhỏ ở trên tay, đưa tới trước mặt của Lâm Dật.

"Thành ý nho nhỏ, mong anh Lâm vui vẻ nhận lấy."

"Anh cũng quá khách khí rồi, làm tôi cũng thấy ngại."

Không đánh người mặt tươi cười, Lâm Dật cười ha hả nói.

"Về sau chúng ta sẽ làm việc một chỗ với nhau, hòa khí sinh tài nha."

Diêu Đông Lai cười ha hả nói.

"Làm việc một chỗ với nhau?"

Lâm Dật nói ra:

"Chẳng lẽ thủ hạ của anh không có truyền đạt lại lời của tôi sao? Tôi cũng không nói muốn hợp tác với các người."

Diêu Đông Lai biến sắc, giọng nói cũng trầm xuống.

"Lâm Dật, Diêu Đông Lai tôi tự mình đến đây rồi, vậy mà anh còn không thèm nể mặt? Điều này có chút quá mức rồi đấy?"

Diêu Đông Lai bắt chéo hai chân, ra vẻ trầm tĩnh nói:

"Từ trước tới nay, bãi biển Nguyệt Lượng Loan đều là do tôi quản lý. Hiện tại, tuy anh thu mua bãi biển, nhưng chúng ta vẫn có thể tiếp tục hợp tác. Anh vừa đỡ tốn thời gian công sức, vừa ngồi trong nhà là có thể lấy tiền. Đây không phải chuyện rất tốt ư, cớ sao lại không làm?"

Lâm Dật gác đôi chân lên trên mặt bàn, ánh mắt lần lượt đảo qua trên thân hai người.

"Hòa khí sinh tài đúng là chuyện tốt, nhưng tại sao tôi cần phải hợp tác với các người? Chính tôi tìm người quản lý không được sao? Địa bàn của tôi, dựa vào cái gì mà phải chia một chén canh cho các người?"

Lâm Dật ánh mắt sắc bén, dò xét cẩn thận hai người.

"Các người đang xem thường tôi, hay là quá coi trọng chính mình rồi?"

"A. . ."

Diêu Đông Lai cười lạnh một tiếng, ánh mắt cũng híp lại, lộ ra vẻ mặt độc ác.

"Anh nói không sai, nhưng tôi muốn nói cho anh biết, nếu như giữa chúng ta không đạt được sự hợp tác, vậy thì việc buôn bán của anh cũng đừng nghĩ thành công!"

Ba!

Diêu Đông Lai tiện tay châm một điếu thuốc, dường như cho là mình chiếm cứ quyền chủ động của cuộc đàm phán, lại nhàn nhạt nói:

"Anh Lâm có thể suy nghĩ qua một chút, nếu như thỉnh thoảng tôi phái người đến chỗ đó thăm anh vài lần, thì anh cảm thấy còn có ai muốn đến bãi biển nghỉ mát không? Dù sao cuộc đời bọn này cũng tồi tệ sẵn rồi, chúng ta chậm rãi hao tổn là được rồi."

"Anh đang uy hiếp tôi?"

Diêu Đông Lai nhún vai, vẻ mặt theo kiểu không sao cả.

"Chưa nói tới uy hiếp, cũng chỉ là nói cho anh hiểu đạo lý một cách rõ ràng. Mặc dù vừa rồi trò chuyện rất không thoải mái, nhưng không ai đi gây khó dễ với đồng tiền. Việc kinh doanh của bãi biển Nguyệt Lượng Loan, hai chúng ta chia năm năm. Tôi cam đoan việc buôn bán của anh mưa thuận gió hoà, không ai dám đi qua. . ."

Ba!

Lâm Dật cầm lấy chén trà trên bàn, ném về phía Diêu Đông Lai!

Chén trà rơi xuống đất, nước trà bắn tung tóe vào người Diêu Đông Lai và Lưu Cường.

Vương Thiên Long trong lòng hơi hồi hộp. Hai tên đần độn này đúng là say rồi, với tính khí của Lâm tổng, làm sao có thể chiều theo ý các người?

"Con mẹ nó, mày dám đánh đại ca của tao!"

Gã tóc vàng đứng mũi chịu sào xông lên, Lâm Dật bỗng nhiên đứng dậy, đạp một chân rắn chắc vào người hắn!

Gã tóc vàng bay ra ngoài, uỵch một tiếng đập mạnh vào trên tường!

“Lâm Dật, con mẹ nó, mày đừng ngông cuồng, thật coi Diêu Đông Lai tao là ăn cơm khô à!"

Diêu Đông Lai mắng.

"Tao biết, đám người bọn mày am hiểu nhất trò hạ độc thủ. Nhưng tao nói cho mày biết, không chỉ có bãi biển Nguyệt Lượng Loan và bến cảng Vọng Giang là sản nghiệp của tao, ngay cả tòa khách sạn Bán Đảo này cũng là của tao. Thậm chí tao không cần ra ngoài tìm người, chỉ những bảo vệ phía dưới cũng đủ để lưu bọn mày ở lại đây. Trang bức ở trước mặt tao, bọn mày có tư cách sao?"

"Mày, mày nói cái gì, khách sạn Bán Đảo cũng là của mày!"

"Đúng vậy."

Lâm Dật gật gật đầu,

"Không nói những sản nghiệp khác của tao, chỉ là ba chỗ này đã tổng cộng hơn 10 tỷ nhân dân tệ. Bọn mày đoán xem trong tay của tao có bao nhiêu tiền?"

"Một số chuyện ở thế giới ngầm, bọn mày còn hiểu rõ hơn so với tao, một cái mạng bao nhiêu tiền, bọn mày càng rõ ràng hơn."

Giọng điệu Lâm Dật hờ hững nói:

"Cũng không cần nhiều lắm, chỉ cần tao lấy ra 10 triệu tệ, ngay buổi tối hôm nay, từng người trong số bọn mày ở đây đều sẽ bị kéo đến lò hỏa táng, mày có tin không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 147.

Chương 148. Phụ Nữ Nói Một Lời, Tứ Mã Nan Truy

Diêu Đông Lai bị dọa sợ đến choáng váng.

Hắn vốn tưởng rằng, Lâm Dật là một thương nhân ngay thẳng, chắc chắn anh ta không tàn nhẫn và ác độc bằng mình.

Với cách nửa ép buộc, nửa dụ dỗ như vậy, chắc chắn anh ta sẽ đáp ứng với nhu cầu của mình.

Nhưng không ngờ tới, gia hỏa này rõ ràng lại ác như vậy!

Mẹ nó không cần đến 10 triệu, lấy ra 5 triệu thôi cũng đủ để những người ngồi ở đây có thể nhìn thấy mặt trời của ngày mai hay không cũng là một câu hỏi khó trả lời.

Liên quan tới những bí mật này, Lâm Dật biết cũng không nhiều.

Có nhiều chuyện đều là Tần Hán nói cho anh ta biết.

Cũng chính bởi vì quen biết với Tần Hán, Lâm Dật mới hiểu được thế giới của người có tiền thực sự đen tối hơn những gì anh nghĩ, muốn so với trong phim điện ảnh nó còn đen tối hơn!

Cùm cụp!

Khi bầu không khí đang giằng co quyết liệt thì cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Tần Hán từ bên ngoài đi vào.

Nhìn thấy Tần Hán, Diêu Đông Lai sửng sốt, không biết người trước mắt này là ai.

Nhưng Lưu Cường đứng bên cạnh anh, lại trước tiên nhận ra Tần Hán, vẻ mặt vui mừng.

"Tần thiếu gia, sao anh lại tới đây?"

"Cường ca, anh biết anh ta sao?"

"Đây chính là Tần thiếu gia nổi danh khắp nơi, người mà anh vẫn luôn muốn gặp đó."

"Lưu đầu trọc, anh làm sao lại ở đây?" Nhìn thấy bộ dạng vô cùng chật vật của hai người, Tần Hán hỏi.

"Tần thiếu gia, bởi vì một chút bất đồng trong công việc, chúng tôi xảy ra mâu thuẫn, anh có thể làm chủ cho tôi được không?"

Tần Hán kinh ngạc nhìn Lâm Dật.

"Tình huống gì đây? Hai tên ngốc này cũng xứng cùng cậu bàn chuyện làm ăn sao?"

Lâm Dật nhún vai một cái, "Gần đây tôi nhận được một dự án mới, bọn họ muốn cùng tôi chia năm năm, anh nói xem đây là cái ý tứ gì?"

Tần Hán nhìn hai người bọn họ như trẻ bị thiểu năng, "Đâu để tôi xem một chút thằng ngu nào nói ra những lời này."

Liếc nhìn Lưu Cường, Tần Hán lắc đầu một cái, "Không giống như anh làm, lá gan của anh không lớn, đoán chừng chính là con hàng ngồi kế bên rồi."

Diêu Đông Lai và Lưu Cường càng thêm nản lòng.

"Tần thiếu gia, anh nói cái gì vậy? Chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, anh phải giúp chúng tôi một tay chứ."

"Anh con mẹ nó." Tần Hán mắng: "Lão tử cũng không có tư cách bàn chuyện làm ăn với cậu ta, hai người các anh cái nói mấy cái lông ấy, nhanh lên một chút biến đi, đừng ở chỗ này chướng mắt tôi."

Những người có mặt ở đây đều bối rối, người đàn ông Lâm Dật này rốt cục có lai lịch gì?

Thậm chí ngay cả Tần thiếu gia cũng không có tư cách cùng anh ta bàn chuyện làm ăn.

"Đều mẹ nó, thất thần làm gì? Chờ mời ở lại ăn cơm à "

"Dạ dạ dạ, Tần thiếu gia, chúng tôi lăn ngay đây."

"Chờ đã." Lâm Dật nhàn nhạt nói: "Tiền nợ chúng tôi, khi nào trả?"

"Chúng tôi quay về lấy tiền trả ngay, tuyệt đối sẽ không khất nợ." Diêu Đông Lai run rẩy nói, bị dọa đến sắp tiểu ra quần rồi.

Hắn có thể không sợ Lâm Dật, nhưng là thật sự sợ Tần Hán.

Danh hiệu Thượng Hải Hoàng này, thật không phải gọi không.

Với thân phận họ Tần ở Trung Hải, cũng không cần 50 vạn, chỉ cần một câu nói, liền có thể làm cho mình được một giường trong lò hỏa táng rồi.

"Được, đi đi."

Nhìn thấy Diêu Đông Lai và Lưu Cường cùng mọi người rời đi, Tần Hán dò hỏi:

"Có cần anh cho người trừng trị hắn một trận hay không?"

"Không cần, một đám tiểu lâu la mà thôi, không cần lãng phí thời gian trên người bọn họ."

"Vậy thì anh không quan tâm nữa" Tần Hán duỗi eo nói:

"Cậu xem, anh vừa mới giúp cậu giải quyết một chuyện lớn như vậy, món nợ hơn 10 vạn kia anh không trả nữa nhé, việc này coi như đã thanh toán xong, cậu không cần quá cảm ơn anh, anh em với nhau đây đều là mấy chuyện anh nên làm."

"Mẹ nó, anh có thể đừng có mặt dày như vậy được không."

"Ra ngoài làm ăn cần gì mặt mũi, muốn mặt mũi còn có thể làm ăn sao?"

Lâm Dật giơ ngón tay cái lên, "Trâu bò, tôi phục anh rồi."

Leng keng leng keng ——

Lúc này điện thoại Lâm Dật vang lên, là Kỷ Khuynh Nhan gọi tới, nên anh đi ra ngoài tìm một chỗ yên tĩnh để nghe điện thoại.

"Thầy giáo Lâm đang bận rộn sao?" Trong điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan cười tủm tỉm hỏi.

"Đừng kêu anh là thầy giáo Lâm nữa, anh đã từ chức không làm nữa rồi."

"Hả? Tại sao lại từ chức không làm nữa?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi: "Không phải là bởi vì câu dẫn học sinh nữ, bị trường học khai trừ chứ."

Lâm Dật dở khóc dở cười, "Em thấy anh giống loại người như vậy ư? Hơn nữa bằng vào giá trị của anh, sẽ làm ra loại chuyện đó sao?!"

"Vậy tại sao lại từ chức, công việc giảng viên của một trường đại học không phải rất tốt sao?."

"Nhưng anh là đang trải nghiệm cuộc sống mà." Lâm Dật nói: "Trải nghiệm xong liền đổi việc khác chứ, cũng không thể làm cả đời một công việc."

"Nói cũng đúng a." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Vậy anh đổi công việc mới gì rồi?"

"Shipper."

"Cái gì? Shipper?"

"Đúng vậy, chính là shipper đi giao hàng đó."

"Sao anh lại làm việc này?" Kỷ Khuynh Nhan không vui nói, "Mỗi ngày phơi nắng phơi gió, rất mệt mỏi nha."

"Trải nghiệm cuộc sống mà." Nghe Kỷ Khuynh Nhan lo lắng cho mình trong lòng Lâm Dật cũng có chút ấm áp cũng muốn trêu ghẹo nàng một chút, "Anh dự định làm xong cái này, liền đi công trường chuyển gạch, vừa có thể rèn luyện thân thể, có thể kiếm tiền, thật tốt."

"Đừng đừng đừng, anh cũng đừng có đi chuyển gạch, vậy thì cực khổ hơn nhiều đó."

"Được rồi, đừng nói chuyện của anh nữa, lúc này gọi điện cho anh, có phải hay không tìm anh có việc gì?"

"Như vậy sao được, đã nói tới như vậy rồi, chuyện công việc của anh lại nói một chút nữa đi."

"Hả? Em muốn nói cái gì?"

"Anh không phải là đi làm shipper sao, em muốn đặt đơn nha."

"Đặt đơn cái gì? Em tránh sang một bên đi, đừng tham gia trò vui." Lâm Dật cười nói.

"Không được, em muốn đặt đơn, anh nếu như không cho em đặt đơn, em về sau sẽ không nói chuyện với anh nữa, em đình công, dự án cũng không làm nữa."

"Được rồi, bây giờ anh qua chỗ em, em ở văn phòng chờ anh."

"Hắc hắc, vậy có phải được không, đến đây."

"Chờ đó."

Cúp điện thoại, Lâm Dật quay lại chào hỏi Tần Hán, lại cùng Vương Thiên Long nói một chút về khoản nợ, liền lái xe đi đến tập đoàn Triều Dương.

Trước cửa phòng làm việc, Lâm Dật tự nhiên đẩy cửa mà vào.

Anh phát hiện Kỷ Khuynh Nhan đang nâng hai má, lộ ra dáng dấp ngây thơ và đáng yêu, một mực nhìn chăm chú vào anh.

Khi đi làm, cách ăn mặc của Kỷ Khuynh Nhan không cầu kỳ một chút nào.

Búi tóc đen vòng tại sau đầu, ăn mặc đồng phục công sở đơn giản, về phong cách cũng không khác gì nhân viên bình thường, chỉ là chất lượng khá hơn một chút.

"Không tệ lắm, anh thật nhanh."

"Không thể nói nhanh, cái này không may mắn." Lâm Dật sửa lại nói.

"Chuyện này có gì mà không may mắn." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Em không phải là đang khen anh sao."

"Vậy cũng không thể khoa trương như vậy." Lâm Dật nói: "Em có thể nói, nhanh một chút, nhanh hơn chút nữa, nhưng không thể nói anh quá nhanh nha, hiểu không?"

"Không hiểu."

"Nếu không hiểu thì không hiểu đi, không nói chuyện này với em nữa." Lâm Dật nói: "Em không phải muốn đặt đơn sao, nhanh lên một chút."

"Đừng có gấp nha, để em nghĩ xem muốn mua cái gì đã."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan loay hoay trên điện thoại di động hơn nửa ngày mới chọn xong.

"Nhanh nhanh lên, em đặt đơn rồi, đừng để cho người khác đoạt."

"Nhìn thấy rồi, em đừng thúc."

Bởi vì Lâm Dật ở gần, nên đơn đặt hàng cũng hiện lên máy anh đầu tiên, anh nhanh chóng đoạt đơn.

"Tại sao lại là thịt và rau? Trong nhà thiếu thức ăn sao?"

"Không phải nha." Kỷ Khuynh Nhan chỉ vào phía sau Lâm Dật, "Căn phòng kia là một căn bếp nhỏ, đôi khi đầu bếp trong nhà ăn sẽ đến đây nấu cơm trưa cho em. Em chuẩn bị bộc lộ tài năng cho anh thưởng thức. Anh mang đến cho em một dự án lớn như vậy, đây coi như là đáp lại anh đi."

"Hôm nay khẩu vị không tốt, thực sự không muốn ăn bò bít tết."

"Em cũng có thể làm các món ăn khác, anh cũng quá xem thường em rồi."

"Chỉ với tay nghề của em, còn không bằng để anh làm, anh thật sợ ăn đồ ăn bệnh viện nha."

Đôi mắt đẹp của Kỷ Khuynh Nhan trừng lên, "Anh còn có thể nấu ăn?"

"Tại sao lại không?"

"Thôi đi, anh đừng có mà khoác lác, đồ anh làm ra chắc chắn không ngon bằng em."

"Chờ anh làm xong em cũng đừng ăn."

"Hứ, không ăn thì không ăn." Kỷ Khuynh Nhan kiêu ngạo nói: "Anh làm đồ ăn, khẳng định giống thức ăn cho heo, khó mà nuốt xuống, đừng cho là lần này em sẽ bị anh lừa nữa."

"Vậy thì chờ đi, nhớ kỹ lời em mới vừa nói."

"Hừ! Phụ nữ nói một lời, tứ mã nan truy! Kỷ Khuynh Nhan em nói lời giữ lời."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 148.

Chương 149. Bánh Quy Của Em Ăn Rất Ngon

"Em đã nói vậy, anh đành phải miễn cưỡng bộc lộ tài năng thôi." Lâm Dật nói.

"Đúng lúc anh còn chưa biết nên giải quyết bữa trưa hôm nay ở đâu, mượn nhà bếp của em vậy."

Sở dĩ Lâm Dật tự tin như vậy hoàn toàn là vì trí tuệ của hiền giả.

Cho dù anh biết nhiều nhưng không chuyên, không đạt được trình độ của đầu bếp Michelin ba sao.

Nhưng anh nấu vẫn ngon hơn đầu bếp của nhà hàng bình thường, muốn làm một bàn thức ăn ngon miệng vẫn không thành vấn đề.

"Được, vậy em chúc anh đừng bị đau bụng vì món ăn mình nấu. Có cần em cho anh mượn phòng vệ sinh của em luôn không?"

"Vậy thì em cứ chờ xem."

Lâm Dật không nói nhiều, cầm điện thoại đi xuống tầng.

Bởi vì cần mua thịt và rau dưa nên Lâm Dật đến siêu thị Gia Nhạc Phúc gần tập đoàn Triều Dương. Anh tốn hết hai mươi phút mới mua xong tất cả đồ cần thiết.

Thịt bò, tôm hùm, trứng cá muối, cũng không thiếu rau tươi, tất cả được bày đầy một bàn, tốn khoảng gần chục nghìn tệ.

"Anh sẽ bắt đầu nấu cơm, bởi vì không có phần của em nên em có thể đi tới nhà ăn để ăn."

"Em không đi." Kỷ Khuynh Nhan cười trên nỗi đau của người khác, "Có phải anh sợ mất mặt nên muốn đuổi em đi không?"

"Anh sợ em là con sâu tham ăn thôi."

"Em mới chẳng thèm tham ăn đâu." Kỷ Khuynh Nhan phản bác.

"Em cứ chờ ở đây xem anh xấu mặt, tránh cho anh suốt ngày khoác lác trước mặt em."

"Vậy chúng ta dùng thực lực nói chuyện thôi."

Lâm Dật nói xong thì đi vào trong bếp của Kỷ Khuynh Nhan. Anh phát hiện ở đây chẳng khác nào động tiên, có đầy đủ các loại thiết bị cần thiết.

Anh thấy vậy thì không nhịn được cười. Bản thân tự mình chuẩn bị riêng một phòng bếp còn nói mình không tham ăn.

Cô ta tính lừa quỷ à?

Keng keng xèo xèo…

Sau khoảng hai mươi phút…

Lâm Dật bưng bốn món thức ăn và một bát canh ra khỏi phòng bếp.

Tôm hùm nướng phô mai bơ tỏi, thịt bò sốt tiêu, trứng gà xào cà chua và canh trứng rong biển.

Mắt Kỷ Khuynh Nhan sáng lên khi nhìn bốn món ăn đơn giản lại đẹp mắt, bánh quy trên tay suýt rơi xuống đất.

Tạm thời không nói mùi vị nói thế nào, chỉ riêng sự kết hợp màu sắc đã rất tuyệt rồi.

Nhất là món tôm hùm nướng phô mai bơ tỏi kia trông có vẻ ngon đấy.

"Lâm Dật, anh làm nhiều món ngon vậy à?" Kỷ Khuynh Nhan thả bánh quy xuống và cười híp mắt nói, quả thật đáng yêu tới mức làm người ta muốn tan chảy.

"Nhiều à? Bình thường anh đều ăn vậy mà."

"Anh ăn một mình á?"

"Đúng vậy, không phải em nói không ăn à? Anh chỉ làm đủ cho một người thôi." Lâm Dật nói.

"Thật ra anh rất thích ăn bánh quy nhưng bác sĩ nói dạ dày của anh không tốt, không thể ăn nó nhiều. Anh thật sự hâm mộ em có thể ăn thoải mái, anh lại không ăn được."

Rắc!

Kỷ Khuynh Nhan cắn một miếng bánh quy và nhai với vẻ ngon lành.

"Đúng vậy, bánh quy của em ăn rất ngon, anh không ăn được, cho anh thèm chết đi."

"Ừ, anh hâm mộ chết đi được. Anh nấu những món này vừa không đẹp mắt lại ăn không ngon, giống như thức ăn của heo vậy, anh thật đáng thương."

Lâm Dật nói xong lại cắn từng miếng, ăn tới tay đầy dầu mỡ, cứ phải gọi là ngon lành.

Lâm Dật càng ăn càng hăng hái, anh cũng sắp rơi nước mắt vì món ăn mình nấu quá ngon.

Rắc!

Rắc!

Rắc!

Lâm Dật ăn rất hưng phấn, Kỷ Khuynh Nhan ăn lại càng hưng phấn hơn!

Không tranh được đồ ăn thì tranh khí thế!

Mình tuyệt đối không thể thua anh ta được.

Chẳng qua Kỷ Khuynh Nhan ăn một lúc lại thấy nghẹn.

"Lâm Dật, em nghẹn rồi."

"Em nghẹn thì đi uống nước đi."

"Nước không dễ uống."

"Vậy em muốn thế nào? Có cần anh đưa em đi bệnh viện không?"

"Vậy thì không cần, em chỉ cần uống hớp canh của anh là được rồi."

Phụt…

Lâm Dật suýt nữa cười phun nước canh qua mũi, "Chẳng phải em nói thức ăn anh nấu ra là thức ăn cho heo ăn à? Em còn nói cái gì mà một lời phụ nữ nói ra, tứ mã nan truy, em còn có thể nuốt xuống được sao?"

"Anh đừng tức giận với em." Kỷ Khuynh Nhan dường như bình sứt không sợ mẻ, "Anh đừng ăn nữa. Giờ chẳng còn bao nhiêu, anh để lại một ít cho em đi."

Kỷ Khuynh Nhan đi giày cao gót chạy bịch bịch tới.

Dù sao cô đã mất thể diện trước mặt anh đâu chỉ một lần, thêm lần này nữa cũng chẳng sao.

"Đó là thức ăn thừa của anh, em đừng ăn nữa."

"Anh còn không biết xấu hổ mà nói vậy. Bản thân anh đã ăn, cũng không chừa lại cho em một chút nào. Về sau em sẽ không đối xử tốt với anh nữa." Kỷ Khuynh Nhan tức giận nói:

"Mệt cho em còn để lại sinh tố xoài trong tủ lạnh cho anh, không ngờ anh lại đối xử với em như vậy."

Lâm Dật cười hì hì, "Đúng lúc anh hơi khát, em vào tủ lạnh lấy sinh tố xoài cho anh đi."

"Em lấy sinh tố cho anh cũng chẳng sao nhưng em nói trước, anh không thể động vào thức ăn trên bàn đâu. Cho dù anh ăn chưa no cũng không thể ăn nữa, còn lại đều là của em đấy."

"Được rồi."

"Anh đừng giở trò xấu đấy, em đã nhớ kỹ hình dáng của từng món rồi, nếu anh dám động một cái thôi, hai chúng ta sẽ cắt đứt quan hệ."

"Ồ? Cắt đứt quan hệ là như thế nào?"

"Không có như thế nào gì hết, chỉ là em sẽ không đối xử tốt với anh nữa."

"Được rồi, xem bộ dạng tham ăn của em kìa, mau đi lấy sinh tố cho anh đi."

"Được."

Kỷ Khuynh Nhan đi vào bếp. Nhưng cô bước vào cửa đã hét lên một tiếng chói tai.

"A! Lâm Dật!"

"Em hô to gọi nhỏ cái gì đó?"

"Không ngờ anh lại để phần cho em."

Lâm Dật hiểu ý cười, "Em mau lấy ra ăn đi, chờ thêm lát nữa sẽ nguội đấy."

"Hì hì, anh thật tốt với em."

Mấy phút sau, sinh tố xoài và các món ăn khác đều được lấy ra.

"Sao anh chỉ ăn có nửa con tôm hùm, để lại một nửa cho em vậy?"

"Em làm việc mệt thì ăn nhiều vào, con mèo nhỏ tham ăn ạ."

Kỷ Khuynh Nhan đỏ mặt, nhưng trong lòng rất là hạnh phúc.

"Anh đừng uống sinh tốt xoài này nữa."

"Vậy anh uống gì?"

"Anh chờ đấy."

Kỷ Khuynh Nhan tìm túi xách của mình, dùng bông tẩy trang lau lớp son môi rồi thoa son vị xoài lên, sau đó hôn nhẹ lên má Lâm Dật.

"Đầu bếp Lâm, thưởng cho anh đấy. Lát nữa em sẽ đánh giá năm sao khen ngợi cho anh."

"Không tệ, không tệ, động tác thành thạo hơn nhiều rồi." Lâm Dật nói: "Về sau em tập luyện nhiều một chút, chắc hẳn sẽ tốt hơn."

"Hừ, anh tưởng bở à."

Kỷ Khuynh Nhan không kìm chế được cơn thèm ăn, nếm thử một miếng thịt bò sốt tiêu của Lâm Dật. Mặc dù nó hơi cay nhưng mùi vị thì ngon siêu cấp.

"Lâm Dật, món này thật sự rất ngon đấy." Kỷ Khuynh Nhan hưng phấn tới mức khoa chân múa tay, "Em ăn trong nhà hàng cũng chưa từng ăn ngon như vậy. Ngày nào anh cũng bận rộn thì học nấu ăn vào lúc nào thế? Em tập rất lâu cũng không thể nấu được như vậy."

"Nếu em nói vậy thì phải nhắc tới thiên phú."

"Cắt, khen anh một câu thì anh tưởng thật à."

Lâm Dật mỉm cười, "Em ăn thấy ngon thì ăn nhiều vào."

"Ừ, nhưng em ăn nhiều thì anh phải giảm béo cùng em đấy. Em không thể ăn ngon, anh cũng không thể ăn được."

"Được được được, mọi chuyện đều nghe em hết."

Lâm Dật thấy dáng vẻ Kỷ Khuynh Nhan ăn cơm đáng yêu có hơi thất thần một chút, sau đó hỏi:

"Đúng rồi, buổi sáng em gọi điện thoại cho anh có phải có việc gì không?"

"Cũng không phải là chuyện gì lớn." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Bây giờ anh là bên B, em là bên A. Buổi chiều em muốn đi tới bến cảng Vọng Giang, anh có muốn đi cùng không? Nếu anh có ý kiến gì khác thì có thể nói với em."

"Theo anh thấy thì là em muốn tới hiện trường nhưng không muốn tự mình lái xe, tính để anh làm tài xế thì đúng hơn."

"Thông minh."

"Buổi chiều anh sẽ đi cùng với em, đúng lúc anh cũng muốn xem tiến độ của dự án thế nào."

"Ừ."

Kỷ Khuynh Nhan ăn cơm không tính là nhanh, nửa giờ sau mới chiến đấu xong.

Sau khi ăn xong, Kỷ Khuynh Nhan chủ động dọn thức ăn thừa.

"Em cất vào đó làm gì?"

"Còn thừa nhiều như vậy, bỏ đi cũng tiếc. Trong phòng bếp có hộp đựng thức ăn, buổi tối em sẽ mang về. Tiêu thì có thể không cần nhưng thịt phải giữ lại."

"Em nói cũng phải."

Lâm Dật tươi cười giống như một vị cha già vậy.

Cô gái này còn rất đảm đang đấy.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 149.

Chương 150. Anh Mua Lại Bãi Biển Nguyệt Lượng Loan

Kỷ Khuynh Nhan bỏ hộp thức ăn thừa vào tủ lạnh, sau đó đi tới phòng để quần áo.

Cô thay một cái quần jean và chiếc áo voan cổ chữ V, trang phục này càng tôn lên dáng vẻ chim sa cá lặn, đoan chính trang nhã có một không hai của cô.

Hơn nửa giờ sau, hai người lái xe đến bến cảng Vọng Giang.

Mà trong quá trình này, Kỷ Khuynh Nhan cũng đã cho Lâm Dật năm sao khen ngợi.

Dường như việc này đã thành thói quen của nàng Lâm Dật cũng không cần phải nhắc.

Đến bến cảng, Lâm Dật không quấy rầy Tất Tùng Giang, chỉ tùy tiện xem qua nên không muốn kinh động nhiều người.

Hai người đứng ở lan can trước cảng, gió biển thổi làm mái tóc như thác nước của Kỷ Khuynh Nhan hòa vào biển trời, tung bay theo gió.

Nhìn công trường thi công ồn ào, Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Trước đó em đã gặp tổng giám đốc Quan Nhã của công ty thiết kế Nhã Lạc, hai chúng em nói chuyện rất lâu về vấn đề liên quan tới dự án này."

"Cụ thể hai người đã nói những gì?"

"Tổng quỹ dự án là 800 triệu, có thể đầu tư vào công trình khoảng 500 triệu. Chi phí dành cho em là khoảng 300 triệu."

"Sau đó thì sao? Em muốn nói gì?"

Kỷ Khuynh Nhan quay đầu, nét mặt tươi cười như hoa nhìn Lâm Dật.

"Nể tình anh cho em ăn ngon, em để anh làm dự án này miễn phí, có thể tiết kiệm cho anh một 150 triệu đó."

"Em làm gì vậy? Anh cũng đâu có thiếu chút tiền ấy." Lâm Dật không hiểu ý của Kỷ Khuynh Nhan.

"Dự án bến cảng Vọng Giang quá lớn, em trước sau vẫn hơi lo lắng. Chúng ta không phải là đại gia vùng Trung Đông, không ai đành lòng ném tiền xuống sông xuống biển." Kỷ Khuynh Nhan vuốt lại mái tóc dài bị gió thổi bay tiếp tục nói.

"Dù gì em cũng lập nghiệp từ công trình nên hiểu rõ, nếu là một tòa nhà lớn, một khâu trong đó xuất hiện sai lầm, cuối cùng sẽ dẫn tới sai lầm trí mạng. Cho nên em không muốn kiếm số tiền này. Anh xem nó như đường rút lui, vào thời điểm quan trọng thì ứng phó khẩn cấp cũng được."

Ở trên phương diện công trình đã có cô ấy chú ý cho Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy sẽ không xuất hiện vấn đề quá lớn.

Mà vấn đề rất có thể xảy ra ở trên người Lâm Dật.

Anh là một người thà chết không khom lưng.

Ở trong quá trình xây dựng bến cảng lớn hàng đầu trên thế giới sẽ không thể tránh được chuyện phải giao thiệp với những người quyền quý của Trung Hải.

Nếu hai bên đều vui vẻ thì tốt nhất.

Nhưng nếu Lâm Dật không cẩn thận đắc tội với bọn họ, chỉ cần một câu nói là dự án khổng lồ này sẽ phải dừng lại.

Lúc đó, bọn họ sẽ chịu tổn thất vô cùng nghiêm trọng, sợ là tất cả cố gắng của anh sẽ giống như kiếm củi ba năm đốt một giờ.

Thậm chí anh còn có thể rơi vào tình cảnh vĩnh viễn không thể xoay chuyển được.

Thời kỳ này, nếu ví Lâm Dật thành một con đại bàng bay lượn trên không trung.

Sẽ có vô số người theo dõi anh, muốn xem anh có thể bay cao, bay xa tới mức nào.

Nhưng chỉ có Kỷ Khuynh Nhan đang quan tâm xem anh rốt cuộc có mệt không, có thể gặp phải nguy hiểm không.

Lâm Dật chợt thấy ấm lòng.

Có lẽ sức hấp dẫn của Kỷ Khuynh Nhan không phải chỉ bởi vì vẻ đẹp tuyệt vời của cô ấy.

Mà sức hấp dẫn từ lòng lương thiện và hồn nhiên của cô ấy mới thật sự làm cho người ta không thể bỏ qua, nhưng đây cũng là điểm khó phát hiện được nếu không cố gắng tìm hiểu cô.

"Anh hiểu rõ ý của em, anh đã giữ lại đủ đường lui cho mình, nếu không nắm chắc, anh sẽ không ngẩng đầu mà bước đi như vậy. Em cứ yên tâm đi."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật như muốn tìm kiếm đáp án trong đôi mắt anh.

"Anh chắc chắn chứ? Đây không phải là chuyện đùa đâu."

"Em xem anh giống kẻ liều lĩnh à?"

Kỷ Khuynh Nhan cười nhìn Lâm Dật, "Anh không giống kẻ liều lĩnh nhưng có vẻ giống tên lưu manh."

"Em giỏi lắm, xem anh trừng trị em thế nào."

"Đừng đừng, ở đây đông người như vậy, sẽ xấu hổ lắm."

Lâm Dật biết da mặt Kỷ Khuynh Nhan mỏng nên không đùa cô ấy nữa mà nói:

"Chuyện công trình sẽ giao lại cho em, nếu em làm không tốt, anh sẽ trừ tiền đấy."

"Không thành vấn đề, em vẫn còn rất tự tin về phương diện này."

Kỷ Khuynh Nhan dùng tay ra hiệu OK, "Anh cứ giao lại cho em là được rồi. Nhưng em và nhà thiết kế của tập đoàn cũng đã nghiên cứu qua phương án kế hoạch này, chúng em đều nhất trí cho rằng nếu thêm bãi biển Nguyệt Lượng Loan ở bên cạnh vào trong kế hoạch cải tạo thì sẽ càng hoàn mỹ hơn."

"Hoàn mỹ chỗ nào?" Lâm Dật có phần hứng thú hỏi.

"Như vậy có thể làm cả khu phong cảnh trở nên rộng rãi và thông suốt." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Lại giống như chiếc áo sơ mi và áo comple vậy, phải đồng thời mặc hai thứ này lên người thì mới đẹp. Nếu đã có cảng mà không có bãi cát, trước sau vẫn thiếu một chút."

"Vậy chúng ta mua nó lại, chẳng phải được rồi sao?"

"Anh tưởng anh muốn mua là có thể mua được à?" Kỷ Khuynh Nhan trêu.

"Quyền sở hữu bãi biển Nguyệt Lượng Loan này nằm trong tay của chính quyền, anh không thể nói mua là có thể mua được đâu."

"Em nói cũng phải."

"Anh xem, lúc này có tiền lại không có chỗ tiêu rồi." Kỷ Khuynh Nhan đắc ý nhìn Lâm Dật và cấu vào thắt lưng anh,

"Chẳng phải anh Lâm của chúng ta rất giàu à? Chẳng phải anh cảm thấy mình không gì không làm được sao? Anh có muốn thử mua lại bãi biển Nguyệt Lượng Loan nữa không?"

Lâm Dật dở khóc dở cười, "Em cần gì phải làm vậy chứ?"

"Lúc trước đều là anh lừa em, lúc này hết cách rồi à? Nếu không anh lại thể hiện ra chút năng lực, cho em xem thử anh làm sao mua được đó từ trong tay chính quyền?"

"Em có biết trông em lúc này rất gợi đòn không?" Lâm Dật cười nhạt nói.

"Hì hì, có sao?"

Kỷ Khuynh Nhan giả vờ tiếc nuối thở dài, "Từ nhỏ em đã có ước mơ là muốn mặc áo tắm và phơi nắng trên bờ cát nhưng vì da mặt mỏng nên vẫn chưa dám thực hiện, còn tưởng ai đó có thể cho em một cơ hội chứ? Nhưng bây giờ xem ra, người nào đó chẳng qua cũng chỉ có vậy, em đã đánh giá anh ta quá cao rồi."

Lâm Dật thấy buồn cười. Nhìn Kỷ Khuynh Nhan than ngắn thở dài như vậy, quả thật là có tài làm diễn viên đấy.

Đúng lúc này, hai người thấy một người đàn ông trung tuổi đi về phía bên này.

Mà người này không phải ai khác, chính là Tất Tùng Giang.

"Lâm tổng, Kỷ tổng, nhân viên phía dưới nói hai người đã tới, vừa rồi tôi còn không tin, không ngờ là hai người thật." Tất Tùng Giang mỉm cười chào hỏi.

"Chúng tôi chỉ tùy tiện đến xem thôi, cũng không có chuyện gì gấp nên không thông báo cho anh biết." Lâm Dật nói.

"Lâm tổng, nhân đây tôi có chút việc muốn báo cáo với ngài."

"Anh có việc gì cứ nói thẳng là được, dù sao Kỷ tổng cũng không phải người ngoài."

"Là thế này, vừa rồi Diêu Đông mới đưa qua ba trăm nghìn, là tiền trả nợ cho chúng ta."

"Theo tôi nhớ hình như anh ta đâu nợ chúng ta nhiều tiền như vậy."

"Anh ta nói số tiền còn lại là nhận tội với ngài, còn nói gì mà mong ngài tha cho anh ta một con đường sống."

"Được, tôi biết rồi. Nhưng số tiền thừa kia không thể nhận được, anh tranh thủ thời gian trả lại cho anh ta đi."

"Tôi biết rồi Lâm tổng." Tất Tùng Giang nói:

"Còn nữa, chuyện ngài giao cho tôi lúc trước, tôi đã thu xếp xong xuôi rồi. Công việc bên bãi biển Nguyệt Lượng Loan tạm thời do tôi chịu trách nhiệm. Chờ qua mấy ngày nữa, tôi sẽ thành lập một phòng ban riêng chịu trách nhiệm về công việc bên bãi biển, tranh thủ đi vào quỹ đạo trong vòng một tuần."

"Anh làm việc thì tôi yên tâm rồi. Anh cứ yên tâm mà làm."

"Cảm ơn Lâm tổng đã tin tưởng."

“Khoan đã.”

Kỷ Khuynh Nhan nghe hai người nói xong lại thấy bối rối. Bọn họ đang nói gì vậy?

Công việc bên bãi biển Nguyệt Lượng Loan à?

Đây không phải là khu vực do nhà nước quản lý sao?

Bọn họ không có quyền quản lý mới đúng chứ?

P/S: Giới thiệu truyện đô thị hay đã full: Thừa Kế Hai Ngàn Tỉ

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 150.

Chương 151. Tôi Còn Cần Phấn Đấu Hay Sao?

"Nếu không còn gì khác, anh đi làm việc khác đi. Tôi và Kỷ tổng còn việc khác cần nói."

"Vậy tôi không quấy rầy hai vị nữa."

Tất Tùng Giang xoay người rời đi. Gió biển man mát thổi qua sợi tóc Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng lần này không phải cảnh đẹp như tranh.

Mà là giống như giấc mộng.

"Lâm Dật, vừa nãy các anh nói chuyện gì vậy? Tại sao quản lý Tất có quyền quản lý bãi cát Nguyệt Lượng Loan?"

"Bởi vì anh đã mua lại bãi cát Nguyệt Lượng Loan."

"Mua, mua lại cả bãi cát?"

Con người đều sẽ thay đổi, nhưng hành vi thì không.

Kỷ Khuynh Nhan cảm giác não bộ thiếu dưỡng khí, chỉ số thông minh không đủ dùng.

"Anh, anh lặp lại lời vừa rồi một lần nữa?"

"Em không nghe rõ sao?" Lâm Dật cười nói: "Bãi cát Nguyệt Lượng Loan hiện giờ là sản nghiệp của anh."

"Đang yên đang lành, sao anh lại mua lại bãi cát Nguyệt Lượng Loan rồi?"

"Người nào đó không phải nói mình thích tắm nắng trên bờ cát sao? Bây giờ nơi này đã trở thành đất tư của anh rồi, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh người nào đó tới tắm nắng. Nghe nói bãi cát rất hợp với bikini nha."

"Lâm Dật, nếu anh còn như vậy, em sẽ không đi với anh nữa. Mỗi ngày toàn lừa gạt em." Kỷ Khuynh Nhan thở phì phò nói.

"Cái này gọi là kẻ ác cáo trạng trước hả? Anh lừa gạt em bao giờ? Toàn là tự em nói."

Kỷ Khuynh Nhan phồng má muốn phản bác, nhưng một chữ cũng không nói ra được.

Tên này quá làm người ta tức giận.

"Anh nhớ trước kia hình như em có mua vài bộ áo tắm. Hiện giờ anh gọi người mang tới, chúng ta tắm nắng ở đây đi."

"Anh nghĩ đẹp lắm, người ta còn lâu mới tắm nắng cùng anh." Kỷ Khuynh Nhan hất cằm nói: "Nhưng anh đã mua lại bãi cát Nguyệt Lượng Loan, hạng mục cải tạo hậu kỳ sẽ càng thêm hoàn mỹ."

"Chắc chắn chứ?"

"Đương nhiên, cứ giao hết cho em. Bảo đảm làm anh thỏa mãn." Kỷ Khuynh Nhan tràn đầy tự tin nói.

"Chờ đã, anh còn chưa nói sẽ giao chuyện cải tạo bãi cát cho em mà."

"Nếu anh không giao cho em, em cắn anh."

"Em cầm tinh con chó hả?" Lâm Dật dở khóc dở cười.

"Lần đầu tiên anh thấy em như vậy, không đưa hạng mục là cắn người, quá bạo lực."

"Anh phải tự hài lòng đi, người khác cho em còn không thèm cắn đâu."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan hứng thú hừng hực lôi kéo Lâm Dật, đôi mắt đẹp híp thành vầng trăng lưỡi liềm, cười như đứa bé.

"Đi, chúng ta đi dạo bờ cát."

Đi trên bờ cát, Kỷ Khuynh Nhan cởi giày cao gót, săn ống quần jean lên, bước chân trần trên cát mềm, hưởng thụ gió biển man mát.

Đối với nàng mà nói, giờ phút này chính là lúc thoải mái, thích thú nhất.

"Lâm Dật, bến tàu Vọng Giang đều là của anh, chờ có thời gian, anh dẫn em ra biển chơi đi." Kỷ Khuynh Nhan đề nghị.

"Không thành vấn đề." Lâm Dật cười: "Mang theo ít trang bị, sau đó anh dẫn em lặn xuống nước."

"Anh còn có thể lặn xuống nước?"

"Đương nhiên, không phải việc khó gì."

Kỷ Khuynh Nhan quay đầu lại, nâng mặt Lâm Dật.

"Sao cái gì anh cũng biết nha, quá lợi hại."

"Không nên sùng bái ca, ca là người đàn ông sẽ làm phụ nữ bị thương."

"Xì, khiêm tốn chút được không?" Kỷ Khuynh Nhan vẩy tóc: "Ồ đúng rồi, có chuyện quên nói cho anh."

"Chuyện gì?"

"Trước đây anh muốn lập một quỹ từ thiện đúng không? Em có giúp anh liên hệ hai người, trình độ nghiệp vụ không cần bàn. Lúc nào rảnh, anh đi gặp mặt họ xem trình độ của họ. Nếu không được, em lại tìm người khác."

"Em tìm người thì anh yên tâm rồi. Không cần khảo sát."

"Nếu nhân viên không thành vấn đề, vậy còn lại là đăng ký địa điểm và đăng ký tên quỹ là xong." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Em có thể quyết định giúp anh về vấn đề thủ tục gây quỹ. Nếu anh không có yêu cầu gì đối với địa chỉ, em sẽ tìm cho anh một mặt bằng bên dưới tầng công ty em."

"Em giúp anh vấn đề thủ tục, còn về địa chỉ, anh có sắp xếp khác."

"Anh hiện giờ đã có địa điểm vừa ý rồi sao? Lúc đăng ký cần điền địa chỉ."

"Em điền Cao ốc Lăng Vân đi." Lâm Dật suy nghĩ một chút nói.

"Cao ốc Lăng Vân?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi: "Chính là cao ốc lúc trước có tên là Song Tử đúng không?"

"Ừ, chính là chỗ đó."

"Theo như em nghe nói, cao ốc Song Tử đã bị người ta mua, cho nên sửa lại tên. Anh muốn đặt địa điểm công ty ở đó e là hơi khó."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan như nhận ra điều gì, như con cáo con nhìn Lâm Dật.

"Người mua lại cao ốc Song Tử kia không phải chính là anh đấy chứ? Sau đó mang ra lừa gạt em?"

Lâm Dật sờ sờ mũi:

"Bị em đoán trúng rồi, thật sự là anh mua."

Kỷ Khuynh Nhan: ...

"Anh thật sự mua cao ốc Song Tử?"

"Lừa em làm gì, 18 tỷ nhân dân tệ, mấy ngày trước vừa mua xong."

"Lâm Dật, anh là máy in tiền à?"

"In tiền còn không nhanh như thế đâu."

"Xì, anh cứ khoe đi!"

Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Chuyện đó cứ xác định như vậy. Chờ vấn đề thủ tục giải quyết xong, em lại cho hai người kia gặp anh. Anh có yêu cầu cụ thể gì có thể nói thẳng với họ."

"Không thành vấn đề."

Trò chuyện xong chuyện chính, Lâm Dật đi dạo cùng Kỷ Khuynh Nhan một lúc rồi chuẩn bị rời đi.

"Ngài có đơn hàng mới, xin chú ý tiếp nhận."

Vừa bàn xong việc, điện thoại của Lâm Dật vang lên.

"Có công tác sao?"

"Ừ, có người đặt đơn hàng."

"Vậy em không làm lỡ việc của anh. Em đi làm trước." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Không vội. Anh đưa em về trước. Một đơn hàng thôi, có nhận hay không cũng không quan trọng."

"Như vậy sao được, nếu đã trải nghiệm cuộc sống, anh phải nghiêm túc một chút."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan giúp Lâm Dật chỉnh lại cổ áo, dịu dàng nói:

"Gió thổi mạnh, anh chú ý an toàn."

"Biết rồi."

"Em đi trước đây, đừng quên chuyện anh vừa đồng ý với em, phải dẫn em ra biển chơi."

"Yên tâm đi, không quên được."

Vốn Lâm Dật chuẩn bị đưa Kỷ Khuynh Nhan về, nhưng cô sợ làm lỡ việc nhận đơn của Lâm Dật nên tự mình lái xe về.

Tiện tay bấm nhận đơn hàng, theo đơn hàng yêu cầu cần mua hai chiếc phao bơi, còn quy định sẵn giá, khoảng hai trăm tệ. Nhãn hiệu thì không hạn chế, cần tự ứng trước.

Thấy rõ nội dung đơn hàng, Lâm Dật tra xét bản đồ.

Anh phát hiện cách đây gần một kilomet có chỗ bán dụng cụ bơi, đi chỗ mua là được.

Mấy phút sau, Lâm Dật lái xe tới cửa hàng.

Ông chủ cửa hàng là một ông chú tuổi trung niên, mặc quần bơi, bộ dáng vô cùng nhàn nhã.

"Ông chủ, tôi muốn mua hai cái phao bơi, khoảng hai trăm tệ, chất lượng tốt một chút."

"Được, chờ một lát."

Nói xong, ông chủ tìm kiếm trong quầy hàng, lấy ra hai cái phao bơi màu lam đậm:

"Cái phao bơi này rất tốt, dù là tên béo ba trăm cân đè lên cũng không vấn đề gì."

"Không phải màu này." Lâm Dật nói: "Có cái màu hồng nhạt hoặc màu trắng không?"

Vì trong ghi chú nói phao bơi loại nữ, tuy hình dạng giống nhau, nhưng về màu sắc cần khác biệt, phải là màu nhạt.

"Cậu không phải mua cho mình dùng à?"

"Tôi chỉ là người chuyển hàng thôi, mua cho khách."

"Không phải chứ!” Ông chủ trung niên rõ ràng không tin: "Trông đẹp trai như thế, làm shipper làm gì? Phí tướng mạo thế kia."

"Quá khen quá khen."

"Chắc cậu cũng bị sinh hoạt bắt buộc mới đi làm chuyển hàng." Ông chủ nói.

"Tôi có quen biết vài phú bà đấy, giới thiệu cho cậu nhé? Bằng vẻ mặt này của cậu, một năm thu về chục triệu ắt không phải mơ."

"Ấy đừng đừng, chuyện này không hợp với tôi."

Lâm Dật dở khóc dở cười, không nghĩ tới vị đại ca này còn kiêm chức tú ông.

"Vậy được rồi."

Ông chủ cười ha ha lấy hai phao bơi màu nhạt. Lâm Dật không chọn nhiều, cầm phao bơi ra ngoài, chuẩn bị đưa tới cho người mua.

Anh trả tiền xong đi ra, ông chủ cũng đi theo, còn đưa cho anh một tấm danh thiếp.

"Cậu bạn à, đây là danh thiếp của tôi. Nếu cậu không muốn phấn đấu thì đến tìm tôi, chắc chắn liên hệ cho cậu mối tốt để cuộc sống của cậu vọt thẳng lên trời."

Nói xong, ông chủ trung niên chỉ chỉ chiếc xe Koenigsegg cách đó không xa.

"Thấy cái xe thể thao kia không? Nếu cậu chịu đổi nghề, tôi đảm bảo cậu làm mấy năm cũng có thể lái xe thể thao, không cần làm chân chạy shipper cầu sinh nữa."

Lâm Dật lấy chìa khóa xe ra ấn một cái.

"Cái xe Koenigsegg kia là của tôi mà, chắc là không cần phấn đấu đâu."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 151.

Chương 152. Có Phải Cậu Kiếm Lời Chênh Lệch Giá

Nhìn thấy chiếc Koenigsegg mở cửa, ông chủ trung niên sửng sốt.

"Chiếc, chiếc Koenigsegg kia là của cậu?"

"Chẳng tôi lái xe của người khác ra ngoài khoe khoang?"

"Nhưng cậu đã có nhiều tiền như vậy còn đi làm shipper làm gì? Mất mặt bao nhiêu."

Ông chủ trung niên thực sự không hiểu được suy nghĩ quái gở của người trẻ tuổi bây giờ.

Làm văn phòng yên lành thì không chịu, đi làm shipper, muốn cái gì?

"Để trải nghiệm cuộc sống thôi, đỡ để người khác nói tôi là công tử bột."

"Vậy cậu làm việc khác không được sao, làm shipper buồn chán bao nhiêu, lại còn phải xem sắc mặt bao người, không phải cuộc sống tốt."

"Hầu hạ phú bà chắc không cần xem sắc mặt người ta? Vả lại còn có nguy cơ bệnh tật." Lâm Dật cười ha hả.

"Huống hồ nghề nghiệp không phân quý tiện. Công việc này rất tự do, ít nhất tôi cảm thấy rất khá."

"Nghề nghiệp quả thật không phân quý tiện, nhưng tiền lương lại phân cao thấp."

Lâm Dật vung vẩy chìa khóa xe.

"Chú cảm thấy hiện giờ tôi chọn việc còn cần nghĩ vấn đề tiền lương sao?"

Ông chủ trung niên: ...

"Ầy, hình như đúng là không cần lắm."

"Được rồi, không nói nữa. Tôi đi làm đây."

"Bye, bye, bye..."

Chào hỏi xong, Lâm Dật không dừng quá lâu, lái xe về phía bãi cát. Đến địa chỉ hiển thị, anh gọi điện cho khách hàng.

"Xin chào, xin hỏi là tiên sinh Lữ Phi sao?"

"Là tôi, anh là ai?"

"Xin chào, tôi là người chạy shipper. Anh có đặt hàng mua hai chiếc phao bơi đã có, tôi đang ở ngay bên lề đường, từ bên bờ cát có thể nhìn thấy tôi." Lâm Dật khách khí nói.

"Hiện giờ tôi không có thời gian, anh mang xuống đây cho chúng tôi đi, nhanh một chút, đừng lề mề, đang cần dùng đây."

"Vậy được. Các anh ở đâu? Có đặc điểm cụ thể nào không?"

"Trên bờ cát có cái ô đỏ rất lớn, tôi mặc quần bơi màu xanh lam, anh tới đây là có thể thấy tôi."

"A, được rồi."

Đáp lời xong, Lâm Dật tắt máy xe.

Anh mang phao bơi đi tới bãi cát, nhìn ngó xung quanh.

Lâm Dật nhìn một vòng thấy có tám nhóm người, đều dùng ô che nắng màu đỏ, mà kiểu dáng đều không khác nhau mấy.

Lâm Dật lại nhìn một chút, có ba nhóm người dưới ô che đều có người mặc quần bơi màu xanh lam, rất khó phân biệt.

Bất đắc dĩ, Lâm Dật gọi cho đối phương để xác nhận vị trí.

"Quý khách, có thể miêu tả cụ thể vị trí của anh cho tôi thêm một chút được không. Tôi không tìm được."

"Tôi nói anh làm sao thế, đầu bị lừa đá hả? Vị trí của chúng tôi rõ ràng như thế mà còn không tìm được? Có tin tôi tố cáo anh không?"

Lâm Dật sầm mặt lại:

"Là tại anh không rõ ràng. Cả bãi cát có bao nhiêu ô che nắng màu đỏ như vậy, mà người ở dưới đều mặc quần bơi xanh lam, tôi làm sao biết chỗ nào là anh?"

"Thật phục rồi, chẳng trách phải đi làm chân chạy shipper. Bằng trí thông minh này của anh cũng chẳng làm được việc gì khác?"

"Anh là shipper?"

Lâm Dật vừa muốn đáp lời, chợt anh nghe thấy có người gọi mình phía sau. Quay đầu lại, Lâm Dật nhìn thấy đó là một cô gái trẻ tuổi mặc áo tắm màu vàng.

Lâm Dật tắt điện thoại. Anh thấy phía sau cô gái là ô che nắng màu đỏ, bên cạnh còn có gã con trai mặc quần bơi màu xanh lam.

Chắc hẳn chính là bọn họ.

Cầm hai cái phao bơi, Lâm Dật chạy chậm tới.

"Trời ạ, Lộ Lộ, cậu mau qua đây! Anh shipper chuyển hàng phao bơi cho chúng ta thật đẹp trai!"

Cô gái mặc áo tắm màu vàng nói.

Cô gái này tên Khúc Băng, là chủ của một cửa hàng quần áo tư nhân, vóc dáng thướt tha, nóng bỏng như mặt trời.

Cô gái được gọi là Lộ Lộ tên là Từ Lộ, mặc một bộ bikini màu đen, kiểu dáng vô dùng to gan.

"Quả thật không tệ nha." Từ Lộ nói.

"So với anh chàng hôm qua tớ gặp ở quán rượu còn đẹp trai hơn."

"Trông đẹp trai như vậy sao còn làm chân chạy chuyển hàng cho người ta nhỉ? Tùy tiện tìm công việc đều tốt hơn thế này." Khúc Băng nói: "Quá đáng tiếc."

"Còn có thể tại sao, chắc chắn là đầu óc chẳng ra làm sao chứ gì." Lữ Phi khinh bỉ.

"Vừa nãy anh đã nói rõ ràng như vậy mà còn không tìm được vị trí của chúng ta, làm chậm bao nhiêu thời gian như vậy mới đưa tới. Đợi lát nữa cho cậu ta đánh giá kém."

"Không phải chuyện lớn gì, em thấy coi như thôi đi, phải biết khoan dung độ lượng chứ."

"Băng Băng, không phải cậu thấy người ta đẹp trai nên trong lòng có ý gì chứ? Cẩn thận Lữ Phi ghen đó." Từ Lộ trêu chọc.

"Cậu nói gì đó? Chúng tớ là bạn tốt, không liên quan gì đến ghen."

Ánh mắt Khúc Băng đánh giá qua lại trên người Lâm Dật.

"Dáng vẻ và nhan sắc đều rất khá, vừa vặn trong cửa hàng tớ còn thiếu người phục vụ. Tớ thấy anh ta rất thích hợp."

"Ngoài miệng nói thật dễ nghe. Tớ thấy là cậu có ý nghĩ với người ta mới đúng." Từ Lộ cười khach khách: "Muốn chơi minh tu sạn đạo, ám độ trần thương hả?"

"Cậu đừng nói linh tinh, tớ chỉ vì công việc, đâu ra ý nghĩ xấu xa như vậy."

"Ai xấu xa người đó biết." Từ Lộ nói.

"Nhưng tớ nhắc nhở cậu nha, vui đùa chút là được, nhưng đừng coi là thật. Hai người các cậu ở hai tầng lớp khác nhau. Cậu muốn tìm bạn trai phải tìm người có thực lực xứng đôi với mình."

"Yên tâm đi, trong lòng tớ nắm chắc. Chút chuyện nhỏ này còn không cần cậu nhắc nhở."

Thấy hai cô gái hớn hở tán gẫu, mà đề tài toàn xoay quanh anh chàng shipper kia, Lữ Phi không nhìn nổi.

"Anh Phi à, có chút không ổn. Chúng ta có cần đề phòng một chút không?"

"Không có chuyện gì, chỉ là một tên chân chạy thối tha thôi. Cậu cảm thấy hắn ta có thể lợi hại cỡ nào? Có khả năng so sánh được với anh sao?"

"Nói như vậy cũng không sai. Nếu em nhớ không nhầm, công ty ươm mầm người nổi tiếng do anh mở năm ngoái đã kiếm lợi nhuận hơn một triệu tệ rồi chứ?"

"Nói chính xác ra là 1.8 triệu. Nếu không phải xảy ra chút sai sót còn có thể bước qua cửa ải 2 triệu nữa kia." Lữ Phi đắc ý nói.

"Mà hắn ta chỉ là tên chạy shipper, thân phận địa vị cách anh mười vạn tám ngàn dặm, làm sao có thể so sánh với anh?"

"Chắc chắn rồi, hắn chỉ là một kẻ hạ đẳng thôi."

"Ai nói không phải chứ?"

Trong lúc này, Lâm Dật đang đi tới. Anh nói với Khúc Băng:

"Phao bơi một cái giá hai trăm lẻ chín tệ, hai cái là bốn trăm mười tám tệ. Phiền quý khách thanh toán tiền hàng trước."

"Anh chàng đẹp trai, chuyện tiền bạc không vội vã. Tôi có chuyện muốn hỏi anh." Khúc Băng cười nói.

"Chuyện gì?"

"Anh có dự định đổi việc hay không? Tôi có mở một cửa hàng bán quần áo, đang cần một người phục vụ. Anh có hứng thú thử xem không?"

Lâm Dật lắc đầu một cái:

"Không có hứng thú."

"Ách…"

Khúc Băng có chút bất ngờ, Cô không ngờ Lâm Dật lại từ chối mình rất thẳng thừng.

"Tôi không định trêu đùa anh đâu, tôi thật sự có ý nghĩ này." Khúc Băng nói.

"Những chuyện khác không dám nói, ít nhất có thể cho anh thu nhập gấp đôi hiện tại. Anh có nên suy tính lại một chút không?"

"Đúng vậy, chẳng lẽ anh không muốn làm công cho một bà chủ xinh đẹp sao? Dù sao cũng hơn làm chân chạy shipper đội gió đội nắng chứ." Từ Lộ trêu ghẹo, nhưng trong lòng đã có cái nhìn về

Lâm Dật.

Yêu cầu mê người như thế còn không đồng ý, có phải anh ta quá ngông cuồng không?

Châm ngôn nói rất hay, không trèo lên cao không phải buôn bán, lời này nói quá đúng rồi.

"Vậy tôi cũng không hứng thú. Tổng cộng 418 tệ, các vị ai thanh toán tiền hàng này?"

Nghe Lâm Dật thẳng thắn từ chối, Khúc Băng cảm thấy khó chịu.

Chẳng lẽ chỉ có thể gặp thoáng qua anh chàng đẹp trai này sao?

Như vậy cũng quá đáng tiếc.

"Đồ này cậu mua làm sao thế?" Lữ Phi bên cạnh chen vào.

"Tôi bảo cậu mua phao bơi khoảng 200 tệ, cậu lại mua 209 tệ là sao? Có phải cậu định kiếm lời chênh lệch giá không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 152.

Chương 153. Mua Một Chiếc Ferrari 812?

"Anh nói cái gì? Tôi kiếm lời chênh lệch giá của anh?"

Lâm Dật buồn bực, này là trò gì đây?

"Đúng thế. Cậu xem chất lượng hai cái phao bơi này xem, so với cái phao rác rưởi giá chín tệ khác nhau ở chỗ nào?" Lữ Phi trách móc.

"Tôi thấy cậu mua hai cái phao rẻ tiền rồi mang tới đây lừa chúng tôi chứ gì?"

"Anh Phi nói có đạo lý. Hai chiếc phao bơi này chắc cộng lại cũng chưa đáng hai mươi tệ, lại còn đòi chúng tôi 418 tệ, còn thêm phí ship, qua tay kiếm lời hơn 400 tệ. Chẳng trách gọn gàng từ chối chị Băng, nghĩ cả nửa ngày, thì ra trong đó có mờ ám." Bạn của Lữ Phi cũng lên tiếng hùa theo.

Lâm Dật cảm giác chẳng còn gì để nói. Đúng là rừng rậm lớn, chim chóc gà qué gì cũng có.

Không ngờ mình lại gặp thứ kỳ quặc như thế.

"Mấy người cảm thấy tôi thèm mấy trăm đồng tiền kia sao?"

" y dà, nói chuyện ngông cuồng nhỉ. Chẳng lẽ cậu cảm thấy mình có thể so tiền với tôi?" Lữ Phi cười châm chọc.

"Nếu cậu thật sự có tiền, cần gì phải đi làm shipper kiếm sống. Lại còn ra vẻ với chúng tôi, hình như cậu chọn nhầm người rồi. Chúng tôi ở đây tùy tiện chọn một người ra, thu nhập một tháng cũng đủ cho cậu kiếm lời mấy năm. Lúc nói chuyện phải động não cho kỹ, đỡ để người ta cười nhạo."

Tiếng cãi vã khiến không ít người vây xem, đều cười lắc đầu.

"Anh chàng shipper này đúng là nói khoác còn không biết ngượng."

"Rõ ràng là chạy shipper phục vụ người khác, vậy mà một chút giác ngộ cũng không có. Cho cái đánh giá kém, cả ngày nay anh ta làm không công luôn."

"Chắc cậu ta nghĩ mình đẹp trai nên có vốn ngông cuồng, lại không biết trên đời này, nếu không có tiền trong tay, đẹp trai cũng chẳng có tác dụng rắm gì."

Thấy mấy người vây công Lâm Dật, Khúc Băng có phần không nhịn nổi, đứng ra can ngăn:

"Được rồi, mọi người bớt tranh cãi một tí đi. Tôi thấy anh chàng đẹp trai này không tệ, chắc sẽ không làm ra những chuyện như vậy. Cũng không đáng bao tiền, tôi trả là được."

"Tiểu Băng, em chờ một chút. Anh là người mời em ra chơi, sao có thể để em trả tiền?" Lữ Phi cười nói, sau đó móc túi lấy ra 400 tệ đưa cho Lâm Dật.

"Đây là tiền mua phao bơi, chắc cậu cũng kiếm lời không ít rồi, tối nay có thể mua thêm cho mình cái đùi gà."

Nhìn bốn trăm tệ trong tay, Lâm Dật nói:

"Mua hai cái phao bơi tổng cộng hết 418 tệ, anh đưa tôi 400 tệ là kiểu gì?"

Lữ Phi nhếch miệng, cười xem thường.

"Tự cậu nhìn đơn đặt hàng xem. Yêu cầu của tôi là mua hai cái phao bơi khoảng 200 tệ, mà cậu lại mua 209 tệ. Cậu không hoàn thành nhiệm vụ theo yêu cầu của tôi, tôi không truy cứu trách nhiệm của cậu là còn tốt rồi. Tốt nhất là cậu nên tự biết mình đi."

Lâm Dật suýt bật cười vì tức.

"Chẳng lẽ 209 tệ không tính là khoảng 200 hay sao? Giá trong cửa hàng bán đồ bơi chính là cái giá này, chẳng lẽ anh còn muốn tôi phải cò kè mặc cả?"

Lữ Phi nhún vai một cái:

"Vậy tôi cũng không quản được. Mà tôi cũng đã nói là khoảng 200 tệ, chẳng lẽ cậu mua nhiều tiền hơn thì tôi phải trả sao? Nếu cậu mua 2000 tệ một cái phao bơi, chẳng lẽ tôi cũng phải làm kẻ coi tiền như rác?"

"Ha ha..."

Lời của Lữ Phi khiến đám người vây xem cười lớn tiếng.

"Chắc anh chàng kia không ngờ người khác lại nhìn thấu quỷ kế của mình."

"Đáng đời! Trước đây tôi đã bị đám người chạy shipper này lừa một lần. Đặt bọn họ mua giúp ít táo về ăn, rõ ràng siêu thị dưới tầng bán giá mười đồng một cân, sau khi mua xong về giao cho tôi lại nói là mười lăm đồng một cân, vô duyên vô cớ lấy của tôi hai mươi đồng."

"Đám người này thực quá đáng ghét, phải có người có tinh thần trọng nghĩa như vậy dạy cho một trận để bọn họ nhớ lâu vào."

Lâm Dật cầm bốn trăm đồng đưa cho Khúc Băng.

"Đây là?"

"Mấy người bạn của cô có vẻ rất nghèo, có mười mấy đồng tệ còn tính toán chi li. Hai cái phao bơi này coi như tôi tặng cho cô, chúc cô đi chơi vui vẻ."

Hành động của Lâm Dật khiến đám người xung quanh bối rối.

Đối với người khác, bốn trăm tệ không phải là nhiều, nhưng với những người như họ, bốn trăm tệ cũng không phải là ít.

Vì xả một cục tức mà không cần tiền, đúng là một tên có cá tính.

Ném tiền xong, Lâm Dật xoay người đi luôn.

Anh càng cảm giác sinh hoạt người bình thường thật không dễ.

Tuy rằng lái Didi và làm chạy shipper khá tự do, nhưng đều là công việc phải nhìn mặt người khác mà sống.

Hơn nữa về phía chương trình quản lý càng nghiêng về phía người sử dụng nhiều hơn, càng khiến công việc trở nên khó làm.

"Cậu chờ một chút! Tôi cho cậu đi rồi sao?" Lữ Phi lạnh mặt nói.

"Anh muốn làm gì? Tặng không cho hai cái phao bơi rồi, chẳng lẽ còn chưa hài lòng?"

Lữ Phi híp mắt lại.

"Cậu có ý gì? Cảm thấy tôi thiếu mấy trăm đồng tệ kia?"

"Anh có thiếu tiền hay không thì tôi không biết, nhưng ít ra là tôi không thiếu." Lâm Dật cười lạnh nói.

"Có điều tôi phải cho anh một lời khuyên: Đàn ông biết tiết kiệm cho bản thân một chút không có gì sai, nhưng lúc bên cạnh có phụ nữ tốt nhất vẫn nên hào phóng một chút. Không có tiền thì đừng ra ngoài chơi, đỡ phải mất mặt, anh nói có đúng hay không?"

"Cậu lại còn nói tôi không có tiền!"

Lữ Phi nghiến răng nghiến lợi tức giận. Không ngờ mình lại bị một tên shipper trào phúng, chuyện như thế không thể nhịn được!

"Lợi nhuận một năm của công ty ông đây gần 2 triệu tệ, đời này có khi cậu cũng không kiếm nổi số tiền đó đâu. Lại còn dám trào phúng ông đây nghèo? Chú mày có tư cách gì?"

"Ít nhất tôi sẽ không vì mấy trăm đồng tiền mà tính toán chi li. Anh nói đúng chứ?" Lâm Dật cười tỉnh bơ đáp lại.

Lữ Phi tức giận dậm chân, tức sôi ruột mà không có chỗ xả.

Lúc này, bạn của Lữ Phi đi tới, nhỏ giọng nói thầm mấy câu. Lữ Phi nhếch miệng cười đắc ý.

Xì xào với nhau mấy câu, Lữ Phi nhìn Lâm Dật nói:

"Không phải cậu nói mình có tiền hả? Tôi còn muốn mua ít đồ, cậu dám tiếp đơn không?"

"Có cái gì không dám nhận?" Lâm Dật cười nói.

"Nhưng nếu anh là fan cuồng của lão Bát, kêu tôi đi mua một đống rác về, thì xin thứ lỗi cho tôi không làm được. Rất tiếc vì không thỏa mãn được ham muốn đặc biệt của anh."

Lữ Phi sầm mặt xuống, gằn từng chữ:

"Yên tâm, sẽ không để cậu đi mua thứ đó. Thứ có bán trên thị trường, để xem cậu có dám mua hay không."

"Được, vậy anh đặt đơn hàng đi. Đến lúc đó đừng chơi xấu là được."

"Nhăn răng nói suông cũng vô vị, tôi cảm thấy chúng ta nên lập chứng từ chứng minh. Kẻ không chơi nổi thì quỳ xuống đất gọi một tiếng ông nội, có dám đánh cược hay không?"

Lâm Dật cười:

"Trên đời này còn chưa có chuyện mà tôi không dám làm đây. Đánh cược hả, viết biên nhận đi."

Khúc Băng khẽ cau mày, đi tới bên cạnh Lâm Dật.

"Anh đẹp trai, anh đừng nên đánh cược với anh ta. Anh không đấu lại được anh ta đâu."

Trên đời này tồn tại chênh lệch giai cấp, cho nên trong đa số tình huống, người nghèo không đấu lại được người giàu.

Gia sản của Lữ Phi đủ để chèn ép anh ta mấy lần, hơn nữa đám người như bọn họ kẻ này xấu hơn kẻ khác. Nếu đồng ý với yêu cầu của họ là đã rơi vào tròng của họ.

"Không sao, vừa vặn tôi nhàn rỗi không có chuyện gì làm, vui đùa với anh ta một phen cũng không sao."

"Được rồi tiểu Băng, cậu đừng lo chuyện bao đồng. Cậu cùng nhóm với ai, chẳng lẽ cậu không biết sao?" Từ Lộ nói.

Tuy rằng Lâm Dật rất đẹp trai, nhưng Từ Lộ cũng biết lập trường của mình, không ngã về bên phía Lâm Dật.

"Chuyện này..."

"Được rồi tiểu Băng, em không cần nói nữa. Đây đều là do cậu ta tự nguyện. Anh cũng không ép buộc cậu ta."

Cùng lúc đó, bạn của Lữ Phi đã viết xong chứng từ, đưa tới trước mặt Lâm Dật.

"Nếu cậu có gan thì ký tên đi, chúng ta chính thức bắt đầu cá cược."

"Không thành vấn đề."

Lâm Dật không hàm hồ, cầm bút lên xoạt xoạt ký tên mình. Lữ Phi cũng thế.

"Hiện giờ tôi đặt đơn hàng, cậu nhận là được."

"Không thành vấn đề."

Khúc Băng đứng bên cạnh có phần sốt ruột, không biết trong hồ lô của Lữ Phi có thứ gì.

Người vây xem càng hứng thú dạt dào. Họ muốn biết trò chơi này chơi thế nào.

Có điều trong lòng họ đều đã có kết quả.

Nếu không có bất ngờ xảy ra, anh chàng shipper này đến tám phần là sẽ bị đùa chết.

Hò hét với người nhà giàu, ngươi có tư cách gì hả!

【Ngài có đơn hàng mới, xin chú ý tiếp nhận.】

Rất nhanh, Lâm Dật nhận được tin nhắn từ hệ thống.

Khi Lâm Dật tiếp đơn hàng, hắn hơi đổi sắc mặt.

"Anh đặt tôi mua một chiếc Ferrari 812?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 153.

Chương 154. Không Nhiều Không Nhiều, Trả Thẳng Là Được

Thao tác của Lữ Phi khiến Lâm Dật vô cùng bất ngờ.

Đồng thời anh cũng hiểu rõ dụng ý của tên kia.

Chắc là anh ta cho rằng mình không mua nổi.

"Không sai, chính là mua Ferrari 812." Lữ Phi xác nhận lại.

"Không phải cậu chạy shipper sao? Bây giờ tôi cần cậu mua giúp tôi một chiếc Ferrari 812. Đương nhiên, vẫn quy tắc cũ, giống như mua phao bơi. Cậu ứng tiền mua trước, chờ mang về đây, tôi lại trả tiền cho cậu."

"Ha ha…"

Người chung quanh bắt đầu cười lớn.

"Người anh em cũng quá hài hước. Cậu ta chỉ là người chạy shipper, anh bảo cậu ta mua cái mô hình Ferrari còn tạm được, sao có khả năng mua xe thật."

"Nếu tôi nhớ không nhầm, Ferrari 812 dường như có giá hơn 5 triệu tệ, là bản có đầy đủ chức năng. Với tài lực của cậu ta, làm sao mà mua nổi?"

"Con người ta quý ở tự biết mình. Ngay cả thân phận mình là gì còn không thấy rõ, lại vẫn đánh cược với người ta. Đúng là tự tìm phiền phức."

"Ha ha, Lữ Phi trâu bò." Từ Lộ cười khen ngợi.

"Biện pháp như thế mà hai người cũng nghĩ ra được, tôi thực sự phục hai người mà."

"Kỳ thực anh cũng không cố ý chỉnh cậu ta. Năm ngoái anh kiếm được ít tiền lời, cũng muốn đổi chiếc xe. Mà con người anh khá lười, cho nên ủy thác cho cậu ta mua giúp."

"Anh xem anh ta có đức hạnh gì. Nếu anh ta thật sự mua được Ferrari 812, làm sao anh ta có thể làm chân chạy cho người khác."

"Anh lại không quản được." Lữ Phi nhún vai nói.

"Hơn nữa, anh chỉ bảo cậu ta mua giúp thôi. Chờ cậu ta mua về đây, anh lại trả tiền."

"Cho dù mua hộ cũng cần trả tiền trước. Với tài sản của anh ta, chắc bán thận cũng không mua nổi." Từ Lộ nói.

"Vậy thì không liên quan đến anh. Vừa nãy chẳng phải cậu ta cảm giác mình rất ngầu sao? Chỉ là một tên chạy shipper rách mà cũng làm ra vẻ có tiền như anh. Nếu đã vậy, anh cho cậu ta cơ hội biểu diễn."

Mấy người quen biết đều biết, năm ngoái Lữ Phi vừa gây dựng sự nghiệp.

Bởi vì ngành nghề livestream phát triển mãnh liệt, một năm qua đã kiếm lợi nhuận gần 2 triệu.

Nhưng dù như vậy, với gia sản của Lữ Phi vẫn không mua nổi Ferrari 812.

Sở dĩ anh ta làm thế là vì dọa nạt thôi.

Bởi vì biết tên shipper này căn bản không có năng lực mua được Ferrari 812!

Chắc thêm một lát nữa là có thể thấy cậu ta quỳ xuống đất gọi anh ta là ông nội.

Anh chàng này thật là, ra vẻ với ai không được, việc gì phải tinh tướng với Lữ Phi, lần này nếm vị đắng cho biết.

Khúc Băng lo lắng, nàng muốn giúp đỡ Lâm Dật nhưng mà không có cách nào tốt, chỉ có thể liên tục thở dài, lòng trách cứ Lâm Dật quá kích động.

Lâm Dật nở nụ cười.

Anh thấy nhiều trò cười rồi vậy mà cũng chưa lần nào thấy có kẻ lấy mạng ra đùa vui như vậy.

Người ta vẫn nói kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc. Ngay cả người như vậy cũng có thể gây dựng sự nghiệp thành công, ông trời thật quá quan tâm bọn họ.

"Anh nhất định muốn mua Ferrari 812 sao?" Lâm Dật hỏi lại.

"Đương nhiên, tôi đã ghi rất rõ ràng trên đơn đặt hàng rồi."

"Tôi muốn hỏi là, phiên bản cơ bản của Ferrari có các chức năng đều rất rác rưởi, có muốn chọn phiên bản khác không?"

"Đương nhiên muốn. Tôi muốn phiên bản chức năng cao cấp nhất. Hi vọng cậu có thể mua cho tôi một chiếc Ferrari 812 mạnh mẽ nhất về. Chờ mang xe về đây, tôi sẽ lại trả tiền cho cậu." Lữ Phi trêu tức.

"Vậy thì không thành vấn đề. Nhưng tôi lại cần nhắc nhở anh một chút." Lâm Dật nhắc.

"Nếu chọn hết các loại chức năng, giá cả sẽ tăng lên ít nhất là bảy triệu. Anh đã nghĩ kỹ chưa?"

"Tất nhiên là tôi biết rồi. Cậu cảm thấy tôi thiếu chút tiền đó

sao?"

"Được thôi, vậy thì tôi mua cho anh."

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Dật, người chung quanh lại bật cười.

"Giả vờ rất giống. Nếu không nói cậu ta là shipper, tôi còn tin cậu ta là đại gia."

"Bình thường thôi, ai tinh tướng chẳng vậy. Người đã lớn như vậy mà còn thích sĩ diện."

"Đợi lát nữa có trò hay để xem."

Nói xong chuyện, Lâm Dật cũng không lãng phí thời gian.

Nhưng anh vừa quay người đi, Lữ Phi đằng sau lại gọi.

"Chờ đã, đừng đi gấp như vậy."

"Làm sao, còn chuyện gì nữa?"

"Đừng tưởng tôi không đoán được chút tâm tư của cậu. Có phải muốn chạy trốn luôn không, không quay về nữa?"

"Làm sao có khả năng. Tôi là loại người như vậy sao?"

"Nếu cậu không phải loại người như vậy thì để thẻ căn cước lại, đỡ cho cậu bỏ chạy."

Lâm Dật cố nén cười.

"Được, anh đã nói vậy, tôi sẽ chơi đến cùng với anh."

Nói xong, Lâm Dật giao thẻ căn cước của mình ra, sau đó rời đi.

Quay về đường cái, Lâm Dật tìm đến xe mình, lái tới cửa hàng

4S gần nhất.

"Trời ạ, mọi người nhìn bên ngoài xem, lại là Koenigsegg RS!"

Thấy Lâm Dật lái xe vào, nhân viên cửa hàng 4S tập thể cao trào.

Xe siêu cấp như thế hiếm thấy trên đời.

Dòng xe thể thao của người ta cao hơn Ferrari không chỉ một cấp bậc thôi đâu!

Thấy Lâm Dật bước xuống xe, các nữ nhân viên tiêu thụ xe lại ồ lên một phen nữa.

"Anh chàng kia đẹp trai quá! Tôi không xong mất rồi, không chịu nổi."

"Ai ai ai."

"Ôi ôi."

Đi vào cửa, Lâm Dật không nói thừa, hỏi:

"Quản lý của các vị ở đâu?"

"Chào tiên sinh, tôi là quản lý kinh doanh Đinh Khiết, tôi có thể giúp gì cho ngài?" Một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi nói.

"Tôi muốn mua một chiếc Ferrari 812 với phiên bản đầy đủ chức năng, phụ kiện tùy chọn. Giá cụ thể là bao nhiêu?"

Mọi người nghe xong mà như nằm mộng.

Đã thấy qua nhiều người mua xe, nhưng họ chưa từng thấy ai mua như thế.

Chẳng lẽ ngài không cần cố vấn một chút sao?

Thật quá thô bạo, chúng tôi không chịu nổi á!

Ít ra cũng hỏi vài câu vui vui chút chứ!

"Giá cả một chiếc 812 phiên bản cơ bản là 5.3 triệu tệ, nhưng nếu lắp toàn bộ phụ kiện sẽ có giá khoảng 7.1 triệu tệ. Ngài xác định cần..."

Không chờ Đinh Khiết nói hết, Lâm Dật đưa luôn thẻ ngân hàng:

"Mật mã sáu số 0, quẹt trực tiếp là được."

Hít...

Thấy Lâm Dật hào phóng như vậy, người ở đây đều hít một hơi lạnh.

Thấy người có tiền, chưa từng thấy người nhiều tiền như vậy.

Thấy người đẹp trai, chưa từng thấy người đẹp trai như vậy.

Có cần quyến rũ đến mức đó không!

"Vâng, vâng. Tôi lập tức chuẩn bị hợp đồng cho ngài."

"Cho các vị hai giờ, dùng tốc độ nhanh nhất lắp toàn bộ phụ kiện, chức năng vào xe. Nếu thời gian quá dài thì lấy từng linh kiện ra, tôi sẽ mang đi."

"Biết rồi, biết rồi, chúng tôi sẽ nhanh chóng hoàn thành." Đinh Khiết hít một hơi, cảm giác khiêu chiến lớn nhất nghề nghiệp đời mình đến rồi.

"Đúng rồi, liên hệ thêm một chiếc xe vận tải. Tôi không lái chiếc xe này, phải chở đi. Phí dụng cứ quẹt thẻ."

"Xin tiên sinh chờ một chút, tôi lập tức đi làm."

Quẹt thẻ xong xuôi, cửa hàng 4S yên tĩnh không một tiếng động, tràn ngập mùi vị tiền tài.

Sự hào phóng của Lâm Dật đã đổi mới sạch sẽ thế giới quan của họ.

Vẫn nói trên đời này càng ngày càng nhiều phụ nữ quá trớn, nhưng đối mặt với đại gia có tiền lại có nhan sắc như vậy, không cần nói nhiều, trực tiếp ném tiền, mẹ nó ai mà không thích!

Đến ni cô còn muốn hoàn tục.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 154.

Chương 155. Tiền Mặt Hay Quẹt Thẻ

Sau hai giờ, Đinh Khiết tới chỗ Lâm Dật.

"Tiên sinh, xe đã chuẩn bị xong xuôi. Linh kiện có thể lắp đã lắp toàn bộ, còn một bộ phận phức tạp cũng đã đưa lên xe vận tải."

"Được, phiền các cô rồi."

Lâm Dật đứng dậy đi ra ngoài, ngồi lên Koenigsegg của mình, dẫn đường cho tài xế lái xe tải đi về phía bãi cát Nguyệt Lượng Loan.

"Các người đừng nên đi đấy, nếu không thì chơi mất vui." Lâm Dật nhếch miệng cười ác, tự nhủ.

…

Bãi cát Nguyệt Lượng Loan.

Lâm Dật rời đi không bao lâu, người trên bờ cát dần tản ra, tiếp tục đi dạo bờ biển.

Nhóm Lữ Phi đang nâng cốc chè chén, bên cạnh đã có vài chai rỗng, vui sướng dưới ngày hè chói chang.

"Tiểu Băng, 1664 độ cồn không nhiều, em uống một ly đi." Lữ Phi cười nói.

"Không muốn uống." Khúc Băng lạnh nhạt nói.

"Tiểu Băng, mọi người ra ngoài chơi chính là để thoải mái, cậu nghiêm mặt như vậy làm gì?" Từ Lộ hỏi.

"Cậu không phải vẫn còn nghĩ đến anh chàng shipper kia chứ?"

"Tớ không nghĩ đến anh ta, chẳng qua cảm thấy cách làm của Lữ Phi không đúng lắm, thật thiếu tôn trọng người khác."

"Anh không tôn trọng cậu ta sao?" Lữ Phi tỏ vẻ vô tội nói.

"Rõ ràng chính cậu ta ra vẻ ta đây trước mặt anh, còn nói cái gì mà mình không thiếu chút tiền này. Đây là lời một tên chạy shipper nên nói sao?"

"Nếu anh đưa thẳng 418 tệ cho anh ta, đã chẳng có nhiều chuyện như vậy." Khúc Băng nói.

"Tiểu Băng, anh thấy là em không biết lòng người hiểm ác." Lữ Phi nói.

"Em suy nghĩ xem, em đã mở lời mời chân thành như vậy, cậu ta còn không thèm, chẳng phải chứng tỏ có vấn đề hay sao? Cậu ta kiếm tiền lời chênh giá chắc chắn còn cao hơn tiền lương của em nên mới từ chối em."

"Tớ cảm thấy Lữ Phi nói có lý." Từ Lộ gật đầu phụ hoạ.

"Cậu có thể cho anh ta công việc có thể diện, tiền lương lại cao hơn. Anh ta lại thẳng thừng từ chối cậu, chắc chắn là vì tiền lương cậu nói ra không nhiều bằng chạy shipper như anh ta. Bằng không anh ta lại không cần tiền hay sao?"

"Tớ hiểu rõ ý của mọi người, nhưng không thể vơ đũa cả nắm như vậy." Khúc Băng nói: "Chẳng lẽ không thể là con nhà giàu trải nghiệm cuộc sống sao?"

Phì…

Bia từ miệng Từ Lộ suýt nữa phun ra ngoài.

"Tiểu Băng, đừng đùa tớ mà. Chẳng lẽ con nhà giàu bị bệnh thần kinh? Đi ra làm shipper trải nghiệm cuộc sống hả?"

"Vậy thì có cái gì không thể." Khúc Băng phản bác lại.

"Trước đây tớ xem tin tức có nói, có một vị đại gia dùng xe thể thao lái xe Didi chính là để tu thân dưỡng tính, trải nghiệm cuộc sống đấy thôi."

"Đó báo rác đại chúng trên Wechat, ngay cả vậy mà cậu cũng tin? Có thể có chút thường thức hay không?"

"Được rồi, mọi người cũng đừng nói tiểu Băng nữa. Ra ngoài chơi để cho vui, đừng vì tên kia mà làm mất hứng." Lữ Phi nâng cốc nói.

"Anh Phi, đã bao lâu như vậy, anh nói tên kia có thể bỏ chạy hay không?"

"Không đâu, căn cước của cậu ta còn ở đây cơ mà." Lữ Phi nói.

"Nhưng đều đã qua hai giờ, em sợ hắn ta bỏ của chạy lấy người, không định lấy thẻ căn cước về."

"Yên tâm đi, cho dù cậu ta không trở lại, anh cũng có thể tìm tới nhà cậu ta bằng căn cước này, anh sẽ không để cậu ta chạy đâu." Lữ Phi cười ha ha nói: "Tiếp tục uống rượu nào."

"Mọi người xem, anh chàng shipper kia trở về kìa."

Nghe thấy tiếng người hô to, mấy người Lữ Phi dồn sự chú ý sang.

Họ thình lình phát hiện, Lâm Dật từ phía không xa đi tới, trên tay còn xách một cái túi.

Thấy Lâm Dật, mấy người Lữ Phi cười mỉm.

"Được, đúng là đàn ông, vẫn dám trở về."

"Ha ha, tôi đã chuẩn bị sẵn điện thoại, quay cái clip phát lên TikTok cho kích thích một chút."

Lâm Dật xuất hiện thu hút sự chú ý của mọi người trên bờ cát.

Vừa nãy hai bên xung đột sôi sùng sục. Người đi chơi quanh đây hầu như đều biết.

Vốn cho rằng người này sẽ thừa cơ bỏ chạy, không ngờ lại quay về rồi.

Chẳng lẽ chuẩn bị quỳ xuống xin tha thứ?

Lần này có trò hay để xem rồi.

"Người anh em, không tệ nha, còn quay về được. Có điều tôi cảm thấy rất buồn bực, đã biết rõ mình thua, cậu còn đi suốt hai tiếng đồng hồ làm gì?"

Nói xong, Lữ Phi vung vẩy chứng minh thư, cười nói:

"Có phải nên thực hiện vụ cá cược không? Cậu xem mấy người xung quanh đều đã chuẩn bị kỹ quay video rồi. Cậu đừng để họ thất vọng."

Khúc Băng khẽ cau mày, trong lòng cảm giác hơi khó chịu.

Nếu có thể, cô thực sự hi vọng Lâm Dật bỏ đi.

Sao lại quay về đây, chẳng lẽ thể diện quan trọng như vậy sao?

"Tôi trở về tất nhiên là để thực hiện cá cược." Lâm Dật cười nói: "Người như tôi, trừ đẹp trai ra thì ưu điểm lớn nhất chính là nói lời giữ lời."

"Ha ha, thế thì tốt nhất." Lữ Phi cười to.

"Nào nào nào, mọi người nhường chút, nhường chút không gian cho người ta chút. Người ta còn phải quỳ dập đầu đây."

"Nhanh nhường chỗ, nhanh nhường chỗ. Tôi chờ không nổi rồi."

Người vây xem đều lấy ra điện thoại, nhắm ngay Lâm Dật như nhìn con khỉ trong vườn thú.

Lữ Phi cười đầy vui vẻ, càng ngày càng sảng khoái.

"Thằng nhóc, tôi cũng không làm khó cậu. Dập đầu ba cái, gọi ba tiếng ông nội, việc này coi như xong, không thành vấn đề chứ?"

"Lữ Phi!"

Khúc Băng lạnh lùng nói:

"Anh đủ chưa? Nhất định phải đuổi tận giết tuyệt sao? Người ta đâu có đắc tội với anh, lại còn làm như vậy, thật quá đáng!"

"Anh rất quá đáng sao?" Lữ Phi tỏ ra vô tội.

"Vốn nể mặt em, chỉ cần em nói một câu, anh chắc chắn sẽ không truy cứu. Nhưng cậu ta nói rồi đấy, nói ưu điểm lớn nhất của mình là nói lời giữ lời. Nếu anh không để cậu ta thực hiện lời hứa chẳng phải đã biến cậu ta thành kẻ bất tín sao? Anh cũng chỉ muốn tốt cho cậu ta thôi."

"Bà cô của tớ, cậu mau quay lại đi!"

Không chờ Khúc Băng nói tiếp, Từ Lộ kéo lại.

"Ít ra cậu cũng quen biết Lữ Phi hơn một năm, sao còn vì một tên shipper mà lật mặt nhau. Bên nào là trong, bên nào là ngoài, chẳng lẽ cậu không nhận ra hay sao?"

"Tớ chỉ không ưa thói bắt nạt người khác của anh ta." Khúc Băng thở phì phì nói.

"Có bắt nạt người sao?" Từ Lộ nói.

"Từ đầu tới đuôi đều là anh shipper không biết trời cao đất rộng tranh cãi với Lữ Phi. Chuyện này có thể oán trách người khác sao? Hơn nữa, cậu xem một chút, anh ta cũng tự mình quay về đây là muốn làm tròn vụ cá cược. Cậu cần gì phải dính líu vào."

"Chủ yếu là Lữ Phi quá đáng, sao có thể sỉ nhục người ta như thế?"

"Thế cũng không liên quan gì đến cậu. Thành thực chờ bên cạnh đi, không phải chuyện của cậu."

"Nhưng mà..."

"Không nhưng nhị gì hết, cứ đứng xem là được rồi."

Thấy Khúc Băng bị Từ Lộ thuyết phục, Lữ Phi càng sảng khoái hơn. Anh ta châm điếu thuốc, cười híp mắt nói:

"Thật xin lỗi, làm cậu thất vọng rồi. Hiện giờ không ai có thể nói hộ cho cậu cả. Sân bãi đều đã nhường lại, chuẩn bị thực hiện lời hứa đi."

Lâm Dật cười cợt, nói:

"Yên tâm, tôi từ đầu đến cuối đều không muốn để một người con gái ra mặt cho tôi."

"Vẫn rất đàn ông đấy." Lữ Phi nói: "Chỉ là thật đáng tiếc, tôi đều đã chuẩn bị xong tiền, nhưng cậu lại không mang xe về. Ài, phải tự thân tôi đi mua thôi."

"Không cần oán trách bản thân như thế." Lâm Dật nói: "Khách hàng chính là Thượng Đế. Anh đã đặt đơn hàng, tôi đương nhiên sẽ không để anh phải tự đi một chuyến.”

Nói xong, Lâm Dật lấy đồ trong túi ra.

Một xấp giấy dày tới mười centimet.

"Đây là hợp đồng mua xe, không chỉ là bản cao cấp nhất mà còn lắp hết các loại linh kiện lên cho anh. Tổng cộng 7.1 triệu tệ, quẹt thẻ hay tiền mặt?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 155.

Chương 156. Biết Sai Có Tác Dụng Chó Gì?

"Cậu, cậu nói gì! Cậu mua xe về rồi?"

Mọi người xung quanh giống như bị búa gõ boong một cái, cảm giác trước mặt mình là ảo giác.

Một tên shipper làm sao có thể mua được Ferrari 812 giá hơn 7 triệu tệ?

Chẳng phải nói đùa sao? Nếu anh ấy thực sự có năng lực lớn như thế, tại sao còn phải làm shipper?

"Đương nhiên, nếu như không mua xe về, tôi còn quay lại đây làm gì?"

Nói xong, Lâm Dật xoay người, phất phất tay với tài xế vận tải phía xa.

"Bác tài, mở thùng hàng ra đi!"

"Được rồi."

Tài xế xe tải đáp lời, đeo găng tay bắt đầu làm việc.

Đến lúc này, mọi người mới chú ý thấy có một xe kéo thùng hàng lớn đỗ ở phía xa.

Mà ở đằng sau xe thùng còn có một chiếc siêu xe.

Chỉ có điều, bọn họ đã không còn tâm tư nghĩ chuyện khác.

Đặc biệt là Lữ Phi, sắc mặt trắng bệch, chân như mọc rễ, không nhúc nhích được tí nào.

Nếu như trong chiếc thùng hàng kia thực sự là Ferrari 812, vậy mình xong đời rồi!

Năm ngoái tổng cộng kiếm được có một triệu tám, lại còn tiêu mất tám trăm nghìn tệ rồi.

Tiền còn lại trong túi, tính tới tính lui cũng chỉ còn có hơn 1 triệu, căn bản không chi trả nổi chiếc xe hơn 7 triệu!

Tiếng tinh tinh cạch cạch truyền tới.

Khi thùng hàng mở ra, mọi người ở đây đều hít một hơi khí lạnh.

Tuy cách hơi xa, nhưng nhìn hình dạng kia thì đúng là Ferrari 812, không sai được!

Bối rối!

Choáng váng!

Tất cả mọi người đều ngây ngốc.

Chuyện này…

Không thể giả được.

Nếu anh ấy không trả tiền, người ta đã không để anh ấy chở xe đi.

Điều này chứng tỏ người ta thật sự mua Ferrari 812 giá bảy triệu về đây rồi.

Khúc Băng trừng mắt, nàng có cảm giác như mình đang nằm mơ.

Một người chạy shipper thế mà lại mua về Ferrari 812.

Thật quá mộng ảo.

Nếu không tận mắt chứng kiến, có đánh chết cô cũng không tin.

Giờ phút này, ánh mắt tất cả mọi người đều rơi về phía Lữ Phi.

Không biết anh ta sẽ đối phó ra sao.

"Không thể không nói, anh rất tin mắt. Chiếc 812 này rất tốt, tính năng mạnh mẽ, vận hành mạnh mẽ không ngoa. Đặc biệt là sau khi lắp đầy đủ tính năng, chiếc xe này sẽ không kém những siêu xe giá hơn mười triệu tệ khác. Khá rất khá." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Thật, thật không, tôi, tôi tùy tiện chọn..."

Thấy nguyên chiếc Ferrari 812, Lữ Phi nói chuyện cũng không còn lưu loát.

"Ô thế à! Vậy thì càng lợi hại hơn, tùy tùy tiện tiện cũng có thể mua xe giá hơn 7 triệu. Ở Trung Hải này, đại gia như anh thật đúng là không thường gặp."

Lâm Dật cười nhìn Lữ Phi:

"Anh đã có tiền như vậy rồi, có phải chúng ta nên thanh toán trước hay không?"

"Tôi, tôi..."

Lữ Phi lắp bắp nửa ngày cũng không nói nổi việc trả tiền.

"Người anh em, việc này chỉ là hiểu lầm thôi. Chúng ta có chuyện gì từ từ nói, đừng vì chút chuyện nhỏ này tổn thương hòa khí."

"Đừng vậy, tôi chỉ là shipper. Hơn 7 triệu tệ với anh chỉ là việc nhỏ, nhưng với tôi là chuyện lớn lao. Cho nên, trước tiên cứ trả tiền đi đã."

Hai chân Lữ Phi run rẩy, không nghe lời.

"Anh Phi, việc này phải xử lý sao bây giờ?" Bạn của Lữ Phi hỏi.

Vì họ đều biết rằng Lữ Phi không có nhiều tiền như vậy.

"Anh làm sao biết thế nào!" Lữ Phi mắng.

"Người này làm sao thế? Người ta đã mua xe về đây rồi, sao không trả tiền đi?"

"Không phải là không mua nổi chứ?"

"Có khả năng này. Chị xem mặt hắn ta đi, bị dọa tái cả đi rồi, chắc thật sự không có nhiều tiền như vậy."

"Ha ha, thú vị quá! Hắn ta muốn tỏ vẻ ta đây trước mặt anh chàng shipper, cho là người ta không mua nổi Ferrari 812 nên lấy cách này ra để sỉ nhục người ta, không ngờ cuối cùng lại thành chính mình mất mặt."

"Đáng đời, có mấy đồng tiền bẩn đã xem thường người khác. Lần này cho nhớ lâu vào."

"Ông anh cuối cùng có thể trả tiền không? Không phải là muốn quỵt nợ chứ?" Lâm Dật hỏi.

Giờ phút này Lữ Phi đã hối hận muốn chết.

Nếu biết tên kia có nhiều tiền như vậy mình đã không lôi gây chuyện chỉ vì cái phao bơi, ngoan ngoãn trả tiền chẳng phải là xong sao.

"Tôi, tôi quả thực không có nhiều tiền như thế..." Lữ Phi lắp bắp nói.

"Ha ha..." Người chung quanh cười phá lên. "Không có tiền còn tinh tướng, làm người kiểu gì thế?"

"Cười chết mất. Chuyện này còn do hắn ta chủ động khơi mào nữa. Đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo, tiền mất tật mang."

"Mua hai cái phao bơi thôi còn đổ oan cho người ta kiếm tiền lệch giá, mẹ nó đúng là não phẳng."

Lâm Dật nhún vai một cái.

"Có mua hay không cũng không sao. Dựa theo quy tắc, xin thua thì quỳ xuống gọi ông nội là xong."

"Người anh em, còn đuổi tận giết tuyệt như vậy sao? Sau này tôi mời một bữa, bồi thường cho cậu là được chứ gì, việc này coi như xong đi."

"Nói thật, bằng mấy cái đồng cắc trong túi kia của anh, tôi cũng chẳng coi ra gì. Đang yên lành làm sao phải ra vẻ ta đây?" Lâm Dật thản nhiên nói.

"Hôm nay anh gặp phải tôi, chứ nếu là người chạy shipper khác, chẳng phải hôm nay để anh bắt nạt hay sao?"

"Tôi, tôi biết mình sai rồi..."

"Biết sai có tác dụng chó gì? Nếu vậy ai còn cần cảnh sát?"

Lữ Phi siết chặt nắm tay, vẻ mặt lúng túng dần biến thành giận dữ.

Bạn bè quen thuộc anh ta đều biết Lữ Phi coi trọng thể diện còn hơn cái mạng. Muốn bắt anh ta quỳ xuống gọi ông nội là điều tuyệt đối không thể.

Xoạc…

Tay cầm chứng từ có chữ ký của hai bên, Lữ Phi xé toạc thành đống giấy vụn, tung lên không trung.

"Mẹ nó, hôm nay bố mày không công nhận. Tao xem mày làm gì được tao!"

"Không phải chứ, chuyện ký tên cũng do hắn ta nói, bây giờ lại tự tay xé, đúng là không biết xấu hổ."

"Lần đầu tôi thấy có kẻ vô liêm sỉ như thế!"

"A, được!"

Lâm Dật nhếch miệng cười nhạt.

"Nếu anh cứ như vậy, có tin tôi không cho anh ra ngoài nổi hay không?"

"Không ra ngoài nổi?" Lữ Phi cười lạnh.

"Tao thừa nhận mày nhiều tiền hơn tao. Nhưng tao cho mày biết, muốn chơi hỗn, mày còn không phải đối thủ của tao đâu!"

"Làm sao, muốn đánh nhau hả?" Lâm Dật nói.

"Ở cái bờ biển Nguyệt Lượng Loan này, mày có nghe tên anh Đông hay không?"

"Anh Đông? Chưa từng nghe tới."

"Đúng là nông cạn. Tao cho mày biết, anh Đông chính là lão đại ở cái đất này, Diêu Đông Lai. Cả cái bờ biển Nguyệt Lượng Loan này đều do anh Đông quản lý. Bọn tao là bạn tốt. Nếu tao mà nói với anh ấy về chuyện này, có khả năng sự việc không còn hòa khí như bây giờ đâu."

Lâm Dật sờ sờ cằm, không nhịn được cười.

"Được, nếu ông anh cảm thấy tên kia trâu bò thì tìm tới đây đi. Để tôi nhìn xem hắn ta có gan trả treo với tôi không."

"Người anh em, đi ra xã hội đều chú ý hoà khí sinh tài, không cần làm loạn đến mức không thể thu tay được."

Anh ta và Diêu Đông Lai quả thực có chút quan hệ, nhưng muốn mời hắn ta ra dẹp yên chuyện này thì anh ta cũng phải trả giá một phen.

Nếu như có thể, tốt nhất là không nên động tới tên kia. Lấy danh hiệu hắn ta ra dọa người là được rồi.

Nhưng nhìn tình thế trước mắt, thằng ôn này dường như không thèm xuống thang.

"Ông anh còn chưa có tư cách bàn chuyện hoà khí sinh tài với tôi. Bây giờ gọi người đến đi, tôi chờ đấy."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 156.

Chương 157. Người Cùng Cấp Bậc Với Tần Thiếu

"Được, đó là mày nói. Tao lập tức gọi điện thoại ngay, hi vọng mày đừng hối hận!"

Lữ Phi khẩn cấp lấy điện thoại ra gọi. Chuyện đã đến mức này, anh ta đã không còn đường lui nữa.

Bao nhiêu người xung quanh đây đang nhìn, bắt anh ta dập đầu gọi ông nội là điều không thể!

Nghĩ tới đây, Lữ Phi bấm số gọi cho Diêu Đông Lai.

"Anh Đông, em là tiểu Phi. Em có chút việc cần anh giúp."

"Một trăm nghìn tệ, đến giúp em xử lý một việc."

"Em ở ngay bờ biển Nguyệt Lượng Loan. Ở đây đang có một đám người, anh dẫn người tới là thấy em ngay."

"Được, em chờ anh ở đây. Tốt nhất là mang nhiều người đến."

Nói xong, Lữ Phi tắt máy.

"Chờ đấy, anh Đông ở ngay gần đây, lập tức dẫn anh em tới. Mày tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý.”

"Tôi lại không có vấn đề gì, nhưng tôi phải nhắc nhở ông anh. Người phải chuẩn bị tốt tâm lý là ông anh đấy."

"Ha ha, tao biết mày có tiền, nhưng có câu cường long không ép được địa đầu xà. Mày phải hiểu, có khi chỉ có tiền thôi là không được." Lữ Phi gằn giọng nói.

"Lời này không sai." Lâm Dật chỉ cười đáp: "Cho nên tôi muốn xem thử xem, là năng lực kiếm tiền của tôi hiệu quả hay việc anh tìm Diêu Đông Lai tới có hiệu quả."

"Vậy cứ chờ xem."

Thấy hai bên va chạm tóe ra lửa, Khúc Băng đứng dậy.

"Anh Lâm, anh không thường tới khu vực này nên có thể chưa quen thuộc với người tên Diêu Đông Lai kia. Hắn ta rất nổi tiếng ở khu vực này, dưới tay có mấy chục anh em, có thể xưng huynh gọi đệ với các lão đại khác ở Trung Hải. Anh là người đứng đắn, tốt nhất đừng nên dính líu đến những người như vậy, rất phiền phức."

"Không sao, một đám không ra hồn, trước mặt tôi không nhảy nhót gì được."

Mọi người âm thầm lắc đầu. Anh chàng shipper này chắc chỉ có tiền mà thôi, kinh nghiệm xã hội lại rất nông cạn.

Ở bãi biển Nguyệt Lượng Loan này, có ai chưa từng nghe đại danh Diêu Đông Lai.

Nơi này chính là địa bàn của hắn ta, có thể nói là giàu chảy mỡ, là một kẻ ngang ngược.

Chờ lúc Diêu Đông Lai tới đây, người tên Lữ Phi này thật có khả năng tránh được một kiếp.

Dùng một trăm nghìn tệ cứu về thể diện, đối với kẻ lắm tiền lại coi thể diện hơn mạng như Lữ Phi là rất đáng giá.

Nụ cười trên mặt Lữ Phi càng dày hơn.

Trăm nghìn tệ không phải ít, nhưng không chỉ cứu được danh dự mà còn làm sâu hơn quan hệ giữa anh ta và Diêu Đông Lai, rất đáng.

Coi như là của đi thay người đi.

"Mọi người xem, có người đến rồi kìa."

"Trời ạ, không phải chứ! Có nhiều người đến như vậy!"

"Đó chính là anh Đông của bãi biển Nguyệt Lượng Loan sao?"

Nghe tiếng kêu kinh ngạc của người khác, Lữ Phi quay sang nhìn theo.

Anh ta phát hiện Diêu Đông Lai dẫn theo hơn ba mươi người đi tới bên này.

"Nhường đường, nhường đường, đừng chặn lối ở đây."

Thấy Diêu Đông Lai, Lữ Phi vui mừng chạy chậm tới đón.

Anh ta dặn mang theo nhiều người tới, vốn tưởng có hơn chục người, không nghĩ lại có nhiều như vậy.

Người ta luôn nói tiền có thể điều khiển ma quỷ, bỏ ra hơn trăm nghìn tệ có thể bày ra thế trận lớn như vậy.

Chắc có thể dọa thằng ôn con kia tè ra quần.

Chậc chậc, tiền bỏ ra không phí!

"Anh Đông, anh mang nhiều người như vậy, em cũng cảm thấy ngại." Lữ Phi cười đón.

"Chuyện của chú, anh tự nhiên phải để tâm."

Nói xong, Diêu Đông Lai chỉ Lưu Cường bên cạnh:

"Đây là Lưu Cường, lão đại khu Nam An. Nghe nói chú em xảy ra vấn đề, anh ta cũng dẫn người tới xem một chút."

Lữ Phi được thương mà sợ, không ngờ chút chuyện này còn kinh động một vị lão đại khác.

Quá nể tình rồi!

"Vậy cảm ơn anh Cường đến cổ vũ."

"Dễ nói dễ nói. Đều là người mình, khách khí làm gì." Lưu Cường cười ha hả nói.

Người như Lữ Phi chính là tài thần đối với họ.

Thường thường giúp anh ta một chuyện là có thể kiếm được khá nhiều tiền.

Người như vậy cần làm quen.

"Đi thôi, cái tên kia trêu chọc em. Sau đây xin anh Đông hỗ trợ."

"Việc nhỏ, ở vùng bờ biển Nguyệt Lượng Loan chưa có ai dám bỏ qua mặt mũi của anh." Diêu Đông Lai đi tới nói: "Chú em cứ đi trước lộ mặt là được."

"Được được được, anh Đông anh Cường đi theo em."

Thấy đám người Diêu Đông Lai và Lưu Cường đi tới, người vây xem đều tự tản ra.

Những người này vừa thấy đã biết không phải hạng dễ trêu chọc, tốt nhất nên cách xa một chút.

"Ài, cậu ta nên thấy được thì thôi. Bây giờ người ta kéo hẳn Diêu Đông Lai đến, cậu ta có thể phải mất mặt."

"Cậu ta thật xui xẻo, không chỉ Diêu Đông Lai tới mà còn có lão đại khác. Xem dáng vẻ bọn họ bặm trợn như thế, chân tôi cũng hơi mềm rồi."

"Xem cậu ta xử lý thế nào. Muốn ép đối phương quỳ xuống gọi ông nội chắc không thể."

Đám đông nhường đường, Lữ Phi dẫn đám người Diêu Đông Lai đi tới.

"Thằng nhóc, vừa nãy chẳng phải mày ngang tàng lắm sao? Tiếp tục đi, tao xem mày còn ngang tàng được tới bao giờ."

Lâm Dật xoay người, cười nói:

"Ông anh cho rằng tìm được bọn người này đến là xong chuyện hả?"

"Nhìn mày thế này chắc là không phục, thậm chí ngay cả anh Đông cũng không nể?"

"Lâm tiên sinh!"

Thấy Lâm Dật, Diêu Đông Lai và Lưu Cường lập tức giật mình la lên, suýt thì tè ra quần.

Cùng lúc đó, hơn ba mươi người mà họ dẫn theo đồng loạt cúi đầu khom lưng với Lâm Dật, động tác chỉnh tề như một, giống như đã luyện tập từ trước.

"Hai người các anh lợi hại quá hả. Tôi đã bảo các anh rời khỏi bờ biển Nguyệt Lượng Loan, bây giờ chưa tới một ngày đã về đây gây chuyện. Coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai sao?"

Hai người liên tục khom mình.

"Lâm tiên sinh, bọn tôi biết lỗi rồi." Diêu Đông Lai lập tức nhận sai.

"Sau khi ngài nói xong, tôi đã dẫn hết mọi người rút khỏi đây rồi. Bây giờ tôi về đây chỉ là kiếm chút tiền, dù sao anh em dưới tay cũng phải ăn cơm mà."

Thấy vẻ mặt đưa đám của hai người, người xung quanh há hốc cả miệng.

"Thế, thế này là sao? Diêu Đông Lai đại danh đỉnh đỉnh lại phải cúi đầu với anh chàng kia!"

"Chẳng lẽ cậu ta có thân phận khác mà chúng ta không biết?"

"Có khả năng này, bằng không Diêu Đông Lai không thể làm như vậy."

Lữ Phi trợn mắt, tư duy có phần không theo kịp.

"Anh Đông, thế này, thế này là sao? Mấy người thu tiền của em rồi, còn khom lưng với tên kia làm gì?"

Vù, phịch!

Diêu Đông Lai tung một cước đá vào bụng Lữ Phi, tay chỉ vào mặt anh ta chửi ầm lên:

"Cút mẹ mày đi! Mày có biết người đứng trước mặt mày là ai không?"

Có vẻ như chưa hả giận, Diêu Đông Lai lại lao tới bù thêm mấy cú đá.

"Tao cho mày biết, Lâm tiên sinh là người cùng cấp bậc với Tần thiếu. Cả cái bãi biển Nguyệt Lượng Loan này cùng với bến cảng Vọng Giang đều là tài sản của Lâm tiên sinh. Gây sự ở địa bàn của Lâm tiên sinh, con mẹ mày, tao thấy mày chán sống rồi!"

Cả bãi biển Nguyệt Lượng Loan và bến cảng Vọng Giang đều là của anh chàng chạy shipper này sao?

Mọi người lại trợn mắt há mồm lần nữa, đã có phần không hiểu nổi tư duy của Lâm Dật.

Ngươi đã trâu bò như thế rồi, sao còn làm công việc thấp kém như vậy chứ?

"Tần thiếu?"

"Đúng, chính Thượng Hải Hoàng Tần thiếu!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 157.

Chương 158. Cô Nhìn Lầm Rồi, Là 1,5 Tỷ

Híz-khà-zzz ——

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh!

Đại danh Tấn Hán, mọi người ở đây không ai là không biết đến.

Cho dù chưa từng thấy anh ta đi chăng nữa, cũng biết sự tồn tại của người này.

Đỉnh cấp con nhà giàu ở Trung Hải, ai có thể không biết anh ta chứ.

Mà người đàn ông trẻ tuổi trước mắt này, lại có cùng một cấp bậc với Tần thiếu gia!

Cái này thật sự là lợi hại mà.

Chẳng trách có thể tiện tay mua một chiếc Ferrari 812 với giá hơn 7 triệu.

Ước chừng số tiền này, ở trong mắt anh ta, chỉ có thể coi là tiền lẻ mà thôi.

Phát tiết xong, Diêu Đông Lai tiêu sái đến trước mặt Lâm Dật nịnh nọt, "Lâm tiên sinh, việc này anh muốn xử lý như thế nào? Anh nói một tiếng là được, tôi khẳng định làm cho anh thoả mãn."

"Tôi cũng không có yêu cầu gì, khiến anh ta thực hiện lời hứa là được rồi."

"Thực hiện lời hứa? Lời hứa nào?"

"Quỳ xuống đất gọi ba tiếng ông nội." Quần chúng ăn dưa lập tức lên tiếng.

"Hóa ra là như vậy."

Diêu Đông Lai gật đầu, hướng về phía Lữ Phi đi tới, ở trên cao nhìn xuống nói:

"Mẹ nó mày còn nghĩ gì thế, nhanh lên một chút mẹ nó quỳ xuống gọi ông nội đi!"

"A, đắc tội với Lâm thiếu, gọi ba tiếng còn không đủ. Để hắn gọi đến khi mặt trời lặn, sẽ khiến hắn khắc ghi trong lòng hơn." Lưu Cường nói.

"Chủ ý này không tồi." Diêu Đông Lai cười ha hả nói, sau đó nhìn Lữ Phi, "Mày tự mình làm, hay là muốn chúng tao động thủ "

"Không không không, tôi tự mình tới là được rồi."

Tâm Lữ Phi như đã chết.

Nguyên bản chỉ cần gọi ba tiếng là được rồi, hiện tại xong rồi, chẳng những tốn tiền, còn phải gọi đến trời tối.

Con mẹ nó việc quái gì đang xảy ra vậy!

"Ha ha, Đáng đời!"

Nhìn thấy Lữ Phi quỳ trên mặt đất, mọi người xung quanh cười to nói:

"Chỉ có mấy đồng tiền dơ bẩn mà không biết lượng sức mình, lúc này đá vào tấm sắt, nhìn anh ta về sau còn dám lớn lối hay không!"

Lâm Dật không ngại nghe Lữ Phi gọi mình là ông nội, nhìn Diêu Đông Lai nói:

"Lần này tôi cho các anh một cơ hội, sau này đừng đến bãi biển Vịnh Nguyệt nữa."

"Biết rồi Lâm tiên sinh, chúng tôi về sau không dám đến nữa." Diêu Đông Lai vội thề thốt.

"Yên tâm, tôi sẽ không đuổi tận giết tuyệt, nếu như không có cơm ăn, thì đi tìm Tất Tùng Giang đi, để anh ấy sắp xếp công việc cho các anh, về phần làm thế nào, chính các anh quyết định."

"Được được được, cảm ơn Lâm tiên sinh."

Lâm Dật gật đầu, hai tay đút ở trong túi, đi về phía Koenigsegg của mình.

"Đúng rồi, còn có chuyện này quên nói." Lâm Dật quay đầu lại nói: "Nói cho cái người tên Lữ Phi kia, đừng quên đánh giá năm sao cho tôi."

"Biết rồi, tôi làm việc thì Lâm tiên sinh cứ yên tâm."

"Lâm tiên sinh, đợi đã."

Ngay khi Lâm Dật xoay người rời đi, Khúc Băng bước tới và nói.

"Có chuyện gì? "

Đối với cô gái đã giúp mình nói chuyện này, Lâm Dật đối với cô ấn tượng cũng không tệ lắm.

"Tôi không muốn ở chỗ này ngây người, hơn nữa hôm nay tôi không có lái xe tới, anh có thể đưa tôi trở về không?"

"Được, đi thôi."

Lâm Dật không từ chối, "Nhưng cô có phải trước tiên nên thay bộ quần áo khác không? Mặc Bikini như thế này không quá thích hợp."

Nghe vậy gương mặt Khúc Băng ửng đỏ, "Không sao, vừa vặn hôm nay trời rất nóng, ăn mặc áo tắm mát mẻ một chút."

"Vậy cũng được, đỡ phải lên xe cô lại nói nóng."

"Lâm tiên sinh, tôi có thể cùng đi với anh được không? Hôm nay tôi cũng không lái xe tới." Từ Lộ thẹn thùng nói.

"Vị trí ghế phụ đã có người rồi, cô muốn đi, hay là làm một thùng hàng đi."

"Ha ha ..."

Lâm Dật sở dĩ đáp ứng Khúc Băng cũng không phải là thấy sắc nảy lòng tham, mà là lúc nãy người đã một mực giúp mình nói chuyện.

Còn người phụ nữ mặc Bikini vừa đi tới này không xứng.

"Chậc chậc chậc, có tiền chính là như thế, cũng không cần chính mình mở miệng, mỹ nữ liền chủ động tìm tới nha."

"Haha, cái này tính là gì, nếu như không có ai ở đây, đoán chừng cô ấy còn chủ động cởi quần áo rồi ấy chứ."

"Tuy rằng cô ấy đang mặc chính là áo tắm, nhưng tôi cảm thấy, sau khi lên xe cô còn có thể nói nóng."

"Thật là khiến cho người ta đố kỵ muốn chết mà, hai cặp đùi kia đủ để chơi một đêm rồi."

Trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, Lâm Dật cùng Khúc Băng đã đi ra đường cách đó không xa.

Lâm Dật nói với tài xế lái xe: "Bác tài, phiền anh giúp tôi đưa chiếc xe này đến Cửu Châu Các, anh có thể tính thêm phí, tôi sẽ trả thêm cho anh."

"Không cần không cần, quản lý của chúng tôi nói, ngài là khách VIP của chúng tôi, có thể làm thỏa mãn yêu cầu của ngài, chính là vinh hạnh của chúng tôi, sao có thể lấy thêm tiền của ngài được chứ."

"Vậy thì cám ơn bác tài nhiều nhé."

Xe vận tải rời đi trước, Lâm Dật ngẩng đầu, hướng về phía Khúc Băng nói:

"Đi thôi, tôi trước muốn quay về Cửu Châu Các một chuyến, sau đó đưa cô đi có được không?"

"Lâm, Lâm tiên sinh, anh ở Cửu Châu Các ư?" Khúc băng kinh ngạc dò hỏi: "Có người nói căn hộ ở đó, tùy tiện một căn thôi, cũng có giá trị mấy trăm triệu."

"Cũng còn tốt, cũng không phải đắt lắm, lên xe đi."

Ngồi trên Koenigsegg RS của Lâm Dật, tim Khúc Băng đập loạn nhịp.

Đây là lần đầu tiên Khúc Băng đi một chiếc xe tốt như vậy.

Sau khi lên xe, Khúc Băng đã chủ động thắt dây an toàn, khép lại hai chân, thập phần ngoan ngoãn.

Nguyên bản khúc băng mặc áo tắm, đai an toàn nằm giữa khe núi, đem ngọn núi lộ ra càng thêm hùng vĩ.

Cảm nhận được ánh mắt mang tính xâm lược của Lâm Dật, khuôn mặt Khúc Băng ửng đỏ, nhưng cũng không hề động đậy gì.

Thậm chí còn thay đổi tư thế, giống như là muốn cho Lâm Dật nhìn càng rõ ràng hơn.

"Tuy rằng không hề lớn, nhưng vẫn rất vểnh lên, anh ấy chắc hẳn sẽ thích." Khúc Băng thầm nghĩ.

【Hoàn thành ba đơn đặt hàng, nhận được ba đánh giá 5 sao, khen thưởng 200 ngàn điểm thông thạo.】

【Mức độ hoàn thành nghề nghiệp: 40%, khen thưởng 1 tỷ nhân dân tệ.】

【Phát động nhiệm vụ mới, nhận được mười đánh giá năm sao, khen thưởng 200 ngàn điểm thông thạo (3/10).】

Lâm Dật cũng không quan tâm lắm đến phần thưởng 1 tỷ tiền mặt này.

Nhưng tiến độ của nhiệm vụ này có chút kỳ lạ.

Đơn hàng đầu tiên là giúp cậu nhóc đầu gấu Hồ Hạo Nhiên mua một chiếc giá đỡ nhạc phổ, đơn hàng thứ hai là của Kỷ Khuynh Nhan, đơn hàng thứ ba và thứ tư đều là của Lữ Phi.

Những người này đều sẽ cho mình đánh giá năm sao, cuối cùng lọt mất một người ở chỗ nào.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Dật cảm thấy, có khả năng nhất đó chính là Kỷ Khuynh Nhan.

Đoán chừng nàng chỉ chú ý ăn, mà quên mất đánh giá năm sao cho mình.

Đợi lát nữa gọi điện thoại cho cô ấy mới được, ăn cơm của người ta, không đánh giá năm sao, sao mà được.

Ong ong ong ——

Ngay lúc Lâm Dật đang suy nghĩ những chuyện này, điện thoại di động vang lên, là tin nhắn báo có từ ngân hàng.

Phần thưởng 1 tỷ đã nhận được.

Cùng lúc đó, nghe thấy điện thoại di động của Lâm vang lên, Khúc Băng tò mò hướng điện thoại di động liếc nhìn.

Nàng bất ngờ phát hiện, là tin nhắn chuyển khoản của ngân hàng!

Một chuỗi các số 0, quả thực muốn hù chết người.

"Lâm tiên sinh thật là lợi hại, chẳng trách có thể tùy tiện mua Ferrari 812, hóa ra tài khoản ngân hàng lên đến hàng chục triệu." Khúc băng sùng bái nói.

"Hả? Mấy chục triệu gì?"

"Tôi không cẩn thận nhìn thấy tin nhắn ngân hàng của anh, thôi thấy số dư hơn 15 triệu. Cửa hàng quần áo của tôi, tiền sổ sách hàng năm cũng không nhiều bằng anh."

"Ừm, cô có thể là nhìn lầm rồi." Lâm Dật cười nói.

"Nhìn lầm? Không thể nào." Khúc Băng hiếu kỳ, nói: "Lẽ nào tiền không phải là của Lâm tiên sinh sao? "

"Tiền là của tôi, nhưng không phải 15 triệu, mà là 1.5 tỷ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 158.

Chương 159. Ngày Mai Làm Đồ Ăn Ngon Cho Em!

"1.5 tỷ !"

Khúc Băng hét lên một tiếng, ngực phập phồng không ngừng, thật lâu không thể bình phục.

"Đúng, không tin cô đếm xem, nhìn xem có mấy số 0."

Khúc Băng nhìn điện thoại Lâm Dật, đếm đi đếm lại phát hiện đúng là 1.5 tỷ!

Phải đến giờ phút này, Khúc Băng mới phát hiện, mình và người có tiền còn cách nhau một khoản xa đến thế.

Người ta tùy tiện một cái chính là 1 tỷ trong tài khoản, chính mình nỗ lực cả đời, khả năng đều không kiếm bằng một cái số lẻ của người ta.

Chẳng trách người ta hay nói chênh lệch giai cấp, bây giờ nhìn lại, thật đúng là như vậy.

Bởi vì khoảng cách không xa, rất nhanh hai người đã về tới Cửu Châu Các.

Về phần những linh kiện khác, Lâm Dật cũng không có ý định lắp, trong tay anh vẫn còn rất nhiều xe, chỉ là một chiếc xe để lắp vào chỗ trống trong gara thôi, có lắp những thứ đó hay không, cũng không sao cả.

Khi đến Cửu Châu Các, Lâm Dật lái Ferrari 812 trở về gara của mình, việc còn lại chính là đưa Khúc Băng trở về rồi.

"Chúa ơi, Lâm tiên sinh thật trâu bò, đem một cô gái mặc Bikini về, không lẽ Lâm tiên sinh thích dạng nữ nhân như vậy?" Nhân viên bảo vệ ở cửa thấy vậy bàn tán xôn xao.

"Có thể lắm, thú vui của những người nhà giàu khác với chúng ta, có rất nhiều kiểu."

"Thật mẹ nó ước ao! Tôi nếu như có 5 triệu trong tay cũng là tốt rồi."

"Ngay cả khi mỗi ngày anh có 50 triệu, cũng không có khả năng nhiều tiền hơn Lâm tiên sinh đâu, ngoài ra, anh có táng gia bại sản để phẫu thuật thẩm mỹ, thì cũng chỉnh không ra được nhan sắc như Lâm tiên sinh nha."

"Tôi con mẹ nó nằm mơ cũng không được sao? Anh đừng có kích thích tôi chứ."

Xe đỗ vào gara xong, Khúc Băng nhìn thấy cách đó không xa là hồ bơi, ngoài ý muốn thốt lên:

"Không ngờ lại có hồ bơi lớn như vậy."

"Nếu cô thích thì xuống bơi vài vòng cũng được."

"Như vậy không tốt lắm đâu, tôi không phải người ở nơi này, nếu như chủ nhân khác nhìn thấy, có thể hay không nói tôi chiếm dụng tài nguyên của người ta."

"Chín căn biệt thự đó đều là của tôi, ở đây cũng không có người ngoài."

Khúc Băng: ???

"Anh nói cái gì? Chín căn biệt thự này đều là của anh?"

"Không sai, lúc trước mua một lần, như vậy sẽ yên tĩnh hơn, miễn nhiều người lại phiền phức."

Khúc Băng phát hiện, mình thật sự không thể nào hiểu được tư duy của những người có tiền.

Lẽ nào tại trong tay bọn họ, tiền cũng không phải tiền ư.

Lữ Phi thua bởi một người như vậy, cũng không oan.

"Tôi thấy hay là thôi đi, hồ bơi tốt như vậy, vạn nhất bơi nghiện rồi, vậy thì không dễ xử lí rồi."

Lâm Dật mỉm cười, chuyển hướng đề tài nói:

"Nếu không có ý định bơi, thì cô thay quần áo đi, cũng không thể cứ mặc đồ bơi như vậy được."

"Biết rồi, tôi thay đồ đây."

Lâm Dật chủ động quay người sang, để đỡ mắc công người ta lại nói mình lưu manh.

Sột soạt, Khúc Băng bắt đầu thay quần áo, nàng phát hiện Lâm Dật vẫn thành thật đứng ở đó, không có bất kỳ ý định quay đầu lại.

"Chẳng lẽ sức hấp dẫn của mình không đủ ư? Tại sao Lâm tiên sinh lại không có ý tứ khác?" Khúc Băng ủ rũ nghĩ: "Chẳng lẽ là Lâm tiên sinh nhát? Không dám to gan làm việc khác."

Lòng của nữ nhân như dò kim đáy biển.

Lúc thay quần áo, trộm nhìn thì các cô sẽ nói ngươi lưu manh.

Không có nhìn trộm thì nói ngươi nhát gan.

Quá khó khăn.

Mấy phút sau, Khúc Băng đổi quần áo xong, nàng mặc váy dài liền, để lộ ra xương quai xanh trong rất đẹp mắt, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều tản ra phong cách mùa hè.

"Lâm tiên sinh, tôi thay quần áo xong rồi."

"Vậy thì chúng ta đi thôi."

Sau khi ra cửa, Lâm Dật và Khúc Băng lên Koenigsegg, một đường lái đến cửa hàng quần áo của Khúc Băng.

Không ngờ cửa hàng quần áo của Khúc Băng cũng rất lớn.

Ít nhất cũng hơn 100m vuông, trang trí cũng khá là tao nhã, thuộc về phong cách đương đại của người nổi tiếng trên mạng, nhưng quần áo bên trong giá cả cũng không thấp, nếu như người không có đẳng cấp, e là không trả nổi.

"Cô ở trường đại học, là học thiết kế thời trang chuyên nghiệp ư?"

"Ừ, tôi tốt nghiệp từ trường đại học Đông Hoa, là trường có chuyên ngành thiết kế thời trang tốt nhất ở Trung Quốc."

Nhắc tới trường học cũ của mình, Khúc Băng khá là kiêu ngạo.

Đại học Đông Hoa Lâm Dật cũng có nghe qua một chút, đúng là nổi tiếng toàn quốc về chuyên ngành thiết kế thời trang chuyên nghiệp.

Nghe nói còn là trường trong top 211, chẳng trách Khúc Băng tự mình mở cửa hàng quần áo, thực lực của cô ấy cũng rất là xuất sắc.

"Tôi đã đưa cô về tới rồi, tôi đi trước đây."

"Lâm tiên sinh, nếu không anh ngồi lại một chút uống chén trà, giải nhiệt." Khúc băng mời.

"Tôi còn có chút chuyện khác, không thể ở lại lâu được." Lâm

Dật cười từ chối:

"Đúng rồi, có thể cho tôi một tấm danh thiếp của cô được không?"

"Danh thiếp của tôi sao?" Khúc Băng mừng rỡ như điên, không nghĩ tới Lâm Dật lại chủ động hỏi mình phương thức liên lạc.

Người có tiền và người khác đều có phương thức bắt chuyện khác nhau.

Chênh lệch là ở đây này.

Khúc Băng vội lấy danh thiếp ra đưa cho Lâm Dật bằng hai tay.

"Số điện thoại cũng là WeChat, Lâm tiên sinh nếu là cảm thấy gọi điện thoại phiền phức, có thể thêm WeChat của tôi nha."

"Được, tôi biết rồi."

Trả lời xong, Lâm Dật liền lái xe rời đi.

Hiện tại công ty đã thành lập, khi đã đi vào quỹ đạo sau đó cũng phải dần chính quy hóa, cho nên công cụ, dụng cụ và đồng phục là không thể thiếu.

Đến lúc đó có thể tới nhìn chỗ này một chút.

"Vậy gặp lại anh sau."

Dưới sự quan sát của Khúc Băng, Lâm Dật lái xe rời đi, sau đó bấm gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan.

"Anh hết bận rồi à? Có mệt hay không?" Trong điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan cười hỏi thăm.

"Cũng không mệt lắm, nhưng người nào đó còn chưa chủ động đánh giá cho anh năm sao, em có phải hay không nên chủ động một chút, còn đợi anh đến nhắc em ư?"

"Anh gọi điện thoại cho em hóa ra là vì việc này." Kỷ Khuynh Nhan tức giận nói: "Em không cho anh đấy."

"Vậy sau này đừng nghĩ ăn thức ăn anh làm nữa."

"Anh, sao anh có thể như vậy chứ." Kỷ Khuynh Nhan kinh hãi, "Không phải chỉ một cái đánh giá năm sao thôi sao? Lại còn không muốn làm cơm cho người ta ăn, thật quá đáng, em liền đánh giá cho anh được chưa."

"Thôi được rồi." Lâm Dật cười ha hả nói:

"Nếu như không có chuyện gì khác, anh đi làm việc đây."

"Sắp tới giờ tan tầm rồi, cũng đừng cố gắng quá, đem mình làm đến mệt mỏi như vậy làm gì? Anh cũng không có thiếu tiền."

"Nhàn rỗi không chuyện gì làm." Lâm Dật nói:

"Nếu như em muốn hẹn anh, anh ngược lại thật ra có thể miễn cưỡng đáp ứng em nha."

"Hì hì, đẹp mặt anh nhỉ." Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì nói:

"Đêm nay ba mẹ em tới đây, cho nên không thể tiếp đãi anh được rồi, ngày mai bọn họ đi rồi anh có thể đến nhà em, vừa vặn thủ tục mở quỹ tài chính đã làm xong rồi anh có thể cầm về."

"Thật không ngờ, nhanh như vậy đã làm xong rồi sao."

"Anh cũng phải nhìn xem một chút Kỷ Khuynh Nhan em là ai, so với anh còn lợi hại hơn nhiều."

"Dạ dạ dạ, em lợi hại nhất, ngày mai anh làm đồ ăn ngon cho em, khao em một bữa."

"Này còn tạm được." Kỷ Khuynh Nhan vui vẻ đồng ý:

"Chính anh chú ý một chút, trải nghiệm sinh hoạt là được rồi, đừng tích cực quá như vậy."

"Ừm, anh biết rồi."

Đơn giản hàn huyên vài câu, Lâm Dật liền cúp điện thoại.

Đánh giá năm sao của Kỷ Khuynh Nhan nhanh chóng xuất hiện, tiến độ nhiệm vụ cũng trở thành (4/10). Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai sẽ có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Bên ven đường có quán ăn ghé ăn xong sau đó lại đi làm việc.

Reng reng reng reng ——

Khi Lâm Dật đang chuẩn bị nhận đơn tiếp theo, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên.

Người gọi là Trương Tùng, lão nhị trong phòng ký túc xá thời đại học.

"Lão đại, đang bận rộn hả, nói cho anh biết một tin tức tốt, em qua mấy ngày nữa có thể sẽ đi Trung Hải một chuyến, anh có chào đón em không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 159.

Chương 160. Thành Quả Bị Đánh Cắp

Lâm Dật bật cười.

“Chỉ cần cậu đến, anh nhất định sẽ tiếp đón.”

“Haha, em chỉ chờ anh nói mỗi câu này, đợi em đến sẽ liên lạc trước cho anh, chúng ta vui vẻ uống một chầu, đã nửa năm không gặp nhau, hàng ngày liên lạc qua Wechat, hai người chúng ta giống như hẹn hò trên mạng vậy.”

“Cút cút cút, đừng làm anh buồn nôn.” Lâm Dật cười nói:

“Cậu có thể ở đây bao lâu, anh dẫn cậu đi chơi vài ngày.”

“Việc này em cũng không chắc, vì đây là chuyến công tác, em không chắc mình có thể ở lại lâu.” Trương Tùng cười nói:

“Lão đại, để em nói anh nghe chuyện này, chỉ cần hạng mục này đàm phán thành công, chức vị của em có thể liên tục tăng lên hai bậc, em sẽ mua mười điếu thuốc Trung Hoa, cho anh hút đủ luôn .”

“Thôi dừng, anh cai thuốc lá rồi.” Lâm Dật cười nói:

“Cụ thể là hạng mục gì, nói cho anh nghe một chút đi, nói không chừng anh có thể giúp cậu một chút.”

Về tình cảnh của Trương Tùng, Lâm Dật biết rất rõ.

Sau khi tốt nghiệp, cậu ấy làm việc cho một công ty công nghệ ở Yến Kinh, nghe nói lương không tệ, nhưng ở một thành phố lớn như Yến Kinh thì chỉ có thể duy trì ấm no, cũng không giàu có gì.

Là bạn cùng phòng sống chết cùng nhau trước đây, Lâm Dật muốn giúp anh, nhưng đưa tiền thì không thích hợp cho lắm.

Chỉ có thể chọn cách gián tiếp khác để giúp đỡ.

Tận lực tạo điều kiện giúp anh ta thực hiện các hợp đồng thỏa thuận càng nhiều càng tốt, sau đó thăng chức tăng lương, cải thiện chất lượng cuộc sống.

Nhưng liệu có thể thắng tìm được một bạch phú mỹ hay không, phụ thuộc vào khả năng của cậu ta.

“Lão đại, anh có biết Trung Hải có một công ty tên là Cisco không?”

“Cisco? Tất nhiên biết, chẳng lẽ dự án của các người là hợp tác với công ty này?”

Trước đây, Lâm Dật không biết công ty có tên là Cisco này.

Nhưng sau khi tiếp quản sở nghiên cứu Long Tâm, anh cũng tìm hiểu về một số đối thủ trong lĩnh vực này, và Cisco là một trong số đó.

Chủ doanh nghiệp chất bán dẫn và chip, thực lực nghiên cứu khoa học không thể coi thường.

Mặc dù không đứng đầu, nhưng cũng là một công ty thuộc hàng trung thượng lưu, thực lực tương đương Long Tâm, luôn ở trong mối quan hệ cạnh tranh.

“Công ty Cisco này gần đây rất vượt trội, tổng giám đốc của chúng tôi đã phát hiện ra chuyện bọn họ đã tìm ra được một kỹ thuật viên, nghe đâu đã giải quyết được vấn đề đơn vị kiểm soát của chương trình, điều này khiến lĩnh vực chip trong nước tiến bộ ít nhất trong mười năm, chúng em bên này là bên đầu tiên nhận được tin tức, tranh thủ lúc người khác còn chưa biết nhận hạng mục tiếp theo, đợi đến khi sự việc thành công, chúng em có thể trở thành nhà lãnh đạo đi đầu của ngành công nghiệp.”

“Cậu nói cái gì? Cisco đã nghiên cứu ra Chip đơn vị kiểm soát chương trình sao? Tin tức có chính xác không?” Lâm Dật bất ngờ hỏi lại.

“Tất nhiên là chính xác, đây là tổng giám đốc bí mật nói với chúng em, với phong cách từ trước đến nay của tổng giám đốc thì chắc không sai đâu.” Trương Tùng cười ha ha nói:

“Lão đại anh kích động như vậy làm gì, anh không phải làm bất động sản sao, thứ này không liên quan với anh mới đúng chứ.”

“Đúng là không liên quan.” Lâm Dật cười ha ha nói:

“Anh còn có việc, không nói chuyện với cậu nữa, đợi đến lúc cậu tới thì gọi điện cho anh trước, anh sẽ sắp xếp cho cậu.”

“Khà khà, vậy em sẽ không khách khí với anh đâu.”

“Cậu đã khách khí với anh lần nào chưa.” Lâm Dật cười mắng: “Được rồi không nói nữa, có gì lên Wechat liên lạc nhé.”

“Được.”

Bỏ điện thoại xuống, Lâm Dật rơi vào trầm tư.

Biểu cảm nghiêm túc, lông mày nhíu chặt.

Theo những gì Tôn Phú Dư đã nói trước đây, ngành công nghiệp chip trong nước đã bị đình trệ không phát triển, hầu hết các công ty nghiên cứu và phát triển, tất cả đều bị mắc kẹt ở đơn vị kiểm soát cuối cùng.

Nhưng mấy ngày trước anh đã viết ra mã nguồn cơ bản, mà với năng lực của Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh chắc chắn có thể hoàn thành công việc nghiên cứu còn lại một cách nhanh chóng.

Mà Cisco làm thế nào để đi trước một bước, nghiên cứu ra trước?

Chẳng lẽ sở nghiên cứu Long Tâm có nội gián trà trộn vào?

Nghĩ đến đây, Lâm Dật lấy điện thoại ra gọi cho Tôn Phú Dư.

“Lâm tiên sinh anh tìm tôi có chuyện gì sao?” Trong điện thoại, Tôn Phú Dư khách khí chào hỏi.

“Anh đang ở đâu vậy?”

“Tôi vừa từ trong sở đi ra, chuẩn bị về nhà.” Nghe giọng điệu của Lâm Dật nghiêm túc, Tôn Phú Dư cảm thấy có chút không đúng lắm nên hỏi lại: “Lâm tiên sinh, có chuyện gì xảy ra à?”

“Anh trước tiên đừng đi vội, trở về sở nghiên cứu chờ tôi, tôi tìm anh có chút việc.”

“Tôi trở về liền.”

Ngắt điện thoại, Lâm Dật lái xe đến sở nghiên cứu Long Tâm.

Vừa vào cửa sở nghiên cứu, anh đã thấy Lục Dĩnh cầm một đống tài liệu dày, vừa đi vừa xem, lông mày nhíu vào nhau, dễ nhận thấy là đang nghiên cứu tài liệu trên tay.

Nhìn thấy trước mặt có người đi tới, Lục Dĩnh ngẩng đầu phát hiện ra người đi tới là Lâm Dật, lập tức bỏ tài liệu trên tay xuống.

“Lâm sở trưởng, anh đến rồi.”

“Vẫn còn bận rộn sao.” Lâm Dật cười nói, cũng không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào.

“Hiện tại đơn vị chương trình kiểm soát đã xong, tôi đang làm kiểm tra lần thứ ba, nhưng ở tần sóng ngắn nhảy có chút vấn đề nhỏ, mà Lâm sở trưởng yên tâm, tôi chắc chắn có thể giải quyết vấn đề này một cách hoàn hảo, sẽ không để có chuyện làm chậm trễ.”

Lâm Dật dừng lại một giây: “Dừng công việc trên tay lại, cùng tôi đi đến văn phòng.”

“Tôi biết rồi Lâm sở trưởng.”

Khi Lâm Dật đến văn phòng, Tôn Phú Dư đã chờ đợi rất lâu.

“Lâm sở trưởng anh đến rồi.” Tôn Phú Dư nói.

Lâm Dật gật gật đầu, trực tiếp ngồi trên sô pha.

“Bây giờ có tin tức rằng, Cisco đã nghiên cứu ra đơn vị kiểm soát cuối cùng của chương trình, hai người một người là sở trưởng, một người là kỹ thuật chủ cốt, không muốn phát biểu một chút gì về chuyện này sao?”

“Không có khả năng!”

Hai người gần như đồng thanh.

“Từ lâu, đây là một vấn đề khó khăn nhất trong ngành, nếu không có Lâm tiên sinh, trong thời gian ngắn căn bản không có cách nào công phá, thực lực của Cisco tôi biết, căn bản không có năng lực này.” Tôn Phú Dư nói.

“Tôi muốn nói không phải chuyện này.”

Lâm Dật một tay chống đầu, khuôn mặt âm trầm.

Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh đều hậm hực đứng một bên, bầu không khí im lặng làm họ đều không dám thở mạnh.

“Theo tôi được biết, sở dĩ Cisco nghiên cứu ra đơn vị cuối cùng của chương trình, vì đã mời được một chuyên gia kỹ thuật, cho nên về phương diện kết quả, có tiến bộ đột ngột, nếu như tôi đoán không sai, người kia là Lưu Sở đã bị tôi sa thải.”

“Lưu Sở?!”

Hai người nhìn nhau, đối với tin tức này thật sự cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Thật không ngờ, sau khi bị sa thải, anh ta đã đến Cisco, đây chính là chạy theo địch.”

Rầm!

Lâm Dật vỗ bàn: “Trong đầu hai người chứa cái gì vậy? Thành quả kỹ thuật bị trộm không lo còn có tâm tư nghĩ đến chuyện này.”

Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh nhìn nhau, bây giờ hai người mới hiểu được những gì Lâm Dật nói.

Có kẻ phản bội trong viện nghiên cứu!

Chỉ là bây giờ còn không biết là ai.

“Sở trưởng, anh yên tâm, tôi dám cam đoan rằng thành tựu của bọn họ nhất định có lỗ hổng, không hoàn mỹ như chương trình của chúng ta.”

“Ở giai đoạn này, họ có thể lừa dối mọi người, nhưng thị trường sẽ không lừa dối mọi người, đến cuối cùng họ sẽ không phải là đối thủ của chúng ta!”

Sắc mặt Lâm Dật u ám: “Nói anh không có đầu óc, thật sự là một chút cũng không nói sai!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 160.

Chương 161. Nhìn Thấy Cơ Bụng Tám Múi Của Anh, Đột Nhiên Không Thấy Nóng Nữa

Lục Dĩnh đứng tại chỗ, cô bị Lâm Dật dọa đến mức không dám nói lời nào.

“Cisco có thể lăn lộn đến tình trạng ngày hôm nay, đầu óc không phải ngu ngốc!” Lâm Dật nói:

“Mặc dù trạng thái hoạt động của chúng ta hoàn hảo hơn, nhưng không lâu nữa, người ta sẽ sửa lỗi chương trình, đến lúc đó thị trường sẽ tin tưởng ai?”

Cả hai đều đứng yên, hơn nữa cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

“Tôn sở trưởng, anh đã ở trong sở nhiều năm như vậy, sao ngay cả một chút ý thức đề phòng này cũng không có! Thành quả mới được nghiên cứu ra, chẳng lẽ không biết nộp đơn xin độc quyền trước sao? Một dự án bí mật như thế này, cũng không biết đề phòng người khác? Anh có biết điều đó có nghĩa là gì không!” Lâm Dật quát lớn:

“Hiện tại tài liệu kỹ thuật đã bị đánh cắp, những nỗ lực trước đây của chúng ta đều vô ích! Tôi rất thất vọng về các người!”

Tôn Phú Dư không nói một lời, chuyện này quả thật là lỗi của mình, bị mắng cũng là đương nhiên.

Chỉ là những năm này, những hạng mục trong sở vẫn không có tính chất phát triển, dẫn đến ý thức đề phòng của Tôn Phú Dư giảm xuống, đồng thời cũng không nghĩ tới phương diện này.

Khi anh ấy muốn làm, đã quá muộn rồi.

“Lưu Sở này thật đáng hận, thậm chí loại chuyện này cũng làm ra được!” Lục Dĩnh nói, hận thù trong lòng cô với Lưu Sở càng thêm sâu sắc.

“Cô còn không biết xấu hổ mà nói như vậy sao?” Lâm Dật nói:

“Là các người không đề phòng, còn oán trách người khác? Các người nghĩ rằng đây là một xã hội hài hoà sao? Các người cho rằng cạnh tranh thương nghiệp chỉ là một trò đùa?.”

“Sở trưởng Lâm, trên thực tế bây giờ còn có cơ hội để cứu vãn.” Lục Dĩnh khẩn trương nói:

“Mặc dù Cisco đã đánh cắp thành quả dự án của chúng ta, nhưng ngành công nghiệp vẫn chưa công bố tin tức này, có lẽ nghiên cứu của họ cũng đang trong giai đoạn thử nghiệm cuối cùng, miễn là chúng ta bây giờ công bố kết quả này thì vẫn là dẫn đầu ngành công nghiệp.”

“Không công bố tin tức? Cô có thể nghĩ đến những chuyện này? Chẳng lẽ người ta không nghĩ ra được?” Lâm Dật hỏi ngược lại:

“Tôi có thể khẳng định cho cô biết, bọn họ đã đăng ký độc quyền, sở dĩ không xuất bản, chính là đang chờ các người.”

Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh đều nghe không hiểu cho lắm.

Không hiểu điều đó có nghĩa là gì.

“Các người cho rằng quyền chủ động vẫn nằm trong tay mình, nhưng trên thực tế Cisco mới là bên chủ động, khi các người thông báo đơn vị kiểm soát chương trình, bọn họ sẽ lấy giấy độc quyền ra, sau đó cắn ngược lại một cái, đến lúc đó Long Tâm sẽ trở thành trò cười của cả ngành, vĩnh viễn đừng mong ngẩng đầu lên được!”

Bị Lâm Dật nói như vậy, Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh thật sự nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Chờ đến lúc đó, cho dù mình có giải thích thế nào cũng vô ích.

Độc quyền nằm trong tay người ta, bên mình dù có trăm cái miệng cũng không thể biện minh.

Tôn Phú Dư không sao, làm việc nhiều năm như vậy còn có thể chịu đựng được.

Chỉ là Lục Dĩnh có chút suy sụp.

Không phải bị Lâm Dật mắng, mà hạng mục này mình đã dốc hết tâm huyết.

Trong thời gian khó khăn nhất nhận được sự giúp đỡ của Sở trưởng Lâm, vượt qua vấn đề khó khăn cuối cùng, nhưng ngay khi nhìn thấy ánh sáng, vậy mà xuất hiện truyện như vậy

Cô ấy khó chấp nhận được.

“Muốn khóc ra ngoài khóc, đừng khóc ở đây, tôi thấy phiền.”

“Sở trưởng, tôi không khóc, anh nhìn lầm rồi.” Lục Dĩnh cố nén nước mắt nói.

Trong lòng Tôn Phú Dư khó chịu, cúi đầu trước Lâm Dật.

“Lâm tiên sinh, đây là sơ suất của tôi, anh muốn xử lý như thế nào cũng được, tôi sẽ không có nửa lời oán trách.”

“Coi như đuổi việc anh thì có ích lợi gì? Có thể vãn hồi lại thiệt hại đã gây ra sao?”

"Như vậy trong lòng tôi mới có thể dễ chịu một chút." Tôn Phú Dư tự trách mình nói:

"Từ sau khi mã nguồn được viết ra, Tiểu Lục mấy ngày nay vẫn luôn ở đây, chính là vì muốn sớm lấy được hạng mục này, cho nên chuyện này không liên quan gì đến cô ấy, là vì sơ suất của tôi nên mới xảy ra chuyện như vậy, tôi nguyện ý gánh vác toàn bộ trách nhiệm."

"Được rồi, được rồi."

Lâm Dật không kiên nhẫn nghe nữa phất phất tay: "Ai nấy cũng đừng mặt như đưa đám như vậy, làm cho tôi giống như nhà tư bản vậy, việc này tôi cũng có trách nhiệm, không nhắc nhở các người trước."

"Lâm tiên sinh, anh đừng nói vậy, là do ý thức đề phòng của chúng tôi quá kém, mới làm cho tâm huyết của anh đổ sông đổ biển." Tôn Phú Dư nói.

Lâm Dật đứng dậy, vỗ vỗ vào bả vai Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh: "Tôi tin nhân phẩm của các người, kỹ thuật thuận tiện cũng không có vấn đề gì, nhưng vẫn phải học cách sẵn sàng cho nguy hiểm trong những ngày yên ổn, đây chính là một bài học kinh nghiệm."

"Hiểu rồi ạ!"

"Được rồi, đừng đứng ngây ngốc ra đây nữa, cùng tôi đi làm việc thôi." Lâm Dật nói.

"Làm việc sao?"

Hai người đều không rõ, không biết Lâm Dật đang nói gì.

"Cisco đã đánh cắp những thành quả kỹ thuật của chúng ta, nhưng đó chỉ là chương trình 1.0 ban đầu, nó chỉ dẫn đầu thị trường chip trong nước, không đạt đến trình độ thế giới." Lâm Dật chậm rãi nói:

“Ý nghĩ ban đầu của tôi là, trước tiên phải giành được chỗ đứng trong lĩnh vực chip trong nước, sau đó lại nối tiếp đến quốc tế, nhưng đã xảy ra chuyện như thế, chỉ có thể bỏ qua bước này, trực tiếp ra sàn quốc tế tìm đối thủ mới là chuyện Long Tâm thực sự muốn làm.”

Lời nói của Lâm Dật làm cho hai người dâng trào cảm xúc, cảm giác như từ địa ngục bước lên thiên đường, khiến người ta cảm thấy hư ảo không chân thật.

“Lâm tiên sinh, chúng tôi sẽ dốc toàn lực hỗ trợ anh!” Hai người đồng thanh nói.

Lâm Dật từ trong túi lấy ra vài trăm nhân dân tệ đưa cho Lục Dĩnh:

“Tối nay không thể ngủ được, đi mua mấy hộp thuốc lá và cafe, không thì buồn ngủ chết.”

“Không cần đâu đồn trưởng, tôi có.” Lục Dĩnh ngây thơ nói.

“Dù sao thì tôi cũng là ông chủ, ai lại tiêu tiền của cô.”

Thấy không thể từ chối, Lục Dĩnh nói: “Nhưng số tiền này quá nhiều, tiêu không hết.”

“Số tiền còn lại mua mặt nạ dưỡng da, cô sắp thức đêm thành người thiếu phụ luống tuổi rồi kìa.”

Lục Dĩnh cười ra tiếng, tuy rằng bị mắng một trận nhưng Sở trưởng Lâm vẫn rất tốt.

Rất nhanh, Lục Dĩnh đã mua thuốc lá và cafe về dùng để mọi người nâng cao tinh thần.

Trước máy tính, Lâm Dật sử dụng tất cả kiến thức về chất bán dẫn chip.

Nhìn đoạn mã mà Lâm Dật viết trước đó, hai người đều nhìn nhau thở dài.

Mặc dù lần này này cũng cảm giác xem đủ rồi, nhưng tình hình thực tế không phải như vậy.

Sự khác biệt chính là lần đầu tiên họ xem có thể hiểu được, nhưng lần này không thể hiểu được.

Từng cái chạm vào điểm mù kiến thức của bọn họ.

Lúc này vai trò của Tôn Phú Dư cũng không to lớn như vai trò của Lục Dĩnh.

Mặc dù Lục Dĩnh không hiểu, nhưng cô ấy có thể ở một bên quạt gió.

“Lâm tiên sinh, nếu anh nóng có thể cởi quần áo.” Tôn Phú Dư cười nói.

Bởi vì anh ấy cũng hơi nóng, nhưng anh ấy ngượng ngùng nói.

“Cô ấy vẫn còn ở đây, không tốt lắm đâu.”

“Tiểu Lục không phải là người đạo đức giả như vậy, có đôi khi chúng tôi tăng ca thì đều như vậy.” Tôn Phú Dư mỉm cười nói: “Vừa đúng lúc tôi cũng hơi nóng.”

“Vậy được.”

Lâm Dật không nghĩ nhiều như vậy, nếu như không có Lục Dĩnh ở đây anh đã sớm không mặc áo rồi.

Bởi vì Trung Hải vào ban đêm thực sự rất ngột ngạt.

Tiện tay cởi áo ra trực tiếp ném sang một bên, đốt một điếu thuốc lá tiếp tục làm việc.

“Anh không phải cũng muốn cởi sao? Sao anh không cởi nó ra?” Lâm Dật hỏi.

“Nhìn thấy cơ bụng tám múi của anh, đột nhiên không thấy nóng nữa.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 161.

Chương 162. Ai Đã Nuông Chiều Tật Xấu Của Anh?

“Không phải chứ, cơ bụng tôi vẫn còn có tác dụng giải nhiệt như vậy sao?”

“Chủ yếu là Tôn sở trưởng đã luyện đến trình độ cuối cùng, nên không dám lộ ra.” Lục Dĩnh che miệng cười nói.

Hiện tại, Lục Dĩnh có chút không dám nhìn thẳng vào Lâm Dật.

Cơ bụng sở trưởng thật sự rất đẹp.

“Mau quạt đi, đừng làm chậm trễ Lâm sở trưởng làm việc.” Tôn Phú Dư quay qua hằn học Lục Dĩnh để cô ấy bớt nói lại.

“Biết rồi.”

Hơn sáu giờ tối hôm trước, cho đến sáu giờ sáng hôm sau, ngoại trừ đi vệ sinh, bàn tay của Lâm Dật vẫn không dừng lại trên bàn phím.

Mà năng suất công việc không bị ảnh hưởng một chút nào.

Tôn Phú Dư hâm mộ không ngớt, ngồi suốt 12 tiếng đồng hồ, Lâm tiên sinh giống như không có việc gì.

Lưng cũng rất tốt.

Khi gõ xong dòng mã cuối cùng, Lâm Dật duỗi lưng.

“Buồn ngủ chết đi được, gõ mã thật sự không phải là công việc của con người.”

“Lâm tiên sinh, đã xong chưa?”

“Chương trình đã hoàn thành.” Lâm Dật thở phào nhẹ nhõm: “Như Intel, Qualcomm, TSMC đều dùng bộ chương trình này, hơn nữa một số chỗ tôi còn cải tiến, nên đây hẳn là một trong những chương trình tiên tiến nhất.”

“Nhưng đây chỉ là bước đầu tiên, khó khăn vẫn ở còn phía sau, mọi người không được buông lỏng.”

“Sở trưởng, anh đang nói về máy quang khắc sao?”

Lâm Dật gật gật đầu: “Đây là điểm đầu tiên của việc chế tạo chip, kỹ thuật máy quang khắc trong nước chỉ có thể làm ra Pentium, bộ xử lý cấp bậc Celeron quá kém, nghĩ biện pháp để có hai máy quang khắc của ASML Hà Lan, đây mới là chủ yếu.”

“Rõ, Lâm tiên sinh, tôi lập tức liên lạc với ASML, mau chóng xử lý chuyện này.”

Tuy rằng một đêm không ngủ, nhưng Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh đều giống như bị tiêm chất kích thích, một chút buồn ngủ cũng không có.

“Trước đó, công tác bảo mật nhất định phải làm thật tốt, đều đã chịu thiệt thòi một lần, điểm này không cần tôi nhắc nhở các người nữa chứ.”

Vẻ mặt hai người xấu hổ: “Lâm tiên sinh yên tâm, nếu sai lầm thêm một lần nữa, tôi nhảy xuống sông tự sát.”

“Tôi cũng nhảy.”

“Hai người các người đừng hành động như những kẻ tử vì đạo.” Lâm Dật dở khóc dở cười nói:

“Mặc dù hiện tại, mục tiêu của chúng ta là Trùm Chip đẳng cấp thế giới, nhưng chuyện của kẻ tiết lộ bí mật nhất định phải tra ra.”

“Rõ, Lâm tiên sinh.” Tôn Phú Dư nói.

Lâm Dật gật gật đầu, sau đó nhìn Lục Dĩnh.

“Còn có cô, chờ có thời gian, đem bộ chương trình lúc trước cũng chỉnh sửa lại, tuy rằng tôi không muốn chơi cùng bọn họ nhưng dám đánh trên đầu tôi, tôi cũng không muốn để dễ dàng coi như xong.”

“Ba ngày sau tôi có thể đảm bảo hoàn thành xử lý xong mọi chuyện.”

“Ngoài ra, còn có vài chuyện muốn dặn dò các người, lắng nghe cho kỹ.”

“Lâm tiên sinh anh cứ nói.”

“Nghiên cứu và phát triển chip có thể đưa vào danh sách quan trọng, dự án này, do Lục Dĩnh chuyên môn phụ trách.” Lâm Dật nhìn Tôn Phú Dư nói:

“Còn anh, bây giờ tổ chức các nhà nghiên cứu khoa học phát triển hệ thống điện thoại di động mới, tôi cần một hệ thống điện thoại di động không thua kém gì hệ điều hành IOS, tự mình tuyển dụng người, thiếu tiền thì nói với tôi.”

Lời của Lâm Dật, vang vọng, nói năng có khí phách.

Hai người lòng dâng trào mãnh liệt, máu nóng ở trong cơ thể chạy không ngừng.

“Lâm tiên sinh yên tâm, cho dù chết, chúng tôi cũng sẽ hoàn thành nhiệm dù anh dặn dò.”

Lâm Dật thở phào nhẹ nhõm, tay trái ôm bả vai Tôn Phú Dư, tay phải ôm bả vai Lục Dĩnh, kiên định nói:

“Hãy yên tâm thực hiện, tôi tin rằng một ngày nào đó, lịch sử chất bán dẫn chip Hoa Hạ, sẽ do chúng ta mở ra một trang mới, phía trên đó nhất định sẽ lưu lại tên của các người!”

Dặn dò một câu, Lâm Dật kéo bước chân nặng nề, chậm rãi rời đi.

Một luồng điện ấm áp trong lòng Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh được kích động.

Lòng có mãnh hổ, ngửi được tường vi (*)

(*)tức là ngay cả hổ dữ cũng có hoa tường vi trong lòng nó, cũng có khi tinh tế ngửi tường vi; những tham vọng lớn lao cũng sẽ bị chinh phục bởi sự dịu dàng, xinh đẹp để cùng nhau an ổn hạnh phúc. Ý chỉ sự cứng rắn và mềm mại của con người.

Trái tim trẻ thơ sẽ gặp núi sông xa nhất, thiếu niên dũng cảm sẽ vác kiếm lao về phía ác long.

Tất cả những đau khổ sẽ trôi qua, ánh sáng sẽ rực rỡ trong tương lai không xa.

……

Từ sở nghiên cứu đi ra, Lâm Dật lái xe về nhà ngủ, mãi đến giữa trưa mới dậy.

Sau khi thức dậy, Lâm Dật hoạt động một chút cho giãn gân giãn cốt, phát hiện cơ thể đã khôi phục lại như bình thường.

Điều này còn phải cảm tạ hệ thống, đổi lại khi xưa, dưới công việc cường độ cao như vậy, ít nhất phải ngủ một ngày một đêm, mới có thể hoàn toàn khôi phục lại, hiện tại nửa ngày là tốt rồi.

Về chuyện bên Cisco, Lâm Dật không nghĩ nhiều.

Đã nhiều ngày trôi qua, mục đích của họ cũng đã trở nên rõ ràng.

Chẳng qua chỉ là muốn chờ Long Tâm công bố thông tin, sau đó đến giải quyết tận gốc, nói là Long Tâm sao chép.

Điều này không chỉ có thể làm cho họ một bước nhảy vọt lên dẫn đầu trong ngành công nghệ, mà còn có thể tiêu diệt một đối thủ mạnh là Long Tâm.

Có thể nói là một công đôi việc.

Theo như tình hình hiện tại, cách làm của mình, chính là tuỳ cơ ứng biến.

Chờ bọn họ không nhịn nổi là được rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật vươn eo lười biếng, chuẩn bị đi ra ngoài làm việc.

Ba giờ sau, Lâm Dật cầm bộ sạc mới mua giao tận nhà khách hàng.

Đối diện Lâm Dật là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi.

Anh ta tên là Chu Hoài Giang, dáng người hơi mập mạp, thấp hơn Lâm Dật nửa cái đầu.

“Chào anh Chu, đây là bộ sạc Apple của anh, dây sạc hai mét 272, đầu sạc 30 W 340 nhân dân tệ, tổng cộng 612 nhân dân tệ.”

“Cậu nói cái gì? 612?”

Sắc mặt Chu Hoài Giang khó coi: “Hôm nay cửa hàng Apple có hoạt động, bộ sạc đều giảm giá 50%, cậu làm gì mà lại tốn nhiều tiền như vậy?”

“Giảm giá 50%?”

Lâm Dật nhìn đơn đặt hàng: “Lúc tôi đi hoạt động đã kết thúc, hơn nữa anh chỉ nói mua bộ sạc, cũng không nói chuyện giảm giá, tôi liền mua theo giá gốc.”

“Hoạt động đã kết thúc?” Chu Hoài Giang lạnh lùng nói: “Có phải anh kiếm lời bằng số tiền chênh lệch hay không.”

“Mẹ kiếp!”

Lâm Dật trong lòng mắng một câu, sao mình lại gặp phải loại người này nữa rồi.

“Chỉ là mấy trăm đồng, tôi không đến mức lừa gạt anh.” Lâm Dật nói: “Hơn nữa tôi còn có hoá đơn, anh tự mình xem là được.”

Nhìn thấy hoá đơn Lâm Dật đưa, Chu Hoài Giang không nói gì nữa.

Bởi vì anh ta nhìn thấy tin tức giảm giá, mới muốn mua một bộ sạc chính hãng, bây giờ tiêu hơn 600 để mua một bộ sạc, vẫn là có một chút đau đớn.

Nếu biết trước thế này đi mua ngay cái sơn trại là được.

Quá không có lời rồi.

“Được rồi lão Chu, không phải chỉ tốn thêm vài trăm đồng sao, anh cũng không phải là mua không nổi, anh đừng làm khó người khác nữa.”

Ngay lúc hai người tranh chấp, một thiếu phụ mặc áo ngủ lụa đi tới, giúp Lâm Dật nói những lời tốt đẹp.

“Được rồi, nể mặt em, anh sẽ không so đo với cậu ta.” Chu Hoài Giang nói, sau đó đưa bộ sạc cho người phụ nữ bên cạnh: “Dùng nó đi, buổi tối anh làm ca đêm, em và con đi ngủ sớm một chút, đừng chờ anh.”

“Vâng, anh chú ý an toàn.”

Nói xong, thiếu phụ mặc áo ngủ lấy điện thoại ra: “Này cậu, tôi thêm bạn Wechat của cậu, sau đó chuyển tiền cho cậu.”

“Không cần thêm bạn, trực tiếp quét mã là được.” Lâm Dật lấy mã thanh toán của mình ra.

Người phụ nữ mỉm cười: “Cũng được, nhìn trí nhớ của tôi này, thế mà lại quên mất có thể làm thế.”

Sau khi thanh toán, Lâm Dật xoay người rời đi.

“Chờ đã.” Chu Hoài Giang nói.

“Còn chuyện gì khác?”

“Cậu làm việc kiểu gì vậy, không thấy ở cửa có hai túi rác sao, không biết vứt đi à?”

“Rác?” Lâm Dật ngoài ý muốn nói:

“Tôi tuy rằng chạy việc vặt, nhưng không có nghĩa vụ giúp anh vứt rác đi?” Lâm Dật nói.

“Cậu có phải người mới không?” Chu Hoài Giang nói: “Ngay cả rác cũng không vứt giúp, cậu có muốn được đánh giá năm sao không! Có tin ông đây khiếu nại cậu không!”

“Mẹ kiếp, là ai đã nuông chiều cái tật xấu này của anh vậy?” Lâm Dật mắng một câu: “Có bản lĩnh thì khiếu nại đi, mua một bộ sạc mấy trăm đồng còn kì kèo, đừng giả vờ làm ông lớn với tôi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 162.

Chương 163. Một Chiếc Audi A6, Mà Đã Khiến Anh Ngông Cuồng Vậy Sao?

Chu Hoài Giang bị mắng đến nghệt cả mặt ra, trước kia mỗi lần đặt đồ ship tới hoặc là đồ mua hộ, anh đều bắt bọn họ vứt rác hộ.

Giờ thì khác rồi, cậu ta lại còn dám chửi mình?

Sao cậu ta dám làm thế?!

“Mẹ nó cậu đợi đó, tôi mà không khiếu nại cậu, thì tôi không phải họ Chu.”

“Họ thì cũng chỉ là họ thôi mà, anh muốn theo họ tôi cũng chẳng sao.”

Lâm Dật để lại một câu rồi xoay người rời đi, không hề quan tâm đến Chu Hoài Giang

Đi đến cửa, Lâm Dật nhìn thấy một anh shipper, trên tay cầm hai túi rác, vứt vào thùng rác, sau đó lại mở điện thoại ra gọi.

“Dạ thưa bà, tôi đã giúp bà vứt rác rồi, phiền bà đánh giá cho tôi năm sao nhé, cảm ơn bà.”

“Được được được, cảm ơn.”

Lâm Dật đi cũng không nhanh lắm, anh vừa đi vừa quan sát một chút, tiếp tục nhìn thấy ba anh shipper, thì có hai người cầm rác trên tay.

Nhất định là vứt giúp chủ nhà rồi.

Còn có một chuyện quái đản nhất, có một anh shipper giao đồ ăn tới, trên tay không chỉ cầm đồ ăn, mà còn có mười mấy bọc chuyển phát nhanh.

Nếu không phải trên người mặc đồ của Mỹ Đoàn, thì còn tưởng là người chuyển phát nhanh nữa chứ.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Lâm Dật có chút khó chịu.

Cuộc sống thật không dễ dàng, quá khó khăn.

Vào lúc Lâm Dật chuẩn bị rời đi, nhìn thấy một người mặc đồng phục của Ele.ne, vác theo một chiếc bàn nát tươm trên lưng, cực nhọc vứt vào thùng rác.

Lâm Dật không đứng nhìn được nữa, lập tức chạy sang giúp đỡ.

“Từ từ, để tôi khiêng giúp anh.”

“Cảm ơn anh.”

Sự xuất hiện của Lâm Dật giúp anh giao hàng đỡ được bao nhiêu gánh nặng.

Thở hổn hển, vứt cái bàn vào thùng rác gần đó, hai người cùng ngồi xuống bậc thềm nghỉ giải lao.

“Người anh em, cảm ơn cậu, mẹ nó mệt chết đi được.” Người giao hàng nói, thuận tay lấy ra hai điếu đại tiền môn.

“Nào, làm một điếu đi.”

“Có phải chuyện gì to tát đâu, cảm ơn gì chứ.” Lâm Dật cười nói, nhận lấy điếu thuốc.

Việc hút thuốc, sau khi tốt nghiệp đại học Lâm Dật đã bỏ rồi, chỉ có lúc nào thức đêm không nghỉ như hôm qua, mới làm vài điếu.

Nhưng điếu thuốc này, Lâm Dật không nỡ từ chối, sợ làm ảnh hưởng đến lòng tự trọng của vị huynh đệ kia.

“Làm công việc giao hàng này vất vả quá.” Người giao hàng nói: “Có lúc, tôi cũng không biết mình là người đổ rác, hay là người giao hàng nữa."

“Từ chối là được mà.”

“Nếu như từ chối khách hàng, sẽ bị đánh giá xấu, app sẽ phạt cậu một khoản, coi như mất cả ngày lương, thật khó phục vụ quá.” Anh giao hàng nói:

“Bình thường, nhìn thấy người như chúng ta, mọi người đều tránh xa, ông chủ mà chủ động đến giúp đỡ như cậu, quả thật là quả ít.”

Lâm Dật cười nói, “Thực ra tôi không phải ông chủ gì, chỉ là chân sai vặt thôi, chúng ta không khác nhau là bao.”

“Không phải chứ, thế sao cậu không mặc đồng phục, không sợ bị phạt tiền à.” Anh shipper nói: “Cậu đẹp trai như thế, làm chân sai vặt thật không đáng, tùy tiện bám chân mấy phú bà, cũng đủ để ăn sung mặc sướng rồi.”

“Mỗi người đều có tham vọng riêng.” Lâm Dật cười nói.

“Mẹ nó, cậu vẫn còn chưa đi nữa!”

Đúng lúc hai người đang nói chuyện, cách đó không xa bỗng phát ra tiếng chửi, Lâm Dật quay đầu nhìn.

Phát hiện người vừa mở mồm, là người vừa mua hàng, trên tay vẫn đang cầm hai túi rác.

“Sao nào? Tìm tôi có chuyện gì.”

“Không có gì, chỉ là muốn cảnh cáo cậu một chút, đánh giá 5 sao của cậu không còn nữa đâu, hơn nữa tôi sẽ gọi điện thoại khiếu nại cậu, công việc này cậu đừng mơ được làm nữa.”

“Hoan nghênh.” Lâm Dật không hề quan tâm.

Anh giao hàng nhìn thấy thế thì chết lặng, “Người anh em, cậu làm ra chuyện gì vậy?”

“Khi tôi giao hàng xong, anh ta bảo tôi đi vứt rác, tôi không thèm quan tâm, liền thẹn quá hóa giận,”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.” Người giao hàng đứng dậy, nhìn Chu Hoài Giang nói:

“Tiên sinh, anh bớt giận chút đi, chỉ là hai túi rác thôi mà, anh đừng chấp nhặt với bạn tôi nữa, anh gọi điện khiếu nại như thế, là chúng tôi đã mất toi một ngày công rồi, vừa nhìn là biết anh là người rộng lượng bao dung, hà tất phải chấp nhặt với người như chúng tôi.”

Vì vừa nãy Lâm Dật mới giúp anh ta, nên lúc này, anh shipper muốn nói giúp cậu ấy vài câu.

“Cút sang một bên đi, thùng rác ngay trước mặt đây, tôi vứt cậu vào nhé?” Chu Hoài Giang mắng mỏ.

“Cái này….”

Bị mắng một trận, anh giao hàng không nói nữa, dù trong lòng có tức giận, nhưng không còn cách nào, những đồng tiền bản thân kiếm ra chính là như vậy, quả thật là thấp hèn.

“Được rồi, đừng so đo với loại người ngu xuẩn đó nữa.” Lâm

Dật nói.

“Cậu nói ai ngu!”

“Nói anh chứ ai, lẽ nào tai điếc rồi à? Hay muốn tôi nhắc lại lần nữa?”

Nghe thấy hai người cãi nhau, những người xung quanh cũng dừng lại xem náo nhiệt.

Đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy shipper dám cãi tay đôi với khách hàng, chẳng nhẽ không muốn làm nữa sao?

“Người này tôi biết, nhà nhiều tiền phết, hình như còn lái một chiếc Audi A6, là người khá có quyền lực.”

“Tên nhóc này xong đời rồi, có khi còn bị ép chết.”

“Mấy người này cũng thật là, còn không biết mình là ai, không hề biết mình biết ta.”

Chu Hoài Giang tức giận hét ầm lên: “Một thằng nhãi sai vặt, ai cho mày cái cái dũng khí để mà mày tự tin như thế, tao nói cho mày biết, chuyện này tao sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!”

“Vậy thì ai cho anh dũng khí, khiến anh ngông cuồng như thế?

“Nói cho mày biết, tao là giám đốc kinh doanh của Thạch Hóa Thụy Gia."

Nói xong, Chu Hoài Giang rút chìa khóa xe ra, bật đèn một chiếc Audi A6 đỗ cách đó không xa.

“Lương của tao một năm 500 ngàn tệ, đi loại xe Audi A6 mới nhất, đó là thứ khiến tao tự tin, mày lấy cái gì để so với tao?”

Nhìn thấy chiếc Audi A6 của Chu Hoài Giang, anh shipper đứng dậy kéo tay Lâm Dật.

"Người anh em, cậu bình tĩnh chút đi, chiếc xe đó không rẻ đâu, chúng ta không so được với người ta, nếu cậu còn muốn có miếng ăn, thì mau nhận sai đi, không thì một chút cơ hội hối cải cũng không có đâu."

"Hối cải, tại sao tôi phải hối cải? Loại người như thế này, không cần phải sợ anh ta."

"Nhưng chúng ta không đấu nổi với anh ta đâu, chỉ cần anh ta khiếu nại một cái, thì cậu sẽ mất việc đó."

"Hì hì, vẫn là người anh em của mày sáng suốt, có thể hiểu rõ thân phân của mình là gì." Chu Hoài Giang cười nói.

"Tao cũng không làm khó mày nữa, kẻo người khác lại bảo tao ức hiếp mày, chỉ cần mày dập đầu xin lỗi, tao sẽ không so đo với mày, thậm chí còn đánh giá cho mày 5 sao."

"Chỉ là một chiếc Audi A6 thôi mà đã khiến anh ngông cuồng vậy sao?" Lâm Dật cười nói

"Ha ha…"

Lời nói của Lâm Mặc khiến tất cả mọi người có mặt tại đó đều bật cười lớn.

"Thằng nhóc này bị sao thế nhỉ, chỉ là một chân sai vặt thôi mà, lại có thể coi thường một người đi xe Audi A6?"

"Tôi cũng thấy khó hiểu, lẽ nào là anh hùng bàn phím trong truyền thuyết? Sao ngoài đời cũng có loại người như vậy?"

"Chắc là người mới làm rồi, sau khi nhận mấy lần đánh giá xấu và khiếu nại, thì khác tự biết trời cao đất dày thôi.

"Chắc chưa va chạm xã hội bao giờ, chỉ là một chân sai vặt thôi mà, giằng co làm gì!"

Chu Hoài Giang nghịch chiếc chìa khóa xe trong tay, “Tao rất muốn biết, thứ gì đã cho mày dũng khí ngông cuồng như thế? Còn coi thường cả chiếc Audi A6 của tao?

Lâm Dật lấy chiếc chìa khóa xe ra bấm nút, đèn pha Koenigsegg bật sáng, cửa xe mở ra.

“Đây chính là dũng khí của tôi?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 163.

Chương 164. Phú Nhị Đại Đều Thích Vận Động

“Vậy… vậy chiếc xe Koenigsegg đó là của cậu sao?”

“Không sai, Koenigsegg RS. Bỏ ra hơn 30 triệu tệ để mua, gần đủ để mua 60 chiếc Audi A6 của ông.” Lâm Dật thản nhiên nói.

“Wow, hóa ra là một chiếc Koenigsegg RS trị giá 30 triệu!”

Chu Hoài Giang nhìn đến mê mẩn, mọi người có mặt ở đó cũng mê mẩn nhìn.

Có chút không thể phân biệt được đây là thực hay là ảo.

Một anh chàng shipper lại lấy ra chiếc chìa khóa xe của Koenigsegg?

Cái quái gì đang xảy ra vậy!

Ông đây thấy loạn quá!

"Điều này có được coi là sự tự tin của tôi không?"

Sắc mặt của Chu Hoài Giang đỏ lên rồi trắng bệch, xấu hổ muốn chết.

Mặt như bị tát vậy, vả bộp bộp.

Người thanh niên chuyển phát nhanh nhìn không chớp mắt vào chìa khóa xe của Lâm Dật.

Mẹ nó, đây là phú nhị đại của nhà nào đến để làm gián điệp vậy?

“Cậu…. cậu giàu có như vậy còn làm shipper để làm gì?” Chu Hoài Giang run rẩy hỏi.

"Trải nghiệm cuộc sống, có được không?"

"Có…có thể "

Chu Hoài Giang sắc mặt xanh mét, bản thân không thể ngờ rằng ông lại để một phú nhị đại lái chiếc siêu xe 30 triệu tệ chạy việc vặt cho mình? !

Hành động này đủ để khiến bản thân đạt đến đỉnh cao của cuộc sống rồi.

Từ nay đi khoe khoang đều có tiền vốn.

“Hình như anh là giám đốc kinh doanh của Thạch Hóa Thụy Gia.” Lâm Dịch cười nói.

"Có… có chuyện gì vậy ..."

"Tốt nhất anh nên cầu nguyện trong lòng, tôi không có bất kỳ mối quan hệ cá nhân nào trong lĩnh vực này, bằng không anh sẽ phải tìm một công việc khác."

Bản thân ở Thạch Hóa Thụy Gia không quen biết bất kỳ ai, nhưng với mối quan hệ với Tần gia ở Trung Hải, muốn liên lạc với ông chủ của họ có lẽ cũng không khó.

“Đừng đừng đừng! Người anh em, chúng ta có chuyện gì cứ từ từ nói, một người cao quý như cậu làm sao lại đi so đo với một người như tôi chứ.” Chu Hoài Giang nhận lỗi nói.

“Tôi vội vàng, vậy nên không nhận ra cậu đó người anh em.”

Lâm Dật phủi nhẹ bụi ở mông: “Anh nên tự cầu thêm phúc đi.”

Dưới sự chú ý của mọi người, Lâm Dật quay người, lên xe rời đi.

Tiếng gầm của Koenigsegg như là mang mọi người trở về với thực tại.

Dường như nhắc nhở bọn họ rằng mọi thứ vừa nãy đều là sự thật.

Phú nhị đại siêu cấp đó thực sự đến để trải nghiệm cuộc sống.

Rời đi không lâu, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, đó là tin nhắn khiếu nại và đánh giá xấu do APP gửi đến.

Lâm Dật nở nụ cười, đoán chừng người kia đang vò đầu bứt tóc, trực tiếp trút giận vào đánh giá.

Lâm Dật cũng không quan tâm, cất điện thoại vào trong túi áo, chẳng qua là chạy nhiều hơn một đơn, chỉ là chậm trễ chút thời gian mà thôi.

Trong một buổi chiều Lâm Dật nhận tổng cộng sáu đơn nhưng chỉ nhận được hai đánh giá khen ngợi năm sao.

Thật không may, sáu đơn đều là khách hàng nam nên ngoại hình không phát huy được chút tác dụng nào.

Trong đó còn có một đơn khiếu nại của Chu Hoài Giang.

Ngoại trừ hai đánh giá tốt, những khách hàng còn lại đều không vừa ý những thứ mà Lâm Dật mua, chúng đều đắt hơn một chút so với dự kiến của họ, cho nên đã đưa ra đánh giá tiêu cực.

Điều này cũng làm cho Lâm Dật liên tục than thở, quá khó để hầu hạ những người này rồi.

Vì nguyên nhân như vậy nên xác suất nhận được đánh giá khen ngợi năm sao là không cao.

Nhìn vào giao diện hệ thống, tiến độ nhiệm vụ đã đạt được (6/10), với lại đã hơn bốn giờ, hôm nay muốn hoàn thành 10 đơn có đánh giá năm sao e là có chút khó khăn.

“Bạn có đơn hàng mới, hãy chú ý kiểm tra nhé.”

Anh nhìn vào hệ thống đơn đặt hàng, là đơn hàng muốn anh đi mua thuốc. Hơn nữa, loại thuốc này còn khá là thú vị: Dục Đình(*)!

(*) Levonorgestrel là tránh thai khẩn cấp

Chắc là đợi đến khi mình giao thuốc đến sẽ xảy ra một “cuộc chiến” lớn ngay sau đó.

Ringing Ringing Ringing——

Ngay khi Lâm Dật chuẩn bị làm việc, điện thoại di động trong túi vang lên, đó là cuộc gọi từ Kỷ Khuynh Nhan.

“Lâm tiên sinh, vẫn chưa hết bận sao." Trong điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan mỉm cười mà nói.

“Anh vừa mới nhận được một đơn, chuẩn bị làm việc đây.”

"Đã hơn 4 giờ rồi, vẫn còn làm việc à."

"Hết cách rồi, vì để kiếm tiền nuôi gia đình sống qua ngày thôi."

"Thôi đi, nếu anh vẫn cần phải nuôi sống gia đình, thì chúng em không còn sống nổi nữa rồi. " Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Chẳng phải anh nói hôm nay đến nhà em nấu cho em món ăn ngon sao? Không lẽ quên rồi à. "

"Em yên tâm đi, anh nhớ kỹ lắm. "Lâm Dật cười nói:" Nhận làm xong đơn hàng này, anh sẽ qua đón em. "

“Được rồi, nhận xong đơn hàng này rồi đến ngay nha, sau đó chúng ta sẽ đi siêu thị, tủ lạnh của em trống không rồi.”

“Được, ở công ty đợi anh nhé.”

Nói chuyện với Kỷ Khuynh Nhan vài câu rồi Lâm Dật cúp điện thoại, chuẩn bị bắt đầu làm việc.

Việc mua thuốc như vậy Lâm Dật vẫn rất sẵn lòng đảm nhận, bởi vì giá cả rõ ràng, sẽ không nảy sinh vấn đề gì quá lớn.

Ngay sau đó, Lâm Dật lái xe đến một hiệu thuốc tương đối lớn ở gần đó.

Nghe thấy tiếng gầm của Koenigsegg, nhân viên trong cửa hàng nhìn lên, nhao nhao: "Mọi người nhìn kìa, bên ngoài có một chiếc siêu xe!"

"Chiếc xe này đẹp quá đi mất, thương hiệu nào vậy?"

"Cái này tôi thật sự không biết, tôi đoán ít nhất cũng phải là mấy triệu tệ, cũng có thể hơn chục triệu. "

"Mọi người đừng nhìn vào cái xe mà hãy nhìn anh chàng lái xe kia kìa, còn đẹp hơn chiếc xe nữa đấy. "

"Mọi người nhìn điệu bộ của anh ta kìa, có vẻ như định vào cửa hàng mua thuốc. Mọi người đừng giành với tôi, đợi lát nữa nhường cho tôi tiếp đón đi."

"Các cô đừng có ngốc như vậy được không?" Người phụ nữ trung niên quản lý cửa hàng nói:

"Những người như thế này, nhìn một cái cũng biết là phú nhị đại xuất thân giàu có hiển hách, mà tổ tiên ba đời của mấy cô đều là bần nông, tuyệt nhiên không thể xứng với người ta. Đừng mơ tưởng nữa, ngoan ngoãn mà làm việc mới là đạo lý đúng đắn."

"Chị Lệ, chúng em chỉ đang mơ tưởng một chút thôi, chị đừng làm chúng em cụt hứng như thế chứ. "

Nữ quản lý cửa hàng không nói nên lời, bật cười.

“Thật là hết cách với các cô.”

Bước vào hiệu thuốc, Lâm Dật nhìn thấy nữ quản lý cửa hàng liền đi thẳng tới.

"Xin chào, tôi muốn mua một hộp thuốc Dục Đình."

"Dục Đình?!"

Là nhân viên của một hiệu thuốc với lại cũng là phụ nữ, đương nhiên là cực kì hiểu rõ với loại thuốc này rồi.

"Xem ra anh chàng này, muốn đi ra ngoài “happy” vào buổi tối."

"Không biết ai lại may mắn đến thế, được anh ta cưng chiều."

"Nhưng người phụ nữ này thật ngốc, còn cần phải dùng đến Dục Đình làm gì. Nếu như xảy ra chuyện “ngoài ý muốn” thì nửa đời người sau này sẽ không cần phải lo lắng, tương đương bước nửa chân vào nhà giàu sang quyền thế rồi”

"Đúng vậy đấy, nếu tôi có thể gầy thêm 25kg nữa nhất định sẽ tự tin quyến rũ được anh ta." Nữ nhân viên hơn 100kg nói.

Ở phía bên kia, nữ quản lý cửa hàng đã lấy ra Dục Đình

"Anh chắc chắn chỉ cần một hộp thôi sao?"

"Ừm ..."

Lâm Dật cảm thấy hình như mọi người ở đây có chút hiểu lầm, nhưng cũng không giải thích quá nhiều.

"Một hộp chắc được rồi."

"Được, anh đợi một lát, để tôi lập hóa đơn cho anh."

Vài phút sau Lâm Dật thanh toán tiền, cầm thuốc rời đi

“Chị Lệ, chị Lệ, tại sao vừa nãy chị hỏi anh ấy chỉ cần một hộp thôi vậy?” Nữ nhân viên bán hàng tò mò hỏi.

“Cô cho rằng những phú nhị đại này với người bình thường giống nhau à?” Chị Lệ đảo mắt nói:

"Người ta một đêm có biết bao nhiêu cô gái chờ để hầu hạ. Một hộp đâu có đủ."

"Ấy, chị Lệ, chúng em thực sự không thể so sánh được với kinh nghiệm sống của chị. Chẳng trách chị có thể làm quản lý của cửa hàng, không giống như chúng em. "

"Sau này nên tìm hiểu thêm đi, nếu không cho dù sau này có thể gặp được phú nhị đại, các cô cũng sẽ không thể phục vụ tốt được đâu." Chị Lệ có chút đắc ý, rũ tóc xuống, phong tình vạn chủng nói:

"Nếu tôi ở tuổi 20, nói không chừng cũng có thể quyến rũ một phú nhị đại rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 164.

Chương 165. Cô Thuộc Nội Khố Sao

Sau khi mua thuốc xong, Lâm Dật lái xe đến thành phố Trung Tài, chuẩn bị giao thuốc.

Dang dang dang—

“Chờ một chút, đến đây.”

Lâm Dật gõ cửa, bên trong truyền lại tiếng trả lời.

Cửa được mở ra, một người phụ nữ đứng ở cửa, nàng mặc váy ngắn và khoác áo voan mỏng, trông rất gợi cảm.

"Thế mà lại là cậu!"

Nhìn thấy người bên trong, Lâm Dật vô cùng bất ngờ.

Thật không ngờ lại là Mạc Thanh Uyển mà anh đã tình cờ gặp phải trước đó vài ngày.

“Trùng hợp thật, lại có thể gặp cậu ở đây.” Lâm Dật cười nói.

“Cậu thế mà lại đi làm shipper rồi sao?” Mạc Thanh Uyển mắt to mắt nhỏ nhìn Lâm Dật, có chút không thể tin được rằng người đứng ở đây thật sự là Lâm Dật.

"Sao vậy? Tôi làm shipper không được sao?"

Nói xong, Lâm Dịch lấy thuốc trong túi ra:"38 tệ, tiền mặt hay WeChat?"

"Haha ..." Mạc Thanh Uyển khoanh tay trước ngực, không nhận thuốc mà Lâm Dật mua đến, vẻ mặt có chút hả hê.

"Đây là làm sao vậy? Là vì làm ăn thua lỗ mất hết tiền nên phải chạy việc vặt cho người khác? Hay là 30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây(*) vậy?"

(*)Đây là ngạn ngữ Trung Quốc, ý nói sự đời thay đổi, chưa biết trước được điều gì.

Lâm Dật bật cười :“Tôi làm gì cũng không liên quan đến cậu, không phải trước tiên nên thanh toán tiền sao?”

Lâm Dịch có chút không nói nên lời, anh vốn định chạy thêm một đơn hàng nữa sau đó nhận được đánh giá khen ngợi năm sao gì gì đó.

Không ngờ lại gặp phải loại “mặt hàng” này, có lẽ là đánh giá khen ngợi 5 sao này phải bị nhỡ thôi.

"Gấp gáp cần tiền như vậy để làm cái gì thế? Cậu nghèo đến như vậy sao?" Mạc Thanh Uyển chế giễu:

"Cậu thật là đã khiến tôi mở rộng tầm mắt đấy. Mấy ngày trước còn lái chiếc xe Rolls Royce Phantom, bây giờ lại làm shipper. Nếu đã không có bản lĩnh lớn như thế thì đừng kinh doanh. Bây giờ thì hay rồi, tiền đều mất sạch, cậu nên nhìn nhận lại bản thân mình đi. "

Lâm Dật không biết nói gì cho phải.

Anh cảm thấy Mạc Thanh Uyển sau khi bị mình từ chối dường như tâm lý xảy ra chút vấn đề.

Chẳng lẽ cô lại hy vọng bản thân anh trở nên hèn kém như vậy?

"Sợ rằng tôi làm cậu thất vọng rồi. Công việc kinh doanh của tôi đang tốt, Phantom vẫn ở đó, không cần cậu phải hao tâm tổn trí."

"Cậu đang lừa ai ở đây? Nếu công việc kinh doanh không thua lỗ vậy ai đang làm shipper thế? Không có việc để làm à? "

“Cậu hiểu như thế nào cũng được, tôi không quan tâm lắm.” Lâm Dật nhún nhún vai, quả thực không muốn cùng Mạc Thanh Uyển so đo quá nhiều.

Bởi vì thiểu năng trí tuệ là bệnh, hơn nữa còn có thể truyền nhiễm.

"Thuốc này tôi không cần nữa. Hãy mang trả lại đi." Mạc Thanh Uyển cố tình gây khó dễ.

"Thuốc đã mua rồi không thể trả lại. Chẳng lẽ ngay cả kiến thức cơ bản này cậu cũng không biết?"

"Tôi mặc kệ. Dù sao, tôi cũng không muốn nữa. Còn về việc có thể trả lại được hay không thì đó là việc của bản thân cậu. "

“Được rồi, cậu không muốn thì thôi.” Lâm Dật thật sự không muốn phí lời với Mạc Thanh Uyển, cất thuốc, chuẩn bị rời đi.

“Lâm Dật, khoan vội đi chứ.” Mạc Thanh Uyển sắc mặt cùng thanh âm có vẻ quỷ quyệt, nói: “Đúng lúc tôi rảnh rỗi không có việc gì, để tôi chụp cho cậu vài bức ảnh.”

"Chụp ảnh cho tôi để làm gì? "

"Hotboy của trường Khoa học và Công nghệ tiếng tăm lừng lẫy, sau khi khởi nghiệp thất bại đã phải đi làm shipper. Một tin chấn động như vậy, tôi phải chia sẻ cho các bạn trong lớp của chúng ta biết. Sau đó tôi sẽ tâng bốc cậu nhiều hơn, như vậy công việc kinh doanh của cậu lại trở nên tốt hơn. "

"Không phải tôi chỉ là đã từ chối cậu thôi à? Còn oán giận trong lòng như thế này sao? Bình thường một chút đi, tâm lý bớt vặn vẹo lại đi. "

"Cậu thấy tôi giống như một người có tâm lý méo mó sao?", Mạc Thanh Uyển kiêu ngạo nói: "Thành thật mà nói, tôi cũng muốn cảm ơn cậu. Nếu hồi đó cậu không từ chối tôi, có lẽ tôi sẽ phải chịu đựng gian khổ cùng cậu, kết cục cuối cùng cũng là chia tay."

"Nhưng ông trời đã ưu ái tôi hơn, phù hộ cho tôi không phải ở bên cậu, cho tôi gặp được bạn trai hiện tại, tốt hơn nhiều so với kẻ dũng cảm mà ăn hại như cậu."

"Vậy mà lại có người thích cậu cơ đấy? Não có bong bóng à? "

"Cậu dám nói bạn trai của tôi như thế! Tin tôi đem chuyện này nói cho anh ấy biết hay không. Cẩn thận ngay cả công việc shipper này của cậu cũng không làm nổi đâu! "

Lâm Dật cảm thấy cạn lời, đối mặt với người có vấn đề về đầu óc như thế chỉ có thể tạo thành một kẻ giết người.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói thiếu kiên nhẫn từ trong phòng phát ra:

“Làm cái gì vậy, lề mà lề mề, muốn mua thì mua, không mua thì quay trở về đây, mau bắt đầu nhanh đi.”

Nhìn thấy người nói, Lâm Dật càng thêm bất ngờ.

Đây không phải là Dương Phong - con trai của Dương Thiên Ba sao?

Lúc này trên người Dương Phong đang quàng khăn tắm, vừa nói vừa lau tóc.

Có vẻ như đã sẵn sàng muốn cùng Mạc Thanh Uyển ở trên trời

- dưới đất giao chiến một phen

Chỉ là Dương Phong vừa nhìn thấy Lâm Dịch thì cả người đều sửng sốt, giống như dưới chân bị đóng đinh vậy, không ngờ lại gặp được anh ở đây!

Cuộc gặp gỡ giữa Dương Phong và Mạc Thanh Uyển dường như là một sự tình cờ, nhưng trong đó lại có một mối liên hệ tất yếu.

Mạc Thanh Uyển ban đầu làm việc ở Tập đoàn bất động sản Viễn Đông, đó cũng chính là mảng bất động sản của gia đình Dương Phong phụ trách.

Trong khi ở Tập đoàn Viễn Đông Mạc Thanh Uyển phụ trách công việc hậu cần.

Ngoài ra, Dương Phong cũng đã bắt đầu tiếp quản công việc của gia đình, thường xuyên cùng cô qua lại thì cũng có chút liên lạc với Dương Phong.

Tra nam tiện nữ gặp nhau, tự nhiên sẽ tạo ra tia lửa. Mạc Thanh Uyển cũng không tiết lộ chuyện mình có bạn trai.

Cả hai qua lại hẹn gặp nhau mấy lần nhưng cũng không tiếp xúc và giao lưu với nhau quá nhiều.

Cho đến khi Lâm Dật xuất hiện, Mạc Thanh Uyển đã chia tay bạn trai cũ.

Mà Mạc Thanh Uyển lúc này không có nhà để ở nên đã liên lạc với Dương Phong rồi trò chuyện trong mấy chục phút. Quan hệ giữa hai người lúc này đã trở nên tốt hơn, sau đó liền lập tức đi khách sạn để thực hành bước “phát pháo” đầu tiên sau khi cô ta chia tay.

“Em, hai người quen nhau à?”

“Đương nhiên là quen rồi, anh yêu, để em giới thiệu với anh một chút.” Mạc Thanh Uyển khoác tay Dương Phong, nói:

“Cậu ta tên là Lâm Dật, là bạn học đại học của em. Trước đó lập nghiệp kiếm được không ít tiền, còn mua lại toà tháp đôi Song Tử, nhưng cậu ta không lường trước, trong vài ngày đã mất hết tiền, bây giờ phải ra ngoài làm shipper cho người ta, công việc thấp kém. Đúng là đời người vô thường. ”

Mạc Thanh Uyển càng nói càng mạnh miệng, giống như mở máy phát thanh, không thể dừng lại.

"Năm đó khi còn đi học, cậu ta là hotboy của trường chúng em, còn viết tặng em một bức thư tình, nhưng em đã phớt lờ cậu ta."

"Vả lại trước khi cậu ta phá sản, cũng đã đến công ty tìm em, nhưng em cảm thấy cậu ta chí lớn nhưng tài mọn, không có nội tú (*). Chỉ là một tên giàu có nên không đồng ý ở bên cậu ta. Bây giờ xem ra dự đoán của em đã linh nghiệm. Nhanh như vậy mà đã mất hết gia tài hàng tỉ. Em đoán rằng đổi một tên đầu lợn cũng không thể thua lỗ nhanh được như thế.”

(*) nội tú: chỉ người có vẻ bề ngoài vụng về nhưng thực chất lại thông minh, cẩn thận)

Bốp!

Dương Phong tát vào mặt Mạc Thanh Uyển một cái tát.

"Mẹ kiếp nhà mày, muốn tìm chỗ chết hả? Lại dám vu khống cho anh Lâm. Có tin không tao đánh chết mày".

Mạc Thanh Uyển che mặt, bị đánh ngã xuống đất. Bộ dạng đầu bù tóc rối giống như một con ma.

"Anh, sao anh lại đánh em? Cậu ta phá sản rồi, không thể so sánh với anh được."

"Phá sản cái đầu cô đấy." Dương Phong chỉ vào mũi Mạc Thanh Uyển và chửi ầm lên:

"Anh Lâm là muốn ra ngoài trải nghiệm cuộc sống. Con mẹ nó, cô nghĩ rằng ai cũng đều giống như cô sao. Trong túi có mấy đồng tiền dơ bẩn mỗi ngày đều đem ra ngoài giả vờ làm màu? Cô tưởng cô cái gì cũng làm được sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 165.

Chương 166. Đợi 15 Năm Sau

Dương Phong không biết Lâm Dật vì sao lại muốn trải nghiệm cuộc sống, nhưng anh có thể chắc chắn rằng Lâm Dật sẽ không phá sản.

Bởi vì ngày hôm qua bố anh còn cùng với Lâm Dật thảo luận về vấn đề quản lý bất động sản.

Làm sao có thể phá sản trong một đêm được chứ?

"Trải....trải nghiệm cuộc sống?"

Mạc Thanh Uyển giống như một người thiểu năng trí tuệ, đã có một chút không thể hiểu được Lâm Dật đang làm gì.

Có tiền như vậy vì sao vẫn muốn trải nghiệm cuộc sống?

Cuộc sống có cái gì vui để trải nghiệm?

Mỗi ngày nhiều người cùng vận động như vậy, chẳng lẽ cô không hấp dẫn sao?

"Lâm tiên sinh, thực sự xin lỗi, tôi thật sự không biết loại người thiểu năng trí tuệ này đã mạo phạm anh, tôi chắc chắn sẽ chỉnh đốn lại cô ta thật tốt, sẽ không tha cho cô ta dễ dàng."

Lâm Dật xua tay, "Nếu tôi ngày ngày phải cùng với những loại người thiểu năng này tranh cãi nhiều như vậy chắc sẽ bị họ làm phiền đến chết mất. Chuyện này tôi sẽ không truy cứu nữa. Sau khi nhận hàng thì đừng quên đánh giá khen ngợi năm sao cho tôi. "

"Không vấn đề gì. Đây là điều chắc chắn. "

Lâm Dật gật đầu," Việc còn lại hai người đóng cửa giải quyết đi. Tôi không tiện tham gia. Tạm biệt. "

“Đừng, đừng đi.” Mạc Thanh Uyển tóc tai bù xù bò tới Lâm Dật, ôm lấy đùi anh.

"Lâm ... Lâm Dật, tôi biết lỗi rồi, xin hãy giúp tôi nói một câu đi, nếu cậu rời đi, Dương Phong anh ta sẽ ... anh ta sẽ đánh chết tôi mất."

Lâm Dật giang hai tay, "Tôi không phải là người thích lo chuyện bao đồng. Chuyện giữa hai người tôi quản không nổi, với lại đều là người lớn, phải biết chịu trách nhiệm về những gì mình làm. Tự giải quyết ổn thỏa đi. "

Nói xong, Lâm Dật xoay người rời đi, lái xe đến tập đoàn Triều Dương.

Ngay sau đó, trên điện thoại đã nhận được lời khen ngợi năm sao, không có gì đáng ngạc nhiên, đây chắc là thao tác của Dương Phong.

Bây giờ tiến độ nhiệm vụ đã đạt (7/10), cố gắng một ngày nữa nhiệm vụ có thể hoàn thành rồi.

Đến bãi đậu xe của tập đoàn Triều Dương, Lâm Dật gọi điện cho Kỷ Khuynh Nhan, kêu nàng nhanh đi xuống.

Kỷ Khuynh Nhan mặc một chiếc váy dài đến đầu gối, phía trên là tay áo chín phân màu xanh lam, dưới chân là giày cao gót màu đen.

Thần thái cao lãnh, đẹp đến hoàn hảo, mang theo một cỗ khí chất mãnh liệt như cự tuyệt người đến gần.

"Đi thôi, chúng ta đi siêu thị, sau đó sẽ về nhà."

Sau khi lên xe một giây Kỷ Khuynh Nhan phá vỡ khí tràng, mỉm cười, một chút khí chất cũng không có.

“Lần này bố mẹ em sẽ không xuất hiện đột ngột chứ?” Lâm Dật nghĩ lại chuyện hôm trước mà còn rùng mình, dò hỏi.

"Anh yên tâm đi, sáng nay khi đi em đã hỏi họ vài lần rồi, họ nói rằng dọn dẹp nhà cửa giúp em xong sẽ đi. Bây giờ đã hơn năm giờ tối, họ đã sớm rời đi rồi. "

"Được rồi, nếu là như vậy thì có thể đến nhà em."

“Được.”

Kỷ Khuynh Nhan ngẩng cao đầu, sau đó kéo dây an toàn qua hai “đỉnh núi”.

"Em nghe nói ở tầng hầm của quảng trường Thời Đại mở một siêu thị lớn. Chúng ta qua đó xem thử. Đồ vừa rẻ vừa tươi. Với lại anh còn là thành viên kim cương ở đó, em đoán là chúng ta có thể được giảm giá đấy. "

"Quảng trường Thời Đại cách đây hơi xa, không cần vì tiết kiệm tiền mà phải chạy xa như vậy chứ. "

"Chuyện xa hay không trước tiên không nói. Nếu anh còn nhìn về phía em như vậy một lần nữa thì sau này em sẽ không thắt dây an toàn nữa."

“Không kìm lòng nổi, không kìm lòng nổi.” Lâm Dật ngượng ngùng nói.

"Hơn nữa, anh đã từng thấy dáng vẻ mặc đồ tắm của em rồi. Bây giờ nhìn thì sợ cái gì chứ."

"Làm sao có thể giống được. Lần trước em mặc đồ tắm, anh không phải cũng mặc sao." Kỷ Khuynh Nhan nói một cách đương nhiên.

"Có gì khác nhau sao? Bây giờ em thắt dây an toàn rồi, anh cũng thắt rồi. Nếu em cảm thấy không công bằng thì hãy nhìn anh nhiều hơn đi." Lâm Dật nói:

"Nếu như em cảm thấy vẫn không đủ, hai chân của anh cũng có thể cho em ngắm, vừa trắng vừa thẳng, đủ để em chơi một đêm rồi. "

"Hứ. hứ.hứ..” Kỷ Khuynh Nhan quay sang, véo mặt Lâm Dật nói:

"Anh đang nói cái gì vậy, không biết xấu hổ, lái xe nhanh lên đi, em đói lắm rồi." Biết Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng, Lâm Dật không trêu chọc cô nữa, nhấn ga, lái xe về phía Quảng trường Thời Đại.

Đúng như Kỷ Khuynh Nhan nghĩ, siêu thị mới khai trương được một tuần, vẫn đang trong giai đoạn mở bán ưu đãi lớn.

Các mặt hàng bày la liệt, có đủ mọi thứ. Muốn mua hết tất cả mọi thứ cũng không thành vấn đề.

Khi hai người xuất hiện trong siêu thị, sự kết hợp giữa mỹ nam và mỹ nữ ngay lập tức thu hút sự chú ý của vô số người.

Những người phụ nữ mua sắm ở đây còn có một điểm tốt, đó là tương đối thận trọng. Sau khi nhìn Lâm Dật vài lần, liền thu hồi ánh mắt.

Mặt khác, những người đàn ông kia có phần suồng sã, nhìn chằm chằm vào Kỷ Khuynh Nhan.

Không chút kiêng dè

Kỷ Khuynh Nhan dường như đã quen với ánh mắt như thế này, cô không quan tâm lắm, vẫn cùng Lâm Dật sánh bước trong siêu thị một cách thoải mái, tự do.

Mua sắm gần nửa tiếng đồng hồ, nhìn những thứ trong xe đẩy, Lâm Dật bùi ngùi mãi không thôi.

“Hôm nay chúng ta không phải đến đây để mua thức ăn sao?"

“Đúng vậy.”

“Em còn không biết ngượng khi nói “đúng”?” Lâm Dật chỉ vào những món đồ trong giỏ hàng và nói:

“Em mua bánh ngọt và đồ ăn vặt nhiều như thế này, tính làm chuyện gì sao?”

Kỷ Khuynh Nhan cười hì, đôi mắt híp lại thành vầng trăng non.

"Em định sẽ để trong tủ lạnh ở văn phòng, khi đói sẽ ăn một chút."

"Xem vòng eo của em kìa, sắp thành cái gì rồi? Còn không biết ngượng mà ăn?"

“Không phải chỉ tăng lên 1,5kg thôi sao? Đâu đến nỗi mà anh nói em như thế? ” Kỷ Khuynh Nhan uỷ khuất nói:

"Với lại hôm qua anh nấu món thịt thăn bò và tôm hùm em đều ăn hết. Tăng lên 1,5kg này anh cũng có một nửa trách nhiệm. Đừng đem tất cả trách nhiệm đổ lỗi cho đồ ăn vặt của em. Anh không có tư cách nói em."

Lâm Dật: … ..

Trên đời này, điều khiến con người bất lực nhất là, bạn rõ ràng biết cô ấy đang nói những lời ngụy biện nhưng lại không tìm ra lý do gì để có thể bác bỏ nó.

Suy nghĩ cẩn thận, lại còn cảm thấy rất có lý.

Bạn nói xem có tức hay không?

Thấy Lâm Dật không nói nữa, Kỷ Khuynh Nhan mỉm cười.

"Được rồi, được rồi, chuyện này em không trách anh. Đồ ăn vặt mua như vậy là nhiều rồi, bây giờ sẽ mua thức ăn?"

Lâm Dật :? ? ?

Không trách anh?

Em trách anh sao?

Có Lâm Dật để xách đồ, Kỷ Khuynh Nhan một chút cũng không hề đắn đo, mua rất nhiều thứ.

“Sắp xong rồi, thật sự xách không nổi rồi.” Lâm Dật nói thầm.

"Được được được, khoan, đợi một chút, em muốn mua một ít thịt bò. Hôm qua anh làm món thịt thăn bò thực sự rất ngon. Hôm nay lại làm tiếp cho em một lần nữa nhé."

"Em đã thỉnh cầu anh như thế, vậy anh sẽ cố làm lại một lần, đảm bảo sẽ khiến cho em cảm thấy hài lòng. "

"Hi hi, cái này thì chắc chắn rồi. "

Kỷ Khuynh Nhan duyên dáng bước đến quầy hàng thịt tươi, chọn một ít thịt bò, chuẩn bị để Lâm Dật về nấu.

“Việc lớn đã xong, bây giờ về nhà thôi.”

“Chỉ biết có ăn thôi.”

“Hihi, chỉ cần cho em ăn ngon, anh nói gì cũng được, em sẽ tự động lọc ra. "

"Thật hết cách với em. "Lâm Dật cười nói, sau đó đi ra cửa thanh toán.

“Cô gái, chờ một chút.”

Ngay khi hai người chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe thấy có tiếng người nói phía sau.

Ngoảnh lại nhìn, phát hiện đó là một người đàn ông trung niên, trên người mặc một áo gile màu xanh quân đội, chiếc quần jean đã bạc màu, tóc rất dài, được thắt bím, nhưng hình như đã lâu không gội.

Nhìn thế nào đi chăng nữa cũng trông giống như một nghệ sĩ nghiên cứu về phim hành động đảo quốc.

“Chú đang gọi cháu ạ?” Kỷ Khuynh Nhan ngập ngừng hỏi.

"Đúng vậy."

Người đàn ông trung niên mỉm cười bước tới, từ trong túi lấy ra một tấm card, hai tay đưa trước mặt Kỷ Khuynh Nhan và mỉm cười nói:

“Đầu tiên tôi xin tự giới thiệu, tôi là cố vấn kinh doanh của truyền thông Bác Viễn, Phan Văn. Mọi người trong ngành đều gọi tôi là Phan lão tam.”

Kỷ Khuynh Nhan chưa kịp phản ứng, Lâm Dật đã tiện thể nhận lấy danh thiếp của Phan lão tam.

"Nhà tư vấn kinh doanh, đây là loại vai trò gì?"

Phan lão tam cười giải thích, "Nói trắng ra là người tìm kiếm minh tinh. Tôi thấy điều kiện của bạn gái anh không tệ. Nếu có thể phát triển trong giới giải trí, chắc chắn sẽ được nhiều người chú ý. "

Biết được danh tính của Phan lão tam, các cô gái trẻ xung quanh đều không khỏi ghen tị.

"Thật không ngờ, ở một nơi như này lại gặp được người tìm kiếm minh tinh."

"Người phụ nữ đó thật may mắn, đi dạo trong siêu thị lại có thể được người khai thác minh tinh để mắt tới. Nếu cô ấy bước vào ngành giải trí, sau này sẽ phát tài đúng không?"

"Bạn không nhìn thấy khuôn mặt của người ta à. Cho dù là những nữ minh tinh hạng nhất cũng chưa hẳn xinh đẹp như thế, được người khai thác ngôi sao để mắt tới cũng chuyện dĩ nhiên."

Lâm Dật ngắm nghía tấm danh thiếp trong tay, sau đó trả lại vào tay của Phan lão tam.

"Giới giải trí thì quên đi. Ông đi hỏi người khác đi. Tôi thấy cô gái bán cá phía trước kia cũng khá tốt đấy. Tôi đã chỉ đường cho ông rồi đấy. Hãy coi trọng nhé."

Vẻ mặt của Phan lão tam có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn mỉm cười.

"Tôi biết hai người là người yêu của nhau, nhưng vấn đề này vẫn là do bạn gái của anh quyết định mới đúng chứ."

"Công việc của tôi luôn do anh ấy quyết định, vì vậy ông có thể hỏi anh ấy." Kỷ Khuynh Nhan cười nói:

"Nếu anh ấy đồng ý, thì tôi đồng ý."

Mặc dù bị hiểu lầm, nhưng Kỷ Khuynh Nhan cũng không giải thích.

Đó không phải là vấn đề lớn, chỉ là hiểu lầm thôi.

Lâm Dật giang tay, "Ông đã nghe thấy rồi chứ, tôi chỉ có thể nói: Xin lỗi."

Phan lão tam do dự một lúc lâu, bị cuốn hút trước dung mạo của Kỷ Khuynh Nhan khiến ông ta không muốn bỏ cuộc một cách dễ dàng như vậy.

"Cô gái, tôi có thể vỗ ngực cam đoan rằng chỉ cần cô theo tôi vào ngành giải trí, đảm bảo sẽ cực kỳ nổi tiếng, chẳng lẽ cô muốn người khác nắm giữ số phận của cô sao?"

"Với lại có điều cô có thể chưa biết, Liễu Phương Phi người hiện nay đang được chú ý nhiều nhất trong làng giải trí, năm đó chính là tôi tìm được."

"Trời ơi, không phải chứ, Liễu Phương Phi hóa ra do ông ta tìm kiếm được sao? Kể từ khi bộ kịch cung đình lan truyền thì đã ngồi vững ở vị trí nữ diễn viên hạng nhất rồi."

"Tôi nghe nói thu nhập trong năm qua của Liễu Phương Phi là 70 triệu tệ, xếp hạng trong top 20 của tất cả những người nổi tiếng. Không ngờ lại bị kẻ có bề ngoài xấu xí này phát hiện ra. Thật khiến người khác bất ngờ. "

Nghe những bình luận của người khác, Phan lão tam có chút tự tin.

"Cô gái này, tôi nghĩ điều kiện vốn có của cô ưu tú hơn Liễu Phương Phi. Chưa đến một năm, tôi đảm bảo cô có thể trở thành nữ minh tinh hạng nhất với thu nhập hàng năm trên 100 triệu tệ."

Nhìn thấy Phan lão tam dáng vẻ nghiêm túc, Kỷ Khuynh Nhan cố nén cười nói với Lâm Dật:

"Thu nhập hàng năm hơn 100 triệu nhân dân tệ, em có chút động lòng ."

Ngay khi những lời này nói ra, Phan lão tam vui không ngậm được miệng, hướng về phía Lâm Dật nói :

"Chàng trai này, bạn gái của anh đã có dự định phát triển trong giới giải trí, tôi nghĩ anh không nên ngăn cản nó. "

"Tôi luôn tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy, nếu cô ấy đã nói như vậy, tất nhiên tôi sẽ không ngăn cản." Lâm Dật trịnh trọng nói.

Phan lão tam vẻ mặt vui mừng, "Anh chắc chứ?"

"Tất nhiên rồi." Lâm Dật nói:

"Nhưng phải đợi 15 năm sau."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 166.

Chương 167. Còn Chưa Có Kết Hôn, Phải Chú Ý An Toàn

"Cậu nói gì? Mười lăm năm sau là sao?" Phan lão tam sa sầm mặt,

"Cậu có ý gì? Có phải cậu định đùa giỡn với tôi không hả?"

"Không không không, tôi không định đùa với ông." Lâm Dật nói:

"Chẳng phải ông nói, nếu cô ấy vào giới giải trí, một năm có thể kiếm được 100 triệu à?"

Phan lão tam vỗ ngực nói: "Không sai! Chỉ cần cô ấy đồng ý cố gắng, một năm kiếm 100 triệu cũng không thành vấn đề."

Nghe Phan lão tam bảo đảm, các cô gái xung quanh đều hâm mộ nhìn qua.

Bọn họ nằm mơ cũng chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy.

Nếu thu nhập hằng năm của mình cũng có thể lên tới 100 triệu thì tốt biết bao.

Cho dù không được 100 triệu, có thể được 10 triệu cũng đủ thỏa mãn rồi.

Phan lão tam mỉm cười, "Cho nên tôi rất muốn biết cậu nói mười lăm năm sau là có ý gì."

Lâm Dật lấy điện thoại di động ra tìm tin nhắn của ngân hàng và lắc trước mặt Phan lão tam.

"Chỗ tôi có 1.5 tỷ, có thể bao nuôi cô ấy mười lăm năm, nếu cộng cả những sản nghiệp khác của tôi lại cũng khoảng mấy chục tỷ, cho nên nói mười lăm năm đã là ít rồi. Còn lại phải xem ông có thể chờ được không."

"Cậu… cậu nói gì? Cậu có 1.5 tỷ á? "

Phan lão tam sốc, nhìn chuỗi dài những con số trong tin nhắn của ngân hàng mà cảm thấy như mình bị ảo giác.

Má nó, cũng quá nhiều rồi, hoàn toàn đếm không hết.

Đâu chỉ có Phan lão tam bị sốc.

Đám người xem xung quanh cũng thấy choáng váng.

Người đàn ông này không ngờ lại có 1.5 tỷ!

Hơn nữa còn chưa tính tới tài sản cố định!

Má nó, đây là gã con nhà giàu ở đâu chui ra thế?

Bao nuôi à?

"Bây giờ ông còn có thắc mắc gì khác sao?"

"Không… không có..."

"Vậy mười lăm năm sau chúng ta sẽ liên lạc lại nhé, hi vọng đến lúc đó ông đừng đổi nghề."

Phan lão tam suýt phun ra máu, liên tục cung kính cúi đầu và khách sáo nói:

"Ngài đừng trêu chọc tôi nữa, tôi biết sai rồi, sẽ không mơ mộng hão huyền nữa, mong ngài đừng chấp nhặt với tôi, đã quấy rầy ngài rồi."

Phan lão tam xin lỗi xong mặt mày xám xịt rời đi.

Mẹ kiếp, đúng là ra cửa không xem ngày, sao lại gặp phải một gã con nhà giàu lợi hại như vậy chứ?

Gái đẹp đều bị đám con nhà giàu bao hết, muốn tìm minh tinh cũng quá khó khăn.

"Đi thôi, tính tiền đi." Lâm Dật nói.

"Khụ khụ khụ..."

Kỷ Khuynh Nhan cố ý ho khẽ vài tiếng, cười híp mắt nói: " Lâm tiên sinh, một năm 100 triệu, có phải anh nên đặt cọc trước một ít không?"

"Anh có thể đưa tiền đặt cọc, nhưng nếu theo quy trình của xây dựng để làm thì dù sao em cũng phải để anh xem phương án trước, nếu thích hợp, anh sẽ trả tiền luôn."

"Được lắm, anh muốn xem phương án gì."

Lâm Dật đảo qua vòng hai của Kỷ Khuynh Nhan, "Nhìn qua thì phương án có vẻ rất thích hợp, nhưng cụ thể thế nào thì phải chờ buổi tối về xem đã."

"Anh muốn chết à? Ở trước mặt nhiều người như vậy mà cái gì cũng dám nói ra." Kỷ Khuynh Nhan nhéo vào thắt lưng Lâm Dật, nàng thẹn thùng đỏ mặt và đảo mắt nhìn quanh giống như kẻ trộm, chỉ sợ rằng người khác nghe được.

"Em tưởng 100 triệu dễ kiếm vậy à? Dù sao cũng phải bỏ ra chút gì chứ."

"Anh đừng nói nữa, anh không sợ mất mặt nhưng em sợ đấy."

Lâm Dật cười hì hì, "Bây giờ biết sợ mất mặt lúc trước cần gì phải làm vậy."

"Anh cứ chờ đấy, xem sau khi về nhà, em trừng trị anh thế nào."

"Anh mà còn sợ em à? Chúng ta trở về đại chiến ba trăm hiệp, hôm nay nhất quyết phải phân ra cao thấp mới được."

"Tới thì tới, ai sợ ai."

Sau khi giao hẹn xong, hai người đi về phía cửa tính tiền và rời đi.

Bên ngoài bãi đỗ xe, chiếc Koenigsegg của Lâm Dật làm không ít người phải đứng lại xem, ai nấy đều hâm mộ.

Đám đàn ông đứng ngoài thấy Kỷ Khuynh Nhan bên cạnh Lâm Dật đều chảy nước miếng.

Người phụ nữ này còn tuyệt hơn chiếc xe kia nhiều.

Lâm Dật lái xe đưa Kỷ Khuynh Nhan đến khu biệt thự Vân Thủy.

Thấy người ngồi ghế lái phụ là Kỷ Khuynh Nhan, bảo vệ mở cửa luôn, không hỏi han nhiều.

"Tôi nhớ lần trước hình như cũng là người đàn ông này đưa tổng giám đốc Kỷ về, nhưng lần đó là chiếc Pagani Zonda, không ngờ hôm nay đã đổi sang chiếc Koenigsegg RS, mẹ kiếp đúng là giàu thật đấy." Một người bảo vệ nói.

"Dù sao cũng là người đàn ông có thể tán đổ được tổng giám đốc Kỷ, anh có ghen tỵ cũng chẳng được gì đâu."

"Mẹ kiếp, ông đây thấy chua loét rồi."

Cửa biệt thự, Lâm Dật xách đồ chuẩn bị cầm vào trong nhà anh quay lại hỏi lại lần nữa:

"Em xác định cha mẹ em không ở nhà chứ?"

"Anh yên tâm đi, bây giờ đã sáu giờ, bọn họ chắc chắn đã đi rồi. Sao anh lại nhát gan như vậy?" Kỷ Khuynh Nhan nói móc.

"Con gái, con về rồi."

Kỷ Khuynh Nhan: ...

Lâm Dật: ...

Hai người đứng ở cửa nhìn cha mẹ Kỷ Khuynh Nhan với tâm trạng đặc biệt nặng nề.

"Chẳng… chẳng phải em nói bọn họ đã đi rồi à..."

"Em… em cũng đâu biết."

Kỷ An Thái và Tống Minh Tuệ cũng sửng sốt khi thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan về chung.

Bọn họ không ngờ con gái của mình lại dẫn bạn trai về nhà.

"Cha mẹ, không phải cha mẹ nói sẽ đi từ sáng sớm à? Sao bây giờ vẫn còn..."

"Mẹ con nói mấy tấm ga trải giường trong các phòng đã lâu không giặt nên giặt giúp con, bận rộn đến tận trưa, tính chờ con đi làm về, ăn chung một bữa cơm xong mới đi." Kỷ An Thái cười ha hả nói.

"Con ầm ĩ vì chuyện này làm gì? Con muốn dẫn Tiểu Dật về thì sao không nói sớm để cha mẹ đi sớm hơn."

Lâm Dật thầm khen.

Đúng là người thông minh.

"Đi cái gì mà đi, Lâm Dật cũng tới rồi, cha mẹ ở lại ăn cơm xong hãy đi." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Cơm thì thôi." Kỷ An Thái cười ha hả nói: "Cha và Tiểu Dật gặp nhau không được mấy lần, nếu bảo cậu ta ở lại ăn cơm với cha chắc cậu ta cũng ngại. Hôm nay thì thôi, hẹn hôm khác vậy."

"Cha, đâu có nghiêm trọng như cha nói chứ? Lâm Dật không phải là người hay ngại ngùng như vậy đâu. Nếu đã gặp thì hôm nay khỏi đi nữa." Kỷ Khuynh Nhan xấu hổ nói.

"Không sao, chuyện của đám trẻ các con, cha đều hiểu, cha mẹ sẽ không ở lại làm kỳ đà cản mũi đâu."

Lâm Dật: ?

Tôi còn chẳng hiểu có ý gì, sao ông cụ như ông lại biết vậy?

"Con gái à." Tống Minh Tuệ kéo tay Kỷ Khuynh Nhan nói: "Khách sạn bên ngoài không sạch sẽ, sau này có chuyện gì thì cứ về nhà, ga trải giường gì đó mẹ đều thay mới cho con rồi."

Kỷ Khuynh Nhan: ?

Chuyện gì thế?

"Bây giờ con có bạn trai, sau này mẹ và cha con không qua đây nữa. Con đừng cứ giữ tính trẻ con, có bạn trai cũng nên học cách chăm sóc người khác đi."

Kỷ Khuynh Nhan nghẹn lời. Con trẻ con bao giờ!

Kỷ An Thái nhìn Lâm Dật đầy ẩn ý.

"Con rể à, tôi nuôi nhiều năm mới được một đứa con gái như vậy, sau này giao lại cho cậu, cậu nhớ chăm sóc nó cẩn thận đấy."

"Chú yên tâm, cháu chắc chắn sẽ chăm sóc cô ấy đàng hoàng."

"Tôi thấy cậu không tệ nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở cậu vài điều, hai đứa còn chưa kết hôn, phải chú ý an toàn đấy."

Hả...

Người cha vợ này có vẻ vượt mức quy định rồi!

Kỷ An Thái và Tống Minh Tuệ liếc nhìn nhau: ý thức an toàn của đám trẻ cũng quá kém rồi.

"Cha, cha mẹ nói linh tinh gì vậy? Chẳng phải cha mẹ muốn đi à, vậy đi nhanh đi." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Được rồi, được rồi." Kỷ An Thái kéo Tống Minh Tuệ, "Hai chúng ta đi nhanh thôi, đừng làm chậm trễ thời gian của hai đứa."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 167.

Chương 168. Đứa Nhỏ Lâm Dật Này Không Tệ!

"Cha, cha mẹ đừng nói linh tinh, bọn con chỉ về nhà ăn bữa cơm thôi, cha mẹ đừng đoán mò nữa được không?"

"Được rồi, được rồi, cha mẹ không suy nghĩ linh tinh nữa." Kỷ An Thái cười ha hả nói: "Cha và mẹ con đi trước đây."

Cha mẹ Kỷ Khuynh Nhan đi rồi, Lâm Dật đặt mông ngồi xuống sô pha.

"Em xem đi, để xảy ra hiểu nhầm, chắc chắn chú dì sẽ nghĩ anh là một người tùy tiện, thanh danh một đời của anh đều hỏng trên tay em rồi."

"Gì mà nghĩ anh là người tùy tiện? Em mới là người bị thiệt đó?" Kỷ Khuynh Nhan không cho là đúng phản bác lại:

"Sau này em mất hết mặt mũi trước mặt cho mẹ rồi."

"Em đâu thể so với anh được, trong sạch của anh tương đối quan trọng."

"Lâm Dật, em thấy mặt anh càng ngày càng dày đấy." Kỷ Khuynh Nhan xắn tay áo lên nói:

"Em còn chưa tính sổ với anh về chuyện ở siêu thị, bây giờ anh còn được voi đòi tiên."

"Đến đây đi, chúng ta lên phòng ngủ chính trên tầng xem đại chiến ba trăm là như thế nào." Lâm Dật đề nghị.

"Không cần phòng ngủ, trên sô pha cũng được."

"Không phải chứ? Không ngờ em lại thích ở chỗ sô pha này à? Không hổ danh là sinh viên tốt nghiệp trường danh tiếng, siêu tiến bộ."

"Bớt nói nhảm đi, anh xem em trừng trị anh thế nào nè."

Kỷ Khuynh Nhan cũng bắt đầu tùy hứng, hiện tại nàng đâu còn khí thế của một nữ tổng giám đốc mà chẳng khác nào mụ đàn bà chanh chua, bắt đầu cãi nhau với Lâm Dật.

Vào lúc hai người đang đùa nhau ầm ĩ, một hộp thuốc màu trắng rơi ra khỏi túi của Lâm Dật.

"Hả? Đây là cái gì vậy?"

Kỷ Khuynh Nhan tò mò nhặt hộp thuốc lên, muốn xem thử là vật gì.

Đó là cái gì?

Thấy hộp thuốc màu trắng, Lâm Dật cũng buồn bực không hiểu, mình không bị cảm, hộp thuốc này là gì vậy?

Trong giây lát, Lâm Dật đờ mặt ra khi nghĩ đến một chuyện.

Mẹ kiếp, đây không phải là thuốc tránh thai khẩn cấp mà mình mua cho Mạc Thanh Uyển à?

Đây là cái gì?

Lâm Dật hiểu rõ chuyện gì xảy ra, bởi vì anh và Mạc Thanh Uyển cãi nhau, hơn nữa còn vì Dương Phong nên vẫn chưa đưa hộp thuốc này.

Lúc đó mình cũng không nghĩ nhiều, tiện tay nhét vào trong túi, không ngờ nói lại rơi ra vào lúc này!

Mẹ kiếp!

"Lâm Dật, anh không khỏe à?" Kỷ Khuynh Nhan liếc nhìn hộp thuốc, "Dục Đình là thuốc gì vậy? Sao em chưa nghe nói qua nhỉ."

A. . .

Lâm Dật muốn cản thì phát hiện đã không kịp nữa rồi.

Kỷ Khuynh Nhan không nói gì, trong nháy mắt đờ ra nhìn, mặt đỏ như bị lửa đốt vậy.

Cho dù sống hơn hai mươi năm, đây cũng là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy thứ này.

"Lâm Dật, không ngờ anh tới tìm em lại còn mua thứ này. Anh nghĩ gì thế?"

"Cái đó… anh nói là một sự hiểu nhầm, em có tin không?"

"Em tin anh mới lạ đấy." Kỷ Khuynh Nhan hầm hầm nói.

"Thật sự là một hiểu nhầm mà. Đây là đồ anh mua cho khách, nhưng cuối cùng người ta không cần nữa."

"Anh bớt già mồm át lẽ phải đi, em sẽ không tin anh đâu. Xem em trừng trị anh thế nào."

Trên mặt Kỷ Khuynh Nhan vẫn còn đỏ bừng, giống như mây tía rạng rỡ phía chân trời.

"Kỷ Khuynh Nhan, anh cảnh cáo em, em tốt nhất giơ tay chịu trói đi. Chờ tới lúc anh ra tay thì em sẽ không may mắn như vậy đâu."

"Không được, anh chờ lát, chờ em chuẩn bị xong tư thế đã. Đến lúc đó anh không thể chống lại em đâu."

Kỷ Khuynh Nhan nói trong trèo lên trên người Lâm Dật, khống chế tay anh: "Đến đây đi, em xem anh còn phản kháng thế nào."

"Em đang tự tìm đường chết đấy."

Lúc này, Lâm Dật rút được một tay ra, sự khống chế của Kỷ Khuynh Nhan đã không còn tác dụng gì nữa.

Lâm Dật dùng một tay ôm lấy vòng eo mềm mại của Kỷ Khuynh Nhan và cù vài cái.

Mặt Kỷ Khuynh Nhan vừa rồi còn nghiêm nghị, một giây sau đã biến mất, tiếng cười không ngừng vang lên, ngay cả cơ thể cũng mềm nhũn.

"Anh chơi xấu, không được cù em." Kỷ Khuynh Nhan cười vui, đã không để ý tới chuyện trừng trị Lâm Dật nữa.

"Sao lại không được cù, bây giờ mới chỉ bắt đầu thôi."

Lâm Dật ngồi dậy, cũng thuận thế ấn Kỷ Khuynh Nhan xuống sô pha.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan đã không lo được nhiều như vậy nữa, cô đã cười tới đau cả hông, ngay cả nước mắt cũng tuôn ra.

Lâm Dật cầm lấy chân của Kỷ Khuynh Nhan và xé rách tất chân, gãi lòng bàn chân.

"Ha ha. . . A. . . Ha ha. . ."

"Lâm Dật mau dừng lại, em chịu không nổi nữa."

"Mới vậy đã không chịu nổi à?" Lâm Dật cười híp mắt nói: "Anh còn chưa dùng sức đâu."

"Đừng đừng đừng mà, em sai rồi, nhẹ thôi nhẹ thôi, thật sự không thể chịu được nữa."

"Lần sau em còn dám như vậy nữa không?"

"Em không dám, không dám nữa."

Khụ khụ khụ…

Trong lúc hai người đang đại chiến, chợt nghe bên ngoài có tiếng ho khan.

Trong nháy mắt, hai người đều dừng động tác. Chẳng lẽ có người đến à?

Lâm Dật từ trên ghế sô pha ngồi dậy, Kỷ Khuynh Nhan cũng đứng lên chỉnh lại quần áo trên người. Cả hai đều muốn biết có chuyện gì xảy ra.

Nhìn thấy người đứng ở cửa, Kỷ Khuynh Nhan khóc không ra nước mắt, "Cha mẹ, sao hai người quay lại vậy?"

Thấy tóc tai con gái mình rối bời, ngay cả tất chân cũng bị rách, cộng thêm âm thanh tròng phòng vừa rồi, Kỷ An Thái và Tống Minh Tuệ lộ ra vẻ mặt của người từng trải.

"Hai đứa cũng thật là, giờ trời còn chưa tối, sao lại. . ."

Tống Minh Tuệ nói với vẻ hận rèn sắt không thành thép: "Cho dù không chờ được cũng phải về phòng chứ? Hai đứa kêu lớn tiếng như vậy, cha mẹ ở bên ngoài cũng nghe được đấy!"

"Còn không phải sao? Ga giường cũng đã thay cho hai đứa, cứ nhất quyết ở trên sô pha làm gì? Thật sự không hiểu nổi đám thanh niên các con." Kỷ An Thái nói.

"Chú dì, hai người đừng hiểu lầm. Cháu nói vào phòng nhưng Khuynh Nhan cứ muốn ở sô pha." Lâm Dật giải thích.

"Lâm Dật, anh nói linh tinh gì đấy?" Kỷ Khuynh Nhan cúi đầu, thẹn thùng không dám nhìn ai.

"Còn nữa, cha mẹ đừng hiểu nhầm, vừa rồi là Lâm Dật cù con chứ không phải như cha mẹ nghĩ đâu."

"Được rồi, được rồi, cha biết da mặt con mỏng, ngại nói ra." Kỷ An Thái nói.

Hai vợ chồng đồng thời thở dài. Mình vốn tưởng con gái mình là một đứa con gái có tư tưởng truyền thống, không tới mức vượt quy củ như vậy.

Không ngờ nó lại kéo Lâm Dật ở trên sô pha, chuyện này cũng thật. . .

Ôi. . .

Nó còn không truyền thống bằng thằng nhóc Lâm Dật này nữa.

"Cha, đúng là Lâm Dật cù con mà, cha mẹ đừng hiểu nhầm." Kỷ Khuynh Nhan sốt ruột tới mức giậm chân.

"Được rồi, cái này không có gì hay đâu mà giải thích, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, cũng là chuyện rất bình thường thôi." Tống Minh Tuệ nói: "Bằng không sau này mẹ làm sao bế cháu ngoại."

Tống Minh Tuệ nói xong lại thúc khuỷu tay vào người Kỷ An Thái, "Ông lấy đồ ra đi, chúng ta cũng đừng ở lại đây lâu, mất thời gian của chúng nó."

"Tôi nghĩ không cần dùng tới thú này đâu." Kỷ An Thái nói.

"Hả? Sao lại không cần dùng tới?"

"Bà nhìn xem thứ gì trên bàn kia?"

Tống Minh Tuệ nhìn theo hướng Kỷ An Thái chỉ, phát hiện không ngờ là một hộp Dục Đình!

Bà lập tức như được an ủi không ít, "Thằng nhóc này thật tốt, không ngờ còn để ý tới giới hạn cuối cùng, không tệ, không tệ."

"Bà thấy chưa? Tôi đã nói gì nào." Kỷ An Thái nói: "Tôi đã bảo thằng nhỏ Lâm Dật này là một đứa nghiêm túc, không thể hồ đồ với con gái bà được. Bây giờ chắc bà yên tâm rồi chứ?"

"Ừ, cậu ta quả thật không tệ. Tôi không nói chuyện khác, chỉ riêng chuyện này cũng đủ cho tôi yên tâm giao Khuynh Nhan cho cậu ta rồi."

Kỷ Khuynh Nhan: ?

Con hồ đồ chuyện gì chứ?

Rõ ràng là anh ta giở trò lưu manh!

Sao anh ta còn được khen ngợi vậy?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 168.

Chương 169. Anh Xem Thường Em Đó

"Thì coi như là hai chúng ta chuẩn bị sớm đi, anh cũng đem đồ vật lưu lại đi." Tống Minh Tuệ nói: "Lần này không cần nhưng về sau vẫn sẽ cần đấy."

"Bà nói cũng đúng."

Kỷ An Thái trong túi sờ lấy ra hai hộp bao cao su Durex.

Một hộp siêu mỏng còn một hộp thì có gai.

Lâm Dật thật muốn chạy tới ôm hôn cha vợ tiện nghi! Thật đúng là hiểu lòng người mà!

"Kỳ thật lần này chúng ta trở về là vị sợ các con không biết thực hiện biện pháp an toàn, cho nên mới mua giúp các con mấy cái này, hiện tại không có việc gì nữa, chúng ta đi trước đây." Tống Minh Tuệ nói.

"Mẹ, chúng con thật sự..."

"Được rồi không cần nói gì nữa." Tống Minh Tuệ cắt ngang lời nói của Kỷ Khuynh Nhan, "Mẹ và cha con đi trước, các con cứ tiếp tục đi."

Nói xong, hai vợ chồng xoay người rời đi, nhưng ngay lúc bước tới cửa Tống Minh Tuệ dừng lại một giây rồi mới đi tiếp.

"Bà sao vậy? Chẳng lẽ bà không yên lòng, không nỡ đi sao?" Kỷ An Thái thấy biểu hiện của vợ lo lắng hỏi.

"Đó cũng không phải." Tống Minh Tuệ trả lời:

"Khuynh Nhan đứa nhỏ này tư tưởng cũng quá cởi mở đi, phòng ngủ sạch sẽ không đi, nhất định phải ở ngoài ghế sô pha, sau này có thời gian em phải kêu nó dọn dẹp nhà bếp cho sạch sẽ một chút."

"Khụ..."

Kỷ An Thái dừng một chút, "Theo em nói thì anh có nên giúp chúng nó đem cái xe đi rửa không."

Sau khi hai người đi, trong phòng khách an tĩnh lại, Lâm Dật nhìn Kỷ Khuynh Nhan trang phục xốc xếch cười nói.

"Hiện tại người đều đã đi, chúng ta có phải nên tiếp tục không?"

"Tiếp tục cái đầu của anh ấy." Kỷ Khuynh Nhan vừa xoa bóp bờ eo thon vừa mắng, "Anh đi vào bếp đi em đi thay quần áo."

"Ý của em là lát nữa chúng ta không ở trên ghế salon nữa mà chuyển trận địa vào nhà bếp sao?"

"Ừm."

"Được rồi."

Kỷ Khuynh Nhan đi lên lầu, thay đổi quần áo cùng tất chân, nàng mặc một bộ pyjama rộng rãi trên tay còn cầm một cái tạp dề đủ màu sắc, vui sướng tung tăng đi xuống như con mèo nhỏ.

"Ha ha, Lâm Dật, anh mặc thử cái này một chút đi."

Kỷ Khuynh Nhan cầm tạp dề ướm thử trên người Lâm Dật, "Đây là em lúc trước tiện tay mua, mãi đến bây giờ nó mới phát huy tác dụng."

"Anh không không phải không thích mang tạp dề nhưng em có thấy cái này quá sặc sỡ không."

"Màu này em thấy rất đẹp mà, với lại chỉ có một cái này thôi nên anh mặc đi." Kỷ Khuynh Nhan cười híp mắt nói: "Anh nấu ăn đi em giúp anh rửa rau."

"Không cần đâu, em làm chỉ hỗn loạn thêm thôi để một mình anh làm được rồi."

"Anh đây là đang xem thường em?"

"Ừm, anh xem thường em đấy."

Kỷ Khuynh Nhan: ...

"Hứ, người ta có lòng giúp đỡ còn chê khen vậy anh tự làm đi em mặc kệ."

Kỷ Khuynh Nhan nói xong đi tới ghế salon, vừa xem phim vừa nhìn Lâm Dật nấu cơm.

Nửa giờ sau, Lâm Dật bưng bốn món một canh ra bàn ăn làm cho hai mắt Kỷ Khuynh Nhan tỏa sáng.

"Lâm Dật anh thật lợi hại, mới có nửa giờ mà đã làm được nhiều món như vậy."

".. Đợi một lát nhé, em đừng có gấp, vẫn còn một món chưa xong."

"Không được, em đã đói lắm rồi không đợi được nữa đâu."

"Vậy em không ăn món cuối cùng sao?"

"Không ăn." Kỷ Khuynh Nhan vừa nói vừa lắc đầu nguầy nguậy trông rất đáng yêu, "Có món tiêu xào bò em thích nhất vậy là đủ rồi."

"Vậy cũng được, em không ăn thì anh ăn."

Lâm Dật đi vào nhà bếp, mở lò nướng lấy ra bốn cái bánh Pudding vàng óng ánh.

"Anh vậy mà còn biết làm món này?"

"Biết chứ sao không." Lâm Dật nói một cách đương nhiên:

"Không phải em rất thích ăn đồ ngọt sao nên anh tùy tiện làm mấy cái, nhưng bây giờ em không muốn ăn vậy thì anh phải cố gắng ăn hết chúng rồi."

"Đừng nha, lúc nãy em nói sai rồi, anh cho em ăn một cái nha."

"Em xem em béo như vậy rồi mà còn muốn ăn đồ ngọt?"

"Không sao đâu, em có thể mang tất chân để che bớt phần thịt nơi bắp đùi."

"Vậy còn thịt ngay eo?"

"Thì em có dây nịch."

"Vậy còn phía trên thì sao?"

"Phí trên thì em có..."

Kỷ Khuynh Nhan đang nói như nhận ra cái gì mà im miệng, "Lâm Dật anh lại gài em."

Lâm Dật cười hắc hắc, đẩy dĩa bánh Pudding qua.

"Ăn nhiều một chút đi, để thịt đi đến những nơi cần đến."

"Cắt, đồ lưu manh."

Kỷ Khuynh Nhan không có cùng Lâm Dật tranh cãi nữa, nàng cầm cái bánh Pudding vừa mới ra lò lên nhẹ nhàng hé miệng cắn thử một miếng.

"Ừm ~~~ "

Hai mắt Kỷ Khuynh Nhan tỏa sáng, nàng kích động tới nổi hoa chân múa tay: "Ăn ngon thật, anh mau nếm thử đi, quá tuyệt vời."

"Có cần khoa trương như vậy không, anh cũng chỉ là tuỳ tiện làm thôi mà."

Kỷ Khuynh Nhan cắn liên tiếp mấy cái đã tiêu diệt xong một cái bánh Pudding, Lâm Dật thấy cô ăn ngon như vậy nên cũng muốn nếm thử, "Đâu để anh thử xem mùi vị thế nào..."

"Khoan . . . chờ một chút."

"Sao thế?"

"Anh không được ăn." Kỷ Khuynh Nhan đem ba cái bánh Pudding ôm vào trong lòng, "Anh chỉ làm có bốn cái còn không đủ cho em ăn nữa, anh ăn mấy món khác đi, em thấy canh trứng cũng không tệ, anh uống nhiều canh trứng một chút đi."

Lâm Dật: ...

Một hơi tiêu diệt xong bốn cái bánh Pudding Lâm Dật làm Kỷ Khuynh Nhan vẫn chưa thấy thỏa mãn, hai tay ôm má tròng mắt lấp lánh tinh quang.

"Lâm Dật, anh làm sao lại lợi hại như vậy, cái gì cũng biết."

"Biết làm sao bây giờ, anh chính là người ưu tú như vậy đó."

"Ừm, đặc biệt ưu tú."

Có lẽ vì Lâm Dật nấu ăn quá ngon vì thế lượng cơm hôm nay Kỷ Khuynh Nhan ăn nhiều đến kinh người. Nàng ăn bốn cái bánh Pudding rồi còn ăn thêm một chén lớn cơm, điều này hoàn toàn vượt khỏi dự kiến của Lâm Dật.

"Lâm đại đầu bếp, anh đi ra ghế salon nằm nghỉ đi, việc còn lại để em làm được rồi."

"Vậy thì anh cũng không khách khí với em đâu."

"Đây là việc em nên làm mà, em là một con người rất công bằng đó."

Lâm Dật mỉm cười toe toét nằm trên ghế salon xem tivi, Kỷ Khuynh Nhan thì đem tất cả đồ ăn còn dư bỏ vào trong tủ lạnh, sau đó lấy trái cây ra cắt thành từng miếng vừa ăn đặt lên dĩa rồi đem ra để trước mặt Lâm Dật.

"Anh không ăn trái cây đâu, em rót cho anh ly nước là được rồi."

Kỷ Khuynh Nhan liếc một cái, "Yên tâm đi, trong tủ lạnh không có tất chân, em đã đem chúng cất ở chỗ khác rồi."

"À vậy anh ăn."

"Thôi đi, lúc anh kéo nó không phải hăng hái lắm sao, hiện tại lại có thái độ ghét bỏ như vậy."

Đậu đen rau muống một câu, Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy đi lên lầu hai, lúc đi xuống lại trên tay nàng có cầm thêm một túi hồ sơ.

"Em cầm cái gì vậy?"

"Đây là thủ tục đăng ký quỹ ngân sách, hiện tại nó đã đi vào hoạt động."

Vừa giải thích Kỷ Khuynh Nhan vừa ngậm sợi dây thun buộc tóc trong miệng, vuốt lại mái tóc sau đó lấy thun buộc tóc thành đuôi ngựa gọn gàng.

"Chờ mọi việc đi vào quỹ đạo em sẽ kêu phòng tài vụ chuyển vào quỹ 10 triệu xem như ủng hộ."

Lâm Dật gật gật đầu, "Khổ cực cho em rồi, nào há miệng ra, anh đút cho em một quả nho."

Kỷ Khuynh Nhan rất nghe lời há miệng ra, "Ném chuẩn một chút, nếu ném trật em sẽ cắn anh đó."

"Em yên tâm đi, lúc còn học đại học anh là thành viên chủ lực trong đội bóng rổ của trường, ném bóng cực chuẩn."

Nói xong, Lâm Dật ném quả nho qua, nhưng quả nho bay có chút bị lệch, nó va vào cằm của Kỷ Khuynh Nhan sau đó rơi vào trong cổ áo của nàng.

"Lâm Dật, anh không phải nói mình ném rất chuẩn sao."

"Sai lầm sai lầm, đâu để anh xem anh nhất định sẽ lấy nó ra giúp em."

"Anh bớt diễn đi rõ ràng là cố ý muốn chiếm tiện nghi của em."

Kỷ Khuynh Nhan nghiêng người sang một bên, để trái nho rơi ra sao đó cầm lấy bỏ lại trên bàn trà.

Lâm Dật thuận tay cầm lấy bỏ vào trong miệng nhai.

"Anh làm gì vậy trái nho rớt bẩn rồi còn lấy ăn."

"Không bẩn, chủ yếu là quả nho này không giống mấy quả nho còn lại, bỏ đi thì tiếc lắm."

"Chúng nó có gì khác nhau chứ, không phải cùng trên một chùm nho sao."

"Quả nho này thơm mùi sữa, ừm mùi sữa còn rất nồng."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 169.

Chương 170. Không Mặc Gì Là Đẹp Mắt Nhất

"Mùi sữa thơm?"

Kỷ Khuynh Nhan hơi ngơ ngác một chút,

"Sao em không phát hiện ra nhỉ?"

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan lại hái xuống một quả, phát hiện hương vị cũng giống nhau, nào có mùi sữa thơm gì, rõ ràng là gạt người. . .

Khoan?

Kỷ Khuynh Nhan rất nhanh kịp phản ứng lại, suy nghĩ của mình và lời nói của Lâm Dật căn bản không phải là một chuyện.

"Lâm Dật, đồ chết dịch, không ngờ dám đùa bỡn em."

"Có sao?"

Lâm Dật thấy Kỷ Khuynh Nhan nhận ra hơi chậm, cười đùa ha ha.

Dáng vẻ ngốc nghếch đáng yêu này, thật là khiến cho người ta không có sức chống cự.

"Thôi đi, em không thèm để ý đến anh nữa."

Dù sao bị Lâm Dật đùa giỡn nhiều lần, Kỷ Khuynh Nhan cũng có sức chống cự nhất định, không có tính toán nhiều như vậy.

"Đúng rồi, ngày mai anh có thời gian rảnh chứ?"

"Anh ngoài đi làm shipper ra, cũng là người không có việc gì, lúc nào cũng có thời gian."

Lâm Dật nói ra:

"Em có việc gì không?"

"Không phải em đã liên hệ giúp anh hai người sao? Ngày mai nếu anh không có việc gì, em muốn sắp xếp mọi người gặp nhau một lần. Trong hai người đó có một người là bạn học cùng trường với em, cũng là đàn em khóa dưới, tên là Hà Viện Viện. Cô ấy là tiến sĩ chuyên ngành kế toán trường đại học Yến Đại, đã từng là giám đốc tài chính CFO của công ty Mỹ Đoàn. Về năng lực của cô ấy thì em không tiện đánh giá, nhưng em phải nói một tràng lời dễ nghe, mới giúp anh đào được người tới đó."

"Người còn lại thì em không quen biết, là một người đàn ông do cô ấy giới thiệu tới, anh ta tên là Kỳ Hiển Chiêu. Nghe nói trước kia từng làm giám đốc điều hành COO của một công ty ở Thung lũng Silicon, chắc hẳn là người có năng lực. Tuy nhiên, tình huống cụ thể cần mọi người gặp mặt và trao đổi, em chỉ có thể đóng vai trò xây cầu mai mối mà thôi."

"Bọn họ có đề cập đến tiền lương cụ thể hay không?"

"Loại vấn đề này đều là khá mẫn cảm, em không có hỏi qua điện thoại, đến lúc đó mọi người nói chuyện trực tiếp đi."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra.

"Không có vấn đề gì, em hẹn địa điểm gặp mặt đi."

"Mười hai giờ trưa ngày mai, ở tại phòng làm việc của em, có vấn đề gì không?"

"Ok, quyết định như vậy."

Lâm Dật ngước nhìn đồng hồ, phát hiện thời gian cũng không còn sớm.

"Ăn uống no đủ rồi, anh đi trước đây, em nên nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Hôm nay em ngồi xe của anh trở về, ngày mai anh nhớ tới đón em đi làm đấy, nếu không em sẽ phải bắt taxi."

"Vậy thì anh không về nữa, bớt giày vò."

Lâm Dật lại ngồi xuống.

"Xấu hổ chưa kìa, em không mời mà anh lại muốn ngủ ở nhà em à."

Kỷ Khuynh Nhan trêu ghẹo nói.

"Có năng lực thì em đừng để anh đến đón."

"Hừ, cứ để anh đến đón đấy."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan giẫm lên dép lê bằng lông nhung, lên trở lại tầng hai.

Không bao lâu sau, nàng lấy ra hai đồ ngủ màu xám và màu xanh lam, đứng ở trước rào chắn trên tầng hai nói:

"Anh muốn mặc bộ nào?"

"Không phải chứ, em cũng không biết anh sẽ ở lại đây, thế mà còn mua sẵn đồ ngủ cho anh rồi?"

Lâm Dật nói:

"Chẳng lẽ em đã sớm tính toán trước việc mời anh về nhà em?"

"Anh cho rằng em không biết xấu hổ như anh à."

Kỷ Khuynh Nhan ngạo kiều nói,

"Em để lại một bộ áo ngủ ở nhà anh, hiện tại để một bộ áo ngủ của anh ở nhà em, coi như hai chúng ta hòa nhau."

"Nhưng anh bình thường đều ngủ trần truồng, không có thói quen mặc đồ ngủ."

"Phi phi phi, anh đã là người lớn như vậy rồi, tại sao lại không biết xấu hổ chứ, nào có ai không mặc đồ đi ngủ."

"Dễ chịu mà, không tin em thử một lần xem."

"Em không thèm."

Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Em thấy bộ màu xanh lam này rất dễ nhìn, anh mặc nó đi, muốn trần truồng thì trở về phòng cứ thoải mái trần truồng, đừng để cho em nhìn thấy là được."

"Em có cảm thấy như vậy là không công bằng hay không?"

Lâm Dật nói ra:

"Em cũng có thể trần truồng mà, vậy thì chúng ta mới hòa nhau."

"Phi phi phi, đồ lưu manh."

Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Mau chóng đi thay bộ đồ ngủ, mặc quần bò cũng không thoải mái, khăn mặt và bàn chải đánh răng đều được đặt sẵn ở trong nhà vệ sinh, đừng quên vệ sinh cá nhân trước khi đi ngủ."

"Biết biết, nói nhiều quá."

"Anh mới nói nhiều đấy."

Thay bộ đồ ngủ, Lâm Dật cảm giác rất vừa người, ánh mắt của Kỷ Khuynh Nhan vẫn rất biết nhìn đấy.

Sau khi vệ sinh hoàn tất, Lâm Dật đi về phòng nghỉ ngơi, vừa mới nằm xuống thì nhận được cuộc điện thoại của Trương Tùng.

"Lão đại, anh còn ngủ à?"

"Còn chưa đâu, cậu gọi điện lúc này là có chuyện gì sao?"

Trương Tùng cười hắc hắc,

"Em bay chuyến bay cuối buổi chiều ngày mai khoảng chừng 4 giờ chiều là có thể tới thành phố Trung Hải, em và bạn gái cùng nhau đi tới."

"Cậu cũng có bạn gái rồi sao? Ông trời bị mù à."

"Đừng mắng người khác như thế chứ."

Trương Tùng nói ra:

"Cô ấy tên là Nhạc Kiều, chúng tôi đã quen nhau từ lâu, nhà cô ấy cũng ở thành phố Trung Hải, nên kỳ này trở về cùng với em."

"Vậy được, ngày mai anh sẽ đi đón cậu."

"Cám ơn lão đại, trong mấy ngày ở lại thành phố Trung Hải, em sẽ theo anh lăn lộn."

"Tới đi, có thể ăn chết anh xem như cậu ngưu bức."

Đơn giản hàn huyên thêm vài câu, Lâm Dật liền tắt điện thoại.

Vốn muốn đi ngủ, nhưng sau khi nhận điện thoại của Trương Tùng, anh lại tỉnh cả ngủ.

Cẩn thận tính qua, hai người đã hơn nửa năm không gặp nhau.

Suy nghĩ một chút còn có hơi kích động đây.

Nhưng xem giọng nói chuyện của cậu ta, đoán chừng hiện tại con hàng rụt rè này lăn lộn vẫn rất tốt.

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Dật thức dậy, phát hiện Kỷ Khuynh Nhan vẫn còn đang ngủ.

Đương đương đương ——

Gõ cửa phòng vài cái,

"Đừng ngủ nữa, nhanh dậy đi làm thôi, đừng chậm trễ shipper đi kiếm tiền."

"Không cần thúc giục, em ngủ thêm năm phút đồng hồ nữa rồi dậy."

Lẩm bẩm trả lời một câu, bên trong không còn tiếng động nữa.

Lâm Dật cũng không có thúc giục Kỷ Khuynh Nhan thêm nữa. Sau khi rửa mặt xong, Lâm Dật đem hâm nóng đồ ăn thừa của bữa tối hôm qua lên một chút, chuẩn bị lấp đầy cái bụng rỗng.

Không bao lâu, Kỷ Khuynh Nhan mở cửa phòng ra, sau đó là tiếng nước rửa mặt.

Thời điểm Kỷ Khuynh Nhan xuống dưới nhà, nàng đã rực rỡ hẳn lên.

"Lâm Dật, anh nhìn bộ váy của em này, có đẹp không?"

Kỷ Khuynh Nhan kéo nhẹ mép váy, dò hỏi.

"Cũng bình thường, mau xuống ăn cơm đi, để lâu là đồ ăn nguội mất."

"Cũng bình thường?"

Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi,

"Em phải lựa chọn mất bao nhiêu thời gian đấy, vậy em lại đi đổi chiếc váy khác."

"Ngạch, chiếc váy này cũng không tầm thường, đừng đổi, nhanh ăn cơm đi."

Lâm Dật nói năng mơ hồ không rõ.

"Em thấy anh chính là đang nói dối, cho dù em có đổi chiếc váy nào khác, anh cũng sẽ nói không đẹp."

"Đừng nói như vậy chứ."

"Vậy anh cảm thấy em mặc váy có kiểu dáng gì mới đẹp mắt?"

Đứng ở trước bàn ăn, Kỷ Khuynh Nhan nhìn chằm chằm Lâm Dật,

"Em đi đổi cho anh xem."

"Anh cảm thấy không mặc gì là đẹp mắt nhất."

"Không, không mặc. . ."

Kỷ Khuynh Nhan trợn mắt nhìn Lâm Dật, liếc qua một chút,

"Biết ngay là anh lại chiếm tiện nghi của em mà."

Sau khi ăn xong, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đến trụ sở công ty, lúc xuống xe cô còn không quên nhắc nhở:

"Đừng quên lúc 12 giờ trưa gặp mặt, không gặp không về."

"Yên tâm đi, không quên được đâu."

Lên tiếng chào tạm biệt xong, Lâm Dật lái xe rời đi, chuẩn bị đi nhận đơn hàng shipper tiếp.

Hiện tại, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ là (7/10), nếu không có bất ngờ gì xảy ra, hôm nay mình có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhất định là không thành vấn đề.

"Ngài có đơn đặt hàng mới, xin chú ý kiểm tra và tiếp nhận."

Tiện tay tiếp nhận đơn hàng, vốn cho rằng là bảo mình đi mua thứ gì, nhưng phía trên chỉ nói là bảo mình chạy tới đường Xuân Hy, còn lại không có miêu tả gì thêm nữa.

Lâm Dật cảm giác có chút kỳ lạ, lập tức bấm gọi điện thoại hỏi thăm.

"Xin chào, tôi là shipper, đơn hàng chỉ cần tôi đến đường Xuân Hy là được thôi sao?"

"Đúng vậy, anh trực tiếp tới là được, không cần làm việc gì khác."

Nhận điện thoại chính là một người đàn ông có giọng điệu hơi bận rộn, chỉ nói có một câu là tắt điện thoại ngay.

Lâm Dật cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, cầm điện thoại tra xét một chút, nhận thấy đường Xuân Hy nằm ở ngoại ô thành phố Trung Hải, khoảng cách với chỗ mình đang đứng là khá xa.

Vì vậy cần tăng thêm tốc độ một chút.

Dựa theo địa chỉ hướng dẫn trên bản đồ, Lâm Dật lái xe đi tới đường Xuân Hy.

Tìm chỗ đỗ xe xong, Lâm Dật nhìn quanh bốn phía một chút, một bên của con đường là thị trấn nhỏ, một bên khác là đồng ruộng.

Trừ cái đó ra, không thấy được bất kỳ chỗ nào đặc biệt nữa.

Tìm kiếm cả nửa ngày, anh cũng không tìm thấy người liên lạc với mình, sau đó Lâm Dật bấm điện thoại cho khách đặt hàng.

"Xin chào, tôi đã đến đường Xuân Hy, xin hỏi anh ở chỗ nào?"

"Cậu đang ở đâu? Bên cạnh có thấy biển hiệu nào mang tính tiêu chí công trình kiến trúc không?"

Đối phương hỏi lại.

"Ở đây có cửa hàng tạp hóa công cộng nằm bên đường cái, cạnh đó còn có một tiệm bán đồ nướng."

"Vậy cậu đi thẳng về phía trước, tới đoạn ngã rẽ là có thể nhìn thấy tôi."

"Được."

Tắt điện thoại, Lâm Dật bước đi về phía trước. Sau khi đi qua đoạn giao lộ, anh nhìn thấy có năm người đang đứng ở một khu vực cách đó chừng mười mấy mét.

Cùng một dạng như mình, tất cả đều là shipper.

Trừ cái đó ra, còn có một chiếc BMW X5 màu trắng bị rơi xuống khe nước bên cạnh đường. Tất cả mọi người vây quanh ở bên cạnh chiếc xe, dường như đang suy nghĩ cách làm sao di chuyển xe lên.

"Mẹ nó chứ, đây là tình huống gì? Gọi nhiều người tới như vậy, chẳng lẽ là muốn giúp hắn chuyển xe lên?"

Tại sao những khách hàng có hàng động cợt nhả này lại nhiều như vậy?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 170.

Chương 171. Đi Dựng Ngược Ngôi Mộ Của Ông Nội Làm Sàn Nhảy

Lâm Dật không có vội vàng, từ từ đi qua.

Mà ở trong quá trình này, Lâm Dật phát hiện ra, ngoại trừ năm người shipper thì còn có hai nam một nữ.

Hầu như đều tầm hai mươi mấy tuổi, cùng thế hệ với mình.

Mà ở trước mặt bọn họ còn cầm thiết bị quay live streams, có vẻ khá là chuyên nghiệp.

Dạng thao tác này khiến cho Lâm Dật càng nhìn càng khó hiểu.

Chẳng lẽ lại là muốn trực tiếp quá trình khiêng chiếc xe lên?

"Chào các vị khán giả, chào những người anh em, chào các chị em gái và nhóm lão thiết khêu gợi, tôi là MC dẫn chương trình Tiểu Cường của các vị đây!"

"Hôm nay xe của tôi không may rơi xuống khe nước, nếu như gọi xe kéo sẽ phải mất ít phải 3000 nhân dân tệ, nhưng vĩnh viễn sẽ biện pháp giải quyết khó khăn. Tôi đặt sáu đơn hàng ở ứng dụng Mỹ Đoàn, dùng không đến 100 tệ để gọi tới sáu anh chàng shipper, muốn bọn họ giúp tôi khiêng xe lên."

"Đây là cái gì? Đây chính là tư duy của người giàu có!"

"Đối mặt với việc khó khăn, chúng ta không thể dùng phương thức thông thường để suy nghĩ vấn đề, đây chính là phá rồi lại lập.

Nhiều người hãy chú ý theo dõi tôi, MC dẫn chương trình sẽ mang theo các bạn học tập nhiều hơn về tư duy của người giàu có! Giúp mọi người đi đến con đường thành công!"

Nhìn thấy người gọi là MC Tiểu Cường kia, Lâm Dật sờ lên cái cằm.

Loại đạo đức này còn đi dạy người ta học hỏi tư duy của người giàu có?

Đúng là kẻ điên cái gì cũng dám nói, kẻ ngu ngốc thì cài gì cũng tin.

"Anh bạn shipper kia, cậu còn làm gì đấy? Nhanh chân lên một chút, chỉ còn thiếu mình cậu thôi."

Tiểu Cường gào to lên.

"Cái này, đây là vẻ đẹp thần tiên gì vậy? Anh chàng shipper này cũng quá đẹp trai rồi."

"Yêu yêu, mong có cách thức liên lạc."

"Đã cho lão chồng uống thuốc rồi, tôi còn có cơ hội không?"

Tiểu Cường không ngờ rằng, sự xuất hiện của Lâm Dật sẽ khiến cho tin nhắn phản hồi trong phòng live streams tăng trưởng theo cách bùng nổ!

Ngược lại là có thể sử dụng làn sóng nhiệt độ này, dễ dàng kiếm lời một khoản.

"Mọi người nghe tôi nói nào, ở bên trong thế giới của người giàu, thanh niên lớn lên đẹp trai hoàn toàn không có ích lợi gì. Bạn có thể thành công hay không, còn phải phụ thuộc vào tài năng của chính bản thân. Đây mới là yếu tố then chốt quyết định vận mệnh của con người."

"Lấy ngay chính tôi làm ví dụ, tôi xuất thân từ vùng nông thôn, 18 tuổi đi tới thành phố Trung Hải làm thuê. Sau đó dựa vào tài trí thông minh của mình, từ từ ngồi xuống vị trí quản lý xưởng, nhưng tôi biết mình còn có bầu trời rộng lớn hơn, một cái nhà máy may mặc nho nhỏ căn bản không thể dung nạp được tài hoa của tôi. Tiếp sau đó, tôi quyết định từ chức để ra lập nghiệp riêng, và hiện tại tôi đã lái một chiếc X5. Đây chính là lợi ích từ việc học tư duy của người giàu có!"

"Giống như anh bạn shipper này, mặc dù anh ấy rất đẹp trai, nhưng bởi vì chưa có kiến thức và không hiểu tư duy của người giàu có, cho nên anh ấy chỉ có thể làm loại công việc phổ thông này. Mà tôi đây đã sớm đến giai đoạn dùng bộ não để kiếm tiền, đây chính là sự chênh lệch giữa tư duy của người nghèo và tư duy của người giàu có."

Nói đến đây, Tiểu Cường nhếch khóe miệng mang theo ý cười.

Sự xuất hiện của tên nhóc này đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Bình thường, khán giả ra vào xem trực tiếp trong phòng live streams của mình, chỉ có số người cố định khoảng chừng trên dưới 1000 người.

Mà sự xuất hiện của anh ta đã khiến cho số lượng người vào xem trực tiếp, đột phá cột mốc 1500 người!

... Đợi lát nữa đến thời điểm khiêng chiếc xe, nhất định phải lợi dụng cho thật tốt một chút.

"Tới tới tới, các cậu đều tới đây."

Tiểu Cường chỉ vào sáu người thanh niên shipper, gọi tất cả đến bên cạnh mình, nói ra:

"Hôm nay, tôi cần các cậu làm một việc, chính là khiêng chiếc xe của tôi ra khỏi rãnh nước, sau đó tôi sẽ cho các cậu đánh giá năm sao, biết chưa?"

Mấy anh chàng shipper nhìn thấy chiếc xe BMW X5 rơi ở trong rãnh thoát nước, đều đồng thời nhíu mày.

Bọn họ cũng không để ý đến chiếc xe, nhưng tất cả bọn họ chỉ có sáu người, làm sao có thể khiêng lên nổi một chiếc xe lớn như thế. Quả thật rất khó khăn!

"Anh tìm thêm mấy người tới đi, chỉ có sáu người thì hơi ít."

Lâm Dật đề nghị.

"Sáu người mà còn thiếu?"

Tiểu Cường không cho là đúng:

"Các cậu đều là một đám thanh niên da dày thịt béo, ngay đến cái xe mà cũng không nhấc lên nổi? Không phải là muốn lười biếng chứ?!"

"Tôi có thể làm chuyện này, mặc dù không đến nỗi lười biếng, nhưng đây là xe hơi BMW X5, chắc anh cũng biết qua về trọng lượng của nó, sáu người thật sự hơi thiếu."

Lâm Dật nói ra.

"Vậy chúng ta để khán giả xem trực tiếp trong phòng live streams phân xử thử xem, cho sáu người nhấc một chiếc xe BMW X5 có đủ sức hay không?"

Lúc này, bên trong phòng live streams một lần nữa nổ tung, trên màn hình xuất hiện hàng loạt tin nhắn phản hồi lại, đã đạt đến mức độ không kịp nhìn hết.

"Sáu người cũng không ít, bọn họ đều muốn lười biếng, không muốn bỏ ra chút sức lực để làm việc."

"Trước đó, chiếc xe tải của chú tôi cũng bị rơi vào trong khe, lúc đó tôi và chú tôi chỉ có hai người mà có thể dễ dàng mang lên."

"Ông đây nhìn thấy những thanh niên này lớn lên đẹp trai đã không vừa mắt, nếu như hắn còn dám nói này nói kia, thì cứ cho hắn đánh giá kém!"

Tiểu Cường chỉ vào màn hình và hướng về phía Lâm Dật nói:

"Cậu nhìn xem, hai người còn khiêng lên được một chiếc xe vận tải, trong khi các cậu có tới sáu người, lại còn kêu ca oai oai. Tôi nói cho cậu biết, dạng người giống như các cậu chỉ muốn trắng trắng kiếm tiền, lại không muốn cố gắng bỏ sức lao động. Đó là điểm tối kỵ đối với tư duy của người giàu, phải cho đi mới có thể nhận lại."

Lâm Dật vuốt vuốt huyệt thái dương.

Đau đầu.

Bọn họ đều muốn lây bệnh ung thư xấu hổ cho người khác.

"Thổi ngưu bức cũng được, nhưng tốt nhất là phải có giới hạn."

Lâm Dật nói ra:

"Sáu người không cách nào làm việc này, nếu như anh không gọi thêm mấy người, tôi sẽ rời đi."

Tiểu Cường không nghĩ tới, Lâm Dật là một shipper mà tính tình cao ngạo như vậy, sau đó chớp mắt nói ra:

"Muốn tôi tìm thêm mấy người cũng được, nhưng tìm thêm một người thì giảm đi một sao, tìm thêm hai cái thì giảm đi hai sao. Sau đó cứ thế mà suy ra, làm thế nào thì phụ thuộc vào cậu."

Lúc này, trợ lý của Tiểu Cường đi tới trước màn hình, nói với những khán giả đang xem live streams:

"Mọi người nhìn thấy rồi chứ? Hiện tại MC dẫn chương trình vận dụng chính là tư duy điển hình nhất của người giàu có, đưa ra điều kiện để bọn họ tự mình giải quyết mâu thuẫn. Vì đánh giá tốt năm sao, bọn họ nhất định sẽ thỏa hiệp. Chỉ cần mọi người có thể học xong một nửa, thì chắc chắn có thể trở thành kẻ chiến thắng trong cuộc sống."

"Được rồi, tự các người chơi đi, tôi còn có việc phải đi trước."

Lâm Dật phất phất tay, quay người rời đi.

"Chẳng lẽ cậu không muốn đánh giá tốt năm sao à?!"

Tiểu Cường nói ra:

"Cẩn thận không tổng đài trừ tiền lương của cậu."

"Anh cảm thấy tôi thiếu chút tiền này sao?"

Nhìn thấy Lâm Dật bỏ đi, Tiểu Cường cảm thấy khá là đáng tiếc, nhiều khán giả nữ vào đây xem trực tiếp cũng vì có anh ta.

Anh ta bỏ đi, độ hot giảm xuống hẳn.

"Mọi người đừng lo lắng, hiện tại một người rời đi, tôi sẽ gọi tới thêm một người khác."

Tiểu Cường nói ra:

"Nhưng tôi muốn nói với mọi người rằng, kiểu người không giữ được bình tĩnh như cậu ta thì cả đời này cũng chẳng làm nên trò trống gì!"

"Điều cấm kỵ lớn nhất đối với tư duy của người giàu có chính là ‘nói như rồng leo, làm như mèo mửa’, cái gì cũng không muốn làm mà muốn có tiền tiêu xài. Trên thế giới nào có chuyện tốt như vậy?"

"Hôm nay, tôi có thể cam đoan với mọi người, kiểu người như hắn ngoại trừ lớn lên đẹp mắt một chút, thì không có bất kỳ ưu điểm gì đáng nói!"

"Hiện tại hắn là một thằng shipper, tương lai 10 năm sau khẳng định cũng vẫn là một thằng shipper, thậm chí còn không được như bây giờ!"

"Nếu có người nào không tin, thì chúng ta đánh cược thử xem. Nếu như 10 năm sau, hắn có thể đạt được sự nghiệp lớn gì đó, vậy thì tôi sẽ đi dựng ngược ngôi mộ của ông nội làm sàn nhảy."

Ong ong ong _ _ _

Rầm rầm rầm _ _ _

Từng đợt tiếng gầm từ cách đó không xa truyền đến, khiến cho bọn người Tiểu Cường giật nảy mình.

"Tại sao lại thế này? m thanh này có điểm giống tiếng gầm của xe thể thao!"

"Mẹ nó chứ, chuyện gì đang xảy ra?!"

"Anh Cường, anh nhìn kìa, bên kia có một chiếc siêu xe đang đi tới, nhìn kiểu dáng kia hình như là siêu xe Koenigsegg!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 171.

Chương 172. Không Phải Là Nam Thư Ký Của Chị Sao

"Mẹ nó chứ, không ngờ lại là Koenigsegg RS!"

Nhìn thấy chiếc siêu xe của Lâm Dật, Tiểu Cường trở nên luống cuống,

"Mau chóng nhường ra một chút, đừng làm phiền đường đi của người ta."

Cùng lúc đó, Tiểu Cường cầm điện thoại di động lên, chuyển sang quay live streams chiếc siêu xe Koenigsegg ở đối diện!

"Các vị nhóm lão thiết, các người nhìn thấy rồi chứ? Đây chính là người nắm giữ tư duy đỉnh cao của người giàu có, mà trong tương lai không xa, ghế lái của chiếc xe này cũng chính là chỗ tôi ngồi."

Khoác lác một tràng ngưu bức, Tiểu Cường cảm thấy sảng khoái tinh thần, nhưng anh ngoài ý muốn phát hiện, chiếc Koenigsegg kia lại đỗ ở ngay trước mặt mình!

"Thế, thế mà là cậu ta!"

Nhìn thấy Lâm Dật ngồi trong xe, Tiểu Cường choáng váng, đám người xem live streams cũng đều choáng váng.

Tại sao một gã shipper có thể ngồi lái trên chiếc siêu xe vậy?

"Làm sao, nhìn thấy tôi có bất ngờ không?"

Lâm Dật nói ra:

"Không phải anh đang dạy về tư duy của người giàu có sao? Tiếp tục dậy đi, tôi vẫn nghe đây."

"Đừng đừng đừng, đại ca đừng trêu đùa tôi. Ngài lái chiếc siêu xe Koenigsegg, còn nghe lời tôi nói linh tinh làm gì."

"Chủ yếu là tôi cảm thấy, anh giảng dạy rất tốt. Nói tiếp tục đi, giảng dạy tốt sẽ có khen thưởng."

Lâm Dật cầm điện thoại di động nói:

"Phòng live streams của anh số bao nhiêu, tôi đi tặng cho anh quả tên lửa."

Tiểu Cường biểu lộ choáng váng, sắc mặt đều sụp đổ.

Ngài có nhiều tiền như vậy, cũng đừng đến đùa bỡn tôi chứ!

"Ha ha, không phải anh từng nói, nếu như người anh em này tương lai có thể có tiền đồ, vậy thì đi dựng ngược ngôi mộ ông nội của anh lên làm sàn nhảy à? Người ta đều lái siêu xe Koenigsegg, cũng được tính toán là có tiền đồ đi."

Một anh chàng shipper nói ra.

"Đúng đúng đúng, ngôi mộ của ông nội anh ở đâu, chúng tôi đưa anh đến đó!"

"Mẹ, con mẹ nó đừng ồn ào!"

Tiểu Cường tức giận bất cần nói.

"Làm sao, dám nói không dám làm à?"

Mấy anh chàng shipper cũng không yếu thế, bọn họ đã sớm khó chịu với gã Tiểu Cường này rồi.

Hiện giờ, bên trong phòng live streams của Tiểu Cường cũng đang loạn thành một đoàn.

"Anh chàng shipper lại là vị đại thiếu gia thần bí!"

"Nếu ngươi không đi dựng ngược ngôi mộ ông nội làm sàn nhảy, chúng ta sẽ bỏ follow!"

"MC dẫn chương trình gợi cảm, online dựng ngược mộ phần làm sàn nhảy đi."

Nhìn mấy anh bạn shipper ở cách đó không xa, Lâm Dật nói ra:

"Mấy anh bạn này, tôi đi trước, chúc các cậu tiền đồ như gấm."

"Cám ơn người anh em."

Nhìn thấy Lâm Dật nghênh ngang rời đi, Tiểu Cường tức đến nghiến răng nghiến lợi, bởi vì một số lượng lớn fan bỏ follow kênh, làm giảm tỷ lệ xuống còn 30%!

Tương lai coi như xong!

Trên đường lái xe trở về, điện thoại di động gửi tới tin nhắn, thông báo đơn đặt hàng vừa rồi đã hoàn thành.

Nhưng là đánh giá kém.

Đồng thời còn có một tin nhắn khác từ hệ thống, nhắc nhở mình bây giờ chỉ có 58% tỷ lệ đánh giá tốt, yêu cầu mình nâng cao chất lượng phục vụ, từ đó tăng lên tỷ lệ đánh giá tốt.

Lâm Dật không thèm quan tâm, xóa luôn mấy dòng tin đi, tiếp tục nhận đơn đặt hàng mới.

May mắn là đơn đặt hàng tiếp theo gặp được một nữ chủ doanh nghiệp, dựa vào vẻ đẹp trai gây thiện cảm, Lâm Dật tự nhiên thu được một cái đánh giá tốt mức năm sao.

Ngồi ở trong xe, Lâm Dật vẫn ngậm ngùi mãi thôi.

Mình đã đi làm một chân shipper rồi, chẳng lẽ còn không thoát khỏi vận mệnh dựa vào gương mặt để kiếm cơm sao?

Tiến độ nhiệm vụ đã đến (8/10), Lâm Dật chuẩn bị nhận thêm một đơn nữa.

Mắt nhìn đồng hồ mới nhận ra, giờ đã 11h30.

Không còn kịp nhận đơn hàng nữa, phải đi đến công ty của Kỷ Khuynh Nhan, gặp mặt qua hai vị thủ hạ tương lai kia.

Ném điện thoại di động sang một bên, Lâm Dật lái xe đi tới tập đoàn Triều Dương.

Khi đi tới văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan, anh nhìn thấy nàng đang tập trung tinh thần xem xét tài liệu trên bàn.

Còn thỉnh thoảng cầm bút lên ghi chép cái gì đó.

Nhưng ngoại trừ điều đó ra, trong văn phòng không còn ai khác.

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nhận thấy đã 12 giờ trưa rồi, tuy nhiên những người mà Kỷ Khuynh Nhan hẹn gặp, vẫn không thấy ở văn phòng.

Việc này là tình huống như thế nào? Mặt mũi còn lớn hơn so với mình?

Két két _ _ _

Nghe được tiếng đẩy cửa, Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu, phát hiện người tiến vào là Lâm Dật, lập tức trên khuôn mặt trứng ngỗng ưa nhìn lộ ra ý cười.

"Vừa mới 12 giờ mà anh đã có mặt, rất đúng giờ hẹn."

Lâm Dật ngồi ở trên ghế sa lon,

"Anh đến đúng giờ, nhưng hai người cấp dưới của anh thì hình như không."

Kỷ Khuynh Nhan dí dỏm cười một tiếng, chỉ chỉ vào phòng bếp nhỏ của mình.

"Có ý gì? Người ở bên trong sao?"

"Anh đi vào thì biết."

Lâm Dật không biết suy nghĩ của Kỷ Khuynh Nhan muốn làm cái gì, nhưng vẫn đi vào nhìn một chút.

Phát hiện phía trên bếp ga có bày mấy loại nguyên liệu nấu ăn, thậm chí ngay cả mấy loại gia vị đồ ăn như hành lá cắt nhỏ, gừng thái sợi và tỏi băm đều được cắt gọt kỹ càng.

Thấy cảnh này, Lâm Dật đã đoán được những thứ này là tác phẩm của ai.

Ngoại trừ Kỷ Khuynh Nhan ra, không còn ai có khả năng cắt thành hình dạng thế này nữa.

Lâm Dật đứng ở cửa ra vào, nghiêng người dựa vào trên khung cửa.

"Kỷ tổng, em nói hẹn gặp mặt lúc 12 giờ trưa, chắc là nắm được thói quen ăn trưa của anh, có phải muốn để cho anh tới nấu cơm trưa cho em phải không?"

Kỷ Khuynh Nhan cười hắc hắc,

"Không có không có, là do các nàng đến muộn, hơn nữa vừa đúng giờ cơm trưa. Vốn dĩ em muốn tự tay làm, không ngờ anh đã đến, khả năng không cần em động tay rồi."

"Không sao, anh có thể cho em cơ hội bộc lộ tay nghề."

Lâm Dật đưa tay ra hiệu xin mời,

"Mời quý cô bắt đầu biểu diễn đi."

"Không muốn đâu, nếu như em ra tay, nhà bếp sẽ không thể yên ổn."

Kỷ Khuynh Nhan híp ánh mặt xinh đẹp thành hình bán nguyệt,

"Em có thể cam đoan với anh, chờ sau khi em học nấu ăn xong, thì nhất định làm cho anh bữa ăn ngon."

"Đừng, vẫn nên để anh sống lâu thêm mấy năm đi."

Đến đâu thì hay đến đó, Lâm Dật cũng không có nói nhảm quá nhiều, tranh thủ đi vào nhà bếp bận rộn.

Không sai biệt lắm khoảng chừng 40 phút đồng hồ sau, bốn món ăn và một tô canh đều được bưng lên. Mặc dù đều là món ăn đơn giản hàng ngày, nhưng trông có vẻ vô cùng kích thích vị giác.

"Đầu bếp Lâm đã khổ cực rồi, buổi sáng em có ép nước xoài tươi, để em đi lấy cho anh."

Kỷ Khuynh Nhan rất chủ động nói.

"Thế còn tạm được."

Đồ ăn đều đã được bưng lên, Kỷ Khuynh Nhan thèm ăn gần nhỏ dãi, muốn chuẩn bị ăn cơm.

Đương đương đương ——

Ngay tại thời điểm Kỷ Khuynh Nhan chuẩn bị xuống đũa, chợt nghe thấy ở phía bên ngoài có người gõ cửa.

"Mời vào."

Cửa chính bị đẩy ra, từ bên ngoài có một nam và một nữ đi vào.

Người phụ nữ có dáng người không cao gầy bằng Kỷ Khuynh Nhan, nhưng tuyệt đối không thấp. Nàng có một gương mặt trái xoan ưa nhìn, mặc bộ trang phục văn phòng bán chuẩn, trông rất trang trọng.

Người đàn ông đứng ở bên cạnh nàng, có ngoại hình thuộc về loại hình phổ thông không có gì lạ mắt, nhưng lại mang đến cho người ta một loại cảm giác hào hoa phong nhã.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì người phụ nữ kia chính là đàn em khóa dưới của Kỷ Khuynh Nhan, tên là Hà Viện Viện.

Một người khác là bạn của nàng đưa đến cùng, tên là Kỳ Hiển Chiêu.

"Viện Viện, sao hai người đến sớm như vậy."

"Lập tức sẽ phải gặp ông chủ mới, bọn em cũng không thể tới muộn được."

Lúc nói chuyện, Hà Viện Viện đưa mắt nhìn Lâm Dật, cười tủm tỉm trêu ghẹo:

"Chị Kỷ, được đấy nha, thế mà tìm một anh chàng đẹp trai như vậy làm đầu bếp, em gái cần học tập mới được."

Hiển nhiên, Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu đều không nghĩ tới, Lâm Dật ở trước mắt chính là ông chủ mới của bọn họ.

Kỷ Khuynh Nhan suýt chút cười ra tiếng,

"Em nhìn anh ấy giống đầu bếp sao?"

"Chẳng lẽ không phải?"

Hà Viện Viện nhìn từ trên xuống dưới,

"Chẳng lẽ là nam thư ký mới được tuyển dụng?"

"Em thật là, chị tuyển nam thư ký làm gì chứ?!"

Kỷ Khuynh Nhan đậu đen rau muống nói.

"Đương nhiên là vì đẹp mắt đi, lớn lên đẹp trai và còn biết nấu cơm như vậy, thì hiệu quả mọi việc sẽ đều nâng cao."

Hà Viện Viện trêu ghẹo nói:

"Vừa cao ráo vừa đẹp trai, thân hình lại chuẩn, xem ra cũng là đồ ăn của chị rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 172.

Chương 173. Chim Theo Loan Phượng Bay Vút Lên Cao, Người Bạn Hiền Lương Tự Hào Đồng Hành

"Nào nào nào, nói bậy bạ gì đấy."

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói:

"Cho hai người thêm một cơ hội nữa, đoán xem anh ấy là ai?"

"Em không đoán, lát nữa còn phải gặp ông chủ mới nữa, em đang lo lắng lắm đây."

Hà Viện Viện nói ra:

"Tóm lại không thể nào là bạn trai của chị."

"Thật ra anh ấy là. . ."

Kỷ Khuynh Nhan nói đến một nửa, liền bị ánh mắt của Lâm Dật ngăn lại.

Ngay lập tức, nàng cũng hiểu ý Lâm Dật, đây xem như là một bài phỏng vấn, rất tốt.

"Ai nha, chị ơi, chị cũng không cần giải thích, em không có hiểu lầm mối quan hệ của hai người đâu."

Hà Viện Viện nói ra:

"Em nhớ được thời còn đi học, có một anh lớp trưởng gửi thư tình cho chị, vậy mà chị còn đi tố cáo với giáo viên, em biết chị là người giữ mình trong sạch."

Khuôn mặt Kỷ Khuynh Nhan đỏ lên, loại tai nạn xấu hổ này bị nói toẹt ra, còn là ở ngay trước mặt Lâm Dật, thật quá mất mặt.

Nói xong, Hà Viện Viện chỉ Kỳ Hiển Chiêu nói ra:

"Chị à, trước tiên em giới thiệu với chị một chút, đây là Kỳ Hiển Chiêu, em quen biết anh ấy từ hồi còn là sinh viên du học bên Mỹ. Năng lực công việc của anh ấy thuộc hàng đứng đầu, đúng dịp muốn trở về nước làm việc, có chút không quen khí hậu, không quá thích ứng với thị trường chứng khoán trong nước, nhuưng từ từ sẽ quen dần."

"Chào cô, Kỷ tổng."

"Chào anh."

Hai người đơn giản bắt tay, xem như làm quen.

"Hai người chắc chưa ăn cơm, nếu không chê thì cùng nhau ngồi xuống đây ăn một chút nhé?"

"Hắc hắc, vậy thì em không khách sáo nữa."

Hà Viện Viện đồng ý ngay:

"Anh Kỳ xuống máy bay chuyến 12 giờ, em ra sân bay đón anh ấy, còn chưa kịp ăn cơm trưa đâu, sắp chết đói rồi."

"Vậy được, ngồi ăn cùng nhau đi."

"Cám ơn ý tốt của Kỷ tổng, tôi đã dùng bữa ăn nhẹ ở trên máy bay, nên đến giờ vẫn chưa thấy đói."

Bởi vì là lần đầu tiên gặp Kỷ Khuynh Nhan, nên Kỳ Hiển Chiêu còn có chút lo lắng.

Trong loại trường hợp này, nếu mình ngồi xuống ăn cơm, cũng tỏ ra không lễ phép.

Đối với biểu hiện của Kỳ Hiển Chiêu, Lâm Dật biểu lộ ánh mắt tán dương. Con người này cũng không tệ lắm, thật ra dáng chững chạc.

"Anh Kỳ, thật sự không đói sao?"

Hà Viện Viện nói ra:

"Chị Kỷ không phải là người ngoài, hơn nữa sếp mới còn chưa tới đâu, không cần phải xấu hổ."

"Không cần không cần, em và Kỷ tổng cứ ăn trước đi, anh thật không đói bụng."

"Vậy thì em mặc kệ anh, em sắp chết đói đến nơi rồi."

Hà Viện Viện cầm lấy đũa, gắp một miếng thịt ướp chiên mắm cho vào miệng, nhất thời hai mắt tỏa sáng, hưng phấn đến dậm chân.

"Chị ơi, món thịt ướp chiên mắm này quá tuyệt vời, không nghĩ tới ở thành phố Trung Hải mà em còn có thể được thưởng thức hương vị đồ ăn Đông Bắc. Người nam thư ký này của chị đúng là không tệ chút nào."

"Rất khéo tay sao?"

Kỷ Khuynh Nhan cười nói, cũng không có vội vàng vạch trần thân phận của Lâm Dật.

"Ừm vâng, bảo sao em thấy chị mập hơn, hóa ra là bị người này chăm nuôi vỗ béo."

"Chị mới tăng thêm có ba cân, nào có khoa trương như em chứ."

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói.

"Xem ra sau này, em phải thường xuyên đến đây ăn chực."

Hà Viện Viện nói ra:

"Vừa có thể ăn no bụng, vừa có thể ngắm đẹp mắt."

"Đừng chỉ nghĩ đến ăn, tình hình bên kia của em thế nào rồi? Có lẽ vẫn còn đang tại chức à?"

Lâm Dật bỗng nhớ lại, Kỷ Khuynh Nhan từng nói qua với mình, hiện tại Hà Viện Viện vẫn là giám đốc tài chính CFO của tập đoàn Mỹ Đoàn.

Nếu như nhìn theo cách đó mà nói, có vẻ như nàng còn là lãnh đạo của mình.

Bởi vì chính mình cũng đang là một chân shipper dưới cờ công ty Mỹ Đoàn.

"Ừm, tuy rằng hai chúng ta có quan hệ tốt, nhưng đây chính là giai đoạn khảo sát lẫn nhau."

Hà Viện Viện hơi có vẻ nói nghiêm túc:

"Có lẽ em coi trọng người ta, nhưng sếp mới chướng mắt em. Hoặc cũng có thể là sếp mới coi trọng em, nhưng em không có coi trọng người ta. Tình huống nào xảy ra thì em cũng còn đường lui chứ, nếu như hai bên có thể ăn nhịp với nhau, em sẽ bố trí thời gian sớm đi từ chức."

"Em nghĩ như vậy cũng đúng."

"Không có cách nào cả, năng lực không bằng chị nên cũng chỉ có thể giữ cho mình thêm đường lui."

Nói xong, Hà Viện Viện nhìn về phía Lâm Dật phất phất tay, "Anh chàng đẹp trai, có thể giúp em rót cốc nước được không? Anh làm đồ ăn thực sự quá ngon, em ăn vội quá sắp nên bị nghẹn rồi."

"Ok."

Lâm Dật lên tiếng, sau đó rót cho Hà Viện Viện một cốc nước.

"Cám ơn soái ca."

Hà Viện Viện cười nhìn Lâm Dật,

"Nếu như có một ngày anh bị chị Kỷ ruồng bỏ, vậy thì hãy đến với em, chắc chắn em sẽ không đối xử tệ bạc với anh đâu."

"Được."

Lâm Dật cười nói.

Dường như nguyên nhân bởi vì sắp gặp mặt sếp mới, nên Hà Viện Viện chỉ đơn giản ăn một miếng là thu đũa.

... Đợi lát nữa sếp mới sẽ đến, nếu để cho ngài ấy nhìn thấy mình ăn uống mồm miệng đầy mỡ, vậy thì thật quá mất lịch sự.

Sau khi thu dọn toàn bộ xong xuôi, Hà Viện Viện nhìn qua đồng hồ đeo tay, nói:

"Chị Kỷ, chuyện này là như thế nào? Giờ đã 12h: 10ph rồi, sao sếp mới còn chưa tới? Cũng quá mất nguyên tắc đi."

Kỳ Hiển Chiêu cũng cúi nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nét mặt cũng có chút đăm chiêu, điểm ấn tượng đối với vị sếp mới này cũng giảm bớt đi nhiều.

Đúng giờ là phẩm chất cơ bản nhất của dân kinh doanh, hơn nữa cũng không có báo trước một tiếng. Nếu như ngay cả điểm ấy cũng không làm được, thì phẩm chất của ông chủ này cần phải xem xét lại.

"Khụ khụ khụ. . ."

Kỷ Khuynh Nhan cố ý ho khan nhẹ vài tiếng,

"Thật ra sếp mới của hai người đã đến đây từ sớm."

"Đã tới đây từ sớm? Ở đâu? Chẳng phải ở đây chỉ có bốn người chúng ta thôi sao?"

Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy, trịnh trọng nói:

"Để chị giới thiệu cho hai người một chút, vị đứng ở bên cạnh hai người cũng chính là người sáng lập quỹ tài chính Lăng Vân, anh ấy tên là Lâm Dật."

Phốc!

Hà Viện Viện suýt chút phun ngụm máu ra ngoài.

"Chị Kỷ, chị nói cái gì? Anh ta chính là sếp mới của bọn em?"

Kỳ Hiển Chiêu cũng ngây ngẩn cả người, tình huống sếp mới này là như thế nào?

Dĩ nhiên từ đầu tới cuối nằm vùng ở đây?

"Thật ra chị cũng không muốn giấu diếm em, chủ yếu là ngay từ đầu em không cho người ta mở miệng, chỉ thích suy diễn linh tinh mà không cho chị cơ hội giải thích."

Hà Viện Viện hoảng hồn, thậm chí có chút không biết phải làm sao.

Có thể quan hệ gần gũi với chị Kỷ như thế, khẳng định thân phận không hề tầm thường, chính mình không hiểu sao lại coi anh ta là một người đầu bếp đây.

Hơn nữa còn bảo người ta rót nước cho mình.

Đây là máu dồn lên não quá nhanh hay sao?!

"Lâm tổng, thật xin lỗi, vừa rồi không phải là tôi cố ý, tôi thật không biết ngài chính là Lâm tổng."

Hà Viện Viện bất an giải thích:

"Cộng thêm món ăn anh nấu lại ngon như vậy, nên tôi cũng hiểu lầm ngài là đầu bếp."

"Chút chuyện nhỏ như vậy, không cần phải xin lỗi."

Lâm Dật cười nói:

"Chuyện vừa rồi cho qua đi, chúng ta quay sang nói về chuyện công việc, giống như cô nói, đó chỉ là giai đoạn khảo sát lẫn nhau thôi."

"Cám ơn Lâm tổng rộng lượng."

"Xem xét lý lịch cá nhân của hai người, trước đó Khuynh Nhan đã nói với tôi không ít, đối với năng lực và nhân phẩm của hai người, tôi đều rất yên tâm. Hiện tại, hai người có điều gì muốn hỏi, có thể nói thẳng, nói thoải mái."

Hà Viện Viện vuốt vuốt mái tóc, cùng Kỳ Hiển Chiêu liếc nhau một cái, sau đó hỏi:

"Lâm tổng, sau này trọng tâm của các ngành nghề kinh doanh sẽ lấy quỹ tài chính làm chủ sao?"

"Sẽ không."

Lâm Dật trả lời:

"Quỹ tài chính là dựa vào ý kiến cá nhân của tôi để sinh ra các dự án, là tài sản tư nhân và không phải là trọng tâm của ngành nghề kinh doanh của tôi trong tương lai."

"Vậy kế hoạch kinh doanh của Lâm tổng là gì?"

Đây là điều mà Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu quan tâm nhất.

Bởi vì làm một cái quỹ tài chính nho nhỏ, căn bản không thỏa mãn được tham vọng của hai người!

Chim theo Loan Phượng bay vút lên cao, người bạn hiền lương tự hào đồng hành.

Mong muốn của hai người chính là đạt được mức cao hơn giá trị bản thân mình, chứ không phải là tìm chỗ trả lương cao và ngồi ăn chờ chết.

Lâm Dật trầm mặc mấy giây, nhàn nhạt nói:

"Tôi muốn xưng bá bản đồ thương nghiệp thế giới, hai người sẽ tin sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 173.

Chương 174. Nhóm Ba Người Của Tập Đoàn Lăng Vân

Trong văn phòng, bầu không khí trở nên trầm tĩnh.

Dường như chỉ còn lại tiếng nhịp tim bịch bịch.

Kỷ Khuynh Nhan đột nhiên hiểu ra một chuyện, hơn hai mươi năm qua cũng không phải là quãng thời gian đen tối nhất trong cuộc đời Lâm Dật, mà lại là tài sản quý giá nhất của cuộc đời.

Điều này đã giúp anh ấy rèn luyện năng lực bản thân, trở thành một chàng trai yêu đời và tôn trọng sự sống, nhưng cũng vô cùng cương nghị và quyết đoán, dám cầm kiếm giết rồng.

Người sống một hơi, mà hơi thở này quan trọng hơn bất kỳ thứ gì khác.

Anh ấy vẫn luôn là một người có tham vọng lớn.

"Có phải cảm thấy tôi đang nói đùa hay không? Thậm chí còn có chút thái quá?"

Lâm Dật cười tự giễu nói ra.

"Tuy rằng có chút thái quá, nhưng em không cảm thấy anh đang nói đùa."

Hà Viện Viện nói.

"Vì sao?"

"Tất cả những ai có dã tâm đều xứng đáng được nể phục."

Lâm Dật mỉm cười, nếu như có thể thu nhận cô nàng này về dưới trướng, có lẽ cũng là một chuyện may mắn đối với bản thân mình.

"Vấn đề này đã trả lời xong, còn có những vấn đề gì khác không?"

Lâm Dật hỏi.

Hai người liếc nhau một cái, Kỳ Hiển Chiêu cười nói:

"Vốn dĩ ban đầu có không ít vấn đề muốn hỏi, nhưng có câu trả lời vừa rồi của ngài, để cho tôi đè nén tất cả những vấn đề khác ở lại trong bụng, dứt khoát không hỏi nữa."

Lâm Dật có chút hăng hái nhìn chằm chằm hai người, trêu ghẹo nói:

"Nói thật ra, tôi đều cảm thấy vừa rồi trả lời có chút thái quá, rất có một loại tư thế nhà tư bản vẽ ra một cái bánh nướng, tại sao hai người các vị lại tin tưởng?"

"Em là có mục đích riêng đấy, có thể làm thuê cho ông chủ đẹp trai như vậy, khi làm việc cũng có động lực."

Hà Viện Viện nói ra:

"Em chỉ là một cô gái bình thường ưa thích soái ca."

Kỷ Khuynh Nhan dở khóc dở cười, cô nàng khoá dưới này thật sự là khiến cho nàng không biết phải nói sao.

"Vậy còn anh?"

Lâm Dật nhìn Kỳ Hiển Chiêu dò hỏi.

"Tôi còn trẻ, còn muốn liều mạng."

Kỳ Hiển Chiêu thật thà cười rộ lên,

"Nếu không sau khi về già, cũng không có vốn để khoác lác ở trước mặt con cháu."

"Nếu như tôi thất bại, vậy thì anh lại càng không có vốn để khoác lác."

"Ít nhất thì tôi học được như thế nào là vẽ một cái bánh nướng, như vậy cũng đủ để lừa gạt bọn trẻ con rồi."

"Ha ha. . ."

Lâm Dật cười ha hả,

"Vậy sau này hãy theo tôi làm việc, tôi sẽ mang theo hai người đi vẽ bánh nướng."

Kỷ Khuynh Nhan cũng cười rộ lên, mọi người đều không nghĩ tới lần đầu tiên gặp mặt nhau sẽ thành dạng này.

"Chuyện cái bánh nướng sẽ không nói trước, tiếp theo nói về chuyện tiền lương đãi ngộ đi."

Lâm Dật nhìn hai người nói:

"Trước khi về đây, tiền lương hàng năm của hai người theo thứ tự là bao nhiêu?"

"Tính cả hoa hồng chia từ cổ phiếu thì không dưới 3 triệu nhân dân tệ."

Kỳ Hiển Chiêu nói.

"Em không có nhiều bằng anh Kỳ, chỉ khoảng chừng 2 triệu nhân dân tệ thôi."

Hà Viện Viện nói.

"Bánh vẽ thuộc về bánh vẽ, nhưng hai người cũng phải ăn cơm. Tiền lương cứng của mỗi người nâng lên là 5 triệu tệ, đợi đến thời điểm công ty lên sàn sau này, chúng ta sẽ nói lại về chuyện chia hoa hồng."

Lâm Dật nhìn hai người,

"Con số này có được không?"

"Lâm tổng, đây là điển hình lấy tiền đập người mà. Hiện tại, anh làm em không còn muốn ngây người ở tập đoàn Mỹ Đoàn nữa."

Hà Viện Viện nói ra.

"Cảm ơn lòng tốt của anh, Lâm tổng."

Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Trả cho tôi nhiều tiền lương một năm như vậy, tôi luôn cảm thấy rất ngại."

"Đừng đưa ánh mắt nhìn ở mức lương còm trước mắt."

Lâm Dật cười nói:

"Mà hai người còn phải đi theo tôi tranh đoạt thiên hạ."

"Vâng, Lâm tổng."

"Những gì nên nói đều đã nói, bây giờ tôi mang hai người tham quan văn phòng công ty mới, những công tác sau này sẽ giao lại cho hai người."

Lâm Dật đề nghị:

"Vẫn là câu nói vừa rồi, quỹ tài chính chỉ là sản phẩm dựa vào ý cá nhân của tôi, là tài sản rất riêng tư. Tôi sẽ không để cho tài hoa của hai người mai một, chờ sau khi đi vào quỹ đạo, còn có thêm nhiều khiêu chiến chờ đợi hai người đây."

"Vâng, Lâm tổng!"

Hà Viện Viện hưng phấn nói:

"Đúng lúc em cũng muốn đi xem."

"Không phải là em sợ Lâm Dật sẽ cho hai người một cái phòng tối, sau đó để mặc hai người tự mình khởi nghiệp chứ."

Kỷ Khuynh Nhan vừa cười vừa nói.

"Thật sợ mà."

Hà Viện Viện nói một cách khoa trương:

"Nếu như không có điều hoà không khí, em có thể sẽ bị nóng đến chết trong phòng làm việc."

"Đã trả lương cho em 5 triệu tệ một năm, còn có thể thiếu cái điều hoà không khí sao?"

Kỷ Khuynh Nhan vừa cười vừa nói.

"Hắc hắc, vậy thì đi thôi, để cho em đến tham quan văn phòng mới một chút."

Một đoàn bốn người đi xuống lầu, Lâm Dật nhấn nút chìa khóa xe, cửa xe Koenigsegg mở ra, Hà Viện Viện nhìn mà chảy cả nước miếng.

"Lâm tổng, xe này là của anh sao?"

"Đương nhiên rồi, có muốn đi lên ngồi một chút hay không?"

"Đừng, em sợ chị Kỷ khó chịu."

"Nói linh tinh gì đấy!"

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng mắng.

Sau đó, Kỷ Khuynh Nhan lên xe với Lâm Dật, Kỳ Hiển Chiêu lên chiếc xe Cayenne của Hà Viện Viện, cuối cùng dừng lại ở chân tòa cao ốc Lăng Vân.

Mặc dù đã đổi tên là cao ốc Lăng Vân, nhưng còn chưa kịp lắp đặt bảng hiệu, vẫn còn giữ lại bốn chữ là 'cao ốc Song Tử'.

"Lâm tổng, anh đừng nói với em là anh thuê văn phòng ở tòa cao ốc Song Tử này nhé."

Hà Viện Viện không thể tin được thốt lên.

"Không phải."

"Vậy thì văn phòng của chúng ta nằm ở đâu?"

Hà Viện Viện nhìn xung quanh một lượt,

"Ở gần đây cũng không có mấy tòa nhà văn phòng cao cấp nào khác."

"Khả năng em có chút hiểu lầm rồi."

Lâm Dật cười nói:

"Không phải anh thuê văn phòng ở đây, mà chính là anh đã mua lại hai tòa nhà này."

Phốc _ _ _

Hà Viện Viện suýt chút thổ huyết.

"Anh, anh mua lại tòa cao ốc Song Tử rồi? Cái này tốn hết bao nhiêu tiền?!"

"18 tỷ nhân dân tệ."

Hà Viện Viện: . . .

Kỳ Hiển Chiêu: . . .

"Lâm tổng, em không muốn làm giám đốc tài chính CFO nữa."

Hà Viện Viện nói.

"Ừm? Vậy em muốn làm cái gì?"

"Công ty vừa thành lập xong, chắc là anh còn thiếu một nữ thư ký riêng đúng không?"

Hà Viện Viện nói:

"Mặc dù em không có chân dài như chị Kỷ, nhưng váy ngắn kèm với tất đen đều có thể mặc đủ kiểu, anh có muốn suy tính một chút hay không?"

"Ngạch. . ."

Còn không đợi Lâm Dật mở miệng, Kỷ Khuynh Nhan nói xen vào:

"Đừng quên em là sinh viên tốt nghiệp đại học Yến Đại, đừng làm cho trường cũ bị mất mặt."

"Ô ô u, chị Kỷ ghen."

"Tránh sang một bên."

"Được rồi, đừng đấu võ mồm nữa."

Lâm Dật cười nói:

"Trước tiên đi lên xem một chút."

"Ừm vâng, em cũng không kịp đợi rồi.

Bên trong tòa cao ốc đã được sửa sang lại theo phong cách kiến trúc tối giản của Bắc u, phù hợp với xu hướng thẩm mỹ của giới trẻ hiện nay, cho nên bốn người đã rất nhanh thích ứng với hoàn cảnh ở đây.

Nhưng tầng lầu nào cũng đều trống rỗng, trông có vẻ lạnh lẽo.

"Tình hình cao ốc cụ thể chính là như vậy."

Lâm Dật nói ra:

"Tôi sẽ giao phần việc còn lại cho hai người. Tóm lại, hãy để quỹ ngân sách vận chuyển càng sớm càng tốt. Trong sổ sách hiện có 500 triệu nhân dân tệ, chắc hẳn là đủ chèo chống một thời gian. Nếu như gặp phải vấn đề phiền phức không thể giải quyết được, vậy thì tới tìm tôi là được."

"Không có vấn đề gì."

Hà Viện Viện khoát tay một cái làm thủ thế OK, nói:

"Nhưng mà Lâm tổng, tất cả mọi việc đều để cho bọn em đi làm, vậy anh làm cái gì? Ít nhất cũng phải tham dự vào việc ra quyết định chứ, bọn em chỉ là người làm thuê, không có đủ tư cách để quyết định mọi chuyện cần thiết."

"Anh còn có công việc của mình muốn làm, không có thời gian ở lại đây."

Hà Viện Viện tò mò nhìn Lâm Dật,

"Lâm tổng, vậy bình thường anh làm cái gì? Không phải là dành toàn bộ thời gian nấu cơm cho chị Kỷ, làm nhân viên chăm sóc riêng chứ?"

"Anh chỉ là thỉnh thoảng nấu cơm cho cô ấy thôi, còn có công việc chính thức ở trên người đây."

"Công việc chính thức là gì?"

"Shipper."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 174.

Chương 175. Phần Thưởng Hệ Thống Đặc Biệt

"Làm cái gì?"

"Làm shipper."

"Shipper cái gì cơ?"

"Làm chuyển hàng shipper."

Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu đều ngơ ngẩn.

"Lâm tổng, anh nói chạy shipper chắc là không giống với chạy shipper cho Mỹ Đoàn đúng không?"

"Chính là một."

Hà Viện Viện: ???

Kỳ Hiển Chiêu: ???

Trong đầu hai người giờ toàn dấu chấm hỏi, có phải anh rảnh rỗi sinh nông nỗi không?

"Không phải chứ Lâm tổng! Anh đã giàu như vậy còn làm shipper làm gì? Thật không phù hợp với khí chất của anh mà."

"Trải nghiệm cuộc sống." Lâm Dật thản nhiên nói.

"Được rồi, các cô cậu cũng đừng hỏi nữa. Lâm Dật không giống người có tiền trong ấn tượng của các cô cậu đâu." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Xác thực không giống lắm." Hà Viện Viện vẫn chưa thể nào hiểu được suy nghĩ của Lâm Dật.

"Được rồi, hai người cũng đã nhậm chức, việc còn lại giao hết cho hai người." Lâm Dật phất tay một cái: "Tôi đi trước đây."

"Lâm tổng đi thong thả."

Nhìn Lâm Dật rời đi, Hà Viện Viện than thở:

"Anh Kỳ, Lâm tổng giàu như vậy, sao còn đi làm nghề shipper? Anh thấy sao?"

"Cứ đứng ngoài xem thôi chứ biết sao giờ."

Ra khỏi cao ốc, Kỷ Khuynh Nhan nhìn lại hai tòa nhà cao tầng, lòng cảm khái.

Cao ốc Lăng Vân đã thành kiến trúc tiêu biểu của khu Trung Hải. Trong tương lai không xa, trong lịch sử thương mại Trung Quốc sẽ có tên của anh ấy.

"Nhìn cái gì thế?" Lâm Dật cười nói: "Em có muốn chuyển tập đoàn Triều Dương về đây không?"

"Vậy để xem anh có thủ đoạn thu gì thu mua em."

"Nếu đã nói như vậy, vậy anh phải thu mua Kỷ tổng trước rồi."

"Đi đi đi, ban ngày ban mặt nói câu đấy, có biết xấu hổ không?"

Mái tóc Kỷ Khuynh Nhan đón gió phất phơ.

"Nếu anh có việc thì đi làm trước đi, em để Viện Viện đưa em trở về."

"Họ còn đang bận, vẫn để anh đưa em về đi." Lâm Dật nói:

"Anh đang trải nghiệm cuộc sống mà, không cần thiết phải trông chừng họ mãi."

"Vậy làm phiền Lâm tổng."

"Ừ, cách gọi này được đó."

Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười khẽ, bỗng nhiên đổi giọng gọi Lâm tổng làm cho cô có cảm giác không quen.

"Hiện tại, công ty đã chậm rãi đi vào quỹ đạo. Anh có phương hướng đại khái cho việc phát triển và quy hoạch tương lai không?"

"Dữ liệu lớn (Big Data) và điện toán đám mây thì thế nào." Lâm Dật dò hỏi.

"Đây đều là thứ căn cứ vào cơ sở dân sinh. Chỉ cần nắm chắc hai điểm này tương đương với nắm được nhu cầu của người dân. Sau đó, căn cứ vào dữ liệu lớn và điện toán đám mây để quyết định chiến lược phát triển kế tiếp."

Lâm Dật dừng một chút lại nói:

"Nhưng trước khi đại triển quyền cước còn phải đặt vững cơ sở đã."

"Anh nói không sai, nhưng hiện giờ rất nhiều công ty đều đang nghiên cứu về phương diện Big Data, tiền cảnh tương lai rất tốt, hơn nữa đều là tài sản nhẹ, càng có ưu thế hơn tập đoàn Triều Dương."

Kỷ Khuynh Nhan chống quai hàm, mắt nhìn thẳng phía trước.

"Nhưng cái khó cũng không ít, đặc biệt là kho dữ liệu lớn. Muốn sắp xếp chỉnh hợp được những thứ này không phải chuyện dễ dàng."

"Chuyện này anh biết. Nhưng đây là một nước cờ to lớn, trực tiếp quyết định đến giới hạn phát triển tương lai, không thể không làm."

Trầm mặc vài giây, Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Em có kiến nghị, anh muốn nghe không?"

"Xin rửa tai lắng nghe."

"Nếu như tài chính của anh cho phép, vậy hãy tham gia vào với tư cách nhà đầu tư." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu đều là chuyên gia về mặt này. Đợi khi hạng mục quỹ đi vào ổn định, anh hãy thành lập một công ty đầu tư. Đây là phương thức hữu hiệu nhất."

"Phía bên em cũng sẽ lưu ý giúp anh. Nếu có công ty mới phát thích hợp, anh đầu tư vào làm nhà đầu tư thiên thần (Angle Investment), như vậy sẽ chiếm vị thế cao hơn, thuận tiện cho việc thu thập dữ liệu. Bằng không, quyền lên tiếng sẽ không cao, ý nghĩa cũng không lớn."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan dừng một chút, lại nói:

"Thực ra hiện tại bản thân anh đã có ưu thế."

Lâm Dật cười. Ý nghĩ Kỷ Khuynh Nhan của có thể nói là không bàn mà hợp mưu với anh.

"Em nói đến Didi sao?"

"Đúng. Hiện giờ trên tay anh có 20% cổ phần của Didi, tỷ lệ đã rất lớn, có đầy đủ quyền lên tiếng.

Kỷ Khuynh Nhan rũ tóc xuống:

"Hiện giờ số liệu người đi xe toàn quốc đều nằm trong tay anh, có thể tính là một lá bài tẩy của tập đoàn Lăng Vân."

Điều Kỷ Khuynh Nhan nói, Lâm Dật cũng nghĩ đến.

Chỉ là, anh còn chút tiếc nuối. Nếu anh có thể thu mua toàn bộ cổ phần của tập đoàn Didi thì bố cục toàn diện thương mại lần này sẽ mang tính chất quyết định.

Nhưng với tài lực hiện tại của anh, muốn thu mua thứ khổng lồ như Didi vẫn rất khó.

Vì vậy, nhà đầu tư thiên sứ mới là lối thoát chính xác nhất.

Còn về mặt khác còn phải từ từ tìm tòi.

"Còn có việc anh đừng quên. Tuy rằng Viện Viện đã thành nhân viên của anh, nhưng thân phận thực sự của cô ấy là CFO của Mỹ Đoàn. Nếu có thể, cũng phải lợi dụng mới được."

"Yên tâm, trong lòng anh nắm chắc. Tài nguyên tốt như vậy, nhất định sẽ lợi dụng."

"Trong lòng có tính toán là được." Kỷ Khuynh Nhan hất cằm nói: "Anh ngốc như vậy, em thực sự sợ anh không biết đấy."

Lâm Dật nghiêng người sang, nhìn Kỷ Khuynh Nhan.

"Kỷ tổng thông minh như vậy, có dự định đổi việc không? Vừa vặn bên cạnh anh thiếu một thư ký đây."

"Anh nghĩ đẹp lắm!" Kỷ Khuynh Nhan cười nói: "Nhanh đưa em về. Công ty cũng không thiếu việc chờ em xử lý."

"Đã rõ."

Hai mươi phút sau, anh chở Kỷ Khuynh Nhan đến nơi. Lâm Dật lại lái xe rời đi, chuẩn bị làm việc.

Anh nhìn thời gian, đã hai giờ rưỡi chiều, chuyến bay của Trương Tùng sẽ hạ cánh lúc 4 giờ.

Trong khoản thời gian này, anh có thể tiếp nhận thêm mấy đơn hàng, tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ đánh giá dịch vụ năm sao.

Điều khiến người ta vui mừng là, trước bốn giờ chiều, Lâm Dật tổng cộng nhận được bốn đơn.

Hai đánh giá năm sao, một đánh giá trung bình, một đánh giá kém.

Nguyên nhân bị đánh giá kém là vì người ta muốn Lâm Dật lấy thêm đồ chuyển phát nhanh ở dưới lầu, sau khi bị Lâm Dật từ chối đã nổi cáu cho đánh giá kém.

Lâm Dật cũng bất đắc dĩ. Loại phân biệt giai cấp này khả năng trong tương lai rất lâu nữa cũng không thể tiêu trừ.

Mình còn may, căn bản không kiếm tiền dựa vào cái nghề này. Nếu là người khác, họ đã không thể hào hiệp như mình.

Lâm Dật tìm chỗ đỗ xe lại.

Nhiệm vụ mười lần đánh giá năm sao đã hoàn thành, còn lại là đợi hệ thống thông báo.

【Nhiệm vụ hoàn thành: Thưởng 200 nghìn giá trị thông thạo.】

【Độ hoàn thành nghề nghiệp: 60%. Thưởng thẻ may mắn (Giới hạn năm phút)】

"Hử? Thẻ may mắn?"

Thấy phần thưởng này, Lâm Dật hoàn toàn không ngờ được.

Vốn anh tưởng lần này sẽ là tài sản hoặc tiền mặt gì đó, không ngờ lại cho thứ như vậy, thật ngoài ý muốn.

"Hệ thống, thẻ may mắn này là thứ gì? Có thể làm cho ta trở nên may mắn không?"

【Đúng, nhưng nó có giới hạn nhất định, không phải là vận may cực hạn.】

"Có thể nói đơn giản một chút hay không, giới hạn ra sao?"

So với phần thưởng trước đó, thẻ may mắn là một loại cơ chế hoàn toàn mới. Lâm Dật muốn làm rõ là thế nào.

【Lấy ví dụ: Bom khinh khí có dung lượng lớn nhất toàn thế giới là bom khinh khí Sa Hoàng của Liên Bang Nga, dung lượng 60 triệu tấn. Nếu như đưa nó đến Trung Hải, ký chủ sẽ bị nổ chết ngay tại chỗ, thẻ may mắn cũng không thể nào tránh cái chết cho ký chủ.】

Lâm Dật: …

Đầu tháng các bạn đẩy kim phiếu giúp truyện lên top nhé hứa sẽ bạo chương.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 175.

Chương 176. Mùi Vị Trà Xanh Hơi Nồng

"Hệ thống, ngươi nói Sa Hoàng có ghen ghét với vẻ đẹp trai của ta không?"

【Đương nhiên là không.】

"Vậy khả năng quả bom khinh khí kia ném xuống đầu ta sẽ không cao."

Được hệ thống giải thích, Lâm Dật đã có hiểu rõ nhất định đối với cơ chế của thẻ may mắn.

Trừ một số tình huống cực đoan hiếm hoi, thẻ may mắn đều sẽ mang lại thay đổi về mặt vận may cho mình.

Giới hạn chủ yếu nhất chính là không thể thay đổi sự thực khách quan, không thể phá hoại quy tắc thế giới hiện thực.

Rõ ràng cơ chế của nó rồi, Lâm Dật cất thẻ may mắn vào túi.

Anh nhìn thời gian, thấy đã tới ba giờ ba mươi chiều.

Lâm Dật cũng không có ý nhận thêm đơn hàng, chuẩn bị đi về đổi xe.

Xe thể thao không quá thoải mái, cũng không thích hợp dùng để đón người.

Hơn nữa, xe của anh chỉ có hai chỗ ngồi. Lần này tới đây trừ Trương Tùng còn có bạn gái của cậu ta, xe thể thao không chở được hết.

Về nhà thay quần áo khác, Lâm Dật lái chiếc Bentley Curtain ra ngoài.

Một đường phóng nhanh lúc anh đến sân bay là đúng bốn giờ.

Một lúc sau, Lâm Dật nhìn thấy Trương Tùng dẫn theo một cô gái trẻ tuổi đi ra khỏi sân bay.

Trương Tùng vóc người vừa phải, cao gần một mét tám, tóc ngắn, mặc áo sơ mi màu xanh lam, dáng vẻ của một nhân viên tinh anh.

Lâm Dật phát hiện, bạn của mình có vẻ như trưởng thành hơn nhiều so với lúc đi học, tính cách cũng không còn tùy tiện như trước nữa.

Xã hội quả nhiên là cái lò nung lớn, rèn cho cái tên tùy tiện kia trở thành như vậy.

Bên cạnh Trương Tùng là một cô gái mặc quần bò ngắn, dáng vẻ cũng coi như khá, đứng cùng Trương Tùng coi như xứng đôi.

Chỉ là cô gái này luôn cúi đầu xem điện thoại, trông có vẻ mất tập trung.

Lâm Dật suy nghĩ một chút. Bạn gái Trương Tùng dường như tên Nhạc Kiều thì phải nàng cũng là người Trung Hải.

Khi Lâm Dật nhìn thấy Trương Tùng thì Trương Tùng cũng nhìn thấy Lâm Dật.

"Lão đại!"

Nhìn thấy Lâm Dật, Trương Tùng vẫy vẫy tay, vẻ kích động hiện rõ trên mặt.

"Ở đây là sân bay, anh kêu la làm gì? Không thấy người xung quanh đang liếc chúng ta sao?" Nhạc Kiều oán trách người yêu một câu.

"Anh đã không gặp lão đại nửa năm rồi, không kìm được kích động mà."

Nói xong, Trương Tùng chỉ Lâm Dật nói:

"Thấy người mặc bộ đồ màu trắng kia không, đó chính là lão đại của anh, lúc học đại học rất chăm sóc cho anh đó."

Theo hướng Trương Tùng chỉ, Nhạc Kiều nhìn Lâm Dật cách đó không xa.

Nhất thời tim cô gái đập nhanh hơn.

Lão đại của Trương Tùng quá đẹp trai đi.

Vì quá kích động nên Trương Tùng không nhận ra biến hóa của Nhạc Kiều bên cạnh. Cậu ta thả hành lý xuống, chạy chậm về phía Lâm Dật.

"Ha ha, lão đại, ôm cái nào!"

Lâm Dật đang muốn từ chối cái tên gay này, nhưng Trương Tùng không cho anh cơ hội, đã giang rộng tay ôm chặt lấy Lâm Dật.

"Chúng ta ôm thì ôm, nhưng mẹ kiếp đừng có hôn anh mày chứ? Bao nhiêu người như thế, anh mày không muốn người ta hiểu lầm là gay đâu."

"Anh nhắc em mới nhớ." Trương Tùng ôm mặt Lâm Dật hôn chụt một cái.

"Tiên sư chú mày!"

Lâm Dật cười mắng:

"Một đời anh danh của bố mày bị chú mày phá hủy rồi!"

"Ha ha..."

Trương Tùng cười ha ha, sau đó giới thiệu:

"Lão đại, cô ấy là bạn gái của em, Nhạc Kiều. Nhà người ta cũng ở Trung Hải. Lần này cô ấy về cùng em, vừa vặn thăm người thân.”

Nhạc Kiều vươn tay ra muốn bắt tay Lâm Dật, nhưng Lâm Dật chỉ gật gù, bóp chết ý nghĩ của Nhạc Kiều từ trong trứng nước.

"Kiêu căng gì chứ! Trông đẹp trai thì đã sao, chẳng phải cũng chỉ đi làm công sao?" Nhạc Kiều thầm oán giận nghĩ.

"Đi thôi, chắc hai người cũng đói bụng rồi. Anh dẫn hai người đi ăn đồ ngon."

"Khách khí như thế làm gì, tìm quán cơm lớn chút là được, đều là người mình."

Trương Tùng hiểu tình huống nhà Lâm Dật, làm việc tại một công ty kinh doanh bất động sản. Tuy lương không thấp, nhưng tình huống ở Trung Hải không giống thủ đô, Lâm Dật tiếp đón cậu ta là đã tốt lắm rồi, ăn tiệc lớn thì thôi.

"Quán cơm?"

Nhạc Kiều bĩu môi:

"Nói rõ trước, em không đi ăn cùng với hai người. Hơn nữa, trước đây mẹ em đã gọi điện tới, bảo hôm nay em về nhà ăn cơm. Muốn ăn, các anh tự ăn đi."

"Hả?"

Trương Tùng biến sắc:

"Không phải em không nói rõ ngày về nhà, ngày hôm nay sẽ ăn cơm cùng anh với lão đại sao?"

"Hôm đó em nói lộ hết rồi. Người nhà biết hôm nay em về nên muốn em về nhà ăn cơm. Em cũng không có cách nào."

"Vậy anh phải làm sao?"

"Hai người đi thôi, không cần theo em về." Nhạc Kiều nói: "Hơn nữa em cũng không quen ăn quán cơm, quá thiếu vệ sinh."

"Anh lại không nói đi ăn quán cơm mà." Lâm Dật thật không biết nói gì.

"Không đi ăn quán cơm sao?" Nhạc Kiều hỏi: "Vậy đi ăn nhà hàng lớn à? Em còn có thể suy tính một chút."

"Không phải em cần về nhà sao?"

"Chủ yếu xem tình huống. Nếu đi nhà hàng lớn thì em đi cùng các anh."

"Chuyện này..."

Sắc mặt Trương Tùng khá khó coi. Lão đại còn đang ở đây, thật không nể mặt gì cả.

Lâm Dật âm thầm lắc đầu. Với cái tính yên phận của lão nhị, e cậu ta khó có thể lấn át cô gái này.

Nếu thật sự đi tới cuối, có khả năng sẽ xảy ra mâu thuẫn.

Nhưng đây là chuyện của người ta, mình lại không có tư cách xen mồm. Mình tự làm tốt chuyện của mình là được.

"Lâm Dật, anh còn chưa nói ăn cái gì đó. Tôi nghe nói ở Trung Hải mới mở một nhà hàng tiệc đứng tên là Long Phủ, đẳng cấp rất cao, mùi vị cũng tốt. Không bằng chúng ta đi ăn thử?"

"Đùa gì thế! Đừng nghịch nữa!"

Trương Tùng nói:

"Em không biết giá cả món ăn ở Long Phủ sao? 1.198 tệ một người. Ở đây không có người ngoài, đi chỗ đó làm gì?"

"Cái gì gọi là không có người ngoài."

Nhạc Kiều không vui, thô bạo nói:

"Tốt xấu gì bọn em cũng gặp mặt lần đầu. Dựa theo quan hệ, em cũng xem như em dâu của anh ta. Lần đầu gặp mặt không tặng quà ra mắt cũng thôi đi, chẳng lẽ mời bữa ăn cũng khó khăn như thế sao?"

"Lại nói, trong vòng bạn bè của em đã lâu không cập nhật món ngon. Em phải để những đứa ghen ghét với em biết hiện giờ em sống rất tốt, để bọn họ ghen chết tới chết."

"Chúng ta đâu thể chỉ sống ảo như thế được?" Trương Tùng phản bác.

"Tình huống của lão đại tương tự như anh. Lần này đến đây, anh còn phiền phức lão đại tiếp đón, không thể làm quá được."

"Như thế mà quá đáng sao?" Nhạc Kiều nhìn sang Lâm Dật.

"Tôi nghe nói anh làm ở một công ty bất động sản, nghe nói còn là quán quân bộ , chắc hẳn được thưởng không ít chứ? Mời bữa tiệc đứng giá hơn ngàn tệ cũng là việc lớn sao? Hơn nữa Trương Tùng là anh em của anh. Anh tiếp đón anh ấy đàng hoàng. Anh cũng có thể diện đúng không?"

"Tôi đã không còn làm ở công ty bất động sản nữa rồi." Lâm Dật cười nhạt: "Nhưng tôi vẫn có thể mời được một bữa tiệc đứng."

Nể mặt Trương Tùng, Lâm Dật không tính toán nhiều với Nhạc Kiều.

Nếu lần này là người khác, chắc anh đã sớm chửi cho.

Hết cách, cô ta là bạn gái của anh em mình.

Chỉ là mùi vị trà xanh có hơi nồng.

"Không làm nữa? Lẽ nào anh được thăng chức tăng lương? Vậy càng kiếm được nhiều tiền hơn. Một bữa tiệc đứng thôi, không tính là gì với anh đúng không." Nhạc Kiều nói.

Trương Tùng cũng hiếu kỳ. Lão đại làm tốt như vậy, làm sao còn nghỉ việc?

"Lão đại, bây giờ anh đang làm gì? Đổi nghề rồi sao?"

"Chạy shipper."

Đầu tháng các bạn đẩy kim phiếu giúp truyện lên top nhé hứa sẽ bạo chương.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 176.

Chương 177. Tôi Còn Tưởng Là Bentley

"Shipper?"

Biết được công việc của Lâm Dật, Trương Tùng kinh ngạc thốt lên.

"Lão đại, anh nói sao? Làm Shipper? Là shipper chạy mua đồ giúp người khác sao?"

"Không sai, chính là vậy."

Vẻ mặt Trương Tùng không được tự nhiên,

"Lão đại, trước kia khi còn đi học, anh là người có tiền đồ nhất trong phòng, sao lại làm công việc hầu hạ người ta như vậy?"

"Chủ yếu là tự do. Anh rất hưởng thụ, bằng không cũng không đến đón cậu vào lúc này được."

"Em hiểu ý của anh, nhưng anh là người có thể diện, coi như đổi việc cũng không thể làm chân chạy cho người ta chứ!" Trương Tùng khổ sở, thấy lão đại sống không như ý khiến lòng anh cũng thấy khó chịu.

"Không phải anh lái chiếc FAW sao? Dù đi chạy Didi cũng hơn làm shipper mà."

Thấy vẻ cấp bách của Trương Tùng, Lâm Dật cảm thấy vui mừng. Con hàng này chẳng thay đổi chút nào.

"FAW quá nát, đã không thể nào đăng ký chạy Didi được, cũng chỉ có thể làm shipper." Lâm Dật cười giải thích.

"Tuy rằng khổ chút, nhưng thắng ở chỗ tự do, hơn người văn phòng các cậu nhiều."

"Tự do là chắc chắn, nhưng bất kể nói thế nào cũng là sống bằng hầu hạ người ta." Trương Tùng khổ sở.

"Với năng lực của anh, làm shipper tuyệt đối là dùng dao mổ trâu giết gà. Như vậy đi, dù sao quê nhà anh cũng không phải ở Trung Hải, ở đâu cũng thế, có muốn đi thủ đô Bắc Kinh với em không? Hai anh em chúng ta làm cùng nhau, còn có thể quan tâm lẫn nhau."

"Anh nói cái gì đó?"

Nhạc Kiều kéo Trương Tùng sang bên nói:

"Anh điên sao?"

"Anh làm sao?"

"Hai chúng ta ở Bắc Kinh đã đủ túng quẫn rồi, ngay cả đi quán ăn còn phải tính toán chi li, anh lại còn muốn kéo anh ta đi thủ đô? Có biết chuyện này sẽ ảnh hưởng bao nhiêu đến chúng ta không? Em không có nhiều tiền nhàn rỗi đi tiếp anh ta như thế đâu."

"Nhưng anh ấy là lão đại của anh. Anh ấy khó khăn, anh phải hỗ trợ chứ."

"Hừ, em nói cho anh biết, nếu anh dám dẫn anh ta đi thủ đô, hai chúng ta chia tay đi. Tự anh suy nghĩ kỹ càng."

"Chuyện này..."

Trương Tùng không nói nữa.

Bởi vì không biết phải nói cái gì.

Một bên là anh em của mình, một bên là bạn gái mình, căn bản không có chuyện lấy hay bỏ.

"Được rồi, cậu không cần bận tâm vì chuyện của anh." Lâm Dật cười nói: "Anh ở Trung Hải rất tốt, sẽ không đi thủ đô đâu."

"Vậy còn tạm được, còn có ánh mắt." Nhạc Kiều nhỏ giọng nói.

"Kiều Kiều!"

Chợt có một tiếng kêu lớn từ phía sau mấy người vang lên.

Lâm Dật và Trương Tùng quay đầu lại, thấy một gã con trai vóc dáng hơi mập chạy chậm tới.

Người này không cao, dáng vẻ giống Nhạc Kiều đến mấy phần.

Tên là Nhạc Hải, là anh trai của Nhạc Kiều.

"Anh, sao anh lại đến rồi?"

Nhưng Lâm Dật lại phát hiện, Trương Tùng dường như rất xa lạ với người này.

Dáng vẻ dường như không quen biết.

"Cậu không phải bạn trai của cô ấy sao? Còn không biết anh vợ tương lai của mình hả?"

Trương Tùng lúng túng lắc đầu một cái:

"Bọn em mới quen nhau nửa năm, không lâu lắm. Em còn chưa biết nhiều về chuyện nhà cô ấy."

Lâm Dật: ...

Thật chẳng biết nói gì.

Nếu là anh, quay đầu đi thẳng về nhà cho xong.

Ngay cả người thân trong nhà người ta còn không biết gì, đúng là đồ đốn mạt.

"Mẹ nói hôm nay em sẽ về, anh đến đón em." Nhạc Hải cười nói.

"Còn nói đón em, đã mấy giờ rồi? Anh đến muộn vậy."

"Em không biết chứ, bên ngoài có một chiếc Bentley Curtain loại mới nhất, nghe nói giá hơn 4 triệu tệ. Anh đứng xem mất một lúc, nên không để ý thời gian."

"Bentley Curtain? Xe này ở thủ đô dường như cũng không có mấy." Nhạc Kiều nói.

"Đúng mà, làm anh trễ mất thời gian." Nhạc Hải nói.

"Hơn nữa không chỉ xe đáng giá đâu, mà biển số cũng rất trâu bò, là ANB 888 đấy! Đúng là trâu mẹ gõ cửa, trâu bò đến nhà."

"Hi hi, một lát nữa em cũng muốn đi xem, chụp mấy bức ảnh."

Lâm Dật: ...

Không phải người một nhà không tiến vào một cửa. Hai người này vừa thấy đã biết là anh em ruột.

Hai người đơn giản hàn huyên vài câu, Nhạc Hải nhìn sang Trương Tùng, vẻ kiêu kiêu.

"Cậu ta là bạn trai của em à?"

"Ừm, lần này anh ấy đi công tác, em tiện đường cùng về xem một chút."

Nhạc Hải đánh giá Trương Tùng.

"Cậu em, lương một năm của cậu bao nhiêu?"

Đối diện với anh vợ tương lai của mình, Trương Tùng hơi sốt sắng.

"Tính cả trợ cấp đi công tác, một năm em có thể thu vào một trăm năm mươi nghìn tệ. Nhưng không gian phát triển còn rất lớn, tương lai còn có thể tăng lương."

"Có trăm rưỡi hả?" Nhạc Hải lắc đầu.

"Nhà ở thủ đô đắt như thế, kiếm chút tiền như vậy có thể mua được nhà tốt sao?"

"Chuyện này..."

Trương Tùng nhất thời nghẹn lời:

"Tạm thời có lẽ khó khăn, nhưng em sẽ cố gắng."

"Vậy cậu mua xe chưa? Trong nước hay nhập khẩu?" Nhạc Hải lại hỏi.

"Xe, xe còn chưa mua."

Với thu nhập hiện tại của cậu ta, muốn mua chiếc xe di chuyển thực không thành vấn đề.

Nhưng số tiền kiếm được trừ tiền nhà tiền điện ra còn phải nuôi Nhạc Kiều.

Ngoài ra, cậu ta còn phải chuẩn bị cho cô ấy tiêu xài và mua quà, thu nhập đã vào thì không ra được. Nếu không có thẻ tín dụng, có lẽ cậu ta còn không mua nổi vé máy bay.

Chuyện mua xe xa xa khó với.

"Không phải chứ, ngay cái xe cũng không có?" Nhạc Hải tỏ vẻ không thích, lập tức lộ ra cảm giác ưu việt.

"Giá nhà ở thủ đô không rẻ, mua không nổi cũng có thể hiểu, nhưng cái xe cũng không có, cậu không nói đùa à? Tiền để làm gì? Tuổi còn trẻ đã không biết tiết kiệm tích góp, sau này làm sao mà sống?"

"Chủ yếu là Kiều Kiều không đi làm, tiền lương của em lo sinh hoạt cho hai người quả thật có chút khó khăn, cho nên chuyện mua xe…"

"Làm sao? Mới ở với nhau không bao lâu đã bắt đầu ghét bỏ em gái tôi không đi làm?" Nhạc Hải mặt lạnh nói.

"Cầm hòn ngọc quý của nhà họ Nhạc chúng tôi còn muốn nó chịu khổ cùng cậu à?"

"Không không không, em không có ý đó." Trương Tùng đổ mồ hôi lạnh lập tức giải thích.

"Có lẽ tiền lương của em còn hơi thấp, tạm thời chưa mua nổi xe."

"Chuyện này chẳng liên quan đến tiền lương bao nhiêu, là cậu không có đầu óc!" Nhạc Hải dạy dỗ.

"Tiền lương của tôi với cậu gần như nhau. Lúc tôi đi làm đến năm thứ ba đã mua được một chiếc xe Magotan giá hơn hai trăm nghìn tệ. Hơn nữa tôi cũng có bạn gái, sao tôi làm được còn cậu thì không?"

"Chuyện này..."

"Tuy rằng người anh em của tôi không có xe, nhưng tôi có. Một chiếc xe thôi mà, quan trọng như vậy sao?" Lâm Dật nói xen vào.

"Cứ nói như anh, những người phải chen chúc đi xe buýt, tàu điện ngầm kia không cần sống nữa hả?"

Vốn Lâm Dật không muốn dính líu nhiều.

Nhưng lão nhị chỉ có vẻ trưởng thành bên ngoài, trong xương cốt vẫn là người đàng hoàng không quen nói chuyện như năm xưa.

"Cậu có xe là chuyện của cậu? Liên quan gì đến cậu ta?"

Nhạc Hải đã sớm nhìn thấy Lâm Dật, nhưng cũng không để anh ta vào trong lòng.

"Bọn tôi hơn nửa năm nay không gặp, tôi chuẩn bị tặng xe của tôi cho cậu ấy làm quà gặp mặt."

"Tặng xe làm quà gặp mặt?" Nhạc Hải sửng sốt. Bạn của Trương Tùng có lai lịch gì, còn tặng xe?

Có phải là quá phóng đại không?

"Anh, anh đừng nghe anh ta thổi phồng. Vừa nãy chính anh ta đã nói xe của anh ta là FAW, mà còn nát đến độ làm lái xe Didi còn không đủ tư cách, căn bản không đáng mấy đồng tiền, có khi còn sắp hỏng phải vứt đi."

"Mẹ kiếp, nghĩ cả nửa ngày hóa ra là FAW! Tôi còn tưởng Bentley chứ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 177.

Chương 178. Con Mẹ Nó, Ngươi Biết Cái Gì Là Mất Mặt Không

"Được rồi anh, anh đừng nói nữa." Nhạc Kiều nói.

"Hai người họ là bạn cùng phòng đại học. Một người nghèo muốn chết, một người cuồng muốn chết. Rõ ràng là làm shipper mà còn cuồng hơn Trương Tùng. Người không biết còn cho rằng anh ta lái Bentley đấy."

"Đúng là rừng lớn, chim gì cũng có." Nhạc Hải tức bật cười: "Một con xe Xiali hỏng còn nói khoác mà không biết ngượng, còn tặng, cũng không biết lấy lòng tin ở đâu ra."

"Người từ địa phương nhỏ là vậy, vẫn thiếu chút giáo dưỡng." Nhạc Kiều nói.

"Đúng nha, em xem anh, người địa phương Trung Hải, quản lý kinh doanh, lương một năm một trăm năm mươi nghìn, có nhà riêng, còn có xe giá hai trăm nghìn. Tuổi cũng xêm xêm, đi ra ngoài xã hội cái thấy khác nhau ngay."

"Được rồi anh. Chúng ta đi về trước đi. Em đói bụng rồi. Chắc ba mẹ làm cơm rồi chứ?"

"Chỉ chờ em đấy, cùng về đi."

Nhạc Hải nói xong, chỉ Trương Tùng nói:

"Đây là bữa cơm nhà chúng ta, không cần dẫn cậu ta về."

"Ừ, tự em về thôi. Hai người họ đi quán cơm ăn, không cần để ý đến họ."

Nói xong, Nhạc Kiều phất tay với Trương Tùng:

"Em về nhà trước. Hai người các anh đi ăn cơm đi. Em không đi nữa, bye bye."

"Bye, bye…"

Trương Tùng lúng túng phất tay một cái, cảm thấy thật mất mặt.

"Được rồi đi thôi, đừng nhìn nữa." Lâm Dật vỗ vai Trương Tùng nói.

"Thực ra quan hệ giữa bọn em rất tốt, chỉ là cô ấy có phần bảo thủ. Hơn nữa, em cũng cảm thấy bây giờ còn chưa tới mức độ gặp người lớn trong nhà."

"Được rồi, chúng ta ở cùng phòng suốt bốn năm, còn không biết nhau hay sao? Có một số việc anh hiểu, nhưng chuyện hôn nhân đại sự phải trông vào bản thân. Đây là việc lớn cả đời."

"Biết rồi lão đại."

Lâm Dật gật gù:

"Đi thôi, muốn ăn cái gì cứ chọn. Hôm nay anh mời cậu ăn món ngon."

"Đi quán cơm là được. Chúng ta uống bia Cáp Nhĩ tân, ăn chút món nướng. Hai anh em ta cũng đừng khách khí." Trương Tùng nói: "Nếu anh dẫn em đi khách sạn lớn, em cũng ăn không quen."

"Mẹ kiếp, vừa thấy đã biết là cái đồ rẻ tiền."

Được Lâm Dật an ủi, tâm trạng Trương Tùng tốt hơn chút. Hai người kề vai sát cánh đi ra ngoài.

Đi ra từ sảnh của sân bay, Lâm Dật đang muốn đi về phía xe của mình, lại phát hiện trước xe mình có một đám người đang vây quanh chỉ trỏ, bàn tán sôi nổi.

"Đây là Bugatti Chiron hả? Lại còn là dòng mới nhất, giá thị trường hình như gần 55 triệu tệ."

"Người giàu ở Trung Hải có nhiều lắm. Ở thành phố nhỏ hạng ba chúng ta căn bản không thể thấy được xe sang như vậy."

"Tuy rằng nơi này là Trung Hải, nhưng xe giá trị gần 5 triệu cũng không phải muốn thấy là thấy."

Lâm Dật bất đắc dĩ, xe của mình lại bị người ta vây xem.

Hơn nữa, điều làm anh cảm thấy bất đắc dĩ chính là hai anh em Nhạc Kiều và Nhạc Hải cũng đứng trong hàng ngũ vây xem, còn hưng phấn hơn người khác.

"Anh, mau nhanh lên, nhân lúc tài xế chưa đi ra, giúp em chụp bức ảnh di9."

Nhạc Kiều đưa điện thoại cho Nhạc Hải, con2 mình đã đứng trước xe tạo dáng.

"Đúng rồi, đừng quên bật app chỉnh ảnh đấy."

"Yên tâm, anh biết dùng thứ này!"

Tách.

Chụp ảnh xong, Nhạc Hải trả điện thoại lại cho em gái:

"Chụp xong rồi, cực kỳ hoàn mỹ."

"Đừng gấp, chụp thêm cho em vài tấm nữa đi."

"Được thôi, xe sang như vậy không thường gặp, nhân dịp này chụp thêm mấy tấm nữa đi."

"Đúng đúng."

"Đời này nếu anh có thể lái chiếc xe tốt như vậy, tuyệt đối là mộ tổ nhà họ Nhạc bốc khói xanh. Nhưng mà khó có cơ hội đó." Nhạc Hải vừa chụp ảnh vừa nói.

"Anh, anh đừng tự ti như vậy. Có lẽ anh nỗ lực chút là có thể mua được thì sao."

"Xã hội hiện tại này thật không so được với trước kia." Nhạc Hải thở dài.

"Xe cấp bậc này, nếu như lúc sinh ra không mua được, cả đời này cũng đừng mong."

Lâm Dật nở nụ cười.

Là người tự hiểu lấy mình.

"Được rồi, anh cũng chụp cho em hai chục tấm rồi, đi về đã. Đợi lát nữa chủ xe người ta ra đấy."

"Được rồi." Nhạc Kiều chưa hết thòm thèm nói.

Thấy vẻ hưng phấn của Nhạc Kiều, Trương Tùng có chút tự ti.

"Lão đại, anh nói, đời này chúng ta có cơ hội sở hữu xe cấp bậc như thế này không?"

"Làm sao biết chứ? Đừng nản chỉ, chỉ cần nỗ lực, bánh mì và sữa bò đều có, giống như anh này."

"Lão đại, anh đùa em à."

Lâm Dật lấy chìa khóa xe, ấn nút khởi động. Chiếc Bentley sáng đèn lên, khiến người vây xem và Trương Tùng giật nảy mình.

Trương Tùng ngu cả người.

Ngay cả năng lực tư duy cũng chậm lại.

"Lão, lão đại, chiếc Bentley kia là của anh sao?"

"Không thì sao? Chẳng lẽ anh trộm chìa khóa xe à?"

Lúc này, Nhạc Kiều và Nhạc Hải cũng phát hiện, bạn cùng phòng của Trương Tùng cầm chìa khóa xe Bentley đi về phía mình.

"Trương, Trương Tùng, chiếc xe này là của bạn cùng phòng với anh sao?" Nhạc Kiều trừng mắt hỏi.

"Chắc là vậy, lão đại anh xưa nay không nói dối."

"Nhưng không phải anh ta là shipper sao? Làm sao có thể mua nổi Bentley? Đây là chiếc xe giá gần 5 triệu tệ đấy!"

"Anh không rõ."

Trương Tùng cũng muốn làm rõ chuyện này, nhưng đây không phải chỗ thích hợp. Đợi lát nữa hai người vừa ăn vừa nói cũng được .

"Được rồi, người ta phải về nhà ăn cơm. Cậu cũng đừng quấy rầy người ta. Chúng ta tìm chỗ đi ăn gì đi."

Nói xong, Lâm Dật nhìn Nhạc Hải:

"Xe của tôi thực sự là Bentley, không phải FAW."

Nhạc Hải lúng túng muốn chết. Ngươi đã trâu bò như thế, đừng đùa giỡn ta chứ!

Hai người lên xe, động cơ gầm vang.

Nhưng Lâm Dật vừa định giẫm chân ga, bất ngờ anh thấy Nhạc Kiều đứng chặn trước xe.

Cô gái này bị ngớ ngẩn sao?

Không sợ mình đạp ga một cái húc chết cô ta?

"Cô muốn làm gì?" Hai người cùng xuống xe. Lâm Dật hỏi.

"Anh Lâm, em đột nhiên không muốn về nhà ăn cơm nữa." Nhạc Kiều cười nói.

"Em là bạn gái Trương Tùng, là em dâu của anh mà. Hơn nữa đây là lần đầu gặp mặt, nếu em đi về thì không tốt lắm. Tối nay chúng ta cùng ăn cơm đi."

"Như vậy không tiện lắm đâu. Ba mẹ cô không phải đã làm cơm c sao?" Lâm Dật uyển chuyển từ chối.

"Không sao, để tự họ ăn là được. Hơn nữa cơm nhà lúc nào ăn cũng được, không thiếu một bữa này."

"Nhưng chúng tôi muốn đi quán cơm. Người có thân phận như cô chắc là không quen." Lâm Dật nói.

"Cô không cần làm khó, không muốn đi thì về nhà đi. Tôi không phải nhân vật lớn gì, không cần cô đón tiếp."

"Như vậy sao được chứ? Em là bạn gái Trương Tùng, lần đầu tiên gặp lão đại cùng phòng với anh ấy, sao có thể bỏ mặc hai người đi một mình."

"Đúng đúng đúng, hơn nữa hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp mặt em rể. Không thì để tôi làm chủ đi, mời hai người ăn cơm. Trước lạ sau quen, sau này chính là người một nhà rồi." Nhạc Hải cười theo nói.

Lâm Dật có thể lái chiếc xe tốt như vậy, thận phận chắc chắn không bình thường. Người có tiền như thế, không thể dễ dàng bỏ qua.

Chỉ là, anh ta còn không hiểu nổi. Người có giá trị lớn như cậu ta vì sao lại nói mình chạy shipper?

Quá kỳ quái.

Lâm Dật bất đắc dĩ lắc đầu. Hai anh em nhà này đúng là mặt dày như da trâu.

Đuổi cũng không đi.

Lâm Dật nhìn Trương Tùng:

"Cậu tính thế nào?"

"Lão đại, nếu không thì đi cùng đi." Trương Tùng ngại ngùng nói.

"Được, cậu nói là được."

Anh liếc hai anh em Nhạc Kiều, lạnh nhạt nói:

"Lên xe đi."

"Được được được."

Nhạc Hải bước sang, đứng ở vị trí ghế phụ, nhìn Trương Tùng nói:

"Em rể, em ngồi cùng em gái anh đi. Anh không thể tách hai đứa em ra được."

Nói xong, Nhạc Hải mở cửa xe, hoàn toàn không biết cái gì là ngại ngồi luôn xuống ghế phụ.

Lần này thật sự Lâm Dật câm nín.

Con mẹ nó, ngươi biết cái gì là mất mặt không?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 178.

Chương 179. Đụng Phải Việc, Anh Đền Không Nổi

Trương Tùng không tính toán nhiều như vậy, ngồi ghế sau cùng Nhạc Kiều.

"Trời ạ, thật không hổ là Bentley, nội thất xe quá tốt."

Nhạc Kiều dùng điện thoại chụp tạch tạch liên hồi trong xe, cho đến tận khi dung lượng bộ nhớ gần hết mới cam lòng.

Ngược lại, Trương Tùng tỏ ra câu nệ, chỉ lo quay qua quay lại đụng xước chỗ nào thì toi.

"Đây chính là Bentley, nội thất tự nhiên không cần nói." Nhạc Hải cười toe toét ngồi ở vị trí ghế phụ lái. "Chiếc ghế dựa này còn thoải mái hơn Magotan của anh."

"Vốn em cho rằng Mercedes-Benz và BMW mới là xe thật sự. Bây giờ nhìn lại, những chiếc xe kia trước mặt Bentley đều không cùng đẳng cấp."

"Chứ sao." Nhạc Hải lưu loát nói: "Đây chính xe sang đỉnh cấp thế giới, người bình thường không mua nổi nó đâu."

Nói rồi, Nhạc Hải nhìn sang Lâm Dật:

"Người anh em, chúng ta kết bạn Wechat đi?"

"Thêm Wechat thì thôi, chỉ là bèo nước gặp nhau thôi mà." Lâm Dật lạnh nhạt nói.

"Vậy được rồi." Nhạc Hải cười ha ha nói: "Nhưng mà tôi có việc cần cậu giúp một phen."

"Hả? Chuyện gì?"

"Qua mấy ngày nữa, tôi có người anh em tốt muốn kết hôn. Cái xe này của cậu có thể cho tôi mượn dùng không? Nhà anh ta cách Trung Hải không quá xa, đi qua đi lại chỉ mất ba ngày. Đều là người mình cả, không có vấn đề gì chứ?"

"Ai là người mình với anh hả?"

"Chuyện này..."

Bị Lâm Dật từ chối tại chỗ, Nhạc Hải lộ vẻ lúng túng.

"Tôi, tôi quả có hơi đường đột. Chúng ta chậm rãi làm quen vậy. Con người tôi trượng nghĩa, chắc chắn không làm cậu hối hận."

"Anh, anh gấp làm gì?" Nhạc Kiều nói: "Sau này nếu muốn mượn xe, anh cứ nói với em rể của anh là được."

"Nói, nói với anh?" Trương Tùng thắc mắc quay qua hỏi: "Anh cũng không có xe mà."

"Vừa nãy không phải anh Lâm nói muốn tặng chiếc xe này cho anh làm quà ra mắt sao? Sau này chiếc xe này chính là của chúng ta còn gì."

"Ái chà chà, xem cái trí nhớ của anh này." Nhạc Hải vỗ trán một cái.

"Sao anh lại quên việc này chứ? Sau này đây chính là xe của em rể anh. Vừa vặn anh biết người ở sở quản lý xe, sang tên chỉ là chuyện phút chốc."

"Không được không được." Trương Tùng từ chối.

"Xe này quá đắt, em không lấy. Tiền của lão đại cũng không phải gió từ đâu thổi đến, ái… Em cấu anh làm gì?"

Nhạc Kiều trừng Trương Tùng một cái, nhỏ giọng nói:

"Đầu óc anh có phải bị đổ đầy nước không? Anh có biết đây là xe gì không? Là Bentley Curtain."

"Anh, anh biết mà…"

"Mấy cô chị em của em đều không có xe tốt như vậy. Sau này em lái xe ra ngoài, anh có thể cảm nhận được loại phong cách kia không? Em cho anh biết, nếu anh không lấy cái xe này về, em không để yên cho anh!"

"Chuyện này..."

Trương Tùng không nói lời nào. Cậu ta không muốn để chuyện mình cãi vã với Nhạc Kiều bị Lâm Dật nghe được.

Nhưng trong lòng cậu ta đã quyết định, chiếc xe tuyệt đối không thể lấy!

Cả quãng đường, Lâm Dật im lặng không lên tiếng, lái xe đến quán cơm thường ăn lúc còn đi học.

Cảm xúc của Nhạc Kiều và Nhạc Hải căn bản không nằm trong phạm vi suy nghĩ của anh, chỉ cần anh và Trương Tùng ăn ngon là được.

Lâm Dật cầm thực đơn, đẩy tới trước mặt Trương Tùng.

"Cửa hàng này là chỗ chúng ta thường tới lúc còn đi học, không quên chứ?"

"Làm sao quên được, món thận của bọn họ là ngon nhất. Em nhớ có lần lão lục cùng phòng một hơi ăn liền tám cái, ha ha…"

"Chú mày bớt kể chuyện cười kia nữa đi, chú ăn sáu cái cũng đâu có ít." Lâm Dật cười nói: "Một đám lưu manh ngày ngày ăn thận, chẳng biết các chú muốn bổ cái gì."

"Bọn em gọi đó là nghỉ ngơi dưỡng sức."

"Được rồi, đừng bốc phét nữa. Ăn ít món đi đã, anh cũng đói bụng rồi.”

Bởi vì lúc đi học đại học luôn tới đây ăn, Trương Tùng rất quen thuộc với món ăn trong thực đơn.

Cậu ta chọn mấy món đặc sắc rồi giao thực đơn cho Nhạc Kiều.

"Kiều Kiều, quán ăn này làm rất tốt, tùy tiện chọn món gì cũng không tệ. Xem xem em muốn ăn gì."

Nhạc Kiều liên tiếp cau mày, mặt lộ vẻ phiền chán.

"Em không quá thích ăn loại thức ăn xào nướng này."

Nhạc Kiều nhìn nhìn bốn phía, chỉ nhà hàng lớn phía bên kia đường nói.

"Anh đi bên đó mua cho em vài con tôm hùm với cua đi. Em thật sự không quen ăn thức ăn ở quán cơm."

"Nếu không thế này đi, tôi lấy xe đưa hai người về nhà. Vất vả về đây một lần, dù sao cũng phải nếm mùi vị trong nhà, không cần tự làm khổ mình." Lâm Dật đề nghị.

Nhạc Kiều lúng túng:

"Anh Lâm, em không phải có ý đó. Vậy em nếm thử."

"Không cần quá miễn cưỡng, không thích ăn thì về nhà ăn. Ra ngoài ăn là để cho vui, không cần khiến mình mất thoải mái."

"Không không không, anh Lâm hiểu lầm rồi. Thực ra em rất thích thức ăn ở quán cơm."

"Vậy thì chọn đi. Hôm nay lão đại mời khách, chúng ta cũng không thể quá tùy tiện." Trương Tùng nói.

"Ừ." Nhạc Kiều không mặn không nhạt đáp. Cô ta tùy tiện chỉ vài món, nhưng ánh mắt vẫn liếc liếc đánh giá Lâm Dật.

Cô ta rất muốn biết, vì sao lão đại cùng phòng với Trương Tùng lại có nhiều tiền như vậy?

"Tới đây tới đây anh phục vụ, cho mấy két bia, phải là loại ướp lạnh nhé." Nhạc Hải gọi.

"Anh, hôm nay đừng uống rượu bia. Lão đại lái xe tới, lát nữa cơm nước xong còn phải lái xe đi."

"Không cần không cần, hai người các cậu thời gian dài không gặp mặt, dù sao cũng phải uống nhiều chút, không thì không tận hứng. Đợi lát nữa anh lái xe đưa các cậu về là được."

Nhạc Hải nóng lòng muốn lái thử xe. Anh ta lớn bằng chừng này rồi, xe tốt nhất từng lái mới chỉ có BMW Series 7 mà thôi.

Không ngờ hôm nay còn có cơ hội được lái Bentley vẫn hằng hâm mộ, vừa nghĩ đã khiến cả người hưng phấn.

"Anh không lái được xe này đâu. Đợi lát nữa tôi gọi tài xế là được." Lâm Dật nói.

"Người anh em, nếu cậu nói như vậy thì có điểm xem thường tôi rồi. Tôi là tài xế có sáu năm kinh nghiệm, đã lái đủ loại kiểu dáng xe, chắc chắn có thể lái được." Nhạc Hải vỗ ngực đảm bảo.

"Anh muốn lái cũng được, nhưng có chuyện tôi phải nói rõ cho anh biết trước. Tôi không mua bảo hiểm cho xe này. Nếu thật sự xảy ra sai sót gì, tất cả phí sửa chữa anh đều phải tự trả đó." Lâm Dật nói.

Ặc…

Vẻ mặt Nhạc Hải chớp mắt cứng đờ, thậm chí còn lúng túng.

Tuy nói xảy ra chuyện như vậy có tỉ lệ rất thấp, nhưng nếu thật sự xảy ra vấn đề gì, cho dù bán anh ta đi cũng không đủ tiền đền.

"Nếu vậy tôi không lái xe nữa, gọi tài xế vậy."

Lâm Dâm không phản ứng với Nhạc Hải, cầm mấy chai bia lên uống.

Rượu bia quá ba lượt, món ăn thêm năm lần.

Lúc ăn cơm, Lâm Dật và Trương Tùng tán gẫu nhiều chuyện thời đại học.

Đối với hai người, đó là những hồi ức quý giá.

Vì có cồn vào người, sự chú ý của Trương Tùng đặt hết lên người Lâm Dật, mặt mày hớn hở, như có không hết chuyện để nói.

Anh em nhà họ Nhạc có vẻ hơi dư thừa.

"Kiều Kiều, lát nữa em tính thế nào?" Ngồi bên cạnh, Nhạc Hải nhỏ giọng hỏi.

"Không tính toán gì. Cơm nước cũng ăn gần đủ rồi, đến lúc về thôi."

"Nhưng em không cảm thấy kỳ quái sao?"

"Làm sao?"

"Cậu ta nói mình là shipper, nhưng lại lái chiếc xe Bentley trị giá gần năm triệu tệ, thật quái lạ." Nhạc Hải nói.

"Theo anh biết, con nhà giàu như cậu ta không nhiều khả năng thành bạn với người nghèo."

Nghe Nhạc Hải vừa nói như thế, Nhạc Kiều cũng cảm thấy kỳ quái.

"Anh, anh có ý gì?"

"Em nói xem xe này có thể là cậu ta thuê không?"

"Không có khả năng lắm chứ?" Nhạc Kiều nói.

"Trình độ lái xe của anh ta thành thạo như vậy, lại không căng thẳng chút nào, không giống thuê xe. Hơn nữa, Trương Tùng quen biết với anh ta như vậy, không cần phải giả vờ sói đuôi to."

"Anh cũng chỉ suy đoán, nhưng hiện tại anh có ý tưởng."

"Ý tưởng gì?"

"Sau khi chúng ta ăn cơm xong, đề nghị đi đến nhà cậu ta, thế nào?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 179.

Chương 180. Cảnh Tượng Xấu Hổ

"Tới nhà anh ta?"

Nhạc Kiều không hiểu ý của anh trai mình.

“Đúng vậy, chúng ta đến nhà anh ta trước.” Nhạc Hải nói:

"Nếu anh ta sống trong một ngôi biệt thự to lớn, biệt thự vài trăm mét vuông thì anh ta chính là phú nhị đại. Trương Tùng là anh em tốt của anh ta. Sau này anh ta nhất định sẽ giúp đỡ. Tương lai nhất định phát triển. Quan trọng là em phải nắm được cậu ta trong tay, tuyệt đối không để cậu ta chạy mất!"

Lời nói của Nhạc Hải khiến Nhạc Kiều hai mắt sáng ngời.

"Anh trai, anh nói cái gì cũng có lý, bây giờ chúng ta đi xem một chút."

"Nhưng trước mắt em còn có một câu hỏi, chúng ta làm sao có thể tới nhà anh ta?"

"Vấn đề này không lớn, cứ giao cho anh."

Nhạc Kiều vốn đang lơ mơ chán nản, đột nhiên nghe được lời đề nghị này của anh trai lập tức tỉnh táo phấn chấn.

Hai mắt sáng ngời, chờ mong sớm kết thúc cuộc rượu của hai người.

Hai mươi phút sau, hơn chục chai rượu được đặt trên mặt đất.

Lâm Dật nhìn thấy Trương Tùng đã uống gần hết nên không uống nữa.

Dù sao cậu ấy cũng sẽ ở lại Trung Hải mấy ngày, còn nhiều cơ hội tìm cậu ấy uống rượu.

"Lão đại, hôm nay cám ơn sự tiếp đãi của anh, em về khách sạn trước, anh cũng nên nghỉ ngơi sớm đi."

"Cậu về khách sạn làm cái gì, nếu đã đến Trung Hải thì buổi tối có thể ngủ ở nhà của anh."

“Không sao, em đến Trung Hải công tác, công ty đã chi trả đủ chi phí rồi.” Trương Tùng cười nói.

“Trương Tùng, có phải anh đã uống nhiều quá rồi không?” Nhạc Kiều hỏi.

"Không nhiều, vừa phải."

"Ý em là hay tối nay chúng ta đến ở nhà anh Lâm, chờ sáng mai em sẽ mang hóa đơn trả phòng, như vậy không phải chúng ta đã tiết kiệm được không ít tiền phòng khách sạn rồi sao."

"Chuyện này không tốt lắm đâu, lão đại còn có bạn gái, chúng ta đừng quấy rầy người ta."

Thông tin của Trương Tùng là lúc trước, cậu ấy không biết rằng Lâm Dật và Liễu Tư Tư đã chia tay.

“Bạn gái gì chứ, điều đã là chuyện cũ rồi, bọn anh đã chia tay lâu rồi.” Lâm Dật cười nói:

"Cậu cứ yên tâm qua ở đi, lát nữa anh sẽ cho người lấy một ít đồ dùng qua, chúng ta hôm khác lại tiếp tục uống."

"Lão đại, chuyện này có gây phiền phức gì cho anh không? Em có chút xấu hổ."

"Anh thấy chắc cậu đã uống quá nhiều rồi, cậu khách khí với anh như vậy làm gì chứ."

Trương Tùng nở nụ cười, "Vậy em sẽ không khách khí với anh nữa."

Lâm Dật mỉm cười cầm điện thoại lên, tìm một người tài xế lái xe hộ.

Không lâu sau, một người tài xế lái xe hộ vội vàng đi đến trước mặt Lâm Dật.

"Xin chào ngài, xin cho hỏi ngài là ngài Lâm ạ?"

Lâm Dật gật đầu, đưa chìa khóa xe tới tay tài xế lái xe hộ.

"Đến Cửu Châu Các."

Cái gì!

Ngoại trừ Trương Tùng, sau khi nghe thấy ba từ Cửu Châu Các, anh em nhà họ Nhạc và tài xế lái xe hộ tai đều ù đi.

Đó là căn biệt thự sang trọng cao cấp hàng đầu ở Trung Hải, căn rẻ nhất giá cũng gần một tỷ.

Không ai trong số họ dám tưởng tượng rằng Lâm Dật đang sống ở một nơi như vậy.

Anh thực sự quá tuyệt vời.

Nhạc Hải nắm lấy tay Nhạc Kiều, hào hứng nói:

"Kiều Kiều, anh ta sống ở Cửu Châu Các đấy, thân phận của anh ta xác thực là một người cực kỳ giàu có. Dù thế nào đi nữa, em cũng phải tìm nọi cách bắt lấy anh ta cho bằng được."

“Anh đừng lo lắng, mọi việc cứ giao cho em.” Nhạc Kiều nói.

Người tài xế lái xe hộ hơi lo lắng sau khi run rẩy nhận lấy chìa khóa xe từ tay Lâm Dật.

Anh ta đã làm công việc tài xế lái xe hộ được hơn một năm, đây là lần đầu tiên anh ta được lái một chiếc xe tốt như vậy.

Thấy tình trạng của Trương Tùng không tốt lắm, Lâm Dật đỡ cậu ấy lên xe.

Nhạc Hải ung dung ngồi ở ghế phụ không chút ngượng ngùng, Trương Tùng và Nhạc Kiều ngồi ở hàng ghế sau.

Lâm Dật đứng bên ngoài xe, nhìn anh em nhà họ Nhạc như đang nhìn sinh vật lạ, nói:

"Xe của tôi có bốn chỗ ngồi. Các người đã vào hết. Chủ xe là tôi ngồi ở đâu?"

Khi nghe Lâm Dật nói như vậy, anh em nhà họ Nhạc mới phát hiện ra.

Chiếc Bentley Curtain này không phải là loại xe có năm chỗ ngồi, vì có hộp kê tay ở giữa hàng ghế sau, chiếm chỗ của một người nên chỉ có thể chứa được bốn người.

Bây giờ xe đã chật kín, thật sự không có chỗ cho Lâm Dật nữa.

"Điều này……"

Nhạc Hải lúng túng nhìn.

Tài xế nhất định không thể rời đi được, Trương Tùng là bạn tốt của Lâm Dật, nên đương nhiên không thể xuống xe.

Còn em gái anh ta là bạn gái của Trương Tùng, cũng không thể đuổi cô ta xuống xe được.

Có vẻ như chỉ có một người dư thừa trên xe là anh ta.

“Gặp rắc rối này thật xấu hổ.” Nhạc Hải ngượng ngùng cười cười, sau đó mở cửa xe, lầm lì bước xuống xe.

Nhìn thấy Nhạc Kiều vẫn ngồi ở hàng ghế sau vững vàng như núi Thái Sơn, Lâm Dật khẽ nhíu mày.

"Tối nay Trương Tùng sẽ đến ở cùng với tôi, cô có muốn đi theo không?"

“Thật ra tôi cũng không muốn đi theo, nhưng Trương Tùng uống rượu say thế này, tôi có chút lo lắng.” Nhạc Kiều nói:

"Từ khi ở chung, ngày nào chúng tôi cũng ở bên cùng nhau, tôi sợ anh ấy mất ăn mất ngủ sau khi rời khỏi tôi nên tôi phải đi theo."

Nhạc Kiều lôi kéo cánh tay Trương Tùng, "Anh ơi, anh không muốn em đi cùng anh sao?"

Trương Tùng lúc đầu cũng hơi bối rối, giờ càng không biết phải làm sao.

"Lão đại..."

"Không sao đâu, đừng nói nữa, cứ để cô ấy đến."

Lâm Dật nhượng bộ hết mức vì thể diện của anh em mình.

"Thôi được rồi, nếu trên xe đã không còn chỗ ngồi nữa, vậy tôi sẽ chui vào cốp xe và đi cùng mọi người."

Nếu để Lâm Dật một mình rời đi, anh ta sẽ bỏ lỡ cơ hội leo lên cành cao này, Nhạc Hải nghĩ ra cách ngồi vào cốp xe.

"Cốp xe đang để xe máy của tài xế lái xe hộ, nếu anh chui vào, xe máy của anh ta phải để đâu?"

"Nói, Nói vậy cũng đúng..."

"Còn nữa, anh đi theo qua đó làm cái gì? Chuyện này liên quan gì đến anh?"

"Nghe xem anh đang nói gì kìa, anh là bạn tốt của Trương Tùng, còn tôi là anh vợ tương lai của cậu ấy. Mối quan hệ của chúng ta ít nhiều cũng có chút thân thiết không phải sao? Chỉ là vừa rồi chúng ta không có đủ khoảng thời gian vui vẻ với nhau. Khi trở về Cửu Châu Các chúng ta hãy uống thêm đi. Hôm nay chúng ta không say không được về."

Nhạc Hải nhìn Trương Tùng, "Em rể, em nói xem những lời này của anh có hợp lý không?"

Trương Tùng cũng cau mày, Nhạc Kiều đi theo cậu ấy cũng không sao, cậu ấy cảm thấy đây không phải là vấn đề lớn.

Nhưng lúc này anh ta còn muốn đi theo, chuyện này phải làm sao đây?

Phiền phức thật đấy.

"Anh ơi, anh trai của em từ nay cũng là anh trai của anh. Từ nhỏ anh ấy đã rất tốt với em rồi, làm sao em nỡ lòng vứt bỏ anh ấy như vậy? Nếu làm như vậy thì gia đình hòa thuận sao được?" Nhạc Kiều nói.

"Em nói như vậy cũng đúng, nhưng đó là nhà của lão đại, không phải nhà của anh, và anh không có quyền quyết định quá nhiều."

"Em rể, nếu em nói như vậy cũng có chút không đúng. Bây giờ em đã có người chống lưng, ngay cả người thân là chúng ta em cũng không cần nữa sao?"

“Được rồi, cậu đừng lo lắng.” Nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Trương Tùng, Lâm Dật cũng không muốn làm khó anh ấy.

"Muốn đi thì đi theo."

“Ừm, cảm ơn anh, tôi sẽ không khách sáo với anh.” Nhạc Hải cười nói:

"Chúng tôi đi trước, lát nữa anh bắt taxi đi theo phía sau."

Không còn cách nào, Lâm Dật ngồi ở ghế phụ lắc đầu bất đắc dĩ.

Mặc dù việc riêng của bọn họ anh không có tư cách xen vào, nhưng nhìn Nhạc Kiều và người nhà của cô ta, thật sự chẳng ai ra gì.

Khi nào có thời gian, anh phải trò chuyện lại với tên nhóc này.

Khoảng 30 phút sau, xe của Lâm Dật dừng lại ở trước Cửu Châu Các.

Và Nhạc Hải đã đến đó trước từ sớm.

Nhưng vì anh ta đi taxi, xe bên ngoài không được phép vào Cửu Châu Các nên anh ta chỉ có thể xuống xe đứng chờ.

Nhìn thấy xe của Lâm Dật, Nhạc Hải tươi cười chào hỏi.

"Tốc độ của anh khá nhanh, kỳ thật tôi cũng không đợi lâu lắm, anh đừng lo lắng."

Anh ta nghĩ rằng Lâm Dật sẽ bước đến chào hỏi mình.

Bất ngờ, cần nâng cửa tự động mở ra, và chiếc xe Bentley lái thẳng vào mà không để ý đến anh ta.

"Này người anh em, đợi một chút. Ở đây có tới mấy căn biệt thự. Tôi không biết căn nào là của anh." Nhạc Hải Hải vừa đuổi theo vừa hét lên.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 180.

Chương 181. Thay Đổi Mục Tiêu

Bọn họ lái xe đến biệt thự số một, mấy người bước xuống xe, mấy phút sau Nhạc Hải mới đuổi theo kịp, anh ta khom người thở hổn hển.

Nhưng hiện tại, mấy người Trương Tùng đã dồn tâm tư chú ý đến nơi khác.

Thiết kế sân vườn với bóng cây xanh, cảnh quan gió biển thoáng đãng, các biệt thự đơn lập nguy nga đều đẹp đến nghẹt thở.

“Lão đại, căn biệt thự này hẳn là đáng giá rất nhiều tiền.” Trương Tùng cảm thán.

Ước tính, căn biệt thự lớn như vậy có giá hàng trăm triệu tệ.

"Cũng không đáng giá bao nhiêu tiền, tòa biệt thự này chỉ có hơn một tỷ nhân dân tệ."

Cái gì??

Trương Tùng miệng há thành hình chữ O.

Mẹ kiếp, bọn họ cứ tưởng rằng một trăm triệu là có thể mua được một căn biệt thự lớn như vậy rồi, nhưng không ngờ nó lại hơn một tỷ.

Anh em nhà họ Nhạc âm thầm chặc lưỡi, tóc gáy dựng đứng hết cả lên.

Sống trong căn biệt thự hơn một tỷ lại êm đềm bình lặng, Trung Hải quả thực là nơi ngọa hổ tàng long mà.

Bây giờ, anh em nhà họ Nhạc không thèm quan tâm vì sao Trương Tùng và Lâm Dật lại trở thành bạn bè của nhau.

Đúng hơn là bọn họ đang suy nghĩ đến việc làm thế nào để phát triển hơn nữa mối quan hệ với Lâm Dật.

Bằng cách này, bọn họ sẽ có cơ hội với đến cuộc sống giàu có, hòa vào cuộc sống của giới thượng lưu.

"Lâm tiên sinh, ngài đã trở lại."

Có một giọng nói vang lên, Trương Tùng và những người khác nhìn qua phía phát ra giọng nói.

Bọn họ nhìn thấy một người mặc đồng phục công sở, mang theo những chiếc túi lớn nhỏ, đi tới từ một khoảng cách ngắn.

Người tới không phải ai khác mà chính là Chu Tuyên, quản lý tài sản của Cửu Châu Các.

“Lâm tiên sinh, đây là đồ nướng, tôi mang đến cho ngài đây.” Chu Tuyên cười nói.

Bởi vì sắp uống rượu tăng hai nên trên đường trở về Lâm Dật đã gọi điện cho Chu Tuyên, nhờ anh ta chuẩn bị đồ nướng.

"Cám ơn anh, anh có thể trở về tính toán chi phí cụ thể, đến lúc tính phí quản lý tài sản, tôi sẽ đưa lại cho anh."

"Không cần không cần, cũng không tốn bao nhiêu tiền, Lâm tiên sinh đừng khách sáo."

Toàn bộ bất động sản ở Cửu Châu Các đều do Lâm Dật chu cấp, tiêu một ít tiền cho ông chủ cũng không phải vấn đề gì to lớn.

"Chuyện nào ra chuyện đó. Tôi không thích nợ người khác cái gì. Kiếm tiền cũng không phải dễ, không thể để cho anh chịu thiệt được."

"Vậy thì cảm ơn Lâm tiên sinh."

Sau khi nở nụ cười chào hỏi, Chu Tuyên liền lui ra ngoài.

“Đã lâu như vậy, cậu đã tỉnh táo lại chưa?” Lâm Dật nhìn Trương Tùng hỏi:

"Đặt mọi thứ lên bàn đi, chúng ta lại đến uống tiếp nào."

"Lão đại, chuyện này không tốt lắm."

"Sao vậy? Không uống được nữa à?"

“Không phải.” Trương Tùng nhìn quanh, tự nói.

"Còn nhiều tòa biệt thự riêng biệt trong khu vực này, và những người sống trong đây đều giàu có. Chúng ta biến khu vực này chướng khí mù mịt sẽ không gây rắc rối gì cho anh chứ?"

“Lo lắng những thứ vô dụng đó làm gì.” Lâm Dật cười nói: “Chín căn biệt thự này đều là của anh. Cho dù anh thắp sáng hết tất cả các căn biệt thự lên, cũng không có người nào tới tìm anh đâu.”

"Lão đại, anh nói cái gì? Toàn bộ chín căn biệt thự này đều thuộc về anh?"

Giọng nói của ba người có chút lộn xộn, thậm chí cảm thấy não thiếu oxy.

Căn biệt thự nào cũng trên một tỷ, tổng chín căn biệt thự này phải gần chục tỷ?

"Bình tĩnh đi, kỳ thực trong chín căn biệt thự, chỉ có căn biệt thự số một này là đắt hơn một chút, còn những căn khác thì không đến mức đó, không đắt như cậu nghĩ."

"Cho dù không đắt như vậy, nhưng chắc cũng không hề rẻ."

"Ừ căn biệt thự số 9 rẻ nhất dường như chỉ tám trăm triệu tệ."

Trương Tùng:...

Lão đại, em quỳ trước anh!

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, cậu đặt đồ lên bàn đi, trong phòng anh có mấy chai rượu ngon, anh sẽ cho cậu nếm thử."

"Ha ha..."

Trương Tùng xoa xoa hai tay, cười cực kỳ tà mị, "Vậy em sẽ không khách sáo với anh."

Lâm Dật đứng dậy đi tới biệt thự số một, chuẩn bị bưng rượu ra.

"Trương Tùng, lão đại của anh là người như thế nào vậy, chẳng lẽ là phú hào ẩn mình sao? Sao anh chưa từng nói với em về chuyện này." Nhạc Kiều thắc mắc hỏi.

"Hôm nay anh mới biết rằng anh ấy giàu có như vậy." Trương Tùng thành thật trả lời:

"Khi còn đi học, anh thực sự không biết anh ấy tuyệt vời như vậy."

“Thôi bỏ đi, những chuyện trước đây em sẽ không nói nữa, nhưng em phải nhắc nhở anh, sau này anh nhất định phải tạo quan hệ tốt với lão đại của anh đó.” Nhạc Kiều cảnh cáo.

“Cái này còn cần em phải nhắc sao?” Trương Tùng nói với giọng đương nhiên: “Bọn anh là huynh đệ ngủ cùng giường bốn năm, quan hệ rất tốt.”

"Ý của em là anh phải cố gắng ôm chặt cái đùi vàng này, anh ta thật giàu có. Nếu anh đi theo anh ta, tương lai chắc hẳn sẽ không tệ." Nhạc Kiều lại nói, "Đến lúc đó em sẽ có thể sống một cuộc sống tốt đẹp rồi."

"Điều này……"

Trương Tùng thoáng do dự một chút, quan hệ giữa hai người tốt là không sai.

Nhưng nếu trộn lẫn cả lợi ích và tiền tài, thì mối quan hệ giữa hai người sẽ không còn trong sáng như vậy nữa.

"Nói anh đầu gỗ đúng là không hề sai chút nào. Chuyện tốt thế này anh còn chần chừ gì nữa? Bằng không, với mức lương hiện tại của anh, khi nào thì có thể mua nhà? Chẳng lẽ chúng ta sẽ phải ở nhà thuê cả đời sao!"

Trương Tùng vốn đang cao hứng lập tức hạ xuống.

"Để anh suy nghĩ lại đi."

“Chuyện này có gì phải nghĩ!” Nhạc Kiều nhíu mày nói: “Còn nữa, vừa rồi Lâm Dật nói sẽ để lại cho anh chiếc Bentley, anh phải nhận lấy.”

"Sao có thể nhận lấy được? Anh làm sao có thể nhận lấy một món quà đắt tiền như vậy. Anh ấy là lão đại của anh chứ không phải bố của anh. Anh ấy không có nghĩa vụ phải chăm sóc anh."

"Anh thật là!"

“Được rồi Kiều Kiều, em đừng nói với cậu ta nữa.” Nhạc Hải ra hiệu, “Lại đây, anh có chuyện muốn nói với em.”

Nhạc Kiều trừng mắt hận rèn sắt không thành thép nhìn

Trương Tùng, rồi đi đến bên cạnh Nhạc Hải.

"Anh hai, có chuyện gì vậy?"

“Đừng làm khó cậu ta nữa.” Nhạc Hải thì thào:

"Anh đã nhìn thấy rõ ràng, anh ta vô dụng như vậy, cho dù em có thúc giục như thế nào cũng đều vô dụng."

"Tuy rằng anh ta không tốt, nhưng sự quan tâm của Lâm Dật nằm ở chỗ anh ta, Trương Tùng là cơ hội duy nhất để nịnh nọt Lâm Dật, cũng không thể dễ dàng từ bỏ như vậy được."

“Ý của anh không phải như vậy.” Nhạc Hải nói: “Ý của anh là để cho em thay đổi mục tiêu.”

“Thay đổi mục tiêu?” Nhạc Kiều không hiểu cho nên hỏi lại, "Thay đổi gì?"

“Đương nhiên là chuyển qua Lâm Dật.” Nhạc Hải vụng trộm nhướng mày nói:

"Gương mặt và dáng người của em cũng không tệ, em nghĩ cách cùng Lâm Dật kết thân. Bất quá chỉ cần anh ta còn độc thân, chúng ta liền có cơ hội lớn."

Nhạc Kiều mở to đôi mắt xinh đẹp của cô ta, trong lòng có cảm giác phấn khích.

"Anh à, không phải là anh muốn em vứt bỏ Trương Tùng và qua lại với Lâm Dật đó chứ?"

“Đó là ý nghĩ của anh.” Nhạc Hải nói:

"Điều kiện của Lâm Dật tốt hơn so với tên ngốc kia rất nhiều. Tại sao em phải bám lấy cậu ta? Thật là lãng phí tuổi trẻ."

Nhịp tim của Nhạc Kiều tăng nhanh, rất khó để bình tĩnh.

Không nói đến khối tài sản giá trị của Lâm Dật, chỉ nói đến ngoại hình của anh ấy, rất khó để có thể kiểm soát được.

"Những lời này của anh quả thật không sai, nhưng làm sao có thể bắt lấy anh ta?"

"Chuyện này cũng không dễ dàng." Nhạc Hải nôn nóng nói: "Em nghĩ cách ra tay đi. Chúng ta chỉ có một cơ hội mà thôi. Nếu chúng ta bỏ lỡ thì coi như xong."

Nhạc Kiều im lặng trong vài giây, cuối cùng cô ta nói:

"Em có cách này!"

"Cách gì? Có đáng tin không?"

“Đương nhiên là đáng tin cậy.” Nhạc Kiều nói, “Anh ở chỗ này chờ em, em sẽ đi vào tìm anh ta, em nhất định sẽ bắt được anh ta!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 181.

Chương 182. Khoa Chỉnh Hình Nước Đức Hoan Nghênh Anh

"Vậy thì đi nhanh đi, nếu không một lát nữa anh ta sẽ đi ra."

"Vâng."

Nhạc Kiều hít thở một hơi thật sâu, giả vờ bình tĩnh nói:

"Trương Tùng, anh ở đây chờ em, em đi vào phòng vệ sinh một chút."

"Được, em đi đi."

Trương Tùng không nghĩ nhiều, liền tự mình dọn đồ nướng lên bàn.

Nhìn theo bóng lưng của Nhạc Kiều, Nhạc Hải châm một điếu thuốc hút.

Chỉ cần Nhạc Kiều hạ được Lâm Dật, Cửu Châu Các trong tương lai sẽ có một vị trí của riêng mình!

Còn chiếc Bentley đó, sớm muộn gì cũng là của mình!

Vừa nghĩ tới đây, khóe miệng Nhạc Hải nở nụ cười, lại nhìn Trương Tùng bên cạnh, cảm thấy rất khinh thường.

Sau khi Lâm Dật bị hạ gục, hãy để tên phế vật như cậu ta tự sinh tự diệt đi.

Trong căn biệt thự số một, Lâm Dật đứng trước tủ rượu lựa chọn mấy chai rượu.

Anh đang tìm thêm một vài chai nữa, loại này để thưởng thức thì rất tốt nhưng không phù hợp để uống say.

Bằng không, với trình độ của Trương Tùng, sẽ có thể nằm xuống chỉ với một cốc.

"Anh Lâm."

Nghe thấy sau lưng có người nói chuyện, Lâm Dật quay lại thì ra là Nhạc Kiều.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Lâm Dật nhẹ giọng nói: “Muốn rời đi, chỉ cần ra cửa tìm xe là được rồi."

“Không, không, không, em không có ý định rời đi.” Nhạc Kiều cười nói, “Em có chuyện muốn nói, muốn cùng anh nói chuyện một chút."

"Muốn cùng tôi nói chuyện gì?"

"Anh Lâm bây giờ hẳn là đang độc thân."

Lâm Dật khẽ nhíu mày, mặc dù không biết Nhạc Kiều định làm gì, nhưng cvô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.

Cô ta chủ động đến tìm mình, chắc cô ta cũng không làm được gì tốt.

"Tôi không độc thân, tôi đẹp trai và có tiền như vậy. Làm sao có thể độc thân được."

Lâm Dật lấy điện thoại ra tìm ảnh của Kỷ Khuynh Nhan đưa cho cô ta xem và nói: "Đây là bạn gái của tôi, tổng giám đốc tập đoàn Triều Dương, giá trị con người hơn một tỷ nhân dân tệ. Cô ấy là tiến sĩ của trường đại học Yến Đại. Cô có ai tốt hơn để giới thiệu cho tôi sao?"

Nhạc Kiều: ...

Cô ta ưu tú cả mọi mặt, tôi làm sao có thể tìm được người ưu tú hơn để giới thiệu cho anh đây!

“Vậy thì anh Lâm thiếu tình nhân không?” Nhạc Kiều không chút ngượng ngùng nói:

"Ở đâu mà chẳng có hoa thơm cỏ lạ. Anh Lâm, dáng người của anh thật tốt, chắc phải thường xuyên tập thể dục. Chỉ có một người có thể thỏa mãn được anh sao?"

"Tôi không thiếu tình nhân."

Lâm Dật lấy điện thoại ra tiếp tục tìm ảnh của Vương Oánh, "Đây là một trong số họ, một nhân viên văn phòng, còn là một thiếu phụ."

Sau khi nói xong, Lâm Dật tìm tiếp một tấm ảnh khác của Tô Cách, "Đây là giáo viên đại học, một người phụ nữ mạnh mẽ."

Vài giây sau, anh lại tìm thấy một bức ảnh khác của Trương Tinh Tinh, "Người này mười tám tuổi, là học sinh trung học cơ sở."

Sau khi cho cô ta xem tất cả các ảnh phụ nữ có trong điện thoại mình, Lâm Dật hỏi: "Cô có loại hình nào khác biệt muốn giới thiệu cho tôi không?"

Nhạc Kiều: ...

Con mẹ nó một cơ hội nhỏ xíu cũng không cho cô!

Cô biết rằng những người giàu có đều là những kẻ cặn bã, nhưng cô không nghĩ rằng anh ta cũng là một kẻ cặn bã đến như vậy!

Thế mà đến cả học sinh trung học cũng không tha!

Khóe miệng Lâm Dật nở nụ cười, vẻ mặt hiền lành vô hại.

Chỉ số IQ cao như Kỷ Khuynh Nhan thường ngày vẫn bị anh trêu chọc, với đẳng cấp này của cô thì vẫn nên tĩnh táo lại đi.

“Anh Lâm, vậy em sẽ trực tiếp nói thẳng cho anh biết.” Nhạc Kiều nói:

"Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã có cảm giác với anh. Em muốn ở bên anh. Anh có nhiều phụ nữ như vậy, thêm một người là em cũng không tệ mà."

Lâm Dật:? ? ?

Đây không phải là muốn gài bẫy anh đó chứ, trực tiếp nói thẳng như vậy.

Không đợi Lâm Dật mở miệng từ chối, Nhạc Kiều đã trực tiếp cởi bỏ quần áo của cô ta, những hành động trơ tráo này làm cho Lâm Dật ngơ ngác.

Đây là người thật việc thật, không phải những câu chuyện hư cấu nữa rồi.

"Nói thật với cô, đối với vóc dáng này của cô, nếu không mặc quần áo che lại, tôi không thể nhìn ra trước sau có gì khác nhau, cô nên tỉnh lại đi."

Nhạc Kiều mặt mũi tối sầm lại, mặc dù ngực cô có nhỏ một chút, nhưng cũng không đến nổi không thể phân biệt được trước sau như vậy

“Vốn dĩ tôi không muốn nói thêm về chuyện của cô và Trương Tùng, nhưng với đức hạnh này của cô thật sự không xứng với người anh em của tôi.” Lâm Dật lạnh giọng nói:

"Cửa ở phía sau, cô tự mình đi ra ngoài đi."

"Anh..."

Vẻ mặt của Nhạc Kiều thay đổi, cô cảm thấy xấu hổ đến mức muốn tìm một nơi để chui vào.

Cô đã tự mình cởi quần áo, vậy mà anh ta vẫn đuổi cô đi!

"Lâm Dật! Anh đừng có quá đáng, tôi cũng có tôn nghiêm của mình!" Nhạc Kiều cả giận nói.

“Có tôn nghiêm sao, cô có tôn nghiêm mà lại đi cởi quần áo trước mặt một người đàn ông xa lạ?” Lâm Dật phản bác lại: “Hiện tại mới nhớ đến lập đền thờ trinh tiết, có phải hơi muộn rồi không?”

Nhạc Kiều nắm chặt hai bàn tay, nghiến răng nghiến lợi nói: "Anh, anh nhất định sẽ hối hận!"

Lâm Dật nhún vai, "Tôi thật sự không biết tại sao tôi phải hối hận."

"Aaaaaaa!"

Nhạc Kiều vô cớ gào lên, "Anh không đứng đắn!"

Lâm Dật: ...

Thiệt là ngu ngốc hết sức!

"Đồ lưu manh—!"

"Cứu tôi với--!"

Nghe thấy tiếng hét của Nhạc Kiều, Trương Tùng và Nhạc Hải gần như đồng thời lao vào.

Nhìn thấy quần áo xộc xệch của em gái, Nhạc Hải cũng không khỏi sửng sốt.

Không phải nói sẽ thu phục được anh ta sao? Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?

“Kiều Kiều, chuyện gì đang xảy ra vậy, anh ta có phải là giở trò lưu manh với em không?” Nhạc Hải hỏi.

"Hu hu hu hu ..."

Nhạc Kiều lau nước mắt, trốn trong vòng tay của Nhạc Hải.

"Anh à, khi em vào nhà vệ sinh, thấy trong phòng không có ai, anh ta lập tức giở trò đồi bại, nếu em không chống cự thì anh ta đã cởi sạch quần áo của em rồi."

Nhạc Hải cũng phản ứng rất nhanh, biết rằng cuộc nói chuyện giữa hai người có lẽ đã ngã ngũ.

Nếu không, loại chuyện này sẽ không xảy ra.

"Tên nhóc kia mày có chuyện gì vậy, chúng tao coi mày là bạn bè, vậy mà mày lại làm ra loại chuyện này, mày có còn là con người nữa không!"

Lâm Dật nở nụ cười, "Đừng nói nhảm, ngay từ đầu tôi đã không coi các người là bạn bè, là các người bám theo tôi thôi."

"Hừ, bây giờ tao không muốn nói những thứ vô dụng đó. Mày đã làm một điều không bằng cầm thú với em gái tao. Chúng tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu!"

"Vậy thì anh muốn làm gì?"

Nhìn thấy Lâm Dật bị lay động, vẻ mặt Nhạc Hải và Nhạc Kiều vui mừng khôn xiết, "Cậu và Trương Tùng là bạn bè, chúng tôi không muốn làm khó cậu. Chuyện này cứ giải quyết riêng đi."

Lâm Dật mỉm cười, nhìn hai người này như nhìn hai tên hề.

"Hai người muốn như thế nào?"

"Em gái của tôi vẫn là khuê nữ còn trong trắng, cậu đã làm ra chuyện như vậy, nếu không bồi thường một tỷ cho chúng tôi thì đừng nghĩ tới việc chúng tôi sẽ bỏ qua!"

Ha ha!

Lâm Dật không kìm được, bật cười thành tiếng.

"Mọi người đều là người lớn rồi, điều có mắt nhìn, anh còn dám nói cô ta là khuê nữ trong trắng, tôi thấy cô ta giống khuê nữ dưa chuột hơn."

"Còn nữa, các người mở miệng liền đòi 1 tỷ, phía dưới cô ta có nạm kim cương sao? Hay là bên trong có gắn động cơ? Ai cho các người tự tin dám đòi nhiều tiền như vậy?"

“Nói năng cho sạch sẽ vào!” Nhạc Hải chỉ vào mũi Lâm Dật quát:

"Một người giàu có như cậu nhất định phải coi danh tiếng quan trọng hơn tính mạng. Thử nghĩ xem, nếu như tôi tung tin này ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của cậu như thế nào! Tôi đòi một tỷ của cậu cũng không tính là nhiều, trong lòng cậu hẳn là hiểu rõ!"

"Thực sự không ngờ rằng anh còn hiểu biết về việc này như vậy."

Lâm Dật cảm thấy người đàn ông tên Nhạc Hải này khá thú vị, tới chuyện danh tiếng cũng biết.

“Đừng ở chỗ này hỗn xược với tôi.” Nhạc Hải nói, “Tôi nói cho cậu biết, nếu hôm nay cậu không chi ra một tỷ, ngày hôm sau chờ lên hot search đi!

“Chúng ta đã nói chuyện đến nước này rồi hay là ngồi xuống vui vẻ nói chuyện đi.” Lâm Dật nói:

"Anh muốn kiện tôi thì cứ kiện đi, tôi có một đội pháp lý chuyên nghiệp riêng có thể chơi với anh."

“Cậu đừng hù dọa người khác, đừng tưởng cậu có luật sư là chúng tôi sẽ sợ cậu!” Nhạc Hải mắng.

"Từ đầu đến cuối, tôi không hề chạm vào ngón tay của cô ấy. Cảnh sát Phòng điều tra hình sự sẽ biết chuyện ngay sau khi kiểm tra dấu vân tay. Chẳng lẽ tôi lại có năng lực cách không phi lễ với cô ta sao?" Lâm Dật nhìn Nhạc Hải và nói:

"Nhưng trên cơ thể cô ta có dấu vân tay của anh, và anh đã giữ cô ta rất chặt. Anh thực sự rất giỏi suy tính. Chậc chậc, việc này khá là dễ gây hiểu lầm. Khoa chỉnh hình nước Đức hoan nghênh anh."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 182.

Chương 183. Viết Giùm Luận Văn

Hai anh em Nhạc Hải mặt cứng đờ, Nhạc Hải vô thức đẩy Nhạc Kiều ra, đứng sang một bên như trốn ôn thần.

Dù hai người không có chuyện gì, nhưng bọn họ không bao giờ dám thật sự đụng vào những chuyện như kiện tụng.

Bắt đầu mở miệng, nội dung phụ thuộc hoàn toàn vào việc ai nhiều tiền hơn.

Nếu chuyện như thế này thực sự xảy ra, bọn họ không cần phải ở Trung Hải nữa.

"Lâm tiên sinh, chúng tôi biết chúng tôi đã sai rồi. Chúng tôi thấy tiền liền sáng mắt. Tôi cầu xin anh cho chúng tôi một cơ hội."

“Trương Tùng, anh hãy giúp em cầu xin anh Lâm đi, sao anh lại đứng ngây ngốc ra như vậy?” Nhạc Kiều vội quay qua kêu Trương Tùng nói giúp.

"Từ nay về sau, chúng ta không có bất cứ quan hệ nào nữa. Đừng nghĩ đến việc tôi sẽ giúp các người cầu xin."

“Anh, anh nói như vậy là có ý gì!” Nhạc Kiều gấp gáp hỏi, “Chẳng lẽ anh không yêu em nữa sao?"

"Cô đã làm ra chuyện như vậy, còn không biết xấu hổ nói chuyện này với tôi sao!"

Vẻ mặt của Nhạc Kiều sụp đổ ngay lập tức, nếu Trương Tùng không ra mặt giúp đỡ cô ta thì mọi chuyện thực sự sẽ kết thúc.

“Cánh cửa ở sau lưng, tranh thủ tâm trạng tôi vẫn còn tốt, cút ra khỏi đây đi.” Lâm Dật nói.

"Vâng, vâng, chúng tôi sẽ ra khỏi đây ngay."

Hai người hoảng sợ rời đi, Lâm Dật vỗ vỗ vai Trương Tùng.

"Cậu sẽ không trách anh làm hỏng việc tốt của cậu chứ."

“Lão đại, anh đang nói cái gì vậy.” Trương Tùng nói:

"Em còn phải cảm ơn anh vì đã cho em nhìn rõ bộ mặt thật của cô ta, nếu không sẽ có ngày em bị đội nón xanh mà còn không biết."

“Cậu có thể suy nghĩ được như vậy thì anh yên tâm rồi.” Lâm Dật lời nói thấm thía:

"Đi thôi, chúng ta đi uống rượu đi, cậu vừa xảy ra chút chuyện, anh sẽ tâm sự với cậu."

Hai người ngồi xuống trước bếp lò nướng thịt, Trương Tùng nhanh chóng thoát ra khỏi cảm xúc vừa rồi.

"Lão đại, nếu anh có gì muốn hỏi, cứ nói thẳng ra đi."

Lâm Dật nhấp một ngụm rượu, "Cậu biết bao nhiêu về Viện nghiên cứu Cisco?"

"Cisco? Đó không phải là công ty hợp tác với chúng em sao?"

"Đúng, chính là công ty đó."

“Anh muốn hỏi về cái gì?” Trương Tùng hỏi: “Nhưng em nói trước là em không biết gì nhiều đâu, nếu em biết gì sẽ nói cho anh hết.”

“Đủ ý tứ.” Lâm Dật nói: “Anh chỉ muốn hỏi về các sản phẩm của Cisco. Chỉ cần nói cho anh biết những gì cậu biết là được.”

Trương Tùng suy nghĩ vài giây sau đó mới nói:

"Viện nghiên cứu Cisco đã tạo ra một bước đột phá lớn trong chương trình thiết bị đầu cuối chip. Ông chủ của chúng em nói rằng điều này sẽ có ý nghĩa tạo nên kỷ nguyên mới trong lĩnh vực chip nội địa. Ngoài việc dựa vào mối quan hệ cá nhân của ông chủ, việc này còn tiêu tốn rất nhiều tiền để giành được dự án một cách bí mật."

"Người liên hệ với cậu lần này là ai?"

"Đó là Nghiêm Hồng Vũ, giám đốc sản phẩm của công ty bọn họ, nhưng một trong số những phó giám đốc của bọn họ sẽ chịu trách nhiệm về doanh số bán chip tổng thể, hình như là một người tên Vân Kiệt Minh."

Lâm Dật nhấp một ngụm rượu, trong lòng ghi nhớ tên của hai người này.

"Cậu có biết gì về Viện nghiên cứu Cisco không? Cậu có biết nhà lãnh đạo công nghệ nào đã vượt qua chương trình thiết bị đầu cuối không?"

Mặc dù trong đầu đã có những suy đoán chung chung, nhưng Lâm Dật vẫn muốn xác nhận lại một lần nữa.

"Em thực sự không biết gì về các vấn đề kỹ thuật. Em phụ trách kinh doanh bán hàng và em không có quyền tiếp xúc với các vấn đề nghiên cứu và phát minh." Tay Trương Tùng cầm ly rượu, nhìn nó một lúc lâu và nói:

"Nhưng em nghe nói dự án này có vẻ là do Lưu viện trưởng đứng đầu làm. Nghe nói sau vài năm dài nghiên cứu, mãi cho đến hôm nay dự án này mới được chinh phục."

“Không thể sai được” Lâm Dật nghĩ.

Người được gọi là Lưu viện trưởng này, tất nhiên chính là Lưu Sở!

Đó chỉ là nhóm người này khoe khoang bản lĩnh, thật sự có chỉ điểm của phía trên.

Trương Tùng nghi ngờ nhìn Lâm Dật, "Lão đại, anh hỏi chuyện này làm gì? Em không ngờ anh còn quan tâm đến lĩnh vực chip như vậy?"

"Tùy tiện hỏi thôi."

Vừa nói, Lâm Dật vừa ném chìa khóa xe Bentley vào tay Trương Tùng, "Cậu vừa đến Trung Hải, không có xe sẽ đi lại không tiện. Cậu cứ cầm lấy lái đi."

“Đừng làm vậy mà lão đại, em không thể lái một chiếc xe đắt tiền như vậy được.” Trương Tùng từ chối.

"Nếu có chuyện gì xảy ra, em không có khả năng bồi thường."

"Bồi thường cái gì, cậu cứ cầm lấy đi, là anh đưa cho cậu chạy mà."

Trương Tùng cười thật lòng, "Lão đại, em biết anh muốn giúp đỡ em, nhưng em cảm thấy công việc hiện tại của em rất ổn, tương lai tương đối có triển vọng. Mối quan hệ giữa hai chúng ta không nên để chuyện này xen lẫn vào. Chờ một ngày nào đó em thật sự không lăn lộn nổi nữa, anh kéo em trở về cũng không muộn."

"Được rồi, uống đi, hôm nay không say không về."

"Cạn ly!"

Một bữa rượu không có điểm dừng đến tận khuya, khi hai người thần trí không còn rõ ràng mới trở về ngủ.

Sáng hôm sau khi Lâm Dật thức dậy, phát hiện đã hơn chín giờ.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, anh nhận ra Trương Tùng đã đi rồi, trên bàn còn để lại một tờ giấy nói rằng cậu ấy bận việc phải đi gấp.

Lâm Dật ngáp một cái, tắm rửa xong liền đi đến khách sạn Bán Đảo để ăn sáng sau đó bắt đầu nhận đơn đặt hàng.

"Ngài có đơn đặt hàng mới, xin chú ý kiểm tra và nhận."

Anh tùy ý nhận đơn hàng, nhưng nội dung bên trong khiến Lâm Dật cảm thấy thú vị.

Viết giùm luận văn?

Cái yêu cầu gì thế này?

Nói chung, trình độ học vấn của những người chạy việc vặt không cao.

Có khả năng không hiểu tờ giấy này ghi cái gì, chứ đừng nói đến việc viết nó.

Khách hàng ra một đơn hàng kỳ lạ như vậy có phải là để giải trí không?

Tuy rằng có chút khó hiểu nhưng Lâm Dật cũng không sợ hãi.

Với trình độ hiểu biết của mình, anh muốn viết một bài luận văn không thành vấn đề.

Đi qua nhìn trước rồi nói sao.

Sau khi nhận đơn hàng, Lâm Dật gọi vào số điện thoại của người đặt.

"Xin chào, cô có phải là cô Triệu không? Tôi là shipper đã nhận đơn hàng của cô."

“Thật tuyệt, tôi còn sợ rằng không ai tiếp nhận.” Cố chủ hưng phấn nói:

"Tôi là học viên của học viện kỹ thuật Trung Hải, một lát nữa anh dđến giảng đường chính phòng 1008 tìm tôi là được."

“Không thành vấn đề.” Lâm Dật lập tức đáp ứng:

"Nhưng cô có chắc muốn tôi viết giùm luận văn hay không? Nếu như tôi làm sai thì sẽ ảnh hưởng đến điểm tốt nghiệp của cô đó."

“Anh hiểu lầm rồi, thật ra không phải viết giùm luận văn.” Cô gái bên kia giải thích:

"Tôi có một số giấy tờ ở đây cần nhập vào máy tính, nhưng tôi đang gấp, một mình tôi không thể làm kịp được, vì vậy tôi đã đặt hàng và nhờ người khác đến giúp đỡ."

"Vậy thì không thành vấn đề."

Mấy chữ ‘viết giùm luận văn” nhìn rất cao thượng, nhưng cố chủ yêu cầu cũng không phải viết giùm, nói trắng ra chính là gõ chữ.

Tất cả những gì anh cần làm là nhập những thứ trên giấy tờ vào máy tính vấn đề này không có gì to lớn.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Dật lái xe đến Học viện kỹ thuật Trung Hải.

Lúc này, có một chiếc Ford Mustang màu vàng đang đậu trước cổng Học viện Kỹ thuật Trung Hải.

Phong cách phóng khoáng đã thu hút sự chú ý của đông đảo mọi người.

Bất cứ ai đi qua đây đều sẽ dừng lại và nhìn kỹ, tự hỏi điều gì đang xảy ra.

Lúc này, phía trước xe có một người con trai mặc quần áo bình thường đứng trước xe, trên tay cầm một bó hoa hồng, trên mặt mang theo nụ cười.

"Anh Tôn, chiếc xe này của anh thực sự rất thú vị. Nó không những có mười phần mã lực mà còn trông rất đẹp và phong cách. Nếu anh đã lái chiếc xe này, có thể xoay chuyển 100%."

Chàng trai được gọi là anh Tôn này thật ra tên là Tôn Ninh, là học viên năm cuối của Học viện Kỹ thuật Trung Hải.

Anh ta cũng là một phú nhị đại nổi tiếng trong trường.

"Tỷ suất xoay chuyển cao thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần có thể theo đuổi được Kim Xảo, tôi đều bằng lòng."

"Anh Tôn, anh không chỉ mua xe mà còn chuẩn bị cả hoa hồng và nhẫn kim cương, anh còn tỏ tình với cô ấy ở ngay cổng khuôn viên trường, một người đàn ông như tôi còn phải đồng ý với anh ngay tại chỗ, chưa kể Kim Xảo lại là một cô gái thích lãng mạn." Bạn thân của Tôn Ninh nói.

"Nhưng tôi nghe nói rằng tiêu phí của Kim Xảo rất cao, anh Tôn anh có khống chế được hết không?" Một người bạn thân khác hỏi.

"Theo tôi ước tính mức độ tiêu phí của cô ấy chỉ như mưa phùn. Với nguồn lực tài chính của gia đình tôi, chừng ấy chẳng đáng bao nhiêu cả." Tôn Ninh nói với vẻ mặt đắc thắng.

"Nói cũng đúng, còn chưa tốt nghiệp đại học anh đã mua một chiếc Ford Mustang hơn năm mươi vạn tệ. Không biết hơn người bình thường gấp bao nhiêu lần."

“Hai người đừng khen tôi nhiều quá.” Tôn Ninh cười nói:

"Thực tế thì trong trường cũng có rất nhiều người giàu có. Tối đa tôi chỉ có thể xếp thứ ba mà thôi. Anh Kiếm chẳng phải cũng giàu hơn tôi sao?"

"Như vậy là đủ rồi, ít nhất so với chúng tôi tốt hơn rất nhiều, tôi đoán rằng Kim Xảo nhất định sẽ không từ chối anh đâu."

"Tôi nói xong rồi, đừng nói thêm nữa. Hình như Kim Xảo sắp đến đây, các người chuẩn bị biểu hiện cho tốt vào. Đến thời điểm thích hợp thì bắn pháo hoa, đã biết chưa?"

"Đừng lo lắng, không có vấn đề gì."

Dưới ánh nhìn của mọi người, một cô gái với mái tóc dài bước tới, xung quanh là vài cô gái khác.

Nhìn Tôn Ninh đứng cách đó không xa ngượng ngùng, dường như cô ấy đã biết chuyện gì sắp xảy ra.

"Hóa ra là để tỏ tình với Kim Xảo"

"Hai người bọn họ ở bên nhau, có thể coi là trai tài gái sắc."

"Nhà của Tôn Ninh rất có tiền, Kim Xảo tướng mạo cũng không tệ, hai người này khẳng định rất hòa hợp với nhau."

Bao quanh bởi những người bạn cùng phòng của mình, Kim Xảo đứng trước mặt Tôn Ninh.

"Anh, anh bảo tôi đi ra ngoài làm gì?"

Tôn Ninh hít sâu một hơi, sau đó quỳ một chân xuống.

"Kim Xảo, anh đã theo đuổi em suốt 4 năm đại học. Em sắp tốt nghiệp rồi. Anh không muốn để lại những tiếc nuối trong cuộc đời. Mong rằng em có thể làm bạn gái anh. Từ giờ trở đi, người bạn đồng hành của anh sẽ chỉ có một mình em."

Đặt hoa hồng xuống đất, Tôn Ninh lấy chiếc nhẫn kim cương đã chuẩn bị sẵn và đưa cho Kim Xảo.

Nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, Kim Xảo che miệng, đôi mắt lóe lên những giọt nước mắt đầy phấn khích.

"Em, em..."

Ầm ầm ầm——

Đột nhiên có một tiếng gầm rú vang lên, làm gián đoạn buổi lễ tỏ tình sắp hoàn thành.

"Mẹ kiếp, anh nhìn xem, đó là Koenigsegg RS. Nghe nói rằng chiếc xe này được bán trong nước với giá hơn 30 triệu tệ."

"Các phú nhị đại ở Trung Hải thực sự quá tuyệt vời. Có lẽ ở toàn bộ Trung Quốc cũng không có được mấy chiếc như vậy, và nó lại xuất hiện ở trước cổng trường chúng ta."

Nhìn thấy xe Koenigsegg lái qua, đám đông tự giác lùi lại, bọn họ sợ rằng sẽ cản trở đường đi của người khác.

Lâm Dật phát hiện có người đứng ở cổng nên dừng xe, hạ cửa kính xe xuống, hỏi Kim Xảo:

"Nngười đẹp, xin hỏi giảng đương chính đi hướng nào?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 183.

Chương 184. Tùy Tùy Tiện Tiện Bị Xanh Lè

Kim Xảo sửng sốt, không kịp phản ứng. Chủ xe không ngờ chủ động nói chuyện với mình.

Lại còn gọi mình là người đẹp!

Chẳng lẽ còn có ý khác?

"Từ, từ cửa trường lái đi vào trong, tòa nhà cao nhất chính là giảng đường chính."

"Được, cảm ơn."

Nói xong, Lâm Dật nâng cửa xe, nghênh ngang rời đi.

Biến cố đột nhiên xuất hiện ngắt quãng tiết tấu của Tôn Ninh, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu ta. Cậu ta lại nói:

"Kim Xảo, anh thật lòng đối với em. Hôm nay anh lấy hết dũng khí biểu lộ với em. Em có bằng lòng làm bạn gái của anh không?"

Lần này, Tôn Ninh biểu hiện càng thêm tự nhiên.

Bởi vì biểu hiện trước đó của Kim Xảo không giống như sẽ từ chối cậu ta.

Chỉ là, gã con nhà giàu kia xuất hiện đã ngắt lời cô ấy.

Bằng không cậu ta đã ôm được người đẹp về nhà lâu rồi.

Kim Xảo hít một hơi.

"Tôi không muốn."

"Hở!"

Tôn Ninh sững sờ, không kịp phản ứng, cho rằng mình nghe lầm.

"Em vừa nói cái gì?"

"Tôi nói tôi không muốn." Kim Xảo lặp lại lời nói: "Anh đừng lãng phí thời gian trên người tôi nữa. Hai chúng ta không hợp."

Nghe câu trả lời như vậy, người xung quanh đều cảm giác nghe nhầm.

Có phần trái với lẽ thường.

"Tại sao? Không phải vừa nãy em đã sắp đồng ý với anh rồi sao? Tại sao bây giờ lại thay đổi?" Tôn Ninh kích động hỏi.

"Anh nói với tôi cũng vô dụng. Tôi nói hai chúng ta không thích hợp chính là không thích hợp." Kim Xảo hung hăng nói.

"Anh hi vọng em cho anh một lý do!"

"Lý do rất đơn giản, xe của anh không xứng với tôi. Chiếc siêu xe vừa rồi mới là lựa chọn cuối cùng của tôi!"

Nói xong, Kim Xảo quay đầu bước đi, không cho Tôn Ninh cơ hội nói chuyện tiếp.

Tôn Ninh như nằm mơ.

Gã con nhà giàu lái chiếc siêu xe kia chỉ hỏi đường đã quyến rũ mất cô bạn gái sắp tới tay?

Mẹ nó, thật là tạo nghiệp mà!

…

Lâm Dật dừng xe ở khu vực chỉ định.

Anh lúc này cũng không biết rằng, mình chỉ hỏi đường một câu đã chia rẽ cả một đoạn nhân duyên.

Thấy chiếc Koenigsegg của Lâm Dật, một nhóm mấy người học sinh tức khắc vây xem, không ngừng dùng điện thoại chụp ảnh, gửi lên nhóm bạn bè.

"Các cậu xem, anh chàng kia tuấn tú quá."

"Tại sao anh ta đẹp trai lại còn giàu có như thế, thật ghen tị!"

"Tớ muốn chụp mấy tấm hình, buổi tối về tự sướng. Bạn trai chạy bằng điện cuối cùng cũng có thể dùng rồi."

Đối mặt với đám người vây xem, Lâm Dật đã quen, cũng không phải chuyện gì to tát.

Xuống xe, Lâm Dật đi lại trong sân trường.

Anh thấy có ba tòa nhà, chiều cao tương đương nhau. Cuối cùng anh đi nguyên một vòng tròn mới tìm được vị trí giảng đường chính.

…

Giảng đường chính, phòng 1008.

Hai nữ sinh đang gõ lạch cạch trên máy tính.

"Không xong rồi, tớ mệt chết mất. Ngồi tới tận giữa trưa, đầu ngón tay sắp gãy mất rồi."

Người vừa nói chuyện là một nữ sinh tóc ngắn, vóc dáng hơi mập, tuy trên mặt có tàn nhang nhưng khá đáng yêu.

"Ha ha, ai bảo cậu không nghe lời. Đợi lát nữa người chạy shipper đến là có người giúp tớ gõ luận văn."

Cô gái sau đó tên là Triệu Úy Nhiên, tóc dài đen buộc thành đuôi ngựa, mặc quần sooc jean và áo phông cộc tay màu trắng hiệu Nike.

Đôi chân thon dài lộ hết ra, quả thực bắt mắt.

Cô sinh viên tóc ngắn tên Lưu Vi, là bạn cùng phòng với Triệu Úy Nhiên. Hai người ở đây cùng làm luận văn tốt nghiệp.

Nhưng vì học kém lại còn chọn chuyên ngành khó nhất là ngành Vật lý, cho nên luận văn tốt nghiệp trở thành đại họa trong đầu họ.

Trời không phụ lòng người, Triệu Úy Nhiên mượn được từ bạn học cao trung của mình một phần luận văn đã viết xong mấy phần.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là, luận văn đó viết bằng tay, họ cần phải tự gõ vào máy tính.

Vì ngày mai là hết hạn giao đồ án, để mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, Triệu Úy Nhiên nghĩ đến shipper vạn năng.

Không ngờ mình vẫn may, vừa đặt đơn hàng là có người nhận.

Chỉ cần chờ người tới, mình sẽ được nhẹ nhàng.

"Phương pháp của cậu căn bản vô căn cứ."

"Làm sao lại vô căn cứ? Tớ cảm thấy biện pháp này rất tốt."

"Cậu cũng biết người chạy shipper bình thường đều chỉ mới tốt nghiệp trung học là cùng. Cậu nghĩ họ có thể hiểu những ký hiệu vật lý này sao? Tớ cảm giác ngay cả việc gõ vào máy tính cũng là vấn đề. Cho nên cậu đừng ôm tâm lý cầu may, chỉ có người thắt nút mới cởi được nút, vẫn phải dựa vào chính cậu thôi."

"Không sao nha, vả lại một đơn cũng không mất bao nhiêu tiền. Chỉ cần có người giúp tớ một chút thôi, mục đích của tớ cũng đạt được rồi."

"Cậu thực sự lười biếng mà." Lưu Vi thở phì một cái nói.

"Cậu chẳng phải cũng thế sao. Vừa gõ đến giữa trưa đã nói đầu ngón tay sắp gãy."

Kẹt kẹt…

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, cửa phòng học bị đẩy ra.

Từ bên ngoài có hai nam sinh viên đi vào. Họ mặc trang phục đều rất thời thượng, dáng vẻ cũng không kém.

Trùng hợp chính là, một người trong đó chính là Tôn Ninh vừa tỏ tình với Kim Xảo ở cổng trường học.

"Tôn Ninh, sao cậu lại đến đây? Không phải cậu nói hôm nay muốn bày tỏ với Kim Xảo sao? Sao còn chạy đến đây?" Lưu Vi hiếu kỳ hỏi.

"Ha ha, việc này hôm nay thật thú vị. Các cậu không tận mắt nhìn thấy chắc cũng không tin nổi."

Nam sinh khác vừa nói tên là Trương Kiếm.

Trong toàn bộ học viện kỹ thuật Trung Hải, người có nhiều tiền hơn Tôn Ninh chỉ có hai người, Trương Kiếm chính là một trong số đó. Cậu ta là người một lòng theo đuổi Triệu Úy Nhiên.

Chỉ là Triệu Úy Nhiên vẫn không đồng ý với cậu ta, thậm chí còn có phản cảm.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Kể cho tớ vui lây với. Tớ gõ luận văn đến mức sắp to đầu rồi."

"Vốn Kim Xảo đã định đồng ý Tôn Ninh rồi, nhưng đột nhiên có tên nhà giàu lái siêu xe chạy đến, hỏi đường Kim Xảo, chớp mắt một cái cô ta đã hắt hủi Tôn Ninh, cho nên cậu ta không thành công."

"Không phải chứ, chuyện kỳ lạ như vậy cũng có sao? Chỉ hỏi đường thôi đã cho cậu xanh lè rồi?"

"Lượn lượn lượn, cái gì gọi là tớ bị xanh lè? Toàn nói chuyện xui xẻo!" Tôn Ninh tức giận không có chỗ xả.

"Đám con nhà giàu đáng ghét, sớm không tới, muộn không tới, cứ phải đến đúng lúc đó, làm hỏng hết chuyện tốt của tớ. Tớ đã chuẩn bị suốt một tháng, muốn bày tỏ với cô ấy trước khi tốt nghiệp. Bây giờ bị lỡ làng hết cả."

"Cậu bớt giận đi. Trên đời không chỉ có mình cô ấy là phụ nữ, tìm người khác là được mà."

"Được rồi, không nói việc này nữa. Tỏ tình phí cả ngày, mẹ nó xúi quẩy!"

Thấy Tôn Ninh không muốn nói thêm, Trương Kiếm cũng không nhắc lại, đưa đồ uống mình mang tới cho Triệu Úy Nhiên và Lưu Vi.

"Gõ luận văn tới tận giữa trưa mệt muốn chết, mua cho các cậu đây."

"Lấy về đi, tôi không muốn uống." Triệu Úy Nhiên nghiêm túc từ chối.

"Nếu không có chuyện gì, hai cậu đi đi. Đừng làm chậm trễ bọn tớ làm luận văn."

"Triệu đại mỹ nữ, đây chính là đồ uống mà anh Kiếm phải chạy suốt hai con đường mới mua về được. Tốt xấu gì cậu cũng uống một ngụm chứ." Tôn Ninh nói giúp cho bạn của mình.

"Hơn nữa anh Kiếm còn là thủ khoa chuyên ngành chúng ta, không phải làm luận văn sao? Để cậu ấy giúp cậu làm là được mà."

"Không cần, tôi đã tìm người khác giúp. Hai cậu đi nhanh đi."

"Không phải chứ? Cậu là người trong lòng anh Kiếm của bọn tớ, ở cả cái Học viện Kỹ thuật Trung Hải này, nếu anh Kiếm không lên tiếng, ai mà dám giúp cậu?"

"Chuyện này không cần cậu bận tâm." Triệu Úy Nhiên nói.

"Vậy được rồi. Hôm nay tớ không đi nữa." Trương Kiếm kéo một cái ghế tới, ngồi xuống hai chân vắt chéo.

"Tớ lại muốn xem xem hôm nay ai dám đến đây giúp cậu."

Cộc cộc cộc...

"Đi vào đi." Triệu Úy Nhiên nói.

Cửa phòng bị đẩy ra, Lâm Dật đi vào.

"Xin chào, xin hỏi vị nào là cô Triệu?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 184.

Chương 185. Dựa Vào Đâu Mà Anh Ưu Tú Như Vậy

Thấy Lâm Dật, Tôn Ninh suýt nữa bật dậy khỏi ghế.

"Lại là ngươi!"

Lâm Dật cũng hơi bất ngờ.

"Chúng ta biết nhau sao?"

"Vừa nãy chính là ngươi lái xe thể thao, còn hỏi đường Kim Xảo."

Nghe Tôn Ninh nói thế, Lâm Dật mới nhớ ra là chuyện gì.

Cậu học sinh này dường như chính là người tỏ tình trước cửa trường học.

"Là tôi, làm sao?"

"Anh còn không thấy ngại mà còn hỏi làm sao?" Tôn Ninh giận điên lên: "Cũng vì anh, Kim Xảo mới từ chối tôi. Chuyện này, anh tuyệt đối có trách nhiệm!"

Lâm Dật: ???

Mình hỏi đường một cái thôi, chẳng lẽ quấy tung chuyện cậu ta tỏ tình?

Nếu là như thế, hình như đúng là mình có chút trách nhiệm.

Thật là xấu hổ.

Biết thân phận Lâm Dật, ba người còn lại đều giật mình.

Cũng thật quá khéo đi.

Vậy mà lại gặp nhau ở đây?

"Xin chào, tôi là Triệu Úy Nhiên, anh muốn tìm tôi có chuyện gì?"

Triệu Úy Nhiên hiếu kỳ, không biết anh chàng đẹp trai này tìm mình có chuyện gì?

Lâm Dật cầm điện thoại di động ra, trên đó là đơn đặt hàng của Triệu Úy Nhiên.

"Cô là người đã đặt đơn hàng muốn tôi viết luận văn giúp cô đúng không?"

"Đúng, đúng vậy…?"

Triệu Úy Nhiên ngơ ngẩn.

"Nhưng tôi tìm shipper, không phải anh mà."

"Tôi chính là shipper."

Bốn người tập thể ngây ra, cảm giác thế giới quan đổ nát.

"Đùa gì thế!"

"Một người lái siêu xe như anh lại nói mình làm shipper?"

"Lái xe thể thao làm shipper chẳng lẽ có vấn đề gì sao?"

"Vô lý." Tôn Ninh nói: "Có con nhà giàu nào lái xe thể thao đi hầu hạ người khác kiếm sống không? Anh lừa quỷ à?"

"Ha ha, tôi biết là sao rồi."

Trương Kiếm cười ha hả nói.

"Đây là nghiệp vụ mới của công ty các anh chứ gì? Lái xe thể thao đi làm shipper là có thể viết bài lên báo mạng. Phương thức quảng cáo này thật mới mẻ độc đáo."

"Hình như thực sự là vậy." Lưu Vi nói.

"Trước kia tớ nghe nói, Didi cũng đẩy ra nghiệp vụ xe sang. Chắc là nghiệp vụ shipper Mỹ Đoàn cũng muốn noi theo một phen."

"Ha ha..."

Trương Kiếm cười ra nước mắt.

"Lão Tôn, cậu thật quá oan uổng. Đang yên đang lành, bạn gái lại vì một tên shipper mà không còn. Không xong rồi, cười chết tôi mất!"

Sắc mặt Tôn Ninh lúc đỏ lúc trắng, hiện tại anh ta có ý nghĩ muốn bóp chết Lâm Dật.

Mẹ nhà nó chứ, bố mày đời trước rốt cuộc gây nghiệt gì để chuyện xui xẻo cỡ này cũng gặp phải.

"Các cậu ít nói vài câu đi. Anh ta tới giúp tôi viết luận văn, không phải để các cậu bới móc." Triệu Úy Nhiên lạnh mặt nói.

Trương Kiếm cười ha ha:

"Úy Nhiên, cậu cũng thật quá thú vị. Cho dù chỉ muốn gõ luận văn vào máy cũng không phải chuyện mà người bình thường nào cũng làm được. Với trình độ bằng cấp của anh ta, ngay cả ký hiệu trên công thức cũng không hiểu nổi, cậu có thể hi vọng anh ta làm được gì?"

"Chuyện này không cần các cậu quan tâm. Nếu các cậu không có việc gì khác thì mong các cậu rời khỏi đây, đừng quấy rầy chúng tôi có được không?"

Trương Kiếm nhìn Lâm Dật, móc từ trong túi ra một tờ tiền một trăm tệ.

"Cậu em, tôi không muốn chú em xuất hiện ở đây. Chỉ cần chú em biến mất khỏi mắt tôi trong ba giây, tờ 100 tệ này chính là của cậu. Chắc là bằng tiền lương một ngày của cậu rồi chứ?"

"Ngại quá, cũng không phải cậu bảo tôi tới, nên tôi không thể đi."

"Cậu đừng cạn nghĩ, thực sự coi Trương Kiếm tôi là người dễ tính sao?"

"Cậu dễ tính hay xấu tính cũng không liên quan gì đến tôi. Nếu cậu thật sự muốn tôi đi, vậy bảo cô ấy kết toán đơn hàng là được."

"Tôi khuyên cậu tốt nhất nên thức thời một chút, té đi chỗ khác đi. Đừng đứng đó chướng mắt tôi." Tôn Ninh híp mắt nói.

"Được rồi! Đây là chuyện của tôi, không cần các cậu quản."

Triệu Úy Nhiên kéo một cái ghế qua.

"Anh chàng đẹp trai ngồi đây đi. Chúng ta bắt đầu làm việc, không cần để ý tới cậu ta."

"Được."

"Một tên shipper kém cỏi như cậu, không biết trình độ mình thế nào sao? Loại đơn như vậy mà cậu cũng dám tiếp?" Trương Kiếm nhíu mày nói.

"Xem cái đạo đức của cậu, chắc là mới tốt nghiệp tiểu học, không biết cái gì là luận văn hả?"

"Điều này quan trọng sao?" Lâm Dật hỏi lại.

"Nói cậu đấy, ngay cả một cô gái cũng không cưa đổ được, đây mới là chuyện bi ai nhất."

Trương Kiếm: …

Một câu nói trúng ngay tim đen, đúng là bậc lão làng.

Lâm Dật không thèm phản ứng với Trương Kiếm nữa, nhìn sang Triệu Úy Nhiên nói:

"Luận văn cần nhập máy đâu, cho tôi xem."

Triệu Úy Nhiên đưa quyển luận văn viết tay tới. Cô phát hiện trên người Lâm Dật có một mùi vị thoang thoảng, mùi vị có tên là dương cương, khiến tim cô gái đập nhanh hơn.

"Chính là thứ này. Hai chúng ta cùng làm, chắc là có thể xong trong vòng bốn tiếng. Đến lúc đó tôi sẽ thanh toán chi phí ngoại ngạch, anh yên tâm."

Lâm Dật không quan tâm vấn đề phí dụng, lật quyển luận văn của Triệu Úy Nhiên ra.

"Cái này là thứ gì? Sai cả đống lớn vậy sao? Nếu cô lấy luận văn này ra, cẩn thận không tốt nghiệp được đó?"

"Không tốt nghiệp được?"

Triệu Úy Nhiên bất ngờ nói:

"Không thể nào! Đây là luận văn do bạn học ở cao trung cho tôi. Cậu ấy cũng học vật lý, thành tích lại tốt vô cùng, chắc sẽ không có vấn đề gì."

"Cô xem tiêu đề luận văn này, mục tiêu nghiên cứu thảo luận là về độ khả thi của động cơ vĩnh hằng. Bản thân luận điểm đã sai rồi, cho nên tất cả lập luận dựa trên cơ sở này đều có vấn đề. Cô có hiểu ý của tôi không?"

Lần này bốn người đều bối rối, một tên chạy shipper còn hiểu những thứ này?

"Vậy, vậy phải làm sao bây giờ?" Triệu Úy Nhiên thăm dò.

"Thực ra vấn đề này cũng tương đối thú vị, chỉ là luận điểm cơ sở có chút vấn đề, đổi cái mới là được."

"Đổi luận điểm mới nào là tốt?"

"Trong nhiệt động lực học có một thí nghiệm rất nổi tiếng, gọi là 'Con quỷ Maxwell', cô có biết là cái gì không?"

Triệu Úy Nhiên ngây ra, ngốc nghếch lắc đầu, dáng vẻ khá dễ thương.

"Đây là một loại suy đoán của Maxwell, chủ yếu thuyết minh độ khả thi của định luật thứ hai nhiệt động lực học." Lâm Dật cầm luận văn lên nói.

"Ý chính là, trong không gian hạn chế tuyệt đối, ở giữa có một vách ngăn không có ma sát, trên vách ngăn có công tắc. Trên bề mặt không gian có một con quỷ, nó có thể khống chế công tác để phân tử có tốc độ nhanh hơn tiến vào một không gian, lại để phân tử có tốc độ chậm hơn tiến vào một không gian khác, nói vậy…"

Nói chưa hết câu, Lâm Dật nhìn sang Triệu Úy Nhiên.

"Cô nghe hiểu phần trước mà tôi nói không?"

"Anh muốn nghe lời thật không?"

"Có."

"Không hiểu."

Lâm Dật: ...

"Vậy cô hiểu được bao nhiêu?"

"Tôi, tôi là đứa học dốt, một chút cũng chẳng hiểu gì."

Lâm Dật xoa xoa huyệt Thái Dương.

Não đau quá.

Đã giảng đơn giản như vậy còn không hiểu, thực sự là dốt.

Có lẽ đây chính là học sinh dốt (*Tra nữ).

Ba người Trương Kiếm, Tôn Ninh và Lưu Vi ở bên khác cũng ngây cả người.

Một tên shipper không ngờ nói về định luật nhiệt động lực học?

Mà điều khiến người càng khó tiếp thu là, mình cũng chẳng hiểu gì!

Trời ạ, quá ngược đời rồi!

Mẹ nó, anh ta cũng chỉ có một lỗ mũi hai con mắt, bằng vào cái gì mà ưu tú như thế?

"Anh có thể nói chậm chậm một chút không? Chắc tôi có thể hiểu được."

"Cô đánh giá quá cao bản thân rồi." Lâm Dật nói.

"Dốt đến trình độ như cô, cho dù tôi có nói tiếp cả trăm lần, cô cũng không hiểu nổi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 185.

Chương 186. Luận Văn Của Lâm Dật Sẽ Bị Phun Nước Bọt

"Anh cũng đừng nói như vậy chứ." Triệu Úy Nhiên bị nói nên ngại ngùng.

"Được rồi, cô tránh sang một bên đi. Để tôi giúp cô viết luận văn."

"Anh viết luận văn giúp tôi?"

Triệu Úy Nhiên trừng mắt. Cảnh trước mắt làm cô cảm thấy như nằm mơ.

Mình đặt đơn hàng là muốn anh ta gõ chữ lên máy giúp.

Chứ không nghĩ người ta lại là đại thần ẩn giấu!

Không chỉ đẹp trai còn học Vật lý tốt như vậy, làm sao phải đi làm shipper cho người ta?

"Nếu cô không tin tôi, tự mình viết đi vậy."

"Đừng đừng đừng, tôi không có ý đó. Sao lại không tin được anh chứ?" Triệu Úy Nhiên nhanh chóng nói.

"Anh có cần tôi phụ gì không?"

"Cô biết quạt gió không?"

"Quạt gió? Là dùng cái quạt vung vẩy hả?"

Bản thân đã là học sinh dốt, Triệu Úy Nhiên có phần không theo kịp nhịp điệu của Lâm Dật.

"Lẽ nào cô dùng miệng thổi gió?"

"Không, không tôi sẽ không làm vậy."

"Thế không phải xong rồi, đứng qua bên quạt gió đi, không chừng tốc độ của tôi còn có thể nhanh hơn chút."

Lâm Dật kéo máy vi tính sang, mở word, bắt đầu gõ luận văn.

Tiếng cạch cạch cạch vang lên, ngón tay Lâm Dật múa trên phím. Từng hàng văn tự và công thức phức tạp dần xuất hiện trên máy tính.

Triệu Úy Nhiên xem đến độ than thở.

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là cao thủ ở dân gian sao?

Sau gần hai giờ, một bài luận văn dài gần mười nghìn chữ đã hoàn thành.

"Đã xong, nộp cái này cho giáo viên của cô, chắc chắn không có vấn đề." Lâm Dật nói.

"Có thật không? Anh xác định không có vấn đề gì chứ?" Triệu Úy Nhiên trợn tròn mắt.

Lúc này trông nàng càng đẹp.

"Nếu giáo viên của cô nói bài luận văn này có vấn đề, chứng tỏ trình độ của họ cũng không ra sao."

Triệu Úy Nhiên lại có vẻ không biết đâu mà lần. Anh chàng đẹp trai này dường như không giống người khác, thực sự là học giỏi toàn diện.

"Toàn nói bậy!"

Trương Kiếm bất thình lình rống lên một tiếng khiến Triệu Úy

Nhiên giật bắn mình.

"Cậu hò hét cái gì? Đây là phòng học đấy."

"Úy Nhiên, tớ chỉ muốn nhắc nhở cậu, đừng để hắn ta lừa gạt." Trương Kiếm nói.

"Người ta viết luận văn giúp tôi, sao lại thành lừa gạt?"

"Tớ đoán bài luận văn này là do hắn ta viết loạn, bắt nạt cậu xem không hiểu thôi."

Triệu Úy Nhiên: …

Nói thế là đang trào phúng mình là đồ học dốt sao?

Trương Kiếm lạnh lùng nhìn Lâm Dật, trong mắt tỏa ra cái lạnh.

"Đã lớn như vậy rồi còn bắt nạt Úy Nhiên không hiểu luận văn, có gì tài ba? Chú mày cũng chỉ có thể lừa gạt tuyển thủ tầng cấp này mà thôi."

Triệu Úy Nhiên: …

Hai người các ngươi chuyên tới đây chọc giận tôi đúng không?

Tôi biết mình rất dốt, không cần mấy người đay nghiến.

Triệu Úy Nhiên quay sang nhìn Lưu Vi.

"Vi Vi, cậu thấy bài luận văn này viết thế nào?"

"Ặc… Tớ cũng học dốt mà, cảm giác giống như xem thiên thư."

"Ha ha..."

Trương Kiếm cười gằn:

"Úy Nhiên, thực ra cậu không cần hỏi Vi Vi. Lúc hắn ta viết bài luận văn này, tớ còn ở bên nhìn. Tớ lấy thân phận người nhận được học bổng chuyên ngành Vật lý ứng dụng nói cho cậu biết, thứ viết trong bài luận văn này tuyệt đối là bịa đặt bốc phét! Nếu cậu mang đi chỗ thầy Bành nộp, nhất định thầy sẽ mắng chết cậu!"

"Úy Nhiên à, tớ thấy cậu nên cẩn thận chút thì hơn." Lưu Vi nhỏ giọng nói.

"Tuy anh ta rất đẹp trai, nhưng dù sao cũng chỉ là shipper, có thể dựa vào được hay không còn chưa chắc được."

Triệu Úy Nhiên có phần không vui:

"Ngay cả cậu cũng cho là thế?"

"Cậu bình tĩnh đi, đừng bị cái mặt đẹp của anh ta làm váng đầu." Lưu Vi khuyên.

"Cậu suy nghĩ xem, anh ta đẹp trai như thế. Nếu anh ta thật sự có tài hoa cao như vậy, hoàn toàn không đến nỗi phải đi làm shipper phục vụ người ta. Cho dù anh ta được công ty phân cho chiếc xe sang nhưng vẫn chỉ là shipper. Cậu cảm thấy hợp lý sao?"

"Chuyện này..."

Có câu: Ba thành thành hổ. Ba người xen mồm vào khiến Triệu Úy Nhiên cũng không biết thế nào cho hợp lý.

Đây chính là nỗi buồn của học sinh dốt. Nếu cô học giỏi hơn một chút đã có thể đọc được luận văn, cũng không đến mức băn khoăn không chắc chắn được như bây giờ.

"Với thành tích học tập của cô, có nghi ngờ như vậy cũng là chuyện đương nhiên." Lâm Dật nói

"Xét thấy bản luận văn này quan hệ đến việc cô có thể tốt nghiệp hay không, cô có thể đưa cho giảng viên chuyên ngành xem giúp trước, xem họ sẽ đánh giá ra sao."

"Ừ ừ, vừa vặn thầy còn ở trong văn phòng, có thể để thầy xem cho."

"Úy Nhiên, cậu phải suy nghĩ kỹ. Tính tình thầy Bành nóng nảy lắm. Nếu để thầy ấy xem loại luận văn rác rưởi như vậy, cẩn thận bị mắng.”

Triệu Úy Nhiên cảm thấy băn khoăn. Giáo sư Bành là giáo sư có lý lịch cao nhất trong trường học, nhưng tính khí cũng xấu nổi tiếng.

Ông sẽ không vì sinh viên do mình dạy mà mắng ít đi vài câu.

"Được rồi, các cậu không cần nói nữa. Tôi quyết định thử xem." Suy nghĩ mấy giây, Triệu Úy Nhiên đưa ra quyết định.

"Ài…"

Lưu Vi thở dài:

"Cứng đầu quá."

Thấy Triệu Úy Nhiên đã quyết, Trương Kiếm liếc nhìn Lâm Dật.

"Chú em, tôi cảnh cáo cậu. Nếu Úy Nhiên bị giáo sư Bành mắng, cậu có khả năng không ra được khỏi cửa trường đâu."

Lâm Dật ý vị sâu xa vỗ vai Trương Kiếm:

"Bằng vào mấy đồng cắc lẻ trong túi cậu kia à, nên khiêm tốn một chút thì hơn."

"A, năng lực không ra làm sao, miệng lưỡi đúng là số một." Trương Kiếm hừ lạnh.

"Nếu chú mày tự tin như thế thì đừng đi. Lát nữa chúng ta cùng đi. Tôi phải vạch trần cậu tại chỗ!"

Lâm Dật nhún vai:

"Được đó, tôi không thấy có vấn đề gì."

Triệu Úy Nhiên chuyển luận văn mà Lâm Dật đã làm xong vào USB, xách túi và cốc nước của mình ra ngoài.

Nhóm người ra khỏi phòng học, đi đến phòng 319, đây là văn phòng của giảng viên trong khoa.

Cộc cộc cộc…

"Vào đi."

Triệu Úy Nhiên thấp thỏm gõ cửa văn phòng, sau khi được đáp lại mới mở cửa đi vào.

Văn phòng rất rộng, gần một trăm mét vuông. Bên trong đặt mười cái bàn làm việc, nhưng chỉ có sáu chỗ có người.

Người ở trong phòng làm việc đều đã có tuổi. Người trẻ nhất cũng phải hơn bốn mươi tuổi.

Trong trường đại học cũng có giảng viên trẻ tuổi, nhưng vì lý lịch chưa đủ nên đều tập trung tại một văn phòng khác.

Người trong văn phòng này thấp nhất cũng có chức danh Phó Giáo sư.

"Thầy Bành, em viết xong luận văn rồi. Thầy xem giúp em được không ạ."

Nghe tiếng Triệu Úy Nhiên, ông già đeo kính mắt ngồi ở gần giữa phòng liếc nhìn Triệu Úy Nhiên và Lưu Vi.

"Đã đến giờ nào rồi mới mang luận văn tới đây, có muốn tốt nghiệp nữa không hả?"

Triệu Úy Nhiên và Lưu Vi sợ hãi run rẩy một cái, cun cút không dám nói lời nào.

Thấy vị Giáo sư được coi như ma quỷ của toàn khoa, Triệu Úy Nhiên đã muốn rút lui rồi.

Nếu bản luận văn này thực sự có vấn đề, mình có khả năng bị mắng chết.

Trương Kiếm và Tôn Ninh có phần cười trên sự đau khổ của người khác.

Tuy rằng kết quả cuối cùng là Triệu Úy Nhiên sẽ bị mắng, nhưng bọn họ sẽ có cơ hội xử cái thằng kia rồi.

"Xin lỗi thầy Bành, em cũng chỉ muốn cố gắng làm luận văn thật tốt nên mới trễ thời gian." Triệu Úy Nhiên run rẩy nói.

Lưu Vi toát mồ hôi lạnh đầy đầu, trong lòng thở dài.

Triệu đại mỹ nữ thân ái của tôi à, cậu nói như vậy chẳng phải tự đẩy mình vào hố lửa sao?

Lại còn gắng sức làm thật tốt nữa! Thầy Bành mà nhìn thấy luận văn trăm nghìn lỗ hổng của cậu nhất định sẽ càng mắng ác hơn nữa!

Ài, cái đứa mê giai này, đúng là phục.

"Được rồi, em có lòng như thế, thầy cũng có thể hiểu được. Đưa luận văn cho thầy xem một chút."

Triệu Úy Nhiên thấp thỏm lấy USB ra cắm vào máy tính.

Bành Tây Phong mở luận văn của Triệu Úy Nhiên, động tác không quá thông thạo. Ông muốn xem bản luận văn cố làm thật tốt này ra làm sao.

Ban đầu, vẻ mặt ông còn rất bình tĩnh.

Nhưng chỉ nhìn một lúc, đôi mắt già lão đột nhiên tỏa ra thần thái khác thường.

"Bản luận văn này là do em viết?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 186.

Chương 187. Thảo Luận Thế Nào?

"Vâng, là do em viết..." Triệu Úy Nhiên nơm nớp lo sợ nói.

"Úy Nhiên, trò nói nhăng gì đấy?"

Thấy vẻ mặt Bành Tây Phong không đúng lắm, Lưu Vi khuyên:

"Cậu không định để lại một chút đường lui cho mình sao?"

"Sao, làm sao?"

"Cậu không thấy vẻ mặt Giáo sư Bành không đúng sao? Rõ ràng nhìn thấy vấn đề. Cậu nói bản luận văn này do cậu viết ra tương đương với tập trung hỏa lực hết vào mình. Tớ thấy là cậu không muốn tốt nghiệp nữa."

"Không đến nỗi thảm như vậy chứ?"

"Sao không đến nỗi ấy?" Lưu Vi nói: "Cậu còn không hiểu tính cách thầy Bành hay sao? Thầy ấy đã cho ai mặt mũi bao giờ chưa."

"Tớ cũng không biết phải làm sao giờ." Triệu Úy Nhiên ủ rũ nói: "Lời cũng nói ra rồi, đi một bước xem một bước vậy."

"Không thể nào, bản luận văn này không thể do trò viết." Bành Tây Phong đẩy gọng kính: "Với trình độ của trò không thể viết ra được dạng luận văn này."

"Là sao ạ?" Triệu Úy Nhiên có chút mơ hồ.

Lẽ nào trình độ anh ta còn không bằng mình, cho nên bị nhìn ra rồi?

Nhưng anh ta nói mạch lạc rõ ràng, tốt hơn mình rất nhiều mà.

"Thầy Bành, chuyện là thế này. Thực ra bản luận văn này là do người tên Lâm Dật này viết." Trương Kiếm giành nói.

"Cậu ta viết?"

Bành Tây Phong đánh giá Lâm Dật một phen, cảm giác có phần lạ mắt, không giống như học sinh của mình.

Lâm Dật gật gù:

"Tôi quả thật chỉ đạo một chút cho cô ấy, nhưng nội dung là do cô ấy độc lập hoàn thành."

"Ha ha... đã đến lúc này rồi, cậu cũng đừng giả bộ nữa. Thầy Bành đều đã nhìn rõ cậu rồi, lẽ nào một chút tự giác cũng không có sao?"

"Tôi cần tự giác cái gì?"

"Chẳng phải thầy Bành nói rồi sao? Với trình độ của Úy Nhiên không thể viết được luận văn như vậy. Ý chính là, đẳng cấp của cậu kém xa Úy Nhiên, luận văn viết ra có trăm nghìn sai sót, căn bản không được coi là luận văn!" Trương Kiếm nói.

Lâm Dật trầm mặt xuống.

Anh vừa bực mình vừa buồn cười:

"Đẳng cấp của tôi kém cô ấy quá xa? Với cái trình độ này của cô ấy, chẳng lẽ còn có thể giảm xuống được nữa hay sao?"

Triệu Úy Nhiên khóc không ra nước mắt. Mặc dù tôi là học sinh dốt thật, nhưng cũng có sĩ diện chứ!

"Thầy Bành, em nói thật với thầy. Anh ta căn bản không phải học sinh trường chúng ta, mà là một người chạy shipper, vì được đánh giá năm sao mà không chừa thủ đoạn nào lừa gạt Úy Nhiên."

"Em nói cái gì? Cậu ta là shipper?"

Biết được thân phận của Lâm Dật, không chỉ Bành Tây Phong ngồi không yên, những thầy cô giáo lớn tuổi khác trong phòng làm việc cũng đứng ngồi không yên.

Một tên shipper có thể viết luận văn sao?

Đứa bé Úy Nhiên này rốt cuộc gặp chuyện gì?

Thời điểm ra đời đã tăng hết điểm thuộc tính vào mị lực sao?

"Úy Nhiên, là giáo viên chủ nhiệm của em, cô phải nói với em vài câu." Một cô giáo già tóc trắng lên tiếng.

"Trương Kiếm học tập tốt như vậy, cho dù em muốn tìm người chỉ đạo luận văn cũng có thể tìm cậu ta. Em tìm người chạy shipper đến là sao? Chẳng lẽ em không định tốt nghiệp?"

"Cô Vương, em biết sai rồi.”

"Hừ, người tuổi trẻ bây giờ đúng là chẳng có chút nguyên tắc nào. Chỉ một người mới tốt nghiệp cấp ba lại không biết xấu hổ đòi chỉ đạo sinh viên đại học viết luận văn, quả thực làm bừa!"

"Được rồi!" Bành Tây Phong vỗ bàn một cái.

Với thân phận và địa vị của ông, một tiếng quát khẽ này có tác dụng giải quyết dứt khoát, không ai còn dám lên tiếng nữa.

"Thầy, thầy Bành…" Triệu Úy Nhiên run lập cập nói: "Nếu thầy muốn giận thì giận em, em biết sai rồi."

"Giận cái gì giận, tôi khen em còn không kịp đây!"

Hả?

Khen mình?

"Bản luận văn này viết thực sự quá tốt!"

Bành Tây Phong nói.

"Dùng lý luận theo quan điểm 'Con quỷ Maxwell', công thức và lý luận biện chứng sau đó thực sự không có chút tì vết nào. Bản luận văn này có hàm lượng kiến thức cực cao. Tôi dám cam đoan, các giảng viên trường chúng ta cũng không có mấy người đủ trình độ viết ra loại luận văn này!"

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây như hóa đá, cảm giác như vừa gặp ảo giác.

"Giáo sư Bành, thầy nói bài luận văn này có trình độ rất cao sao?" Nữ giáo viên già vừa nãy hỏi lại.

"Đúng, không tin thì các vị tới đây xem, trình độ cực cao!" Bành Tây Phong nói.

"Tôi có thể đảm bảo, cho dù là Tiến sĩ của đại học Thanh Hoa, Bắc Kinh cũng chưa chắc có thể viết ra luận văn trình độ này!"

"Thật hay giả vậy?"

Các giáo viên trong văn phòng đều tới trước máy tính xem luận văn của Triệu Úy Nhiên.

Không nhìn không biết, vừa nhìn thì giật cả mình.

Tiếng bật thốt!

Tiếng than thở!

Nhiều âm thanh liên tục vang lên.

"Chẳng trách có thể được Giáo sư Bành khích lệ, bản luận văn này có thể nói là hoàn mỹ!"

"Dù là tôi cũng chưa chắc có thể viết ra luận điểm hoàn mỹ như vậy."

"Tuy rằng chỉ là một sự suy đoán, thăm dò đối với động cơ vĩnh cửu, nhưng vẫn có thể xem như một phương hướng tốt. Đặt nó vào các phương diện khác cũng có thể đạt được rất nhiều ứng dụng."

"Với chất lượng của bản luận văn này, có thể đưa lên tập san luận văn SCI."

Nghe các giáo viên đánh giá, đầu óc Triệu Úy Nhiên đã quay cuồng không còn suy nghĩ được gì nữa.

Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Tôi muốn làm gì?

Chỉ tùy tiện gọi một người shipper đến giúp gõ luận văn, làm sao lại gặp phải đại thần học thuật như thế này?

Lẽ nào người ngốc có phúc của người ngốc trong truyền thuyết là đây sao?

Trương Kiếm và Tôn Ninh cũng phát mộng. Tên này cuối cùng là người như thế nào?

Luận văn hắn viết ra chẳng những được các giáo viên khích lệ, mà còn có thể đăng lên SCI?

"Cậu trai trẻ, có thể nói cho tôi biết bằng cấp của cậu là gì không?" Bành Tây Phong khách khí hỏi.

"Đại học Công nghệ Trung Hải, khoa chính quy chuyên ngành marketing thị trường."

"Đại học Công nghệ? Chuyên ngành marketing thị trường?"

Mấy người Bành Tây Phong hóa đá tại chỗ. Một sinh viên chuyên ngành Marketing thị trường lại có thể viết ra luận văn trình độ này?

"Tôi cũng không cần lừa mọi người." Lâm Dật nhún vai một cái.

"Thiên tài!"

"Tuyệt đối thiên tài!"

"Với bằng cấp của cậu, lại có thể viết ra luận văn trình độ này, tôi cảm thấy cậu có thể so với thiên tài cấp bậc Maxwell!"

Với Lâm Dật, Bành Tây Phong không hề keo kiệt từ ngữ ca ngợi chút nào.

Mấy người sinh viên Triệu Úy Nhiên lần đầu tiên nhìn thấy giáo sư ma quỷ Bành Tây Phong khích lệ một người như vậy.

"Cảm ơn giáo sư Bành khen ngợi, em chỉ tùy tiện viết thôi, không lợi hại như thầy nói."

Trương Kiếm im lặng.

Ngươi khiêm tốn hay khoe mẽ đây?

Lại còn tùy tiện viết!

Mẹ nó, ai mà có thể tùy tiện viết ra luận văn như vậy chứ?

"Cậu trai trẻ, cậu quá khiêm tốn rồi." Bành Tây Phong đưa tới một tấm danh thiếp. "Đây là phương thức liên lạc của tôi, hi vọng chúng ta có thể có cơ hội giao lưu."

"Được." Lâm Dật tiếp nhận danh thiếp. "Nếu không còn gì khác, em xin phép đi trước."

Rời phòng học, mấy người Triệu Úy Nhiên cùng đi ra ngoài.

Mãi đến lúc này, tâm trạng của cô còn chưa bình phục.

"Anh trai, em thêm địa chỉ Wechat của anh, có thể chấp nhận được không?" Triệu Úy Nhiên ngại ngùng hỏi.

"Thêm Wechat tôi làm gì? Chẳng lẽ muốn thảo luận tri thức vật lý với tôi?"

"Có thể mà, nhưng em rất ngốc, chỉ có thể thảo luận một chút vấn đề đơn giản với anh."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 187.

Chương 188. Hắc Thủ Phía Sau Ngành Công Nghệ Chip

"Được chứ được chứ."

Triệu Úy Nhiên gật đầu nói:

"Việc này từ lúc còn học cấp hai em đã biết rồi."

Thổi da trâu à!

Cấp hai đã hiểu rồi.

"Vậy thì có cơ hội chúng ta sẽ thảo luận một chút."

"Ừm vâng."

Lâm Dật vẫy tay tạm biệt, ở trong ánh mắt hâm mộ của tất cả mọi người, lái xe rời đi.

"Úy Nhiên, không phải anh ta chỉ là biết chút kiến thức vật lý thôi sao? Vậy thì cũng có làm được cái gì, không phải cuối cùng vẫn là một tên sai vặt hay sao?"

Trương Kiếm tức giận không bình tĩnh nói.

"Sai vặt thì làm sao chứ, anh ấy đẹp trai là được rồi."

"Hai người căn bản không cùng một con đường!"

"Lớn lên đẹp mắt là được."

"Lớn lên đẹp mắt bình thường đều không đáng tin cậy!"

"Không đáng tin cậy thì không đáng tin cậy thôi, không quan trọng."

Trương Kiếm: . . .

Lâm Dật lái xe rời đi, chẳng bao lâu liền nhận được đánh giá năm sao từ Triệu Úy Nhiên cho mình.

Ngoại trừ tin nhắn báo đánh giá năm sao, còn có một tin nhắn của hệ thống ứng dụng nhắc nhở chính mình đạt điểm số quá thấp, cần phải đề cao chất lượng phục vụ.

"Đề cao mấy cái lông."

Lâm Dật đậu đen rau muống nói:

"Những thứ khách hàng xấu xa kia đều là do các người nuông chiều mà thành."

Lâm Dật căn bản không có để ý đến tin nhắn nhắc nhở của ứng dụng hệ thống, mà lại cầm điện thoại di động và bấm số gọi cho Trương Tùng.

"Lão đại, có chuyện gì vậy?"

"Đã giữa trưa rồi, đi ăn cơm thôi."

"Em đang ăn cơm trưa với khách hàng bên này rồi, lão đại anh cũng không cần chú ý đến em như vậy, yên tâm em không đói chết được đâu."

"Vậy được, anh tắt máy trước nhé."

"Được."

Bởi vì khoảng cách đến khách sạn Bán Đảo rất xa, nên Lâm Dật ăn tạm gì đó để lấp đầy dạ dày ở quán ăn ven đường, sau đó tiếp tục nhận đơn đặt hàng.

Đồng thời cũng lẩm bẩm một mình, không biết đến khi nào thì nhiệm vụ tiếp theo của hệ thống sẽ tới.

"Ngài có đơn đặt hàng mới, xin chú ý kiểm tra và tiếp nhận."

Nhìn thấy nội dung của đơn đặt hàng mới, yêu cầu mình đi tới điểm dịch vụ hậu cần Logistics để lấy một kiện hàng.

Còn lại thì không nói thêm điều gì khác.

Sau khi tiếp nhận đơn đặt hàng, Lâm Dật cũng không có đi ngay.

Nói chung những thứ vận chuyển bằng phương thức Logistics thường là kiện hàng có khối lượng lớn, nếu như loại mặt hàng nhỏ thì chỉ cần chuyển phát nhanh là được rồi.

Liệu mình có khả năng để vận chuyển đồ vật to như vậy hay không, đây chính là một cái vấn đề.

Gọi điện thoại lại cho đối phương, Lâm Dật lễ phép chào hỏi:

"Xin chào, tôi là anh chàng shipper, xin hỏi ngài bảo tôi đi lấy hàng là vật gì?"

"Ngừng ngừng ngừng, cậu nói chuyện kiểu gì đấy?!"

Trong điện thoại truyền đến giọng nói bén nhọn của một người phụ nữ, mang theo khẩu âm nồng đậm, lộ vẻ vô cùng cay nghiệt.

"Tôi đã hơn bốn mươi tuổi, cậu lại còn tự xưng là anh? Cậu bao nhiêu tuổi rồi, thế mà không phải cố ý chiếm tiện nghi của tôi."

Lâm Dật: . . .

"Dì này, dì đừng hiểu lầm, anh chàng shipper cũng là cách gọi nghề nghiệp thôi, không có ý gì khác."

"Nhóc con, cậu còn nói gì đó, tôi rất già sao? Cậu biết tôi hình dáng ra sao à? Tôi nói cho cậu biết, tôi bảo dưỡng rất tốt, nhìn giống như mới hơn hai mươi tuổi, cậu dựa vào cái gì gọi tôi là dì!"

Fuck you!

"Thưa quý cô, tôi muốn hỏi thăm là cô bảo tôi đi lấy đồ là vật gì?"

Lâm Dật có chút không nói nên lời.

"Đó là một cái giá sách. Tôi đã viết cả địa chỉ ở trong mục ghi chú, cậu đến điểm dịch vụ hậu cần là có thể nhìn thấy."

Người phụ nữ nói trong điện thoại:

"Mau chóng đi lấy đồ mang đến cho tôi đi."

"Một cái giá sách quá cồng kềnh, không nằm trong phạm vi giao hàng của tôi. Tốt nhất là cô thuê một cái xe vận tải đi, đây không phải việc mà shipper làm việc vặt như chúng tôi có thể làm được."

"Cái gì gọi là không nằm trong phạm vi giao hàng của cậu? Khẩu hiệu của các người không phải đã nói, có thể trợ giúp khách hàng giải quyết bất kỳ vấn đề sinh hoạt gì sao? Tại sao chỉ có mỗi cái giá sách cũng không mang đến được?"

Người phụ nữ nói trong điện thoại với giọng điệu bắt bẻ:

"Giá sách của tôi cũng không lớn, chỉ có hơn 100 cân, làm sao lại không vận chuyển được? Làm gì vậy chứ, nói cậu vài câu mà đã không muốn nghe lời rồi?"

"Tôi đã nói, hàng hóa cồng kềnh không nằm trong phạm vi tôi giao nhận, đề nghị cô thuê xe vận tải, chẳng lẽ cô nghe không hiểu?"

"Thuê một chiếc xe vận tải ít nhất phải mất 200 tệ, cậu cho tôi tiền đi, cũng chỉ biết chém gió thôi sao?"

"Được rồi, không cãi nhau với cô nữa, cô tìm người khác tiếp nhận đơn hàng đi."

Lâm Dật không nói nhảm thêm, lập tức tắt điện thoại, cũng kéo số điện thoại của đối phương vào danh sách đen.

Con mẹ nó, đúng là loại ngu ngốc nào cũng đều có.

Reng reng reng ~~

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Tôn Phú Dư gọi tới.

Mấy ngày trước anh đã giao nhiệm vụ cho bọn họ, cuộc gọi này rất có thể là chuyện liên quan tới dự án.

"Chào Lâm tiên sinh, vụ việc máy quang khắc đã xảy ra đôi chút vấn đề."

Lâm Dật nhíu lông mày,

"Xảy ra chuyện gì?"

"Sau khi ngài rời đi, chúng tôi đã liên hệ với công ty Asmail ở Hà Lan, muốn đặt hàng hai chiếc máy quang khắc bản tiên tiến nhất. Chúng tôi đều đã ký hợp đồng và chuyển tiền đặt cọc, nhưng buổi sáng hôm nay, giám đốc kinh doanh của công ty Asmail đã gọi điện thoại tới cho tôi và nói rằng Sở nghiên cứu chúng ta gặp vấn đề với quỹ tín dụng quốc tế. Vì vậy, họ đã từ chối đơn đặt hàng của chúng ta, hơn nữa còn chuyển trả lại toàn bộ tiền đặt cọc và tiền bồi thường vi phạm hợp đồng."

"Tín dụng quốc tế có vấn đề?"

Lâm Dật híp mắt, cảm giác chuyện này không hề đơn giản như mặt bề ngoài.

"Sau đó thì sao, anh có thương lượng cụ thể lại với bọn họ không?."

"Tôi đã đàm phán qua, nhưng cho dù tôi nói bất kể điều gì, đối phương đều lấy tín dụng quốc tế làm lý do, từ chối yêu cầu mua hàng của chúng ta."

Tôn Phú Dư tức giận nói:

"Tôi cảm thấy, khả năng có người âm thầm giở trò xấu ở trong bóng tối, muốn phá hỏng kế hoạch mua sắm của chúng ta lần này."

Lâm Dật sờ sờ lên cằm,

"Ngoại trừ Cisco ra, không ai có thể làm được chuyện như vậy."

Tôn Phú Dư trầm mặc vài giây đồng hồ,

"Lúc mới ban đầu tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng bằng vào sự hiểu biết của tôi đối với Cisco, với năng lực của bọn họ chắc là không đủ năng lực làm ảnh hưởng đến quyết định của bên Asmail."

"Có lẽ bọn họ không có năng lực này, nhưng người khác thì khả năng có."

"Ý của Lâm tiên sinh là còn có người khác tham dự vào sự kiện này?"

"Đúng thế."

Lâm Dật nói ra:

"Giống như anh nói, lấy thực lực của Cisco hiện tại nếu như một mình đứng ra thi đấu, bọn họ sẽ không có thể lực làm ra được chuyện như vậy."

"Thật sự là đã nghèo còn mắc cái eo. Nếu như Cisco và những công ty khác cùng bắt tay hợp tác phát triển nghiên cứu, thì đối với chúng ta mà nói, cũng là sự đả kích không nhỏ."

Tôn Phú Dư nói ra điều lo lắng của mình.

"Nếu chuyện đã như vậy, thật ra cũng còn có cách cứu vãn, không tính là quá mức nghiêm trọng."

"Ừm? Lâm tiên sinh, chẳng lẽ ngài cảm thấy vẫn còn có khả năng xoay chuyển tình thế sao?"

Lâm Dật gật gật đầu,

"Nếu như Cisco có kế hoạch hợp tác với công ty khác trong việc phát triển nghiên cứu, vậy thì bọn họ căn bản cũng không đáng e ngại. Sợ là ở sau lưng Cisco còn có nhà tư bản cao cấp hơn tham dự vào, như vậy mọi chuyện sẽ không còn đơn giản dễ làm nữa. Ngay cả kẻ địch là ai, chúng ta cũng không biết, trận chiến này bỗng trở nên khó khăn hơn rất nhiều."

"Tôi hiểu ý của ngài."

Tôn Phú Dư nói:

"Ý của ngài là, có thể nhà tư bản đứng sau lưng Cisco đã chi phối quyết định của công ty Asmail, cho nên mới xảy ra chuyện như vậy?"

"Không sai."

Trầm mặc vài giây đồng hồ, Lâm Dật nói tiếp:

"Chuyện liên quan đến máy quang khắc trước tiên cứ thả lỏng một chút, tôi sẽ sớm dành thời gian đi qua chỗ mọi người một chuyến. Trong khoảng thời gian này, anh gấp rút phối hợp với Lục Dĩnh trong việc mở rộng và phát triển hệ thống mới."

"Vâng, Lâm tiên sinh."

Tắt điện thoại, Lâm Dật an tĩnh ngồi ở trong xe.

Chuyện mua sắm máy quang khắc bị tạm ngừng, đây là việc mà anh không hề ngờ tới. Anh cần có một khoảng thời gian, bình tĩnh suy nghĩ về biện pháp ứng phó.

Hô ~~

Hít thở sâu một hơi, khóe miệng Lâm Dật mang theo ý cười khó có thể phát hiện.

Xem ra không chỉ riêng cá nhân mình ý thức được tác dụng của chất bán dẫn Chip.

Tấm màn đen giấu ở sau lưng đã sắp bị chính mình mở ra.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 188.

Chương 189. Kế Hoạch Của Lâm Dật

Kể từ sau khi biên soạn ra chương trình Chip 2.0, Lâm Dật đã không còn để Cisco vào mắt.

Nhưng bọn họ dám trộm lấy công nghệ độc quyền của mình, thù này nhất định phải báo.

Có điều mình còn chưa thèm ra tay, vậy mà bọn họ đã âm thầm chơi ngáng chân trong bóng tối.

"Mặc dù còn chưa rõ hắc thủ phía sau màn là kẻ nào, nhưng trước hết bắt các người khai đao đi."

Nghĩ đến đây, Lâm Dật xoay xoay lưng, chuẩn bị tiếp tục nhận thêm đơn hàng.

Để xem chút nhiệm vụ của hệ thống là cái gì rồi tính tiếp.

Ong ong ong~~

Trên điện thoại di động truyền đến chuông rung thông báo, là hai tin nhắn được gửi tới từ hệ thống ứng dụng.

Trong đó có một tin nhắn là thông tin đánh giá kém.

Cái này cũng nằm trong dự liệu của Lâm Dật.

Vừa rồi, mình đã mắng người phụ nữ kia một trận trong điện thoại.

Đoán chừng nàng không có bỏ đặt đơn, mà chính là lựa chọn hoàn thành đơn đặt hàng, sau đó ấn cho mình một cái đánh giá kém.

Nhưng một tin nhắn khác thì làm cho Lâm Dật cảm thấy ngoài ý muốn.

"Xin chào anh chàng shipper thân mến, tính đến 15h:09ph ngày hôm nay, tỷ lệ đánh giá tiêu cực của bạn đã đạt 47,49%. Xét theo kết quả hoạt động gần đây của bạn, chúng tôi sẽ tạm thời đình chỉ tư cách giao hàng của bạn. Xin mời bạn trước 9h:00ph ngày mai, hãy đến số 198 đường Lâm Ấm để tiến hành đào tạo nghiệp vụ. Sau khi thông qua cuộc khảo hạch, bạn mới có thể tiếp tục làm việc."

"Ta dựa vào! Thế mà còn có loại thao tác này?"

Chính mình vẫn đang chờ tiếp nhận nhiệm vụ đây, thế mà trong lúc mấu chốt này lại đình chỉ công tác của mình?

Tình cảnh này khiến cho Lâm Dật tìm được chút cảm giác quen thuộc trước kia.

Lúc trước khi chạy Didi, anh cũng từng bị đình chỉ công tác chỉ vì chuyện đánh giá phục vụ kém.

Tuy nhiên, tình huống lần này có vẻ như đỡ hơn một chút.

Sau khi huấn luyện thêm một lần nữa, anh lại có thể tiếp tục làm việc, tóm lại vấn đề không có gì to tát.

Đúng dịp hiện tại không thể tiếp đơn, có thể xử lý một số chuyện khác.

Reng reng reng ~~

Vừa mới tắt điện thoại, điện thoại di động của Lâm Dật lại vang lên, là Trương Tùng gọi tới.

"Lão đại, bên phía tôi xong việc rồi, anh đang ở chỗ nào, có thời gian rảnh rỗi không hay bận rộn?"

"Rảnh rỗi, anh sẽ đi qua đón cậu, đúng lúc có việc muốn hỏi cậu đây."

"Vậy em bắt taxi về nhà của anh."

"Vậy được, gặp ở nhà nhé."

Nửa giờ sau, Lâm Dật lái xe về đến Cửu Châu Các, đợi một hồi mới nhìn thấy Trương Tùng trở về.

"Lão đại, anh tìm em có chuyện gì?"

Vừa nhìn thấy mặt, Trương Tùng đã vội vàng hỏi:

"Chỉ cần em có thể giúp một tay, em nhất định sẽ giúp anh."

"Không phải việc lớn gì cả, vào trong nhà rồi nói."

Hai người vào trong phòng, Lâm Dật pha một ấm trà.

"Hôm nay cậu đã gặp mặt đối phương, cụ thể là trao đổi về chuyện gì rồi?"

"Cũng là những việc về thiết bị kết nối chất bán dẫn kia và nghiên cứu cụ thể một số phương án vận chuyển. Đợi đến lúc thời cơ chín muồi thì có thể trả tiền và giao hàng."

Lâm Dật nhấp ngụm nước trà trong chén, trầm mặc vài giây đồng hồ rồi hỏi:

"Cậu nói thời cơ chín muồi là có ý gì?"

"Lời này không phải do em nói."

Trương Tùng giải thích:

"Cái này là do đối phương nói, họ nói trước tiên có thể ký hợp đồng, nhưng bây giờ không thể xuất hàng, muốn chờ thêm một đoạn thời gian nữa."

"Tại sao lại muốn như thế? Bọn họ có nói rõ nguyên nhân gì không?"

"Điều này thì không có nói."

Trương Tùng nói ra:

"Em cũng đã hỏi qua sếp của chúng em về việc này, nhưng ông ta cũng không biết có chuyện gì."

Lâm Dật nhếch miệng lên, thông qua Trương Tùng, anh đã đại khái đoán được ý đồ của Cisco.

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, mục đích của bọn họ có lẽ không mưu mà hợp với suy nghĩ của mình.

Hiện tại, Cisco đã nắm trong tay độc quyền phần mềm Chip 1.0, muốn thò một tay âm thầm mai phục Sở nghiên cứu Long Tâm.

Chờ đến thời điểm, bên phía mình tuyên bố phần mềm Chip 1.0, bọn họ sẽ cắn ngược lại một cái bằng cách nói bên mình sao chép, xâm phạm bản quyền.

Nếu như ngay bây giờ xuất hàng ra thị trường, vậy thì chiêu mai phục này sẽ không có ý nghĩa gì nữa rồi.

Thời cơ chín muồi trong miệng bọn họ cũng là đang đợi tiến độ của Sở nghiên cứu Long Tâm bên này.

Chỉ cần Sở nghiên cứu Long Tâm tuyên bố phần mềm Chip 1.0, đó chính là cái thời điểm mà bọn họ gọi là thời cơ chín muồi.

"Các cậu ký đơn đặt hàng trị giá bao nhiêu?"

Lâm Dật hỏi.

"130 triệu nhân dân tệ."

"Mới có 130 triệu tệ?"

Lâm Dật có chút bất ngờ:

"Không phải cậu vẫn khoác lác với anh là công ty của các cậu rất lớn sao? Thương vụ hợp đồng lớn như vậy lại ký có 130 triệu nhân dân tệ?"

"Lão đại ơi, anh đứng đây nói chuyện còn không thấy đau eo?"

Trương Tùng đậu đen rau muống nói:

"Anh có thể bỏ ra vài tỷ để mua biệt thự sang trọng, chúng em làm sao dám so sánh với anh được? Đơn đặt hàng trị giá 130 triệu tệ đã thật sự không nhỏ."

Lâm Dật nhịn không được nở nụ cười, chuyện này có vẻ đúng là như vậy.

"Thật ra, chúng em chuẩn bị khoản ngân sách rơi vào khoảng 250 triệu nhân dân tệ, nhưng Cisco không đủ số lượng hàng hóa để cung cấp. Bọn họ căn bản là không nuốt nổi đơn đặt hàng của chúng em, cho nên chỉ có thể chia làm hai lượt mua sắm."

Câu trả lời của Trương Tùng nằm ngoài ý liệu của Lâm Dật, nhưng suy nghĩ kỹ một chút thì lại cảm thấy điều đó là đương nhiên.

Cisco vừa mới nghiên cứu ra phần mềm Chip 1.0, còn có lỗi phần mềm trong chương trình cần phải sửa đổi, cho nên trước mắt số lượng sản phẩm mà bọn họ có thể xuất hàng tự nhiên không nhiều.

Có thể một hơi tiếp nhận đơn đặt hàng trị giá 130 triệu nhân dân tệ đã là rất khá rồi.

"Người bên kia có nói tới việc, khi nào thì đơn đặt hàng nhóm thứ hai có thể giao hàng không?"

Trương Tùng nghĩ nghĩ,

"Bọn họ không có chắc chắn cho ra một câu trả lời chính xác, nhưng em nghe Nghiêm Hồng Vũ nói, ít nhất phải sau ba tháng nữa, đơn đặt hàng nhóm thứ hai mới có thể đưa vào danh sách quan trọng."

"Ba tháng sau. . ."

Lầm bầm lẩm bẩm một câu, Lâm Dật nhếch miệng lên.

Khoảng chừng thời gian ba tháng là đủ cho mình phát huy.

"Ngày mai cậu còn có kế hoạch gì không?"

"Chuyện quan trọng đều đã giải quyết trong ngày hôm nay rồi, còn lại cũng chỉ là một số chi tiết nhỏ, đoán chừng ngày mai là có thể giải quyết toàn bộ."

"Vậy được, công tác là việc chính, chờ sau khi hoàn thành xong mọi việc, anh sẽ đưa cậu đi chơi xả láng mấy ngày ở Trung Hải."

"Hắc hắc, vậy em cũng không khách sáo với anh."

Lâm Dật nhìn qua đồng hồ đeo tay,

"Đã hơn bốn giờ rồi, cậu có đói bụng không?"

"Không đói bụng, buổi trưa ăn hơi nhiều, hiện tại cái bụng còn căng lên đây này."

"Vậy trước mắt cậu cứ ở lại trong nhà đi, anh ra ngoài có chút việc."

Lâm Dật nói ra:

"Trong phòng có máy tính và máy chơi Games, muốn chơi gì thì tùy cậu, chìa khóa xe đều ở trong ngăn kéo, muốn lái chiếc nào đi dạo chơi thì tự mình cầm."

"Xe của anh đều quá sang trọng, em thật sự không lái quen."

"Đồ đầu trâu."

Lâm Dật chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắng một câu,

"Xe để ở trong ga-ra đều là Thần Khí tán gái, chỉ cần cậu đỗ lại ở trước cửa bất kỳ quán bar nào, là lập tức có người chủ động lên ngồi trên xe của cậu. Hiện tại cho cậu cơ hội, tại sao cậu còn không tận dụng chứ?"

"Quá lãng phí thời gian."

Trương Tùng nói ra:

"Có chút thời gian rảnh rỗi, em đi chơi vài ván game Nông Dược không thơm sao? Hơn nữa hôm qua em còn nhìn thấy máy chơi game Xbox và PS3 ở trong phòng làm việc của anh, sớm đã muốn chơi rồi."

Lâm Dật: . . .

"Cái gì cũng không làm, cả đời này cậu cũng không được song phi."

"Có thể song sát là được rồi."

Nói xong, Trương Tùng đi tới tủ lạnh, cầm lấy một chai nước Happy Fat House, hào hứng lao vào trong phòng làm việc.

Trước khi ra khỏi cửa, Lâm Dật bấm số điện thoại của Hà Viện Viện.

"Lâm tổng, anh tìm em."

"Em đang ở đâu?"

"Em và anh Kỳ đều ở công ty đây."

Hà Viện Viện hơi thở dồn dập nói:

"Đồ đạc văn phòng mới được giao tới vào sáng nay, hai người bọn em vừa sắp xếp xong, ngày mai là có thể nghiên cứu chuyện tuyển dụng."

"Được, hai người cứ chờ ở công ty, anh sẽ đi qua bây giờ."

"Lâm tổng, anh khẳng định muốn mang theo cả anh Kỳ sao?"

Hà Viện Viện nói ra:

"Nghe nói đến thời gian này, sếp cần phải yêu cầu nhân viên nữ đi chơi riêng với mình, mang thêm một nam nhân viên sẽ rất vướng bận."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 189.

Chương 190. Giống Như Bị Bao Nuôi!

"Không có việc gì, về sau khẳng định anh sẽ hẹn với em riêng, cho em cơ hội mặc váy ngắn và tất đen."

"Vậy thì em cám ơn Lâm tổng nâng đỡ."

Tắt điện thoại, Lâm Dật lái xe đi tới công ty.

Đến nơi, anh nhìn thấy Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu đều ngồi chờ ở trong văn phòng mới được cải tạo.

"Lâm tổng, anh lại mua đồ ăn ngon cho bọn em sao."

Nhìn qua thấy Lâm Dật mang tới cà phê và bánh ngọt, Hà Viện Viện ngược lại cũng không có khách sáo, thuận tay nhận lấy.

"Lâm tổng, anh có nhiệm vụ gì muốn bàn giao thế?"

Kỳ Hiển Chiêu hỏi.

"Ừm, hơn nữa còn là một nhiệm vụ gian khổ."

Lâm Dật nói ra:

"Công ty TNHH chất bán dẫn Cisco, mọi người đều đã từng nghe nói rồi chứ?"

Kỳ Hiển Chiêu lắc đầu, hiển nhiên hắn không quá quen thuộc đối với những công ty trong nước.

"Em có nghe qua một chút, nhưng không hiểu rõ nhiều, tựa như là một công ty chuyên môn nghiên cứu Chip bán dẫn, mạng không dây wireless chính, mạng lưới cố định, phương tiện kỹ thuật số và các khía cạnh khác của ngành kinh doanh Chip, còn những cái khác thì em không được rõ lắm."

"Như vậy là đủ rồi, anh cần hai người giúp đỡ diễn một màn kịch."

"Màn kịch gì?"

Hà Viện Viện tò mò hỏi.

"Hai người đóng giả thành khách hàng, giúp anh đi tới công ty Cisco nói chuyện làm ăn, muốn đặt đơn hàng 1 tỷ nhân dân tệ mua thiết bị kết nối Chip."

"Lâm tổng, đợi đã."

Hà Viện Viện cắt ngang lời của Lâm Dật:

"Nói chuyện làm ăn thì em có thể hiểu được, nhưng tại sao lại muốn đóng giả?"

"Bởi vì anh cũng không phải thật sự là muốn mua đồ của bọn họ, chỉ muốn trang bức giả vờ giả vịt thôi."

Nét mặt hai người dần trở nên nghiêm túc, cảm giác chuyện này cũng không đơn giản, rất có cảm giác giống một loại trò chơi của nhà tư bản.

"Lâm tổng, công ty gọi là Cisco này, đắc tội với anh sao?"

"Nào chỉ là đắc tội, gần như đè đầu cưỡi cổ anh rồi đấy."

"Vậy tuyệt đối không thể để yên cho bọn họ."

"Anh đã sắp xếp kế hoạch cụ thể xong cả rồi, bây giờ chỉ còn chờ xem kỹ năng diễn kịch của hai người thế nào nữa."

"Yên tâm đi, em đã từng đạt danh hiệu nữ diễn viên xuất sắc nhất của xóm, về mặt diễn xuất tuyệt đối không có vấn đề gì."

Lâm Dật cười rộ lên,

"Vậy anh an tâm rồi."

"Nhưng bọn em lấy thân phận gì đi tới đó đây? Cũng không thể lấy thân phận của tập đoàn Lăng Vân chứ? Rất dễ dàng bại lộ bản thân ra bên ngoài."

"Sẽ không, anh sẽ thu xếp cho hai người một thân phận khác, bảo đảm kế hoạch không giọt nước bị lọt."

"Lâm tổng, chuyện này có vẻ không hiệu quả cho lắm."

Kỳ Hiển Chiêu đưa ra nghi vấn của mình:

"Dự án trị giá 1 tỷ nhân dân tệ đã không coi là dự án nhỏ nữa. Đối với một dự án lớn như vậy, đối phương nhất định sẽ tiến hành khảo hạch năng lực và uy tín của công ty chúng ta. Ngay cả khi chúng ta muốn lấy thân phận tập đoàn Lăng Vân ra mặt, chỉ sợ đều khó có khả năng."

"Đúng đúng đúng, anh Kỳ ngược lại đã nhắc nhở em."

Hà Viện Viện nói ra:

"Nếu như anh tùy tiện tìm một công ty, chỉ sợ cũng bị lộ tẩy, việc này cần phải thận trọng."

"Tập đoàn Didi có đủ tư cách chứ?"

"Didi?"

Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu liếc nhau một cái, đều thấy được trong mắt đối phương vẻ ngoài ý muốn.

"Lâm tổng, anh muốn sắp xếp cho bọn em, thân phận là giám đốc điều hành của tập đoàn Didi sao?"

"Ừm."

Lâm Dật gật gật đầu,

"Lấy quy mô và uy tín của tập đoàn Didi ở trong nước, cũng đầy đủ để cho hai người ngồi một chỗ đàm phán."

"Lấy quy mô của tập đoàn Didi tất nhiên là đủ rồi, nhưng bọn họ dựa vào cái gì mà phải phối hợp với chúng ta?"

Hà Viện Viện nói ra:

"Đến lúc đó người ta gọi điện thoại cho tập đoàn Didi, vậy thì thân phận của chúng ta sẽ bị lộ tẩy."

"Trên tay của anh nắm giữ 20% cổ phần tập đoàn Didi, em nói anh có thể lấy tới hai cái thân phận giám đốc điều hành hay không?"

Phốc!

Hà Viện Viện vô cùng ngạc nhiên, suýt chút thì phun cả ngụm cà phê trong miệng ra ngoài.

"Anh lại là cổ đông của Didi? !"

Ông chủ của mình đến cùng có bao nhiêu lợi hại đây?!

Lại có cổ phần của Didi!

Ông chủ thật trâu bò!

"Chuyện này có là cái gì đâu."

Lâm Dật nói ra:

"Tương lai, Didi chính là một khối bản đồ quan trọng trong trung tâm dữ liệu lớn của chúng ta và thu mua bọn họ cũng chính là một bộ phận trong mục tiêu chiến lược của anh."

Hà Viện Viện chống cằm có phần hối hận nói:

"Em giống như bị bao nuôi quá."

"Được rồi, đừng làm loạn nữa."

Lâm Dật cười nói:

"Đợi lát nữa anh sẽ gọi điện thoại cho Điền Nghiên ở bên tập đoàn Didi, bảo cô ấy xử lý tốt việc này và đồng thời ở trên trang web chính thức của tập đoàn Didi đăng tải một tuyên bố nhận chức chính thức. Đến lúc đó, hãy để anh Kỳ đi nói chuyện, còn em làm thư ký của anh ấy."

"Được."

Hà Viện Viện đáp ứng,

"Hiện tại, thân phận của em vẫn là giám đốc tài chính CFO của công ty Mỹ Đoàn đấy, thân phận của em còn phải giữ bí mật cẩn thận."

"Yên tâm đi, việc này anh đều đã cân nhắc đến, yên tâm to gan làm là được rồi."

Lâm Dật nhìn Hà Viện Viện nói:

"Nhưng mà em cần phải mau chóng từ chức ở bên phía công ty Mỹ Đoàn đi, không cần thiết kéo dài thời gian."

"Vâng."

Hà Viện Viện cười nhìn Lâm Dật,

"Lâm tổng, hai đứa em đều là người làm công, để cho bọn em đóng vai lãnh đạo cấp cao đến cũng không có vấn đề gì, nhưng xe công của em hình như cấp bậc không quá đầy đủ."

"Có lời gì mau nói, có câu gì nhanh lấp."

"Em không cần lấp cái gì."

Hà Viện Viện ưỡn ngực, nói:

"Cũng chỉ là muốn mượn anh chiếc Koenigsegg chạy một chút, em còn chưa từng được ngồi trên loại xe xịn như vậy đâu."

"Em xem giám đốc điều hành nhà ai lái xe Koenigsegg, vậy mà muốn dùng để trang bức."

"Vậy sao anh còn mua Koenigsegg?"

"Chính vì để trang bức nên anh mới mua."

Hà Viện Viện: . . .

Kỳ Hiển Chiêu. . .

Vị sếp mới thật là một người đặc biệt!

"Vậy làm sao bây giờ? Xe công của em cũng không thích hợp."

Hà Viện Viện nói:

"Thực sự không được thì phải lái chiếc Maserati của chị Kỷ."

"Không cần, anh có chiếc Rolls-Royce Phantom, hai người cầm lấy lái đi."

"Hắc hắc, Rolls-Royce Phantom cũng được, xe hơi sang trọng hơn 9 triệu tệ đó."

"Thật có thể trang bức, còn Rolls-Royce Phantom cũng được, em sắp bắt kịp Kiến Lâm."

Đậu đen rau muống một câu, Lâm Dật lấy ra chìa khóa dự bị trong nhà, giao cho Hà Viện Viện.

"Đây là chìa khóa dự phòng của nhà anh, đến lúc đó hai người đi đến gara lấy xe là được. Sau đó, anh sẽ thu xếp tài xế cho hai người, việc này coi như hoàn mỹ."

"Lâm tổng, nhà anh ở đâu?"

"Cửu Châu Các."

"Không phải chứ, biệt thự Cửu Châu Các nó chính là khu biệt thự số một ở thành phố Trung Hải, một căn bất kỳ đều trị giá mấy tỷ nhân dân tệ."

Hà Viện Viện sợ hãi than thở nói.

"Mấy tỷ một căn mà thôi, không đến mức kinh ngạc như vậy chứ?!"

"Sếp vẫn có thể trang bức, còn nói mấy tỷ một căn mà thôi."

"Đấy mà gọi là trang bức à?"

"Đó cũng không tính là trang bức, vậy thì thế nào mới tính?"

"Anh mua hết cả chín căn biệt thự đó."

Hà Viện Viện: . . .

Tại hạ phục rồi.

"Lâm tổng, em cảm thấy chúng ta không phải người cùng một thế giới, hôm nay chỉ tới đây thôi, để cho bọn em một khoảng thời gian để tiêu hóa đi."

"Đi cái gì, còn có chuyện quan trọng hơn chưa nói đây."

"Chuyện gì?"

Hai người tò mò hỏi.

"Anh Kỳ nhìn khá ổn trọng, có dáng lãnh đạo tập đoàn, nhưng mà kỹ năng diễn kịch hơi kém một chút. Anh phải truyền thụ cho anh ấy một bộ thói quen trang bức, nếu không khó mà lừa dối được người của Cisco."

Lâm Dật bình phẩm từ đầu đến chân nói:

"Trừ cái đó ra, anh còn phải thiết lập cho hai người hai bộ thân phận khác, như thế sẽ càng hoàn mỹ hơn."

"Lâm tổng, về phương diện này có lẽ tôi hơi kém một chút, tôi sợ không học được."

Kỳ Hiển Chiêu dở khóc dở cười nói.

"Hiện tại, công ty chỉ có ba người chúng ta, hơn nữa cũng không có dự án lớn nào cả, vì vậy coi như đây là khảo hạch năng lực của anh, có thể coi là KPI."

Lâm Dật nói ra:

"Không làm xong thì trừ tiền lương, từ từ giúp anh tích lũy kinh nghiệm."

"Được rồi."

Ở trong một tiếng đồng hồ sau đó, Lâm Dật truyền thụ rất nhiều thói quen và kỹ năng trang bức, khiến cho Kỳ Hiển Chiêu nghe mà đầy sửng sốt.

Khó trách Lâm tổng có thể lên làm ông chủ, chỉ cần ra ngoài kêu gọi đầu tư, nhất định có thể lừa dối người đầu tư đến què cụt.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 190.

Chương 191. Anh Dám Lừa Gạt Tôi

Bàn giao công việc chính xong, Lâm Dật quay trở về Cửu Châu Các, phát hiện Trương Tùng đang bưng lấy chai nước Happy Fat House và chơi game quên cả trời đất.

Một lát sau, Lâm Dật làm bữa tiệc đồ nướng, vừa ăn uống vừa nói chuyện cho tới nửa đêm, mới mơ mơ màng màng về đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, bởi vì bản thân có công tác, Trương Tùng vẫn như cũ dậy rất sớm.

Lâm Dật cũng không có ngủ nướng, bởi vì chính mình bị đánh giá kém quá nhiều, cho nên hôm nay phải trải qua khóa đào tạo, sau đó còn có hai nhiệm vụ phải làm đây.

Ngăn cản bản thân là không được.

Về mặt mô hình hoạt động thì tập đoàn Didi và Mỹ Đoàn có đôi chút khác nhau.

Trụ sở chính của Didi đặt ở thành phố Quảng Châu và vận hành theo hình thức như một tổng đài nhiều địa điểm.

Mà tập đoàn Mỹ Đoàn hoạt động ở thành phố Trung Hải, chỉ là một chi nhánh được xây dựng ở Trung Hải, còn trụ sở chính thì lại nằm ở Yến Kinh.

Một cái quản lý khu vực phía Đông và bộ phận vận chuyển Trung Hải quản lý hoạt động kinh doanh ở phía Nam, không có phân chia cao thấp.

Đỗ xe xong, Lâm Dật đi bộ về phía tòa cao ốc của tập đoàn Mỹ Đoàn.

Ở trong quá trình này, Lâm Dật phát hiện còn có không ít người cũng giống như mình, lũ lượt đi về vào trong tòa cao ốc, có shipper và cả tài xế giao thức ăn.

Không có gì bất ngờ xảy ra, những người này cũng không khác mình cho lắm.

Cũng đều bị nhận quá nhiều đánh giá kém, nên phải tới đây đào tạo.

Nhưng chỉ có mỗi mình là hơi khác biệt, bởi vì những người khác đều mặc đồng phục của công ty Mỹ Đoàn, còn mình thì không có mặc.

Đến sảnh cao ốc, Lâm Dật nhìn thấy có khoảng chừng hơn 30 người, đều đang chờ đợi ở chỗ này.

"Nè nè nè, mọi người đừng có lộn xộn!"

Một nữ nhân viên tiếp tân đứng dậy, chỉ trỏ hét to về phía đám đông ở chỗ này,

"Ghế sô-pha không phải dành cho các người ngồi, không biết tự giác một chút sao?"

"Ghế sô-pha bày ở đây, không phải là để cho người ta ngồi à?"

Một ông chú trung niên có sắc mặt ngăm đen thắc mắc hỏi.

"Chúng tôi đều là nhân viên của Mỹ Đoàn, vì sao không thể ngồi chứ?"

"Đừng làm rộn, các người cũng chỉ là nhóm người chạy xe bên ngoài, ai nói các người cũng là nhân viên của Mỹ Đoàn?"

Nữ nhân viên tiếp tân nói ra:

"Một người có thẻ nhân viên như tôi đây, mới là nhân viên chính thức của tập đoàn Mỹ Đoàn, còn các người thì không phải, nên hiểu rõ thân phận của mình đi."

"Con mẹ nó, thật vênh váo."

Ông chú trung niên tức giận mắng một câu:

"Cũng chỉ là một nhân viên tiếp tân đứng gác cửa, thế mà còn xem thường người khác."

"Ông nói ai là tiếp tân đứng gác đấy hả?!"

Nữ nhân viên tiếp tân bừng bừng nổi giận, giẫm lên giày cao gót, đi ra khỏi quầy tiếp tân và chỉ thẳng vào mũi của ông chú trung niên mắng mỏ.

"Tôi không có nói cô, cô quát tôi làm gì."

Nhìn thấy nữ nhân viên tiếp tân nổi giận, ông chú trung niên thấy hơi sợ, giọng điệu nhỏ đi rất nhiều.

Làm shipper lâu năm của công ty Mỹ Đoàn như vậy, ông ta cũng biết thân phận của mình, đúng là kém hơn người khác một bậc.

"Tôi nói cho các người biết, tất cả đều phải thành thật một chút, ai không muốn làm thì cút đi, lúc nào cũng có người chờ nhận phần công việc này đấy."

Nữ nhân viên tiếp tân khinh bỉ nói:

"Thế mà dám đến nơi này giương oai, cũng không nhìn kỹ xem đây là địa phương nào!"

"Mỹ nữ, bớt nói vài lời đi, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng."

Lâm Dật nhìn hơi khó chịu, nên anh đứng ra nói câu khuyên bảo.

Nhìn thấy Lâm Dật, nữ nhân viên tiếp tân lập tức ngậm miệng lại, anh chàng trẻ tuổi này trông quá đẹp trai!

Hơn nữa còn mặc một thân hàng hiệu, xem ra cũng là kẻ có tiền.

Tính tình của mình quá nóng nảy, thật mất mặt mà.

"Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi cũng không phải cố ý."

Nữ nhân viên tiếp tân liên tục nói xin lỗi.

"Tôi thấy cô giống như muốn ăn người ta rồi đấy, còn nói mình không phải cố ý?"

Lâm Dật có chút im lặng, bản sự mở mắt nói lời bịa đặt đúng là lô hỏa thuần thanh.

"Bây giờ tôi sẽ lập tức nói lời xin lỗi với bọn họ, hy vọng không nên vì cá nhân tôi mà ảnh hưởng tới ấn tượng của ngài đối với công ty của chúng tôi."

Lâm Dật cười cười, đây là cô ta đang nhận lầm thân phận của mình rồi?

"Được thôi, biết sai thì sửa, cũng là phẩm chất hiếm thấy."

Nữ nhân viên tiếp tân cũng không mập mờ nữa, điều chỉnh lại một chút tâm trạng của mình.

"Tôi xin lỗi mọi người vì vụ việc xảy ra vừa rồi."

Những người đến tham gia huấn luyện khảo hạch, nguyên một đám đều biểu lộ khó coi.

"Người này thật sự là kẻ nịnh hót mà, đối mặt với chúng ta thì hô to gọi nhỏ, nhưng nhìn thấy kẻ có tiền thì khúm núm, bợ đỡ."

"Không có cách nào, người ta lớn lên đẹp trai và còn có tiền, cho dù thả ra cái rắm cũng là hương thơm, không phải chúng ta có thể so sánh được."

"Cô nàng này còn biết liếm chó, xem như tôi thấy rõ bộ mặt thật của nàng ta."

"Con mẹ nó, sau này tôi sẽ không tiếp tục đi ca ngợi những mỹ nữ trên Đẩu m nữa, nhìn qua thì đều là nữ thần, nhưng cũng lén lút làm đồ chơi của người có tiền."

Ngay tại thời điểm mọi người cười khe khẽ bàn luận, một người phụ nữ mặc đồ văn phòng công sở từ nơi gần đó đi tới.

Lâm Dật liếc mắt nhìn thẻ đeo trên ngực nàng, nàng tên là Đoạn Bình, trợ lý công tác phòng hành chính.

"Nói nhỏ một chút!"

Đoạn Bình ra lệnh:

"Đây không phải chỗ để to tiếng ồn ào!"

Đoạn Bình tỏ ra khí thế còn lớn hơn so với nữ nhân viên tiếp tân, khiến cho đám đông đều bị dọa không dám nói chuyện.

"Các người đều tới để tham gia huấn luyện khảo hạch phải không? Tất cả đi theo tôi lên tầng trên."

Mọi người không ai nói chuyện, yên lặng bước theo Đoạn Bình đi về phía cửa thang máy.

"Nè nè, thưa ngài, ngài đừng đi cùng bọn họ. Bọn họ là những người tới đây tham gia huấn luyện đấy."

Nữ nhân viên tiếp tân thấy Lâm Dật cũng đi theo vội nói:

"Ngài có việc gì cần giải quyết, thì cứ nói với tôi là được rồi."

"Tôi chính là nhân viên shipper của công ty Mỹ Đoàn, cũng là tới tham gia buổi huấn luyện."

"Anh, anh nói cái gì? Anh là nhân viên shipper?"

"Đúng thế, chính là một chân chạy shipper."

Phốc _ _ !

Biết được thân phận của Lâm Dật, nhóm người shipper còn lại đều bật cười ha ha.

"Ha ha, người anh em này thật ngưu bức, vậy mà còn lừa được cả cô nàng kia."

"Anh nhìn nữ nhân viên tiếp tân kia, mặt cô ta tái xanh đi rồi kìa, thật là thú vị."

"Để cho cô ta chừa thói vênh váo, đây gọi là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo."

Nữ nhân viên tiếp tân vẻ mặt khó coi, chỉ thẳng mũi Lâm Dật nói:

"Anh dám lừa gạt tôi!"

"Tôi lừa cô cái gì chứ?"

Lâm Dật vô tội nói:

"Tôi cũng không nói bản thân mình là ông chủ có tiền, mọi việc đều là do chính cô tự suy diễn ra thôi."

"Anh!"

Nữ nhân viên tiếp tân tức giận nói không nên lời, không ngờ rằng anh ta ăn mặc chính là một thân giả tạo!

Vậy mà mình có thể nhìn lầm!

"Bái bai, tôi muốn đi vào huấn luyện."

Nghe thấy Lâm Dật cãi lộn với nữ nhân viên tiếp tân, Đoạn Bình hơi nhíu lông mày.

Rốt cục thì người này đang gây ra chuyện gì? Tới huấn luyện mà ngay cả đồng phục nhân viên cũng không mặc, còn ra thể thống gì nữa chứ!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 191.

Chương 192. Nếu Cuộc Sống Hiện Tại An Ổn, Có Ai Lại Muốn Lang Bạt Kỳ Hồ

Một đoàn người đi lên tầng ba, được Đoạn Bình dẫn tới phòng họp.

Cách trang trí có điểm giống phòng học xếp theo hình bậc thang ở trong trường đại học, trước mặt còn có máy chiếu.

Nếu như có thêm một cái bục giảng, thì không có gì khác với phòng học.

"Mọi người tự tìm chỗ ngồi đi."

Đoạn Bình nói ra:

"Tôi đi gọi quản lý tới, chuyện đào tạo cụ thể chờ Lưu quản lý tới sẽ nói rõ với các người."

Nói xong câu kế tiếp, Đoạn Bình quay người rời đi, thái độ giống như những người ở đây đang thiếu tiền của nàng vậy.

Không bao lâu sau, một người đàn ông mặc vest đi đến, vóc dáng không cao, dáng người hơi mập, ngoại hình không tính là xuất chúng, nhưng lại tỏ vẻ lịch lãm.

Lâm Dật liếc mắt nhìn tấm thẻ trên ngực anh ta, tên là Lưu Song, chức vụ phó quản lý bộ phận vận hành.

Xem như cấp trên trực tiếp của Lâm Dật.

Sau khi đi vào từ ngoài cửa, Lưu Song nhàn nhạt liếc mắt nhìn mọi người ở trong phòng, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Lâm Dật.

"Người này là có chuyện gì xảy ra, cậu cũng là nhân viên tài xế của Mỹ Đoàn sao?"

"Anh ta cũng là shipper."

"Vậy tại sao không có mặc đồng phục? Cảm thấy quần áo của mình đẹp mắt? Đến nơi này thi sắc đẹp sao?"

Lâm Dật cười cười,

"Nếu như thật sự nói là thi sắc đẹp, cho dù tôi mặc vào đồng phục công ty, thì anh cũng không sánh được bằng tôi."

"Chú ý lời nói của cậu, nơi này không phải chỗ để cậu nói lải nhải."

Đoạn Bình lạnh lùng nói, cũng không có bởi vì Lâm Dật có ngoại hình đẹp trai, mà cho sắc mặt tốt.

Lâm Dật nhún vai không nói chuyện, muốn xem bước kế tiếp bọn họ muốn làm gì.

"Xem tuổi tác mọi người ở đây cũng đều là shipper lâu năm, thế mà còn có nhiều đánh giá kém như vậy, tôi thật không hiểu các người làm ăn kiểu gì vậy."

Lưu Song nói ra:

"Chẳng lẽ không thể thu liễm tính tình của bản thân?"

"Lưu quản lý, việc này cũng không thể trách chúng tôi được. Đều là những người khách hàng kia quá già mồm, không phải để cho chúng tôi giúp đỡ đi đổ rác, thì cũng là lấy hàng chuyển phát nhanh. Còn có một lần, vậy mà sai tôi dọn dẹp nhà cửa cho bọn họ, tôi không có đồng ý thì cho tôi đánh giá kém. Anh nói xem, chuyện này có thể trách chúng tôi hay sao?"

"Chẳng lẽ các người không biết thân phận của mình là gì sao? Nguyên một đám người đều lớn cả rồi, không nghĩ làm cách nào để nuôi sống gia đình, thế mà còn nổi giận với khách hàng. Tôi thấy công ty còn quản lý đối với các người quá rộng rãi đấy."

Mọi người ở chỗ này đều không nói lên lời, nếu điều kiện quản lý như vậy mà coi như rộng rãi, vậy nếu như nghiêm ngặt hơn, còn không phải muốn mạng người sao?

"Hôm nay các người đều đã đến nơi này, tôi cũng không muốn nói nhảm gì nhiều."

Lưu Song nói ra:

"Một người đóng 3000 tệ tiền đặt cọc và ngồi lại đây tự kiểm điểm bản thân ba giờ đồng hồ, sau đó tôi sẽ giải khai quyền hạn làm việc của mọi người. Về sau phải làm như thế nào, chính các người phải tự nắm chắc trong lòng, tôi không muốn nói nhiều lời nữa."

"3000 tệ tiền đặt cọc? !"

Nghe được con số này, trong phòng toàn bộ nhân viên shipper đều đứng ngồi không yên.

3000 nhân dân tệ tương đương với nửa tháng tiền lương của bọn họ.

Nói thật dễ nghe là tiền đặt cọc, nhưng đừng ai nghĩ có thể cầm về.

Nói trắng ra cũng là vô duyên vô cớ đóng phạt 3000 tệ.

"Làm sao, các người còn có ý kiến gì?"

Lưu Song trợn mắt nói:

"Có ý kiến cũng không thành vấn đề, cửa ở đằng sau tôi, hiện tại có thể cút. Các người không muốn làm, vẫn có vô số người chấp nhận làm!"

Mọi người trong phòng đều giận mà không dám nói gì.

Nếu như có lựa chọn khác, chẳng có ai trong số bọn họ muốn làm loại công việc hầu hạ người như thế này.

Nhưng hiện thực rất tàn khốc, bọn họ không có bằng cấp chuyên môn, không có nghề nghiệp thành thạo, đa số đều là lao động tay chân làm thuê ngoài xã hội. Khi gặp phải dạng đối xử không công bằng này, hầu hết mọi người đều chọn cách nén giận, không dám mở miệng phản bác.

Nếu cuộc sống hiện tại an ổn, có ai lại muốn lang bạt kỳ hồ.

Nếu như không phải cùng đường mạt lộ, có ai chịu nuốt giận vào bụng.

"Đừng có lề mề nữa, thời gian của Lưu quản lý rất quý giá. Nếu như các người muốn tiếp tục làm công việc này, vậy thì mau chóng đóng tiền đặt cọc. Còn ai nếu không muốn làm nữa, hiện tại lập tức rời đi, không ai giữ lại các người đâu."

Bầu không khí trong phòng trở nên yên tĩnh đến nặng nề, bọn họ không muốn đóng tiền, nhưng lại không biết phản kháng bằng cách nào.

"Giả dụ chúng tôi nghỉ việc, vậy khoản tiền đặt cọc 2000 tệ giao nộp lúc đăng ký trước đây, có thể trả lại hay không?"

Một người trẻ tuổi hỏi.

"Cậu muốn lấy lại tiền đặt cọc? Cậu còn biết xấu hổ hay

không?"

Lưu Song không chút khách khí nói ra:

"Không biết chính mình nhận được bao nhiêu đánh giá kém và khiếu nại sao? Danh dự của công ty đều bị các người hủy hoại, không bắt các người bồi thường tiền đã là không tệ bạc rồi, thế mà còn nghĩ chuyện bắt chúng tôi phải trả lại tiền cọc? Có phải là cậu đang nằm mơ hay không đấy?"

Người thanh niên nắm chặt hai nắm đấm, nếu như cho anh ta thêm một chút xíu dũng khí, hiện tại anh ta có thể đứng lên và đóng sập cửa rời đi!

Cũng chỉ vì năm ngoái vừa mới kết hôn, hiện giờ vợ lại đang có bầu, điều này khiến cho anh ta phải cắn chặt răng hàm răng, nuốt tất cả buồn khổ vào trong bụng.

"Các người thật quá đáng rồi đấy."

Lâm Dật thản nhiên nói:

"Biết công ty Mỹ Đoàn các người vừa xấu tính lại vừa không có lòng tự trọng, nhưng có thể có giới hạn một chút được không? Tướng ăn này cũng quá khó coi rồi."

Lời nói của Lâm Dật lập tức đưa tới sóng to gió lớn, ai cũng không nghĩ tới anh sẽ mở miệng nói như vậy ở thời điểm này.

Khiến cho tất cả ánh mắt mọi người đều rơi xuống trên người anh.

"Anh nói bậy bạ gì đó, chúng tôi làm việc là theo quy củ!"

Đoạn Bình lập tức phản bác.

"Cô im miệng đi, ông ta cũng chỉ là Phó quản lý, làm gì mà phải điên cuồng liếm chó như vậy? Tìm người nào ngưu bức hơn để liếm không tốt hơn sao?"

"Anh!"

Lưu Song híp mắt, lộ ra vẻ mặt độc ác.

"Tuổi tác không lớn lắm nhưng tính khí còn không nhỏ. Nếu như bản thân thật sự có năng lực, vậy bây giờ lập tức rời đi đi, tại sao còn phải ở lại chỗ chúng tôi làm?"

"Nơi đây không giữ tôi, tự nhiên có chỗ khác giữ tôi."

Lâm Dật xoay xoay lưng, vô tư đi tới cửa.

"Đúng rồi, có chuyện suýt quên nói với các người. Tôi đã dùng điện thoại di động của mình, để ghi lại toàn bộ nội dung của cuộc nói chuyện vừa rồi. Tôi muốn để cho tất cả mọi người chứng kiến thật kỹ một chút, chỉ là một tên Phó quản lý quèn mà ra vẻ trang bức như thế nào."

"Mày vậy mà dám thu âm!"

Lưu Song và Đoạn Bình đều trừng tròng mắt, ai cũng không ngờ rằng Lâm Dật sẽ làm ra chuyện như vậy.

Nếu như đoạn thu âm này bị lan truyền trên mạng, có lẽ ngay ngày hôm sau sẽ trở thành từ khóa hot search. Kết cục đợi chờ mình, chắc chắn chỉ có bị sa thải!

"Nhóc con, mày giao đoạn thu âm ra, việc này tao sẽ không so đo với mày nữa!"

Lưu Song uy hiếp nói.

"Ông không tính toán với tôi, tôi còn muốn tính toán với ông đây."

Lâm Dật đứng tại cửa ra vào và nói ra:

"Đồ vật thú vị như vậy mà phát ra bên ngoài, lại có thể để cho các người được dịp kiêu ngạo trước mặt nhân dân cả nước."

Dịch: MBMH translate

Hết chương 192.

Chương 193. Thuận Tiện Sa Thải Hai Người Các Người

Lưu Song lo lắng nắm chặt nắm đấm, trong mắt giống như muốn phun ra lửa.

"Cậu đừng có được cho thể diện mà không cần, nơi này là tòa cao ốc của tập đoàn Mỹ Đoàn chúng tôi. Nếu như cậu không giao ra đồ vật, vậy thì hôm nay cậu không có khả năng rời khỏi đây!"

"Tôi ngược lại muốn nhìn xem, các người ai có thể ngăn cản được tôi."

"Đoạn Bình, gọi người bắt hắn lại cho tôi, tuyệt đối không thể để hắn rời đi!"

"Vâng, Lưu quản lý."

Đoạn Bình cầm điện thoại, bấm số gọi cho nhân viên tiếp tân.

"Tôi đang ở phòng họp trên tầng ba, goi toàn bộ bảo vệ lên đây!"

"Vâng!"

Bên trong bộ đàm có người trả lời.

Không đến ba phút sau, mọi người nhìn thấy một đoàn bảo vệ từ trong thang máy chạy ùa vào.

"Chính là thằng nhãi này, đoạt lấy điện thoại của hắn cho tôi!"

Lưu Song ra lệnh.

"Vâng, Lưu quản lý!"

Hơn mười người bảo vệ cùng nhau xông lên, không có nói nhảm thừa thãi, chuẩn bị đoạt điện thoại di động của Lâm Dật.

"Đang làm gì đấy?!"

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một tiếng quát khẽ vang lên từ phía sau lưng đám bảo vệ, khiến cho đám người đều ngừng bước chân, không ai dám tiếp tục ra tay.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn lại, bất ngờ phát hiện ra người đi ra từ trong thanh máy, lại là Hà Viện Viện!

Cùng lúc đó, Hà Viện Viện cũng nhìn thấy Lâm Dật.

Cảm giác không thốt nên lời.

Ông chủ của mình có thể bình thường một chút được không?

Giá trị con người của anh đã lên tới cả tỷ tệ, rảnh rỗi thì đi câu cá không thú vị hơn sao? Thật là, anh còn chạy tới đây để trải nghiệm cuộc sống làm gì không biết!

Hôm nay Hà Viện Viện tới đây, là dự định từ chức.

Nhưng khi đến bãi đỗ xe dưới lầu, thấy được chiếc Koenigsegg của Lâm Dật nằm ở chỗ đó.

Mới đầu nàng còn có chút buồn bực, vì sao sếp mình lại tới nơi này, hỏi thăm một chút mới biết được, hóa ra hôm nay có buổi đào tạo nghiệp vụ cho nhân viên shipper.

Vì vậy nàng không vội đi từ chức, mà vội vã chạy đến.

Không nghĩ tới đúng là xảy ra chuyện.

Gặp phải một vị sếp như thế, thật sự là không thể làm người ta bớt lo.

"Hà tổng, ngài đã tới."

Nhìn thấy Hà Viện Viện, Lưu Song nịnh nọt chạy đến bên cạnh.

"Vài ngày không nhìn thấy ngài, thật sự là càng ngày càng đẹp ra."

Hà Viện Viện là giám đốc tài chính của chi nhánh Mỹ Đoàn ở thành phố Trung Hải này, cấp bậc gần như tương đương Phó chủ tịch tập đoàn, cũng không phải loại quản lý nhỏ như Lưu Song có thể so sánh.

"Đây là có chuyện gì, quản lý mà cầm đầu hò hét bắt nạt người khác, còn ra thể thống gì nữa!"

"Hà tổng, là thế này. Vừa rồi tôi tổ chức cuộc họp cho những nhân viên shipper ở đây, nhưng thằng nhóc này dám bí mật ghi âm lại nội dung cuộc hội nghị. Tôi sợ đoạn ghi âm đó truyền ra ngoài sẽ gây ra chuyện gì đó bất lợi cho chúng ta, cho nên gọi người đến đây bắt hắn lại."

"Tôi không muốn nghe những lời nói nhảm kia, mau thu dọn đồ đạc rời đi đi."

Hà Viện Viện sắc mặt không thay đổi nói.

"Hà tổng, việc này không cần ngài nói, tôi sẽ sa thải hắn ta ngay. Đối với loại người này, căn bản không có tư cách làm nhân viên shipper của tập đoàn Mỹ Đoàn chúng ta."

"Ý của tôi là anh bị sa thải, hiện tại rời đi thôi, đừng để tôi nói nhiều."

"Tôi, tôi bị sa thải rồi?"

Lưu Song sững sờ tại chỗ, dường như không thể tin vào tai của mình.

Đó căn bản không coi là chuyện lớn, hơn nữa còn thường xuyên xảy ra, vì sao Hà tổng lại sa thải chính mình rồi?

"Hà tổng, tôi không nghe lầm chứ? Tôi không làm gì sai hết, sao ngài lại sa thải tôi?"

"Hành vi của anh làm tổn hại nghiêm trọng đến hình ảnh của công ty, thế mà còn hỏi tôi tại sao muốn sa thải anh? Anh nghĩ như thế nào?"

"Hà tổng, chị đừng hiểu lầm, thật ra việc này căn bản không thể trách Lưu quản lý."

Hà Viện Viện nhìn Đoạn Bình.

"Không cần nói giúp, hai người các ngươi cùng đi đi."

Đoạn Bình: . . .

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Muốn tôi phải nói lại lần thứ hai sao?"

"Biết rõ, thưa Hà tổng, tôi lập tức đi bộ phận nhân sự báo danh."

Nhìn thấy Lưu Song và Đoạn Bình xám xịt rời đi, đám đông shipper tại chỗ đều có loại cảm giác hả hê lòng người.

Hà Viện Viện nháy mắt ra hiệu với Lâm Dật, hai người cùng nhau đi vào trong thang máy.

"Lâm tổng, anh có thể khiến em bớt lo một chút được không?"

Hà Viện Viện khóc không ra nước mắt nói.

"Quyền hạn của anh bị đóng lại, nói là sau khi đến buổi huấn luyện này mới có thể mở ra, nên anh mới tới đây."

"Anh nói trước với em một tiếng không được sao? Em còn chưa có từ chức mà, vẫn như cũ là giám đốc tài chính CFO của tập đoàn Mỹ Đoàn. Chuyện mở ra quyền hạn của anh cũng là một câu nói thôi, làm gì anh phải tự mình đi một chuyến như vậy chứ."

Hà Viện Viện xoa huyệt thái dương,

"Lãnh đạo gây ra dạng sự tình mất mặt này, làm một người nhân viên cấp dưới, anh có biết em buồn phiền thế nào không?"

"Cũng bởi vì nguyên nhân này, anh mới không nói với em."

Lâm Dật đút hai tay trong túi quần,

"Tốt xấu gì anh cũng là ông chủ của công ty, để cho cấp dưới đến giải quyết việc riêng cho mình, rất mất mặt."

Lâm Dật mắt nhìn Hà Viện Viện, nói tiếp:

"Ủa nhưng mà tại sao em lại đến đây?"

"Không phải anh bảo em tới từ chức sao, hôm nay em đến rồi đây. Nếu không phải nhìn thấy xe của anh ở dưới lầu, em cũng không biết anh đang ở chỗ này đâu."

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, em mau chóng đi từ chức đi. Anh giao toàn bộ công việc cho hai người rồi, hai người đều phải để ý cẩn thận. Nếu như gây ra một chút lỗi lầm, em cũng đừng hòng nghĩ đến tiền lương."

"Đừng cho là mình dáng dấp đẹp trai, thì có thể bắt nạt người khác."

Lâm Dật nhìn Hà Viện Viện,

"Có thể anh không có sức mạnh, nhưng bởi vì anh có ngoại hình đẹp trai."

"Thì sao?"

"Không chỉ có đẹp trai, còn có tiền."

Hà Viện Viện: . . .

Đao của bà đâu?!

Vì mong mình có thể sống lâu thêm mấy năm, Hà Viện Viện không nói thêm gì nữa, mang theo Lâm Dật cùng nhau đi tới bộ phận nhân sự.

Vừa mới đi tới cửa bộ phận nhân sự, trùng hợp nhìn thấy được Lưu Song và Đoạn Bình làm xong xuôi thủ tục thôi việc.

"Hà, Hà tổng, ngài đã tới. . ."

Mặc dù đã từ chức, nhưng khi đối mặt với tầng lớp lãnh đạo, trong lúc nhất thời cảm giác e ngại vẫn chưa có tiêu tán.

Điều này khiến cho Lưu Song và Đoạn Bình trong lòng còn có một tia kính sợ đối với Hà Viện Viện.

Hà Viện Viện gật gật đầu, sau đó đi về phía quản lý bộ phận nhân sự nói:

"Lấy cho tôi một phần đơn từ chức, tôi tới để từ chức."

Nghe nói như thế, Lưu Song và Đoạn Bình đều choáng váng.

"Cô, cô đến để từ chức?"

"Đúng thế."

Lâm Dật cười ha hả nói:

"Trước khi cô ấy từ chức, cũng thuận tiện sa thải luôn hai người các ngươi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 193.

Chương 194. Sớm Mở Ra Nghề Nghiệp Mới

"Thuận tiện sa thải chúng tôi?"

Lưu Song kích động muốn chửi tục. Cô cũng đã muốn từ chức rồi, còn hại bọn tôi làm gì?

Đến cấp bậc như Hà Viện Viện, nếu cô ấy nghỉ việc, phòng nhân sự sẽ không có quyền quyết định mà cần có chữ ký của Tổng giám đốc Tập đoàn.

Mà những công việc đã được Hà Viện Viện làm xong từ trước.

Việc đến phòng nhân sự chỉ là đi ngang qua mà thôi.

Làm xong thủ tục nghỉ việc, Hà Viện Viện không phản ứng với Lưu Song và Đoạn Bình nữa, cùng Lâm Dật tiêu sái rời đi.

"Anh Lưu, hai chúng ta bị bọn họ chơi rồi!" Đoạn Bình bực tức nói.

"Cái gã tên Lâm Dật kia cũng có quan hệ rất tốt với Hà Viện Viện, thật quá đáng!"

"Việc này tôi biết!" Lưu Song căm giận nói: "Tiên sư nó, tôi sẽ không bỏ qua cho hắn!"

"Anh sẽ không báo thù Hà Viện Viện chứ?" Đoạn Bình hỏi.

"Tuy cô ta đã nghỉ việc, nhưng quan hệ xã hội vẫn còn. Hai chúng ta không đấu lại được cô ta."

"Người như Hà Viện Viện, tôi tất nhiên không trêu vào nỗi. Nhưng tôi nhất định phải nói phải quấy với cái gã tên Lâm Dật này." Lưu Song nói.

"Hai chúng ta mau lên một chút, lặng lẽ đi theo sau. Chờ hắn ta lạc đàn, xem tôi trừng trị hắn thế nào."

…

Từ phòng nhân sự đi ra, hai người đi thang máy xuống lầu.

"Lâm tổng, để bảo vệ anh không bị thiệt thòi, trước khi em từ chức đã khai trừ hai người. Đối với nhân viên hăng hái làm việc nghĩa, khảng khái cứu chủ như em, lẽ nào anh không muốn bày tỏ một chút sao?"

"Có ông chủ đẹp trai như anh giúp em tiết kiệm vài cân dưa chuột và quả cà trong đêm tối cô đơn gối chiếc khó ngủ, anh đã thu tiền của em chưa?"

"Chẳng trách anh có thể lên làm ông chủ, em chỉ có thể đi làm công." Hà Viện Viện nói: "Hóa ra là vì da mặt em quá mỏng."

"Em cuối cùng cũng ngộ ra chân lý làm ăn rồi." Lâm Dật nghiêm túc nói.

"Có người đàn ông từng nói, thể diện có thể lấy ra ăn không?"

Hà Viện Viện giơ ngón tay cái.

Lòng sinh kính nể.

"Ông chủ da trâu!"

Reng reng reng...

Chợt, điện thoại Hà Viện Viện kêu lên. Lâm Dật liếc sang, giống như là Tổng giám đốc của cô ấy gọi tới.

"Được, tôi biết rồi."

"Cảm ơn Triệu tổng, sau này sẽ thường liên hệ."

"Giám đốc cũ của em giữ em lại hả?" Hà Viện Viện cúp máy, Lâm Dật liền hỏi.

"Không có, còn không phải là vì chuyện náo động của anh vừa rồi sao?"

"Làm sao?"

"Chuyện ghi âm đã truyền vào tai Triệu tổng. Ông ấy gọi tới cho em, hi vọng em có thể nói chuyện với anh, để anh xóa đoạn ghi âm đó đi. Ông ấy cũng bảo đảm sẽ tiến hành cải tổ chế độ không hợp lý."

"Được, anh biết rồi."

"Cái gì mà anh biết rồi? Anh mau xóa ghi âm đi."

"Xóa cái lông ấy!" Lâm Dật nói: "Anh vốn không ghi âm, chỉ lừa hai cái người ngu kia thôi."

Hà Viện Viện: ...

Hai người các ngươi thích chơi ngu, tại sao cứ phải ganh đua với Lâm tổng cho bằng được chứ? Ài…

"Được rồi, chuyện Cisco tiến triển đến trình độ nào rồi?" Lâm Dật hỏi qua chuyện khác.

"Đã hẹn cẩn thận, chín giờ ngày mai họp bàn ở công ty họ."

"Lão Kỳ đâu? Anh ta đang làm gì?"

"Đang luyện tập trò khoe mẽ lừa gạt mà anh giao cho ở công ty kìa."

"Cái gì gọi là khoe mẽ lừa gạt?" Lâm Dật nói: "Cái này gọi là thái độ đúng mực của một diễn viên."

"Được, anh là ông chủ, anh nói cái gì chính là cái đó. Chỉ cần anh đừng trừ tiền lương của em là được."

Đúng lúc này, cửa thang máy mở ra, có tiếng la sắc bén.

"Lại là anh!"

Lâm Dật ngẩng đầu, phát hiện người vừa la lên là nữ tiếp tân cho rằng anh là một nhân vật ghê gớm.

"Tôi làm sao?"

"Anh không thấy xấu hổ hay sao?" Nữ lễ tân tức giận: "Một tên chạy shipper như anh lại dám giả dạng người có tiền trước mặt tôi, muốn làm gì? Cho rằng tôi dễ lừa gạt lắm hả?"

Hà Viện Viện: ???

Ông chủ còn biết cô tiếp tân này?

Xem kìa chỉ đến công ty một chuyến thôi, anh chọc ra bao nhiêu họa rồi.

"Khục khục khục…"

Lâm Dật ho khan một tiếng, nhìn Hà Viện Viện:

"Vừa rồi cô ta nói năng thô lỗ với anh. Em nói phải làm sao bây giờ?"

Sao sao là sao???

"Sao cái gì nữa? Em cũng từ chức rồi." Hà Viện Viện nhỏ giọng nói.

"Em xem đó mà làm. Nếu không anh cũng cho em nghỉ việc nhá?"

Hà Viện Viện: ...

Dao của bà đâu?

"Khụ khụ khụ…"

Hà Viện Viện giả vờ bình tĩnh nhìn nữ tiếp tân:

"Cô tên Ngô Đình đúng không?"

"Hà, Hà tổng, hai người quen biết sao?"

Cho dù Hà Viện Viện đã từ chức, nhưng người biết chỉ là số ít. Những người khác trong công ty vẫn chưa biết chuyện cô đã từ chức.

"Chúng tôi có quen biết hay không không quan hệ nhiều đến cô." Hà Viện Viện nói.

"Tôi cảm thấy cô không thể đảm nhiệm cương vị lễ tân, thu dọn đồ đạc rời đi thôi."

"Tôi, tôi bị sa thải?"

"Đúng, hiện giờ đi phòng nhân sự đi."

Nói xong, Hà Viện Viện đi luôn, chỉ lo mình bị lộ, cũng thầm tính toán trong lòng.

Chờ lúc có thời gian phải mời một vị Phật về, sau đó mỗi ngày ăn chay niệm phật. Bằng không, làm cùng ông chủ như thế này, sau này chắc chắn sẽ giảm thọ.

Ra khỏi tòa nhà, Hà Viện Viện nhìn Lâm Dật.

"Ông chủ, nhiệm vụ mà anh giao, em còn chưa hoàn thành. Em đi trước." Hà Viện Viện nói.

"Sau này còn có chuyện thất đức thế này nữa, ngài cũng đừng tìm em. Em phận bạc, không làm người xấu được đâu."

Không cho Lâm Dật cơ hội nói chuyện, Hà Viện Viện lộp cộp nện giày cao gót vội vội vàng vàng rời đi, chỉ lo mình giảm thọ.

Lâm Dật xoay xoay eo. Hiện giờ quyền hạn hệ thống đã mở, còn phải tiếp tục nhận đơn.

Anh nhìn nhiệm vụ tiếp theo là gì.

"Ngươi đứng lại đó cho ta!"

Lâm Dật vừa ấn chìa khóa xe, chợt nghe thấy có người gọi mình ở đằng sau, anh quay qua phát hiện là Lưu Song và Đoạn Bình vừa nãy.

"Hai người tìm tôi hả?"

Thấy cửa xe Koenigsegg mở ra, Lưu Song nhất thời ngu người.

"Chiếc, chiếc xe này là của anh?"

"Làm sao? Không được sao?"

"Được thì được, nhưng anh làm sao dùng xe thể thao chạy shipper? Thật, thật lãng phí."

"Có tiền không có chỗ ném."

Lưu Song: ...

Đoạn Bình: ...

Lâm Dật nhìn hai người:

"Hai người các người đuổi theo tôi từ xa là tìm tôi có việc sao?"

"Không, không có chuyện gì..."

Lưu Song nơm nớp lo sợ nói. Người ta còn lái xe thể thao, mình không trêu chọc nổi!

"Chỉ, chỉ muốn tiễn anh."

"Cảm ơn ý tốt của hai người." Lâm Dật cảm khái: "Sớm biết vậy đã không bảo Hà Viện Viện đuổi việc hai người. Việc này náo lớn quá."

Nói xong, Lâm Dật ngồi vào xe, giẫm ga nghênh ngang rời đi.

Chỉ còn lại hai người lòng tràn đầy ngổn ngang đứng trong gió.

…

Lái xe rời đi, ngay lúc Lâm Dật chờ đơn hàng, trong đầu anh vang lên giọng nói của hệ thống.

【Thay đổi quy định ngành nghề, tăng cao điều kiện sinh hoạt của công nhân viên tầng chót, thưởng 300 nghìn giá trị thông thạo.】

【Giá trị thông thạo: 90%. Thưởng hai tỷ nhân dân tệ.】

Lâm Dật giẫm phanh, ngây người mấy giây. Mới đó đã hoàn thành nhiệm vụ?

Hệ thống nói mình thay đổi quy định ngành nghề, tăng cao điều kiện sinh hoạt của công nhân viên tầng chót, rất có thể liên quan đến việc đoạn ghi âm lúc nãy.

Vừa nãy Hà Viện Viện nói với mình rằng ông chủ của cô ấy đã đồng ý sửa chữa quy định bất hợp lý, cho công nhân viên tầng chót có không gian sinh tồn tốt hơn.

Thứ mà hệ thống nói tới chắc hẳn là cái này.

Hiểu rõ mọi chuyện, Lâm Dật đưa mắt nhìn lại dòng thông báo khen thưởng.

300 ngàn điểm thông thạo!

Đây là lần đầu tiên từ trước tới giờ.

Xem ra hành vi trong lúc vô tình của mình mang đến ảnh hưởng không nhỏ đối với toàn ngành.

Bằng không đã không được nhận nhiều giá trị thông thạo như vậy.

Nhưng điều quan trọng nhất chính là, độ hoàn thành nghề nghiệp đã đạt 90%!

Nói cách khác, mình có thể sớm mở ra nghề nghiệp mới rồi.

Vừa vặn, giọng nói của hệ thống vang lên.

【Độ hoàn thành nghề nghiệp: 90%. Có thể sớm mở ra nghề mới.】

【Có mở ra nghề nghiệp mới không: (Có / Không)】

【Trải nghiệm nghề nghiệp: Bác sĩ lâm sàng】

【Độ hoàn thành nghề nghiệp: 0%.】

【Gói quà lớn nghề nghiệp mới: Mười triệu nhân dân tệ, một bộ dao giải phẫu hợp kim.】

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 194.

Chương 195. Coi Như Duyên Phận, Thì Cũng Là Nghiệt Duyên

"Hả! Lại cho mình đi làm bác sĩ á?"

Nghề nghiệp này thật trâu bò!

Tuy rằng Lâm Dật kích động, nhưng anh vẫn cố nén xuống.

Đến hiện tại, anh đã trải qua ba nghề nghiệp, hơn nữa nhiệm vụ chung cực còn hoàn thành. Vì vậy, nghề nghiệp bác sĩ mới này tạm thời còn chưa thể nhận được.

Trước tiên, anh cần phải hoàn thành hết các nhiệm vụ chung cực trước mắt, mới có thể nhanh chóng bắt đầu nghề nghiệp mới.

Bằng không, nhiệm vụ tồn đọng quá nhiều sẽ trở thành gánh nặng đối với anh.

Nhưng quả thực Lâm Dật rất chờ mong đối với nghề bác sĩ này.

Chỉ là không biết lần này mình sẽ được sắp xếp vào bệnh viện nào.

【Nhiệm vụ hệ thống: Thu được hai mươi lần đánh giá năm sao, thưởng 100 nghìn điểm thông thạo. Tiến độ nhiệm vụ trước mắt: (11/20)】

"Nhiệm vụ chung cực tới rồi sao?"

Hiện giờ, độ hoàn thành nghề nghiệp của mình là 90%.

Lại thêm 100 nghìn giá trị thông thạo nữa là vừa vặn 100%.

Thầm tính toán một chút, cái nghề giáo sư còn đang trong giai đoạn ngủ đông, muốn mở lại nghề này là không thể.

Chỉ có thể chọn lái Didi và shipper.

Cuối cùng, Lâm Dật cảm thấy nên triệt để kết thúc cái nghề shipper này đi.

Chỉ cần thêm 9 đánh giá năm sao nữa, nhiệm vụ sẽ hoàn thành, thật đơn giản.

Nhưng có câu châm ngôn: Thả con săn sắt, bắt con cá rô.

Nhiệm vụ chung cực không quá khó, khả năng phần thưởng cũng không quá tốt.

Nhưng bất kể nói thế nào, hoàn thành nhiệm vụ chung cực này trước rồi hãy nói.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ anh có thể thả chậm nhịp độ, làm chút chuyện riêng.

Anh nhìn thời gian, thấy đã tới giờ trưa.

Nhìn chung quanh một chút, Lâm Dật nhận ra nơi này không xa tập đoàn Triều Dương bao nhiêu. Đã lâu anh không ăn cơm rang trứng ở nhà chú Khổng, bây giờ đi nếm mùi vị xem.

Được Trí tuệ Hiền giả trợ giúp, anh cũng có thể tự nấu một bữa cơm ngon miệng, nhưng so với món của chú Khổng vẫn còn kém một chút.

Có lẽ mùi vị không kém, nhưng cảm giác lại thiếu đi quá nhiều.

Quyết định xong, Lâm Dật lái xe tới cái ngõ gần tập đoàn Triều Dương.

Reng reng reng...

Trên đường đi, điện thoại của Lâm Dật réo vang. Là Chu Hải Đào ở trường đua xe gọi tới.

"Lâm tổng, T12 đã sửa xong, đang đặt ở chỗ chúng tôi, có cần đưa tới cho ngài không?"

"Sửa nhanh như vậy sao?"

"Vâng, vì linh kiện trong xưởng khá sung túc, không mất bao nhiêu thời gian."

"Tôi ở ngõ hẻm bên cạnh số 190 đường Tuyên Khánh. Đưa tới đó cho tôi đi."

Hệ thống thưởng cho anh một chiếc mô tô T12, nhưng vừa lái một lần đã bị cái tên não ngắn tên là Thường Đức Quân kia làm hỏng. Bây giờ đã sửa xong, cuối cùng anh lại có thể trải nghiệm lần nữa.

"Trong ngõ?"

Chu Hải Đào khổ sở nói:

"Lâm tổng, trong ngõ hẹp quá, xe không vào được."

"Anh đúng là cứng nhắc. Chở bằng xe làm gì, tìm người lái xe tới đây chẳng phải là xong sao! Làm ầm ĩ như thế làm gì? Trên mặt nạm kim cương chắc!"

"Vâng vâng vâng, tôi biết rồi. Vậy tôi sắp xếp người đưa tới."

Cúp điện thoại, Lâm Dật không đi đường Tuyên Khánh.

Anh lái xe vào bãi đỗ xe của tập đoàn Triều Dương.

Lát nữa T12 sẽ tới, xe này không thể lái được. Anh đỗ ở đây tạm đã.

Dừng xe xong, Lâm Dật chậm rãi đi bộ đến ngõ trên đường Tuyên Khánh.

"Anh tiểu Dật!"

Thấy Lâm Dật, con bé Khổng Tĩnh vui mừng dào dạt chạy tới, vui không kìm được.

"Đáng ra sắp thi đại học, sao em còn có thời gian ở đây?"

"Gần đây học tập mệt mỏi quá, trường cho bọn em nghỉ một ngày, nói là để bọn em thả lỏng một chút."

"Nói cũng đúng. Mài đao không lầm công đốn củi. Nghỉ ngơi một chút, thả lỏng đầu óc, như vậy có lẽ hiệu quả học tập sẽ càng tốt hơn."

"Đúng mà." Khổng Tĩnh cười tủm tỉm.

"Vẫn là anh Lâm hiểu em. Cha em chỉ biết bắt em ngày nào cũng học."

"Họ cũng chỉ muốn tốt cho em thôi."

"Em biết." Khổng Tĩnh cười hì hì: "Anh Lâm, anh muốn ăn gì, để cha em làm cho anh."

"Như cũ, cơm rang trứng. Lần này cho thêm hai cây xúc xích kim la, hai quả trứng gà, một túi que quẩy cay."

"Đến đây đến đây tiểu Dật! Nhanh ngồi đi." Cô Lưu cười tủm tỉm nói.

"Hôm nay làm ăn tốt không ạ, cô cứ làm việc đi. Chờ chú Khổng hết bận lại làm cho cháu."

"Không có chuyện gì, với tay nghề của chú Khổng sao có thể bận bịu. Bây giờ lập tức làm cho cháu."

"Vậy cháu không khách khí."

"Đã quen nhau lâu như vậy, cháu còn khách khí với chú là không đúng."

Hai vợ chồng, một người làm cơm rang trứng, một người bắt chuyện với khách. Khổng Tĩnh ngồi cạnh cùng Lâm Dật.

"Sắp thi đại học rồi, em có mục tiêu đại học nào không?"

"Em muốn đi Phục Đán được không anh?" Khổng Tĩnh nói.

"Phục Đán hả?"

Lâm Dật suy nghĩ một chút:

"Thành tích học tập của em chắc là rất tốt, lẽ ra có thể đi đại học Thanh Hoa và Bắc Kinh."

"Phát huy tốt thì không thành vấn đề." Khổng Tính nói.

"Nhưng dù em có thể thi đỗ, chắc cũng lót đáy. Nếu em đi Phục Đán, tất cả chuyên ngành mặc em chọn. Hơn nữa Trung Hải gần nhà, em cũng không muốn đi quá xa."

"Nói cũng có đạo lý." Lâm Dật sờ sờ đầu Khổng Tĩnh, cười nói: "Có chuyên ngành nào muốn học không?"

"Em muốn học y." Khổng Tĩnh hớn hở nói.

"Em cảm thấy những bác sĩ và y tá mặc áo choàng trắng kia thật sự đẹp."

"Học y đúng là không thành vấn đề, nhưng có điều em phải nghĩ cho kỹ." Lâm Dật khuyên nhủ.

"Học y thông thường đều mất năm năm, mà chương trình học đặc biệt buồn chán. Hơn nữa, cuối kỳ mỗi năm đều giống như lớp mười hai, em phải chuẩn bị sẵn tâm lý."

"Cũng được nha." Khổng Tĩnh ngẩng đầu nói: "Em cảm thấy lớp mười hai cũng không có gì buồn chán."

Lâm Dật: ...

Đây chính là sự khác nhau giữa học sinh giỏi và học sinh dốt sao?

"Cô bé, cháu trông xinh đẹp như vậy, sao không thi trường nghệ thuật? Tương lai có thể làm minh tinh." Có vị khách nói.

"Anh Lâm nói thế giới giải trí quá loạn, cho nên cháu không đi." Khổng Tĩnh trả lời.

" y dà, rất nghe lời, khá lắm khá lắm."

Lúc này, cơm rang trứng của Lâm Dật được đem lên, thêm một chai nước ngọt có ga (*).

(*Gốc: Khoái nhạc phì trạch thủy / Happy Fat Water, một dạng Coca-cola của Tàu)

"Không phải là sắp ghi danh sao? Nếu có gì không hiểu cứ hỏi anh tiểu Dật của con."

Cô Lưu cười nhìn Lâm Dật:

"Cô với chú Khổng chưa từng đi học, không biết gì về chuyện này cả, phiền cháu tốn tâm một chút."

"Hẳn là vậy mà. Em có số điện thoại của anh rồi, có gì cần hỗ trợ cứ gọi cho anh."

"Vậy cảm ơn anh."

"Khách khí cái gì."

Lâm Dật nhìn Khổng Tĩnh, nói:

"Chờ em thi đậu rồi, anh đưa em một chiếc di động và máy vi tính, coi như thưởng cho em."

"Vậy sao được? Mẹ em nói không thể tùy tiện nhận đồ của người khác," Khổng Tĩnh từ chối.

"Hơn nữa, máy vi tính và điện thoại đều không rẻ. Em càng không thể nhận."

"Tiền của anh Lâm xài mãi không hết, yên tâm, cứ nhận là được."

Không chờ Khổng Tĩnh nói tiếp, chợt có người gọi tên Lâm Dật.

"Lâm Dật, sao anh lại tới đây?"

Lâm Dật ngẩng đầu, bất ngờ phát hiện người vừa gọi mình lại là Liễu Tư Tư!

Liễu Tư Tư xuất hiện khiến Lâm Dật cảm thấy bất ngờ.

Trung Hải lớn như vậy, vốn tưởng rằng cả đời họ sẽ không gặp nữa.

Thật không ngờ lại gặp ở nơi này.

"Tư Tư, cậu quen biết anh chàng đẹp trai này sao?"

Người nói chuyện là bạn thân mới của Liễu Tư Tư. Hai người khoác tay nhau, mặc váy cực ngắn và tất ren đen, trang phục gợi cảm lớn mật.

"Anh ấy là bạn trai cũ của tớ. Chúng tớ trước đây cãi nhau một trận cho nên tách ra một thời gian."

Lần thứ hai gặp lại Lâm Dật, Liễu Tư Tư vừa mừng vừa sợ.

Chẳng lẽ ông trời quan tâm mình, cho mình một cơ hội gặp gỡ lại anh ấy sao?

"Không phải chứ, có bạn trai đẹp trai như vậy, cậu còn cam lòng cãi nhau với anh ta?"

Lúc trước Liễu Tư Tư ở cùng Lâm Dật cũng vì anh ấy đẹp trai.

Nhưng qua thời gian dài ở cùng Lâm Dật khiến Liễu Tư Tư không chấp nhận được.

Rất nhiều bạn thân của cô ta đều lái xe sang, đeo nhẫn kim cương giá mấy trăm nghìn. Còn cô ta, muốn mua một chiếc điện thoại Iphone đời mới nhất, Lâm Dật cũng không mua nổi. Đây là nguyên nhân cuối cùng khiến hai người chia tay.

"Chúng tớ vì hiểu lầm nên chia tay, không phải như cậu nghĩ đâu."

Ngồi cạnh Lâm Dật, Liễu Tư Tư cầm tay anh, giống như nắm lấy tay tài thần.

Nếu Lâm Dật có thể hợp lại với cô ta, tương lai cô không chỉ có thể lái Pagani, thậm chí còn có thể tùy tiện ở trong khách sạn Bán Đảo.

Trong vòng bạn bè, ai còn có thể sánh được cô nữa?

"Chờ đã, tớ nghĩ ra rồi." Bạn thân Liễu Tư Tư nói.

"Trước đây dường như cậu có đề cập với tớ, bạn trai cũ của cậu cực kỳ giàu có, sở hữu một khách sạn, lái xe siêu sang. Không phải là anh ta chứ?"

"Không sai, chính là anh ấy!" Liễu Tư Tư nghển đầu, thần sắc đắc ý: "Có phải là rất ưu tú không?"

"Đầu cậu bị giật điện sao? Đẹp trai lại còn giàu có như vậy, cậu lại còn đòi chia tay với người ta?"

"Ai nói chúng tớ chia tay? Chúng tớ chỉ tạm thời xa cách một thời gian mà thôi, không phải như cậu nghĩ đâu."

Liễu Tư Tư nhìn Lâm Dật, ánh mắt nóng rực.

"Lâm Dật, chúng ta tách ra lâu như vậy rồi. Hôm nay có thể gặp ở đây, anh không cảm thấy đây là duyên phận sao?"

"Coi như là duyên phận, thì cũng là nghiệt duyên."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 195.

Chương 196. Ài, Tôi Rốt Cuộc Tính Sai

"Vậy cũng như là duyên phận." Liễu Tư Tư nói.

"Anh biết không, trong thời gian chúng ta chia cách, em vẫn luôn nhớ anh."

"Không biết."

Ạch…

"Chẳng lẽ anh vẫn còn giận em sao? Em cũng đã nhận lỗi rồi, anh tha thứ cho em một lần đi!" Liễu Tư Tư lôi kéo tay Lâm Dật, ỏn ẻn nói:

"Chúng ta ở với nhau bao lâu, đã có cơ sở tình cảm sâu nặng như vậy, lẽ nào anh nhẫn tâm bỏ em sao?"

"Nhẫn tâm."

"Lâm Dật, em biết anh còn đang giận em. Nhưng em thật sự biết lỗi rồi. Trước đây em không nên như vậy đối với anh. Ai có thể chắc chắn cả đời không bao giờ phạm sai lầm chứ? Chỉ cần biết sai là được rồi mà."

"Bằng cái tính nhỏ nhen kia của cô, không có tác dụng gì trước mặt tôi đâu. Đã chia tay rồi thì giữ thể diện chút đi."

"Anh hiểu lầm rồi. Em muốn quay về với anh không phải vì tiền của anh, mà vì em phát hiện, sau khi chia tay, em thật sự yêu anh." Liễu Tư Tư nũng nịu nói.

"Những ngày gần đây, em vẫn lấy nước mắt rửa mặt, ăn không ngon không ngủ ngon. Bác sĩ đều nói em sắp thành bệnh."

"Được rồi, đừng giả bộ nữa."

Lâm Dật đẩy Liễu Tư Tư ra, nói:

"Cô có đức hạnh gì, tôi còn không biết hay sao? Nếu tôi không có tiền, cô sẽ mặt dày mày dạn dán vào tôi hay sao? Có thể để tôi an lành ăn xong bữa cơm không?"

"Lâm Dật, em thề với trời! Nếu em chỉ nhìn trúng tiền của anh, em sẽ bị Thiên lôi đánh!"

Lâm Dật: ...

Chơi tàn nhẫn như thế hả?

"Vậy được. Cô đã nói như thế, tôi sẽ cho cơ hội." Lâm Dật chỉ bàn ăn khác trong quán: "Đi dọn dẹp rác rưởi trên bàn kia đi."

"Hả? Dọn rác?"

Lâm Dật đồng ý khiến Liễu Tư Tư mừng rỡ như điên, nhưng việc thu dọn rác rưởi khiến cô ta cảm thấy thật không hiểu nổi.

"Đúng vậy, cái quán nhỏ này là của tôi."

Lâm Dật chỉ sang cha của Khổng Tĩnh.

"Đó là đầu bếp mà tôi thuê, cô cứ gọi là chú Khổng. Bên cạnh là cô Lưu. Hiện giờ cô đã đến đây, nhiều thêm người hỗ trợ, tôi có thể mở rộng quy mô quán cơm một chút."

Cha mẹ Khổng Tĩnh nghe mà sững sờ, đều không hiểu chuyện gì xảy ra.

Chỉ có con bé Khổng Tĩnh tâm tư nhạy bén, hiểu ý Lâm Dật, liền nói:

"Mẹ, có chị gái này đến, sau này mẹ sẽ nhẹ nhàng hơn một chút."

"À à, vậy thì tốt quá." Cô Lưu đáp lời theo, nhưng vẫn mông lung.

Liễu Tư Tư ngơ ngác. Hiện thực trước mắt sao có chút khác với tưởng tượng của cô ta?

Lẽ ra Lâm Dật hẳn phải lái xe thể thao tới đón mình đi, sau đó du lịch khắp thế giới. Sao lại còn bảo mình phải làm việc ở đây?

"Lâm, Lâm Dật, chuyện gì thế này? Khách sạn Bán Đảo không phải của anh sao? Làm sao lại mở quán cơm nhỏ này?"

"Kinh doanh lớn không nổi, phải đền tiền. Bây giờ tôi mở cái quán này duy trì kế sinh nhai." Lâm Dật ăn cơm rang, từ tốn nói:

"Nhanh nhanh chút đi, đợi lát nữa quản lý đô thị sẽ tới."

Liễu Tư Tư phát mộng. Ông Trời đang đùa mình sao?

Tại sao mỗi lần gặp phải anh ta đều là lúc anh ta đang thất thế?

Nếu điều kiện như vậy mà mình lại quay về với anh ta, vậy còn có ý nghĩa gì?

"Tư Tư, tình huống này là sao? Không phải bạn trai cũ của cậu lái xe thể thao, mở khách sạn sao?"

Bạn thân của Liễu Tư Tư ghét bỏ nói:

"Chẳng lẽ cái xe Van cũ nát kia chính là siêu xe mà cậu nói? Còn cái quán cơm sập xệ này chính là khách sạn lớn năm sao?"

Liễu Tư Tư lộ vẻ lúng túng, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Trước đó cô ta đã từng khiến mình mất mặt trước đám bạn, đến giờ không ngờ vẫn như vậy.

Thật đáng ghét!

"Đừng lo lắng."

Lâm Dật khuyên:

"Không phải cô muốn quay lại với tôi sao? Vậy hàng ăn này, cô cũng có phần. Đúng rồi, còn có bạn của cô nữa, bảo cô ta cùng giúp đỡ đi. Hôm nay nhiều khách như vậy, đều có thể giúp được.

"Tư Tư, bạn trai cũ này của cậu bị sao thế, đầu bị chạm mạch à? Lại còn bảo tớ làm phục vụ cho hắn, hắn xứng sao?" Bạn thân của Liễu Tư Tư phàn nàn.

"Nói chuyện đừng khó nghe như vậy." Lâm Dật cười ha hả.

"Nếu cô đã không muốn giúp thì ngồi xuống ăn chút gì đi, coi như cổ vũ. Như thế không quá phận chứ?"

"Phì!" Bạn của Liễu Tư Tư khoanh tay trước ngực: "Anh không xem nơi này của anh là nơi nào? Không ngại mà đòi tôi ngồi xuống đây ăn cơm?"

"Chỗ này làm sao?" Lâm Dật nói: "Cơm rang trứng nhà chúng tôi rất nổi tiếng."

"Nổi tiếng chẳng phải cũng chỉ là cơm rang trứng thôi? Đều là đồ ăn cho người nghèo." Bạn của Liễu Tư Tư nói.

"Nhà hàng mà tôi ăn đều là nơi tiêu phí trên ba trăm tệ trở lên. Dạ dày của tôi không tiêu hóa được mấy thứ này."

"Chúng tôi dùng chính là gạo thượng đẳng, trứng gà đất nông thôn, người bình thường muốn ăn còn…"

"Đùng!"

Liễu Tư Tư vỗ bàn một cái, lớp phấn dày cộm trên mặt tróc cả một miếng.

"Lâm Dật, anh đủ rồi!"

"Hả? Làm sao?" Lâm Dật hỏi lại.

"Anh còn chưa thấy đủ mất mặt sao? Tôi thực sự nhìn lầm anh rồi!"

"Hả? Nhìn lầm tôi cái gì?"

"Anh lại còn hỏi tôi, đúng là không biết xấu hổ?" Liễu Tư Tư gắt lên.

"Không ngờ mới chia tay bấy lâu, anh đã thành một tên phế vật. Trong tay có khối tài sản lớn như thế cũng bị anh làm hỏng hết. Đổi lại thành một con lợn còn tốt hơn anh!"

"Vừa nãy chẳng phải nói rồi sao? Là kinh doanh lớn quá không được, như vậy cũng không thể trách tôi."

"Phì! Ngày ngày nói kinh doanh lớn không làm được, anh là kẻ phá hoại kinh doanh." Liễu Tư Tư tức nổ phổi nói.

"Bà đây đúng là mù mắt mới định quay về với anh!"

Lâm Dật cố nén để không bật cười nói:

"Không phải cô vừa nói yêu tôi chân thành sao? Mới được bao lâu đã trở mặt rồi?"

"Thối lắm, anh cũng đừng thiếp vàng lên mặt mình nữa!"

Liễu Tư Tư mắng:

"Nhìn hiện tại anh là cái dạng gì? Anh thấy mình còn có thể xứng với tôi?"

"Có cái gì không xứng? Chẳng lẽ lời cô vừa nói đều là nói dối?" Lâm Dật nói: "Chẳng lẽ cô thực sự chỉ yêu tiền của tôi?"

"Đúng!"

Liễu Tư Tư nói:

"Nói thẳng cho anh biết, tôi chính là yêu tiền của anh đấy. Bằng không, với tên quỷ nghèo như anh, dựa vào đâu mà tôi phải mặt dày mày dạn trao thân cho anh?"

"Ài, rốt cuộc là tôi gửi gắm sai người."

"Ha ha, tự mình không có năng lực còn nói lời này thì có ích gì. Mới qua bao nhiêu lâu, sản nghiệp lớn như vậy mà bị anh làm hỏng hết. Chẳng bằng để cho tôi quản lý."

Rùm rùm rùm…

Chợt, cách đó không xa có tiếng xe mô tô rầm rầm vang lên.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn, thấy chiếc T12 của mình đã được đưa tới.

"Tiếng xe thật ồn." Khổng Tĩnh bịt tai nói.

"Ồn sao? Anh thấy nó dễ nghe mà." Lâm Dật vuốt đầu Khổng Tĩnh. "Lát nữa anh tiểu Dật dẫn em đi hóng gió nhé."

"Hả? Anh tiểu Dật, chiếc mô tô kia là của anh sao?"

"Đương nhiên."

Thấy chiếc mô tô từ đằng xa chạy tới, Liễu Tư Tư cau mày.

Trước kia còn lái Pagani, bây giờ lại đổi thành mô tô, hắn thực sự thất bại rồi sao.

"Lâm Dật, anh tích đức chút đi. Cưỡi con mô tô nát còn muốn lừa gạt bé con nhà người ta?"

"Cô nói vậy, tôi không thích nghe. Chiếc mô tô của tôi đáng giá không ít tiền đâu."

"Đáng giá cái rắm tiền gì, tiếng ồn lớn như vậy, còn nói mô tô đáng giá? Đã lúc này rồi, anh còn định giả vờ sao?"

Lâm Dật nhún vai một cái:

"Tùy cô thích nói sao thì nói."

Cùng lúc đó, chiếc T12 của Lâm Dật đã được lái tới trước mặt anh. Lâm Dật có ấn tượng với người tài xế này, anh ta tên là Cao Phi, là trưởng phòng bộ phận sửa chữa của trường đua xe.

"Lâm tổng, xe đã được sửa xong. Hơn nữa, chúng tôi còn sửa chữa ở một số chi tiết, tốc độ có thể nhanh hơn, hệ số an toàn cũng cao hơn trước nhiều."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 196.

Chương 197. Nhìn Một Cái Là Có Thể Đẻ Con

"Được, tay nghề cũng rất khá, giống hệt lúc mới mua." Lâm Dật hài lòng khen ngợi.

"Chủ yếu là linh kiện tại xưởng và thân xe quả thực rất tốt, khuyết điểm duy nhất là quá đắt. Trước sau mất hơn 1 triệu mới sửa xong chiếc xe này."

Liễu Tư Tư và bạn của cô ta tập thể phát mộng.

Sửa cái xe mô tô mất một triệu tệ?

Vậy giá gốc phải bao nhiêu tiền?

"Đắt thì đắt chút, nhưng lái mô tô cũng là một sự hưởng thụ." Lâm Dật cười: "Được rồi, xe đã đưa tới, anh trở về làm việc đi. Gọi xe về, tìm Chu Hải Đào thanh toán."

"Cảm ơn Lâm tổng."

"Anh chờ một chút!"

Cao Phi đang định quay người đi, Liễu Tư Tư đằng sau chợt gọi với lại.

"Hả? Có việc gì?"

"Anh, anh vừa gọi anh ta là gì?" Liễu Tư Tư có chút khó tin hỏi lại.

"Lâm tổng, làm sao vậy?"

"Anh, anh ta chỉ là tên chủ quán cơm, anh gọi anh ta là Lâm tổng làm gì? Khách sạn của anh ta cũng phá sản rồi."

Cao Phi cau mày, nhìn Liễu Tư Tư như nhìn người điên.

Đầu óc của con mụ này dường như không được bình thường.

"Tôi không biết cô nói khách sạn là sao, nhưng trường đua xe quốc tế Trung Hải là sản nghiệp của Lâm tổng, tôi gọi một câu Lâm tổng là chuyện đương nhiên."

"Anh nói cái gì!"

"Trường đua xe quốc tế Trung Hải là của anh ta?"

Liễu Tư Tư và bạn cô ta như chó bị giẫm phải đuôi, gần như hét lên.

"Đúng, nếu các cô không tin thì tự mình kiểm tra xem."

Bỏ lại câu này, Cao Phi xoay người đi luôn.

Yêu thương sinh mệnh, rời xa kẻ điên.

Liễu Tư Tư và bạn thân của cô ta đứng như trời trồng.

"Lâm, Lâm Dật, anh, anh mua cả trường đua xe Trung Hải sao?"

"Đúng vậy, bỏ ra vài tỷ, cụ thể bao nhiêu thì tôi không nhớ."

"Mấy, mấy tỷ ..."

Nghe thấy con số tỉ, Liễu Tư Tư rùng mình, tóc gáy dựng lên.

Mình nằm mơ cũng chưa từng thấy nhiều tiền như vậy.

"Không phải anh vừa nói mình đã phá sản sao?"

"Tôi nói thế để thử cô thôi." Lâm Dật thở dài.

"Không ngờ cô vẫn cái vẻ trước đây. Gửi gắm sai rồi, sai rồi, tay cầm nhiều tài sản như vậy, bảo tôi phải tiêu xài như thế nào đây!"

"Lâm Dật, anh nghe em giải thích! Chuyện không phải như anh nghĩ." Liễu Tư Tư vội vã kéo tay Lâm Dật.

"Em chỉ vì khích lệ anh mới nói những lời đó. Thấy anh thành công, em cũng vui mừng theo."

"Vậy cô tiếp tục vui mừng đi, tôi không ngăn cản cô."

"Cho nên anh đã hiểu cho nỗi khổ tâm của em?"

Liễu Tư Tư mừng rỡ như điên nói:

"Anh vừa nói, quán cơm này là của anh, có phải vì cảm thấy có tiềm lực phát triển nên đầu tư không? Đã tự mình buôn bán cũng đừng thuê người nữa, để em làm là được."

Nói xong, Liễu Tư Tư giằng lấy khăn lau trên tay cô Lưu:

"Đây không phải chuyện của cô, tôi làm là được."

"Còn tớ nữa, tớ nữa! Tớ cũng giúp."

Thấy Liễu Tư Tư và bạn cô ta đều giành việc, cô Lưu sững sờ.

Rốt cuộc là chuyện gì đây?

"Như vậy không hay lắm đâu." Lâm Dật nói: "Làm việc ở đây không làm hỏng thân phận của các cô sao?"

"Nhìn anh nói kìa. Em chỉ là người bình thường, nào có thân phận gì, chỉ cần anh vui là được." Liễu Tư Tư nói.

"Vậy thì ở đây làm việc đi, tôi đi trước."

"Đi? Em đi cùng với anh. Em còn chưa từng được ngồi chiếc mô tô tốt như vậy bao giờ."

"Các cô không phải muốn ở lại đây làm việc sao, đi theo tôi làm gì?"

Nói xong, Lâm Dật ngồi lên mô tô, nghênh ngang rời đi.

Để lại Liễu Tư Tư và bận thân cô ta ngẩn ngơ trong gió.

Reng reng reng...

Vừa lái được một lát, điện thoại trong túi vang lên. Là Kỷ Khuynh Nhan gọi điện thoại tới.

"Anh đến công ty à?"

"Hả? Không có, anh chuẩn bị nhận đơn đây." Lâm Dật trả lời.

"Cái xe kia của anh sao lại đỗ ở bãi xe của công ty?"

Lâm Dật nghe xong đã hiểu chuyện gì. Kỷ Khuynh Nhan gọi điện thoại cho mình chắc là vì nhìn thấy xe của mình ở bãi đỗ xe.

"Gần đây anh mới mua một chiếc mô tô, vừa vặn xe được đưa đến, cho nên anh đỗ lại xe ở công ty em."

"Hóa ra là có chuyện như vậy. Em còn tưởng anh đến công ty."

"Đúng rồi, đang yên đang lành, anh mua xe mô tô làm gì? Lái cái đó nguy hiểm lắm."

"Chỉ là thỉnh thoảng lái chút, không nhất thiết phải nghiêm trọng như vậy đâu." Lâm Dật đáp.

"Kỷ tổng có thời gian không? Anh dẫn em đi hóng gió."

"Kỷ tổng bận làm việc chính, không có thời gian." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Nhưng có thể cho anh cơ hội đưa em ra ngoài."

"Có lợi ích gì không? Người như anh, không có lợi là không hứng thú."

"Đợi lát nữa em đặt đơn hàng, sau đó cho anh đánh giá năm sao."

"Thành giao! Anh ở ngay đường Tuyên Khách, năm phút là đến cửa công ty."

Ở giai đoạn hiện tại, đánh giá năm sao quá quan trọng với Lâm Dật.

Tính cả đơn này của Kỷ Khuynh Nhan, chỉ cần nhận thêm tám đơn nữa là có thể nhận được phần thưởng chung cực của nghề shipper này.

"Ừ, anh đến cửa công ty chờ em đi. Em mặc váy, phải đi thay quần cái đã."

"Váy không tốt sao? Đổi quần làm gì, đen như mực."

"Anh mới đen như mực!" Kỷ Khuynh Nhan nói: "Em mặc váy làm sao ngồi mô tô với anh?"

"Ấy... Hình như đúng là như vậy."

"Ngốc chết mất. Trong đầu anh toàn keo dính à? Hì hì..."

Không cho Lâm Dật ba hoa nữa, Kỷ Khuynh Nhan trực tiếp cúp điện thoại.

Lâm Dật thấy buồn cười, sau đó lái mô tô đến tập đoàn Triều Dương.

"Cậu xem chiếc mô tô màu đen kìa, mẹ nó, thật là ngầu!"

Ở cửa tập đoàn Triều Dương, một bảo vệ hơi béo nói.

"Đâu chỉ ngầu, quả thực ngầu muốn chết! Theo tôi suy đoán, không có mấy chục nghìn tệ là không mua nổi." Bảo vệ gầy nói.

"Tôi cũng cho là cái giá đó."

"Người có thể lái chiếc mô tô như thế có lẽ đều là người có tiền. Hơn nữa, người này còn ngang nhiên dừng xe ở đây, cậu nói xem có phải là đón Tổng giám đốc không?"

"Làm sao có khả năng? Cậu cho rằng Kỷ tổng giống đám tàn hoa bại liễu kia sao?" Bảo an béo không cho là đúng.

"Người theo đuổi Kỷ tổng bét ra cũng phải lái Lamborghini. Cho dù chiếc mô tô kia có đắt đi chăng nữa, cuối cùng vẫn còn kém chút."

"Vậy thì chưa chắc. Nói không chừng Kỷ tổng thích loại phong cách bụi bặm ngầu ngầu này thì sao."

"Đùa à, mấy người mới tới như cậu đúng là không hiểu chuyện." Bảo an béo dạy dỗ.

"Kỷ tổng là nữ thần trong lòng tất cả các nhân viên nam. Biết nữ thần là gì không? Chính là tiên nữ mặc váy, tiên khí lượn lờ, làm sao có thể thích thứ cuồng dã như này?"

"Chắc gì, người nào cũng đều có hai mặt mà." Bảo an gầy đưa ra cái nhìn khác.

"Được, nếu cậu không phục, chúng ta cược đi. Để xem người này có phải tới đón Kỷ tổng không."

"Không thành vấn đề, cược phiếu tắm ở trung tâm 298."

"Chơi thì chơi."

Mười mấy phút sau, Kỷ Khuynh Nhan mang giày cao gót, tay xách túi, đi ra khỏi cửa lớn.

Lâm Dật liếc nhìn mắt, ánh mắt sáng bừng lên.

Quần jean màu xanh lam, giày đen, áo phông cộc tay màu trắng, khoác áo jacket màu bạc ngang eo, trên mặt còn đeo một chiếc kính râm cỡ lớn.

Trọn bộ phối hợp quả thực vô cùng phong cách.

"Bộ trang phục này đẹp không? Có xứng với mô tô của anh không?" Kỷ Khuynh Nhan cười nói.

"Hợp! Hợp đến mức phun cả máu!"

"Hi hi, lời này em thích nghe." Kỷ Khuynh Nhan cầm túi giấy: "Anh dịch lên trước một chút, em muốn lên xe."

"Đã giữ cho em một chỗ rồi, nếu còn lui lên trước nữa, anh sẽ ngồi lên bình xăng mất."

"Vậy cũng không đủ cho em ngồi. Anh lui lên trước chút xíu đi." Kỷ Khuynh Nhan nhỏ giọng nói.

Lâm Dật quay đầu liếc một cái, ngầm hiểu, cũng rất chủ động dịch lên trước.

"Nhìn một cái là có thể đẻ con đấy."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 197.

Chương 198. Range Rover Của Ông Anh So Được Sao?

"Nói mù cái gì đấy?"

Trợn mắt mắng Lâm Dật một câu, Kỷ Khuynh Nhan ngồi lên xe mô tô.

"Chờ đã, em đặt đơn hàng ủng hộ anh cái đã."

"Anh chờ mỗi câu này của em."

Chuyện đặt đơn, nhận đơn như vậy đã thành thói quen của Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan.

Lâm Dật có cảm giác như đang chạy Didi.

"Em có đội mũ bảo hiểm không?" Lâm Dật đội mũ xong, sau đó hỏi.

"Em không đội đâu."

"Không thích cảm giác bị ràng buộc sao?"

"Ừ." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Đeo mũ bảo hiểm làm tóc của em bị rối."

"Nhưng gió thổi vào cũng sẽ rối tóc mà."

"Anh chạy chậm chút là được. Em còn đủ thời gian, chạy chậm chút cũng tới kịp."

"Được thôi." Lâm Dật khởi động xe. "Ôm chặt."

"Ừ, ôm chặt rồi, xuất phát đi công ty thiết kế Nhã Lạc." Kỷ Khuynh Nhan hưng phấn bừng bừng, hiển nhiên là lần đầu tiên nàng ngồi xe mô tô.

"Ban ngày ban mặt thế này, em kéo quần áo anh làm gì? Anh lại không phải người như vậy."

"Không phải anh bảo em ôm chặt sao."

"Anh bảo em ôm eo của anh, lại không bảo em bắt lấy y phục của anh." Lâm Dật nói: "Đây là xe gắn máy, chấn động lớn lắm."

Kỷ Khuynh Nhan không hiểu lời nói linh tinh của Lâm Dật, ngượng ngùng nói:

"Em, em thật sự ngại mà."

"Nói vậy cũng vô dụng." Lâm Dật thở phì một cái nói: "Miệng cũng hôn rồi. Lúc làm chuyện chính, có thấy em ngại ngùng gì đâu."

"Lâm Dật, em giết anh bây giờ!"

Kỷ Khuynh Nhan bấu eo Lâm Dật:

"Nếu anh còn nói linh tinh, em sẽ cho anh đánh giá kém."

"Được được rồi, em là Thượng Đế, nhanh ôm đi, không thì không an toàn."

"Ừ, biết rồi."

Kỷ Khuynh Nhan nghiêng người về phía trước, ôm eo Lâm Dật.

"Ái…"

Lâm Dật giật mình một cái.

"Làm sao, em dùng sức quá à?"

"Không phải em dùng sức quá, mà là mềm quá." Lâm Dật thỏa mãn nói: "Bên trong chứa toàn nước sao?"

Hả?

Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt, chợt phát hiện hai ngọn núi của mình đã bị ép đến biến dạng.

"Lưu manh, đừng nghĩ mãi những thứ không lành mạnh kia. Nhanh lái đi, đi công ty thiết kế Nhã Lạc!"

"Không thành vấn đề."

Để không làm loạn kiểu tóc của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật chạy rất chậm.

Mãi đến tận khi bị xe đẩy của hai người tàn tật vượt qua mới tăng thêm chút tốc độ.

"Lâm Dật, phía trước là đèn đỏ." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Mau dừng lại."

"Đèn đỏ làm sao?" Lâm Dật không quan tâm: "Chúng ta lái xe mô tô qua, nếu còn chờ đèn đỏ là không tôn trọng nó."

"Đây là trái luật."

"Về lý thuyết mà nói, ngồi xe mô tô vượt đèn đỏ chắc chắn là phạm pháp." Lâm Dật đàng hoàng nói.

"Nhưng cho dù bị máy quay thu hình lại, chúng ta cũng không cần sợ. Họ không thể nào tìm được chúng ta, không thể phạt tiền, cũng không thể bắt người, sợ cái gì."

"Nhưng em cảm thấy vẫn nên dừng đèn đỏ thì hơn."

"Sao em phải chấp nhất chuyện dừng đèn đỏ vậy, lần đầu ngồi mô tô hả?"

"Không phải, vì phía trước có cảnh sát giao thông."

Lâm Dật nghiêng đầu nhìn, thình lình phát hiện một cảnh sát giao thông đang mỉm cười nhìn về phía mình.

Đây là nụ cười tử vong trong truyền thuyết sao.

Chỉ hỏi ngươi có sợ hay không!

Vội vã dừng lại, Lâm Dật cúi chào tạ lỗi.

Thấy thái độ Lâm Dật cũng không tệ lắm, cảnh sát giao thông không nói cái gì thêm.

Anh ta cũng thầm nhổ nước bọt. Người đẹp quả nhiên đều bị đại gia nhận thầu.

Tuy rằng bên phải có chiếc BMW, bên trái có Land Rover, nhưng gộp lại hình như còn không bằng tiền con xe mô tô kia.

"Này người anh em, em gái không tệ nha."

Trong lúc Lâm Dật chờ đèn đỏ, chủ xe BMW bên phải thò ra nói.

"Sao, hâm mộ à?"

"Hâm mộ chứ, tôi lái cả Series 7 đây, nhưng vẫn là tên chó độc thân."

"Hết cách, xã hội này thích nhìn mặt mà."

"Mẹ kiếp, người anh em nói vậy thật quá tổn thương người khác." Chủ xe BMW nói.

"Tôi đã nói rất uyển chuyển rồi." Lâm Dật đáp: "Nếu nói nguyên nhân chân thực ra, ông anh càng không chịu nổi."

"Nguyên nhân chân thực là gì?"

"Tôi có thể một đêm bảy lần, ông anh được không?"

"Trời ạ, đừng kích thích người ta như vậy chứ!"

Chủ xe BMW cảm giác bị nghìn tỷ điểm tấn công công kích dữ dội, chủ động lựa chọn câm miệng.

"Chở theo cô em gái xinh đẹp là nghĩ mình trâu bò à? Chẳng phải cưỡi con mô tô thôi sao."

Người vừa nói là chủ xe Range Rover màu trắng bên trái Lâm Dật, thỉnh thoảng còn liếc Kỷ Khuynh Nhan một cái, lòng nhộn nhạo.

"Làm sao, ông anh ghen tị hả?" Lâm Dật đáp trả.

"Tôi có gì phải ghen tị." Chủ xe Range Rover khinh thường.

"Chỉ cần tôi có tiền, gái ra sao mà chẳng tìm được? Vung tay cũng vơ được cả nắm. Nói cậu đấy, tốt nhất phải cẩn thận một chút, đừng để ngày nào đó bị tên con ông cháu cha nào đó dọa chạy."

"Làm sao? Lái chiếc Range Rover là có thể xem thường chiếc mô tô nhỏ này của tôi hả?" Lâm Dật ưỡn thẳng lưng.

"Đừng nhìn đây là mô tô thôi, nhưng tốc độ không chậm hơn xe ông anh chút nào đâu."

"Cậu em, đừng đùa nha. Đây chính là Range Rover giá hơn hai triệu tệ của tôi đấy, động lực không đùa được đâu."

"Ông anh không tin hả, không thì hai ta so một phát?"

"So thì so. Ai thua phải làm cháu." Chủ xe Range Rover kêu gào.

"Bây giờ bắt đầu chứ?"

"Được!"

Chủ xe Range Rover cũng không hàm hồ, dáng vẻ như thực sự cược với Lâm Dật, một phát đạp chân ga xông thẳng lên.

" y ây ây, đại ca, phía trước là đèn đỏ đấy!"

Kít… kít kít…

Chủ xe Range Rover mới chợt ngừng lại, nhưng không phải vì nghe thấy Lâm Dật gọi.

Bởi vì cảnh sát giao thông đang tới.

"Thưa anh, xin lấy ra bằng lái, trừ sáu điểm, phạt hai trăm tệ."

Cùng lúc đó, đèn đỏ chuyển xanh, Lâm Dật chậm rãi lái đi. Lúc đi qua, anh nói với chủ xe Range Rover:

"Cảm ơn cháu trai!"

Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười khẽ. Tiếng cười làm đau lòng chủ xe Range Rover.

Chơi với Lâm Dật, ông thật sự không phải đối thủ nha.

"Thằng nhãi, chú mày có gan thì đừng đi! Chúng ta tiếp tục so, ai thua làm cháu!" Rủa một tràng, sau đó chủ xe Range Rover quay sang, cười với cảnh sát giao thông:

"Đồng chí cảnh sát, tôi thật sự không cố ý. Nếu không phải thằng nhóc kia khích bác tôi, tôi chắc chắn không vượt đèn đỏ. Anh cho tôi thêm một cơ hội đi."

"Khích bác?" Anh cảnh sát giao thông không nói gì, chỉ liếc ông chủ xe Range Rover: "Như ông anh còn muốn đua xe với người ta?"

"Là hắn ta không phục trước. Cưỡi con mô tô nát, chở người đẹp, còn kêu gào với tôi. Tôi chỉ muốn cho hắn ta đẹp mặt chút thôi!"

Lần này, anh cảnh sát giao thông thực sự không nói gì. Chỉ số thông minh bằng này còn đòi lái xe ra đường, đúng là còn đáng sợ hơn nữ tài xế.

"Cái xe Range Rover này của ông anh là dòng cao cấp, công suất 415 kW, mô-men xoắn 700Nm. Thời gian gia tốc từ 0 đến 100 km/h là 5.4 giây. Tôi nói không sai chứ?"

"Đúng đúng." Ông chủ xe Range Rover gật đầu liên tục: "Thật không hổ là người mỗi ngày giao tiếp với xe, vừa nhìn đã biết ngay tham số của xe tôi. Lợi hại lợi hại!"

"Nhưng ông anh có biết tham số của chiếc mô tô kia không?"

"Một cái mô tô nát cũng đòi nói số liệu?" Ông chủ xe Range Rover khinh thường nói.

"Chiếc mô tô kia tên là Tamburini T12, tiếng Trung gọi là Hắc Ám Tinh Linh. Tốc độ cao nhất của nó là 340 km/h, gia tốc đến 100 km/h mất 3.4 giây. Range Rover của ông anh so được sao?"

Chủ xe Range Rover mặt tái xanh, nói chuyện lắp bắp:

"Chiếc, chiếc mô tô kia tốt vậy thật sao?"

"Giá của T12 trong nước gần 6.5 triệu tệ, đủ mua ba chiếc Range Rover của ông anh rồi. Ông anh còn muốn so với người ta sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 198.

Chương 199. Không Phải Anh Muốn Bắt Tay Cô Ấy Sao, Tôi Sẽ Cho Anh Cơ Hội.

“6,5 triệu...”

Nghe thấy con số này, đầu của ông chủ chiếc xe Range Rover liền cảm thấy ong ong.

“Một chiếc xe mô tô lại có thể bán đắt như thế sao?”

“Hiện tại ông biết cũng không muộn.” Cảnh sát giao thông đem bằng lái trả lại, “Tôi đã giúp ông một lần này đó, đi nhanh đi, đừng ở đây mất mặt nữa.”

“Cảm ơn, cảm ơn.”

Dưới sự chiếu cố của cảnh sát giao thông, chủ xe Range Rover chán nản rời đi. Lâm Dật cũng lái xe rời đi, không nói gì cả.

Nửa giờ sau, Lâm Dật lái xe máy, đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty thiết kế Nhã Lạc.

Khi hai người đến nơi, Lâm Dật nhìn thấy Quan Nhã và một người đàn ông trung niên đang đứng chờ ở cửa chính.

Không có gì bất ngờ cả, hẳn là đang đợi Kỷ Khuynh Nhan.

“Kỷ tổng, đã đợi lâu rồi.”

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan xuống khỏi xe máy, Quan Nhã liền đưa tay ra, nhiệt tình lên tiếng.

Chỉ là cô cũng không phát hiện ra người đàn ông đội mũ bảo hiểm kia là Lâm Dật.

Đồng thời, trong lòng cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Lấy thân phận và sự tu dưỡng của Kỷ tổng, sao có thể ngồi xe mô tô đến được?

Chẳng lẽ là trên đường kẹt xe, cho nên mới đi xe mô tô tới?

“Đã để các người đợi lâu, thực sự xin lỗi.” Kỷ Khuynh Nhan áy náy đáp lại.

“Đều là người một nhà, Kỷ tổng không cần khách khí.”

Nói xong, Quan Nhã nghiêng người sang, giới thiệu:

“Kỷ tổng, tôi giới thiệu cho ngài một chút, vị này là người phụ trách Delphi tại khu vực Châu Á - Thái Bình Dương, Chử Đạo Nghĩa tiên sinh.”

“Theo như tôi được biết, Delphi là nhà chế tạo du thuyền cấp thế giới, có thể may mắn gặp được Chử tiên sinh, thật sự là vinh hạnh.”

“Lâm tổng khách khí rồi.” Chử Đạo Nghĩa đưa tay ra, “Tuy chúng ta không phải là người chung ngành nghề, nhưng tôi cũng đã nghe qua đại danh của ngài, tuổi còn trẻ mà đã có thể quản lý một công ty đã lên sàn. Đây không phải là chuyện mà người bình thường người có thể làm được.”

Kỷ Khuynh Nhan khẽ gật đầu, cũng không có ý đưa tay ra.

Chử Đạo Nghĩa cảm thấy xấu hổ, mặt mũi có chút không nhịn được.

“Kỷ tổng, ngay cả cơ hội bắt tay cũng không cho, đây cũng không có thành ý đi.”

Sắc mặt Quan Nhã trầm xuống, tên gia hỏa này, mới vừa rồi còn giả trang thành vẻ chó hình người, nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đã lộ ra cái đuôi hồ ly.

Kỷ tổng là người mà Lâm tổng coi trọng, vụ làm ăn này ông có muốn làm nữa không đây?

“Tất cả mọi người đều là người làm ăn, nói về tiền mới là chân thật nhất, làm gì để ý tới những chi tiết này.”

“Tôi lại cảm thấy, đây là vấn đề về lễ tiết.” Chử Đạo Nghĩa nói:

“Đừng nói là ngài, cho dù là bên Lâm tổng tới, thì cũng nên cho Chử Đạo Nghĩa tôi chút mặt mũi chứ.”

“Anh thì tính là cái gì? Cũng xứng để cho tôi nể tình sao!”

Nghe thấy tiếng mắng chửi này, Quan Nhã và Chử Đạo Nghĩa đều nhìn về phía tài xế của Kỷ Khuynh Nhan.

Người này bị làm sao vậy? Cũng quá không có quy củ đi.

“Vậy mà lại dám nói năng lỗ mãng với tôi, cậu có biết Chử Đạo Nghĩa tôi là ai không!”

“Tôi còn chưa động thủ, là đã coi như là nể mặt mũi của anh rồi.”

Quan Nhã nhìn chằm chằm, giọng nói này, sao nghe có chút quen tai?

“Lâm tổng!”

Nhìn thấy Lâm Dật tháo mũ bảo hiểm xuống, Quan Nhã liền bị giật mình.

Lúc nãy, cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, người lái chiếc xe máy kia lại chính là Lâm Dật!

Chử Đạo Nghĩa cũng cảm thấy mông lung,

“Quan, Quan tổng, cô nói cái gì, hắn chính là là Lâm tổng mà ngài nhắc tới sao?”

“Không sai, bến cảng Vọng Giang cũng là của Lâm tổng, là tất cả bên A của chúng ta.”

Sắc mặt Chử Đạo Nghĩa trầm xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chính mình vừa rồi, hình như đã mắng Lâm tổng, việc này nên làm thế nào mới được đây.

Lâm Dật nhướng mày, nhìn Chử Đạo Nghĩa, vẻ mặt lạnh lùng.

“Không phải anh muốn bắt tay cô ấy sao, tôi cho anh cơ hội.”

Coi như Chử Đạo Nghĩa có ngu thì cũng nhìn ra được quan hệ giữa hai người.

Nếu không thì làm sao có thể ngồi cùng một xe mô tô tới.

“Lâm tổng, ngài cứ xem việc này là trò đùa thôi. Nếu như tôi sớm biết ngài và Kỷ tổng có quan hệ như vậy, thì đã không nói như vậy.”

Chử Đạo Nghĩa khẩn trương muốn chết, có loại cảm giác như đang ngồi trước thẩm phán.

Hạng mục bến cảng Vọng Giang, đều đã chuẩn bị báo cáo lên, lãnh đạo tổng bộ vô cùng coi trọng. Nếu như bởi vì mình mà xảy ra sai sót, chỉ e là phải bỏ đi!

“Hiện tại đã biết sợ?”

“Biết rõ, biết...”

“Việc này không cần anh, chúng tôi sẽ đổi sang đại lý thiết bị khác, đi thôi.” Lâm Dật nói.

“Lâm tổng, không được, bởi vì cái gọi là người không biết không có tội, ngài cho tôi một cơ hội đi.”

“Cút!”

Chử Đạo Nghĩa bị dọa cho giật mình, mặt mày xám xịt rời đi.

Quan Nhã thở dài, tại sao lại phải như vậy.

Nhìn thấy Lâm Dật ra mặt cho mình, Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy vui vẻ, ôn nhu nói:

“Em đi trước, lúc lái xe nhớ chậm một chút.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Đợi lát nữa xong việc, có cần anh tới đón em không.”

“Không cần đâu, anh cứ lo chuyện của mình đi, đừng đem thời gian lãng phí trên người của em.”

“Vậy thì anh sẽ không quản em nữa, đừng quên cho đánh giá năm sao.”

“Thôi đi, thật biết nịnh bợ, chỉ biết mỗi đánh giá năm sao.”

Mắng xong một câu, Kỷ Khuynh Nhan cầm lấy văn kiện, xoay người đi vào tòa nhà công ty thiết kế Nhã Lạc.

Mà Lâm Dật cũng lái xe mô tô rời đi, tiếp tục làm việc của mình.

Đến tận hơn năm giờ tối, Lâm Dật nhận được tổng cộng bốn đơn, hai đánh giá tốt, hai đánh giá trung bình.

Cộng với đơn đặt hàng của Kỷ Khuynh Nhan nữa, tổng cộng thu hoạch được ba đánh giá năm sao.

Tiến độ nhiệm vụ đạt (14/ 20)

Nếu như vận khí tốt và cố gắng một chút thì đoán chừng một ngày có thể thu được sáu đánh giá năm sao nữa. Nếu như không may mắn thì vẫn còn hai ngày, hẳn là cũng không kém nhiều lắm.

Reng reng reng ~~

Bỗng nhiên điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Trương Tùng gọi tới.

"Lão đại, nửa giờ nữa là em hoàn thành xong nhiệm vụ công tác, anh đang ở đâu? Đợi lát nữa cùng đi ăn cơm đi, em sắp chết đói rồi."

"Cậu đang ở chỗ nào, anh bây giờ sẽ qua đón cậu."

"Ngay tại Cisco, đoán là khi anh đến thì em cũng gần như là xong việc."

"Được, đợi anh ở đó."

Cúp điện thoại, Lâm Dật lái xe máy đi về phía Cisco.

Sau hai mươi phút, Lâm Dật đến bên dưới Cisco, cẩn thận dò xét đối thủ cạnh tranh của mình.

Bởi vì là công ty tập hợp phát triển nghiên cứu và sản xuất, cho nên về quy mô, nó lớn hơn nhiều so với Long Tâm.

Lâm Dật cầm mũ bảo hiểm cười nói, "Lập tức sẽ nói tạm biệt với các người thôi."

Không bao lâu sau, Trương Tùng đi ra từ trong cao ốc Cisco, bên cạnh còn có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, hai người vừa nói vừa cười, có chút hòa hợp.

Tên của của đàn ông này, Trương Tùng trước đó đã từng nói qua, hình như gọi là Nghiêm Hồng Vũ, quản lý thị trường của Cisco.

“Nghiêm tổng, mong rằng chúng ta lần này hợp tác vui vẻ.” Trương Tùng đưa tay ra, “Nhưng phương án xuất hàng lần thứ hai tốt nhất là nên nhanh chóng đưa vào danh sách trọng yếu. Việc này đối với việc chúng ta chiếm lĩnh thị trường rất quan trọng.”

“Yên tâm, tôi sẽ cố gắng sắp xếp.” Nghiêm Hồng Vũ nói:

“Nhưng cậu phải biết, hiện nay thị trường chip ở trong nước đã bị chúng tôi chiếm lĩnh, cho nên các phương diện lượng xuất hàng đều rất lớn, cũng chỉ có thể cố gắng sắp xếp.”

“Vậy làm phiền Nghiêm tổng.”

Nói xong, Trương Tùng quay người rời đi, vừa hay nhìn thấy Lâm Dật cách đó không xa đang phất tay, liền bước nhanh tới.

“Lão đại, sao anh lại đổi xe máy rồi, thật là ngầu nha.” Trương Tùng hâm mộ nói.

“Vậy anh đóng gói rồi tặng cho cậu.”

“Thôi đừng, em cũng không biết lái.”

Lâm Dật ngẩng đầu, liếc nhìn Nghiêm Hồng Vũ đã quay người rời đi, “Hôm nay nói những gì rồi?”

“Đừng nói nữa, Cisco này, rất biết giả vờ.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 199.

Chương 200. Cao Thủ Giả Vờ Không Chớp Mắt

“Làm sao vậy, lúc trước không phải nói là đang rất tốt sao.”

“Chúng ta tìm chỗ ăn cơm trước đã, đói chết em rồi.” Trương Tùng sờ sờ cái bụng nói.

“Được.”

Lâm Dật lái xe mô tô, mang theo Trương Tùng đi đến Cua Vương Phủ, chuẩn bị ăn no nê một bữa.

“Được rồi, hiện tại cũng đến nơi rồi, nói một chút đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Lâm Dật cảm thấy tình trạng hiện tại của hai người có chút vi diệu.

Giống như gián điệp đang mua tin tình báo.

“Trước đó không phải đã nói, chúng em muốn chia ra nhập hàng hai lần, một lần 130 triệu, một lần 120 triệu sao.”

“Thì đó, nhưng có vẻ như lần thứ hai nhập hàng ít nhất phải là ba tháng sau.”

“Hiện tại đám cháu trai kia đã đổi chủ ý, nói lần thứ hai cung cấp hàng hóa phải là sau sáu tháng.” Trương Tùng căm giận bất bình nói:

“Hơn nữa còn nói, cung cấp giai đoạn đầu không có sẵn, cần phải chia thành nhiều đợt, đúng là phiền phức.”

“Không phải chứ, hôm qua không phải đang rất tốt sao, sao có thể thay đổi chủ ý trong vòng một đêm được?”

Đối với Lâm Dật mà nói, bất kỳ biến động nhỏ nào của Cisco đều là tin tức chiến lược vô cùng hữu dụng, nhất định phải điều tra rõ ràng mới được.

“Nguyên nhân cụ thể, em cũng không rõ lắm, nhưng em đang âm thầm thăm dò được một số tin tức.” Trương Tùng nói:

“Hình như có công ty lớn tham gia vào, vô cùng hài lòng đối với thành quả của Cisco. Nói không chừng bọn họ có khả năng cung cấp cho mình biện pháp dự phòng.”

“Cũng có khả năng này.” Lâm Dật nhàn nhạt gật đầu, “Cậu có biết cụ thể là công ty nào tham gia vào không?”

“Hình như là Didi gì đó, còn cụ thể thì em cũng không rõ lắm, chỉ là nghe nói, tin tức cũng có khả năng sai.”

Lâm Dật:…

Suy nghĩ cả nửa ngày thì ra là thao tác của mình.

Tin tức nhìn như vô dụng này, trên thực tế lại bao hàm rất nhiều tin tức hữu dụng.

Nó cho thấy Cisco rất coi trọng đơn hàng từ Didi này.

Điều này đối với mình mà nói, là một tin cực kỳ tốt.

Bởi vì cái gọi là cây lớn hóng mát, thể lượng của Didi lớn gấp mấy lần so với Cisco, cứ như vậy, tại lúc đàm phán, phía bên mình sẽ chiếm được thế chủ động một chút.

Đối với kết quả cuối cùng, có thể nói là vô cùng có lợi!

“Chẳng lẽ mấy người định ngồi chờ chết sao? Sao không dùng mấy thủ đoạn uy hiếp?”

Sau khi xóa bỏ nỗi lo lắng trong lòng, Lâm Dật thả lỏng không ít, thần kinh cũng không còn căng thẳng như vậy nữa.

“Thật ra em cũng có nói.” Trương Tùng nói:

“Em nói, trong lĩnh vực chip bán dẫn trong nước, ngoại trừ một số công ty do viện Trung Khoa và tập đoàn cổ phần Trung Khoa kiểm soát, thì Long Tâm và Cisco đều là những công ty đứng đầu trên phương diện này. Nếu như nâng lên quá mức thì thị trường sẽ bị cướp đi rất dễ dàng.”

“Sau đó thì sao?” Lâm Dật có chút hứng thú hỏi.

“Cái người tên là Nghiêm Hồng Vũ kia, rất giỏi giả bộ. Hắn nói, Long Tâm chẳng mấy chốc sẽ bị bọn họ đè chết. Lịch sử về chip bán dẫn Trung Hoa sẽ không xuất hiện tên của Long Tâm. Tóm lại là một tên tặc rất biết giả vờ, gắt gao bắt chẹt em, không khách khí một chút nào cả.”

Trương Tùng thở dài, “Long Tâm này cũng thật là, không biết tranh giành cho mình sao. Em có cảm giác như thị trường bị lũng đoạn, thật sự là không tốt.”

Lâm Dật cười cười, không bình luận đối với chuyện này.

Ngày mai, Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu sẽ đến Cisco, trước tiên cứ xem xét tình hình bên kia của bọn họ đã rồi nói sau.

“Được rồi, đừng nhắc đến chuyện công tác nữa, vừa vặn ngày mai anh rảnh rỗi, dẫn cậu ra biển đi loanh quanh.” Lâm Dật cười nói: “Có cần anh tìm cho cậu mấy em gái hay không, giúp cậu sớm thoát khỏi những ngày cô đơn?”

“Cái này thì tốt qua!” Hai mắt Trương Tùng tỏa sáng, vẻ mặt rất là cợt nhả.

“Nếu như ra biển, trên thuyền có thể kết nối Wifi không?”

“Ừm? Cậu cần Wifi để làm gì?”

“Cùng các tiểu tỷ tỷ đánh Nông Dược online.”

Lâm Dật:…

…

9 giờ sáng ngày hôm sau, Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu, ăn mặc chỉnh tề đến dưới lầu công ty cổ phần Cisco.

Không giống với người khác, Rolls-Royce dừng tại lối vào cửa chính của công ty.

Bình thường thì chỉ khi gặp mặt nhân vật lớn, mới có đãi ngộ như vậy.

Hiển nhiên, Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện có đủ thân phận.

Bởi vì Lâm Dật đã an bài thân phận cho Kỳ Hiển Chiêu là phó tổng giám đốc, thân phận của Hà Viện Viện là thư ký của phó tổng giám đốc.

Tuy rằng thân phận như vậy đã đủ cao cấp, nhưng trong này, Lâm Dật còn chơi một trò chơi có thể so với trộm gà.

Để lộ ra bên ngoài rằng Hà Viện Viện là em họ Trình Song, Kỳ Hiển Chiêu là con trai của một vị cổ đông nào đó.

Tuy rằng đều là tin tức nhỏ, nhưng cũng đủ cho người trong vòng phỏng đoán một hồi.

Mà đây cũng là nguyên nhân khiến cho Cisco coi trọng!

Một người là em gái của CEO Trình Song, một người là con trai cổ đông. Thân phận của hai người bọn họ vô cùng quan trọng, đều không phải là không có chức vụ.

Cuộc làm ăn hôm nay có khả năng thay đổi thế cục và hướng đi của công nghiệp khoa học kỹ thuật.

Mà trong này, người khổ nhất, không ai qua được Kỳ Hiển Chiêu.

Thiết lập của anh ta là con trai của một vị cổ đông nào đó, trùng hợp Lâm Dật lại là cổ đông lớn thứ hai của Didi.

Nhìn như vậy, liền có thể nhìn ra ý tứ trong đó.

“Chào, Kỳ tổng.”

Nghiêm Hồng Vũ cười nói, sau đó giới thiệu: “Vị bên cạnh tôi đây là Phó giám đốc phụ trách quản lý tiêu thụ của công ty chúng tôi, Vân Kiệt Minh, Vân tiên sinh.”

“Chào ngài.”

Kỳ Hiển Chiêu đưa tay ra, trang trọng mà cẩn thận.

“Chào Kỳ tổng, ngưỡng mộ đã lâu, Trường Giang sóng sau đè sóng trước, Kỳ tổng thật sự là tuổi trẻ tài cao.” Vân Kiệt Minh cười nói.

Hà Viện Viện không còn gì để nói, nhịn không được mắng thầm vài câu.

Anh Kỳ mới trở về từ Mỹ, trước đó đều không ở trong nước, ông ngưỡng mộ đã lâu cái cọng lông ấy!

Thật sự có thể thuận mồm nói bậy.

Điều này khiến cho Hà Viện Viện nhớ tới người bị bệnh mà Lâm Dật hay nhắc tới.

Đi ra làm ăn, thật sự không cần mặt mũi.

“Vân tổng khách khí rồi.”

“Đây không phải chỗ nói chuyện, mời hai vị vào bên trong, chúng ta đến phòng hội nghị rồi từ từ nói chuyện.”

“Được.”

Dưới sự dẫn dắt của Vân Kiệt Minh, một đoàn người đi đến phòng họp.

Lúc này, tại cửa phòng họp, còn có mấy tên giám đốc điều hành đến để thúc đẩy việc làm ăn này.

“Kỳ tổng, tôi giới thiệu cho ngài một chút, vị này là viện trưởng viện nghiên cứu của Cisco chúng tôi - Lưu Sở, là chuyên gia trong lĩnh vực chip trong nước, cũng là người chủ trì chính của hội nghị hôm nay.”

“Tốt, Vân tổng đúng là có lòng.” Vẻ mặt Kỳ Hiển Chiêu không thay đổi nói.

“Nên là như vậy.”

Một đoàn người ngồi xuống, Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện được ngồi tại chủ vị, người trước nhìn đồng hồ đeo tay một cái, rồi nói:

“Vân tổng, chiều nay tôi phải bay đến Paris, thời gian có chút gấp, làm phiền bên ngài nói ngắn gọn. Tôi đây mang theo thành ý tuyệt đối mà đến, chúng ta cứ nói chuyện thẳng thắn đi.”

Nhìn thấy bộ dáng vân đạm phong khinh của Kỳ Hiển Chiêu, trong lòng Hà Viện Viện muốn hét lên “Lâm tổng trâu bò”!

Có thể bồi dưỡng một người nghiêm trang như anh Kỳ đây thành một cao thủ giả vờ không chớp mắt chỉ trong một ngày ngắn ngủi.

Có thể so với nữ diễn viên chính xuất sắc nhất trên đỉnh vinh quang.

Nhìn khắp cả nước, người tài giỏi có thể so sánh với Lâm tổng đây! Có thể đếm được trên đầu ngón tay!

“Tốt, vậy thì chúng ta nói ngắn gọn, thẳng thắn nói!”

Nhìn thấy Kỳ Hiển Chiêu thể hiện ra thành ý, Vân Kiệt Minh và Nghiêm Hồng Vũ đều không khỏi cảm thấy hưng phấn.

“Lưu viện trưởng, chuyện liên quan tới chip, chúng ta chọn phương diện trọng điểm và bản quyền, giới thiệu cho Kỳ tổng một chút.”

“Được!”

Mười phút đồng hồ sau đó, trong phòng họp chỉ có một mình Lưu Sở nói chuyện, cho đến khi Kỳ Hiển Chiêu ngắt lời anh ta.

“Vân tổng, tôi có mấy điểm nghi vấn, muốn xác nhận với ngài một chút.”

“Kỳ tổng, ngài nói đi.”

“Trong bài giới thiệu vừa rồi, Lưu viện trưởng có đề cập đến hai mươi mấy kỹ thuật đã được cấp bằng sáng chế. Những kỹ thuật như này hẳn là được quý công ty nắm giữ trong tay đi.”

“Đó là điều đương nhiên, điểm ấy Kỳ tổng yên tâm.” Vân Kiệt Minh tự tin nói:

“Nếu như bên ngài không yên lòng, tôi có thể đem bản quyền kỹ thuật kia tới cho ngài xem qua.”

“Vậy thì không cần, tôi tin vào nhân phẩm của Vân tổng.” Kỳ

Hiển Chiêu nhàn nhạt nói:

“Thật ra, trước khi ký hợp đồng, tôi chỉ muốn xác định một việc, chip kỹ thuật của chúng ta có phải là đứng đầu trong nước hay không!”

P/S: Giới thiệu truyện đô thị hay đã full: Thừa Kế Hai Ngàn Tỉ

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 200.

Chương 201. Trong Kịch Bản Không Có Đoạn Này!

"Ha ha..."

Vân Kiệt Minh nở nụ cười,

"Nếu như Kỳ tổng lo lắng về vấn đề ở phương diện này, vậy thì có chút quá lo lắng rồi."

Nói xong, Vân Kiệt Minh nhìn về phía Lưu Sở,

"Lưu viện trưởng, tất cả những vấn đề liên quan tới công nghệ Chip chỉ có anh là người trong nghề, nên đích thân anh giải thích cho Kỳ tổng đi."

"Được!"

Lưu Sở sắc mặt nghiêm túc, mỉm cười nhìn về phía Kỳ Hiển Chiêu,

"Kỳ tổng, ở phương diện công nghệ này tôi có thể cam đoan với ngài, trình độ nghiên cứu khoa học của chúng tôi tuyệt đối là đứng số một trong ngành nghề. Ngay cả các viện nghiên cứu do Học viện Khoa học Trung Quốc và tập đoàn Khoa học và Công nghệ Trung Quốc kiểm soát, cũng bị chúng tôi bỏ lại xa xa đằng sau. Công nghệ Chip của chúng tôi tuyệt đối là không có vấn đề gì, ít nhất là ở trong vòng năm năm tới, sẽ không có một ai vượt qua chúng tôi!"

Lưu Sở dám đánh cược như vậy, cũng bởi vì trên tay có công nghệ đã được cấp bằng sáng chế độc quyền!

Cho dù Long Tâm cũng sẽ nghiên cứu ra được ở khoảng thời gian ngắn sắp tới, nhưng những công nghệ đã được cấp bằng sáng chế độc quyền này chính là đòn sát thủ của bên mình!

Chỉ đến khi bọn họ công bố công nghệ Chip 1.0 đã được cấp bằng sáng chế độc quyền, thì đó là hành vi vi phạm bản quyền!

Cuối cùng đó là một con đường chết!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lưu Sở nhếch lên nụ cười thản nhiên, trong lòng oán thầm nói:

"Đồ chết tiệt, không phải anh sa thải tôi sao? Từ nay về sau, tôi sẽ làm cho Long Tâm vĩnh viễn không có khả năng xoay chuyển!"

"Xác định sẽ không có một ai vượt qua ư?"

Kỳ Hiển Chiêu nói ra:

"Theo tôi được biết, sở nghiên cứu Long Tâm cũng là trung tâm nổi bật về phương diện này, anh cũng không nên nói khoác lác như thế."

Trình độ chuyên nghiệp của Kỳ Hiển Chiêu khiến cho mấy người Vân Kiệt Minh ngoài ý muốn.

Không ngờ rằng anh ta còn hiểu rõ đối với những vấn đề phương diện nghiên cứu khoa học như vậy.

Xem ra người này cũng không phải là dựa vào quan hệ mới ngồi lên vị trí phó tổng giám đốc, mà là người thật sự có chân tài thực học.

"Kỳ tổng, những gì ngài hiểu rõ chỉ là bề ngoài."

Lưu Sở giải thích:

"Không dối gạt ngài, trước đây tôi từng trải qua công tác ở Sở nghiên cứu Long Tâm. Tôi có thể vỗ ngực cam đoan với ngài, Long Tâm cũng là một công ty lừa đảo không hơn không kém. Mỗi một dự án công nghệ của bọn họ đều có thành phần được sao chép ăn trộm, cũng vì tôi khinh thường làm đồng nghiệp với bọn họ, nên mới tức giận từ chức, cuối cùng đi đến công ty Cisco."

Hà Viện Viện có chút hăng hái nhìn Lưu Sở.

Mặc dù không biết thực lực của người này như thế nào, nhưng anh ta lại rất có tiềm chất làm buôn bán.

Thật sự là không cần một chút mặt mũi nào cả.

"Lưu viện trưởng đã nói như vậy, làm tôi thấy rất yên tâm."

Kỳ Hiển Chiêu nói ra:

"Tôi cảm thấy chúng ta có thể ký hợp đồng."

Vân Kiệt Minh và Nghiêm Hồng Vũ đều hai mắt tỏa sáng, không nghĩ tới cuộc đàm phán sẽ tiến triển thuận lợi như vậy!

"Kỳ tổng thật sự là người sảng khoái, tôi đây sẽ gọi người đi chuẩn bị ngay lập tức!"

"Vân tổng đừng nóng vội, trước khi chuẩn bị hợp đồng, tôi còn có thêm một cái yêu cầu."

Kỳ Hiển Chiêu nói ra.

"Kỳ tổng, mời ngài nói, chỉ cần là vấn đề nằm ở trong phạm vi năng lực của tôi, đều không có vấn đề gì."

"Vì cam đoan lợi ích của chúng ta, tôi hy vọng tăng thêm một điều khoản thỏa thuận ở trong hợp đồng, nhằm đảm bảo về tính chất tiên tiến của hiệp nghị Chip."

Vân Kiệt Minh và những người khác có mặt trong phòng họp đều nghe như lọt vào trong sương mù, không hiểu được ý của Kỳ Hiển Chiêu.

"Rất đơn giản, đó là cam đoan sản phẩm của các vị sẽ không bị ai vượt qua ở trong vòng một năm!"

"Việc này. . ."

Người trong phòng họp đều trầm mặc.

Dựa theo trình độ và quy mô phát triển công nghệ Chip trong nước, đừng nói một năm, dù là ở trong vòng năm năm tới, chưa chắc đã có người vượt qua được.

Nhưng mọi thứ không có tuyệt đối, luôn tồn tại một vấn đề về xác suất phía trên loại sự tình này.

Giống như có ai đó từng nói rằng, ngày mai sao Hỏa sẽ va chạm vào Địa Cầu, loại sự tình này có khả năng xảy ra.

Bởi vì không ai có thể báo trước được tương lai, không ai biết trước ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng trên thực tế, loại sự tình này là không thể nào xảy ra được.

Tuy vậy Vân Kiệt Minh và Nghiêm Hồng Vũ đều là những lão cáo già trong thương trường, còn muốn giữ cho mình con đường lui sau này.

Không thể không nói, người gọi là Kỳ Hiển Chiêu này thật có chút trình độ, nói chuyện một lát đã tìm được chỗ quan trọng nhất.

"Kỳ tổng, chẳng lẽ ngài nhất định phải thêm điều khoản này sao?"

Sau khi trầm mặc vài giây đồng hồ, Vân Kiệt Minh hỏi.

"Yêu cầu này cũng không quá đáng chứ?"

Kỳ Hiển Chiêu nhàn nhạt nói:

"Chúng tôi mang theo thành ý tới, chẳng lẽ điểm thành ý đó mà Vân tổng cũng không lấy ra được?"

"Thế nhưng là..."

Ánh mắt Kỳ Hiển Chiêu liền lần lượt đảo qua trên người Vân Kiệt Minh và những người khác.

"Mấy vị chần chờ như thế, chẳng lẽ là có chỗ giở trò bịp bợm ở trên mặt công nghệ?"

Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Tôi nhớ được các vị vừa mới nói, trong tương lai năm năm tới đây, công nghệ Chip 1.0 đều sẽ không có ai vượt qua. Mà yêu cầu của tôi chỉ là đảm bảo tính chất tiên tiến trong một năm, chẳng lẽ mỗi điểm ấy cũng không làm được sao?"

Nói xong, Kỳ Hiển Chiêu đứng dậy, sắc mặt lạnh lùng.

"Viện Viện, chúng ta đi thôi, không cần thiết nói thêm gì nữa."

"Ừm hả? Đi?"

Hà Viện Viện ngạc nhiên.

Đây là tình huống như thế nào?

Bên trong kịch bản hoàn toàn không có đoạn này!

Được lắm, anh ấy tự thêm kịch bản cho mình!

Còn không đợi Hà Viện Viện kịp phản ứng, Vân Kiệt Minh vội đứng lên, lấy vẻ mặt vui cười ngăn cản Kỳ Hiển Chiêu.

"Kỳ tổng bớt giận, yêu cầu của ngài cũng không quá phận, chúng tôi đồng ý."

Vân Kiệt Minh nói:

"Tôi sẽ để thư ký điền thêm điều khoản này vào trong bản hợp đồng."

"Muộn rồi!"

Kỳ Hiển Chiêu nói ra:

"Thái độ vừa rồi của các vị đã khiến tôi sinh ra hoài nghi."

Hà Viện Viện đã hoàn toàn mất phương hướng.

Anh Kỳ diễn xuất cũng quá chân thật đi, chính mình đều không có cách nào tiếp nhận phần kịch bản phía sau.

Khó trách Lâm tổng để anh Kỳ đóng vai nhân vật phó tổng giám đốc, nhất định là nhìn trúng tiềm chất của anh ấy?

Với phần kịch bản thêm vào này, không phải người có tài năng bẩm sinh thì căn bản không làm được việc này.

"Kỳ tổng, tôi hiểu được nỗi băn khoăn của anh. Vì biểu đạt thành ý của mình, tôi có thể giống như ngài cam đoan trong vòng một năm, nếu như chúng tôi không thể bảo chứng tính chất tiên tiến của sản phẩm, thì sẽ thanh toán số tiền gấp ba lần so với giá trị hợp đồng, xem như là khoản tiền bồi thường vi phạm hợp đồng!"

"Gấp ba?"

Kỳ Hiển Chiêu cười lạnh một tiếng,

"Chỉ có gấp ba, anh cho rằng mặt mũi của Kỳ Hiển Chiêu tôi không đáng tiền như thế sao?"

"Vậy thì gấp năm lần!"

Vân Kiệt Minh nói ra:

"Kỳ tổng mang theo thành ý đến đây, cũng xin ngài tin tưởng vào thành ý của công ty Cisco chúng tôi!"

Kỳ Hiển Chiêu biểu lộ có vẻ động dung,

"Gọi người chuẩn bị hợp đồng đi."

"Vâng!"

Thấy Kỳ Hiển Chiêu không có truy cứu quá nhiều, Vân Kiệt Minh cũng yên tâm.

Kỳ Hiển Chiêu biểu lộ bình tĩnh, vuốt vuốt chiếc điện thoại di động, nói ra:

"Số tiền ký kết hợp đồng là 3 tỷ nhân dân tệ!"

3 tỷ nhân dân tệ!

Nghe được con số này, đám người công ty Cisco đều choáng váng!

Ai cũng không nghĩ tới, Kỳ Hiển Chiêu sẽ nói ra con số kinh người này!

Không chỉ có mấy người công ty Cisco choáng váng, mà ngay cả Hà Viện Viện cũng choáng!

Trước khi tới đây, Lâm Dật nói là 1 tỷ nhân dân tệ, tại sao anh lại tăng lên tới 3 tỷ vậy?!

Không phải là nhập vai quá sâu, tẩu hỏa nhập ma chứ?

Việc này rất dễ gây ra chuyện không hay!

Hà Viện Viện không nhịn được nữa, nàng suy nghĩ vì đại cục, lập tức mở miệng khuyên nhủ:

"Anh Kỳ, em cảm thấy rằng, anh vẫn nên thu tay lại một chút thì tốt hơn. Nếu như một hơi ký đơn đặt hàng 3 tỷ nhân dân tệ, điều này sẽ có rất nhiều ảnh hưởng không tốt đối với sự phát triển các ngành nghề khác của công ty trong tương lai."

"Anh biết sự lo lắng của em."

Kỳ Hiển Chiêu nói ra:

"Em lo sợ trong vòng một năm tới đây, trình độ công nghệ Chip của công ty Cisco không cách nào cam đoan dẫn trước ngành nghề phải không?"

Hà Viện Viện đã không biết phải diễn như thế nào.

Bởi vì mỗi một câu của Kỳ Hiển Chiêu đều vượt ra khỏi phạm trù kịch bản.

Chính mình chỉ có thể tiếp tay cho anh ta ngẫu hứng phát huy.

Mẹ nó, nhiệm vụ lần này sẽ không quá khó khăn chứ!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 201.

Chương 202. Lập Kế Hoạch Ở Phía Sau, Quyết Thắng Ngoài Ngàn Dặm

Cả một nhóm người của Cisco đều không lên tiếng.

Tất cả đều nín thở ngưng thần, chờ đợi thái độ của Kỳ Hiển Chiêu.

Số tiền 1 tỷ hay 3 tỷ!

Đây không phải chỉ thua kém một chút xíu!

Nếu như có thể cầm tới đơn hàng lớn tới 3 tỷ nhân dân tệ, như vậy ở trong phạm vi cả nước, công ty Cisco sẽ không còn ai là đối thủ!

Thậm chí, Cisco còn có thể trở thành công ty Khoa học Công nghệ cấp thế giới!

Nhưng nếu như chỉ ký hợp đồng 1 tỷ nhân dân tệ, vậy thì sẽ không có lực ảnh hưởng lớn như vậy.

Tất cả mọi người, đều đưa ánh mắt dừng lại ở trên người Hà Viện Viện.

Nếu như nàng chỉ là một thư ký của tổng giám đốc thông thường, đã không có tư cách nói lên ý kiến như thế.

Nhưng theo tin đồn cho thấy, người phụ nữ gọi là Hà Viện Viện này, là em gái của tổng giám đốc Didi, Trình Song!

Với thân phận như vậy, hoàn toàn có thể mang đến cho nàng đầy đủ quyền lên tiếng!

Hơn nữa, hai người hình như còn có quan hệ yêu đương, như vậy ý kiến của nàng nhất định sẽ ảnh hưởng đến quyết định của Kỳ Hiển Chiêu!

"Anh nói không sai, em đúng là đang lo lắng về sản phẩm của bọn họ, ở trong vòng một năm không thể cam đoan dẫn trước phía trên công nghệ. Việc này đối với những kế hoạch trong tương lai của công ty chúng ta sẽ gặp phải ảnh hưởng vô cùng to lớn, cũng không phải là vấn đề đơn giản mà số tiền bồi thường hợp đồng kia có thể giải quyết được."

Đến lúc này, Hà Viện Viện đã không biết diễn xuất như thế nào nữa, chỉ có thể ngẫu hứng phát huy.

"Thật ra anh cũng có băn khoăn như vậy."

Kỳ Hiển Chiêu nhàn nhạt trả lời,

"Vậy thì nghe theo lời em, trước mắt ký xuống bản hợp đồng 1 tỷ nhân dân tệ đã."

Hà Viện Viện thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã kịp kéo anh Kỳ trở về.

Mấy người Cisco biểu lộ thất vọng, không nghĩ tới chỉ trong một phút ngắn ngủi, đơn hàng lớn 3 tỷ tệ đã rút về còn 1 tỷ tệ!

Điều này khiến cho nhóm giám đốc điều hành ở đây có chút không cách nào tiếp nhận nổi!

"Kỳ tổng, xin ngài trước khi hạ quyết định cuối cùng, có thể cho chúng tôi thêm mấy phút hay không?"

"Được."

Kỳ Hiển Chiêu nhàn nhạt trả lời, mang theo một cỗ khí thế không giận mà uy.

Hà Viện Viện sinh lòng bội phục, anh Kỳ thật là một diễn viên trời sinh, bảo sao trước đây đều kiếm được nhiều tiền hơn mình.

Tranh thủ được mấy phút thời gian, Vân Kiệt Minh, Nghiêm Hồng Vũ và Lưu Sở cùng nhau đi ra hành lang bên ngoài phòng họp, cũng chia nhau châm điếu thuốc.

"Lưu viện trưởng, liên quan tới chuyện sức cạnh tranh của sản phẩm cũng không có vấn đề gì chứ?"

Đây là vấn đề mà Vân Kiệt Minh quan tâm nhất, có thể cầm xuống khoản đơn đặt hàng lớn thế này hay không thì phải phụ thuộc vào Lưu Sở.

"Trong mắt của tôi, ở trong vòng một năm tới hoàn toàn đảm bảo sức cạnh tranh của sản phẩm, có lẽ là không có vấn đề gì."

"Tôi không muốn nghe ‘có lẽ’, tôi muốn đáp án khẳng định."

Vân Kiệt Minh hỏi.

Chính mình chỉ là phó tổng giám đốc kinh doanh thuộc công ty chủ quản, một số vị phó tổng giám đốc khác đều có quyền hạn cao hơn chính mình.

Tương lai có thể trở thành đệ nhất nhân dưới Tổng giám đốc hay không thì phải nhìn vào dự án này.

Lưu Sở suy nghĩ lại một lượt tất cả vấn đề liên quan đến quá trình phát triển nghiên cứu công nghệ Chip ở trong đầu.

Cuối cùng trả lời khẳng định,

"Không có vấn đề gì!"

Vân Kiệt Minh muốn dựa vào dự án này, ổn định địa vị của mình ở công ty, còn Lưu Sở cũng đâu khác gì.

Nếu như không thể cho ra một cái đáp án khẳng định, ngày sau địa vị ở công ty khẳng định sẽ rơi xuống ngàn trượng.

Hơn nữa, công nghệ Chip 1.0 tuyệt đối là ngành nghề cao cấp nhất.

Ngoại trừ Sở nghiên cứu Long Tâm ra, không ai có thực lực như vậy, mà Long Tâm lại bị chính mình kẹp cổ rồi.

Như vậy ở trong vòng một năm, những người khác muốn nghiên cứu ra dòng Chip hiệu suất cao hơn, đó là chuyện không thể nào!

"Tốt! Tôi muốn chính là cái đáp án này!"

Ba người bóp tắt đầu thuốc lá, một lần nữa trở về tới phòng họp.

"Thực sự xin lỗi, để hai vị phải đợi lâu."

Vân Kiệt Minh khách khí nói.

"Không sao."

"Kỳ tổng, tôi biết sự lo lắng của các vị đều tập trung ở trên sức cạnh tranh của sản phẩm. Có phải chỉ cần chúng tôi cam đoan rằng, sản phẩm dẫn trước về lĩnh vực công nghệ là các vị sẽ bỏ đi sự lo lắng ở phương diện này hay không?"

Vân Kiệt Minh trịnh trọng việc nói.

"Đúng thế."

"Vậy thì hiện tại, tôi lấy thân phận Phó tổng giám đốc của công ty cổ phần TNHH Cisco cam đoan với ngài, trong vòng một năm tới đây, chúng tôi cam đoan sản phẩm của mình nhất định sẽ dẫn trước trên lĩnh vực công nghệ!"

Vân Kiệt Minh nói ra:

"Hơn nữa, vì biểu đạt thành ý của chúng tôi, chỉ cần Kỳ tổng có thể ký đơn đặt hàng 3 tỷ nhân dân tệ, thì về phương diện tiền bồi thường hợp đồng chúng tôi có thể trả gấp mười lần số tiền trong hợp đồng, như vậy các vị chắc hẳn sẽ có thể bỏ đi sự nghi ngờ."

Hà Viện Viện liếc mắt, cho dù ông nói bồi thường gấp trăm lần cũng vô dụng.

Lâm tổng chỉ cho 1 tỷ tệ, cũng chỉ có bấy nhiêu như vậy thôi.

"Vân tổng đã nói như vậy, tôi cũng không thể quá keo kiệt, vậy thì 3 tỷ tệ, gọi người bắt đầu chuẩn bị hợp đồng đi!"

Hà Viện Viện một lần nữa ngây người, anh Kỳ đang định làm gì đây!

Chính mình thật vất vả mới kéo trở về, tại sao anh lại tự do phát huy nữa vậy?!

Bỗng nhiên, Hà Viện Viện phát hiện ra tay của mình đang bị nắm chặt ở dưới mặt bàn.

Là anh Kỳ!

Đột nhiên trong nháy mắt, Hà Viện Viện ý thức được, anh Kỳ vẫn còn giữ lý trí, bên trong chuyện này khả năng có nguyên nhân khác.

"Tốt, hiện tại tôi cho người đi chuẩn bị hợp đồng ngay!"

"Ừm, đi thôi!"

Sau mười mấy phút, thư ký của Vân Kiệt Minh cầm lấy một xấp hợp đồng thật dày từ bên ngoài đi tới.

Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện cho thấy chính mình có trình độ nghiệp vụ cao cấp, lật xem hợp đồng tỉ mỉ một lần, phát hiện không có bất cứ vấn đề gì, mới ký xuống tên của mình ở phía trên hợp đồng.

Nhìn thấy Kỳ Hiển Chiêu ký tên, Vân Kiệt Minh vỗ ngực nhẹ nhàng thở ra.

Hợp đồng được ký xong, đây chính là chuyện ván đã đóng thuyền.

Một bản hợp đồng ròng rã 3 tỷ nhân dân tệ!

Trọn vẹn cao hơn 2 tỷ so với trong dự đoán!

Có phần hợp đồng này trong tay, địa vị của chính mình trong công ty cũng là dưới một người, trên vạn người!

Những phó tổng giám đốc khác đều sẽ bị chính mình giẫm ở dưới chân!

Hợp đồng ký tên hoàn tất, giám đốc điều hành hai bên đều ào ào đứng dậy bắt tay.

"Kỳ tổng, cảm tạ ngài đã tín nhiệm công ty Cisco chúng tôi, chúng tôi chắc chắn sẽ không cô phụ sự tín nhiệm của ngài, hi vọng về sau còn có cơ hội hợp tác."

"Nhất định, hợp tác vui vẻ."

Dưới sự hộ tống của một nhóm giám đốc điều hành, Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện rời khỏi Cisco, bước lên chiếc xe Rolls-Royce của Lâm Dật.

"Việc này thật không phải là nghề có thể kiếm sống."

Rời khỏi công ty Cisco, Kỳ Hiển Chiêu giống như quả bóng da xì hơi, nửa người ngồi phịch xuống hàng ghế phía sau, giống như sức lực toàn thân đều bị ép ra hết.

"Anh Kỳ, rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra, anh cho mình thêm lời kịch còn chưa tính, tại sao còn đem số tiền hợp đồng tăng lên tới 3 tỷ nhân dân tệ?"

Hà Viện Viện hỏi.

"Em xem qua cái tin nhắn này là biết ngay."

Kỳ Hiển Chiêu đưa điện thoại di động của mình cho Hà Viện Viện xem, phía trên có một đoạn tin nhắn của Lâm Dật gửi tới.

"Số tiền hợp đồng tăng lên 3 tỷ nhân dân tệ."

"Đây là cái tình huống gì? Trước đó không nói là 1 tỷ sao? Tại sao một lúc đã tăng tới 3 tỷ nhân dân tệ rồi?"

"Anh cũng không biết, nếu như không có nhận được tin nhắn của Lâm tổng, anh cũng không dám nói như vậy."

"Khó trách ở trong buổi họp, anh vẫn luôn sử dụng điện thoại di động, hóa ra là nhận được tin nhắn của Lâm tổng."

Hà Viện Viện nói ra:

"Nhưng vì sao ở trong thời khắc quan trọng nhất này Lâm tổng lại thay đổi chủ ý? Nếu như chuyện này bị đám người Cisco nhận ra, vậy thì chúng ta sẽ phí công nhọc sức rồi."

Kỳ Hiển Chiêu nhún vai,

"Ý nghĩ của Lâm tổng thiên mã hành không, ai trong chúng ta có thể đoán được đây."

Ngay từ đầu, Lâm Dật đề ra số tiền hợp đồng là 1 tỷ nhân dân tệ, là bởi vì trong túi chỉ có số tiền như vậy.

Mà vào hôm qua, anh hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, lại nhận được phần thưởng 2 tỷ nhân dân tệ, nên số vốn lưu động trong tay lên đến 3,5 tỷ.

Sau khi lo lắng trước sau, Lâm Dật giữ lại 500 triệu, dùng làm khoản ngân sách chi tiêu và vận hành công ty thường ngày, còn lại tất cả 3 tỷ nhân dân tệ đều lấy ra làm vốn đánh cược lần này!

"Chờ lát nữa trở về, phải hỏi Lâm tổng một chút xem là có chuyện gì xảy ra."

Hà Viện Viện cũng như trút được gánh nặng nói ra:

"Nhưng mà anh Kỳ này, em vừa mới phát hiện ra, ở phương diện đóng kịch đúng là anh rất có năng khiếu bẩm sinh, đều biết tự thêm kịch bản cho bản thân. Nếu không phải em phản ứng nhanh, cũng không biết sau đó phải diễn như thế nào."

"Đều là Lâm tổng chỉ dạy tốt, cho nên chơi với bọn họ một màn kịch vờ tha để bắt thật."

Kỳ Hiển Chiêu nói ra:

"Nếu như không có Lâm tổng chỉ điểm, anh nào có hiểu được nhiều như vậy."

"Nói cũng đúng, Lâm tổng có nhiều thao tác cợt nhả như vậy, thật không phải là người bình thường có thể so sánh."

"Người khác thì anh không biết thế nào, dù sao anh rất phục Lâm tổng."

Kỳ Hiển Chiêu cười ha hả nói:

"Coi như về sau anh không có lăn lộn ra thành tựu, vậy thì nguyên nhân cũng là do chính anh."

"Đúng vậy, lăn lộn với dạng ông chủ như thế này, nếu như còn không làm nên trò trống gì, thì thật là nguyên nhân do chính mình."

Hà Viện Viện chững chạc đàng hoàng nói:

"Nhưng cũng có mạo hiểm rất dễ tổn thọ, vẫn nên nhanh chóng rước một bức tượng Phật trở về, mỗi khi đến ngày mồng một và rằm thì cúng bái mới được."

. . .

Sau khi Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện rời đi, Vân Kiệt Minh cầm lấy hợp đồng, đi tới văn phòng Tổng giám đốc.

Bên trong văn phòng Tổng giám đốc, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi ngồi ở đấy, dáng người mập mạp, hai tóc mai lốm đốm vài sợi tóc trắng, nhưng vẫn tỏa ra khí tràng.

Tên của người đàn ông là Tào Gia Đống, là ông chủ của công ty TNHH Cisco.

Nhìn thấy Vân Kiệt Minh tiến đến, Tào Gia Đống đứng lên.

"Nói thế nào, xảy ra vấn đề gì không?"

Vân Kiệt Minh đưa bản hợp đồng tới, kích động nói:

"Tào tổng, đều đàm phán ổn thỏa. Hơn nữa, cuối cùng hợp đồng nâng số tiền mua sắm lên 3 tỷ nhân dân tệ. Ẩn núp nhiều năm như vậy, rốt cuộc thì Cisco chúng ta sắp nghênh đón cơ hội bay lên rồi!"

"3 tỷ nhân dân tệ!"

Tào Gia Đống sắc mặt ngoài ý muốn,

"Trước đó không phải thỏa thuận là 1 tỷ nhân dân tệ ư, làm sao lại tăng thêm nhiều như vậy?"

Vân Kiệt Minh cười rộ lên, trên gương mặt còn mang theo vài phần kiêu ngạo.

"Vốn là ban đầu đối phương chỉ muốn ký đơn đặt hàng trị giá 1 tỷ nhân dân tệ, nhưng bởi vì tôi lo lắng chu toàn mọi việc nên thành công để bọn họ ký xuống đơn đặt hàng 3 tỷ nhân dân tệ."

"Tốt lắm tốt lắm."

Tào Gia Đống cười hài lòng và khen ngợi, nhưng nét mặt biểu lộ lại không hưng phấn như trong dự liệu của Vân Kiệt Minh.

Trà trộn nhiều năm ở trong giới thương nghiệp, Tào Gia Đống khắc sâu hiểu rõ đạo lý không lợi không dậy sớm.

Không quen không biết lại êm đẹp tăng thêm 2 tỷ nhân dân tệ, việc này cũng không quá tầm thường.

"Chuyện ký hợp đồng như thế nào rồi?"

Tào Gia Đống hỏi:

"Đều ký kết theo mong muốn của chúng ta sao?"

"Ừm."

Vân Kiệt Minh gật gật đầu,

"Bọn họ chỉ đưa ra một cái yêu cầu, đó là yêu cầu ở trong vòng một năm, sản phẩm của chúng ta phải bảo đảm sức cạnh tranh tuyệt đối. Ngoại trừ cái đó ra, bọn họ không có nhắc đến thêm yêu cầu nào khác."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 202.

Chương 203. Anh Đang Khảo Sát Ở Châu Phi

Nụ cười trên mặt Tào Gia Đống trong nháy mắt đông lại, sau vài giây đồng hồ, ông ta chậm rãi hỏi:

"Đây là yêu cầu duy nhất của bọn họ?"

"Đúng vậy."

Vuốt vuốt chiếc bút máy trên tay, Tào Gia Đống nói:

"Những ngày gần đây, chúng ta nhận được không ít đơn đặt hàng, nhưng hình như tập đoàn Didi là công ty đầu tiên đưa ra loại yêu cầu này, trong chuyện này sẽ có sự mạo hiểm hay không?"

"Tào tổng yên tâm, liên quan tới vấn đề này, tôi đã cẩn thận suy nghĩ qua."

Vân Kiệt Minh nói:

"Didi là anh cả đi đầu trong khối ngành nghề taxi cả nước, dữ liệu tính toán khổng lồ của bọn họ đóng vai trò cực kỳ quan trọng trong hoạt động của toàn bộ công ty."

"Theo tôi suy đoán, Didi lo ngại về khả năng cạnh tranh của sản phẩm như thế, cũng là vì muốn đảm bảo vị thế của mình trong khối ngành nghề."

Tào Gia Đống gật gật đầu,

"Cách nhìn như vậy cũng có đạo lý nhất định, nhưng liên quan tới chuyện sức cạnh tranh của sản phẩm, anh có trao đổi qua với

Lưu Sở chứ?"

"Đã nói rồi!"

Vân Kiệt Minh nói ra:

"Hiện tại, trên thị trường chỉ có chúng ta và sở nghiên cứu Long Tâm cùng thành công kiểm soát chương trình bộ phận thiết bị kết nối, nhưng bên phía Long Tâm đã bị chúng ta một mực kiềm chế."

"Trừ cái đó ra, các hạng công nghệ độc quyền đều đã hoàn thành trình báo độc quyền. Cho dù là ở giai đoạn về sau, có cơ sở nghiên cứu khoa học nào khác cũng nghiên cứu ra chương trình thiết bị kết nối, như vậy trong đó tất nhiên sẽ dính đến bản quyền công nghệ của chúng ta. Ở trong vòng một năm tới đây, chúng ta có thể cam đoan tuyệt đối về sức cạnh tranh, không có bất cứ vấn đề gì."

"Còn việc liên quan tới thân phận của đối phương, cũng không có vấn đề chứ?"

"Đã xác nhận qua, hai người kia đúng là giám đốc điều hành mới được bổ nhiệm của tập đoàn Didi, ở phía trên quy trình hợp đồng khẳng định là không có vấn đề gì."

Vân Kiệt Minh càng nói càng hưng phấn, rất có một loại vị thế chỉ điểm giang sơn,

"Hiện tại, chúng ta ký được đơn đặt hàng 3 tỷ nhân dân tệ này, trong tương lai Cisco tất nhiên sẽ nâng cao một bước, nhảy lên trở thành thủ lĩnh đi đầu trong khối ngành nghề, không còn ai có thể sánh vai với chúng ta!"

Tào Gia Đống đốt điếu thuốc, tựa lưng vào ghế ngồi, nói:

"Bản hợp đồng này quá lớn, với sản lượng và mắt xích tiếp tế tài chính của chúng ta hiện tại, chỉ sợ rất khó đuổi kịp. Tôi hy vọng bọn họ có thể thanh toán trước một bộ phận dự chi để bày tỏ thành ý của mình, có như vậy chúng ta mới có thể buông tay buông chân ra làm."

Vân Kiệt Minh biểu lộ có chút khó khăn,

"Tôi sẽ cố gắng hết sức."

"Tôi biết nhiệm vụ này có chút khó khăn, đây cũng là vì tôi muốn tham dò thử thái độ của bên phía Didi. Chỉ cần bọn họ có thể thanh toán xong khoản tiền 500 triệu trong dự án, vậy thì có thể thông báo cho công xưởng sản xuất tiến hành lập tức."

Tào Gia Đống phân phó:

"Thậm chí toàn bộ những đơn đặt hàng còn lại có thể trì hoãn thì trì hoãn, dồn toàn bộ sức lực bảo trì cuộc hợp tác này với tập đoàn Didi. Đây là bước ngoặt bay lên của công ty Cisco chúng ta, tuyệt đối không thể xuất hiện bất kỳ sai lầm nào!"

"Tào tổng cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ này một cách viên mãn!"

...

Tại thời điểm Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu chiến thắng trở về, Lâm Dật đã mang theo Trương Tùng đi đến bến cảng Vọng Giang.

Vừa đỗ xe xong xuôi, Hà Viện Viện lập tức gọi điện thoại.

"Lâm tổng, nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp, ký kết thành công đơn đặt hàng trị giá 3 tỷ nhân dân tệ. Nếu như đối phương làm trái với điều ước, sẽ thanh toán số tiền bồi thường gấp mười lần số tiền trong hợp đồng."

"Ừm hả? Gấp mười lần?"

Lâm Dật choáng váng,

"Tôi để cho hai người tranh thủ đến số tiền bồi thường gấp ba hợp đồng thôi, vậy mà lấy được gấp mười lần?"

"Ở hiện trường, anh Kỳ tự tăng thêm cho mình một đoạn kịch bản, khiến cho đám người Cisco tăng số tiền bồi thường hợp đồng lên tới gấp mười lần. Khả năng diễn xuất lấy giả làm thật của anh Kỳ, ngay cả nữ diễn viên Hollywood thâm niên như em cũng phải sửng sốt một chút."

"Ngưu bức!"

Lâm Dật không tiếc lời khen ngợi:

"Đến bữa ăn tối, nhớ gọi thêm cho lão Kỳ một cái đùi gà, phí dụng tính cho công ty chi trả."

Đối với Lâm Dật mà nói, tin tức của Hà Viện Viện tuyệt đối là niềm vui ngoài ý muốn.

Dựa theo kế hoạch ban đầu của mình, chỉ có thể chơi cho Cisco tàn phế. Hiện tại thì tốt rồi, có thể trực tiếp chơi chết bọn họ luôn.

Không cần đưa gậy chống, trực tiếp lên kế hoạch hốt tro cốt là được rồi.

"Lâm tổng, anh đang ở chỗ nào? Hiện tại, bước đầu tiên của kế hoạch đã hoàn thành, bước tiếp theo nên làm như thế nào, không phải chúng ta nên bàn bạc bố trí luôn rồi sao?"

"Thời điểm này có chút khó khăn."

Lâm Dật khó khăn nói:

"Gần đây anh dự định xây dựng công trình ở châu Phi, giờ còn đang ở đi khảo sát đây."

"Châu Phi?"

Hà Viện Viện nói to với vẻ ngạc nhiên,

"Phân khúc thị trường trong nước đang tốt như vậy, anh đi châu Phi xây dựng làm gì?"

"Việc này em không hiểu được đâu, Châu Phi hoang vắng mà sức lao động lại rẻ tiền, hơn nữa còn có thể cho những giám đốc điều hành như hai người có thêm nhiều không gian sáng tạo vào công việc, chuyện này rất tốt."

"Lâm tổng, anh cũng quá cực khổ, đừng khiến bản thân chịu nhiều mệt mỏi như vậy. Nếu anh có việc gì không làm xong, vậy thì cứ giao cho em và anh Kỳ giải quyết là được rồi, tại sao còn phải đích thân đi xử lý nữa?"

"Không có việc gì, anh là ông chủ, làm nhiều một chút cũng là chuyện đương nhiên."

Lâm Dật nói ra:

"Anh không thể làm một ông chủ vô lương tâm, muốn đối xử tử tế với tất cả nhân viên..."

"Lão đại, cái bến cảng này cũng quá khổng lồ, bên kia còn có bãi biển kìa, tất cả đều là mấy cô em chân dài trắng bóc, thật quá kích thích."

Trương Tùng hưng phấn thốt lên.

Hà Viện Viện: ? ? ?

"Lâm tổng, Châu Phi cũng có mấy cô nàng chân trắng?"

"Cuộc điện thoại của ngài nằm ngoài vùng phủ sóng..."

Tắt điện thoại, Lâm Dật tháo sợi dây an toàn ra và xuống xe,

"Đừng có đột nhiên hét lên như vậy, anh suýt chút nữa thì bị cậu hù chết."

"Chủ yếu là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều bắp đùi trắng bóng như vậy, hơi quá kích động."

Trương Tùng cười hì hì nói:

"Cũng không biết trình độ của các nàng thế nào, đợi lát nữa em muốn lên cấp so tài."

Lâm Dật: ...

Dừng xe xong, Lâm Dật mang theo Trương Tùng đi tới đại sảnh tòa nhà vận hành, chuẩn bị thuê một chiếc du thuyền đưa cậu ta ra biển chơi đùa.

"Lại là anh!"

Vừa mới tiến đến đại sảnh tòa nhà kinh doanh vận hành của bến cảng, còn không đợi Lâm Dật lên tiếng chào hỏi, chợt nghe thấy một tiếng kinh hô.

Nghiêng đầu nhìn xem, cảm giác người nói chuyện khá quen mắt.

Sau khi quan sát vài giây đồng hồ mới nhớ ra, đây không phải là mấy sinh viên Học viện Kỹ thuật Trung Hải sao.

Người đứng ở đầu hàng hình như gọi là Trương Kiếm, còn đứng ở bên cạnh là một cô nàng ăn mặc lộ bắp đùi, hình như gọi là Triệu Úy Nhiên.

"Anh Lâm."

Nhìn thấy Lâm Dật, Triệu Úy Nhiên cảm thấy ngoài ý muốn, bước nhanh tiến lên chào hỏi.

"Lúc đó em thêm vào Wechat của anh, tại sao anh còn không thêm em vào chứ?"

Triệu Úy Nhiên u oán nói:

Bá bá bá ~~~

Mọi người trong đại sảnh đều đưa ánh mắt ném đến trên người Lâm Dật.

Lớn lên đẹp trai, thật là có thể muốn làm gì thì làm mà.

"Mấy ngày nay anh vẫn luôn bận bịu, nên quên mất việc thêm Wechat của em."

Lâm Dật vừa cười vừa nói.

"Vậy bây giờ anh có thể thêm em được chứ?"

"Được thôi."

Đối với cô nàng ngốc ngốc dễ thương này, Lâm Dật ngược lại là không có một chút phản cảm, thuận tay bấm thêm Wechat của nàng.

Trương Tùng trông có vẻ mộng bức, trình độ của lão đại cao quá.

Tùy tiện tới chơi chơi, mà có em gái chất lượng cao như vậy xin thêm Wechat, quá ngưu bức.

Mình đến bao giờ mới có thể giống như vậy đây?!

Nếu có mỹ nữ cấp bật như thế, nhất định chơi game Nông Dược sẽ rất tốt.

"Soái ca soái ca, anh còn nhớ em không?"

Trong lúc hai người trò chuyện, Kim Xảo cũng đi tới.

"Có vẻ như, không nhớ lắm."

"Chẳng lẽ anh quên rồi sao? Lúc đó anh còn hỏi đường em nữa đấy."

Kim Xảo hào hứng vội vàng nói, cũng không có bởi vì chuyện Lâm Dật quên mình mà lộ ra tâm tình uể oải.

"Tôi nhớ ra rồi."

Lâm Dật nói ra:

"Lúc đó hình như có người tỏ tình với cô ở trước cửa trường học."

"Đúng đúng đúng, nhưng em không có đồng ý cậu ta, cảm giác bọn em không thích hợp."

Kim Xảo ngượng ngùng nói.

"Không thể nào, tôi nhìn anh chàng sinh viên kia cũng khá được, ngoại trừ xấu trai, hình như cũng không có khuyết điểm nào khác."

"Cũng là bởi vì lớn lên xấu trai, nên em mới từ chối."

Tôn Ninh: ...

Mẹ nó, việc này đều đã đi qua, các người cũng không cần kéo tôi đi ra và lấy roi đánh thi thể chứ?

"Xảo Xảo, cậu còn phản ứng đến anh ta làm gì, anh ta cũng chỉ là một tên shipper mà thôi!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 203.

Chương 204. Tìm Lãnh Đạo Của Các Người Đến Đây, Tôi Muốn Khiếu Nại

"Cậu nói cái gì? Anh ta là chân chạy shipper?"

Kim Xảo sững sờ không tin vào tai mình,

"Nói đùa gì vậy, ai làm shipper mà có thể lái siêu xe đi làm? Nếu như muốn vu oan người khác, cậu cũng nên bịa ra một lý do hợp lý chứ."

"Tớ lừa cậu làm gì, không tin cậu hỏi Úy Nhiên mà xem."

Tôn Ninh nói ra.

Kim Xảo ném ánh mắt về phía Triệu Úy Nhiên hỏi thăm, dường như muốn biết chân tướng sự tình.

"Anh Lâm đúng là chân chạy shipper, nhưng cũng là đại thần vật lý, luận văn tốt nghiệp của tớ cũng là do anh ấy viết giúp."

Tôn Ninh cười lạnh một tiếng,

"Xảo Xảo, hiện tại cậu biết chuyện gì xảy ra rồi chứ, anh ta cũng chỉ là một chân chạy shipper thôi, căn bản cũng không phải là đại thiếu gia gì hết."

"Làm sao có thể?!"

Kim Xảo rõ ràng không tin,

"Đại thiếu gia nhà ai đi làm chân chạy shipper?"

"Cậu đây là có chỗ không biết."

Trương Kiếm xen vào nói:

"Xem xét từ góc độ kinh tế học, đây là một loại thủ đoạn tiếp thị."

"Thủ đoạn tiếp thị?"

"Vài ngày trước đó, hãng taxi Didi cho ra đời nghiệp vụ xe sang trọng, anh đoán chừng công ty Mỹ Đoàn cũng đói bụng, nên đẩy ra nghiệp vụ shipper bằng xe sang trọng. Anh ta dựa vào vẻ đẹp trai tương đối cao và trở thành một thành viên trong đó, chỉ đơn giản như vậy."

Trương Kiếm cười tủm tỉm nói:

"Lúc trước cậu bởi vì một tên chân chạy shipper mà từ chối Tôn Ninh, thật không phải là lựa chọn sáng suốt."

Tôn Ninh đứng dậy,

"Xảo Xảo, mình biết lúc đó là do cậu xúc động nhất thời, nên mới từ chối mình. Hiện tại cậu đã biết chân tướng sự tình, có lẽ sẽ không từ chối mình nữa chứ?"

"Sẽ có!"

Kim Xảo nói ra:

"Tôi là người nông cạn, chỉ ưa thích đàn ông lớn lên đẹp trai."

"Cậu nói đùa cái gì đấy?!"

Tôn Ninh nổi giận,

"Anh ta cũng chỉ là một tên shipper, còn không lo được cho chính bản thân mình, cậu ưa thích anh ta vì cái gì?!"

"Ưa thích anh ấy vì lớn lên đẹp trai."

Tôn Ninh: . . .

"Tốt tốt, hai người các cậu cũng không cần thảo luận những thứ này nữa."

Trương Kiếm lên tiếng khuyên can:

"Chúng ta đi chơi việc của chúng ta, mình đi trước thuê thuyền, không cần vì anh ta mà ảnh hưởng tới tâm trạng đi du ngoạn."

"Anh Lâm, các anh cũng tới đây du ngoạn sao?"

Triệu Úy Nhiên hỏi.

"Ừm, bạn anh vừa từ Yến Kinh đến đây công tác, rảnh rỗi anh đưa cậu ấy đi dạo loanh quanh bốn phía."

"Chỉ hai người các anh thôi sao?"

"Chẳng lẽ em thấy cậu ấy giống con chó sao?"

Trương Tùng: . . .

Anh không thể vì trêu chọc em gái mà bán huynh đệ chứ!

Nhưng mà loại phương thức trêu chọc em gái này thật mới lạ!

Phải ghi lại.

Triệu Úy Nhiên cười khúc khích,

"Em không có ý đó, nếu như các anh chỉ có hai người, chúng ta có thể đi cùng nhau, nhiều người càng náo nhiệt."

"Nhiên Nhiên, hôm nay tới đây chơi đều là bạn học của chúng ta, cậu để hai người ngoài tham gia là tính toán chuyện gì?"

Trương Kiếm không tình nguyện nói.

"Lần này đi ra chơi, không phải mọi người chia đều tiền sao, tớ phải có quyền lợi mời bọn họ đi."

Triệu Úy Nhiên nói.

"Cũng bởi vì là chia theo đầu người, cho nên cậu mới không thể làm như thế, cậu cần phải cân nhắc đến cảm nhận của những người khác nữa."

Triệu Úy Nhiên im lặng, chính mình nghĩ quả thật có chút cá nhân.

"Không có việc gì, chúng tớ đồng ý mà."

Nữ sinh viên đi cùng lúc này lên tiếng:

"Cùng lắm thì chúng ta bỏ phiếu biểu quyết, thiểu số phục tùng đa số."

Còn không đợi Trương Kiếm và Tôn Ninh kịp mở miệng, sáu cô nàng nữ sinh đều giơ tay lên, còn có hai người giơ cả hai tay.

Trương Kiếm: . . .

Tôn Ninh: . . .

"Hiện tại tỷ lệ là 6:4, cũng không có vấn đề gì chứ?"

Triệu Úy Nhiên nói ra.

Trương kiếm tức muốn chửi tục, thật vất vả mới tổ chức được một chuyến du ngoạn, không nghĩ tới còn gặp phải con hàng này. Chuyện này lại khiến cho mình ngột ngạt quá.

"Được rồi, bọn em đều là bạn học, mà hai đứa bọn anh cũng là người xa lạ, tham dự vào cuộc chơi cũng không tiện, chính mình thuê thuyền chơi là được rồi."

"Nhưng các anh ít người, ra biển cũng không có ý nghĩa. . ."

"Nhiên Nhiên, người ta đã muốn tự mình đi, cậu đừng có nhúng tay vào."

Trương Kiếm lập tức cướp lời:

"Tớ đi thuê thuyền, chúng ta đi ngay bây giờ."

"Vậy được rồi."

Triệu Úy Nhiên uể oải nói.

"Mở cho tôi một chiếc du thuyền loại nhỏ."

Ở trước quầy phục vụ, Lâm Dật nói ra.

"Không phải chứ, các người lại là đến thuê du thuyền?"

Trương Kiếm ra vẻ kinh ngạc nói,

"Tôi còn tưởng là thuê thuyền nhỏ đấy."

"Làm sao? Không được?"

"Cũng không phải."

Trương Kiếm nói ra:

"Tôi chính là muốn suy nghĩ cho anh một chút, quy cách ở bến cảng Vọng Giang tương đối cao. Du thuyền loại nhỏ thuê ba giờ đồng hồ có giá tiền là 1500 tệ, về sau cứ mỗi giờ là thu phí 800 tệ, lấy mức độ tiền lương của anh khả năng có chút không chịu đựng nổi."

"Điều này là chuyện của tôi, không có quan hệ gì với cậu đi."

"Đây đúng là chuyện của anh, tôi không có tư cách quản quá nhiều, thế nhưng người ở giai cấp thấp giống như anh thì tốt nhất đừng giả vờ là trang hảo hán."

Trương Kiếm nói ra:

"Nếu như anh mang theo một đám mỹ nữ, tôi cũng sẽ không nói cái gì. Nhưng anh mang theo một người nam giới tới chơi, thế mà còn cứng rắn trang bức khoản chi phí lớn, điều này thật vô nghĩa."

"Đúng thôi."

Tôn Ninh nói ra:

"Nếu như anh khoe khoang những thứ này ở trước mặt Xảo Xảo và Úy Nhiên thì càng không có ý nghĩa, vẫn nên lo lắng thêm cho ví tiền của mình đi. Đừng nói là anh Kiếm ca, ngay cả tôi cũng không sánh bằng, trang cái gì mà trang."

"Mấy vị quý khách, tôi khuyên các vị tốt nhất thu hồi những lời vừa mới nói."

Nữ nhân viên phục vụ quầy lúc này lên tiếng.

Mấy nam sinh viên này lấy tự tin ở đâu ra, thế mà cười nhạo Lâm tổng không có tiền?

"Thu hồi? Tại sao phải thu hồi?"

Trương Kiếm nói ra:

"Chẳng lẽ là cô nhìn anh ta lớn lên đẹp trai, cho nên có ý tưởng rồi? Vì vậy không thèm nhìn chúng tôi?"

"Tôi là vì muốn tốt cho các vị, hy vọng các vị có chút tự mình hiểu lấy mình!"

"Cô ăn nói kiểu gì đấy?!"

Tôn Ninh tức giận quát:

"Chúng tôi tới đây để thuê thuyền, hơn nữa còn là thuê thuyền lớn, các cô dám nói chuyện như vậy với Thượng Đế? Thái độ phục vụ kiểu gì đấy?!"

"Cô ta cũng chỉ là người làm thuê, không cần thiết tính toán nhiều như vậy."

Trương Kiếm nhìn nữ nhân viên phục vụ nói,

"Đi gọi lãnh đạo của các cô đến đây! Tôi muốn khiếu nại!"

"Anh khẳng định muốn tìm lãnh đạo của chúng tôi?"

"Đúng!"

Trương Kiếm quả quyết nói:

"Hôm nay tôi nhất định phải khiếu nại các người! Nhìn thấy người ta lớn lên đẹp trai, thì mặt dày mày dạn cứng rắn dán vào. Thái độ phục vụ của bến cảng Vọng Giang các người thật là khiến người ta đáng lo!"

"Được thôi, tôi sẽ gọi điện thoại ngay cho quản lý."

Nữ nhân viên tiếp tân cũng chủ định là xem náo nhiệt không sợ phiền phức lớn, chính mình cường độ không đủ thì để cho Tất quản lý đến xử lý.

"Được rồi Trương Kiếm, cậu có thể đừng làm loạn nữa được không?!"

Triệu Úy Nhiên lên tiếng:

"Người ta cũng không có làm gì sai, cậu khiếu nại người ta làm gì."

"Nhiên Nhiên, cậu đây là nói sai rồi."

Trương Kiếm không cho là đúng:

"Chúng ta tới đây để tiêu tiền, nên tớ có quyền được trải nghiệm sự phục vụ tốt nhất. Cô ta cư xử với tớ như vậy, chẳng lẽ tớ còn không có quyền lợi khiếu nại sao?"

"Nhưng cậu cũng đừng có chuyện bé xé ra to, không phải chỉ là có chút tiền thôi sao, thế mà cậu cố tình bắt nạt người ta như vậy? Thật quá đáng!"

"Triệu đại mỹ nữ, cậu đừng có nhúng tay vào chuyện này."

Tôn Ninh nói ra:

"Tớ thấy các nàng chính là cửa hàng lớn không tôn trọng khách hàng, cho rằng chúng ta là học sinh thì dễ bắt nạt!"

"Đúng, việc này nhất định phải đòi một lời giải thích!"

Một nam sinh viên khác cũng lên tiếng.

Lâm Dật bất đắc dĩ.

Chính mình không phải chỉ là lớn lên đẹp trai với có tiền, hơn nữa ‘học phú ngũ xa’ tài trí hơn người thôi sao, đến mức phụ nữ chen lấn vì mình như vậy sao?

Ngay tại thời điểm Triệu Úy Nhiên và Trương Kiếm cãi lộn, Tất Tùng Giang mang theo mấy người giám đốc điều hành đi tới.

"Quản lý của chúng tôi tới rồi, có chuyện gì thì cậu nói với ông ấy đi."

Nữ nhân viên tiếp tân nói ra.

Nhìn thấy Tất Tùng Giang, Trương Kiếm cười cười,

"Yên tâm đi, cho dù bây giờ cô có nịnh nọt, thì tôi vẫn sẽ khiếu nại!"

"Nữ nhân viên tiếp tân này cũng thật là quá mê trai, không ngờ mang công tác của mình ra đùa như thế này."

Mọi người vây xem lên tiếng nghị luận.

"Thì bởi vì người ta lớn lên đẹp mắt, nên mới dám mạnh miệng với khách hàng khác, đoán chừng công tác của nàng ta sẽ không giữ được nữa."

"Mỗi năm đều có kẻ ngu xuẩn, năm nay đặc biệt có nhiều, nàng ta đắc tội với Thần Tài rồi, đáng đời!"

Trong lúc mọi người ở đây nghị luận ầm ĩ, Tất Tùng Giang mang người đi tới.

Trương Kiếm vừa định tiến lên nói chuyện, lại nhìn thấy Tất Tùng Giang đứng ở trước mặt Lâm Dật.

"Lâm tổng, ngài đã tới, tại sao không nói trước một tiếng để tôi đi đón tiếp?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 204.

Chương 205. Chớ Lấn Thiếu Nữ Phẳng!

"Tôi chỉ là tùy tiện tới chơi thôi, không muốn ồn ào làm ảnh hưởng mọi người."

"Đúng thế, đúng thế."

Tất Tùng Giang cười nói:

"Lâm tổng vẫn luôn là người lo nghĩ chu đáo như vậy."

Cuộc đối thoại của hai người làm cho tất cả những người khác ở đây, đều ngạc nhiên không thôi.

"Ông, ông quản lý gọi anh ta là gì?"

Trương Kiếm nơm nớp lo sợ hỏi.

"Vị này là ông chủ của bến cảng Vọng Giang chúng tôi, cậu có điều gì muốn nói sao?"

Tất Tùng Giang nhìn về phía Trương Kiếm hỏi:

"Nghe nói cậu muốn khiếu nại nhân viên của chúng tôi? Cũng bởi vì cô ấy bảo đảm quyền lợi của ông chủ chúng tôi, cho nên cậu không chấp nhận được?"

Tất cả mọi người trở nên lộn xộn!

Bến cảng Vọng Giang là của người đàn ông này?

"Anh ta không phải là một tên shipper sao, làm sao có thể là ông chủ của bến cảng Vọng Giang?!"

Trương Kiếm lớn tiếng nói.

"Có chuyện này khả năng cậu đã hiểu lầm."

Lâm Dật lên tiếng:

"Tập đoàn Didi đúng là có nghiệp vụ xe sang trọng, nhưng shipper của công ty Mỹ Đoàn thì không có, chiếc xe Koenigsegg kia thật là của tôi."

Lộn xộn!

Đám người Trương Kiếm đã không biết nói cái gì cho phải.

Lái siêu xe đi làm shipper chạy việc vặt cho người khác, còn có thể viết giúp luận văn tốt nghiệp, đây là việc con người hay làm sao?

"Đúng rồi, các cậu không phải muốn thuê thuyền lớn à, tôi giảm giá 99% cho các cậu đấy, cảm ơn đã ủng hộ."

Lâm Dật cười ha hả nói.

"Thật, thật xin lỗi, tôi, tôi thật không biết anh là ông chủ của bến cảng Vọng Giang."

Không nói đến việc tài sản chân thực khác của Lâm Dật có bao nhiêu, chỉ riêng một cái bến cảng Vọng Giang này đã đủ cho Trương gia kiếm lời mấy đời cũng chưa chắc theo kịp rồi.

"Không có việc gì, chỉ cần các cậu dùng tiền, thì đều là Thượng Đế của chúng tôi."

Lâm Dật nói ra:

"Nếu không phải là các cậu ủng hộ, đoán chừng tôi cũng không thể lái được chiếc Koenigsegg tốt như vậy, đa tạ."

Trương Kiếm: . . .

Đánh thẳng mặt mũi thế này, một cơ hội nhỏ nhoi cũng không cho người khác sao!

"Tiểu Lưu, Lâm tổng và bạn của anh ấy tới, nhanh đi sắp xếp chiếc du thuyền sang trọng mới mua về đi."

Tất Tùng Giang phân phó cho cấp dưới.

"Vâng."

"Được rồi, đi làm việc của anh đi, tôi chỉ là tùy tiện đi loanh quanh chơi thôi, không cần lởn vởn ở trước mặt tôi."

"Vâng vâng vâng, nếu như Lâm tổng không có việc gì, tôi rời đi trước."

"Ừm."

Sau khi Tất Tùng Giang rời đi, trong đại sảnh lại khôi phục sự yên tĩnh.

Không có ai ngờ được rằng, anh chàng đẹp trai bức người này lại là ông chủ của bến cảng Vọng Giang!

"Anh Lâm, anh cũng quá lợi hại đi, một cái bến cảng lớn như vậy lại là tài sản của anh."

Triệu Úy Nhiên ánh mắt tràn đầy ngôi sao.

"Bình thường, một cái bến cảng mà thôi, không có khoa trương như em nghĩ đâu."

Trương Kiếm tâm lý có chút cảm giác khó chịu,

"Nhiên Nhiên, tốt xấu gì cậu cũng là hoa khôi của Học viện Kỹ thuật Trung Hải, đừng mê trai như thế chứ?!"

"Tớ đây không phải mê trai, cũng không phải là vì anh Lâm có tiền, mà bởi vì anh ấy có nhiều tiền như vậy, vẫn còn kiên trì bộ dáng rất dốc lòng đi làm shipper kiếm tiền!"

Trương Kiếm: . . .

Tôn Ninh: . . .

Mẹ nó chứ, cái này cũng gọi là dốc lòng?

Anh ta làm chân chạy shipper một vạn năm, cũng không mua nổi bến cảng Vọng Giang ấy chứ!

"Anh Lâm, bọn em có thể ngồi thuyền của anh ra biển chơi không?"

Triệu Úy Nhiên hỏi.

"Được chứ, dù sao đều là đi ra biển chơi mà."

Lâm Dật lập tức đồng ý:

"Nhưng em xác định, hai người bọn họ sẽ không để ý sao?"

"Không sao, vậy thì để cho bọn họ tự thuê thuyền đi chơi, bọn em sẽ ngồi thuyền của anh."

"Không có vấn đề gì."

Trương Kiếm và Tôn Ninh đều có tâm muốn chết, các người đều đi hết, còn lại mấy nam nhân có gì vui!

Đi ra biển chơi hoa cúc sao?

Ước chừng nửa giờ sau, du thuyền mà Lâm Dật cần đều đã chuẩn bị đầy đủ.

Chia làm ba tầng thượng trung hạ, mặc dù không phải du thuyền lớn nhất của bến cảng Vọng Giang, nhưng tuyệt đối là loại du thuyền xa hoa nhất!

Xem xét lại chiếc du thuyền mà đám người Trương Kiếm thuê, nó giống như chiếc thuyền đánh cá nhỏ, rất khó coi.

"Ôi Chúa ơi, chiếc du thuyền này cũng quá sang trọng rồi."

Kim Xảo hai mắt bốc lửa,

"So với du thuyền trong TV trông còn hào nhoáng hơn. Tớ vừa mua áo tắm, cuối cùng có thể phát huy được tác dụng."

"Tớ cũng muốn thay đồ."

Triệu Úy Nhiên đứng chờ mấy nàng nữ sinh hào hứng, vội vàng đi đổi áo tắm. Lúc các nàng đi ra, làm cho Trương Tùng suýt chút phun máu mũi ra ngoài.

Thân hình này cũng quá chuẩn rồi.

Gương mặt Triệu Úy Nhiên mặc dù xinh đẹp nhất, nhưng Kim Xảo lại có dáng người khá hơn, một cái cỡ C, một cái cỡ A, không phải chỉ kém nhau một chút.

"Anh Lâm, sao anh chỉ nhìn Xảo Xảo mà không nhìn em, chẳng lẽ áo tắm của em không dễ nhìn sao?"

Triệu Úy Nhiên nói.

"Không phải áo tắm của cậu không dễ nhìn, mà chính là cậu không có lớn bằng tớ."

"30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây, chớ lấn thiếu nữ phẳng!"

Nhìn thấy nội thất ở trên du thuyền, Triệu Úy Nhiên, Kim Xảo và mấy nàng nữ sinh khác đều ganh đua sắc đẹp ở trước mặt Lâm Dật, triển lãm vóc dáng thân hình của mình, khiến cho bọn người

Trương Kiếm đi theo ở phía sau cảm giác khó chịu.

Lão tử thật vất vả mới kéo được mấy nữ sinh viên này ra ngoài, vậy mà đều tiện nghi cho ngươi!

"Các bạn học, trên thuyền có WIFI, tín hiệu cũng không tệ lắm đâu, ai muốn cùng nhau Online đánh Nông Dược không?"

Trương Tùng ngạo nghễ nói, dường như tìm được cơ hội bất chợt tới miệng, có thể lôi kéo lực chú ý của các nàng rời khỏi trên người Lâm Dật.

"Chơi cái Nông Dược gì chứ, chơi chúng ta không vui bằng Nông Dược sao?"

Kim Xảo nói ra.

Trương Tùng: . . .

"Xảo Xảo, các cậu có đói bụng không? Bọn mình chuẩn bị câu cá, sẽ nướng cá cho các cậu ăn."

Đứng ở trên một con thuyền khác, Tôn Ninh lên tiếng nói.

"Trên thuyền của chúng tôi đều được chuẩn bị đầy đủ, không cần câu vẫn có thể ăn uống thoải mái."

Tôn Ninh: . . .

Lâm Dật lắc đầu, việc gì phải như vậy chứ.

Gió biển thổi, Lâm Dật thoải mái nằm ở trên boong thuyền, cảm thấy rất sảng khoái.

Kể từ sau khi thu thu hoạch được hệ thống, anh vẫn luôn lo lắng bận rộn, đây chính là lần đầu tiên nhẹ nhàng thoải mái như vậy.

Reng reng reng ~~

Điện thoại di động vang lên, phát hiện là Hà Viện Viện gọi đến, Lâm Dật trực tiếp treo máy.

Tôi đây thật vất vả mới đi ra ngoài chơi một ngày, nhất quyết không thể để cô phá hủy.

"Lâm tổng, sao anh không nghe điện thoại, bên phía Cisco muốn chúng ta thanh toán trước một khoản tiền, việc này phải làm sao bây giờ?"

Nhìn thấy Hà Viện Viện gửi tới tin nhắn Wechat, Lâm Dật lập tức gọi lại.

Mặc dù là đi chơi, nhưng việc chính không thể buông xuôi.

"Lâm tổng, anh đang ở đâu?"

Hà Viện Viện nghi ngờ hỏi.

"Ở châu Phi mà."

Lâm Dật chững chạc đàng hoàng nói:

"Mới vừa rồi anh và mấy vị tù trưởng bộ lạc cùng nhau ngồi lại bàn vấn đề khai thác mở rộng nguồn nước."

"Anh đi châu Phi nói chuyện khai phát nguồn nước?"

"Đúng thế, anh đã nghĩ kỹ rồi, dự định ném ra một tỷ để kéo ra một khối núi băng ở Nam Cực, sau đó vận chuyển đến Châu Phi. Ý nghĩ này có phải đặc biệt ngưu bức hay không?"

Hà Viện Viện nói:

"Tiền trong tay em là nắm chặt lắm đấy, anh cũng đừng nghĩ dự án mang núi băng về Châu Phi nữa. Hơn nữa, vừa rồi em nghe được trong điện thoại có người nói chân trắng, anh đúng là ở Châu Phi chứ?"

"Đúng mà, câu đó là người khác nói về anh đấy, em không cần suy nghĩ nhiều."

Lâm Dật vẫn mặt dày lấp liếm:

"Nếu em có hứng thú, anh có thể đem đôi chân dài vừa trắng lại vừa thẳng cho em mượn chơi một đêm."

"Tốt quá."

Lâm Dật: . . .

Con mẹ nó, cô ngược lại là không thèm rụt rè chút nào.

Làm giám đốc tài chính CFO như thế, xem ra sau này đều phải nói chuyện vào giữa buổi trưa, nếu không sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, trước tiên nói việc chính sự."

Lâm Dật vội chuyển chủ đề:

"Bên phía Cisco có chuyện gì xảy ra? Vừa mới ký hợp đồng, vì sao lại bảo chúng ta thanh toán trước một khoản tiền?"

"Vân Kiệt Minh nói như vậy, bọn họ muốn dự chi một khoản tiền 500 triệu nhân dân tệ, sau đó mới có thể bắt đầu sản xuất, hơn nữa thái độ còn tương đối cứng rắn."

Lâm Dật khẽ nhíu mày, cảm giác việc này có chút kỳ quặc.

Bình thường mà nói, đều là bên B trước cung cấp hàng hóa, sau đó bên A mới có thể thanh toán một khoản.

Bây giờ lại đảo ngược, hàng còn không thấy đâu, lại còn nói đến chuyện thanh toán trước.

Đám người này thật đúng là đầy đủ cảnh giác.

Xem ra bên phía Cisco vẫn ôm thái độ chần chờ đối với dự án này.

"Được, trước tiên chuyển khoản thanh toán trước cho bọn họ đi."

Lâm Dật nói ra:

"Nhưng phải nói rõ ràng một số việc, đó là khoản tiền 2,5 tỷ nhân dân tệ phía sau, phải chờ đợi toàn bộ hàng hóa được sản xuất ra mới có thể thanh toán.”

Không bỏ được trẻ con không bắt được sói. Vì bàn cờ này, mình tốn chút mồi câu vẫn là đáng giá.

"Lâm tổng, anh thật sự trả tiền? Chúng ta không phải đang diễn xuất sao?"

Vốn xuất thân từ mảng tài vụ, Hà Viện Viện vô cùng mẫn cảm đối với tiền tài, lập tức đưa ra nghi ngờ của mình.

"Lẽ ra tôi làm là được rồi, ‘Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, Thiên kim tán tận hoàn phục lai’. Hiện tại tiêu xài tiền, về sau đều sẽ kiếm về trở lại, đừng sợ."

"Vậy được, hiện tại em trao đổi với bọn họ những vấn đề còn sót lại. Nếu như không thể thống nhất giao hàng, vậy thì khoản tiền dự chi này sẽ không chuyển cho bọn họ."

Hà Viện Viện nói:

"Đám người này thật sự là không biết xấu hổ, còn chưa bắt đầu sản xuất mà đã đòi tiền, thật chưa thấy qua loại chuyện này."

"Không được, nhất định phải chuyển tiền trước, sau đó mới bàn điều kiện."

Lâm Dật nói ra.

"Ừm? Vì sao? Nếu như chuyển tiền tới trước, chúng ta sẽ không có vốn để đàm phán."

P/S: Giới thiệu truyện hay cùng thể loại: Thừa Kế Hai Ngàn Tỉ

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 205.

Chương 206. Theo Lâm Dật Lăn Lộn, Giữ Tính Mạng Là Việc Quan Trọng

Hà Viện Viện thực sự không thể lý giải được thao tác của Lâm Dật.

Nào có việc trả thù lao trước rồi mới nói chuyện?

Cũng giống như mặc cả mua thức ăn vậy, đều trả hết tiền, còn nói cái giá gì nữa?

Hơn nữa đây là 500 triệu nhân dân tệ, chứ không phải 500 tệ!

"Vội cái gì!"

Lâm Dật giải thích:

"Với sức sản xuất của Cisco hiện giờ, muốn để bọn họ làm ra lượng hàng hóa trị giá 2,5 tỷ trong khoảng thời gian ngắn là chuyện không thể nào, cho dù chúng ta có tạo áp lực cho bọn họ cũng vô dụng. Nếu như chúng ta ép thật chặt, có khi còn dễ dàng hủy mất dự án này."

"Chúng ta làm như thế là có ý nghĩa gì?"

"Đặt cọc trước 500 triệu nhân dân tệ, điều này có thể biểu hiện thành ý của chúng ta ở mức độ lớn nhất, sẽ khiến bọn họ hoàn toàn tin tưởng vào độ tin cậy của dự án này."

Lâm Dật nói ra:

"Dẫu cho bọn họ không có cách nào hoàn thành sản lượng 2,5 tỷ tiền hàng kia, cũng sẽ tự nghĩ biện pháp."

"Không phải anh từng nói công ty Cisco không có năng lực lớn như vậy, cho dù là tạo áp lực cũng không có tác dụng à?"

Hà Viện Viện nói:

"Như vậy chuyển khoản tiền trước và chuyển khoản tiền sau có sự khác nhau ở chỗ nào?"

"Khác nhau rất lớn."

Lâm Dật nói ra:

"Tiền đi vào trong túi em, em còn nguyện ý lấy ra bên ngoài sao??"

"Nói không chừng em chuyển khoản 500 triệu tệ tới, bọn họ sẽ lập tức đưa vào trong dây chuyền sản xuất. Đến lúc đó, chúng ta lại tạo áp lực cho bọn họ, Cisco chỉ có thể tiếp nhận lấy, cho dù muốn trả lại tiền cũng không lấy ra nổi."

Hà Viện Viện trầm mặc rất lâu, dường như có chút hiểu rõ ý tứ của Lâm Dật.

"Ý của anh là 2,5 tỷ tiền hàng còn lại, bọn họ sẽ tìm kiếm nhà đầu tư bỏ vốn?"

"Đúng vậy!"

Lâm Dật nói ra:

"Ngoại trừ kêu gọi nhà đầu tư bỏ vốn, bọn họ không có biện pháp nào khác, mà như vậy thì mục đích của chúng ta cũng đã đạt thành."

Hà Viện Viện âm thầm phỏng đoán, nếu như kế hoạch của

Lâm tổng thành công, đoán chừng công ty Cisco sẽ bị hố tới chết.

Xem ra thực sự cần phải mời một tượng Phật về nhà. Lăn lộn cùng ông chủ này, đoán chừng về sau còn có không ít chuyện thất đức sẽ chờ đợi mình làm đây.

Việc kiếm tiền chỉ là thứ yếu, giữ lấy cái mạng nhỏ mới là quan trọng.

"Đúng rồi, anh còn có chuyện này muốn nói."

Lâm Dật tiếp tục nói:

"Những lời vừa rồi chỉ là do chúng ta suy đoán, mặc dù có khả năng cực lớn, nhưng cũng phải lưu ý thêm xem, công ty Cisco liệu có ý nghĩ bỏ vốn đầu tư hay không? Em và anh Kỳ đều chú ý nhìn chằm chằm vào bọn họ, có thể phát tiền thưởng cuối năm hay không sẽ phụ thuộc vào lần này."

"Ông chủ, chúng ta làm như thế, có phải có chút không chính thống rồi không?"

"Chẳng lẽ em quên những gì vị liệt người kia nói rồi hả?"

"Chưa quên."

Hà Viện Viện nói ra:

"Lâm tổng, lúc mới vừa rồi, em đi dạo qua cửa hàng bán đồ bảo bối nào đó, phát hiện cột thu lôi giảm 50%, còn miễn phí vận chuyển. Anh có muốn mua một cái hay không?"

"Đó không phải bảo bối trân quý sao?"

Lâm Dật có chút khó hiểu hỏi lại:

"Em xem có thể liều hơn một chút được không, đi giúp anh cướp lấy một cái."

Tắt điện thoại, Lâm Dật tìm chỗ để ngủ, để lại cả sáu cô nương trên thuyền cho Trương Tùng, có thể giải quyết hay không thì phải nhìn vào chính năng lực của cậu ta.

Cuối buổi chiều hôm đó, một đoàn người ngồi du thuyền về tới bến cảng. Tuy bọn người Triệu Úy Nhiên có chút vẫn chưa thỏa mãn, nhưng hôm nay chỉ có thể dừng ở đây thôi.

"Cảm giác thế nào? Tôi thấy sáu cô nương kia đều khá được, cậu có vừa ý không?"

"Không có."

Trương Tùng hơi có vẻ mệt mỏi nói ra.

"Trang bức như thế?"

Lâm Dật hết hồn:

"Triệu Úy Nhiên và Kim Xảo đều rất xinh đẹp đi, vậy mà cậu còn chướng mắt người ta?"

"Chơi game Nông Dược quá cùi bắp."

Trương Tùng than thở,

"Các cô ấy và tôi chỉ có thể đạt được sự phù hợp về cơ thể, không cách nào đạt tới sự hòa hợp về linh hồn."

Lâm Dật gãi gãi đầu, mẹ nó chứ, cậu ta còn quan tâm tới cả phương diện tinh thần rồi?

"Lão đại, anh có biết em gái nào am hiểu game Nông Dược hay không?"

"Có."

Lâm Dật cũng không có mập mờ, lại đem tài khoản ID của Tô

Cách cho Trương Tùng.

Sau khi rời khỏi bến cảng Vọng Giang, Lâm Dật đưa Trương Tùng đi tới một nhà hàng ăn uống nổi tiếng ở thành phố Trung Hải, ăn uống thả phanh một trận.

"Hôm nay trở về ngủ sớm một chút, ngày mai chúng ta đi leo núi."

Lâm Dật nói lịch trình ngày mai.

"Leo núi thì không được rồi, em đã chuẩn bị xong vé máy bay trở về Yến Kinh."

Trương Tùng tiếc nuối từ chối.

"Trở về sớm như vậy à? Thật vất vả mới đến một chuyến, tại sao không ở lâu thêm mấy ngày, dù sao đều là đi công tác."

"Em vốn cũng muốn ở đây thêm vài ngày nữa. Nhưng ngày hôm nay, lãnh đạo gọi điện hỏi thăm em về tiến độ dự án bên này, bảo em sau khi làm xong việc thì trở về sớm một chút, công ty còn có rất nhiều việc đang chờ em giải quyết."

Trương Tùng nói ra:

"Lão đại, anh yên tâm, dự án này sẽ kéo dài một đoạn thời gian nữa. Nói không chừng, ít ngày tới em sẽ còn tới Trung Hải, không thể thiếu phiền phức ở chỗ anh."

"Vậy được rồi, công tác là quan trọng nhất, anh sẽ không bắt buộc cậu,...Chờ khi nào cậu lại đến đây, thì gọi điện thoại cho anh."

"Tất nhiên, không điện thoại cho anh, làm gì còn ai tiếp đãi em à."

Trương Tùng cười hắc hắc, cười cực kỳ bỉ ổi.

"Những ngày này đều là anh tiếp đãi, bớt được không ít chi phí đi công tác. Sau khi về đến Yến Kinh, em sẽ đổi đường truyền mạng băng thông rộng thành sợi cáp quang, như vậy không còn ai mắng em là tốc độ đường truyền mạng yếu nữa."

Lâm Dật sờ lên cằm, chợt phát hiện, bạn gái Nhạc Kiều trước đây của cậu ta có vẻ như là một người phụ nữ tốt.

Tuy rằng hơi phóng đãng một chút, nhưng ít nhất không chê đầu cậu ta bị lừa đá qua.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật đưa Trương Tùng đi tiêu phí thêm một đợt.

Vì để tránh cho loại người IQ này làm trễ nải cô nương tốt nhà người ta.

Lâm Dật tặng luôn cho Trương Tùng một bộ Xbox và PS3, có tác dụng trợ giúp cho cậu ta sống quãng đời còn lại phía trên con đường cô độc.

Sáng sớm hôm sau, hành lý của Trương Tùng đều được Lâm Dật bỏ vào trong cốp xe, sau đó lái xe đi tới sân bay, đưa tiễn lên máy bay.

Trở về đến nhà, Lâm Dật nhảy xuống bơi mấy vòng trong bể bơi mát lạnh, cũng để cho đầu óc thanh tỉnh hơn.

Cũng đem mọi chuyện trước mắt đều sửa sang lại một lần.

Bên phía công ty Cisco đã bắt đầu sản xuất, chính mình cũng không cần phải lo lắng điều gì.

Hiện tại việc cần làm chính là chờ đợi.

Chờ sau khi Cisco thu được 500 triệu tiền đặt cọc, bọn họ sẽ nghĩ biện pháp hoàn thành nhiệm vụ sản lượng 2,5 tỷ tiền Chip còn lại.

Nhưng nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ này, bằng vào thực lực bản thân Cisco khẳng định là không làm được.

Xem xét từ tình huống trước mắt, bọn họ chỉ có hai con đường có thể đi. Mà ở trong điện thoại, chính mình và Hà Viện Viện mới tính toán thảo luận về khả năng thứ nhất.

Cũng là thông qua hướng cổ đông của Chip 1.0, dựng nên uy tín tốt đẹp trong ngành nghề và tiến hành điên cuồng đầu tư bỏ vốn ở trên tay các nhà tư bản.

Với địa vị của công ty Cisco thời điểm này, bọn họ muốn có được nguồn tài chính lớn, không còn là vấn đề to tát gì.

Nhưng trong chuyện này, còn có loại khả năng thứ hai.

Việc Sở nghiên cứu Long Tâm muốn mua máy quang khắc, đã bị người trong bóng tối ngáng chân. Không có gì bất ngờ xảy ra, đây tất nhiên là động tác của nhà tư bản đứng sau lưng làm chỗ dựa cho Cisco. Nếu không lấy giá trị của Cisco, không có khả năng để công ty ASML làm ra chuyện như vậy.

Cho nên nhà tư bản ẩn giấu ở sau lưng Cisco, mới là kẻ chính chủ.

Mà đây cũng là con đường thứ hai mà Cisco có thể đi, vay tiền nhà tư bản đứng sau lưng.

Chỉ là khả năng này sẽ thấp hơn một chút.

Trà trộn ở trong giới thương nghiệp nhiều năm như vậy, nếu như Cisco đều không có bản sự kêu gọi bỏ vốn đầu tư khoản tiền ấy, thì thật là phí công lăn lộn.

Lâm Dật nhắm mắt dưỡng thần, ở trong chuyện Cisco này, chính mình có quyền chủ động tuyệt đối.

Chờ bọn họ hao phí toàn bộ nhân lực và vật lực, thời điểm chuẩn bị giao hàng cũng chính là lúc mình chính thức ra tay!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lâm Dật lộ ra nụ cười thản nhiên.

Từ nay về sau, kẻ nào sẽ trở thành lịch sử trong ngành công nghệ Chip, thật rất khó mà nói trước.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 206.

Chương 207. Lái Xe BYD Mà Còn Ngang Tàng!

Trước mắt, Lâm Dật tạm thời bỏ qua sự tình Cisco sang một bên.

Sau đó, việc phải làm tiếp theo cũng là chuyện liên quan tới máy quang khắc.

Đây là một dạng công cụ không thể thiếu trong dây chuyền sản xuất Chip điện tử.

Nhưng ngoại trừ công ty ASML, những công ty khác trên quốc tế làm ra sản phẩm đều không thể thỏa mãn được yêu cầu.

Tuy nhiên bây giờ, con đường thông qua công ty ASML bị bịt kín.

Chính mình không có bất kỳ cơ hội lựa chọn nào.

Chỉ có thể thông qua Sở nghiên cứu Long Tâm phát triển nghiên cứu và chế tạo.

Nhưng cho đến bây giờ còn chưa tìm ra được đối tượng nằm vùng là ai, điều này thật khiến người ta phiền lòng.

Lâm Dật xoay xoay lưng, phải tâm sự với Lục Dĩnh và Tôn Phú Dư về việc này mới được.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật bấm điện thoại cho Tôn Phú Dư.

"Lâm tiên sinh, ngài tìm tôi?"

Sau khi tiếp nhận điện thoại, Tôn Phú Dư khách khí chào hỏi.

"Sắp đến giữa trưa rồi, anh còn chưa ăn cơm chứ? Đi gọi cả Lục Dĩnh, tôi mời hai người ăn cơm."

Bởi vì còn đang nghiên cứu về đối tượng nằm vùng, nên để tránh cho sự phiền toái không cần thiết, Lâm Dật chuẩn bị chuyển sang nơi khác nói chuyện.

Sự tình máy quang khắc là quan trọng nhất, Lâm Dật không muốn bốc lên bất kỳ mối nguy hiểm nào, đành phải lựa chọn trò chuyện ở địa phương khác.

"Vậy chúng tôi không khách sáo với ngài."

Tôn Phú Dư cười ha hả nói:

"Chúng ta đi qua chỗ nào?"

"Đi đến nhà hàng Cua Hoàng Đế, một giờ sau, chúng ta gặp mặt ở cửa ra vào."

"Ok."

Rời khỏi bể bơi, Lâm Dật trở về thay quần áo khác và lái xe ra cửa.

Mà ở trong quá trình này, trong não Lâm Dật hoạt động không ngừng một giây.

Mặc dù trong đầu đã nắm giữ trí nhớ của đại sư, tất cả những tri thức công nghệ Chip đều tồn trữ ở trong đầu của mình, nhưng đối với việc nghiên cứu phát triển máy quang khắc cũng không có tự tin tuyệt đối.

Ở trong phạm vi toàn thế giới, toàn bộ công nghệ máy quang khắc đứng hàng đầu đều bị nắm giữ ở trong tay công ty ASML.

Muốn vượt qua bọn họ và chế tạo ra máy quang khắc thuộc về Hoa Hạ, đó là chuyện vô cùng khó khăn, không hề giống như việc viết dấu hiệu đơn giản, mà là một hạng khiêu chiến thật lớn!

Haizz!

Ngay tại thời điểm Lâm Dật suy nghĩ đến những chuyện này, chợt thấy một người lái xe máy đâm vào xe của mình.

"Thế này mà có thể bị đụng?"

May là vừa đúng lúc đi qua đèn đỏ, tốc độ xuất phát của xe cũng không nhanh, nếu không thật dễ dàng xảy ra chuyện.

"Ôi uy, đụng chết tôi rồi."

Sau khi xuống xe, Lâm Dật nhìn thấy một bà lão đang ngồi co quắp dưới đất, ôm chặt lấy chân của mình, ở bên cạnh là chiếc mô-tô và trái cây rau xanh rơi vãi trên mặt đất.

Bà ta đang kêu trời kêu đất, thật giống như trời sập xuống vậy.

Nhìn thấy ngã tư đường xảy ra tai nạn xe cộ, rất nhiều người đều vây quanh tới xem náo nhiệt.

Không vì cái gì khác, chỉ vì bà lão này đâm phải chiếc xe Bentley.

Nhưng dưới tình huống như vậy, bà lão lái xe xe máy thuộc về một phương yếu thế, không biết cảnh sát giao thông sẽ phán xử ra sao.

"Cậu lái xe kiểu gì đấy, không biết nhìn xung quanh hả?"

Lâm Dật bó tay rồi, chỉ chỉ cột đèn xanh đèn đỏ phía trước mặt.

"Phía trước là đèn xanh, tôi lái xe bình thường, là bà đi ngược chiều đột nhiên phi đến, lại còn dám vu oan lên người tôi? Không nói chuyện đàng hoàng một chút được sao?"

"Cái gì gọi là lái xe bình thường? Cậu đâm vào tôi, cậu phải có trách nhiệm, nhanh bồi thường tiền đi!"

bà lão kéo giọng nói ra:

"Tôi cảm giác xương cốt của mình sắp gãy rồi, nhất định phải đi bệnh viện, không có 100 ngàn 80 ngàn thì đừng trách sao mất mặt."

"Tôi còn ý tốt chưa thèm đòi tiền bà đấy, thế mà bà dám giở giọng công phu sư tử ngoạm đòi tiền tôi?"

"Anh bạn trẻ, cậu nói chuyện kiểu gì thế? Tôi lái xe xe máy, cậu lại đâm tôi bị thương, chẳng lẽ còn không chịu bồi thường tiền? Làm sao? Cậu cho là mình lái chiếc BYD thì lợi hại sao? Tôi nói cho cậu biết, con trai tôi lái xe chính là BMW, so với cậu còn có nhiều tiền hơn."

"Xe BYD?"

Con mẹ nó BYD!

Tuy rằng Logo đều là hình chữ B, nhưng cũng có bản chất khác biệt mà.

"Thế nào, nói xe của cậu không đáng tiền thì cậu mất hứng sao?"

Bà lão kêu gào nói ra:

"Cho dù là cậu lái xe BYD kiểu mới, cũng không có đáng tiền bằng xe BMW của con trai tôi, cậu bớt lên mặt nhiều tiền với tôi đi!"

"Hai chúng ta cũng không cần nói nhảm, chờ cảnh sát giao thông đến đây đi."

Nói xong, Lâm Dật bấm điện thoại báo cảnh sát, hai người cảnh sát giao thông ở khu vực gần đó rất nhanh đã chạy tới.

"Đồng chí cảnh sát giao thông, các anh tới thật đúng lúc. Người này đâm phải tôi, các anh nói nên xử lý thế nào?"

Miệng bà lão nói như bắn súng máy vậy, nhìn thấy cảnh sát giao thông là nói không ngừng.

"Tôi cảm giác toàn thân trên dưới đều không khỏe, cần phải đi đến bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe, để cậu ta bồi thường cho tôi tiền chữa bệnh đi."

Cảnh sát giao thông không nói chuyện, mà đưa mắt nhìn chiếc xe Bentley của Lâm Dật.

Mặc dù va chạm không nghiêm trọng, nhưng chiếc xe này là Bentley đời mới đắt nhất của hãng Bentley, tiền sửa chữa không mất mấy trăm ngàn khẳng định không xong.

"Bà lão, trước tiên bà đừng có vội. Chúng tôi cần nhìn kiểm tra camera giám sát, sau đó mới kết luận trách nhiệm bên gây ra sự cố. Nếu như thật là anh ta đâm vào bà, chúng tôi nhất định đòi lại công đạo cho bà."

"Việc này còn cần xem camera giám sát à, tôi đã bị cậu ta đâm ngã, mà cậu ta không hề bị làm sao, chuyện này thật vô lý."

Bà lão không buông tha nói:

"Tôi thế nhưng là loại người yếu thế, các anh đến đứng ở gần tôi nói chuyện."

"Bà bình tĩnh một chút đi, chúng tôi biết bà là loại người yếu thế, nhưng chúng tôi phải dựa vào chứng cứ để nói chuyện."

Nhìn thấy cảnh sát giao thông cau mặt lại, bà lão không dám nói tiếp.

Chẳng bao lâu, cảnh sát giao thông mở ra màn hình camera giám sát ngã tư giao lộ. Sau khi cùng với đồng nghiệp nghiên cứu thêm vài phút đồng hồ, người cảnh sát giao thông nói:

"Thời điểm xảy ra tai nạn xe cộ, phía trên đèn tín hiệu biểu hiện chính là đèn xanh, xe Bentley chạy bình thường, không có bật bất kỳ đèn xi nhan chuyển hướng nên không có bất kỳ hành động vi phạm nào. Mà bà lại là người đi ngược chiều, cho nên phải chịu trách nhiệm hoàn toàn, tự gánh vác tiền thuốc men và còn phải cam đoan đền bù tổn thất cho chủ xe."

"Anh nói cái gì?! Cậu ta không phải chịu trách nhiệm?"

Bà lão không làm gì, trực tiếp ngồi bệt xuống đất, kêu trời kêu đất bắt đầu lăn lộn.

"Cậu ta đâm tôi thành ra thế này? Vậy mà các người nói cậu ta không có trách nhiệm? Đến cùng thì các người làm việc như thế nào?! Có tin tôi kiện các người hay không?!"

"Vậy bà nói cho tôi biết, anh ta có trách nhiệm gì?"

Cảnh sát giao thông rất không khách khí nói:

"Hay là bà đi nhảy lầu tự sát, chúng tôi còn phải phán định là lầu quá cao? Mang dỡ nó ra để báo thù cho bà?"

"Vậy tôi là người lái xe xe máy và tôi bị chấn thương, mà cậu ta thì không có một chút trách nhiệm gì?"

"Không có, bởi vì bà đi ngược chiều."

Cảnh sát giao thông nói ra:

"Trừ cái đó ra, tôi cảm thấy bà cần phải quan tâm một chút vấn đề bồi thường. Chiếc xe của vị chủ xe này có giá thị trường hơn 4 triệu nhân dân tệ, chi phí sửa xe ít nhất cũng phải 300 ngàn tệ, bà vẫn nên nghĩ cách làm thế nào để bồi thường đi."

"Nói mê sảng gì đấy!"

Bà lão kích động nói:

"Một cái xe BYD tồi tàn thì sao có thể mắc như vậy? Đừng cho là tôi già rồi thì các người có thể lừa gạt được tôi!"

"Đầu tiên bà có thể nhìn thấy rõ ràng, tuy rằng Logo đều là B, nhưng cùng hãng BYD không giống nhau. Chiếc xe này có nhãn hiệu là Bentley, giá bán hơn 4 triệu nhân dân tệ. Là một nhân viên cảnh sát giao thông, tôi sẽ không đùa giỡn với bà làm gì."

"Ha ha..."

"Bà lão này thật thú vị, thế mà coi Bentley trở thành BYD, tôi vẫn là lần đầu gặp chuyện này."

"Cảnh sát giao thông phải cố gắng phân xử, nên cho bà ta một chút giáo huấn. Mỗi ngày bà ta lái xe xe máy cũ lắc loạn trên đường, còn không tuân thủ quy tắc giao thông, nhất định phải cho bà ta nếm thử mùi đau khổ!"

"Tiền sửa chữa mất ít nhất 300 ngàn tệ, đoán chừng bà ta táng gia bại sản cũng không đền nổi."

"Vậy cũng phải để cho bà bồi thường, đối với những người già không đáng kính như này tuyệt đối không thể nhân nhượng!"

Nghe được tiếng nghị luận của những người khác, bà lão cũng nhấc giọng lên.

"Các người bớt rảnh nói châm chọc đi, không phải chỉ là 300 ngàn à, con trai tôi có tiền, bồi thường không thành vấn đề!"

Bà ta trả lời như vậy, ngược lại để mọi người có chút ngoài ý muốn, không có nghĩ đến gia đình của bà lão lái xe xe máy này còn rất giàu có.

Bà lão lấy ra chiếc điện thoại di động, bấm gọi điện thoại cho con trai của bà.

"Con trai, con đang ở đâu? Mẹ đang ở chợ bán thức ăn ngoài đầu phố, bị một chiếc xe đụng vào. Bọn họ bắt mẹ bồi thường tiền, con mau đến xem thế nào đi."

Bà lão tắt điện thoại, Lâm Dật không có vội vàng rời đi, mà chính là gửi cho Tôn Phú Dư một tin nhắn, để hai người bọn họ chờ một lát.

Ước chừng qua hai mươi mấy phút sau, một chiếc xe BMW đời 7 màu trắng đỗ ở trước mặt bà lão.

Cửa xe mở ra, từ trên xe bước xuống là một người đàn ông trẻ tuổi hơi mập, khoảng chừng hơn 30 tuổi và đeo kính mắt, toát ra vài phần khí chất nho nhã.

"Mẹ, mẹ thế nào rồi? Không có sao chứ?"

Người đàn ông trẻ tuổi lo lắng hỏi han.

"Mẹ cảm giác toàn thân trên dưới đều không thoải mái, nhưng cảnh sát giao thông còn nói chuyện thiên vị cho người đàn ông kia, bắt mẹ phải bồi thường tiền. Không phải con quen biết rất nhiều người sao? Nghĩ một chút biện pháp, khiếu nại bọn họ đi!"

Theo ánh mắt nhìn của bà già béo, người đàn ông trẻ tuổi thấy được Lâm Dật, nhất thời bị giật nảy mình.

"Lâm sở trưởng, thì ra là ngài!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 207.

Chương 208. Đồ Thần Chứng Đạo!

Khi nhìn thấy con trai của bà ta, ánh mắt Lâm Dật dừng lại ở trên người anh ta.

Cho đến khi anh ta chào mình một tiếng là Lâm sở trưởng, Lâm Dật mới thật sự xác nhận thân phận của anh ta.

Không có gì bất ngờ xảy ra, anh ta có lẽ là thành viên trong Sở nghiên cứu, tên là Đỗ Học Hồng.

Đi vào làm ở Long Tâm đã hơn sáu năm.

Ngoại trừ Tôn Phú Dư ra, anh ta là nhân viên có thâm niên công tác lâu nhất.

"Quả thật là trùng hợp đúng lúc, thế mà lại gặp anh ở đây."

Lâm Dật cười ha hả nói.

"Đúng thế."

Đỗ Học Hồng nói ra:

"Thật sự là xin lỗi, ý thức an toàn của mẹ tôi quá yếu kém, chẳng may va vào xe của anh, việc này là chúng tôi không đúng."

Đỗ Học Hồng liên tục cúi đầu, nói xin lỗi Lâm Dật.

"Anh nhìn việc này là do bà ấy đã gây ra, nhưng nếu sớm biết là mẹ của anh, thì việc này tôi đã không truy cứu nữa."

Mọi người ở xung quanh xem náo nhiệt, ai cũng không ngờ rằng sự việc sẽ xảy ra tình huống đảo ngược như vậy.

Con trai của bà lão này lại là nhân viên cấp dưới của chủ nhân xe Bentley.

Hơn nữa nhìn thái độ nói chuyện với nhau của bọn họ, có vẻ như quan hệ cũng không tệ lắm. Sự việc này có lẽ chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không có gì.

"Con trai, anh bạn này là lãnh đạo của con sao?"

Lão đại nương ngoài ý muốn nói.

"Không sai, anh ấy là Sở trưởng của Sở nghiên cứu bọn con."

"Nhìn xem việc mẹ đã gây ra này, thật không tốt."

Lão đại nương cũng chắp tay xin lỗi Lâm Dật,

"Anh bạn trẻ, mới vừa rồi là tôi vô lý gây sự, cậu tuyệt đối đừng chấp nhặt với tôi. Đồng chí cảnh sát giao thông không phải nói xe này của cậu rất đắt sao? Chúng tôi khẳng định bồi thường, xin ngài trong lòng đừng ghi hận con trai tôi."

Đỗ Học Hồng biến sắc, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường, cũng không có bị những người khác nhận ra được.

"Anh Đỗ là nhân viên trong sở nghiên cứu khoa học, quan hệ của chúng tôi cũng không tệ, tiền bồi thường thì coi như xong, tôi cũng không thiếu chút tiền ấy."

"Ôi, vậy thì tốt quá. Sau này, tôi khẳng định bảo con trai tôi thật chăm chỉ làm việc cho cậu, tuyệt đối không cho nó lười biếng."

"Vậy thì cám ơn dì."

Lúc này, cảnh sát giao thông đi tới.

"Nếu mọi người đều là người quen biết, vậy thì việc này trở nên dễ làm. Anh muốn giải quyết riêng, hay là làm theo luật pháp?"

"Chúng tôi giải quyết riêng."

Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Vất vả cho hai vị."

"Không khổ cực, đều là trách nhiệm của chúng tôi, các người hòa bình giải quyết sự việc này là được rồi."

"Được."

Đưa mắt nhìn hai nhân viên cảnh sát giao thông rời đi, Lâm Dật cười nhìn Đỗ Học Hồng nói ra:

"Xe này nhìn không tệ lắm, giá chắc phải hơn một triệu tệ?"

"Không không không, Lâm sở trưởng hiểu lầm, tôi làm sao có thể mua nổi chiếc xe tốt như vậy."

Đỗ Học Hồng hơi có vẻ khẩn trương giải thích:

"Mấy ngày trước, không phải ngài phát cho chúng tôi mỗi người 500 ngàn tiền thưởng sao? Tôi đã lấy số tiền này, mua lại chiếc xe second-hand này của một người bạn."

"Hóa ra là xe second-hand."

Mẹ của Đỗ Học Hồng thất vọng nói:

"Trước đó không phải con nói là xe mới sao?"

"Con đây cũng thích sĩ diện, nên mới nói như vậy."

Đỗ Học Hồng nói với mẹ mình:

"Lâm sở trưởng là ông chủ của con, ở trước mặt anh ấy chúng ta cũng không cần khoe khoang."

"Nói cũng đúng."

"Đều là chút việc nhỏ không ảnh hưởng toàn cục."

Lâm Dật cười ha hả nói:

"Tôi còn có việc nên không hàn huyên thêm với anh nữa. Một lát nữa tôi sẽ bảo bên phòng tài vụ, chuyển cho anh 100 ngàn tệ, anh đưa dì đi khám qua một chút. Nếu như không đủ thì lại nói với tôi, nhất định tôi sẽ chịu trách nhiệm tới cùng."

"Ôi, việc này không nên đâu, thật ra tôi cũng không bị làm sao cả, đầu gối chỉ trầy ít da, trở về vệ sinh sát trùng là được rồi, ngài không cần để ở trong lòng."

"Như vậy sao được, một ngựa thì một ngựa, tôi nhất định phụ trách việc này."

Nói xong, Lâm Dật khoát tay áo với Đỗ Học Hồng,

"Tôi đi trước."

"Vâng vâng vâng, Lâm sở trưởng đi thong thả."

Lâm Dật gật gật đầu, lái xe rời đi, tự nhủ:

"Anh bạn Đỗ Học Hồng này cũng không thành thật lắm."

Chẳng bao lâu, Lâm Dật lái xe đến nhà hàng Cua Hoàng Đế, Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh đã chờ đợi từ lâu.

Cách ăn mặc của Tôn Phú Dư vẫn trong quy củ như vậy.

Nhưng hôm nay Lục Dĩnh ăn mặc thì lại khiến cho Lâm Dật hai mắt tỏa sáng.

Áo thun Louis Vuitton nửa tay màu trắng, kèm theo quần bò short ngắn màu xanh lam, dưới chân xỏ đôi giày thể thao Nike AJ 1, hoàn toàn lật đổ nhận biết của Lâm Dật đối với nữ tiến sĩ.

"Lâm tiên sinh, Tiểu Dĩnh mặc đồ này đẹp mắt chứ, có thể nói là đủ làm gương mặt đại diện của Sở nghiên cứu chúng ta."

"Áo mặc bình thường, nhưng đôi chân cũng không tệ lắm."

Đổi lại là trước đây thì Lâm Dật sẽ cảm thấy, Lục Dĩnh mặc đồ này quả thực không tệ.

Nhưng sau khi tiếp xúc nhiều với Kỷ Khuynh Nhan, thì nhất thời anh cảm thấy mặc đồ này không thơm.

"Lâm sở trưởng không cần xem thường người ta, nữ sinh Thanh Hoa chúng tôi cũng rất biết cách ăn mặc, chỉ là hôm nay tôi vội vàng đi ra ngoài, nên chưa kịp thay đổi mà thôi."

Lục Dĩnh nói ra.

"Đúng thế, tôi cũng cảm thấy Tiểu Dĩnh mặc đồ này không tệ."

"Đám đàn ông chỉ chăm chú làm nghiên cứu khoa học các anh, gu thẩm mỹ cũng chỉ dừng lại ở thời đại áo sơ mi kẻ sọc và quần bò ngắn kia."

Lâm Dật cười ha hả mà nói.

Một hàng ba người đi tới nhà hàng Cua Hoàng Đế. Bởi vì đang là giữa trưa, nên không có đông người tới nơi này ăn cơm, lại thêm là nhà hàng Michelin ba sao, cho nên trong toàn bộ nhà hàng chỉ có một bàn khách nhân.

Lâm Dật muốn một gian phòng riêng, lựa chọn vài món, chuẩn bị trước tiên lấp đầy cái bụng.

"Lâm tiên sinh, ngài giữa trưa hẹn chúng tôi tới đây, chắc là có chuyện quan trọng để nói."

Lâm Dật ném cái chân con cua trên tay xuống,

"Tình hình vụ máy quang khắc thế nào rồi, giai đoạn sau có tiếp tục thương lượng thêm không?"

"Có."

Tôn Phú Dư trả lời,

"Nhưng thái độ của bọn họ rất cứng rắn, một mực nói uy tín quốc tế của chúng ta có vấn đề, thủy chung không chịu hợp tác."

"Ngài nhìn ánh mắt của Tiểu Dĩnh xem, bởi vì chuyện này mà cô ấy ngủ không ngon giấc mấy ngày liền."

Trong sự phân công nhiệm vụ của Lâm Dật, Lục Dĩnh phụ trách nghiệp vụ bên mảng Chip.

Hiện tại không mua được máy quang khắc, người cuống cuồng phát hỏa lớn nhất tự nhiên là nàng.

"Nếu con đường ASML này không đi thông, vậy thì mở ra lối riêng là được."

"Mở ra lối riêng?"

Lục Dĩnh vuốt vuốt mái tóc,

"Ngoại trừ ASML ra, ở trên trường quốc tế chỉ có máy quang khắc của hãng Nikon có thể đem ra dùng được."

"Nhưng ở lĩnh vực máy quang khắc, hãng Nikon đã bị chậm rãi đào thải. Máy quang khắc của bọn họ sản xuất chỉ có chùm sáng 12 Nano, mà ASML đã sản xuất ra máy quang khắc đạt cấp bậc 5 Nano. Với sự chênh lệch quá xa, cho dù thật sự mua về, chúng ta cũng không có khả năng chiếm lĩnh thị trường quốc tế. Đây là một loại phương thức phí sức mà không có kết quả tốt."

"Điều này tôi biết."

Lâm Dật nói ra:

"Cho nên ý của tôi là. . ."

Lâm Dật dừng một chút,

"Tự mình làm ra máy quang khắc."

Tôn Phú Dư đang say mê ăn càng của cua Hoàng Đế đến quên cả trời đất, nhưng sau khi nghe được câu này, lập tức ngừng động tác trên tay.

Lục Dĩnh cũng giống như vậy, ánh mắt nhìn về phía Lâm Dật đều giống như nhìn một kẻ điên.

Nếu như Sở nghiên cứu Long Tâm có thể làm ra máy quang khắc đạt tới 5 Nano, như vậy sự cống hiến ở phía trên lĩnh vực sản nghiệp cao cấp, hoàn toàn không thua gì nghiên cứu ra thế hệ Chip mới.

"Tiếp tục ăn đi, đều trừng mắt nhìn tôi làm gì."

"Lâm tiên sinh, ngài xác định không phải nói đùa chứ? Thật sự phải tự làm máy quang khắc? Đây chính là một công trình lớn đấy!"

"Thật ra đối với loại hình máy quang khắc này, sớm muộn gì tôi cũng sẽ muốn làm. Chỉ là ngay từ đầu, tôi đặt nó ở trong kế hoạch tương lai. Dù sao công nghệ Chip mới là sản phẩm hiệu quả cuối cùng, là một kiện lợi khí có thể đánh phá sự phong tỏa của lĩnh vực công nghệ. Nhưng nếu công ty ASML đã làm ra chuyện như vậy, tôi cũng chỉ có thể đem sự tình máy quang khắc đưa vào danh sách quan trọng."

Lâm Dật cầm ly rượu vang đỏ, khẽ nhấp nhẹ một ngụm.

"Ở trên con đường khai hoang này, tất cả mọi người chúng ta đều là từng bước tiến lên. Tất nhiên chúng ta có thể bị vấp ngã ở một chỗ nào đó, đến mức đập đầu chảy máu, nhưng nếu cứ như vậy ngã xuống, như vậy cả đời này người Hoa đều không ngẩng đầu lên được. Vì vậy, bọn họ phong tỏa cái gì, chúng ta sẽ làm ra cái đó!"

"Cản ở phía trước chính là con người, ta sẽ giết người đó."

"Cản ở phía trước chính là Quỷ, ta sẽ bắt Quỷ."

"Cản ở phía trước chính là Thần, như vậy ta sẽ đồ Thần chứng Đạo!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 208.

Chương 209. Lâm Dật Thiên Mã Hành Không

Thời điểm Lâm Dật đưa ra suy nghĩ muốn làm Chip bán dẫn trong nước, hai người đều bị dã tâm của anh ta khiến cho rung động.

Mà tại thời điểm nghe thấy mấy câu này, Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh đều cảm giác được, chính mình còn đánh giá thấp người thanh niên trước mắt này.

Dã tâm của anh ta còn lớn hơn so với sự tưởng tượng của mình!

Thậm chí đã lớn đến mức độ chính mình khó có thể tưởng tượng nổi!

"Hiện tại tôi cho các vị hai mạch suy nghĩ, có thể đi thử nghiệm."

Lâm Dật đặt ly rượu vang đỏ trong tay xuống và nói:

"Thứ nhất, chính là chúng ta nghiên cứu nguồn sáng EUV. Đây là kỹ thuật tiên tiến nhất trên thế giới, cũng vì nắm giữ hạng kỹ thuật này mà công ty ASML mới trở thành bá chủ trong lĩnh vực máy quang khắc. Nếu như chúng ta cũng có thể nghiên cứu ra được, vậy thì có thể đánh vỡ địa vị độc quyền của công ty ASML."

Hai người liên tục gật đầu, bọn họ đều là người làm nghiên cứu, hơn nữa còn đều là chuyên gia trong lĩnh vực chất bán dẫn Chip, nên đối với phương diện sự tình này, bọn họ tự nhiên nắm rõ như lòng bàn tay.

"Phương hướng thứ hai đây là?"

Lục Dĩnh không kịp chờ đợi đã hỏi.

"Phương án thứ hai chính là cải biến môi giới."

Lâm Dật trả lời:

"Cần nguồn sáng có bước sóng ngắn hơn, có thể thông qua khúc xạ đến thực hiện."

"Lấy môi trường nước để ví dụ, nước có độ dẫn khúc xạ là 1.33. Nếu như đem nguồn sáng 100 Nano khúc xạ thông qua nước, bước sóng sẽ biến thành 75 Nano. Nếu như tìm tới chất môi giới khác, bước sóng có thể sẽ trở thành ngắn hơn."

Lâm Dật nhìn hai người,

"Chắc là hai người đều nghe rõ ý tứ của tôi chứ?"

Hai người đều sững sờ tại chỗ. Nếu như biện pháp nghiên cứu nguồn sáng EUV xem như thường quy, như vậy biện pháp thông qua khúc xạ để cải biến bước sóng, là ý tưởng cao xa, thuộc về thiên mã hành không!

Trong đầu của anh ta đến cùng lắp đặt cái gì vậy?

Vì sao có thể nghĩ ra những vật này?

Lâm Dật không có quan tâm đến vẻ mặt kinh ngạc của hai người,

"Hiện tại, việc hai người phải làm chính là chiêu binh mãi mã. Đây là một ngành nện tiền sống, cho nên không cần quan tâm đến tiền. Tôi chỉ cần hai người thu nạp những nhà khoa học hàng đầu thế giới để tới làm việc này, ở trong khoảng thời gian ngắn nhất phải đánh hạ cửa ải khó khăn này."

Lâm Dật dành cho hai người sự động viên lớn.

Hiện tại, phần mềm chương trình thiết bị kết nối Chip 2. 0 đã nghiên cứu thành công.

Nói một cách khác, chỉ cần nghiên cứu ra máy quang khắc cao cấp, vậy thì nan đề Chip cao cấp sẽ được giải quyết dễ dàng!

Cuối cùng đánh vỡ sự phong tỏa của nền công nghệ ngoại quốc, độc chiếm vị trí đứng đầu!

Chỉ là, công trình này làm cho Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh đều vô pháp tưởng tượng, thậm chí là không nhìn thấy ánh sáng.

Bọn họ không biết sẽ nện bao nhiêu tiền, cũng không biết muốn tìm đến bao nhiêu người, càng không biết sẽ dùng bao lâu thời gian, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này.

Giống như anh từng nói trước đó, ở trên con đường khai hoang này tràn đầy sương mù và bụi gai.

Nhưng nếu như ngã xuống ở trên con đường này, thì tương lai sẽ rất khó lại đứng được lên.

"Chúng tôi nhất định cố gắng hết sức!"

Lâm Dật gật gật đầu,

"Hai người đi làm việc đi, tiếp theo tôi sẽ cho người chuyển khoản 1 tỷ nhân dân tệ qua, dùng làm kinh phí phát triển thời kỳ đầu."

Lâm Dật nói ra:

"Vẫn là quy củ cũ, sự kiện này chỉ có hai người biết là được rồi. Giai đoạn hiện tại còn cần phải giữ bí mật tuyệt đối, không thể xuất hiện bất kỳ điểm sơ suất gì."

Trầm mặc mấy giây, Lâm Dật tiếp tục nói:

"Chờ mấy ngày nữa, tôi lại tìm cho hai người một địa phương mới, để thành lập phòng thí nghiệm máy quang khắc. Đây là việc lớn nhất mà tôi có thể cố gắng thực hiện, còn lại thì phải giao cho các vị."

"Vâng, Lâm tiên sinh, chúng tôi nhất định sẽ không cô phụ ngài!"

"Được rồi, đừng nói những thứ vô dụng kia nữa, ăn cơm trước đã."

"Tốt!"

Mặc dù chuyện máy quang khắc đã nâng lên mức độ quan trọng, nhưng vẫn nên ăn cơm đã.

"Đúng rồi, tôi có chuyện muốn hỏi hai người. Tình huống cá nhân của Đỗ Học Hồng, hai người có hiểu rõ về anh ta không?"

"Anh Đỗ?"

Tôn Phú Dư hơi bất ngờ, không biết vì sao Lâm Dật lại nhắc đến anh ta.

Tuy rằng anh ta cũng coi là nhân viên có thâm niên ở trong Sở.

Nhưng trình độ nghiệp vụ chỉ có thể xếp hạng trung bình, so sánh với Lục Dĩnh còn có sự chênh lệch nhất định.

Thậm chí cũng không bằng Lưu Sở đã bị đuổi ra khỏi cửa.

"Lâm tiên sinh, sao thế, ngài nhắc đến anh ta làm gì? Chẳng lẽ là muốn điều anh ta tham gia vào trong dự án máy quang khắc?"

"Cũng không phải, chỉ là tùy tiện hỏi một chút, nói cho tôi biết qua về tình huống cá nhân của anh ta là được."

"Người này cũng không tệ, tuy rằng không có thành tích gì chói sáng, nhưng cũng là người cẩn trọng, chưa từng mắc phải sai lầm gì quá lớn. Khuyết điểm duy nhất của anh ta là dùng tiền vung tay quá trán, lại ưa thích chơi bài. Nhưng đây đều là vấn đề cá nhân, không nên xếp cùng một bên với công tác, nói tóm lại vẫn là tạm ổn."

"Ưa thích chơi bài?"

Lục Dĩnh gật gật đầu,

"Không phải vài ngày trước anh phát cho chúng tôi 500 ngàn tiền thưởng sao? Tôi nghe nói anh Đỗ cầm lấy số tiền kia, cùng với chị dâu đi một chuyến đến sòng bài Áo Môn. Tôi đoán chừng là thắng không ít, lúc làm việc mỗi ngày đều tươi cười rạng rỡ, còn nhiều lần chủ động mua cà phê cho tôi nữa."

"Còn chủ động mua cà phê cho cô?"

Tôn Phú Dư trêu ghẹo nói:

"Tôi thấy cậu ta có ý tưởng đối với cô đấy."

"Anh Tôn, anh cũng đừng lấy tôi ra để trêu đùa, tôi thật không có suy nghĩ gì đối với anh ta."

Lục Dĩnh nói ra.

"Anh ta bình thường lái xe gì?"

"Chiếc xe Sagitar, biển số A67391, tôi nhớ rất rõ."

Tôn Phú Dư nói ra.

"Hiện tại còn lái không?"

"Ừm còn."

Tôn Phú Dư nói ra:

"Cậu ta vẫn luôn hà tiện với chính bản thân mình, có chút tiền là tranh thủ thời gian đi chơi bài."

Tôn Phú Dư nói khiến cho ý nghĩ trong lòng Lâm Dật càng thêm khẳng định.

Nội ứng nằm trong Sở nghiên cứu rất có thể chính là người đàn ông gọi là Đỗ Học Hồng này.

Phát tiền là đi tới sòng bài Áo Môn chơi, đoán chừng là dân cờ bạc có thâm niên.

Mà trong chuyện này, có rất nhiều sự tình đều vô cùng kỳ quái.

Anh ta lái là chiếc BMW đời 7, là động cơ 6.6T thuần nhập khẩu, trong nước bán với giá hơn 2 triệu nhân dân tệ, còn đắt hơn gấp đôi chiếc đời 7 mà mình mới mua cho Vương Oánh.

Hơn nữa, xe của anh ta còn là mẫu xe mới nhất, xem như quy ra tiền, cũng không có khả năng bỏ ra 500 ngàn tệ mà có thể mua được đến tay.

Tiếp theo, mẹ của anh ta cũng có thái độ cũng rất khả nghi.

Khi cảnh sát giao thông báo cho bà ta phải bồi thường 300 ngàn tệ, bà ta cũng không toát ra bất luận tâm tình hốt hoảng gì, còn kêu gào nhà mình có thể bồi thường nổi.

Nói một cách khác, tiền tiết kiệm của nhà bọn họ khẳng định không chỉ có 300 ngàn nhân dân tệ.

Đương nhiên, số tiền này cũng có thể là do anh ta đi sòng bài Áo Môn thắng được.

Nhưng thắng được nhiều tiền như vậy, lúc đi làm việc anh ta lại lái xe Sagitar giá 100 ngàn tệ, việc này có chút không phù hợp với logic của người bình thường.

Đừng nói là đàn ông, cho dù là phụ nữ sau khi kiếm lời được khoản tiền lớn, đều nghĩ đến thay đổi một chiếc xe tốt hơn để giữ thể diện. Vì vậy, một loạt những động thái của Đỗ Học Hồng dường như cũng công bố chính anh ta là người khả nghi nhất.

Một số tiền tài lớn như thế mà chỉ dựa vào đánh bạc, chỉ sợ rất khó thắng được trở về.

Cần phải dành thời gian đi điều tra người kia một chút.

Mà loại việc trộm cướp này giao cho Tần Hán đi làm dường như thích hợp hơn.

Chỉ là hiện tại còn không thể động đến Đỗ Học Hồng, đầu dây dài này còn phải tiếp tục thả xuống, nói không chừng nối tiếp theo bên phía Cisco, mình càng có thể câu lên cá to hơn.

Khoảng chừng một tiếng đồng hồ sau, thấy hai người đều dừng đũa, Lâm Dật đứng dậy nói:

"Chuyện ngày hôm nay, ba người chúng ta biết là được rồi, không cần nói ra bên ngoài."

"Vâng, Lâm tiên sinh, chúng tôi chắc chắn sẽ không nói lung tung."

"Cũng không cần phải khẩn trương như vậy, tôi cũng không phải nhà tư bản ăn thịt người."

"Nhưng Lâm tiên sinh cho tôi có một loại cảm giác không giống bình thường."

"Điểm nào không giống bình thường rồi? Chẳng lẽ là ám chỉ vẻ đẹp trai của tôi?"

"Đó cũng không phải."

Tôn Phú Dư cười nói:

"Làm ông chủ, thế mà anh không có tuân theo quy tắc ngầm là có ý nghĩ với nữ nhân viên cấp dưới, điều này khiến cho tôi rất khó hiểu."

Lâm Dật: . . .

Đàn ông ngành khoa học tự nhiên đều có mùi khai như thế sao?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 209.

Chương 210. Hội Giao Lưu Nghiên Cứu Và Thảo Luận Của Giới Lão Tài Xế Lần Thứ Nhất

"Anh Tôn, anh lại lấy tôi ra trêu đùa rồi."

Lục Dĩnh ngượng ngùng nói, trên mặt còn mang theo một tia thẹn thùng.

Lâm Dật sờ lên cái cằm, ánh mắt nhìn kỹ Lục Dĩnh.

"Nhìn dáng người này, thì nữ tiến sĩ đại học Thanh Hoa cũng không tệ lắm."

"Lâm sở trưởng, anh cũng trêu đùa tôi."

"Trêu đùa nhiều cũng không có ý nghĩa, vẫn nên đi bar."

Tôn Phú Dư cười ha hả nói.

Lâm Dật cũng cười rộ lên, cảm giác Tôn Phú Dư chính là nam đại biểu điển hình của ngành khoa học tự nhiên.

Bình thường nhìn có vẻ chững chạc đàng hoàng, nhưng vụng trộm ăn nói cợt nhả hết bài này đến bài khác.

Tuy nhiên suy nghĩ kỹ một chút, điều này nên tính là một cái phẩm chất riêng rõ ràng nhất của đàn ông giới khoa học tự nhiên.

Dù sao lúc mình còn đi học, cũng là một bộ đức hạnh này.

"Được rồi, việc nên nói đều đã nói."

Lâm Dật nói ra:

"Tuy rằng dự án máy quang khắc đã nâng lên nhật trình, nhưng mà chuyện hệ thống điện thoại di động cũng không thể buông lỏng."

"Vâng Lâm tiên sinh."

Một bữa cơm kết thúc, Lâm Dật lái xe rời đi, chuẩn bị tiếp tục nhận đơn.

Đến tận 5h chiều, Lâm Dật tiếp được tổng cộng sáu đơn, ba đơn đánh giá tốt, còn hai đơn không đánh giá và một đơn đánh giá kém.

Lý do cho đánh giá kém cũng liên miên bất tận, trong đó có một lý do bởi vì Lâm Dật không nguyện ý đi đổ rác.

Hiện tại, tiến độ nhiệm vụ đã đạt đến (15/20), Lâm Dật hơi xoa xoa bàn tay, cảm giác phần thưởng chung cực đang ngoắc tay kêu gọi mình.

Reng reng reng ~~

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật bỗng nhiên vang lên, là Vương Oánh gọi điện thoại tới.

"Chị Oánh, tìm em có việc gì?"

"Ôi, đây là cái khẩu khí gì, chẳng lẽ không có việc gì thì không tìm cậu được à?"

Vương Oánh cười nói.

"Đương nhiên có thể, nhưng lúc không có chuyện gì lại tìm em, vậy thì không phải là chuyện, mà chính là sự cố."

"Vậy thì đến một trận sự cố xe hỏng người chết đi."

"Không có vấn đề gì."

"Được rồi, đừng làm rộn."

Vương Oánh cười nói:

"Buổi tối hôm nay chị rảnh, cậu có thời gian chứ? Giúp chị luyện tập lái xe một chút. Từ lúc mua xe về, chị còn chưa đụng đến đâu, có chút tay ngứa ngáy."

"Thời gian của em có rất nhiều, vậy thì đi ra ngoại ô luyện tập vài vòng đi, buổi tối ngoài đó cũng vắng xe."

"Ừm ok, khoảng chừng 6 giờ hơn đi làm về đến nhà, chị sẽ nấu cho cậu bữa ăn ngon."

Vương Oánh nói ra:

"Cơm nước xong xuôi lại đi tập lái xe, cậu có sở thích ăn món gì không?"

"Hiện giờ tay nghề nấu ăn của em cũng tạm được."

Lâm Dật nói ra:

"Chị muốn nếm thử tài nấu ăn của em không?"

"Thật hay giả vậy? Vị đại lão gia như cậu còn biết nấu cơm sao?"

"Đương nhiên là thật rồi, em vừa học xong, chị muốn ăn cái gì cứ nói thẳng là được."

"Chị không kén chọn, cậu làm cái gì chị cũng thích ăn."

Vương Oánh cười tủm tỉm nói.

"Vậy em sẽ cho chị ăn phía dưới."

"Được đấy."

Vương Oánh nói:

"Nhưng phải rửa sạch sẽ."

Lâm Dật: ...

Mẹ nó chứ, mình bị một nữ tài xế vượt qua.

Đầu bên kia điện thoại, Vương Oánh không để ý hình tượng cười rộ lên, có vẻ vô cùng đắc ý.

Mắt nhìn thời gian, phát hiện còn có một tiếng đồng hồ nữa mới đến 6 giờ, Lâm Dật lại tiếp tục mở điện thoại di động ra và nhận một đơn đặt hàng.

Lần này, vẻ đẹp trai của Lâm Dật một lần nữa phát huy ra ưu thế.

Một bác gái hơn 40 tuổi bị Lâm Dật làm cho mê đến thần hồn điên đảo, không chỉ có chủ động cho đánh giá tốt mức năm sao, lúc trả tiền còn thưởng thêm 10 tệ tiền boa.

Không chỉ có như thế, con dâu của nàng cũng tìm một lý do để thêm Wechat của Lâm Dật, điều này thật thú vị.

Sau khi đóng cửa, nhìn thấy đánh giá tốt năm sao trên điện thoại di động, Lâm Dật rất cảm thấy vui mừng.

Chính mình còn có sức quyến rũ nhất định đối với phụ nữ trung niên.

Thấy thời gian không sai biệt lắm, Lâm Dật lái xe đi tới nhà Vương Oánh.

Vừa mới mở cửa thì đã ngửi thấy hương thơm ngào ngạt, Vương Oánh còn đang nấu cơm.

"Không phải nói em đến nấu cơm à, sao chị còn vào làm."

Lâm Dật hỏi.

"Không phải cậu nói cho chị ăn phía dưới sao, điều đó liên quan gì đến việc nấu cơm, đi tắm trước đi."

"Chị Oánh, em cảm thấy chị cũng không cần tập lái xe này, nghe chị bẻ lái mà em muốn chuồn mất đây."

"Ai bảo cậu hấp dẫn."

Bởi vì một lát sau còn đi học lái xe, nên Vương Oánh cũng không có làm quá nhiều món ăn.

Chỉ có hai món đồ ăn thường ngày, mặc dù có chút đơn giản nhưng hương vị cũng không tệ lắm.

Sau khi ăn xong, Vương Oánh đi thay một bộ quần bò ngắn và giày thể thao, lộ ra bắp đùi nở nang và tràn đầy nhục cảm.

Bởi vì bên trong nội thành có rất nhiều xe, nên Lâm Dật lái xe đi ra vùng ngoại ô, sau đó mới giao tay lái cho Vương Oánh.

"Bước đầu tiên lên xe chính là thắt dây an toàn, đây là bước quan trọng nhất, cần phải đem động tác này đọc thuộc làu ở trong đầu."

"Chuyện này giống như mang bao cao su vậy, thời điểm không có chuyện gì thì thế nào cũng không sao, nhưng nếu xảy ra chuyện thì chính là việc đại sự."

"Ngạch, lời nói thô mà ý không thô, không khác lắm chính là ý tứ này."

Ngồi ở trên xe Vương Oánh, Lâm Dật cảm thấy, việc này căn bản cũng không phải là buổi học lái xe, mà là một buổi giao lưu của hội lão tài xế.

Bởi vì đã thi qua bằng lái, mọi người đều hiểu rõ một đạo lý cơ bản, đó là không dám lên xe nói lái là lái, nhất định phải có người ngồi kèm cặp cho nàng.

Có Lâm Dật hướng dẫn, kỹ thuật lái xe của Vương Oánh rõ ràng tăng lên, ít nhất thì ở thời điểm ít người đều không giẫm ngay chân phanh gấp.

Dựa theo tiến độ này, luyện tập thêm mấy ngày thì chuyện lái xe sẽ không thành vấn đề.

Đến hơn mười giờ tối, Lâm Dật mắt nhìn thời gian,

"Hôm nay chỉ tập đến đây thôi, hiện tại lái xe trở về phía khu vực thành phố, có thể rèn luyện thêm lá gan."

"Được sao, chị mới lái xe được mấy tiếng thôi mà?"

"Nếu chị không luyện thêm, kỹ thuật lái xe khẳng định vẫn luôn ở mức này, cứ yên tâm lớn mật lái đi là được."

"Được thôi, nghe lời cậu."

Vương Oánh nói:

"Nếu như xảy ra chuyện gì, hai chúng ta coi như cùng tự tử."

"Vậy thì mang theo cả xe chạy ở trên Hoàng Tuyền lộ."

"Ha ha, việc như vậy mà cậu cũng nghĩ ra được."

Cười ha hả hàn huyên một hồi, tâm trạng lo lắng của Vương Oánh trở nên tốt hơn nhiều, lái xe đi về phía khu vực thành phố.

Két két _ _

Ngay tại thời điểm Lâm Dật giúp đỡ quan sát xe cộ ở bốn phía xung quanh, Vương Oánh bỗng nhiên đạp chân phanh gấp, mặt suýt chút nữa thì đập vào vô-lăng.

"Chị làm gì đấy, đang đi sao lại giẫm phanh gấp như vậy?!"

La mắng một câu, Lâm Dật phát hiện Vương Oánh không nói chuyện, mà còn sắc mặt âm trầm, nhìn phía bên ngoài cửa sổ xe.

Lâm Dật không rõ ràng cho lắm có chuyện gì, cũng theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Trên đường cái là một người đàn ông và một người phụ nữ, bọn họ đang đứng ở trước cửa chính của một nhà hàng hải sản.

Người đàn ông khoảng chừng ngoài ba mươi tuổi, người phụ nữ hơi có vẻ trẻ tuổi, tầm hai lăm hai sáu tuổi, mặc một bộ thân váy bó sát màu đen, chỉ là dáng người có chút khô quắt, không có tạo ra sự hiệu quả khi mặc váy bó sát người.

"Đi thôi, bạn thân của anh mở một quán bar, chúng ta đi qua nhìn một chút."

Người đàn ông nói.

"Ừm vâng, mấy ngày nữa anh sẽ phải về nhà, nên mấy ngày nay nhất định phải chăm sóc thật tốt cho em đấy."

Người đàn ông bóp trên mông người phụ nữ một cái,

"Vội cái gì, anh về nhà ở vài ngày, còn có thể lấy lý do đi công tác ra ngoài."

"Hì hì, vậy thì tốt quá."

Người phụ nữ nói:

"Đừng quên lúc vừa rồi ăn cơm, anh nói ngày mai đưa em đi mua túi xách, không thể gạt em đâu đó."

"Yên tâm đi, chúng ta đã bên nhau hơn một năm rồi, em thấy anh đã bao giờ lừa em chưa? Ngày mai chúng ta sẽ đi mua, không phải chỉ là một cái túi sao, có đáng là gì."

Nội dung nói chuyện không có gì mới lạ, bởi vì hai người dần đi xa, cho nên cũng không còn nghe rõ câu chuyện đằng sau.

Chỉ là Lâm Dật còn chưa hiểu rõ, vì sao Vương Oánh lại xụ mặt xuống.

"Chị Oánh, chị làm sao thế? Muốn ăn hải sản à?"

"Không phải."

Vương Oánh thở sâu ra một hơi, bình tĩnh nói:

"Người đàn ông kia chính là chồng chị."

P/S: Giới thiệu truyện hay cùng thể loại: Thừa Kế Hai Ngàn Tỉ

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 210.

Chương 211. Kỷ Khuynh Nhan, Em Thật Là Kém!

"Hả?"

Lâm Dật sững sờ.

"Không phải chị nói anh ta đã đi công tác rồi sao? Sao lại trở về sớm như vậy?"

"Có lẽ anh ấy không đi công tác, anh ấy chỉ nói dối chị mà thôi."

Bây giờ Lâm Dật đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc, đoán chừng người chồng đến chết cũng không thay đổi, lại đi ra ngoài làm bừa rồi.

Vỗ vai Vương Oánh, Lâm Dật nói: "Hay là để em lái cho, chị bình tĩnh lại đi."

"Chị không sao." Vương Oánh nói: "Đều đã lớn như vậy, chị không có yếu ớt như cậu nghĩ đâu, để chị yên tĩnh tiêu hóa việc này là sẽ tốt lên thôi."

"Sau khi tiêu hóa xong? Chị muốn làm gì? "

"Còn có thể làm gì, đương nhiên là ly hôn rồi." Vương Oánh bình tĩnh nói, dường như đã nhìn thấu.

"Đều nói phá hủy mười tòa miếu, không hủy một cuộc hôn nhân, nhưng đến trình độ này, em cũng tán thành chuyện ly hôn, không cần thiết phí thời gian trên người anh ta nữa." Lâm Dật nói: "Có cần em giúp đỡ gì, chị nhớ gọi điện cho em."

"Ừm."

Vương Oánh gật đầu, không nói thêm gì.

Có vẻ như vì sự cố này mà tâm lý Vương Oánh rất bình tĩnh khi lái xe.

Chuyển làn, vượt qua mọi thứ đều thành thạo, khiến Lâm Dật khiếp sợ khi nhìn thấy.

Chỉ mất chưa đầy ba mươi phút, nàng đã lái đến dưới lầu nhà.

Thật khủng bố.

"Hôm nay cám ơn cậu." Vương Oánh nói: "Chị không giữ cậu ở lại được rồi."

"Không sao." Lâm Dật nói: "Có việc gì cứ gọi điện thoại cho em."

"Ừm, tốt."

Sau khi xuống xe, Lâm Dật một mình rời đi.

Tuy rằng hai người không tình cảm gì, nhưng gặp phải cảnh xanh mặt như này thì ai cũng phải bình tĩnh.

Sáng sớm thứ hai, Lâm Dật đến tập đoàn Lăng Vân, bất ngờ phát hiện, Kỷ Khuynh Nhan cũng ở đây.

Hôm nay Kỷ Khuynh Nhan mặc một chiếc váy hoa màu be, đôi tay mảnh mai và cánh tay ngọc bích lộ ra ở bên ngoài, thật giống như nó đang phát sáng.

"Sao em lại tới đây?"

Kỷ Khuynh Nhan ôm má, "Lẽ nào Lâm tổng không hoan nghênh em tới sao? Vậy thôi bây giờ em liền đi."

"Cũng được." Lâm Dật gật đầu, "Có chuyện gì, chúng ta về nhà rồi nói, không cần thiết tới công ty."

"Chậc chậc chậc, Tôi phát hiện bí mật không thể cho ai biết gì đây." Hà Viên Viên trêu ghẹo nói:

"Lãnh đạo, anh không để học tỷ tới công ty, là sợ học tỷ kiểm tra ư? May mà hôm nay em không có mặc váy ngắn bằng lụa màu đen, nếu không rất dễ dàng bị hiểu lầm nha."

"Khụ khụ khục..." Kỳ Hiển Chiêu ho khan một tiếng, "Viên Viên, nếu không hai chúng ta tránh một chút."

"Chớ hồ đồ." Kỷ Khuynh Nhan trợn mắt nhìn Lâm Dật, "Viên Viên đến gặp em để lấy một bộ hệ thống quản lý công ty, vì thế em đến giúp đưa ra một số đề xuất."

"Kỷ tổng khổ cực rồi." Lâm Dật cười nói: "Buổi tối về nhà anh sẽ nấu cơm cho em ăn."

Mặt của Kỷ Khuynh Nhan càng đỏ hơn, đứng dậy nhéo Lâm Dật một cái, nhỏ giọng nói:

"Anh có thể làm đồ ăn ngon, nhưng anh đừng nói hai chữ ‘về nhà’ này nha."

"Không về nhà làm sao có thể nấu cơm?"

"Vậy cũng không thể nói hai chữ này, thật xấu hổ."

"Hả? Thế này có gì mà xấu hổ chứ." Lâm Dật thắc mắc:

"Lẽ nào em về sau không kết hôn? Hay là em cảm thấy, hai người ở trong chăn ngủ một giấc, con thì sẽ có con. "

"Anh muốn chết hả!" Kỷ Khuynh Nhan vừa thẹn vừa giận, cái tật không biết xấu hổ này của Lâm Dật, không biết lúc nào mới thay đổi được.

"Cái kia, học tỷ, em cùng anh Kỳ có chút việc, em đi trước nha." Hà Viên Viên nói: "Văn phòng có một cái giường để chị nghỉ ngơi tạm thời, nó khá là chắc chắn, hai người yên tâm dùng nha."

"Đi cái gì đi, cứ ở lại đây đi." Kỷ Khuynh Nhan nói, hai người bọn họ nếu như đi rồi, vậy thì thật sự rất khó giải thích.

Lâm Dật cười ha hả ngồi xuống ghế.

"Còn về chuyện Quỹ tài chính, em làm thế nào rồi?"

"Cơ cấu quản lý hệ thống đã được hoàn thiện rồi, hơn nữa phương thức và quy trình hoạt động, em cũng đều quen thuộc, gần đây em chuẩn bị thuê người rồi." Kỳ Hiển Chiêu báo cáo công tác.

"Về chuyện Quỹ tài chính, phải làm nhanh một chút, chỉ cần nó hoạt động trơn tru là được, em hãy xem mà làm đi."

"Biết rồi Lâm tổng."

"Lãnh đạo, anh không phải là nói muốn thành lập một công ty đầu tư sao? Thủ tục em cũng đã chuẩn bị xong, dự định gần đây đi đăng ký, anh bên này còn có yêu cầu dặn dò gì nữa không? Vốn đăng ký là bao nhiêu?"

"100 triệu là được, đây cũng không phải là đã đăng ký thì không được quyền thay đổi, bao nhiêu cũng không đáng kể."

"Đúng rồi, có chuyện này em cũng phải nói một chút cho mọi người biết." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Khi đợi giấy phép hoàn thành, nhớ cung cấp các thủ tục liên quan, trừ thông tin cơ bản của Lâm Dật thì ẩn giấu đi."

"Học tỷ, chị là không muốn để cho người khác biết, trên Thiên Nhãn tra được tin tức kinh doanh của Lâm tổng."

Kỷ Khuynh Nhan gật đầu, "Mặc dù chúng đều là không có chuyện gì to tát, nhưng chúng ta vẫn chưa đứng vững gót chân, có thể che giấu một điểm chính là một điểm, càng lộ ra nhiều thông tin, đối với chúng ta lại càng bất lợi."

"Ngoài ra, cho đến khi công ty ra thị trường, báo cáo quý và năm cũng phải để tên của Lâm Dật xuất hiện ít nhất có thể."

Lúc này, mọi người trong này, chỉ có một mình Kỷ Khuynh Nhan ý thức được một số khả năng không chắc chắn trong tương lai.

Hiện tại, đã không phải thời đại các anh hùng tranh giành.

Ngày nay, khi cơ cấu kinh doanh ổn định, việc Lâm Dật đột ngột xuất hiện chắc chắn sẽ động đến quyền lợi của vô số người, vì vậy anh ấy ẩn giấu đi, mới là lựa chọn tốt nhất.

"Ai, ăn đồ ăn của Lâm tổng thực sự cũng không dễ dàng gì, em đây là lần đầu nhìn thấy học tỷ quan tâm đến một người như vậy."

"Em nói cái gì đó." Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói.

"Vậy anh phải vinh hạnh vì mình là một trong số ít đó sao."

"Đương nhiên phải như vậy rồi." Hà Viên Viên nói tiếp: "Em nhớ người cuối cùng được học tỷ đối xử như vậy, hình như là giáo viên thể dục của chị ấy."

"Hả? Giáo viên thể dục?"

"Đúng vậy, bởi vì thành tích thể dục của học tỷ đặc biệt kém, chị ấy phải giúp đỡ giáo viên thống kê danh sách học sinh sinh viên trong một học kỳ, mới cho chị ấy 60 điểm."

"Không phải chứ, thể dục mà chỉ được có 60 điểm, vậy phải kém như thế nào?"

"Đừng nói chuyện đó nữa." Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy, "Đi mau, đừng ở chỗ này ngây ngô nữa."

"Học tỷ, chúng ta còn chưa thảo luận xong mà, chị và Lâm tổng làm sao lại đi rồi?"

"Hôm khác lại nói tiếp."

Bỏ lại câu đó, Kỷ Khuynh Nhan lôi kéo Lâm Dật cùng nhau đi ra ngoài.

Hiện tại Kỷ Khuynh Nhan mới phát hiện, Lâm Dật Và Hà Viện Viện đều là cùng một loại, thật muốn kéo dây khóa miệng của bọn họ lại.

"Hôm nay anh định đi làm shipper à?." Khi hai người đi tới cửa tòa nhà Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Anh sẽ không làm sau vài ngày nữa, chuẩn bị đổi một công việc khác."

"Công việc kế tiếp đừng làm loại công việc giống này nữa, đừng để bản thân chịu tội."

"Biết rồi, anh có tính toán riêng."

Hai người tán gẫu vài câu, Kỷ Khuynh Nhan liền lái xe đến tập đoàn Triều Dương.

Lâm Dật mở điện thoại ra, chuẩn bị nhận đơn, nhưng đúng lúc này, điện thoại di động vang lên, là một dãy số lạ.

"Xin chào, cho hỏi có phải Lâm tiên sinh không?"

Nói chuyện là một người phụ nữ, giọng nói nhẹ nhàng, rất êm tai, còn có chút quen thuộc.

"Cô là ai?"

"Tôi là Quách Nhị, trước đây anh đã mua cho tôi một cái giá đỡ nhạc phổ và cùng con trai của tôi chơi mấy ván trò chơi."

Nói đến đây Lâm Dật đã nhớ tới đối phương là ai, chính là người khách đầu tiên mình gặp khi mở ra nghề nghiệp mới, có vẻ như còn là một thiếu phụ.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 211.

Chương 212. Phụ Nữ Đã Có Gia Đình, Chồng Đều Thích Đi Công Tác.

"Chị tìm tôi có việc?"

"Là như vậy, hôm nay chúng tôi có một buổi biểu diễn, một học sinh của tôi bị bệnh nên tới không được, phía tôi bên này lại không có ứng viên nào có thể thế chỗ được, cho nên muốn nhờ cậu đến giúp một chuyến." Quách Nhị khách khí nói:

"Nhưng cậu yên tâm, sẽ không để cho cậu đi một chuyến tay không đâu, phía tôi bên này có thể trả tiền thù lao cho cậu, 1000 tệ một giờ, cậu cảm thấy như thế nào?"

"Tiền gì đó không quan trọng, bây giờ tôi sẽ đến chỗ chị, rồi sau đó chị đặt đơn giúp tôi."

Đối với Lâm Dật, tiền không quan trọng, đánh giá năm sao mới là điều quan trọng nhất.

"Nếu đặt đơn cậu sẽ không kiếm được nhiều tiền cho lắm."

"Không sao, đều là giúp người, không thể kiếm nhiều tiền của chị cũng được."

"Vậy tôi làm sao để đặt đơn, cậu có thể nhận đơn đặt hàng ở đây sao?" Quách Nhị cười nói.

Anh chàng shipper này, miệng vẫn rất ngọt.

"Chị ở chỗ nào? Tôi đến tìm chị." Lâm Dật nói: "Mặt đối mặt đặt đơn, như vậy liền có thể nhận được."

"Tôi đang ở trường học, cậu có thể qua đây không?" Quách Nhị khách khí dò hỏi.

"Được, hai mươi phút nữa chị ở cửa trường học chờ tôi."

"Được, vất vả cho cậu rồi."

...

Ở cổng trường học Hý Kịch Trung Hải.

Bởi vì tính đặc thù của trường học nên có rất đông học sinh ra vào.

Là một trong ba trường đào tạo hý kịch hàng đầu cả nước, học viện Hý Kịch Trung Hải chắc chắn là nơi tập trung nhiều trai xinh gái đẹp ở đây.

Có lẽ hôm nay, bạn có thể nhìn thấy một nữ sinh rất đẹp ở cổng trường học, sau vài năm nữa, người này có thể có khả năng là một nữ minh tinh hàng đầu Trung Quốc.

Ở những trường như học viện Hý Kịch Trung Hải, giá trị nhan sắc của nam sinh và nữ sinh đều phi thường cao, điều này dẫn đến lượng xe sang đậu ở đây mỗi ngày cũng rất nhiều.

Có người đến đón bạn gái, có người đến đón bạn trai, thậm chí còn có người đến đón con nuôi.

Nói chung tất cả các loại người, đều hội tụ ở nơi này.

Quách Nhị đứng ở cửa vào, học sinh ra vào đều lại đây chào hỏi, Quách Nhị cũng sẽ từng cái đáp lại.

Quách Nhị ăn mặc rất trang trọng, mặc dù đã có tuổi, nhưng vẫn có thể dễ dàng phối hợp trang phục màu đen, với đôi tất màu da cùng với giày cao gót màu đen, nhìn cô vô cùng trẻ trung.

"Xin chào, cô giáo Quách."

Trong khi Quách Nhị đang đợi Lâm Dật, một nữ sinh dáng người cao gầy, đứng ở bên cạnh cô ấy.

Nữ sinh đang nói chuyện tên là Vương Nghệ Tuyền, là học trò cưng của Quách Nhị.

Quan hệ giữa hai người rất tốt, khi không có ai sẽ gọi cô là chị, quan hệ tốt hơn nhiều so với học sinh bình thường.

Mà cô cũng là một trong hai nghệ sĩ piano trong buổi biểu diễn giao hưởng lần này.

"Được rồi." Quách Nhị nhìn một chút, "Thời gian không sai biệt lắm, em mau tới chuẩn bị."

"Cô giáo, Tinh Tinh không thể tới, chỉ có một mình em, rất khó có thể cầm cự toàn bộ buổi biểu diễn." Vương Nghệ Tuyền lo lắng nói.

"Yên tâm, cô đã tìm được đối tác phối hợp với em rồi, giả làm học sinh của trường học chúng ta, sẽ không có vấn đề gì."

"Đối tác? Trình độ có tốt không?"

Vương Nghệ Tuyền có chút lo lắng.

Nếu muốn giả dạng làm học sinh, như vậy tuổi tác nhất định phải cùng mình xấp xỉ mình.

Tuy nhiên trong số các bạn của mình, mình và Tinh Tinh trình độ đều là đứng đầu, thậm chí nhìn trong cả nước, ở những người bạn cùng lứa tuổi, đều có thể được xếp hạng một chữ số.

Hiện tại cô giáo tùy tiện gọi người tới, thật có thể tương xứng với trình độ của mình sao?

Nếu như hai người có sự chênh lệch về trình độ, chắc chắn sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến hiệu quả của buổi biểu diễn.

"Đương nhiên." Quách Nhị cười nói: "Cô lúc nào đã lừa gạt em chưa."

"Cô giáo, cô tìm người này ở đâu vậy ạ?" Vương Nghệ Tuyền tò mò hỏi.

"Nói ra em cũng sẽ không tin, vì thế cô sẽ không nói đâu, xem như thừa nước dục thả câu đi."

"Cô giáo, cô cứ nói cho em biết đi." Vương Nghệ Tuyền lôi kéo cánh tay của Quách Nhị, làm nũng nói.

"Em cái cô nhóc này, thực sự là phục em rồi." Quách Nhị cười nói: "Cô là từ tìm shipper của Mỹ Đoàn, cho em hợp tác."

Vẻ mặt của Vương Nghệ Tuyền, trong nháy mắt sững lại một chút, tưởng rằng chính mình nghe lầm.

"Cô giáo, cô nói cái gì vậy? Cô tìm shipper của Mỹ Đoàn đến cùng em biểu diễn?"

"Không sai, chính là từ Mỹ Đoàn."

Quách Nhị không giải thích quá nhiều về tình huống của Lâm Dật, chuẩn bị để tiểu nha đầu này giật mình một phen.

Cũng làm cho cô ấy biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

"Cô giáo, cô cũng quá mạo hiểm rồi, cho dù vò đã mẻ lại sứt cũng không thể làm như vậy."

"Các em cứ như vậy, cứ tiêu sái dạo chơi tại Ivory Tower nhiều, mỗi ngày xem thường cái này, xem thường cái kia." Quách Nhị dạy dỗ: "Ở trên thế giới này, có rất là nhiều người lợi hại hơn các em đấy."

"Được rồi."

Quách Nhị đều đã nói như vậy, Vương Nghệ Tuyền cũng phản bác không được.

"Cô giáo, bạn trai của em chở em tới, nếu không chúng ta cùng đi chung đi."

"Cô không thể đi chung với các em, sẽ có người tới đón cô sau."

Vương Nghệ Tuyền cười hắc hắc, "Chẳng lẽ là anh rể tới đón cô sao?"

"Anh rể của em đi công tác rồi, làm sao có thời giờ tới đón cô."

Lời nói của Quách Nhị một lần nữa khẳng định quan điểm của Lâm Dật là đúng.

Phụ nữ đã có gia đình, chồng đều thích đi công tác.

"Nha nha nha, đây là tình huống gì vậy." Vương Nghệ Tuyền nháy mắt ra hiệu nói: "Em có chút tò mò muốn biết người đó là ai rồi nha."

"Đi sang một bên, đừng không biết lớn nhỏ." Quách Nhị nói.

"Hì hì, em mới không đi đấy." Vương Nghệ Tuyền nhìn từ trên xuống dưới Quách Nhị, nhỏ giọng nói:

"Chẳng trách hôm nay cô giáo Quách ăn mặc xinh đẹp như vậy, hóa ra là có người ngoài tới đón, em phải nhìn xem, người thần bí nào tới đón cô giáo Quách lão sư nhà em."

"Em cái tiểu nha đầu này, theo cô thấy em càng ngày càng làm càn." Quách Nhị cố ý nghiêm mặt nói:

"Hôm nay buổi biểu diễn giao hưởng, không chỉ có khách nước ngoài, còn có các lãnh đạo của các công ty truyền thông lớn, cô nếu không ăn mặc trang trọng một chút, không phải sẽ làm cho trường học mất mặt sao."

"Cô giáo, em đều hiểu mà." Vương Nghệ Tuyền nháy mắt ra hiệu nói ra: "Ai bảo anh rể em lại đi công tác chứ."

Nói xong, Vương Nghệ Tuyền hào hứng rời đi, bước lên một chiếc xe Sedan Magotan đậu bên đường.

Quách Nhị cười lắc đầu, "Mấy đứa nhỏ bây giờ mồm mép đúng là nhanh nhảu."

"Ai yo, Cô giáo Quách, đang tức giận với ai đấy?."

Vương Nghệ Tuyền vừa mới rời đi, lại có một giọng nói khác, từ bên người Quách Nhị truyền đến.

Người phụ nữ này trạc tuổi với Quách Nhị, nhưng xét về phương diện dung mạo và dáng người, cùng với Quách Nhị còn có có chút chênh lệch.

Người phụ nữ này tên gọi là Từ Sương, là đồng nghiệp của Quách Nhị.

Nhưng Quách Nhị là giáo viên dạy piano mà Từ Sương là phụ trách đàn cello.

Trước đây, mối quan hệ của hai người cũng coi như khá tốt, nhưng Quách Nhị bởi vì năng lực nghiệp vụ xuất chúng, so với Từ Sương hai năm trước thăng chức lên giáo sư sớm hơn.

Lúc này, quan hệ của hai người cũng trở nên tế nhị hơn, làm cho trong lòng Từ Sương, vẫn luôn nuốt không trôi khẩu khí này.

Trình độ của chính mình cũng không kém, dựa vào cái gì cô ta thăng chức lên làm giáo sư trước mình chứ.

"Đang chờ người." Quách Nhị nhàn nhạt trả lời.

"Cô đang chờ shipper sao?"

Đôi mi thanh tú của Quách Nhị hơi nhíu lại, "Làm sao cô biết?"

"Vừa nãy cô và Nghệ Tuyền nói chuyện, tôi có nghe được."

Từ Sương hai tay vẫn ôm trước ngực, nhìn có chút hả hê nói:

"Khó trách cô có thể so sánh tôi hai năm trước thăng lên làm giáo sư đấy, thủ đoạn thực sự là không tầm thường nha, rõ ràng tìm shipper tới thay thế, hành động này thật là khiến người ta không tưởng tượng được nha."

"Chuyện này không cần cô quan tâm tới, tôi tự có chừng mực."

"Việc của cô giáo Quách, tôi tự nhiên biết là không xen vào." Từ sương nói:

"Này không phải trùng hợp gặp sao, tôi cân nhắc đưa cô đi chung qua luôn, chồng của tôi mới vừa mua Range Rover, ngồi đặc biệt thoải mái."

"Không cần, tôi cũng có xe, chút nữa chúng tôi tự đi qua đó là được rồi." Quách Nhị từ chối.

"Nhưng cô đây không phải là xe nội địa sao? Tôi suy nghĩ cho cô ngồi xe nhập khẩu cũng giúp cho cô cảm thụ một chút."

"Cảm ơn lòng tốt của cô giáo Từ rồi."

Từ Sương còn muốn lên tiếng, lại nghe được từng trận âm thanh gầm rú truyền đến.

"Chúa ơi, các người nhìn kìa, là siêu xe!"

"Đây là hãng xe gì vậy? Tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ, là Lamborghini sao?" Một nữ sinh tóc dài nói.

"Sai rồi, xe này tên là Koenigsegg RS, giá bán trong nước là 30 triệu, Lamborghini tại trước mặt nó, chính là một thằng em, căn bản không có cùng một đẳng cấp."

"Không phải, xe này mắc như vậy toàn bộ Trung Quốc đều không có mấy chiếc."

"Rốt cuộc là nữ sinh nào được coi trọng, quá là có phước, có phải hay không là hoa khôi Triệu Tuyết Mạt "

"Cũng có thể lắm, ngoại trừ Triệu Đại hoa khôi, không ai có thể xứng đáng với chiếc xe như vậy."

Ngay khi mọi người đang bàn tán xôn xao, thì Koenigsegg của Lâm Dật, dừng lại tại cổng trường học.

Khi cửa sổ xe được quay xuống, Lâm Dật hướng về phía Quách Nhị nói:

"Lên xe."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 212.

Chương 213. Đừng Nhìn Quảng Cáo, Nhìn Hiệu Quả Đi

Mắt trợn tròn!

Tất cả mọi người đứng ở trước cửa trường học đều há hốc mồm, mắt trợn tròn.

Không ai nghĩ tới, người này thật sự là tới đón Quách Nhị!

“Anh trai lái xe kia cũng quá đẹp đi!”

“Cho dù là giáo thảo(*) của trường học chúng ta so với anh ấy cũng còn kém xa, đúng không?”

(*)từ ngữ của học sinh Đài Loan chuyên dùng để chỉ nam sinh đẹp trai nhất trong trường, xứng với hoa khôi.

“Bộ dáng lái xe một tay của anh ấy, rất chuyên tâm a!”

Không chỉ những người ở chỗ này, mà ngay cả Quách Nhị cũng phải mất một khoảng thời gian dài mới hồi phục lại tinh thần.

Cậu ta không phải là chân chạy vặt sao?

Sao lại lái siêu xe rồi?

Chẳng lẽ lái xe Mỹ Đoàn, cũng kinh doanh về xe sang trọng sao?

“Lên xe đi.”

“Ừ ừ.”

Quách Nhị lên tiếng, mỉm cười nhìn Từ Sương, nói:

“Tôi không ngồi Land Rover của chồng cô đâu. Tôi cảm thấy chiếc xe này hẳn là nhanh hơn một chút.”

Nói xong, Quách Nhị lên xe của Lâm Dật, dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, rời khỏi Học Viện Hý Kịch Trung Hải.

Từ Sương vô cùng xấu hổ, tức đến muốn phun máu.

Vương Nghệ Tuyền ngồi trong Magotan cũng nhịn không được mà kinh hô.

“Con cũng đã học trung học, vậy mà cũng có siêu xe tới đón, cô Quách đúng là lợi hại!”

...

Lên xe Lâm Dật, cho dù ở cái tuổi này, nhưng Quách Nhị cũng không khỏi khẩn trương.

Trước đây cô mới chỉ thấy những chiếc xe sang trọng như này trên mạng, hôm nay là lần đầu tiên được ngồi.

Lâm Dật phát hiện, tuy rằng cô giáo này đã có tuổi, nhưng vẫn còn ý vị, chân lại còn rất đẹp.

Không thể không nói, người phụ nữ ở cái tuổi giống như Quách Nhị vẫn là rất ổn trọng, ít nhất là không nóng nảy.

“Điều hoà không khí trong xe cậu, có chút lạnh.” Quách Nhị nói.

Lâm Dật:…

Phụ nữ trung niên đúng là giống nhau, nói chuyện đều hàm súc như thế.

“Vậy tôi sẽ giảm xuống một chút.”

“Đúng rồi, cậu không phải là chân chạy của Mỹ Đoàn sao, sao lại lái siêu xe nữa.” Quách Nhị tò mò hỏi.

“Sống như này có ý nghĩa hơn, không thể làm một phú nhị đại ngồi ăn rồi chờ chết được.”

“Lý do này của cậu không thể qua mắt được tôi đâu.”

“Chị cứ coi như là công việc kinh doanh mới của công ty đi.” Lâm Dật vừa cười vừa nói.

Nhận ra đây là vấn đề riêng tư, Quách Nhị rất thức thời không hỏi tiếp nữa, trò chuyện về những vấn đề khác.

Có điều nàng vẫn tương đối nghiêng về loại khả năng thứ hai hơn, chưa từng thấy qua phú nhị đại nào lấy siêu xe đi chạy shipper như vậy.

Hẳn là chức nghiệp mới đi.

“Con trai chị hiện tại thế nào rồi? Có nghiêm túc luyện đàn không?”

“Từ khi bị cậu dạy dỗ một trận thì sau này nó có để tâm đến việc luyện đàn và học tập hơn nhiều.” Quách Nhị nói: “Nhưng có một chuyện, nó vẫn luôn muốn nhờ tôi hỏi cậu.”

“Ừm? Chuyện gì vậy?”

“Trò chơi mà mấy người đang chơi gọi là Vương giả vinh diệu đúng không.” Quách Nhị nói:

“Con trai của tôi muốn hỏi cậu, tại sau sau khi thêm bạn tốt với cậu thì thủ pháp lại thay đổi. Cũng không sai biệt lắm, chính là ý này.”

“Ừm, gần đây trạng thái không tốt, cho nên thủ pháp có thay đổi một chút.” Lâm Dật nghiêm túc trả lời: “Về nói với con trai của chị rằng, tôi sẽ lập tức khôi phục lại trạng thái, đến lúc đó sẽ cùng nó chém giết bốn phương.”

“Tôi cũng không thể nói cho nó biết, chơi cái này rất dễ nghiện.”

“Nói cũng đúng.” Lâm Dật cười gật đầu, “Đúng rồi, đợi lát nữa có cần tôi làm gì không? Chỉ cần đánh đàn là được, đúng không?”

“Ừm, tôi có một học sinh bị ốm, cho nên muốn phiền cậu thay thế cô ấy một chút.”

Nói đến đây, Quách Nhị chợt nhớ tới, “Tôi có phải đặt đơn hay không?”

“Ừm, đây là việc chính, sau đó đừng quên cho đánh giá năm sao.”

“Không thành vấn đề.”

Sau khi đặt đơn, Lâm Dật tiếp nhận đơn hàng, cảm thấy bình luận năm sao đang hướng về mình vẫy tay.

Điều này làm cho ý nghĩ trong lòng của Quách Nhị càng thêm chắc chắn hơn.

Cậu ta để ý đánh giá năm sao như vậy, hẳn là yêu cầu nghiệp vụ của công ty đi.

“Được thôi, chờ đến lúc đó, tôi sẽ nghe theo sự sắp xếp của chị.”

“Ừm, làm phiền rồi.”

Rất nhanh, hai người đi tới Phòng m Nhạc Trung Hải.

Bãi đỗ xe đều là xe, còn có hơn 1 triệu chiếc xe sang trọng, điều này khiến cho Lâm Dật có chút ngoài ý muốn.

“Những người này đều là đến xem biểu diễn sao?”

“Đây là một buổi biểu diễn giao lưu với nước ngoài, cho nên lãnh đạo của nhiều công ty truyền thông nổi tiếng trong nước cũng sẽ đến tuyển người, cho nên có không ít người tới.”

“Vậy thì tôi phải thật sự nghiêm túc, nếu như xe bị tuột xích, không phải là sẽ khiến cho chị mất mặt sao.” Lâm Dật cười nói.

“Cậu cũng không cần áp lực lớn như vậy, lấy trình độ của cậu thì dư sức ứng phó dạng trình diễn này.”

“Tôi sẽ tận lực đem màn trình diễn diễn đến thập toàn thập mỹ.”

“Ừm.”

Sau khi đậu xe xong, Quách Nhị mang Lâm Dật đến hậu trường biểu diễn.

Phát hiện ở nơi này, có ít nhất hơn năm mươi người.

Bọn họ đang cầm trên tay của mình các nhạc cụ khác nhau, đang điều chỉnh thử lần cuối để đảm bảo rằng màn biểu diễn hoàn mỹ không một tì vết.

Bởi vì đây không chỉ là một màn biểu diễn, mà nó còn liên quan đến việc có thể sớm tiến vào làng giải trí hay không, nhất định phải làm thật nghiêm túc.

Đối mặt với hoàn cảnh mới, Lâm Dật cũng không khẩn trương chút nào, chỉ cảm thấy buổi hòa nhạc này, thiếu đi một chút đặc sắc dân tộc.

Nếu có thể thổi một đoạn kèn Xô-na, đoán chừng sẽ rất hoàn mỹ.

“Soái ca này là ai vậy? Lớn lên cũng quá đẹp đi.”

“Hình như không phải là học sinh của trường học chúng ta, trước đây chưa từng thấy qua.”

“Gặp qua hay chưa việc này không quan trọng, quan trọng là có được trêu chọc hay không.”

Lâm Dật xuất hiện, khiến cho nữ sinh ở đây đều xì xào bàn tán, không thèm bận tâm đến nhạc cụ trên tay nữa.

“Cô giới thiệu cho mọi người một chút, tên của cậu ấy là Lâm Dật. Bởi vì Trương Tinh bỗng nhiên ngã bệnh, cho nên cậu ấy đến thay thế vị trí của Trương Tinh, phụ trách đánh đàn piano cùng với Vương Nghệ Tuyền. Hi vọng mọi người có thể phối hợp thật tốt.”

“Vậy mà lại diễn tấu cùng với chúng ta?”

Một số nữ sinh đều đang âm thầm mừng thầm, có thể đứng chung sân khấu cùng với nam sinh đẹp trai như vậy cũng là một loại vinh hạnh.

Nói xong, Quách Nhị mang Lâm Dật đi đến phòng thử áo, thay cậu ta tìm một bộ lễ phục màu đen.

Sau khi thay xong lễ phục, tiếng kinh hô ở đây như sóng biển rít gào, liên tục vang lên.

“Đây là dáng người thần tiên gì vậy, vậy mà lại có thể đem lễ phục mặc thành dạng này?”

" u phục, tôi không chịu nổi nữa rồi, thực sự quá đẹp.”

“Các người nói xem nếu tôi đi qua xin phương thức liên lạc của anh ấy, liệu anh ấy có cho hay không?”

“Cô nghĩ thì hay lắm, người đẹp trai như vậy, hơn nữa còn đa tài đa nghệ, sao có thể đến phiên chúng ta nhúng chàm, vẫn là nên chuẩn bị thật tốt cho màn biểu diễn đi. Nếu như được quản lý công ty nào nhìn trúng thì sau này liền có thể đặt chân vào giới giải trí rồi.”

“Nói cũng đúng.”

Tiếng thán phục dần dần bình ổn lại, mọi người lần nữa di dời ánh mắt về phía nhạc cụ trên tay mình.

Buổi biểu diễn hôm nay không thể so với bình thường, những chuyện khác đều phải bỏ qua một bên, phải lấy biểu diễn làm chuẩn, tuyệt đối không thể để xuất hiện bất kỳ sơ suất và sai lầm nào.

Sau chút xôn xao ngắn ngủi, công việc hậu trường lại lu bù lên.

Đúng lúc này, Vương Nghệ Tuyền bước vào từ ngoài cửa.

Nhìn thấy Lâm Dật ngồi ở đây thì hết sức kinh ngạc.

“Cô Quách, sao cô lại đưa anh ấy đến hậu trường?”

“Cậu ấy chính là người mà cô tìm tới, không đến đây thì đi đâu?” Quách Nhị vừa cười vừa nói.

“Không phải chứ, anh ấy chính là chân chạy vặt kia?”

Vẻ mặt của Vương Nghệ Tuyền vô cùng thú vị.

Lúc đầu, cô luôn cho rằng Lâm Dật là bạn bè của Quách Nhị.

Hoàn toàn không nghĩ tới, anh ấy lại là chân chạy vặt.

“Nhưng anh ấy không phải lái siêu xe sao? Người như vậy sao có thể làm chân chạy vặt được?”

Quách Nhị nhún vai, “Cô cũng không được rõ lắm, có thể là nghiệp vụ mới của Mỹ Đoàn đi.”

“Suy nghĩ cả nửa ngày, thì ra không phải xe của anh ta.” Vương Nghệ Tuyền có hơi thất vọng nói: “Em còn tưởng rằng là phú nhị đại.”

Cuộc trò chuyện của hai người đều bị những người khác nghe được.

Cho dù còn chưa hiểu rõ, siêu xe trong miệng các nàng là chuyện gì, nhưng đã có thể xác nhận thân phận của người thanh niên này.

“Anh ta lại là một chân chạy vặt?”

Sắc mặt của mọi người đều không tốt, vẻ mặt cũng không còn háo hức giống như trước nữa.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với cô Quách vậy?

Cho dù học sinh của mình, bởi vì bị bệnh không tới được thì cũng không thể tìm chân chạy vặt tới thay thế như vậy chứ?

Cho dù quảng cáo Mỹ Đoàn đã nói, shipper Mỹ Đoàn không gì không làm được.

Nhưng loại chuyện này căn bản không thể nhìn quảng cáo, phải xem hiệu quả chứ.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 213.

Chương 214. Cũng Chỉ Là Trung Bình

Quách Nhị và Vương Nghệ Tuyền cũng không có chú ý tới, sắc mặt của những người khác đã thay đổi, vẫn tiếp tục nói chuyện.

“Trong đầu của em cả ngày đều suy nghĩ cái gì vậy, sao lại biết được là phú nhị đại.” Quách Nhị dạy dỗ.

“Thì là do anh ấy lái siêu xe, nên em mới hiểu lầm một chút, cũng rất bình thường nha.” Vương Nghệ Tuyền nói:

“Lại nói, cô Quách đây từ nương bán lão (ý chỉ già mà vẫn quyến rũ), vẫn còn phong vận, nếu như không có chút thực lực, sao có thể lọt vào mắt của cô chứ.”

“Đi đi đi, nói bậy bạ gì đấy.” Quách Nhị nói: “Tóm lại cậu ta không phải là phú nhị đại, em đừng nghĩ lung tung nữa.”

“Nói cũng đúng, đúng là em nghĩ nhiều rồi.” Vương Nghệ Tuyền ghé vào bên tai Quách Nhị, nhỏ giọng nói:

“Tuy rằng đã xảy ra chút hiểu lầm, nhưng giá trị nhan sắc của anh ta tuyệt đối đủ cao, mà dáng người cũng không tệ. Cô đúng là quá lợi hại, còn nhiều việc đúng là em phải học người nha.”

“Đi đi đi, đừng nói chuyện phiếm nữa, nhanh đi chỉnh đàn đi.”

“Hắc hắc, vậy em không nói nữa.”

Sau khi đuổi Vương Nghệ Tuyền đi, Quách Nhị đi đến trước mặt Lâm Dật, chỉ vào một cây đàn piano cách đó không xa nói:

“Cậu dùng cây đàn ở đằng kia đi. Có thể đi xem thử âm trước, tôi đi làm chút chuyện khác, có việc gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Không thành vấn đề.”

Làm tổng chỉ huy cho buổi biểu diễn này, Quách Nhị đương nhiên là người bận rộn nhất, chỉ dặn dò Lâm Dật vài câu, sau đó liền bận rộn chuyện của mình.

Lâm Dật tìm một cái ghế dựa rồi ngồi xuống, tự mình nghịch điện thoại di động để giết thời gian.

Lấy trình độ hiện tại của anh thì có thể khống chế dạng trình diễn này, hoàn toàn có thể làm đến ngựa quen đường cũ, không cần thiết phải luyện tập sớm.

Sau khi Quách Nhị rời đi, những người khác vây quanh Vương Nghệ Tuyền.

“Nghệ Tuyền, đây là có chuyện gì vậy? Tôi vừa mới nghe cô Quách nói, anh ta chỉ là chân chạy vặt?”

“Ừm, bởi vì không tìm được người thay thế, cô Quách đã tìm một shipper từ Mỹ Đoàn đế giúp.” Vương Nghệ Tuyền nói:

“Nhưng mà nhìn dáng vẻ của anh ta, hẳn là có chút trình độ đi, nếu không cô Quách cũng sẽ không làm như vậy.”

“Cho dù có trình độ thì anh ta cũng chỉ là một chân chạy vặt, trình độ sao có thể so với cô và Tinh Tinh được, hẳn là không cùng đẳng cấp a.”

“Còn phải nói sao, tôi và Tinh Tinh đều đã từng giành được huy chương vàng trong cuộc thi Piano quốc gia giành cho thanh niên. Anh ta so với hai người chúng tôi, nhất định là sẽ có chênh lệch.” Vương Nghệ Tuyền nói:

“Cho nên tôi hiện tại có chút lo lắng, sợ lát nữa lúc tôi đàn, anh ta không thể theo kịp tiết tấu của tôi, đến lúc đó tôi còn phải giáng âm để dẫn dắt anh ta. Nếu như ảnh hưởng tới hiệu quả của buổi biểu diễn thì mấy người cũng đừng trách tôi nha.”

“Làm cái gì vậy, chẳng lẽ cô Quách không biết tầm quan trọng của buổi biểu diễn này sao? Sao có thể đem một chân chạy vặt tới, đây không phải là muốn làm chậm trễ chúng ta sao.”

“Tôi mặc kệ, nếu như bởi vì anh ta làm chậm trễ bài diễn thì tôi nhất định sẽ đi tìm cô Quách nói chuyện một chút.”

“Muốn nói thì nói bây giờ, nếu như chờ sau khi diễn xong, có khả năng đã không còn kịp nữa.”

“Nói cũng đúng.” Một nam sinh đeo kính mắt nói:

“Tuy rằng cô Quách có chút không thấy rõ hiện thực, nhưng tên này không phải là cũng quá lớn gan rồi sao? Làm sao mà ngay cả một chút giác ngộ cũng không có, loại đơn này mà hắn cũng có thể nhận sao?”

“Hiện tại những người này, vì để kiếm tiền đều không từ thủ đoạn. Bọn họ mới sẽ không quản bài biểu diễn của người khác có thành công hay không, chỉ cần mình có thể cầm được tiền thuê thì sẽ không bận tâm đến kết quả sau này.”

“Không được, mấy người ai cũng đừng cản tôi, tôi muốn đi tìm anh ta nói chuyện một chút. Cho dù anh ta có là người mà cô Quách tìm tới, nhưng vì tiền đồ của chúng ta, tôi phải đuổi anh ta đi!”

“Cậu khoan gấp đã, trước tiên hỏi Nghệ Tuyền một chút xem có thể kiên trì nổi hay không. Nếu như chỉ dựa vào một mình cô ấy để kéo cả tràng tiết tấu thì vẫn có chút khó khăn, chúng ta vẫn không thể quá lỗ mãng.”

Ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người Vương Nghệ Tuyền, dường như đang hỏi ý kiến của nàng.

“Chỉ dựa vào một mình tôi mà muốn giữ thì khẳng định là có chút khó khăn, nhưng nếu như để anh ta thay thế lên sân khấu, còn không bằng để tôi tự mình tới.”

Vương Nghệ Tuyền cũng biết rằng buổi biểu diễn này không thể coi thường, cho nên không dám chậm trễ.

Cùng lúc đó, Vương Nghệ Tuyền cũng có chút buồn bực, cô Quách cũng không phải là loại người xúc động lỗ mãng, vì sao lại làm ra chuyện như vậy?

Không phải thực sự có một mối quan hệ không thể cho người khác biết với người kia chứ?

Nếu không tại sao lại muốn mang anh ta tới?

Có vẻ như thật sự có khả năng này, người con trai đẹp trai như vậy thì bất kể đối với nữ nhân trẻ tuổi nào, đều có năng lực thu hoạch.

“Có lời này của cô thì chúng tôi an tâm rồi.”

Nói xong, nam sinh dời ánh mắt, đi đến trước mặt Lâm Dật.

“Người anh em, tôi tự giới thiệu bản thân mình một chút. Tôi tên là Trương Bằng Phi, cũng là người chơi Cello trong buổi biểu diễn này.”

“Xin chào, tôi tên là Lâm Dật.”

Lâm Dật không biết tại sao anh ta lại nói chuyện với mình, nhưng vẫn lễ phép chào hỏi.

“Buổi buổi diễn cũng sắp bắt đầu rồi, tôi cũng không vòng vo với cậu nữa.” Trương Bằng Phi nói:

“Buổi hòa nhạc này rất quan trọng đối với chúng tôi, thậm chí quyết định đến tương lai của chúng tôi. Chúng tôi không muốn có bất kỳ sự mạo hiểm nào, cho nên hi vọng cậu có thể rời khỏi đây.”

“Tại sao lại muốn tôi rời khỏi đây?” Lâm Dật có chút khó hiểu hỏi lại:

“Cô giáo của mấy người đã đặt đơn ở chỗ tôi, hiện tại đơn đặt hàng còn chưa hoàn thành đâu. Nếu như tôi rời khỏi thì sẽ không lấy được đánh giá năm sao.”

Với lại buổi biểu diễn này đối với Quách Nhị mà nói cũng không thể coi thường, nếu như mình bỏ gánh tại thời khắc mấu chốt, đoán chừng chị ấy sẽ tức giận.

“Chỉ là một cái đánh giá năm sao mà thôi, cậu nhẫn tâm bởi vì chút chuyện nhỏ này, mà kéo dài làm hại tiền đồ của chúng tôi à.”

Vẻ mặt của Trương Bằng Phi có chút cuồng loạn, âm điệu cũng cao lên.

“Việc này là sao vậy? Tôi tới đây để nhận đơn, sao lại làm chậm trễ tiền đồ của mấy người rồi? Có chút liên quan nào không vậy?”

“Thân phận của cậu là gì cậu không biết sao? Một chân chạy vặt, cậu cảm thấy mình có tư cách tới tham gia buổi hòa nhạc loại cấp bậc này sao?”

“Đúng đấy, cậu còn không bằng một phần mười Nghệ Tuyền, thậm chí còn không theo kịp tiết tấu của cô ấy. Nếu như để cho cậu lên đàn thì buổi biểu diễn này nhất định sẽ bị cậu phá hỏng, tiền đồ của chúng tôi cũng sẽ bị phá hủy.” Một nam sinh khác cũng lên tiếng.

Lâm Dật nhìn Vương Nghệ Tuyền, cười nói:

“Tôi không biết trình độ của cô ấy như thế nào, nhưng còn không đến mức không theo kịp tiết tấu của cô ấy. Các người vẫn là nên lo lắng cho cô ấy hơn mới tốt.”

“Nói đùa cái gì vậy? Vậy mà lại xem thường Nghệ Tuyền? Cậu cũng quá không biết tự lượng sức mình đi.” Trương Bằng Phi tức giận, có loại xúc động muốn chửi thề,

“Cậu có biết trình độ của Nghệ Tuyền cao như thế nào không? Cô ấy chính là quán quân của cuộc tranh tài piano cấp quốc gia dành cho thanh niên, tại đó cao thủ như mây, cái huy chương vàng này cũng không phải là chỉ để nói suông.”

“Khó trách anh ta lại làm một chân chạy vặt, loại tính cách cuồng vọng tự đại này, đơn vị nào dám nhận anh ta đây!”

“Tôi thấy anh ta ngoại trừ dáng dấp đẹp trai ra thì không có ưu điểm nào cả.”

“Các người bình tĩnh một chút, đừng kích động.”

Lâm Dật cười lắc đầu, nói:

“Trận đấu cấp quốc gia, trình độ cũng chỉ như thế thôi, tuyệt đối không nên quá xem trọng. Một quán quân thanh niên, trong mắt của tôi, nhiều lắm cũng chỉ là trung bình, không lợi lại như trong tưởng tượng của các người đâu.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 214.

Chương 215. Đấu Đàn!

“Cậu nói trình độ của Nghệ Tuyền chỉ ở mức trung bình là sao?”

Sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi, ngay cả trên mặt nữ sinh cũng đều mang vẻ khinh bỉ.

Người này cũng quá tự cho mình là đúng đi.

Tuy rằng lớn lên rất dễ nhìn, nhưng miệng lưỡi lại dẻo quẹo, không đáng tin cậy!

Nam sinh như vậy, không có mị lực chút nào!

“Thì ý chính là trung bình a.” Lâm Dật nói:

“Trong mắt các người, quán quân giải thanh niên đúng là rất lợi hại, nhưng huy chương vàng cũng chỉ có như thế, đều do Ủy Hội tuyên truyền, cũng không có lợi hại như mấy người nghĩ đâu.”

“Cậu vậy mà!”

“Tốt, không cần nói nữa!”

Vương Nghệ Tuyền bỗng nhiên lên tiếng, sắc mặt không tốt nhìn Lâm Dật.

“Anh luôn miệng nói, chức quán quân của tôi không có trọng lượng, nhưng ít nhất là trong nhóm người đồng trang lứa, không ai lợi hại hơn tôi.”

“Tôi không có ý công kích cô, kỳ thật cô vẫn là có trình độ.” Lâm Dật bất đắc dĩ nói:

“Tôi công nhận trình độ của cô, chúng ta cũng đừng tính toán những chuyện này nữa. Tôi đây chỉ là muốn tiếp tục nhận đơn, muốn cái đánh giá năm sao, các người không cần phải làm tôi khó xử chứ.”

“Anh nói như vậy, làm sao tôi nghe cho lọt được.” Vương Nghệ Tuyền nói:

“Cái gì gọi là anh công nhận trình độ của tôi? Trình độ của tôi đều là do các bậc thầy danh tiếng công nhận, anh có tư cách gì mà đòi công nhận trình độ của tôi?”

“Được thôi, cô nói thế nào thì liền như vậy đi, tôi cũng không muốn so đo với cô.” Lâm Dật xoay người, thực sự không muốn tranh cãi thêm với Vương Nghệ Tuyền nữa.

“Anh dựa vào cái gì mà dám dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi!” Vương Nghệ Tuyền nói: “Làm như chính mình lợi hại hơn tôi không bằng!”

“Trình độ của tôi mặc dù không được coi là đứng đầu, nhưng so với cô thì hẳn là sẽ mạnh hơn một chút.”

“Ha ha, anh đây đúng là nói khoác mà không biết ngượng mồm, ai cho anh dũng khí này vậy? Mỹ Đoàn sao?”

“Anh muốn chứng minh bản thân mình lợi hại, vậy thì đấu đàn với Nghệ Tuyền đi, có dám hay không?”

“Đúng đúng đúng, đấu đàn, chủ ý này rất hay, vừa lúc buổi hòa nhạc còn một khoảng thời gian nữa mới bắt đầu, đủ thời gian.”

Thấy người khác đưa ra đề nghị đấu đàn, Vương Nghệ Tuyền ngẩng đầu lên.

“Không phải anh cảm thấy mình lợi hại sao, nếu như thật sự có trình độ, thì so với tôi, có dám hay không?”

Lâm Dật im lặng, “Những thứ như âm nhạc, nếu như lấy ra so thì không phải sẽ làm mất đi ý nghĩa của nó sao. Đây không phải là thứ nên lấy ra để khoe khoang.”

“Tôi có thể hiểu thành anh đang sợ không?”

“Sợ hãi sao?” Lâm Dật đánh giá Vương Nghệ Tuyền một chút, “Với người có trình độ bình thường như cô, sao tôi phải sợ?”

“Ăn nói mạnh miệng, miệng lưỡi dẻo quẹo.” Vương Nghệ Tuyền nói.

“Đúng, không dám chính là không dám, đừng kiếm cớ.”

“Lúc nói thì một bộ hùng hổ, bây giờ lại không dám, quả thực cũng chỉ là anh hùng bàn phím trên mạng!”

“Mệt thay tôi vừa rồi còn muốn xin Wechat của anh ta, mắt tôi đúng là bị mù mà.”

Hô ~~

Lâm Dật hít sâu một hơi, “Thật ra tôi không muốn so với cô, sợ lưu lại ám ảnh trên con đường nghệ thuật của cô. Nhưng mấy người các người hình như cũng không quá cảm kích, vậy thì bắt đầu đi.”

“Tính ra anh vẫn còn là một người đàn ông!”

“Nghệ Tuyền cố lên, dùng bài khó, trực tiếp hạ anh ta!”

“Lấy trình độ của Nghệ Tuyền căn bản không cần dùng bài khó. Anh ta cũng chỉ là một chân chạy vặt, trình độ khẳng định có hạn, tùy tiện đàn một khúc, là có thể giết chết anh ta trong vài giây.”

Lòng tin của Vương Nghệ Tuyền được phóng đại, nhìn Lâm Dật nói:

“Nếu như anh đã đáp ứng đấu đàn với tôi, vậy thì tôi có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?”

“Nếu như anh thua, thì hãy rời khỏi đây, không được kéo chân, làm hỏng bài biểu diễn của chúng tôi.”

“Nếu như cô thua thì sao?”

Ha ha...

Người chung quanh cười ha ha, thậm chí còn cười đến chảy cả nước mắt

“Người anh em, cậu đang nói cái gì vậy? Cậu cảm thấy mình có thể thắng được Nghệ Tuyền sao?”

“Nghệ Tuyền từ lúc năm tuổi đã bắt đầu tiếp xúc với đàn piano, cậu lúc năm tuổi, có khả năng ngay cả đàn piano là cái gì cũng không biết đi.”

“Chẳng lẽ các người không biết, trên thế giới này, có thứ gọi là thiên phú sao?”

“Thiên phú? Vậy ý của cậu thật ra là vậy sao.” Trương Bằng Phi nói:

“Cô Quách đã từng nói, Nghệ Tuyền là người có thiên phú tốt nhất trong tất cả học sinh của cô, chỉ cần cố gắng thì không đến mười năm thì trình độ đàn piano có thể vượt qua cô ấy. Cậu vậy mà ở chỗ này nói thiên phú? Có phải hay không muốn lòe người khác?”

“Ai...”

Lâm Dật bất đắc dĩ thở dài, “Vậy thì bắt đầu đi.”

“Anh không cần phải giả vờ thành bộ dáng bất đắc dĩ như vậy, kết quả cũng sẽ không thay đổi.”

Nói xong, Vương Nghệ Tuyền ngồi xuống ghế, “Tôi sẽ bắt đầu, anh chuẩn bị xong chưa?”

“Cô chuẩn bị tốt là được rồi, không cần quan tâm đến tôi.”

Vương Nghệ Tuyền khinh bỉ nhìn Lâm Dật, trong lòng oán thầm nói: “Tôi nhìn xem anh có thể giả bộ tới khi nào!”

Ngón tay mảnh khảnh rơi xuống trên phím đàn, truyền đến tiếng đinh đinh đông đông. Vương Nghệ Tuyền liền bắt đầu màn trình diễn của mình.

Vài giây sau, có người nghe được giai điệu của Vương Nghệ Tuyền.

“Là Big Fat Ham!”

“Phong cách jazz của New Orleans này, vẫn là có chút khó.”

“Mới bắt đầu đã đàn khúc nhạc mức độ này rồi, người tên Lâm Dật kia hẳn là sẽ không thể chống đỡ được.”

Đinh đinh đông đông...

Đúng lúc này, một tiếng đàn piano khác truyền đến, mọi người hoảng sợ phát hiện, tên Lâm Dật kia vậy mà đã bắt đầu biểu diễn!

Hơn nữa còn bắt đầu biểu diễn tại lúc Vương Nghệ Tuyền còn chưa kết thúc!

Điểm quan trọng nhất chính là, âm tiết và giai điệu hoàn toàn đồng nhất!

“Cái này, đây là tình huống gì vậy?”

“Cậu ta vậy mà lại đàn theo bài này? Mà một chút sai lầm cũng không có!”

Hai người lần lượt dừng tay, Vương Nghệ Tuyền có chút ngoài ý muốn nhìn Lâm Dật, không nghĩ tới anh ta thật sự có thể tiếp được bài này của mình!

Xem ra vẫn thật sự có tài.

Chỉ là bài này không tính là khó, anh ta có thể tiếp nhận cũng là điều bình thường.

Lúc này, ánh mắt của mọi người, đều rơi xuống trên người Lâm Dật.

Bây giờ đến lượt anh ta bắt đầu.

Tiếng đàn piano vang lên một lần nữa, mấy người Trương Bằng Phi dựng lỗ tai lên.

“Khúc nhạc này có chút quen tai!”

“Tôi biết rồi, là Silent Night - Đêm yên lặng!”

“Cái gì thế này, cũng quá đơn giản đi, ngay cả tuyển thủ nghiệp dư như tôi cũng có thể đàn được!”

“Tôi thật sự say rồi, trình độ này mà muốn so với Nghệ Tuyền sao?” Trương Bằng Phi cười nhạo nói: “Thật không biết anh ta đang nghĩ gì nữa.”

“Nhiều lắm là cũng chỉ là trình độ nhà trẻ, lại còn chế giễu giải quán quân của Nghệ Tuyền. Cô Quách lần này đúng là mã thất tiền đề (ngựa mất móng trước, ý chí vô tình phạm phải sai lầm), nhìn nhầm người rồi.”

“Không được ầm ĩ!” Vương Nghệ Tuyền trừng mắt, bỗng nhiên quát.

Tất cả mọi người không hiểu tại sao Vương Nghệ Tuyền lại kích động như vậy. Đây không phải chỉ là một bài Đêm yên lặng thôi sao, làm gì đến mức đó?

Nhưng sau khi Lâm Dật đánh xong khúc này, mọi người đã phát hiện ra chỗ khác biệt!

“Tuy rằng tôi không hiểu nhiều về đàn piano, nhưng cũng có thể nghe ra được, bản nhạc này hình như không phải là bản Đêm yên lặng bình thường.”

“Bản nhạc này dường như đã bị anh ta sửa đổi, thay đổi tiết tấu ở giữa. Bản Đêm yên lặng truyền thống có nhịp là 3/4, mà anh ta đã chèn thêm nhịp 4/4 vào phần giữa và phần cuối, còn bỏ thêm vào một thang âm jazz. Nhìn như là Đêm yên lặng, nhưng nói là một bản nhạc hoàn toàn mới thì cũng không sai!”

P/S: Giới thiệu truyện hay cùng thể loại: Thừa Kế Hai Ngàn Tỉ

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 215.

Chương 216. Kỹ Kinh Tứ Tọa

Sau khi bình tĩnh phân tích, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Lâm Dật!

Ai cũng không nghĩ tới, anh ta vậy mà có thể đàn ra được một bản nhạc như vậy!

Trình độ nắm giữ này, cũng không phải là người mới học đi!

Nhưng lấy trình độ của Nghệ Tuyền thì để ứng phó cũng không khó lắm!

“Tới lượt của cô.” Lâm Dật nhàn nhạt nói.

“Nghệ Tuyền cố lên, chúng tôi coi trọng cô!” Trương Bằng Phi nói!

“Không phải cô cũng từng sửa khúc sao, muốn thắng anh ta là chuyện không thành vấn đề!”

Vương Nghệ Tuyền cau mày, cố gắng nhớ lại bản nhạc mà Lâm Dật vừa mới đàn, sau đó đặt tay lên trên phím đàn, bắt đầu màn biểu diễn của mình.

Khoảng hai phút sau, Vương Nghệ Tuyền cũng hoàn thành bản Đêm yên lặng mà Lâm Dật đã sửa đổi.

Nhưng không có bất kỳ tiếng hoan hô nào.

“Hẳn là không cần nói nhiều, một phần nửa bài có đến bốn điểm sai sót, chắc là không cần tiếp tục so sánh nữa đâu nhỉ.”

Vẻ mặt Vương Nghệ Tuyền khẩn trương, có chút xấu hổ.

Trước khi bắt đầu, cô cũng không nghĩ tới rằng mình lại thua bởi một chân chạy vặt!

“Không tính!” Trương Bằng Phi nói!

“Ừm? Tại sao lại không tính?” Lâm Dật hỏi lại.

“Cậu đàn chính là bản nhạc mình sửa đổi, Nghệ Tuyền căn bản chưa từng nghe qua, cho dù có sai lầm, cũng không thể coi như cô ấy thua được!”

“Đúng, nhất định phải đàn những bản nhạc nổi tiếng thì mới tính, nếu không thì chính là chơi xấu!”

Lâm Dật cảm thấy bó tay rồi, người chơi xấu rõ ràng là các người.

“Được thôi, vậy thì đàn các đại tác phẩm nổi tiếng đi, tôi cũng không quan trọng vấn đề này.”

“Nghệ Tuyền, vừa rồi là anh ta đầu cơ trục lợi, cô có phạm sai lầm cũng là chuyện đương nhiên, lần này nhất định phải nắm lấy chỗ khó, không thể lại để cho anh ta có cơ hội nữa!”

“Tôi biết rồi!”

Vẻ mặt Vương Nghệ Tuyền vô cùng nghiêm túc.

Cơ hội mà các bạn học tranh thủ cho mình nhất định phải nắm chắc!

Sau khi trầm tư vài giây đồng hồ, Vương Nghệ Tuyền đem tay đặt lên trên phím đàn, bắt đầu trình diễn bản nhạc.

“Là The Crave!”

“Bản nhạc này rất khó, anh ta chắc sẽ nghe không hiểu!”

Tại thời điểm mà mọi người ở đây đang hưng phấn đến hoa tay múa chân, chợt phát hiện, bản nhạc đã thay đổi!

Theo đó The Crave biến thành The Finger Breraker!

“Vậy mà lại thay đổi giai điệu ở giữa, phong cách của cả hai loại nhạc này lại hoàn toàn không giống nhau.”

“Bản nhạc này tên tiếng Trung là 《 Đứt ngón 》. Bản nhạc đúng như tên gọi của nó, càng đàn về sau sẽ càng mang đến cho người đàn một loại cảm giác như muốn đứt ngón tay, độ khó không phải là mức mà The Crave có thể so sánh!”

“Nghệ Tuyền cũng quá lợi hại đi, thậm chí ngay bản nhạc dạng này cũng có thể đàn được! Bội phục bội phục!”

“Thì ra đây mới là tài nghệ thật sự của Nghệ Tuyền, khó trách cô Quách nói cô ấy là học sinh có thiên phú nhất, thật sự là không khoa trương chút nào!”

Nhưng mà!

Mọi người ở đây hưng phấn không thôi, thời điểm mà họ cho rằng Vương Nghệ Tuyền nhất định sẽ thắng thì bản nhạc lại thay đổi!

“Là, là Enduring Movement!”

“Lại là Enduring Movement của Andreyevich Rimsky - Korsakov!”

“Quá thần quá thần!”

Nhìn thấy Vương Nghệ Tuyền chỉ sau mấy phút ngắn ngủi đã đàn ra ba bài có độ khó cao, tất cả bạn học của cô đều nghẹn họng nhìn trân trối, cảm thấy xem vậy là đủ rồi!

Ba bản nhạc này, bản này so với bản kia lại càng khó hơn, nhất là hai bài sau, cho dù là bốn bàn tay đánh liên tục, đều vô cùng khó khăn, mà cô ấy lại có thể đàn xong tất cả!

Thật không hổ là tài nữ của Học viện Hí kịch!

Quả thực là mạnh vô địch!

Đàn xong ba bản nhạc, Vương Nghệ Tuyền dừng lại vài giây, cảm giác như đầu ngón tay của mình đã không còn nghe theo sự sai khiến của mình nữa.

“Tới lượt anh.”

Trên mặt Vương Nghệ Tuyền mang theo sự tự tin mạnh mẽ!

Ba bản nhạc này có độ khó cực cao, anh ta có thể đánh được một bản hoàn mỹ thì đã phải cám ơn trời đất rồi!

Muốn đánh được cả ba bản, phải nói là nằm mơ giữa ban ngày!

Với lại, chỉ cần anh ta đánh sai một âm tiết tại chỗ giao nhau, liền coi như anh ta thua!

Cho nên trận đấu đàn này, mình thắng chắc rồi!

“Chất lượng của ba bản nhạc này đúng là không tệ.” Lâm Dật nói.

“Không tệ?” Trương Bằng Phi khinh thường nói: “Có năng lực thì cậu đàn đi, ngồi nói suông như vậy thì có gì tài ba!”

“Gấp cái gì.”

Lâm Dật cũng không vội, đem tay đặt lên trên phím đàn bắt đầu trình diễn.

Giai điệu The Crave vang lên, cơ hồ đạt đến trình độ hoàn mỹ!

Hai tay của Vương Nghệ Tuyền nắm chặt, sắp đến chỗ giao nhau với khúc thứ hai rồi!

Cũng là chỗ dễ sai nhất!

Reng reng reng _ _

Điện thoại của Lâm Dật lại vang lên vào lúc này!

Mọi người đang đắm chìm trong bản nhạc, cũng vì đó mà cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ tới lúc này lại có người gọi điện thoại tới!

Đám người Trương Bằng Phi vô cùng vui vẻ, lúc này khiến cho anh ta phân tâm, như vậy thì rất có khả năng phạm sai lầm!

Nhưng mà!

Chuyện làm cho người kinh ngạc đã xảy ra!

Vương Nghệ Tuyền nhìn thấy, Lâm Dật lại cầm điện thoại di động lên!

Vậy mà lại không cúp máy!

Lại còn dùng tay còn lại để đánh đàn!

“Tìm tôi có chuyện gì sao?”

Người gọi điện thoại tới cũng không phải ai khác, mà chính là Quách Nhị. Cô muốn hỏi Lâm Dật một chút xem tình hình bên này thế nào rồi.

“Thì là đang luyện đàn đây.”

“Chị cứ làm việc của chị đi.”

“Cái này không cần phải cảm tạ, cho tôi đánh giá năm sao là

được rồi.”

Hàn huyên vài câu, Lâm Dật liền cúp điện thoại.

Mà lúc này đây, hai bản nhạc đằng sau cũng đều đã được đàn xong!

Tất cả mọi người đều choáng váng!

Một chân chạy vặt Mỹ Đoàn, lại có thể dùng một tay đàn The Finger Breraker và Enduring Movement một cách hoàn mỹ!

Mà tay kia còn đang tiếp điện thoại!

Một chút cũng không bị ảnh hưởng!

Phải biết rằng đây chính là bản nhạc dùng bốn tay đánh liên tục còn khó khăn a!

Tên này thật sự chỉ là một chân chạy vặt thôi sao?

“Thật xin lỗi, vừa rồi là cô giáo của mấy người gọi điện thoại tới, tôi sợ cô ấy có việc gấp tìm tôi nên phải tiếp điện thoại.” Lâm Dật cười nói:

“Hiện tại đến lượt tôi đúng không, đừng có gấp, bây giờ tôi liền đàn ngay.”

Đặt di động lại bên trong túi, Lâm Dật bắt đầu trình diễn!

“Đây là bản nhạc có độ khó đứng thứ tám trên thế giới《Concerto No.2 in B flat major》!”

Tại lúc mà mọi người ở đây đang kinh ngạc, bản nhạc lại thay đổi!

“Đây là bản nhạc có độ khó đứng thứ sáu《Memories of Norma》!”

Đúng vào đúng lúc này, bản nhạc lại thay đổi!

“Đây là bài đứng thứ tư 《 Memories of Don Juan 》!”

“Đứng thứ hai 《 Bản hoà tấu piano số 2》!”

“Đứng thứ nhất 《 Bản hoà tấu piano số 3》!”

Đánh liên tiếp 5 bản, ngay cả Lâm Dật cũng có loại cảm giác thoải mái.

Nhưng mà, lấy trình độ của Lâm Dật chỉ có thể miễn cưỡng điều khiển 《 Concerto No.2 in B flat major》 và 《 Memories of Norma 》 thôi.

Về phần mấy bài còn lại, chỉ có thể miễn cưỡng đàn ra. Nếu như đàn cả bài thì nhất định sẽ có tỳ vết.

Nhưng đơn giản vì đây là đấu đàn cho nên không cần đàn cả bài, bản thân mình cũng coi như là lách khéo.

“Tôi đã đàn xong, bây giờ tới lượt cô.” Lâm Dật nói.

Lúc này, hậu trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều ngây người như phỗng mà nhìn Lâm Dật.

Dường như linh hồn đã bị kéo đi.

“Anh, anh thật sự chỉ là một chân chạy vặt sao?” Vương Nghệ Tuyền cẩn thận dò hỏi.

“Tôi đúng là không mặc đồng phục, nhưng không đến mức phải nghi ngờ tôi như vậy chứ?”

“Nhưng anh chỉ là một chân chạy vặt, sao có thể đàn được nhiều bản piano cấp thế giới như vậy?”

“Chẳng lẽ có một số chuyện, chỉ có những người có điều kiện ưu việt như các người mới có thể làm được? Người nghèo thì không thể sao?” Lâm Dật nhàn nhạt nói:

“Hay là các người cảm thấy, người có tiền làm cái gì cũng được, còn người nghèo thì làm cái gì cũng sai?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 216.

Chương 217. Tiểu Ca Chạy Vặt Này Đúng Là Quá Trâu Bò

“Không không không, chúng tôi không phải có ý đó.”

Mấy người Vương Nghệ Tuyền mặt đỏ tới tận mang tai, nhưng những kinh hãi trong lòng có thể nói là rất khó để có thể bình ổn lại.

Một chân chạy vặt lại có tài nghệ piano cao như vậy. Hình tượng này đã phá vỡ tam quan của cô.

Khó trách cô Quách lại tìm anh ta đến, thì ra là đã biết rõ trình độ của anh ta!

“Thật xin lỗi, tôi không nên nói những lời đó, hi vọng ngài không chấp nhặt với tôi.”

Vương Nghệ Tuyền hướng Lâm Dật cúi đầu, cảm thấy xấu hổ đối với hành vi của mình.

“Tôi, chúng tôi cũng xin lỗi ngài.”

Trương Bằng Phi cũng cúi đầu tạ lỗi với Lâm Dật, cảnh tượng có chút hùng vĩ.

“Tôi cũng không có nhỏ mọn như vậy, sẽ không tức giận bởi vì chút chuyện nhỏ này.” Lâm Dật nhàn nhạt nói:

“Nhưng những thứ như âm nhạc, là để thể hiện cảm xúc ra bên ngoài, những người có lòng dạ nhỏ mọn thì sẽ không thể biểu diễn âm nhạc tốt được.”

“Chúng tôi đã biết.”

“Vậy cứ như vậy đi, các người cũng không cần quan tâm đến tôi nữa. Tôi chỉ là một chân chạy, lát nữa sẽ biểu diễn thật tốt, không cần thiết phải vây quanh tôi như vậy đâu.”

“Ừm.”

Mấy người Vương Nghệ Tuyền cầm nhạc cụ của mình, bắt đầu luyện tập và điều chỉnh lần cuối.

Mà lần này, sau khi được Lâm Dật chỉ điểm, mấy người phát hiện, loại cảm giác tùy ý diễn tấu kia đã trở về.

Lúc này, Quách Nhị đi giày cao gót, đi vào từ bên ngoài.

Lâm Dật phát hiện, tuy rằng cách ăn mặc không thay đổi, nhưng trên mặt đã trang điểm nhàn nhạt, hình như nhìn càng trẻ hơn.

“Buổi trình diễn sẽ lập tức bắt đầu, chuẩn bị thế nào rồi? Có hồi hộp không?” Quách Nhị đi đến trước mặt Lâm Dật, cười hỏi.

“Chỉ là một buổi diễn tấu nhỏ mà thôi, có cái gì mà phải khẩn trương.”

“Cô Quách, anh Lâm quá lợi hại, để cho em đàn cùng anh ấy, em sợ không theo kịp tiết tấu.” Vương Nghệ Tuyền nói.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy, mới vừa rồi không phải còn ghét bỏ người ta là chân chạy vặt sao. Biểu diễn còn chưa bắt đầu, sao lại chịu phục rồi?”

“Em mới vừa rồi đã đấu đàn với anh Lâm, sau đó thua đến thương tích đầy mình, thực sự quá lợi hại.”

“Hiện tại đã biết nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên rồi chứ?” Quách Nhị cười hỏi.

Đây là học sinh tâm đắc nhất của mình, có thiên phú, nhưng Quách Nhị vẫn luôn sợ cô kiêu ngạo tự mãn.

Hiện tại tốt rồi, nhìn thấy Lâm Dật, ngạo khí và góc cạnh của cô đoán chừng đã bị san bằng.

“Ừm, anh Lâm thất sự rất lợi hại, thật sự so không lại.”

“Hơn nữa người ta là tự học, chưa từng nhận được sự hướng hướng dẫn chuyên môn nào.”

Tê _ _

“Kỹ năng đàn piano của anh Lâm, đều là tự học sao?!”

Mấy người nghe nói như vậy, đều cảm thấy thật không thể tin nổi!

Tự học đàn piano đã có thể đạt tới trình độ này, nếu như có giáo viên chuyên nghiệp hướng dẫn thì trình độ của anh ta chẳng phải là sẽ càng cao sao?!

Đây cũng quá đả kích người khác rồi.

“Đương nhiên, nếu như cậu ta thật sự có tiền học đàn piano, sao có thể đi làm chân chạy được.”

Mấy người Vương Nghệ Tuyền gật gật đầu, thì ra là chuyện như vậy.

Nhưng lấy giá trị nhan sắc và tài năng của anh ta, ra ngoài làm chân chạy vặt, thật sự là nhân tài không được trọng dụng.

“Được rồi, dừng việc cảm thán tại đây đi. Mấy em cố gắng chuẩn bị một chút, buổi biểu diễn lập tức sẽ bắt đầu.” Quách Nhị nói:

“Cô vừa mới đi ra ngoài nhìn một chút, có tới hai mươi mấy lãnh đạo công ty truyền thông tới, có thể sớm ký được hợp đồng hay không vậy thì phải xem các em rồi.”

“Đã biết, thưa cô.”

Căn dặn hết mấy người Vương Nghệ Tuyền, Quách Nhị lại đi tới trước mặt Lâm Dật.

“Trước sân khấu còn có rất nhiều chuyện, tôi cũng không thể ở đây giúp cậu được, đến lúc đó biểu hiện tốt một chút, nói không chừng sẽ có người của công ty truyền thông nhìn trúng tài hoa của cậu. Như vậy cậu cũng không cần phải làm chân chạy nữa.”

“Cám ơn ý tốt của chị, tôi rất cảm kích.”

“Vậy được, làm như thế nào thì cậu tự quyết định, tôi chỉ tùy tiện nói vậy thôi.”

Quách Nhị là chỉ huy của buổi biểu diễn này, còn phải bận chuyện của mình, sau khi dặn dò vài câu, liền quay người rời đi.

Lâm Dật nhàn rỗi nhàm chán, đi ra khỏi hậu trường, chuẩn bị đi hít thở không khí một chút.

Trên bậc thang bên ngoài hội trường, Lâm Dật cầm điện thoại lên, lần lượt gọi điện thoại cho Hà Viện Viện và Trương Tùng, hỏi thăm tiến độ bên phía Cisco.

Mọi chuyện phát triển đều trong dự tính của mình.

Đơn hàng của Trương Tùng dường như đã bị đình trệ, tiến độ vô cùng chậm chạp, có thể giao hàng đúng hạn hay không, tựa hồ cũng là một vấn đề.

Nhưng ở một bên khác, tình huống lại hoàn toàn ngược lại.

Trong báo cáo của Hà Viện Viện, sau khi thanh toán 500 triệu tiền đặt cọc, Cisco đối với đơn đặt hàng của Didi liền có thái độ tín nhiệm tuyệt đối.

Không chỉ tăng giờ làm việc sản xuất, thậm chí còn xây dựng thêm phòng sản xuất.

Lâm Dật âm thầm đánh giá một chút, chiếu theo tiến độ này, khoản thanh toán trước 500 triệu này, không bao lâu nữa sẽ bị Cisco xài hết.

Muốn hoàn thành đơn hàng 2,5 tỷ này, dựa vào những chi phí kia là chuyện không có khả năng!

Lâm Dật sờ sờ cằm, vấn đề như vậy, sếp của bọn họ chắc cũng sẽ hiểu ý.

Chắc hẳn rất nhanh thôi sẽ phải đi tìm kiếm vốn đầu tư, đây là con đường lớn hiệu quả nhất.

Nghĩ đến chuyện này, Lâm Dật lại gọi điện thoại cho Hà Viện Viện, để cho cô ấy và Kỳ Hiển Chiêu, cẩn thận lưu ý đến việc đầu tư của Cisco một chút.

Trên thực tế, chuyện này không tạo được bất kỳ ảnh hưởng nào đối với toàn bộ kế hoạch. Nhưng nếu như có thể thông qua việc này, có thể vạch trần người đứng sau Cisco, thì đây chính là niềm vui ngoài ý muốn.

“Là anh sao?!”

Ngay tại lúc Lâm Dật đang suy nghĩ làm sao để đi vòng qua Cisco, chợt nghe có tiếng người nói chuyện.

Nhìn lại thì thấy một người phụ nữ trung niên, ăn mặc thời thượng, hình như là một người biểu diễn của buổi hòa nhạc.

Mà người nói chuyện cũng không phải là ai khác, chính là đồng nghiệp của Quách Nhị, Từ Sương.

Nghiêm túc mà nói, lúc đi đón Quách Nhị, hai người từng có gặp mặt một lần.

Chỉ là Lâm Dật không xem Từ Sương ra gì, cũng không quan tâm lắm, cho nên không nhận ra cô ấy là ai.

“Cô là?”

“Tôi là đồng nghiệp của Quách Nhị.” Từ Sương nói: “Cô ấy là chỉ huy của buổi hòa nhạc này, còn tôi phụ trách điều phối.”

“Xin chào.” Lâm Dật gật gật đầu, xem như đáp lại.

“Cậu đây là đang chờ cô Quách sao?”

“Không phải.” Lâm Dật nói: “Đợi lát nữa tôi sẽ tham gia biểu diễn.”

“Biểu diễn?!”

Từ Sương sửng sốt một hồi lâu, có chút không kịp phản ứng.

Vừa rồi lúc ở cổng trường học, Quách Nhị đã nói qua là sẽ tìm một chân chạy vặt, chẳng lẽ lại là cậu ta?

Không có khả năng đi, sao có thể lái siêu xe?

Nghiệp vụ mới sao?

“Tôi có nghe cô Quách nói, cô ấy tìm một chân chạy vặt tới, cậu là...” Từ Sương thử thăm dò hỏi.

“Tôi chính là chân chạy đó, chẳng lẽ không giống sao?”

Từ Sương cảm thấy hỗn độn, chuyện này là thế nào đây?

Thật sự là chân chạy vặt sao?

“Tướng mạo của cậu thật sự là không quá giống.” Từ Sương ngoài cười nhưng trong không cười mà nói.

“Cô đúng là người thẳng thắn.”

Ánh mắt Từ Sương di chuyển vòng quanh, cố nặn ra vẻ tươi cười nói:

“Tôi còn bận những chuyện khác, trước hết xin lỗi không tiếp cậu được, rất chờ mong màn biểu diễn của cậu.”

“Được.”

Hai người không trò chuyện nhiều, Từ Sương về tới hậu trường, nhìn thấy học sinh đều đã chuẩn bị, nói:

“Đã chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị xong rồi, thưa cô Từ.”

“Người đều đã đến đủ rồi chứ, dựa theo vị trí của mình, chuẩn bị lên đài.”

“Chờ một chút cô Từ, Lâm Dật còn chưa trở lại.” Vương Nghệ Tuyền nói.

“Lâm Dật? Ai vậy?”

“Anh ấy là người mà cô Quách tìm tới để thay thế Tinh Tinh, hôm nay sẽ diễn chung với chúng ta.”

“Chính là chân chạy vặt kia sao?”

Vương Nghệ Tuyền cười hắc hắc, “Cô Từ, anh ấy mặc dù là một chân chạy vặt, nhưng lại không phải là chân chạy bình thường đâu.”

“Đúng đúng đúng, trình độ đàn piano của cậu ấy vô cùng cao, ngay cả Nghệ Tuyền cũng thua cậu ta.” Trương Bằng Phi nói.

“Em nói cái gì? Nghệ Tuyền vậy mà lại bại bởi một chân chạy vặt sao?”

Từ Sương trừng mắt, có chút không thể tin được.

Trình độ của Nghệ Tuyền có thể nói là rõ như ban ngày, người bình thường không phải là đối thủ của cô ấy, mà trong đồng lứa cũng gần như là không ai có thể so sánh được!

Người nam nhân bên ngoài kia chỉ là một chân chạy vặt, sao có thể lợi hại hơn cô ấy được?!

“Cô Từ, em thật sự đã thua anh ấy.” Vương Nghệ Tuyền nói: “Anh ấy cũng không giống những chân chạy vặt khác.”

“Lúc đầu em cũng rất buồn bực, trường hợp quan trọng như vậy mà không hiểu sao cô Quách lại muốn tìm một chân chạy vặt đến. Lúc sau em mới biết được, người ta thật sự có trình độ này, em thật sự bội phục.” Trương Bằng Phi nói.

Từ Sương nhăn mày, cảm thấy việc này không giống như những gì mà mình tưởng tượng.

Chân chạy vặt bên ngoài kia, có lẽ thật sự có chút trình độ.

Bản thân mình vẫn luôn chờ hắn ta phạm sai lầm để kéo Quách Nhị xuống nước. Hiện tại xem ra, việc này hình như không có khả năng.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Từ Sương híp lại, trong lòng oán thầm nói:

“Vậy thì chỉ có thể tìm biện pháp khác thôi!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 217.

Chương 218. Anh Ấy Còn Có Thể Chơi Cello?

“Các em lên sân khấu trước đi.” Từ Sương nói với đám người Vương Nghệ Tuyền:

“Cô vừa rồi ở bên ngoài, hình như nhìn thấy cậu ấy, hiện tại sẽ đi qua đó để tìm, lát nữa sẽ tụ họp với các em.”

“Đã rõ, thưa cô Từ.”

Mọi người hô lên một tiếng, sau đó ào ào đi lên trước sân khấu.

Cùng lúc đó, Từ Sương đi từ hậu trường ra ngoài, tìm thấy Lâm Dật đang ngồi bên ngoài.

“Lâm tiên sinh, buổi biểu diễn sắp bắt đầu rồi.”

“Vậy được, tôi bây giờ sẽ chuẩn bị lên sân khấu.”

Lâm Dật đứng dậy rời đi, Từ Sương gọi anh lại từ phía sau.

“Lâm tiên sinh chờ một chút, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Làm sao vậy, có chuyện gì sao?”

“Chuyện là như thế này.” Từ Sương bình tĩnh nói:

“Vừa rồi xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, trong dàn nhạc có một tay cello cũng đột nhiên không có cách nào tham gia biểu diễn, cho nên tiếp theo phải nhờ cậu đảm nhiệm vị trí cello.”

“Để cho tôi kéo đàn cello sao?”

Lâm Dật có chút không ngờ tới, tại thời khắc mấu chốt này, Quách Nhị lại đưa ra điều chỉnh như vậy.

Nhưng chị ấy làm sao mà biết được mình có thể chơi cello hay không?

Hình như cho tới bây giờ mình chưa từng bại lộ kỹ năng trên phương diện này thì phải.

“Nếu như tôi chơi cello, vậy thì bên phía đàn piano sẽ do người nào phụ trách?”

“Để một mình Nghệ Tuyền phụ trách là được, tuy rằng sẽ có chút khó khăn, nhưng vấn đề cũng không lớn.” Từ Sương nói:

“Nếu như trong buổi biểu diễn tổng thể thiếu mất một tay cello thì sẽ tạo ảnh hưởng trí mạng đối với hiệu quả bài biểu diễn. Nếu không thì hai người chúng tôi cũng sẽ không đưa ra quyết định như vậy, hiện tại chỉ có thể nhờ cậu.”

Suy nghĩ của Từ Sương vô cùng đơn giản.

Lâm Dật biết đàn piano, nhưng chưa chắc cũng có thể nắm giữ thuần thục các loại nhạc cụ còn lại.

Cho nên lúc lên sân khấu biểu diễn nhất định sẽ phạm sai lầm, ảnh hưởng tới chất lượng bài diễn.

Đến lúc đó, lãnh đạo trường học nhất định sẽ giận tím mặt.

Cho dù mình có trách nhiệm, thì cũng có thể đẩy đi một cách sạch sẽ.

Bởi vì chân chạy vặt này là do Quách Nhị tìm tới, bản thân mình sợ hắn ta làm ảnh hưởng tới hiệu quả biểu diễn, cho nên mới đưa ra quyết định như vậy.

Cho nên trách nhiệm lớn nhất sẽ rơi xuống trên người Quách

Nhị.

Còn mình cũng chỉ là vì suy nghĩ cho toàn cục mà thôi.

“Tôi thì không sao cả, chỉ cần có thể đánh giá năm sao cho tôi là được.”

“Đó là điều đương nhiên.” Từ Sương cười ha hả nói.

Sau đó, Từ Sương đem cho Lâm Dật một cây cello, để cho anh dùng trong lúc biểu diễn.

Cùng lúc đó, hội trường đã chật kín không còn chỗ ngồi.

Hàng phía trước là một đoàn hợp xướng nước ngoài, tuổi của các thành viên trong nhóm không khác nhóm người Vương Nghệ Tuyền là mấy.

Mà người tại những vị trí khác, phần lớn đều âu phục giày da chỉnh tề, đang chờ đợi buổi hòa nhạc bắt đầu.

Lúc này, Quách Nhị và đám người Vương Nghệ Tuyền đã đứng ở trên sân khấu, đã chuẩn bị gần như xong xuôi.

Trên sân khấu, Quách Nhị nhìn bốn phía một hồi lâu, lại không thấy bóng dáng Lâm Dật đâu cả, không khỏi nhăn mày, sinh ra một loại dự cảm xấu.

“Nghệ Tuyền, em có thấy Lâm Dật đâu không, buổi biểu diễn sắp bắt đầu rồi, sao không thấy cậu ấy đâu hết?”

“Chuyện này em cũng không biết.” Vương Nghệ Tuyền cũng đang nhìn bốn phía.

“Vừa rồi lúc chúng em ở phía sau sân khấu, cô Từ có tới, nói rằng cô ấy nhìn thấy Lâm Dật ở bên ngoài. Cô ấy nói sẽ đi thông báo cho anh ấy lên sân khấu biểu diễn, lẽ ra phải đến rồi, sao giờ vẫn còn không thấy bóng dáng?”

Vẻ mặt của Quách Nhị cũng không tốt lắm, hai người vẫn luôn không hợp nhau. Cô rất sợ Từ Sương sẽ giở trò đối với chuyện này.

Bản thân mình thì không sao, nhưng nếu làm chậm trễ tiền đồ của những học sinh này thì đúng là chuyện lớn.

Đúng lúc này, bên tai Quách Nhị truyền đến tiếng nói chuyện kéo cô trở về.

“Cô Quách, toàn bộ đã chuẩn bị hoàn tất, còn một phút là buổi biểu diễn sẽ bắt đầu.”

“Được, tôi đã biết.”

Vẻ mặt Quách Nhị lo lắng, bởi vì phải biểu diễn nên điện thoại di động đều đặt ở nơi khác, lúc này muốn liên lạc với Lâm Dật là chuyện không có khả năng.

“Cô Quách, anh Lâm đã tới, nhưng mà anh ấy...”

Ngay tại lúc Quách Nhị đang trăm mối cảm xúc ngổn ngang, chợt nghe Vương Nghệ Tuyền nói.

Ánh mắt của cô nhìn qua, ngoài ý muốn nhìn thấy Lâm Dật lại cầm một cây cello đi tới!

Mọi người đều cảm thấy mông lung, trình độ đàn piano của Lâm Dật bọn họ đều biết, nhưng hiện tại cậu ấy lại kéo đàn cello. Đây không phải trò đùa, đúng là hoàn toàn là phung phí của trời mà!

Lâm Dật ngược lại cũng không có nghĩ nhiều như vậy, ngồi xuống vị trí mà Từ Sương sắp xếp cho mình.

Mà người bên cạnh anh ấy, chính là Trương Bằng Phi.

“Anh Lâm, sao anh lại đàn cello rồi?”

“Cô Quách của mấy người nói, có một tay cello không tới được, cho nên để cho tôi tới thay thế một chút. Về phần đàn piano sẽ do một mình Vương Nghệ Tuyền phụ trách.”

“Sao?”

Trương Bằng Phi nhìn bốn phía một chút, hoài nghi nói:

“Người cũng không ít mà, đều ở chỗ này đây, ngược lại nếu như thêm anh vào thì tổng thể sẽ có chút không hài hòa.”

“Có không ít người?” Điều này khiến cho Lâm Dật cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Người phụ nữ tên Từ Sương kia đang làm cái cọng lông gì vậy?

Ngay cả loại trò hề cũng dám dùng?

Chẳng lẽ cô ta không biết buổi diễn này rất quan trọng đối với học sinh ở đây sao?

Những người khác hai mặt nhìn nhau, đều đưa ánh mắt đến trên người Quách Nhị.

Bọn họ muốn biết bây giờ nên làm gì.

Lấy trình độ của Lâm Dật thì muốn ứng phó buổi hòa nhạc cấp bậc này đương nhiên là dư dả.

Nhưng bây giờ, cậu ấy lại cầm một cây cello lên, chuyện đùa gì thế này.

Cho dù một người có lợi hại đi chăng nữa, cũng không có khả năng tinh thông hai loại nhạc cụ đi!

Nếu như để để cậu ấy kéo cello, như vậy buổi hòa nhạc này đành phải dẹp bỏ!

Thân thể Quách Nhị phát run, nhưng ở thời điểm này, chỉ có thể lựa chọn đem sự tức giận nghẹn lại trong bụng!

Lát nữa sẽ tìm Từ Sương tính sổ!

“Cô Quách, làm sao bây giờ, để anh Lâm kéo cello, chuyện này không thể hồ nháo như vậy được, căn bản không thể được.” Vương Nghệ Tuyền nói.

“Đừng có gấp, buổi hòa nhạc còn chưa bắt đầu, còn có cơ hội cứu vãn.” Quách Nhị nói: “Cô sẽ đi nói rõ tình huống một chút, sửa đổi lại vị trí của Lâm Dật.”

“Vâng.”

Nhưng mà, ngay tại lúc Quách Nhị xoay người, âm nhạc vang lên khắp thính phòng.

“Xin mời mọi người thưởng thức bản giao hưởng 《Scherzo in G flat major》, đơn vị biểu diễn - dàn nhạc giao hưởng của Học viện Hí kịch Trung Hải.”

Giọng nói trên đài phát thanh khiến cho mấy người Quách Nhị và Vương Nghệ Tuyền lộ ra vẻ mặt hoảng hốt.

Còn chưa kịp điều chỉnh vị trí, sao lại bắt đầu rồi!

Nên làm gì bây giờ?!

Ba ba ba _ _

Sau khi giọng nói giới thiệu chương trình rơi xuống, tiếng vỗ tay vang lên như mưa.

Tất cả mọi người đều tập trung tinh thần nhìn người trên sân khấu, chờ đợi màn trình diễn của bọn họ.

Nhưng người trên sân khấu lại luống cuống, thậm chí ngay cả

Quách Nhị cũng giống như vậy!

Lâm Dật căn bản không biết đàn cello, tiết mục này làm sao để diễn đây?!

Trong trường hợp này, chỉ cần phạm phải một chút sai lầm, kết quả cuối cùng sẽ là trí mạng!

Nhưng mà!

Đúng lúc này!

m thanh đàn cello vang lên, phảng phất như âm thanh của tự nhiên, quanh quẩn khắp toàn bộ phòng hòa nhạc.

“Là Lâm Dật!”

Nhìn thấy Lâm Dật kéo cello, khúc nhạc uyển chuyển du dương, mang đậm chất cổ điển, Quách Nhị kinh ngạc không thôi!

Mà mấy người Vương Nghệ Tuyền cũng đều cảm thấy kinh ngạc!

Anh ấy vậy mà còn biết kéo đàn cello?!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 218.

Chương 219. Hai Trăm Nghìn Một Tháng, Sau Này Cậu Theo Tôi Đi

Cây đàn Cello ở trên tay Lâm Dật dường như được ban cho sự sống vậy.

Dư âm vang vọng mãi chưa dừng, hình như có phép màu làm lay động tâm hồn của người khác.

Mà vào giờ phút này, tất cả mọi người ở đó đều chú ý tới cậu sinh viên đang mở đầu màn trình diễn kia.

Thậm chí có một số phụ nữ đã bắt đầu xì xào bàn tán.

Ở hậu trường của phòng hòa nhạc, một người đàn ông tóc dài vẫn luôn nhìn chăm chú vào Lâm Dật, cảm thấy có hơi quen mắt.

Người đàn ông tóc dài này tên là Phan Văn, là người tìm kiếm ngôi sao có thâm niên trong giới giải trí.

Trước đây, khi Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đang đi dạo siêu thị đã từng gặp ông ta.

"Anh đang nhìn gì thế? Anh biết người trên sân khấu à?"

Người vừa nói là người phụ nữ bên cạnh Phan Văn. Cô ta tên là Dương Văn Nghệ, là giám đốc truyền thông Bác Viễn.

"Tôi thấy người này khá quen mắt nhưng có lẽ là nhìn nhầm thôi. Với thân phận của cậu ta không thể tới chỗ này được."

"Tôi lại cảm thấy nam sinh kia không tệ, anh để ý nhiều một chút, tôi muốn ký hợp đồng với cậu ta."

"Tôi biết rồi Dương tổng."

Cùng lúc đó, Quách Nhị trên sân khấu cầm gậy chỉ huy bắt đầu màn diễn tấu tiếp theo.

Nếu lúc này bọn họ không theo vào, buổi hòa nhạc này lại thành màn độc tấu của Lâm Dật mất.

Thấy Quách Nhị cầm lấy gậy chỉ huy, Lâm Dật xem như đã yên tâm.

Nếu các cô còn không theo vào, tôi sẽ đàn hết cả bản nhạc này mất.

Theo Lâm Dật dẫn dắt, những người khác trong dàn nhạc cũng bắt đầu phần diễn tấu của mình, động tác như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, lưu loát, tiến vào trạng thái tốt nhất!

Lúc này, Từ Sương đứng ở phía sau sân khấu đang trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những điều này.

Thậm chí cô ta cảm giác không dám tin vào tai mình.

Người tên là Lâm Dật kia không phải là một chạy chân à? Sao anh ta có thể thành thạo đàn piano và đàn Cello?

Quách Nhị kiếm đâu ra tên biến thái này vậy?

Nhìn dáng vẻ Lâm Dật diễn tấu đàn Cello, Quách Nhị tin tưởng cậu thanh niên đẹp trai khí thế kia tuyệt đối là một thiên tài trong các thiên tài!

Thật sự quá lợi hại!

Hơn một giờ sau, buổi diễn tấu kết thúc.

Trong buổi diễn tấu này, Quách Nhị phát hiện Lâm Dật dùng tài năng tuyệt vời của anh dẫn dắt tiết tấu của cả màn trình diễn.

Nếu không có anh, người khác không thể phát huy vượt quá trình độ như vậy được.

Chính sự hiện hữu của anh đã che đi thiếu sót của những người khác trong dàn nhạc, bất giác tôn lên ưu điểm của mỗi người trong bọn họ!

Mà đáng quý nhất là trong lúc diễn tấu, Lâm Dật luôn ngừng lộ ra tài năng của mình vào lúc quan trọng nhất, nhường chỗ cho người khác tỏa sáng, không tranh không đoạt, đây cũng là điểm mấu chốt nhất để cả buổi biểu diễn được thành công!

Thậm chí cô ta có thể nói, nếu không có Lâm Dật…

Buổi trình diễn này không thể đạt được tình trạng hoàn mỹ như vậy.

Vào lúc quan trọng nhất, cậu thanh niên này luôn khiến người ta ngạc nhiên, sợ rằng nói anh là thiên tài cũng không thể hình dùng hết tài năng của anh!

Tiếng tiếng vỗ tay vang lên như sấm trong khắp phòng hòa nhạc.

Thậm chí mọi người ở đây còn kích động đến mức đứng dậy vỗ tay.

Có thể nói màn trình diễn này hoàn hảo!

Quách Nhị xoay người, dẫn theo các sinh viên của mình cung kính cúi chào các khán giả ở phía dưới để gửi lời cảm ơn, sau đó quay vào phía sau sân khấu.

"Anh Lâm thật tuyệt!"

Trương Bằng Phi ôm lấy Lâm Dật, hận không thể hôn lên mặt anh!

"Anh Lâm, anh cũng quá giấu tài rồi. Anh không chỉ đàn dương cầm giỏi, trình độ đàn Cello cũng thật lợi hại. Nếu không nhờ anh dẫn dắt tiết tấu, căn bản sẽ không đạt được hiệu quả tốt như vậy."

"Em phục rồi, phục thật rồi, anh thật sự là thiên tài."

Mọi người đều khen ngợi làm Lâm Dật ngượng ngùng.

"Tôi chỉ làm chuyện nên làm thôi. Buổi trình diễn có thể đạt được hiệu quả như vậy cũng không thể thiếu được sự cố gắng của bản thân mọi người."

"Anh Lâm đừng khiêm tốn nữa, tóm lại một câu trâu bò là xong rồi."

Lâm Dật khẽ cười, nói với Quách Nhị: "Nói thật, nếu tôi ra đàn dương cầm thì hiệu quả trình diễn có thể sẽ tốt hơn, nhưng có một người tên là Từ Sương bảo tôi đi kéo đàn Cello, hơn nữa còn nói là ý của chị. Chuyện sau đó, chị tự xử lý nhé."

Quách Nhị gật đầu: “Tôi sẽ nghiêm túc xử lý chuyện này."

"Đây là việc riêng của các chị, tôi sẽ không dính vào nữa." Lâm Dật nói: "Cô đừng quên đánh giá năm sao của tôi đấy."

"Cậu yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không quên đâu."

"Vậy tôi đi trước đây."

Lâm Dật đánh tiếng chào rồi xoay người rời đi, nhưng lại thấy một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đi tới hậu trường.

Mà người này chính là Dương Văn Nghệ.

"Cô là?"

Nhìn người phụ nữ bước vào, Quách Nhị hỏi.

"Cô Quách, chào cô, tôi tự giới thiệu, tôi là giám đốc Dương Văn Nghệ của truyền thông Bác Viễn, chủ tịch Dương Quảng Binh là ba tôi."

Không ngờ lại là giám đốc truyền thông Bác Viễn!

Chức vụ của Dương Văn Nghệ làm các sinh viên có mặt ở hiện trường đều kinh ngạc.

Bọn họ đều là sinh viên của Học Viện Hí kịch, truyền thông Bác Viễn có tiếng tăm lừng lẫy tất nhiên như sấm đánh bên tai.

Ở trong cả Trung Hải, truyền thông Bác Viễn chính là top 3 công ty giải trí. Nếu sau này bọn họ có thể vào công ty này, tương đương với nửa bước tiến vào giới giải trí rồi.

"Truyền thông Bác Viễn à?"

Lâm Dật nói nhỏ một câu, cảm giác cái tên này hơi quen tai.

Anh rất nhanh đã nhớ ra, lần trước anh và Kỷ Khuynh Nhan đi dạo siêu thị đã gặp được một người tên là Phan lão tam.

Hình như anh ta chính là người của truyền thông Bác Viễn.

"Chào cô."

Quách Nhị bắt tay Dương Văn Nghệ. Sau khi chào hỏi sơ qua, cô ta nói:

"Cô Quách, lần này tôi tới đây chỉ nói ngắn gọn thôi. Tôi thấy người đàn Cello của trường cô không tệ, cô có thể cho tôi một cơ hội nói chuyện với cậu ta được không?"

Mọi người hiểu được mục đích Dương Văn Nghệ đến đây. Chắc cô ta thấy hứng thú trước màn biểu diễn tuyệt vời của Lâm

Dật.

"Cô không có cơ hội đâu."

Lâm Dật thuận miệng nói: "Tôi thấy những người khác trình diễn cũng không tệ, không cần thiết phải bỏ công sức vào tôi."

Dương Văn Nghệ hơi sửng sốt, không ngờ Lâm Dật sẽ từ chối dứt khoát như vậy.

Chẳng phải những sinh viên của Học Viện Hí kịch đều hy vọng được vào giới giải trí sao? Cơ hội tốt như vậy đang ở ngay trước mắt, lẽ nào cậu ta lại chẳng hề có hứng thú gì?

Vậy thì quá khác người rồi!

"Cô Quách, lẽ nào sinh viên của cô không có hứng thú với giới giải trí sao?" Dương Văn Nghệ dò hỏi.

"Dương tổng, ở đây không có người ngoài nên tôi cũng không giấu gì cô." Quách Nhị lúng túng cười nói:

"Lâm Dật không phải là sinh viên của trường chúng tôi. Bởi vì sinh viên của tôi bị ốm nên vắng mặt trong buổi trình diễn hôm nay, tôi tìm cậu ta tới thay."

Dương Văn Nghệ gật đầu: “Hóa ra là vậy. Thế thân phận thực sự của cậu ta là?"

"Shipper của Mỹ Đoàn."

"Hả?"

Dương Văn Nghệ kinh ngạc lại đầy hứng thú.

"Cô Quách nói gì? Cậu ta là một chân chạy vặt à?"

Quách Nhị mỉm cười gật đầu. Cô ta đã đoán được Dương Văn

Nghệ sẽ có vẻ mặt này.

"Đúng là chân chạy vặt."

Dương Văn Nghệ có chút dở khóc dở cười.

"Người có tài như vậy lại đi làm chân chạy vặt, đúng là nhân tài không được trọng dụng."

"Thật ra tôi cũng nghĩ vậy." Quách Nhị nói: "Thậm chí tôi còn muốn mời cậu ta tới trường học dạy nhưng bị cậu ta từ chối."

"Lý do cậu ta từ chối là gì?"

"Cậu ta nói là thích tự do."

Dương Văn Nghệ cười ra tiếng. Cậu thanh niên này còn rất cá tính đấy.

"Hai người nói chuyện đi, tôi đi trước đây."

Lâm Dật thay trang phục trình diễn và lên tiếng chào, chuẩn bị ra ngoài.

Thấy Lâm Dật đi, Dương Văn Nghệ cũng không ở lại, đi cùng anh luôn.

"Cậu Lâm, xin dừng bước."

Lâm Dật vừa từ sau sân khấu đi ra, nghe được Dương Văn Nghệ gọi ầm ĩ đành dừng lại.

"Cô còn chuyện gì sao? Không phải tôi đã nói với cô là tôi không có hứng thú với giới giải trí à?"

"Tôi không phải muốn bảo cậu vào giới giải trí. Tôi có chuyện khác muốn nói với cậu." Dương Văn Nghệ vừa cười vừa nói.

"Chuyện gì?"

Dương Văn Nghệ vuốt tóc nói: “Hai trăm nghìn một tháng, sau này cậu theo tôi đi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 219.

Chương 220. Hoạt Động Hai Đường Của Cisco

"Cô muốn bao nuôi tôi?"

"Không sai, chính là ý này." Dương Văn Nghệ nói rất trắng trợn:

"Thật ra tôi mời cậu tới truyền thông Bác Viễn ngoài vì tài năng của cậu, còn nhìn trúng giá trị nhan sắc của cậu. Cậu có muốn suy nghĩ kỹ lại không?"

Lâm Dật cười: “Đây là lần đầu tiên tôi gặp người nói chuyện thẳng thắn như vậy, thật sự làm tôi cũng thấy ngại."

"Chuyện này có gì đâu, giới giải trí là vậy mà." Dương Văn Nghệ nói.

"Tôi không ngại nói cho cậu biết, trong các sinh viên luyện tập trẻ tuổi ở công ty chúng tôi chẳng có ai mà tôi chưa chấm mút qua. Chỉ cần tôi gọi một cuộc điện thoại, bọn họ đều sẽ ngoan ngoãn tới khách sạn chờ tôi. Cậu là người đầu tiên để tôi phải chủ động thế này đấy."

"Cô nghĩ xem, người có giá trị nhan sắc như tôi, liệu hai trăm nghìn một tháng có hơi ít không?"

"Tôi đã biết mà, làm gì có người thật sự thích tự do, chỉ là tiền chưa đủ thôi." Dương Văn Nghệ tự tin nói.

"Thế này đi, tôi cho cậu bốn trăm nghìn một tháng, còn có thể thu xếp cho cậu tới làm việc ở truyền thông Bác Viễn. Lúc tôi không có mặt, cậu qua lại với các diễn viên nữ khác thế nào, tôi đều không quan tâm."

Lâm Dật vừa cười vừa nói: "Với bốn trăm nghìn tiền lương này của cô còn chưa đủ cho tôi đi bảo dưỡng xe một lần đâu. Cô lăn được bao xa thì lăn đi, đừng đứng đây cho thêm mất mặt xấu hổ."

Dương Văn Nghệ giận dữ: “Cậu dám nói chuyện với tôi như vậy à?"

"Tôi nói vậy đã là rất khách sáo rồi."

"Cậu!"

"Dương tổng!"

Trong lúc Dương Văn Nghệ đang định nổi cáu, chợt nghe có người ở phía sau gọi mình.

Cô ta phát hiện người chạy tới là Phan Văn.

"Anh tới thật đúng lúc. Anh xử lý thằng ngốc này cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy cậu ta nữa."

Phan lão tam buồn như đưa đám. Nếu tôi có năng lực này thì đâu phải làm việc với cô!

Ban đầu, Phan lão tam thấy Lâm Dật quen mắt nhưng không dám xác định.

Có cậu chủ con nhà giàu có tài sản lên tới một 1.5 tỷ nào lại tới tham dự buổi trình diễn của ban nhạc chứ?

Nhưng sau khi buổi trình diễn kết thúc,

Phan Văn đứng ở cửa chờ Dương Văn Nghệ đi ra, trùng hợp nhìn thấy Lâm Dật ở khoảng cách gần.

Lúc này anh ta mới xác định cậu thanh niên kia thật sự là cậu chủ con nhà giàu siêu cấp mà mình từng gặp ở siêu thị!

"Thật khéo, không ngờ lại gặp được anh." Nhìn Phan lão tam, Lâm Dật cười ha hả nói.

Dương Văn Nghệ có phần ngoài ý muốn: “Hai người còn quen nhau à?"

Phan lão tam lúng túng: “Không thể nói là có quen biết, nhưng tôi thấy vẫn nên bỏ qua chuyện này đi."

"Bỏ qua à?"

Dương Văn Nghệ lạnh lùng nói: “Phan lão tam, anh cũng là người làm lâu năm trong công ty, anh cảm thấy thể diện của tôi lại không đáng tiền như vậy sao?"

"Dương tổng, đây không phải là chuyện thể diện, chúng ta không thể động vào cậu thanh niên này đâu."

Dương Văn Nghệ hừ lạnh nói: "Không thể động vào à? Cậu ta chỉ là một gã chân chạy vặt, anh nói tôi không thể động vào à?"

"Chân chạy vặt?"

Phan lão tam cũng ngây người: “Tôi không biết rõ về thân phận thực sự của cậu ta. Nhưng lần trước chúng tôi đã từng gặp nhau một lần, các tài sản khác tạm thời không nói tới, chỉ riêng số tiền trong thẻ của cậu ta đã lên tới hơn 1.5 tỷ. Truyền thông Bác Viễn chúng ta sao có thể sánh được."

"Anh… anh nói gì? Trên thẻ của cậu ta có tới hơn 1.5 tỷ à?"

"Thật đấy, tôi từng tận mắt nhìn thấy rồi."

Dương Văn Nghệ sốc, vẻ mặt cũng không còn cứng rắn như trước, thậm chí có hơi xấu hổ.

Cô ta tin tưởng Phan lão tam sẽ không nói dối trong chuyện này.

Như vậy chỉ có một khả năng.

Cậu thanh niên này thật sự có nhiều tiền như vậy!

“Lâm tiên sinh, thật sự xin lỗi, vừa rồi là tôi đã quá lỗ mãng." Dương Văn Nghệ liên tục cúi người xin lỗi, càng nghĩ càng kinh hãi.

Lúc mình nhiều tiền nhất cũng chỉ hơn 20 triệu thôi, thế mà cậu thanh niên này lại có thể có tới 1.5 tỷ trong tài khoản.

Vừa so sánh, chênh lệch giữa hai bên lại rõ ràng, hoàn toàn không nằm trên một đường thẳng.

Lâm Dật vừa cười vừa nói: "Nếu cô đói khát thì mua ít dưa chuột đi, buổi tối có thể dùng, ban ngày có thể ăn, đây là chuyện tốt một công đôi việc đấy."

"Dạ dạ dạ, tôi biết rồi."

Nếu là người khác nói vậy, Dương Văn Nghệ đã nổi giận từ lâu.

Nhưng đứng ở trước mặt cô ta là một cậu chủ nhà giàu siêu cấp. Mình không thể động vào người như vậy đâu.

Ở trong giới giải trí, sự phân biệt giai cấp là nghiêm trọng nhất, Dương Văn Nghệ biết rõ khi thực lực không bằng người thì chỉ có thể thành thật, bằng không chết thế nào cũng không biết.

Lâm Dật bấm chìa khóa xe trên tay, cửa chiếc xe Koenigsegg mở ra. Anh nghênh ngang bước tới dưới sự chú ý của Dương Văn Nghệ và Phan lão tam.

Cảnh tượng như vậy cũng khiến Dương Văn Nghệ càng thêm kinh ngạc và run sợ. Thật may là Phan lão tam tới đúng lúc, bằng không sẽ thật sự xảy ra chuyện mất.

Chiếc xe vừa rời đi không lâu, Lâm Dật đã nhận được tin tức thông báo của hệ thống, đánh giá năm sao của Quách Nhị đã được chuyển tới.

Rất nhanh, Quách Nhị cũng gọi điện thoại tới.

"Cậu đã nhận được đánh giá năm sao chưa?"

"Tôi nhận được rồi, còn rất đúng lúc đấy."

"Cậu giúp tôi chuyện lớn như vậy, nếu tôi không đánh giá đúng lúc thì thật không phải." Quách Nhị nói.

"Đúng rồi, buổi tối cậu có rảnh không, tôi muốn mời cậu ăn bữa cơm."

"Làm một người phụ nữ có chồng lại mời một thanh niên độc thân như tôi ăn cơm, cho dù chị không sợ, tôi cũng sợ bị chồng chị đánh chết đấy."

"Cậu nói gì vậy." Quách Nhị cười: “Chồng tôi ra ngoài, không có nhà."

Quả nhiên, sau khi các ông chồng cưới vợ đều thích đi công tác.

"Cho dù chồng chị ra ngoài, chắc con chị vẫn ở nhà chứ?"

"Con trai tôi tới nhà bà nội rồi."

Lâm Dật: ...

Không chỉ chồng thích đi công tác, con còn rất thích tới nhà bà nội.

"Hôm nay có lẽ không được, tôi còn có chuyện khác phải làm." Lâm Dật nói: "Hôm khác lại nói sau."

"Vậy cũng được. Tôi nhớ kỹ ân tình này, cậu chắc chắn phải cho tôi cơ hội mời cậu ăn cơm đấy."

"Được."

Lâm Dật cúp máy, trong lòng rất thỏa mãn.

Người phụ nữ Quách Nhị này rất quyến rũ.

Anh liếc nhìn tiến độ nhiệm vụ, đã (16/20), phần thưởng cuối cùng đang vẫy tay gọi anh đấy.

Anh tiếp tục nhận đơn đặt hàng làm việc.

Reng reng reng.

Điện thoại của Lâm Dật đổ chuông, là Hà Viện Viện gọi tới.

"Chuyện gì vậy?"

"Chúng tôi nghe được vài tin tức liên quan tới Cisco, muốn báo lại với anh." Hà Viện Viện nói.

"Gần công ty có quán cay Tứ Xuyên, đúng lúc đang giờ ăn trưa, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện." Lâm Dật nói: "Mười phút sau, tôi sẽ đến cửa công ty."

"Ha ha..."

Lâm Dật sửng sốt. Chỉ ăn một bữa cơm, cô ta cười to như vậy làm gì chứ?

"Anh Kỳ, anh xem tôi đã nói gì nào? Chỉ cần tìm Lâm tổng nói chuyện, chắc chắn sẽ được thu xếp ăn cơm." Trong điện thoại, Hà Viện Viện nói với Kỳ Hiển Chiêu.

Lâm Dật: ...

Không ngờ mình bị lừa.

Lâm Dật cúp máy và lái xe tới quán cay Tứ Xuyên gần tòa nhà Lăng Vân, gặp Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu.

Ba người đặt một phòng vip và gọi mấy món cay Tứ Xuyên nổi tiếng, Lâm Dật hỏi:

"Bên phía Cisco có hành động gì mới à?"

"Tôi nghe mấy người bạn trong ngành nói Cisco đã bắt đầu huy động vốn." Hà Viện Viện nói: "Hơn nữa còn thực hiện thuận lợi một cách khác thường. "

"Chuyện này là bình thường mà." Lâm Dật nói:

"Mượn gió đông của chip 1.0, bọn họ đã ngồi vững trên vị trí đầu ngành. Nếu bọn họ muốn huy động vốn, chỉ cần nói một câu là các nhà đầu tư sẽ cầm tiền tìm tới bọn họ thôi."

"Ngoài ra, chúng tôi phát hiện Cisco còn đang tích cực liên hệ với đơn vị nghiên cứu khoa học khác, dường như muốn tìm kiếm nhà sản xuất mới." Kỳ Hiển Chiêu nói.

"Đám người này vẫn hành động rất nhanh." Lâm Dật nói: "Không ngờ bọn họ chơi triển khai hoạt động hai đường."

Kỳ Hiển Chiêu gật đầu: “Đây xem như là cách nhanh chóng, hữu hiệu nhất hiện nay."

"Nếu Cisco bắt đầu huy động vốn, vậy chúng ta cũng nên chơi cùng thôi." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Chơi thế nào?" Hà Viện Viện hỏi.

"Tôi không có cách nào đứng ra chơi, nhưng với miếng thịt béo bở như vậy thì phải gọi học tỷ của cô tới chia một chén súp rồi."

P/S: Giới thiệu truyện hay cùng thể loại đã full: Thừa Kế Hai Ngàn Tỉ

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 220.

Chương 221. Số Tiền Lớn Để Sinh Con

Nói xong, Lâm Dật lấy điện thoại ra, gọi video call cho Kỷ Khuynh Nhan.

Vài giây sau, video call đã được kết nối.

Kỷ Khuynh Nhan trang điểm rất tinh tế, với mái tóc dài buộc lại ở sau gáy, nhìn chín chắn mà già dặn.

"Em ăn cơm chưa?" Lâm Dật hỏi.

"Còn chưa, hôm nay không có khẩu vị tốt để ăn, đợi lát nữa rồi sẽ ăn sau." Kỷ Khuynh Nhan trả lời:

"Anh gọi cho em lúc này, có phải hay không có việc gì? "

"Không có việc gì, chính là muốn báo cho em biết, bọn anh đang dùng cơm đây này."

Lâm Dật bật camera sau, nhắm ngay các món ăn trên bàn mà quay, "Đây là canh cá, đây là thịt bò Đăng Dĩnh, đây là vịt trà long não, đây là ..."

"Lâm Dật!"

Kỷ Khuynh Nhan đột nhiên đề cao âm điệu, "Anh muốn chết hả, rõ ràng là đang cho em nhìn đến phát thèm sao."

"Này sao có thể tính là đang làm cho em phát thèm được, anh chỉ muốn nói cho em biết một tiếng là anh đang ăn cơm, cho nên em không cần lo lắng."

"Anh nghĩ hay nhỉ, em đang bận rộn muốn chết, không có thời gian mà lo lắng cho anh đâu."

Lâm Dật nở nụ cười, "Anh có vụ làm ăn kinh doanh, em có hứng thú tham dự cùng không?"

"Kinh doanh cái gì?" Kỷ Khuynh Nhan tò mò hỏi.

"Một giao dịch kinh doanh tạo ra lợi nhuận khổng lồ."

"Hay lắm, là một dự án đầu tư hay là xây dựng."

"Đầu tư."

Nhắc tới phương diện kinh doanh, Kỷ Khuynh Nhan nghiêm túc hơn không ít, "Làm thế nào để đầu tư? Anh muốn đầu tư vào công ty nào?"

"Công ty trách nhiệm hữu hạn cổ phần Cisco." Lâm Dật nói: "Hiện tại tập đoàn Triều Dương, còn có bao nhiêu vốn lưu động?"

"Vẫn còn có 200 triệu, nhưng 148 triệu trong số đó là quỹ của các hạng mục công trình khác, có thể lấy ra tiền mặt, chỉ có 52 triệu."

"Được, lấy của anh nữa để Viên Viên gửi tới cho em 48 triệu, gom đủ 100 triệu, sau đó mua cổ phiếu của Cisco."

"Việc này em nghe theo anh, tiền đủ thì lập tức hành động."

"Việc này để Viện Viện và Hiển Chiêu giúp em làm, bọn họ là diễn viên chuyên nghiệp, nếu như là em cầm đao, dễ dàng bị lòi đuôi."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật, "Ba người các anh nghiên cứu cái gì đấy? Làm như thần bí lắm?"

"Những chuyện khác em không cần hỏi tới, chỉ cần ở nhà chờ thu tiền là được rồi."

"Được, phía em bên này nghe anh an bài vậy."

Khi đã nói xong về chuyện đầu tư, Lâm Dật cúp điện thoại.

"Ông chủ, anh đã muốn gài bẫy Cisco, tại sao không đầu tư thêm nhiều một chút." Hà Viện Viện hỏi: "Trực tiếp gài bẫy một số tiền lớn không phải xong rồi sao?"

"Không được." Lâm Dật giải thích.

"Tập đoàn Triều Dương không phải là một tổ chức đầu tư chuyên nghiệp, anh muốn cho Cisco ảo tưởng một chút, để cho bọn họ coi tập đoàn Triều Dương như là kẻ đầu cơ, đồng thời cũng có thể tạo được tác dụng chong chóng đo chiều gió."

"Chong chóng đo chiều gió?"

"Hiện tại, những người muốn đầu tư vào Cisco về cơ bản đều là các tổ chức đầu tư, mà sự tham dự của tập đoàn Triều Dương có thể cho thấy các ngành công nghiệp khác, cũng bắt đầu hứng thú đối với sản phẩm của bọn họ."

Lâm Dật nhìn hai người, "Cái khác liền không cần tôi nói đến đã hiểu rồi chứ."

Kỳ Hiển Chiêu suy nghĩ một chút nói: "Lâm tổng có ý tứ là, muốn dùng khoản đầu tư này của tập đoàn Triều Dương, để nói cho Cisco rằng sản phẩm của bọn họ cũng có độ nổi tiếng mạnh mẽ trong các ngành nghề, phải không?"

"Không sai."

Hà Viện Viện nói tiếp: "Anh là muốn dùng phương thức như thế, để tâm thái của bọn họ mở rộng, bay càng cao, rơi càng đau."

"Thông minh!" Lâm Dật tán thưởng một câu:

"Kỳ thực đám người Cisco kia, trong đầu vẫn có chút điều gì đó, nếu như họ làm nhiều chuyện quá phận, rất dễ bị chú ý đến, 100 triệu xem như là dòng cảnh báo, nếu như nhiều thêm, liền sẽ phóng thích một loại tín hiệu không tốt, như vậy liền không bù mất được."

Hà Viện Viện run run một cái, ông chủ cũng quá xấu bụng rồi.

Xem ra chuyện thỉnh tượng Phật mình cần phải đưa vào danh sách những việc quan trọng cần phải làm gấp rồi.

Sau khi ăn uống no đủ, Lâm Dật không ở lại tiếp tục nghiên cứu công việc, mà về nhà thoải mái ngủ một giấc, thẳng đến sáng ngày thứ hai mới dậy.

"Anh có một đơn đặt hàng mới, xin chú ý kiểm tra và nhận."

Mời vừa lái xe ra khỏi nhà, liền nhận được một đơn đặt hàng mới.

Vừa nhìn nội dung mở đầu bên trong, Lâm Dật cảm thấy có chút huyền diệu.

"Tôi tên là Lưu Mai, 30 tuổi, cao 170 , da trắng tướng mạo xinh đẹp, quyến rũ mê người. Tôi đã kết hôn với một doanh nhân giàu có Hồng Kông, nhưng không có khả năng sinh đẻ. Thấy tài sản hùng hậu mà không có người thừa kế, vì ngăn ngừa phân tranh, đặc biệt mượn thời gian đi thăm người thân. Cần tìm một người đàn ông ân cần, khỏe mạnh có thể chu cấp 300 ngàn thù lao. Nếu như thành công sinh con trai, sẽ thưởng thêm hai triệu tiền mặt, có ý định xin liên hệ lại."

Nhìn thấy nội dung đơn đặt hàng, Lâm Dật sờ sờ cằm, tự nhủ:

"Quảng cáo thời nay đều thức thời như vậy sao, nhưng đơn hàng này vẫn là có thể nhận."

Nghĩ tới đây, Lâm Dật gọi số điện thoại phía trên điện thoại.

"Xin hỏi là cô Lưu Mai phải không? Cô là muốn sinh con đúng không?"

"Đúng vậy, anh nguyện ý giúp đỡ tôi sao?" m thanh đối diện trả lời rất êm tai.

"Tôi đã nhận đơn rồi, tự nhiên là đồng ý giúp đỡ." Lâm Dật nói: "Nhưng các cô sẽ không quỵt nợ chứ, đừng chờ tôi đi rồi, cô sẽ không chuyển tiền chứ."

"Yên tâm, sẽ không." Lưu Mai nói:

"Chồng tôi là doanh nhân giàu có ở Hồng Kông, với tài sản ròng hơn chục tỷ, vài trăm ngàn đối với tôi mà nói chỉ là mưa bụi thôi, chỉ cần anh có thể trợ giúp tôi có con, tôi sẽ trả tiền trước cho anh."

"Không thành vấn đề, quyết định như vậy đi, cô ở nhà chuẩn bị một chút, đợi lát nữa tôi sẽ đến sau."

"Tôi đã ghi rõ địa chỉ trên đơn đặt hàng." Lưu Mai nói:

"Đây là căn nhà tôi vừa mới mua, nếu như anh có thể làm cho tôi hài lòng, tôi không chỉ sẽ cho anh tiền, mà toàn bộ căn nhà này đều có thể cho anh."

"Vậy thì cảm ơn cô rồi."

Cúp điện thoại xong, xác nhận đơn đặt hàng không có sai sót, Lâm Dật cũng chuẩn bị làm việc.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui thể trạng của mình cũng hơi nhỏ dường như cũng đủ có thể khiến người ta thoả mãn, vì vậy cần tìm người giúp đỡ.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật bấm số điện thoại của Tần Hán.

"Lão Lâm, tìm anh có việc gì?"

"Tôi đây có chút việc, muốn tìm anh giúp đỡ." Lâm Dật nói: "Có thể hay không giúp tôi tìm một người, tốt nhất là loại có vóc người cường tráng, nhìn vào liền có cảm giác ngột ngạt ấy."

"Ờ? Cậu tìm người như vậy làm gì? Như thế nào mà giờ lại đi làm tú ông tìm đàn ông cho phú bà thế."

"Anh không cần biết nhiều như thế, giúp tôi liên hệ một số là được rồi."

"Được, anh liền giúp cậu liên hệ đây." Tần Hán sảng khoái đồng ý, "Sau khi liên hệ tìm được người, thì anh bảo bọn họ tìm cậu ở đâu? Cửu Châu Các ư?"

"Không cần, đi Phú Hoa Gia Viên, để cho bọn họ tại cửa tiểu khu chờ tôi là được."

"Được rồi, cứ giao cho anh đi."

Nói xong chính sự, Lâm Dật cúp điện thoại, đến ngân hàng rút một ít tiền, sau đó đi đến Phú Hoa Gia Viên.

Đã đến Phú Hoa Gia Viên, đợi khoảng gần mười phút, người Tần Hán sắp xếp cũng đã đến, tổng cộng có hơn mười người.

Dẫn đầu là một người đàn ông cường tráng, trên người cơ bắp cuồn cuộn, làm Lâm Dật nhìn sửng sốt một chút.

Tần Hán thỉnh thoảng vẫn rất là đáng tin cậy, dựa theo hình thể của những người này, cũng đều là chơi tập thể hình, thể lực.

"Chào ngài Lâm tiên sinh, tôi tên là Lưu Dần Hỉ, là Tần thiếu gia kêu tôi tới tìm ngài."

"Hôm nay tìm các cậu tới, chủ yếu là muốn để cho các cậu giúp một chút việc, cụ thể làm thế nào, nghe sự chỉ huy của tôi là được." Lâm Dật nói.

"Tôi biết rồi Lâm tiên sinh, chúng tôi khẳng định nghe theo lệnh của anh."

"Đi thôi." Lâm Dật vung tay lên, mang theo Lưu Dần Hỉ cùng một đám người đi lên lầu, cũng ở trong lòng tự nhủ:

"Dẫn theo nhiều người như vậy đến, cũng không biết người phụ nữ tên Lưu Mai kia có chịu được không nhỉ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 221.

Chương 222. Coi Như Là Lợn Mẹ Đều Có Thể Bị Chơi Chết

Gia Viên Phú Hoa, tòa nhà 3, đơn vị 2, phòng 602.

Trong phòng có ba người đàn ông và một người phụ nữ đang ngồi.

Bốn người đều ăn mặc hở hang, người đàn ông để ngực trần, mặc quần đùi, dưới chân đi giép lê, hơn nữa cả người đều dính bùn đất.

Duy nhất người phụ nữ không đồng nhất, mặc một chiếc áo vest màu đỏ, phía dưới là một chiếc quần legging màu đen, có vẻ như đã mặc rất lâu, đều đã bạc màu.

Người phụ nữ tên là Lưu Mai, chỉ là ngoại hình của cô ta khác xa so với mô tả ở trên đơn đặt hàng.

Mặc dù mới ngoài 30 tuổi, nhưng nhìn cô ta cứ như là đã ở độ tuổi 40 rồi.

"Tiểu Mai, đã lâu như vậy rồi, sao người kia sao còn chưa tới đây."

Nói chuyện là người đàn ông với bộ râu ria xồm xoàm, tay cầm chai bia, một chân gác lên ghế, vẻ mặt đầy hung dữ.

Anh ta tên là Trương Vĩnh Cường, là chồng của Lưu Mai.

Lúc còn trẻ, Trương Vĩnh Cường là một tên lưu manh, quen biết với Lưu Mai ở trung tâm mua sắm mà cô ta làm việc.

Nhưng bởi vì hai người đều là hết ăn rồi lại nằm, những năm gần đây, cũng đều không có công việc nghiêm túc gì, chỉ toàn đi kinh doanh lừa bịp người khác.

"Đó không phải là vấn đề lớn, những gì nói trong điện thoại anh cũng nghe rồi đó, thái độ của anh ta rất thành khẩn." Lưu Mai mở ra một chai bia, vừa uống vừa nói:

"Anh phải biết nơi này là Trung Hải, thành thị này bao lớn, cũng không phải nông thôn huyện thành nhỏ, sao có thể nói đến là đến liền được."

"Chủ yếu là chúng ta hai bàn tay trắng, nếu như không làm ăn nữa, những ngày tiếp theo sẽ đói."

"Tôi không cảm giác có vấn đề gì lớn, đầu tiên những người shipper này, mỗi một người đều không có văn hóa gì nhiều, đoán chừng còn không có trình độ cao bằng tôi, đều rất dễ để lừa gạt, các anh cũng đều chuẩn bị một chút, một lúc nữa là người tới rồi."

Trương Vĩnh Cường đá đá ghế, hướng về phía hai thủ hạ của mình nói:

"Hai người chúng mai đừng ngồi ngu ngốc ở đây nữa, đi chuẩn bị trước một chút, đợi lát nữa người đến, phải đem hắn ta bắt lại."

"Yên tâm đi Cường ca, chỉ cần người vừa đến, em bảo đảm hắn chạy không thoát được."

"Chỉ cần lấy cây dao ra, đoán chừng có thể khiến hắn bị doạ đến nước tiểu ra quần, đến lúc đó muốn bao nhiêu tiền, phải xem tâm tình của chúng ta rồi." Một tên thủ hạ khác nói.

"Ha ha, lời nói này đúng. Đợi nhiều ngày như vậy, rốt cuộc cũng có cá đã mắc câu, không có khả năng dễ dàng buông tha."

Đang đang đang——

Lúc mọi người còn đang nói chuyện, cửa phòng bị gõ, Trương Vĩnh Cường và Lưu Mai liếc nhau một cái, vẻ mặt của bọn họ trở nên nghiêm túc.

Trương Vĩnh Cường nhìn hai tên tiểu đệ, "Chuẩn bị trông nom kỹ càng, người đến rồi."

"Biết rồi Cường ca!"

Sắp xếp xong nhiệm vụ, Trương Vĩnh Cường nhìn Lưu Mai.

"Mai Tử, đi mở cửa đi."

Lưu Mai gật đầu, đi tới cửa, nhỏ giọng thử dò xét nói: "Anh là ai?"

"Cô không phải là muốn xin con sao, tôi là tới giúp cô thực hiện."

Xác định thân phận của Lâm Dật, Lưu Mai biểu hiện vui mừng, lặng lẽ mở cửa.

Khi Lâm Dật bước vào nhà, Lưu Mai nhanh chóng đóng cửa lại, nếu để cho hắn chạy, chính mình sẽ thua lỗ lớn.

Nhìn thấy trong phòng còn có mặt ba người đàn ông khác, Lâm Dật cười hỏi:

"Ba người này cũng là đến giúp một tay sao? Nhưng theo như tối thấy, cô cũng không giống như phú bà có tiền."

"Ít nói nhảm đi."

Lưu Mai mắng một câu, không nói hai lời cởi áo của mình ra, lộ ra áo ngực bên trong màu đen.

Hình ảnh như vậy, để Lâm Dật nhìn mà than thở.

"Này nghiệp vụ cũng quá thông thạo rồi, vừa nhìn là biết đã luyện qua không ít lần."

Lưu Mai không quản nhiều như vậy, trực tiếp lao về phía Lâm Dật.

Đúng lúc này, Trương Vĩnh Cường lấy điện thoại di động ra chụp vài tấm hình.

Sau khi chụp xong, Lưu Mai từ bên người Lâm Dật rời đi, cũng cầm quần áo mặc vào.

"Đây là cái tình huống gì? Cô không muốn dùng số tiền lớn để xin con nữa à?" Lâm Dật cười nói, "Lúc học tiểu học, cô không học qua tiết sinh học về sinh lý ư? Quần còn chưa cởi, sinh con kiểu gì?"

"Tiểu tử, mày đã đến đây, thì ông đây liền nói cho mày biết sự thật." Trương Vĩnh Cường cười híp mắt nói:

"Mày bị lừa rồi, nhanh lên một chút đem tiền giao ra đây, bằng không mày cũng đừng hòng sống mà đi ra khỏi đây."

"Mẹ kiếp, bọn mày cũng thật là, cũng quá không nói uy tín rồi, đã nói dùng số tiền lớn xin con, làm xong việc liền trả thù lao, hiện tại lại muốn cướp tiền, cũng quá là không tử tế rồi."

"Hết cách rồi, ai biểu mày ngu như vậy." Trương Vĩnh Cường ha ha cười nói:

"Trước đó Mai tử nói, những người làm shipper này đều không có trình độ học vấn cao, nhìn thấy có chỗ tốt là có thể làm, trước đó tao còn không tin lắm, cám ơn mày để tao biết, cái gì gọi là ngu dốt không có điểm dừng."

Nói xong, Trương Vĩnh Cường lấy con dao đeo ở hông ra, nói tiếp;

"Mày có nhìn thấy con dao của tao không? Tao không muốn nhiều lời nữa, nhanh lên một chút đem tiền giao ra đây!"

"Bọn mày, quá là không tử tế." Lâm Dật thở dài than một tiếng:

"Vì có thể cho cô mang thai đứa nhỏ, tại nhà chồng có một chỗ đứng, còn nhìn thấy dòng chữ nguyện dùng số tiền tới để cầu con, tôi trăm mối cảm xúc ngổn ngang, còn cố ý liên hệ bạn bè qua đây giúp đỡ, không nghĩ tới các ngươi lại là một đám tiểu nhân như thế này, thực sự là có lòng tốt mà không được báo đáp."

"Mẹ nó bớt nói mấy lời vô dụng đó đi, muốn trách thì trách chính mày ngu, hôm nay cho dù Diêm vương lão tử đến, cũng không giúp được mày, nhanh lên một chút mẹ nó bỏ tiền ra đây."

"Với cái bộ dạng này của bọn mày, cuộc trao đổi này liền không có cách nào nói chuyện nữa, cũng đừng trách tao không nể mặt mũi."

"Nể mặt mũi con mẹ mày!" Trương Vĩnh Cường mắng:

"Bọn tao có ba người, hơn nữa trên tay đều có dao, một mình mày có thể khiêu chiến với ba người sao?"

"Một mình tao khẳng định là không được rồi, nhưng tao còn có bạn đây này." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Bạn của mày có bao nhiêu người? Mày đã bị khóa ở bên trong, ai có thể tới giúp mày chứ."

"Đó cũng không nhất định." Lâm Dật hướng về bên ngoài rống lên một tiếng.

"Anh em vào đi."

Tùng tùng tùng!

Lâm Dật ra lệnh một tiếng, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng đá cửa, hơn nữa tiếng sau so với tiếng trước càng lớn hơn, dường như cả bức tường đều đang rung chuyển.

Trương Vĩnh Cường và Lưu Mai đều chết lặng.

Bên ngoài đến cùng là có bao nhiêu người.

Lại có hiệu quả lớn như vậy.

Tùng tùng tùng!

Rầm rầm rầm!

Không tới nửa phút, cửa sắt cũ kỹ đã bị đám người Lưu Dần Hỉ một cước đá bay!

Khoảnh khắc cánh cửa bị đá mở, mười mấy người vọt vào, cũng đem Lâm Dật bảo hộ ở phía sau.

Chết lặng.

Đám người Trương Vĩnh Cường đều đồng dạng ngu người tại chỗ, đám người này đến cùng có lai lịch gì?

Cơ thể từng người từng người cũng quá rắn chắc rồi.

"Ngươi, con mẹ nó ngươi lừa ta!"

"Ai thèm lừa ngươi"

Lâm Dật vô tội nói: "Là cô ta nói bbỏ số tiền lớn xin con, tao sợ chính mình làm không được nhiệm vụ gian khổ này, liền gọi đến một ít người thân thể cường tráng tới hỗ trợ, bảo đảm một phát là trúng, mày bây giờ lại là kẻ ác cáo trạng trước, có cảm thấy có gì đó sai sai không. "

"Giời ạ! Một lần tìm đến nhiều người như vậy, đừng nói là vợ của tao, coi như là lợn mẹ đều có thể bị chơi chết, mày rõ ràng chính là cố ý!"

Lâm Dật nhún vai một cái, "Chỉ vì bọn mày ra điều kiện rất là mê người, tao không thể dễ dàng buông tha cơ hội phát tài được."

Trương Vĩnh Cường trong lòng muốn đâm đầu chết cho xong.

Tâm cơ của người thành phố quá sâu, một đứa trẻ đơn giản như mình, căn bản không có cách nào ở nơi này sinh tồn được.

"Cường, Cường ca làm sao bây giờ? Đối diện có hơn mười người đấy." Tiểu đệ của Trương Vĩnh Cường lắp bắp hỏi:

"Em cảm giác không cần bọn họ cùng nhau động thủ, chỉ cần một người, là có thể đem ba người chúng ta giải quyết."

Bồm bộp ...

Cây dao trên tay Trương Vĩnh Cường rơi trên mặt đất, thân thể bị dọa sợ đến mềm nhũn.

"Người anh em, việc này là hiểu lầm, chúng tôi cũng là đến bước đường cùng, mới làm ra chuyện như vậy, xin anh lại cho chúng tôi một cơ hội, chúng tôi về sau cũng không dám nữa."

"Đừng như vậy, tôi cũng là vì để cho các người thoả mãn, mới kêu nhiều người như vậy đến, anh phải hiểu dụng tâm của tôi chứ."

Nói xong, Lâm Dật chỉ vào Lưu Mai nói:

"Lưu Dần Hỉ, người phụ nữ này cũng họ Lưu, vẫn xem như có chút thân thích, liền từ cậu bắt đầu trước, cố gắng làm nhiều nhất có thể, nếu như không lấy được đánh giá năm sao từ khách hàng, tôi sẽ hỏi tội cậu đấy."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 222.

Chương 223. Vương Oánh Khóc Lóc Kể Lể

"Lâm tiên sinh yên tâm, tôi cam đoan hoàn thành nhiệm vụ."

Lưu Dần Hỉ cười khanh khách đi tới, chuẩn bị làm việc.

"Mai tử, cô chạy mau a, là tôi có lỗi với cô."

"Không, không có việc gì, dù đông người nhưng em vẫn có thể chịu được."

Lâm Dật: ? ? ?

Thế mà còn biết vượt khó tiến lên?

Thật sự là một nhân vật xuất sắc trong tổ chức!

Trương Vĩnh Cường ngơ ngác, cái bộ mặt tràn đầy mong đợi của cô là có chuyện gì xảy ra vậy!

“Cô gọi là Lưu Mai đúng không." Lâm Dật hỏi.

"Vâng là tôi."

"Tôi cố gắng trăm cay nghìn đắng tìm đến cho cô nhiều người như vậy, cô có hài lòng không?"

"Hài, hài lòng."

"Vậy cô có thể thao tác hoàn thành đơn hàng xong rồi cho tôi đánh giá 5 sao được không? Sau khi cô làm xong tôi sẽ rời đi ngay không chậm trễ các người sung sướng."

"Vâng, vâng..."

Lưu Mai run run rẩy rẩy lấy điện thoại di động ra, cho Lâm Dật một đánh giá 5 sao.

"À mà cô đừng chỉ cho mỗi 5 sao thôi, cô viết thêm vài dòng bình luận đi, viết tốt vào như thế thì càng có độ tin cậy cao hơn."

"Vâng, vâng, vâng tôi viết ngay bây giờ đây."

Lưu Mai cầm điện thoại di động, viết cho Lâm Dật một cái bình luận tốt.

"Tôi, tôi viết xong rồi."

"Ok, các người ở đây phong lưu khoái hoạt đi chờ khi nào con của các người đầy tháng nhớ báo với tôi, tôi sẽ đến cho một cái bao lì xì thật lớn."

Trương Vĩnh Cường ở một bên đứng nhìn, trong lòng tràn ngập lửa giận nhưng không dám nói gì, lão tử đến đây ăn cướp trắng trợn như thế mà còn mẹ nó tên kia không để ý lại để ý cái đánh giá 5 sao!

"Không được nhúc nhích!"

Ngay lúc không khí trong phòng hết sức căng thẳng thì có giọng quát âm lãnh từ ngoài cửa truyền vào.

Mọi người quay qua nhìn thì phát hiện có hơn mười người cảnh sát đang từ bên ngoài vọt vào.

Bởi vì mấy người Lưu Dần Hỉ lúc nãy phá cửa mà vào nên gia đình sát vách nghe động tĩnh sợ là ăn cướp vì thế đã gọi điện thoại báo cảnh sát.

Nếu không cảnh sát cũng sẽ không biết chuyện bên này.

"Chào đồng chí cảnh sát!"

Nhìn thấy cảnh sát, Lâm Dật cười ha hả chào hỏi.

"Bớt cười giỡn đi mọi người đứng sát vào trong tường, trình bày lại sự việc đang xảy ra ở đây đi."

"Đồng chí cảnh sát, chuyện là như thế này." Lâm Dật đứng ra trình bày lại:

"Tôi là một shipper thuộc công ty Mỹ Đoàn, cô gái này đặt đơn hàng nói là muốn xin con còn có thể bỏ ra rất nhiều tiền, vì thế tôi tìm mấy người này tới để giúp đỡ cô ấy, nhưng không biết từ đâu lại có một nhóm người tới cướp bóc, chúng tôi bất đắc dĩ phải phản kháng, lúc sắp không kiên trì được nữa thì các anh xuất hiện. Các anh thật sự là Bồ Tát sống cứu khổ cứu nạn mà!"

Mặt của Trương Vĩnh Cường xanh lại.

Con mẹ nó các người mà không kiên trì nổi à.

Lão tử mới là không kiên trì nổi đây nè!

Sắc mặt Lưu Mai biến hóa không ngừng, trong lòng oán thầm một câu:

"Sau không đến trễ một chút nhỉ!"

Nguyên bản, cảnh sát còn muốn xem vụ án này như vụ án đột nhập cướp bóc bình thường để xử lý.

Nhưng khi nghe đến câu “xin con có thể trả nhiều tiền” thì đã lập tức minh bạch chuyện gì xảy ra.

Hiện nay trong xã hội, dạng lừa đảo này nhiều lắm, dùng đầu gối để nghĩ cũng biết chuyện gì đang diễn ra.

Mà người thanh niên trước mặt này cũng thật có tinh thần chính nghĩa, dám cùng mấy người này khiêu chiến, phẩm chất quả thật không tệ.

"Được rồi, mang mấy người này đi thôi."

Ra lệnh cho cấp dưới xong, người cảnh sát dẫn đầu quay qua nhìn Lâm Dật, nói: "Cậu cũng cùng chúng tôi trở về làm ghi chép, bất quá cậu yên tâm, việc này với cậu cũng không có quan hệ gì, chỉ là đi làm theo quy trình thôi không có mất nhiều thời gian đâu."

"Đồng chí cảnh sát, có thể đàn xếp một chút hay không, tôi chỉ là một shipper, trong nhà cũng không có nhiều tiền, bây giờ cùng các người trở về sẽ mất rất nhiều thời gian ..."

"Anh Đông, theo em thấy việc này đến đây thôi đi." Một nữ cảnh sát đứng kế bên nãy giờ cũng lên tiếng thay cho Lâm Dật:

"Bản thân anh ấy cũng không làm việc gì sai, hơn nữa còn giúp đỡ chúng ta bắt trọn một ổ tội phạm lẽ ra cần phải khen ngợi anh ấy, về phần làm ghi chép thì thôi miễn đi."

"Chị Mộng nói rất đúng, làm một cái ghi chép tối thiểu cũng phải mất hai tiếng đồng hồ, pháp lý không có gì hơn nhân tình, chúng ta chấp pháp phải lấy dân làm gốc, không thể quá máy móc như vậy được."

"Khụ khụ khục..." Nhìn hai người nữ đồng sự của mình, Lý Đông ho nhẹ vài tiếng

"Lúc nói chuyện, nên chú ý thân phận cùng lập trường của các người đó."

"Chúng tôi đều nói sự thật mà." Nữ cảnh sát tóc ngắn nói ra:

"Anh chàng shipper này biết rõ bọn họ là lừa đảo còn không để ý đến an nguy của cá nhân dứt khoát đến đây trừ gian diệt ác. Cho nên tôi cảm thấy không những không cần làm ghi chép mà còn phải công khai tuyên dương một chút."

"Không sai!" Một nữ cảnh sát cũng đồng tình:

"Mà bốn người này, sau khi trở về phải nghiêm túc xử lý, nếu chúng ta đến chậm một bước có thể họ đã huỷ dung của anh chàng shipper rồi."

"Hazi, xem như hủy dung nhan tôi cũng cam tâm tình nguyện..."

Ông trời của ta ơi, lão tử mới thật sự là người bị hại mà!

"Được rồi được rồi, vấn đề ghi chép thì miễn đi, dù sao cũng chỉ là trình tự theo thông lệ."

Lý Đông khoát khoát tay, sao đó gọi mấy người đồng nghiệp qua.

"Đem bốn người này mang đi, nhốt vào cục cảnh sát chậm rãi thẩm vấn."

"Biết anh Đông."

Mấy phút đồng hồ sau, mấy người Trương Vĩnh Cường mang còng tay, bị cảnh sát áp giải ra ngoài.

Một đoàn người đi đến cửa chính, Lý Đông dừng lại hướng về phía Lâm Dật nói:

"Vị tiên sinh này, cám ơn cậu vì thành phố Trung Hải trừ gian diệt ác ra sức cống hiến, chờ sau khi trở về, chúng tôi sẽ xin cho cậu một lát cờ người tốt xem như là cổ vũ tinh thần cho cậu."

"Cái này thì không cần, trừ mạnh giúp yếu, trừ ác dương thiện đều là chuyện mà mỗi công dân nên làm mà."

"Anh Đông, anh nhìn xem phẩm chất của người ta tốt biết bao nhiêu, làm người có tinh thần chính nghĩa, hơn nữa còn khiêm tốn điệu thấp, thật là tấm gương tốt để những người trẻ tuổi sau này học tập." Nữ cảnh sát tóc ngắn tán thưởng Lâm Dật không ngớt:

"Tôi ngược lại cảm thấy có thể xin cho anh ta một bài phỏng vấn, đem chuyện tốt mà anh ấy đã làm truyền khắp toàn bộ Trung Hải."

"Đừng, đừng mà tôi đã quen sống diệu thấp, bài viết tuyên truyền gì đó coi như xong đi."

Trên tay còn có một đống lớn sự tình chờ đợi mình làm, Lâm Dật cũng không muốn tốn thời gian vào mấy việc không đâu này.

"Được thôi, vậy thì không cần viết bài gì đâu." Lý Đông vừa cười vừa nói, sau đó mang theo đồng nghiệp của mình, cùng mấy người Trương Vĩnh Cường rời đi.

Khi mấy người đã rời đi Lâm Dật đi đến xe của mình lấy ra một cái túi màu đen đưa cho Lưu Dần Hỉ.

"Hôm nay cảm ơn sự hỗ trợ của các người, ở đây có 200 ngàn, anh đem về chia cho mấy anh em nhé."

"Đừng, ngài đừng làm thế, cái này tôi không nhận đâu, ngài là bạn của Tần thiếu gia, chúng tôi tới giúp đỡ ngài là việc đương nhiên, sao có thể cầm tiền của ngài được."

Nói xong, mấy người Lưu Dần Hỉ vội vã lên xe rời đi, không cho Lâm Dật cơ hội đưa tiền.

Lâm Dật đem tiền bỏ lại trên xe, sau này chỉ có thể mời Tần Hán ăn bữa cơm, trả lại nhân tình ngày hôm nay.

Nhìn vào tiến độ nhiệm vụ đã đạt tới (17/20), Lâm Dật cảm thấy rất vui mừng, nếu như vận khí tốt, hôm nay liền có thể hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng này.

Tới gần giữa trưa, Lâm Dật tìm đại một địa phương để giải quyết vấn đề cơm trưa, sau đó lại bắt đầu tiếp làm tiếp công việc.

Thẳng đến hơn bốn giờ chiều, Lâm Dật đã tiếp được thêm 5 đơn hàng.

Trong đó hai đơn đầu tiên nhận được đánh giá 5 sao, làm Lâm Dật kích động không thôi.

Nhưng ba đơn sau, toàn bộ đều là đánh giá trung bình, còn có thiếu 1 cái đánh giá 5 sao để hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, điều này làm cho Lâm Dật có một loại xúc động muốn chửi thề.

Reng reng reng ~~~

Ngay lúc Lâm Dật muốn tiếp nhận một đơn hàng nữa để tìm kiếm đánh giá 5 sao cuối cùng thì điện thoại di động của anh vang lên, là Vương Oánh gọi tới.

"Tiểu Dật, cậu đang ở chỗ nào vậy, có thể tới gặp chị được không?" Vương Oánh vừa khóc vừa nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 223.

Chương 224. Còn Chưa Có Lưu Lại?

"Đã xảy ra chuyện gì vậy chị!"

Lâm Dật lo lắng, vội vàng hỏi.

Hai người là đồng nghiệp hơn nửa năm vì thế anh cũng phần nào hiểu rõ tính cách của Vương Oánh.

Nếu như không phải gặp chuyện không thể chấp nhận được thì lấy tính cách cứng cỏi của nàng cũng sẽ không khóc như vậy.

"Chị đang ở bên cạnh đài phun nước của quảng trường âm nhạc, cậu đến gặp chị một chút nhé."

"Được, chị ở đó chờ em, em tới liền."

Cúp điện thoại, Lâm Dật cũng không có lãng phí thời gian, lái xe thật nhanh đến quảng trường âm nhạc.

Từ trên xe bước xuống, Lâm Dật thấy Vương Oánh đang ngồi trên bật cầu thang, bên cạnh còn có một cái vali màu đen, thân thể co ro, tựa như một người cô độc lưu lạc.

"Chị Oánh!"

Nhìn thấy Vương Oánh, Lâm Dật vội vã chạy tới.

Nghe được giọng của Lâm Dật, Vương Oánh ngẩng đầu lên nước mắt lã chã rơi xuống, ôm lấy Lâm Dật.

"Tiểu Dật. . . Ô ô ô. . ."

"Được rồi, trước đừng khóc, nói cho em một chút chuyện gì xảy ra vậy." Lâm Dật nhẹ vỗ về phía sau lưng Vương Oánh, muốn cho tâm tình của nàng tốt lên một chút.

Khóc cũng không giải quyết được vấn đề, trước hết phải đem sự tình hiểu rõ.

"Chị không có nhà để về."

"Không có nhà để về? !"

Lâm Dật không rõ ràng cho lắm, đang yên đang lành vì sao lại không có nhà để về?

Nhìn quanh bốn phía một chút thấy nguyên một khoảng sân rộng lớn mọi người đều nhìn về phía bên mình.

"Đi thôi, nơi này không phải là chỗ nói chuyện, đi về nhà của em ngồi rồi từ từ kể cho em nghe." Lâm Dật khuyên nhủ một câu: "Yên tâm, nếu có người khi dễ chị, em sẽ ra mặt thay cho chị."

"Vậy làm phiền em rồi, chờ khi chị tìm được nhà thì sẽ dọn đi cũng sẽ không quấy rầy em."

"Chị bớt suy nghĩ mấy cái lung tung đi."

Nói xong, Lâm Dật chở Vương Oánh về tới Cửu Châu Các.

Nhìn Cửu Châu Các rộng rãi tráng lệ, Vương Oánh cũng không có rung động chút nào giờ phút này tâm lý của nàng hoàn toàn bị thương tâm chiếm hết.

Vào trong nhà, Lâm Dật pha một ly trà xanh, đưa tới trước mặt Vương Oánh.

"Hiện tại chị cần phải tỉnh táo lại nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra."

Vương Oánh hai tay nâng chén trà, ngữ điệu bình tĩnh thuật lại.

"Chị và chồng chị ly hôn rồi."

"Cái này không phải rất tốt sao."

Lâm Dật không có chút nào ngoài ý muốn, con đường hôn nhân của hai người bọn họ cũng sớm đi đến cuối đường rồi.

Mà cái đêm học lái xe ấy họ còn chứng kiến chồng của nàng đi cùng với một nữ nhân khác, lấy tính cách của Vương Oánh nếu không ly hôn, Lâm Dật mới cảm thấy không bình thường.

"Hắn đã lấy nhà và xe của chị."

"Hắn vượt quá giới hạn, còn chị thì ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng?" Lâm Dật mày nhăn lại, "Đây là cái thao tác gì vậy?"

"Hắn nói nhà đứng tên của hắn cho nên đem nhà cướp đi."

"Còn chiếc xe thì sao?" Lâm Dật hỏi: "Lúc mua xe người đứng tên là chị mà."

"Cũng bởi vì là tên của chị, hắn nói đó là tài sản sau khi cưới nên cũng cướp đi luôn rồi."

Lâm Dật đầu tiên là sững sờ, sau đó bị chọc giận quá hoá cười.

Anh tự nhận mình cũng đã gặp qua nhiều người không biết xấu hổ, nhưng chưa thấy qua ai không biết xấu hổ đến như vậy.

"Sau đó chị tự xách vali đi khỏi nhà?" Lâm Dật nhìn Vương Oánh hỏi, "Hình như chị cũng không phải là người sợ người khác như vậy."

"Hắn có một người em trai, gọi là Tống Văn Long, là người lăn lộn trong xã hội, hai người họ không cho chị cơ hội vào nhà nói chuyện ném vali ra ngoài cho chị." hốc mắt Vương Oánh đỏ bừng nói:

"Nếu như khi đó chị phản kháng, nói không chứng bọn họ còn động thủ với chị."

"Khó trách dám phách lối như vậy, nguyên lai là sau lưng có người làm chỗ dựa." Lâm Dật cười lạnh nói.

"Mặc dù chị cũng muốn ly hôn, nhưng ý của chị là hai người cùng nhau nói chuyện gia sản phân ra mỗi người một nửa, nhưng chị không nghĩ tới, hắn sẽ làm ra chuyện như vậy."

"Chị trước tiên cứ ở lại nơi này đi, việc này em sẽ xử lý."

"Tiểu Dật, em đừng xúc động, không cần thiết bởi vì việc của chị mà cùng bọn họ động thủ." Vương Oánh lập tức khuyên nhủ:

"Trong tay của chị còn có mấy ngàn tệ, với lại cũng sắp lãnh lương rồi, thuê cái nhà ở vẫn không có vấn đề gì."

"Hắn không những chiếm nhà của chị mà chiếc xe em mua cho chị hắn cũng cướp đi, chị cảm thấy chuyện này em có thể chịu được sao?"

"Nhưng Tống Văn Long xác thực không dễ chọc, thủ hạ của hắn có rất nhiều người, trên hắn còn có lão đại bao che." Vương Oánh nói ra: "Em là người đứng đắn, đừng tìm những người kia liên hệ."

"Việc này em sẽ xử lý, chị không cần quan tâm." Lâm Dật thấp giọng dò hỏi: "Chị biết bọn họ hiện tại đang ở đâu không?"

"Mới vừa rồi còn ở nhà chị, hiện tại chắc đã đi rồi."

"Chắc là lấy xe của chị đi đúng không?"

Vương Oánh gật gật đầu, xem như trả lời.

"Được, em đã biết."

Lâm Dật cầm điện thoại di động, bấm số điện thoại của Tần Hán.

"Lão Tần, giúp tôi một việc."

"Ừm? Lão Lâm, giọng của cậu có điểm là lạ a, xảy ra chuyện gì vậy." Tần Hán nghiêm túc hỏi.

"Không có việc gì, anh giúp tôi tra một chiếc xe." Lâm Dật nói ra: "BMW đời 7 màu trắng, bảng số xe là Trung Hải A 38 140, càng nhanh càng tốt."

"Được, anh cho người tra ngay, cậu chờ một chút nhé."

"Cám ơn, việc này coi như tôi thiếu anh một ân tình."

"Thôi đi, nói mấy câu như vậy làm gì, lão tử còn muốn nhận chút ơn huệ này à, chờ tin tức của anh."

Cúp điện thoại, Lâm Dật ném di động qua một bên, "Chờ xem, chẳng mấy chốc sẽ có tin tức."

Tần Hán làm việc, Lâm Dật vẫn rất là yên tâm, lấy quan hệ nhân mạch của Tần gia, chút chuyện nhỏ này tất nhiên không nói chơi.

Điều này cũng làm cho Lâm Dật có chút cảm thán, người một đêm chợt giàu có như mình cùng những gia đại gia tộc nhiều đời so sánh thật là chênh lệch.

Mà chênh lệch chủ yếu nhất chính là quan hệ nhân mạch.

Chính mình còn phải nỗ lực nhiều hơn nữa.

Ngước mắt nhìn đồng hồ, phát hiện đã hơn sáu giờ.

"Được rồi, những sự tình này đều đã qua." Lâm Dật an ủi: "Cũng coi như việc khó làm nhất là ly hôn chị cũng đã giải quyết xong, chị phải cao hứng mới đúng chứ."

"Chị xác thực thật cao hứng." Vương Oánh nói ra:

"Nhưng mà chị vẫn cảm thấy uỷ khuất, chị không phải là người Trung Hải, xảy ra chuyện như vậy, nếu như không có em giúp chị thì chị thật sự không có nhà để về."

"Chị nên suy nghĩ theo hướng khác, đây cũng là một loại may mắn, tối thiểu nhất chị còn có thể tìm em giúp đỡ."

"Cái này cũng đúng." Vương Oánh cười khẽ một tiếng, "Hơn nửa năm qua, chị xem như không có phí công thương cậu, hiện tại gặp phải khó khăn, cậu còn có thể giúp đỡ chị một phen."

"Lúc trước không phải chị đã giúp em rất nhiều sau, đây đều việc em cần phải làm."

Vương Oánh nhoẻn miệng cười, hít thở một hơi thật sâu, tâm tình của nàng đã tốt hơn nhiều.

"Chắc bây giờ em cũng đã đói bụng rồi chị nấu chút gì cho em ăn nhé."

"Thôi không cần nấu cơm đâu em gọi thức ăn ngoài là được rồi." Lâm Dật đề nghị: "Trên lầu còn nhiều phòng trống, chị thích chọn phòng nào cũng được, trước tiên cứ ở lại đây đừng suy nghĩ gì hết."

"Chị đi tắm trước đây nãy giờ khóc mắt mũi tèm lem nhìn xấu chết đi được."

"Ừm, chị đi đi."

Vương Oánh cầm vali đi trên lầu, Lâm Dật ngồi dưới lầu, lên mạng gọi một chút thức ăn bên ngoài để lấp đầy cái bụng.

"Tiểu Dật, sao trong nhà cậu lại có đồ dùng của nữ nhân thế này?" Vương Oánh từ trên lầu hỏi vọng xuống: "Không phải là kim ốc tàng kiều chứ."

"Cái gì mà kim ốc tàng kiều, đó là đồ của Kỷ Khuynh Nhan, nàng lâu lâu cũng tới nơi này ở."

"Thật không ngờ, Kỷ tổng còn qua đây ở với cậu sao?"

"Đúng a, lúc em mới vừa mua Cửu Châu Các này thì nàng đã qua đây ở rồi." Lâm Dật nói với giọng thản nhiên.

"Lâu như vậy rồi, em đã lưu lại một ít máu của Kỷ tổng ở đây chưa?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 224.

Chương 225. Thật Mẹ Nó Phá Hủy Tam Quan

"Cái này đâu phải nói lưu lại là có thể lưu lại được đâu chị." Lâm Dật dở khóc dở cười nói.

"Nếu xét về tướng mạo cậu cũng là loại có một không hai, Kỷ tổng cũng thật là lợi hại vậy mà có thể nhịn được."

"Điều kiện của Kỷ Khuynh Nhan cũng đâu có kém."

"Cậu nói cũng đúng, tướng mạo của Kỷ tổng chị đây là con gái mà nhìn còn ghen tị gần chết." Vương Oánh nói:

"Thật sự là đáng tiếc, Kỷ tổng là vợ cả vẫn còn chưa cầm trong tay được xem ra sau này chị phải cố gắng tạo điều kiện cho hai người."

"Cái gì mà cố gắng tạo điều kiện, theo em thấy là chị thèm muốn thân thể của em thì có."

"Đúng thế." Vương Oánh cũng không phản bác trả lời ngay sau đó đổi qua chuyện khác: "Vừa vặn chị đói rồi, em ở dưới canh người đưa đồ ăn tới nhé."

"Ok em đặt rồi lát nữa người ta giao tới."

"Ừ chị đi tắm đây."

Không lâu sau phòng vệ sinh trên lầu vang lên tiếng nước chảy ào ào, Lâm Dật vẫn ngồi trên salon trong phòng khách chờ tin tức từ Tần Hán.

Khoảng nửa giờ sau, Vương Oánh mặc đồ ngủ, từ trên lầu đi xuống. Mà lúc này đồ ăn Lâm Dật đặt bên ngoài cũng đã được giao tới.

Reng reng reng ~~

Đang ăn cơm thì điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Tần Hán gọi điện tới.

"Lão Lâm, chuyện cậu giao phó anh đã làm xong rồi." Tần Hán nói ra:

"Chiếc xe này chủ xe gọi là Vương Oánh, xe là vừa mới mua."

Tuy Tần Hán có gặp Vương Oánh một lần, nhưng cũng không biết chiếc xe này là của nàng.

"Tôi đâu có kêu anh tra cái này." Lâm Dật dỡ khóc dỡ cười nói: "Chiếc xe này hiện tại đang ở đâu?."

"Nó đang ở trên cửa quán bar Gió Lốc ngay đường Tây Mạch, anh đã cho người nhìn chầm chầm rồi, chủ xe trốn không thoát đâu."

"Cám ơn, tôi bây giờ sẽ chạy qua đó." Lâm Dật thấp giọng nói.

"Lão Lâm, cậu nói thật với anh đi, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, anh em của anh sẽ giúp cậu xả cơn giận này!"

"Không cần, chỉ là một chút chuyện nhỏ thôi, chính tôi có thể xử lý." Lâm Dật từ chối: "Sau khi xong việc tôi sẽ mời anh ăn cơm."

Không cho Tần Hán cơ hội nói chuyện tiếp, Lâm Dật trực tiếp cúp điện thoại.

"Tìm được chỗ của bọn họ rồi sao?"

Lâm Dật gật gật đầu, "Chị ở lại đây đợi đi, em đi một lát rồi sẽ về."

"Chị muốn đi với cậu." Vương Oánh nói.

"Đi với em?"

"Đây là sự tình của chị và chồng chị, chị cảm thấy vẫn nên là hai người chị giải quyết thì sẽ tốt hơn."

Lâm Dật trầm mặc vài giây đồng hồ mới trả lời, "Được thôi, chị muốn đi thì đi thôi."

"Chờ chị một lát, chị đi thay một bộ quần áo khác, sẽ xuống ngay thôi."

Chẳng mấy chốc, Vương Oánh đã đổi xong y phục, cùng Lâm Dật đi ra ngoài, hai người cùng lên xe đi đến quán bar Gió Lốc.

Lúc hai người chạy gần đến quán bar Gió Lốc đã nhìn thấy chiếc xe BMW đời 7 của Vương Oánh đậu ngay trước cửa quán bar.

"Đi thôi, vào xem sao." Lâm Dật nhàn nhạt nói.

"Ừm."

"Lâm tiên sinh!"

Lúc hai người định đi vào trong thì đột nhiên có một người đi qua chào hỏi không ngờ còn là người quen.

Chính là Lưu Dần Hỉ ban ngày tới giúp đỡ mình.

"Cậu làm sau lại ở đây?" Lâm Dật hỏi.

"Tần thiếu gia để cho tôi ở bên này trông chừng, nói không cho ngài đi vào."

"Không cho tôi đi vào?"

Lưu Dần Hỉ gật gật đầu, "Ngài ấy nói ông chủ của quán bar này có chút bối cảnh vì thế khuyên ngài ở bên ngoài chờ ngài ấy đến, ngài ấy sợ ngài đi vào gặp nguy hiểm."

"Không có việc gì, các anh ở bên ngoài trông coi là được rồi, tôi vào xem một chút."

"Lâm tiên sinh, đây là Tần thiếu gia an bài, tôi cũng không có cách nào khác, Tần thiếu gia sẽ lập tức tới ngay hay là ngài. . ."

"Không có việc gì, tránh đường đi!"

Đẩy Lưu Dần Hỉ ra, Lâm Dật mang theo Vương Oánh đi vào trong.

Thấy mọi chuyện không ổn Lưu Dần Hỉ cũng đi vào theo, anh nghĩ nếu có xảy ra chuyện gì thì mình cũng có thể giúp đỡ Lâm tiên sinh.

Cùng lúc đó, trong phòng khách của quán bar, Tống Văn Hải chồng của Vương Oánh đang cùng một đám người nâng cốc hân hoan.

"Em trai, hôm nay anh kính em một chén, nếu không phải có em dẫn người qua đó giúp đỡ, thì anh sợ là không đoạt lại được căn nhà và chiếc xe kia." Tống Văn Hải cảm ơn rối rít.

"Anh là anh trai của em, em giúp anh một tay, cũng là chuyện đương nhiên mà." Tống Văn Long nói ra:

"Bất quá chị dâu của em cũng thật khiến em bất ngờ, không ngờ chị ấy lại vụng trộm cất giữ nhiều tiền như vậy, em còn chưa thể mua được BMW đời 7 đây."

"Lúc nhìn thấy chiếc xe đó anh cũng rất bất ngờ." Tống Văn

Hải nói ra:

"Không nghĩa tới nàng những năm này, vậy mà cất giữ nhiều tiền như vậy, anh lại không biết gì."

"Cái này cũng không sao cả, bây giờ không phải tất cả đều rơi vào trong tay anh rồi sao." Tống Văn Long cười lớn nói:

"Hiện tại nhà cùng xe, đều là của anh, hai người các anh cũng không cần lén lút nữa rồi."

"Anh cũng nói thật với em nếu không phải tại nàng làm nhiều tiền hơn anh thì anh cũng đã sớm ly hôn với nàng rồi." Tống Văn Hải nói ra:

"Anh còn muốn lấy từ chỗ nàng thêm một ít tiền nữa thật không ngờ mọi chuyện lại diễn ra như vậy. Mà chắc tiền của nàng cũng dùng để mua chiếc xe đó hết rồi, bây giờ xe cũng đã vào tay của anh xem như nước phù sa không chảy ruộng người ngoài rồi."

"Đúng thế."

Nói xong, Tống Văn Long nâng chén, "Anh trai, hôm nay thật cao hứng, chúng ta không say không về nhé."

"Tới tới tới, ta kính mọi người một chén, hôm nay không say không về!"

Cạch, rầm!

Khi mọi người đang uống rượu hăng say thì Lâm Dật từ bên ngoài một cước đá cửa phòng làm cho hai anh em Tống gia giật nảy mình.

"Vương Oánh, cô tới đây làm gì!"

Khi nhìn thấy người tới là Vương Oánh, Tống Văn Hải mười phần ngoài ý muốn, nhưng làm anh ta hiếu kỳ hơn là người thanh niên đứng bên cạnh cô ấy.

Đồi mặt với tình cảnh như vậy, Vương Oánh bị hù không dám nói lời nào, theo bản năng đứng ở sau lưng Lâm Dật.

"Các người làm ra mấy sự tình không biết xấu hổ như vậy bây giờ còn hỏi tại sao chúng tôi tới đây?"

Thấy kẻ vừa mới đến có thái độ không thân thiện, thuộc hạ của Tống Văn Long đều đứng lên, nhưng lại bị Tống Văn Hải ngăn cản lại.

"Tôi còn thắc mắc vì sau cô dám tới nơi này thì ra là tìm được người tới làm chỗ dựa."

"Dựa vào cái gì mà tất cả đều mua từ tiền của tôi mà bây giờ ly hôn thì tôi lại phải ra đi tay không!"

"Dựa vào cái gì? Chỉ cần dựa vào tôi có một người em trai có quyền có thế!" Tống Văn Hải kiêu ngạo nói:

"Đều nói nhất nhật phu thê, bách nhật ân, kỳ thật tôi cũng không muốn vạch mặt, cứ muốn cùng cô sống như thế qua ngày, nhưng không ngờ cô lại muốn cùng tôi ly hôn, vậy cũng chỉ có thể nói tiếng xin lỗi, những thứ trong nhà đều đã của tôi không có một xu quan hệ nào tới cô hết!"

"Anh trai, các người đều ly hôn rồi, anh còn cùng với nàng nói nhảm làm gì." Tống Văn Long nói ra:

"Cho nàng mất ngàn tệ, đã rất là nhân nhượng với nàng rồi."

"Em đừng nói như vậy nói thế nào thì nàng ấy cũng từng là chị dâu của em đó."

Nói xong, Tống Văn Hải nhìn Vương Oánh, còn nói:

"Nhân phẩm của tôi thế nào cô cũng hiểu rõ, tôi không phải là người có lòng tham không đáy. Những năm này cô cũng sống không dễ dàng đợi một lát nữa tôi sẽ chuyển cho cô 5000 tệ chúng ta chia tay trong vui vẻ sau này cô cũng không cần xuất hiện trước mặt tôi nữa."

"Ai thèm mấy đồng tiền thối của anh!" Vương Oánh nói ra: "Lại nói, tiền tiết kiệm trong nhà đều là tiền tôi tính luỹ cùng anh có quan hệ gì chứ!"

"Cô tích lũy ra sao?" Tống Văn Hải ha ha cười nói:

"Thật sự là có ý tứ, xem như là cô tích lũy thì như thế nào? Hiện tại cũng là của tôi, cô có đi kiện lên tòa án cũng vô dụng thôi, sau cùng toà án cũng sẽ phán cho tôi thôi."

Ba!

Lâm Dật không nói chuyện, cầm một chai bia ở bên cạnh đánh Tống Văn Hải.

"Tôi đã gặp nhiều người mà cũng chưa thấy ai không biết xấu hổ như anh, thật là phá huỷ hết tam quan của tôi, lão tử có tiền như vậy cũng chưa trang bức được như anh."

P/S: Giới thiệu truyện hay cùng thể loại đã full: Thừa Kế Hai Ngàn Tỉ

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 225.

Chương 226. Mẹ Nó, Ai Dám Động Vào Anh Em Của Tần Hán Tôi!

A…

Chai bia đập vào đầu Tống Văn Hải và vỡ vụn. Máu tươi chảy xuống trán, Tống Văn Hải co quắp ngã xuống đất.

"Mẹ nó, mày dám đánh anh của tao!" Tống Văn Long móc con dao gọt hoa quả lao tới Lâm Dật.

"Mẹ mày, thành thật một chút cho tao!"

Lưu Dần Hỉ mắng:

"Tao cho mày biết, Lâm tiên sinh là bạn của Tần thiếu. Nếu mày dám động vào ngài ấy, Tần thiếu sẽ làm mày phải bò ra khỏi quán bar này."

"Cút mẹ mày Tần thiếu đi! Dám động vào anh trai tao, dù ông Trời có đến, tao cũng giết hắn như thường!"

Tống Văn Long không quan tâm Tần thiếu trong lời Lưu Dần Hỉ là ai, xông thẳng đến Lâm Dật không chút do dự.

"Tiểu Dật cẩn thận!"

Lâm Dật nhăn mày, vung ngược tay bắt lấy cổ tay Tống Văn Long, vận lực bóp chặt khiến tên này la lên đau đớn. Con dao rơi xuống đất, gã lập tức mất đi sức chiến đấu.

Phịch!

Xử lý Tống Văn Long xong, Lâm Dật đá một phát vào người gã khiến gã trượt xa vài mét mới dừng được.

"Anh Long!"

Thấy Tống Văn Long ngã xuống đất không dậy nổi, thủ hạ của gã trong phòng khách lập tức đứng bật dậy.

"Không cần để ý đến tao, đè thằng ranh này lại cho tao!"

"Cha mày, để tao xem xem ai trâu bò như thế? Lại còn dám đụng vào anh em của Tần Hán tao!"

Đột nhiên có tiếng la lớn khiến thủ hạ của Tống Văn Long dừng bước, mắt nhìn về phía người thanh niên đang từ bên ngoài đi vào.

Tống Văn Long ngây người, vì người thanh niên kia tự xưng là Tần Hán!

"Mày là Thượng Hải Hoàng, Tần Hán?"

"Nếu đã biết danh của tao, chuyện này dễ làm hơn nhiều."

Đã xác nhận thân phận của Tần Hán, sắc mặt Tống Văn Long tái xanh, ngay cả nước tiểu cũng khó khống chế.

Gã nằm mơ cũng không thể ngờ Tần thiếu mà Lưu Dần Hỉ nhắc tới lại chính là Tần Hán!

Người như vậy, sao lại trở thành bạn của người thanh niên kia được chứ?

"Tần thiếu, đây là chuyện trong nhà chúng tôi. Hi vọng ngài cho chút thể diện, đừng tham gia vào." Tống Văn Long nói.

Tần Hán nhướn mày:

"Mày là cái thá gì? Dám nói chuyện với tao bằng cái giọng ấy?"

"Tôi biết Tần gia các người nhà lớn nghiệp lớn, không phải thứ mà loại nhân vật cỏn con như tôi có thể so được. Nhưng lão đại Hồng tỷ của tôi ở trong giới cũng là nhân vật có máu mặt. Nói vậy chắc Tần thiếu cũng từng nghe qua tên của chị ấy, cho chút thể diện, không vấn đề gì chứ?"

"Mẹ nó, cái gì Hồng tỷ Hắc tỷ? Dù con mụ kia có đến cũng không dám nói như thế trước mặt tao. Mày lại là cái thá gì?"

Tống Văn Long híp mắt lại.

"Đi ra làm ăn phải chú ý hòa thuận phát tài, cần gì vì hai người kia mà gây thù hằn cho mình." Tống Văn Long vẫn hết lời khuyên nhủ.

"Làm bạn của chúng tôi dù sao cũng tốt hơn hai người kia chứ?"

"Làm bạn với kẻ như mày chỉ làm hạ thấp đẳng cấp của tao. Hôm nay tao không làm khó mày, để lại hai cái tay, việc hôm nay coi như thanh toán xong."

Tống Văn Long nắm chặt hai tay, không ngờ Tần Hán khó chơi như vậy.

Lời êm tai cũng nói rồi, lại còn kéo Hồng tỷ ra, vậy mà hắn ta không thèm nể mặt một chút nào.

Thật sự cho rằng nhà mình nghiệp lớn là có thể hoành hành bá đạo sao!

"Nếu Tần thiếu cố ý không nể mặt, vậy tôi cũng không có gì để nói nữa."

Tống Văn Long tựa lưng cạnh ghế sô pha, một tay che ngực, một tay cầm điện thoại.

"Tôi chỉ là nhân vật nhỏ, không có tư cách đối thoại với Tần thiếu. Bây giờ tôi gọi cho Hồng tỷ, để chị ấy xử lý chuyện này."

"Không cần gọi điện thoại, tôi đã đến rồi!"

Ngay lúc điện thoại chuẩn bị được bấm, một tiếng hừ lạnh từ bên ngoài truyền tới.

Tiếp theo, một người phụ nữ mặc váy đỏ đi vào.

Người phụ nữ này tuổi gần bốn mươi, vóc dáng hơi mập, mái tóc ngắn, tay đeo nhẫn ngọc lục bảo. Đằng sau cô ta còn có hai người đi theo, phong cách cực kỳ.

Nhìn thấy người phụ nữ kia, Lâm Dật đoán được người này chắc hẳn là Hồng tỷ mà Tống Văn Long nói.

Cô ta tới vào lúc mấu chốt này chắc hẳn cũng không phải trùng hợp, rất có khả năng là Tần Hán gọi cô ta tới.

Tống Văn Long ngẩng đầu lên, vẻ mặt vui mừng.

"Chị Hồng, chị phải ra mặt làm chủ cho em!"

Thấy cô ta đi vào, Tống Văn Long vội vàng đi tới.

Bốp!

Tống Văn Long vừa đi tới, Hồng tỷ đột nhiên tát một phát vào mặt gã.

"Chọc rắc rối lớn như vậy cho tao Tao làm chủ cho mày cái rắm ấy!"

Tống Văn Long bị tát một phát, đầu quay vòng vòng không nhận định được đông tay nam bác luôn.

"Chị Hồng, đây là chuyện trong nhà của bọn em, không quan hệ gì đến Tần Thiếu. Thế nhưng anh ta cưỡng ép muốn thò một chân vào, rõ ràng không thèm nói lý!"

"Mày không ngại hay sao mà còn nói!" Hồng tỷ lớn tiếng mắng.

"Tao cho mày biết, mày phải vui vì Tần thiếu đứng ra xử lý chuyện này. Nếu như để Lâm tiên sinh xử lý, mày chết thế nào còn không biết đâu!"

"Lâm tiên sinh? Lâm tiên sinh nào!"

"Chính là vị trước mặt đây!" Hồng tỷ nói.

"Trước tiên không nói gia nghiệp của Lâm tiên sinh lớn bao nhiêu, mà ngay cả Diêu Đông Lai và Lưu Cường đều bị Lâm tiên sinh bảo phải nghe lời. Mày cảm giác mình có thể gây được bao nhiêu sóng gió?"

Lúc này Tống Văn Long và đám tay chân triệt để ngu người.

Diêu Đông Lai và Lưu Cường đều là nhân vật hiển hách trong giới ở Trung Hải.

Tiếng tăm và thực lực hai người đó thậm chí không kém Hồng tỷ.

Mà người như họ còn bị người thanh niên này chế phục?

Hắn rốt cuộc có lai lịch gì?

Chị dâu trước của mình sao lại quen biết người như vậy?

"Tần thiếu, là tôi không quản giáo được. Việc này ngài nói xử lý thế nào, tôi đảm bảo sẽ làm ngài thỏa mãn!" Hồng tỷ nói.

Tần Hán nhìn Lâm Dật:

"Bẻ hai cái tay gã được không? Nếu cậu không hài lòng, cộng thêm hai cái chân nữa?"

"Vậy thì phế cả đi, đỡ sau này lại đi hại người."

"Được, cậu dẫn người đi trước đi. Trận hỗn loạn này để anh thu dọn giúp cho."

Lâm Dật gật gù:

"Cực khổ, hai người kia giao cho anh xử lý."

"Không, không được!"

Tống Văn Long và Tống Văn Hải hoảng sợ, lăn lộn tới trước mặt Vương Oánh.

"Chị dâu, chị cầu xin giúp em đi, em biết sai rồi!"

Tống Văn Long không ngừng tự vả mặt mình. Nếu gã rơi vào tay bọn họ, thật sự không cần sống nữa rồi.

"Oánh Oánh, anh biết sai rồi. Anh để hết nhà và xe cho em. Anh một thân không ra khỏi nhà. Em ngàn vạn lần đừng để họ ra tay!" Tống Văn Hải cầu xin.

"Bây giờ nói những lời này còn có ích gì?"

Vương Oánh thở một hơi:

"Hai chúng ta đã kết thúc. Anh cầu xin tôi cũng vô dụng."

"Chẳng lẽ em không nhớ tình cảm vợ chồng giữa chúng ta chút nào sao? Một ngày vợ chồng, trăm ngày ân nghĩa mà!"

"Lúc đuổi tôi ra khỏi nhà, sao anh không nói một ngày vợ chồng, trăm ngày ân nghĩa đi? Nếu không có tiểu Dật hỗ trợ, chỉ sợ tôi đã phải lang thang đầu đường. Bây giờ nói những lời này đã chậm rồi."

"Anh biết anh có lỗi với em. Anh không bằng chó lợn. Nhưng anh thật sự biết sai lầm rồi, em đừng chấp nhặt với anh."

Bốp bốp bốp...

Thấy Tống Văn Hải quỳ trên đất, không ngừng tự tát vào mặt mình, Vương Oánh cũng có chút không đành lòng.

Tâm của phụ nữ đều làm bằng nước, không sao tàn nhẫn, tâm như sắt đá được.

"Tiểu Dật, nể mặt chị được không, để họ đi thôi. Chỉ cần sau này đừng để chị thấy họ ở Trung Hải là được."

"Chị đã nói, em nhất định nể mặt."

Lâm Dật nhìn sang Tần Hán:

"Để họ đi thôi. Từ nay rời khỏi Trung Hải, đừng xuất hiện ở đây nữa là được."

Vì chuyện này là của Vương Oánh, xử lý sự việc sau đó thế nào phải xem ý cô ấy. Lâm Dật không tự ý làm chủ.

"Mẹ nó, thật tiện nghi cho bọn chúng."

"Được rồi, bớt giận đi." Lâm Dật vỗ vai Tần Hán.

"Tôi đi trước đây. Chuyện này phiền anh. À đúng, chiếc Lykan của tôi đang ở chỗ anh, anh cứ lái đi, không cần trả lại."

"Lăn con bê đi, giữa hai ta, chuyện gì ra chuyện ấy. Đừng kéo sang chuyện khác, nếu không thì không xử lý được."

"Được, vậy tôi không khách khí với anh nữa."

Chào hỏi xong, Lâm Dật dẫn Vương Oánh rời khỏi quán bar, lái xe về khu Cửu Châu Các.

"Đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì ngày mai lại nói." Về nhà, Lâm Dật nói với Vương Oánh.

"Tiểu Dật, chuyện ngày hôm nay thực sự cảm ơn em. Nếu không có em, không biết chị phải làm sao bây giờ."

"Đều là việc nhỏ, không cần để ở trong lòng, nghỉ ngơi thật tốt đi."

"Ừm."

Đã xảy ra chuyện như vậy, Vương Oánh mệt mỏi vô cùng, không bao lâu sau đã nghe thấy tiếng ngáy nhẹ nhàng.

Thấy cô ấy không có gì đáng ngại, Lâm Dật cũng về phòng mình nghỉ ngơi. Sáng hôm sau tỉnh dậy, anh phát hiện Vương Oánh mặc áo ngủ đang làm bữa sáng trong bếp.

"Nhanh đi rửa mặt đi, bữa sáng gần xong rồi."

"Vậy em không khách khí."

"Ở đây là nhà em, em có gì phải khách khí?" Vương Oánh cười nói: "Là chị phải khách khí một chút mới đúng."

"Chị cũng không cần khách khí, cứ coi như nhà mình."

Rửa mặt xong xuôi, bữa sáng đã sẵn sàng. Tuy hình thức đơn giản, nhưng hương vị lại rất ngon.

"Chuyện trong nhà đều giải quyết xong, chị tính sau này thế nào?"

"Chị định bán nhà, sau đó mua nơi khác ở, xem như bắt đầu lại từ đầu."

"Đây cũng là biện pháp. Nhưng nếu chị không tìm được nơi ở thích hợp thì có thể ở chỗ em. Chín căn biệt thự này đều là của em, chị chọn căn nào tùy ý chị."

"Không phải chứ, chín căn biệt thự đều là của em?" Vương Oánh trừng mắt: "Cửu Châu Các là khu biệt thự số một Trung Hải, chín căn biệt thự phải có giá gần 10 tỉ."

"Chỉ mấy căn nhà mà thôi, chị không cần ngạc nhiên. Chị muốn ở căn nào tùy chị chọn."

"Hay thôi đi. Vị thái thái chính phòng như Kỷ tổng còn chưa tới đây ở, chị còn không phải tình nhân của em, sao có tư cách ở lại nơi này."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 226.

Chương 227. Cờ Đỏ Không Thẳng, Cờ Màu Không Bay

"Cô ấy là cô ấy, chị là chị, sao phải phân biệt thế làm gì?"

"Vậy cũng không được. Lòng ghen tị của phụ nữ rất mạnh." Vương Oánh nói.

"Với cô gái hoàn mỹ như Kỷ tổng, em phải mau chóng bắt vào tay đi. Nếu em lỡ bỏ qua, sau này không tìm được người tốt như vậy đâu."

"Được rồi, em sẽ nắm chặt." Lâm Dật cười vui.

"Vậy là được."

Vương Oánh chống cằm, mỉm cười nhìn Lâm Dật:

"Em phải dựng thẳng cờ đỏ trong nhà, bằng không cờ màu bên ngoài không phất được đâu."

"Chị Oánh, ví dụ của chị thật là tuyệt."

"Cho nên phải nghe lời chị, nhanh chóng trói Tổng giám đốc về nhà mới là chuyện chính."

"Không thành vấn đề."

Sau khi ăn xong, Vương Oánh thu dọn bàn ăn, rồi từng người lái xe rời đi.

Rời khỏi nhà, Lâm Dật mở giao diện hệ thống, còn thiếu 1 cái đánh giá năm sao cuối cùng, nhiệm vụ chung cực mới có thể hoàn thành.

"Ngài có đơn hàng mới, xin tiếp nhận."

Khi Lâm Dật lòng vòng trên đường, trên điện thoại sáng lên tin báo đơn hàng.

Nội dung đơn hàng rất thú vị, là bảo anh đi mua một chiếc đồng hồ Patek Philippe nhái cao cấp, giá cả khống chế trong khoảng năm trăm đến một nghìn tệ.

Ngoài ra, phía dưới còn có dòng ghi chú nhỏ.

Nếu như không mua được Patek Philippe, đồng hồ nhái hàng hiệu cao cấp loại khác cũng có thể.

Nhưng vì giá cả quá mức dao động, để tránh cãi nhau tốn nước bọt, Lâm Dật gọi điện xác nhận với người mua.

Thế nhưng, sau khi bấm số, chuyện càng thú vị hơn phát sinh.

Trên màn hình điện thoại lại không hiển thị số, mà là tên Tống Giai.

Lâm Dật sửng sốt, việc này có phải là quá khéo không?

Người đặt đơn hàng lại là Tống Giai?

Đường dây mau chóng được kết nối.

"Chủ nhiệm Lâm, cậu nghỉ việc lâu như vậy, đây mới là lần đầu tiên gọi cho tôi đấy." Tống Giai cười khanh khách nói.

"Có phải là muốn tìm chị Tô mà không thấy, cho nên gọi đến chỗ tôi không?"

Nghe giọng Tống Giai, Lâm Dật cười đáp:

"Tôi cũng không muốn tìm bà cọp cái mãn kinh kia. Cô đặt đơn hàng trên app của Mỹ Đoàn muốn mua một chiếc đồng hồ đeo tay nhái cao cấp hiệu Patek Philippe hả? Tôi gọi điện sang xác nhận một chút."

"Hả?"

Tống Giai sững sờ:

"Tôi quả thực đặt đơn hàng, nhưng sao anh biết?"

"Bởi vì tôi chính là người chạy shipper, đã nhận chính đơn đặt hàng của cô."

"Không phải chứ, trùng hợp thế sao?" Tống Giai kinh ngạc thốt lên.

Tô Cách có biết chuyện liên quan đến Lâm Dật, nhưng cô vẫn kín miệng như bưng, không nói quá nhiều cho người khác.

Cho nên Tống Giai không biết Lâm Dật còn làm cả nghề shipper.

Cô cũng không biết Lâm Dật là thiếu gia nhà giàu.

"Quả thực trùng hợp."

"Chờ đã chủ nhiệm Lâm, cậu đang yên đang lành sao lại đi làm shipper làm gì? Sao cậu có thể làm công việc hầu hạ người khác như vậy chứ?" Tống Giai bất bình hộ Lâm Dật.

"Không phải cậu có quan hệ tốt với Tần Hán sao? Để anh ta tùy tiện sắp xếp công việc cho cậu, cũng không cần phải đi làm shipper."

Trước đây vì chuyện Tôn Hiểu Vũ nhảy lầu, cô đã biết chuyện quan hệ giữa Lâm Dật và Tần Hán.

Vì vậy Tống Giai không thể hiểu vì sao Lâm Dật lại đi làm công việc shipper.

"Công việc này rất tự do, cũng kiếm được kha khá. Tôi lại cảm thấy rất tốt."

"Tiền lương ở Đoàn ủy trường quả thực hơi thấp, nhưng tôi vẫn không thể chấp nhận được. Cậu làm công việc như vậy quả thực đáng tiếc, không đáng tự hào chút nào."

"Không có gì đáng tiếc cả, ít nhất tôi cảm thấy rất tốt."

Lâm Dật cười nói, sau đó chuyển đề tài:

"Cô xác định muốn mua một chiếc đồng hồ Patek Philippe hàng nhái chất lượng cao hả? Nếu không có ý gì khác thì tôi đi mua ngay."

"Chờ đã, chủ nhiệm Lâm, tôi muốn từ bỏ đơn này. Tôi thật ngại khi để cậu phải làm chân chạy cho tôi."

"Đừng đừng đừng. Tôi xin ghi nhớ lòng tốt của cô, nhưng bản thân tôi chính là làm nghề này. Nếu cô để người khác nhận đơn, tiền cũng sẽ chuyển cho người ngoài mất."

Dù như thế nào, Lâm Dật cũng sẽ không để Tống Giai hủy đơn.

Với quan hệ giữa hai người, đánh giá năm sao chắc chắn không chạy thoát được, cuối cùng nhiệm vụ cũng có thể hoàn thành.

Nếu để người khác nhận đơn, không chừng mình còn phải tốn thời gian không ít để đi hoàn thành nhiệm vụ.

"Xác định không thành vấn đề sao? Tống Giai tôi có tài cán gì!"

"Có gì đâu. Nếu chị xác định mua, tôi lập tức đi."

"Vậy cũng được, vậy phiền chủ nhiệm Lâm rồi."

Tống Giai căn dặn:

"Nhất định phải giúp tôi chọn đồ tốt, càng giống thật càng tốt, vượt dự toán một chút cũng không sao. Tuyệt đối đừng để người khác nhìn ra."

"Giao cho tôi là được."

Nói xong, Lâm Dật tắt máy, bắt đầu nghĩ xem đi đâu mua hàng.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, anh không nghĩ ra chỗ nào thích hợp.

Bởi vì với gia sản của Lâm Dật, anh đã sớm từ biệt hàng giả.

"Cô tiểu Tống làm người rất tốt, so với con cọp cái kia thì hơn quá nhiều. Có nên mua hẳn cho cô ấy một cái thật không nhỉ, dù sao cũng chẳng đáng mấy đồng?"

Quyết định xong, Lâm Dật lái xe đi quảng trường Thời Đại, nhẹ nhõm tới quầy hàng chuyên bán Patek Philippe.

Lâm Dật không hiểu nhiều về đồng hồ, cũng chỉ có thể chọn dựa vào dáng vẻ bên ngoài. Anh nhìn thấy một chiếc khảm nạm kim cương trên bề mặt, loại dành cho phụ nữ.

Hình dạng rất đẹp, hợp với vóc dáng xinh xắn lung linh của Tống Giai.

"Có thể lấy chiếc đồng hồ này cho tôi xem một chút không?"

Nữ nhân viên cửa hàng Patek Philippe đi tới:

"Tiên sinh, chiếc này giá một triệu bảy trăm hai mươi nghìn tệ, ngài nhất định muốn nhìn sao?"

"Hả? Tại sao không xác định? Cô sợ tôi không mua nổi sao?"

"Cô nói nhăng nói cuội cái gì đấy!"

Không đợi nữ nhân viên nói, một tiếng quát khẽ vang lên.

Lâm Dật nhìn sang bên, cảm giác khá quen mắt với người đang đi tới.

Dường như đó là cửa hàng trưởng Patek Philippe. Chiếc đồng hồ kỷ niệm 175 năm trên tay hắn chính là do cô ấy đưa tới.

"Chị Hà, em không nói gì mà, chỉ báo giá cho anh ta thôi." Nữ nhân viên cửa hàng vô tội nói.

"Còn ngụy biện!"

Cửa hàng trưởng dạy bảo:

"Đi nhà kho đợi tôi, đợi lát nữa tính sổ với cô!"

Vô duyên vô cớ bị dạy cho một trận, nữ nhân viên cực kỳ uất ức, nhưng cô cũng chỉ có thể ngoan ngoãn quay về kho hàng phía sau, chờ cửa hàng trưởng tới lại hỏi tình huống.

"Lâm tiên sinh, thật ngại quá. Cô ấy là người mới tới, không hiểu quy định. Ngài đừng chấp nhặt với cô ấy." Cửa hàng trưởng xin lỗi.

"Tôi cũng không phải người hẹp hòi như vậy, nhưng các cô tốt nhất nên tăng mạnh huấn luyện nghiệp vụ một phen."

"Vâng vâng vâng, Lâm tiên sinh dạy phải. Chúng tôi sẽ chú ý việc này." Cửa hàng trưởng nói.

"Lâm tiên sinh, ngài vừa ý với chiếc này sao? Tôi lấy ra cho ngài xem."

"Không cần nhìn, bọc lại là được."

Cô cửa hàng trưởng thầm mừng, liên tục cảm thán.

Quả nhiên là cự phú một phương!

Đồng hồ giá hơn một triệu bảy chẳng khác gì một trăm bảy mươi hai tệ trong mắt người ta.

"Lâm tiên sinh, vì ngài là hội viên Kim cương của Quảng trường Thời Đại, có thể chiết khấu 30%. Tôi bỏ đi số lẻ cho ngài, còn lại một triệu hai trăm nghìn."

"Được, bọc lại cho tôi đi."

Mua bán rất mau lẹ, quẹt thẻ xong xuôi, Lâm Dật xách đồng hồ rời đi.

Cùng lúc đó, nữ cửa hàng trưởng vội vàng quay về kho hàng, chuẩn bị xử lý chuyện vừa rồi.

"Chị Hà, vừa nãy em cũng không làm gì sai mà. Nhìn dáng vẻ anh ta là biết không có sức mua, còn lãng phí thời gian giới thiệu với anh ta làm gì?"

"Cô nói anh ta không có sức mua?"

Nữ cửa hàng trưởng lấy hóa đơn của Lâm Dật ra:

"Không tới ba phút, người ta đã mua đứt chiếc đồng hồ giá một triệu bảy trăm hai mươi nghìn này, cô nói anh ta có sức mua không?"

Nữ nhân viên ngây người:

"Không tới ba phút đã mua luôn đồng hồ một triệu bảy trăm hai mươi nghìn?"

"Thế này đã là gì, trước kia anh ta mua lại chiếc đồng hồ kỷ niệm 175 năm còn không thèm nháy mắt một cái."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 227.

Chương 228. Anh Biết Giả Làm Người Giàu Có Không?

Nghe nói xong, nữ nhân viên tan nát cõi lòng.

"Anh ta nhiều tiền như vậy sao?"

"Vậy cô cho là thế nào?" Nữ cửa hàng trưởng dạy dỗ.

"Sau này phải mở rộng tầm nhìn ra, đừng thấy khách hàng trẻ tuổi đến là cho rằng người ta không mua nổi. Đây chính là bài học, hiểu chưa!"

"Em biết rồi, lần sau chắc chắn không dám nữa."

Mua xong đồng hồ, Lâm Dật lái xe đi đến chỗ Tống Giai.

Tống Giai ở trong căn hộ độc thân loại nhỏ, có gác xếp. Hai tầng gộp lại có diện tích hơn 50 m2.

Tống Giai trang điểm rất tùy tiện, mặc một chiếc áo choàng trắng để lộ hai chân.

Nhìn lướt qua trông như không mặc quần.

"Chủ nhiệm Lâm vào đi, trời nóng như vậy, chắc là mệt chết rồi hả?"

"Cũng không đến mức đó. Tôi mua đồng hồ cho cô rồi đây, xem có hài lòng không."

Nhận đồng hồ Lâm Dật đưa tới, Tống Giai giật nảy cả mình.

"Không phải chứ, món hàng nhái này thật quá. Nếu không nói là giả, tôi còn tưởng nó là thật đấy."

Tống Giai đeo đồng hồ vào tay, ngắm nghía cả nửa ngày.

"Chủ nhiệm Lâm thật sự tài năng, lại có thể đào móc ra thứ tốt như vậy, chắc phải tiêu thêm không ít tiền."

Lâm Dật thấy buồn cười, đây là đồng hồ thật còn gì.

Nhưng Lâm Dật cũng không nói rõ.

Bởi vì với tiền lương của Tống Giai, chắc chắn cô không trả nổi một triệu hai tệ. May mà anh không nói chân tướng cho cô biết.

"Cũng không bao nhiêu tiền, dù sao cũng là đồng nghiệp một thời gian, coi như quà tôi tặng cô đi."

"Đừng nha chủ nhiệm Lâm. Nếu anh nói như vậy, tôi sẽ tưởng lầm là anh muốn tán tỉnh tôi đấy." Tống Giai cười khúc khích nói.

"Chú ý thân phận của mình nha, dù sao cũng là cô giáo của người ta."

"Ở đây là nhà tôi mà, cũng không có người ngoài." Tống Giai nói: "Rốt cuộc tốn bao nhiêu tiền, tôi thanh toán lại cho anh."

"Mất 260 tệ. Tôi quen người bán đồng hồ, không mất bao tiền."

"Chủ nhiệm Lâm, anh thật làm cho tôi phải nhìn với cặp mắt khác xưa, lại còn quen người bán đồng hồ giả. Có người quen chính là dễ dàng như vậy đó."

Nói xong, Tống Giai dùng Wechat chuyển cho Lâm Dật 260 tệ.

"Chủ nhiệm Lâm, tôi chuyển tiền sang cho anh rồi nhé."

Lâm Dật gật gù:

"Nếu không còn chuyện gì, tôi đi trước đây. Đừng quên đánh giá năm sao đó."

"Không thành vấn đề, tôi làm ngay đây."

Tống Giai nhấc điện thoại lên, chuẩn bị đánh giá.

Nhưng cô vừa định làm, ánh mắt bỗng sáng quắc lên nhìn về phía Lâm Dật.

"Cô dùng vẻ mặt đó nhìn tôi làm gì? Tại sao tôi cảm giác giống như cô muốn đánh gục tôi hả?"

"Chủ nhiệm Lâm, tôi muốn hỏi anh một chuyện." Tống Giai có vẻ xấu xa nói, rất có cảm giác giống như nhìn thấy khách quen.

"Hỏi tôi chuyện gì?"

"Anh biết giả làm người giàu không?"

Hử?

Nói cái gì thế, anh đây vốn là người giàu có đó nha!

"Cô rốt cuộc muốn làm gì?"

"Tối nay tôi có buổi họp bạn học. Nhưng anh biết đấy, ngày nay họp mặt bạn học chính là chỗ để khoe giàu. Tôi không muốn người ta hạ thấp mình."

"Vòng vèo cả ngày, thì ra cô mua chiếc đồng hồ này để khoe giàu à?"

"Đương nhiên rồi." Tống Giai nói: "Hiện giờ tâm trí con người ta âm u lắm, chỉ ước gì anh kém hơn họ. Tôi sẽ không để họ được toại nguyện."

"Nhưng cô chỉ là trợ lý Uỷ ban đoàn trường đại học, tiền lương không bao nhiêu, cũng không cách nào khoe giàu mà."

"Cho nên tôi mới hỏi anh có biết giả làm người giàu không, đến lúc đó giả làm bạn trai tôi, để bọn họ biết hiện tại tôi sống rất tốt, làm tức chết họ đi."

"Không đến nỗi đó chứ? Nếu cô thật sự không vừa mắt những người kia thì đừng đến là được."

"Ban đầu tôi thật sự không muốn đi, nhưng anh không biết chứ, đám người kia thật sự đáng ghét."

Tống Giai càng nói càng hăng hái, ngồi khoanh chân trên ghế sa lông.

"Nói cái gì mà, học sinh xuất sắc thời đại học hiện giờ chắc là kiếm khá lắm, ít nhất một năm cũng thu nhập tiền triệu chứ."

"Đám học sinh kém chúng tôi không có tiền đồ nhất, ra ngoài chỉ có thể lái xe như Mercedes-Benz, BMW, không so được với Giai Giai."

Tống Giai càng nói càng tức:

"Chủ nhiệm Lâm, anh nghe xem, chẳng phải rõ ràng là đang khích bác tôi sao? Nếu tôi còn không đi, chẳng phải bị họ cười chết."

"Vậy được, vừa vặn tôi cũng rảnh rỗi, đi theo cô một chuyến."

"Ừ." Tống Giai gật đầu liên tục. "Chủ nhiệm Lâm, đến lúc ấy anh nhất định phải ra vẻ cực kỳ giàu có, muốn thổi phồng kiểu gì thì thổi. Anh cứ nói mình có trong tay vài công ty, thân mang tài sản kếch xù, tranh thủ lắc lư ngã hết bọn họ đi!"

"Ạch, để tôi thử xem."

Lâm Dật cũng có phần không chắc chắn. Bản thân anh lại không có khí chất giàu sang gì.

Loại trường hợp như này, tìm Tần Hán dường như thích hợp hơn.

"Hi hi, cảm ơn chủ nhiệm Lâm." Tống Giai cười híp mắt.

Cô nói:

"Hiện giờ tôi đi tắm, chờ âu phục thuê đưa đến, chúng ta đi ra ngoài."

"Cô còn thuê âu phục sao?"

"Đúng nha." Tống Giai nói: "Ban đầu, tôi định tìm bạn đến giúp đỡ, nhưng tôi lại cảm thấy anh càng đẹp trai hơn người ta, cũng có khí chất hơn. Cho nên, tôi cho anh ta lượn luôn, tìm anh giúp đỡ."

"Không ngờ tôi lại còn cướp chuyện làm ăn của người khác, không tốt lắm đâu."

"Hết cách rồi, ai bảo chủ nhiệm Lâm đẹp trai như vậy."

"Tôi thích người thành thật như cô."

Tống Giai cười hì hì:

"Chủ nhiệm Lâm chờ chút nhé, trong tủ lạnh có hoa quả và đồ uống, coi đây như nhà mình là được, không cần khách khí."

"Được, cứ đi làm chuyện của cô đi."

"Ừ."

Tống Giai đi phòng vệ sinh. Lâm Dật quả thật hơi khát nước, nhưng từ bỏ ý định mở tủ lạnh.

Tống Giai cũng có thói quen mang tất chân, chắc cũng đặt vài đôi trong tủ lạnh. Thôi thì uống nước sôi để nguội đi.

Trong lúc này, âu phục mà Tống Giai thuê cũng đã được đưa tới.

Người đưa quần áo cũng là đồng nghiệp của Lâm Dật, là một người chạy shipper.

Nửa giờ sau, Tống Giai tắm xong đi ra. Cô quấn khăn tắm quanh người, tuy vóc dáng không bùng nổ như Tô Cách, nhưng hình ảnh này cũng có đầy đủ sức hấp dẫn.

"Chủ nhiệm Lâm, trên khay trà có máy tính, tự anh dùng nhé. Tôi đi trang điểm, chắc hai mươi phút là xong."

"Được rồi, thuận tiện đánh giá năm sao đi, tôi đang chờ đây này."

"OK, không thành vấn đề."

Tống Giai trở về phòng trang điểm. Lâm Dật rảnh rỗi chơi điện thoại di động.

Không đến mấy phút, đánh giá năm sao của Tống Giai hiện ra.

Cùng lúc đó, gợi ý của hệ thống cũng vang lên trong đầu Lâm Dật.

【Nhiệm vụ hoàn thành, thưởng 100 nghìn điểm thông thạo】

【Độ thuần thục nghề nghiệp: 100%, thưởng 3 tỷ nhân dân tệ!】

【Khóa nghề Shipper, không thể mở khóa.】

Thấy phần thưởng ba tỷ nhân dân tệ, Lâm Dật chẳng hề rung động chút nào. Chuyện này hoàn toàn trong tính toán của anh.

Nhiệm vụ thưởng cho 100 nghìn điểm giá trị thông thạo, cuối cùng còn thưởng cho ba tỷ nhân dân tệ, vậy là đã rất tốt.

Dù sao trước đây 200 nghìn điểm giá trị thông thạo mới thưởng cho hai tỷ, anh cũng đã thấy đủ.

Lâm Dật nhìn thông báo, thấy nghề shipper đã bị khóa.

Điều thú vị là, trong bảng thuộc tính có thêm một huy hiệu màu vàng, khá giống hệ thống thành tựu trong game.

Lâm Dật thả lỏng nằm trên ghế sa lông, nghiên cứu bước kế tiếp nên làm cái gì.

Hai nghề giảng viên và tài xế Didi đã kết thúc thời gian đóng băng, cho nên cần lựa chọn một nghề làm nhiệm vụ chung cực tương ứng.

"Cô giáo Tống." Lâm Dật gọi với lên gác xếp.

"Có chuyện gì vậy? Đừng vội, tôi sắp trang điểm xong rồi."

"Không có việc gì lớn, cô cứ trang điểm đi." Lâm Dật nói: "Tôi muốn hỏi, có phải trường học sắp nghỉ không?"

"Ừ, còn hai mươi mấy ngày nữa là sẽ thi kết thúc năm, chủ nhiệm Lâm có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì, cô cứ làm việc tiếp đi."

Lâm Dật tính toán. Nếu thế, trước tiên cần phải hoàn thành nhiệm vụ chung cực của nghề giảng viên này trước.

Bằng không, chờ khi các sinh viên nghỉ cả, dù mình có mở ra nghề cũ này cũng không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ.

Vì lẽ đó, chính là nghề này đi!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 228.

Chương 229. Sao Lại To Lên?

Chờ khoảng nửa giờ sau, Tống Giai mới ung dung từ trên gác xếp đi xuống.

Sau khi trang điểm xong cô không giống với phong cách thường ngày.

Tống Giai thuộc dạng cô gái nhà bên, không phải loại hình phóng khoáng như Tô Cách.

Nhưng hôm nay, cô đã mặc một chiếc váy liền thân màu đen, trong vẻ vui tươi chứa một chút hoang dã và to gan, khiến Lâm Dật suýt không nhận ra.

Khuyết điểm duy nhất chính là vóc dáng của cô không kinh ngạc như Tô Cách. Nếu để Tô Cách mặc như vậy, có lẽ hiệu quả sẽ còn tốt hơn.

"Chủ nhiệm Lâm, anh cảm thấy tôi mặc đồ này thế nào? Có cảm giác như trang phục của nữ công chức tinh anh hay không?"

"Có một chút."

"Chỉ một chút thôi sao?" Tống Giai bĩu môi: "Vậy anh đợi lát nữa, tôi lấy trang bị khác ra, hiệu quả sẽ còn tốt hơn nữa.”

Nói xong, Tống Giai tới tủ lạnh, lấy ra một đôi tất chân màu da, thành thạo đeo vào chân mình.

Ngoài ra, cô còn tìm một đôi giày cao gót màu đen buộc dây. Vóc dáng vốn thuộc tầm trung của Tống Giai được giày cao gót hỗ trợ lập tức trở nên cao gầy, thêm mấy phần phong cách ngự tỷ.

"Chủ nhiệm Lâm, hiện giờ thế nào?"

Lâm Dật vuốt cằm, bình phẩm từ đầu đến chân:

"Cảm giác khá hơn nhiều. Nhưng tôi luôn cảm thấy lạ lạ chỗ nào đó, thật sự thiếu một chút gì đấy."

"Không thể nào! Tôi đã mặc hết trang bị vào rồi, sao còn chưa đủ tư vị?" Tống Giai có chút uể oải.

"Tôi cảm thấy cô nên hỏi Tô Cách một chút xem. Cô ấy thường ngày cũng theo loại phong cách này."

"Đây là bộ trang điểm mà chính chị Tô chọn cho tôi. Tôi chuẩn bị bộ trang phục này mất hết vài nghìn tệ của tôi đấy."

Bỗng nhiên, Tống Giai sáng mắt lên, như nghĩ tới điều gì đó.

"Chủ nhiệm Lâm, anh nói tôi mặc đồ này còn thiếu chút tư vị là so sánh từ chị Tô mà ra sao?"

"Ừ." Lâm Dật gật đầu nói.

"Vậy tôi biết thiếu ở đâu rồi." Tống Giai hứng thú nói: "Chủ nhiệm Lâm chờ một lát, tôi lập tức xuống ngay."

Thấy Tống Giai hào hứng, Lâm Dật không biết cô nghĩ tới điều gì, đành chờ ở tầng dưới.

Gần mười phút sau, Tống Giai mới đi xuống.

Quần áo không có thay đổi gì, nhưng vóc dáng khác hẳn.

Không chỉ phía trước lồi, đằng sau cũng vểnh hơn.

Thần kỳ a!

"Chủ nhiệm Lâm, anh xem tôi hiện tại thế nào?"

Tống Giai quay một vòng tại chỗ, biểu hiện mọi góc độ.

"Không tồi không tồi, lần này đúng vị rồi." Lâm Dật gật đầu: "Nhưng làm sao được vậy?"

"Lót ấy mà." Tống Giai không e dè chút nào.

"Thật sự người so với người tức chết người, hàng so với hàng đáng ném. Chị Tô mỗi ngày đi làm đều phải mặc đồ lót nhỏ đi một số, còn tôi lại phải độn thêm, quá đáng thương."

"Không sao, ngực nhỏ đỡ tốn vải. Cô như vậy cũng đỡ tốn cacbon, tiết kiệm năng lượng."

"Ha ha, chủ nhiệm Lâm vẫn biết nói chuyện." Tống Giai cười lớn: "Nào nào nào, gần đến giờ rồi, đổi âu phục đã, chúng ta xuất phát."

"Ừ."

Lâm Dật gật gù, đổi sang bộ âu phục mà Tống Giai thuê về.

"Chà chà chà, không xong rồi, chủ nhiệm Lâm quá đẹp trai, cảm giác tôi không giữ nổi mất." Tống Giai cười hì hì nói.

"Chờ lúc nào cô đến ngày lại tới tìm tôi, chắc chắn cho cô cơ hội này."

"Hi hi, tôi lại không dám cướp người với chị Tô."

Nói xong, Tống Giai kéo Lâm Dật tới trước gương, ôm lấy tay anh ta.

"Chủ nhiệm Lâm, hai chúng ta đi ra ngoài như vậy sẽ không bị ai hoài nghi chứ?"

"Rất tốt, không vấn đề gì."

"Đi thôi." Tống Giai đắc ý.

"Chủ nhiệm Lâm, sau khi đến khách sạn, anh nhất định phải lấy ra khí chất nhà giàu mới nổi, cất bước là phải lục thân bất nhận, kiềm chế hết bọn họ lại. Tôi muốn ép hết tất cả các góc của bọn họ."

"Tôi sẽ cố gắng." Lâm Dật cười cười.

Có điều, với trạng thái của mình hiện tại cũng không cần giả vờ, lái chiếc Koenigsegg qua là xong.

Chuẩn bị xong xuôi, hai người cùng xuống nhà.

"Cô làm sao lại xuống tầng hầm?"

"Xe tôi đậu ở tầng hầm mà." Tống Giai nói: "Tôi mượn chiếc A6 của chị Tô, lái xe này không mất mặt."

"Cộ xác định dùng A6 của Tô Cách hả? Tôi có thể lấy tới xe càng tốt hơn." Lâm Dật đề nghị.

"Xe tốt hơn? Chiếc Koenigsegg kia sao?"

"Làm sao cô biết?"

"Trước đây tôi có thấy cậu lái rồi nha." Tống Giai nói.

"Nhưng chiếc xe đó chẳng phải của Tần Hán sao? Việc của tôi cũng chẳng phải việc lớn, không cần mượn xe của người ta. Đều là ân tình cả, sau này không dễ trả. Lái A6 của chị Tô là được rồi."

Lâm Dật yên lặng, suy nghĩ nửa ngày, hóa ra coi xe của mình là của Tần Hán à?

"Được rồi, cô nói A6 thì A6 đi."

Xuống tầng hầm bãi để xe, hai người lên xe.

"Chủ nhiệm Lâm, chúng ta đi khách sạn Bán Đảo."

Hử???

Lâm Dật sửng sốt, loanh quanh mãi, hóa ra dùng bữa tại địa bàn của mình. Vậy lại càng dễ làm.

Lâm Dật lái xe, quen thuộc đến khách sạn Bán Đảo.

"Quản lý Vương, Lâm tổng đến rồi!"

Nghe thấy quản lý sảnh gọi, Vương Thiên Long đang kiểm tra công tác phòng cháy chữa cháy lập tức dừng việc, thấy thật sự là Lâm Dật tới.

"Chờ đã, không ai được hành động!"

Vương Thiên Long lập tức dặn dò:

"Không ai được chào hỏi Lâm tổng."

"Hả? Lâm tổng đến rồi, không chào hỏi hình như không tốt cho lắm."

"Không thấy Lâm tổng có cô gái bên cạnh sao? Chắc đó là người mới cưa được, cho nên không thể bại lộ thân phận của Lâm tổng khi chưa được sự cho phép." Vương Thiên Long nói.

"Thông báo, không ai được làm lộ thân phận của Lâm tổng. Nhớ câu nói kia, ai mà làm lỡ chuyện tán gái của Lâm tổng thì phải cuốn gói rời khỏi đây."

Nếu như có một ngày Lâm Dật đăng cơ, vị trí đại nội tổng quản không phải Vương Thiên Long thì không còn ai khác thích hợp hơn nữa.

"Biết rồi quản lý Vương."

Quản lý sảnh đặc biệt cảm thán:

"Thực sự sống đến già, học đến già."

Lâm Dật và Tống Giai vào thang máy, cùng đi lên tầng ba, đẩy cửa phòng riêng số 306.

Trong phòng có cái bàn tròn lớn, có khoảng hai mươi mấy người, hiện tại vẫn còn dư nhiều chỗ trống.

Lâm Dật liếc nhìn, trong phòng có 24 người, phụ nữ chiếm đa số, nhưng người nào cũng trang điểm dày cộp, trang phục lộng lẫy, còn có mùi nước hoa gay mũi.

"Ôi, Giai Giai đến rồi sao, mọi người đã đủ, chỉ chờ cậu đấy."

Cô gái vừa nói chuyện tên là Lý Tuyết Như, là bạn cùng phòng thời đại học của Tống Giai, nhưng quan hệ giữa hai người khá tệ.

"Thực sự thật không tiện." Tống Giai cười nói.

"Hôm qua lăn lộn đến muộn quá, đến gần sáng mới ngủ được. Vừa đặt lưng là đã đến gần trưa mới dậy, để mọi người đợi lâu."

Lâm Dật: ???

Đúng thật là chèn ép mọi góc độ mà!

Trong nháy mắt, Lâm Dật phát hiện ánh mắt của những cô gái trong phòng lập tức nóng rực lên, giống như muốn ăn thịt người.

"Giai Giai, cậu đúng là, sau khi tốt nghiệp, cậu lại kiếm được anh bạn trai đẹp trai như thế, chắc mỗi tối đều hưng phấn không đi nổi chứ?" Lý Tuyết Như nói.

"Chuyện này không lên được đài, nói nhiều thật không tiện." Tống Giai cười.

"Dù sao cũng không có mấy người mạnh như động cơ xe như bạn trai tớ được."

Lâm Dật: Cô thật sự dám nói hả?

Chỉ có điều, hai người họ chưa “bạch bạch bạch” nhau, sao cô ấy biết rõ như vậy nhỉ?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 229.

Chương 230. Không Thể Khiêm Tốn Hơn Nữa

Tống Giai nói xong, Lâm Dật phát hiện những người đàn ông con trai ngồi ở đây hầu như đều liếc đi nơi khác, có vẻ như nói đến nỗi đau của họ.

Kéo qua hai cái ghế, hai người ngồi xuống, Tống Giai giới thiệu:

"Giới thiệu cho mọi người một chút, đây bạn trai tớ, tên là Lâm Dật."

Lâm Dật khẽ gật đầu, xem như chào hỏi.

"Nào nào nào, đủ người rồi, gọi món đi thôi."

Người con trai vừa nói chuyện tên là Tiền Húc, là lớp trưởng thời đại học của Tống Giai.

Sau khi tốt nghiệp đại học, anh ta tiếp nhận chuyện kinh doanh của gia đình, doanh thu một năm gần 1 triệu. Trong đám bạn học của Tống Giai, anh ta có thể xem như người làm rất khá.

"Lớp trưởng, tớ nghe nói, sau khi tốt nghiệp cậu đã tiếp nhận chuyện kinh doanh trong nhà, hiện giờ làm ăn cũng khá."

"Cũng tạm, doanh thu năm cũng hơn 1 triệu tệ, miễn cưỡng sinh hoạt." Tiền Húc cười ha ha.

"Doanh thu một năm hơn 1 triệu còn nói miễn cưỡng sinh hoạt? Vậy tớ càng không sống nổi."

"Lão Tôn, nghe nói cậu vào ngân hàng làm, đãi ngộ thu nhập cũng không kém chứ?"

"Không so được với cậu. Tính cả lương và thưởng, thêm thu nhập xám, miễn cưỡng cũng được 500 nghìn, quá thảm."

"Tốt mà, mặc dù ở Trung Hải thì lương bổng như vậy cũng đủ rồi."

"Đời tớ vậy là xong, chắc cũng không có hi vọng thăng chức gì."

Tiền Húc cười cười nhìn sang người con trai khác:

"Hạo Tử, nghe nói cậu đã chạy lên chức Trưởng khoa, khá lắm. Thêm tám, mười năm nữa, cậu lên làm Trưởng phòng cũng không thành vấn đề."

"Cậu đừng giễu cợt tớ. Lên làm Trưởng khoa coi như điểm cuối của tớ rồi. Chuyện Trưởng phòng ấy à, chỉ có thể xem ý Trời thôi." Người tên Hạo Nam nói.

"Theo tớ thấy, trong đám bạn học chúng ta, người làm ăn tốt nhất vẫn là Tuyết Như. Không có ai sánh bằng cậu ấy."

"Cũng đừng nói như vậy." Lý Tuyết Như cười nói.

"Các cậu xem bạn trai Giai Giai chẳng phải cũng là một nhân tài sao, chắc công việc cũng không kém?"

Tống Giai sững sờ.

Trước khi ra ngoài, dường như hai người quên thương lượng chuyện này.

Nếu anh ta nói mình làm shipper, chẳng phải thành chuyện cười cho bọn họ?

"Mở công ty, miễn cưỡng duy trì kế sinh nhai." Lâm Dật cười nói.

"Đúng đúng đúng, một công ty nhỏ mà thôi, không có gì hay mà khoe khoang."

Vì trước đây không bàn sẵn kịch bản, Tống Giai sợ nói nhiều bị lộ, cho nên không nói nhiều về đề tài này.

"Công ty nhỏ? Nhỏ cỡ nào?"

Lý Tuyết Như nói:

"Bạn trai tớ cũng mở một công ty nhỏ, hiện giờ giá thị trường đã đạt 80 triệu. Sang năm, chỉ cần nỗ lực thêm, vượt qua mốc 100 triệu tệ cũng không thành vấn đề."

"Tiểu Như, công ty của chúng ta không lớn, dù vượt 100 triệu, thực ra cũng không là gì cả."

Người vừa nói là bạn trai của Lý Tuyết Như, tên là Cao Nhân Tinh, là ông chủ của một công ty lập nghiệp.

"Nói cũng phải. Đã lập nghiệp hơn hai năm, giá trị mới hơn tám mươi triệu, quả thực hơi ít."

Lý Tuyết Như nhìn sang Tống Giai:

"Giai Giai, công ty của bạn trai cậu dù có nhỏ cũng không thể nhỏ hơn bạn trai tớ chứ?"

"Chắc cô hiểu lầm. Tôi vẫn rất lớn, bằng không cũng không thể lăn lộn suốt một đêm, mạnh hơn bạn trai cô nhiều."

Phì…

Mấy cô gái ở đây phì cười.

Đã nói là họp bạn cùng lớp, sao còn lái xe vòng vèo như thế.

Lý Tuyết Như lúng túng:

"Tớ không có ý đó, tớ nói là quy mô công ty."

"Tôi cũng không nói chuyện khác mà." Lâm Dật vẻ vô tội nói: "Nói sao cô cũng hiểu sai, không phải tại thói quen nghề nghiệp chứ?"

"Anh!"

Lý Tuyết Như tức giận. Gã này chẳng biết giữ mồm giữ miệng chút nào.

"Lâm tiên sinh, anh nói như vậy có điểm thiếu khách khí." Cao Nhân Tinh nói.

"Sao vừa nhắc tới công ty của anh, anh lại tỏ thái độ công kích như vậy? Chẳng lẽ nói đến nỗi đau của anh? Cảm giác quy mô công ty mình không tốt nên không nói ra được?"

"Tôi tới tham gia tụ họp bạn học của Giai Giai nên muốn khiêm tốn một chút. Nếu tôi cũng khoe khoang giàu sang như thế thì thật ngại quá."

"Mọi người đều là bạn học, không có người ngoài, tùy tiện tâm sự chút có là gì? Chẳng lẽ sợ chúng tôi vay tiền anh?"

"Đúng vậy."

Lý Tuyết Như: ...

Anh sao không ra bài theo lối cũ chứ!

Thấy Lý Tuyết Như muốn phát điên, Tống Giai thầm cười lớn không ngừng.

Chủ nhiệm Lâm quá lợi hại, dăm ba câu đã dập tắt lửa của cô ta.

Giả vờ thực sự quá giống rồi!

"Được rồi được rồi, trước tiên không nói chuyện này nữa." Tiền Húc nâng ly nói.

"Đã bao lâu không gặp mặt, chúng ta có thể tụ tập một nơi như thế này cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Mọi người mở lòng uống đi, hôm nay tớ mời khách, đừng ai giành với tớ."

"Lớp trưởng, cậu nói gì đó? Lần tụ tập bạn học này là do tớ thu xếp, sao có thể để cậu dùng tiền mời khách?" Lý Tuyết Như tranh nói.

"Để bạn trai tớ trả là được. Hơn nữa, anh ấy rất quen với quản lý của khách sạn Bán Đảo, bằng không cũng đã không thể mở tụ hội ở đây."

"Không phải chứ, Cao tiên sinh còn quen biết quản lý khách sạn Bán Đảo?" Tiền Húc bất ngờ hỏi.

Cao Nhân Tinh gật gù, vẻ mặt hiện cảm giác ưu việt.

"Trước đây tôi cùng mấy người bạn đầu tư tới đây hoạt động mấy lần, thường xuyên qua lại, cho nên quen biết quản lý Vương. Tôi nói một câu, người ta cũng sẽ nể mặt một chút."

"Cao tiên sinh thực sự quá lợi hại. Chúng tôi đều chỉ là người làm ăn nhỏ, không có quan hệ giao thiệp lớn cỡ này." Tiền Húc cười nói.

"Tớ đề nghị, mọi người kính Cao tiên sinh một ly. Sau này chúng ta chính là bạn, phải thường xuyên liên hệ."

"Đúng, mọi người nâng ly đi." Hạo Tử nâng ly.

"Đều là bạn học, khách khí như thế làm gì?" Lý Tuyết Như cũng nâng ly, lòng hư vinh được thỏa mãn trước giờ chưa từng có.

Nhưng ngay khi nâng ly, Lý Tuyết Như nhìn thấy đồng hồ trên tay Tống Giai, mắt chợt sáng lên.

"Giai Giai, chiếc đồng hồ cậu đeo này rất đẹp, hiệu gì vậy?" Lý Tuyết Như dời đề tài, cười nói.

"Chiếc đồng hồ hiệu LV của tớ chỉ có chút như vậy."

"Tớ cũng không biết thương hiệu gì, là bạn trai tặng tớ." Tống Giai không thèm để ý nói: "Dường như là Patek Philippe."

"Lại là Patek Philippe?"

Tiền Húc kinh ngạc, cảm giác khó tin được là Tống Giai đeo lại đồng hồ này.

"Thương hiệu này tốt lắm sao?" Lý Tuyết Như hỏi: "Dường như không bằng LV chứ?"

"Tuyết Như, nếu cậu nói vậy thì là người ngoài ngành rồi."

Tiền Húc giải thích:

"Patek Philippe là vua đồng hồ, là hàng hiệu đồng hồ tiếng tăm nhất thế giới, thậm chí còn không có hai chữ “một trong”. Tuy LV cũng coi như hàng xa xỉ, nhưng ở lĩnh vực đồng hồ không thể nào so sánh được với Patek Philippe."

"Lại, lại tốt như vậy sao?" Lý Tuyết Như có chút lúng túng nói.

"Nhưng tớ cảm thấy thứ này còn phải xem giá cả. Đồng hồ hàng hiệu cao cấp khác không nhất định đã kém hơn Patek Philippe."

"Cậu nói vậy cũng có đạo lý." Tiền Húc gật đầu.

"Tớ thấy trên đồng hồ của cậu nạm hơn mười viên kim cương, chắc không rẻ?"

"Ánh mắt của lớp trưởng vẫn tốt." Lý Tuyết Như vươn đồng hồ của mình ra.

"Chiếc đồng hồ của tớ nạm mười hai viên kim cương Nam Phi, lúc mua mất hơn bốn trăm hai mươi nghìn tệ."

"Trời ạ, không phải chứ! Mua cái đồng hồ đã bỏ ra bốn trăm hai mươi nghìn? Đã sắp bằng lương cả năm của tớ rồi." Lão Tôn kinh ngạc bật thốt lên.

"Thực ra tớ cũng cảm thấy chiếc đồng hồ này quá đắt, lúc mua cũng không đồng ý. Nhưng vì là sinh nhật của tớ, lão Cao nhà tớ cố ý tặng chiếc đồng hồ này. Tớ cũng không thể nào từ chối, chỉ đành nhận lấy."

Lâm Dật nở nụ cười.

Chẳng trách Tống Giai rất thẳng thắn nói với mình là phải cố gắng tỏa ra khí chất đại gia. Đám bạn học này của cô ấy thực sự biết khoe.

Xem ra mình cũng không thể khiêm tốn nữa.

P/S: Giới thiệu truyện hay cùng thể loại đã full: Thừa Kế Hai Ngàn Tỉ

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 230.

Chương 231. Đồng Hồ Là Hàng Thật

"Đúng rồi Giai Giai, Patek Philippe là số một trong giới đồng hồ hàng hiệu hả? Chắc chắn đắt hơn của tớ nhiều."

"Chuyện này…"

Tống Giai do dự. Cái đồng hồ mà cô mua chỉ là đồ nhái, làm sao biết đồ thật bao nhiêu tiền?

"Tuyết Như, cậu cũng đừng hỏi mãi. Đồng hồ của cậu đã có giá hơn bốn trăm nghìn tệ, có mấy cái có thể so với cậu." Tiền Húc khen, còn liếc liếc Cao Nhân Tinh vài cái.

Người này không tầm thường, đợi lát nữa dùng cơm phải cố gắng mời vài ly, kéo quan hệ, mở rộng mạng lưới giao thiệp của mình.

"Một triệu hai." Lâm Dật lạnh nhạt đáp.

"Hả? Anh nói gì?" Lý Tuyết Như sửng sốt: "Thứ gì một triệu hai?"

"Không phải cô hỏi đồng hồ trên tay Giai Giai giá bao nhiêu tiền sao? Tôi đã bỏ ra một triệu hai nhân dân tệ để mua nó."

Hít…

Tất cả mọi người bất ngờ nhìn Lâm Dật, vẻ mặt biến hóa liên tục.

Vậy mà bỏ ra một triệu hai để mua chiếc đồng hồ, có phải là quá xa xỉ không?

Bạn trai của cô ấy nhiều tiền như vậy sao?

Tống Giai âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may chủ nhiệm Lâm phản ứng nhanh, báo cái giá.

Nhưng giá này có phải là nói quá không?

Lý Tuyết Như nói đồng hồ của cô ấy hơn bốn trăm nghìn, chúng ta báo năm trăm nghìn là được. Con số một triệu hai vẫn hơi cường điệu quá.

Ai, không sao, chỉ cần ép cô ta lại là được.

"Patek Philippe có loại đồng hồ đắt như vậy sao?" Người tên Hạo Tử nghi ngờ: "Đây là đồng hồ đeo tay giá trên trời à?"

"Giá trên trời cũng không đến nỗi." Cao Nhân Tinh, bạn trai của Lý Tuyết Như nói: "Nhưng trước đây tôi từng tới cửa hàng chuyên bán Patek Philippe dường như chưa từng thấy chiếc đồng hồ như vậy."

"Lẽ nào mua đồ giả? Không đến nỗi như vậy chứ?" Tiền Húc nói.

"Đó cũng chỉ là suy đoán của tôi, nói không chừng là thế." Cao Nhân Tinh cười cười.

"Vậy chẳng phải đơn giản sao? Trên mặt đồng hồ đều có mã số, tra cứu một chút chẳng phải là biết?" Lý Tuyết Như nói.

Lâm Dật cười nhìn hai người, âm thầm lắc đầu.

Nếu như khoe khoang khoác lác có đẳng cấp, Cao Nhân Tinh gần như đã đạt cấp bậc Hoàng kim, thuộc cái loại chém gió xong là chạy.

Mà Lý Tuyết Như nhiều lắm được xem như cấp Đồng thau. Cao Nhân Tinh khoác lác xong là chạy, sau đó cô ta tiếp tục ở lại khoác lác.

"Chỉ một chiếc đồng hồ còn phải tốn công tốn sức như vậy sao?" Tống Giai vờ bình tĩnh nói.

Cái đồng hồ của cô là hàng giả giá có 260 tệ, chắc không có cả mã số, làm sao mà tra?

"Giai Giai, cậu đừng nói như vậy. Chúng ta tụ tập một phen, bọn tớ cũng muốn tốt cho cậu thôi." Lý Tuyết Như nói.

"Bọn tớ cũng sợ cậu bị người ta lừa mới làm như vậy."

"Lời này có lý." Tiền Húc nói thêm: "Hiện giờ trong xã hội này có nhiều kẻ lừa đảo, quả thực phải đề phòng một chút."

"Lâm tiên sinh, chúng tôi nói vậy, anh đừng hiểu lầm nha." Lý Tuyết Như cười ha ha nói: "Chúng tôi cũng chỉ quan tâm Giai Giai mà thôi."

"Tôi hiểu, thế thì tra cứu xem đi." Lâm Dật cười nói.

Dưới đáy bàn, Tống Giai kéo tay Lâm Dật, căng thẳng đổ mồ hôi đầy lòng bàn tay, thì thào nói:

"Chủ nhiệm Lâm, chiếc đồng hồ này là hàng nhái cao cấp, chỉ cần tra một cái là biết giả. Làm sao anh còn bảo cô ta tra? Tôi không muốn bị mất mặt đâu!"

"Không sao, đồng hồ nhái mà bạn tôi bán đều giống hệt như thật, sẽ không có vấn đề."

Tống Giai không biết nói cái gì, cho dù giả như thật thì cũng là đồ giả cao cấp.

Chỉ cần đưa ký hiệu mã số lên internet mà không có, chứng tỏ đó là hàng giả rồi.

" y, Giai Giai, xì xào với bạn trai cậu cái gì vậy? Không phải là bọn tớ nói trúng rồi chứ?" Lý Tuyết Như tựa như cười mà không phải cười nói.

"Bọn tớ đang nói chuyện khác, cậu cả nghĩ quá rồi." Tống Giai lo lắng nói.

"Vậy thì tra đi, dù sao cũng rảnh rỗi." Lý Tuyết Như nói.

"Nhưng tớ có đề nghị: Hay là tra chiếc đồng hồ của tớ trước đi. Chẳng may bạn trai tớ nổi lòng lừa gạt tớ thì sao?"

Lý Tuyết Như tháo đồng hồ của mình xuống, vẫy vẫy trước mặt mọi người, vẻ kiêu căng cực kỳ.

Cao Nhân Tinh cười cười. Anh ta mua chiếc đồng hồ này ở cửa hàng chuyên, sao có thể là hàng giả được?

Cứ việc kiểm tra.

Thấy kim cương khảm nạm trên mặt, Tống Giai cảm thấy đặc biệt trào phúng.

Sớm biết cô ta sẽ như vậy, lúc trước mình đã không mua đồng hồ, để bây giờ mình cưỡi hổ khó xuống, mặt mũi không đủ mà mất đây.

"Tuyết Như, tớ đã lên trang web của LV, cậu nói dãy mã số cho tớ, tớ tra giúp cậu."

"SN932552215."

"Chờ chút, tớ tra cho cậu"

Mấy giây sau, Tiền Húc nói:

"Tớ tra được chiếc đồng hồ này, là hàng chính hãng."

Lý Tuyết Như đắc ý:

"Anh yêu, cảm ơn anh! Em biết anh không lừa em mà."

"Nhưng giá cả dường như không phải bốn trăm hai mươi nghìn." Tiền Húc nói: "Giá hiện trên mạng dường như là ba trăm tám mươi nghìn tệ."

"Chuyện bình thường thôi mà." Cậu trai tên Hạo Tử nói.

"Đến cửa hàng chuyên nhất định sẽ đắt hơn. Với giá trị của thương hiệu LV, giá tăng thêm bốn mươi nghìn cũng không phải nhiều."

"Vậy sao không đi T-mall hoặc cửa hàng Kinh Đông mà mua? Sẽ không bị đội giá lên như thế." Tiền Húc nói.

"Không công bị tăng thêm bốn mươi nghìn, không phải ít tiền."

"Ban đầu tôi cũng định mua trên internet, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đồ trên internet có khả năng không phải đồ thật, cho nên cuối cùng tôi đi tới cửa hàng lớn. Mặc dù mất thêm ít tiền, nhưng bảo đảm hàng hiệu là thật, vẫn rất đáng giá." Cao Nhân Tinh cười ha ha đáp.

"Hơn nữa, người như chúng tôi thường không mua đồ trên internet. Tuy mua như thế giá rẻ hơn, nhưng không có thể bảo đảm chất lượng, cho nên chúng tôi thường tiêu thêm ít tiền đi cửa hàng chuyên thì hơn."

"Anh nói cũng đúng, đến tầng lớp như anh, không cần quan tâm chút món lợi nhỏ xíu này. Điều quan tâm hơn cả là chất lượng sản phẩm." Tiền Húc không quên vỗ mông ngựa.

"Đúng, chính là vậy."

"Có câu nói rất đúng: Thu nhập khác biệt, giai cấp khác biệt. Bình thường tớ chủ yếu toàn mua đồ trên mạng."

"Cũng phải thôi." Hạo Tử nói: "Hàng năm, tớ cũng toàn chờ 618 và Double 11(*) rồi tập trung mua, đỡ tốn được ít tiền. Ài, kém quá nhiều."

(*)618 và Double 11 là sự kiện giảm giá lớn hàng năm của các trang thương mại điện tử Trung Quốc như Taobao, Tmall…)

"Đừng nói vội, sau này nỗ lực kiếm tiền đi."

"Chứ sao."

"Được rồi, tớ đã kiểm tra xong đồng hồ, kiểm tra của Giai Giai đi." Lý Tuyết Như nói.

"Bọn tớ từng ở cùng phòng. Tớ không hi vọng cậu ấy bị lừa."

"Không thành vấn đề."

Nói xong, Tiền Húc vào trang web của Patek Philippe, nói:

"Giai Giai, nói dãy số mã hóa cho tớ. Tớ tra giúp cậu."

Tống Giai căng thẳng, lặng lẽ tháo đồng hồ xuống.

Cô thầm cầu khẩn rằng người làm đồng hồ giả có thể làm nhái được cả dãy mã số, như vậy còn có thể cứu vãn thể diện mình một phen.

Cầm đồng hồ trên tay, Tống Giai chợt vui vẻ, vì trên vị trí mặt trái của đồng hồ thực sự có một dãy mã số.

"Mã, mã số là 465868."

"Chờ chút, tớ tra đây." Tiền Húc đầy hứng thú bấm điện thoại.

Tống Giai căng thẳng muốn chết, tóm chặt lấy tay Lâm Dật.

Lúc này, bộ não Tống Giai đang nhanh chóng vận hành. Tra trên mạng chắc chắn không tra ra được chiếc đồng hồ này.

Chuyện sắp lòi đuôi ra rồi, nhất định cô phải tìm câu giải thích mới được, bằng không mất hết thể diện.

"Chiếc đồng hồ này là thật!" Tiền Húc nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 231.

Chương 232. Tôi Là Phó Hiệu Trưởng

Hử?

Tống Giai sững sốt, làm sao có khả năng là thật?

Chuyện này là sao?

Không phải là tra sai chứ?

Biết được kết quả, tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn Lâm Dật cùng Tống Giai!

Một triệu hai, họ còn không dám mơ đến!

Lý Tuyết Như không còn bình tĩnh được, vậy mà còn đắt hơn đồng hồ của mình!

"Để tớ xem một chút."

Tiền Húc đưa điện thoại tới, nhìn kết quả tra cứu trên điện thoại, sắc mặt Lý Tuyết Như khó coi.

Cảm giác bị người ta hạ thấp này thật không chịu nổi!

"Chuyện gì vậy? Chiếc đồng hồ này in giá trên mạng là một triệu bảy trăm hai mươi nghìn tệ, sao anh có thể mua với giá một triệu hai?" Lý Tuyết Như hỏi.

"Vì chiết khấu." Lâm Dật nói.

"Hóa ra là như vậy." Hạo Tử nói: "Đồng hồ nổi tiếng như vậy, chiết khấu cũng là điều bình thường."

"Chưa chắc." Lý Tuyết Như dường như tìm được điểm đột phá, nói:

"Căn cứ theo thông tin trên mạng, chiếc đồng hồ này là sản phẩm mới của năm nay, không có chiết khấu lớn như thế.”

"Tuyết Như nói không sai. Bình thường chỉ có dòng sản phẩm cũ mới được chiết khấu. Sản phẩm mới cũng được chiết khấu nhưng rất ít, cùng lắm là giảm còn 95%, đã rất cao." Người con trai được gọi là lão Tôn nói.

"Chiếc đồng hồ này của Giai Giai có giá niêm yết trên mạng là một triệu bảy trăm hai mươi nghìn, Lâm tiên sinh chỉ mua với giá một triệu hai, tương đương với chiết khấu còn 70%. Đây không phải sản phẩm quốc nội, làm sao có thể được ưu đãi lớn như vậy?"

"Bởi vì bạn trai tớ quen người của Patek Philippe, cho nên mới được…"

"Vì tôi là hội viên…"

Lâm Dật và Tống Giai hầu như cùng lúc nói, khiến những người khác đều gãi đầu gãi tai.

"Ha ha, tình huống này là thế nào đây?" Lý Tuyết Như quỷ dị nói: "Một người nói là có quen biết, một người nói là hội viên. Chúng tôi không biết phải nghe ai đây?"

Tống Giai lúng túng muốn chết, làm sao mình lại còn nói cùng lúc với chủ nhiệm Lâm như vậy chứ?

Một chiếc đồng hồ lại nói ra hai con đường mua, ai cũng sẽ nghi ngờ có vấn đề.

Lần này không thể giải thích rõ.

Tiền Húc vẻ cân nhắc liếc Lâm Dật nói:

"Lâm tiên sinh, chỉ là cái đồng hồ thôi. Anh và Giai Giai sao còn nói khác nhau?"

"Vậy còn cần phải hỏi sao?" Lý Tuyết Như quái gở nói: "Chắc chắn có vấn đề."

"Thực ra cũng không phóng đại như mấy người nghĩ đâu. Hai cách nói đều có thể hiểu như nhau." Lâm Dật nói.

"Nói vậy là sao?"

"Vì tôi quả thực quen người của Patek Philippe, hơn nữa tôi cũng là hội viên, chỉ đơn giản vậy thôi."

"Được thôi, coi như lời giải thích của anh thành lập, nhưng tôi muốn biết anh làm sao mua chiếc đồng hồ này với giá chiết khấu còn 70%? Cho dù quan hệ của anh mạnh tới đâu cũng không thể khiến người ta giảm giá tận 30% chứ? Đó là trái với quy định."

"Chuyện này không liên quan đến việc chiết khấu của Patek Philippe. Tôi là hội viên Kim cương của Quảng Trường Thời Đại, mua bất kỳ thứ gì đều có thể hưởng ưu đãi chiết khấu 70%, chỉ như vậy."

"Anh nói cái gì? Anh là hội viên Kim cương của Quảng Trường Thời Đại?" Cao Nhân Tinh kinh ngạc hô lên.

"Làm sao, chẳng lẽ không thể?"

"Ha ha... Tôi thấy là anh có gì đó hiểu lầm với hội viên Kim cương."

Cao Nhân Tinh cười gằn:

"Quảng Trường Thời Đại là một trong những khu thương mại có quy cách cao cấp nhất Trung Hải. Hội viên của họ được phân chia đẳng cấp. Hội viên Kim Cương là đẳng cấp cao nhất. Mọi người có biết làm thế nào mới có thể trở thành hội viên Kim cương không?"

Mọi người lắc đầu, không biết gì về chế độ hội viên của Quảng Trường Thời Đại, vì chưa đủ cấp bậc.

Họ hầu như đều không mấy khi tới Quảng Trường Thời Đại.

"Tôi giải thích cho mọi người một chút."

Cao Nhân Tinh hùng hồn nói:

"Dựa vào chế độ hội viên của Quảng Trường Thời Đại, chỉ có người tiêu phí đạt mức mười triệu mới có thể trở thành hội viên Kim cương. Theo tôi biết, ở cả Trung Hải này không có quá hai mươi người!"

"Vậy, vậy mà lại phải tiêu tốn mười triệu tệ mới có thể thành hội viên Kim cương sao?"

"Không sai."

Nghe được con số này, người ở đây đều kinh ngạc đến không ngậm mồm vào được!

Bạn trai của Giai Giai giàu có như vậy sao?

Còn là hội viên Kim cương của Quảng Trường Thời Đại?

Tuy điều kiện của Giai Giai rất khá, nhưng muốn tìm được bạn trai đại gia cỡ này chắc không phải chuyện dễ dàng.

Cao Nhân Tinh cười nhìn Lâm Dật:

"Lâm tiên sinh, tôi quả thực nghi ngờ thân phận hội viên Kim cương của anh."

"Chỉ tiêu tốn mười triệu mà thôi, có gì phải nghi ngờ?" Lâm

Dật vẻ chẳng đáng nói.

"Nghe Lâm tiên sinh nói, mười triệu với anh dường như là mưa bụi?"

"Vậy thì lại không phải." Lâm Dật nói.

"Thế chẳng phải xong sau, chúng tôi nghi ngờ cũng là chuyện đương nhiên."

"Không, anh hiểu lầm ý của tôi." Lâm Dật nói: "Mười triệu đối với tôi còn không bằng mưa bụi."

Mọi người: ...

Trời ạ!

Gặp kẻ khoe khoang, chưa từng gặp khoe khoang đến độ này!

Lại còn nói mười triệu tệ không bằng mưa bụi. Anh thực sự cho rằng mình chính là Bill Gates chắc?

"Ha ha..."

Cao Nhân Tinh cười lạnh nói:

"Nếu như vậy, Lâm tiên sinh sao không lấy thẻ hội viên ra cho chúng tôi mở mang tầm mắt?"

"Đúng vậy, cho chúng tôi mở mang tầm mắt đi. Tôi chưa từng thấy thẻ hội viên Kim cương của Quảng Trường Thời Đại." Lý Tuyết Như hùa theo.

"Chỉ là chiếc thẻ mà thôi, tôi lại không thể mang theo người cả ngày, ném ở nhà rồi."

"Ha ha..."

Cao Nhân Tinh cười to:

"Thế chẳng phải nói suông sao? Lời cũng do anh nói, mà ngay cả chứng cứ cũng không có, bảo chúng tôi làm sao tin anh?"

"Đơn giản thôi, tôi còn có cách chứng minh khác."

"Cách gì?"

Tất cả mọi người hiếu kỳ nhìn Lâm Dật, muốn biết hắn sẽ lấy ra món đồ gì chứng minh.

Lâm Dật kéo tay áo, để lộ chiếc đồng hồ dòng kỷ niệm 175 năm.

"Lúc trước, chính vì tôi mua chiếc đồng hồ này nên mới được tặng thẻ hội viên Kim cương. Còn về giá cả và loại hình, các vị tra mã số là biết." Lâm Dật tháo đồng hồ xuống nói: "429225."

Tiền Húc lấy điện thoại về, vội vàng tra cứu một phen.

Mấy giây sau, anh ta giật một cái bật mình khỏi ghế.

"Đây, đây là chiếc đồng hồ dòng kỷ niệm 175 năm của Patek Philippe, giá mười bảy triệu năm trăm nghìn tệ!"

"Đắt như thế!"

Lần này những người khác đều đứng ngồi không yên rồi!

Họ nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được là Lâm Dật đeo chiếc đồng hồ có giá trên trời như vậy?

Người đàn ông này quá nhiều tiền!

Giờ phút này trong đầu Tống Giai hoàn toàn trống rỗng, chủ nhiệm Lâm lại đeo chiếc đồng hồ quý giá như thế?

Trong giây lát, Tống Giai nghĩ rằng, chiếc đồng hồ mà Lâm Dật mua cho mình chẳng lẽ không phải hàng nhái, mà là hàng thật!

Bằng không dù có nhái giỏi thế nào đi nữa cũng không thể tra cứu trên internet được!

"Hiện giờ các vị không còn nghi ngờ gì nữa chứ?" Lâm Dật cười ha hả nói: "Có phải là nên ăn cơm không?"

"Đúng đúng đúng, ăn cơm trước đã, vừa ăn vừa nói chuyện."

Tuy còn chưa biết thân phận thật sự của Lâm Dật, nhưng anh ta đeo chiếc đồng hồ này là đủ để chứng minh thân phận rồi.

Chỉ có Lý Tuyết Như vẻ mặt không để ý lắm, trong lòng oán thầm nói:

"Khoe cái gì mà khoe, nói không chừng mượn ở đâu tới, giả bộ sói đuôi to!"

"Nào nào, chúng ta chúc Lâm tiên sinh và Cao tiên sinh một ly. Các vị đều là nhân vật có máu mặt, sau này nếu chúng ta gặp khó khăn ở Trung Hải thì phải phiền hai vị!"

Lâm Dật tuy thân mang tài sản kếch xù, nhưng trong mắt Tiền Húc, Cao Nhân Tinh cũng không kém.

Giá trị cổ phần công ty của anh ta đã sắp đạt trăm triệu, tương lai phát triển chắc chắn càng ngày càng tốt, vẫn cần kết giao.

"Đó là chắc chắn. Chúng ta đều là bạn học, trợ giúp lẫn nhau là chuyện đương nhiên." Lý Tuyết Như đồng tình, có vẻ như muốn cứu vãn thể diện.

"Tuyết Như, việc này cậu nói không tính." Tiền Húc cười nói tiếp: "Còn phải xem Cao tiên sinh có cho bọn tớ chút thể diện này không."

"Tớ là bạn gái anh ấy, sao lại nói không tính chứ?" Lý Tuyết Như không cho là đúng nói.

"Tớ cũng không thể như Giai Giai, bạn trai mở công ty còn phải đi trường học làm giáo viên kiếm tiền tiêu vặt, ài..."

"Chủ yếu là làm giáo viên nhàn hạ.”

"Nhàn hạ? Tôi thấy anh không coi Giai Giai ra gì, cô ấy đi làm như vậy thì không ai quản được anh." Lý Tuyết Như khinh thường nói.

"Giai Giai, cậu cũng thật đúng là... Lúc đi học không phải học giỏi lắm sao? Sao tốt nghiệp rồi lại không thấy được chút trò xiếc ấy? Ài, quá đáng tiếc."

"Tôi là Phó Hiệu trưởng trường Đại học Sư phạm, sắp xếp cho Giai Giai công tác trong trường, ngày sau sẽ đề bạt lên, đi con đường chính thống. Tôi sắp xếp như thế không sai chứ?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 232.

Chương 233. Tôi Gọi Điện Thoại Cho Anh Ta

Vừa nói xong, mọi người kinh ngạc.

"Anh, anh nói cái gì? Anh là Phó Hiệu trưởng Đại học Sư Phạm?"

Không chỉ bạn học của Tống Giai, bản thân cô cũng sửng sốt.

Chủ nhiệm Lâm không phải đi làm shipper sao? Sao anh ta lại thành Phó Hiệu trưởng Đại học Sư phạm?

"Phải, không tin, các vị có thể tra tin tức của tôi trên mạng." Lâm Dật chậm rãi nói.

Mọi người không tin tà, đều móc điện thoại ra tìm kiếm, thật sự nhìn thấy tên Lâm Dật trong cột cơ cấu lãnh đạo trường học.

"Anh, anh thật sự là Phó Hiệu trưởng Đại học Sư phạm?"

"Tôi lừa mọi người làm gì."

Tống Giai cảm giác rất loạn. Đang yên đang lành, làm sao chủ nhiệm Lâm lại thành Phó hiệu trưởng danh dự rồi?

Việc này thật quá kỳ diệu.

"Không phải anh nói mình là ông chủ công ty khởi nghiệp sao? Làm sao lại thành Phó Hiệu trưởng Đại học Sư phạm?"

"Khả năng là vì tôi quá ưu tú." Lâm Dật nhún vai. "Chờ có ngày các vị ưu tú giống như tôi, cũng sẽ có trường học mời các vị về làm Phó hiệu trưởng thôi."

Lý Tuyết Như lúng túng, thật quá mất mặt!

"Lâm tiên sinh quả thật thâm tàng bất lộ." Cao Nhân Tinh cười ha ha: "Nhưng theo tôi được biết, Phó hiệu trưởng danh dự chỉ là chức vụ danh nghĩa, không có thực quyền."

"Đúng là không có thực quyền." Lâm Dật nói: "Lẽ nào Cao tiên sinh là Phó hiệu trưởng có thực quyền của trường đại học nào đó sao? Trường nào? Nói ra thử xem không chừng tôi có quen biết đấy."

Xì…

Tống Giai xì cười. Cao Nhân Tinh là chủ của một công ty khởi nghiệp, nào có năng lực làm hiệu trưởng.

"Lâm tiên sinh nói đùa. Tôi không hứng thú lắm với trường học, cho nên tôi không phát triển về phương diện kia." Cao Nhân Tinh lúng túng nói.

"Được rồi được rồi, không nói vội."

Lý Tuyết Như chuyển chủ đề, nói:

"Chúng ta lâu rồi mới tụ tập một lần, trước tiên uống cạn ly rượu này. Lát nữa cơm nước xong, chúng ta tìm một nơi chơi đùa một chút."

"Nếu không thì đi sàn nhảy đi? Lâu rồi tớ không tới."

Một cô gái nói.

"Sàn nhảy quá ồn ào, đổi chỗ đi. Cái lưng già của tớ không chịu nổi." Tiền Húc nói.

"Tôi thấy như vậy đi, bến tàu Vọng Giang vừa cải tạo lại.

Chúng ta thuê chiếc thuyền chạy một vòng ven biển, ngắm cảnh đêm Trung Hải cũng rất hay." Cao Nhân Tinh nói.

"Ý này hay lắm." Mọi người phụ họa.

"Nhưng tớ nhớ, Giai Giai dường như bị say tàu, không đi thuyền ra biển được." Một cô gái nói.

"Không sao, tôi quen ông chủ bến tàu Vọng Giang, có thể nhờ anh ta điều một chiếc thuyền du lịch tới, lái ổn định chút, có thể tránh say tàu."

Trước khi tới, Tống Giai đã thiết lập nhân dạng cho Lâm Dật là đại gia.

Nhưng bây giờ trên tay Lâm Dật đeo đồng hồ giá tận mười bảy triệu rưỡi, có vẻ như cũng không cần thiết lập nhân dạng.

Có lẽ, anh ta thật sự có khả năng quen người của bến tàu Vọng Giang.

"Vậy thì thật trùng hợp. Bạn trai tớ cũng quen biết người của bến tàu Vọng Giang, mà còn là quản lý, chỉ không biết trong hai người, ai lớn hơn."

"Anh quen biết quản lý Tất của bến tàu Vọng Giang đã nhiều năm. Ở bến tàu Vọng Giang, ai có thể lớn hơn anh?" Cao Nhân Tinh nói.

"Vậy vừa vặn, anh liên hệ với bên tàu Vọng Giang là được." Tống Giai bình tĩnh nói, coi như không để chuyện này trong lòng.

Tống Giai đã không chắc chắn lắm, không biết Lâm Dật có quan hệ giao thiệp với bến tàu Vọng Giang đến đâu.

Dù sao trước khi tới đây, mình đã bảo anh ta tùy tiện khoác lác.

Chẳng may lời này là nói bậy thì sẽ lộ đuôi mất.

Lý Tuyết Như khoanh tay trước ngực, vẻ mặt kiêu ngạo, giống như vừa thắng trận.

"Nhân Tinh, em đoán người ta không giao thiệp rộng bằng anh, cho dù có gọi điện đến cũng không có lực bằng. Hôm nay bạn học của em đều ở đây, anh giúp đỡ đi."

"Không thành vấn đề." Cao Nhân Tinh lấy điện thoại ra: "Bằng vào quan hệ của anh và quản lý Tất, chỉ cần gọi một cú là có thể sắp xếp một chiếc thuyền xa hoa, bảo đảm cho mọi người chơi thỏa mãn."

"Cao tiên sinh thực sự lợi hại. Nghe nói bến tàu Vọng Giang đang cải tạo, thuyền lớn xa hoa đỗ ở trong đó vốn không cho người ngoài mượn thuê. Thật không ngờ Cao tiên sinh gọi một cuộc là được, thật quá lợi hại."

"Cũng được cũng được, cũng không có gì, giao tình vẫn còn đó."

Cao Nhân Tinh bấm số gọi cho Tất Tùng Giang.

U u u… tít tít…

Điện thoại kết nối, nhưng kêu vài tiếng báo rung là bị ngắt quãng.

Vẻ tươi cười trên mặt Cao Nhân tinh cứng lại, vờ bình tĩnh nói:

"Làm sao còn cúp điện thoại của tôi đây?"

"Chắc là ấn nhầm nút từ chối, gọi lại thử xem." Lý Tuyết Như nói.

"Có khả năng này."

Nói xong, Cao Nhân Tinh gọi điện sang, nhưng vẫn chỉ kêu vài tiếng là bị ngắt quãng.

"Tôi biết rồi, quản lý Tất chắc hẳn đang họp nên không tiếp điện thoại của tôi." Cao Nhân Tinh giải thích.

"Mọi người cũng biết gần đây bến tàu Vọng Giang đang cải tạo, bận rộn nhiều chuyện, cho nên anh ta không có thời gian nhận điện thoại của tôi. Chúng ta từ từ ăn, chờ anh ta bận việc xong lại gọi lại cho tôi là được."

"Chuyện này cũng bình thường, lúc tôi tham dự tiệc bình thường cũng không nghe điện thoại." Tiền Húc cười ha ha nói.

"Vẫn để tôi đi." Lâm Dật cầm điện thoại lên, cười cười nói.

"Vậy không tốt đâu. Người ta đang bận việc, chắc cũng không có thời gian nhận điện thoại của anh." Tống Giai nói.

Hôm nay, biểu hiện của Lâm Dật đã vô cùng tốt, kiếm đầy thể diện về cho cô, nên cô không muốn rắc rối thêm.

"Không có gì, tôi gọi điện hỏi một chút."

Lý Tuyết Như liếc Lâm Dật:

"Bạn trai tôi nói rồi, quản lý Tất đang bận họp, không có thời gian tiếp điện thoại của người khác. Anh cũng đừng lãng phí thời gian."

"Dù sao cũng nhàn rỗi."

Cao Nhân Tinh xem thường Lâm Dật, lòng oán thầm nghĩ:

"Người này thật sự chưa tới phút cuối thì chưa thôi? Mình và Tất tổng quen biết nhiều năm như vậy, anh ta còn không tiếp điện thoại của mình, sao có thể tiếp của hắn chứ? Không xem xem mình là cái dạng gì?"

Lâm Dật bấm số gọi cho Tất Tùng Giang.

Tít tít tít…

Điện thoại vang lên âm thanh kết nối, mọi người không coi ra gì, nghĩ chắc lại thêm mấy giây nữa là bị ngắt.

"Lâm tổng, ngài gọi tôi?"

Hít…

Chớp mắt khi đường dây kết nối, toàn bộ mọi người dường như ngừng thở!

Điện thoại gọi được rồi!

Hơn nữa đối phương còn gọi anh ta là Lâm tổng?

Tình huống này là sao?

"Anh đang bận họp hả? Nếu có chuyện bận rộn thì tôi gọi lại sau."

"Tôi đâu có họp gì đâu." Tất Tùng Giang nghi hoặc nói: "Tôi đang đón con ở nhà trẻ đây, không bận chút nào."

Không bận họp?

Lý Tuyết Như và Cao Nhân Tinh lập tức lúng túng, như ngồi đống lửa, đứng trên đống than, cảm giác ghế nóng bỏng rát cả mông.

Mình gọi hai lần đều bị đối phương ngắt không tiếp. Lâm Dật vừa gọi tới, người ta lại nói không bận chút nào.

Thật quá mất mặt!

"Nếu rảnh rỗi mà lại có người gọi cho anh, sao anh không tiếp máy?"

"Có người gọi điện thoại cho tôi?" Tất Tùng Giang dừng một chút, bỗng tỉnh ra:

"Tôi nghĩ ra rồi, vừa nãy có số lạ gọi tới. Tôi không quen biết nên không tiếp. Chẳng lẽ là bạn của Lâm tổng? Bây giờ tôi gọi lại xem có chuyện gì."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 233.

Chương 234. Cảm Ơn Mọi Người Đã Đến Ủng Hộ Cho Chúng Tôi

Ánh mắt của mọi người, đều rơi xuống trên người Cao Nhân Tinh, với vẻ mặt nghiền ngẫm.

Vừa nãy luôn miệng nói mình và quản lý bến cảng Vọng Giang là bạn tốt nhiều năm.

Hóa ra chỉ là khoe khoang.

"Không cần trở về, cũng không có việc gì." Lâm Dật nói: "Chút nữa tôi dự định ra biển vui đùa một chút, có thể có hơn hai mươi người, sắp xếp cho tôi một chiếc thuyền lớn."

"Tôi biết rồi Lâm tổng, tôi hiện tại liền gọi người đi sắp xếp."

"Được."

Cúp điện thoại, Lâm Dật đặt điện thoại di động lên bàn, cười nói: "Mọi chuyện đã đã sắp xếp ổn thỏa, cơm nước xong có thể đi qua."

"Lâm tiên sinh, anh và quản lý bến cảng Vọng Giang hóa ra lại quen thuộc như thế." Tiền Húc xu nịnh nói.

"Anh ta là cấp dưới của tôi, làm sao có khả năng không quen đây."

"Cái gì? Cấp dưới!"

"Không sai, bến cảng Vọng Giang là sản nghiệp dưới tên của tôi, anh ta tất nhiên là cấp dưới của tôi rồi." Lâm Dật nói: "Có nghi vấn gì nữa không?"

Híz-khà-zzz ——

Biết được thân phận của Lâm Dật, tất cả mọi người ở chỗ này đều hít vào một ngụm khí lạnh.

"Anh không phải nói, anh chỉ làm kinh doanh nhỏ thôi sao? "

"Bến cảng Vọng Giang cũng không tính là lớn, chỉ là khi nào rảnh rỗi sẽ đi kiểm tra qua, bình thường đều sẽ giao cho người phía dưới làm."

"Đều, đều không có thời gian quản ..."

Ánh mắt của mọi người đều trừng lên, kinh động toàn thân nổi da gà!

Sản nghiệp của anh ta đến cùng có bao nhiêu? Đến mức không có thời gian để quản lý.

Tống Giai nhìn chằm chằm Lâm Dật, trong đầu có mấy dấu chấm hỏi.

Hóa ra chủ nhiệm Lâm là Thổ hào hàng thật, căn bản không cần phải giả vờ!

"Nhìn mọi người náo loạn này." Tiền Húc bưng chén rượu lên, cười đứng dậy, "Giai Giai, đều đã tốt nghiệp được một thời gian dài rồi, cô vẫn là như cũ, vẫn luôn dịu thấp thế như vậy, rõ ràng chỉ cần tìm được một người bạn trai lợi hại thôi là đủ rồi, chúng tôi cả đời này cũng không đạt đến mức độ cao như vậy."

"Mọi người hãy cầm ly rượu bưng lên, chúng ta kính Lâm tiên sinh một ly." Nam sinh tên là Hạo Tử nói:

"Hôm nay nếu là không có Lâm tiên sinh, chúng ta cũng không có cơ hội tới bến cảng Giang Vọng này chơi rồi."

"Không thể như vậy sao, về sau có Giai Giai quan hệ ở đâu, nếu như muốn đi chơi, là có thể giảm giá rồi." Lão Tôn nói.

"Nói chuyện cũng dễ dàng hơn."

Biết được thân phận thật sự của Lâm Dật, tâm điểm bữa tiệc, tất cả đều rơi xuống trên người anh và Tống Giai .

Lý Tuyết Như cùng Cao Nhân Tinh, đến cơ hội để nói chen vào cũng không có, tức giận đến ngứa răng.

Thật vất vả mới tổ chức được một buổi họp lớp bạn học, chính là muốn khoe khoang một chút, không nghĩ tới mình là người may áo cưới cho người ta!

Gần hai tiếng sau, Cao Nhân Tinh nói.

"Tuyết Như, cơm này là không có cách nào ăn được nữa, chúng ta vẫn là nên đi thôi."

"Ừm, nhưng anh đừng quên thanh toán tiền nha." Lý Tuyết như nhỏ giọng nói:

"Tuy rằng cô ta có được người bạn trai có tiền, nhưng em muốn nói cho những người khác, bạn trai của em cũng không kém! Không có khả năng để cho bọn họ coi thường!"

"Yên tâm, anh khẳng định giúp em lấy lại được mặt mũi!"

Lý Tuyết Như gật đầu, sau đó ho khan vài tiếng, nói:

"Tôi thấy ăn cơm cũng coi như là xong rồi, liền xin phép đi trước."

"Tuyết Như, hai người có chuyện gì sao?" Tiền Húc hỏi.

Lý Tuyết Như cười cười, "Mọi người cũng biết, công việc của bạn trai tôi rất bận, gần đây còn có dự án mấy chục triệu gấp rút, cho nên phải trở về sớm."

"Vậy được, hai người đi trước, chúng tôi ở lại cùng Lâm tiên sinh tán gẫu một lúc, sẽ không làm chậm trễ thời gian của hai người."

"Ách ..."

Lý Tuyết Như vẻ mặt lúng túng, đám người này cũng quá nịnh bợ!

"Nếu không hôm nay liền đến đây là kết thúc đi, tôi còn có những chuyện khác muốn làm, chúng ta ngày khác lại gặp." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Được được được, Lâm tiên sinh một ngày kiếm tỷ bạc, thời gian so với chúng ta gấp rút hơn nhiều, chúng ta ngày khác lại gặp mặt, nhất định phải hảo hảo ngồi xuống uống vài chén."

"Không thành vấn đề."

Lâm Dật đã mở miệng, những người khác cũng không chuẩn bị ở lại ăn nữa, đều thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Thấy thời cơ chín muồi, Lý Tuyết Như hướng Cao Nhân Tinh nháy mắt ra dấu, người sau tâm linh tương thông hiểu ý liền nói:

"Phục vụ!"

Mấy giây sau, một nữ nhân viên phục vụ mặc đồng phục bước vào, "Tiên sinh, tôi có thể giúp được gì cho ngài?"

"Tính tiền, tất cả hết bao nhiêu?" Cao Nhân Tinh hỏi.

"Một bữa cơm mà thôi, hai người không phải trả tiền đâu." Lâm Dật nói.

"Như vậy sao được, bữa cơm này là do tôi thu xếp, tính tiền cũng phải do chúng tôi tính mới được chứ." Lý Tuyết Như nói:

"Tuy rằng khách sạn Bán Đảo đẳng cấp rất cao, nhưng lấy điều kiện của chúng tôi, vẫn là có thể chi trả được."

"Tôi không nghi ngờ khả năng chi trả của hai người, chẳng qua là cảm thấy không cần thiết, đều là người một nhà cả."

"Cũng bởi vì là người một nhà, chúng tôi mới mời khách." Lý Tuyết Như nói: "Nhiều năm như vậy làm bạn học, mời khách ăn cơm, cũng không có gì lớn."

"Vậy được, hai người đã muốn như vậy, tôi liền không khách khí với hai người nữa."

"Này có cái gì mà khách khí, cũng không có bao nhiêu tiền."

Cao Nhân Tinh lấy ra thẻ ngân hàng của mình, "Tính toán chỗ tiền thiếu, trực tiếp quẹt thẻ là được rồi."

"Tiên sinh, tổng cộng của ngài là 56.800."

Lâm Dật liếc nhìn người phục vụ, "Nói cho quầy lễ tân, cho giảm giá 80%, đều là người một nhà, không tính theo giá thực tế."

"Tôi biết rồi Lâm tổng." Người phục vụ nói.

"Cái gì Lâm tổng?"

Đám người lần nữa há hốc mồm, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Vừa nãy quên nói với mọi người, Khách sạn Bán Đảo này cũng là sản nghiệp của tôi, cảm ơn mọi người đã tới ủng hộ."

Tống Giai đầu ong ong, Khách sạn Bán Đảo thực sự là của chủ nhiệm Lâm!

Này, đây rốt cuộc tình huống như thế nào.

Bên cạnh mình, dĩ nhiên ẩn giấu một người giàu có như thế

Chuyện phá hoại tam quan như thế này không ngờ mình cũng gặp phải.

"Anh, anh nói Khách sạn Bán Đảo này cũng là của anh" Lý Tuyết Như trừng hai mắt, khó có thể tin nói.

"Đúng, bằng không bọn họ cũng không thể gọi tôi một tiếng Lâm tổng rồi." Lâm Dật cười nói:

"Đến địa bàn của tôi, vốn không muốn để cho mọi người phải tiêu tiền, không nghĩ tới hai người nể tình như thế, tôi cũng chỉ có thể cung kính không bằng tuân mệnh."

Lý Tuyết Như cảm giác mặt mình đau rát.

Tuy rằng bữa cơm này là mình mời, nhưng khách sạn này, lại là của bạn trai Tống Giai!

Không chỉ có tiền tiêu rồi, còn bị bẽ mặt nữa!

Có để cho người khác sống hay không đây!

Lâm Dật đứng dậy, vỗ vai Tống Giai, "Đi thôi, cơm cũng ăn xong rồi, nên về thôi."

"Ừ ừ."

Giờ phút này trong đầu Tống Giai trống rỗng, đến bây giờ vẫn không có phản ứng.

Chuyện này là sao!

Dưới sự nịnh bợ của mọi người, Lâm Dật cùng Tống Giai đi ra khỏi khách sạn.

Mà việc đi ra biển theo đó coi như thôi, Lâm Dật không đi nữa, chính mình đi chơi còn có ý nghĩa gì.

Lý Tuyết Như cùng Cao Nhân Tinh chỉ có thể lặng lẽ theo ở phía sau, bọn họ đã đủ mắt mặt rồi, chỉ muốn nhanh lên một chút đi khỏi nơi này.

Khi bước ra khỏi khách sạn, Cao Nhân Tinh bấm chìa khóa xe, đèn xe Porsche sáng lên, mọi người trông thấy đều ghen tỵ.

"Tuyết Như, chiếc xe này của cô hẳn là Porsche Palameila, hình như nó có giá hơn 2 triệu."

"Đúng là hơn 2 triệu, nhưng mọi người cũng đừng hâm mộ tôi, bạn trai Giai Giai có tiền như vậy, khẳng định so với xe của chúng tôi còn tốt."

Đám người vừa nghe, cũng coi đó là điều hiển nhiên.

"Giai Giai, bạn trai của cô có tiền như vậy, xe của cô chắc cũng hơn 10 triệu nhỉ." Tiền Húc cười nói.

"Không có, tôi đang lái chiếc A6."

"A6?"

Mọi người nhìn Tống Giai một cách ngờ vực, "Không phải chứ, A6 mới hơn 50 vạn, lấy thân phận của cô, lái xe này có chút tự hạ giá bản thân nha."

Lý Tuyết Như ánh mắt chuyển động, nói: "Giai Giai lúc còn đi học vẫn luôn như thế, trước sau đều tiết kiệm như vậy."

"Đúng vậy, bởi vì đi làm ở trường học, không muốn quá kiêu căng, vì thế tôi liền mua cho cô ấy hai chiếc xe Audi A6 và Koenigsegg, chiếc sau cũng chỉ có thể lâu lâu lái ra ngoài hóng gió."

"Koenigsegg?!" Đám người bật thốt lên.

"Chính là cái này."

Lâm Dật lấy chìa khóa xe ra, "Nói thật đi xe thể thao không thoải mái một chút nào, cũng không bằng mấy thương hiệu xa xỉ này. Tôi định dành thời gian đi mua một chiếc Porsche, thật sự là không muốn lái xe thể thao."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 234.

Chương 235. Các Em Nhiều Người Như Vậy, Thầy Chịu Không Nổi

"Lâm tiên sinh đúng là phản phác quy chân(*), xe thể thao mà cũng lái đến ngán rồi, chúng tôi còn chưa bao giờ được lái siêu xe đây này." Tiền Húc xu nịnh nói.

(*) Lúc đạt đến điểm cao nhất, cũng chính là lúc quay lại điểm xuất phát.

"Kỳ thực xe thể thao thật ra cũng không có gì, không bằng Palameila của bọn họ thoải mái, hai người biết cách biết hưởng thụ, tôi thì không được."

Sắc mặt Lý Tuyết Như lúc đỏ lúc trắng.

Hôm nay xem như là bị đè ép tất cả mọi mặt, một chút mặt mũi cũng không có.

Nghĩ tới đây, Lý Tuyết Như vội vã lên xe của mình và rời đi cùng Cao Nhân Tinh, để không phải tiếp tục mất mặt.

Mà Lâm Dật và Tống Giai cũng rời khỏi khách sạn Bán Đảo dưới sự xu nịnh của những người khác.

"Chủ nhiệm Lâm, khách sạn Bán Đảo và bến cảng Vọng Giang thật sự là của anh sao?"

Ngồi bên ghế lái phụ, Tống Giao nghi ngờ hỏi.

"Chẳng lẽ không thể là của tôi sao?"

"Vậy anh đến trường học để làm việc làm gì? Hơn nữa bây giờ anh còn làm shipper, là vì có lợi ích gì?"

"Shipper cùng với lợi ích có quan hệ gì?"

"Anh có thể gặp được nhiều người phụ nữ khác nhau?" Tống Giai nói: "Trong trường học đều là học sinh, khẩu vị của anh không chỉ có một loại."

"Cô đưa ra lý do như này, làm tôi không có cách nào để phản bác."

Tống Giai cười ồ lên, "Chủ nhiệm Lâm, lẽ nào anh thực sự muốn làm shipper không có ý định quay về trường học làm việc nữa sao?"

"Cũng không chắc được, nói không chừng ngày mai tôi lại quay về trường học thì sao."

Nghề nghiệp shipper này đã hoàn thành, sau này làm tiếp cũng thấy chán, về trường học là việc tất nhiên.

Hơn nữa còn phải nhanh chóng trở về, nếu không mình sẽ không có cách nào để hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng trước khi khóa học kết thúc.

"Thật hay giả vậy?"

"Tôi lừa cô làm gì?"

"Ha ha, vậy ngày mai tôi đem tin tức tốt này nói cho chị Tô biết."

Lâm Dật cười không nói, sau đó đưa Tống Giai về nhà, lái xe Koenigsegg rời đi.

Lúc anh trở lại, phát hiện Vương Oánh đã trở về rồi.

Lúc này, Vương Oánh đang mặc một bộ áo tắm màu đen, ngồi ở bên mép bể bơi, tùy ý hưởng thụ.

"Tiểu Dật, cậu ăn cơm chưa? Chị đi nấu cơm cho cậu." Vương Oánh nói.

"Em ở bên ngoài đã ăn rồi, không cần bận rộn."

"Được."

Nói xong, Vương Oánh quấn khăn tắm trở về biệt thự cùng Lâm Dật.

"Căn nhà đang ở đã được bán, nhà mới đang tìm, chị ở đây mấy ngày rồi sẽ dọn đi."

Mặc dù biết rất rõ tính tình của Lâm Dật, nhưng Vương Oánh vẫn cảm thấy xấu hổ khi phải sống ở đây, không muốn được đằng chân lân đằng đầu, gây phiền toái cho Lâm Dật.

"Chị gấp cái gì? Em cũng không có đuổi chi đi." Lâm Dật nói: "Hơn nữa chị ở đây, còn có người nấu cơm cho em ăn, chị cứ ở đây đi."

"Cậu nếu như muốn ăn cơm chị làm, về sau chị mỗi ngày đều làm cho cậu ăn, chỉ cần cậu đừng ghét bỏ là được."

"Đương nhiên là không có ghét bỏ rồi." Lâm Dật thuận miệng nói: "Đúng rồi, chị mua nhà ở đâu, có đủ tiền không?"

"Nhà của công ty chúng ta, giá bán cho nhân viên nội bộ rất rẻ, hơn nữa còn bao gồm dịch vụ dọn dẹp, chỉ cần xách đồ tới là có thể ở được ngay." Vương Oánh nói:

"Chị đã đặt cọc trước 50% (trong mua trả góp), khoảng còn thiếu còn lại thì chậm rãi trả dần, không có áp lực gì cả, nên cậu không cần phải lo lắng cho chị đâu."

"Vậy cũng được, có chuyện gì không giải quyết được thì nhớ nói cho em biết."

"Có lời này của cậu, chị liền thấy thỏa mãn rồi."

Vương Oánh nhón chân lên, hôn lên trên mặt Lâm Dật một cái, "Nhanh lên một chút đem bắt Kỷ tổng lại, chị có chút đợi không kịp mà muốn hạ gục cậu rồi."

Anh vỗ nhẹ một cái vào mông Vương Oánh, "Người ta nói công phu của phụ nữ đã kết hôn không bình thường, chị sẽ không đem tôi ép khô đó chứ."

"Yên tâm, chị sẽ làm có chừng mực, sẽ cho Kỷ tổng dễ chịu."

Vương Oánh mị nhãn như tơ, sau đó trở về gian phòng, làm Lâm Dật có chút ý nghĩ bay sâu xa.

Rửa mặt xong xuôi, trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Lâm Dật mở ra trang hệ thống, trong lòng nói:

"Hệ thống, khởi động lại nghề nghiệp giáo sư."

[Nghề giáo sư đã hoàn tất quá trình đóng băng]

[Có khởi động lại nghề giáo sư không?]

"Khởi động lại!"

[Nghề nghiệp giáo sư được mở lại].

[Nhiệm vụ hệ thống, hoàn thành kế hoạch giảng dạy 20 giờ, thưởng 300.000 điểm thông thạo! (1/20)]

Nhìn thấy tiến độ của các nhiệm vụ, Lâm Dật nhớ tới một tiết《 Quy hoạch cuộc sống và nghề nghiệp cho sinh viên đại học》trước đây cũng có trong nhiệm vụ. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ 19 giờ dạy học, nhiệm vụ cuối cùng liền tính hoàn thành rồi.

Nhưng mà ngày mai phải cùng Triệu Kỳ nói chuyện, sắp xếp cho mình một số môn học có nhiều giờ học, như vậy nhiệm vụ mới có thể được hoàn thành trước khi khóa học kết thúc.

Sáng sớm hôm sau, Vương Oánh ân cần chuẩn bị bữa sáng, sau khi cơm nước xong liền đi ra ngoài.

Nhưng Lâm Dật vẫn là lái chiếc xe FAW, không có đổi xe thể thao.

Ở những nơi như trường học, lái siêu xe quá bắt mắt, trước mặt học sinh vẫn nên xuất hiện một cách khiêm tốn một chút.

Đến ngã tư đường, đèn xanh chuyển thành đèn vàng, Lâm Dật đem xe ngừng lại, chuẩn bị gọi điện thoại cho Triệu Kỳ.

Thông báo trước cho ông ta một tiếng, để khỏi phải chạy loạn tìm ông ta.

Ầm!

Mới vừa cầm điện thoại di động lên, chỉ nghe thấy ầm một tiếng, xe của anh lao về phía trước hơn nửa mét.

"Sao có thể tông vào đuôi xe?"

Đẩy cửa xuống xe, phát hiện tông vào đuôi xe của mình là một chiếc Buick Regal.

Bởi vì FAW đã được cải tiến qua, hư hỏng cũng không quá lớn, chỉ là phần cản sau bị móp một chút và sơn bong tróc, cũng không ảnh hưởng đến việc lái xe bình thường.

"Mẹ nó, làm cái gì vậy chứ!"

Lâm Dật còn chưa kịp mở miệng, liền nghe thấy chủ xe Buick Regal đi xuống mắng to.

"Là anh va vào xe của tôi, lại còn kẻ ác cáo trạng trước."

"Vừa nãy rõ ràng là đèn vàng, anh ngừng xe làm gì? Không biết lão tử có việc gấp sao?" Chủ xe Buick Regal mắng to:

"Làm chậm trễ chính sự của tôi, anh chịu nổi trách nhiệm sao?"

"Gấp gáp như vậy làm gì? Anh muốn đi chết à."

"Đjxmm~, lái xe FAW, anh vẫn còn giả bộ uy hiếp ai." Chủ xe Buick Regal mắng: "Này 200 đồng tiền, cậu cầm đi mà sửa xe, tiền còn lại coi như là bo cho cậu."

Ném tiền xuống, chủ chiếc xe Buick Regal lên xe không thèm quay đầu lại, vừa đi vừa mắng, "Thật mẹ nó ra ngoài không xem ngày, đúng là xui xẻo mà!"

Nhìn thấy chủ xe Buick Regale nghênh ngang rời đi, Lâm Dật không còn gì để nói, âm thầm nhớ kỹ biển số xe, chờ có thời gian sẽ lại xử lý việc này.

"Mọi người dựa vào ăn mặc, ngựa dựa vào cái yên, Đẳng cấp của xe FAW có chút kém một chút, lần sau lái xe Lycan đi, nếu như bị va chạm phía sau đuôi, cũng có thể đem anh ta doạ đái ra quần rồi." Lâm Dật nghĩ thầm.

Trông xe không có gì đáng ngại, Lâm Dật cũng không bận tâm việc này, dự định trước đi trường học xử lý công việc của mình.

Trở lại trên xe, Lâm Dật gọi điện thoại cho Triệu Kỳ.

"Thầy Lâm, chờ điện thoại của cậu cũng thật không dễ dàng gì, cậu có việc gì cần tìm tôi sao?" Triệu Kỳ cười ha hả nói.

"Tôi muốn về trường học dạy thêm mấy khóa, ngài sắp xếp cho tôi một vị trí đi."

"Không thành vấn đề, chức vụ trong trường học cậu tùy ý chọn." Triệu Kỳ nói.

"Được, tôi nói trước với ngài để cho ngài chuẩn bị tâm lý trước." Lâm Dật nói: "Tôi đang đi trên đường, nửa giờ sau sẽ tới trường học."

"Được được được, tôi ở trường học chờ cậu."

"Được."

Sau khi nói vài câu, Lâm Dật liền cúp điện thoại, lái xe đi về hướng trường đại học.

Tìm chỗ đỗ xe, mới vừa đem xe ngừng lại, liền thấy một nhóm nữ sinh xông tới.

"Thầy Lâm, thầy khoảng thời gian này làm gì vậy ạ? Chúng em đều đợi thầy tới trường á." Một nữ sinh mặc váy dài nói.

"Chờ thầy sao?" Lâm Dật nói, "Các em nhiều người như vậy, thầy cũng chịu không được."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 235.

Chương 236. Nếu Anh Ấy Là Điểu Ti(*), Thế Thì Anh Là Thứ Gì Chứ?

(*)Diaosi (điểu ti) là tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhợt nhạt, yêu đương thất bại.

Nữ sinh đứng ở đây, đều không để ý hình tượng mà nở nụ cười.

"Ồ, ý của chúng em là trông chờ tiết học《 Quy hoạch cuộc sống và nghề nghiệp cho sinh viên đại học》, không phải như thầy nghĩ đâu. Sao thầy vẫn lái xe FAW, chiếc siêu xe kia đâu."

"Các em chờ đi, lớp của tôi sẽ mở lại nhanh thôi." Lâm Dật cười nói.

"Thực sự sao? Vậy thì tốt quá, chúng em nhất định sẽ tham gia."

"Nhưng trước đó tôi nói rõ, các em phải xếp hàng, một lần nhiều nhất chỉ có thể bốn người, bằng không thân thể tôi chịu không được."

"Được ạ."

Thoát khỏi đám nữ sinh vây quanh mình, Lâm Dật đi về phía tòa nhà dạy học chính.

"Tại sao anh chàng này lại quay trở lại rồi?"

Một nam sinh to cao đứng phía sau đám đông thắc mắc hỏi.

Anh ta cao gần hai mét, nặng ít nhất 200 cân, anh ta đứng đó như một ngọn núi.

Người cũng như tên, nam sinh nói chuyện tên là Phó Thanh Sơn, là chủ lực chính của đội bóng rổ của trường đại học Sư Phạm.

Vóc người khôi ngô, bước chân linh hoạt, là người có năng lực tiền đạo nhất toàn thành phố Trung Hải.

"Không phải sao? Không phải chỉ là đẹp trai thôi sao? các nữ sinh trong trường đều vây quanh anh ta, đây cũng quá là kỳ cục rồi."

Người nam sinh nói chuyện tên là Khương Á Quân, cũng là thành viên trong đội chủ lực của đội bóng rổ trường đại học Sư Phạm.

Lúc trước, nam sinh trong đội bóng rổ rất được các cô gái yêu thích, nhưng từ lúc cái người tên là Lâm Dật này xuất hiện tại trường học, độ nổi tiếng của đội bóng rổ đã giảm mạnh.

Trên diễn đàn của trường học, tất cả bài viết thảo luận đều là về anh ta, không có vị trí nào cho đội bóng rổ.

"Quan tâm tới những nữ sinh này làm gì, họ đều là những người nông cạn mà thôi."

Nam sinh nói chuyện đứng giữa Phó Thanh Sơn và Khương Á Quân tên là Trịnh Gia Thụy.

Dáng người cao trên 190, là tiền đạo chủ lực của trường đại học Sư Phạm, nói về độ tiếng anh ta còn nổi hơn cả Phó Thanh Sơn.

Ngoài giá trị nhan sắc nổi bật của mình, là cầu thủ nổi tiếng không kém gì cầu thủ nổi tiếng trong trường đại học Sư Phạm, anh ta cũng rất nổi tiếng thu hút các cô gái.

Chỉ là sau khi Lâm Dật đến trường sự nổi tiếng của anh ta đã bị giảm sút rất nhiều, đã không còn là bạch mã hoàng tử trong lòng của nữ sinh nữa.

"Chúng tôi ngược lại là không sao cả, người chịu ảnh hưởng nhất vẫn là cậu." Khương Á Quân nói.

"Để tôi nói cho cậu biết, nếu một người không có sở trường gì, thì lớn lên đẹp trai cũng không có tác dụng gì. Bởi vì họ cũng sẽ mệt mỏi với những người thần bí như vậy. Sau một thời gian nữa, nữ sinh sẽ không để ý tới anh ta nữa, yên tâm đi." Trịnh Gia Thụy nói.

"Bên cạnh đó, anh ta chỉ là trợ lý Uỷ ban đoàn của trường học, tiền lương mỗi tháng của anh ta còn không đủ để tôi mua một đôi giày thể thao, nữ sinh nào sáng suốt cũng sẽ không để ý đến anh ta, cho nên các cậu cứ bình tĩnh đi."

"Nói cũng đúng."

Trịnh Gia Thụy vỗ bả vai của hai người, "Nhanh đi tới chỗ huấn luyện, đợi lát nữa huấn luyện viên lại nổi giận đó."

...

Lối vào của tòa nhà dạy học chính, Triệu Kỳ cùng bí thư Chu Canh Triết đều chờ ở chỗ này, chuẩn bị đón tiếp Lâm Dật.

Lúc trước Lâm Dật rời đi, Triệu Kỳ phiền muộn một thời gian.

Hiện tại anh trở về rồi, ảnh hưởng đến trường học, không phải là nói một chút đơn giản như vậy.

"Hiệu trưởng Triệu, thầy Lâm lần này trở về, chúng ta sắp xếp vị trí nào cho thầy ấy đây?" Chu Canh Triết hỏi:

"Chẳng lẽ để anh ấy ở bên Uỷ ban đoàn của trường học tiếp sao?"

"Cái này tôi cảm thấy không có vấn đề gì, để xem thử thầy Lâm có tính toán gì không, lúc đó sắp xếp chức vụ cũng chưa muộn."

"Chủ yếu là thầy Lâm xem thầy ấy muốn thế nào, môn tự chọn thì còn được, vạn nhất nếu thầy ấy muốn dạy các khóa bình thường thì sao? Thầy ấy không có kiến thức chuyên môn, thật sự có thể kiểm soát được mọi chuyện sao."

"Chắc là không." Triệu Kỳ nói:

"Tôi cùng thầy ấy có nói chuyện qua vài lần, thầy Lâm là người biết chừng mực, hẳn là sẽ không làm ra những chuyện như vậy. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cho dù có đưa ra yêu cầu khó khăn gì, chúng ta cũng phải tận lực thỏa mãn thầy ấy. Những đóng góp của thầy ấy cho trường học không thể dăm ba câu là có thể nói rõ."

"Lời này đúng là không có sai."

Sau một hồi trò chuyện, hai người nhìn về phía xa, trùng hợp nhìn thấy một người vội vã đi tới, nhưng đó không phải là Lâm Dật.

"Xin chào hiệu trưởng Triệu, không nghĩ tới anh lại ở chỗ này, đây là để cho tôi thụ sủng nhược kinh nha."

Nhìn thấy người đứng ở trước mặt, Triệu Kỳ và Chu Canh Triết đều sửng sốt, cũng không biết người này là ai.

"Anh là?"

"Hiệu trưởng Triệu, trước tiên tôi xin tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Mạnh Nghiễm Cường, là tôi vừa nhận lời mời làm giáo viên hóa vô cơ, phòng nhân sự bên kia cũng đã làm tốt thủ tục, nói tôi đến báo cáo với ngài, cho nên tôi đã tới đây."

Mạnh Nghiễm Cường khách khí nói: "Nhưng trên đường xảy ra chút việc nhỏ, làm trễ nãi chút thời gian, hy vọng ngài không để ý."

"Tôi nhớ ra rồi, ngày hôm qua phòng nhân sự đã nói với tôi việc này, tôi nếu như không có nhớ lầm, anh bây giờ chức danh chắc là phó giáo sư nhỉ."

"Dạ dạ dạ, năm ngoái vừa vặn được thăng lên làm phó giáo sư."

Vẻ mặt của Mạnh Nghiễm Cường trông rất vui, sau khi làm thủ tục công việc xong, hôm nay đến chỉ đơn giản nói chuyện vài câu, không nghĩ tới đích thân hiệu trưởng ra nghênh tiếp.

Xem ra ngài ấy đối với mình, vẫn là rất xem trọng.

Nếu là như vậy cũng thuận tiện cho mình nói điều kiện khác rồi.

Đúng lúc này, Lâm Dật từ bên cạnh đường nhỏ đi tới, phát hiện Triệu Kỳ cùng Chu Canh Triết đều ở chỗ này

Nhưng còn không chờ Lâm Dật chào hỏi, chợt nghe một tiếng thét kinh hãi.

"Lại là anh!"

Lâm Dật cũng có chút bất ngờ khi nhìn thấy người đàn ông nói chuyện.

Đây không phải là chủ xe Buick Regal ở ngã tư đường tông vào đuôi xe của mình sao?

Triệu Kỳ sửng sốt khi nghe những lời của Mạnh Nghiễm Cường.

"Hai người quen biết nhau sao?"

"Hiệu trưởng Triệu là như vậy, bởi vì anh ta thắng gấp ở ngã tư khiến cho xe của tôi tông phải đuôi xe của anh ta, làm trễ nãi không ít thời gian, bằng không tôi đã sớm tới rồi."

Lâm Dật chỉ vào Mạnh Nghiễm Cường, hướng về phía Triệu Kỳ hỏi:

"Tên này là ai vậy?"

"Tôi là ai anh xứng để được biết sao, tôi cho anh biết ..."

"Làm càn!"

Triệu Kỳ hét lên, "Mạnh Nghiễm Cường, anh không muốn làm cứ việc nói thẳng, tôi hiện tại liền cho anh đi phòng nhân sự báo cáo một tiếng!"

Mạnh Nghiễm Cường sửng sốt một hồi lâu.

"Hiệu trưởng Triệu thầy nói cái gì vậy, đây là chuyện giữa hai người chúng tôi, được lắm, vậy mà ông lại đòi đuổi tôi làm gì?"

"Anh có biết người đứng trước mặt anh là ai sao?"

"Anh ta không phải là một thằng nghèo lái một chiếc xe FAW sao, cùng tôi chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm."

"Hồ đồ!" Triệu Kỳ hừ lạnh nói:

"Tôi cho anh biết, người đứng trước mặt anh đây, là phó hiệu trưởng trường đại học Sư Phạm - Lâm Dật! Anh nói thầy ấy nghèo lái FAW, vậy anh tính là cái thứ gì chứ!"

"Hiệu trưởng Triệu thầy nói cái gì? Anh ta là phó hiệu trưởng Đại học Sư Phạm."

Mạnh Nghiễm Cường trừng hai mắt, con ngươi suýt chút nữa là rơi xuống đất!

Người này tuổi còn quá trẻ, làm sao có khả năng được bầu làm Phó hiệu trưởng.

"Hiệu trưởng Triệu, chuyện này là hiểu lầm thôi." Mạnh Nghiễm Cường giải thích:

"Huống hồ thầy đã tự mình đứng ra đón tiếp tôi, đoán chừng đối với thầy tôi cũng quan trọng chứ, nếu như thiếu tôi, cũng là thầy chịu tổn thất."

"Tôi đón tiếp anh?" Triệu Kỳ nhìn Mạnh Nghiễm Cường như đang nhìn một tên ngốc.

"Chức danh của anh chỉ là phó giáo sư, có tư cách gì để tôi tự mình ra đón tiếp chứ. Sở dĩ tôi đứng ở chỗ này, là vì đón tiếp hiệu trưởng Lâm, cùng anh không có nửa xu quan hệ!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 236.

Chương 237. Chị Cũng Không Phải Là Mì Ăn Liền

Mạnh Nghiễm Cường ngơ ngác đứng sững sờ tại chỗ, vẻ mặt xấu hổ, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Suy nghĩ cả nửa ngày thì ra việc này lại không có chút liên quan nào đến mình.

“Cậu bây giờ nên đi đi thôi, miếu của Đại học Sư Phạm chúng tôi quá nhỏ, không chứa nổi vị đại phật như cậu đâu.”

Chuyện đã náo đến nước này, Mạnh Nghiễm Cường cũng còn không mặt mũi ở lại đây nữa, liền cúi đầu, chán nản rời đi.

“Thầy Lâm, thực sự xin lỗi, tôi cũng không biết là sẽ xảy ra loại chuyện như thế này.”

“Chuyện nhỏ thôi, không cần để ở trong lòng.” Lâm Dật khoát khoát tay nói:

“Về phần hai người các người, nghênh đón tôi làm gì. Việc này nếu để cho học sinh thấy thì không hay lắm đâu.”

“Chủ yếu là do thầy Lâm có thể trở lại trường học, cho nên tôi đã quá kích động.”

“Không cần qua mặt tôi, chúng ta về văn phòng trước, tôi có chuyện muốn nói đây.”

“Thầy Lâm, mời vào trong.”

Ba người đi tới văn phòng của Triệu Kỳ, Lâm Dật đặt mông ngồi xuống trên ghế sô pha.

“Thật ra tôi trở về, cũng không phải là có chuyện gì lớn, chỉ là muốn ngài an bài cho tôi một chức vụ.”

“Chức vụ chủ nhiệm Ủy ban Đoàn trường có được không? Tôi sẽ để Tô Cách lui về làm trợ lý cho thầy, không chỉ có làm việc nhàn hạ mà còn có thể nhận được tiền lương cao.”

“Thầy hiểu lầm ý của tôi rồi. Tôi muốn làm làm giáo viên có thể lên lớp.”

“Giáo viên lên lớp sao?”

Triệu Kỳ khó khăn nói:

“Thầy Lâm, tại chỗ này của tôi, bất kỳ điều kiện gì đều có thể bật đèn xanh cho thầy. Nhưng thầy hẳn là cũng biết, muốn làm giáo viên đứng lớp thì nhất định phải có trình độ chuyên môn nhất định, không phải nói làm là có thể làm được.”

“Vậy có loại lớp nào không cần có trình độ quá cao không? Mà giờ dạy học lại còn tương đối nhiều?”

“Nếu như vậy thì cũng chỉ có tiết thể dục.” Triệu Kỳ nói.

“Vậy được, sắp xếp cho tôi khóa thể dục đi, sắp xếp thêm chút cũng không thành vấn đề, tôi có thể chịu đựng.”

Đối với Lâm Dật mà nói, có thể đứng trên lớp mới là điều quan trọng nhất, về phần những thứ còn lại thì cũng không đáng kể.

“Thầy Lâm, từ những đóng góp của thầy đối với trường học, bên tôi có thể bật đèn xanh cho thầy.” Triệu Kỳ nói:

“Các giáo viên khác đều chỉ dạy một khóa, tôi sẽ để thầy dạy hai khóa. Dạng này có thể tích lũy thêm một số giờ dạy học, cũng có lợi hơn đối với chức danh sau này của thầy. Về phần hai khóa nào thì sẽ do thầy lựa chọn, sau đó tôi sẽ sắp xếp cho thầy.”

“Thầy đem thời khóa biểu cho tôi xem một chút đi.”

Các khóa thể dục ở trường đại học đều là môn học tự chọn, có đủ loại chương trình học. Lâm Dật dự định chọn hai môn có giờ dạy học tương đối nhiều.

“Lâm hiệu trưởng chờ một lát, tôi sẽ đi chuẩn bị ngay.”

Không đến vài phút sau, Chu Canh Triết đem thời khóa biểu ra.

Lâm Dật nhìn qua, cuối cùng tập trung tại hai khóa bóng rổ và Taekwondo.

Bởi vì bóng rổ và Taekwondo là hai môn học được hoan nghênh nhất trong trường đại học. Thời gian lên lớp cũng tương đối nhiều, chọn hai môn này là thích hợp nhất.

Trừ cái đó ra, tiết học bơi lội và lớp học thể dục nhịp điệu cũng tương đối nhiều.

Nhưng hai chương trình học này, bình thường đều là học sinh nữ chiếm đa số, cho nên Lâm Dật liền trực tiếp loại ra.

“Vậy được, tôi hiện tại sẽ đi sắp xếp ngay.” Triệu Kỳ nhìn thời khóa biểu một chút, “Vừa vặn buổi chiều có một tiết bóng rổ, thầy Lâm có thể trực tiếp đảm nhiệm.”

“Quyết định như vậy đi.”

“Hiệu trưởng Lâm, ngài có yêu cầu gì đối với địa điểm văn phòng không? Muốn ở bên Ủy ban Đoàn trường hay là bên tổ bộ môn thể dục?”

“Vẫn là bên Ủy ban Đoàn trường đi, dù sao cũng từng làm việc tại đó, mọi người đều quen thuộc, ở chung cũng tự nhiên hơn.”

"Vậy thì hiện tại tôi sẽ đưa thầy qua bên đó."

"Không cần đâu, thầy cứ làm việc của mình đi, cũng không phải người ngoài, khách khí như vậy làm gì."

Nói xong, Lâm Dật đứng dậy, đi về phía Ủy ban Đoàn trường.

…

Ủy ban Đoàn trường, văn phòng Tô Cách.

"Chị Tô, thì ra chị đã sớm biết Lâm chủ nhiệm là phú nhị đại nha?"

"Chị cũng mới biết từ buổi sáng hôm anh ấy từ chức." Tô Cách vừa thay quần áo vừa nói:

"Chiếc Koenigsegg hôm đó căn bản không phải là của Tần Hán, mà là của anh ấy."

"Vậy sao chị không nói sớm với em, sớm biết vậy em đã tìm Lâm chủ nhiệm tới giúp đỡ." Tống Giai cười hì hì nói:

"Chị không biết đâu, hôm qua lúc ăn cơm, Lâm chủ nhiệm đại hiển thần uy, đem những bạn học nhà giàu thích khoe khoang kia của em giết hết chỉ trong vài giây, khỏi phải nói là có bao nhiêu sảng khoái."

"Chút trình độ kia của bạn học em nhiều khi còn không đủ mua lốp xe cho Lâm Dật." Tô Cách vừa cười vừa nói.

"Em còn có một tin tức lớn muốn nói với chị." Tống Giai làm ra vẻ thần bí, nói.

"Hôm qua em có nói chuyện phiếm với Lâm chủ nhiệm, anh ấy nói gần đây có khả năng sẽ về dạy học ở trường."

"Làm sao có thể, chắc là anh ấy đang đùa em thôi." Tô Cách không tin.

“Anh ấy lên lớp ở trường học cũng chỉ là chơi đùa, nói trắng ra là để thể nghiệm cuộc sống. Hiện tại cũng đã thể nghiệm xong, còn trở về làm gì, để tuyển nữ học sinh sao?”

“Làm sao có thể.” Tống Giai cười tủm tỉm nói: “Cấp bậc của nữ học sinh thấp hơn nhiều, Lâm chủ nhiệm mới không thèm ngó tới, muốn tuyển cũng là tuyển chị cơ.”

“Cái gì tuyển với không tuyển, chị cũng không phải là mì ăn liền.”

Tống Giai lướt qua người Tô Cách, “Có thể là vị sữa có chút nồng đi.”

“Vị sữa nồng?”

Tô Cách ngơ ngác một chút, mới hiểu được ý của Tống Giai, xụ mặt nói:

“Không muốn tiền thưởng tháng này đúng không.”

“Hắc hắc hắc, chị Tô đừng tức giận mà.” Tống Giai nói:

“Nhưng hôm qua anh ấy nói thế với em, vẻ mặt còn rất nghiêm túc, hẳn không phải là đùa đâu.”

“Không thể nào, em nên chết tâm đi.”

“Vậy chúng ta đánh cược không?”

“Cược thì cược thôi, chị đây phải sợ em sao?”

“Chúng ta đánh cược một chai Nước Uống Cho Quý Bà, người nào thua thì người đó phải uống hết một chai.”

“Đánh cược một chai cũng không có ý nghĩa gì cả, người nào thua thì uống hết nửa thùng đi.” Tô Cách nói.

Lúc trước Lâm Dật có mua Nước Uống Cho Quý Bà cho mình, có thể miễn cưỡng uống hết nửa thùng, còn thừa lại nửa thùng vẫn luôn để trong phòng làm việc.

“Quyết định như vậy đi, bây giờ em sẽ gọi điện thoại cho Lâm chủ nhiệm.”

Tống Giai lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện cho Lâm Dật để chứng thực việc này.

Nhưng tại lúc này, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng kinh hô.

“Lâm chủ nhiệm, anh trở về rồi.”

Nghe thấy tiếng của Lý Hưng Bang, hai người liếc nhìn nhau một cái.

Tô Cách vội vàng cài lại cúc áo, sau đó đi ra ngoài.

Thì thấy Lâm Dật đang đứng ở trước mặt mình!

“Anh, sao anh lại trở về rồi?”

“Sao tôi lại không thể trở về?”

“Tôi không phải có ý đó, nhưng, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì vậy? Thấy kỳ lạ khi nhìn thấy tôi sao?”

Tống Giai cười hắc hắc, “Lâm chủ nhiệm, chuyện là như thế này, vừa rồi chị Tô có nói, nếu như anh có thể đi làm lại thì chị ấy sẽ uống hết nửa thùng Nước Uống Cho Quý Bà còn lại.”

“Tôi thấy khí sắc của cô sao lại thay đổi tốt hơn rồi, thì ra là đã uống được nửa thùng, không tệ không tệ, tiếp tục duy trì.”

Tô Cách đã khóc không ra nước mắt.

Anh là người ông trời phái tới để chơi đùa tôi sao?

“Lâm chủ nhiệm ngồi xuống đi, đừng đứng đây nữa.” Lý Hưng Bang kéo một cái ghế qua, “Văn phòng thiếu anh giống như thiếu đi rất nhiều niềm vui. Hiện tại anh trở về rồi, về sau Ủy ban Đoàn trường sẽ rất thú vị đây.”

Trong lòng Lâm Dật cảm thấy ấm áp, “Tôi có chuyện muốn nói với mọi người, lần này tôi trở về là muốn mượn chỗ của Ủy ban Đoàn, nhưng sẽ không chịu trách nhiệm công tác của Ủy ban Đoàn trường.”

“Chẳng lẽ Lâm chủ nhiệm còn phải làm chuyện khác sao?” Lý Hưng Bang hỏi.

“Tôi đã đăng ký hai khóa, sau này sẽ phụ trách các tiết học bóng rổ và Taekwondo của trường.”

“Không phải chứ Lâm chủ nhiệm, sao anh lại đi làm giáo viên thể dục rồi?” Tống Giai kinh ngạc nói.

“Chẳng lẽ cô không tin trình độ của tôi sao?”

“Chủ yếu là người đăng ký hai môn này đều là học sinh nam, em sợ anh ứng phó không được.” Tống Giai vội giải thích:

“Anh lớn lên đẹp trai như vậy, lẽ ra nên đi dạy tiết bơi lội và thể dục nhịp điệu,... Khi đó anh lên lớp, những học sinh nữ kia nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, dạy cũng không tốn sức.”

“Cô nói cũng có lý, nhưng tôi sợ thận mình không chịu được, bảo toàn tính mệnh quan trọng hơn.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 237.

Chương 238. Đánh Bạo Anh Ta Không Phải Là Được Rồi Sao

“Ha ha…”

Lời nói của Lâm Dật khiến cho mọi người trong phòng làm việc cười không ngậm mồm vào được.

Loại cảm giác này, khiến cho mọi người ở chỗ này đều cảm thấy rất quen thuộc.

“Đúng rồi, tôi phải chuẩn bị cho Lâm chủ nhiệm một cái bàn công tác, trở về còn chưa có chỗ để ngồi đây.” Lý Hưng Bang nói.

“Tôi hiện tại đã không còn là chủ nhiệm, ai nhỏ tuổi hơn tôi thì cứ gọi tôi một tiếng anh Lâm, lớn tuổi hơn tôi thì gọi tôi một tiếng thầy Tiểu Lâm. Tôi thật sự là không quen khi nghe các người gọi tôi là Lâm chủ nhiệm một chút nào.”

“Được thôi, vậy thì chúng tôi sẽ gọi cậu là thầy Tiểu Lâm.” Lý Hưng Bang cười ha hả nói.

“Thầy Lý, sau khi lấy bàn làm việc của Lâm Dật về thì đưa đến phòng làm việc của tôi là được rồi.” Tô Cách nói.

“Ừm? Sao lại đưa đến văn phòng của cô?”

Người trong văn phòng đều không có ý tốt mà nhìn Tô Cách.

“Chị Tô, anh Lâm đã không còn là chủ nhiệm, cái bàn đó còn đưa đến văn phòng chị làm gì?”

Ngạch…

“Các người đều ngồi đầy rồi, đương nhiên là đưa đến phòng làm việc của tôi rồi.” Tô Cách làm ra vẻ trấn định nói.

“Được được được, chúng tôi đều hiểu mà, không cần giải thích.”

Sau khi bàn làm việc được đưa trở lại, Lâm Dật bị Tô Cách đưa đến văn phòng, chơi mấy ván game, sau đó mới đi ăn cơm trưa.

“Lâm Dật, anh khẳng định là muốn dạy thể dục sao? Tôi nghe nói mỗi một học sinh nam kia đều là thứ cứng đầu, thật sự sợ anh không giải quyết được bọn chúng.” Tô Cách nói.

“Học sinh nam thì có thể thế nào, tốt xấu gì tôi cũng là giáo viên, bọn chúng cũng không thể tạo phản đi.”

“Chủ yếu là tính kỹ thuật trong hai môn mà anh chọn đều tương đối mạnh, mà anh lại là đi cửa sau vào, làm sao để dạy bọn chúng đây?”

Về phần thân phận phó hiệu trưởng của Lâm Dật, Tống Giai đã nói rõ với Tô Cách.

Nhưng hai người đều rất thức thời không có hỏi nhiều, dù sao nghe ngóng chuyện riêng của người khác là chuyện rất không có đạo đức.

“Yên tâm, trong lòng tôi tự hiểu rõ.” Lâm Dật chẳng hề để ý nói:

“Chương trình học của cao đẳng đại học cũng không có quá nhiều trình độ cao, việc ứng phó vẫn là không thành vấn đề.”

“Anh chắc chắn chứ?” Tô Cách nói: “Có cần buổi chiều tôi đến trấn áp cho không?”

“Nói đùa cái gì vậy, dù sao cũng chỉ là một tiết học, tôi còn cần một nữ nhân đến trấn sao?”

“Anh đừng xem thường người khác chứ, lúc tôi lên đại học cũng từng chơi qua bóng rổ đó, hiện tại vẫn còn chơi.”

Lâm Dật liếc nhìn Tô Cách một chút.

“Tôi nhìn cô thì thấy cô không chỉ biết bóng rổ, mà còn biết dẫn bóng đụng người nữa.”

“Dẫn bóng đụng người?”

Ban đầu Tô Cách còn chưa kịp phản ứng về ý nghĩa câu nói của Lâm Dật.

Nhưng theo ánh mắt của anh, cúi đầu nhìn xuống, khuôn mặt có chút đỏ lên.

“Anh nhìn đi đâu vậy.” Tô Cách oán giận:

“Sắp phải lên lớp rồi, anh vẫn nên tìm cách xem nên đối phó những học sinh kia như thế nào đi.”

Lâm Dật lại không đem lo lắng của Tô Cách để trong lòng.

Lúc lên đại học, bản thân mình là chủ lực của đội bóng rổ, phương diện kinh nghiệm đương nhiên là không có vấn đề.

Hơn nữa còn có trí tuệ của Hiền giả, cho nên kỹ thuật bóng khẳng định sẽ được nâng cao thêm một bậc.

Cho nên những thứ như tiết thể dục của học sinh cao đẳng này không phải là vấn đề lớn.

…

Đại học Sư phạm Trung Hải, tổ bộ môn thể dục.

“Thầy Tôn, nghe nói tiết của thầy đã bị hủy rồi?”

Người nói chuyện chính là một giáo viên nam, tên là Bàng Đông Hành, chính là một giáo viên thể dục.

Người mà hắn gọi là thầy Tôn, tên là Tôn Trường Vĩ.

Là giáo viên phụ trách môn bóng rổ của Đại học Sư Phạm, cũng là huấn luyện viên của đội bóng trường.

“Đừng mẹ nó nói nữa, tôi đang tức muốn chết đây.” Tôn Trường Vĩ hùng hùng hổ hổ nói:

“Vốn dĩ lương cơ bản đã không cao, chỉ có kiếm thêm chút học phí từ giờ dạy. Bây giờ lại bị người ta cướp đi, đến cuối kỳ còn kiếm không đến 1000.”

“Người tên Lâm Dật kia có lai lịch gì vậy? Trước đó không phải làm việc trong Ủy ban Đoàn trường sao, sao giờ lại chạy tới tổ bộ môn thể dục dạy bóng rổ rồi?”

“Tôi nghe nói cậu ta có chút quan hệ với hiệu trưởng, đoán chừng là đi cửa sau.”

“Không đến mức đó đi, danh tiếng của Triệu hiệu trưởng vẫn luôn rất tốt, vậy mà lại làm ra chuyện như vậy sao?”

“Chuyện này có là gì, trước đó Lý Đức Điền và Phó Gia Tuấn bị đuổi đi cũng là bởi vì cậu ta.” Tôn Trường Vĩ nói.

“Theo như lời của thầy, vậy thì quan hệ của cậu ta và Triệu hiệu trưởng cũng quá tốt rồi đi, vì cậu ta mà đuổi cả phó hiệu trưởng Lý.”

“Cho nên tôi mới tức giận, đều đã được sắp xếp rõ ràng, sao có thể không tức giận chứ.”

“Vậy thì không còn cách nào rồi, người ta có quan hệ với Triệu hiệu trưởng, chúng ta chỉ có thể nhẫn nhịn.”

“Ai...”

“Mẹ nó! Thật mẹ nó xúi quẩy!”

Ngay tại lúc hai người nói chuyện, một giáo viên nam dáng người hơi mập đi vào từ bên ngoài, trên mặt đầy sự tức giận.

“Thầy Trần, đây là có chuyện gì vậy, không phải thầy vừa đi đến phòng làm việc của hiệu trưởng sao? Người nào chọc giận thầy rồi?” Tôn Trường Vĩ hỏi.

Người được gọi là thầy Trần, tên là Trần Kiến Nghiệp, là giáo viên Đại học Sư phạm, phụ trách bộ môn Taekwondo.

“Đừng nói nữa, tôi tưởng rằng Triệu hiệu trưởng tìm tôi qua, là muốn nói về chuyện giáo viên ưu tú, không nghĩ tới lại không phải việc này.”

“Vậy thì có chuyện gì, toàn trường nhiều giáo viên cạnh tranh như vậy, coi như không được chọn thì năm sau cố gắng thêm một chút không phải là được rồi sao.” Tôn Trường Vĩ an ủi một câu.

“Một cái danh hiệu giáo viên ưu tú kia chưa đủ để tôi thực sự coi trọng.” Trần Kiến Nghiệp tức giận nói:

“Nhưng các người nói xem, không chỉ có giáo viên ưu tú không có phần của tôi, mà ngay cả tiết dạy của tôi cũng bị người khác thay thế. Tôi còn muốn kiếm thêm chút học phí từ giờ dạy để trả khoản nợ bên ngoài. Giờ thì hay rồi, cái gì cũng mất.”

“Tiết của thầy cũng bị thay thế sao?” Tôn Trường Vĩ cảm thấy ngoài ý muốn, nói.

“Đây là ý gì? Tiết dạy của thầy cũng bị dừng sao?”

“Ừm, bị một người tên là Lâm Dật giành. Lúc trước cậu ta làm việc trong Ủy ban Đoàn trường, hiện tại lại tới dạy bóng rổ, thầy nói xem có phải khiến người tức giận hay không.”

“Không phải chứ, người thay tiết của tôi cũng là tên Lâm Dật kia.” Trần Kiến Nghiệp nói.

Những người khác trong phòng làm việc đều cảm thấy mông lung.

“Chuyện này là thế nào vậy? Một mình cậu ta giành tiết của hai người? Chuyện này cũng quá đáng rồi!” Tôn Trường Vĩ nói.

“Quả thật là có chút quá mức.” Bàng Đông Hành nói:

“Tuy rằng khóa thể dục không phải là tiết quan trọng gì, nhưng cũng không đến mức đối xử với chúng ta như thế chứ.”

“Không còn cách nào, ai bảo hắn có quan hệ với hiệu trưởng.” Tôn Trường Vĩ nói:

“Cho dù chúng ta không hài lòng thì cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, trừ khi từ chức, nếu không thì không có biện pháp nào cả.”

“Ha ha, tôi đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra rồi.” Trần Kiến Nghiệp cười lạnh nói:

“Người tên Lâm Dật kia hẳn là muốn mượn quan hệ với hiệu trưởng, vơ vét thêm ít tiền thưởng.”

“Đây không phải chuyện rõ ràng rồi sao.” Tôn Trưởng Vĩ nói.

“Lão Tôn, cơn giận này chỉ có thể nhịn thôi.” Trần Kiến Nghiệp nói.

“Không nhịn được, tôi vừa mua nhà xong, nợ vay còn chưa trả, cũng không thể từ chức.”

“Ai nói để thầy từ chức đâu. Chúng ta nên ra oai phủ đầu để cho cậu ta biết khó mà lui.”

Tôn Trường Vĩ lập tức hào hứng, “Ừm? Vậy làm sao để thị uy đây?”

“Buổi chiều không phải có tiết của thầy sao, mà lại có không ít học sinh đều thuộc đội bóng rổ của thầy. Chờ khi cậu ta lên lớp, thầy cứ gọi mấy tên chủ lực tới, đem cậu ta đánh bạo không phải là được rồi sao.” Trần Kiến Nghiệp nói:

“Một giáo viên còn không bằng học sinh, làm sao còn mặt mũi để dạy tiếp được?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 238.

Chương 239. Các Người Cho Rằng Lâm Dật Tôi Ăn Chay Sao?

“Làm như vậy cũng được sao.”

Tôn Trường Vĩ đổi tư thế, cảm thấy Trần Kiến Nghiệp nói vô cùng có đạo lý.

Tiết học buổi chiều, ngoại trừ một số học sinh thích chơi đá bóng ra, thì còn lại đều là thành viên của đội bóng rổ trường, thực lực đương nhiên là không cần phải nói.

Thậm chí có mấy người có thể xếp vào cấp thành phố, muốn ứng phó với người như Lâm Dật, còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.

“Cho nên mới nói, chúng ta nên lấy tĩnh chế động, không phải là cậu ta có quan hệ sao, vậy thì cứ để cậu ta lên lớp đi. Nhưng có thể dạy xong tiết học này hay không vậy thì phải xem bản lĩnh của cậu ta thế nào rồi.”

“Được, vậy tôi sẽ làm theo lời thầy.” Tôn Trường Vĩ nói: “Dám cướp tiết của tôi, cũng không tự xem xem mình có bao nhiêu phân lượng!”

“Đi thôi, tôi thấy thời gian cũng không còn nhiều lắm, qua đó lên lớp đi.”

Tôn Trường Vĩ đứng dậy, dáng vẻ chán nản vừa rồi đã không còn nữa.

“Các người ở đây chờ tin tức tốt của tôi, không cần đến nửa giờ, tôi sẽ để cậu ta biết khó mà lui!”

“Lấy tính cách của mấy người trong đội bóng trường, nguyên một đám toàn là lão đại ta lão nhị gì đó, đoán chừng chỉ cần mười phút đồng hồ là có thể làm tên mặt trắng kia sụp đổ.”

“Ha ha, lời này có lý.”

Cười to một tiếng, Tôn Trường Vĩ cầm lấy áo khoác của mình, đi đến sân vận động.

Cùng lúc đó, học sinh lên lớp, lục tục đổi giày, chuẩn bị cho tiết thể dục.

Nhìn thấy Tôn Trưởng Vĩ tiến đến, năm mươi mấy học sinh nam đều tự động đứng thành hai hàng, chờ lên lớp.

“Không cần căng thẳng như vậy, hôm nay tôi có chuyện muốn nói với các em.” Tôn Trường Vĩ chậm rãi nói:

“Từ nay về sau, tiết bóng rổ của các em sẽ không còn do thầy phụ trách nữa, hôm nay thầy tới đây, cũng là để thông báo với các em một tiếng.”

“Hả?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không biết là đã xảy ra chuyện gì.

“Huấn luyện viên, thầy đừng đùa chúng em nữa, tại trường đại học Sư Phạm này, người nào có đủ tư cách để thay thầy dạy bóng rổ chứ.” Hậu vệ dẫn bóng của đội bóng rổ, Khương Á Quân nói.

“Còn không phải sao, mà giải đấu mùa hè dành cho sinh viên đại học cũng sắp bắt đầu rồi, chúng ta nhanh lên lớp đi.” Phó

Thanh Sơn nói, giọng ồm ồm.

Nhìn biểu hiện của các đội viên, Tôn Trường Vĩ rất là hài lòng.

Nội dung vở kịch đang phát triển theo tưởng tượng của mình, đoán chừng không đến mười phút đồng hồ thì người tên Lâm Dật kia, liền sẽ phải rời đi với vẻ mặt xám xịt.

“Thầy không đùa với các em, hiệu trưởng đã tìm cho các em một giáo viên lợi hại hơn, cho nên thầy đã xuống cương vị, về sau sẽ không còn chịu trách nhiệm nữa.”

“Không thể nào!” Khương Á Quân nói:

“Thầy khi đó là quân tiên phong chủ lực của Đại học Thể thao Trung Hải, hơn nữa còn tham gia qua CBA, ai có thể lợi hại hơn thầy chứ? Trừ khi là tìm các tuyển thủ CBA đã nghỉ hưu, nếu không thì không ai có thực lực này cả.”

“Các em cũng đừng nói như vậy, có thể là hiệu trưởng cảm thấy thầy không được, cho nên mới đổi giáo viên cho các em. Các em cũng không nên oán giận.” Tôn Trường Vĩ cười ha hả nói, bộ dáng như xem kịch vui.

“Huấn luyện viên, giáo viên thể dục của trường chúng ta có khoảng mười người, mà gần đây cũng không có giáo viên thể dục nào mới tới. Vậy giáo viên lần này sẽ dạy cho chúng em là ai?” Trịnh Gia Thụy hỏi.

“Cũng là trong trường chúng ta, là giáo viên rất nổi tiếng gần đây, hình như tên là Lâm Dật.”

“Em biết thầy ấy!” Khương Á Quân nói:

“Nhưng thầy ấy không phải làm việc trong Ủy ban Đoàn trường sao, trước đó còn dạy qua tiết học《 Quy hoạch cuộc sống và nghề nghiệp cho sinh viên đại học》, hiện tại sao lại tới dạy bóng rổ rồi? Làm chuyện vô nghĩa gì thế này.”

“Không còn cách nào khác, người ta có quan hệ với hiệu trưởng, muốn dạy cái gì, thì dạy cái đó thôi.” Tôn Trường Vĩ như vô thức nói một câu:

“Ngoài ra, không chỉ có tiết bóng rổ của thầy bị thầy ấy thay thế, mà ngay cả tiết Taekwondo của thầy Trần cũng sẽ do thầy ấy đảm nhận, một người dạy hai tiết, có thể kiếm được không ít học phí.”

“Làm cái cọng lông a.” Khương Á Quân nói:

“Tôi còn chưa nghe qua một giáo viên nào có thể dạy hai môn đâu. Đây không phải bày rõ ra có tấm màn đen sao, quá mẹ nó đen!”

“Chúng ta mới không để cho tên mặt trắng kia dạy đâu!” Có người lớn tiếng nói!

“Đúng, chờ lúc thầy ấy đến thì đem đuổi ra ngoài!”

“Mẹ nó một tên mặt trắng, có khả năng ngay cả bóng cũng không biết đập, thầy ta sẽ dạy được mấy cái lông đây!” Khương Á Quân nói.

“Với cái vóc dáng nhỏ con kia, đoán chừng tôi chỉ cần nhẹ nhàng đụng một cái là thầy ấy đã bay rồi.” Phó Thanh Sơn nói: “Nhớ để tuyến bên trong một chút cho thầy ấy đối kháng.”

“Bỏ học bỏ học! Lão tử không lên lớp!”

Két két _ _

Cửa lớn sân vận động bị đẩy ra, mọi người nhìn sang thì thấy Lâm Dật đang đi vào từ bên ngoài.

Nhưng đi cùng còn có chủ nhiệm Ủy ban Đoàn trường Tô

Cách.

Trịnh Gia Thụy, Khương Á Quân và những người khác đều tỏ vẻ khinh thường.

Tới khóa thể dục, còn đem theo Tô chủ nhiệm của Ủy ban Đoàn trường. Đây là sợ năng lực của mình không đủ, cho nên tìm người đến trấn tràng sao?

Đây cũng sợ quá cơ.

Nhìn thấy Lâm Dật và Tô Cách tới, Tôn Trưởng Vĩ liền thu lại vẻ mặt.

Tuy rằng trong lòng xem thường Lâm Dật, nhưng vẫn phải cho Tô Cách mặt mũi.

“Tô chủ nhiệm, thầy Lâm, các người đã tới.” Tôn Trường Vĩ cười ha hả nói, làm bộ xem kịch vui.

Lâm Dật gật gật đầu, “Lúc mới tiến vào, tôi có nghe thấy có người nói muốn bỏ học? Đây là thế nào, tiết học còn chưa bắt đầu, sao lại nổi giận lớn như vậy?”

“Không không không, thầy Lâm nghe lầm rồi, không ai nói muốn bỏ học cả.”

“Huấn luyện viên, thầy cứ ăn ngay nói thật là được rồi, chính là chúng em nói muốn bỏ học.” Khương Á Quân nói:

“Lớp bóng rổ vốn đang rất tốt, dựa vào đâu lại đổi người dạy. Chúng em còn muốn đấu giải, không có huấn luyện viên cao cấp chỉ đạo, thời điểm tranh tài nhất định sẽ bị ảnh hưởng.”

“An tĩnh một chút!”

Tô Cách bày ra dáng vẻ nghiêm nghị của chủ nhiệm đoàn ủy, nói:

“Trường học sắp xếp như vậy, đương nhiên là trường có cách nghĩ riêng, các em nghe theo sắp xếp là được rồi.”

Vẻ mặt Tô Cách lạnh lùng, nói những người này là thứ đau đầu, thật đúng là một chút cũng không sai.

Tiết học còn chưa bắt đầu, đã bắt đầu ồn ào.

Nhưng ở chỗ này, đoán chừng cũng có phần của Tôn Trường Vĩ, nếu không những học sinh này cũng sẽ không có phản ứng lớn như vậy.

Cũng không biết Lâm Dật, có thể khống chế được những học sinh này hay không.

“Cô bớt tranh cãi đi.” Lâm Dật nói:

“Đây đều là ý nguyện của học sinh, nếu như giáo viên can thiệp, vậy thì có khác gì ngục giam đâu.”

Tô Cách bĩu môi, tôi đây không phải là muốn tốt cho anh sao.

Khóe miệng Tôn Trưởng Vĩ mang theo ý cười, còn chưa có bắt đầu đã muốn đem hắn trấn trụ sao.

Người xưa nói, rèn sắt còn cần thân thể cứng rắn, sao cứ phải đâm đầu vào việc mình không làm được. Lúc này vẫn chưa tới năm phút đồng hồ đâu, xem ra sắp bị đuổi xuống rồi.

Cần gì phải vậy chứ.

Lâm Dật đi về phía trước mấy bước, nhìn hơn năm mươi học sinh đối diện, trên mặt nở nụ cười, nói:

“Thầy vừa rồi ở bên ngoài nghe được, các em có người nói muốn bỏ học. Như vậy hiện tại, thầy làm một cuộc khảo sát nhỏ, nếu ai nguyện ý ở lại lớp thì tiến lên một bước.”

Người trong đội ngũ, cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, không ai động đậy cả.

Ở thời điểm này, nếu như đứng ra thì về sau sẽ bị cô lập, thậm chí còn có thể bị nói thành nịnh hót, tuyệt đối không thể đứng ra!

Huống hồ tên này quả thực là không có tư cách để dạy tiết bóng rổ, mặc dù mình là học sinh, nhưng cũng nhất định phải tỏ rõ thái độ của mình!

Để cho trường học biết, chính mình cũng không phải là quả hồng mềm!

Nhìn thấy học sinh trong đội ngũ, không có một ai đứng ra, Tôn Trường Vĩ cảm thấy vô cùng vui mừng.

Sớm biết như vậy đã kêu các giáo viên khác tới xem kịch vui rồi.

“Nếu như không có một ai đứng ra, điều này nói lên các em đều muốn bỏ học. Như vậy cho đến cuối kỳ, cũng không cần lên tiết học này nữa.”

Lâm Dật quay đầu, cười nhìn về phía Tô Cách, nói:

“Sau này tiết bóng rổ cứ như vậy đi, trở về thống kê lại, coi như là bỏ tiết.”

“Bỏ tiết sao?” Tô Cách ngoài ý muốn nói: “Nhiều học sinh như vậy, đánh là cúp học hết sao?”

“Không lên lớp, không tính là bỏ tiết vậy thì tính là cái gì đây?” Lâm Dật nói:

“Cô thử tra các môn học khác của bọn chúng một chút xem sao, đoán chừng cũng có môn cúp tiết. Dựa theo quy định của trường học, nếu như có quá bốn môn bỏ tiết thì sẽ phải học lại, còn có thể thu thêm chút học phí, đây là chuyện tốt.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 239.

Chương 240. Dùng Cách Này Với Lâm Dật Tôi Sao?

“Được, vậy cứ xử lý như vậy đi.”

Tô Cách cũng không thèm nói nhảm, đủ cấp mặt mũi cho Lâm Dật.

Nghe thấy mấy từ ‘Bỏ tiết học lại’ này, mọi người ở chỗ này đều đã còn không bình tĩnh nổi nữa.

Bọn họ vốn chính là học kém, giờ lại tính thêm bỏ tiết thể dục, thì thật sự cách ngày học lại không còn xa.

Đây cũng không phải là hù dọa người, bởi vì hàng năm Sư Đại (viết tắt của đại học Sư Phạm) đều có người phải học lại!

“Thầy Lâm, thầy Lâm.”

Tôn Trường Vĩ không thể ngồi yên nữa, hoàn toàn không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ chơi ác như vậy.

Nếu như treo những học sinh này lên, thì bản thân mình cũng không thể trốn khỏi trách nhiệm.

“Có việc gì sao?” Lâm Dật quay đầu lại hỏi.

“Thầy Lâm, xin hãy bớt giận, bọn chúng đều là học sinh, đều có chút xúc động, thầy đừng so đo với bọn chúng làm gì.”

“Tôi có so đo gì sao?” Lâm Dật nói:

“Bọn chúng nói muốn nghỉ học, tôi chỉ là dựa theo lệ thường mà làm việc, thỏa mãn yêu cầu của bọn chúng, giáo viên tốt như tôi đi đâu mà tìm đây.”

Vẻ mặt Tôn Trường Vĩ suy sụp, cậu đây rõ ràng là ỷ có hiệu trưởng làm chỗ dựa, cho nên không sợ gì cả!

“Còn đứng thất thần ra làm gì đó, nhanh xin lỗi thầy Lâm đi!” Tôn Trường Vĩ dạy dỗ:

“Thân là học sinh, nguyên một đám không biết lớn nhỏ, thầy đúng là quá chiều các em rồi.”

“Thầy Lâm, chúng em sai rồi.” Mọi người không tình nguyện nói.

“Không cần miễn cưỡng, vừa lúc thầy đây cũng muốn có một kỳ nghỉ, các em không thể cho thầy một cơ hội sao?”

“Không, không có, chúng em không hề miễn cưỡng, thật sự đã biết sai.”

Ánh mắt Lâm Dật liếc về phía những người khác, “Các em thì sao?”

“Chúng em cũng đã biết sai!” Mọi người đồng thanh nói.

Tô Cách đứng ở một bên âm thầm cười trộm, thủ đoạn của Lâm Dật, những người khác thật sự đúng là không học được.

“Vậy thì chúng ta lên lớp thôi.” Lâm Dật bình tĩnh nói: “Nghiêm!”

Năm mươi mấy sinh viên, điều chỉnh tư thế đứng một chút, đứng thẳng người.

Nhưng trong lòng, oán niệm đối với Lâm Dật lại càng sâu hơn, nhưng lại không thể để bị treo môn, cho nên cũng chỉ có thể khuất phục.

Lâm Dật chỉ Trịnh Gia Thụy, “Bước ra khỏi hàng, hướng dẫn mọi người khởi động làm nóng người.”

“Đã rõ, thưa thầy Lâm.” Trịnh Gia Thụy trả lời một cách không mặn không nhạt.

Lâm Dật trước đó chưa có soạn bài, nhưng vẫn nắm rõ quá trình lên lớp.

Bởi vì lúc mình đi học, cũng đã từng học tiết bóng rổ, làm nóng người là cơ bản nhất, cũng bài tập quan trọng nhất.

Giống như lúc lên xe, nhất định phải thắt dây an toàn cẩn thận.

Sau mười phút, làm nóng người kết thúc, Lâm Dật nói:

“Chia thành hai lượt sau đó chạy lùi, mỗi lượt 20 lần, khoảng cách giữa hai lượt là năm phút, bắt đầu đi.”

“Chạy lùi hai lượt?!”

Trịnh Gia Thụy cảm giác như mình đã nghe lầm, “Thưa thầy, thầy có nói nhầm không vậy?”

“Không, chia hai lượt chạy lùi, đây là bài tập cơ bản của tiết bóng rổ, chẳng lẽ các em không biết sao?”

“Nhưng cái này có phải hơi nhiều hay không? Chúng em tập luyện bình thường, đều là mỗi lượt 10 lần, sau đó chạy hai lượt.” Trịnh Gia Thụy nói:

“Hiện tại lượng huấn luyện lại tăng thêm gấp đôi, sau khi chạy xong, không phải là đem chúng em chạy đến phế sao.”

“Ngay cả một chút thể lực cũng không có, sau này sao có thể thi đấu?”

“Thưa thầy, việc này thầy không hiểu rồi.” Trịnh Gia Thụy nói:

“Chúng em tuy rằng muốn ra ngoài thi đấu, nhưng cường độ không lớn như vậy. Em cảm thấy cần phải dành thời gian để huấn luyện kỹ năng, thể lực của chúng em đủ dùng.”

“Anh Thụy nói có lý.” Khương Á Quân nói: “Thầy Lâm, tuy rằng thầy là giáo viên thể dục, nhưng cũng không thể quá tùy hứng, phải dựa theo tình hình thực tế.”

Tôn Trường Vĩ cười cười, lúc này đây chính là kết quả mà anh ta mong muốn.

Một người cái gì cũng không hiểu, còn muốn tới dạy bóng rổ?

Cậu có biết làm thế nào để ném bóng không?

“Luận về kỹ thuật bóng, các em không bằng người của trường khác. Về phần sức bề cũng không muốn bỏ công sức ra tập luyện, với tình trạng này, làm sao để thắng trận?”

“Thưa thầy, em không nghĩ rằng kỹ thuật bóng và thể lực hiện tại của bọn em lại thua kém người khác.” Khương Á Quân nói:

“Chúng em cần chính là huấn luyện bóng rổ chính thống nhất, chứ không phải là cứ chạy lùi trong vô ích như vậy.”

“Huấn luyện bóng rổ chính thống nhất?” Lâm Dật cười cười, “Vậy được rồi, thầy sẽ dẫn em đi xác định vị trí ném bóng, lấy 20 cái làm chuẩn, chỉ cần tỉ lệ chính xác là 90% trở lên, thì thầy sẽ dạy các em bóng rổ chính thống nhất.”

Phốc phốc!

Khương Á Quân nhịn không được, cười ra tiếng.

“Có gì đáng cười sao! Hiện tại đang là giờ học, các em nghiêm túc một chút!” Tô Cách xụ mặt nói.

“Tô chủ nhiệm, chuyện của thầy Lâm em có biết. Thầy ấy vốn dĩ là làm việc trong Ủy ban Đoàn trường, còn dạy qua tiết học《Quy hoạch cuộc sống và nghề nghiệp cho sinh viên đại học》. Em thật sự không thể tưởng tượng được, thầy ấy sẽ dùng phương thức gì để dạy bóng rổ chính thống nhất cho chúng em.” Khương Á Quân nói:

“Chẳng lẽ thầy Lâm, cũng giống như thầy Tôn, từng tham gia CBA sao? Đánh ở vị trí nào vậy? Bao nhiêu điểm mỗi trận?”

“Thầy chưa từng tham gia CBA, nhưng hẳn là đủ để dạy các em.”

Tôn Trường Vĩ nháy mắt ra hiệu với Khương Á Quân. Cậu ta ban đầu còn sững sờ, sau đó lập tức kịp phản ứng, nói:

“Thầy không phải vừa mới nói rằng muốn để em xác định vị trí ném bóng sao, nhưng em lại muốn biết liệu rằng tỷ lệ ném bóng của thầy có thể lớn hơn 90% hay không? Thầy là giáo viên, nếu như ngay cả thầy cũng làm không được, hẳn là không có tư cách yêu cầu chúng em.”

“Chú ý thái độ nói chuyện của em đi!” Tô Cách giải vây nói:

“Lâm Dật là giáo viên thể dục của các em, thầy ấy sắp xếp thế nào thì các em phải làm như thế đó.”

Tô Cách theo tới đây, chính là sợ chuyện này xảy ra.

Bởi vì có quan hệ với hiệu trưởng cho nên Lâm Dật mới có thể lên lớp. Nhưng trình độ bóng rổ của anh ấy khẳng định là không bằng những chủ lực của đội bóng trường được.

Nếu như trúng chiêu khích tướng của bọn chúng, thì sẽ không có cách nào để lên lớp lần nữa.

“Thầy Lâm, em biết sai rồi, không nên so xác định vị trí ném bóng với thầy, thầy cũng không thể đánh giá em bỏ tiết được.” Khương Á Quân âm dương quái khí nói.

“Sẽ không có chuyện đó đâu, thầy hẳn là nên làm gương cho người khác. Nếu như ngay cả chút bố cục cũng không có thì sao có thể làm giáo viên.”

Nhìn dáng vẻ chắc chắn của Lâm Dật, những người trên sân đều cười trộm không thôi.

Một người chỉ dựa vào mặt để kiếm cơm, dựa vào quan hệ mới tới được trường học, còn muốn so tài ném bóng với Khương Á Quân?

Người ta chính là hậu vệ dẫn bóng chủ lực của đội, ném bóng vào rổ là bản lĩnh giữ nhà của cậu ta. Thầy ấy thật sự là không biết gì cả!

“Lâm Dật, anh đừng kích động.” Tô Cách nhỏ giọng nói, “Ít nhất tôi còn có thể trấn trụ bọn chúng, có thể bảo đảm trật tự lớp học.”

“Trấn cái gì mà trấn, làm giáo viên thì phải lấy lý để chế phục người.”

Lâm Dật nhặt quả bóng rổ trên đất lên, đứng tại vị trí đỉnh vòng cung, trực tiếp ra tay, ném trúng đích.

Hả?

Thế mà có thể ném ba điểm!

“Thầy Lâm, cảm xúc không tệ nha, em sẽ đi nhặt bóng cho thầy.”

Khương Á Quân ném bóng rổ qua, Lâm Dật không chút do dự, đứng tại vị trí đỉnh vòng cung, lại làm thêm một quả bóng ba điểm!

Xoát!

Lại vào rổ!

“Lại trúng!”

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, có chút không thể tin được, Lâm Dật có thể ném trúng liên tục hai quả ba điểm.

Bởi vì những người như bọn họ đều không có sức lực để ném bóng xa như vậy.

Mà tư thế của thầy ấy lại còn rất tiêu chuẩn, đây cũng không phải đơn giản chỉ là vận khí tốt.

Lâm Dật hướng về phía Khương Á Quân ngoắc ngoắc tay, “Đem bóng nhặt tới, tiếp tục đi.”

Người sau không tin tà, lại đem bóng ném qua.

Liên tục ném trúng hai quả, không đáng kể chút nào, kỷ lục cao nhất của mình chính là trúng sáu quả liên tiếp!

Tiếp được bóng, Lâm Dật không chút do dự, lại ném thẳng vào rổ!

Đôi mắt xinh đẹp của Tô Cách trừng lớn, trình độ của Lâm Dật cũng được nha!

Khoảng cách xa như vậy, vậy mà ném vào ba quả liên tục!

Quả thực rất lợi hại!

Xoát xoát xoát!

Trong mấy phút tiếp theo, Lâm Dật đứng tại hai cánh, hai góc

45 độ và vị trí đỉnh vòng cung, lần lượt ném trúng 19 quả!

Đến quả cuối cùng thì anh tùy tiện ném bừa, sau đó thì bóng va phải khung rồi ra ngoài.

“Đừng nói là thầy không cho em cơ hội, em chỉ cần ném trúng hết là có thể thắng thầy.” Lâm Dật nói:

“Ngoài ra, chỉ cần em thắng thì khóa thể dục của học kỳ này các em cũng không cần lên lớp nữa, cuối kỳ thầy sẽ cho các em điểm tối đa.”

P/S: Giới thiệu truyện hay cùng thể loại đã full: Thừa Kế Hai Ngàn Tỉ

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 240.

Chương 241. Tôi Từng Cầm Qua Chức Vô Địch

Con mẹ nó!

19/20!

Còn muốn tôi chơi thế nào đây!

Nhìn thấy thực lực khủng bố của Lâm Dật, năm mươi mấy người trong lớp bóng rổ đều cảm thấy mông lung.

Ngay cả Tôn Trường Vĩ cũng âm thầm tặc lưỡi, trình độ của cậu ta cao như vậy sao?

Bình thường luyện tập thế nào vậy?

“Thầy Lâm, em phục rồi.” Khương Á Quân mộng bức mà nói.

Trình độ của mình tự mình biết, ném trúng liên tục 19 quả, mà quả cuối cùng lại là ném bừa, nếu không thì cũng đã có khả năng vào rồi. Đây mẹ nó quả thực không phải người!

Đây chính là Hoa Hạ Lâm Nhật Thiên trong truyền thuyết sao?

“Nếu như đã phục, vậy thì trở lại chạy lùi đi.” Lâm Dật nói: “Hiện tại làm ba lượt, mỗi lượt 20 lần.”

“A?! Mới vừa rồi không phải còn hai lượt sao, sao giờ lại thành ba lượt rồi?” Phó Thanh Sơn thắc mắc hỏi.

“Nếu như không muốn làm, vậy em có thể đi lên thử một chút.” Lâm Dật nói: “Vẫn quy tắc cũ, thắng thầy thì sau này có thể không cần lên lớp, thua thì sẽ thành 4 lượt.”

“Thầy đây không phải là khi dễ người sao.” Phó Thanh Sơn nói: “Em chơi tuyến trong, còn thầy lại đứng ném ở bên ngoài, em nhất định là đánh không lại thầy.”

Tôn Trường Vĩ nhìn Phó Thanh Sơn, nghĩ thầm: “Tiểu tử ngốc này thật sự là đã thông suốt, còn biết dùng phép khích tướng.”

“Vậy cứ như vậy đi, thầy không ném ở đường bên ngoài nữa, sẽ ra tay trong khu vực ba giây.”

“Thầy Lâm đừng đùa nữa.” Phó Thanh Sơn cười ha hả nói:

“Em cao 1m99, nặng 110 cân, em chỉ cần ở bên trong khoát tay một cái thì thầy ngay cả vòng rổ cũng không thấy đâu.”

“Vậy thì thử một chút đi.”

Nhìn thấy chênh lệch về chiều cao và trọng lượng của Lâm Dật và Phó Thanh Sơn, Tô Cách không khỏi căng thẳng nhíu mày.

Hai người chênh lệch lớn như vậy, đứng dưới vòng rổ, giống như tòa núi lớn, Lâm Dật làm sao chơi cùng cậu ta được?

Căn bản không có cơ hội nào cả.

Phó Thanh Sơn nhặt bóng rổ lên, đưa cho Lâm Dật.

“Thầy Lâm, thầy phát bóng trước đi, lấy 21 điểm làm chuẩn, người nào tới 21 điểm trước thì coi như người đó thắng.”

“Không thành vấn đề.”

Lâm Dật cầm bóng, Phó Thanh Sơn phòng thủ.

Liên tục hạ người và đổi hướng, làm nhiễu loạn bước chân của Phó Thanh Sơn, sau đó phiêu dật xoay người ghi điểm.

“Hay lắm!” Tô Cách hô to.

“Tô chủ nhiệm, ném trúng kiểu bóng này rất bình thường.” Tôn Trường Vĩ nói:

“Thân thể thầy Lâm linh hoạt, mà Phó Thanh Sơn lại còn chưa phòng thủ toàn lực, cho nên thầy ấy có thể lợi dụng chỗ trống để ném bóng, điều này rất bình thường.”

“Lão Phó, cậu đừng phóng nước như vậy chứ (ý chỉ nhường).” Trịnh Gia Thụy nói: “Tôi không muốn chạy lùi đâu.”

“Tôi vừa rồi chỉ là tùy tiện chơi đùa, lần này sẽ đấu thật sự với thầy Lâm, cho thầy ấy biết sự lợi hại của tôi.” Phó Thanh Sơn cười ha hả nói, hoàn toàn không xem Lâm Dật ra gì.

“Cường độ thân thể thì được rồi, nhưng cậu cũng đừng dùng lực quá mạnh. Lấy thể trạng này của cậu thì chỉ cần dùng lực một chút là có thể đánh bay thầy Lâm. Sau này sẽ không còn ai bắt chúng ta lên lớp bóng rổ nữa.” Khương Á Quân ồn ào nói.

“Yên tâm đi, tôi biết nắm bắt, chỉ dùng ba phần lực.”

Vòng tiến công thứ hai bắt đầu, Lâm Dật cầm bóng, lần nữa đi tới khu vực bên trong.

Nhưng mà lần này, Phó Thanh Sơn đã tăng cường phòng thủ, giang hai cánh tay ra, giống như một tấm lưới lớn.

“Thầy Lâm, cố lên, hy vọng thầy lần này, còn có thể ghi điểm trên đỉnh đầu em.”

Nhìn thấy Phó Thanh Sơn nghiêm túc, hai tay Tôn Trường Vĩ ôm trước ngực, nói một cách chắc chắn:

“Phó Thanh Sơn đã nghiêm túc, tất cả các đường tấn công đều bị phong kín, ưu thế của thầy Lâm đã không có đất dụng võ.”

Vẻ mặt Tô Cách khẩn trương, cô cũng không biết, Lâm Dật sẽ xử lý quả bóng này như thế nào.

“Lão Phó, cứ phòng bị bóng là được rồi, trời nóng như vậy, cậu cũng đừng cản bóng của thầy Lâm, sẽ dễ dàng phát hỏa.” Trịnh Gia Thụy nói.

“Không thành vấn đề.” Phó Thanh Sơn cười ha hả nói: “Nếu như khiến cho thầy Lâm không vui, thì tôi rất dễ bị đánh bỏ tiết, tôi đâu dám làm càn.”

Hô thông!

Bỗng nhiên, bả vai Lâm Dật phát lực, đẩy Tống Thanh Sơn ra ngoài, nhẹ nhàng ném bóng đi, ghi điểm.

“Điều này sao có thể!”

Nhìn thấy Lâm Dật hời hợt, liền có thể đẩy Phó Thanh Sơn ra, mọi người ở chỗ này đều nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Cậu ta chính là phòng thủ chủ lực của đội bóng trường học, nặng hơn 100 cân, sao có thể nhẹ nhàng đụng một cái liền có thể đẩy Phó Thanh Sơn ra rồi?!

Phó Thanh Sơn dại ra nhìn Lâm Dật, dường như không dám tin vào hai mắt của mình.

Chênh lệch cân nặng của hai người ít nhất cũng hơn 60 cân, thầy ấy sao có thể đẩy mình ra được?

Hơn nữa vừa rồi, mình tuyệt đối không có lơ là sơ suất, thầy ấy hoàn toàn là dựa vào lực của mình để đẩy mình ra!

Rõ ràng chỉ là một tên mặt trắng dựa vào quan hệ để đi lên, sao có thể có sức lực lớn như vậy?

“Lão Phó, cậu nghiêm túc chút đi, lần này đừng khinh thường nữa, dùng hết toàn bộ sức lực đi, nếu không thì sẽ phải làm trở về chạy lùi đấy!”

“Biết rồi!” Phó Thanh Sơn khẩn trương nói.

Vòng tiến công thứ ba bắt đầu, Lâm Dật dẫn bóng, trực tiếp vọt vào tuyến trong, cách Phó Thanh Sơn nửa mét, nhảy lên ghi bàn!

“Tôi dựa vào, đây là động tác đặc trưng của McGrady! Đẹp như tranh vẽ!”

Lâm Dật cầm bóng, cười nói: “Với trình độ này của các em mà dám nói kỹ thuật của mình vượt qua kiểm tra rồi?”

“Em chỉ là lâu rồi không đánh 1 vs 1, có chút không quen.”

Làm phòng thủ chủ lực của đội bóng, mặt mũi Phó Thanh Sơn có chút không nhịn được, trầm mặt nói:

“Thầy Lâm, trận này chúng ta sẽ quyết định thắng thua, nếu thầy có thể tiến thì coi như thầy thắng, nếu như em phòng thủ được thì coi như em thắng.”

“Không thành vấn đề!”

Nhìn thấy hai người chuẩn bị làm một trận bóng định thắng thua, những người khác đều nghiêm túc lên!

Đây không còn phải là vấn đề phải trở về chạy lui nữa, mà chính là vấn đề mặt mũi!

Nếu như bị một tên mặt trắng nhỏ đánh bạo thì sau này làm gì còn mặt mũi để lên lớp bóng rổ nữa!

Trận bóng cuối cùng, Lâm Dật vẫn như cũ, dẫn bóng, trực tiếp giết tới tuyến trong!

Phó Thanh Sơn hừ lạnh: “Làm cú rút nhảy sẽ không còn tác dụng nữa đâu, em sẽ không ngã hai lần tại một chỗ!”

Lâm Dật không nói chuyện, mà chỉ dẫn bóng rồi nhảy lên!

Phó Thanh Sơn chỉ cảm thấy có một bóng đen lóe qua trước mặt mình, thời điểm muốn phòng thủ, đã không còn kịp!

“Cái này mẹ nó không phải là rút, mà là muốn úp bóng!”

Hô thông!

Băng qua Phó Thanh Sơn, Lâm Dật bay lên úp bóng vào rổ!

Bóng rổ rơi xuống đất, từ khung bóng rổ còn truyền đến tiếng vang.

Tất cả những điều này đều giống như đang nói cho những người khác rằng quả bóng vừa mới ném vào rổ là thật, không phải là ảo giác.

“Quá, quá đẹp...”

Tô Cách nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, thậm chí không dám tin vào mắt mình.

Kỹ thuật dẫn bóng của Lâm Dật có phải quá tốt rồi hay không?

Khó trách anh ấy muốn dạy khóa bóng rổ, thì ra là có trình độ cao như vậy.

“Trận bóng cuối cùng đã kết thúc.” Lâm Dật nói: “Trở về chạy 4 lượt, mỗi lượt 20 lần, hiện tại liền bắt đầu đi.”

“Thầy Lâm, thầy cũng quá mạnh rồi.” Phó Thanh Sơn cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi, nói:

“Một người cao 1.8m+, vậy mà lại có thể nhảy lên để thực hiện quả Tomahawk (là một cú ném được thực hiện khi cầu thủ giữ quả bóng ở phía trên đầu, thường bằng cả hai tay, đưa xuống sau đầu và dồn lực ném bóng vào rổ), đúng là trâu bò.”

“Hiện tại đã không còn như trước, nếu như là lúc còn đi học thì hiệu quả sẽ tốt hơn.”

“Lúc còn đi học?” Phó Thanh Sơn cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nói: “Lúc trước thầy Lâm đi học, cũng ở trong đội bóng của trường sao? Là trường nào vậy?”

“Đại Học Bách Khoa, không phải các em nói tới giải đấu mùa hè kia sao, năm đó thầy từng cầm qua chức vô địch.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 241.

Chương 242. Cảm Xúc Cũng Không Tệ Lắm Phải Không

“Thế, thế mà lại từng cầm qua chức vô địch của giải đấu mùa hè!”

Mọi người ở chỗ này nghe xong đều trợn mắt há hốc mồm.

Vậy mà lại có một vị đại thần bóng rổ?!

Xem ra thầy ấy cũng không phải là dựa vào quan hệ để tiến đến, thật sự có thực lực kia!

Kỹ thuật dẫn bóng của Lâm Dật quả thật không tệ, nhưng lại gặp khó khăn về chiều cao, muốn ném vào rổ thì vẫn còn có chút miễn cưỡng.

Nhưng dưới sự hỗ trợ của hệ thống, việc này không thành vấn đề.

Bổ đập hay gì gì đó đều rất nhẹ nhàng.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, chạy lùi bốn lượt, sau khi hoàn thành sẽ huấn luyện.”

“Đã rõ.”

Dưới thực lực kinh khủng của Lâm Dật, hơn năm mươi người trên sân bóng, tất cả đều thành thật, ngoan ngoãn bắt đầu chạy lùi, không ai dám oán hận nửa câu.

Có một nhân vật trâu bò như thế tại đây, ai dám nhiều lời chứ!

“Lâm, thầy Lâm, hiện tại đã bàn giao xong, tôi đem những học sinh này giao cho thầy, hẳn là sẽ không còn vướng bận.” Tôn Trường Vĩ đã chảy cả mồ hôi lạnh.

“Ừm.” Lâm Dật gật gật đầu, không nói gì.

Tôn Trường Vĩ cũng biết, Lâm Dật đang thầm phê bình mình, nhưng lúc này, vẫn nên mau rời khỏi mới tốt.

Bọn người Trịnh Gia Thụy đang chạy tới chạy lui trên sân bóng rổ, Lâm Dật và Tô Cách đang đứng một bên.

“Lâm Dật, anh thật sự là khiến người ta phải lau mắt mà nhìn, lúc trước cũng không biết anh lại đánh bóng rổ tốt như vậy, sớm biết như vậy thì tôi đã không theo anh đến đây.”

“Cũng đã nói với cô rồi, là cô không tin thôi.”

“Tôi đây không phải là lo lắng cho anh sao.” Tô Cách chỉnh lại mái tóc, “Đoán chừng tiết thể dục này, anh đã có thể nhẹ nhàng ứng phó. Vậy tôi cũng không ở lại đây làm phiền thêm nữa, nhưng đừng quên, tiết tiếp theo là 《 Quy hoạch cuộc sống và nghề nghiệp cho sinh viên đại học》, đừng tới trễ.”

“Yên tâm đi, tôi biết rồi.”

Sau khi Tô Cách đi, Lâm Dật tiếp tục lên lớp.

Dưới sự tin phục về thực lực khủng bố của Lâm Dật, tiết bóng rổ này không có bất kỳ khó khăn nào.

Sau khi học sinh chạy lùi xong, thì cũng đã sắp tan học.

Mà phần huấn luyện sau đó, Lâm Dật đã đem những người này thu phục một cách triệt để.

Sau tiết học này, mấy người Vương Gia Thụy đối với Lâm Dật đều là phục sát đất.

Trình độ kỹ thuật này chắc chắn là hơn thầy Tôn!

Ít nhất là dư sức để huấn luyện mấy người bọn họ.

Thế giới của con trai cũng chỉ đơn giản như vậy, toàn bộ đều nói chuyện bằng thực lực.

Chỉ cần ngươi trâu bò thì chúng ta sẽ phục ngươi!

Hơn nữa còn bội phục từ đáy lòng.

Nhưng thế giới của phụ nữ thì lại không giống vậy.

Nếu như gặp phải người tốt hơn mình, gương mặt đẹp hơn so với mình, tâm lý nhất định sẽ nghĩ, chắc chắn là bitch.

Tiếng chuông tan học vang lên, Lâm Dật cho đội ngũ giải tán.

Cùng lúc đó, Lâm Dật nhìn lướt qua trang báo hệ thống, phát hiện tiến độ nhiệm vụ đã là (2/20).

Dựa theo tiến độ này thì chỉ cần mười ngày, là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Khuyết điểm duy nhất chính là cường độ có chút lớn.

...

Tổ bộ môn thể dục.

Khi Trần Kiến Nghiệp và Bàng Đông Hành trở về thì thấy Tôn Trường Vĩ đang ngồi bên bàn làm việc.

“Lão Tôn, hiệu quả thế nào? Mấy học sinh trong đội trường hẳn là đã đánh bại Lâm Dật rồi đúng không.”

“Đúng là đánh bại.” Tôn Trường Vĩ không hứng thú lắm trả lời:

“Nhưng lại không phải là cậu ta bị đánh bại, mà là cậu ta đánh bại toàn bộ đội bóng trường.”

“Hả?”

Hai người trừng mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Thầy đừng đùa nữa, thực lực của đội bóng trường tôi đều biết.” Trần Kiến Nghiệp nói:

“Ngay cả tôi cũng không phải là đối thủ của bọn họ, tên mặt trắng kia làm sao có thể đánh bại bọn chúng.”

“Lúc đó các người không ở hiện trường, cho nên không biết chuyện gì đã xảy ra.” Tôn Trường Vĩ thở dài, nói:

“Kỹ thuật bóng của cậu ta chắc chắn không kém tôi, kiến thức cơ bản và kỹ thuật đều vô cùng vững chắc. Thậm chí còn vượt qua Phó Thanh Sơn, thực hiện một cú Tomahawk. Lúc đó thiếu chút nữa đã hù chết tôi rồi, cảm giác như trên chân cậu ta có gắn lò xo vậy, sức bật vô cùng khủng bố.”

“Không phải chứ, chẳng lẽ chúng ta đã nhìn lầm sao?”

“Xác thực là đã nhìn lầm, thời điểm người ta học đại học cũng là chủ lực của đội bóng rổ trường. Hơn nữa còn từng cầm qua chức vô địch của giải đấu mùa hè, tóm lại là có thực lực, phương pháp của thầy căn bản là không có hiệu quả.”

Tôn Trường Vĩ hít một hơi, phí dạy học của mình đã trở nên vô vọng.

“Việc này cũng không thể trách thầy, lúc đó, ai có thể nghĩ tới kỹ thuật bóng của cậu ta lại tốt như vậy.” Trần Kiến Nghiệp vỗ vỗ bả vai Tôn Trường Vĩ nói:

“Ngày mai có tiết Taekwondo, tôi sẽ giúp thầy xả cơn giận này.”

“Thầy muốn làm sao để đối phó hắn ta?”

“Còn có thể làm thế nào? Đương nhiên là luận bàn rồi.” Trần Kiến Nghiệp cười ngạo nghễ, nói:

“Mà quyền cước lại không có mắt, cho dù có xảy ra vấn đề, tôi cũng có thể đùn đẩy trách nhiệm. Tóm lại nhất định là sẽ áp đảo tinh thần hắn, đừng coi Trần Kiến Nghiệp tôi là quả hồng mềm!”

“Vậy ngày mai tôi sẽ đợi tin tức tốt của thầy.”

“Yên tâm đi, xem tôi.”

…

Hết tiết bóng rổ, Lâm Dật đi tới giảng đường thứ ba.

Phát hiện trong phòng học đã không còn chỗ ngồi, giống như là lần đầu tiên lên lớp, trong phòng học đều chật cứng người, mà có đến hơn 90% là học sinh nữ.

10% còn lại thì hơn một nửa trong số đó đều có chút vấn đề về phương diện giới tính.

Mà điều này cũng phản ánh rằng giá trị nhan sắc của Lâm Dật đã đạt ngưỡng tại Sư Đại.

Dựa theo dự tính của Lâm Dật thì loại tiết học giống như《Quy hoạch cuộc sống và nghề nghiệp cho sinh viên đại học》chỉ cần thổi một cái là qua.

Nhưng nhìn từng ánh mắt mong đợi kia, đều đồng loạt nhìn mình chằm chằm, Lâm Dật lần đầu cảm giác được rằng kỳ thật thổi qua như này cũng có chút áp lực.

Lên lớp buổi chiều xong, Lâm Dật sắp xếp lại đồ vật, về tới văn phòng.

“Đã giờ này rồi, sao mọi người còn chưa tan làm?”

“Chị Tô nói, tối nay sẽ mời mọi người ăn cơm, xem như là đón gió tẩy trần cho anh.”

“Cũng không phải là người ngoài, bày tiệc làm gì cho lãng phí.”

Bởi vì Vương Oánh còn ở trong nhà mình, cho nên Lâm Dật cũng không tiện ra ngoài ăn, liền từ chối ý tốt của Tô Cách.

Lái xe về đến nhà, Lâm Dật nhìn thấy trước cửa bày hai cái giá áo, phía trên treo quần áo của mình, còn có ga giường vỏ chăn.

Thậm chí ngay cả đồ lót cũng được Vương Oánh giặt qua.

Thật sự là đủ đức hạnh.

Đi vào trong phòng thì phát hiện trên đầu Vương Oánh đang quấn một cái khăn tắm, trên người mặc đồ ngủ tơ tằm, đang chuẩn bị bữa tối trong bếp.

Mà trọng điểm của hình ảnh lúc này cũng không phải là đồ ăn trong nồi, mà chính là Vương Oánh ăn mặc quá mát mẻ, như ẩn như hiện.

“Trong nhà của một người đàn ông độc thân lại ăn mặc như vậy, em cảm thấy chị là đang muốn câu dẫn em sao.”

“Vậy phải xem em có thể nhịn xuống hay không.” Vương Oánh uyển chuyển nói:

“Chị đây chỉ là một người phụ nữ trói gà không chặt, nếu như em muốn động thủ thì chị cũng không thể phản kháng. Nhưng việc này nếu như bị Kỷ tổng biết thì không liên quan đến chị đâu đấy.”

Lâm Dật đi qua, bàn tay đánh vào mông Vương Oánh, phát hiện cảm giác cũng không tệ lắm.

“Chị cảm thấy em không dám sao?”

“Lá gan của em lớn như vậy, sao có thể có chuyện em chuyện không dám làm chứ.” Vương Oánh để nồi xuống, cũng không thèm để ý chút nào tới hành động to gan của Lâm Dật, cười nói: “Thế nào, cảm xúc của chị đây cũng không tệ lắm phải không, có muốn tới một chút hay không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 242.

Chương 243. IQ Biến Thành Dao Phay Rồi Sao

“Cảm xúc quả thật không tệ, bình thường hẳn là tập không ít đi.”

“Đương nhiên rồi, Yoga không phải là luyện không.” Vương Oánh lại cầm cái nồi lên lần nữa, nói:

“Nhanh lên phòng khách ngồi đi, cơm xong ngay đây.”

“Ừm.”

Không bao lâu sau, bốn món ăn một chén canh được bưng lên, nhìn có chút phong phú.

Lúc ăn cơm, Lâm Dật nhìn thấy bên cạnh ghế sô pha có một cái vali màu đen.

“Chị thu dọn đồ đạc rồi sao?”

“Chị mua nhà tại công ty, bởi vì đi cửa sau cho nên có thể vào ở trước, các thủ tục còn lại có thể từ từ làm.” Vương Oánh nói:

“Cho nên hôm nay thu dọn một số thứ, dự định ngày mai sẽ chuyển nhà.”

“Vội đi như vậy làm gì, cũng không phải là không có chỗ ở, làm như em muốn đuổi chị đi không bằng.”

“Cách làm người của em chị còn không hiểu rõ sao, đây dù sao cũng là nhà em, vạn nhất ngày nào Kỷ tổng tới, nhìn thấy chị ở đây không phải là rất xấu hổ sao. Em đã giúp chị nhiều như vậy, nếu như ảnh hưởng tới tình cảm của em và Kỷ tổng, không phải chị sẽ thành tội nhân sao.”

“Nào có nghiêm trọng như chị nói vậy, chị nghĩ nhiều rồi.”

“Tóm lại chị đã quyết định rồi, ngày mai sẽ chuyển nhà.” Vương Oánh nói:

“Về sau nếu không có việc gì, cũng có thể đến gặp chị mà, ít nhất là có thể tùy tiện một chút.”

Lâm Dật cười một tiếng, “Nếu như chị đã quyết định, em cũng không nói nhiều nữa, ngày mai em sẽ gọi người tới giúp chị dọn nhà.”

“Không cần không cần, chị đã liên hệ công ty dọn nhà rồi.” Vương Oánh nói:

“Với lại đồ của chị cũng không nhiều, đồ còn sót lại cũng không muốn mang theo, không cần gọi người đến giúp đỡ đâu, phiền phức lắm.”

Lâm Dật gật gật đầu, chuyện của Vương Oánh có chút đặc biệt, lần này dọn nhà xem như là khởi đầu mới.

Đoán chừng rất nhiều đồ trong nhà cũng sẽ không cần thiết, cũng không cần phải huy động nhân lực làm gì.

Sáng sớm hôm sau, Vương Oánh lái xe về tới nhà, chuẩn bị thu dọn đồ đạc để chuyển nhà.

Mà Lâm Dật, lúc đang đi đến trường học thì nhận được điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan.

“Anh đang bận gì sao? Còn đang nhận đơn à?”

“Anh không làm chân chạy vặt nữa.” Lâm Dật nói: “Giờ tới trường học làm giáo viên.”

“Thật hả?”

“Ừm, tới trường học dạy bóng rổ và Taekwondo, thể nghiệm cuộc sống khác biệt một chút.”

“Anh còn biết chơi bóng rổ và Taekwondo sao?” Kỷ Khuynh Nhan có chút ngoài ý muốn hỏi:

“Thật không nhìn ra, anh còn có bản lĩnh này đấy.”

“Anh còn biết cả Yoga đó, có cần buổi tối tới dạy em một chút hay không?”

“Đừng cho là em không biết tâm tư của anh, lại muốn chiếm tiện nghi của em sao.”

“Anh đây là dựa theo mục đích dạy học để hướng dẫn cho em mà. Còn em lại vu hại nhân phẩm của anh, cái này có phải là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi không.”

“Tóm lại không cần anh dạy, không cho anh bất cứ cơ hội nào để lợi dụng em, hừ, anh cũng nên bỏ cái ý nghĩ đó đi.”

“Vậy thì vừa lúc, nữ sinh bình thường đều đứng xếp hàng đây.”

“Anh dám!” Kỷ Khuynh Nhan kiêu ngạo nói.

“Đây là tự do của anh, Kỷ tổng sẽ không muốn quản cả chuyện này chứ.”

“Thôi đi, không thèm để ý đến anh nữa.”

Kỷ Khuynh Nhan cũng cảm thấy mình có chút đuối lý, cho nên chuyển sang chủ đề khác, nói:

“Buổi chiều Viện Viện muốn tới chỗ em để thương lượng chuyện bỏ vốn đầu tư, anh có muốn tới hay không?”

“Việc này, hai người thương lượng là được rồi, anh đi qua làm gì.”

“Em sợ anh giữa trưa không có nơi ngồi, cho nên để anh đến chỗ em ngồi điều hoà không khí chút thôi.”

“Trong phòng làm việc của anh cũng có, tại sao phải chạy đến chỗ em để ngồi điều hoà không khí.” Lâm Dật nói:

“Làm sao, điều hoà không khí của em có thể thổi ra mùi thơm sao?”

“Đúng thế, còn là vị xoài đây này.”

“Cái này thì ngược lại vẫn có thể suy nghĩ một chút.”

“Hì hì...” Kỷ Khuynh Nhan cười nói: “Tới sớm một chút đi, 12 giờ được không.”

“Anh thấy em là muốn ăn thì có.”

"Ai nha, đừng nói thẳng như vậy, có ai đến giữa trưa mà không phải ăn cơm không." Kỷ Khuynh Nhan nói: “Chuyện này chẳng qua là vừa khéo thôi, nếu không em cũng sẽ không gọi điện thoại cho anh."

Lâm Dật cũng có thể tưởng tượng ra được, bên đầu kia của điện thoại, đôi mắt to xinh đẹp của Kỷ Khuynh Nhan hẳn là đã híp lại thành trăng khuyết.

“Được rồi, buổi trưa chờ anh ở văn phòng.”

“Ừm, không gặp không về.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật lái xe đến trường học.

“Chào buổi sáng, anh Lâm.”

Bản thân Lâm Dật đến sớm, trong văn phòng chỉ có một mình Tống Giai.

“Hôm nay sao lại đổi phong cách rồi, vậy mà còn uốn tóc.”

“Em chuẩn bị sẽ phát triển theo hướng của chị Tô, phong cách trước đây của em không còn thịnh hành nữa, không có đàn ông theo đuổi.”

“Anh cho em một lời khuyên, có muốn nghe hay không.”

“Lời khuyên gì?”

“Có đàn ông theo đuổi hay không, thật ra không có liên quan gì đến phong cách cả. Em chỉ cần đem chỗ kia làm lớn, khẳng định sẽ có người theo đuổi em.”

Tống Giai cười khúc khích, “Anh Lâm lại đùa em rồi.”

Lâm Dật cười ha ha một tiếng, sau đó đi về phòng làm việc của mình.

“Đây là cái gì vậy?”

Trên bàn làm việc của Tô Cách lộn xộn hơn so với trong tưởng tượng của mình, có rất nhiều giấy trắng, trên đó vẽ vời và viết rất nhiều thứ.

Cầm lên xem xét, phát hiện đều là công lược và ý tưởng về Vương giả Nông Dược.

“Cái này cũng ghi lại sao? IQ gì thế này?”

Lâm Dật bỗng nhiên có chút đau lòng cho Hồ Hạo Nhiên và Trương Tùng, sớm biết vậy đã không đem ID của Tô Cách cho bọn họ.

Đoán chừng hiện tại, đã rớt xuống rank đồng rồi đi.

Trở lại vị trí của mình, Lâm Dật bắt đầu chuẩn bị nội dung cho tiết Taekwondo thứ hai.

Dù sao cũng không phải là điểm mạnh của mình, phải đem kiến thức trong đầu thống kê lại một chút.

Vừa ngồi xuống trên ghế, thì thấy Tô Cách bước vào từ bên ngoài.

Áo sơ mi trắng phối với chân váy màu đen, nhất là mái tóc dài gợn sóng kia, mang theo một chút sắc bén.

Phỏng chừng cách ăn mặc này liên quan đến công việc của cô ấy. Nếu như ăn mặc theo phong cách dịu dàng thì sẽ không trấn áp được những học sinh kia.

“Tôi nhớ không lầm thì hình như hôm nay anh có tiết Taekwondo, cái này anh có làm được không?” Tô Cách hỏi.

“Ngạch _ _”

Lâm Dật chần chờ mấy giây, “Tuy rằng trước đó chưa từng dạy qua, nhưng vấn đề cũng không lớn.”

“Anh có lòng tin là được.”

Nói rồi, Tô Cách từ trong tủ quần áo lấy ra đồng phục của mình, rồi đi ra ngoài.

“Cô đi đâu vậy?”

“Đổi đồng phục.” Tô Cách nói: “Cũng không thể để cho tôi thay tại đây chứ.”

“Cái này thì cũng có thể.”

“Được thôi, nhưng tôi sợ anh sẽ chảy máu mũi mất.”

Lâm Dật:…

Tự tin đối với thân hình của mình như vậy sao?

…

Sau khi thay quần áo xong, Tô Cách vô cùng lo lắng trở về, “Vào game đi, cuộc họp buổi sáng của tôi đã bị hủy bỏ, chúng ta đánh hai ván đi?”

Lâm Dật:…

“Cô muốn tôi chung văn phòng với mình, chính là muốn theo tôi chơi game đúng không.”

“Đúng a, hai người chúng ta mạnh mạnh liên thủ...”

“Né sang một bên, đừng tự dát vàng vào mặt mình nữa.”

“Ai nha, mang tôi đi đánh mấy ván đi, tôi nhất định sẽ nghe lời.” Tô Cách van xin: “Tôi hôm nay đấu tăng cấp, nếu như có thể thành công tăng cấp, tôi sẽ giúp anh giả gái.”

“Tôi không có hứng thú đối với việc biến thành con gái.” Lâm Dật nói: “Tôi chỉ thích chơi game.”

Nhàn rỗi nhàm chán, đánh ba ván với Tô Cách, hai thắng một thua.

“Cô về sau đừng uống Nước Uống Cho Quý Bà nữa.”

“Sao thế?”

“Đi uống Sáu quả óc chó để bồi bổ não đi.” Lâm Dật mắng: “Năm người đối phương kém như vậy, cô còn đánh thành dạng cái này, IQ biến thành dao phay rồi sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 243.

Chương 244. Trước Đây Tôi Chưa Từng Tiếp Xúc Qua Taekwondo

“Ai nha, anh cũng đừng mắng tôi chứ.” Tô Cách uỷ khuất nói:

“Tôi cảm thấy mình phát huy vẫn tốt, ít nhất cũng thắng được hai ván.”

“Lại còn như vậy nữa?” Lâm Dật nói: “Cô còn có mặt mũi nói như vậy sao.”

“Được rồi được rồi, bớt giận.” Tô Cách cười híp mắt, sợ Lâm Dật sẽ không mang mình chơi game nữa.

“Cô cứ chơi tiếp đi, tôi phải lên lớp.”

“Ừm, buổi trưa tôi sẽ mua cơm giúp anh.”

Ra khỏi văn phòng, Lâm Dật đi đến sân vận động, nhưng lần này là tại tầng hai.

Khi đi đến đầu bậc thang, liền bị một đoàn học sinh nữ vây quanh.

“Thầy Lâm, ngoài tiết 《 Quy hoạch cuộc sống và nghề nghiệp cho sinh viên đại học》, thầy còn phụ trách tiết khác sao?” Một học sinh nữ mặc quần bó sát lên tiếng hỏi.

“Tiết bóng rổ và Taekwondo cũng đều do thầy phụ trách.”

“Thầy Lâm cũng thật là lợi hại, vậy mà còn biết bóng rổ và

Taekwondo.”

“Thầy Lâm, bây giờ chúng em muốn chuyển tiết, đi học Taekwondo và bóng rổ, còn kịp không?”

“Ngạch… sắp kết thúc khóa học cuối kỳ rồi, hình như là không thể chuyển tiết nữa.”

“Vậy thầy có thể tới dạy thể dục nhịp điệu cho chúng em không?”

“Dựa theo sắp xếp các giờ dạy thì tiết thể dục nhịp điệu sẽ do các giáo viên khác phụ trách, thầy cũng không có cách nào để dạy.” Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Sắp bắt đầu giờ học rồi, đừng vây quanh ở đây nữa, các em cũng đi lên lớp đi.”

“Vâng, thưa thầy Lâm, thầy nhớ chú ý thân thể, cũng không nên quá mệt mỏi.”

“Được rồi.”

Sau khi đuổi mấy học sinh nữ của lớp thể dục nhịp điệu đi, Lâm Dật đến phòng Taekwondo.

Mới đi vào từ cửa lớn, đập vào hai mắt anh là từng dãy giấy khen, tượng trưng cho quá khứ trong quá khứ của Sư Đại.

Bên trong có một cái hình như là Á quân cả nước.

Những vinh quang này, ngược lại khiến cho Lâm Dật cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Không nghĩ tới trường như Sư Đại này, tại phương diện Taekwondo lại xuất sắc như thế.

“Trời ạ, là thầy Lâm!”

Nhìn thấy Lâm Dật đứng ở cửa ra vào, một học sinh tóc dài kích động nói.

Nữ sinh kia tên là Trịnh Nhã Văn, bởi vì bạn trai Trần Thiên Bác của cô là đội viên chủ lực của câu lạc bộ Taekwondo, có quan hệ tốt với giáo viên phụ trách Taekwondo, cho nên cô đã báo danh khóa này.

Lúc cuối kỳ, sẽ được chiếu cố thêm và cho thêm vài điểm.

“Văn Văn, cậu nói nhỏ chút, bạn trai cậu còn đứng ở hàng trước đó.” Bạn cùng phòng của Trịnh Nhã Văn nói.

“Xin lỗi xin lỗi, là tớ đã quá kích động.” Trịnh Nhã Văn nhếch miệng, hưng phấn đến không ngậm miệng được, “Tiết 《Quy hoạch cuộc sống và nghề nghiệp cho sinh viên đại học》 của thầy Lâm, tớ mỗi lần đều không giành được chỗ, không nghĩ tới lại có thể thấy thầy ấy ở lớp Taekwondo. Đúng là quá hạnh phúc.”

Sau khi nghe thấy tiếng xì xào bàn tán ở hàng sau, một học sinh nam tóc ngắn hàng trước quay lại nhìn Trịnh Nhã Văn.

Nhìn thấy vẻ mặt của bạn trai mình có chút không đúng, Trịnh Nhã Văn lập tức thu lại nét mặt hưng phấn, làm ra vẻ chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Anh Bác, xem ra việc này là thật, tiết của thầy Trần sẽ bị thầy ấy thay thế.”

“Trường học đang làm mấy cái lông gì vậy, tìm người như vậy đến dạy Taekwondo, không thấy buồn nôn sao.”

“Lão Trần, tôi thấy cậu vẫn nên lo lắng cho bạn gái phía sau của mình đi, cẩn thận bị dụ dỗ đi mất.” Lại một nam sinh lên tiếng.

“Cút đi, nhìn bộ dạng lớn lên của thầy ấy liền biết là miệng cọp gan thỏ (ý chỉ yết ớt), có thể so sánh với tôi sao?” Trần Thiên Bác khinh thường nói: “Có tin tôi chỉ cần một chân là có thể đá chết thầy ấy.”

“Việc này tôi tin, cậu là chủ lực của đội Taekwondo, đã đến đai đỏ, ngoại trừ thầy Trần ra thì không có mấy người có thể chống đỡ được một cước này của cậu.”

Lâm Dật cũng không quản những xì xào bàn tán của đám học sinh phía dưới, mà chỉ đang chờ Trần Kiến Nghiệp tới để bàn giao lại lớp học.

Cùng lúc đó, Trần Kiến Nghiệp đi tới cùng một nam sinh da ngăm đen.

Nam sinh tên là Vương Hạo Vũ, là tuyển thủ hạt giống số một của câu lạc bộ Taekwondo tại Sư Đại, thực lực mạnh hơn nhiều so với Trần Thiên Bác, đã sắp bước vào đai đen.

“Thầy Trần, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy, không phải vẫn đang rất tốt sao, sao lại đổi giáo viên chứ?” Vương Hạo Vũ hỏi.

“Đối phương có quan hệ thân thích với hiệu trưởng, cho nên đã lấy tiết học của thầy và thầy Tôn, như vậy liền có thể kiếm thêm học phí dạy học.”

“Nói đùa gì vậy chứ? Tiết chuyện nghiệp như Taekwondo mà thầy ta muốn lên là lên sao? Cho dù là thấy tiền sáng mắt thì cũng không nên như vậy.”

“Có khả năng thầy ấy cảm thấy tiết thể dục không quan trọng, chỉ cần tùy tiện lừa gạt một chút là được rồi, cho nên mới to gan như vậy.”

“Thối lắm!” Vương Hạo Vũ mắng: “Rõ ràng là xem thường tiết Taekwondo của chúng ta mà.”

“Em bình tĩnh một chút đi.” Trần Kiến Nghiệp nói: “Thầy hôm nay gọi em qua đây, là muốn nói việc này.”

“Thầy Trần có biện pháp đuổi thầy ta đi sao?”

Trần Kiến Nghiệp gật gật đầu, “Thầy đã nghĩ biện pháp rồi, chờ khi em lên lớp, liền ở trước mặt thầy ấy, thể hiện thực lực của mình, để cho thầy ấy biết khó mà lui là được rồi.”

“Việc này đơn giản, giao cho em là được.”

Ngay lúc hai người nói chuyện, đã đi tới trước cửa hội quán Taekwondo.

Nhìn thấy Lâm Dật, Vương Hạo Vũ khinh thường liếc sang, sau đó về lại bên trong đội ngũ.

Trần Kiến Nghiệp đi đến trước mặt Lâm Dật, ra vẻ khách khí lên tiếng chào hỏi.

“Thầy Lâm.”

“Thầy Trần.”

Sau khi chào hỏi, Trần Kiến Nghiệp hướng về phía những người khác, nói:

“Tin rằng mọi người cũng đều đã nghe nói qua, từ hôm nay trở đi, thầy sẽ không phụ trách khóa Taekwondo của mọi người nữa. Phần còn lại sẽ do thầy Lâm phụ trách, mọi người vỗ tay hoan nghênh.”

Tuy rằng số lượng nữ sinh học Taekwondo không nhiều, nhưng vỗ tay lại vô cùng hăng say, hạ những nam sinh khác xuống.

“Thầy Lâm, kế hoạch cho tiết dạy Taekwondo lúc bắt đầu khai giảng tôi đã chuẩn bị xong, thầy có thể dựa theo kế hoạch dạy học này mà tiến hành.”

Lúc nói chuyện, Trần Kiến Nghiệp đem giáo án đưa cho Lâm

Dật.

“Được, cứ tiến hành dựa theo kế hoạch dạy học của thầy đi. Nếu như xáo trộn tiết tấu giữa chừng, thì sẽ ảnh hưởng tới thành quả học tập của học sinh.”

Lâm Dật liếc nhìn giáo án, nói: “Dựa theo kế hoạch dạy học, hôm nay sẽ học bài tập một đối một, nhưng trước đó cần phải vận động làm nóng người, để giảm bớt chấn thương.”

Có giáo án trong tay, Lâm Dật cũng dễ dàng hơn không ít, không cần dùng đầu óc của mình nhiều, dựa theo quá trình lên lớp là được rồi.

Mà giáo án của Trần Kiến Nghiệp lại làm vô cùng cẩn thận, thậm chí chính xác đến tên người, có thể tiết kiệm được không ít chuyện.

Sau mấy phút đồng hồ, vận động làm nóng người đã hoàn thành, Lâm Dật nhìn giáo án một chút, nói:

“Để cho hai vị bạn học Vương Hạo Vũ và Trần Thiên Bác làm mẫu cho mọi người.”

Nghe thấy Lâm Dật nhắc đến tên của Vương Hạo Vũ và Trần Thiên Bác, những người ngồi dưới đất vỗ tay như sấm động.

“Hai người bọn họ chính là hai đại cao thủ của đội Taekwondo, có thể nhìn thấy bọn họ đấu nhau, khẳng định là vô cùng đặc sắc.”

“Tớ vẫn là thích nam sinh như Vương Hạo Vũ hơn, cậu nhìn cơ bắp của cậu ấy xem, đứng ở bên cạnh cậu ấy nhất định sẽ có cảm giác an toàn.”

“Cảm giác an toàn thì làm được cái gì, tìm bạn trai phải tìm người đẹp trai giống như thầy Lâm chứ.”

Vương Hạo Vũ nhíu mày, thấp giọng nói:

“Thầy Lâm, thầy được cắt cử xuống dạy Taekwondo cho chúng em, chắc hẳn trình độ của bản thân cũng không kém đi, hiện tại là đai đen mấy đẳng rồi?”

“Thầy lúc trước chưa từng tiếp xúc qua Taekwondo, cho nên không có đai gì cả.” Lâm Dật nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 244.

Chương 245. Cú Đá Xoay Tuyệt Đẹp

“Cái gì?! Trước đây chưa từng tiếp xúc qua Taekwondo?!”

Mọi người ở chỗ này đều đã không thể bình tĩnh nổi nữa.

Vốn cho là trình độ của thầy ấy chỉ là thấp mà thôi, chưa từng nghĩ qua, vậy mà lại chưa từng tiếp xúc qua Taekwondo!

Trường học rốt cuộc là đang làm cái cọng lông gì vậy!

“Thầy biết các em có nghi ngờ về trình độ của thầy.” Lâm Dật cười ha hả nói:

“Nhưng trước khi lên lớp, thầy có tìm hiểu một chút về kiến thức Taekwondo, lên lớp cho các em thì hẳn là không thành vấn đề.”

“Thầy Lâm, thầy đang nói đùa sao?” Vương Hạo Vũ tức giận nói:

“Thầy chỉ là trước lúc lên lớp, biết một chút kiến thức về Taekwondo, mà dám lên lớp cho chúng em sao?”

“Vì sao lại không dám?” Lâm Dật nói: “Đây cũng không phải tiết Taekwondo chuyên nghiệp, chỉ là một môn thể dục tự chọn, thầy đến dạy hẳn là không có vấn đề gì đi.”

Lời này vừa nói ra, lập tức khơi dậy ngàn cơn sóng.

Bạn học bình thường thì không nói, đối với bọn họ thì khóa thể dục như này cũng không có gì đáng kể, không có ôm ấp thêm phần tình cảm gì.

Nhưng với đám người Vương Hạo Vũ và Trần Thiên Bác thì lại khác.

Bọn họ đều là người của đội Taekwondo, vô cùng yêu mến Taekwondo, nghe thấy Lâm Dật nói như vậy, trong lòng đều không khỏi tức giận.

“Thầy Lâm, thầy là đang xem thường Taekwondo sao.”

“Cũng không phải là như vậy.” Lâm Dật nói: “Như vừa rồi thầy đã nói, nếu như là khóa học cao cấp thì khả năng của thầy còn kém, nhưng tiết Taekwondo cấp bậc đại học này vẫn là không thành vấn đề.”

“Thầy Lâm thật là bá khí nha.” Đôi mắt Trịnh Nhã Văn sáng lấp lánh, nói.

“Cái đồ hoa si, mau tỉnh lại, bạn trai cậu còn ở phía trước đó.”

Nhìn thấy tâm tư của bạn gái của mình đều rơi vào người Lâm Dật.Trần Thiên Bác vốn đã nổi giận giờ sắc mặt lại càng thêm khó coi, lạnh giọng nói:

“Thầy Lâm, thầy luôn miệng nói dạy cho chúng em là chuyện không thành vấn đề. Hiện tại em muốn luận bàn với thầy một chút, vừa lúc cũng để cho những bạn học khác quan sát một chút, không biết thầy có dám hay không?”

“Không phải chứ, Trần Thiên Bác muốn khiêu chiến với thầy Lâm? Đây rõ ràng là cậy thế mà.”

“Cậu ta đã là đai đỏ, mà thầy Lâm lại căn bản chưa từng tiếp xúc qua huấn luyện Taekwondo, chỉ là hiểu sơ một chút quy tắc. Đây không phải là một người lớn đang bắt nạt một đứa trẻ ba tuổi sao.”

“Không phải sao, cái này có chút khi dễ người.”

“Các người yên tâm đi, thầy Lâm cũng không ngốc. Thầy ấy hẳn là biết trình độ của mình, nếu như đánh cùng Trần Thiên Bác thì nhất định sẽ bại, tôi cược rằng thầy ấy sẽ tìm lý do cự tuyệt.”

“Tôi cũng cho là như vậy, biết rõ không địch lại, còn chết vì sĩ diện mà xông về phía trước, không phải là ngu xuẩn thì cũng là đần.”

Mùi thuốc súng hai bên dần trở nên dày đặc, khóe miệng Trần Kiến Nghiệp mang theo ý cười.

Người tên Lâm Dật này, thật đúng là có dũng vô mưu (chỉ người chỉ biết dựa vào sức mạnh mà không có mưu trí).

Mình chỉ dùng mấy đường đơn giản, đã khiến cậu ta mắc câu rồi.

Ai, thật sự là quá ngu.

“Thầy Lâm, trình độ của Trần Thiên Bác thầy cũng thấy rồi đấy, mà tính tình của nó có chút xấu, thầy đừng chấp nhặt với nó.”

Tuy rằng nội dung vở kịch đang phát triển giống như tưởng tượng của mình, nhưng lúc này, cũng nên đứng ra nói hai câu.

Lúc này mới phù hợp với thân phận của mình.

Khuyên xong Lâm Dật, Trần Kiến Nghiệp ra vẻ nghiêm túc nhìn Trần Thiên Bác.

“Trần Thiên Bác, em sao lại thế này, còn biết tôn ti hay không. Tình huống của thầy Lâm không phải là em không biết sao, vậy mà còn muốn luận bàn với thầy Lâm, em nghĩ thế nào vậy? Nhà em nhiều tiền đúng không? Có thể bù nổi tiền thuốc men hay không!”

“Em biết sai rồi, em quên rằng thầy Lâm là thân thích của hiệu trưởng.” Trần Thiên Bác cười lạnh nói: “Nếu như đánh hỏng, thì thật sự đền không nổi.”

Bị Trần Thiên Bác nói kiểu này, mọi người mới nhớ tới.

Thầy Lâm có thể đến trường học, là bởi vì có quan hệ.

Nhìn như vậy, nếu như Trần Thiên Bác đánh thầy Lâm bị thương, thì không chỉ đơn giản là bồi thường như vậy.

Nói không chừng còn có thể bị đuổi học.

“Em khẳng định muốn luận bàn với thầy?” Lâm Dật nhàn nhạt nói.

“Không xác định.” Trần Thiên Bác nhún vai, “Em chỉ là một học sinh nghèo, không có quan hệ lớn như vậy, thật sự là đền không nổi thầy.”

Lúc này, Trần Kiến Nghiệp giả bộ tốt bụng tiến lên, nói:

“Thầy Lâm, Trần Thiên Bác đã đến đai đỏ, mà thầy ngay cả người mới học cũng không phải. Dựa theo quy tắc Taekwondo thì thầy có quyền cự tuyệt, huống hồ thầy còn là giáo viên của nó, cho dù có cự tuyệt, cũng là chuyện đương nhiên, không có gì mất mặt cả.”

“Ai nói tôi muốn cự tuyệt chứ?” Lâm Dật thản nhiên nói: “Tuy rằng tôi không có học qua cụ thể, nhưng vẫn đủ để ứng phó với cậu ta.”

Lời nói này của Lâm Dật rơi vào tai các nữ sinh, khiến họ đều nhíu mày, cảm thấy thầy ấy có chút không biết trời cao đất rộng.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với thầy Lâm vậy, sao đến chết vẫn sĩ diện thế.”

“Người lớn như vậy rồi, lẽ ra không thể xúc động như vậy, mà Trần Thiên Bác còn là học sinh của thầy ấy. Nếu như bị thua, không phải là càng mất mặt sao, còn không bằng tìm lý do để cự tuyệt.”

“Tuyệt đối không nên đánh vào mặt, nếu không hình tượng hoàn mỹ của thầy Lâm sẽ sụp đổ.”

“Thầy Lâm, thầy sao phải như vậy chứ.” Trần Kiến Nghiệp mở miệng: “Việc này đối với thầy rất bất lợi.”

“Thầy nên đứng một bên thôi.” Lâm Dật ngẩng đầu, nhìn Trần Thiên Bác, “Nếu như em chuẩn bị xong rồi thì động thủ đi, thầy sẽ tiếp đến cùng.”

“Thầy Lâm, đây chính là thầy để cho em động thủ.” Trần Thiên Bác híp mắt nói.

“Ừm, nếu em đánh ngã được thầy, thầy sẽ cho em điểm tối đa của khóa này.”

“Vậy đương nhiên là tốt rồi, điểm toàn phần miễn phí, không cần thì phí.”

“Thiên Bác, cậu tốt nhất vẫn nên thu liễm lại một chút, quyền cước không có mắt, tuyệt đối đừng đánh vào mặt thầy Lâm.” Vương Hạo Vũ cười trên nỗi đau của người khác nói:

“Thầy Lâm chính là thần tượng của nữ sinh toàn trường, nếu như làm cho mặt của thầy ấy bị thương, cẩn thận cậu không thể ra khỏi cửa trường.”

“Ai, thật sự là đau đầu mà.” Trần Thiên Bác nói:

“Muốn dùng cách của đàn ông để phân cao thấp với thầy Lâm, không nghĩ tới người ta vậy mà lại có nhiều nữ sinh tiếp ứng như vậy. Lớn lên đẹp mắt đúng là có ưu thế, nam sinh nam tính giống như chúng ta đúng là không còn chỗ đứng.”

“Tôi chính là nói ý này, cho nên cậu ra tay nhẹ một chút.”

“Được, tôi biết rồi!”

Nói xong, Trần Thiên Bác nhìn Lâm Dật, “Thầy Lâm, em động thủ đây.”

“Ừm, tới đi.”

Trong chốc lát, vẻ mặt Trần Thiên Bác bỗng nhiên nghiêm túc hẳn lên, dưới chân phát lực, hướng về phía Lâm Dật!

Dù nói thế nào thì Trần Thiên Bác cũng là đai đỏ, một loạt động tác của cậu ta ở trong mắt người bình thường, đã là vô cùng khó lường rồi!

Trần Kiến Nghiệp hài lòng gật đầu, trong lòng oán thầm nghĩ:

“Bất kể là lực lượng hay là tốc độ, đều tiến bộ không ít, mà góc độ xuất thủ cũng rất không tệ, xem ra trong khoảng thời gian này hẳn là luyện tập không ít. Lâm Dật nhìn thấy chiêu thức dạng này, chắc hẳn là sẽ bị dọa sợ đi.”

Nữ sinh bên trong hội quán, cả đám đều nắm chặt hai tay, khẩn trương tới đổ mồ hôi!

Trong câu lạc bộ Taekwondo của Sư Đại, Trần Thiên Bác chính là cao thủ xếp thứ hai!

Mà nhìn dáng vẻ của cậu ta, giống như là xuất toàn lực, thầy Lâm làm như thế nào để chống đỡ đây!

Khác với những người khác, trong mắt Lâm Dật, chiêu thức của Trần Thiên Bác quả thực có chút vô nghĩa.

Lấy năng lực mà trí tuệ Hiền giả giao cho mình, muốn ứng phó cậu ta, thực sự quá dễ dàng.

Mà lúc này, Trần Thiên Bác đã cách 3 mét trước mặt Lâm Dật, sau đó lăng không nhảy lên, hung hăng bổ xuống một cái!

Nhìn thấy chiêu thức ác liệt của Trần Thiên Bác, Lâm Dật lắc đầu, đối phương đã nghiêm túc như vậy, mình cũng nên dạy cho cậu ta một bài học chứ nhỉ.

Lâm Dật tại chỗ dịch ra một bước, thân thể hơi chuyển động, tung ra một cú đá xoay tuyệt đẹp, một chân đá vào phía bên sườn của Trần Thiên Bác!

Aaaa~~

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Trần Thiên Bác ngã ầm xuống đất, làm sao cũng không đứng dậy nổi!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 245.

Chương 246. Thầy Ấy Là Người Đàn Ông Mà Cậu Vĩnh Viễn Không Thể Chiếm Được

“Vậy, vậy mà lại bị đánh ngã!”

Người ở chỗ này đều được mở rộng tầm mắt.

Ai cũng không nghĩ tới, đai đỏ Taekwondo Trần Thiên Bác, thậm chí lại ngay cả một chiêu cũng không thể chống đỡ!

“Tôi không phải là đã nhìn lầm chứ, người ngã xuống, sao lại thành Trần Thiên Bác rồi?”

“Cậu ta không phải tuyển thủ hạt giống số 2 của đội Taekwondo hay sao, vậy mà lại bị đánh chết trong vài giây!”

“Thầy Lâm cũng quá lợi hại rồi, chỉ là học chút kiến thức về Taekwondo thôi mà đã có thể thực hiện được, quả thực chính là thiên tài!”

Vẻ mặt Trần Kiến Nghiệp và Vương Hạo Vũ đứng một bên đều thay đổi, nghẹn họng nhìn trân trối.

Bọn họ không hề nghĩ tới kết cục sẽ như vậy.

Thầy ấy chưa từng tiếp thu qua huấn luyện chính thống, làm sao có thể khả năng hạ người chỉ với một đòn được?

Bộ môn thể thao như Taekwondo này, cũng không phải chỉ cần dựa vào sức mạnh lớn là có thể thắng.

Dưới sự an bài của Trần Kiến Nghiệp, Trần Thiên Bác được đỡ ra ngoài.

“Thầy Lâm, thầy có phải là hơi quá đáng rồi hay không!” Vương Hạo Vũ nói.

“Quá đáng?” Lâm Dật nói: “Thầy đã hạ thủ lưu tình rồi.”

“Nếu đã như vậy, em thật sự muốn thỉnh giáo thầy Lâm mấy chiêu.”

Vương Hạo Vũ vô cùng tin tưởng đối với thực lực của mình.

Cậu ta có thể xác định rằng thời điểm vừa mới động thủ, Trần Thiên Bác nhất định là không dùng toàn lực, nếu không cũng sẽ không bị đánh bại chỉ trong một chiêu!

Mà trình độ của bản thân mình đã gần đai đen, mạnh hơn không ít so với Trần Thiên Bác, cho dù là thầy Trần cũng phải đánh với mình một hồi lâu, mới có thể phân thắng bại!

Muốn xả cơn giận này, là chuyện không thành vấn đề!

“Em khẳng định là muốn đánh cùng thầy sao?”

“Chẳng lẽ thầy Lâm không dám?” Vương Hạo Vũ khiêu khích nói:

“Chẳng lẽ thầy Lâm không biết, vừa rồi Thiên Bác không dùng toàn lực, thầy lợi dụng sơ hở mới đánh bại được cậu ta sao?”

“Vậy thì động thủ đi, vừa đúng lúc nội dung bài học hôm nay là đấu 1v1, thầy phải làm mẫu cho bọn em thật tốt mới được.”

Lúc này, Trần Kiến Nghiệp đi tới, thấp giọng nói:

“Thầy Lâm, tôi cảm thấy thấy vẫn nên là thấy tốt thì nhận đi.”

“Cái gì gọi là thấy tốt thì nhận vậy?”

“Thầy chưa từng học qua Taekwondo, vừa rồi có thể đánh thắng Trần Thiên Bác đã là may mắn.” Trần Kiến Nghiệp nói:

“Thực lực của Hạo Vũ tôi biết, chỉ hơi kém một chút so với tôi, mà lần này động thủ, cậu ấy sẽ không cho thầy cơ hội đâu.”

Nói xong, Trần Kiến Nghiệp chỉ giấy khen treo trên tường, nói:

“Kia chính là tấm giấy khen Á quân cả nước do Vương Hạo Vũ giành được. Thầy vẫn là đừng nên phô trương, cậu ta ra tay không nặng không nhẹ, nếu như đả thương thầy thì cũng không tiện.”

“Không sao, dù sao cũng chỉ là luận bàn.” Lâm Dật nói:

“Huống hồ tôi là thầy giáo, người ta đều đã hướng tôi khiêu chiến rồi, nếu như không tiếp, vậy thì tiết học này làm sao mà dạy được.”

“Thầy Lâm thật can đảm, vậy thì tiếp chiêu đi!”

Vương Hạo Vũ hét lớn một tiếng, tăng tốc chạy lấy đà, hướng thẳng đến Lâm Dật!

Tại thời điểm lao tới trước mặt Lâm Dật, chân phát lực, nhảy lên một cái, ác liệt đá hai chân về phía mặt Lâm Dật!

Vẻ mặt Lâm Dật không thay đổi, nắm lấy mắt cá chân của Vương Hạo Vũ, dùng lực kéo một cái rồi ném ra ngoài giống như là đồ bỏ đi!

Hô thông!

Vương Hạo Vũ ngã ầm trên mặt đất, hình như cả mặt đất cũng chấn động một chút.

“Không phải chứ, lại là một chiêu một giây?!”

“Giây cái rắm!”

Vương Hạo Vũ tức giận, hổn hển mắng, sau đó bò lên, “Tiếp tục!”

Không dừng lại một giây đồng hồ nào, sau khi Vương Hạo Vũ đứng lên thì lại lần nữa lao về phía Lâm Dật!

Trần Kiến Nghiệp híp mắt, tỉnh táo phân tích thế cục trong sân.

Kỹ thuật đá của Vương Hạo Vũ cũng không lợi hại, cái lợi hại nhất chính là quyền cước của cậu ta.

Cú đấm thẳng nhìn như đơn giản nhất nhưng lại chính là sát chiêu mạnh nhất của cậu ta. Loại phương thức công kích không cho người ta thở dốc kia, đừng nói là Lâm Dật, cho dù là chính mình, cũng phải tốn chút sức lực mới có thể phòng bị được!

Hiện tại Vương Hạo Vũ làm thật, cậu ta nhất định sẽ ngã xuống!

Đúng như Trần Kiến Nghiệp dự đoán, lần này Vương Hạo Vũ sử dụng chính là đấm thẳng đơn giản nhất, cũng là chiêu hữu hiệu nhất!

Nhưng điều làm cho tất cả mọi người cảm thấy ngoài dự tính chính là Lâm Dật chỉ hơi nghiêng người là đã có thể tránh khỏi công kích của Vương Hạo Vũ!

Sau đó!

Thân thể hơi nghiêng!

Một cú đá nghiêng, trực tiếp đá bay Vương Hạo Vũ ra ngoài!

A!

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến!

Tình trạng của Vương Hạo Vũ còn thảm hơn so với Trần Thiên Bác.

Sắc mặt trắng bệch, suýt chút nữa đã ngất đi!

Lúc này, toàn trường đều dại ra, hoàn toàn tĩnh mịch!

Tròng mắt thiếu chút nữa đã rớt ra.

Vương Hạo Vũ chính là tuyển thủ số một của Sư Đại, cũng là bởi vì có cậu ta cho nên Sư Đại mới có thể cầm được chức Á quân cả nước.

Nhưng bây giờ, vậy mà lại bại bởi một kẻ bình thường, sao lại có thể như thế được!

“Lâm, thầy Lâm, trước đây thầy thật sự chưa từng tiếp xúc qua Taekwondo sao?” Trần Kiến Nghiệp dè dặt hỏi.

“Việc này tôi không cần thiết phải lừa thầy đi.”

Nhận được câu trả lời khẳng định chắc chắn, người ở chỗ này đều cảm thấy mình như nhận phải cả tỷ điểm bạo kích.

Một người chỉ hiểu sơ qua về quy tắc Taekwondo, vậy mà lại nắm giữ kỹ thuật và thực lực mạnh mẽ như vậy, hơn nữa còn có thể vận dụng trong thực chiến. Đây là thiên tài cỡ nào vậy?!

Trên thế giới còn có thứ gì có thể làm khó thầy ấy sao?

Lâm Dật nghiêng đầu, nhìn Trần Kiến Nghiệp, mặt không thay đổi nói:

“Thầy Trần, trình độ của hai học sinh này rất bình thường, nếu không thầy ra đây thử một chút đi.”

Với đầu óc Lâm Dật thì sao có thể không nhìn ra chút tâm tư kia của Trần Kiến Nghiệp chứ.

Đây chỉ là anh lười phản ứng với anh ta mà thôi.

“Đừng đừng, giữa chúng ta cũng không cần phải so tài, thực sự không cần thiết.”

Vẻ mặt Trần Kiến Nghiệp bối rối, bị dọa cho sợ chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, trình độ của mình cũng không cao hơn bao nhiêu so với Vương Hạo Vũ.

Lâm Dật có thể một chiêu đánh bại Vương Hạo Vũ, vậy thì mình có khả năng không qua nổi ba chiêu.

Nếu như đấu với cậu ta, đó không phải là tự rước lấy nhục sao.

Còn không bằng tìm một lý do cự tuyệt, nếu không thì hình tượng của mình trong lòng học sinh sẽ bị hủy sạch.

“Vậy tôi bây giờ có tư cách dạy tiết Taekwondo này hay chưa?”

“Đương nhiên là có.” Trần Kiến Nghiệp liên tục nói: “Tại toàn bộ Sư Đại, không có ai thích hợp dạy khóa Taekwondo này hơn thầy Lâm cả.”

“Vậy là tốt rồi.”

Cuộc nói chuyện giữa hai người khiến cho học sinh phía dưới đều xì xào bàn tán.

“Thầy Lâm cũng quá lợi hại rồi, vậy mà ngay cả thầy Trần đều sợ thầy ấy.”

“Tớ có ghi lại hình ảnh so tài vừa rồi, đến lúc về sẽ phát lên trên diễn đàn.”

“Lúc vừa mới bắt đầu đánh nhau, áo của thầy Lâm có cuộn lên một góc, tớ có nhìn thấy cơ bụng của thầy rồi.”

“Thầy Lâm quá lợi hại, không hổ là thần tượng của tớ, tớ yêu thầy Lâm chết đi được.” Trịnh Nhã Văn nói.

“Nhã Văn, bạn trai cậu còn bị thầy Lâm đánh ngã, lẽ ra thầy ấy hẳn là kẻ địch của cậu mới đúng chứ?”

“Tớ quyết định rồi, chờ xong tiết học này sẽ chia tay Trần Thiên Bác. Nam sinh cuồng vọng tự đại giống như cậu ta căn bản là không đáng tin cậy, vẫn là dạng người khiêm tốn giống như thầy Lâm mới là gu của tớ.”

“Nhưng thầy ấy là người đàn ông mà cậu vĩnh viễn cũng không thể chiếm được.”

“Có thể cho tớ ở trong đêm tịch mịch trống rỗng, YY một chút là được rồi.”

“Ai, cậu thật sự là bị tẩu hỏa nhập ma rồi.”

Trần Thiên Bác:???

Lão tử vừa bị đánh, hiện tại còn sắp bị chia tay?

Việc này mình nên đi đâu để nói lý lẽ đây!

“Được rồi, đều yên lặng một chút đi.” Lâm Dật thấp giọng nói.

Trong chốc lát, bên trong hội quán lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều im lặng.

“Để sau này tiết Taekwondo có thể an ổn tiếp tục, còn có ai muốn cùng thầy luận bàn một chút nữa hay không?” Lâm Dật nói: “Nếu như muốn, có thể đứng ra.”

“Em em em!”

Trịnh Nhã Văn đứng lên, “Thầy Lâm, em muốn cùng luận bàn với thầy!”

“Một nữ sinh như em xem náo nhiệt làm gì.”

“Thầy Lâm, em là nghiêm túc đó.” Trịnh Nhã Văn nói: “Nhưng mà lúc hai chúng ta tỷ thí, thầy có thể dùng động tác ôm ngã để so chiêu với em hay không?”

“Ôm ngã?”

“Vâng, chính là ôm lấy em trước, sau đó ngã thế nào cũng được, nhưng phải nhẹ một chút nha, em sợ đau.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 246.

Chương 247. Cách Để Kỷ Khuynh Nhan Quản Tốt Miệng

"Hay là thôi đi, sức của tôi rất lớn, thật sự sợ làm đau em."

"Hix... Làm đau cũng không sao, em chịu đựng là được. Có thể chịu được!" Trịnh Nhã Văn nói.

"Được rồi, đừng làm loạn nữa."

Trần Kiến Nghiệp nói: "Từ nay về sau, tiết Taekwondo của mọi người sẽ do thầy Lâm phụ trách."

Sau khi dặn dò vài câu, Trần Kiến Nghiệp xám xịt rời đi.

Đã không còn mặt mũi ở lại đây nữa rồi.

Lớp tiếp theo, Lâm Dật đều dạy theo giáo án, đã giảm đi không ít công sức.

Nhưng có mấy học sinh nữ hơi khó đối phó, vẫn luôn la hét muốn luyện tư thế ôm ngã với mình, còn nói bản thân không sợ đau, nhất định có thể chịu được.

Làm Lâm Dật rất đau đầu.

Sau một tiết, làm cho Lâm Dật còn mệt hơn khi đấu một trận bóng.

Chuông tan học vừa vang, Lâm Dật còn chưa kịp đi ra khỏi hội quán thì điện thoại trong túi quần đã vang lên.

Là Kỷ Khuynh Nhan gọi tới.

"Thầy Lâm, đã tan lớp rồi chứ!" Trong điện thoại, giọng nói ngọt ngào của Kỷ Khuynh Nhan truyền đến.

"Làm sao em biết anh đã tan học."

"Lớp thứ hai đại học, đều tan học vào lúc này." Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì nói: "Em đã chuẩn bị xong nguyên liệu cho anh rồi, nhanh qua đây nấu cơm đi."

"Tổng giám đốc Kỷ, cả một công ty lớn như vậy đang chờ em quản lý đó, em lại mặc kệ chính sự, mỗi ngày lắc qua lắc lại trong phòng bếp. Em không sợ thành tích giảm sao?"

"Không sợ đâu!" Kỷ Khuynh Nhan nói với vẻ đương nhiên: "Nếu việc làm ăn không tốt, thầy Lâm cứ đưa cho em mấy hạng mục, chẳng phải thành tích sẽ đi lên sao."

"Có bên B không đáng tin cậy như em, ai dám giao việc làm ăn cho em chứ."

"Hừ! Nếu anh không cho, em sẽ cắn anh."

"Cắn cũng được, nhưng em đừng cắn hỏng."

"Hả? Đừng cắn hỏng cái gì?"

"Nghĩ kỹ xem!"

Kỷ Khuynh Nhan lẩm bẩm một lát, tự nhủ:

"...Lâm Dật! Anh lại đùa em... Tút tút tút..."

Không chờ Kỷ Khuynh Nhan nói xong, Lâm Dật đã tắt điện thoại.

Vừa tới bãi đỗ xe, còn chưa kịp thắt dây an toàn, Tô Cách đã điện thoại tới.

"Thức ăn ở nhà ăn hôm nay không tồi, anh muốn ăn gì? Tôi mua về cho anh."

"Giữa trưa có chút việc nên không ăn ở trường học, cô không cần mua cho tôi." Lâm Dật nói.

"Được rồi! Hôm nào tôi lại mua cho anh, nhưng anh không được tức giận, còn phải mang theo tôi chơi game nữa đó." Tô Cách nhỏ giọng nói.

"Cô nghe tôi khuyên một lời đi. Với IQ này của cô thì nên bỏ game thôi, tìm cái khác chơi đi."

"Chơi cái gì?"

"Máy bay."

...

Sau hai mươi phút, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Triều Dương.

Mở cửa phòng bước vào, phát hiện cô nàng đang cười tủm tỉm nhìn mình.

"Thầy Lâm quá đúng giờ, vừa đúng 12 giờ, không sai lệch một giây nào."

"Anh sợ em chết đói trong phòng làm việc, cho nên vội vàng chạy tới."

"Làm sao em lại không có tiền đồ như vậy được."

Kỷ Khuynh Nhan hào hứng đi ra khỏi bàn làm việc, "Đến đây nào, em dẫn anh đi xem thứ này."

"Thứ gì, thần bí như vậy?"

"Gói quà lớn khiến anh phải kinh ngạc vui mừng." Kỷ Khuynh

Nhan đẩy Lâm Dật đi đến phòng thay đồ của mình, "Nhanh, nhắm mắt lại."

"Làm gì vậy, còn phải nhắm mắt lại sao."

"Nghe lời, chỉ một lát thôi."

Lâm Dật sờ cằm, làm sao lời này lại có chút không đúng.

Nếu thêm hai chữ ‘Không đau', thì sẽ có mùi vị kia.

Lâm Dật thuận theo nhắm mắt lại. Một tiếng két vang lên, Kỷ Khuynh Nhan mở cửa phòng thay đồ ra.

"Được rồi, anh mở mắt ra đi."

Đập vào mắt là quần áo rực rỡ muôn màu, trang sức, và giày cao gót đủ mọi phong cách khác nhau.

"Lễ vật thần bí mà em nói chính là tất chân mà em vừa mới thay sao?"

"Oh... Không phải cái này! Buổi sáng em mới đổi lại, quên cất." Kỷ Khuynh Nhan hơi xấu hổ, "Anh đừng chú ý đến mấy thứ đó, chẳng lẽ không hề phát hiện ra những thứ khác?"

"Lễ vật thần bí mà em nói, là giày chơi bóng kia sao."

"Ừm!" Kỷ Khuynh Nhan nở nụ cười, "Từ AJ1 đến AJ14, em đều mua một đôi,... Chờ khi anh dạy tiết bóng rổ có thể đi."

Kỷ Khuynh Nhan đi đến một bên của phòng thay đồ, lại lấy ra hai bộ quần áo bóng rổ James.

"Còn có thứ này nữa, em nghĩ anh mặc vào chắc sẽ rất đẹp."

Lâm Dật không nghĩ tới Kỷ Khuynh Nhan lại tỉ mỉ như thế, biết mình làm thầy giáo dạy bóng rổ liền đi mua những thứ này.

"Sao lại mua nhiều như vậy, quá lãng phí."

"Có gì mà lãng phí, dù sao cũng không phải tiền của em." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Dùng tiền của những người theo đuổi khác để mua quần áo cho anh? Rất tốt đó, đúng là rất biết cách sống."

"Thôi đi, da mặt em không dày như vậy đâu." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Em lấy tiền công trình bến tàu để mua, cho nên có thể tính là anh tự trả tiền."

Lâm Dật bật cười, "Thao tác này của em, đúng là đã để cho anh phải lau mắt nhìn."

"Hì hì..."

Kỷ Khuynh Nhan cười đắc ý, giống như một bông hồng kiều diễm, đẹp không sao tả xiết.

"Thầy Lâm, giày chơi bóng và quần áo đều đã mua cho anh rồi, có phải nên làm cơm rồi không? Em chạy cả buổi sáng, đã sắp chết đói rồi."

"Được, chờ ở đây đi."

"Ừm ân."

Lâm Dật đi đến nhà bếp, công tác chuẩn bị ban đầu đều đã làm xong, chỉ cần cho vào nồi xào nấu là được.

Từ hình dáng của nguyên liệu có thể nhìn ra, đao công của Kỷ Khuynh Nhan đã có tiến bộ rất lớn, ít nhất thì lớn nhỏ đều nhau.

Ngay khi Lâm Dật đưa nguyên liệu thứ nhất vào nồi, Kỷ Khuynh Nhan đã đi vào.

"Tèn tén ten, nhìn em mặc bộ này được không?"

Lâm Dật quay đầu sang thì thấy Kỷ Khuynh Nhan đã đổi một bộ quần áo khác, bỏ đi bộ quần áo công sở ban đầu, đổi thành quần bò ngắn, nhưng nửa người trên lại là một chiếc áo bóng rổ Kobe.

Nhưng bởi vì chiếc áo bóng rổ hơi lớn, cho nên đã che khuất luôn quần bò, tạo cho người ta cảm giác bên dưới không hề mặc gì.

Trừ cái đó ra, đôi giày đỏ thẫm Joe 14 dưới chân kết hợp với bộ trang phục, giống như vẽ rồng điểm mắt.

"Không tồi!" Lâm Dật nói.

"Chỗ nào không tồi, chọn điểm quan trọng mà khen nhé."

"Chân không tồi, vừa dài vừa trắng lại thẳng."

Nhìn Lâm Dật đầy khinh bỉ, "Vậy nếu em đi tất đen, có phải anh sẽ càng thích hay không?"

"Vẫn là Kỷ tổng hiểu anh."

"Hiểu rõ anh cái quỷ ý, nhanh nấu cơm đi, em sắp chết đói rồi."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan vẫn không quên đi đến tủ lạnh, lấy nước ép xoài ra.

Sau hai mươi phút, Lâm Dật bê bốn món ăn và một bát canh đi ra, để lên bàn trà.

Kỷ Khuynh Nhan đã rất muốn ăn, nhưng lại ngậm đũa suy tư, không biết nên ăn món nào.

"Nhanh ăn đi, không phải em sắp chết đói sao."

"Đúng là rất đói bụng, nhưng nhìn qua mỗi một món đều rất ngon, không biết nên ăn món nào đây." Kỷ Khuynh Nhan nhẹ nhàng nói: "Em nói cho anh một bí mật."

"Bí mật gì?"

"Hôm nay em lén đo cân nặng, đã tăng lên 5 cân." Kỷ Khuynh Nhan ngậm đũa, giống như một quả bóng da xì hơi, "Vốn định giảm béo, nhưng vừa thấy đồ ăn anh làm em lại mất động lực."

"Anh có một cách có thể giúp em quản tốt miệng, như vậy sẽ có thể gầy."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 247.

Chương 248. Câu Chuyện Nhỏ Ăn Với Cơm!

"Cách gì vậy?"

"Anh kể cho em một chuyện xưa, em nghe kỹ nhé."

Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu, vẻ mặt chăm chú.

"Có một ngày, một con voi ỉa trên đồng cỏ, sau khi ỉa xong thì mới phát hiện không có giấy. Đúng lúc này lại có một con thỏ trắng nhỏ đi tới, con voi nói: Thỏ trắng nhỏ, ngươi rụng lông rồi? Thỏ trắng nhỏ trả lời lại là không rụng mà, sau đó con voi liền dùng thỏ trắng nhỏ chùi đít."

"Buồn nôn chết mất, anh không thể kể cái khác à."

"Đừng vội thế, anh còn chưa kể xong mà." Lâm Dật nói tiếp:

"Ngày thứ hai, con voi đang ăn cơm, sau khi cơm nước xong thì phát hiện không có giấy lau miệng, đúng lúc có một con thỏ đen nhỏ đi ngang qua, con voi hỏi: Thỏ đen nhỏ, ngươi rụng lông kìa? Thỏ đen nhỏ nói không có, sau đó con voi liền dùng thỏ đen nhỏ lau miệng."

"Sau đó thỏ đen nhỏ nói, ta chính là con thỏ trắng nhỏ ngày hôm qua."

"Ahhh~~!"

"Lâm Dật, sao anh buồn nôn vậy, còn muốn để cho em ăn cơm hay không thế!"

Kỷ Khuynh Nhan có loại xúc động như sắp phát điên, chỉ hận chân của bản thân không đủ lớn, bằng không thì có thể đá bay tên này rồi.

"Không phải anh đang muốn trợ giúp em giảm béo sao." Lâm Dật cười ha hả, nói: "Có phải bây giờ đã không muốn ăn rồi chứ?"

"Đã sắp buồn nôn chết rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Không ăn, không ăn nữa!"

"Em thấy chưa, đã có hiệu quả rồi."

"Em không ăn được thì anh cũng không thể ăn, em nghỉ một chút là có thể ăn hết."

"Ngay cả con bài sát thủ anh cũng đã lấy ra rồi, vậy mà em vẫn còn có thể ăn được? Em thuộc họ voi sao?"

"Lâm Dật, em giết anh!"

Kỷ Khuynh Nhan tức hổn hển nhào tới, ấn Lâm Dật lên trên ghế salon.

"Lại dám làm như thế? Có tin em gãi chân anh hay không."

"Hôm nay anh đi giày, em không cởi ra được đâu."

"Vậy thì em chuyển sang chỗ khác."

"Chỗ khác anh không sợ ngứa, chiêu này của em không có tác dụng rồi."

Két két ~~

"Học tỷ. . ."

Cửa văn phòng bị đẩy ra, thời gian dường như đã dừng lại.

"Em, em đến không phải lúc rồi sao?" Hà Viện Viện thử thăm dò.

"Em đừng hiểu lầm, không phải như em nghĩ đâu." Kỷ Khuynh Nhan hốt hoảng giải thích, gương mặt tựa như đào mật chín muồi.

Lúc này còn chưa tới một giờ, làm sao đối phương đã tới rồi.

Quá mất mặt.

"Học tỷ đừng vội, chị cứ chậm rãi giải thích, em nghe đây." Hà Viện Viện nói: "Thật sự em rất muốn biết, ngoại trừ vì thích vỗ tay, còn có chuyện gì dùng đến tư thế này."

"Chuyện gì đấy!"

Lâm Dật quát lên một tiếng, "Đều là người lớn rồi, làm sao lại không có ánh mắt như thế. Đi ra ngoài nhanh lên, sau hai giờ lại tới!"

"Hai giờ?"

Hà Viện Viện trợn mắt, "Ông chủ quá trâu, bây giờ em đi ngay."

"Đi cái gì mà đi! Cứ ở lại đây!" Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Như vậy không tốt đâu." Lâm Dật làm ra vẻ khó khăn.

"Có gì mà không tốt!"

"Chủ yếu là một lần hai người, anh sợ thân thể không chịu đựng nổi mất."

"Ừm, hả?"

Lúc đầu Kỷ Khuynh Nhan hơi sửng sốt, sau đó mới hiểu được ý của Lâm Dật.

"Lâm Dật, nếu anh lại nói linh tinh, em sẽ bóp chết anh đó." Kỷ Khuynh Nhan thở phì phò nói: "Nhanh lên, còn nằm đó làm gì."

"Ah, được rồi."

"Aizz, quá chua! Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy học tỷ mặc quần áo bóng rổ đó, ông chủ anh đúng là có diễm phúc."

"Chỉ để lộ đôi chân, vậy mà cũng là có diễm phúc? Mưa bụi mà thôi!"

"Như vậy mà còn là mưa bụi sao?"

Hà Viện Viện để lộ vẻ mặt của người từng trải, dường như đang nói, em hiểu hết.

"Không tính là gì cả!"

Hà Viện Viện cười mập mờ, "Nếu học tỷ đã không cho em đi thì em không đi nữa, đúng lúc còn chưa ăn cơm trưa đây."

Trước lạ sau quen, lần này Hà Viện Viện không hề khách khí.

Cầm lấy đũa, ngay lập tức bắt đầu ăn.

Trong lòng Kỷ Khuynh Nhan không vui. Đây là do tôi cầu hơn nửa ngày mới được làm cho, làm sao cô lại ăn rồi!

Nghĩ đến đây, Kỷ Khuynh Nhan cầm điện thoại lên, nhắn tin qua Wechat cho Lâm Dật.

Kỷ Khuynh Nhan: "Anh đến kể chuyện cho Viện Viện đi."

Lâm Dật: "Ừm, hả? Kể chuyện gì?"

Kỷ Khuynh Nhan: "Câu chuyện thỏ trắng nhỏ và con voi."

Lâm Dật: "Kể chuyện này cho em ấy làm gì?"

Kỷ Khuynh Nhan: "Cơm là anh làm cho em, nếu như bị em ấy ăn hết thì em ăn gì đây, không thể để cho em ấy chiếm tiện nghi như thế được."

Lâm Dật: "Thế có là gì, trước đó cô ấy cũng ăn một lần rồi như, cũng không thấy em nói gì."

Kỷ Khuynh Nhan: "Thế thì không phải lần đầu tiên, ăn một lần là được rồi, em còn chưa ăn được mấy lần đây."

Lâm Dật: ???

Tâm lý gì đây!

Kỷ Khuynh Nhan: "Nhanh đi, nhanh đi."

Dưới sự uy bức lợi dụ của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật ho nhẹ vài tiếng, nói:

"Viện Viện, anh kể cho em một câu chuyện ăn với cơm nhé."

"Được, đúng lúc em có thể ăn nhiều một chút." Hà Viện Viện nói.

"Câu chuyện như thế này. Lúc trước có một con voi, ở trên thảo nguyên. . ."

"Ha ha. . ."

Vừa mới kể được một chút thì Hà Viện Viện đã bật cười ha hả, làm cho Lâm Dật sững sờ.

Tôi còn chưa bắt đầu kể, cô cười cái cọng lông ý?

"Ông chủ, có phải anh muốn kể chuyện con voi cầm con thỏ trắng nhỏ lau mông không?"

"Làm sao em biết?"

"Lúc trước em có nghe qua." Hà Viện Viện vừa ăn vừa nói, không hề bị ảnh hưởng chút nào.

"Còn có phần sau nữa." Lâm Dật nói: "Để anh kể tiếp cho em."

"Phần sau em cũng biết, ngày thứ hai liền cầm con thỏ đen nhỏ lau miệng, có phải như vậy hay không?"

"Ngay cả cái này em cũng biết?"

"Đúng vậy!" Hà Viện Viện gắp một miếng xương sườn rồi nói:

"Câu chuyện này còn có đoạn thứ ba. Ngày thứ ba có một bé nhím đến, con voi dùng nó xỉa răng, nhím con nói, ta chính là con thỏ trắng nhỏ hôm trước."

"Oẹ~~"

Còn không đợi Hà Viện Viện giải thích vì sao thỏ trắng nhỏ lại biến thành con nhím, Kỷ Khuynh Nhan đã không chịu được.

Chạy tới phòng vệ sinh nôn một trận.

Khi nàng đi ra, cả gương mặt trắng bệch, nhìn bốn món ăn một món canh trên bàn, trong nháy mắt không còn hứng thú ăn nữa.

"Học tỷ, làm sao chị lại nôn vậy?!" Hà Viện Viện ngây người, "Không phải có tin vui chứ? Không phải hai người nói là mình trong sạch sao? Chỉ cọ cọ cũng có thể xảy ra chuyện?"

"Vui gì mà vui?! Em biết câu chuyện mình kể buồn nôn đến mức nào không?"

"Buồn nôn à? Đây không phải là câu chuyện nhỏ ăn với cơm sao, làm sao chị lại tưởng thật."

Nói xong, Hà Viện Viện lại say sưa ngon lành ăn miếng xương sườn, nhìn qua rất thơm ngon.

Kỷ Khuynh Nhan: . . .

Ý nghĩ muốn tự tử đều có.

Lâm Dật giống như Hà Viện Viện, không hề bị ảnh hưởng chút nào, rất lưu loát ăn xong bữa cơm trưa.

Còn kẻ đầu têu là Kỷ Khuynh Nhan thì lại chưa ăn được miếng nào.

Sau khi ăn xong, Hà Viện Viện rất chủ động dọn dẹp thức ăn thừa và bát đũa đến nhà bếp, sau đó trở lại văn phòng.

"Không phải em muốn nói chuyện đầu tư à, bây giờ bắt đầu đi." Lâm Dật nói.

Bởi vì có chuyện chính sự muốn nói, cả người đều ngồi ngay ngắn lại.

"Thủ tục vốn của Lăng Vân đã hoàn thành, sắp tới có thể chính thức vận hành rồi." Hà Viện Viện lật tài liệu trong tay, nói:

"Trừ chuyện này ra, quỹ ngân sách bên này, ngày mai bắt đầu phỏng vấn. Đại Boss sau màn như anh, có muốn đi qua xem thử không?"

"Anh không nhìn quá trình, chỉ nhìn kết quả. Việc này em và lão Kỳ trấn giữ là được rồi." Lâm Dật nói tiếp:

"Sau đó anh chuyển qua cho em 1 tỷ, dùng làm vốn vận hành của quỹ ngân sách. Kế hoạch giúp đỡ trước tiên sẽ lấy cô nhi viện làm chủ, tiếp đó lại mở rộng ra vùng núi nghèo khó trên cả nước."

"Em có lời muốn nói." Kỷ Khuynh Nhan xen vào:

"Em cảm thấy bây giờ phải lấy nghiệp vụ của tập đoàn Lăng Vân làm chủ, quỹ ngân sách làm phụ. Ném nhiều tiền vào quỹ ngân sách, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến việc phát triển nghiệp vụ khác của công ty. Chúng ta làm từ thiện, chỉ có thể nỗ lực hết sức, lượng sức mà làm."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 248.

Chương 249. Học Tỷ Của Em Đã Lên Tiếng, Ai Dám Không Nghe Theo

“Anh đã hiểu ý của em.” Lâm Dật nói:

"Anh không phải là chúa cứu thế. Anh cũng chỉ có thể cố hết sức giúp đỡ. Về điểm này em cứ yên tâm đi, anh sẽ không lẫn lộn đầu đuôi."

Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu, Lâm Dật có thể hiểu được đạo lý này, đương nhiên là rất tốt.

Làm từ thiện đương nhiên là một việc tốt, nhưng cần phải nắm chắc được mức độ, bởi vì đó là vấn đề lớn đã có từ xưa nay.

Nó không thể chỉ do ý chí cá nhân mà thay đổi, đó là vấn đề của toàn xã hội, một mình Lâm Dật không thể làm gì được.

“Em có một kiến nghị.” Hà Viện Viện nói:

"Chúng ta có thể đem quỹ hội này như một tấm danh thiếp của Tập đoàn Lăng Vân. Mỗi khi kế hoạch xóa đói giảm nghèo được đưa ra, nó sẽ được công bố rộng rãi. Nó sẽ mang lại lợi ích to lớn cho việc nâng cao văn hóa doanh nghiệp và hình ảnh xã hội."

“Chuyện này cũng có thể” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Nhưng chị cảm thấy những việc này chờ tới hậu kỳ làm sẽ tốt hơn.”

"Tại sao vậy?"

"Bây giờ vây cánh của Tập đoàn Lăng Vân vẫn còn non yếu, không phải là thời điểm tốt để tiết lộ ra ngoài. Những nhà tư bản thuộc tầng lớp thượng lưu luôn duy trì sự ổn định của vòng tròn này. Một khi có ai đó vươn lên quá vượt trội, việc đầu tiên bọn họ làm là cùng nhau bao vây, trấn áp. Có rất nhiều doanh nghiệp mới nổi chính trong hoàn cảnh như vậy mà âm thầm chết đi, chỉ khi không kiềm chế được nữa mới chọn cách bắt tay làm hòa.”

"Với quy mô của Tập đoàn Lăng Vân, muốn chống lại toàn bộ thị trường tư bản, vẫn còn thiếu chút hậu thuẫn. Vì vậy, hiện tại trong giai đoạn này chúng ta vẫn nên giữ vị trí thấp, chúng ta hãy tiến từng bước một cách vững vàng và ổn định."

Về sự hiểm ác của thị trường tư bản, Kỷ Khuynh Nhan nhìn thấu đáo hơn Lâm Dật và Hà Viện Viện.

Cô cũng không chắc liệu những nhà tư bản khác có gây hại cho Tập đoàn Lăng Vân hay không, nhưng luôn phải đề phòng trước khi những chuyện khác xảy ra.

Lâm Dật trước kia không hiểu, nhưng hiện tại anh cũng đã có cảm nhận sâu sắc.

Long Tâm chính là một ví dụ điển hình, việc mua máy quang khắc đã bị từ chối để hạn chế sự phát triển của Long Tâm. Đây là sức mạnh của tư bản.

"Ông chủ, ý anh thế nào?"

"Học tỷ của em đã lên tiếng, ai dám không nghe theo?"

"Ha ha ha ha, em thật sự không nhìn ra, chị ấy lại là một người vợ quản nghiêm khắc như vậy."

“Em đang nói linh tinh cái gì vậy.” Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói, nhưng trong lòng rất vui, “Ý kiến của chị rất hợp lý, anh ấy không có lý do gì để bác bỏ nó.”

"Được, được, được, em đã hiểu rồi."

Hà Viện Viện cười nói: "Anh Lâm, vấn đề Cisco gần đây rất suôn sẻ. Bên kia không nghi ngờ gì về khoản một trăm triệu anh để học tỷ đầu tư."

"Đây là những gì anh đã dự kiến trước. Mặt khác Cisco không có động tĩnh gì sao?"

"Còn có một chuyện lớn nữa. Bọn họ đã mở rộng nhà máy." Hà Viện Viện vuốt tóc nói:

"Theo một số tin đồn nhỏ truyền ra, nhà máy của Cisco nằm ở ngoại ô thành phố Thượng Hải đã nhập thêm 5 bộ thiết bị, có thể tăng năng lực sản xuất lên ít nhất 30% và đang làm việc thêm giờ để sản xuất các đơn đặt hàng của chúng ta."

"Về thời điểm nhận hàng, hai người đã có thời gian cụ thể chưa."

"Việc này anh Kỳ củng Cisco cũng đã có bàn qua, phải cần từ ba đến bốn tháng."

"Bọn họ đã nâng cấp thêm thiết bị mới còn phải mất nhiều thời gian như vậy?"

“Đây đã là một con số rất thận trọng.” Hà Viện Viện nói: “Mặc dù đơn hàng được dự kiến sẽ hoàn thành trong vòng ba đến bốn tháng, nhưng em nghĩ rằng có thể giao hàng trong vòng bốn tháng là rất tốt rồi.”

"Việc này mà làm rắc rối lên, em thật sự không thể chờ đợi."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn rõ các thủ đoạn mà Lâm Dật dùng để đối phó với Cisco, nhưng cô vẫn chưa hình dung được ý định của anh.

"Nhân tiện, người phụ trách cụ thể tại nhà máy Cisco là ai?"

"Giám đốc nhà máy Tào Tương Dư, chính là con trai của Tào Gia Đống chủ tịch của Cisco."

"Ông ta thực sự gửi con trai của ông ta đến sao?"

"Chúng em cũng không biết nhiều về Tào Tương Dư. Chúng em chỉ biết rằng khi anh ta còn đang học trung học đã được gửi đi du học ở Anh và mới chỉ trở về Trung Quốc vào năm ngoái." Hà Viện Viện nói.

Lâm Dật dựa vào lưng ghế, ngón tay gõ nhẹ vào tay vịn, nói:

"Tào Gia Đống có phải là chỉ có một đứa con trai duy nhất hay không?"

"À việc này, hình như ông ta chỉ có một đứa con trai, nhưng ông ta còn có một đứa con gái tên là Tào Tĩnh Thu cũng đi du học ở Anh và nhỏ hơn Tào Tương Dư ba tuổi."

Lâm Dật ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Hà Viện Viện.

"Anh cảm thấy cho em làm giám đốc tài chính có chút không thích hợp, em nên đi làm thám tử, điều tra thông tin rõ ràng như vậy."

"Làm gì có chuyện đó." Hà Viện Viện giả vờ nói: “Nếu anh muốn biết, ngày nào dì của cô ấy đến, em cũng có thể giúp anh điều tra.”

Kỷ Khuynh Nhan lắc đầu không nói nên lời, đúng là ông chủ như thế nào thì cấp dưới cũng như vậy, hai người này quả là cặp bài trùng.

"Tôi cần biết mấy cái này làm gì, muốn kiểm tra thì cũng nên kiểm tra học tỷ của em đi."

"Học tỷ không cần kiểm tra. Đều là mấy ngày cuối tháng, nếu anh có ý gì thì tranh thủ mấy ngày hôm nay đi."

Kỷ Khuynh Nhan: ??

Mới như vậy đã bán cô đi?

"Hai người có thể nói chuyện bình thường được không? Đây là một cuộc họp!" Kỷ Khuynh Nhan nghiêm nghị nói.

"Học tỷ, chị không cần phải xấu hổ, hai người đã là người lớn hết rồi. Còn xấu hổ cái gì nữa?"

"Như vậy cũng không được."

“Không sao, em chỉ là một kế toán nhỏ, ông chủ chỉ đâu đánh đó.” Hà Viện Viện trêu đùa, sau đó nhìn Lâm Dật:

"Ông chủ, hợp đồng bây giờ đã là chuyện ván đã đóng thuyền. Sau vài tháng, bọn họ sẽ giao hàng. Chúng ta sẽ nhận hàng thật sao?"

"Chúng ta mua nhiều chip như vậy cũng đâu có để làm gì."

"Ai nói anh thật sự muốn mua, không phải chúng ta đang chờ họ làm trài với điều khoản của hợp đồng sao? Em cứ chờ đi."

“Chuyện này em biết.” Hà Viện Viện lo lắng nói:

"Nhưng mấy ngày qua em đã hỏi qua anh Kỳ. Công nghệ chip 1.0 của Cisco đã là cấp độ cao nhất trong lĩnh vực chip của Trung Quốc. Nhiều chuyên gia liên quan đã bày tỏ rằng bọn họ ước tính thận trọng rằng trong vòng ba năm tới, ngành công nghiệp chip của Trung Quốc có thể sẽ thuộc độc quyền của Cisco. Về mặt kỹ thuật, việc đạt được vị trí dẫn đầu trong ngành là điều hoàn toàn có thể, vì vậy điều khoản bồi thường của chúng ta là vô ích."

“Em cũng nghi ngờ về vấn đề này.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nếu không có sự tự tin như vậy, Cisco sẽ không thể đồng ý điều khoản bồi thường gấp mười lần. Chỉ dựa vào chuyện này để đối phó với Cisco, có vẻ hơi quá đơn độc, những rủi ro vô hình sẽ rất nhiều."

Sau khi nói về những điều này, Kỷ Khuynh Nhan dừng lại, "Và em cũng hơi khó hiểu, anh đối phó với Cisco để làm gì? Bọn họ đang bận tham gia vào nghiên cứu khoa học, và bọn họ không có liên quan gì đến anh."

“Đừng lo lắng, sau này em sẽ nhận ra thôi.” Lâm Dật cười nói.

Cả hai đều không biết Lâm Dật đang suy tính gì trong đầu.

Nhưng dường như anh không lo lắng nhiều, với tính cách của anh thì anh sẽ không tùy tiện làm việc gì có hại cho mình.

“Ông chủ, hiện tại Lăng Vân đã được thành lập, anh có việc gì cụ thể muốn làm không.” Hà Viện Viện hỏi.

“Ở giai đoạn này, trước tiên hãy tập trung vào ngành công nghệ, đặc biệt là các dự án dựa trên dân sinh, đây sẽ là tiêu chí quan trọng của chúng ta.” Lâm Dật nói:

"Tận dụng càng nhiều càng tốt, em và lão Kỳ nên mạnh dạn hơn. Em có thể đầu tư nếu cảm thấy thích hợp. Đừng sợ mất tiền. Ngay cả khi em đầu tư một trăm nhưng chỉ thành công một, chúng ta vẫn có thể lấy được kinh nghiệm, cứ yên tâm mà làm là được."

Hà Viện Viện luôn cẩn thận khi đề cập đến các vấn đề kinh doanh, cô ấy đã ghi nhớ và viết lại những lời của Lâm Dật vào sổ tay của mình, sẵn sàng quay về thực hiện từng lời một.

"Ngoài ra, dữ liệu lớn và trung tâm điện toán đám mây cũng là ưu tiên hàng đầu. Việc triển khai hai dự án này càng sớm càng tốt là tiền đề và nền tảng của Tập đoàn Lăng Vân, không được chậm trễ."

"Em đã biết."

"Đó là tất cả những gì anh muốn nói, vì vậy chúng ta hãy làm những điều này ngay bây giờ."

"Được."

Tiếp theo, liên quan đến các vấn đề chi tiết, ba người thảo luận thêm nửa giờ nữa thì cuộc họp mới xem như kết thúc. Sau đó Hà Viện Viện rời đi không làm phiền hai người.

Sau khi Hà Viện Viện rời đi, Lâm Dật cũng định rời đi, nhưng anh lại phát hiện Kỷ Khuynh Nhan nhìn mình bằng ánh mắt vô cùng kì lạ.

"Em dùng ánh mắt thế này nhìn anh là có ý gì. Từ giờ đến cuối tháng em không phải sẽ có ý nghĩ gì khác chứ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 249.

Chương 250. Em Muốn Đi Bơi, Anh Có Muốn Bơi Cùng Em Không?

"Anh đang nói nhảm nhí gì vậy."

Kỷ Khuynh Nhan tức giận nói: "Em đã đặt một bộ lễ phục, lát nữa em sẽ đến đó lấy, anh có thể đi cùng em."

"Đặt một bộ lễ phục? Em muốn mặc nó tại sự kiện nào sao?"

"Ngày mai sẽ có một bữa tiệc từ thiện được tổ chức, lãnh đạo thành phố Trung Hải sẽ tham gia. Em cũng có tên trong danh sách được mời. Em phải đi qua đó xem thử một chút."

Kỷ Khuynh Nhan khẽ vén tóc lên, "Vừa đúng lúc quỹ từ thiện của anh cũng được thành lập. Anh đi cùng với em đi, một mình em đi thì thật nhàm chán."

"Được rồi, dù sao anh cũng chẳng có việc gì để làm."

“Quyết định như vậy đi.” Kỷ Khuynh Nhan nói với một nụ cười:

"Bây giờ em đi thu dọn đồ đạc, hai chúng ta đi lấy trang phục trước, sau đó sẽ đi siêu thị."

"Đi siêu thị?"

"Ừ, anh sống một mình. Em đoán là tủ lạnh của anh vẫn còn trống. Em sẽ đi mua cho anh vài thứ."

“Tủ lạnh của anh đã đầy đủ, nếu thiếu thứ gì đó anh sẽ cho người mang đồ đến.” Lâm Dật nói một cách thờ ơ.

"Cũng có nhiều thứ người ta không giao mà, chúng ta đi siêu thị xem một chút, biết đâu có những thứ cần thiết."

"Theo anh thấy là em muốn mượn cơ hội để tới nhà anh ăn cơm thì có."

"Trưa nay em không ăn gì, giờ bụng xẹp lép. Anh phải chịu trách nhiệm chứ?"

“Nếu nói như vậy, anh không muốn nghe.” Lâm Dật nói:

"Chỉ có bụng to mới cần người chịu trách nhiệm. Nếu bụng nhỏ, tại sao anh vẫn phải chịu trách nhiệm với em?"

“Ang lại nói bậy bạ gì đó!” Kỷ Khuynh Nhan nhéo nhéo tay Lâm Dật, “Sao anh lại đáng ghét như vậy, không trêu chọc em thì anh sẽ chết sao?"

"Vậy em còn muốn ăn đồ anh nấu không?"

"Không."

"Anh đùa giỡn một chút đã giận rồi sao?"

"Không... không có."

"Vì một bữa ăn mà phải uỷ khuất chình bản thân mình, thật đúng là không có tiền đồ."

Kỷ Khuynh Nhan mỉm cười, giống như một đứa trẻ ngây thơ.

"Em là người không có tiền đồ vậy đó, chỉ cần anh nấu cơm cho em ăn là được."

Nhìn bộ dạng đáng yêu của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật dở khóc dở cười.

"Được rồi, cứ như vậy đi, buổi chiều anh không có khóa, anh sẽ nghe theo sự sắp xếp của em."

“Ừm, được thôi.” Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật, “Buổi tối chúng ta đến nhà em đi, đừng bày ở nhà anh, nhà em đồ làm bếp tương đối đầy đủ, lúc nấu ăn cũng thuận tiện."

"Hay là thôi đi, nhà em nguy hiểm quá, ba mẹ em cứ xuất quỷ nhập thần. Lỡ như lại xuất hiện giống như lần trước."

“Lần này sẽ không như thế nữa.” Kỷ Khuynh Nhan vỗ ngực nói, “Hai người họ đã đi du lịch và sẽ không trở lại trong vòng vài ngày. Lần này anh có thể tự nhiên đến đó.”

"Lần trước em cũng nói như vậy."

"Ừm ..." Kỷ Khuynh Nhan suy nghĩ một chút rồi nói, "Thôi được rồi, hôm nay chúng ta đến nhà anh."

Buổi chiều, Kỷ Khuynh Nhan bận ở văn phòng một lúc.

Lâm Dật nằm trên ghế sô pha và chơi game.

Lâm Dật là người đầu tiên dám tự tiện thoải mái như vậy trong văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan.

Sau ba giờ chiều, Kỷ Khuynh Nhan sắp xếp lại tài liệu trong tay và nói với anh:

"Đi thôi, chúng ta đi lấy lễ phục."

Hai mươi phút sau, Lâm Dật lái xe đến một cửa hàng quần áo đặt may cao cấp tên là MISS.

Có thể thấy từ cách trang trí và quy mô của cửa hàng, những thứ được bày bán bên trong phải có giá trị rất lớn.

Lấy giá trị quần áo và mỹ phẩm của Kỷ Khuynh Nhan, có thể được cô lựa chọn, cũng đủ để thấy cửa hàng này khá đẳng cấp.

"Cô Kỷ, chiếc váy của cô đã được chuẩn bị xong. Cô có thể thử váy trước. Nếu có gì không hài lòng, chúng tôi sẽ giúp cô thay đổi."

"Được rồi, các người đã vất vả."

Kỷ Khuynh Nhan nhận lấy chiếc váy đã hoàn thành và nói với Lâm Dật:

"Anh ở chỗ này chờ em một chút, lát nữa em sẽ cùng anh đi chọn một bộ tây trang."

"Được rồi, em cứ sắp xếp đi."

Kỷ Khuynh Nhan cầm váy đi vào phòng thử đồ, cô vừa bước ra đã lập tức thu hút ánh nhìn của Lâm Dật.

Cô giống như một tiểu yêu tinh từ trên trời rơi xuống, với nụ cười tươi rói, đẹp như mơ khiến những khách hàng khác trong cửa hàng cũng bị thu hút.

"Thế nào? Trông em có đẹp không?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi với ánh mắt đầy mong đợi.

"Vô cùng good!"

"Được rồi, đừng khoe khoang tiếng Anh dởm của anh nữa, có nhiều người như vậy."

Nhìn thấy Lâm Dật hài lòng với trang phục của mình, trong lòng Kỷ Khuynh Nhan cũng rất vui.

Lúc này, Kỷ Khuynh Nhan cũng không ý thức được chính mình đang tự hài lòng với bản thân.

"Xin chào cô, tôi có chuyện cần thảo luận với cô."

Người phụ nữ vừa nói chuyện có mái tóc ngắn và giọng nói của cô ấy khá lịch sự.

Cả Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đều không ngờ rằng sẽ có người đến nói chuyện vào lúc này.

"Nói chuyện với tôi?"

"Tôi thấy chiếc váy của cô rất đẹp, cô có thể nhường lại cho tôi được không? Tôi sẽ trả thêm cho cô 20%."

Khi nghe cô gái kia nói muốn mua lại chiếc váy của mình, Kỷ Khuynh Nhan liền lắc đầu, "Tôi không có ý định sẽ bán lại nó, xin lỗi."

"Thưa cô, cô chê tôi ra giá quá rẻ sao? Vậy cô có yêu cầu gì thì xin cứ nói ra."

“Ra giá cái con khỉ!” Lâm Dật nói, “Trong túi có được mấy xu thì đừng ra vẻ cho mất mặt.”

"Anh dám dùng giọng điệu này để nói chuyện với tôi! Anh có biết tôi là ai không!"

"Ai thèm quan tâm cô là ai chứ, mau cút đi!"

Chỉ là ghé qua mua một bộ quần áo, anh vẫn phải gặp kiểu người thích ra vẻ thế này.

Nhìn thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan rời đi, cô gái có mái tóc ngắn cảm thấy khó chịu.

Cô ta vớ lấy túi quần áo của mình, hầm hầm rời đi!

Bên ngoài cửa hàng quần áo có một chiếc xe bảo mẫu Alpha, sau khi ra khỏi cửa hàng, cô gái tóc ngắn trực tiếp lên xe.

Ở trên xe, ngoài tài xế còn có một người phụ nữ tóc dài.

Nếu có người khác ở đây, nhất định sẽ nhận ra người phụ nữ này chính là nữ minh tinh màn ảnh nổi tiếng hiện nay Lưu Phương Phi!

“Tại sao lại có biểu cảm này?” Lưu Phương Phi hỏi khi nhìn thấy trợ lý của mình mặt hầm hầm đi ra.

"Chị Phi, vừa rồi trong cửa hàng em có thấy một người phụ nữ đến thử một chiếc váy dạ hội rất đẹp. Em nghĩ chị mặc nó sẽ còn đẹp hơn nữa nên em muốn mua lại nó với giá cao, nhưng bên kia không biết tốt xấu. Em không thể mua lại được, thật tức chết mà."

"Không cần thiết, cho dù trang phục có hơi đơn điệu một chút, nhưng với khí chất của tôi, vẫn có thể khiến khán giả choáng ngợp."

"Đây là sự thật, em nghĩ người đó chỉ là một người nổi tiếng nhỏ trên mạng, không thể so sánh với chị Phi!"

....

"Lâm Dật, anh thật sự cho rằng chiếc váy này nhìn rất đẹp sao, anh không có nói dối em đúng không."

Trên xe, Kỷ Khuynh Nhan hỏi lại.

"Anh nói dối em làm gì? Em làm tâm anh ngứa ngáy, anh muốn trước cuối tháng hoàn thành một việc."

"Hoàn thành một việc?"

Kỷ Khuynh Nhan sững sờ trong một giây, sau đó mới phản ứng lại.

"Hoàn thành cái đầu anh ấy, nhanh lái xe đưa em đi siêu thị."

Cả hai ghé vào siêu thị ở quảng trường Thời Đại.

Kỷ Khuynh Nhan đã mua rất nhiều thứ vì cô ấy sẽ đến nhà của Lâm Dật.

Hầu hết trong số đó là vật dụng thiết yếu hàng ngày, thậm chí cô còn lựa chọn một số loại mặt nạ dưỡng da cho Lâm Dật.

Đặc biệt là khi Kỷ Khuynh Nhan cúi xuống chọn đồ và so sánh giá cả, toàn thân cô toát ra khí chất người phụ nữ của gia đình.

Khi trở về nhà, Lâm Dật đi vào trong bếp, Kỷ Khuynh Nhan giúp anh đặt hoa quả vào trong tủ lạnh, cô còn đặt những vật dụng cần thiết hàng ngày khác vào phòng tắm.

Nhân tiện cô đi tắm và mặc bộ đồ ngủ mà cô đã để lại đây.

"Nhìn dáng vẻ của em, đêm nay em sẽ không rời đi à."

“Tất nhiên là em sẽ không rời đi.” Kỷ Khuynh Nhan nói với vẻ mặt đương nhiên, “Vừa đúng lúc ngày mai anh có thể đưa em đi làm.”

Đối với Kỷ Khuynh Nhan, sống trong nhà của Lâm Dật dường như đã trở thành một lẽ thường tình, không có chuyện gì to tát cả.

Lâm Dật cũng không cảm thấy có gì sai trái, mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên.

“Lâm Dật, em muốn ăn bánh pudding caramen do anh làm, anh lại làm cho em ăn được không.” Kỷ Khuynh Nhan đứng ở cửa phòng bếp nói.

"Em muốn ăn bao nhiêu cái?"

"Làm sáu cái đi, buổi tối em ăn hai cái, ngày mai chúng ta mang theo bốn cái còn lại đi làm."

"Để tới hôm sau sẽ bị lạnh, anh dậy sớm làm cho em là được."

“Không cần, không cần.” Kỷ Khuynh Nhan nhanh chóng từ chối, “Như vậy sẽ phiền phức lắm. Có một cái lò nướng trong nhà bếp của công ty, em chỉ cần làm nóng nó lên là được.”

"Vậy làm đi."

Lâm Dật không nói nữa, bắt đầu hoàn thành xong bữa ăn.

Vẫn là quy tắc cũ, bốn món mặn và một canh, Kỷ Khuynh Nhan cũng đã rất nỗ lực giúp đỡ cắt rửa rau, động tác cũng trở nên thuần thục hơn.

"Bánh pudding caramen này anh làm rất ngon."

Sau khi ăn thử một miếng, khuôn mặt Kỷ Khuynh Nhan hiện lên vẻ hài lòng chưa từng thấy.

"Em nói là chỉ ăn hai cái, nhưng đây đã là cái thứ ba rồi đó."

"Em vừa mới suy nghĩ lại ngày mai đem theo 3 cái đi làm là được rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Vừa vặn bữa sáng em ăn không nhiều ăn 3 cái là đã no."

Sau bữa ăn, Kỷ Khuynh Nhan vô cùng thỏa mãn.

Ngồi trên ghế sô pha, cô sờ lên bụng mình.

"Nếu em cứ tiếp tục ăn như thế này, cân nặng của em sẽ vượt quá 105 cân."

“Chiều cao của em là 175, cho dù là 105 cân cũng không nặng hơn.” Lâm Dật nói:

"Hơn nữa, toàn bộ thịt trên người em đều đã phát triển ở nơi nên phát triển, anh không thể nhìn ra em béo ở chỗ nào."

“Câu này, em sẽ xem như là anh đang khen em.” Kỷ Khuynh

Nhan thay đổi tư thế và đứng dậy khỏi ghế sô pha. “Để khen thưởng thầy giáo Lâm đã vì em mà chuẩn bị một bàn thức ăn thịnh soạn. Bây giờ em muốn đi bơi, anh có muốn bơi cùng em không?"

P/S: Giới thiệu truyện hay cùng thể loại đã full: Thừa Kế Hai Ngàn Tỉ

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 250.

Chương 251. Kiêu Ngạo Cũng Đáng Yêu

"Em đã mời anh chân thành như vậy. Để không làm tổn thương tâm hồn non nớt của em, anh quyết định sẽ đồng ý với lời mời của em."

"Thôi đi. Anh đã được lợi còn khoe mẽ."

Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy và đi lên lầu, khi cô bước xuống lần nữa thì cô đã thay một bộ áo tắm rồi.

Mặc dù cô đang quấn khăn tắm nhưng anh có thể nhìn ra Kỷ Khuynh Nhan không mặc đồ bơi một mảnh nha.

"Em đã giúp anh lấy quần bơi, anh mau thay vào, em đi ra ngoài chờ anh."

Lúc Lâm Dật thay xong quần bơi và đi ra ngoài.

Anh đã nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đang ở trong nước.

Đôi chân thon dài đong đưa qua lại, tựa như một nàng tiên cá khiến người ta mê đắm.

"Đi xuống thôi."

Nhìn thấy Lâm Dật bước ra, Kỷ Khuynh Nhan gọi anh, nhưng ánh mắt vẫn dừng trên người anh trong vài giây.

Anh đã tập luyện cơ bụng như thế nào vậy?

Nhìn đẹp như vậy.

Cơ thể anh còn đẹp hơn cả cô.

"Đừng nóng vội, anh đến ngay đây."

Giọng nói vừa dứt, Lâm Dật liền nhảy vào hồ bơi một cách nhanh chóng.

Bọt nước lớn bắn lên tung tóe, Kỷ Khuynh Nhan muốn tránh cũng không kịp.

"Lâm Dật, anh cố ý."

"Anh sợ em chờ không được, cho nên anh muốn mau chóng xuống dưới đây với em. Làm sao em lại có thể nói là anh cố ý."

"Anh cố tình làm như vậy để tạt nước vào người em."

"Chúng ta đang ở trong bể bơi. Bị nước tạt vào người là chuyện bình thường mà."

"Anh cưỡng từ đoạt lý, em nói không lại anh."

Cùng với ánh trăng sáng, hai người bơi lội trong hồ bơi một lúc lâu rồi mới lần lượt leo lên khỏi hồ bơi.

“Quấn thêm khăn tắm vào, đừng để cảm lạnh.” Lâm Dật nói.

Kỷ Khuynh Nhan trong lòng cảm động, cười với Lâm Dật nói:

"Đây là tự anh nói đấy nhé, nếu em quấn thêm khăn tắm anh sẽ không nhìn thấy gì đâu."

"Anh đã nhìn thấy mọi thứ nên thấy. Chờ một ngày nào đó em không mặc gì thì anh sẽ nhìn thêm."

"Hừ, vậy anh sẽ không có cơ hội."

Hai người đang nằm trên băng ghế riêng, nhìn thấy nét mặt của Kỷ Khuynh Nhan.

Lâm Dật cười nói:

"Anh cảm thấy rằng em đã tính toán trước, chỉ để dùng hồ bơi của anh."

"Em cũng không còn cách nào khác." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Ở nhà em không có bể bơi, đi ra ngoài cũng ngại. Anh lại không chủ động mời, em chỉ có thể dùng cách này."

"Không phải em chỉ muốn bơi thôi sao? Lát nữa anh sẽ cung cấp cho em một bộ chìa khóa gác cổng ra vào. Em đến đây lúc nào cũng được."

"Như vậy không được." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Em sẽ chỉ đến đây khi anh mời em, nếu anh không mời em, em sẽ không đến."

Nhìn thấy bộ dạng kiêu ngạo của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật nói:

"Vậy thì anh sẽ cho em một căn phòng. Từ nay, ngôi nhà này cũng sẽ là nhà của em. Em có thể đến đây bất cứ lúc nào."

“Anh cũng đừng làm như vậy.” Kỷ Khuynh Nhan lắc đầu, “Anh phải mời em trước em mới có thể đến, như vậy em mới có thể diện.”

"Thực sự là không còn cách nào đối phó với em."

Hai người nghỉ ngơi một lúc, Kỷ Khuynh Nhan kéo Lâm Dật xuống nước bơi vài vòng trước khi trở về phòng một cách thoải mái.

Sáng sớm hôm sau, khi Kỷ Khuynh Nhan thức dậy, cô đã ngửi thấy một mùi thơm.

Kỷ Khuynh Nhan với mái tóc rối bù, ngay lập tức trở nên tràn đầy năng lượng, cô mỉm cười chạy nhanh xuống lầu.

Cô nhìn thấy Lâm Dật đã làm bốn cái bánh pudding caramel, đã bưng lên bàn.

"Bữa sáng chỉ ăn cái này thôi, mang đến công ty sẽ không ngon đâu."

"Anh thực sự đã làm bốn cái mới cho em?"

"Nếu không thì sao."

Kỷ Khuynh Nhan duỗi ra hai ngón tay, đặt lên khóe miệng hôn một cái, sau đó đưa lên miệng Lâm Dật.

"Buổi sáng em chưa đánh răng, chỉ có thể cho anh một nụ hôn gió thôi."

Nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của Kỷ Khuynh Nhan, đối với Lâm Dật mà nói, điều đó còn ấm áp hơn cả ánh nắng bên ngoài cửa sổ.

"Mau đi rửa mặt đi, rồi xuống ăn cơm."

"Em muốn ăn cơm trước, sau đó rửa mặt có được không?"

"Tại sao?"

"E rằng caramel pudding sau khi đợi em rửa mặt xong sẽ bị lạnh, em muốn ăn ngay cho ấm."

"Được rồi, em nói sao thì là vậy."

"Được."

Kỷ Khuynh Nhan chọn một chiếc bánh pudding caramen.

"Anh cũng ăn một miếng đi, bánh pudding caramen rất ngon."

"Anh không thích ăn đồ ngọt, em cứ ăn đi."

"Vậy thì em sẽ không khách sáo."

Cô liên tục nói rằng bữa sáng cô không ăn nhiều, nhưng bốn chiếc bánh pudding caramel đã nhanh chóng bị Kỷ Khuynh Nhan quét sạch.

"Em nghĩ kĩ rồi, trong vòng một tháng tới em sẽ không đến nhà anh ăn cơm nữa." Kỷ Khuynh Nhan thề thốt.

"Sao vậy? Em định giảm cân à?"

“Giảm cân là một chuyện khác, nhưng em không thể lúc nào cũng bắt nạt anh nấu ăn cho em.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Người ta nói rằng phụ nữ nên nấu ăn cho đàn ông, và đàn ông không phải lúc nào cũng làm công việc bếp núc. Điều này thật không may mắn."

"Cho dù có nghiêm trọng như những gì em nói, thì tất cả đều là mê tín thời phong kiến."

“Như vậy cũng không được.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Em đã suy nghĩ kỹ rồi. Em sẽ cố gắng nấu một bữa ăn cho anh. Điều này là công bằng. Nhưng em nói trước đi. Đồ ăn em nấu chắc chắn không ngon bằng anh, nhưng anh không thể không thích."

"Nể tình em chủ động như vậy, anh nhất định sẽ cho em thể diện."

"Đúng vậy, vậy mới là một đứa bé ngoan ngoãn."

Sau khi hai người ăn xong, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty.

Trước khi xuống xe, Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Bữa tiệc từ thiện sẽ bắt đầu từ năm giờ chiều, anh nhớ đến đón em lúc bốn giờ."

"Đừng lo lắng, anh sẽ không quên."

"Vậy thì em đi trước. Anh khi ở trong trường cũng nên chú ý. Chơi bóng rổ rất dễ bị thương." Kỷ Khuynh Nhan đáng yêu nói:

"Ngoài ra, anh hãy nhớ mang đôi giày bóng rổ mà em đã mua cho anh, để anh có thể nhảy cao hơn và ném chính xác hơn."

"Không vấn đề gì."

Vừa nói, Lâm Dật vừa lấy ra một bộ chìa khóa dự phòng, "Đây là chìa khóa nhà của anh, em chắc chắn không muốn giữ một bộ sao?"

“Được rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Chỉ cần anh thường xuyên mời em là được."

"Không vấn đề gì."

"Vậy em đi trước, bốn giờ không gặp không về."

"Được"

Kỷ Khuynh Nhan quay người rời đi, sau đó Lâm Dật cũng lái xe đến trường.

"Xin chào, thầy giáo Lâm."

Ngay khi Lâm Dật vừa bước xuống xe đã có một cô gái bước đến chào hỏi.

“Xin chào.” Lâm Dật cũng tươi cười đáp lại.

"Thầy giáo Lâm, tôi nhớ lúc trước thầy lái siêu xe đến trường mà, sao bây giờ lại là xe FAW."

"Chiếc xe đó thuộc về bạn tôi, còn chiếc xe FAW này là của tôi."

Ở những nơi như trường học, Lâm Dật không muốn tiết lộ sự giàu có của mình, bọn họ vẫn còn là học sinh, tốt hơn hết là không nên để bọn họ biết một số điều không cần thiết.

“Hóa ra là như thế.” Cô gái tóc dài nói:

"Nhưng thầy yên tâm đi. Thầy giáo Lâm, cho dù thầy có đạp xe đi làm, em cũng sẽ thích thầy."

"Không tồi. Tuy tiền rất quan trọng, nhưng cũng không nên quá vật chất. Mọi thứ đều phải dựa trên thực tế."

"Vâng, em sẽ ghi nhớ lời dạy này của thầy."

Sau khi nghe hơn chục cô gái tung hô, Lâm Dật bước đến văn phòng và thấy các giáo viên khác đã đến rồi, anh là người đến sau cùng.

"Chết tiệt! Nhiệm vụ này cũng quá cùi bắp, đã không kịp thêm máu, còn xuất chiêu gì nữa!"

Ngay khi Lâm Dật đẩy cửa vào phòng làm việc, liền nhìn thấy Tô Cách ném điện thoại di động lên bàn.

"Cô nghĩ xem ai phải chịu trách nhiệm cho việc bổ sung máu? Chơi game sử dụng não có được không? À tôi quên, não của cô đã bị zombie ăn mất."

"Nhiệm vụ cuối cùng nếu có kỹ năng tăng máu. Chỉ cần hắn bom cho tôi một nhát, tôi nhất định sẽ không chết, cũng không đẩy gia tộc của tôi đến diệt vong."

Lâm Dật liếc nhìn đỉnh núi cao chót vót của Tô Cách.

"Cô có thể tự mình đi lên, nên không cần ai phụ giúp."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 251.

Chương 252. Giáo Viên Thể Dục Không Hiểu Sao Lại Sinh Bệnh

"Cái kia có thể giống nhau sao."

Tô Cách lại cầm điện thoại di động lên, ánh mắt mong đợi nhìn Lâm Dật.

"Hai người chúng ta chơi mấy ván đi."

"Tôi không có thời gian, tôi vẫn còn có một tiết lớp bóng rổ, một ván thì đánh không xong."

"Đúng rồi, nói tới lớp bóng rổ, tôi nhớ tới một việc." Tô Cách nói:

"Vừa nãy tổ bộ môn thể dục chủ nhiệm Vương gọi điện thoại tới nói với tôi là giáo viên thể chất cô Trương ngã bệnh, cho nên anh qua đó dạy thay một tiết."

"Ừ" Lâm Dật sửng sốt một chút, "Giáo viên thể dục thể chất ngã bệnh xác định là để tôi đi dạy thay ư? Không nhầm chứ?"

"Chủ nhiệm Vương ở trong điện thoại chính là nói như vậy, tôi cũng không có cách nào từ chối thầy ấy, nên giúp anh đáp ứng mất rồi."

"Tổ bộ môn thể dục, có mấy cô giáo đó, cho dù cô Trương ngã bệnh, cũng không thể rơi xuống trên đầu tôi được." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa hôm qua tôi có dạy một tiết Taekwondo, còn chứng kiến cô Trương sinh long hoạt hổ, cũng không giống bộ dạng là đang bệnh."

"Tôi cũng không biết nữa, nhưng lớp học này anh phải đi dạy, người ta đều đã chỉ đích danh anh đi rồi."

Tất cả các điểm đáng nghi đều ở một chỗ, Lâm Dật xem như là đã rõ chuyện gì xảy ra.

Đoán chừng là xảy ra sự kiện kỳ lạ gì, giáo viên thể dục đột nhiên bị ốm không giải thích được, không ngờ việc này có thể xuất hiện tại trường đại học.

"Được, lớp thể dục thể chất bao giờ bắt đầu?"

Đối với Lâm Dật mà nói, dạy lớp nào cũng không quan trọng, chỉ cần có thể có lên lớp là tốt rồi.

Ngoại trừ hôm nay có lớp thể dục thể chất, còn có 1 tiết bên lớp bóng rổ, sau khi tất cả đều hoàn thành, tiến độ nhiệm vụ là (5/20) rồi, còn có một bước nữa là hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng rồi.

"Lớp thể dục thể chất là tiết đầu tiên của buổi chiều được mở lớp ở sân thể dục trong nhà, anh có thể tìm thấy lớp đó ở đó."

"OK."

Đơn giản thu thập một chút, Lâm Dật đi tới sân thể dục, chuẩn bị bắt đầu lên lớp.

Những người trong lớp hôm nay khác với ngày hôm qua, lại thay đổi một nhóm người mới.

Bởi vì không có thành viên nhóm trưởng nào trong lớp này, bọn họ đều là học sinh bình thường, đối với sự xuất hiện của Lâm Dật, cũng không có bao nhiêu mâu thuẫn.

Hơn nữa ngày hôm qua sự việc Lâm Dật úp bóng Phó Thanh Sơn, đã được lan truyền trên trang diễn đàn của trường học.

Đến nỗi trong lớp học hôm nay, các học sinh hiện tại đều tràn đầy chờ mong, hi vọng thầy Lâm có thể biểu diễn lại một lần nữa màn úp bóng hôm qua.

Nhưng điều khiến bọn họ thất vọng là buổi học này, 3/4 thời gian đều dành cho việc rèn luyện thể chất, thời gian còn lại, học một chút kỹ xảo ném bóng, khác hẳn những gì họ đã tưởng tượng là một trời một vực.

Buổi trưa tan học, Tô Cách chủ động đi mua đồ ăn trưa cho Lâm Dật.

Có câu chính là cắn người miệng mềm, bắt người ngắn tay(* ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn), sau khi ăn xong cùng Tô Cách chơi hai ván trò chơi, sau đó lại thu dọn đồ đạc, chuẩn bị lên lớp.

Lúc Lâm Dật đi ra, phát hiện nữ sinh đứng đầy trước cửa phòng làm việc.

"Các em có chuyện gì sao?"

"Thầy Lâm, chúng em đứng đây đợi thầy đến lớp thể dục thể chất."

"Các em đi đến sân thể dục chờ tôi là được rồi, chờ ở đây làm gì?"

"Chúng em phải trân trọng cơ hội lần này nha, cô giáo Trương thật vất vả mới ngã bệnh, không biết lần tới sinh bệnh là lúc nào nữa." Một nữ sinh vóc người cao gầy nói.

"Tôi thấy là các em như ước gì cô Trương bị bệnh nan y vậy."

"Thế thì không đến nỗi vậy, chỉ cần cô ấy phát bệnh vào thời điểm nhất định là được rồi."

Lâm Dật không nói gì, thực sự không có biện pháp nào thu thập mấy học sinh này.

Anh cảm giác rằng lớp học thể dục thể chất này tiếp theo sẽ là thử thách lớn nhất trong cuộc đời anh.

Sở dĩ Lâm Dật có ý nghĩ như thế, cũng là vì anh còn quá trẻ tuổi.

Bởi vì trong tương lai không xa, vẫn còn có những thử thách lớn hơn khiêu chiến với anh so với lớp thể dục thể chất này.

Cùng mấy cô nữ sinh chen chúc rời đi.

Lâm Dật đi tới phòng học thể dục thể chất.

Mới vừa bước vào cửa, một mùi nước hoa hỗn hợp phả vào mặt, mùi vị khỏi nói có bao nhiêu kích thích.

Khi Lâm Dật bước bào, phát hiện còn có chuyện thú vị hơn đang chờ anh.

Lớp học thể dục thể chất, tổng cộng có hơn 60 người.

Trong đó phần lớn bọn họ đều mặc quần đùi, còn lại một số phần còn lại là mặc quần bò bó sát người, giống như những cô gái khoe cơ thể hàng ngày trên các video livestream.

Hơn nữa phần lớn nữ sinh, cũng đều đang mặc áo croptop hở rốn, hình ảnh không cách nào có thể diễn tả bằng lời nói.

Nhìn thấy những nữ sinh đại học trẻ trung xinh đẹp này, Lâm Dật càng cảm thấy mình đã già rồi.

Thế giới của họ đủ mọi màu sắc, còn thế giới của người trưởng thành thì rất cô độc, chỉ có hoàng sắc.

"Xin chào thầy Lâm."

Nhìn thấy Lâm Dật đi vào, hơn 60 nữ sinh cùng nhau chào hỏi, cảm giác hưng phấn lộ rõ trên mặt.

Hình ảnh trước mắt hình ảnh khiến Lâm Dật có loại ảo giác.

Chính mình thật giống như đang chạy vào hang sói.

Đôi khi lớn lên quá đẹp trai, cũng không phải gì việc tốt.

"Tất cả đứng ngay ngắn, tiết học sẽ sớm bắt đầu."

Nghe thấy tiếng nói, Lâm Dật hướng về phía cửa nhìn sang.

Phát hiện là cô Trương giáo viên thể dục thể chất.

Cô Trương tên gọi là Trương Tuyết, thân hình không cao lắm, vóc người còn có chút mượt mà, tuy rằng không phải rất đẹp, nhưng cũng làm người khác không kìm lại được muốn quay lại nhìn lần thứ hai.

"Cô Trương, không phải là cô bị bệnh sao?"

"Chúng tôi là giáo viên thể dục, bị ốm hay không cũng không phải do bản thân quyết định " Trương Tuyết bất đắc dĩ cười nói:

"Các em ấy nói tôi bị ốm, cho nên tôi liền bị ốm sao?"

"Không phải đâu cô giáo Trương, cô cứ như vậy khuất phục sao?"

"Hết cách rồi, chủ yếu là tôi cũng muốn gặp thầy Lâm, cho nên liền cùng với các em ấy phối hợp một chút."

"Lần này coi như xong rồi." Lâm Dật nghĩ thầm: "Hôm nay có thể đi ra ngoài hay không? Phải xem ông trời có giúp mình không."

"Cô Trương, cô xem như vậy có được không?! Hôm nay tiết học này tôi cùng cô lên lớp, nhưng người dạy chính vẫn là cô, tôi không thông thạo thể dục thể chất cho lắm, thật không biết dạy các em ấy cái gì."

Bởi vì có thêm trí tuệ của Hiền Giả, cho nên kiến thức thể dục thể chất của Lâm Dật cũng rất chuyên nghiệp, tối thiểu không thua kém gì so với Trương Tuyết.

Nhưng theo quan điểm của anh, nam sinh nhảy thể dục nhịp điệu thực sự quá kỳ, vì vậy anh dứt khoát nghĩ ra một biện pháp như vậy.

"Không thành vấn đề, dù sao các em ấy cũng không phải thật sự muốn cho anh dạy tiết này."

"Đúng đúng đúng, chỉ cần thầy Lâm xem chúng em nhảy là được rồi, chúng em có thể nhảy cả ngày mà không biết mệt."

"Thầy Lâm, thầy phải xem xét xem trong chúng em ai nhảy tốt nhất."

"Thầy Lâm, thầy đừng đứng xa như vậy làm gì? Đứng lại gần chúng em một chút."

Trời đất, tốt xấu gì tôi cũng là một người đàn ông, các người có thể hay không rụt rè một chút đi chứ.

Lâm Dật ngồi xếp bằng sang một bên, trong tiết học này không có chuyện của mình, chỉ cần ngồi tại đây như này là được.

Không lâu sau, lớp thể dục nhịp điệu chính thức bắt đầu, kèm theo âm nhạc, Trương Tuyết cùng với hơn sáu mươi học sinh nữ bắt đầu ôn tập lại các động tác đã học ngày hôm qua..

Nhìn thấy những nữ sinh trẻ trung xinh đẹp này trước mặt, Lâm Dật không khỏi thở dài.

Thực sự là sóng sau cao hơn sóng trước.

Sau khi nhìn một hồi, Lâm Dật cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Những người này chỉ có thể coi là bọt sóng nhỏ, nếu như đổi lại là Kỷ Khuynh Nhan và Tô Cách.

Cảnh tượng có thể được so sánh với một trận sóng thần.

Suy nghĩ xong Lâm Dật chỉ biết thở dài một hơi!

Ngay lúc Lâm Dật đang suy nghĩ về việc mời Kỷ Khuynh Nhan đi bơi thì đột nhiên nhìn thấy một nữ sinh ngất xỉu.

Biến cố đột ngột xuất hiện, làm cho các nữ sinh đang có mặt cùng Trương Tuyết đều ngừng động tác trên tay, lập tức lao về phía nữ sinh ngất xỉu đó.

"Điền Hân, em bị sao vậy? Mau tỉnh lại, đừng làm cô sợ."

Nhìn thấy sắc mặt nữ sinh té xỉu trắng bệch.

Lâm Dật đẩy đoàn người ra đi tới, đặt ngón tay ấn ở huyệt nhân trung, mấy giây sau, nữ sinh té xỉu khôi phục chút ý thức, yếu ớt nói:

"Thầy, thầy, em bị làm sao vậy?"

"Không sao hết, trở lại ăn chút đồ tốt, đừng để mình chịu khổ."

"Ăn chút đồ tốt?"

Vẻ mặt nữ sinh hoảng hốt, sắc mặt càng trắng hơn.

"Thầy ơi, thầy đừng làm em sợ, em là mắc bệnh nan y gì sao?"

"Này cùng bệnh nan y có quan hệ gì? Chính là cho em ăn chút đồ tốt thôi mà."

"Thầy ơi, thầy không cần gạt em, có lời gì cứ nói thẳng là được, bình thường đều là mắc loại chứng như này, bác sĩ mới nói như vậy."

Lâm Dật không nói nên lời, chỉ số thông minh như này làm sao có thể vào được Đại học Sư phạm?

"Em chỉ là dinh dưỡng không đầy đủ, lượng đường trong máu quá thấp, lại vận động quá nhiều nên mới ngất xỉu, tôi không kêu em ăn chút đồ tốt lẽ nào kêu em ăn shit à?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 252.

Chương 253. Đẹp Đến Không Gì Sánh Được

"Hóa, hóa ra là như vậy."

Nữ sinh tên là Điền Hân, thả lỏng dây thần kinh căng thẳng, thật giống như là mới đi một vòng từ quỷ môn quan về.

Lâm Dật im lặng đứng dậy, "Ai trong túi có kẹo đường, cho cô ấy ăn một viên, sau đó đưa cô ấy đến phòng y tế của trường."

"Biết rồi thầy Lâm."

Bởi vì sự việc của Điền Hân, lớp thể dục nhịp điệu bị đình chỉ ngắn ngủi, đã khôi phục lại như bình thường.

Lâm Dật ngồi dựa vào một bên, rốt cuộc hiểu rõ, tại sao các Hoàng Đế cổ đại, đều thích xem rất nhiều mỹ nữ khiêu vũ rồi.

Quả thực là rất đáng để hưởng thụ.

Sau khi tan lớp, Lâm Dật phát hiện ra đã sắp ba giờ rồi, nên không quay lại văn phòng mà lái xe đi đến công ty đón Kỷ Khuynh Nhan luôn.

"Sao anh lại đến sớm như vậy, còn có nửa giờ nữa mới đến bốn giờ mà." Kỷ Khuynh Nhan thấy Lâm Dật đến sớm nên thắc mắc hỏi.

"Buổi chiều có một tiết học, dạy xong không còn chuyện gì làm, nên anh tới đây luôn."

"Như thế rất tốt, lúc anh không có chuyện gì làm thì cứ đến chỗ em, em sẽ tiếp đón anh chu đáo nha." Kỷ Khuynh Nhan cười nói:

"Anh nếu như thấy chán thì đi chơi máy tính đi, em đi trang điểm thay quần áo, nếu không sẽ không kịp."

"Được, em đi đi."

Kỷ Khuynh Nhan trang điểm rất nhanh, gần 20 phút, tất cả đã xong.

Khi Kỷ Khuynh Nhan bước chậm đi tới, khiến Lâm Dật cảm giác toàn bộ thế giới đều yên lặng.

Anh không khỏi ngừng thở, nhìn chăm chú người phụ nữ trước mặt này.

Chiếc váy màu đen cao quá ngực, đuôi váy nằm rải rác trên sàn, linh động mà tao nhã, Kỷ Khuynh Nhan có cánh tay trắng nõn như ngọc, không dính một hạt bụi, xương quai xanh tinh xảo, cho thấy sự tương phản rực rỡ với cơ bắp băng tuyết và làn da trắng nõn.

Mặc dù quần áo thường ngày của Kỷ Khuynh Nhan có thể làm nổi bật dáng người, nhưng so với bộ váy dạ hội này, quả thực nó giống như một đám bùn.

Váy dạ hội ôm sát tôn lên vóc dáng yêu kiều, dáng người cao ráo kết hợp với đôi giày cao gót đính đá pha lê đen, đường nét hoàn mỹ tựa như đường cong hoàng kim nổi bật nhất dưới ngòi bút của người họa sĩ.

Khi phối hợp với bộ trang sức, Kỷ Khuynh Nhan gần như cũng đã đạt đến vẻ đẹp đỉnh cao.

Dây chuyền, khuyên tai cùng vòng tay, đặc biệt viên Blue Saphire lớn trên vòng cổ trên ngực, giống như biển sâu.

Bộ trang sức này làm cho Kỷ Khuynh Nhan, người vốn dĩ thuần khiết và xinh đẹp, càng trở nên quý phái, tao nhã và sang trọng hơn.

"Lâm Dật, anh cảm thấy có đẹp mắt không?" Kỷ Khuynh Nhan ngập ngừng hỏi, tay cầm gấu váy.

"Đây không phải là muốn cho người ta phạm tội sao, ai ..."

"Hì hì, coi như anh biết nói chuyện."

Thấy Lâm Dật nhìn mình đến xuất thần, Kỷ Khuynh Nhan có chút ngượng ngùng, nhưng trong lòng lại đắc ý vui vẻ.

" u phục cũng ở bên trong đó, anh đi thay đồ trước, sau đó chúng ta liền ra ngoài."

"Ừm."

Thời điểm Lâm Dật thay xong tây trang, vừa vặn đúng bốn giờ chiều, hai người cùng nhau đi tới bãi đậu xe dưới tầng hầm.

"Hôm nay lái xe của em đi." Sau khi xuống thang máy, Lâm Dật nói.

"Lái xe của em?"

"Lúc ban ngày anh có lớp ở trên trường, nên không lái xe thể thao, anh cũng không thể để cho người ta thấy anh lái FAW đưa em tới buổi tiệc từ thiện được."

"Vậy thì có sao đâu, nó chỉ là phương tiện đi lại mà thôi." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Hơn nữa anh lái FAW, em ngồi cũng thật thoải mái mà."

"Em không sợ mất mặt sao?"

"Em nếu như cần một chiếc xe để làm cho mình có mặt mũi, thì những năm nay chẳng phải mất công lăn lộn sao."

"Em nói cũng có lý." Lâm Dật cười ha ha, sau đó lên xe, đưa Kỷ Khuynh Nhan đến địa điểm tổ chức bữa tiệc từ thiện.

...

Khách sạn Vân Lan, là một khách sạn lớn năm sao sánh ngang với khách sạn Bán Đảo. Bởi vì mới hoàn thành vào năm ngoái, nên khách sạn này có phần vượt trội hơn so với khách sạn Bán Đảo về phong cách kiến trúc và cách trang trí sao cho phù hợp với nhận thức của mọi người, Khách sạn Vân Lan tốt hơn một chút so với khách sạn Bán Đảo.

Lúc này, trước cổng khách sạn Vân Lan trải một tấm thảm đỏ dài hàng chục mét kéo dài đến tận vòm cửa cổng.

Hai bên thảm đỏ có hàng rào màu trắng, hai bên là các phóng viên đặc biệt tới đây.

Bữa tiệc từ thiện hôm nay đã mời rất nhiều doanh nhân và người nổi tiếng tham dự, chỉ cần báo danh xuống, ngày mai nhất định sẽ được lên đầu đề trang báo.

"Wow, các người nhìn kìa, đó không phải là đại minh tinh Liễu Phương Phỉ sao? Người ở ngoài so với trên tivi còn đẹp hơn nhiều."

"Còn không phải sao, nghe nói gần đây cô ấy đang tham gia một bộ phim cung đấu khác, đợi khi bộ phim gió công chiếu, đoán chừng cô ấy có thể lên top một hot search một thời gian dài đó."

"Người ta có thể nổi tiếng như ngày hôm nay, cũng coi như họ xứng đáng, không chỉ có lớn lên xinh đẹp, hơn nữa còn tinh thông đàn dương cầm và đàn violon, cũng coi như là đa tài đa nghệ rồi."

"Tôi thấy, khách quý hôm nay của buổi tiệc từ thiện, nhất định là Liễu Phương Phỉ rồi."

Nhìn thấy xung quanh vô số đèn flash cùng âm thành nghị luận, Liễu Phương Phỉ tràn đầy đắc ý:

"Thực sự đám nhà quê chưa từng va chạm với xã hội, tại toàn Trung Quốc, còn có người phụ nữ nào xinh đẹp hơn tôi sao? Thật là nực cười."

"Chị Phỉ, chúng ta đi vào trước thôi."

Trợ lý của Liễu Phương Phỉ nhỏ giọng nói: "Em vừa nãy nghe người ta nói, Tần thiếu gia hình như đã đến, chúng ta không cần thiết ở đây lâu thêm đâu."

"Tần thiếu gia đến sớm như vậy sao?" Nghe trợ lý của mình nói khuôn mặt của Liễu Phương Phỉ lộ vẻ hưng phấn, mục đích chính của cô tới đây hôm nay chính là muốn bắt chuyện với Tần Hán tạo thêm mối quan hệ rộng.

Trong làng giải trí, tiền vốn là đại gia, ai có tiền người đó là cha.

Mà gần đây, có thông tin truyền ra rằng Tần gia có ý muốn tiến quân vào giới giải trí, nếu như có thể sớm cùng Tần Hán kết giao, như vậy tương lai trong vòng năm năm, liền có thể ngồi chắc ngôi vị đệ nhất minh tinh!

"Chắc là đã đến, nhưng Tần thiếu gia hành tung thất thường không cố định, thời điểm đi vào phải cẩn thận tìm xem."

"Ừm, nhớ kỹ, nhất định phải mắc nối kết giao được với Tần thiếu gia, không thể có bất kỳ sơ sót nào." Liễu Phương Phỉ dặn dò.

"Thật là đáng tiếc, nếu như ngày hôm qua em có thể lấy được bộ váy dạ hội đó, đoán chừng chị Phỉ sẽ càng tỏa sáng hơn trong hội trường này, khi mà Tần thiếu gia nhìn thấy chị, nhất định sẽ bị chị mê hoặc."

"Không sao đâu." Liễu Phương Phỉ làm điệu làm bộ, trước máy quay phim trước loay hoay poss dáng, nói:

"Một bộ y phục mà thôi, có xinh đẹp hay không, chủ yếu vẫn là xem khí chất. Giữa những người nổi tiếng trên internet và minh tinh nổi tiếng là khác nhau ở đây, mấy người đó cũng chỉ là mấy con thiêu thân mà thôi, không cần thiết tính toán nhiều như vậy."

"Người kia không phải cũng chỉ là người nổi tiếng trên internet thôi sao, làm sao có thể so được chị Phỉ của chúng ta."

Đúng lúc này, phóng viên và đám đông người vây xem cùng nhau phát ra một tiếng hô kinh ngạc.

"Chuyện gì vậy? FAW vậy mà có thể lái vô đây?"

"Đẳng cấp của chiếc xe này không đủ trình, làm sao lại lái tới đây? Có phải là lái nhầm hay không?"

Phóng viên và đám đông vây xem, đều thắc mắc.

Những vị khách dự hội nghị ngày hôm nay, những chiếc xe họ lái tới đều hơn 1 triệu trở lên, còn chiếc xe FAW này là có chuyện gì xảy ra?

Bên trong xe, Lâm Dật liếc nhìn thảm đỏ ở cổng, không khỏi cau mày.

"Không phải chỉ là một buổi tiệc từ thiện thôi sao? Sao lại còn có thảm đỏ nữa? Làm sao trông giống như sàn catwalk vậy?"

Kỷ Khuynh Nhan biết Lâm Dật trời sinh khiêm tốn, không ưa thích bộ dạng khoa trương này, cười nói:

"Bây giờ buổi tiệc từ thiện đã thay đổi, hình thức nhiều hơn ý nghĩa, cho nên liền biến thành như vậy, bây giờ làm gì còn có mấy người giống như anh, cúi đầu làm từ thiện."

Lâm Dật bĩu môi nói: "Em nói cũng hợp lý."

"Đi thôi thầy giáo Lâm, anh có muốn hay không cùng em đi thảm đỏ?" Kỷ Khuynh Nhan cười tủm tỉm hỏi.

"Đừng, cái này không thích hợp với anh, vẫn là em đi đi, anh cũng không muốn để cho bọn họ chụp được hình của anh."

"Em biết là anh không muốn." Kỷ Khuynh Nhan chỉ vào cửa hông phía trước nói: "Anh nếu như không muốn từ nơi này đi vào, liền từ cửa hông phía trước đi vào, sau đó hai chúng ta sẽ gặp nhau tại hội trường."

"Không thành vấn đề."

Sau khi thương lượng xong, Kỷ Khuynh Nhan mở cửa bước xuống xe.

Đôi chân thon dài trắng như ngọc cùng đường viền của váy dạ hội màu đen lộ ra, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Sắc trời dần ảm đạm xuống, khi Kỷ Khuynh Nhan từ trên xe bước xuống, không khỏi làm cho tất cả mọi người đều nín thở.

"Này, người phụ nữ này cũng quá đẹp!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 253.

Chương 254. Cô Ấy Là Chủ Tịch Tập Đoàn Triều Dương

Kỷ Khuynh Nhan mặc váy, từ trên xe đi xuống.

Ánh mắt của tất cả nam nhân, đều dừng lại trên người cô, thậm chí ngay cả nữ nhân, đều bị vẻ đẹp không gì so sánh được cuủ nàng hấp dẫn.

“Người này rốt cuộc là ai, chẳng lẽ là người mới trong giới giải trí sao?”

“Không giống lắm, nếu là người trong giới giải trí, công ty quản lý nhất định sẽ sắp xếp xe, làm sao có thể để cô ấy ngồi FAW tới.”

“Đúng vậy, người xinh đẹp như vậy, sau này nhất định là cái tên đứng đầu trong giới giải trí, công ty quản lý sẽ cung phụng như bảo bối, không tùy tiện như vậy đâu.”

“Còn ngây người ra đó làm gì, mau chụp ảnh.” Một phóng viên cầm máy quay, nhắm vào Kỷ Khuynh Nhan, rắc rắc chụp điên cuồng.

“Vừa rồi tôi còn nói, Liễu Phương Phỉ có mặt trong bữa tiệc này, là người phụ nữ đẹp nhất, không nghĩ tới bị đánh vào mặt liền như vậy.”

Nhìn thấy tất cả các ống kính đều nhắm về phía Kỷ Khuynh Nhan, Liễu Phương Phỉ tức đến nghiến răng!

“Bản thân mình là đại ngôi sao vạn người chú ý, cô ta có tư cách gì so với mình!”

“Lại là cô ta?”

Ngay lúc Liễu Phương Phỉ tức giận đến đỉnh điểm, lời nói của trợ lý, khiến cô ta cảm thấy bất ngờ.

“Các người quen biết nhau sao?”

“Chị Phỉ, cô ta chính là võng hồng(*) ngày hôm qua em nói, bộ lễ phục em nhìn trúng, chính là bộ trên người cô ta.”

(*) Người nổi tiếng trên mạng

“Tôi nói tại sao lại ngồi FAW tới, hoá là một võng hồng, đến đây để cọ thảm đỏ.” Liễu Phương Phỉ ngẩng đầu, vẻ mặt khinh bỉ nói.

Nhìn thấy phóng viên và đám người vây xem, nhắm máy ảnh vào mình, Kỷ Khuynh Nhan không thích ứng được.

Xách váy lên, đi theo con đường nhỏ phía trước, muốn đi vào từ bên cạnh.

“Quả nhiên, võng hồng chính là võng hồng, ở trước mặt chị Phỉ, một chút khí thế cũng không có.” Trợ lý nói: “Sau khi nhìn thấy chị, đều phải đi vòng qua.”

“Cái này gọi là tự mình biết mình, biết không có cách nào so sánh với tôi, liền tự động tránh sang một bên, không tự rước lấy nhục.”

“Nhưng tôi vẫn không nuốt được khẩu khí này, nếu như có thể đem bộ lễ phục trên người cô ta xuống, hôm nay bữa tối từ thiện này, sẽ càng thêm hoàn mỹ.”

“Không sao, khẩu khí này tôi giúp cô là được rồi.” Liễu Phương Phỉ híp mắt nói.

“Chị Phỉ, ở đây toàn là người, chị không thể kích động được.”

“Yên tâm, trong lòng tôi biết rõ.” Liễu Phương Phỉ nói: “Đợi lát nữa khi cô ta đi tới, nhất định sẽ tới tìm tôi xin chụp ảnh, đến lúc đó tôi sẽ làm nhục cô ta một phen!”

“Cách này hay!” Nữ trợ lý nói: “Nhất định phải làm cho cô ta hối hận về hành động của mình ngày hôm qua.”

Ngay lúc hai người nói chuyện, Kỷ Khuynh Nhan đã đi tới cửa khách sạn, phát hiện ở cửa có hai người đứng, chặn lối đi.

Một trong số họ còn rất quen mắt, hình như là hôm qua, minh ở một cửa hàng quần áo gặp phải một người.

“Cô là muốn chụp ảnh chung với tôi sao? Xin lỗi, cô không có tư cách để chụp ảnh với tôi.” Liễu Phương Phỉ nói.

Nhìn thấy Liễu Phương Phỉ thái độ lạnh lùng, một đám phóng viên nhao nhao lắc đầu.

“Quả nhiên, trong giới giải trí, xinh đẹp chính là kẻ thù của nhau, vừa mới gặp mặt, đã muốn bôi đen nhau rồi.”

“Nhưng với địa vị của Liễu Phương Phỉ trong giới giải trí, quả thật có tư cách nói những lời như vậy với cô ấy.”

“Thân phận địa vị ở đây, không phải ai cũng có thể chụp ảnh cùng cô ta.”

“Đáng tiếc cho cô gái xinh đẹp kia, phải mất thể diện rồi.”

Kỷ Khuynh Nhan khẽ ngẩng đầu, sắc mặt có chút lạnh lùng.

“Tôi không có ý chụp ảnh chung với cô, là các người chặn đường của tôi.”

Ngạch……

Bầu không khí ngột ngạt lan tràn trong sảnh, Liễu Phương Phỉ cùng trợ lý của cô ta lúc này mới ý thức được, đúng là mình chặn đường.

“Ha ha…”

“Liễu Phương Phỉ này, có phải hơi tự cao quá không? Cho rằng mình có chút danh tiếng, liền cho rằng người khác tìm mình chụp ảnh là điều đương nhiên?”

“Hoặc là quá tự tin, hoặc là mặt quá dày, nếu là tôi, đã sớm tìm một khe hở chui vào.”

Hai người nhường đường, Kỷ Khuynh Nhan lặng lẽ đi tới, sắc mặt Liễu Phương Phỉ trắng bệch, ngực phập phồng bất định, nuốt không nổi khẩu khí này!

“Vị tiểu thư này, chẳng lẽ cô không biết tôi là ai sao?”

Kỷ Khuynh Nhan quay đầu lại: “Cô đang nói chuyện với tôi sao?”

“Không sai.”

“Xin lỗi, tôi thật sự không biết cô là ai, trước đây chúng ta hình như chưa từng gặp qua.”

Liễu Phương Phỉ tức giận, nhưng vẫn nhịn cơn tức nói: “Tôi là Liễu Phương Phỉ, vừa giành được giải Kim Kê cho người mới xuất sắc nhất, bây giờ nên biết tôi là ai rồi đi.”

“Tôi không xem TV, cũng không đu idol, thực sự không biết cô là ai.”

Để lại câu nói, Kỷ Khuynh Nhan thản nhiên đi vào khách sạn, căn bản không để Liễu Phương Phỉ trong lòng.

“Haha…… Liễu Phương Phỉ này rốt cuộc làm sao vậy, tự cảm thấy mình quá tốt đẹp rồi.”

“Muốn ở trước mặt người ta thể hiện sự vượt trội của mình, nhưng người ta ngay cả cô ta là ai cũng không biết.”

“Mặt này bị vả, chát chát!”

Nếu lúc trước Liễu Phương Phỉ chỉ tức giận, thì hiện tại chính là căm phẫn!

Lấy thân phận và địa vị của mình, vậy mà danh tiếng không bằng một võng hồng.

Thật nực cười!

“Bảo vệ, các người làm sao vậy!” Liễu Phương Phỉ tức giận quat: “Bữa tiệc từ thiện ngày hôm nay, đều là giới thương chính tham gia, các người lại để một võng hồng đến cọ thảm đỏ đi vào, nghĩ làm sao vậy!”

“Là một võng hồng sao?”

Nghe Liễu Phương Phỉ nói, các phóng viên ở đây mới biết được thân phận của Kỷ Khuynh Nhan.

Vốn tưởng rằng cô ấy sẽ là người mới của một công ty quản lý nào đó, không ngờ tới lại là một võng hồng.

Nhưng võng hồng này, thực sự là quá đẹp!

Nhưng trong một bữa ăn tối từ thiện long trọng như vậy, người nổi tiếng trên mạng thực sự không đủ điều kiện để tham gia, công tác an ninh của khách sạn, thực sự là quá kém.

Ngay lúc đó có mấy nhân viên bảo vệ chạy đến: “Tiểu thư, cô vừa nói gì?”

“Chẳng lẽ các người không thấy sao, người phụ nữ vừa rồi mặc chiếc váy dạ hội màu đen kia, nghênh ngang đi vào.” Liễu Phương Phỉ giáo huấn: “Các người làm việc như thế nào vậy, mau kéo người đó ra ngoài, tránh ảnh hưởng đến bầu không khí của bữa tiệc!”

“Đúng vậy, nhanh chóng đuổi cô ta đi, nếu không chúng tôi sẽ không vào!” Trợ lý của Liễu Phương Phỉ cũng nói theo: “Giữa chị Phỉ và người phụ nữ đó, các người chỉ có thể giữ lại một!”

Hai tên bảo vệ nhìn nhau vài lần, vẻ mặt khó xử: “Liễu tiểu thư, chẳng lẽ phải như vậy sao, mọi việc đều dễ thương lượng.”

“Chuyện này không thể thương lượng, tôi cũng không muốn cùng một võng hồng xuất hiện trong bữa tiệc, đem cấp bậc của bữa tiệc giảm xuống.”

“Vậy được rồi, Liễu tiểu thư bên này mời.” Bảo vệ nói.

“Hả, ý anh là sao?”

Nhìn thấy nhân viên bảo vệ mời mình đi dọc theo con đường nhỏ, vẻ mặt Liễu Phương Phỉ và trợ lý của cô ta khó hiểu.

“Ý anh là sao!”

“Không phải cô nói, không muốn cùng vị tiểu thư vừa rồi xuất hiện cùng một bữa tiệc sao, vậy chỉ có thể mời cô rời đi.”

Liễu Phương Phỉ tức giận: “Ý anh là sao! Anh có biết tôi là ai không? Lại đuổi tôi đi! Tôi chính là Liễu Phương Phỉ, chẳng lẽ tôi còn không bằng một võng hồng sao!”

“Liễu tiểu thư, có thể cô hiểu lầm rồi, vị tiểu thư vừa rồi không phải là võng hồng, cô ấy là chủ tịch tập đoàn Triều Dương, là khách quý được mời đến hôm nay, cho nên để cân nhắc chỉ có thể mời cô rời đi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 254.

Chương 255. Thiếu Phụ Và Thiếu Nữ Khác Nhau

"Anh, anh nói cái gì? Cô ta là chủ tịch của Tập đoàn Triều Dương?!”

Liễu Phương Phỉ và trợ lý của cô ta đều ngây ngẩn cả người, không ngờ đến Kỷ Khuynh Nhan còn có một tầng thân phận như vậy.

“Không sai, giá trị thị trường của tập đoàn Triều Dương đã lên tới 6 tỷ, cô chưa từng nghe qua sao?”

Tên tập đoàn Triều Dương, Liễu Phương Phỉ thật sự chưa từng nghe qua, con số 3 tỷ này lại làm cho đầu óc Liễu Phương Phỉ ù ù!

Người như vậy, mình căn bản không thể so sánh được!

“Haha…”

Tiếng cười nhạo lại truyền đến, phóng viên chung quanh và quần chúng vây xem cười chảy cả nước mắt.

“Liễu Phương Phỉ này, có phải quá đề cao bản thân mình rồi hay không.”

“Người ta là nữ chủ tịch trị giá 3 tỷ, vậy mà phỉ báng người ta là võng hồng? Võng hồng nào mà có khí chất tốt như vậy! Ngược lại, cô ta, dựa vào mình có chút danh tiếng, ở đây kiêu căng, giống như một người quê mùa!”

“Mau đi đi, đường đã chỉ cho cô rồi, đừng đứng ở đây nữa.”

Liễu Phương Phỉ xấu hổ không thôi, hận không thể tìm một khe hở chui vào.

Mặt này bị vả, chát chát

“Chị, chị Phỉ, phải làm sao bây giờ, chúng ta đi hay không đi.” Nữ trợ lý xấu hổ dò hỏi.

“Đi cái gì, tôi còn chờ gặp Tần thiếu đây.” Liễu Phương Phỉ nói: “Dương tổng thật vất vả mới tranh thủ cơ hộ này cho tôi, tôi không thể dễ dàng bỏ cuộc.”

Dưới sự chú ý của mọi người, hai người cúi đầu, mặt mũi xám xịt đi vào.

Đối mặt trước quyền lợi, mặt mũi không quan trọng.

Cùng lúc đó, Lâm Dật lái xe đến bãi đậu xe ở một bên.

Vừa dừng xe lại, thì nhận được điện thoại cua Tần Hán gọi tới.

“Cậu đến khách sạn Vân Lan rồi sao?”

“Làm thế nào mà anh biết?”

“Tôi đã thấy xe FAW của cậu.” Tần Hán nói: “Tôi đang ở cửa C, cậu đi vào liền có thể nhìn thấy tôi.”

“Được, đợi anh ở đó đi.”

Tần Hán có thể xuất hiện ở chỗ này, Lâm Dật cũng không ngạc nhiên, lấy giá trị của Kỷ Khuynh Nhan còn tiếp nhận lời mời, huống chi là gia tộc như Tần gia.

Dừng xe lại, Lâm Dật đi tới cửa C, ở cửa nhìn thấy Tần Hán mặc âu phục màu đen.

“Lão Lâm, thật đúng là đừng nói, sau khi anh cậu âu phục, càng thêm hương vị của tra nam hơn.” Tần Hán cười ha ha nói.

“Cút cút cút, ông đây là người ngay thẳng.”

“Mẹ nó người đứng đắn nào mà mỗi ngày đều đi đại bảo kiếm.”

“Không phải anh cũng vậy sao, mấy ngày trước không phải giới thiệu cho tôi một Hoa Thanh Trì sao, còn kêu tôi mặc đồ của Đế vương, đây là anh nói.”

“Đúng vậy, tôi chính là không ngay thẳng, tôi thừa nhận.”

“Quả nhiên là người làm ăn.”

“Được rồi, hai chúng ta đừng tranh luận nữa.” Tần Hán nói:

“Cậu có nhiều xe tốt như vậy sao không lái, lại đi lái FAW ra ngoài, hôm nay không ít mỹ nữ đến, lái FAW không có biện pháp nào để trang bức(*) rồi.”

(*) là một thuật ngữ hán việt chỉ một hành động, một loại phong cách giả dạng nghèo khó, giả dạng không có gì để phơi bày ra nhưng thực sự thì lại rất có khả năng, rất khủng bố..là kiểu trang bức có thực lực.

“Với đẳng cấp bây giờ của tôi, đã sớm vượt qua cấp bậc dựa vào xe rồi.”

“Vâng vâng vâng, cậu trong lúc anh đây không để ý, lại giả vờ trang bức trước mặt anh.” Tần Hán ôm bả vai Lâm Dật, nhíu mày nói:

“Anh phát hiện, vẫn là đạo hạnh của cậu cao, quá biết chơi.”

“Tôi thế nào? Anh nói mớ à?”

“Thôi đi, ở đây chũng chỉ có hai chúng ta, còn giả vờ là chính nhân quân tử làm gì.” Tần Hán nói:

“Cậu vẫn còn nhớ không, mấy ngày trước, một thiếu phụ bạn của câu, bị một tên lưu manh già lái BMW chạm vào.”

“Còn nhớ, làm sao vậy.”

“Từ đó về sau, tôi cũng đổi khẩu vị, quen biết mấy thiếu phụ, thật sự là mẹ nó như được mở ra một thế giới mới.” Tần Hán cảm thán nói:

“Mẹ nó tôi chỉ cần vỗ mông, cô ấy sẽ biết cái tiếp theo muốn tư thế gì, nếu đổi lại là những cô gái nhỏ kia, phải quay đầu lại hỏi tôi, vỗ mông em làm gì, vẫn là cậu biết chơi.”

“Thân là phú nhị đại đẳng cấp nhất Hoa Hạ, bây giờ mới biết được đạo lý này, mấy năm nay anh lăn lộn vô ích rồi.”

“Cho nên, trước mặt cậu anh cũng chỉ là một học sinh tiểu học.” Tần Hán nói: “Anh vừa biết một thiếu phụ, ngay trong phòng anh, dáng người và dung mạo đều không phải nói, cậu có muốn không? Anh tặng cho cậu.”

“Tôi cũng không có hứng thú, vẫn là anh tới thôi.”

“Đừng giả vờ, mặc âu phục vào, cậu vẫn là tra nam.”

“Cút đi.” Lâm Dật sửa sang lại âu phục: “Tôi đi trước, anh chơi phần của anh đi.”

“Được, buổi tối đừng đi, tôi tìm một nơi, chúng ta uống một ly.”

“Không có hứng thú.”

“Đi Đại Bảo Kiếm thì sao?”

“Cái này ngược lại có thể suy xét.” Lâm Dật nói: “Cái bộ Đế vương kia, rảnh rỗi tôi cho anh một cái.”

“Đúng là bạn chí cốt.”

Lúc trước Tần Hán giúp mình vài lần, một thẻ hội viên mà thôi, coi như trả lại ân tình cho anh ta.

“Lâm tiên sinh.”

Vừa tiễn Tần Hán đi, bất ngờ nghe được có người chào hỏi mình.

Quay đầu lại nhìn, phát hiện người đang nói là Quách Nhị.

Quách Nhị xuất hiện, làm cho Lâm Dật có chút bất ngờ.

Cô là một giảng viên đàn piano của Học viện hý kịch Trung Hải, không có khả năng xuất hiện ở đây.

Quách Nhị ăn mặc dịu dàng khí chất, giày cao gót màu đen phối hợp với váy dài màu sáng, tông màu hài hòa, về phương diện ăn mặc, Quách Nhị cũng có cái nhìn độc đáo.

“Thật trùng hợp, lại có thể gặp chị ở đây.” Lâm Dật cười nói.

“Có phải rất bất ngờ không?”

“Quả thật có chút.” Lâm Dật cười ha ha nói.

“Ngoại trừ tôi là giảng viên đàn piano của Học viện hý kịch Trung Hải, còn là phó chủ tịch Hiệp hội Văn hóa Thể chất Trung Hải, nên hôm nay được mời tới đây.”

Nói xong, Quách Nhị nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Lâm Dật, nụ cười tràn ngập nói: “Ngược lại Lâm tiên sinh, ăn mặc như vậy là tới chạy việc sao?”

“A…”

Lâm Dật cười ha hả nói: “Có theo một người bạn vào.”

“Nếu Lâm tiên sinh không muốn nói nhiều, tôi sẽ không hỏi nhiều.” Quách Nhị chỉ chỉ tầng hai, nói:

“Hôm nay chồng tôi cũng tới, sẽ không nói chuyện với cậu nhiều, có việc liên lạc qua điện thoại, tôi đi trước.”

“Ừm, được.”

Mắt thấy Quách Nhị đi về phía lầu hai, Lâm Dật đi đến hội trường lầu một, chuẩn bị tìm Kỷ Khuynh Nhan hội tụ.

Nhưng Lâm Dật cùng Quách Nhị nói chuyện, trùng hợp bị Tần Hán vừa mới đi tới lầu hai nghe được.

Cũng đúng lúc này, Tần Hán nhìn thấy Quách Nhị đi ngang qua bên cạnh mình.

Lớn tuổi rồi còn đa tình, bộ dạng thuỳ mị vẫn còn.

Mặc dù đã lớn tuổi, dáng người vẫn giữ được rất tốt, chỗ nên ưỡn thì ưỡn, chỗ cần vểnh thì vểnh.

Mẹ nó tuyệt thật!

“Mẹ nó, thế mà có thể câu được Phó chủ tịch Hiệp hội Văn hóa Thể chất, sau khi xong việc còn có thể thuận tiện nghe tiểu khúc, thật sự là lợi hại.”

Hội trường bữa tiệc từ thiện tối này, so với tưởng tượng của Lâm Dật còn lớn hơn, hơn nữa còn có không ít người tới, nhưng tìm nửa ngày, cũng không thấy Kỷ Khuynh Nhan ở đâu.

Ù ù ù--

Điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là tin nhắn Wechat của Kỷ Khuynh Nhan.

Kỷ Khuynh Nhan: “Trong hội trường gặp mấy người bạn, chúng em ở tầng hai nói chuyện, một lúc nữa em sẽ đi tìm anh sau, trong hội trường có rất nhiều tiểu tỷ tỷ xinh đẹp, cho anh nghỉ phép, đi nhìn thêm vài lần đi.”

Lâm Dật cười, bỏ điện thoại vào túi.

Kỷ Khuynh Nhan này, thật sự càng ngày càng nghịch ngợm.

Kỷ Khuynh Nhan không có ở đây, Lâm Dật cũng không định đi dạo, chỉ đơn giản tìm một góc ngồi xuống, lấp đầy bụng trước rồi nói sau.

Trong đám người, mấy tên phú nhị đại, bao vây Liễu Phương Phỉ ở giữa, đặc biệt ân cần,

“Liễu tiểu thư, mấy bộ phim cổ trang trước của cô tôi đều xem, diễn thật sự quá tốt, trong vòng vài năm tới, trong giới điện ảnh trong nước, chính là thế giới của cô.”

“Chu thiếu khách sáo rồi, tôi chỉ là một người mới vào nghề, sao có thể so sánh cùng với những tiền bối kia được.” Liễu Phương Phỉ thuận miệng ứng phó.

Người được cô ta gọi là Chu thiếu, tên là Chu Tử Hào, là tổng giám đốc của Công ty thương nghiệp Gia Đức, Trung Hải, chủ tịch là bố của anh ta.

Tình hình của Chu Tử Hào, Liễu Phương Phỉ vẫn có chút hiểu biết, giá trị bản thân hơn 10 tỷ, nhưng ở thành thị như Trung Hải, hơn 10 tỷ thật sự không nhiều.

Có thể điều khiển tài chính còn hạn chế hơn, muốn để anh ta nâng bản thân mình lên, căn bản là không thể

Bữa tiệc tối hôm nay, ngoại trừ Tần Hán, không ai có tư cách trở thành mục tiêu của mình!

“Tại sao người lái xe đó lại vào?” Trợ lý của Liễu Phương Phỉ nói.

“Ai?”

Trợ lý chỉ vào Lâm Dật trong góc: “Anh ta hôm qua là người mắng tôi ở cửa hàng quần áo!”

“Hóa ra đó là tài xế của cô ta!”

Nhìn thấy Lâm Dật, Liễu Phương Phỉ nhớ tới Kỷ Khuynh Nhan!

Nếu như không phải nữ nhân kia, mình cũng sẽ không mất mặt như vậy!

“Tôi đi qua xem một chút.”

Nói xong, Liễu Phương Phỉ bưng rượu vang đỏ, đi về phía Lâm Dật.

Tôi không có cách đối phó cô ta, bắt nạt anh hả giận, vẫn không thành vấn đề!

P/S: Đề cử truyện dịch full hay: Thừa Kế Hai Ngàn Tỉ

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 255.

Chương 256. Mẹ Cậu Đang Ở Trong Phòng Tôi

Liễu Phương Phỉ bưng ly rượu, từ từ đi về phía Lâm Dật.

Trợ lý của cô ta và đám người Chu Tử Hào, thì đi theo phía sau xem náo nhiệt.

Nhìn thấy có người đi tới, Lâm Dật ngẩng đầu, phát hiện một trong số đó có một người khá quen mắt, hình như là cái người thiểu năng trí tuệ ngày hôm qua muốn mua váy dạ hội của Kỷ Khuynh Nhan.

Đoán là người đứng bên cạnh, chính là chủ của cô ta.

Khi đi tới trước Lâm Dật một mét, Liễu Phương Phỉ cố ý nghiêng người về phía trước một chút.

Thuận thế đem rượu vang đỏ trong tay, hất tất cả qua!

“Con mẹ nó muốn hãm hại ông đây!”

Cơ thể Lâm Dật tránh một bên, hoàn toàn tránh được rượu vang đỏ.

Vẻ mặt Liễu Phương Phỉ hoảng hốt, cô ta vốn tưởng rằng, lần này có thể đổ xuống trên người Lâm Dật, như vậy mình không đến mức ngã nhào xuống, còn có thể buộc tội anh ta có hành vi khiếm nhã.

Không nghĩ tới tên này, thân thủ lại tốt như vậy!

A ——

Liễu Phương Phỉ thét chói tai một tiếng, cả người nhào xuống đất, chật vật vô cùng!

Một tiếng thét chói tai này, thu hút sự chú ý của mọi người ở đây, nhao nhao nhìn về phía Lâm Dật.

Nhưng sau khi phát hiện ra là một minh tinh nhỏ, cũng không chú ý nhiều như vậy.

Các minh tinh của Trung Hải, nhiều như cá diếc sang sông vậy, không đáng để bọn họ lãng phí thời gian.

Mà những người có mặt ở đây, mỗi người đều là ông chủ tài chính, nữ minh tinh ở trong mắt họ, chỉ là đồ chơi mà thôi.

Không ra gì.

“Liễu tiểu thư, cô không sao chứ!”

Thấy Liễu Phương Phỉ ngã xuống đất, Chu Tử Hào vội vàng đi lên đỡ, chỉ vào Lâm Dật kêu ầm lên:

“Anh làm sao vậy, biết rõ Liễu tiểu thư muốn ngã xuống, anh cũng không đỡ một chút?”

“Đỡ cái lông ấy, cô ta ngã xuống có quan hệ rắm gì đến tôi.”

“Anh nói bậy bạ gì đó, rõ ràng là anh đẩy tôi một chút. Còn nói không liên quan gì đến anh!” Liễu Phương Phỉ ra vẻ ủy khuất nói.

“Ăn nói xằng bậy, cũng phải tìm lý do tốt một chút đi.” Lâm Dật nói: “Chân không có sức thì cũng phải đi tìm người ngày hôm qua cùng cô ngủ chịu trách nhiệm chứ, tại sao lại dựa vào trên người tôi.”

“Anh!”

Liễu Phương Phỉ tức giận nói không nên lời, không ngờ tới tên này, lại là kiểu nói chuyện không giữ mồm giữ miệng như thế.

“Tiểu tử, anh nói chuyện tốt nhất chú ý một chút!”

Chu Tử Hào nói: “Người đứng trước mặt anh, là Liễu Phương Phỉ Liễu tiểu thư, cái miệng anh nói chuyện cho sạch một chút!”

“Tiểu thư? Phòng nào? Để tôi tranh thủ thời gian đi cổ vũ nâng đỡ một chút.”

“Ha ha…”

Những người xung quanh bị Lâm Dật trêu chọc cười ha ha, người này thật đúng là thú vị.

Trong những tình huống như vậy, còn dám nói như vậy, cũng coi như là không có kiêng kỵ gì.

Ánh mắt Chu Tử Hào híp lại, trầm giọng nói:

“Tôi ra lệnh cho anh xin lỗi Liễu tiểu thư, nếu không tôi sẽ để cho anh chịu không nổi!”

“Sao vậy, anh là quản lý đại sảnh à, ăn xong còn muốn tôi mang đi?”

“Anh!”

Chu Tử Hào nghẹn họng nghiến lợi: “Tôi nói cho anh biết, tôi là tổng giám đốc của công ty thương nghiệp Gia Đức, chủ tịch Chu Nguyên Khang là ba tôi, lấy mối quan hệ ba tôi ở Trung Hải, muốn giết chết anh, dư sức!”

“Vậy mau đi tìm ba của anh đi, tôi xem ông ấy giết chết tôi như thế nào.”

Những người xung quanh đều có hứng thú nhìn chuyện cười ngay trước mắt này.

Công ty thương nghiệp Gia Đức của nhà họ Chu, ở Trung Hải còn có một danh tiếng nhất định, giá trị thị trường đã vượt quá 10 tỷ.

Mà người đàn ông trước mắt này, có vẻ cũng không phải công tử nhà giàu, anh ấy xoa dịu cơn giận của Chu Tử Hào như thế nào, cũng rất đáng mong đợi.

Chu Tử Hào lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi điện thoại.

Nhưng gọi nhiều lần, đều không có ai nhận.

Chu Tử Hào cũng có chút sốt ruột, thời điểm quan trọng như vậy, điện thoại của ba, sao còn không kết nối được.

“Chu thiếu, nếu điện thoại không gọi được thì thôi, cũng không phải chuyện gì lớn.” Liễu Phương Phỉ nói.

Liễu Phương Phỉ chính là dạng trà xanh chuyên nghiệp này, đem trò lạt mềm buộc chặt chơi rất thuần thục.

Mà ý nghĩ của Liễu Phương Phỉ cũng rất đơn giản.

Hiện tại còn chưa liên lạc được với Tần thiếu, để cho tên công tử này giúp mình trút giận cũng tốt.

“Sao có thể dễ dàng bỏ đi, cục tức này ngày hôm nay, tôi nhất định phải giúp cô!”

Liễu Phương Phỉ kích thích có tác dụng, Chu Tử Hào không những không bỏ cuộc, ngược lại càng thêm trầm trọng!

“Ba tôi có thể đang bận, tôi gọi điện thoại cho mẹ tôi, bảo bà ấy gọi người tới đây.”

Đang nói, Chu Tử Hào vừa gọi điện thoại cho mẹ anh ta, nhưng vẫn không có ai trả lời.

“Nhường đường một chút!”

Ngay khi đang rơi vào cảnh tượng lúng túng, một tiếng quát ra lệnh truyền đến.

Mọi người quay đầu lại nhìn lại, đột nhiên phát hiện, người đi tới, chính là Tần thiếu tiếng tăm lừng lẫy!

Mọi người đều có chút bất ngờ, lúc này nhìn thấy Tần Hán, rất bất thường. Bởi vì bữa tối từ thiện còn chưa chính thức bắt đầu, những nhân vật chân chính có mặt, đều đang nói chuyện trên lầu hai.

Mà Tần thiếu lại xuống lúc này, chẳng lẽ là có chuyện trọng đại?

Hướng Lâm Dật đi tới, Tần Hán lạnh lùng, sắc mặt không tốt.

Vừa mới làm xong công tác chuẩn bị, đang định trực đảo hoàng long(*), liền nghe thủ hạ báo cáo, có người trêu chọc Lâm Dật.

(*) thẳng tiến phủ Hoàng Long. Ý là “tiến thẳng vào sào huyệt địch“

Tần Hán tức giận kéo quần đi ra.

Nhìn thấy Tần Hán tới đây, sắc mặt Liễu Phương Phỉ vui mừng.

Hôm nay mình tới đây, chính là vì quen biết Tần Hán, đang lo lắng không tìm được anh ta, không nghĩ tới lúc này xuất hiện!

Chẳng lẽ là biết mình bị coi thường, cho nên mới vội vàng chạy tới?

“Chào Tần thiếu.”

Nhìn thấy Tần Hán, Liễu Phương Phỉ hơi rướn người, thể hiện khí chất tiểu thư khuê các.

Liếc mắt nhìn Liễu Phương Phỉ, ánh mắt Tần Hán xoay chuyển, nhìn có chút quen mắt.

“Cô chính là Liễu Phương Phỉ phải không.”

“Không nghĩ tới Tần thiếu còn nhớ rõ tôi, thật sự là vinh hạnh.”

Biểu cảm trên mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng Liễu Phương Phỉ lại mừng rỡ.

Nghe những người trong giới nói rằng, Tần Hán có sở thích độc đáo đối với các ngôi sao nữ trong giới giải trí.

Mà mình, vẫn là Tiểu Hoa Đán nóng bỏng nhất hiện nay, chỉ cần biểu hiện tốt hơn một chút, hẳn là có thể để lại ấn tượng cho anh ta.

Và mối quan hệ với Tần gia cũng được đi lên.

Nhan sắc Liễu Phương Phỉ cũng không tệ lắm, nếu không cũng không có khả năng nổi tiếng trong giới giải trí.

Nếu như là Tần Hán trước đây, nói không chừng còn có chút hứng thú với cô ta.

Chẳng qua bây giờ, dưới sự “soi sáng” của Lâm Dật, khẩu vị của Tần Hán đã thay đổi.

Ngày trước còn có thể nhìn cô ta một cái, hiện tại đã không còn hứng thú nữa.

“Tần thiếu, anh tới rồi.”

Chu Tử Hào chào hỏi Tần Hán, cùng là Phú nhị đại của Trung

Hải, giữa hai người nhất định có tiếp xúc qua với nhau.

Bởi vì với Tần Hán không cùng một đẳng cấp, tuy rằng cùng nhau uống rượu, nhưng ngày hôm sau liền quên mất, không có ấn tượng gì.

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!" Tần Hán lạnh lùng hỏi.

"Tần thiếu, chuyện là như vầy." Chu Tử Hào nói:

"Tên này cố ý tranh cãi với Liễu tiểu thư một chút, hơn nữa còn nói ra lời cuồng ngôn, quyết không xin lỗi, tôi đang gọi điện thoại cho mẹ tôi, muốn gọi bà ấy đến chỉnh đốn anh ta!"

"Gọi điện thoại cho mẹ cậu?" Vẻ mặt Tần Hán hơi thay đổi: "Điện thoại hẳn là không gọi được."

"Hả? Tần thiếu làm sao biết được?" Chu Tử Hào tò mò hỏi.

"Khụ khụ khụ..." Tần Hán ho nhẹ vài tiếng, thản nhiên nói: "Bởi vì mẹ cậu ở trong phòng tôi, nếu cậu có việc gấp tìm bà ấy, cứ đi lên lầu trên phòng tổng thống đi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 256.

Chương 257. Tôi Muốn Theo Đuổi Kỷ Khuynh Nhan, Anh Hãy Tránh Đi

Phụt!

Lâm Dật không nhịn được, liền bật cười.

Tần Hán anh thật trâu bò !

Người khác không to gan như Lâm Dật, cố gắn nhịn cười.

Tin tức này quá sốc!

Nếu như có người dám báo ra ngoài, thì tất nhiên có thể lên hot search Weibo.

“Mặc dù mẹ anh đang ở phòng của tôi, nhưng anh đừng hiểu lầm.” Tần Hán nói :

“Tôi và mẹ anh đang bàn về một dự án trị giá 200 triệu tệ, hơn nữa ngay lập tức phải hoàn thiện rồi, đợi dự án này thành công, cổ phiếu của Chu gia nhà anh nhất định sẽ tăng giá.”

“Hóa, hóa ra là như vậy.” Chu Tử Hào ngại ngùng nói: ”Nếu như hai người đang nói chuyện làm ăn, vậy thì tôi không làm phiền nữa.”

Chu Tử Hào xấu hổ chết đi được, cảm thấy thật mất mặt.

Đã không còn thời gian để quan tâm đến chuyện của Liễu Phương Phỉ rồi, vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây thì tốt hơn.

“Đợi đã.” Tần Hán lạnh lùng nói: ”Chuyện này vẫn chưa xử lý xong, cậu muốn đi đâu?”.

“Tần thiếu, tôi đã nói rõ chuyện này với ngài rồi mà.” Chu Tử Hào khó hiểu nói.

“Chuyện này, hai người đều tham gia.”

“Tần thiếu, ngài bớt giận, tuy rằng anh ta âm thầm ngáng chân em, nhưng em cũng chẳng sao, ngài không cần vì chuyện nhỏ nhặt này mà tức giận, tức giận không tốt cho sức khỏe.” Liễu Phương Phỉ nhẹ nhàng nói.

Nhìn thấy Liễu Phương Phỉ liếc mắt đưa tình, ai nấy đều lo toát mồ hôi cho người đàn ông mặc vest.

Người giống như Tần Hán này, mới thực sự là không gì kiêng kị.

Nhìn bộ dạng của Liễu Phương Phỉ, hình như giữa họ nhất định cũng không rõ ràng gì.

Bây giờ, có nhiều người ở hiện trường như vậy, Tần thiếu gia vì thể diện sợ sẽ không dễ dàng tha cho anh ta.

“Mẹ nó cô có bệnh à!.

Tần Hán nhìn Liễu Phương Phỉ mà mắng: “Còn cái gì mà âm thầm ngáng chân? Cô có lộn nhào thì cũng xứng để cậu ta ngáng chân sao?”

Liễu Phương Phỉ ngẩn người ra.

Bị mắng nên đầu cứ ù ù.

Mặc dù không thân với anh ta lắm, nhưng với sự nổi tiếng và ngoại hình của bản thân, thế nào đi nữa cũng không đến mức như thế này chứ.

Ánh mắt của Tần Hán nhìn một lượt trên người Liễu Phương Phỉ và Chu Tử Hào, rồi lạnh lùng nói :

“Tôi nói cho hai người biết, Lâm Dật là anh em tốt của tôi, hai người tốt nhất là nên thành thật chút, nếu như để ông đây giận, thì con mẹ nó hai người đừng mong số yên ở Trung Hải.”

“Biết, đã biết.”

Liễu Phương Phỉ và Chu Tử Hào vừa nơm nớp lo sợ vừa nói.

“Lâm Dật, đi thôi, tôi đưa cậu lên lầu, đợi sau khi yến tiệc bắt đầu thì lại xuống.”

“Được rồi, hi vọng lên trên đó có thể yên tĩnh một chút.” Dưới sự chú ý của mọi người, Lâm Dật lên tầng hai của khách sạn. Đi đến tầng hai, Lâm Dật phát hiện ra nơi đây cảnh vật giống như chốn bồng lai tiên cảnh.

Trên tầng hai, có một khu vườn trên cao rộng lớn, Lâm Dật nhẹ nhàng liếc nhìn, có khoảng ba mươi người dang tụm năm tụm ba với nhau, Kỷ Khuynh Nhan tất nhiên cũng ở đây với hai người phụ nữ trung niên, vừa nói vừa cười với nhau.

“Được rồi, tôi cũng không có chuyện gì cả, anh lên trên tiếp tục đi.” Lâm Dật nói.

“Anh đi rồi cậu sẽ cảm thấy vô vị đấy, có cần sắp xếp cho cậu vài em gái không?”. Tần Hán đề nghị.

“Mấy em gái thì thôi đi, hay là anh đi hỏi thăm một chút mẹ của Chu Tử Hào đi.”

“Chúng ta là kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng đừng nói ai.” Tần Hán đứng dậy nói: ”Nếu như không cần anh ở cùng cậu, vậy thì anh lên tầng vui vẻ tiếp đây, có chuyện gì thì gọi anh.”

“Được.”

Tần Hán rời đi, Lâm Dật ngồi ở quán cà phê tầng hai, gọi một tách cà phê, đợi Kỷ Khuynh Nhan tới.

Chỉ là quán cà phê rộng như vậy, chỉ có một mình anh, đương nhiên là có chút cô đơn.

“Món quà cho Tổng giám đốc Kỷ, đã chuẩn bị xong chưa?”.

Chính là lúc Lâm Dật đang thưởng thức cà phê, thì nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi mang theo thuộc hạ, từ đằng xa đi tới.

Người đàn ông đang nói mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, một chiếc quần tây màu đen, đầu tóc chải bóng loáng, trên tay đeo một chiếc đồng vàng rực rỡ, vừa đi vừa toát lên vẻ phong độ và đầy khí phách.

Người đàn ông đang nói tên là Triệu Chính Dương, bố ruột là Triệu Thiên Hồng, là người sáng lập ra quỹ Thiên Hồng, cũng là người tổ chức bữa yến tiệc từ thiện này.

Yến tiệc từ thiện do Triệu gia tổ chức, có thể thu hút được nhiều doanh nhân nổi tiếng tham gia, là vì Triệu gia có quyền lực và địa vị không thua kém gì Tần gia.

Đây cũng là do Quỹ Thiên Hồng liên tiếp tổ chức mấy chục năm, hơn nữa còn càng ngày càng nổi tiếng.

“99 bông hoa hồng xanh từ Hà Lan được chuyển về bằng đường hàng không đã chuẩn bị xong, thư kí Hoàng đang ở trong thang máy, lập tức mang xuống ạ.”

Người đang nói là trợ lý cấp cao của Triệu Thiên Dương, tên là Khúc Nam.

Từ chuyện nhỏ đến chuyện lớn của anh ta đều do Khúc Nam sắp xếp, xử lý.

“Được, trước tiên chúng ta hãy đợi ở đây, đợi khi hoa đưa đến, thì bắt đầu hành động!”.

“Tổng giám đốc Triệu, Kỷ Khuynh Nhan có tiếng là người khó theo đuổi, lỡ như cô ấy không nể mặt ngài thì phải làm thế nào?”.

“Trên đời này không có phụ nữ khó theo đuổi, phàm là những người nói phụ nữ khó theo đuổi là do năng lực tài chính của bản thân quá kém mà thôi.” Triệu Chính Dương cười chế nhạo nói: “Sở dĩ nói cô ấy khó theo đuổi, nhất định là vì điều kiện tài chính không đủ, không thể so sánh với tôi.”

“Tổng giám đốc Triệu nói đúng.” Khúc Nam vừa cười vừa nói: ”Ở Trung Hải này, ngài là nhân vật đứng số một số hai, có thể so sánh với ngài chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

“Vì thế, tôi đã bày một trận lớn như thế này, chính là muốn chiếm lấy Kỷ Khuynh Nhan, vì vậy không được phép để xảy ra sơ suất.”

Lâm Dật nhấp một ngụm cà phê, không nhịn được cười.

Đợi lát nữa có kịch hay để xem rồi.

Không lâu sau, một người phụ nữ mặc váy đen, đi ra từ thang máy, đưa hoa hồng và nhẫn kim cương trên tay cho Triệu Chính Dương.

Nhìn những bông hoa hồng xanh tươi đẹp và chiếc nhẫn kim cương rực rỡ, Triệu Chính Dương vô cùng tự tin, muốn chiếm lấy Kỷ Khuynh Nhan không phải là vấn đề.

Hít một hơi thật sâu, Triệu Chính Dương nhìn xung quanh phát hiện thấy Lâm Dật cách đó không xa, nghiêng người nói :

“Cậu đi dọn dẹp người kia một chút, tôi không hi vọng có người quấy rầy, nhưng phải nhớ kĩ, không được dùng thủ đoạn cực đoan, cho ít tiền rồi bảo anh ta cút đi, tôi không muốn để Kỷ Khuynh Nhan biết tôi có xu hướng bạo lực.”

“Vâng thưa giám đốc Triệu, bây giờ tôi đi luôn.”

Sau khi đáp lại, Khúc Nam liền đi tới trước mặt Lâm Dật, khách sáo nói :

“Vị tiên sinh này, tôi có thể thương lượng với ngài một chuyện không?”.

“Chuyện gì?”.

“Tổng giám đốc Triệu của chúng tôi, muốn dùng nơi này để tặng hoa cho một cô gái, ngài có thể tránh đi được không? Nhưng ngài cứ yên tâm chúng tôi sẽ trả thù lao cho ngài.”

“Thù lao?”. Lâm Dật hạ giọng nói: ”Bao nhiêu?”.

Thấy Lâm Dật là người thấy tiền đã sáng mắt, Khúc Nam yên tâm hơn nhiều.

Đối với người giàu mà nói, việc mà tiền có thể giải quyết thì không tính là chuyện lớn.

Khúc Nam từ trước ngực rút ra năm trăm tệ: “Đây chính là thù lao của ngài, hi vọng có thể nhận cho.”

“Đùa gì vậy?”. Lâm Dật mặt không biểu cảm nói: ”Tôi đã đến khách sạn lớn Vân Lan để thuê phòng, chẳng nhẽ cần năm trăm tệ này của anh sao? Đuổi ăn mày sao?”.

Khúc Nam nhìn Lâm Dật một lượt từ trên xuống dưới, phát hiện ra người này không phải người bình thường.

Giống như anh ta nói, với quy cách của khách sạn Vân Lan thì để có thể sống ở đây chắc chắn không phải là người nghèo.

“Thực sự ngại quá, là tôi mạo phạm rồi.”

Sắc mặt Khúc Nam vẫn không biến sắc, lại từ trong túi rút ra một xấp tiền.

“Tôi cũng không biết chỗ này là bao nhiêu tiền, nhưng tối thiểu cũng là hai nghìn tệ, để mua sự vắng mặt của ngài ở đây trong vòng mười phút, đủ rồi chứ.”

“Hai nghìn tệ sao?”.

Lâm Dật lắc đầu, cười nói :”Muốn tôi rời khỏi đây cũng được, năm vạn tệ, tôi liền rời đi khỏi quán cà phê, đừng nói là mười phút, mười ngày cũng không thành vấn đề.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 257.

Chương 258. Lại Hiện Ra Thao Tác Cợt Nhả

Khúc Nam nhíu lông mày, vẻ mặt khó chịu.

Đưa cho 2000 tệ để hắn rời đi mười phút đồng hồ, số tiền cho đã là không ít, thế mà hắn còn giở công phu sư tử ngoạm, há miệng là muốn 50 ngàn tệ. Ai cho hắn dũng khí như thế?!

"Thưa ngài, mọi thứ đều có mức độ của nó, hy vọng ngài có thể tự hiểu bản thân mình một chút."

Khúc Nam nói ra.

"Số tiền 50 ngàn tệ không coi là nhiều chứ? Tôi xem các vị bỏ tiền ra mua đồ, nào là hoa, nào là nhẫn kim cương. Đoán chừng là muốn tỏ tình với một cô gái, vậy mà một chút tiền ấy cũng không chịu bỏ ra, thì làm sao có thể theo đuổi người ta được?"

"Nhóc con, cậu ngược lại thật biết xem xét thời thế, vậy tôi cho cậu 50 ngàn tệ, mua cậu rời khỏi chỗ này!"

"Không có vấn đề gì."

Lâm Dật cười hắc hắc,

"Nhìn xem anh chính là người phóng khoáng, bảo sao anh có thể lên làm ông chủ, so với cấp dưới của anh thì mạnh hơn nhiều."

"Tôi thích loại người biết nói chuyện như cậu."

Triệu Chính Dương lấy tờ chi phiếu đi ra, bá bá bá, lập tức viết một chuỗi con số 0 và giao vào trong tay Lâm Dật.

"Cái này khiến cậu hài lòng rồi chứ?"

"Ông chủ à, tôi thấy anh giữa trán đầy đặn, địa các phương viên, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, khí chất tuyệt hảo. Hôm nay thuộc ngày đại hưng của anh, chút việc tỏ tình nho nhỏ như vậy, tất nhiên là dễ như trở bàn tay, không nói chơi."

"Ha ha, ánh mắt cậu thật sự rất tốt."

Triệu Chính Dương cười nói:

"Cậu cũng cầm tiền rồi, bây giờ đi thôi, đừng chậm trễ chuyện của tôi."

"Vâng vâng vâng, từ phía xa tôi sẽ chúc cho anh tỏ tình thành công!"

Lâm Dật cầm lấy tờ chi phiếu đứng dậy rời đi, cũng đi về phía ngoài hoa viên trên không.

"Ui, đây là tiểu soái ca nhà ai thế? Lớn lên thật là phong độ."

Người nói chuyện là một người phụ nữ trung niên ở trước mặt Kỷ Khuynh Nhan, có dáng người hơi mập, trong ánh mắt tràn đầy vẻ thưởng thức.

"Quả thật không tệ, bộ vest mặc trên người cậu ta, quả thực còn đẹp hơn so với tiểu thịt tươi ở trên TV."

Một người phụ nữ cao gầy khác nói.

Nghe thấy hai người bạn nghị luận, Kỷ Khuynh Nhan quay đầu nhìn sang, ngoài ý muốn phát hiện, người đang đi tới là Lâm Dật.

Anh ấy ở phía dưới quá nhàm chán, nên qua đây tìm mình sao?

Hình như, thật sự làm anh ấy chờ đợi hơi lâu.

"Lâm Dật, anh tới rồi."

Kỷ Khuynh Nhan áy náy nói:

"Em và hai người chị đã rất lâu không gặp nhau, cho nên tâm sự lâu thêm một lát."

Lâm Dật mỉm cười đi tới, ôm vòng eo của Kỷ Khuynh Nhan.

"Không có việc gì, anh chỉ là ghé thăm em một chút."

"Ô ô u, hóa ra là tiểu soái ca này tới tìm em à."

Người phụ nữ mập mạp xuýt xoa.

"Tớ đã nói rồi, phụ nữ ở toàn trường này có thể xứng đôi với tiểu soái ca này, cũng chỉ có Khuynh Nhan nhà chúng ta mà thôi."

"Ai nha, chị Trịnh, chị nói cái gì đó?!"

Kỷ Khuynh Nhan khuôn mặt ửng hồng, cũng không phải bởi vì câu trêu đùa của hai người bọn họ, mà chính là Lâm Dật đang ôm eo mình.

Nhiều người đang nhìn như vậy, thật là xấu hổ quá đi mà.

Anh ấy càng lúc càng lớn mật.

"Được rồi được rồi, hai người bọn em đi xuống trước đi."

Người phụ nữ tên là chị Trịnh nói:

"Bữa tiệc dạ yến từ thiện chuẩn bị bắt đầu rồi, chúng ta cũng đi xuống thôi. Chuyện làm ăn thì để sau, hôm nào chúng ta trò chuyện tiếp."

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng gật đầu,

"Chị Trịnh, chị Tiếu, bọn em đi xuống trước."

"Được, mau đi đi."

Người phụ nữ tên là chị Trịnh phất phất tay, mỉm cười nhìn theo Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan rời đi.

Cùng lúc đó, hai người Triệu Chính Dương và Khúc Nam trợn mắt hốc mồm nhìn về phía Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan.

"Chuyện này là tình huống như thế nào?! Tại sao người đàn ông kia lại đưa Kỷ Khuynh Nhan đi!"

"Tôi, tôi cũng không biết!"

Khúc Nam ngơ ngác nói!

"Mẹ nó, chúng ta bị hắn chơi rồi!"

Triệu Chính Dương tức hổn hển nói:

"Hắn đã sớm biết người mà tôi muốn theo đuổi là Kỷ Khuynh Nhan, thế mà còn ra vẻ để chơi tôi như vậy!"

Vừa nghĩ lại chuyện vừa rồi, Triệu Chính Dương tức giận không có chỗ phát tiết!

Con mẹ nó, còn cho người ta 50 ngàn tệ!

Mình giống như một thằng ngốc vậy!

"Triệu tổng, việc này phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ cứ tính như vậy?"

Khúc Nam hỏi.

"Nhìn bộ dạng dịu dàng kia của hắn, xem ra cũng là loại trai bao."

Triệu Chính Dương nói ra:

"... Một lát nữa là bắt đầu buổi dạ yến từ thiện rồi, không thể bởi vì hắn mà chậm trễ làm lỡ chính sự. Chờ khi nào có cơ hội, tôi sẽ trừng trị hắn sau!"

...

Rời khỏi hoa viên trên không, Lâm Dật ôm eo Kỷ Khuynh Nhan, đi tới đầu bậc thang.

"Thầy giáo Lâm, chỗ này đã không có ai. Lôi kéo em đi thời gian dài như vậy, có phải nên thả lỏng tay ra rồi không?"

Kỷ Khuynh Nhan cũng không để ý việc Lâm Dật ôm eo mình, chỉ là hơi ngượng ngùng mà thôi.

"Nói nhỏ chút, vở kịch cần phải diễn đầy đủ, em kiên trì thêm một lát nữa đi."

"Sao? Diễn vở kịch gì?"

Kỷ Khuynh Nhan tò mò hỏi.

"Vừa rồi, anh ở quán quán Cafe tầng hai...Lúc đang chờ em, có một tên thiểu năng trí tuệ muốn tổ chức tỏ tình, lại trả cho anh 50 ngàn tệ, để cho anh rời đi nhanh một chút, tránh gây trở ngại chuyện của hắn. Anh nghe lời hắn ta, cầm theo tiền rời đi."

Lâm Dật kể lại chi tiết.

Lấy sự thông minh và tài trí của Kỷ Khuynh Nhan, tự nhiên nghe qua là hiểu rõ ràng.

"Người phụ nữ mà hắn ta muốn tỏ tình, không phải là em chứ?"

Kỷ Khuynh Nhan thử thăm dò hỏi.

"Anh cũng không biết, dù sao nhẫn kim cương và hoa hồng đều chuẩn bị đầy đủ. Anh sợ em nhìn thấy mà thèm, nên anh nhanh chóng đưa em ra ngoài."

Thao tác này của Lâm Dật làm cho Kỷ Khuynh Nhan cười ngửa tới ngửa lui.

Mặc dù Lâm Dật không có nói rõ, nhưng tới mức ôm lấy eo mình rồi, thì không có gì bất ngờ xảy ra, đối tượng nói đến chính là mình.

Quan trọng nhất chính là còn lấy của người ta 50 ngàn tệ, đoán chừng người kia sẽ bị tức chết mất.

Hai người đi xuống lầu dưới, Kỷ Khuynh Nhan nhỏ giọng nói ra:

"Thầy Lâm, đều đã đi xuống lầu một rồi, có phải nên bỏ tay ôm eo ra rồi không?"

"Lại diễn thêm một lát, dù thế nào cũng phải làm cho xong cả vở kịch."

"Biết ngay là anh chiếm tiện nghi của em."

Kỷ Khuynh Nhan trợn mắt liếc nhìn Lâm Dật một chút,

"Nếu như anh thật muốn ôm, về sau sẽ cho anh cơ hội, ở đây có quá nhiều người, mau thả lỏng tay ra."

"Đây chính là em nói đấy nhé, anh có trí nhớ rất tốt đó."

"Chuyện của công ty thì không thấy anh để ý như vậy, chuyện chiếm tiện nghi của em thì anh ngược lại không bỏ qua thứ gì."

"Không có cách nào, loại eo mập mà không ngán này, cũng không phải ai ai đều có."

"Được rồi, ở đây có nhiều người, mau buông ra đi."

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói.

Lâm Dật cũng biết Kỷ Khuynh Nhan vốn da mặt mỏng, nên buông lỏng tay mình ra. Sau đó, hai người đứng qua một bên, chờ đợi bữa tiệc từ thiện bắt đầu.

Chẳng mấy chốc, các đại gia nói chuyện làm ăn ở lầu hai cũng lần lượt đi xuống, buổi dạ yến từ thiện chính thức kéo ra bức màn che.

Ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Triệu Chính Dương đi lên sân khấu, cầm lấy Microphone, sắc mắt quét sạch vẻ mù mịt vừa rồi, tự nhiên như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"Hoan nghênh các vị, đến với buổi dạ yến từ thiện của quỹ ngân sách Thiên Hồng chúng tôi. Bây giờ, tôi xin tuyên bố, buổi dạ yến từ thiện chính thức bắt đầu!"

Triệu Chính Dương vừa dứt lời, trong hội trường vang lên điệu Waltz thư giãn, đám người cũng tự động tản ra về hai bên.

Lâm Dật nhìn bốn phía một chút, nói:

"Làm cái cọng lông gì, đây không phải là dạ yến từ thiện sao, lại còn bắt đầu tổ chức khiêu vũ?"

"Dạ tiệc chỉ là cái tên. Dựa theo quá trình, bắt đầu sẽ có một đoạn nhảy mở màn, sau đó là đấu giá từ thiện. Số tiền lấy được từ buổi đấu giá, đều sẽ bị quyên góp đến các dự án thắp sáng hy vọng. Đại khái tổng thể chương trình là như vậy."

"Đều là chủ nghĩa hình thức."

"Em cũng cảm thấy có hoa mà không quả, nhưng xã hội thượng lưu lại ưa thích điều này. Nếu không làm sao có thể phân chia đẳng cấp với người bình thường được đây."

Kỷ Khuynh Nhan bất đắc dĩ nói.

Nương theo điệu nhạc Waltz thư giãn, từng đôi từng đôi nam nam nữ nữ đi tới giữa sân, uyển chuyển nhảy múa.

Có người ôm vợ của người khác, có người ôm lấy chồng của người khác, có người ôm lấy con gái nuôi, còn có người dán vào con nuôi của mình. Tóm lại, từng đôi tổ hợp CP kỳ quái khiêu vũ ở trong sân như quần ma loạn vũ, nhìn xem mà khiến cho Lâm Dật đau cả sọ não.

"Kỷ tổng, tôi có thể may mắn mời ngài nhảy một điệu không?"

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi cất tiếng mời.

"Anh rất không may."

Lâm Dật nhàn nhạt nói.

Lâm Dật để cho Kỷ Khuynh Nhan trong lòng ngòn ngọt.

Anh ấy có thể giúp đỡ mình ngăn trở những thứ người nhàm chán, loại cảm giác này thật là rất tốt.

Dịch: MBMH translate

Hết chương 258.

Chương 259. Niềm Vui Nho Nhỏ Của Kỷ Khuynh Nhan

Nhìn thấy người nói chuyện là Lâm Dật, người đàn ông hói đầu vừa cười vừa nói:

“Lâm tiên sinh, tôi biết ngài và Tần thiếu gia là bạn tốt, nhưng tôi mời Kỷ tổng khiêu vũ, cũng không có ý gì khác. Hy vọng ngài không nên hiểu lầm."

"Không đến mức đó, nhưng anh muốn mời Kỷ tổng khiêu vũ, cũng không phải chuyện dễ dàng."

"Chẳng lẽ còn có yêu cầu gì khác?"

"Đương nhiên."

Lâm Dật chỉ chỉ mặt mình,

"Anh cảm thấy mình có đẹp trai bằng tôi không?"

"Tôi, tôi, không có..."

Lâm Dật lại kéo tay áo vest lên, lộ ra chiếc đồng hồ đeo tay Patek Philippe kỷ niệm tròn 175 năm.

"Anh cảm thấy mình có tiền hơn tôi sao?"

"Vậy, cũng không có."

"Thế thì nhảy múa cái cọng lông ấy, cút sang một bên."

Bị Lâm Dật mắng một trận, người đàn ông hói đầu cũng không dám phản bác. Dạng người này mình không trêu chọc nổi, chỉ có thể xám xịt rời đi.

"Anh đuổi ông ta đi là được rồi, đừng mắng người ta."

Kỷ Khuynh Nhan nhỏ giọng nói.

"Nhìn cái kiểu tóc bơ phờ của ông ta là biết không phải thứ gì tốt đẹp, anh đã rất lịch sự rồi."

Kỷ Khuynh Nhan tâm lý ngọt ngào, nở nụ cười đáng yêu.

"Vậy thì những người mời em khiêu vũ trong buổi tối hôm nay, đều giao cả cho anh đấy, nhất định phải ngăn cản giúp em."

Kỷ Khuynh Nhan nhỏ giọng nói.

"Chẳng lẽ em không muốn đi lên thử xem sao?"

"Em cũng muốn, nhưng em sẽ không nhảy."

Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi nói ra:

"Khi em còn ở trường đại học, từng học qua một chút xíu. Hơn nữa anh còn không biết, ngày đó giáo viên thể dục khá nghiêm túc, ông ấy nói trong thân thể của em có phải là có tấm thép hay không, mà ngay cả xoay người cũng không biết. Hiện tại nhớ lại chuyện đó, em vẫn còn tức giận đây."

"Chờ một chút, thời điểm ở trường đại học, em nhảy với ai?"

"Bạn học nha."

"Em còn từng khiêu vũ điệu Waltz với bạn nam?"

Nhìn thấy dáng vẻ ăn dấm của Lâm Dật, tâm lý của Kỷ Khuynh Nhan tràn đầy niềm vui nho nhỏ.

"Không phải như anh nghĩ đâu."

Kỷ Khuynh Nhan giải thích nói:

"Bởi vì ngành học của bọn em có tương đối nhiều nữ sinh, cho nên có rất nhiều tổ hợp nữ sinh với nhau. Hồi đó, bạn nhảy là bạn cùng phòng của em, em còn giẫm hỏng một đôi giày của cậu ấy đây."

"Em còn không biết xấu hổ nhắc lại."

Lâm Dật dở khóc dở cười nói ra.

"Đối với chuyện này, em không có tư cách nói anh. Ít nhất thì anh sẽ nhảy một chút, em còn cái gì cũng không biết đâu, hừ."

"Vâng vâng vâng, anh lợi hại nhất, cái gì cũng biết."

Kỷ Khuynh Nhan cười hắc hắc,

"Xét thấy trình độ của em có hạn, nên nhiệm vụ gian khổ này đành giao cho anh. Nếu như anh không ngăn được những người kia, thì em sẽ đi lên khiêu vũ với bọn họ."

"Em đây là trắng trợn uy hiếp."

"Đúng thế, chính là uy hiếp."

Kỷ Khuynh Nhan ngẩng cao đầu, mười phần kiêu ngạo nói.

Đúng lúc này, một đạo bóng hình xinh đẹp yểu điệu đi tới. Lâm Dật phát hiện, người đi qua lại là Quách Nhị.

Đi đến trước mặt của Lâm Dật, Quách Nhị đứng thẳng người, dịu dàng nói:

"Lâm tiên sinh, tôi mời ngài nhảy điệu nhảy được không?"

Ừ?

Điều này khiến cho Kỷ Khuynh Nhan không vui, nàng giống như một con báo cái sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu.

"Thực sự xin lỗi, anh ấy đã mời tôi, chỉ sợ không có cách nào đáp ứng lời mời của chị."

Kỷ Khuynh Nhan không có cách nào giống như Lâm Dật, dùng phương thức cực đoan trực tiếp từ chối người khác, chỉ có thể nói như vậy.

Quách Nhị sững sờ, hai người rõ ràng là vừa nói vừa cười, cũng không có ý tứ khiêu vũ. Tại sao chính mình đi đến nơi này, thì bọn họ lại muốn bắt đầu nhảy?

Kỷ Khuynh Nhan xách váy đứng dậy, vươn cánh tay ngọc thon thon giống như là tuyên chiến.

"Đi thôi."

Lâm Dật sửng sốt một chút, nàng nói sẽ không nhảy, còn mời mình cái cọng lông à.

Còn có Quách Nhị nữa, chồng nàng cũng tới đây, không biết làm gì lại chạy tới chỗ mình tham gia náo nhiệt.

Ai, quá đẹp trai, quả nhiên là thân gánh vác.

Bất đắc dĩ, Lâm Dật đứng dậy, dắt cánh tay Kỷ Khuynh Nhan, chậm rãi đi tới trong sàn nhảy.

"Em nói sẽ không nhảy, còn mời anh làm gì, thật không sợ lộ tẩy sao?"

Lâm Dật dò hỏi.

"Em nhìn người phụ nữ kia không giống người tốt, có lẽ là muốn chiếm tiện nghi của anh."

Kỷ Khuynh Nhan thở phì phò nói.

Lâm Dật có chút dở khóc dở cười, Kỷ Khuynh Nhan nổi nóng lên, còn thật có chút giống loài báo cái.

Thật kỳ quái.

"Làm sao bây giờ, em khẳng định muốn nhảy sao?"

"Dù sao đã đến nơi này, không nhảy cũng không được."

Kỷ Khuynh Nhan khẩn trương nói ra:

"Nhưng anh đừng lo quá, dựa theo yêu cầu của em mà làm theo là được rồi."

Lâm Dật đã không biết dùng cái lời nói gì, để hình dung Kỷ Khuynh Nhan.

Lời này nên là mình nói mới đúng chứ.

"Anh duỗi tay trái, nắm lấy tay của em."

Kỷ Khuynh Nhan nhỏ giọng chỉ huy nói.

"Sau đó thì sao?"

Lâm Dật mỉm cười phối hợp.

"Tay phải vịn eo của em."

"Anh làm chuẩn không?"

"Chuẩn chết anh, em bảo anh vịn eo của em, không có bảo anh để xuống dưới."

"Xin lỗi xin lỗi, phạm vào bệnh nghề nghiệp."

Hai người bố trí xong xuôi động tác, Kỷ Khuynh Nhan hít sâu một hơi, đồng thời cũng âm thầm động viên ở trong lòng mình.

Đối với người thông minh giống như Lâm Dật, khẳng định học qua sẽ làm được, chỉ cần mình cẩn thận một chút, có lẽ không xuất hiện vấn đề gì lớn.

"Nghe theo khẩu lệnh của em, chúng ta cùng nhau nhảy, tranh thủ đừng gây ra sai lầm, nếu không sẽ rất mất mặt."

"Được rồi, em vẫn nên nhảy theo anh đi."

"Anh còn biết khiêu vũ Waltz?"

Lâm Dật không có trả lời vấn đề của Kỷ Khuynh Nhan, dùng hành động thực tế nói cho nàng biết đáp án.

Ở dưới sự chỉ huy của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan uyển chuyển nhảy múa trong sàn nhảy.

Lúc này, đầu óc Kỷ Khuynh Nhan đã hoàn toàn trống rỗng.

Hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng rằng, mình có thể nhảy điệu Waltz đến trình độ này.

Nhưng mà nàng cũng biết, đây đều là công lao của Lâm Dật.

Nếu như không có anh ấy mang theo chính mình, đoán chừng ngay cả một nhịp hoàn chỉnh cũng không nhảy xong.

Nhưng vì sao anh ấy có thể nhảy Waltz tốt đến như vậy?

Vì sao anh ấy biết nhiều thứ như vậy?

Mà chính mình thì cái gì cũng không biết?

Trong giây phút này, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đã trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Dưới bộ dạ phục màu đen tô điểm, Kỷ Khuynh Nhan tựa như một con bướm đêm linh động phiêu dật, nhảy múa duyên dáng chinh phục toàn trường!

Một điệu khiêu vũ xong, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm động, tất cả đều bị dáng điệu khiêu vũ của hai người chinh phục.

Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan về tới chỗ ngồi lúc đầu.

Tuy vậy đến tận bây giờ, tâm trạng khẩn trương của Kỷ Khuynh Nhan vẫn còn chưa bình phục.

Cảm giác từng cảnh tượng lúc nãy giống như đang nằm mơ.

Nếu như không phải Lâm Dật mang theo chính mình, khả năng đời này cũng sẽ không thể trải nghiệm được loại cảm giác phiêu động kia.

"Lâm Dật, anh học nhảy Waltz như thế nào mà tốt vậy? Từng học qua giáo viên chuyên nghiệp sao?"

"Anh nói mình tự học, em có tin không?"

"Tin."

Kỷ Khuynh Nhan gật đầu nói.

"Vậy mà em cũng tin, không sợ anh lừa dối em hả?"

"Bởi vì anh rất thông minh."

Ánh mắt Kỷ Khuynh Nhan cười mê ly nhìn Lâm Dật,

"Bình thường đàn ông nấu ăn ngon, đầu óc đều không ngu ngốc."

"Lý do này của em, thật là làm cho anh không cách nào phản bác. Lúc khác anh sẽ nấu bữa cơm ngon cho em, xem như là khen thưởng."

"Tốt lắm."

Kỷ Khuynh Nhan vui sướng nói,

"Nhưng tháng này em không thể để cho anh nấu cơm, chúng ta đều đã nói xong, em muốn học nấu cơm cho anh ăn."

"Một lời đã định."

Nhìn thấy hai người vừa nói vừa cười, đứng tại cách đó không xa, Triệu Chính Dương híp mắt lại.

"Thằng nhóc mặt trắng đáng chết, lại dám lừa tao, tao nhất định không tha cho mày!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 259.

Chương 260. Xinh Đẹp Có Làm Được Cái Gì, Tắt Đèn Đều Như Nhau

Buổi vũ hội không kéo dài thời gian, chưa đầy một tiếng đồng hồ là kết thúc.

Ngược lại là Quách Nhị cười tủm tỉm nhìn Lâm Dật vài lần, cảm thấy cô gái ở bên cạnh cậu ta rất thú vị.

Bộ dáng ăn dấm không khác chút nào so với những sinh viên nữ mới biết yêu kia.

Buổi vũ hội kết thúc, mấy người vừa tham dự đều ngồi xuống một hàng ghế.

Tiếp theo cũng chính là chương trình quan trọng nhất của buổi tối nay, cuộc đấu giá gây quỹ từ thiện.

Ở trong ấn tượng của Lâm Dật, đây là lần đầu tiên chính mình tới tham gia dạng hoạt động này.

"Những năm trước đi tới nơi này, em có tham dự đấu giá không?"

"Gặp phải thứ gì thú vị thì em sẽ đấu giá."

Kỷ Khuynh Nhan trả lời:

"Nhưng anh nghe lời em, anh đừng đấu giá thứ gì trong cuộc bán đấu giá ngày hôm nay."

"Tại sao vậy, những thứ này không thể mua sao?"

"Không phải là không thể, là không cần thiết."

Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Chính chúng ta cũng có quỹ ngân sách, tại sao phải đi đem tiền cho bọn họ, chính mình cầm tiền về nhà làm từ thiện, không phải cũng giống nhau sao?"

"Em nói như thế cũng có đạo lý."

Lâm Dật cười cười, cô nàng Kỷ Khuynh Nhan này còn thông thạo công việc quản gia, loại chuyện như vậy thế mà cũng nghĩ đến.

Buổi đấu giá có tổng cộng tám đồ vật mang ra đấu giá, trong đó chiếm đa số là tranh chữ và đồ cổ, thậm chí còn có một loại đồ vật mang tính tâm linh phong thủy, được những đại gia trung niên vô cùng yêu thích.

Dưới sự căn dặn của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật một mực ngồi ở bên cạnh xem náo nhiệt, không có ý tham gia đấu giá.

Ngược lại là Tần Hán dùng 7,39 triệu nhân dân tệ mua lấy một bộ thư họa, nhưng nhìn nét mặt của anh ta dường như không hề có hứng thú gì với thư họa, đơn thuần chỉ là góp phần cổ động mà thôi.

Khoảng chừng hai giờ sau, kiện vật phẩm đấu giá cuối cùng đã là hoa có chủ, cũng tuyên bố buổi đấu giá kết thúc.

Những người tham dự buổi hội nghị lần lượt rời đi, Kỷ Khuynh Nhan và Lâm Dật cùng theo đó trở về.

Ban đầu Lâm Dật dự định đưa Kỷ Khuynh Nhan đến Cửu Châu Các, nhưng bởi vì Cửu Châu Các không có quần áo cho nàng tắm rửa, cũng không thể một mực mặc trang phục dạ hội này qua đêm được, vì vậy đành đưa nàng trở về biệt thự Vân Thủy.

"Cuối cùng đã về đến nhà."

Về đến nhà, Kỷ Khuynh Nhan cởi đôi giày cao gót, tháo ba búi tóc đen xuống, thoải mái nằm nhoài ra ghế sô-pha.

Mái tóc dài màu đen buông xõa như thác nước tản mát, tô điểm thêm mấy phần mỹ cảm cho khí chất của nàng.

"Tủ lạnh có nước sinh tố xoài, muốn uống thì anh tự đi lấy, em muốn nghỉ một lát."

Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Có cần anh xoa bóp giúp em không?"

"Không ai cần, khẳng định anh muốn chiếm tiện nghi của em."

"Nói như kiểu anh chưa từng thấy phụ nữ không bằng."

Lâm Dật mở tủ lạnh ra, lấy nước sinh tố xoài chuẩn bị uống một chút.

Kỷ Khuynh Nhan nằm xụi lơ ở trên ghế salon, sau khi nghe được Lâm Dật nói thì giống như phát điên, từ trên ghế salon ngồi bật dậy.

"Anh còn có chuyện chưa nói rõ với em đâu, người phụ nữ mời anh khiêu vũ kia là có chuyện gì xảy ra?"

"Cũng chỉ mời anh nhảy một điệu, việc này không phải là chuyện rất bình thường à."

Lâm Dật nói ra:

"Người đàn ông khác có thể mời em khiêu vũ, lại không thể có phụ nữ mời anh khiêu vũ sao? Đây là em đang phủ định vẻ đẹp trai của anh đấy!"

Kỷ Khuynh Nhan đảo ánh mắt lòng vòng, có vẻ như nói vậy cũng rất có lý.

"Được thôi, việc này em không truy cứu nữa."

Nghỉ ngơi một lát, Kỷ Khuynh Nhan đi lên lầu tắm rửa, Lâm Dật nằm trên ghế salon nghỉ ngơi.

"Cái này cho anh, nhanh tắm rửa đi."

Kỷ Khuynh Nhan đứng ở trên lầu hai, ném xuống một cái khăn tắm, rơi vào trên người Lâm Dật.

"Không phải chứ, chẳng lẽ em muốn tắm uyên ương cùng nhau? Anh còn chưa chuẩn bị xong đâu."

"Sắc lang, không biết xấu hổ."

Kỷ Khuynh Nhan xì một câu,

"Anh đi tắm ở nhà tắm lầu dưới ấy."

".. Đợi lát nữa rồi nói, anh hiện tại không muốn cử động."

"Anh thật là lười chết đi được."

Hờn dỗi một câu,

"Đồ ngủ cho anh để ở trong phòng, đừng quên thay đồ."

"Biết rồi, nhanh tắm rửa đi, không cần lải nhải nhiều."

"Hừ, anh mới lải nhải ấy."

Kỷ Khuynh Nhan không thèm tranh cãi với Lâm Dật, xoay người đi vào phòng tắm.

Bận bịu cả ngày, Lâm Dật cũng lười tắm rửa, sau khi đi phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, lập tức về đến phòng ngủ.

Trong một tuần lễ tiếp theo, cuộc sống của Lâm Dật khá là yên bình. Ở bên phía trường học, nhiệm vụ dạy học cũng không có bất kỳ chút gợn sóng nào.

Tiến độ nhiệm vụ đã đạt (15/20), dưới sự tính toán của Lâm Dật, dựa theo kế hoạch lịch học tiếp theo thì còn có ba ngày nữa là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Ngoài ra, quỹ ngân sách Lăng Vân đã chính thức bắt đầu vận hành.

Trong một tuần lễ, đã có tám cô nhi viện nhận được hỗ trợ với tổng số tiền là 6,89 triệu tệ từ quỹ ngân sách Lăng Vân.

Mà trong số tám cô nhi viện này, có cả viện phúc lợi Lam Thiên mà Lâm Dật đã từng ở.

Ngoài cái đó ra, trong vòng một tháng tới đây, quỹ ngân sách Lăng Vân còn lên kế hoạch viện trợ 24 cô nhi viện khác, số tiền viện trợ lên đến 20 triệu nhân dân tệ.

Mặc dù xài tiền như nước, nhưng theo quan điểm của Lâm Dật thì lại là sự kiện có chút đáng mừng.

Quỹ tài chính đã chính thức đi vào hoạt động, tập đoàn Lăng Vân cũng chính thức bắt đầu vận hành, đã có hai công ty tiếp nhận vốn đầu tư Thiên Sứ tổng cộng 24 triệu nhân dân tệ từ tập đoàn Lăng Vân.

Còn về lợi nhuận kiếm được trong tương lai thì không ai có thể biết được.

Thật ra Lâm Dật không hề nghĩ tới, nhất định sẽ thu hoạch được lợi nhuận từ những công ty này.

Chuyện đầu tư vốn là một trận đánh bạc, cho dù có thiệt hại cũng là một chuyện vô cùng bình thường.

Chính thức để Lâm Dật đặt sự quan tâm là mấy cái dự án của Sở nghiên cứu Long Tâm, tiến độ cũng không được nhanh như trong tưởng tượng.

Ở trong khoảng thời gian này, Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh bận rộn không kịp thở.

Hai người đã bay đến hơn mười thành phố lớn trên khắp thế giới, vì để tuyển dụng chuyên gia cho dự án máy quang khắc.

Đã liên lạc được 28 vị chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực Chip, để cùng nhau phát triển nghiên cứu dự án máy quang khắc.

Nhưng chỉ với những người này thì còn thiếu rất nhiều, hai người vẫn còn phải dồn hết tâm huyết cho sự kiện này.

Ở trong báo cáo của Hà Viện Viện, chỉ trong một tuần lễ này, sổ sách tập đoàn Lăng Vân xuất ra số tiền cao đến 100 triệu nhân dân tệ!

Ngay đến vị giám đốc tài chính CFO lâu năm như nàng, cũng cảm giác đó là con số khiến cho người ta sợ hãi than thở.

Chỉ có Lâm Dật không thèm để ý, tiền tiêu xài không bao lâu sẽ kiếm được trở về, căn bản không cần phải lo lắng.

Buổi sáng rời giường, Lâm Dật lái xe đi tới trường học.

"Chào thầy Lâm."

Tống Giai lên tiếng chào hỏi.

"Hôm nào em cũng đến sớm hơn anh."

Lâm Dật cười nói.

"Thật ra chị Tô cũng tới rồi, nhưng chị ấy đã đi họp."

Tống Giai nói ra:

"Đúng rồi anh Lâm, chị Tô bảo em chuyển lời tới anh. Sáng thứ 2 này, anh phải đi dạy thay tiết học bơi lội đấy."

"Ừm? Dạy thay tiết học bơi lội?"

"Chị Tô nói như vậy, hình như là Vương chủ nhiệm của tổ bộ môn thể dục điểm danh cho anh đi dạy thay."

Lâm Dật: ? ? ?

Nữ sinh viên đại học Sư Phạm đều điên rồi hả?

Trước đó thì để cho mình dạy thay tiết học thể dục nhịp điệu, hiện tại lại bảo mình đi dạy thay tiết học bơi lội.

Thật, thật con mẹ nó mình là thầy giáo hoàn hảo trong mặt học sinh sao!

"Anh Lâm, sao trông nét mặt anh khổ sở vậy? Tiết học bơi lội có rất đông sinh viên nữ tham gia học, đây chính là cơ hội tốt cho anh mở rộng tầm mắt."

Tống Giai nháy mắt ra hiệu nói ra:

"Nói cho anh biết một cái bí mật nhỏ, sau khi Tôn Hiểu Vũ tốt nghiệp thì xuất hiện hoa khôi mới của đại học Sư phạm, và nàng cũng mới đăng ký tiết học bơi lội, hắc hắc. . ."

"Cái gì mà hoa khôi hay không hoa khôi."

Lâm Dật chẳng hề để ý nói:

"Anh chính là yêu quý sự nghiệp giáo dục mà thôi."

"Anh Lâm, anh đúng là rất trang bức."

Tống Giai đậu đen rau muống nói:

"Thế mà còn ra vẻ ghét bỏ hoa khôi, Vương Nhiễm thế nhưng rất xinh đẹp."

"Xinh đẹp có làm được cái gì, không phải tắt đèn thì đều như nhau à."

"Nhưng thân hình của nàng, không khác gì chị Tô, hơn nữa. . . Ai ai ai, anh Lâm, anh đi đâu thế? Em còn chưa nói xong mà."

"Anh muốn đi soạn bài."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 260.

Chương 261. Có Cần Thêm Lò Hỏa Táng Hay Không, Giúp Cậu Chuẩn Bị Cái Giường Ngủ Luôn?

Buổi sáng lên lớp ngày thứ hai, khi Lâm Dật đi vào khu vực bể bơi, anh được nghênh đón bởi tiếng vỗ tay vang rền như sóng biển.

"Nhiệt liệt hoan nghênh thầy Lâm đến dạy chúng em tiết học bơi lội."

Nhìn thấy những nữ sinh viên trước mắt như lang như hổ này, Lâm Dật cảm giác, những người này còn đáng sợ hơn so với những nữ sinh viên của tiết học thể dục nhịp điệu.

"Tôi chỉ là đến dạy thay tiết học thôi, các em làm gì mà vui đến phát cuồng như vậy?"

"Thầy Lâm, thầy có chỗ không biết. Trong khoảng thời gian này, chúng em vẫn luôn mong mỏi thầy Đinh bị bệnh. Cuối cùng, giấc mộng của chúng em đã thành hiện thực, hôm nay thầy Đinh bị cảm và xin nghỉ."

Lâm Dật: . . .

Còn mong mỏi giáo viên bị bệnh?

Lâm Dật có loại ảo giác, nếu như mình ở lại trong trường một thời gian dài, các giáo viên khác đều sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

"Được rồi, đừng có ba hoa nữa, bắt đầu lên lớp."

"Ừm vâng."

Một đám nữ sinh viên hai mắt sáng lên, đồng thanh đáp.

Đối với các nàng mà nói, tiết học bơi tiếp theo còn khiến cho người ta vui sướng hơn so với nhận được hàng chuyển phát nhanh.

Nói không chừng còn có cơ hội được nhìn thấy cơ bụng của thầy Lâm ấy chứ.

Suy nghĩ một chút đều khiến người ta không khép chân lại được.

Bởi vì tính chất đặc thù của bể bơi, đó là lúc học tập thì không cho phép học sinh tiến đến sớm, nhất định phải do giáo viên dẫn vào.

Sau khi thương lượng cùng với giáo viên phụ trách trông coi bể bơi một chút và làm xong việc đăng ký lập danh sách, liền cho phép mọi người đi vào.

"Đi thay quần áo trước, sau khi xong xuôi thì ra ngoài tập hợp."

Bởi vì chế độ quản lý của trường học đối với bể bơi rất nghiêm khắc, mỗi một cái phân đoạn đều cần giáo viên điều hành và hướng dẫn.

Lâm Dật cũng cảm thấy phiền phức, nhưng đây là quy định, chỉ có thể làm việc theo quy củ.

"Vâng, thưa thầy Lâm."

Trong trường đại học, tiết học bơi lội còn có sự chênh lệch lớn hơn so với trong tưởng tượng, Nam sinh viên không thể chỉ mặc quần đùi, nửa người trên cũng phải mặc áo, mà áo tắm của nữ sinh viên cũng là áo tắm liền thân, đồ tắm hai mảnh quần áo lót bị cấm chỉ ở trong trường học.

Không chỉ là hoàn toàn không có mỹ cảm, hơn nữa còn sẽ cực kì giảm số đo ba vòng.

Cho nên ở chỗ này, muốn nhìn thấy sóng rung chập trùng là không có cơ hội, chỉ có thể nhìn một chút đôi chân.

Nhưng ở bên trong một ngôi trường như đại học Sư phạm này, nhìn chân cũng sẽ không đủ lấp đầy sự thèm khát của mọi người.

Ngoại trừ điều đó ra, Lâm Dật còn chính xác tìm ra nữ sinh viên tên là Vương Nhiễm.

Trong biển người mênh mông, cũng không khó gì để nhìn thấy nàng, dáng người và gương mặt đều quá nổi bật.

Ngoại hình Vương Nhiễm không còn gì để nói, chân dài cao ráo điển hình, thon gọn, thậm chí không kém gì Tôn Hiểu Vũ. Chỉ là cô nàng vốn có tính cách hơi ngại ngùng, phần lớn thời gian đều sẽ cúi đầu?

Ngẫu nhiên có thời điểm đối mặt với Lâm Dật còn bị đỏ mặt.

Tập hợp tốt đội ngũ, Lâm Dật đẩy ra cánh cửa chính khu hồ bơi.

Cùng lúc đó, ở bên trong bể bơi không ngừng truyền đến tiếng huyên náo nô đùa,

Có mấy du học sinh người nước ngoài đang bơi lội vui đùa ầm ĩ ở ngay trong bể bơi.

Nhưng mà cách ăn mặc của những người này có sự khác biệt rất lớn so với những học sinh đến đây lên lớp.

Nam sinh cởi trần, nữ sinh thì mặc Bikini hở hang, hơn nữa không hề cảm thấy có bất kỳ chỗ nào không ổn.

"Ha ha, George, đợi lát nữa đến tiết học tiếng Hoa, cậu xác định không lên học sao?"

Nói chuyện chính là một thanh niên người da đen, tên là Rocca, là sinh viên chuyên ngành văn hóa tiếng Hoa của trường đại học Sư phạm.

Ào ào ào. . .

George leo lên từ trong bể bơi, lau lau nước đọng ở trên người nói:

"Không đi."

George nói ra:

"Gần đây tôi thấy được một cô nàng người Hoa vô cùng xinh đẹp, tôi muốn theo đuổi cô nàng làm bạn gái của tôi. Lát nữa, nàng lập tức sẽ đến đây học, tôi muốn đợi nàng ở chỗ này."

"Oh My God, không phải chứ?"

Rocca ra vẻ khoa trương:

"Cậu vừa mới tới Hoa Hạ được hai năm, đều đã thay đổi mười bốn cô bạn gái người Hoa. Chẳng lẽ tiếp theo cậu vẫn còn muốn tìm phụ nữ Hoa Hạ nữa?"

"Đương nhiên."

George nói ra:

"Nữ sinh viên kia vô cùng xinh đẹp, tôi nhất định phải chinh phục nàng."

"Cậu xác định?"

Rocca nói:

"Cô nàng xinh đẹp đều rất kiêu kỳ."

"Làm sao có thể, nhìn xem cơ bắp cuồn cuộn của tôi, có nữ sinh viên nào mà không thích?"

George tự tin nói:

"Chỉ cần tôi biểu đạt một chút tình cảm với nàng, sau đó lại tặng thêm mấy bó hoa, cam đoan có thể đem tán đổ nàng."

George vuốt vuốt mái tóc của mình,

"Cậu phải biết rõ một điều, phụ nữ Hoa Hạ không hề có sức kháng cự với chúng ta."

"Quả nhiên, sự lãng mạn của người Ý là điều không phải bàn cãi."

Rocca nói ra:

"Nhưng có con mồi tốt thì phải biết chia sẻ."

"Không có vấn đề gì, chờ tôi tán được cô nàng kia tới tay, sẽ mời cậu cùng nhau chia sẻ."

"Chúc cậu thành công, đừng để tôi phải chờ quá lâu."

Ngay tại lúc hai người nói chuyện, Lâm Dật mang theo sinh viên học tiết bơi lội đi đến.

Nhìn thấy nữ sinh nước ngoài mặc Bikini, những nam sinh viên đều tự động quay đầu, không có ý muốn nhìn nhiều.

"Những người này là có chuyện gì xảy ra? Dựa theo quy định của trường học, không phải mọi người đến đây đều phải thống nhất mặc đồ tắm đồng phục sao?"

Lâm Dật hỏi:

"Còn có, đang không phải thời kỳ nghỉ Đông và nghỉ Hè, bể bơi không phải cấm chế đối với sinh viên nước ngoài sao? Không có các giáo viên khác hướng dẫn, bọn họ vào đây bằng cách nào?"

"Thầy Lâm, bọn họ là du học sinh, trường học quản lý đối với bọn họ tương đối nới lỏng, có thể tùy ý ra vào bể bơi."

Vương Nhiễm nhỏ giọng nói ra.

"Chuyện này là mấy cái quy định chó má gì chứ?"

"Cái này, cái này bọn em cũng không biết, hình như là quyết định của hiệu trưởng."

Mẹ nó, ông Triệu Kỳ chó chết này, định ra cái quy định chó má gì chứ!

Vương Nhiễm bị dọa cho phát sợ, thầy Lâm cũng quá hung dữ, thật là dọa người.

Một lát nữa không bơi tốt, có thể sẽ bị mắng không nhỉ? !

Nhìn thấy Lâm Dật mang theo học sinh tiến đến, George và bọn người ngoại quốc nhìn về phía đám người.

"Anh bạn da đen, có nhìn thấy không?"

George lên tiếng:

"Nữ sinh viên ở bên cạnh thầy giáo chính là người mà tôi nhìn trúng, có phải nàng rất đẹp không?"

Nhìn thấy Vương Nhiễm, ánh mắt của Rocca trợn trừng lên, biểu lộ khoa trương tới cực điểm.

"Nữ sinh này trông cũng quá xinh đẹp! Tôi thề có Thượng Đế, cô nàng là người con gái Hoa Hạ đẹp nhất mà tôi từng gặp qua."

"Đừng có gấp, nàng lập tức sẽ trở thành người đàn bà của tôi, tôi sẽ chia sẻ nàng cùng với cậu."

"Người anh em tốt, tôi sẽ nhớ ơn cậu. Sau này, chúng ta có con mồi mới, cũng sẽ chia sẻ cùng nhau."

"Không có vấn đề gì, một lời đã định."

Nhìn thấy Lâm Dật đi tới, George lau qua nước bám trên người, đi về phía Vương Nhiễm.

"Ha ha, chào thầy giáo."

Nhìn thấy Lâm Dật, George cười lên tiếng chào hỏi, sau đó nhìn Vương Nhiễm nói ra:

"Chào bạn học, tôi là George, du học sinh chuyên ngành ngôn ngữ văn hóa tiếng Hoa. Tôi đến từ Italy, tôi có thể kết bạn với cậu được không?"

Vương Nhiễm bị giật nảy mình, không ngờ rằng mấy người này vì mình mà đến đây.

"Lâm, thầy Lâm."

Vương Nhiễm trốn đến sau lưng của Lâm Dật, bị hù dọa không dám nói lời nào.

"Ai cho các người vào đây?"

Lâm Dật lên tiếng hỏi:

"Dựa theo quy định của trường đại học Sư phạm, không phải kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, học sinh không được phép một mình tiến vào bể bơi, các người không biết sao?"

George nhìn Lâm Dật với bộ mặt chế nhạo, thật không thể tin nổi.

"Oh My God! Thầy giáo, chẳng lẽ thầy là giáo viên mới tới sao? Tôi là du học sinh, không phải là sinh viên người Hoa Hạ, chúng tôi có quyền lợi tự do ra vào nơi này."

"Các người được đặc cách? Không giống với những người khác?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 261.

Chương 262. Bắt Uống Nước Trong Bể Bơi

Lâm Dật nói ra:

"Cho các cậu một lần cảnh cáo, lần sau mà không có sự chỉ huy của giáo viên, không cho phép tiến vào trong bể bơi."

George nhún vai, ra vẻ không để bụng.

"Thầy giáo, hi vọng thầy có thể khách khí đối với chúng tôi một chút. Chúng tôi là du học sinh, chúng tôi nhất định phải bơi lội, đó là sự lãng mạn của người Ý. Nếu như không thể bơi lội, chúng tôi sẽ buồn chết mất."

"Có cần tôi cho thêm cái lò hỏa táng hay không, giúp cậu chuẩn bị cái giường ngủ luôn?"

"Chúng tôi tặng cậu hai cái vòng hoa!"

"Đúng đúng đúng, chúng tôi đưa kèm một đôi kèn."

"Vậy tôi cũng chỉ có thể tìm mấy người da đen, khiêng quan tài cho bọn họ."

Những nữ sinh viên ở đây, cũng đều không phải là một đám người đèn đã cạn dầu, có Lâm Dật làm chỗ dựa, nên cũng chẳng hề sợ hãi.

"Thầy giáo, tôi đang nói chuyện cùng với vị bạn học này, xin thầy đừng hạn chế quyền tự do nói chuyện của tôi."

George tức giận nói:

"Chẳng lẽ ở Hoa Hạ, điểm nhân quyền ấy đều không đáng nhắc đến sao? Nơi này cũng quá lạc hậu ở phía sau đi."

"Nhưng tôi không muốn nói chuyện với cậu!"

Vương Nhiễm đứng ở sau lưng Lâm Dật, lên tiếng:

"Tôi không thích người ngoại quốc, mời cậu cách xa tôi một chút."

"Bạn nữ xinh đẹp, tôi biết cậu thẹn thùng, nhưng không quan hệ. Chờ sau này ở cùng với nhau một thời gian dài, cậu sẽ không bài xích đối với tôi như vậy."

George nói ra:

"Italy chính là một đất nước lãng mạn, mạnh hơn nhiều so với người Hoa không hiểu phong tình."

"Fuck, con mẹ nó ngươi nói cái gì đó!"

Nam sinh viên tại chỗ mắng:

"Con mẹ hắn ở đây dám trang bức!"

George giang tay ra,

"Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao? Đất nước Italy chúng tôi có thể được công nhận là kinh đô của sự lãng mạn, văn hóa phục hưng cũng là khởi nguồn từ chỗ chúng tôi. Tôi cũng không cảm thấy mình nói sai."

"Phục hưng mẹ nó, mau cút đi, nơi này không chào đón các người!"

"Đúng, đợi đến khi ông đây ra tay là các người tàn phế đấy!"

"Tới đi, đánh chúng tôi đi."

George giang hai cánh tay ra,

"Tôi dám cam đoan, chỉ cần các người ra tay, trường học khẳng định sẽ đuổi học hết các người."

"Đúng đúng đúng, đến đánh chúng tôi đi."

Rocca cũng phụ hoạ theo:

"Không phải đều nói Hoa Hạ có võ thuật rất lợi hại sao? Đến cho chúng ta trải nghiệm một cái đi, thèm bị đánh quá."

"Móa!"

Nam sinh viên tại chỗ đều nắm chặt nắm đấm, trong mắt sắp phun ra lửa.

Bọn họ cũng không sợ đánh nhau, nhưng bởi vì chuyện này mà bị đuổi học, vậy thì được không bù mất.

Mà loại giống chuyện như vậy, lúc trước cũng không phải chưa từng xảy ra.

Không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể xúc động.

Nhìn thấy những nam sinh viên ở đây đều không hành động, George và đám người ngoại quốc biểu hiện càng thêm đắc ý, không có sợ hãi nói:

"Làm sao vậy, không phải vừa rồi còn muốn đánh nhau sao? Hiện tại làm sao không dám ra tay? Chẳng lẽ cái mặt này đều không có chút dũng khí gì sao?"

"Con nó mẹ vênh váo, ông đây chỉ là không muốn vô văn hóa giống như các ngươi mà thôi!"

"Nhát gan thì cứ việc nói thẳng, làm gì phải dùng lý do như vậy để giải thích."

George cười cười, trong mắt tràn đầy vẻ xem thường, lại hướng về phía Vương Nhiễm nói ra:

"Bạn học, cậu cũng thấy rồi đấy, đàn ông Hoa Hạ cũng không lãng mạn, cũng không có cốt khí. Chẳng lẽ cậu vẫn còn không muốn kết bạn với tôi à?"

"Dẫu vậy tôi cũng không thích người ngoại quốc, các người không cần quấy rối tôi!"

Vương Nhiễm tức giận nói.

"Tôi cũng không có quấy rối cậu."

George nói ra:

"Tôi chỉ là muốn ở chỗ này xem một tiết học bơi lội, điều này không tính là quấy rối cậu đi, ha ha. . ."

" u da!"

Nhìn thấy George không đổi sắc mặt ứng phó với những người Hoa ở đây, bọn người Rocca lên tiếng hoan hô.

"Các bạn học, nếu như các bạn muốn học bơi lội, có thể qua chỗ chúng tôi. Kỹ thuật bơi lội của tôi rất tốt, có thể dạy cho các bạn."

Lâm Dật sờ lên cái cằm,

"Tôi đây tính khí không tốt lắm, bây giờ các cậu cút ra ngoài, có lẽ còn có cơ hội."

"Why? !"

George giả bộ như vẻ mặt vô tội,

"Tính tình của thầy vì sao nóng nảy như vậy, chẳng lẽ thừa nhận chúng tôi lợi hại hơn thầy thì khó khăn như vậy sao? Có phải sợ bị chúng tôi đánh bại hay không?"

Lâm Dật bị chọc giận quá mà cười to,

"Không cút đi đúng không?"

George nhún vai,

"Thầy giáo, chúng tôi là du học sinh, chúng tôi là có đặc quyền. Chúng tôi muốn ở đây tham gia tiết học này, lẽ ra thầy cần phải cao hứng mới đúng. Có thể được giảng dạy cho sinh viên người nước ngoài chúng tôi, đây là vinh hạnh của thầy. . ."

Bịch, rào!

Lâm Dật vừa nhấc chân, đá vào trên người George.

"Cái thứ chó má gì chứ, địa bàn của ai không biết? Con mẹ mày, dám so sánh với tao!"

Sức lực của Lâm Dật vượt trội hơn George, đá một cú làm cho thân thể cậu ta bị mất đi thăng bằng, bay vào trong bể bơi.

"Thầy Lâm quá đẹp rồi! Thật đàn ông!"

"Mình rất ưa thích loại hình này."

"Du học sinh làm sao vậy, thế mà đòi ra vẻ đắc ý với thầy Lâm!"

"Nhìn giọng điệu mắng chửi người của thầy Lâm, chắc là tốt nghiệp Tổ An đi."

George rơi vào trong hồ nước, làm nước bắn tung lên, bọn người Rocca đều bị giật nảy mình.

Bọn họ ai cũng không nghĩ tới, người đàn ông Hoa Hạ này lại dám ra tay đối với những du học sinh bọn họ!

Chẳng lẽ thầy ấy không muốn làm việc tiếp sao?!"

"George, cậu vẫn khỏe chứ?"

Nhìn thấy George leo lên, Rocca chạy tới, muốn nhìn đồng bạn một chút xem có bị thương hay không.

"Tôi không sao!"

George trố mắt nghiến răng nói:

"Thầy lại dám đối với tôi như vậy, vậy các người cũng đừng hòng học tiết học này nữa!"

"Không cho tôi lên lớp? Để xem cậu làm thế nào?"

George không nói chuyện, dùng hành động thực tế đáp lại Lâm Dật.

Chỉ thấy George đưa lưng về phía bể bơi, cởi quần bơi của chính mình, đi tiểu vào trong bể bơi.

A

Các nữ sinh viên thét lên liên tục, nhanh chóng quay đầu đi.

"Thật mẹ nó không phải thứ tốt lành gì, lưu manh!"

"Ha ha, nếu các ngươi không để ý, thì tiếp tục lên lớp đi."

George cười lớn hô:

"Tới tới tới, các cậu cũng tới đây, chớ lãng phí."

"Ha ha. . ."

Bọn người Rocca nở nụ cười,

"Đúng lúc tôi còn muốn đi phòng vệ sinh đây, vậy giải quyết ở ngay chỗ này đi."

Dưới sự lôi kéo của George, mấy người Rocca cũng đứng ở phía trên bể bơi, cũng không chút do dự cởi quần bơi của mình.

"Con mẹ chúng nó!"

Những nam sinh viên ở đây không nhịn được,

"Chơi bọn nó!"

"Các em đừng nhúc nhích, đưa các bạn nữ đứng sang một bên."

Lâm Dật nhàn nhạt nói.

Trên mặt của anh giờ phút này không nhìn ra một chút biểu lộ.

"Vâng, thầy Lâm."

Dưới sự hộ tống của những nam sinh viên, các nữ sinh đều đứng qua một bên.

Mặc dù là những thiếu nữ, nhưng tính khí cũng không nhỏ, rất nhiều người đều có khí thế xông lên liều mạng.

Ngược lại là Lâm Dật không chút hoang mang ngồi ở một bên, nhìn như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Nửa phút đồng hồ sau, bọn người George lần lượt kéo quần bơi lên, phất phất tay,

"Ha ha, các bạn học chúng ta đi thôi, không nên quấy rầy tiết học bơi lội của bọn họ."

"Ok, thật muốn nhìn dáng vẻ bơi lội của bọn họ ở bên trong bể bơi, nhưng hình như không có cơ hội."

Rocca nói:

"Bên trong tăng thêm một chút gia vị, chắc hẳn vào bơi sẽ càng thêm vui vẻ đi."

George nhún vai,

"Đúng là có khả năng này."

"Tôi để cho các người đi rồi sao?"

Lâm Dật lên tiếng.

"Không phải thầy nói, không cho phép chúng tôi tham gia tiết học ở đây sao?"

George vô tội nói:

"Chúng tôi đi ngay bây giờ, không phải hợp ý của thầy sao?"

Lâm Dật cười cười,

"Muốn đi cũng được, nhưng phải uống nước trong bể bơi đã."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 262.

Chương 263. Thấy Tốt Thì Lấy Đi, Đừng Gây Sự Không Thoải Mái

"Thầy nói cái gì?! Bảo chúng tôi uống nước trong bể bơi? !"

George lạnh hừ một tiếng,

"Tôi không nghe lầm chứ?"

"Không nghe nhầm đâu."

Lâm Dật nói ra:

"Hôm nay tôi sẽ đứng chặn ở đây, nếu như không uống, các cậu đừng hòng kẻ nào rời đi."

"Ha ha, hôm nay chúng tôi không chỉ có thể rời đi, hơn nữa còn muốn quang minh chính đại đi ra ngoài!"

George nói ra:

"Còn có, sự tình vừa rồi thầy mới đá tôi một cước, tôi sẽ nói cho hiệu trưởng, thầy cứ đợi đến lúc bị khai trừ đi."

George quay sang bọn người Rocca phất phất tay,

"Chúng ta đi thôi, đừng chậm trễ người ta lên lớp."

"Đi thôi, trở về ngủ một giấc, ha ha. . ."

Lâm Dật không thay đổi sắc mặt đứng dậy từ trên ghế, ngăn ở trước mặt đám người George.

"Tôi xem các cậu có thể đi ra hay không?"

George và mấy du học sinh lộ vẻ khó chịu,

"Có phải thầy giáo muốn đánh nhau phải không?!"

"Ừm, đúng là có ý nghĩ này."

Lâm Dật nói ra.

"Mặc dù chúng tôi là sinh viên đại học Sư phạm, nhưng chúng tôi là du học sinh quốc tế, không hèn yếu giống như sinh viên Hoa Hạ. Nếu như thầy quá phận, chúng tôi sẽ trả đũa."

"Ba!"

Lâm Dật không có nói nhảm, một bàn tay tát vào mặt George, sau đó gạt chân khiến cho cậu ta té ngã, một lần nữa úp sấp xuống mặt đất!

"FUCK, đánh hắn ta!"

George mắng một câu, nhìn về phía bọn người Rocca rống to!

"Mẹ nó, dám bắt nạt thầy Lâm, tưởng chúng ta ăn cơm khô sao?!"

Lần này, những nam sinh viên ở đây cũng không nhịn được, bắt nạt mình thì có thể, nhưng bắt nạt thầy Lâm thì không được!

"Đứng yên ở đó, việc này không có chuyện của các em."

Nói xong câu kế tiếp, Lâm Dật cũng hành động!

Nhìn thấy Rocca ngửa người ra phía trước, Lâm Dật xoay người một cái, đá vào trên mặt của cậu ta!

A

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Rocca bị đá bay ngoài xa hơn mười thước!

Bọn người Vương Nhiễm nhìn trợn mắt hốc mồm,

"Thầy, thầy Lâm cũng quá lợi hại đi, động tác võ thuật kia quá đẹp rồi."

"Thầy Lâm cố lên!"

"Thầy Lâm, em yêu thầy!"

"Thầy Lâm, tám khối cơ bụng của thầy rất đẹp, em có thể liếm liếm không?"

Không đến ba phút, sáu tên du học sinh đều bị Lâm Dật đánh ngã xuống đất, lẩm bẩm, vùng vẫy nửa ngày, cũng không kẻ nào đứng không dậy nổi.

Nhìn thấy tình trạng thảm thiết của đám người George, mấy nữ du học sinh nước ngoài cũng bị dọa kêu thảm không thôi.

Giống như gặp quỷ vậy, vội vàng chạy ra khỏi bể bơi.

Lúc này, bọn người George ngơ ngác, bọn họ ai cũng không ngờ được rằng Lâm Dật sẽ lợi hại như vậy.

Thế mà đánh ngã toàn bộ bọn họ!

"Thầy, thầy muốn làm gì?!"

Nhìn thấy Lâm Dật đi tới, George nơm nớp lo sợ hỏi:

"Tôi nói cho thầy biết, tôi chính là du học sinh, thầy đánh tôi, nhất định trường học sẽ sa thải thầy!"

"Ở trường đại học Sư phạm này, còn không có người nào dám sa thải tôi đâu."

Lâm Dật ngồi xổm người xuống, nắm lấy tóc của George, kéo đi tới phía trên bể bơi. Cả chặng đường đi, toàn bộ hồ bơi đều quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết của George.

"Tôi nói để cho các người uống nước trong bể bơi, thì sẽ không nuốt lời."

Lâm Dật nắm lấy đầu George, ấn sâu vào trong bể bơi!

Ô ô ô ô ô ô _

Bọt khí từ đáy bể bơi nổi lên, George không ngừng giãy dụa, nhưng làm sao cũng không thể tránh thoát sự kìm kẹp của Lâm Dật!

Mười mấy giây đồng hồ về sau, Lâm Dật nắm đầu George nhấc lên.

"Uống no chưa?"

"Tôi, tôi biết sai rồi, van cầu thầy đừng làm như vậy nữa."

Mười mấy giây đồng hồ vừa rồi, George cảm giác mình sắp phải chết.

Gã người Hoa này quá kinh khủng, chính mình suýt chút nữa là đi gặp Thượng Đế rồi.

"Ai làm kẻ ấy chịu, biết sai thì tiếp tục cùng uống đi."

Nói xong, Lâm Dật quay đầu sang, nhìn về phía bọn người Rocca,

"Còn có các cậu, chẳng lẽ còn muốn tôi tự mình ra tay giúp?"

"Không, không cần, để tự chúng tôi tới."

Đám người Rocca nhanh chóng ngồi dậy đi tới bên phía trên bể bơi, cúi đầu xuống và uống một ngụm lớn.

"Thật mẹ nó đã nghiền, ông đây đã sớm nhìn những thứ du học sinh này không vừa mắt!"

"Mẹ nó, nhìn bọn chúng bình thường trang bức, hôm nay nhất định phải để bọn chúng ăn phải đau khổ!"

"Thầy Lâm quả thực đẹp trai quá đi thôi, tớ vừa mới nhìn thấy cơ bụng của thầy ấy!"

"Thầy làm lay động trái tim thiếu nữ của em rồi!"

"Hồ nháo! Các người đang làm gì vậy?!"

Khi mọi người ở đây đang vui mừng, một tiếng thét chói tai truyền đến. Mọi người nhìn qua phía cửa ra vào, nhìn thấy người tiến vào là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, nhất thời không gian trở nên yên lặng, không ai còn dám cười.

Người đàn ông đi vào là Phùng Xuân Đỉnh, là phó hiệu trưởng của trường đại học Sư phạm, cũng chính là ông ta đang phụ trách công tác cho du học sinh của nhà trường.

Chuyện xảy ra ở bên trong bể bơi, Phùng Xuân Đỉnh cũng không biết rõ tình hình. Nếu như không phải mấy nữ du học sinh đi ra ngoài, cũng không có khả năng chạy tới đây ở thời điểm này.

"Phùng hiệu trưởng, cuối cùng thầy đã đến. Hắn đã đánh người, thầy mau chóng xử lý đi, chúng tôi muốn tố cáo hắn!"

George lớn tiếng nói.

"Đầu đuôi câu chuyện, tôi cũng đã biết."

Phùng Xuân Đỉnh nói ra:

"Các cậu trước tiên đứng ở một bên, tôi sẽ xử lý việc này, nhất định sẽ cho các cậu một cái công đạo."

"Con mẹ nó, ai cho các cậu ngẩng lên."

Lâm Dật mắng một câu,

"Vết sẹo lành nên quên đau rồi đúng không?!"

Bọn người George bị bị hù giật mình, theo bản năng nằm sấp xuống mặt đất, lại thò đầu vào trong hồ bơi.

Chỉ là uống không giống như lang thôn hổ yết lúc vừa rồi.

"Thầy Lâm, thầy có ý tứ gì?!"

Phùng Xuân Đỉnh gầm thét, chỉ vào đám người George và nói:

"Bọn họ là du học sinh, chẳng lẽ thầy không nhận ra?!"

"Là du học sinh thì thế nào?"

Lâm Dật hỏi lại:

"Trong trường học còn dám trang bức như thế, là thầy cho bọn họ đặc quyền sao?"

Phùng Xuân Đỉnh biểu lộ cứng đờ, nếu như bị cài lên cái mũ cư xử này, phía bên mình sẽ không thể xóa vết nhơ.

"Bọn họ là du học sinh quốc tế, tôi chỉ là đối đãi nhân tính hóa đối với bọn họ! Cái gì mà gọi là cho đặc quyền!"

"Thầy đã muốn nói như vậy, tôi hiểu có ý gì."

Lâm Dật cười cười,

"Tôi người này không có gì yêu thích, chỉ ưa thích ngủ với vợ của người khác. Phùng hiệu trưởng, thầy cũng cho tôi chút đãi ngộ nhân tính hóa được không?"

Phốc!

"Ha ha. . ."

Nam nữ sinh viên ở đây đều nhịn không được, cười to lên.

Thầy Lâm ngưu bức!

"Thầy Lâm, xin chú ý thân phận của thầy!"

Phùng Xuân Đỉnh rống to:

"Bọn họ là học sinh, thầy là giáo viên!"

"Vậy được rồi."

Lâm Dật chỉ mấy nam sinh viên cách đó không xa,

"Mấy người các cậu lớn lên đẹp trai, không phải cũng ưa thích cho người khác mang nón xanh sao? Phùng hiệu trưởng bỏ mái ấm nhỏ vì mọi người, muốn cho các cậu hưởng chút đãi ngộ nhân tính hóa, còn không cám ơn Phùng hiệu trưởng."

"Lâm, thầy Lâm đừng như vậy. . ."

Một nam sinh viên cao ráo, chỉ chỉ một nữ sinh viên có khuôn mặt xinh đẹp ở bên cạnh,

"Bạn gái của em đang ở chỗ này đây, mình chờ lúc không có người lại nói tiếp chuyện này."

"Thầy Lâm, vợ của Phùng hiệu trưởng tuổi tác cũng không nhỏ, bọn em không có khẩu vị nặng như vậy đâu."

"Hừm, cho các người cơ hội đều không biết trân quý."

Nhìn thấy Lâm Dật và những nam sinh viên khác vừa nói vừa cười, Phùng Xuân Đỉnh bị tức đến phun máu

"Lâm Dật, tôi nói cho cậu biết, tôi sẽ nghiêm túc xử lý sự việc này. Không chỉ có cậu bị sa thải, mà còn phải nhận trách nhiệm pháp luật vì sự việc này!"

Lâm Dật cười nhạt một tiếng,

"Phùng hiệu trưởng, tôi bình tĩnh nói chuyện đạo lý với ông ở đây, xem như cho ông đủ mặt mũi, thấy tốt thì lấy đi, đừng gây sự không thoải mái."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 263.

Chương 264. Cùng Đánh Chó Xuống Tràng

Phùng Xuân Đỉnh tức đến dậm chân,

"Cậu chỉ là một giáo viên thể dục, thế mà dám nói chuyện với phó hiệu trưởng như vậy, thật sự là không biết lớn nhỏ. Bây giờ chúng ta lập tức đi tới phòng hiệu trưởng, nếu như tôi không sa thải cậu, thì không phải họ Phùng!"

Lâm Dật nhún vai,

"Đi thôi, đúng lúc tôi còn muốn giảng giải đạo lý với ông đấy."

Xoay xoay lưng, Lâm Dật quay về phía đám sinh viên nói ra:

"Hôm nay, tiết học bơi lội này không có cách nào học tập tiếp, nhưng mọi người đừng ai rời đi, ở đây nhìn chằm chằm bọn chúng cho tôi."

"Vâng, thầy Lâm."

Thời điểm Lâm Dật và Phùng Xuân Đỉnh đi ra ngoài bể bơi, phát hiện ở bên ngoài đứng một đám người.

Đều là nghe được chuyện về du học sinh bị đánh, nên chạy đến xem náo nhiệt.

"Những người này ỷ vào thân phận du học sinh của mình, ở bên trong trường đại học Sư phạm hoành hành bá đạo, cách làm của thầy Lâm thật sự là hả hê lòng người!"

"Nhìn cái gì vậy, tất cả đều giải tán, nếu không ghi lại xử phạt cả các người!"

Những sinh viên vây xem hậm hực rời đi, bọn họ cũng tức giận với Phùng Xuân Đỉnh mà không dám nói gì.

Nếu như không phải ông ta làm chỗ dựa ở sau lưng, những thứ du học sinh nước ngoài này cũng không dám phách lối như vậy.

Nói một cách khác, ông ta mới là kẻ đầu sỏ!

Các sinh viên tản ra, Tô Cách và Tống Giai đều chạy chậm tới.

"Phùng hiệu trưởng, thầy trước bớt giận, sự việc này khẳng định có hiểu lầm."

Tô Cách giải thích nói.

Lâm Dật là phó hiệu trưởng vinh dự của nhà trường.

Mà Phùng Xuân Đỉnh là phó hiệu trưởng thường vụ của trường đại học Sư phạm.

Tuy rằng đều là chức vị phó hiệu trưởng, nhưng thực chất lại có sự khác biệt như ngày với đêm.

Chức vị của Lâm Dật là không có thực quyền, không thể so sánh được với Phùng Xuân Đỉnh.

Hiệu trưởng cuối cùng nghiêng về phía người nào, thật là rất khó nói.

Dù sao địa vị của Phùng Xuân Đỉnh cũng không thấp, xem như bá chủ thứ hai ở bên trong trường đại học Sư phạm này.

"Có cái cọng lông hiểu lầm."

Lâm Dật mở miệng nói trước:

"Chính tôi ra tay, không có gì để bàn cãi hết, một chút hiểu lầm cũng không có."

Tô Cách suýt ngã ngửa, anh không thể để cho tôi bớt lo một chút được sao?!

Coi như không có có hiểu lầm, anh cũng không thể nói theo tôi được sao!

"Tô chủ nhiệm, việc này không có chuyện của cô, hy vọng cô không nên nhúng tay vào!"

Phùng Xuân Đỉnh hừ lạnh một tiếng, sau đó chắp tay, đi về phía phòng làm việc của hiệu trưởng.

Lúc này, trong phòng làm việc của hiệu trưởng, Chu Canh Triết đứng ở trước mặt Triệu Kỳ, kể lại đầu đuôi chuyện xảy ra ở bên trong bể bơi một lần.

"Phùng Xuân Đỉnh thật sự là càng ngày càng quá mức!"

Triệu Kỳ vỗ bàn một cái,

"Thế mà dám dung túng những du học sinh dưới tay làm ra chuyện như vậy, việc này nếu như truyền ra bên ngoài, đại học Sư phạm của chúng ta sẽ biến thành trò cười!"

Thấy Triệu Kỳ nổi giận, Chu Canh Triết đứng ở một bên không dám lên tiếng.

Sự việc này dính dáng đến hai vị phó hiệu trưởng, chính mình chỉ là một cái thư ký nho nhỏ, không có tư cách tham dự quá nhiều, vẫn nên để Triệu hiệu trưởng tự mình quyết định xử lý như thế nào đi.

Đương đương đương ——

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, còn không đợi Triệu Kỳ lên tiếng đồng ý, Phùng Xuân Đỉnh đã đẩy cửa đi vào.

Hai vị phó hiệu trưởng tụ tập đến văn phòng hiệu trưởng, Chu Canh Triết lặng lẽ lui ra ngoài, lấy thân phận của mình thật không thích hợp ở lại đây.

"Triệu hiệu trưởng, chắc hẳn ngài cũng nghe nói qua chuyện Lâm Dật đánh nhau với du học sinh chứ? Tôi cảm thấy việc này cần nghiêm túc xử lý, tuyệt đối không thể nhân nhượng!"

Phùng Xuân Đỉnh sắc mặt lạnh lùng nói:

"Ở trong đội ngũ giáo viên chúng ta lại tồn tại một dạng người con sâu làm rầu nồi canh này, nếu như còn để cho hắn lưu lại ở trường học, không chừng sẽ có bao nhiêu người bị hắn bức hại nữa!"

Triệu Kỳ đẩy gọng kính mắt, thấp giọng nói:

"Tôi cũng có nghe nói qua sự tình xảy ra ở bể bơi, nam du học sinh tên là George kia, ngang nhiên quấy rối nữ sinh viên của đại học Sư phạm, còn đi tiểu vào trong hồ bơi. Đối với sự việc này, anh có muốn cho tôi một lời giải thích hay không?!"

"Sự việc này đúng là bọn họ có làm không đúng, về sau tôi sẽ giáo dục bọn họ."

Phùng Xuân Đỉnh nói ra:

"Nhưng tôi cảm thấy, điều này không có gì to tát, sinh viên người nước ngoài tôn trọng tự do, ưa thích vô câu vô thúc. Ở đất nước của bọn họ, điều này được coi là một loại hành động nghệ thuật, không cần thiết thượng cương thượng tuyến."

Phốc!

Lâm Dật nhịn không được, phì cười ra tiếng.

"Bảo sao ông có thể lên làm phó hiệu trưởng, trình độ văn hóa thực là không tồi, điều này cũng có thể nói liên quan dính líu đến hoạt động nghệ thuật, thật ngưu bức."

"Tôi đang nói chuyện với Triệu hiệu trưởng, việc này không có phần cậu nói chuyện, chú ý thân phận của mình đi!"

Triệu Kỳ lạnh lùng liếc nhìn Phùng Xuân Đỉnh một chút.

"Lâm Dật ngoại trừ là giáo viên thể dục của trường đại học Sư phạm ra, còn là phó hiệu trưởng danh dự của nhà trường. Anh nói xem, lấy thân phận của cậu ấy có tư cách chen vào nói chuyện không?"

Phùng Xuân Đỉnh ngây ngẩn cả người, có chút không thể tin vào lỗ tai của mình.

"Triệu hiệu trưởng, ngài nói cái gì? Cậu ta là phó hiệu trưởng danh dự của nhà trường?"

Tuy rằng tên của Lâm Dật được tăng thêm vào trang web chính thức của trường học, nhưng những người sáng suốt đều biết, trang web chính thức cũng chỉ là cái khung bài trí, căn bản không ai chú ý nhìn.

Phùng Xuân Đỉnh cũng giống như vậy, nếu không ông ta cũng không thể tỏ thái độ thế này, mà sẽ khiêm tốn hơn một chút khi nói chuyện với Lâm Dật.

"Anh cảm thấy, tôi sẽ nói đùa với anh về chuyện này?"

Triệu Kỳ hừ lạnh nói.

"Triệu hiệu trưởng, phó hiệu trưởng danh dự là chuyện gì xảy ra? Chúng ta đều rõ ràng, hoàn toàn cũng chỉ là một cái hư chức trên danh nghĩa, ở trước mặt chúng ta không có một chút tác dụng."

Phùng Xuân Đỉnh hừ lạnh nói:

"Gia đình của những du học sinh ở đây đều có chút danh tiếng, đối với danh dự quốc tế của trường học chúng ta có ảnh hưởng rất quan trọng, cộng thêm hàng năm bọn họ quyên góp khoản tiền mặt cũng là một con số không nhỏ. So sánh với những cống hiến của du học sinh, chức vị phó hiệu trưởng danh dự của cậu ta chả là cái cóc khô gì!"

Triệu Kỳ cầm lấy bao thuốc trên bàn, đốt một điếu,

"Nếu đã nói tới cống hiến, vậy tôi sẽ trò chuyện với anh một chút."

"Trường học chúng ta mới xây dựng phòng thí nghiệm máy vi tính, chắc hẳn anh cũng biết rồi."

"Đương nhiên biết, nghe nói bỏ ra hơn 20 triệu nhân dân tệ. Những lãnh đạo bên trong Bộ giáo dục đều vô cùng coi trọng, đây cũng là một tấm danh thiếp mà nhà trường chúng ta có thể cầm ra bên ngoài."

Triệu Kỳ gảy khói tàn thuốc,

"Đó cũng chỉ là đưa ra bên ngoài một số thông tin, tình huống thật thì anh còn không biết."

"Chẳng lẽ trong chuyện này vẫn còn có ẩn tình gì khác sao?"

Phùng Xuân Đỉnh ngoài ý muốn nói:

"Vì sao tôi là phó hiệu trưởng thường vụ lại không biết?"

"Bởi vì thầy Lâm rất điệu thấp, không muốn trắng trợn tuyên dương, cho nên tôi cũng không công bố."

"Ừm? Cậu ta chỉ là giáo viên dạy thể dục, việc này thì có quan hệ gì với cậu ta?"

"Nói thật cho anh biết đi, chỗ phòng thí nghiệm kia cũng chính là do thầy Lâm quyên tặng."

Triệu Kỳ nói ra:

"Anh cảm thấy thầy Lâm so với những du học sinh kia, thì người nào mới có sự cống hiến lớn hơn?"

Phùng Xuân Đỉnh mộng bức, dưới chân dường như sinh ra một cây đinh, đứng im tại chỗ.

Trong nháy mắt, không cách nào tiếp nhận sự thay đổi về mặt thân phận của Lâm Dật.

"Cậu ta có tiền như vậy sao? !"

"Nào chỉ là có tiền thôi?"

Triệu Kỳ không thay đổi sắc mặt nói ra:

"Không chỉ có thiết bị của phòng thí nghiệm là do thầy Lâm quyên tặng, ngay cả sở nghiên cứu Long Tâm của thành phố Trung Hải cũng là của thầy Lâm. Có rất nhiều dự án nghiên cứu khoa học của trường học chúng ta, đều là nhận được sự giúp đỡ của người ta mới hoàn thành. Vậy mà anh lấy những du học sinh cứt chó kia ra so sánh với thầy Lâm, có phải là đầu óc bị úng nước rồi không?"

Phùng Xuân Đỉnh sắc mặt khó coi, dù có nằm mơ thì ông ta cũng không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ có một tầng thân phận như vậy.

Đừng nói mình không thể động đến cậu ta, lấy quy mô hiện tại của trường đại học Sư phạm, còn cần phải cúng bái cậu ta làm tổ tông mới đúng.

Đánh mấy đứa du học sinh cũng chỉ là việc chơi đùa mà thôi.

"Triệu hiệu trưởng, ngài xem lại việc này một chút, thì ra là hiểu lầm."

Phùng Xuân Đỉnh lập tức thay đổi phong cách, cười theo nói ra:

"Nếu đã là người một nhà, vậy chuyện này coi như xong, tôi trở về sẽ giáo huấn bọn họ vài câu, để bọn họ phải ghi nhớ thật lâu."

Nói xong câu kế tiếp, Phùng Xuân Đỉnh rời đi khỏi văn phòng.

Sau khi ra khỏi cửa nặng nề, ông ta nhẹ nhàng thở ra, loại cảm giác hít thở không thông kia mới biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi Phùng Xuân Đỉnh rời đi, Triệu Kỳ nhìn về phía Lâm Dật.

"Thầy Lâm, cậu muốn xử lý việc này như thế nào?"

"Tôi chính là một giáo viên thể dục, nào có tư cách quyết định loại sự tình này, Triệu hiệu trưởng tự mình xem xét mà làm thôi."

Triệu Kỳ nhíu mày, mặc dù Lâm Dật không nói gì, nhưng nói ra lời ấy cũng coi như cho thấy thái độ của mình.

"Thân phận của Phùng Xuân Đỉnh không giống với Lý Đức Điền trước đó, cho nên tôi phải chậm rãi thao tác. Sự việc này không gấp được, cần một đoạn thời gian mới có thể có kết quả."

"Ngài xem đó mà làm là được rồi, dù sao ngài cũng là hiệu trưởng."

Lâm Dật nói ra:

"Trừ cái đó ra, tôi không quá hi vọng mấy tên du học sinh kia lại xuất hiện ở trường đại học Sư phạm."

"Việc này không có vấn đề gì, tôi sẽ nghiêm túc xử lý."

"Vậy thì tốt rồi, cứ như vậy đã. Hiện giờ sắp đến giữa trưa, tôi phải đi ăn cơm đây."

Lâm Dật xoay xoay lưng, chuẩn bị đi căn tin ăn cơm.

Nhưng ngay tại lúc này, bỗng nghe được một tiếng thét lên.

"Phi lễ, phi lễ, Phùng Xuân Đỉnh ông không được sờ mó cái eo nhỏ của nữ sinh viên chân dài!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 264.

Chương 265. Đến Từ Bạn Học Nữ Yêu Mến

"Vô lễ với nữ sinh viên?"

Lâm Dật và Triệu Kỳ đều ngây ngẩn cả người.

Đây là thao tác cợt nhả gì vậy?

Vừa mới từ trong này rời đi, trở về đã giở trò vô lễ với nữ sinh viên, tốc độ này không phải là quá nhanh sao?

Lấy IQ của Phùng Xuân Đỉnh không cần phải làm ra loại sự tình này đi.

"Thầy Lâm, chúng ta qua xem một chút đi."

"Được."

Lâm Dật và Triệu Kỳ đẩy cửa đi ra ngoài.

Phát hiện Phùng Xuân Đỉnh đang đứng trước cửa phòng làm việc, bị một đám người vây xung quanh.

Trong đó có một bộ phận lớn sinh viên mà Lâm Dật nhìn rất quen mắt, giống như là một khối sinh viên đăng ký học tiết bơi lội.

Sao không canh chừng thật kỹ đám du học sinh uống nước bể bơi, mà lại còn chạy đến nơi này?

Lâm Dật và Triệu Kỳ đi tới, phát hiện trước trong văn phòng của phó hiệu trưởng có một nữ sinh viên ngồi dưới đất, như khóc mà không phải khóc lau nước mắt.

Bởi vì nàng mặc chính là váy hai dây, một bên dây đeo vai trơn rơi xuống trên cánh tay, nhìn còn có chút lộn xộn.

"Thầy Lâm, Triệu hiệu trưởng, các thầy phải làm chủ cho em. Nếu như sự kiện này bị truyền ra ngoài, em cũng không muốn sống nữa."

Lâm Dật: ...

Chị gái, làm phiền thời điểm khóc lóc, chị có thể khóc thật một chút được hay không? Đây cũng quá giả rồi.

"Các thầy mau ghi lại hành động ghê tởm của ông ta, sau đó đăng lên mạng. Em muốn để tất cả mọi người, đều biết bộ mặt thật của ông ta."

"Đúng đúng đúng, đăng tải clip lên trên diễn đàn Đẩu m. Dạng người như ông ta, nhất định phải nghiêm trị không tha!"

"Sự tình cho lũ du học sinh được đặc quyền, cũng cần phải đưa ra ngoài ánh sáng. Dạng người này căn bản không xứng nhận chức vị ở trường học!"

Nhìn thấy các học sinh đều lòng đầy căm phẫn, Lâm Dật đoán được, bọn họ cũng không thể nhịn được nữa, nếu không sẽ không làm chuyện như vậy.

"Phùng Xuân Đỉnh, ông thật có chút quá mức. Việc giúp đỡ du học sinh nói chuyện còn chưa tính, quay đầu trở về lại còn bắt nạt sinh viên của mình. Ông luôn miệng nói tôi là con sâu làm rầu nồi canh, tôi thấy ông mới là viên cứt chuột kia đi."

"Cậu nói bậy bạ gì đó?! Tôi không làm gì cả. Tôi vừa trở lại văn phòng, cô ta đã nhảy vọt vào, rõ ràng là muốn vu oan cho tôi!"

Phùng Xuân Đỉnh hốt hoảng khẩn trương giải thích.

"Chính ông có đức hạnh gì ông còn không biết sao? Trước đó còn vụng trộm sờ qua tay của tôi, tôi cũng chính là một trong số những người bị hại!"

Một nữ sinh viên khác lên tiếng.

"Tôi cũng vậy, tôi cũng vậy. Tôi bị trượt ba môn học kỳ này, ông ta gọi tôi đến văn phòng riêng, bảo tôi ra ngoài với ông ta một lần là có thể miễn thi lại, nhưng tôi không có đồng ý."

"Có một lần, tôi nhìn thấy ông ta tùy tiện gạt tàn thuốc linh tinh, không có một chút biểu hiện giác ngộ của người giáo viên."

"Mấy ngày trước, tôi nhìn thấy ông ta mắt đi mày lại với bác gái làm bếp ở căn tin. Sau đó, bác ấy còn bới cho ông ta thêm mấy miếng xương sườn. Đây chính là tác phong thói quan liêu điển hình, thậm chí còn có hiềm nghi tạo ra quy tắc ngầm với nữ nhân viên cấp dưới."

Phùng Xuân Đỉnh nghe xong thì mộng bức.

Con mẹ nó, coi như muốn quy tắc ngầm, tôi cũng ngầm với Tô Cách chứ, làm sao có thể ngấm ngầm với bác gái ở căn tin?!

Dưới sự công kích của một đám sinh viên dùng ngòi bút làm vũ khí, tất cả những chuyện đồi bại của Phùng Xuân Đỉnh đều bị các nàng cầm điện thoại quay lại.

Thậm chí, ngay cả việc đi nhà xí không xả nước cũng bị ghi lại trong danh sách.

Nhưng là thật là giả, thì không thể nào biết được.

Khả năng Phùng Xuân Đỉnh đều không nhớ rõ, tự mình đã làm qua những chuyện đó chưa.

"Khụ khụ khục..."

Triệu Kỳ nhẹ ho khan vài tiếng, các sinh viên đang líu ríu đều ngừng lại, cũng không còn lớn tiếng ồn ào.

"Phùng Xuân Đỉnh, xét thấy anh sở tác sở vi, tạm thời cách chức của anh chờ xử lý. Tôi sẽ đem những chuyện xảy ra, một năm một mười báo cáo lên trên Cục, đến mức sẽ xử lý theo hình thức nào thì anh ở nhà chờ tin tức đi."

Phùng Xuân Đỉnh đã choáng váng, thậm chí có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Mặc dù Triệu Kỳ không có có quyền lợi sa thải chính mình, nhưng xảy ra chuyện như vậy, chính mình cũng không thể không đình chỉ chức vị.

"Tôi, tôi đã biết."

Phùng Xuân Đỉnh mặt mày xám xịt rời đi, thậm chí ngay cả đồ vật cá nhân cũng không còn tâm tư thu dọn.

Giây phút Phùng Xuân Đỉnh bước vào thang máy, trong hành lang truyền ra tiếng hoan hô vang trời.

"Cuối cùng đã đuổi được lão lưu manh này rời đi."

"Tớ đã sớm nhìn ông ta không thuận mắt!"

"Đối với dạng người này, căn bản không xứng ở lại đại học Sư phạm."

Vừa reo hò, đồng thời hơn mười người nữ sinh viên xông tới.

"Thầy Lâm, thầy không sao chứ? Bọn em đều lo lắng gần chết, may mà em cái khó ló cái khôn, nghĩ ra biện pháp như vậy."

"Việc này có gì mà phải lo lắng, nếu tôi thật sự sợ ông ta, tôi đã không dám đối nghịch."

Khóe miệng Triệu Kỳ co giật, lúc trước còn không có phát hiện ra, hiện giờ thật nhìn thấy được.

Những nữ sinh viên này mà điên cuồng lên, quả thực còn khủng bố hơn so với vũ khí hạt nhân.

Ai, lớn lên đẹp trai cũng có nhiều ưu thế quá.

"Được rồi, tất cả mọi người giải tán đi. Vừa rồi các em quay video, không cho phép ai phát lên mạng, biết chưa?"

Lâm Dật dặn dò.

"Vâng, thầy Lâm. Bọn em cũng là lo lắng cho thầy, sợ ông ta hãm hại thầy, cho nên mới nghĩ ra biện pháp như vậy. Còn chuyện vừa rồi quay video, tuyệt đối sẽ không lưu truyền ra bên ngoài."

"Vậy tôi an tâm, các em đi về trước đi."

"Ừm vâng."

Dưới sự chỉ đạo của Lâm Dật, nhóm nam nam nữ nữ lần lượt rời đi.

Nơi hành lang ồn ào, cuối cùng cũng an tĩnh trở lại.

Leng keng

Thời điểm này cửa thang máy mở ra, một bóng hình cao gầy xinh đẹp vội vã chạy ra từ bên trong, trên tay còn cầm theo hai cái hộp.

Lâm Dật nhìn sang, hình như là Vương Nhiễm tham gia tiết học bơi lội vừa rồi.

"Lâm, thầy Lâm, thầy không sao chứ?"

Đứng ở trước mặt Lâm Dật, Vương Nhiễm hơi thở hổn hển

nói.

"Chuyện bên này đều đã được giải quyết xong."

Lâm Dật cười nói:

"Không có gì bất ngờ xảy ra, Phùng Xuân Đỉnh sẽ bị sa thải, xem như tất cả đều vui vẻ."

"A a, vậy thì tốt quá."

Vương Nhiễm nói ra:

"Thầy Lâm, cái này cho thầy."

Nhìn thấy Vương Nhiễm đưa tới hộp thuốc, phát hiện là băng dán cá nhân và thuốc sát trùng.

"Em mua thứ này làm gì?"

"Lúc vừa rồi thầy đánh nhau, em nhìn thấy tay của thầy bị thương, nên em chạy đi mua thuốc cho thầy."

"Ừm? Bị thương rồi?"

Lâm Dật nhìn cánh tay mình, phát hiện ở trên cánh tay phải của mình có lỗ hổng nhỏ sâu nửa centimet, lưu lại một ít máu, nhưng đều đã đọng lại.

Nếu như không phải Vương Nhiễm nói ra, chính mình cũng không biết rõ.

"Băng dán cá nhân và thuốc sát trùng, em cứ giữ để dự phòng đi. Với vết thương nhỏ như thế, tôi còn không có cảm giác gì."

Lâm Dật không quan trọng nói.

"Vẫn nên dán cái băng dán vết thương đi, em sợ bị nhiễm trùng."

Vương Nhiễm nhỏ giọng nói.

"Vậy được rồi, tự tôi làm là được."

Tiếp nhận băng dán và thuốc sát trùng từ Vương Nhiễm đưa qua, Lâm Dật vừa cười vừa nói.

"Lâm, thầy Lâm, hẹn gặp lại. Cám ơn thầy!"

Vương Nhiễm cám ơn Lâm Dật, sau đó xấu hổ chạy đi.

"Ừm? Chính mình đã làm cái gì? Có cái gì mà phải cám ơn nhỉ?"

Lâm Dật lẩm bẩm một câu,

"Chẳng lẽ là bởi vì chuyện George theo đuổi nàng?"

"Thầy Lâm, chuyện bên này đã xử lý xong, tôi đi về trước."

Triệu Kỳ nói ra.

Lâm Dật gật gật đầu, sau khi lên tiếng chào hỏi, anh cũng quay về văn phòng Đoàn ủy của trường học.

Nhìn thấy Lâm Dật trở về, mấy người Tô Cách đều đứng lên.

"Lâm Dật, anh không sao chứ, Phùng Xuân Đỉnh đó không làm khó anh chứ?"

"Ông ta sắp bị sa thải rồi, làm khó tôi cái cọng lông ấy."

"Sắp bị sa thải rồi?"

Lâm Dật đơn giản kể lại sự tình vừa rồi một lần nữa, mấy người Tô Cách lắng nghe mà than thở.

Lâm Dật có phải quá cường hãn rồi hay không?

Mới đến trường học không được bao lâu mà đã trực tiếp lấy đi hai vị phó hiệu trưởng.

Đây là thủ đoạn nghịch thiên gì vậy !

Dịch: MBMH translate

Hết chương 265.

Chương 266. Ảnh Hưởng Sâu Xa Đối Với Sự Nghiệp Giáo Dục

"Mọi người đừng dùng ánh mắt ấy nhìn tôi. Tôi sắp chết đói rồi đây, ai đi mua giúp tôi chút cơm về đi, buổi chiều còn phải lên dạy tiết học bóng rổ nữa đấy."

"Anh Lâm, anh chờ một chút, em đi mua cho anh ngay bây giờ."

Tống Giai nói ra.

Lâm Dật buồn bực muốn chết.

Một tiết học tốt vậy mà bị lãng phí, thật là đáng tiếc, còn phải chờ thêm một thời gian mới có thể bù lại.

Ngay sau khi Lâm Dật ăn trưa xong, Tô Cách nhận được điện thoại của Triệu Kỳ.

"Vâng, Triệu hiệu trưởng, hiện tại tôi lập tức phát thông báo."

"Vâng vâng vâng, tôi hiểu được."

Nói xong chính sự, Tô Cách liền cúp điện thoại. Đồng thời, nàng đưa ánh mắt dừng lại ở trên người Lâm Dật.

"Dùng ánh mắt ấy nhìn tôi làm gì? Nơi này là văn phòng, không phải nhà cách âm."

"Anh nghĩ gì thế?"

Tô Cách xì một câu,

"Vừa rồi Triệu hiệu trưởng gọi điện thoại tới, nói phải nghiêm túc xử lý những du học sinh kia. Tuy nhiên ông ấy giao quyền lợi ấy cho anh, nói xử lý như thế nào thì tùy anh quyết định."

"Việc này còn có gì để nói đâu, trực tiếp đuổi học là xong."

"Được, vậy thì tôi sẽ lập tức phát thông báo."

Lâm Dật đang ăn mì sợi mà Tống Giai mua về cho anh, nói ra:

"Trong trường học vẫn còn có một số quy định, cũng là nhằm vào đối tượng du học sinh chứ?"

"Đúng là có không ít."

"Đều hủy bỏ, ai muốn làm quen với tật xấu của bọn họ, làm như chính mình là đại gia vậy."

Lâm Dật nói ra:

"Mặc dù đại học Sư phạm không phải là trường học danh tiếng gì, nhưng cũng phải có phong cách môi trường đại học của chính mình. Nói cho bọn họ biết, có thể ngốc thì ngốc, không thể ngốc thì cút."

"Được, tôi sẽ gọi người phát thông báo, tranh thủ công bố chính thức sự kiện này trước ngày mai."

"Ừm."

Không đến nửa giờ sau, bọn người Tô Cách và Tống Giai đều nghĩ ra bài thông báo chính thức.

Sau khi Đoàn ủy nhà trường phát thông báo ra bên ngoài, ở trong forum của nhà trường đưa tới sóng to gió lớn.

Vô số bình luận và status tạo thành một loại tràng diện đại đoàn kết chưa từng có.

Bởi vì bản thông báo này xem như khơi mở ra một dòng chảy mới, ý nghĩa cùng và ảnh hưởng đều vô cùng to lớn.

Đối với Lâm Dật mà nói, tới trường học làm việc chỉ là nhiệm vụ của hệ thống phân phối.

Nhưng chính bản thân Lâm Dật cũng không biết, một hành động trong lúc vô hình đã tựa như một dạng hiệu ứng hồ điệp, mang đến ảnh hưởng sâu xa đối với toàn bộ ngành giáo dục.

Vào buổi chiều, khi Lâm Dật đi đến dạy tiết học bóng rổ, anh nhận được tràng vỗ tay hoan nghênh của tất cả nam sinh viên.

Mặc dù nghi thức hoan nghênh đơn giản một chút, nhưng nó biểu đạt sự kính ý, không thể đong đếm được.

"Không cần quay sang nịnh nọt, cơ sở huấn luyện vẫn cần phải tập luyện."

Lâm Dật cũng không thèm nể mặt mũi,

"Tổ 4 trở về tiếp tục chạy, mỗi tổ hai mươi vòng, bắt đầu đi."

"Sớm biết thế thì tôi đã không vỗ tay."

"Nếu như không vỗ tay, vậy thì chạy thêm tám vòng."

Sau khi dạy xong tiết học, Lâm Dật không có quay về văn phòng, mà trực tiếp đi tới bãi đỗ xe, chuẩn bị trở về nhà.

"Thầy Lâm."

Nghe được có người gọi mình, Lâm Dật nhận ra người đó là Vương Nhiễm.

Vương Nhiễm ăn mặc đơn giản, quần Jean màu xanh lam, kết hợp áo dài tay viền hoa màu đen, toát lên vẻ đẹp thông minh, tươi tắn, căng tràn và đầy sức sống của nữ sinh viên đại học.

"Tay của thầy còn đau không?"

Lâm Dật có chút xấu hổ, bởi vì nàng mua băng cá nhân và thuốc sát trùng cho mình, mà chính mình lại căn bản không cần dùng đến.

"Ngạch, không còn đau."

Lâm Dật cười nói:

"Em mua băng dán cá nhân và thuốc sát trùng, tôi đã để ở phòng làm việc, giữ lấy để dùng sau."

"Ừm vâng, dạy tiết học thể dục sẽ dễ gặp chấn thương, thầy Lâm giữ lấy để sử dụng."

Lâm Dật gật gật đầu, nói:

"Em là muốn ra về sao?"

"Em, trong nhà em có một chút việc, nên em trở về nhà một chuyến."

"Đúng lúc, tôi cũng tan việc, để tôi đưa em trở về."

"Không không không, không cần."

Vương Nhiễm vội vàng từ chối nói:

"Em tự ngồi xe buýt là được rồi, không phiền phức thầy Lâm."

"Phiền phức cái gì?"

Lâm Dật nói:

"Chẳng lẽ là em ngại xe của tôi cũ?"

"Không, không có, em không có ý đó, thầy Lâm không nên hiểu lầm."

Vương Nhiễm giải thích nói.

"Vậy thì lên đây đi, đúng lúc tôi nhàn rỗi không có chuyện gì làm."

"Vậy phiền phức thầy Lâm rồi."

Lâm Dật mở cửa xe, hai người cùng nhau lên xe.

Trái tim Vương Nhiễm phanh phanh trực nhảy ra ngoài, tựa như con nai con ngơ ngác đang đi lạc.

Thầy Lâm vừa tới trường học không bao lâu, mình chắc là nữ sinh viên đầu tiên được ngồi xe thầy?

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Vương Nhiễm cũng đỏ bừng lên.

Nếu để cho bạn cùng phòng biết sự kiện này, các cậu ấy sẽ rất hâm mộ đi.

"Nhà em ở đâu?"

"Tiểu khu Ánh Rạng Đông, đường An Bình."

"Tôi còn không biết cái tiểu khu đó ở đâu, em chỉ đường phía trước mặt đi."

"Ừm vâng, cảm ơn thầy Lâm."

Cả chặng đường đi, hai người trò chuyện câu được câu không, đều là một số chuyện vụn vặt không có dinh dưỡng.

Ngồi ở trong xe của Lâm Dật, Vương Nhiễm khép chặt hai chân, cũng không dám cử động gì nhiều.

Điểm ấy thì Lâm Dật có thể hiểu được, lần đầu tiên ngồi lên xe của người khác, khẳng định đều là cái tư thế này.

Lúc trước Kỷ Khuynh Nhan cũng là như vậy, vẫn luôn khép lấy hai chân. Có điều, lần đầu tiên nàng ngồi khép chân là đang mặc váy, cho nên nhìn đẹp mắt hơn nhiều so với Vương Nhiễm.

Mà bây giờ, để cho nàng khép chân ngồi đây là chuyện không thể nào.

Thậm chí còn bắt đầu cởi giày.

"Thầy Lâm, nhà em ở quá xa, nếu không hiện giờ cho em xuống xe."

Vương Nhiễm xấu hổ nói.

"Không có việc gì, tôi trở về cũng khá nhàn rỗi. Nếu như không đưa em về, tôi cũng không có chuyện gì để làm."

"Cám ơn thầy Lâm..."

Reng reng reng

Ngay trong lúc Vương Nhiễm nói chuyện, điện thoại trong túi vang lên, nhưng Vương Nhiễm không có nhận cuộc gọi, trực tiếp treo máy.

Thời điểm để điện thoại di động vào lại trong túi, chuông điện thoại lại vang lên.

Lần này, Vương Nhiễm vẫn tiếp tục treo máy.

Nhưng Lâm Dật bén nhạy phát hiện một điểm, Vương Nhiễm do dự một chút, rồi mới tắt điện thoại.

Trong lúc vô tình, Lâm Dật nhìn thấy trên điện thoại di động là một số điện thoại xa lạ, còn là số của ai thì không biết.

Ngay sau đó, Vương Nhiễm mở ra Wechat và tìm được một người, nhanh chóng nhắn tin trả lời vài câu, liền đóng lại điện thoại di động.

Lại qua hai mươi mấy phút đồng hồ, dưới sự hướng dẫn của Vương Nhiễm, Lâm Dật mới lái xe chạy đến tiểu khu Ánh Rạng Đông, đường An Bình.

Tiểu khu Ánh Rạng Đông là khu phố đã có hơn ba mươi năm lịch sử, còn cũ kỹ hơn so với tiểu khu Hòa Bình mà Lâm Dật ở trước đó.

Bởi vì là khu nhà tập thể trên nền công xưởng cũ để lại, nên hiện tại hoàn cảnh sống và cơ cấu nội bộ ở nơi này không thể nào so sánh được những tiểu khu khác.

Theo cổng chào chạy xe vào trong khu nhà dân mất khoảng hơn mười phút đồng hồ.

Nếu như không phải loại tài xế lão làng như Lâm Dật, người bình thường thật sự không lái vào được.

"Thầy Lâm, em về đến nhà rồi, cảm ơn thầy đã đưa em trở về."

"Đừng khách sáo, em còn mua cho tôi băng dán cá nhân và thuốc sát trùng, chúng ta hòa nhau."

"Đó đều là việc em nên làm, thầy Lâm, thầy đừng khách khí như vậy."

"Ừm."

Lâm Dật gật gật đầu,

"Em đi lên trước đi, tôi cũng trở về."

"Ừm vâng, hẹn gặp lại thầy Lâm."

Lên tiếng chào hỏi xong, Lâm Dật quay xe ra ngoài.

Đối với loại tiểu khu cũ như vậy, lúc tiến vào thì khó, mà thời điểm đi ra càng khó. Khi lái xe ra được bên ngoài, anh đã có thể nhìn thấy ánh hoàng hôn phía cuối chân trời.

Hạ kính xe xuống, tắt điều hòa, Lâm Dật chuẩn bị lái xe về Cửu Châu Các.

Nhưng đúng lúc này, Lâm Dật ngoài ý muốn nhìn thấy, Vương Nhiễm vội vã chạy tới trạm xe buýt phía đối diện ngoài đường cái, chạy lên chiếc xe buýt vừa dừng sát ở sân ga số 89.

"Không phải muốn về nhà sao? Sao lại còn ngồi xe buýt rời đi?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 266.

Chương 267. Ngoại Trừ Hiến Pháp, Không Ai Có Thể Khống Chế Được Anh

Lâm Dật thả chậm tốc độ xe, nhìn thấy xe buýt chậm rãi lái đi, anh mới tăng tốc rời đi.

Về chuyện Vương Nhiễm về đến nhà, lại vì chuyện gì quay người rời đi, Lâm Dật không biết nguyên nhân, cũng không muốn nghe ngóng quá nhiều.

Nơi này không phải là trường học, chính mình không có tư cách quản quá nhiều việc.

Đưa Vương Nhiễm về nhà xong, Lâm Dật không có đi về Cửu Châu Các ngay lập tức, mà đi thẳng đến trường đua xe, lái chiếc Pagani của mình chạy vài vòng cho thoải mái, rồi mới hài lòng quay về nhà.

Ngày thứ hai, bởi vì hôm nay chỉ có một tiết học, nên Lâm Dật cũng không có gấp gáp, hơn 9 giờ mới tới trường học.

Vừa đỗ xe ngừng lại, điện thoại của Tô Cách gọi tới.

"Anh đang ở đâu vậy?"

Giọng nói của Tô Cách có chút vội vàng, Lâm Dật cảm giác có điểm gì là lạ,

"Vừa mới tới trường học, tìm tôi có việc gì?"

"Anh mau đi tới phòng hiệu trưởng một chuyến."

"Uh."

Lâm Dật không có nói nhảm, sau khi xuống xe thì trực tiếp đi đến văn phòng Triệu Kỳ.

Trong tích tắc đẩy cửa ra, anh nhìn thấy trong văn phòng đều là người.

Ngoại trừ Triệu Kỳ và Tô Cách ra, đứng ở đây chính là George và đám sinh viên ngoại quốc khác, mà ngày hôm qua bị chính mình đánh một trận.

Đứng ở bên cạnh của bọn họ, còn có mấy người nước ngoài trung niên, theo chỗ đứng của bọn họ có thể nhìn ra, có lẽ là quan hệ cha mẹ.

"Lâm Dật, mau tới đây."

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, Tô Cách kéo anh đến bên cạnh mình.

"Cô gọi điện thoại cho tôi là vì chuyện này?"

Tô Cách khó xử gật đầu. Nếu như nàng và Triệu Kỳ có năng lực xử lý chuyện này, thì bọn họ tuyệt đối sẽ không gọi Lâm Dật tới.

Nhưng bởi vì việc này có dính đến người ngoại quốc, sự tình sẽ trở nên vi diệu và nhạy cảm.

"Làm tôi giật cả mình, tôi còn tưởng rằng lại muốn cho tôi dạy thay tiết học nào nữa chứ."

Nhìn thấy Lâm Dật vẫn biểu lộ vẻ vân đạm phong khinh, Triệu Kỳ đều không nắm chắc được chủ ý.

Tại sao thầy Lâm lại không sợ gì chứ?

Nếu như sự kiện này bị làm lớn chuyện, nhất định sẽ ảnh hưởng đến danh dự của anh.

Công việc cũng không cần nghĩ làm tiếp.

"Thầy Lâm, để tôi trước giới thiệu một chút."

Triệu Kỳ đứng ra nói ra:

"Vị này là Mark, cha của George. Vị này là người nhà của Rocca. . ."

"Được rồi, được rồi, không cần giới thiệu. Bọn họ là ai cũng không cần quan tâm, không ảnh hưởng đến tôi."

Lâm Dật chẳng hề để ý phất phất tay.

"Cha, hôm qua người đánh bọn con chính là hắn, còn bắt bọn con uống nước trong bể bơi, con muốn tố cáo hắn!"

"Không cần nói, cha đã tìm luật sư tới, hơn nữa còn thanh toán chi phí đại diện đắt đỏ, sự kiện này sẽ được xử lý."

Mark nói ra.

"Cậu George, trước tiên cậu đừng kích động. Tôi là luật sư đại diện của các vị, việc này tôi sẽ xử lý."

Một luật sư trung niên đứng dậy, đẩy kính mắt trên sống mũi, cũng móc ra danh thiếp của mình.

"Chào anh Lâm, trước tự giới thiệu mình một chút, tôi là luật sư sự vụ của Sở luật sư Phồn Vinh, tôi tên là Hàn Việt."

Lâm Dật đặt mông ngồi xuống trên ghế sa lon,

"Lời dạo đầu thì miễn đi, nhanh đi thẳng vào chuyện chính, đợi lát nữa tôi còn phải đi dạy học đây."

Hàn Việt đứng ngơ ngác, cầm danh thiếp trong tay lơ lửng giữa không trung, cảnh tượng thật xấu hổ.

Tô Cách im lặng lắc đầu, không nói đến việc kết quả xử lý cuối cùng ra làm sao.

Nhưng nếu muốn nói chuyện lịch sự với Lâm Dật, rõ ràng không có khả năng.

"Nếu đã như vậy, tôi cần phải nhắc nhở anh Lâm một chút, nếu như anh không phối hợp, đừng nói là... Đợi lát nữa lên tiết học, mà anh có thể lưu lại ở trường học hay không, đều rất khó nói."

"Mẹ nó, đáng sợ như vậy?"

Lâm Dật đứng dậy, vội vàng tiếp nhận danh thiếp của Hàn Việt,

"Muốn mạng của tôi cũng có thể, nhưng không thể bắt tôi rời khỏi cương vị giáo viên yêu quý này được. Một ngày không được gặp những sinh viên đáng yêu của mình, tôi sẽ không chịu nổi."

"Ha ha. . ."

Nhìn thấy bộ dáng Lâm Dật khách khách khí khí nhận lấy danh thiếp của mình, Hàn Việt ưỡn thẳng lưng.

"Thầy Lâm đúng là một người cố chấp. Nếu tôi không cầm lấy pháp luật làm vũ khí, thật sự cũng không biết làm sao đối phó. . ."

Xoẹt

Lâm Dật cầm lấy danh thiếp của Hàn Việt, tại chỗ xé thành mảnh nhỏ, "Giá mà ông đừng nói, cái tấm thẻ này của ông có chất lượng rất tốt, xé nhỏ rất là khó khăn."

"Anh!"

Vẻ mặt Hàn Việt ngây ra, tức giận đến thân thể phát run. Ông ta hoàn toàn không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ làm ra hành động vô lại như thế!

"Tôi thế nào?"

Lâm Dật hiếu kỳ hỏi:

"Cũng chỉ là xé tấm danh thiếp mà thôi, chẳng lẽ ông còn muốn tố cáo tôi? Chẳng lẽ xé danh thiếp cũng phạm pháp? Lúc nào quy định này công khai hoạt động, sao tôi lại không biết nhỉ?"

Tô Cách đứng ở một bên, không nhịn được cười.

Đối với dạng người không kiêng nể ai như Lâm Dật, ngoại trừ hiến pháp, hình như không ai có thể khống chế được anh ta.

"Anh Lâm, anh có thể không tôn trọng tôi, nhưng. . ."

"Không thể không nói, ông vẫn tự biết rõ bản thân mình."

Lâm Dật cười ha hả nói:

"Vậy mà nhìn ra tôi không tôn trọng ông, không cần hoài nghi, tự tin một chút, tôi chính là xem thường ông."

"Ý của tôi là, anh có thể không tôn trọng tôi, nhưng anh. . . !"

"Tốt tốt, tôi đúng là không có tôn trọng ông."

Lâm Dật nói ra:

"Ông cũng không cần tiếp tục nhấn mạnh như vậy."

Hàn Việt tức đến nghiến răng nghiến lợi, hành nghề hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy dạng vô lại này!

"Nếu như anh còn như vậy, tôi sẽ tố cáo anh tội công kích lăng mạ người khác, anh sẽ phải đền bù chi phí tổn thất tinh thần cho tôi!"

"Ông còn ra vẻ gì chứ? Vô luận dáng người hay là vẻ đẹp trai, ông đều không phải cùng một đẳng cấp với tôi. Tôi công kích làm cái lông, ông cũng xứng sao?"

Hàn Việt nắm chặt hai nắm đấm, cắn răng mở miệng nói:

"Tôi không muốn nói nhiều lời với anh. Tôi nói cho anh biết, lúc 10h20ph buổi sáng ngày hôm qua, anh đã cố ý đánh du học sinh người nước ngoài. Hôm nay, tôi nhận ủy thác của người khác mời đến đây, chính thức tiếp nhận vụ án này!"

"Người đúng là bị tôi đánh, nhưng bọn họ đùa giỡn sinh viên đại học Sư phạm, còn đi tiểu vào trong bể bơi. Vậy việc này tính như thế nào?"

Lâm Dật nói ra:

"Hơn nữa bọn họ có sáu người, nếu như có thêm hai người nữa, con mẹ nó, tôi còn tưởng rằng liên quân tám nước lại đánh tới đây."

"Xin lỗi, tôi chỉ là luật sư đại diện của bọn họ, chỉ phụ trách bọn họ tố tụng."

"Chậc chậc chậc. . ."

Lâm Dật cười lắc đầu,

"Thật ra, tôi còn thật ngoài ý liệu, tốt xấu gì ông cũng là người Hoa, tại sao có thể làm ra loại sự tình này chứ?"

"Thì bởi vì tôi là người Hoa, tôi mới phải làm chuyện như vậy!"

Hàn Việt càng ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt nói ra:

"Hình tượng quốc tế của Hoa Hạ cũng là bị các người phá hủy hết, nếu như không có tôi. . ."

"Hình tượng Quốc tế con bà nội mày."

Lâm Dật mắng:

"Hình tượng quốc tế của Hoa Hạ là dựa vào đao thật thương thật làm ra, có liên quan cái lông gà đến ông, thực sự còn tự tô thiếp vàng lên mặt mình."

"Anh có thể không thừa nhận tác dụng của tôi, nhưng tôi đúng là cố gắng sức lực ở phương diện này."

Dường như biết Lâm Dật có tính cách vô lại, Hàn Việt cũng biết mình không phải là đối thủ của anh ta, nên nghiêm túc nói:

"Anh Lâm, tôi hy vọng anh không nên tránh nặng tìm nhẹ, mời nhìn thẳng vào kháng cáo của chúng tôi!"

"Được thôi, ông trình bày dừng ở đây đi."

Lâm Dật nói ra:

"Các người nói thử một chút, muốn xử lý việc này như thế nào?"

"Sợ hãi rồi đúng không?"

Hàn Việt híp mắt nói ra:

"Kháng cáo của chúng tôi rất đơn giản. Anh cần bồi thường chi phí tiền thuốc men và tổn thương tinh thần cho sáu du học sinh, tổng cộng 3,29 triệu nhân dân tệ. Tiếp theo, chúng tôi yêu cầu anh nhất định phải đứng ra trịnh trọng xin lỗi bọn họ ở trước mặt giáo viên và học sinh trong toàn trường. Ngoại trừ điều đó ra, chúng tôi còn muốn yêu cầu nhà trường, tăng thêm ưu đãi học tập cho sáu vị du học sinh này."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 267.

Chương 268. Có Người Gọi Là Hàn Việt, Nhớ Trọng Điểm Chiếu Cố

Triệu Kỳ và Tô Cách đều không nghĩ tới, bọn họ sẽ đưa ra yêu cầu bồi thường.

Quá phận!

"Các người thế mà còn muốn bồi thường?"

Lâm Dật cười,

"Đã học thành cái dạng không ra gì rồi, ai cho các người tư cách đòi bồi thường?"

"Đây là đền bù đối với tinh thần của chúng tôi!"

Rocca nói ra.

"Cậu là cái đồ ngốc sao, ở bên cạnh yên ổn một lát không được sao? Con mẹ nó, châu Phi còn không có cơm ăn, cậu còn ở lại chỗ này vênh váo theo người khác, cậu có thực lực đó à?"

Bị Lâm Dật mắng một trận, lúc này Rocca hoảng sợ, cái rắm cũng không dám thả một cái.

"Anh Lâm, xin anh đừng đe dọa người trong cuộc của tôi."

Hàn Việt ưỡn thẳng lưng nói ra:

"Tôi đã nói ra yêu cầu của mình, hy vọng anh có thể cấp cho sự đáp ứng."

"Yêu cầu của các người hơi nhiều."

Lâm Dật nói ra:

"Chúng ta nói từng điều một đi."

"Có thể, ở trước mặt pháp luật, người người là bình đẳng. Chúng ta từ từ nói, tôi là luật sư chuyên nghiệp, có thể chậm rãi chơi với anh."

"Ông nói muốn tôi bồi thường 3,29 triệu tệ, đúng không?"

"Đúng thế, hơn nữa là lập tức bồi thường!"

"Không cần cố gắng cường điệu, tôi có rất nhiều tiền, đủ bồi thường."

Nói xong, Lâm Dật ngẩng đầu, ánh mắt lần lượt đảo qua trên thân George và bọn người Mark,

"Tôi có thể bồi thường tiền, nhưng các người có dám nhận không?"

"Vì sao không dám?"

Mark chỉ thẳng vào mũi Lâm Dật nói ra:

"Người Hoa kia, tôi nhịn cậu lâu rồi, số tiền này một phần cũng không thể thiếu!"

"Ông còn lên giọng ngưu bức, lại dám dùng ngón tay chỉ vào tôi."

Lâm Dật nói ra:

"Nhìn thấy tôi nguyện ý nói chuyện đàng hoàng với các người, thì cảm thấy chính mình ăn chắc rồi?"

Vốn tiếng Trung của Mark cũng không tốt, đối mặt với cao thủ biện luận như Lâm Dật thì càng không phải là đối thủ.

Chỉ có thể dùng sự phẫn nộ để biểu đạt tâm tình của mình, ông ta nói gần như gào thét lên:

"Tôi nói cho cậu biết, để cậu bồi thường số tiền này đã coi như là nhân từ."

"Bồi con mẹ mày!"

Lâm Dật lập tức tát một bàn tay lên trên mặt lão ta, ngay lúc này lão ta bị đập bay đi, cả người bay về phía Tô Cách!

A!

Tô Cách bị giật nảy mình, hét lên một tiếng chạy sang bên cạnh, còn liếc nhìn oán trách Lâm Dật một chút.

Anh tát bay ông ta sang chỗ khác không được à, lại muốn nện vào trên người tôi, có khi gãy xương đấy.

"Cha!"

"Ngài Mark!"

George và Hàn Việt cùng chạy chậm đi qua, đỡ Mark đứng lên,

Mọi người ở đây đều mộng bức.

Tại sao anh ta lại còn đánh người rồi?

Chẳng lẽ anh ta không muốn giải quyết việc này êm thấm!

"Tô, Tô chủ nhiệm, việc này làm sao bây giờ? Chuyện này không gây náo loạn lớn chứ?"

Triệu Kỳ vội vàng quay sang hỏi.

Ông ấy không hiểu rõ Lâm Dật bằng Tô Cách, hy vọng Tô Cách có thể nghĩ một chút biện pháp.

Tô Cách nhún vai, lộ ra biểu hiện thương hại mà không giúp được gì.

"Bây giờ có nói cái gì đều vô dụng, nếu tôi có biện pháp đã sớm dùng rồi."

"Ai. . ."

Mark được đỡ dậy, cả miệng đầy là máu, hình như hàm răng bị rơi mất hai cái, chỉ vào Lâm Dật gầm thét lên:

"Tôi, tôi muốn kiện hắn ta!"

"Ngài Mark yên tâm, tôi là luật sư chuyên nghiệp, tôi nhất định sẽ xử lý thích đáng chuyện này, ngài phải tin tưởng tôi."

Hàn Việt nhìn qua Lâm Dật, ánh mắt lãnh đạm.

"Anh Lâm, chúng tôi yêu cầu anh bồi thường 3,29 triệu tệ, đó là giá cả trước kia. Hiện tại, anh đánh người trong cuộc của chúng tôi, anh sẽ phải bồi thường khoản tiền, cũng không phải là con số này. . ."

Hô thông!

Lâm Dật không có nói nhảm, lại đá một chân vào trên người Hàn Việt,

"Con mẹ nó, sớm đã nhìn ông không vừa mắt, một cước này đá cho thật là thoải mái."

Lần này, kẻ không may không phải là Tô Cách, mà chính là chiếc bàn làm việc của Triệu Kỳ.

"Ái chà chà, chiếc bàn làm việc bằng gỗ lim của tôi!"

"Anh, anh lại dám đánh tôi, tôi sẽ kiện anh táng gia bại sản!"

"Việc đó thật có chút khó khăn đấy!"

Lâm Dật nhìn về phía những người khác ở đây,

"Không phải các người muốn bồi thường sao? Nói ra số tiền đi, tôi sẽ thỏa mãn yêu cầu của các người."

George và đám sinh viên ngoại quốc đều theo bản năng lùi về phía sau, không dám nói thêm nữa.

Sớm biết là như vậy, lúc đến đây liền trực tiếp báo cảnh sát, không tin trước mặt cảnh sát anh ta cũng to gan như vậy!

"Họ Lâm kia, tôi nói cho anh biết, cho dù anh đánh chúng tôi cũng vô dụng, chờ đến khi tôi đi ra ngoài, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!"

Hàn Việt chỉ thẳng vào mũi Lâm Dật mắng:

"Tôi sẽ để cho anh hối hận vì những hành vi quá đáng ngày hôm nay!"

"Yên tâm, tôi là công dân gương mẫu tuân thủ luật pháp, khẳng định sẽ bồi thường tiền."

Nói xong, Lâm Dật ngồi xuống trên ghế salon, bấm điện thoại cho Tần Hán.

"Lão Lâm, tìm anh có chuyện gì? Đúng lúc anh có việc tìm cậu đây."

"Chuyện của anh cứ chờ một chút nói sau."

Lâm Dật nói ra:

"Đi gọi người của Bộ tư pháp thuộc tập đoàn Trung Hán tới đây, tôi muốn hỏi bọn họ một số chuyện."

"Tập đoàn Trung Hán? !"

Nghe được bốn chữ này, Hàn Việt có chút ngơ ngác, tên nhóc này có lai lịch gì?

Lại còn quen biết người của tập đoàn Trung Hán?

Bộ tư pháp bọn họ cũng không phải loại ăn chay!

"Cậu làm sao biết được anh đang ở công ty?"

Lẩm bẩm một câu, Tần Hán nói:

"Cậu chờ chút, anh lập tức gọi người tới ngay."

Mọi người ở trong phòng làm việc đều nín thở ngưng thần, nguyên một đám người không dám thở mạnh.

Ai cũng không ngờ được rằng, vậy mà lại phát sinh biến cố như vậy.

Không sai biệt lắm khoảng chừng nửa phút, trong điện thoại có người nói:

"Lâm tiên sinh, chào ngài, tôi là Triệu Đằng, chủ nhiệm bộ tư pháp của tập đoàn Trung Hán. Ngài có chuyện gì muốn tư vấn?"

Triệu Đằng?

Lâm Dật âm thầm lẩm bẩm một câu, lần trước khi đi đến tập đoàn Trung Hán, tham quan qua văn phòng Bộ tư pháp của bọn họ, hình như không nghe thấy cái tên này.

Đoán chừng là Tần Hán đang diễn kịch.

"Cũng không phải chuyện to tát gì."

Lâm Dật nói ra:

"Tôi chỉ là muốn hỏi một chút, gây trọng thương thì phải bồi thường bao nhiêu tiền?"

Nghe được ba chữ gây trọng thương này, Hàn Việt và bọn người Mark khẽ run rẩy.

Đe dọa cũng khủng bố như vậy, đây là muốn làm gì?!

"Lâm tiên sinh, nói theo góc độ luật pháp, cái từ gây trọng thương này có ý nghĩa rất rộng, tôi thật sự không có cách nào cho ngài một con số cụ thể".

Triệu Đằng cười khổ nói:

"Làm thế nào cũng phải miêu tả cho tôi một chút về tình trạng hiện tại của đối phương chứ?"

"Tình trạng hiện tại vẫn rất tốt, tôi chuẩn bị ra tay."

Lâm Dật nói ra:

"Cũng là loại tình trạng chỉ còn một hơi thở."

"Nếu là như vậy, thì đền bù khoảng chừng 5 triệu đến 10 triệu tệ."

"Hóa ra là dạng này, vậy còn không phải tính toán nhiều."

Lâm Dật cười nói:

"Bỏ ra 100 triệu tệ, đánh thêm mấy người, có lẽ là đủ."

"Lâm tiên sinh, ngài nghe tôi nói, tiền bồi thường chỉ là kế sách cuối cùng phải lựa chọn. Nếu như đối phương không đồng ý giải quyết riêng, như vậy ngài sẽ phải đối mặt với tai ương lao ngục."

"A... Nha nha, nếu như cái này, nếu như vậy, chuyện này thật có chút khó khăn."

"Lâm tiên sinh yên tâm, Bộ tư pháp thuộc tập đoàn Trung Hán chúng tôi là đoàn đội chuyên nghiệp. Cho dù đối phương bị đánh thành trọng thương, chúng tôi cũng có thể để tòa án áp dụng mức hình phạt cân nhắc tốt nhất, chút lòng tin này chúng tôi vẫn phải có."

Triệu Đằng vô cùng tự tin nói.

"Không tệ không tệ, đầy đủ chuyên nghiệp."

"Lão Lâm, rốt cuộc thì cậu đang làm cái cọng lông gì đấy?"

Tần Hán xen vào nói:

"Con mẹ nó đã bị trọng thương rồi, còn nghĩ nhiều như vậy làm gì? Cậu có tiền không có chỗ xài sao? Thu xếp hiện trường tai nạn xe cộ, trực tiếp đâm chết là xong việc."

"Móa, con mẹ nó anh còn ác hơn cả tôi."

"Cho nên mới nói, cậu thiếu kinh nghiệm tiêu tiền. Người đã chết, thì chỉ cần bồi thường mấy trăm ngàn là được rồi. Nếu như còn có một hơi thở, cũng chính là cái động không đáy, khoản tiền phải bồi thường cũng là con số trên trời, hoàn toàn không cần thiết."

"Nhưng mà đối tượng mà tôi muốn xử lý, là mấy người nước ngoài."

"Có bao nhiêu người nước ngoài? Nếu muốn đâm chết bọn chúng, con mẹ nó để anh đi sắp xếp cái xe tải."

Tần Hán nói ra:

"Bên cạnh cậu cậu không có ai chứ? Đợi lát nữa cậu nhắn thông tin đối phương cho anh, không cần lo lắng phức tạp, anh sẽ thu xếp giúp cậu."

"Được, quyết định như vậy đi, đợi lát nữa tôi quay clip bọn họ rồi gửi cho anh."

Lâm Dật nói ra:

"Đúng rồi, trong đó có một người gọi là Hàn Việt, đến lúc đó anh trọng điểm chiếu cố một chút."

"Ừm? Xe tải đã đủ ngưu bức, còn trọng điểm chiếu cố như thế nào?"

"Ôi, con mẹ nó anh không biết lăn đi lăn lại thêm vài lần à!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 268.

Chương 269. Nào Có Được Bồi Thường Tiền, Còn Phải Sám Hối Đây?

"Nếu tôi đã nói như vậy, anh còn không hiểu sao?!"

Tần Hán nói ra:

"Cậu nói chuyện thật mờ ám, anh nhất định giúp cậu trọng điểm chiếu cố. Sau này, anh cam đoan ngay cả Diêm Vương đều không nhận ra nổi hắn."

"Tôi muốn chính là cái này hiệu quả này."

"Được rồi, trước tiên cậu gửi thông tin của đối phương tới đây, anh lập tức đi sắp xếp xe."

"Được."

Tắt điện thoại, Lâm Dật cầm điện thoại di động, mở ra Cameras.

"Tới tới tới, mọi người sửa sang lại kiểu tóc, không cần chỉnh sửa quá quái dị, nếu không tài xế sẽ không nhận ra các người, đâm sai người, vậy thì thật khó xử."

Triệu Kỳ hoảng sợ sắc mặt trắng bệch, thầy Lâm nhìn bề ngoài có vẻ vô hại và hiền lành, nhưng thủ đoạn lén lút thì cũng quá độc ác.

Dọa nạt cũng là trọng thương và tai nạn xe cộ, quả thực là muốn hù chết người khác!

"Anh, anh muốn làm gì?!"

Đám người Hàn Việt đã thối lui đến góc tường, trên mặt không còn chút huyết sắc.

"Bạn tôi không phải đã nói rồi sao? Anh ta muốn tìm người đâm xe chết các ngươi, thế là xong hết mọi chuyện."

Lâm Dật nói ra:

"Nếu như đâm xe chết toàn bộ, bồi thường khoảng chừng 10 triệu nhân dân tệ là đủ lắm rồi. Nếu như chỉ đâm trọng thương, vậy thì bồi thường càng nhiều, quá không có lời."

Phốc!

Bọn người Hàn Việt suýt chút thổ huyết, con mẹ nó ngươi đây là xem mạng người như cỏ rác!

"Tôi, tôi nói cho anh biết, anh cần phải bình tĩnh một chút. Mặc dù anh biết người của tập đoàn Trung Hán, nhưng tôi phải nhắc nhở anh, tập đoàn Trung Hán là sản nghiệp của Tần Hán, là Thượng Hải Hoàng đại danh đỉnh đỉnh. Nếu anh muốn gây ra tai vạ, làm bôi nhọ danh dự Tần gia, vậy thì anh cũng đừng hòng tốt hơn!"

"Ngạch... Ông nói thật đúng là một cái vấn đề."

Lâm Dật ra vẻ khổ sở nói:

"Có điều, người vừa mới nhận cuộc gọi điện thoại của tôi chính là Tần Hán, nên vấn đề này cũng không lớn đi."

"Anh, anh nói cái gì? ! Người nói chuyện với anh là Tần Hán? ! Các người còn quen biết? !"

"Đương nhiên quen biết, là bạn cũ."

Lâm Dật cười nói:

"Thủ đoạn của anh ta còn cao minh hơn tôi nhiều."

"Đừng, đừng như vậy. Chúng ta từ từ nói chuyện, trong việc này khẳng định có sự hiểu lầm."

Hàn Việt suýt chút sợ tè ra quần, lấy sức ảnh hưởng của Tần Hán ở thành phố Trung Hải, căn bản cũng không phải là chính mình có thể trêu chọc nổi!

"Luật sư Hàn, người gọi là Tần Hán kia rất lợi hại phải không?"

Mark hỏi.

"Nào chỉ là lợi hại, con mẹ hắn đều lợi hại phát nổ!"

Nếu như sớm biết người đàn ông trước mắt này có quan hệ tốt với Tần Hán như vậy, lúc trước cho dù đập đầu chết, cũng không tới nhận vụ án này!

"Còn có cái gì hiểu lầm? Nên nói không phải tôi đều đã nói rồi sao?"

Lâm Dật nói ra:

"Điều thứ nhất, chuyện bồi thường đã giải quyết, tiếp theo cũng chính là chuyện xin lỗi và ra thêm quy định."

"Xin lỗi thì dễ nói, đợi lát nữa tôi đi tới phòng phát thanh, ở ngay trước mặt toàn trường xin lỗi các người, hơn nữa còn là thể hiện loại tâm trạng đau khổ kia."

"Còn về chuyện ra thêm quy định, vậy thì càng không có gì quá khó khăn. Tôi nói với Triệu hiệu trưởng một tiếng, chuyện ra thêm quy định một phút đồng hồ là xong."

"Không không không, chúng tôi không yêu cầu được bồi thường."

Mark mở miệng nói ra:

"Sự kiện này coi như xong rồi, là lỗi của con trai tôi, đều là lỗi của chúng tôi."

"Như thế không tốt lắm đâu, rõ ràng là tôi đánh các người, vậy mà lại nói là lỗi của các người, có vẻ giống như tôi bắt nạt người khác. Đây không phải các người đang bêu xấu thanh danh của tôi sao?"

"Không, không có, chúng tôi không có ý đó."

Mark lập tức nói:

"Anh căn bản không có đánh chúng tôi, là tự chúng tôi vấp ngã."

Tô Cách và Triệu Kỳ mặt đen lại.

Loại thao tác này cũng có thể nghĩ ra?

Thầy Lâm có phải quá xấu bụng rồi hay không?

"Nếu là như vậy, thì tôi miễn cưỡng tin tưởng."

Lâm Dật nói ra:

"Chuyện đó vẫn còn khúc mắc, chúng ta phải nói cẩn thận một chút."

"Vâng vâng vâng, mời ngài nói."

Lâm Dật nhìn về phía bọn người George,

"Đi tiểu vào trong hồ bơi ở trường học, việc này làm sao bây giờ?"

"Chúng tôi bồi thường tiền, bồi thường tiền."

"Thái độ coi như cũng thành khẩn."

Lâm Dật gật gật đầu,

"Nhưng mà lúc ông bay ra ngoài vừa rồi, đã hù dọa Tô chủ nhiệm của chúng tôi, việc này làm sao bây giờ?"

"Tôi hù dọa đến cô ta?"

Mark ngơ ngác nói, đã bị thói quen của Lâm Dật dắt mũi.

"Đúng thế, ông xem sắc mặt nàng trắng bệch rồi kìa, nhìn ngốc trệ, rõ ràng là triệu chứng bị hoảng sợ. Chẳng lẽ ông muốn chống chế?"

Tô Cách khinh bỉ nhìn Lâm Dật, trong lòng oán thầm nói:

"Anh mới sang chấn tâm lý ấy, cả nhà anh đều ngây ngốc."

"Cái này, cái này không thể oán trách tôi được, rõ ràng là anh đá bay tôi ra ngoài."

"Tôi đá bay ông ra ngoài?"

Lâm Dật ý vị thâm trường nói:

"Không phải ông vừa mới thừa nhận là mình tự ngã à, làm sao giờ biến thành tôi đánh bay ông?"

Mark thầm giật mình,

"Đúng đúng đúng, anh không có đánh tôi, là do chính tôi bay ra ngoài, tôi sẽ bồi thường tiền."

"Như vậy còn tạm được."

Lâm Dật quay đầu, nhìn về phía Hàn Việt,

"Vừa rồi khi ông bay ra ngoài, đụng phải bàn làm việc bằng gỗ lim của Triệu hiệu trưởng, việc này làm sao bây giờ?"

"Tôi, tôi cũng bồi thường..."

Hàn Việt càng có cảm giác muốn chết, mình chỉ là muốn kiếm thêm chút thu nhập, không ngờ gặp ngay người chuyên hố người này!

"Xem ra các người đều có giác ngộ nhận lấy sai lầm, vậy thì tôi sẽ không nói thêm cái gì."

Lâm Dật nói ra:

"Tôi cũng không quản các người thêm nữa, bồi thường 3,29 triệu là được rồi. Mức giá cả vừa phải, già trẻ không gạt, còn có thể viết hóa đơn cho các người, có phải rất nice hay không?"

Nice cái cọng lông!

Rõ ràng là chính ngươi phải bồi thường nhiều tiền như vậy, làm sao đổi thành chúng ta bồi thường tiền?!

Người Hoa quá hiểm ác!

"Không có vấn đề gì, không có vấn đề gì, chúng tôi khẳng định sẽ bồi thường."

Mark nói ra:

"Hiện tại chúng tôi có thể rời đi rồi phải không?"

"Đương nhiên có thể đi, nhưng mà có một chuyện, tôi phải nhắc nhở các người một chút."

Lâm Dật nói ra:

"Đám quỷ phương Tây các người gây ra chuyện sai lầm, không phải đều ưa thích cầu nguyện Thượng đế hay sao? Chẳng lẽ các người không muốn cầu nguyện một chút, để Thượng Đế tha thứ tội lỗi cho các người?"

"Đương nhiên, nếu như các người không muốn làm cũng được, nhưng Thượng Đế có thể tha thứ cho các người hay không thì cũng không biết. Nói không chừng, các người vừa ra đến cổng trường, Chúa sẽ phái xe tải tới đón các người, để đi lên trên trời uống trà cùng ngài."

Tô Cách cố gắng nhịn cười làm cho hai ngọn sơn phong đều cùng lay động.

Đây vẫn là lần đầu nghe nói Thượng Đế uống trà đó.

"Đúng đúng đúng, chúng tôi sám hối, khẳng định sám hối."

Mark liên tục không ngừng nói ra:

"Chúng tôi lập tức đi đến sân bãi tập, sám hối hành vi của chúng tôi."

"Như vậy là được rồi nha, xem xét các người thành khẩn như thế, tôi cũng mong Thượng Đế sẽ tha thứ các người."

"Vâng vâng vâng, chúng tôi đi ngay."

"Lâm, anh Lâm, tôi tin Phật, chắc không cần sám hối chứ?"

Hàn Việt hỏi dò.

"Tin Phật tự nhiên là không cần."

Lâm Dật nói ra:

"Nhưng thời điểm đi sang đường, tốt nhất là cẩn thận một chút. Bởi vì ông sẽ không biết được, ngày mai đến cùng thì chiếc xe tải nào tới trước."

Hàn Việt khẽ run rẩy,

"Tôi không tin Phật, đổi sang tin Thượng Đế, đợi lát nữa thì đi cùng bọn họ tới sân bãi tập sám hối."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái,

"Tôi nhìn thời gian cũng không còn nhiều lắm, học sinh cũng đều tan lớp rồi, các người đi qua ngay bây giờ đi."

"Vâng vâng vâng, chúng tôi lập tức đi ngay."

Lúc này, ở bên ngoài cửa phòng hiệu trưởng, nam nam nữ nữ sinh viên đứng tụ tập không ít người.

Vào buổi sáng, bọn họ ở trong trường học nhìn thấy George mang người đến, nghe nói trong đó còn có một luật sư nổi tiếng. Những sinh viên này lập tức đoán được, khẳng định là bọn họ đến gây phiền toái.

Cho nên sau giờ học, mọi người đều chạy tới.

"Tiểu Nhiễm, cậu nói thầy Lâm sẽ xảy ra chuyện gì không?"

Một sinh viên tóc ngắn lên tiếng.

"Tớ, tớ không biết."

Vương Nhiễm khẩn trương nói:

"Hi vọng thầy Lâm không có việc gì."

"Đám quỷ Tây phương đáng chết, nếu bọn họ dám bắt nạt thầy Lâm, tớ sẽ đánh bọn họ!"

"Hiện giờ đừng nói những thứ này."

Trịnh Gia Thụy của đội bóng rổ nói ra:

"Bọn họ còn tìm tới cả luật sư, nên chuyện không này dễ giải quyết đâu."

Mọi người cũng biết, nếu đã có luật sư xuất hiện, vậy thì sự kiện này khẳng định không thể coi thường.

Hơn nữa đối phương còn là người ngoại quốc, sự việc nhạy cảm như vậy, nếu như xử lý không tốt, thật sự rất dễ dàng xuất hiện vấn đề lớn.

Cùm cụp

Cửa ban công bị đẩy ra, một đám các học sinh đều ngẩng đầu nhìn tới.

"Cái này, cái này là tình huống như thế nào? Tại sao bọn họ lại sưng mặt sưng mũi đi ra rồi?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 269.

Chương 270. Chơi Trò Chơi Trong Văn Phòng

Một đám nam nữ trợn to mắt, cảm thấy bản thân mình đã xuất hiện ảo giác.

Không phải những người này đến gây phiền phức cho thầy Lâm sao?

Thế nào lại bị đánh thành như vậy?

Vì sao thầy Lâm còn vừa nói vừa cười, nhìn qua rất thoải mái?

"Thầy Lâm, bọn họ không làm khó thầy chứ?" Vương Nhiễm tiến lên hỏi.

"Không có gì! Em nhìn thầy xem, vẫn rất tốt đấy thôi." Lâm Dật bật cười ha hả.

"Vậy bọn họ làm sao thế? Thầy Lâm, có phải thầy đánh nhau không?"

"Không có, chỉ đạp bọn họ mấy phát... Chết tiệt, AJ6 hỏng mất rồi, bồi thường tiền!"

Ở trước mắt bao người, đám người George tới thao trường ở trường học, lớn tiếng tự kiểm điểm hành vi của mình.

Chuyện này đã làm náo động toàn trường, những thầy trò nào đi qua đều chạy đến xem náo nhiệt.

Tuy không biết đầu đuôi câu chuyện như thế nào, nhưng đều đã đoán được, chắc chắn chuyện này có quan hệ với Lâm Dật.

Học sinh trong sân trường đều vui mừng, cuối cùng đã sửa trị được đám du học sinh kiêu ngạo này.

Nhưng tâm tư của giáo viên trong trường lại không đơn thuần như vậy.

Lâm Dật đến trường học chưa được mấy ngày, đã trực tiếp kéo đổ hai Phó hiệu trưởng và một Giáo sư.

Mà bây giờ, ngay cả đám du học sinh này đều bị Lâm Dật sửa trị ngoan ngoãn. Sau này ở Sư Đại, người nào còn là đối thủ của anh ta nữa!

Vì để tránh phiền phức bị vây xem, Lâm Dật và người của Uỷ ban đoàn trường không ăn ở căn tin, mà đi đến một quán thịt nướng bên ngoài trường học, chuẩn bị giải quyết bữa trưa ở đó.

"Chiều về hãy làm mấy bản cam kết, rồi đưa bọn họ ký, để tránh lại làm ra chuyện xấu gì đó."

Lúc ăn cơm, Lâm Dật nói.

"Ừm, biết rồi."

"Anh Lâm, anh quá lợi hại! Sau này em mà bị bắt nạt sẽ tìm anh hỗ trợ." Tống Giai nói.

"Được, có thể giúp thì chắc chắn sẽ giúp." Lâm Dật cười trả lời.

"À, anh Lâm! Lúc đi ra khỏi văn phòng, em nhìn thấy nữ sinh Vương Nhiễm kia rất quan tâm đến anh. Chỉ mới dạy được một tiết, chắc không phải đã làm người ta dâng trái tim rồi chứ."

"Tại sao lời nói ra từ trong miệng em lại đổi vị rồi." Lâm Dật cười nói: "Làm như anh đến Sư Đại là để tán nữ sinh không bằng."

"Em chỉ muốn hỏi một chút về quan hệ của hai người mà thôi."

Tống Giai cười hì hì, nói: "Nếu như quan hệ tốt, vậy thì em sẽ xem xét xử lý."

"Ồ? Cái gì gọi là xem xét xử lý?"

"Giữa trưa hôm qua, Chủ nhiệm khoa Quản trị kinh doanh gửi một bản báo cáo cho Uỷ ban đoàn trường, hủy bỏ học bổng quốc gia của Vương Nhiễm."

"Hủy bỏ học bổng? Có nói rõ nguyên nhân không?" Lâm Dật nói: "Về học bổng, bình thường thì Sư Đại sẽ không có chuyện hủy bỏ chứ?"

"Chuyện cụ thể thì em cũng không rõ, cái này anh phải hỏi chị Tô."

Lâm Dật nhìn Tô Cách, dường như đang hỏi thăm nguyên nhân trong đó.

"Tôi đã nói chuyện với viện trưởng khoa Quản trị kinh doanh. Mao viện trưởng nói, tháng này Vương Nhiễm đã bỏ 12 tiết, trong đó có 6 tiết là giả điểm danh, còn lại thì không đi." Tô Cách vuốt tóc, nói tiếp:

"Giáo viên đã từng tìm em ấy nói chuyện, nhưng em ấy lại không nghe, vì thế trong cơn tức giận đã hủy bỏ học bổng. Nhưng mà, tài liệu vẫn còn để ở chỗ tôi chưa công bố, tôi muốn chờ một chút."

"Chờ? Giáo viên của Khoa Quản trị kinh doanh hình như không sai mà! Người liên tiếp trốn học, làm sao có tư cách nhận học bổng." Lâm Dật nói.

"Nói thì nói như thế." Tô Cách nói tiếp:

"Nhưng tôi biết đứa bé Vương Nhiễm kia, điều kiện nhà em ấy không tốt, tuy rằng học bổng quốc gia không đáng bao nhiêu tiền trong mắt chúng ta, nhưng chắc chắn là một khoản thu nhập không nhỏ đối với Vương Nhiễm. Tôi vẫn muốn cho em ấy một cơ hội."

"Cho cơ hội cái quái gì! Việc nào ra việc đó, phạm sai lầm thì phải nhận, đánh đòn phải nghiêm. Dạy mãi mà không sửa, cô còn cho thêm cơ hội, như thế sẽ không công bằng với những học sinh khác."

"Anh bớt giận đi." Tô Cách nói:

"Chờ tôi trở về sẽ nói chuyện với em ấy. Nếu như còn tiếp tục như thế, tôi sẽ phát thông báo."

Lâm Dật gắp một miếng thận đã nướng xong, bỏ vào trong mồm nhai nuốt.

"Đúng rồi! Bây giờ cô có thể liên hệ với giáo viên của Khoa Quản trị kinh doanh hay không? Hỏi giúp tôi, em ấy đã trốn những tiết nào."

"Bây giờ thì không được, đang giờ nghỉ trưa. Để chiều tôi gọi điện thoại qua đó hỏi thử, mình không nên làm ra chuyện để người ta chán ghét."

"Được!"

Lâm Dật lại gắp một miếng thận, "Anh Lý, còn có hai miếng, hai chúng ta mỗi người một miếng."

"Thôi! Tôi đã nhiều tuổi như vậy rồi, ăn thứ này không có tác dụng gì. Cậu còn trẻ, cậu cứ tới đi." Lý Hưng Bang từ chối.

Trên người Lý Hưng Bang có sự ngượng ngùng mà người đọc sách đều có, không muốn ăn thứ này trước mặt những đồng nghiệp khác.

"Anh Lâm đang độc thân, ăn thứ này cũng không có tác dụng gì đâu." Tống Giai tiếp lời.

"Làm sao lại không có tác dụng chứ." Lâm Dật nói.

"Phòng ngừa chu đáo, sớm bồi bổ cũng tốt." Thạch Lỵ nói xen vào: "Ăn nhiều những thứ này, chỉ tội mỏi tay."

Lâm Dật:...

Đúng là thiếu phụ gan lớn hơn thiếu nữ!

"Dùng tay quá thấp kém! Ngay cả văn phòng cũng đã chuẩn bị cho tôi rồi, cô cho rằng nó để trang trí sao."

Ừm?

Người trên bàn đều đổ dồn ánh mắt sang Tô Cách, ra vẻ chúng ta đều hiểu hết.

Tô Cách trừng mắt, thoát giày cao gót đá chân Lâm Dật dưới bàn ăn, "Anh nói linh tinh gì đó."

"Chị Tô, chị đừng giấu nữa, thật ra chúng em đã sớm biết rồi." Thạch Lỵ nói với vẻ thâm sâu.

"Hả? Mọi người biết cái gì?"

Thạch Lỵ để đũa xuống, hình dung sinh động như thật.

"Mỗi lần chị ở văn phòng, trong phòng đều rất yên tĩnh. Nhưng một khi thầy Lâm cũng ở văn phòng, thì sẽ thường xuyên có âm thanh kỳ quái truyền ra."

" m thanh kỳ quái?"

Tô Cách ngơ ngác, Lâm Dật cũng ngơ ngác.

Có thể có âm thanh kỳ quái gì chứ?

"Chính là… Ôi, nhanh lên, nhanh lên trên."

"Có phải anh không được rồi không? Tôi cho anh một ngụm sữa, bồi bổ cho anh."

"Anh quá tuyệt vời, anh quá lợi hại..."

Vẻ đỏ bừng hiện lên trên hai gò má của Tô Cách, chúng tôi đang chơi game thôi mà!

"Thật ra, có một buổi sáng, trong lúc tôi đang làm việc cũng nghe được. Mà âm thanh còn rất lớn, làm tôi phải đi ra ngoài, không dám vào văn phòng." Lý Hưng Bang tiếp lời.

Dưới mặt bàn, Tô Cách lại đá Lâm Dật một phát, "Nhanh giải thích rõ ràng đi."

"Về sau chúng tôi sẽ nói nhỏ hơn."

Tô Cách:...

"Đừng đừng, không cần!" Tống Giai nói: "Loại chuyện này không nên kìm nén, nhất định phải tận hứng."

"Thế sau này chúng tôi sẽ không kìm nén, chơi game mà không nói chuyện thì mất vui."

Tô Cách thở nhẹ ra, câu này còn giống tiếng người.

"Cũng đúng! Anh và chị Tô chơi trò chơi, buông thả một chút cũng không sao." Tống Giai nói tiếp: "Mà ở nơi như văn phòng còn rất kích thích."

"Đúng thế!" Thạch Lỵ nói: "Bảo sao gần đây Tô chủ nhiệm lại hay rủ tôi đi dạo phố, mà mỗi lần đều mua rất nhiều tất chân, thì ra là dùng khi làm việc."

Tô Cách:...

Lần này có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 270.

Chương 271. Không Chơi Game Thì Chơi Cái Gì? Chơi Cô?

Một bữa cơm trưa đơn giản, kết thúc trong tiếng cười cười nói nói.

Bởi vì vào tiết thứ hai buổi chiều còn có một tiết Taekwondo, cho nên Lâm Dật cũng không đi đâu, mà về thẳng văn phòng.

"Chị Tô, em với chị Lỵ có chút việc, buổi chiều sẽ không ở văn phòng, cho nên xin phép chị cho nghỉ." Tống Giai nói.

"Tô chủ nhiệm, trong nhà của tôi cũng có chút chuyện, muốn xin phép nghỉ." Lý Hưng Bang nói tiếp.

Theo sát sau đó, các giáo viên khác trong văn phòng cũng đều tới xin phép nghỉ.

Tô Cách nhìn thoáng qua đám người Tống Giai.

"Mọi người đang giở trò quỷ gì đó?"

"Chúng em sợ chậm trễ chuyện của chị và anh Lâm, làm cấp dưới cũng phải có chút ánh mắt."

"Lời này có ý gì." Còn không đợi Tô Cách đáp lại, Lâm Dật đã mở miệng nói.

"Nếu như chúng em ở lại đây, có phải là không tốt lắm hay không?"

"Có gì mà không tốt?" Lâm Dật hỏi lại, "Khi chơi phải cần kích thích, nếu mọi người đều đi, thế thì khác gì đi đến khách sạn?"

Lý Hưng Bang: Đúng là người trẻ tuổi có nhiều kiểu.

"Lâm Dật, có tin tôi bóp chết anh hay không."

"Vậy sau này cô tự mình chơi nhé, đừng tìm tôi dẫn theo."

Vừa nhắc tới game, Tô Cách lập tức sợ.

Hiểu nhầm thì hiểu nhầm đi, nếu như không dẫn theo mình chơi game, chẳng phải sau này sẽ bị người khác ngược chết sao.

"Đi đi đi, đều về đi làm đi, hôm nay người nào xin phép nghỉ thì trừ tiền lương người đó."

Mọi người xám xịt trở về bàn làm việc, tiếp tục làm việc.

Lâm Dật và Tô Cách cũng về tới văn phòng của mình.

Tô Cách không hề nhàn rỗi, gọi điện cho giáo viên bên khoa Quản trị kinh doanh, chuẩn bị hỏi về chuyện của Vương Nhiễm.

Cùng lúc đó, Lâm Dật cũng gọi điện thoại cho Tần Hán.

Buổi sáng anh ta nói tìm mình có việc, cho nên giờ phải hỏi thử xem có chuyện gì.

"Cậu lại bị gì nữa thế, anh đã liên hệ xong xe rồi, thế nào còn chưa chuyển tin tức qua đây. Lúc nào ra tay vậy!?" Điện thoại vừa kết nối, đã nghe thấy tiếng trách móc của Tần Hán.

"Chuyện buổi sáng đã xử lý xong rồi." Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Buổi sáng anh nói tìm tôi có việc, chuyện gì vậy?"

"Cũng không có chuyện gì." Tần Hán nói tiếp:

"Lykan của cậu không phải đang ở chỗ anh sao, anh lái cũng đủ rồi, cho nên định buổi tối tìm cậu ra uống một chút, thuận tiện trả xe luôn."

"Nếu anh thích thì cứ giữ đi, xe thì tôi có nhiều, cũng không thiếu một chiếc này."

"Vậy thì không được, thế lại giống như anh tìm đến là muốn xe của cậu vậy." Tần Hán nói:

"Nếu thật sự cậu có ý nghĩ này, thế thì mua riêng một chiếc đưa qua đây, chắc chắn anh sẽ không khách khí với cậu đâu."

"Cút đi, không có cửa đâu."

"Được rồi, buổi tối ra ngoài đi, Đại Đô Hội đường Ái Kiến, đến thì gọi điện thoại cho anh."

"Được, tan làm tôi sẽ qua."

"Không gặp không về."

Cúp điện thoại, Lâm Dật để điện thoại di động xuống.

Lúc này, Tô Cách thướt tha đi tới bên cạnh máy in, lấy ra mấy tờ giấy.

"Đây là ghi chép trốn học của Vương Nhiễm, tự anh xem đi."

Lâm Dật gật gật đầu, nhận lấy vài tờ giấy mà Tô Cách đưa tới.

Vốn cũng không quan tâm lắm, nhưng khi nhìn kỹ mới phát hiện ra, tỷ lệ nữ sinh này trốn học khá thú vị.

Phần lớn đều tập trung ở tiết cuối cùng của buổi chiều, có một số ít là tiết thứ nhất của buổi sáng.

Tiết thứ hai buổi sáng và tiết thứ nhất buổi chiều, vẫn chưa có ghi chép thiếu tiết.

Mà càng thú vị hơn chính là, những tiết mà Vương Nhiễm nghỉ cũng không nhằm vào một khoa nào, gần như mỗi một môn học đều bỏ một lần.

Lâm Dật nhìn xuống dưới, phát hiện đêm qua Vương Nhiễm có một tiết, nhưng lại không đi.

Thế nhưng vào hôm qua lúc mình gặp được nữ sinh này ở cửa trường học, hình như em ấy nói đang không có lớp.

Bản thân mình đưa em ấy về đến nhà liền vội vã chạy tới trạm xe buýt rời đi.

Dựa theo chênh lệch thời gian lúc đó để xem xét, chắc chắn em ấy không về nhà mà trực tiếp đến trạm xe buýt.

Như vậy thì lại có chút khả nghi.

Lâm Dật dùng ngón tay gõ mặt bàn, không nói một lời.

Tô Cách ngồi ở phía đối diện, lẳng lặng nhìn Lâm Dật, chờ anh phát biểu ý kiến.

Nếu như anh ấy kiên trì bỏ học bổng của Vương Nhiễm, thì mình cũng không thể bao che cho em ấy nữa.

"Timi~~~ "

Hả? Bên này còn đang chờ tin tức của anh đây, anh lại vào game rồi?

Nếu không suy nghĩ đến chuyện này, thế anh giả bộ nghiêm túc như vậy để làm cái gì!

"Làm sao anh lại vào game rồi?"

"Tôi dạy tiết thứ hai, còn có hơn 40 phút nữa mới tới giờ học, không chơi game chả lẽ chơi cô sao. . ."

"Chị Tô. . ."

Cùng lúc đó, cửa phòng bị đẩy ra, Tống Giai ngơ ngác đứng yên tại chỗ, vẻ mặt có chút xấu hổ.

"Em, em không có chuyện gì, quấy rầy rồi! Hai người tiếp tục chơi đi, cứ xem chúng em là người trong suốt là được, thính lực của chúng em không tốt, không nghe được gì cả."

"Lâm Dật, cho anh nói bậy này! Bây giờ lại bị hiểu nhầm, muốn giải thích cũng sẽ không rõ."

Tô Cách bổ nhào lên trên người Lâm Dật, rất có ý vị cọp cái xuống núi.

Nhìn thấy hai ngọn núi gần trong gang tấc, Lâm Dật cuối cùng đã hiểu.

Thì ra đụng núi là nghĩa như này!

Tầm nửa phút đồng hồ sau, Tô Cách đã ý thức được không đúng, trong lúc lơ đãng đụng vào, để gương mặt của cô hiện lên vẻ đỏ ửng.

"Chuyện của Vương Nhiễm, anh nghĩ như thế nào?" Tô Cách chuyển đề tài.

"Không muốn gì cả." Lâm Dật nói với vẻ đương nhiên: "Đều là người trưởng thành rồi, em ấy muốn làm gì thì làm cái đó, chúng ta không có tư cách quản người ta."

"Chắc chắn mặc kệ sao?" Tô Cách nói: "Tôi thấy em ấy rất quan tâm anh đó."

"Lời này có ý gì đây! Phụ nữ quan tâm đến tôi nhiều như vậy, cũng không thiếu em ấy."

"Thế chuyện học bổng thì sao?"

"Xử lý theo quy định."

"Không có chỗ hòa hoãn sao?"

"Đúng! Ở Sư Đại, ngoại trừ tôi, không ai có đặc quyền này." Lâm Dật bắt chéo hai chân, nói rất trang bức.

"Anh đừng vào game vội, tôi cũng chơi, hai người chúng ta cùng đại sát tứ phương."

Mang theo Tô Cách chơi game, sau đó Lâm Dật đi đến sân vận động lên lớp.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 271.

Chương 272. Thầy Lâm, Sao Thầy Lại Ở Đây?

Bốn giờ rưỡi chiều, sau khi xong tiết học, Lâm Dật lái xe chuẩn bị đi đến tụ hợp với Tần Hán.

Nhưng lại không đi đến Đại Đô Hội, mà là đi Hoa Thanh Trì trước.

Trước đó Tần Hán có nói nơi này không tồi, giờ mình đến đây làm cho anh ta một cái thẻ hội viên, dù sao mình cũng thiếu người ta không ít ân tình.

Quy mô của Hoa Thanh Trì lớn hơn so với tưởng tượng của Lâm Dật, nếu không có gì bất ngờ gì, có thể tính là lớn nhất Trung Hải.

Nhìn thấy FAW của Lâm Dật, bảo an ở cửa hơi sửng sốt.

Lấy cấp bậc của Hoa Thanh Trì, có thể nhìn thấy FAW ở chỗ này đúng là không dễ dàng.

"Mã quản lý, người này lái xe FAW, chúng ta có tiếp đãi không?" Bảo an hỏi.

Nữ quản lý trầm tư vài giây, "Cứ tiếp đãi như bình thường! Chúng ta cũng chỉ làm thuê, đừng nên dùng mắt chó coi thường người khác, không tiêu phí nổi thì tự đối phương sẽ đi, không cần chúng ta nhiều lời."

"Được rồi!"

Nhìn thấy Lâm Dật bước xuống khỏi xe, nữ quản lý cười tủm tỉm đi tới.

"Tiên sinh, tới một mình sao?"

"Tôi muốn làm thẻ." Lâm Dật không hề nhiều lời, nói ra mục đích chuyến đi này của chính mình.

"Làm thẻ?" Nữ quản lý sững sờ, chính mình còn chưa bắt đầu chào hàng, làm sao đã chủ động làm thẻ rồi?

Khó trách có thể lái FAW thành đức hạnh kia, nhìn qua chắc cũng là lão tài xế!

"Chẳng lẽ không thể làm? Cấp bậc gì đó, cửa hàng lớn như thế, phải đứng thẳng lên."

"Tôi không có ý đó." Nữ quản lý giải thích: "Ngài muốn làm loại thẻ nào? Có max 1000 tặng 100, còn có. . ."

"Làm thẻ Đế Vương."

"Ah? Làm thẻ Đế Vương?" Nữ quản lý kinh ngạc nói: "Tiên sinh, thẻ Đế Vương là một loại thẻ cao cấp nhất trong cửa hàng chúng tôi, giá bán là 188 ngàn. . ."

"Ừm, cần hai tấm."

Phù ~~

Nữ quản lý và bảo an thiếu chút nữa ngoác mồm kinh ngạc, vừa tới liền hai tấm, gần 400 ngàn đó!

Ngài có tiền như vậy, còn lái FAW làm gì!

"Được được được, mời ngài vào bên trong, tôi đi làm cho ngài."

Sau mười mấy phút, Lâm Dật cầm lấy hai tấm thẻ hội viên vàng óng, hài lòng rời đi.

"Cấp bậc cũng không tệ lắm, có thời gian sẽ đến chơi đùa."

Làm xong thẻ, Lâm Dật đến Đại Đô Hội mà Tần Hán nói.

Ở trên mặt quy mô, tuy Đại Đô Hội không nhỏ, nhưng không tính là đỉnh cấp ở Trung Hải. Sau khi tiến hành sửa chữa, cũng coi như có phong cách riêng ở Trung Hải.

Tần Hán tới nơi này chơi, có thể nói cũng phù hợp với thân phận của anh ta.

Mà xe của mình còn được dừng ở trước cửa chính, vị trí bắt mắt nhất, bốn phía còn có rào chắn, cực kỳ cao điệu.

Cũng không biết là xe quá tốt, hay là do thân phận của Tần Hán, mới có được đãi ngộ như vậy.

"Mọi người nhìn kìa, chiếc xe thể thao màu đỏ kia không phải Lykan trong Fast And Furious 7 sao? Hình như giá bán hơn 60 triệu đó."

"Đừng chỉ trỏ, đó là xe của Thượng Hải Hoàng Tần Hán."

"Thì ra là xe của Tần Hán, bảo sao lại cao điệu như vậy, chiếm giữ hai chỗ đậu xe."

"Đó là tất nhiên! Xe này có giá hơn 60 triệu, ngoại trừ Tần Hán, ở Trung Hải này ai có thể lái xe tốt như vậy?"

Nghe thấy tiếng nghị luận của người xung quanh, Lâm Dật không nhịn được bật cười, suy nghĩ cả nửa ngày, còn khiến người ta hiểu nhầm.

"Lâm tiên sinh."

Lâm Dật vừa đi đến cửa thì nhìn thấy Lưu Dần Hỉ đi tới.

"Làm sao anh đứng ở bên ngoài thế." Nhìn thấy Lưu Dần Hỉ, Lâm Dật cười ha hả nói.

Bởi vì đã từng làm hai việc với chính mình, cho nên ấn tượng của Lâm Dật đối với người đàn ông cường tráng này cũng không tệ lắm.

"Tần thiếu gia biết ngài muốn tới, cho nên phái tôi chờ ở đây."

"Nói cho anh ta biết, lần sau đừng làm những chuyện này. Cũng không phải người ngoài, không cần thiết như thế."

"Vâng, Lâm tiên sinh."

Trong lòng Lưu Dần Hỉ âm thầm bội phục Lâm Dật.

Phía trên có thể lái Lykan và Koenigsegg, phía dưới có thể lái FAW, Lâm tiên sinh thật sự không phải người bình thường.

Đến tầng ba, đứng ở trước cửa phòng đã có thể nghe được âm thanh huyên náo và tiếng phụ nữ thét lên ở bên trong.

"Con hàng này không phải đang chơi trò chơi ở bên trong chứ? Đi!"

Lưu Dần Hỉ đẩy cửa ra, Lâm Dật nhìn tới, ngoại trừ Tần Hán thì bên trong còn có hai thanh niên, nhưng đều rất lạ mặt, lúc trước chưa từng gặp qua.

Nhưng bên trong vẫn còn có người quen, Lỵ Na từng gặp trước đó cũng ở đây.

Chỉ là cô nàng này và mấy cô gái cao gầy khác đều mặc Bikini, trên tay cầm bia, điên cuồng uốn éo nhảy múa, sóng sau cao hơn sóng trước.

"Anh Lâm, anh tới rồi, chúng em đang chờ anh đó."

Nhìn thấy Lâm Dật, Lỵ Na chủ động ôm lấy cánh tay của anh, cọ qua cọ lại.

"Vừa làm xong chuyện ở trường học, cho nên mới chậm chút."

"Lão Lâm, tới tới tới, để tôi giới thiệu cho cậu mấy người bạn." Tần Hán hô lên, sau đó chỉ vào thanh niên có dáng người hơi mập rồi nói:

"Đây là Lương Kim Minh, công ty hàng không Tân Hoa Trung Hải là của nhà bọn họ."

Nói xong, Tần Hán lại chỉ vào một người khác rồi nói: "Đây là Cao Tông Nguyên, cơ khí Long Đằng là của nhà bọn họ, chuyên sản xuất dây kéo, dây kéo bên trên tàu sân bay, đều dùng sản phẩm của nhà bọn họ."

"Chào anh Lâm."

"Chào anh Lâm."

Hai người đồng thời đưa tay ra, rất nhiệt tình.

Người đàn ông trước mắt này rất khó lường, dù sao không phải phú nhị đại nào cũng có thể để cho Tần Hán mượn xe.

"Hân hạnh, hân hạnh." Lâm Dật khách khí nói: "Đợi lát nữa uống vài chén."

Đưa tay không đánh mặt người tươi cười, người ta đã tỏ thái độ của mình, bản thân cũng không thể không cho chút mặt mũi.

"Được, được."

Mấy người ngồi xuống, Lâm Dật đưa thẻ hội viên cho Tần Hán, "Thẻ Đế Vương của Hoa Thanh Trì, vừa đi làm cho anh đó."

"Đậu phộng, cậu đi thật sao." Tần Hán cười ha ha, nói: "Cậu đúng là bạn chí cốt."

"Khách khí cái lông ấy."

Lâm Dật cười mắng, sau đó chỉ mấy cô gái trong phòng, "Đây đều là do anh tìm đến sao?"

"Thế thì không phải." Tần Hán nói: "Chỉ có Lỵ Na là tôi mang đến, còn lại đều là Cường trọc tặng."

"Cường trọc?"

"Trí nhớ của cậu kém thế à." Tần Hán chửi bậy, nói:

"Chính là Lưu Cường bị cậu đánh trước đó vài ngày, gần đây hắn ta và Diêu Đông Lai sang tên lại quán bar này, mời tôi tới chơi, còn an bài những người này trợ hứng. Nghe nói đều là sinh viên đại học, coi trọng ai thì cứ trực tiếp mang đi là được, đều sạch sẽ."

"Thôi, tôi không có khẩu vị này."

"Ha ha, tôi biết mà." Tần Hán cười ha ha, "Mấy cô nàng này cái gì cũng tốt, chỉ có điều là quá ngây ngô. Ha ha. . ."

Tần Hán ôm lấy bả vai Lâm Dật, "Anh nhớ cậu có cấu kết được với một cô gái tên Quách Nhị, có vẻ như còn là phó chủ tịch Hiệp hội Văn hóa Thể chất Trung Hải, sống rất tốt đúng không."

Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên nghe thế thì sửng sốt.

Anh Lâm đúng là quá trâu bò, ngay cả Phó chủ tịch Hiệp hội văn thể cũng tán được?

"Đừng nói như vậy, người ta là phụ nữ đã có chồng."

Hai người càng mộng bức, quả thực phục sát đất.

Còn là phụ nữ có chồng? !

Cao thủ!

"Được rồi, tôi đều hiểu." Tần Hán cười ha ha.

Két két ~~

Ngay khi hai người đang nói chuyện, cửa phòng bị đẩy ra, hai cô gái cao gầy mặc váy ngắn bưng rượu vang đỏ và đĩa trái cây đi vào.

"Tiên sinh, rượu và trái cây của ngài. . ."

Nói được nửa câu liền im bặt, cô gái bưng dĩa trái cây trong đó trợn tròn mắt, vẻ mặt khẩn trương.

"Lâm, thầy Lâm, sao thầy lại ở đây?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 272.

Chương 273. Một Ly Mười Ngàn, Uống

Người bưng đĩa trái cây bước vào, cũng không phải ai khác, trùng hợp chính là Vương Nhiễm.

Từ lúc cô đi vào, Lâm Dật liền phát hiện ra cô, chỉ là không có lên tiếng.

Lần này ba người Tần Hán sửng sốt, đây là tình cờ gặp người quen?

Tại sao lại gọi cậu ấy là thầy Lâm?

Lý Na đứng ở một bên, rất thức thời tắt âm thanh trong phòng, bởi vì cô cảm giác không khí trong phòng khách có vẻ như không đúng lắm, cần thiết yên tĩnh một chút.

"Lão Lâm, đây là học sinh của cậu à." Tần Hán tò mò hỏi: "Lớn lên thật là xinh đẹp nha."

"Là sinh viên trường Đại học Sư Phạm, tôi có dạy cô ta một lớp." Lâm Dật nhàn nhạt nói.

"Lâm, thầy Lâm, em, em..."

Vương Nhiễm nắm chặt vạt váy, vội vàng đến sắp khóc, lời nói đều bị chặn ở trong miệng, không biết phải nói cái gì.

"Đây không phải là trường học, không cần gọi tôi là thầy." Lâm Dật nói.

"Thật trùng hợp." Tần Hán chào hỏi: "Nếu là người một nhà, liền ngồi xuống đi, theo chúng tôi uống một ly."

Tần Hán tiếp nhận rượu đỏ, rót đầy hai hàng ly rượu.

"Nếu đã là học sinh của thầy Lâm, tôi hôm nay liền hào phóng một chút, một ly mười ngàn, uống bao nhiêu tôi liền thưởng bấy nhiêu tiền."

"Một ly mười ngàn!"

Nghe được con số này, ngoại trừ Lỵ Na, tất cả những người phụ nữ khác đều kinh ngạc.

Tần thiếu gia đúng là không giống người khác, ra tay cũng quá là hào phóng rồi!

"Lâm, thầy Lâm ..."

Bị Tần Hán làm cho sợ hãi, Vương Nhiễm không dám nói tiếp nữa, ném ánh mắt cầu cứu hướng về Lâm Dật.

"Một ly mười ngàn không muốn uống sao? Trong đầu đều là hồ dán à?" Lâm Dật nói:

"Tần Hán kêu em uống, đó là nể mặt em, trước đó đã nói rõ, tính tình của anh ta cũng không tốt lắm, em đừng có mà chọc giận làm cho anh ta không cao hứng."

"Em, em..."

Vương Nhiễm sợ đến phát khóc, cô chưa từng nghĩ tới, Lâm lão sư cao cao tại thượng trong lòng mình sẽ nói ra những lời nói như vậy.

"Đúng, xin lỗi, em không uống được rượu ..."

"Không uống được?" Lâm Dật nhàn nhạt nói: "Không uống được rượu, vậy em đến đây làm gì? Không uống liền đừng ở chỗ này làm."

Từ đầu đến cuối, Tần Hán đều không lên tiếng.

Người khác có thể không biết, nhưng anh có thể nhìn ra, tâm trạng của Lâm Dật có vẻ như không được tốt cho lắm.

"Lâm, thầy Lâm, van cầu thầy đừng khiếu nại em ..."

Vương Nhiễm lau nước mắt nhìn Tần Hán, "Tần, Tần thiếu gia, nếu tôi uống một chén, thì anh liền cho tôi mười ngàn đúng không?"

Tần Hán lấy ra tờ chi phiếu, xé ra một tấm, đẩy lên trước mặt Vương Nhiễm.

"Uống bao nhiêu thì tính bấy nhiêu, sau đó chính mình tự viết vào."

Vương Nhiễm thân thể run rẩy ngồi xổm trên mặt đất, cầm lấy ly rượu trên bàn, vừa nhắm mắt lại, uống một hơi cạn sạch!

Khụ khụ khặc ——

Mùi rượu nồng nặc, vừa uống vào miệng liền muốn nôn ra.

Vương Nhiễm mặt đỏ bừng, ôm ngực, ho khan không ngừng.

"Uống xong lại nôn, đây coi là chuyện gì đang xảy ra?" Tần Hán nói.

"Tần thiếu gia anh đừng nóng giận, chén này coi như không tính, em còn có thể uống tiếp."

Vương Nhiễm lau vết rượu trên khóa miệng, lại cầm lên một ly khác, uống một ngụm hết sạch.

Lần này, cô ngậm chặt miệng, một giọt uống hết không để rơi ra ngoài.

Khụ khụ khặc ——

Một ly rượu vào bụng, Vương Nhiễm cảm thấy khí quản và dạ dày như đang bốc hỏa, sống không bằng chết.

Sau gần nửa phút, Vương Nhiễm lại bò tới trước khay trà, bưng lên một ly, lại uống tiếp một ly nữa!

Lần này có vẻ khá hơn một chút, nhưng trên mặt Vương Nhiễm đã không nhìn thấy nỗi sợ rượu, lại nhìn rượu như là kẻ địch của mình vậy.

Lại hết một ly vào bụng, Vương Nhiễm lần nữa che miệng lại, chỉ sợ chảy ra một giọt.

Tần Hán khẽ cau mày, liếc nhìn Lâm Dật bên cạnh, phát hiện mặt cậu ta không hề có cảm xúc gì, nên cũng không nói gì nữa.

Ọe ——

Khi uống đến ly thứ tư, Vương Nhiễm không thể nhịn được nữa, hai tay chống xuống đất và nôn hết rượu đã uống cùng thức ăn trước đó tất cả đều phun ra ngoài.

Ô ô ô ——

Trong nháy mắt, tâm trạng Vương Nhiễm sụp đổ, che mặt mà khóc, gào khóc.

Tần Hán nháy mắt ra dấu cho Lỵ Na, người sau mới hiểu ra, điền vào tờ chi phiếu bốn vạn tệ, đưa tới tay Vương Nhiễm.

"Uống như vậy là được rồi, cô đi đi."

"Em, em còn có thể uống, Tần thiếu gia anh đừng để em đi ..."

Tần Hán phất tay một cái, "Không uống được bao nhiêu, mà còn ói ra rồi, làm thế nào chúng ta có thể tiếp tục chơi tiếp? Cô đi đi."

"Vâng, em biết rồi ..."

Vương Nhiễm cầm tờ chi phiếu, đi ra khỏi phòng khách, nhưng trước khi rời đi, ánh mắt sâu đậm nhìn Lâm Dật, phát hiện thầy ấy không có nhìn mình, mới lặng lẽ rời đi.

"Lão Lưu, anh ở phía sau đi theo xem chút, đừng để xảy ra chuyện gì." Tần Hán nói.

"Biết rồi Tần thiếu gia."

Lưu Dần Hỉ rời đi, Tần Hán liếc nhìn Lâm Dật.

"Lão Lâm, có chuyện gì vậy?" Tần Hán hỏi: "Cô bé này cùng cậu có quan hệ gì à?"

"Đừng có mà nói với anh cô ấy chỉ là sinh viên đại học Sư Phạm nha."

"Xem ra quan hệ cũng không bình thường cho lắm, bằng không cậu cũng sẽ không giận đến như vậy."

"Dù sao cũng là học sinh của mình, hộp đêm cũng không phải là một nơi tốt, tôi đoán lửa giận của anh Lâm là chỗ này nha." Lỵ Na nói.

"Cậu cũng quá là đa sầu đa cảm rồi, quản nhiều chuyện vặt vãnh như vậy làm gì." Tần Hán nói

"Người ta đều đã thành niên rồi, muốn làm cái gì thì làm cái đó, lẽ nào cậu còn quản kể cả chuyện bất đồng trang lứa sao."

"Cho nên tôi không quản, bằng không tôi đã không cho cô ấy uống."

Tần Hán cười ha ha, "Lão Lâm, anh rất vui mừng cho cậu nha, tự hiểu rõ mọi việc, anh không bằng cậu, đến tiếp tục uống rượu, bên ngoài có lão Lưu quan sát, không xảy ra việc gì đâu."

"Ừm, tiếp tục uống."

Lâm Dật nhẹ nhấp một ngụm, vẻ mặt cũng khôi phục bình thường.

Leng keng leng keng ——

Đúng lúc này, điện thoại di động Tần Hán vang lên, là Lưu Dần Hỉ gọi tới.

"Tần thiếu gia, anh có thể ra ngoài một lát được không? Tôi ở bên ngoài gặp mấy người gây chuyện."

"Đjxmm~, chờ đó, tôi bây giờ qua ngay."

Mắng một câu, Tần Hán bỗng nhiên đứng dậy, "Anh em, theo tôi ra ngoài một chút."

"Làm sao vậy?" Lâm Dật hỏi.

"Lão Lưu gặp vài tên côn đồ, tôi ra ngoài xem thử chuyện gì xảy ra."

"Không cần bận tâm, mọi người ở trong phòng tiếp tục uống, tôi ra ngoài xem cho."

"Cậu được sao? Vạn nhất bị thương thì làm sao?"

"Bớt nói nhảm đi, ai có thể làm tôi bị thương chứ?"

"Vậy anh sẽ không quan tâm tới cậu nữa, chúng ta tiếp tục uống đi."

"Ừm."

Đáp một tiếng, Lâm Dật đứng dậy, hướng về cửa vào đi đến.

Ngoài cửa, cách đó gần hai mươi mét, Lâm Dật nhìn thấy một nhóm người tụ tập tại cửa phòng vệ sinh, phần lớn hai tay để trần, trên người là hình xăm rậm rạp chằng chịt.

Lưu Dần Hỉ đỡ Vương Nhiễm, bị vây vào giữa.

"Lâm tiên sinh, anh đã tới rồi." Nhìn thấy Lâm Dật đi tới, Lưu Dần Hỉ nói.

Vương Nhiễm chột dạ liếc nhìn Lâm Dật, liền đem đầu cúi thấp xuống, thậm chí không dám nói nửa lời.

"Chuyện gì xảy ra?" Lâm Dật thấp giọng nói.

"Từ trong phòng đi ra, tôi đưa cô ấy đi phòng vệ sinh, lúc đi ra, liền gặp phải những người này." Lưu Dần Hỉ nói.

Lâm Dật liếc mắt nhìn những người đang đứng xung quanh, "Thế nào, đùa giỡn lưu manh?"

"Người anh em, nhìn điệu bộ này của chú, còn muốn vì con nhóc này ra mặt à." Người đàn ông đầu trọc đứng ở phía trước nói.

"Anh có ý kiến?"

"Đương nhiên là có." Người đàn ông đầu trọc nói:

"Cô ta là hoa khôi đầu bảng, đều cùng lão Lưu chào hỏi, đợi lát nữa đến phòng của chúng tôi tiếp rượu, các anh xuất hiện ở đây giữ cô ta lại, thì tính là chuyện gì đang xảy ra?"

Lâm Dật gật đầu, "Anh để Lưu Cường lại đây, để anh ta đích thân nói với tôi. Nếu đúng là anh ta đồng ý, tôi liền cho anh đem cô ta mang đi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 273.

Chương 274. Tần Thiếu Gia Nổi Tiếng Như Vậy, Lại Đi Mượn Xe?

"Thế nào, không tin lời của tôi nói?"

Người đàn ông đầu trọc cười lạnh một tiếng, nói: "Tôi đã nói với anh, tôi cùng lão Lưu có giao tình với nhau, không cần nói chuyện với các anh, mấy nhóc con hỉ mũi chưa sạch.”

"Không có chuyện gì, anh gọi anh ta đến đây, tôi nghe anh ta nói như thế nào." Lâm Dật nói.

"Anh kêu tôi gọi, thì tôi liền phải gọi người tới cho anh sao? Anh cho rằng mặt mũi của Cao Thiên tôi không đáng tiền à." Người đàn ông đầu trọc nói:

"Tôi không có thời gian cùng anh ở đây dây dưa, nhanh lên một chút đem người đưa cho tôi, tôi muốn mang đi."

"Thật sự là không tiện, việc này e là không được."

"Con mẹ mày, mày không biết Cao Thiên tao là ai à, có tin hay không ..."

Xì xì!

Còn không chờ Lâm Dật có động tác gì, chỉ thấy Lưu Dần Hỉ móc ra trong túi dao gọt hoa quả, hướng về Cao Thiên đâm tới!

Nhưng Lưu Dần Hỉ đâm vô cùng có chừng mực, đã đâm một nhát vào đùi của Cao Thiên, vừa uy hiếp người khác, lại không đâm chết người, vừa nhìn là biết tay già đời.

"Mạnh như vậy !"

Lâm Dật kinh ngạc, vừa nghĩ tới trước đó, chính mình phái một người mạnh như Lưu Dần Hỉ đi đối phó với Lưu Mai, liền cảm thấy có lỗi với anh ta.

Quả thực là sỉ nhục lớn nhất đối với sự nghiệp của anh ta.

Có thời gian phải mời anh ta uống một chén mới được.

Máu phun ra theo dọc đùi của Cao Thiên, người nọ trực tiếp co quắp nằm trên đất, ôm chân của mình, đứng lên cũng không nổi.

A ——!

A ——!

A ——!

Những tiếng thét chói tai trong quán bar vang lên, những nam nữ đến đây để trút bỏ dục vọng chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy.

Bị hù cho sợ hãi chạy tán loạn, họ chạy trốn thật xa nhưng vẫn đang len lén nhìn về hướng bên này.

Con người chính là loài động vật kỳ quái như vậy, rõ ràng sợ muốn chết, lại không ngăn nổi lòng hiếu kỳ tò mò.

"Con mẹ mày, dám động thủ với lão đại của bọn tao, lão tử chém chết mày!"

Lưu Dần Hỉ cầm một con dao đẫm máu, giống như một con sói hung mãnh, nhìn tất cả mọi người xung quanh.

"Kẻ nào dám động đậy, tao liền đâm chết nó!"

Lưu Dần Hỉ biểu lộ vẻ quyết tâm, làm tất cả thủ hạ của Cao Thiên đều sợ hãi không dám di chuyển đến.

"Tiểu tử, các ngươi thật đúng là nghé mới sinh không sợ cọp, ngay cả Cao Thiên tao cũng dám động."

Cao Thiên cắn răng, cười gằn nói "Cao Thiên tao lăn lộn nhiều năm như vậy, chưa bao giờ chịu thiệt thòi lớn như vậy, tao nói cho bọn mày biết, nếu hôm nay tao không chặt hai chân của bọn mày, tao con mẹ nó sẽ không mang họ Cao!"

"Đều mẹ nó thất thần làm gì chứ? Nhanh đi gọi lão Lưu lại đây, tao hôm nay nhất định phải phế bọn nó." Cao Thiên quay đầu mắng.

"Dạ vâng Thiên ca!"

"Không cần kêu, chúng tôi tới rồi!"

Giọng nói trầm thấp vang lên phía sau đám người, mọi người lập tức nhường ra một con đường, phát hiện người tới thật sự là Lưu Cường và Diêu Đông Lai!

"Lão Lưu, tôi nhìn trúng con nhóc này trước, hai tên nhãi ranh này chiếm người không cho tôi đưa đi, giúp tôi chặt hai chân của bọn họ, cho bọn họ biết mùi vị!"

"Lão Cao, chúng ta cũng quen biết nhau đã lâu, để tôi nhắc nhở anh một chút, nếu như anh không muốn chết, thì thành thật nhắm một mắt, bằng không ngay cả mình chết như thế nào anh cũng không biết."

Lời nói của Lưu Cường làm cho Cao Thiên sợ hãi rùng mình một cái.

"Lão Lưu, anh có ý gì?"

"Thượng Hải Hoàng Trung Hải, anh hẳn phải biết là ai chứ."

"Danh tiếng của Tần thiếu gia, có ai mà không biết chứ."

"Tôi cho anh biết, người anh em vừa nãy đâm anh một đao, chính là vệ sĩ của Tần thiếu gia, cho nên anh nhận một đao kia cũng không có oan đâu."

"Thứ hai, vị đang đứng ở trước mặt anh là Lâm Dật Lâm tiên sinh, anh ấy là anh em tốt của Tần thiếu gia, thực lực so với Tần thiếu gia còn đáng sợ hơn nữa. Hôm nay chỉ đâm một chân của anh, là anh đã gặp may mắn rồi, cho dù đem anh đâm chết, anh cũng là chết vô ích thôi."

Cao Thiên cùng thủ hạ của hắn, tất cả đều trợn tròn mắt.

Dù là ai đều không nghĩ tới, người đàn ông đẹp trai trước mặt này lại có năng lực cường đại như vậy.

Rõ ràng là đã đứng ngang hàng với Tần thiếu gia!

Những người phụ nữ đứng cách đó không xa, hai mắt đều sáng lên nhìn Lâm Dật.

Vẻ ngoài của người đàn ông đó còn đẹp hơn cả những ngôi sao trong phim, hơn nữa còn có bối cảnh không thua kém gì Tần thiếu gia!

Một người đàn ông như vậy thật là hoàn mỹ!

Yêu yêu.

Lưu Cường rất cung kính đứng ở trước mặt Lâm Dật.

"Lâm tiên sinh, chuyện này ngài muốn xử lý như thế nào? Toàn bộ đều nghe ngài sắp xếp."

"Việc này tôi không quản, anh đi phòng khách hỏi Tần Hán một chút, xem anh ta muốn giải quyết như thế nào."

Nói xong, Lâm Dật nhìn Lưu Dần Hỉ.

"Trở về nói cho Tần Hán một tiếng, tôi đi trước, lần khác mời anh ta uống rượu sau."

"Tôi biết rồi Lâm tiên sinh." Lưu Dần Hỉ nói:

"Nhưng ngài vừa nãy tại trong phòng khách cũng có uống rượu, hay là tôi sắp xếp người tiễn ngài đi."

"Không cần, cũng không uống bao nhiêu, không phải là không thể lái xe được."

"Được, nếu như vô tình gặp cướp, ngài cũng đừng lo lắng, Tần thiếu gia có giao thiệp rộng rãi, có thể đem mọi việc đều giải quyết được."

Lâm Dật vỗ vai Lưu Dần Hỉ.

"Qua mấy ngày hai người tới chỗ của tôi, hôm nay tôi đi về trước."

"Tôi tiễn ngài."

"Không cần, về phòng khách cùng bọn họ tiếp tục chơi đi."

Nói xong, Lâm Dật mang theo Vương Nhiễm cùng nhau rời đi.

Theo sát phía sau, còn có một số người đang xem náo nhiệt.

Nhân vật cường đại hiếm thấy như vậy, hơn nữa anh ta lớn lên lại đẹp trai như vậy, làm sao có thể không nhìn thêm vài lần chứ.

"Lâm, thầy Lâm, em xin lỗi ..." Vương Nhiễm rụt rè nói.

"Chỗ này không thích hợp để nói chuyện, trở về rồi hãy nói."

Vương Nhiễm không dám nói tiếp nữa, mơ hồ đi theo bên người Lâm Dật, cường ngạnh bước đi.

Nhìn hai người rời đi, những người phía sau xem náo nhiệt, líu ríu thảo luận không ngừng.

"Trong khoảng thời gian này, tôi thường xuyên đến Đại Đô Hội, người phụ nữ đứng bên cạnh Lâm tiên sinh, là hoa khôi đầu bảng ở đây. Chỉ cần là khách tới nơi này, đều sẽ được cô ấy rót rượu. Lúc này mới một tháng ngắn ngủi liền đã bị bắt rồi. Quả nhiên, không có phụ nữ khó theo đuổi, chỉ là thực lực của đối phương không đủ."

"Ông chủ Lưu nói người đàn ông này có thực lực ngang ngửa với Tần thiếu gia, các người nói thử xem người như anh ta sẽ lái loại xe gì?"

"Tôi thực sự là không biết, nhưng tôi dám đánh cuộc, tối thiểu cũng là siêu xe ngàn vạn, bằng không sao xứng được với thân phận của anh ta chứ."

"Tôi cũng cho là như thế, những chiếc xe như Lamborghini, Porsche đều không lọt vào được mắt xanh của anh ta."

Lúc này, những người xem náo nhiệt đi theo phía sau, chạy tới cửa ra vào, bất ngờ thấy một chiếc xe thể thao Lycan màu đỏ đang đỗ tại cửa.

"Tôi dựa vào, các ngươi nhìn đi, thực sự là Lycan trong Super 7. Người ta nói rằng giá bán trong nước đã lên tới 66 triệu. Hôm nay được nhìn thấy nó tại đây, thực sự là vinh hạnh mà."

"Tôi đoán chiếc Lycan này chắc là xe của anh ta, lấy thân phận của anh ta lái chiếc này là thích hợp nhất."

Cùng lúc đó, Lâm Dật cầm chìa khóa xe, đi đến bên cạnh FAW, mở cửa xe chuẩn bị rời đi.

"Chết tiệt, không phải chứ? Anh ta lại lái FAW? Xe này còn không tốt bằng xe của tôi nữa."

"Ông chủ Lưu có phải là nhầm lẫn hay không? Một người lái FAW, cũng xứng đứng ngang hàng với Tần thiếu gia sao?"

"Thật không có khả năng, con nhà giàu như Tần Hán, toàn bộ Trung Quốc đều không có mấy người, có thể cùng anh ấy ngang hàng cũng không nhiều, muốn cùng anh ấy đứng ngang hàng, thật sự không dễ dàng gì."

"Các ngươi đều lầm rồi, lúc tôi vừa đến Đại Đô Hội, trùng hợp nhìn thấy Tần thiếu gia lái chiếc xe Lycan màu đỏ này, không phải của người đàn ông kia đâu."

"Hiện tại chân tướng đã rõ ràng rồi, nhất định là ông chủ Lưu đang khoác lác."

Đúng lúc này, từ cửa quán bar vang lên âm thanh huyên náo, đám người quay đầu nhìn lại, chợt nhận ra là Tần Hán mang người đi ra.

Nhìn thấy Tần Hán đi ra, đám người đều nhường đường, ai cũng không dám chặn ở phía trước.

"Lão Lâm, cậu đợt một lát, khoan hãy đi."

"Còn có chuyện gì sao?"

"Anh hôm nay tìm cậu đến, là vì trả xe, chìa khóa xe còn chưa trả cho cậu đây này."

Nói xong, Tần Hán đưa chiếc chìa khóa xe tới trên tay Lâm Dật.

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều chết lặng.

Tần thiếu gia nổi tiếng như vậy, lại đi mượn xe?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 274.

Chương 275. Sáng Hôm Sau, Số Tiền Này Sẽ Là Của Em

Nhìn thấy Tần Hán giao chìa khóa xe cho Lâm Dật.

Mọi người đứng ở cửa ra vào lúc này mới ý thức được, điều chính mình nghe được, nhìn thấy được cũng không phải ảo giác!

Thượng Hải Hoàng nổi tiếng Tần Hán, xác thực lại đi mượn xe của người đàn ông này!

"Vốn muốn tặng cho anh, nhưng nếu anh không cần, thì tôi sẽ lấy trở về."

Phốc ——

Nam nữ đứng ở cửa trừng hai mắt, làm người ta suýt rơi cả cằm!

Còn muốn cho người khác một chiếc xe hơn 60 triệu!

Hơn nữa đối phương còn là Tần Hán, không biết người này đến cùng là có bao nhiêu tiền!

"Đồ của cậu cũng không thiếu nhiều đồ tốt, của anh là của cậu, của cậu cũng là của anh, chờ khi nào anh muốn lấy, lại đi đến chỗ của cậu lấy."

"Được, tôi đi trước." Lâm Dật cầm chìa khóa xe, "Lão Lưu người này không tệ, dành chút thời gian, tôi mời hai người ăn cơm."

"Đều là người một nhà, khách khí cái cọng lông." Tần Hán nói:

"Cậu lái xe Lycan đi, tôi cho người lái chiếc FAW về Cửu Châu Các cho cậu sau."

Trên thực tế, Tần Hán cũng có thể dùng phương thức như thế, mang xe Lycan đưa cho Lâm Dật.

Nhưng lâu rồi không gặp nên muốn lấy lý do này nọ để gọi cậu ấy đến đây uống vài ly.

"Được."

Híz-khà-zzz ——

Nghe được ba chữ Cửu Châu Các này, những người có mặt ở đây lại một lần nữa bị chấn động!

Bất cứ ai có một chút hiểu biết, hầu như đều đã từng nghe qua cái tên Cửu Châu Các này!

Đệ nhất biệt thự ở Trung Hải, tùy tiện một căn thôi, giá cả đã lên đến 1 tỷ, quả thực là có tiền đến thổ huyết!

Nếu đều có tiền như vậy, hơn nữa cùng Tần Hán lại là bạn tốt, anh ta còn đi lái một chiếc FAW làm gì!

Sau khi nói chuyện phiếm với Tần Hán vài câu, Lâm Dật cùng Vương Nhiễm liền lên xe.

Ngồi trên xe Lycan, Vương Nhiễm tâm tình thấp thỏm, đừng nói đến việc ngồi trên chiếc xe tốt như này, đến nhìn qua cô cũng chưa được thấy bao giờ.

"Em che miệng làm gì?"

"Em, em sợ mình nôn ra xe."

Lâm Dật không lên tiếng, lái xe hướng về khách sạn Bán Đảo đi đến.

Vương Nhiễm rụt rè che miệng, không dám lên tiếng.

Thầy Lâm lúc tức giận thật là đáng sợ.

"Lâm, thầy Lâm, đây là chỗ nào …?" Vương Nhiễm ngơ ngác hỏi.

"Chữ Hán em cũng không nhận ra à?"

Nhìn thấy dòng chữ khách sạn Bán Đảo, tâm tình Vương Nhiễm trở nên thấp thỏm.

Lâm, thầy Lâm sẽ không đối với mình làm ra loại chuyện đó ...

"Xin chào Lâm tổng."

"Xin chào Lâm tổng."

Khi Lâm Dật tiến vào, mọi người trong khách sạn dồn dập tiến lên chào hỏi.

Sở dĩ như vậy, là vì Vương Thiên Long không ở đây.

Nếu như Vương Thiên Long ở đây, chắc chắn sẽ không để người phía dưới, bại lộ thân phận của Lâm Dật.

Bằng không còn thế nào trang bức.

Lâm Dật gật đầu, sau đó mang theo Vương Nhiễm vào thang máy, đi tới căn phòng tổng thống dành riêng cho mình.

"Lâm, thầy Lâm, bọn họ vì sao ..."

"Khách sạn này là của tôi." Lâm Dật nhàn nhạt trả lời.

Vương Nhiễm vốn đang bối rối lại càng thêm bối rối hơn.

Thầy Lâm rốt cuộc là làm gì, sao lại có nhiều tiền như vậy?

"Ọe ..."

Vừa vào đến phòng, Vương Nhiễm đã không nhịn được cảm giác thiêu đốt trong dạ dày nữa, vọt tới phòng vệ sinh, ôm bồn cầu ói ra.

Mười mấy phút sau, Vương Nhiễm rụt rè từ trong phòng vệ sinh đi ra.

"Lâm, thầy Lâm, em xin lỗi ..."

"Nói xin lỗi làm gì?"

"Em làm chuyện không nên làm." Vương Nhiễm đứng ở cửa phòng vệ sinh, nắm chặt một góc áo, căng thẳng đến mức không dám tới gần Lâm Dật.

"Chỉ là hộp đêm mà thôi, đều là người trưởng thành rồi, cũng không phạm pháp, tuy rằng tôi là thầy giáo của em, nhưng mà tôi không có quyền hạn chế sự tự do của em" Lâm Dật nói:

"Nhân tiện, tôi có chuyện này muốn nói với em. các giáo sư phụ trách về học bổng, đã ra thông báo rồi và quyết định hủy bỏ học bổng quốc gia của em rồi, em hãy chuẩn bị tâm lý đi."

"Em, học bổng của em bị hủy?"

"Ừm." Lâm Dật gật gật đầu, "Đây là ý tứ của các giáo sư phụ trách, bên đoàn ủy trường học cũng đã thông qua rồi, thông báo mấy ngày nay nữa sẽ phát ra thôi."

Oa —— ô ô ô ...

Vương Nhiễm nhịn không được, nước mắt lộp bộp chảy xuống.

"Em khóc cái gì? Tôi không biết em đã làm gì? Chuyện hủy học bổng của em là chuyện đương nhiên."

"Em, em cần số tiền kia ..."

"Tại chỗ Tần Hán kiếm được 40 ngàn, còn chưa đủ sao?"

"Mẹ em bị bệnh tim, bác sĩ nói phải nhanh chóng làm giải phẫu, tiền bồi thường của cha em đã tiêu hết rồi, nếu như em không nghĩ biện pháp để kiếm tiền, mẹ em liền ..."

Vương Nhiễm khóc nước mắt như mưa, không còn giống hoa khôi một chút nào.

"Tiền bồi thường là chuyện gì xảy ra?"

"Cha em lúc trước là bỏ bê công việc, nhưng nửa năm trước trên mỏ xảy ra một vụ tai nạn, cha em đã qua đời, đơn vị bồi thường 30 ngàn. Lúc đó, mẹ em bị bệnh tim nghiêm trọng, kéo dài nửa năm, hiện tại không thể cầm cự được nữa..."

"Cho nên em liền đến Đại Đô Hội?"

"Là, là bọn họ tìm đến em." Vương Nhiễm lau nước mắt nói:

"Quản lý của Đại Đô Hội nói em dáng dấp xinh đẹp, còn nói một tháng sẽ cho em một vạn, để cho em đến đó chào rượu, em liền đi thôi."

"Đừng khóc, em càng khóc tôi càng cảm thấy khó chịu."

Vương Nhiễm bị sợ, trong nháy mắt liền đem nước mắt nén trở về.

"Giải phẫu cần bao nhiêu tiền?"

Vương Nhiễm không lên tiếng, kìm nén nước mắt, đứng tại chỗ.

"Tôi hỏi em sao không trả lời?"

"Em không thể nhận tiền của thầy Lâm được." Vương Nhiễm nói: "Em cùng bà ngoại cũng đã nghĩ kỹ, khoảng thời gian này đem bán căn nhà, liền có thể đủ tiền để lo bệnh cho mẹ của em."

"Em bán nhà, rồi ở đâu?"

"Thuê phòng trọ ở là được rồi." Vương Nhiễm lau nước mắt, "Em đã năm tư đại học rồi, thực tập xong liền có thể có tiền lương, gần như đủ nuôi sống gia đình rồi."

"Chỉ là căn nhà của em, có thể bán được bao nhiêu tiền?" Lâm Dật nói:

"Nếu như không nhanh chút làm giải phẫu, mẹ em có thể kiên trì đến khi em bán được nhà sao?"

Vương Nhiễm không nói, cô cũng đã nghĩ tới vấn đề mà Lâm Dật nói, nhưng cô hết cách rồi, đây là con đường duy nhất có thể lựa chọn.

Đây chính là cuộc sống nghèo khó sẽ làm trôi đi những góc cạnh và góc khuất của một người.

"Người quản lý của Đại Đô Hội nói, chỉ cần em nguyện ý tiếp rượu, còn có thể kiếm càng nhiều tiền hơn nữa."

"Chỉ mới có bốn ly rượu em cũng đã thành cái dạng như này, ai cho em dũng khí để nói ra lời nói như vậy hả." Lâm Dật nói:

"Em coi ai cũng giống như Tần Hán sao? Một ly rượu cho em một vạn?"

"Vậy em liền ngủ cùng với người khác!" Vương Nhiễm nói: "Em không yêu cầu gì khác, chỉ cần có thể kiếm tiền là được."

Hả

Lần này ngược lại là Lâm Dật không nói được gì.

Quả nhiên, phụ nữ khi đã dũng cảm lên rồi thì không sợ thứ gì cả.

"Được, xem ra đây cũng là lối thoát duy nhất của em."

Lâm Dật lấy điện thoại di động, bấm số điện thoại của Vương Thiên Long.

"Lâm tổng, ngài tìm tôi ..."

Bên phía Vương Thiên Long rất ồn ào, hiển nhiên bên cạnh có người.

"Gọi cho quản lý khách sạn đang trực, mang cho tôi 500 ngàn tiền mặt lại đây, tôi đang ở tại phòng 2618."

"Biết rồi Lâm tổng, tôi liền đi sắp xếp."

Mười mấy phút sau, chuông cửa phòng vang lên, Lâm Dật ngẩng đầu sai Vương Nhiễm, "Mở cửa đi."

"Biết, biết rồi ..."

Vương Nhiễm mở cửa, đứng ở phía ngoài là một cô gái, Lâm Dật đối với cô ta có chút ấn tượng, cô ta là phó quản lý của khách sạn, xem như là người đứng thứ hai.

"Lâm tổng, tiền đây ạ."

Lâm Dật gật đầu, "Được rồi, không còn việc của cô nữa."

Cửa phòng bị đóng lại, Lâm Dật cầm theo chiếc vali đựng tiền mặt bên trong, nhìn Vương Nhiễm đang hãi hùng khiếp vía.

"Cởi ra đi, sáng ngày hôm sau, số tiền này sẽ là của em."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 275.

Chương 276. Bộ Mặt Chó Chết

"Lâm, thầy Lâm, em rất kính trọng thầy ..."

Nước mắt Vương Nhiễm lại rơi xuống, "Thầy, thầy không nên sỉ nhục em."

"Sỉ nhục em?" Lâm Dật nói:

"Tôi sỉ nhục em cái gì? Người khác cho em tiền em liền ngủ với họ, tôi cho em tiền thì chính là sỉ nhục em, đây là cái logic gì của em vậy?"

"Nhưng thầy là thầy giáo của em, em thật sự rất tôn kính thầy!"

"Tôn kính tôi cái rắm, tôn kính tôi thì mẹ của em sẽ hết bệnh sao." Lâm Dật hỏi ngược lại:

"Em là cảm thấy dáng dấp của tôi đẹp, hơn nữa còn là thầy giáo trong trường học, liền cảm thấy tôi là người tốt à?"

"Nếu không phải là tôi, hôm nay em đã bị người khác kéo đến khách sạn rồi. Em thật sự cho rằng cùng người khác ngủ, liền có thể nhận được một khoản tiền lớn vào tài khoản sao?" Lâm Dật chất vấn:

"Em nếu như thật đi đến một bước kia, cuối cùng liền chết như thế nào cũng không biết."

"Vậy cũng không được." Vương Nhiễm cắn răng nói: "Cho dù thầy Lâm là người xấu, em cũng tôn trọng thầy."

Lâm Dật thở dài, chẳng trách phần lớn những nhà giàu mới nổi, đều yêu thích bao nuôi nữ sinh đại học, thanh thuần là một trong số những lý do, dễ lừa mới là mấu chốt nhất.

"Vậy em tiếp tục tôn trọng đi." Lâm Dật chống tay lên trán, "Hiện tại tiền đặt ở chỗ này, có cầm đi hay không là do em quyết định."

Bên trong phòng không một ai lên tiếng, chỉ còn lại tiếng thở dốc khẩn trương của Vương Nhiễm.

Vương Nhiễm kéo một góc váy rồi từ từ vén lên, để lộ quần áo bên trong ra ngoài.

"Thầy Lâm, em biết thầy là người tốt, em làm chuyện như vậy, thầy chắc sẽ xem thường em." Vương Nhiễm đứt quãng nói:

"Nhưng em thật sự chỉ đi chào rượu thôi, chưa từng làm chuyện gì quá phận, tối thiểu em bây giờ vẫn còn sạch sẽ, thầy Lâm nếu thầy không ghét bỏ, tối nay em ngay ở chỗ này cùng với thầy, nhưng tiền em không thể nhận, nhân tình này quá lớn, em trả không được."

"Đều ngủ cùng tôi rồi, còn có cái gì trả không được."

"Em không đáng nhiều tiền như vậy."

"Chết tiệt!"

Lâm Dật mắng một câu, tông cửa xông ra ngoài, "Tôi thật sự phục em rồi, gặp phải loại người thẳng thắn như em tôi thật là không có biện pháp."

Sau khi ra khỏi phòng, Lâm Dật lại mở một căn phòng khác, trực tiếp đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, bởi vì có tiết học đầu tiên.

Lâm Dật dậy từ rất sớm, ăn sáng đơn giản, chuẩn bị lên lớp.

Về phần chuyện của Vương Nhiễm, Lâm Dật không xen vào nữa, tiền là của cô ấy, cho dù tiền thuốc men của Trung Hải có cao đến mấy cũng đủ.

Vừa bước ra khỏi khách sạn, Lâm Dật đã nhìn thấy Vương Nhiễm ôm vali tiền, lúng túng đứng bên cạnh xe của anh, thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh, giống như ăn trộm.

"Sao em vẫn còn chưa đi?"

"Em là tới trả tiền lại cho thầy." Vương Nhiễm nhỏ giọng nói: "Thầy Lâm, tiền ở trong này một phần em đều không động tới, thầy có thể kiểm tra."

"Trong này có 500 ngàn, làm sao tôi có thể kiểm tra? Chẳng lẽ đếm tới tối à?"

Vương Nhiễm vẻ mặt quẫn bách, "Em sẽ kiểm tra tiền, hơn nữa tốc độ cũng rất nhanh, em có thể giúp thầy kiểm tra."

"Kiểm cái cọng lông, tiền em cầm đi, đừng phiền đến tôi nữa."

"Thầy Lâm, thầy đừng giận em." Vương Nhiễm nước mắt như mưa nói:

"Em thực sự là cùng đường nên mới đi đến Đại Đô Hội, số tiền này em thật sự không thể nhận, em tôn kính thầy, cũng không phải là bởi vì tiền của thầy."

"Lẽ nào là bởi vì tôi lớn lên đẹp trai?"

Vương Nhiễm không nói nữa, đúng là bởi vì lớn lên đẹp đẽ, cô mới có hảo cảm nha!

Cùng với việc Lâm Dật đánh học sinh trường khác và trút giận cho sinh viên của trường Đại học Sư Phạm, cho nên mức độ thiện cảm càng cao nha.

Vương Nhiễm không nói, biểu thị ngầm thừa nhận, việc trục lợi Lâm Dật mình sẽ không làm.

Bộ mặt chó chết!

"Tôi có một công ty riêng, vựa vặn em học quản lý kinh doanh. Em có thể làm việc ở chỗ tôi trong kỳ thực tập năm tư của em, số tiền này xem như là dự chi tiền lương của em."

"Có thật không?" Vương Nhiễm nhìn chằm chằm, đôi mắt vẫn còn chưa khô nước mắt, làm cho vẻ đẹp của cô tăng thêm mấy lần.

"Giả dối."

Lâm Dật trợn mắt nhìn Vương Nhiễm một cái, tự mình lên xe, chuẩn bị lên lớp.

"Lâm, thầy Lâm."

"Còn chuyện gì nữa? Muốn tôi đưa em về?"

"Không phải." Gương mặt Vương Nhiễm có phần đỏ, căng thẳng rút tờ chi phiếu ra.

"Thầy Lâm, vật này xài như thế nào? Lúc nhập viện em có thể trực tiếp đóng tiền được không?"

Lâm Dật:...

"Lên xe, tôi đưa em đi lấy tiền."

"Cảm, cảm ơn thầy."

Sau khi lên xe, Lâm Dật gọi điện thoại cho Tô Cách, dựa theo tiến độ của thời gian bây giờ, khẳng định là sẽ không thể lên lớp tiết học đầu tiên rồi, nên gọi cho cô ấy giúp mình sắp xếp đẩy lớp học vào tiết sau.

Lâm Dật mang theo Vương Nhiễm đi đến ngân hàng, giúp cô đổi tờ chi phiếu 40 ngàn thành tiền mặt.

Nhưng thay vì quay trở lại trường học, thì Lâm Dật còn đưa cô ấy về nhà.

"Thầy Lâm, em tự đi là được rồi, liền không làm phiền đến thầy."

"Không có chuyện gì, nếu em muốn đi, sau khi tôi đưa em trở về, lại ngồi xe buýt rời đi là được rồi."

"Ách ..."

Vương Nhiễm vẻ mặt quẫn bách, "Thầy Lâm, thầy đều biết rồi."

"Tôi đoán mò, biết cái cọng lông."

Hơn bốn mươi phút sau, Lâm Dật lái xe đến tiểu khu Ánh Rạng Đông.

Trên đường đi, Lâm Dật gọi điện thoại cho Vương Thiên Long, nhờ anh ta liên hệ với bệnh viện, đợi lát nữa đến đón mẹ của Vương Nhiễm đi.

Lần nữa lại tới tiểu khu Ánh Rạng Đông, lái xe thập phần thuận lợi.

Những chiếc xe khác tự động duy trì khoảng cách năm mét, không ai dám tới gần một chút, không hề ngăn cản.

"Thầy Lâm, nhà của em có chút xập xệ, thầy đừng ghét bỏ."

"Căn nhà tôi từng ở còn không bằng nhà của em đấy, lúc cởi quần áo ngược lại rất lưu loát, cũng không thấy em xấu hổ như hiện tại đấy."

"Lâm, thầy Lâm thầy đừng nói như vậy, tối ngày hôm qua em uống rượu, đầu óc không tỉnh táo."

"Vậy tôi lại rót chút rượu cho em nhé."

"Thầy Lâm, thầy cũng đừng trêu chọc em nữa, em thu hồi lời mới nói." Vương Nhiễm ngượng ngùng nói.

Lâm Dật nhìn trên lầu nói, "Trước tiên đi lên xem một chút, bệnh viện đã giúp em liên hệ được rồi, còn những chuyện tiếp theo, em tự mình xử lý."

"Dạ, cảm ơn thầy Lâm."

Hai người vô thức tăng tốc độ, Vương Nhiễm vừa mở cửa, còn chưa kịp nói chuyện, bất ngờ phát hiện, trong phòng còn có mấy người.

Lâm Dật liếc nhìn những người đang đứng ở trong phòng, phát hiện biểu lộ của những người này, đều có điểm ý vị sâu xa.

Không hề giống là tới thăm bệnh nhân, nói chung rất kỳ quái.

Nhưng bọn họ có thể xuất hiện ở đây, không có gì đáng ngạc nhiên, chắc là người thân của Vương Nhiễm.

Lâm Dật không quá quan tâm đến những người khác, điểm chân hướng về bên trong nhà nhìn ngó, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang nằm trên giường, sắc mặt không tốt lắm, cùng Vương Nhiễm giống nhau đến mấy phần.

Đây chắc là mẹ của cô ấy rồi.

Ngoài ra, trong phòng khách nhỏ còn có một bà lão chống gậy, tóc bạc trắng, hẳn là bà ngoại của Vương Nhiễm.

Đơn giản quan sát một chút, Lâm Dật mới đưa ánh mắt, rơi xuống trong nhà Vương Nhiễm.

Diện tích không lớn, sau khi tính toán cũng chưa tới 40m^2, quả thật có chút nhỏ.

"Ôi, Tiểu Nhiễm trở về rồi à, đây là bạn trai của con sao? Nhìn cũng không tệ."

Người lên tiếng là một người phụ nữ trung niên, với mái tóc xoăn, trên người mang theo khí thế của một nữ cường nhân vô cùng bá đạo.

"Anh ấy là của thầy giáo của con, các Dì đừng có hiểu lầm."

Sau đó, Vương Nhiễm giới thiệu Lâm Dật những người trước mắt anh.

Người phụ nữ vừa nói là cô Cả của Vương Nhiễm, tên là Vương Phương.

Người đàn ông trung niên đứng đầu tên là Vương Đại Hải, một người đàn ông trung niên khác tên là Vương Đại Sơn, lần lượt là Bác Cả và Bác Ba của Vương Nhiễm.

"Cô, sao mọi người đến không báo trước với con một tiếng, con cái gì cũng không có chuẩn bị đây này." Vương Nhiễm hiếu khách mà nói.

"Chúng ta cũng không phải người ngoài, không cần khách khí như thế, " Vương Phương nói:

"Tiểu Nhiễm, nghe nói con đã tìm được công việc hơn nữa còn kiếm được không ít tiền nữa."

"Đúng là con đã kiếm được công việc, cũng kiếm được một chút tiền." Vương Nhiễm thành thật trả lời.

"Một chút là bao nhiêu?" Vương Phương hai mắt sáng lên nói.

"Gần 8000."

Lương hàng tháng của Vương Nhiễm là mười ngàn, nhưng bởi vì nhận được mấy lời phàn nàn, làm hư không ít đồ vật, trừ đi số tiền bị trừ, gần như có thể nhận được 8000.

"Vậy thì tốt quá, cô liền không vòng vo với con nữa." Vương Phương nói:

"Trước kia, con không phải vay của cô 5000 sao? hiện tại có tiền rồi, có phải hay không trả lại tiền cho cô?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 276.

Chương 277. Ngoại Trừ Cha Em Thì Thầy Là Người Khác Phái Đối Với Em Tốt Nhất

Vương Nhiễm sửng sốt một chút, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Vốn tưởng rằng mấy người này là tới thăm hỏi bệnh tình của mẹ, không nghĩ tới là đến để đòi tiền.

“Không phải chỉ là 5000 tệ của cô con mà còn có 4000 tệ của bác nữa.” Vương Đại Hải cười nói.

“4000 tệ?”

Vương Nhiễm thắc mắc hỏi: “Lúc trước mẹ cháu nằm viện, cháu chỉ mượn 3000, hiện tại sao lại thành 4000 rồi?”

“Cháu còn nhỏ sao có thể hiểu được chuyện của người lớn. Lúc đầu cháu quả thực chỉ mượn 3000 tệ, nhưng cháu suy nghĩ một chút mà xem, thời điểm nằm viện, chúng ta còn phải mời bác sĩ bệnh viện ăn cơm. Bác cũng đã tiêu tốn hơn 1000 tệ đó, sau đó bác đã suy nghĩ lại dù sao cháu cũng là cháu gái bác, cho nên số lẻ bác sẽ xóa cho cháu, đưa bác 4000 là được rồi.”

“Bác à, lúc ăn cơm cháu cũng ở tại chỗ, giấy tờ cháu cũng đã nhìn qua, chỉ tốn hơn 500, sao bác lại muốn 1000.” Hai mắt của Vương Nhiễm đã đỏ cả lên.

Vương Đại Hải khẽ giật mình, không nghĩ tới Vương Nhiễm lại nhìn thấy phần cuối của hóa đơn, trong lúc nhất thời lại không biết giải thích như thế nào.

“Chuyện không phải như cháu nghĩ đâu, tuy rằng tiền cơm chỉ tốn 500 tệ, nhưng mà bác còn phải đưa thêm 500 tiền hồng bao. Chẳng lẽ cháu không muốn đưa số tiền này sao?”

“Các người thật quá đáng!”

Vương Nhiễm tức đến phát run, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, không nghĩ tới bọn họ lại sẽ nói ra những lời lạnh như băng vậy.

“Cháu gái à, cháu đừng khóc chứ, cháu như vậy làm bác không biết nên làm sao mở miệng đây.” Người nói chuyện, là bác ba của Vương Nhiễm - Vương Đại Sơn.

“Bác ba, bác còn có việc gì sao? Lúc trước cháu không có vay tiền bác.”

“Quả thực là không có vay tiền, nhưng thời điểm nằm viện, thím ba của cháu không phải là đã đến chăm mấy ngày sao.” Vương Đại Sơn nói:

“Tiền cơm sáng trưa tối tổng cộng hết hơn 500. Nhưng dù sao bác cũng là bác ba của cháu, đều chảy cùng một dòng máu, mấy cái đồng lẻ kia bác cũng không tính toán nhiều. Cháu đưa bác 500 là được rồi, với lại số tiền của bác cũng không nhiều, chỉ 500 tệ, cháu trả trước cho bác ba đi.”

Tiền lương của Vương Nhiễm chỉ có hơn 8000 tệ, nhưng số tiền nợ dì và chú cả đã là 9000. Nếu như trả cho bọn họ trước thì tiền của mình sẽ không còn gì nữa.

Mà hiện tại, bệnh tình của mẹ đang càng trở nên nghiêm trọng hơn. Nếu như bây giờ không trị thì về sau thì sẽ càng khó.

“Các người vậy mà!”

“Được rồi!”

Lâm Dật lúc này mới lên tiếng: “Em không phải có tiền sao, nhanh đem tiền trả lại đi, dây dưa cái gì vậy.”

“Đúng đúng đúng, đem tiền trả lại trước đi.” Lâm Đại Hải nói:

“4000 tệ của bác không nhiều bằng cô của cháu. Bình thường bác đối với cháu cũng không tệ, lúc mẹ cháu nằm viện, bác là người chạy trước chạy sau giúp cháu liên hệ bệnh viện, mệt đến nỗi đau cả thắt lưng. Nếu như cháu không trả tiền trước cho bác vậy là không được rồi.”

“Anh nói cái gì vậy!” Vương Phương nói xen vào:

“Tôi đưa cho Tiểu Nhiễm 5000 tệ chỉ trong một hơi, không giống như anh vẫn luôn phân ra, muốn trả cũng phải là trả tôi trước.”

Chị em ba người đều có chung một suy nghĩ.

Vương Nhiễm chỉ có hơn 8000 tệ, nếu như trả cho người khác trước thì sẽ không đủ để trả cho mình.

Trong lòng Vương Nhiễm cảm thấy tủi thân, lau nước mắt, nói:

“Cô, bác cả, bác ba, tuy rằng cháu thiếu tiền của mọi người, nhưng cháu nhất định sẽ trả cho các người. Hiện tại mẹ cháu đang bệnh nặng, vẫn còn phải đi bệnh viện, sao cứ phải nói chuyện tiền vào lúc này chứ.”

“Chúng ta cũng không muốn, quả thực là trong nhà cần dùng tiền gấp, nếu không chúng ta cũng không đến đòi, cháu nói có đúng hay không?” Vương Phương nói.

“Mấy người là sợ mẹ cháu nằm viện, cháu không trả nổi số tiền này đúng không.”

“Chúng ta không có nghĩ như vậy, nhưng nếu cháu muốn nghĩ như vậy thì chúng ta cũng không còn cách nào. Vừa lúc cháu có tiền, hiện tại trả cho chúng ta luôn đi, về sau coi như đã thanh toán xong.” Vương Đại Hải nói:

“Nhưng bác phải nói trước, cháu nhất định phải trả tiền cho bác trước, nếu không bác sẽ luôn đến bệnh viện để đòi tiền!”

“Không cần giục, cháu sẽ đem tiền trả cho bác.”

Vương Nhiễm lau nước mắt, mở vali trên tay ra.

“Cái này...”

Nhìn thấy một xấp tờ một trăm nhân dân tệ, bọn người Vương Phương đều cảm thấy choáng váng.

Đời này, bọn họ đều chưa từng thấy qua nhiều tiền mặt như vậy.

“Tiểu, Tiểu Nhiễm, cháu từ chỗ nào mà lấy được nhiều tiền như vậy?!”

“Đây là chuyện của cháu, không cần mấy người quản!”

Vương Nhiễm lấy ra 10000 nhân dân tệ, sau đó rút ra từ bên trong năm tờ, “Đây là 9500 tệ, các người cầm lấy rồi chia đi, từ nay về sau chúng ta không còn bất kỳ quan hệ nào nữa. Mời các người rời khỏi nhà tôi!”

Cầm tiền trên tay, mấy người Vương Phương lại không có tâm tư chia tiền.

Tròng mắt như muốn rớt xuống trên cái vali tiền kia.

“Tiểu Nhiễm, cháu nhìn xem việc cũng quá ầm ĩ rồi. Chúng ta lúc này cũng không vội. Nếu như bệnh của mẹ cháu cần dùng tiền gấp, thì cháu cứ cầm trước đi.”

Nói thì nói như thế, nhưng Vương Phương lại không hành động, tựa hồ chỉ có ý.

“Tôi không cần tiền của các người, nhanh rời khỏi nhà tôi đi.”

Mặt mũi ba người có chút bực bội, cầm lấy tiền rồi rời đi.

Nhưng lúc rời đi, ánh mắt vẫn còn nhìn chằm chằm vào vali tiền, lưu luyến không muốn rời đi.

Người đi, trong nhà liền an tĩnh lại, bà ngoại của Vương Nhiễm, chống quải trượng đi tới.

“Nhiễm Nhiễm, cái này, tiền này là từ đâu tới vậy, cháu còn nhỏ, cũng không thể làm chuyện xấu được.”

“Bà ngoại, tiền này là của thầy Lâm cho cháu mượn, sau này cháu sẽ làm công cho công ty của thầy ấy, sẽ từ từ trả lại tiền cho thầy Lâm.”

“Thì ra là như vậy.”

“Nhiễm Nhiễm.”

Mẹ của Vương Nhiễm gọi nhẹ một tiếng từ trong phòng.

“Mẹ, người nằm xuống đi, đừng dậy.” Vương Nhiễm nói.

“Nhanh, nhanh cám ơn thầy Lâm.”

“Con đã nói cảm ơn thầy Lâm rồi.”

“Không cần quá khách khí.” Lâm Dật đi qua, cười nói: “Tiền này sạch sẽ, mà sau này cô ấy sẽ trả lại cho cháu. Cô cứ an tâm cầm tiền xem bệnh, đừng có gánh nặng trong lòng.”

“Cảm ơn, cảm ơn thầy Lâm.” Mẹ Vương Nhiễm khóc thút thít, nói.

Tuy rằng số tiền này, về sau sẽ trả lại, nhưng người ta không thân cũng chẳng quen với mình, lại có thể lấy ra nhiều tiền như vậy để giúp đỡ. Đây đã là tình cảm vô cùng lớn rồi.

Không bao lâu, xe cứu hộ đã chạy đến, đem mẹ của Vương Nhiễm đến bệnh viện.

Dưới năng lực của tiền giấy, tất cả kiểm tra trước khi mổ diễn ra rất thuận lợi, cũng đã sắp xếp lịch phẫu thuật vào ngày hôm sau.

Từ đầu đến cuối, Lâm Dật cũng không có rời đi. Ở một nơi như bệnh viện, chỉ dựa vào một nữ sinh đại học như cô thì căn bản là bận đến không chịu nổi, cho nên anh dứt khoát không đi.

Mà tiết học cùng ngày đương nhiên là phải dời đến ngày hôm sau.

Tại Sư Đại, cũng chỉ có Lâm Dật có đặc quyền như vậy.

Không có cách nào khác, ai bảo anh trâu bò đây.

Vào lúc 6 giờ tối, sau khi có kết quả giám định cuối cùng, Vương Nhiễm mới thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng tình huống cũng không phải là rất lạc quan.

Nhưng cuối cùng cũng ổn định lại, còn lại chỉ là cầu nguyện cho cuộc phẫu thuật ngày mai sẽ thành công.

“Lâm tổng.”

Trong phòng bệnh, Vương Thiên Long và mấy giám đốc điều hành khách sạn, mang theo hoa quả đi đến.

“Các người sao lại tới đây.”

Vương Thiên Long cười hắc hắc, “Chúng tôi đi qua xem bệnh nhân, coi có chỗ nào cần hỗ trợ hay không.”

Lâm Dật dở khóc dở cười.

Công phu nịnh hót của Vương Thiên Long đúng là rất trâu bò, mình có lẽ cũng nên học tập anh ta một chút.

“Cảm ơn anh Vương.” Vương Nhiễm nói.

“Khách khí làm gì.” Vương Thiên Long cười nói: “Đều là người một nhà.”

Lâm Dật bĩu môi, cái này cũng không phải là phu nhân chính phòng, thân thiết cái lông.

“Được rồi, đồ vật để lại còn người thì đi thôi, bệnh nhân đã ngủ thiếp đi rồi, đừng quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi.”

“Được, được, được, vậy chúng tôi đi trước vậy.”

Sau khi bọn người Vương Thiên Long rời đi, Lâm Dật và Vương Nhiễm cũng đi ra ngoài.

Bầu trời đầy sao, bệnh viện ồn ào cũng an tĩnh lại lúc màn đêm buông xuống.

“Thầy Lâm, cám ơn thầy đã giúp em một ân tình lớn như vậy.” Vương Nhiễm nói: “Bận rộn cùng em cả một ngày, cơm cũng chưa ăn, hay là em mời thầy ăn cơm.”

“Vừa lúc thầy cũng có chút đói bụng.” Lâm Dật chỉ về bãi nhỏ phía ngoài, “Mua cho thầy cái bánh rán trái cây là được.”

Ra ngoài ăn sẽ làm chậm trễ thời gian, ăn đối phó là được rồi. Tuy đã có y tá chuyên phụ trách chăm sóc, nhưng Vương Nhiễm cũng không thể rời đi quá lâu.

“Ừm, vâng, thầy Lâm, người chờ em một chút, em đi ngay.”

Dường như không còn gánh nặng, Vương Nhiễm đứng dậy chạy ra ngoài, mua hai cái bánh rán trái cây và nước khoáng.

Hai người ngồi trên bậc thang, Vương Nhiễm ăn từng miếng nhỏ. Lâm Dật thì ăn như hổ đói, cắn mấy cái đã ăn hết một nửa.

Tim Vương Nhiễm đập có chút nhanh, ngoài trừ các giáo viên trong văn phòng, thì mình có phải là nữ sinh đầu tiên ăn cơm chung với thầy Lâm không nhỉ.

“Thầy Lâm, ngoài cha em ra thì thầy là người khác giới đầu tiên đối tốt với em như vậy.” Vương Nhiễm nhỏ giọng nói.

“Ừm? Sau đó thì sao? Em có muốn đổi cách xưng hô không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 277.

Chương 278. Năm Khoản Bảo Hiểm Xã Hội Và Quỹ Nhà Ở Trong Truyền Thuyết

“Không có không có không, không có...”

Vương Nhiễm hơi kích động, làm rơi cả nửa miếng giăm bông xuống đất.

“Hù chết thầy rồi, nếu như em thật sự có ý nghĩ này, thì sang năm có lẽ thầy còn phải phát lì xì cho em.” Lâm Dật nói:

“Nhưng em cũng là hoa khôi của Sư Đại, lẽ ra hẳn là không thiếu người theo đuổi em chứ.”

Vương Nhiễm có chút ngượng ngùng, “Bởi vì nhà em nghèo, cho nên mới không ai theo đuổi.”

“Bình thường thôi.” Lâm Dật nói: “Xã hội hiện tại, con gái sẽ cân nhắc con trai có điều kiện, ngược lại thì cũng giống như thế.”

“Nhưng thầy Lâm lại không có chê em.”

“Bởi vì thầy đây đẹp trai nhiều tiền, ghét bỏ em làm gì.”

“Cho nên em mới phải cảm ơn thầy.” Vương Nhiễm nói: “Nhưng thầy Lâm yên tâm, về sau em nhất định sẽ làm việc thật tốt, tuyệt đối sẽ không lười biếng.”

“Có lời này của em là được rồi.”

Sau khi ăn hết bánh, lại uống một hớp nước khoáng, Lâm Dật phủi mông một cái, chuẩn bị rời đi.

“Thầy đi trước đây, em ở đây đi.” Lâm Dật nói: “Thầy sẽ giúp em xin nghỉ tiết trên trường học, ngày mai mẹ em phẫu thuật xong thì báo cho thầy một tiếng.”

“Đã biết, cám ơn thầy Lâm.” Vương Nhiễm cúi người với Lâm Dật.

“Mau đứng lên đi, đều đi hết rồi.” Vẻ mặt Vương Nhiễm có chút lúng túng, liền vội vàng đứng lên.

“Được rồi, trở về đi, mỗi ngày luôn nói cám ơn, thầy nghe đến phiền mất.”

“Vâng.”

Lâm Dật khoát tay, chuẩn bị rời đi, nhưng lại bị Vương Nhiễm gọi lại từ phía sau.

“Thầy Lâm, em, em muốn hỏi thầy một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Lúc em còn đang làm việc tại Đại Đô Hội, gặp được rất nhiều khách hàng, bọn họ đều thích để các chị gái bên cạnh gọi là baba...”

“Sau đó thì sao?”

“Thầy, nếu như thầy Lâm thích, em cũng có thể gọi thầy như vậy, chỉ cần thầy vui là được.”

Lâm Dật:…

Chẳng lẽ trong lòng mỗi một người phụ nữ, đều có khát vọng bị chinh phục sao?

“Thầy không có con gái nhỏ như vậy.”

Nói xong, Lâm Dật lái xe, nghênh ngang rời đi.

“Em, em đã 20, không nhỏ nha.”

Rất nhanh, Vương Nhiễm kịp phản ứng lại, cái thầy Lâm nói hình như không phải là tuổi tác.

Nhưng B cũng coi như là có thể mà!

…

Rời khỏi bệnh viện, Lâm Dật cũng không có về nhà mà lái xe đến Hoa Thanh Trì.

Làm thẻ đế vương rồi thì phải hưởng thụ, cũng không thể lãng phí được.

Sau khi tắm rửa thoải mái thì có nhân viên kỹ thuật hàng đầu tới xoa bóp chân cho mình, sau đó đắp mặt nạ.

Reng reng reng

Điện thoại di động vang lên, Lâm Dật liếc nhìn, phát hiện là Lục Dĩnh gọi tới.

“Lâm tiên sinh, ngài đã ngủ chưa?” Đầu bên kia điện thoại, Lục Dĩnh dò hỏi.

“Đừng có hỏi ngủ hay chưa, có việc thì cứ nói thẳng là được.”

“Chuyện là như thế này, tôi và anh Tôn đang ở sân bay Washington. Buổi sáng ngày mai có thể về tới Trung Hải, chúng tôi muốn báo cáo với ngài về hành trình trong khoảng thời gian này một chút.”

“Khoảng thời gian này vất vả rồi, hai người các người còn bị chênh lệch múi giờ, những ngày này đã phải chịu khổ rồi.”

“Lâm tiên sinh, ngài cũng đã vất vả, so với ngài, hai người chúng tôi không tính là gì.”

“Tôi thật sự không khổ cực, lúc này đang xoa bóp chân đắp mặt nạ đây.”

Lục Dĩnh:…

“Kỳ thật xoa bóp chân cũng không dễ dàng, là một việc khổ cực.”

Lục Dĩnh chỉ có thể an ủi mình như này.

“Như vậy đi, sau khi xuống máy bay, tôi sẽ phái người đi đón các người, ở nhà nghỉ ngơi một ngày cho thật tốt. Buổi tối tôi sẽ mang các người đến chỗ tốt, thả lỏng một chút, đến lúc đó lại nói chuyện cụ thể.”

“Đã biết thưa Lâm tiên sinh.”

Hạng mục máy quang khắc này Lâm Dật cũng gấp, nhưng ngồi mài đao cũng không làm mất kỹ thuật đốn củi, cũng không thể quá hà khắc đối với bọn họ được.

Trong khoảng thời gian này, bay khắp thế giới, quả thực rất vất vả.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật lái xe đến trường học.

Hiện tại tiến độ nhiệm vụ đã là (17/20), tính cả một tiết bù hôm qua cộng với một tiết của hôm nay thì tổng cộng có hai tiết.

Sau khi kết thúc, tiến độ nhiệm vụ sẽ là (19/20).

Ngày mai còn có một tiết học khác của mình, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì ngày mai sẽ có thể hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng của nghề giáo viên, suy nghĩ một chút thì có chút kích động.

Ngoại trừ việc lên lớp, Lâm Dật còn bồi Tô Cách đánh mấy ván game, thành công mang nàng tới hạng kim cương.

Vào hơn hai giờ chiều cùng ngày, Lâm Dật nhận được wechat của Vương Nhiễm, nói phẫu thuật rất thành công, lại lần nữa biểu đạt cảm tạ.

Trả lời đơn giản một câu, Lâm Dật liền bỏ điện thoại di động vào trong túi.

Mấy ngày này công việc tương đối nhiều, chờ sau khi hết bận, sẽ đi qua nhìn một chút.

Chiều muộn, Lâm Dật lái xe đến đón Lục Dĩnh và Tôn Phú Dư.

Nhìn qua, hai người đều biết chăm chút cách ăn mặc hơn, nhất là Lục Dĩnh, váy dài đến đầu gối, còn mang theo mũ rơm, trước ngực cài một cái kính râm. Không ai có thể nhận ra đây là một vị nữ tiến sĩ ngành kỹ thuật.

Mà Tôn Phú Dư cũng có đột phá mới trong cách ăn mặc, đã đổi một áo sơ mi kẻ sọc.

“Ra ngoài một chuyến, hai người các người đúng là khác đi không ít.”

Tôn Phú Dư cười hắc hắc, “Quần áo của hai chúng tôi đều mua ở cửa hàng miễn thuế tại sân bay, đều là nhãn hiệu lớn.”

“Nhãn hiệu lớn không phải cũng chỉ là áo sơ mi kẻ sọc sao?”

Lâm Dật xem như đã nhìn ra, áo sơ mi kẻ sọc không chỉ phù hợp với nam giới khoa học tự nhiên Trung Quốc, mà còn là thị hiếu của các nam giới khoa học tự nhiên tại các quốc gia khác.

“Lâm sở trưởng, anh cũng không cần nhìn tôi như vậy, xem cách ăn mặc của Tiểu Dĩnh một chút đi, thật sự không tệ đúng không.”

“Quả thực là rất tốt, nhưng không cần thiết, dù sao lát nữa cũng phải cởi.”

Ngạch...

Mặt Lục Dĩnh đỏ lên, Lâm tiên sinh đây là muốn làm gì vậy?

“Lâm sở trưởng, tôi có phải là có chút hơi thừa rồi hay không?” Tôn Phú Dư hỏi dò: “Hiện tại tôi rời đi luôn nha?”

“Đừng đi, anh nên ở bên cạnh xem.”

“Tôi đã kết hôn, có vợ không dùng, nhìn các người làm gì.”

“Kích thích.”

Tôn Phú Dư nuốt ngụm nước miếng, đừng nói các người kích thích, hiện tại tôi nghe thôi cũng đã kích thích rồi.

Một đường lái xe, Lâm Dật dẫn hai người tới Hoa Thanh Trì.

Tôn Phú Dư ngẩng đầu nhìn một chút, “Lâm sở trưởng, nếu như tôi nhớ không lầm thì đây cũng là nơi tắm rửa lớn nhất Trung Hải đúng không?”

“Xem ra anh cái gì cũng biết nhỉ!”

Tôn Phú Dư cười hắc hắc, “Đều là nghe người khác nói, giá cả ở đây lại không rẻ, tôi không trả nổi.”

“Dựa vào!” Lâm Dật mắng một câu, “Chuyện này là sao, tôi mỗi tháng thưởng cho anh 20 ngàn, xem như là ngân sách cho quỹ tắm rửa. Làm sở trưởng của Sở nghiên cứu Long Tâm ngay cả cái dịch vụ chăm sóc sức khỏe cũng không mua nổi, cái này không phải là đánh vào mặt tôi sao.”

Lục Dĩnh:…

Còn có quỹ tắm rửa?!

Đây chính là năm khoản bảo hiểm và quỹ nhà ở trong truyền thuyết sao?

Lâm Dật quay đầu nhìn Lục Dĩnh, “Cô bình thường có chăm sóc sức khỏe không? Nếu như muốn tới đây, tôi cũng có thể tăng lương cho cô.”

“Tôi bình thường chỉ tắm rửa ở nhà, không tới chỗ như thế.”

Mặc dù là con gái ngành khoa học tự nhiên, mỗi ngày đều giao tiếp với nam nhân, nhưng dù sao cũng là con gái, da mặt vẫn là rất mỏng.

“Vậy thì khó rồi, có thời gian sẽ tặng cô một bộ bồn tắm lớn đi. Như vậy mỗi lần cô tắm đều có thể nhớ tới tôi.”

“Lâm sở trưởng, lẽ ra không phải là trong đêm tịch mịch khó nhịn nhớ tới anh, như vậy mới hợp lý sao?” Tôn Phú Dư nhàm chán nói.

“Trước khi làm việc anh không tắm rửa sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 278.

Chương 279. Ông Chủ, Mình Khiêm Tốn Một Chút Không Được Sao

“Cũng đúng.”

Tôn Phú Dư giật mình nói, “Mặc dù tôi lớn hơn không ít so với Lâm sở trưởng, nhưng vẫn không am hiểu sinh hoạt bằng ngài ấy.”

Lục Dĩnh:???

Bọn họ đang nói cái gì vậy?

Làm sao nghe cứ là lạ?

“Đừng như vậy, thật ra tôi rất đơn thuần, chỉ là thấy các người quá cực khổ, muốn mang các người đến thả lỏng một chút. Tôi cũng chưa từng tới loại địa phương này, hai người tuyệt đối không nên hiểu lầm.”

“Ái chà chà, Lâm tổng, ngài đã tới.”

Lâm Dật vừa đỗ xe, thì thấy quản lý đại sảnh đi tới, vô cùng nhiệt tình.

“Thủ pháp của số 18 thế nào? Tôi hôm nay lại kêu cô ấy tới cho ngài nhé?”

Mẹ nó tệ!

Sự trong sạch của lão tử đều đã bị cô hủy rồi.

Theo cách nói của người xưa thì miệng của nam nhân đều là gạt người gạt quỷ, lúc trước Lục Dĩnh không hiểu.

Hiện tại cuối cùng cũng đã hiểu.

Anh cũng biết lừa dối a!

“Hôm nay không cần số 18.” Mặt Lâm Dật không đỏ không trắng, nói.

Quản lý đại sảnh liếc mắt nhìn thấy Lục Dĩnh bên cạnh, “Lâm tổng, tôi biết, với thân phận này của ngài đều có bệnh thích sạch sẽ, sẽ chướng mắt những cô gái của chúng ta, không nghĩ tới còn tự mình mang theo một người.”

Lục Dĩnh:???

Tôi chỉ là lộ cái chân, hơn nữa còn là bắp chân, còn có thể bị hiểu lầm?

Chẳng lẽ là do đi tất đen sao?

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, gọi người đi sắp xếp gian phòng đi.”

“Đã biết, Lâm tổng.”

Ba người Lâm Dật được đưa vào, xông hơi một hồi, rồi khoác áo choàng tắm, đi tới gian phòng.

“Lâm sở trưởng, anh thường xuyên đến đây sao?” Tôn Phú Dư hiếu kỳ hỏi.

“Tôi thật không hay đến, nhưng tôi có người bạn tên Tần Hán, lúc nào cũng kéo tôi tới nơi này. Tôi không biết nên từ chối thế nào, không có cách nào khác, cũng chỉ có thể tới thôi.”

“Hắc hắc hắc, tôi hiểu mà.” Tôn Phú Dư cười cười.

“Tôi rốt cuộc hiểu rõ tại sao kinh phí trong sở lại eo hẹp như vậy.” Lục Dĩnh nói.

“Cô không hiểu, cái này gọi kích phát linh cảm. Nếu tôi không tới đây thư giãn ngày đêm thì làm sao có thể trong một đêm viết ra mã nguồn Chip 2.0 được.”

Lâm Dật và Tôn Phú Dư như xe nhẹ quen đường, thư giãn nằm xuống, hưởng thụ sự phục vụ của nhân viên mát xa.

Lục Dĩnh không có thói quen cho người xa lạ đụng vào thân thể, liền từ chối ý tốt của Lâm Dật.

Một mình nằm ở trên giường, cũng là thả lỏng.

“Tới đi, nói một chút chuyện trong khoảng thời gian này đi.” Lâm Dật nói.

“Tiểu Dĩnh, cô nói đi, vừa lúc cô đang nhàn rỗi.”

Lâm Dật khinh bỉ nhìn Tôn Phú Dư, “Cái gì gọi là cô ấy đang nhàn rỗi, người ta cũng không có ấn miệng của anh.”

“Chủ yếu là cô ấy ấn quá sảng khoái, tôi cũng không muốn động.”

“Lão lưu manh.” Lâm Dật mắng.

Lục Dĩnh bĩu môi, trong lòng oán thầm: “Anh về già, hẳn cũng là dạng này đi.”

“Tôi ra ngoài trước một chút, đi lấy ít tài liệu.”

Lục Dĩnh mang dép, lấy túi văn kiện mà mình đem tới ra, sau đó giao cho Lâm Dật.

“Lần này chúng tôi ra ngoài mười ngày, đào được tổng cộng 32 chuyên gia trong lĩnh vực Chip và máy quang khắc, văn kiện bên trong là tư liệu cá nhân của bọn họ. Tôi sẽ gửi bản chi tiết cho ngài sau.”

Lâm Dật cầm lấy tư liệu không nói chuyện, cẩn thận xem.

Nửa giờ sau, Lâm Dật rút năm phần tư liệu ra.

“Đã có chuyện gì xảy ra với năm người này vậy? Tuy rằng lúc trước đều là đại thần kỹ thuật, nhưng đã kinh doanh nhiều năm, đoán chừng trong đầu cũng đã không còn lại bao nhiêu thứ đi.”

“Mà phí cố vấn mà các người đưa ra trung bình là 96. 320 ngàn đô la mỹ một năm, có phải hơi nhiều hay không?”

“Là như vậy, tuy bọn họ xuống biển kinh doanh nhiều năm, nhưng công ty mình muốn kinh doanh thì phải tích góp nhân mạch qua nhiều năm để dành người tới. Bọn họ có thể mang tới cho chúng ta lợi ích cực lớn trong việc chế tạo máy quang khắc.” Lục Dĩnh nói:

“Muốn nghiên cứu chế tạo máy quang khắc thì không thể chỉ dựa vào một mình được. Nói không khoa trương thì máy quang khắc là thiết bị khoa học kỹ thuật cao cấp nhất trên toàn thế giới. Tại phương diện kỹ thuật, cho dù là vũ khí hạt nhân hay là tàu sân bay, thì cũng không thể so sánh với nó.”

“Một thành phẩm máy quang khắc có tổng cộng hơn 5000 linh kiện, mà xưởng sản xuất những linh kiện này đều là người nổi bật trong mỗi một lĩnh vực chia nhỏ ra. Chúng ta muốn lợi dụng, cũng không phải là kỹ thuật của bọn họ mà chính là quan hệ giao thiệp của bọn họ.”

“Tôi đã hiểu ý của cô.” Lâm Dật nói:

Trong nước có rất nhiều nhà máy lớn, đều sẽ thuê các nhà lãnh đạo đã nghỉ hưu có ban ngành liên quan để giao cho chức vị quan trọng.

Nhưng những lãnh đạo cơ quan am hiểu uống trà đàm đạo, sao có thể quản lý tốt một công ty được?

Đáp án đương nhiên là không, trong lòng mỗi ông chủ cũng đã nắm rõ.

Thứ bọn họ muốn chính là mạng lưới quan hệ của những người này.

Chỉ cần có thể bật đèn xanh tại một cửa khẩu thì đã tiết kiệm được bao nhiêu chi phí, hoặc là có thể sáng tạo ra lợi ích, chỉ sợ là con số mà người bình thường khó có thể tưởng tượng được.

Cho nên cách làm của Lục Dĩnh và Tôn Phú Dư là hoàn toàn hợp tình hợp lý.

“Nói tiếp đi.” Lâm Dật nói.

“Dựa theo tính toán của tôi và anh Tôn, dựa vào 32 vị đại thần kỹ thuật này có thể tạm thời đem hạng mục máy quang khắc khởi động, về phần những người còn lại, đang từ từ tìm tới.”

Lâm Dật vừa nghe vừa gật đầu.

Lục Dĩnh và Tôn Phú Dư đều là người có tâm tư kín đáo, suy tính cũng rất chu đáo. Cô nói là có thể, như vậy thì sẽ không có vấn đề gì lớn.

“Người đều đã tìm tới, khi nào thì có thể khởi động hạng mục máy quang khắc?”

“Mặc dù bây giờ, cũng có thể khởi động hạng mục máy quang khắc, nhưng chúng tôi đề nghị nên đợi thêm một chút, hiện tại còn chưa phải lúc.” Lục Dĩnh xoa tóc, tiếp tục nói:

“Có một nhân vật mấu chốt nhất, tôi và anh Tôn đã đến hỏi tìm anh ta hai ngày, nhưng ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không có.”

“Đã dùng tất cả các phương pháp rồi sao?”

Lục Dĩnh gật gật đầu, vẻ mặt có chút uể oải, “Tôi và anh Tôn đã dùng hết tất cả biện pháp có thể nghĩ tới rồi, nhưng đối phương vẫn không cho cơ hội, chúng tôi đã không còn biện pháp nào.”

“Anh ta chắc là một người đàn ông trung niên hèn mọn, không đề cập tới anh ta cũng được.” Lâm Dật nhìn Lục Dĩnh, “Nhưng sao tôi luôn cảm thấy, cô đang lười biếng.”

“Tôi không có!”

Lục Dĩnh nói nghiêm túc: “Anh Tôn luôn nói, chuyện luôn dễ làm hơn giữa nam nhân và nữ nhân, và mỗi lần đều là tôi xung phong đi, tuyệt đối không có lười biếng.”

“Chẳng lẽ là lấy sắc dụ không có tác dụng sao?”

Lục Dĩnh:….

Giày cao gót của tôi đâu!

“Bớt giận đi, bầu không khí quá nặng nề, tôi chỉ đùa một chút thôi.” Lâm Dật cười ha hả mà nói:

“Người kia là ai? Lại trâu bò như vậy? Giá cũng rất lớn nha.”

“Phó tổng của Microsoft, chuyên gia thị giác máy tính cấp thế giới, đồ họa máy tính, chuyên gia máy móc, Trầm Thiên Trác.”

Nói đến đây, Lục Dĩnh dừng một chút, “Tuy rằng anh cũng rất lợi hại, nhưng tôi cảm thấy, anh ta cũng không kém anh là bao.”

“Nếu cô đã so sánh như vậy, tôi đã biết anh ta trâu bò như nào rồi, thế mà lại ngang tài với tôi, đúng là mẹ nó là một thiên tài.”

Lục Dĩnh:…

Mình khiêm tốn một chút không được sao…

Chuyện của mình tự mình biết, tại phương diện khác, mình đã có trí tuệ của Hiền giả thêm vào, đương nhiên là có thể lấy ra trình độ của người bình thường tại các phương diện khác.

Nhưng đứng trước ngành nghề trâu bò này thì khẳng định là không đủ tư cách.

Nhưng mà tại lĩnh vực Chip máy tính, Lâm Dật chưa từng phục qua người nào.

Bởi vì ở phương diện này, bản thân mình có sự trợ giúp của bậc thầy trí nhớ cấp đại sư, trong đầu tràn ngập ký ức về Chip.

Nhưng ngay cả như vậy, Lục Dĩnh còn nói, người này không kém mình là bao, có thể tưởng tượng trình độ anh ta trâu bò như nào.

Mà đối với chuyện này, dù mình có thể giúp một tay, nhưng cũng không nhiều lắm.

Mình nắm kỹ thuật về Chip, nhưng chế tạo máy quang khắc là một lĩnh vực kỹ thuật khác, độ trùng hợp không cao. Cho dù mình có tự cầm đao thì tác dụng cũng không lớn.

Lâm Dật sờ cằm, trong lòng nghĩ nói:

“Xem ra cần phải nghĩ biện pháp bắt người tên Trầm Thiên Trác này về mới được.”

“Lần đầu triển khai cuộc tấn công đối với một nam nhân, cảm giác này, thật mẹ nó đúng là cả người không được tự nhiên a!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 279.

Chương 280. Đối Phó Với Bọn Họ Còn Cần Phải Chuẩn Bị Sao?

“Các người chắc chắn muốn người này sao?” Lâm Dật hỏi một cách nghiêm túc.

“Chắc chắn!”

Tôn Phú Dư ngồi xuống, nói:

“Tôi cảm thấy người này, là nhân tố quan trọng nhất trong quá trình khai phá máy quang khắc. Nếu như có thể thì nhất định phải bắt anh ta về tay.”

Lâm Dật sờ cằm, “Việc này có chút khó làm, giá trị nhan sắc của tôi cũng không có chỗ phát huy.”

“Ai...”

Lục Dĩnh thở dài, “Lâm tiên sinh, chúng ta đang nói chuyện chính sự, anh nghiêm túc một chút đi!”

“Tôi không mặc quần áo sao, sao lại không đứng đắn rồi?”

Lục Dĩnh:…

“Coi như tôi chưa nói gì cả.”

“Chuyện của Trầm Thiên Trác trước tiên bỏ qua một bên. Tôi sẽ dành thời gian đi Mỹ một chuyến, xem có thể bắt người về tay hay không.” Lâm Dật nói:

“Ngoài chuyện đó ra, còn có chuyện gì không.”

“Hiện tại, Long Tâm có ba hạng mục đang tiến hành, một cái là Chip, một cái là hệ thống sinh thái điện thoại di động hoàn toàn mới, cái còn lại là máy quang khắc.” Lục Dĩnh nói:

“Nhưng nếu không có máy quang khắc, tốc độ nghiên cứu phát triển Chip sẽ vô cùng chậm chạp. Cho nên tôi và anh Tôn đã nghiên cứu một chút, trước tiên sẽ hạ cấp hạng mục Chip, ưu tiên cho hệ thống di động của của sở nghiên cứu, còn về phần máy quang khắc, chúng tôi muốn dùng một phòng thí nghiệm khác.”

“Lại muốn một phòng thí nghiệm khác?”

“Ừm.” Lục Dĩnh gật gật đầu, “Hệ thống điện thoại di động không có gì phải bảo mật, mà lại có rất nhiều công ty đều đang làm, đặt ở Long Tâm là thích hợp nhất. Nhưng máy quang khắc thì lại không giống. Đây là một hạng mục bí mật có thể liệt vào bảo mật công nghiệp cấp quân sự, phải giữ bí mật tuyệt đối. Cho nên chúng tôi muốn xin một phòng thí nghiệm mới, nhưng đây cũng chỉ là ý nghĩ của chúng tôi, còn cụ thể thế nào thì còn cần ngài cân nhắc thế cục, nhìn xem có được hay không.”

“Không thành vấn đề!” Lâm Dật không có bất kỳ do dự nào, nói:

“Hiện tại, các người có thể bắt đầu chuẩn bị thiết bị, trong một tuần, tôi sẽ tìm đất mới cho các người, để tránh chậm trễ thời gian.”

“Cám ơn Lâm tiên sinh.”

“Đừng gọi tôi là Lâm tiên sinh nữa, nghe không được tự nhiên.” Lâm Dật nói: “Gọi ông chủ là được rồi.”

“Ông chủ?”

“Đúng, như vậy nghe có chút kích thích.”

Đầu Lục Dĩnh đều là dấu chấm hỏi, xưng hô thế này rất bình thường mà!

Có cái gì kích thích đâu?

Tôn Phú Dư cười hắc hắc, “Nhìn là biết tuổi trẻ ngây ngô.”

“Còn có chuyện gì muốn báo cáo nữa không?”

“Tạm thời là không có.”

“Nếu như đã không còn chuyện gì, cô có thể về trước, hai chúng tôi ở lại thêm chút nữa.”

Lục Dĩnh:…

Lục Dĩnh cũng không quan tâm lắm đối với mấy cái dịch vụ chăm sóc sức khoẻ này, sau khi báo cáo xong chuyện thì thay quần áo rồi rời đi.

Mà Tôn Phú Dư cũng không có ở lâu, nửa giờ sau, cũng chào hỏi rồi rời khỏi.

Lâm Dật một mực không đi, ngủ ở chỗ này một giấc, tám giờ sáng ngày thứ hai mới lái xe đi làm.

Tiết học của mình là tiết thứ hai buổi sáng, Lâm Dật cũng không vội, chậm rãi vừa lái xe vừa sắp xếp lại chuyện trước mắt lại một lần.

Nhìn thái độ của Lục Dĩnh và Tôn Phú Dư có thể thấy người tên Trầm Thiên Trác này tuyệt đối là một nhân tài, muốn phát triển nghiên cứu máy quang khắc, thiếu đi anh ta có lẽ thật sự là không được.

Chuyến đi Mỹ này của mình, hẳn là không dễ dàng, nhưng nhất định phải đi một chuyến.

Về phần có thể đem người về hay không, Lâm Dật cũng không có niềm tin tuyệt đối, chỉ có thể hết sức nỗ lực.

Nghĩ vậy, Lâm Dật xem qua hệ thống, tiến độ nhiệm vụ đã đến (19/ 20), hôm nay còn có một tiết nữa là hoàn thành nhiệm vụ.

Chờ hoàn thành nhiệm vụ này, rồi đi Mỹ cũng không muộn.

Reng reng reng

Điện thoại di động của Lâm Dật bỗng vang lên, là Hà Viện Viện gọi tới.

“Ông chủ, đã xảy ra chuyện, ngài nhanh tới công ty đi.”

“Được rồi!”

Lấy tính cách của Hà Viện Viện thì nếu như không phải chuyện gấp, chắc chắn sẽ không dùng loại ngữ khí này để nói chuyện.

Lâm Dật cũng không dây dưa, đáp lại đơn giản một câu, liền quay đầu xe, hướng về phía tập đoàn Lăng Vân.

Lái xe đến dưới sảnh công ty, Lâm Dật đến văn phòng của Kỳ Hiển Chiêu thì phát hiện anh ta và Hà Viện Viện đang ngồi đối mặt nhau.

“Lâm tổng, ngài đã tới.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Đã xảy ra chuyện gì? Vội vã gọi tôi tới như vậy.”

Hà Viện Viện đem giấy tờ trên bàn làm việc đến trước mặt Lâm Dật.

“Giấy gọi của tòa án.”

“A? Giấy gọi tôi sao?” Lâm Dật cảm thấy ngoài ý muốn, nói:

“Chẳng lẽ là do dáng vẻ tôi quá tuấn tú nên đã khiến cho toàn dân căm phẫn? Cái này thì xong rồi, con mẹ nó không được phán tử hình nha.”

“Giấy trắng mực đen kia kìa, không sai được.” Hà Viện Viện nhìn Lâm Dật: “Ông chủ, ngài gần đây có phạm phải chuyện gì không, hay là trúng chiêu ai đó rồi?”

“Trúng chiêu cái cọng lông, họ gọi chúng ta là vì thích thì gọi thôi.”

“Đừng ngụy biện nữa, mấy ngày trước Hoa Thanh Trì đã đưa hóa đơn cho tôi, nói ngài tại đó tiêu hết 376 ngàn, làm hai thẻ đế vương.”

“376 ngàn 2 thẻ đế vương? Vậy một thẻ là bao nhiêu chứ.” Kỳ Hiển Chiêu nói.

“Anh Kỳ, về cuộc nói chuyện này, anh trước tiên nên tránh qua một chút, có khả năng anh sẽ nghe không hiểu.”

“A.”

“Được rồi, đừng dài dòng nữa.”

Lâm Dật cầm giấy gọi, liếc nhìn nội dung phía trên, “Làm cái cọng lông? Khởi tố quỹ ngân sách của Lăng Vân giở trò bịp bợm?”

“Ừm, họ nói chúng ta không có bất kỳ thông báo công khai nào về kế hoạch viện trợ, làm trái 《 Điều lệ quản lý quỹ ngân sách 》, cho nên khởi tố chúng ta.” Hà Viện Viện nói.

“Tôi vừa mới tra xét một chút, người khởi tố chúng ta là quỹ Thiên Hồng nổi tiếng trong nước, đơn vị hầu tòa là Tòa án Trung Hải thứ hai.” Kỳ Hiển Chiêu nói:

“Quỹ Thiên Hồng này thật không đơn giản, bọn họ trực thuộc tập đoàn Thiên Hàng tại Trung Hải, còn thuộc người của nhà họ Triệu - Trung Hải, là một trong những gia tộc đứng đầu Trung Quốc.”

“Hơn nữa, tòa án Trung Hải thứ hai được xem như là chiến trường chính của bọn họ, chỉ cần là tại tòa thì bọn họ chưa từng thua qua.”

“Không khác Đằng Tấn Nam Sơn tất thắng là bao.” Lâm Dật nói.

“Chính là ý này.” Kỳ Hiển Chiêu nói:

“Mà phiên tòa lại mở vào ngày mai, rõ ràng là không phù hợp lẽ thường, bên trong nhất định có chuyện mờ ám, không muốn cho chúng ta thời gian chuẩn bị.”

Lâm Dật gật gật đầu, điều Kỳ Hiển Chiêu nói, anh đương nhiên biết.

Chỉ là quỹ Thiên Hồng này cùng cái gọi là Triệu gia kia tại sao lại quen thuộc như thế?

Lâm Dật nghĩ một lúc, sau đó chợt bừng tỉnh đại ngộ.

Mấy ngày trước, mình có đi tham gia bữa tiệc từ thiện, do quỹ Thiên Hồng của nhà họ Triệu tổ chức.

Hơn nữa còn gặp phải cái tên Triệu Chính Dương ngốc kia, muốn theo đuổi Kỷ Khuynh Nhan, sau đó còn bị mình hố 50 ngàn tệ.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật chợt hiểu rõ, đoán chừng là cái thằng ngu kia đã tra xét mình, cho nên mới chơi như thế.

Phương thức này rất cao cấp, vậy mà lại không có tìm lưu manh đến báo thù mình.

Quả thật không tệ.

“Thời gian ra tòa là chín giờ sáng ngày mai, đến lúc đó tôi sẽ đi qua một chuyến.” Lâm Dật nói.

“Sau đó thì sao?” Hà Viện Viện hỏi.

“Cái gì mà sau đó?”

“Ngài chuẩn bị hầu tòa, chúng tôi cũng phải chuẩn bị chút gì đó chứ?”

“Chuẩn bị cái cọng lông, một đám gà con, đối phó với bọn họ mà còn cần phải chuẩn bị sao?” Lâm Dật nói:

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chuẩn bị một chút cũng được.”

“Tôi đã nói mà, chuyện lớn như vậy, sao có thể đơn thương độc mã mà đi được.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Ngày mai cô mặc váy ngắn và đi tất đen, rồi đi với tôi.”

“A? Đến một nơi trang trọng như vậy mà lại đi tất đen và mặc váy ngắn sao?”

“Cô chính là đi làm cổ động viên, không mặc cái này thì mặc cái gì?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 280.

Chương 281. Lâm Dật, Anh Thật Là Tốt Nha

Hà Viện Viện làm một cử chỉ OK.

"Không thành vấn đề, ngày hôm qua em đã mua vài cái mới rồi."

Kỳ Hiển Chiêu: ???

Tổng giám đốc và giám đốc tài chính của công ty như thế này, trong tập đoàn chắc chắn phải chuẩn bị mấy viên thuốc tránh thai!

"Đúng rồi, có chuyện cần thiết bàn giao cho cô." Lâm Dật nói: "Trước đây không phải cô khoe khoang, nói năng lực tình báo của cô rất mạnh sao, giúp tôi điều tra một người."

"Ai?"

"Phó giám đốc Trầm Thiên Trác của Microsoft, tốc độ cành nhanh càng tốt."

"Cái này lợi hại nha, là một con cá lớn à!" Hà Viện Viện thở dài nói: "Điều tra tới trình độ nào?"

"Chính xác là vợ anh ta khi nào đến kỳ kinh nguyệt."

"Được." Hà Viện Viện vỗ bộ ngực, "Tất cả cứ giao cho tôi."

Kỳ Hiển Chiêu:

Đây không phải là vấn đề sớm muộn chuẩn bị thuốc nữa, mà là phải lập tức mua thuốc tránh thai khẩn cấp!

"Được rồi, các người trước tiên xử lý những chuyện ở công ty trước đi." Lâm Dật nói: "Tôi xuống dưới đi một vòng."

"Lâm tổng, anh là đi thị sát à? "

"Không thể nói là thị sát được, tôi cũng không phải là nhân vật lớn gì, chính là tùy tiện nhìn chút."

Quỹ tài chính đã đi vào quỹ đạo, mình dù gì cũng là ông chủ, dù sao cũng phải đi quan sát một chút.

"Tôi cùng ngài đi."

"Không cần, các người đều đi theo tôi, thì làm thế nào mà cải trang vi hành được."

"Ông chủ, anh là muốn làm ra vẻ à."

"A a ..." Lâm Dật cười lạnh một tiếng, chắp tay rời đi, "Tiền lương tháng sau không còn."

"Hả?" Hà Viện Viện sửng sốt một chút, "Người ta đều là khấu trừ tiền thưởng, sao đến lượt anh ta lại là trừ hết tiền lương chứ"

Kỳ Hiển Chiêu vỗ vai an ủi Hà Viện Viện:

"Bởi vì chúng ta chỉ có tiền lương, không có tiền thưởng."

"Chết tiệt!"

Hà Viện Viện cầm điện thoại lên, "Tôi phải nói cho học tỷ biết, anh ấy đúng là chủ nghĩa tư bản độc ác mà!"

Ở trong công ty đi một vòng, Lâm Dật trở lại xe.

Mắt nhìn thời gian, phát hiện đã hơn mười giờ, vội vàng gọi điện thoại cho Tô Cách.

"Tiết thứ hai Taekwondo là lớp của tôi, cô giúp tôi đổi được không? "

"Sao anh không thông báo trước cho tôi." Tô Cách nói: "Tôi để thầy Trần lên lớp rồi, làm sao vậy, anh có việc à?"

"Được rồi, không có chuyện gì." Lâm Dật nói:

"Tôi ngày mai buổi sáng có chút việc, đem lớp bóng rổ buổi sáng chuyển qua ca chiều đi."

"Anh có cho tôi gì không?" Trong điện thoại, Tô Cách cười híp mắt nói.

"Cho cô một thùng Nước Uống Cho Quý Bà, ở tuổi của cô uống cái này là thích hợp nhất."

"Cút!"

"Có muốn làm vương phi hay không? "

"Tôi sai rồi."

"Ngoan."

Cúp điện thoại, tâm tình Lâm Dật trở nên phiền muộn.

Lớp học đã có người nhận, hôm nay muốn hoàn thành nhiệm vụ, là không có khả năng rồi.

Vì sao mỗi lần làm nhiệm vụ chung cực, đều xảy ra một chút chuyện không đâu vậy chứ.

Lại phải kéo dài thêm một ngày.

Sau khi cúp điện thoại của Tô Cách, Lâm Dật cũng không nhàn rỗi.

Cầm điện thoại di động lên, lại gọi cho Kỷ Khuynh Nhan.

"Số máy quý khách vừa gọi hiện đang bận, vui lòng gọi lại sau ..."

"Vẫn rất bận bịu." Lâm Dật lẩm bẩm một câu, cũng không để ý, đợi một phút sau, lại gọi tới cho Kỷ Khuynh Nhan.

"Số máy quý khách vừa gọi hiện đang bận, vui lòng gọi lại sau..."

"Hả? Vẫn bận."

Trong mơ hồ, Lâm Dật linh cảm được có chuyện không ổn.

Mọi việc thật kỳ lạ!

Lâm Dật ném điện thoại qua một bên, không gọi lại cho Kỷ Khuynh Nhan nữa.

Nếu đúng như những gì mình dự đoán, cô ấy nhất định sẽ gọi lại cho mình.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật liền lái xe về phía bệnh viện.

Không cần phải lên lớp nữa, nhàn rỗi không có chuyện gì làm, vậy thì đi xem mẹ của Vương Nhiễm như thế nào rồi.

Leng keng leng keng ——

Xe vừa mới lái đi khoảng mấy phút, Kỷ Khuynh Nhan đã gọi điện thoại lại.

"Em bận rộn gì sao, anh tìm em có việc đây này."

Không đợi Kỷ Khuynh Nhan mở miệng, Lâm Dật đã nói.

"Tìm em có chuyện gì?"

Giọng điệu của Kỷ Khuynh Nhan có chút nghiêm túc, không vui vẻ như bình thường.

"Trước đây không phải em nói sức khỏe của em không tốt sao? Anh hỏi thăm được một người bạn, nói có một bác sĩ trung y thủ pháp đặc biệt tốt. Anh liền nghĩ dẫn em đi xoa bóp thử, có thể giảm bớt thân thể đau nhức, em ngồi một chỗ lâu như vậy, eo dễ bị đau nhức, dễ bị căng cơ thắt lưng, nếu không cẩn thận không khéo còn bị thoát vị đĩa đệm cột sống thắt lưng nữa."

"Anh quan tâm em như vậy, lúc đó em chỉ là thuận miệng mà nói ra thôi."

Nghe ra, tâm trạng của Kỷ Khuynh Nhan đã tốt hơn một chút.

"Em thuận miệng nhắc tới, nhưng với anh đó là việc quan trọng."

"Hì hì, coi như anh có lòng." Kỷ Khuynh Nhan vui vẻ nói:

"Nhưng mà quên cái chuyện massage y học Trung Quốc đi, em xem trên internet nói là có nhiều nơi này là những tên lừa đảo. Em cũng không muốn để người xa lạ chạm vào người của mình."

"Anh cũng đoán được là em sẽ nói như vậy, vì vậy cũng chuẩn bị cái khác cho em rồi."

"Anh còn chuẩn bị cái gì nữa?"

"Vị bác sĩ trung y kia còn có một cô con gái, đã được ông ta chân truyền nghề lại, cũng đã ký hợp đồng nghiệp vụ vật lý trị liệu ở Hoa Thanh Trì rồi." Lâm Dật nói:

"Tay nghề của đại tỷ đó cũng tốt, anh đã mua cho em một thẻ Đế Vương, em dành chút thời gian đi kiểm tra đi, tuy rằng kiếm tiền rất quan trọng, nhưng em cũng phải chú ý sức khỏe của thân thể mình."

Nghe được Lâm Dật làm thẻ cho mình rồi, trong lòng Kỷ Khuynh Nhan rất cảm động, thầm oán trách Hà Viện Viện một trận.

Cư nhiên lại nói xấu sau lưng Lâm Dật, hơi quá đáng!

Rõ ràng chính là làm thẻ cho mình!

Đến trong miệng của cô ấy đều biến thành gì rồi!

"Em không đi massage ở bên ngoài đâu, vừa nãy em cũng đã nói với anh rồi, em không thích người lạ sờ tới sờ lui trên người mình."

"Haizz, vậy thì không dễ xử lí rồi." Lâm Dật thở dài một hơi.

Đồng thời trong lòng vô cùng hối hận, sớm biết vậy đã gọi video, như vậy cô ấy có thể nhìn thấy bộ dạng đau khổ của mình rồi.

"Em biết anh đau lòng cho em, nhưng vẫn còn có một biện pháp khác nha." Kỷ Khuynh Nhan vui vẻ nói:

"Trước anh không phải đều xoa bóp cho em sao, anh có biết xoa bóp không? Anh tới xoa bóp cho em không được sao? Vừa vặn mấy ngày nay em có chút không thoải mái."

Lâm Dật: ???

Mẹ nó, vậy mà còn thu hoạch ngoài ý muốn nữa chứ.

"Cái này không tốt lắm đâu." Lâm Dật giả vờ khổ sở nói: "Không phải vừa rồi em nói không thích để người lạ sờ tới sờ lui trên người mình sao."

"Ha ha..." Kỷ Khuynh Nhan ở đầu bên kia điện thoại mỉm cười, "Bổn tiểu thư cho anh một đặc quyền, anh ở chỗ này của em, không tính là người xa lạ."

"Khụ khụ khặc, cực kỳ vinh hạnh."

"Được rồi, em còn bận làm việc, em không thèm nghe anh nói nữa."

"Đừng cúp máy." Lâm Dật vội nói.

"Làm sao vậy, còn có chuyện gì khác sao?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi:

"Chuyện xoa bóp hôm nay không được, buổi tối ba mẹ em tới đây, em phải đi cùng với bọn họ."

"Anh không phải nói cái này." Lâm Dật nghiêm túc nói:

"Anh cảm thấy cường độ công việc gần đây của em quá lớn, muốn cho em thả lỏng một chút."

"Thả lỏng?" Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt một chút, "Không phải đã nói rồi sao, anh đến xoa bóp cho em, đây chính là phương thức thả lỏng tốt nhất."

"Này tính là gì chứ, anh suy nghĩ một chút, gần đây anh không có việc gì bận, muốn dẫn em đi Mỹ chơi một chút, anh nghe nói bên đó có Disney quy mô lớn nhất toàn thế giới, vẫn luôn muốn dẫn em đi, nhưng không biết mở miệng như thế nào."

"Thật ư? Thật ra em cũng rất muốn đi."

Từ giọng điệu nói chuyện, có thể nhận thấy được sự hưng phấn của Kỷ Khuynh Nhan, đã đến mức độ tối đa.

Sức hút của Disney, vẫn là rất lớn.

"Đương nhiên là thật rồi, anh lừa em làm gì."

"Công việc của em có thể sắp xếp được, nhưng anh không phải là giáo viên trong trường sao? Anh có thể dễ dàng rời đi sao?" Kỷ

Khuynh Nhan lo âu buồn phiền hỏi:

"Nếu không chúng ta đừng đi nước Mỹ nữa, Trung Hải cũng có Disney, anh dẫn em đi tới đó chơi cũng được."

"Ách ..."

Đi Disney Trung Hải, anh liền không làm được chuyện chính!

"Chúng ta ở Trung Hải mỗi ngày, đi Disneyland Trung Hải cũng không thể coi như là thả lỏng được." Lâm Dật nói:

"Dù sao cũng là lần đầu tiên anh đưa em ra ngoài đi chơi, phải đi ra nước ngoài chứ. Về phần trường học bên kia, em không cần lo lắng, anh đều có thể sắp xếp được."

"Thật sự sao? Sẽ không làm lỡ thời gian của anh ư?"

"Đương nhiên là không, thời gian của anh làm tùy ý, dựa theo lịch trình của em để sắp xếp là được."

"Vậy em sẽ sớm sắp xếp công việc lại và đặt vé máy bay!"

"Ừm, toàn bộ đều nghe em sắp xếp."

"Hắc hắc, anh thật tốt nha, cho anh cái khen thưởng." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Moa moa ~~~ "

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 281.

Chương 282. Công Ty Của Chúng Tôi Không Lớn, Chỉ Có Hai Tòa Nhà

Quyết định xong chuyện đi nước Mỹ, Lâm Dật sờ sờ cằm.

"Mình đúng là một chàng trai cơ trí mà."

Cất điện thoại vào túi, Lâm Dật mua một ít hoa quả, rồi lái xe đi đến bệnh viện.

Vừa bước tới cửa phòng chăm sóc đặc biệt, còn chưa kịp mở cửa đã nghe thấy tiếng luyên thuyên ở bên trong phòng.

Giọng nói nghe còn có chút quen thuộc.

Đẩy cửa bước vào, liền thấy bên trong có mấy người đang đứng, ngoại trừ Vương Nhiễm và mẹ của cô ấy, Lâm Dật chỉ quen biết được ba người.

Cô cả, bác cả và bác ba của Vương Nhiễm, còn lại là một cặp nam thanh nữ tú, không biết họ là ai.

"Thầy Lâm, thầy đã đến rồi."

Nhìn thấy Lâm Dật đi vào, lông mày đang cau lại của Vương Nhiễm chợt giãn ra, giữa lông mày mang theo vẻ mặt vui mừng, chào đón Lâm Dật đi vào.

Ngay cả mẹ của Vương Nhiễm đang nằm trên giường bệnh cũng mỉm cười gật đầu với Lâm Dật, xem như là chào hỏi.

"Có vẻ rất nhiều người ở đây, sớm biết vậy thì tôi sẽ đến muộn một chút."

"Ôi, thầy Lâm đến rồi, mau vào mau vào."

Không giống như lần đầu tiên gặp mặt, Cô cả của Vương Nhiễm rạng rỡ chào đón Lâm Dật vào, thấy độ rất là nhiệt tình.

"Đi nào con trai, đến mẹ giới thiệu một chút." Vương Phương kéo người thanh niên lại và nói.

"Vị này chính là thầy giáo của tiểu Nhiễm, tiền phẫu thuật của dì còn cũng chính là thầy Lâm ứng ra."

Giới thiệu xong, Vương Phương lại giới thiệu cho Lâm Dật: "Thầy Lâm, đây là con trai tôi, cũng là anh họ của tiểu Nhiễm, Trần Vĩnh Tân."

"Tới tới tới, thầy Lâm, tôi cũng giới thiệu cho thầy một chút."

Bác cả của Vương Nhiễm, Vương Đại Hải đem một cô gái trẻ tuổi kéo đi qua, nói:

"Thầy Lâm, đây là con gái của tôi Vương Đồng, vừa vặn sau khi tốt nghiệp đại học thi đậu làm công chức, hơn nữa những năm qua, cũng không có nói đến chuyện yêu đương bao giờ."

Trên mặt Vương Đồng, lộ ra vẻ e thẹn, "Cha, ngươi nói cái gì vậy."

"Ai nha, có gì đâu mà ngượng ngùng, chính là đơn giản giới thiệu chút, cũng không có ý đồ đặc biệt gì."

Vương Đồng xấu hổ liếc nhìn Lâm Dật, cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Thầy giáo của Tiểu Nhiễm, lớn lên cũng quá đẹp trai rồi!

Vương Đại Hải cười ha hả nhìn Lâm Dật, "Thầy Lâm, thầy có phải hay không cũng là cảm thấy con gái của tôi cũng khá tốt?"

"Không phải có những tật xấu gì chứ."

"Thầy Lâm, thầy nói cái gì vậy?" Vương Đại Hải có chút tức giận, nhưng cũng không biểu hiện ra.

"Ông không phải nói không nói chuyện yêu đương nhiều năm như vậy, đều không ai theo đuổi, nhất định là có vấn đề."

"Ách ..."

Vương Đại Hải lúng túng cười cười, "Không, không có, thầy Lâm thầy đừng hiểu lầm, tuyệt đối không phải như thầy nghĩ, con gái tôi rất là khỏe mạnh."

"Nếu thân thể khỏe mạnh, vẫn chưa có người nào theo đuổi, chắc vấn đề là do ngoại hình rồi." Lâm Dật bình phẩm từ đầu đến chân nói:

"Về sau tích góp ít tiền đi, nuôi nhiều năm như vậy, mà không gã ra ngoài được thì rất là lỗ vốn đó."

"Anh!"

Vương Đồng mới vừa muốn nổi giận, lại bị Vương Đại Hải ngăn lại.

Cái tên Lâm Dật này tiện tay có thể tiêu 500 ngàn. Điều kiện gia đình nhất định là rất tốt. Chưa thể cùng với anh ta trở mặt được, còn phải từ trên người anh ta moi được một chút lợi ích về.

"Con trai, chào hỏi thầy Lâm đi."

Trần Vĩnh Tân thần sắc hờ hững gật đầu, cũng duỗi tay ra.

"Về sau ở Trung Hải, nếu có chuyện gì không giải quyết được có thể gọi điện thoại cho tôi, tôi có một người anh trai khá tốt, là một người lợi hại, chuyện gì cũng đều có thể giúp anh giải quyết."

"Ồ, vậy hả? Anh trai của cậu lợi hại như vậy sao."

Lâm Dật nắm chặt tay Trần Vĩnh Tân, vẻ mặt hưng phấn.

"Loại chuyện như vậy tôi cần thiết lừa anh sao."

Mặc dù điều kiện của bản thân không bằng Lâm Dật, nhưng Trần Vĩnh Tân vẫn luôn kiêu căng.

Mặc dù điều kiện của anh ta không tệ, nhưng mình cùng với anh ta đi hai con đường khác nhau, nếu là mình có nhiều mối quan hệ hơn, không hẳn kém anh ta.

"Vậy thì tốt quá." Lâm Dật nắm thật chặt tay Trần Vĩnh Tân nói:

"Tôi gần đây có một vấn đề đau đầu."

"Được, anh nói đi." Trần Vĩnh Tân cười ha hả nói:

"Phần lớn việc, tôi đều có thể giúp anh làm, nếu tôi không thể giúp được anh, tôi sẽ tìm anh của tôi, cũng có thể giúp anh giải quyết rồi."

"Là như vậy, cách đây mấy ngày tôi có cho Vương Nhiễm mượn 500 ngàn, đều là vay nặng lãi, chỉ trong mấy ngày, số tiền lãi đã tăng thêm 100 ngàn. Anh có thể hay không nghĩ một chút biện pháp, giúp tôi lấp đầy 600 ngàn lỗ hổng này không?"

Vẻ mặt của Trần Vĩnh Tân lập tức đông cứng lại.

"Anh kêu tôi giúp anh trả tiền sao?"

"Đúng." Lâm Dật nói ra: "Không phải anh nói chuyện gì anh cũng giải quyết được sao? Còn quen biết với một người anh em tốt nữa, chỉ vài trăm ngàn mà thôi, đối với anh mà nói chắc không là gì đâu nhỉ."

"Anh đùa với tôi à?"

"Anh là người nói đùa với tôi trước."

"Được rồi được rồi, đều bớt tranh cãi một ít đi." Vương Phương đứng ra hòa giải, nếu như xảy ra tranh cãi, hôm nay liền coi như đi không.

Lâm Dật không để ý đến những người khác, nhìn Vương Nhiễm nói: "Tình huống của dì thế nào rồi? Hẳn là không có vấn đề gì lớn."

"Vâng, bác sĩ nói phẫu thuật thành công, nhưng vẫn cần nằm viện một tuần để quan sát thêm, sau khi xuất viện cũng không thể làm việc nặng."

"Bệnh tim là như vậy, không thể tức giận, không thể bị mệt mỏi, từ từ chăm sóc."

"Bác sĩ cũng nói như vậy, sau khi xuất viện em sẽ chú ý hơn."

"Tiền tôi đưa cho em có đủ không?"

"Ừ, còn dư hơn 200 ngàn đây này." Vương Nhiễm nói: "Sau khi xuất viện, em sẽ trả lại cho thầy số tiền dư còn dư."

"Ai u uy Tiểu Nhiễm, con nói cái gì vậy."

Vương Phương đoạt lời nói: "Sau khi xuất viện, tiền thuốc thang còn tốn kém, hiện tại con còn đang đi học, còn không có nguồn thu nhập. Làm sao cũng phải chừa lại một chút."

"Chờ mẹ của con khỏi bệnh rồi, trong nhà chỗ cần dùng tiền liền không có nhiều. Con có thể làm việc bán thời gian, kiên trì đến năm tư đại học, liền có thể đến công ty của thầy Lâm thực tập, vậy là có thể nuôi sống gia đình rồi."

"Cậu, cậu ta còn có công ty !"

Vương Phương và những người khác thập phần bất ngờ, Lâm Dật chỉ là giáo viên đại học, như thế nào lại có công ty?

Chẳng lẽ là sản nghiệp của gia tộc.

Nếu như hiểu theo hướng đó, đó không phải là thế hệ con nhà giàu sao.

"Thầy Lâm, mạo muội hỏi một chút, công ty của thầy tên gì?" Vương Phương hỏi.

"Cô hỏi vấn đề này đúng là rất mạo muội."

Vương Phương lúng túng, "Anh là thầy giáo của Tiểu Nhiễm, tôi không coi anh là người ngoài, cho nên liền nhiều miệng hỏi một câu."

"Công ty nhỏ mà thôi, không đáng nhắc tới."

"A a, công ty nhỏ cũng phải có tên chứ." Trần Vĩnh Tân hai tay đút ở trong túi, vẻ mặt hờ hững.

Mới vừa rồi bị Lâm Dật đùa bỡn, cục tức này anh ta vẫn không thể nào nuốt xuống được.

"Như vậy không tốt lắm, làm như vậy thật giống như là tôi đang khoe khoang."

"Tuy rằng điều kiện của anh cũng không tệ lắm, nhưng quan hệ xã giao của tôi cũng không kém, còn lâu mới nói là có thể khoe khoang được, anh nghĩ nhiều rồi."

"Đúng vậy." Vương Đồng nói: "Anh cũng quá tự phụ rồi."

"Anh nói tôi biết tên, nói không chắc tôi còn biết đến đấy." Trần Vĩnh Tân nói:

"Hơn nữa anh em tốt của tôi, là làm bên công trình, chờ tôi trở lại nói với anh ấy, nói không chắc có thể giới thiệu cho anh mấy cái hạng mục."

"Chính là tập đoàn Lăng Vân ở đại lộ Thế Kỷ, quy mô cũng không lớn, chỉ có hai tòa nhà, thật có chút khó nói ra khỏi miệng."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 282.

Chương 283. Tiền Cho Ai Mượn, Tự Các Người Quyết Định Đi

Phì!

Nghe Lâm Dật nói, Trần Vĩnh Tân và Vương Đồng suýt nôn ra máu.

"Công ty của anh chính là tập đoàn Lăng Vân?"

"Đúng vậy, chính là tập đoàn Lăng Vân đó." Lâm Dật thở dài nói.

"Nói thật, vì quy mô công ty quá nhỏ, chỉ làm chút hạng mục một vài tỉ mà mỗi ngày bận rộn đến váng cả đầu, đến cuối ngày lại còn không kiếm được bao nhiêu, khiến tóc tôi bạc cả đi đây này."

Lâm Dật khiến người trong phòng giật nảy mình.

Hạng mục một vài tỉ còn nói nhỏ?

Thế ở trong mắt anh, hạng mục bao nhiêu mới được xem là lớn?

"Vĩnh Tân à, quy mô của tập đoàn Lăng Vân này dường như rất lớn. Sao trước giờ mẹ chưa từng nghe nói tới."

Vì tuổi đã cao, mấy người Vương Phương không biết nhiều về tập đoàn Lăng Vân.

"Chưa từng nghe nói về tập đoàn Lăng Vân, vậy đã từng nghe tới cao ốc Song Tử chứ?"

"Cái đó thì biết, sau khi tòa nhà đó xây xong, tôi đã từng qua xem. Có người nói đó là tòa nhà cao nhất Trung Quốc."

"Đúng, chính là tòa cao ốc Song Tử kia, khu đất mới của Trung Hải, xây hai tòa tháp, dường như tốn 1,4 tỉ nhân dân tệ."

"Cao ốc Song Tử kia thì có liên quan gì tới tập đoàn Lăng Vân?"

"Nghe vị đại ca kia của con nói, cao ốc Song Tử xây dựng xong không bao lâu đã bị một vị đại gia thần bí mua lại, cuối cùng trở thành tập đoàn Lăng Vân hiện giờ."

Hít…

Nghe Trần Vĩnh Tân giải thích, người ở đây đều hít một hơi lạnh.

Giá thành phẩm của cao ốc Song Tử đã là 1,4 tỉ, vậy nếu mua lại chẳng phải còn cao hơn nữa sao.

Hơn nữa một tòa nhà như vậy chắc không có chuyện cho vay nợ.

Giờ phút này, mọi người trong phòng đều ném ánh mắt về phía Lâm Dật.

Anh ta hiện giờ dường như đã là người khác, còn là người vàng dán đầy tiền trên mặt.

Là cái loại sáng lấp lánh kia.

Với gia sản hiện tại của anh ta, không cần nói chăm sóc mình, chỉ cần hở qua kẽ ngón tay một chút xíu thôi cũng đủ cho mình tiêu rồi.

"Thật không ngờ anh hiểu rõ công ty của tôi như vậy, vậy thì không thể tốt hơn." Lâm Dật cười ha ha nói.

"Có thể để đại ca tốt của anh liên hệ cho tôi mấy hạng mục từ 5 tỉ trở lên không? 10 tỉ cũng không thành vấn đề. Công ty chúng tôi đều có thể tiêu hóa. Tôi xin cảm ơn trước."

"Thầy, thầy Lâm, anh nói đùa. Cho dù đại ca của tôi có lợi hại đến đâu cũng không liên hệ được hạng mục lớn như vậy." Trần Vĩnh Tân lúng túng nói.

"À… Hóa ra là khoác lác à?"

Lần này Trần Vĩnh Tân không phản bác, cũng không tức giận, trong mắt đầy vẻ cung kính.

Vương Đồng cũng giống như vậy, trước đây cũng vì Lâm Dật sỉ nhục mình mà tức giận, nhưng bây giờ chẳng còn tức chút nào nữa.

Nếu không phải vì có nhiều người ở đây, cô ta còn có thể than lớn một câu:

Thỏa thích sỉ nhục tôi đi!

"Thầy Lâm, thím ba của tôi vừa phẫu thuật xong, cần nghỉ ngơi, không bằng chúng ta đi ra ngoài nói chuyện đi?" Trần Vĩnh Tân hỏi dò.

"Cũng được, đều đi ra ngoài đi, đừng quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi."

Mọi người lần lượt đi ra ngoài, đứng tại hành lang.

Trần Vĩnh Tân vội vàng móc thuốc lá và bật lửa.

"Thầy Lâm, hút điếu thuốc."

"Không cần, tôi đã cai."

Trần Vĩnh Tân lúng túng nở nụ cười:

"Thầy Lâm, tiểu Nhiễm có được giáo viên tốt như thầy thực là vinh hạnh của nó. Chúng tôi có thể quen biết người bạn như thầy cũng là vinh hạnh của chúng tôi."

"Vậy sao tôi cảm giác, đó hẳn là nỗi buồn của tôi."

"Thầy Lâm nói vậy thật tổn thương hòa khí." Vương Phương cười ha ha, không giận chút nào.

"Thầy Lâm yên tâm, sau này chúng tôi chắc chắn giám sát tiểu Nhiễm thật tốt. Nếu nó không nghe lời, thầy cứ nói với chúng tôi." Bác ba của Vương Nhiễm là Vương Đại Sơn nói.

"Sau này tiểu Nhiễm chính là người của thầy. Cả nhà chúng tôi sẽ phối hợp với thầy."

"Ai dà, nói đến phối hợp, tôi thực sự có chuyện cần tiểu Nhiễm giúp đỡ đây." Vương Đại Hải than thở.

"Cần cháu hỗ trợ? Cháu có thể giúp cái gì?" Vương Nhiễm hiếu kỳ hỏi.

"Vừa nãy không phải nói chị họ cháu thi đỗ công chức hả?" Vương Đại Hải nói.

"Thi viết xếp hạng hai, qua mấy ngày nữa sẽ phỏng vấn. Nhưng nếu không tặng quà, chắc chắn không thể qua được. Cháu có thể nghĩ cách giúp một tay không?"

"Cháu giúp thế nào? Cháu cũng đâu có tiền trong tay."

"Chuyện này..."

Vương Đại Hải vẻ do dự:

"Mẹ cháu làm phẫu thuật xong không phải còn dư hai trăm ngàn sao? Có thể cho chú hai mượn dùng trước?"

Vương Nhiễm sửng sốt, không ngờ họ lại có ý với số tiền này.

"Lão tam, chú nói cái gì đó?" Vương Phương nói.

"Vĩnh Tân nhà chúng tôi vừa mua nhà, còn thiếu hai trăm ngàn tiền nội thất đây, chú đừng nảy ý xấu."

"Cái gì gọi là tôi nảy ý xấu hả!" Vương Đại Hải không muốn nghe: "Đó là tiền cứu mạng. Nếu vì phỏng vấn không qua được mà trượt, đó là hại cả đời Đồng Đồng nhà tôi!"

"Cha cháu nói đúng, chỉ cần đưa chút lễ cho người phỏng vấn, cháu nhất định có thể vượt qua." Vương Đồng nói.

"Chuyện cả đời nhà chú? Nhà chúng tôi lại không phải sao?" Vương Phương lý luận.

"Nhà gái nhà người ta đã nói rồi, lúc nào xây cất trang trí nội thất xong, lúc đó kết hôn. Nếu thiếu hai trăm nghìn tệ này mà không kết hôn được, chú gánh nổi không?"

"Không có tiền cũng đừng lấy vợ! Tôi mới lần đầu tiên nghe chuyện vay tiền kết hôn đấy." Vương Đại Hải cao giọng nói, không cam lòng yếu thế.

"Bác cả, chú ý thái độ nói chuyện của bác." Trần Vĩnh Tân xen miệng.

"Thái độ với không thái độ gì!" Vương Đồng gắt: "Cha cháu nói cũng không hề sai!"

"Được rồi được rồi, mọi người đừng làm ầm lên nữa. Ở đây là bệnh viện."

Vương Nhiễm có phần khó mà nhìn nổi. Vì ít tiền mà làm thành thế này, người thân trong nhà với nhau sao đều như vậy?

Vương Nhiễm nổi nóng, người nhà họ Vương cũng dừng cãi vã.

Cũng không phải vì thể diện của cô lớn bao nhiêu, mà vì Lâm Dật ở bên cạnh.

"Mọi người cũng đừng nghĩ đến chuyện tiền nữa." Vương Nhiễm nói.

"Ban đầu cháu đã nghĩ kỹ, sẽ trả tiền lại cho thầy Lâm. Vì lẽ đó, số tiền này đã không còn của cháu rồi. Mọi người muốn thế nào cũng vô dụng thôi."

"Chuyện này..."

Bọn họ đều nhìn Vương Nhiễm từ nhỏ đến lớn, rất hiểu tính cách của cô.

Bề ngoài dịu dàng yếu đuối, nhưng tính tình bướng bỉnh, mười con trâu cũng không kéo nổi.

Lâm Dật cũng từng trải nghiệm điều ấy.

Người nhà họ Vương đưa ánh mắt về phía Lâm Dật, đầy vẻ ước ao.

Anh ta có tiền như vậy, nói vậy hai trăm nghìn đối với anh ta chắc chắn không là cái gì.

"Khục khục khục…"

Lâm Dật họ nhẹ vài tiếng:

"Tuy công ty của tôi có chút quy mô, nhưng đều là tài sản cố định, tiền mặt cũng không có bao nhiêu. Nhưng hai trăm ngàn tệ này, tôi cũng không định lấy về. Dù sao mọi người cũng có khó khăn, tôi có thể giúp một tay."

Người nhà họ Vương sáng mắt lên, có người quen quả thực khác biệt!

Hai trăm nghìn trong mắt anh ta cũng chẳng khác gì hai tệ.

"Tiền trong tay tôi chỉ có như vậy, nếu chia đều ra, không ai làm được chuyện của mình. Vì vậy, chỉ có thể thỏa mãn một người." Lâm Dật nói.

"Nhưng đây là việc nhà của các vị, tôi không tham dự. Cuối cùng cho ai mượn tiền, các vị tự quyết định đi, sau đó nói kết quả cho tôi là được."

Nói, Lâm Dật vỗ vai Vương Nhiễm:

"Đi thôi, chúng ta về phòng xem, để họ ở lại đây quyết định đi.

"Dạ."

Hai người quay về phòng bệnh, bỏ lại người nhà họ Vương bên ngoài. Mỗi người đều mang ý xấu.

Hai trăm ngàn còn lại chỉ có thể để một người lấy đi, cho nên nhất định phải tranh thủ!

Nghĩ tới đây, địch ý trong mắt người nhà họ Vương càng dày lên.

Giống như núi lửa sắp phun trào!

"Tiền này nhà cháu muốn, còn tiền tặng lễ, tự nhà bác nghĩ cách đi." Trần Vĩnh Tân nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 283.

Chương 284. Cái Gọi Là Thể Diện

"Cái gì gọi là nhà cháu muốn?"

Vương Đại Hải khó chịu:

"Nhà bọn cháu gặp khó xử, nhà bác chẳng lẽ không có? Phải nói lý chứ."

"Một công việc nhỏ xíu dù có thi đậu cũng chỉ có hơn ba ngàn tiền lương, không ăn không uống bao nhiêu năm mới thu hồi tiền lễ về được? Vốn đã phải phí tiền, không bằng để cho cháu đi cưới vợ!"

"Không được!"

Vương Đồng chỉ vào mũi Trần Vĩnh Tân nói:

"Đừng tưởng rằng anh ra ngoài xã hội rồi thì tôi phải sợ anh. Anh đừng hòng nuốt riêng số tiền kia!"

"Cô tôn trọng một chút đi, chỉ ai đó?"

"Chỉ anh đấy, làm sao?"

Bốp!

Trần Vĩnh Tân vung một cái tát vào mặt Vương Đồng.

"Tao cho mày biết, lúc tâm trạng của tao còn tốt còn gọi mày một tiếng em họ. Con mẹ nó, nếu tâm trạng của tao không tốt, mày không bằng một con chó! Mẹ nó, lại còn dám tranh với tao, cút sang một bên!"

"Con mẹ nó, mày dám đánh con gái tao!"

Vương Đại Hải nghiến răng nghiến lợi xông lên định đánh nhau với Trần Vĩnh Tân, nhưng Trần Vĩnh Tân không động đậy, chỉ lạnh lùng nói:

"Bác, nể tình bác là bậc cha chú trong nhà, tôi không tính toán với bác. Bác tốt hơn nên tự biết lấy mình!"

"Đồ súc sinh mày, đánh con gái tao còn nói tao phải tự biết xấu hổ? Mày có còn biết tự xấu hổ không?"

"Lão nhị, chú nói cái gì đó? Chú xem lại lương tâm mình xem, bình thường tôi đối xử với chú thế nào? Sao lúc như thế này lại tranh giành. Đúng là thấy tiền là sáng mắt, một chút lương tâm cũng ném mất!"

Thấy con trai mình bị bắt nạt, Vương Phương cũng xông lên, kéo tay Vương Đại Hải ra.

"Cô cút ngay cho tôi, đừng đụng vào cha tôi!"

Vương Đồng bị tát ngã xuống đất cũng bật dậy. Hai cô cháu đánh loạn trong hành lang.

"Bác, bác tốt nhất nên tôn trọng nhau một chút. Tôi chỉ không muốn đánh nhau với bác. Đừng tưởng tôi sợ bác!"

"Cái thằng súc sinh, dám nói với tao như thế! Mày động vào tao thử xem!"

"Con mẹ ông! Thật sự cho rằng tôi là thằng tốt tính hả?"

Trần Vĩnh Tân không khách khí nữa.

Cậu ta tung chân đá luôn Vương Đại Hải.

Người đã có tuổi, làm sao có khả năng đánh lại Trần Vĩnh Tân. Vương Đại Hải bị đá một phát ngã ngửa ra sau, lăn đi mấy mét.

"Ba!"

Vương Đồng vọt tới, đỡ Vương Đại Hải lên.

"Không cần dìu ba, ba không sao!"

Vương Đại Hải vén tay áo. Dù ông ta bị Trần Vĩnh Tân đá ngã, nhưng vẫn không chịu phục, tiếp tục xông lên, nhào tới Trần Vĩnh Tân.

Lần này, Trần Vĩnh Tân không thèm nể tình gì hết, quyền đấm cước đá chào hỏi, như kẻ thù với nhau.

"Thằng ranh con, đánh người không đánh mặt!"

"Mẹ nhà ông, đừng kéo tóc giả của tôi!"

"Tao cho mày nằm…"

Vương Đại Hải giương nanh múa vuốt mắng.

"Anh đánh tôi, tôi đánh mẹ anh!"

Vương Đồng chửi, sau đó lao tới Vương Phương.

"Mẹ nó, mày muốn chết! Dám đánh mẹ tao!"

Trần Vĩnh Tân tức giận gào lên, tránh Vương Đại Hải, nhào tới Vương Đồng.

Vương Đồng không kịp phản ứng, bị Trần Vĩnh Tân đá cho một cước.

Á…

Vương Đồng kêu thảm, bị đá ngã rầm xuống đất, ý thức mơ hồ, không đứng lên nổi.

"Tao đánh chết con mẹ mày!"

Vương Đại Hải phát điên lao tới Trần Vĩnh Tân, nhưng một tiếng hét đanh gọn vang lên:

"Các người đang làm gì vậy!"

Hai y tá vội chạy tới. Lần đầu tiên họ nhìn thấy có người đánh nhau trước cửa phòng bệnh cao cấp.

Trong tiếng la quát của y tá, hai nhà mới tách nhau ra. Nhưng Trần Vĩnh Tân vẫn cực kỳ giận dữ, chỉ vào mũi Vương Đại Hải mắng ầm lên:

"Cút mẹ ông đi! Dám phá chuyện tốt của bố mày, bố mày gọi người giết chúng mày!"

Vương Đại Hải mặt mũi sưng phù, giận điên cả người.

Ông ta cũng biết một mình nó mình còn có thể chống đỡ một lát, nhưng nếu cái thằng lưu manh Trần Vĩnh Tân này gọi người tới thì ông ta mới là người bị hại.

"Mau cút!"

"Tôi nói cho các người biết, bắt đầu từ hôm nay, hai nhà chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt!"

"Tình huống nhà mình thế nào còn không biết, thật sự tưởng bọn tôi ham có họ hàng như nhà ông? Sau này trong mắt tôi chỉ có tiểu Nhiễm, các người chả là cái cóc khô gì!" Vương Phương nói.

"Cả đám sói mắt trắng, loại thấy tiền sáng mắt!"

Mắng một câu, Vương Đại Hải đỡ con gái mình rời bệnh viện.

"Bác còn ở lại đây làm gì, cũng muốn dính líu một phen?" Trần Vĩnh Tân quay sang Vương Đại Sơn hỏi.

"Không không không, nhà bác không có việc gì lớn, không cần tiền. Bác không dính líu." Vương Đại Sơn cười hùa: "Mọi người bận chuyện đi, bác ba đi trước."

Trần Vĩnh Tân không lên tiếng, chỉnh lại quần áo rồi nói với Vương Phương:

"Mẹ, chúng ta vào thôi, nói chuyện tiền nong một chút. Lần này đều là của chúng ta rồi."

Vương Phương rung động gật gù:

"Mẹ nói với con, lúc đi vào trong đấy không chỉ phải khách khí với Lâm tiên sinh, còn phải khách khí với tiểu Nhiễm một chút."

"Khách khí với nó làm gì? Chẳng phải tiền đều ở chỗ Lâm Dật sao?"

"Cái thằng bé này, tầm mắt chỉ có nhiêu đấy." Vương Phương trách.

"Tuy họ có quan hệ thầy trò, nhưng tiểu Nhiễm đẹp đẽ như thế, chắc Lâm Dật cũng muốn bao dưỡng nó thôi. Bằng không, anh ta đã không lấy tiền ra hỗ trợ như vậy."

Vương Phương liếc liếc xung quanh, cố nhỏ giọng nói:

"Đợi tiểu Nhiễm được bao nuôi, sau này nó nhất định có thể lấy được rất nhiều tiền từ Lâm Dật kia. Không phải nó sẽ thành cây rụng tiền cho chúng ta sao?"

Trần Vĩnh Tân sáng mắt lên:

"Đúng là như thế. Vậy con phải khách khí với nó một chút."

"Chứ sao, phải khách khí một chút."

Thương lượng một phen, hai người chỉnh trang y phục cho mình thể diện một chút, sau đó đi vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, Vương Nhiễm đang bê bát cho mẹ uống canh.

"Thầy Lâm, dường như họ đánh nhau ở bên ngoài rồi."

"Không phải em muốn tôi đi khuyên can đấy chứ? Tôi còn không có sức trói gà, sao mà khuyên họ được?"

Vương Nhiễm cười khúc khích.

Sáu du học sinh còn bị thầy ấy đánh ngã dễ dàng, lại còn nói mình không có sức trói gà. Thầy Lâm thật giỏi lừa gạt người khác.

Lúc này, Vương Phương và Trần Vĩnh Tân đi vào. Cho dù trên mặt họ chồng chất nụ cười, nhưng trên mặt mũi và quần áo vẫn đầy dấu tích đánh nhau.

"Tiểu Nhiễm, cháu đi học đi, để cô giúp cháu cho mẹ ăn." Vương Phương cười tủm tỉm nói.

"Sắp ăn xong rồi, cháu làm là được."

"Vậy cũng được, vậy cũng được."

Vương Nhiễm tiếp tục đút canh cho mẹ. Lâm Dật cũng không nói chuyện. Bầu không khí trong phòng bệnh rất lúng túng.

Vương Phương thỉnh thoảng nhìn Lâm Dật, biểu hiện lo lắng.

Ta đã đuổi hai người kia đi, sao ngươi không nói chuyện tiền?

"Trạng thái của dì đã tốt rồi, tôi không ở lại đây nữa." Lâm Dật nói.

"Thầy Lâm, em tiễn thầy về."

Vương Nhiễm đặt bát canh xuống, chuẩn bị tiễn Lâm Dật đi.

"Không cần, tôi tự đi là được."

"Thầy Lâm..."

Vương Phương từ phía sau gọi Lâm Dật.

"Tìm tôi có việc gì?"

"Chuyện đó..."

Vương Phương muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn gắng nói:

"Không phải thầy vừa mới nói cho chúng tôi mượn hai trăm ngàn sao..."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 284.

Chương 285. Mở Phiên Tòa Sớm Như Thế, Làm Bố Mày Ngủ Không Ngon

"Nhìn cái tính tôi này." Lâm Dật chợt nhớ: "Sao lại quên mất chuyện này chứ."

"Không có gì không có gì, cũng không phải việc lớn gì."

"Lời này nói cũng đúng, lại không phải việc lớn gì, vừa vặn tôi còn có chút chuyện bận rộn, vậy thì sau này hãy nói đi."

Hả???

Thấy Lâm Dật muốn đi, Vương Phương và Trần Vĩnh Tân lo lắng.

Nếu ngươi đi rồi, chúng ta làm sao còn có thể tìm thấy ngươi?

"Thầy Lâm, thầy mỗi ngày đều bận trăm công nghìn việc, không giống những nhân vật nhỏ nhoi như chúng tôi. Vừa vặn hôm nay đều đã ở đây, chúng ta thuận tiện bàn chuyện này cho xong luôn đi, cũng bớt sau này phiền phức thầy."

"Vậy được." Lâm Dật nói: "Hai người có giấy bút không?"

"Có có có, tôi có."

Vương Phương không biết Lâm Dật cần lấy giấy bút làm gì, nhưng vẫn móc đồ trong túi ra đưa cho Lâm Dật.

"Không cần đưa cho tôi. Các người tự viết chứng từ là được."

"Tự viết chứng từ?"

"Đúng vậy." Lâm Dật nói với vẻ đương nhiên.

"Không phải cô vừa nói muốn mượn tôi hai trăm nghìn tệ sao? Vay tiền chẳng phải cần viết chứng từ sao? Không phải không biết chút quy tắc như vậy chứ?"

"Chuyện này..."

Vương Phương và Trần Vĩnh Tân đều há hốc mồm.

Mặc dù là vay tiền, nhưng hai người bọn họ đâu có muốn trả.

Ngươi đã có nhiều tiền như vậy, cũng không thiếu hai trăm nghìn này chứ?

"Thầy Lâm, gia nghiệp của thầy lớn, hai trăm nghìn chỉ là con số nhỏ đối với thầy đúng không?" Vương Phương nói.

"Huống hồ, tôi còn là cô ruột của Vương Nhiễm, từ nhỏ đã trông nó lớn lên. Sau này chúng ta chính là người một nhà, chẳng lẽ cậu còn không tin nhân phẩm của chúng tôi sao?"

"Cô nói cũng đúng." Lâm Dật gật gù.

"Nhưng tôi thật sự không hề tin nhân phẩm của các người. Viết xong giấy nợ thì quay lại vay tiền nhé."

Thấy thái độ Lâm Dật kiên quyết, Vương Phương và Trần Vĩnh Tân cau mày.

Mất bao công sức mới đuổi được hai nhà kia đi, nếu phải viết giấy nợ mới vay được hai trăm nghìn tệ, thì còn ý nghĩa gì nữa?

"Mẹ!"

Trần Vĩnh Tân kéo Vương Phương sang bên, nhỏ giọng nói:

"Viết giấy nợ đi."

"Con nói mê sảng cái gì đấy?" Vương Phương nạt con trai: "Nếu viết giấy nợ, chẳng phải chúng ta phải trả tiền sao?"

"Ai nói viết giấy nợ là phải trả tiền?" Trần Vĩnh Tân nói.

"Hiện giờ nợ tiền là đại gia. Chúng ta cứ không trả, hắn có thể làm gì nhà chúng ta?"

"Nói cũng đúng!"

Vương Phương có cảm giác thông thoáng sáng sủa, quay sang nhìn Lâm Dật:

"Thầy Lâm, vậy tôi viết giấy nợ."

"Viết đi."

Mười mấy phút sau, Vương Phương viết xong giấy nợ, ký tên mình, đưa cho Lâm Dật.

"Mấy người về chuẩn bị một chút, lấy sổ nhà đất ra đây đặt cọc. Đến lúc đó, tôi sẽ cho các người vay tiền." Lâm Dật nói.

"Nhưng các người yên tâm. Cô là cô ruột của Vương Nhiễm, tôi sẽ không lấy lợi tức cô quá nhiều. Chúng ta cứ tính theo giá lợi tức ngân hàng đi, lấy con số tương đương."

"Cậu nói gì? Còn phải lấy sổ nhà đất ra đặt cọc?"

"Thế các người cho là thế nào? Muốn tôi cho các người mượn tiền suông hả? Đầu bị cửa kẹp à?"

"Họ Lâm, ngươi chớ làm quá!" Trần Vĩnh Tân bóp nắm tay nói.

"Hả? Quá đáng? Tôi quá đáng chỗ nào?" Lâm Dật đáp trả: "Vừa muốn mượn tiền lại vừa không muốn lấy đồ ra đặt cọc, tôi thấy là các người đang nằm mơ đấy?"

"Cậu!"

"Có bao xa thì cút bấy nhiêu xa đi, đừng đứng ở đây ô nhiễm không khí."

Vương Phương và Trần Vĩnh Tân giận mà không dám nói gì.

Đến giai cấp như Lâm Dật, họ tuyệt đối không trêu chọc nổi, chỉ có thể nuốt cục tức này xuống, rời khỏi phòng bệnh.

"Phù..."

Vương Nhiễm thở phào:

"Họ cuối cùng cũng đi rồi."

Lâm Dật cười gật đầu:

"Thầy đã đánh đuổi họ giúp em rồi, ở lại đây chăm lo cho mẹ em đi."

"Cảm ơn thầy Lâm." Vương Nhiễm cảm kích nói: "Nếu không có thầy, em thật sự không biết phải đối phó với họ thế nào."

"Trên đời vốn vô sự, chỉ là lo sợ không đâu." Lâm Dật khuyên.

"Mục đích của em sau này là chăm sóc tốt cho mẹ và bà ngoại của em. Những người khác dù chết hay sống đều không liên quan gì đến em cả. Hiểu ý tôi không?"

"Vâng, em hiểu rồi."

"Vậy cứ thế đi, tôi đi đây."

Nhìn Lâm Dật rời đi, trong lòng Vương Nhiễm có cảm giác khác thường.

Thầy Lâm nói những câu kia thật là tri kỷ. Trước đây cha dường như cũng nói với mình những lời tương tự.

…

Rời bệnh viện, Lâm Dật đi đến bến cảng Vọng Giang. Đầu tiên, anh nhìn tiến độ thi công bên đó, sau đó lấy một chiếc thuyền ra biển câu cá, đến sáu giờ tối mới về nhà.

Bảy giờ sáng hôm sau, khi Lâm Dật còn mơ mơ màng màng, thì điện thoại vang lên.

Lâm Dật vốn tưởng Kỷ Khuynh Nhan gọi tới, không ngờ cầm máy lên nhìn thì mới biết là Hà Viện Viện.

"Sáng sớm đã gọi, có biết phiền không hả?"

"Ông chủ anh quên rồi hả, anh bị phát lệnh triệu tập. Chúng ta cần đi đến tòa án lúc chín giờ."

"Còn có việc này? Tôi cũng sắp quên sạch rồi." Lâm Dật mơ mơ màng màng nói: "Các cô đi trước đi. Tôi ngủ tiếp lát nữa sẽ tới."

"Chúng tôi đã tới tòa án rồi." Hà Viện Viện nói: "Đây là lần đầu tiên công ty lên tòa từ khi thành lập tới nay. Ông chủ nên chăm chú hơn một chút."

"Chỉ là đám gà nhép, chăm chú lái lông gì!"

Cúp điện thoại, Lâm Dật lại ngủ thêm một lúc mới đi rửa mặt.

Anh mua bữa sáng, lái Lykan đi về phía tòa án số hai của Trung Hải.

Lúc đi tới cửa tòa án, Lâm Dật bất ngờ nhìn thấy mấy chục người huyên náo ở đó.

Toàn bộ đều là phóng viên, đều đang chờ mình ở đây.

Nhìn thấy xe Lâm Dật, Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu chạy tới.

"Ông chủ, trận chiến ngày hôm nay có hơi lớn, không giống chúng tôi tưởng tượng lắm."

Ban đầu, hai người đều cho rằng đây sẽ là một vụ kiện tụng riêng tư, trừ quan viên và người có liên quan sẽ không có người ngoài tham dự vào.

Nhưng tình huống trước mắt cho thấy họ nghĩ cạn rồi.

Quỹ Thiên Hồng này muốn đập chết quỹ Lăng Vân!

Thù hận phải lớn cỡ nào mới có thể ra quân ồ ạt như vậy chứ?

Thù giết cha, thù cướp vợ chắc?

Tuy không nghiêm trọng đến mức đó, nhưng nếu tính cẩn thận ra thì cũng coi như mối hận cướp vợ.

Lâm Dật chỉ hờ hững, vừa ăn bánh bao vừa bình phẩm Hà Viện Viện từ đầu tới chân.

"Không phải tôi đã bảo cô mặc váy ngắn màu đen sao, mặc quần jean là kiểu gì?"

"Vẫn phải mặc à?" Hà Viện Viện nói: "Đã lúc nào rồi mà ông chủ còn quan tâm chuyện này?"

"Bậc đại sư vĩnh viễn giữ trái tim của một học đồ. Trên con đường thưởng thức cái đẹp, tôi sẽ không dừng lại."

Hà Viện Viện: ...

"Nếu anh thật sự muốn thưởng thức thì về ngắm học tỷ đi." Hà Viện Viện mở cửa xe, đón Lâm Dật ra.

"Cô để tôi ăn xong bánh bao đã, món này đắt lắm."

"Đã giờ nào rồi mà anh còn ăn bánh bao? Tim anh bằng đá hả?"

"Ặc..."

Thấy Lâm Dật bước xuống xe, đám phóng viên ở cửa như ong vỡ tổ ùa tới, bao vây kín anh ta.

"Lâm tiên sinh, chúng tôi muốn biết ngài thấy thế nào về lần kiện tụng này?" Một phóng viên nam hỏi.

"Quỹ Thiên Hồng hung hăng, mở phiên tòa sớm như thế, làm bố đây cũng ngủ không ngon giấc."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 285.

Chương 286. Có Tin Em Nói Cho Học Tỷ, Anh Cưa Gái Ở Bên Ngoài

Phóng viên nam ngây ngốc. Trời ạ, cái gì đây? Sao ra bài không theo lề lối gì vậy!

"Lâm tiên sinh, ngài có thừa nhận đối với việc quỹ Thiên Hồng kiện tụng không?" Nam phóng viên lại hỏi.

"Đương nhiên thừa nhận." Lâm Dật thản nhiên nói.

"Chúng tôi quả thực chưa hề đưa tin tức viện trợ ra công khai, coi như không thừa nhận cũng không được."

"Xem ra Lâm tiên sinh không dự định phản bác?" Một nữ phóng viên hỏi.

"Cũng không thể nói như vậy. Dù sao tôi cũng phải giãy dụa một chút coi như tượng trưng chứ, không thì thật mất mặt."

"Lâm tiên sinh, vừa nãy tôi thấy anh lái xe thể thao là một chiếc Lykan phiên bản hạn chế, cả thế giới chỉ có bảy chiếc. Giá quốc nội của nó là 66 triệu tệ. Xin hỏi anh đã dùng tiền từ thiện để mua sao?" Một phóng viên không ra nam không ra nữ hỏi.

"Đương nhiên, chứ tôi nào có nhiều tiền như vậy."

Các ký giả nhìn nhau, không biết hỏi tiếp như thế nào.

Đáp án của anh đều giống như cái mà bọn tôi muốn, mà lại chẳng có chút ích lợi gì cả, làm bọn tôi không biết hỏi tiếp thế nào.

Anh có biết như vậy khiến chúng tôi có vẻ rất thiếu chuyên nghiệp không?

Lúc này, Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu thậm chí có ý nghĩ tự tử.

"Anh nói bừa cái gì thế? Thật tức chết người ta!"

"Viện Viện, em nói xem, công ty chúng ta liệu có phải thông báo phá sản không?"

Người như Kỳ Hiển Chiêu mà phải hỏi câu như thế, có thể thấy anh ta lo lắng cỡ nào.

"A, khả năng phá sản hoàn toàn bằng không."

Trong vòng vây của phóng viên, Lâm Dật đi vào tòa án.

Lần đầu tiên anh tới chỗ như thế này, cảm giác khá mới mẻ.

Nhưng trong lòng anh không một chút gợn sóng, thậm chí còn muốn viết vài dòng lưu niệm.

Tiêu đề: Hôm nay bị cáo ra tòa, hài lòng.

"Ông chủ, anh căng thẳng hả?" Hà Viện Viện nhỏ giọng hỏi.

"Không hề." Lâm Dật đáp.

"Cô xem vị thư ký kia, khuôn mặt tròn tròn rất đẹp, lại còn mặc đồng phục công chức. Tôi đang muốn đào cô ấy về làm thư ký cho tôi. Cô đi điều tra giúp tôi một chút."

"Điều tra cái lông, anh có thể nghiêm túc chút được không!" Hà Viện Viện xì một cái nói: "Có tin em mách học tỷ là anh cưa gái bên ngoài không?"

"Ấy... đùa tí thôi mà."

Lúc này, trong phòng nghỉ phía sau tòa án, Triệu Chính Dương và Khúc Nam đều đang đợi ở đây.

Theo quy định của chính phủ, bất kể nguyên cáo hay bị cáo đều không được phép xuất hiện ở đây.

Nhưng vì nơi này là vườn sau nhà của nhà họ Triệu, lên tòa chưa từng thua, cho nên Triệu Chính Dương ở đây cũng giống như ở nhà mình.

Ngoại trừ Triệu Chính Dương và Khúc Nam, ở đây còn có người khác.

Bắt mắt nhất là một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, rất cao, lại cực kỳ cường tráng, chính là bảo tiêu của Triệu Chính Dương.

Ở đối diện Triệu Chính Dương là một nam một nữ.

Hai người đó đều đã có tuổi, khoảng hơn bốn mươi, quần áo trang phục khác biệt hẳn với Triệu Chính Dương.

Trang phục của họ hết sức bình thường, hoàn toàn không hợp với hoàn cảnh nghiêm túc trước mặt.

Người đàn ông tên là Quách Vân Đào, là viện trưởng cô nhi viện Hy Vọng của Trung Hải.

Người phụ nữ tên là Lý Tố Lan, là viện trưởng cô nhi viện Hồng Hoa của Dương Thành.

Hai viện trưởng hai cô nhi viện.

Đây đều là nơi từng được quỹ Lăng Vân viện trợ, hiện giờ bị Triệu Chính Dương gọi tới nơi này.

"Hai vị, không cần căng thẳng, cứ nói theo những gì chúng tôi bảo là được."

"Triệu tiên sinh, cậu không nuốt lời chứ?" Quách Vân Đào sốt sắng hỏi.

"Yên tâm, chuyện đã đồng ý với các vị, tôi nhất định sẽ làm được." Triệu Chính Dương nói.

"Chỉ cần các vị nghe lời, làm theo lời chúng tôi, năm trăm nghìn tiền mặt không thiếu một đồng cho các vị."

Nói xong, Triệu Chính Dương phất tay, Khúc Nam xách hai vali tới.

Trong vali là từng xấp tiền mặt.

Quách Vân Đào và Lý Tố Lan trợn mắt lên.

Cho dù họ kinh doanh cô nhi viện nhiều năm, từng nhận được không ít viện trợ, nhưng đại đa số đều là vật tư, mà tiền quyên góp lại chẳng được bao nhiêu. Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy nhiều tiền mặt như vậy.

Thấy vẻ mặt hai người, Triệu Chính Dương rất thỏa mãn, vắt chân nói:

"Chắc hai người chưa bao giờ nhìn thấy nhiều tiền như vậy. Chỉ cần biểu hiện tốt, số tiền này sẽ nhanh chóng là của hai người. Hơn nữa, đó là của riêng hai người mà không phải của cô nhi viện."

"Được được được, chúng tôi nhất định phối hợp."

Triệu Chính Dương thỏa mãn gật gù, thậm chí đã nghĩ đến thời khắc Lâm Dật thua kiện.

Mẹ, dám lừa bố mày. Bố mày hôm nay cho mày vĩnh viễn không vươn mình lên được.

Đúng lúc này, thư ký của Triệu Chính Dương từ bên ngoài đi vào.

"Triệu tổng, tình huống bên ngoài đã có. Người tên Lâm Dật kia dường như đã từ bỏ kháng cự."

"Phối hợp như vậy sao?"

"Đúng, phóng viên hỏi hắn mấy câu, hắn đều trả lời thẳng, lại còn chính mồm thừa nhận bọn họ quả thực không công khai."

"Hơn nữa hôm nay hắn tới đây bằng chiếc Lykan màu đỏ, giá quốc nội là 66 triệu tệ. Hắn cũng thừa nhận dùng chính tiền công để mua. Hiện giờ nhân chứng vật chứng đều có. Với hành động của hắn, khả năng không chỉ phải bồi thường tiền, mà còn có thể phải đối mặt với án lao tù."

"Ha ha..."

Triệu Chính Dương cười to:

"Tôi cần chính là hiệu quả này. Hôm nay không chỉ bắt hắn phải bồi thường tiền, mà còn phải cho hắn vào tù, để hắn nhìn tôi mang Kỷ Khuynh Nhan đi!"

"Tôi cảm giác vấn đề không lớn. Nơi này đều là người của chúng ta, phán thế nào đều là do chúng ta. Cứ để hắn vào tù ngồi đi." Khúc Nam nói.

"Cầm vật tư trợ cấp xã hội điền đầy túi tiền riêng, lần đầu tôi thấy kẻ to gan như vậy."

Triệu Chính Dương đốt điếu thuốc, khóe miệng nhếch lên.

Vốn gã tưởng cuộc kiện tụng ra tòa hôm nay có khả năng phải phí chút sức lực, không ngờ lại thuận lợi như thế.

"Như vậy chẳng phải thuận tâm ý chúng ta sao? Cái tôi muốn chính là như thế này."

"Có lẽ cái người tên là Lâm Dật này không thể ngờ được hắn lại có kết cục ngày hôm nay." Khúc Nam bỏ đá xuống giếng cười nói.

"Hắn cũng không tự nhìn lại xem mình là cái đức hạnh gì. Không chỉ cướp phụ nữ với Triệu tổng chúng ta, lại còn to gan lừa tiền Triệu tổng. Ở cả Trung Hải này, hắn là kẻ đầu tiên." Nữ thư ký nói.

Đúng lúc này, một công chức mặc đồng phục tiến vào, mỉm cười nói với Triệu Chính Dương:

"Triệu tổng, đã đến giờ mở phiên toà, chúng ta có thể đi ra ngoài."

"Được."

Đáp lời xong, Triệu Chính Dương dẫn người đi tới phòng xử án.

Thấy Triệu Chính Dương tới, ký giả bên dưới bắt đầu chụp ảnh, chuẩn bị biên tập tin tức mang về.

Nhưng phiên tòa này đối với họ đã rõ kết quả, không có bất kỳ chờ mong nào cả.

Đầu tiên bản thân bị cáo cũng thừa nhận, quả thực không công khai thông tin về vật tư viện trợ.

Sau đó, hắn còn thừa nhận bản thân mình đã dùng tiền từ thiện mua một chiếc xe thể thao giá hơn sáu chục triệu. Hành vi như vậy nhất định sẽ bị tòa án phán vào chỗ chết, không cho hắn bất cứ cơ hội nào.

Mà nơi này lại là sân nhà của nhà họ Triệu. Kết quả phán quyết cuối cùng thế nào, chỉ cần một câu của Triệu Chính Dương.

Vì thế bên tòa báo chỉ cần chờ vụ án kết thúc lại viết bài văn ngắn, giội chút nước bẩn cho quỹ Lăng Vân là được.

Tiền này kiếm thật dễ dàng.

"Lâm tiên sinh, thật không ngờ chúng ta gặp lại lần nữa lại ở nơi thế này. Thực sự làm người ta thổn thức." Triệu Chính Dương cười ha hả nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 286.

Chương 287. Lâm Dật Lấy Cái Gì Trở Mình?

"Ai da, nói cái này làm gì."

Lâm Dật thuận miệng hỏi:

"Trước đó không phải anh đã bày tỏ với cô gái ấy rồi hả? Với điều kiện của anh thì chắc đã thành công, chúc mừng chúc mừng."

Vừa nhắc tới chuyện đêm hôm đó, Triệu Chính Dương lại giận không chỗ phát tiết, nhưng vẫn nhịn xuống không phát tác.

"Ha ha, đã đến lúc này rồi còn quan tâm những chuyện này, suy nghĩ nhiều thêm việc của mình không được sao hả?"

"Tôi bây giờ rất tốt, không làm phiền anh nhọc lòng."

"Có một số việc chắc anh không biết, nơi này được cho là vườn sau nhà họ Triệu chúng tôi. Nhà tôi kiện tụng ở tòa án này chưa từng thua. Hiện giờ, tất cả nhược điểm của anh đều đã trong tay tôi, lấy cái gì đấu với tôi?"

"Tôi đưa cho anh năm trăm ngàn tệ nhé."

"Mẹ nó!"

Triệu Chính Dương mắng, nhưng cũng bị nhân viên kéo lại. Đây không phải chỗ đánh nhau.

Bị kéo về ghế, Triệu Chính Dương vẫn chưa nguôi giận:

"Tiên sư nó, tôi muốn hắn phải ngồi sau song sắt!"

"Triệu tổng yên tâm, tôi đã thông báo, sẽ không dễ dàng buông tha hắn."

Sau khi mở phiên tòa, Lâm Dật ngồi ở chỗ bị cáo, tay chống cằm, vẻ mặt buồn bực chán chường.

Quan tòa Phó Ngọc Mạnh ngồi ở ghế chính thấy vẻ mặt tản mạn của Lâm Dật lập tức sinh lòng tức giận.

Đã lúc này rồi còn như kẻ ngốc, chẳng cảm giác căng thẳng chút nào, đây là không để mình vào mắt sao?

"Nguyên cáo, bắt đầu tố tụng đi."

Triệu Chính Dương nháy mắt ra dấu cho luật sư. Luật sư đứng dậy nói:

"Theo điều tra của chúng tôi đã phát hiện, quỹ Lăng Vân trong quá trình viện trợ không hề tiến hành kế toán công khai bất kỳ hạng mục viện trợ vật tư nào. Điều này trái với quy định tương quan trong 'Biện pháp quản lý quỹ' nghiêm trọng."

"Thứ hai, trên tay chúng tôi có chứng cứ xác thực. Xe của bị cáo là do bị cáo tham ô tiền từ thiện mua. Nói cách khác, anh ta dùng tiền vật tư viện trợ xã hội để nhét đầy túi riêng. Chuyện như vậy hoàn toàn không được xã hội khoan dung!"

"Tôi khẩn cầu tòa án định trách nhiệm cho toàn bộ sự việc này, thẩm phán chính nghĩa cho bị cáo."

"Các người nói thẩm phán là thẩm phán? Cho rằng mình là Chúa Jesus hả?" Lâm Dật bật cười.

"Tôi biết anh không muốn thừa nhận, nhưng tôi cho anh biết, nhân chứng vật chứng đều có. Anh không có chỗ phản bác."

"Anh nói có vật chứng, tôi miễn cưỡng tin, nhưng anh nói nhân chứng là cái gì? Tôi rất muốn biết đấy." Lâm Dật vẫn cười ha ha trả lời.

"Tự anh làm chuyện gì, chẳng lẽ anh không biết?"

Luật sư của Triệu Chính Dương nhún vai:

"Có điều cũng không sao, hiện tại tôi gọi nhân chứng tới, để anh tâm phục khẩu phục."

Lâm Dật dùng tay làm dấu mời:

"Mời anh biểu diễn."

Luật sư quay lại, ra hiệu cho Phó Ngọc Cường. Phó Ngọc Cường nói:

"Mời nhân chứng vào toà."

Được công nhân viên dẫn đường, Quách Vân Đào và Lý Tố Lan đi ra.

Lâm Dật nhìn hai người một chút, dường như không có chỗ nào đặc biệt. Trước kia anh chưa từng gặp qua hai người này.

"Không ngờ là hai người!"

Nghe Hà Viện Viện kêu khẽ, Lâm Dật quay lại:

"Cô biết họ?"

"Người đàn ông kia là Quách Vân Đào, là viện trưởng cô nhi viện Hy Vọng của Trung Hải, còn người phụ nữ tên Lý Tố Lan, là viện trưởng cô nhi viện Hồng Hoa tại Dương Thành. Hai nơi này đã nhận viện trợ từ thiện từ chúng ta."

Vì quỹ vừa thành lập, vừa bắt đầu hành động viện trợ, mọi việc đều do Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu tự mình phụ trách.

Họ đều có ấn tượng với những người đã gặp này.

"Hóa ra là vậy." Lâm Dật bừng tỉnh.

Nhìn dáng vẻ của họ, dường như không phải đến để giúp mình.

"Cô Hà, xin cô đừng nói bậy." Quách Vân Đào nói.

"Các người chỉ cho tiền quyên góp năm mươi nghìn tệ, còn nói năm mươi nghìn này chia làm tám phần, lần lượt đưa đến cô nhi viện chúng tôi, căn bản không phải tám trăm nghìn mà cô nói!"

"Chúng ta cũng vậy!" Lý Tố Lan nói.

"Cô ta cho chúng tôi sáu mươi nghìn tệ viện trợ, nhưng muốn phân ra mười lần đưa tới tay chúng tôi. Hơn nữa, cô ta uy hiếp chúng tôi, nói là không được nói với bên ngoài về sáu mươi nghìn, phải nói là một triệu một trăm nghìn, cũng không thể nói viện trợ từng đợt mà là một lần duy nhất, bằng không sẽ không giúp đỡ chúng tôi."

"Chúng tôi là tổ chức công ích xã hội, đừng nói sáu mươi ngàn đồng, dù sáu đồng tệ đối với chúng tôi cũng là quý giá. Nhưng hành vi của cô ta khiến chúng tôi rất khinh thường. Vì thế, hôm nay chúng tôi đứng ra làm chứng bọn họ!"

"Cô nói thối lắm! Rõ ràng tôi đã chuyển tổng cộng một triệu chín trăm nghìn tệ tiền từ thiện cho hai người, hơn nữa đều chỉ trong một lần, đã lúc nào giở trò bịp bợm!"

Hà Viện Viện tức giận thở phì phò. Nếu nơi này không phải tòa án, cô đã mở máy chửi ầm lên.

Thứ nhất, mình vốn không hề giở trò xấu. Bọn họ lấy lời chứng như vậy hoàn toàn là nói xấu.

Thứ hai, cho dù mình với Lâm tổng luôn không lớn không nhỏ, nhưng đó là việc nội bộ.

Nếu để ông chủ hiểu lầm là mình tự nuốt riêng số tiền kia, tất nhiên ở giữa sẽ nảy sinh ngăn cách. Mình sẽ không cần phải công tác ở tập đoàn Lăng Vân nữa.

"Bớt giận bớt giận, nếu không sẽ dễ bị mãn kinh sớm." Lâm Dật cười nói.

Lâm Dật tin tưởng nhân phẩm của Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu.

Nhưng vấn đề ở đây chỉ có mình Triệu Chính Dương biết.

"Mọi người, mọi người cũng nhìn thấy, người làm chứng của tôi nói là lời thật, lại khiến bị cáo đứng ngồi không yên nói lời uy hiếp nhân chứng của tôi. Tôi cảm thấy đã có thể chứng tỏ vấn đề."

"Được rồi Viện Viện, em nhỏ giọng chút. Chúng ta không có tư cách nói chuyện. Em vội vã như vậy sẽ làm hỏng việc." Kỳ Hiển Chiêu khuyên.

"Hai người này thực sự là đám vô ơn. Chúng ta có lòng tốt làm từ thiện, lại bị họ cắn ngược lại một cái, đúng là buồn nôn!"

Cộc cộc cộc!

Phó Ngọc Cường gõ búa gỗ.

"Yên Tĩnh!"

Hà Viện Viện tức giận ngồi vào ghế, đã đến bờ nổi khùng.

Trong phòng xử án yên tĩnh lại, Phó Ngọc Cường nhìn Lâm Dật:

"Bị cáo, anh có gì muốn nói?"

Lâm Dật nhún vai một cái:

"Thực ra cũng chẳng có gì nhiều mà nói."

"Nếu anh đã thẳng thắn thú nhận hành vi của mình, vậy bản tòa cũng sẽ tuyên án."

"Chờ đã, đừng nóng vội mà. Tôi còn phải giãy dụa một phen đã."

Triệu Chính Dương cười khinh thường. Giãy dụa trước mặt Triệu Chính Dương tôi có tác dụng sao?

Thật là vô tri!

"Nếu anh có gì khác muốn nói, bây giờ hãy trình bày đi."

"Thực ra, quỹ Thiên Hồng tố cáo đưa tôi ra tòa, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là quỹ Lăng Vân không trình bày rõ nguồn gốc và hướng đi của vật tư viện trợ công khai, đúng không?"

"Không sai!" Luật sư của Triệu Chính Dương nói.

"Dựa theo quy định trong 'Điều lệ quản lý quỹ', bất kỳ khoản tiền nào của quỹ đều phải công khai rõ ràng, đánh dấu nguồn gốc và hướng đi. Mà anh lại cầm vật tư viện trợ cho vào túi riêng, anh cho rằng như vậy thì không ai biết? Nhưng lưới trời tuy thưa mà khó lọt, tự nhiên có người sẽ thẩm phán anh!"

Lúc này, tất cả mọi người trong phòng xử án đều nhìn Lâm Dật, muốn biết anh ta sẽ giải thích thế nào.

"Lại còn lưới Trời tuy thưa mà khó lọt nữa, mẹ nó, thật đúng là tinh tướng." Lâm Dật phì cười nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 287.

Chương 288. Tuyệt Địa Trở Mình!

Cộc cộc cộc…

Phó Ngọc Cường gõ búa gỗ:

"Bị cáo, mời chú ý ngôn từ của anh!"

"Xin lỗi, tiện mồm." Lâm Dật cười nói.

"Các vị nói đến cái điều lệ quản lý kia, thực sự là tôi không rõ ràng. Hơn nữa, tôi cũng chưa từng đọc. Thế nhưng, tôi cũng biết, quỹ thu được vật tư viện trợ thì phải công khai minh bạch."

"Nhưng tiền viện trợ mà tôi gửi cho các cô nhi viện đều chính là tiền của tôi. Tôi làm một loạt công tác từ thiện này đều là vì ý nguyện cá nhân của tôi. Tôi không công khai mời quyên góp một đồng một hào nào. Tôi hoàn toàn tiêu tiền của mình làm từ thiện, bằng vào cái gì mà tôi phải công khai? Mấy cái tên rảnh hơi, có phải là quản quá rộng không hả? Xin lỗi, tôi lại mắng người?"

"Anh, anh nói cái gì? Tiền viện trợ cô nhi viện đều là tiền của anh?"

Mộng rồi!

Tất cả mọi người choáng váng, trừng mắt nhìn Lâm Dật, giống như nghe được chuyện khó tin nổi.

"Đúng, mỗi một đồng tiền tôi quyên ra đều là tiền của riêng tôi."

Mỗi chữ mà Lâm Dật nói ra giống như nặng cả ngàn cân, có khí có phách.

Không ai ngờ được Lâm Dật lại dùng tiền của chính mình đi làm từ thiện!

Dù Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu cũng không nghĩ tới.

Họ biết, tiền trong quỹ là do Lâm Dật xuất một phần, nhưng lại không biết thực ra tất cả tiền đều là của anh ta.

Phải cần lòng dạ và cái nhìn rộng lớn bao nhiêu mới có thể tự móc tiền túi ra đập xuống?

"Bị cáo, anh xác định từng câu từng chữ anh nói đều là thật?" Phó Ngọc Cường hỏi.

"Đúng, đều là tiền của tôi. Các người có thể đi tra xét. Nếu có một đồng nào không phải của tôi, cứ phạt tôi cả đời đau khổ vì không biết tiêu tiền như thế nào đi."

Mọi người: ...

Xin chút thể diện đi!

"Ngược lại, một số quỹ khác không có tiền thì đừng làm từ thiện. Làm cái gì đấu giá, bán chút đồ đồng nát, cầm tiền của người khác đi ra làm từ thiện, làm như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?"

Người ở đây đều không ngu, ai cũng biết Lâm Dật đang nói đến quỹ Thiên Hồng.

Vì vài ngày trước, bên đó vừa tổ chức xong một bữa tiệc từ thiện long trọng.

"Được rồi, tôi đã giãy dụa xong. Phán quyết thế nào, mời các vị quyết định."

Tiếng rào rào vang lên. Người ngồi bên dưới vội vã lôi máy móc ra nhắm ngay Lâm Dật và Triệu Chính Dương.

Chỉ trong mấy phút, chuyện chắc như đinh đóng cột không ngờ lại bị đảo ngược, xoay người trong tuyệt địa!

Thực sự quá kích thích!

"Chuyện này..."

Phó Ngọc Cường ngây ngẩn.

Thế này làm sao phán?

Người ta cầm tiền riêng đi làm từ thiện, ai quản được?

Cản bản không thể phán.

Bất giác, Phó Ngọc Cường nhìn về phía Triệu Chính Dương, do dự không quyết được.

Triệu Chính Dương nắm chặt tay, mặt nhăn nhó.

Gã nằm mơ cũng không ngờ Lâm Dật lại dùng chính tiền của mình để đi làm từ thiện.

Hắn có tiền không biết ném đi đâu sao?

Mấy giây sau, Triệu Chính Dương nhắm hai mắt lại, không biểu hiện ra bất kỳ thái độ nào.

Nhưng theo Phó Ngọc Cường, như vậy đã xem như tỏ rõ thái độ rồi.

"Hiện tại bản tòa tuyên án, bị cáo Lâm Dật không làm trái điều lệ liên quan trong việc viện trợ từ thiện."

"Phán trắng án, phóng thích!"

Nghe kết quả thẩm phán, người bên dưới đều chưa hết khiếp sợ, vẻ mặt khác nhau.

Bao lâu nay, nơi này đều là vườn sau của nhà họ Triệu.

Trên tòa án này, họ chưa từng thua!

Mà hôm nay đã có người phá kỷ lục.

Thật kích thích!

Lâm Dật xoay xoay lưng đứng dậy, cười nhìn Triệu Chính Dương:

"Anh bạn nhỏ à, thủ đoạn của anh cũng không ra làm sao. Có điều, phải cảm ơn anh đã viện trợ quỹ tình yêu."

"Viện trợ quỹ tình yêu?" Triệu Chính Dương lạnh lùng hỏi lại.

"Chính vì có năm mươi nghìn tệ kia của anh, hai chúng tôi đi ra ngoài ăn một bữa tối dưới ánh nến, sau đó thuê phòng Tổng thống. Đương nhiên, anh yên tâm, chúng tôi chỉ tâm sự cuộc đời, không làm bất kỳ chuyện gì khác người. Mà tiền còn lại, sáng ngày hôm sau mua hai hộp thuốc ngừa thai, vừa vặn, không dư một đồng." Lâm Dật cười cười.

"Anh nói xem, tôi không phải nên cảm ơn anh sao? Nếu không có năm mươi nghìn tệ kia của anh, tôi cũng không được ở phòng Tổng thống."

Trời ạ!

Đã mua cả thuốc ngừa thai rồi còn nói không làm gì!

Lừa quỷ đi!

Xì xì!

Các nhà báo bên dưới phì cười.

Đại công tử nhà họ Triệu bị chụp nón xanh đây!

"Tôi đi trước, không chơi ở đây nữa. Triệu huynh, lúc nào có thời gian, chúng ta lại tán gẫu."

Lâm Dật đi trước, Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu theo sau.

Các phóng viên yên lặng nhìn theo họ.

Người đàn ông này không đơn giản.

"Khúc Nam!"

"Triệu tổng, tôi đây."

"Gọi người lấy hết máy ảnh của phóng viên. Tôi không hy vọng chuyện ngày hôm nay để lộ một chút nào ra ngoài!" Triệu Chính Dương híp mắt nói.

"Biết rồi Triệu tổng, tôi cho người đi làm ngay."

Nói xong, Khúc Nam nhìn theo Lâm Dật:

"Triệu tổng, tên này chính là gã vô lại. Dừng thủ đoạn thường quy e là khó có hiệu quả, chúng ta có cần tìm người dạy cho hắn một trận không?"

"Không cần, tôi tự mình làm!"

Triệu Chính Dương đã giận đến giới hạn, một chút lý trí cuối cùng đã không còn.

…

"Ông chủ, anh thật trâu bò! Em và anh Kỳ đều cho rằng trong đó còn có tiền viện trợ xã hội khác, không ngờ đều là tiền của anh."

"Trước đây tôi chính là sợ gặp phải loại chim ngu như Triệu Chính Dương. Tôi và học tỷ của cô đã quyết định dùng cách này làm từ thiện." Lâm Dật nói.

"Mà cũng là do cô ấy đã nhắc nhở tôi nhiều lần, không được lẫn lộn đầu đuôi."

"Học tỷ thật sự nhìn xa, bội phục bội phục."

"Sao cô không khen tôi?"

Hà Viện Viện cười hì hì:

"Anh cũng thật lợi hại, ít nhất tôi không có lòng dạ và cái nhìn lớn như thế."

"Làm từ thiện đối với tôi là chuyện rất quan trọng, nhưng thật sợ gặp phải loại ngu xuẩn như Triệu Chính Dương, cho nên chỉ có thể làm như vậy." Lâm Dật nhún vai một cái.

"Lâm tổng, chuyện liên quan đến cô nhi viện Hy Vọng và Hồng Hoa, cứ để tôi giải quyết." Kỳ Hiển Chiêu nói.

"Tôi xin chịu xử phạt của công ty, sau này sẽ quản lý chuyện này càng nghiêm ngặt hơn."

"Sao anh cứ phải gánh hết trách nhiệm lên mình? Hà Viện Viện không có trách nhiệm hả?"

"Này này này, anh không thể để anh Kỳ bày tỏ khí khái nam nhi một lần sao?" Hà Viện Viện phản bác.

"Anh không cảm thấy anh Kỳ chủ động ôm đồm trách nhiệm có vẻ rất đẹp trai sao?"

"Đẹp cái lông ấy! Nếu là tôi, trước tiên phải bán loại đồng đội heo như cô trước."

Hà Viện Viện bĩu môi:

"Tôi thừa nhận, trách nhiệm trong chuyện này hoàn toàn là của tôi. Tôi sẽ không trốn tránh."

"Thực ra chuyện này cũng không quan hệ gì nhiều với hai người. Hai người cũng không cần tự trách." Lâm Dật nói.

"Chắc là cái thằng ngốc Triệu Chính Dương kia cho bọn họ nhiều tiền. Trước mặt tiền tài, họ không giữ được mình cũng bình thường mà thôi."

"Quả thật có loại khả năng này." Hà Viện Viện nói.

"Cho nên các cô quản lý chặt cũng chưa chắc đã có hiệu quả lớn, không bằng cứ thuận theo tự nhiên." Lâm Dật nói.

"Lòng người giống như đồ lót của học tỷ cô, căn bản không thể đoán được hôm nay mặc màu gì."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 288.

Chương 289. Còn Muốn Mang Đại Bảo Kiếm Của Tôi Đi Sao?

Hà Viện Viện gật gù:

"Nếu anh đã có ví dụ cụ thể như thế, tôi hiểu ý là gì."

"Được rồi, hai người không cần tự trách. Trở về làm việc cho giỏi, còn nhiều chuyện chờ hai người làm."

"Ừ."

Dặn dò vài câu, ba người chuẩn bị rời đi. Trên tay còn rất nhiều việc cần làm, họ không thể lãng phí thời gian ở đây.

"Ngươi đứng lại đó cho ta!"

Triệu Chính Dương cách đó không xa nghe thấy Lâm Dật gọi mình là chim ngu, lửa giận trong lòng lập tức như núi lửa phun trào, không thể nào kìm nén.

"Làm sao, không nỡ để tôi đi hả?"

"Tôi cảm thấy, ân oán hôm trước của chúng ta nên cẩn thận tính toán hôm nay luôn đi." Triệu Chính Dương híp mắt nói.

"Tính thế nào? Anh có mang máy tính đến sao?"

"Mẹ nó!"

Triệu Chính Dương chửi:

"Thật sự cho rằng bố mày dễ tính hả? Triệu Chính Dương tao sống ở Trung Hải bao nhiêu năm, mày cho rằng tao sống uổng?"

"Bây giờ không thèm tinh tướng ngầm nữa, đổi thành ngay mặt luôn hả?"

"Jack, xách hắn tới đây cho tôi. Tôi muốn tìm chỗ không người nói chuyện với hắn." Triệu Chính Dương lệnh cho bảo tiêu.

"Biết rồi Triệu tổng."

Bảo tiêu người da trắng đi tới, từ trên nhìn xuống Lâm Dật:

"Tiên sinh, Triệu tổng của chúng tôi muốn tâm sự với anh. Hi vọng anh có thể đi theo tôi một chuyến."

"Anh muốn làm gì? Muốn đánh nhau hả?" Hà Viện Viện đứng trước Lâm Dật, vén tay áo hùng hổ nói.

Nhưng hôm nay cô mặc áo phông cộc tay, cho nên không vén lên được, khí thế kém một chút.

Triệu Chính Dương nhún vai một cái:

"Mọi người đều là người văn minh, tôi cũng không có suy nghĩ về mặt đó. Tôi chỉ muốn nói chuyện phiếm với hắn mà thôi."

"Tán gẫu cái rắm ấy! Đừng cho rằng mình có mấy đồng tiền dơ bẩn thì ngon. Bọn tôi không sợ anh đâu!"

"Cô bé này, đây không phải chuyện của cô. Tôi hi vọng cô có thể tránh xa ra một chút, đừng để mình bị thương."

Kỳ Hiển Chiêu bắt lấy tay Hà Viện Viện, kéo cô ra phía sau.

Những lúc như thế này, không có lý gì để một cô gái như cô chặn trước mặt.

"Anh Kỳ, anh kéo tôi làm gì? Tôi là phụ nữ, bọn họ dám làm gì tôi sao?"

"Đừng nói chuyện, bình tĩnh đi." Kỳ Hiển Chiêu nghiêm túc nói.

Thấy hai bên vào trạng thái giương cung bạt kiếm, các ký giả lập tức nâng máy quay lên.

Nếu có thể phát tin tức này ra ngoài, đó tuyệt đối là tin lớn.

"Người tên Lâm Dật này có phải là quá ngông cuồng không? Đối phương là Triệu Chính Dương, người cùng cấp bậc với Tần Hán đó!"

"Thực lực Triệu gia có thể đứng hàng đầu Trung Hải. Hắn đấu với Triệu Chính Dương, một chút cơ hội cũng không có."

"Tôi nghe nói, bảo tiêu người da trắng của hắn ta rất lợi hại, có vẻ như tốn rất nhiều tiền để thuê về. Nếu như bị dẫn đi như vậy, chẳng phải anh ta sẽ bị đánh cho sưng mặt sưng mũi? Sau đó quỳ xuống xin tha?"

"Quả thật có khả năng này. Thủ đoạn của đám con nhà giàu không phải thứ mà chúng ta có thể nghĩ tới."

Dưới bậc thang, Lâm Dật nhìn Triệu Chính Dương.

"Không phải đi với các người một chuyến hả? Cũng chẳng có gì ghê gớm. Nhưng bất kể nói thế nào, tôi đều là người có thân phận. Các người mời tôi với thái độ này khiến tôi thật mất mặt."

"Vì ngươi chỉ xứng với cách như thế thôi."

Nói xong, Triệu Chính Dương lệnh cho bảo tiêu:

"Jack, làm đi, mang hắn vào xe!"

"Biết rồi."

Lâm Dật lắc đầu:

"Tôi nói rồi, thái độ mời của các người khiến tôi rất khó chịu."

"Ha ha, thái độ này đã rất khách khí rồi!"

Bảo tiêu tên là Jack không chần chờ nữa, đưa tay tóm lấy Lâm Dật.

Lâm Dật tay mắt lanh lẹ bắt ngược lại bốn ngón tay của Jack, bẻ ngược về sau.

A…!

Jack kêu lên cực kỳ đau đớn, vì quá đau mà thân thể vặn vẹo.

"Khốn nạn, nhanh thả ta ra!"

"Anh nói thả là phải thả sao, thế chẳng phải tôi mất mặt lắm sao?" Lâm Dật cười: "Đã nói cho anh là phải khách khí một chút, sao không nghe lời chứ?"

Á a a…

Tiếng kêu thảm lại vang lên. Jack trợn mắt nghiến răng, đau đến độ sắp ngất đi.

Đột nhiên, Lâm Dật buông tay ra, vươn tay nắm tóc anh ta, đột nhiên kéo vụt xuống, đầu gối vững vàng hất lên, thúc vào mặt Jack.

Bịch!

Cùng với tiếng kêu thảm thiết, người ở đây thậm chí còn nghe thấy tiếng gãy xương.

Jack ôm mặt đầy máu, đau lớn lăn lộn trên đất, không hề còn chút phong độ bảo tiêu nào.

"Sao, sao lại như thế?"

Triệu Chính Dương ngây người.

Tên này lại giỏi đánh nhau như vậy?

Một chiêu đã giải quyết Jack?

"Dường như anh ta không mời nổi tôi, hay là anh tới đi." Lâm Dật nói với Triệu Chính Dương.

"Lâm Dật, anh đừng kích động, tôi không có gì để nói với anh."

"Không phải chứ, vậy mà đã đổi ý à? Anh nói vậy là lật lọng đó."

"Đúng, tôi đổi ý." Triệu Chính Dương vừa lui vừa nói. "Tôi bị cảm chưa khỏe, để không lây cho anh nên hôm nay không nói chuyện."

Lâm Dật: ???

Quần chúng hóng chuyện: ???

Cảm mạo có sợ truyền nhiễm không?

Vừa nãy anh sinh động như thế, đâu giống dáng vẻ bị cảm.

Coi như anh sợ thì cũng phải kiếm cái cớ hợp lý chứ?

Triệu Chính Dương chạy về xe của mình, ảo não rời đi. Lâm Dật cũng không định đuổi theo.

"Chúng ta cũng đi thôi." Lâm Dật nói.

"Ông chủ, dáng vẻ vừa nãy của anh quá đẹp trai, mê chết em rồi."

"Chịu thôi, tôi vẫn luôn đẹp trai như thế."

Hà Viện Viện cười hì hì:

"Ông chủ yên tâm, em chắc chắn sẽ không kể chuyện vừa rồi cho học tỷ."

"Tại sao lại không kể? Tôi không ngại đâu."

"Từ khi còn đi học, học tỷ đã rất ghét đám con trai đánh nhau, cho nên em sẽ giữ bí mật này giúp anh."

"Thôi đi, cô đâu biết cô ấy nghĩ thế nào."

"Em làm sao lại không biết? Em học muội của chị ấy mà."

"Nếu cô ấy ở hiện trường, chắc chắn cô ấy sẽ liên hệ với luật sư giúp tôi trước, mà không phải là khuyên bảo tôi."

Nói xong, Lâm Dật hất cằm rời đi, phong thái tiêu sái.

Trên gối dính máu nên Lâm Dật không về trường ngay.

Anh lái xe về lại Cửu Châu Các, đổi quần áo, chuẩn bị lái chiếc FAW đi tới trường học.

Cũng may đã sớm bảo Tô Cách xếp lớp, bằng không phải mất thêm một ngày mới hoàn thành được nhiệm vụ.

Buổi chiều, chuông tan học vang lên.

Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở từ hệ thống vang lên trong đầu.

【Nhiệm vụ hoàn thành, thưởng 300 nghìn điểm thông thạo.】

【Độ thuần thục nghề nghiệp: 100%, thưởng xưởng thiết bị điện tử Khoa Sáng.】

"Điện tử Khoa Sáng?"

Vì thu mua Long Tâm, Lâm Dật đã nghe nhiều thành quen đối với tên tuổi của một số công ty thuộc lĩnh vực nghiên cứu khoa học.

Nhưng anh lại không quá quen thuộc với cái tên điện tử Khoa Sáng này.

Lâm Dật mở baidu, tra xét công ty tên là Khoa Sáng này.

"Lại một công ty bên bờ phá sản?"

Theo thông tin trên mạng, xưởng thiết bị điện tử tên là Khoa Sáng này xem như anh cả của lĩnh vực nghiên cứu khoa học.

Đó là một trong các công ty làm về nghiên cứu phát minh sớm nhất tại Trung Quốc. Nó không chỉ được quốc gia bồi dưỡng chính sách, còn nhận được vài giải thưởng về tiến bộ khoa học.

Nhưng trên đường xông lên hạng mục con chip cao cấp, vì quyết sách sai lầm, công ty này đã bị đối thủ cạnh tranh ngầm chèn ép, sau đó mắc nợ đầy rẫy, đứng ở bên bờ phá sản.

Để phá vỡ cục diện giằng co, xí nghiệp đã tiến hành chỉnh đốn cải tổ, từ việc vay tiền ngân hàng mua thiết bị, chuẩn bị học hỏi từ Hải Hồng và Taipower (*), đi con đường công chúng.

(*)Công ty Điện lực Đài Loan là một ngành công nghiệp điện quốc doanh cung cấp điện cho Đài Loan và các đảo ngoài khơi của Trung Hoa Dân Quốc.

Nhưng trong một năm cải tổ lại chỉ nhận được một hợp đồng ba nghìn con chip. Hiện giờ họ đã không thể tiếp tục kiên trì được nữa, ba tháng trước đã tuyên bố phá sản.

Thấy phần thưởng hệ thống, Lâm Dật rất muốn ôm hôn nó một cái.

Mẹ nó, đây chẳng phải thứ mình đang muốn sao?

Quá tri kỷ.

Dựa theo đức hạnh của hệ thống, không chừng lần sau trước khi hoàn thành nhiệm vụ có thể cầu nguyện trong lòng, thế là nó sẽ giúp mình hoàn thành.

Reng reng reng...

Điện thoại của Lâm Dật vang lên, là một dãy số lạ gọi đến. Lâm Dật đã đoán ra được là ai.

"Chào ngài, là Lâm Dật Lâm tiên sinh sao? Tôi là Tổng giám đốc Nhâm Quốc Hoa của Điện tử Khoa Sáng. Ngài vừa mua lại điện tử Khoa Sáng chúng tôi, không biết lúc nào ngài có thể lại đây làm thủ tục bàn giao?"

"Tôi đang thuận tiện, xế chiều sẽ đi qua Khoa Sáng gặp anh."

"Được được được, phiền Lâm tiên sinh."

Giao lưu vài câu, Lâm Dật cúp máy. Anh lại bấm số Lục Dĩnh.

"Ông chủ, anh tìm tôi?"

"Bây giờ cô có rảnh không?"

"Không phải anh đã đồng ý thành lập viện nghiên cứu sao? Tôi đang lập phương án mua thiết bị. Anh muốn nhìn xem không?"

"Tôi không xem phương án." Lâm Dật nói.

"Trước tiên bỏ việc trong tay xuống đã, có nhiệm vụ giao cho cô đây. Tôi sẽ đi phòng nghiên cứu đón cô."

"Tôi không ở bên đó." Lục Dĩnh đáp.

"Đây đều là hạng mục bảo mật. Người bên trong nhiều người nhiều tay chân, tôi sợ để lộ tin tức nên vẫn làm ở nhà."

"Vậy thì tốt. Cô ăn mặc quần áo chỉnh tề vào, lát nữa ra ngoài với tôi một chuyến."

"Còn phải mặc chỉnh tề sao?" Lục Dĩnh bất ngờ.

"Ông chủ, anh không định mang đại bảo kiếm của tôi đi chứ? Tôi thật sự không hưởng nổi cái kia."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 289.

Chương 290. Giáo Viên Không Dạy Cho Cô Cách Vuốt Mông Ngựa Sao?

“Cuối cùng, đây đều là tay nghề được truyền lại từ lão tổ tông, ngay cả cái này cũng không hưởng được, vậy cô còn có tiền đồ gì.”

“Anh đừng lừa mình dối người, anh Tôn đã nói, tay nghề mà lão tổ tông truyền lại không phải là cái này.”

“Ừm? Anh ta nói như thế nào?”

“Anh ấy nói tay nghề này chỉ có thể hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, tôi cũng không biết nó là cái gì.”

“Chết tiệt, tên cợt nhả này.”

“Cho nên chúng ta vẫn nên tìm một quán cafe để nói chuyện đi, tôi sẽ không lãng phí tiền của của anh đâu.”

“Cô nghĩ nhiều rồi, tôi có nhiệm vụ khác giao cho cô đây.” Lâm Dật nói: “Ăn mặc thành thục khí chất một chút.”

“Thành thục khí chất? Tôi ăn mặc như lúc đi Hoa Thanh Trì được không?”

“Hôm đó không được.” Lâm Dật nói: “Tôi đưa cho cô hai tấm hình, cô dựa theo phong cách ăn mặc này là được.”

“Được rồi, đưa ảnh chụp đây.”

Lâm Dật cầm điện thoại di động, gửi ảnh của Kỷ Khuynh Nhan và Tô Cách cho Lục Dĩnh xem.

“Cách ăn mặc của tôi hôm đó cũng không khác các cô ấy là bao mà, mặc dù không xinh đẹp như các cô ấy, nhưng phong cách là vậy mà.”

Lâm Dật sờ cằm, bình phẩm từ đầu đến chân: “Hương vị thành thục là có, nhưng không đủ khí chất!”

“Ông chủ, anh là đang chê tôi không đủ lớn đi.”

“Ngạch, không cần nói trực tiếp như vậy, tôi đang nghiêm túc đó, không có ý trên phương diện kia.” Lâm Dật nói: “Nhưng nếu cô có thể nỗ lực theo hướng đó một chút, có lẽ cũng không tệ.”

“Tôi sẽ thử một chút.”

“Quyết định như vậy đi.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật gọi điện cho Kỳ Hiển Chiêu, để anh ta giúp đỡ làm phần tài liệu.

Sau khi nhận được tài liệu của Kỳ Hiển Chiêu, Lâm Dật đi in ấn một phần rồi mới lái xe đi đón Lục Dĩnh.

Sau hai mươi phút, Lâm Dật lái xe đến nhà Lục Dĩnh, lại đợi hơn mười phút, mới nhìn thấy cô thản nhiên đi xuống.

Sự xuất hiện của Lục Dĩnh quả thực là đã đánh đổ nhận thức về các nữ tiến sĩ của Lâm Dật.

Chân váy màu đen, bao lấy dáng người cao gầy, chân đi giày cao gót màu đen, trong lúc vô hình, khí thế phát ra lớn không ít.

Mái tóc vốn dài, đen thẳng đã được cô uốn thành gợn sóng, toát ra hương vị của tra nữ, khiến cho mọi người đang đánh cờ trước tiểu khu cũng đều nhìn mà sửng sốt.

Nhìn cách ăn mặc của Lục Dĩnh, Lâm Dật nhíu mày.

Không phải là đã nói với cô ấy cần phải có khí chất một chút sao?

Làm sao nhìn còn nhỏ hơn bình thường vậy?

“Ông chủ, tôi ăn mặc thế nào?” Sau khi mở cửa lên xe, Lục Dĩnh lên tiếng dò hỏi.

“Đủ thành thục rồi, nhưng không đủ khí chất.”

“Tôi đã lên mạng xem xét, muốn biểu lộ sự cao lãnh thì phải mặc cỡ nhỏ một chút.” Lục Dĩnh áp sát tóc, “Anh xem những buổi trình diễn thời trang kia chưa, không phải đều là bằng phẳng sao, còn đặc biệt lãnh khốc.”

“Không có a, lúc tôi xem Victoria's Secret, nguyên một đám người đều miệng cười đến ót, với lại người ta cũng không bằng phẳng.”

“Ông chủ, cái anh nói là Victoria's Secret, còn tôi đang nói chính là một buổi trình diễn thời trang trang trọng. Đây là hai cái hoàn toàn khác nhau.” Lục Dĩnh nói:

“Lại nói tiếp, cho dù tôi ăn mặc có đoan trang khí chất, thì giờ cũng đang ngồi FAW, cấp bậc cũng sẽ bị kéo xuống.”

Lâm Dật:…

Dựa vào, FAW của lão tử cũng rất trâu bò đó nha.

“Ông chủ, rốt cuộc anh có nhiệm vụ gì giao cho tôi vậy?”

“Đây là thư ủy thác.” Lâm Dật đem văn kiện đưa cho Lục Dĩnh, “Cô hẳn là biết điện tử Khoa Sáng chứ, tôi đã thu mua bọn họ, cô thay tôi hoàn tất thủ tục một chút.”

“A?! Anh thu mua điện tử Khoa Sáng rồi sao?”

“Có cần phản ứng lớn như vậy không?”

“Chủ yếu là điện tử Khoa Sáng lúc trước rất lợi hại, phải đi tới bước người như ngày hôm nay, chỉ là do không có lãnh đạo tốt.”

“Hiện tại không cần phải lo lắng, dưới sự lãnh đạo anh minh của tôi, nó sẽ sống lại.”

Lục Dĩnh giữ im lặng, bầu không khí trầm mặc lan ra khắp xe.

“Sao cô lại không phát biểu ý kiến? Tốt xấu gì Thanh Hoa các người cũng là trường học ưu tú, chẳng lẽ giáo viên của cô không dạy cho cô làm sao để vuốt mông ngựa lãnh đạo sao?”

“Ông chủ, ngài thật lợi hại.”

“Lợi hại chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng đều lợi hại.”

Lâm Dật:???

Dạng đối thoại này, sao lại có loại cảm giác quen thuộc khó hiểu nhỉ.

“Ông chủ, ngài muốn đến công xưởng Khoa Sáng hay là ký túc xá.”

“Chúng không ở cùng một chỗ sao?”

“Đương nhiên là không.” Lục Dĩnh nói:

“Ký túc xá của Khoa Sáng tại số 122 đường Hà Phi, công xưởng ở tại khu công nghiệp Hướng Dương tại ngoại ô thành phố, là hai nơi khác nhau.”

“Đến đường Hà Phi đi.” Lâm Dật nói:

“Chờ làm xong thủ tục bàn giao, chúng ta lại đi xem công xưởng.”

“Nghe lời ông chủ, chỉ đâu đánh đó.”

“Đúng rồi, lúc cô đi qua giao tiếp, đừng để lộ thân phận của tôi, cũng đừng để lộ thân phận nhân viên nghiên cứu Long Tâm của cô, tóm lại là đừng có để lộ quá nhiều tin tức.”

Lục Dĩnh không hiểu mà nhìn Lâm Dật.

Ông chủ đây là muốn làm gì vậy? Muốn đi theo con đường của người khác sao?

“Đã biết.”

Trao đổi đơn giản vài câu, hai người tới số 122 đường Hà Phi.

Tuy rằng ký túc xá Khoa Sáng ở trong khu vực thành thị, nhưng cũng là khu vực bên cạnh thành thị, đi về phía trước một chút là đến ngoại ô thành phố.

Với lại ký túc xá Khoa Sáng cũng không khí chất như trong tưởng tượng, chỉ có bốn tầng, nhìn qua thì cũng không có gì đáng chú ý cả.

“Được rồi, cô đi lên trước đi.” Lâm Dật nói: “Đi vào đừng nói nhảm với bọn họ, xong xuôi thủ tục liền rời đi.”

“Ngài còn có gì muốn nhắn nhủ không vậy?”

Lâm Dật nghĩ một lúc, lấy ra giấy và bút, đem phương thức liên lạc của Vương Thiên Long giao cho Lục Dĩnh.

“Thời điểm ký hợp đồng thì nói ông chủ của mình tên là Vương Thiên Long, còn lại thì không cần phải để ý đến.”

“Ông chủ, không cần phải thần bí như vậy chứ.”

“Cô thì biết cái gì, làm theo lời tôi nói là được rồi.” Lâm Dật nói: “Ngoại trừ giới tính, đừng cho bọn họ biết bất cứ tin tức gì có liên quan tới cô.”

“Đã biết.”

Sau khi Lục Dĩnh rồi đi, một mình Lâm Dật ở lại trong xe.

Hiện tai trên tay đã không còn người có thể dùng, chỉ có thể đem Vương Thiên Long ra làm lá chắn.

Lấy tính cách khéo léo của anh ta, muốn chém gió lừa dối người khác, vẫn là không thành vấn đề.

Sau đó, Lâm Dật gọi điện thoại cho Vương Thiên Long, đem toàn bộ câu chuyện nói cho anh ta.

Anh ta vui vẻ tiếp nhận, còn vỗ ngực cam đoan, chính mình nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, toàn bộ quá trình không đến năm phút đồng hồ đã xong.

Nói chuyện với người biết giả vờ đúng là không có chút mệt mỏi nào.

Khoảng nửa giờ sau, Lục Dĩnh đi ra khỏi tòa nhà, nhanh hơn không ít so với tưởng tượng của Lâm Dật.

“Nhanh như vậy sao? Đã xử lý xong rồi?”

“Lúc tôi đến, người ta đã chuẩn bị xong tư liệu, tôi chỉ cần ký tên là được rồi.”

“Không có hỏi thăm tin tức gì khác sao.”

“Lúc tôi đi vào thì khuôn mặt này đã dọa cho bọn họ mất mật.” Lục Dĩnh hít sâu một hơi, “Vừa mới rồi quá kích thích, tôi sợ chính mình đã để lộ.”

“Sợ cái gì, về sau sẽ phải giả trang rất nhiều, quen dần là được.”

Lục Dĩnh:…

Trong xe, Lâm Dật nhìn về phía cao ốc Khoa Sáng một chút, “Cô và lão Tôn, không phải muốn một phòng thí nghiệm dùng để nghiên cứu máy quang khắc sao, lấy cao ốc Khoa Sáng cho các người có được không?”

“Anh nói thật hay giả vậy? Có phải là quá xa xỉ rồi hay không, thật ra không cần dùng đến nơi lớn như vậy đâu.” Lục Dĩnh cảm thấy ngoài ý muốn, nói.

“Không có việc gì, tôi có tiền.”

Lục Dĩnh:…

Ông chủ, ngài khi nào thì mới có thể khiêm tốn một chút vậy!

“Nếu cô đã không có ý kiến gì, vậy thì tạm thời cứ quyết định như vậy đi.”

Lâm Dật một lần nữa khởi động xe, “Chúng ta đi xem công xưởng Khoa Sáng.”

“Ừm.”

Thắt chặt dây an toàn, Lâm Dật lái xe, đi tới khu công nghiệp Hướng Dương.

Dưới sự giới thiệu của Lục Dĩnh, Lâm Dật đã có những hiểu biết nhất định đối với khu công nghiệp Hướng Dương.

Nơi này là một khu công nghiệp công nghệ cao do Thành ủy Trung Hải đứng đầu, các hạng mục chủ yếu đều lấy công nghệ cao làm chính.

Cũng là một dấu hiệu cho thấy hướng đi của công nghiệp Trung Hải đang hướng đến độ tinh vi cao.

“Không phải chứ, công xưởng Cisco cũng ở đây sao?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ anh không biết sao?” Lục Dĩnh hỏi lại.

“Tại sao tôi phải biết?”

“Đều là nghiên cứu Chip, mà Cisco đang là đối thủ một mất một còn với chúng ta. Tôi còn cho là anh sẽ biết đến.”

“Có thể là do sản nghiệp của tôi quá nhiều, cho nên chiếu cố không tới.”

“Ông chủ, trên xe không có người ngoài, chúng ta nói chuyện bình thường là được rồi.”

“À, được thôi.”

Lâm Dật nhìn về phía cửa lớn Cisco, phát hiện hai công xưởng cách nhau không tới 100m, thực sự là hàng xóm.

Trước cổng chính Cisco có đỗ không ít xe.

Mấy chiếc xe vận tải đang hối hả dỡ đồ xuống, khí thế bận bịu ngất trời.

“Cisco lấy trộm thành quả kỹ thuật của chúng ta, danh tiếng trong ngành nhờ đó mà tăng vọt lên, nghe nói đơn đặt hàng nối tiếp nhau mà tới.” Lục Dĩnh áy náy nói: “Chuyện này đều tại tôi.”

“Bình thường thôi, đi ra làm ăn, ai cũng từng thua thiệt qua.” Lâm Dật nói: “Cả một đời xuôi gió xuôi nước, thì nhất định sẽ không làm ăn lớn được.”

“Vậy hạng người gì thì có thể làm ăn lớn?”

“Người không biết xấu hổ.”

Lục Dĩnh:…

Cô đánh giá Lâm Dật từ trên xuống dưới, Lục Dĩnh có một loại cảm giác.

Ông chủ về sau có thể trở thành người giàu nhất thế giới.

Quan sát thêm vài phút đồng hồ, Lâm Dật liền lái xe rời đi, dừng lại ở phía trước cửa chính Khoa Sáng.

Từ bên tay vịn, Lâm Dật lấy ra kính râm và khẩu trang đã chuẩn bị từ trước, “Mang lên đi, chúng ta đi qua nhìn một chút.”

“Trong xe của anh còn chuẩn bị cái này sao? Là sợ bị người phát hiện, cho nên dùng để che mặt sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 290.

Chương 291. Chiến Lược Bí Mật Của Lâm Dật

“Lúc tôi đi, đều là đi đường VIP, không cần dùng tới mấy cái này.” Lâm Dật nói:

“Được rồi, xuống xe, đi qua nhìn một chút.”

Lục Dĩnh sửa sang lại quần áo trên người, rồi xuống xe với Lâm Dật.

So với khung cảnh náo nhiệt trước cửa chính của Cisco thì bên Khoa Sáng càng lộ rõ vẻ quạnh quẽ.

Bên ngoài chỉ có một chiếc xe đạp đỗ lại, đủ để chứng tỏ bên trong có người sống tồn tại.

Điều kiêu ngạo hơn chính là, một cái xe đạp mà lại đậu mất hai chỗ, thật sự là lãng phí.

“Các người tới đây làm gì vậy.”

Nhìn thấy hai người tới, bảo vệ mở cửa, trên tay cầm quạt đi ra, dò hỏi.

“Đến xem xét xưởng, đây là công bài.”

Lúc mà Lâm Dật nói muốn đi xem xét công xưởng, sau đó tại lúc ký hợp đồng, Lục Dĩnh đã nói muốn hai cái công bài, để tránh những cuộc tranh chấp.

Về phần thân phận, hiện tại còn chưa phải thời điểm để lộ, ít nhất cũng không thể để lộ chính mình.

Bởi vì có công bài trong tay, người gác cổng cũng không có ngăn cản hai người, sảng khoái cho vào.

Hai người cũng không phải là quá quen thuộc với Khoa Sáng, chỉ có thể tùy tiện đi dạo.

Đi dạo một hồi, Lâm Dật phát hiện, bên trong khu xưởng cũng không có bao nhiêu người, chỉ có mấy người nhìn vô cùng vắng vẻ.

Tại khu văn phòng bên ngoài, hai người nhìn về phía trong cửa sổ một chút, phát hiện trong mỗi một văn phòng, cơ bản đều là trống không.

Mấy cái văn phòng có người, không phải tập hợp một chỗ để đánh bài, thì cũng là chơi game.

Thậm chí còn có một người xem phim mà ngay cả tai nghe cũng không đeo, đúng thật là phách lối.

“Khoa Sáng tuyên bố phá sản, đoán chừng mỗi một phòng đều chỉ để lại nhân viên trực, những người khác không phải nghỉ thì cũng là bị đuổi đi, ít người cũng là chuyện bình thường.” Lục Dĩnh nói.

“Có khả năng này.” Lâm Dật gật gật đầu, “Chúng ta đi qua nhà xưởng bên kia xem.”

Trong tay của hai người có lệnh thông hành, nhưng cũng không tiến vào sâu bên trong, mà chỉ đứng bên ngoài nhà máy mà xem xét.

Nhìn thấy phía trên dây chuyền sản xuất, từng kiện thiết bị tinh vi, Lâm Dật hỏi:

“Cô có biết những thiết bị này không?”

Lục Dĩnh nhón chân quan sát, “Có một phần là thiết bị mới nhất, nhưng những thiết bị cũ còn lại cũng không kém, đều có thể đáp ứng nhu cầu sản xuất, chỉ là sản lượng sẽ khác biệt.”

“Vậy thì thật sự không tệ.” Lâm Dật bĩu môi, “Tay cầm được lá bài tốt như thế, lại đánh thành cái dạng này, đám người Khoa Sáng này cũng thật sự là đủ phế vật.”

“Ừm….”

Lục Dĩnh chần chờ nói: “Khả năng bọn họ muốn mặt mũi đi.”

Lâm Dật:…

Lục Dĩnh cười hắc hắc đề nghị, “Ông chủ, chúng ta vào xem một chút không? Bên trong có công nhân đang bảo trì thiết bị, nếu anh muốn nghe được tin tức khác thì có thể đi vào hỏi một chút.”

“Không cần thiết phải đi vào, hôm nay tới cũng chỉ là tùy tiện nhìn xem. Về sau tôi cũng sẽ không quản chuyện nơi này nữa, sẽ giao cho chuyên gia đến phụ trách, hiện tại lộ mặt cũng không có ý nghĩa gì.”

Lục Dĩnh cái hiểu cái không gật gật đầu, nhưng trong lòng lại có loại cảm giác, một khi ông chủ bất an thì có thể có người sẽ bị hố.

“Đi thôi, nhìn như vậy là được rồi.”

Lục Dĩnh gật gật đầu, hai người đi ra bên ngoài.

“Đợi đã!”

Ngay tại lúc hai người đi ra cửa chính thì ngoài ý muốn nhìn thấy một chiếc Land Rover Range Rover màu đen đậu tại cửa chính. Một nam một nữ bước xuống từ trên xe.

Người đàn ông tướng mạo bình thường, cũng không có bất kỳ cái gì sáng chói cả. Ngược lại là người phụ nữ bên cạnh anh ta, ăn mặc gợi cảm mà xinh đẹp, trên tay còn cầm một túi văn kiện.

Hai người một trước một sau đi tới, giống như là ông chủ và thư ký.

Lâm Dật lôi kéo Lục Dĩnh, đứng ở trong góc, để tránh không bị phát hiện.

Lục Dĩnh có chút mơ hồ, ông chủ rõ ràng là trốn tránh hai người kia, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ người phụ nữ kia có bí mật không thể cho ai biết cùng với ông chủ sao?

Sợ người đàn ông kia phát hiện?

Có vẻ như là như vậy.

Không thể không nói, năng lực trinh thám logic của nữ tiến sĩ vẫn luôn là thứ gây rối.

Ánh mắt Lâm Dật nhìn chăm chú một nam một nữ đi tới, cho đến khi bọn họ tiến vào khu xưởng, hai người mới rời đi theo đường nhỏ.

“Ông chủ, ngài biết người phụ nữ kia sao?” Sau khi lên xe, Lục Dĩnh hỏi.

“Người phụ nữ nào?”

“Người phụ nữ mặc váy ngắn đó.”

“Trưởng thành chỉ có từng đó đức hạnh, tôi biết cô ấy để làm gì?”

“Vậy tại sao anh lại muốn trốn tránh người ta?”

“Bởi vì chiếc Land Rover Range Rover màu đen kia, vừa rồi mới dừng ở cửa Cisco, bây giờ lại chạy đến bên chúng ta, tôi cảm giác có chút không bình thường.”

Lục Dĩnh cũng bừng tỉnh đại ngộ, “Anh cảm thấy bọn họ có thể là người của Cisco sao?”

“Chỉ là suy đoán, cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì tôi cũng không biết, còn phải điều tra một chút.”

Đầu Lục Dĩnh có chút mơ hồ, cảm giác những thói quen trên thương trường của kinh doanh quá sâu, đoán chừng cả đời mình cũng sẽ không học được, vẫn là thành thật làm một nhà nghiên cứu khoa học thôi.

Rời khỏi Khoa Sáng, Lâm Dật đưa Lục Dĩnh trở về.

“Ký túc xá Khoa Sáng giao cho các người. Về phần làm sao để quy hoạch, cô và lão Tôn sẽ tự mình quyết định.” Lục Dĩnh xuống xe, Lâm Dật dặn dò: “Tóm lại phải nhanh chóng nâng cấp chương trình hạng mục máy quang khắc lên một chút.”

“Đã biết.” Lục Dĩnh nói:

“Chuyện của Trầm Thiên Trác làm sao bây giờ? Nếu như có được anh ta, hạng mục máy quang khắc sẽ thu được kết quả lớn hơn, còn lại thì tôi không dám nói trước, ít nhất thì có thể rút ngắn được rất nhiều chu kỳ nghiên cứu phát triển. Tác dụng của anh ta không cần nói hẳn là anh cũng biết.”

“Giao cho tôi là được, gần đây tôi sẽ đi Mỹ một chuyến, xem có thể tìm được anh ta hay không.”

Chuyện liên quan tới Trầm Thiên Trác, Lâm Dật cũng không chắc, chỉ có thể cố gắng hết sức.

Dù sao thì người ta cũng không phải là ăn chay.

Sau khi đưa Lục Dĩnh trở về, Lâm Dật gọi cho Hà Viện Viện.

“Tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Hà Viện Viện cũng không khách khí, người không biết, còn tưởng rằng cô mới là ông chủ.

“Giúp tôi tra một chiếc xe, biển số xe là A3 492 1, là một chiếc Land Rover Range Rover màu đen, tra một chút xem chủ xe là ai.”

“Ông chủ, tôi là CFO công ty a, không phải là trinh sát.” Hà Viện Viện phàn nàn nói: “Mấy ngày trước còn để cho tôi đi điều tra Trầm Thiên Trác, giờ lại muốn tôi tra xe...”

“500 ngàn tiền thưởng.”

“Thật ra tôi không có ý gì khác, lời ông chủ nói chính là mệnh lệnh, tôi chắc chắn sẽ không cự tuyệt. Ngài làm như vậy thật giống như tôi đang đòi tiền vậy.”

“Vậy được, không còn tiền thưởng nữa, siêng năng làm việc đi, tôi xem trọng cô. Đây là một phần phúc khí mà tôi tặng cho cô, cố mà trân trọng đi.”

Hà Viện Viện:???

Tôi có thể nói tục không?

Lâm Dật không cho Hà Viện Viện cơ hội nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại.

Sau khi sắp xếp tốt chuyện trước mắt, Lâm Dật tựa lưng vào ghế rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Nhiệm vụ cuối cùng của nghề giáo viên này đã hoàn thành, có thể bắt đầu nhiệm vụ cuối cùng của tài xế Didi.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật xoa tay một chút.

Không phải là bởi vì khen thưởng cuối cùng có bao nhiêu hấp dẫn, mà chính là sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, thì có thể mở ra nghề nghiệp mới.

Suy nghĩ một chút thì nghề bác sĩ này vẫn là có chút thú vị.

Reng reng reng

Ngay tại lúc Lâm Dật chuẩn bị mở lại nghề nghiệp cũ, điện thoại di động vang lên, là Kỷ Khuynh Nhan gọi điện tới.

“Thầy Lâm, đang bận sao?”

Lâm Dật cẩn thận nghe ngóng, xung quanh có chút ồn ào, hình như không phải ở văn phòng.

“Không có gì cả, nhàn muốn chết.”

“Hắc hắc, em đang ở tại quảng trường Vạn Đạt, nếu như anh không có việc gì thì đến đón em một chút đi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 291.

Chương 292. Mát Xa Người Mù Trong Truyền Thuyết

“Em không lái xe sao?”

“Em để tài xế đưa tới.”

“Vậy để cho tài xế đưa em về không được sao.”

“Không được, anh tới đón em đi!” Kỷ Khuynh Nhan thở phì phò, nói:

“Vậy mà em còn mua cho anh không ít đồ, thế mà một chút lương tâm cũng không có.”

“Em nói một chút xem có phải là mình sắp đến tháng rồi hay không, sao lại không khống chế nổi tính tình của mình thế.” Lâm Dật cười ha hả, nói.

“Là anh chọc tức em trước.”

“Em đang tức giận sao?” Lâm Dật vô tội nói:

“Đã một khoảng thời gian, anh không còn là tài xế của em nữa, với lại anh còn chưa hỏi em là đi dạo phố, sao lại không gọi điện cho anh. Em như vậy, làm cho anh cảm thấy mình không có cảm giác tồn tại!”

“Hừ, anh đúng là biết nói chuyện.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Em đang ở cửa A bên cạnh Starbucks, đi đến đó là có thể nhìn thấy em.”

“Được, đợi anh ở đó.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật lái xe đến quảng trường Vạn Đạt.

Đỗ xe tại cổng A, đập vào mi mắt là cửa hàng Starbucks, Lâm Dật trực tiếp đi tới.

Trong quán cà phê, bên cạnh Kỷ Khuynh Nhan có mười mấy cái túi to to nhỏ nhỏ.

“Không phải chứ, em mua nhiều đồ như thế?”

“Nhiều cũng đều là mua cho anh, em chỉ mua một bộ quần áo cho mình mà thôi.” Kỷ Khuynh Nhan ngạo kiều nói: “Anh xem em có tốt với anh hay không.”

“Tốt tốt tốt, em là tốt nhất rồi.” Lâm Dật cười nói.

“Còn không phải sao, mệt chết em rồi, đây là lần đầu em tự mình cầm nhiều đồ như vậy đấy.”

“Gọi điện thoại cho anh không phải là xong sao, tự mình cầm làm gì.”

“Anh cũng không phải là không có việc gì, em vẫn là tự mình làm thì hơn.” Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì nói: “Chuyện làm ăn đều đã sắp xếp xong xuôi, em dự định đặt vé máy bay trước ngày mai, thời gian của anh không có vấn đề gì chứ.”

“Tất nhiên là không có vấn đề.”

“Ừm, vậy bây giờ về nhà thôi.” Kỷ Khuynh Nhan cười nhìn Lâm Dật: “Mua cho anh nhiều đồ như vậy, có phải nên khao em một chút hay không?”

“Là khao người em, hay là khao dạ dày em đây?”

“Hắc hắc, đều cần.”

“Đi thôi.”

Lâm Dật mang theo bao lớn bao nhỏ, cùng Kỷ Khuynh Nhan đi ra khỏi quán cafe.

“Tôi dựa vào, mấy người nhìn xem, người phụ nữ đi ra từ Starbucks kia, lớn lên cũng quá đẹp đi.”

“Nào chỉ là đẹp mắt, quả thực như tiên nữ vậy.”

“Các người nhìn người đàn ông bên cạnh cô ấy xem, dáng dấp cũng không kém, hơn nữa còn chủ động giúp người ta xách đồ, dạng phú nhị đại như này thời nay quả thật là hiếm thấy.”

“Khi nào thì lão tử mới có thể cua được nữ nhân xinh đẹp như vậy a!”

“Chờ chừng nào anh có 100 tỷ thì có thể cua được phụ nữ cấp độ này.”

“Vậy cũng chỉ có thể hy vọng rằng con của tôi, lúc viếng mồ mả nhớ đốt thêm cho tôi rồi.”

Đi đến bãi đỗ xe, Lâm Dật mở cốp sau, bỏ đồ áo mà Kỷ Khuynh Nhan mua vào trong, sau đó lái xe rời đi.

“Mẹ nó, không phải chứ, đi FAW cũng có thể cua được gái đẹp sao? Vậy Wuling Hongguang của tôi có phải cũng có sức đánh một trận hay không?”

Lâm Dật lái xe mang Kỷ Khuynh Nhan đến Cửu Châu Các.

“Cuối cùng cũng về đến nhà, đi dạo một buổi chiều, mệt muốn chết.”

Tiến vào nhà, Kỷ Khuynh Nhan vứt bỏ đôi giày cao gót trên chân xuống, không có hình tượng chút nào mà nằm lên trên ghế sô pha.

“Có cần anh mát xa giúp em hay không?”

“Được thôi, hôm nay cho anh một cơ hội.” Kỷ Khuynh Nhan được tiện nghi còn khoe mẽ, “Nhưng vẫn là đi nấu cơm trước đi, thật là có chút đói bụng, em sẽ vào bếp giúp đỡ.”

“Anh nhớ hình như trước đây em có nói qua là trong vòng một tháng sẽ không ăn bất kỳ thứ gì do anh làm, lúc này mới mấy ngày mà đã đổi ý rồi sao?”

“Ai nha, hôm nay là tình huống đặc biệt, không tính toán gì hết, anh không thể tính toán nhiều với em như vậy.”

“Là bởi vì đến tháng sao?”

Gương mặt Kỷ Khuynh Nhan đỏ lên, “Đừng đoán mò nữa, nấu cơm đi.”

“Được, ăn pudding caramen không?”

“A...”

Vừa định trả lời thì Kỷ Khuynh Nhan dừng lại suy nghĩ một chút rồi nói: “Hôm nay em muốn đổi đổi khẩu vị, muốn ăn pudding vani.”

“Được, chờ chút.”

Tốc độ nấu cơm của Lâm Dật rất nhanh, khoảng 40 phút sau thì đã làm xong toàn bộ. Nhưng Kỷ Khuynh Nhan vẫn đi vào giúp đỡ, cô không muốn xấu hổ khi để anh làm việc một mình.

“Lâm Dật, em đã mang bát đũa lên rồi, anh bưng nồi canh bên trong ra là được rồi.” Đứng trước bàn ăn, Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Ừm, em ăn trước đi.”

Lâm Dật bưng một cái nồi đi lên, mở nắp ra, từng đợt hương thơm vị ngọt xông vào mũi.

“Cái này, đây không phải là nước đường đỏ sao?”

“Bên trong còn có táo và nấm tuyết, đây là bản cao cấp đó nha.”

“A... Anh làm cái này làm gì vậy.” Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng hỏi, cảm thấy ấm áp.

“Dì cả sắp tới, phải uống ít đồ bồi bổ.”

Kỷ Khuynh Nhan một tay kéo má, “Làm cho em thì cứ nói thẳng đi, hắc hắc, cho anh một cái hôn gió, xem như là khen thưởng.”

“Nhanh ăn cơm đi, để lâu nguội đấy.” Lâm Dật cười nói.

“Ừm.”

Tốc độ ăn cơm của Kỷ Khuynh Nhan không nhanh, một bữa cơm ăn hết 40 phút.

Sờ lấy bụng của mình, Kỷ Khuynh Nhan ngồi xuống trên ghế sô pha, khuôn mặt đáng yêu lộ ra vẻ thỏa mãn trước nay chưa từng có.

“Lâm Dật, em nghỉ một lát, anh giúp em mát xa vài cái.”

“Anh cảm thấy, em cần phải đi vài vòng, để toàn thân có thể được thả lỏng, như vậy hiệu quả sẽ càng tốt hơn.”

“Anh là muốn em mặc đồ tắm, sau đó mới qua mát xa cho em chứ gì.”

“Ngạch...”

Gần đây làm sao vậy, đều không theo kịp cô ấy?

Xem ra cần phải triển khai con đường mới.

“Kỷ nữ sĩ, xin đừng hoài nghi phẩm đức nghề nghiệp và thái độ chuyên nghiệp của tôi.”

“Em thấy anh giống một tên lưu manh hơn.” Kỷ Khuynh Nhan ngẩng cao đầu, nói: “Lại nói, mát xa chuyên nghiệp đều là người mù, anh không có chút chuyên nghiệp nào cả.”

“Việc này không phải đơn giản sao, chỉ cần anh muốn là có thể biến thành người mù trong vài phút.”

Lâm Dật nhắm mắt lại, nhào tới phía Kỷ Khuynh Nhan.

“A! Ha ha...”

“Lâm Dật, anh bắt nạt người ta, không cho phép gãi ngứa.”

“Tay của anh để ở đâu vậy.”

“Anh là người mù, anh cũng không biết là để ở đâu, phó thác cho trời đi.”

“Đừng đừng, em biết sai rồi.” Tóc tai của Kỷ Khuynh Nhan đã lộn xộn, nói:

“Cũng đã đáp ứng để anh mát xa, còn dùng phương thức như vậy chiếm tiện nghi của em để làm gì.”

“Vậy là được rồi nha.”

Kỷ Khuynh Nhan sửa sang lại tóc, đi lên lầu thay đồ ngủ, sau đó hét vọng xuống dưới lầu:

“Lâm Dật, đến phòng em...”

“Anh đến đây.”

Kỷ Khuynh Nhan còn chưa dứt lời, thì phát hiện Lâm Dật đã đứng phía sau mình.

A _!

Còn không đợi Kỷ Khuynh Nhan kịp phản ứng, thì đã bị Lâm Dật ôm lấy, trực tiếp ném lên giường.

Phập phồng gợn sóng, sóng dậy ầm ầm giống như biển lớn.

“Lâm Dật, tên chết bầm nhà anh, có tin em cắn anh hay không!”

Anh vỗ một cái trên mông Kỷ Khuynh Nhan, “Bớt nói nhảm đi, nằm sấp xuống.”

“Nếu không phải do anh nấu cơm cho em thì em nhất định sẽ cắn chết anh.”

“Vậy sau này, em có còn muốn ăn cơm anh nấu nữa hay không?”

“Muốn.”

“Vậy còn không nằm sấp xuống?”

“Ừ, biết rồi.”

Kỷ Khuynh Nhan nằm úp sấp trên giường, Lâm Dật cũng không đùa cô nữa, giúp cô mát xa thắt lưng.

“Em có nghe Viện Viện nói qua, Triệu Chính Dương tố cáo anh sao?”

“Cô ấy nói cho em? Cái miệng này đúng là quá nhanh, anh phải trừ lương của cô ấy mới được.”

“Người ta cũng không có ý gì khác, anh trừ lương người ta làm gì, lại nói, chuyện lớn như vậy, sớm muộn gì em cũng biết thôi.”

“Ý của anh là, trừ bớt tiền lương của cô ấy, chẳng phải là sẽ tiết kiệm được tiền sao.” Lâm Dật nói:

“Tranh thủ thời điểm cuối năm, đem tiền lương của cô ấy trừ sạch, quyết định như vậy đi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 292.

Chương 293. Sự Trùng Hợp Không Ngờ Tới

“Viện Viện chính là điển hình cho một người hám tiền, nếu như anh dám trừ tiền lương của em ấy, cẩn thận em ấy sẽ cầm đao, đi tìm anh liều mạng.” Kỷ Khuynh Nhan trêu ghẹo.

“Không có việc gì, đến lúc đó anh sẽ cho cô ấy một cái bánh lớn. Với IQ của cô ấy thì nhất định sẽ bị mắc lừa.”

“Hai người các người sao cứ tổn thương lẫn nhau như vậy.” Kỷ Khuynh Nhan cười nói:

“Thật ra, việc này cũng có trách nhiệm của em. Nếu như em không đi lên lầu hai nói chuyện, thì Triệu Chính Dương cũng sẽ không nhìn thấy, anh cũng sẽ không bị cuốn vào chuyện kiện cáo này.”

“Vậy em có phải nên bày tỏ chút gì đó hay không, không nên ngồi không như vậy.”

“Xem biểu hiện của anh, nói không chừng ngày nào đó tâm tình tốt, em sẽ mặc đồ tắm cho anh xem.”

“Chọn ngày không bằng đụng ngày, hôm nay cũng không xung đột gì cả, vừa vặn là ngày tốt cảnh đẹp, chúng ta cũng đừng cô phụ ánh trăng đêm nay.”

“Hôm nay không được, anh mát xa cho em rất thư thái, em một chút cũng không muốn động đậy.” Kỷ Khuynh Nhan lười biếng nói.

“Ăn xong hết nằm sấp rồi lại không muốn động đậy, nếu như em mà không béo thì đúng là không theo lẽ thường nha.”

“Béo em cũng ăn, hừ.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Đúng rồi, em đã đặt trước vé máy bay cho buổi tối ngày mai, buổi tối ngủ một giấc, mở mắt là đã đến Mỹ. Nhưng bởi vì chênh lệch múi giờ cho nên lúc xuống máy bay, thì vẫn là trời tối.”

“Được rồi, em xem đó mà làm, anh nghe theo sắp xếp của em.”

“Vậy là được rồi nha, phải làm một bé ngoan nghe lời.”

Ong ong ong

Điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là cuộc gọi video của Hà Viện Viện.

Bối cảnh trong video, là tập đoàn Lăng Vân, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy Kỳ Hiển Chiêu đang đi phía sau cô ấy.

“Đêm hôm khuya khoắt, hai người các người không trở về nhà, còn ở công ty làm gì, sẽ không phải là làm chút việc gì đó không thể để lộ ra ngoài chứ.”

“Đừng nói như vậy, da mặt tôi dày, nhưng anh Kỳ sẽ không chịu được.”

“Được rồi, đại lão gia sợ trái trứng, nói cho anh ta rằng sau này đi ra ngoài, đừng nói là người của tập đoàn Lăng Vân, tôi gánh không nổi người kia.”

“Anh còn không biết xấu hổ mà nói người khác, trong thời gian dài như vậy, còn không bắt được học tỷ của tôi, thật mất mặt.”

“Cô cũng không phải cùng một dạng sao? Nếu như cô trâu bò, vậy đẩy ngã lão Kỳ thử coi.”

“Anh khác tôi, Hà Viện Viện tôi cũng không sợ anh, nếu như anh đẩy được học tỷ của tôi, thì tôi sẽ đẩy ngã anh Kỳ ở trong văn phòng!”

“Đây chính là do cô nói đó.”

Lâm Dật đưa di động nhắm vào Kỷ Khuynh Nhan, “Học tỷ của cô đang nằm đây, hiện tại xin hãy bắt đầu màn biểu diễn của cô.”

“Lâm Dật, tên chết tiệt, đừng chụp em.”

Kỷ Khuynh Nhan vội vàng nhảy sang một bên, tránh né camera của Lâm Dật.

“Chúng tôi vừa xong một đợt, giờ tới lượt cô.”

“Các người vậy mà...”

Ở đầu dây bên kia, Hà Viện Viện đang trợn mắt há hốc mồm.

Tuy rằng cô luôn nói Lâm Dật nhanh bắt Kỷ Khuynh Nhan về tay một chút, nhưng cô cũng biết, lấy tính cách bảo thủ của chị ấy thì trong thời gian ngắn căn bản không thể có khả năng bị hạ gục.

Cho đến khi trông thấy hình ảnh trong video, Hà Viện Viện mới phát hiện, mình vẫn còn là một thiếu nữ đơn thuần.

Mà học tỷ còn mặc đồ ngủ, điểm quan trọng nhất chính là đang Cửu Châu Các.

Đây như một cái búa giáng vào hiện thực vậy!

“Nhanh nhanh nhanh, tôi đã chuẩn bị xong bắp rang rồi, chỉ chờ các người bắt đầu thôi, là bát phụ tọa Liên hay là hổ nữu thôi xa, nhanh cho tôi mở mang thêm kiến thức nào.”

“Học tỷ ~~~”

Hà Viện Viện đã khóc không ra nước mắt, chỉ có thể tìm kiếm trợ giúp bên ngoài.

“Được rồi, đừng nháo nữa.” Kỷ Khuynh Nhan đoạt lấy điện thoại của Lâm Dật, nói: “Tìm anh ấy có việc gì không?”

“Việc của em bây giờ chỉ là việc nhỏ.” Hà Viện Viện gấp gáp hỏi: “Học tỷ, chị sao lại đến nhà Lâm tổng vậy?”

“Chị đến đây ăn cơm, buổi tối anh ấy không cho chị đi.” Kỷ Khuynh Nhan đem trách nhiệm đẩy đi không còn một mảnh.

“Vậy đồ ngủ kia là đã xảy ra chuyện gì? Nhà anh ấy sao lại có sẵn đồ ngủ của phụ nữ?”

“Đây cũng là anh ấy mua cho chị, anh ấy cũng năn nỉ đến mấy lần rồi, vừa lúc chị cũng lười động đậy cho nên cố mà ở lại đây một đêm vậy.”

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan trợn mắt nói dối, Lâm Dật cũng không có vạch trần cô.

Cho cô ấy chút mặt mũi đi.

“Học tỷ, tuy rằng Lâm tổng không phải người như vậy, nhưng em cảm thấy theo như lời nói của anh ấy thì chuyện không phải là như vậy”

“Ừm? Ý em là gì? Chẳng lẽ em cảm thấy, là chị chủ động tới?”

“Cũng có khả năng này.”

“Vậy em phát trực tiếp cho Lâm Dật coi đi.”

Kỷ Khuynh Nhan thở phì phò ném di động qua, sau đó đi ra ngoài đắp mặt nạ.

Người gì vậy chứ, đã có lòng tốt giúp cô trừng trị Lâm Dật, thế mà lại còn nghi ngờ mình.

Tôi là người tùy tiện như vậy sao!

Rõ ràng cũng là do anh ấy kéo mình tới!

Lâm Dật tiếp lấy điện thoại di động, nghiêm túc lại, nói:

“Muộn như vậy còn gọi tới, khẳng định là có chuyện đúng không.”

“Ban ngày anh không phải muốn tôi điều tra một chiếc Land Rover màu đen sao, đã tra được.” Hà Viện Viện nói: “Anh biết không xe này là của Tào Tương Dư!”

“Tào Tương Dư?”

Lâm Dật sửng sốt một chút, một lúc sau mới phản ứng lại được. Người tên Tào Tương Dư này không phải là con trai của ông chủ Cisco, Tào Gia Đống sao.

Vậy mà mình lại gặp anh ta tại xưởng nhà mình, quả thực là ngoài ý muốn.

“Không sai, chính là hắn.” Hà Viện Viện hỏi:

“Anh có phải là đã nghe được tin tức gì đó hay không. Đây cũng quá đúng lúc đi, anh để tôi đi điều tra người vậy mà tra được trên đầu Tào Tương Dư.”

“Không có việc gì, chỉ là tùy tiện điều tra một chút thôi mà thôi.” Lâm Dật tuỳ tiện trả lời: “Nếu như không có chuyện gì khác thì tôi cúp trước đây.”

“Gấp gáp như vậy làm gì, trò chuyện thêm một chút đi.”

"Học tỷ của cô đang còn ở đây này, cô còn muốn lôi kéo tôi đi nói chuyện phiếm? Cô gái, cô đã thu hẹp đường đi của tôi rồi!

“À, tôi đã hiểu, anh cúp máy đi, không tán gẫu nữa.”

Vừa cúp điện thoại thì thấy Kỷ Khuynh Nhan đắp mặt nạ đi đến.

Trên tay cô còn cầm một cái mới, chuyện vừa rồi hình như không ảnh hưởng chút nào tới cô cả.

“Đến đây, em đắp cho anh một cái, cái mặt nạ này rất tốt.”

“Anh dùng làm gì.”

“Không được, nhất định phải đắp.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Anh có còn muốn xem em mặc đồ tắm nữa không.”

“Gương mặt này của anh phơi gió phơi nắng, đã không còn bộ dáng đẹp trai năm đó, cho nên cần gấp một miếng mặt nạ để bù đắp nước.”

Kỷ Khuynh Nhan vô cùng vui mừng, “Anh chính là muốn giở trò lưu manh.”

Kỷ Khuynh Nhan đem mặt nạ xé ra, thuần thục đắp lên mặt cho Lâm Dật.

“Anh có biện pháp có thể tránh cho việc sau này anh lại giở trò lưu manh.”

“Biện pháp gì vậy?”

“Hiện tại để cho anh đùa giỡn đủ, chờ đến lúc anh không hứng thú nữa thì sẽ không còn như vậy.”

“Anh nghĩ thì hay lắm.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Đúng rồi, Viện Viện gọi có chuyện gì vậy.”

“Hôm nay anh đã gặp phải một người, là con trai của ông chủ Cisco - Tào Tương Dư, cũng là người phụ trách nghiệp vụ công xưởng Cisco.”

“Để cho con mình quản lý công xưởng sao?” Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy ngoài ý muốn.

“Thế nào? Điều này rất bình thường đi, đều là người nhà mình cả.”

Kỷ Khuynh Nhan chần chờ mấy giây rồi nói, “Ông chủ Cisco có mấy đứa con?”

“Hai đứa, một trai một gái, nữ tên là Tào Tĩnh Thu, có vẻ như nhỏ hơn Tào Tương Dư ba tuổi.”

“Như vậy thì rõ rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Tuy rằng không hoàn toàn đúng, nhưng khả năng này, là đang biểu đạt một thái độ.”

Lâm Dật khẽ nhíu mày, “Ý của em là, Tào Gia Đống đang dùng phương pháp này để nhắc nhở rằng Tào Tương Dư đã thất sủng rồi sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 293.

Chương 294. Hiện Trường Lật Xe Cỡ Lớn

“Dù sao cũng là con trai của mình, không thể dùng từ nhắc nhở này.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Có khả năng chỉ là cho thấy một loại thái độ, còn về phần ý nghĩ trong đó thì cũng chỉ có người trong cuộc mới hiểu.”

Kỷ Khuynh Nhan vân vê tóc, lại tiếp tục nói:

“Nhưng nếu anh có thể tra được, chức vị của Tào Tĩnh Thu tại Cisco thì có thể dễ dàng phán đoán chuyện này hơn.”

Lâm Dật gật đầu, từ chối cho ý kiến, điều mà Kỷ Khuynh Nhan nói không phải là không có lý.

Xét thấy trạng thái hôm nay của Tào Tương Dư thì hình như còn thiếu chút thành thục ổn trọng.

“Hiện tại Cisco không phải là kẻ địch của anh sao, anh gặp anh ta ở đâu vậy?”

“Tại cổng của điện tử Khoa Sáng, anh ta mang theo thư ký qua.”

“Anh muốn thu mua Khoa Sáng à?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi: “Mấy ngày trước em có xem tin tức tài chính và kinh tế, hình như nói Khoa Sáng tuyên bố phá sản, liệu Cisco có thể tiếp quản cái này hay không?”

Lâm Dật có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Kỷ Khuynh Nhan còn chú ý tới chuyện bên lĩnh vực khoa học kỹ thuật.

Thật ra cũng không hẳn là vậy, nếu như không phải là vì Lâm Dật thì Kỷ Khuynh Nhan cũng sẽ không chú ý nhiều như vậy.

“Em suy nghĩ nhiều rồi, bọn họ sẽ không thu mua đâu.” Lâm Dật nói.

“Sao anh chắc chắn như vậy? Căn cứ vào gì chứ?”

“Bởi vì Khoa Sáng đã bị anh mua.”

Kỷ Khuynh Nhan:???

“Anh đã mua Khoa Sáng rồi sao?!” Đôi mắt đẹp của Kỷ Khuynh Nhan trừng lớn, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Hôm nay vừa mới mua, chỉ là một công ty phá sản mà thôi, có cần ngạc nhiên như vậy không.”

“Chủ yếu là không thấy Viện Viện nói đến chuyện này, vậy mà anh đã im hơi lặng tiếng mà thu mua rồi?”

Hà Viện Viện là CFO của Lăng Vân, là một Giám đốc Tài Vụ, bất kỳ khoản phương án thu mua nào cũng phải qua tay cô ấy, nếu không thì sẽ không có người trả tiền.

“Ngoài tập đoàn Lăng Vân, anh không phải còn có những sản nghiệp khác sao. Lúc đó vô tình nghe được tin Khoa Sáng phá sản, do đó thuận tiện thu mua luôn.”

Điện tử Khoa Sáng là khen thưởng của hệ thống, mà việc này lại không có cách nào nói rõ, chỉ có thể tùy tiện nghĩ một cái lý do để lấp liếm cho qua chuyện.

“Anh cũng quá biết đùa đi.” Kỷ Khuynh Nhan cười nói, “Sao em lại cảm thấy anh thu mua một công ty nhìn giống như là đang mua rau cải trắng ngoài chợ vậy.”

“Em nói sai rồi, so với mua một rau cải trắng thì còn nhẹ nhàng hơn nhiều.”

“Anh cứ khoác lác đi.”

Nhìn thấy sự nghiệp của Lâm Dật có thành tựu, Kỷ Khuynh Nhan cũng cao hứng theo, cũng không xoắn xuýt về vấn đề này nữa. Cô hỏi tiếp chuyện khác.

“Anh gặp phải Tào Tương Dư tại cửa công xưởng đúng không, em cho rằng mục đích của anh ta hẳn là cũng không đơn thuần.”

Vấn đề này Lâm Dật cũng đã nghĩ qua, nhưng còn chưa thể khẳng định.

“Ý của em là nói, anh ta đến Khoa Sáng để tìm kiếm EMO(*) sao?”

(*)nhà sản xuất phụ tùng gốc là một công ty sản xuất các bộ phận và thiết bị có thể được bán bởi nhà sản xuất khác. Ví dụ, Foxconn, một công ty sản xuất hợp đồng điện tử của Đài Loan, chuyên sản xuất nhiều bộ phận và thiết bị cho các công ty như Apple Inc., Dell, Google, Huawei, Nintendo, Xiaomi,... là công ty OEM lớn nhất thế giới, cả về quy mô và doanh thu.

Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu, “Chuyện liên quan tới Cisco, Viện Viện đã nói qua với em không ít. Hiện tại, vấn đề lớn nhất của bọn họ chính là sản lượng không đủ. Bởi vì không chỉ có tập đoàn Lăng Vân bên này, mà một số công ty có thực lực mạnh khác cũng vô cùng xem trọng sản phẩm của Cisco. Vì để nhanh chóng đứng vững gót chân, tất nhiên là trong khoảng thời gian ngắn phải tìm kiếm EMO.”

“Ngoại trừ chuyện đó ra, em còn nghe Viện Viện nói, Cisco vô cùng coi trọng Chip 1.0. Thậm chí bọn họ còn hô khẩu hiệu trong nội bộ rằng muốn trong vòng năm năm, trở thành công ty sản xuất lớn thứ ba sau Hồng Hải và Đài Điện. Cho nên điều cấp thiết nhất của bọn họ hiện tại chính là muốn đứng vững gót chân, cho nên em cảm thấy, có lẽ thật sự có thể đang tìm kiếm sự hợp tác.”

Lâm Dật ngồi khoanh chân trên giường, một tay xoa đầu, mày nhăn lại.

“Theo như em nói thì có hai loại khả năng khiến Tào Tương Dư đến Khoa Sáng.” Lâm Dật nói:

“Chuyện này có thể là ý của cha anh ta, anh ta chỉ chấp hành theo thường lệ thôi. Với lại cũng có thể là vì để củng cố địa vị của mình tại công ty, nên mới chủ động tìm kiếm hợp tác.”

“Hắc hắc, thật thông minh.”

Kỷ Khuynh Nhan nhéo mặt Lâm Dật, đi đến phía sau của anh, bóp vai.

“Em cảm thấy, nếu như là loại khả năng thứ hai thì càng có lợi hơn đối với anh, như vậy lúc đàm phán, lợi thế lại càng lớn, dễ dàng cò kè mặc cả.”

“Đúng là đạo lý này.” Lâm Dật nói.

Nhưng trong lòng của anh, cũng có chút lo lắng tiềm ẩn.

Ngoại trừ Tào Tương Dư thì Tào Tĩnh Thu không lộ diện kia, dường như cũng là một tai họa tiềm ẩn.

Nếu có cơ hội, thật sự phải điều tra người này một chút.

Reng reng reng

Ngay lúc Lâm Dật đang suy nghĩ những chuyện này, điện thoại di động bên cạnh vang lên.

Người gọi điện tới, là Vương Thiên Long.

“Xảy ra chuyện gì sao?”

“Lâm tổng, vừa rồi có người tên là Tào Tương Dư gọi điện thoại tới, nhưng tôi không có nhận, để vợ tôi nhận.”

Lúc trước trong lúc nói chuyện, Lâm Dật đã nói trước cho Vương Thiên Long rằng thời gian gần đây, có thể sẽ có người lạ gọi điện thoại cho anh ta. Đồng thời cũng căn dặn rằng nếu nhìn thấy số lạ thì không cần tự mình nhận, để cho người khác nhận rồi hỏi rõ tình huống, sau đó mới quyết định bước tiếp theo nên làm thế nào.

Vương Thiên Long cũng rất nghe lời, để cho vợ của mình gánh vác nhiệm vụ gian khổ này.

“Đối phương nói như thế nào?”

“Anh ta nói mình là quản đốc điện tử Cisco, muốn hẹn tôi nói chuyện, hình như có ý muốn hợp tác, còn lại cũng không có nhiều lời.”

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan liếc nhau một cái.

Cảm giác mọi chuyện phát triển hoàn toàn giống như trong tưởng tượng của mình.

Tào Tương Dư gọi điện tới ở thời điểm này, tất nhiên là tới tìm OEM.

Suy nghĩ vài giây, Lâm Dật nói:

“Anh nói lại với anh ta rằng bản thân mình không có thời gian, sau đó đem phương thức liên lạc của tôi cho anh ta, nhưng không được bại lộ thân phận của tôi.”

“Vậy thì dù sao cũng phải có một thân phận chứ, nếu không việc này rất khó làm nha.”

“Việc này còn không đơn giản sao, anh cứ nói tôi là em vợ anh, công xưởng giao cho tôi xử lý.”

“Việc này thật ra thì không thành vấn đề, nhưng em vợ tôi hai năm trước xảy ra tai nạn xe cộ, bị một chiếc xe tải lớn đâm phải, lúc phát hiện đã máu thịt be bét, chết rất thảm...”

Lâm Dật:…

Kỷ Khuynh Nhan bên cạnh cười ngặt nghẽo, hoàn toàn không nghĩ tới, sẽ phát sinh cuộc đối thoại này.

“Vậy thì đúng thật là rất thảm, có muốn tôi tìm giúp anh một xe tải để anh cũng có thể thể nghiệm một chút hay không?”

“Đừng đừng, Lâm tổng, chúng ta từ từ nói chuyện. Nếu như tôi hy sinh oanh liệt thì ai sẽ giúp ngài quản lý khách sạn đây.”

“Có tiền còn sợ tìm không được người làm việc sao?”

“Lâm tổng, cũng không thể nói như vậy chứ.” Vương Thiên Long nói:

“Không phải tôi khoác lác đâu, quy mô khách sạn Bán Đảo bày ra đó, thật sự là không có mấy người có thể đem một khách sạn lớn như vậy quản lý gọn gàng ngăn nắp đâu.”

“Được rồi, đừng khoác lác nữa.” Lâm Dật nói: “Lúc làm việc nhớ cẩn thận một chút, việc này không được để lộ.”

“Đã biết, Lâm tổng, tôi cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

“Ừm.”

Trao đổi đơn giản vài câu, Lâm Dật liền cúp điện thoại.

Tê

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Dật bỗng nhiên cảm giác hơi run, “Cũng không mở điều hòa, trong phòng sao lại lạnh như vậy...”

Tiếng nói chuyện im bặt lại, Lâm Dật nhìn thấy vẻ mặt Kỷ Khuynh Nhan tràn ngập sát khí.

Cô ấy đây là làm sao vậy?

Cho dù dì cả có đến thì cũng không đến mức biến ảo không ngừng như này chứ, vừa rồi không phải đang còn rất tốt sao?

“Anh vừa mới nói, khách sạn Bán Đảo là của anh?”

“Phải, phải, là một khách sạn mà thôi, cũng không có gì lớn cả.”

“Trước đó, tập đoàn Triều Dương muốn thuê địa điểm để họp báo, quản lý Vương thay đổi thái độ bất ngờ, tích cực phối hợp, thì ra là do anh đến sao.”

“Ai... Không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn là vậy...”

“Anh còn dám thừa nhận!” Kỷ Khuynh Nhan tức giận, nói: “Thế mà lại dùng phương pháp như vậy, gạt em làm động tác Squat, xem em thu thập anh thế nào !”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 294.

Chương 295. Thói Quen Online Của Ngài

Mẹ nó chứ!

Sao lại quên mất chuyện này rồi!

Kỷ Khuynh Nhan giương nanh múa vuốt xông tới, một chút không thèm để ý hình tượng thục nữ, cưỡi lên người Lâm Dật.

Bởi vì bên trong mặc áo lót nhỏ, cho nên tạo nên từng đợt gợn sóng.

“Em nghe anh nói đã.” Lâm Dật vội vàng giải thích:

“Việc này cũng không thể trách anh, dáng người Kỷ tổng tốt như vậy, người nam nhân nào mà không có chút ý nghĩ xấu chứ? Anh như vậy cũng là chuyện thường tình, em phải hiểu cho anh.”

“Sao lại thành em không hiểu anh rồi?”

“Không phải sao.” Lâm Dật hiên ngang lẫm liệt nói:

“Anh cũng là nam nhân mà, cũng có nhu cầu chứ, khi đó anh vừa mới từ chức, lúc trước chỉ có thể lén nhìn bà chủ như hoa như ngọc là em. Lúc ấy có cơ hội, cho dù có nguy cơ bị phán chung thân thì anh cũng phải thử một chút, nhân sinh không thể lưu lại tiếc nuối được.”

Nhìn thấy Lâm Dật nói có vẻ chính nghĩa, vẻ mặt Kỷ Khuynh Nhan có chút xúc động.

Chẳng lẽ tên gia hỏa này, lúc làm việc còn lén chú ý tới mình sao?

Không nghĩ tới trước đây anh ấy còn biết xấu hổ.

“Được thôi, việc này tạm tha thứ cho anh.”

Kỷ Khuynh Nhan cũng rất tò mò, rốt cuộc dưới tay Lâm Dật còn có bao nhiêu sản nghiệp, nhưng cô rất thức thời mà không có hỏi.

Nhất định phải để anh ấy chủ động nói với mình mới được, tuyệt đối không thể chủ động hỏi, như vậy thì thật không có mặt mũi.

“Được rồi, em buồn ngủ rồi, anh mau trở về ngủ đi, chiều ngày mai đến tìm em, không được đến muộn.”

“OK.”

Ra hiệu một cái, Lâm Dật cũng không đùa giỡn Kỷ Khuynh Nhan nữa, vẫn còn có chuyện đang đợi mình làm đây.

Nằm ở trên giường, Lâm Dật mở hệ thống ra.

“Hệ thống, khởi động lại nghề nghiệp tài xế Didi.”

【 Tài xế Didi, hoàn tất quá trình đóng băng nghề nghiệp. 】

【 Có khởi động lại không. 】

“Khởi động lại!”

【 Nghề nghiệp tài xế Didi đã được mở ra. 】

【 Nhiệm vụ hệ thống, chạy an toàn 5000km (1089/ 5000), khen thưởng 200000 điểm thông thạo. 】

Lâm Dật tính toán một chút, thời điểm mở ra Didi trước đó, hình như đã chạy được một tuần, tổng cộng chạy gần 1000 km.

Dựa theo tốc độ cà lơ phất phơ trước đây thì có khả năng còn cần một tháng nữa mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Từ giờ trở đi, mình cũng phải nghiêm túc hơn một chút.

Sáng sớm hôm sau, lúc Lâm Dật thức dậy, phát hiện trong phòng bếp có tiếng đinh đinh đang đang.

Xuống lầu xem xét thì phát hiện Kỷ Khuynh Nhan mặc tạp dề, đang bận rộn trong phòng bếp.

Trên đầu cô còn mang một dây cột tóc màu xanh lam, đem tóc rối đều cuộn lại ra sau đầu, toàn thân tản ra khí chất của một người phụ nữ gia đình.

“Nhanh đi rửa mặt đi, mì sẽ nấu xong ngay.”

“Sao em còn dậy làm bữa sáng nữa.” Lâm Dật tựa ở cạnh cửa, nói.

“Cũng không thể để mình anh nấu cơm được, em đây rất công bằng.”

“Anh nấu cho em thịt cá, em lại nấu cho anh có bát mì, cấp bậc có phải hơi kém một chút hay không.”

“Anh không phải nói em là nữ tổng giám đốc mà anh thầm mến sao, hiện tại em tự mình xuống bếp nấu cho anh, anh còn không hài lòng?” Kỷ Khuynh Nhan cầm nồi lên, nói: “Cái này mạnh hơn nhiều so với thịt cá.”

“Đúng, đúng, đúng, mạnh hơn nhiều lắm.”

Nhìn thấy bộ dáng ngạo kiều của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật chỉ cười rồi vào phòng vệ sinh, chuẩn bị rửa mặt.

Khi Lâm Dật đi ra từ phòng vệ sinh thì bữa sáng đã được bưng lên bàn.

Mì sợi, trứng tráng và sữa bò, có thể xem như là Trung Tây kết hợp.

“Phía bên trường học, anh định xin nghỉ mấy ngày?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi: “Chúng ta phải sắp xếp hành trình một chút.”

“Anh định từ chức, về sau chắc là chạy lại Didi.”

“Anh về trường học công tác vẫn chưa tới nửa tháng đâu, sao lại muốn đi rồi?”

“Anh chỉ như đi tham quan mà thôi.”

“Em cảm thấy vậy cũng rất tốt, về sau có thể chuyên tâm làm tài xế.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Vừa lúc em cũng không muốn lái xe đâu, mỗi lần đều phải thay giày bệt.”

“Em dạo này hơi lười rồi đấy.”

“Hắc hắc.”

Ăn sáng xong, Kỷ Khuynh Nhan mang theo mấy cái túi vừa mua hôm qua ra, nói: “Những quần áo này em đem đến phòng làm việc, buổi chiều lúc anh qua đón em có thể thuận tiện thay luôn.”

“Được thôi.”

Hai người lên xe, động tác Kỷ Khuynh Nhan thuần thục chốt một đơn, hai người lại về với hình thức lúc trước.

Đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, Lâm Dật lại tới trường học một chuyến.

“Anh Lâm, hôm nay anh có một tiết buổi chiều mà, sao lại đến sớm như vậy.” Tống Giai nói.

Trong mắt bọn họ, Sư Đại chính là sân sau của Lâm Dật, muốn tới lúc nào thì tới.

Nhưng nhắc tới đây cũng kỳ quái, tuy rằng anh ấy luôn luôn đến trễ về sớm, nhưng lại không lỡ bất kỳ tiết học nào.

Nói theo một góc độ khác thì chính là tính toán vô cùng chuyên nghiệp.

“Về sau tôi sẽ không tới đây nữa, hôm nay tới để chào tạm biệt mọi người.”

“Không tới? Lại muốn từ chức sao?”

“Không tính là từ chức, sau này trên danh nghĩa sẽ là không lên lớp nữa.” Lâm Dật nói: “Nếu như trường học có việc, tôi sẽ còn trở lại.”

Nói chuyện đơn giản vài câu, Lâm Dật rời khỏi văn phòng, trở lại trên xe.

Còn chưa kịp thắt dây an toàn, thì điện thoại di động đã vang lên, là một số lạ.

“Xin chào, là Lâm tiên sinh đúng không.”

Giọng của đối phương rất lớn, Lâm Dật nhớ lại một chút, hình như mình không quen ai như vậy.

“Là tôi.”

“Tôi là quản đốc của Cisco, Tào Tướng Dư. Hôm qua tôi có gọi điện cho anh rể cậu, anh ấy nói chuyện bên công xưởng là do cậu phụ trách.”

Lâm Dật giật mình, cú điện thoại này, nằm trong dự liệu của anh.

“Đừng nói đến mấy cái nhà máy hỏng hóc kia nữa, toàn là hàng kém chất lượng thôi.” Lâm Dật mắng: “Cũng không biết anh rể tôi nghĩ thế nào nữa, tốn mấy trăm triệu chỉ để thu mua một nhà máy hỏng, tôi cũng chịu luôn rồi.”

Tào Tướng Dư nghe một trận mắng thì thấy mông lung, ngay cả anh rể của mình cũng dám mắng, là kẻ hung hãn a!

“Đúng rồi, anh là ai vậy? Vừa rồi tôi nghe không rõ.”

“Tôi là quản đốc của Cisco, Tào Tướng Dư.”

“A? Cisco là cái gì? Lúc trước chưa từng nghe qua.”

Điều này làm cho Tào Tướng Dư càng ngạc nhiên hơn, Cisco ngay tại bên cạnh Khoa Sáng, cách chưa tới một trăm mét đâu, vậy mà lại chưa từng nghe qua?

Xem ra chỉ là một tên lưu manh!

“Chưa từng nghe qua cũng không sao cả, hôm nay tôi gọi điện thoại cho cậu, là có chút việc muốn nói với cậu. Khi nào cậu có thời gian, chúng ta có thể gặp mặt không?”

“Hiện tại không được, tôi đang du lịch ở nước ngoài... Ai ai ai... Con mẹ nó cô hạ miệng nhẹ chút... Mạng của lão tử đó...”

“Ha ha, thì ra Lâm tiên sinh đang bận, tôi sẽ không quấy rầy nữa,... Chờ khi nào cậu trở về thì chúng ta lại hẹn sau vậy.”

“Được, chờ tôi trở lại thì sẽ gọi điện cho anh, đều là bạn bè mà.”

“Đúng đúng đúng, đều là bạn bè cả, đến lúc đó tôi sẽ bày tiệc đón gió tẩy trần cho cậu.”

“Không dám không dám.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật sờ cằm, còn không đợi mình thả câu, con cá Tào Tướng Dư này đã chủ động mắc câu rồi, đây là dấu hiệu tốt.

Nhưng trên tay của mình đã không còn người có thể dùng nữa, phải nhanh chóng sắp xếp cho Vương Nhiễm vào cương vị mới được.

“Ngài mới có đơn đặt hàng, từ tiệm bún cay thập cẩm ở cầu Bắc đến trường đua xe quốc tế Trung Hải.”

Nhìn thấy nội dung trên đơn đặt hàng, Lâm Dật cười cười, đây không phải đến địa bàn của mình sao, xe nhẹ đường quen.

Cầu Bắc cách Sư Đại không xa, đi qua hai con đường là đến, Tô Cách còn từng mua bún cay cho mình tại đó.

Lúc này, tại tiệm bún cay cầu Bắc, có ba người phụ nữ trẻ tuổi ăn mặc mát mẻ khêu gợi đang đứng, họ cầm giấy lau miệng rồi thuận tay ném ra đường.

“Đã mấy phút rồi, sao tên lái xe Didi kia còn chưa qua đây.” Một người phụ nữ tóc dài mặc quần đùi và dây đeo nói:

“Sớm biết như vậy thì tôi đã uống xong canh rồi mới đi ra.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 295.

Chương 296. Ba Chị Em Ferrari

“Tôi còn nửa chai soda nữa, nếu như không phải cô cứ giục thì cũng không đến mức lãng phí.” Một cô gái tóc đỏ khác nói.

“Lý Phỉ, Mạnh Hân, không phải tôi đã nói với hai người rồi sao, bữa cơm này là tôi mời, lần sau sẽ còn mời các người quay lại.” Cô gái tóc ngắn còn lại lên tiếng.

“Vu Kiều Kiều, sao không nói là cô keo kiệt đi, không phải chỉ là một bữa bún thập cẩm cay sao, đây cũng coi là mời cơm à?” Lý Phỉ nói:

“Tôi nói cho các người biết, tôi gần nhất mới quen được Lương thiếu, nhà bọn họ chính là mở công ty hàng không, là người có tiền. Mà lần này lại là anh ta mời tôi đi trường đua xe chơi, chỉ cần tôi hầu hạ anh ta tốt thì có thể kiếm được không ít tiền từ anh ta. Đến lúc đó chúng tôi sẽ mời các người đến khách sạn năm sao, để cho các người có thêm kiến thức một chút, cái gì gọi là xa hoa.”

“Đừng nói về khách sạn năm sao nữa, tôi thực sự nóng lòng muốn đến trường đua xe Trung Hải. Nghe nói đó là trường đua xe xa hoa nhất Trung Quốc, người bình thường đều không có cơ hội đi vào.” Mạnh Hân nói.

“Cho nên mới nói, lăn lộn theo Lý Phỉ tôi, sau này nhất định có thịt ăn.”

“Chúng ta dù sao cũng là chị em tốt nhiều năm, có chuyện tốt cô cũng đừng quên chúng tôi đó.” Vu Kiều Kiều nói.

“Không thành vấn đề, tôi là người có nghĩa khí, các người cũng không phải là không biết.”

Lý Phỉ cầm điện thoại di động, nhìn khắp bốn phía, vẻ mặt đã không thể kiên nhẫn được nữa.

“Có lầm hay không vậy, đã hơn mười phút đồng hồ rồi, sao xe còn chưa tới?”

“Đoạn đường này hay tắc, có khả năng sẽ đến chậm vài phút đồng hồ.” Mạnh Hân nói:

“Các người đã nghe qua chưa, đoạn thời gian trước, có một phú nhị đại, mỗi ngày đều chạy Didi, mấy người nói xem chúng ta có thể gặp phải người này hay không?”

“Vớ vẩn?” Vu Kiều Kiều nói: “Nhà phú nhị đại ai lại lấy xe đua đi chạy Didi, tất cả đều là mánh khóe thôi.”

“Chuyện này không phải là lừa đảo đâu.” Lý Phỉ nói: “Tôi cũng nghe nói, xác thực có việc này.”

“Cho dù là sự thật, chuyện như vậy cũng là trăm năm khó gặp một lần, mấy người chúng ta cũng đừng suy nghĩ nữa, chỉ cần có thể đến một cái xe tốt một chút thôi thì tôi đã thỏa mãn rồi.” Vu Kiều Kiều nói.

“Nói cũng đúng.” Mạnh Hân nói:

“Hiện tại những người chạy Didi, còn có mấy cái xe chỉ có 10 vạn. Thật là nếu không phải là tôi không có bằng lái, thì cũng muốn chạy thử Porsche một chút.”

“Porsche thì tính là gì, gần đây tôi nhìn trúng một chiếc Lamborghini màu xanh lục, vô cùng đẹp. Tôi quyết định rồi, chờ sau này kiếm được tiền thì sẽ mua chiếc xe kia.”

“Nói như vậy lại khiến người ta cảm thấy hai người không có kiến thức đấy.” Lý Phỉ ngẩng cao đầu, ngạo nghễ nói:

“Mấy ngày nay, tôi có nghe Lương thiếu nói qua, nhãn hiệu giống như Porsche và Lamborghini này cũng chỉ là bình thường thôi. Nói đến xe đua thì cũng phải là Ferrari, lái như vậy mới có phong cách, Chờ đến lúc tôi mua xe thì nhất định sẽ chọn Ferrari, để cho những tên nam nhân thô bỉ mỗi ngày đều dùng điện thoại bắt chuyện với tôi kia tránh xa một chút, đúng là phiền muốn chết.”

Mạnh Hân và Vu Kiều Kiều liếc nhau một cái, “Nếu không hai chúng ta cũng chọn một chiếc Ferrari?”

“Cũng được, chờ khi về tôi sẽ đi thăm dò xem sao, đến lúc đó lại chọn.”

Két két

Xe Lâm Dật, dừng tại cửa tiệm bún cay cầu Bắc.

Nhìn thấy FAW của Lâm Dật, ba người đều không tự chủ được mà cơ thể đứng sang một bên. Xe này cũng ít nhất phải 10 năm rồi, trên thị trường đều không có nhiều.

Nếu như đứng quá gần, thì cấp bậc của mình sẽ bị kéo xuống.

Lâm Dật nhìn ba người phụ nữ trang điểm đậm này, hỏi: “Trong các người, ai là cô Lý có số đuôi 4229 vậy?”

“Anh, sao anh lại biết số đuôi điện thoại di động của tôi?” Lý Phỉ cảm thấy ngoài ý muốn, nói.

“Cô không phải mới vừa gọi xe sao, tôi là tài xế Didi.”

“Anh là tài xế Didi sao?!”

Nhìn thấy Lâm Dật lái FAW, ba người phụ nữ đều cùng nhau lộ ra vẻ chán ghét.

“Chẳng lẽ tôi không thể à?”

“Làm cái gì vậy! Nếu như là cái xe mấy trăm ngàn thì thôi, tôi có thể nhịn, làm sao lại là FAW, xe gì cũng đều có thể chạy Didi sao!”

Ba người vốn tưởng rằng nói không chừng sẽ có thể có cái xe hai trăm mấy ngàn, hoặc là trên đó một chút.

Nếu như không được, như vậy thì xe mấy trăm ngàn cũng có thể tạm chấp nhận.

Nhưng không nghĩ tới, lại là một chiếc FAW!

Chênh lệch giữa tưởng tượng và thực tế có chút lớn, làm cho các cô trong lúc nhất thời không có cách nào tiếp nhận nổi.

“Cũng không cần các cô xuống đẩy, mà tốc độ cũng không chậm, có đến mức như vậy không?”

Lâm Dật im lặng một hồi, tuy rằng cấp bậc của FAW có kém một chút, nhưng cũng không đến nỗi ghét bỏ như vậy chứ.

“Cái gì gọi là không cần chúng tôi xuống đẩy?”

Lý Phỉ cảm thấy bất đắc dĩ, “Bình thường chúng tôi ngồi, kém nhất cũng là xe 100 ngàn trở lên, cái xe FAW này của anh, ngay cả xe điểu ti cũng không bằng, còn muốn chở chúng tôi? Nằm mơ đi?”

“Anh đây là muốn mượn danh nghĩa chạy Didi để động tay động chân với những cô gái độc thân xinh đẹp như chúng tôi đi.” Mạnh Hân nói.

Lâm Dật im lặng.

Mấy người ngốc này từ đâu đến vậy?

“Tôi không ngồi, gọi chiếc khác đi, xe giống như vậy, ngồi lên sẽ kéo thấp cấp bậc của tôi.”

“Phỉ Phỉ, cô bớt giận chút đi, cô không phải nói là Lương thiếu đã ở trên đường rồi sao, vốn dĩ đã tốn không ít thời gian, giờ mà gọi xe lần nữa thì không biết bao giờ mới có thể tới nơi đâu. Đi cái này đi, chuyện chính quan trọng hơn.”

Lý Phỉ nhíu mày, người như Lương thiếu, nhất định là không thích người khác đến trễ. Mình vừa mới để lại cho anh ấy chút ấn tượng tốt, nếu như bởi vì việc này mà đến trễ, vậy thì không đáng.

“Vậy tôi cho cô mặt mũi, cho anh ta một cơ hội.”

Nói xong, ba người Lý Phỉ mở cửa lên xe, nhưng đều ngồi ở hàng sau, không ai ngồi ghế cạnh tài xế cả.

Nhìn ba người thiểu năng trí tuệ ở đằng sau, Lâm Dật im lặng, cảm thấy trong xe đầy vị trà xanh.

“Hàng sau của xe này thật là chật, ngồi còn cấn mông, không có không khí chút nào.” Lý Phỉ phàn nàn nói.

“Trước cứ ngồi tạm đi, chờ sau này chúng ta mua được Ferrari rồi, nhất định sẽ dễ chịu hơn so với cái này.” Vu Kiều Kiều nói.

Phốc phốc

Lâm Dật nhịn không được mà cười ra tiếng.

Mấy cái trà xanh có phải là quá hài hước hay không, còn muốn mua Ferrari?

“Anh có ý gì, cười cái gì mà cười!”

Lý Phỉ lạnh mặt nói: “Xem thường chúng tôi sao?”

“Bèo nước gặp nhau, tôi không cần thiết phải xem thường các người.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Cũng là muốn nhắc nhở các người một chút rằng tôi cũng có

Ferrari, hơn nữa còn là loại mới nhất, nhưng ghế dựa lại không có dễ chịu chút nào. Nếu như không hiểu thì có thể lên mạng tra một chút, đừng nói lung tung.”

“Anh nói anh có Ferrari sao?” Lý Phỉ khinh bỉ nói:

“Đừng có khoác lác, chạy FAW, còn nói mình có Ferrari mới nhất?! Anh cho rằng chúng tôi là đứa trẻ ba tuổi sao?”

“Đúng đấy, thật biết khoác lác!” Mạnh Hân nói:

“Anh có phải là thấy chúng tôi mặc ít quần áo cho nên có ý đồ xấu hay không? Ha ha, tôi nói cho anh biết, người lái xe FAW giống như anh, cả đời này sẽ không thể chạm tới phụ nữ cấp bậc như chúng tôi được đâu.”

“Có khả năng anh ta cảm thấy mình tướng mạo đẹp, cho nên mới khoác lác trước mặt chúng ta, muốn thể hiện cảm giác ưu việt một lần.” Vu Kiều Kiều cười cười, vẻ mặt nghiền ngẫm:

“Em trai à, loại lời này, cậu vẫn là giữ lấy để nói cho những nữ sinh đại học kia nghe đi. Các chị đây sớm đã nghe qua những lời yêu đương như vậy rồi, vẫn là nên tiết kiệm sức lực đi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 296.

Chương 297. Một Bộ Phim Của Ba Kẻ Thiểu Năng Trí Tuệ

“Được rồi, hai người các người cũng đừng rảnh rỗi nữa, nói lời vô nghĩa với anh ta làm gì.” Mạnh Hân nói:

“Nhanh trang điểm lại đi, chút nữa sẽ đi gặp Lương thiếu, nhất định phải lấy trạng thái hoàn mỹ nhất để đi gặp Lương thiếu bọn họ.”

“Mẹ nó, cô không nói thì tôi cũng quên mất chuyện này luôn rồi.” Lý Phỉ nói:

“Nơi này cách trường đua xe Trung Hải không xa, phải nhanh trang điểm lại, để lại tì vết sẽ không tốt.”

“Tôi thấy các người nên thắt chặt lại áo lót đi, đợi lát nữa lúc Lương thiếu mang chúng ta đi hóng gió, có thể dễ dàng bỏ ra.” Vu Kiều Kiều nói.

“Ha ha, xem ra cô vẫn là người hiểu mấy cái này nhất.”

Ba người lần lượt lấy ra túi đồ trang điểm của mình, bắt đầu trang điểm, muốn khiến cho mình hoàn mỹ hơn một chút.

“Phỉ Phỉ, cho tôi mượn son của cô một chút đi.”

“Của tôi đây chính là Givenchy, cô bôi nhẹ chút thôi, còn không có bao nhiêu đâu.”

“Biết rồi, sẽ không lãng phí.”

Nhìn thấy ba người, bởi vì một chút đồ trang điểm mà tính toán chi li, Lâm Dật cảm thấy không biết nên nói gì.

Thời điểm làm shipper chạy vặt cho người ta là như vậy, lái Didi vẫn là như vậy.

Loại khách hàng gì cũng đều có thể gặp được, đây có thể gọi là những thăng trầm của cuộc sống đi.

Xe nhẹ quen đường, Lâm Dật chạy xe đến trường đua xe Trung Hải.

Tại bên ngoài cửa chính, Lâm Dật nhìn thấy, bên trong có đỗ mấy chiếc xe giá trị 5 triệu trở lên.

Trong đó có một chiếc McLaren P1, càng nhìn càng thấy quen mắt.

“Đây không phải là xe của Tần Hán sao? Sao lại chạy đến nơi này chơi?”

Xe tiến vào theo cửa chính, Lâm Dật phát hiện, không chỉ có Tần Hán ở chỗ này, mà Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên trước đây từng gặp qua cũng ở nơi đây.

“Phỉ Phỉ, bên kia có mấy người đang đứng, người nào là Lương thiếu vậy?”

“Người con trai mặc quần bò, tóc ngắn kia chính là Lương thiếu.” Lý Phỉ kiêu ngạo nói.

“Tôi nhớ trước đây cô từng nói chỉ thích con trai có dáng người gầy, loại dáng người này hình như không phải loại mà cô thích.” Vu Kiều Kiều nói.

“Cô thì biết cái gì, tôi hiện tại đã đổi khẩu vị, cảm giác loại nam nhân mập mạp như này có thể đem đến cho người ta cảm giác an toàn, tôi rất thích.”

“Nói cũng đúng, đừng nhìn anh ấy mập mạp, nhìn kỹ thì còn thật đáng yêu, tôi cũng có chút thích anh ấy rồi.” Vu Kiều Kiều nói.

Lâm Dật có chút im lặng, lấy đức hạnh của Lương Kim Minh lớn lên cũng chỉ là cái hình tượng mập mạp, thần mẹ nó có thể cho các người cảm giác an toàn.

Là cảm thấy tôi mở Didi lái xe nhàm chán quá cho nên tới tấu hài cho tôi xem sao?

“Mẹ nó, hai người các người mù à, sao cứ nhìn chằm chằm Lương thiếu thế.” Mạnh Hân mắng:

“Các người mau nhìn xem, người đàn ông mặc quần đùi bên cạnh anh ta hình như là Thượng Hải Hoàng Tần Hán danh tiếng lẫy lừng đúng không!”

“Thật hay giả vậy? Tần Hán cũng tới chỗ này sao?”

Đối với dạng phụ nữ như Lý Phỉ thì Tần Hán này vô cùng nổi danh trong hội của các cô.

Là một trong những phú nhị đại giàu có nhất Trung Hải, nếu như ngay cả anh ta là ai không biết thì trình độ nghiệp vụ cũng quá thiếu sót rồi.

Chỉ là từ trước tới nay, các cô căn bản không có tư cách tiếp xúc đến loại người như Tần Hán.

Chỉ thấy qua ở trong ảnh chụp và trong video, cũng chưa từng gặp qua người thật bao giờ, cho nên lần đầu nhìn mới không nhận ra anh ta.

Lý Phỉ và Vu Kiều Kiều cùng lúc lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm ảnh chụp trên weibo của Tần Hán, sau đó lại so sánh với người đứng bên cạnh Lương Kim Minh một chút, phát hiện người nam nhân mặc quần đùi kia chính là Tần Hán!

“Trời ạ, không phải chứ, có phải là quá kích thích rồi hay không? Vậy mà lại gặp được Tần thiếu ở đây?” Lý Phỉ kích động nói.

“Phỉ Phỉ, Lương thiếu nhà cô cũng có mặt mũi đó nha, vậy mà lại còn quen biết Tần Hán. Buổi gặp mặt hôm nay tuyệt đối không vô ích rồi.”

“Nhất định rồi, thông qua hoạt động lần này, chúng ta và Tần thiếu cũng coi như là có quen biết, đường đi sau này sẽ càng ngày càng rộng.” Lý Phỉ nói.

“Hai người đừng nói nhảm nữa, nhanh trang điểm lại chút đi, Tần thiếu cũng không phải là người bình thường, ba người chúng ta đều phải nghiêm túc đối đãi.”

“Đúng đúng đúng, trang điểm lại chút đi, tuyệt đối không thể lưu lại ấn tượng xấu với Tần thiếu được.” Vu Kiều Kiều nói.

“Tài xế, anh lái chậm một chút, cho chúng tôi chút thời gian.” Lý Phỉ ra lệnh.

“Tôi khuyên các người không cần lãng phí thời gian đâu, dạng người giống như Tần Hán sẽ không có khả năng coi trọng các người đâu, vẫn nên tiết kiệm sức lực đi.”

“Tên chạy Didi thối nhà anh, nói cái gì đó, ba người chúng tôi thì làm sao, người nào mà không phải muốn dáng người có dáng người, muốn gương mặt có gương mặt, làm sao lại không có khả năng coi trọng chúng tôi!”

“Các người muốn là đầu sắt thì thử cứ một chút, dù sao thì tôi cũng không có vấn đề gì cả.”

Lâm Dật thả chậm tốc độ xe, chậm rãi đi đến.

Cùng lúc đó, đám người Tần Hán đang hút thuốc tại chỗ, thì thấy chiếc xe FAW cách đó không xa đang lái qua.

“Đây là tình huống gì vậy? FAW cũng dám tới nơi này sao?” Người lên tiếng là Lương Kim Minh.

“Anh chờ chút, xe FAW này nhìn thấy khá quen.” Tần Hán cảm thấy hoài nghi, nói.

“Anh Tần, anh đừng nói giỡn nữa, lấy giá trị của anh vậy mà lại thấy một chiếc xe FAW quen mắt sao. Đừng khiến tôi buồn cười chứ.”

“Đùa cái cọng lông mà đùa, xe này là của lão Lâm.”

“Hả? Là xe của anh Lâm sao?”

Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên nghe xong đều sững sờ.

Chuyện Lâm Dật, bọn họ cũng có biết.

Đây chính là tồn tại cùng cấp bậc với Tần thiếu.

Lái chiếc siêu xe mấy triệu thôi đã là một loại sỉ nhục đối với anh ta, sao lại có thể lái xe FAW tới đây được chứ?

“Anh Tần, anh xác định không nói đùa chứ?”

“Các người không hiểu lão Lâm rồi. Mạch não của cậu ấy không giống với chúng ta, cho nên sẽ làm ra những chuyện mà chúng ta không hiểu được.” Tần Hán nói:

“Cầm trong tay gia tài trên 10 tỷ, lại mỗi ngày ra ngoài chạy Didi, loại chuyện này các người dám tin không?”

“Ai... anh Lâm thật đúng là không giống người bình thường mà.”

“Đi thôi, đừng nói nhảm nữa, xem cậu ấy tới đây làm gì, vừa lúc có thể lôi kéo cậu ấy chạy hai vòng. Kỹ thuật lái xe của con hàng này cũng không phải là trưng cho đẹp, đều đã đến trình độ chuyên nghiệp.”

“Vậy còn chờ gì nữa, anh Lâm tới đây chính là chuyện tốt, cũng đã vài ngày không nhìn thấy anh ấy.”

Hạ quyết tâm, ba người Tần Hán, Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên hướng về phía Lâm Dật.

Cùng lúc đó, ba người Lý Phỉ đang sửa sang trong xe, ngoài ý muốn nhìn thấy ba người Tần Hán, vậy mà đi về phía bên mình, đã kích động đến nói không nên lời.

“Các ngươi nhìn kìa, Tần thiếu đang đi về phía chúng ta.” Vu Kiều Kiều kích động nói.

“Không phải là tới đón tiếp ba người chúng ta chứ.” Mạnh Hân nói.

“Thật sự có khả năng này.” Lý Phỉ nói:

“Tôi là người mà Lương thiếu gọi đến, đoán chừng bọn họ cũng là đang chờ tôi đó. Hiện tại tôi tới, tới nghênh đón một chút cũng là chuyện đương nhiên.”

“Mặt mũi của Phỉ Phỉ cũng quá lớn đi, chị em của tôi đúng là trâu bò.”

“Cái này thì tính là gì, mưa bụi thôi.” Lý Phỉ ngẩng cao đầu, nói:

“Tần thiếu cũng là nam nhân, đương nhiên là thích con gái xinh đẹp, có hứng thú đối với chúng ta cũng là chuyện bình thường.”

“Nếu nói như vậy, vậy thì có khả năng sẽ được Tần thiếu mang đi, suy nghĩ một chút thôi mà đã cao hứng rồi.”

“Chúng ta nên làm sao bây giờ? Là chờ ở trong xe hay là chủ động đi xuống?” Mạnh Hân khẩn trương nói, cảm giác như tim của mình đã nhảy tới cổ họng.

“Điều này còn cần phải nói sao, đương nhiên là chờ tại đây rồi.” Lý Phỉ nói:

“Người ta đã thể hiện ra mặt quý ông, muốn mở cửa xe cho chúng ta, vẫn là nên cho họ cơ hội này.”

“Thiếu gia có tiền cũng là không giống nhau, vậy mà lại ga lăng như vậy, tốt hơn nhiều so với mấy tên nghèo hèn kia.”

“Đây chính là sự khác biệt của kẻ có tiền và quý tộc.”

Nhìn thấy ba người Tần Hán đi tới, đám người Lý Phỉ đều vô cùng khẩn trương.

Đây chính là phú nhị đại cấp bậc truyền thuyết, không khẩn trương cũng không được a!

Cùng lúc đó, ba người Tần Hán đi tới trước xe.

Một tay mở cửa xe, cười lớn nói:

“Tôi đã biết đây là xe của cậu mà, cậu sao lại đến nơi này thế? Có phải là tay cũng hơi ngứa ngáy rồi hay không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 297.

Chương 298. Bầu Không Khí Trở Nên Vi Diệu

Lâm Dật xuống xe, duỗi eo, nói:

“Gần đây đang chạy Didi lại, hiện tại đang chở ba người tới, nói là tới tìm các người.”

Vẻ mặt ba người Lý Phỉ đang vô cùng mơ hồ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Người đàn ông này, không phải chỉ là một chân chạy Didi sao.

Nhân vật giống như Tần thiếu sao có thể sẽ chủ động nói chuyện với anh ta chứ?

Lẽ ra cần phải chủ động nghênh đón mình mới đúng!

Cùng lúc đó, ba người Lý Phỉ cũng đi xuống theo, vẫn còn chưa hiểu là đang xảy ra chuyện gì.

Tần Hán liếc nhìn ba người một chút, ghét bỏ nói: “Ba người này là ai mang tới vậy?”

“Anh Tần, là tôi gọi đến góp vui cho đủ quân số.” Lương Kim Minh nói.

“Ánh mắt của anh có bị sao không vậy, cũng không cảm thấy ngại khi mang theo cấp độ này sao?” Tần Hán nói: “Thẩm mỹ của các người đúng là kém xa lão Lâm.”

“Mà trên người còn có vị bún thập cẩm cay, nhanh để cho các cô ấy cách xa tôi một chút đi.” Cao Tông Nguyên nói.

“Hai người các người đều đã lên tiếng, tôi nào dám giữ các cô ấy lại.” Lương Kim Minh không nhịn được mà phất phất tay, “Ở đây không có chuyện của các người nữa, đi nhanh đi.”

Ba người phụ nữ ngây ra như phỗng.

Đến bây giờ, các cô vẫn còn không hiểu, tại sao một chân chạy Didi lại có đãi ngộ như vậy.

“Phỉ Phỉ, cô làm gì đi chứ, cô không phải nói là quan hệ của cô và Lương thiếu rất tốt sao. Sao vừa mới thấy mặt đã đem chúng ta đuổi đi rồi!” Vu Kiều Kiều nhỏ giọng hỏi, cảm thấy vô cùng mất mặt.

“Các người khoan hãy gấp, trong này nhất định có hiểu lầm, trước tiên để tôi hỏi xem chuyện gì đang xảy ra trước đã.”

Lý Phỉ bước lên phía trước một bước, nhỏ giọng hỏi:

“Lương thiếu, chẳng lẽ các người quen biết với tên tài xế lái Didi này sao?”

“Lái Didi?” Lương Kim Minh khinh bỉ liếc nhìn Lý Phỉ một chút, “Tôi cảm thấy đầu óc của các cô đúng là có bệnh. Anh Lâm chạy Didi chỉ là để tiêu khiển, trường đua xe quốc tế Trung Hải này cũng là của anh Lâm. Các cô thật sự cảm thấy anh ấy chỉ là chân chạy Didi thôi sao?”

Lời này vừa nói ra, ba người đều choáng váng!

Lúc này bọn họ mới chân chính ý thức được, người nam nhân này chỉ sợ thật sự không hề đơn giản!

Mà anh ta còn nói qua, mình có Ferrari, dựa theo tình hình này thì anh ta thật sự có khả năng có Ferrari!

Ba người nghèo vậy mà lại công khai trào phúng một vị tỷ phú!

Người ngốc như thế nào mới có thể làm ra chuyện như vậy chứ!

“Lâm, Lâm tiên sinh, thực sự thật xin lỗi, vừa rồi chúng tôi không phải là cố ý, hy vọng ngài có thể tha thứ cho chúng tôi.”

“Việc này không liên quan đến việc tôi có tha thứ hay không, chúng ta cũng không có quen nhau.” Lâm Dật nói:

“Đã đến nơi rồi, làm phiền xác nhận đơn đặt hàng một chút.”

“Được được được, chúng tôi bây giờ liền xác nhận.”

Lý Phỉ lấy điện thoại di động ra, vội vàng thanh toán đơn đặt hàng, hy vọng có thể dùng phương thức như vậy, đổi lấy hảo cảm của Lâm Dật.

“Được rồi, được rồi, nơi này không còn chuyện của các người nữa, đi nhanh đi, anh Tần của tôi chướng mắt các người, đừng ở lại đây nữa.” Lương Kim Minh không nhịn được phất phất tay.

Ba người bị kinh ngạc đi ra đứng ở cửa, nhưng người nào cũng không nguyện ý rời đi.

Mấy người này đều là phú nhị đại đỉnh cấp của Trung Hải, nếu cứ đi như thế thì một cơ hội nhỏ nhoi cũng bị mất. Dù sao cũng phải lưu lại để tranh thủ một chút, nói không chừng còn có cơ hội.

Nhưng mấy người chỉ dám đứng ở cửa chính, không dám tiến thêm bước nào.

Nếu như Lâm Dật và Tần Hán không lên tiếng thì bọn họ không dám vào.

“Lão Lâm, dù sao hôm nay cũng đến đây rồi, chạy vài vòng đi, cũng lâu rồi anh không có chơi cùng với cậu.” Tần Hán nói.

“Đua với người bại tướng như anh thì không có ý nghĩa gì cả, tôi vẫn nên đi chạy Didi thì hơn.”

“Thật sự không hiểu nổi mạch não của cậu luôn, chạy Didi thì có ý nghĩa cái lông ấy.”

“Không đạt tới cấp bậc như tôi thì có một số việc nói ra anh cũng cũng không hiểu đâu.” Lâm Dật ý vị sâu xa mà vỗ vỗ vai Tần Hán.

“Chờ ngày nào đó, anh có cách cục và hoài bão như tôi thì đương nhiên là sẽ hiểu thôi.”

Nhìn thấy Lâm Dật chuyện trò vui vẻ cùng Tần Hán, ba người Lý Phỉ lại càng thêm khiếp sợ.

Lấy địa vị của Tần Hán tại Trung Hải, người có thể nói chuyện như vậy với anh ta thì phải ở mức độ nào cơ chứ?

“Mẹ nó, cậu cũng quá biết giả trang đi.” Tần Hán mắng một câu, “Đúng rồi, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì vậy?”

“Tôi muốn thành lập một câu lạc bộ siêu xe, muốn thành lập sân huấn luyện tại nơi này của cậu.”

“Câu lạc bộ siêu xe?” Lâm Dật hỏi: “Được thôi, anh lại có ý tưởng kỳ quái gì vậy?”

“Vốn dĩ anh cũng không quan tâm tới mấy thứ này đâu. Nhưng cậu cũng biết đấy, những tên phú nhị đại ở Yến Kinh kia, nguyên một đám tặc phách lối, suốt ngày kêu gào tên anh. Anh nếu như không khiến cho bọn họ phục thì mặt mũi để ở đâu chứ?”

Lâm Dật gật đầu, từ chối cho ý kiến, từ xưa đến nay, phú nhị đại hai phái Kinh và phái Hải vẫn luôn tranh cãi không ngừng, không ai phục ai.

Đoán chừng hành động lần này của Tần Hán cũng là bị những người kia kích thích.

“Được thôi, tôi sẽ giảm cho anh 20% phí, đều là anh em cả.”

“Anh em cái lông, tôi không có dạng anh em như cậu.” Tần Hán nói: “Không có phí gì cả, anh cũng chỉ là thông báo cho cậu một tiếng mà thôi.”

“Mẹ nó, thật không biết xấu hổ.”

“Không còn cách nào khác, ai bảo anh là người làm ăn chứ.”

“Được rồi, các người chơi tiếp đi, tôi đi trước đây.” Lâm Dật nói.

“Tối nay cậu có rảnh không? Cùng đi Hoa Thanh Trì đi? Anh định dẫn hai người bọn họ đi dạo Hoa Thanh Trì, để cho bọn họ có thêm kiến thức một chút về việc vì sao lại gọi là phục vụ đúng chỗ.”

“Mấy ngày nay không được rồi, tôi chuẩn bị đi Mỹ một chuyến, chuyện này qua mấy ngày nữa rồi nói sau.”

“Đi Mỹ sao?” Lương Kim Minh nói: “Vậy thì để tôi đưa anh đi.”

“Đưa cái cọng lông, cho dù đem xe cậu chạy tới phế thì cũng không đưa nổi.”

“Anh Lâm, anh xem trí nhớ của anh kìa, trước đó không phải đã nói với anh sao, nhà chúng tôi mở công ty hàng không.” Lương Kim Minh nói:

“Vừa lúc hơn 6 giờ tối có một chuyến bay đến nước Mỹ, tôi sẽ sắp xếp cho anh khoang hạng nhất.”

“Ừm? Nhà các người mở công ty hàng không sao, có phải là hàng không Tân Hoa không? Tôi đã đặt vé máy bay, cũng là hơn sáu giờ.”

“Chính là công ty nhà tôi.” Lương Kim Minh nói:

“Anh xem việc này có rắc rối không cơ chứ, còn mua vé máy bay làm gì, đợi lát nữa tôi gọi điện cho quản lý, sẽ hoàn tiền vé máy bay lại cho anh.”

“Không cần đâu, vé máy bay cũng không đáng bao nhiêu tiền, tôi cũng không giống như người nào đó, mặt dày mày dạn mà chiếm sân bãi người ta lại còn không trả tiền.”

“Cút, nhanh đi chạy Didi của cậu đi.”

Mấy người cười ha ha một tiếng, Lâm Dật lái FAW đỗ tại gara riêng của mình, sau đó lái Pagani ra.

Cấp bậc của FAW quả thực có kém một chút, nếu như lấy nó đi chạy Didi thì không chừng còn sẽ gặp được chuyện như ngày hôm nay nhiều lần.

Đổi thành Pagani thì sẽ khác, hơn nữa còn có thể giả trang vô hình, xem như là một công đôi việc.

Nhìn thấy Lâm Dật lái Pagani đi ra, ánh mắt bọn người Lý Phỉ đều sáng lên.

“Đó là xe gì vậy, cũng quá đẹp đi.”

“Hình như còn phong cách hơn so với Ferrari!”

“Ngẩn ra đó làm gì, nhanh tra một chút xem là xe gì.” Lý Phỉ thúc giục nói.

Không đến một phút đồng hồ, Vu Kiều Kiều hoảng sợ nói:

“Xe này hình như là Pagani Zonda, được bán với giá hơn 20 triệu!”

“Tôi nhớ rồi, phú nhị đại lấy siêu xe đi chạy Didi chính là anh ta!”

Biết được tin tức này, vẻ mặt của ba người đều suy sụp, ai cũng không nghĩ tới, sẽ lấy phương thức như vậy gặp mặt anh ta.

Sau khi đổi xe đi ra ngoài, Lâm Dật chào hỏi với ba người Tần Hán rồi mới chậm rãi lái xe rời đi.

Nhưng vừa ra đến cửa chính thì lại bị ba người Lý Phỉ chặn lại.

“Lâm thiếu, chúng tôi là tới đây bằng xe của ngài, hiện tại chúng tôi muốn đón xe về.”

“Điều này e rằng không được.” Lâm Dật chỉ vào ghế phụ, “Pagani là xe hai chỗ, không chứa được ba người.”

Ba người giật mình, các xe đua quả thực đều chỉ có hai chỗ.

Lúc này, bầu không khí giữa ba người trong nháy mắt bỗng trở nên vi diệu.

“Hôm nay là tôi mang các người tới đây, đợi lát nữa có Taxi đến đây thì các ngươi đón xe trở về đi, tôi ngồi xe Lâm thiếu đi trước.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 298.

Chương 299. Bất Kể Là Giá Trị Nhan Sắc Hay Thực Lực, Anh Đều Không Kém Một Chút!

“Lý Phỉ, cô nói như vậy là không được.” Mạnh Hân nói:

“Chúng tôi tới cùng cô, không sai, nhưng cô xem tình hình hiện tại một chút đi, còn chưa tới năm phút đồng hồ mà đã bị đuổi ra ngoài. Mặt mũi của chúng tôi đều đã mất hết, cô còn không biết xấu hổ mà tranh công sao?”

“Ghế phụ của Lâm thiếu chỉ có hai người chúng tôi mới có tư cách ngồi, cô vẫn nên đón xe đi thôi.”

“Dựa vào cái gì!”

Lý Phỉ hét lên, “Nếu như không có tôi, các người căn bản không có cơ hội gặp được Lâm thiếu. Tôi nói cho các người biết, ai cũng đừng hòng đoạt với tôi, đều cút sang một bên!”

“Đồ khốn nhà cô, cô mắng ai đó!”

“Mắng cô đó, tiểu tiện nhân! Lại dám đoạt ghế phụ của Lâm thiếu với tôi, cũng không nhìn lại một chút xem mình có đức hạnh gì!”

“Lại dám mắng tôi, xem tôi trừng trị cô như thế nào!”

Ba người phụ nữ ẩu đả, vung quyền cước, kéo áo, cảnh tượng có chút mất khống chế.

Lâm Dật:???

Như vậy cũng có thể đánh nhau?

Đây chính là cái gọi là bạn thân nhiều năm sao?

Tình hình vô cùng căng thẳng, trong thời gian ngắn không phân được thắng bại. Lâm Dật cũng không muốn lãng phí thời gian trên người của mấy người này nữa, cho nên lái xe nghênh ngang rời đi.

“Ai ai ai, Lâm thiếu đừng đi mà, chúng tôi muốn đón xe!”

Rời khỏi trường đua xe, Lâm Dật lại nhận thêm một đơn, hành khách là một người đàn ông, nói chuyện với Lâm Dật một hồi lâu, không nỡ rời đi.

Buổi trưa, Lâm Dật đi vào trong ngõ hẻm, ăn cơm rang trứng của nhà Khổng Tĩnh, sau đó tiếp tục nhận đơn.

Đến 4 giờ 30 chiều thì nhận được tổng cộng 12 đơn, đi hết quãng đường 169 km. Nhưng muốn hoàn thành nhiệm vụ thì vẫn còn một đoạn đường dài.

Tiếp xong đơn cuối cùng, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Triều Dương.

Đẩy cửa vào, nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đang trang điểm trước gương.

Nửa người dưới là váy đuôi én màu xanh lam, phía trên có những chấm nhỏ màu trắng, nhìn kỹ thì ra từng đóa hoa màu trắng. Nửa người trên là áo sơ mi thường dành cho nữ.

Toàn thân đều tản ra hơi thở của thiếu nữ.

Lâm Dật phát hiện, Kỷ Khuynh Nhan hình như vô cùng yêu thích mặc áo sơ mi, giống như việc cô thích mặc váy vậy.

“Anh tới rồi.”

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, Kỷ Khuynh Nhan phô bày trang phục của mình ra, “Thế nào, có đẹp hay không?”

“Không tệ, váy rất đẹp.”

“Chẳng lẽ người không đẹp sao?”

“Ngạch... Người cũng rất đẹp.”

Đây là cái logic quái quỷ gì vậy!

Kỷ Khuynh Nhan cười hắc hắc, “Em đã tìm quần áo cho anh rồi, nhanh đi thay đi, em đi trang điểm lại một chút, sau đó chúng ta sẽ đi ra ngoài.”

“Được.”

Tốc độ thay quần áo của Lâm Dật rất nhanh, chỉ mất vài phút mà đã thay xong trang phục rồi.

Lâm Dật phát hiện, bộ đồ mà Kỷ Khuynh Nhan phối cho mình cùng với quần áo của cô ấy có chút cảm giác kết nối với nhau.

Của cô ấy là áo sơ mi trắng phối hợp với váy màu xanh lam, còn mình là quần đùi màu trắng phối hợp với nửa tay áo màu lam nhạt, có vài phần hương vị tình lữ.

“Đều đã chuẩn bị xong rồi đúng không.”

“Ừm, trong phòng thử đồ còn có cái vali cần mang theo.”

Lâm Dật quay đầu lại thì thấy một cái vali màu đỏ thật to, “Những thứ này không phải là đồ mà em muốn mang theo đấy chứ?”

“Đúng thế, cũng không phải là quay về vào ngày hôm sau. Dù sao cũng phải mang thêm mấy bộ y phục, nếu như mua bây giờ thì không còn kịp rồi.”

“Anh không dùng nhiều đồ như vậy, lấy của anh ra đi.”

“Bên trong cũng không có đồ của anh.” Kỷ Khuynh Nhan nói với vẻ đương nhiên: “Trong vali đều là đồ của em, đồ của anh đều ở trong cặp nhỏ bên cạnh.”

Lâm Dật:…

Thì ra đều là đạo đức giả!

“Hắc hắc, không muốn thấy vẻ mặt như này nha.” Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì nói:

“Trong vali cũng có đồ của anh, Kỷ Khuynh Nhan em sao có thể là người ích kỷ như vậy được.”

“Có thứ gì của anh?”

“Bàn chải đánh răng.”

“Ừm? Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó?”

Lâm Dật bóp mặt Kỷ Khuynh Nhan, “Không ngờ em lại chuẩn bị cho anh một cái bàn chải đánh răng đó?”

“Ai... Nha nha, đau, vừa mới trang điểm xong, sẽ trôi mất.”

Gỡ tay Lâm Dật ra, Kỷ Khuynh Nhan liền xoa mặt.

“Ngoại trừ bàn chải đánh răng thì mấy cái còn lại hai chúng ta đều có thể dùng chung mà. Quần áo của anh cũng không cần mang nhiều như vậy, một cái cặp là đã hoàn toàn có thể giải quyết rồi. Em đây không phải cũng là muốn giúp anh giảm bớt gánh nặng sao, anh sao lại không hiểu dụng tâm của em chứ.”

Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, ở với Lâm Dật một đoạn thời gian dài, Kỷ Khuynh Nhan cũng học được cách thuận mồm nói bậy.

“Được rồi, việc này anh cũng không so đo với em nữa.”

Chỉnh sửa đơn giản lại một chút, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đi ra ngoài, lái xe ra sân bay.

Khi Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan xuất hiện tại sân bay, trong nháy mắt liền thu hút ánh mắt của một nhóm nam nữ.

Ngay cả nữ nhân luôn rụt rè, ánh mắt cũng không có chút kiêng kỵ nào.

Nhưng khí tức mạnh mẽ của Kỷ Khuynh Nhan khiến cho các cô không có dũng khí đi bắt chuyện.

“Lâm tổng, Kỷ tổng, thật sự là tình cờ, thế mà gặp nhau ở đây.”

Ngay lúc hai người đang chờ lên máy bay, chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng nói chuyện.

Hai người quay đầu theo bản năng, ngoài ý muốn nhìn thấy Triệu Chính Dương và Khúc Nam đang đứng phía sau mình.

“A, đây không phải là Triệu tổng sao, thực sự thật trùng hợp.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“May mắn nhờ có 50 ngàn kia của anh, giúp cho tình cảm của hai chúng tôi tăng tiến không ít. Nếu không cô ấy cũng sẽ không đáp ứng đi Mỹ chơi với tôi.”

“Ha ha...”

Triệu Chính Dương cười lạnh một tiếng, “Không cần khách khí, chỉ 50 ngàn mà thôi, coi như là thưởng cho các người, tôi cũng không thiếu chút tiền đó.”

“Thật ra thì lấy danh vọng của Triệu gia thì tùy tiện mở mấy buổi đấu giá từ thiện, là có thể hố không ít tiền, 50 ngàn đối với anh mà nói thì cũng chỉ là mưa bụi thôi.” Lâm Dật nói:

“Nhưng điệu bộ này của anh, hẳn là muốn đến Hàn Quốc một chuyến để sửa mặt đúng không? Vậy thì đăng ký nhanh một chút đi, nếu không kịp thì sẽ bỏ lỡ mất. Ai, thật sự là đáng tiếc, tôi cũng từng muốn sửa mặt, nhưng bác sĩ nói, mặt của tôi đã vô cùng hoàn mỹ rồi, sống chết không động dao cho tôi, thật hâm mộ khi anh có cơ hội như vậy.”

Kỷ Khuynh Nhan cố nén ý cười.

Triệu Chính Dương này cũng chỉ có vậy, sao có thể đấu võ mồm với Lâm Dật được. Ngay cả nữ nhân cũng không phải đối thủ của anh ấy, thì anh ta lại càng không được.

“Nói những lời này thì có ích gì? Triệu Chính Dương tôi cũng không dựa vào mặt để kiếm cơm.” Triệu Chính Dương hừ lạnh, nói.

“Nhưng vụ kiện mấy ngày trước, anh không phải là cũng thua tôi sao.” Lâm Dật cười ha hả, nói: “Bất kể là giá trị nhan sắc hay thực lực thì anh đều kém một chút nha, lão thiết.”(Lão thiết: chỉ quan hệ bạn bè vô cùng thân thiết).

Mẹ nó!

Triệu Chính Dương có loại xúc động muốn mắng chửi người, nếu như không phải có nhiều người thì thậm chí là có khả năng động tay rồi.

Nhưng trong nháy mắt, Triệu Chính Dương nhịn được, bởi vì đánh nhau cũng mẹ nó không phải là đối thủ của cậu ta.

“Tôi sắp phải lên máy bay rồi, cứ đợi xem!”

Quẳng xuống câu nói ngoan độc, Triệu Chính Dương mang theo Khúc Nam, đi về phía khác.

“Triệu tổng, bọn họ hình như là đi Mỹ, có muốn tôi liên hệ với một số người bên kia, giáo huấn anh ta một trận không?”

“Tôi lần này đi Mỹ là muốn nói chuyện với Microsoft, không có tâm tư lãng phí thời gian ở trên người cậu ta.” Triệu Chính Dương nói:

“Anh gọi quản lý sân bay tới đây, nói tên của tôi là được.”

“Đã biết, Triệu tổng.”

Giao phó nhiệm vụ xong, Triệu Chính Dương đến phòng chờ VIP, chưa đến vài phút, Khúc Nam đã gọi quản lý hàng không Tân Hoa qua.

Quản lý hàng không Tân Hoa, tên là Cung Thế Phong, là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, dáng người hơi mập, một đường chạy tới trước mặt Triệu Chính Dương.

“Triệu tổng, ngài tìm tôi sao.”

Địa vị nhà họ Triệu tại Trung Hải không thua kém nhà họ Tần, chỉ là Triệu Chính Dương không giống như Tần Hán không kiêng nể gì cả, không có danh tiếng lớn như vậy.

Nhưng thực lực của nhà họ Triệu vẫn còn tại đó, đều có mối quan hệ nhất định với các giới tại Trung Hải.

“Tôi là ai, hẳn là không cần giới thiệu nhiều đi.” Triệu Chính Dương ngậm lấy điếu thuốc, thản nhiên nói.

“Triệu tổng, ngài xem lời nói này của ngài, tại Trung Hải, cho dù không biết cha mẹ mình là ai thì cũng phải biết đến ngài chứ.” Cung Thế Phong nói.

“Vậy là tốt rồi, đợi lát nữa trên chuyến bay đến Mỹ, có hai người tên là Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, tôi không hy vọng nhìn thấy bọn họ ở trên máy bay. Ông có thể xử lý một chút hay không.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 299.

Chương 300. Tôi Không Đi, Chuyến Bay Sẽ Không Cất Cánh

Cung Thế Phong nghĩ một chút, vẻ mặt có chút khó khăn.

“Vậy cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn nội bộ để tạm thời hủy vé của bọn họ.”

“Tôi không cần biết ông dùng thủ đoạn gì.” Triệu Chính Dương nói : “Tóm lại là đem bọn họ đuổi xuống là được rồi.”

“Được, tôi bây giờ sẽ đi làm ngay.”

Đối với một công ty hàng không mà nói, loại hành động này tuyệt đối là đã động đến danh dự của chính mình.

Cho dù là phú hào bình thường thì nếu như đưa ra yêu cầu như vậy, Cung Thế Phong cũng sẽ cự tuyệt.

Nhưng Triệu Chính Dương lại không giống, nhà họ Triệu là gia tộc đứng đầu Trung Hải, thậm chí còn mạnh hơn một chút so với nhà họ Lương.

Cho dù ông chủ có biết chuyện này thì cũng sẽ mở một mắt, nhắm một mắt cho qua.

“Hiện tại tôi sẽ đi sắp xếp ngay.”

“Tốt!”

Không bao lâu, người xếp hàng lần lượt làm thủ tục lên máy bay.

“Tích tích tích _”

“Tích tích tích _”

“Tích tích tích _”

Nhân viên công tác cầm vé của hai người, quét một hồi lâu, nhưng sau cùng vẫn là tiếng vang tích tích, không cách nào phân biệt được.

“Tiên sinh, phu nhân, thực sự xin lỗi, vé máy bay của các người có vấn đề, không thể đăng ký.”

“Có vấn đề sao?” Kỷ Khuynh Nhan ngơ ngác một chút, “Tôi đặt vé qua kênh chính quy, làm sao có thể có vấn đề được.”

“Tôi cũng không rõ, nhưng hai tấm vé đều có vấn đề, cho nên các người không thể nào lên máy bay được.”

Bởi vì Lâm Dật cho nên thái độ của nữ nhân viên công tác vô cùng tốt, thậm chí cũng không có thúc giục bọn họ nhanh rời khỏi đây.

“Không thể nào.” Kỷ Khuynh Nhan nhăn mày, lầm bầm lầu bầu nói.

Không hiểu là có vấn đề chỗ nào.

“Làm sao vậy, mua cái vé máy bay cũng có thể bị lừa sao? Cũng quá mất mặt đi.” Triệu Chính Dương cười ha hả nói.

Nhìn vẻ mặt giả vờ của Triệu Chính Dương, Lâm Dật đã đoán được, rất có thể là anh ta giở trò quỷ, nếu không thì sẽ không có khả năng xảy ra loại chuyện như này được.

“Chúng ta đi ra ngoài trước đi.” Lâm Dật nói: “Không nên làm chậm trễ người phía sau.”

“Đã bắt đầu soát vé, nếu như không giải quyết vấn đề này thì hôm nay sẽ không có cách nào đi được.”

Về chuyến đi cùng với Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan đã mong chờ rất lâu. Hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, cô có chút không thể tiếp nhận, bởi vì cô không muốn chậm trễ dù chỉ là một ngày.

“Rõ ràng chính là tên ngốc kia giở trò quỷ, anh định giải quyết như thế nào đây?”

Tuy rằng không chỉ mặt gọi tên, nhưng Kỷ Khuynh Nhan vẫn đang nhìn về phía Triệu Chính Dương, những người xem náo nhiệt xung quanh cũng đều nhìn về phía Triệu Chính Dương.

Đã gián tiếp xác nhận thân phận ngu ngốc của anh ta.

“Triệu Chính Dương, đây có phải là do anh giở trò quỷ hay không!” Kỷ Khuynh Nhan chất vấn.

“Là tôi làm thì có thể thế nào?”

Triệu Chính Dương nhún vai, vẻ mặt phách lối.

“Tôi lúc đầu theo đuổi cô là coi trọng cô, nhưng cô không biết tốt xấu, vậy thì cũng đừng trách tôi.”

Nói xong, Triệu Chính Dương giơ vé máy bay lên, “Tôi đi trước đây, các người vẫn nên là đổi chuyến bay đi, nhưng mà ngày mai chuyến bay có thể đến được Mỹ hay không, vậy thì phải xem tâm trạng của tôi rồi.”

“Tôi biết nhà họ Triệu rất giàu có, nhưng công ty hàng không ở Trung Hải cũng không phải chỉ có một mình Tân Hoa. Chúng tôi ngồi chuyến bay của những công ty khác cũng giống vậy sao.”

Triệu Chính Dương cười cười, nhìn Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Vừa rồi Kỷ tổng cũng đã nói, nhà họ Triệu chúng tôi rất giàu, cho nên rất không may phải nói với cô rằng cho dù các người có ngồi những chuyến bay của nhà khác thì cũng giống như vậy thôi. Tôi chỉ cần nói một câu thì các người có thể đi hay không, hoàn toàn phải xem tâm trạng tôi.”

“Nhưng mà, tôi ngược lại có thể đưa cho các người một chủ ý, có thể lái xe đi, sau đó chuyển sang đường thủy, nếu như sức đủ lớn thì chắc là khoảng 1 tháng là đến. Chúc các người lên đường vui vẻ!”

“Ha ha...”

Người ở chỗ này đều cười ha ha.

“Nam nhân này cũng quá hài hước, từ Trung Hải đến nước Mỹ, khoảng chừng hơn 10000 km, để cho bọn họ lái xe rồi chuyển sang đường thủy, suy nghĩ cũng thật lớn.”

“Người có tiền cũng không giống nhau nha, khi dễ người mà cũng có suy nghĩ khác người như vậy.”

“Con trai, con về sau con nên học tập theo vị đại ca này, làm người có tiền, như vậy thì sẽ không bị người khác khi dễ, mà còn có thể đi khi dễ người khác.”

Lâm Dật im lặng.

Anh muốn con trai học theo anh ta, sớm muộn gì cũng thành một tên ngu ngốc.

“Anh đừng khinh người quá đáng!” Kỷ Khuynh Nhan tranh cãi.

Vốn dĩ ra ngoài chơi với Lâm Dật, là chuyện làm cho người ta vui vẻ, giờ đều bị anh ta phá hỏng!

“Có sao?” Triệu Chính Dương ra vẻ vô tội nói: “Tôi chỉ là không muốn để các người làm ô nhiễm không khí ở đây, tôi có lỗi gì sao?”

“Anh!”

“Được rồi.”

Lâm Dật vẫn một mực nghịch điện thoại di động một bên, bỗng bỏ di động bỏ vào trong túi, kéo Kỷ Khuynh Nhan đang muốn nổi giận lại.

“Đừng để ý tên này nữa, chúng ta qua một bên ngồi đi.” Lâm Dật nói: “Với lại anh nói cho em, loại bệnh ngu này là bệnh bắt nguồn từ chó dại, rất dễ lây nhiễm.”

“Nhưng em đang rất tức giận!”

“Có gì mà phải tức giận, nếu như anh không đi thì chuyến bay này sẽ không cất cánh được.”

“Ừm hả?? Ha ha...”

Lời nói này vừa dứt, tiếng cười của người vây xem lại càng lớn hơn.

“Đầu óc của cậu có phải là không tốt hay không, cậu không đi thì chuyến bay sẽ không cất cánh sao?” Triệu Chính Dương giễu cợt nói.

Lâm Dật tỏ vẻ không quan trọng, nhún vai, “Nếu như anh không tin, vậy thì đợi là biết thôi.”

“Anh ta cũng biết giả bộ quá đi, anh ta cho rằng mình là ai? Lớn lên đẹp trai là có thể nói bậy sao?”

“Tôi thấy anh ta là vì mặt mũi của mình, cho nên mới nói như vậy.”

“Cũng có khả năng này, bạn gái của anh ta bị người khác trào phúng, tất nhiên phải nghĩ biện pháp tìm lại mặt mũi rồi.”

“Không bao lâu nữa là máy bay cất cánh, đợi lát nữa anh ta sẽ bị vả mặt, đến lúc đó lại có trò vui xem rồi.”

Nhìn thấy người khác đều là dáng vẻ giễu cợt, Kỷ Khuynh Nhan có chút lo lắng.

Cô tình nguyện chính mình bị mất mặt, cũng không muốn nhìn thấy Lâm Dật mất mặt.

Ngược lại, Lâm Dật lại thoải mái ngồi trên ghế, không lo lắng chút nào cả.

Sự trào phúng của người khác không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với anh cả.

Nhìn thấy Lâm Dật đang cầm điện thoại nói chuyện phiếm, Kỷ Khuynh Nhan lo lắng quay lại.

“Lâm Dật, thật sự không có vấn đề gì sao?”

“Chỉ là không cho máy bay cất cánh mà thôi, cũng không phải là chuyện gì lớn, còn có thể có vấn đề gì chứ?”

Lâm Dật vừa nói chuyện vừa cầm điện thoại di động nhắn tin với Tần Hán qua Wechat.

Lương Kim Minh đang ở một chỗ với anh ấy, bên này có chuyện gì thì anh ấy sẽ giúp mình truyền đạt lại.

“Anh xác định không có gạt em chứ?”

“Anh đã lừa em bao giờ chưa?”

Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi, anh quả thực chưa từng lừa em, nhưng thường hay hố em.

“Không phải chứ, tôi nói này, cậu đùa giỡn như vậy thú vị lắm sao?” Triệu Chính Dương nói: “Đợi lát nữa lúc chúng tôi soát vé lên máy bay, mặt của cậu sẽ không đau chứ?”

“Tôi không cảm thấy mình sẽ tự đánh vào mặt mình.” Lâm Dật cười nói:

“Các người còn không đi đăng ký đi, cứ nói chuyện như vậy là đang muốn chừa chút đường sống cho mình sao. Nếu không thì có thể đánh trúng mặt người nào đó cũng không chừng.”

“Vậy tôi sẽ đợi.” Triệu Chính Dương giang tay ra, “Hi vọng cậu có thể hung hăng đánh vào mặt tôi, tôi cũng có chút không thể đợi được nữa.”

Leng keng...

Đúng lúc này, thông báo trong sảnh chờ máy bay vang lên.

“Các vị hành khách tôn kính, vô cùng xin lỗi các ngài về việc chuyến bay số MU5 305 tới Orlando, Mỹ, bởi vì thiết bị có vấn đề cho nên không thể lên máy bay đúng giờ. Mời quý vị lên máy bay sau hai mươi phút nữa.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 300.

Chương 301. Anh Để Cho Tôi Tự Mình Xử Lý Mình Sao?

Nghe được tiếng thông báo, tiếng cười nhạo trong sảnh chờ máy bay đột nhiên im bặt.

Vừa rồi còn đang soát vé lên máy bay, hiện tại lại nói thiết bị có vấn đề, đây là đang làm cái cọng lông gì vậy?

Đôi mắt đẹp của Kỷ Khuynh Nhan trừng lớn, không thể lý giải nổi, Lâm Dật vì sao lại có thể trì hoãn việc cất cánh.

Đây không phải là chuyện có tiền là có thể làm được.

Mà anh ấy vẫn luôn ngồi ở chỗ này, hình như cũng chưa có làm cái gì, làm sao lại có thể lùi chuyến bay lại được chứ?

“Triệu tổng, lần này đánh vào mặt có đau không?” Lâm Dật cười ha hả nói.

Triệu Chính Dương xấu hổ đứng tại chỗ, vẻ mặt phách lối chuyển thành đứng ngồi không yên.

Đây phải chăng chỉ là sự trùng hợp?

“Chẳng lẽ cậu chưa từng ngồi máy bay sao? Trễ giờ là chuyện rất bình thường, không nên lấy sự thiếu hiểu biết để cảm thấy mình ưu việt.”

“Nếu như không tin, thì cứ đợi đi, dù sao thì tôi cũng không vội.”

Lâm Dật cầm điện thoại di động, hướng về phía Kỷ Khuynh

Nhan, nói: “Muốn chơi game hay không? Anh đưa em chơi pubg.”

“Em không muốn.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Hay là chúng ta tìm một bộ phim Hàn để xem một chút đi, dù sao cũng là giết thời gian.”

“Thì ra em cũng thích phim Nhật phim Hàn sao, khẩu vị của hai chúng ta đúng là rất hợp.” Lâm Dật nói:

“Lúc trước anh thích khẩu vị nặng như u Mỹ cơ, nhưng sau khi xem hàng loạt bộ phim thì vẫn cảm thấy thể loại tươi mát như Nhật Hàn tương đối thích hợp với anh hơn.”

“Thật sao.” Kỷ Khuynh Nhan vui vẻ nói:

“Vậy chúng ta tìm một bộ xem đi, em nghe nói gần đây có bộ phim Hàn tên là 《 Hai thế giới 》rất hay.”

“Được, xem cái này đi.”

Lâm Dật lấy điện thoại di động ra, hai người tụ lại cùng một chỗ, cùng nhau coi phim Hàn.

Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy như này cũng rất tốt, có thể ở cùng một chỗ với Lâm Dật thì có đi Mỹ hay không cũng không sao cả.

“Cố làm ra vẻ mà thôi, chờ hai mươi phút sau, tôi nhìn xem các người còn có gì để nói!”

Máy bay trễ giờ, trong lòng các hành khách còn lại đều oán giận.

Nhưng việc này quá kỳ hoặc, bọn họ cũng không xác định được liệu có phải là do Lâm Dật cho nên máy bay mới trễ giờ hay không.

Mà bọn họ cũng vô cùng đồng ý với lời nói của Triệu Chính Dương, chuyện máy bay trễ giờ đúng là chuyện rất bình thường.

Không còn cách nào khác, mình chỉ có thể chờ đợi thôi.

Sau hai mươi phút, hai người xem hưng phấn đến nỗi quên mất Triệu Chính Dương.

“Anh cảm thấy cách hôn môi này rất mới lạ, có thể dành thời gian để luyện một chút.”

“Anh có tin nếu còn nói bậy như vậy thì em sẽ nhéo má anh không.” Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói.

“Quân tử động miệng không động tay nha.”

“Nhưng em là con gái mà.”

Nhìn thấy hai người liếc mắt đưa tình ở một bên, Triệu Chính Dương cảm thấy ngứa ngáy.

“Lâm Dật, hiện tại đã qua hai mươi phút, chúng tôi lập tức sẽ lên máy bay, cậu còn có gì để nói không?”

“Ừ, thật sao? Xem phim quá chuyên chú, đã quên mất chuyện này.”

Triệu Chính Dương giơ vé máy bay trên tay lên, “Quên cũng không sao cả, các người tiếp tục xem đi, chúng tôi lên máy bay đây.”

“Đừng có đi gấp vậy chứ, nếu không lát nữa phải để nhân viên công tác đưa ra đó.”

Lâm Dật cầm điện thoại di động lên, bấm số của Tần Hán, “Chuyển lời giúp tôi, lùi giờ cất cánh của máy bay lại.”

“Cụ thể phải đợi bao lâu thì xem tâm trạng của tôi đã.”

Nhắn nhủ đơn giản vài câu, Lâm Dật cúp điện thoại.

Mọi người đều cảm thấy khó hiểu mà nhìn Lâm Dật, chẳng lẽ máy bay trễ giờ, thật sự có liên quan đến anh ta sao?

Triệu Chính Dương rõ ràng không tin, hừ lạnh nói:

“Đều tỉnh táo lại chút đi, các người cho là cậu ta là ai? Trễ giờ hai mươi phút chỉ là trùng hợp thôi, cuộc điện thoại vừa rồi chỉ là để giả bộ mà thôi.”

Mọi người đều gật đầu, nếu như anh ta thật có năng lực để máy bay cất cánh trễ, như vậy hẳn là phải ngồi máy bay cấp bậc tư nhân, sao có thể ở chỗ này cùng chờ chuyến bay với bọn họ được?

Không thể nào!

Leng keng

Lúc này, thông báo tại sân bay lại vang lên lần nữa.

“Các vị hành khách tôn kính, vô cùng xin lỗi khi phải nói với các ngài rằng chuyến bay số MU5 305 đến Orlando - Mỹ, bởi vì thiết bị có vấn đề cho nên không thể lên máy bay đúng giờ, thời gian lên máy bay cụ thể xin chờ đợi các thông báo khác.”

Tê

Gì vậy!

Vậy mà lại trễ giờ!

Mà thời gian lên máy bay cũng không được xác định, nói cách khác thời gian có thể lên máy bay vẫn là ẩn số!

Ánh mắt của mọi người, đều rơi xuống trên người Lâm Dật, lần này bọn họ thật sự tin rồi.

Người đàn ông đẹp trai trước mắt này quả thực là có năng lực khiến cho máy bay trễ giờ!

“Triệu tổng, anh không phải muốn đi Mỹ sao, sao lại không đi nữa?” Lâm Dật cười ha hả nói: “Có muốn thử một chút hình thức lái xe rồi ngồi thuyền hay không? Một tháng thôi đã đến.”

“Cậu!”

Thân thể Triệu Chính Dương phát run, tức suýt nữa muốn ngất đi.

Máy bay hai lần liên tục phát thông báo trễ giờ, việc này tuyệt đối không phải là trùng hợp!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Triệu Chính Dương đỏ lên, vô cùng xấu hổ.

“Vị tiên sinh này, tôi muốn đi công tác đến Orlando, tôi hi vọng ân oán giữa hai người các người không nên ảnh hưởng tới người khác, chúng tôi là vô tội.”

“Vô tội sao?”

Lâm Dật nhìn người đàn ông trung niên đang nói chuyện, “Lúc nãy không phải ông mới bỏ đá xuống giếng (thấy người gặp nguy, nhân cơ hội hãm hại) sao, lúc đó sao không thấy ông nói vô tội vậy? Không phải ông nói để cho con trai học tập theo anh ta sao, tiếp tục học đi.”

“Cái này…”

“Tiên sinh, chúng tôi thật sự rất vội, hy vọng ngài không nên hồ nháo.”

Lâm Dật nhún vai, nói: “Vừa rồi Triệu tổng không phải đã nói rồi sao, đây chỉ là trùng hợp thôi, tôi nào có quyền gì để có thể khiến cho máy bay ngừng bay được. Nếu như các người thật sự muốn bay thì nên tìm anh ta mới đúng.”

Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người Triệu Chính Dương, nhìn chằm chằm, mang theo một tia địch ý.

“Tiên sinh, chuyện này đều là do ngài gây nên, chúng tôi hy vọng ngài có thể xin lỗi anh ấy, không nên kéo dài hành trình của chúng tôi.”

“Để cho tôi xin lỗi sao?” Triệu Chính Dương hừ lạnh nói: “Các người có biết tôi là ai hay không, thế mà để cho tôi xin lỗi cậu ta sao!”

“Chúng tôi chẳng cần biết anh là ai, nhưng chúng tôi muốn máy bay cất cánh, hy vọng anh có thể suy nghĩ cho chúng tôi một chút.”

“Mẹ nó cất cánh cái rắm, dám nói chuyện như vậy với tôi, có tin tôi làm chết các người hay không!”

“Triệu tổng bớt giận.” Khúc Nam tiến lên, khuyên nhủ:

“Tôi thấy chuyện hôm nay cũng không đơn giản, hay là chúng ta đi thôi, đừng đứng ở đây nữa, đổi hãng hàng không khác là được.”

Hai tay Triệu Chính Dương nắm chặt, năm lần bảy lượt bị Lâm Dật đánh vào mặt, việc này khiến anh ta không thể nhịn được nữa!

Nhưng tình huống lúc này, mình đã không thể làm gì được cậu ta.

“Xin nhường đường một chút, nhường một chút!”

Ngay tại lúc Triệu Chính Dương chuẩn bị buông bỏ mặt mũi và rời đi, chợt nghe phía ngoài đoàn người, vang lên tiếng quát tháo.

Người vây xem tự động tản ra, bọn người Tần Hán, Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên đi tới.

“Lão Tần, cậu đã đến.”

Liếc mắt nhìn Triệu Chính Dương một cái, Tần Hán cũng không nói chuyện với anh ta, chỉ nhìn Lương Kim Minh rồi nói:

“Lão Lương, việc này anh xử lý đi.”

Lương Kim Minh gật gật đầu, “Trước tiên tự giới thiệu một chút, tôi là Lương Kim Minh, là Tổng giám đốc của hãng hàng không này, và hàng không Tân Hoa chính là nhà của chúng tôi.”

“Vậy thì thật là tốt.” Triệu Chính Dương nói: “Cậu là bạn bè của lão Tần, nên tôi cũng không nhiều lời nữa, nơi này có người gây rối, cậu đến xử lý đi.”

“Thực sự xin lỗi, anh Lâm là bạn của tôi, hơn nữa lệnh hoãn chuyến bay cũng là do tôi truyền đạt, anh để cho tôi xử lý cái gì? Tự mình xử lý chính mình sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 301.

Chương 302. Lâm Tiên Sinh, Anh Phải Đi Theo Sát Em Nha

"Anh nói cái gì? Là anh ra lệnh?!"

"Không sai, chứ anh nghĩ là ai chứ."

Triệu Chính Dương nhìn Tần Hán.

"Lão Tần, anh không có suy nghĩ tới, bất kể nói thế nào, chúng ta cũng quen biết nhau mấy năm rồi, chút mặt mũi này cũng không cho sao?"

Triệu Chính Dương không quen biết Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên, nhưng Tần Hán lại biết rất rõ.

Giữa hai nhà cũng không ít lần qua lại với nhau, nếu không Tần Hán cũng không có khả năng tới buổi đấu giá của nhà họ Triệu.

Mối quan hệ giữa các cá nhân trong giới thượng lưu khác hẳn so với những người dân bình thường.

Nhà bọn họ có chuyện vui buồn đích thân anh tới, này đủ để chứng minh vị trí của mối quan hệ này.

Nhưng trong tầng lớp thượng lưu lợi ích là điều quan trọng nhất, mọi người không vụ lợi thì không có khả năng như vậy.

Cho nên mối quan hệ giữa Tần Hán và Triệu Chính Dương, cũng không tối giống như trong tưởng tượng.

"Chúng ta quả thức đã quen biết nhau rất nhiều năm, nhưng hết cách rồi, tôi cùng lão Lâm quan hệ càng tốt hơn, chỉ có thể nói với cậu tiếng xin lỗi thôi."

Người khác đến nơi này, Triệu Chính Dương không có gì phải lo sợ, nhưng Tần Hán không giống nhau như vậy.

Tần gia và Triệu gia, là hai gia tộc lớn đứng ngang nhau.

Có anh ta ở nơi này, mọi chuyện cũng không dễ dàng xử lí rồi.

Triệu Chính Dương híp mắt, nhìn Lâm Dật nói:

"Được, hôm nay việc này tôi nhận thua, nhưng hãy đợi đấy!"

"Nơi này không phải là nhà của tôi, anh đi hay ở, tôi cũng không xen vào, nhưng tôi muốn nói với những vị hành khách, các anh có thể hay không ngồi trên chuyến bay hôm nay, xem anh ta có chịu xin lỗi tôi không, về phần làm thế nào, các anh nhìn mà làm, dù sao tôi cũng ra ngoài đi chơi, cũng không kém một ngày hay hai ngày."

Trong khoảnh khắc, hành khách chờ chuyến bay đều đổ dồn ánh mắt rơi xuống trên người Triệu Chính Dương.

Lâm Dật không vội, nhưng những người khác không có thời gian.

Nếu như làm trễ nãi một ngày, nó sẽ gây bất lợi cho cá nhân của nhiều người trong số họ.

Dù như thế nào, hôm nay máy bay nhất định phải cất cánh.

"Triệu, Triệu tổng, tình huống của nơi này có chút không tốt lắm, chúng ta làm sao bây giờ?" Khúc Nam khẩn trương dò hỏi.

"Còn có thể làm sao, đi nhanh một chút!"

Nhìn thấy Triệu Chính Dương cùng Khúc Nam rời đi, những người chờ chuyến bay đều bất đắc dĩ.

"Các anh đứng lại cho tôi, nhanh lên một chút xin lỗi người ta, đừng chậm trễ chúng tôi lên máy bay!"

Thấy người phía sau sắp đuổi theo kịp tới phía sau, Triệu Chính Dương và Khúc Nam cũng bước nhanh hơn.

Này nếu như bị bọn họ đuổi kịp, chính mình liền thực sự phải nói xin lỗi với Lâm Dật.

Nếu như đúng là như vậy, mặt mũi của chính mình liền mất hết!

Thấy những người phía sau đuổi theo không buông, Triệu Chính Dương cùng Khúc Nam nhanh chóng bỏ chạy, chật vật như chó nhà có tang.

"Lão Lâm, vẫn là cậu trâu bò, đem Triệu Chính Dương thành cháu trai dễ bảo như vậy." Tần Hán cười to nói.

"Chuyện này cũng không có liên quan tới tôi, đều là lão Lương giúp một tay." Lâm Dật nói.

"Anh Lâm, khách khí rồi, chúng ta đều là người một nhà, chút chuyện nhỏ này không đáng nhắc tới."

"Nhưng bởi vì chuyện này, mà cậu cũng đã đắc tội với Triệu Chính Dương, tôi cũng có phần trách nhiệm."

"Anh Lâm, anh nếu như nói như vậy, liền có chỗ không biết rồi." Lương Kim Minh nói:

"Giới con nhà giàu ở Trung Hải trong cái vòng này, cũng đều là kết bè kết đảng, đều thấy ngứa mắt lẫn nhau. Không phải là em đắc tội với Triệu Chính Dương là vì anh, bình thường nhìn thấy hắn, không phải đang tinh tướng, chính là sắp trang bức, chúng em cũng không quá tiếp đãi hắn."

"Lão Lương nói đúng." Cao Tông Nguyên ở một bên phụ họa nói:

"Bình thường thấy anh ta cậy quyền chúng tôi cũng rất tức giận, nhưng chính là hết cách rồi, không nghĩ tới hôm nay, để anh Lâm trị hắn thành dễ bảo như vậy, nhìn thấy bộ dạng chạy trốn của hắn ta, thực sự là hả dạ mà."

"Được rồi, hai người các cậu đừng nói nữa." Tần Hán nhìn Kỷ Khuynh Nhan, "Tôi nhớ lúc trước cậu gửi ảnh cho tôi, người trong hình kia chính là cô ấy à?"

"Trí nhớ của anh vẫn rất tốt, chuyện này đã qua lâu rồi mà anh vẫn còn nhớ tới."

"Lão Lâm, cậu đây là không được rồi."

Tần Hán nói: "Hai chúng ta quen biết nhau cũng một thời gian lâu rồi, đồng ý tiêu sái cùng nhau rồi, cậu lại trong bóng tối bí mật quen bạn gái nha, quá không có nghĩa khí rồi."

Gương mặt Kỷ Khuynh Nhan có chút đỏ lên, nhưng cũng không giải thích quá nhiều, liền để cho bọn họ cứ vậy mà hiểu lầm.

"Anh cho rằng tôi mỗi ngày ra ngoài chạy Didi là làm không công à."

Nghe Lâm Dật vừa nói như vậy, Kỷ Khuynh Nhan mới nhớ ra.

Mình và Lâm Dật nảy sinh quan hệ, còn giống như thật là vì sự việc lái Didi thì phải.

Chính mình là khách hàng đầu tiên của anh ấy.

"Xin chào chị dâu, em tên là Lương Kim Minh, chờ mấy ngày nữa, em phái người đưa cho chị thẻ Vip, tất cả chuyến bay của nhà em, chị đều có thể ngồi miễn phí nha."

Cùng lúc đó, Cao Tông Nguyên cũng đưa tay ra.

"Chào chị dâu, em tên là Cao Tông Nguyên, nhà chúng em là sản xuất dây kéo, hàng không mẫu hạm tàu thuyền dùng dây kéo cũng là do nhà chúng em sản xuất, chị chừng nào muốn lái hàng hàng không mẫu hạm thì cứ nói với em một tiếng là được, em miễn phí tặng chị một bộ."

Kỷ Khuynh Nhan bị trêu chọc hết sức vui vẻ.

Chưa kể cô không đủ trình độ, cho dù là có đủ điều kiện cũng không thể đóng tàu sân bay.

Bộ não của những người bạn này của Lâm Dật cũng quá kỳ lạ rồi.

"Được rồi được rồi, liền không cùng các cậu nói chuyện phiếm nữa." Lâm Dật hướng về phía Lương Kim Minh nói: "Thông báo cho những người bên dưới kiểm tra vé, chúng tôi còn có việc chính sự làm đấy."

"Được, tôi liền đi sắp xếp."

Sau khi thu xếp chuyến bay xong, Lâm Dật cùng ba người Tần Hán lên tiếng chào hỏi, sau đó mang theo Kỷ Khuynh Nhan lên máy bay.

Về phần hôm nay ghi nợ ân tình, chỉ có thể ngày sau tìm cơ hội chậm rãi trả lại.

Lên máy bay, hai người tìm vị trí ngồi của mình, Kỷ Khuynh Nhan tò mò hỏi:

"Anh và Tần Hán là thế nào mà quen biết nhau vậy? Lại còn có quan hệ tốt như vậy."

"Quen biết anh ta cũng không phải chuyện gì ly kỳ."

"Anh ta ở Trung Hải có vẻ khá nổi tiếng, trên Weibo có không ít người hâm mộ. Em thường xem một số tin tức về anh ta, cảm thấy anh ta là một con người quá phách lối, hôm nay xem ra người cũng không tệ lắm."

"Tần Hán làm người cũng không tệ lắm, tính cách thẳng thắn, không nhiều ý đồ xấu." Lâm Dật nói:

"Không giống Triệu Chính Dương, một chút thông minh cũng không có, chỉ biết mỗi ngày phách lối với người khác, em cảm giác cái từ khôn ngoan này không đủ để hình dung hắn."

"Về sau ít nói thô tục, không văn minh lắm."

"Không thành vấn đề."

Kỷ Khuynh Nhan cười rộ lên, "Em muốn xem tiếp bộ phim Hàn Quốc đó, anh tự chơi một lát đi, em mặc kệ anh á."

"Được."

Kỷ Khuynh Nhan trong khi xem phim truyền hình bằng điện thoại di động, Lâm Dật buồn bực ngán ngẩm chơi game.

Bởi vì cái này không phải là chuyến bay thẳng nên nó quá cảnh ở Washington và mất gần mười lăm giờ để hạ cánh xuống tại sân bay Orlando.

Vì nguyên nhân trái giờ, nên khi hai người xuống máy bay, đã là 12 giờ đêm theo giờ địa phương.

Ở trên máy bay ngủ một giấc dài, bây giờ cả hai đều không buồn ngủ, bắt xe đi đến khách sạn Disney’s Animal Kingdom.

Mặc dù chỉ là khách sạn bốn sao nhưng bởi vì nằm cạnh Disney, đứng ở bên cửa sổ, có thể thấy rõ ràng động vật ở bên trong, nên hầu như những du khách đến đây chơi đều sẽ lựa chọn nơi này.

Thuê xe đi đến khách sạn, cho dù là đêm khuya, nơi này vẫn có không ít người, thậm chí còn có thể nhìn thấy không ít người Trung Quốc, cũng sẽ không cảm thấy quạnh quẽ.

"Lâm tiên sinh, xét thấy trình độ tiếng Anh của anh quá tệ, cho nên anh phải đi theo sát em mọi lúc mọi nơi nha, nếu như làm lạc mất em rồi, anh khả năng sẽ không tìm được em đâu."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 302.

Chương 303. Đêm Qua Có Nằm Mơ Không?

"Tại sao anh lại không tìm được em? Không phải anh còn có cái miệng sao."

"Bởi vì ngoại ngữ của anh quá tệ." Kỷ Khuynh Nhan đắc ý nói, trên mặt lộ ra một cảm giác ưu việt.

"Very được, phi thường good, loại từ ngữ Trung Quốc và Phương Tây kết hợp này, anh lúc trước không ít lần nói với em nha."

"Kỷ đại tổng giám đốc, em đây là có chút xem thường anh rồi, tốt xấu gì anh cũng tốt nghiệp đại học chính quy, hơn nữa còn dạy học ở trường Đại học nữa, trình độ tiếng Anh ít nhất vẫn phải có chứ."

"Nhưng anh chỉ vừa tốt nghiệp đại học chính quy. Trong trường của anh, anh là giáo viên dạy bóng rổ và Taekwondo, môn học này cùng tiếng Anh cũng không có quan hệ nha."

"Mọi việc đều phải lưu lại một đường, sau này còn nhìn mặt nhau, chẳng lẽ em đã quên, lúc trước anh hố em như thế nào. "

"Đó là trước kia, lần này không giống nhau."

"Vậy đánh cược không? "

"Cá thì cá." Kỷ Khuynh Nhan lộ vẻ mặt không sợ trời không sợ đất, "Đợi lát nữa đi tới khách sạn đặt phòng, em sẽ không tham gia vào toàn bộ quá trình, anh nếu như có thể đem chuyện này giải quyết, tối nay chỉ mở một gian phòng."

"Anh mới không thèm khát ở với em cùng một gian phòng đâu, nửa đêm ngáy ngủ, anh sẽ ngủ không ngon giấc."

"Anh nói bậy!"

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói: "Em mới không có bộ dáng đó."

"Vậy anh cũng không ở cùng một gian phòng với em, thay điều kiện khác đi."

"Em còn không ghét bỏ anh, anh dựa vào cái gì mà ghét bỏ em." Kỷ Khuynh Nhan tức thở phì phò nói: "Hôm nay nhất định phải thuê một gian phòng, ai thua người đó đi nằm dưới đất!"

"Ai, cuối cùng vẫn là để em đạt được mong muốn, xem ra chuyến đi Disney này, rất có thể biến thành chuyến đi thất thân của anh rồi!"

"Phi phi phi, buồn nôn chết mất, em còn sợ anh động tay động chân với em đây này." Kỷ Khuynh Nhan ghét bỏ nói:

"Nhanh đi đặt phòng đi, nếu anh thua anh phải ngủ trên mặt đất."

L m Dật bị Kỷ Khuynh Nhan đẩy ra đại sảnh khách sạn.

Là một khách sạn theo chủ đề thuộc sở hữu của Disney, nên có thể cảm nhận được bầu không khí vui vẻ ngay khi bước vào.

Hình ảnh nhân vật phim hoạt hình của Disney có ở khắp mọi nơi, cho đến cái góc chết cũng đều có, khiến người ta có một loại cảm giác lạc vào một thế giới kỳ lạ.

"Lâm Dật, em muốn mua cái này kẹp tóc này."

Theo hướng ngón tay của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật nhìn sang.

Bên trong máy bán hàng tự động có một chiếc kẹp tóc màu đỏ với một chấm nhỏ màu trắng trên đó và còn có hai lỗ tai con chuột hình tròn, đó là chiếc kẹp tóc kinh điển của Disney.

"Em thích thì mua đi."

"Không được, em muốn anh mua cho em."

"Em nói đùa sao, tận 39 dollar một cái, em có tiền mà không có chỗ xài sao!"

"Không được, em chỉ muốn cái này, anh mua cho em đi."

Mọi người trong đại sảnh cảm thấy có chút buồn cười khi nhìn thấy Lâm Dật cùng Kỷ Khuynh Nhan bởi vì một cái kẹp tóc xảy ra tranh chấp, nó không đáng lắm.

Nhưng nếu như Tần Hán ở đây, đoán chừng sẽ hướng về phía hai người dựng thẳng ngón giữa.

Một người là nữ CEO giá trị bản thân hơn 3 tỷ nhân dân tệ, người còn lại là một công tử có giá trị bản thân hơn 10 tỷ nhân dân tệ, thực mẹ nó bởi vì một đồ vật chỉ 39 dollar mà cãi nhau, bệnh thần kinh!

"Được được được, anh mua cho em."

"Hắc hắc, này là được rồi nha."

Bởi vì là tự giúp mình, trọn bộ thao tác, Lâm Dật chính mình liền hoàn thành.

Kỷ Khuynh Nhan cầm kẹp tóc Minnie, vui vẻ đeo lên trên đầu mình, "Lâm Dật, nhìn có đẹp hay không?"

Sau khi rút kinh nghiệm trước khi lên máy bay, Lâm Dật nói: "Kẹp tóc bình thường, còn người thì đẹp hơn."

"Miệng thật ngọt." Kỷ Khuynh Nhan cao hứng nói: "Nhìn anh biểu hiện tốt như vậy, chờ tới lúc anh thua, em sẽ không để anh phải ngủ trên sàn nhà đâu, nhường ghế sô pha cho anh đấy."

"Em làm sao biết được là anh nhất định sẽ thua, lẽ nào anh đến năng lực đặt một gian phòng cũng không có sao "

"Không có, bởi vì trình độ của anh quá tệ đi."

"Lão hổ không phát uy, em tưởng anh là Hello kitty à."

Hai người đi tới quầy lễ tân, nữ nhân viên lễ tân dùng tiếng Anh được chào hỏi:

"Hoan nghênh quý khách đến với khách sạn Disney’s Animal Kingdom."

Kỷ Khuynh Nhan xoay người nghiêng đầu nhìn Lâm Dật, giống như làm bộ đang chuẩn bị xem kịch vui.

Lâm Dật chần chờ chốc lát, cuối cùng cau mày nói:

"Cô có biết nói tiếng Trung không?"

"Biết ạ." Nhân viên lễ tân nói: "Mỗi ngày, có rất nhiều khách Trung quốc tới đây, cho nên chúng tôi có thể nói một ít tiếng Trung."

Kỷ Khuynh Nhan: ???

Này tính là gì?

Diễn viên ư?

"Cho tôi một căn phòng tốt nhất, chỉ cần một cái giường cái là đủ, bạn của tôi thích ở sô pha."

"Vâng, ngài chờ một lát, tổng cộng 349 dollar."

Lâm Dật đem tiền đưa tới, đổi lấy thẻ phòng cùng với một món quà kỷ niệm chuyến đi, nó giống như chùm chìa khoá vậy.

"Lâm Dật, anh chơi xấu!"

Hai người tiến vào thang máy, Kỷ Khuynh Nhan thở phì phò nói, "Cái gì gọi là cô có biết nói tiếng Trung không! Nào có ai như anh chứ!"

"Em đây là không tin tưởng anh rồi." Lâm Dật nói:

"Trước khi đi vào, là chính em nói, chỉ có em mới có thể giải quyết được việc này, em chính là ngủ trên sofa, hiện tại anh đã làm xong, bây giờ em lại không chịu nhận thua à?"

"Ai cho các anh nói tiếng Trung."

"Người ta có thể nói tiếng Trung, như vậy trao đổi sẽ dễ dàng hơn, lẽ nào anh còn bỏ gần cầu xa nói tiếng Anh làm gì."

Kỷ Khuynh Nhan phồng hai má lên không nói, tức chết người đi được.

"Có chơi có chịu, ngủ trên sofa thì ngủ trên sofa!"

Ra khỏi thang máy, hai người tìm được gian phòng của mình.

Gian phòng được trang trí cũng theo chủ đề của Disney.

Đặc biệt là phòng ngủ, bày rất nhiều món đồ chơi của các nhân vật trong hoạt hình, tâm tình Kỷ Khuynh Nhan vui vẻ hẳn lên khi thấy chúng nó.

Đặc biệt là ga giường, vẫn là màu hồng nhạt của Minnie, hơn nữa so với giường hai người của cô còn lớn hơn, Kỷ Khuynh Nhan không nỡ để cho Lâm Dật ngủ một mình.

"Em nếu như thật yêu thích, vậy ở trong phòng ngủ đi." Lâm

Dật cười nói.

"Không nên." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Có chơi có chịu, em không thể không có tiền đồ như vậy được."

"Đây chính là do em nói, vậy anh thật sự không quản em nữa, buổi tối cảm lạnh cũng đừng có trách anh."

"Em đã ngủ ở trên máy bay một giấc dài rồi, không có chút nào buồn ngủ, em có thể kiên trì một đêm không ngủ."

"Máy bay nhiều xóc nảy, em có thể ngủ ngon sao?"

"Không ngủ ngon cũng không cần anh quan tâm." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Ngày hôm sau em sẽ nghĩ biện pháp trả lại anh, anh tốt nhất nên cẩn trọng một chút."

"Được được được, anh sẽ chờ." Lâm Dật dở khóc dở cười nói.

Lâm Dật không để ý đến Kỷ Khuynh Nhan, một mình trở về phòng, cũng đem cô khóa ở bên ngoài phòng ngủ.

Tuy rằng khoang hạng nhất cung cấp môi trường thoải mái hết sức có thể, nhưng trước sau chỗ đó cũng không thích hợp ngủ ngon, buổi tối ngủ một giấc ngon, ngày mai mới có tinh thần đi chơi được.

Hai tay gối ở sau gáy, Lâm Dật sắp xếp lại chuyện sắp phải làm.

Cùng Kỷ Khuynh Nhan tới chơi, cũng không phải mục đích chính của anh, phải nghĩ biện pháp đem cái người tên Trầm Thiên Trác giải quyết.

Microsoft có trụ sở chính tại Washington, mà mình ở Orlando, vì vậy phải nghĩ biện pháp để di chuyển đến đó.

Nhưng mấu chốt của vấn đề nằm ở trên người của Hà Viện

Viện, chỉ có thể hành động sau khi cô ấy điều tra được tư liệu của Trầm Thiên Trác.

Mà trong khoảng thời gian này, nhiệm vụ của mình là đưa Kỷ Khuynh Nhan đi chơi một cách điên cuồng.

Cũng may Orlando là một thành phố du lịch nổi tiếng, ngoại trừ Disney ra còn có hơn chục công viên giải trí, đủ để chơi một trận.

Ngoài ra, Miami cũng gần Orlando, nếu chơi chán ở đây liền có thể đến Miami đi dạo, nói chung thời gian cũng đủ để kéo dài.

Nếu như trong khoảng thời gian này, Hà Viện Viện vẫn chưa thể điều tra ra tin tức về Trầm Thiên Trác, trở về thì mẹ nó mình đem cô ta đuổi luôn!

Nhưng trong khoảng thời gian này, chính mình còn phải chuẩn bị một chút, nếu như bị Kỷ Khuynh Nhan biết, mình có ý đồ riêng mới đi chơi với cô ấy, thì cũng không vui lắm.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật duỗi eo liền cảm thấy buồn ngủ.

Lâm Dật xuống giường, lặng lẽ mở cửa phòng ra, phát hiện Kỷ Khuynh Nhan đã ngủ rồi.

Nàng cuộn tròn người, điện thoại rơi trên mặt đất, bên trong còn đang chiếu bộ phim Hàn quốc vừa xem.

"Cần gì phải làm như này chứ."

Lâm Dật lặng lẽ ôm Kỷ Khuynh Nhan lên giường, xem như là hoàn thành giấc mơ giường lớn Minnie của cô ấy.

Khi Kỷ Khuynh Nhan thức dậy vào sáng sớm hôm sau, bất ngờ phát hiện, chính mình đang ngủ ở trên giường!

Đầu tiên là ngạc nhiên bất ngờ, lập tức trong lòng ấm áp, nhất định là Lâm Dật đau lòng, đem mình ôm tới.

Yên lặng đứng dậy, Kỷ Khuynh Nhan nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng vệ sinh, phát hiện Lâm Dật đang rửa mặt.

"Lâm Dật, cám ơn anh." Kỷ Khuynh Nhan tựa ở cạnh cửa, mắt to híp lại thành trăng lưỡi liềm, ngọt ngào nói.

Nếu như không phải chưa đánh răng, khẳng định đã đi qua cho anh ấy một nụ hôn khích lệ rồi.

"Ngủ có ngon không?"

"Ừ." Kỷ Khuynh Nhan nặng nề gật đầu, "Giường đặc biệt thoải mái, đương nhiên ngủ rất là ngon."

"Có nằm mơ hay không?"

"Ừ!"

Nhắc tới giấc mơ tối ngày hôm qua, Kỷ Khuynh Nhan lên tinh thần, khua tay vui vẻ nói:

"Em buổi tối hôm qua thật sự mơ một giấc mơ dài, nhưng rất có ý tứ để em kể cho anh nghe."

"Hôm qua em nằm mơ thấy mình biến thành công chúa Bạch Tuyết, chú lùn đang đuổi giết em, nhưng đang chạy trốn trên đường thì gặp một con gấu trắng lớn, nó giúp em đem chú lùn đuổi chạy, lại dẫn em đi vào sâu trong rừng, sau đó nó em ôm, ngủ một giấc đẹp, hơn nữa anh biết không, lúc em ôm nó cảm giác đặc biệt thoải mái, đặc biệt mềm ... Ủa làm sao anh biết em nằm mơ?"

Lâm Dật vén áo của mình lên, lộ ra vài vết xước đỏ.

"Em nói xem, làm sao anh biết được."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 303.

Chương 304. Hình Ảnh Hạnh Phúc

Nhìn thấy Lâm Dật vén áo lên, Kỷ Khuynh Nhan đã không còn tâm tư quan tâm đến cơ bụng của anh rồi.

Chuyện gì đã xảy ra với máy cái vết xước đỏ này vậy?

"Chẳng lẽ là ..."

Trong lúc mơ màng, Kỷ Khuynh Nhan đột nhiên như hiểu ra mọi chuyện.

"Em buổi tối hôm qua ôm anh ngủ sao?"

"Em còn không thấy ngại mà nói à." Lâm Dật nói: "Anh sợ em bị cảm lạnh, có lòng tốt ôm em vô phòng, em ngược lại tốt rồi, gắt gao ôm anh, em còn cào anh mấy cái."

Gương mặt Kỷ Khuynh Nhan đỏ bừng, "Lưu manh, ai cho anh ngủ chung với em một giường!"

"Giường trong phòng vốn dĩ là thuộc về anh, đúng không? Chẳng lẽ em còn muốn để anh ngủ trên sô pha sao?" Lâm Dật ghét bỏ nói:

"Anh cũng không có ghét bỏ em, em thì hay rồi vừa ăn cướp vừa la làng."

Kỷ Khuynh Nhan lúng túng đến đỏ bừng mặt tới mang tai, ngay cả bản thân cô lúc này cũng cảm giác được, khuôn mặt của mình như lò lửa vậy.

Suy nghĩ cả nửa ngày, con gấu trắng mình ôm chặt kia, chính là Lâm Dật.

Hơn nữa, anh ấy xác thực thật trắng.

"Chuyện ngày hôm qua là ngoài ý muốn, không đáng tin, hai chúng ta đều mau chóng quên đi." Kỷ Khuynh Nhan vẫy quả đấm nhỏ, uy hiếp nói:

"Còn có, về sau ở trước mặt em nói cái gì cũng có thể, nhưng không thể đề cập đến việc này."

"Em xác định nói cái gì cũng có thể?"

"Ừm, nhưng chính là không thể nhắc đến việc này."

"Nếu cái gì đều có thể nói vậy tối hôm nay chúng ta ngủ tiếp một đêm đi."

"Hả? Ngủ tiếp một đêm?" Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt một chút, lập tức phản ứng lại, "Lâm Dật, anh khốn nạn!"

Kỷ Khuynh Nhan chạy tới, giống như Koala, nằm trên lưng Lâm Dật, cắn một cái vào cổ của anh.

Mặc dù có chút đau, nhưng Lâm Dật vẫn nhịn được.

“Anh vừa nãy lúc đi tiểu không rửa tay, sau đó sờ một cái lên cổ.”

" ——!"

Kỷ Khuynh Nhan tiếng thét chói tai, vang vọng khắp cả căn phòng.

"Phi phi phi, anh có phải là cố ý phải không? Đi toilet xong còn không rửa tay!"

"Anh còn chưa kịp rửa tay, em liền đã vọt đến rồi." Lâm Dật vô tội nói:

"Buổi tối hôm qua là em chủ động ôm anh, mới vừa rồi còn là em chủ động cắn anh, em là cường ôm anh, anh còn chưa nói gì, em rõ ràng là kẻ ác lại cáo trạng trước."

"Anh có thể hay không nói chút lời dễ nghe, cái gì gọi là cường ôm, em chỉ là vô tình ôm anh một cái."

"Kỷ tổng, xin chú ý cách dùng từ nha." Lâm Dật nói: "Em ôm anh cả một đêm chứ không phải một cái nha."

"Hừ, lười để ý đến anh."

Kỷ Khuynh Nhan dùng cái mông, đụng Lâm Dật một cái, "Phiền anh đứng qua một bên, em muốn đánh răng."

Lâm Dật cười đứng qua một bên, cởi áo ra, chuẩn bị đánh răng rửa mặt.

Nhìn thấy những vết xước trên người Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan có chút đau lòng, "Có đau hay không?"

"Cái kia, anh biết là em quan tâm đến anh, nhưng có thể hay không đừng có dùng loại giọng điệu này?"

"Loại giọng điệu này thì làm sao vậy? Không lẽ phải hét lên mới được à."

"Em thử nghĩ một chút, tối ngày hôm qua, được ngủ cùng một người phụ nữ, sau đó sáng ngày hôm sau người này hỏi em có đau hay không, em không cảm thấy kiểu câu hỏi này chút kỳ quái sao?"

"Kỳ quái ư? Em cảm thấy bình thường mà."

"Ách ... Em cảm thấy bình thường thì bình thường đi."

Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy những gì Lâm Dật nói rất kỳ lạ, mình vẫn thấy bình thường mà.

"Hôm nay ngoại lệ một lần, cho anh dùng kem đánh răng cá nhân của em." Kỷ Khuynh Nhan cầm một tuýp kem đánh răng toàn chữ tiếng anh, nói: "Bóp một ít cho anh."

"Chỉ là một tuýp kem đánh răng thôi, còn có cái gì cá nhân hay không cá nhân, khoe khoang cái gì."

"Anh phải nhớ kỹ, hai chúng ta đều dùng một tuýp kem đánh răng, hơn nữa còn là của em nữa, em có quyền chủ động."

Lâm Dật vươn tay giật lấy bàn chải đánh răng trên tay Kỷ Khuynh Nhan, "Em nắm chắc bàn chải."

"Vô lại, anh trả bàn chải cho em."

Hai người đấu võ mồm tại phòng vệ sinh, sau đó đứng cạnh nhau.

Nhìn thấy trong gương, dáng vẻ của mình và Lâm Dật đánh răng, vẻ mặt Kỷ Khuynh Nhan hốt hoảng.

Anh ấy cao hơn mình hơn nửa cái đầu, là một sự chênh lệch chiều cao lý tưởng.

Chính mình mặc đồ ngủ, kiểu tóc ngổn ngang, anh ấy quần áo xốc xếch, cà lơ phất phơ.

Đây không phải là trạng thái lý tưởng khi hai người đang yêu nhau sao?

Trắng trợn, mà lại không kiêng dè gì.

Gương mặt Kỷ Khuynh Nhan đỏ lên, nhịp tim cũng tăng nhanh.

Những cảnh như thế này trước đây cô chỉ thấy trong các bộ phim truyền hình Hàn Quốc, nhưng hôm nay lại xảy ra trên người của mình, đây chính là vận mệnh sắp xếp ư?

"Ô ô ô ..."

Lâm Dật bắt đầu súc miệng.

"Anh chải anh như vậy, trong cổ họng dễ dàng có vi khuẩn." Kỷ Khuynh Nhan càu nhàu.

"Cũng không phải hôn em, anh chải nhanh như vậy thì có sao." Lâm Dật phản bác: "Em chải lâu một lúc là được rồi."

"Dựa vào cái gì em phải chải một lúc lâu chứ?"

"Bởi vì em muốn hôn anh nha, em không chải sạch sẽ, anh sẽ ghét bỏ em nha."

"Anh!"

Kỷ Khuynh Nhan trợn mắt nhìn Lâm Dật, thả bàn chải đánh răng xuống, cũng không định chải nữa.

Nhưng người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế như cô không thể nào chịu được, cô lại cầm bàn chải đánh răng lên.

Thay vì bị Lâm Dật trêu ghẹo, vẫn nên chải lâu hơn một chút.

"Em rửa mặt trước đi, xong việc anh lại đi vào."

"Ừ."

Kỷ Khuynh Nhan rửa mặt với tốc độ nhanh nhất có thể, không mấy phút thì đi ra, còn lại chính là trang điểm.

Không tới năm phút đồng hồ, Lâm Dật từ trong phòng vệ sinh đi ra, phát hiện Kỷ Khuynh Nhan đang cắt móng tay.

"Sao em lại đi cắt móng tay rồi? Về sau sao em đi làm móng được nữa?"

"Em sợ về sau lại làm anh bị thương, nên cắt đi." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Lẽ nào em buổi tối lại muốn ngủ cùng với anh nữa à?"

"Phi phi phi, không biết xấu hổ, anh nằm mơ đi."

"Nếu không cùng nhau ngủ, em làm sao có khả năng lại làm anh bị thương. Hóa ra em lại có ý đồ mạnh mẽ như vậy nha." Lâm Dật thở dài, "Quả nhiên là một chuyến hành trình thất thân mà!"

"Anh đừng có nói bậy."

Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy, dùng giấy vệ sinh bọc lại những chiếc móng tay đã cắt, rồi ném vào thùng rác.

"Anh ngồi trên ghế sô pha đi, em bôi kem chống nắng cho anh."

"Không cần, anh đây da dày thịt béo, dùng cũng lãng phí."

"Tia cực tím ở bên đây mạnh hơn ở Trung Hải, vẫn là bôi một chút đi." Kỷ Khuynh Nhan cầm kem chống nắng nói.

"Được, nghe lời em."

Bóp kem chống nắng lên tay của mình, sau đó lại thoa lên mặt của Lâm Dật, cuối cùng ngay cả cái cổ và tay đều bôi qua, hết sức chu đáo cẩn thận.

"OK rồi, em trang điểm rồi thay quần áo, chúng ta liền có thể ra cửa."

"Ừm."

Một giờ sau, Kỷ Khuynh Nhan thay một bộ quần áo mới, quần short jean, áo phông trắng, cộng thêm một đôi giày xăng-đan Dior đáy bằng, trang điểm đúng theo tiêu chí đi du lịch.

"Lâm Dật, anh thấy thế nào?"

"Cái quần này không đẹp."

"Vậy em lại đi đổi một cái khác."

Mấy phút sau, Kỷ Khuynh Nhan thay một chiếc quần đùi màu đen, "Hiện tại thế nào?"

"Mặc màu đen sẽ hút nắng nóng lắm, em không sợ sẽ bị cảm nắng sao?"

"Ừ ừ, vậy em lại đi đổi một cái khác."

Nhìn ra, Kỷ Khuynh Nhan đối với quần đùi đen của mình vẫn là rất hài lòng, nhưng Lâm Dật không thích, liền đi thay đổi một cái.

Mấy phút sau, Kỷ Khuynh Nhan thay một chiếc quần màu trắng, từ trong phòng đi ra.

"Hiện tại thế nào?"

"Màu trắng nhìn trông em mập lên." Lâm Dật lẩm bẩm nói: "Gần đây em tăng bao nhiêu cân, chính em còn không biết sao?!"

Ánh mắt Kỷ Khuynh Nhan chuyển động, cảm giác có điểm không đúng, tay chóng lấy eo thon nhỏ nói:

"Em nghĩ anh chính là không muốn để cho em lộ bắp đùi nha."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 304.

Chương 305. 360 Độ, Nghiền Ép Không Gốc Chết

"Ngạch. . ."

"Anh ngược lại thật ra không có cái ý tứ kia, chỉ là đơn thuần cho rằng không dễ nhìn cho lắm."

"Vậy em đi đổi sang một cái váy dài."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan quay về phòng thay quần áo, nàng thay một cái váy dài rủ xuống tới mắt cá chân.

"Hiện tại thế nào."

"Cái này không tệ, vô cùng good."

"Anh còn không thừa nhận." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Rõ ràng là anh không muốn cho em để lộ bắp đùi ra ngoài."

"Thì chân của em to như thế, lộ ra ngoài có cài gì tốt đâu, anh làm như vậy không phải vì muốn tốt cho em sao." Lâm Dật một bộ nghiêm chỉnh nói.

"Em mới không có mập nhé, chân cũng không hề to." Kỷ Khuynh Nhan nói ra: "Anh rõ ràng là có tư tâm, anh nhìn thì được nhưng không cho người khác nhìn."

"Em nói sai rồi!" Lâm Dật cải chính: "Ánh mắt anh nhìn rõ ràng là thưởng thức, không hề mang theo một tia tà niệm nào."

Kỷ Khuynh Nhan cười híp mắt ngồi xổm người xuống, hai tay nâng mặt Lâm Dật lên, "Em thấy anh là trong đầu toàn tà niệm."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy, "Bên ngoài khí trời đặc biệt tốt, nhanh ra ngoài đi dạo vài vòng đi."

"Đi thôi."

Lâm Dật xuống lầu, nộp thêm 2000 Dollar tiền cọc, cũng không biết ở lại bao nhiêu ngày, cứ đặt trước như vậy đã.

Nhìn hình ảnh Lâm Dật đang cùng cô nàng tiếp tân trò chuyện, Kỷ Khuynh Nhan lại nhớ tối câu kia "Cô có biết tiếng Trung không?", không nhịn được bật cười.

Xử lý xong tiền đặt cọc phòng ở, hai người đi ra khỏi khách sạn chuẩn bị mua vé để vào công viên giải trí tham quan.

Kỷ Khuynh Nhan tự nhiên là không cần lo nghĩ về vấn đề tài chính, nhưng lúc trước phần lớn thời giờ cô đều dành cho việc học tập và công tác, dù là Trung Hải cũng có Disneyland nhưng cô cũng chưa có cơ hội để đi.

Chỉ là thời điểm đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn có đi ngang qua mà thôi.

Đối nàng mà nói hành trình đi Disneyland lần này tựa hồ có ý nghĩa khác biệt.

Trước cổng công viên giải trí có không ít người, hơn nữa còn có rất nhiều người là người Hoa mang theo gia đình tới chơi.

"Thật nhiều người." Kỷ Khuynh Nhan vừa bước về phía trước vừa cảm thán một câu, “Sớm biết có nhiều người như vậy em đã dậy sớm một chút."

"Dù sao cũng là Disneyland mà nhiều người như vậy cũng là bình thường thôi"

Xếp hàng một lúc Lâm Dật mới mua xong vé, hai người cùng nhau tiến vào công viên giải trí.

Disneyland ở Orlando, được xem là công viên giải trí lớn nhất thế giới.

Điểm dừng chân thứ nhất của hai người là vương quốc động vật trong Disneyland.

"Lâm Dật, em nghe được tiếng hổ kêu nè." Kỷ Khuynh Nhan nắm lấy cánh tay Lâm Dật lắc lư, hưng phấn giống như một đứa bé.

Lâm Dật cũng không muốn làm mất nhã hứng của Kỷ Khuynh Nhan, cười nói: "Anh mang em đi tới đó xem nhé."

"Chờ một chút đã." Kỷ Khuynh Nhan giữ chặt tay Lâm Dật, đưa tay chỉ một quầy hàng nhỏ cách đó không xa, "Anh nhìn kìa trong quầy hàng đó có mấy cái kẹp tóc phát sáng có phải rất đẹp mắt hay không?."

"Ừm, thật đẹp mắt."

"Sau đó thì sao?"

Kỷ Khuynh Nhan muốn một cái, nhưng nàng muốn Lâm Dật chủ động mở miệng nói mua cho mình.

"Thì cũng chỉ là đẹp mắt thôi chứ sao, còn sau đó cái gì nữa?"

"Anh không muốn mua cho em một cái sao?"

"Tạm thời còn không có ý nghĩ này."

"Không được." Kỷ Khuynh Nhan thấy ẩn ý của mình không ăn thua bèn nói thẳng

"Em muốn cái kẹp tóc phát sáng kia, còn có quả bóng bay có hình Mickey nữa."

"Em làm sao lại muốn hai cái đó vậy, em mà cầm hai cái đó rồi làm sao anh dám đưa em đi dạo tiếp."

"Vậy thì một cái cũng được." Kỷ Khuynh Nhan nũng nịu nói: "Anh mua cho em một cái nha."

"Vậy thì xem biểu hiện của em." Lâm Dật nói ra: "Lại nói, không phải hôm qua đã mua cho em kẹp tóc rồi sao, hôm nay lại còn muốn mua em nhìn lại xem mình có mấy cái đầu."

"Thôi được rồi sau này anh sẽ mua cho em."

Lấy tài sản của Kỷ Khuynh Nhan, những thứ kia, tự nhiên đều là mua nổi.

Nhưng cái nàng muốn là Lâm Dật mua cho mình, cảm giác như vậy mới đúng.

"Anh yêu, em muốn cái kẹp tóc phát sáng kia anh mua cho em đi."

Cách hai người không xa có một cô gái ăn mặc theo kiểu lolita(*) nói với bạn trai đứng bên cạnh.

(*)Lolita là phong cách thời trang nhằm tôn lên nét đáng yêu, dễ thương của phái nữ thông qua những bộ trang phục kín đáo. Nó có nguồn gốc từ xứ sở mặt trời mọc.

"Cái kẹp tóc kia bán hơn 40 Dollar, quá mắc, căn bản không cần thiết." Chàng trai từ chối xong còn đưa tay chỉ Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Em nhìn người ta một chút, lớn lên xinh đẹp như thế, lại còn rất nghe lời bạn trai, nói không mua thì không mua. Em đã không có xinh đẹp bằng nàng thì càng phải nghe lời hơn."

"Nếu anh cũng đẹp trai như bạn trai người ta thì em sẽ nghe lời anh, còn đằng này anh cũng đâu có bằng."

Kỷ Khuynh Nhan nhịn không được cười ra tiếng, nói như vậy quả thực có chút đả kích người nha.

Mặc dù vương quốc động vật chỉ là một phần của công viên giải trí nhưng nó cũng chiếm diện tích rất lớn, có rất nhiều loài động vật mà ở trong nước không thể nào nhìn thấy được.

Là một địa phương cực kỳ đặc sắc.

"Lâm Dật anh nhìn kìa, bên kia có một con gấu trúc khổng lồ!"

Khu công viên giải trí khắp nơi đều là đồ vật và động vật ngoại quốc vì thế khi thấy con gấu trúc biểu tượng của quốc gia mình Kỷ Khuynh Nhan đặc biệt hưng phấn.

"Con gấu trúc khổng lồ này là được chở từ tỉnh Tứ Xuyên tới cho bọn họ mượn để triển lãm cho mọi người cùng xem."

"Nhưng ở chỗ này, có thể nhìn thấy gấu trúc khổng lồ, em có cảm giác rất thân thiết."

"Ừ đúng là vậy."

Khi ở trong nước nhìn thấy những hình ảnh này, phần lớn sẽ không có cảm giác gì.

Nhưng nếu ở nước ngoài, mà nhìn thấy những đồ vật có liên quan đến quê hương đất nước thì mọi người đều sẽ cảm giác thân thiết.

"Ông xã, con gấu trúc khổng lồ này có vẻ hơi gầy, em muốn cho nó ăn một chút thức ăn." Có một cô gái cột tóc đuôi ngựa, mặc quần cụt nói với chàng trai bên cạnh.

"Ừ, trên tay em không phải có bánh quy sao, đút cho nó ăn là được rồi."

Nói chuyện là một chàng trai đeo kính mắt, toàn thân mặc một bộ quần áo thoải mái, trên mặt còn mang theo ngạo khí.

Người con trai này tên là Trần Tuấn Diệp, tốt nghiệp ở trường đại học Phục Đán Trung Hải, hiện tại là một ông chủ của công ty khởi nghiệp.

Cô gái bên cạnh anh là bạn gái của anh ta tên là Vương Tử Nghệ.

"Nhưng mà nơi này đã bị rào kín, căn bản là không thể đi vào."

"Cái này còn không phải đơn giản sao." Trần Tuấn Diệp nói ra: "Bên kia có cửa, anh đi qua đó mở cửa ra em ném đồ ăn vào trong là được rồi."

"Tốt tốt tốt, cứ làm như thế đi."

"Chờ một chút!"

Nhìn thấy hai người sắp đi tới mở cửa ném đồ ăn vào, Kỷ Khuynh Nhan không nhịn được lên tiếng chặn lại:

"Dựa theo quy định của công viên giải trí là nghiêm cấm khách tham quan ném thức ăn vào cho động vật."

Vương Tử Nghệ nhìn Kỷ Khuynh Nhan, vốn định dựa vào khí tràng của chính mình áp đảo đối phương.

Nhưng lại phát hiện, nữ nhân đứng bên cạnh mình không chỉ cao hơn mình chân so với mình thon dài hơn và phía trước còn lồi phía sau lõm hơn mình.

Trọng yếu nhất chính là, khuôn mặt còn so với mình còn xinh đẹp hơn.

Quả thực là nghiền ép mọi mặt.

"Disneyland lại không phải là nhà của cô, tôi muốn làm gì thì làm cái đó, không cần cô quản!"

"Cô!"

Kỷ Khuynh Nhan tức đến nổi hít thở không thông, gấu trúc so với các loài động vật khác thì có các đặc tính đặc thù hơn.

Dù là ở trong nước, thì nhân viên nuôi dưỡng cũng rất là cẩn thận, không cho phép người lạ sờ vào chúng nữa là đằng này nàng còn đòi cho nó ăn bánh quy nếu xảy ra vấn đề gì thì không ai có thể gánh nổi trách nhiệm này.

Dù sao gấu trúc khổng lồ như vầy cũng rất ít, còn là quốc bảo của quốc gia mình, Kỷ Khuynh Nhan thật sự không nỡ.

"Được rồi, em quan tâm đến cô ta làm gì." Lâm Dật lên tiếng khuyên nhủ:

"Hai con gấu trúc khổng lồ này là Hoa Hạ cho Disneyland mượn, chúng vẫn được pháp luật Hoa Hạ bảo vệ, nếu có chuyện gì xảy ra thì cứ dựa theo chế tài của pháp luật, em cứ để cho bọn họ cho ăn đi nếu cho ăn dẫn đến sinh mạng thì có trò hay để xem rồi."

Lâm Dật nói kiểu này làm cho Trần Tuấn Diệp cùng Vương Tử Nghệ đều từ bỏ ý định cho gấu trúc ăn.

Trước đó bọn họ cũng không có nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng hiện tại suy nghĩ lại quả thật hậu quả rất nghiêm trọng, nhưng vì mặt mũi của mình, vẫn lên tiếng nói:

"Thật là rách việc chỉ biết xen vào chuyện của người khác."

Lâm Dật liếc mắt nhìn Vương Tử Nghệ, "Chúng tôi chỉ là có hảo tâm nhắc nhở, làm phiền cô tích chút đức đi đừng có khẩu nghiệp như thế, bạn trai của cô có nhiễm trùng tiểu đường không?

Sao nói chuyện khó nghe như vậy?"

Kỷ Khuynh Nhan nghe xong sửng sốt một chút, nói chuyện khó nghe, với nhiễm trùng tiểu đường có liên quan gì với nhau vậy?

"Anh có ngon lặp lại lần nữa!"

Lâm Dật nhún vai, "Lặp lại lần nữa cũng giống như vậy thôi, nhìn khí sắc bạn trai của cô giống như đã đến thời kỳ cuối, hai người tự cầu phúc đi."

Nói xong, Lâm Dật lôi kéo tay Kỷ Khuynh Nhan nói,

"Đi thôi, chúng ta đi đến địa phương khác tham quan một chút, bên kia hình như có con voi, đi qua nhìn một chút đi."

"Em không đi!" Kỷ Khuynh Nhan lúc này cự tuyệt, "Suốt cuộc đời này em không muốn nhìn thấy con voi."

"Không muốn xem con voi?"

Lâm Dật cảm thấy kỳ quái nói: "Kỷ nữ sĩ, nếu em nói như vậy, anh cũng phải nói em mấy câu, gấu trúc khổng lồ đáng yêu, thì em đến nhìn thêm vài lần, còn con voi không đáng yêu, thì em không thèm nhìn, em làm như vậy người ta sẽ đánh giá em là con người chỉ chú trọng bề ngoài có biết không, em nhất định không được bên trọng bên khinh như thế."

"Anh còn không biết xấu hổ mà nói mấy câu như thế."

Kỷ Khuynh Nhan vừa nói tay vừa bấm vào bên hông Lâm Dật, "Cái này không phải là do lúc trước anh kể cho em nghe chuyện để ăn cơm sau, nếu không thì em cũng đâu có thành như bây giờ, tất cả đều là tại anh!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 305.

Chương 306. Trong Mắt Giấu Tinh Hà, Trong Lúc Cười Mang Ánh Trăng

"Ngạch. . ."

Lâm Dật dừng lại suy nghĩ một chút, mới nhớ tới chuyện kể khi ăn cơm mà Kỷ Khuynh Nhan nói tới là cái gì.

"Nếu là như vậy, chúng ta không đi xem con voi nữa" Lâm Dật cũng không làm khó Kỷ Khuynh Nhan: "Phía trước có chuồng thỏ trắng cùng đen thỏ nhỏ, chúng ta đi qua đó xem một chút đi." Nói xong thì nhanh chóng bước đi.

"Lâm Dật, anh muốn chết có phải không!" Kỷ Khuynh Nhan đuổi theo, thật sự muốn cho anh ta một cước, quá khinh người rồi.

"Em xem quan cảnh tươi đẹp như vậy, mà em lại cáu kỉnh rất không tốt."

"Còn không phải do anh chọc tức em sao." Kỷ Khuynh Nhan xụ mặt nói.

"Đừng nóng giận, anh đi mua nước cho em uống nhé, phía trước mặt có bán nước trái cây."

"Cái này còn tạm được, em muốn uống nước xoài."

"Em cũng thích xoài sao?"

"Thật ra lúc trước không thích, nhưng anh lại thích ăn, em cũng có nếm thử mấy lần, cảm giác vị đạo cũng không tệ, nên cũng thích ăn."

"Vậy thì đứng đây chờ anh nha."

Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Dật cầm hai ly nước ép xoài tươi từ đằng xa chạy chậm tới, trên tay còn có một cái mũ rơm to, phía trên có rất nhiều lỗ hổng khiến ai nhìn thấy cũng cảm thấy nó rất cũ nát.

Trừ mấy cái đó ra, trên tay Lâm Dật còn có 2 quả bong bóng bay. Khi tới nơi đều giao hết vào tay Kỷ Khuynh Nhan.

"Trời quá nóng, đội mũ rơm cũng có thể mất được một chút."

Nhìn mũ rơm và bong bóng bay Lâm Dật mua cho mình, Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy rất là hạnh phúc.

"Anh nhìn em đội mũ rơm lên có giống Luffy(*) hay không?"

(*) Luffy là người sáng lập và là thuyền trưởng của băng Hải tặc Mũ Rơm là nhân vật chính trong phim hoạt hình Monkey D. Luffy.

"Không ngờ em biết nhiều đến thế còn biết cả Luffy?"

"Lúc còn đi học bạn cùng phòng của em là một trạch nữ(*) chính hiệu mỗi ngày đều ở trong phòng ngủ xem hoạt hình, đã vậy cô ấy còn dán sticker của các nhân vật hoạt hình ấy ở khắp mọi nơi trong phòng, em không muốn biết cũng không được vì mỗi ngày đều nhìn thấy chúng." Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười nói.

(*) Trạch nữ thường được dùng để miêu tả những cô gái chỉ luôn thích ở trong nhà, lẩn trốn mọi hoạt động bên ngoài (trạch có nghĩa là lẩn trốn)

"Nếu nói như vậy thì anh thấy em không giống Luffy nữa, ngược lại rất giống Nữ Đế."

Kỷ Khuynh Nhan nghe vậy trong lòng càng thêm vui sướng, hỏi "Là bởi vì đẹp mắt sao?"

"Cũng không phải, ý anh nói là dáng người giống nhau thôi."

"Em xem đó như là một lời khen." Kỷ Khuynh Nhan ngẩng cái đầu, kiêu ngạo nói.

Tiếp đó, hai người đi dạo loanh quanh ở khu vương quốc động vật một lúc, rồi sau đó đi qua khu bên cạnh.

Mà nơi đó cũng là tinh hoa của Disney.

"Thật nhiều người." Kỷ Khuynh Nhan đứng tại chỗ, nhìn thấy mấy hàng người xếp hàng dài ở mỗi khu trò chơi, làm cho hứng thú của nàng cũng giảm đi không ít.

"Em muốn ngồi ngựa gỗ, nhưng xếp hàng đông như thế này không biết chờ tới chừng nào."

"Nơi này hình như có vé VIP, để anh đi mua 2 vé như vậy thì chúng ta không cần xếp hàng."

"Vậy thì tốt quá." Kỷ Khuynh Nhan hưng phấn nói: "À mà anh nó hỏi xem một vé có hạn chế số lần chơi trò chơi không nhé."

"Em chơi một lần còn không đủ sao?"

"Ừm đúng vậy, em con có ý định chơi nhiều lần."

"Được rồi em chờ ở đây đi."

Cầm vé vào cổng, Lâm Dật đi đến chỗ bán vé, một lần nữa xếp hàng mua vé VIP.

Cùng lúc đó, có rất nhiều người trong hàng nhìn thấy Lâm Dật thì xì xào bàn tán.

"Các người nhìn kìa, anh chàng kia rất là đẹp trai đúng không, nhìn bộ dáng thì chắc là người Hoa chúng ta."

"Bạn học Triệu Nhạc Nhạc, cậu đừng có hoa si như thế được không, cậu xem chảy cả nước miếng ra rồi kìa."

"Lòng thích cái đẹp mọi người đều có nha."

Mấy cô gái xếp hàng phía sau nhìn lên thấy Lâm Dật ở phía trước có chút không kiềm chế được mình.

"Lớn lên đẹp trai thì làm sao, xã hội này rất hiện thực, có tiền mới là mạnh nhất." Một chàng trai tóc ngắn đứng bên cạnh Triệu Nhạc Nhạc bĩu môi nói.

"Nhưng anh ấy đến đây mua vé VIP cho thấy điều kiện cá nhân cũng không tệ."

"Chỉ là một vé VIP, mới có mấy ngàn Dollar, cũng không có bao nhiêu tiền, ai cũng có thể mua nổi, không đáng kể chút nào." Chàng trai tóc ngắn tiếp tục phản bác.

"Vé VIP vào cửa là 1899 Dollar một vé, quy ra nhân dân tệ thì khoảng 10 ngàn tệ." Triệu Nhạc Nhạc vẫn tiếp tục với quan điểm của mình: "Cái này còn không tính là có tiền, vậy như thế nào mới được xem là có tiền?"

"Nếu một lúc mua 10 vé thì anh thừa nhận anh ta có tiền."

"Anh nói đùa cái gì, anh ấy đi có một mình, một lúc mua nhiều vé như vậy để làm gì." Triệu Nhạc Nhạc nói.

"Bởi vì người có tiền chân chính người ta căn bản không để số tiền ấy vào trong mắt chỉ là tiện tay thì mua thôi."

"Lý Đông Dương, anh không phải là ghen ghét người ta lớn lên đẹp trai, cho nên mới nói như vậy chứ."

"Thôi đi, anh ta cũng là so anh cũng chỉ đẹp trai hơn một chút mà thôi, nhưng anh có tiền hơn so với anh ấy, như thế thì có gì để anh phải ghen tỵ."

Sau mười mấy phút, cuối cùng Lâm Dật cũng đi được đến cửa sổ bán vé, hỏi:

"Cho tôi hỏi vé VIP bán thế nào?"

Lần này Lâm Dật không có dùng giọng nói tiếng anh mà những người đi du lịch hay nói, mà là dùng giọng chuẩn dân bản địa.

"1899 Dollar một vé."

"Tôi muốn hỏi một chút, vé VIP đều là không giới hạn số lần chơi trò chơi hay sao?"

Ở trong nước, có rất nhiều công viên giải trí có loại vé VIP không giới hạn số lần chơi, nhưng nơi này không phải trong nước, nên hỏi rõ ràng trước khi mua thì hay hơn.

"Thực sự xin lỗi, vé VIP của chúng tôi có hạn chế, mỗi một vé chỉ được chơi một trò chơi, nhưng trong này, đã bao hàm miễn xếp hàng và các phí phục vụ, vô cùng đáng giá."

"Này, người anh em, anh đừng khôi hài như thế được không." Lý Đông Dương cười nhạo nói:

"Nơi này không phải trong nước, vé VIP cũng chỉ được chơi một trò chơi, nếu anh không biết thì trước khi đi mua hãy lên mạng tra trước, đừng hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy thật là mất mặt xấu hổ mà."

"Lý Đông Dương, anh nói cái gì đó!" Triệu Nhạc Nhạc tức giận quát: "Người ta hỏi một chút thì có liên quan gì tới anh không, theo tôi thấy thì chính anh thấy người ta lớn lên đẹp trai hơn mình cho nên mới ghen ghét."

"Ghen ghét anh ta so với anh nghèo hơn à, em nói đùa gì vậy." Lý Đông Dương khinh thường nói:

"Cuối cùng anh có mua vé không, vé VIP chỉ có thể chơi một lần, nếu cảm thấy không có lời thì đi đi, đừng chậm trễ người phía sau mua vé."

Lâm Dật liếc mắt mắt nhìn Lý Đông Dương, cũng không thèm nói gì, quay đầu nhìn nữ nhân viên bán vé nói:

"Còn có loại vé nào nữa không? Loại mà không hạn chế số lần chơi đó?"

"Thực sự xin lỗi, chỗ chúng tôi chỉ có hai loại vé vé thường cùng vé VIP."

"Vậy vé VIP còn lại bao nhiêu vé?"

"Anh chờ một lát tôi kiểm tra." Nữ nhân viên bán vé thao tác trên máy tính một chút, rồi trả lời "Còn thừa lại 105 vé."

"Vậy được, tôi muốn mua hết."

"Cái gì, anh muốn mua hết? !"

Mọi người đứng xếp hàng ở phía sau đều ngây ngẩn cả người, có mấy người ngoại quốc cũng há hốc mồm nhìn người nam nhân Hoa Hạ này!

Vé VIP có giá là 1899 Dollar một vé, 105 vé có giá phải gần 200 ngàn Dollar!

Nếu quy đổi ra nhân dân tệ thì cũng gần 1,4 triệu!

Người này cũng quá có tiền đi!

"Tiên, tiên sinh, ngài khẳng định muốn mua lại toàn bộ 105 vé này sao?"

"Đương nhiên."

Bởi vì ở Mỹ không có thanh toán bằng ví điện tử, nên Lâm Dật lấy thẻ tín dụng trong túi ra trả tiền.

Lâm Dật cầm mấy tấm vé VIP nghênh ngang rời đi, để cho mấy người đứng ở đó sửng sốt nhìn theo.

"Lý Đông Dương, hiện tại anh cảm thấy thế nào, người ta so với anh ai có tiền hơn?"

Lý Đông Dương: . . .

Trở lại khu vui chơi, Lâm Dật tìm được Kỷ Khuynh Nhan, phát hiện nàng đang cầm một cây kem vani ăn hăng say.

"Lâm Dật, cây kem này ăn cực kỳ ngon, anh có muốn ăn hay không, em đi mua cho anh một cây nhé."

"Quá ngọt, anh không ăn đâu."

Lâm Dật cầm 1 xấp vé VIP nói, "Nào đi theo anh, mang em đi chơi ngựa gỗ."

"Vâng anh." Kỷ Khuynh Nhan vô cùng nể tình nói.

Cầm lấy vé VIP, hai người đi vào khu vực chơi.

"Ủa? Anh đứng bên ngoài làm gì thế?"

"Loại trò chơi này không thích hợp với những người nam tính như anh, em tự mình đi chơi đi."

Kỷ Khuynh Nhan dừng bước, nói với vẻ không cao hứng, "Nếu như anh không chơi thì em cũng không chơi."

"Được được được, anh cùng em đi vào chơi."

"Như vậy có phải tốt hơn không, anh không vào chơi một mình em chơi còn có ý nghĩa gì nữa."

Rất nhiều chuyện đều là như vậy, một người ăn lẩu cho dù có ngon cách mấy cũng cảm thấy ăn không ngon, nhưng hai người cho dù có ăn bún thập cẩm cay, thì cũng cảm thấy rất là ngon.

Bởi vì mặc váy nên Kỷ Khuynh Nhan chỉ có thể ngồi ở trong một chiếc xe ngựa ngỏ.

"Lâm Dật, anh đến cưỡi tiểu bạch mã ở bên cạnh em này."

Trong mắt giấu tinh hà, trong lúc cười mang ánh trăng, cảm xúc hưng phấn của Kỷ Khuynh Nhan giờ phút này đều thể hiện trên mặt của nàng.

"Được, nghe lời em."

Tiếng chuông vang lên, ngựa gỗ xoay tròn chậm rãi khởi động.

Lâm Dật thật sự không còn gì để nói, cái trò chơi này thật sự không dành cho những người nam tính như mình chơi.

"Lâm Dật quay đầu."

Nghe tiếng Kỷ Khuynh Nhan gọi, Lâm Dật quay đầu lại, vừa vặn nhắm ngay Camera của nàng, nàng nhanh tay bấm mấy tấm ảnh.

Mấy phút đồng hồ sau, thời gian kết thúc vòng xoay dần ngừng lại, Kỷ Khuynh Nhan có chút vẫn chưa thỏa mãn.

"Đúng rồi, vừa nãy quên hỏi anh một vé VIP có thể chơi trò chơi nhiều lần phải không?"

"Dĩ nhiên không phải."

"Vậy sao, tuy vẫn chưa chơi tận hứng nhưng cũng chỉ có thể rời đi."

"Anh đã mua hết 105 vé VIP, hiện tại còn hơn 100 vé chắc có thể để cho em chơi tới chán."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 306.

Chương 307. Không Phải Một Cấp Bậc, Có Thể Nói Chuyện Sao

"Anh, anh thế mà mua hơn 100 vé? !"

"Không phải em nói muốn chơi nhiều trò chơi sao vì thế anh mua nhiều một chút cho em đỡ phải xếp hàng."

Mấy người đứng xếp hàng ở bên cạnh nghe mà choáng váng.

Vé VIP vào cửa là 1899 Dollar một vé, một lần mua 105 vé, đó là hơn 200 ngàn Dollar a!

Thổ hào đi dạo Disneyland đều như thế sao?

Sống nhiều năm như vậy, còn là lần đầu tiên nhìn thấy có người chiều bạn gái đến như thế.

Điều làm cho mọi người khó tiếp thu nhất là người ta còn lớn lên đẹp trai đến thế.

Mấy người nói xem có tức hay không.

Trong lòng Kỷ Khuynh Nhan rất là cảm động, lôi kéo cánh tay Lâm Dật, "Kỳ thật anh không cần phải mua nhiều như vậy, mua mấy vé là được rồi."

"Thật vất vả mới tới đây chơi một lần, làm sao cũng phải chơi cho đủ vốn chứ."

"Anh thật là tốt." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Chơi xong lần này em cũng không còn điều gì tiếc nuối nữa rồi"

"Em chỉ khen miệng vậy thôi à?"

"Đáng ghét anh lại muốn chiếm tiện nghi của em." Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói: "Chờ tối về."

"Cái này được rồi nha."

Kỷ Khuynh Nhan cười hắc hắc, khuôn mặt kiều diễm ướt át tựa như một đoá hoa rất là đẹp mắt.

Nửa giờ tiếp theo, Lâm Dật lại dẫn Kỷ Khuynh Nhan ngồi mấy lần, lúc này nàng mới hài lòng rời đi.

"Lâm Dật, em có chút đói bụng, chúng ta đi ăn đồ ăn đi."

"Được vậy ra ngoài ăn đi." Lâm Dật đề nghị: "Dù sao trong vòng một ngày, chúng ta có thể tuỳ tiện đi vào."

"Ra ngoài ăn làm gì." Kỷ Khuynh Nhan không cho là đúng:

"Em vừa mới xem qua trên vé VIP có ghi ngoại trừ miễn xếp hàng, còn cung cấp cơm trưa miễn phí, chúng ta ở chỗ này ăn là được rồi, còn có thể tiết kiệm một chút tiền."

"Tiết kiệm tiền làm gì, vạn nhất người chết, tiền không xài hết rất đáng tiếc."

"Lưu lại cho con còn không được sao."

"Một đứa bé cũng xài không hết."

"Vậy thì sinh thêm vài đứa là được rồi."

Lâm Dật mắt nhìn Kỷ Khuynh Nhan, "Anh tin em có năng lực này."

"Lâm Dật chết bầm, ai nói sẽ sinh con cho anh, đúng là không biết xấu hổ, nhanh đi ăn cơm thôi!"

Hai người đi tới Khu ăn uống, bởi vì mua vé VIP cho nên có thể ăn tất cả các món ở đây.

Nhưng điều đáng tiếc nhất là đồ ăn có hạn chế số lượng, bạn có thể ăn tất cả mọi thứ nhưng mỗi thứ chỉ được ăn 1 lần.

Hai người lấy không ít thứ, nhưng cũng không ăn được nhiều, chỉ có vài món hợp khẩu vị.

"Lâm Dật, em thấy sinh tố xoài này ăn rất ngon, anh lấy cho em theo một phần được không." Kỷ Khuynh Nhan nhỏ giọng hỏi.

Không biết từ lúc nào, trước mặt Lâm Dật nàng ăn uống không cần kiêng nể gì cả, muốn ăn cái thì thì cứ thoải mái mà ăn cũng không sợ Lâm Dật chê cười.

Nhưng hôm nay đang ở nơi công cộng nên nàng cũng chú ý hình tượng một chút muốn ăn gì thì nhờ Lâm Dật đi lấy giúp.

"Đã cuối tháng rồi em bớt ăn lạnh lại một chút đi." Lâm Dật đưa tay lên gãy gãy mũi và nói.

"Vậy được rồi." Kỷ Khuynh Nhan rất nghe lời, không có xoắn xuýt với việc lấy thêm sinh tố xoài nữa, đưa tay chỉ chỉ vào phần súp trước bàn, "Em cảm thấy món này cũng ăn rất ngon, nhưng mà ít quá anh lấy cho em thêm một phần nha."

"Được, anh đi lấy cho em."

Lâm Dật lau tay xong đứng dậy đi về phía quầy thức ăn.

"Tôi muốn hai phần súp."

Nói xong, Lâm Dật đem 2 tờ vé VIP đưa ra.

Nhìn thấy 2 tờ vé của Lâm Dật, người phụ nữ áo đen phụ trách buôn bán thức ăn rất khách khí.

Chàng thanh niên người Hoa này, một lúc mua hơn 100 vé VIP, xét theo số lượng vé thì các món trong nhà hàng anh ta có thể tùy tiện ăn với số lượng tùy thích.

Nhưng ngay lúc người phụ nữ áo đen chuẩn bị lấy súp đưa cho Lâm Dật thì có một giọng nói đầy trào phúng truyền đến.

"Món súp này có giới hạn số lượng cho mỗi người, không phải là đồ có thể tùy tiện lấy, mấy người coi nơi này như là tiệc buffet à."

Lâm Dật cùng Kỷ Khuynh Nhan quay đầu, phát hiện người nói chuyện, là cô gái tóc dài mới vừa nãy muốn cho gấu trúc khổng lồ ăn bánh quy.

"Thật sự xui xẻo đi đâu cũng gặp mấy người." Lâm Dật nói thầm một câu.

"Làm như chúng tôi muốn gặp mấy người không bằng." Trần Tuấn Diệp nói ra:

"Chẳng lẽ mấy người không đọc luật lệ hay sao? Thật là mất mặt với người nước ngoài."

"Tôi mua 105 tấm vé VIP, vì thế muốn ăn cái gì ăn bao nhiêu thì ăn, mấy người quản được sao? Thật là nhiều chuyện."

"Anh nói cái gì? ! Anh mua 105 tấm vé VIP? !"

Trần Tuấn Diệp cùng Vương Tử Nghệ đồng thời mở to hai mắt nhìn, có chút không thể tin được.

Lâm Dật cũng không có tiếp tục quan tâm đến hai người đó, anh đưa tay nhận lấy hai phần súp từ người phục nữ mặc áo đen sau đó đi về phía bàn Kỷ Khuynh Nhan đang ngồi.

"Một lần mà mua nhiều vé VIP như vậy theo em thấy chẳng qua cũng chỉ là đồ nhà quê đi tới nơi này trang bức mà thôi." Vương Tử Nghệ nói ra một câu đầy châm chọc khiêu khích.

"Mời các ngươi nói chuyện khách khí một chút." Kỷ Khuynh Nhan xụ mặt nói.

"Chúng tôi đã rất khách khí rồi." Vương Tử Nghệ cũng không yếu thế trả lời lại:

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô rằng tốt nhất khi ra ngoài nên chú ý lời nói và việc làm của mình, để không làm mất mặt người Hoa Hạ.”

"Cũng không biết cái người ngớ ngẩn nào vừa mới gặp gấu trúc khổng lồ là muốn cho nó ăn." Lâm Dật cười ha hả nói: “Nếu như mất mặt thì cũng không tới phiên chúng tôi."

"Anh!."

Vương Tử Nghệ vừa muốn nổi giận, lại bị hai người vừa đi tới cắt đứt.

"Lão Vương, hai người không tìm chỗ ngồi ăn cơm mà đứng đây làm gì thế."

"Đụng phải hai người nhà quê thích xen vào chuyện của người khác, nên đứng đây giáo huấn họ vài câu, miễn cho mất mặt người Hoa chúng ta."

Hai người vừa đi tới là một nam một nữ, hai người nghe vậy thì di chuyển ánh mắt sang nhìn hai người Lâm Dật cùng Kỷ Khuynh Nhan, đột nhiên nét mặt thay đổi có chút mất tự nhiên.

Lâm Dật sau khi thấy hai người vừa đi tới, cũng hơi ngây người một chút.

Đây không phải là hai người mà lúc đi họp lớp cùng Tống Giai mình đã gặp sao, hai người này là Cao Nhân Tinh cùng Lý Tuyết Như.

Thật sự là vật họp theo loài, mấy người thích trang bức thì sẽ chơi chung với nhau.

"Lâm tiên sinh thật là khéo, không nghĩ tới tại nơi này lại gặp được các ngươi." Cao Nhân Tinh khách khí tiến lên chào hỏi.

"Mấy người nhận biết nhau sao?" Trần Tuấn Diệp thấy biểu hiện của hai người không đúng lắm nên hỏi.

"Trước đó lúc tham gia một bữa tiệc có gặp qua Lâm tiên sinh một lần." Cao Nhân Tinh nói ra:

"Tôi thấy chắc chuyện này có chút hiểu lầm gì đó, mọi người đều là người có mặt mũi, không bằng ngồi xuống uống một chén, xem như bỏ qua."

Sau khi biết được thân phận của Lâm Dật, Cao Nhân Tinh cùng Lý Tuyết Như đã không dám ở trước mặt anh ta trang bức.

"Chỉ bằng hai người bọn họ, cũng xứng ngồi xuống cùng tôi uống một chén sao?" Lâm Dật thản nhiên nói: "Anh cảm thấy tôi có thân phận như bọn họ hay là họ có thân phận ngang bằng tôi?"

"Không không không, Lâm tiên sinh, tôi không có ý tứ kia." Cao Nhân Tinh cười theo nói ra:

"Tất cả mọi người đều là người làm ăn, hòa khí sinh tài nha."

"Hòa khí cái mấy cái cọng lông." Lâm Dật nói ra: "Không có cùng một cấp bậc với tôi, anh nghĩ có thể cùng nhau nói chuyện sao?"

"Cái này. . ."

"Lão Cao, người này có lai lịch là gì vậy, làm sao lại trang bức tới thế." Trần Tuấn Diệp khẩn trương qua qua hỏi Cao Nhân Tinh.

Thấy cuộc trò chuyện của hai người, Trần Tuấn Diệp có thể nhìn ra, người nam nhân trước mắt này, tựa hồ còn có chút thân phận và địa vị, nếu không lão Cao không có khả năng dùng dạng này khẩu khí nói chuyện cùng anh ta.

"Lâm tiên sinh còn có chút địa vị, cũng không phải người bình thường." Cao Nhân Tinh nói ra.

"Ha ha, anh ta có thân phận không tầm thường gì chứ?" Trần Tuấn Diệp không cho là đúng:

"Lão Cao, tình huống của tôi cậu cũng biết, cậu cảm thấy tôi hiện tại còn có thể sợ hãi trước mặt ai sao? Chỉ cần không phải cấp bậc như Tần thiếu gia, thì tôi ở trước mặt bất kỳ ai đều có quyền lên tiếng."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 307.

Chương 308. Người giàu bí ẩn Lâm tiên sinh

"Chuyện này..."

Cao Nhân Tinh chần chờ chốc lát, nói:

"Lâm tiên sinh, tôi biết sản nghiệp nhà anh lớn, nếu như là lúc trước, lão Trần xác thực không sánh được với anh, nhưng bây giờ, công ty của anh ấy đã nhận được đầu tư vốn Thiên sứ đã hoàn tất vòng đầu tư vốn A, vòng đầu tư vốn B cũng sẽ sớm bắt đầu, thị trường tương lại đặt biệt tốt. So ra, năng lực của anh ấy cũng không có kém anh..."

"Thật sao, chỉ mới qua hai vòng đầu tư vốn, anh ta đã ngông cuồng như vậy à?"

"Haha ..." Trần Tuấn Diệp cười lạnh một tiếng, "Có một chuyện, anh chắc là không biết, người đầu tư cho tôi không phải người bình thường."

"Vậy thì thực sự tôi muốn biết, ai có năng lực lại để cho anh ngông cuồng đến như vậy."

"Tập đoàn Trung Hán chắc anh cũng đã nghe qua rồi." Trần Tuấn Diệp nói: "Vòng đầu tư vốn A của tôi, chính là tập đoàn Trung Hán đầu tư, hơn nữa đầu tư vòng B, bên tập đoàn Trung Hán cũng sẽ ra trận."

"Chỉ một tập đoàn Trung Hán cũng đã cho anh cái sự tự tin lớn như vậy ư?" Lâm Dật nói: "Tần Hán là tổ tông của anh à."

"Anh chắc là bị dọa sợ nên bắt đầu mắng người à." Trần Tuấn

Diệp nói:

"Nói cho anh biết, ngoại trừ tập đoàn Trung Hán, tập đoàn Lăng Vân cũng là tập đoàn mới lớn mạnh ở Trung Hải, cũng đầu tư vào công ty của tôi, hơn nữa là từ vòng Thiên sứ theo tới vòng B!"

"Tuấn Diệp, anh nói những chuyện này với một tên nhà giàu mới nổi như anh ta làm gì." Vương Tử Nghệ nói:

"Dạng người như anh ta sợ rằng ngay cả đầu tư bỏ vốn là cái gì cũng không biết."

Kỷ Khuynh Nhan cũng đã bó tay, đỡ huyệt thái dương lắc đầu.

Những người này có hơi quá tự tin, tự bản thân cảm thấy mình quá tốt sao?

Cao Nhân Tinh đứng dậy, giải thích:

"Lâm tiên sinh, chắc hẳn anh đối với tập đoàn Lăng Vân mới nổi chưa nghe qua nhiều, tôi có thể nói với ngài một chút, tuy rằng bọn họ đột nhiên xuất hiện, nhưng thực lực tuyệt đối không thể coi thường. Tòa tháp đôi vừa khánh thành, đã bị ông chủ đứng sau tập đoàn Lăng Vân chi ra 18 tỷ mua lại rồi. Có một người như vậy chống lưng phía sau cho lão Trần, ngài khả năng thật sự ..."

Cao Nhân Tinh nói chưa hết ý đã dừng, nhưng anh tin tưởng, Lâm Dật sẽ hiểu rõ ý tứ của mình.

Xét riêng về tài sản, Trần Tuấn Diệp có thể không bằng anh ta, nhưng xét về triển vọng và tương lai phát triển, Lâm Dật là không bằng người ta nha.

Lời nói của Cao Nhân Tinh đã hoàn toàn gây sốc cho những người Trung Quốc đang ăn cơm ở đây.

Mặc dù Tần Hán là người ở Trung Hải, nhưng ở trên Internet thực sự có sức ảnh hưởng rất lớn.

Mà trong miệng anh ta, tập đoàn Lăng Vân thần bí kia đã bỏ ra tiền ra mua một tòa nhà với giá trị 18 tỷ. Có hai đại nhân vật lớn như vậy chống lưng cho anh ta, còn ai dám động thủ với anh ta nữa chứ.

Bằng không chính là cùng với hai nhân vật lớn kia trở thành kẻ địch nha!

Ha ha ——

Kỷ Khuynh Nhan nhịn không được, bật cười thành tiếng.

Gióng trống khua chiêng nói nhiều như vậy, lại còn là Lâm Dật quăng.

Lâm Dật cũng bị chọc giận quá mà cười lên, thậm chí cũng không biết nói cái gì cho phải.

"Ai là người đã đầu tư cho các anh? Hà Viện Viện hay là Kỳ Hiển Chiêu?"

Trần Tuấn Diệp sửng sốt khi nghe Lâm Dật nhắc đến tên Hà Viện Viện cùng Kỳ Hiển Chiêu, "Anh lại còn biết Hà tổng cùng Kỳ tổng sao?"

"Đừng có gấp đặt câu hỏi như vậy, anh nói cho tôi biết một chút, là ai đưa tiền cho anh?"

"Kỳ tổng quyết định."

"Đừng có gấp, tôi trước tiên gọi điện thoại."

Lâm Dật cầm điện thoại di động, bấm số điện thoại của Kỳ Hiển Chiêu, quá một lúc lâu sau mới có người bắt máy.

"Lâm tổng?"

Bởi vì chênh lệch múi giờ, lúc này tại Trung Quốc bên kia mới một giờ sáng, Kỳ Hiển Chiêu đã nghỉ ngơi.

"Cậu có biết người tên là Trần Tuấn Diệp không?"

"Có quen biết, anh ta là tổng giám đốc của bên khoa học kỹ thuật Trung Tụ, các hạng mục của công ty cũng không tệ lắm, tôi đã đầu tư cho Thiên Sứ vòng A, vòng B cũng chuẩn bị tiếp tục đầu tư."

"Tôi đã gặp người này rồi, cảm giác người không ra hồn, rút vốn đi."

"Rút vốn?"

"Không sai, rút lui." Lâm Dật thản nhiên nói:

"Được, sáng sớm ngày mai tôi sẽ liên hệ với bên Trung Tụ, rút vốn đầu tư ra."

"Ừm, nghỉ ngơi thật tốt."

Giao phó xong chuyện rút vốn, Lâm Dật cúp điện thoại, Trần Tuấn Diệp cùng Cao Nhân Tinh đều bất động tại chỗ, không biết nói cái gì cho phải.

Trần Tuấn Diệp có thể nghe được, người nói chuyện bên kia chính là COO của tập đoàn Lăng Vân, Kỳ Hiển Chiêu!

Mà anh ta vừa nãy, rõ ràng gọi người đàn ông trước mắt này Lâm tổng!

Lẽ nào bọn họ là mối quan hệ cấp trên cấp dưới?

Nhưng Kỳ tổng cũng đã là COO của tập đoàn Lăng Vân rồi, cấp trên của anh ta, ngoại trừ chủ tịch, còn có thể là ai?

"Lâm, Lâm tiên sinh, ngài mới vừa nói cái gì rút vốn?" Trần

Tuấn Diệp nơm nớp lo sợ dò hỏi.

"Không sai, rút vốn rồi." Lâm Dật cười nói: "Nhưng mà đừng có gấp, cuộc gọi của tôi cũng chưa có kết thúc đâu."

Lâm Dật cầm điện thoại di động, lại bấm số điện thoại của Tần Hán.

So với Kỳ Hiển Chiêu mơ mơ màng màng, Tần Hán bên kia lại đang hò hét loạn cào cào, thậm chí còn có giọng tà âm của một người phụ nữ, làm cho khuôn mặt của Kỷ Khuynh Nhan đỏ bừng.

Hiển nhiên, đang chơi trò chơi với nhiều người khác.

"Có chuyện gì vậy? Hơn nửa đêm còn gọi điện thoại cho anh."

"Tôi trước đó không phải kêu anh đầu tư cho khoa học kỹ thuật Trung Tụ sao. Hôm nay tôi đã gặp ông chủ của bọn họ, cảm giác chỉ số thông minh có chút không nói thành lời, đừng bỏ vốn cho vòng B nữa, kinh phí đầu tư vòng A cũng rút về hết đi."

"Sát, vậy sao cậu không nói sớm." Tần Hán mắng: "Có phải hay không cái tên thiểu năng kia đắc tội với cậu, có cần anh lên tiếng không, đem bọn họ phong sát "

"Cũng được."

"Bây giờ anh đang bận chờ anh vui vẻ xong ngày mai sẽ làm việc này giúp cậu."

"Được."

Cúp điện thoại, Lâm Dật mỉm cười nhìn Trần Tuấn Diệp, "Chúng ta tiếp tục tán gẫu, anh còn có thân phận khác không? Nói cho tôi nghe thử xem, nhìn xem anh bây giờ có đủ tư cách ngồi cùng một chỗ với tôi hay không."

Trần Tuấn Diệp đã run lên, sắc mặt trắng bệch, khó coi muốn chết.

"Anh, anh là ai..."

"Tôi là ai?" Lâm Dật cười, "Việc này đúng thật sự là trùng hợp, tôi chính là ông chủ của tập đoàn Lăng Vân, người bỏ ra 18 tỷ mua tòa tháp đôi, chính là tại hạ đây."

Phốc ——

Trần Tuấn Diệp suýt chút nữa thổ huyết!

"Anh, anh lại là ông chủ của tập đoàn Lăng Vân!"

"Không sai." Lâm Dật xoa xoa tay, "Còn có, tập đoàn Trung Hán bỏ tiền đầu tư, cũng là tôi nói anh ta làm, nếu không anh ta cũng không có tinh lực lãng phí thời gian ở trên người anh đâu."

Cao Nhân Tinh ở bên cạnh, nghe xong hãi hùng khiếp vía.

Anh ta cảm giác mình cùng Trần Tuấn Diệp, chính là hai cái đầu óc tối dạ.

Công ty của Trần Tuấn Diệp có thể có triển vọng như vậy, tất cả đều là do người đàn ông trước mắt này thúc đẩy, mình và anh ta còn tự cảm thấy bản thân ưu việt nữa chứ!

Quả thực là não tàn mà!

"Hóa, hóa ra tất cả đều là do anh làm."

"Chính là tôi làm." Lâm Dật nói: "Tôi kiến nghị các anh nên dừng cuộc chơi ở đây, đi về xử lý chuyện của công ty đi."

"Không, không được ..."

Trần Tuấn Diệp quỳ trước mặt Lâm Dật, "Lâm tiên sinh, van cầu ngài lại cho tôi một cơ hội, sự nghiệp của tôi vừa mới bắt đầu, nếu như các anh rút vốn rồi, tôi sẽ xong đời mất!"

"Việc này anh cầu tôi cũng vô ích thôi." Lâm Dật nói:

"Trời tạo nghiệp chướng còn có thể tha thứ, tự mình làm bậy thì không thể sống được, anh vẫn là tự cầu phúc đi."

Trần Tuấn Diệp ánh mắt đờ đẫn, thật giống linh hồn đã bị rút đi.

"Tuấn Diệp, anh không cần như vậy, với tài năng của anh, em tin tưởng anh nhất định sẽ đông sơn tái khởi." Vương Tử Nghệ nói một câu an ủi.

Chát!

Trần Tuấn Diệp quay đầu lại, tát vào mặt Vương Tử Nghệ một cái.

"Đều mẹ nó tại cô, khi không lại đòi đi cho gấu trúc ăn, rồi chạy đến chỗ Lâm tổng kiêu căng ngạo mạn, nếu như không phải tại cô, lão tử cũng sẽ không như vậy!"

"Anh dám đánh tôi!"

Vương Tử Nghệ bưng mặt của mình, "Tôi thực sự là nhìn lầm anh rồi!"

"Nhìn lầm? Mẹ nó, đều mẹ nó tại cô, tương lai của lão tử tất cả đều bị hủy ở trên tay cô!"

"Là chính anh vô năng, lại còn trách tôi, anh không cảm thấy xấu hổ hả!" Vương Tử Nghệ mắng: "Cả đời này anh cũng không có tiền đồ rộng mở, thúc ngựa cũng không đuổi kịp Lâm tổng!"

Lâm Dật lau miệng, không quan tâm trận khẩu chiến của hai người bọn họ, cùng Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy rời đi.

Mớ hỗn độn này, vẫn để cho bọn họ tự xử lý thì hơn.

Buổi chiều, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan dạo chơi một vòng bên trong công viên giải trí.

Mặc dù có rất nhiều trò chơi để chơi, cũng có nhiều trò chơi kích thích, nhưng Kỷ Khuynh Nhan không dám chơi.

Đặc biệt là vòng đu quay, Kỷ Khuynh Nhan rất muốn ngồi.

Nhưng lại sợ, cuối cùng quyết định coi vòng đu quay như một vật để dành, đợi cuối cùng lúc rời đi, tới nơi này ngồi một lần nữa.

"Lâm Dật, anh vừa nãy đáp ứng em, lúc chúng ta trở về, phải cùng em ngồi vòng đu quay một lần, không thể đổi ý."

"Anh đã đưa em đến Disney rồi, chẳng lẽ còn sợ ngồi vòng đu quay với em sao?" Lâm Dật nói: "Là em không dám ngồi đó chứ."

"Nhưng qua mấy ngày nữa em khả năng liền dám, cho nên anh không thể nuốt lời, nhất định phải dẫn em tới đây." Kỷ Khuynh Nhan nói một cách nghiêm túc.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 308.

Chương 309. Cá Đã Mắc Câu Lý Nào Lại Thả?

"Yên tâm, anh sẽ không nuốt lời."

Lâm Dật không biết tại sao Kỷ Khuynh Nhan lại cố chấp đối với vòng đu quay như thế, nhưng anh vẫn đồng ý.

Đây cũng không phải là việc lớn lao gì, không có lý do gì để không đáp ứng.

Chìm trong màn đêm, hai người đi dạo khắp nơi trong công viên giải trí, thưởng thức hết tất cả các cảnh đẹp của Disneyland nổi tiếng trên thế giới, sau đó hai người mới chậm rãi đi bộ về khách sạn.

"Lâm Dật, em phải nói với anh vài câu về việc phân phòng ngủ tối hôm nay."

"Ách, em muốn nói gì?"

"Giường lớn là của em."

"Dựa vào cái gì?" Lâm Dật không đồng ý: "Cái này phải dựa vào thực lực nói chuyện chứ."

"Tuy rằng em không đi du học, nhưng điểm IELTS của em là 8 chấm, bất luận nhìn như thế nào, thực lực của em so với vốn liếng tiếng Anh của anh mạnh hơn nha."

"Vậy được." Lâm Dật nhìn xung quanh, nhìn thấy cách đó không xa, có một cô gái đang đeo cặp sách, nói:

"Em nhìn thấy cô gái đó không? Nếu như em giúp anh lấy được phương thức liên lạc của cô ấy cho anh, giường lớn trong phòng ngủ sẽ là của em."

Kỷ Khuynh Nhan nghiêm mặt, nhìn Lâm Dật nói: "Anh muốn phương thức liên lạc của người ta làm gì?"

"Này không phải là vì biểu hiện năng lực của em sao? Anh không có ý gì khác."

"Vậy được." Kỷ Khuynh Nhan tự tin mà nói: "Không phải chỉ là phương thức liên lạc thôi sao, em đi đây."

Lâm Dật ngồi ở một bên, cũng không quá để ý.

Với trình độ xã giao bằng tiếng anh của Kỷ Khuynh Nhan, muốn hỏi phương thức liên lạc là không thành vấn đề gì.

Dù sao phụ nữ với phụ nữ là không có nhiều ý thức phòng bị như vậy.

Có thể nói không có bất kỳ độ khó gì cho nhiệm vụ lần này.

"Không được, cái nhiệm vụ này không được, anh đổi một cái khác."

"Hả?"

Lâm Dật ngồi ở trên bậc thang, ngồi còn chưa nóng mông, đã thấy Kỷ Khuynh Nhan vẻ mặt hậm hực trở lại.

"Làm sao vậy? Nhiệm vụ đơn giản như vậy mà em cũng không hoàn thành được, em làm thế nào làm được CEO vậy?"

"Chuyện này không có quan hệ gì với việc làm CEO của em." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Cô gái kia là người Pháp, căn bản không có cách nào giao tiếp được, cho nên phải thay đổi mục tiêu."

"Xong đời, ngay cả tiếng Pháp cũng không biết, em còn không thấy ngại khi nói mình là học bá sao."

"Chuyện này là hai chuyện khác nhau, tiếng Pháp so với tiếng Anh khó hơn nhiều. Hơn nữa lúc em học đại học, cũng không tiếp xúc qua môn ngoại ngữ này, chuyện này là bình thường mà." Kỷ Khuynh Nhan không phục nói: "Anh nói cứ như là anh nói được ấy."

"Nếu như anh làm được thì sao?"

"Anh nếu như có thể hỏi được phương thức liên lạc của cô gái đó, tối nay giường lớn trả về cho anh."

"Chỉ chờ mỗi câu nói này của em."

Cô gái người Pháp ở bên nhìn thấy Lâm Dật đi tới, vẻ mặt đột nhiên trở nên ngượng ngùng, lộ ra một tia thẹn thùng.

"Khụ khụ khục..."

Lâm Dật ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói: "Chào cô, cô có biết nói tiếng Trung không!"

Kỷ Khuynh Nhan nhịn không được, che miệng cười khẽ.

Lại còn dùng chiêu này.

"Em vừa nãy cũng đã hỏi qua, cô ấy không biết nói tiếng Trung."

"Ách ... Khó trách em tự tin như vậy."

"Đương nhiên, bị anh qua mặt một lần rồi, nếu như không có nắm chắc hoàn toàn, em làm sao dám cá với anh đây." Kỷ Khuynh Nhan đắc ý nói: "Cho nên hôm nay, anh ngủ trên sofa đi, giường lớn là của em."

"Mỹ nữ, tôi có thể xin phương thức liên lạc của cô được không?"

"Ơ?"

Kỷ Khuynh Nhan vừa quay người rời đi, bất ngờ nghe được, Lâm Dật đang nói tiếng Pháp một cách lưu loát.

Điều này sao có thể !

Anh ấy thực sự nói được tiếng Pháp?!

Anh ấy học lúc nào?

"Đương nhiên." Cô gái người Pháp rõ ràng cũng hưng phấn, lập tức đem phương thức liên lạc nói cho Lâm Dật.

Lâm Dật lắc lắc điện thoại, cười nói: "Cảm ơn, liên hệ sau nhé."

Lấy được phương thức liên lạc xong, Lâm Dật vỗ vai Kỷ Khuynh Nhan.

"Đi thôi, ghế sô pha của em đang vẫy tay gọi em kìa."

Đầu Kỷ Khuynh Nhan có chút không nghe sai khiến, ngốc manh nhìn Lâm Dật.

"Anh, anh làm sao có thể nói tiếng Pháp được vậy?"

"Tiếng Pháp mà thôi, có thể làm khó anh được sao." Lâm Dật nhún vai một cái, "Vốn định cho em một cơ hội, nhưng ông trời đau lòng anh, cho nên hôm nay phiền em ngủ trên sô pha nha."

"Lâm Dật, anh khi dễ người!"

Kỷ Khuynh Nhan giậm chân phồng hai má lên, lấy kỹ năng cơ bản của phụ nữ Trung Quốc, khóc lóc om sòm chơi xấu.

Lâm Dật vốn tưởng rằng một người phụ nữ có trình độ như Kỷ Khuynh Nhan, hẳn là sẽ không dùng chiêu này.

Không nghĩ tới, cô ấy cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường.

"Được rồi, đừng chơi xấu nữa." Lâm Dật bất đắc dĩ nói: "Tối nay em ngủ trên giường."

"Hì hì, như vậy mới được chứ." Kỷ Khuynh Nhan đứng ở một bậc bên trên bậc thang, mở hai tay ra, "Lâm Dật, anh cõng em đi về đi."

"Được."

Lâm Dật mỉm cười đi tới, cúi người, để cho Kỷ Khuynh Nhan nằm úp sấp trên lưng mình.

Nằm trên lưng Lâm Dật, cảm giác an toàn chưa từng có bao quanh toàn thân cô, chưa từng có ai đem lại cảm giác an toàn này cho cô.

"Lâm Dật, anh có điều gì muốn nói không?" Kỷ Khuynh Nhan thấp giọng hỏi.

"Rất mềm, tiếp tục duy trì."

"Rất mềm?"

Khuôn mặt Kỷ Khuynh Nhan ửng đỏ, "Ai cho anh nói cái này."

"Đây chính là cảm thụ trực quan nhất của anh nha."

"Hừ, không có chút lãng mạn nào."

Mặc dù là một nữ CEO giá trị nghìn tỷ, nhưng bên trong Kỷ Khuynh Nhan vẫn tồn tại một chút tâm tư của thiếu nữ, yêu thích màu hồng và sự lãng mạn.

"Lâm Dật, đặt em xuống đi, sắp đến khách sạn rồi." Kỷ Khuynh Nhan lặng lẽ mà nói nhỏ.

"Đến khách sạn rồi thì làm sao? Anh cõng em về đến phòng luôn."

"Như vậy sao được, trong khách sạn có nhiều người như vậy, em xấu hổ, mau buông em xuống đi."

"Không thể nào, cứ thành thật mà nằm trên lưng anh đi."

Lâm Dật không quan tâm nhiều như vậy, nghênh ngang cõng Kỷ Khuynh Nhan trên lưng về phòng.

Người sau khuôn mặt đỏ bừng, đem đầu chôn ở trên lưng Lâm Dật, xấu hổ đến mức không dám nhìn ai.

Khi vào đến phòng, Kỷ Khuynh Nhan nặng nề thở phào nhẹ nhõm.

"Vừa nãy trong khách sạn có rất nhiều người, ngày mai em cũng không dám ra ngoài nữa." Kỷ Khuynh Nhan bụm mặt, mặt đỏ như cái lò lửa nhỏ.

"Anh đã nói với em rồi, em không hiểu phong tục địa phương ở đây sao." Lâm Dật nói thập phần trịnh trọng:

"Hai chúng ta đều độc thân, anh cõng em, cũng coi như là chuyện bình thường, nhưng em xem những người nam nữ kia tiến vào, không có mấy người là dẫn vợ hoặc bạn gái tới, bọn họ đều không có xấu hổ, em thẹn thùng cái gì chứ?"

"Làm sao anh biết được? Lúc trước anh cũng chưa từng tới mà."

"Này còn cần phải hỏi sao, cá đã mắc câu, em chả lẽ thả ra sao? Phụ nữ đều đã tới tay, ai còn cam lòng tới đây tiêu phí?"

Ừm...

Mặc dù là ngụy biện, nhưng làm sao tìm được điểm phản bác đây?

"Anh nói bậy." Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy, "Em đi tắm rửa đây, lúc nãy anh vừa mới nói, giường lớn cho em."

"Yên tâm, khẳng định cho em."

"Này còn tạm được."

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, hai người nói chuyện phiếm vài câu, Kỷ Khuynh Nhan liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Nhưng nằm ở trên giường, lại không ngủ được.

"Ngày hôm qua anh ấy đem mình ôm vào phòng, hôm nay lại để anh ấy nằm một mình ở bên ngoài, có phải quá ích kỷ không?"

"Đưa cho anh ấy một cái chăn, vạn nhất cảm lạnh thì làm sao bây giờ?!"

Nghĩ tới đây, Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy tìm một cái chăn, chuẩn bị đưa tới cho Lâm Dật.

Cùm cụp ——

Kỷ Khuynh Nhan mở cửa phòng, lại bất ngờ nhìn thấy, Lâm Dật ăn mặc chỉnh tề, đứng ở cửa gian phòng.

"Anh muốn ra ngoài sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 309.

Chương 310. Em Lại Nằm Mơ Đúng Không

"Ừm..."

"Anh thấy cảnh đêm nay rất đẹp, muốn ra ngoài đi dạo một chút."

"Em thấy anh là lại đang có ý đồ gì đó đi." Kỷ Khuynh Nhan hoài nghi nói.

"Không còn cách nào khác, mị lực của anh quá lớn, vừa rồi có mấy em gái Pháp muốn hẹn anh ngắm trăng. Anh không có cách nào cự tuyệt, chỉ có thể cố mà đáp ứng thôi." Lâm Dật thở dài, "Anh đúng là quá khó khăn mà."

"Anh dám!"

Kỷ Khuynh Nhan đưa hai tay lên chống nạnh, quát: "Em nói cho anh biết, hôm nay anh đừng hòng đi, ở lại trong phòng cho em!"

Kỷ Khuynh Nhan tức giận, ngực phập phồng, lúc này mới qua bao lâu cơ chứ, mà đã bị dụ dỗ rồi!

Quá không ra gì rồi!

"Ai, Kỷ tổng không phải là ăn dấm đó chứ."

Gương mặt Kỷ Khuynh Nhan đỏ lên, "Ăn dấm cái gì, em là sợ anh gặp nguy hiểm mà thôi! Tóm lại là ở lại trong khách sạn, dù sao cũng không cho đi."

“Được thôi, anh không đi, ở lại đây vậy.”

“Vậy thì còn tạm được.”

Kỷ Khuynh Nhan về phòng, nhưng lại không đến vài phút, lại đi ra.

“Em không ngủ được sao lại chạy ra đây rồi?”

“Em sợ anh lén ra ngoài, vào trong phòng đi.”

“Thật không nghĩ tới, em lại là người như vậy, anh thấy em đây chính là thèm muốn thân thể của anh.”

“Phi phi phi, anh thối lắm, em mới không thèm.” Kỷ Khuynh Nhan rất không cao hứng, nói: “Nhanh theo em vào phòng.”

“Ngạch, được rồi.”

Vào đến trong phòng, Kỷ Khuynh Nhan chỉ xuống dưới đất, ở đó đã chuẩn bị cho Lâm Dật hai tầng nệm, nói:

“Tối nay anh ngủ ở đây, em ngủ trên giường tiện thể canh chừng anh.”

Lâm Dật:…

Phụ nữ mà tàn nhẫn thì thật sự không xem nam nhân ra gì.

Lâm Dật xoay lưng, “Vậy được rồi, hôm nay anh ngủ ở đây.”

“Anh không ngủ ở đây cũng không được.”

Lâm Dật ngủ trên mặt đất, Kỷ Khuynh Nhan nghiêng người nằm trên giường, nhìn chằm chằm vào Lâm Dật, nhìn giống như những bộ phim Hàn.

Lâm Dật lại không có quan tâm nhiều như vậy, đi dạo một ngày, đã sớm muốn ngủ.

A _!

Đêm dài yên tĩnh, đột nhiên có một tiếng hét phá vỡ sự an tĩnh trong phòng.

Kỷ Khuynh Nhan đột nhiên ngồi dậy, đầu chảy đầy mồ hôi lạnh.

“Em có phải lại nằm mơ hay không.” Đôi mắt Lâm Dật đang còn ngái ngủ, cảm thấy mông lung, nhưng vẫn lên tiếng: “Là mơ thấy nhảy lầu, hay là mơ thấy rơi xuống vực.”

“Ừm? Làm sao anh biết vậy?”

Sắc mặt Kỷ Khuynh Nhan trắng bệch, “Em vừa mới mơ thấy, có mấy con hổ đang đuổi theo em, em không có nơi nào để chạy nữa cho nên em đã nhảy xuống vách đá. Mà giấc mơ này cũng thật là, em cảm giác mông của mình cũng đau... Hả? Làm sao anh biết em nằm mơ thấy nhảy xuống vực?”

“Không đau mới là lạ.”

Lâm Dật cảm thấy cô gái này thật đáng yêu, “Nhìn xem em đang ở chỗ nào?”

Kỷ Khuynh Nhan nhìn bốn phía một chút, phát hiện lại không có ở trên giường, mà là trên mặt đất.

“Em, sao em lại ở đây?”

“Em nói xem sao em lại ở đây.” Lâm Dật nói:

“Em nằm nghiêng người bên cạnh giường rồi ngủ thiếp đi, nghiêng người thì rớt xuống thôi, còn không biết xấu hổ mà hỏi?”

Kỷ Khuynh Nhan:...

Chuyện này cũng quá mất mặt rồi.

May là trong phòng tắt đèn, anh ấy không nhìn thấy mặt mình, nếu không chắc phải tìm một cái lỗ để chui vào mất.

“Vậy em trở lại ngủ đây, anh cũng ngủ tiếp đi.”

“Trở về ngủ làm gì.” Lâm Dật vung tay lên, ôm Kỷ Khuynh Nhan vào trong ngực của mình, “Để tránh việc em rớt xuống lần nữa, thì ngủ ở đây luôn đi.”

“Anh làm gì vậy, mau đưa buông em ra.”

“Đừng nhúc nhích!” Lâm Dật hù dọa nói: “Nếu không anh cù em đấy.”

Kỷ Khuynh Nhan không động nữa, thân thể căng thẳng, cảm nhận được hơi thở ấm áp của Lâm Dật thì lại càng khẩn trương.

Giống như giáo viên thể dục năm đó đã đánh giá, trong thân thể cô có tấm thép, không thể cong trở về.

“Ngủ đi, em sao lại giống như sâu róm vậy, uốn qua uốn lại làm gì.”

“Em, em...”

Kỷ Khuynh Nhan ấp úng nửa ngày, không biết nói thế nào.

“Thế nào? Có việc gì thì cứ nói a.”

“Em, em vừa rồi bị ngã, mông đau.” Kỷ Khuynh Nhan ủy khuất nói, nước mắt như muốn rơi xuống.

Phốc

Lâm Dật nhịn không được cười ra tiếng, ngay cả bộ dáng ngáy ngủ lúc nãy cũng không còn.

“Vậy còn không đơn giản sao, anh xoa cho em là được.” Lâm Dật cợt nhả, nói: “Trên đó nhiều thịt như vậy, giường cũng cao, không đến mức quá đau đi.”

“Không được!”

Kỷ Khuynh Nhan hoạt động một chút rồi ngồi dậy, “Tự em xoa.”

“Vậy em xoa đi, anh ngủ tiếp đây.”

Lâm Dật buồn ngủ, nhắm mắt lại chưa đến vài phút đã ngủ thiếp đi rồi.

Còn lại một mình Kỷ Khuynh Nhan, thở phì phò, phồng má, sau đó một mình xoa mông.

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Khuynh Nhan thức dậy với đôi mắt thâm đen, hiển nhiên đêm qua nàng ngủ không ngon.

“Còn đau phải không?” Lâm Dật hỏi.

“Đã tốt hơn nhiều rồi, nhưng ngủ không ngon, em còn muốn ngủ thêm một lát.” Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi nói.

“Ngủ đi, tỉnh ngủ lại ra ngoài sau.”

“Đem điện thoại di động của anh cho em.”

“Em muốn điện thoại di động của anh làm gì?”

“Cứ đưa cho em trước đã.”

Lâm Dật không có nghĩ nhiều như vậy, đưa di động cho Kỷ Khuynh Nhan.

“Ừm? Phương thức liên lạc của người phụ nữ kia đâu?”

“Người phụ nữ nào?”

“Người phụ nữ Pháp quen được tối hôm qua.”

“Đã sớm xóa rồi.”

“Anh không nhắn tin với cô ấy sao?”

“Một người Pháp, anh có thể nói chuyện gì với cô ấy đây.”

“Lâm Dật, anh lại giở trò với em, anh chính là muốn gạt em ở cùng một chỗ với anh...”

“Cùng một chỗ cái gì?”

“Phi phi phi, em mới không thèm để ý tới anh nữa.”

Kỷ Khuynh Nhan tức giận đóng cửa, chuẩn bị ngủ.

Có lẽ là do buổi tối hôm qua ngủ không ngon, cộng với việc quá mệt mỏi, Kỷ Khuynh Nhan ngủ đến xế chiều hôm đó mới tỉnh.

Hai người cũng không định đi chơi nữa, chỉ đi dạo trên đường, ăn chút món ăn đặc sản địa phương sau đó liền trở về khách sạn.

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Dật mang Kỷ Khuynh Nhan đến các chỗ vui chơi khác tại Orlando.

Chỗ nào có thể chơi thì tất cả đều chơi qua một lần.

Mới đầu Lâm Dật cũng không vội, nhưng mắt thấy hành trình Orlando đã sắp kết thúc, mà Hà Viện Viện còn chưa điều tra được tin tức về Trầm Thiên Trác, không khỏi có chút sốt ruột.

Nếu như không tra được, vậy thì phải đi Miami.

“Con bà nó, cho cô thời gian một ngày nữa, nếu như lại không tra được, thì sẽ trừ hết tiền lương của cô!” Lâm Dật nghĩ thầm.

Kết thúc hành trình một ngày, sau khi hai người ăn xong thì chậm rãi đi về phía trước, Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Lâm Dật, chơi ở Orlando cũng đã nhiều rồi, chúng ta trở về đi. Nhưng nếu như anh muốn đi đến nơi khác thì em có thể đi cùng anh. Anh không cần phải để ý đến em, em có thể sắp xếp tốt việc kinh doanh của công ty.”

“Anh vốn dĩ định sau khi chơi ở Orlando thì dẫn em đi dạo Miami.”

“Có thể nha.” Kỷ Khuynh Nhan sảng khoái đáp ứng, “Miami chính là thành phố ven biển nổi tiếng, vừa lúc bến cảng Vọng Giang đang phát triển, có thể đi học hỏi kinh nghiệm.”

“Anh chính là nghĩ như vậy.” Lâm Dật cười ha ha nói, nhưng trong lòng lại nghĩ: “Hà Viện Viện, cô mẹ nó nếu như lại không tra được tư liệu của Trầm Thiên Trác, lão tử đây đã sắp không kiên trì được nữa!”

“Quyết định như vậy đi, ngày mai lên đường đi Miami.”

“Được.”

Ong ong ong

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Lâm Dật vang lên, là của Hà Viện Viện gọi tới.

Hà Viện Viện: “Chuyện của Trầm Thiên Trác, em đã tận lực, tư liệu đã gửi đến trong hòm thư của anh?”

Trong lòng Lâm Dật kích động, thật sự là suy nghĩ cái gì thì cái đó liền đến nha!

Lâm Dật: “Được rồi, tôi sẽ xem ngay.”

Hà Viện Viện: “Đúng rồi, vợ của anh ta tên là Mục Thục Mẫn, còn dì cả của cô ấy là từ mùng 4 đến mùng 10 hàng tháng.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 310.

Chương 311. Ảnh Đế Của Bạn Đã Online

Lâm Dật cảm thấy cạn lời!

Cô mẹ nó thật sự đã điều tra ra sao!

Lâm Dật không trả lời lại thông tin của Hà Viện Viện, dù sao cô cũng không nói đến chuyện có liên quan tới Trầm Thiên Trác.

Tư liệu đã tới tay, thời điểm nào nên hành động sẽ do mình quyết định.

Nhưng trước khi bắt đầu kế hoạch thì phải làm chút công tác chuẩn bị đã.

Kỷ Khuynh Nhan chậm rãi đi tới bên cạnh, thấy Lâm Dật vẫn luôn không nói chuyện, mà chỉ ngồi bấm điện thoại di động, nên đã không quấy rầy anh.

Nếu như không phải chuyện công việc thì anh ấy rất ít khi lộ ra vẻ mặt như vậy.

Hai người trở lại khách sạn, nhìn thấy Lâm Dật không nói lời nào, chân mày vẫn luôn nhíu chặt. Thậm chí anh ấy còn không đùa giỡn với mình, Kỷ Khuynh Nhan ngược lại cảm thấy có chút không quen.

“Em muốn tắm rửa không?” Lâm Dật nói: “Nếu như em muốn tắm thì lát nữa anh tắm sau vậy.”

“Không có việc gì cả, anh đi trước đi.”

Phát hiện Lâm Dật bởi vì chuyện công việc mà phiền lòng, Kỷ Khuynh Nhan cũng không đùa với anh, nói: “Em đi chuẩn bị đồ ngủ cho anh.”

Lâm Dật gật gật đầu, nhận lấy đồ ngủ từ Kỷ Khuynh Nhan, sau đó đi vào phòng vệ sinh.

Mở vòi hoa sen, Lâm Dật ngồi trên bồn cầu, một tay chống cằm, tự hỏi làm sao để có thể lừa được Kỷ Khuynh Nhan.

Đầu tiên, mục đích của chuyến đi này, là mang cô ấy đi chơi, cho nên không thể để bại lộ ý đồ của mình.

Tuy rằng cô ấy sẽ không tức giận, nhưng vị đạo sẽ thay đổi, mình nhất định phải cho nàng có thể nghiệm vui vẻ.

Nhưng nhiệm vụ quan trọng ở trước mắt là đi một chuyến đến Washington. Bởi vì tổng bộ của Microsoft ở đây, cho nên phải tìm một lý do thích hợp để đem Kỷ Khuynh Nhan qua đó.

Lâm Dật nghĩ một lúc, trong lòng oán thầm: “Hình như Quan Nhã có thể.”

Suy đi nghĩ lại, Lâm Dật đem vai nữ diễn viên phụ khóa chặt trên người Quan Nhã.

Nhưng còn thiếu một vai nam phụ, đến phối hợp với mình.

Hà Viện Viện có thể, nhưng lại không phải là ứng cử viên tốt nhất.

Sau khi loại trừ cô ấy ra thì Kỳ Hiển Chiêu là lựa chọn thích hợp nhất.

Sau khi xác định được nam nữ diễn viên phụ, Lâm Dật gửi tin nhắn cho hai người.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, anh mới tắm đơn giản một chút, rồi đi ra khỏi phòng vệ sinh.

“Anh gần đây có phải là quá mệt mỏi hay không? Chuyện làm ăn có thể làm từ từ, chớ gây cho mình áp lực lớn như vậy.”

“Không có việc gì, anh yên tĩnh một chút là tốt rồi.” Lâm Dật nghiêm túc nói.

Trong lòng Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy khó chịu. Anh ấy đem bản thân biến thành cái dạng này, mà mình lại không thể giúp được chút gì.

Reng reng reng

Đúng lúc này, điện thoại di động của Kỷ Khuynh Nhan vang lên, là Quan Nhã gọi tới.

“Em vào trong nhận cuộc điện thoại, anh nếu mệt thì nằm một chút đi, đợi lát nữa em ra bóp vai cho anh.”

“Ừm, đi đi.”

Kỷ Khuynh Nhan về trong phòng, Lâm Dật ngả lưng lên ghế sô pha.

Còn phục vụ bóp vai?

Có phải quá tiêu sái rồi hay không?

Cảm giác có chút có lỗi với Kỷ Khuynh Nhan!

Mặc kệ, mặc kệ đi, ngươi không vào địa ngục thì ai vào địa ngục? Tôi sao?

Sau hai mươi phút, Kỷ Khuynh Nhan cầm điện thoại di động, vẻ mặt xoắn xuýt đi ra.

Nhưng sau khi ra ngoài, phát hiện Lâm Dật đang gọi video với

Kỳ Hiển Chiêu.

“Lâm tổng, trước đó tôi không phải là đã nói với ngài rồi sao. Công việc của công ty gần đây bề bộn nhiều việc, không được chạy loạn, sao ngài còn chạy đến Mỹ vậy.”

Kỷ Khuynh Nhan bị giật mình, trong ấn tượng của cô thì Kỳ Hiển Chiêu vẫn luôn là một người ôn tồn lễ độ, dường như vĩnh viễn cũng sẽ không tức giận, hiện tại thế mà lại dùng loại ngữ khí này để nói chuyện với Lâm Dật?

Hiển nhiên là đã tức giận.

“Tôi không phải đã đem quyền hạn giao lại cho cậu rồi sao? Còn cần tôi làm cái gì nữa? Cậu làm ăn cái gì thế không biết!”

“Tôi hiện tại là COO của công ty, vô công bất thụ lộc, ngài lại ném hết công việc lại cho tôi. Tôi căn bản bận đến không sống được nữa đây này!” Kỳ Hiển Chiêu căm phẫn trào dâng, nói:

“Lại nói, anh mới là ông chủ của công ty, mấy cái hạng mục của công ty đều đang được tiến hành, mà ngài lại đi ra ngoài tiêu dao khoái hoạt. Ngài có từng nghĩ tới cảm nhận của tôi và các nhân viên khác không!”

“Tôi là ông chủ, tôi trả lương cho các người, cảm nhận của các người với tôi có quan hệ cái cọng lông!”

“Tôi không muốn nói nhiều nữa, tóm lại là ngài nhanh trở về chút đi, công ty đã bận thành bộ dáng này rồi, ngài nhất định phải trở về!”

“Cái rắm ấy, trong thời gian ngắn tôi không thể quay về, còn muốn ở lại chơi mấy ngày.” Lâm Dật nói: “Cậu có thể làm thì làm, không thể làm nữa thì có thể đi, tôi cũng không tin rằng tập đoàn Lăng Vân không có cậu thì không được!”

“Mặc kệ thì mặc kệ, dù sao tôi cũng không đói chết!”

“Khoan, khoan đã!”

Kỷ Khuynh Nhan không thể ngồi yên nữa, vội vàng chạy tới, giành lấy điện thoại của Lâm Dật.

“Anh Kỳ, anh bớt giận chút, việc này là do tôi, Lâm tổng các người cũng là vì bồi tôi cho nên mới đến đây.”

Trong lòng Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy áy náy, cô không nghĩ tới, công việc tại tập đoàn Lăng Vân lại sẽ bận rộn như vậy.

Thì ra vì mình mà Lâm Dật đã bỏ ra nhiều như vậy.

Khó trách lúc vừa mới trở về, Lâm Dật cau mày không nói lời nào, chắc hẳn là khi đó, hai người đã xảy ra tranh cãi đi.

Lâm Dật nghiêng đầu, mắt nhìn Kỳ Hiển Chiêu trong video.

“Cái này mẹ nó, thật sự là diễn viên trời sinh, kỹ năng diễn quá trâu bò! Trở về nhất định phải thưởng thêm cái đùi gà!”

“Nếu như đi cùng Kỷ tổng thì tôi sẽ không nói gì.”

“Anh yên tâm, chúng tôi sẽ trở về sớm, sẽ không làm chậm trễ công việc của tập đoàn.”

“Không có việc gì, không có việc gì, tôi làm thêm một chút là được rồi.”

“Không sao, việc này là do tôi sắp xếp, tóm lại anh với Lâm Dật đừng như vậy. Con người anh ấy mặc dù nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng lại như đậu hũ, tuyệt đối không có ý đồ xấu.”

“Tôi biết mà.”

“Vậy thì tốt, hôm nay trước cứ như vậy đi, tôi sẽ nói chuyện với anh ấy.”

“Được.”

Cúp điện thoại, trong lòng Kỷ Khuynh Nhan cảm động, “Công ty bận rộn như vậy, sao anh còn nói không có việc gì, để người ta tức giận kìa.”

“Anh không phải là muốn đi chơi cùng em sao, lại nói, công việc ở công ty cũng không quan trọng bằng em.” Lâm Dật xụ mặt, giả vờ như còn chưa nguôi giận.

“Được rồi, chỉ cần trong lòng anh có em là được rồi.” Kỷ Khuynh Nhan lôi kéo tay Lâm Dật, “Đừng nói là dẫn em tới Mỹ chơi, cho dù anh dẫn em đi dạo trên đường cái thôi thì em cũng đều rất vui vẻ.”

“Như vậy sao được, đường cái làm sao có thể so với Orlando được.”

“Anh nói lời này cho thấy anh không hiểu nữ nhân rồi.” Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói.

“Anh sao lại không hiểu.”

“Thật ra đi nơi nào không quan trọng, quan trọng là đi cùng ai.” Kỷ Khuynh Nhan đỏ mặt, “Anh có thể có thời gian đi với em là em đã rất cao hứng rồi, dù sao anh còn có rất nhiều chuyện phải làm.”

“Được thôi, em nói cái gì thì chính là cái đó đi.”

Lâm Dật cúi đầu, vẫn còn xụ mặt, kỹ năng diễn có thể so với Ảnh Đế.

“Đúng rồi, vừa rồi Quan Nhã gọi điện thoại cho em có chuyện gì vậy?”

“Cũng không có chuyện gì, anh không cần phải để ý đến em.” Kỷ Khuynh Nhan giải thích qua loa.

“Nói đi, chuyện gì, hình như em đang nói dối.”

“Cô ấy nói tại Washington, có mấy viện thiết kế chuyên nghiệp chuyên thiết kế cảnh quan bên ngoài, đặc biệt có liên quan đến phương diện thi công bến tàu, có rất nhiều cách nhìn độc đáo, cho nên cô ấy muốn cùng em đi xem một chút.”

“Đi gì mà đi, đến đây là để chơi, sao lại phải làm việc rồi!” Lâm Dật nói: “Quan Nhã này cũng thật là, anh phải dạy dỗ cô ấy mới được.”

“Không được! Việc này không thể nghe anh!”

Kỷ Khuynh Nhan nói với vẻ chắc chắn: “Đây là hạng mục bến cảng Vọng Giang, nhất định phải được thực hiện nghiêm túc, không thể qua loa được!”

“Chuyện này là sao vậy, vất vả lắm mới được đi ra ngoài chơi được một lần, đều bị bọn họ làm chậm trễ.”

“Được rồi, em biết tâm ý của anh, trong lòng em sẽ nhớ kỹ.”

“Vậy được rồi, ngày mai sẽ đi Washington, dù sao cũng đều là việc mua bán của nhà chúng ta, em để ý một chút cũng là chuyện đương nhiên.”

“Nói cái gì đó.” Gương mặt Kỷ Khuynh Nhan đỏ lên, “Em với anh mới không phải là cùng một nhà.”

Lâm Dật nhéo nhéo gương mặt đáng yêu của Kỷ Khuynh Nhan, “Nếu đã sắp xếp xong tất cả thì em đi rửa mặt đi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ừm.” Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật, nói nghiêm túc: “Cám ơn anh đã hi sinh nhiều như vậy để bồi em.”

“Việc này thì tính là gì, đều là việc nên làm, mọi việc đều có cái chủ yếu và thứ yếu.”

Lần này, Kỷ Khuynh Nhan cũng không nói Lâm Dật miệng lưỡi trơn tru nữa. Trong đôi mắt sáng rực rỡ hình như mang theo một tầng sương mù.

“Hôm nay không cần đi con đường giống như hôm qua nữa, em sẽ cho anh một cơ hội, hai chúng vào trong phòng ngủ đi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 311.

Chương 312. Kế Hoạch Đường Cong Cứu Quốc Chính Thức Bắt Đầu!

"Em chắc chứ?"

Kỷ Khuynh Nhan trông có vẻ xấu hổ, ngượng ngùng gật đầu, "Ừm."

Lâm Dật không đáp lại, liên tục dùng ngón tay bấm bấm, như đang tính toán điều gì đó.

"Anh đang làm gì vậy?"

"Anh vừa nãy tính toán sơ lược, hôm nay đúng thật là ngày an toàn, có vẻ như không cần biện pháp gì cả."

"Ngày an toàn?"

Gương mặt Kỷ Khuynh Nhan càng đỏ hơn, vừa thẹn vừa giận, làm nũng cắt ngang:

"Anh nghĩ gì thế hả, anh nếu như còn nói như vậy nữa, tối nay anh liền ngủ ở trên ghế sa lon đi!"

"Được rồi, anh trước sẽ không suy nghĩ đến những chuyện đó nữa."

"Không phải trước tiên không nghĩ đến, mà là từ giờ không được nghĩ đến nữa!"

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan cầm áo ngủ, đi vào phòng vệ sinh.

Rất nhanh, tiếng nước chảy vang lên, Lâm Dật nghiên người dựa ở trên ghế sa lon, mở ra hộp thư, tiếp tục xem tư liệu về Trầm Thiên Trác.

Nội dung của tư liệu bao gồm ba phần.

Phần đầu tiên là sở thích tính cách, bên gồm tất cả các sở thích cá nhân của anh ta.

Từ các môn thể thao và món ăn yêu thích, đến đặc điểm tính cách, thậm chí ngay cả địa điểm thường xuyên nghỉ phép, tất cả đều được liệt kê rõ ràng.

Phần thứ hai là đặc thù công việc mang phong cách cá nhân rõ rệt.

Sau khi gia nhập Microsoft, chỉ mất hai năm để đảm nhiệm vị trí phó giám đốc bộ phận.

Sau đó lại luân chuyển trong nhiều bộ phận khác nhau và trở thành phó giám đốc cấp cao của Microsoft ba năm trước.

Hà Viện Viện thậm chí viết đánh giá rất cao anh ta ở trong báo cáo.

Người Hoa gia nhập được vào Microsoft ở vị trí cao như vậy cũng đã là một điều không tưởng!

Đối mặt với một người như vậy, Lâm Dật đã không còn gì để nói.

Hai từ trâu bò thì xong rồi.

Điểm thứ ba chính là thói quen sinh hoạt của anh ta.

Lâm Dật phát hiện chi tiêu từ thiện của Trầm Thiên Trác chiếm gần 1/20 tổng thu nhập của anh ta, với mức lương hiện tại của anh ta, con số này đã rất cao rồi.

Hầu hết những nơi tài trợ là các khu vực miền núi nghèo đói ở tỉnh Chiết Giang.

Đối với Lâm Dật mà nói, đây là một bước đột phá mới.

Lâm Dật kéo xuống nhìn một chút, còn có một điểm nữa, có vẻ đáng để tra xét.

Trầm Thiên Trác gia nhập Microsoft được tám năm, nhưng bắt đầu từ bốn năm trước, hầu như năm nào anh ta cũng sẽ trở về nước một chuyến, ngoại trừ việc thăm người thân trong nhà, anh ta còn đi diễn thuyết ở các trường đại học khác nhau.

Mà trường học anh ta tới cũng rất là thú vị, không phải một trường đại học danh giá Thanh Hoa hay Yên Đại mà chỉ mà chỉ là một ngôi trường bình thường trong hàng ngũ 211 và 985, như vậy nhìn theo cái này, sự tình chắc cũng rất thú vị.

Sau khi quét mắt xem nội dung phía sau xong, Lâm Dật tắt tư liệu, một tay chống đầu, rơi vào trầm tư.

Dựa theo những thông tin trên tư liệu, Trầm Thiên Trác người này, còn có nhiều chỗ có thể đào móc được, cũng không phải chỉ có một vấn đề duy nhất.

Nhưng làm sao đi đào móc, đây cũng là một vấn đề khó.

Lục Dĩnh cùng Tôn Phú Dư đã trông chừng anh ta hai ngày, cuối cùng ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không cho, đủ để chứng minh anh ta là người rất đứng đắn, dù sao chân của Lục Dĩnh, vẫn rất có lực hấp dẫn.

Suy đi nghĩ lại, Lâm Dật từ bỏ chiến thuật thông thường, đối mặt với người như Trầm Thiên Trác, phải áp dụng chiến thuật đường cong cứu quốc.

"Hả?! Em đi ra lúc nào vậy?"

Mãi suy nghĩ chuyện về Trầm Thiên Trác, nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan mặc đồ ngủ ở trước mặt mình, làm Lâm Dật sợ hết hồn.

"Em đứng ở chỗ này cũng một phút rồi." Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật đầy hứng thú.

"Xem ra anh thật sự là không có buồn ngủ nha, ở chỗ này suy nghĩ về cuộc sống nhân sinh như vậy nha."

——!

Lâm Dật chặn ngang ôm Kỷ Khuynh Nhan lên, "Vừa nãy không buồn ngủ lắm, hiện tại anh buồn ngủ rồi."

"Anh làm gì vậy, mau thả em xuống."

"Sàn nhà tương đối trơn trượt, ngã sấp xuống sẽ không tốt." Lâm Dật cười híp mắt nói.

"Anh chính là có ý đồ thì có."

"Đúng."

Kỷ Khuynh Nhan hai má phồng lên, "Anh đúng là tên lưu manh, không biết xấu hổ."

Nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật ôm cô trở về phòng, chuẩn bị ngủ.

Sau khi tắt đèn, Kỷ Khuynh Nhan quỳ ngồi ở trên giường, "Hôm nay cho anh ngủ trên giường, là khen thưởng anh, anh nên thành thật một chút cho em."

"Đầu của anh khẳng định thành thật, sẽ không suy nghĩ lung tung."

"Ai nói là đầu của anh, em là đang nói tay chân của anh!" Kỷ Khuynh Nhan nói: "Không được lộn xộn."

"Nữ thần trong lòng của tất cả các nhân viên nam của tập đoàn Triều Dương đang nằm bên cạnh anh. Nếu như anh không có động đậy gì, đây là đối với giá trị nhan sắc cùng với vóc người của em khinh nhờn em rồi!"

"Anh ít lừa phỉnh em đi, em sẽ không mắc lừa đâu." Kỷ Khuynh Nhan quyết chống cự, kiên định nói:

"Nếu như anh dám lộn xộn, em sẽ kiện anh, cho anh ngồi tù."

"Em nhẫn tâm để con không có ba ba sao?"

"Không có ba ba ..."

"Lâm Dật, anh nếu như còn nói như vậy, em liền không để anh ngủ trên giường nữa."

"Chủ yếu là yêu cầu của em hơi quá đáng, dù sao anh cũng không nhịn được."

Kỷ Khuynh Nhan suy nghĩ một chút, "Vậy chỉ có thể ôm eo của em, không cho phép lại có thêm ý nghĩ xấu khác."

"Không thành vấn đề."

Hai người giữ nguyên áo nằm xuống, được Lâm Dật nhẹ nhàng ôm lấy, trái tim nhỏ bé Kỷ Khuynh Nhan đang đậm loạn nhịp, hành động như vậy cũng thực sự quá lớn mật rồi.

Nghe được tiếng thở đều đặn của Lâm Dật bên tai, tâm trạng lo lắng của Kỷ Khuynh Nhan từ từ thả lỏng.

Ở bên cạnh anh ấy, có một loại cảm giác chưa từng có là thỏa mãn và kiên định, giấc ngủ này đặc biệt an tâm.

Khi Lâm Dật thức dậy vào sáng hôm sau, phát hiện Kỷ Khuynh Nhan đang nằm co rúc ở trong lòng ngực của mình.

Da thịt trắng nõn, lông mi thật dài, cặp đùi thon và săn chắc gần như lộ ra hết ở bên ngoài, nhìn giống như một con mèo lười, khiến người khác kích động muốn hôn một cái.

Tựa như cảm nhận được Lâm Dật đang nhìn mình, Kỷ Khuynh Nhan lặng lẽ mở mắt ra.

Kỳ thực người đã sớm tỉnh rồi, chỉ là không nỡ tỉnh dậy.

"Tỉnh ngủ rồi thì đứng lên đi, chút nữa chúng ta còn phải đi Washington."

"Ừm." Kỷ Khuynh Nhan khẽ gật đầu, khuôn mặt vẫn còn ửng hồng chưa tan.

Sau khi rời giường, hai người đơn giản thu thập một chút, rồi xuất phát đi sân bay, ở tại cửa hàng miễn thuế tại phi trường mua một âu phục nữ.

Bởi vì lần này đi, không nghĩ tới sẽ đi bàn chuyện công việc, một bộ lễ phục cũng không có mang theo, chỉ có thể đi mua một bộ khác.

Mua xong quần áo, hai người cũng không làm lỡ thời gian, đi máy bay tới Washington. Ở sân bay, hai người họ gặp Quan Nhã đã đứng đợi ở sân bay một lúc lâu.

Trang phục của Quan Nhã, luôn mang đến một dấu ấn của mạnh mẽ và quyết liệt.

Đầm đỏ phối hợp với lụa đen cùng giày cao gót, xét về chiều cao, đã sắp đuổi kịp tới Kỷ Khuynh Nhan rồi.

"Quan tổng, chắc đợi cũng lâu rồi." Kỷ Khuynh Nhan xấu hổ nói.

"Tôi cũng mới vừa đến, đợi cũng không bao lâu." Quan Nhã nói ra:

"Kỷ tổng, cô có sắp xếp lịch trình bên này thế nào, chúng ta có thể nghỉ ngơi một ngày và ngày mai bắt đầu."

Quan nhã không biết Lâm Dật có tính toán gì, biết lần này tới đây, chỉ cần làm tốt công việc của mình là được rồi.

Kỷ Khuynh Nhan trầm mặc mấy giây, "Nếu như có thể thì hôm nay liền bắt đầu đi, tranh thủ kết thúc sớm một chút."

"Được, phía ta bên này thời gian của tôi đều trống, đều nghe Kỷ tổng sắp xếp."

"Quan tổng chờ tôi một chút, tôi đi thay quần áo."

Sau khi Kỷ Khuynh Nhan thay bộ đồng phục vừa mua xong, lại như biến thành một người khác vậy, khí chất ưu việt, có một loại độc đoán và xinh đẹp.

Quan Nhã thầm thở dài, cùng đứng chung một chỗ với một người phụ nữ như vậy, chính mình muốn nổi bật lên cũng không có một chút cơ hội nào.

"Anh có muốn đi cùng em không? Tốt xấu gì cũng là sản nghiệp của anh nha." Kỷ Khuynh Nhan cười nói.

"Không có hứng thú, các em đi đi, còn không bằng anh ở tại khách sạn chơi game."

"Được, mấy ngày qua anh cũng mệt mỏi rồi, ở khách sạn nghỉ ngơi thật tốt đi."

Kỷ Khuynh Nhan cũng biết Lâm Dật sẽ không đi. Cho nên không có bao nhiêu hy vọng hết, thấy trang phục của mình không thành vấn đề gì nữa, liền cùng Quan Nhã đi ra cửa.

Sau khi xác nhận hai người đã rời đi, Lâm Dật cũng không nhàn rỗi, bắt taxi đi đến trụ sở Microsoft.

Sau bốn mươi phút, Lâm Dật xuống xe trước cửa trụ sở Microsoft.

Nhìn thấy trụ sở Microsoft tráng lệ, cùng với một đám đông đi qua đi lại vội vã.

Lâm Dật cảm thán, "Này mẹ nó mới thật sự là tư bản tài chính mà!"

Nghĩ tới đây, Lâm Dật làm nóng người.

Kế hoạch đường cong cứu quốc chính thức bắt đầu!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 312.

Chương 313. Tiêu Chuẩn Đánh Giá Lập Trình Viên

Bước vào tòa nhà trụ sở chính của Microsoft, có thể thấy đủ người với đủ màu da màu khác nhau từ khắp nơi trên thế giới.

Đặc biệt là người Trung Quốc, càng không phải số ít.

Lâm Dật nhìn xung quanh một chút, đi về phía quầy lễ tân.

"Xin chào, xin hỏi quý công ty đang có thông báo tuyển nhân sự đúng không?"

Nhìn thấy Lâm Dật là tới đây nộp đơn, có một cô gái da trắng đứng lên, đưa một tờ đơn, nói:

"Phiền anh điền thông tin dưới bảng biểu mẫu này, sau đó quay về chờ thông báo là được rồi."

Lâm Dật không nghĩ tới, chính mình tới đây đúng dịp Microsoft tuyển dụng, như vậy thì dễ dàng hơn.

Lâm Dật nhận đơn, đơn giản điền một cái, sau đó giao lại cho cô gái da trắng.

Cô gái da trắng quét mắt, lúc đầu cũng không quan tâm lắm, nhưng khi nhìn thấy hai cột ý định công việc và tiền lương, nhất thời liền không bình tĩnh nổi.

"Anh muốn ứng tuyển vị trí phó giám đốc điều hành?! Mức lương 3,5 triệu đô la mỹ?"

"Không sai." Lâm Dật nói:

"Tôi biết cô sẽ cảm thấy khó mà tin nổi, nhưng tôi hi vọng cô có thể gửi báo cáo này cho giám đốc của cô, tôi nghĩ anh ta chắc sẽ có hứng thú."

Cô gái da trắng hiển nhiên là không tin, mặc dù là quầy lễ tân, nhưng có thể làm việc ở Microsoft, bản thân đương nhiên cũng sẽ có năng lực làm việc.

"Xin lỗi, tôi sẽ không giao những tài liệu này lên trên, bởi vì mỗi ngày đều có rất nhiều người lừa đảo giống như anh vậy."

"Tôi biết cô không tin, nhưng tôi có năng lực cải thiện sức mạnh tính toán ban đầu của con chip, do đó tăng lên hoạt động hệ thống tính trôi chảy và ổn định. chẳng lẽ còn không xứng đáng với mức lương 3,5 triệu hàng năm sao?"

"Tiên sinh, tôi cho rằng anh là đang nói dối, Thượng Đế sẽ không tha thứ cho anh. Tôi có rất nhiều đồng nghiệp người Hoa, bọn họ đều rất nỗ lực khiêm tốn. Hi vọng anh không cần phá hỏng ấn tượng tốt về người Hoa ở trong lòng tôi."

"Nếu như cô không tin, tôi không ngại biểu diễn cho cô xem."

Đây là điều mà Lâm Dật đã nghĩ trước khi anh đến.

Muốn trong thời gian ngắn nhất nhận được việc, cũng bắt được liên lạc với Trầm Thiên Trác, không lấy ra chút bản lĩnh thật sự là không được.

"Xin lỗi, tôi không có thời gian lãng phí ở trên người của anh."

Này giời ạ!

Thẩm mỹ của người nước ngoài khác với người Trung Quốc nhiều như thế sao?

Giá trị nhan sắc của lão tử không có đất dụng võ rồi!

Tâm lý sụp đổ!

"Kelly, các em đang ồn ào cái gì vậy?"

Ngay khi Lâm Dật chuẩn bị triển khai thế chiến công mới thì nghe được phía sau truyền đến tiếng nói.

Quay đầu nhìn lại, anh thấy có hai người đang đứng phía sau lưng mình, thật trùng hợp, bọn họ đều là người Trung Quốc.

Người đang nói chuyện là một phụ nữ Trung Quốc, mặc đồng phục vest trắng và đi giày cao gót màu đen, trên cổ có đeo huy hiệu, nghiêm túc thận trọng, hết sức nghiêm túc.

Tên tiếng Anh là Jessica, chức vụ là thư ký cho giám đốc.

Một người khác tên tiếng Anh là Carson, là kỹ sư trung cấp bộ phận kỹ thuật.

"Anh ta đến ứng tuyển, nhưng là ứng tuyển chức phó giám đốc điều hành, tôi đang muốn đuổi anh ta đi đây."

"Ứng tuyển chức vụ phó giám đốc điều hành?" Jessica sửng sốt một hồi lâu.

Nhìn bề ngoài của anh ta, có vẻ không phải là kẻ gây rối, người Hoa vẫn có phẩm chất và lý trí.

Nhưng lớn lên đẹp trai như vậy làm IT, có chút không phù hợp ăn khớp.

Jessica cầm lấy thông tin của Lâm Dật, nhìn lướt qua, nói:

"Lâm tiên sinh, xét thấy độ tuổi của anh, Tôi đối với năng lực của anh có chút nghi ngờ, hi vọng anh có thể tự trọng."

"Thế nào? Tuổi còn nhỏ thì không thể trâu bò à?" Lâm Dật trực tiếp nói chuyện bằng tiếng Trung, thuận miệng nói.

"Khi tôi còn nhỏ đổ nước tiểu dập tắt nồi cơm đang cháy, mẹ tôi nói tôi lớn lên khẳng định có tiền đồ, có thể làm đại sự."

Jessica: ...

Mẹ anh là lừa gạt anh đó!

"Dù sao thì, tôi có cách đánh giá của riêng mình, tôi cảm thấy là anh đang nói đùa với chúng tôi." Jessica cũng nói tiếng Trung.

"Cô có những cách đánh giá gì? "

Jessica liếc mắt Lâm Dật, sau đó chỉ trong đại sảnh những người làm IT tinh anh đang vội vã đi qua đi lại, "Lẽ nào anh so sánh không ra sao?"

Lâm Dật: ???

"Làm sao so sánh? Ngoại trừ không có mặc quần áo chỉnh tề, trên tay không có máy tính, tôi cũng không kém bao nhiêu."

"Kém hơn nhiều." Jessica nói: "Người ta mười cái đầu, đều không có ai có nhiều tóc như anh, anh có thấy xấu hổ không khi nói anh có kỹ thuật tốt hả?"

Ặc ...

Thật mẹ nó đúng là cái lý do không thế phản bác được mà.

"Có một chuyện có thể cô không biết, tôi là đội tóc giả. Năm tôi ba tuổi, bởi vì thể hiện kỹ thuật vi tính cao siêu, liền một phát hói đầu, cho nên năng lực vẫn phải có.

"Jessica, cô cũng đừng cùng anh nhiều lời làm gì, trực tiếp đuổi đi là được." Carson đứng ở bên cạnh nói.

"Tôi cảm thấy, có thể cho anh ta một cơ hội." Jessica cười nói: "Người này có chút đặc biệt."

"Có gì đặc biệt chứ? Tôi làm sao lại nhìn không ra?"

"Đặc biệt đẹp trai."

Carson:...

Lâm Dật nắm chặt tay Jessica, "Khó trách cô có thể lên làm thư ký tổng giám đốc, năng lực thực là không tồi nha, không giống vị đồng nghiệp này của cô, tuổi còn trẻ mà đã mù rồi."

"Anh nói cái gì đó!"

"Được rồi, đừng nói nữa."

Carson đang tức giận, được Jessica ngăn lại, cũng hướng về phía Lâm Dật nói: "Có thể buông tay tôi ra được chưa?!"

"Ách ... Xin lỗi, bệnh nghề nghiệp."

Jessica đã có chút hối hận với lời mình vừa nói ra.

Kỹ sư công nghệ thông tin cái gì chứ? Bệnh nghề nghiệp nào là đi động tay động chân với người khác mới đúng!

Lẽ nào tay của tôi, lớn lên như bàn phím và con chuột à?

"Xét thấy tình huống đặc biệt của anh, tôi cần cho anh làm một bài khảo hạch đơn giản." Jessica nói:

"Chỉ có thông qua khảo hạch, tôi mới giúp anh đem tư liệu của anh giao lên trên được."

"Đương nhiên không thành vấn đề." Lâm Dật nói: "Làm khảo hạch ở đâu?"

"Quy chế làm việc của chúng tôi tương đối đơn giản, không có quá nhiều quy củ, tùy tiện tìm một chỗ là được rồi." Jessica nói: "Ghế sô pha bên kia như thế nào?"

"Sô pha cũng được, chỗ này tôi khá quen thuộc."

Jessica: ???

Nghe chuyện này làm sao thấy lạ lạ.

Nhìn thấy Jessica và Carson, mang theo Lâm Dật ngồi xuống ghế sô pha, hơn nữa máy tính đều đã bày ra, không ít người đều đổ dồn ánh mắt tò mò.

"Ha, Carson, anh ta là bạn của anh sao? Đây là đang làm gì vậy? Ở nơi này viết đoạn mã ư?"

Nói chuyện là người đàn ông da trắng, hơn ba mươi tuổi, nhưng anh ta đã bị hói.

Carson cười cười, "Anh chàng này là tới ứng tuyển Phó giám đốc điều hành. Anh ta nói mình có năng lực cải thiện sự trôi chảy và ổn định của hệ điều hành bằng cách cải thiện sức mạnh tính toán của con chip. Các anh nói xem có phải lợi hại hay không?"

"Ha ha, Chúa ơi, phó giám đốc trẻ nhất của công ty chúng ta cũng đều đã vượt qua 40 tuổi. Với độ tuổi của anh ta, có thể ngay cả kỹ sư sơ cấp cũng không sánh nổi."

"Tôi đây cũng không biết, nhưng đúng là anh ta nói như vậy, cho nên tôi là tới xem náo nhiệt nha."

"Hai người các anh làm như vậy là không đúng." Một người da đen nói:

"Lẽ nào bởi vì anh ta là người Trung Quốc, thì có thể ngoại lệ cho anh ta một cơ hội như vậy, đáng lẽ nên trực tiếp đuổi anh ta đi."

"Chúng tôi cũng muốn đuổi anh ta đi lắm chứ, nhưng anh ta mặt dày mày dạn ở lại chỗ này, tôi cũng không có cách nào khác."

Carson nhún vai nói một cái.

"Anh ta có phải hay không cho rằng, mình có chút kỹ thuật liền thấy rất lợi hại" Người đàn ông da đen cường điệu nói:

"Oh my god, có nhầm lẫn gì hay không? Nơi này chính là Microsoft, cho dù là tiến sĩ đại học danh tiếng, ở nơi này đều là không được."

"Vậy tôi cũng không biết, anh ta muốn thử một chút, vậy thì cho anh ta một cơ hội, cho anh ta biết chính mình có bao nhiêu nhỏ bé, sau đó tự bản thân sẽ rời đi thôi." Carson nói.

"Này, tôi đối với cái người khoác lác này, đã mất hảo cảm rồi."

Nhìn thấy những người xung quanh vây lại càng đông, Jessica nhíu mày nói:

"Bắt đầu đi, đừng lãng phí thời gian nữa."

Lâm Dật mở máy tính mượn của Jessica ra, thản nhiên nói:

"Tôi cảm thấy, cô nên gọi một người nào đó có năng lực trâu bò hơn những người ở đây tới đây đi, tôi sợ viết ra đoạn mã rồi, bọn họ xem cũng không hiểu."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 313.

Chương 314. Tình Cờ Gặp Trầm Thiên Trác

"Ừm hả?"

Mấy lập trình viên đang đứng xem đều sửng sốt, ai cũng không nghĩ tới Lâm Dật sẽ nói ra như vậy.

"Lâm tiên sinh, anh nói như vậy, không phải có chút quá mức sao." Carson nhịn không được lên tiếng:

“Những người ở đây toàn là kỹ sư, anh thật sự cho rằng chúng tôi xem không hiểu những đoạn mã anh viết sao?”

"Thật sự là có khả năng mọi người xem không hiểu vì thế hãy gọi người nào giỏi nhất đến đây, để tránh mất thời gian của đôi bên."

"Ha ha ha..."

Carson cười lạnh một tiếng, "Theo tôi thấy anh vẫn nên nhanh chóng viết ra đi để tránh làm mất thời gian của lãnh đạo của chúng tôi."

Lâm Dật cũng không đáp lại tiện tay mở thiết bị nhập mã ra, dùng một tay gõ mã.

Còn tại sao lại dùng một tay?

Đương nhiên là vì trang bức, nếu không mấy người đứng đây còn không biết mình lợi hại tới cỡ nào.

Nhìn mấy ngón tay của Lâm Dật gõ trên laptop mà như là đánh đàn piano, gõ không ngừng trên bàn phím, Jessica giật nảy mình.

Người này lớn lên đẹp trai như vậy, chắc cũng không còn độc thân nữa.

Mấy lập trình viên đứng bên cạnh cũng bị tốc độ tay của Lâm Dật làm cho chấn kinh, tối thiểu nhất bọn họ cũng không có năng lực đó.

"Cái này là viết cái gì? Gõ loạn trên bàn phím sao?" Một anh chàng da đen lên tiếng: "Tôi hoàn toàn xem không hiểu, tôi chưa từng thấy qua mấy đoạn mã này."

"Tôi cũng vậy, chúng giống như là mấy đoạn mã bị viết sai." Một anh chàng da trắng lên tiếng.

Carson đưa mắt nhìn Lâm Dật, "Lâm tiên sinh, hy vọng anh không muốn lòe người, đồng nghiệp của tôi đã nói, mấy đoạn mã anh gõ đều sai, cho nên, anh có thể rời đi."

"Tôi đã nói từ đầu là các anh xem không hiểu, thế mà còn không chịu thừa nhận."

"Các đoạn mã anh viết đều sai thì chúng tôi phải hiểu như thế nào?"

"Chờ một chút!"

Jessica gọi Carson lại, "Những đoạn mã này hình như là tôi đã từng thấy ở đâu rồi."

"Cái gì! Cô đã gặp qua?"

"Tôi đã từng thấy Trầm tổng viết mấy cái tương tự nhưng mà nhìn lại thì thấy cũng không giống lắm." Jessica nói ra: "Tôi cảm thấy nên nhanh báo cáo việc này cho Trầm tổng."

"Làm sao có thể!" Carson không tin: "Cô có phải là nhìn lầm hay không, dù sao chuyên ngành của cô cũng không phải là máy vi tính."

"Có câu chưa ăn qua thịt heo, nhưng cũng đã thấy heo chạy, tôi tuy không phải học máy vi tính, nhưng anh không được xem thường trí thông minh của tôi, tôi đã làm việc ở đây nhiều năm như vậy thì cũng phải có chút hiểu biết về mấy đoạn mã như thế này chứ."

Mặc dù Jessica nói như vậy, nhưng những người khác cũng không để bụng.

Chương trình máy vi tính là những thứ gì đó rất cao thâm, nhìn thấy những thứ mà mình không biết rõ có thể cũng nhìn lầm!

"Các người làm gì ở đây thế?."

Trong lúc mọi người đang giễu cợt Lâm Dật, thì có một người đàn ông trung niên đi đến phía sau họ.

Khi người đàn ông trung niên này xuất hiện, không khí trong phòng nghiêm túc lên hẳn.

"Trầm tổng!"

Lâm Dật đột nhiên ngẩng đầu, ngoài ý muốn phát hiện, người đứng ở trước mặt mình chính là Trầm Thiên Trác!

Không cần nhìn bảng tên trên ngực của anh ta, Lâm Dật đã nhận ra bởi vì bộ dạng của anh ta đã ghi vào trong đầu anh.

Trầm Thiên Trác có quả đầu chia ba bảy, ăn mặc quần áo cũng bình thường, rất phù hợp với suy nghĩ trong đầu Lâm Dật về một người chỉ biết đến công việc.

Khóe miệng Lâm Dật mang theo ý cười, vốn cho rằng phải bỏ chút thời gian, mới có thể nhìn thấy anh ta, không nghĩ lại trùng hợp như vậy.

"Tất cả ở đây làm cái gì thế." Trầm Thiên Trác hỏi.

"Trầm tổng, người này gọi là Lâm Dật, anh ta muốn ứng tuyển vào vị trí Phó giám đốc điều hành, còn cường điệu rằng mình có năng lực nổi bật, có thể đảm nhiệm cái này chức vị, cho nên chúng tôi..."

"Nói đùa cái gì vậy!"

Trầm Thiên Trác hừ lạnh một tiếng, "Anh ta mới bao nhiêu lớn! Mấy lời này mà mấy người cũng tin à? Mấy người thật sự làm tôi thất vọng."

"Vâng phó tổng."

"Ha ha..."

Carson cười lạnh một tiếng, "Được rồi, Trầm tổng đều đã lên tiếng, nói rõ anh đã bị tuyên án tử hình, thu dọn đồ đạc rời đi đi, gõ ra một đống đoạn mã vô dụng, anh không cần mặt mũi nữa sao."

"Có phải là đoạn mã vô dụng hay không thì để cho anh ta xem không phải biết ngay sao."

Lâm Dật đưa máy tính qua, để ngay tầm mắt của Trầm Thiên Trác.

Lúc đầu Trầm Thiên Trác cũng không muốn nhìn, nhưng sau khi nhìn lướt qua, thì như là bị điểm huyệt đứng im tại chỗ.

"Cái này, đây là đoạn mã do cậu viết ra sao? !"

"Đương nhiên, bọn họ đều có thể làm chứng."

Chỉ mới nhìn thấy mấy dòng mã đầu tiên, Trầm Thiên Trác tựa như nữ nhân được nhìn thấy nhẫn kim cương, hai con mắt tỏa sáng!

"Mấy đoạn mã như thế này ngay cả tôi cũng không cách nào viết ra được, không nghĩ tới cậu lại có thể viết ra quả thật là một thiên tài!"

Tê

Jessica cùng Carson và mấy người đang đứng xem đều bị lời nói của Trầm Thiên Trác làm cho rung động!

Ngài ấy là Phó tổng giám đốc cao cấp của công ty, có thể nói là dưới một người, trên vạn người!

Vậy mà lại cho người khác đánh giá cao như vậy!

Điều này đã nói rõ những đoạn mã này không có vấn đề gì!

Nhưng anh ta mới có hai mươi mấy tuổi, làm sao có thể có thiên phú cao như vậy?

Người Hoa cũng quá thông minh đi!

"Cái này tôi hiện tại đã có đủ tư cách làm Phó giám đốc điều hành hay chưa?"

Trầm Thiên Trác trầm ngâm một lát sau đó mở miệng nói, "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đi phòng làm việc của tôi đi."

"Không có vấn đề gì."

Mục tiêu đã mắc câu, Lâm Dật đương nhiên sẽ không ở lại chỗ này nữa.

Văn phòng của Trầm Thiên Trác, diện tích không tính là rất lớn, thậm chí còn có chút lộn xộn.

"Vừa mới làm xong không kịp thu dọn, Lâm tiên sinh chớ để ý."

"Không có việc gì, thư phòng của tôi cũng là cái dạng này." Lâm Dật cười nói, đồng thời dò xét cẩn thận cách bố trí trong văn phòng của Trầm Thiên Trác.

Trên bàn công tác có ảnh chụp của anh ta cùng vợ, con.

Nhìn ra đây là một người nam nhân của gia đình.

"Lâm tiên sinh uống chút gì không?" Trầm Thiên Trác khách khí hỏi: "Tôi kêu Jessica đi chuẩn bị."

"Anh có súp mận không?" Lâm Dật cười nói.

Trầm Thiên Trác nghe xong thì hai mắt tỏa sáng, dường như tìm được người cùng chung chí hướng.

"Chẳng lẽ Lâm tiên sinh cũng ưa thích súp mận?"

"Đây là món ưa thích của tôi nhưng thích nhất vẫn là món súp mận của quê hương ở những nơi khác cũng chỉ miễn cưỡng uống thôi."

"Chẳng lẽ Lâm tiên sinh là người Ôn Châu?" Trầm Thiên Trác kinh hỉ nói.

"Chẳng lẽ anh cũng là...?"

"Tôi là người Ôn Châu Chiết Giang điển hình."

"Thật không nghĩ tới, thế mà lại có thể gặp được đồng hương ở đây, thật trùng hợp." Lâm Dật cười nói: "Chúng ta về sau cùng nhau làm việc càng hòa hợp hơn rồi."

"Đó là nhất định, tôi đại biểu cho Microsoft, chào mừng cậu gia nhập."

"Trầm tổng, trước đừng nói như vậy, ngài có thể quyết định được vị trí làm việc của tôi sao?"

Phó tổng giám đốc cao cấp cùng Phó giám đốc điều hành, tại hành chính trên cấp bậc, là không có phân chia cao thấp.

Nếu như Lâm Dật muốn nhập chức, cũng không phải là Trầm Thiên Trác có thể định đoạt.

"Lâm tiên sinh, cậu là đến nhận lời mời Phó giám đốc điều hành, hẳn phải biết tầm quan trọng của chức vị này, đây cũng không phải là tôi có thể quyết định, cũng không phải một mình Tổng giám đốc có thể quyết định, cho nên không phải là việc một sớm một chiều."

"Tôi cũng hiểu cái đạo lý này." Lâm Dật gật đầu.

"Kỹ thuật của cậu không thể nói, nhưng phòng phát triển nghiên cứu bên kia không thiếu người, tôi sẽ an bài cho cậu đến làm phó tổng bộ phận toàn cầu thị trường, nhưng đây là tạm thời, lấy năng lực của cậu, chỉ cần vùi đầu vào làm việc thì vị trí Phó giám đốc điều hành sớm muộn gì cũng là của cậu."

"Ai..."

Lâm Dật thở dài, "Tôi ngược thật sự cũng có một bầu nhiệt huyết, cũng chịu vùi đầu gian khổ làm việc, nhưng nơi này thủy chung không phải là nhà của mình a..."

Hết chương 314.

Chương 315. Bưng Hết Cả Ổ

Trầm Thiên Trác nghe được ý nghĩa khác trong câu nói của Lâm Dật.

"Cậu Lâm, chẳng lẽ cậu còn muốn về nước?"

"Chẳng lẽ anh không có ý nghĩ này sao?"

Lâm Dật hỏi lại:

"Lấy tài nghệ của anh bây giờ, đừng nói là chủ động trở về nước, cho dù là anh ở nguyên chỗ này, cũng sẽ có vô số người trong nước đến nhà bái phỏng để xin anh nhận chức đi."

Trầm Thiên Trác cười khổ một cái,

"Đúng là có. Mấy ngày trước, còn có một nhà tên là Sở nghiên cứu Long Tâm, phái người tới tìm tôi đây, nhưng mà tôi không cho bọn họ có cơ hội gặp mặt."

Lâm Dật mặt không đổi sắc, không để cho Trầm Thiên Trác nhìn ra manh mối.

"Thế mà ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không cho, chắc hẳn anh chưa có mong muốn trở về nước làm việc rồi."

"Cũng không phải là không có. Bất kể nói như thế nào, tôi cũng là người Hoa, nơi này cho dù tốt cách mấy đi chăng nữa, cũng không phải quê hương của tôi."

Trầm Thiên Trác cảm thán nói:

"Giống như cậu đã nói, bên ngoài cho dù món súp mận có thể dễ dàng uống được, cũng không bằng hương vị quê nhà."

"Vậy vì sao anh còn một mực lưu lại ở nơi này?"

"Bởi vì tôi muốn làm nghiên cứu học thuật."

Trầm Thiên Trác nói ra:

"Ở chỗ này tôi có thể tìm được vô số người cùng chung chí hướng, không có ai can thiệp vào công việc của tôi. Năng lực của tôi có thể được tự do phóng thích một cách tối đa, đây là điều mà tôi muốn nhất."

"Chẳng lẽ anh cho rằng trình độ khoa học trong nước không đáp ứng được yêu cầu của anh?"

"Điều đó cũng không phải, chỉ là môi trường nghiên cứu không được tốt lắm."

Trầm Thiên Trác giãi bày:

"Cậu cũng biết, làm phát triển nghiên cứu cũng là một cái động không đáy, bất luận là quăng đi vào bao nhiêu tiền, cũng có thể đổ xuống sông xuống biển. Nếu như không ai chống đỡ, quỹ ngân sách không lấy được dự án đầu tư, vậy thì nghiên cứu khoa học sẽ không cách nào tiến hành. Hơn nữa, tôi lại là người không quá giỏi giao tiếp, càng không muốn đem thời gian lãng phí vào những mối quan hệ cá nhân, cho nên kế hoạch vẫn bị gác lại đến bây giờ."

Lâm Dật chỉ có thể gật đầu đồng ý. Mặc dù anh không phải người chuyên làm nghiên cứu khoa học, nhưng đối với tình huống bên trong thì vẫn có sự hiểu biết nhất định.

Giống như Trầm Thiên Trác nói, không nhận được lợi ích, không ai nguyện ý nện tiền vào bên trong cái động không đáy.

Mà về mặt quan hệ cá nhân, cũng sẽ lưu lại nhiều vấn đề sau khi trải qua thời gian dài.

Đối với sự phát triển của ngành nghiên cứu khoa học mà nói, đúng là trở ngại mang tính tiêu cực.

Trầm Thiên Trác nhìn Lâm Dật không nói tiếp nữa, cười một cái nói:

"Cậu là người trẻ tuổi có tài năng bẩm sinh nhất mà tôi từng gặp qua trong mấy năm nay. Lấy thực lực của cậu, ở trong nước cầm tới mức lương ngàn vạn tệ một năm, căn bản không thành vấn đề. Vậy mà cậu cũng tới nơi này, có lẽ nguyên nhân cũng giống như tôi sao."

Lâm Dật cười ha ha,

"Đúng là có nguyên nhân ở phương diện này."

"Cho nên mới nói, chúng ta cứ tạm thời ở lại nơi này đi, chờ có cơ hội thì sẽ trở về."

Trầm Thiên Trác vừa cười vừa nói:

"Hơn nữa tôi cũng đã nghĩ kỹ, cho dù là trở về, cũng không thể chỉ là mỗi một mình tôi, mà tôi còn muốn đưa cả đoàn đội của mình trở về."

Hai mắt Lâm Dật tỏa sáng, không nghĩ tới Trầm Thiên Trác sẽ nói ra điều này.

Đó chính là muốn đào tất cả, bao gồm anh ta và đoàn đội của anh ta đều đưa trở về. Như vậy chẳng phải rất sảng khoái sao?

Lâm Dật hai tay gối ở sau gáy, cảm thán nói:

"Nếu có thể ở cùng nhau, không hạn chế tiền của tôi và đồng thời cho tôi đầy đủ sự tự do nghiên cứu khoa học, vậy thì hiện tại tôi sẽ lập tức muốn về nước."

Trầm Thiên Trác cười ha ha một tiếng.

"Nói thì dễ dàng, nhưng làm được thì lại rất khó khăn. Nói thật ra, mấy năm nay tôi vẫn luôn chờ đợi cơ hội như vậy, nếu không tôi cũng rời đi rồi. Ánh trăng quê nhà luôn luôn tròn hơn so với ở nước ngoài."

"Ha ha ha, lời nói này quá đúng..."

Lâm Dật cảm giác cuộc thăm dò của mình, đã thấy được hiệu quả mới.

Trầm Thiên Trác cũng không phải là một người sính ngoại, chỉ là anh ta sống càng trong sạch, càng thuần túy hơn.

Nếu có người có thể cung cấp cho anh ta hoàn cảnh làm việc như vậy, có lẽ anh ta đã sớm ra đi.

Tuy nhiên suy nghĩ kỹ một chút, người này không phải là chính mình hay sao.

Muốn tiền cho tiền, muốn thiết bị cho thiết bị, muốn hoàn cảnh độc lập có thể cho hoàn cảnh độc lập. Ông chủ như vậy, đi đâu mà tìm đây?

Nhưng bây giờ, còn không phải thời điểm ngả bài với anh ta.

Kiểu người giống như Trầm Thiên Trác, nhất định phải thả dây dài câu cá lớn.

Sau này, đến mức hoàn toàn quen thuộc với anh ta, mình mới có thể ra tay.

"Anh Trầm, bây giờ anh đang nghiên cứu dự án gì?"

"Công ty để cho đội ngũ của tôi, phụ trách phát triển nghiên cứu hệ thống an toàn mới, mà cậu biên soạn ra bộ trình tự kia, cũng đúng là thứ mà chúng tôi cần."

"Thật ra, toàn bộ sở trường của tôi đều là dựa vào lĩnh vực công nghệ Chip. Tôi viết ra bộ trình tự kia, cũng là thông qua lực tính toán nghiền ép của Chip mới thực hiện được. Cho nên ở phương diện này, tôi có thể cho trợ giúp cho anh."

"Thế này tốt hơn, chúng tôi phụ trách khung kỹ thuật thượng tầng, cậu phụ trách về mặt dấu hiệu trình tự Chip. Tôi tin tưởng dự án này, chẳng mấy chốc sẽ bị đánh hạ."

Lâm Dật gật gật đầu,

"Tôi cũng có lòng tin như vậy. Tuy nhiên dự án hiện đang phụ trách mà anh vừa mới nói tới, là công ty giao cho anh. Vậy anh cũng có công trình của cá nhân sao?"

"Hiện tại, phương hướng nghiên cứu của tôi chủ yếu là liên quan tới phương diện máy vi tính thị giác, có quan hệ với máy quang khắc. Cậu là chuyên gia trong lĩnh vực Chip, có lẽ phải biết một số."

"Biết một chút, nhưng không hiểu rõ quá nhiều."

Lâm Dật trong lòng âm thầm thở phào một cái.

Đến tận đây, chuyện liên quan tới Trầm Thiên Trác, mình đã hiểu rõ không sai biệt lắm.

Giống như Lục Dĩnh và Tôn Phú Dư nói, Trầm Thiên Trác đúng là chuyên gia ở phương diện này. Mình muốn làm máy quang khắc, anh ta đúng là nhân tố quan trọng nhất trong đó.

Như vậy tiếp theo, cũng là lôi kéo làm quen với anh ta. Chờ đến khi thân thuộc, lại mượn gió bẻ măng, đưa cả đội ngũ của anh ta mang trở về nước.

Tuy nhiên có thể thành công hay không, bản thân Lâm Dật cũng không chắc. Dù sao người ta cũng là chuyên gia, chỉ số IQ cao là không thể nghi ngờ.

Còn lại thì phải xem ý trời.

Nhưng Lâm Dật luôn có loại tự tin không hiểu, muốn bắt lại Trầm Thiên Trác có lẽ không phải là vấn đề.

Cho dù không bắt được Trầm Thiên Trác, chính mình bán một chút nhan sắc, nghĩ cách làm quen với vợ anh ta.

Lại để cho vợ anh ta thổi lời nói nhẹ bên tai một chút, vấn đề cũng không lớn.

Nhưng mà việc này là thuộc về đường cong cứu quốc cũng không thể đi quá nhiều hướng.

Chính mình còn phải lượng sức mà đi tới, nếu không dễ dàng bị lật xe.

"Trước tiên cứ như vậy đi, tối nay tôi còn phải cho nấu cơm cho vợ, ngày mai tôi lại tới."

"Không có vấn đề gì, đến cấp bậc của chúng ta, thời gian đều rất tùy ý."

Đơn giản hàn huyên vài câu, Lâm Dật rời khỏi tòa nhà Microsoft.

Nhìn theo bóng lưng Lâm Dật rời đi, Trầm Thiên Trác hài lòng gật đầu, tự nhủ:

"Anh bạn trẻ cũng không tệ lắm, mang lòng yêu nước, có phong phạm của mình năm đó."

Từ tòa nhà Microsoft đi ra, Lâm Dật xoay xoay lưng.

Hôm nay, tiến độ vượt quá sự tưởng tượng của mình, không còn mấy ngày nữa là có thể kéo lưới thu dây.

Trở lại khách sạn không bao lâu, Kỷ Khuynh Nhan và Quan Nhã cũng quay về rồi.

Ở trên tay của Kỷ Khuynh Nhan còn nhiều thêm một chiếc Laptop Apple, xem bộ dáng là vừa mới mua.

Đơn giản thu dọn một chút, ba người giải quyết cơm tối ở nhà hàng Tây bên cạnh khách sạn, sau đó mới mỗi người trở lại phòng nghỉ.

"Ngây ngốc ở khách sạn suốt cả buổi, chắc anh nhàm chán lắm nhỉ?"

Kỷ Khuynh Nhan áy náy nói.

"Còn tốt còn tốt."

Lâm Dật cố ý nói như vậy, dạng này mới có thể biểu hiện cảm xúc ủy khuất của mình ra ngoài, mà chẳng phải cố gắng hết sức.

Lâm Dật cũng sợ hãi than thở với kỹ xảo diễn xuất của chính mình.

Da trâu.

Nhìn thấy Lâm Dật biểu lộ hậm hực, Kỷ Khuynh Nhan tâm lý áy náy.

Tập đoàn Lăng Vân bận rộn nhiều công việc như vậy, Lâm Dật đều đẩy tất cả sang một bên, tập trung đưa mình đi ra nước ngoài chơi. Còn mình thì lại vì chuyện công việc, mà bỏ rơi anh ấy một chỗ.

Vừa nghĩ tới đây, tâm lý của Kỷ Khuynh Nhan trở nên không dễ chịu.

"Anh vất vả rồi."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Em sẽ cố gắng hoàn thành công việc sớm, sẽ không để cho anh phải chờ quá lâu."

"Không sao, mặc dù em là bên B của dự án bến cảng Vọng Giang, nhưng trong này cũng là sản nghiệp của anh, anh cũng có trách nhiệm với sự kiện này, không thể trách em được."

"Nhưng em đã bỏ rơi anh một chỗ, đây là lỗi của em."

"Không cần quá áy náy, em hãy nghĩ biện pháp bổ khuyết là được."

"Hừ, em thấy anh chính là không có ý tốt."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Hôm trước đã bổ khuyết cho anh một lần, về sau anh cũng đừng nghĩ."

"Haizz, để một mình anh ở trong khách sạn, cô độc sống nốt quãng đời còn lại đi."

"Anh đừng nói như vậy."

Kỷ Khuynh Nhan vội vàng nói:

"Ở đây không chỉ có hai chúng ta, Quan tổng cũng ở đây. Nếu để cho nàng biết, buổi tối chúng ta ngủ cùng ở một gian phòng, xấu hổ lắm."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 315.

Chương 316. Miệng Của Tôi Từng Được Khai Quang

Lâm Dật nghe vậy chợt tỉnh táo tinh thần.

"Nếu em nói như vậy, anh bảo cô ấy rút lui mang tính chiến thuật? Đổi sang ở khách sạn khác?"

"Anh thật sự là cái gì cũng không chịu làm, chỉ giỏi chiếm tiện nghi của em là nhất."

"Việc này bình thường thôi, cũng không thể để cho người khác chiếm tiện nghi."

Lâm Dật nói ra:

"Củ cải trắng này rất tốt, nhất định phải để cho anh tới ủi."

"Ngỗng ngỗng ngỗng ~~~ "

Kỷ Khuynh Nhan cười hết sức vui mừng,

"Em không phải là cải trắng đâu, em muốn làm hoa hồng."

"Vậy thì thật là tốt, anh là đại sư chuyên ngành cắm hoa, hai chúng ta xem như tuyệt phối."

"Đại sư chuyên cắm hoa?"

"Đúng thế, không phải em nói chính mình là hoa hồng à."

Kỷ Khuynh Nhan chợt hiểu ý tứ của Lâm Dật, bóp một cái kẹp lại thịt mềm bên hông anh ta, "Anh chính là đồ lưu manh, mỗi ngày không giữ mồm giữ miệng, chỉ giỏi chiếm tiện nghi của em. Anh làm người phải có lòng xấu hổ chứ?"

"Cái gì mà xấu hổ hay không xấu hổ, trước sướng rồi lại nói sau."

Lâm Dật cầm điện thoại di động, chuẩn bị gọi điện thoại cho Quan Nhã.

"Bây giờ anh lập tức gọi cho cô ấy, bảo chuyển sang ngủ ở khách sạn khác."

"Đổi cái gì mà đổi, anh tuyệt đối đừng nói loại lời này nữa."

Kỷ Khuynh Nhan dặn dò:

"Lấy trí thông minh của Quan tổng, nếu anh nói như vậy, cô ấy nhất định có thể đoán được hai người chúng ta có chuyện."

"Cái này còn cần phải đoán sao? Nhìn một cái là biết rồi?"

"Vậy cũng không thể làm như thế."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Tóm lại tối nay chia phòng ngủ, hai người chúng ta tuyệt đối không thể ở chung một phòng."

"Được thôi."

Hai người tiếp tục hàn huyên ở trong phòng một lát, sau đó Kỷ Khuynh Nhan nói muốn sắp xếp tư liệu ngày hôm nay, liền đuổi Lâm Dật trở về phòng.

Lâm Dật vui vẻ thanh nhàn. Về tới gian phòng, tùy tiện tìm một cái lý do, lại trò chuyện với Trầm Thiên Trác một hồi.

Quan hệ hữu nghị giữa hai người dường như lại tiến triển không ít, cảm thấy rất hợp nhau.

Sáng sớm hôm sau, ba người cơm nước xong xuôi, Quan Nhã và Kỷ Khuynh Nhan theo thường lệ đi ra ngoài khảo sát.

Kỷ Khuynh Nhan có chút không nỡ để một mình Lâm Dật ở lại khách sạn.

Nhưng mà nàng cũng biết, người không chịu được gò bó như anh ấy, ở trong phòng họp ngây ngốc cả một tiếng đồng hồ chắc chắn sẽ không chịu được, còn không bằng nghỉ ngơi thư giãn ở trong khách sạn.

"Em đi trước, nếu anh thấy nhàm chán quá, thì ra ngoài đi dạo lòng vòng, đừng vùi đầu mãi ở trong khách sạn."

"Không có em, anh đi tới bất kỳ địa phương nào, cũng đều cảm thấy trống vắng."

"Nói cái gì đó."

Kỷ Khuynh Nhan thẹn thùng nói.

Lúc không có người thì nói qua loa cho xong, nhưng Quan tổng còn ở nơi này đấy, thật xấu hổ quá.

Quan Nhã rất thức thời xoay người đi, không muốn xem bọn họ đưa thức ăn cho chó.

"Anh nói đều là lời thật lòng."

Lâm Dật mặt không đỏ không trắng nói:

"Nếu như không có em, tất cả phong cảnh này đều không phải là phong cảnh, mà chính là phiền muộn."

Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười khẽ,

"Anh học từ đâu ra mấy câu này vậy, em thấy không có em, anh vẫn sống rất tốt."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan nhìn sang Quan Nhã ở cách đó không xa,

"Được rồi, em đi trước. Ngày hôm nay em mặc kệ anh, anh tự mình thu xếp cho bản thân đi, em sẽ tranh thủ về sớm một chút."

Trấn an được Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan và Quan Nhã cùng nhau rời đi.

Quan Nhã nhìn qua nhìn lại ở trên thân hai người mấy lần.

Nàng có loại dự cảm, mặc dù không biết hôm nay Lâm Dật sẽ làm gì, nhưng tuyệt đối sẽ không ở lại khách sạn.

Người như anh ta căn bản không chịu ngồi yên một chỗ, nửa người trên có thể tỏ vẻ nhàn nhã, nhưng nửa người dưới cũng không chịu ngồi yên.

Xác định hai người rời đi, Lâm Dật đón xe đi tới tòa nhà Microsoft.

"Lâm Dật?"

Vừa mới đi tới cửa chính tòa nhà văn phòng, chợt nghe được có người nhắc đến mình.

Ngẩng đầu phát hiện, người lên tiếng lại là Triệu Chính Dương, trợ lý của anh ta là Khúc Nam cũng ở bên cạnh.

Ở đây cũng có thể chạm mặt với tên thiểu năng trí tuệ này?

Lâm Dật nhớ tới, lúc ở sân bay đụng phải anh ta, có vẻ như là muốn ngồi cùng một chuyến bay với mình.

Mà chính mình ngồi trên chiếc máy bay, từng đáp xuống nghỉ ở Washington, điểm cuối là Orlando. Bọn họ vô cùng có khả năng là đi đến tập đoàn Microsoft, để nói chuyện làm ăn.

Nhưng mình là phó tổng giám đốc thị trường toàn cầu của tập đoàn Microsoft, việc này không phải sẽ rơi xuống trên đầu mình chứ?

Ông Trời ơi, ngài phái tôi xuống trần gian, là để chơi chết tên Triệu Chính Dương này sao?

"Triệu tổng, thật sự là ngại quá. Để anh đến muộn nhiều ngày như vậy, không có chậm trễ chuyện làm ăn chứ?"

Lâm Dật cười ha hả nói.

"Hôm nay tôi đến đây là có chuyện quan trọng, không có tâm tư đấu đá với anh."

"Vậy thật là đúng dịp, ở đây tôi cũng quen biết với một số người, Triệu tổng có cần liên hệ giúp hay không?"

"Hừ, tôi còn cần anh liên hệ giúp sao?"

Triệu Chính Dương hừ lạnh nói:

"Dự án này, chúng tôi đã bàn bạc không sai biệt lắm. Hôm nay tới đây là để ký hợp đồng, không cần phiền đến anh."

"Tôi cũng chỉ là tốt bụng thôi mà."

Lâm Dật cười ha hả nói:

"Lúc trước, có một lão hòa thượng từng khai quang cho miệng của tôi, nên tôi nói chuyện đặc biệt chuẩn, anh đừng không tin."

"Tin cái đầu anh ấy!"

Triệu Chính Dương mắng:

"Lâm Dật, tôi nói cho anh biết, giữa chúng ta đã kết cừu oán. Tôi chỉ là không có thời gian chơi đùa với anh, chờ tôi làm xong việc trong khoảng thời gian này, tôi sẽ thật tốt so chiêu với anh một chút. Triệu Chính Dương tôi muốn động vào kẻ nào, tôi xem ai có thể bảo vệ được anh!"

"Không có vấn đề gì."

Lâm Dật bày cái dấu tay OK, gật gù đắc ý đi vào tòa nhà Microsoft.

Nhìn thấy bộ dạng đắc ý của Lâm Dật, Triệu Chính Dương tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng tạm thời lại không làm gì được Lâm Dật.

"Anh nói xem, hắn đến Microsoft để làm cái gì?"

Triệu Chính Dương hỏi.

"Công ty của bọn họ, hình như không liên quan gì đến nghiệp vụ bên này."

Khúc Nam suy nghĩ vài giây đồng hồ,

"Cũng có thể là hộ tống Kỷ Khuynh Nhan tới đây."

"Được rồi, không cần quan tâm đến hắn nữa."

Triệu Chính Dương nói ra:

"Trước tiên đi ký hợp đồng dự án này đã, chuyện thu thập hắn thì lúc nào cũng có thể làm được, nhưng chính sự thì không thể chậm trễ."

"Ừm, kết thúc dự án này xong, chúng ta mới hảo hảo chơi đùa với hắn."

Khúc Nam nói ra:

"Lấy thực lực của Triệu gia, muốn chơi chết hắn là chuyện rất dễ dàng."

"Ha ha ha. . ."

Triệu Chính Dương lộ ra dáng vẻ thiểu năng trí tuệ cất tiếng cười lạnh,

"Người thú vị như thế mà chơi chết thì rất đáng tiếc, tôi muốn để hắn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ mới có ý nghĩa."

Dưới sự cảm nhiễm của Triệu Chính Dương, Khúc Nam cũng lộ ra nụ cười mang vẻ thiểu năng trí tuệ, sau đó cả hai đi vào tòa nhà Microsoft.

. . .

Khi Lâm Dật đi vào trong văn phòng của Trầm Thiên Trác, phát hiện trong văn phòng không phải chỉ có một người.

Còn có hai người là một nam và một nữ.

Nam khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, còn nữ tầm hơn ba mươi tuổi. Nhìn qua diện mạo và khí chất, chắc hẳn hai người đều là cấp quản lý của Microsoft, hơn nữa còn đều là người Hoa.

"Lâm Dật, tôi giới thiệu cho cậu một chút."

Trầm Thiên Trác nói:

"Vị này là Thượng Văn Trung, Tổng giám đốc bộ thị trường toàn cầu, về sau hai người cũng là đồng nghiệp với nhau."

"Vị này là Thiệu Khiết, Tổng giám đốc phòng thị trường, xem như là cấp dưới của cậu. Hai người bọn họ đều là do tôi đề bạt lên, con người cũng không tệ. Cậu có cái gì không hiểu thì có thể hỏi bọn họ, còn về phương diện kỹ thuật thì có thể tới tìm tôi. Vẫn là câu nói kia, phòng thị trường chỉ là ván cầu tạm thời, cậu đừng nóng vội."

"Được."

"Lâm tổng, từ nay về sau chúng ta là đồng nghiệp, xin chiếu cố nhiều hơn."

Thượng Văn Trung khách khí nói.

Dựa theo lễ nghi ở chỗ làm việc, câu nói này nên từ Lâm Dật nói ra thì phù hợp hơn.

Nhưng hai người đều rõ ràng tình huống của Lâm Dật, nhất là chuyện xảy ra ở tòa nhà ngày hôm qua, bọn họ cũng đều đã nghe nói qua.

Làm cho Trầm tổng cũng ca ngợi là chuyên gia lớn trong lĩnh vực công nghệ, khẳng định không phải là người bình thường.

Vị trí Phó tổng giám đốc của Công ty khẳng định có một chỗ của anh ta.

Hiện tại anh ta được sắp xếp đến phòng thị trường, chỉ là chưa có địa phương thích hợp để nhận chức, tới nơi này làm ván cầu mà thôi.

Mặc dù là chức phó, nhưng cũng nhất định phải cúng bái anh ta đàng hoàng.

"Hai người cũng quá khách khí rồi, sau này chúng ta sẽ là đồng nghiệp, mong chiếu cố nhiều hơn."

Lâm Dật cùng bắt tay với từng người, xem như chào hỏi qua.

Đương đương đương ——

"Mời vào."

Cửa phòng bị gõ vang, Trầm Thiên Trác lên tiếng.

Thư ký của anh ta là Jessica đẩy cửa đi vào,

"Trầm tổng, vừa rồi thư ký của Thiệu tổng tới tìm tôi, nhờ chuyển lời giúp, hỏi cô ấy xem khi nào có thể đi qua gặp khách hàng."

"Bây giờ tôi sẽ lập tức đi qua đó."

Thiệu Khiết lên tiếng, chuẩn bị rời đi.

"Thiệu tổng, tôi muốn hỏi thăm chút, cô chuẩn bị đón tiếp khách hàng, có phải là đối phương đến từ Châu Á, tên là Triệu Chính Dương?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 316.

Chương 317. Anh Ấy Chính Là Phó Tổng Của Chúng Tôi

Thiệu Khiết có cảm giác ngoài ý muốn, không ngờ Lâm Dật lại biết người bàn luận hợp đồng hôm nay với mình.

"Đại biểu của họ quả thực tên là Triệu Chính Dương. Lâm tổng có gì muốn dặn dò sao?"

Lâm Dật cười:

"Cũng không phải việc gì quan trọng. Cho thư ký qua nói với họ một tiếng, đợi lát nữa tôi tự mình qua bàn bạc với họ."

"Lâm tổng, chút chuyện như thế đâu cần làm phiền anh?" Thiệu Khiết nói.

"Không sao, ít ra đây cũng là ngày đầu tiên nhậm chức của tôi, dù sao cũng phải làm chút chuyện."

Thiệu Khiết gật gù:

"Jessica, cô đi nói với Hannah, đợi lát nữa Lâm tổng sẽ đích thân tới."

"Được."

Jessica rời đi, Lâm Dật nói với Trầm Thiên Trác:

"Lát nữa tôi sẽ đi làm chuyện hạng mục, trước tiên tôi qua bên kia gặp bạn cũ."

"Xem ra quan hệ của các cậu khá tốt." Trầm Thiên Trác nói:

"Có cần cho chút quan tâm đặc biệt không?"

"Không cần không cần." Lâm Dật cười ha hả nói: "Tôi tự mình qua chăm sóc anh ta là được."

"Được thôi, đây là việc của các anh, tôi không bận tâm tới nữa. Xong việc, cậu tới đây, chúng ta tiếp tục nghiên cứu."

"Được."

Chào hỏi xong, Lâm Dật cùng Văn Trung và Thiệu Khiết đi ra khỏi văn phòng của Trầm Thiên Trác, tới phòng họp.

Cùng lúc đó, Triệu Chính Dương và Khúc Nam đang ngồi trong phòng họp, chờ giám đốc bộ phận Marketing của Microsoft tới đây ký hợp đồng.

Lúc này, nữ thư ký người da trắng tên Hannah đi tới.

"Xin hai vị chờ một chút, Phó tổng mới của chúng tôi một lát sẽ tới ký hợp đồng với các vị."

"Cô nói sao? Phó tổng mới sẽ tới đây ký hợp đồng?"

Triệu Chính Dương vô cùng bất ngờ, cảm giác mình nghe lầm.

Mặc dù anh ta rất quan tâm tới hạng mục này, nhưng trong mắt Microsoft, hạng mục này chẳng có gì lớn lao. Giám đốc Marketing là lãnh đạo cấp cao, hoàn toàn có năng lực ký kết.

Nhưng không tưởng tượng được là Phó tổng mới nhậm chức của họ lại tới.

Xem ra họ vẫn rất coi trọng hạng mục này.

"Vâng, Phó tổng của chúng tôi sẽ đích thân tới." Nữ thư ký mỉm cười nói: "Hơn nữa, việc này do ngài ấy tự mình dặn dò."

"Nhưng hạng mục này đối với Microsoft các cô không phải việc lớn gì, sao lại kinh động với nhân vật cấp bậc Phó tổng?" Triệu Chính Dương hỏi.

"Vậy thì tôi không rõ. Nhưng tôi nghe nói, Phó tổng mới nhậm chức cũng là người Hoa, mà các vị tới từ Trung Quốc, chắc là vì vậy cho nên ngài ấy mới tự mình tới."

"Triệu tổng, xem ra sức ảnh hưởng của Triệu gia ở quốc tế đang ngày càng gia tăng." Khúc Nam nhỏ giọng nói.

"Tôi cũng cho là vậy. Phó tổng của họ là người Hoa, chắc chắn người đó đã nghe tới danh tiếng Triệu gia. Cậu nói trong đây có khả năng có hành vi lấy lòng không?"

"Có lẽ có loại khả năng này." Khúc Nam nói.

"Cho dù người này ngồi ở vị trí cao, nhưng so với Triệu gia khổng lồ vẫn còn chênh lệch rất lớn. Giống như ngài nói, điều này vô cùng có khả năng là một hành vi lấy lòng. Nhưng chúng ta nhiệt tình chủ động một chút thì hơn, không thể để lại ấn tượng xấu trong lòng người ta."

"Điều ấy không cần cậu nói." Triệu Chính Dương cười.

"Cái tên Lâm Dật ngu xuẩn kia còn khoe khoang quan hệ rộng rãi trước mặt chúng ta, không nhìn xem bản thân hắn là cái loại gì."

Khúc Nam cười:

"Thật ra tôi cảm thấy có thể lợi dụng loại quan hệ này."

"Làm sao lợi dụng?"

"Chờ Phó tổng của họ tới đây, có thể tâm sự với người đó. Mượn danh vọng của Triệu gia ở Trung Hải, hẳn có thể rút ngắn nhiều quan hệ. Đến lúc đó, chúng ta ngầm thúc đẩy phía sau, quấy tung hạng mục của Kỷ Khuynh Nhan không phải là chuyện dễ dàng sao?"

Triệu Chính Dương nhớ tới, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan tới nơi này chắc chắn cũng là vì chuyện hợp tác.

Nếu như mình rút ngắn quan hệ với Phó tổng của Microsoft trước, như vậy hạng mục của Kỷ Khuynh Nhan sẽ nhanh chóng kết thúc.

"Quả thực đây là biện pháp hay." Triệu Chính Dương cười nói: "Vậy cứ làm như ý cậu."

Triệu Chính Dương gác hai tay sau gáy, tiêu sái dựa lưng vào ghế ngồi.

Hạng mục của anh ta đã tiến vào giai đoạn cuối cùng, đây là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Khiến người ta bất ngờ là, Phó tổng của bên kia còn đích thân tới đây. Xem ra không cần về nước, anh ta ở đây đã có thể đùa chơi chết hai người kia.

"Cô Hannah, tôi muốn hỏi thăm một chút. Phó tổng mới nhậm chức của các cô có sở thích gì không? Tôi muốn hiểu người đó thêm một chút."

"Tôi không biết nhiều về Phó tổng mới nhậm chức, nhưng anh ấy là một người rất lợi hại." Hannah nói.

"Có thể tiết lộ cho quý vị một bí mật nhỏ: Phó tổng mới nhậm chức chỉ tạm thời ở lại bộ phận Marketing, trong tương lai không xa sẽ thăng chức thành Phó Giám đốc điều hành của công ty, cho nên địa vị cực cao."

Hít…

Nghe được tin này, Triệu Chính Dương và Khúc Nam đều giật mình một cái.

Họ hiểu ý Hannah. Người có thể được chỉ định trực tiếp vào ghế Phó Giám đốc điều hành này, phóng mắt tầm toàn cầu, đó đều là nhân vật cấp bậc trâu bò.

Cho dù cha anh ta có đến, gặp nhân vật như vậy cũng phải khách khí.

Không ngờ người như vậy lại tự mình đến ký hợp đồng.

Có phải là quá nể tình rồi không?

"Triệu tổng, việc này chắc chắn rồi. Nếu đối phương không có ý đồ khác, tôi không tin người ta sẽ đích thân tới đây." Khúc Nam nói.

"Còn cần phải nói?"

Triệu Chính Dương đã có chút đứng ngồi không yên.

Rõ ràng người ta tới vì thể diện của Triệu gia, nếu vậy thì là chuyện tốt.

Để đối phương làm chút việc nhỏ, quấy tung hạng mục của Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan chỉ là chuyện một câu nói, không khó khăn chút nào.

Vừa nghĩ thôi đã thấy kích động!

Cạch cạch…

Cửa phòng họp được đẩy ra, thần tình Triệu Chính Dương trở nên kích động.

Vị Phó tổng giám đốc kia đến rồi!

"Lâm Dật, lại là cậu!"

Anh ta quay lại, phát hiện người tiến vào lại là Lâm Dật. Triệu Chính Dương nín thở, khó mà tin nổi.

"Thế nào, gặp tôi ở đây cảm thấy bất ngờ lắm hả?"

"Quả thật có chút bất ngờ, nhưng việc này cũng không đáng kể." Triệu Chính Dương cười ha hả nói.

"Có chuyện phải nói cho cậu. Chúng tôi chuẩn bị lập tức ký hợp đồng rồi. Mà người tới đây ký hợp đồng với chúng tôi chính là Phó tổng mới của Microsoft."

"Cậu có khả năng không biết sự lợi hại của người này. Tôi cũng không ngại nói cho cậu biết, người ta đã được định vào vị trí Phó Giám đốc của Microsoft. Người như vậy lại đích thân tới ký hợp đồng, cậu biết điều đó có ý nghĩa gì không?"

Lâm Dật nhún vai một cái:

"Ý nghĩa thế nào thì tôi không biết, nhưng anh không muốn biết vì sao tôi xuất hiện ở đây sao?"

"Hả?"

Triệu Chính Dương và Khúc Nam đều sững sờ. Vừa nãy họ hưng phấn quá, quả thực quên mất vấn đề này.

Mà Giám đốc của Microsoft là Thiệu Khiết còn đứng sau lưng cậu ta, điều này thật kỳ quái.

"Giám đốc Thiệu, họ không biết tôi là ai. Cô giới thiệu một chút đi."

Thiệu Khiết bước tới một bước, giới thiệu:

"Triệu tiên sinh, đứng trước mặt các vị là Lâm tiên sinh Lâm

Dật, cũng là Phó tổng mới nhậm chức của bộ phận Marketing chúng tôi. Người được định trước cho vị trí Phó tổng điều hành mà anh vừa mới nói kia chính là Lâm tiên sinh."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 317.

Chương 318. Ảnh Đế Lâm Bận Rộn

"Cô, cô nói cái gì?"

"Hắn là Phó tổng của các vị?"

"Đúng, chính là tôi."

Lâm Dật híp mắt cười nhìn Triệu Chính Dương:

"Vui mừng không? Bất ngờ không? Kích thích không?"

Triệu Chính Dương mềm nhũn chân, lảo đảo ngã xuống phía sau.

Nếu không có Khúc Nam nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, thì anh ta đã ngã ngửa xuống đất rồi.

"Ngươi, ngươi chỉ là tên lưu manh! Có tư cách gì trở thành Phó tổng của Microsoft?" Triệu Chính Dương

"Đừng có nói khó nghe như vậy, đồng nghiệp mới của tôi đều ở đây, anh bảo tôi làm sao làm việc được." Lâm Dật nói.

"Đúng rồi, các người muốn ký hợp đồng hả? Để tôi xem một chút, nếu không thành vấn đề thì tôi sẽ ký."

"Ngươi lại tốt bụng như vậy sao?"

"Khá đấy, xem ra trí thông minh cũng khá cao, còn đoán được là tôi sẽ không ký hợp đồng chính thức."

"Ngươi, ngươi..."

Cả người Triệu Chính Dương run lên, mặt trắng bệch, tức đến độ nói không ra lời.

Phụt!

Máu đỏ phun ra từ miệng Triệu Chính Dương.

Khúc Nam bị doạ sợ hết hồn:

"Triệu tổng, Triệu tổng! Ngài đừng dọa tôi!"

Bất kể Khúc Nam la gọi thế nào, Triệu Chính Dương cũng không hề nhúc nhích, dường như đã bất tỉnh.

"Lâm Dật, ngươi chờ đó, Triệu gia sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Lâm Dật: ???

Buổi tiệc từ thiện tối hôm đó là một lần, lúc ở sân bay là một lần, hiện giờ mới hiệp thứ ba đã không chịu nổi rồi?

Có phải là quá yếu rồi không vậy?

Chẹp, như vậy không được đâu.

Khúc Nam đỡ Triệu Chính Dương phun máu rời đi. Lâm Dật xoay eo.

"Được rồi, hạng mục đã đàm phán xong, nên làm gì thì làm đó đi."

Thượng Văn Trung: …

Thiệu Khiết: ...

Họ làm việc ở Microsoft bao nhiêu năm, đã ký qua bao nhiêu hợp đồng, cuối cùng chỉ có hai loại kết quả là được hoặc không được.

Thực sự lần đầu tiên nhìn thấy người ký hợp đồng phun máu.

Lâm tổng thật không đơn giản!

Đi ra khỏi phòng họp, Lâm Dật đi tới văn phòng Trầm Thiên Trác.

Sau khi anh đi vào, thấy trong phòng không có ai, hỏi Jessica mới biết Trầm Thiên Trác đi họp.

Rảnh việc, Lâm Dật tùy tiện lấy máy tính bắt đầu làm việc.

Buổi trưa, Trầm Thiên Trác trở về, thấy Lâm Dật đang bận rộn làm việc trong phòng liền cười nói:

"Lần đầu tiên tôi thấy người có tài năng lại còn cố gắng như cậu."

"Cầm tiền của người, trừ tai cho người. Tôi đã ngồi ở chức vị cao như vậy, dù sao cũng phải làm việc thực sự mà."

"Ha ha, vậy thì thật là tốt. Hai chúng ta cùng làm." Trầm Thiên Trác nói: "Nói thật, ở phương diện chip, tôi không bằng cậu."

"Có thể làm lão đại như anh phải nói ra lời ấy thực không phải chuyện dễ dàng."

"Như vậy có là gì. Học thuật vĩnh viễn không có điểm dừng, không ai toàn năng. Đặc biệt là người trẻ tuổi như cậu, ngàn vạn lần không thể kiêu ngạo tự mãn."

Trầm Thiên Trác dừng một chút, nói thật:

"Các cậu mới là tương lai của Trung Quốc."

"Đừng nói vậy, còn phải có người khổng lồ như anh chống lưng, chúng tôi mới có thể đứng dậy." Lâm Dật thật lòng nói.

Buổi chiều, Trầm Thiên Trác từ bỏ hai cuộc họp, cùng Lâm Dật làm công việc gõ mã hóa trong phòng.

Cũng vừa vặn vì một buổi chiều giao lưu sâu, Lâm Dật hiểu Trầm Thiên Trác thêm một bước.

Thành tựu của người này về phương diện tính toán vượt qua sự tưởng tượng của mình.

Đặc biệt là sự cố chấp và bền bỉ chỉ thuộc về con người của khoa học kỹ thuật khiến Lâm Dật thầm sinh lòng bội phục.

Chẳng trách Lục Dĩnh và Tôn Phú Dư lại cho anh ta đánh giá cao như vậy, quả thực xứng đáng.

Nếu như đào anh ta và đội của anh ta đi, kỹ thuật sản xuất máy quang khắc trong nước chắc chắn sẽ tiến bộ rất nhiều.

Một buổi chiều, Lâm Dật không nói về phương diện khác, ngoại trừ nhận điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan và đi vệ sinh thì không làm gì nữa.

Đối với anh, hòa hợp chung với Trầm Thiên Trác tăng tỉ lệ đào anh ta đi là việc quan trọng nhất lúc này.

Nếu quá mức sốt ruột, có khả năng sẽ bị phản tác dụng, chậm mà chắc.

Hơn bốn giờ chiều, Lâm Dật xoay xoay lưng, chuẩn bị rời đi.

Bởi vì Kỷ Khuynh Nhan và Quan Nhã sắp về, anh phải về khách sạn trước họ.

"Không thì tới chỗ tôi ăn đi, hai chúng ta uống một bữa, thuận tiện nghiên cứu trình tự mã hóa thêm." Trầm Thiên Trác mời.

"Tôi không đi đâu, ngồi cả ngày nay buồn chết tôi rồi."

Chào Trầm Thiên Trác, Lâm Dật rời công ty.

Trở lại khách sạn, ba người cùng ăn cơm. Sau đó, Kỷ Khuynh Nhan và Quan Nhã bắt đầu thương lượng chi tiết cải tạo bến tàu Vọng Giang, hoàn toàn ném Lâm Dật sang một bên.

Lâm Dật buồn bực. Anh bảo Quan Nhã qua đây là làm người giữ Kỷ Khuynh Nhan lại, làm sao bây giờ lại thảo luận khí thế ngất trời như thật vậy?

Thấy Kỷ Khuynh Nhan dồn hết tâm tư vào công việc, Lâm Dật cũng không còn tâm trạng dính vào, đi về ngủ sớm.

Reng reng reng...

Sáu giờ sáng hôm sau, di động kêu vang, Lâm Dật mơ màng dậy, thấy tên người liên lạc, chớp mắt tỉnh táo cả ra.

Người gọi tới chính là con trai của Tào Gia Đống, Chủ tịch của Cisco, Tào Tương Dư.

Hiện giờ là sáu giờ sáng ở bên Mỹ, đổi lại giờ trong nước hẳn là sáu giờ tối.

Gọi điện cho mình lúc này, có thể là chuyện gì?

Điều chỉnh tâm trạng một chút, Lâm Dật bấm máy nhận cuộc gọi từ Tào Tương Dư.

"Lâm lão đệ, mấy ngày trước anh gọi điện thoại cho chú. Chú nói chú đi nước Mỹ còn chưa về. Lão ca rất nhớ chú."

Lâm Dật nổi da gà khắp người.

Con mẹ ông, một thằng cao to đen hôi như ông nhớ tôi làm cái lông gì?

"Tôi còn đang ở nước Mỹ, qua mấy ngày nữa mới về. Tào lão ca đừng gấp."

"Vậy thì thật đáng tiếc. Hôm qua có người bạn đưa về mấy thớt ngựa ngoại, đang muốn chia sẻ với cậu một chút đây."

Lâm Dật bĩu môi, quả nhiên, thời gian này lại gọi tới đây, toàn là chuyện tục tĩu.

"Ngựa ngoại(*) thì thôi đi. Anh cũng không phải không biết, tôi đang ở Mỹ đây, đầy đường đều là ngựa ngoại. Tôi cũng chơi chán rồi."

"Lâm lão đệ, nói vậy là chú hiểu lầm rồi." Tào Tương Dư nói.

"Anh nói là ngựa ngoại thật ấy, cái loại để cưỡi, có bốn chân, có đuôi ấy."

"..."

Lâm Dật lúng túng, mẹ nhà ông, nói cho rõ ràng chứ!

(*Từ gốc là "Đại dương mã", nghĩa là ngựa ngoại nhập, nhưng cũng là từ lóng để chỉ gái ngành nước ngoài)

"Lâm lão đệ yên tâm, anh em chúng ta gặp nhau một trận. Anh bảo cậu ta đưa về chậm mấy ngày, phải cho chú cưỡi ngựa một phen cho đã nghiền."

"Dễ nói dễ nói, cảm ơn anh Tào."

"Vậy được, trước hết cứ vậy đi. Chờ chú về, anh sẽ liên lạc lại với chú. Chúng ta tụ tập một hôm. Đều là hàng xóm, đừng quá xa lạ."

"Chắc chắn, phải tụ tập một bữa."

Chém gió một hồi với Tào Tương Dư xong, Lâm Dật ngắt điện thoại.

Nghe diện8 thoại xong anh tỉnh cả ngủ, đi phòng vệ sinh chuẩn bị rửa mặt.

Mục đích của Tào Tương Dư thực chất rất rõ ràng, vậy còn lại chính là thỏa mãn khẩu vị của anh ta, sau đó diễn tốt một vở kịch lớn.

"Mẹ nhà nó."

Lâm Dật mắng:

"Tuồng vui Trầm Thiên Trác còn chưa diễn xong lại phải chạy sô diễn tiếp. Nam diễn viên phòng vé mười tỷ của Trung Quốc phải có một vị trí cho mình."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 318.

Chương 319. Thành Thật Với Trầm Thiên Trác

Vừa rửa mặt xong xuôi, cửa phòng có tiếng gõ.

Lâm Dật mở cửa, Kỷ Khuynh Nhan đi vào. Cô tới là gọi Lâm Dật đi ăn sáng.

Hai ngày sau, quỹ tích sinh hoạt của ba người đều rất đơn nhất.

Kỷ Khuynh Nhan và Quan Nhã bận công việc.

Lâm Dật trằn trọc lòng vòng giữa Microsoft và phòng khách sạn.

Theo Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật cả ngày ở trong khách sạn có lẽ đã sắp mốc meo, cảm thấy áy náy.

Mà hai ngày nay Lâm Dật cũng không thể hiện thế công mạnh hơn.

Trừ gõ mã hóa, anh chỉ tán gẫu chuyện cây cỏ hoa lá với Trầm Thiên Trác, rất có mùi vị bạn vong niên.

Lâm Dật vô cùng cảm ơn vì phần thưởng trí tuệ hiền giả của hệ thống.

Ngoại trừ phương diện máy vi tính, tri thức về lĩnh vực khác cũng có thể tiện tay với tới, lúc Lâm Dật khoác lác không cần tốn sức chút nào.

Ngược lại, Trầm Thiên Trác quả thực thán phục với mức độ tri thức của Lâm Dật đến khó có thể tăng thêm.

Nhìn dáng vẻ, Lâm Dật cũng mới hơn hai mươi tuổi, trừ phương diện chip có trình độ siêu cao, những phương diện khác cũng có rất nhiều trải nghiệm.

Tỉ mỉ so sánh một phen, anh ta quả thực không sánh được với Lâm Dật.

Nếu cho Lâm Dật lắng đọng thêm mấy năm, tương lai của Lâm Dật tại Microsoft có khả năng còn xa hơn anh ta.

Trong phòng làm việc, máy in chạy rầm rầm, Lâm Dật in ra mấy phần tài liệu, nhưng không giao cho Trầm Thiên Trác.

Trầm Thiên Trác cũng không hỏi nhiều. Đó là việc cá nhân của Lâm Dật, anh ta không quản lý được.

"Làm xong rồi!"

Xế chiều hôm đó, Lâm Dật xoay xoay lưng, trên màn hình là một chuỗi ký tự mã hóa khiến người ta hoa mắt váng đầu. Theo Trầm Thiên Trác, đó chính là báu vật vô hạn, càng hấp dẫn người ta hơn hoa hồng và kim cương.

"Thật đúng là cậu." Trầm Thiên Trác thở dài.

"Nếu như là đội nghiên cứu phát minh của tôi, ít nhất chúng tôi cần ba tháng mới có thể làm được. Không ngờ cậu chỉ cần ba ngày đã hoàn thành. Có thể làm đồng nghiệp của cậu thực sự là vinh hạnh của tôi."

Trầm Thiên Trác hưng phấn. Anh ta ở chỗ này chính là để gặp được đồng nghiệp tốt hơn nữa, từ đó tiến hành nghiên cứu phát minh kỹ thuật.

Hiện giờ anh ta đã gặp được Lâm Dật, đó là một sự may mắn.

Hơn nữa hai người còn là đồng hương, cũng coi như đồng điệu với nhau.

"Anh quá khách khí, cũng không có gì." Lâm Dật khiêm tốn nói: "Tôi cũng không ngờ mình lại lợi hại như vậy."

"Thằng nhóc nhà cậu còn khiêm tốn!" Trầm Thiên Trác nói.

"Gần đây tôi chuẩn bị viết báo cáo xem có thể giải quyết vấn đề chức vị không. Với năng lực của cậu, tôi cảm giác làm Phó giám đốc Điều hành cũng có phần thiệt thòi."

"Chuyện chức vị không cần anh xin giúp." Lâm Dật trầm giọng nói: "Tôi chuẩn bị đi rồi."

"Đi à?" Trầm Thiên Trác hoảng hồn, có cảm giác không ngờ Lâm Dật lại nói như vậy.

Mình và cậu ta ở chung rất hòa hợp, mới không tới mấy ngày, làm sao đã muốn đi?

"Tôi dự định về nước."

Đây là kế hoạch ban đầu mà Lâm Dật đã vạch ra.

Tuy Trầm Thiên Trác là then chốt, nhưng cũng không thể lãng phí hết thời gian vào anh ta.

Nhiều ngày qua như vậy, phía bên mình cũng đã cố gắng hết sức, còn lại đành xem ý trời.

Vì thế Lâm Dật dự định ngả bài.

"Tại sao về nước? Chẳng lẽ vì để phát triển tốt hơn?"

Lâm Dật không trực tiếp trả lời.

Mắt anh sáng quắc nhìn Trầm Thiên Trác.

"Trầm lão đại, nếu có người đồng ý táng gia bại sản cung cấp kinh phí cho anh, cho anh tự do vô hạn để nghiên cứu phát minh, anh có đồng ý về nước không?"

Thực ra, Lâm Dật ngay từ ban đầu cũng có thể hỏi ra vấn đề này.

Nhưng như thế sẽ gặp rủi ro quá cao.

Mấy ngày qua, hai người đã xem như bạn vong niên không có gì giấu nhau. Thêm một tầng quan hệ như vậy, Lâm Dật cho rằng tỉ lệ thành công sẽ lớn hơn một chút.

"Làm sao có khả năng? Đừng đùa!" Trầm Thiên Trác xua tay. "Nhà tư bản không phải những người ngu, không thấy lợi ích lại có ai đứng ra làm như vậy."

"Nhưng anh đừng quên, đây là nước Mỹ. Chẳng lẽ anh cho rằng chế độ tư bản chủ nghĩa sẽ tốt hơn?" Lâm Dật nói: "Từ trong xương bọn họ đã chảy tiền tài."

Trầm Thiên Trác không nói lời nào. Anh ta sống ở Mỹ bao nhiêu năm, tất nhiên hiểu rõ sự đáng sợ của Chủ nghĩa Tư bản.

Tuy anh ta là lãnh đạo cao cấp của con thú một sừng trong ngành tài chính này, nhưng cũng chỉ là một người công cụ tương đối cao cấp mà thôi.

Cái gọi là tự do cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Lâm Dật đứng bên cửa sổ, cầm điếu thuốc, diễn vẻ cô đơn châm thuốc, vẻ tiêu điều, cảm khái.

"Hai chúng ta xem như người cùng đường. Thẩm lão đại, nếu không có cơ hội thích hợp, anh cảm thấy tôi sẽ chọn về nước vào lúc này sao?"

Nói xong, Lâm Dật quay lại, ánh mắt thẳng thắn lại thâm trầm:

"Tuy rằng chúng ta ở chúng không tới mấy ngày, nhưng hai ta đã kết làm bạn bè. Tôi thực sự rất tiếc cho anh."

"Đối phương thực sự đồng ý như vậy sao?"

Lần này, Lâm Dật vẫn không trực tiếp trả lời, vẻ đầy ước ao nhìn Trầm Thiên Trác.

"Trầm lão đại, nếu thật sự có cơ hội như vậy, anh có bằng lòng đi hay không?"

"A..."

Trầm Thiên Trác cười một tiếng, cũng đốt điếu thuốc:

"Nếu thật sự có chuyện tốt như vậy, tôi đương nhiên muốn đi."

"Chắc chắn chứ?"

"Đương nhiên." Trầm Thiên Trác cười nói: "Chỉ cần có thể cho tôi đủ kinh phí nghiên cứu khoa học và sự tự do học thuật, tôi cần gì ở lại đây."

"Khà khà khà..."

Lâm Dật cười cực kỳ hèn mọn, kích động kéo tay Trầm Thiên Trác:

"Trầm lão đại, tôi đại biểu cho sở nghiên cứu Long Tâm hoan nghênh ngài gia nhập."

"Hả?"

Trầm Thiên Trác ngớ ra.

Giống như anh ta đang xem một bộ phim hoạt hình ấm áp dịu dàng, sau đó phong cách đột nhiên lật nhào, hóa thành Công viên kỷ Jurassic.

Chuyện quái gì thế này hở?

"Anh không nghe rõ sao?" Lâm Dật cười nói: "Tôi tự giới thiệu một chút: Tôi là Lâm Dật, sở trưởng của sở nghiên cứu Long Tâm tại Trung Hải. Hoan nghênh anh gia nhập."

"Cậu, cậu là người của Long Tâm?" Trầm Thiên Trác trừng mắt nói: "Trước đây có hai người tới tìm tôi, họ cũng nói mình là người của Long Tâm."

"Đúng, hai người họ chính là nhân viên của tôi, nhưng họ không thành công. Cho nên, tôi tự thân xuất mã."

Trầm Thiên Trác ngây ra một lúc lâu, cảm giác mình bị lừa.

"Cậu vào Microsoft làm chính là để tiếp cận tôi?"

"Không lệch là bao. Chính diện không được thì phải chọn khúc cua mà vượt thôi."

Lâm Dật nghiêm chỉnh móc trong túi ra một chiếc USB mã hóa.

"Đây là mã nguồn của chip 2.0, hoàn toàn có thể sánh ngang với kỹ thuật mới nhất của Intel. Thế nhưng, tại thời điểm mua máy quang khắc, chúng tôi bị người ta ngầm ngáng chân nên không mua được máy quang khắc của ASML, cho nên chúng tôi quyết định tự mình làm."

"Đùa gì thế, tự mình chế tạo máy quang khắc?"

Trầm Thiên Trác lập tức kích động.

"ASML mất bao nhiêu năm mới nâng tầm danh tiếng ra khắp toàn cầu. Nếu như trong nước muốn chế tạo máy quang khắc còn cần không biết bao nhiêu năm."

"Nói như vậy thật không sai." Lâm Dật nói: "Nhưng chuyện này dù thế nào cũng phải có người làm đúng không?"

Lâm Dật thở dài:

"Giá nhà ở Trung Quốc vì sao cứ tăng mà không hạ? Chẳng phải bởi vì cần những thứ này kéo GDP lên hay sao? Nếu có ngày ngành nghề chế tạo kỹ thuật cao của Trung Quốc đi lên hàng đầu thế giới, những vấn đề này sẽ được giải quyết dễ dàng."

"Hơn nữa, đó cũng là một ví dụ rất tốt. Chẳng lẽ anh không cảm thấy bản mặt của nước Mỹ rất buồn nôn sao?"

"Tôi tin rằng, đến một ngày, khi kết quả dự án của anh được công bố, quê hương sẽ là nơi mà anh chỉ có thể ngóng nhìn, cũng là phương xa mà anh mãi mãi không thể quay về."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 319.

Chương 320. Tồn Tại Cùng Đất Trời, Tranh Sáng Với Nhật Nguyệt

Trầm Thiên Trác không nói lời nào.

Điều Lâm Dật nói, anh ta sao lại không biết?

Chỉ là sự việc đến quá đột ngột. Anh ta không hề nghĩ rằng Lâm Dật lại nói với mình những việc này.

Trầm Thiên Trác nhìn phương xa, khuôn mặt thâm trầm, giống như một bức tượng điêu khắc.

Khi thành quả nghiên cứu của anh ta được công bố, quê hương đúng là sẽ trở thành phương xa muốn về cũng không thể.

"Trầm lão đại, tôi hiểu mọi nghi ngờ của anh."

Lâm Dật đưa cho Trầm Thiên Trác tập tài liệu vừa in ban nãy.

"Đây là dòng tiền trong ngân hàng của tôi, gần ba tỷ nhân dân tệ. Khoản mục cho Long Tâm là một tỷ."

"Ngoài ra, tôi còn mấy sản nghiệp khác, toàn bộ cộng lại đặt cọc cho ngân hàng có thể lấy được gần bốn mươi tỷ. Đương nhiên, tôi không có khả năng có ngày phải mang đi cầm cố bất động sản. Dòng tài chính trong tương lai sẽ càng ngày càng nhiều."

"Vì vậy, hiện tại tôi lấy thân phận Sở trưởng sở nghiên cứu Long Tâm cam đoan với anh: Chỉ cần anh đến, tài chính không thành vấn đề, tự do học thuật cũng không thành vấn đề. Chỉ cần anh có thể đến, tất cả những điều này là tôi dành cho anh."

Tài liệu chứng minh trên bàn, Trầm Thiên Trác không xem. Anh ta tin tưởng Lâm Dật sẽ không nói dối chuyện này.

Nhưng anh ta thật tò mò, Lâm Dật còn trẻ tuổi như vậy, vì sao có tài sản lớn như thế?

Thật làm người ta khó mà tin nổi.

"Tôi đã thấy thành ý của cậu." Trầm Thiên Trác nói: "Nhưng tại sao cậu làm như vậy?"

"Dù là tôi, tôi cũng không thể bảo đảm hạng mục của cậu nhất định sẽ thành công. Thậm chí, có khả năng cao là tất cả tiền của cậu đều sẽ đổ xuống sông xuống biển, cuối cùng không thu hoạch được một hạt gạo. Cậu có mưu đồ gì?"

"Chỉ là không muốn nhìn đám người nước Mĩ suốt ngày tinh tướng, chỉ đơn giản như vậy thôi." Lâm Dật nói.

"Bạo lực gia đình không được coi là bản lĩnh. Lộ mặt trên sân khấu lớn toàn thế giới mới là điều thú vị."

"Cho tôi mấy ngày, tôi suy nghĩ một chút." Trầm Thiên Trác trịnh trọng nói.

"Được."

Lâm Dật không nói gì thêm nữa.

"Tôi đi trước."

"Ừm."

Lâm Dật xoay người rời đi, nhưng dừng lại ở cửa.

"Còn gì khác sao?"

"Trầm lão đại, chờ anh về, đừng quên dẫn cả đội của anh theo." Lâm Dật nói: "Đãi ngộ ngũ hiểm nhị kim (*), tôi sẽ để cho anh cảm nhận cái gì gọi là sự quan tâm của chủ nghĩa xã hội nhân văn."

(*Ngũ hiểm nhị kim: Năm khoản bảo hiểm và hai khoản bảo trợ nhà ở)

Tay Trầm Thiên Trác run lên:

"Nghĩ cả ngày trời, hóa ra cậu nhắm cả đoàn đội của tôi."

"Đều là cấp dưới của anh, sau này thuận tiện triển khai công tác mà."

"Tôi còn chưa đồng ý với cậu đâu." Trầm Thiên Trác dở khóc dở cười nói.

"Không có chuyện gì, tôi chỉ nói với anh một câu, sợ anh quên." Lâm Dật cười hì hì nói.

"Anh chậm rãi cân nhắc. Chờ anh nghĩ xong, tôi phái chuyên cơ đến đón mọi người."

"Đi đi đi, đừng phiền tôi." Trầm Thiên Trác cười mắng.

Ra khỏi tòa nhà Microsoft, Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay, mới ba giờ. Anh không về khách sạn ngay, gọi xe đi về hướng ngược lại.

Trong phòng làm việc, Trầm Thiên Trác đang nhìn những dòng mã hóa để lại.

Anh ta bật cười, tự nhủ:

"Thằng nhóc này, rất biết đạo nghĩa giang hồ."

Mấy ngày qua, Lâm Dật đã viết những đoạn mã hóa này.

Độ quan trọng của chúng đối với toàn bộ hệ thống Microsoft ra sao, không cần nói cũng biết.

Nhưng cậu ta vẫn để lại những thứ này.

Nói cách khác, bất luận anh ta có đi cùng Lâm Dật hay không, đoạn mã hóa này đều là của Trầm Thiên Trác.

Nói tóm lại, anh ta đã kiếm lời rồi.

Nghĩ tới đây, Trầm Thiên Trác cầm chuột, xoá bỏ toàn bộ đoạn mã mà Lâm Dật biên soạn, sau đó tắt máy.

Thở phào một hơi, liếc nhìn văn phòng trống không. Lâm Dật không ở đây, anh ta thật không quen.

Vốn còn muốn tiếp tục làm việc, nhưng không làm sao tĩnh tâm lại được.

Trầm Thiên Trác rút một điếu thuốc, hút hết cả điếu vẫn không thể giúp tâm trạng bình phục. Anh ta đơn giản đóng luôn máy tính của mình lại.

Xách áo khoác và chìa khóa xe, Trầm Thiên Trác đi ra khỏi văn phòng, lái xe về nhà.

Nhà Trầm Thiên Trác ở đường Washington, là một căn biệt thự ba tầng, nhưng không thể nói là xa hoa, bởi vì những biệt thự xung quanh đều như vậy.

Hoặc có thể nói, rất nhiều nhà ở Washington hầu như đều như vậy.

Không giống như Trung Quốc, mỗi căn biệt thự động tí là giá cả chục, thậm chí trăm triệu, khiến người ta chùn bước.

Vừa dừng xe, chuẩn bị mở cửa, Trầm Thiên Trác bất ngờ nhìn thấy vợ của mình và Lâm Dật đang cùng uống cà phê trong sân.

"A, Trầm lão đại, anh về rồi sao." Lâm Dật bất ngờ nói.

"Cậu, sao cậu lại ở đây? Tôi còn chưa từng mời cầu tới nhà lần nào, sao cậu lại tìm được tới đây?"

"Chúng ta đã kết bạn trên mạng không phải sao tôi tra cứu một cái là biết ngay ấy mà." Lâm Dật cười ha hả trả lời.

"Trầm lão đại, tôi đi trước. Đúng rồi, có chuyện muốn nói với anh, chị dâu cũng có dự định trở về nước. Hai bọn tôi đều đã thương lượng xong. Anh không cần hỏi ý kiến chị dâu, dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị dời nhà đi thôi."

Trầm Thiên Trác: ???

Tôi còn nên nói cái gì?

Mình còn đường từ chối sao?

Thấy Lâm Dật lái xe rời đi, Trầm Thiên Trác trở về cạnh vợ.

"Cậu ta hàn huyên với em chuyện về nước sao?"

"Chỉ tán gẫu bình thường thôi, cũng không nói gì khác." Mục Thục Mẫn cười đáp.

"Vị đồng nghiệp này của anh rất thú vị. Em chưa từng thấy lập trình viên nào thú vị như vậy, không giống anh, gàng bướng."

Trầm Thiên Trác cũng cười:

"Hai người hàn huyên chuyện gì mà làm em hài lòng như vậy?"

"Chỉ là chút việc nhà. Có thể gặp đồng hương ở nơi đất khách quê người thật không dễ dàng, nên chúng em nói chuyện vài ba câu. Cậu thanh niên này biết ăn nói, vừa thấy đã biết là người có trí tuệ..."

"Chờ đã..." Trầm Thiên Trác ngắt lời.

"Em nói gì? Gặp đồng hương? Em không phải người Đông Bắc sao?"

"Đúng vậy, tiểu Dật cũng là người vùng Đông Bắc." Mục Thục Mẫn nói.

"Ra ngoài bao nhiêu năm, em cũng quên mất giọng Đông Bắc nói thế nào. Nghe cậu ta nói chuyện có cảm giác thật thân thiết."

"Nhưng cậu ta nói với anh, cậu ta là người tỉnh Chiết Giang mà!"

Mục Thục Mẫn: ???

"Dường như chúng ta bị gạt rồi."

"Có khả năng này." Trầm Thiên Trác thực không biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung tâm trạng của mình lúc này.

"Để tiếp xúc được với anh, cậu ta lại có thể nghĩ được cách vào công ty Microsoft. Người bình thường thực không thể làm được chuyện như vậy." Mục Thục Mẫn nói.

"Nhưng em không tham dự vào chuyện của anh. Con đã lớn như vậy, dù anh làm gì, em cũng ủng hộ anh."

Trầm Thiên Trác bất đắc dĩ cười. Anh ta hồi tưởng lại toàn bộ sự việc, không khó nhận ra là Lâm Dật đã chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, thực sự làm khó hắn.

"Nhưng anh hiện giờ dường như không có cơ hội lựa chọn."

"Vậy em đi dọn dẹp đồ đạc?"

Trầm ngâm vài giây, Trầm Thiên Trác nói:

"Đi thu dọn đi."

Mục Thục Mẫn gật gù, xoay người về nhà.

Trầm Thiên Trác không nhúc nhích, tiện tay đốt điếu thuốc.

Anh ta nhìn theo hướng Lâm Dật rời đi, bỗng nhiên nghĩ đến một câu nói có thể hình dung rất chính xác về người thanh niên kia.

"Gió mạnh mênh mông, triều cường lũ lượt, thác lũ đồ đằng Giao Long, lửa rực niết bàn Phượng Hoàng. Lửa thiêng văn minh, nghìn xưa không dứt, chỉ ngươi vô song, tồn tại cùng trời đất, tranh sáng với Nhật Nguyệt."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 320.

Chương 321. Lãng Mạn Nho Nhỏ

Rời khỏi nhà Trầm Thiên Trác, Lâm Dật bắt xe về khách sạn.

Vừa tắm xong, Kỷ Khuynh Nhan và Quan Nhã đã trở lại, thời gian vừa vặn.

"Lâm Dật Lâm Dật, chuyện bên này đều đã xử lý xong, chúng ta có thể trở về rồi." Kỷ Khuynh Nhan nâng cằm Lâm Dật: "Mấy ngày qua khổ cực cho anh, mỗi ngày ở trong khách sạn chắc mốc meo rồi chứ?"

"Có thể làm sao, chỉ đành ở đây thôi." Lâm Dật thở dài nói.

"Người giữ mình trong sạch như anh không thể đi quán bar, cũng chỉ có thể ở yên trong này xem phim. Đúng rồi, mấy ngày trước chúng ta xem bộ 'Thế giới hai người' ở sân bay, anh đã xem xong, kể cho em nghe…"

"Không muốn không muốn."

Kỷ Khuynh Nhan che miệng Lâm Dật:

"Anh không được nói trước kết phim, em muốn tự xem."

Chụt!

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan hôn một cái lên mặt Lâm Dật:

"Đây là phần thưởng vì anh đã ngoan ngoãn nghe lời."

"Không phải vị quả xoài, chấm điểm kém."

"Có là tốt rồi, anh không được kén cá chọn canh."

Vẫn dáng vẻ cao ngạo như một con chim công.

"Chuyện bên này đều đã xong, chúng ta có thể trở về. Em sẽ đặt vé máy bay."

"Không cần, anh đã đặt xong vé máy bay rồi." Lâm Dật nói.

"Sau này những chuyện vụn vặt như vậy cứ giao cho em là được."

"Vài tờ vé máy bay thôi, không phải chuyện lớn gì."

Nói xong, Lâm Dật nhìn Kỷ Khuynh Nhan:

"Đi thay quần áo, anh dẫn em đi một nơi."

"Đi đâu thế?" Kỷ Khuynh Nhan tò mò hỏi, lòng chứa đầy vẻ chờ mong.

"Đừng hỏi, đi thay quần áo là được rồi."

"Ừ."

Mười mấy phút sau, Kỷ Khuynh Nhan đổi một chiếc váy hoa dài đến mắt cá chân, tóc dài buông xõa như dòng thác màu đen đổ xuống từ trời sao.

"Thế nào, em mặc như vầy có được không?"

"Không thành vấn đề."

Trước khi ra ngoài, Lâm Dật chào Quan Nhã một câu, dẫn Kỷ Khuynh Nhan rời khỏi khách sạn.

Hai người xuống xe, Kỷ Khuynh Nhan nhìn thấy đối diện bên đường là công viên giải trí Six Flags có quy mô lớn nhất

Washington.

Tuy bây giờ đã gần tối, nhưng tiếng la hét ầm ĩ của người chơi vẫn không hề giảm đi.

Màn đêm từ từ giáng xuống, đèn màu trong công viên sáng lên, càng tăng thêm bầu không khí náo nhiệt.

Điều làm cho người ta khó có thể bỏ qua nhất chính là vòng đu quay tại trung tâm công viên.

"Lâm Dật, thì ra anh không quên."

Ngồi đu quay là nguyện vọng nhỏ mà Kỷ Khuynh Nhan giữ mãi trong lòng.

Trước đây khi rời Orlando, Kỷ Khuynh Nhan cho rằng Lâm Dật đã quên đi chuyện này.

Trở lại Washington, mỗi ngày hắn loanh quanh trong khách sạn, Kỷ Khuynh Nhan cũng không tiện nhắc lại việc này.

Ngay cả bản thân cô cũng đã sắp từ bỏ, không ngờ trước khi đi, Lâm Dật lại dẫn mình tới đây.

"Trước đây em đã nhiều lần nhắc tới, làm sao anh có thể quên được."

"Hì hì, anh thật tốt. Em cũng không biết khen anh thế nào."

"Nếu không anh đuổi Quan Nhã đi, để em dùng hành động bày tỏ thành ý?"

"Nghĩ đẹp lắm!"

Kỷ Khuynh Nhan liên tục nhìn theo vòng đu quay.

Cô ngọt ngào nói:

"Lâm Dật, anh có muốn để em khoác tay không?"

"Không muốn."

"Không đúng, anh muốn!"

"Hả? Sao anh lại phải muốn?"

Kỷ Khuynh Nhan vươn bàn tay ngọc đến hông Lâm Dật, lặng lẽ véo một cái.

"Anh có muốn hay không?"

"Ái… Anh muốn."

"Ừ, nếu anh muốn, vậy em sẽ cố gắng một chút."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan kéo tay Lâm Dật:

"Đi thôi, chúng ta đi ngồi đu quay."

Hai người mua vé vào công viên, đi thẳng tới đu quay.

"Vừa nãy anh nhìn một chút, vòng đu quay cao hơn trăm mét, em xác định không có vấn đề gì chứ?"

"Đương nhiên không thành vấn đề. Lá gan của em lớn lắm, không sợ chút nào."

"Anh không hỏi em có sợ hay không, em cường điệu làm gì?" Lâm Dật bật cười.

"Hơn nữa, em đâu có nhẹ chút nào. Cơ bắp trên tay anh sắp bị em bóp rụng rồi."

Kỷ Khuynh Nhan đỏ mặt:

"Em ngồi lần đầu tiên nên hơi căng thẳng thôi."

Nói căng thẳng là giả, sợ sệt mới là thật.

Ở bên ngoài thấy không sao, nhưng đến lúc đứng ngay dưới chân, ngẩng đầu nhìn lên vòng đu quay cao hơn trăm mét, Kỷ Khuynh Nhan cảm giác muốn rút lui theo bản năng.

Tuy rằng đu quay là nơi rất lãng mạn, nhưng thật sự quá cao.

Còn cao hơn tòa nhà tập đoàn Triều Dương.

"Nếu em to gan, chờ ngồi xong đu quay chúng ta lại đi chơi xe cao tốc và nhà ma, thế nào?"

"Hay, hay đấy…"

"Đi thôi."

Hai người xếp hàng, đi vào trong buồng đu quay.

Đu quay chậm rãi chuyển động, dần dần lên tới độ cao có thể quan sát toàn bộ cảnh đêm thành phố.

Trên đường phố rực rỡ ánh đèn muôn màu, xe cộ nườm nượp, cuộc sống huyên náo lại bao trùm lên thành phố này.

Vào lúc này, bên tai hai người lại vô cùng yên tĩnh.

Dường như cả thế giới chỉ còn hai người họ.

"Lâm Dật, anh có muốn chụp ảnh với em không?"

"À…"

Lâm Dật vừa muốn từ chối, nhưng chợt nhớ cảnh phát sinh ở cửa.

"Anh nghĩ xem, hay là không?"

"Em hỏi anh, nếu anh muốn chụp ảnh cùng em, em sẽ cho anh một cơ hội."

Lâm Dật có phần dở khóc dở cười, muốn chụp ảnh chung cứ việc nói thẳng, làm gì phải tự đắc như vậy?

"Vậy thì anh rất muốn."

"Anh tới gần đây, hai chúng ta chụp chung."

Lâm Dật lấy điện thoại ra, mở chế độ chụp ảnh.

Kỷ Khuynh Nhan nhẹ nhàng gác cằm lên vai Lâm Dật, mỉm cười.

Vào lúc này, cô chính là cảnh tượng đẹp nhất cả thế giới.

Nhưng trong chớp mắt khi điện thoại sắp chụp, Lâm Dật lại đưa tay bóp mặt Kỷ Khuynh Nhan.

Một bức ảnh chung hoàn mỹ cuối cùng hóa thành ảnh xấu.

"A!"

"Không thể giữ bức ảnh kia lại, nhanh xóa đi, xấu quá!"

"Không thể xóa bức này, anh mang về chậm rãi thưởng thức."

"Vậy chúng ta chụp lại bức nữa. Lần này không cho anh bóp mặt em."

"Không thành vấn đề."

Vẫn là tư thế vừa nãy, Kỷ Khuynh Nhan tựa bên người Lâm Dật, nụ cười xinh đẹp, chụp một bức ảnh mà cô cho là thỏa mãn nhất.

Trên mạng, Kỷ Khuynh Nhan từng thấy những cặp yêu nhau đều sẽ ngồi đu quay.

Các cô gái đều sẽ hôn lên mặt bạn trai, sau đó chụp một bức ảnh.

Nhưng hành động như vậy quá to gan, cô thật sự không tiện nói, sợ Lâm dật cười mình.

Nhưng như này cũng rất tốt, có thể ngồi vòng đu quay với anh ấy đã đủ rồi.

"Sao em vẫn ngồi đó, không nhìn phong cảnh bên ngoài sao?"

Kỷ Khuynh Nhan căng thẳng lắc đầu:

"Em ngồi nhìn là được."

"Em sợ hả?"

"Làm gì có! Em kéo anh lên đu quay, làm sao sợ được?"

"Vậy được, đợi lát nữa chúng ta đi chơi xe siêu tốc. Đã mấy năm rồi anh chưa chơi."

Kỷ Khuynh Nhan rùng mình. Đu quay đã là cực hạn của cô, nếu còn chơi xe siêu tốc chẳng phải sợ chết người sao?

Đu quay từ điểm cao hạ xuống, hai người đi ra.

Kỷ Khuynh Nhan còn chưa hết thèm, vì chưa xảy ra sự tình như mong muốn trong lòng.

Em không hôn anh, nhưng anh có thể chủ động hôn em mà.

Ngốc chết đi được!

Cách vòng đu quay không xa chính là khu vực tàu lượn siêu tốc. Tiếng gào thét chói tai từ bên đó vang tới khiến Kỷ Khuynh Nhan sợ đến độ không dám bước đi.

Kỷ Khuynh Nhan bước rất chậm, trái tim đập thình thịch.

Cô đã bắt đầu hối hận vì đã nói mình rất lớn gan trước mặt Lâm Dật.

Sớm biết thế đã không thể hiện.

"Thật, thật sự phải ngồi sao?"

"Cũng đã đến rồi, dù sao cũng phải ngồi một vòng rồi mới về chứ."

"Ừ..."

Ngay khi sắp đi vào, Kỷ Khuynh Nhan đột nhiên dừng bước.

Lâm Dật quay đầu nhìn, phát hiện sắc mặt cô khá khó coi.

"Đang yên đang lành sao lại như vậy, em không thoải mái ở đâu sao?"

Kỷ Khuynh Nhan cắn môi, vô cùng đáng thương nói:

"Em, em hơi sợ. Chúng ta đừng ngồi tàu lượn siêu tốc."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 321.

Chương 322. Dân Chơi Là Phải Bắt Từ Bé

"Còn có thứ mà em sợ hả?"

"Lên quá cao, sau đó vèo một cái lao xuống, quá khủng bố!"

"Vậy sao lúc trước còn mạnh miệng?" Lâm Dật nói: "Vậy thì không ngồi tàu lượn siêu tốc nữa. Chúng ta đi dạo trong công viên một lát rồi về."

"Ừ."

Bóng đêm buông xuống. Đèn đuốc trong công viên sáng choang. Hai người đi dạo một vòng.

Khi đi tới khu dành cho trẻ em, họ thấy đám trẻ đang chơi cầu trượt. Kỷ Khuynh Nhan đứng ở đằng xa nhìn một hồi lâu.

"Muốn chơi thì đi vào đi, cũng không mất tiền."

"Anh đi không?"

"Anh là một lão gia, chơi không nổi trò kia, quá ẻo lả."

"Vậy em cũng không chơi."

"Một cô gái như em thì sợ gì?"

"Người ta đều trẻ em mới chơi, em lớn như vậy rồi còn chơi trò đó, thật mất mặt." Kỷ Khuynh Nhan nhỏ giọng nói: "Em ngại nhất là bị người ta chỉ chỉ chỏ chỏ."

"Sợ cái gì. Ở đây là nước Mĩ, em chơi của em, đâu có ai biết em là ai."

"Vậy cũng không hay lắm đâu."

"Đi đi đi, sống trên đời phải vui vẻ, em chơi của em, kệ bọn họ."

Không cho Kỷ Khuynh Nhan cơ hội từ chối, Lâm Dật đẩy cô đến cạnh cầu trượt, rất có mùi vị không trâu bắt chó đi cày.

"Em, em vẫn ngượng." Kỷ Khuynh Nhan nhăn nhó: "Nếu không thì, anh hi sinh theo em một lần đi. Như vậy, người ta cũng chỉ nói anh, không nói em."

"Kỷ Khuynh Nhan, anh thấy em làm thế là không được. Bán đồng đội, em đúng là số một. Thế mà em lại bảo anh đi chặn súng đạn cho em."

Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì:

"Theo em một lần đi mà."

"Anh không đi, muốn đi thì tự em đi." Lâm Dật chối: "Thật là, chỉ ngồi cầu trượt một cái, sợ cái trứng gì? Để anh đưa em tới."

"Anh đừng đẩy em, để em từ từ đi."

Kỷ Khuynh Nhan rón rén đi tới chỗ tối, cẩn thận từng tí đi tới một cái cầu trượt.

Cách đó không xa là bãi cát, có rất nhiều trẻ con đang chơi cát ở đó. Kỷ Khuynh Nhan không muốn làm bọn chúng phát hiện.

Lặng lẽ bò lên cầu trượt, Kỷ Khuynh Nhan dùng tay ra hiệu cho Lâm Dật, ý bảo hắn xem điện thoại.

Lâm Dật liếc nhìn, có tin Wechat của cô.

Kỷ Khuynh Nhan: "Giúp em chụp một bức ảnh nhá?"

"Vậy mà còn muốn chụp ảnh."

Lâm Dật thở phì một cái, nâng điện thoại nhắm Kỷ Khuynh Nhan, làm nhiếp ảnh gia, chụp vài tấm.

Lâm Dật cảm thấy, camera trên điện thoại có tác dụng lớn nhất đối với phụ nữ.

Bởi vì đàn ông chỉ dùng để quét mã.

Trên cầu trượt, Kỷ Khuynh Nhan ôm váy, trượt từ trên xuống. Đôi mắt đẹp cong thành vầng trăng non, cười rực rỡ như hoa.

Trượt xuống dưới xong, Kỷ Khuynh Nhan chuẩn bị rời đi, nhưng lại nhìn thấy lũ trẻ con đang chơi cát đều chạy hết đến.

"Này này, chị ơi, bọn em muốn chơi cùng chị, có được không?"

Một bé trai tóc vàng kim nói.

"Các em không chê chị tranh cầu trượt với các em sao?"

"Đương nhiên không." Bé trai cầm cái xẻng nói: "Cầu trượt nguy hiểm lắm, em có thể bảo vệ chị."

Kỷ Khuynh Nhan cười lắc lư:

"Vậy em chơi với chị đi."

Kỷ Khuynh Nhan vốn chưa hết thèm, bây giờ lại có người mời, vậy thì chơi một lần đi.

Lúc này, mấy đứa trẻ khác đi tới, vòng tới vòng lui trước mặt Kỷ Khuynh Nhan, xem ra muốn chơi cùng cô.

Đối mặt với cảnh này, Kỷ Khuynh Nhan tự nhiên không từ chối một ai, thậm chí càng vui mừng, giống như giáo viên nhà trẻ.

"Được rồi được rồi, đừng đùa nữa, đã giờ này rồi, mau về thôi."

Kỷ Khuynh Nhan đang chơi không còn biết trời ơi đất hỡi, chợt nghe Lâm Dật gọi, mới mệt mỏi đi tới.

"Sao lại tức rồi?"

"Không cho chơi với bọn nó nữa." Lâm Dật chỉ chỉ thằng bé đứng cạnh cầu trượt: "Mới vài tuổi đã bắt đầu tán gái, vừa nhìn đã biết chẳng phải thứ tốt gì, lớn lên nhất định là tên dân chơi."

"Ặc..."

Kỷ Khuynh Nhan nhịn không được, cười ra tiếng:

"Chúng nó mới bốn, năm tuổi. Anh phóng đại quá."

"Dân chơi là phải bắt từ bé."

"Vậy chẳng phải chứng minh mị lực của em sao?" Kỷ Khuynh Nhan vui mừng kéo tay Lâm Dật. "Đi thôi, anh nói không chơi thì không chơi. Chúng ta về thôi."

"Được rồi."

Sau khi về khách sạn, hai người trở về phòng riêng. Sáng hôm sau, mọi người lên máy bay về Trung Quốc.

Sau khi xuống máy bay đã là buổi chiều ngày hôm sau. Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan về nhà, mình thì quay về sở nghiên cứu Long Tâm.

"Sở trưởng, có chỉ thị gì mới không?" Tôn Phú Dư trong phòng làm việc hỏi.

"Không có việc lớn gì." Lâm Dật nói: "Trầm Thiên Trác đã bị tôi tóm lấy, có khả năng mấy ngày nữa sẽ về nước."

"A? Thật hay giả?"

"Đương nhiên là thật! Không thì anh cho rằng mấy ngày nay tôi đi làm gì?"

"Bảo dưỡng kiếm."

Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh đồng thanh nói.

"Thế là sao? Chẳng lẽ trong lòng hai người, ngoài bảo dưỡng kiếm ra thì tôi không làm chuyện gì khác sao? Phiền hai người tôn trọng sở trưởng như tôi một tí được không hả?" Lâm Dật nói.

"Hai người biết tôi đã cứu vớt bao nhiêu thiếu nữ lầm lỡ rồi không?"

"Tôi hiểu." Tôn Phú Dư nói: "Lượng tiêu thụ của Durex có thể đứng đầu thế giới quả thực không thể tách rời sự nỗ lực của Lâm sở trưởng."

(*Durex: Hãng bao cao su)

"Phì! Đổi đề tài đi!"

Lâm Dật bất đắc dĩ xua tay:

"Công tác cải tiến văn phòng Khoa Sáng tiến hành sao rồi?"

"Đã xong xuôi. Một số thiết bị cỡ lớn cũng đã được mang tới, còn lại đang trên đường đi. Gần đây chúng ta có thể bắt đầu công tác nghiên cứu."

Lục Dĩnh nhìn Lâm Dật:

"Ông chủ, viện nghiên cứu mới tên là Long Tâm sao?"

"Trước khi đánh bại Cisco, tôi không chuẩn bị đặt tên để tránh gây phiền phức không đáng có." Lâm Dật đáp.

"Trầm Thiên Trác lúc nào mới về, tôi chưa biết, nhưng công tác tiếp đón phải giao cho hai người. Người tương đối nhiều, đừng để sai lầm."

"Người tương đối nhiều?"

"Ừ, trừ Trầm Thiên Trác còn có đội ngũ của anh ta cũng trở về."

"Hả? Còn có đội ngũ của anh ấy?"

Hai người trừng mắt, cằm suýt rớt xuống đất.

"Đúng, tôi đào hết về đây."

Hai người kia nhìn nhau, kinh ngạc nói không ra lời.

Mình đợi ở Microsoft hai ngày, người ta còn không muốn gặp mặt.

Ông chủ vừa đi một chuyến, không chỉ mang người ta về, lại còn đào luôn cả đội ngũ của người ta.

Có phải là quá lợi hại không?

"Lâm sở trưởng, anh làm sao làm được vậy? Chúng tôi đến đó mà không có cả cơ hội gặp mặt, anh lại dễ dàng quyết định." Tôn Phú Dư hỏi.

"Chẳng lẽ anh ta không thích phụ nữ?"

"Cái lông ấy." Lâm Dật nói: "Tôi nhận lời mời của Microsoft làm Phó tổng giám đốc Điều hành của họ, sau đó làm việc chung với anh ta, lấy lý thuyết phục, dùng tình tác động, thế là tóm được."

Hít…

"Vào Microsoft?"

"Không thì sao?" Lâm Dật nói: "Người ta là nhân vật trâu bò như vậy, sao có khả năng vô duyên vô cớ gặp tôi. Cho nên tôi đi vòng một đoạn. Dùng biện pháp thường quy là không được."

Hai người Dư và Dĩnh cùng giơ ngón tay cái.

Họ phục Lâm Dật sát đất.

"Tôi tới đây là để nói với hai người một chút về chuyện này." Lâm Dật nói.

"Chức Viện trưởng viện nghiên cứu để Trầm lão đại kiêm nhiệm. Hai người làm cấp Phó, nhưng Long Tâm vẫn là của hai người. Hai bên độc lập lẫn nhau."

"Tôi không thành vấn đề. Chỉ cần hạng mục có thể tiến hành, tôi ra sao cũng được." Lục Dĩnh nói.

"Tôi cũng vậy, canh cửa còn được." Tôn Phú Dư nói.

"Anh nói vậy đúng là nhắc nhở tôi. Viện nghiên cứu mới thành lập rồi vừa vặn thiếu người gõ kẻng, hay là anh làm đi."

Tôn Phú Dư lập tức đổi thái độ:

"Đừng đùa nha, tôi thuận miệng nói đùa thôi."

"Anh xem anh xem, chính là không có tinh thần nghiên cứu khắc khổ." Lâm Dật nói: "Anh xem Hoắc Kim, thân tàn chí không tàn. Lại xem anh xem, chẳng lẽ đứng canh cửa thì không thể làm nghiên cứu hay sao?"

"Chủ yếu là tôi đi đứng vẫn còn tốt."

"Đi đứng tốt?" Lâm Dật nói: "Không có bệnh thì anh đi hai bước xem."

"Sở trưởng, anh muốn làm tôi què quặt hả?"

"Thế thì không phải. Ở cửa có cây lau nhà, tôi chuẩn bị dùng cái đó. Trông có vẻ như làm bằng inox, không tồi không tồi."

Tôn Phú Dư: ...

Reng reng reng...

Điện thoại của Lâm dật vang lên, là Tào Tương Dư gọi tới.

"Con hàng này cũng thật tích cực, quyết đuổi tận cùng không tha!"

"Lâm lão đệ, lúc vào về thế? Lão ca chờ chú rất gấp đây."

"Đã về rồi." Lâm Dật cười ha ha nói.

"Thế thì quá tốt. Tối nay năm giờ, khách sạn 608 Hoàng triều, không gặp không về. Ngựa tây dương đều đã chuẩn bị cho cậu rồi."

Lục Dĩnh: ???

Ngựa tây dương?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 322.

Chương 323. Đàm Phán Hợp Tác

Trời ạ!

Lâm Dật phát hiện, ánh mắt Lục Dĩnh nhìn mình đã không còn đơn thuần.

"Nếu tôi nói ngựa tây dương từ miệng anh ta là loại ngựa bốn chân, mông có đuôi, cô có tin không?" Dập máy xong, Lâm Dật quay qua nói.

"Tôi tin." Lục Dĩnh gật gù. "Ông chủ nói cái gì, tôi cũng tin. Không cần giải thích nhiều như vậy."

Lâm Dật: ...

Thấy gần đến giờ, Lâm Dật đứng dậy rời đi.

Chắc mình giải thích thế nào, họ cũng không tin đâu.

Hơn nữa, đừng nói họ, ngay cả bản thân mình cũng chẳng tin bằng đức hạnh của Tào Tương Dư mà thật sự lấy mấy con ngựa nhập ngoại về chơi.

Hơn năm giờ chiều, Lâm Dật lái xe đi khách sạn Hoàng Triều. Nhìn thấy xe của Tào Tương Dư đã đỗ ở đây. Lâm Dật có ấn tượng với chiếc xe này.

Đến phòng 608, không gian rất lớn, chứa hai mươi người cũng không thành vấn đề.

Nhưng ở trước bàn chỉ có Tào Tương Dư và thư ký của anh ta, dáng vẻ rất phô trương.

" y, đây chính là Lâm công sao, hân hạnh hân hạnh."

Thấy Lâm Dật đi vào, Tào Tương Dư đứng dậy, khách khí đón hắn vào.

Về xưng hô cũng có một chút thay đổi, không còn gọi Lâm lão đệ mà gọi thành Lâm công.

Lâm Dật cười cợt, xem ra con hàng này cũng là cao thủ trợn mắt nói láo.

Chưa từng gặp mặt mình đã xưng anh gọi em với mình rồi.

Da mặt dày như mõ.

"Tào lão ca, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu." Lâm Dật khách khí đáp lời: "Nhưng anh nói Lâm công là có ý gì?"

Tào Tương Dư và thư ký đều sững sờ.

Cái tên này cũng quá vô tri đi, điều này cũng không biết sao?

"Đây là cách gọi tắt thôi." Tào Tương Dư cười nói.

"Cậu là xưởng trưởng của Khoa Sáng đúng không? Lâm công ý chính là kỹ sư công trình Lâm tổng."

"Hóa ra là vậy." Lâm Dật chợt nói: "Tôi thích danh hiệu kỹ sư này, rất tinh tướng."

"..."

Tào Tương Dư cười lúng túng, người này cũng thẳng thắn quá.

"Nào nào nào, chúng ta ngồi đã."

Tào Tương Dư đón Lâm Dật ngồi cạnh mình, vung tay gọi món ăn.

"Lâm công, muốn ăn cái gì tùy tiện chọn, đừng khách khí với tôi."

"Vừa vặn tôi cũng đang đói." Lâm Dật nói.

"Cho ba con tôm Úc, bốn con bào ngư ba đầu, sashimi cá ngừ vây xanh, súp đuôi cá sấu, hoa đại hoàng hoang dã, trứng cá muối trắng và trứng cá muối đen, ốc hương hoang dã, bít tết cao cấp chiên muối ..."

"Ài ài ài... Lâm công, chỉ có ba người chúng ta, chọn nhiều món như vậy…"

Nghe Lâm Dật chọn món một trận, Tào Tương Dư xót cả ruột.

Những món ăn này đều không rẻ, một bữa cơm như vậy chẳng phải hơn trăm nghìn tệ sao?

"Tào lão ca, đều là người nhà, còn gọi Lâm công làm gì? Gọi Lâm lão đệ là được rồi." Lâm Dật cười nói.

"Tôi biết anh là người hiếu khách, cảm thấy chọn mấy món hơi ít. Yên tâm, tôi rất quen thuộc, hơn nữa đều là anh em trong nhà, tôi không thể khách khí với anh được."

"Ạch… Đúng là anh em trong nhà, không cần khách khí."

Miệng Tào Tương Dư co giật, trong lòng bắt đầu chửi rủa.

"Nhưng hôm nay lão ca ăn uống không được tốt, cũng không ăn được nhiều."

"Hóa ra là vậy." Lâm Dật nói: "Vậy cứ thế đi, chọn nhiêu đó thôi, không lấy thêm."

"Ý tôi không phải vậy." Tào Tương Dư khách khí nói: "Tôi ăn uống không được tốt, nhưng Lâm lão đệ muốn ăn gì thì có thể chọn tiếp."

"Anh đã nói vậy rồi, tôi sao có thể mặt dày chọn tiếp."

"Không sao không sao."

"Tào lão ca thật nhiệt tình, vậy tôi chọn thêm mấy món."

Phụt…

Tào Tương Dư suýt chút phun máu. Lão tử khách khí thì khách khí vậy thôi, sao ngươi lại không khách khí gì như thế?

Lâm Dật lật thực đơn:

"Món 'Salad lạnh như băng' này là gì?"

"Là một món salad dùng dưa chuột làm vật liệu chính."

Tào Tương Dư liếc một cái, phát hiện món 'Salad lạnh như băng' này có giá mới 68 tệ, còn không đáng giá bằng một gói thuốc lá của mình, cho nên không đặt trong lòng.

Vẫn còn chút lương tâm.

"Món 'Salad lạnh như băng' này không lấy, chọn hết các món còn lại, mỗi thứ một phần."

Tào Tương Dư nghe xong phát mộng.

Ngươi đang đùa ta à!

"Tiên sinh, xác định gọi nhiều như vậy sao?"

"Thực ra tôi không ăn được nhiều như vậy, nhưng nếu gọi thiếu không phải mất mặt Tào ca sao? Các người có ý gì? Xem thường Tào ca của tôi?"

"Không không không, chúng tôi không ý đó."

"Ừm, thế thì được." Lâm Dật nói: "Đúng, cho một bình Chateau Latour."

"Được, xin ngài chờ cho."

Người phục vụ rời đi, Lâm Dật nói:

"Phục vụ ở nơi này không ra sao, dám xem thường Tào Ca. Nếu tôi còn tính khí như trước, tôi đã nhào lên rồi."

"Lâm lão đệ bớt giận. Cũng không phải việc gì lớn, chúng ta còn phải làm việc, đừng chậm trễ."

"Được, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện."

Không bao lâu sau, hai mươi mấy món sơn trân hải vị được mang lên. Lâm Dật không khách khí, mở chai rượu đỏ rồi ăn uống.

"Lâm lão đệ, lão ca có chút việc muốn thương lượng với chú một chút. Bây giờ chúng ta tâm sự chứ?"

"Ấy ấy, đừng vội đừng vội. Muốn làm gì cũng phải ăn cơm nước no đã chứ."

"Được được được, cậu cứ ăn."

Tào Tương Dư châm điếu thuốc, vẻ mặt coi thường.

Vương Thiên Long của Khoa Sáng rốt cuộc nghĩ thế nào?

Sao lại phái người như thế này tới quản lý công xưởng chứ.

Nếu thật sự để hắn tiếp nhận, có lẽ không tới ba tháng nữa, Khoa Sáng còn thảm hơn Bạch Cốt Tinh trong Tây Du Ký.

Gần nửa giờ sau, Lâm Dật cơm nước no nê.

Hắn dùng một chai Chateau Latour súc miệng mới hài lòng nói:

"Tào lão ca, anh muốn nói chuyện gì với tôi, bây giờ bắt đầu đi."

"Hiện giờ cậu là người phụ trách nghiệp vụ của công xưởng Khoa Sáng, sau này chúng ta chính là hàng xóm. Lão ca muốn giới thiệu với cậu vài mối làm ăn."

"Làm ăn gì? Kiếm tiền sao?"

"Kiếm tiền là nhất định, bằng không sao lại gọi là làm ăn?" Tào Tương Dư nói.

"Được rồi, chuyện làm ăn gì, nói cho tôi nghe xem."

"Dây chuyền sản xuất của các cậu đều đã ngừng, vừa vặn vụ làm ăn kia của lão ca có phần không gánh nổi, dự định lấy ra 20% chuyển cho Khoa Sáng các cậu gia công. Cậu cảm thấy thế nào?"

"Việc này tốt!"

Lâm Dật cả kinh nói:

"Có thể trả bao nhiêu phí gia công?"

Tào Tương Dư và thư ký đánh mắt, miệng cười cười.

Ba câu không rời một chữ tiền, chắc là cái tên thấy tiền sáng mắt, vậy càng dễ làm.

"Phí gia công một con chip, chúng tôi trả 80 tệ."

"Không phải chứ, 80 tệ làm được gì?" Lâm Dật khinh thường.

"Lâm lão đệ, cậu nghĩ sai rồi. Phí gia công một con chip là 80 tệ, nhưng nếu cho cậu gia công số lượng một trăm nghìn con chip thì sao."

"80 tệ cho một trăm nghìn con chip, tương đương với... Nhiều lắm, tôi cần dùng máy tính."

Lâm Dật lấy điện thoại ra bấm bấm, mấy giây sau kinh ngạc nói:

"Tám triệu?"

"Đúng, phí gia công tám triệu, không ít đâu." Tào Tương Dư cười ha ha.

"Lâm lão đệ, cậu hài lòng với con số này không?"

"Không được, vẫn hơi thấp." Lâm Dật nói: "Làm tròn đi, 100 tệ một chiếc. Tôi cũng vừa tính xong, vừa tròn mười triệu."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 323.

Chương 324. Nuôi Chút Cá Koi

"Một trăm đồng một con chip, giá này hơi cao." Tào Tương Dư giả vờ khổ sở nói.

Tuy nói là vậy, nhưng dựa theo giá thị trường, gia công một con chip có giá gần 110 nhân dân tệ, mà còn là cái giá cực kỳ thấp.

Trước đó anh ta trả 80 tệ một con chip là vì Tào Tương Dư không để Lâm Dật vào mắt.

Dù hiện giờ hắn ra cái giá 100 tệ một con chip, anh ta cũng có thể chấp nhận.

Tào Tương Dư cũng xác định, người tên Lâm Dật này chắc chắn là người thường, chỉ là chân chạy.

"Tào lão ca, giá tiền của tôi không cao. Chúng tôi cũng có công nhân phải nuôi chứ."

"Nhưng cái giá này hơi cao, thật sự làm khó cho tôi."

"Coi như giúp anh em chút việc thôi mà." Lâm Dật tỏ vẻ ước ao nói.

"Giúp thì có thể giúp, nhưng tôi có yêu cầu." Tào Tương Dư nói: "Nếu Lâm lão đệ có thể đồng ý, tôi đồng ý trả cậu giá 100 tệ một con chip."

"Được, anh nói đi."

"Chuyện gia công, cậu làm giúp tôi trước. Còn về phí gia công, tôi sẽ trì hoãn vài tháng rồi trả cho cậu." Tào Tương Dư nói.

"Nhưng cậu yên tâm, chúng tôi sẽ dự chi trước một triệu cho cậu, coi như chi trước cho nhân viên, sẽ không để cậu thiệt thòi."

"Như vậy sao được." Lâm Dật từ chối: "Nào có chuyện trả tiền sau. Tôi không làm được như vậy."

"Lâm lão đệ, cậu nói như vậy chẳng phải làm hẹp lối đi rồi sao?"

Tào Tương Dư ôm vai Lâm Dật, tỏ vẻ thân thiết nói:

"Cậu suy nghĩ xem, cậu giúp anh rể cậu quản lý nhà xưởng này, nói trắng ra chính là đi làm công. Cậu cầm tiền lương là chết, nhưng nếu cậu thúc đẩy việc này cho tôi, cậu cảm thấy tôi sẽ bạc đãi cậu sao?"

"Có ý gì?"

Tào Tương Dư đánh mắt ra hiệu cho thư ký. Thư ký hiểu ý, lấy trong túi ra chi phiếu năm trăm nghìn.

"Đây là phí lợi ích của cậu, chắc là bằng cả năm lương của cậu đúng không."

"Tào lão ca, nếu anh lấy thứ này ra sớm, chúng ta đã không cần nói nhiều như vậy." Lâm Dật cười ha ha.

"Không phải trả tiền chậm mấy tháng thôi sao? Quay về, tôi sẽ nói với anh rể một câu, chắc chắn dễ nói."

"Nhưng có chuyện cần nói rõ trước, tiền nhân công do các vị trả."

"Không thành vấn đề, vậy chúng tôi lại trừ trong phí gia công. Tổng thể mười triệu phí gia công, sau khi trừ đi nhân công, đợi đến lúc trả tiền, tiền mà các cậu nhận được chính là lợi nhuận ròng."

"Được được được, việc này cứ để Tào lão ca phụ trách là được. Vừa vặn, tôi cũng không hiểu phương diện này. Thiết bị và kho xưởng đều cho anh dùng tùy tiện, dù sao cũng nhàn rỗi." Lâm Dật đốt điếu thuốc, cười toe toét nói.

"Mẹ nó chứ, tôi cũng đang buồn bực. Quy mô xưởng không lớn, nếu không có đơn đặt hàng của các anh, con mẹ nó tôi cũng sắp phải đào ao nuôi cá."

"Nuôi cá?"

"Tôi còn tìm đến mấy cái máy xúc rồi, muốn hủy mấy nhà kho kia đi, đào hố to, nuôi ít cá chép Koi. Mấy năm nay xui xẻo, không kiếm được tiền, khả năng chỉ còn cách nuôi mấy con cá Koi này thôi."

Nghe Lâm Dật nói, Tào Tương Dư ngớ người ra.

Mẹ nó, hắn phải vô lý cỡ nào mới làm ra chuyện như vậy?

Ngươi kiếm không được tiền là vấn đề trí thông minh, mẹ nó liên quan gì đến nuôi cá Koi?

"Lâm lão đệ thật có nhã hứng. Tranh thủ thời gian, tôi sẽ mang mấy con cá Koi cho cậu, chúc cậu chuyển đổi vận may, sau này giàu to."

"Dễ bàn dễ bàn, quyết định như thế."

"Vậy được, hôm nay cứ vậy đi." Lâm Dật cười ha ha đút chi phiếu vào túi. "Tôi còn việc khác, đi trước đây. Ngày khác chúng ta lại hẹn gặp."

"Lâm lão đệ đừng đi vội, chúng ta mới chỉ đạt thành thỏa thuận miệng thôi, hợp đồng còn chưa ký mà."

"Còn cần ký hợp đồng hả? Anh còn không tin được nhân phẩm của tôi sao?"

Tào Tương Dư thầm cười gằn.

Mẹ nhà ngươi, ông đúng là không tin đấy!

"Tất nhiên tôi tin nhân phẩm của Lâm lão đệ, nhưng đây là quy định của công ty, tôi cũng không có cách nào."

"Vậy được, lúc nào ký hợp đồng?"

"Tôi cũng chuẩn bị kỹ rồi, chúng ta ký bây giờ là được."

Cùng lúc đó, thư ký của Tào Tương Dư lấy máy tính xách tay, bắt đầu sửa chữa nội dung hợp đồng đã chuẩn bị trước, sau đó đi ra ngoài in hai bộ.

"Lâm lão đệ, hợp đồng đây. Cậu ký tên mình vào đây là được."

"Không thành vấn đề."

Lâm Dật vung bút, ký tên mình lên hợp đồng.

"Tào lão ca, tôi đi được rồi chứ? Có mấy anh em đang chờ tôi ở quán rượu đây, không thể bỏ tiết mục đêm nay."

"Nếu Lâm lão đệ có việc, tôi không cố giữ cậu nữa. Tôi tiễn cậu."

"Không cần không cần, không phải người ngoài, tự tôi đi là được."

"Vậy tôi không khách khí với cậu."

"Đều là người mình, khách khí cái gì chứ."

Cầm chi phiếu năm trăm ngàn, Lâm Dật đắc ý rời đi.

Tào Tương Dư ngồi trở lại ghế, tiện tay châm điếu thuốc.

"Anh cho rằng cần phải dùng nhiều sức hơn mới có thể bắt được Lâm Dật, không ngờ một tấm chi phiếu năm trăm nghìn đã làm hắn quyết định ngay. Anh thực sự đánh giá hắn quá cao hắn rồi."

"Tuy rằng Khoa Sáng bị thu mua, nhưng Vương Thiên Long hiển nhiên dùng sai người. Có đứa em vợ như vậy, sớm muộn gì anh ta cũng bị chọc cho tức chết." Thư ký của Tào Tương Dư nói.

"Nói thì nói như thế, nhưng cũng có lợi cho chúng ta." Tào Tương Dư nói.

"Ít nhất cũng giải quyết xong vấn đề gia công chip. Hơn nữa, đây là hợp tác mang tính thăm dò. Nếu không có vấn đề gì, chúng ta còn gia tăng lượng gia công. Điều này cũng tốt đối với Cisco."

"Nhưng đàm phán với kẻ ngu si như vậy, dường như trả hắn 100 tệ một con chip làm phí gia công dường như cũng không thấp."

"Em thực sự cho rằng anh sẽ cho hắn nhiều tiền như vậy sao?" Tào Tương Dư khinh thường.

"Chẳng phải còn có thể khất nợ sao?"

"Không phải vừa rồi đã nói, thời điểm gia công, chúng ta sẽ trả tiền nhân công, sau này kết toán lãi ròng còn lại à?"

Tào Tương Dư búng tàn thuốc, nói:

"Chờ đến lúc kết toán, anh nói giá nhân công rất cao. Mười triệu phí gia công đều tiêu vào nhân công, tùy tiện cho hắn mấy chục nghìn tệ là đuổi đi thôi."

"Tào tổng, thủ đoạn của anh thật cao. Cũng may vừa nãy em đã thêm vào hợp đồng điều này. Cho dù sau này phát sinh tranh cãi, họ cũng chỉ có thể ăn thiệt mà vẫn phải im miệng."

"Đó chính là suy nghĩ của anh." Tào Tương Dư bắt chéo chân.

"Theo tình huống bây giờ, Khoa Sáng đã trở thành nhà xưởng thứ hai của chúng ta, mà còn không cần tiêu một phân tiền. Thật là chuyện tốt."

Thư ký đi ra sau lưng Tào Tương Dư, xoa bóp vai anh ta, nói:

"Hắn không chỉ giúp chúng ta giải quyết vấn đề sản lượng không đủ, hơn nữa Khoa Sáng còn có nhiều kho dùng để trữ hàng. Em cảm giác ông trời cũng giúp chúng ta."

Tào Tương Dư thoải mái nhắm hai mắt lại, thỏa mãn nói:

"Lần này anh nhất định phải làm ra thành tích, để bố anh thấy, Tào Tương Dư anh mới thật sự là người có năng lực tiếp quản Cisco. Con tiểu tiện nhân kia còn chưa mọc răng, lấy gì so với anh!"

"Vậy tiếp theo, chúng ta làm gì? Có cần nói tin tốt này cho Tào chủ tịch không?"

"Trước tiên chưa nên. Đến lúc đó, anh phải cho ông ấy một niềm vui thật lớn, sau đó lấy về vị trí chủ đạo của anh ở Tào gia, đạp chặt những người khác dưới chân!"

"Đây cũng là biện pháp. Chờ nghiệp vụ gia công bên Khoa Sáng đều ổn định lại nói cho ông ấy cũng không muộn."

"Không sai, chính là như vậy."

Tào Tương Dư dụi tắt điếu thuốc, xoay xoay eo.

"Gọi người phục vụ lại đây tính tiền đi. Anh đã tìm khách sạn, em xoa bóp cho anh."

"Vâng, em cũng không đợi được."

Mấy phút sau, phục vụ viên đi vào.

"Tiên sinh, ngài lần này tiêu phí bốn trăm hai mươi sáu nghìn tám trăm tệ, chúng tôi chấp nhận chuyển khoản ngân hàng và quẹt thẻ. Ngài chọn cách nào?"

"Anh nói cái gì? Bữa cơm này tốn hơn bốn trăm nghìn tệ?"

Tào Tương Dư ngồi không yên.

"Vừa nãy tôi đã tính, bữa cơm này nhiều lắm chỉ hai trăm nghìn, sao có thể tăng gấp đôi?"

"Vừa nãy vị tiên sinh kia trước khi đi đã mang thêm hai chai Chateau Latour."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 324.

Chương 325. Trùng Hợp Hay Ngoài Ý Muốn?

“Đm!”

Tào Tương Dư mắng một câu, “Thằng oắt này lòng tham vô đáy à, còn dám “ăn cỗ lấy phần”!”

“Anh yêu à, bình tĩnh chút đi.” Nữ thư ký trấn an:

“Loại người như hắn, làm ra những chuyện như vậy cũng chẳng lạ gì, nếu không cũng đâu dễ dàng bị lấy mất.”

“Nói cũng đúng.” Tào Tương Dư đáp:

“Lại muốn phá kho hàng để nuôi cá cảnh, lần đầu tiên thấy loại người như vậy đấy.”

“Cho nên cũng không phải so đo thêm nữa, không cần thiết.” Nữ thư ký dỗ dành: “Sau này, chúng ta còn kiếm được từ hắn nhiều tiền hơn thế này nữa.”

“Được rồi, cô đi tính toán đi.” Tào Tương Dư nói: “Mẹ nó, sau này ông đây nhất định sẽ đòi lại tiền từ trên người mày về.”

…

Từ khách sạn đi ra, Lâm Dật gọi điện thoại cho Kỳ Hiển Chiêu, biết anh ấy và Hà Viện Viện đều đang ở công ty, bèn lái xe đi tới tập đoàn Lăng Vân.

“Lâm tổng, ngài tới rồi.”

Nhìn thấy Lâm Dật, Kỳ Hiển Chiêu đứng lên chào hỏi.

Lâm Dật gật đầu, nhìn Hà Viện Viện nói: “Cậu ấy đã đứng lên rồi, sao cô vẫn còn ngồi đó, chẳng nhẽ tôi không có lực hấp dẫn bằng bát bún thập cẩm cay sao?”

“Ông chủ à, coi anh nói gì kìa, trong lòng em anh vẫn là người hấp dẫn nhất, chúng ta có gì từ từ thương lượng, đừng có trừ lương của em nha.”

“Vậy sao, sao cô càng ăn hăng say hơn vậy?” Lâm Dật nói:

“Tôi tới đây cả nửa ngày rồi, thế mà không mời tôi ăn một miếng sao?”

Phụt...

Hà Viện Viện không nhịn được, phun hết đồ ăn đang ngậm đầy trong miệng ra.

“Ông chủ à, anh đừng chọc em cười chứ, lát nữa em còn phải tăng ca mà.”

“Thấy hai người cật lực cố gắng như vậy, phát cho cả 2 chút quà đây.”

Nói xong, Lâm Dật ném lên bàn 2 chai Chateau Latour.

“Mỗi người một chai, đem về uống đi.”

“Đây là Chateau Latour sao? Nghe nói bán hơn 100 nghìn một chai lận?” Hà Viện Viện khó mà tin được: “Anh hào phóng như vậy từ bao giờ thế?”

“Lấy từ hầm rượu của một tên ngốc tới đó, sao tôi có thể tiêu tiền của mình để mua đồ cho 2 người chứ.”

“Em biết ngay mà, ông chủ à, anh nghiện trộm đồ hả, cứ ra ngoài chắc chắn phải đem thứ gì đó về.”

“Được rồi, đừng cãi cọ nữa, cũng muộn rồi.” Lâm Dật nói:

“Tôi đi nhiều ngày như vậy, công ty có xảy ra chuyện gì không?”

“Em với anh Kỳ lại nhìn trúng mấy hạng mục rồi, bây giờ tư liệu về mấy công ty đó cũng đã được đưa đến, em với anh Kỳ đang nghiên cứu, xem nên đầu tư cho bọn họ bao nhiêu tiền, chỉ là chút nhỏ nhặt không đáng gì, phải kiếm mấy hạng mục lớn để đầu tư.”

Kỳ Hiển Chiêu rất ít nói, chủ động đưa tài liệu ra.

Lâm Dật cầm lấy văn kiện, thuận miệng nói:

“Lần sau đầu tư thì nên xem xét nội tình của đối phương một chút, đừng để gặp phải mấy kẻ ngốc nghếch giống Trần Tuấn Diệp nữa.”

Chuyện liên quan đến Trần Tuấn Diệp, Kỳ Hiển Chiêu đã nói với Hà Viện Viện rồi, cho nên cô cũng biết.

“Đã rõ thưa Lâm tổng.”

Lâm Dật gật đầu, lật xem tập văn kiện trên tay.

Có một phần báo cáo khiến anh cảm thấy hứng thú.

“Hửm? Công ty Văn Hóa Phong Lan này là do 2 người đầu tư sao?”

“Chỉ là có ý nghĩ như vậy thôi, nhưng vẫn chưa quyết định đầu tư, Lâm tổng, có vấn đề gì sao?” Kỳ Hiển Chiêu hỏi.

“Không phải trước đây nói với hai người rồi sao, phải tập trung đầu tư vào Khoa học kĩ thuật, sản xuất công nghiệp. Sao lại đi tìm một công ty truyền thông thế này?”

“Lý do chúng em đầu từ vào công ty này không liên quan tới bố cục thương mại của công ty chúng ta cho lắm, chủ yếu là để hoàn thiện bản đồ thương mại của tập đoàn Lăng Vân thôi.” Lý Hiển Chiêu giải thích:

“Nếu như không có một công ty về quan hệ xã hội, tới lúc chúng ta gặp vấn đề về xã hội, sợ rằng không có năng lực để xử lí.”

Kỳ Hiển Chiêu vừa nói, Lâm Dật đã hiểu ra.

Nói trắng ra, công ty truyền thông này là để chuẩn bị cho tập đoàn Lăng Vân.

“Nếu như Lâm tổng không có ý định gì ở phương diện này, có thể tạm thời loại bỏ bọn họ, dù sao công ty mới mở, có lẽ cũng không gặp phải vấn đề xã hội nào lớn đâu, đây cũng chỉ là lo lắng nhất thời.”

“Bình thường mà nói, công ty mới đúng là sẽ không gặp phải quá nhiều vấn đề xã hội, nhưng ông chủ nhà người ta đều bình thường, còn ông chủ nhà mình thì ngược lại. Vừa kinh doanh được mấy ngày đã khiến người ta kiện lên tòa án rồi, hehehe, em thấy đầu tư vào một công ty truyền thông thế này cũng vẫn rất cần thiết đó.”

“Ấy ấy ấy, công kích cá nhân không vui nha.” Lâm Dật nói:

“Tốt xấu gì chúng ta cũng đều tốt nghiệp đại học danh giá, chả nhẽ chút tố chất này cũng không có sao?”

“Ngừng lại ngừng lại.” Hà Viện Viện nói:

“Em với anh Kỳ mới tốt nghiệp từ đại học danh giá, anh thì không.”

“Vậy có ích gì? Kết quả cũng là tới làm công cho tôi không phải sao?”

Hà Viện Viện:

Dao của bà đâu?

“Được rồi Viện Viện, tốt xấu gì Lâm tổng cũng là CEO, sao em lại nói chuyện như vậy được.” Kỳ Hiển Chiêu cười nói.

“Được rồi được rồi, người nghèo chí ngắn, em nói ít đi là được.”

Kỳ Hiển Chiêu quay đầu nhìn Lâm Dật.

“Lâm tổng, ngài có ý kiến gì về vụ đầu tư với công ty văn hóa Phong Lan không?”

“Ý kiến thì không có, chủ yếu là người khống chế cổ phần của công ty này khá thú vị.”

Lâm Dật đưa tài liệu qua, quơ quơ trước mắt hai người.

“Thế mà lại là Tào Tĩnh Thu!”

Nhìn đến tên pháp nhân, Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện đều không bình tĩnh nữa.

“Nếu em nhớ không nhầm, hình như tên con gái nhỏ của Tào Gia Đống cũng có tên như vậy.” Hà Viện Viện nói.

“Không sai, lát nữa cô tra thử, xem người tên Tào Tĩnh Thu này, có phải là người cùng tên cùng họ với con gái của Tào Gia Đống hay không. Nếu như chỉ là trùng hợp thì hai người cứ xử lý bình thường, nhưng nếu như không phải, vụ đầu tư này hai người đừng động vào nữa, để tôi đích thân xử lý”

Nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc của Lâm Dật, hai người gật đầu.

Hà Viện Viện luôn có dự cảm không lành.

Nếu như chuyện này không phải trùng hợp, cô ta thật sự là con gái của Tào Gia Đống, vậy thì cả đại gia đình bọn họ, có thể đều bị ông chủ mình hại chết rồi.

Tiếp đó, Lâm Dật cũng không rảnh rỗi, lại xem tài liệu về những công ty khác rồi mới rời khỏi tập đoàn.

Nhưng trước khi đi còn đuổi Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện về.

Cố gắng làm việc là chuyện tốt, nhưng không đến mức phải liều mạng như vậy, phải chú ý kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi.

Rời khỏi công ty, Lâm Dật trở về khu biệt tự Cửu Châu Các.

Khoảng thời gian bản thân đi vắng này, sự phát triển của công ty cũng xem như bình ổn.

Có Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện khống chế, bản thân cũng có thể hoàn toàn thả lỏng.

Việc tiếp theo cần làm, là chờ đợi Trầm Thiên Trác về nước.

Tuy rằng anh ta chưa cho mình câu trả lời khẳng định thuyết phục, nhưng cũng sẽ không xuất hiện bất trắc quá lớn đâu.

Chỉ là khi nào anh ta quay về không phải là chuyện bản thân mình có thể quyết định.

Tóm lại bây giờ trước mắt phải hướng về một nơi tốt để phát triển.

Việc bản thân có thể làm, là làm một ngọn triều lớn tiếp từ cơn sóng này đến cơn sóng khác, hướng về phía đỉnh núi cao nhất.

Sau khi đã sắp xếp rõ ràng những chuyện trước mắt, Lâm Dật uể oải vươn eo một cái, cảm thấy cả người nhẹ nhõm đi không ít.

Tiếp theo bản thân không còn việc gì nữa rồi, có thể chuyên tâm làm nhiệm vụ.

Sau khi rửa mặt xong, Lâm Dật trở về giường ngủ, vừa hay nhìn thấy tin nhắn wechat mà Kỷ Khuynh Nhan gửi.

Kỷ Khuynh Nhan: “Lâm tiên sinh, ngày mai đừng quên đón em đi làm, nếu như khách hàng của anh có thể nhận được một bó hoa hồng ở trên xe, em nghĩ cô ấy sẽ đánh giá 5 sao cho anh đó.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 325.

Chương 326. Đi Tay Không Tới Sao?

Tin nhắn Wechat của Kỷ Khuynh Nhan khiến Lâm Dật khóc không được mà cười cũng chẳng xong.

Muốn hoa hồng thì cứ việc nói thẳng là được rồi, cần gì phải thế.

Lâm Dật: “Xem tâm trạng đã.”

Mấy phút sau, điện thoại vẫn im lặng.

Lâm Dật đoán, Kỷ Khuynh Nhan có lẽ đã thấy nhưng không trả lời lại.

Phát huy tính cách của cô gái kiêu ngạo một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Lâm Dật xoa xoa cằm, chỉ tặng một bó thì chẳng thú vị gì cả.

Nhìn thời gian, phát hiện bây giờ mới là 8 giờ tối. Ở Trung Hải – Thành phố không ngủ này, có lẽ tiệm hoa vẫn chưa đóng cửa.

Nếu như nắm bắt thời gian có lẽ vẫn còn kịp.

Hạ quyết tâm, Lâm Dật lái xe, đi tới đường Văn Thuận của Trung Hải.

Đây là một con phố hoa của Trung Hải, muốn tìm tiệm hoa cao cấp, trung cấp, hay cấp thấp ở đây đều có.

Đến đường Văn Thuận, Lâm Dật tìm một tiệm hoa lớn nhất, tiêu sái bước vào, cũng đi dạo bộ ở bên trong.

“Mấy người xem kìa, anh chàng kia đẹp trai quá!”

Nhìn thấy Lâm Dật bước vào, mấy nữ nhân viên của tiệm mê mẩn, trong mắt toàn những ngôi sao nhỏ.

“Anh ấy mua hoa vào giờ này, có lẽ là đi tặng bạn gái đó.”

“Rốt cuộc là cô gái nào có phúc vậy chứ, có thể tìm được anh bạn trai đẹp trai như vậy.”

“Có lẽ kiếp trước cô ấy giải cứu ngân hà cũng không chừng.”

Nhìn thấy bộ dạng mê mệt của mấy nữ nhân viên, người phụ nữ trung niên là chủ tiệm lắc lắc đầu.

Mấy nha đầu này, đúng là trẻ người non dạ.

Đẹp trai quả thật là có ưu thế, nhưng ở xã hội hiện thực này, nếu không có tiền, cũng sẽ bị những điều vụn vặt của cuộc sống vùi dập thôi.

Ngây thơ quá mà.

“Mấy đứa bình thường chút được không? Sao mà cứ nhìn thấy trai đẹp là bước đi không nổi vậy?”

“Chủ yếu là đẹp quá mức rồi.” Một nữ nhân viên tóc dài nói:

“Nếu không phải là đang “mùa dâu rụng”, chắc chắn em sẽ đi quyến rũ anh ấy.”

“Kém quá, nếu là tôi thì tôi để anh ấy vượt đèn đỏ luôn.”

Bà chủ bất đắc dĩ lắc đầu, là một người người từng trải, xem ra phải dạy cho mấy đứa một bài học.

“Chị Hà, em không tin chị không động lòng chút nào đâu.” Nữ nhân viên tóc dài nói.

“Có gì để động lòng chứ, chồng chị đối với chị đâu có tệ, khiến chị không phải lo cơm áo gạo tiền, chị đối với cuộc sống hiện tại vô cùng vừa ý, sẽ không động lòng với người khác đâu.”

“Em không tin, chắc chắn chị giả bộ.”

“Mấy đứa đúng là ngây ngô nông cạn, chỉ biết nhìn mặt thôi.” Chủ tiệm nói:

“Không phải chém gió với mấy đứa đâu, lúc chị còn trẻ, mấy tên nhóc theo đuổi chị toàn là trai đẹp, hơn nữa cũng không kém cậu kia là bao...”

“Chị Hà, nếu chị nói vậy thì càng giả hơn đó.”

“Sao nào, mấy đứa vẫn không tin?”

“Bọn em tin lúc chị trẻ có người theo đuổi, nhưng không tin có người đẹp bằng anh ấy.”

“Được rồi, đúng là bộ dạng không đẹp bằng cậu ta.” Nữ chủ tiệm nói:

“Nhưng chuyện chị muốn nói là, đẹp trai cũng không thể coi là cơm ăn được, chỉ có cơ sở kinh tế mới có thể quyết định được kiến trúc thượng tầng.”

“Nói thì nói vậy không sai, nhưng làm sao chị biết anh ấy không có tiền chứ?”

“Em xem có đại gia nhà ai lại tự ra ngoài mua hoa không?” Nữ chủ tiệm giải thích:

“Chỉ cần cậu ta bắn chút tín hiệu, những cô gái này đều sẽ chủ động mua thuốc tránh thai tới khách sạn đợi cậu ta ngay, chuyện mua hoa tặng người khác, chỉ có kẻ nghèo mới làm thôi.”

Nghe chủ tiệm phân tích, mấy nữ nhân viên liên tục gật đầu, tựa như đã hiểu ra đạo lý.

“Không biết ở đường Văn Thuận có tiệm thuốc không nhỉ?” nữ nhân viên tóc dài hỏi.

“Em tìm tiệm thuốc làm gì? Không khỏe hả?”

“Em đi mua thuốc tránh thai đó.”

Chủ tiệm: ...

Xem ra phải dùng hành động thực tế dạy cho cô ấy một bài học.

Đi dạo được một hồi quanh tiệm, Lâm Dật phát hiện trong cửa hàng cũng có đủ các chủng loại hoa hồng.

Đến cả hoa hồng xanh khó mua nhất, nơi này cũng có bán. Chỉ là giá cả có chút thái quá, 199 tệ một bông.

Đi tới trước quầy, Lâm Dật hỏi:

“Tôi muốn mua hoa hồng, nếu để tới sáng ngày hôm sau liệu có còn tươi không?”

“Thưa ngài, chúng tôi đã đóng cửa rồi, thật sự xin lỗi.” Nữ chủ tiệm nói.

“Đóng cửa rồi?” Lâm Dật bất ngờ nói: “Không phải cửa vẫn mở sao?”

“Chỗ chúng tôi 9 giờ đóng cửa, đang làm hạch toán rồi, cho nên không bán hàng nữa.”

“Vậy được, làm phiền rồi.”

Lâm Dật cũng không phí lời, quay người rời đi.

Mấy nữ nhân viên đều ngắm tới ngốc luôn, bà chủ cũng đỉnh thật, đẹp trai tới mức này mà cũng cự tuyệt được.

“Haizz, đáng tiếc quá mà.”

Rừm rừm rừm…

Ngay tại lúc này, tiếng ầm ầm truyền đến, dọa mấy người phụ nữ trong tiệm một phen.

“ m thanh này cũng ồn quá đi mất.”

“Hình như là tiếng động cơ xe ô tô.”

“Sao được chứ, làm gì có ô tô nào âm thanh lớn như vậy.”

“Cô ngốc chết đi được.”

Mấy nữ nhân viên chạy tới bên cửa sổ, suýt chút rớt tròng mắt ra ngoài.

“Trời đất, thật sự là xe thể thao, là xe thể thao của anh trai lúc nãy đó!”

“Cái gì? Cậu ta lái xe thể thao tới?”

Nữ chủ tiệm ngơ luôn, vội vội vàng vàng ném công việc trong tay xuống, chạy ra bên ngoài.

Thật sự là xe thể thao!

Chuyện gì vậy trời?

Đại gia có tiền có sắc mà lại tự mình tới mua hoa, phá vỡ nhân sinh quan quá mà!

Cậu ta căn bản đâu cần mấy thứ này chứ.

“Nè nè nè, anh đẹp trai đợi chút!”

Lâm Dật không nghe thấy tiếng gọi của bà chủ, lái xe đến một cửa tiệm khác cách đó hơn trăm mét, tên là tiệm hoa Sủng Ái.

Tên gọi có chút tầm thường, nhưng quy mô không nhỏ.

“Anh đẹp trai, đợi chút đã!”

Lâm Dật vừa dừng xe đã nghe thấy tiếng gọi của bà chủ tiệm lúc nãy, đang một mạch chạy như điên tới.

“Có chuyện gì vậy?”

“Không phải cậu cần xem hoa sao, tới tiệm của chúng tôi xem đi.”

“Không phải tiệm của mấy người đóng cửa rồi sao? Tôi còn mua gì nữa?”

Mặt nữ chủ tiệm khoa trương, nếu như tôi biết cậu lái xe thể thao tới thì tôi đâu có đóng cửa chứ!

“Vừa nãy là hiểu nhầm thôi, khách hàng là thượng đế, cậu đã tới cửa rồi, có lý nào chúng tôi lại đóng cửa chứ.”

“Ê ê ê, cô làm cái gì đó, đến tận cửa dành mối làm ăn là sao hả.”

Người nói câu này là chủ tiệm hoa Sủng Ái.

Nhìn thấy Lâm Dật lái xe thể thao tới, liền tự mình ra tiếp đón, nào ngờ lại có người muốn cướp mối làm ăn.

“Sao lại gọi là cướp mối chứ.” Nữ chủ tiệm không nghe nổi nữa, “Lúc bắt đầu cậu ấy đã tới tiệm chúng tôi rồi, sao có thể nói là cướp mối làm ăn được.”

“Nhưng tiệm mấy người đóng cửa rồi còn gì, thế mà còn chen vào đây, quá đáng quá đi mất.”

“Tôi đây làm ăn buôn bán bình thường...”

“Được rồi được rồi, hai người đừng có cãi nữa.” Lâm Dật cạn lời: “Hai tiệm các người gộp lại, tổng cộng có bao nhiêu hoa hồng?”

“Cộng vào tất cả các loại thì có khoảng 2000 đóa, nhưng chúng tôi có vườn hoa, xuất thêm lượng hàng chắc chắn không vấn đề gì.”

“Chúng tôi cũng có vườn hoa, cậu muốn bao nhiêu chúng tôi cũng có thể cung cấp được.” Ông chủ của tiệm Hoa Sủng Ái nói.

“Không cần biết hai người có bao nhiêu, tôi lấy hết, trang trí khắp xe, và giúp tôi bố trí một một nơi, trước 5 giờ sáng, nhất định phải xong hết, có thể làm được không?”

“Lấy hết?”

Lâm Dật gật đầu: “Lấy hết.”

“Biết, biết rồi, chúng tôi đi chuẩn bị ngay...”

……

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Dật lái xe đến biệt thự Vân Thủy của Kỷ Khuynh Nhan, bữa sáng đã bày lên bàn.

“Vẫn chưa ăn sáng đúng không, lại đây ăn đi.”

Kỷ Khuynh Nhan đeo tạp dề, thấy Lâm Dật tới, giúp anh lấy dép lê.

Nói đoạn, Kỷ Khuynh Nhan liếc mắt ngó trước nhìn sau.

“Anh đi tay không tới hả?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 326.

Chương 327. Bệnh Kiêu Ngạo, Tâm Hồn Thiếu Nữ, Thích Làm Dáng

“Vậy em muốn anh tới kiểu gì? E, cũng đâu có nói muốn thứ gì đâu?”

“Ờ… cũng đúng.”

Kỷ Khuynh Nhan hồi phục lại bình thường: “Mau thay giày rồi vào ăn cơm, chút nữa nó nguội mất.”

Bữa sáng Kỷ Khuynh Nhan làm là Trung - Tây kết hợp, độ khó không cao, hương vị cũng tạm ổn, có thể ăn được.

Sau khi ăn xong, kỷ Khuynh Nhan lên lầu thay y phục, đồng thời trong lòng cũng có chút chờ mong, thầm nghĩ:

“Người theo chủ nghĩa đàn ông như Lâm Dật, chắc chắn sẽ không chủ động đưa hoa cho mình, nói không chừng đang để trong xe cũng nên, nhất định là như vậy.”

“Hôm nay sao em trang điểm ăn vận lộng lẫy xinh đẹp vậy?”

Trang phục của Kỷ Khuynh Nhan cũng không thay đổi gì mấy, nhưng trang điểm đậm hơn mọi khi một chút, không giống bình thường thanh lịch nhẹ nhàng.

“Bạn học thời em học tiến sĩ của em về nước, hôm nay tới công ty, cho nên em phải trang điểm xinh đẹp hơn một chút.”

Chút tâm tư ấy của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật nhìn cái là thấu ngay.

“Em muốn xinh đẹp lấn át người ta chứ gì.”

“Ayya, anh đừng có nói trực tiếp như vậy chứ, đây là một kiểu tôn trọng, anh không hiểu đâu.”

“Em dùng cả giá trị nhan sắc lẫn body lấn át người ta rồi, còn nói là tôn trọng người ta, mấy nhà tư bản như em đúng thật là miệng nam mô bụng một bồ dao găm mà.”

“Anh cũng vậy còn gì, Viện Viện ngày ngày tăng ca, anh còn nói đó là phúc báo.”

“Hơ hơ hơ~~~”

“Được rồi, hết nói nổi rồi chứ gì, đưa em đi làm đi.” Kỷ Khuynh Nhan lòng đầy chờ mong mà nói.

Nhưng trong lòng cô cũng đã nghĩ kĩ rồi, khi nhìn thấy bó hoa hồng lớn kia, bản thân không được kích động!

Nhất định phải bình tĩnh!

Cũng báo cho Lâm Dật biết, ngày ngày đều có người tặng hoa cho cô, chút hình thức này của anh, căn bản không đáng gì cả.

Quyết định như vậy đi!

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Kỷ Khuynh Nhan vẫn có chút không thể nhịn được sự kích động nho nhỏ trong lòng mình.

Thậm chí còn chủ động đặt đơn trước nữa, đủ thấy nàng đang vui vẻ cỡ nào.

Mở cửa lên xe, Kỷ Khuynh Nhan phát hiện bên trong xe trống trơn, không có gì cả.

Tâm trạng đang đi lên nháy mắt đã tụt xuống, dù đã ngồi vào xe rồi, vẫn còn liếc mắt nhìn khắp nơi.

Không lẽ thật sự không chuẩn bị gì sao?

Hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn.

Quả nhiên, Lâm Dật vốn dĩ không hề để ý tới mình.

“Bỏ đi bỏ đi, anh ấy vốn là con người như này mà, không có thì không có, cũng chẳng phải chuyện gì to tát.” Kỷ Khuynh Nhan tự an ủi trong lòng.

30 phút sau, Lâm Dật lái xe tới tập đoàn Triều Dương.

“Hôm nay không tới bãi đỗ xe, dừng xe ở cửa lớn đi, bạn học của em đã tới đó rồi, cô ấy đang đợi em.”

“Được.”

Lái xe tới cửa, Lâm Dật nhìn thấy trước cửa có một cô gái mặc váy dài đứng đó.

Tóc búi cao, về giá trị nhan sắc và body, chỉ kém Kỷ Khuynh Nhan một chút chút.

Ở trên đường, Kỷ Khuynh Nhan đã giới thiệu qua, cô là bạn học bằng tiến sĩ, tên là Lục Điềm, quan hệ của 2 người vô cùng tốt, Hà Viện Viện cũng có quen.

“Điềm Điềm, đợi có lâu không, trên đường hơi kẹt xe nên mình tới trễ.” Kỷ Khuynh Nhan xin lỗi.

“Mình không tin cậu kẹt xe trên đường đâu.” Lục Điềm cười hihi nói:

“Chắc chắn là dành hết thời gian để trang điểm rồi, thời còn đi học cũng vậy, chỉ cần có chuyện gì, cậu cũng đều là người tích cực trang điểm nhất.”

“Aiya, làm gì có, thật sự là kẹt xe mà.” Kỷ Khuynh Nhan xấu hổ nói. Lâm Dật còn ở đó, sao lại vạch trần gốc gác của mình ra chứ.

“Được rồi được rồi, mình không nói nữa.” Lục Điềm cười nói:

“Bạn trai của cậu không tồi nha, không chỉ lái xe Lykan, mà còn đẹp trai như vậy nữa.”

Nói xong, Lục Điềm vươn tay ra: “Chào anh, Lục Điềm, Khuynh Nhan thường hay nhắc đến anh với em.”

Lâm Dật cũng vươn tay: “Lâm Dật, cô ấy cũng hay nhắc đến em với anh.”

Kỷ Khuynh Nhan xấu hổ cười nói: “Được rồi, chúng ta vào trong đi, anh ấy còn có việc phải làm. Chúng ta đừng làm phiền anh ấy.”

“Được, đi thôi.”

Kỷ Khuynh Nhan quay người nhìn Lâm Dật: “Bọn em vào trước nhé, anh lái xe chậm thôi, chú ý an toàn.”

“Biết rồi.”

Nhìn hai người bước vào tòa nhà văn phòng, Lâm Dật lái xe rời đi.

Nghĩ tới hình ảnh lúc nãy, Lâm Dật phát hiện, thật ra Kỷ Khuynh Nhan cũng chẳng khác gì những cô gái đang độ tuổi thanh xuân là bao.

Bệnh kiêu ngạo, tâm hồn thiếu nữ, thích làm dáng, còn có một chút hư vinh nho nhỏ.

Nhưng hư vinh của cô ấy, không hề phát sinh từ việc anh đi xe gì, mà là bởi việc trên xe có hoa hồng hay không.

Hai người tiến vào tòa nhà làm việc, Lục Điềm cười cười nhìn Kỷ Khuynh Nhan: “Có thể theo đuổi được hoa khôi trường Yến Đại của chúng ta, đúng là không tầm thường, quả thật rất đẹp trai.”

“Trời ơi, cậu nói gì đó, đẹp trai cũng đâu thành cơm ăn được.”

“Nhưng mình rất hiếu kì, anh ấy làm sao theo đuổi được cậu vậy?” Lục Điềm trêu ghẹo nói: “Mấy thứ mật ngọt chết ruồi như hoa hồng, nhẫn kim cương, có lẽ là không ít đâu nhỉ.”

“Còn lâu mới có, anh ấy chẳng phung phí chút nào, là một tên trai thẳng không hơn không kém.”

Trong lòng Kỷ Khuynh Nhan có chút tiếc nuối, nếu như Lâm Dật có thể chuẩn bị cho cô một bó hoa hồng trên xe thì tốt rồi.

Hiện tại bản thân cũng có thể chém gió một chút, rằng Lâm Dật là một người rất lãng mạn.

Nhưng bây giờ cái gì cũng không có, chỉ có thể tự lấp liếm giúp chính mình.

“Không phải chứ, không phải cậu ghét nhất là trai thẳng hả.” Lục Điềm nói:

“Lúc còn đi học xem phim Hàn, vừa đến cảnh nam chính tặng hoa hồng cho nữ chính cậu đã nhịn không được rồi, bây giờ sao vậy, thỏa hiệp với nhan sắc của anh ta rồi sao?”

“Làm gì có chứ, tớ còn đang xem xét đây này, căn bản chưa đồng ý với anh ấy.” Kỷ Khuynh Nhan chết cũng cần mặt mũi, nói.

“Đúng đúng đúng, phải xem xét được 1 chiếc xe cơ.”

“Aiya, không nói chuyện này nữa, về phòng làm việc của tớ đi, chúng ta từ từ tám.”

Ra khỏi thang máy, Kỷ Khuynh Nhan lấy chìa khóa, mở cửa văn phòng.

Hương hoa ngào ngạt từ phòng làm việc truyền ra.

Văn phòng siêu rộng nghiễm nhiên trở thành một biển hoa hồng, ngoại trừ khu vực gần bàn làm việc ra, đã không còn chỗ nào có thể đặt chân nữa rồi.

Kỷ Khuynh Nhan ngơ ngác đứng chôn chân tại chỗ, trái tim bé nhỏ đập thình thịch, làm rơi chiếc chìa khóa trên tay xuống mặt đất.

Không cần nghĩ cũng biết, những thứ này chắc chắn là do Lâm Dật chuẩn bị.

Bản thân chỉ muốn một bó hoa hồng, anh ấy, anh ấy lại mang tới nhiều tới vậy?

Không lẽ chuẩn bị cả đêm đó chứ?!

“Khuynh Nhan à, xem ra cậu được lợi còn khoe mẽ, chuẩn bị nhiều hoa hồng đến như vậy mà cậu còn nói người ta chỉ là tên trai thẳng? Quá đáng quá đó nha.” Lục Điềm ghen tị nói.

“Cái người này thật là, chuẩn bị nhiều vậy làm gì chứ, quá lãng phí rồi.” Kỷ Khuynh Nhan ra vẻ ghét bỏ: “Thật ra mình đâu thích mấy thứ này.”

“Giả bộ giả bộ giả bộ tiếp đi, mình ghét nhất là mấy người miệng thì nói không muốn mà thân thể lại vô cùng thành thật như cậu đấy.” Lục Điền nói:

“Có khi lúc ở trên giường cậu cũng như vậy đúng không, sống chết ôm lấy người ta không rời, sau đó lớn tiếng nói đừng mà, đừng mà.”

Mặt Kỷ Khuynh Nhan thoáng đỏ lên một chút: “Làm gì có chứ, đừng nói lung tung.”

Nhìn biển hoa hồng trong phòng làm việc, Kỷ Khuynh Nhan khó lòng khiến tâm tình bình tĩnh trở lại.

Bản thân chỉ muốn một bó hoa hồng nho nhỏ để thỏa mãn chút lòng hư vinh ở trước mặt bạn tốt, vậy mà anh ấy chuẩn bị cho mình cả một bất ngờ lớn đến như vậy.

Lúc đi chơi xe đu quay là như vậy, mua hoa hồng cũng như vậy.

Anh ấy vĩnh viễn không khiến mình thất vọng.

Người đàn ông thế này, hẳn là đáng để phó thác cả đời.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 327.

Chương 328. Thương Lượng Chuyện Đền Tiền Một Chút Đi

“Bạn có đơn hàng mới, xin chú ý nhận đơn.”

Trong lúc Lâm Dật đang đi dạo trên đường, điện thoại hiển thị có đơn hàng mới.

Nhìn vị trí của đơn hàng, từ Phú Quý Gia Viên đến quảng trường Vạn Đạt.

Lâm Dật lục tìm trong đầu một chút, vô cùng xa lạ đối với nơi tên Phú Quý Gia Viên này, liền lái theo hướng dẫn.

Giống với tên gọi của tiểu khu, Phú Quý Gia Viên là một tiểu khu lâu đời.

Đường xá hai bên là chợ không còn đường lui, các bác các dì ở trước quầy hàng cẩn thận chọn lựa làm cho Lâm Dật đau đầu một cơn, hơn nữa tình hình giao thông cũng không tốt lắm, căn bản không thể vào trong được.

Lâm Dật lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại của khách hàng.

“Chào anh, xin hỏi là Hoàng tiên sinh, đuôi số 9421 phải không?”

“Là tôi.”

“Tôi là tài xế Didi, trước tiểu khu của anh có cái chợ, hơn nữa giao thông không thuận lợi lắm, tôi không lái xe vào được, anh có thể đi bộ ra ngoài mấy chục mét không, tôi ở ngay bên cạnh chợ.”

“Giao thông không tốt? Cậu kiếm lý do gì vậy?” Đối phương không bằng lòng: “Trong tiểu khu ngày ngày có xe ra vào, người ta chẳng ai nói giao thông không tốt, đến lượt cậu sao lại không vào được, khoảng cách mấy chục thước, cậu có thể tiết kiệm được bao nhiêu xăng chứ?”

“Đây không phải vấn đề về xăng, là sàn xe của tôi quá thấp, rất dễ bị tróc sàn xe.”

“Cậu đang lừa tôi à? Tôi rất thường đặt xe của Didi, họ đều tới cửa đón tôi, sao chỉ mỗi cậu sàn xe thấp? Cậu lái xe gì cơ?”

“Xe tôi lái là xe thể thao.”

“Thôi đừng có mà chém gió nữa, nếu như cậu đi xe thể thao thì tôi đi tên lửa.” Đối phương không khách khí nói

“Mau lái xe vào đây, đừng có làm trễ thời gian của tôi, coi chừng tôi báo cáo cậu!”

“Xe bị tróc anh bồi thường sao?”

“Bồi thường thì bồi thường, đúng là phục con mẹ luôn, tiết kiệm chút tiền xăng đó cậu phát tài được chắc!”

Lâm Dật mở chế độ ghi âm: “Chắc chắn xe bị quẹt hư thì anh sẽ bồi thường?”

“Đm, mày có thể đừng lề mề nữa không, nếu ông đấy không gấp thì còn lâu mới ngồi xe mày.” Đối phương chửi rủa: “Chẳng qua là cái xe rách thôi mà, ông đây đền nổi!”

“Nếu như anh nói như thế thì tôi không sợ nữa rồi.”

Nói xong, Lâm Dật lái xe đi vào Phú Quý Gia Viên.

Nhìn thấy chiếc xe Lykan màu đỏ tiến vào, các cô các bác đang chọn chọn lựa lựa ở quầy hàng tự động nhường đường.

Mặc dù không biết chiếc xe này bao nhiêu tiền, nhưng chắc chắn không rẻ, tránh xa một chút thì tốt hơn.

Sau khi lái xe tiến vào tiểu khu, một số thanh niên nam nữ trẻ tuổi đang ra ra vào vào đều bị dọa một phen.

Tiểu khu cũ kĩ này lại có người lái siêu xe thể thao tiến vào?!

Xe này là đến đón ai chứ.

Lúc này, ở lối vào đơn vị 3, lầu 4, có một đôi vợ chồng trẻ hơn 30 tuổi đang đứng đó.

Người đàn ông tên là Hoàng Hạc Tùng, người phụ nữ là vợ của hắn, tên Lý Hiểu Vũ.

“Chuyện gì thế, khi nãy anh hùng hùng hổ hổ mắng người ta làm gì chứ, tiểu khu bao nhiêu người nhìn.” Lý Hiểu Vũ nói.

“Đừng nhắc nữa, anh đặt xe của Didi, xe dừng ở cửa chợ, còn bắt chúng ta đi bộ ra đó!” Hoàng Hạc Tùng nói.

“Phục vụ kiểu gì vậy, còn bắt chúng ta đi bộ ra đó?”

“Chứ còn gì nữa, theo anh thấy hắn ta chẳng qua là lười nhác, muốn tiết kiệm tiền xăng cho nên mới nói vậy.” Hoàng Hạc Tùng nói:

“Anh nghĩ kĩ rồi, đợi khi đến nơi, xuống xe thì đánh giá kém cho hắn.”

“Hừ, đánh giá kém cũng được lợi cho bọn họ.” Lý Hiểu Vũ nói:

“Bây giờ mấy cái người chạy Didi này, ai cũng lười muốn chết, hơn nữa còn điên cuồng đòi mạng, cũng chẳng biết bọn họ nổi điên cái gì nữa.”

“Không phải vậy sao, hơn nữa lý do hắn nói lạ cực, nói mình lái xe thể thao, đường vào tiểu khu khó đi, sợ quẹt hỏng gầm xe của hắn, không muốn lái xe vào. Mẹ nó chứ lý do kiểu chó má gì vậy.”

“Hắn nói hắn lái xe thể thao?” Lý Hiểu Vân bất ngờ nói: “Đầu óc của người này có bị sao không vậy, loại lý do này cũng dám nói?”

“Chứ còn gì nữa, anh đến phục loại người này luôn.” Hoàng Hạc Tùng nói:

“Lúc nãy nói chuyện anh nghĩ kĩ rồi, phải bắt hắn vào đây, đến lúc đó đánh giá kém cho hắn rồi báo cáo hắn.”

“Đúng, cứ làm vậy đi!”

Rừm rừm rừm...

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, bất ngờ nghe thấy tiếng ầm ầm vang trời.

Những người đi gần đó đều theo bản năng quay lại nhìn.

Bất ngờ phát hiện một chiếc xe thể thao màu đỏ ở cách đó không xa, đang chạy lại đây.

“Đây, đây không phải là Lykan sao!”

Hoàng Hạc Tùng là một kẻ mê điện ảnh không hơn không kém, càng vô cùng chung tình đối với tốc độ và cảm giác mạnh.

Cho nên vừa nhìn đã nhận ra, chiếc xe đang chạy đến chính là chiếc Lykan tiếng tăm lẫy lừng!

Không ngờ ở tiểu khu cũ kĩ này lại có thể nhìn thấy chiếc xe giá trị hơn 60 triệu này, khiến người ta kích động quá mà.

“Anh là Hoàng tiên sinh đuôi số 9421 đúng không?”

Nghe câu hỏi của Lâm Dật, Hoàng Hạc Tùng và Lý Hiểu Vũ đều ngây người.

“Cậu, cậu sao lại biết số điện thoại của tôi?”

“Tôi là tài xế Didi, không phải anh bảo tôi lái xe vào đón anh sao, tôi lái vào rồi.”

“Cậu, cậu là tài xế Didi?

Lúc này, Hoàng Hạc Tùng và vợ của anh ta đã biết cái gì là ngu người rồi.

Mà những người qua đường ở tiểu khu cũng đều trừng mắt lên nhìn, ai cũng không ngờ tới sẽ có người dùng siêu xe thể thao để lái Didi.

“Không sai, chính là tôi.”

Trong lòng Hoàng Hạc Tùng kích động, bản thân có phải là quá may mắn rồi?”

Tùy tiện gọi 1 chuyến xe, lại có thể gọi được chiếc xe tốt như vậy?!

Nếu như có thể ngồi một chuyến, sau này đến công ty cũng có thể chém gió với đồng nghiệp một chút.

“Anh đợi chút hẳn lên xe,” Lâm Dật nói.

“Ban nãy khi vào tiểu khu, sàn xe bị quẹt một chút, không phải anh nói, quẹt vào xe thì anh bồi thường à, bây giờ tôi gọi người phụ trách bảo hiểm của công ty tới, chúng ta thương lượng chuyện bồi thường một chút đi.”

“Bồi thường?!”

Hoàng Hạc Tùng và Lý Hiểu Vũ cả người toát mồ hôi lạnh.

Bản thân lúc nãy đúng là có nói lời như vậy.

Nhưng mà đây là Lykan đó!

Giá trị hơn 60 triệu!

Chiếc xe như thế này, sợ là sàn xe chỉ bị quẹt nhẹ một chút xíu, tối thiểu cũng ăn chắc 100 nghìn rồi, đủ cho bọn họ mua 2 chiếc xe đó.

“Tôi, vừa nãy tôi nói đùa ấy mà...”

“Nói đùa? Chuyện này thì tôi không quản được, tóm lại chiếc xe này là anh yêu cầu tôi lái vào, hơn nữa anh cũng nói sẽ đảm bảo đền bù tổn thất, cho nên không có gì để thương lượng nữa.”

Hoàng Hạc Tùng mặt cắt không còn giọt máu, không còn chút biểu cảm hưng phấn nào.

Bản thân căn bản không đền nổi!

“Cậu đừng có mà làm càn!” Lý Hiểu Vũ nói: “Chồng tôi căn bản không hề nói như vậy, là cậu tự nguyện lái xe vào, chẳng liên quan gì tới chúng tôi cả.”

“Đúng đúng đúng, chẳng liên quan gì tới chúng tôi cả, là cậu tự nguyện lái vào, đừng làm càn.”

Lâm Dật cạn lời lắc đầu: “Tôi biết rõ hai người không thừa nhận, cho nên tôi đã ghi âm trước rồi.”

“Cậu, cậu còn ghi âm lại?”

Lúc này hai người trợn tròn mắt, cũng không còn khí thế ương ngạnh như trước nữa.

“Ghi, ghi âm thì làm được gì chứ?” Lý Hiểu Vũ nói: “Ai mà biết xe của cậu bị quẹt từ lúc nào, đừng hòng đổ lên đầu chúng tôi!”

“Nếu như nói vậy thì hai người lại không chịu nói lí rồi.”

“Cái gì gọi là không chịu nói lí chứ? Tôi thấy cậu đang muốn lừa người thì có!” Lý Hiểu Vũ nói:

“Hơn nữa tôi cũng chẳng biết cậu lai lịch thế nào, trước khi tôi tố giác cậu, tốt nhất là biết điều chút, mau đi đi!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 328.

Chương 329. Đây Là Lâm Tổng Của Chúng Ta

“Các người còn muốn tố cáo tôi”

Lâm Dật bị chọc tức quá hóa cười, “ Lẽ ra người cần phải tố cáo các người là tôi mới đúng”

“Anh ngay cả tới thân phận của mình là gì còn không biết mà muốn đi tố cáo chúng tôi?” Lý Hiểu Vũ không buông tha nói:

“Anh lấy xe của công ty Didi, đến đây để chạy, sau đó đi khắp nơi để lừa gạt, muốn lừa chúng tôi một khoản để kiếm lời bỏ túi riêng có phải không !”

“Thì ra chuyện là như vậy”

Hoàng Hạc Tùng như bừng tỉnh hiểu ra, “Thì ra là lái xe công ty, đi ra ngoài giả bị dụng.”

"Không sai, Didi không phải có nghiệp vụ xe sang trọng sao, đây nhất định đều là xe của công ty."

“Tôi đã nói rồi người mình thường làm sao có thể lấy xe sang trọng như vậy đi lái Didi được, suy nghĩ cả nửa ngày thì ra đều là lừa gạt!” Hoàng Hạc Tùng nói ra:

Lý Hiểu Vũ hai tay ôm trước ngực, “ Việc hôm nay chúng tôi không muốn cùng anh so đo. Anh đi nhanh một chút đi, nếu như còn đứng ở đây chờ chúng tôi tố cáo thì anh không chỉ bị sa thải mà nhiều khi còn phải vướng vào kiện cáo rồi ngồi tù nửa không chừng, sau này đừng có nói là tôi không nhắc nhở anh.” “ Vậy thì hôm nay tôi sẽ không rời đi, các người cứ tố cáo tôi đi, để tôi xem các người làm thế nào khiến tôi vào tù”

“Được, vậy anh đợi đi, bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại khiếu nại!”

Lý Hiểu Vũ lấy điện thoại ra, tìm số điện thoại tổng đài khiếu nại của Didi.

"Có phải tổng đài Didi không? Tôi muốn khiếu nại về hành vi gian lận của tài xế Didi của công ty các người. Biển số xe là Trung Hải ANB 666!"

"Đúng vậy, tôi không nhầm, đó là chiếc Lykan màu đỏ mang biển số Trung Hải ANB 666, tài xế xe này đi khắp nơi lừa đảo, mong các người xử lý nhanh một chút , bồi thường tổn thất tinh thần cho chúng tôi!"

"Chúng tôi đang ở trong Phú Quý gia viên, ở cổng căn nhà số 4, anh có thể nhìn thấy chúng tôi khi đi vào.”

“Vợ à, người bên kia nói thế nào.” Hoàng Hạc Tùng hỏi.

"Người của Didi rất hợp tác. Khi nghe tin tài xế lừa đảo, họ lập tức nói rằng sẽ cử người đến xử lý". Lý Hiểu Vũ nói:

“Hôm nay chúng ta không cần làm gì cả cùng tên lừa đảo này chơi tới cùng!”

“Đúng, phải làm sao cho hắn bồi thường phí tổn thất tinh thần cho chúng ta”

Nhìn thấy dáng vẻ kiêu ngạo của hai người.

Bà lão đang xem náo nhiệt ở bên cạnh cũng lên tiếng: "Chàng trai, tôi nghĩ cậu mau đi đi, cậu không thể trêu vào hai người bọn họ đâu."

"Tại sao không thể trêu? Bọn họ cũng không phải có ba đầu sáu tay."

“Hai người bọn họ là Lai gia nổi danh có tiếng trong khu này, nhất định sẽ hủy hoại ngươi.” Lão bà thuyết phục: “Không cần cùng bọn họ tranh đoạt, cuối cùng chính ngươi phải là người chịu thiệt. "

"Hai người bọn họ rất là nổi danh trong cái tiểu khu này, họ nhất định sẽ lừa lấy của cậu một khoản tiền." Bà lão khuyên nhũ: "Không cần thiết cùng bọn họ phân cao thấp, sau cùng người thua thiệt khẳng định cũng là cậu."

Lâm Dật cười haha nói.

“Không sao, tôi tin tưởng ác hữu thiện báo.”

Người xem âm thầm lắc đầu, xem ra người trẻ tuổi này cũng là người có tính tình hung bạo.

Muốn cùng bọn họ so kè.

"Theo tôi thấy anh mới là ác nhân đó, hy vọng khi lãnh đạo của anh tới anh sẽ biết thế nào là sợ hãi." Lý Hiểu Vũ nói ra:

"Lấy xe của công ty để đi lừa đảo, lá gan của anh cũng không nhỏ nhỉ, chỉ riêng cái việc này thôi cũng có thể khiến anh ngồi tù mục xương rồi."

"Tiểu tử, chúng tôi cũng không muốn làm khó cậu, đưa 10 ngày tệ ra đây, việc này chúng tôi không truy cứu nữa." Hoàng Hạc Tùng nói ra.

“Anh không truy cứu, nhưng tôi vẫn còn muốn truy cứu .” Lâm Dật cười nói: “Làm người phải cũng phải nói đạo lý chứ, các người thật sự là không biết xấu hổ”.

“Ha ha, còn dám nói chúng tôi không biết xấu hổ?” Lý Hiểu Vũ nói: “Anh đây là công kích cá nhân chúng tôi, vừa rồi vốn chỉ cần bồi thường 10 ngàn là xem như xong việc, nhưng hiện tại không có 20 ngàn tệ thì anh đừng nghĩ tới chuyện rời đi! "

"Thiểu năng trí tuệ năm nào cũng có, mà năm nay đặc biệt nhiều, các người thật sự để cho tôi mở mang thêm kiến thức."

"Chúng tôi cũng lười nói nhảm với anh. Đợi lát nữa có người đến anh sẽ nếm mùi đau khổ."

Sau gần hai mươi phút chờ đợi, một chiếc Bentley và một chiếc BMW đời 7 từ bên ngoài tiểu khu lái vào đậu bên cạnh chiếc Lycan của Lâm Dật

Cửa xe mở ra, bốn người xuống xe, Lâm Dật liếc mắt nhìn cũng không nhận ra bốn người này.

Mình thật sự là một cổ đông có chút không hợp cách.

Nhìn thấy người đàn ông bước xuống từ Bentley, Hoàng Hạc Tùng và Lý Hiểu Vũ nhiệt tình bước tới chào hỏi.

"Xin chào ngài có phải là lãnh đạo của Didi không, chúng tôi muốn tố cáo người này lấy chiếc xe sang trọng của công ty ngài để đi lừa đảo. Ngài cần phải xử lý nghiêm túc việc này ". Hoàng Hạc Tùng là người lên tiếng trước:

"Tôi nghĩ rằng các người có một chút hiểu lầm về vấn đề này."

Người đàn ông đang nói chuyện hơi mập mạp, mặc vest, tên là Dương Siêu, là giám đốc bộ phận kinh doanh của Didi ở Trung Hải, mới được cất nhắc lên chức vị này gần đây.

"Hiểu lầm? Làm sao có thể có hiểu lầm." Lý Hiểu Vũ nói:

"Sự việc đã quá rõ ràng. Anh ta dùng xe sang để chạy Didi, chúng tôi kêu anh ta chạy vào đây, nhưng khi vào đến nơi anh ta nói khung xe bị trầy kêu chúng tôi bồi thường tiền. Sự việc đã rất rõ ràng, các người còn muốn bảo vệ anh ta?"

"Xem ra trước khi xử lý chuyện này, tôi cần giới thiệu cho các người thân phận của Lâm tổng chúng ta."

Dương Siêu đứng thẳng người nghiêm mặt nói, "Người đang đứng trước mặt hai người là cổ đông lớn thứ hai của tập đoàn Didi chúng tôi, Lâm Dật, Lâm tiên sinh. Mặc dù Didi có một nghiệp vụ lái xe hơi sang trọng, nhưng chúng tôi vẫn không đủ khả năng chi trả cho xe Lycan hơn 60 triệu."

"Tóm lại, xe Lycan này không phải là xe của công ty Didi chúng tôi, mà là xe cá nhanh của Lâm tổng, cho nên Lâm tổng không phải lái xe của công ty đi lừa đảo."

"Thứ hai, với giá trị của Lâm tổng, không thể lừa gạt một tiểu nhân vật như anh. Đối với việc anh vu khống danh tiếng của Lâm tổng, công ty Didi của chúng tôi sẽ điều tra đến cùng."

Mộng bức...

Mặt của Hoàng Hạc Tùng và Lý Hiểu Vũ tái nhợt, so với uống thuốc diệt chuột còn khó nhìn hơn.

"Ông , ông nói hắn là cổ đông lớn thứ hai của Didi?"

“Đúng vậy, giá trị con người hơn 10 tỷ.” Dương Siêu hừ lạnh một tiếng: “Anh vu khống Lâm tổng lừa đảo, thật sự là vô căn cứ!

Tê --

Xác định được thân phận của Lâm Dật, tất cả những người đang quan sát xung quanh đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Lớn lên đẹp trai lại còn giàu có đến như vậy mà còn ra ngoài chạy Didi, chẳng lẽ là cải trang vi hành sao?

"Tôi, chúng tôi..."

Hoàng Hạc Tùng lắp bấp cả nửa ngày, anh ta sợ đến mức không thể nói nên lời.

Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây, không ngờ mình lại gặp một nhân vật ngưu bức tới như vậy? !

“Lâm tổng, tôi thực sự xin lỗi, chúng tôi sẽ xử lý vấn đề này một cách hợp lý.” Dương Siêu xu nịnh nói

“Những chuyện như thế này thực sự phải xử lý nghiêm túc.” Lâm Dật nói:

"Hiện tại có nhiều khách hàng cố tình gây sự, ỷ vào việc mình là khách hàng mà đi khi dễ tài xế lái xe Didi, sự việc này không thể nhân nhượng."

"Chúng tôi biết."

"Đúng rồi, còn chi phí sửa xe nhớ kêu họ bồi thường."

"Vâng tôi biết rồi!"

"Không, tôi không muốn!"

Hoàng Hạc Tùng đi tới nắm lấy cánh tay Lâm Dật, trực tiếp quỳ xuống đất, “Lâm tiên sinh, van cầu ngài cho chúng tôi một cơ hội, chúng tôi thật sự không có khả năng đến tiền."

"Không có khả năng trả thì ngồi tù, liên quan gì đến tôi."

Nói xong, Lâm Dật liền lái xe rời đi.

Việc còn lại cứ để Dương Siêu xử lý là được, mình không cần phải bận tâm.

Rời khỏi gia viên Phú Quý, Lâm Dật tiếp tục nhận đơn hàng mới.

Lâm Dật nhận một hơi sáu đơn hàng và chạy được hơn 80km, vậy mà cũng chỉ nhận được có một đánh giá năm sao.

Nhưng đối với Lâm Dật, đánh giá giờ cũng không quan trọng, vì hiện tại yêu cầu nhiệm vụ của hệ thống là số km có đánh giá tốt hay không thì cũng kệ đi.

Bận làm việc cả buổi sáng đến cả cơm còn chưa có ăn, ngay khi Lâm Dật đang định tìm chỗ ăn thì chuông điện thoại vang lên, là Vương Nhiễm gọi tới.

"Hu hu hu ... thầy Lâm, em đang gặp rắc rối, thầy có thể đến giúp em hay không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 329.

Chương 330. Đây Mới Thật Sự Là Ngưu Bức

“Xảy ra chuyện gì sao, em nói từ từ xem.” Lâm Dật nói.

“Em ra ngoài mua thuốc cho mẹ, em đụng phải một chiếc xe, em cần phải bồi thường rất nhiều tiền...”

“Được rồi, thầy hiểu rồi, em đang ở đâu”.

“Ngay trạm xe buýt đường số 89 gần nhà của em.”

“Chờ thầy ở đó, bây giờ thầy qua ngay.”

“Cảm ơn, Thầy Lâm”.

Cúp điện thoại, Lâm Dật lái xe về phía nhà Vương Nhiễm.

...

Trạm xe buýt đường 89.

Một chiếc Magotan màu trắng đậu đằng sau ở bên lề đường, bên cạnh còn có một chiếc xe đạp, xung quanh là một nhóm người đông đúc.

“Xin lỗi, tôi thật sự không phải cố ý, tôi sẽ bồi thường cho anh.”

Bộ dáng hiện tại của Vương Nhiễm có chút chật vật, trên quần đều là bụi, may mắn là không có bị thương.

“Cô gái, đây chính là chiếc xe tôi mới mua, vừa mới đi chưa được một tuần, để cô đụng phải, tôi đau lòng muốn chết đây này.”

Người nói là chủ nhân chiếc xe Magotan, ông hơn 30 tuổi, dáng người có hơi mập, trông khá thật thà.

Bên cạnh chủ nhân của chiếc xe, còn có một người phụ nữ mặc váy, vẻ mặt lạnh lùng, xem ra đang rất là tức giận.

“Tôi biết đó là lỗi của tôi, là do tôi không thấy con đường phía trước, thật sự xin lỗi.”

“Việc này không phải xin lỗi là có thể xong, xe tôi mới mua, sau này cũng phải sửa thôi”, Chủ nhân chiếc Magotan phàn nàn nói.

Xem ra, anh cũng không muốn làm khó Vương Nhiễm, chỉ là xe bị đụng nên đang rất đau lòng.

“Anh nói nhảm cái gì vậy, để cô ấy bồi thường tiền là được, cửa xe bị móp, xước một mảng lớn. Đến tiệm 4S sửa thì cũng mất 20 ngàn tệ.” Người con gái mặc váy nói.

Vương Nhiễm bị hoảng sợ, không nghĩ phải bồi thường nhiều đến vậy.

Trong túi của cô, chỉ có 500 tệ, căn bản không đủ tiền bồi thường.

“Theo anh thấy không cần phải như vậy”. Chủ xe nói: “Điều kiện của cô gái nhỏ này không tốt cho lắm và cô ấy cũng không lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, cứ xem như mình không may đi, đi lấy bảo hiểm là được rồi.”

“Tôi, tôi còn có hơn 500 tệ, đều bồi thường cho hai người.”

Nhìn thấy những nếp nhăn trên tờ tiền lẻ, chủ nhân của chiếc xe cũng có chút không đành lòng, nhưng cô gái kế bên lại không chịu buông tha.

“Đùa cái gì vậy, xe của chúng tôi sửa tốn gần 20 ngàn tệ, 500 tệ của cô là đô la mỹ à”!

“Vậy hai người đợi một chút được không, khi nào thầy của tôi đến, tôi sẽ mượn tiền trả lại cho các người”.

“Thầy của cô”? Vợ của chủ xe hai tay ôm trước ngực, “Thầy của cô chẳng thân quen, tại sao lại nguyện ý đem tiền cho cô mượn sao”?

Vương Nhiễm không nói, cô ấy không biết liệu Lâm Dật có cho cô ấy mượn tiền hay không.

Nhưng vào lúc này, người duy nhất cô ấy có thể tin tưởng là thầy Lâm.

Rầm rầm ầm-------

Động cơ của chiếc Lykan giống như tiếng gầm của một con quái thú, thu hút sự chú ý của mọi người.

“Chiếc xe này hình như là xe trong phim Fast Furious 7”.

“Nghe nói chiếc xe kia trị giá hàng chục triệu, không ngờ lại có thể chạy đến nơi này”?

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Lykan dừng lại trước mặt Vương Nhiễm.

Cửa xe chậm rãi mở ra, Lâm Dật xuống xe.

“Một phú nhị đại thật đẹp trai a.”!

“Một anh chàng đẹp trai với siêu xe”.

“Rất đẹp trai”!

“Thầy Lâm”.

Nhìn thấy Lâm Dật đi xuống, Vương Nhiễm chạy tới, rơm rớm nước mắt.

“Em không sao chứ”.

“Em không sao, nhưng em đụng phải xe của người ta”.

“Nếu không có sao là được, việc gì em phải khóc”.

Lâm Dật hướng về phía chủ xe, trấn an một câu.

“Anh có phải là chủ nhân của chiếc Magotan này không”?

“Tôi, tôi là...”

Chủ xe có chút hồi hộp, người này khí thế mạnh mẽ, lần đầu trong đời anh giao tiếp với một phú nhị đại như vậy.

Vợ của chủ xe ngay sau khi nhìn thấy Lâm Dật cũng không còn mạnh mẽ như trước nữa.

Lâm Dật gật gật đầu, mắt nhìn thoáng qua hiện trường vụ tai nạn, xem ra trách nhiệm thật sự thuộc về Vương Nhiễm.

“Hãy nói cho ý của các người và tranh thủ thương lượng đưa ra mức đền bù hợp lý đi.” Lâm Dật nói.

"Đây là chiếc xe của chúng tôi mua với giá gần 200 ngàn tệ bây giờ xe bị hư đem đến cửa hàng 4S sửa chi phí chắc cũng phải 20 ngàn nhân dân tệ. Anh cứ xem đó mà làm thôi", Vợ của chủ xe nói.

"Chàng trai, chúng tôi cũng không muốn lãng phí tiền, nhưng xe của tôi là xe mới, mới vừa chạy cũng chưa được một tuần. Thật sự không có tiền bạc thì không làm được gì."

Khi nói, tay của người chủ xe liên tục run lên.

Loại phú nhị đại như thế này không dễ đối phó.

Nếu không lựa lời để nói, rất có thể tiền không được bồi thường, mà bản thân cũng không có biện pháp giải quyết.

“Tôi cũng thích ô tô, và tôi hiểu tâm trạng của anh.” Lâm Dật nói, “Vậy anh có thể cho tôi mượn điện thoại di động được không?

"Điện thoại di động?"

Dù trong lòng khó hiểu nhưng chủ xe vẫn đưa điện thoại .

Lâm Dật đã tìm WeChat, sau đó quét mã thanh toán 200 ngàn tệ.

"Xe của anh, không phải nó có giá gần 200 ngàn tệ sao? Tôi sẽ trả cho anh 200 ngàn tệ. Tôi muốn chiếc xe này. Anh có thể mua một chiếc mới."

Trong nháy mắt không khí xung quanh như đông cứng lại.

Người khác khi bị tai nạn khi tham gia giao thông toàn là chờ bảo hiểm đền bù, không ngờ người này lại buồn thường cả một chiếc xe mới? !

Con mẹ nó đây mới chính là phú nhị đại a!

Đây mới thật sự là ngưu bức!

"Chờ ở đây một lát, tôi sẽ gọi người qua cùng anh làm thủ tục, được không?"

"Có thể, có thể"

Hai vợ chồng vội vàng gật đầu.

Về việc tiếp đó, Lâm Dật đã gọi cho Chu Hải Đào và yêu cầu anh ta làm các thủ tục bàn giao.

Còn kêu anh ta bán chiếc xe này, sử dụng tiền bán được để mua một chiếc xe mới cho Vương Nhiễm như vậy sự việc sẽ được giải quyết một cách hoàn hảo

"Lên xe, tôi đưa em về."

“Em phải đem xe đạp về.” Vương Nhiễm thì thào.

“Xe đạp hỏng, em còn muốn lấy nó làm gì.” Lâm Dật nói: “Đừng nói nhảm, lên xe đi”.

"Biết, em biết."

Vương Nhiễm lên xe, xe chạy về hướng Tiểu khu Ánh Rạng Đông.

"Thầy Lâm, bây giờ em nợ thầy tận 500 ngàn tệ."

"Được rồi, cứ làm việc từ từ trả lại tiền cho thầy không sao. Sắp tới thầy có nhiệm vụ muốn giao cho em."

“Thầy có công việc cho em sao?” Vương Nhiễm hào hứng hỏi.

"Ừ ừ, hiện tại trên tay thầy còn thiếu người, em chuẩn bị tâm lý vào cương vị đi."

"Vâng, vừa lúc em đã thi xong." Vương Nhiễm nói, "Thầy Lâm, thầy ăn trưa chưa? Hay là về nhà em đi, có chuyện gì thầy cứ giao cho em, em không sợ mệt."

"Tới nhà em ăn một bữa cũng không sao, thầy cũng chưa ăn trưa."

Khi đến nhà Vương Nhiễm, Lâm Dật thấy không có ai ở nhà.

"Mẹ của em ở đâu?"

"Mẹ em đến nhà dì của em rồi tới tối mới trở về."

Vào nhà, Vương Nhiễm nhanh chóng đeo tạp dề vào bếp.

"Thầy Lâm, thầy muốn ăn gì, em sẽ nấu cho thầy."

"Cứ nấu mì đi, buổi chiều tôi còn có việc khác."

"Vậy em sẽ thêm cho thầy hai quả trứng nhé."

Trong thế giới quan của Vương Nhiễm, một tô mì và hai quả trứng đã là một bữa ăn thịnh soạn rồi.

Trước kia khi Lâm Dật chưa có hệ thống trong tay thì bữa trưa kiểu này cũng được coi là một bữa ăn thịnh soạn rồi.

Không bao lâu, món mì với trứng luộc đã được dọn lên bàn, Lâm Dật không khách sáo, ăn một ngụm to.

"Thầy Lâm, thầy muốn sắp xếp công việc gì cho em vậy?"

"Trước tiên em hãy làm thư ký cho tôi, chịu trách nhiệm chính là kết nối với công ty Cisco, với mức lương 8.000. Còn về sau có tăng lương hay không thì phải tùy thuộc vào năng lực của chính em rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 330.

Chương 331. Tào Tĩnh Thu Làm Người Ta Nhìn Không Thấu

“Tiền lương 8000?”

Vương Nhiễm nghe thấy vậy thì choáng váng, “Thầy ơi, thầy không cần chiếu cố em. Sư Đại cũng không phải là trường tốt gì, nếu có thể nhận lương thực tập 3000 thì đã rất cao rồi.”

“Thầy là CEO, làm thư ký của thầy, 8000 không phải là nhiều, đây là mức tiền lương bình thường.” Lâm Dật nói:

“Hơn nữa, nếu như không làm tốt thì sẽ trừ tiền lương, em đừng nghĩ sẽ quá dễ dàng.”

“Dù như thế thì em cũng thấy hơi nhiều, em không đáng nhiều tiền như vậy.” Vương Nhiễm nói với vẻ cảm kích: “Cảm ơn thầy Lâm đã chiếu cố em.”

“Thầy sẽ giao cho em một nhiệm vụ.” Lâm Dật nói:

“Công việc chủ yếu của em bây giờ là giao tiếp với một người tên là Tào Tương Dư, anh ta là xưởng trưởng của Cisco. Sau này sẽ có không ít mối làm ăn qua lại, cho nên em phải làm quen với nghiệp vụ trong này càng sớm càng tốt, bằng không sau này công việc tiếp theo không có cách nào thực hiện.”

“Em biết rồi Thầy Lâm.”

“Nếu như em rảnh không chuyện gì, có thể đến khu công nghiệp Hướng Dương xem trước, điện Cisco Sáng của chúng ta và điện tử Cisco đều ở đó, không có việc gì có thể đi đến đó làm quen địa hình, sau đó thầy sẽ sắp xếp cho em một văn phòng.”

"Vâng, em nhớ kỹ."

Sau đó, Lâm Dật lại cũng nêu ra mấy hạng mục công việc cần chú ý nói qua cho Vương Nhiễm nắm, thậm chí còn đem số điện thoại của Lục Dĩnh cho Vương Nhiễm.

Liên quan tới chính thân phận của bản thân mình, anh cũng đã dặn dò thêm mấy lần, mãi đến khi Vương Nhiễm đều ghi nhớ thì mới yên tâm.

“Ngoài ra, tên Tào Tương Dư kia là cái lão lưu manh, nếu anh ta động tay chân với em thì cứ đá thẳng vào đũng quần.”

Gương mặt Vương Nhiễm đỏ lên, “Như vậy, như vậy được sao...”

“Có gì không tốt chứ, một kích mất mạng.”

“Vâng ạ!”

Lâm Dật gật đầu, sau khi ăn xong một bát mì lớn, lau miệng nói, “Được rồi, thầy đã nói hết những gì nên nói, công việc còn lại, em tự mình tìm tòi đi.”

“Vâng!” Vương Nhiễm cúi đầu thật sâu với Lâm Dật, “Thầy Lâm, cám ơn thầy đã đối với em tốt như vậy, em không biết phải báo đáp thầy thế nào.”

“Em làm việc cho tôi, tôi trả em thù lao, có gì cần phải báo đáp chứ.”

“Thế nhưng đó là 500 ngàn, không có ai muốn cho em mượn nhiều tiền như vậy.”

“Chẳng lẽ thầy không phải là người sao?”

“Không không không, em không có ý đó.” Vương Nhiễm xua tay nói: “Thầy Lâm là người tốt.”

“Được rồi, trong lòng nhớ tới thầy là người tốt là được, thầy đi trước đây.”

“Vâng, thầy Lâm để em tiễn thầy.”

“Không cần, làm việc của em đi.”

Từ nhà Vương Nhiễm rời đi, Lâm Dật tiếp tục chạy Didi.

Đến buổi chiều 4h30, tiếp tục bốn đơn, chạy được xấp xỉ 60km, sau đó lái xe đi đến tập đoàn Triều Dương, đón Kỷ Khuynh Nhan đi làm.

Reng reng reng ~~

Trên đường tới đó, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Viện Viện gọi đến.

“Ông chủ, tôi đã điều tra Công ty văn hóa Phong Lan, đúng như chúng ta dự đoán, pháp nhân chính là Tào Tĩnh Thu, là con gái của ông chủ Cisco Tào Gia Đống.”

“Đúng là trùng hợp.” Lâm Dật cười nói: “Ý định tìm kiếm đầu tư bỏ vốn của bọn họ có mãnh liệt hay không?”

“Chuyện này thì không thấy có biểu hiện gì, cũng không dễ phán đoán, hay anh tự thân xuất mã đi thăm dò cô ấy.”

“Được! Tôi sẽ đi gặp cô ấy.”

“Tôi thấy anh không thể chờ đợi được thì đúng hơn! Hô hô hô, đồ tra nam.”

“Nếu như tôi là tra nam, vậy tại sao tôi lại không ‘tra’ cô? Có phải cô nên tự kiểm điểm lại hay không?”

“Là tôi không cho anh cơ hội đó chứ.”

“Hahaha, cô nói cái gì cũng đúng.”

Hà Viện Viện:...

“Anh cười như thế là có ý gì!”

Cúp điện thoại, Lâm Dật lái xe đến bãi đỗ xe, nhưng không đi lên luôn.

Cái cô Tào Tĩnh Thu này, cũng khá thú vị.

Ngay từ đầu, mình đã thảo luận với Kỷ Khuynh Nhan, cô ấy có thể tiếp quản công việc cấp bậc cao hơn của Cisco, nếu không Tào Tương Dư sẽ không gấp gáp biểu hiện mình như thế.

Nhưng vào thời điểm quan trọng này, không ngờ Tào Tĩnh Thu tự mở công ty, hơn nữa còn bắt đầu thu hút đầu tư, như vậy chuyện này đã trở nên rất thú vị.

Dường như cô ấy không quan tâm đến nghiệp vụ của Cisco, bằng không sẽ không có hành động như thế.

Xem ra mình thực sự cần gặp cô gái tên Tào Tĩnh Thu này.

Reng reng reng ~~

Đúng lúc này điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Kỷ Khuynh Nhan gọi đến.

“Anh đến công ty chưa?”

“Vừa tới bãi đậu xe.”

“Vậy thì anh đừng lên, bây giờ em và Điềm Điềm xuống tìm anh.”

“Cô ấy còn chưa đi sao?”

Lâm Dật vốn tưởng rằng, Lục Điềm tới gặp Kỷ Khuynh Nhan sẽ rời đi, không nghĩ tới ở một ngày rồi còn chưa đi.

“Tối nay bọn em có một nhiệm vụ rất quan trọng, xem xét biểu hiện hôm nay của anh, em quyết định cho anh một cơ hội, để anh đi cùng bọn em.”

“Có phải anh nên cảm thấy vinh dự không.”

“Đương nhiên rồi.” Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì, nói:

“Chờ em dưới lầu, em sẽ xuống ngay.”

“Ừm.”

Trong vòng vài phút, Lâm Dật đã nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan và Lục Điềm, dắt tay nhau đi ra khỏi thang máy.

Nhưng ở trên tay hai người đều cầm túi, hình như là hộp quà.

"Biểu hiện hôm nay của anh rất tốt, đã làm cho giáo hoa đứng đầu Yến Đại chúng tôi khóc nức nở." Lục Điềm nói đùa.

“Nói linh tinh, làm gì có.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Đó chỉ là một chút hoa hồng mà thôi, chưa đủ làm cảm động tớ."

“Cậu đừng có giả bộ nữa, ngày hôm nay nụ cười trên mặt cậu chưa từng tắt, còn nói không có cảm động, nếu là tới thì tớ sẽ khao anh ấy một bữa tối thật ngon.”

“Vậy thì tớ sẽ cố gắng, dành thời gian nấu cho anh ấy một bữa ăn.”

"Cái này mà gọi là khao, thật uổng phí lòng người."

Đương nhiên món ăn mà Lục Điềm đang nói đến khác với những gì Kỷ Khuynh Nhan nói, chỉ là cô không hiểu nó là cái gì.

“Được rồi được rồi, không nói chuyện này nữa, chúng ta đi trước.”

Thẩm Khuynh Nhan đưa chìa khóa xe cho Lâm Dật, "Xe của anh chỉ có thể chở hai người. Hôm nay anh lái xe của em đi, anh sẽ phải làm tài xế vất vả."

"Vô cùng vinh dự."

Ba người ngồi lên xe của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật cất lời hỏi:

“Chúng ta đi đâu?”

“Đi Kim Duyệt Hoa phủ, nhà cô giáo chúng em ở đó. Hôm nay các bạn học đã hẹn đến thăm cô."

Lâm Dật gật đầu, hiểu được tại sao cô ấy và Lục Điềm cầm hộp quà trong tay, hóa ra là đi thăm cô giáo.

“Không phải em tốt nghiệp đại học Yến Kinh sao, lẽ ra thầy, cô giáo của em hẳn là ở Yến Kinh mới đúng chứ.”

“Phần lớn giáo viên cũng là ở Yến Kinh, nhưng người đào tạo tiến sĩ của em ở Trung Hải, và cô ấy đã định cư ở đây sau khi nghỉ hưu, hàng năm em đều đến thăm cô ấy.”

“Thì ra là như vậy.”

“Mà này, Viện Viện nói khi nào cậu ấy tới đây?” Lục Điềm ở trong xe hỏi.

“Công ty của cô ấy khá bận và có thể sẽ đến muộn hơn một chút, cô ấy nói rằng: chúng ta không cần phải đợi cô ấy mà hãy đến đó trước, xong công việc cô ấy sẽ đến.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Hà Viện Viện cũng đi sao?” Lâm Dật bất ngờ hỏi.

“Cô ấy là học muội của em, cũng là học sinh của cô Trương, tất nhiên là phải đi.”

Kỷ Khuynh Nhan cũng không lợi dụng mối quan hệ giữa mình và Lâm Dật, để cho Hà Viện Viện sớm tan ca.

Chuyện công việc phải đặt lên hàng đầu, đây là nguyên tắc cũng là quy củ.

Bất luận là gì, đã là quy củ thì không thể phá vỡ.

Lâm Dật gật đầu, như hiểu rõ tình hình, lái xe về hướng Kim Duyệt Hoa phủ.

Ở tại Trung Hải, Kim Duyệt Hoa phủ coi là một khu dân cư từ trung cấp đến cao cấp.

Tầng lớp có mức tiền lương tầm trung, không thể mua nổi những ngôi nhà ở đây.

Nhưng giáo sư ở đại học Yến Đại thì khác.

Đến trạm an ninh của Kim Duyệt Hoa Phủ và trình bày rõ lý do đến đây, sau đó họ được cho đi ngay.

Theo lời chỉ dẫn của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật đỗ xe dưới lầu nhà cô giáo của cô.

Đến cửa, Lâm Dật nhìn thấy, ở đây đậu ba chiếc xe sang trọng trị giá hơn trăm triệu.

Rẻ nhất là một chiếc Mercedes-Benz G63 hơn 2 triệu nhân dân tệ và đắt nhất là một chiếc Bentley, cùng kiểu với xe của anh ấy.

“Tốc độ của những người này thật là nhanh, thế mà đã đến trước chúng ta.” Lục Điềm nói

------

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 331.

Chương 332. Trang Bức Này, Một Điểm Chi Tiết Cũng Không Có

“Bọn họ đều ở ngoại thành, cũng trở về giống như cậu không có việc gì, chắc chắn sẽ đến sớm .”

“Cũng đúng là như vậy.” Lục Điềm nói: “Chúng ta đi lên trước đi, tớ có chút đói bụng rồi.”

“Ừ ừ.”

Lâm Dật đem xe lại chỗ đậu xong, 3 người đi về phía cửa.

Vốn là khi nhìn thấy ba chiếc xe sang trọng có chút bất ngờ, nhưng suy nghĩ lại quả thực cũng rất bình thường.

Người ta là giáo viên của Yến, sinh viên được đào tạo cũng sẽ không kém.

Có lẽ Kỷ Khuynh Nhan là người thành công nhất trong số những người này, nhưng trong này yếu tố gia tộc cũng chiếm một bộ phận rất lớn.

Nếu là gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, có thể cũng không bằng như những sinh viên khác.

Mà cái này cũng có thể gọi là danh tiếng của trường đại học lớn.

Ba người cùng nhau lên lầu, sau khi ra khỏi thang máy, họ phát hiện cửa phòng đã được mở

Tiếng nói tiếng cười từ bên trong truyền ra, bầu không khí cực kỳ vui vẻ hòa hợp.

“Ồ, Khuynh Nhan và Điềm Điềm cũng đã tới rồi sao, cô đang chờ các em đó.”

Mới vừa vào cửa, ba người đã thấy một bà lão tóc bạc hoa râm, đứng dậy hướng về cửa ra vào đi tới, nghênh đón ba người bọn họ đi vào.

Trong phòng có năm người.

Ngoại trừ cô giáo của Kỷ Khuynh Nhan và chồng của cô ấy, còn có hai nam một nữ.

Trong đó một người đeo mắt kiếng, mặc áo sơ mi màu xanh cùng quần tây màu đậm, ăn mặc rất chỉnh tề.

Còn lại một người mặc trang phục bình thường, ăn mặc cũng không sang trọng lắm.

Mà còn lại một người nữ sinh, có phần khác Kỷ Khuynh Nhan và Lục Điềm một chút về khí chất.

Hoàn toàn không thể lọt vào mắt của Lâm Dật.

“Lâm Dật, để em giới thiệu anh với các bạn một chút, đây là trợ giảng của em, cô Trương, Trương Mẫn Hoa, đây là chồng cô ấy, cũng là giáo sư tại đại học Yến Đại, Bành Hưng Quốc, thầy Bành.”

Lâm Dật mỉm cười cúi đầu chào.

“Chào cô giáo Trương, chào thầy Bành.”

“Ban ngày khi cô trò chuyện với Điềm Điềm, em ấy có nói với cô rằng em có một người bạn trai rất đẹp trai. Bây giờ, khi gặp mặt người thanh niên này thực sự rất đẹp, đẹp hơn nhiều so với những tiểu tử thối của Yến Đại chúng ta.”

Mặt Kỷ Khuynh Nhan đỏ bừng, mỉm cười ngại ngùng.

Đối với cô mà nói, Lâm Dật có thể được các trưởng bối khẳng định cũng chính là chuyện vui mừng.

“Tới tới tới, đừng đứng ở đây nữa, đồ ăn đã chuẩn bị xong, chúng ta ăn trước đi.” Bành Hưng Quốc lên tiếng.

Ba người Kỷ Khuynh Nhan đi đến bàn, trên bàn đầy những món ăn thường ngày cũng không có món nào đặc biệt cả.

Nhưng chính một bàn món ăn đơn giản này, lại hiện ra một mâm cỗ hương vị quê nhà.

Trong bữa ăn, Lâm Dật biết được tên của ba người còn lại.

Tong đó người đàn ông mặc lễ phục kia tên là Lưu Nhất Đạt.

Một người đàn ông mặc quần áo bình thường, tên là Vương Chí Huy.

Cô gái còn lại, tên là Trịnh Văn Khiết.

Nhưng chỉ có Vương Chí Huy và Trịnh Văn Khiết là học cùng lớp với Kỷ Khuynh Nhan và Lục Điềm, còn lại Lưu Nhất Đạt, là đàn anh của họ.

Trong bữa tiệc, Kỷ Khuynh Nhan nâng chén.

“Cô giáo Trương, cảm ơn cô đã đào tạo chúng em trong suốt thời học đại học, không có cô, sẽ không có chúng em ngày hôm nay, học sinh lấy trà thay rượu, mời cô một ly.”

“Trong mắt cô, các em giống như con của mình, các em ở đây cũng giống như các em đang ở chính ngôi nhà của mình, còn nói với cô những thứ này làm gì.” Trương Thục Mẫn cười ha hả nói:

“Bây giờ, nhìn thấy các em có sự nghiệp thành công, trong lòng cô cũng rất vui.”

“Điều này nói có lý.” Bành Hưng Quốc cười ha hả nói:

“Nhưng bữa ăn này uống rượu cũng không có hương vị gì, không bằng được uống rượu mừng.”

“Đúng không, nhanh chóng hẹn ngày đi, chúng tôi đều chờ đợi được uống rượu mừng.” Lục Điềm ồn ào nói.

“Thầy đừng nói nhảm, làm gì nhanh như vậy chứ.” Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói.

“Lúc trước đi học thầy chỉ biết Khuynh Nhan là một cô gái da mặt mỏng. Thầy không ngờ rằng cô ấy đi làm nhiều năm như vậy rồi mà vẫn như thế.” Bành Quốc Hưng nói:

“Đoán chừng cô ấy đời này cũng không thay đổi được đâu thầy ạ.” Lục Điềm nói.

“Thật ra, em cảm thấy ngược lại, chuyện hôn nhân đại sự là điều đáng lo ngại.” Lưu Nhất Đạt nói:

"Phải nhìn thấu đáo và lựa chọn. Dù cũng là đàn ông nhưng em phải thừa nhận rằng quả thực có nhiều người đàn ông không đáng tin cậy lắm. Cũng không thể vì chút nóng vội nhất thời mà hối hận cả đời."

“Học trưởng, cũng đừng có châm chọc người ta như thế, Lâm Dật vẫn rất tốt.” Lục Điềm nói.

"Tôi chỉ là nói tùy tiện, mọi người đừng quan tâm, chúng ta đã tới cái cấp độ này rồi chủ yếu vẫn là phải xem nội hàm mấy cái khác không cần quan tâm."

Lục Điềm liếc Lưu Nhất Đạt một chút, nhỏ giọng thì thầm:

“Không phải suốt ngày chỉ biết chơi phong cầm(*) thôi sao? Mỗi ngày đều nói mình có nội hàm, nghe mà lùng bùng lỗ tai."

(*)Phong cầm, đàn xếp hay accordion là một loại nhạc cụ cầm tay, dùng phương pháp bơm hơi từ hộp xếp bằng vải hay giấy, thổi hơi qua các van điều khiển bằng nút bấm đến các lưỡi gà bằng kim loại để phát ra tiếng nhạc.

“Điềm Điềm, em vừa nói cái gì đó? Em đang nói về đàn accordion sao? Đây chính là sở trường của tôi đó, mọi người có muốn nghe một đoạn hay không?”

Lục Điềm vừa muốn từ chối, lại nghe Trương Thục Mẫn nói:

“Một đoạn cũng được, rất lâu không nghe em chơi đàn accordion. Trong thư phòng của cô có cây đàn em đi lấy ra đi.”

“Nếu cô Trương muốn nghe, vậy thì em đành bêu xấu đàn một khúc vậy.”

Lưu Nhất Đạt đứng dậy, đi về phía thư phòng.

Nhìn bóng lưng của anh ta, Lâm Dật nói:

“Người này thật là biết trang bức mà, hơn nữa trang bức còn rất lưu loát thoát tục, một điểm chi tiết cũng không có.”

“Nếu cẩn thận truy cứu thì anh ta hẳn là tình địch của anh, chúng tôi khi còn đi học, anh ta đối với Kỷ Khuynh Nhan không ít lần biệu lộ ân cần, nhưng Khuynh Nhan đối với anh ta không có chút tình cảm nào, trước đây nếu không phải vì lưu luyến cô Trương, Khuynh Nhan đã sớm đổi giáo viên rồi.” Lục Điềm nhỏ giọng nói.

“Trưởng thành với tính cách chó này, còn dám theo đuổi Khuynh Nhan bảo bối của tôi, ai cho hắn dũng khí? Lương Tĩnh Như sao?”

“A ~~~chua chết đi được, còn Khuynh Nhan bảo bối của tôi, hai người các người có thể bình thường một chút hay không, tôi còn muốn ăn thêm mấy miếng xương sườn.”

"Anh ăn nói cho cẩn thận, đây là ở nhà thầy của em"

Kỷ Khuynh Nhan bấm bên hông Lâm Dật một cái, “Nếu để cho cô Trương và thầy Bành nghe thấy, không tốt lắm.”

“Được rồi, anh sẽ nói lại khi về nhà.”

Kỷ Khuynh Nhan không nói gì nữa, bởi vì nàng cảm thấy cái câu Khuynh Nhan bảo bối của tôi thật dễ nghe.

Nghĩ vậy, Kỷ Khuynh Nhan mặt đỏ bừng.

Có chút thẹn thùng.

Khi cả ba người đang nhỏ giọng lúc nói chuyện với nhau thì Lưu Nhất Đạt đã lấy ra cây đàn accordion ra.

“Nhất Đại, cậu kéo bài 《 Hồ Baikal 》 đi, bài hát này thầy lúc nào cũng không kéo nổi, tiện thể theo cậu học nghệ thuật luôn.” Bành Hưng Quốc rất khiêm tốn nói.

Bành Hưng Quốc và Trương Thục Mẫn cũng là người yêu thích đàn accordion, nhưng mà trình độ đều không cao, họ chỉ chơi giải trí ở nhà.

Bây giờ Lưu Nhất Đạt ở đây, đương nhiên phải nghe anh ta kéo một bài.

“Thầy Bành, thầy cũng khiêm tốn quá rồi, em nào dám ở trước mặt thầy múa rìu qua mắt thợ.”

“Trình độ của em thầy còn không biết sao, khách khí cái gì, nhanh lên kéo một khúc cho thầy nghe một chút, vừa lúc cho mọi người vui lên.”

“Vậy thì em cũng không khiêm tốn nữa, cho mọi người thấy em bộc lộ tài năng.”

Lưu Nhất Đạt cầm lấy đàn accordion và theo yêu cầu của Bành Quốc Hưng, bắt đầu diễn tấu bài “Baikal”, vẽ mặt thật là đắc ý còn vô cùng trang bức.

Điều mà Lâm Dật không nghĩ tới đó là, thao tác cợt nhả còn ở phía sau.

Lưu Nhất Đạt thực sự bắt đầu ca hát.

Mặc dù phát âm rất chết tiệt, nhưng nó vẫn còn một chút mức độ.

“Không tệ không tệ!”

Lưu Nhất Đạt kéo xong một khúc, Bành Hưng Quốc cùng Trương Thục Mẫn dẫn đầu vỗ tay.

“Trình độ của em chẳng những không có lùi bước, mà còn tiến bộ hơn, thầy và các bạn của cô Trương, không có việc gì ở tại nhà thì luyện một chút, nhưng trình độ vẫn là như thế, đã lớn tuổi rồi, học cái gì cũng không giống các em nhanh như vậy được.”

Ủa?

Lâm Dật sửng sốt một chút.

Cái quái gì thế này?

Kéo thành cái đức hạnh này, mà còn nói tốt?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 332.

Chương 333. Anh Ta Chơi Bài Này, Chả Là Cái Cóc Khô Gì

“Em ăn thử món xương sườn này đi, anh thấy món này thật là ngon.” Lâm Dật nói:

“Em kiểm điểm lại mình đi, so với em cô Trương làm món này ăn ngon hơn nhiều.”

“Vậy nên từ nay về sau anh không làm cho em ăn nữa.”

“Không được.” Kỷ Khuynh Nhan uy hiếp nói: “Nhất định phải làm cho em ăn.”

“Á À, hai người bọn họ sến súa chết đi được, tôi phải cách xa bọn họ một chút.” Lục Điềm xê dịch cái ghế, chua chát nhìn bọn họ.

“Có phải em ghen đúng không?” Lâm Dật cười ha hả nói: “Nhưng em không có cơ hội, bởi vì trên đời này có tìm đỏ con mắt cũng không thấy người đẹp trai như anh đâu.”

“Ôi ôi ôi những chàng trai có khiếu hài hước, từ trước đến giờ cũng là niềm yêu thích của Khuynh Nhan.”

“Khụ khụ khụ……”

Trịnh Văn Khiết ho nhẹ một tiếng, vừa cười vừa nói: “Tiền bối vừa mới chơi xong, các người làm sao cũng phải cho chút mặt mũi chứ.”

“Tốt tốt tốt, có tiến bộ.” Lục Điềm thuận miệng ứng phó một câu, thái độ hoàn toàn không để trong mắt.

"Nha đầu này, cô đoán chừng em không có cẩn thận nghe." Trương Thục Mẫn vừa cười vừa nói: "Tiểu Dật, em cảm thấy thủ khúc này thế nào?"

"Tốt tốt tốt, vô cùng tốt, em cho tới bây giờ chưa từng nghe qua từ khúc nào dễ nghe như vậy, lợi hại lợi hại."

Lâm Dật cũng không muốn làm hỏng bầu không khí, liền giả vờ khen một câu, sau đó tiếp tục ăn cơm của mình.

“Thật không ngờ rằng, anh Lâm còn hiểu đàn accordion, thực sự là vượt quá ý nghĩ của tôi.” Lưu Nhất Đạt cười ha hả nói:

“Hiểu sơ hiểu sơ.”

Kỷ Khuynh Nhan khẽ cắn môi, trên mặt lộ ra một chút không thể không cười khẩy. Lâm Dật đúng là có thể lừa mọi người, lại còn nói anh ấy biết đàn accordion.

“Không ngờ hôm nay tôi lại được gặp cao thủ. Mặc dù mọi người nghĩ tôi đã làm rất tốt, nhưng tôi nghĩ bài “Baikal” mà tôi vừa kéo có nhiều sai sót. Anh Lâm có muốn hướng dẫn tôi một chút không?”

“Như vậy không tốt lắm đâu, để có một bữa tiệc hài hòa như vậy, chúng ta hãy cùng nhau vui vẻ.”

“Điều đó không tốt. Những người như chúng ta, làm việc trong lĩnh vực học thuật luôn nghiêm khắc và theo đuổi sự xuất sắc. Nếu có thiếu sót, chúng ta đương nhiên cần phải cho ý kiến.”

Kỹ Khuynh Nhan khẽ cắn môi, vẻ mặt không hài lòng.

Điều này rõ ràng chính là làm khó Lâm Dật.

“Tiểu Dật, em cũng đã hiểu đàn accordion như vậy, vậy chúng ta hãy trao đổi thoải mái đi.” Trương Thục Mẫn nói: “Ở đây đều là người một nhà, lời không cấm kỵ, muốn nói cái gì thì nói cái đó.”

“Đúng vậy, cũng cho tôi kiểm điểm một chút, cũng là điều tốt để cho tôi tiến bộ một chút.”

“Thật ra thì, vừa rồi anh kéo《 Baikal 》 căn bản tôi không có gì để góp ý cho anh cả.” Lâm Dật vừa gặm xương sườn vừa nói.

“Chẳng lẽ anh cảm thấy quá hoàn hảo, nên không biết chỉ điểm cho tôi như thế nào?”

“Không không không, anh hiểu lầm rồi, ý của tôi nói là bài “Baikal” của anh có quá nhiều sai sót, nói đến sáng ngày mai cũng không xong, cho nên không cần nói.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của mọi người ngồi trên bàn, toàn bộ đều tập trung vào Lâm Dật.

Không ai nghĩ rằng Lâm Dật sẽ nói ra lời như vậy.

“Tôi kéo “Baikal” có rất nhiều thiếu sót?” Sắc mặt của Lưu Nhất Đạt không được tốt cho lắm.

Khi được kéo một lần nữa, anh ấy tự nhận là đã vô cùng hoàn hảo, thậm chí còn vượt qua trình độ phát huy trước đó, không thể có bất kỳ thiếu sót nào.

Mà Lâm Dật, lại nói bài của anh ấy kéo có trăm ngàn thiếu sót, quả thực là hoang đường!

“Anh Lâm, mặc dù Khuynh Nhan ở bên cạnh anh, anh muốn kiếm chút thể diện cho bản thân, nhưng đừng ăn nói lung tung, cách cục có quá nhỏ nếu anh nói về nó hay không?”

“Nhìn xem, vừa rồi tự anh nói, từ khúc có rất nhiều sai lầm, bây giờ tôi nói ra, anh lại không thừa nhận, còn nói cách cục của tôi nhỏ? Đây là cái loại logic gì.”

“Cái này……”

Lưu Nhất Đạt nghẹn ngào nói không nên lời, thần sắc lúng túng.

“Nhất Đạt, đây chính là em không đúng.” Trương Thục Mẫn nói: “Hãy nghe tiểu Dật nói trước xem thế nào.”

Trương Thục Mẫn nhìn Lâm Dật, trên mặt lại nở nụ cười, “Thực ra cô cảm thấy, Bài《 Baikal 》của Nhất Đạt quả thật không tệ, nhưng lại không nghe ra tới đoạn nào có thiếu sót.”

“Vậy thì em sẽ nói một vài cái rõ ràng.” Lâm Dật nói:

"Trong tám nhịp thứ hai của bài hát, cường độ rõ ràng là không đủ, dẫn đến âm vực thấp."

"Nhưng ở 3/4 nhịp giữa, rõ ràng là lực quá mạnh, dẫn truyền không đủ, tinh hoa của bản nhạc này đã mất đi hơn một nửa."

"Ngoài ra, có nhiều vấn đề trong quá trình xử lý âm trầm và diatonic còn lại, vì vậy em sẽ không đi vào chi tiết."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật, đôi mắt to trong nháy mắt.

Lâm Dật rốt cuộc là quái thai sao, lại còn nói đạo lý rõ ràng.

Chẳng lẽ, thật sự hiểu đàn accordion, chuyện này không có khả năng lắm.

Trương Thục Mẫn cùng Bành Hưng Quốc liếc nhau một cái, trên mặt hiện đầy kinh ngạc cùng nghi hoặc.

Bởi vì bọn họ căn bản nghe không hiểu, Lâm Dật nói là cái gì.

Cũng không chú ý tới những cái kia thiếu sót ở chỗ nào.

Sở dĩ không biết, là bởi vì hai người họ chỉ thích đàn accordion, cơ bản thuộc về một trò chơi đùa mà thôi, nghe không hiểu cũng coi như bình thường.

Lúc này, không chỉ có hai vợ chồng già mà cả Lưu Nhất Đạt đều đang lắng nghe.

Bởi vì, anh đã kéo như vậy lâu rồi, anh còn không biết có thiếu sót như vậy.

“Ha ha.....”

Lưu Nhất Đạt cười cười, “Trình độ kéo accordion của tôi như thế, nhưng tôi đã biểu diễn trước rất nhiều giáo viên và chuyên gia, nhưng họ đều nói tôi kéo không tệ, cũng không có chỉ ra nhiều vấn đề như vậy.”

“Nhìn xem, cái này chẳng phải là vấn đề cho nhau mặt mũi sao.” Lâm Dật cười ha hả nói:

“Vừa rồi tôi cùng Lục Điềm, đều nói anh kéo khúc rất hay, là anh nhất định kêu tôi phải góp ý, bây giờ tôi góp ý lại mất hứng.”

“Chúng tôi chỉ là khen qua loa thôi.”

“Anh có thể chắc chắn rằng các chuyên gia khác cũng không khen anh qua loa?"

“Anh!”

Lưu Nhất Đạt lên cơn giận dữ, mình là ông chủ của một công ty khởi nghiệp, Tiến sĩ Đại Học Yến Đại, vậy mà lại bị một tên mặt trắng châm chọc!

Thực sự là lẽ nào lại như vậy!

Nhưng đang ở nhà thầy của mình, không thể kích động được.

“Nếu đã như thế, vậy anh cũng kéo một khúc đi, để cho tôi nhìn một chút chênh lệch của chúng ta, cũng cho tôi học hỏi thêm.”

“Đàn này lâu ngày tôi không kéo, có chút ngượng tay.”

“Suy nghĩ cả nửa ngày, cũng là ăn răng trắng nói mò, còn chưa chơi qua đàn accordion vậy mà dám nói ra những lời như vậy, anh thật đúng là mồm miệng lanh lợi.”

“Tôi chỉ nói là ngượng tay, chứ không nói sẽ không kéo.”

Kỷ Khuynh Nhan có chút lo lắng.

“Lâm Dật, anh có chắc mình biết kéo accordion không? Đây không phải là chuyện đùa.”

Lâm Dật muốn thử, Kỷ Khuynh Nhan tin rằng anh ấy làm được.

Nhưng quan trọng là phải kéo hay hơn so với Nhất Đạt, nếu không anh sẽ bị chê cười.

Mình mất mặt không sao, nhưng không muốn để cho Lâm Dật khó xử.

“Chỉ là đàn accordion mà thôi, nó không phải là vấn đề lớn.”

“Anh Lâm tự tin như vậy, trình độ của anh ấy chắc hẳn không tệ, nhưng một bản nhạc nổi tiếng như “Baikal” nếu chỉ kéo thì sẽ rất nhàm chán. Hay là vừa kéo vừa hát như vậy chúng tôi nghe mới tận hứng.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 333.

Chương 334. Đừng Nên Khoe Khoang, Hãy Khiêm Tốn

“Anh còn muốn vừa kéo đàn vừa hát?” Lục Điềm nói:

“Anh đã từng đến nước Nga học, trình độ tiếng Nga so người bình thường tốt hơn rất nhiều. Nhưng mà ngôn ngữ thứ hai chúng tôi sử dụng chính là tiếng Anh, chúng tôi không nói được tiếng Nga, căn bản không có cách nào xướng theo anh.”

“Xem ra việc này phiền phức như vậy, xác thực có rất ít người giống như tôi, tinh thông ba loại ngôn ngữ, yêu cầu này đúng là có chút làm khó các người, vậy thì không cần xướng nữa.” Lưu Nhất Đạt cười ha hả nói.

Trong lòng Kỷ Khuynh Nhan có chút không phục.

Tuy rằng Lâm Dật không biết tiếng Nga, nhưng mà anh ấy biết tiếng Pháp!

So với anh ta tốt hơn rất nhiều!

Lâm Dật hơi bất đắc dĩ, yên ổn ăn một bữa cơm không được sao?

Quả nhiên, trong lòng lớn bao nhiêu thì sân khấu lớn bấy nhiêu.

Lấp xong đàn phong cầm, Lâm Dật chậm rãi kéo nó.

Giai điệu duyên dáng truyền tới tai mỗi người nghe.

Trương Thục Mẫn và Bành Hưng Quốc hai mắt sáng ngời, tuy rằng là cùng một đầu khúc, nhưng khi Lâm Dật kéo ra, tựa hồ như một cỗ hương vị yên tĩnh.

Giống như trước mắt đã hiện ra hình ảnh hồ Baikal sóng nước lóng lánh.

Điều duy nhất tiếc nuối chính là nếu Lâm Dật có thể xướng một đoạn, vậy thì càng thêm hoàn mỹ.

Bất quá thứ này không thể cưỡng cầu.

Tiếng Nga ở Trung Quốc không được phổ biến cho lắm, số lượng trường học không nhiều, cũng chưa có cái nào chuyên nghiệp.

Bọn họ cũng không thể soi mói, yên ổn nghe khúc là được rồi.

"Trên thảo nguyên Baikal hoang vắng, có những mỏ vàng ở lưng chừng núi ..."

"Kẻ lang thang nguyền rủa số phận, lảo đảo về phía trước với một cái túi rỗng ..."

Thời điểm mọi người ở đây đang thưởng thức Lâm Dật diễn tấu đàn phong cầm, thì bất ngờ nghe thấy anh đang ngâm nga bài hát nổi tiếng của nước Nga《Trên thảo nguyên bên hồ Baikal》

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, anh đang hát bằng tiếng Nga!

Mọi người ngây ngốc, đặc biệt là Kỷ Khuynh Nhan.

Cô và Lâm Dật đã quen biết một thời gian dài như vậy, cô căn bản không biết anh còn biết nói tiếng Nga!

Khúc đàn phong cầm tuyệt diệu, cộng với giọng hát trầm ấm của Lâm Dật, làm hình ảnh trước mắt mọi người càng thêm rõ ràng.

Vài phút sau khi bài hát vang lên, Trương Thục Mẫn và Bành Hưng Quốc chìm trong dư vị vui vẻ một hồi lâu.

Bốp bốp bốp ——

Tiếng vỗ tay vang lên, trông biểu cảm hai người bọn họ rất phấn khích.

“Kéo khúc nhạc thật sự rất tốt, tôi nhìn thấy có thể so sánh với giáo viên chuyên nghiệp, đúng là không tồi.”

“Thầy Trương đã quá khen, tôi ngày thường cũng không tiếp xúc nhiều với những thứ này, chỉ là chơi cho vui mà thôi, hiểu biết không nhiều, đều là học tập.”

Lục Điềm gật đầu, trong lòng nói thầm: “Trang bức như thế này bên trong đầy đủ chi tiết. Vừa nhìn đã thấy Lưu Nhất Đạt đẳng cấp kém quá xa.”

“Buổi diễn tấu hôm nay kết thúc ở đây đi.” Bành Hưng Quốc nói: “Chúng ta ăn cơm trước đi.”

“Đúng vậy, tiếp theo chúng ta nên ăn cơm thôi, hôm nay ở lại nhà của cô lâu một chút, đừng có đi gấp.” Trương Thục Mẫn nói:

“Hiện tại các người đều đang gây dựng sự nghiệp, có gặp phải khó khăn gì không? Nếu có gì khó khăn cứ nói một tiếng với thầy cô, ở lĩnh vực tài chính này cô có một chút quan hệ, có thể giúp đỡ phần nào.”

Tại thời điểm này, bọn họ có thể nhìn thấy sự lợi hại của những giáo sư nổi danh.

Nói chuyện vô cùng cứng rắn, nhưng mà mà cô Trương xác thật có đủ thực lực để tự tin như vậy.

“Cảm ơn cô Trương đã quan tâm, hiện tại công ty chúng em đã bước vào giai đoạn ổn định phát triển, đặc biệt là anh Lưu, định giá trị công ty đã đến 800 triệu, còn sắp có thêm 700 triệu góp vốn, con số một tỷ sắp đến gần.”

“Thật đúng là khó lường.”

Trương Thục Mẫn tán thưởng nói: “Hiện tại công ty của Khuynh Nhan đã đột phá đến con số 3 tỷ, cậu hãy cố gắng nỗ lực hơn nữa, xem thử xem có thể hay vượt qua cô ấy hay không.”

“Cô Trương yên tâm, về điểm này tôi tự tin rằng mình có thể.” Lưu Nhất Đạt cười ha hả nói:

“Hơn nữa có chuyện hai người khả năng là không biết, người đầu tư của tôi hẳn là quen biết với hai người.”

“Quen biết với chúng tôi? Chẳng lẽ là bạn bè trong lĩnh vực tài chính?” Trương Thục Mẫn hỏi lại:

“Cậu nói cho tôi biết là ai đi, tôi đến tìm hắn ta chào hỏi một cái, có thể sẽ kéo được 700 triệu đầu tư.”

Nếu là người khác nói ra câu này, Lâm Dật tuyệt đối sẽ cho rằng họ đang khoác lác, nhưng Trương Thục Mẫn thì không giống như vậy.

Lão nhân gia này chính là lão đại trong lĩnh vực tài chính, nói không chừng những ông chủ của các công ty lớn đó đều là vãn bối của bà ấy, nói kéo đầu tư bảy trăm triệu chỉ là việc đảm bảo chắc chắn mà thôi.

“Cô Trương đã hiểu lầm, người này không tính là bạn bè của ngài, mà là học sinh của ngài, hơn nữa mọi người ngồi ở đây đều biết anh ta.”

“Đó là ai? Năm nào? Có phải Tôn Triệu Cường không? Tôi còn nhớ rõ cậu ta và các em cùng khóa, hình như quan hệ cũng không tệ.”

“Không phải anh Tôn, chính là Hà Viện Viện.”

“Là cô nhóc Viện Viện sao?” Trương Thục Mẫn ngạc nhiên hỏi lại:

“Cô ấy không phải là giám đốc tài chính của công ty Mỹ Đoàn chi nhánh Trung Hải sao, việc đầu tư này không phải việc của một CFO nên quản.”

“Cô Trương, xem ra ngài không để ý đến tình hình gần đây của Viện Viện rồi.” Lưu Nhất Đạt cười ha hả nói:

“Cô ấy đi ăn máng khác rồi, đến tập đoàn Lăng Vân làm việc, tuy rằng vẫn đảm nhiệm chức vụ CFO, nhưng quyền hạn trong tay cô ấy lớn vô cùng, việc đầu tư cũng là do cô ấy phụ trách, cho nên gần đây em vẫn luôn cùng cô ấy bàn bạc, hơn nữa với mối quan hệ giữa chúng em, 700 triệu đầu tư này là việc ván đã đóng thuyền."

“Như vậy thì thật tốt quá, gần quan được ban lộc, nhưng hai người nói chuyện sẽ chắc chắn hơn."

“Giữa hai chúng em đã đạt được ý định hợp tác sơ bộ, lúc sau cô ấy sẽ cùng với một vị COO khác trong công ty thảo luận, nhưng em cảm thấy vấn đề không lớn.”

Nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan liếc mắt nhìn nhau một cái.

Lâm Dật rất muốn cười, tại sao lại trở thành công ty rất muốn đầu tư?

“Cô Trương ở chỗ này cầu chúc cậu góp vốn thành công.” Trương Thục Mẫn nâng ly lên, muốn mời Lưu Nhất Đạt một ly.

“Cảm ơn cô.” Lưu Nhất Đại nâng ly rượu, mắt liếc nhìn Lâm

Dật, “Không biết hiện tại anh Lâm đang làm việc ở nơi nào?”

“Chỉ là một công ty nhỏ mà thôi, không đáng nhắc tới.”

Lâm Dật bắt đầu hoài nghi, ông trời an bài bữa tiệc lần này, có phải muốn anh đùa chết Lưu Nhất Đạt hay không.

Công ty của anh đang cần tôi đầu tư, vậy mà anh còn dám ở đây ra vẻ?

“Chẳng lẽ là một công ty đang khởi nghiệp?” Lưu Nhất Đạt cười ha hả nói:

“Tuy rằng công ty của tôi cũng đang tiến hành đầu tư mạo hiểm, một khi công ty của tôi có bộ phận đầu tư, anh có cần tôi đầu tư vào công ty của anh không? Suy cho cùng công ty của Khuynh Nhan là công ty gia đình, không phải một mình cô ấy định đoạt, vì vậy để tôi đầu tư cho anh hoạt động là tốt nhất.”

“Đầu tư thì không cần thiết, công ty của tôi chỉ là một công ty nhỏ mang tính chất giải trí, tôi cũng không muốn phát triển lớn, tùy tiện tiêu khiển một chút là được rồi.”

Lục Điềm bên cạnh nhịn không được cười trộm.

Tuy rằng không biết công ty Lâm Dật quy mô to lớn bao nhiêu, nhưng anh đã mua một chiếc xe hơn 60 triệu, công ty anh tuyệt đối không phải chỉ để tiêu khiển.

Ít nhất trong những người có mặt ở đây, không ai có thể mua được một chiếc xe có giá trị như vậy.

Kỷ khuynh Nhan an tĩnh ngồi ở bên cạnh không nói chuyện.

Đối với một người kiêu căng như Lưu Nhất Đạt, hãy để Lâm Dật đối phó với anh ta.

Cô là phụ nữ thì không nên nói nhiều.

Sẽ giống như đang khoe khoang.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 334.

Chương 335. Ông Chủ, Sao Anh Lại Ở Đây?

"Anh Lâm, nếu anh đã nói như vậy, tôi phải nói hai câu với anh."

Lưu Nhất Đạt chống hai tay lên bàn, tỏ vẻ như đang chỉ điểm giang sơn.

"Nếu như là Khuynh Nhan nói những câu như thế này thì tôi sẽ không ý kiến gì cả. Bởi vì dù sao cô ấy cũng là phụ nữ và cô ấy không cần có quá nhiều tham vọng, nhưng anh là đàn ông, anh nói ra những lời thiếu chí khí như vậy có phải là đã làm mất đi phong độ của một người đàn ông rồi không?"

"Tôi thích sống cuộc sống thanh nhàn vui vẻ. Tại sao lại thành không có phong độ?"

"Theo ý kiến của tôi, đàn ông nên chí hướng tứ phương đánh cả thiên hạ. Cũng giống như công ty của tôi, chỉ mất hai năm đã đạt được mức định giá 800 triệu nhân dân tệ. Trong vòng mười năm tới, tôi thậm chí còn có tự tin công ty của tôi sẽ chiếm một vị trí trong ngành Internet trong nước. Và sớm muộn gì anh cũng sẽ bị đào thải nếu anh không có ý chí tiến thủ mà chỉ muốn sống cuộc đời thanh nhàn bình yên." Lưu Nhất Đạt nói:

"Và nếu anh tìm Kỷ Khuynh Nhan làm bạn gái của mình, không phải anh sẽ xem cô ấy như một tấm thẻ bảo hiểm để dự tính lợi thế cho tương lai của mình nếu phán sản đó chứ."

“Anh nói như vậy có hơi quá đáng rồi đó.” Lâm Dật bật cười nói:

“Công ty của tôi quy mô tuy là không lớn nhưng cũng không đến nỗi không có khả năng nuôi sống bản thân.”

"Nhưng tham vọng của anh quá nhỏ bé. Dựa vào hiểu biết của tôi về ngành Internet, đây là một bước lùi."

Lưu Nhất Đạt càng nói càng đắc ý, thậm chí còn châm thêm một mồi lửa.

"Tôi biết anh có thể sẽ cảm thấy xấu hổ khi nhận khoản đầu tư của tôi, nhưng chúng ta đều là doanh nhân, vì vậy không cần phải xấu hổ về mặt tiền bạc. Cũng giống như tôi, sau khi biết Hà Viện Viện trở thành giám đốc tài chính của tập đoàn Lăng Vân, không phải tôi cũng đã tìm kiếm cô ấy xin đầu tư sao."

"Cậu Lưu này, vừa lúc cô muốn hỏi cái này, lai lịch của tập đoàn Lăng Vân này là gì? Thế mà lại có thể rơi vào pháp nhãn của cậu? Cô đã tìm hiểu trên Internet. Có vẻ như đó chỉ là một công ty đầu tư, phía bên dưới là một quỹ ngân sách. Cũng không phải là một nơi quá xuất sắc."

Trương Thục Mẫn cũng có cùng một nghi vấn.

"Cô cũng có nghe nói về công ty này gần đây, và cô không tìm thấy bất cứ điều gì đáng để chú ý."

"Cô Trương, ngài nói như vậy thì chính là có điều không biết rồi. Khối tài sản khổng lồ của tập đoàn Lăng Vân chỉ mới bày ra một góc của tảng băng." Lưu Nhất Đạt nói với giọng đầy hưng phấn:

"Mặc dù em không biết chi tiết cụ thể, nhưng em có thể nói với mọi người một chuyện."

"Tòa nhà Lăng Vân tương ứng với tên công ty Lăng Vân không phải là bọn họ mua quan danh với giá cao, mà là bọn họ đã thu mua toàn bộ tòa nhà."

"Thu mua toàn bộ tòa nhà?"

Tất cả mọi người có mặt đều rất ngạc nhiên, ngoại trừ Kỷ Khuynh Nhan. Bọn họ không ngờ rằng công ty Lăng Vân này lại có thể thực hiện một hành động lớn như vậy.

"Đúng là như vậy, cả hai tòa nhà đều thuộc quyền sở hữu của công ty Lăng Vân. Tiền thân của tòa nhà Lăng Vân này chính tòa tháp đôi Song Tử mang tính bước ngoặt mới của Trung Hải. Em nghe nói ông chủ đứng sau bọn họ đã thu mua hai tòa nhà này với giá 18 tỷ. Sự gan dạ và quyết đoán như vậy không phải thứ mà người bình thường có thể có được."

Trương Thục Mẫn gật đầu.

“Với dũng khí và thủ đoạn quyết đoán như vậy, ông chủ đứng sau tập đoàn Lăng Vân quả thực không phải là loại người đơn giản.” Trương Thục Mẫn thán phục.

"Em cũng nghĩ như vậy, cho nên trước mắt muốn thâm nhập suy nghĩ của Hà Viện Viện về phương diện này. Sau khi đầu tư xong, em sẽ mời ông chủ phía sau cô ấy dùng bữa và tạo lập mối quan hệ thân thiết hơn."

“Nếu có thể hẹn trước, quả là một điều tốt.” Trương Thục Mẫn cười nói:

"Bây giờ cậu có được cơ hội tốt như vậy, phải làm việc thật chăm chỉ, đừng lãng phí."

"Em hiểu rồi, cô Trương."

"Anh Lưu, theo như anh nói, sau này tôi cũng sẽ tìm cách liên lạc với Hà Viện Viện để cô ấy có thể chiếu cố tôi khi công ty của tôi cần đầu tư."

"Đó là điều chắc chắn. Đều là học sinh của cô Trương, người một nhà có lý nào lại không giúp đỡ lẫn nhau." Lưu Nhất Đạt cười nói:

"Nhưng hiện tại quy mô của tập đoàn Lăng Vân đang ngày càng lớn mạnh, Hà Viện Viện lại giữ vị trí quan trọng, ước tính sau này sẽ có rất nhiều người muốn gặp cô ấy, cho nên anh phải nhanh lên."

“Còn không phải sao.” Vương Chí Huy nói:

"Trước đây cô ấy là người tích cực đến thăm cô Trương nhất, nhưng bây giờ chúng ta đã ăn cơm xong rồi cô ấy còn chưa xuất hiện. Điều này cho thấy cô ấy bận rộn như thế nào trong công việc."

"Hà Viện Viện bây giờ đã khác. Sau này anh phải tạo mối quan hệ tốt với cô ấy. Tương lai anh muốn đầu tư bao nhiêu, chỉ cần một câu nói của cô ấy là không thành vấn đề."

“Chỉ là giám đốc tài chính mà thôi, sao tới miệng của anh, lại khiến cô ấy giống như ông chủ phía sau vậy.” Lâm Dật nói.

"Anh không biết bất cứ điều gì về cô ấy, tôi có thể nói với anh một chuyện." Lưu Nhất Đạt nói:

"Ông chủ đứng sau tập đoàn Lăng Vân nắm trong tay rất nhiều sản nghiệp. Tập đoàn Lăng Vân chỉ là một phần trong số đó. Vì vậy ông ấy chuyển giao toàn bộ quyền hạn có được vào tay Hà Viện Viện. Mấy trăm triệu đầu tư cô ấy toàn quyền quyết định, không cần phải báo cáo qua cấp trên."

"Còn nữa, học muội này của tôi về ngoại hình và dáng người đều rất nổi bật, chỉ sợ quan hệ giữa cô ấy và ông chủ sẽ càng lúc càng thân mật hơn, cho nên tôi không cần phải nói đến những chuyện còn lại."

Phụt——

Đồ uống trong miệng thiếu chút nữa bị phun ra hết, Lâm Dật khẽ ấn vào huyệt nhân trung, thậm chí anh còn muốn cho Lưu Nhất Đạt một đạp.

Anh ta đang nói cái quái gì vậy?

Kỷ Khuynh Nhan một tay đỡ lấy trán, nghiêng đầu nhìn qua Lâm Dật, trên mặt cười như không cười, biểu hiện rất nghiền ngẫm.

"Với dáng người gầy gò khô quắp của cô ấy, anh thực sự không thích. Em phải tự tin vào bản thân mình." Lâm Dật thì thầm vào tai Kỷ Khuynh Nhan.

"Thôi đi, em lười để ý anh."

Loại chuyện như thế này, bất kể Lưu Nhất Đạt nói gì, Kỷ Khuynh Nhan đều sẽ không để tâm.

Lâm Dật và Hà Viện Viện xem như ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Hai người họ có thể trở thành bạn tâm giao, bạn tốt tâm sự với nhau mọi chuyện.

Nhưng tuyệt đối không thể phát triển thành quan hệ như vậy.

Bởi vì tính cách căn bản không hợp chút nào.

Cộc cộc cộc——

Ngay lúc mọi người đang trò chuyện, cửa trong phòng vang lên tiếng gõ.

Lục Điềm đứng dậy nói: "Có lẽ là Hà Viện Viện đến rồi, để em đi mở cửa cho cô ấy."

Không có gì ngạc nhiên, người đứng bên ngoài đúng là Hà Viện

Viện, nàng còn cầm trên tay một hộp quà, chuẩn bị đưa cho Trương Thục Mẫn.

“Cô Trương, thật xin lỗi, công ty nhiều việc quá nên em đến muộn.” Hà Viện Viện cúi đầu xin lỗi.

"Dù muộn hay không, cô rất vui vì em có thể đến. Lần sau đến em không cần mua gì theo, nếu không cô sẽ không cho em vào."

"Đây là một chút thành ý của em. Không có ý gì khác. Nếu không có sự dạy dỗ của Cô Trương, em sẽ không thể đạt được thành công như ngày hôm nay. Dù sao ngài cũng phải cho em cơ hội được biểu hiện thành ý chứ."

"Con bé này, vẫn giống y như hồi còn đi học, rất biết ăn nói."

Hà Viện Viện mỉm cười, đi dép lê vào nhà.

“Hà Viện Viện, lại đây ngồi bên cạnh tôi này.” Lưu Nhất Đạt dụi tàn thuốc, hăng hái nói:

"Dạo này có vẻ như cô rất bận. Không dễ gì gặp được cô."

“Anh Lưu đã quá lời, tôi không lợi hại như anh nói.” Hà Viện Viện đáp lại rất thẳng thắn.

"Được rồi, em đừng đứng ở cửa nữa, cô đi lấy cho em một bộ bát đũa, vào nhà ăn cơm trước."

Hà Viện Viện gật đầu, đặt đồ của cô ấy xuống rồi đi vào bên trong nhà.

Mặc dù rất muốn ngồi bên cạnh Kỷ Khuynh Nhan nhưng mọi người đều đã mời mình nên cô ấy vẫn phải nể mặt.

Nhưng đúng vào lúc này, Hà Viện Viện dừng chân lại.

Cô ấy rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Lâm Dật đang ngồi cạnh học tỷ của mình.

"Ông chủ, sao anh lại ở đây?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 335.

Chương 336. Trang Bức Là Thuộc Tính Bị Động

"Tôi bị học tỷ của cô kéo tới đây ăn cơm."

Hà Viện Viện nhìn hai người đầy ẩn ý và nói:

"Ngoại trừ cô chú ở nhà, cô Trương chính là vị tiền bối mà học tỷ tôn kính nhất, học tỷ lại có thể đưa anh đến gặp cô Trương, xin chúc mừng anh được chính thức chuyển thân phận."

"Cô yên tâm, cho dù tôi được chính thức chuyển thân phận, cô cũng sẽ không được tăng lương."

“Chờ đã Hà Viện Viện, vừa rồi cô gọi anh ta là cái gì?” Lưu Nhất Đạt kinh hoảng không kìm chế được hỏi.

“Ông chủ.” Hà Viện Viện bày ra vẻ mặt đương nhiên nói: “Không phải anh ấy đã giới thiệu thân phận của mình rồi sao?

“Anh ta, anh ta là ông chủ của cô sao?” Lưu Nhất Đạt nhìn chằm chằm Lâm Dật, “Anh ta chính là ông chủ đứng đằng sau tập đoàn Lăng Vân sao?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ không giống sao?” Hà Viện Viện hỏi lại.

"Đúng vậy, thật sự nhìn không ra."

Hà Viện Viện cầm lấy bát cơm của cô ấy, bưng bát cơm trở về, vừa ăn vừa nói:

"Cũng bình thường thôi, lúc đầu tôi cũng không tin. Nhưng cũng không còn cách nào khác, anh ấy thật sự rất có tiền, anh ấy bỏ ra 18 tỷ mua cả tòa nhà Song Tử, còn mua hết khu biệt thự Cửu Châu Các, một chiếc xe thôi đã hơn 60 triệu. Khoản đầu tư hai chúng ta đã nói không thể đuổi kịp."

"Lái một chiếc xe hơn 60 triệu..."

Lưu Nhất Đạt bật thốt lên một câu sau đó im bạt, vừa rồi mình đã nói nhăng nói cuội cái gì vậy?

Ngang nhiên chửi bới công ty anh ta nhỏ bé?

Còn muốn trở tay đầu tư vào công ty anh ta?

Nghĩ đến đây, Lưu Nhất Đạt hận không thể tìm được một cái khe đất mà chui vào, bị tát mặt quá xấu hổ.

“Hà Viện Viện, tôi nghe nói hai người đang bàn chuyện đầu tư?” Lâm Dật hỏi.

"À, em cảm thấy công ty của sư huynh cũng không tệ. Anh Kỳ cũng đồng ý với ý kiến của em và dự định sẽ đầu tư 700 triệu trước. Suy cho cùng cũng là hiểu tận gốc rễ."

“Đó là điều tôi định nói.” Lâm Dật gật đầu nói: “Nhưng mà, Lưu sư huynh vừa rồi nói công ty của chúng ta hơi nhỏ và triển vọng phát triển không tốt. Muốn đầu tư tiền vào công ty của chúng ta, cô hãy bàn chuyện lại với anh ấy đi."

"Anh ta muốn trở tay đầu tư vào công ty chúng ta?"

Hà Viện Viện kinh ngạc hỏi lại: "Hành động này là có ý gì?"

“Hành động trang bức.” Lục Điềm cười nói.

"Nó thực sự rất hấp dẫn, và nó có thể được đưa vào một trong mười hành động trang bức hàng đầu của nhân loại."

Bất quá Hà Viện Viện suy nghĩ lại cô ấy liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chắc là do học tỷ, anh Lưu lại giả vờ uy phong trước mặt ông chủ, nếu không anh ấy sẽ không như thế này.

Bởi vì điểm kỹ năng của ông chủ đều ở thuộc tính bị động.

Anh ấy rất ít khi chủ động, bình thường đều là mọi người chủ động trang bức ép anh ấy trước, kích hoạt kỹ năng bị động của anh ấy.

Và loại hành vi này chứa đầy những chi tiết mà người khác không thể học được.

"Lâm tổng, anh xem chuyện này làm phiền sao anh không nói sớm hơn, để như vậy không ổn đâu."

"Nếu tôi nói thẳng ra, điều đó sẽ khiến tôi giống như là đang khoe khoang. Tôi vốn muốn tỏ ra khiêm tốn một chút, không nghĩ đến việc sẽ bị cô ấy làm bại lộ thân phận. Đã làm anh xấu hổ, tôi thật sự xin lỗi, khi trở về tôi sẽ trừ lương của cô ấy. Cô cũng thật là, tại sao lại không cho học trưởng của mình thể diện vậy."

Hà Viện Viện: ? ? ?

Thế mà lại tính lên đầu mình?

Không chỉ giả vờ bị áp bức mà còn tự ý trừ lương của cô, một cục đá ném chết hai con chim, thật là lợi hại.

"Khuynh Nhan, cậu đúng có mắt nhìn nhà. Cậu có thể tìm được một người bạn trai tư bản hùng hậu như vậy. Mình thật sự rất hâm mộ cậu." Lục Điềm nói.

"Cậu không ghen tị với mình sao?"

“Mình không ghen tị.” Lục Điềm nói, “Đẹp trai thôi cũng vô dụng. Bây giờ khả năng nấu nướng mới là tiêu chuẩn để đánh giá một người đàn ông tốt.”

"Có lẽ khiến em thất vọng rồi, bởi vì cơm anh nấu cũng rất ngon."

“Anh còn biết nấu ăn à?” Lục Điềm bất ngờ hỏi lại.

Kỷ Khuynh Nhan rất hào hứng khoe khoang, "Lâm Dật quả thật biết nấu ăn, hơn nữa còn nấu ăn rất ngon."

“Tay nghề của ông chủ là hàng đầu, những món anh ấy làm thật sự rất ngon.” Hà Viện Viện nói thêm vào.

"Cho dù cô có khen tôi cũng vô dụng. Cô làm thân phận của tôi bị bại lộ, tiền lương của cô tôi vẫn sẽ trừ."

"Dựa vào đâu chứ!"

Một bữa tiệc đến hơn tám giờ tối mới kết thúc, mọi người lần lượt rời đi.

Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện và Lục Điềm gặp nhau, bọn họ dường như có điều gì đó muốn nói.

"Ông chủ, bây giờ tôi nên làm gì với công ty văn hóa Phong Lan? Hôm nay Tào Tĩnh Thu đã liên lạc với tôi và hỏi tôi có ý định đầu tư hay không. Tôi đã chính diện trả lời cô ấy."

"Cô không có để lộ tên của cô và anh Kỳ đó chứ."

“Hẳn là không có, tôi làm chuyện này rất cẩn thận.” Hà Viện Viện nói:

"Dù sao thì cô ta cũng đến từ Cisco. Nếu tên của tôi và anh Kỳ bị lộ, nói không chừng toàn bộ kế hoạch cũng sẽ bị ảnh hưởng."

“Vậy được.” Lâm Dật gật đầu nói, “Cô đặt lịch hẹn với cô ấy. Tôi sẽ đích thân đi gặp người này. Đúng rồi, chỉ cần đặt địa điểm ở khách sạn Bán Đảo là được.”

"Ở khách sạn Bán Đảo là được là có ý gì? Đó là khách sạn siêu sang năm sao, chi phí sẽ rất cao." Hà Viện Viện không nhịn được nói:

"Kinh phí của công ty vốn đang rất khẩn trương. Nếu đến một nơi xa hoa như vậy để nói chuyện đầu tư, thì không thể không nghĩ đến công ty."

"Vậy tôi nên đi đâu để nói chuyện?"

"Bỏ ra 100 tệ vào Starbucks nói chuyện là được rồi, vừa tiết kiệm vừa thực tế."

"Starbucks quá rác, nhưng nếu cô trả tiền tôi có thể đi."

"Hừ ~~~"

Hà Viện Viện lấy ra một tờ 100 tệ mới tinh, "Đây là quỹ để các người bàn chuyện làm ăn, cầm lấy đi."

"Cảm ơn Hà đại mỹ nhân."

"Hử? Sao hôm nay miệng của anh lại ngọt vậy? Thật không giống phong cách ông chủ của anh."

Kỷ Khuynh Nhan cười hết sức vui vẻ, "Bởi vì khách sạn Bán Đảo là tài sản riêng của anh ấy, anh ấy đến đó không tốn tiền, ngược lại còn kiếm được lời ở chỗ em 100 tệ."

Hà Viện Viện: ? ? ?

"Tôi chỉ là một nhân viên nhỏ, anh còn lừa cả tôi sao?!"

"Còn nữa anh mua khách sạn Bán Đảo từ khi nào, tại sao tôi lại không biết? Sau này tôi có thể đến đó ở phòng miễn phí không."

"Hô hô ~~~"

"Tại sao anh lại phát ra một tiếng cười xấu xa như vậy."

"Chỉ với ngoại hình này của cô, cả đời cũng đừng mong tìm được người đồng ý cùng cô mở phòng khách sạn, cô đừng mơ mộng nữa."

"Con dao của tôi đâu rồi!"

"Thôi được rồi, đừng cãi nhau nữa, tổng giám đốc, giám đốc tài chính, hai người có thể bình thường một chút được không?"

Dưới sự thuyết phục của Kỷ Khuynh Nhan, cả hai không còn cãi nhau nữa.

Bốn người chia tay nhau ra về, Lục Điềm và Hà Viện Viện rời đi trước.

Lâm Dật quen thuộc đưa Kỷ Khuynh Nhan đến Cửu Châu Các.

Đồng thời trong lòng Kỷ Khuynh Nhan vẫn còn chút dư vị Lâm Dật gọi cô là Khuynh Nhan tiểu bảo bối.

Tuy hơi ngượng ngùng nhưng nghe rất êm tai.

"Em muốn bơi, anh có muốn bơi không?"

Lâm Dật nở nụ cười, "Anh có thể nhìn em bơi, nhưng nếu em có thể thực hiện lời hứa biểu diễn squat áo tắm thì càng hoàn hảo."

"Hừ, anh ảo tưởng đẹp đấy."

Từ cầu thang bước xuống, Kỷ Khuynh Nhan đã thay một bộ áo tắm màu trắng, quấn quanh người một chiếc khăn tắm.

Anh không cần phải nhìn vào bên trong, chỉ cần nhìn cặp đùi đầy đặn và săn chắc đó cũng có thể khiến bộ não của anh tạo nên hơn 100Gb hình ảnh.

Kỷ Khuynh Nhan xuống nước, uyển chuyển bơi lội, Lâm Dật ngồi trên băng ghế, suy nghĩ bước tiếp theo.

Các tác vụ của hệ thống đang được thực hiện một cách có trật tự, vì vậy anh không cần phải mất quá nhiều tâm tư cho những việc này.

Rồi kế tiếp là hai anh em nhà họ Tào.

Nguyên liệu thô của Tào Tương Dư lần lượt được đưa vào, có Vương Nhiễm quan sát cẩn thận nên đó không phải là vấn đề lớn.

Tuy rằng cô ấy vẫn còn trẻ, nhưng Tào Tương Dư lại là một tên chậm phát triển trí tuệ, chỉ cần cô ấy là một người có chỉ số IQ trung bình, đối phó với anh ta sẽ không thành vấn đề.

Lần sau anh phải đi gặp người tên Tào Tĩnh Thu.

Nếu cũng giống như Tào Tương Dư, là một người có cái đầu không linh hoạt, vậy thì trò chơi này, chính anh có thể đứng ở góc nhìn của thượng đế mà chơi.

Nhưng chuỗi hoạt động của cô ta hơi hấp dẫn.

Cô ta không tiếp quản công việc kinh doanh của Cisco, nhưng cô ta đã bắt đầu công việc kinh doanh của riêng mình. Không phải là việc mà một người có chỉ số IQ thấp có thể làm được.

Sau khi xoa dịu suy nghĩ của mình, Lâm Dật cũng đi xuống bơi vài vòng, sau đó tiến tới bơi cùng Kỷ Khuynh Nhan, tận hưởng làn gió biển mát mẻ.

"Anh đang nghĩ gì mà nhìn em với ánh mắt như vậy?"

Kỷ Khuynh Nhan kéo khăn tắm trên người cô, ánh mắt hung hăng của Lâm Dật khiến cô có chút khó chịu.

"Em đến chỗ anh với tư cách là CEO đi."

"Hả? Anh muốn em đến tập đoàn Lăng Vân làm việc à?"

“Ừm, anh có ý này.” Lâm Dật gật đầu nói:

"Vào cuối năm anh có ý tưởng tích hợp các nguồn lực hiện có, nếu như em đến, anh sẽ cảm thấy rất an tâm."

“Không đâu.” Kỷ Khuynh Nhan lắc đầu dứt khoát.

"Trước hết, thành tích của công ty Triều Dương vẫn chưa đáp ứng được kỳ vọng của em và việc em nhảy dù sang công ty Lăng Vân chưa chắc là điều tốt. Sẽ rất khó khăn để thuyết phục mọi người. Đây là điều tối kỵ."

Kỷ Khuynh Nhan thay đổi tư thế và nhìn Lâm Dật.

"Anh Kỳ rất khá, so với Viện Viện thì ổn trọng hơn nhiều, anh có thể tập trung bồi dưỡng anh ấy."

“Anh Kỳ đúng là không có điểm xấu nào, một người rất xuất sắc, nhưng anh ấy quá mức ổn trọng, thiếu chút hung hăng.” Lâm Dật nói ra suy nghĩ của mình.

"Anh ấy và Viện Viện có thể bù đắp cho nhau những thiếu sót trong lĩnh vực này, nhưng một công ty không thể có hai ý kiến."

“Có em cầm giữ sao lưng thì có gì không được."

Lâm Dật nói: “Nếu như em ngại mệt mỏi, anh cũng có thể từ phía sau giúp em. Em muốn làm gì thì làm."

"Tốt như vậy sao?"

"Không phải anh tốt, đây là cơ cấu tổ chức mà một công ty nên có. Tập đoàn Lăng Vân chỉ là có chút đặc biệt, nhưng bản chất không thay đổi."

Lâm Dật có chút xấu hổ khi được khen ngợi, chính anh mỗi ngày đều ở bên ngoài phiêu lãng, làm sao có thể trở thành cơ cấu tổ chức?

"Không phải các CEO của các công ty khác ngày nào cũng đều đi ra ngoài phiêu lãng hưởng thụ sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 336.

Chương 337. Tào Tĩnh Thu Xuất Hiện

“Không phải là đi ra ngoài phiêu lãng, anh dùng sai từ hình dung rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Dù là bộ phận chức năng của cơ quan hay ông chủ của một công ty niêm yết, ai lại ở văn phòng cả ngày. Bọn họ đều bay nhảy khắp nơi bàn chuyện làm ăn, làm chuyện thiên hạ. Người làm việc chính trong công ty chính là phó lãnh đạo, lấy thân phận của anh, nếu như ngồi ngây ngốc cả ngày trong văn phòng mới là không bình thường."

"Nghe nói GDP của các hội sở đều do những người này thúc đẩy."

"Lời nói qua miệng em đều biến thành ý vị khác."

Lâm Dật cười cười, không nói gì.

Hai người nằm trên ghế và ngắm cảnh đêm một lúc rồi mới về nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, Kỷ Khuynh Nhan vẫn dậy làm bữa sáng.

Ngoài ba món ăn truyền thống, cô còn làm thêm một phần salad hoa quả.

Đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, Lâm Dật chuẩn bị nhận công việc.

"Tiểu Dật."

Không đợi anh kịp rời đi thì phía sau có người gọi tên anh, anh quay lại và phát hiện đó là Vương Oánh.

Vương Oánh mặc một chiếc váy màu be với một đôi xăng đan LV quai ngang dưới chân, trông cô ấy khá cao gầy.

"Ăn mặc đẹp như vậy thì không phải là đi hẹn hò đó chứ."

“Em có thích chị đi gặp gỡ những người đàn ông khác không.” Vương Oánh nói.

"Em không có phản đối, nhưng mà xem ra chị không dám."

“Em đã nói như vậy, chị nào dám nữa chứ.” Vương Oánh cười nói, “Nhưng hôm nay đúng là chị đi gặp một người đàn ông.”

"Ai vậy?"

"Em còn nhớ công trình Khánh Phong không?"

“Công trình Khánh Phong?” Lâm Dật lẩm bẩm, “Còn nhớ, hình như còn thiếu nợ công ty chúng ta hơn 10 triệu tệ. Mụ phù thủy Vu Lệ Lệ, còn làm khó cho hai người chúng ta đem hoá đơn qua đó đòi lại. Cuối cùng tiền không đòi được, còn làm hại chúng ta bị đuổi ra ngoài."

Khi đó Lâm Dật chỉ là một nhân viên nhỏ của tập đoàn Triều Dương, ngay cả khi có Vương Oánh ở bên cạnh cũng không thể đảm đương những chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ đã khác, một kẻ hèn như công trình Khánh Phong, căn bản anh không thèm để mắt tới.

"Chính là việc của công trình Khánh Phong kia. Chị vẫn chưa thu được tiền cho đến bây giờ. Phó chủ tịch đã nói với chị về vấn đề trong cuộc họp và nói rằng công ty muốn rút vốn, vì vậy muốn chị tìm cách giải quyết vấn đề này."

“Không phải chứ, đã lâu như vậy rồi mà tiền vẫn chưa về sao?” Lâm Dật nói:

"Ngành bất động sản thế rất coi trọng chữ tín, với cái đức tính này, ước chừng không xa sẽ phá sản. Chị phải thật nhanh chóng lấy lại tiền."

“Cái này em nghĩ sai rồi.” Vương Oánh nói:

"Ngoài tập đoàn của chúng ta, công trình Khánh Phong còn nợ các công ty khác rất nhiều tiền, nhưng danh tiếng của họ vẫn chưa bị ảnh hưởng. Bây giờ bọn họ còn đang sinh long đoạt hổ, dự án về tay liên tục."

"Lại là tìm người tẩy trắng sao?"

"Chị nghe nói rằng bọn họ đã tìm thấy một công ty quan hệ công chúng rất mạnh và đã loại bỏ một số tin tức tiêu cực. Nếu như em không có tìm hiểu sâu về một số tin tức, độ tin cậy của bọn họ có vẻ còn tốt hơn cả tập đoàn Triều Dương.”

“Cũng khá thú vị.” Lâm Dật nói: “Vừa đúng lúc nhàn rỗi không có việc gì làm, em đi theo qua xem thử một chút.”

“Chị cũng có ý này.” Vương Oánh cười nói, “Kỷ tổng dùng buổi tối xong rồi, ban ngày đến lược chị dùng.”

"Câu này nghe có vẻ hơi lạ."

"Em chỉ cần hiểu ý chị đây là được.” Vương Oánh cười nói: “Lái xe của chị đi. Tài liệu và mọi thứ đều để ở trong xe của chị.”

"Được thôi."

Cả hai lên xe của Vương Oánh, nhưng Lâm Dật không lái xe mà muốn để cô ấy tập thêm.

"Em có chắc là muốn để chị lái xe không?"

"Thực hành tạo nên sự hoàn hảo cho một chiếc xe. Em đã lái xe mỗi ngày. Thực hành nhiều hơn là điều tốt cho chị."

“Thật đáng tiếc.” Vương Oánh nói, “Chị đã nghĩ rằng chị sẽ phục vụ em khi em đang lái xe, nếu vậy thì chị đã không có cơ hội rồi.

"Nếu như vậy, em lái xe là được rồi."

"Được rồi, bỏ cái suy nghĩ xấu xa của em đi, trên đường có nhiều người như vậy, thật không biết xấu hổ."

"Chị đã không sợ, em còn sợ cái gì."

"Có thể giống nhau sao, chị là phụ nữ đã ly hôn, không sợ người khác loang tin đồn, nhưng em thì không thể, đối với đàn ông danh dự rất quan trọng."

"Vẫn là một thiếu nữ đã có gia đình mới biết yêu thương người khác."

"Biết thì tốt rồi, nếu không chị đây một chút động lực để tranh giành cũng không có."

Vương Oánh khởi động xe và lái về phía công ty công trình Khánh Phong.

Trên đường đi Lâm Dật gọi điện thoại cho Diêu Đông Lai.

Kiểu này nói chuyện đạo lý là không khả thi, chỉ có thể cho những người như bọn họ ra tay.

Sau nửa giờ, xe Lâm Dật đã đến công trình Khánh Phong.

Quy mô nhỏ hơn nhiều so với tập đoàn Triều Dương, bởi vì hầu hết tất cả các dự án của bọn họ đều xuất phát từ những con đường quan hệ mà lấy được.

Vì vậy, thiết kế tổng thể và hình ảnh của công ty không quá quan trọng.

Sau khi đợi khoảng vài phút, Diêu Đông Lai và Lưu Cường lái hai chiếc xe Wuling Hongguang cùng dừng lại ở cửa.

“Anh Lâm có việc gì cần phân phó sao?” Diêu Đông Lai cười nói.

Bây giờ anh ta và Lưu Cường đang mong muốn được làm việc cho những người như Lâm Dật và Tần Hán, riêng khoản lợi ích của bọn họ trong tương lai là không thể thiếu.

"Chúng tôi đi vào bên trong trước, anh đứng ở chỗ này chờ, nghe theo lệnh tôi là được."

"Tôi đã biết anh Lâm."

Sau vài câu nói, Lâm Dật và Vương Oánh bước vào.

Nhìn thấy hai người, nữ lễ tân nhìn kỹ hơn.

Nhìn hơi quen, nhưng không thể nhớ ra là ai, dường như cô ta đã thấy ở đâu đó.

"Hai vị muốn tìm ai? Hai vị có hẹn trước không ạ?" Nữ lễ tân mặc váy lụa đen và đi giày cao gót hỏi.

"Tôi là Vương Oánh, giám đốc kinh doanh của tập đoàn Triều Dương, và đây là Lâm Dật, đồng nghiệp của tôi. Bốn tháng trước, công ty Khánh Phong đây đã nợ chúng tôi 11,2 triệu tiền thanh toán dự án. Chúng tôi muốn tìm Lý tổng để nói chuyện về việc này."

Biết được danh tính của hai người, nữ lễ tân chợt nhớ ra trước đây cả hai đã từng đến đây, liền nhớ đến để đòi nợ.

Nhưng mà lúc đó Lý tổng hoàn toàn không để ý đến bọn họ, trực tiếp gọi người đẩy bọn họ ra ngoài.

"Tôi thực sự xin lỗi, Lý tổng đang gặp khách hàng và chúng tôi không có thời gian để tiếp hai vị. Xin hãy quay về và chờ tin tức."

"Tôi đã nói chuyện qua điện thoại với anh ta rất nhiều lần, nhưng Lý tổng trả lời qua loa lấy lệ với tôi. Bây giờ tôi đã đến đây, anh ta còn muốn trốn không chịu xuất hiện sao? Anh ta thực sự cho rằng tập đoàn Triều Dương là một tập đoàn ăn chay?"

"Giám đốc Vương xin hãy bình tĩnh lại. Lý tổng của chúng tôi đang gặp một vị khách rất quan trọng. Chúng tôi thực sự không có thời gian để tiếp hai vị. Xin hãy thứ lỗi cho chúng tôi."

"Tôi không muốn……"

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa.” Lâm Dật nói: “Nói nhiều như thế nào cũng là phí lời. Chỉ cần đi lên tìm anh ta là được.”

"Thưa anh, nếu anh muốn đột nhập vào văn phòng của Lý tổng chúng tôi, tôi sẽ gọi người."

Lâm Dật ngẩng đầu liếc mắt nhìn nữ nhân tiếp tân, "Vậy cô gọi đi, tốt nhất là gọi lớn tiếng một chút."

"Anh Bính, có người muốn gây sự, anh đến xử lý một chút."

Đối diện quầy tiếp tân của nữ nhân viên lễ tân, một người đàn ông cởi trần bước ra từ phòng bên kia.

"Mẹ nó, tên nhóc nào không biết sống chết mà đến công trình Khánh Phong của tôi gây sự!"

"Là tôi đây!"

Diêu Đông Lai và Lưu Cường bước vào, "Anh có ý kiến gì không?"

……

Có hai người đang ngồi trên ghế sô pha trong văn phòng ở tầng ba.

Một trong số đó là một người đàn ông trung niên, bụng phệ, mặc áo sơ mi trắng và thắt cà vạt là bộ dạng của một ông chủ trung niên điển hình.

Nhưng người phụ nữ ngồi bên cạnh anh ta đẹp đến không ngờ.

Váy đen quấn ngang hông, áo choàng vải tuyn Chanel, giày cao gót đen, trên gương mặt toát lên vẻ thanh triệt và sắt bén của một người phụ nữ tinh anh.

Người đàn ông đó tên là Lý Khánh Phong, ông chủ của công ty công trình Khánh Phong.

Người phụ nữ này tên là Tào Tĩnh Thu, bà chủ của công ty văn hóa Phong Lan và cũng là con gái thứ hai của Tào Giai Đống, người sáng lập Cisco.

"Cô Tào, đây là khoản thanh toán cuối cùng sáu mươi vạn tệ, cô hãy thu lại."

Tào Tĩnh Thu không do dự, nhẹ nhàng đặt nó vào cặp sách của cô ta.

"Tôi hy vọng sau này Lý tổng có thể tự chủ động như hôm nay, đừng để tôi phải đích thân chạy tới đây. Dù sao thì trời cũng khá nóng."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 337.

Chương 338. Hot girl eo thon chân dài

"Nhất định, nhất định mà." Lý Khánh Phong cười nói. "Chẳng qua là mấy hôm nay công ty mới nhận công trình, có nhiều chổ đều phải dùng tiền, cho nên mới trễ mấy ngày, tổng giám đốc Tào thông cảm nhé."

"Yên tâm, tôi là người làm ăn, trong mắt chỉ có tiền." Tào Tĩnh Thu vuốt tóc, "Chỉ cần thanh toán đúng hạn thì chuyện gì cũng dễ nói."

"Tổng giám đốc Tào nói rất đúng, sau này về mặt PR của chúng ta đều phải nhờ tổng giám đốc Tào rồi."

"Không thành vấn đề, lấy bao nhiêu tiền thì làm bấy nhiêu chuyện, chỉ cần thanh toán đúng hạn, tôi nhất định sẽ dốc hết sức mình."

"Đương nhiên đương nhiên."

Lạch.. cạch --

Cửa văn phòng bị đẩy ra, Lâm Dật và Vương Oánh bước vào.

Lý Khánh Phong cùng Tào Tĩnh Thu đều kinh ngạc nhìn sang, họ không ngờ lúc này lại có người đột nhiên đến.

Ánh mắt của Tào Tĩnh Thu rơi lên người Vương Oánh, thầm bình phẩm từ đầu đến chân.

Mặt mũi và dáng người của cô gái này cũng tốt đấy, nhưng còn thua mình một chút.

Nhưng cái anh chàng đẹp trai đi cùng trông được ghê, lâu lắm rồi chưa thấy tiểu thịt tươi nào đẹp trai như vậy.

Lý Khánh Phong thấy có người đến cũng âm thầm đánh giá.

Ông không có ấn tượng với Lâm Dật nhưng lại lập tức nhận ra Vương Oánh.

Người phụ nữ kia có gương mặt và vóc dáng vô cùng xinh đẹp, ông thèm muốn cô ta từ lâu lắm rồi.

Thế nên Lý Khánh Phong có ấn tượng đặc biệt sâu sắc với Vương Oánh.

Mà ông cũng biết, mục đích Vương Oánh đến đây nhất định là để đòi tiền, do đó ông phải nghĩ cách đuổi cô ta đi mới được.

Ít ra bây giờ, còn chưa phải lúc ra tay với cô ta.

"Tổng giám đốc Lý, đã lâu không gặp."

Lâm Dật thấy Lý Khánh Phong liền cười nói.

"Tôi nhận ra hai người, là người của tập đoàn Triều Dương đúng chứ."

"Tổng giám đốc Lý còn nhớ chúng tôi, vậy thì tốt quá, ngài còn nợ chúng tôi 11.2 triệu tệ tiền công trình, có phải nên trả luôn không?"

Lý Khánh Phong bực bội phất tay, "Chẳng phải chỉ hơn 10 triệu thôi à, có là gì với Lý Khánh Phong tôi đâu chứ, chẳng qua bây giờ có chút khó khăn, đợi thêm ít lâu nữa liền thanh toán cho mấy người, giờ về chờ tin đi."

"Bốn tháng trước, lúc bọn tôi đòi thanh toán, thì ông bảo là tình hình kinh tế khó khăn, giờ lâu như vậy rồi vẫn y chang như cũ, con mẹ nó ông coi bọn tôi là chim non dễ dụ à?"

Tào Tĩnh Thu thoáng giật mình, cậu trai này trông có vẻ hiền lanh, thế mà ăn nói lại mạnh mẽ như vậy.

"Thằng nhãi kia, mày có ý gì! Dám nói chuyện với Lý Khánh Phong tao bằng kiểu đó à!"

"Tổng giám đốc Lý, bọn tôi không có ý gì hết, chỉ mong ông kết toán hạng mục giải quyết hết nợ nần, chút chuyện nhỏ như vậy, chúng tôi không muốn phải dùng đến pháp luật, chúng ta đều là người cùng ngành, ăn cùng một bát cơm, cũng không muốn đập bát cơm của ai hết, mong ông có thể thông cảm điều khó xử của chúng tôi."

Dù sao cũng là mình đuối lý, giờ lại được Vương Oánh khuyên bảo, nên sắc mặt Lý Khánh Phong cũng hơi tốt lên.

"Chuyện cần nói thì tôi nói hết rồi, chỉ hơn 10 triệu thôi mà, ít lâu nữa tôi trả cho mấy người ngay, giờ tôi còn mấy chuyện khác phải làm, mấy người đừng ở đây phiền tôi nữa." Lý Khánh Phong hừ một tiếng rồi lạnh lùng nói.

"Tôi cũng không rãnh mà ở đây đôi co với ông, tôi cho ông mười phút, mau gôm đủ 11.2 triệu, nếu không thì nói lời tạm biệt với cái công ty xấu xa của ông luôn đi."

"Mày uy hiếp tao à?" Lý Khánh Phong híp mắt nói.

"Chúc mừng ông đáp đúng rồi đấy."

Tào Tĩnh Thu lắc đầu, xem ra đây cũng chỉ là một tên ngốc.

Chỉ là một nhân viên quèn, lại dám ăn nói càn rỡ như vậy, anh ta dựa vào đâu chứ?

Chẳng lẽ là cô nàng đang đứng cạnh à?

"Thằng nhóc, mày chơi tao không nỗi đâu, Lý Khánh Phong tao làm công trình nhiều năm rồi, mày cho là tao không biết gì à?" Lý Khánh Phong nói với vẻ lạnh lùng:

"Tao nhân nhượng để bọn mày đi là đã nể tình lắm rồi, nếu chọc giận tao, thì bọn mày cũng khỏi đi luôn."

Lâm Dật ngồi xuống ghế sa lon, giang tay ra, nói:

"Tôi thấy ông chỉ giỏi nói khoác, với lại bọn tôi kiếm đủ chứng cứ rồi."

Mặt Tào Tĩnh Thu thoáng hiện ý cười, cô thấy chuyện này thật khôi hài, cũng có chút chờ mong xem người thanh niên kia sẽ giải quyết thế nào.

"Được rồi, vậy tao sẽ tìm người tới đây, hàng huyên với bọn mày một chút."

Vương Oánh thấy Lý Khánh Phong vò mẻ chẳng sợ nát, liền bối rối, bèn bước tới giải thích:

"Tổng giám đốc Lý, tôi hy vọng ông có thể tuân thủ nghiêm ngặt danh dự cùng điều khoản quy định của ngành sản xuất, bọn tôi tới đây là chuyện phải làm, cũng không có ý định gây rối, nếu ông định giải quyết vấn đề theo cách cực đoan, thì bộ phận PR cùng bộ phận pháp lý của tập đoàn Triều Dương cũng chẳng để yên đâu."

"Lý Khánh Phong tao lăn lộn nhiều năm, có loại người nào mà chưa từng gặp, mày tưởng tao sợ à? Có tổng giám đốc Tào làm chổ dựa, thì dù bọn mày có bôi đen tao thì cũng chẳng sao hết."

"Tổng giám đốc Tào?"

Lâm Dật lẩm bẩm, bất chợt có cảm giác không lành.

"Không sai, người này là tổng giám đốc Tào của công ty văn hóa Phong Lan." Lý Khánh Phong phách lối nói.

"Với danh tiếng của cô ấy trong ngành này, thì dù hôm nay tao có đập gãy chân mày, thì cũng không ảnh hưởng gì đến công ty xây dựng Khánh Phong đâu, nếu bọn mày thức thời thì cút xa một chút, đừng đứng đây phiền bọn tao bàn chuyện."

"Đệch."

Lâm Dật thầm mắng, anh vừa bảo Hà Viện Viện hẹn cô ta xong, nào ngờ hôm nay lại gặp, mà còn trong hoàn cảnh thế này nữa chứ.

Năng lực điều tra của cô bé ngốc Hà Viện Viện quả nhiên không phải để trưng cho đẹp.

Cô nàng này quả nhiên là một hot girl eo thon chân dài.

Vậy chiều nay, nhất định phải cùng cô ấy trao đổi nhiều hơn mới được.

Tào Tĩnh Thu ngồi yên ở một bên không nói, bởi vì từ nãy đến giờ, lúc ánh mắt hai người vô tình chạm vào nhau, cô đã từ ánh mắt của Lâm Dật, thấy được một điều gì đó.

"Chuyện của công ty văn hóa Phong Lan thì cứ để đấy, nhưng nếu ông không trả tiền, thì đừng hòng rời khỏi văn phòng."

"Tao thật muốn xem thử, mày lấy gì để giữ chân tao."

Lý Khánh Phong mắng một câu, rồi hướng ra ngoài hét lớn.

"A Bính, mau gọi người tới đây, chỗ này có một thằng mù, mày tới đập gãy chân nó cho tao."

Một tiếng đá mạnh vừa vang lên, cửa căn phòng liền bị đá bay.

Một gã to con bị ném vào.

Sau đó, mười mấy người lần lượt bay từ ngoài vào, khiến Lý Khánh Phong nhìn thấy cũng sững sờ.

Bởi người vừa bị ném vào chính là A Bính, tài xế và cũng là thủ hạ đắc lực của ông ta.

Nhưng lúc này, hắn đã hôn mê bất tỉnh rồi, nằm dưới đất hệt như một người chết, không còn chút tri giác.

Lý Khánh Phong cùng Tào Tĩnh Thu đều ngạc nhiên đến sững sờ.

Ai cũng không nghĩ tới, mọi chuyện lại thành thế này.

Lý Khánh Phong nhanh chóng nhận ra người đang bước vào.

"Anh Cường, anh Đông, chuyện này là sao? Đang yên đang lành sao lại ra tay với người của tôi."

Lưu Cường cùng Diêu Đông, đều là những tên côn đồ nổi danh tại Trung Hải, kẻ xấu xa như Lý Khánh Phong đương nhiên cũng thường hay liên hệ.

Nhưng mấy kẻ này bình thường vẫn hay xưng anh gọi em với mình, giờ sao lại như thế?

"Con mẹ nó mày còn chưa hiểu chuyện gì à? Mày đụng đến Lâm tiên sinh, bọn tao chưa đập nát văn phòng mày thì coi như nể mặt lắm rồi đấy."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 338.

Chương 339. Mang Danh Người Đàn Ông Cặn Bã Là Vinh Dự

Lý Khánh Phong giật mình, bất giác nhìn về phía người thanh niên đang ngồi trên ghế salon.

Biểu tình từ khó hiểu rồi chuyển thành kinh ngạc.

Chẳng lẽ người này có quen với cả Lưu Cường cùng Diêu Đông Lai?

Tào Tĩnh Thu yên lặng ngồi xem náo nhiệt.

Cách nhìn của cô đối với Lâm Dật cũng có chút thay đổi.

Người thanh niên này không phải là kẻ hữu dũng vô mưu, mà anh ta hiểu rất rõ những quy tắc ngầm trong ngành xây dựng.

Mà kẻ có thể ăn nên làm ra trong cái ngành này, hiếm có người nào có bối cảnh sạch sẽ.

Nên thông thường thì mấy cách làm bình thường chẳng hề có tí tác dụng nào.

Lúc này anh ta chọn cách nhờ người giúp, có lẽ là biện pháp hữu hiệu nhất.

"Đây không phải là địa bàn của ông sao? Còn bao nhiêu người gọi hết luôn đi, để tôi xem ông có đập gãy được chân tôi được không."

"Đừng đừng đừng Lâm tiên sinh, ngài đừng giận vì mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy chứ, không đáng đâu."

Lý Khánh Phong móc ra một điếu thuốc, đưa cho Lâm Dật, "Tôi cũng là bạn của anh Cường với anh Đông, chúng ta cũng coi như là người một nhà, có chuyện cứ từ từ nói."

"Người đẹp trai như tôi, sao có thể là người một nhà với ông chứ, đừng có tự dát vàng lên mặt mình như thế."

Tào Tĩnh Thu xoa xoa chân mày, thật không thể nào hiểu nỗi cái tên này.

"Vâng vâng vâng, tôi xấu như vậy, đương nhiên không xứng với Lâm tiên sinh đây." Lý Khánh Phong nói.

"Chuyện khất nợ là lỗi của tôi, bây giờ tôi lập tức trả tiền cho ngài."

"Tiền vốn là 11.2 triệu tệ, tiền lãi thì tôi cũng không tính toán chi li chi cho mệt, tổng cộng 15 triệu tệ, nộp đủ."

"Lãi nhiều vậy. . ."

Chân Lý Khánh Phong cũng bắt đầu run rẩy, tiền trong công ty của ông ta chẳng còn được bao nhiêu, nếu phải trả 15 triệu, thì xem như không thể làm những công trình khác.

"Không trả tiền lời cũng được, vậy lấy một chân của ông ra đổi đi."

"Lâm tiên sinh bớt giận, tôi lập tức chuẩn bị tiền."

Lý Khánh Phong lấy chi phiếu ra, run rẩy viết số tiền 15 triệu xuống.

Lúc viết mấy chữ này, lòng ông ta dường như đang chảy máu.

Lâm Dật giao chi phiếu cho Vương Oánh, "Đi thôi, mọi chuyện giải quyết xong rồi."

"Ừ."

Vương Oánh cầm chi phiếu, nhẹ nhàng thở ra, may mà hôm nay cô dẫn Lâm Dật theo, nếu không thì với năng lực của mình, căn bản không thể nào giải quyết chuyện của Lý Khánh Phong, càng không thể thu hồi nợ được.

Tào Tĩnh Thu nhìn theo mấy người vừa rời đi.

Cô chợt thấy hình như mình đã tính sai.

Người thanh niên đó không phải được Vương Oánh bao nuôi, mà là anh ta bao nuôi cô nàng ấy.

Đàn bà càng có tuổi, lại càng có thị trường.

"Tổng giám đốc Tào, có chuyện này tôi muốn nhờ cô giúp." Lý Khánh Phong nghiêm túc nói.

"Giúp chuyện gì? Chẳng lẽ ông còn muốn đối phó mấy người này à?"

"Không sai, cơn giận này, tôi nuốt không trôi." Lý Khánh Phong siết chặt hai tay:

"Tuy Lưu Cường cùng Diêu Đông Lai rất khó đối phó, nhưng ở Trung Hải, vẫn có thể kiếm được người có thể chống lại bọn họ, tôi đi chuẩn bị ít tiền, kiếm người xử lý chuyện này, mặt khác, mong cô tạo chút áp lực dư luận lên phía tập đoàn Triều Dương, tôi muốn cho bọn chúng biết, hậu quả của chuyện đắc tội với Lý Khánh Phong tôi là như thế nào."

Tào Tĩnh Thu nhún vai, "Không thành vấn đề, chỉ cần trả đủ tiền, thì mối làm ăn nào tôi cũng nhận."

"Tiếp theo phải làm thế nào, tôi sẽ liên hệ lại với ông sau, tổng giám đốc Tào cứ yên tâm, chi phí dùng để PR nhất định sẽ khiến ông hài lòng."

"Cứ vậy đi, chiều tôi còn có hẹn, đi trước nhé."

Tào Tĩnh Thu nói xong, liền lấy túi xách rồi bước từng bước tao nhã rời khỏi văn phòng của Lý Khánh Phong.

Sau khi rời khỏi công ty xây dựng Khánh Phong, Tào Tĩnh Thu không về công ty.

Do chiều còn phải bàn chuyện đầu tư, nên cô bèn đặt phòng tại khách sạn Bán Đảo, để tiện việc nghỉ ngơi và chuẩn bị tư liệu.

Sau khi lấy được tiền, Lâm Dật cùng Vương Oánh liền trở lại tập đoàn Triều Dương.

"Tiểu Dật, cảm ơn cậu." Vương Oánh nói: "Nếu chị gặp chuyện như vậy, chắc chắn sẽ bị dọa chết."

"Sau này hễ gặp chuyện không giải quyết được thì cứ gọi cho em.” Lâm Dật dặn dò.

"Vậy khoảng 3 triệu 8 còn dư, chị cứ giữ đi, không cần nộp cho phòng tài vụ."

"Không được đâu, đây là tiền của chính cung nương nương, chị không dám nuốt riêng đâu."

"Có mấy triệu thôi mà, đâu cần nghiêm trọng như vậy chứ."

"Đây là vấn đề nguyên tắc, chị không làm vậy đâu." Vương Oánh nói.

"Bây giờ chị rất thỏa mãn với cuộc sống này, nên không thể nhận khoản tiền không phải của mình."

"Được thôi, tùy chị vậy."

"Còn cậu, tối nay có việc gì không?" Vương Oánh nói: "Chị mới chuyển nhà, cậu còn chưa đến lần nào đấy, hay tối nay qua ăn cơm đi?"

"Được, lâu lắm rồi không được ăn đồ chị nấu."

Trò chuyện đôi câu, Lâm Dật lái xe rời đi, đến một giờ chiều, anh nhận được bảy đơn, chạy được 110 cây số.

Lâm Dật thầm tính, mấy hôm nay, mình đã chạy gần 600 cây số, tốc độ cũng tạm được.

Anh lái xe đến khách sạn Bán Đảo, Vương Thiên Long không có mặt, nên quản lý đại sảnh đến tiếp đón Lâm Dật.

"Đừng để ý đến tôi, mọi người cứ lo làm việc của mình là được." Lâm Dật phất phất tay, "Tôi lên lầu hai kiếm chút gì ăn đây."

"Dạ rõ thưa tổng giám đốc Lâm, nếu có việc gì cần, ngài cứ gọi chúng tôi."

"Được."

Chỉ từ điểm này là có thể nhìn ra, không phải ngẫu nhiên mà Vương Thiên Long có thể lên làm quản lý.

Nếu Vương Thiên Long gặp tình huống như thế này, nhất định sẽ dọn sạch nơi này, mời hết những người đang ở tầng hai đi nơi khác.

Mặc dù Lâm Dật nhất định sẽ không để anh ta làm như vậy, nhưng anh ta nhất định sẽ giả vờ giả vịt không nghe thấy.

Mà mấu chốt của việc vuốt mông ngựa, chính là ở điểm này.

Lâm Dật gọi vài món rồi kiếm một nơi kín đáo ngồi xuống, bắt đầu ăn.

Bàn bạc chuyện đầu tư gì chứ, lấp đầy bụng trước đã.

"Lâm tiên sinh?"

Ngay lúc Lâm Dật đang ăn đến quên cả trời đất, thì lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi mình.

Anh quay đầu nhìn, liền nhận ra người đến là Tào Tĩnh Thu.

"Đúng là anh đấy à." Tào Tĩnh Thu cười nói: "Buổi sáng vừa gặp, đến chiều lại gặp, đúng là rất khéo."

"Nghe cô nói mấy câu này, sao tôi thấy như có hàm ý gì ấy nhỉ?"

"Giúp người ta thu về hơn 10 triệu tiền sổ sách, với tình tính của Lâm tiên sinh đây, tôi không tin anh sẽ đưa người ta về công ty đâu."

"Cô nói vậy, tôi cứ y như một gã đàn ông hư hỏng ấy nhỉ."

"Thật ra tôi thấy, danh hiệu gã đàn ông hư hỏng một lời khen đấy chứ." Tào Tĩnh Thu nói:

"Nếu có người nói tôi là một người phụ nữ hư hỏng, tôi vui còn không kịp."

"Logic kiểu gì vậy?"

Chỉ bằng vài câu đơn giản, Lâm Dật có thể đoán được.

Người như Tào Tĩnh Thu, thật sự có mạch não chẳng giống người bình thường.

"Chỉ những kẻ có cả dung mạo lẫn tiền tài, thì mới có thể thành người hư hỏng, tôi nghĩ đây là sự khẳng định lớn nhất về một người đàn ông thành công chứ nhỉ."

"Cám ơn cô đã đánh giá tôi như vậy, điều này thật sự làm giảm chút áy náy của một gã đàn ông xấu xa đấy."

Lâm Dật giương cằm, "Tôi có gọi vài món, có muốn ngồi ăn chung không?"

"Cảm ơn ý tốt của Lâm tiên sinh, nhưng có lẽ không được đâu." Tào Tĩnh Thu vuốt vuốt tóc rồi nói:

"Tôi có hẹn với người khác bàn chuyện làm ăn, nên không thể bồi ngài được, mà tôi thấy, hai người chúng ta, không hợp ngồi ăn chung đâu."

"Vì sao?" Lâm Dật nói: "Cô khinh thường người đàn ông xấu xa này à?"

"Tổn thương lẫn nhau thì chẳng được gì cả, thế nên cảm ơn ý tốt của Lâm tiên sinh nhé."

"Khoan hãy nói đến chuyện ăn cơm, cô đang hẹn người bàn chuyện đầu tư đúng không?"

"Ừm? Làm sao anh biết?"

"Tôi chính là Lâm Dật."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 339.

Chương 340. Trầm Thiên Trác về nước

"Anh, anh nói cái gì? Anh là tổng giám đốc Lâm của tập đoàn Lăng Vân!"

"Không giống à?"

"Quả thật có chút ngoài ý muốn." Tào Tĩnh Thu thoáng bình tĩnh lại.

Đối với cô, tin tức này thật quá bất ngờ.

Cô không nghĩ tới mình sẽ gặp nhà đầu tư bằng phương thức như vậy.

"Bây giờ có thể ngồi xuống rồi chứ?"

"Đương nhiên."

"Còn cảm thấy tôi là một người đàn ông hư hỏng nữa không?"

"Không cảm thấy, anh là người tốt."

"Thái độ của cô thay đổi nhanh quá, làm tôi không dám bỏ cô."

"Hết cách, ai bảo anh có tiền, vốn đầu tư theo kế hoạch của chúng tôi là 14 triệu, nếu anh có thể bỏ nhiều hơn, thì thái độ của tôi, có lẽ còn nhiệt tình hơn nữa đấy." Tào Tĩnh Thu cười nói.

Lâm Dật gõ nhẹ tay lên bàn, "Tôi góp 20 triệu."

"Sau đó thì sao? Tự nhiên khi không tăng thêm 6 triệu, chẳng lẽ là định tán tỉnh tôi? Ngài Lâm thật đúng là dám ra giá đấy."

"36% cổ phần."

Tào Tĩnh Thu thoáng khựng lại, cô bắt đầu nhìn Lâm Dật với ánh mắt dò xét, không nghĩ tới anh ta lại có thể nói thẳng ra như vậy.

"Dựa theo cách phân chia cổ quyền thông thường, 20 triệu chỉ có thể mua được 32%."

"Nhưng đối với một nhà đầu tư thiên thần*, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, từ series A rồi series B, chúng ta phải cùng nhau bỏ vốn." Lâm Dật tách chân của con cua hoàng đế, "Mấy công ty khác không đầu tư nhiều vậy đâu."

(天使轮: nhà đầu tư thiên thần: là những người cung cấp vốn cho các công ty khởi nghiệp hoặc các doanh nghiệp nhỏ để đổi lấy quyền sở hữu trong công ty

Series A: là chỉ một công ty khởi nghiệp bắt đầu mở rộng hoặc bắt đầu tăng trưởng Vòng series A thường là sự tham gia của các nhà đầu tư mạo hiểm và thiên thần. Nếu đã có mặt trước đó, nhà đầu tư sẽ xem xét nguồn vốn họ bỏ ra đã được sử dụng như thế nào và liệu lần đầu tư này có tốt cho nguồn quỹ của họ.

Series B: Huy động vốn từ các quỹ đầu tư. Số tiền trong giai đoạn này dùng để xây dựng công ty dựa trên những thành công hiện có, với việc mở rộng đội ngũ, không gian địa lý để khám phá các thị trường mới và nhìn chung là mở rộng về mặt quy mô.)

"14 triệu là hạn mức góp vốn, cái này đã hơn rất nhiều công ty khác rồi, ngài Lâm muốn góp thêm 6 triệu, nhất định còn có nguyên nhân khác."

Sự nhạy bén của Tào Tĩnh Thu về lĩnh vực thương nghiệp, khiến Lâm Dật có chút ngoài ý muốn.

Hơn hẳn Tào Tương Dư.

"Nếu tôi nói rằng mình đánh giá cao tiềm lực của công ty, thì nhất định cô sẽ cho rằng tôi đang nói khoác." Lâm Dật nói:

"Nhưng nếu tôi nói, là do tôi nhìn trúng dáng người của cô, thì nhất định cô sẽ coi tôi là người đàn ông cặn bã, như vậy thì không cần đến 20 triệu nữa, cứ theo kế hoạch vốn đầu tư ban đầu của cô đi, 14 triệu là đủ."

Lúc này, dù im lặng hay trả lời ra sao, đều sẽ lâm vào thế bị động, từ đó rơi vào cạm bẫy của Tào Tĩnh Thu.

Cho nên không thể trả lời chính diện.

Mà cách phản đòn của Lâm Dật, lại khiến Tào Tĩnh Thu không biết phải chọn thế nào.

"Tôi biết tập đoàn Lăng Vân lắm tiền nhiều của, nhưng tôi cũng hiểu, mỗi khoản đầu tư mạo hiểm* đều phải theo quy trình xử lý nghiêm ngặt, sao ngài Lâm có thể hành động một cách tùy tiện như vậy được?"

(风险投资: Venture Capital: gọi tắt là VC hay khoản đầu tư mạo hiểm: là nguồn tài chính mà các nhà đầu tư cung cấp cho các công ty khởi nghiệp và các doanh nghiệp nhỏ được cho là có tiềm năng tăng trưởng dài hạn)

"Cô cũng biết tập đoàn Lăng Vân lắm tiền nhiều của, chẳng lẽ 6 triệu không thể gọi là tiền à?"

"Đương nhiên." Tào Tĩnh Thu nói: "Nếu ngài Lâm không không hài lòng với khoản đầu tư này, thì cần gì vội vàng đến đây gặp tôi?"

"Tôi đến đây dùng cơm, tình cờ gặp cô, vậy có vấn đề gì không?"

"Nhưng sao lại chọn chỗ này? Không phải là để chính thức gặp nhau sao?"

"Khách sạn Bán Đảo này là tài sản của tôi, đến đây ăn cơm cũng chẳng mất tiền."

Tào Tĩnh Thu: . . .

Dù bên ngoài tỏ ra bình tĩnh, nhưng Tào Tĩnh Thu vẫn thoáng giật mình, cô không ngờ khách sạn này cũng là của anh ta.

Có lẽ đây chỉ là một phần nhỏ, xúc tu của tập đoàn Lăng Vân trong các ngành khác, chỉ sợ còn nhiều hơn so với mình nghĩ.

"Được, về phần trăm cổ phần, tôi đồng ý."

"Vậy ký hợp đồng đi."

Ngay sau đó, hai người họ liền ký kết hợp đồng đầu tư, với Lâm Dật, đây có thể xem như bước đầu thành lập quan hệ với Tào Tĩnh Thu.

Chuyện tiếp theo, chính là đề phòng cô ấy gia nhập vào viện nghiên cứu Cisco, coi như là một nước cờ bảo vệ.

Nhưng với tình huống bây giờ, Tào Tĩnh Thu không có hứng thú gì với đối viện nghiên cứu Cisco.

Bằng không với nguồn vốn của viện nghiên cứu Cisco, cô ấy sẽ không cần đến khoản tiền này.

"Tổng giám đốc Lâm, anh định khi nào thì cử người sang?" Tào Tĩnh Thu hỏi.

Trong lĩnh vực đầu tư, sau khi nhận được vốn đầu tư mạo hiểm, bình thường bên đầu tư sẽ cử người tham gia vào công ty, nhưng chỉ để xem xét, không nắm nhiều thực quyền.

"Không cần cử người, tôi tin năng lực của cô."

"Chúng ta chỉ mới gặp lần đầu, mà anh đã tin vào năng lực của tôi?"

"Đến thằng ngốc như Lý Khánh Phong, cô còn có thể tẩy trắng, thì tôi có gì phải sợ." Lâm Dật nói:

"Trên thương trường thì bàn chuyện thương trường, chỉ cần cô có thể đem lại lợi nhuận là được, nhưng các bản báo cáo về việc sắp xếp sau này thì phải đưa tôi một bản."

"Chuyện này dễ, tôi sẽ tiến hành, nhưng sau này công ty sẽ phát triển về lĩnh vực truyền thông, tổng giám đốc Lâm có ý kiến gì không?"

"Lĩnh vực truyền thông cũng rất tốt." Lâm Dật nói: "Cứ ký hợp đồng với mấy nữ diễn viên xinh đẹp, nhưng đừng chọn tuổi nhỏ quá, dưới mười tám tuổi là phạm pháp đấy."

"Tôi hiểu ý ngài." Tào Tĩnh Thu cười nói:

"Tổng giám đốc Lâm rộng rãi như vậy, thì tôi cũng nên giúp anh một chuyện đi."

"Chuyện gì?"

"Hôm nay anh chơi Lý Khánh Phong một vố, thằng ngu kia chưa từ bỏ ý định đâu, ông ta đang chuẩn bị tìm người đối phó với anh đấy."

"Đầu óc của ông ta bị chó ăn rồi à?"

"Chắc bị ăn sạch rồi ."

"Được, tôi sẽ xử lý việc này ."

Reng reng reng ——

Đúng lúc này, điện thoại của Tào Tĩnh Thu đột nhiên vang lên, cô nhẹ nhàng bắt máy.

"Chuyện này tôi còn đang suy nghĩ, giờ chưa muốn bàn đến."

"Anh ta không phải đang ở nhà à, kêu tới đi, tôi là phụ nữ, không tiện tham gia đâu."

"Để sau đi, tôi đang bàn công việc, khi nào rãnh sẽ nói tiếp."

Chỉ trò chuyện vài câu, Tào Tĩnh Thu đã cúp máy, nhưng qua đó, Lâm Dật cũng gom được vài chi tiết hữu dụng.

Người gọi đến chắc là cha của cô ta, Tào Gia Đống.

Hơn nữa, dựa theo cách nói, thì hình như có ý định muốn kêu cô ta về tiếp quản.

Nhưng Tào Tĩnh Thu lại không hề muốn.

Tào Tương Dư thật đáng thương, vì muốn chứng tỏ mà liều cả mạng, nhưng lại bị Tào Gia Đống loại khỏi danh sách.

"Có chuyện gì à, sao sắc mặt cô lại xấu như vậy chứ." Lâm Dật thuận miệng hỏi.

"Chuyện trong nhà thôi, thật khiến người ta đau đầu."

"Có gì đâu, đừng nói là trong nhà đang hối thúc cô kiếm tiền mua nhà cho anh cô nha."

"Với gia cảnh của nhà tôi thì chưa đến mức lo âu vì chuyện nhà cửa đâu." Tào Tĩnh Thu nhấp một ngụm cà phê nói, "Chẳng qua có chút chuyện, cha tôi không xử lý được, nên muốn tôi qua giúp."

"Nhìn không ra, cô còn là con nhà giàu có đấy."

"Chỉ là làm ăn nhỏ thôi." Tào Tĩnh Thu không muốn nói nhiều về chuyện này với Lâm Dật, "Trong nhà có chút việc, tôi đi xử lý trước, xin lỗi không thể tiếp tục trò chuyện với tổng giám đốc Lâm."

"Được rồi."

Tào Tĩnh Thu rời đi, Lâm Dật yên lặng ăn chút thức ăn.

Câu nói cuối cùng của cô ta trước khi rời đi đã tiết lộ không ít tin tức.

Tuy đã độc lập, nhưng hình như vẫn chưa tách hẳn, nếu như vậy sau này phải cẩn thận một chút.

Reng reng reng ——

Ngay lúc này, di động của Lâm Dật vang lên, người gọi đến là Trầm Thiên Trác.

"Anh Trầm à, giờ ở Mỹ cũng đã hai giờ sáng rồi, vậy mà anh còn có thời gian gọi tôi sao?"

"Thời gian làm việc của lập trình viên chẳng theo quy tắc nào đâu." Trầm Thiên Trác nói với giọng trêu chọc.

"Vậy nhất định anh không phải là một lập trình viên giỏi, vì tóc anh mọc tốt quá mà."

"Ha ha, cậu đùa vui thật đó." Trầm Thiên Trác cười nói:

"Tôi vừa xong việc, rãnh rỗi nên gọi cho cậu."

"Chừng nào về, tôi tới đón." Lâm Dật cười nói.

"Thật là cái gì cũng không gạt nỗi cậu." Trầm Thiên Trác nói:

"Tôi nghĩ kỹ rồi, ít hôm nữa sẽ về nước, cậu chuẩn bị sẵn tiền đi, đây là công trình lớn đấy."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 340.

Chương 341. Bất Ngờ Lắm Phải Không?

“Thật tuyệt”

Lâm Dật thở phào một hơi, việc này cuối cùng cũng đã giải quyết xong.

"Chừng nào anh về nước?"

"Chưa xác định thời gian cụ thể, tôi đang bàn chuyện này với đoàn đội của tôi đấy."

"Cậu không cần tốn công vậy đâu, khi nào về tôi sẽ thông báo, chổ tôi có mấy người tất cả sẽ nghe theo sự sắp xếp của cậu."

"Thiết bị Mask Aligner(*) rất phức tạp, nhất định phải mang hết những người có liên quan về, mới có thể đạt được hiệu quả cao nhất."

(*) Mask Aligner: những chương trước gọi là máy quang khắc là thiết bị dùng trong kỹ thuật quang khắc bằng ánh sáng, một kỹ thuật được sử dụng phổ biến nhất trong công nghiệp bán dẫn và công nghệ vật liệu nhằm tạo ra các chi tiết của vật liệu và linh kiện với hình dạng và kích thước xác định)

"Vậy cũng được, tôi không nhúng tay vào việc này nữa đâu, trước khi về nhớ điện cho tôi, tôi mở tiệc đãi anh."

"Sắp tới đừng gọi Trầm lão đại nữa, tôi sắp phải đổi giọng kêu cậu một tiếng ông chủ Lâm kìa."

"Ha ha, đừng vậy chứ, tôi chịu không nổi đâu." Lâm Dật cười lớn.

"Được rồi, chuyện quan trọng cũng nói xong rồi, tôi không phiền anh nữa, về nước rồi tán gẫu sau nhé."

"Không thành vấn đề."

Lâm Dật cúp điện thoại, rồi vặn vặn thắt lưng, cả người đều trở nên hưng phấn.

Trầm Thiên Trác sắp về nước, phải tranh thủ chuẩn bị trước chổ ở cho anh ta mới được, những người khác có thể mặc kệ, nhưng anh Trầm thì phải đặc biệt chiếu cố mới được.

Tuy có ý định này, nhưng chuyện mua nhà, Lâm Dật thấy không cần gấp, bởi vì theo cách nói của Trầm Thiên Trác, thì phải ít lâu nữa anh ta mới về được.

Dù sao mình cũng phải chạy Didi, lúc nào thấy thì mua luôn cũng được, cũng không gấp lắm.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật tiếp tục chạy Didi.

Mãi đến bốn giờ rưỡi chiều, anh mới lái xe về tập đoàn Triều Dương, đón Kỷ Khuynh Nhan tan sở.

"Tiểu Dật, đến sớm vậy."

Lâm Dật vừa ngừng xe thì thấy Vương Oánh bước khỏi thang máy.

Trông bộ dáng vui vẻ của cô, chắc hẳn tâm trạng rất tốt rồi.

"Tối nay có hẹn đến chổ chị ăn, không phải bây giờ em đang đến rước chị sao."

"Chị mới không cần cậu đón." Vương Oánh cười nói:

"Chị biết cậu đến đón Kỷ Khuynh Nhan chứ gì, sau khi đưa cô ấy về, nhớ qua nhà chị đấy, chị nấu đồ ngon cho cậu."

"Ở nhà chờ em đi."

"Chị đi trước, nhớ đến sớm đấy."

"Được."

Lâm Dật sờ cằm nhìn Vương Oánh lái xe rời đi.

Sống cùng với một người phụ nữ như vậy cũng không có gì thiệt thòi.

Cô ấy hiểu rõ vị trí của mình, cũng biết rõ cái gì nên làm, cái gì không nên làm.

Đây cũng là lý do mà Tần Hán bảo rằng, thiếu phụ còn tuyệt hơn thiếu nữ.

Vương Oánh vừa đi không lâu, Kỷ Khuynh Nhan đã xuống tới, trên tay cô còn cầm theo một sấp tài liệu, trông có vẻ khá nặng.

Lâm Dật xuống xe, cầm hộ Kỷ Khuynh Nhan đống tài liệu trên tay.

"Cái gì vậy?"

"Sắp tới phải đấu thầu một hạng mục rất quan trọng với tập đoàn, nên em phải cẩn thận một chút." Kỷ Khuynh Nhan u oán nhìn Lâm Dật,

"Với lại anh không cho em tăng ca, nên em cũng chỉ có thể đem về làm."

"Đúng rồi, ngoan lắm, anh quyết định sẽ hôn em một cái làm phần thưởng nhé."

Kỷ Khuynh Nhan cười cười né tránh, "Em chẳng thèm đâu, anh muốn tranh thủ ăn đậu hũ của em thì có."

Hai người đùa giỡn một hồi, Kỷ Khuynh Nhan lại về trạng thái bình thường.

Giờ là lúc tan sở, nếu để cho những đồng nghiệp khác thấy thì cũng không hay lắm.

"Tối nay anh có qua chổ em không?" Sau khi lên xe, Kỷ Khuynh Nhan dò hỏi.

"Thật ra anh muốn đi lắm, nhưng thấy em bận như vậy, anh sang cũng kỳ."

"Coi như anh còn có chút lương tâm." Kỷ Khuynh Nhan vừa cười vừa nói: "Tối nay em bận, không theo anh được, anh tự về Cửu Châu Các nhé, nếu có anh ở nhà thì em khó tập trung lắm."

"Thấy anh làm em muốn ngừng cũng không ngừng được chứ gì."

"Làm gì có, tại anh đáng ghét quá thì có. . ."

Trên đường, hai người cười cười nói nói đến tận biệt thự Vân Thủy.

Sau đó Lâm Dật lại lái xe đến nhà Vương Oánh.

Canh thời gian thật chuẩn.

Cộc cộc cộc ——

"Tới liền đây —— "

Tiếng gõ cửa vừa vang lên, đã nghe thấy tiếng Vương Oánh từ trong nhà vọng ra.

Cửa mở, liền thấy Vương Oánh mặc một chiếc áo ngủ Lace màu đen, tay cầm xẻng, bước ra mở cửa cho Lâm Dật.

"Sao mỗi lần em đến chị đều ăn mặc mát mẻ thế."

"Mặc nhiều sợ cậu không thích."

"Lý do này được lắm đấy."

"Rồi rồi, mau đến phòng chờ đi, đồ ăn sắp xong rồi."

Lâm Dật gật đầu, anh đi lòng vòng quanh nhà Vương Oánh.

Ngôi nhà này được bán thông qua con đường nội bộ nên giá cũng tương đối rẽ, diện tích cũng không nhỏ lắm.

Ở một nơi như Trung Hải mà có ngôi nhà với diện tích sử dụng tầm 80m2, thì có thể coi là khá giả rồi.

Chừng nửa tiếng sau, Vương Oánh bưng đồ ăn lên.

Lâm Dật định ra giúp, nhưng đều bị Vương Oánh chối từ.

"Người đàn ông như cậu, cứ hưởng thụ là được rồi, đã đến chổ chị, thì sao có thể bắt cậu làm chứ."

"Vậy em ở đây hưởng thụ vậy."

"Ăn xong có muốn chị bóp chân không, như làm hoàng đế ấy?"

"Có chuyện này luôn à?”

"Với người khác thì không, nhưng hầu hạ cậu thì được."

"Vậy lát nữa em phải tranh thủ tận hưởng mới được."

"Rồi rồi, lát nữa chị giúp cậu thư giãn một chút."

Vương Oanh dọn đồ ăn lên, rồi lại lấy vài chai bia cho Lâm

Dật, biểu hiện rõ ràng bản tính đảm đang hiền thục.

Lúc ăn cơm, hai người vẫn luôn trò chuyện về mấy chuyện vặt vãnh.

Hơn nữa Lâm Dật còn phát hiện, mỗi khi nói đến đề tài nào hơi nhạy cảm, ví dụ mấy chuyện về thu nhập từ công việc cá nhân, Vương Oánh đều khéo léo lảng sang chuyện khác, không có hỏi nhiều.

Điều này khiến việc Lâm Dật ở cùng cô, trở nên hết sức nhẹ nhàng thoải mái, không có chút gánh nặng nào.

"Ăn xong thì nghĩ chút đi, để chị bóp chân cho."

"Vậy em không khách sáo đâu. "

"Nếu cậu còn khách sáo thì chị đánh cậu đó nha." Vương Oánh vừa cười vừa nói.

Kỹ thuật của Vương Oánh dĩ nhiên không bằng mấy người chuyên gia massage, nhưng cô vẫn làm rất tốt.

Lâm Dật cảm thấy, sắp tới đây, mình chẳng cần đến Hoa Thanh Trì nữa rồi, cứ đến đây là được.

Cộc cộc cộc ——

Ngay khi Lâm Dật đang nhắm mắt dưỡng thần, hưởng thụ sự phục vụ của Vương Oánh, thì chợt nghe có người đang gõ cửa.

"Cậu cứ ngồi đấy, để chị ra mở, chắc là hàng xóm bên cạnh thôi."

Lâm Dật cũng không nghĩ nhiều, lúc này rồi mà còn có người gõ cửa, nếu không phải nhân viên quản lý khu này, thì chính là hàng xóm, tóm lại không thể nào là người xấu được.

"Lộ Lộ, sao em lại tới đây."

Người đang đứng bên ngoài là một cô bé có dáng vóc cao gầy, kiểu tóc cũng gần giống Vương Oánh, khuôn mặt tròn trịa, vừa mang chút đáng yêu cùng nghịch ngợm, cô bé ấy còn đeo cặp da, như muốn ở lại đây một thời gian.

Cô bé đó có tên là Vương Lộ, em gái của Vương Oánh, vừa thi đại học xong.

"Chị có vui không, bất ngờ không nào?"

Vương Lộ cười nói: "Em cố ý dặn ba mẹ đừng cho chị hay, là muốn tặng chị một sự bất. . ."

Vương Lộ còn chưa nói xong, đã đột nhiên im bặt.

Bởi vì cô thấy có một người đàn ông siêu đẹp trai, đang nằm trên ghế salon trong phòng khách.

Lâm Dật lúng túng khoát tay, "Bất ngờ lắm phải không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 341.

Chương 342. Làm Màu Là Chuyện Của Người Lớn, Trẻ Con Không Được

"Không, không chỉ là ngoài ý muốn..."

Nhìn thấy Lâm Dật ngồi trên ghế sô pha, Vương Lộ sửng sốt một hồi lâu.

Vốn cô ta nghĩ là len lén tới, cho chị gái một bất ngờ ngoài ý muốn.

Không ngờ rằng, chị ấy lại cho mình một cái bất ngờ trước.

"Chị, anh trai này không phải là anh rể mới chị tìm cho em đấy chứ?"

Hai mắt Vương Lộ tỏa ánh sáng, anh rể mới trông đẹp trai quá đi.

Liên quan tới thân phận của Vương Lộ, Lâm Dật đã biết từ lâu.

Lúc đầu khi làm việc ở tập đoàn Triều Dương, Vương Oánh đã nói tình huống trong nhà cho anh biết.

Biết cô ấy có một cô em gái đang học lớp 12.

Nhưng không ngờ hai người sẽ dùng cách này để gặp mặt.

Hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút xấu hổ.

"Cái gì mà anh rể mới, em đừng có nói bậy." Vương Oánh dạy dỗ nói: "Cậu ấy tên Lâm Dật, là đồng nghiệp của chị."

"Chị, chị lừa em đúng không." Vương Lộ rõ ràng không tin: "Nếu như thật sự là đồng nghiệp của chị, chị sẽ đưa anh ấy đến nhà thế này à? Hơn nữa dáng vẻ của hai người bây giờ, ăn mặc cũng hở hang quá, hì hì hì… Hai người các chị rõ ràng chính là muốn làm chuyện xấu."

Lâm Dật bất đắc dĩ sờ cằm, học sinh lớp 12 bây giờ đều có tư tưởng cởi mở như vậy sao.

"Được rồi, đừng nói hươu nói vượn nữa."

Vương Oánh cũng biết, trạng thái của hai người bây giờ, căn bản không thể nào giải thích quá nhiều.

Nói trắng ra là, chính mình cũng không quá tin tưởng hai người trong sạch, dứt khoát không giải thích thì hơn.

"Em ăn cơm tối chưa? Có đói bụng không? Đồ ăn còn lại không ít kìa, ăn một ít trước đi."

"Trên xe em đã ăn không ít rồi, vẫn chưa đói đâu, chị, chị không cần lo đâu."

Kêu Vương Lộ ngồi xuống ghế sô pha, Vương Oánh hỏi: "Không phải em vừa mới thi xong à, không ở nhà nghiên cứu kỹ càng chuyện ghi danh, còn đến đây làm gì?"

"Em muốn thi vào học viện hí kịch Trung Hải, điểm số có vẻ không sai lệch lắm, nhưng có những bài kiểm tra về phương diện hình thể, em không tự tin về phương diện này cho lắm, cho nên em đã tìm một cơ sở đào tạo chuyên nghiệp ở Trung Hải nên đến để luyện tập với cái bạn cùng lớp."

"Em có thiên phú đó à?" Vương Oánh tỏ ra bộ dáng ghét bỏ nói:

"Điểm số của em cũng không tính là thấp, tìm trường đại học

211* tốt một chút, không tốt hơn nhiều so với việc vào học viện hí kịch làm diễn viên à."

"Tại sao lại không được chứ, chị, chị đừng có lúc nào cũng xúc phạm em nha." Vương Lộ phản bác: "Ngoại hình của em cũng không tệ, đôi chân cũng đủ dài, ngay cả chị cũng không phải đối thủ của em, nếu như không làm diễn viên thì rất đáng tiếc."

(211*) : Dự án 211 đề cập đến việc xây dựng khoảng 100 trường cao đẳng và đại học và một số ngành trọng điểm trong thế kỷ 21 của Trung Quốc.

"Em có biết ngành giải trí rối loạn như thế nào hay không, cẩn thận bị người ta dùng quy tắc ngầm."

Nỗi lo của Vương Oánh thật ra không phải không có lý.

Ngành giải trí hiện tại đã không phải là dựa vào thực lực thật sự nữa.

Nếu như không có nhà tư bản bằng lòng nâng đỡ em, cho dù kỹ năng diễn xuất có tốt đi chăng nữa cũng vô dụng.

Mà người ta có bằng lòng nâng đỡ hay không, cũng không phải xem kỹ năng diễn xuất, mà là một phương diện kỹ thuật khác.

Trừ khi giống như Kỷ Khuynh Nhan, ngoại hình và dáng người đều là người đã đạt tới trình độ nghịch thiên, người ta mới có thể dùng hết sức mà nâng đỡ em.

Mặc dù điều kiện của Vương Lộ cũng không tệ, nhưng vẫn chưa tới mức độ nghịch thiên kia.

Trong ngành giải trí người đẹp nhiều như mây, nếu như không lọt vào mắt xanh của ông trời, rất có thể bị nhấn chìm trong biển người mênh mông.

Nhưng trong những năm tháng ngây thơ lãng mạn, làm một ít giấc mộng không thiết thực, như vậy mới có dáng vẻ của tuổi trẻ nên có.

Nghĩ tới những thứ này, Lâm Dật cảm thấy mình có chút thật đáng buồn.

Ngoại trừ dáng dấp đẹp trai, còn có tiền, thì mình không có gì cả.

"Chị, chị cũng đừng có ngăn cản em nữa, để cho em thử một lần đi mà." Vương Lộ nhìn Lâm Dật: "Anh rể, anh mau khuyên chị của em đi, bây giờ đã là thế kỷ 21 rồi, tư tưởng của chị ấy vẫn cổ hủ như vậy."

"Em cảm thấy, em ấy có suy nghĩ của riêng mình là chuyện tốt, chị cũng đừng can thiệp nhiều."

"Em thông minh lắm đó, biết tìm người giúp đỡ."

"Em cũng hết cách, những người trông đẹp trai rất có sức hấp dẫn.”

Lâm Dật gật gật đầu: "Em có mắt nhìn như vậy, nếu như thật sự có thể thi đậu, tương lai có lẽ cũng có thể phát triển trong ngành giải trí."

"Chị, chị nhìn xem, anh rể của em cũng đã nói như vậy rồi, một người phụ nữ như chị, cũng đừng ngăn cản nữa."

Vương Oánh trợn mắt nhìn Vương Lộ một cái, nói:

"Được được được, chị mặc kệ em, người cũng đã lớn như vậy rồi, có một số việc em cũng phải học cách tự mình quyết định rồi."

Vương Oánh cũng biết, em gái trưởng thành rồi, có một số việc, không phải mình có thể can thiệp nữa.

Ai cũng không thể nào dự báo tương lai, mỗi một bước đi của con người, có lẽ đều đã được định sẵn.

Giống như mình, nếu như không có Lâm Dật, có thể đã không ở nổi tại đất Trung Hải này nữa rồi.

"Hì hì hì, vậy mới đúng chứ." Vương Lộ kéo cánh tay của Lâm Dật, nói:

"Chị, lúc nãy khi em lên lầu em thấy bên cạnh xe của chị có một cái siêu xe màu đỏ, trông cực kỳ đẹp cực kỳ phong cách, có phải là xe của anh rể lái đến đây không, có thể cho em ngồi thử một chút không, em đã lớn như vậy rồi, vẫn chưa từng thấy chiếc xe đẹp nào như vậy đâu."

"Không phải của anh ấy, em cũng đừng suy nghĩ lung tung." Vương Oánh nói: "Mặc dù không lâu nữa em sẽ lên đại học rồi, nhưng vẫn phải học tập đến nơi đến chốn, đừng có mang lòng hư vinh lớn như vậy."

Lâm Dật bỗng nhiên hiểu được lời Vương Oánh nói.

Học sinh lớp 12 bây giờ, sau khi thi xong thì giải phóng chính mình, giống như con ngựa hoang đứt cương vậy, ai cũng không thuần phục được.

Vương Oánh dùng phương thức như vậy để răn dạy Vương Lộ, cũng là một loại thủ đoạn giáo dục.

Làm màu là chuyện của người lớn, trẻ con cũng đừng tham gia náo nhiệt.

"Nói cũng đúng, anh rể là đồng nghiệp của chị, có lẽ cũng mua không nổi xe tốt như vậy." Vương Lộ nói: "Nhưng mà chị cũng rất lợi hại nha, vừa mới thăng chức thì đã có được anh rể, không tệ không tệ."

"Nói bậy bạ gì đấy, khi chị còn là nhân viên, hai người bọn chị đã quen biết rồi." Vương Oánh ngượng ngùng nói.

"Không cần giải thích, em gái như em đều hiểu cả."

Vương Oánh không còn gì để nói, cũng không biết em mình đã hiểu cái gì nữa.

Reng reng reng!

Ngay khi ba người nói chuyện, điện thoại di động của Vương Lộ vang lên.

Nhìn số điện thoại, vẻ mặt của Vương Lộ im bặt mà dừng lại, cầm điện thoại đi vào phòng vệ sinh.

Vương Oánh nhìn Lâm Dật một cái: "Nghe điện thoại của ai mà thần bí như vậy?"

"Chị đừng lo lắng nữa." Lâm Dật dở khóc dở cười nói: "Người ta cũng đã mười tám rồi, chớp mắt là đã lên đại học, ai mà không có chút ít bí mật chứ."

"Vậy cũng không được, lỡ như là người xấu thì làm sao bây giờ." Vương Oánh nghiêm túc nói: "Thật sự từ nhỏ đã không khiến người ta bớt lo."

Mười mấy phút sau, Vương Lộ từ trong phòng vệ sinh đi ra.

"Chị, em có chút chuyện, phải đến nhà bạn học một chuyến, một lát em sẽ về."

"Em đứng lại đó cho chị!" Vương Oánh nói: "Đã trễ như vậy rồi, em đến nhà bạn học nào, hơn nữa, em có bạn học ở Trung Hải à?”

"Cũng, cũng có chứ…"

"Chị của em lăn lộn ở Trung Hải nhiều năm như vậy, hạng người gì chưa từng gặp, chút trò vặt đó của em còn muốn gạt chị sao?" Vương Oánh xụ mặt nói:

"Tối hôm nay, em ở lại đây đi, đâu cũng không được đi!"

"Chị, chị đừng như vậy mà, em đã hẹn với bạn học rồi, các cậu ấy đều ở dưới lầu chờ em kìa." Vương Lộ nói.

"Hơn nửa đêm rồi các em còn hẹn cái gì, đâu cũng không được đi, muốn ra ngoài chơi, ngày mai hẵng đi."

"Nhưng mà loại chuyện này, ban ngày chơi không được."

Lâm Dật: "?"

Chuyện chỉ có thể chơi ban đêm?

Lượng tin tức có chút lớn!

"Chị cũng không biết, có chuyện gì mà ban ngày làm không được." Vương Oánh nói: "Xem ra cũng không phải là chuyện tốt! Vẫn là câu nói đó, ở lại đây, không được đi!"

"Chị, mấy đứa bạn học tụi em đều đã hẹn rồi, muốn trải nghiệm câu lạc bộ đêm của Trung Hải là như thế nào, nếu như chị không cho em đi, em mất mặt biết bao nhiêu.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 342.

Chương 343. Sức Thu Hút Của Ông Chú Và Thiếu Phụ

“Câu lạc bộ đêm sao?”

Nghe nói như thế, Vương Oánh có chút tức giận: “Em mới bao nhiêu tuổi mà muốn đi đến loại địa phương đó? Đó là chỗ dành cho người đứng đắn tới sao.”

“Khụ khụ khụ...”

Lâm Dật ho khẽ vài tiếng, Vương Oánh lúc này mới phát hiện từ ngữ của mình có chút không đúng.

Bởi vì chính mình cùng Lâm Dật đều đã đi tới đó.

“Chị xem kìa, chị nói vậy làm anh rể của em không vui rồi.” Vương Lộ đắc ý nói.

Lâm Dật: “?”

Tôi có không vui sao?

Vương Lộ đi đến ghế sô pha, kéo lấy cánh tay Lâm Dật:

“Anh rể, mọi người đều nói em vợ chính là áo bông nhỏ của anh rể. Anh bảo với chị em chúng em chỉ đi xem một chút thôi, cũng không làm chuyện xấu gì, có thể xảy ra chuyện gì chứ.”

“Cái này…”

“Anh anh anh… anh rể…”

“Chủ yếu là đi…”

“Anh rể… anh anh anh…”

“Để em ấy đi xem một chút đi.”

Lâm Dật thật chịu không nổi loại giọng điệu kỳ quái này, nếu để cho cô ấy ríu rít một hồi nữa, nhất định là cọ khắp cánh tay của anh mất.

“Sao cậu lại nói thay cho nó.”

Lâm Dật đã lên tiếng, Vương Oánh cũng không dám làm trái lại ý của Lâm Dật, chỉ là có chút u oán. Cô còn cho rằng cậu ấy sẽ đứng về phe của mình nữa chứ.

Lâm Dật sờ sờ cằm, sao hình ảnh này có chút giống như hai chị em đang tranh giành tình nhân nhỉ!

“Chỉ là đi trải nghiệm một chút thôi mà.” Lâm Dật cười ha hả nói:

“Đi xem câu lạc bộ đêm ở tuổi mười tám và ở tuổi ba mươi tám là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Người trẻ tuổi mà, nếu vẫn luôn bảo thủ không chịu thay đổi, kết quả cuối cùng sẽ không có gì nổi bật mà còn phai mờ giữa cuộc sống này nữa.”

“Vậy được rồi.”

“ u yeah!” Vương Lộ nhảy cẫng hoan hô nói: “Anh rể thật tuyệt vời. Trên đời này chỉ có anh rể mới có thể chế phục được chị gái em.”

“Em đừng vui mừng quá sớm.” Vương Oánh nói: “Chị cũng đi theo em.”

“Hả? Chị cũng muốn đi theo em?”

Vương Lộ có chút không tình nguyện, nếu có người lớn đi theo, vậy không có ý nghĩa gì nữa rồi.

“Em yên tâm, chị không vào chơi với các em, chị ở bên ngoài trông coi, nếu quả thật xảy ra chuyện gì cũng có thể tiếp ứng lẫn nhau.”

“Chị thật muốn như vậy sao? Không cần thiết phải như vậy đâu.”

“Cái gì mà không cần thiết.” Vương Oánh nói: “Nếu không em cũng đừng đi nữa, hoặc là để cho chị đi theo, em chọn một cái đi.”

“Vậy được rồi, cùng nhau đi đi.”

Vương Oánh vào phòng ngủ thay quần áo, Lâm Dật cũng không nhàn rỗi, đứng dậy chuẩn bị cùng nhau đi.

“Lâm Dật đừng đi nữa, cậu cũng mệt mỏi cả ngày rồi, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đi.” Vương Oánh nói.

“Chị cũng đi, em ở nhà cũng không có ý nghĩa gì, cùng nhau đi đi. Dù sao bây giờ không phải là lúc ngủ.”

“Ừ.”

Thôi vậy, Vương Oánh cũng hy vọng Lâm Dật đi theo cùng mình, chỉ là cô ấy không dám chủ động nhắc tới mà thôi.

Mặc quần áo tử tế xong, ba người cùng nhau xuống lầu.

Tại tầng dưới khu nhà, có một chiếc Audi A6 màu đen và một chiếc Sagitar màu trắng đang đậu, Lâm Dật liếc nhìn biển số xe, tất cả đều là người nơi khác đến, hẳn là cố ý tới đây.

Nhưng vừa mới tốt nghiệp đã có bằng lái xe, hơn nữa lái xe con thuần thục như thế, những học sinh này thật không đơn giản.

Mà lúc này, bạn bè của Vương Lộ đều vây lại xung quanh chiếc Lykan, không ngừng chụp ảnh, cảm thán.

Chẳng qua những người này đều có chung một đặc điểm đó là ngoại hình và điều kiện cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Dù sao những người này đều dự định nộp hồ sơ vào giới nghệ sĩ, nếu bề ngoài không đẹp thì bản thân cũng bị loại rồi.

“Ông trời của tôi ơi, chiếc Lykan này cũng quá đẹp rồi, chính là chiếc trong bộ phim điện ảnh kia đây mà!”

“Ở Trung Hải này có rất nhiều kẻ có tiền, nhưng chiếc xe thể thao số lượng có hạng toàn cầu, vậy mà có thể thấy được ở đây.”

“Còn không phải sao, bên cạnh còn có một chiếc BMW đời 7, xem ra cũng không rẻ đâu.”

“BMW 7 Series không là gì cả. Bố tôi lái chiếc Lexus 570, đắt hơn nhiều so với chiếc xe này, nhưng chiếc Lykan này thật mẹ nó quá đẹp!”

“Được rồi được rồi, đừng vây quanh xe người ta nhìn nữa, Lộ Lộ ra rồi kia.”

Những bạn học đang vây quanh xe quay đầu nhìn lại, vừa định cùng nhau xuất phát, lại phát hiện bên cạnh Vương Lộ còn có hai người khác.

Nhưng biểu hiện của mỗi người lại hoàn toàn khác nhau.

Đối với những chàng trai vị thành niên này mà nói, những thiếu phụ này giỏi giang xinh đẹp như Vương Oánh càng có sức hấp dẫn hơn thiếu nữ trẻ tuổi.

Nếu không, bây giờ cũng sẽ không có nhiều tình yêu chị em như vậy rồi.

Vừa đẹp, vừa ngầu lại còn là người chị cả chăm sóc người khác, ai không yêu cho được.

Những cô gái đang tuổi hoài xuân cũng như thế, những ông chú đẹp trai như Lâm Dật mới là tốt nhất trong lòng các cô.

Mà dạng người giống như Lâm Dật như vậy, xem như cũng được hưởng phúc lợi của việc tư tưởng rộng mở này.

Khi còn đi học, anh cũng là nam sinh tướng mạo sạch sẽ đẹp trai, lại được nữ sinh toàn trường theo đuổi.

Sau khi bọn họ tốt nghiệp đại học rồi bắt đầu đi làm, tuổi hơi lớn một chút, khẩu vị của các nữ sinh cũng thay đổi.

Các ông chú trưởng thành, cẩn thận lại trở thành mục tiêu yêu thích của họ.

Cho nên dạng người như Lâm Dật dường như trở nên càng được ưa chuộng hơn.

“Lộ Lộ, hai người kia là ai vậy?”

Cô gái đang nói chuyện tên là Đỗ Vũ Hiên. Tóc cô ấy buộc đuôi ngựa, vóc dáng không cao bằng Vương Lộ, nhưng cười lên còn có hai cái lúm đồng tiền nhỏ, nhìn rất dễ thương.

“Đây là anh rể của tớ, còn người bên cạnh là chị gái tớ. Bọn họ muốn đi theo chúng ta.”

“Chị đã bảo em đừng có nói càn, anh ấy là đồng nghiệp của chị, sao em lại không nghe hả.”

Ở nhà nói như vậy thì cũng thôi đi, nhưng ở bên ngoài thì không được.

Cô ấy sống một mình ở khu chung cư thuộc tập đoàn Triều Dương khai phá.

Có rất nhiều đồng nghiệp đều ở chỗ này, nếu để cho người khác nghe được, truyền đến tai của tổng giám đốc Kỷ, Lâm Dật cũng không thể giải thích rõ ràng.

“Em biết rồi chị à, hiện tại hai người vẫn là quan hệ bạn bè nam nữ, nhưng không phải sau này sẽ trở thành anh rể của em sao?” Vương Oánh nói.

“Đó cũng là chuyện của sau này, bây giờ em phải nói rõ ràng mối quan hệ.”

“Được thôi, em biết rồi.”

“Được rồi Lộ Lộ, quan hệ thế nào cũng không sao cả, chị cậu đã muốn đi, vậy chúng ta hãy đi chơi cùng nhau đi.”

Cậu nam sinh nói chuyện tên là Lưu Hải Ninh, trên tay cậu ta cầm chiếc chìa khóa xe Audi, cách ăn mặc cũng cực kỳ thời trang, xem như dê đầu đàn trong những người này.

Thấy mọi người không có phản đối, tâm trạng Vương Lộ thả lỏng không ít.

Thật ra cô ta cũng không ngại việc Lâm Dật và Vương Oánh đi theo, nhưng cô ta sợ những bạn học khác sẽ cảm thấy khó chịu.

Nhưng bọn họ đều không phản đối, vậy không còn vấn đề gì nữa rồi.

Vương Oánh nhìn Lâm Dật, dò hỏi lại lần nữa:

“Nếu cậu không muốn đi thì không cần phải đi, không cần thiết phải đi cùng chị đâu.”

“Không phải vừa nãy đã nói rồi sao, em thật sự rảnh rỗi không có việc gì làm, ở đâu cũng như nhau thôi, vậy thì cùng nhau đi đi.”

“Ừ.”

Thấy Lâm Dật không có ý rời đi, Vương Oánh mới yên tâm.

“Nếu anh thật sự không muốn đi có thể không đi, có nhiều người ở đây như vậy cũng có thể chăm sóc tốt cho chị của Lộ Lộ, anh không cần lo lắng vấn đề an toàn của chị ấy.” Lưu Hải Ninh nói.

Lật Dật nở nụ cười: “Mấy đứa nhỏ các người cũng đừng giả vờ làm người đã ra xã hội làm gì.”

“Chúng tôi mới không giả vờ.” Lưu Hải Ninh nói: “Mà tôi cũng đã 19 tuổi rồi, cũng không nhỏ hơn anh bao nhiêu.”

“Lưu Hải Ninh, cậu nói gì đó. Không cho cậu nói với anh rể tương lai của tớ như vậy, tớ sẽ giận đấy.” Vương Lộ nói.

“Đúng vậy, để anh Lâm đi chơi cùng chúng ta, nhiều người đông vui mà.” Đỗ Vũ Hiên nói.

“Được thôi, vậy cùng nhau đi.” Lưu Hải Ninh không mặn không nhạt nói.

Lâm Dật có chút im lặng, làm sao lại giống như mình đi quẹt thẻ vậy chứ?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 343.

Chương 344. Giai Đoạn Hội Chứng Chūnibyō(*) Chưa Khỏi Hẳn

(*) Chūnibyō là một từ lóng xuất phát từ Nhật Bản, chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì ở khoảng năm 2 của trung học Nhật Bản. (Theo wikipedia)

"Chị, vừa hay xe của em vẫn còn hai cái ghế trống, chị và Lộ Lộ ngồi xe của xe đi đi." Lưu Hải Ninh đề nghị:

"Khi đến, Lộ Lộ chính là ngồi xe của em tới."

"Chị có xe, không ngồi xe của cậu đâu."

Vương Oánh nhấn cái chìa khóa xe trên tay, đèn xe của BMW đời 7 sáng lên, khiến mấy người Lưu Hải Ninh kinh ngạc một hồi lâu.

Không ngờ rằng chiếc BMW 7 Series màu trắng này lại là của chị gái Vương Lộ.

Có thể mua nổi loại xe này, vừa nhìn lập tức biết đây là nhân viên ưu tú của công ty.

Điều này khiến sức hấp dẫn của Vương Oánh trong lòng của bọn họ lại được phóng đại thêm một tầng.

"Đúng rồi Lưu Hải Ninh, chúng ta đi đâu chơi? Không phải cậu nói đã tìm được nơi tốt rồi à?" Vương Lộ hỏi.

"Hì hì..."

Lưu Hải Ninh nở nụ cười: "Anh tớ vẫn luôn làm việc ở Trung Hải, anh ấy nói với tớ có một nơi tốt, tên là Đại Đô Hội, là câu lạc bộ đêm hot nhất ở Trung Hải hiện nay, chúng ta đến đó xem thử."

"Đại Đô Hội sao?"

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, đây không phải là nơi Diêu Đông Lai và Lưu Cường mở sao?

"Tốt xấu gì anh cũng là người Trung Hải, không phải ngay cả Đại Đô Hội cũng không biết đấy chứ, quá low rồi đấy."

"Cậu mới low á, anh rể tương lai của tớ là một người giữ mình trong sạch mới không đến những nơi đó." Vương Lộ nói.

"Được, cậu nói cái gì thì chính là cái đó, tớ nghe theo cậu." Lưu Hải Ninh nói.

Mặc dù trong lòng có hảo cảm vô hạn đối với Vương Oánh.

Nhưng Lưu Hải Ninh cũng biết, mình cùng chị ấy căn bản không có khả năng, còn không bằng dồn lực chú ý lên người Vương Lộ.

Về phần chị gái của cô, đặt ở trong lòng nhớ nhung là được rồi.

Còn đối với Lâm Dật, thì không có bất kỳ hảo cảm gì cả.

Ở độ tuổi hội chứng chūnibyō vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, những người trẻ tuổi luôn thích mơ mộng giấc mơ chinh phục thế giới.

Cho rằng phụ nữ xinh đẹp, nhất định đều phải là của mình.

Một khi phát hiện, một người phụ nữ xinh đẹp nào đó bị những người khác nhúng chàm thì sẽ tự động đặt đối phương ở phía đối lập.

Hận không thể kéo người ta đến nơi hỏa táng ngay lập tức.

Mà Lâm Dật cũng hiểu được tâm tư của Lưu Hải Ninh, chỉ là thấy tiếc thay cho cậu ta.

Em trai, chị gái xinh đẹp cũng đã bị anh hạ gục rồi, em không có cơ hội đâu!

"Nếu đã quyết định như vậy rồi, vậy thì cùng nhau đi đi." Đỗ Vũ Hiên nói: "Tôi có hơi không đợi được nữa rồi."

"Đi thôi, xuất phát về phía Đại Đô Hội!"

Đối với câu lạc bộ đêm này, những chàng trai cô gái mới ra đời có vô vàn khát khao, cũng đã không thể chờ đợi được từ lâu.

Ba chiếc xe lần lượt chạy đến Đại Đô Hội, nhìn thấy bảng hiệu xa hoa truỵ lạc, cùng với những thanh niên lêu lỏng ra ra vào vào ở cửa, trên người đầy dây chuyền vàng và hình xăm.

Bỗng nhiên bọn người Lưu Hải Ninh có một chút muốn nửa đường bỏ cuộc.

Lần đầu tiên tới nơi tam giác cửu lưu này, vẫn có chút khiếp đảm không thể nào thích ứng được.

"Được rồi, các cậu đi vào đi, bọn tôi chờ ở bên ngoài." Vương Oánh nói.

"Chuyện này..."

Lưu Hải Ninh và mấy chàng trai đều có chút do dự.

Nhất là khi nhìn thấy thanh niên lêu lổng ra ra vào vào đều đang dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, thì bọn họ càng thêm không được tự nhiên.

Con trai còn như vậy, con gái tất nhiên cũng như vậy, thậm chí còn hơn thế nữa.

Trên thực tế, thanh niên lêu lổng bây giờ cũng không giống lúc trước nữa, ngày ngày làm màu đánh nhau.

Bọn họ chỉ là khó hiểu, hai người lớn này không có chuyện gì làm à, mang đám học sinh đến nơi này làm gì!

"Vừa rồi không phải nóng lòng muốn thử sao, tại sao bây giờ không dám?"

"Ai không dám." Lưu Hải Ninh nói: "Trước đây tôi cũng đã tới một lần rồi, đừng cho là tôi cái gì cũng cũng không biết."

"Vậy được, các cậu đi chơi đi."

Lá gan Lưu Hải Ninh cũng lớn lên: "Đi thôi, mọi người cùng tớ đi vào, tớ phải nói trước, người ở đây tương đối nhiều, các cậu đều theo sát tớ đó."

"Được." Mấy chàng trai khác phụ họa nói.

"Chị, em vẫn có chút không dám vào, hay là chị đi cùng bọn em đi." Vương Lộ nhỏ giọng nói.

Những cô gái khác đều đổ dồn ánh mắt lên người Lâm Dật và Vương Oánh.

Trong mắt các cô, kiểu con trai như Lưu Hải Ninh vẫn không đáng tin cậy, nhất định phải là một ông chú trưởng thành vững vàng như Lâm Dật, mới có thể cho các cô đầy đủ cảm giác an toàn.

Vương Oánh đưa ánh mắt nhìn Lâm Dật, muốn xem ý của cậu ấy thế nào.

"Anh rể tương lai, anh vào cùng bọn em đi." Vương Lộ kéo cánh tay của Lâm Dật nũng nịu nói.

"Thật ra anh không quan trọng, nhưng các em là đến để trải nghiệm cuộc sống, anh sợ quấy rầy ý định của các em.”

"Không đâu không đâu." Ánh mắt Đỗ Vũ Hiên đầy chờ mong, nói.

"Hu hu hu... Ông chú, anh đi vào với bọn em đi." Những cô gái khác kích động nói.

Nhìn thấy những cô gái này nhỏ, cả đám đều phấn khích với Lâm Dật, Vương Oánh dở khóc dở cười lắc đầu.

Xem ra những cô gái ở giai đoạn trung học này, nên bị Lâm Dật kiểm soát gắt gao.

"Được thôi, anh đưa các em vào."

"Yeah!" Đỗ Vũ Hiên nói: "Nhanh nhanh nhanh, tớ cũng có chút chờ không nổi nữa rồi, muốn xem thử bên trong như thế nào."

Có Lâm Dật ở phía sau làm chỗ dựa, thiếu nam thiếu nữ không còn sót lại chút kiêng kỵ gì đối với câu lạc bộ đêm này, cả đám đều kích động không thôi.

"Đừng có gấp, tớ đưa các cậu vào là được rồi." Lưu Hải Ninh khinh thường nói.

Vốn dĩ hôm nay mình mới là người nổi trội nhất, bây giờ lại bị Lâm Dật giành mất, trong lòng tất nhiên không tình nguyện.

Lưu Hải Ninh đi ở phía trước, bày ra một tư thế trưởng thành vững vàng, cố ý giả vờ thành dáng vẻ của tay chơi già đời ở các hộp đêm.

Việc nhỏ như vậy, con gái cũng không để ý cho lắm, nhưng đối với mấy tên con trai như Lưu Hải Ninh mà nói lại là chuyện vô cùng có mặt mũi.

"Ông chú, đi theo nha, đừng để bị bỏ lại." Đỗ Vũ Hiên nói.

"Ừm, biết rồi."

Lâm Dật cười đồng ý, sau đó nhìn Vương Oánh nói:

"Bọn họ gọi chị là chị, đến em thì biến thành ông chú rồi, em lớn hơn chị cả một thế hệ đấy."

Vương Oánh cũng cười lên, nói nhỏ bên tai Lâm Dật: “Nghe nói trong lòng của đàn ông, đều sẽ có một chút ý nghĩ biến thái, nếu không chị gọi cậu một tiếng ba, thỏa mãn cậu một chút?"

"Như vậy không tốt đâu, nếu như chị thật sự gọi như vậy, chẳng phải em có thêm hai đứa con gái sao."

"Làm sao, có một mình chị không đủ à, còn muốn thêm một em gái nữa à?"

"Đừng nói bậy, em không có khẩu vị nặng như vậy đâu."

"Đúng vậy mà." Vương Oánh nói: "Một mình chị, cậu cũng chưa hẳn ứng phó được nữa nha."

"Đợi sau khi em hạ gục Kỷ Khuynh Nhan, em sẽ đại chiến 300 hiệp với chị.”

"Nhỏ tiếng một chút, Lộ Lộ còn ở phía trước đấy, nếu để nó nghe thấy sẽ thành ra chuyện gì nữa."

"Hửm? Chị, vừa nãy chị nói chuyện với em à? Cái gì 300 hiệp?" Vương Lộ quay đầu lại hỏi.

"Ừm…" Vương Oánh không biết trả lời thế nào.

"Em nghe lầm rồi." Lâm Dật nói: "Anh muốn hỏi, tiền của các em có đủ hay không, anh có tiền."

"Yên tâm đi, cũng không cần cầm theo tiền." Lưu Trường Hải nói: "Tôi mang tiền, cho dù ở đây chơi một tháng cũng dư sức."

Nói rồi, Lưu Hải Ninh lấy điện thoại ra, thận trọng hỏi: "Xin hỏi các anh ở đây có thể thanh toán bằng điện thoại không?"

Phục vụ có chút hăng hái nhìn mấy người Lưu Hải Ninh, cảm thấy những học sinh cấp ba này rất thú vị.

Có lẽ là lần đầu tiên tới đây.

"Trung Hải cũng đã giải phóng rồi, thanh toán điện tử đã được phổ cập, tất nhiên là có thể thanh toán bằng điện thoại."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 344.

Chương 345. Đi Giải Quyết Lý Khánh Phong Đi

Lưu Hải Ninh cũng biết, mình bị người phục vụ trêu chọc, nhưng vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh nói:

“Chúng tôi muốn mở một gian phòng, lớn chút, giúp chúng tôi mở một căn đi.”

“Tiền cọc của gian phòng lớn là 20 nghìn tệ, quét mã thanh toán thì được rồi.”

Nghe thấy con số 20 nghìn tệ này, đám người Vương Lộ đều âm thầm kinh ngạc.

Vẫn còn chưa làm gì đấy, vào cửa thì phải đặt tiền cọc 20 nghìn tệ rồi. Trung Hải quả nhiên là thành phố lớn!

20 nghìn tệ không phải ít, nhưng đối với Lưu Hải Ninh mà nói, vẫn là có thể chấp nhận được.

Cậu ta tốt nghiệp trung học phổ thông thì lái xe A6 rồi, điều kiện gia đình như vậy, tất nhiên sẽ không thiếu 20 nghìn tệ đó.

Đưa tiền cọc rồi, dưới sự dẫn dắt của nhân viên phục vụ, một đám người đi về phía lầu hai.

“Sau khi chúng ta chơi một lát ở trong gian phòng, rồi xuống sàn nhảy phía dưới xem thử đi.” Đỗ Vũ Hiên đề nghị:

“Mọi người xem những anh chị đó, chơi tới có vẻ như rất sung đấy.”

“Ừm ừm, tớ cũng muốn đi, trông có vẻ thú vị.” Vương Lộ nói.

Vương Oánh ở phía sau lắc đầu, con bé này đúng là càng ngày càng buông thả rồi.

“Mọi người vào trước đi.” Tới cửa gian phòng, Lâm Dật nói: “Tôi đi vệ sinh.”

Mọi người gật đầu, cũng không nói gì.

Sau khi từ nhà vệ sinh ra ngoài, Lâm Dật lên lầu năm.

Chỗ này là nơi Diêu Đông Lai và Lưu Cường làm việc, đúng lúc tới đây rồi, thì cùng họ nói lại chuyện của Lý Khánh Phong vậy.

Một chân đạp cửa của phòng làm việc ra, Lâm Dật nhìn thấy hai người đang ngồi ở trong phòng làm việc nói khoác lác.

“Lâm tiên sinh tới rồi!”

Nhìn thấy Lâm Dật đi vào, hai người đứng bật dậy, chào đón anh đến ghế sô pha ngồi.

“Lâm tiên sinh, anh dẫn bạn bè đến cùng à? Phòng nào, tôi bảo người mang chút đồ qua đó biếu mọi người.” Diêu Đông Lai nói.

“Cùng người khác qua đây dạo chơi thôi, nhưng không phải tôi tính tiền, tặng đồ thì thôi đi, mọi người mở cửa làm ăn, tôi cũng không thể chiếm lợi các người suốt.”

Diêu Đông Lai và Lưu Cường khâm phục Lâm Dật nhất chính là điểm này, rất nhiều chuyện cũng cân nhắc rõ ràng.

Anh không giống những đại ca khác, ngoài kêu đàn em chịu tội thay mình, những cái khác cái gì cũng không biết.

“Lâm tiên sinh, chúng tôi biết ngài là vì nghĩ cho chúng tôi, nhưng tặng chút trái cây và bia qua đó, cũng không có bao nhiêu tiền, hai chúng tôi vẫn có thể chi tiêu nổi mà.”

“Đều là người mình thì không cần làm những cái trống không đó đâu.” Lâm Dật xua tay nói:

“Tôi qua đây là có chút chuyện muốn nói với các người. Sáng hôm nay, không phải kêu các người đi cho một người tên Lý Khánh Phong bài học sao, thằng đó tật hư không sửa, nói muốn kêu người qua đây trả thù, các người chuẩn bị chút đi, làm cho hắn nhờ kỹ một chút, sau này ít khoác lác trước mặt tôi.”

“Đích thân tôi và anh Cường qua đó hắn còn không phục sao?” Diêu Đông Lai thú vị nói: “Gần đây được đấy, cũng không để những người như chúng tôi trong mắt rồi.”

“Người vì tiền của mà chết, chim vì miếng ăn mà chết, một lúc lấy nhiều tiền thế kia ra, hắn chắc chắn không nỡ.” Lâm Dật nói tiếp:

“Tôi chính là qua đây nhắc nhở các người một tiếng dành thời gian giải quyết chuyện này đi, đừng để người này suốt ngày nhảy múa nữa.”

“Biết rồi Lâm tiên sinh, tôi sắp xếp người ngay, ngày mai qua đó một chuyến.”

Lâm Dật gật đầu: “Hai người tiếp tục nói khoác lác đi, tôi đi trước đây.”

Về tới gian phòng, Lâm Dật phát hiện đám người Vương Lộ đã xem chỗ này thành phòng hát mà sử dụng rồi.

Mỗi người cầm một cái micro, chơi tới vui vẻ.

“Đúng là phung phí mà.” Lâm Dật thầm nghĩ: ‘Tuy có chút giống với phòng hát, nhưng chỗ này đều là cho những công tử nhà giàu đó dùng để vận động nhiều người, các người lại ở đây ca hát, quá không chuyên nghiệp rồi.’

Reng reng reng!

Lúc này, điện thoại của Lâm Dật vang lên, anh lấy ra xem qua, phát hiện là Tần Hán gọi đến.

“Lão Lâm, nghe nói cậu tới Đại Đô Hội rồi à?”

Vẫn chưa đợi Lâm Dật mở miệng nói chuyện, Tần Hán bèn hỏi trước.

“Đang ở đây, vừa đến không bao lâu.” Lâm Dật mỉm cười nói:

“Tin tức của anh cũng quá nhanh rồi đấy, tôi vừa tới đây thì anh biết rồi.”

“Cường đầu trọc nói anh biết đấy.” Tần Hán nói:

“Lão Lâm, không phải anh nói cậu, cậu thế này thì không được rồi, đến Đại Đô Hội chơi lại không kêu anh.”

“Còn có người ngoài ở đây nữa, nên tôi không kêu mọi người.” Lâm Dật nói tiếp: “Yên tâm, chuyện mời ăn cơm tôi vẫn nhớ mà.”

“Trời trời trời, thế còn đợi gì, cứ hôm nay làm luôn đi.” Tần Hán nói: “Đúng lúc anh và lão Lương, Lão Cao ở cùng nhau, bọn anh qua đó tìm cậu.”

“Không phải chứ, Đại Đô Hội anh cũng không phải chưa từng tới, hưng phấn cái gì dữ vậy.”

“Nói như vậy thì cậu hiểu lầm rồi, bọn anh không phải vì cậu ở Đại Đô Hội, mới vội vàng chạy qua đó đâu.” Tần Hán gian xảo nói.

“Thế là vì cái gì? Vương Nhiễm cũng không đi làm ở đây.”

“Vì anh tin tưởng ánh mắt của cậu.” Tần Hán nói:

“Người phụ nữ có thể xuất hiện ở bên cạnh cậu, điều kiện ngoại hình chắc chắn cũng không tệ, ha ha, ở đó đợi anh, bây giờ bọn anh qua đó.”

“Đúng là một đám dê cụ.”

Thấy ngăn cản không được Tần Hán, Lâm Dật cũng không nói gì nữa.

Vả lại nhân vật giống như Tần Hán qua đây chắc không có người nào dám phản đối.

“Ông chú, là bạn của chú muốn qua đây sao?” Đỗ Vũ Hiên hỏi.

Lâm Dật gật đầu: “Biết tôi ở đây, nên muốn qua đây xem thử, tôi cũng ngăn cản không được.”

“Thế tốt quá rồi, nhiều người càng náo nhiệt.” Đỗ Vũ Hiên hưng phấn nói.

“Sao lại kêu người đến nữa, gian phòng cũng sắp ngồi không hết rồi.” Lưu Hải Ninh không tình nguyện nói.

Nếu như không phải vì nguyên nhân nào đó, cậu ta cũng không muốn Lâm Dật xuất hiện ở đây.

Bây giờ lại kêu người khác qua đây, cậu ta càng không tình nguyện rồi.

“Không phải cậu cũng kêu anh họ của mình qua đây sao, trước đó còn nói nhiều người náo nhiệt, bây giờ chú ấy kêu chút người đến chơi, sao lại không được rồi chứ.” Đỗ Vũ Hiên nói.

“Thì đó.” Vương Lộ nói tiếp: “Nếu cậu sợ phí tiền, vậy chúng tôi góp cho cậu thì được rồi.”

“Lộ Lộ, cậu nói cái gì vậy chứ.” Lưu Hải Ninh gượng gạo mỉm cười nói:

“Nhà tớ tuy không phải rất giàu, nhưng chút tiền này tớ vẫn tiêu được, với lại anh họ của tớ còn có tiền hơn tớ, đợi lát anh ấy đến rồi thì mọi người càng không cần kiêng nể gì nữa.”

Lưu Hải Ninh kêu anh họ của cậu ta đến là vì cậu ta phát hiện với trình độ của mình, căn bản không cách nào ứng phó nổi hình thức của Đại Đô Hội.

Quê hương của cậu ta là thành phố nhỏ thuộc hạng ba, câu lạc bộ đêm ở đó hoàn toàn không thể so với Đại Đô Hội.

Với trình độ của cậu ta, vẫn rất khó khống chế chỗ như thế này, cho nên phải kêu anh họ qua đây.

“Chúng ta xuống dưới dạo chơi đi, cứ ở trong phòng cũng không thú vị.” Đỗ Vũ Hiên đề nghị:

“Tớ cũng muốn bay nhảy với những anh chị đó.”

“Tớ cũng muốn đi nữa.”

Nói xong, Vương Lộ nhìn Vương Oánh, nếu như Vương Oánh không lên tiếng, cô ta cũng không dám đi.

“Đến cũng đến rồi, muốn đi thì đi đi.”

Nếu đã đến thì cứ thuận theo, mình cũng không thể khiến họ mất hứng.

“Oh yeah!” Vương Lộ nhảy nhót reo mừng, rồi nói với những người khác:

“Đi đi đi, chúng ta xuống dưới xem thử, tớ cũng đợi không được nữa rồi.”

“Tớ thấy chúng ta vẫn là chờ một chút đã.” Lưu Hải Ninh nói:

“Anh họ tớ thường xuyên đến chỗ như thế này chơi, anh ấy đến ngay thôi, đến lúc đó để anh ấy dẫn chúng ta xuống dưới, tránh để người ta ăn hiếp.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 345.

Chương 346. Lâm Tiên Sinh Mà Họ Nói, Hình Như Là Tôi

“Chắc không cần thiết chứ, ông chú vẫn ở đây mà, có chú ở đây, chúng ta sợ gì chứ.” Đỗ Vũ Hiên không cho là đúng nói.

“Thế thì cậu không hiểu rồi đấy, Đại Đô Hội là câu lạc bộ đêm cao cấp, ở trong đây người nhiều phức tạp, người gì cũng có, anh ta chỉ là thành phần tri thức nhỏ, nếu như thật sự xảy ra chuyện rồi cũng không có năng lực ứng phó, vẫn là đợi anh họ tớ qua đây đi.”

Thấy Lưu Hải Ninh kiên quyết như vậy, những người khác cũng không nói thêm gì nữa, vì dù sao tiền của gian phòng đều là của anh ta bỏ ra, vẫn là phải nể mặt người ta một chút.

Không tới mấy phút, cửa của gian phòng bị đẩy ra.

Từ bên ngoài đi vào hai người đàn ông và ba người phụ nữ.

Tuổi tác của năm người đều không lớn, có vẻ cùng tuổi với Lâm Dật.

Ăn mặc khá là thời trang, vừa nhìn đã biết là người hay chơi ở câu lạc bộ đêm.

“Anh họ, anh đến rồi.”

Nhìn thấy người đàn ông đi vào, Lưu Hải Ninh bước lên trước.

“Tôi giới thiệu qua với mọi người, người này là anh họ của tớ, Lâm Hạc Tường.”

Nói xong, Lưu Hải Ninh lại giới thiệu những người khác với Lâm Hạc Tường, xem như làm quen với nhau.

Nhưng khi nhìn thấy Vương Oánh, ánh mắt của Lâm Hạc Tường sáng bừng lên.

Khí chất của người phụ nữ này đều không giống với những người khác trong câu lạc bộ đêm.

Chắc là con nhà lành.

Thằng nhóc Hải Ninh này được đấy, lại dẫn một người phụ nữ chất lượng cao như vậy qua đây, xem ra mình phải cố sức thêm rồi.

“Các vị bạn học, ở trong gian phòng cũng không thú vị, tôi dẫn các người xuống dưới dạo chơi, vừa mới thi tốt nghiệp xong, nhất định phải giải toả áp lực trong lòng thật tốt.”

Sự có mặt của Lâm Hạc Tường khiến Lưu Hải Ninh có thêm chút sức mạnh, cười ha ha nói:

“Mọi người hôm nay chơi thỏa thích, có chỗ gì không hiểu hỏi anh họ của tớ là được rồi, chắc chắn có thể khiến các bạn chơi vui vẻ.”

“Đúng vậy, tôi thường xuyên đến Đại Đô Hội chơi, ở đây rất nhiều người tôi đều quen biết, với lại tôi cũng khá thân với ông chủ chỗ này, mọi người không cần kiêng nể gì, muốn làm gì thì làm. Buông thả một chút là được rồi.” Lâm Hạc Tường cười ha ha nói.

Vài người con gái nóng lòng muốn thử, dưới dẫn dắt của Lâm Hạc Tường, cùng nhau đi ra khỏi gian phòng.

Lâm Dật và Vương Oánh đi ở phía sau, người sau khẽ giọng hỏi.

“Chị cũng không biết sẽ đến nhiều người như vậy, hôm nay e rằng phải về rất trễ, nếu cậu buồn ngủ rồi thì về trước đi, không cần lo cho chị dâu.”

Tay của Lâm Dật nhéo một cái trên vòng eo của Vương Oánh, mỉm cười nói:

“Thằng khờ tên Lâm Hạc Tường đó, tròng mắt cũng sắp rớt trên người của chị rồi, chị cảm thấy em có thể yên tâm về sao?”

Vương Oánh bị Lâm Dật trêu ghẹo tới có chút ngượng ngùng, khẽ giọng nói:

“Không ngờ rằng Tiểu Dật của chúng ta cũng khá có lòng bảo vệ đấy.”

“Đó là tất nhiên rồi.”

“Yên tâm đi, chị không thể nào để bọn họ đạt được đâu, đều để dành cho cậu đấy.”

“Lời này em thích nghe.”

Chậm rãi, một đám người đi đến sàn nhảy dưới lầu.

“Ở đây sao lại có hai sàn nhảy vậy.” Đến lầu một, Vương Lộ hỏi.

“Cái này thì em không biết rồi.” Lâm Hạc Tường nói:

“Sàn nhảy nhỏ đó bình thường đều là cho người mới sử dụng, còn những người kỳ cựu giống như chúng tôi đều là đến sàn nhảy lớn chơi đấy, bây giờ thì tôi dẫn các người qua đó.”

Đám người Vương Lộ gật đầu, có người dẫn dắt một chút cũng không sợ hãi.

Họ đều là người chuẩn bị thi vào giới văn nghệ, đều biết chút nhảy múa cơ bản, đối mặt với tình cảnh như vậy, cũng không phải quá sợ sệt.

“Đây là chuyện như thế nào? Tại sao chúng ta qua đây, những người này đều nhường đường vậy?” Đỗ Vũ Hiên thắc mắc hỏi.

Lâm Hạc Tường cũng có chút buồn bực, tại sao sau khi những người này nhìn thấy mình, toàn bộ tự động tránh ra rồi.

“Mọi người mau xem, Lâm tiên sinh tới rồi.”

“Thì ra anh ta chính là Lâm tiên sinh à, Đại Đô Hội lưu truyền truyền thuyết của anh ta suốt, không ngờ rằng hôm nay nhìn thấy người thật rồi.”

“Khoảnh khắc kích động lòng người như vậy, tôi nhất định phải lưu lại, quá kích động rồi.”

Nghe thấy tiếng bàn luận của người bên cạnh, Lưu Hải Ninh trở nên kích động.

“Anh họ, Lâm tiên sinh trong miệng của những người này là đang nói anh sao?”

“Không ngoài dự đoán thì chắc là anh rồi.” Lâm Hạc Tường cười hô hô nói:

“Vì dù sao anh cũng thường xuyên đến đây, với lại có một lần, còn mời người chơi ở đây uống một ly, chắc họ nhận ra anh rồi.”

“Anh họ, anh thế này thì có chút khiêm tốn rồi, chúng ta ở đây chỉ có hai người họ Lâm, mà anh ta chỉ là thành phần tri thức nhỏ, ngay cả câu lạc bộ đêm cũng không mấy tới, làm sao sẽ có người quen biết anh ta chứ?”

“Cậu nói như vậy cũng có lý.”

Lâm Hạc Tường cười hô hô xua tay với những người khác, không ngờ rằng chỉ là tuỳ tiện qua đây dạo chơi, lại có được đãi ngộ như vậy, thật kích thích.

Lâm Hạc Tường lấy một tấm thẻ màu vàng ra, giao tới trên tay của nhân viên phục vụ.

“Nhân viên phục vụ, mở cho tôi một chỗ ngồi vip.”

“Dạ vâng thưa ngài, ngài đợi chút.”

“Anh họ, em thấy trên tấm thẻ này có mẫu chữ của Đại Đô Hội, là thẻ thành viên ở đây sao?” Lưu Hải Ninh hỏi rằng.

“Đây là thẻ thành viên quy cách cao nhất của Đại Đô Hội, gửi trước 100 nghìn tệ mới làm được.” Lâm Hạc Tường mỉm cười giải thích:

“Lúc bấy giờ khi khai trương anh qua đây ủng hộ, tiện thể thì làm một tấm, cho dù gọi món gì, đều là ưu đãi 30%, rất là đáng tiền.”

“Anh cũng quá dữ rồi đấy chứ, 100 nghìn tệ một tấm thẻ nói làm thì làm sao?”

“100 nghìn tệ thôi mà, cũng không có gì lớn lao, công sức mấy ngày thì kiếm về lại rồi.”

“Anh họ vẫn là anh tài giỏi, sau này em phải học hỏi từ anh rồi.”

“Đây có gì đâu, cũng không phải chuyện gì hay lắm.” Lâm Hạc Tường rất ra vẻ vẫy tay: “Đồ trên thực đơn, mọi người cứ việc gọi, không cần khách sáo với tôi, hôm nay tới đây rồi, như thế nào tôi cũng phải làm tròn trách nhiệm người chủ địa phương, đảm bảo để mọi người ăn tốt uống tốt chơi tốt.”

Mấy người con gái gật đầu tới tấp, bày tỏ cảm ơn với Lâm Hạc

Tường.

Tuy anh ta không đẹp trai như chú Lâm, nhưng người ta dù sao cũng xài tiền rồi, vẫn phải cảm ơn người ta.

“Các bạn xem, tớ nói có đúng không, anh họ tớ vừa đến, cũng khiến cả hội trường kinh ngạc hết rồi chứ.” Lưu Hải Ninh cũng rất ra vẻ nói:

“Mọi người đều kêu anh họ tớ một tiếng Lâm tiên sinh, đây không phải tôn xưng mà ai cũng có thể hưởng thụ.”

“Được rồi Hải Ninh, mọi người là ra ngoài chơi, với lại đều là người mình, nên không cần lấy thân phận của anh ra khoe khoang đâu, như vậy cũng không có ý nghĩa.”

“Anh họ, khó trách anh có thể kiếm tiền nhiều, tính cách khiêm tốn này của anh, đúng thật không phải ai cũng có thể học được.” Lưu Hải Ninh cười ha ha nói:

“Đổi lại là em, có thể có mặt mũi lớn như vậy, chỉ mong sao ngày nào cũng lấy ra khoe khoang.”

“Tuổi của em còn nhỏ, đợi lớn hơn nữa thì sẽ không có suy nghĩ như vậy nữa.” Lâm Hạc Tường móc chéo chân, trên mặt ra vẻ văn chương nói, khá là có một chút mùi vị như chỉ điểm giang sơn:

“Được rồi, em đừng ca tụng anh nữa, chúng ta uống vài ly trước, một lát anh dẫn mọi người đến sàn nhảy chơi.”

“Được được được, em cũng có chút đợi không được nữa rồi.”

Cùng lúc này, xung quanh chỗ ngồi vip vang lên từng đợt tiếng nói ồn ào.

“Khốn khiếp, đều tránh ra, phía trước đừng cản đường.”

Nghe thấy có người hò hét ở phía sau, người đứng ở bên cạnh xem đều tự động tránh ra một con đường.

Phát hiện có vài người cầm đồ khác nhau đi về phía bên đây.

“Lâm tiên sinh, không biết ngài sẽ đến đây chơi, tôi cũng không chuẩn bị gì, chỉ gọi một chai champagne Armand de Brignac, ngài thử mùi vị xem.”

“Lâm tiên sinh, đây là em trai của tôi, vừa rồi trộm chai Lafite năm tám mươi hai ra từ trong tủ rượu của cha tôi, ngài thử xem.”

“Lâm tiên sinh, chúng tôi không có tiền gì, gọi một đĩa trái cây cho ngài, ngài đừng chê bai.” Một cô gái tóc ngắn cười hì hì nói.

“Lâm tiên sinh, tiền của chúng tôi cũng không nhiều, chỉ có thể tặng hai thùng bia cho ngài.”

“Còn chúng tôi nữa…”

Không bao lâu, trên bàn của chỗ ngồi vip để đầy đồ, thậm chí đã chất đống thành ngọn núi nhỏ, cho dù uống tới sáng hôm sau, e rằng cũng uống không hết.

Lâm Dật mỉm cười, đám người này cũng khá là có mắt nhìn, lại chủ động tặng đồ qua đây.

Đợi lát mình tính tiền hết cả hội trường vậy, không thể quá keo kiệt được.

Nhìn thấy đồ đạc để trên bàn, Lưu Hải Ninh cũng nhìn ngẩn người ra rồi.

Mặt mũi của anh họ cũng lớn quá rồi chứ.

Vừa ngồi xuống mấy phút mà lại có người chủ động tặng đồ qua đây.

Ghê gớm!

Thật ghê gớm!

“Mọi người nhìn thấy chưa? Đây chính là mặt mũi.” Lưu Hải Ninh ưỡn lưng nói:

“Nếu không có anh họ của tớ, cả đời này của các bạn, cũng không thấy được thế trận lớn như vậy.”

Đám mấy người con gái Đỗ Vũ Hiên cũng hết sức kinh ngạc.

Trung Hải này là thành phố giàu có đông đúc nhất Hoa Hạ, có thể ở trong một thành phố như vậy, có mặt mũi lớn như thế, đúng là anh họ của Lưu Hải Ninh không phải dạng vừa mà.

Nhìn thấy mấy cô gái nhỏ trước mắt này đều đưa ánh mắt cực kỳ hâm mộ về phía mình, Lâm Hạc Tường cười tít mắt nói:

“Mọi người cũng quá khách sáo rồi, chỉ là cùng em họ và vài người bạn học của em ấy qua đây chơi, các người vừa tặng rượu vừa tặng trái cây dĩa như thế, khiến tôi cũng ngượng ngùng quá.”

“Mẹ nó! Cậu là ai hả? Đừng quá tự mình đa tình nữa, chúng tôi nói đấy không phải là cậu, đừng ra vẻ ở đây nữa.”

Lâm Hạc Tường ngẩn người, những người ở trong chỗ ngồi vip này, ai nấy đều không có thân phận và mặt mũi gì, ngoài mình ra, ai còn có thể có đãi ngộ như vậy.

“Các người nói đấy không phải là tôi, còn có thể là ai?”

“Chuyện này, Lâm tiên sinh mà họ nói hình như là tôi.” Lâm Dật mỉm cười lúc này mới lên tiếng.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 346.

Chương 347. Không Ngờ Là Các Cậu Tới Hóng Chuyện Của Tôi

"Anh, anh nói cái gì?!"

Lâm Hạc Tường suýt nhảy dựng lên vì kinh ngạc.

Không thể nào tưởng tượng được, Lâm Dật ở chỗ này sẽ có năng lực lớn như vậy.

"Không thể nào, anh chính là một ten tiểu bạch kiểm, đi đến nơi này còn phải ngồi xe của chị gái Lộ Lộ, anh làm sao có khả năng quen biết được nhiều người như vậy!" Lưu Hải Ninh không cho là đúng nói.

Lâm Dật sờ sờ mũi, cười nói:

"Tôi thực sự không biết những người này, nhưng bọn họ đều biết tôi."

"Bọn họ đều biết anh?"

Những người có mặt, ngoại trừ Vương Oánh, đều không thể nào hiểu được, Lâm Dật tại sao lại có năng lực lớn như vậy.

Đây cũng quá có mặt mũi rồi.

"Lộ Lộ, chú Lâm có phải thật sự là cán bộ lãnh đạo công ty không?" Đỗ Vũ Hiên nhỏ giọng hỏi: "Không có khả năng lắm."

"Chuyện này mình cũng không biết nữa."

"Được rồi, các em cũng đừng có mò mẫm nghe ngóng nửa, thân phận của chú Lâm các em cũng không đơn giản như các em nghĩ đâu." Vương Oánh nói.

"Lại còn một ... thân phận khác nữa ư!"

Đôi mắt của mấy cô gái, tràn đầy ngôi sao nhỏ.

Dưới cái nhìn của họ, Lâm Dật quả thực chính là vai nam chính.

Ban ngày thì anh ấy chỉ là một viên chức nhỏ bình thường, không lộ ra ngoài, nhưng đến buổi tối, anh ta liền sẽ biến thành một người khác, một người có thế chấn động thiên hạ.

Hơn nữa lớn lên quá đẹp trai, quá lợi hại.

"Lưu Hải Ninh, anh nghĩ sai rồi nha, chân chính lợi hại không phải anh họ của anh, mà là chú Lâm của chúng ta nha." Đỗ Vũ Hiên nói.

"Ha ha ..."

Lưu Hải Ninh lúng túng cười cười, không biết nói cái gì cho phải.

"Chị, anh rể tương lai của em lại có thân phận lợi hại như vậy sao? Sao chị không nói với em?" Vương Lộ nói: "Lykan ở tiểu khu lầu dưới, không phải là của anh rể tương lai của em chứ? Chị nói thật cho em biết đi."

Chị gái của mình, chỉ là sống trong một tiểu khu tầm trung, sẽ không lợi hại đến nổi có xe hơi hạng sang đậu ở trước nhà chứ.

Cho nên rất có thể chị gái là lừa gạt mình.

"Đừng làm rộn, chiếc xe kia hơn 60 triệu đấy, người bình thường ai có thể mua nổi chứ." Lưu Hải Ninh chua chát nói.

"Đúng là của cậu ấy." Vương Oánh nói: "Chị là sợ em có lòng hư vinh, cho nên ngay từ đầu không có nói cho em nghe."

Lưu Hải Ninh cùng đám nam sinh khác nghe đến đây thì choáng váng, thật sự là của anh ta?

Cũng quá hào phóng rồi!

"Hơn nửa đêm không nhảy disco, đều tụ ở đây làm gì?"

Nghe có người nói chuyện, đám người quay đầu nhìn lại.

"Tần thiếu gia đến!"

Nhìn thấy Tần Hán bước vào, đám người vây xung quanh Lâm Dật đều tránh sang một bên, chào hỏi mấy người mới đi vào.

"Chào Tần thiếu gia."

Nhìn thấy Tần Hán đi vào, Lâm Hạc Tường cúi đầu khom lưng chào hỏi, cũng nói:

"Tôi giới thiệu cho mọi người một chút, vị này chính là Thượng Hải Hoàng Trung Hải nổi tiếng, mọi người chắc hẳn chưa gặp qua anh ấy bao giờ, nhưng ở trên mạng chắc cũng đã nghe những tin tức liên quan đến Tần thiếu gia rồi."

Biết được người trước mắt chính là Tần Hán, Vương Lộ cùng Đỗ Vũ Hiên và các cô gái khác, đều nhìn anh ta với hai mắt phát sáng lên.

Tần Hán là một người siêu cấp nổi tiếng ở trên Internet, nếu như không biết anh ấy, cũng quá thất bại rồi.

"Chị Oánh, chị cũng ở đây à."

Nhìn thấy Vương Oánh, Lỵ Na nhiệt tình đi tới chào hỏi, khoác cánh tay của cô, nhìn giống như là chị em tốt với nhau.

Đối với Lỵ Na, Vương Oánh còn có một chút ấn tượng.

Trước đó, cô bị người đàn ông chạy BMW lừa bịp, chính là cô ấy đứng ra giúp một tay.

"Mọi người nhìn xem, tôi nói cái gì rồi, chỗ câu lạc bộ đêm này, đến đây tìm lão Lâm chơi quả thật là không sai mà." Tần Hán ha ha cười to nói.

"Anh Lâm trâu bò, những cô gái xung quanh anh tốt hơn nhiều so với những người mà chúng tôi tìm thấy." Cao Tông Nguyên nói.

"Nào chỉ là tốt hơn nhiều, mà còn trẻ hơn nữa chứ." Lương Kim Minh nói: "Vẫn là anh Lâ biết chơi."

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa." Lâm Dật chỉ vào Vương Lộ nói:

"Đây là em gái của chị Oánh, những người còn lại đều là bạn học của cô ấy, không phải những thứ ngổn ngang kia của các cậu đâu."

"Hóa ra đều là người một nhà, vậy thì càng tốt rồi." Tần Hán cười to nói:

"Hôm nay mọi người chơi thả ga, rượu của tối nay, toàn bộ do Lâm công tử trả tiền!"

" u đa!"

"Lâm tiên sinh thật tuyệt vời!"

"Lâm tiên sinh tôi yêu anh!"

"Mẹ kiếp, anh đặc biệt đến là để bán tôi à." Lâm Dật cười mắng.

"Chủ yếu là do cậu có quá nhiều tiền, anh chỉ giúp cậu tiêu bớt thôi, sinh không mang đến, chết không thể mang theo, nếu không tiêu xài tiền nhiều như vậy để làm gì?!"

"Được, anh nói có lý."

Chỉ là một cái hóa đơn mà thôi, cũng không tiêu được bao nhiêu tiền, chút tiền lẻ này, Lâm Dật thật sự không để vào mắt.

Nhìn thấy dáng vẻ tiêu sái của Lâm Dật, Vương Lộ cùng những nữ sinh khác ánh mắt tràn đầy sùng bái.

Đây mới thực sự chính là cuộc sống của xã hội thượng lưu.

Không biết tương lai của mình, có thể hay không bước vào cái vòng tròn đó.

Rầm!

Khi đám người đang phấn chấn hò hét, thì cánh cửa của Đại Đô Hội bị một cước đá bay.

Những người ở bên trong sửng sốt.

Bỗng nhiên quay đầu lại phát hiện, từ bên ngoài xông vào mấy chục người, mỗi một người đều có bộ dạng hung thần ác sát, hoàn toàn không giống như là đến nhảy disco, ngược lại như là đến đánh nhau.

"Đều mẹ nó cút ngay cho tao!" Người đàn ông tóc ngắn cầm trên tay gậy bóng chày, lớn tiếng kêu gào:

"Gọi Diêu Đông Lai cùng Lưu Cường ra đây cho tao!"

Lâm Dật quay đầu lại liếc nhìn, không khỏi nhíu mày.

Những người khác đều không nhận ra, nhưng có một người anh lại nhớ ra người này.

Chính là người ban ngày anh gặp phải Lý Khánh Phong.

Ban ngày, Tào Tĩnh Thu nói cô ta đến chết không đổi, muốn lấy lại danh dự.

Không nghĩ tới nhanh như vậy liền đem người đến đây, thật đúng là vì mặt mũi không thể để qua đêm.

"Tên này sao lại uy hiếp đến đây rồi."

Tần Hán ngậm thuốc lá, trong ánh mắt mang theo một chút nghiêm nghị.

"Anh biết những người này?" Lâm Dật hỏi.

"Đứng ở cửa vào, người đàn ông trung niên ngậm thuốc ở kia, thấy không?"

"Ừm."

"Ông ta tên Trương Ngạo, là một trong hai thuộc hạ của Vương Ma Tử." Tần Hán nói:

"Đừng nhìn bộ dáng ông ta như đàn bà mà nghĩ có thể ăn hiếp. Nghe nói trên người anh ta còn có người làm quan, nhưng không biết là thật hay giả."

"So với Diêu Đông Lai cùng Lưu Cường thì sao?." Lâm Dật hỏi.

"Cao hơn bọn họ một cấp bậc." Tần Hán nói: "Tuy rằng Cường đầu trọc cùng Diêu Đông Lai ở Trung Hải cũng là nhân vật không lớn không nhỏ, còn có điểm này bài diện, nhưng ở khu vực Trung Hải này cũng có mấy người có thực lực giống gần như họ vậy."

"Nhưng Vương Ma Tử cùng Trương Ngạo những người này, cũng đã có thành tựu rồi, chắc cậu cũng hiểu có ý gì."

"Anh nói như vậy, tôi đã hiểu." Lâm Dật nói: "Nói cách khác, Diêu Đông Lai cùng Lưu Cường muốn đến những nơi thanh nhã không khó khăn."

Từ thái độ của Tần Hán, Lâm Dật cũng có thể nhìn ra chút đầu mối.

Khi anh nhìn thấy Lưu Cường trước đây, cũng chỉ là mấy lên ngốc nghếch có chút cơ bắp.

Bây giờ thấy Trương Ngạo, tuy rằng cũng là hùng hùng hổ hổ, nhưng mức độ nhẹ nhàng hơn, đủ để thấy rõ địa vị của những người này trong giang hồ cao hơn nhiều so với Diêu Đông Lai và Lưu Cường.

Một câu “có thành tựu” liền đủ để chứng minh vấn đề.

"Xem ra buổi tối hôm nay không được yên bình rồi." Lâm Dật cười cho nói.

"Này không phải rất tốt sao? Có chuyện náo nhiệt để nhìn rồi."

Lương Kim Minh cùng Cao Nguyên Tông ngồi dựa vào trên ghế dài, cười ha hả nói: "Không nghĩ tới còn có tiết mục đặc biệt như này, thật là kích thích nha."

"Thì ra hôm nay ba người các cậu tới đây là xem náo nhiệt chuyện của tôi a." Lâm Dật cười ha hả nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 347.

Chương 348. Tiền Ở Chỗ Này, Lấy Đi

"Cậu nói cái gì?"

Tần Hán ngồi dậy, "Việc này cùng cậu có liên quan gì à."

"Đúng vậy." Lương Kim Minh nói: "Tôi nghe Tần ca nói, anh quen biết Diêu Đông Lai cùng Lưu Cường, nhưng cũng không cần thiết phải nhúng tay vào chuyện này."

Lâm Dật chỉ chỉ Lý Khánh Phong, "Cậu có nhìn thấy gã béo đứng bên cạnh Trương Ngạo không? Anh ta tên là Lý Khánh Phong, là anh ta đến tìm tôi, chỉ là bọn họ muốn đem Diêu Đông Lai với Lưu Cường lấy ra xả giận mà thôi."

"Đjxmm~, đây là muốn lên trời à!"

"Đừng nóng vội, chậm rãi xử lý là được rồi."

"Đều nhường một chút!"

Cùng lúc đó, Diêu Đông Lai và Lưu Cường mang người vội vã từ trên lầu bước xuống.

Nhưng khi nhìn thấy Trương Ngạo, sắc mặt của hai người đều phi thường nghiêm túc.

Lý Khánh Phong chả là cái cóc khô gì, Trương Ngạo mới là nhân vật hung ác, hoặc là nói, đứng sau lưng ông ta là Vương Ma Tử, mới là chính là người mà bọn họ không chọc nổi.

"Vẫn là Trương ca đủ ý tứ, dẫn theo nhiều người như vậy đến cỗ vũ cho chúng tôi, huynh đệ tôi đã sắp xếp cho anh ghế lô lớn, nếu như ngại không đủ phô trương, tôi cho các anh lên sân khấu luôn." Diêu Đông Lai cười nói:

"Đến chỗ này của tôi, cũng đã cho tôi chút mặt mũi rồi."

"Lão Diêu, anh đừng có mà ở đó giả ngu với tôi." Trương Ngạo ném đầu thuốc lá xuống,

"Chuyện gì xảy ra trong lòng anh rõ ràng nhất, tiền công trình của lão Lý, là các anh ăn chặn, còn hãm hại cậu ta mất mấy trăm vạn, anh làm vậy là không được."

"Chuyện này..."

"Diêu Đông Lai, Lưu Cường, chúng ta trước đó cũng coi như là quen biết, nhưng việc này, chúng ta phải nói cho ra nhẽ." Lý Khánh Phong nói:

"Tại trên đường lăn lộn nhiều năm như vậy, tôi cũng không phải ngồi không, chuyện ngày hôm nay đừng trách Lý Khánh Phong thôi không quan tâm đạo nghĩa giang hồ."

"Vậy các anh muốn làm sao?" Diêu Đông Lai hỏi.

"Tiền trong ngày hôm nay trả lại cho tôi, thứ hai, các anh phải đưa cho tôi 100 vạn, việc này coi như là giải quyết xong." Lý Khánh Phong nói:

"Tính khí Trương ca anh cũng biết rồi, đừng nháo đến không vui."

"Lão Lý à, làm như vậy có hơi quá đáng."

"Tôi quá đáng?!" Lý Khánh Phong cười lạnh nói:

"Các người vô duyên vô cớ bẫy tôi mất mấy trăm vạn, tôi còn chưa nói các anh quá đáng đấy, anh ngược lại là kẻ ác lại đi cáo trạng trước."

"Anh!"

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa." Lâm Dật nhàn nhạt nói: "Không phải là tới tìm tôi sao, vừa vặn tôi cũng ở đây, lại đây nói chuyện là tốt rồi."

Nghe được giọng nói của Lâm Dật, Lý Khánh Phong đệm chân nhìn sang.

Bên trong ghế dài phía trước phát hiện có một số thanh niên đang ngồi quay lưng lại đối với mình.

Nhưng anh cũng đã hiểu, người nói chuyện, chính là người đàn ông ban ngày ra tay với mình!

Nhưng từ đầu đến cuối, Lâm Dật cũng không quay đầu lại nhìn, đưa lưng về phía Lý Khánh Phong cùng Trương Ngạo, không để cho bọn họ nhìn thấy mặt.

"Đi, đi qua xem một chút."

Sắc mặt Trương Ngạo khó coi mà nói.

Chính mình cũng đến nơi này, lại vẫn còn ngồi như vậy, mấy người này thật không xem mình ra gì.

Trương Ngạo mang người cùng Lý Khánh Phong đi tới.

Vương Lộ và những cô gái khác sợ đến mức không dám thở mạnh, lặng lẽ đứng sang một bên.

Mình chính là đến trải nghiệm cuộc sống ban đêm ở sàn nhảy, sao lại xảy ra chuyện như thế này chứ.

Xem như là lần đầu tiên của những nữ sinh này đến sàn nhảy, sau này sẽ thành bóng ma trong lòng.

"Trương ca, chính là cái tên tiểu tử này, đến hố tôi mấy trăm vạn, việc này làm phiền anh phải làm chủ cho tôi."

Trương Ngạo không đáp lại, vẻ mặt bất ngờ.

"Đây không phải Tần thiếu gia sao?!"

"Anh quen biết tôi sao?" Tần Hán bắt chéo hai chân, lạnh nhạt nói: "Lão Lâm là anh em thân thiết của tôi, việc này anh muốn giải quyết sao?"

Đối với những người con nhà giàu ở Trung Hải này, Lý Khánh Phong không quá rõ về những người này. Hơn nữa trong lòng vẫn luôn là xem thường, những người này đều là vì gia đình có tiền mà thôi.

Cho nên đối với Tần Hán, cũng không có ấn tượng gì.

Nhưng Trương Ngạo không giống như vậy, tên Tần Hán, anh ta đã nghe qua.

"Tần thiếu gia, việc này anh không cần phải để ý, chúng tôi cũng có quy củ của chúng tôi. Chúng ta đang đi hai con đường khác nhau, hiện tại anh muốn thò một chân đi vào, làm như vậy cũng quá vô vị rồi." Trương Ngạo nói.

"Thế nào, Tần Hán tôi một chút mặt mũi này cũng không có sao?"

"Đây không phải chuyện mặt mũi, mà chỉ nói về quy củ, nếu đã ra mặt, thế nào cũng phải tuân thủ quy củ không phải sao?" Trương Ngạo nói ra:

"Bằng không người giống như chúng tôi, mỗi ngày mang ít người, ra ngoài cướp giật, sớm đi ra ngoài làm giàu rồi sao?."

Tần Hán còn muốn lên tiếng, Lâm Dật vỗ vỗ chân của anh, đem anh ngăn lại.

"Tất cả mọi người đều ở đây, anh muốn mọi chuyện giải quyết trong yên lặng là không thể, để người ta đi một chuyến tay không như vậy, điều này cũng không hợp quy củ lắm, mọi việc đều có chỗ để thương lượng, từ từ nói chuyện là được rồi."

Lưu Trường Ninh run rẩy đứng ở một bên, tuy rằng trong lòng chướng mắt Lâm Dật, nhưng cách nói chuyện và thái độ của anh ta thực sự là quá đáng sợ.

Giống bộ dáng của các lão đại trong giang hồ vậy.

"Anh nguyện ý nói chuyện tự nhiên là tốt, hiện tại không giống như trước rồi, chúng ta cũng không thích đánh đánh giết giết, cứ từ từ mà nói."

"Được, tôi cho các anh một cơ hội." Lâm Dật ngẩng đầu nhìn Lý Khánh Phong, cười ha hả nói:

"Kỳ thực tôi cũng đã dặn dò Diêu Đông Lai cùng Lưu Cường, chọn thời gian xử lý anh rồi. Không nghĩ tới anh tối nay liền tự mình xông tới, xem ra là Diêm Vương gia muốn cho anh sống lâu thêm một chút, vậy liền đem ý nghĩ của anh nói ra nghe một chút, cũng cho tôi biết được anh là muốn như thế nào."

Lý Khánh Phong rùng mình một cái, thậm chí là có chút nghĩ mà sợ.

Cũng may tối hôm nay mình nhanh đi tìm Trương Ngạo đến, bằng không ngày mai thật sự không biết có thể nhìn thấy mặt trời hay không nữa.

"Yêu cầu của tôi cũng rất đơn giản, đem 15 triệu kia trả lại cho tôi, sau đó lại trả cho tôi 2 triệu phí tổn thất tinh thần, chuyện giữa chúng ta coi như giải quyết xong."

Lâm Dật tự mình rót một chén rượu, nhấp một ngụm, chậm rãi nói:

"Trong khoảng 15 triệu kia, có 11.2 triệu là tiền dự án của tập đoàn Triều Dương, anh xác định là muốn lấy lại?"

"Tôi đã nói rõ ràng rồi, tiền thiếu nợ của tập đoàn Triều Dương, tôi tự nhiên sẽ trả, nhưng tình hình kinh tế của tôi có chút eo hẹp, yêu cầu số tiền này đến quay vòng, khi nào tài chính của tôi đã dư dã, tự nhiên sẽ đem tiền trả lại cho các anh."

"Tôi nếu như không có nhớ lầm, anh bốn tháng trước cũng đã nói như vậy, bốn tháng sau vẫn là như vậy. Vậy tôi phải chờ tới khi nào tình hình kinh tế của anh có năng lực dư dã chứ?" Lâm Dật nói:

"Vạn nhất có một ngày, anh đi trên đường, bị tai nạn xe đụng chết, chúng tôi đòi số tiền này ở đâu đây?"

Trong mắt Lưu Trường Ninh cùng Vương Lộ, câu nói này của Lâm Dật chỉ là câu giả thiết mà thôi.

Nhưng ở trong tai Lý Khánh Phong, chính là câu uy hiếp trắng trợn rồi.

Lấy thủ đoạn của những người này, làm một trận tai nạn giao thông, thật không phải là việc khó.

"Dự án chuyện làm ăn chính là như vậy, chu kỳ quay vòng vốn tương đối dài, khất nợ bốn tháng cũng không phải thời gian rất lâu, chỉ muốn các anh trả lại số tiền kia trở về cho tôi, tôi liền có đầy đủ tài chính, hoạt động dự án kế tiếp, rất nhanh có thể đem số tiền này trả lại cho các anh." Lý Khánh Phong nói.

"Vậy còn anh?" Lâm Dật nhìn Trương Ngạo, "Có gì muốn nói không?"

Trương Ngạo nhún vai một cái, "Liên quan đến chuyện tiền bạc, chính các anh tự xử lý là tốt rồi, đến khi nào không xử lý được, tôi mới ra mặt."

Lâm Dật chân mày cau lại, "Nói cách khác, anh cũng ủng hộ anh ta không trả tiền lại, đúng không?"

"Vừa nãy cũng đã nói rồi, tiền xử lý như thế nào là chuyện của các anh, cái này tôi không xen vào."

"Trương Ngạo, anh có chút quá đáng rồi đấy." Tần Hán nói:

"Ngay cả nợ tiền cũng không muốn trả sao?"

"Tần thiếu gia, tôi cũng là làm việc theo quy củ thôi, hi vọng anh có thể hiểu được."

Lúc Lý Khánh Phong đi tìm Trương Ngạo, đã nói rõ ràng với anh ta, bất luận là lấy về được bao nhiêu tiền, cũng đều sẽ chia cho anh ta 30%.

Căn cứ vào lý do này, anh ta tự nhiên là hy vọng muốn càng nhiều càng tốt, đương nhiên sẽ không nhúng tay vào chuyện này.

"Được rồi, việc này tôi sẽ xử lý, anh đừng nói nữa."

Lâm Dật nhìn Lý Khánh Phong, nói:

"Anh muốn tôi trả lại cho anh 15 triệu, sau đó lại thêm phí tổn thất tinh thần là 2 triệu, thứ hai, anh còn muốn Diêu Đông Lai cùng Lưu Cường đưa thêm cho anh 1 triệu, tổng cộng gộp lại, hẳn là 18 triệu, đúng không?!"

"Không sai."

Vẻ mặt Lâm Dật ngưng lại, ánh mắt sáng quắc nhìn Lý Khánh Phong.

"Anh chắc chắn muốn lấy 18 triệu, sẽ không hối hận ư?"

"Tôi có gì phải hối hận chứ, đây đều tiền tôi nên có được."

Có Trương Ngạo ở đây, Lý Khánh Phong sống lưng thẳng tắp, đối với Lâm Dật cũng không có nhiều kiêng kỵ nữa.

"Được."

Lâm Dật từ trong lòng ngực lấy ra tờ chi phiếu, bên trên viết 18 triệu, cũng đẩy tới trước mặt Lý Khánh Phong.

"Tiền ở chỗ này, lấy đi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 348.

Chương 349. Con Người Tôi, Không Thích Để Thù Qua Đêm

Vẻ mặt Lý Khánh Phong vui vẻ, không nghĩ tới Lâm Dật nhanh như vậy liền sợ hãi.

Có vẻ như việc tìm đến Trương Ngạo, quả thật là một sự lựa chọn chính xác.

Mặc dù vẫn phải chưa cho anh ta 30% phí phúc lợi, nhưng số tiền bỏ ra thực sự xứng đáng.

"Chờ đã."

Lý Khánh Phong vừa định lấy chi phiếu, Trương Ngạo đứng ở một bên ngăn lại, sau đó nhìn Lâm Dật nói:

"Lâm tiên sinh, những người như anh, lúc trước tôi cũng tiếp xúc qua không ít, nếu như Lý Khánh Phong hôm nay dám đem chi phiếu đi, tôi tin tưởng anh về sau cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho cậu ta, nhất định sẽ lại đi gây sự với cậu ta, cho nên tôi cần thiết nhắc nhở anh một câu, nếu như về sau bởi vì chuyện này, anh lại đi tìm Lý Khánh Phong gây phiền phức, tôi Trương Ngạo sẽ ra mặt."

Quy củ của Trương Ngạo ở phương diện này thể hiện vô cùng tinh tế.

Nếu như hôm nay chỉ là một lần mua bán, tương lai cuộc sống của Lý Khánh Phong, tất nhiên sẽ không dễ chịu.

Dựa theo quy củ trên giang hồ, chuyện này Trương Ngạo sẽ phụ trách tới cùng.

Nếu như về sau, Lâm Dật lại bởi vì chuyện này mà tìm Lý Khánh Phong gây phiền phức, anh ta sẽ không đòi hỏi thêm tiền cho đến khi giúp cậu ta giải quyết sự việc một cách tốt nhất.

Đương nhiên, nếu như Lý Khánh Phong còn có những chuyện khác nữa, như vậy liền tính bổ sung sau.

Và đây chính là cái gọi là quy củ.

"Yên tâm, Lâm Dật tôi có thể nhỏ mọn như vậy sao, việc sau này tìm anh ta tính sổ tôi xưa nay cũng sẽ không làm."

"Vậy dĩ nhiên là tốt nhất."

Sắc mặt của Trương Ngạo có chút không kiên nhẫn.

Lấy về được 18 triệu mình có thể nhận được 30% trong đó, chỉ vài tiếng đồng hồ đã kiếm được 5,2 triệu, phương thức kiếm tiền như vậy, thật là khiến người ta muốn ngừng mà không được.

"Lâm tiên sinh sảng khoái như vậy, vậy tôi liền không khách khí nữa." Lý Khánh Phong nói:

"Tuy rằng việc này ồn ào đến không vui, nhưng chúng ta cũng coi như không đánh nhau thì không quen biết, về sau có chuyện gì, chỉ cần gọi Lý Khánh Phong tôi một tiếng, tôi khẳng định sẽ dốc hết sức giúp anh, sẽ không qua loa."

Lâm Dật không nói lời nào, chỉ là cười cười.

Tần Hán châm một điếu thuốc, tựa ở trên ghế dài.

Anh ta không biết trong hồ lô của Lâm Dật có cái gì, nhưng anh ta luôn cảm thấy, Lâm Dật sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy.

Nếu không, cậu ta cũng không phải là Lâm Dật rồi.

Hô thông!

Ngay khi Lý Khánh phong lấy chi phiếu đi trong nháy mắt, Lâm Dật liền cầm lấy một cái bình màu đen trên bàn, rắn chắc, nện vào đầu của Lý Khánh Phong!

A!

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Lý Khánh Phong ôm đầu, co quắp đã nằm trên mặt đất.

Máu chảy ra đất có hỗn tạp vết rượu, đau đến nhe răng nhếch miệng, đứng lên cũng không nổi.

"Thật ra con người tôi, tính cách cũng rất giống với anh, không thích qua ngày khác trả thù, chuyện ngày hôm nay, dĩ nhiên là coi như chấm dứt."

Tần Hán cùng Trương Ngạo và những người khác đều bị dọa sợ hết hồn.

Ai cũng không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ cầm bình rượu lên đánh như thế.

"Lâm tiên sinh anh đây là có ý gì, tiền đều lấy ra rồi, chẳng lẽ còn không muốn cho sao?" Trương Ngạo nói.

"Tiền của Lâm Dật tôi, ai nói lấy là lấy được sao?"

"Trương Ngạo tôi đứng ở nơi này, lẽ nào một chút mặt mũi cũng đều không đáng?"

"Cửa ở phía sau, mang theo người của anh nhanh lên một chút biến đi, đừng chậm trễ tôi uống rượu."

Phần lớn mọi người ở bên trong đều bị sợ đến choáng váng.

Ai cũng không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ tàn nhẫn như vậy.

Đối phương nhưng là Trương Ngạo, sau lưng của hắn có lão đại gọi là Vương Ma Tử nổi danh.

Hiện tại đã xảy ra chuyện lớn như vậy, đã đến mức không có cách nào kết thúc được nữa.

"Móa, Trương Ngạo tôi lăn lộn nhiều năm như vậy, anh coi tôi là kẻ ăn chay sao!"

Trương Ngạo lên cơn giận dữ, không quản nhiều như vậy, giơ quả đấm, hướng Lâm Dật đập tới.

Thân thủ của Trương Ngạo quả thực đúng như lời Tần Hán nói, từ góc độ xuất thủ liền có thể nhìn ra, hẳn là đã từng luyện qua.

Nhưng Lâm Dật cũng không kém, dưới sự giúp đỡ của trí tuệ Hiền Giả, vô số kỹ xảo đánh lộn, cũng đã thuộc nằm lòng, anh hoàn toàn tự tin có thể đối phó được với Trương Ngạo.

Lâm Dật xoay người sang một bên, tránh thoát được cú đấm của Trương Hạo.

Sau đó tay trái nắm cánh tay của anh ta, hướng về phía bên mình kéo tới.

Tay phải cầm nửa chai rượu, là cái chai vừa rồi dùng để nện Lý Khánh Phong, cũng thuận thế đâm vào bụng dưới của anh ta!

A!

Tiếng kêu thảm thiết lần nữa truyền đến, Trương Ngạo ôm chặt vết thương của mình, trừng hai mắt.

"Anh, anh..."

"Lão đại!"

Nhìn thấy Trương Ngạo bị thương, tiểu đệ của hắn vội vàng chạy tới, muốn đỡ anh ta dậy.

Bây giờ không phải là lúc báo thù, phải nhanh chóng đưa lão đại đến bệnh viện, bằng không sẽ chết người mất.

"Tất cả mọi người đứng yên, nếu ai dám đi đỡ anh ta dậy, ngày mai tôi gọi xe, an bài cho toàn bộ người nhà của người đó." Lâm Dật cầm nửa chai rượu đẫm máu, chỉ vào đám người mà nói.

Khóe miệng Tần Hán khẽ co giật.

Lão Lâm này cũng là thật trâu bò, lớn lối như vậy cũng đều làm được.

Lương Kim Minh cùng Cao Tông Nguyên cùng giơ ngón tay cái lên.

Anh Lâm đúng là đủ tàn nhẫn nha.

"Diêu Đông Minh." Lương Kim Minh nói một tiếng, "Đi lấy thêm vài chai rượu đến đưa cho anh Lâm, vật này có thể so với gậy bóng chày dùng thuận tay hơn nhiều."

Vẻ mặt Diêu Đông Lai muốn suy sụp, những người nhà giàu này thật đúng là coi trời bằng vung, nếu như lại như thế đập xuống, không phải sẽ xảy ra án mạng sao.

Đàn em của Trương Ngạo sợ đến mức không dám nhúc nhích một chút gì.

Tới thì sẽ nằm phí trước đầu xe tải, cả nhà của mình cũng bị tính vô, chuyện như vậy ai mẹ nó chịu được.

Trương Ngạo ôm chặt vết thương, nằm trên đất, trên mặt đã không còn chút máu, thậm chí ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

"Đưa, đưa tôi đi bệnh viện ..."

"Không phải anh muốn tiền sao? Hiện tại không cần nữa à?" Lâm Dật thản nhiên nói.

"Không, không được rồi, đưa tôi đi bệnh viện, van cầu anh ..."

Trương Ngạo cũng biết tình huống của mình, nếu cứ kéo dài như thế này, chính mình phải mất máu quá nhiều mà chết.

Tiền gì gì đó không quan trọng, bảo vệ mạng nhỏ mới quan trọng.

Ném nửa chai rượu đang cầm trên tay xuống, vẩy vẩy máu trên tay, Lâm Dật nhìn những người khác nói:

"Mẹ nó còn không cút khỏi chỗ này, chờ tôi mời các anh nhảy disco ở đây nữa sao?"

Đàn em của Trương Ngạo đều rung sợ, lần lượt tiến lên, đem anh ta cùng Lý Khánh Phong đỡ lên, phần lớn đều xám xịt chạy khỏi chỗ này.

Bốn phía yên tĩnh lại, nhưng cũng làm cho khắp nơi đều bừa bãi.

Mà những người có mặt cũng không có tính chơi tiếp, đều lẳng lặng nhìn Lâm Dật cùng Tần Hán, không biết bọn họ tiếp đó sẽ làm gì.

"Lão Lâm cậu yên tâm, mấy anh em sẽ giúp cậu chuyện này." Tần Hán trượng nghĩa nói.

"Nếu tôi muốn các anh giúp, thì đã không động thủ với hắn ta rồi." Lâm Dật cười nói:

"Việc này nên làm gì thì làm, các anh cũng không cần để ở trong lòng, có việc gì cứ để cho bọn họ tới tìm tôi là được."

"Như vậy sao được, Vương Ma Tử người kia xác thực không phải dễ trêu đâu, vẫn là mau chóng xử lý một chút thì tốt hơn."

"Không cần đâu, cũng không thể gặp phải chút phiền phức, đều để cho các anh giúp tôi giải quyết được."

Lâm Dật đứng dậy, duỗi eo lười biếng, nhìn Vương Oánh và những người khác nói:

"Bây giờ cũng không còn sớm, chúng ta trở về đi, nếu như còn chưa chơi đã, lần sau quay lại cũng được."

"Ừ, chúng ta đi thôi."

Vương Lộ cùng Đỗ Vũ Hiên và những người khác có chút sợ sệt, trước đó cảm giác nơi này thật thú vị.

Sau những gì xảy ra ngày hôm nay, họ đều sợ không dám đến nữa.

Nhìn thấy vết máu đầy trên đất, Vương Oánh thầm thở dài.

Mình và Lâm Dật, nên tính là người của hai thế giới rồi.

Về sau phải làm rõ lập trường của mình.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 349.

Chương 350. Có Qua Có Lại Và Không Tuân Thủ Quy Củ

Dưới sự chú ý của mọi người, Lâm Dật và những người khác bước ra khỏi Đại Đô Hội.

"Hôm nay vốn muốn mời mọi người cùng vui chơi, không nghĩ tới lại xảy ra việc này, chờ tôi chọn thời gian khác, gọi các cậu đi ra ngoài họp mặt."

"Anh em trong nhà, đều là chuyện nhỏ."

Tần Hán phất tay một cái, nhìn Lâm Dật và những người khác rời đi, sau đó quay đầu lại, hướng về phía Lương Kim Minh cùng Cao Tông Nguyên nói:

"Mấy ngày nay, các cậu cũng đều lưu ý đến việc này, Lão bất tử Vương Ma Tử kia vẫn có chút phân lượng phải chú ý kỹ một chút đừng để chuyện đáng tiếc xảy ra."

"Biết rồi Tần ca."

Giao phó xong, Tần Hán quay đầu lại nhìn Diêu Đông Lai cùng Lưu Cường, "Mấy ngày nay, Đại Đô Hội sẽ ngừng kinh doanh để chấn chỉnh lại. Nếu như Vương Ma Tử phái người đến gây sự, các anh cũng tổn thất không nhỏ đâu, tôi cùng lão Lâm cũng không có khả năng bất cứ lúc nào cũng đều ở đây hết."

Tần Hán biết rõ, sự tình náo đến nước này, bất kể là ai bị thua thiệt, cũng không thể làm cho đối phương nhượng bộ.

Bởi vì không phải ai cũng là người hiền lành, về mặt thực lực cũng là thế lực ngang nhau, còn chưa tới mức độ nghiền ép nhau, cho nên cần giảm bớt tổn thất nhất có thể.

"Cảm ơn Tần thiếu gia nhắc nhở, chúng tôi biết phải làm sao rồi."

"Được rồi, trước tiên cứ như vậy đi, chúng tôi đi trước."

Thu xếp xong chuyện ở Đại Đô Hội, Tần Hán và những người khác lái xe rời đi, chuẩn bị tìm một nơi để tiếp tục chơi.

…

Sau khi rời khỏi Đại Đô Hội, Lâm Dật và mọi người chia tay nhau, cùng hai chị em Vương Oánh trở về nhà.

"Anh rể, anh vừa nãy quá đẹp trai, quá xuất sắc." Vương Lộ kích động nói:

"Giống như đang đóng phim truyền hình vậy, em về sau nếu như thành minh tinh, khẳng định đề cử với đạo diễn, cho anh diễn vai đại ca hắc đạo, giống như anh vậy tao nhã mà hung hãn, chỉ cần vừa xuất hiện trên máy quay, chắc chắn sẽ nổi!"

"Em cũng đừng đánh chủ ý xấu lên người của anh Lâm." Vương Oánh nói: "Số tiền kiếm được ở trong làng giải trí, còn chưa đủ cho anh ấy mua xe hàng năm đấy."

"Nói cũng đúng nha." Vương Lộ nói ra: "Lấy thực lực của anh Lâm, cũng không có khả năng xem sắc mặt của người khác để sống."

Lâm Dật cười cười, không có để hai người họ tiếp tục nói chuyện mà lên tiếng nói:

"Được rồi, hai người đến nhà rồi, tôi đi về trước đây."

"Bây giờ cũng hơn 12 giờ đêm rồi, hay là cậu ở lại đây một đêm đi." Vương Oánh nói: "Chị cùng Lộ Lộ ở một phòng, phòng ngủ chính để cho cậu."

"Chị, chị nói cái gì vậy? Chị nếu như ở chung một phòng với em, anh rể ở lại cũng không có ý nghĩa gì cả."

"Em nói bậy cái gì đấy." Vương Oánh oán trách một câu.

Dù sao cũng là em gái của mình, cô ấy có chút ngượng ngùng.

"Nào có nói bậy." Vương Lộ nói: "Hay là như vậy đi, em đi khách sạn ở, hai anh chị ở nhà, em cũng mười tám rồi, cũng là người trưởng thành rồi, đều hiểu cả."

"Em biết cái gì, mau trở lại lên lầu ngủ đi."

Lâm Dật cười cười, "Được rồi, hai chị em về nhà đi, chỗ này cách nhà của tôi cũng không xa, tôi đi về trước đây."

"Vậy cậu trên đường lái xe chậm một chút."

"Ừm, tôi biết rồi."

"Anh rể bye bye."

Nhìn theo Lâm Dật rời đi, hai người lên lầu, Vương Oánh cởi quần áo ra, chuẩn bị đi tắm rửa nghỉ ngơi.

"Chị đã nói với em rồi, về sau không cho phép gọi Lâm Dật là anh rể nữa."

"Hả? Anh ấy cũng đã đến nhà của mình rồi, chẳng lẽ còn không tính là anh rể của em sao?"

"Chị so với cậu ấy lớn hơn vài tuổi, hơn nữa còn ly dị, em cảm thấy chị có xứng với cậu ta không?"

Vương Lộ bĩu môi, "Anh Lâm quả thật rất xuất sắc."

Không nói đến giá trị nhan sắc, hơn nữa còn có tiền, quan trọng nhất là, có tinh thần trách nhiệm, không tìm được một chút khuyết điểm gì.

Trái lại chị gái của mình, tuy rằng lớn lên cũng xinh đẹp, nhưng ở những phương diện khác, có vẻ như là không tốt cho lắm.

Lại như chị gái nói, chị ấy đã ly dị, như vậy nhìn theo hướng này, một chút lợi thế cũng không có.

"Chị, hai người thực sự không phải loại quan hệ kia sao?" Vương Lộ dò hỏi.

"Nhóc con đừng hỏi nhiều như vậy, nhanh lên một chút rửa ráy rồi đi ngủ đi."

"Hắc hắc, chị nói như vậy em liền biết rồi." Vương Lộ cười nói: "Anh Lâm ưu tú như vậy, coi như là loại quan hệ kia, em cũng có thể tiếp nhận được."

"Đi đi đi, tắm rửa đi, chuyện của người lớn, trẻ con đừng hỏi nhiều!"

"Được rồi."

...

Bệnh viện đệ nhất thành phố Trung Hải.

Thủ hạ của Trương Ngạo, đã đợi sẵn ở bên ngoài phòng phẫu thuật.

Nhưng trên chiếc ghế dài bên cạnh, có một người đàn ông trung niên mặc quần tây bằng vải lanh và áo choàng trắng đang ngồi.

Hình dáng người đàn ông trung niên đáng sợ, trên mặt đều là nếp nhăn, trông rất là khó chịu.

Người đàn ông này tên là Vương Binh, lúc trước từng làm công nhân container trong bến tàu Hải Dương Sơn.

Cuối cùng dựa vào sự nỗ lực quyết tâm, ông được ông chủ đánh giá cao và trở thành đội trưởng đội bảo vệ, phụ trách tuần tra, bảo vệ an ninh cho toàn bộ bến tàu.

Dựa vào sự thuận tiện trong công việc, Vương Binh làm quen không ít người, cuối cùng lập ra một thế lực khác tại Trung Hải sóng gió lẫn lộn này.

Trải qua hai mươi mấy năm phát triển, ông đã trở thành một trong những nhân vật ở thế giới ngầm Trung Hải có tiếng tăm, ai thấy cũng đều phải gọi một tiếng Vương ca.

Nhưng ở sau lưng của ông, mọi người đều quen thuộc gọi là Vương Ma Tử.

Ngoại trừ Vương Ma Tử, ở bên cạnh ông ta còn có một người đàn ông da ngăm đen, cao tầm 1m9, râu ria xồm xoàm trên cằm, gương mặt góc cạnh rõ ràng, ngay cả khi anh ta thở tựa hồ cũng lộ ra sự tàn nhẫn.

Người đàn ông này tên là Nghiêm Bưu, giống như Trương Ngạo, anh ta là cánh tay đắc lực của Vương Ma Tử.

Nhưng thực lực ở trên Trương Ngạo, tàn nhẫn hơn sơ với Trương Ngạo!

"Lão đại, em đã hỏi xong những người ở phía dưới, người động thủ tên là Lâm Dật, xuất thân trong gia đình tốt và là anh em với Tần Hán." Nghiêm Bưu nói:

"Lúc xảy ra chuyện, Tần Hán có ra mặt bảo vệ cậu ta."

"Tần Hán là một người thông minh, nếu như chỉ là bạn bè bình thường, hẳn là sẽ không đứng ra nhúng tay vào chuyện của chúng ta, quan hệ hẳn là không bình thường."

Tần Hán, Vương Binh lúc trước từng tình cờ đụng phải anh ta một lần lúc đi ăn cơm, đối với anh ta cũng có biết một chút.

Ông vẫn luôn cho rằng Tần Hán không phải là người con nhà giàu ăn chơi trác táng.

Đầu óc vẫn phải có.

"Việc này có cần chào hỏi qua nhà họ Tần không?" Nghiêm Bưu hỏi.

"Đây là chuyện của Tần Hán, còn không đến mức đưa lên trên gia tộc để xử lý." Vương Binh nói: "Chúng ta tự mình xử lý là được rồi."

"Nhưng tôi nghĩ, người tên Lâm Dật này, có thể cùng Tần Hán xưng huynh gọi đệ, hơn nữa thân thủ cũng không kém. Như vậy thế lực của anh ta cũng không phải nhỏ, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút."

"Cậu là nói cẩn thận cái gì?" Vương Binh nhàn nhạt hỏi.

"Nếu như trực tiếp động thủ với anh ta, có vẻ không quá thỏa đáng cho lắm." Nghiêm bưu nói: "Tôi thấy nữ nhân bên cạnh anh ta cũng không ít, trước tiên chúng ta có nên ra tay từ những người này không?"

"A Bưu, cậu cùng ở bên cạnh tôi thời gian cũng được bảy, tám năm rồi." Vương Binh thở dài nói.

"Đã 8 năm chẵn."

"Đã lâu như vậy rồi, tại sao một chút tiến bộ cũng đều không có." Vương Binh nói:

"Đến bây giờ cũng đã lăn lộn tới như vậy rồi, gặp phải chút chuyện vậy còn dùng những thủ đoạn thấp hèn này để giải quyết vấn đề, cả đời đều sẽ không có tiền đồ đâu."

"Lão đại, anh không phải là dạy tôi, làm việc chỉ nhìn kết quả, không cần nhìn quá trình sao."

"Lúc trước khi tôi nói lời đó, bởi vì chúng ta vẫn chưa đứng vững ở Trung Hải này, bây giờ không giống nhau. Nếu như chúng ta vẫn chơi theo cách trước đây, là lên không được trên đài." Vương Binh trên tay cầm Phật châu, chậm rãi nói:

"Người khác đánh cậu, cậu lại tìm người đánh hắn một trận, cái này gọi là có qua có lại."

"Người khác đánh cậu, cậu cầm cái cuốc, đi đào mộ tổ người ta lên, cái này gọi là không tuân thủ quy củ, là tiểu nhân, đã hiểu chưa?"

"Em hiểu rồi lão đại." Nghiêm bưu nói:

"Em hiện tại liền đi điều tra người này, nhất định phải khiến hắn cho chúng ta một câu trả lời."

"Trước tiên đừng có gấp, hiện tại công ty đang có dự án đấu thầu với nhà họ Triệu. Nếu như gần đây náo ra chuyện gì, sẽ ảnh hưởng đến danh dự của công ty và nó sẽ ảnh hưởng đến kết quả đấu thầu. Chờ nửa tháng nữa, chúng ta lại tiếp tục việc này, đến lúc đó muốn động thủ cũng không muộn."

"Được!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 350.

Chương 351. Phá Đi, Tôi Phải Nuôi Cá Cảnh

Buổi sáng ngày hôm sau, lúc Dâm Dật thức giấc, đã là hơn 9 giờ.

Điện thoại có tin nhắn wechat Kỷ Khuynh Nhan gửi tới.

Kỷ Khuynh Nhan: “Hôm qua mệt quá nên ngủ quên hả? Anh cũng đâu thiếu tiền, lao lực vậy làm gì, dậy rồi thì gọi điện cho em.”

Lâm Dật đoán được, có lẽ do sáng nay không tới đón cô đi làm, cho nên cô nghĩ mình còn ngủ.

Nếu đến trưa vẫn không nhận được tin tức của mình, có khi cô đi báo cảnh sát luôn cũng nên.

Sau khi đọc tin nhắn của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật gọi điện lại cho cô để cô bớt lo lắng.

Lại nghe được vài câu lải nhải của Kỷ Khuynh Nhan trong điện thoại.

Vì không để Lâm Dật liều mạng như vậy nữa, đến cả những câu kiểu “Em nuôi anh” cô cũng sắp nói ra luôn rồi.

Sau khi rửa mặt, Lâm Dật ra ngoài ăn bữa sáng đơn giản, rồi lại tiếp tục lái Didi.

Lái được một khoảng thời gian dài như vậy, Lâm Dật cũng coi như quen thuộc với cái nghề này.

Hiệu suất tăng lên không ít, mỗi ngày đều gặp phải những kiểu người muôn hình muôn vẻ.

Có lúc Lâm Dật cảm thấy công việc này cũng không tồi, còn rèn luyện được tính cách.

Hơn 1 giờ chiều, tổng cộng nhận bảy đơn, cũng chạy hơn 100km, hiệu suất tăng lên vững vàng.

Reng reng reng...

Ngay lúc Lâm Dật chuẩn bị nhận đơn thì nhận được điện thoại của Vương Nhiễm.

“Thầy Lâm, em muốn báo với thầy chuyện này.”

“Ừm, em nói đi.” Lâm Dật dừng xe bên đường, chuẩn bị nghe Vương Nhiễm báo cáo công việc.

Tuy rằng năng lực nghiệp vụ vẫn còn khiếm khuyết, nhưng thái độ làm việc không có gì phải bàn, mỗi ngày em ấy đều sẽ sắp xếp việc lớn việc nhỏ trong ngày soạn thành văn bản rồi gửi đến cho mình.

Nếu như có chuyện gì gấp thì sẽ gọi điện thoại báo, giống như hôm nay.

“Hiện tại Cisco đã hoàn thành nghiên cứu thử nghiệm rồi, hôm nay đã nhận được 2 container, bên trong toàn là nguyên vật liệu. Hình như là chuẩn bị sản xuất toàn bộ dây chuyền.”

Lâm Dật gật đầu, từ những báo cáo trước đó của Vương Nhiễm, Lâm Dật đã đoán được sẽ có ngày hôm nay, không cách biệt mấy ngày so với thời gian và dự đoán của mình.

“Trừ những thứ này, Tào Tương Dư còn có chiều hướng gì khác không?”

“Hôm qua em vô tình nghe được hắn nói chuyện điện thoại, hình như Cisco có ý muốn thêm nhà sản xuất phụ tùng gốc, nhưng cụ thể chắc chắn là khi nào thì em không rõ.”

“Được, tôi biết rồi.” Lâm Dật nói.

“Ở công xưởng đợi tôi, bây giờ tôi qua đó một chuyên, đúng rồi, còn có chuyện này giao có em nữa, liên hệ với 2 xe cẩu, kêu họ lái chúng vào công xưởng, nhanh lên nhé, lát nữa tôi cần dùng.”

“Biết rồi thưa thầy Lâm.”

Mặc dù không biết Lâm Dật định dùng xe cẩu để làm gì, nhưng Vương Nhiễm cũng không hỏi nhiều, gật đầu đáp ứng.

Lâm Dật quay đầu nhìn bốn phía, tìm chỗ đỗ xe, sau khi đỗ xong thì bắt xe đi về phía khu công nghiệp Hướng Dương.

Lái xe Lykan thì quá phô trương, nếu như lái qua đó thật, không những không giải thích được, mà cũng khó vòi tiền.

Diễn viên mà, phải chuyên nghiệp một chút.

40 phút sau, Lâm Dật bắt xe đi tới khu công nghiệp Hướng Dương.

Như thường lệ, Lâm Dật dừng lại ở trước cửa nhà máy của Cisco lâu một chút.

Nhưng hôm nay lại phát hiện ra chỗ khác thường.

Có hai chiếc Toyota coaster chạy từ công xưởng của Cisco ra, đi càng lúc càng xa.

Phát hiện này khiến Lâm Dật hoài nghi.

Bình thường mà nói chỉ có quan chức mới mua những chiếc xe như vậy, chẳng lẽ là lãnh đạo cấp trên xuống kiểm tra?

Lâm Dật nghĩ, có lẽ cũng có khả năng này.

Công nghệ chip 1.0 của Cisco đã được ngành công nghiệp công nhận, trở thành ngành sản xuất công nghiệp công nghệ cao có thể khai thác ở Trung Hải, lãnh đạo tới đây kiểm tra tình hình của nơi này cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Lâm Dật xoa xoa cằm, nếu như lãnh đạo thật sự tới đây thị sát, Tào Tương Dư lại có cơ hội khoa trương rồi.

Sau đó, khi Lâm Dật vào tới nhà máy khoa học kĩ thuật, thấy máy cẩu đã đậu ở cửa rồi. Hiệu suất làm việc của Vương Nhiễm cũng khá ổn.

Vào trong nhà máy, có thể nghe thấy tiếng ầm ầm của nơi đây, còn nhìn thấy không ít người qua lại vội vàng.

Thậm chí còn có người cầm hai chiếc bánh crepe hoa quả từ bên ngoài vội vã chạy vào, dường như bận đến mức không có cả thời gian ăn cơm.

Hoàn toàn tương phản với vẻ tĩnh lặng của mấy ngày trước.

Đến phòng làm việc, Vương Nhiễm đang hí hoáy trước máy tính, bộ dạng tập trung tinh thần, đã có dáng vẻ nữ lãnh đạo của nơi này rồi.

“Thầy Lâm, thầy tới rồi.” Vương Nhiễm đứng dậy nói.

“Máy cẩu đã tới rồi, công xưởng có chỗ nào cần cải tiến ạ?”

“Không phải cải tiến, mà phá hủy.” Lâm Dật cười ha hả nói: “Thông báo với chủ máy cẩu, đập hết mấy kho hàng bên trong đi.”

“Hả? Đập hết kho hàng đi?”

Vương Nhiễm đứng hình, nhất thời không hiểu được tại sao Lâm Dật lại làm như vậy.

“Cứ làm theo lời tôi là được, lúc ra tay sẽ có người đến ngăn cản chúng ta.”

“Ồ ồ.”

Vương Nhiễm vẫn có chút không hiểu, kho hàng trước mắt, máy cẩu ở trước cửa, nói phá là phá, dù cho có người tới ngăn cản cũng cản không kịp.

Hai người ra khỏi phòng làm việc, chủ máy cẩu đã chuẩn bị vào vị trí, chỉ cần dặn dò một tiếng là có thể bắt đầu làm việc.

“Bác tài, nhanh chút, lát nữa tôi còn có việc, nhanh phá hết 4 kho hàng phía sau đi, sau đó đào một cái hố sâu 2m ngay chỗ đó.”

“Ông chủ à, kho hàng tốt như vậy phá đi thì tiếc quá.” Người tài xế thành thật nói.

“Có gì đáng tiếc đâu, đào một cái hố to, sau này tôi nuôi cá cảnh, đợi sau này phong cảnh thay đổi, muốn bao nhiêu tiền có bao nhiêu tiền, còn mấy kho hàng này giữ để làm cái gì?”

“Không phải chứ, dỡ kho hàng để nuôi cá cảnh?”

Tài xế máy cẩu ngơ người luôn, có phải bại hoại quá rồi không?

Với cái đức hạnh này của cậu chắc chắn nuôi cá cảnh cũng nuôi không tốt rồi!

“Không sai, bây giờ cứ phá đi, nếu như hiệu quả tốt thì sau này dỡ hết cả khu công xưởng này, nuôi nhiều chút, không chừng tôi còn có thể trở thành tỷ phú thế giới cũng nên.”

Hai tài xế máy cẩu cũng cạn lời.

Sống bấy nhiêu năm, chưa nghe thấy có tỷ phú thế giới nào giàu vì nuôi cá cảnh cả.

“Được rồi, mấy người nhanh tay chút đi.” Lâm Dật nói.

“Thư ký của tôi thương lượng với hai người 1500 một ngày đúng không, nếu như tốc độ nhanh tôi tăng thêm 500 nữa.”

“Ông chủ à, vừa gặp mặt tôi đã biết, cậu chắc chắn là nhân tài nuôi cá cảnh, không quá 5 năm, nhất định sẽ thành người tỷ phú thế giới.”

“Tôi thích câu này đó, nhanh bắt tay vào làm đi, phá hết cả 4 kho hàng này, động tác nhanh nhẹn chút.”

“Vâng.”

Hai tài xế máy cẩu vô cùng nhiệt tình vào khoang điều khiển, với điệu bộ chuyên tâm đó, đừng nói là 4 kho hàng, dù cho là 4 tàu sân bay cũng tin tưởng giao cho hai người phá.

Nhìn thấy hai người tràn đầy tự tin, Lâm Dật cùng Vương Nhiễm tới bên cạnh giám sát.

Vương Nhiễm hơi đau lòng, nếu như phá đi thì tiếc quá, không phải thầy Lâm nói sẽ có người đến ngăn cản sao, rốt cuộc là ai đến chứ!

Chẳng lẽ là Tào Tương Dư sao?

Hắn đang ở Cisco, có khi còn không biết đến chuyện này thì tới đây kiểu gì!

Reng reng reng...

Ngay lúc này điện thoại của Lâm Dật reo lên.

Đúng như dự đoán, là Tào Tương Dư gọi đến.

Vương Nhiễm bất ngờ.

“Thầy Lâm, Tào Tương Dư gọi điện tới!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 351.

Chương 352. Chỉ Cần Tiền, Thì Vận Mệnh Là Chuyện Nhỏ

“Kích động thế làm gì?” Lâm Dật nói: “Bình tĩnh chút.”

“Hắn gọi tới ngăn cản thầy phá kho hàng sao?”

“Tất nhiên, nếu không bây giờ hắn gọi cho tôi làm gì.”

“Nhưng sao hắn biết chuyện chúng ta phá kho hàng.” Vương Nhiễm rất tò mò.

“Em đoán xem?”

Vương Nhiễm nghĩ, cuối cùng bỗng nhiên tỉnh ngộ:

“Không lẽ Khoa Sáng của chúng ta có tai mắt của hắn?”

“Thông minh.” Lâm Dật cười nói:

“Bây giờ, có khi đến cả ông lão canh cửa bên ngoài cũng bị hắn mua chuộc rồi, bây giờ ở đây, bất kể là nhất cử nhất động của em hay của tôi, hắn cũng đều nắm rõ.”

Nói đoạn, Lâm Dật vươn tay tắt điện thoại, không nghe.

“Thầy Lâm, sao không nghe, mau nghe đi chứ.” Vương Nhiễm không nhịn được thúc giục.

Đợi bao lâu cũng chỉ đợi mỗi cuộc điện thoại này thôi, nếu không nghe chẳng phải phí sức sao.

“Vội cái gì, mất bình tình thế này, sau này không làm việc lớn được.”

“Ồ, biết rồi thưa thầy Lâm.”

Reng reng reng…

Cùng lúc đó, Tào Tương Dư lại gọi tới.

Nhưng lần này, Lâm Dật không nghe cũng không tắt, cứ để nó tiếp tục đổ chuông.

Quanh đi quẩn lại, liên tiếp 3 cuộc gọi nữa gọi đến, Lâm Dật vẫn không nghe.

Mấy phút sau, hai tài xế máy cẩu lái máy cẩu tới trước cửa kho hàng, tìm một chỗ trống trải, chuẩn bị làm việc.

Mối làm ăn được 2000 một ngày là mối làm ăn trăm năm khó gặp, kệ mẹ nó là ai, hôm nay ông đây cũng phải đập mày!

“Ấy ấy ấy, đợi đã, hạ thủ lưu tình!”

Ngay lúc tài xế máy cẩu đang định ra tay thì nghe thấy tiếng gào như không cần mạng nữa.

Chính là Tào Tương Dư và Thư Ký của hắn đang chạy từ cửa vào.

Chỉ là quần áo của hai người không được chỉnh tề cho lắm.

Thắt lưng quần của Tào Tương Dư còn chưa cài, quần cũng chưa kéo khóa, thư ký của hắn thì vừa chạy vừa cài cúc áo, cũng chả biết hai người này vừa nãy làm gì.

“Yo, Tào lão ca tới đây rồi.” Lâm Dật cười ha hả nói.

“Lâm lão đệ, chú đang làm gì thế này, vừa nãy gọi cho chú mấy cuộc sao không nghe máy.”

Lâm Dật lấy điện thoại ra nhìn, tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

“Khi nãy mải nói chuyện với thư ký, em cũng không để ý điện thoại, anh Tào tìm em có gì sao?”

“Chú huy động nhân lực, còn kiếm hai cái máy cẩu tới đây, định làm gì vậy.”

“Trí nhớ của anh Tào kém quá đi, lúc trước chúng ta ăn cơm với nhau, em nói với anh rồi còn gì, em muốn phá dỡ kho hàng này, đào một cái hồ cá để nuôi cá cảnh đổi vận, gần đây vận khí kém quá, đến Ma Cao, anh cho em 500 ngàn, chưa được 2 ngày đã thua sạch, nếu em không tìm cách kiếm lại ít tiền thì sau này sống sao nổi.”

Khóe miệng Tào Tương Dư giật giật, mẹ mày cũng hãm quá rồi.

500 ngàn mới hai ngày đã thua sạch?

Nhà ông đây vốn liếng hùng hậu bao nhiêu cũng đâu có phá như mày.

“Chú em à, trí nhớ của chú kém quá, hôm đó ở bàn ăn không phải chúng ta đã bàn xong rồi sao, không phá kho hàng mà để cho bọn anh dùng, sao chú lại quay xe rồi?”

“Hả? Em có nói vậy sao?” Lâm Dật nói: “Sao em không nhớ nữa nhỉ.”

“Chú quả thực có nói, Tào lão ca có thể lừa chú sao?”

Mặc dù ngoài mặt cười ha ha, nhưng nội tâm Tào Tương Dư đã chửi Lâm Dật không ra gì rồi.

Đúng là tên tiểu nhân sáng nắng chiều mưa, lúc trước đồng ý rồi, bây giờ lại không tính nữa.

“Em nhớ ra rồi, đúng là em có nói vậy.” Lâm Dật ra vẻ khó xử:

“Anh Tào, anh cũng phải hiểu cho khó khăn của em, huynh đệ chúng em trong túi không còn xu nào, nếu không phá kho hàng này đi nuôi cá cảnh, sau này có khi sẽ thua không còn manh giáp mất.”

“Nhưng anh yên tâm, đợi em chuyển vận xong, nhất định sẽ cho anh thêm mấy kho hàng, đến lúc đó cho anh dùng tùy ý.”

Tào Tương Dư kích động đến chửi mẹ mắng cha, với cái đức hạnh này của mày, kiếp sau cũng không giàu nổi, nếu ông đây dựa vào mày thì chết còn thảm hơn cả Tần Cối(*).

(*) Tần Cối, tên tự là Hội Chi, là tể tướng dưới thời Nam Tống trong lịch sử Trung Quốc, lãnh đạo của phái chủ hòa trong chiến tranh Tống - Kim. Ông thường bị hậu thế đánh giá là gian thần, Hán gian. Người Hán xem Tần Cối là kẻ phản bội, phục vụ cho Kim. Cho đến tận ngày nay, món bánh giò cháo quẩy của người Hoa được làm bằng bột chiên trong dầu, luôn luôn làm từng cặp dính nhau, đó là tượng trưng cho vợ chồng Tần Cối bị trói với nhau và ném vào vạc dầu hành tội.

“Lâm lão đệ, nếu như em giới hạn tầm nhìn bằng tiền, chút vận mệnh đó có là gì chứ.” Tào Tương Dư lấy ra một điếu thuốc, định đưa cho Lâm Dật, xoa dịu tâm trạng của anh.

“Căn cứ khoa học cho thấy, hút thuốc nhiều dễ yếu sinh lý, nên em cai lâu rồi.”

“Hả...”

Tào Tương Dư hơi mất tự nhiên, thậm chí còn có chút xấu hổ, dường như bị Lâm Dật nói trúng cái gì rồi.

“Còn, còn có kiểu này nữa hả...”

“Đương nhiên rồi, vô cùng chính xác, không tin anh hỏi thư ký của em xem, có lần nào mà em không làm một ngày một đêm chứ.”

Vương Nhiễm bị chọc đỏ bừng mặt, nhưng cũng không nói gì.

Biểu cảm xấu hổ này trong mắt Tào Tương Dư lại biến thành thừa nhận.

Cùng lúc đó, trong lòng mắng Lâm Dật càng ác liệt hơn.

Rõ ràng chỉ là một thằng thất học, vô công rồi nghề, sao có thể mạnh hơn ông đây nhiều vậy!

“Hơ hơ hơ~~~”

Tào Tương Dư xấu hổ cười, cất điếu thuốc định hút vào trong túi.

“Chúng ta không bàn chuyện này nữa, quay về vấn đề khi nãy đi.”

“Đúng đúng đúng, tiếp tục bàn vấn đề khi nãy đi.” Lâm Dật nói:

“Con người em có chút yêu tiền, vận mệnh sao lại kém vậy nhỉ.”

“Lão ca hiểu nỗi khổ của chú, nhưng gặp khó khăn cũng không thể phá kho hàng được, trời không tuyệt đường người, không thể dùng phương thức cực đoan này được.”

“Vậy Tào lão ca, anh cho em ý kiến đi, làm sao mới làm ra tiền.” Lâm Dật nhớn nhác nói:

“Bây giờ em chẳng có tâm trạng nghe cái chuyện tình yêu chó má gì đó, chỉ muốn kiếm tiền thôi.”

“Vậy thì đơn giản, cậu cứ nói với Tào lão ca, huynh đệ gặp khó đương nhiên anh sẽ giúp.”

Tào Tương Dư lấy ra tờ chi phiếu, viết cho Lâm Dật chi phiếu

100 ngàn.

“Lâm lão đệ, cầm lấy chút tiền này mà tiêu, nếu như không đủ thì nói với anh, chắc chắn không để cậu cùng đường tuyệt lộ.”

“Chút tiền này thực sự không đủ tiêu, bây giờ em đã vào đường cùng rồi.”

Tào Tương Dư: ...

Mẹ nó sao mồm mình đen thế!

“100 ngàn còn không đủ tiêu sao?”

“Khi nãy em nói với anh rồi còn gì? Hai ngày trước em đi Ma Cao, thua mất 500 ngàn rồi, còn nợ bọn cho vay nặng lãi 200 ngàn nữa, chút tiền này còn không đủ trả nợ.”

Nói xong, Lâm Dật đặt lại tấm chi phiếu vào tay Tào Tương Dư: “Chút tiền này anh cứ cầm về đi, cứ để em nuôi cá cảnh cho nhanh có tiền, huynh đệ em bây giờ cần tiền gấp, vẫn mong Lâm lão ca thông cảm cho.”

Lâm Dật nhìn về phía hai tài xế máy cẩu.

“Các bác tài, mau chóng ra tay đi, đừng do dự, cứ làm là được.”

“Được luôn.”

Nghe thấy Lâm Dật truyền đạt mệnh lệnh, hai tài xế máy cẩu hưng phấn vô cùng.

Trong lòng cũng đồng thời hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà Tào Tương Dư.

Mẹ mày không biết thằng oắt mập từ đâu mò ra, làm chậm trễ việc làm ăn của ông đây, mau cút xéo đi.

“Đừng đừng đừng mà Lâm lão đệ, chẳng qua chỉ thua có 200 ngàn thôi mà, huynh đệ chúng ta một lòng, anh giúp cậu trả nợ là được rồi.”

Lâm Dật muốn nói, ông đây đẹp trai như này, ai là anh em với mày, nhưng nể mặt tiền bạc nên nhẫn nhịn.

“Nếu nói như vậy thì phải cảm ơn Tào lão ca rồi, nếu như không có 200 ngàn của anh, em đây thật sự xong đời.”

“Nói hay nói hay, cũng không phải chuyện gì to tác.”

Tào Tương Dư lại rút ra một tấm chi phiếu, lại viết thêm cho Lâm Dật một tấm chi phiếu 100 ngàn nữa, cộng với tấm chi phiếu trước cùng đưa qua.

Nhưng lúc Lâm Dật nhận lấy, tay Tào Tương Dư lại giữ chắc không buông.

“Tào lão ca, như này là ý gì? Chẳng nhẽ anh không tình nguyện cho em? Vậy thôi để em ra tay phá dỡ kho hàng vậy.”

Tào Tương Dư cười ha hả nhìn Lâm Dật nói:

“Anh không có ý này, 200 ngàn này anh cho cậu, nhưng anh có điều kiện này, hi vọng cậu đáp ứng.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 352.

Chương 353. Nhổ Lông Cừu Thì Tôi Chuyên Nghiệp Lắm

“Điều kiện gì vậy? Tào lão ca cứ nói đi, nếu có thể em sẽ đáp ứng.”

Tào Tương Dư cong khóe miệng, lộ ra nụ cười khinh thường.

Quả nhiên, trước mặt loại người này, nói gì cũng không quan trọng.

Chỉ cần đem tiền ra, đừng nói là một điều kiện, kể cả 100 điều kiện e rằng cũng chẳng có vấn đề.

“Vì tránh phát sinh những chuyện như thế này nữa, anh hi vọng cậu có thể giao quyền quản lý kho hàng lại cho anh.”

“Không phải chứ, anh nói vậy thì có chút quá đáng rồi, nếu như giao quyền quản lý kho hàng cho anh chẳng phải anh thành trưởng xưởng rồi sao?”

“Coi cậu nói kìa, bọn anh chỉ muốn quản lý kho hàng thôi, dù sao thì bên trong cũng đều là sản phẩm của Cisco bọn anh. Nếu như có một ngày thật sự xuất hiện chuyện ngoài ý muốn thì Lâm lão đệ cũng khó mà giải thích, anh chỉ muốn tốt cho cậu thôi.”

Lâm Dật xoa xoa cằm, bô dạng nghĩ sâu tính kỹ:

“Tào lão ca nói cũng có lý, bên trong toàn là đồ của bọn anh, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, vậy bên em cũng không giải thích được, nói không chừng còn phải chịu trách nhiệm pháp luật nữa.”

“Chứ còn gì nữa, anh cũng là người liên quan, đứng ở góc độ của cậu nghĩ vấn đề, nếu không cũng không phí công làm chuyện không có kết quả tốt này.” Tào Tương Dư nói:

“Nhưng anh vì chiếu cố cậu nên mới lãnh trách nhiệm lên người mình, chỉ vì để cậu được thoải mái chút.”

“Nếu nói như vậy thì em còn phải cảm ơn ý tốt của Tào lão ca nữa.”

“Nói hay nói hay, đều là anh em một nhà.”

“Vậy chúng ta mau đi ký hợp đồng chứng thực chuyện này đi, sau này công xưởng này đều giao cho anh quản, người bên Khoa Sáng chúng em không phụ trách nghiệp vụ cụ thể bên này nữa, có bất kỳ vấn đề gì cũng là chuyện của anh, không liên quan gì tới bọn em.”

Sắc mặt Tào Tương Dư vui vẻ, nói hắn ngu xuẩn đúng là không sai chút nào.

200 ngàn hôm nay coi như mua được 4 kho hàng, hừ, nói hắn ngu xuẩn là còn coi trọng hắn rồi.

“Đi thôi, bây giờ chúng ta đi ký hợp đồng.”

Bốn người cùng nhau về phòng làm việc của Vương Nhiễm, chuyện khởi thảo bản hợp đồng rơi vào tay Lâm Dật và Vương Nhiễm.

Suốt thời gian đó, Lâm Dật đã đưa ra hơn chục cái điều kiện, bỏ hết toàn bộ trách nhiệm của mình không còn chút gì.

Tào Tương Dư thuận tay châm thuốc, nhìn Lâm Dật cười mỉm.

Vương Thiên Long giao công xưởng này cho cho đứa em vợ não tàn này của hắn ta, hoàn toàn là quyết định não tàn.

Không mất bao nhiêu thời gian đã có thể khiến hắn tiêu xài hết sạch.

“Tào tổng, hút thuốc ít lại đi.” Thư kí nhỏ giọng nhắc nhở.

Tào Tương Dư tức giận, vừa định chửi mẹ nó, cô quản được ông đây chắc?

Nhưng đột nhiên nhớ đến lời Lâm Dật vừa nói khi nãy.

Yên lặng dập tàn thuốc không hút nữa.

Nửa tiếng sau, Lâm Dật đem 4 bản hợp đồng tới giao tận tay Tào Tương Dư.

“Em đã kí tên trên đó rồi, Tào lão ca kí xong là hợp đồng có hiệu lực, sau này chuyện của kho hàng chúng em không quản nữa.”

“Được được được, anh kí ngay đây.”

Tào Tương Dư cầm bút, xoẹt xoẹt xoẹt ký tên của mình lên.

Đừng nhắc chuyện trong lòng kích động cỡ nào.

Bây giờ dây chuyền sản xuất của Khoa Sáng đều do chính tay mình nắm giữ, mà kho hàng của bọn họ cũng rơi vào tay mình.

Theo tình hình này, hơn 80% nhà máy đều nằm trong tay mình.

Bây giờ thứ mà hắn ta có thể nắm giữ, có lẽ chỉ có căng tin và nhà vệ sinh.

Nghĩ đến đây, Tào Tương Dư không nhịn nổi mà lén cười, lát nữa phải kể chuyện này với bố.

Cũng coi như đây là sự vươn mình hoàn toàn.

Lâm Dật xoa xoa cằm, trong lòng nghĩ bây giờ nhà máy sản xuất và kho hàng đều giao vào tay Tào Tương Dư rồi.

Trừ căng tin và nhà vệ sinh, hình như ở đây bản thân không còn nắm giữ thứ gì nữa.

Dựa theo tình hình này, lần sau chắc phải viết thêm vài bài văn ở nhà vệ sinh và căng tin.

Nhổ lông cừu ấy mà, nếu không nhổ sạch thì có vẻ mình không chuyên nghiệp rồi.

“Tào lão ca, hợp đồng đã ký xong, thỏa thuận giữa chúng ta cũng hoàn thành rồi, sau này dây chuyền sản xuất và kho hàng giao cho anh, chúc Tào lão ca làm ăn thịnh vượng, sau này phát tài cũng đừng quên em.”

“Yên tâm, chắc chắn không vấn đề, sau này anh có miếng thì cậu cũng có miếng, đều là anh em một nhà, anh đây là trượng nghĩa nhất.”

“Lời này em nhớ rồi nhé, sau này lúc khó khăn em sẽ tìm anh giúp đỡ.”

“Không thành vấn đề.”

Tào Tương Dư cười cười đứng dậy: “Anh còn chút việc khác, nên tạm không nói chuyện với cậu nữa.”

“Được được được, anh lo việc đi, em cũng không cản trở anh kiếm tiền nữa.”

Nhìn Tào Tương Dư và thư ký rời đi, Vương Nhiễm cẩn thận tiến đến trước mặt Lâm Dật.

“Thầy Lâm, kho hàng là của chúng ta mà, việc gì phải giao cho bọn họ quản lý chứ.”

“Lúc nãy nói rõ rồi còn gì, trong kho hàng toàn là đồ của bọn họ, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Tôi chịu trách nhiệm hay em chịu trách nhiệm?”

Vương Nhiễm phồng má, mặc dù như vậy đúng là mạo hiểm thật, nhưng trong sự hiểu biết của mình, các kho hàng lớn trong công xưởng đều là do người của mình quản lý, cũng không ai vì sợ phải gánh vác trách nhiệm mà lại giao cho người khác.

“Nói thì nói vậy, nhưng em cảm thấy, chỉ cần chúng ta phòng cháy và làm tốt công tác an toàn thì sẽ không có vấn đề gì lớn.”

Lâm Dật cười he he: “Nói thì nói vậy, cả cái kho hàng lớn như thế, bên trong chứa đấy sản phẩm của Cisco, ai mà đảm bảo được không có ngộ nhỡ chứ?”

“Ờm...”

Vương Nhiễm có dự cảm không lành, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, thật sự sẽ xảy ra chuyện.

“Được rồi, em cứ tiếp tục nán lại đây đi, có chuyện gì thì tiếp tục báo cho tôi.”

“Biết rồi thưa thầy Lâm.”

Lừa được Tào Tương Dư một vố, Lâm Dật cầm chi phiếu 200 ngàn, vui vẻ rời đi.

Mặc dù cầm trong tay số tiền lớn, nhưng trong khoảnh khắc sau khi rời khỏi Khoa Sáng, Lâm Dật vẫn cảm thấy sự cô độc sâu đậm, giống như bị cả thế giới vứt bỏ vậy.

Bởi vì trên đường quốc lộ không có nổi một chiếc xe, mẹ nó, ngay cả gọi taxi cũng không gọi nổi.

So với Didi, Lâm Dật thích bắt taxi hơn.

Vẫy tay là dừng, đến nơi mới dừng lại, tiết kiệm được mấy bước đặt hàng và thanh toán, tiện lợi hơn nhiều.

Lâm Dật đi về phía trước, đến cửa nhà xưởng Cisco, phát hiện xe của Tào Tương Dư cũng không có ở đó.

Như này có chút khó khăn rồi.

Ngay lúc này, Lâm Dật nhìn thấy từ xa có một chiếc Audi A6 mới, màu đen chạy tới.

Lâm Dật vẫy vẫy tay, chiếc Audi A6 đang đi tới thuận tiện dừng lại.

Kính xe mở ra, Lâm Dật phát hiện người ngồi ở ghế lái là một người phụ nữ, cả nhan sắc và cơ thể đều khiến người ta kinh diễm.

Người phụ nữ mặc bộ đồng phục màu trắng, nuôi một mái tóc đen dài, tóc hơi xoăn nhẹ nhàng uốn lượn, mang theo sự gợi cảm chín chắn, nhưng cũng không thiếu phần vững vàng và khí chất.

Lâm Dật trước tiên phán đoán, người phụ nữ này có lẽ không đơn giản.

“Người đẹp, có thể cho đi nhờ một đoạn không?”

“Anh muốn đi nhờ xe tôi?” Nữ tài xế nhíu mày, không ngờ người đàn ông trước mặt lại đưa ra yêu cầu như vậy.

“Ở đây đến taxi cũng không có, tôi không thể về được, nhưng cô yên tâm, tôi sẽ trả tiền, nhưng mà nhìn cách ăn mặc của tô, có lẽ cũng không thiếu tiền, vậy thì dùng mặt tôi trả đi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 353.

Chương 354. Chuyện Này Pháp Luật Không Quản Được

"Tiện đường cho anh quá gian xe một đoạn cũng không sao, nhưng yêu cầu dùng mặt thanh toán của anh bỗng khiến tôi mất thiện cảm rồi.” Người phụ nữ đeo kính râm nói.

“Chẳng nhẽ cô định nhắm mắt lái xe?”

Người phụ nữ đeo kính râm liếc mắt nhìn Lâm Dật, khóe miệng có ý cười.

“Anh đi đâu?”

“Nội thành là được.”

Lâm Dật thuận tiện ngồi lên ghế phụ lái, người phụ nữ đeo kính râm cũng không nói gì, nhưng không khởi động xe, cứ dừng ở con đường đối diện cửa khu nhà máy của Cisco.

“Chúng ta không đi sao?”

“Tôi muốn dạo quanh đây chút, anh có vội về không?”

“Chỗ khỉ ho cò gáy này thì có cái gì mà dạo.” Lâm Dật nhìn người phụ nữ đeo kính râm: “Không lẽ cô tới đây đầu tư? Nhưng cảm giác đâu giống lắm?”

“Sao lại không giống?” Người phụ nữ giàu có hứng thú hỏi.

“Ai đời đến đầu tư lại chạy A6 chứ, chả khoa trương tý nào.”

“Chẳng lẽ diệu thấp một chút cũng không được sao?” Người phụ nữ cười hỏi.

“Thế thì cô không hiểu rồi.” Lâm Dật nói:

“Nếu như thật sự đến đầu tư, bọn họ rất dễ coi cô là đồ ngốc, cuối cùng chắc chắn không bàn được, dù gì cũng phải mặc cả cây Hermès tới, vậy mới giống.”

“Anh đang chỉ điểm giang sơn hả?”

“Thấy cô tốt bụng chở tôi một đoạn đường, nên không thu tiền cố vấn của cô đâu.”

“Không cần biết như nào, xe tôi lái cũng là Audi, một người quá gian xe như anh lại chỉ điểm cho tôi, sao cứ thấy là lạ thế nhỉ.”

“Không cần phải nói thế, thế giới thay đổi cuộc đời vô thường mà, thật ra tôi là người có tiền, nhà có biệt thự, xe đi vô số, cô nói vậy làm tôi thất vọng đó.”

“Nhà có biệt thự, xe đi vô số nhưng vẫn phải đi ké xe người khác?”

“Bởi vì con người tôi vốn khiêm tốn.”

“Được rồi, đừng có nói lung tung nữa.” Người phụ nữ đeo kính râm cười nói: “Mấy lời ngon tiếng ngọt này của anh cứ giữ lấy để dành lừa mấy thiếu nữ mới biết yêu đi.”

“Cô nói cứ như kiểu tôi là thằng con trai đểu vậy, chẳng nhẽ cứ đẹp trai thì nhất định phải là trai đểu à? Cô quá đáng quá đó.”

“Đẹp trai vậy mà không làm trai đểu thì phí quá, nhưng mà pháp luật đã quy định lại “Luật bảo vệ quyền lợi phụ nữ” rồi, mùa đông lạnh lẽo của lũ trai đểu tới rồi đó.”

Đm!

Trong lòng Lâm Dật thầm mắng một câu, ông đây còn chưa dây dưa với cô, cô đã mang luật hình sự ra bàn rồi.

Vừa tấn công còn chưa kịp chạm vào người cô, cô đã mở mẹ nó lá chắn sắt ra rồi, cô không giang hồ hả!

“Anh tới đây làm gì?” Người phụ nữ đeo kính râm hỏi.

“Tới đầu tư.” Lâm Dật thuận miệng nói.

“Anh không giống đi đầu tư.”

“Tại sao?”

“Đến cả cái xe cũng không có, còn không biết ăn diện bằng tôi nữa, ai muốn bàn bạc với anh?”

“Hơ hơ hơ ~~~”

“Cô “học đi đôi với hành” thật luôn hả.”

“Một chín một mười thôi.” Người phụ nữ đeo kính đen vén tóc, “Đến đây ứng tuyển sao?”

“Ừm, đến đây dạo chút”

Phảng phất bên trong, Lâm Dật cảm thấy người phụ nữ này không đơn giản nên không để lộ thân phận của mình.

“Đi được mấy nhà máy rồi?”

“Cisco với Khoa Sáng rồi.”

“Anh còn đi cả Khoa Sáng rồi?” Người phụ nữ đeo kính râm hứng thú, nhìn Lâm Dật hỏi.

“Khoa Sáng đã bán hết rồi, dây chuyền sản xuất giao cho Cisco làm thay, kho hàng cũng giao cho bọn họ phụ trách, trừ căng tin và nhà vệ sinh cũng chẳng còn lại gì nữa.”

“Người của Khoa Sáng làm trò gì vậy? Vậy thì cũng như đem công xưởng của mình nhượng vào tay người khác rồi sao.”

“Ai mà biết chứ, tôi chỉ là thằng trai đểu, đây không phải trọng điểm tôi quan tâm.” Lâm Dật nhún nhún vai.

“Vậy anh quan sát được trọng điểm gì rồi, nói tôi nghe thử đi.”

“Mặc dù Khoa Sáng đã thành như này, nhưng tôi vẫn thấy xưởng trưởng của Khoa Sáng đẳng cấp cao hơn Cisco.”

“Tại sao? Căn cứ vào cái gì?”

“Thư ký xưởng trưởng của Khoa Sáng rất xinh, hình như là sinh viên đại học, rất thanh thuần, ngược lại bên Cisco thì khác, giống y hệt mấy chị gái ở trung tâm tắm rửa, vừa nhìn là biết, cao thấp khác biệt.”

Người phụ nữ đeo kính râm day day huyệt thái dương.

Vốn tưởng rằng anh ta là nhân viên của khu công nghiệp, hiểu rõ về tình hình nơi này.

Không ngờ chỉ là thanh niên cơ hội, sớm biết vậy không cho anh ta lên xe.

Nhưng cũng không phải không có thu hoạch gì, ít nhất cũng biết được hiện trạng của Khoa Sáng, cũng cố mà đưa hắn một đoạn đường.

Dừng ở khu công xưởng một hồi, người phụ nữ đeo kính râm không nhìn nữa, lái xe rời đi.

“Cụ thể anh muốn đến chỗ nào?”

“Không cần đặc biệt chở, cứ tìm chỗ nào có thể gọi xe được, tôi tự đi là được rồi.” Lâm Dật nói: “Hoặc là cứ đi theo lịch trình của cô, sau đó tôi tự gọi xe đi.”

“Chuyện tốt thì làm cho trót, đưa Phật thì đưa tới Tây Thiên, cũng đã cho anh lên xe rồi, tôi còn tiếc tí xăng hay sao?”

“Vậy đến tòa nhà Báo Nghiệp đi.”

Xe của cô chỉ còn cách tòa nhà Báo Nghiệp mười mấy mét, nhưng quanh đó chỉ có một tòa nhà dễ thấy một chút, nếu không cô không biết lái kiểu gì.

“Tôi biết ở đâu.”

Trên đường, Lâm Dật lại phân phó cho Vương Nhiễm mấy câu, chủ yếu là phòng bị Tào Tương Dư.

Điểm chính của tư tưởng không thay đổi gì lớn, nếu như đối phương có hành vi sai trái cứ trực tiếp tấn công hạ bộ của hắn.

Sau đó còn dặn dò Vương Nhiễm bảo vệ tốt căn tin và nhà vệ sinh, sau này còn công dụng rất lớn.

Sau khi dặn dò Vương Nhiễm xong, Lâm Dật nhận được điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan.

Điện thoại cũng không có dinh dưỡng gì, chỉ hỏi anh mấy câu đang làm gì, có mệt không, ăn cơm chưa, sau đó tắt máy.

Lúc đó Tô Cách còn gọi tới, muốn cùng nhau chơi game, bị Lâm Dật từ chối ngay lập tức.

Nhìn thấy suốt chặng đường, Lâm Dật cứ không ngừng gọi điện nhắn tin, người phụ nữ đeo kính râm cười.

Thủ đoạn của người đàn ông này cũng ghê phết.

“Bình thường anh hay làm gì?” Rảnh rỗi không có gì làm, người phụ nữ đeo kính râm hỏi.

“Chạy Didi, vất vả kiếm chút tiền.”

“Vậy cũng được, coi như tự lực cánh sinh, so ra còn tốt hơn làm việc ở đây.” Người phụ nữ đeo kính râm nói.

“Chạy Didi mệt lắm, ở công xưởng thoải mái hơn, cũng không cần động não, lúc rảnh rỗi có thể dụ dỗ thư ký của xưởng trưởng, cuộc đời tươi đẹp biết bao.”

“Nếu mỗi người đều có quyền chọn lựa cuộc sống, anh làm như vậy dường như cũng không sai.”

“Chứ còn gì nữa.” Lâm Dật cười ha hả nói: “Sống là để hưởng thụ mà.”

Người phụ nữ đeo kính râm gật đầu, cười không nói.

Sau khi lái được một đoạn, chỉ vào tòa cao ốc phía trước nói:

“Đến nơi rồi.”

“Có thể tiến về phía trước chút được không, cái chỗ có một đám người vây quanh đằng trước ấy.”

Người phụ nữ đeo kính râm nhìn về phía trước, vô tình nhìn thấy chiếc xe thể thao màu đỏ dừng ở bên đường, vô cùng chói mắt.

Những người gần đó cũng đều vây quanh xem chiếc xe.

“Chiếc xe đó hình như là Lykan nhỉ, tôi từng thấy nó trong fast and furious 7”

“Ừm, đúng là Lykan.”

“Anh cũng định vây xem một chút sao?”

“Vây xem?”

Lâm Dật tức giận nói, “Cô nghĩ tôi đi vây xem à.”

Người phụ nữ đeo kính râm lái xe qua đó, dừng lại ngay sau chiếc Lykan.

“Thật ra cũng bình thường thôi, đừng nói đến đàn ông các anh, một người phụ nữ như tôi nhìn thấy chiếc xe thế này cũng rất thích.”

“Thích ngồi không, cũng chẳng có gì ghê gớm lắm.”

“Chẳng lẽ anh định nạy xe hả? Chuyện này pháp luật cũng quản lý đó.”

Lâm Dật lấy ra chìa khóa của chiếc Lykan, “Đây là xe của tôi, pháp luật không quản được chuyện này rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 354.

Chương 355. Sự Nghi Ngờ Của Tào Tĩnh Thu

Nhìn thấy chiếc chìa khóa Lykan sáng chói, người phụ nữ đeo kính râm sửng sốt.

Cảm thấy hình ảnh trước mắt mình hơi không thực tế.

Lâm Dật ấn chìa khóa, kéo mở cửa xe, chứng minh thực hư lời nói của mình.

“Đi cùng không, tôi đưa cô đi hóng gió?”

“Anh, không phải anh chạy Didi hả?”

Dù cho người phụ nữ đeo kính râm đã gặp bao nhiêu sóng to gió lớn, cũng khó lòng mà chấp nhận chuyện Lâm Dật là chủ xe Lykan trong một thời gian ngắn được.

“Đúng đó, dùng Lykan để chạy Didi, cũng coi như là không ngừng vươn lên, tự lực cánh sinh rồi.”

“Còn chả đủ cho anh đổ xăng nữa.”

“Cuộc sống mà, nếu không phản kháng được thì cứ dạng chân, yên lặng hưởng thụ là được rồi.” Lâm Dật quơ quơ chìa khóa xe: “Ngồi chút không?”

“Không có công lao không dám nhận lộc, thật sự ngồi không nổi.”

“Đặt đơn là được rồi, tôi chạy Didi mà.”

“Tôi nói Không có công lao không giám nhận lộc mà anh không nói nổi một câu khách sáo, chả ga lăng tí nào.”

“Tôi có tiền lại đẹp trai, ga lăng làm cái gì chứ, cuối cùng cũng vẫn lột đồ người ta đấy thôi.”

Người phụ nữ đeo kính râm cười nghiêng ngả, người đàn ông này đúng là không xuất chiêu theo lẽ thường.

“Tôi làm chậm trễ việc chạy Didi của anh rồi, chiều nay còn có việc phải làm, có duyên thì gặp lại.”

Lâm Dật xuống xe, lên chiếc Lykan của mình trước ánh mắt vô cùng hâm mộ của đám người vây xem.

Từ kính chiếu hậu, người phụ nữ nhìn Lâm Dật rời đi, trong đầu trước sau vẫn thắc mắc một vấn đề.

Một mình hắn, đến cả xe cũng không lái, chạy đến khu công nghiệp Hướng Dương làm gì?

…

Dưới lầu của tòa nhà Cisco, Tào Tương Dư đỗ xe xong, hăng hái tiêu sái bước vào.

Những người lui tới ồn ào sôi nổi, chào hỏi thái tử gia của Cisco.

“Tào Tổng đến rồi.”

Lưu Sở mặc một bộ trang phục giản dị, đi tới chào hỏi Tào Tương Dư.

Tuy rằng Tào Tương Dư phụ trách nghiệp vụ bên công xưởng, nhưng ở công ty vẫn treo một cái chức phó tổng, chỉ là không có bao nhiêu quyền lực thực tế.

“Ồ, viện trưởng Lưu đấy à, đúng là lâu rồi không gặp, bên viện nghiên cứu còn bận không?”

Nhìn thấy Lưu Sở, Tào Tương Dư khá là nhiệt tình.

Hắn là viện trưởng viện nghiên cứu, là người phát triển công nghệ Chip 1.0, có thể nói, Cisco có được cục diện như ngày hôm nay, anh ta chính là công thần.

Cũng là tương lai của mình, là đối tượng quan trọng phải lôi kéo.

“Tôi đang đổi mới công nghệ chip 1.0, tranh thủ trình độ lớn nhất, để tạo ra sự khác biệt với những bên cùng ngành khác, có chỗ đứng vững chắc trong giới.”

“Cisco có được những nhân viên như viện trưởng Lưu đúng là phúc phần của tôi.” Tào Tương Dư không tiếc lời ca tụng:

“Gần đây có thời gian không, tôi nghe nói gần Trung Hải có cái làng chài, ăn chơi cũng khá, tranh thủ thời gian qua đó dạo chơi chút?”

“Vậy thì tốt quá, Tào tổng đã mời, tôi nhất định có mặt.”

“Chuyện cứ quyết định vậy nhé, để tôi hoàn thành công việc trong tay rồi gọi cho anh.

“Được.”

Tám dóc vài câu, Tào Tương Dư vào thang máy, đi tới phòng tổng tài.

“Bố, con có tin tức này muốn báo...”

Mở cửa ra, lời mới nói một nửa đã khựng lại.

Bởi vì Tào Tĩnh Thu cũng đang ngồi trên sofa trong phòng.

Tào Tĩnh Thu ăn mặc, trang điểm hơi sắc, quần ống rộng thắt eo màu đen, bên trên là thắt lưng màu trắng và áo choàng voan mỏng in hoa.

Nếu mặc bộ đồ này mà đi bar thì chắc chả ai có ham muốn đến bắt chuyện đâu.

"Tĩnh Thu đến đấy à." Tào Tương Dư cười ha hả nói: "Sao không nói sớm, anh em mình đi chung luôn."

"Việc bên công xưởng bận rộn như vậy, em nào dám làm phiền anh."

"Em là em gái anh, đến tìm anh sao lại gọi là làm phiền được." Tào Tương Dư vỗ vỗ ngực nói:

"Sau này có việc đến công ty thì cứ gọi điện cho anh, anh đưa em đến, từ lúc làm việc tới nay, thời gian hai anh em chúng ta ở cùng nhau không nhiều, không thể vì công việc mà phai nhạt tình thân được."

"Cảm ơn anh."

"Khách khí cái gì." Tào Tương Dư cười ha hả nói.

Nhưng trong lòng từ đầu đến cuối thắc mắc một vấn đề, rốt cuộc là bố kêu nó tới, hay là nó tự chủ động tới đây vậy.

Nếu như là vế sau, thì không có chuyện gì lớn.

Nhưng nếu như bố kêu nó tới thì lớn chuyện rồi, chẳng lẽ bố định giao cho nó nhiệm vụ quan trọng gì sao?

Vậy thì mình phải làm sao?

Xem ra hôm nay đến đúng lúc lắm, nếu như đợi mấy ngày nữa mới tới, có khi quá muộn rồi.

“Tương Dư à, vừa nãy con nói có tin tức gì cần nói, bây giờ nói đi.” Tào Gia Đống cười ha hả nói.

“Bố, là thế này.” Tào Tương Dư gấp rút nói:

“Bây giờ dây chuyền sản xuất của Khoa Sáng toàn bộ đều bị con nắm trọn trong tay rồi.”

“Thật sao?” Tào Gia Đống bất ngờ: “Chẳng lẽ bọn họ không phái người qua đó?”

“Lúc mới đầu cũng có phái người tới, nhưng bị con lấy lý do đuổi đi rồi, một vài trang thiết bị nòng cốt cũng đều bị con lôi kéo về đây hết rồi.” Tào Tương Dư vỗ vỗ ngực nói:

“Có thể nói thế này, bây giờ dòng chảy của Cisco đều là của nhà chúng ta rồi, chỉ cần con nói một câu, bọn họ đều sẽ làm theo yêu cầu của con.

“Đây đúng là tin tức tốt, chuyện này làm tốt lắm.” Tào Gia Đổng vừa lòng nói:

“Bố, tạm thời bố đừng mừng vội, vẫn còn một chuyện tốt khác con muốn nói với bố.”

“Chuyện gì? Cứ nói từ từ?” Tào Gia Đống châm thuốc, cho có thêm hứng thú nghe.

Nhìn biểu cảm của bố, Tào Tương Dư hơi nhíu mày, nhưng không nói gì.

“Con không chỉ lấy được dây chuyền sản xuất của Khoa Sáng, mà kho hàng của bọn họ cũng là của con rồi, toàn bộ đều là người của chúng ta quản lý, bọn họ không được nhúng tay vào.”

“Thật hay giả vậy? Người của Tư Khoa đâu có rộng lượng thế?”

“Chuyện này đúng là rất khó, con phải vận lộn với bọn họ lâu lắm, dùng bao nhiêu là cách mới lấy được kho hàng của Tư Khoa đó.” Tào Tương Dư thở dài một hơi: “Bận rộn bao nhiêu ngày trời, cuối cùng cũng có thời gian ngủ một giấc ngon.”

“Bây giờ dây chuyền sản xuất và kho hàng của Tư Khoa đều nằm trong tay chúng ta rồi, nếu như bọn họ muốn tiếp quản những hạng mục lớn khác thì phải nhìn sắc mặt của chúng ta.” Tào Gia Đống nói.

“Không sai, bởi vì khi đó con nghĩ như vậy cho nên mới ngày đêm bận làm chuyện này, bây giờ cuối cùng cũng thấy thành công rồi.” Tào Tương Dư nói.

“Quan trọng nhất là đối phương nhanh trí quá, may mà con chuẩn bị đầy đủ, nếu không thì đúng thật là không thể làm nổi chuyện này mất.”

“Chuyện này con làm khá lắm, tiếp tục cố gắng đi.”

“Bố yên tâm, việc bố giao cho con, con không chỉ hoàn thành đúng và đảm bảo chất lượng đâu, mà còn phải hoàn thành vượt cả nhiệm vụ cơ, nhất định không phụ sự kỳ vọng của bố.”

Tào Gia Đống vừa lòng gật đầu. “Khoảng thời gian này con vất vả rồi, đợi hạng mục Didi hoàn thành thì đến công ty nhận chức đi.”

Tào Tương Dư vui mừng, chỉ hận không thể ôm hôn Tào Gia Đống hai cái.

Bản thân tới quá đúng lúc rồi, nếu không thật sự dễ làm chân sai vặt.

Nghĩ đến đây, Tào Tương Dư đắc ý liếc Tào Tĩnh Thu một cái, trong lòng cũng rủa thầm:

“Tiểu tiện nhân, chỉ mày mà cũng định tranh giành với anh á? Còn kém xa!”

“Bây giờ người phụ trách Khoa Sáng là ai? Là cái người tên Vương Thiên Long kia à?” Tào Tĩnh Thu hỏi.

“Em hỏi cái này làm gì? Chẳng nhẽ có ý kiến gì khác sao?”

Tào Tĩnh Thu lắc đầu: “Ý kiến thì không có, nhưng mà cảm thấy có chút kỳ quặc.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 355.

Chương 356. Đồng Minh Đáng Tin Cậy

“Có chỗ nào kỳ quặc sao? Tất cả đều hợp tình hợp lý mà.”

Tào Tướng Dư lạnh mặt nói:

“Cô có biết tôi vì chuyện này đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết không. Cô nhìn tóc bạc của tôi xem, vì nắm giữ Khoa Sáng, hiện tại thần kinh cũng suy nhược.”

Vốn dĩ Tào Tướng Dư đã tràn đầy địch ý đối với Tào Tĩnh Thu.

Hiện tại mình vừa mới chiếm được một chút thế thượng phong, cô ta lại đứng ra nói này nói nọ.

Thật sự là đáng giận mà!

Vẻ mặt của Tào Tĩnh Thu vẫn không đổi, “Ai là người theo anh ký hợp đồng? Sao lại có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như thế?”

Đến lúc này, Tào Tĩnh Thu cũng không thèm bận tâm về vấn đề mặt mũi nữa.

Nếu như không có vấn đề gì, như vậy thì tất cả đều vui vẻ, nhưng nếu thật sự xảy ra vấn đề thì một mình Cisco không thể gánh nổi.

“Tĩnh Thu, cô vừa mới tốt nghiệp đại học, căn bản không hiểu chuyện này, cũng không cần nhúng tay vào.” Tào Tướng Dư nói:

“Đây là kết quả mà tôi nỗ lực mới có được, không có quan hệ tới việc đối phương ngu xuẩn hay không.”

Liên quan tới tên của Lâm Dật, Tào Tương Dư cũng không lộ ra, mà cũng không có ý định lộ ra.

Anh ta biết rõ tính của Lâm Dật, nói cậu ta ngu xuẩn là đang cất nhắc cậu ta.

Nếu tiết lộ tin tức của Lâm Dật cho cô ấy, như vậy lỡ như cô ta lén liên lạc với Lâm Dật, sau đó cản trở hạng mục này từ phía trên, từ đó phá hư kế hoạch của mình, ngăn cản mình nhậm chức thì sao.

Cho nên dù như thế nào, cũng không thể để cho cô ấy biết toàn bộ chuyện về Khoa Sáng được.

Có lẽ là ý trời khó tránh, nếu như lúc này Tào Tướng Dư tiết lộ tên của Lâm Dật, như vậy thì kế hoạch của Lâm Dật rất có thể đã đổ bể.

Nhưng bởi vì là Tào Tướng Dư lo sợ cho nên nguy cơ lần này cũng không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì.

Có thể nói là đồng minh vững chắc.

“Tĩnh Thu, chuyện này không phải là chuyện mà con cần lo lắng.” Tào Gia Đống nói:

“Dây chuyền sản xuất và kho hàng của Khoa Sáng đều bị chúng ta nắm trong lòng bàn tay. Nói cách khác, chỗ đó chính là Cisco thứ hai, làm sao có thể xảy ra vấn đề được.”

Tào Tĩnh Thu không nói chuyện, nếu để cho cô nói chỗ nào có vấn đề thì cô cũng nói không ra, chỉ là cảm giác chuyện này quá kỳ quặc.

Chỉ là em vợ đến tiếp quản thay mà thôi, mà lại giao toàn bộ khu xưởng ra.

Cho dù là kẻ ngu xuẩn đến đâu, cũng không làm được chuyện như vậy đi.

Về phần lời nói của Tào Tướng Dư, đây là kết quả mà anh ta nỗ lực có được, Tào Tĩnh Thu lại càng cảm thấy đáng ngờ.

Anh ta từ nhỏ đã là một người chí lớn nhưng tài mọn, trên thế giới này người bị anh ta lừa chỉ sợ thật sự không nhiều.

Bề ngoài nhìn thì không có chuyện gì, nhưng nếu như thật sự truy cứu thì thứ khiến người ta hoài nghi cũng quá nhiều rồi.

“Được rồi, coi như con chưa nói gì đi, con cũng không chung đường với các người, các người tự mình lăn lộn đi.”

Tào Tĩnh Thu cầm túi xách của mình lên, đứng dậy, “Con đi trước, hai người cứ từ từ trò chuyện.”

“Nha đầu này, sao lại muốn đi rồi, cha còn có việc chưa nói xong đây.” Tào Gia Đống nói.

“Chờ con tâm tình tốt thì sẽ trở về nói chuyện với người.”

Mở cửa phòng làm việc, Tào Tĩnh Thu lạnh lùng rời đi, để lại hai cha con trong văn phòng.

Nhưng lúc này, trong đầu Tào Tĩnh Thu tất cả đều là chuyện liên quan tới Cisco và Khoa Sáng. Dù sao cũng là sản nghiệp của nhà mình, dù là tự lập thì cũng không thể hoàn toàn buông xuống được.

Trở lại trên xe của mình, Tào Tĩnh Thu thở ra một hơi, xoa xoa huyệt thái dương, tự nhủ:

“Mình sao lại có thể có dạng người thân như này chứ.”

…

Chạy Didi một buổi chiều đến khoảng bốn giờ rưỡi, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Triều Dương, chuẩn bị đón Kỷ Khuynh Nhan tan làm.

“Em không muốn quay lại sao?”

“Được rồi, ở đó chờ chị, chị qua đó ngay bây giờ.”

Tới giờ tan sở, Lâm Dật đang chờ Kỷ Khuynh Nhan thì lại trông thấy Vương Oánh đang vội vã đi ra từ trong thang máy.

Nhìn vẻ mặt cô gọi điện thoại thì hình như đang có chuyện gì gấp.

“Vội vã như vậy, đây là muốn đi hẹn hò sao.”

Nghe thấy có người nói chuyện, Vương Oánh ngẩng đầu nhìn một cái, phát hiện người nói chuyện là Lâm Dật, cũng biết hẳn là cậu ấy tới đón Kỷ Khuynh Nhan.

“Ngay cả chị cũng đùa sao.” Vương Oánh cười nói:

“Chị còn có chút việc, không nói chuyện với em nữa, có việc thì liên lạc sau.”

“Gấp gáp như vậy làm gì, xe lớn như vậy dừng ở đây mà cũng không thấy sao?”

“Chị đây không phải là đang cuống sao, cũng không có nhìn bốn phía, em đừng đùa chị nữa.”

“Chuyện gì mà khiến cho chị gấp như vậy?”

“Cũng không phải là chuyện gì lớn, chị có thể xử lý tốt, em không cần quan tâm đâu. Em ở đây đợi Kỷ tổng đi, chị không nói chuyện nữa đâu.”

“Trước nói cho em xem đã xảy ra chuyện gì, nếu như không phải chuyện gì lớn thì em sẽ mặc kệ.”

“Còn không phải con bé Lộ Lộ bé kia sao, không phải nó nói muốn báo danh lớp đào tạo à. Trước đó đã giao 2000 tệ tiền đặt cọc, sau đó giáo viên huấn luyện lại nói đến lúc báo danh phải nộp thêm 5000 nữa. Nhưng không có nghĩ rằng đến lúc báo danh cô ấy lại nói, 7000 học phí chỉ là lớp sơ cấp, tổng cộng chỉ hai tiết, mà một tiết chỉ có một giờ, những tiết còn lại nhất định phải báo danh lớp cao cấp thì mới có thể học.”

“Mà giá lớp cao cấp là 87000, gia đình bọn chị làm sao chịu nổi. Lộ Lộ không muốn đi, muốn lấy lại tiền đặt cọc, nhưng đối phương nói nếu đã giao tiền đặt cọc thì không thể rút. Mấy người Lộ Lộ đã thương lượng với đối phương một buổi chiều, cũng không có kết quả, cho nên chị phải đi qua nhìn xem.”

“Giáo viên gì vậy? Dám chào giá như thế?”

“Nghe nói là giáo viên của Học viện Hí kịch Trung Hải.”

“Đây là chuyện mà giáo viên đại học có thể làm sao? Đây rõ ràng là lừa đảo, kêu mấy người Lộ Lộ báo cảnh sát đi.”

“Đã báo cảnh sát, nhưng người ta nói đây chỉ là một vụ tranh chấp dân sự, chỉ phụ trách điều chỉnh, sau khi điều chỉnh cũng không có kết quả, sau đó nói để cho mấy người tự mình xử lý.”

“Cái này rõ ràng chính là nhận của người ta, cho nên mới bênh đối phương mà.” Lâm Dật cười nói.

“Ai nói không phải đâu, 7000 tệ, chỉ có thể học được hai giờ, với lại trước đó cũng không nói rõ ràng, đây rõ ràng chính là gạt người.”

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn Vương Oánh, “Chuyện này chị định xử lý như thế nào?”

“Tiếp tục nói chuyện với bọn họ thôi, cũng không thể mất trắng số tiền đó được.”

“Chị cảm thấy nói đạo lý với mấy người đó có hiệu quả sao?”

Vương Oánh nhất thời nghẹn lời, không biết nói cái gì cho phải.

Cô cũng biết, mình đi qua khả năng cũng không làm được chuyện gì, nhưng cũng không muốn làm phiền Lâm Dật.

“Thật ra chị cũng muốn phiền em chút, nhưng em là tới đón Kỷ tổng, chị không thể làm chậm trễ chuyện chính của em được.”

“Cái này gọi là chuyện chính sao.” Lâm Dật nói:

“Chị dẫn đường đi, chúng ta đi qua nhìn một chút.”

“Thật sự không có chuyện gì sao? Kỷ tổng sẽ không tức giận chứ?”

“Cô ấy tức giận cái cọng lông.”

“Em nói như vậy thì chị an tâm rồi.”

Vương Oánh lên BMW của mình, Lâm Dật theo ở phía sau, sau đó gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan.

“Buổi tối có chút việc, cho nên không đến đón em được, em tự mình lái xe về đi.”

“Bận rộn đến đêm muộn sao?”

“Cũng không phải, một chút là xong việc.”

“Vậy thì em sẽ làm thêm tại công ty, lúc anh xong việc thì tới đón em đi.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Bận rộn như vậy? Còn muốn tăng ca sao?”

“Trước đó không phải em nói với anh rằng có miếng đất muốn đấu thầu sao. Em đang bận việc này đây.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Còn chưa đến một tháng nữa là đấu thầu rồi, bên em bắt đầu có chút gấp.”

“Cứ từ từ mà làm, công ty nhiều người như vậy, không cần em tự mình làm đâu.”

“Hạng mục này rất quan trọng, để người khác làm em không yên lòng, cho nên sẽ tự mình làm.” Kỷ Khuynh Nhan cười tủm tỉm nói:

“Vạn nhất ngày nào đó Lâm tiên sinh không giao hạng mục cho em làm nữa, chẳng phải là em sẽ chết đói sao.”

“Anh thấy em lại bắt đầu rồi đấy.”

“Hắc hắc...”

Kỷ Khuynh Nhan cười rộ lên, “Em muốn ăn cơm chiên trứng trong ngõ phố, lúc anh tới đón em thì mua cho em một phần đi, em muốn thêm một quả trứng tráng nữa.”

“Một quả trứng tráng là hai tệ đó, thêm cái gì mà thêm, đúng là bại gia mà.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 356.

Chương 357. Chênh Lệch Giai Cấp Ở Thành Phố Lớn

Lâm Dật tiện tay cúp điện thoại, nếu cứ tiếp tục trò chuyện thì không biết sẽ nói đến khi nào, còn không bằng trực tiếp cúp luôn.

Sau đó, Lâm Dật lại bấm gọi cho Quách Nhị.

Đối phương là giáo viên của trường chị ấy, để cho chị ấy đến xử lý việc này thì sẽ phù hợp hơn.

Dưới sự dẫn dắt của Vương Oánh, hai người đi tới một tiểu khu lâu năm.

Trước cửa của một cửa hàng bán lẻ, Vương Lộ và bạn học của cô đều cảm thấy bất lực mà ngồi xổm ngồi ở đó.

Nhưng Lưu Trường Ninh gặp qua trước đây lại không có mặt ở nơi này.

“Anh Lâm, các người tới rồi!”

Bởi vì đã biết quan hệ giữa Vương Oánh và Lâm Dật cho nên Vương Lộ đã chuyển cách xưng hô thành anh Lâm.

Lâm Dật cười nhìn về phía mấy người Vương Lộ và Đỗ Vũ Hiên, rồi nói: “Suốt ngày nói mình đã trưởng thành, muốn đến câu lạc bộ đêm để thể nghiệm cuộc sống của người trưởng thành, hiện tại sao lại không làm được?”

“Anh Lâm, những người này quá khốn nạn, chúng em thật không được.” Vương Lộ cười hì hì nói: “Chúng em vẫn còn là những nụ hoa.”

“Đúng, đúng, đúng, chú à, chúng cháu còn chưa lên đại học, nào có năng lực xử lý việc này a.” Đỗ Vũ Hiên nói.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn bảng hiệu phía trên cửa hàng bán lẻ một chút. Trên đó có viết ‘Trường đào tạo nghệ thuật Đức Nghệ’, nhưng cửa lớn lại khóa chặt, nhìn không rõ bên trong rốt cuộc là có thứ gì.

“Người đâu rồi?”

“Các cô ấy vừa mới đi, chúng em không có ngăn lại.”

“Được, đừng gấp, bạn của tôi sẽ tới ngay, đến lúc đó cô ấy sẽ xử lý.”

“Ừm vâng.”

Nếu như Vương Oánh tới thì trong lòng của bọn họ hẳn là sẽ có chút lo lắng.

Nhưng Lâm Dật tới thì lại khác.

Đây chính là người có đị vị ngang hàng với Tần Hán, xử lý chút chuyện nhỏ này, nhất định là không thành vấn đề.

Khoảng mười phút trôi qua, một chiếc Mercedes-Benz E-Class màu trắng đi vào từ bên ngoài tiểu khu.

Sau khi dừng lại, Quách Nhị đeo kính râm bước xuống.

Cách ăn mặc của Quách Nhị vẫn luôn thành thục tài trí như trước, váy màu đậm, tất màu da phối với giày cao gót, toát lên vẻ đẹp hiền thục.

Tuy rằng đã có tuổi, nhưng khí chất của Quách Nhị lại khiến cho bọn người Vương Lộ cảm thấy kính phục.

Ánh mắt luôn nhìn thẳng.

“Vội gọi tôi tới đây, là có chuyện gì sao?” Quách Nhị cười hỏi.

“Cơ sở đào tạo này là giáo viên của trường chị mở, còn dính líu đến chuyện lừa đảo, chị có phải là nên đến xử lý một chút hay không?”

Biết được thân phận của Quách Nhị, bọn người Vương Lộ đều âm thầm kinh ngạc.

Anh Lâm còn quen biết người của Học viện Hí kịch Trung Hải?

Đây cũng quá lợi hại rồi đi.

“Chúng ta qua một bên nói chuyện đi.”

Quách Nhị và Lâm Dật đi sang một bên, tuy rằng trường học cấm giáo viên giảng dạy bên ngoài, nhưng loại chuyện này trong giới giáo dục đã nhìn tới quen mắt.

Nếu thật là có chuyện này thì vẫn nên xử lý nhẹ nhàng sao cho thỏa đáng, để tránh làm hỏng danh tiếng trường học.

“Chuyện này trước hãy khoan để lộ ra, tôi sẽ xem xét chuyện gì đã xảy ra trước.” Quách Nhị nói:

“Mấy năm nay, trường học rất nghiêm khắc trong loại chuyện như mở trường dạy học bên ngoài như thế này, trước đó đã đuổi mấy người rồi, chuyện này lẽ ra không nên xảy ra nữa mới đúng.”

“Chẳng lẽ là mạo danh?”

“Cũng có khả năng này.” Quách Nhị nói: “Nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện thì phải gặp qua mới biết được.”

“Vậy chuyện này lại càng thú vị rồi.”

“Các người đều đang làm gì vậy!”

Ngay lúc Lâm Dật chuẩn bị đưa ra chiến lược tiếp theo, chợt nghe có người kêu ầm lên.

“Anh Lâm, chính là cô ấy đã lừa tiền của chúng em!”

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn một chút, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang đi tới từ phía sau.

Người phụ nữ mặc quần đùi bò cùng với áo cộc màu hồng, nhìn không ra nửa điểm khí chất của giáo viên nghệ thuật.

So sánh với Quách Nhị thì quả thực là một người trên trời một người dưới đất.

Mà bên cạnh cô còn có hai người đàn ông với làn da ngăm đen, hình như là có quan hệ thân thuộc với cô ấy.

“Cô này chính là người đã lừa tiền các em sao?”

“Vâng, chính là cô ấy.” Vương Lộ nói:

“Cô ấy tên là Trương Tuyết Mai, lúc chúng em báo danh, luôn miệng nói ba hoa chích chòe rằng 7000 tệ sẽ bao tất cả chương trình học. Bây giờ lại nói đó chỉ là một khóa hai giờ, rõ ràng chính là gạt người!”

“Khóa hai giờ thì thế nào.” Trương Tuyết Mai gào lên:

“Tôi nói cho các người biết, tôi đây chính là giáo viên khoa biểu diễn của Học viện Hí kịch Trung Hải, hai giờ 7000 tệ, đã không đắt rồi.”

“Đúng, các người thích học thì học, không thích thì cút, coi thời gian của chị tôi nhàn nhã lắm sao.” Người đàn ông trẻ tuổi mắng.

“Tôi nói cho các người biết, chúng ta đã ký thỏa thuận rồi. Nếu như các người muốn lên tiết thì đem số tiền còn lại nộp cho đủ, nếu như không muốn lên thì nhanh cút khỏi chỗ này, đừng làm chậm trễ việc làm ăn của tôi.”

“Chúng tôi mới không thèm lên cái lớp ấy của cô, chúng tôi chỉ muốn lấy lại tiền đặt cọc thôi!”

“Mấy tên nhà quê các người nghe không hiểu lời nói của tôi sao.” Trương Tuyết Mai nói:

“Giữa chúng ta đã ký thỏa thuận, muốn lấy tiền, mấy người cảm thấy có thể sao?”

Trương Tuyết Mai dám gióng trống khua chiêng ở chỗ này, cũng là bởi vì cô ta biết bọn người Vương Lộ đến từ thành thị nhỏ cấp ba. Đây là nguyên nhân khiến cho cô ta không chút kiêng kỵ nào.

Lâm Dật nhìn Quách Nhị, “Cô nói chuyện này nên làm sao bây giờ?”

Quách Nhị nhún vai, “Giữa bọn họ đã ký kết thỏa thuận, như vậy sẽ được luật pháp bảo vệ, đương nhiên là không thể lấy lại được tiền rồi.”

“Xem ra trong số các người cũng có người hiểu chuyện, vậy tôi cũng không nhiều lời nữa, nhanh tránh ra một chút, đừng đứng chặn cửa ở đây nữa.” Trương Tuyết Mai không nhịn được mà nói.

“Trước đừng có gấp, chúng tôi đương nhiên là không có ý định đòi tiền, nhưng làm đồng nghiệp có phải trước tiên nên phải làm quen một chút hay không?”

“Hả? Cô nói cái gì? Đồng nghiệp?”

Quách Nhị cười gật đầu, “Trước tiên tôi tự giới thiệu mình một chút, tôi là giáo viên của Học viện Hí kịch Trung Hải, Quách Nhị, cô là giáo viên chuyên ngành biểu diễn sao? Làm quen một chút đi.”

“Cô, cô là giáo viên của Học viện Hí kịch sao?”

Thân phận của Quách Nhị khiến cho nụ cười của Trương Tuyết Mai cứng lại, vẻ mặt xấu hổ đến vặn vẹo.

“Cái kia, vậy đúng là trùng hợp, lại gặp được một giáo viên cùng trường.”

“Quả thực là trùng hợp.” Quách Nhị cười nói: “Nhưng bây giờ, trường học đã cấm nhân viên giảng dạy ở bên ngoài, chẳng lẽ cô không biết sao?”

“Việc này...”

Trương Tuyết Mai xấu hổ đến nói không nên lời.

Mấy đứa học sinh từ thành phố nhỏ cấp ba lại tìm được giáo viên của Học viện Hí kịch Trung Hải tới.

Đây là chuyện người bình thường có thể làm sao?

“Chúng tôi đã biết thân phận của cô, tôi sẽ gọi cho cảnh sát đến xử lý.”

“Cô Quách, tìm cảnh sát tới cũng không có tác dụng đâu, chúng em trước đó cũng đã tìm rồi.” Vương Lộ nói.

“Không giống nhau, tôi gọi điện thoại thì bọn họ sẽ nhanh chóng xử lý.”

Mấy nữ sinh âm thầm kinh hãi và hâm mộ.

Bản thân mình gọi điện thoại, người ta còn đang bận đá bóng, nhưng cô Quách gọi điện thoại thì người ta lại nhanh chóng tới xử lý.

Đây chính là chênh lệch giai cấp địa vị trong thành phố lớn đi.

Lâm Dật đứng ở một bên, cười tủm tỉm nhìn Quách Nhị.

Khó trách có thể lên làm giáo viên đại học, loại khí chất và thủ đoạn sắc bén này thật sự không mấy người có.

“Cô, cô đừng có quá đáng.” Trương Tuyết Mai nói: “Tôi mở trường đào tạo nhiều năm như vậy đương nhiên là có quan hệ.”

“Tôi chỉ giải quyết việc chung.” Quách Nhị nói: “Các người cần phải cảm thấy may mắn vì tôi đến xử lý sự kiện này. Nếu như đổi thành vị tiên sinh bên cạnh tôi đây thì kết quả của các ngươi, có thể sẽ thảm hại hơn đó.”

“Tôi, tôi chẳng cần biết anh ta là ai, tóm lại các người đừng quá đáng, cẩn thận tôi tìm người đến thu thập các người!”

Quách Nhị chỉ vào chiếc Lykan phía sau.

“Cái gọi là quan hệ của các người đáng tiền bằng chiếc xe đua hơn 60 triệu kia không?”

“Cô, cô nói cái gì? Chiếc xe thể thao kia là của các người?!”

“Đương nhiên.”

Trương Tuyết Mai gục xuống mặt đất, kêu trời khóc đất.

Nhưng không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với kết quả cuối cùng.

Sau khi cảnh sát đến, Quách Nhị tiết lộ thân phận của mình, ba người Trương Tuyết Mai trực tiếp bị mang đi.

Tiền đặt cọc của mọi người cũng được trả trở về.

Điều này cũng làm cho bọn người Vương Lộ lần nữa nhận thức được chỗ mạnh của tầng lớp thượng lưu.

Một ông chủ bình thường thật sự là không so sánh được.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 357.

Chương 358. Cúi Đầu Trước Đồng Tiền Xấu Xa

“Cảm ơn cô Quách đã giúp đỡ.” Lâm Dật cười ha ha, nói.

“Cậu cũng đừng nói móc tôi nữa.” Quách Nhị nói:

“Lấy năng lực của cậu thì chỉ cần vài phút là có thể đem chuyện này xử lý tốt. Tôi đến đây đúng là vẽ vời cho thêm chuyện mà.”

“Chủ yếu là có chút chuyện khác, muốn nói với chị một chút.” Lâm Dật nhìn Vương Lộ, nói:

“Mấy người này đều là học sinh cấp ba thuộc khoá này, sau này thi đại học muốn báo danh vào trường của chị. Chị có thể nghĩ một chút biện pháp gì đó hay không?”

“Cậu đã lên tiếng rồi, dù tôi không muốn thì cũng phải cho cậu mặt mũi chứ.”

Trong lòng mấy nữ sinh kia đều kích động, nếu cô Quách đã nói như vậy thì nhất định sẽ có cơ hội!

Dù sao người ta là cũng là giáo viên của Học viện Hí kịch!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh Lâm có thể làm cho cô Quách nói như vậy, chẳng phải là càng trâu bò sao?

“Tôi có một người bạn, mở trường đào tạo, trình độ quả thật không tệ, tôi sẽ giới thiệu cho các em ấy qua đó.” Quách Nhị nói:

“Sau khi có điểm, nếu như không tự tin với số điểm của mình thì báo lại với Học viện m nhạc và Nghệ thuật của cô. Lúc đó cô sẽ giúp các em điều chỉnh, trước lấy việc được vào học tại trường học làm chủ, như vậy những việc phía sau cũng dễ dàng hơn.”

“Thật sao? Có thể tùy chỉnh chuyên nghành sau khi vào học sao?”

“Người khác thì không thể, nhưng nhờ mặt mũi của anh Lâm các em cho nên những thứ này đều không thành vấn đề.”

“Anh Lâm trâu bò!”

“Chúng em yêu anh!”

“Bắn tim bắn tim.”

“Đều chú ý một chút đi, giáo viên tương lai của các em đang ở đây đó.”

“Hắc hắc...”

“Tôi còn phải đi đón con, đợi lát nữa cậu đem số điện thoại của tôi cho các em ấy. Về chuyện tiếp theo, cậu bảo các em ấy liên hệ với tôi là được, không cần bận tâm nhiều làm gì.”

“Được rồi.”

Nhìn bóng người Quách Nhị rời đi, trong lòng Vương Lộ mặc niệm một trăm lần ‘Anh Lâm trâu bò’.

Ngay cả phụ nữ có con cũng thu phục được!

Tuyệt!

“Chị, em vừa mới phát hiện, quan hệ của anh Lâm và cô Quách hình như không bình thường.” Vương Lộ nhẹ nhàng nói.

“Không bình thường thì không bình thường thôi, chuyện này cũng chẳng có gì.” Vương Oánh cũng không để ý.

“Chị nói cũng đúng, anh Lâm ưu tú như vậy, nhiều nữ nhân một chút cũng là chuyện bình thường.”

Sau đó, Lâm Dật để lại số điện thoại của Quách Nhị, nói chuyện với Vương Oánh vài câu, rồi mới lái xe đi vào trong ngõ hẻm kế công ty, mua cơm chiên trứng cho Kỷ Khuynh Nhan.

“Chú Khổng, hai phần cơm chiên trứng, thêm hai quả trứng tráng nữa.” Lâm Dật nói.

“Anh tiểu Dật.”

Nhìn thấy Lâm Dật tới, Khổng Tĩnh đang lau bàn liền chạy tới chào hỏi, “Lâu rồi anh không có tới.”

“Gần đây công việc luôn bận bịu cho nên không tới được, hình như thi xong đại học rồi đúng không, thành tích thế nào?”

“Chưa có kết quả, nhưng em đánh giá được khoảng 680 điểm. Thầy Cố nói em có thể đỗ Thanh Hoa và Yến Đại, nhưng em vẫn muốn đi Phục Đán học y hơn, hơn nữa cũng gần nhà.”

“680 điểm cũng không tệ, về phần học đại học nào thì do em quyết định mới tốt, dù sao con đường tương lai sau này của em cũng phải tự mình đi.”

“Ừm vâng, vẫn là anh Lâm tốt, cha mẹ em muốn để em báo danh Thanh Hoa, Yến Đại, em đều không muốn.”

“Chú Khổng, dì Lưu, các người cũng đừng mang nặng tư tưởng cũ như vậy, Phục Đán cũng không tệ, thậm chí một số chuyên ngành còn tốt hơn so với Thanh Hoa và Yến Đại đó.” Lâm Dật khuyên.

“Được, nghe cậu vậy.” Mẹ của Khổng Tĩnh nói: “Chúng tôi chưa từng đọc sách, cái gì cũng đều không hiểu, vậy đành làm phiền cậu giúp đỡ góp ý một chút.”

“Việc nhỏ thôi.”

Lâm Dật sờ đầu Khổng Tĩnh, “Chờ khi có thư thông báo trúng tuyển nhớ nói cho anh biết một tiếng.”

“Vâng, đã biết, anh Tiểu Dật.”

Nói chuyện với một nhà ba người một lúc, Lâm Dật mang theo hai phần cơm chiên trứng, đi đến tập đoàn Triều Dương tìm Kỷ Khuynh Nhan.

Nhìn thấy Lâm Dật mua cho mình cơm chiên trứng, ngoài ra còn thêm hai quả trứng tráng, Kỷ Khuynh Nhan vui mừng nhướng mày.

“Lâm Dật anh thật tốt, em muốn ăn thêm một cái, anh vậy mà lại thêm hai cái, không tệ không tệ.”

Lâm Dật im lặng: “Có một cái là của anh, đều cho em ăn.”

…

Hơn hai mươi ngày trước đó, ngoại trừ chạy Didi, phần lớn tâm tư của Lâm Dật đều đặt ở trên người Tào Tương Dư.

Với chiến tích hiển hách thì hiệu quả tương đối khá.

Nhưng cũng phát sinh một chuyện khiến anh ta bị chấn động.

Tại thời điểm mình bàn giao chuyện với Vương Nhiễm tại Khoa Sáng, đột nhiên nhìn thấy Tào Tĩnh Thu.

Mặc dù không bị cô ấy phát hiện, nhưng Lâm Dật cảm thấy hình như Tào Tĩnh Thu đã bắt đầu nhúng tay vào chuyện của Cisco.

Nhưng quyền hạn của cô tại Cisco lớn bao nhiêu, Lâm Dật vẫn chưa thể nào biết được.

Nhưng nhìn theo một loạt hành động của Tào Tương Dư, Lâm Dật cảm thấy mình chưa cần phải đối đầu chính diện với Tào Tĩnh Thu kia.

Tên Tào Tương Dư ngu xuẩn kia đã phát động tấn công.

Không chỉ có tăng cường tuần tra khu xưởng, thậm chí còn tăng thêm mười mấy cái camera giám sát. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn là vì đề phòng Tào Tĩnh Thu.

Từ điểm này, Lâm Dật cũng có thể nhìn ra, Tào Tương Dư đang đề phòng Tào Tĩnh Thu, dường như đã đến một loại trình độ cực đoan.

Lâm Dật thậm chí hoài nghi, thằng ngu Tào Tương Dư này, có một ngày sẽ làm ra loại chuyện như giết em gái.

Giữa trưa, cơm nước tại khách sạn Bán Đảo xong xuôi, Lâm Dật cầm điện thoại di động lên, gọi cho Tào Tương Dư.

“Tào lão ca, anh quản lý công xưởng như thế nào vậy, thư ký em mỗi ngày đều báo cáo rằng có một người phụ nữ ngày nào cũng đến khu xưởng. Những thứ chúng ta nghiên cứu đều là bí mật, vạn nhất bị người ta ăn cắp bản quyền thì làm sao bây giờ.”

Lâm Dật không chỉ mặt gọi tên, tuy Tào Tương Dư có chút ngu xuẩn, nhưng cũng có thể biết mình nói tới ai.

“Lâm lão đệ, việc này anh đã biết, cậu yên tâm, anh đã nghiên cứu ra biện pháp, về sau chỉ có người cầm công bài mới có thể tự do ra vào khu xưởng. Nếu không thì một con ruồi anh cũng không để cho nó bay vào.”

“Thủ đoạn của Tào lão ca em biết, nếu không thì cũng chống đỡ không nổi nhà máy lớn như vậy. Em chỉ là đơn giản nhắc anh một chút, tránh khỏi xảy ra vấn đề.”

“Cám ơn ý tốt của Lâm lão đệ, chờ anh đây đem chuyện này giải quyết xong sẽ mời cậu ăn cơm.”

“Không thành vấn đề, quyết định như vậy đi.”

Sau khi nói chuyện với Tào Tương Dư, Lâm Dật lại gọi một cuộc điện thoại cho Hà Viện Viện.

“Ông chủ, tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Tìm cô đi khách sạn thuê phòng.”

“Lâm Dật, anh nói bậy bạ gì đấy!”

“Ừm hả?”

Nghe thấy giọng nói mềm mại này, Lâm Dật sửng sốt một hồi lâu, đây không phải giọng của Kỷ Khuynh Nhan sao?

“Sạo cô lại ở tập đoàn Triều Dương?”

“Đương nhiên rồi, đến tìm học tỷ thỉnh giáo chút chuyện, không nghĩ tới anh muốn hẹn tôi đi thuê phòng, quả thực chính là tra nam.”

“Người trên toàn thế giới, đều có tư cách mắng tôi là tra nam, nhưng cô thì không được, đừng có giả bộ thiếu nữ thanh thuần với tôi.”

“Dựa vào, lão nương mặc kệ.”

“Được rồi, hai người các người vừa thấy mặt nhau đã tranh cãi.” Kỷ Khuynh Nhan nói xen vào:

“Em vẫn là lần đầu nhìn thấy, ông chủ và nhân viên có thể nháo đến nước này, hai người thật sự là đủ năng lực.”

“Nếu không phải mức lương 5 triệu một năm, em nhất định sẽ không làm.”

“Cuối năm cho thưởng cô thêm 1 triệu.” Lâm Dật nói.

“Ông chủ đúng là người tốt, ông chủ cả đời bình an, có nhiệm vụ gì mới, cứ việc sắp xếp, tôi nhất định sẽ hoàn thành thật tốt, tuyệt đối nghiêm túc.”

Kỷ Khuynh Nhan:…

Hà Viện Viện, em thật sự là sỉ nhục của Yến Đại mà!

“Chuyện bên văn hóa Phong Lan, gần đây cô có tìm hiểu qua không?”

“Chỉ là một công ty nhỏ mà chúng ta đầu tư vào thôi, tôi nào có tâm tư quản nhiều như vậy.”

“Dành thời gian sắp xếp nhiệm vụ cho bọn họ, tóm lại là càng nhiều càng tốt, đừng để cho bọn họ rảnh rỗi là được rồi.”

“Ông chủ, anh có phải là lại có thao tác cợt nhả mới hay không?”

“Đây là thủ đoạn thương nghiệp bình thường của tôi, cái gì gọi là thao tác cợt nhả. Cô đây là đang vũ nhục nhân cách của tôi sao.”

“Ôi ôi ôi~~~” Hà Viện Viện cười lạnh, “Anh căn bản không có nhân cách, tôi sao có thể vũ nhục anh.”

“Phần thưởng cuối năm 2 triệu.”

“Nhân cách của ông chủ luôn cao, phẩm đức cao thượng, là một người tốt thoát ly khỏi phẩm cấp kém.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 358.

Chương 359. Tôi Muốn Mua Biệt Thự

“Xét thấy biểu hiện ưu tú của cô, tôi quyết định huỷ bỏ dự định phái cô đi Châu Phi.” Lâm Dật nói:

“Lời nhắn nhủ kia, tôi cũng đã nói. Cô hoàn thành nhiệm vụ tôi mới giao cho cô thì một phần tiền thưởng sẽ không thiếu, tóm lại là không để cho bọn họ rảnh rỗi là được.”

“Không thành vấn đề, tôi biết cách giày vò người khác nhất, giao cho tôi là được rồi.”

Giao phó xong chuyện chính, Lâm Dật cúp điện thoại, cảm giác hẳn là không có sơ hở nào đi.

Công xưởng Khoa Sáng, có Tào Tướng Dư đề phòng Tào Tĩnh Thu.

Bên phía văn hóa Phong Lan có Hà Viện Viện gây sức ép.

Ôi ôi ôi~~

Đau lòng cho Tào Tĩnh Thu một giây.

Tựa lưng vào ghế ngồi, Lâm Dật cảm thấy gần đây hẳn là không có chuyện gì phiền lòng.

Khắp nơi đều có cơ sở ngầm của mình, Tào Tĩnh Thu tạm thời tạo không ra nổi bọt nước.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật mở hệ thống ra xem.

Trong hơn nửa tháng, mình chạy được hơn 3000 km, cộng với chặng đường trước đó tổng cộng đã được 4789 km.

Nếu như liều mạng chạy thì trong một ngày là có thể hoàn thành nhiệm vụ, chậm nhất là hai ngày sẽ có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Vừa nghĩ tới nghề nghiệp bác sĩ này, Lâm Dật liền xoa tay một chút.

Các chị em y tá, ca lập tức tới ngay!

Reng reng reng

Điện thoại di động của Lâm Dật bỗng nhiên vang lên.

Nhìn thấy dãy số trên màn hình, nhịp tim Lâm Dật đột nhiên đập nhanh.

Đợi thời gian dài như vậy, cuối cùng cũng đợi đến ngày này!

Trầm lão đại cuối cùng đã trở về!

“Chờ sốt ruột rồi đúng không.”

Vừa nhận điện thoại, đã nghe thấy Trầm Thiên Trác cười ha hả nói.

“Không vội không vôi, muốn làm việc tốt thường phải trải qua gian nan nha.”

“Trong khoảng thời gian này, tôi đã nói chuyện với người của đoàn đội, cũng may toàn bộ cũng đều đã làm tốt rồi. Vé máy bay chúng tôi cũng đều đã đặt xong, khoảng một giờ chiều mai sẽ đến Trung Hải.”

“Lần này có tất cả bao nhiêu người về?” Lâm Dật hỏi.

“Tính cả tôi thì đoàn đội có tất cả 12 người, nhưng có một số người còn mang theo người nhà và con của mình, tương lai dự định là sẽ định cư tại Trung Quốc. Tổng cộng có tất cả 22 người.”

“Tốt, ngày mai tôi sẽ qua đón anh.”

“Vậy được, ngày mai gặp tại sân bay.”

Bởi vì vừa mới về nước cho nên chuyện trong nước Trầm Thiên Trác biết không nhiều, còn phải gặp mặt thương lượng một chút.

Cúp điện thoại, Lâm Dật chuẩn bị hoàn thành một số ý nghĩ trước đó.

Người khác có thể mặc kệ, nhưng nhà và xe, nhất định phải sắp xếp cho Trầm lão đại.

Chỉ tiếc tập đoàn Triều Dương không có kinh doanh về biệt thự, nếu không thì phù sa sẽ không chảy ruộng ngoài rồi.

Tra ở trên mạng một chút, Lâm Dật lái xe đến khu biệt thự Long Cảnh tại Trung Hải.

Biệt thự Long Cảnh tại Trung Hải, xem như là khu biệt thự tương đối cao cấp.

Cao hơn một bậc so với biệt thự Vân Thủy, nhưng tổng thể vẫn không bằng Cửu Châu Các.

Dù sao danh xưng đệ nhất biệt thự Trung Hải cũng không phải là gọi không.

Đem xe đỗ xong, Lâm Dật đi về chỗ bán cao ốc.

“Trời ạ, các người nhìn xem, anh chàng kia rất đẹp trai nha!”

“Giống như minh tinh! Phi phi phi, ngay cả minh tinh cũng không đẹp trai bằng!”

“Đúng đúng đúng, ngay cả minh tinh cũng không đẹp trai bằng anh ấy! Yêu rồi yêu rồi.”

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, tất cả nữ nhân viên đều lộ ra vẻ hoa si, kể cả mấy chị gái ba mươi mấy tuổi cũng đều quỳ gối trước giá trị nhan sắc của Lâm Dật.

“Này, này, này, mấy người các người rốt cuộc có được hay không, sao nhìn thấy trai đẹp thì ngay cả đường cũng đi không nổi rồi.”

Nhìn thấy nữ đồng nghiệp xung quanh đều lộ ra bộ dáng mê trai, mấy đồng nghiệp nam đều lộ ra ánh mắt khinh thường.

“Không phải chỉ là lớn lên đẹp trai một chút thôi sao, có gì đặc biệt hơn người đâu.”

“Vương Thắng Đào, tôi thấy cậu là đang ghen tị với người ta đi.” Một nữ nhân viên tóc dài nói: “Với lại, tôi nói cho cậu biết lớn lên đẹp trai đương nhiên là rất khó lường.”

“Thật sự là không có cách nào nói chuyện với những người nông cạn như các cô.” Người tên là Vương Thắng Đào nói:

“Dạng người giống như này, bình thường đều là sao Hải Vương, hơn nữa còn cặn bã.”

“Lấy giá trị nhan sắc của anh ấy, chúng tôi nguyện ý làm cá trong ao của anh ấy, tùy ý cặn bã a!”

Vương Thắng Đào cảm thấy cạn lời, “Các người thật sự là không cứu nổi rồi.”

“Được rồi, lão Vương, khách hàng tới rồi, lần này đến lượt cậu tiếp đãi.”

Tại những tòa nhà có chút quy mô như này đều có chế độ tiếp đãi nghiêm túc.

Dựa theo thứ tự mà tiếp đãi khách hàng, chủ yếu là để cho công bằng, nếu như khách hàng cứ do một người tiếp đãi, thì sẽ rất dễ gây tranh cãi.

“Tôi mới không đi đâu, các người ai nguyện ý thì đi đi.” Vương Thắng Đào khinh thường nói.

“Chẳng lẽ cậu quên lời quản lý nói rồi sao, mỗi người đều là khách hàng tiềm năng, vạn nhất anh ta đến mua nhà ở thì làm sao? Chẳng lẽ cậu không muốn hoa hồng sao?” Đồng nghiệp nam bên cạnh Vương Thắng Đào nói.

“Cậu nhìn anh ta như thế, là biết không phải là đến để mua nhà rồi, cho dù tôi qua tiếp thì cũng là lãng phí thời gian.”

“Vương Thắng Đào, nếu cậu không đi thì tôi đi.” Nữ nhân viên tóc dài vừa rồi nói.

“Phùng Thiến Thiến, tôi nói trước cho cô biết, cô không nên ôm hy vọng quá lớn, tránh lãng phí thời gian.”

“Thật sự là không có cách nào nói chuyện với người không thích trai đẹp như cậu, tâm tư đố kị cũng quá mạnh.”

Nói xong, Phùng Thiến Thiến chỉnh sửa lại trang phục của mình một chút, đi về phía Lâm Dật, ôn nhu nói:

“Tiên sinh là muốn xem nhà sao?”

“Đúng là có ý này.”

“Nhà ở bên trong Gia viên Long Cảnh chúng tôi chủ yếu tập trung vào phân khúc từ trung cấp đến cao cấp. Tuy rằng giá cả đắt hơn so với các tòa còn lại, nhưng tôi có thể cam đoan với ngài, số tiền kia bỏ ra là đáng.”

Lâm Dật nhìn trên bàn cát một chút, có chút ngượng ngùng nói ra: “Tôi hình như đến nhầm chỗ rồi.”

“Các người xem tôi đã nói gì, sau khi biết giá của tiểu khu chúng ta thì nói mình đến nhầm chỗ, xem ra là mua không nổi.”

“Lão Vương, ánh mắt của cậu đúng là chuẩn, liếc mắt liền nhìn ra anh ta không có tiền.”

“Người có chút giá trị nhan sắc giống bọn họ, hơn 99% đều không có tinh thần chịu khổ. Thậm chí đại đa số, đều sống dựa vào bạn gái, cho nên tôi mới kết luận, anh ta mua không nổi nhà của chúng ta. Cho dù đi lên giới thiệu cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi, cũng không biết Thiến Thiến nghĩ như thế nào nữa, lớn lên đẹp trai thì có thể ăn thay cơm sao?”

Lâm Dật liếc nhìn Vương Thắng Đào, nhưng cũng không phản ứng lại cậu ta.

“Tiên sinh, ngài không cần phải chú ý đến bọn họ. Nếu như ngài ngại nhà của chúng tôi đắt, tôi có thể giới thiệu mấy căn nhà nhỏ cho ngài, bây giờ còn có giảm giá, cũng rất có lời.”

“Tôi không phải là ngại phòng ốc của các người đắt, mà chỉ là không có căn hộ mà tôi muốn.”

Phốc phốc

Vương Thắng Đào và mấy tên đồng nghiệp nam cạnh cậu ta nhịn không được mà cười ra tiếng.

“Đây cũng quá khoác lác đi, nhà của gia viên Long Cảnh chúng ta toàn bộ đều là căn hộ có tiếng, muốn dạng nào đều có. Anh ta lại còn nói không có căn hộ mà mình muốn, thật sự là làm trò cười cho thiên hạ mà.”

“Anh ta chỉ là đang kiếm cớ che giấu thôi, nói thẳng ra là mua không nổi, đúng là mất mặt mà.”

“Nói cũng đúng, người đến xem nhà trước đây cũng đều lấy cớ như vậy.”

“Không còn cách nào khác, ai bảo nhà của chúng ta cao cấp làm gì. Người có thể mua nổi nhà ở đây, đều là lãnh đạo cao cấp của Trung Hải, dạng mặt trắng như anh ta còn kém xa.”

Nhìn thấy mấy đồng nghiệp nam đều đang công kích Lâm Dật, Phùng Thiến Thiến giải vây nói:

“Tiên sinh, ngài không cần quan tâm đến bọn họ, cho dù nơi này không có căn hộ mà ngài vừa ý thì cũng có thể đi nhìn xem, không mua cũng không sao.”

“Tôi nhớ nơi này các người có bán biệt thự mà, sao trên bàn cát lại không thấy vậy.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 359.

Chương 360. Không Cần Giới Thiệu Nữa, Tôi Mua

Phùng Thiến Thiến và những người khác đều sững sờ, ai cũng không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ nói như vậy.

“Tiên sinh, ngài nói cái gì? Ngài muốn mua biệt thự sao?”

Lâm Dật gật gật đầu, “Theo như tôi nhớ thì hình như ở đây có biệt thự, hiện tại xem ra hình như đều là căn hộ, không phù hợp với yêu cầu của tôi, có thể là tôi nhớ lầm rồi, thực sự là không có ý gì cả.”

“Ha ha...”

Lần này không chỉ có Vương Thắng Đào và đồng nghiệp nam bên cạnh anh ta cười rộ lên, mà những người đang xem phòng ốc khác cũng lộ ra nụ cười giễu cợt.

“Người này cũng quá thú vị đi, ngay cả phòng bình thường cũng mua không nổi, lại còn nói tới đây để mua biệt thự? Đùa gì thế này?”

“Anh ta cũng quá sĩ diện đi, người tư vấn phòng ốc đã cho anh ta một bậc thang để xuống rồi. Nếu như là tôi thì tôi sẽ trực tiếp rời đi, anh ta vậy mà còn lấy cớ như này, thật sự không hiểu anh ta đang nghĩ thế nào nữa.”

Đúng lúc này, Vương Thắng Đào đi tới, vừa cười vừa nói:

“Tiên sinh, nếu như ngài muốn rời đi thì tôi cũng sẽ không nói gì, nhưng ngài nói muốn mua biệt thự, tôi đành phải nói một hai câu với ngài.”

Lâm Dật nhướng mày, nhìn Vương Thắng Đào một chút, “Cậu muốn nói với tôi chuyện gì?”

“Kỳ thật ngài nói không sai, quả thực gia viên Long Cảnh chúng tôi có biệt thự, nhưng đều tập trung bán ở lầu hai. Ngài không phải muốn mua biệt thự sao, tôi mang ngài đi lên xem một chút?”

“Ha ha...”

Mấy tên đàn ông vây xem đều cười ha hả, thú vị, xem xem anh ta sẽ dọn dẹp tàn cuộc như thế nào.

“Vậy thì đi thôi, mang tôi đi nhìn xem.” Lâm Dật hướng về phía Phùng Thiến Thiến nói.

Phùng Thiến Thiến khẽ nhíu mày, có chút không biết nên làm sao mới tốt.

Biệt thự của Long Cảnh rẻ nhất đều từ 200 triệu trở lên, cũng chỉ có thể nhìn thôi.

Cô cũng không để ý việc lãng phí thời gian trên người Lâm Dật, nhưng nếu như thật sự dẫn anh ấy đi lên, không phải là đúng với ý muốn của Vương Thắng Đào sao.

Mình nên làm cái gì bây giờ?

Thật không muốn khiến cho anh ấy mất mặt.

“Sao cô lại không đi?” Lâm Dật quay đầu nhìn Phùng Thiến Thiến, nói.

“Được, được, hiện tại tôi sẽ mang ngài lên ngay.”

Thấy Lâm Dật khăng khăng muốn đi, Phùng Thiến Thiến cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể cắn răng dẫn anh ấy lên lầu hai.

Trong lòng tự hỏi, làm như thế nào để giúp anh ấy giải vây đây.

Tóm lại là không thể để cho anh ấy mất mặt được.

Theo bước chân của Vương Thắng Đào và Phùng Thiến Thiến, người xem náo nhiệt cũng đi lên.

Dù sao cũng đang nhàn rỗi, đi xem náo nhiệt một chút.

Nhìn cách bài trí của lầu hai, người tới xem náo nhiệt đều có cảm giác chỉ biết nhìn mà than thở.

“Cách trang trí của lầu hai cũng quá xa hoa đi.”

“Quả nhiên, nơi bán biệt thự không giống với nơi bán căn hộ, hoàn toàn là hai cấp bậc khác nhau.”

“Theo như tôi biết, biệt thự ở đây rẻ nhất đều là 200 triệu trở lên, đều là chuẩn bị cho người có tiền, Những người dân bình thường như chúng ta đây chỉ có thể đến nhìn một chút thôi.”

“Tôi đoán chừng tên này hẳn là không nghĩ tới biệt thự Long Cảnh sẽ đắt như vậy đi.”

“Đây chính là tùy tiện khoác lác, đi ra lăn lộn như vậy thì sớm muộn gì cũng phải trả giá thôi.”

Nghe thấy giọng nói của người xung quanh, khóe miệng Vương Thắng Đào lộ ra ý cười.

“Tiên sinh, không phải là ngài muốn xem biệt thự sao, khu biệt thự Long Cảnh chúng tôi có tám căn biệt thự, toàn bộ đều ở đây, ngài nhìn trúng căn nào? Tôi có thể giới thiệu một chút cho ngài.”

“Giới thiệu thì không cần cậu.” Lâm Dật chỉ Phùng Thiến Thiến, “Vẫn là để cho cô ấy tới đi.”

Vẻ mặt Phùng Thiến Thiến vô cùng khổ sở mà giới thiệu:

“Tiên sinh, biệt thự tại Long Cảnh chúng tôi tổng cộng có tám căn, xa hoa nhất chính là biệt thự số 1, giá bán 360 triệu...”

“Được rồi, không cần giới thiệu nữa.”

Vương Thắng Đào cố nén cười nói:

“Tại sao lại không cần giới thiệu nữa? Phía sau còn có bảy căn đó, có phải là nghe xong con số 360 triệu này đã bị dọa rồi? Không dám nghe tiếp nữa?”

“Vậy thì không phải, bởi vì tôi quyết định muốn mua căn này.”

Lâm Dật lấy thẻ ngân hàng ra, đưa cho Phùng Thiến Thiến.

“Mật mã là 000000, đi chuẩn bị thủ tục đi.”

Tĩnh!

Yên tĩnh không một tiếng động!

Nghe xong lời của Lâm Dật, lầu hai đều là lặng ngắt như tờ, dù là một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Phùng Thiến Thiến trợn tròn mắt, thậm chí ngay cả thẻ ngân hàng cũng quên nhận.

“Tiên sinh, ngài nói cái gì? Ngài muốn mua 1 biệt thự số 1?”

“Tôi tới đây chính là để xem biệt thự, bây giờ nhìn trúng một căn, việc này có gì khó hiểu sao?”

“Được, được... Tôi hiện tại sẽ quét thẻ làm thủ tục cho ngài.”

Nhìn thấy Phùng Thiến Thiến rời đi, tất cả mọi người đều hoá đá tại chỗ, cảm thấy chuyện này có chút ảo.

Nhà 360 triệu mà nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp quét thẻ mua luôn, thật hay giả vậy?

Chắc chắn trong thẻ có nhiều tiền như vậy sao?

Khoảng hai mươi mấy phút sau, Phùng Thiến Thiến thận trọng cầm lấy hóa đơn và thẻ ngân hàng đi ra.

Mà trên tay của nàng, còn có mấy phần hợp đồng.

Cùng lúc đó, bên cạnh Phùng Thiến Thiến còn có một người phụ nữ trung niên.

“Chào tiên sinh, tôi là quản lý mua bán của gia viên Long Cảnh. Hoan nghênh ngài đến nhận biệt thự số một của chúng tôi, không có tiếp đón từ xa, hy vọng ngài không trách.”

“Không có gì, cũng không phải việc gì ghê gớm, không cần nói xin lỗi.”

Nữ quản lý lộ ra nụ cười ôn nhu nhất trong đời.

“Tiên sinh, mời ngài nhận lại thẻ, hợp đồng đã được in, ngài chỉ cần ký tên ở phía trên là được.”

Tê

Nghe nói như thế, người ở chỗ này đều cảm thấy khó có thể tin nổi.

Người ta ngay cả hợp đồng cũng đều đã chuẩn bị xong, đây chính là minh chứng cho việc đã trả tiền thành công!

Mẹ nó!

Nhà 360 triệu, nói mua liền mua, có phải là quá xa xỉ rồi hay không?

Cho dù mua rau cải trắng cũng phải chọn một chút đó.

Nhìn thấy Lâm Dật tiện tay mua nhà giá hơn ba trăm triệu, ánh mắt của mấy người phụ nữ lại càng không chút kiêng kỵ.

Cho dù chồng của mấy người ở bên cạnh, cũng không thể ngăn cản.

Lâm Dật cầm lấy bút, ký tên của mình trên hợp đồng.

Đến lúc này, biệt thự này chính là tài sản đứng tên mình.

Nhưng sau khi Trầm lão đại trở về, phải sang tên căn biệt thự này sang cho anh ấy mới được, như vậy mới có thành ý.

“Vương Thắng Đào, hiện tại cậu nhìn rõ rồi chứ, Lâm tiên sinh không chỉ có dáng vẻ đẹp trai, hơn nữa còn có tiền, cho dù cậu có nỗ lực 100 đời, cũng không bằng người ta.”

“Mới vừa rồi còn giễu cợt Lâm tiên sinh nghèo, thật không biết ai cho cậu dũng khí này.”

“Các người đúng là bị ghen tị làm mờ mắt!”

Vương Thắng Đào lúng túng nói không nên lời, hối hận muốn chết.

Tại sao mình lại giả vờ trào phúng người ta chứ!

Lớn lên đẹp trai lại có tiền, mình đúng là không xứng!

Nếu như vừa rồi không trào phúng anh ta thì đơn làm ăn này sẽ là của mình, hoa hồng có thể lên tới hơn mấy trăm ngàn!

Nhưng bây giờ đã không còn gì!

“Vương Thắng Đào, cậu vừa rồi châm chọc Lâm tiên sinh đúng không!” Nữ quản lý nói: “Tôi thấy cậu là không muốn làm việc nữa!”

“Mã quản lý, tôi, tôi đã biết sai, xin ngài cho tôi một cơ hội, sau này tôi cũng không dám nữa.”

“Không có sau này nữa, thu dọn đồ đạc rồi rời đi đi!”

“Chuyện này...”

Vương Thắng Đào bất đắc dĩ rời đi với vẻ mặt xám xịt.

Hắn không oán giận Lâm Dật, chỉ hận mình không có năng lực mà còn thích giả bộ.

Lâm Dật cười cười, sao cứ phải như vậy chứ, trong lòng nghĩ một hồi.

“Mua nhà xong rồi, tiếp đó là mua xe.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 360.

Chương 361. Thật Ra Tôi Không Phải Là Phú Nhị Đại

Sau khi cầm lấy hợp đồng mua nhà, Lâm Dật rời đi dưới ánh mắt của vô số người.

Thời điểm thấy chiếc Lykan màu đỏ, bọn họ mới nhận thức được rằng khoảng cách giữa thế giới của người có tiền và người bình thường rốt cuộc lớn thế nào.

Biệt thự hơn 300 triệu, xe hơn 60 triệu.

Đây rất có thể là độ cao mà người bình thường dốc cả một đời cũng không thể với tới.

Trên đường rời đi, Lâm Dật suy nghĩ một chút, lần này có 22 người về nước, cho nên có rất nhiều chuyện phải sắp xếp sớm mới tốt.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật gọi điện thoại cho Lục Dĩnh.

Nói rõ chuyện về nước của Trầm Thiên Trác.

Chuyện tiếp đãi là chuyện lớn, phải để cho Lục Dĩnh chuẩn bị trước mới được.

Ngoài ra, vì sợ Lục Dĩnh bận quá cho nên Lâm Dật còn phái Vương Nhiễm qua hỗ trợ.

Chỗ ở thì tạm thời thời sắp xếp tại khách sạn Bán Đảo, việc còn lại đều có thể làm từ từ.

Dựa theo hướng dẫn, Lâm Dật lái xe đến cửa hàng 4S chuyên bán Mercedes-Benz.

Nhưng tại thời điểm này, điện thoại của Lâm Dật lại vang lên.

“Ngài mới có đơn đặt hàng, từ cửa hàng 4S Mercedes-Benz tại đường Liêu Hải đến gia viên Trung Tài.”

“Đây không phải là nơi mình muốn đến sao.”

Lẩm bẩm một câu, Lâm Dật tiện tay nhận đơn, mấy phút đồng hồ sau, đi đến cửa hàng 4S Mercedes-Benz trên đường Liêu Hải.

Tại cửa hàng 4S có một đôi nam nữ trẻ tuổi đang đứng.

Người đàn ông mặc quần đùi và áo cộc, cách ăn mặc giản dị, người phụ nữ mặc váy dài, đeo găng tay, ngược lại có thêm chút hương vị của thiếu phụ.

“Chồng anh nhìn xem, có chiếc xe thể thao đang lái tới đây!” Người phụ nữ chỉ vào chiếc Lykan của Lâm Dật, hưng phấn nói.

“Anh dựa vào, đây không phải là Lykan sao!” Người đàn ông nói: “Toàn thế giới chỉ có 7 chiếc, anh đoán đây là chiếc duy nhất ở Trung Quốc.”

“Nếu như em có thể ngồi một chút thì tốt biết bao.” Người phụ nữ hâm mộ nói.

“Em đừng nghĩ đến xe đua nữa, vẫn là ngoan ngoãn ngồi Didi đi.”

“Em trước đó có đọc được tin về một phú nhị đại, mỗi ngày đều lấy xe đua chạy Didi, không chừng hôm nay em có thể gặp được cũng nên.”

“Cái tin kia anh cũng đã đọc qua, nhất định là chiêu trò của Didi, vậy mà em cũng tin, thật sự là thiển cận.” Người đàn ông khinh thường nói:

“Nếu như anh ấy thật sự chạy Didi, anh sẽ để em ngồi xe của anh ta.”

“Anh biết rõ người ta không thể nào chạy Didi, cho nên mới nói như vậy.”

“Ha ha, thông minh.” Người đàn ông cười nói.

Két két

Lykan của Lâm Dật dừng ở trước mặt hai người, “Đây có phải cô Hoàng với số đuôi điện thoại di động là 4711 không?”

Nhìn chiếc Lykan màu đỏ thắm, Hoàng Lệ và chồng của cô đều cảm thấy mông lung.

“Cậu, cậu sao lại biết được số đuôi điện thoại di động của tôi...”

“Tôi là chủ xe Didi mà cô gọi tới.”

“Cậu, cậu thật sự là chủ xe Didi!”

Hoàng Lệ hít vào một ngụm khí lạnh, cảm giác cuộc sống này đúng là tràn đầy kịch tính.

Vừa rồi cũng chỉ là tùy tiện nói một chút, ngay cả bản thân mình cũng không coi đó là sự thật.

Chưa từng nghĩ tới mình lại nói trúng!

“Nếu như tôi không phải là chủ xe Didi thì làm sao có khả năng biết số đuôi điện thoại di động của cô được.”

Lâm Dật nhìn hai người một chút, “Là hai người muốn gọi xe đúng không? Nếu đúng như vậy, có thể hủy bỏ đơn đặt hàng được không, bởi vì xe của tôi là xe hai chỗ.”

“Không, không sao cả...”

Hoàng Lệ nói: “Cậu đón tôi trước, để chồng tôi gọi một xe khác là được rồi.”

“Như vậy không tốt lắm đâu.”

Lâm Dật có chút xấu hổ, việc này làm mình cảm thấy giống như lão Vương cách vách vậy.

“Lệ Lệ, em cứ như vậy mà ném anh qua một bên sao?” Chồng của Hoàng Lệ có chút không vui.

“Vừa rồi không phải anh đã nói nếu như chiếc xe này là Didi mà chúng ta gọi tới thì sẽ để em ngồi xe đi sao. Em không phải là đang nghe lời anh sao, có phải em rất nghe lời hay không?”

Lâm Dật:???

Sao có loại cảm giác như phụng chỉ hành động vậy?

“Nhanh kiềm chế tâm tư của mình lại đi, anh ta cũng chỉ là tài xế Didi nghiệp vụ xe sang trọng thôi, không phải là phú nhị đại như trong tưởng tượng của em đâu.”

“Không có khả năng này, lớn lên đẹp trai như vậy, làm sao có thể chỉ là tài xế được, nhất định là nhàn rỗi không chuyện gì, đi ra ngoài thể nghiệm cuộc sống.”

“Nói em tóc dài não ngắn thật không sai mà. Em nghiêm túc một chút đi.” Chồng của Hoàng Lệ nói:

“Phú nhị đại nhàn rỗi không có việc gì làm sao? Thật là.”

Hoàng Lệ bĩu môi, trong lòng oán thầm: “Có cái gì mà không thể chứ, có lẽ là chơi chán thiếu nữ trẻ tuổi trong câu lạc bộ rồi cho nên mới đi ra ngoài tìm thiếu phụ nhà lành xinh đẹp như mình đây.”

“Khụ khụ khụ…”

Lâm Dật ho khan vài tiếng, “Thật ra tôi không phải là phú nhị đại.”

“Sao?!”

Lần này đến lượt Hoàng Lệ kinh ngạc, “Cậu thật sự không phải là phú nhị đại sao? Chỉ là tài xế Didi sao?”

Lâm Dật nhịn không được cười lên, “Tôi nói mình không phải là phú nhị đại, nhưng không có nghĩa tôi là tài xế toàn thời gian.”

“Ừm hả? Vậy là có ý gì? Không phải là phú nhị đại, vậy thì ai có thể mua nổi chiếc xe hơn 60 triệu chứ?”

“Mặc dù tôi không phải là phú nhị đại, nhưng tôi là phú nhất đại.”

“Cậu là phú nhất đại!”

Hoàng Lệ và chồng của cô đều kinh ngạc đến không ngậm miệng được!

Phú nhị đại tuy rằng có tiền, nhưng đời thứ nhất so ra mới càng kinh khủng hơn!

“Anh xem, em đã nói rồi. Cậu ấy không phải là tài xế, hiện tại anh tin chưa.”

Chồng của Hoàng Lệ đã khóc không ra nước mắt, tại sao mình cứ tự vả miệng thế này!

“Chồng, em lên xe này về trước, đợi lát nữa anh tự nghĩ biện pháp trở về đi.”

“Cô Hoàng, tôi còn có chút chuyện khác, muốn đi mua một ít đồ, cô có thể chờ tôi vài phút không?”

“Được thôi, vừa lúc tôi cũng không có việc gì gấp.”

Cùng lúc đó, mấy nữ nhân viên trong cửa hàng 4S, nhìn thấy bên ngoài có đỗ một chiếc Lykan thì kích động đến nhảy dựng lên.

“Tôi mặc kệ các người, tôi muốn đi ra xem một chút, vẫn là lần đầu nhìn thấy người đẹp trai như vậy.”

“Tiểu Thần, cô không phải là đang tiếp đãi Vương tiên sinh sao, đợi lát nữa ngài ấy ra khỏi phòng vệ sinh có khả năng sẽ đặt đơn, chẳng lẽ cô muốn bỏ vụ làm ăn này sao?”

“Một chiếc Mercedes-Benz cấp E mà thôi, sao có thể quan trọng bằng trai đẹp được.” Trương Vũ Thần nói:

“Mercedes-Benz cấp E mỗi ngày đều có người mua, nhưng trai đẹp cấp bậc này chính là trăm năm khó gặp một lần.”

Vẻ mặt của nữ đồng nghiệp của Trương Vũ Thần vui vẻ, “Nếu như cô đã nói như vậy, thì tôi sẽ giúp cô tiếp đãi.”

“Không có việc gì thì cô đi đi, cũng không phải là việc gì ghê gớm.” Trương Vũ Thần chẳng hề để ý nói.

“Nhưng tôi phải nói trước, nếu như đơn hàng này của Vương tiên sinh thành công, hoa hồng sẽ được tính cho tôi.”

“Cô tiếp đãi, đương nhiên là tính cho cô rồi.” Trương Vũ Thần nói: “Tôi muốn đi xem trai đẹp.”

Nhìn bóng lưng rời đi của Trương Vũ Thần, đồng nghiệp của cô chỉ cười rồi lắc đầu.

“Vừa nhìn là biết tuổi trẻ, vì nhìn trai đẹp mà ngay cả việc làm ăn cũng không cần. Mercedes-Benz cấp E hơn 500 ngàn đó, nếu như thật sự bán được, tiền hoa hồng có thể thu về hơn mấy trăm tệ. Nhiêu đây cũng đủ cho mình mua một cây son môi của Dương

Thụ Lâm, nhưng mà như vậy cũng tốt, để cho mình chiếm tiện nghi.”

Bên ngoài cửa hàng 4S, sau khi thương lượng với Hoàng Lệ, Lâm Dật chuẩn bị xuống xe và hoàn tất việc mua xe.

Nhưng ngay lúc xuống xe thì thấy Trương Vũ Thần cách đó không xa đang nhìn mình.

“Người đẹp, cô là nhân viên của cửa hàng 4S đúng không?”

Trương Vũ Thần sửng sốt, mình đang lén nhìn trai đẹp, sao anh ấy lại chủ động nói chuyện với mình rồi?

Chuyện này, chuyện này cũng quá hạnh phúc đi!

“Là, anh là đang nói chuyện với tôi phải không?”

“Ngoại trừ cô thì cũng không còn người nào khác đi.” Lâm Dật cười nói.

“Vậy… Cũng đúng nha.”

Trái tim nhỏ bé của Trương Vũ Thần đập nhanh, khẩn trương đi đến trước mặt Lâm Dật, sao lại càng nhìn lại càng thấy đẹp trai như vậy? Đây là giá trị nhan sắc thần tiên gì vậy!

“Tiên sinh, ngài có gì cần giúp đỡ sao?”

“Tôi muốn mua mấy chiếc xe.”

“A? Muốn mua xe sao?”

Trương Vũ Thần cảm thấy mông lung, không phải là mình ra để xem trai đẹp và xe sang trọng sao, sao lại còn có nghiệp vụ đưa tới cửa rồi?

Lâm Dật gật gật đầu, lập tức đem thẻ ngân hàng đưa cho cô.

“Tôi muốn mua một chiếc Mercedes-Benz Maybach, loại mới nhất, sau đó là 5 chiếc Mercedes-Benz cấp S loại mới nhất, đều là màu đen. Mật khẩu là 000 000, trực tiếp quét thẻ là được rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 361.

Chương 362. Vừa Vặn Lúc Này Không Có Ai, Không Cần Kiềm Chế

“Muốn, muốn mua Mercedes-Benz Maybach và cấp S, hơn nữa còn là loại mới nhất sao?”

Trương Vũ Thần cảm thấy tim của mình như muốn ngừng đập.

Vẫn là lần đầu nhìn thấy có kiểu mua xe như thế này đấy.

“Đúng, cô không nghe lầm.”

Sở dĩ Lâm Dật muốn mua Mercedes-Benz, là bởi vì mấy ngày đi làm tại Microsoft, Trầm lão đại đều là đi Mercedes-Benz cấp E.

Trực tiếp mua cho anh ấy nhãn hiệu này luôn.

Về phần mấy chiếc cấp S còn lại, đưa cho Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh mỗi người một chiếc, ba cái còn lại thì ném tới viện nghiên cứu. Người nào có nhu cầu thì dùng.

“Trước tiên, tiên sinh, giá của Mercedes-Benz Maybach loại mới nhất là 3,6 triệu, Mercedes-Benz cấp S là 1,8 triệu, toàn bộ cộng lại là 12,6 triệu…”

“A? 12,6 triệu sao?”

“Tiên sinh, ngài đang cảm thấy giá này có chút đắt sao?” Trương Vũ Thần nói:

“Thật ra tôi cũng cảm thấy có chút đắt, tôi cho rằng không cần thiết phải mua loại mới nhất, mấy chiếc tầm trung cũng rất không tệ.”

“Tôi không có ý đó.” Lâm Dật khoát khoát tay nói:

“Tôi nhớ cấp S loại cao cấp nhất hình như đã gần 3 triệu rồi, hiện tại sao lại bán 1,8 triệu vậy, đã giảm nhiều như vậy rồi sao?”

“Tiên sinh, cái 3 triệu mà ngài nói kia là phiên bản AMG.”

“Vậy thì đổi đi, lấy 5 chiếc bản AMG.” Lâm Dật nói: “Phiên bản bình thường luôn cảm thấy kém một chút.”

“Muốn, muốn 5 chiếc AMG cấp S sao!”

Trương Vũ Thần cảm thấy mình nói chuyện đã không còn lưu loát nữa.

Cũng là lần đầu tiên cảm nhận được, khoảng cách tiêu tiền của người có tiền và người bình thường lớn như nào.

Tên nhà giàu mới nổi kia, chỉ mua một chiếc cấp E tầm trung mà phải giảng trái giảng phải, còn nhân cơ hội muốn add Wechat của mình.

Nhìn người ta mà xem, ngay cả cửa còn chưa đến, đã mua nhiều xe như vậy.

Đây mới là kẻ có tiền.

“Hiện tại cấp S AMG loại cao cấp có giá là 2,86 triệu, 5 chiếc là 14,3 triệu, cộng với một chiếc Maybach mới nhất, tổng giá trị là 17,9 triệu.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Giá này là được rồi, đi quét thẻ chuẩn bị hợp đồng đi.”

“Vâng, vâng...”

Trương Vũ Thần cẩn trọng cầm lấy thẻ ngân hàng của Lâm Dật, cô cảm thấy tất cả trước mắt đều không chân thực.

Trương Vũ Thần đi vào trong tiệm, trùng hợp nhìn thấy đồng nghiệp của mình đi tới cùng một người đàn ông trung niên.

Nhìn thấy Trương Vũ Thần tiến đến, người đàn ông trung niên hừ lạnh một tiếng.

“Trương tiểu thư, tôi là tới tìm cô mua xe, nhưng cô hình như là không quá nguyện ý phục vụ cho tôi. Vậy cũng chỉ đáng tiếc phải nói với cô rằng, chiếc Mercedes cấp E kia, tôi đã mua, nhưng tiền hoa hồng sẽ không thể về túi của cô.”

“Tiểu Thần, tôi chính là có gì nói đó. Mặc dù trước đó Vương tiên sinh gọi cô đến phục vụ, nhưng hợp đồng là tôi ký cho nên cô không thể tranh giành tiền hoa hồng với tôi được.” Đồng nghiệp của Trương Vũ Thần nói.

“Không phải chỉ là một chiếc Mercedes-Benz cấp E thôi sao, có gì đặc biệt hơn người chứ.”

“Ha ha...” Người đàn ông họ Vương cười cười, “Đây chính là chiếc xe hơn 500 ngàn đó, tại Trung Hải cũng có thể xem như là xe tốt.”

Đồng nghiệp của Trương Vũ Thần lắc đầu, nha đầu Vũ Thần hẳn là sẽ hối hận với quyết định vừa rồi.

Nhưng bây giờ, cho dù có hối hận thì cũng đã muộn rồi.

Dựa theo quy định của công ty, người nào mang khách hàng ký hợp đồng thì trích phần trăm sẽ chính là của người đó. Cô ấy sẽ không có cách nào tranh với mình.

“Chỉ là chiếc xe cấp E thôi, có cái gì tốt mà chảnh chứ.” Trương Vũ Thần cầm lấy thẻ ngân hàng của Lâm Dật, “Nhìn xem đây là cái gì?”

Hai người đều sững sờ, đồng nghiệp của Trương Vũ Thần hỏi: “Thẻ này là thế nào vậy?”

“Soái ca lái Lykan bên ngoài kia muốn mua một chiếc Mercedes-Benz Maybach mới nhất, cùng 5 chiếc cấp S AMG, tổng cộng tổng giá trị là 17,9 triệu. Một chiếc xe Mercedes-Benz cấp E hơn năm trăm ngàn, còn không bằng số lẻ của người ta, tôi mới thấy chướng mắt đó.”

“Cô, cô nói cái gì! Người bên ngoài kia mua sáu chiếc xe sao!”

“Không sai, với lại một chút cũng không dây dưa, đưa tiền đặt cọc rồi quét thẻ, không giống như người nào đó, mua chiếc xe cấp E thôi còn muốn theo từng giai đoạn.”

Đồng nghiệp của Trương Vũ Thần cảm thấy mơ hồ.

Dựa theo tỷ lệ trích hoa hồng 1% thì tổng giá trị 17,9 triệu sẽ nhận được hoa hồng lên tới 179 ngàn!

Nếu như không có chuyện này, thì khách hàng này chính là của mình!

Tiền hoa hồng cũng là của mình!

Hiện tại đã không còn gì!

Người đàn ông họ Vương kia lộ ra vẻ xấu hổ, chỉ có thể không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán, vẻ mặt xám xịt rời khỏi cửa hàng 4S Mercedes-Benz. Đúng là quá mất mặt mà.

Hai mươi mấy phút sau, Trương Vũ Thần chuẩn bị xong sáu phần hợp đồng mua xe, sau đó đưa cho Lâm Dật ký tên.

Lâm Dật cầm bút, ký xuống tên của mình, sau đó nói với Trương Vũ Thần:

“Sau đó giúp tôi đem sáu chiếc xe này đến Trường đua xe quốc tế Trung Hải, tìm một người tên là Chu Hải Đào. Anh ta sẽ tiếp các người, nhưng nhớ rằng nhất định phải đưa đến đó trước 10 giờ sáng ngày mai.”

“Đã biết tiên sinh, hiện tại xe đang ở trong ga-ra, không cần đến 10 giờ sáng ngày mai, chúng tôi bây giờ có thể sắp xếp người đưa xe đến luôn.”

“Vậy được, chuyện đưa xe giao lại cho các người.”

Cầm lấy sáu phần hợp đồng mua xe, Lâm Dật nhìn về phía Hoàng Lệ.

“Chuyện của tôi đã xong rồi, chúng ta đi thôi.”

“Được...”

Toàn bộ quá trình mua xe, Hoàng Lệ và chồng của cô đều chứng kiến tất cả.

Lâm Dật hào khí ngất trời, một lần nữa đã thay đổi tam quan của bọn họ.

Cuộc sống của người có tiền và người bình thường quả nhiên là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Bản thân mình đến cửa hàng 4S Mercedes-Benz, chỉ có thể nhìn một chút xe rẻ nhất, hơn nữa còn phải vay.

Người ta lại tùy tiện mua hơn 17 triệu tiền xe.

Đổi lại là mình thì có khả năng cả đời này cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy.

Nhìn thấy vợ của mình ngồi lên Lâm Dật xe rời đi, trong lòng chồng của Hoàng Lệ cảm thấy bùi ngùi không thôi.

Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, chợt thấy trên đỉnh đầu lóe qua một vệt sáng xanh biếc, sinh cơ dạt dào.

“Em trai, tôi có thể thêm Wechat của cậu không?” Đến chỗ cần đến, Hoàng Lệ hỏi.

“Thêm Wechat thì coi như xong đi, tôi còn có việc đi trước.”

“Ừ ừ, được thôi.” Hoàng Lệ vẫn chưa thỏa mãn nói.

Trong lòng Lâm Dật tính toán một chút, đã mua xong xe và nhà, chuyện trước mắt xem như đã giải quyết xong.

Chuyện còn lại, chính là đón Trầm lão đại trở về nước.

Tiếp đó, Lâm Dật chạy Didi rồi tới đón Kỷ Khuynh Nhan tan làm.

Reng reng reng

Lúc đang chờ Kỷ Khuynh Nhan đi xuống, Lâm Dật nhận được điện thoại của cô.

“Buổi tối có chuyện gì không?”

“Không có việc gì, sao vậy.”

“Em hiện tại không muốn về nhà, muốn ở lại công ty tăng ca, nếu như anh không có việc gì thì qua với em có được hay không.”

“Ở trên lầu chờ anh.”

“Ừm vâng.”

Khi đi tới văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan.

Lâm Dật phát hiện cô đang tập trung tinh thần ngồi trước máy vi tính, ngón tay mảnh khảnh gõ trên bàn phím giống như đang đàn piano.

Trên bàn làm việc, khắp nơi đều là văn kiện, lấy tính cách của Kỷ Khuynh Nhan, mà bàn làm việc lại biến thành dạng này, có thể thấy được cô bận như thế nào.

“Anh tìm chỗ rồi ngồi đi, công việc có chút bận, em mặc kệ anh đó.”

“Em làm việc của em đi.”

Lâm Dật đẩy cửa phòng bếp, “Muốn ăn cái gì, anh đi làm cho.”

“Cơm chiên trứng là được.” Kỷ Khuynh Nhan đắc ý nhìn Lâm Dật, “Nếu như có thể thì thêm chút hành thái, với thêm một cái trứng chần thì sẽ càng hoàn mỹ hơn.”

“Được, chờ chút.”

Không chỉ làm cho Kỷ Khuynh Nhan, mà Lâm Dật cũng có chút đói bụng, cho nên chuẩn bị làm một phần cơm chiên trứng hoàng kim, khao dạ dày của mình một chút.

Hai mươi phút sau, hai phần cơm chiên trứng vị đầy đủ được bưng lên.

“Tới ăn trước đi, đợi lát nữa lại làm sau.”

“Em muốn ăn tại bàn làm việc.” Kỷ Khuynh Nhan làm ra vẻ dễ thương nói.

“Ngồi mài đao cũng không làm mất kỹ thuật đốn củi, lúc ăn cơm thì cứ tập trung ăn đi, đừng lao đầu vào công việc như mấy con thiêu thân vậy.”

“Ừ ừ, đã biết.”

Nhìn thấy Lâm Dật làm cơm chiên trứng, cái bụng đói kêu vang của Kỷ Khuynh Nhan đã muốn ăn.

“Lâm Dật, anh thật đúng là một thiên tài, làm cơm chiên trứng ngon như vậy.” Kỷ Khuynh Nhan vô cùng thỏa mãn nói.

“Ăn một miệng đầy vị hành, đợi lát nữa đừng có hôn người ta.”

“Anh dựa vào cái gì mà ghét bỏ em, em muốn hôn chắc.”

“Vậy thì đến đây đi, vừa vặn lúc này không có ai, không cần kiềm chế.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 362.

Chương 363. Gặp Mặt Người Quen

Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt một chút, sau đó phát hiện ra mình lại bị Lâm Dật lừa.

“Anh mơ đi, em mới không có thèm hôn anh đâu.”

Lâm Dật cười một tiếng, nhìn bộ dáng đáng yêu của Kỷ Khuynh Nhan, cũng cảm thấy thú vị.

“Gần đây em không phải là tăng ca trong nhà thì cũng là tăng ca ở công ty, hạng mục gì mà lại bận rộn như vậy?”

“Chính là mảnh đất mà em đã nói với anh trước đây đó, còn ba ngày nữa là sẽ công khai đấu thầu.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Còn có chút thủ tục và thông số thiết bị chưa được giải quyết, cho nên bắt đầu có chút gấp.”

“Những thứ này không phải là vấn đề lớn, hợp đồng đấu thầu của ngành kiến trúc đều dày cộm, sắp dày bằng từ điển Tân Hoa rồi. Không có ai có thể làm hoàn mỹ cả, nhất định sẽ có sai lầm. Nhưng làm tốt trong giai đoạn đầu thì không thành vấn đề.”

“Lúc trước thì có thể làm như thế, nhưng bây giờ thì không được.” Kỷ Khuynh Nhan vò tóc, “Phía trên đã đổi thị trưởng mới, hạng mục này do cô ấy quản lý, cho nên phải nghiêm túc một chút, nếu không sẽ bị đào thải.”

Lâm Dật gật đầu từ chối cho ý kiến, đạo lý quan mới luôn muốn thể hiện mình này anh hiểu.

Kỷ Khuynh Nhan nghiêm túc như vậy, cũng có đạo lý của cô.

“Biết đối thủ cạnh tranh của mình là ai không.”

Kỷ Khuynh Nhan nhún vai, thở dài.

“Chỉ biết là mấy công ty nhỏ, quy mô không bằng tập đoàn Triều Dương. Nếu như cạnh tranh với bọn họ, đương nhiên là em cũng có lòng tin. Nhưng hạng mục này rất lớn, không chỉ có công ty tại Trung Hải tham dự vào, mà ngay cả công ty ngoài thành phố cũng nhìn trúng hạng mục này, cho nên em phải làm càng hoàn hảo càng tốt. Nếu không thì bất kỳ một tỳ vết nhỏ nào đó, đều có thể biến thành sai lầm trí mạng.”

“Có cần anh gọi Hà Viện Viện tới hay không?”

“Đừng đừng, không cần đâu. Đây là chuyện của công ty em, cũng không cần anh hỗ trợ. Em còn phải bận làm việc trên máy tính, nếu như anh không có việc gì thì tự mình chơi đi, không cần quan tâm chuyện của em.”

“Vậy thì anh mặc kệ em đó.”

“Ừm vâng.”

Đêm đó, Kỷ Khuynh Nhan bận đến hơn mười giờ, hai người mới lái xe về nhà.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đi làm theo thường lệ.

Nhưng lần này không phải xe đua, mà chính là chiếc Rolls-Royce Phantom đã lâu không động tới.

Xe đua chỉ có hai chỗ, không thể chở nhiều người, như thế cũng không tiện.

Về phần Lâm Dật tại sao lại không chạy xe thể thao, Kỷ

Khuynh Nhan cũng không hỏi nhiều.

Nhiều xe như vậy, dù sao cũng không thể dùng mỗi một loại được.

Không thể quá không công bằng.

Sau khi đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, Lâm Dật lái Rolls-Royce, tiếp tục chạy Didi.

Tuy rằng còn có chưa đến 200 km là có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng chuyện hôm nay tương đối nhiều, muốn chạy xong hơn 200 km cuối cùng này chỉ sợ là không có khả năng.

Quả nhiên, khi đến mỗi một cái nhiệm vụ cuối cùng, đều sẽ xuất hiện một chút khó khăn trắc trở nho nhỏ.

Nhưng vấn đề cũng không lớn, nhiều nhất cũng chỉ là trì hoãn mấy ngày mà thôi.

Tùy tiện chạy mấy cái đơn, Lâm Dật lái xe đến Trường đua xe quốc tế Trung Hải.

Vừa mới vào cửa chính, đã có thể nghe được tiếng gầm rú của mấy chiếc xe thể thao, vô cùng náo nhiệt.

Anh đi đến trong bãi đỗ xe nhìn một chút, phát hiện mấy người Tần Hán đang ở đây.

Chuyện câu lạc bộ đua xe đã nói lúc trước, giờ cũng đã có khuôn có dạng.

“Chuyện gì thế này? Bãi đỗ xe không phải là đã chật cứng rồi sao, làm sao còn có người ngoài tiến vào vậy.”

Trên khán đài, một người ăn mặc mát mẻ, dáng người yêu kiều nói.

“Chẳng lẽ là lén trà trộn vào sao? Đến để chụp ảnh Tần thiếu gia đua xe?” Một người phụ nữ mặc áo dây nói.

“Có khả năng này, hiện tại người nổi tiếng trên mạng đúng là không có một chút giới hạn nào, chuyện gì cũng đều làm được.”

“Người anh em, cậu vào bằng cách nào vậy.” Trên khán đài, một người đàn ông nhuộm tóc vàng nói.

“Thì đi vào a.”

“Tôi còn không biết cậu đi vào sao?”

Bị câu nói của Lâm Dật làm nghẹn, người đàn ông tóc vàng có chút không cao hứng, “Đây không phải là nơi mà cậu nên tới, câu lạc bộ SR của chúng tôi đang tập lái xe, không cho phép người ngoài quan sát.”

“Tôi không tới quan sát, chỉ là tùy tiện đến xem thôi.” Lâm Dật cười nói:

“Lại nói, nơi này là địa bàn của tôi, cậu nói tôi là người ngoài thì hơi có chút quá đáng.”

“Cậu nói cái gì? Đây là địa bàn của cậu sao?”

Người đàn ông tóc vàng cười cười, “Đùa tôi sao? Một chút kỹ thuật giả trang cũng không có.”

“Lão Lâm!”

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, chợt nghe tiếng của Tần Hán.

Sau đó Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên cũng nhìn thấy Lâm Dật.

“Anh Lâm.”

Nhìn thấy ba người Tần Hán rời khỏi đám đông, các thành viên trong câu lạc bộ đều bỏ xuống chuyện trên tay, nhìn về phía cửa vào bãi đỗ xe.

Trong lòng vô cùng tò mò đối với người nam nhân kia.

Người có thể khiến cho Tần thiếu gia chủ động như thế, thân phận nhất định không thấp đi.

“Anh Tần, vị này là?”

Người đàn ông tóc vàng nhỏ giọng hỏi.

“Anh ấy chính là người mà tôi đã nói với các người lúc trước, Lâm Dật, anh em tốt của tôi, trường đua xe cũng là của anh ấy.”

Tê

Người đàn ông tóc vàng và hai người phụ nữ khác, đều kinh ngạc đến không ngậm miệng được.

Cái này mẹ nó!

Thật đúng là địa bàn của cậu ta!

Nhưng dáng vẻ như vậy, một chút cũng nhìn không ra cậu ta vậy mà lại cùng một cấp bậc với Tần thiếu gia!

“Lão Lâm, sao cậu lại tới đây, có phải lại ngứa tay rồi hay không?” Tần Hán hỏi.

“Tới làm chút chuyện, thấy các người chơi bên này nên tới xem một chút.”

“Ngày nào cậu cũng có nhiều chuyện cần phải làm như vậy, tới, chạy hai vòng đi.” Tần Hán chỉ một đám người sau lưng, nói:

“Đám người này mỗi ngày đều khoác lác, luôn miệng nói kỹ thuật của mình rất tốt, cậu tới cho bọn họ một bài học đi."

"Chờ khi nào có thời gian đã." Lâm Dật lắc chìa khóa xe, "Hôm nay đi Rolls-Royce, đợi lát nữa phải đi đón người, chuyện này không thể chậm trễ."

"Mẹ nó, người nào mà có giá như vậy? Còn để cậu tự mình đi nghênh đón sao?"

"Một người rất trâu bò, hai chúng ta ở trước mặt anh ấy cũng chỉ là cặn bã thôi."

Tần Hán hoài nghi một hồi lâu, "Lúc tôi vừa mới tới thì thấy trong bãi đỗ xe có đổ một chiếc Maybach, cùng mấy chiếc cấp S. Đó không phải là cậu mua để đón người đó chứ."

Những người chưa quen với Lâm Dật đều âm thầm tặc lưỡi.

Chỉ là đón người mà mua nhiều xe tốt như vậy sao?

Tuy rằng giá không đắt, nhưng số lượng nhiều như vậy, tính tổng lại cũng hơn 20 triệu.

Đây cũng quá có tiền rồi.

"Thông minh." Lâm Dật cười nói:

"Được rồi, các anh chơi tiếp đi, có gì cần thì nói với Chu Hải Đào là được, ngày nào đó sẽ tới chơi cùng mấy người."

"Tôi còn có chuyện muốn nói với cậu." Tần Hán nói:

"Mấy ngày nữa, người của câu lạc bộ siêu xe Yến Kinh CCS muốn qua đây, tôi cũng không dám chắc là sẽ thắng, nếu như cậu không có việc gì thì tới chống đỡ chút đi."

"Câu lạc bộ vừa mới thành lập, đã bị người khác chèn ép sao?"

“Cái gì mà chèn ép, là đám người kia quá giả tạo, ngày nào cũng kêu gào với tôi, tôi phải thuận theo bọn họ thôi.”

“Có thời gian cụ thể không.” Lâm Dật hỏi.

“Không có, nhưng dự định là tháng sau, đến lúc đó cậu phải qua đó.”

“Anh đã mở miệng thì tôi nhất định phải tới rồi.”

“Vậy thì quyết định thế đi.”

Nói chuyện vài câu với Tần Hán, sau đó Lâm Dật liền đi tìm Chu Hải Đào.

Trong văn phòng, thấy Lâm Dật đi đến, Chu Hải Đào vội đứng dậy nghênh đón.

“Lâm tổng, ngài đã tới.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Đã sắp xếp đủ tài xế chưa.”

“Tất cả đã sắp xếp xong, có thể xuất phát bất cứ lúc nào, với lại mọi người trước đó đều từng lái xe cho lãnh đạo cơ quan, kỹ thuật nhất định không có vấn đề.”

“Vậy được, hiện tại xuất phát thôi.”

Dưới sự sắp xếp của Lâm Dật, Rolls-Royce đi dầu, một đường đi đến sân bay Hồng Kiều Trung Hải.

Vừa mới đi vào nhà ga, Lâm Dật phát hiện một bóng lưng quen thuộc.

Người phụ nữ đứng phía trước mặc một bộ áo trễ vai, bên dưới mặc quần màu xanh sẫm, trên cổ tay có đeo một chiếc vòng Swarovski. Đặt vào trong hoàn cảnh nhà ga vô tận này lại mang đến một loại cảm giác xinh đẹp độc lập.

Tuy rằng chỉ thấy được bóng lưng, nhưng Lâm Dật có thể xác định, người phụ nữ đang đứng ở phía trước chính là chủ nhân của chiếc xe Audi A6 ngày đó!

“Người đẹp, cô cũng đến đây đón người sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 363.

Chương 364. Thân Phận Thật Của Lương Nhược Hư

Gặp người vỗ vai mình bắt chuyện, vẻ mặt Lương Nhược Hư lạnh lẽo.

Nhìn lại thì phát hiện người vỗ vai mình lại là chủ xe Lykan ngày đó.

“Làm sao anh lại đến đây?”

Vì giữ lễ, Lương Nhược Hư tháo kính râm và khẩu trang ra.

“Tới đón người.”

“Đón người sao?” Lương Nhược Hư quan sát Lâm Dật một chút, “Đón bạn gái sao? Người phụ nữ nào mà có thể khiến một người như anh tự mình đi một chuyến vậy?”

“Chẳng lẽ tôi không thể đón đàn ông sao?”

“Cũng có khả năng này, nhưng tôi luôn cảm thấy, khả năng đón phụ nữ có chút lớn hơn.”

“Cô không phải cũng vậy sao, đón tình nhân cũ à?”

“Tôi thấy từ trong miệng của anh không nói được từ nào là bình thường chút cả.” Lương Nhược Hư nói: “Bạn của tôi trở về từ nước ngoài, tôi mới qua đón.”

“Vậy thì thật tốt, chúng ta cùng chờ cho đỡ nhàm chán.”

Lương Nhược Hư cười cười không nói chuyện, lại đeo khẩu trang và kính râm của mình lên, nhìn như một thích khách.

Lâm Dật sờ cằm, người phụ nữ này đúng là lạnh lùng, vậy mà lại nhắm mắt làm ngơ với giá trị nhan sắc này của mình.

Không phải là nữ lão đại đó chứ? Nhưng nhìn trước sau thì có vẻ như cũng không quá giống.

Cảm nhận được ánh mắt mang theo tính xâm lược của Lâm Dật, Lương Nhược Hư quét mắt qua, trên mặt hiện lên từng đợt ý lạnh.

“Đừng nhìn lung tung, không tốt cho anh đâu.”

“Ôi ôi ôi~~

Lâm Dật xấu hổ cười một tiếng, “Sorry, bệnh nghề nghiệp, bệnh nghề nghiệp.”

Lương Nhược Hư bước sang bên cạnh một bước, kéo dãn khoảng cách với Lâm Dật ra hơn một mét.

Tuy rằng đã ngăn cách bởi khẩu trang và kính râm, nhưng vẫn lộ ra chút đạm mạc lạnh lùng.

Làm người ta cảm thấy đây không phải một mét mà là một trăm mét.

Nếu như không biết thì tuyệt đối sẽ nhìn không ra hai người có quen biết.

Đúng lúc này, tiếng thông báo tại sân bay vang lên.

“Leng keng ~~~

“Chuyến bay số CU2344 từ Washington Mỹ đến Trung Hải Trung Quốc chuẩn bị hạ cánh, nhân viên phi hành đoàn làm tốt công tác chuẩn bị.”

Nghe thấy tiếng thông báo bên trong, Lâm Dật thở ra một hơi.

Đợi lâu như vậy, Trầm lão đại rốt cục cũng trở về.

Khoảng hai mươi mấy phút sau, Lâm Dật nhìn thấy Trầm Thiên Trác mang theo hai mươi mấy người đi ra từ bên trong.

Một nhóm có đầy đủ các sắc tộc, nhưng người Hoa chiếm đa số.

Có lẽ là do đi đường dài cho nên trên gương mặt của Trầm Thiên Trác mang theo chút mệt mỏi, nhưng lại tràn ngập một loại cảm giác vui vẻ khi trở lại quê hương.

Ánh trăng quê nhà vẫn là tròn hơn, không khí quê nhà vẫn ngọt hơn.

Lâm Dật vừa muốn tiến lên, nhưng lại phát hiện, Lương Nhược Hư cũng đi về phía khu VIP, có vẻ như là trùng hợp.

“Anh đi theo tôi làm gì.”

Vừa đi mấy bước, Lương Nhược Hư dừng lại, quay đầu lại hỏi.

“Tôi cũng đi đón người.” Lâm Dật nói: “Nếu cô không tin thì để tôi đi trước, cô đi sau tôi là được.”

Lương Nhược Hư không nói nữa, cảm thấy mình có chút nhạy cảm, tiếp tục đi về khu VIP.

Trong lòng Lâm Dật cũng nghĩ đến việc tôi nhìn không giống người tốt như vậy sao?

Đi đến cửa khu VIP, Lâm Dật đứng ở ngoài cổng, chờ bọn người Trầm Thiên Trác đi ra.

Lại ngoài ý muốn nhìn thấy Lương Nhược Hư lấy một tấm giấy chứng nhận màu đỏ từ trong túi ra, đưa đến trước mặt nhân viên bảo an.

Vẻ mặt người đó lập tức căng thẳng, vội vàng đem mở cửa ra cho cô vào.

Lâm Dật:???

Cô gái này có lai lịch gì?

Lại có năng lực lớn như vậy?

Mà lúc này, Lương Nhược Hư cũng quay đầu nhìn Lâm Dật, mang theo chút nụ cười đắc ý.

Đối với nụ cười khiêu khích này, Lâm Dật cũng không để ý, đón Trầm Thiên Trác mới là chuyện chính.

Nhưng vào lúc này, Lâm Dật ngoài ý muốn phát hiện, Trầm Thiên Trác vậy mà lại xách hành đi về phía Lương Nhược Hư!

Cái này mẹ nó chuyện này là sao vậy?

Người mà cô ấy muốn đón cũng là Trầm Thiên Trác?

“Lương thị trưởng, ngài bận như vậy mà có thể đến đón tôi, thật vinh hạnh.” Trầm Thiên Trác khiêm tốn đưa tay ra, khom nửa người, mười phần khách khí.

Lâm Dật đứng ở ngoài cổng, vẻ mặt mờ mịt.

Cô gái này là thị trưởng?!

Mẹ nó không phải là đang đùa tôi chứ!

Lâm Dật nghĩ một lúc, mình vừa rồi mới nhìn cô ấy vài lần, cũng không tính là đùa giỡn đi.

Sẽ không bị phạt đó chứ?

Thật mẹ nó khủng bố!

“Trầm tiến sĩ khách khí rồi, lần ngài này về nước, đối với toàn bộ ngành công nghiệp của Trung Quốc sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Tôi đến đón là chuyện đương nhiên.” Lương Nhược Hư rất lịch sự nói.

“Tôi nào có lợi hại như vậy, chỉ cần tổ quốc có chỗ có thể dùng đến tôi thì tôi có thể coi như là không đến không.”

Trong mắt Trầm Thiên Trác mang theo một chút mờ mịt.

Đối với kẻ phiêu bạt bên ngoài mà nói, quê nhà mãi mãi luôn là nơi mềm mại nhất ở sâu trong nội tâm.

“Trầm tiến sĩ, ngài quá khiêm nhường rồi.” Lương Nhược Hư cười nói:

“Tôi đã chuẩn bị tiệc rượu để mời khách ngài và đoàn đội của ngài, với lại ở đây nhiều người như vậy cũng không phải chỗ nói chuyện.”

“Hôm nay sợ rằng không được rồi, tôi đã hẹn cùng người khác, khả năng là không đến được tiệc mừng của ngài rồi.” Trầm Thiên Trác nói xin lỗi.

“Có người tới đón rồi sao?”

Trầm Thiên Trác chỉ Lâm Dật ở phía ngoài cổng, “Chúng tôi đã hẹn trước, cậu ấy là tới đón tôi.”

“Là anh ta sao?!”

Đôi mắt đẹp của Lương Nhược Hư trừng lớn, trên gương mặt dễ nhìn tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Nằm mơ cũng không thể nghĩ tới, người đàn ông cười đùa tí tửng kia vậy mà lại tới đón Trầm Thiên Trác.

Giữa bọn họ, chẳng lẽ có quan hệ gì sao?

“Ôi ôi ôi~~~

“Thực sự xin lỗi, hôm nay Trầm lão đạo phải đi cùng tôi.”

Trên mặt Lương Nhược Hư mang theo một chút xấu hổ.

Cái này không phải đang làm khó tôi sao.

“Lương thị trưởng, nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đi ra ngoài trước đi.”

“Được.”

Sau khi đi ra khỏi cổng, một đoàn người đi đến bãi đậu xe dưới tầng hầm, hai chiếc Toyota Coaster mới tinh đang đỗ tại đó.

“Trầm tiến sĩ, lên xe trước đi, tôi đưa các ngươi đi.”

“Người đẹp, xe tôi cũng đã chuẩn bị xong, đổ cách đây không xa.” Lâm Dật cười ha hả nói.

Lương Nhược Hư ngẩng đầu nhìn một chút, phát hiện cách mấy chục mét có đỗ sáu chiếc Mercedes, thậm chí còn có một chiếc Rolls-Royce Phantom.

Tổng giá trị của những xe này ước chừng hơn 20 triệu, phú nhị đại thật đúng là biết khoe khoang.

Lương Nhược Hư vén tóc, tự giễu cười cười, “Xem ra là tôi đã làm chuyện dư thừa rồi.”

“Muốn đi cùng hay không? Đi ăn một bữa cơm đi?” Lâm Dật mời.

“Vậy tôi cung kính không bằng tuân mệnh.”

Vì Trầm Thiên Trác cho nên Lương Nhược Hư mới đáp ứng lời mời của Lâm Dật.

Đối với sự phát triển của khoa học Trung Quốc mà nói, vai trò của Trầm Thiên Trác không cần nói cũng biết.

Lấy thân phận của mình bây giờ nhất định phải đối đãi thật chu đáo, phải đem ra thái độ chân thành nhất.

Đây là sự tôn trọng đối với một người làm việc cho khoa học.

Sau khi đã xác định bước kế tiếp trong kế hoạch, Lâm Dật đón Trầm Thiên Trác, Lương Nhược Hư và đoàn đội của anh ấy lên xe.

Mà chức vụ tài xế đương nhiên là do Lâm Dật đảm nhiệm.

“Sao tôi cảm thấy hai người các người hình như đã quen biết từ trước vậy.” Sau khi lên xe, Trầm Thiên Trác cười ha hả nói.

“Xác thực đã từng gặp mặt một lần.” Lương Nhược Hư vừa cười vừa nói: “Chỉ là tôi không nghĩ tới, Lâm tiên sinh lại có quan hệ như vậy với ngài.”

Trầm Thiên Trác nhìn Lâm Dật, “Chẳng lẽ cậu chưa giới thiệu cho cô ấy thân phận của mình sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 364.

Chương 365. Sao Trời Và Biển Lớn Trong Lòng

Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật, dường như cũng rất tò mò đối với thân phận của anh.

Ngoại trừ chiếc Rolls-Royce Phantom này thì những chiếc xe còn lại đều chưa có biển số, hiển nhiên là mới vừa mua.

Chỉ là đón người mà dùng hơn 20 triệu để mua xe, đây cũng không phải là chuyện bình thường mà phú nhị đại có thể làm.

Trong danh sách những gia tộc nổi danh của Trung Quốc đương nhiên là cũng có chỗ đứng.

Nhưng gia tộc họ Lâm tại Trung Quốc, xét về mặt thực lực thì hình như cũng kém một chút.

Mà người của nhà họ Lâm tại Yến Kinh, mình cũng có thể gọi thẳng tên, hình như không có người nào như vậy.

Trừ cái đó ra, tuy rằng phú nhị đại và hồng nhị đại(*) tại Trung Quốc không ít, nhìn như cả ngày bận rộn sự nghiệp của mình, nhưng thực chất bản chất phóng đãng vẫn luôn không đổi được.

(*)hồng nhị đại tức con cháu của thế hệ "giành giang sơn" đầu tiên của đảng Cộng sản Trung Quốc, là một tập thể rất đặc thù.

Dựa vào nguyên nhân này thì anh ấy và Trầm Thiên Trác hẳn là hai loại người không liên quan đến nhau mới đúng chứ.

Cho dù là có hạng mục muốn hợp tác, hoặc là thuê anh ấy làm cố vấn khoa học, vậy thì cũng cần phải là cấp bậc cha chú ra mặt mới đúng.

Bởi vì của mặt mũi của anh ta không đủ lớn.

Bởi vì Trầm Thiên Trác không phải là người bình thường.

Xem ra thân phận của Lâm Dật cũng không nhỏ.

Lương Nhược Hư chủ động đưa tay ra, “Lương Nhược Hư, thân phận của tôi anh cũng biết rồi, chấp chưởng kinh tế vùng này.”

Thấy cô nghiêm túc, Lâm Dật sửa sang lại quần áo trên người, đưa tay về phía Lương Nhược Hư.

“Lâm Dật, sở trưởng Sở nghiên cứu Long Tâm.”

“Anh, anh là sở trưởng Sở nghiên cứu Long Tâm sao!”

Biết được thân phận của Lâm Dật, Lương Nhược Hư bị giật nảy mình.

Cô có biết Long Tâm, là một sở nghiên cứu rất có thực lực ở Trung Hải, nhưng không nghĩ tới người đàn ông trẻ tuổi này lại là sở trưởng.

Cô nhìn Lâm Dật từ trên xuống dưới, thân phận hoàn toàn khác biệt này khiến cho Lương Nhược Hư phải mất một hồi lâu mới tiếp nhận được.

Lâm Dật cười gật đầu, “Bởi vì gần đây chúng tôi định bí mật phát triển nghiên cứu hạng mục máy quang khắc, cho nên mới mời Trầm lão đại trở về nước.”

“Anh còn muốn phát triển nghiên cứu máy quang khắc?!”

Lương Nhược Hư tuy xuất thân từ triết học, nhưng lăn lộn nhiều năm như vậy, đối với các cơ sở khoa học yếu kém của Trung Quốc cũng biết ít nhiều.

Máy quang khắc là sản phẩm kỹ thuật tinh vi nhất thế giới, muốn phát triển nghiên cứu thứ này, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Dù là Trầm Thiên Trác trở về, Lương Nhược Hư cũng cảm thấy việc này chỉ là nói nằm mơ giữa ban ngày.

“Không sai, tôi sớm đã có ý tưởng về phương diện này, hiện tại Trầm lão đại trở về, việc này có thể đưa vào danh sách quan trọng.”

Hạng mục máy quang khắc là bí mật, Lâm Dật chưa từng tiết lộ cho người ngoài.

Nhưng thân phận của Lương Nhược Hư quá đặc thù, nếu như cô ấy biết chuyện này, tại một số phương diện, hẳn là có thể đem đến cho mình những chính sách tiện lợi. Điều này vô cùng quan trọng.

Dưới dạng thể chế này, không có gốc rễ thì sẽ có rất nhiều điều không tiện.

Có thân phận của Lương Nhược Hư thì có thể xem như có được một lời bảo đảm quan trọng.

Về mặt nhân tình thế thái, Trầm Thiên Trác không am hiểu, cho nên những việc này, mình phải tự làm.

“Thật đúng là làm cho tôi cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ tới anh sẽ nghiên cứu máy quang khắc.” Lương Nhược Hư nói:

“Trong mắt của tôi, hạng mục máy quang khắc là vô cùng lớn, anh không sợ công dã tràng sao?”

“Đương nhiên là sợ rồi.” Lâm Dật cười nói:

“Nhưng trước đó, Trầm lão đại cũng đã hỏi qua tôi vấn đề này, nhưng vẫn là câu nói kia, dù sao cũng phải có người làm chuyện này. Lấy một câu nói của nhân viên sở nghiên cứu Long Tâm chúng tôi là muốn để cho tất cả người Hoa tin rằng tổ quốc của chúng ta không kém bất kỳ một quốc gia nào.”

“Nói thật ra thì lời nói công nghiệp đại quốc như vậy, tôi đã chán nghe rồi, nhưng khoa học kỹ thuật đại quốc lại phá lệ vô cùng dễ nghe, cho nên tôi mới quyết định thử một chút.”

“Có lẽ tôi và Trầm lão đại, sẽ ngã xuống trên con đường này, táng gia bại sản. Không ai biết trước tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng tôi tin tưởng, tất cả chuyện chúng tôi làm sẽ không uổng phí. Tôi tin rằng sẽ có càng nhiều thế hệ trẻ tuổi sẽ tiếp tục đi tới đích ở trên con đường này.”

Trong lòng Lương Nhược Hư cảm thấy rung động, trong đôi mắt đào hoa kia lộ ra thần thái sáng rực.

Ở trong nháy mắt này, cô như nhìn thấy hai linh hồn của người đàn ông trước mắt này.

Một cái ngủ say ban ngày, một cái thanh tỉnh trong đêm đen.

Khiến người ta nỗi lòng tôn kính.

Lương Nhược Hư lần nữa đưa tay ra, “Cám ơn anh đã khiến cho tôi thay đổi cách nhìn đối với phú nhị đại, cũng khiến cho tôi tin tưởng vào tấm lòng son đối với quốc gia trong lòng các ngươi.”

Lâm Dật nhẹ nhàng thở ra.

Khoác lác nhiều như vậy, cuối cùng cũng không phí công, xem như đã lừa được Lương Nhược Hư.

Chuyện bật đèn xanh hẳn là ổn.

“Lương thị trưởng, cô nói như vậy thì cũng quá phiến diện rồi.” Trầm Thiên Trác cười ha hả nói.

“Phiến diện sao?”

“Cậu ấy còn có một thân phận khác, cô có thể đoán xem?”

“Trầm tiến sĩ, anh đây là đang làm khó tôi, thân phận Sở trưởng sở nghiên cứu Long Tâm đã đủ khiến cho tôi rung động rồi.”

Trầm Thiên Trác cười cười, “Thật ra Lâm Dật là chuyên gia trong lĩnh vực Chip, nhưng bởi vì một số lý do đặc thù, tôi cũng không thể lộ quá nhiều, nhưng tôi có thể vỗ ngực cam đoan, tại phương diện kỹ thuật này, cậu ấy không kém gì tôi đâu.”

Lương Nhược Hư lần nữa sửng sốt.

So với những lời nói hùng hồn vừa rồi, thân phận lần này của Lâm Dật đủ để Lương Nhược Hư cảm thấy không thể tin nổi.

Chuyên gia lĩnh vực chip!

Về mặt kỹ thuật, không thua Trầm Thiên Trác!

Người tài ba như Trầm Thiên Trác đã đánh giá như vậy, Lương Nhược Hư cũng không tin Lâm Dật lại là hạng người không có tài cán gì!

Nhưng anh ta trẻ tuổi như vậy, cho dù là có hành vi phóng túng hay là cả ngày lưu luyến bụi hoa thì cũng sẽ không ai nói gì.

Đây là chuyện mà ở cái tuổi này, thân phận này nên làm.

Nhưng anh ta lại không làm như vậy, mà lại học được kỹ thuật cao siêu, lôi kéo Trầm Thiên Trác về phát triển nghiên cứu máy quang khắc.

Đây là chuyện mà không phải bình thường người có thể làm được.

Tuy nhiên, kết hợp với đủ loại hành động trước đó của anh ấy, nếu như không phải Trầm Thiên Trác nhắc nhở thì mình hẳn là sẽ không đoán ra được, trong lòng người đàn ông này vậy mà lại cất giấu sao trời biển lớn như vậy.

“Có phải rất ngạc nhiên hay không?” Trầm Thiên Trác cười nói: “Thật ra lúc tôi biết được năng lực của cậu ấy cũng bị giật nảy mình.”

“Trầm tiến sĩ, tôi rốt cuộc cũng biết, tại sao anh lại quyết định trở về nước, chắc là cùng chung chí hướng đi.” Lương Nhược Hư nói.

“Không phải sao, nếu như không phải vì cậu ấy thì kế hoạch về nước của tôi khả năng sẽ còn bị trì hoãn.”

Trên mặt Lương Nhược Hư mang theo ý cười, trước đó còn suy đoán với cha mình tại sao Trầm Thiên Trác lại đột nhiên về nước.

Hiện tại chân tướng đã rõ ràng, đều là bởi vì người đàn ông trước mắt này.

Trên đường trở về, Lương Nhược Hư còn biết được một chuyện khiến người khác dở khóc dở cười hơn.

Lâm Dật vì tiếp xúc anh ấy, vậy mà còn đi nhận lời mời nhậm chức phó giám đốc điều hành Microsoft.

Thủ đoạn của người đàn ông này, tuyệt đối không đơn giản!

Ước chừng sau bốn mươi phút, đội xe dừng lại tại khách sạn

Bán Đảo.

Ngẩng đầu nhìn một chút, Lương Nhược Hư cảm thấy, quy cách đúng là không tệ.

Sau khi xuống xe, Lương Nhược Hư nhìn về phía Lâm Dật và Trầm Thiên Trác.

“Lâm tiên sinh, lúc ở sân bay, anh đã không cho tôi cơ hội, hiện tại cũng nên cho tôi thể hiện một lần chứ, bữa cơm này tôi mời.”

“Điều này e rằng không được.” Lâm Dật khó xử mà nói.

“Chẳng lẽ anh nhất định phải khăng khăng mời bữa cơm này sao? Người nào mời cũng không quan trọng đi.”

“Cũng không phải là vấn đề người nào mời, chủ yếu là khách sạn này là của tôi, cô mời cũng không có ý nghĩa gì cả.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 365.

Chương 366. Gia Tộc Họ Lương Khổng Lồ

"Khách sạn Bán Đảo cũng là của anh?"

"Tôi đã mua nó từ rất lâu rồi, cho nên cô không có cơ hội mời khách ăn cơm buổi hôm nay đâu."

Lương Nhược Hư không nhịn được bật cười, đã nhiều năm như vậy, hình như bản thân mình còn chưa chịu qua thất bại như chìm vào đống cát thế này.

"Nếu anh đều đã chuẩn bị thỏa đáng, vậy thì tôi làm khách theo chủ là xong."

"Vinh hạnh chào đón."

Lâm Dật mang theo Lương Nhược Hư và mấy người Trầm Thiên Trác, cùng nhau đi vào trong khách sạn Bán Đảo.

Những người đến từ các quốc gia khác tập trung thành một nhóm riêng, cả đám đều tò mò đánh giá xung quanh.

Đối với bọn họ mà nói, mảnh đất tràn ngập màu sắc truyền kỳ này rất xa lạ, nhất định phải thành thật một chút, bất kỳ ai đều biết võ công.

Cùng lúc đó, Vương Thiên Long tiến lên chào đón.

"Lâm tổng, phòng tổ chức tiệc và phòng nghỉ ngơi đều chuẩn bị thỏa đáng."

"Được."

Lâm Dật đưa tất cả mọi người đi đến phòng dự tiệc.

Lục Dĩnh, Tôn Phú Dư và bọn người Vương Nhiễm đã đợi chờ ở đây từ lâu.

Nhìn thấy Lâm Dật mang theo Trầm Thiên Trác tiến đến, tất cả mọi người ở chỗ này đều nghiêm nghị đứng dậy.

"Giáo sư Trầm."

Ngoại trừ Vương Nhiễm ra, toàn bộ những người ở đây đều là người làm nghiên cứu khoa học.

Cái tên Trầm Thiên Trác đối bọn họ mà nói, tựa như vì sao sáng lấp lánh ở trên bầu trời.

Rực sáng mà xa không thể chạm.

Hôm nay có thể may mắn gặp mặt, ai nấy đều hưng phấn và kích động.

"Được rồi, mọi người không nên khách sáo, sau này sẽ là đồng nghiệp của nhau."

Trầm Thiên Trác lịch sự nói:

"Như người ta thường nói, khoa học không giới hạn quốc gia. Tôi tin rằng dưới sự nỗ lực chung của cả tập thể chúng ta, cộng với sự duy trì của Lâm sở trưởng và sự chỉ đạo của Lương thị trưởng, chẳng bao lâu công nghệ máy quang khắc thế hệ mới sẽ ra mắt thế giới này. Chờ cho đến lúc đó, tên tuổi của mỗi người chúng ta đều sẽ được ghi lại trong lịch sử nhân loại!"

Bốp bốp bốp, tiếng vỗ tay vang lên không dứt.

So với trong dự đoán của Lâm Dật, tâm trạng Trầm Thiên Trác càng thêm kích động.

Sau đó, Trầm Thiên Trác lại đưa ra một số giải thích xoay quanh dự án máy quang khắc.

Chứng kiến cảnh tượng đầy nhiệt huyết này, không hiểu sao Lâm Dật càng thêm vững tin hơn.

Dường như ánh sáng ở ngay phía trước không xa.

"Cô có muốn phát biểu mấy câu không?"

Đứng ở bên cạnh Lương Nhược Hư, Lâm Dật nhỏ giọng dò hỏi.

"Thôi quên đi, tôi đứng ra trong trường hợp này cũng không thích hợp."

Lương Nhược Hư từ chối.

"Nào có cái gì phù hợp hay không thích hợp. Lấy thân phận của cô, chỉ đạo công tác cho tôi là quá đủ."

"Anh cũng không cần nịnh hót cho tôi. Yên tâm đi, chỉ cần ở trong phạm vi năng lực của tôi, bật đèn xanh và chính sách đều có thể đưa cho anh."

"Thấy cô nói như vậy, dường như tôi rất lợi hại."

Lâm Dật cười ha hả nói:

"Tuy nhiên, nếu cô ăn nói không tốt, vậy thì việc này coi như xong, ôi ôi ôi~~~ "

Lương Nhược Hư âm thầm thở dài, thật là một người đàn ông miệng lưỡi dẻo quẹo.

Sau một hồi giới thiệu sơ lược, bữa tiệc chiêu đãi chính thức bắt đầu.

Nhưng chẳng mấy chốc, chủ đề của bữa tiệc là bắt đầu xoay quanh dự án máy quang khắc.

Điều này không quá ăn khớp với hình ảnh trong sự tưởng tượng của Lâm Dật.

Ở trong trí tưởng tượng của hắn, đám người này cần phải nâng ly chúc tụng, sau đó hết người này đến người khác khoe khoang, khoác lác.

Nhưng tư duy não bộ của những người nghiên cứu khoa học này, thật sự khác biệt so với người bình thường.

Vì một cái định lý mà thảo luận không ngừng, tranh cãi đến đỏ mặt tía tai.

Lâm Dật và Lương Nhược Hư còn có thể nghe hiểu một hai, nhưng đối với Vương Nhiễm thì đúng kiểu, những thứ lảm nhảm này đang nói về cái gì, cuối cùng là cái gì?

Khung cảnh bữa tiệc diễn ra trong khoảng thời gian rất ngắn, không sai biệt lắm tầm một tiếng đồng hồ thì kết thúc.

Cũng không phải là những người này ăn nói không giỏi, mà chính là hai bình rượu Mao Đài của Lâm Dật, đều khiến cho tất cả những người nước ngoài kia uống đến tinh thần hoảng hốt.

Để không chậm trễ việc chính sự trước mắt, nên quyết định sớm kết thúc bữa tiệc này.

Sau đó, Lâm Dật mang theo Lương Nhược Hư và đám người Trầm Thiên Trác, cùng nhau đi tới phòng thí nghiệm mới.

Giới thiệu sơ lược qua về các hạng chức năng của phòng thí nghiệm mới, đồng thời ký kết hiệp nghị bảo mật tương quan, cuối cùng mới tính là kết thúc buổi lễ chào mừng này.

"Cô ở đâu, tôi đưa cô trở về."

Hai người đi ra khỏi viện nghiên cứu, Lâm Dật khách khí hỏi.

"Nếu như anh lái xe Rolls-Royce đưa tôi về, thì không cần qua ngày thứ hai, tôi sẽ nhận một công văn ngay trong buổi tối hôm nay."

"Sẽ phê bình cô, vì mối quan hệ không đứng đắn giữa bản thân cô và một anh chàng đẹp trai thần bí nào đó."

"Nếu anh nghĩ như vậy, tôi cũng không phản bác."

Lương Nhược Hư che miệng cười khẽ,

"Có thời gian sẽ trò chuyện tiếp, bái bai."

Nói xong, Lương Nhược Hư duỗi duỗi tay, gọi một chiếc xe taxi và lên xe rời đi.

Từ bên trong kính chiếu hậu, nhìn theo bóng dáng Lâm Dật dần dần mơ hồ, Lương Nhược Hư thu hồi ánh mắt.

Nhưng nàng lại không có tới phòng làm việc, mà trực tiếp về thẳng nhà của mình.

Căn nhà của Lương Nhược Hư có diện tích không lớn, khoảng hơn 70m2, thiết kế theo phong cách gọn gàng làm chủ đạo, thuần túy và cổ điển.

Sau khi về đến nhà, Lương Nhược Hư đi tắm rửa qua một cái, nhưng đang tắm được nửa chừng thì nàng nghe thấy tiếng điện thoại di động vang lên.

Nhìn qua màn hình điện thoại, nàng thấy cuộc gọi tới là của ông nội, nên cũng không vội vàng đi nghe máy mà chờ đến khi tắm rửa xong mới bước ra ngoài.

"Ông nội, ông tìm cháu?"

Sau khi gọi điện thoại lại cho ông, Lương Nhược Hư nói.

"Thế nào, cháu còn có thể thích ứng với bên Trung Hải chứ?"

"Tất cả đều rất tốt, chỉ có điều không khí có chút ẩm ướt, không bằng Yến Kinh."

"Ha ha... Thành phố vùng ven biển đều như vậy, không tính là khuyết điểm gì."

Ông nội của Lương Nhược Hư nói:

"Cháu có thể thích nghi với cuộc sống ở thành phố Trung Hải, thì ta cũng yên tâm. Vừa rồi bà nội cháu còn mắng ta một trận, bắt ta phải đưa cháu quay về."

"Ai nha, ông nói với bà, cháu ở đây rất tốt, không cần lo lắng cho cháu."

Lương Nhược Hư cười nói:

"Cháu cũng lớn như vậy rồi, có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân mình."

"Ta cũng đã nói như vậy, nhưng bà nội cháu vẫn giáo huấn cho ta một trận. Thật oan uổng cho ta quá mà!"

"Việc này không phải rất đơn giản sao? Lát nữa, cháu sẽ gọi điện thoại cho bà và tâm sự một chút là được rồi."

"Trước tiên, cháu đừng vội gọi điện thoại."

Ông nội của Lương Nhược Hư nói ra:

"Không phải cháu đi đón tiếp Trầm Thiên Trác trở về sao, cảm giác hắn là người như thế nào? Có thể giữ lại ở Trung Hải chứ?"

Mặc dù thông tin Trầm Thiên Trác về nước rất bí mật, truyền thông cũng không có trắng trợn tuyên dương, nhưng vẫn có một số người biết được tin tức này.

Ông nội của Lương Nhược Hư cũng là một trong số đó.

Mà Lương Nhược Hư có thể đi tới sân bay đón Trầm Thiên Trác đúng thời gian, chính là nguyên nhân này.

"Tính cách rất tốt, hắn cũng ở lại thành phố Trung Hải."

"U a, nghe giọng điệu của cháu gái ta, tại sao cảm giác có điểm gì đó là lạ nhỉ?"

"Ông nội, thật ra chúng ta đều đã tính sai."

Lương Nhược Hư tiếc nuối nói:

"Lần này Trầm Thiên Trác về nước, cũng không phải là vì sự nghiệp nghiên cứu khoa học của Hoa Hạ, mà chính là bị một người mời về. Hắn đã nhận chức vụ công tác ở Trung Hải."

"Thật hay giả? Ở trong nước, người có tư cách hợp tác với Trầm Thiên Trác, thì dường như ta đều biết cả, nhưng bọn họ đều không thể mời Trầm Thiên Trác trở về. Người nào ở Trung Hải có năng lực lớn như vậy?"

Lương Nhược Hư một tay chống đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên.

"Nói như thế nào nhỉ, thân phận của người này thật sự có chút phức tạp."

"Ôi, làm cho cháu gái bảo bối của ta đưa ra đánh giá như vậy, người này cũng thật không đơn giản."

"Không đơn giản là điều khẳng định."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Thân phận bên ngoài của anh ta là một đại thiếu gia coi trời bằng vung, hành vi phóng túng và mới chỉ có khoảng 25, 26 tuổi. Nhưng trên thực tế, anh ta chính là Sở trưởng của một cái Sở nghiên cứu nào đó của thành phố Trung Hải."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 366.

Chương 367. Lợi Hại Hơn Nữa Cũng Không Phải Bị Ta Bắt Vào Tay Hay Sao

"25, 26 tuổi đã lên làm Sở trưởng Sở nghiên cứu?"

Ông nội của Lương Nhược Hư rõ ràng không tin,

"Dùng tiền mua thân phận, dùng để mạ vàng bản thân."

"Mới đầu cháu cũng nghĩ như vậy, nhưng Trầm Thiên Trác nói, anh ta là chuyên gia trong lĩnh vực công nghệ Chip, là một chuyên gia nghiên cứu khoa học cấp cao có kỹ thuật không thua gì anh ta. Hơn nữa, lần này anh ta về nước, trong đó có một lý do là cùng chung chí hướng, nếu không cũng không có khả năng trở về thời điểm này."

"Còn là chuyên gia công nghệ cấp cao?!"

Điều này khiến cho ông nội của Lương Nhược Hư không thể bình tĩnh.

Nếu như không có chút thực lực gì, không có khả năng đạt được loại đánh giá này.

"Việc này không thể giả dối."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Lúc chiều, chúng cháu cùng đi ăn cơm với nhau, còn gặp được những nhân viên nghiên cứu dưới tay anh ta, bọn họ đều rất tôn kính đối với anh ta. Nếu như chỉ là người có tiền, những người chuyên làm công tác nghiên cứu khoa học kia, ánh mắt cũng sẽ không đầy vẻ kính ý nhìn về phía anh ta như vậy."

Ông nội của Lương Nhược Hư trầm mặc vài giây đồng hồ,

"Đối phương tên là gì? Đoán chừng ta có thể biết trưởng bối trong nhà cậu ta."

"Cái này con không thể trả lời."

Lương Nhược Hư cười nói:

"Đây là một chuyện rất bí mật."

"Con bé này, cháu tưởng rằng mình chạy tới thành phố tới Trung Hải, thì ta không xen vào được đúng không? Cũng bắt đầu thừa nước đục thả câu với ta. Cháu có tin ta nói một câu, là điều cháu đi đến Tây Bắc hay không?"

"Vậy cháu sẽ cáo trạng với bà nội."

"Cháu nhé cháu nhé, thật sự là trưởng thành rồi, không giống như lúc còn bé chút nào."

Ông nội của Lương Nhược Hư nói ra:

"Được thôi, nếu cháu đã không chịu nói đối phương là ai, thì dù sao cháu cũng phải nói cho ta biết mục đích về nước của Trầm Thiên Trác chứ? Và cậu ta đến viện nghiên cứu nhận chức làm gì?"

Sau khi trầm ngâm mất mấy giây, Lương Nhược Hư nói:

"Máy quang khắc."

"Cái gì? ! Máy quang khắc?"

"Đúng thế."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Trầm Thiên Trác là chuyên gia trong lĩnh vực máy vi tính thị giác, người mời ông ta về nước là chuyên gia trong lĩnh vực công nghệ Chip. Hai người bọn họ tụ hợp cùng một chỗ với nhau, cũng được tính là song kiếm hợp bích."

"Ha ha, lại là trở về làm máy quang khắc!"

Ông nội của Lương Nhược Hư cười to nói:

"Tên nhóc này dã tâm cũng không nhỏ."

"Nào chỉ là không nhỏ. Đồ vật mà Hoa Hạ tập hợp vô số nhân viên nghiên cứu khoa học, vô số kinh phí đều không nghiên cứu ra được, vậy mà anh ta lại vẫn muốn làm. Cháu thật sự sợ rằng, cuối cùng sẽ là dã tràng xe cát biển đông."

Lương Nhược Hư đứng dậy, đi đến trong tủ lạnh lấy ra một hộp sữa chua,

"Tuy nhiên cháu cảm thấy, sự kiện này thành công hay không đều là chuyện tốt. Xét cho cùng, ý nghĩa chính diện mà nó có thể tạo được sẽ lớn hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng của chúng ta."

"Cháu gái bảo bối của ta, nếu cháu nói như vậy, thì lại lộ ra vẻ quá trẻ tuổi rồi."

Ông nội của Lương Nhược Hư nói ra:

"Mẹ cháu mở tập đoàn tài chính lớn như vậy, trải qua mưa dầm thấm đất nhiều năm rồi, chẳng lẽ cháu còn không có ngộ ra đạo lý gì?"

"Ừm? Đạo lý gì?"

Ông nội của Lương Nhược Hư cười một tiếng, có vẻ như đang khoe khoang ở trước mặt Lương Nhược Hư.

"Nhiều người thì hội nghị không trọng yếu, mà hội nghị trọng yếu thì người không nhiều. Giải quyết vấn đề nhỏ thì mở đại hội, giải quyết vấn đề lớn thì mở tiểu hội, giải quyết vấn đề trọng đại thì không mở hội. Cháu hiểu ý của ta chứ?"

Xé mở hộp sữa chua, Lương Nhược Hư không còn tâm tư tiếp tục uống, đành bỏ sang một bên.

"Đạo lý thì cháu cũng hiểu, nhưng cháu không biết điều này có quan hệ gì với máy quang khắc."

"Đương nhiên là có quan hệ. Thật ra, một quốc gia có hình thức không sai biệt lắm so với một công ty, nhiều người tham dự ngược lại không phải là chuyện tốt."

Lương Nhược Hư trầm mặc mấy giây, nghĩ nghĩ nói ra:

"Ông nội, ý của ông là thời điểm quốc gia triển khai nghiên cứu dự án này, đã liên lụy và chồng chéo lên quá nhiều bộ môn ngành nghề và nhân viên chức năng. Vì vậy, dự án này mới đi tới cục diện ngày hôm nay?"

"Đúng thế, cháu cũng biết, bà nội cháu có xuất thân từ làm nghiên cứu khoa học. Khi đó, vì sao bọn họ có thể chỉ dùng thời gian mấy năm ngắn ngủi, là có thể chế tạo thành công vũ khí hạt nhân? Bởi vì trên dưới cả nước đều đồng lòng, đem hết toàn bộ sức lực và tâm huyết để làm sự kiện này. Mà bây giờ, ở dưới trạng thái phát triển toàn diện, quốc gia nảy sinh nhiều mối quan hệ rắc rối phức tạp hơn, điều đó thường thường là sự bất lợi đối với sự phát triển của ngành khoa học."

"Vậy thì cháu hiểu rồi."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Dứt bỏ vấn đề tiền tài mà nói, ngành nghiên cứu khoa học cần nhất cũng là sự tự do."

"Đương nhiên, điều này là điểm trọng yếu nhất."

Ông nội của Lương Nhược Hư nói ra:

"Đúng rồi, lần này cháu đi tới Trung Hải, tiểu tử Triệu Mặc kia có liên hệ với cháu rồi hả?"

"Làm sao lại không có liên hệ được?"

Lương Nhược Hư nói ra:

"Cháu vừa xuống máy bay, thì đã gọi điện thoại tới cho cháu, nhờ cháu quan tâm hơn đến công ty Cisco, nhưng cháu không có phản ứng đến anh ta."

"Ta đã nói mà, bảo sao mấy ngày trước tiểu tử này bỗng nhiên tới thăm ta. Suy nghĩ cả nửa ngày, hóa ra là cháu không có phản ứng đến nó."

Ông nội của Lương Nhược Hư nói ra:

"Ta và ông nội nó đều là chỗ quen biết, dưới tình huống điều kiện cho phép thì cháu chiếu cố thêm một chút."

"Xem tình huống đi."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Hiện tại, công ty Cisco phát triển vượt qua sự mong đợi của tất cả chúng ta. Là nhà tư bản trọng yếu đứng sau lưng Cisco, Triệu Mặc đều đã kiếm lời đầy bồn đầy bát, cũng không cần đến cháu phải chiếu cố."

"Trước đó ta đã nói, tiểu tử Triệu Mặc kia vẫn được, thủ đoạn đầu tư buôn bán cũng không tệ. Ở trong thành phố Yến Kinh to lớn này, nó cũng được coi là nhân vật trẻ tuổi hàng đầu. Người ta có ý với cháu, thì cháu cũng nên cho nó chút cơ hội đi."

"Nếu ông còn nhắc đến chuyện này, cháu sẽ tắt điện thoại ngay lập tức."

Lương Nhược Hư nói.

"Được được được, ta không đề cập đến nữa."

Ông nội của Lương Nhược Hư nói ra:

"Hiện tại, Trầm Thiên Trác không phải muốn nghiên cứu máy quang khắc sao? Nếu như có thể cho bật đèn xanh, vậy thì cháu chiếu cố thêm một chút, mặc kệ có được hay không, việc này đều có ý nghĩa tích cực."

"Yên tâm, cháu tâm lý nắm chắc, khi nào cần chiếu cố, cháu sẽ hết sức chiếu cố."

"Vừa rồi ta mới bảo cháu chiếu cố đến Cisco dưới cờ của Triệu Mặc, cháu lập tức không đồng ý. Hiện tại bảo cháu chiếu cố đến dự án máy quang khắc của Trầm Thiên Trác, cháu đáp ứng ngay. Tại sao ta cảm giác có điểm gì là lạ ở đây?"

"Ừm? Là lạ ở chỗ nào?"

"Vừa rồi ta hỏi cháu, đối tượng bắt tay làm máy quang khắc với Trầm Thiên Trác là người nào? Cháu sống chết không chịu nói, có phải người đó hay không? Nam thanh niên 25, 26 tuổi, tuổi tác rất trẻ, lớn lên có đẹp trai hay không? Nếu mà không đẹp mắt, có thể sẽ rất khó qua được cửa ải của bà nội cháu."

"Tút tút tút. . ."

Lương Nhược Hư không nói chuyện, trực tiếp tắt điện thoại, đậu đen rau muống nói:

"Người đã lớn tuổi như vậy rồi, làm sao còn bát quái thế chứ?"

. . .

Khách sạn Bán Đảo.

Sau khi Lương Nhược Hư rời đi, Lâm Dật mắt nhìn thời gian, sau đó đi đón Kỷ Khuynh Nhan tan ca làm.

Lâm Dật nghĩ nghĩ, chính mình chạy chặng đường hơn 4000 km, có vẻ như có đến 1000 cây số, đều là phục vụ cho nàng.

Thật sự là đồng chí tốt của nhân dân.

"Hôm nay vẫn tăng ca sao?"

Đi đến bãi đỗ xe, Lâm Dật gọi điện thoại hỏi.

Nếu như còn tăng ca, vậy thì hắn đi tới ngốc một hồi. Nếu như không tăng ca, thì ở chỗ này chờ nàng. Còn về nhiệm vụ gì đó, Lâm Dật đã không còn lo lắng. Nhiệm vụ còn lại không đến 200 cây số, ngày mai sẽ dễ dàng có thể hoàn thành.

Không cần phải gấp gáp.

"Hợp đồng đấu thầu đã xử lý không sai biệt lắm, buổi tối em không có việc gì, anh ở bãi đỗ xe chờ em là được. Bây giờ, em sẽ thay quần áo và đi xuống."

"Được."

Chẳng bao lâu, Lâm Dật nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan, mặc một bộ váy đầm màu xanh đậm đi ra từ trong thang máy. Trên tay nàng mang theo ví cầm tay Hermes, đi lại nhẹ nhàng, cử chỉ ưu nhã.

"Đồ trong nhà không còn nhiều lắm, em muốn đi mua một ít đồ ăn. Anh đưa em đi nhé, buổi tối cũng đừng chạy xe nữa."

Bởi vì biết Lâm Dật cũng sẽ chạy Didi buổi tối, Kỷ Khuynh Nhan thường xuyên lấy nhiều loại lý do, để hắn đưa mình đi đâu đó vào buổi tối.

Ở bên cạnh mình, dù sao cũng nhẹ nhõm hơn so với ra ngoài chạy Didi, coi như được nghỉ ngơi.

"Không có vấn đề gì."

Đã xác định chỗ cần đến, Lâm Dật lái xe đi về phía quảng trường Vạn Đạt gần đó.

Reng reng reng

Lái xe đi ra ngoài không bao lâu, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên.

Là cô bé Khổng Tĩnh gọi điện thoại tới.

Còn không đợi Lâm Dật nói chuyện, đã nghe thấy tiếng Khổng Tĩnh nói líu ríu:

"Anh Tiểu Dật, em nhận được giấy thông báo trúng tuyển rồi, 698 điểm, khoa Y học trường đại học Phục Đán. Ngày mai em sẽ phải đi qua đó trình diện."

"Ngày mai đi trình diện? ! Nhanh như vậy sao."

"Anh là người bận rộn, đương nhiên cảm thấy thời gian trôi qua nhanh rồi".

Khổng Tĩnh nói ra:

"Trong thời gian gia đình em chờ giấy thông báo, thực sự mỗi một ngày đều là đang dày vò."

"Dày vò là chuyện tốt, xem như không có cô phụ cha mẹ em nuôi nấng."

"Hắc hắc, sau này em khẳng định sẽ báo đáp cha mẹ thật tốt."

"Em đang ở quán ăn à?"

"Ừm vâng, đang còn phụ giúp cha mẹ em đây."

"Được, vậy chờ anh ở đó, đúng lúc anh còn chưa ăn cơm đây."

"Tốt lắm, hôm nay em mời anh."

"Con bé này thật là."

Cười nói một câu, Lâm Dật liền tắt điện thoại.

"Ai gọi điện thoại tới đấy?"

"Con gái nhà chú Khổng."

Lâm Dật nói:

"Em thích nhất món cơm chiên trứng ở chỗ ngõ hẻm, chính là do cha nàng làm. Năm nay, nàng thi đại học đạt 698 điểm, nhận được giấy thông báo trúng tuyển của khoa Y học trường Đại học Phục Đán. Anh muốn đi qua nhìn một chút, thuận tiện ăn cơm tối luôn."

"Sao đạt điểm cao như vậy còn đi học ở Phục Đán? Nên đi tới đại học Yến Đại bọn em mới đúng, thật là đáng tiếc."

"Thật sự là trường học dạy em không uổng công mà, đã tốt nghiệp rồi, mà vẫn còn nghĩ cho chuyện của trường học."

"Đúng như vậy."

Kỷ Khuynh Nhan kiêu ngạo nói:

"Đại học Yến Đại bọn em cũng không phải trường đại học bình thường."

"Có phải em còn muốn nói, bởi vì bồi dưỡng được sinh viên xuất sắc như em, cho nên trường học mới tốt phải không?"

"Em vốn là người khiêm tốn, nhưng anh muốn nói như vậy, thật ra em cũng không phản đối."

"Ôi ôi ôi~~~"

Lâm Dật cười lạnh một tiếng,

"Vậy thì thế nào? Không phải cũng bị sinh viên chưa tốt nghiệp của đại học khoa học tự nhiên Trung Hải ta đây bắt vào tay hay sao."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 367.

Chương 368. Xinh Đẹp Và Tình Thương Cùng Tồn Tại

"Cái gì gọi là bị anh bắt vào tay? Nói chuyện thật khó nghe."

Kỷ Khuynh Nhan xì một câu, nhưng chỉ nói Lâm Dật dùng từ không thích đáng, cũng không tiếp tục nói gì nữa.

Dường như tới một mức độ nào đó, vậy coi là một loại chấp nhận.

Không đến năm phút đồng hồ sau, hai người đã đi đến bên trong ngõ hẻm cạnh đường cái. Lâm Dật đỗ xe xong xuôi, sánh vai cùng Kỷ Khuynh Nhan đi vào quán.

"Anh Tiểu Dật ~~~ "

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, Khổng Tĩnh lập tức chạy chậm tới. Nhưng khi nàng nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan, lại bước đi chậm lại.

Vị đại tỷ tỷ này lớn lên thật xinh đẹp. Nhưng mẹ mình từng nói qua, phụ nữ tướng mạo xinh đẹp bình thường đều rất khó tiếp xúc, nên mình không nên đi tới quá gần anh Lâm Dật.

"Em chính là Khổng Tĩnh."

Kỷ Khuynh Nhan chủ động chào hỏi.

"Em, em là. . ."

Khổng Tĩnh có chút khẩn trương nói:

"Chị là bạn gái của anh Tiểu Dật sao?"

"Biểu hiện của anh ấy không tốt, cho nên chị không phải bạn gái của anh ấy."

Kỷ Khuynh Nhan kiêu ngạo nói.

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan nhìn về phía cha mẹ của Khổng Tĩnh, phân biệt chào hỏi:

"Chú Khổng, thím Lưu."

"Tốt tốt tốt. . ."

Hai người co quắp mà khẩn trương đáp lời lại, không nghĩ tới Lâm Dật sẽ đưa cả bạn gái của cậu ấy tới đây.

Cô gái này lớn lên thật là xinh đẹp, đứng một chỗ rất xứng đôi với Tiểu Dật, mạnh hơn nhiều so với hai cô gái lần trước tới.

"Cô gái, cháu muốn ăn chút gì không? Để ông Khổng làm cho cháu."

Kỷ Khuynh Nhan chỉ vào một suất cơm chiên trứng đã xào kỹ ở trên bàn, nói:

"Cháu ăn món này là được rồi."

"Món này quá đơn giản, để ông ấy làm cho cháu một suất cơm chiên thịt lưng lợn muối xông khói đi."

"Thím Lưu không cần quá khách sáo, Lâm Dật thường xuyên mua cơm chiên trứng của quán chú thím cho cháu ăn. Cháu thì cũng giống như anh ấy, rất thích ăn món này."

"Vậy được, để ông Khổng xào một suất cơm chiên trứng mới cho cháu."

"Vậy phiền phức thím Lưu rồi."

Nói thì nói như thế, nhưng Lâm Dật đem suất cơm chiên xào đã kia, nhường cho Kỷ Khuynh Nhan, chuẩn bị... Đợi lát nữa mới ăn.

"Mai đã tới khai giảng rồi, tại sao giờ em mới nói cho anh biết thành tích? Trước đó không phải anh đã dặn em, nhận được điểm là báo ngay cho anh biết à."

Khổng Tĩnh cười hắc hắc, ngượng ngùng nói:

"Chủ yếu là thành tích thi tốt nghiệp trung học, cao hơn rất nhiều so với em dự đoán. Em vui sướng quá nên quên mất việc này, hôm nay mới nhớ ra."

"Em còn không biết xấu hổ mà nói."

Lâm Dật cười nói.

"Hắc hắc, em biết anh Tiểu Dật sẽ không tức giận."

"Em đã chuẩn bị xong những thứ để đi báo danh ở trường đại học chưa?"

"Ừm vâng, mẹ em đều chuẩn bị tốt cho em rồi. Chăn mền và quần áo đều đựng cả vào trong hai cái bao tải, cảm giác giống như dọn nhà vậy."

"Thỏa mãn đi, em là ở tại thành phố lên đại học, nếu như đi nơi khác thì còn phải chuẩn bị nhiều hơn nữa."

Cho tới bây giờ Lâm Dật vẫn còn nhớ rõ, khi mình đi lên thành phố Trung Hải học, mẹ Vương chuẩn bị cho mình trọn vẹn bốn bao tải đồ đạc.

Nếu như không phải là vì một người bạn tốt của mẹ cũng muốn đi tới thành phố Trung Hải, nên tiện đường đưa mình đi qua, chứ nhiều đồ như vậy, mình cũng không biết phải cầm như thế nào.

"Cho nên vẫn là lên đại học ở bản địa thuận tiện hơn, thiếu cái gì là có thể về nhà lấy."

"Lời này có đạo lý."

Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Ngày mai, lúc nào báo danh? Anh tới đón em, đồ đạc nhiều như vậy, em cũng không mang hết được."

"Không cần không cần."

Khổng Tĩnh nói ra:

"Nhà em đã bàn bạc xong rồi, ngày mai đón taxi tới trường, không phiền phức anh Tiểu Dật."

"Phiền phức cái gì, anh chính là một người không có việc gì để làm."

Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Ăn trắng nhà em nhiều cơm chiên trứng như vậy, dù sao cũng phải cho anh cơ hội biểu hiện chứ."

"Hắc hắc hắc, vậy thì cám ơn anh Tiểu Dật nhé."

"Đứa nhỏ này, con nói cái gì đó! Anh Tiểu Dật là người làm việc lớn, không nên vì chút chuyện này mà chậm trễ thời gian của anh Tiểu Dật."

Cha của Khổng Tĩnh nói ra, thuận tiện đưa suất cơm chiên trứng mới xào cho Lâm Dật.

"Vâng vâng."

Bị dạy dỗ một trận, Khổng Tĩnh thè lưỡi, không dám nói tiếp nữa.

"Chú Khổng, chút chuyện nhỏ như vậy, không cần nói quá lên như thế, giúp đỡ cho nhau cũng là việc nên làm."

Lâm Dật nói ra:

"Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, ngày mai cháu lái xe qua đón mọi người, sau đó chúng ta cùng nhau đi tới trường học báo danh."

Thấy Lâm Dật khăng khăng như thế, cha mẹ của Khổng Tĩnh cũng không có từ chối nữa.

"Vậy thì cám ơn cháu."

"Khách sáo gì chứ."

Cuối cùng đã ăn xong một suất cơm chiên trứng, Kỷ Khuynh Nhan vẫn còn thừa hơn một nửa.

"Em không ăn nữa, cho anh đấy."

"Ăn ít như thế?"

"Thế này đã không ít."

Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Chú Khổng chiên cơm nhiều quá, em thực sự không ăn thêm được."

"Cũng được, vừa vặn bớt mập một chút."

"Anh nói cái gì đó."

Kỷ Khuynh Nhan gắt giọng.

Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Dật cũng đã ăn xong nửa phần cơm còn lại, đứng dậy đi về phía Khổng Tĩnh nói ra:

"Đi, anh đưa em đi dạo lòng vòng."

"Đi đâu vậy?"

Trong đôi mắt của Khổng Tĩnh lộ ra một vệt chờ mong.

"Đừng hỏi, đi cùng anh là được rồi."

Lâm Dật cười nói:

"Có sợ anh bán em đi không?"

"Hì hì ha ha, em không sợ đâu."

Lâm Dật cười đứng dậy,

"Chú Khổng, thím Lưu, cháu đưa em đi dạo một vòng, hai người cũng không cần chờ đợi, buổi tối cháu sẽ trực tiếp đưa em về nhà."

"Vậy được."

Thím Lưu nói ra:

"Đi theo anh Tiểu Dật ra ngoài phải nghe lời, đừng làm phiền chuyện của người ta."

"Ừm vâng."

Đơn giản thu dọn một chút, ba người rời đi.

Kỷ Khuynh Nhan và Khổng Tĩnh rất nhanh đã hợp thành một mảnh, kéo cánh tay nhau cùng đi, gạt Lâm Dật sang một bên bơ vơ.

Lâm Dật lái xe, ba người cùng nhau đi đến quảng trường Vạn Đạt.

"Anh Tiểu Dật, chúng ta muốn đi tới đây sao?"

"Đúng vậy, vào trong đi dạo một vòng."

"Vâng."

Khổng Tĩnh bám sát theo sau lưng Kỷ Khuynh Nhan. Đối với loại địa phương giống như quảng trường Vạn Đạt này, lúc trước nàng chỉ là nghe nói tới, căn bản chưa từng tới đây.

Bên trong thiết kế xa hoa mà tinh xảo, giá cả và thương hiệu phía trên làm cho người ta nổ lưỡi, tất cả đều khiến cho nàng cảm thấy tràn đầy kinh ngạc.

Nơi này quần áo cũng quá đắt, hình như cha mình bán cơm chiên trứng cả ngày, cũng mua không nổi một bộ đồ ở đây.

Một đường đi dạo, ba người đi đến khu chuyên đồ kỹ thuật số.

"Nào, Tĩnh Tĩnh, ăn cái này đi."

Kỷ Khuynh Nhan nhàn rỗi nhàm chán, mua hai cốc cà phê kem, không có phần của Lâm Dật.

"Đây là Starbucks sao?"

Khổng Tĩnh dò hỏi:

"Em nhìn thấy bạn học uống qua, hình như hơn bốn mươi tệ một cốc."

Kỷ Khuynh Nhan bén nhạy đã nhận ra sự mẫn cảm tiền bạc của Khổng Tĩnh, vừa cười vừa nói:

"Chị có hai tấm thẻ tín dụng, mỗi tháng đều có một cơ hội dùng một tệ mua Starbucks, đúng lúc hai chúng ta mỗi người một ly, không có phần cho anh Tiểu Dật."

"Thì ra một tệ cũng có thể mua Starbucks nha."

Sau khi biết được giá cả, Khổng Tĩnh thần sắc vui vẻ,

"Sau này em cũng muốn làm thẻ tín dụng, như vậy có thể được nhiều ưu đãi."

"Đương nhiên rồi, người làm ăn không chiếm ưu đãi thì phí."

"Hắc hắc, lời nói này rất đúng."

Nhìn thấy hai người vừa nói vừa cười, Lâm Dật có chút than thở.

Kỷ Khuynh Nhan không chỉ có sắc đẹp đủ cao, tình thương cũng tương tự.

"Em đã thi đỗ đại học, nên anh đưa em đi mua điện thoại và máy tính, đây đều là đồ vật lên đại học cần dùng đến."

"Sao?!

“Mua điện thoại di động và máy tính cho em?"

"Những vật này quá đắt tiền, em không thể nhận."

Khổng Tĩnh quay đầu muốn đi,

"Nếu như em đòi anh mua đồ vật, cha mẹ em mà biết được thì đánh chết em."

"Một cái điện thoại di động và máy tính mà thôi, nào có quý giá gì chứ, nhanh đi chọn một cái."

Lâm Dật xụ mặt nói ra:

"Nếu không anh mua cho em hãng Apple nhé."

"Đừng đừng, không cần đâu anh Tiểu Dật, em không dùng quen hãng Apple."

Khổng Tĩnh nhìn xung quanh một chút, chỉ quầy hàng hãng Lenovo nói:

"Em cảm thấy Lenovo K5 rất được."

"Lenovo K5?"

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan liếc nhau một cái, đối với loại thương hiệu này có chút lạ lẫm.

"Thưa ngài, Lenovo K5 là một cái điện thoại di động có giá rất rẻ so với những loại điện thoại khác, giá bán 439 tệ, vô cùng thích hợp cho sinh viên thời nay sử dụng."

Nữ nhân viên bán hàng nhiệt tình giới thiệu.

Nhìn qua Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan lặng lẽ lắc đầu.

Mặc dù nàng không hiểu sản phẩm kỹ thuật số, nhưng cũng biết được đồ vật có mức giá này thì tính năng cũng không cao.

Không nên mua đồ vật rẻ tiền như vậy cho Khổng Tĩnh.

"Vậy chúng ta tùy tiện nhìn xem."

Nhận được tín hiệu của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật từ chối nữ nhân viên bán hàng, chuẩn bị đi xem các nhãn hiệu khác.

Hắn cũng cảm thấy, điện thoại di động hơn 400 tệ thì đúng là có chút rẻ tiền.

Mà nữ nhân viên bán hàng cũng đã nhìn ra, người đàn ông này từ chối lời mời hàng của mình, là do ý tứ của Kỷ Khuynh Nhan, vì vậy trong lòng nàng oán niệm một chút.

"Mấy ngày trước em có xem một đoạn quảng cáo, thấy nói

Huawei P40 Pro dường như khá được."

Kỷ Khuynh Nhan thuận miệng nói:

"Hơn nữa Laptop Huawei có vẻ như cũng không tệ lắm, có thể cân nhắc."

"Các người muốn mua điện thoại di động P40 Pro và laptop?"

Nữ nhân viên bán hàng vẫn ôm hai tay trước ngực, nói:

"Người mua Starbucks còn cần phải nhận ưu đãi của thẻ tín dụng, lại muốn mua điện thoại di động 8000 tệ và máy tính laptop, ra vẻ gì chứ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 368.

Chương 369. Thẻ Hội Viên Trị Giá 2 Triệu

Kỷ Khuynh Nhan quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào nữ nhân viên bán hàng.

Khí tràng cường đại trong nháy mắt ép nàng ta xuống, thậm chí cũng không dám liếc nhìn Kỷ Khuynh Nhan một chút.

"Cô dựa vào cái gì dám nói chị Khuynh Nhan như vậy."

Khổng Tĩnh không vui, vẻ mạnh mẽ rất riêng của đứa trẻ nơi thành thị, từ trên người nàng được phát huy vô cùng tinh tế và sinh động.

"Tôi chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi. Các người uống một cốc Starbucks còn phải nhận ưu đãi, vậy mà muốn mua điện thoại di động hơn 8000 tệ. Việc này thật nực cười."

"Chúng tôi đây là cần kiệm và tiết kiệm. Cho dù là anh Tiểu Dật hay là chị Khuynh Nhan, ai cũng đều có tiền hơn cô, tôi chỉ là không muốn tiêu tiền uổng phí."

"Được rồi Tĩnh Tĩnh, không được ầm ĩ, không có ý nghĩa."

Kỷ Khuynh Nhan nói,

"Chúng ta đi sang chỗ khác là được rồi."

"Cô ta dựa vào cái gì mà nói chị như vậy, em phải nói cô ta một chút mới được."

"Đi thôi, không cần thiết."

Kỷ Khuynh Nhan kéo cánh tay Khổng Tĩnh khuyên.

Ở trong thế giới quan của nàng, thiếu nữ trẻ to tiếng ở nơi công cộng là hành động không lễ phép.

"Vâng, chị Khuynh Nhan."

Nhìn thấy ba người muốn rời đi, nữ nhân viên bán hàng lại có thêm lực lượng,

"Thôi đi, ra vẻ sang chảnh cái gì chứ. Tôi ngược lại muốn nhìn xem, các người có thể mua nổi cái gì hay không, thật khoác lác!"

"Tiểu Mai, cậu phản ứng với nhóm bọn họ làm gì, không đáng tức giận."

Nữ nhân viên bán hàng đồng nghiệp nói ra.

"Nếu như không phải sợ bị quản lý nhìn thấy, tớ nhất định phải lý luận tốt với bọn họ. Ở trung tâm mua sắm lớn như vậy, loại người nào mà tớ chưa từng thấy qua, còn ra vẻ ở trước mặt tớ nữa, buồn nôn!"

"Cho nên mới nói là không cần thiết. Nếu như bị quản lý nhìn thấy, cậu cũng sẽ bị sa thải, công việc quan trọng hơn."

"Không phải tớ cũng sợ điều này sao, nếu không cậu cảm thấy tớ có thể tha cho bọn họ? Miệng của tớ cũng không phải ăn chay."

Ba người Lâm Dật đi tới cửa hàng Huawei ở bên cạnh.

Mấy người cãi lộn trước đó, những nhân viên cửa hàng nơi này cũng nghe được, quả thật có chút không biết giới thiệu như thế nào.

Cũng không xác định, ba người này có thể mua nổi P40 Pro+ hay không.

Đây là loại điện thoại di động kiểu mới nhất của hãng Huawei, không có một chút ưu đãi giảm giá nào, bán ra với giá là 8888 nhân dân tệ, thật không phải gia đình bình thường có thể mua sắm nổi.

"Chào ngài, chào các cô, ngài có vừa ý sản phẩm nào không, tôi có thể giới thiệu giúp các vị một chút."

Lâm Dật nhìn xung quanh một chút,

"Mang tới chiếc P40 Pro＋, sau đó lấy thêm chiếc MateBook X Pro đi kèm, tất cả hết bao nhiêu tiền?"

"Muốn mua P40 Pro＋ và MateBook X Pro đi kèm sao?"

Nữ nhân viên bán hàng của Huawei ngây người một lúc, P40 Pro＋ có giá tiền là 8888 tệ, MateBook X Pro đi kèm theo có giá tiền là 19999 tệ. Hơn nữa còn không có ưu đãi giảm giá, tổng cộng lại cũng là 28887 tệ!

Gần 30000 nhân dân tệ đấy!

"Làm sao vậy, không có hàng sao?"

Lâm Dật hỏi.

"Có hàng."

Nữ nhân viên bán hàng Huawei nói ra:

"Tổng giá trị là 28887 nhân dân tệ."

Nữ nhân viên bán hàng của Lenovo lộ vẻ ngoài ý muốn, chẳng lẽ thật sự muốn mua?

Rất không có khả năng đi.

"Tôi muốn cô tư vấn giúp chuyện này."

Lâm Dật hỏi:

"Quảng trường Thời Đại có chế độ hội viên, quảng trường Vạn Đạt các cô có không?"

"Có, nhưng mà chế độ hội viên của quảng trường Vạn Đạt chúng tôi, không giống lắm so với quảng trường Thời Đại."

Nữ nhân viên bán hàng Huawei giải thích:

"Quảng trường Thời Đại là tiêu phí đủ số tiền, là có thể trở thành hội viên cấp bậc tương ứng, còn quảng trường Vạn Đạt chúng tôi là cần dự trữ đáng giá."

"Nói trắng ra là lưu giữ tiền trong thẻ đúng không?"

Lâm Dật nói ra.

"Đúng vậy, chỉ cần trong thẻ lưu giữ 200 ngàn tệ là có thể trở thành hội viên phổ thông."

"Muốn trở thành hội viên kim cương thì sao?"

"Số tiền cần dự trữ trong thẻ là 2 triệu tệ."

Nữ nhân viên bán hàng Huawei nói ra:

"Nếu như trở thành hội viên của quảng trường Vạn Đạt chúng tôi, ngài có thể hưởng thụ rất nhiều dịch vụ giá trị gia tăng, nhưng cụ thể hơn, ngài phải hỏi ý kiến tư vấn từ quản lý trung tâm mua sắm của chúng tôi."

"Có thể gọi giúp tôi người quản lý của các cô ở quảng trường Vạn Đạt chứ?"

Nhóm nhân viên bán hàng của Huawei đều sững sờ, không phải muốn mua máy tính và điện thoại di động thôi sao, tìm quản lý làm gì.

Chẳng lẽ thật muốn là thẻ hội viên kim cương?

Chuyện này không cười nổi đâu.

"Được rồi, mời ngài chờ một lát."

Xét thấy trị giá nhan sắc siêu cao của Lâm Dật, nữ nhân viên bán hàng Huawei cầm lấy điện đàm nội tuyến, lập tức gọi điện thoại cho quản lý quảng trường.

Năm phút sau, một người người phụ nữ trung niên từ trong thang máy vội vã đi ra.

Ở trên cổ của nàng còn đeo một tấm thẻ quản lý.

Tên nàng là Tôn Tuyết, giữ chức vụ quản lý.

"Chị Tôn, quý ngài này muốn tư vấn về việc làm thẻ hội viên kim cương."

Nghe được nữ nhân viên bán hàng Huawei nói, Tôn Tuyết thần sắc vui vẻ, lễ phép chào hỏi:

"Thưa ngài, liên quan tới việc thẻ hội viên kim cương, ngài muốn tư vấn cụ thể về phương diện nào?"

Kỷ Khuynh Nhan và Khổng Tĩnh cũng có chút hiếu kỳ, không biết vì sao Lâm Dật hỏi tới chuyện hội viên kim cương.

"Nếu như tôi dự trữ ở chỗ này 2 triệu tệ và trở thành hội viên kim cương của các người, vậy thì tôi có được đặc quyền gì không?"

"Đương nhiên là có."

Tôn Tuyết mặt mày hớn hở nói:

"Thưa quý ngài, chúng ta có thể đi tới phòng làm việc của tôi,

tôi sẽ trao đổi tỉ mỉ với ngài một chút."

"Không cần phải đi nơi khác nói chuyện."

Lâm Dật chỉ chỉ về phía nữ nhân viên bán hàng Lenovo vừa rồi.

"Nếu như tôi trở thành hội viên kim cương, tôi sẽ có tư cách đề nghị các người sa thải cô ta không?"

Lời này vừa nói ra, khiến cho tất cả mọi người nghe đều sửng sốt.

Vì sa thải một người, lại chịu bỏ ra số tiền 2 triệu tệ làm thẻ hội viên kim cương. Đây có phải quá tùy hứng rồi không?

"Tôn quản lý, chị đừng nghe hắn ta nói nhảm chém gió."

Nữ nhân viên bán hàng liên quan kích động nói:

"Mấy người này mua hai cốc Starbucks, còn phải tận dụng chương trình ưu đãi giảm giá của thẻ tín dụng, làm sao có thể làm thẻ hội viên kim cương hội viên chứ? Chị đừng nghe hắn ta lừa dối."

Lâm Dật lấy thẻ ngân hàng ra,

"Mật mã 000 000, nếu như tôi có quyền lợi như vậy, bây giờ sẽ lập tức làm thẻ. Nếu như không có, vậy quên đi."

Nhìn thấy Lâm Dật đưa thẻ ngân hàng, Tôn Tuyết liên tục không ngừng nói ra:

"Căn cứ theo nguyên tắc khách hàng chính là Thượng Đế, nếu như ngài có ý muốn làm thẻ hội viên kim cương, ngài sẽ có được loại quyền lợi này."

"Vậy thì nhanh làm đi."

"Vâng vâng vâng, tôi lập tức đi làm ngay."

Tôn Tuyết vui mừng nhướng mày, cao hứng không ngậm được miệng.

Trong trung tâm mua sắm có quy định rõ ràng, nếu như có thể để khách hàng bỏ tiền làm hội viên, vậy sẽ được cầm tới 1% trích hoa hồng.

Một thẻ hội viên kim cương là 2 triệu tệ, nếu như làm thành công, chính mình có thể được trích tới 20 ngàn tệ rồi!

Dựa vào quy tắc khác biệt giữa hai trung tâm mua sắm, chế độ hội viên của quảng trường Vạn Đạt cho khách hàng quyền lợi lớn hơn.

Bởi vì bọn họ là dự trữ giá trị làm hội viên, mà quảng trường Thời Đại là tiêu phí đủ số làm hội viên.

Giữa hai tiêu chí này có sự khác biệt rất lớn.

Đừng nói là Lâm Dật muốn sa thải một người, dù là sa thải mười nhân viên, đều không có vấn đề gì.

"Không phải chứ, anh ta thật muốn làm hội viên kim cương? Đây chính là 2 triệu tệ! Nói lưu giữ là lưu giữ?"

Những nhân viên bán hàng khác của Lenovo kinh ngạc nói.

"Tớ còn không sợ, thì các cậu sợ cái gì."

Nữ nhân viên bán hàng tên là Tiểu Mai nói ra.

"Tôn quản lý đã cầm thẻ ngân hàng đi, chẳng lẽ cậu không lo lắng sao?"

"Tớ cảm giác 80% là hắn ta giả vờ, tớ không tin dạng nhà giàu này, đi mua cốc Starbucks còn muốn nhận ưu đãi giảm giá, các cậu cứ chờ để xem náo nhiệt đi."

Sau mười mấy phút, Tôn Tuyết cầm theo một tấm thẻ sáng chói, giao lại cho Lâm Dật.

"Thưa ngài, thẻ hội viên đã làm xong. Từ nay về sau, ngài chính là hội viên kim cương của quảng trường Vạn Đạt chúng tôi."

Nhìn thấy Lâm Dật thật sự làm tấm thẻ hội viên trị giá 2 triệu tệ.

Tất cả mọi người xung quanh xem náo nhiệt đều choáng váng!

Vì giáo huấn nữ nhân viên bán hàng kia, vậy mà làm tấm thẻ hội viên 2 triệu tệ. Cái thế giới này quá điên cuồng rồi!

Lâm Dật lạnh nhạt gật đầu,

"Bây giờ có thể xử lý cô ta chứ."

Dịch: MBMH translate

Hết chương 369.

Chương 370. Nghĩ Biện Pháp Đuổi Đi

"Ngài chờ một lát, tôi sẽ lập tức xử lý, nhất định cho ngài một câu trả lời chắc chắn hài lòng."

Lâm Dật gật gật đầu,

"Mau đi đi."

Tôn Tuyết nghiêm túc nói, đi đến bên cạnh nữ nhân viên bán hàng Lenovo.

"Lưu Mai, thu dọn một chút, ngày mai không cần tới đi làm nữa."

"Quản lý, tôi. . ."

Lưu Mai ngơ ngác.

Làm ở trung tâm mua sắm nhiều năm như vậy, ngoại trừ một số những thương nhân nổi tiếng trên truyền hình kia, căn bản không có khách hàng nào sẽ bỏ ra 2 triệu tệ làm thẻ hội viên.

Nhưng mà, hôm nay nàng đã gặp được!

"Tôn quản lý, chị nghe em nói đã, đó là chuyện hiểu lầm. Chị hãy cho em một cơ hội giải thích."

Tôn Tuyết không nhịn được khoát khoát tay,

"Không có gì phải giải thích cả, thu dọn một chút, ngày mai cũng không cần tới làm nữa."

Nếu như không sa thải Lưu Mai, chính mình cũng không thể lấy được 20 ngàn tệ đến tay.

So sánh ra, thực sự vẫn nên sa thải cô ta.

"Em sẽ lập tức thu dọn đồ đạc. . ."

Lâm Dật không có ở để ý đến Lưu Mai nữa, quay sang phía nữ nhân viên bán hàng Huawei nói ra:

"Gói lại điện thoại di động và máy tính cho tôi đi."

"Vâng thưa ngài."

Bởi vì lưu giữ 2 triệu tệ, Lâm Dật dùng thẻ hội viên thanh toán tiền, sau khi mua đồ xong thì trực tiếp rời đi.

Lâm Dật phát hiện ra một điểm tốt khác khi làm thẻ hội viên, chính là còn có ưu đãi giảm giá 50%. mặc dù không lớn bằng quảng trường Thời Đại, nhưng tiện nghi một chút luôn luôn có chỗ tốt.

Mua xong điện thoại di động, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan và Khổng Tĩnh đi lên lầu.

Phụ nữ đều là động vật thích ăn mặc chưng diện.

Dù là Khổng Tĩnh vừa mới tốt nghiệp cấp ba cũng không ngoại lệ.

Những bộ đồ trang phục nữ giới thời thượng và tinh tế tràn ngập các gian hàng, khiến cho nàng hoa cả mắt, có loại cảm giác không kịp nhìn.

Cảm thấy bộ đồ trang phục nào cũng đẹp, nhưng lại không mua nổi bất cứ thứ gì.

Nhìn thấy vậy, Lâm Dật chợt phát hiện, nhân tố gia đình sẽ có ảnh hưởng vô cùng sâu xa đối với một đứa bé.

Vương Lộ và Khổng Tĩnh bằng tuổi nhau, đều là những đứa trẻ mới tốt nghiệp cấp ba.

Nhưng tính cách của hai người lại hoàn toàn trái ngược nhau, thậm chí có điểm giống với người của hai thế giới, nhưng trên thực tế thì các nàng đều là người cùng trang lứa.

"Được rồi, em đưa Tĩnh Tĩnh đi dạo loanh quanh, anh tự tìm chỗ ngồi nghỉ ngơi đi."

Biết rằng Lâm Dật không quá ưa thích dạo phố, nên Kỷ Khuynh Nhan không có lôi kéo hắn đi cùng một chỗ.

"Vậy cũng được, hai người bọn em đi dạo xung quanh xem, đúng lúc anh đang muốn ngồi nghỉ một lát."

"Được, sau đó thì gọi điện thoại liên lạc."

Kỷ Khuynh Nhan đưa Khổng Tĩnh rời đi, Lâm Dật nhàn rỗi nhàm chán, tìm đến một góc không có ai, vào rủ Tô Cách cùng chơi game.

Ngồi chơi khoảng chừng hơn hai giờ đồng hồ, mới nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan và Khổng Tĩnh xách theo túi lớn túi nhỏ, tổng cộng mười cái túi đi trở về.

"Một lúc mà mua được nhiều đồ như thế?"

"Ngày mai Tĩnh Tĩnh khai giảng, em mua cho con bé nhiều đồ một chút, về sau có thể thường xuyên thay đổi."

Kỷ Khuynh Nhan cười nói.

"Đúng thế."

"Nếu để cho mẹ em biết được, em muốn anh chị mua nhiều đồ như vậy, về nhà sẽ mắng em chết."

"Có anh Tiểu Dật ở đây, em sợ cái gì."

Kỷ Khuynh Nhan như tên trộm nói ra:

"Hơn nữa ngày mai em lên đại học, bố mẹ muốn quản cũng không xen vào được, đừng sợ."

"Nhưng em vẫn thấy hơi ngại."

Khổng Tĩnh lặng lẽ nhẹ nhàng nói:

"Mua những thứ này bỏ ra hết mấy vạn tệ, gần bằng với một năm chi tiêu của gia đình em rồi."

Đối với Khổng Tĩnh mà nói, hai giờ vừa qua đã hoàn toàn đổi mới và lấp đầy lỗ hổng nhận thức của nàng. Nàng cũng biết được rằng, cuộc sống thời thượng cũng không phải là thuận miệng nói một chút mà thôi.

Nếu như không có tiền bạc chèo chống, căn bản là không thể thực hiện được.

"Đối với em mà nói, đó là sự khởi đầu mới, nên tự nhiên cần phải thể hiện ra diện mạo tinh thần mới."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Khổng Tĩnh nói ra:

"Con người cần phải từ đầu tới cuối duy trì sự tự tin, không thể tự ti. Nếu không cho dù là em thi đậu đại học Phục Đán đi nữa, sau cùng cũng chẳng làm nên trò trống gì."

"Vâng, chị Khuynh Nhan."

"Biết vậy là được rồi."

Kỷ Khuynh Nhan vừa cười vừa nói:

"Nhìn xem anh Tiểu Dật của em kìa, cũng không phải tốt nghiệp trường học danh tiếng, nhưng thực chất bên trong con người cũng sở hữu một loại tự tin từ trong xương tủy khó diễn tả thành lời. Cho nên, em nhìn anh ấy hiện giờ mà xem, không phải cũng trở nên nổi bật thế sao."

Lâm Dật sờ lên cái cằm, tự tin khó diễn tã thành lời, làm sao nghe mấy cái từ này có chút hương vị khác lạ đây.

"Đúng thế ạ."

Khổng Tĩnh vừa cười vừa nói:

"Về sau, em sẽ học anh Tiểu Dật nhiều hơn mới được."

"Ừm, tốt."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Đi thôi, chúng ta đi lên tầng trên nhìn xem, đã tới đây rồi thì thuận tiện đi dạo hết mọi chỗ một lượt."

"Chị Khuynh Nhan, nơi này có vẻ như sắp tan giờ làm việc."

"Không có việc gì, còn có một chút thời gian. Những gì cần mua đều đã mua rồi, còn lại cũng chỉ là tùy tiện nhìn xem, có gì thích hợp thì mua chút, không có thì chúng ta quay về nhà."

"Ừm, vâng."

Đi lên tầng bốn của trung tâm Vạn Đạt.

Khổng Tĩnh phát hiện ra, nơi này là địa phương bán hàng xa xỉ, giá cả càng làm cho người ta bị váng đầu hoa mắt.

"Đi, chúng ta qua cửa hàng Van Cleef Arpels nhìn xem."

Kỷ Khuynh Nhan hào hứng vội vàng nói ra:

"Em nhìn thấy vật phẩm trang sức mới nhất mà hãng bọn họ vừa ra mắt gần đây, kiểu dáng rất đẹp mắt."

Lâm Dật cũng đã nhìn ra, chính bản thân Kỷ Khuynh Nhan muốn mua đồ, cho nên mới lôi kéo mình và Khổng Tĩnh tới đây.

A. . . Phụ nữ mà!

Nhìn thấy ba người tiến đến, nữ quản lý cửa hàng nhíu mày, có chút không tình nguyện.

"Sắp tới giờ đóng cửa hàng rồi, tại sao còn có người đến đây?"

Trung tâm mua sắm có quy định, nếu như trước khi đóng cửa hàng có người tới chọn mua đồ vật, nhất định phải chờ khách hàng chọn mua xong mới có thể đóng cửa hàng, nếu không sẽ bị nhận xử phạt.

Dựa theo kinh nghiệm từ trước tới nay của các nàng, khách hàng đến nơi này ít nhất phải chọn chọn lựa lựa mất nửa giờ đồng hồ, mới có thể chọn được món hàng mà mình ưng ý.

Nhưng mà đấy là còn nhanh.

Giống như cửa hàng Hermes phía đối diện, có một đợt khách hàng cuối cùng là tới từ trước đó nửa giờ đồng hồ, mà đến khi hết giờ vẫn còn chưa có chọn xong đây.

Hơn nữa, cuối cùng còn có khả năng không mua đồ, toi công bận rộn một trận.

"Chị à, chị nghỉ một lát đi, để em đi tiếp đãi bọn họ."

Nữ nhân viên cửa hàng nói chuyện có dáng người cao gầy, nhìn qua vô cùng trẻ tuổi.

Lúc nói chuyện, trên mặt nàng lộ ra một đôi lúm đồng tiền nhỏ, có chút mê người và đáng yêu.

Tên của nàng cảm giác rất có hình ảnh, tên là Giang Nam.

"Nam Nam, còn có mười phút đồng hồ thì đóng cửa hàng. Em suy nghĩ một ít biện pháp, để bọn họ mau chóng rời đi, đừng chậm trễ chúng ta tan ca."

"Như vậy không tốt lắm đâu, bất kể nói thế nào, người ta cũng là khách hàng."

"Em là nhân viên làm thêm, tự nhiên cảm thấy không quan trọng, nhưng bọn chị làm công việc này quanh năm suốt tháng, sợ nhất là nhìn thấy loại khách hàng này, cho nên mau chóng nghĩ cách để bọn họ rời đi."

"A a, để em thử một chút đi."

Giang Nam đi về phía ba người Lâm Dật, mỉm cười nói:

"Chào các vị, cửa hàng chúng tôi sắp đến giờ phải đóng cửa rồi."

"Cũng chưa có đóng cửa ngay bây giờ chứ?"

Lâm Dật nói ra.

"Còn có mười phút đồng hồ, tôi sợ mấy vị không kịp lựa chọn."

"Không sao, vậy là đủ rồi."

Giang Nam quay đầu, mắt nhìn chị gái đầy bất đắc dĩ, giống như là muốn nói, mình đã cố gắng hết sức.

Giang Nguyệt lắc đầu, con bé này còn chưa đủ trình độ, sớm biết vậy thì tự mình ra đón tiếp, nhất định có thể giải quyết dễ như trở bàn tay.

Nhưng bây giờ, nói những thứ này đã chậm rồi.

Kỷ Khuynh Nhan đi dạo xung quanh. Ở một chỗ có vẻ thoáng đãng, nàng tìm được sợi dây chuyền mặt kim cương hình cỏ bốn lá mà mình vừa ý.

"Cô gái bán hàng, tôi muốn hỏi một chút, mặt dây chuyền này có ưu đãi giảm giá không?"

Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Đây là kiểu mẫu mới của năm nay, tạm thời không có ưu đãi giảm giá."

Ở một bên, Giang Nguyệt lắc đầu. Sợi dây chuyền trị giá 840 ngàn tệ, không phải là các người nói mua là mua được, cũng không cần nhìn loạn mà kéo dài thời gian tan sở của chúng ta.

Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu,

"Tôi muốn hai chiếc, đóng gói lại giúp tôi đi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 370.

Chương 371. Đến Trường Hay Là Đi Viếng Mồ Mả Vậy?!

"Muốn mua hai sợi?"

Giang Nam sửng sốt một chút,

"Cô xác định thật sao?"

Một sợi dây chuyền có giá là 840 ngàn tệ, hai sợi cũng chính là 1,68 triệu tệ!

Lúc này mới qua vài phút!

Nói mua là mua? !

Hơn nữa cô còn chưa có thử đâu?!

"Ừm, giúp tôi đeo lên thử là được."

Kỷ Khuynh Nhan lịch sự nói.

"Vâng, tôi đi lấy cho ngài hai sợi dây mới."

Giang Nam đi lấy sợi dây chuyền mà Kỷ Khuynh Nhan nhìn trúng, Lâm Dật đi qua trả tiền.

Nhìn thấy tấm thẻ hội viên kim cương chiếu lấp lánh kia, nhóm nữ nhân viên cửa hàng Van Cleef Arpels đều không còn bình tĩnh.

Đây chính là thẻ hội viên trực tiếp dự trữ 2 triệu tệ, mới có thể được làm!

Trên tay của anh ta lại có một tấm thẻ!

Chuyện này, đây cũng quá giàu có đi!

Trả xong tiền, ba người rời khỏi cửa hàng Van Cleef Arpels, nhân viên cửa hàng đưa mắt nhìn theo ra ngoài cửa.

Mãi cho đến khi ba người đi vào trong thang máy, nhóm nữ nhân viên cửa hàng vẫn còn cảm thấy việc này vô cùng mê ảo.

1,68 triệu nhân dân tệ!

Tiêu xài không đến năm phút đồng hồ!

Điều này là có tiền cỡ nào?!

"Chị ơi, chị nhìn lầm chuyện này rồi."

Giang Nam vừa cười vừa nói:

"Lần sau gặp lại dạng khách hàng này, cần phải tiếp đãi thật tốt, nếu không rất dễ bị thất nghiệp."

"Em đừng nói nữa, vừa rồi làm chị sợ muốn chết đây."

Giang Nguyệt vỗ bộ ngực nói ra:

"May mà lúc nãy không chọc giận làm bọn họ mất hứng, nếu không sẽ bị bỏ lỡ một đơn bán hàng này."

"Hắc hắc, đơn hàng này là do em tiếp đãi bán được, có phải em được nhận phần trăm hoa hồng hay không?"

"Vâng vâng vâng, đoán chừng tiền phần trăm hoa hồng cũng đủ cho em đổi chiếc điện thoại di động mới đấy."

Giang Nguyệt vừa cười vừa nói:

"Đừng đứng ở đây nữa, tan ca thì về thu dọn đồ đạc đi. Về nhà ngủ sớm một chút, ngày mai em còn phải đi tới trường học báo danh đấy."

"Vâng."

Giang Nam vừa đi vừa nói:

"Chị ơi, em cảm thấy một ngày nghỉ đi làm thêm này, thật sự là mở mang hiểu biết. Mặc dù điều kiện của nhà chúng ta cũng không tệ, nhưng so với người thực sự có tiền thì còn kém quá xa."

"Em biết là được rồi."

Giang Nguyệt nói ra:

"Tuy nhiên em cũng không kém, thi đậu trường đại học ưu tú, về sau khẳng định có tiền đồ hơn chị."

"Hừ hừ, đó là nhất định."

"Thật có thể đắc ý."

. . .

Trở lại trên xe, Kỷ Khuynh Nhan lấy sợi dây chuyền còn lại ra.

"Nào Tĩnh Tĩnh, đeo lên thử một chút, chị cảm thấy em đeo nó sẽ rất đẹp mắt."

Khổng Tĩnh bị giật nảy mình,

"A?! Dây chuyền này là mua cho em sao?"

"Đương nhiên rồi, nếu không chị mua hai sợi dây chuyền làm gì?"

Kỷ Khuynh Nhan cười nói:

"Mau đeo thử lên xem nào."

"Chị Khuynh Nhan, sợi dây chuyền này giá hơn 800 nghìn tệ đấy. Dù có bán toàn bộ tài sản và nhà cửa của gia đình em, cũng không đáng giá nhiều tiền như vậy."

"Em lập tức lên học đại học rồi, đây là lễ vật của chị tặng cho em, thiếu nữ trẻ phải biết trang điểm và chăm sóc tốt với bản thân mình một chút."

"Nhưng mà món quà quá quý giá, em không dám nhận."

"Có cái gì mà không dám nhận."

Lâm Dật nói ra:

"Chỉ điểm chủ kiến ấy cũng không có, về sau chú Khổng và thím Lưu còn nhờ vả em như thế nào."

Trải qua thời gian dài, Lâm Dật cảm thấy được một đạo lý áp dụng khá phổ biến hiện nay, đó là muốn nghèo thì nuôi con trai, mà muốn giàu thì nuôi con gái.

Gia đình của cô bé này có điều kiện không tốt lắm, mà trong môi trường đại học lại có quá nhiều dụ hoặc. Có nhiều thứ cũng nên để cho nàng được sớm kiến thức đến, có lẽ cũng là chuyện tốt.

"Vâng, cảm ơn chị Khuynh Nhan, cám ơn anh Tiểu Dật."

"Thôi được rồi."

Mua đồ xong, Lâm Dật lái xe đưa Khổng Tĩnh trở về.

Hai cô gái thì ngồi ở ghế phía sau, thảo luận về vấn đề thời trang và đồ trang điểm.

Lâm Dật cũng không có tâm tư lắng nghe, luôn yên lặng lái xe.

Sau khi đưa Khổng Tĩnh trở về, theo thói quen Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan cùng về Cửu Châu Các.

Kỷ Khuynh Nhan không nói gì, thậm chí cảm thấy đi qua là chuyện quá bình thường, dường như nơi này càng giống như nhà mình hơn so với biệt thự Vân Thủy.

Sáng ngày hôm sau, Kỷ Khuynh Nhan vẫn dậy sớm làm điểm tâm.

"Anh nhớ không lầm, em muốn tham gia buổi đấu thầu dự án mới, sẽ diễn ra vào ngày mai đúng không."

Lúc ăn cơm, Lâm Dật hỏi.

Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu, đặt bát đũa xuống, cái cằm tựa trên mu bàn tay.

"Nó diễn ra vào cuối buổi chiều ngày mai, em đã cố gắng hết sức, nhưng có thể thành công hay không, thì em cũng không có lòng tin."

"Làm hết sức mình, thành bại theo mệnh trời, bản thân cố gắng là được."

"Ừm, vâng."

Kỷ Khuynh Nhan gắp một cái bánh bao nhỏ đưa qua,

"Anh nếm thử cái này đi, ăn rất ngon đấy."

Ăn xong bữa sáng đơn giản, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đi đến công ty, sau đó lái xe về phía nhà của Khổng Tĩnh.

Lúc Làm Lâm Dật chạy xe tới nơi này, phát hiện một nhà ba người đều đã chuẩn bị xong đồ đạc, đang ở đây chờ đợi mình.

"Tiểu Dật, chúng ta đã quen biết nhau lâu như vậy, cậu khách khí làm gì chứ? Hết mua điện thoại di động lại là máy vi tính, làm chúng ta đều rất ngại."

Thím Lưu nói ra.

"Cũng không có tiêu phí bao nhiêu tiền, chú thím không cần để ở trong lòng."

Nói xong, Lâm Dật nhấc hành lý của Khổng Tĩnh lên xe, chuẩn bị đưa một nhà ba người tới trường đại học.

Lần đầu tiên ngồi loại xe Rolls-Royce này, cha mẹ của Khổng Tĩnh càng khẩn trương lo lắng.

Cả người một mực ngồi im, sắc mặt co quắp, sợ làm hư hỏng xe của Lâm Dật.

Chạy xe đi đến cổng chính trường đại học, bên ngoài là không khí hối hả người người qua lại, ai nấy xách theo bao lớn bao nhỏ đi vào trong.

Còn có không ít đàn anh và đàn chị khóa trước nhiệt tình, đang chỉ đường cho đàn em khóa mới đi tới địa điểm báo danh.

Tiếng người huyên náo, ồn ào đông nghịt, đủ loại người trong xã hội muôn hình muôn vẻ, tất cả đều tụ tập về đây.

Nhưng có nữ sinh viên mới còn chưa chịu bước vào cổng trường đại học, vẫn đang thút thít lau nước mắt.

Không cần nói nhiều, khẳng định là đứa trẻ lần đầu tiên rời nhà.

Nếu như không biết, còn tưởng là đang đi viếng mồ mả đây này.

"Các cậu nhìn chiếc xe màu trắng kìa, có phải Mercedes-Benz G không nhỉ? Đẹp quá!"

Một nam sinh viên có mái tóc húi cua sợ hãi than thở, nói.

"Chiếc xe này hình như giá bán hơn 2 triệu tệ đấy, tớ đứng trực ở chỗ này cả buổi sáng, nhìn thấy nó chính là chiếc xe đắt giá nhất."

"Đàn em sinh viên khóa mới này rất được à, đều là con nhà có tiền."

Nhìn thấy chiếc xe Mercedes-Benz G màu trắng lái qua, mọi người ở cửa trường học đều đưa mắt ngắm nhìn từ xa.

Xe này mà mình chẳng may va chạm phải, chắc là mình không đền bù nổi.

"Thật sự là mấy người nhà quê chưa thấy qua việc đời, một chiếc Mercedes G đã khiến bọn họ ngạc nhiên thành ra như vậy. Nếu như mang chiếc Ferrari hơn 4 triệu tệ của nhà chúng ta ra, có khi bọn họ chạy trốn cách xa hơn mười mét ấy."

Người nói chuyện là một phụ nữ trung niên, ngồi ghế đầu cạnh tài xế, trên mặt bôi một tầng phấn lót rất dày, chỉ cử động nhẹ nhàng cũng rụng ra giống như tuyết rơi.

"Nếu như không phải con trai năn nỉ quá nhiều, anh cũng không lái xe này, so với cấp bậc của Ferrari thì xe này còn kém một chút."

"Trước đó mọi người đều nói, dạng trường đại học danh tiếng như đại học Phục Đán này, đều không có người giàu có gì, xem ra hôm nay mình đã thấy được."

Người phụ nữ trung niên nói ra:

"Sau này, những nữ sinh viên ở trong trường này có thể chịu con trai mình theo đuổi."

"Mẹ, mẹ nói như vậy, con cũng không phản đối đâu."

"Thằng nhóc con, nói như vậy cũng không phải là lời nói sai. Nhưng mẹ nói cho con biết, chơi đùa với những nữ sinh kia là được rồi, đừng quá nghiêm túc. Chúng nó đều không xứng với con đâu."

"Vâng, con biết mà mẹ."

Tích tích tích

Ngay trong lúc ba người nói chuyện, chợt nghe thấy đằng sau có người ấn còi, người phụ nữ trung niên nhất thời khó chịu.

"Người nào lại dám bấm còi với chúng ta, hắn không biết xe của chúng là Mercedes-Benz G trị giá hơn 2 triệu tệ à!"

"Móa nó, bà mù sao mà đi so sánh, chiếc xe đằng sau kia là Rolls-Royce Phantom trị giá hơn 9 triệu tệ đấy!"

Dịch: MBMH translate

Hết chương 371.

Chương 372. Phía Trên Này Đều Là Kim Cương?

"Xe Rolls-Royce trị giá hơn 9 triệu nhân dân tệ!"

Biết được giá cả của chiếc xe đằng sau kia, người phụ nữ trung niên và con trai của bà ta đều vội vàng quay đầu nhìn lại phía sau.

Logo vàng óng ánh ở trên đầu xe, suýt chút nữa thì sáng chói mù ánh mắt của bọn họ.

"Chiếc xe này thật sự hơn 9 triệu tệ? !"

"Tôi lừa bà làm cái lông gì."

Chồng bà ta mắng:

"Những mẫu xe Rolls-Royce khác căn bản không dài như vậy, hơn nữa dù là loại rẻ tiền nhất, cũng quý giá hơn chiếc Ferrari của nhà chúng ta."

"Vậy còn chờ gì nữa, mau chóng nhường đường cho người ta. Đối với dạng người này, chúng ta không đắc tội nổi đâu."

"Bớt nói nhảm đi, tôi biết phải xử lý như thế nào."

Người đàn ông trung niên xám xịt chạy xe sang một bên, nhường đường cho xe của Lâm Dật.

Trong ánh mắt kinh ngạc và hâm mộ của tất cả mọi người, Lâm Dật lái xe chạy vào trong trường đại học Phục Đán.

"Khóa sinh viên đàn em này quá giàu có, còn có chạy xe Rolls-Royce, đây có thể tính là đại thiếu gia đệ nhất của cả đại học Phục Đán đi."

"Cũng không khác cho lắm, loại xe này ở thành phố Trung Hải cũng không gặp nhiều."

"Các cậu có nhìn thấy anh chàng lái xe không, trông rất đẹp trai."

"Đẹp trai có làm được cái gì, đàn ông còn phải nhìn khí chất."

"Nhưng khí chất của anh ta cũng tốt, rất lạnh lùng."

"Ngạch. . . Coi như tớ không nói gì."

Đến trường đại học Phục Đán, đối với Khổng Tĩnh nhìn cái gì cũng đều mới mẻ. Cuộc sống đại học mà bản thân vốn tha thiết ước mơ, cuối cùng cũng chuẩn bị bắt đầu.

Ba người nhà họ Khổng vô cùng lạ lẫm đối với chuyện báo danh ở trường đại học, mà người từng trải như Lâm Dật thì ngược lại là xe nhẹ chạy đường quen.

Lâm Dật chỉ bảo Khổng Tĩnh, hai người chia ra làm việc. Nàng đi giải quyết vấn đề ở ký túc xá, còn mình thì đi làm thẻ sinh viên của nhà trường, nên đã giảm bớt được rất nhiều thời gian.

Khổng Tĩnh có hai bao đồ lớn, Lâm Dật và cha nàng mỗi người một cái, những thứ nhỏ nhặt khác thì do Khổng Tĩnh và mẹ nàng cầm lấy.

Phòng ký túc của trường Phục Đán có điều kiện tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của Lâm Dật.

Bốn người một phòng, phía trước là giường, phần sau là bàn học, trong cùng là khoảng trống để xem TV.

Thời điểm một hàng bốn người đi vào phòng ký túc xá, nhận thấy ba cái giường đều đã có người.

Nhưng ở trong phòng ngủ chỉ thấy có hai nữ sinh viên.

Nhìn thấy một nhà bốn người Khổng Tĩnh, hai nữ sinh không khỏi nhíu mày.

Là người đến lần này? Làm sao có vẻ giống như dân nhà quê thế?

Còn có hành lý của bọn họ, tại sao đều là đựng trong bao tải?

Ngay đến cặp da cũng không có sao? Đây cũng quá rùng mình.

Trước khi lên đại học, người trong nhà đều nói, bạn học ở trường đại học là những người quan trọng nhất trong mối quan hệ cá nhân khi chưa ra làm việc.

Vừa rồi còn có chút may mắn, một cô bạn gái giàu có và xinh đẹp đến ở cùng phòng. Vốn cho rằng có thể lại tới thêm một người như vậy, không ngờ lại là một người đến từ nông thôn.

Quá xui xẻo.

Tuy nhiên người đàn ông kia lại rất đẹp trai.

"Ai ai ai, các người đều chú ý một chút, đừng đụng đến đồ đạc của tôi."

Nữ sinh nói chuyện tên là Phùng Giai, thân hình không cao lắm, có mái tóc ngắn, khiến cho người ta một loại cảm giác rất đanh đá.

"A a, được."

Cha của Khổng Tĩnh vác bao hành lý, lắp bắp nói.

Lâm Dật liếc mắt nhìn người nói chuyện, hai người bạn cùng phòng của nàng dường như cũng không được tốt lắm.

Sau này, cuộc sống sinh hoạt trong phòng ký túc của Khổng Tĩnh có thể sẽ có chút khó khăn trắc trở.

Nhưng Lâm Dật không nghĩ tới việc nhúng tay vào chuyện này. Nàng cũng đã trưởng thành, mối quan hệ cá nhân trong trường học sẽ phải học cách tự mình xử lý.

Bởi vì là thành viên cuối cùng tới, mẹ của Khổng Tĩnh trải chăn lên cái giường cuối cùng, bắt đầu sắp xếp hành lý cho nàng.

"Kỳ Kỳ, cậu biết Nam Nam đi làm cái gì không? Gần tới trưa rồi, đợi lát nữa ba người chúng ta cùng đi ăn cơm."

"Nam Nam đi làm phiếu ăn, chờ cậu ấy trở lại thì chúng ta cùng đi."

Nữ sinh tên là Kỳ Kỳ nói.

"Ừm được, bận rộn cả một buổi sáng, tớ cũng hơi đói bụng rồi."

"Ai ai ai, mấy người chậm một chút đi, đừng đụng đến ly nước của tôi."

Phùng Giai nói ra.

Mẹ của Khổng Tĩnh nhìn lại, ngượng ngùng nói:

"Tôi nhìn thôi, không đụng vào đâu."

Sắc mặt của Phùng Giai tràn đầy khinh thường, cầm lấy ly nước của mình trở về.

"Giai Giai, chúng ta vẫn nên thu dọn đồ đạc một chút đi, tránh bị chạm vào ô uế."

"Tớ cũng nghĩ thế."

"Các người nói gì đấy?"

Khổng Tĩnh khó chịu nói.

"Chúng tôi không nói cậu, tự mình phản ứng làm gì chứ."

Phùng Giai nói ra:

"Còn có, sau này sẽ là bạn cùng phòng, phải nói cho cậu ba điều quy định, cho dù bọn tôi bày bất kỳ vật gì ở trong phòng ký túc, cậu cũng không thể chạm vào."

"Tôi mới không thèm chạm vào đồ đạc của các cậu đấy."

Khổng Tĩnh trợn mắt nhìn hai người một chút, lạnh lùng nói.

"Cậu cũng nên tự mình hiểu lấy, đó là tốt nhất."

Nữ sinh tên là Kỳ Kỳ nói ra:

"Còn có, chuyện vệ sinh cá nhân cũng cần làm tốt, tránh cho phòng ký túc bị mù mịt chướng khí."

"Cậu có ý gì, cái gì gọi là chú ý vệ sinh cá nhân? Cậu nói cho rõ ràng xem!"

"Như thế vẫn chưa đủ hiểu à? Làm sao cậu có thể thi đậu đại học Phục Đán này? Tai nghe có vấn đề gì sao?"

"Tôi nói cho các cậu biết. . ."

"Được rồi, yên tĩnh chút đi, con vừa mới lên đại học, phải biết giữ gìn mối quan hệ với bạn cùng phòng."

Thím Lưu cười ha hả, hướng về phía Phùng Giai và Kỳ Kỳ nói:

"Con gái tôi từ nhỏ bị chúng tôi chiều hư, sau này các cháu giúp đỡ thêm một chút. . ."

"Nhanh nhanh nhanh. . . Cách xa tôi ra một mét đi, tôi không thể chịu được mùi trên người của thím."

Thím Lưu thần sắc xấu hổ, theo bản năng lùi về phía sau mấy bước, mặc dù tâm lý không dễ chịu, nhưng cũng không nói gì.

Két két một tiếng.

Cửa phòng ký túc bị đẩy ra, một nữ sinh mặc váy dài từ bên ngoài đi vào trong phòng.

Lâm Dật nghiêng đầu nhìn sang, thấy nàng khá quen mắt. Đây không phải là nữ nhân viên cửa hàng Van Cleef Arpels ngày hôm qua à.

"Là các người?"

Nhìn thấy Lâm Dật và Khổng Tĩnh, Giang Nam cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới lại gặp phải hai người ở chỗ này.

"Cậu cũng là thành viên ở phòng ký túc này sao?"

Khổng Tĩnh tò mò nói.

"Ừm, tớ vừa mới đi làm phiếu ăn."

Giang Nam vừa cười vừa nói:

"Tớ tên là Giang Nam, đợi lát nữa thu dọn đồ đạc xong, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm."

"Tớ tên là Khổng Tĩnh, đúng lúc tớ cũng có chút đói bụng."

"Nam Nam, đợi nàng làm gì? Tớ có chút đói bụng rồi, chúng ta cùng nhau đi ăn thôi."

Phùng Giai nói ra.

Thời điểm đối mặt với Giang Nam, thái độ của hai người xoay chuyển 180 độ, vô cùng nhiệt tình.

"Đều là bạn bè cùng một phòng ký túc, tự nhiên muốn hành động cùng nhau, chờ thêm một lát đi."

Giang Nam nói ra.

"Cậu nhìn nàng như thế, nếu như có thể lựa chọn, tớ cũng không muốn trở thành bạn cùng phòng với nàng."

Giang Nam khẽ nhíu mày, nói thế là có ý gì?

Xem thường người khác sao?

"Tớ còn không quá đói, các cậu đói bụng thì đi ăn trước đi, hai bọn tớ... Đợi lát nữa đi."

"Nam Nam, nếu cậu không đi, hai bọn tớ đi cũng không có ý nghĩa."

"Nhưng tớ không quá đói, muốn chờ đợi một lát nữa sẽ đi ăn."

"Vậy được rồi, bọn tớ sẽ chờ cậu đi cùng nhau."

Phùng Giai không mặn không nhạt nói.

Nàng có chút không hiểu được, dạng tiểu thư xinh đẹp nhà giàu như Giang Nam, tại sao muốn làm bạn với một đứa nhà quê.

Mình mới là lựa chọn hàng đầu, để làm bạn thân của nàng chứ.

Mới đầu, gặp phải hai người bạn cùng phòng mắt chó coi thường người khác này, Khổng Tĩnh còn có chút uể oải, nhưng Giang Nam xuất hiện, để đám mây đen trong nội tâm nàng hoàn toàn biến mất.

"Tĩnh Tĩnh, sợi dây chuyền của cậu đâu rồi?"

Giang Nam hâm mộ nói:

"Từ lúc làm thêm ở cửa hàng Van Cleef Arpels, tớ thích nó ghê gớm, nhưng mà không mua nổi, cậu mau lấy ra để cho tớ chiêm ngưỡng một chút đi."

Khổng Tĩnh ngượng ngùng, lấy sợi dây chuyền ra. Mặt kim cương sáng chói, khiến cho Phùng Giai và Kỳ Kỳ giật nảy mình.

"Cái này, mặt phía trên này đều là kim cương sao?!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 372.

Chương 373. Tôi Còn Có Cơ Hội Không?

"Ừm, phía trên đều là kim cương."

Giang Nam nói ra.

"Không phải là giả chứ?"

Phùng Giai châm chọc khiêu khích nói:

"Nam Nam, không phải cậu vừa nói, nghỉ hè nhàm chán nên bản thân đi làm thêm tại cửa hàng Van Cleef Arpels ở quảng trường Vạn Đạt à? Cậu chỉ cần liếc qua là có thể phân biệt thật giả đi."

"Sợi dây chuyền này là chính tớ bán cho cậu ấy, làm sao có thể là giả?"

"A? Cậu bán cho nàng?"

"Đúng thế."

Giang Nam nói ra:

"Là anh của Tĩnh Tĩnh mua, đưa cho nàng và chị dâu nàng mỗi người một sợi."

"Không phải chứ, nhiều kim cương như vậy phải đến mấy vạn một sợi dây chuyền đấy!"

Trái tim nhỏ của Phùng Giai và Kỳ Kỳ đập phanh phanh như muốn nhảy ra khỏi lòng ngực, hoàn toàn không ngờ tới cô bạn này có tiền như vậy.

"Đúng thế, có giá là 840 ngàn tệ một sợi."

Tê

Biết được giá cả của sợi dây chuyền, hai người đều choáng váng.

Nhà của mình ở ngã tư một thành phố nhỏ, tổng tiền lương một năm của cha mẹ đều chưa tới 100 ngàn tệ, vậy mà người ta bỏ ra 840 ngàn tệ để mua một sợi dây chuyền, hơn nữa còn là đồng thời mua hai sợi cùng một lúc!

Anh trai của Khổng Tĩnh cũng quá có tiền đi!

Nhưng tại sao cách ăn mặc của cha mẹ nàng lại nghèo nàn và hôi hám như vậy?!

Khoảng chừng nửa tiếng sau, thím Lưu đều đã thu xếp xong xuôi đồ đạc.

"Chú thím đi ăn cơm cùng bọn cháu đi, vừa rồi cháu nghe anh chị khóa trên nói, căn tin của trường học cũng không tệ, chúng ta cùng nhau đi nếm thử?"

"Không không không, chúng ta không đi được, buổi chiều còn phải làm việc nữa, không đi cùng các cháu được."

Thím Lưu lên tiếng từ chối.

Bọn họ cũng biết, giới trẻ và mình có sự khác biệt rất lớn, không hề thích hợp đi ăn cơm cùng với các nàng.

Đơn giản thu dọn một chút, một đoàn người cùng nhau rời đi.

Nhưng đã chia làm hai phe cánh, Khổng Tĩnh và Giang Nam đi cùng nhau, Phùng Giai và Kỳ Kỳ theo ở phía sau, lộ rõ vẻ không thích sống chung.

"Nam Nam, cậu tính tiền thẻ ăn ở đâu, một lát nữa tớ cũng phải nạp tiền."

"Không cần nạp tiền, lúc em chạy đi làm thủ tục ở ký chạy túc xá, anh cũng đã giúp em nạp tiền xong rồi, đầy đủ cho em sử dụng trong bốn năm đại học."

Lâm Dật nói ra.

"A? Đầy đủ cho em sử dụng trong bốn năm đại học?"

"Đóng vào 100 ngàn tệ, cho dù em là heo, cũng đầy đủ cho em ăn rồi."

"A!? Đóng luôn 100 ngàn tệ một lúc?"

Người giàu có cỡ nào, mới có thể đóng luôn 100 ngàn tệ một lúc?!

Ở bên cạnh, Phùng Giai và Kỳ Kỳ đều mộng bức.

Sợi dây chuyền hơn 800 ngàn tệ nói mua là mua, phiếu ăn 100 ngàn tệ nói đóng là đóng.

Điều kiện gia đình của nàng, có vẻ như còn tốt hơn nhà Giang Nam!

Thế mà chính mình đi trào phúng người ta?

Xứng sao?

"Em đi ăn cơm với bạn cùng phòng đi, chúng ta đi về trước."

Lâm Dật nhìn Khổng Tĩnh nói ra:

"Về sau có chuyện gì khó xử, thì gọi điện thoại cho anh."

"Vâng, anh Tiểu Dật."

Yêu quý xoa xoa đầu Khổng Tĩnh, Lâm Dật nhấn chìa khóa xe Rolls-Royce, đưa cha mẹ của Khổng Tĩnh cùng nhau rời đi.

Cảnh tượng này một lần nữa khiến cho ba người Giang Nam nhìn theo trợn mắt hốc mồm.

"Tĩnh Tĩnh, anh cậu lái xe lại là Rolls-Royce?"

"Ừm, anh Tiểu Dật nói xe này sắp xếp được nhiều đồ đạc, nên lái chiếc xe này tới."

Giang Nam kéo cánh tay Khổng Tĩnh, trêu ghẹo nói:

"Tĩnh Tĩnh, cậu có thiếu chị dâu nữa không, nhìn tớ thế nào? Ha ha. . ."

"Tớ thì không ngại nha, chỉ là xem cậu có thể giải quyết chị dâu lớn hay không, hắc hắc. . ."

. . .

Từ trường đại học Phục Đán rời đi, Lâm Dật đưa cha mẹ của Khổng Tĩnh trở về, sau đó tiếp tục chạy Didi.

Mở hệ thống lên Lâm Dật nhìn thấy tiến độ nhiệm vụ đã đạt (4871/ 5000), còn có 129 km nữa. Ở trước khi Kỷ Khuynh Nhan tan sở, hắn có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ.

Cho mãi đến ba giờ chiều, ngoại trừ thời gian ăn cơm Lâm Dật dùng tất cả thời gian để đi chạy Didi.

Tổng cộng đón nhận 7 đơn đặt hàng, chạy 125 km, còn có 2 km nữa là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

"Ngài có đơn đặt hàng mới, từ quảng trường Nhân Dân của thành phố Trung Hải đi đến thị trấn Thanh Sơn."

Lâm Dật không hề nghĩ ngợi nhận lấy đơn đặt hàng, lái xe chạy về phía quảng trường Nhân Dân cách đó một trăm mét.

Đi đến vị trí đặt hàng, Lâm Dật nhìn xung quanh một chút.

Ở bên cạnh, hắn lập tức nhìn thấy một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, cho người ta một loại cảm giác rất thâm trầm.

"Xin hỏi là ông Mã có số đuôi điện thoại 1455 phải không?"

"Là tôi."

Giọng nói của người đàn ông trầm thấp, mở cửa bước lên xe.

"Anh bạn trẻ khá lắm, dùng xe xịn như vậy đi chạy Didi."

"Tạm được, tạm được."

Lâm Dật lịch sự nói.

"Có thể ngồi xe sang trọng như vậy trở lại, cho dù chết cũng không tiếc."

"Nói thế thì quá khoa trương, cũng là chiếc xe mà thôi, hơn nữa Didi còn có dịch vụ xe sang trọng, muốn ngồi bất cứ lúc nào cũng có thể ngồi."

Có lẽ là do một đơn hàng cuối cùng, nên tâm trạng của Lâm Dật đặc biệt tốt, thoải mái hàn huyên với khách hàng trung niên.

Người đàn ông trung niên cười cười không nói chuyện, biểu lộ có chút quái dị và thâm trầm.

"Anh muốn đi thị trấn Thanh Sơn du lịch sao? Nghe nói bên đó có mở khu nghỉ dưỡng Độ Giả với suối nước nóng, có vẻ như không tệ, giá cả cũng không cao lắm."

"Không phải đi chơi."

"Vậy là thăm người thân sao?"

"Cũng không phải."

"Chẳng lẽ là khảo sát đầu tư?"

"Cũng không phải, tôi muốn đi sở cảnh sát của thị trấn Thanh Sơn."

"Hóa ra anh là cảnh sát nhân dân."

Lâm Dật cười ha hả nói:

"... Đợi lát nữa tôi sớm hoàn thành đơn đặt hàng, sẽ tính tiền xe rẻ cho anh một chút."

Dù sao còn thiếu 2 km là có thể hoàn thành nhiệm vụ, chỉ cần đơn đặt hàng hoàn thành, còn lại cũng không đáng kể.

"Tôi không phải là cảnh sát, mà muốn đi tự thú."

"A?! Tự thú?!"

"Nhà tôi ở thôn Liên Hoa của thị trấn Thanh Sơn. Hôm qua, lúc tôi và cha mẹ vợ leo núi, tôi đã đẩy bọn họ ngã xuống núi. Sau đó về nhà, tôi chém chết vợ mình, hơn nữa còn đem phân thây. Vốn là muốn chạy trốn, nhưng tới nửa đường tôi bỗng hối hận, vẫn cảm thấy đi tự thú cho thỏa đáng."

Người đàn ông trung niên quay đầu sang, mỉm cười nhìn Lâm Dật,

"Anh bạn trẻ, tôi nhìn cậu cũng không tệ, muốn rủ cậu đi leo núi lần cuối cùng với tôi. Tôi còn có cơ hội không?"

"Mẹ kiếp!"

Lâm Dật bị hù dựng cả lông tơ, đồng thời ở trong lòng mắng ầm lên:

"Có bà nội mày cơ hội ấy!

Đến ngã rẽ, Lâm Dật quay đầu xe, chạy thẳng về phía đồn cảnh sát ở gần đó.

"Anh bạn trẻ, đây cũng không phải là đường đi tới thị trấn Thanh Sơn."

"Đại ca, đến cấp bậc tội phạm như anh, sở cảnh sát nào cũng sẽ tiếp đãi anh, tôi đưa anh tới chỗ gần một chút."

Lâm Dật ra vẻ bình tĩnh nói ra:

"Diêm Vương đang kêu ba người vẫn còn thiếu một, chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian trên đường."

"Tôi thật sự không có nổi một cơ hội nhỏ nhoi sao?"

Lâm Dật đạp chân thắng xe dừng lại, đỗ chiếc Rolls-Royce ở trước cửa đồn công an.

"Đại ca, anh vẫn nên cho tôi điểm cơ hội đi. Tôi còn trẻ, chưa được cưới vợ đây, chưa hoàn thành xong tâm nguyện của cha mẹ. Mặc dù chúng ta cùng chung chí hướng, nhưng đường Hoàng Tuyền rất xa, huynh đệ tôi chỉ có thể đưa anh tới đây."

"Vậy được rồi, nếu như có cơ hội, tôi lại rủ cậu leo núi."

"Tốt tốt tốt,...Chờ khi nào anh đầu thai, nhớ đến báo mộng nói cho tôi biết."

Người đàn ông trung niên xuống xe, thoải mái đi vào trong sở cảnh sát.

Lâm Dật nhẹ nhàng thở ra, chính mình tạo cái nghiệt gì vậy, thế mà kéo đến một vị hành khách như thế.

Mắt nhìn mục nhiệm vụ của hệ thống, gặp người có cái đức hạnh này, đoán chừng hắn cũng không có khả năng trả tiền cho mình.

Bà nó chứ, lại phải chạy thêm một đơn vậy.

【 Nhiệm vụ hoàn thành, khen thưởng 200 ngàn điểm trị số thông thạo. 】

【 Độ hoàn thành nghề nghiệp 100%, khen thưởng 80% cổ phần tập đoàn Didi! 】

Mẹ kiếp!

Thế mà nhiệm vụ đã hoàn thành? !

Thế mà vị đại ca này đem đơn đặt hàng hoàn thành? !

Xem ra cũng là người đáng coi trọng, gặp qua là có duyên, đệ đệ tôi đây khẳng định tới ngã tư đường đốt thêm cho anh chút giấy tiền.

Dịch: MBMH translate

Hết chương 373.

Chương 374. Thầy Thuốc Nhân Dân Quang Vinh

Mắt liếc thấy phần thưởng của hệ thống, Lâm Dật có chút khó có thể bình phục tâm trạng của mình.

Trước đó hắn vẫn luôn suy nghĩ, nếu như có thể hoàn toàn mua hết Didi thì tốt biết bao, chính mình có thể không hề cố kỵ, nhận lấy toàn bộ thành quả của tập đoàn Didi.

Thật sự là suy nghĩ cái gì thì đến cái đó!

Reng reng reng

Đúng lúc này, điện thoại di động trong túi quần đổ chuông vang lên, là Điền Nghiên gọi điện thoại tới.

Mặc dù rất lâu rồi không có liên hệ, nhưng Lâm Dật vẫn ấn tượng rất sâu sắc đối với ngự tỷ có dáng người nở nang này.

"Lâm thiếu gia, tôi vừa mới nghe được tin tức nói, ngài thu mua toàn bộ cổ phần tập đoàn Didi, chuyện này là thật sao?"

"Thật, hiện tại toàn bộ Didi đã là công ty con dưới cờ của tôi."

Ở đầu kia của điện thoại, Điền Nghiên trầm mặc mấy giây đồng hồ.

"Lâm thiếu gia, ngài đây là người có khí phách lớn nhất mà tôi gặp qua trong cuộc đời này, vậy mà một miệng nuốt trọn cả tập đoàn Didi vào. Đây là sự tình mà rất nhiều người muốn làm, cũng không có làm được."

"Việc nhỏ việc nhỏ, không có gì lớn."

"Hiện tại, ngài đã thu mua Didi rồi, có thể sẽ có một số vấn đề về giấy tờ thủ tục, cần ngài trực tiếp đến trao đổi một chút."

Điền Nghiên khách khí nói.

"Sự kiện này đừng rêu rao quá, tôi sẽ dành thời gian đi qua một chuyến."

"Vâng."

Trò chuyện qua với Điền Nghiên một lát, Lâm Dật liền tắt điện thoại.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, Lâm Dật trực tiếp lái xe đi tới tập đoàn Triều Dương, sau đó mở ra trang chủ hệ thống.

Hiện tại, mình đã hoàn thành ba cái nghề nghiệp, hệ thống cũng cho ba cái huy chương cùng loại với thành tựu.

Nhưng Lâm Dật còn không rõ ràng lắm, những vật này chỉ là dùng để trang trí, hay là còn có công dụng ẩn tàng nào khác.

Trước đó hắn từng hỏi qua hệ thống một lần, nhưng con hàng này chỉ nói không thể trả lời, cũng là đầy đủ kiêu ngạo.

"Hệ thống, mở ra nghề nghiệp mới."

【Trải nghiệm nghề nghiệp: bác sĩ lâm sàng. 】

【 Độ hoàn thành nghề nghiệp: 0%. 】

【 Phải chăng nhận món quà lớn của nghề nghiệp, 10 triệu nhân dân tệ và một bộ dao giải phẫu bằng hợp kim. 】

Nhận lấy!

【 Số tiền khen thưởng 10 triệu nhân dân tệ tiền mặt đã chuyển đến tài khoản, mời ký chủ kiểm tra và nhận. 】

【 Dao giải phẫu bằng hợp kim đã chuyển vào cốp xe Rolls-Royce phía sau, mời ký chủ kiểm tra và nhận. 】

Vài giây đồng hồ sau, ngân hàng gửi tới tin nhắn nhắc nhở 10 triệu đã chuyển đến tài khoản cá nhân.

Nhưng chỉ là 10 triệu tiền mặt, Lâm Dật đã không để trong lòng.

Vội vàng xuống xe, mở cốp sau xe Rolls-Royce ra, hắn phát hiện bên trong có một cái thùng giấy kích cỡ ước chừng 40 cm.

Lâm Dật nóng lòng muốn mở ra, phát hiện ở bên trong là một cái hộp gấp màu đen. Sau khi mở ra, trước mắt là mấy chục thanh dao cắt gọt sáng loáng, lóe ra ánh sáng lạnh lùng, khiến cho Lâm Dật lạnh cả sống lưng.

Trừ cái đó ra, còn có một số loại hình công cụ nhỏ như cây kéo và cái kẹp, tổng cộng có hơn trăm chiếc, vô cùng đầy đủ.

Nhìn một hộp đầy đủ các loại dụng cụ giải phẫu, ngoại trừ kích động ra, tâm lý Lâm Dật vẫn có một chút lo lắng, tâm thần bất định.

Đó là cái công việc này không giống với những loại nghề nghiệp trước kia.

Theo quan điểm của Lâm Dật, đây là nghề nghiệp đặc thù lớn nhất mà người bình thường có thể tiếp xúc đến.

Tầm quan trọng và tính chuyên nghiệp không cần nói cũng biết.

Tuy rằng trong đầu của mình có trí tuệ bậc Hiền giả gia trì.

Nhưng vẫn có một chút khó khăn để đảm nhiệm dạng công tác có tính chuyên môn cao như vậy.

Reng reng reng

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên.

Mà anh đã đoán được, người gọi điện thoại tới là ai.

"Chào ngài, xin hỏi ngài là Lâm Dật, Lâm tiên sinh phải không?"

"Là tôi."

Người ở đầu bên kia điện thoại không phải lịch sự một cách bình thường, khiến cho Lâm Dật phải tập trung chú ý.

"Thưa ngài, tôi là nhân viên của cục thuế vụ thành phố Trung Hải. Gần đây chúng tôi có điều tra được, ngài có một khoản tiêu dùng ngoại cảnh là 5,9 triệu tệ ở Thailand. Tôi muốn xác minh thông tin cụ thể với ngài."

Ừ ừ ừ?

Tiêu phí 5,9 triệu tệ ở Thailand?

Không phải điện thoại từ bệnh viện?

Việc này là đúng lúc điện thoại lừa đảo gọi tới!

"A, đúng rồi, tôi mua một con voi lớn. Anh còn cần hỏi gì không?"

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc thật lâu,

"Thật mẹ nó có thể khoác lác."

Tút tút tút

Văng tục một câu xong đối phương tắt điện thoại.

Reng reng reng

Điện thoại vang lên lần nữa.

"Chào anh, tôi là Trần Bình, chủ nhiệm phòng nhân sự của bệnh viện Hoa Sơn phụ thuộc đại học Phục Đán. Anh là Lâm Dật, Lâm tiên sinh phải không?"

"Đúng, là tôi."

"Chúc mừng anh, anh đã thông qua được cuộc phỏng vấn và khảo hạch. Nếu như không có vấn đề gì, mời anh bố trí thời gian đến nhận công tác, 9h sáng ngày mai đến báo danh ở bộ phận nhân sự."

"Được."

Đơn giản giao lưu vài câu, Lâm Dật tắt điện thoại.

Xem qua lịch, hôm nay là thứ bảy, hôm sau cần phải đi tới bệnh viện trình diện.

Có vẻ như ngày nghỉ chỉ còn ngày hôm nay, nên phải đi qua bên công ty Didi chứng thực thủ tục giấy tờ một chút.

Thời điểm Lâm Dật trở lại tập đoàn Lăng Vân, Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu đã đợi chờ từ lâu.

"Ông chủ, anh lại có kế hoạch gì mới rồi?"

"Cũng không phải là kế hoạch gì mới, chỉ là mấy lời sáo rỗng."

Lâm Dật nói ra:

"Tôi đã thu mua toàn bộ 80% cổ phần còn lại của tập đoàn Didi, hiện tại nó đã trở thành công ty con của tập đoàn Lăng Vân.

Mấy ngày này, hai người dành thời gian đi qua bên đó một chuyến, giải quyết cho xong thủ tục bàn giao."

"A? Sếp thu mua toàn bộ tập đoàn Didi rồi? !"

Nghe được thông tin mang tính bùng nổ này, hai người đều ngạc nhiên than thở không ngậm được miệng.

Chuyện này cũng quá điệu thấp đi, vậy mà lặng yên không tiếng động tiến hành một việc lớn như vậy? !

Ít nhất phải bỏ ra hơn mấy trăm tỷ đi!

Lâm Dật gật gật đầu,

"Toàn bộ thông số của Didi là một bộ phận không thể thiếu được của trung tâm số liệu lớn trong tay chúng ta. Trước đó, tôi cũng đã đề cập đến ý tưởng này với hai người và sau khi cân nhắc cẩn thận, tôi đã thu mua toàn bộ nó."

"Ông chủ, tôi không phản đối anh thu mua Didi, nhưng một phương án thu mua khổng lồ như thế, thế mà tôi không hề biết một chút tình hình nào. Hành vi này của anh khiến cho người đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc tài chính CFO như tôi đây, không có cảm giác mình đang tồn tại."

"Ôi ôi ôi~~~ "

Lâm Dật cười lạnh một tiếng,

"Có phải còn thiếu một chút, chưa nói tư bản thổi ngưu bức hay không?"

"Không phải sao? Đây chính là tập đoàn Didi! Nếu như là qua tay em đi thu mua, về sau khi chuyển sang xin việc ở công ty khác, em cũng có tư cách đàm phán khoản lương lậu với người ta."

"Nếu em nói như vậy, anh cảm thấy hàng năm trả cho em 4 triệu tệ tiền lương cứng là tương đối tốt."

"Quỷ hút máu, tiền lương hàng năm là 5 triệu tệ có được hay không?"

"Sai, hiện tại đã giảm xuống còn 4,12 triệu tệ. Em phải tự giải quyết cho tốt, nếu như về sau còn tái phạm sai lầm gì khác, em còn phải bị trừ thêm tiền lương."

"Móa, làm việc cho anh, sau cùng còn phải bồi thường tiền. Đúng là nhà tư bản vạn ác."

"Được rồi, anh tới đây cũng không có chuyện gì khác, chỉ là muốn báo cho hai người biết một tiếng. Mau chóng dành thời gian bay tới thành phố Quảng Châu, đem khoản phương án thu mua này chứng thực cho xong."

Lâm Dật nói ra:

"Tiếp theo, để cho tiện quản lý, anh muốn đem trụ sở Didi dời đến thành phố Trung Hải. Hai người có ý kiến gì không?"

"Việc này có thể, về sau cũng thuận tiện quản lý."

Kỳ Hiển Chiêu nói ra.

"Vậy được, cụ thể những việc còn lại sẽ giao cho hai người, hai người tự sắp xếp là được rồi."

Bàn giao xong chính sự, Lâm Dật rời khỏi tòa cao ốc Lăng Vân.

Vốn định ngày mai đưa Kỷ Khuynh Nhan về thành phố Quảng Châu, nhưng nàng còn có việc, nên chuyện này cũng chỉ có thể dừng lại.

Vào buổi tối, Lâm Dật lái xe đón Kỷ Khuynh Nhan.

Bởi vì ngày mai là thời gian buổi đấu thầu diễn ra, Kỷ Khuynh

Nhan muốn hoàn tất những công tác chuẩn bị cuối cùng, tiếp đó hai người quay trở về biệt thự Vân Thủy.

"Em nghe Viện Viện nói, anh thu mua lại toàn bộ tập đoàn Didi rồi?"

Sau khi ăn xong, hai người ngồi ở trên ghế salon, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Anh xem như đã nhìn ra, khi đó em giới thiệu Hà Viện Viện tới, chính là để nằm vùng. Tập đoàn Lăng Vân vừa có gió thổi cỏ lay, em ở bên này đều biết hết."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 374.

Chương 375. Không Được Đi Làm Bác Sĩ Phụ Khoa

"Thôi đi, làm gì có."

Kỷ Khuynh Nhan hất tóc đuôi ngựa lên, ngạo kiều nói:

"Đây đều là sự trùng hợp, tuy nhiên anh cũng kín tiếng phát đại tài, lặng yên không tiếng động thu mua toàn bộ tập đoàn Didi, khiến cho em lúc mới nghe được chuyện này, cũng bị giật nảy mình."

"Thật ra trong bóng tối tiến hành rất lâu rồi, sau đó ở trước mặt em thổi một trận ngưu bức, có phải anh rất lợi hại hay không?"

"Ừm vâng, anh hay nhất, cho anh điểm thưởng."

Ánh mắt Kỷ Khuynh Nhan híp lại thành hình trăng khuyết. Lâm Dật có thể đạt được thành tích trác tuyệt như thế, trong lòng của nàng cũng cao hứng.

"Ai nha, đều là chuyện nhỏ mà, không đáng giá nhắc tới."

"Anh thật biết đắc ý mà."

Lâm Dật thu mua tập đoàn Didi, Kỷ Khuynh Nhan cũng cao hứng theo.

"Hiện tại, toàn bộ Didi đã thành công ty con của tập đoàn Lăng Vân, ở một khối 'Ăn ở' này, 'Hành' đã làm xong, còn lại cũng là 'Ăn mặc ở'. Liên quan tới bước quy hoạch kế tiếp của tập đoàn Lăng Vân, anh có tính toán gì rồi?"

"Em nói trước đi, anh muốn nghe xem ý kiến của em."

"Không được, anh nói trước đi."

"Còn so đo như thế nữa sao?"

"Đương nhiên là quan trọng rồi."

Kỷ Khuynh Nhan đương nhiên nói:

"...Chờ đến khi anh nói xong, em lại tìm ra lỗ hổng bên trong, như vậy có vẻ em rất lợi hại."

"Em cũng quá ác rồi."

"Không có cách nào cả, em là phụ nữ nha, cho nên không nói đạo lý."

Lâm Dật ngồi dựa vào ở trên ghế salon,

"Để xác định bước kế hoạch tiếp theo, thật ra anh ngược lại muốn chờ một thời gian ngắn, nhìn xem sự phản ứng của những công ty khác."

Kỷ Khuynh Nhan trầm ngâm một lát, nói:

"Tập đoàn Lăng Vân thu mua toàn bộ công ty Didi, ở trong khối ngành nghề này đã coi như là phương án thu mua vô cùng lớn. Ở trong khối ngành nghề kinh doanh mạng Internet, thế nhưng là rất ít khi gặp."

"Nhưng mà giấy không gói được lửa, chẳng bao lâu sau sẽ có người biết chuyện công ty Didi bị thu mua toàn bộ. Như vậy ở bên trong lĩnh vực ngành nghề này, những người dồn toàn bộ sức lực vào muốn kiếm một chén canh, có thể liên hợp lại. Anh lựa chọn kế sách ám độ trần thương, đánh một ván bài phòng thủ, chính là cử động sáng suốt."

"Nếu nói đánh một ván bài phòng thủ, lời này hơi có chút nghiêm trọng."

Lâm Dật đổi tư thế, nằm ở trên đùi của Kỷ Khuynh Nhan. Nàng cũng rất tự nhiên, lùi dịch về bên cạnh ghế sô-pha, sợ Lâm Dật nằm không thoải mái.

"Em chính là muốn nhìn một chút, có bao nhiêu kẻ địch ở trong bóng tối, hoặc là có những người nào, sau đó tiêu diệt hết từng cái từng cái."

"Đây là em muốn đi theo hướng lũng đoạn nha."

"Tạm thời có ý nghĩ này."

"Anh tin tưởng em có thể thành công, em là tuyệt nhất."

Kỷ Khuynh Nhan chạm ngón tay vào trên môi của mình, sau đó lại dán lên khóe miệng của Lâm Dật.

"Cho anh một nụ hôn gió, cố lên, làm thật tốt."

"Em hôn cũng quá qua loa."

"Thỏa mãn đi, có nụ hôn gió cũng không tệ rồi."

Kỷ Khuynh Nhan cười nói:

"Lúc ban ngày, Viện Viện có gọi điện thoại cho em, nói mấy ngày nay khả năng đi Quảng Châu cùng anh Kỳ. Em dự định ngày mai hoàn thành buổi đấu thầu, chúng ta cũng trở về Quảng Châu nhìn xem, đã rất lâu rồi không có về thăm mẹ Vương."

"Chuyện này cứ nhìn tình huống rồi nói sau, bên này anh đang bận nhiều việc, không nhất định có thể dành thời gian nghỉ được."

"Không phải chuyện của công ty đều giao cho mấy người Viện Viện rồi sao? Thời gian của anh tùy ý như vậy, làm sao còn nói không có thời gian nghỉ."

"Không chạy Didi nữa, anh chuyển sang công việc mới rồi."

"Ừm, hả?"

Kỷ Khuynh Nhan có vẻ hào hứng, tò mò nhìn Lâm Dật,

"Lần này, anh lại đổi sang công tác mới gì thế?"

"Đi tới bệnh viện Hoa Sơn làm bác sĩ."

"A!!!"

Giọng điệu của Kỷ Khuynh Nhan nâng cao lên,

"Anh đi làm bác sĩ ư?"

"Đúng thế, sao em phải phản ứng mạnh như vậy?"

"Em đã rất bình tĩnh rồi đấy."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Anh đi tới trường đại học làm giảng viên, việc này thì em có thể hiểu được, nhưng anh đi làm bác sĩ, thật khó mà tin nổi."

"Không có cách nào, ai bảo anh toàn năng như vậy đây."

"Anh chỉ giỏi khoác lác, em thấy anh đi tới bệnh viên làm bên hậu cần ấy."

"Làm sao có thể, anh nhận lời mời chính là bác sĩ lâm sàng, thế mà em còn không tin thực lực của anh."

"Chủ yếu là khoảng cách có chút lớn, hơn nữa nghề thầy thuốc này cần tri thức chuyên môn rất cao, làm sao em có thể tin anh được chứ?"

"Muốn biểu diễn tại hiện trường cho em thấy một chút hay không?"

"Tốt lắm, đúng lúc để em nhìn năng lực của anh, tránh cho việc anh đi tới bệnh viện mất mặt, liên lụy đến em cũng mất mặt theo."

"Anh am hiểu nhất là bệnh tật phụ khoa, bây giờ anh sẽ giúp em kiểm tra một chút, nhìn xem có thứ gì bị sưng hay không."

Kỷ Khuynh Nhan ngơ ngác một chút,

"Lâm Dật, đồ lưu manh, anh lại bắt nạt người khác."

"Đề phòng bệnh thôi mà! Yên tâm, anh rất chuyên nghiệp, không có chút đau đớn nào hết."

"Anh mơ xuân thu đại mộng đi, hừ."

Đẩy Lâm Dật qua một bên, Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy,

"Anh đi tới bệnh viện làm bác sĩ, cụ thể là phòng ban gì?"

"Vấn đề này rất quan trọng sao?"

"Đương nhiên, nếu như anh dám đi làm bác sĩ phụ khoa, sau này em sẽ không quan tâm tới anh nữa."

Lâm Dật không nhịn được cười lên,

"Hóa ra em quan tâm là việc này."

"Em mặc kệ, dù sao em đã nói cho anh rồi. Anh đi tới bất kỳ phòng ban nào đều có thể được, tóm lại là không thể đi phòng phụ khoa."

"Được được được, nghe em."

Đạt được câu trả lời khẳng định chắc chắn của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan mới hài lòng gật đầu, sau đó đi lên phòng tắm trên lầu hai để tắm rửa.

Trên thực tế, chính bản thân Lâm Dật cũng không biết được, mình sẽ bị phân phối đến phòng ban nào.

Bởi vì cái nghề nghiệp này là do hệ thống sắp xếp, sau khi đi đến bệnh viện báo danh, mới có thể biết được cụ thể mình làm gì.

May ra có trí tuệ bậc Hiền giả gia trì, ứng phó với những bệnh nhân phòng ban khác nhau cũng không thành vấn đề.

Tuy nhiên lấy trạng thái hiện giờ của mình, đi tới cũng là một cái phòng ban rác rưởi thôi.

Sau cùng có thể làm ra bộ dáng gì, chính mình thì nói không tính, còn phải nhìn xem hệ thống ban thưởng cho cái gì.

Nhưng Lâm Dật cảm thấy, chỉ dùng thời gian một tuần để trải nghiệm nghề nghiệp thầy thuốc này, chỉ sợ có chút quá qua loa.

Bởi vì có bệnh nhân từ nằm viện, kiểm tra, phẫu thuật đến khôi phục, đều cần không chỉ khoảng thời gian là một tuần.

Mình ngược lại là không quan trọng, nhưng nếu như công tác một tuần, sau đó rời chức vị và đi trải nghiệm nghề nghiệp mới khác, thì đây là sự vô trách nhiệm lớn nhất đối với bệnh nhân.

Lâm Dật dựa vào ở trên ghế salon, tự hỏi những vấn đề liên quan tới chuyện công việc mới.

Đối với hệ thống cho mỗi một phần nghề nghiệp mới, trong lòng của mình đều vô cùng mong đợi.

Nhưng duy chỉ có nghề nghiệp thầy thuốc này quá đặc thù, cụ thể làm thế nào thì còn phải xem tình huống mà định ra.

Suy nghĩ hết những chuyện này, Lâm Dật trở về trên lầu và tắm rửa nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Khuynh Nhan dậy từ rất sớm làm bữa sáng.

Những khi ở cùng với Lâm Dật, có lẽ việc nấu bữa sáng dường như đã tạo thành một thói quen.

Nhưng cũng chỉ giới hạn trong bữa sáng, bữa trưa và bữa tối vẫn như cũ nấu nướng đáng bỏ đi.

Bởi vì không cần chạy Didi, nên sau khi đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, Lâm Dật không đi đâu mà chuẩn bị cùng nàng đi đấu thầu.

Hơn 10h00 sáng, ngay tại thời điểm Kỷ Khuynh Nhan làm hồ sơ đấu thầu, thư ký của nàng từ bên ngoài đi vào.

Nhìn thấy Lâm Dật, nữ thư ký đã không còn cảm thấy ngạc nhiên.

Nàng cũng biết rằng, mối quan hệ giữa Lâm Dật và Tổng giám đốc vẫn luôn không rõ ràng.

"Kỷ tổng, tôi đã hỏi thăm được, tập đoàn Thiên Hồng của thành phố Trung Hải cũng tham dự cuộc đấu thầu lần này."

"Tập đoàn Thiên Hồng?"

Lâm Dật lẩm bẩm một câu,

"Có phải công ty của thằng ngốc Triệu Chính Dương kia không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 375.

Chương 376. Muốn Tán Tỉnh Lương Nhược Hư?

Nữ thư ký sững sờ, nàng không nghĩ tới Lâm Dật sẽ đánh giá tập đoàn Thiên Hồng như vậy.

"Chính là cái tập đoàn Thiên Hồng đó."

Nữ thư ký nói ra:

"Nhưng lần này, Triệu Chính Dương không dùng thân phận tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Hồng để đầu tư, mà chính là dùng công ty TNHH Thiên Chính dưới cờ để đấu thầu."

"Thế mà đổi công ty con."

Kỷ Khuynh Nhan lẩm bẩm một câu,

"Hắn làm như vậy, đối với cuộc đấu thầu của bọn họ cũng không có lợi."

Trong lĩnh vực ngành nghề kiến trúc, uy tín rất được coi trọng.

Mà tập đoàn Thiên Hồng là con quái vật khổng lồ đứng sừng sững ở thành phố Trung Hải mấy chục năm nay, xét về uy tín và năng lực thì không có gì đáng nói.

Các làm của Triệu Chính Dương thực sự có chút kỳ lạ.

"Liệu có phải đây là một nỗ lực chung từ Triệu Chính Dương đứng ra đấu thầu?"

"Đúng là có cái khả năng này."

Kỷ Khuynh Nhan cũng nghĩ đến loại khả năng này,

"Nếu như dự đoán của chúng ta là thật, thì sẽ còn khó khăn hơn, không có ai bỏ gần tìm xa."

Triệu Chính Dương có thể từ bỏ bảng hiệu vàng của tập đoàn Thiên Hồng, tất nhiên là càng có nhiều tự tin cầm mảnh đất này.

Theo cách nhìn này, đối với tập đoàn Triều Dương lại càng bất lợi.

"Ngoại trừ công ty Thiên Chính ra, còn có tin tức về các nhà thầu khác không?"

Lâm Dật hỏi.

"Tập đoàn Hãn Hải của Tần gia và tập đoàn Viễn Đông, cũng tham dự cuộc đấu thầu lần này."

"Ngay cả Tần gia đều tham dự vào."

Nghe thấy mấy cái tên này, Lâm Dật mới ý thức được rằng cuộc đấu thầu lần này có vẻ thực sự lớn, nếu không thì khó có thể thu hút nhiều người như vậy.

Tập đoàn Hãn Hải của Tần gia, công ty TNHH Thiên Chính của Triệu Chính Dương, và tập đoàn Viễn Đông đã bán tòa cao ốc Song Tử cho mình.

Ở trước mặt những con quái vật khổng lồ này, tập đoàn Triều Dương lộ ra vẻ không có ý nghĩa.

"Tôi nghe nói, Tần gia cũng rất xem trọng đối với cuộc đấu thầu lần này. Có sự tham gia của ba đại bá chủ này, tỷ lệ trúng thầu của chúng ta cũng không lớn."

Có lẽ tập đoàn Triều Dương có năng lực đảm nhận một dự án lớn như vậy, nhưng xét về phương diện mạng lưới quan hệ thì còn kém rất rất nhiều.

Điều này trực tiếp quyết định mình có thể trúng thầu hay không.

Cũng mang ý nghĩa là, sự nỗ lực suốt hơn một tháng nay rất có thể trở nên vô ích, nước chảy về biển đông.

"Cái gì mà ba đại bá chủ."

Lâm Dật cười nói:

"Triệu Chính Dương cũng chỉ là tên thiếu gia ngu ngốc, không cần tính cả hắn vào trong số đó."

Kỷ Khuynh Nhan không nhịn được cười rộ lên, xem ra là Lâm Dật, thật sự không để Triệu Chính Dương vào trong mắt.

"Trước hết, cứ xem tình huống rồi nói sau."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"So sánh với bọn họ, chúng ta có ưu thế ở mặt giá cả, cũng không phải không có cơ hội nhỏ nhoi."

Kỷ Khuynh Nhan trầm ngâm một lát,

"Báo cho bên tài vụ, chuẩn bị cho tôi mấy tấm chi phiếu, một tấm 1 triệu, hai tấm 500 ngàn, năm tấm 200 ngàn, để lát nữa tôi phải dùng."

"Vâng, Kỷ tổng."

"Hiện tại mới tặng lễ, có phải hơi trễ rồi không?"

Sau khi thư ký rời đi, Lâm Dật hỏi.

"Lo trước khỏi họa nha."

Kỷ Khuynh Nhan cười nói:

"Nhưng nếu như ai đó có thể bỗng nhiên nấu cơm trưa cho em, khả năng trúng thầu sẽ càng lớn."

"Thói quen của em không có chút nào mới lạ, hơn nữa một chút chi tiết cụ thể đều không có."

"Ai nha, anh hãy vào bếp nấu cơm cho em đi."

Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy, đẩy Lâm Dật vào trong bếp,

"Anh cầm muôi nấu cơm, em sẽ phụ giúp cho anh."

"Em là nữ Tổng giám đốc, lại không đi nghiên cứu đấu thầu, mỗi ngày còn nghiên cứu nấu cơm, là vì tính đường mưu sinh sau khi nghỉ việc à."

"Đúng thế, chờ đến khi em thất nghiệp, hai chúng ta cũng tìm một ngõ hẻm đi bán cơm chiên trứng."

Lâm Dật cười cười không nói chuyện, bắt đầu cùng với Kỷ Khuynh Nhan bận rộn nấu cơm trưa, rất có hương vị của một đôi vợ chồng trở về nhà.

Sau khi ăn xong, Kỷ Khuynh Nhan cầm lấy hồ sơ đấu thầu, và đi tới tòa cao ốc tổ chức đấu thầu trong thành phố cùng với Lâm Dật.

Vừa đỗ xe xong, hai người tình cờ bắt gặp một chiếc Rolls-Royce Phantom đứng ở bên cạnh.

"Hình như là xe của thằng ngốc Triệu Chính Dương kia."

Lâm Dật lẩm bẩm một câu.

Hai người mở cửa xe, vừa hay nhìn thấy Triệu Chính Dương và Khúc Nam bước xuống.

Lâm Dật xoay tay một cái, ôm lấy vòng eo của Kỷ Khuynh Nhan. Nàng liếc mắt nhìn Lâm Dật, nhưng cũng không nói gì.

Triệu Chính Dương sầm mặt lại, biểu lộ có chút không tự chủ được.

"Anh Lâm, làm gì phải như vậy chứ, coi tôi chưa từng nhìn thấy phụ nữ không bằng."

"Phụ nữ thì tự nhiên gặp qua, nhưng chắc chắn chưa nhìn thấy người xinh đẹp thế này. Đáng tiếc, Triệu tổng không có cơ hội."

"A, tôi đã không còn hứng thú đối với cô ấy nữa, anh vẫn nên giữ lại cho riêng mình đi."

"Có chuyện gì thế? Chẳng lẽ có đối tượng mới rồi?"

Lâm Dật cười ha hả nói:

"Đối phương tên gọi là gì? Có cần tôi thăm dò giúp một chút không? Loại vật như nón xanh này, đội nhiều cũng không tốt."

"Ha ha, tôi tự nhận nói không lại với anh, cũng không muốn phân cao thấp với anh ở phương diện này."

Triệu Chính Dương nói ra:

"Ngược lại là cuộc đấu thầu này, tôi khuyên các vị không nên tham gia đấu thầu nữa, không có cơ hội."

Lâm Dật nhún vai,

"Thời điểm trước khi thưa kiện, không phải anh cũng nói như vậy à."

Triệu Chính Dương híp mắt, trên mặt hiện lên nét lạnh lùng.

"Lần trước là do tôi sơ suất, nhưng lần này, các người sẽ không có bất kỳ cơ hội nào."

"Vậy thì chúng ta rửa mắt mà chờ đợi."

Nói xong, Lâm Dật ôm vòng eo Kỷ Khuynh Nhan, đi thẳng về phía trung tâm buổi đấu thầu.

"Triệu tổng, chờ sau cuộc đấu thầu này, chúng ta phải đánh hắn một trận."

"Ừm, mềm không được, thì phải cứng rắn!"

Triệu Chính Dương đưa mắt nhìn đồng hồ,

"Đi thôi, thời gian không sai biệt lắm. Chuyện đấu thầu này, tôi còn phải tìm Lương thị trưởng tâm sự, tranh thủ nói chết dự án này. Bất kể là Tần gia hay là tập đoàn Viễn Đông, bọn họ đều sẽ biến thành vật làm nền cho chúng ta."

"Triệu tổng, nghe nói Lương thị trưởng mới nhậm chức, gương mặt và dáng người đều tuyệt hảo, hơn nữa còn là người từ Yến Kinh tới. Ngoại trừ thân phận công khai bên ngoài, sợ rằng lực lượng gia tộc đứng sau lưng nàng sẽ còn đáng sợ hơn."

"Điều này còn phải nói? Còn trẻ như vậy mà có thể ngồi ở vị trí cao, hơn nữa còn chấp chưởng một khối lĩnh vực kinh tế này, đã không phải là đáng sợ đơn giản như vậy."

Triệu Chính Dương nói ra:

"Tuy nhiên tôi suy đoán, có lẽ là cô ta đến đây để mạ vàng, ngốc không được bao lâu thời gian."

Khúc Nam cười hắc hắc,

"Cho nên ngài phải nhanh chóng xuống tay."

"Yên tâm, tôi tâm lý nắm chắc."

"Vậy để tôi gọi người chuẩn bị hoa hồng."

Đúng lúc này, một tiếng gầm rú truyền đến, là một chiếc Bentley màu đen từ đằng xa chạy tới.

Hai người theo bản năng nhìn qua, Khúc Nam nói:

"Triệu tổng, hình như là xe của Vương Ma Tử."

"Nói thế nào nhỉ, dù sao cũng là đồng bọn hợp tác của chúng ta."

Chẳng mấy chốc, chiếc Bentley màu đen đỗ lại ở trước mặt hai người.

Vương Ma Tử, Nghiêm Bưu và Trương Ngạo lần lượt bước xuống xe.

"Chú Vương, chú tới thật là đúng lúc, chúng ta cùng nhau vào đi."

Triệu Chính Dương khách khí nói.

"Thật ra tôi đã tới từ sớm, nhưng nhìn thấy cậu nói chuyện phiếm với người khác, nên không có đi tới ngay."

Vương Ma Tử nói ra:

"Chính Dương, cậu cũng quen biết Lâm Dật?"

Triệu Chính Dương và Khúc Nam liếc nhau một cái,

"Chú Vương, chú cũng nhận biết Lâm Dật?"

"Nào chỉ là nhận biết, còn có thù oán không nhỏ đây."

Vương Ma Tử hừ lạnh nói.

"Này sao lại thế này? Nói cho tôi nghe qua một chút, tôi và hắn ta cũng có thù oán không nhỏ."

Vương Ma Tử nháy mắt ra hiệu cho Trương Ngạo. Hắn vén lên áo lên, ngoại trừ hình xăm ra thì còn có một mảnh vết sẹo hình thù tạp nham.

"Đây là có chuyện gì?"

"Một tháng trước, giữa chúng ta đã xảy ra xung đột ở câu lạc bộ đêm, vết sẹo trên người này chính là do Lâm Dật đâm."

Trương Ngạo sắc mặt lạnh lùng nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 376.

Chương 377. Dùng Sắc Đẹp Dụ Dỗ Căn Bản Không Có Tác Dụng

"Không phải chứ."

Vẻ mặt của Triệu Chính Dương bất ngờ: "Thực lực của anh Trương tôi biết rõ, làm sao có thể bị hắn ta đâm được chứ? Thực lực của anh cũng không phải người bình thường có thể so sánh được."

"Là tôi đánh giá thấp hắn ta, thân thủ của hắn ta rất tốt, quả thực tôi không phải là đối thủ của hắn ta."

Triệu Chính Dương nhíu nhíu mày, chuyện này khiến cho anh ta có sự hiểu biết hoàn toàn mới về thực lực của Lâm Dật.

Trương Ngạo là thuộc hạ của Vương Ma Tử, anh ta là một tay đánh đấm nổi danh, thực lực còn mạnh hơn vệ sĩ của Triệu Chính Dương, nhưng cho dù là như thế, vẫn bị Lâm Dật đánh thành thế này.

Như vậy xem ra thực lực của Lâm Dật dường như đã đạt đến một trình độ rất cao.

Còn mạnh hơn cả trong tưởng tượng của mình!

"Chú Vương, chuyện này cũng đã qua lâu như vậy rồi, anh ta vẫn còn sống yên lành, chẳng lẽ chú không nghĩ tới chuyện ra tay sao? Như vậy cũng không giống như tác phong làm việc của chú." Triệu Chính Dương nói.

"Tôi đã muốn ra tay từ lâu, nhưng giữa chúng ta có hợp tác, tôi sợ ảnh hưởng đến hạng mục lần này nên mới dứt khoát áp chế xuống, muốn đợi đến khi đấu thầu kết thúc rồi sẽ nói một chút đạo lý với cậu ta."

"Ha ha, vậy hôm nay thật sự là một mũi tên trúng hai con nhạn." Triệu Chính Dương nói: "Đến khi vụ đấu thầu này xong chúng ta sẽ đi xử lý hắn ta."

"Tôi đã chờ lâu lắm rồi, cuối cùng cũng đợi đến ngày này."

…

Tới gần lúc mở thầu, ở sảnh chờ của trung tâm đấu thầu, người đã ngồi chật ních.

Sau khi Kỷ Khuynh Nhan chào hỏi với một số người quen, cô ấy chuẩn bị tìm một chỗ ngồi chờ mở thầu.

Nhưng buổi đấu thầu này quá nhiều người, muốn tìm một cái ghế trống cũng rất khó, chứ đừng nói là hai cái.

"Lão Lâm, hai người cũng tới đầu thầu à."

Nhìn thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, Tần Hán đi tới: "Đừng đứng ở đây nữa, tôi dẫn hai người đến phòng VIP."

"Nơi này còn có phòng VIP nữa à?"

"Phòng VIP là tên gọi tắt." Tần Hán cười ha ha nói: "Chúng tôi có quan hệ rất tốt với người ở đây, bọn họ giữ lại cho tôi một căn phòng họp cỡ nhỏ, những người có mặt mũi giống như chúng ta đều đến đó đợi mở thầu."

"Thật biết làm màu, nếu không có mặt không có mũi thì đó là thi thể rồi, hẳn là nên đến lò hỏa táng."

"Tôi thấy cậu là đang ganh tị thì có."

Tần Hán cười ha ha, dẫn theo Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đi tới căn phòng họp cỡ nhỏ cách đó không xa.

Ghế ngồi đã được đổi thành chất liệu da, còn chuẩn bị trà nước, đãi ngộ đề cao không biết bao nhiêu lần.

Nhìn thấy trường hợp như vậy, trong lòng Kỷ Khuynh Nhan có chút buồn bã.

Mặc dù bình thường, nhìn có vẻ mọi người đều được đãi ngộ như nhau.

Nhưng ở trình độ cao hơn, khoảng cách đẳng cấp được phản ánh rõ ràng hơn.

Vừa rồi cô ấy có chào hỏi mấy người bạn, giá trị bản thân đều đáng giá vài tỷ, tổng hợp thực lực không hề yếu hơn so với tập đoàn Triều Dương, nhưng bọn họ đều ngồi trên ghế dài giống như trong công viên, cẩn thận mà căng thẳng chờ mở thầu.

Nhưng đến trình độ như Tần Hán, đãi ngộ lại hoàn toàn khác hẳn.

Hơn nữa đây còn là trung tâm đấu thầu thành phố Trung Hải, một tổ chức chính quy.

Nếu như đổi thành tổ chức tư nhân, vậy thì sẽ bị chia làm đủ loại khác biệt.

Sự chênh lệch hiện ra rõ ràng ở đây.

Nhưng mà rất nhanh Kỷ Khuynh Nhan đã nghĩ thông suốt rồi, với trình độ của mình, có lẽ là không thể nào đến nơi này.

Nhưng Lâm Dật chắc chắn có tư cách, cho nên mình cũng không quan trọng.

"Tổng giám đốc Lâm tới rồi!"

Nhìn thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đi đến, một người đàn ông trung niên tới chào hỏi.

Mắt nhìn thấy người nói chuyện, Lâm Dật vẫn còn chút ấn tượng, hình như là phó giám đốc La Vạn của tập đoàn Viễn Đông.

Chính anh ta là người xử lý thủ tục nhận mua tòa tháp đôi cho mình.

"Chào, phó giám đốc La." Lâm Dật cười nói chào hỏi.

"Tổng giám đốc Lâm, vốn dĩ tôi cảm thấy tập đoàn Viễn Đông còn có thể cạnh tranh một chút, nhưng bây giờ, tập đoàn Lăng Vân của ngài tới rồi, một chút trò chơi cũng không có cho chúng tôi."

"Phó giám đốc La hiểu lầm rồi, lần này không phải tập đoàn Lăng Vân của chúng tôi đấu thầu, là tập đoàn Triều Dương của bạn gái tôi."

Vẻ mặt của Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng, cô còn chưa đồng ý với anh, thế mà anh đã nói bậy rồi.

La Vạn lộ ra một nụ cười sâu xa.

"Tổng giám đốc Kỷ cũng là một người đẹp nổi danh trong giới, không ngờ lại cùng anh Lâm ở bên nhau, thật sự là trai tài gái sắc, chúc mừng chúc mừng."

Trên mặt của Kỷ Khuynh Nhan hiện lên một màu đỏ ửng xấu hổ như thiếu nữ, xinh đẹp động lòng người.

"Phó giám đốc La quá khen rồi." Kỷ Khuynh Nhan dịu dàng nói: "Hi vọng ngài có thể thủ hạ lưu tình, đừng để chúng tôi thua quá thảm."

"Lần đấu thầu này có sự giúp đỡ của tổng giám đốc Lâm, tập đoàn Triều Dương sẽ không gặp bất lợi gì đâu, lời này là tôi nói mới đúng."

"Phó giám đốc La, xem ông nói gì kìa, tại sao lại đề cao khả năng của người khác, hạ uy phong của chính mình như vậy chứ." Tần Hán bóc phốt nói: "Tập đoàn Lăng Vân của lão Lâm thật sự là có chút ghê gớm, nhưng chúng ta cũng không kém, cứ làm là được rồi."

"Tần thiếu gia, ngài thật là biết trêu đùa chúng tôi." La Vạn cười nói:

"Tổng giác đốc Lâm đã bỏ ra mười tám tỷ để mua toà tháp đôi này, nếu chiến tranh giá cả với chúng tôi, tập đoàn Viễn Đông của chúng tôi cũng chịu không nổi."

"Mẹ nó! Cái này thật đúng là có vấn đề.” Tần Hán nói: "Lão Lâm, mặc dù quan hệ của chúng ta tốt, nhưng đứng trên thương trường thì phải nói chuyện thương trường, chuyện này anh không nhường cho cậu đâu, nếu không cha anh sẽ lột da anh mất."

"Không sao cả, trên thương trường không có quan hệ tình cảm gì cả, cho dù lần này thua anh, tôi cũng sẽ không ghi hận trong lòng." Lâm Dật nói lời thâm tình vỗ vỗ vai của Tần Hán: "Cố lên, tôi tin anh làm được."

"Mẹ nó! Lại chiếm tiện nghi của tôi."

Vui cười giận mắng nói chuyện vài câu, ba người ngồi ở ba nơi khác nhau.

Cho dù quen biết lẫn nhau, nhưng trong buổi đấu thầu, mọi người đều là kẻ địch, phải làm rõ quan hệ thù bạn.

Kỷ Khuynh Nhan cầm điện thoại gọi điện, Lâm Dật liếc mắt nhìn, khi thấy ba chữ thị trưởng Lương ở chỗ người liên hệ, trong lòng anh lập tức sinh nghi.

Chẳng lẽ hạng mục này là Lương Nhược Hư nắm giữ?

Nếu thật sự là như vậy, hạng mục này dễ nói chuyện rồi.

Nhưng điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan không kết nối được, bị Lương Nhược Hư tắt máy.

Vài giây sau, Kỷ Khuynh Nhan bấm gọi lại cho Lương Nhược Hư, vẫn giống như vừa rồi, mới vài giây thì bị tắt máy.

"Sao vậy, không nghe à?"

"Có thể là vì tránh hiềm nghi nên không nghe điện thoại của em, chi phiếu đã chuẩn bị có thể không phát huy được tác dụng."

Nói rồi, Kỷ Khuynh Nhan lại cầm điện thoại lên, chuẩn bị gọi điện thoại cho những người khác.

"Đã không nghe, em còn gọi điện thoại cho cô ta làm gì nữa."

"Ngoại trừ cô ta, vẫn còn có các lãnh đạo khác nữa, chỉ cần có thể đưa tiền ra ngoài, lúc đánh giá hồ sơ dự thầu, có thể phá lệ mà quan tâm một chút tới chúng ta, đối thủ cạnh tranh mạnh như vậy, nhiều lễ thì không bị trách."

"Nghĩ như vậy thì em sai rồi." Lâm Dật nói: "Thay vì cho Lương Nhược Hư một triệu, chi bằng cho cô ta ba triệu, tặng quà phải tặng đúng người."

"Nhưng mà ngay cả mặt cô ta em cũng chưa gặp được."

"Đừng có gấp, anh ra ngoài đi dạo, xem có thể nhìn thấy cô ta hay không."

"Anh đi có được không? Nếu không để em đi cho."

"Em đi không thích hợp, em là lão đại của tập đoàn Triều Dương, nếu để người có ý xấu nhìn thấy hai người ở cùng nhau, cho dù cuối cùng có trúng thầu, cũng sẽ bị làm ầm ĩ lên, thậm chí còn có thể mất hiệu lực đấu thầu, đây chính là lý do cô ta tránh hiềm nghi."

"Được thôi, nhưng anh cũng đừng cưỡng cầu." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Nhiều người như vậy cũng tham gia vào, cho dù không trúng thầu, cũng là chuyện đương nhiên."

"Yên tâm, trong lòng anh có tính toán."

Lâm Dật vỗ vỗ bả vai của Kỷ Khuynh Nhan, ra hiệu cô yên tâm, sau đó một mình đi ra ngoài.

Từ phòng họp nhỏ đi ra, Lâm Dật cũng cầm điện thoại lên, gửi một tin nhắn wechat cho Lương Nhược Hư.

"Cô ở trung tâm đấu thầu à?"

Không lâu sau, Lương Nhược Hư gửi đến tin nhắn trả lời.

"Tại sao anh biết?"

"Cô ở phòng nào vậy, có chút việc muốn nói với cô."

"Phòng 408, nhưng anh đừng vào, đến rồi thì nói với tôi một tiếng, trong văn phòng có người."

"Năm phút sau cô ra là được, tôi đang đi đến chỗ cô đây."

"Được."

Bỏ điện thoại vào túi, Lâm Dật nhìn thấy Tần Hán từ phía sau đi tới.

"Lão Lâm, thằng nhóc nhà cậu đi đâu vậy, không phải là muốn đi cửa sau đấy chứ."

"Anh chuyên theo đuôi đấy à."

"Hạng mục này là tình thế bắt buộc của nhà họ Tần chúng anh, anh nhất định phải theo sát một chút, đề phòng cậu giở trò."

"Đệt, con người anh sao vậy."

Lâm Dật hết cách với Tần Hán, chỉ có thể để anh ta đi theo.

"Lão Lâm, anh khuyên cậu nên thu lại ý đồ xấu của đó đi, người nắm giữ hạng mục này là thị trưởng Lương, cô ta cũng không phải người bình thường, mà là người rất lạnh lùng, hơn nữa tính khí cũng không tốt, dùng sắc đẹp dụ dỗ căn bản không có tác dụng, cẩn thận ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, tự đâm đầu vào tường."

"Cậu vẫn luôn dựa vào thực lực nói chuyện, làm sao lại làm chuyện đó."

"Là anh em nên tôi chỉ là nhắc nhở cậu một chút, tôi cũng không muốn thấy cậu mất mặt."

Hai người cùng nhau lên lầu, vừa mới đi đến đầu cầu thang, cả hai dừng bước, Tần Hán nói:

"Nè, cậu chờ chút, đó không phải là thằng cháu trai Triệu Chính Dương kia sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 377.

Chương 378. Lòng Người Đáng Sợ

“Theo như đức hạnh của hắn ta, đoán là lại tới để đi cửa sau rồi." Tần Hán lại buông thêm vài câu chửi rủa: "Nhưng bó hoa hồng trên tay hắn ta là có ý gì đây."

“Chuẩn bị để tới theo đuổi người ta sao?" Lâm Dật cười ngả ngớn: "Một tên ngốc như cậu ta thật thích làm mấy trò mèo này."

“Chính là cái tính cách thích làm lố của hắn ta, nhưng phàm là những người phụ nữ thông minh, sẽ không bao giờ nhòm ngó tới."

“Cộng một like!"

Thấy Lâm Dật và Tần Hán đi tới, Triệu Chính Dương đứng bật dậy.

“Rất tiếc phải nói lời xin lỗi mấy người, tới muộn mất rồi." Anh ta vừa nói vừa nhún vai.

“Sao đấy? Anh hẹn thị trưởng Lương ra đây rồi sao?" Tần Hán hỏi.

“Cái đó thì không, nhưng chỉ là tôi đã canh giữ ở đây rồi, phàm là chuyện gì cũng phải có trước có sau, không đúng sao?"

“Ồ xem ra anh cũng là người có đầu óc đấy chứ, tôi cứ nghĩ anh chỉ là con chó gặm xương đi theo đuổi người ta thôi chứ." Tần Hán không ngừng châm chọc.

“Gì cơ? Lẽ nào là ghen tị với tôi sao?" Triệu Chính Dương cười lớn: "Với thanh thế từ Trung Hải đến Hoa Hạ của nhà họ Triệu chúng tôi, lẽ nào tôi lại không thể ư?"

“Xấu đau xấu đớn, còn không biết ngại mà nói mấy câu đó."

“Đạt tới đẳng cấp như chúng tôi, việc theo đuổi một người chẳng còn là vấn đề mặt mũi nữa." Triệu Chính Dương đáp: "Môn đăng hộ đối mới là điều quan trọng."

“Môn đăng hộ đối cái quần què, anh nghĩ những mối quan hệ của nhà họ Tần chúng tôi chỉ là để trang trí thôi sao?"

“Có phải danh hão hay không, đợi lát nữa sẽ rõ."

Két...!

Lúc mà hai người này đang đấu võ mồm thì cửa phòng 408 mở ra.

Từ trong căn phòng, Lương Nhược Hư mặc bộ đồng phục màu đen bước ra, đầu tiên là thấy Lâm Dật.

Nhưng sự xuất hiện của Tần Hán và Triệu Chính Dương làm cô ấy không khỏi ngạc nhiên.

Sao mà tụ tập cả đám như thế này?

Nhìn thấy Lương Nhược Hư, Tần Hán và Triệu Chính Dương đều bị vẻ đẹp của Lương Nhược Hư hớp hồn.

Ngoài Kỷ Khuynh Nhan ra thì không ai có thể sánh bằng.

“Thị trưởng Lương, cái này là tôi đặc biệt chuẩn bị cho em.”

“Anh kia, có thể tránh ra một chút không, cô ấy ra đây để gặp tôi."

Triệu Chính Dương chưa kịp nói xong câu, Lâm Dật đã đi thẳng lên trước, đưa tay ôm lấy eo của Lương Nhược Hư rồi kéo đi dần càng xa trước ánh mắt đờ đẫn của hai người phía sau.

“Vãi…"

Tần Hán chết lặng, cái quái quỷ gì xảy ra trước mắt vậy?

Triệu Chính Dương cũng lặng người.

Cứ thế bị cướp đi rồi?

Chuyện này bắt đầu từ khi nào?

Thấy Lâm Dật dắt theo Lương Nhược Hư rời đi trước mắt, Tần Hán rút điện thoại ra, lặng lẽ xoay người rời đi.

“Bố, vụ đấu thầu coi như xôi hỏng bỏng không rồi."

“Hỏng rồi? Bây giờ mới mấy giờ? Cuộc đấu thầu đã kết thúc rồi ư?"

“Không phải, bị nội bộ phủ quyết rồi."

“Nực cười, nhà họ Tần chúng ta còn chưa có tư cách quyết định vụ này, ai có thể có cái bản lĩnh lớn như thế cơ chứ? Lòng dạ sắt đá, ngọt lạt không vào như thế."

“Lâm Dật nắm thóp Lương Nhược Hư rồi."

Đầu dây bên kia lặng yên vài giây.

“Người anh em này của con, thật không đơn giản."

…

Bị Lâm Dật ôm vào lòng, Lương Nhược Hư có chút hoảng hốt, hoàn toàn không ngờ rằng anh lại to gan tới vậy.

“Làm cái gì đấy?" Giọng điệu Lương Nhược Hư đanh thép, cố gắng gạt tay của Lâm Dật ra khỏi người mình.

“Phối hợp một chút nào!" Lâm Dật cười khửa khửa nói: "Cái tên ngốc cầm theo bó hoa hồng phía sau kia đang muốn theo đuổi cô, tôi chỉ muốn cho anh ta biết khó mà lui."

“Những việc này tôi còn cần anh giúp sao?" Lương Nhược Hư không hề tỏ ra cảm kích.

“Đương nhiên rồi, đối phó với một kẻ như anh ta, một mình cô ngàn vạn lần không nổi đâu."

“Vậy nhưng bây giờ đã tới cửa thang máy rồi, anh còn ôm lấy tôi là có ý gì đây hả?"

“Ớ, bệnh nghề nghiệp thôi." Lâm Dật cười khoái chí.

“Nói nhanh đi! Tìm tôi có chuyện gì? Muốn thông qua hạng mục hay duyệt khoản vay?"

“Tiền thì đủ rồi, cũng không thẩm định gì." Lâm Dật đáp.

“Tôi tới để đấu thầu, phiền cô đi cửa sau giúp tập đoàn Triều Dương, chúng tôi có thể đảm bảo năng lực và uy tín, khẳng định có thể hoàn thành nhiệm vụ với chất lượng tốt nhất, nhưng gói thầu lần này phải cần tới sự giúp sức của cô."

“Anh nghĩ rằng tôi là hạng người thấy tiền sáng mắt sao? Hay anh cho rằng với mối quan hệ của chúng ta, tôi có thể lấy công làm tư để giúp anh?"

“Ở đất Hoa Hạ này, quy tắc của trò chơi nó là như vậy đấy." Lâm Dật cười rồi nói tiếp: "Trong số những người mà tôi gặp qua ở vị trí này, cô là người trẻ nhất, nhưng những thủ đoạn vận hành trong đó, già trẻ gì đều biết. Có điều tôi dám khẳng định, cô tới đây là vì muốn theo đuổi danh vọng, nhưng giờ chung quy vẫn chỉ là một chức phó, cho tôi thêm một chút thời gian, sau hai năm sẽ giúp cô lên chính."

Cái nhìn sâu sắc táo bạo và sắc sảo của Lâm Dật khiến Lương Nhược Hư thấy được cái gì gọi là lòng người đáng sợ.

Mồm thì luôn nói sẽ không lấy công làm tư, nhưng bản thân có thể vươn tới vị trí như ngày hôm nay, có lẽ là việc lấy công làm tư ghê nhất rồi.

“Sau đó thì sao, ngoài gói thầu này ra còn việc gì nữa không?" Lương Nhược Hư e ngại hỏi.

“Ờ…" Lâm Dật ngẫm nghĩ vài giây: "Eo khá mềm đấy, hơi thừa thịt."

Vừa nói Lâm Dật vừa nhanh chân rời đi, bằng không lại bị đánh chết mất.

Lương Nhược Hư vẫn đứng đó, không ngừng tự vấn bản thân: "Có thịt thừa thật sao?"

…

Nói chuyện với Lương Nhược Hư xong, Lâm Dật trở lại phòng hội nghị, phát hiện Tần Hán và Triệu Chính Dương đều ở đây.

Tần Hán thì không sao, việc đấu thầu lần này đối với sự nghiệp lớn lao của nhà họ Tần cũng không có ảnh hưởng gì mấy.

Nhưng sắc mặt Triệu Chính Dương lúc này không được dễ coi cho lắm, bầm tím luôn.

“Ngài Lâm thật sự là lợi hại, vậy mà còn có thể thông đồng cùng thị trưởng Lương, tôi thực sự tiếc thay cho tổng giám đốc Kỷ đấy."

“Ồ, phải không? Anh đang nói về cái gì vậy?"

“Tôi đã tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ anh còn muốn giảo hoạt? Là sợ tổng giám đốc Kỷ biết anh bắt cá hai tay hay sao?"

Kỷ Khuynh Nhan có chút không hiểu tình huống, Lâm Dật rốt cuộc đã làm gì?

“Tổng giám đốc Kỷ, vừa rồi tôi thấy Lâm Dật và thị trưởng Lương tay trong tay rời đi, xem ra anh ta không phải là người đáng tin đâu." Triệu Chính Dương vui như mở cờ, nói.

“Tổng giám đốc Triệu, nếu anh nói như vậy, thật không có ý nghĩa gì rồi." Kỷ Khuynh Nhan lạnh lùng nói: "Lâm Dật đến thị trưởng Lương là ai còn không biết, vậy mà ngay cả những lời vu khống này anh cũng nói ra được, thật buồn cười."

Tần Hán không thể không giơ ngón tay cái lên cho Lâm Dật 1 like, vẫn là lão Lâm lợi hại!

Không cần tự mình giải thích, tổng giám đốc Kỷ căn bản không tin.

Ông đây sau này cũng sẽ tìm một cô gái như vậy!

Lâm Dật nhún nhún vai với Tần Hán.

“Tổng giám đốc Kỷ, nếu như không phải tôi tận mắt nhìn thấy, em cảm thấy tôi có thể nói ra những lời như vậy sao, chẳng lẽ ngay cả nhân phẩm của tôi, cũng không đáng được em tin tưởng sao?"

“Không tin được."

Theo góc nhìn của Kỷ Khuynh Nhan, lời nói của Triệu Chính Dương hoàn toàn là bịa đặt!

Hai người họ hoàn toàn không quen biết, làm sao có thể này nọ với nhau.

Cho dù muốn đặt điều cho Lâm Dật, cũng phải nghĩ một lý do đáng tin cậy chứ.

Chiêu trò quá kém!

“Được rồi, không cần để ý tới anh ta nữa, một tên chó điên như anh ta, gặp ai cũng cắn, chúng ta làm tốt chuyện của mình là được rồi." Lâm Dật an ủi nói.

“Em ghét nhất chính là hạng người như anh ta."

“Không trách được, ai bảo anh quá ưu tú, bị người ta ghen tị cũng là chuyện bình thường mà thôi."

“Ha ha, anh Lâm quả thật ưu tú, ưu tú đến độ ngay cả người của tôi cũng dám động thủ, thật là hậu sinh khả úy."

Nghe thấy tiếng nói bất thình lình, Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan và Tần Hán ba người đồng loạt quay đầu lại.

Không khỏi ngạc nhiên nhìn thấy từ bên ngoài bước vào là một người đàn ông trung niên mặc áo vải lanh.

“Vương Ma Tử, ông mà cũng tới đây sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 378.

Chương 379. Bác Sĩ Lâm Online

“Tần thiếu gia, thật là trùng hợp!" Vương Ma Tử nói một câu xem như chào hỏi.

“Hạng mục gói thầu thị chính, có gì liên quan tới ông đâu nhỉ?" Tần Hán hỏi.

“Quả thực là không liên quan tới tôi, nhưng tôi cảm thấy hạng mục này không tồi chút nào, nên đã hợp tác với giám đốc Triệu đây."

“Ông còn muốn làm bất động sản sao? Cảm thấy mình đủ năng lực sao?"

Vương Ma Tử không hề tức giận, cười đáp: "Hiện giờ những dự án bất động sản, có một cái tính một cái, có mấy cái sạch sẽ đây? Chúng tôi tham gia vào vụ này, cũng gọi là hợp tình hợp lý mà nhỉ?"

Tần Hán nhún vai: "Ông muốn làm gì, tôi chắc chắn là quản không nổi, nhưng cũng nên nói, tôi đã nói với Trương Ngạo rồi, Lâm Dật là anh em của tôi, mấy người tốt nhất nên từ bỏ mấy ý đồ đó đi, mọi người đều là thương nhân, đều lăn lộn vì tiền, đừng làm ra mấy chuyện không vui."

Nghe tới đây, Kỷ Khuynh Nhan có chút ngạc nhiên.

Chưa từng nghĩ tới Lâm Dật lại đi lại với mấy tên côn đồ này.

Phát giác được cảm xúc dao động của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật vỗ nhẹ bả vai Kỷ Khuynh Nhan, ý là bảo cô ấy yên tâm.

“Đấu thầu sắp bắt đầu rồi, em đi ra ngoài chuẩn bị trước đi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa."

Kỷ Khuynh Nhan nắm lấy tay Lâm Dật: "Còn anh thì sao?"

“Sau khi anh xử lý xong mấy việc trước mắt, sẽ đi tìm em."

“Hay là anh đi cùng em đi, đừng ở lại đây."

“Lão Tần còn ở đây, anh làm sao có thể bỏ rơi anh ấy được." Lâm Dật nhìn Kỷ Khuynh Nhan với vẻ kiên định, khiến cô an tâm: “Cứ như bình thường, lo cho cuộc đấu thầu của em đi, không cần lo cho anh, nhanh đi đi."

“Vậy anh phải cẩn thận đấy!"

Cũng bởi vì có quan hệ với Tần Hán, Kỷ Khuynh Nhan cũng biết rằng mình không thể gọi Lâm Dật cùng đi.

Nhưng đối với sự an toàn của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan không quá lo lắng.

Nơi này là trung tâm đấu thầu thành phố, thuộc địa phận thị chính, những người này có to gan lớn mật đến đâu cũng không dám động thủ ở chỗ này.

“Ừm, đi đi!"

Nói xong, Lâm Dật nhìn La Vạn ngồi trong góc, cười nói: "Phó giám đốc La, sắp tới giờ đấu thầu rồi, các người cùng nhau đi ra ngoài chuẩn bị đi."

“Được rồi, tôi và tổng giám đốc Kỷ sẽ cùng đi ra ngoài."

La Vạn là một thương nhân chính trực, nào đã từng trải qua những thương trận như vậy.

Tổng giám đốc Lâm thật sự là người không hề đơn giản.

Việc kết thù với Triệu Chính Dương, Vương Ma Tử nếu bị truyền ra ngoài, chuyện này đủ để rúng động Trung Hải.

Nhìn thấy người không liên quan từ phòng họp đi ra, Vương Ma Tử chắp tay, nhìn Tần Hán, nói:

“Cậu bảo tôi không truy cứu việc này cũng được, nhưng những vết thương trên người Trương Ngạo, lẽ nào cứ vậy mà bỏ qua?"

“Anh ta chạy tới giả bộ giúp Lý Khánh Phong tính toán, năng lực không đủ bị hành hạ ngược lại thôi, bây giờ các người lại tìm đến báo thù, tính ỷ đông hiếp yếu hay gì?"

“Đây là quy tắc trên giang hồ rồi, từ đầu chí cuối chúng tôi đều làm theo như vậy."

“Vậy được, chúng ta cứ theo quy tắc giang hồ mà triển." Tần Hán chỉ tay về phía Vương Ma Tử mà nói: "Ông bảo cả Triệu Chính Dương theo cùng, chúng ta tìm chỗ nào đó giải quyết cho ra ngô ra khoai, ai không đi thì gọi một tiếng papa."

“Anh nhìn thử xem mớ rắc rối này không vui vẻ gì cho cam." Vương Ma Tử cười nói.

“Đến tầm này tuổi rồi, ai lại đi nói chuyện đánh đánh giết giết, giang hồ kia là nhân tình thế thái à."

“Nhân tình thế thái?" Tần Hân cười trừ: "Ông nói chuyện nhân tình thế thái với tôi vậy là đẳng cấp của ông không bằng tôi rồi."

Sắc mặt Vương Ma Tử trầm xuống, trước đó ông ta còn lấy tâm thế của một trưởng bối mà đối mặt với Tần Hán. Nhưng sau khi nghe Tần Hán nói mình đẳng cấp không đủ, thì có chút khống chế không nổi cảm xúc.

“Vương Ma Tử tôi lăn lộn bao nhiêu năm, anh lại nói tôi không hiểu nhân tình thế thái, có phải là rất nực cười hay không?"

Tần Hán dựa vào lưng ghế, chân bắt chéo.

“Căn bản chúng ta không cùng một loại người, ông muốn chơi trò nhân tình thế thái gì chứ? Cần nói thêm, chỉ có sự tương quan lực lượng, đồ chơi mới là nhân tình thế sự, nếu như gặp phải kẻ ở đẳng cấp cao hơn, ông nghĩ rằng người ta có để ý tới ông không?"

“Nhưng mà tối thiểu thì nhà họ Tần vẫn chưa đạt tới cái đẳng cấp đó."

“Vẫn là câu nói lúc nãy, nếu như muốn báo thù, chúng ta sẽ đấu một trận. Còn nếu ông dám giở trò mờ ám gì đó, cả nhà ông hãy chờ đấy."

“Con mẹ nhà anh đang nói chuyện với ai đấy...?

“Cút ra ngoài!"

Tiếng chửi bới của Trương Ngạo bỗng im bặt sau khi bị Lâm Dật ngắt lời, không dám hó hé thêm lời nào.

“Ha ha!..."

Vương Ma Tử cười lớn: "Hôm nay chúng tôi tới đây đấu thầu, chứ không phải đi đánh nhau, mấy chuyện vụn vặt này để sau từ từ nói. Dù sao thì tôi cũng có thời gian mà."

“Vậy thì từ từ hẵng giải quyết." Tần Hán nghiền ngẫm: "Nhưng tôi khuyên các người, gói thầu này đừng nhúng tay vào, không có phần nữa đâu."

Vương Ma Tử quay qua nhìn Triệu Chính Dương, muốn biết rằng đã có chuyện gì.

Người phía sau thủ thỉ vào tai ông ta mấy câu, sắc mặt ông ta biến đổi không ngừng, cuối cùng thì rời khỏi phòng hội nghị với bộ dạng bực tức.

“Một đám ngu dốt!" Tần Hán chửi với theo.

“Tức giận như vậy làm gì? Không đáng." Lâm Dật vỗ bả vai Tần Hán: "Tối nay hẹn lão Lương và lão Cao cùng đi ăn bữa cơm!"

“Chỉ là bữa cơm đơn thuần à?"

“Chứ anh muốn làm cái quần què gì nữa?"

“Nên tổ chức cái party, vậy nó mới kích thích."

“Uầy..."

Ba tiếng đồng hồ sau, Kỷ Khuynh Nhan mang theo vẻ mặt đầy phấn khích chạy ra: "Lâm Dật, chúng ta trúng thầu rồi."

Ở bên cạnh, Tần Hán lặng lẽ thở dài một hơi.

“Lương Nhược Hư đã bị Lâm Dật nắm thóp rồi, hạng mục này không về tay mấy người mới là lạ."

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, việc này đúng thật rất điên người.

Tiểu tình nhân tặng hạng mục cho chính thất, mẹ kiếp nó đúng là đóng cửa mua bán với nhau, miếng ngon không lọt ra ngoài.

“Em thấy không, anh đã nói sẽ trúng thầu mà."

“Được, được, được... Là anh lợi hại." Kỷ Khuynh Nhan cười đáp: "Để thưởng cho anh, tối nay em sẽ nấu cơm cho anh ăn."

“Ôi ôi..."

Tần Hán ôi nhẹ một tiếng: "Lão Lâm, không phải hôm nay cậu mời anh ăn cơm sao, anh thấy hôm nay đẹp trời nên mới chọn đấy."

“Hai người được lắm..."

“Nói gì cơ?" Kỷ Khuynh Nhan ngắt lời: "Nếu mọi người không chê, tối nay cùng đến ăn cơm đi, mời thêm Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên nữa, càng đông càng vui."

Trước đó, ở sân bay Tân Hoa, Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên đã giúp Lâm Dật giải vây. Bây giờ có cơ hội rồi, dù sao cũng nên cảm ơn người ta một chút.

“Cứ quyết định vậy đi."

Tiếp sau đó, đoàn người đã về tới Cửu Châu Các, nhưng tối nay lại ăn thịt nướng, nên Kỷ Khuynh Nhan đã không có dịp trổ tài.

Tới hơn 10 giờ đêm, Kỷ Khuynh Nhan về phòng nghỉ ngơi.

Đám người Lâm Dật uống đến tận sáng mới kết thúc chiến đấu.

Sáng hôm sau, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan thức dậy chuẩn bị đi làm như bình thường.

Ba người Tần Hán vẫn còn say giấc nồng, Lâm Dật mặc kệ bọn họ, cứ để vậy cho mấy người ngủ tiếp.

“Bác sĩ Lâm, ngày đầu tiên anh nhậm chức, anh không cần phải tiễn em đâu." Kỷ Khuynh Nhan dí dỏm chọc: "Đi trễ không hay đâu."

“Cũng được, xe trong gara, em tùy ý chọn một chiếc mà đi."

Kỷ Khuynh Nhan đưa mắt nhìn một lượt: "Em lái chiếc Bentley, mà anh đừng lái mấy chiếc xe sang nha, trông chói mắt quá, em sẽ mua cho anh một chiếc phổ thông chút."

“Em lái chiếc nào cũng được, nhưng đừng mua xe nữa, chiếc FAW của anh chạy còn sướng lắm."

Nói xong chuyện xe cộ, hai người tạm biệt rồi đường ai người nấy đi làm.

Là bệnh viện tốt nhất ở Trung Hải, dĩ nhiên đẳng cấp của bệnh viện Hoa Sơn là không cần bàn cãi.

Lâm Dật cũng có chút cảm thán, cuối cùng hệ thống cũng an bài cho mình một nơi làm việc ngưu bức.

“Có việc gì?"

Giữa đường lúc đi qua một khu chợ bán thức ăn chợt thấy phía trước vây kín người, cản hết mọi lối đi.

Cho dù một khoản nhỏ cho xe đạp đi qua cũng không có, huống chi là chiếc xe FAW của Lâm Dật.

Vì không thể tiếp tục thông hành, Lâm Dật đành xuống xe, đi về phía đám người đó, anh muốn xem thử rốt cuộc là có chuyện gì.

“Có ai có lòng tốt giúp chúng tôi với, ông của tôi bị đau bụng tới nỗi không thể đứng lên nổi..."

Vừa tới nơi đã nghe tiếng một bé gái với chiếc balo trên lưng, cô bé liên tục than khóc.

Mà bên cạnh cô bé còn đang đỡ một ông lão sắc mặt nhợt nhạt, biểu cảm thống khổ, đau đớn giống như có thể nguy hiểm tới tính mạng bất cứ lúc nào.

“Đừng động đậy, để tôi xem thử."

Giữa đám đông ai cũng muốn giúp đỡ, chỉ là không biết làm cách nào, trong đám đông đó có một người thanh niên trẻ lao ra.

Tuổi tác cũng tầm hai mấy, để tóc ngắn, mang kính, trên người toát lên vẻ thư sinh tri thức.

“Anh ơi, anh có cách gì cứu chữa cho ông của em không?" Cô bé không ngừng khóc hỏi.

“Em yên tâm, anh là bác sĩ của bệnh viện Hoa Sơn, cứ giao cho anh là được, sẽ không có chuyện gì đâu."

“Thì ra là bác sĩ của bệnh viện Hoa Sơn."

“Cô bé này tính ra cũng còn may mắn, bệnh viện Hoa Sơn là bệnh viện lớn nhất ở Trung Hải, bác sĩ ở đó tay nghề không phải tầm thường, ông nội của bé nhất định là được cứu rồi."

Lâm Dật có chút bất ngờ, không ngờ lại gặp được đồng nghiệp ở đây.

“Vậy thì em cám ơn anh nhiều!"

Cô bé khóc càng lúc càng to…

Không trách được cô bé vì tuổi đời còn nhỏ, gặp phải những chuyện như thế này khó mà không hoảng hốt.

“Viêm ruột thừa cấp tính có nguy cơ đe dọa tới tính mạng, chờ xe cứu thương đến cũng không có thời gian."

“Hầy, đúng thật đáng thương, tự nhiên lại phát bệnh đúng lúc này, quá xui xẻo rồi."

“Được rồi, mọi người đừng nói gì cả, vì không đợi được xe cứu thương đến, nên bây giờ phải mượn tạm một chiếc xe, mau chóng đưa ông ấy đi." Nam thanh niên nôn nóng.

Nghe mấy lời này, đám người mới có phản ứng, cách này so với việc ngồi chờ xe cứu thương có vẻ ổn hơn.

Lập tức, ánh mắt mọi người nhìn về phía Lâm Dật, bởi vì nơi này là chợ rau, những chiếc xe khác đều không liên lạc được với chủ xe, hiện tại chỉ có xe của anh mới có thể dùng được.

“Cậu gì ơi, trưng dụng xe của cậu một lát, đưa ông lão đó đi bệnh viện!"

Người đàn ông đeo kính nói xong, đang chuẩn bị dìu ông lão lên xe.

“Dựa vào đâu muốn lên xe của tôi?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 379.

Chương 380. Đánh Rơi Đạo Đức

Một câu nói của Lâm Dật khiến cho những người khác đều ngơ ngác.

Có người cần giúp đỡ, đưa tay ra giúp đỡ chẳng phải là điều nên làm sao?

“Cậu ơi, cậu có đạo đức không đấy? Ông cụ này bị đau ruột thừa cấp, chỉ muốn mượn xe của cậu thôi mà cậu cũng không cho!" Người đàn ông đeo kính tức giận nói: “Cậu yên tâm, tôi sẽ trả đủ tiền xe, hơn nữa còn trả cho cậu gấp đôi!"

“Tôi không thiếu tiền."

Nghe thấy lời nói của Lâm Dật, người đàn ông đeo kính nhìn sang, rồi khinh thường nói: “Cậu chẳng phải chỉ là sợ bị làm bẩn xe thôi sao? Chẳng qua chỉ là một chiếc FAW cũ nát, có gì ghê gớm đâu, ngồi một chút thì thế nào!"

Nhìn thấy vẻ thờ ơ của Lâm Dật, mọi người xung quanh đều phụ họa theo: “Con người bây giờ đúng là chẳng có lòng thương người gì cả, gặp phải chuyện như vậy mà lại có thể thấy chết không cứu."

“Bản thân giàu có rồi, lại không biết báo đáp xã hội, đúng là hết thuốc chữa!"

“Đúng thế, tôi thấy, loại người không có lòng thương người như thế này phải bị kết án mới được!"

“Không những phải kết án, mà còn phải phạt tiền, phạt thật nặng vào, phạt sạch tiền của cậu ta, sau đó đem chia cho người nghèo!"

Xung quanh mỗi người một câu, bọn họ đều ra sức phê phán Lâm Dật, người đàn ông đeo kính với ánh mắt đắc ý giống như đã tìm ra cách để trừng phạt Lâm Dật.

“Cậu nhóc, cậu cũng nghe thấy rồi đấy, nếu cậu vẫn tiếp tục như vậy, rất có thể cậu sẽ phải chết chìm trong vũng nước bọt của mọi người đấy!"

Người đàn ông đeo kính dường như vẫn chưa hết tức giận, anh ta lại nói tiếp: “Hơn nữa, ông cụ này bị đau ruột thừa cấp, bất kỳ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, nếu thật sự xảy ra chuyện, cậu sẽ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm!"

Lâm Dật giận quá hóa cười.

“Đây là lần đầu tiên tôi được thấy, có người đánh rơi đạo đức đến mức đường hoàng đạo mạo như vậy. Điều luật nào của quốc gia nói rằng thấy chết thì nhất định phải cứu? Chính bản thân các người vô dụng, còn đi oán trách người khác giàu có sao?"

“Tôi không phải cha của anh, anh cũng chẳng phải con trai tôi, giúp anh đó là tình cảm, không giúp anh đó là bổn phận, anh có tư cách gì ra lệnh cho tôi?"

Nghe thấy một tràng những câu hỏi lại của Lâm Dật, người đàn ông đeo kính cũng choáng váng.

Hoàn toàn không ngờ tên nhóc trước mặt này lại là một kẻ mồm mép đến như vậy!

“Cậu bớt nói những lời vô dụng đó đi. Cậu thấy chết không cứu chính là không đúng. Đến lúc đó, tôi sẽ đăng chuyện này lên weibo, để cho tất cả mọi người ở Hoa Hạ phỉ nhổ và lên án cậu!"

“Mỗi câu mỗi chữ đều bảo rằng tôi thấy chết không cứu, ngược lại tôi lại rất muốn biết, anh dựa vào cái gì mà bảo ông ấy sắp chết rồi?" Lâm Dật nói.

“Hoặc là ai đã nói với anh là ông ấy bị đau ruột thừa cấp?"

“Đùa cái gì chứ, tôi đã xác định được rồi, không thể sai được, đây rõ ràng là triệu chứng của bệnh viêm ruột thừa cấp tính!" Người đàn ông đeo kính lớn tiếng biện giải.

“Cái người này bị cái gì vậy chứ, chỉ là một tên lái xe FAW, mà lại đi chất vấn bác sĩ của bệnh viện Hoa Sơn?

“Những căn bệnh thông thường như viêm ruột thừa cấp tính đã được phổ biến trên TV, đừng nói người ta là bác sĩ chuyên nghiệp, ngay cả một phụ nữ trung niên như tôi cũng có thể phán đoán được đây là triệu chứng của bệnh viêm ruột thừa cấp tính. Cậu ta lại nói không phải, rõ ràng là không muốn giúp, nên mới kiếm cớ như vậy."

“Tôi cũng nghĩ vậy, con người bây giờ, nhìn có vẻ đường hoàng tử tế, nhưng thực chất là đã thối nát từ trong xương, không còn lấy một chút lương tri."

“Nếu các người đã nói đó là bệnh viêm ruột thừa, vậy thì hãy chữa trị theo bệnh viêm ruột thừa đi. Tôi có thể đưa ông ấy đến đó, nhưng tôi cũng cảm phiền các người, hãy làm người có lương tâm mà góp ít tiền thuốc men điều trị cho ông ấy. Với quy mô của bệnh viện Hoa Sơn, một ca mổ ruột thừa, tốn khoảng 20.000 nhân dân tệ, vì vậy mỗi người các người đều góp chút đi."

Cô gái nhỏ nhìn những người xung quanh với anh mắt đầy hy vọng.

“Các cô các chú ơi, xin mọi người cho con vay ít tiền, gia đình con điều kiện cũng không đến nỗi, mọi người để lại tên tuổi, địa chỉ liên lạc, con nhất định sẽ trả lại tiền cho mọi người."

“Việc này…"

Mấy người xung quanh nghe tới đây thì đều muốn lui ra sau, ánh mắt đều mang theo vẻ phòng bị.

“Trong túi ta không có tiền, con đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta."

“Tiền của tôi cũng để dành cho con trai mua nhà, không thể động đến."

“Nói thì như vậy, nhưng tới lúc đó con không trả tiền thì chúng ta biết đường nào mà đòi."

“Các cô các chú, cầu xin mọi người!" Cô bé vừa khóc vừa van xin: "Đợi ông nội khỏi rồi, con sẽ bảo bố mẹ con mang tiền đến trả cho mọi người."

“Thôi đừng nói nữa, việc này nói sao cũng không được, tiền chứ không phải lá mít, nhặt là có."

“Cô bé, em đừng hỏi mấy người này nữa, đi hỏi chú đang chữa bệnh cho ông nội em ấy, chú ấy là người có trách nhiệm đó, mà còn có thể cứu sống ông của em, còn mang danh bác sĩ nữa, nhất định sẽ giúp em." Lâm Dật cười khoái chí nói.

“Chú ơi, chú có thể giúp con không?"

“Việc này..."

Người đeo kính bị câu hỏi làm cho không mở được miệng nói câu nào.

Hai mươi nghìn là con số không hề nhỏ chút nào, nếu như cho con bé mượn, sau này không lấy lại được thì làm sao?

Ở bệnh viện có quá nhiều trường hợp như thế này rồi, bản thân không thể mạo hiểm.

“Chú cũng không có nhiều tiền vậy đâu con ạ!"

“Không có tiền? Không tới mức đó chứ?" Lâm Dật nói giọng mỉa mai.

“Đồng hồ của anh hình như là Omega, đồ ngoại đấy, chắc chắn đáng giá không ít tiền, cứu sống bệnh nhân là thiên chức của bác sĩ như anh, thế nhưng chút việc cỏn con này lại không muốn giúp đỡ, haizzz..."

Mẹ nó!

Người đeo kính chửi thề.

“Đồ thối tha nhà cậu!"

Lâm Dật nhún vai: "Mấy người các người, ai cũng luyên thuyên đạo lí, đạo đức nhân nghĩa các kiểu, đến khi cần tới sự giúp đỡ của mấy người, ai ai cũng chạy nhanh hơn thỏ nữa, không ai bắt mấy người bỏ hết, chỉ mấy chục mấy trăm đồng thôi cũng không có nổi sao?"

Đám đông không ai nói nên lời, ánh mắt ai nấy lộ rõ sự ngại ngùng nhìn vào Lâm Dật, hận một điều không có lỗ nào mà chui xuống.

“Anh đừng đứng đó nói hay hơn hót nữa!" Người đàn ông đeo kính lớn tiếng: "Có giỏi thì đưa tiền ra!"

Cô bé nhìn Lâm Dật với ánh mắt đầy van cầu.

“Cầu xin anh giúp em với ạ, nếu còn không nhanh đưa ông nội tới bệnh viện, e là sẽ nguy hiểm tới tính mạng mất."

Lâm Dật xoa đầu cô bé rồi nói: "Yên tâm đi, ông của em sẽ không có gì nguy hiểm đâu."

“Không nguy hiểm ạ? Nhưng đây là viêm ruột thừa cấp tính mà…"

“Đừng nghe người ta bịp." Lâm Dật nói.

“Có vẻ như là sáng ra ăn nhầm gì rồi, bây giờ dạ dày bị đầy hơi, căn bản không phải là viêm ruột thừa cấp tính."

“Cậu nói ông ấy ăn nhầm thứ gì?" Người đàn ông đeo kính phân bua với Lâm Dật.

“Tên xấu xa, tôi thấy cậu muốn tìm lý do để lừa dối mọi người thì có."

“Tôi cũng thấy đúng vậy đấy!" Có người ở xung quanh cũng phụ họa theo.

“Xem bộ dáng của anh ta, cũng chỉ là thằng làm công, nhất định là sợ bị người ta thịt, cho nên mới soạn ra cái lý do như vậy, chuẩn bị lừa qua cửa!"

“Ai da, hiện giờ đúng là thời thế đi xuống rồi, ngay cả cái tâm công đức tối thiểu cũng không có."

“Lại có thể hoài nghi trình độ của bác sĩ ở Hoa Sơn, thật đúng là nực cười."

Những người trước đó bị Lâm Dật đả kích, tâm lý cũng đã không vừa lòng với Lâm Dật.

Bây giờ tìm thấy cơ hội để phát tiết, cũng bắt đầu quở trách muốn đem mặt mũi gỡ gạt trở về.

Lâm Dật không để ý tới bất cứ ai nữa, lấy 100 đồng ra đưa cho cô bé và bảo: "Đến hiệu thuốc bên cạnh, mua axit lactic và men tiêu hóa về đây, đi nhanh."

“Em biết rồi ạ!"

Nhận lấy tiền của Lâm Dật, cô bé nhanh nhảu chạy tới tiệm thuốc, không tới hai phút đã mang thuốc quay lại.

“Mang bình nước trong túi đưa cho anh!"

“Đây…"

Lấy ra hai viên thuốc, Lâm Dật cho ông ấy uống xong thì xoa bụng theo chiều kim đồng hồ một lúc lâu.

“Phù, phù..."

Khoảng nửa giờ sau, ông lão phì phò mấy hơi, sắc mặt cũng tốt lên nhiều, không trắng bệch thảm thương như lúc nãy.

Chỉ sau nửa phút, từ một ông lão sắp hôn mê, đã tự mình tỉnh táo lại.

Sắc mặt tái nhợt cũng đã hồi phục như bình thường, giống như một người chưa xảy ra chuyện gì vậy.

“Ông, ông ơi, ông không sao rồi chứ ạ?" Cô bé hồi hộp hỏi han.

“Ông thấy tốt hơn nhiều rồi, một chút đau cũng không còn, vị đây quả thực lợi hại, vừa nhìn đã biết tôi ăn phải gì không đúng rồi."

Nghe những lời này, người người bốn phía đều ngẩn cả ra.

Đúng là ăn nhầm thứ gì sao!

“Nhưng anh kia bảo là viêm ruột thừa cấp tính cơ mà?"

Ông lão nhìn người đàn ông đeo kính: "Cậu bác sĩ này không chuyên nghiệp, giống lang băm thì đúng hơn, ai xui xẻo mà bị anh ta chữa thì hỏng."

Lâm Dật đứng ở một bên, nhìn những người khác nói: "Không phải các người nói ông ấy bị viêm ruột thừa cấp tính sao, hiện tại triệu chứng đã được cải thiện, đưa đi phẫu thuật đi chứ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 380.

Chương 381. Đánh Chết Cũng Không Đi Nam Khoa

"Cái này…"

Những người vây lại công kích Lâm Dật toàn bộ ỉu xìu mất, ai nấy đều vô cùng hổ thẹn.

"Ông lão à, ông thật sự một chút chuyện cũng không sao chứ?"

"Chẳng lẽ cậu hy vọng tôi có chuyện sao."

"Tôi..."

Người đàn ông đeo mắt kính bị nạt tới không thốt lên lời, thậm chí không biết, nên làm sao đối phó với tình cảnh gượng gạo như vậy.

Quả thật mất mặt, mất tới tận nhà bà cố ngoại luôn rồi.

"Còn nói mình là bác sĩ chuyên nghiệp, lại ngay cả dạ dày đầy hơi và viêm ruột thừa cũng không phân biệt được, trình độ cũng quá nghiệp dư rồi đấy."

"Vừa rồi thì thề thốt nói mình là bác sĩ của bệnh viện Hoa Sơn, lại ngay cả chút trình độ này cũng không có, sau này tôi không dám tới bệnh viện Hoa Sơn nữa."

"Với trình độ của hắn ngay cả bác sĩ của phòng khám chui cũng không bằng, thật là khiến bệnh viện Hoa Sơn mất mặt."

Trong tiếng phê phán của người xung quanh, người đàn ông đeo kính chán chường đứng dậy, không dám phản bác một câu, biến mất trong tầm nhìn của mọi người.

Thấy ông lão đã không sao, Lâm Dật cũng chuẩn bị rời khỏi, sắp chín giờ rồi, không chừng sẽ trễ mất buổi phỏng vấn.

"Anh trai ơi, anh tên gì vậy, hôm nay em xài hết 100 tệ của anh, đợi sau khi em đem chuyện này nói lại với cha mẹ rồi thì đưa tiền trả lại cho anh."

"Tiền thì không cần đâu. Em hãy đi học thật tốt, cố gắng thi được thành tích tốt nhé."

Vừa nói thì Lâm Dật lên xe lái về phía bệnh viện Hoa Sơn.

Hai mươi phút sau, anh đã lái xe tới bệnh viện Hoa Sơn.

Nhìn thấy phòng khám cao tầng to lớn khí phái, trong lòng của Lâm Dật có vài phần căng thẳng và hồi hộp.

Vì ngành nghề này là của hệ thống cho, nên anh vẫn không biết phân phối mình tới phòng khoa nào.

Vốn dĩ Lâm Dật không hề hấn gì, phòng khoa nào cũng không sao cả.

Làm một nghề yêu một nghề, tiện thể làm nhiệm vụ của hệ thống giao, chuyện tốt đẹp biết bao.

Nhưng sau khi hôm qua nói đùa với Kỷ Khuynh Nhan xong, Lâm Dật ý thức tới một vấn đề rất nghiêm trọng.

Vì trong bệnh viện không chỉ có phụ khoa, mẹ nó còn có nam khoa nữa đấy!

Nếu như phân phối mình tới nam khoa, ngành nghề này đi mẹ nó đi.

Lâm Dật dựa theo bảng chỉ dẫn của bệnh viện tìm được bộ phận nhân sự.

Anh bất ngờ phát hiện ngoài nhân viên công tác ra, người đàn ông đeo kính vừa rồi gặp được cũng ở đây!

Nhưng ngoài người đàn ông đeo kính ra, bên cạnh anh ta còn có người phụ nữ mặt tròn dễ thương.

Vẻ ngoài có chút giống Tống Giai của đại học Sư Phạm, thuộc phong cách em gái nhà bên, nhưng người trước mặt này phát triển đầy đặn tốt hơn của Tống Giai nhiều đấy.

Nhưng so với hung khí nhân gian của loại người như Tô Cách vẫn có chút khoảng cách.

Nhìn thấy Lâm Dật, mấy cô gái của bộ phận nhân sự đều trừng mắt tròn xoe.

Người này đẹp trai quá đi!

"Lại là cậu!"

Nhìn thấy Lâm Dật, vẻ mặt của người đàn ông đeo kính lạnh lùng, vừa nghĩ tới chuyện lúc nãy thì bực bội.

"Suy nghĩ hết nửa ngày trời, anh cũng giống như tôi là bác sĩ mới nhận chức thôi."

"Cái này có liên quan gì đến cậu không." Người đàn ông đeo kính lạnh lùng hừ một tiếng rồi mặc kệ Lâm Dật.

"Hai người quen biết sao?" Một cô nhân viên công tác dịu giọng hỏi.

"Không quen biết."

"Ồ ồ, anh cũng là bác sĩ vừa nhận chức đấy chứ."

"Ừm." Lâm Dật mỉm cười gật đầu.

"Được, được, anh đợi chút, tôi đi tìm chị Bình qua đây."

"Tại sao hai chúng tôi qua đây, thì kêu chúng tôi đợi ở đây, dựa vào cái gì mà anh ta vừa tới đây thì các người đi tìm chủ nhiệm rồi."

"Cái này quan trọng lắm sao? Chúng tôi muốn làm sao thì làm thế đó, anh quản được sao."

Người đàn ông đeo kính bị nạt tới không nói nên lời.

Cho dù anh ta có sắp trở thành một vị bác sĩ, nhưng cũng không có tư cách quản chuyện của bộ phận nhân sự.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, chỉ đành nhịn.

Không tới mấy phút, một người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi từ bên ngoài đi vào.

"Các người đều đến làm thủ tục nhận chức à."

"Đúng vậy, chủ nhiệm Trần." Người đàn ông đeo kính nói: "Tôi là người của viện y học lâm sàng Phúc Đan, tiến sĩ chuyên khoa ngoại tim mạch, Chu Tử Cường, trước đó chúng ta gặp qua một lần rồi."

"Thế thì tôi biết các người ai là ai rồi."

Nói xong, Trần Bình nhìn Lâm Dật và cô gái còn lại: "Chắc cậu tên là Lâm Dật, cô gái này là tên Kiều n đúng chứ."

Hai người gật đầu: "Đúng ạ."

"Ba người đều sẽ đến khoa ngoại tim mạch, nhưng tạm thời vẫn chưa được về phòng khoa của mình." Trần Bình nói:

"Vì chức vụ của các người là bác sĩ thực tập, phải trải qua một tháng luân chuyển cương vị ở khoa cấp cứu, mới được về khoa ngoại tim mạch, điều này chắc mấy người biết rõ chứ."

"Bác sĩ thực tập?"

Vốn là người tài giỏi lại có trí tuệ, Lâm Dật cũng có chút hiểu được đối với mấy từ bác sĩ thực tập này.

Nói dễ nghe hơn.

Chính là thông qua thực hành lâm sàng, bồi dưỡng ra nhân tài có trình độ chuyên nghiệp khá cao.

Nhưng nói trắng ra chính là một dạng bỏ sức lao động rẻ tiền.

Sau khi nhận chức, phải tới từng phòng khoa làm tạp vụ một thời gian, mới được về phòng khoa chuyên môn của mình.

Và trong thời gian này còn có nguy cơ bị sa thải.

Nói chung cũng rất cực khổ.

Nhưng cũng may không phải là nam khoa.

"Cậu có ý kiến gì không?" Trần Bình hỏi thăm dò.

"Không có, tôi chính là ốc vít, chỉ đâu đánh đó, sắp xếp tôi đến hậu cần cũng không vấn đề."

"Ôi chao, xem thử lời nói này nghe lọt tai thế nào." Trần Bình nở nụ cười như bà mẹ già vậy: "Thằng nhóc, cậu có bạn gái không? Con gái tôi vừa mới tốt nghiệp đại học một năm, đang độc thân đấy."

"Đợi tôi có thời gian, tôi sẽ giúp cô ta giới thiệu một người."

Thấy Lâm Dật không có ý về mặt này, Trần Bình cũng không có tiếp tục đề tài này.

Mà giúp ba người làm xong hết vấn đề thủ tục.

"Các người ở đây chờ một lát, đợi lát chủ nhiệm Lý của khoa ngoại tim mạch sẽ dẫn các người tới phòng khoa của cô ta, công việc cụ thể phía sau sẽ nghe theo sắp xếp của cô ta là được rồi."

"Vâng."

Biết được Lâm Dật cũng cùng đến khoa ngoại tim mạch, ánh mắt của Chu Tử Cường híp lại.

Cậu của anh ta là chủ nhiệm lớn của khoa ngoại tim mạch, bây giờ Lâm Dật rơi vào trong tay của cậu anh ta, muốn trả mối thù của ngày hôm nay, đó còn không phải chuyện lúc nào cũng được rồi hay sao?

"Bác sĩ Lâm, tôi có thể thêm wechat của anh không?" Con gái của bộ phận nhân sự tới tấp dồn lên, trong ánh mắt đầy hy vọng.

“Ờ, thêm đi."

Sau này sẽ là đồng nghiệp rồi, Lâm Dật cũng không keo kiệt, lấy mã QR ra, để từng người họ quét.

"Tôi, tôi cũng có thể thêm không?" Kiều n khẽ giọng hỏi.

"Này có gì không được đâu chứ, sau này chúng ta chung một phòng khoa rồi, nếu không thêm wechat cũng không tiện liên lạc."

"Ừm ừm."

Kiều n gật đầu thật mạnh, lấy điện thoại của mình ra kết bạn wechat với anh.

"Kiều n, đây là wechat của tôi, cô cũng kết bạn đi."

Chu Tử Cường chủ động chỉnh mã QR ra, đợi Kiều n kết bạn wechat với mình.

"Ừ ừ."

Kiều n quét một cái, bèn để lại vào trong túi.

"Hửm? Sao không có lời mời kết bạn vậy?" Chu Tử Cường nói thầm: "Kiều n, cô kết bạn rồi chứ."

"Kết bạn rồi, có thể là mạng không tốt, lát nữa thì anh thấy thôi." Kiều n nói đại.

Chính ngay lúc này, cửa của bộ phận nhân sự bị đẩy ra.

Người phụ nữ cột tóc đuôi ngựa mặc áo choàng màu trắng từ bên ngoài đi vào.

Người phụ nữ có khuôn mặt hình trái xoan trắng nõn xinh đẹp, khoảng chừng ba mươi tuổi, nhưng lại không chú ý ăn mặc, ít đi một nét tinh tế, thêm vào một chút khói lửa nhân gian.

Nhưng trùng hợp là hình tượng như vậy hoàn hảo khớp ấn tượng đối với bác sĩ của Lâm Dật.

Nếu ăn mặc kỹ lưỡng, tinh tế như Kỷ Khuynh Nhan vậy, thế thì có chút không đúng lắm.

"Chủ nhiệm Lý, cô tới rồi."

Nhìn thấy người phụ nữ đi vào, Trần Bình bước lên giới thiệu với mấy người Lâm Dật:

"Tôi giới thiệu qua với các người, vị này là Lý Sở Hàm, phó chủ nhiệm khoa ngoại tim mạch của các người."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 381.

Chương 382. Lý Lịch Giống Hệt Thần Tiên

Lý Sở Hàm gật đầu, ánh mắt nhìn lướt qua ba người.

"Bọn họ chính là bác sĩ thực tập mới được điều phối, đúng không?"

"Cái này không phải là thông báo từ bệnh viện sao? Chúng ta muốn tập trung bồi dưỡng những bác sĩ trẻ tuổi, hơn nữa khoa ngoại tim mạch là khoa át chủ bài của bệnh viện chúng ta vì vậy bọn họ được an bài tới đây."

"Ừm, được." Lý Sở Hàm gật đầu, "Vậy tôi đưa bọn họ về phòng trước."

"Được."

Lý Sở Hàm nhìn ba người, "Đi theo tôi."

"Được được được." Chu Tự Cường vội vàng đồng ý, đi theo bước chân của Lý Sở Hàm.

"Chủ nhiệm Lý, lúc em còn đi học, đã tới nghe buổi tọa đàm của cô, nói thật, nếu như không phải là bởi vì lớp học của cô, có lẽ em đã không học bác sĩ rồi, cảm ơn cô đã tạo động lực cho em."

"Tôi chỉ là làm theo yêu cầu của bệnh biện, tùy tiện nói một chút, không có nghiêm trọng như cậu nói."

"Chủ nhiệm Lý cũng quá khiêm nhường rồi." Chu Tự Cường lấy lòng nói:

"Mặc dù em chỉ nghe qua một tiết học của cô, nhưng dựa theo quy củ đến xem, cũng coi như là học trò tâm đắc của cô rồi. Về sau có nhiệm vụ gì quan trọng, cô cứ việc phân phó cho em làm là được."

Lý Sở Hàm khẽ cau mày, nhưng vẫn lễ phép gật đầu.

Tình huống của Lý Sở Hàm, Chu Tự Cường đã nghe từ chú của anh nói qua, đây tuyệt đối là nhân vật lợi hại.

Tạo mối quan hệ tốt với cô ấy, nhất định là không sai.

Diện tích bệnh viện Hoa Sơn lớn vô cùng, phải mất hai mươi phút sau đoàn người mới đến khu nội trú thứ tám của khoa ngoại tim mạch.

Trên tường bệnh viện treo bảng giới thiệu của chủ nhiệm.

Lý Sở Hàm là một trong ba phó chủ nhiệm, cũng là người trẻ tuổi nhất trong ba người.

Nhưng tính cả chủ nhiệm, trong bốn người này, lý lịch sơ lược lợi hại nhất vẫn là Lý Sở Hàm.

Sau khi Làm Lâm Dật xem xong giới thiệu tóm tắt xong, anh cảm thấy người phụ nữ này, liền mẹ nó đúng là Thần Tiên mà!

Sống nhiều năm như vậy, anh cũng đã gặp qua đủ loại người, cũng chỉ có người phụ nữ này có thể so sánh trình độ học vấn cùng với Kỷ Khuynh Nhan.

Bác sĩ lâm sàng của học viện y Hiệp Hòa, Sau đó làm việc tại phòng khám Mayo hai năm, sau đó mới về bệnh viện Hoa Sơn nhậm chức.

Học viện y Hiệp Hòa lợi hại như thế nào không cần nói nhiều, nhưng cô có thể làm việc ở phòng khám Mayo ở toàn thế giới xếp hạng thứ nhất trong hai năm, đây tuyệt đối là lý lịch của Thần Tiên mà.

Chẳng trách tuổi còn trẻ, đã có thể trở thành phó chủ nhiệm khoa ngoại tim mạch của bệnh viện Hoa Sơn. Nếu như đổi đi đến bệnh viện kém hơn một chút, làm viện trưởng cũng không có vấn đề gì rồi.

Việc có thể leo lên chức chủ nhiệm hay thậm chí là vị trí cao hơn trong tương lai cũng chỉ còn là vấn đề thời gian.

"Chủ nhiệm Lý cô thực sự rất lợi hại, cô còn từng làm việc ở bệnh viện Mayo, cô thật đúng là hình mẫu lý tưởng để chúng em học hỏi."

Mặc dù biết tình huống của Lý Sở Hàm, nhưng Chu Tự Cường cũng không ngại nịnh hót.

"Cậu không phải nói là học trò tâm đắc của tôi sao, làm sao hôm nay mới biết lý lịch của tôi?"

"Chuyện này..."

Chu Tự Cường lúng túng cười, "Kỳ thực em sớm đã biết, chỉ là đã quên thôi, hôm nay mới nhớ tới."

Lý Sở Hàm nhàn nhạt lắc đầu, cũng không hề nói gì.

"Các ngươi nhìn, nam sinh phía sau chủ nhiệm Lý thật đẹp trai nha, đây là người thân của bệnh nhân nào vậy?"

"Tôi vừa nãy nghe chủ nhiệm Tào nói, chủ nhiệm Lý đi phòng nhân sự, nhận vài bác sĩ thực tập mới tới, ba người bọn họ rất có thể là bác sĩ thực tập mới tới."

"Không phải chứ, sao lại có một bác sĩ thực đẹp trai đến như vậy, là ông trời phái người tới cứu vớt những nữ thanh niên lớn tuổi chúng ta a."

"Cô đừng có nằm mơ nữa, nam sinh đẹp trai như vậy, làm sao có khả năng đến phiên chúng ta chứ."

"Coi như là không tới phiên, có thể dẫn cậu ta đi làm trợ thủ, cũng là một chuyện vinh hạnh nha."

Nhìn thấy các tiểu hộ lý một bên tán gẫu, Chu Tự Cường đắc ý cười cười.

Thực sự là một nhóm người không có trải qua sự đời, về sau các cô cũng sẽ là thủ hạ của tôi mà thôi.

Tại môi trường lớn bên trong bệnh viện này, bác sĩ và y tá lần lượt thuộc hai hệ thống quản lý.

Ở nước ngoài, cho dù bác sĩ có quyền lực nhất, cũng không có tư cách quơ tay múa chân đối với y tá.

Nhưng ở trong nước, hiện tượng như vậy vẫn sẽ có một chút.

Bởi vì trình độ chuyên môn của bác sĩ cao hơn rất nhiều so với y tá, cho nên bình thường trong công việc ý tá đối với các bác sĩ hết sức kính trọng.

Điều này cũng làm cho nhiều người tạo thành một loại ảo tưởng, cho rằng y tá giống những như những người phục vụ, nhưng quan điểm này là sai lầm.

Đã đến khoa, Lâm Dật phát hiện còn có năm bác sĩ trẻ tuổi khác đang ngồi trong phòng.

Tuổi của bọn họ cũng không lớn lắm, hầu như đều ngoài ba mươi, hẳn là vừa mới tốt nghiệp bác sĩ, chỉ là sớm đi tới nơi này thực tập.

Nhìn thấy Lâm Dật đi vào, hai nữ bác sĩ trẻ tuổi, đều nhìn anh nhiều thêm vài lần, người đàn ông đẹp trai như vậy bình thường cũng hiếm thấy được.

Ngoại trừ năm người bác sĩ trước ra.

Lâm Dật cũng nhìn thấy chủ nhiệm Tào Gia Thịnh trưởng khoa ngoại tim mạch, cũng chính là chú của Chu Tự Cường.

Phó chủ nhiệm Lưu Vĩnh Sinh.

Phó chủ nhiệm Phạm Thuật Phương.

Năm bác sĩ nội trú còn lại lần lượt tên là: Dương Hồng Thụy, Lý mạch, Triệu Tâm Di, Vương Siêu và Đoàn Tư Vũ.

Sau khi giới thiệu sơ qua, Lâm Dật đã đem tên nhớ hết.

Việc còn lại là xem cách sắp xếp công việc.

"Chủ nhiệm Tào, ở đây lại có thêm ba người, anh sắp xếp cho họ một chút."

"Tiểu Lưu cùng Tiểu Phạm bên kia đều đủ rồi, gần đây tôi có nhiều việc, không còn sức lực để dẫn dắt bọn họ. Cô khổ cực một chút, lần này đều nhận họ đi, chờ sau này, tôi lại để cho Tiểu Lưu nhận nhiệm vụ phụ trách bọn họ."

Chu Tự Cường cùng Tào Gia Thịnh đều giấu mối quan hệ của bọn họ rất tốt.

Bây giờ còn không phải lúc để bại lộ quan hệ.

"Được."

Trả lời một câu, Lý Sở Hàm nhìn ba người Lâm Dật nói:

"Các cậu đi tới phòng nhân sự báo cáo, chủ nhiệm Trần chắc cũng đã nói qua với các cậu rồi, trước khi về khoa phải đến trung tâm cấp cứu luân phiên một tháng, sau mới có thể quay trở về khoa, điểm ấy đều rõ ràng."

"Rõ ràng."

"Nhưng các cậu yên tâm, không phải để cho các cậu ở mãi bên trung tâm cấp cứu, vị trí này được luân phiên trực, mỗi lần trực ca là một tuần, lúc không có chuyện gì làm có thể trở về khoa, học hỏi thêm kinh nghiệm. Tất nhiên các cậu muốn nghỉ ngơi cũng được, thời gian của các cậu tự mình sắp xếp."

Nội quy và quy định có vẻ hợp lý, nhưng trên thực tế lại không phải như vậy.

Nếu như không quay lại khoa học hỏi trong thời gian nghỉ ngơi, cũng sẽ bị chụp cho cái mũ không đủ năng lực.

Trong một môi trường như bệnh viện, đó đã được tính là một tội danh rất nghiêm trọng rồi.

Nhìn thấy ba người không phản ứng gì, Lý Sở Hàm cầm qua một cái cặp văn kiện, ở bên trong nhìn một chút.

"Tối nay có một ca trực cấp cứu, ba người các cậu hai người đi là được, có ai xung phong nhận việc không?"

"Chủ nhiệm Lý, nếu không tôi ở lại, tôi trước đó tới đây thăm quan qua, đối với quá trình hoạt động của bệnh viện đều hiểu, liền để hai người bọn họ đi trước."

Chu Tự Cường có ý nghĩ phi thường gian xảo.

Đi trực đêm bên phòng cấp cứu, là một việc rất là nhàm chán, còn không bằng thừa dịp thời gian này, làm thân với các bác sĩ ở trong khoa.

Tại thêm vào quan hệ chú cháu với trưởng khoa, chờ mình quen thuộc hoàn cảnh sau đó nói không chừng sẽ phải mình đi làm công việc khác.

Cũng có thể không cần phải đi trực ca đêm ở bên phòng cấp cứu.

Mà Lý Sở Hàm vẫn là mang tiếng là chủ nhiệm của mình, trong vòng một tuần, cũng đủ để mình kéo gần quan hệ với cô ấy, về sau có chuyện tốt gì, cô ấy cũng có thể nghĩ cho mình trước.

Cho nên quyết không thể đi phòng cấp cứu!

"Vậy được, cậu liền ở lại phòng, tối nay tôi mang hai người bọn họ tới phòng cấp cứu."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 382.

Chương 383. Bệnh Nhân Cấp Cứu Đầu Tiên

"Lý, Lý chủ nhiệm, cô cùng bọn họ tới phòng cấp cứu sao?"

Lý Sở Hàm gật đầu, "Tôi trước tiên dẫn bọn họ đi một tuần, làm quen với quá trình ở đó, chờ tới lúc cậu đi thay ca ở phòng cấp cứu, để anh Lưu mang cậu đi là được rồi."

"Chuyện này..."

Chu Tự Cường có chút hối hận, việc này nói gì bây giờ.

Lý Sở Hàm là chủ nhiệm chỉ dẫn của mình, nếu như không đi theo cô ấy, về sau còn thế nào lăn lộn được.

"Chủ nhiệm Lý, em vừa nãy có suy nghĩ lại một chút." Chu Tự Cường nói:

"Trong ba người chúng em, kinh nghiệm của em là phong phú nhất, nếu không ba người chúng em cùng đi, khi nào cô bận, em còn có thể dẫn nhóm đi."

Phó chủ nhiệm Lưu Vĩnh Sinh sắc mặt hơi thay đổi, nhưng rất nhanh chóng dùng nụ cười để che giấu đi.

"Chủ nhiệm Lý, cô cứ dẫn ba người bọn họ đi đi." Lưu Vĩnh Sinh cười ha hả nói: "Khi nào cô không quản được nữa, tôi lại đến hỗ trợ cô cũng được."

"Vậy cũng được."

Lý Sở Hàm nhìn ba người nói: "Tuy rằng thêm một người nữa, nhưng quy tắc vẫn như cũ, sau khoảng thời gian tôi chỉ dẫn, việc ở phòng cấp cứu, các cậu tự phụ trách làm việc."

"Biết, biết rồi ..."

Lý Sở Hàm không nhiều lời, phân phối xong nhiệm vụ sau đó hướng về phía ba người Lâm Dật nói.

"Các cậu trước tiên đi với tôi kiểm tra phòng, sau đó chúng ta đi phòng cấp cứu."

"Dạ vâng."

Sau khi lần lượt đi một vòng các phòng bệnh, Lâm Dật phát hiện, bệnh tật dường như không còn là bằng hữu của người già nữa, mà còn có không ít bệnh nhân trẻ tuổi dưới bốn mươi tuổi.

Nhưng cũng may mắn, tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, khôi phục cũng tốt, cũng không nghiêm trọng quá.

"Chủ nhiệm Lý, anh chàng đẹp trai phía sau cô là bác sĩ mới đến đúng không?" Một người phụ nữ trẻ khoảng ba mươi tuổi nói.

"Ừm, bác sĩ thực tập trong tổ của chúng tôi."

"Xin chào, tôi là Chu Tự Cường, sau này sẽ là bác sĩ bên khoa tim mạch, nếu như cô ..."

"Tôi hỏi không phải anh, là bác sĩ cao cao kia kìa."

"Ách ..."

Chu Tự Cường vẻ mặt lúng túng lui về sau một bước, không cam tâm tình nguyện nhường đường cho Lâm Dật.

"Tôi là Lâm Dật, bác sĩ thực tập khoa tim mạch." Lâm Dật tự giới thiệu mình.

"Bác sĩ Lâm, chủ nhiệm Lý nói bệnh của tôi tốt rồi, hôm nay liền có thể xuất viện, nhưng tôi cảm thấy còn có chút không thoải mái, hay là lại cho tôi hai liều đường glu-cô, tôi sẽ uống thêm hai ngày."

"Tiểu ca ca, trái tim của tôi bỗng nhiên có chút không thoải mái, anh đến xem cho tôi một chút đi."

"Chủ nhiệm Lý, giường ngủ ở khoa tim mạch các cô còn giường nữa không."

"Các cô bình tĩnh một chút nào, không phải chỉ là lớn lên đẹp trai một chút thôi sao, làm sao lại đem các cô hưng phấn đến như vậy." Lý Sở Hàm bất đắc dĩ nói.

"Này không phải đẹp trai một chút đâu, quả thực là quá đẹp trai rồi."

"Nhanh đem ý đồ xấu xa của các cô thu lại đi, dựa theo quy định của bệnh viện, cậu ấy được chỉ định tới phòng cấp cứu, sẽ không trực tại khoa."

"Cô làm sao không nói sớm một chút."

"Chị Tôn, chị như thế nào lại chuẩn bị đi vậy, không phải nói muốn ở thêm hai ngày nữa sao?"

"Tôi đi phòng cấp cứu bóc số, đợi lát nữa đi thì sợ không còn chỗ."

"Chị Tôn đợi một chút, đây là CMND của em, giúp em bóc một số với, em ngày mai xuất viện, cũng đi cấp cứu."

Lâm Dật:...

"Kiểm tra phòng bệnh xong rồi, chúng ta đi phòng cấp cứu trước." Lý Sở Hàm nói một tiếng, mang theo ba người ra khỏi phòng bệnh, hướng về trung tâm cấp cứu đi tới.

"Lâm Dật, về sau cậu ít đến nơi này kiểm tra phòng lại."

"Làm sao vậy? Đây không phải là một trong những công việc của bác sĩ lâm sàng sao?"

"Tôi sợ tim của các cô ấy chịu không được, đến lúc đó còn phải giải phẫu nữa."

Lâm Dật: ???

Thật đúng là một lý do không thể kháng cự được mà.

Trên đường đi đến trung tâm cấp cứu, Lý Sở Hàm đã giới thiệu sơ qua về công việc phải làm trong khoa cấp cứu.

Sau khi nghe cô giới thiệu xong, Lâm Dật đã hiểu rõ hơn về khoa tim mạch và khoa cấp cứu.

Khoa cấp cứu tuy có sự phân công công việc rõ ràng, nhưng khi đi vào thực tế thì có rất nhiều tình huống bất ngờ xảy ra.

Bác sĩ thực tập như Lâm Dật phải làm tất cả mọi thứ một chút.

Nhưng nếu là những việc cơ bản, cho dù không phải bác sĩ chuyên nghiệp cũng có thể xử lý dễ dàng.

Nếu như gặp phải bệnh nhân nặng, y tá hướng dẫn sẽ phân công trực tiếp đưa người đến khoa tương ứng.

Như vậy vừa nhìn, khoa cấp cứu tựa hồ không có việc gì lớn để xử lý, chỉ cần tiếp nhận tốt bộ phận cấp cứu là được.

Theo như lời Lý Sở Hàm nói, tính kịp thời cần được đảm bảo ở mức độ lớn nhất, bằng không liền mất đi ý nghĩa của khoa cấp cứu.

Đã đến trung tâm cấp cứu, Lý Sở Hàm giới thiệu ngắn gọn ba người bọn họ với các bác sĩ và y tá khác ở đây, xem như là làm quen với nhau.

"Các cậu ở nơi này, buổi tối hôm qua thức một đêm, tôi đi nghỉ trước một lát, có việc gì xử lý không được thì gọi tôi."

"Được được được, chủ nhiệm Lý cô cứ làm việc của cô đi, giao cho em là được rồi, khẳng định đều có thể xử lý tốt." Chu Tự Cường nói.

Lý Sở Hàm lạnh nhạt gật đầu, chuẩn bị rời đi.

Nhưng vào lúc này, một tiếng hét vội vã phá vỡ sự yên lặng.

"Đều nhường một chút, đều nhường một chút!"

Vài người quay đầu lại, nhìn thấy hai người phụ nữ trung niên, đi theo bên người bác sĩ cấp cứu, đẩy một thanh niên trẻ tuổi bụng đầy máu, từ bên ngoài vọt vào.

"Viện trưởng của các người ở đâu, nhanh kêu anh ta đến phẫu thuật cho con trai của tôi."

Lý Sở Hàm quay đầu lại liếc nhìn, hướng về phía Lâm Dật nói: "Các cậu đi qua đó xem xét đi."

Ba người chạy bộ đi qua, Lâm Dật vén quần áo của bệnh nhân lên, phát hiện vết rách dài chừng 20cm, da tróc thịt bong, nhìn thấy mà giật mình.

"Làm sao lại như vậy? Theo người ta đi chém nhau à?"

"Anh không phải là nhân viên bệnh viện sao, việc này còn phải hỏi tôi à." Người phụ nữ trung niên kêu ầm lên: "Nhanh gọi viện trưởng của các cậu tới đây, bảo ông ta làm phẫu thuật cho con trai tôi."

"Làm phiền cô có nhận thức một chút, đây là vết đao, không cần phải phẫu thuật, khâu lại là được rồi." Lâm Dật nói.

"Coi như là khâu lại, cũng phải để cho viện trưởng của các cậu làm, làm trễ nãi tình hình của con tôi, các cậu chịu nổi trách nhiệm sao?!"

"Chút chuyện nhỏ như này, chúng tôi làm là được, không cần kinh động đến nhân vật như viện trưởng đâu."

"Các cậu?" Người phụ nữ trung niên khinh bỉ nói: "Cậu mới bao nhiêu tuổi, một chút kinh nghiệm đều không có, có tư cách gì mà chữa bệnh cho con trai của tôi!"

"Thật sự là không cần thiết kinh động đến viện trưởng, tuy rằng bọn họ là người mới tới, nhưng bệnh viện Hoa Sơn chúng tôi có chế độ nghiêm khắc tuyển chọn, trình độ của bọn họ hoàn toàn được thông qua, không có vấn đề gì để ứng phó với việc này." Lý Sở Hàm nói.

"Cô này, tôi là bác sĩ lâm sàng của Đại học y học Phục Đán, tôi có lòng tin sẽ xử lý tốt vết thương của con trai cô."

Chu Tự Cường tràn đầy tự tin mà nói, muốn mượn cơ hội này, thể hiện trước mặt Lý Sở Hàm.

Mà chính mình lúc trước, cũng tiếp xúc qua người bệnh như vậy, ứng phó cũng không phải việc khó.

"Bác sĩ thì như thế nào, tôi cho cậu biết, tôi là giám đốc của ủy ban xây dựng, vạn nhất xảy ra chuyện gì, cậu phải hoàn toàn chịu trách nhiệm!"

"Chuyện này..."

Biết được thân phận của người phụ nữ trung niên này, Chu Tự Cường đánh trống lui quân.

Nếu như là dân chúng bình thường, cho dù khâu lại xảy ra vấn đề, bọn họ cũng không dám tìm đến mình.

Hơn nữa cho dù tìm đến rồi, chỉ cần vài câu nói nhẹ nhàng, cũng có thể đem bọn họ đưa trở lại.

Nhưng người phụ nữ trước mặt này không giống nhau, đây chính là quan lớn!

Nếu như lúc khâu lại, xuất hiện một chút chuyện ngoài ý muốn, chính mình liền phải chịu trách nhiệm!

"Cậu làm có được hay không?" Lý Sở Hàm hỏi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 383.

Chương 384. Kỹ Thuật Khâu Tuyệt Đẹp

"Lý, chủ nhiệm Lý, trình độ của em khả năng có hạn, tạm thời không có cách nào khâu lại vết thương vào lúc này."

Lý Sở Hàm đút hai tay vào túi áo khoác, lông mày xinh đẹp cũng nhíu lại.

Vết thương tuy rằng nhìn hơi dọa người, nhưng một chút việc đều không có, nhiều lắm tiến hành khâu bốn mũi lại, là được rồi.

Vết thương đơn giản như vậy, lấy trình độ của bọn họ cũng đủ năng lực để xử lý, học nhiều năm như vậy, đều học được trên thân chó à.

"Hai người các cậu có được hay không?" Lý Sở Hàm quay đầu lại nhìn Lâm Dật cùng Kiều Hân.

Kiều Hân liếc nhìn Lâm Dật, lần đầu tiên đối mặt với tình huống như vậy, cô có chút không quyết định được.

"Cứ để tôi làm." Lâm Dật nói: "Cũng không phải vấn đề gì lớn."

"Không được!"

Người phụ nữ trung niên kêu ầm lên: "Trừ viện trưởng của các cô cậu ra, không ai có tư cách phẫu thuật cho con trai tôi!"

"Vậy hãy để cho con trai của cô chờ chết đi, dù sao vết thương cũng không ở trên người tôi."

Lý Sở Hàm cùng Kiều Hân sửng sốt một chút, tính khí thật là lớn nha!

"Ôi ô ô, cậu nói cái gì đấy, cậu là bác sĩ gì vậy, tôi muốn khiếu nại cậu!"

"Được rồi được rồi, cô đừng có ồn ào nữa, nơi này là bệnh viện, không phải là chỗ để cô khóc lóc om sòm."

Lý Sở Hàm lấy bảng tên của mình ra, "Tôi là chủ nhiệm của khoa cấp cứu, nếu như cô đồng ý, liền để cho tôi khâu lại đi, nếu như không đồng ý, hiện tại liền chuyển viện, viện trưởng là không thể nào tự mình xuống được."

"Chuyện này..."

Người phụ nữ trung niên có chút do dự, cuối cùng nói: "Vậy thì cô làm đi, nhưng tôi cũng phải nói trước, nếu như khâu không tốt, tôi khẳng định tìm cô đòi một lời giải thích!"

"Nếu như cô không tin tôi, hiện tại có thể đi." Lý Sở Hàm nói: "Tôi nhìn thấy người chết còn nhiều hơn so với cô nhìn thấy người sống, cũng không thiếu con trai của cô một cái đâu."

Lâm Dật nhìn Lý Sở Hàm.

Cô nàng này cũng là nhân vật hung ác!

Người phụ nữ trung niên bị Lý Sở Hàm trấn trụ, cũng biết bệnh tình của con trai mình không thể chậm trễ được nữa, hơn nữa cũng không có thời gian đi bệnh viện khác.

"Vậy thì cô làm đi."

"Đẩy vào phòng mổ, ba người các cậu theo tôi đi vào."

Mấy phút sau, bệnh nhân được đẩy lên bàn mổ, Chu Tự Cường xung phong nhận việc, nói:

"Chủ nhiệm Lý, em tới làm trợ thủ cho cô, lấy tư cách học trò tâm đắc của cô, nhất định có thể phối hợp tốt với cô ạ."

Lý Sở Hàm ngẩng đầu liếc nhìn Chu Tự Cường, "Việc đơn giản như khâu vết thương này cậu không đủ tự tin làm, còn không thấy ngại nói là học trò tâm đắc của tôi sao?"

"Em ..."

"Cậu đứng một bên quan sát."

Lý Sở Hàm không phản ứng lại Chu Tự Cường, nhìn Lâm Dật cùng Kiều Hân, "Hai người các cậu đến làm trợ thủ cho tôi."

"Dạ vâng chủ nhiệm Lý."

Mặc dù anh không phải tốt nghiệp từ trường y học, nhưng bởi vì có trí tuệ Hiền Giả, làm cho trình độ của Lâm Dật hoàn toàn có thể ngang bằng với Chu Tự Cường và Kiều Hân, thậm chí còn mạnh hơn bọn họ một chút.

Trợ giúp bác sĩ khâu vết thương nhất định là không có vấn đề.

Quá trình khâu diễn ra vô cùng thuận lợi, Lý Sở Hàm tự mình cầm dao, muốn gặp sự cố cũng khó khăn.

"Bắp thịt và mỡ cũng đã khâu xong, còn có dưới da và da thịt, hai người các cậu thử xem, cũng không có vấn đề gì đâu."

"Được." Lâm Dật nói.

"Anh Lâm, em làm trợ thủ cho anh nha, lần này em xem anh làm, lần sau em sẽ làm." Kiều Hân đề nghị.

Tuy rằng dưới da và da thịt khâu lại không có bất kỳ độ khó nào, nhưng Kiều Hân còn cần thời gian thích ứng.

"Không thành vấn đề."

Nhìn thấy hai người đang khâu vết thương cho bệnh nhân, Chu Tự Cường tức giận đấm một cái vào không khí.

"Tiên sư nó, lão tử sớm muộn gì cũng đem mày đuổi ra khỏi bệnh viện!"

Lâm Dật cùng Kiều Hân bắt đầu khâu dưới da và da thịt lại.

Bởi vì một đêm không ngủ, Lý Sở Hàm ngồi ở một bên, xoa huyệt Thái dương, cố gắng để cho mình tỉnh táo một chút.

Không tới nửa giờ sau, quá trình khâu lại toàn bộ kết thúc.

"Anh Lâm, vết khâu của anh cũng quá tốt rồi!"

Nhìn thấy vết thương được Lâm Dật khâu lại, Kiều Hân thở dài nói:

"Thật may vừa này là do anh làm, đổi lại là em, khẳng định là không làm được tốt như vậy."

Lý Sở Hàm bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy đi tới, cũng ở trong lòng oán thầm nói:

"Bây giờ mấy cô gái nhỏ này, làm sao lại ầm ĩ như vậy, lẽ nào lớn lên đẹp trai, làm gì cũng tốt sao? Đây là cái gì ... Còn giống như thật sự không tệ ..."

Nhìn thấy vết thương Lâm Dật khâu lại, trong đôi mắt của Lý Sở Hàm hiện lên một chút kinh ngạc.

Từ góc độ xử lý vết thương, nếu như không có mười năm kinh nghiệm lâm sàng trở lên, khẳng định không khâu được tốt đến như vậy.

Đổi lại là chính mình, chỉ sợ cũng không được như vậy.

Sở dĩ nói như vậy, bởi vì biểu bì khâu lại cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Chỉ cần cố gắng nhiều hơn, là có thể dễ dàng hoàn thành.

Cũng giống như các giáo viên mẫu giáo tốt nghiệp đại học, dạy trẻ mẫu giáo có hiệu quả hơn các giáo sư đại học.

"Xác thực thật không tệ, về sau cố gắng nhiều hơn, đừng kiêu ngạo quá."

"Dạ vâng, chủ nhiệm Lý."

Lý Sở Hàm gật đầu, trong lòng có quyết định, đợi lát nữa tìm Lâm Dật nói chuyện.

Chu Tự Cường lơ đễnh bĩu môi, rất tốt sao?

Tôi thấy rất bình thường nha!

"Được rồi, khâu lại xong rồi, đẩy ra ngoài đi."

"Được."

Nhìn thấy con trai mình được đẩy ra, người phụ nữ trung niên tiến lên nhìn một chút, đột nhiên mắng to lên khiến mọi người còn không kịp chuẩn bị.

"Cô khâu kiểu gì vậy? Nhất định sẽ lưu lại một vết sẹo lớn, con trai của tôi còn chưa có kết hôn mà, về sau làm thế nào tìm bạn gái đây!"

"Có thương tích có sẹo là chuyện bình thường, vết thương lớn như vậy, làm sao có khả năng một chút sẹo cũng không có" Lý Sở Hàm nói:

"Sau vài tháng, vết thương sẽ hoàn toàn khép lại, hiệu quả cũng sẽ tốt hơn rất nhiều, sẽ nhìn không nghiêm trọng như bây giờ."

"Tôi thấy cô chính là lừa dối người mà!" Người phụ nữ trung niên chỉ vào mũi Lý Sở Hàm nói:

"Cô chính là kỹ thuật không được còn thể hiện, con trai của tôi nửa đời sau tất cả đều hủy ở trên tay của cô!"

"Cô đừng có mà chỉ tay." Lâm Dật nói:

"Bụng con trai của cô là do tôi khâu, có việc gì cô nói với tôi là được."

"Cậu!"

Biết được chân tướng, người phụ nữ trung niên càng khó chịu hơn, hướng về phía Lý Sở Hàm nói:

"Cô làm bác sĩ như vậy sao? Rõ ràng đã nói là cô khâu, tiến vào phòng mổ, lại giao cho trợ thủ của cô, cái này không phải là lừa người sao!"

"Bắp thịt và mỡ đều là tôi khâu, dưới da cùng da thịt là cậu ta tới làm, hơn nữa tôi có thể nói chắc chắn cho cô biết, cậu ta khâu lại cũng không kém, coi như là để tôi làm, cũng không được tốt như vậy."

"Cô nói cái gì? Cô là chủ nhiệm lại cùng với trở thủ cùng trình độ, cô còn không thấy ngại mà nói ra à!" Người phụ nữ trung niên lớn tiếng nói:

"Còn cậu nữa, chính mình cái trình độ gì cũng không biết sao, một chút tự mình biết mình đều không có, còn dám khâu cho con trai tôi, cậu xứng sao? Có tin hay không chỉ cần một cú điện thoại của tôi, liền có thể cho hai người nghỉ việc!"

"Chỉ là một giám đốc nho nhỏ, liền lớn lối như vậy nói để cho chúng tôi nghỉ việc sao?"

"Cậu cho rằng tôi ở Trung Hải này chỉ là nói suông sao?" Người phụ nữ trung niên nói:

"Tôi nói cho cậu biết, cậu nên thấy may mắn khi người đến hôm nay là tôi, nếu như là chồng của tôi đến, nhìn thấy các cậu đem con trai của tôi biến thành như vậy, toàn bộ bệnh viện này của các cậu cũng đừng nghĩ sống yên ổn!"

Lâm Dật nhún vai một cái, vẻ mặt nghiền ngẫm, "Vậy chúng ta thử xem, đến cùng là ai sẽ nghỉ việc trước."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 384.

Chương 385. Đề Nghị Đuổi Việc

Nhìn thấy biểu cảm ý vị thâm trường của Lâm Dật, Lý Sở Hàm nghi ngờ một lúc lâu.

Cậu ấy nói lời này là có ý gì?

“Được, mấy người đợi đó!”

Người phụ nữ trung niên hét lên một câu, quay về phía người phụ nữ trung niên bên cạnh nói:

“Chị à, chị đứng đây trông chừng chút, em đi gọi cho ba đứa nhỏ, chuyện này nhất định phải xử lý nghiêm túc!”

“Mau đi đi, gọi em trai chị đến đây.” Người phụ nữ trung niên da ngăm đen nói: “Bệnh viện đây giờ đúng là càng ngày càng thiếu y đức, tuyệt đối không thể bỏ qua cho bọn họ dễ dàng như vậy được.”

“Nhất định phải bắt bọn họ đưa ra cách giải quyết, rõ ràng đã hứa là để chủ nhiệm khâu, cuối cùng lại đổi thành một bác sĩ mới, nhất định phải xử lý nghiêm túc!”

Nhìn thấy người phụ nữ trung niên rời đi, các nhân viên y tế và bệnh nhân trong trung tâm cấp cứu đều hướng ánh mắt về phía Lâm Dật và Lý Sở Hàm.

Bình thường mà nói, khi sắp xếp những bệnh nhân như thế này, bác sĩ chủ trì sẽ phụ trách những công việc có mức độ khó hơn, những việc đơn giản như khâu da phần lớn đều giao cho trợ lý phụ trách.

Chuyện này vốn chẳng có gì đáng trách, nhưng không ngờ mấy người phụ nữ này lại làm làm gây chuyện ầm ĩ như vậy.

Đúng là những người có thân phận như bọn họ là khó hầu hạ nhất.

“Chủ nhiệm Lý, anh Lâm, bây giờ phải làm sao đây?” Kiều Hân lo lắng dò hỏi.

“Khi nãy tôi thấy cô quay video rồi, trong điện thoại chắc là có chứ.”

“Ừm, tôi muốn quay chứng cứ lại, nhưng không biết có tác dụng gì không.”

“Cô gửi video cho tôi đi.”

“Được.”

Nhận được video của Kiều Hân, Lâm Dật đi đến một góc nhỏ, chuyển tiếp cho Lương Nhược Hư.

“Người này hình như là giám đốc Ủy ban xây dựng, đến bệnh viện gây sự, cô xử lý chút đi.”

Mấy phút sau, Lương Nhược Hư đã gửi tin nhắn trả lời, một tư thế tay “ok”

Dù không nói thêm gì khác, nhưng Lâm Dật tin thế này là đủ rồi.

Người có tính cách sấm rền gió cuốn như Lương Nhược Hư, chắc chắn sẽ xử lý tốt chuyện này.

Nhìn thấy Lâm Dật từ xa đi tới, trong lòng Lý Sở Hàm nghi ngờ, chẳng lẽ cậu ta đi xử lý chuyện này rồi sao?

Nhưng cậu ta thật sự có năng lực xử lý?

“Không phải hết chuyện rồi hả? Chúng ta về khoa đi, đứng ngây ngốc ở đây làm gì?”

Nhìn thấy bộ dạng điềm tĩnh của Lâm Dật, Kiều Hân có chút không thể hiểu nổi.

Chuyện đã đến nước này rồi, anh Lâm sao vẫn có thể nói cười được vậy?

“Mọi người về trước đi, tôi nghe điện thoại cái đã.”

Nói dứt câu, Chu Tử Cường cầm điện thoại đi tới góc cầu thang.

“Chú, chú tìm con.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì, mấy đứa mới tới đây ngày đầu tiên, sao bên cấp cứu đã xảy ra chuyện rồi.”

“Đều là do cái người tên Lâm Dật làm ra đó, không có tí bản lĩnh nào nhưng vẫn muốn khâu lại cho bệnh nhân, cuối cùng người nhà bệnh nhân không vừa lòng, muốn khiếu nại chúng ta.”

“Khâu da chắc đâu phải chuyện gì khó khăn đâu chứ.”

“Đối với cháu thì không khó, nhưng trình độ của hắn có hạn, đương nhiên là không ổn rồi.” Châu Tự Cường nói:

“Hơn nữa hắn còn nói lời ngoa tiếng độc với người nhà bệnh nhân, trong trung tâm cấp cứu nhiều người thấy lắm, nếu như làm lớn chuyện này thì chắc chắn ảnh hưởng đến danh tiếng của bệnh viện, không thể nào giữ người như này lại bệnh viện Hoa Sơn được.”

“Chuyện này chú biết rồi, mấy đứa ở trung tâm cấp cứu đợi chú, đừng có đi đâu cả, chú với viện trưởng Triệu qua đó ngay.”

“Viện trưởng Triệu cũng đến rồi?”

“Ông ấy là phó viện trưởng quản lý hành chính, xảy ra chuyện lớn thế này chắc chắn ông ấy phải ra mặt xử lý rồi.”

“Vậy thì tốt quá, con về văn phòng đợi hai người.”

Tắt điện thoại, Châu Tự Cường trở về văn phòng, khóe miệng thản nhiên nở nụ cười.

Triệu Kiến Vỹ không chỉ là phó viện trưởng của bệnh viện Hoa Sơn mà còn là thầy giáo của viện Y Học, nổi tiếng là khó tính.

Lâm Dật gây ra chuyện lớn như thế này, với tính tình của ông ta chắc chắn sẽ không giữ hắn lại.

Có khi cả ca đêm đêm nay cũng không cần hắn trực, sẽ đuổi hắn ra khỏi cửa ngay lập tức.

Nghĩ đến đây, ý cười của Châu Tự Cượng càng đậm, cũng may vừa nãy không tự mình khâu.

Nếu thật sự rất dễ xảy ra chuyện.

Lúc này ở văn phòng, mỗi người có một biểu cảm khác nhau.

Lý Sở Hàm thuộc loại có bản lĩnh không thể chèn ép.

Dựa vào năng lực của cô ấy, chỉ cần không gây ra chuyện gì nghiêm trọng cho bệnh viện thì ở bệnh viện cũng không ai dám nói gì, nếu không thì chỉ tổn thất cho bệnh viện Hoa Sơn thôi.

Trên mặt Kiều Hân tràn ngập sự lo lắng, không biết cuối cùng kết quả sẽ thế nào.

Mấy phút sau, cửa văn phòng được mở ra, hai người đàn ông trung niên từ ngoài cửa bước vào.

Một trong số đó là Tào Gia Vượng, mặc áo khoác trắng dài và mang dép.

Người đàn ông còn lại, mặc thường phục, dáng người tương đối gầy, khuôn mặt nghiêm túc tiến vào.

Mà người đó chính là phó viện trưởng của bệnh viện Hoa Sơn, trong tay nắm thực quyền rất lớn.

“Viện trưởng Triệu.”

Nhìn thấy người đàn ông trung niên này tiến vào, Lý Sở Hàm đứng dậy chào một tiếng.

“Chủ nhiệm Lý, chuyện thế này là thế nào, vừa nãy tôi nghe người phía dưới nói có người muốn khiếu nại chúng ta?”

“Người nhà bệnh nhân gây sự vô cớ, chúng tôi cũng hết cách.” Lý Sở Hàm thản nhiên nói, không hề để tâm đến chuyện này lắm.

“Chủ nhiệm Lý, không phải tôi nói cô, nếu như bệnh tật bình thường thì cô xử lý như này chắc chắn không sao, nhưng thân phận của đối phương cô cũng biết rồi, sao có thể giao chuyện lớn như vậy cho một bác sĩ mới giải quyết được.”

“Trong mắt tôi, bệnh nhân nào cũng như nhau, đừng nói là ca khâu da đơn giản này, dù có giải phẫu tim thì cuối cùng lúc khâu lại, tôi cũng sẽ giao cho trợ lý xử lý.” Lý Sở Hàm bình tĩnh nói:

“Hơn nửa miệng vết thương được khâu lại tôi đã nhìn qua rồi, kết quả phù hợp với yêu cầu của tôi, cho nên tôi không cảm thấy chuyện này có vấn đề gì cả, hoàn toàn là do người nhà bệnh nhân vô cớ gây sự, tôi hy vọng viện trưởng Triệu có thể nhìn thẳng vào chuyện này.”

“Tình hình cô nói tôi đều hiểu rõ, nhưng tôi cũng đã nói rồi, thân phận của người nhà bệnh nhân không bình thường, nhanh thôi cô ấy sẽ gọi điện tới khiếu nại, thậm chí sẽ làm lớn chuyện này hơn nữa, việc đó sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của bệnh viện chúng ta, cho nên chuyện này phải xử lý nghiêm.”

“Viện trưởng Triệu, để kịp thời ngăn chặn tổn hại, tôi thấy hay là đuổi việc hắn ta đi.” Tào Gia Vượng nói.

Lâm Dật liếc nhìn Tào Gia Vượng, không hề nói gì.

Có lẽ là sợ phải gánh trách nhiệm, nên một phát kết thúc luôn.

Triệu Kiến Vỹ gật đầu: “Tôi suy nghĩ chút đã.”

Nếu như chỉ là một bác sĩ mới, Triệu Kiến Vỹ sẽ không do dự lập tức đuổi ngay.

Nhưng chuyện này có dính dáng đến Lý Sở Hàm, rất khó xử lý.

Trực tiếp đuổi việc Lâm Dật, thì cũng tương đương với vả vào mặt Lý Sở Hàm.

Cô ta là người viện trưởng tốn nhiều tiền mời tới, mặt mũi của cô ấy cũng cần chú ý.

“Viện trưởng Triệu, chuyện đã rõ như ban ngày rồi, có gì đáng suy nghĩ đâu, chỉ là một bác sĩ mới thôi mà, tuyển thêm người khác là được.”

Ngay lúc viện trưởng Triệu vẫn do dự chưa quyết, cửa văn phòng lại một lần nữa mở ra.

Một người phụ nữ kêu trời kêu đất xông vào.

“Chủ nhiệm Lý, tôi biết sai rồi, xin cô cho tôi một cơ hội, nếu như không có công việc này thì tôi xong đời mất, xin cô tha thứ cho tôi đi!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 385.

Chương 386. Tôi Đưa Cậu Đến Một Nơi, Dám Đi Không?

Người trong phòng nghe xong đều phát mộng.

Lý Sở Hàm là phó chủ nhiệm của khoa tim ngoại, trong công việc không có bất kì quan hệ nào với cô ta, cô ấy đuổi việc cô ta kiểu gì?

Nói chuyện vớ vẩn quá đi.

Lý Sở Hàm cũng ngơ luôn, bản thân còn chưa làm gì người phụ nữ này đã bị đuổi rồi?

Theo bản năng, Lý Sở Hàm liền nghĩ tới câu nói vừa nãy của Lâm Dật.

“Ai bị đuổi còn chưa biết được đâu.”

Chẳng lẽ là dự báo cho kết cục này sao?

Lý Sở Hàm theo bản năng quay lại nhìn Lâm Dật một cái, muốn tìm được câu trả lời trên người cậu ta.

Nhưng Lâm Dật chỉ nhún nhún vai, không nói gì cả, cũng không hề giải thích chuyện này.

“Chuyện này liên quan gì đến tôi, mong cô đừng làm loạn nữa.” Lý Sở Hàm nói.

“Không, chủ nhiệm Lý, tôi biết cô vẫn ghi hận trong lòng, tôi cầu xin cô cho tôi một cơ hội giải thích, bây giờ không chỉ có tôi, chồng tôi cũng bị đuổi việc rồi, cả nhà tôi biết sống thế nào đây.”

“Chuyện này tôi thật sự không thể quản được, có thể là do người nhà của bệnh nhân khác đã đăng hành vi của mấy người lên mạng, bị lãnh đạo của các bộ phận có liên quan nhìn thấy, cô vẫn nên đi tìm nguyên do ở nơi khác đi, xin đừng làm phiền công việc của chúng tôi nữa.”

Triệu Kiến Vỹ và Tào Gia Vượng đều trợn mắt há mồm nhìn người phụ nữ trung niên trước mặt.

Trước đó còn nói muốn khiếu nại, sao mới chớp cái mắt bọn họ đã bị đuổi việc rồi?

Cứ cho là hành vi bất lương bị đăng lên mạng thì cũng không thể xử lý nhanh đến vậy chứ?

Chẳng lẽ có người ở đây thêm dầu vào lửa sao?

Nhưng trước mắt chỉ có mấy người này, đều là bác sĩ của bệnh viện, ai có thể có năng lực như vậy?

“Vị phu nhân này, rốt cuộc là có chuyện gì, cô nói rõ ràng xem, sao cô lại bị đuổi việc cơ?” Chu Tử Cường hỏi.

Vốn đang đợi Lâm Dật bị đuổi, nhưng chưa hề nghĩ đến lại xảy ra màn quay xe thế này.

Có phải nhanh quá rồi không?

“Tôi cũng không biết có chuyện gì, lúc trước đúng là tôi có nói sẽ khiếu nại mấy người, nhưng vừa gọi điện thoại cho chồng tôi xong, lãnh đạo cấp trên liền nói cho tôi biết tôi bị đuổi rồi, ngay sau đó chồng tôi cũng gọi tới, nói anh ấy cũng bị đuổi việc rồi.” Người phụ nữ trung niên vừa khóc vừa nói:

“Tôi biết hành vi của tôi khiến mấy người không vui, tôi cầu xin mấy người nói với lãnh đạo cấp trên một tiếng, cho chúng tôi một cơ hội đi.”

Biết được sự việc cụ thể, Triệu Kiến Vỹ và Tào Gia Vượng liếc nhìn nhau một cái.

Nếu như bọn họ bị cách chức thì chuyện này dễ giải quyết rồi.

“Vị phu nhân này, tôi cảm thấy chuyện này còn có hiểu lầm gì khác, hi vọng cô rời khỏi đây ngay, đừng làm chậm trễ công việc của chúng tôi nữa.”

Triệu Kiến Vũ gọi bảo an tới, đem người phụ nữ ra khỏi văn phòng cấp cứu, cũng đưa cô ta tới phòng bệnh của con trai mình, tránh để rối loạn quy trình khám bệnh.

Nhưng lúc này, trong lòng mỗi người đều có những thắc mắc to lớn.

Vợ chồng hai người bọn họ, tại sao đang yên đang lành lại bị đuổi việc?

“Chuyện này đừng ai rêu rao ra ngoài, cứ để nó qua như vậy đi.”

Để lại lời nói này, Triệu Kiến Vỹ và Tào Gia Vượng quay người rời đi.

Chỉ mỗi Chu Tử Cường sắc mặc khó coi, vốn nghĩ dựa vào cơ hội lần này có thể đuổi được Lâm Dật đi.

Xem ra phải tìm cơ hội khác thôi.

Trong văn phòng, ánh mắt của mọi người đều vô tình hữu ý đặt trên người Lâm Dật.

Nhưng bây giờ, Lâm Dật đã không rảnh để chú ý đến việc này rồi.

Bởi vì tiếng nhắc nhở của hệ thống đang vang lên trong đầu.

[Điều trị cho một bệnh nhân, thưởng 100000 giá trị thuần thục]

[Độ hoàn thành chuyên môn: 10% thưởng kỹ thuật khâu cấp đại sư]

Nghe thấy âm thanh vang lên trong đầu, biểu cảm của Lâm Dật có nghiêm túc mà cũng có chút hoài nghi.

Kỹ thuật khâu cấp đại sư và trí nhớ đại sư trước đây thưởng cho mình hình như đều kì diệu giống nhau.

Chỉ là phần thưởng này không được tự chọn, chỉ hạn định ở kĩ thuật khâu này mà thôi.

“Hệ thống, kỹ thuật khâu cấp đại sư này chắc là đỉnh lắm chứ nhỉ.”

[Đúng vậy]

“Nhưng ta muốn biết kỹ thuật khâu cấp đại sư này rốt cuộc có thể đỉnh đến cỡ nào?”

[Đứng đầu thế giới.]

Lâm Dật thở hắt ra một hơi, “Có phải cũng giống như trí nhớ đại sư không?”

[Đúng vậy, nhưng, nhưng chỉ có kĩ thuật khâu ở cấp đại sư, những tài nghệ lâm sàng khác của chủ thể vẫn là trình độ sơ cấp]

“Được, tôi hiểu rồi.”

Tiêu chuẩn nhận xét của hệ thống có phải hơi cao chút không?

Năng lực trí tuệ Hiền Giả giao cho mình đã rất đẳng cấp rồi, nhưng trong mắt hệ thống lại chỉ là trình độ sơ cấp.

Có lẽ chỉ có tăng đến cấp đại sư thì trong mắt nó mới được xem là chuyên nghiệp.

Cảm nhận được kí ức dung hợp trong đầu mình, Lâm Dật mới phát hiện ra, kỹ thuật khâu này tuy rằng nhìn thì có vẻ không dễ thấy, nhưng bên trong lại có rất nhiều cách thức.

Nếu như sớm nắm giữ khả năng này, thì vừa này lúc khâu cho người thanh niên kia bản thân mình có thể làm tốt hơn.

Mà lúc nãy, Lý Sở Hàm khâu thịt và mỡ cho bệnh nhân, hình như cũng có chút sai lầm, nếu như để bản thân của hiện tại làm chắc mình sẽ hoàn mỹ hơn.

Nhưng mà khâu đơn giản như vậy, dù cho có chút khuyết điểm cũng không sao, không có bất kỳ ảnh hưởng gì đến cơ thể.

Nếu giống giải phẫu ngực hoặc giải phẫu hộp sọ, cũng không để lại chút sẹo nào.

“Lâm Dật?”

Ngay tại lúc Lâm Dật đang nghĩ những chuyện này, đột nhiên nghe được tiếng Lý Sở Hàm gọi mình.

“Chủ nhiệm Lý tìm tôi có chuyện gì?”

“Cậu đến đây một chút, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Được.”

Lâm Dật bị Lý Sở Hàm gọi đến một góc cầu thang.

“Chủ nhiệm Lý, cô muốn nói gì với tôi?”

“Tôi muốn biết kỹ thuật khâu của cậu là do ai dạy?” Lý Sở Hàm hỏi:

“Những năm gần đây, tôi gặp không ít bác sĩ trẻ tuổi, nhưng lúc cậu vừa tới bệnh viện, không hề có được trình độ như vậy, tôi có chút tò mò.”

“Thật ra cũng không có gì, chỉ là khâu da thôi mà, chủ nhiệm Lý không cần ngạc nhiên.”

“Nói cậu béo cậu còn thở gấp.”

“Hết cách rồi, thực lực của tôi đã không cho phép tôi khiêm tốn nữa.”

Lý Sở Hàm ngẩng đầu, “Tôi đưa cậu đến một nơi, có dám đi không?”

“Đi đâu?”

“Hỏi nhiều thế làm gì, cứ nói xem có dám hay không.”

“Có gì mà không dám chứ.”

“Đi theo tôi.”

Lâm Dật bĩu môi, nữ bác sĩ lạnh lùng này, không lẽ là muốn quy tắc ngầm với mình chứ?

Dưới sự dẫn dắt của Lý Sở Hàm, hai người đi tới phòng thiết bị thí nghiệm.

“Chủ nhiệm Lý, đây bác sĩ thực tập mới sao?”

Chủ nhiệm phòng thiết bị thí nghiệm là một bà chị trung niên, tên là Tôn Lệ Châu, nụ cười vô cùng ôn hòa.

“Bác sĩ mới, hôm nay mới nhận chức, em phụ trách dẫn dắt cậu ấy.” Lý Sở Hàm nói:

“Chị Tôn, giúp em chuẩn bị một bộ dây thần kinh và mạch máu, chuẩn bị cho cậu ấy làm bài thi.”

“Không phải chứ? Em muốn kiểm tra cậu ấy khâu dây thần kinh và mạch máu?” Tôn Lệ Châu kinh ngạc nói:

“Bình thường mà nói, tối thiếu cũng phải có 5 năm kinh nghiệm mới có thể khâu được hai thứ này, bây giờ đã cho cậu ấy luyện? Trước giờ em đâu phải là người giống vậy.”

“Bác sĩ mới này không bình thường, em muốn thử trình độ của cậu ấy.”

“Vậy cũng có chút khoa trương đó, chị không tin bệnh viện của chúng ta còn có bác sĩ lợi hại hơn em, mặc dù nhìn diện mạo cậu ấy không tồi, nhưng mà vẫn còn quá trẻ.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 386.

Chương 387. Đường Khâu Hoàn Mỹ

“Em cũng không tin lắm, cho nên mới muốn thử trình độ của cậu ấy.”

Tôn Lệ Châu nhìn Lâm Dật cười, “Anh bạn trẻ, có phải cậu đắc tội với chủ nhiệm Lý rồi không? Mau ra cửa mua một phần bánh quế hoa nhận lỗi đi.”

“Hóa ra chủ nhiệm Lý thích ăn bánh quế hoa, để tôi tranh thủ đi mua một ít về.”

“Không cần biết cậu mua thứ gì về cũng không tránh được lần sát hạch này đâu.” Lý Sở Hàm nói:

“Chị Tôn, giúp em lấy mạch máu và dây thần kinh, chi phí cứ ghi cho phòng hành chính là được.”

“Chủ nhiệm Lý, em cũng thật là, đổi thành người khác thì chị còn lâu mới đồng ý với bọn họ.” Tôn Lệ Châu cười nói: “Nhưng lời em nói có trọng lượng với chị.”

“Cảm ơn chị Tôn.”

“Cảm ơn gì chứ, đợi chút nha.”

Tôn Lệ Châu không do dự, xoay người đi ra ngoài, mấy phút sau hai tay trống không quay trở lại.

“Sao vậy? Vật liệu dùng hết rồi sao?”

“Không phải, có chuyện này chị quên mất, kính hiển vi điện tử đang trục trặc, thiết bị dự phòng mới chưa có giao đến, nếu như em muốn thử trình độ khâu mạch máu và dây thần kinh của cậu ấy, sợ là hôm nay không được rồi, ba ngày sau kính hiển vi dự phòng sẽ đến, lúc đó hai người lại tới nhé.”

Bởi vì dây thần kinh và mạch máu đều vô cùng nhỏ, dùng mắt thường không thể nhìn rõ được, muốn khâu lại căn bản không thể.

Cho nên lúc khâu đều phải dùng đến kính hiển vi điện tử bội số lớn.

Đặc biệt là một số ca giải phẫu mắt, nếu như không có kính hiển vi điện tử thì không thể nào giải phẫu nổi.

“Vậy mấy ngày nữa em lại đến vậy, cảm ơn chị Tôn.”

“Đều là người của mình, khách khí cái gì.”

“Khụ khụ khụ... chủ nhiệm Lý, thật ra không dùng kính hiển vi điện tử, dùng kính hiển vi bình thường tôi cũng làm được.”

Lý Sở Hàm và Tôn Lệ Châu đều ngơ người.

“Cậu nói cái gì? Cậu dùng kính hiển vi bình thường cũng có thể khâu được mạch máu và dây thần kinh?”

“Cũng gần như vậy, có thể thử xem, dù sao cũng đều là đạo cụ, có khâu hỏng thì cũng đâu chết người.”

“Chủ nhiệm Lý, người mới em dẫn dắt lần này, có phải là hơi tự tin thái quá không?”

Mới đầu thấy Lâm Dật trông khá đẹp trai, ấn tượng của Tôn Lệ Châu đối với cậu ấy cũng không tệ.

Nhưng bây giờ lại nói ra những lời như thế, đây là một điều tối kỵ đối với cái nghề bác sĩ này.

Mà cô ấy không thích nhất chính là kiểu người không biết trời cao đất dày như Lâm Dật.

Đến cả người như chủ nhiệm Lý cũng không thể khâu được mạch máu và dây thần kinh lúc còn trẻ tuổi như vậy.

Cậu ta làm sao có thể làm được cơ chứ.

“Cậu ấy cũng nói rồi, vậy cứ để cậu ấy thử xem, dù sao vật liệu cũng không tốn bao nhiêu tiền.”

“Được rồi, em đã nói vậy thì để chị đi lấy vật liệu cho cậu ấy.”

Mặc dù hơi không tình nguyện, nhưng nể mặt Lý Sở Hàm, Tôn Lệ Châu cũng vẫn đi lấy vật liệu mô phỏng tới.

Trừ những thứ đó ra, còn lấy một chiếc kính hiển vi bình thường tới.

“Đồ đạc đều đem tới rồi, mau thử đi.”

“Được.”

Mặc dù đây là lần đầu nhìn thấy vật liệu mô phỏng, nhưng cộng thêm kỹ thuật khâu ở cấp đại sư, Lâm Dật không hề cảm thấy xa lạ.

Vô cùng thành thạo quen thuộc bắt đầu thao tác.

Để không ảnh hưởng đến thao tác của Lâm Dật, Lý Sở Hàm và Tôn Lệ Châu đều lùi về sau một bước, tạo ra một khoảng cách tầm khoảng 1m.

“Chủ nhiệm Tôn, đây là đang làm cái gì vậy?”

Những người khác trong phòng thiết bị cũng đi tới, muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

“Người mới được chủ nhiệm Lý đưa tới, muốn thử cho cậu ta khâu lại dây thần kinh và mạch máu.

“Kính hiển vi điện tử không phải hỏng rồi sao, thử kiểu gì được.”

Tôn Lệ Châu nhún nhún vai, “Người ta nói dùng kính hiển vi bình thường cũng có thể làm được.”

“Sao mà được chứ, có hơi khoa trương rồi đó.”

Nam bác sĩ đeo kính cúi đầu, nhìn Lâm Dật đang ngồi trên mặt đất tỉ mỉ từng chút một.

“Không phải chứ, người này có phải còn quá trẻ không?”

“Tôi cũng cảm thấy cậu ta đang nói quá, nhưng cậu ấy nói bản thân có thể, vậy cứ dứt khoát cho cậu ấy thử xem sao.”

“Thế này không phải đang chọc cười rồi à.” Nam bác sĩ nói:

“Chỉ sợ với trình độ của chủ nhiệm Lý cũng không thể ở tầm tuổi này khâu được dây thần kinh và mạch máu đâu? Huống hồ lại còn dùng kính hiển vi bình thường, bác sĩ trẻ này đúng là tự tin quá mức rồi.”

“Tôi cũng thấy vậy đó.” Tôn Lệ Châu nói:

“Chẳng qua là hết cách rồi, dù sao thì mấy thứ vật liệu đó cũng chẳng đáng bao tiền, thử thì cứ thử thôi, người trẻ tuổi gặp chút trắc trở cũng là chuyện tốt.”

“Cũng đúng là đạo lý này.”

“Được rồi, ok rồi.” Lâm Dật hít một hơi.

“Hả? Làm xong rồi?”

Tôn Lệ Châu kinh ngạc hét một tiếng, kinh ngạc liếc Lý Sở Hàm một cái.

“Cậu thật sự làm xong rồi? Không phải tùy tiện lừa người đó chứ?”

“Mấy người cứ nhìn là biết ngay.”

Ba người vội vàng đi lại, bất ngờ nhìn một cái, Lâm Dật khâu dây thần kinh và mạch máu lại, toàn bộ đều khâu lại thật tốt.

Hơn nữa đường may chỉnh tề, cứ cho là bản thân cũng không thể khâu ra được kết quả thế này!

Quan trọng nhất là, cậu ấy dùng kính hiển vi bình thường!

Cái này càng không thể tin nổi!

“Cậu, cậu làm kiểu gì mà được vậy?” Lý Sở Hàm trừng đôi mắt quả hạnh, không thể tin được Lâm Dật sẽ làm được thao tác thần kì như vậy.

“Cứ khâu từng mũi thôi.” Lâm Dật đương nhiên nói: “Cũng không phải thao tác thần kỳ gì, mọi người không cần ngạc nhiên như vậy.”

Nhìn thấy mạch máu và dây thần kinh được khâu lại, Lý Sở Hàm không còn gì để nói.

Tuy có rất nhiều bác sĩ đều có thể khâu được mạch máu và dây thần kinh, nhưng không có một ai có thể khâu đẹp như vậy!

Ít nhất thì bản thân không có thực lực này, cho dù là người am hiểu nhất về khía cạnh này nhất trong bệnh viện là viện trưởng Đoàn cũng không thể có trình độ như vậy được.

“Chủ nhiệm Lý, tôi đã được xem là qua bài khảo sát chưa?”

“Cậu khâu thêm một lần nữa đi, tôi muốn xem thao tác của cậu như thế nào.”

Lâm Dật cười: “Muốn học tập sao?”

“Ừm.”

Lý Sở Hàm gật đầu, không phủ nhận.

Trước giờ chưa từng nghe qua tên của Lâm Dật cậu ta thật sự giỏi khiêm tốn.

“Đợi chút, tôi đi lấy một bộ khác đến.”

Tôn Lệ Châu phân phó cho trợ thủ của mình lấy thêm một bộ vật liệu khác đến.

Lâm Dật cũng không nói gì, tiếp tục làm việc.

Đám người Lý Sở Hàm vây quanh xem cũng không hề ảnh hưởng đến thao tác của Lâm Dật.

Hơn nữa lần này tốc độ nhanh hơn so với lần đầu tiên, cũng càng thuần thục hơn.

Trong quá trình khâu, Lý Sở Hàm phát hiện Lâm Dật không hề có bất kỳ động tác dư thừa nào, nó hoàn toàn giải thích được nghĩa của hai từ “Hoàn mỹ”.

Trong giải phẫu hoạt động này là quan trọng nhất, bởi vì chỉ cần tiết kiệm một giây thôi là có thể tăng thêm tỉ lệ sống của người bệnh rồi!

“Đã xong.” Lâm Dật nói.

Nhìn thấy được mạch máu và dây thần kinh được khâu hoàn mỹ lại, Lý Sở Hàm vô cùng kinh ngạc.

Giống như vừa ngồi xem tác phẩm nghệ thuật vậy.

“Lúc khâu, tại sao cậu chỉ thao tác bằng ngón cái và ngón trỏ?”

Đây là câu hỏi Lý Sở Hàm muốn hỏi nhất từ đầu tới giờ, như vậy căn bản không dễ dàng để thao tác.

“Đây là tôi đang mô phỏng quá trình giải phẫu.” Lâm Dật nói:

“Bệnh nhân có thể có hàng ngàn tình huống khác nhau, rất có khả năng gặp phải tình huống thao tác không thuận tiện, tôi muốn dùng phương thức như thế này mô phỏng lại.”

“Nhưng khâu như vậy vẫn không được thú vị, xung quanh không hề có máu, sẽ không gây ra trở ngại cho mắt, nếu như thật sự phải giải phẫu còn được dùng kính hiển vi điện tử, loại kính hiển vi bình thường này từ đầu đến cuối vẫn thiếu chút thú vị.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 387.

Chương 388. Lâm Tổng Đỉnh Ghê, Đúng Là Tấm Gương Cho Tôi Học Hỏi

“Vậy mà cậu lại còn mô phỏng hoàn cảnh giải phẫu thật!”

Lý Sở Hàm không biết nên hình dung tâm trạng của mình lúc này như thế nào, tóm lại chuyện này rất khó tin.

Lúc mới bắt đầu, cô còn tưởng rằng đó là thói quen đặc thù nào đó của Lâm Dật, còn có ý muốn uốn nắn cậu ấy một chút, không ngờ người ta cố ý làm như vậy.

Nếu như cho cậu ta một hoàn cảnh khâu bình thường, và cho cậu ta thêm một cái kính hiển vi điện tử.

Thì hẳn là hiệu quả sẽ càng tốt tốt hơn.

“Từ hôm nay trở đi, cậu đến làm trợ thủ của tôi đi, lúc nào có ca giải phẫu, tôi sẽ đưa cậu theo.” Lý Sở Hàm nói.

“Vậy coi như tôi thăng chức rồi?”

“Tên tiểu tử ngốc này.” Tôn Lệ Châu cười ha ha nói:

“Chủ nhiệm Lý là bác sĩ sinh đẹp nổi tiếng ở bệnh viện Hoa Sơn của chúng ta, đây không chỉ đơn giản là thăng chức, cậu còn có thêm cơ hội được tiếp xúc thân mật với chủ nhiệm Lý nữa đó.”

“Vậy thì đúng là chuyện tốt.”

Bị Tôn Lệ Châu trêu chọc như vậy, mà biểu cảm của Lý Sở

Hàm không hề thay đổi gì cả.

Cũng không biết rốt cuộc cô ấy đang để ý cái gì nữa.

Có lúc, Lâm Dật cảm thấy Lý Sở Hàm lạnh lùng giống như một cái máy móc vậy, thậm chí còn không thể nhìn ra sự thay đổi cảm xúc quá lớn.

Hoặc là tính cách này mới thích hợp với những nơi như bệnh viện.

“Cậu ăn cơm trưa chưa? Tôi đi đặt đồ ăn, đúng lúc có chút chuyện muốn nói với cậu.”

Nếu như người khác nói như vậy, Lâm Dật sẽ cảm thấy đối phương muốn có ý với mình.

Nhưng nếu lời này nói ra từ miệng Lý Sở Hàm thì liền trở nên đơn thuần hơn nhiều.

Người ta thật sự chỉ muốn ăn cùng một bữa cơm trưa mà thôi.

“Tiểu tử ngốc, còn đứng ngây ra đó làm gì.” Tôn Lệ Châu ở phía sau huých Lâm Dật một cái.

“Tôi nói cậu biết, chủ nhiệm Lý đến khoa tim mạch hơn hai năm rồi, đây là lần đầu tiên chủ động mời người khác ăn cơm đó, tuy rằng là đặt hàng, nhưng cậu cũng phải quý trọng đó.”

“Vậy thì tôi đúng là vinh hạnh thật.” Lâm Dật cười ha ha nói: “Hay là bữa nay để tôi mời đi, tốt xấu gì cũng là lãnh đạo, cho tôi cái cơ hội thể hiện chứ.”

Tôn Lệ Châu âm thầm giơ ngón cái: “Anh bạn trẻ này biết làm việc đó.”

“Cũng được, lần sau tôi lại mời cậu.”

Lý Sở Hàm không quá bày vẽ chuyện này, sau đó rút điện thoại ra, đưa ra mã wechat của mình.

“Đây là Wechat của tôi, cậu kết bạn đi, đến lúc có chuyện cũng dễ liên lạc.”

“Được.”

Sau khi kết bạn với wechat với Lý Sở Hàm, Lâm Dật gửi cho Vương Thiên Long một tin nhắn, bảo ông ấy mang ít cơm trưa đến đây.

Đặt hàng trên app Tuangou thì tùy ý quá, dù sao cũng phải chính thức một chút.

“Cậu đến phòng 809 đợi tôi trước, tôi đi chuẩn bị ít đồ, lát nữa qua tìm cậu.”

“Được.”

Nghe theo chỉ thị của Lý Sở Hàm, Lâm Dật đến phòng 809.

Phòng làm việc không quá lớn, có một cái máy tính và máy đánh chữ, ngoài ra còn có rất nhiều tư liệu cá nhân của Lý Sở Hàm.

Cứ nói là phòng làm việc, nhưng nhìn ra thì thấy giống chỗ để đến nghỉ ngơi hơn.

Từ điểm này có thể thấy bệnh viện Hoa Sơn không giống với bình thường.

Như những bệnh viện khác, chỉ có một văn phòng chung, văn phòng của các chủ nhiệm, đều đặt chung vào một phòng, giống chỗ của mình trước kia.

Nhưng Lý Sở Hàm có phòng làm việc riêng thế này là rất định rồi.

Khoảng nửa tiếng sau, Lý Sở Hàm ôm tới một tập văn kiện lớn, từ bên ngoài bước vào.

Thuận tiện đặt văn kiện lên bàn, tiện tay cởi áo khoác trắng, bên trong là một chiếc áo phông Nike màu trắng đơn giản, dáng người cũng không tồi, không to không nhỏ, một tay có thể khống chế được.

Ngay tại lúc này, cửa phòng nghỉ bị mở ra, ba y tá đẩy cửa đi vào, còn đang cười nói vui vẻ.

“Chủ nhiệm Lý, chúng tôi không có chỗ ăn cơm, mượn phòng của cô...”

Mới nói được một nửa, nhưng khi nhìn thấy Lâm Dật, y tá đó đã ngừng lại.

“Hóa ra bác sĩ Lâm ở đây hả, vậy chúng tôi đi đây.”

“Không sao, cứ ăn ở đây đi, không làm lỡ việc của chúng tôi.” Lý Sở Hàm khách khí nói.

“Thật sự không làm lỡ việc của cô chứ?” Y tá tóc dài nói, ở bảng hiệu trên ngực có viết tên của cô ấy, Viên Tư Kỳ.

Lý Sở Hàm gật đầu, “Mọi người thu thập đống văn kiện ở trên cái bàn phía sau mang đến cửa sổ, rồi ăn ở đó đi.”

“Chủ nhiệm Lý, cô và bác sĩ Lâm đã ăn chưa? Hôm nay căng tin làm thịt viên, ngon cực, tôi đi mua cho hai người.” Viên Tư Kỳ nói.

“Bác sĩ Lâm đặt đồ ăn ngoài rồi, mọi người không cần quan tâm tôi.”

“Ồ ồ, vậy chúng tôi ăn ở đây luôn nhé?”

“Ừm.”

Có thể thấy, mặc dù Lý Sở Hàm hơi lạnh lùng một chút, nhưng quan hệ với đồng nghiệp có vẻ như cũng không tệ.

Ở bệnh viện bình thường, không có chuyện y tá có gan dám xông vào phòng nghỉ của chủ nhiệm.

Ba y tá yên lặng ăn cơm, thỉnh thoảng lại lén nhìn Lâm Dật một cái.

“Bác sĩ Lâm đúng là đẹp trai thật đó, cách xa cả mét mà tôi vẫn ngửi được mùi hóc môn nam tính trên người anh ấy.”

“Tôi thấy cô đang phát tình luôn rồi đó, mùi mồ hôi cũng bị cô nói thành mùi hóc môn nam tính được, nhưng mà bác sĩ Lâm là cũng đúng đẹp trai thật.”

“Đẹp trai có ích gì, cũng đã bị chủ nhiệm Lý bắt mất rồi.”

“Chủ nhiệm Lý là hoa khôi của bệnh viện chúng ta, có vẻ cũng xứng đôi lắm nha.” Viên Tư Kỳ cười hihi nói:

“Nhưng tôi thấy, chuyện này không tuyệt vời cho lắm đâu, chủ nhiệm Đoàn bên hậu cần theo đuổi chủ nhiệm Lý cũng lâu rồi, nếu mà để anh ấy biết chuyện này thì không dễ dàng gì rồi.”

“Nói cũng đúng, chủ nhiệm Đoàn là người tiền tài vô kể, ở phương diện này thì bác sĩ Lâm còn kém chút.”

“Được rồi, ăn cơm trước đi đã, đây cũng đâu phải chuyện chúng ta cần nhọc lòng.”

“Đúng đúng đúng, ăn cơm trước đã, chủ nhiệm Lý đang bàn chuyện cùng bác sĩ Lâm, đừng làm phiền người ta nữa.

Ba người yên lặng ăn cơm, Lý Sở Hàm cầm hồ sơ lại, nói:

“Chuyện tôi cần thương lượng với cậu, chắc sẽ tốn của cậu rất nhiều thời gian, sắp đến giữa trưa rồi, có làm phiền cậu nghỉ ngơi không?” Lý Sở Hàm nói: “Để chiều nói cũng được.”

“Không sao, tôi đây là người dư thừa sinh lực, cũng không có thói quen ngủ trưa, cô cứ sắp xếp là được.”

Lý Sở Hàm gật gật đầu, “Ngày mai tôi có một ca mổ quan trọng, tôi đã mô phỏng quy trình kỹ thuật rất nhiều lần, nhưng ở phương diện kỹ thuật khâu sau cùng, từ đầu đến cuối đều cảm thấy không ổn, cảm giác độ mạo hiểm rất cao, muốn nghe ý kiến của cậu.”

“Với năng lực của chủ nhiệm Lý chẳng lẽ còn không xử lý được?”

Ở tường giới thiệu vắn tắt, Lâm Dật cũng đã có một cái nhìn toàn diện về năng lực của Lý Sở Hàm.

Nếu như đến cả cô ấy cũng cảm thấy giải phẫu có tính mạo hiểm cao thì người thường càng khó xử lý.

“Mạo hiểm xuất phát từ 2 phương diện, phương diện thứ nhất là bệnh tình của bản thân người bệnh, một phương diện khác là bởi vì thân phận của đối phương.” Lý Sở Hàm vén phần tóc dài lòa xòa trên trán của mình lại, “Nếu như xảy ra vấn đề gì, bệnh viện Hoa Sơn của chúng ta sợ là gánh không nổi trách nhiệm.”

“Ừm?”

Lời nói của Lý Sở Hàm khơi dậy sự hiếu kì trong lòng Lâm Dật.

Trong toàn bộ thành phố Trung Hải, có thể xem bệnh viện Hoa Sơn là sự tồn tại to lớn.

Thậm chí thành phố còn cho một sự ưu đãi đặc biệt, chỉ cần không xảy ra sự cố nhất định có thể kiểm soát được thì sẽ không ai truy cứu trách nhiệm của bọn họ.

Nhưng Lý Sở Hàm nói, thân phận của bệnh nhân này đến cả bệnh viện Hoa Sơn cũng không chạm vào nổi.

Vậy thì rất không tầm thường rồi.

“Rất tò mò thân phận của bệnh nhân sao?”

Lâm Dật gật đầu, cũng không cần giấu diếm.

“Người bệnh là…”

Cộc cộc cộc…

Ngay tại lúc Lý Sở Hàm nói, cửa phòng nghỉ ngơi bị gõ vang.

“Vào đi.” Lý Sở Hàm nói.

Cửa bị mở ra, một người đàn ông mặc đồ giản dị, cao 1m8 tiến vào, để đầu đinh, dáng người có chút khôi ngô.

Trên tay người đàn ông đem theo vài cái túi, giống như là đồ ăn đặt sẵn.

Người đàn ông tên là Đoàn Bằng, là phó chủ nhiệm của bộ hậu cần ở bệnh viện Hoa Sơn.

Cái nơi như bộ hậu cần này, nghe thì có vẻ không thu hút, nhưng ở cả bệnh viện Hoa Sơn này lại là nơi rất quan trọng.

Bởi vì ở bệnh viện Hoa Sơn, bộ hậu cần là một bộ rất lớn.

Việc mua toàn bộ thiết bị vật tư y tế đều do bọn họ phụ trách, những thứ béo bở trong đó không thể nào biết hết được.

Sự xuất hiện của Đoàn Bằng khiến không khí vốn đang thoải mái trở nên căng thẳng hơn.

Ba cô y tá buông đũa, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn Lâm Dật và

Đoàn Bằng.

Vậy cũng quá trùng hợp rồi, chuyện này không được tốt cho lắm!

Đoàn Bằng đang hết sức phấn chấn, vừa nhìn thấy Lâm Dật biểu cảm cũng trở nên khó coi.

“Chủ nhiệm Đoàn, tìm tôi có việc gì vậy?” Lý Sở Hàm hỏi.

“Cũng không phải chuyện gì to tác lắm, giờ là buổi trưa rồi mà, tôi sợ cô chưa ăn cơm nên mang cho cô ít đồ ăn.”

“Không cần đâu.” Lý Sở Hàm nói: “Bác sĩ Lâm đã đặt đồ ăn ngoài rồi, hôm nay chúng tôi ăn cùng nhau, cảm ơn.”

Biểu cảm của Đoàn Bằng biến đổi, có chút tức giận.

Thằng nhóc này chui từ đâu ra vậy?

“Đồ ăn cậu ấy đặt làm sao bằng được đồ ăn tôi đặt chứ.” Đoàn Bằng nói:

“Đây là đồ ăn tôi đặt từ tiệm cơm của mẹ tôi kế bên, đều là đồ tốt đó, gần đây cô mệt mỏi rồi, đúng lúc bồi bổ một chút.”

“Vậy thì làm phiền chủ nhiệm Đoàn quá, bác sĩ Lâm đã đặt đồ ăn ngoài rồi, chúng tôi ăn đơn giản cho qua bữa là được.”

“Đồ ăn ngoài làm sao có dinh dưỡng bằng đồ tôi mua được.” Đoàn Bằng lấy đồ từ trong túi ra, nhớ rất rõ ràng: “Tôi mua vịt quay, móng giò, canh xương bò, còn có...”

Nghe tên những món ăn Đoàn Bằng nói, ba y tá chảy cả nước miếng, toàn là đồ tốt đó.

Cộc cộc cộc...

Mới nói được một nửa, cửa phòng nghỉ lại một lần nữa bị gõ.

Vương Thiên Long từ bên ngoài bước vào.

Nhìn thấy Lâm Dật ngồi cách mình 2m, Vương Thiên Long cũng ngơ luôn.

Lâm Tổng sao lại mặc blouse trắng chứ?

Vì để câu một nữ bác sĩ, đây là hạ vốn để lấy lãi hả!

Lâm Tổng đỉnh thật, đúng là tấm gương để tôi học tập mà!

“Lâm tiên sinh, đồ ăn mà anh đặt đến rồi.” Vương Thiên Long trịnh trọng nói:

“Đây là một con bào ngư cực phẩm, tôm hùm Úc, sashimi cá ngừ vây xanh, trứng cá tầm Nga, bít tết M3 của Úc, cá tầm hoang dã hấp, còn có một chai Moscato-Asti, rất thích hợp cho phụ nữ dùng.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 388.

Chương 389. Người Bệnh Đặc Biệt

Nhìn thấy đồ ăn để trên bàn, Lâm Dật thừ người một lúc.

Tôi chỉ là kêu anh đưa ít cơm trưa đơn giản qua đây thôi mà!

Anh thế này là dọn cả gia tài ra đây à!

Vương Thiên Long khá là đắc ý, quả thật là hoàn hảo, như vậy mới không khiến Lâm tiên sinh mất mặt.

Hoàn hảo!

"Lâm tiên sinh, đồ ăn của ngài kêu đã đủ rồi, tôi đi trước đây, nhớ cho tôi đánh giá năm sao nha."

Vừa dứt lời, Vương Thiên Long quay người rời đi.

Ra vẻ xong thì đi, giấu kín danh tiếng và công lao.

Nhìn thấy đồ ăn cực phẩm để trên bàn, ba cô y tá thèm tới chảy nước miếng.

Tuy đồ của Đoàn Bằng chuẩn bị cũng không đến nỗi nào, nhưng so với đồ ăn của bác sĩ Lâm đã gọi, quả thật là một trời một vực!

Một món ăn trên bàn thôi cũng đã mắc hơn tất cả đồ của anh ta mua rồi.

Một bữa này cộng lại, còn không phải hết vài chục ngàn tệ rồi sao!

Trên con đường ra vẻ này, Vương Thiên Long chưa từng khiến người ta thất vọng bao giờ.

"Chủ nhiệm Đoàn, đồ của bác sĩ Lâm kêu hơi nhiều, tôi xin nhận lòng tốt của anh vậy."

Vẻ mặt của Đoàn Bằng khó coi. Mẹ nó! Thế này là ý gì!

"Thế được, được rồi, vậy mọi người dùng trước đi, tôi không làm phiền các người ăn cơm nữa."

Đoàn Bằng gượng gạo dọn lại cơm trưa của mình đặt, rời khỏi phòng nghỉ ngơi của Lý Sở Hàm.

Ba cô y tá cười thầm không ngớt.

Thao tác này của bác sĩ Lâm quả thật hơi vả vào mặt người ta đấy!

"Chủ nhiệm Đoàn là con trai của phó viện trưởng, cô nói sau vụ này, anh ta có tìm cách hại bác sĩ Lâm không."

"Cái này khó nói, nói vậy tôi cũng hơi lo cho bác sĩ Lâm rồi đấy."

Chính ngay lúc ba người thì thầm to nhỏ, Lý Sở Hàm nhìn Lâm Dật, nói:

"Đồ của anh kêu hơi nhiều, có ngại mọi người ăn chung không?"

"Sao lại ngại chứ." Lâm Dật mỉm cười nói: "Sớm biết họ sẽ tới thì tôi kêu nhiều hơn rồi."

Trong tình huống như vậy, chỉ cần là người biết nghĩ đều sẽ không lựa chọn ăn một mình.

"Ba cô đừng thừ người ra đó nữa, hôm nay bác sĩ Lâm mời các cô ăn cơm."

"Chúng tôi thật sự có thể ăn sao?"

"Đó có gì không được đâu, ăn cùng nhau đi."

"Hi hi, thế thì chúng tôi không khách sáo nha."

Ba cô y tá bưng hộp cơm của mình từ phía sau bàn làm việc đi qua đây, vây quanh lại cùng nhau ăn bữa ngon.

"Ăn cơm của bác sĩ Lâm rồi, sau này các cô phải phối hợp thật tốt công việc của bác sĩ Lâm."

"Không vấn đề." Duyên Tư Kỳ nói: "Sau này tôi chính là y tá chuyên của bác sĩ Lâm."

"Cho dù không ăn cơm của bác sĩ Lâm, chúng tôi cũng đồng ý giúp đỡ bác sĩ Lâm."

"Mấy cô đúng là..." Lý Sở Hàm mỉm cười nói.

Đơn giản ăn xong bữa cơm trưa, biết Lâm Dật và Lý Sở Hàm có việc chính đáng phải bàn, ba người Duyên Tư Kỳ rất nhanh đã ăn xong rồi, cuối cùng còn giúp dọn dẹp rác sau bữa ăn.

"Khẳng định không nghỉ ngơi một lát à? Tiếp tục bàn?"

"Ừm." Lâm Dật gật đầu: "Nói tiếp đề tài vừa rồi, người phải làm phẫu thuật ngày mai là ai?"

"Thủ trưởng của quân khu."

Phụt!

Lâm Dật xém chút ói máu: "Thật hay giả vậy?"

"Tất nhiên là thật, ngày mai tôi là phụ tá, hai viện trưởng mổ chính, việc còn lại là tôi làm."

"Đó là điều nên làm." Lâm Dật nói: "Nhân vật lớn như vậy, nhất định phải toàn bệnh viện hành động, mới đủ đẳng cấp."

"Độ khó của ca phẫu thuật này hơi cao, nhưng chúng tôi đều có thể ứng phó, riêng phần may lại, tôi hơi không yên tâm."

"Người phụ trách may lại là ai?"

"Viện trưởng Đoàn, chuyên gia khoa ngoại tim mạch hàng đầu trong nước."

"Ông ta nói sao về chuyện này?"

"Ông ta nói độ khó vẫn ổn, sẽ không xảy ra vấn đề, nhưng trước đây khi tôi ở phòng khám Mayo tiếp xúc qua bệnh nhân giống vậy, phương án may lại của họ không giống với cách nói của viện trưởng Đoàn lắm, đây là chỗ tôi lo lắng."

Lâm Dật cau mày: "Trước tiên nói thử một chút tình huống của bệnh nhân tôi nghe xem."

"Ở vị trí tim có động mạch bị phình ra, điểm khó là ở bên trên còn có vách ngăn rất dày."

Lý Sở Hàm cầm bệnh án, nói:

"Vách chủ động mạch có ba tầng, màng trong, tầng chính giữa co giãn, còn tầng ngoài nữa, bây giờ, màng trong vách chủ động mạch xảy ra biến đổi bệnh lý, việc này sẽ dẫn đến máu vốn dĩ chảy sang toàn thân thông qua chỗ biến đổi bệnh lý, chảy sang tầng chính giữa, máu tích lũy sẽ ép động mạch chủ không ngừng phình to, khiến vách động mạch chủ trở nên càng thêm mỏng manh, độ dày không tới ⅙, lúc này nếu như có bất kỳ chấn động nào, huyết áp sẽ đột nhiên tăng cao, trong vòng một phút thì bệnh nhân sẽ tử vong. Vì vậy chúng tôi đưa ra phương án điều trị là thay đổi huyết quản nhân tạo."

Lâm Dật hít một hơi thật sâu, anh đã nhận thức được độ khó của ca phẫu thuật này rồi.

"Bây giờ, nguy cơ tiềm ẩn là cân nặng của bệnh nhân hơn chín mươi ký, thuộc dạng người mập, điều này đem đến độ khó rất lớn cho ca phẫu thuật."

"Cái thứ hai, về phương diện may lại huyết quản nhân tạo, việc này càng thêm quan trọng, có một lỗ kim rỉ máu thì một phút có thể chảy năm trăm ml máu." Lý Sở Hàm nhún vai: "Không cần đợi người bệnh xuống bàn phẫu thuật thì đã tử vong."

Vừa nói, Lý Sở Hàm lại lấy vài phần tư liệu đưa tới trước mặt Lâm Dật: "Theo ước tính của tôi, ca phẫu thuật này sẽ có 240~300 chỗ may, nếu sai một chỗ may, tất cả sự cố gắng đều sẽ đổ sông đổ biển hết."

Phù!

Lâm Dật thở dài.

"Mẹ nó, cái này độ khó lớn quá rồi."

"Cậu cũng không có lòng tin à?"

"Người có sai sót, ngựa có lỡ chân, 240~300 chỗ may, thần tiên mới có thể đảm bảo không bị sai."

Hệ thống cho mình là kỹ năng may cấp đại sư.

Đổi câu nói, trình độ của mình là đỉnh nhất cả thế giới rồi.

Nhưng cái này hơi tiêu chuẩn, kết quả này là so với loài người chứ không phải máy móc.

Chỉ cần là loài người, thì nhất định sẽ có khả năng sai sót.

Đây là chỗ Lâm Dật lo lắng nhất.

"Cậu có thể cho tôi một phần phương án điều trị không? Tôi muốn xem thử tính khả thi."

"Cô chắc chắn tin tưởng tôi sao?"

"Kỹ thuật của cậu đích thực không tồi, cho nên tôi muốn thử xem." Lý Sở Hàm nói: "Dù sao tôi cũng nghĩ không ra cách tốt hơn, vì bệnh nhân có thân phận đặc biệt, không thể nào tìm bác sĩ nước ngoài để làm, vì vậy muốn để cậu thử xem."

"Được, tôi cho cô một phần phương án, cảm thấy thích hợp thì cô dùng, không thích hợp thì thôi."

"Không vấn đề." Lý Sở Hàm đứng dậy: "Cậu không cần đi ca đêm khám gấp buổi tối, tìm chỗ yên tĩnh viết báo cáo là được, nếu cảm thấy bệnh viện ồn quá thì về nhà, tự cậu quyết định sắp xếp như thế nào."

"Thế thì tôi về nhà đây."

"Ừm."

Lý Sở Hàm gật đầu: "Lúc đi đóng cửa lại, hôm qua cả đêm không ngủ, tôi hơi chịu không nổi rồi."

"Được."

Lâm Dật quay lưng rời đi, thay lại quần áo của mình rồi lái xe về nhà, chuẩn bị hoàn thành nhiệm vụ của Lý Sở Hàm giao.

Lâm Dật không cảm thấy, bệnh nhân chưa gặp mặt qua đó, thì nhất định cao cấp hơn người bình thường.

Những chuyện liên quan đến tính mạng, thật sự không được ẩu tả.

Sau khi về nhà, Lâm Dật cũng không làm gì khác, ngoài gọi điện thoại trò chuyện với Kỷ Khuynh Nhan ra, cứ viết báo cáo suốt.

Cho đến mười hai giờ tối anh mới làm xong việc và gửi qua cho Lý Sở Hàm.

Chính ngay lúc Lâm Dật ưỡn vai, chuẩn bị tắm rửa nghỉ ngơi thì Lý Sở Hàm gọi điện thoại lại.

"Phần báo cáo này là cậu hoàn thành một mình sao?"

"Tất nhiên, trong nhà ngoài tôi ra, ngay cả bóng ma cũng không có."

Im lặng vài giây, Lý Sở Hàm nói:

"Báo cáo vô cùng tuyệt vời!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 389.

Chương 390. Muốn Phản Sát Lâm Dật?

"Cô cảm thấy không tệ thì coi như tôi không phí công làm vô ích rồi."

"Giờ làm việc ngày mai tùy ý cậu, ngủ dậy rồi đến đây là được." Lý Sở Hàm nói.

"Cảm ơn chủ nhiệm Lý."

"Trước khi ngủ uống một ly sữa bò sẽ giúp cậu dễ ngủ hơn, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Thời gian trò chuyện rất ngắn, lời nói của Lý Sở Hàm, lúc nào cũng mang theo một tia quạnh quẽ như vậy.

Lâm Dật cũng không làm gì khác, sau khi đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, thì ngã xuống giường nằm ngáy o o.

Có lẽ do nguyên nhân dùng não quá nhiều, anh ngủ đến hơn chín giờ sáng hôm sau mới dậy.

Trên điện thoại di động có một tin nhắn wechat của Kỷ Khuynh Nhan, hỏi mình đã ăn sáng hay chưa, có đi làm hay không.

Đó đều là những chuyện đơn giản bình thường, nhưng lại có một chút ấm áp của cuộc sống.

Trò chuyện đơn giản với Kỷ Khuynh Nhan vài câu, Lâm Dật vào phòng vệ sinh rửa mặt, chuẩn bị đến bệnh viện xem xét.

Mặc dù hôm nay có thể không cần đi, nhưng nhiệm vụ của hệ thống đã được kích hoạt tại nơi làm việc.

Không có tình huống bất ngờ gì, vẫn nên đừng đi ra ngoài chơi thì hơn.

Reng reng reng...

Ngay khi Lâm Dật rửa mặt, điện thoại di động để ở trên máy giặt vang lên.

Nhìn tên người gọi điện thoại tới, khiến vẻ mặt của Lâm Dật ngưng trọng, là Tào Tĩnh Thu gọi tới.

Lâm Dật ngừng động tác trên tay, âm thầm suy nghĩ.

Nếu như là chuyện trên phương diện công việc, có lẽ cô ta sẽ không liên hệ với mình.

Hơn nữa còn là vào lúc này, rất có thể là việc riêng.

Quệt bọt trên miệng, Lâm Dật nhấn nút nghe điện thoại.

"Chuyện gì?"

"Lâm tiên sinh, tôi nên gọi anh một tiếng tổng giám đốc Lâm hay là xưởng trưởng Lâm đây?"

"Hả?"

Lâm Dật giật hết cả mình, chẳng lẽ thân phận xưởng trưởng Khoa Sáng của mình bị cô ta biết rồi sao?

Là tin tức do ai tiết lộ?

"Trưởng xưởng gì?"

"Tổng giám đốc Lâm, đã là lúc này rồi, còn nói những lời này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa." Tào Tĩnh Thu nói: "Tôi rất muốn biết, anh và anh tôi lôi kéo quan hệ là vì cái gì?"

"Mọi người đều là người làm ăn, thương nhân chính là truy tên trục lợi, chẳng lẽ có tiền mà tôi còn không kiếm sao?"

Với sự thông minh tài trí của Tào Tĩnh Thu, bất kể là phủ nhận như thế nào đều là phí công vô ích.

Chẳng bằng nói cho rõ ràng.

"Với tài cán và mưu lược của anh, tôi không tin anh và anh tôi sẽ có chí hướng chung." Tào Tĩnh Thu lạnh lùng nói:

"Tôi cũng không tin, anh sẽ chủ động giao dây chuyền sản xuất vào nhà kho đến tay của người khác."

"Xem lời cô nói kìa, tôi chỉ tạm thời cho anh của cô bảo quản, cũng không phải tôi tặng cho anh ta, thứ tôi cần là tiền, quá trình như thế nào, tôi cũng không quan tâm."

Đầu bên kia điện thoại im lặng cả nửa phút: "Tổng giám đốc Lâm, tôi hi vọng chúng ta có thể kinh doanh theo nguyên tắc chung sống hoà bình, những thủ đoạn không thể lộ ra ngoài ánh sáng kia, không thể tồn tại mãi mãi đâu."

"Tổng giám đốc Tào, xem lời cô nói kìa, tôi chỉ muốn kiếm phí từ EMO, tại sao đến miệng của cô nói giống như tôi lừa đảo vậy."

"Anh không phải là người không có dã tâm như thế." Tào Tĩnh Thu nói: "Khoa Sáng có lẽ là chết, nhưng mà ở trong tay của anh, có thể chính là sống."

"Cô nói như vậy làm tôi ngại quá đi mất." Lâm Dật cười ha ha nói: “Chủ yếu là tôi có công việc khác, quả thực không có thời gian lo chuyện của Khoa Sáng, cho nên cứ như vậy thôi.”

“Bận việc?" Tào Tĩnh Thu nói: "Đối với tập đoàn Lăng Vân, anh chỉ việc vung tay quản lý mà thôi."

"Cô nói như vậy, tôi cũng không phủ nhận, nhưng mỗi ngày tôi chăm sóc người bị thương, cũng không tốt hơn làm CEO bao nhiêu."

"Chăm sóc người bị thương?"

"Long trọng giới thiệu một chút, bây giờ tôi là một bác sĩ khoa ngoại tim mạch của bệnh viện Hoa Sơn, nếu như tổng giám đốc Tào có bệnh phụ khoa gì, hoan nghênh đến chỗ của tôi, khỏi xếp hàng nha."

"Bác… bác sĩ khoa ngoại tim mạch?"

"Đợi một lát tôi gửi giấy hành nghề của của tôi cho cô xem."

Nói rồi Lâm Dật cúp điện thoại, vẻ mặt cũng thâm trầm.

Từ những tin tức mà Tào Tĩnh Thu nói trong điện thoại, dường như cô ta chỉ biết chuyện mình là xưởng trưởng.

Về những chuyện khác hoàn toàn không biết.

Nếu không trong cuộc nói chuyện vừa rồi, cô ta sẽ không thể nào bị động như vậy.

Bên phía Tào Tương Dư cũng không cần lo lắng gì, anh ta đề phòng Tào Tĩnh Thu hơn cả mình.

Nhưng từ đâu mà người phụ nữ này biết được tin tức mình là xưởng trưởng Khoa Sáng?

Sau khi suy nghĩ mấy phút, Lâm Dật cũng bình thường trở lại.

Giấy không thể gói được lửa, nếu như là người có ý đồ, chỉ cần điều tra một chút là có thể biết được.

Huống chi là người phụ nữ như Tào Tĩnh Thu.

Nhưng với tình hình trước mặt, dường như chuyện này cũng không gây ảnh hưởng lớn đối với mình.

Danh tính của Sở nghiên cứu Long Tâm và Kỳ Hiển Chiêu, Hà Viện Viện mới là quan trọng nhất.

Chỉ cần những tin tức này không bị lộ ra ngoài, sẽ không gây nên ảnh hưởng gì đối với kế hoạch của mình.

Có lẽ Tào Tĩnh Thu có nằm mơ cũng chẳng ngờ, sở nghiên cứu Long Tâm còn có quan hệ với mình.

Nghĩ đến điều này, Lâm Dật gọi điện thoại cho Kỳ Hiển Chiêu.

Anh căn dặn hai người họ, ở trước mặt của Tào Tĩnh Thu, đừng để lộ thân phận của mình, nếu không kế hoạch sẽ có khả năng sụp đổ.

Suy tư vài giây, để cho ổn thỏa, Lâm Dật gọi điện thoại cho Trầm Thiên Trác.

"Trầm lão đại, có chút việc muốn tìm anh giúp đỡ.”

"Tại sao còn khách sáo như vậy." Trầm Thiên Trác cười ha ha nói: "Có chuyện gì cậu nói đi."

"Dưới tay của anh có hacker không?"

"Hacker? Trong đoàn đội của tôi cũng có mấy tên nhóc thích nghiên cứu những thứ về lĩnh này, nhưng có thể là trình độ có hạn, không đạt được yêu cầu của cậu."

Trầm Thiên Trác hiểu rõ Lâm Dật, những thứ bình thường không thể lọt vào mắt của cậu ấy.

"Nhưng mà đồng nghiệp cũ của tôi có rất nhiều người đều là cao thủ ở lĩnh vực này, cậu muốn làm gì, cứ nói thẳng là được."

"Có một trang web tên là Thiên Nhãn, là một trang web có thể điều tra tin tức của xí nghiệp, chắc là anh cũng biết đúng không. Anh có thể cho người hack trang web này, tạm thời đổi tên pháp nhân của tập đoàn Lăng Vân ở thành phố Trung Hải thành Tần Hán được không."

Tần Hán đáng thương, trong khi mình chẳng biết gì cả, lại cõng nồi thay Lâm Dật.

"Thiên Nhãn?" Trầm Thiên Trác lẩm bẩm một câu: "Là một công ty ở Yến Kinh đúng không, pháp nhân tên là Lý Trạch Minh?"

"Anh biết à?"

"Anh ta là đồng nghiệp cũ của tôi, từng làm việc ở Microsoft, là một người không tệ."

"Đờ mờ!" Lâm Dật kinh ngạc nói: "Trầm lão đại thật ghê gớm, như vậy thì dễ làm việc hơn rồi."

"Được rồi, bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại cho anh ta, à đúng rồi, đột nhiên tôi nhớ đến một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Mấy ngày nay, khi chúng tôi nghiên cứu phát minh, có một chút đột phá nho nhỏ, báo cáo đã sửa sang xong, chúng tôi sẽ gửi qua cho cậu, cậu dành thời gian xem một chút, tìm lúc nào đó tới ký tên."

"Hay là thôi khỏi đi, cái gì tôi cũng không làm, tôi không dám cướp công lao của Trầm lão đại."

"Như vậy sao được, không có cậu ủng hộ, chúng tôi cũng không nghiên cứu được những thứ này." Trầm Thiên Trác cười ha ha nói.

"Biết rồi, tôi xem thử trước."

"Được."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 390.

Chương 391. Mấy Tên Các Người, Sớm Muộn Cũng Có Một Ngày Bị Lâm Dật Đùa Chết

Công ty văn hóa Phong Lan, văn phòng giám đốc.

Sau khi Lâm Dật cúp điện thoại, Tào Tĩnh Thu đã ngồi ở đây mười mấy phút.

Trong đầu cô ta vẫn nghĩ đến lời nói của Lâm Dật, cứ cảm thấy vô cùng khả nghi, nhưng lại không tìm ra nguyên nhân.

Còn về chuyện bác sĩ gì đó, chắc chắn đều là do anh ta bịa chuyện chém gió, không có bất kỳ độ tin cậy nào.

Suy tư hồi lâu, Tào Tĩnh Thu vẫn không nhịn được, bấm gọi điện thoại cho Tào Tương Dư.

"Anh, anh ở đâu vậy?"

"Ở trong nhà máy đây, sao vậy?"

"Em có chút chuyện muốn nói với anh, anh ở nhà máy chờ em, em đến ngay bây giờ."

" y da, Tĩnh Thu, trước tiên em đừng đến, lát nữa anh còn có chút việc phải ra ngoài một chuyến, chúng ta đổi lúc khác rồi nói." Tào Tương Dư nói: "Anh ở đây còn vài chuyện khác, không nói chuyện với em nữa, cứ như vậy đi."

Bây giờ, chính là thời khắc tranh quyền đoạt thế quan trọng nhất, người mà Tào Tương Dư không chào đón nhất chính là Tào

Tĩnh Thu.

Thậm chí anh ta hy vọng có thể có một vụ tai nạn xe, xử lý cô ta luôn.

"Không được!"

Tào Tĩnh Thu ra lệnh: "Mặc kệ anh có chuyện gì, anh cũng phải ở nhà máy chờ em, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh!"

Thấy thái độ của Tào Tĩnh Thu cứng rắn, Tào Tương Dư không nói thêm gì: "Vậy em mau tới đi, lát nữa anh còn có việc."

Cúp điện thoại, Tào Tĩnh Thu mang theo túi xách của mình, cầm chìa khóa xe, lái xe đến khu công nghiệp Hướng Dương.

Nhưng trước khi lái xe, Tào Tĩnh Thu vẫn tra trong Thiên Nhãn một chút, nhìn thấy tên pháp nhân của tập đoàn Lăng Vân, đúng là Lâm Dật, lúc này mới thật sự yên tâm.

Trong văn phòng, Tào Tương Dư bắt chéo chân, đang hưởng thụ sự phục vụ của nữ thư ký.

Kể từ ngày đó, sau khi nói chuyện với Lâm Dật, anh ta lập tức cai việc đã hút thuốc hai mươi mấy năm.

Cửa văn phòng bị đẩy ra, Tào Tĩnh Thu từ bên ngoài đi vào.

"Tĩnh Thu tới rồi à, anh đi rót cho em cốc nước."

"Không cần." Tào Tĩnh Thu nói: "Em tới đây, chỉ nói cho anh biết một chuyện, lập tức kết thúc hợp tác với Khoa Sáng, ngay bây giờ! Lập tức! Lập tức!"

Tào Tương Dư có chút khó hiểu.

Đây là đang nói mê sảng cái gì vậy?

Là chưa tỉnh ngủ, hay là đầu bị cửa kẹp.

Biết không cạnh tranh được mình, thì bắt đầu chơi xấu à?

Một con nhóc răng còn chưa mọc đủ như em mà còn muốn khoa tay múa chân với anh?

"Tĩnh Thu, em có biết, anh vì có được Khoa Sáng, dốc ra bao nhiêu tâm huyết hay không?" Tào Tương Dư chất vấn: "Em có biết, dây chuyền sản xuất EMO của Khoa Sáng, có thể tạo ra cho chúng ta bao nhiêu lợi nhuận hay không? Bây giờ em kêu anh ngừng? Em có biết sẽ mang đến tổn thất lớn như thế nào cho công ty không! Em lại muốn làm như vậy!"

"Em biết việc này rất khó xử lý, nhưng vì để tránh cho những tổn thất không cần thiết, nhất định phải dừng hết!"

Sắc mặt của Tào Tương Dư có chút thay đổi, nhưng người ngồi trước mặt là em gái của mình.

Cho dù trong lòng có rất nhiều oán hận, nhưng cũng đều che giấu rất tốt.

"Tĩnh Thu, em là em gái của anh, cho dù em đưa ra yêu cầu vô lý như thế nào, anh cũng có thể ôn hoà nhã nhặn nói chuyện với em, chỉ cần em cho anh một lời giải thích hợp lý là được."

Tào Tĩnh Thu nhíu mày, nếu để cô ta nói ra lý do cụ thể, cô ta thật sự nói không nên lời.

Bởi vì tin tức mình nắm giữ trong tay quá ít, tất cả mọi thứ đều là do cô ta căn cứ theo cảm giác mà suy đoán ra.

Nhưng ở trước mặt anh trai của mình, những lời như vậy cũng không có sức thuyết phục.

"Em đã tra ra được, người mà anh hợp tác tên là Lâm Dật, nhưng anh ta tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản."

Có mấy lời Tào Tĩnh Thu không nói thẳng, sợ làm tổn thương Tào Tương Dư.

Theo cô ta thấy, chỉ số IQ của anh trai mình và Lâm Dật căn bản không cùng một cấp bậc.

Lâm Dật làm ra chuyện khác thường như vậy, căn bản không phù hợp với phong cách làm việc của anh ta.

Trong này chắc chắn có âm mưu khác.

"Em nói không sai, Lâm Dật quả thực không phải người bình thường, nếu không anh cũng không thể nào tốn nhiều sức lực như vậy mới giải quyết được anh ta." Tào Tương Dư nói.

"Nhưng anh biết thân phận thật sự của anh ta không?"

"Anh ta có thể có thân phận thật sự gì? Em vợ của Vương Thiên Long mà thôi." Tào Tương Dư khinh thường nói.

"Chuyện này không đơn giản như anh nghĩ đâu, anh ta là ông chủ đứng sau màn của tập đoàn Lăng Vân, nắm trong tay một công ty tài chính to lớn, tuyệt đối không phải người bình thường."

Nghe đến câu này, Tào Tương Dư và thư ký của anh ta đều ngây ngẩn cả người.

Họ hoàn toàn không ngờ rằng, Lâm Dật còn có một thân phận như thế này.

Trải qua mấy lần tiếp xúc, Tào Tương Dư tự nhận là hiểu rõ Lâm Dật như lòng bàn tay.

Hoàn toàn chỉ là một người tham tiền háo sắc, công tử bột dốt nát kém cỏi.

Nhưng nếu như sau lưng của anh ta còn nắm trong tay một công ty, như vậy chuyện này cũng quá kỳ quặc.

"Em chắc chắn?"

"Đương nhiên là chắc chắn, nếu không em cũng sẽ không chạy từ thật xa tới đây để nói cho anh biết những chuyện này."

Thấy Tào Tương Dư nghe lọt tai lời mình nói, Tào Tĩnh Thu âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Không tin anh lên Thiên Nhãn tra thử xem, ở đó có tin tức công khai của xí nghiệp."

Tào Tương Dư gật gật đầu, nháy mắt ra hiệu với thư ký.

"Giai Mộng, cô tra về tập đoàn Lăng Vân này xem."

"Được."

Thư ký của Tào Tương Dư lấy máy tính, tìm kiếm tin tức liên quan đến tập đoàn Lăng Vân trên Thiên Nhãn, rất nhanh thì đã tìm được kết quả.

Tào Tĩnh Thu ngồi trên ghế sô pha buông lỏng không ít, cũng rất vui mừng.

Đã nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng cũng chịu nghe mình một lần.

Khi mình đến đây, đã xác nhận trên Thiên Nhãn rồi, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Chỉ cần anh của cô ta tra một cái, là có thể biết được mờ ám bên trong.

Ngay khi Tào Tĩnh Thu cho rằng cuối cùng đã thuyết phục được Tào Tương Dư, lại nhìn thấy anh ta cười lạnh một tiếng.

"Tĩnh Thu, anh thật sự quá thất vọng về em."

"Anh, anh có ý gì."

"Em còn không biết xấu hổ hỏi anh có ý gì? Tự mình xem đi."

Sắc mặt của Tào Tương Dư khó coi, thậm chí còn không để ý đến người ngồi trước mặt là em gái của mình.

Tào Tương Dư xoay máy tính lại, nhìn thấy nội dung trên máy vi tính, Tào Tĩnh Thu ngây ngẩn cả người.

Bởi vì ở cột pháp nhân lại viết tên của Tần Hán!

"Chuyện này, chuyện này sao có thể!"

Tào Tĩnh Thu trừng to mắt, hoàn toàn không nghĩ ra là chuyện gì xảy ra.

Cô ta vô cùng chắc chắn, Lâm Dật chính là ông chủ của tập đoàn Lăng Vân, nếu không anh ta cũng không thể nào đầu tư cho mình!

Nhưng bây giờ, pháp nhân tại sao lại biến thành Tần Hán?

"Không thể nào, ông chủ đứng sau màn của tập đoàn Lăng Vân chính là Lâm Dật, chuyện đó em có thể đảm bảo!"

"Vậy chuyện này là thế nào?" Tào Tương Dư lạnh giọng chất vấn: "Là em kêu anh tra trên Thiên Nhãn, chẳng lẽ tin tức tra ra, em còn chưa tin?"

Nhìn thấy hai chữ Tần Hán này, Tào Tĩnh Thu cảm thấy thông tin này vô cùng không chân thật.

Não bộ nhanh chóng suy nghĩ tại sao sự việc lại trở thành thế này.

Lúc đến đây, cô ta đã tra lại rồi, trên đó viết rõ ràng, pháp nhân của tập đoàn Lăng Vân chính là Lâm Dật!

Thời gian mới trôi qua chẳng bao lâu, vẫn chưa tới một tiếng nữa, tại sao lại trở thành thế này?

Cho dù Lâm Dật có thần thông quảng đại, cũng không thể nào thay đổi pháp nhân trong thời gian ngắn như vậy. Rốt cuộc tại sao anh ta làm được?

"Em gái tốt của anh, anh thật sự rất nghi ngờ động cơ của em? Tào Tương Dư nói: "Em cũng đã đến tuổi lập gia đình rồi, sau này con gái đã gả đi, cũng giống như nước đã đổ đi vậy, tại sao em cứ luôn cản trở anh của em vậy, chẳng lẽ là thấy thành tích anh làm ra nên em không cam tâm? Là con cháu nhà họ Tào, em làm như vậy, tầm nhìn của em có hơi hạn hẹp rồi đó."

"Em không có!"

Tào Tĩnh Thu lạnh lùng nói: "Em đã ra ngoài tự lập công ty riêng, thì sẽ không có ý nghĩ ngấp nghé cơ nghiệp của nhà họ Tào, em chỉ là đang dốc hết sức bảo vệ nhà họ Tào mà thôi!"

"Bảo vệ?"

Tào Tương Dư cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt mang theo khinh thường và xem thường, rất khó tưởng tượng, đây là ánh mắt đối đãi với em gái của mình.

"Chẳng lẽ trong mắt em, kêu anh dừng hết OEM với Khoa Sáng, để gia tộc không thể nào giao đơn đặt hàng đúng thời hạn, sau đó đối mặt với khoản phí bồi thường vi phạm hợp đồng kếch xù, chính là cái mà em gọi là bảo vệ sao?"

Tào Tương Dư kiêu căng ngang tàng, hùng hổ dọa người, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho Tào Tĩnh Thu.

"Hay là em muốn dùng cách như vậy, cản trở thành tích của anh? Từ đó để cha có thành kiến với anh, dùng chuyện này để đề cao địa vị của em trong gia tộc? Là ý này à."

"Dù sao cũng là người có cùng huyết thống, em không hèn hạ như anh nghĩ."

Tào Tĩnh Thu tức đến nỗi toàn thân run rẩy, bờ môi trắng bệch, ngay cả son môi cũng không che được.

"Vậy chuyện trước mắt, giải thích thế nào đây? Anh cũng hy vọng, em có thể cho anh một lời giải thích."

Phù…

Tào Tĩnh Thu nặng nề thở ra một hơi.

"Việc đã đến nước này, em cũng không còn gì để nói nữa, cứ như vậy đi."

Tào Tĩnh Thu biết rõ, sự việc đã như thế này bất luận mình nói cái gì cũng vô dụng thôi.

Dứt khoát cứ như vậy đi, ở nơi này của anh ta, đã nói không rõ ràng rồi.

"Chúc anh may mắn."

Quăng ra một câu nói, Tào Tĩnh Thu mang theo túi xách rời đi, không có bất kỳ lưu luyến gì.

Trở lại trên xe, Tào Tĩnh Thu tỉnh táo mấy phút, nhưng vẫn khó mà buông bỏ.

Lần nữa cầm điện thoại di động lên, bấm gọi điện thoại cho cha.

"Tĩnh Thu, cha đang muốn gọi điện cho con đây.”

"Có chuyện gì sao?" Tào Tĩnh Thu không gấp gáp nói chuyện của mình, dò hỏi.

"Vừa rồi anh của con gọi điện thoại tới cho cha, nói con đến nhà máy rồi à?”

"Ừm."

Tào Tĩnh Thu nhíu chặt lông mày, một loại dự cảm không tốt lan tràn trong lòng.

"Anh của con nói gì?"

"Thật cũng không có việc gì." Tào Gia Đống cười ha ha nói:

"Gần đây, đà phát triển của xí nghiệp nhà chúng ta không tệ, anh của con cũng đạt được không ít thành tích, con cũng không cần hao tổn nhiều tâm tư thay nó. Công ty truyền thông của con gần đây thế nào rồi, có cần cha giúp đỡ gì không?"

"Cha gọi điện thoại cho con chỉ là vì nói những chuyện này sao?"

"Quả thực không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi tình huống bên chỗ con thôi."

"Bên con rất tốt, cha cũng không cần quan tâm nữa."

"Đúng rồi, con gọi điện thoại cho cha có chuyện gì?"

"Không có chuyện gì."

Tào Tĩnh Thu tiện tay cúp điện thoại, ném điện thoại di động qua một bên, uể oải mà tựa lưng vào ghế ngồi.

"Mấy người các người, sớm muộn cũng có một ngày bị Lâm Dật đùa chết."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 391.

Chương 392. Đừng Đi Lung Tung, Nhớ Giữ Điện Thoại Lúc Nào Cũng Có Thể Liên Lạc Được

Cửu Châu Các.

Làm xong chuyện của Tào Tĩnh Thu, Lâm Dật lái xe đến bệnh viện Hoa Sơn.

Vừa mới vào bệnh viện, Lâm Dật đã cảm thấy bầu không khí của bệnh viện hôm nay hình như không giống hôm qua cho lắm, trở nên nghiêm túc nặng nề hơn không ít.

Nhất là trong bãi đỗ xe, đậu mười mấy chiếc Jeep và A6, biển số xe in chữ đen nền trắng.

Nhìn thấy biển số xe như thế này, Lâm Dật nhớ tới người bệnh nhân đặc biệt kia.

Có lẽ vì anh ta, nên mới có nhiều xe quân đội đậu ở đây như vậy.

Nhưng trong số đó, có một chiếc xe Civic màu đỏ rất dễ thấy.

TypeR nhãn màu đỏ.

Mặc dù bề ngoài không khác mấy so với những chiếc xe Civic mấy trăm ngàn bình thường, nhưng giá cả lại chênh lệch rất nhiều.

Civic Type R nhãn màu đỏ có giá bán trong nước cao tới tám trăm ngàn, dư sức để mua một chiếc xe thể thao nhập khẩu.

"Cũng có không ít người hiểu xe trong nước đấy chứ."

Lẩm bẩm một câu, Lâm Dật đậu xe xong, nhưng ở lúc này, báo cáo kết quả của Trầm Thiên Trác gửi tới.

Phía dưới còn có một dòng đánh dấu, nhắc nhở Lâm Dật ký tên vào cột lập trình viên.

Trong lúc rảnh rỗi, Lâm Dật nhìn lướt qua báo cáo. Bỗng nhiên anh có một loại cảm giác người trong nghề vừa ra tay, là biết có hay không.

Trong kết quả này, những thứ liên quan quá mức cao cấp, khiến chuyên gia trong lĩnh vực chip này như anh, nhìn cũng không thể hiểu nổi.

Mà lúc đầu, khi anh nhìn Lục Dĩnh và Tôn Phú Dư báo cáo, lại không có loại cảm giác này.

Đại khái nhìn lướt qua, Lâm Dật suy tư vài giây, anh tắt mail đi, rồi gọi điện thoại cho Trầm Thiên Trác.

"Thế nào, có phải là báo cáo có vấn đề không?" Trầm Thiên Trác hỏi.

"Thứ mà Trầm lão đại làm, làm sao có thể có vấn đề được." Lâm Dật nói: "Tôi muốn thêm mục 'người chỉ đạo' ở dưới báo cáo, kêu Lục Dĩnh sửa lại một chút, lát nữa gửi cho tôi là được.”

"Chuyện nhỏ, lát nữa gửi qua cho cậu."

"Được, không cần gấp."

Trầm Thiên Trác không biết dụng ý Lâm Dật làm như vậy là gì, nhưng đây cũng không phải là chuyện mình nên quan tâm, làm tốt nghiên cứu khoa học là được rồi.

Rất nhanh, văn kiện sau khi sửa chữa lại gửi tới, thấy không có vấn đề, Lâm Dật đi đến khu nội trú số tám của khoa ngoại tim mạch.

Dựa theo trình tự trực luân phiên, hôm nay mình nên nghỉ ngơi, không có sắp xếp cấp cứu gì cả.

Nhưng nhiệm vụ của hệ thống đã được kích hoạt trong lúc làm việc, cho nên còn phải đến phòng làm việc, để Lý Sở Hàm sắp xếp nhiệm vụ cho mình.

Đến phòng làm việc, khắp nơi đều là những bóng người đang bận rộn, ngoại trừ Kiều n ra, không có lấy một người quen.

Hiển nhiên là cô cũng vừa mới tới, vì để lại ấn tượng tốt cho lãnh đạo, cô ấy tăng ca đêm xong, ở nhà nghỉ ngơi một lúc rồi lại tới.

"Anh Lâm, anh tới rồi." Nhìn thấy Lâm Dật, Kiều n chào hỏi.

Lâm Dật gật gật đầu: "Chủ nhiệm Lý đi đâu rồi, hôm nay sắp xếp nhiệm vụ gì cho chúng ta."

"Tôi cũng mới vừa đến, vẫn chưa nhìn thấy chủ nhiệm Lý đâu." Kiều n nói: "Nhưng nghe nói, hôm nay chủ nhiệm Lý có một ca phẫu thuật quan trọng, không biết lúc nào mới đến."

"Vậy cứ ở đây chờ đi."

Không bao lâu, Lý Sở Hàm vội vã đi từ bên ngoài vào, đi theo phía sau, còn có Tào Gia Thịnh và Chu Tử Cường.

Khi nhìn thấy Lâm Dật, Chu Tử Cường còn cười ngạo nghễ, giống như có loại cảm giác hơn người một bậc.

"Chủ nhiệm Lý." Nhìn thấy Lý Sở Hàm, Kiều n chào hỏi.

"Hôm qua vừa tăng ca đêm xong, tại sao đã đến sớm như vậy rồi."

"Tôi ngủ dậy rồi, muốn về phòng làm việc học tập một chút."

"Hôm nay hai người các cậu không có sắp xếp trực luân phiên, nếu như nhàn rỗi không việc gì, thì đến phòng cấp cứu xem thử, mệt rồi thì đi nghỉ ngơi, tự mình sắp xếp là được rồi."

"Biết rồi, chủ nhiệm Lý."

"Ài, thật ghen tị với hai người, hôm nay không có nhiệm vụ gì, đến phòng cấp cứu giết thời gian là được." Chu Tử Cường nói: "Tôi lại không được như vậy, hôm qua tăng ca đêm, lát nữa còn phải nghe hội chẩn phẫu thuật, mí mắt cũng sắp mở không ra nữa rồi."

"Nếu cậu mệt thì trở về nghỉ ngơi đi, hôm qua Lâm Dật không có trực ban, tôi để cậu ấy làm." Lý Sở Hàm nói.

Chu Tử Cường: "..."

Chủ nhiệm Lý, cô chuyên môn phá đám hả?

"Không có, không có, tôi chỉ là tùy tiện nói mà thôi, không buồn ngủ chút nào." Chu Tử Cường xấu hổ nói.

Tào Gia Thịnh ở đằng sau không nói một lời, sắc mặt cũng không dễ nhìn.

Kiều n vừa cười, vừa sắp xếp lại bệnh án, chuẩn bị đi học tập những trường hợp bệnh nặng, Lâm Dật cũng có dự định như vậy.

"Lâm Dật."

Ngay trong khoảnh khắc Lâm Dật quay người, Lý Sở Hàm từ phía sau gọi anh lại.

"Có việc gì à?"

Lý Sở Hàm dừng lại một giây: "Đừng đi lung tung, nhớ giữ điện thoại lúc nào cũng có thể liên lạc được."

"Biết rồi."

Lâm Dật có chút khó hiểu, không biết Lý Sở Hàm nói lời này là có ý gì.

Chẳng lẽ ca phẫu thuật lát nữa vẫn còn cần dùng đến mình?

Có phải đầu quá cứng rồi không?

Sau khi Lâm Dật rời đi, ba người Lý Sở Hàm lại mang một đống giấy tờ trở về phòng hội chẩn.

Bởi vì từ xưa đến nay, phẫu thuật tim mạch luôn là những ca mổ phức tạp vô cùng.

Điều này cũng làm cho những ca mổ như thế này tất nhiên là một ca mổ cần tới kiến thức sâu rộng và sự chuyên nghiệp, nếu như thiếu sót đi một mắt xích thì sẽ không thể thực hiện được.

Mà ngay lúc này, tất cả những cốt cán và lãnh đạo của bệnh viện Hoa Sơn đều đã tập hợp đông đủ ở đây.

Chính vì muốn đảm bảo cuộc phẫu thuật sẽ không xảy ra bất cứ sai sót nào.

Ngoài những người ở đây ra, ở góc tường của phòng hội chẩn còn có hai người đàn ông mặc quân phục ngồi đó, bọn họ không nói một lời, chỉ lẳng lặng lắng nghe.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 392.

Chương 393. Báo Cáo Vết Mổ Làm Người Ta Kinh Ngạc

Ngồi vị trí đầu tiên trong phòng hội chẩn là người đàn ông không cao lắm, dáng vóc có chút mập mạp. Hai bên tóc mai đã trắng hết cả rồi, người này chí ít cũng phải trên năm mươi tuổi rồi. Ông ấy tên Miêu Quốc Phong, là viện trưởng của bệnh viện Hoa Sơn.

Ông ấy là một chuyên gia khoa ngoại về mạch máu, là người cầm dao chính trong lần phẫu thuật này.

Mặc dù là người cầm dao phẫu thuật chính lần này, nhưng Miêu Quốc Phong chỉ phụ trách một bộ phận của cuộc phẫu thuật.

Đối với những ca bệnh phình động mạch như thế này mà nói, ở Trung Quốc không phải là hiếm gặp, phương pháp điều trị cũng khá phong phú. Nhưng khó khăn lớn nhất là trong lúc phẫu thuật sẽ có nhiều khả năng xảy ra biến chứng nữa.

Nếu như một phân đoạn xảy ra vấn đề thì mọi nỗ lực trước đó đều đổ sông đổ biển.

“Lúc nãy chúng ta có thảo luận qua, có tám loại, có khả năng sẽ xảy ra bất trắc, mà nguy hiểm lớn nhất có thể gặp phải chính là ở vết khâu mạch máu nhân tạo kia.” Miêu Quốc Phong nói.

Nói xong, ông ấy nhìn về phía Đoàn Vĩnh Xuân, nói: "Lão Đoàn, chỗ này có vấn đề gì sao?”

Đoàn Vĩnh Xuân lắc lắc đầu: "Không có vấn đề gì đâu, tôi đủ năng lực để ứng phó.”

Nhận được lời đảm bảo từ Đoàn Vĩnh Xuân, Miêu Quốc Phong đã bớt lo đi nhiều, lại nhìn qua phía Lý Sở Hàm, nói: "Chủ nhiệm Lý, tình hình hiện tại của bệnh nhân mặc dù không phải quá lạc quan, đường kính của động mạch đang tăng lên, phần phình ra của động mạch cũng rất lớn, động mạch chủ xuống thì dần khép lại, bất cứ lúc nào cũng có khả năng nổ tung, độ khó của ca phẫu thuật này là rất cao, cô chuẩn bị tâm lý tốt rồi chứ?”

"Tôi đã giảm thiểu rủi ro tới mức thấp nhất, nhìn ở trong nước ta lúc này, cho dù là người thầy năm đó của tôi có tới, cũng sẽ chỉ làm được tới mức này thôi, xin lãnh đạo yên tâm, tôi sẽ làm tốt công việc của mình."

“Được!” Miêu Quốc Phong đáp lời.

“Hiện tại các phương diện đều không có vấn đề gì rồi, bảo các phòng ban chuẩn bị một chút, ba mươi phút sau sẽ bắt đầu cuộc phẫu thuật.”

“Chờ đã!” Ngay khi mọi người chuẩn bị đi chuẩn bị mọi thứ cho cuộc phẫu thuật, Lý Sở Hàm đã gọi tất cả mọi người lại.

“Chủ nhiệm Lý, cô còn gì cần bổ sung sao?” Miêu Quốc Phong hỏi.

“Tôi cảm thấy phương án khâu lại có chút không ổn.”

“Phương án may vết thương có vấn đề gì à?”

Lời này vừa nói ra đã khiến tất cả mọi người trong phòng hội chẩn đều tỏ ra không tự nhiên cho lắm. Đặc biệt là hai người mặc quân phục, biểu cảm của họ là quái dị nhất.

“Chủ nhiệm Lý, cô thấy chỗ nào không ổn cơ?” Đoàn Vĩnh Xuân hỏi với khuôn mặt không mấy thân thiện.

“Phương án khâu vết mổ chuẩn bị không đủ, phương thức khâu cũng có điều phải nghiên cứu, đối với một cuộc phẫu thuật thiên biến vạn hóa như thế này mà nói, những rủi ro như vậy là quá lớn.”

“Chủ nhiệm Lý, về mặt khoa ngoại phẫu thuật, tôi đang có mấy chục năm kinh nghiệm dồi dào, trải qua hàng ngàn ca phẫu thuật lớn nhỏ, lẽ nào cô đang nghi ngờ trình độ và kinh nghiệm của tôi?”

“Năng lực của viện trưởng Đoàn, tôi có thể tin tưởng chứ, nhưng mà tình hình của bệnh nhân này rất đặc biệt, rất có khả năng nảy sinh nhiều biến chứng, đưa ra một phương án phẫu thuật chính xác hơn là điều chúng ta nên làm trước tiên.” Lý Sở Hàm trình bày.

Miêu Quốc Phong có chút không hiểu, Đoàn Vĩnh Xuân là chuyên gia khoa ngoại top đầu trong nước, về phương diện khâu vết thương, ngay cả bản thân ông ấy cũng cảm thấy không bằng ông ta.

Chủ nhiệm Lý lại càng không được ý tứ cho lắm. Cô ấy sao lại chọn lúc này để mà chất vấn bác sĩ Đoàn cơ chứ.

Lẽ nào cô ấy đã có phương án tốt hơn?

“Chủ nhiệm Lý, đây là phẫu thuật, không phải trò trẻ con, nếu như cô nghi ngờ phương án của tôi, thì hãy đưa ra một phương án tốt hơn để thuyết phục tôi.”

Lý Sở Hàm lấy USB ra, cắm vào máy tính.

“Đây là phương án khâu vết thương mà bác sĩ tim mạch thuộc khoa ngoại của chúng tôi đã làm, tôi cảm thấy rất ổn, ít nhất có thể giảm thiểu nguy hiểm đi 20%, chúng ta nên thử xem.”

“Phương án do khoa các người đưa ra?”

Ánh mắt của Miêu Quốc Phong nhìn về phía ba người chủ nhiệm của khoa ngoại tim mạch.

“Ai trong mấy người viết vậy?”

Tào Gia Thịnh, Lưu Vĩnh Sinh và Phạm Thuật Phương cùng nhìn nhau, bọn họ nhớ không ra rằng bản thân từng đưa ra phương này này hay không.

“Phương án này không phải do ba vị chủ nhiệm viết ra, là một bác sĩ mới đến của khoa ngoại chúng tôi viết ra, tên Lâm Dật.”

“Lâm Dật?”

Vừa nghe đến cái tên Lâm Dật, ba người Tào Gia Thịnh suýt chút nữa thì nhảy lên.

“Chủ nhiệm Lý, cô đùa gì ác vậy, Lâm Dật cậu ta mới tới làm hôm qua, một chút kinh nghiệm lâm sàng cũng không có, phương án mà cậu ta đưa ra một chút giá trị cũng không có!”

Tào Gia Thịnh muốn thổ huyết tới nơi, đầu óc Lý Sở Hàm rốt cuộc đang nghĩ cái gì không biết nữa? Lẽ nào thấy người ra đẹp trai rồi cứ vậy u mê nâng đỡ?

Đây là phẫu thuật, không phải trò đùa nha!

“Một bác sĩ thực tập viết ra?”

Sắc mặt của Miêu Quốc Phong có chút u ám, biểu cảm có chút khó nói.

Lý Sở Hàm rốt cục đang có chuyện gì, đã đến lúc này rồi sao lại có suy nghĩ liều lĩnh như vậy.

“Chủ nhiệm Lý, tôi nghĩ cô cũng biết tính quan trọng của cuộc phẫu thuật này, tôi mong rằng cô có thể đóng góp những ý kiến mang tính xây dựng.”

“Tôi thực sự nghĩ phương án này của Lâm Dật rất khả quan, mọi người có thể xem trước nội dung của phương án rồi hẵng phán xét vẫn còn kịp.”

Lý Sở Hàm đứng dậy nói tiếp: "Trong báo cáo này, có tổng cộng 14 khả năng khâu vết thương đã được giải thích, thậm chí bao gồm tất cả các rủi ro mà chúng ta không mong đợi, đối với các phương án khâu cho các mô, cơ quan khác nhau, điều này sẽ làm giảm đáng kể nguy hiểm phẫu thuật và kết quả phục hồi sau phẫu thuật của bệnh nhân sẽ tốt hơn.”

Lý Sở Hàm tiếp tục chuyển màn hình.

“Mà trong báo cáo này, cậu ta còn biểu thị các hình ảnh, giống nhau về bệnh lý nhưng sử dụng các phương án khâu vết mổ khác nhau, đã sinh ra các kết quả hoàn toàn khác nhau. Vậy nên tôi mới cho rằng bản báo cáo này rất chuẩn xác, và càng phù hợp với cuộc phẫu thuật này.”

Xem xong slide của Lâm Dật, những người trong phòng hội chẩn đều nghĩ vậy là đủ rồi.

Trình độ tinh diệu của bản báo cáo này, vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ. Nếu như Lý Sở Hàm không nói ra, bọn họ thực sự cũng không nghĩ được nó là do một bác sĩ thực tập viết ra.

Sau khi Lý Sở Hàm diễn giải một lượt bản slide, tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Đoàn Vĩnh Xuân.

Ông ấy là chuyên gia về khoa ngoại tim mạch trong nước, tất nhiên là người có quyền lên tiếng nhất ở đây.

“Quả thực là hồ đồ, những cái này đều chỉ là lý luận trong sách vở trên trường học, áp dụng vào một cuộc phẫu thuật thiên biến vạn hóa như thế này căn bản không phù hợp, còn mấy cái diễn giải bằng hình vẽ kia đều là do anh ta tự tưởng tượng ra, trong thực tế không có chút tác dụng nào đâu.”

Miêu Quốc Phong trầm tư một lúc lâu, sau đó nói với Lý Sở Hàm: "Chủ nhiệm Lý, nói cách của cô thử xem.”

“Tôi muốn cho Lâm Dật tham gia vào ca phẫu thuật này, tôi biết rõ trình độ của anh ta, có lẽ sẽ có những thu hoạch không ngờ đấy.”

“Tôi không đồng ý!”

Người lên tiếng là Triệu Kiến Vỹ, sắc mặt của ông ta lúc này không dễ nhìn chút nào.

“Chỉ vì hôm qua có ca khẩn cấp tương đối tốt mà cô đã cho rằng anh ta đủ năng lực để đảm nhiệm ca phẫu thuật hôm nay, có phải là đùa quá trớn rồi không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 393.

Chương 394. Tôi Muốn Bác Sĩ Nữ Xem Bệnh Cho Tôi

“Ca khẩn cấp hôm qua chỉ là một phần thôi, kết quả của những việc mà tôi tiến hành khảo sát cậu ta sau đó, khiến tôi thực sự ngạc nhiên. Lại thêm bản báo cáo này, tôi cảm thấy tư cách của Lâm Dật đủ để có thể vào phòng phẫu thuật làm phụ mổ.”

“Bảo cậu ta làm phụ mổ cho tôi?”

Đoàn Vĩnh Xuân tỏ vẻ khinh thường: "Một bác sĩ thực tập như cậu ta, ngay đến phòng phẫu thuật thật sự có khi còn chưa bước vào, cô bảo cho cậu ta tham gia vào một cuộc phẫu thuật quan trọng như thế này, trong đầu cô đang nghĩ cái gì vậy?”

“Chính vì tính nghiêm trọng của cuộc phẫu thuật này, tôi rất mong có thể giảm tối đa sự nguy hiểm của nó.”

“Tôi không đồng ý.” Đoàn Vĩnh Xuân quả quyết: "Tôi không muốn để một người không có bất kì kinh nghiệm nào về phẫu thuật vào làm phụ mổ cho tôi, như thế không chỉ là không giúp giảm được sự rủi ro, ngược lại còn khiến chúng ta gặp rủi ro lớn hơn.”

“Đây chỉ là ý kiến của tôi thôi, mọi người có quyền phủ quyết.”

Phòng hội chẩn yên tĩnh một lúc, trong đám người ai cũng không nghĩ rằng giai đoạn cuối của hội chẩn lại phát sinh sự việc như thế này.

Cũng không hiểu nổi là Lý Sở Hàm và Đoàn Vĩnh Xuân tranh cãi quyết liệt như vậy.

Người đứng đầu là Miêu Quốc Phong cũng không nói nên lời nào. Ông ấy cứ dán mắt của slide trên màn hình máy chiếu.

Bất luận chỉ là kinh nghiệm lý luận đơn thuần, hay là kết hợp với thực tiễn, bản báo cáo này quả thực rất hoàn hảo.

Không nói chuyện bác sĩ trẻ tuổi tên Lâm Dật kia có kinh nghiệm phẫu thuật hay không, chỉ bằng slide này, cũng đủ để chứng minh tài năng thiên phú của cậu ta.

Khoảng một phút sau, Miêu Quốc Phong nói với hai người mặc quân phục: "Cách nhìn của hai vị như thế nào?”

“Phẫu thuật không thuộc sở trường của chúng tôi, không tiện cho lắm, vả lại chúng tôi cũng không đủ tư cách nhúng tay vào chuyện này, viện trưởng Miêu, ngài là chuyên gia trong lĩnh vực này, tất cả đều do ngài quyết định.”

Suy nghĩ mấy giây, Miêu Quốc Phong nhìn về phía Lý Sở Hàm.

“Vậy hãy đưa Lâm Dật vào phòng phẫu thuật đi, nhưng chỉ đứng ở bên cạnh quan sát, cho cậu ta học hỏi kinh nghiệm cũng tốt.”

Cách giải quyết của Miêu Quốc Phong rất hay, vừa suy nghĩ toàn cục, vừa giữ thể diện cho Lý Sở Hàm và Đoàn Vĩnh Xuân.

Nhưng quyết định như vậy, Đoàn Vĩnh Xuân không mấy vui vẻ gì. Bởi vì căn bản ông ta không muốn Lâm Dật tham gia vào ca phẫu thuật này. Nhưng Miêu Quốc Phong đã mở lời như vậy, thêm vào đó là thực lực của Lý Sở Hàm, nên Đoàn Vĩnh Xuân nói gì thêm cũng không hay, đành gật đầu đồng ý.

Còn Lý Sở Hàm thì không có biểu hiện gì, không biết là đang nghĩ cái gì nữa.

“Xong rồi, hội chẩn kết thúc, các khoa chuẩn bị một chút đi, kiểm tra lần cuối cùng cho bệnh nhân, ba mươi phút sau tiến hành phẫu thuật.”

Theo mệnh lệnh của Miêu Quốc Phong, mọi người trong phòng hội chẩn đều rục rịch đi chuẩn bị cho ca phẫu thuật.

Lúc này, bên ngoài phòng hội chẩn, có một cô gái cao gầy mặc chiếc quần jeans màu xanh đang đứng đó.

Tóc búi gọn gàng, chỉnh tề sạch sẽ, đôi mắt rất đẹp nhưng trong đó lóe lên sự lo lắng.

Cô gái trước mặt không phải ai xa lạ, chính là Lương Nhược Hư.

Thấy cửa phòng hội chẩn mở ra, Lương Nhược Hư vội vàng bước vào, đứng bên cạnh hai người người đàn ông mặc quân phục.

“Tình hình sao rồi ạ? Sao bây giờ mọi người mới ra ngoài?”

“Giai đoạn cuối phát sinh chút tranh cãi, may là giải quyết trong hòa bình rồi. Hiện giờ bọn họ đang kiểm tra thủ trưởng lần cuối, chút nữa sẽ tiến hành phẫu thuật.” Một trong hai người trả lời Lương Nhược Hư.

“Vậy những rủi ro có thể xảy ra thì bọn họ nó sao? Có nghiêm trọng không?”

“Cái này tôi cũng không biết nói sao, chủ nhiệm Lý của bọn họ nói rằng đã giảm thiểu rủi ro tới mức thấp nhất. Theo môi trường y tế trong nước mà nói, chữa trị ở đây có lẽ là an toàn nhất rồi.”

Biểu cảm của Lương Nhược Hư có chút hoài nghi: "Tình hình hiện tại có thể nói là đi một bước xem một bước nhỉ.”

“Tôi tin rằng thủ trưởng sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Ừm, tôi cũng nghĩ như vậy.”

……

Sau khi Lâm Dật và Kiều n tới trung tâm cấp cứu, thu dọn qua một chút rồi bắt đầu công việc.

“Anh Lâm, hôm nay anh làm đi, em ở bên giúp anh viết bệnh lý và ghi chú.” Kiều n cười nói tiếp: "Cho em một cơ hội học tập đi nào.”

“Đừng nói vậy nữa, em cũng có thua kém gì anh đâu, nói học hỏi cái gì chứ.”

“Anh đừng có khiêm tốn nữa, hôm qua khi anh khâu vết thương cho bệnh nhân, em đã nhìn thấy hết rồi, ngay cả chủ nhiệm Lý còn hết lời khen ngợi kỹ thuật của anh cơ mà, chắc chắn là xếp trên em một bậc rồi. Mà hôm nay sức khỏe em cũng không được tốt cho lắm, anh làm đi nha.”

“Vậy cũng được, hôm nay để anh, mai là tới lượt em đấy nhé.”

“Vâng…”

Kiều n nhìn Lâm Dật đến u mê, trong mắt như chứa đựng cả một bầu trời đầy sao rồi.

Anh Lâm đẹp trai như vậy, lại rất giỏi nữa, lại là người nhã nhặn, khiêm nhường. Trên đời này còn có người hoàn hảo hơn anh ấy sao? Chắc chắn là không có rồi!

Mà nếu như thật sự tồn tại một người như vậy đi nữa, thì đó hẳn không phải là người.

Bệnh nhân cấp cứu rất đông, nhưng nhiều người trong đó rất đáng sợ.

Nhìn thì rất nghiêm trọng, thực tế chả bị gì, chứ đừng nói có ảnh hưởng tới tính mạng. Với trình độ của Lâm Dật có thể nhẹ nhàng giải quyết.

Cót két…

Một bệnh nhân sau khi được Lâm Dật khám xong, lúc bảo Kiều n ghi chú lại, thì thấy một người phụ nữ trung niên từ ngoài xông thẳng vào.

“Cô muốn làm gì?” Lâm Dật ôn tồn hỏi.

“Bác sĩ, nhanh xem giúp tôi, tôi đau bụng muốn chết tới nơi rồi.”

“Đợi ít phút nhé, chờ tôi viết xong ghi chú vào sổ khám chữa bệnh cho bệnh nhân này xong sẽ xem cho cô.”

“Còn viết vẽ cái gì nữa, nhanh xem cho tôi đi, nhìn qua đã thấy anh ta không có bệnh gì rồi, bảo anh ta nhanh đi đi, đừng phí thời gian khám bệnh của tôi.”

Lâm Dật nhíu mày, vừa định mở miệng đã thấy anh trai phúc hậu kia nói: "Bác sĩ, bác sĩ kê đơn thuốc tôi đã nhớ hết rồi, tôi sẽ ghi nhớ những gì lúc nãy bác sĩ nói, không cần viết ghi chú nữa đâu, anh xem cho chị ấy trước đi.”

“Vậy cũng được.”

Thấy bệnh nhân không nói gì, Lâm Dật cũng không suy tính nhiều làm gì, tiến về phía người phụ nữ trung niên: "Cô ngồi xuống đây đi, đưa thẻ cấp cứu cho tôi!”

“Thẻ cấp cứu nào? Thẻ cấp cứu gì?”

“Lúc cô đăng kí lấy số ấy, họ có đưa cho cô thẻ cấp cứu.”

“Người xếp hàng ở cửa đó quá nhiều, vậy thì tôi phải chờ tới bao giờ, bác sĩ cứ xem cho tôi trước đi, bệnh của tôi cần xem gấp.”

“Bệnh của cô cần chữa gấp? Vậy bệnh của người khác không cần sao?”

“Tôi đã nhiều tuổi như vậy rồi, phía sau toàn là thanh niên trẻ tuổi, nhất thời có gì cũng không chết được đâu, không nghiêm trọng như tôi, xem cho tôi trước đi.”

“Hoặc là cô đi xếp hàng lấy số, còn không thì đi bệnh viện khác khám đi, đừng ở đây kể già kể khổ nữa.”

Cứ nghĩ Lâm Dật là người tính khí rất ổn, nhưng gặp phải những người như thế này, cũng khó tránh được việc nổi nóng.

“Tên nhóc nhà anh nói cái kiểu gì vậy, tôi không chê anh ít tuổi thì thôi đi, anh lại dám bảo tôi là bà già!” Người phụ nữ trung niên chỉ tay vào mũi Lâm Dật nói tiếp: ”Anh có tin tôi báo cáo anh với bệnh viện không?”

“Tôi nói vậy là đã rất nể nang cô rồi, cút!”

Thấy ánh mắt lạnh lùng của Lâm Dật, người phụ nữ trung niên bị dọa không dám nói thêm lời nào, lặng lẽ rời khỏi.

“Đúng thật là thứ gì đâu, tôi gặp qua cả rồi.” Lâm Dật lẩm bẩm một câu.

“Ừm ừm, anh Lâm nói đúng quá.” Kiều n chọc ngoáy.

Vừa rồi anh Lâm thật sự có khí phách, quá nam tính đó, đối mặt với người không hiểu đạo lý, phải như vậy! Bản thân cũng nên học tập.

Lúc này, giá trị của cái đẹp đã được thể hiện rồi. Lâm Dật chửi người ta thì có khí phách, còn ai xấu xấu mà còn đi chửi bới thì là người thô lỗ, văn hóa thấp kém.

“Người tiếp theo!”

Lâm Dật hô lên, mười giây sau, một người phụ nữ trẻ ăn mặc đơn giản bước vào.

Thần thái và dung mạo không đến nỗi nào, nhưng biểu cảm có chút làm cho người khác phải suy nghĩ.

Bệnh nhân này ngược lại rất chủ động, đưa thẻ khám ra trước, nhưng ánh mắt cứ tỏ ra rất mập mờ.

“Nói bệnh chứng của chị trước đi, chỗ nào không khỏe.” Lâm Dật hỏi han.

“Bác sĩ, có thể thương lượng với anh một chuyện được không?” Cô ấy hỏi dò.

“Chị nói đi!”

“Có thể để bác sĩ nữ kia xem bệnh cho tôi được không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 394.

Chương 395. Lẽ Nào Anh Ấy Không Có Hứng Thú Với Phụ Nữ Sao?

Nghe tới đây thì Lâm Dật và Kiều Ân phần nào đoán được bệnh tình của cô ấy.

“Chị muốn xem bệnh phụ nữ sao?” Kiều Ân ân cần hỏi.

“Dạ, đúng vậy…”

Kiều n đổi tư thế, nhìn người bệnh nhân nữ.

“Đầu tiên thì, tôi muốn cùng với chị làm rõ vài vấn đề, tôi cũng là con gái mà, rất nhiều tình huống có thể hiểu được. Nhưng chị cần hiểu rõ, một số bộ phận nhạy cảm trên cơ thể của chị, trong mắt bác sĩ chúng tôi chỉ là một cơ quan bình thường, chị nên tin tưởng rằng bác sĩ của bệnh viện Hoa Sơn chúng tôi đều rất chuyên nghiệp.”

“Hơn nữa, bác sĩ Lâm đây trình độ cao hơn tôi nhiều, có việc gì chị cứ nói thẳng là được, tránh bệnh tình trì hoãn, như vậy đối với chị không tốt chút nào.”

Lâm Dật ngồi xoa cằm.

Nói cái gì mà trình độ không bằng người ta, cứ như thể tôi là bác sĩ phụ khoa không bằng.

“Vâng, là thế này…” Chị gái ấp úng lúc lâu, vẻ mặt gấp gáp nhìn Lâm Dật với Kiều Ân.

“Dưa chuột gãy rồi.”

“Hả? Chị nói lại lần nữa, cái gì gãy cơ?”

“Dưa, dưa chuột…”

Hai người trố mắt nhìn nhau, đều là nam nữ trẻ tuổi, còn là bác sĩ của một bệnh viện, lần đầu tiên nghĩ tới cái khả năng này.

Kiều n đưa mắt nhìn qua phía bụng dưới của người phụ nữ: "Không phải là đứt ở trong đó rồi chứ?”

Cô gái mặt đỏ hết cả lên, lí nhí không nghe rõ cả câu.

“Ừm…”

“Kiều Ân, việc này em giải quyết đi, mấy người đều là con gái, em có lẽ hiểu hơn.”

“Anh Lâm, mấy lời này của anh là có ý gì? Em cũng chưa từng bị gãy qua bao giờ.” Kiều Ân cực lực phân bua.

“Chưa bị gãy bao giờ? Vậy chứng tỏ là tay nghề của em rất tốt, càng hợp lý để hướng dẫn chị ấy rồi.”

“Không, không… Ý của em không phải như thế, em căn bản chưa từng dùng dưa chuột.”

“Dùng cái khác cũng vậy mà, na ná như nhau thôi, vẫn là em làm thì hơn.”

Kiều n đành chịu thua, dẫn chị gái vào phòng có vách ngăn phía sau.

Không bao lâu đã nghe những tiếng rên la từ trong đó truyền ra, đoán là cũng khống chế không nổi.

Rất nhanh sau đó, hai người Kiều n bước ra, biểu hiện của chị gái đã bình thường trở lại.

“Anh Lâm, cái ghi chú trong sổ khám bệnh này ghi như nào?” Kiều n phân vân.

Lâm Dật suy tư vài giây rồi đáp : ”Lần sau kiến nghị dùng cà tím.”

Phụttttt…

Suýt chút nữa thì Kiều n phun ra máu.

Anh Lâm có vẻ rành ha!

Chị gái cầm lấy sổ khám chữa bệnh, ngại ngùng rời khỏi bệnh viện, thật quá mất mặt đi mà.

“Anh Lâm, em nhìn ra rồi đó, anh đúng là chuyên nghiệp đó.”

“Thực ra thì tuổi nghề của anh không cao, nhưng cái quan trọng là thiên phú tốt đó mà.” Lâm Dật vui vẻ đáp lại.

“Giống như chị gái lúc nãy, chị ấy rõ ràng là dùng dưa chuột của Đông Bắc, thậm chí là có khả năng là của tỉnh Long Giang.”

“Vì sao?”

“Tỉnh Long Giang không chỉ là vùng đất công nghiệp, mà còn là vùng có nông nghiệp rất phát triển, dưa chuột trồng ở nơi đó, nước nhiều ăn sướng mồm lắm, đặc biệt phù hợp để ăn và chế biến, nhưng có một nhược điểm duy nhất, chính là rất giòn, dễ gãy.”

“Nhưng dưa chuột của vùng phía Nam lại không như thế, độ dai của nó khiến nó không dễ ăn chút nào, vì vậy nó rất khó bị gãy.”

“Về mặt tác dụng này, mặc dù dưa chuột của phía Nam cũng có ưu thế thiên nhiên của nó, nhưng nói cho cùng cũng không phải là đối thủ của cà tím.”

“Anh Lâm, em cho rằng anh nói không đúng, nên muốn phản bác anh.” Kiều n nói.

“Lý luận của anh uy tín như vậy, em còn chỗ nào muốn phản bác hay sao?”

“Có một loại, anh nên biết nhỉ, có lẽ cái người ta cần chính là cái cảm giác này của anh đó.”

“Đúng rồi.” Lâm Dật bừng tỉnh giác ngộ: "Kiều n, anh thấy hai chúng ta đúng là cộng sự trời sinh một cặp, nếu như có một ngày anh tổ chức một cuộc biểu tình, nhất định sẽ tìm em tới làm người dẫn đầu.”

“ y za, anh Lâm… Em chỉ là thuận miệng nói ra thôi mà.” Kiều n che mặt nói.

Ting ting ting…

Lúc hai người đang trao đổi kinh nghiệm, tiếng chuông điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Lý Sở Hàm gọi tới.

“Chủ nhiệm Lý!”

“Cậu tới phòng khoa tầng số mười ba một chuyến, lát nữa ca phẫu thuật diễn ra, cậu lấy thân phận là trợ lý của tôi mà vào, nhanh chân lên.”

Lâm Dật ngây người ra một chút, thật sự bảo mình vào đó sao?

Mấy bà này lá gan to thật đó!

“Tôi biết rồi!”

Phòng khoa tầng mười ba trong miệng Lý Sở Hàm, chính là tầng mười ba khu nội trú số tám, cách gọi đã được đơn giản hóa đi.

“Chủ nhiệm Lý tìm anh có chút việc, việc ở đây em phụ trách giúp nha.”

“Được, anh đi đi!”

Thu dọn sơ một chút, Lâm Dật bước nhanh về phía thang máy.

Cửa thang máy vừa mở ra, chưa kịp bước mấy bước, Lâm Dật đã đột nhiên đứng lại. Bởi vì anh ta nhìn thấy Lương Nhược Hư.

Cũng đồng thời lúc đó, Lương Nhược Hư cũng nhìn thấy anh ta.

Hai người mắt đối mắt, Lâm Dật rất bình tĩnh vì đã đoán trước việc Lương Nhược Hư sẽ tới đây.

Nhưng Lương Nhược Hư lại mơ hồ!

Nếu Lâm Dật mặc thường phục cô cũng chẳng có gì để nói.

Nhưng anh ta lại mặc áo blouse trắng, đeo khẩu trang, điều này có nghĩa gì đây!

“Anh… sao anh lại ở đây?”

“Xin tự giới thiệu, tôi là bác sĩ khoa ngoại tim mạch, Lâm Dật, cũng là trợ lý của chủ nhiệm Lý.”

“Ô!”

Dù cho Lương Nhược Hư không giống như người bình thường, nhưng khi nghe thấy điều này, cũng không có cách gì bình thản nổi.

Mặc dù anh ta với thân phận là thế hệ tiếp nối của gia đình tỷ phú, Sở trưởng sở nghiên cứu Long Tâm, một sở nghiên cứu chuyên về chip nhớ hàng đầu thế giới…. Nhưng những thân phận này chả liên quan gì tới việc là một bác sĩ cả.

Một thứ có tính chuyên ngành cao như vậy, căn bản không phải muốn tự học là được!

Hơn nữa, một ca phẫu thuật cấp thiết như thế này, trừ khi là một thiên tài như Lý Sở Hàm, bằng không, không có ai kinh nghiệm lâm sàng dưới 10 năm đủ tư cách xuất hiện ở đây.

Vậy Lâm Dật làm thế nào mà…?

“Em gái, các người quen nhau sao?” Một trong hai người đàn ông mặc quân phục tò mò hỏi.

“Có quen, anh ta là Lâm Dật.” Lương Nhược Hư gật đầu, nhưng cũng chỉ tới đó thôi, Lương Nhược Hư không hề tiết lộ thêm gì về thân phận của Lâm Dật. Cũng bởi vì cô ấy vẫn chưa thể hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Thì ra anh là bác sĩ Lâm?” Người đàn ông với tay ra : ”Xin chào! Tôi là Cao Sùng.”

“Chào anh! Tôi là Lâm Dật.”

“Ơ? Mấy người cũng quen nhau à?”

“Lúc nãy trong phòng hội chẩn, chính là vì anh ta mà bác sĩ của bệnh viện Hoa Sơn cãi nhau một trận đấy, chủ nhiệm Lý dùng báo cáo phương án khâu mổ của anh ta thuyết phục viện trưởng Miêu, không thì anh ấy không nên xuất hiện ở đây rồi.”

“Không phải chứ, không phải là nói điểm khó khăn nhất của ca phẫu thuật này là ở phương án khâu mổ sao, phương án đó lại là do anh ta đề xuất ư?”

“Không sai!” Cao Sùng đáp.

“Lúc nãy tôi đã gửi bản tài liệu đó cho bên giám đốc quân y bên đó xem rồi, nhận được sự đồng thuận rất cao, trình độ của bác sĩ Lâm đây đúng là không thể ngờ được.”

Đầu óc của Lương Nhược Hư ong ong.

Anh Cao trước giờ là người khá kiêu ngạo, để mà được anh ta đánh giá cao như vậy, hẳn là chứng minh được trình độ khâu mổ của Lâm Dật đã đạt tới một đẳng cấp rất cao.

Nhưng ca mổ như thế này cần thiết có một kinh nghiệm phong phú, một người trẻ như anh ta, làm thế nào có thể kĩ nghệ cao như vậy được?

Nếu như chỉ tinh thông một mặt nào đó, có thể dùng từ thiên tài để giải thích. Nhưng Lâm Dật dường như không phải như thế! Anh ta còn là một chuyên gia về lĩnh vực chip nhớ cơ mà.

Mà quan trọng nhất, anh ta còn là một cậu ấm!

Từng khắc từng giờ, đầu óc của Lương Nhược Hư dường như quay cuồng.

Lâm Dật giàu có như vậy, sao lại cứ đi làm những việc khiến người ta nghĩ không ra như thế, thậm chí là làm những chuyện không thể?

Lẽ nào anh ta không có hứng thú với phụ nữ sao?

Những việc này còn cần anh ta làm nữa sao!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 395.

Chương 396. Tai Kiếp

Lương Nhược Hư suy nghĩ một lúc nhưng cách nghĩ của bản thân có vẻ không đúng.

Cho dù là tất cả đàn ông trên thế giới này không thích phụ nữ, thì cũng không phải là anh ta. Hôm trước lúc mà ôm mình, còn cứng hơn nhiều người khác nữa.

Lắc lắc đầu, Lương Nhược Hư cũng không muốn nghĩ nữa, chỉ cần có thể giúp ca phẫu thuật thành công, ai cũng được thôi.

Về phần những uẩn khúc kia, sau này hỏi anh ta là được rồi.

Đúng lúc này, Lý Sở Hàm, Miêu Quốc Phong và Đoàn Vĩnh Xuân dẫn theo các bác sĩ khác đi tới, biểu cảm của mỗi người không có giống nhau.

Lý Sở Hàm mặt không cảm xúc.

Miêu Quốc Phong gật đầu vẻ hài lòng.

Đoàn Vĩnh Xuân mặt lạnh như tiền.

“Đi thôi, mọi thứ chuẩn bị xong cả rồi, bây giờ đã có thể tiến hành phẫu thuật.”

Lâm Dật gật đầu, đang chuẩn bị bước theo, thì Lương Nhược Hư nắm lấy tay của anh ấy.

“Làm ơn hãy cố gắng giúp đỡ!”

“Chuyện mạng người quan trọng, tôi tự có cân nhắc.”

Quay người đi vào phòng phẫu thuật, tất thảy mọi thứ ở đây, đối với Lâm Dật mà nói đều rất xa lạ. Nhưng với trí tuệ của bậc Hiền Giả đã được hệ thống ban thưởng, mọi thiết bị ở đây anh ấy đều đã quen thuộc.

Sát trùng xong, khoác lên mình bộ đồ phẫu thuật, ca mổ chính thức bắt đầu.

Lý Sở Hàm ngoái đầu, thấy Lâm Dật, cô ta nói với anh: "Mặc dù là vào đây với thân phận phụ mổ, nhưng cậu chỉ có thể đứng ngoài quan sát, học hỏi cho tốt vào, đây là kinh nghiệm rất quý đấy.”

“Có phải là chỉ đứng nhìn thôi không? Việc gì cũng không cần làm à?”

Trầm mặc vài giây, Lý Sở Hàm trả lời: "Lúc cấp thiết giúp tôi lau mồ hôi!”

“Được được!”

Đoàn Vĩnh Xuân hừ một tiếng lạnh tanh: "Tới lúc đó đừng để bị dọa ngất đấy!”

Lâm Dật ghé vào tai của Lý Sở Hàm thì thầm: "Chủ nhiệm Lý, hôm qua tôi gặp Đoàn Bằng, chính là con trai của Đoàn Vĩnh Xuân sao.”

“Đúng vậy.”

Lâm Dật cười cười: "Quả nhiên…”

Rất nhanh chóng bệnh nhân đã được đẩy vào trong, một người đàn ông lớn tuổi tóc bạc trắng, hơn 90 ký, có vẻ rất hòa nhã.

Trong cuộc sống, những người mang dáng vóc như này, ở đâu cũng gặp được, nhưng trong chỉ tiêu của y học, thì họ đã được xem là béo phì rồi.

Lúc tiến vào, ông ấy vẫn còn chút ý thức, nhưng cũng đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Dẫu vậy, trong khoảnh khắc nhìn thấy Lâm Dật, đôi mắt gần như mê man ấy dường như lóe lên một tia thần thái lạ thường. Nhưng rất nhanh cũng rơi vào bóng tối, cũng bởi vì thuốc mê đã ngấm rồi.

“Ca phẫu thuật bắt đầu!” Miêu Quốc Phong nhẹ giọng nói.

Nhận được hiệu lệnh, các bác sĩ trong phòng phẫu thuật giống như những cỗ máy được lập trình sẵn vậy, cứ vậy mà bận rộn.

Lâm Dật từ phía xa quan sát chăm chú, Miêu Quốc Phong bắt đầu những đường rạch đầu tiên, thứ chảy ra không phải là máu, mà đều là mỡ.

Mập quá rồi!

Toàn là mỡ.

Mặc dù trong đầu vẫn có chút kí ức về phẫu thuật ngoại khoa, nhưng hiệu quả và việc quan sát tại hiện trường là hoàn toàn khác nhau.

Thông qua phẫu thuật, kiến thức trong đầu Lâm Dật dường như lập tức dung hợp tương thông, thậm chí đã có thể biết được tiếp theo đó bọn họ sẽ làm những gì.

Công việc còn lại chính là giúp Lý Sở Hàm lau mồ hôi.

Mặc dù là một hành động rất nhỏ, nhưng đối với Lý Sở Hàm mà nói, lần nào Lâm Dật lau mồ hôi cho Lý Sở Hàm đều rất có chừng mực.

Lần nào cũng để ý lúc Lý Sở Hàm thả lỏng một chút anh ta mới đến lau.

Một hành động tưởng chừng rất đơn giản, nhưng nếu như không có nhiều năm kinh nghiệm phẫu thuật và lâm sàng thì khó mà làm được đến như vậy.

“Bắt đầu thay thế mạch máu, khởi động thiết bị tuần hoàn!” Miêu Quốc Phong nói.

Đến lúc này, trách nhiệm của Lý Sở Hàm và Miêu Quốc Phong coi như tạm thời hoàn thành.

Việc còn lại chính là của Đoàn Vĩnh Xuân.

“Sao lại như thế này?”

Chính lúc Đoàn Vĩnh Xuân chuẩn bị thay thế mạch máu nhân tạo, phát hiện mạch máu đã bị các cơ quan nội tạng khác dãn nở, bóp nghẹt lại tại một chỗ.

“Không được rồi, thành mạch máu quá mỏng, căn bản không làm sao khâu lại được!” Đoàn Vĩnh Xuân nói.

“Anh nói gì cơ? Đến tay nghề của anh cũng làm không nổi sao?” Miêu Quốc Phong gấp gáp.

“Dù là ai cũng vậy!” Đoàn Vĩnh Xuân trả lời.

“Mạch máu phía trong đã dính liền với động mạch nách, chỉ còn một lớp rất mỏng, chỉ cần xuống kim, một trăm phần trăm sẽ bị rỉ máu, không đến một phút sau, người bệnh sẽ mất đi dấu hiệu của sự sống!”

“Lẽ nào không có cách gì sao?” Miêu Quốc Phong xác nhận lại lần nữa.

Ông ta biết rõ ý nghĩa của ca phẫu thuật này là như thế nào.

“Thật sự không có cách gì đâu.” Đoàn Vĩnh Xuân thều thào nói: “Tôi đã từng tiếp xúc qua kiểu bệnh nhân như thế này, vừa xuống kim, thành mạch máu bị vỡ diện tích lớn, đến cơ hội cứu chữa cũng không có.”

“Chắc chắn không có cách nào vá nó lại rồi phải không?”

“Đúng vậy, toàn bộ cái Hoa Hạ này, không ai có thể làm được điều đó.”

Tất cả những người trong ca mổ này, đều là chuyên gia của khoa ngoại tim mạch, rõ ràng là đều hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Đây không phải là lời nói dọa dẫm gì.

Chiếu theo tình hình trước mắt mà nói, nếu như không thực hiện ca mổ này, bệnh nhân vẫn còn có thể sống thêm vài ngày, nhưng đã xảy ra rồi, nên cuộc sống sắp kết thúc rồi.

Không khí trong phòng phẫu thuật lúc này trở lê yên ắng, giống như vừa trải qua một đại họa vậy.

Sống thêm vài ngày cũng là sống. Đây dường như là một vấn đề rất đơn giản, nhưng vào lúc này mọi chuyện biến thành rất phức tạp.

Ánh mắt của Miêu Quốc Phong rảo qua một lượt mọi người.

“Kết thúc ca mổ đi, cố gắng giúp ông Dương sống thêm vài ngày, để những việc chưa bàn giao được bàn giao lại, đây là việc duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ.”

Miêu Quốc Phong và Đoàn Vĩnh Xuân lùi về sau một bước, người phía trước xông tới Lý Sở Hàm và nói: "Tiến hành khâu lại đi, những việc sau đó giao cho cô nhé.”

“Tôi biết rồi.”Lý Sở Hàm ôn tồn đáp lại, đây là kết quả mà cô ấy không muốn thấy nhất, nhưng nó đã thực sự xảy ra rồi.

Không có gì quan trọng hơn bệnh nhân trước mặt, chỉ bản thân không đủ năng lực cứu chữa.

Miêu Quốc Phong và Đoàn Vĩnh Xuân cởi bỏ khẩu trang rồi đi ra ngoài. Nhìn thấy hai người đi ra, Lương Nhược Hư và Cao Sùng liền xồng xộc chạy tới.

Nhưng những người khác canh giữ ngoài cửa cũng ở phía sau họ, bao lấy Miêu Quốc Phong và Đoàn Vĩnh Xuân.

“Viện trưởng Miêu, kết quả thế nào rồi?” Lương Nhược Hư ánh mắt đầy hi vọng gặng hỏi.

“Tình hình bệnh nhân rất không tốt, mạch máu đã không thể có cách gì khâu lại, nếu như cứ miễng cưỡng tiếp tục, có thể sẽ không có cơ hội rời khỏi phòng phẫu thuật, chủ nhiệm Lý đang làm những bước cuối cùng, có thể giúp ông Dương tranh thủ thêm được thời gian vài ngày. Xin lỗi! Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi.”

“Các người làm cái quỷ quái gì thế?”

Cao Sùng rống lên một tiếng, dọa cho Miêu Quốc Phong và Đoàn Vĩnh Xuân một phen.

“Không phải lúc hội chẩn đã nói vẫn còn có thể cứu chữa sao? Sao bây giờ lại xảy ra tình trạng như vậy?”

“Thực sự xin lỗi! Quả thật chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi.” Miêu Quốc Phong giãi bày.

“Với trình độ y học trước mắt của Hoa Hạ, không ai có thể phẫu thuật khâu lại một ca như thế, chúng tôi cũng không mong nhìn thấy tình cảnh này chút nào, nhưng thật sự không có cách gì cả, bệnh tình của ông Dương quá nghiêm trọng, vượt quá sức tưởng tượng của chúng tôi.”

“Anh Cao, anh bình tĩnh một chút, đây là phẫu thuật, chuyện gì cũng có thể xảy ra, anh biết mà.”

“Mẹ kiếp!”

Cao Sùng không kìm được mà buông lời thô tục, không quan tâm tất thảy mà xông về phía phòng phẫu thuật.

“Anh Cao, anh bình tĩnh!” Lương Nhược Hư đuổi theo, cố gắng ngăn anh ta lại.

Nhưng mà…

Đúng lúc Cao Sùng đẩy cửa phòng phẫu thuật bước vào, ngạc nhiên nghe thấy một tiếng nói như giội gáo nước lạnh truyền ra.

“Đi ra ngoài hết đi, bệnh nhân này có có thể cứu trị!”

Đầu óc Lương Nhược Hư lại ong lên vì âm thanh đó.

“Là giọng nói của Lâm Dật!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 396.

Chương 397. Phẫu Thuật Không Phải Là Việc Làm Kiếm Sống Của Con Người

Tiếng quát này đã ngăn lại bước chân của Cao Sùng và những người khác.

Vô thức, Cao Sùng và Lương Nhược Hư nhìn nhau, bởi vì anh ta cũng nghe ra được đó là giọng nói của Lâm Dật.

“Lại… lại còn có thể cứu sao?”

Lương Nhược Hư cảm thấy đầu óc rối loạn, bởi vì mọi thứ trước mắt đều loạn hết cả lên rồi.

Trình độ của Miêu Quốc Phong và Đoàn Vĩnh Xuân không có gì để bàn, nhưng hai người họ đã tuyên án tử đối với ông Dương rồi cơ mà. Nhưng tại sao Lâm Dật lại nói là vẫn còn khả năng cứu chữa?

Chuyện này là thật sao?

Lương Nhược Hư nắm chặt tay Cao Sùng, nói một cách nghiêm túc: "Chúng ta ra ngoài trước đi, lúc này chỉ biết còn nước còn tát thôi.”

Miêu Quốc Phong và Đoàn Vĩnh Xuân đứng trước cửa cũng không thể điềm tĩnh được.

Bọn họ không hề biết chuyện gì xảy ra bên trong, cũng không biết tại sao Lâm Dật lại có thể nói ra những lời này.

Lẽ nào thật sự vẫn còn cách sao?

“Lão Đoàn, chúng ta vào xem thử!” Miêu Quốc Phong đề nghị.

“Được!”

“Hai chúng tôi trấn giữ ở đây, bất kể là ai cũng không cho vào.” Cao Sùng đứng yên ở đó, nói một cách lạnh lùng.

“Nhưng chúng tôi là…”

“Các người là ai, đối với tôi không liên quan, nếu như bác sĩ Lâm không mở lời, tôi sẽ không để cho bất cứ ai tiến vào.”

Hai người đứng trước cửa, không dám nói thêm lời nào.

Mặc dù không rõ thân phận thực sự của anh ta, nhưng bản thân dường như cũng không nên chọc vào, cứ ở yên đây quan sát vậy.

Trong phòng phẫu thuật, Lý Sở Hàm mắt chữ O mồm chữ A. Thực tế mà nói, cô ấy cũng nghĩ không ra bệnh nhân đã như vậy thì còn cách gì để cứu chữa nữa chứ.

“Tôi cũng không biết phương pháp của bản thân có ổn hay không, nhưng hiện tại chỉ có thể thử.” Lâm Dật sắc mặt ngưng trọng.

“Cách của cậu là gì? Nói ra tôi nghe thử, tôi sẽ thực hiện nó một cách cụ thể.”

“Không cần đâu, tôi sẽ làm.” Lâm Dật vừa dị thường vừa bình tĩnh.

Đây là lần đầu tiên anh lo cho một mạng sống như vậy.

“Kỹ thuật khâu của cậu rất nổi bật, nhưng về phương diện này ở khoa ngoại tim mạch, cậu không bằng tôi được.” Lý Sở Hàm nói tiếp.

“Nhưng thân phận của người bệnh không phải tầm thường, ai thực hiện phẫu thuật người đó sẽ phải chịu trách nhiệm, cứ để tôi đi.”

Lý Sở Hàm run lên, một trái tim nhiều năm trầm tĩnh, thời khắc này lại loạn nhịp.

“Tôi không ngại gánh vác trách nhiệm, chỉ muốn cố gắng hết sức chữa trị cho bệnh nhân.”

“Vậy việc cầm dao chính cứ giao cho tôi.” Lâm Dật nói: "Nếu như xảy ra chuyện gì, sau ca mổ này bất luận ai trong hai chúng ta đều bị đuổi việc, khả năng của tôi cô cũng biết mà. Nhưng cô thì khác, cô là một trong những bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện Hoa Sơn, nếu như không có cô, sẽ có biết bao bệnh nhân không được chữa trị, cô có nghĩ tới điều này chưa?”

Lý Sở Hàm ngước đầu nhìn Lâm Dật, hai người nhìn nhau một lúc.

Ngay thời khắc ấy, Lâm Dật nhìn thấu sự cố chấp và cứng cỏi của Lý Sở Hàm.

Một sự ngoan cố đến cùng cực, kiên cường như núi.

“Bệnh nhân này tôi đã không thể làm được gì, dù vậy cậu nói vẫn có thể cứu chữa được, vậy tôi càng không thể làm phụ mổ cho cậu, nhưng nếu như thật sự xảy ra sự cố gì, cậu sẽ bị đuổi việc, tôi cũng sẽ theo sau luôn.” Lý Sở Hàm nghiêm túc nói.

“Tôi theo học ngành y, chính là muốn cứu chữa những người bệnh đã tới đường cùng, có lẽ những bệnh viện nhỏ khác không thể so sánh với bệnh viện Hoa Sơn, nhưng cũng đều là nơi chữa bệnh cứu người cả, đối với tôi không có gì đáng để bàn, vậy là đủ rồi.”

“Nếu như chủ nhiệm Lý không để ý, có thể giúp tôi lau mồ hôi!”

Mặc dù đang mang khẩu trang, nhưng đủ thể thấy nụ cười của Lý Sở Hàm.

“Thôi được.”

“Vậy được, phẫu thuật bắt đầu.”

Vì Lâm Dật cứ khăng khăng muốn cầm dao, là vì trong tay anh ta còn một lá bài tẩy.

Mà lá bài tẩy này chính là tấm thẻ may mắn mà hệ thống đã thưởng cho anh ta. Thời hạn của tấm thẻ may mắn này là năm phút, chỉ có thể dùng vào cơ thể mình.

Lâm Dật cũng không biết rằng thẻ may mắn này có dùng được trong ca phẫu thuật này hay không, chỉ có thể liều một phen.

Trong đầu Lâm Dật bây giờ hiện ra giao diện hệ thống, tìm được tấm thẻ may mắn đã lưu trữ từ lâu.

“Hệ thống, khởi động thẻ may mắn!”

(Thẻ may mắn đã khởi động, thời gian năm phút. 5:00, 4:59, …)

Ngay thời khắc thẻ may mắn khởi động, Lâm Dật nói: "Khởi động tuần hoàn ngoài, bắt đầu tuần hoàn động mạch chủ.”

“Bác sĩ Lâm, đã khởi động rồi.” Y tá thiết bị trả lời.

“Chú ý việc cung ứng oxy cho não bộ.”

“Đã nhận!”

Chỉ trong năm phút, muốn hoành thành ca mổ phức tạp như thế này, hiển nhiên là không thể rồi.

Lâm Dật cũng sẽ không ôm ảo tưởng không thực tế như vậy.

Chỉ cần có thể trong vòng năm phút, bản thân có thể khiến phần thành mạch máu mỏng yếu kia được khâu lại, thì những việc khác đơn giản đi nhiều rồi.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn Lý Sở Hàm: "Thể trọng của bệnh nhân vượt quá tiêu chuẩn, cần hai đường tuần hoàn ngoài.”

“Ok. Tôi đi làm ngay!”

“Ngoài ra sự phân li của động mạch nách và động mạch cánh tay cũng cần thực hiện.”

“Không vấn đề, cứ giao cho tôi.”

“Chất béo dưới da của bệnh nhân quá dày, lát nữa giúp tôi khống chế và khóa chặt các mạch máu.”

“Được.” Lý Sở Hàm liền mạch đáp ứng.

Mà những động tác này, trong vòng hai phút đã hoàn thành toàn bộ.

Bây giờ tới bước quan trọng nhất.

Bởi vì thời gian giới hạn của thẻ may mắn chỉ có năm phút, một giây Lâm Dật cũng không dám lãng phí.

Sau khi các mạch máu được tách ra, việc đầu tiên là cắt đứt, rồi bắt đầu khâu lại các mạch máu nhân tạo.

Lúc này, tất cả các cơ quan nội tạng đều đẩy tới cổ họng.

Lúc nãy viện trưởng Miêu đã hiệu lệnh kết thúc phẫu thuật, cũng chính vì Đoàn Vĩnh Xuân không có cách nào hoàn thành được bước này.

Chỉ cần hạ kim, có thể tạo ra lỗ thủng trên mạch máu với diện tích lớn, ngay cả khả năng cứu chữa cũng không còn.

Mà hiện tại, có thể thành công hay không chính là ở bước này.

Những giây sau đó, Lý Sở Hàm và mấy y tá phụ mổ đã được thấy một màn mà có thể họ sẽ không bao giờ thấy lần thứ hai trong đời.

Họ nhìn thấy Lâm Dật đưa mớ mạch máu yếu ớt đó gấp lại với nhau sau đó khâu lại một cách chính xác.

Thành mạch máu hoàn hảo không bị tổn thất gì!

Có thể may lại rồi!

Nếu như không phải là đang ở trong phòng phẫu thuật, tất cả mọi người trong kíp mổ sẽ phải hét lên trước cảnh này!

Nhưng vào thời khắc này, không ai có thể hiểu được Lâm Dật lo lắng tới mức nào!

Không hề nghi ngờ gì nữa, thẻ may mắn đã phát huy tác dụng trong ca mổ lần này!

Nhưng mà nếu như trong vòng ba phút nữa, không có cách gì hoàn thành việc khâu lại đoạn thành động mạch yếu ớt kia, vậy là mọi nỗ lực đều đổ sông đổ biển!

Thời gian từng giây từng phút cứ thế trôi qua, mồ hôi lạnh theo trán Lâm Dật rơi lã chã.

Lý Sở Hàm lấy khăn, nhẹ nhàng lau mồ hôi đang chảy trên trán Lâm Dật.

Đồng thời, tim cô ấy cũng đập nhanh hơn.

“Thành công rồi!”

Hai phút nữa qua đi, Lâm Dật âm thầm hét lên một tiếng!

Thành mạch máu mỏng manh đã được khâu lại, vậy nên bước tiếp theo, chính là những việc rất bình thường thôi.

Chỉ dựa vào cái đầu, kỹ năng khâu vết mổ siêu cấp đủ để ứng phó với những công việc tiếp theo.

Nhưng mỗi đường kim tiếp theo đây, bản thân cũng phải thật cẩn thận.

Nếu như xảy ra một sơ suất nhỏ thôi, bệnh nhân cũng vẫn không thể rời khỏi bàn phẫu thuật!

Ca mổ tổng cộng trải qua thêm ba tiếng đồng hồ.

Khi mà Lâm Dật cắt những đường chỉ cuối cùng, phát hiện quần áo trên người đều ướt đẫm.

Lý Sở Hàm ngẩng đầu, trong đôi mắt trong veo đó lóe lên tia sáng rạng ngời.

Kiêu hãnh!

Tự hào!

Còn có ba phần ngưỡng mộ.

“Thật quá giỏi!”

Hai người vỗ tay giữa không trung.

“Hợp tác vui vẻ!”

“Đây là vinh hạnh của tôi.” Lý Sở Hàm nói.

Gỡ bỏ khẩu trang, Lâm Dật từ trong phòng phẫu thuật bước ra ngoài.

Thấy Lâm Dật đi ra, Lương Nhược Hư chạy tới ngay lập tức.

“Tình hình sao rồi?”

“Mệt thấy mẹ, phẫu thuật đúng là không phải việc làm kiếm sống của con người!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 397.

Chương 398. Mùi Vị Của Xử Nữ

"Tôi không hỏi anh, là ông Dương."

"Ừm..." Lâm Dật sờ sờ mũi, nói: "Đừng lo lắng, ca phẫu thuật rất thành công, ông ta còn có thể sống thêm được vài chục năm nữa. Thậm chí, khi tôi chết, có khi ông ta còn đến thắp hương được cho tôi.”

Nghe giọng điệu có chút giễu cợt của Lâm Dật, Lương Nhược Hư thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi sẽ quay trở lại sau.”

Lâm Dật không trả lời mà chỉ từ từ đi về phía thang máy.

Cùng lúc đó, cửa phòng phẫu thuật được mở ra, Lý Sở Hàm và một số y tá, phụ tá bước ra từ bên trong. Họ đang đưa bệnh nhân ra ngoài.

“Chủ nhiệm Lý, cảm ơn cô.” Lương Nhược Hư nói.

“Cô vẫn nên cảm ơn bác sĩ Lâm. Cậu ấy là bác sĩ mổ chính cho ca mổ này, tôi chỉ là phụ tá cho cậu ấy.”

“Anh ấy là bác sĩ mổ chính sao?”

Nghe tin này, tất cả mọi người có mặt đều bàng hoàng!

Tất cả đều biết Lâm Dật đến đây là để làm phụ tá cho Lý Sở Hàm.

Nguyên nhân cậu ấy có mặt ở đây hôm nay chính là do Lý Sở Hàm nhìn trúng kĩ thuật khâu vết thương của cậu ấy.

Vì lý do này, tất cả mọi người đều tin rằng Lý Sở Hàm mới chính là bác sĩ mổ chính.

Nhưng không ngờ trong cuộc phẫu thuật trọng yếu này, Lâm Dật mới thực sự là nhân vật chính!

Lương Nhược Hư ngẩng đầu nhìn thang máy mà lúc nãy Lâm Dật rời đi.

Người đàn ông này còn có bao nhiêu bí mật chưa được tiết lộ?

Lý Sở Hàm gật đầu, nói: "Bởi vì thành mạch máu quá mỏng không thể khâu lại được nên chúng tôi đã gặp rất nhiều khó khăn. Sau đó phải dựa vào biện pháp của bác sĩ Lâm mà tiến hành, cho nên cuộc phẫu thuật này do cậu ấy chịu trách nhiệm chính.”

“Không thể nào!”

Đoàn Vĩnh Xuân lớn tiếng nói: “Tình hình lúc đó, cô cũng đã thấy thành mạch máu mỏng đến mức không có cách nào khâu lại được!”

Nếu Lý Sở Hàm là bác sĩ phẫu thuật chính của ca phẫu thuật này thì Đoàn Vĩnh Xuân có thể chấp nhận được. Cô ấy là một người có thực lực cho nên nếu bị cô ấy cướp mất ánh hào quang thì ông ta còn chịu được. Nhưng ông ta không thể nào chấp nhận được người mổ chính lại là Lâm Dật.

Ông ta đã tự mình nói rằng thành mạch máu quá mỏng không thể nào khâu lại được thế nhưng đến cuối cùng lại để cho một bác sĩ thực tập như Lâm Dật làm được.

Nếu sự việc này lan rộng ra thì ông ta còn biết giấu mặt vào đâu!

"Ông quả thực đã nhìn thấy tình hình của bệnh nhân khi đó nhưng quá trình phẫu thuật của bác sĩ Lâm thì ông lại không thấy.”

Ánh mắt của Lý Sở Hàm quét qua mọi người một cách bình tĩnh, nói với giọng trầm và chắc chắn:

“Bác sĩ Lâm thực sự có tay nghề còn tốt hơn ông.”

Sau đó, Lý Sở Hàm và các y tá khác đẩy bệnh nhân đến khu dưỡng bệnh.

Còn Lương Nhược Hư và Cao Sùng nhìn Đoàn Vĩnh Xuân thật lâu với vẻ mặt lạnh lùng và phức tạp.

...

Sau khi ra khỏi phòng phẫu thuật, Lâm Dật đi đến phòng nghỉ của Lý Sở Hàm.

Căng thẳng và tập trung cao độ khiến anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cái cảm giác căng thẳng mà trước đó anh phải chịu đựng trong quá trình phẫu thuật chính là thứ mà không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Hiện giờ anh có cảm giác như người được ngủ sau một quá trình lái xe đường dài.

“Hoàn thành hoạt động siêu khó, thưởng 150.000 điểm trị số thông thạo.”

“Trình độ chuyên môn: 25%, thưởng "Dược Điển Nội Kinh".

Trong khoảnh khắc, trước khi Lâm Dật kịp phản ứng, anh đột nhiên cảm thấy ký ức như biển cả hiện lên trong đầu.

Ngay cả đầu cũng bắt đầu đau.

Nhưng Lâm Dật hiểu được đây chính là tác dụng do cuốn "Dược Điển Nội Kinh" mà hệ thống thưởng phát huy tác dụng.

Một khối kiến thức đồ sộ và vô số thứ liên quan khác khiến Lâm Dật cảm thấy sốc.

Kể cả khi anh phải tiếp nhận những ký ức của các nhà bậc thầy hiền triết, anh cũng chưa bao giờ cảm thấy như vậy.

Thế mới thấy những thứ mà tổ tiên truyền lại quả nhiên không tầm thường!

Cơn đau đầu kéo dài hơn mười phút trước khi nó dần dần trở lại bình thường.

Những kiến thức trong “Dược Điển Nội Kinh” đều hiện lên trong đầu anh.

Nhưng điều khiến Lâm Dật bị sốc là những kiến thức trong đó mang theo một mùi vị lâu đời và cũ kỹ.

Từ cây thuốc Trung Quốc đầu tiên trong lịch sử đến kiến thức hiện tại của y học Trung Quốc, trong này đều có nghiên cứu toàn diện về nó.

Lâm Dật cảm thấy trình độ văn hóa của mình hơi thấp, chỉ có thể dùng những từ ngữ đơn giản để miêu tả sự tuyệt vời của Nội Kinh.

“Nhiệm vụ hệ thống, chẩn đoán và điều trị cho 100 bệnh nhân, thưởng 100.000 điểm thông thạo, và tiến độ nhiệm vụ.”

Nghe thấy hệ thống nhắc nhở, Lâm Dật liếc mắt nhìn nhiệm vụ được giao.

Nó không quá khó khăn, cái gọi là chẩn đoán và điều trị chỉ là ngồi trong phòng tư vấn và gặp ai đó.

Với số lượng bệnh nhân của bệnh viện Hoa Sơn, chỉ cần chăm chỉ làm việc trong hai ngày là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nói tóm lại là không khó.

Nhưng trong chuỗi nhiệm vụ này, Lâm Dật đã phát hiện ra một điều rất kì lạ.

Đó là mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ, giá trị thông thạo mà hệ thống thưởng không quá nhiều.

Ngay cả khi anh vừa hoàn thành một nhiệm vụ siêu khó, hệ thống cũng chỉ cho 150.000 điểm thông thạo.

Điều này rất khác so với điểm thưởng của các ngành nghề khác.

Có phải vì tính chất đặc biệt của nghề bác sĩ không?

Có lẽ là vậy.

Nhưng bây giờ, Lâm Dật không có ý định để ý đến những thứ này nữa.

Với sự tập trung cao độ của lần phẫu thuật trước đó, cộng thêm kiến thức về "Dược Điển Nội Kinh", Lâm Dật mệt mỏi nằm xuống giường, không lâu sau liền ngủ thiếp đi.

Khi anh mở mắt ra, bầu trời bên ngoài đã tối.

Có tin nhắn WeChat của Kỷ Khuynh Nhan trên điện thoại, nội dung của tin nhắn cũng không có gì đáng chú ý.

Chỉ để hỏi xem Lâm Dật đang làm gì, đã ăn cơm hay chưa.

Kỷ Khuynh Nhan luôn như vậy, cô không bao giờ gọi điện hối thúc. Dù là gọi điện hay nhắn tin cô ấy cũng chỉ gọi và nhắn duy nhất một lần.

Nếu bạn không trả lời, cô ấy cũng sẽ không gửi đến tin nhắn thứ hai.

Thật là kiêu ngạo.

Duỗi thắt lưng một cách lười biếng, Lâm Dật đang định ăn gì đó, nhưng lại kinh ngạc nhìn Lương Nhược Hư đang ngồi trên ghế ở cửa, trước mặt là một tô cháo kê bốc khói nghi ngút, cộng thêm hai quả trứng luộc nước trà.

Hiện tại, Lương Nhược Hư đang nhìn thẳng về phía Lâm Dật. Với khói trắng bốc lên từ bát cháo, khung cảnh trước mắt hiện lên như một bức tranh thật đẹp mắt.

“Cô đây là đang canh giữ bên quan tài sao?”

“Canh giữ cái gì chứ.” Lương Nhược Hư nói: “Tưởng anh ngủ một chút thế mà ngủ liền hơn 2 tiếng, chắc là mệt lả rồi.”

“Đừng nhắc tới nữa.” Lâm Dật xua tay: “Thật giống như là đại chiến ba trăm hiệp với phụ nữ, đại chiến suốt ngày, suốt đêm không ngủ. Nếu thực sự đây là đại chiến với phụ nữ thì phải gọi là lao lực quá mà chết.”

"Anh có thể nể mặt tôi mà nói năng ý tứ hơn có được không?”

“Đều là người mình, nói thế cho dễ hiểu.” Lâm Dật kéo ghế, bưng cháo và trứng trà, ăn một cách thèm thuồng.

“Cô đợi tôi ở đây là muốn tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Không có gì nghiêm trọng, chỉ cảm thấy cuộc phẫu thuật cho ông Dương, anh đã vất vả rồi.”

"Chuyện này thì có là gì đâu? Bệnh viện trả lương cho tôi, tôi phẫu thuật cho bệnh nhân, tôi đang làm những gì mình cần phải làm thôi mà."

Lương Nhược Hư dùng hai tay ôm má, nói: "Nhưng tôi thật sự rất tò mò, anh đã học những kiến thức lâm sàng đó ở đâu. Tình hình lúc đó ngay cả Đoàn Vĩnh Xuân cũng bó tay thế mà anh lại có thể làm được. Thậm chí anh còn thể khiến cho bác sĩ Lý nhường lại vị trí phẫu thuật chính cho mình. Đây là một chuyện mà không phải một người thường có thể làm được."

"Có lẽ tôi quá thông minh đi? Không thể có lý do nào khác được, bản thân tôi quá ưu tú mà!"

Lương Nhược Hư nhận ra rằng Lâm Dật không định nói sự thật cho mình, nên rất khéo léo, không hỏi thêm nữa.

"Tôi đây cũng không có thứ gì để cảm ơn anh, hay anh có cần tôi điều chỉnh một chút, điều anh đến một khoa khác màu mỡ hơn không?"

"Làm một năm có thể đủ cho tôi mua một chiếc Rolls-Royce Phantom sao?"

"Chuyện này... "

Lương Nhược Hư suy nghĩ một chút, Lâm Dật hẳn là không thiếu tiền.

Nhưng hành vi của Lâm Dật thật sự rất khó hiểu.

Anh ta không chỉ giàu có mà còn có ngoại hình xuất sắc, tại sao anh ta nhất định phải làm việc ở đây?

Chẳng lẽ là do yêu thích bộ dáng của mấy cô y tá nhỏ?

Nhưng người bình thường khoác lên mình một tấm áo choàng trắng dài thì cũng không đẹp được.

Lương Nhược Hư cảm thấy đầu mình thực sự không đủ khi muốn đào sâu vào bí mật của Lâm Dật.

Thậm chí nếu anh ta chạy đến làm việc ở phụ khoa thì cô còn có thể hiểu được.

Nhưng hết lần này đến lần khác anh ta lại chỉ muốn ở lại khoa ngoại tim mạch, điều này thật khó hiểu.

"Không phải vừa nói sao, tất cả đều là người của mình, đừng khách sáo." Lâm Dật nói: "Nếu thật sự muốn cảm ơn, cô có thể ký cho tôi một văn kiện!”

"Hả? Văn kiện gì?"

“Cô đợi ở đây, tôi lập tức ra ngoài đánh máy.”

Phòng nghỉ của Lý Sở Hàm có máy tính và máy in. Lâm Dật in ra báo cáo kết quả nghiên cứu mà Trầm Thiên Trác đã gửi cho mình và đưa nó cho Lương Nhược Hư.

“Cô có thể ký vào đây với tư cách là người hướng dẫn có được không?”

Lương Nhược Hư nhận lấy báo cáo: “Đây là kết quả nghiên cứu của anh?”

"Có một chút thành quả. Anh Trầm đã biên soạn thành một báo cáo. Cô kí tên bên dưới là được."

Lương Nhược Hư cười: "Nếu tôi ký tên, thì người được hưởng lợi từ báo cáo này chính là tôi."

"Hạng mục ở vùng ngoại ô giao cho tập đoàn Triều Dương. Tôi đã nói để cô lên chức trong vòng hai năm thì nhất định sẽ không lừa cô."

Lâm Dật nói ra điều này không phải là để khoe khoang.

Ngay cả khi không có tiến bộ lớn trong công nghệ máy quang khắc trong vòng hai năm, chỉ riêng phần tài liệu báo cáo này cũng đủ để tên tuổi của Lương Nhược Hư tỏa sáng.

Mọi việc chắc chắn đều ổn.

Thậm chí may mắn, cô ấy còn có thể tạo ra một bước đột phá lớn, và thậm chí có thể chuyển đến trung tâm.

"Tôi muốn xác nhận với anh một lần nữa. Anh có chắc chắn muốn cho tôi phụ trách dự án lần này không? Tôi là một người tham lam cho nên tôi sẽ không khách khí với anh."

"Dĩ nhiên, cô cho rằng tôi trông giống như một kẻ keo kiệt sao.”

“Vậy thì tôi không khách sáo nữa!” Lương Nhược Hư ký tên vào cột người hướng dẫn, rồi đưa tài liệu lại cho Lâm Dật.

“Được rồi, anh ăn cơm trước đi, tôi về trước.” Lương Nhược Hư vuốt tóc nói: “Có việc gì thì gọi cho tôi. Tôi sẽ tự mình chịu trách nhiệm cho dự án của tập đoàn Triều Dương.”

“Lương đại mỹ nữ là người tốt, chúc Lương đại mỹ nữ một đời bình an."

"Miệng lưỡi thật trơn tru!”

Cầm túi xách, Lương Nhược Hư mở cửa rời đi, nhưng lúc quay đầu lại, cô ta lại nói với Lâm Dật: "Kỳ thật cháo và trứng luộc nước trà là do người khác mua cho tôi. Tôi mới chỉ ăn có một miếng."

"Hả... "Lâm Dật sững người.

"Thảo nào tôi cứ thắc mắc vì sao trong đó lại có mùi vị của xử nữ.”

"Cái gì?” Lương Nhược Hư nhíu mày.

"Mùi vị của xử nữ ở đâu ra?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 398.

Chương 399. Bị Chơi Chiêu

Biết Lâm Dật là người nói năng không biết ngại, cho nên Lương Nhược Hư cũng không quan tâm đến những chuyện vặt vãnh này.

Sau khi cô ấy đi ra ngoài, vừa lên xe, thì điện thoại di động trong túi xách vang lên.

Đó là cuộc gọi từ ông nội cô.

“Cuộc họp của ông đã kết thúc rồi ạ?”

“Ông đã nói hết những điều nên nói, cho nên ông sẽ không tham gia vào nửa sau của cuộc họp.”

Ông nội của Lương Nhược Hư nói: “Tình hình lão Dương thế nào? Bác sĩ nói sao?”

“Bác sĩ nói ông ấy còn có thể sống thêm vài chục năm nữa!” Lương Nhược Hư nhớ những gì Lâm Dật đã nói khi anh ấy bước ra khỏi phòng phẫu thuật khi đó.

“Bác sĩ còn nói ngay cả khi anh ta chết thì ông Dương cũng sẽ không có vấn đề gì. Thậm chí ông ấy còn có thể chống gậy đến thắp hương cho anh ta."

“Đợi đó mà xem, ông ấy cũng tầm tuổi như ta. Kể cả cuộc phẫu thuật cho ông ấy có thành công thì ông ấy cũng có thể sống thêm được mấy năm chứ?”

“Ông nội, ông nói như vậy thật sự là có chút nhỏ mọn nhé.”

“Thế thì đã sao? Ông cháu có chỗ nào nhỏ mọn chứ. Đừng thấy ông lớn tuổi mà chèn ép. Nếu nói đến nhỏ mọn thì cháu cũng không kém hơn ông đâu."

“Ông đã lớn tuổi như thế rồi mà còn suốt ngày ở đó so kè với cháu gái, ông cũng rảnh rỗi quá đi!”

"Ông phải nói để cháu biết, ông còn chưa có lẫn đâu."

"Đúng, đúng, anh Lương là trụ cột của đất nước, dũng sĩ vô song, ai cũng đều không thể so sánh được với ngài." Lương Nhược Hư vừa cười vừa nói.

"Nhưng lần này, là bạn của cháu, một người bác sĩ trẻ tuổi đã thực hiện ca phẫu thuật cho ông Dương."

"Bác sĩ trẻ? Bạn của cháu?" Ông nội của Lương Nhược Hư có chút bất ngờ: "Là bạn ở đâu ra. Nếu ông nhớ không nhầm thì hầu hết bạn của cháu đều ở Yến Kinh. Hơn nữa còn không có ai học y."

"Chẳng lẽ cháu không thể làm quen với bạn bè ở Trung Hải sao?”

"Cháu mới đến Trung Hải được bao lâu chứ? Điều duy nhất ông nghe cháu nhắc đến là thằng nhóc nghiên cứu máy quang khắc. Chuyện gì đã xảy ra? Là thằng nhóc đó phẫu thuật cho lão Dương?"

"Đúng vậy."

"Đúng vậy?"

Mặc dù chỉ là sự khác biệt về ngữ điệu nhưng ý nghĩa mà hai người muốn biểu đạt lại khác nhau.

"Cháu nói lại lần nữa, ai là người thực hiện ca phẫu thuật cho lão Dương?"

"Đó là bạn của cháu, người đang nghiên cứu máy quang khắc.

Anh ấy là bác sĩ phẫu thuật chính cho ông Dương.”

"Thật vớ vẩn, một người nghiên cứu máy quang khắc, làm sao lại có thể làm phẫu thuật cho lão Dương?”

“Đây chính là sự thật. Toàn bộ bác sĩ ở bệnh viện Hoa Sơn đều bó tay cho nên để cho anh ấy đến thử một chút. Cuối cùng lại thành công.”

Hai mươi phút sau, Lương Nhược Hư đem toàn bộ sự việc xảy ra kể lại một lần cho ông nội của mình.

Ông nội của Lương Nhược Hư chết lặng, mọi chuyện giống như trong truyện cổ tích.

"Cháu biết ông không thể chấp nhận được chuyện này vì thực ra đến cả bản thân cháu cũng không hiểu lắm!”

"Thằng nhóc đó là ai? Đầu nó được làm bằng gì vậy chứ?"

"Có lẽ đây là cái gọi là thiên tài." Lương Nhược Hư nói.

“Đứa nhỏ này nhìn có đẹp không?”

“Khá lắm.”

“Ồ, thằng nhóc này có thể nhận được một câu khá lắm của cháu gái ông thì nhất định thằng nhóc này rất được!” Ông nội của Lương Nhược Hư hào hứng nói.

“Hơn nữa thằng bé đó vừa biết y thuật lại tinh thông máy móc. Bà của cháu thích những người thông minh và đẹp trai."

“Cháu đã nói với ông rất nhiều lần rồi. Hiện giờ cháu không có kế hoạch kết hôn!”

"Cô nhóc, cháu lớn như vậy, sao lại không nghĩ đến chuyện kết hôn, công việc quan trọng như vậy sao? Tin hay không, ông sẽ điều cháu trở về!" Ông nội của Lương Nhược Hư nói.

"Nếu không có ông ở đây thì cháu đừng mong có được cơ hội phụ trách dự án lần này!”

"Vậy thì ông sai rồi. Kể cả không có ông can thiệp vào thì cháu vẫn có đủ tự tin để trở thành người phụ trách trong vòng hai năm.”

"Phụ trách trong vòng hai năm?" Ông nội của Lương Nhược Hư nói: “Cái gì, cơ hội tốt như vậy, cháu kiếm ở đâu ra?”

“Anh ấy đã thêm tên của cháu vào trong dự án máy quang khắc.” Lương Nhược Hư nói:

“Chỉ cần cháu có thể đạt được chút thành tựu thì chuyện phụ trách không phải là không thể."

Lương Nhược Hư muốn khoe khoang, nhưng ở bên kia điện thoại, im lặng thật lâu.

“Ông ơi, ông nói gì đi.”

“Cháu gái.” Ông nội của Lương Nhược Hư nói: “Ở Trung Hải có rất nhiều người và vùng nước sâu. Đáng lẽ ông phải gửi cháu đến Tây Bắc tập huấn trước! Cháu mới ở đó bao lâu chứ? Thế mà đã cấu kết với người ngoài!”

“Hummmm! Cấu kết với người ngoài?”

"Chính là đem lợi ích buộc chung một chỗ!”

"Ông nội, cháu biết, chúng cháu chính là hợp tác đôi bên cùng có lợi!”

"Nhưng cháu phải nhớ rằng cháu không đơn độc, cháu còn có một gia tộc họ Lương ở phía sau." Ông nội của Lương Nhược Hư nói.

"Thằng nhóc đó dám một mình tham gia vào dự án nghiên cứu máy quang khắc, nên ông cho rằng người mà thằng nhóc đó muốn liên kết không phải là cháu mà chính là gia tộc họ Lương ở phía sau lưng cháu."

“Chuyện này…”

Lương Nhược Hư im lặng: “Nhưng cháu còn chưa cho anh ấy biết thân phận của cháu."

"Chuyện này còn cần phải nói sao? Dưới một hệ thống như vậy, nếu cháu có thể làm việc ở một thành phố như Trung Hải thì điều đó đã nói lên thân phận của cháu rồi." Ông nội của Lương Nhược Hư nói.

"Người này có trí tuệ phi thường, đồng thời cũng là một người nguy hiểm, nếu chúng ta đặt cược sai, anh ta sẽ không mất xu nào. Nếu chúng ta đặt cược đúng, thì cháu hãy suy nghĩ một chút đến lợi ích mà nó có thể đem lại. Nói tóm lại, dù chuyện này có thế nào đi nữa thì hắn ta vẫn là người hưởng lợi."

“Nhưng cháu không nghĩ đó là vấn đề lớn.” Lương Nhược Hư nói.

"Nếu anh ấy thực sự có thể tạo ra một chiếc máy quang khắc, thì gia tộc nhà chúng ta cũng được hưởng lợi theo, ngay cả khi anh ấy nghiên cứu không ra thì chúng ta cũng không tổn thất cái gì. Chuyện tốt như thế này vì sao không làm?”

“Cô bé, cháu suy nghĩ quá đơn giản rồi.”

“Đơn giản thế nào chứ?” Lương Nhược Hư không phục nói.

“Nếu mọi chuyện phát triển theo những gì cháu nói, thì đây quả thực là điều thuận lợi cho đôi bên cùng có lợi, nhưng cháu thử nghĩ xem, ở Trung Quốc, trong số những người có thể đứng đầu các doanh nghiệp lớn thì có mấy người trong sạch? Người nào mà không từng làm qua chuyện mờ ám? Nhưng vì sao cho đến hiện giờ bọn họ vẫn có thể sống yên ổn? Điều này chẳng phải nói rõ là ở bên trên có người chống lưng cho họ không?"

“Đến một ngày nào đó, nếu thằng nhóc kia có những hành động không bình thường thì cháu cũng không thể nào tránh khỏi liên lụy.”

Lương Nhược Hư có chút đuối lý.

"Tên này quả nhiên có chút gian xảo!”

“Như vậy không tốt sao?” Ông nội của Lương Nhược Hư cười nói: “Thằng nhóc này có trí tuệ hơn người, vượt xa so với thằng nhóc Triệu Mặc.”

“Đừng nhắc tới anh ta.” Lương Nhược Hư nói: “Cháu còn có việc phải làm, không nói chuyện với ông nữa!”

Lương Nhược Hư cảm thấy thất vọng tràn trề, lập tức cúp điện thoại.

Tại sao cô không nghĩ đến điều này.

Anh chàng này thực sự biết cách ném đá giấu tay.

Sau khi hít một hơi, Lương Nhược Hư bình tĩnh lại và lái xe đi.

Trong bệnh viện, Lâm Dật đã tỉnh dậy, thay quần áo và lái xe về nhà.

Ở bệnh viện, có một bác sĩ như Lý Sở Hàm chăm sóc cho ông Dương nên anh không cần phải quan tâm.

Căn cứ theo khả năng y học của bản thân thì anh hoàn toàn không cần thiết phải ở lại.

Khi anh bước đến bên cạnh xe, anh thấy rằng những chiếc xe có giấy phép quân sự bên cạnh đã lái đi.

Chỉ còn lại chiếc Civic Type R dán nhãn đỏ đang lặng lẽ dừng lại ở đó.

Ngay lúc Lâm Dật chuẩn bị rời đi, không ngờ lại nhìn thấy Lý Sở Hàm đang đi về phía mình.

Sau khi cởi bỏ chiếc áo khoác trắng, cách ăn mặc của Lý Sở Hàm mang nét dịu dàng.

Tay áo rộng được làm bằng vải lụa màu vàng nhạt, phối với quần ống rộng màu xám nhạt, mang phong thái của một nữ đại gia chốn công sở.

Sau đó, một cảnh tượng khiến Lâm Dật ngạc nhiên đã xảy ra. Anh thấy Lý Sở Hàm lấy chìa khóa xe trong túi ra và mở cửa chiếc Civic Type R bên cạnh!

“Chiếc xe này là của cô à?”

“Đúng.” Lý Sở Hàm cười nói: “Bình thường tôi cũng không có sở thích gì, thi thoảng lái xe đi lượn vài vòng.”

Miệng Lâm Dật nhếch lên. Quả nhiên một người phụ nữ như Lý Sở Hàm thì đến sở thích cũng không giống với người khác.

“Cô về nhà sao? Bệnh nhân không quan tâm sao?”

“Viện trưởng Miêu thấy tôi quá mệt nên kêu tôi về nghỉ ngơi, tối nay ông ấy sẽ trực.”

Lâm Dật cười nghĩ: "Thằng cha này là muốn dính máu ăn phần. Sau ca mổ, điều quan trọng nhất là ngày đầu tiên. Lúc này ông ta đuổi Lý Sở Hàm về chính là vì muốn tranh giành công lao.”

Nhưng một người như Lý Sở Hàm, người luôn lãnh đạm, cho nên cô không quan tâm đến chuyện này.

"Tối nay ăn cơm chưa? Có muốn cùng nhau đi ăn không? Tôi mời." Lý Sở Hàm hỏi.

“Cũng được! Vừa rồi tôi còn chưa ăn no.”

“Đi cùng nhau đi.”

“Chủ nhiệm Lý!” Sau bữa tối, khi hai người chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe thấy có người gọi. Hai người nhìn qua thì thấy đó chính là Đoàn Bằng.

Bên cạnh anh ta còn có một đồng nghiệp nam khác, nhìn cách ăn mặc thì thấy được gia cảnh cũng không tệ.

Người đàn ông đó tên là Tôn Thiên Hằng, con trai thư ký giám đốc bệnh viện.

“Cuối cùng cũng đuổi kịp cô.” Đoàn Bằng thở dốc chạy tới.

“Trưởng khoa Đoàn tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Tôi mới tham gia một câu lạc bộ siêu xe và có hoạt động tối nay. Tình cờ biết được cô cũng có sở thích này. Muốn mời cô tham dự cùng tôi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 399.

Chương 400. Người Phụ Nữ Cô Độc

"Thực sự ngại quá, tôi cùng bác sĩ Lâm đã hẹn ăn cơm rồi."

Đoạn Bằng liếc mắt nhìn Lâm Dật, con mắt mang theo một chút ý lạnh, nhưng vẫn là lịch sự hướng về phía Lý Sở Hàm nói:

"Hẹn ăn cơm thì lúc nào cũng đều có thể ăn, nhưng câu lạc bộ thi đấu, nếu như bỏ lỡ, không biết lần sau đến đó là khi nào đâu."

"Nhưng tôi đã hẹn trước với bác sĩ Lâm rồi, khả năng không đi được."

"Chủ nhiệm Lý, tôi đã nói với bạn của tôi, hôm nay cuộc tranh tài này, là tứ thiếu gia ở Trung Hải quyết đấu, cơ hội chỉ có một lần, cô cần phải cân nhắc tốt."

"Tứ thiếu gia ở Trung Hải?" Lâm Dật lẩm bẩm một câu, trước đó chỉ nghe ở Bắc Kinh có tứ thiếu gia, đây là lần đầu nghe được tứ thiếu gia Trung Hải thuyết pháp này.

"A a, người giống như anh lái xe FAW, chắc sợ còn không biết tứ thiếu gia Trung Hải là ai." Đoạn Bằng hừ lạnh nói:

"Tôi giới thiệu cho anh một chút, trong tứ thiếu gia Trung Hải, xếp ở vị trí thứ nhất, chính là Thượng Hải Hoàng Trung Hải Tần Hán, thứ hai là Triệu Chính Dương tài sản không thua gì anh ta, còn hai người còn lại là Phạm Khải Nam cùng Ngô Khánh Vũ. Bốn người này, đều là đỉnh cấp con nhà giàu ở Trung Hải."

"Hóa ra là như vậy." Lâm Dật cười ha hả nói, "Anh nếu như không nói, tôi cũng không biết đấy."

"Hừ, chỉ là một bác sĩ nhỏ nhoi mà thôi, anh có thể biết cái gì chứ."

Chuyện về phẫu thuật, Đoạn Bằng đã biết rồi.

Nhưng không phải vì vậy, để anh phải coi trọng anh ta.

Cũng chỉ là một cuộc phẫu thuật mà thôi, chỉ có thể làm cho anh ta nổi tiếng một thời gian, không tính là gì.

Đem tiền giữ ở trong tay, mới là đạo lí quyết định.

"Chủ nhiệm Lý, tối hôm nay hoạt động câu lạc bộ SR của Tần Hán cùng câu lạc bộ FB của Triệu Chính Dương thi đấu, tuyệt đối là một trận đấu so tài đỉnh cao, bỏ qua thật là đáng tiếc." Tôn Thiên Hằng nói.

Lý Sở Hàm cũng không hứng thú lắm với cuộc tranh tài của người khác, đối với việc đua xe thì cô lại có hứng thú hơn, nhưng vẫn nói:

"Vẫn không được, tôi đã hẹn với bác sĩ Lâm rồi."

"Chủ nhiệm Lý, nếu như cô có hứng thú thì cứ đi xem đi, cơm lúc nào cũng đều có thể ăn được." Lâm Dật cười nói.

"Đúng đúng đúng, cô xem bác sĩ Lâm cũng đã nói như vậy rồi, chúng ta cùng đi đi, hơn nữa gần đây tôi mới mua xe, chính là chiếc mà cô vừa ý kia Benz AG, 639 mã lực GT, tôi đưa cô đi hóng gió." Đoạn Bằng nói.

Lý Sở Hàm không lên tiếng, nhìn Lâm Dật, nhỏ giọng dò hỏi:

"Cậu đi không?"

"Tôi?"

"Cậu nếu như muốn đi, thì cùng nhau qua xem một chút, bằng không hai chúng ta đi ăn cơm."

"Ách, vậy thì cùng nhau đi, dù sao tôi cũng đang nhàn rỗi."

Nếu là trò đua xe bình thường Lâm Dật cũng không tâm tư đến xem, nhưng cần phải xem trận chiến ngớ ngẩn giữa Tần Hán cùng Triệu Chính Dương một chút.

"Anh cũng đi?" Vẻ mặt Đoạn Bằng không tốt, "Anh chỉ là lái xe FAW, biết cái gì gọi là đua xe sao."

"Xác thực không hiểu lắm, vậy tôi cùng với chủ nhiệm Lý đi ăn cơm vậy."

"Cũng được, nghe lời cậu." Lý Sở Hàm nói.

"Đừng mà chủ nhiệm Lý, cô không phải là đã đáp ứng với tôi rồi sao."

Đoạn Bằng có chút mâu thuẫn, muốn rủ Lý Sở Hàm cùng đi, nhưng lại không muốn đưa Lâm Dật đi theo.

"Nhưng tôi đã có hẹn với bác sĩ Lâm rồi, tôi đi theo anh ta."

"Lão Đoàn, anh cũng đừng xoắn xuýt như vậy, cùng nhau đi cũng được, dù sao cậu ta cái gì cũng không hiểu, coi cậu ta như người vô hình là được mà." Tôn Thiên Hằng nói.

Đoạn Bằng ghét bỏ liếc nhìn Lâm Dật một cái, "Vậy thì cùng nhau đi."

"Chủ nhiệm Đoàn có vẻ như không hi vọng tôi đi cùng, vậy thì tôi không đi là được nhỉ." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Tôi cũng không đi." Lý Sở Hàm nói.

"Không không không." Đoạn Bằng nói: "Tôi hi vọng anh đi, cùng đi chung."

"Nếu chủ nhiệm Đoàn đã có nhã ý mời đi chung, vậy thì cùng nhau đi thôi."

"Ngồi xe của tôi chứ?" Lý Sở Hàm nhìn Lâm Dật hỏi.

"Được, đưa tôi tới nơi bình an là được."

"Có thể."

Đoạn Bằng lạnh lùng nheo mắt khi nhìn thấy hai người cùng ngồi chung một chiếc xe, nhưng để hẹn được Lý Sở Hàm, hắn phải cười thật tươi.

"Chủ nhiệm Lý, chúng ta đi đến trường đua xe quốc tế Trung Hải, cô tới cửa thì chờ tôi, tôi mang cô đi vào."

Lý Sở Hàm gật đầu, rồi cùng lên xe với Lâm Dật.

Kỹ năng lái xe của Lý Sở Hàm cũng giống như trình độ nghiệp vụ của cô, đều là hạng nhất.

Với tư thế cầm vô lăng bằng một tay này, ít người phụ nữ nào có thể so sánh được.

Vốn dĩ chiếc Type-R With Red Label này đã đủ nổ con mắt rồi, nhưng nghe âm thanh thoát khí, thật giống như đã được sửa đổi, thật là đủ cuồng dã.

"Đoạn Bằng có vẻ như đối với cô có ý tứ nha." Trên đường nhàm chán, Lâm Dật hỏi.

"Có lẽ là như vậy." Lý Sở Hàm nói: "Nhưng tôi không có dự định kết hôn sinh con, cho nên có theo đuổi cũng vô ích thôi."

"Chả lẽ cứ sống đơn độc như vậy mãi ư?"

Lý Sở Hàm gật đầu, "Tôi cảm thấy như vậy rất tốt, kết hôn quá phiền toái, tôi không biết cách chăm sóc quan tâm người khác. Có rất nhiều người cũng không chịu được tính cách này của tôi, vậy thì dứt khoát ở mình thôi, một mình tự do tự tại."

"Lúc nhàm chán, ngay cả có một người để nói chuyện cũng không có, cô không cảm thấy cô độc sao?"

"Tôi thường dẫn chó của tôi đi dạo hóng gió, như vậy có thể tốt hơn rất nhiều." Lý Sở Hàm nói:

"Có thời gian cậu đến ICU(*) nhìn xem, sẽ biết được cuộc đời của một người thực sự quá ngắn."

(*)Chăm sóc tích cực, ICU, hay còn gọi chăm sóc đặc biệt, là khu vực điều trị cho các bệnh nhân nặng, có đội ngũ bác sĩ, y tá chuyên khoa theo dõi thường xuyên từng bệnh nhân. Tại đây, máy móc được sử dụng để theo dõi mọi chỉ số của bệnh nhân, từ nhịp tim, thân nhiệt đến tỉ lệ oxy trong máu.

"Đó là một nơi khiến tôi cảm thấy tuyệt vọng."

"Khi tôi mới vừa tới bệnh viện Hoa Sơn, sợ nhất chính là đi trực ở phòng ICU, nhưng bây giờ, nhìn người chết nhiều cũng đã quen rồi."

Lâm Dật không lên tiếng, Lý Sở Hàm có suy nghĩ như vậy, có lẽ là có liên quan đến công việc này.

Theo quan điểm của Lâm Dật, kỹ năng chơi xe của Lý Sở Hàm đã là khá tốt trong số những tay chơi nghiệp dư.

Mười mấy phút sau, Đoạn Bằng cùng Tôn Thiên Hằng, đã không còn nhìn thấy đèn ở đuôi xe của cô ấy rồi.

Khi đến trường đua, Lâm Dật phát hiện tất cả đèn trong sân đều được bật sáng.

Phía ngoài bãi đậu xe, hàng trăm chiếc xe đang đậu, hơn nữa ít nhiều gì đều có dấu vết đã được tân trang qua.

Lâm Dật chỉ là thích xe, nhưng đối với cải trang xe cùng đi đua xe thì hứng thú cũng không lớn, có chút không thể hiểu nổi sự cuồng nhiệt của những người này.

"Có chuyện gì vậy? Một chiếc Type R With Red Label lại dám lái tới đây?"

Hai người vừa xuống xe, một người phụ nữ tóc đỏ đã nói.

Bên cạnh cô ta có một Ford Mustang màu xanh da trời, Xe thần dán lòe loẹt, thập phần khoa trương.

"Đjxmm~, con mẹ nó cô không nói lời nào, không ai nói cô câm đâu!" Chủ xe mắng:

"Con mẹ nó là Type-R, không biết coi xe sao, không biết chiếc xe này gấp bốn lần còn AMG 230 ngàn sao? Đứng đây không biết xấu hổ a, đi nhanh một chút."

Người phụ nữ tóc đỏ chết lặng.

Gấp bốn lần AMG 230 ngàn là 920 ngàn a!

"Thực xin lỗi, thực sự là ngại quá, quấy rầy rồi."

Xin lỗi xong, hai người xám xịt rời đi.

Đứng trước xe Type-R With Red Label của Lý Sở Hàm, một chiếc Mustang của họ thật không đáng chú ý.

"Chúng ta chờ ở đây một chút, mấy phút nữa bọn họ sẽ tới." Có thể thấy chuyện vừa rồi, cũng không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của Lý Sở Hàm.

Nhưng lời này từ trong miệng một người phụ nữ nói ra, quả thực có chút trâu bò.

"Tôi thấy hình như cô không thích bọn họ cho lắm, cũng không cần đứng chờ bọn họ ở đây, tôi đưa cô vào trong."

Lý Sở Hàm nhìn Lâm Dật, "Có thể không?"

"Đi theo tôi là được rồi."

Nhân viên bảo vệ ở cổng nhìn thấy Lâm Dật đi tới, không ai đi tới ngăn cản, hai người một đường đã đến bãi xe đua.

Tuy rằng trên khán đài không có ngồi đầy người, nhưng tối thiểu có hơn mấy trăm người.

Tiếng hoan hô hòa cùng tiếng động cơ đan xen vào nhau, làm cho con người sản sinh ra nhiều adrenalin(*).

(*)Adrenalin là một hormon có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm.

Nhưng Lâm Dật lại không nhìn thấy Tần Hán và Triệu Chính Dương, hẳn là chưa tới.

Lý Sở Hàm nhìn xung quanh rồi chỉ một góc ở xa, "Chỗ đó còn nhiều chỗ trống, chúng ta tới chỗ đó ngồi đi."

"Cách có chút xa, cô có thể nhìn thấy rõ sao?" Lâm Dật nắm lấy tay Lý Sở Hàm, "Chúng ta đi tới khu vực sửa chữa bên dưới, khoảng cách quan sát gần mới thú vị."

Khoảnh khắc được Lâm Dật kéo tay, tim Lý Sở Hàm đập nhanh dữ dội.

Dù cho chỉ là trong nháy mắt, nhưng loại cảm giác này tựa như thành vĩnh hằng.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 400.

Chương 401. Nữ Nhân Hắn Nhìn Trúng Đều Bị Tôi Bắt Tới Tay

Trong một trận đấu bình thường, tại bên cạnh sân đấu, cũng đều có khu bảo hành xe.

Nhưng loại trận đấu tư nhân như thế này, cũng ít khi được dùng tới.

Nhưng người có thể đứng ở nơi này xem trận đấu, tuyệt đối là tượng trưng một loại thân phận.

Nếu không có thân phận và địa vị nhất định, cũng sẽ không có tư cách đứng ở đây.

Mà lúc này, sự xuất hiện của Lâm Dật cùng Lý Sở Hàm hấp dẫn không ít ánh mắt nghi ngờ.

Đều suy đoán hai người này là có lai lịch như thế nào.

Thi đấu sắp bắt đầu, người có tư cách đứng ở phía dưới xem thi đấu, cũng không quá hơn mười người.

Chắc hẳn hai người kia, thân phận cũng không hề tầm thường.

"Ở, ở chỗ này xem trận đấu, thật sự không thành vấn đề ư?"

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người chung quanh, Lý Sở Hàm dò hỏi.

"Tôi cũng đã đưa cô xuống đây rồi, cô còn cảm thấy sẽ có vấn đề gì ư?!"

"Ừm." Trên mặt Lý Sở Hàm mang theo chút hưng phấn.

Bình thường cô cũng tới xem các trận đấu tương tự như thế này, nhưng cô đều đứng ở trong góc hoặc những chỗ không nhìn thấy được.

Đây là lần đầu tiên cô đứng ở chỗ gần để xem thi đấu.

Leng keng leng keng ——

Lúc này, điện thoại di động của Lý Sở Hàm vang lên, là Đoạn Bằng gọi điện thoại tới.

"Chủ nhiệm Lý, cô đang ở đâu đấy? Tôi ở bên ngoài nhìn thấy xe của cô, nhưng không thấy cô đâu hết."

"Tôi cùng bác sĩ Lâm đã vào bên trong rồi, tại khu A sửa chữa."

"Làm sao cô đi đến phía dưới được vậy?" Đoạn Bằng giật mình nói:

"Chỉ những người nhận được lời mời của tứ thiếu gia Trung Hải, mới có tư cách đứng ở phía dưới xem. Những người khác đều phải đứng ở trên khán đài, cô nhanh đi lên đây đi, nếu không sẽ bị đuổi ra ngoài đó."

"Nhưng bác sĩ Lâm nói, có thể ở chỗ này xem được."

"Tôi thực sự phục anh ta đó, anh chỉ là là người lái xe FAW, cô lại tin lời của anh ta làm gì!" Đoạn Bằng kích động nói:

"Các cô ở chỗ đó đợi tôi, tôi cùng lão Tôn bây giờ liền đi qua!"

Lý Sở Hàm mặt không thay đổi cúp điện thoại.

"Anh ta nói cái gì vậy?" Lâm Dật hỏi.

"Anh ấy nói không thể đứng ở chỗ này xem, kêu chúng ta quay về khán đài."

"Cô tin anh ta hay vẫn là tin tôi?"

"Tôi tin cậu."

"Như vậy là được rồi." Hai người ngồi xuống ghế dựa, chờ trận thi đấu.

Không đến mấy phút sau, Đoạn Bằng cùng Tôn Thiên Hằng, từ bên ngoài vọt vào, ngay lập tức đi đến vị trí của Lâm Dật và Lý Sở Hàm.

"Chủ nhiệm Lý, chúng ta mau lên đi, đây không phải chỗ chúng ta có thể đứng được." Đoạn Bằng khẩn trương nói.

Tuy rằng anh dựa vào quan hệ trong công việc, kiếm không ít lời, nhưng cùng đứng ở phía dưới với những người này so ra mình chẳng là cái thá gì.

Dù là cùng đứng trên khán đài với những người này mình cũng không là gì.

Người ta còn ngồi đầy ở trên khán đài đấy, chính mình có tư cách gì ngồi ở chỗ này.

"Bác sĩ Lâm nói có thể, hơn nữa tôi cũng muốn ở chỗ này xem." Lý Sở Hàm nói.

"Cô nghe anh ta làm gì!" Đoạn Bằng nói:

"Anh là người ngoài nghề, căn bản không hiểu quy củ chỗ này, đợi lát nữa tứ thiếu gia Trung Hải tới, nhất định sẽ phái người dọn bãi, đến lúc đó người xấu hổ là chúng ta đó."

"Tôi tin cậu ấy."

Đoạn Bằng đỡ cái trán, không còn gì để nói.

"Bác sĩ Lâm, anh có thể hay không đừng bẫy người khác, anh cho rằng anh là ai chứ, không hiểu cũng đừng chỉ bừa như thế, lẽ nào anh muốn nhìn chủ nhiệm Lý mắt mặt ở đây sao!"

"Chỉ là xuống xem một trận thi đấu thôi, không đến nỗi mất mặt gì cả." Lâm Dật cười ha hả nói: "Hơn nữa đứng ở chỗ này quan sát rõ hơn, ở phía trên xem cũng vô vị."

"Vậy thì anh mở to con mắt lên mà nhìn cho kỹ nhé!" Đoạn Bằng chỉ vào một số người đứng ở dưới đài nói,

"Người có thể đứng ở phía dưới này, tùy tiện gọi ra một người, giá trị bản thân cũng hơn 1 tỷ trở lên, anh lái FAW, ngay cả cái lốp xe của người ta anh cũng không bằng. Anh có tư cách gì đứng ở chỗ này? Chính anh chơi ngu cũng không nên mang theo chủ nhiệm Lý!"

"Đây là chuyện của hai chúng tôi, liên quan gì đến các anh." Lâm Dật nói: "Các anh nếu như sợ mất mặt, vậy thì đi lên trên khán đài ngồi là được rồi, không cần lo cho chúng tôi."

Đoạn Bằng cùng Tôn Thiên Hằng liếc nhau một cái, bọn họ lúc này cũng khó có thể lựa chọn.

Đoạn Bằng không muốn cùng Lý Sở Hàm tách ra, nhưng nếu như ở lại chỗ này, nhất định sẽ bị đuổi đi.

Hơn nữa chỗ này còn có không ít bạn bè của hắn đang ở đây, nếu để cho bọn họ nhìn thấy, không biết giấu mặt mũi vào đâu !

Rầm rầm rầm ——

Đúng lúc này, tiếng nổ vang rền truyền đến.

Lâm Dật và những người ngẩng đầu nhìn lại, thấy mười mấy chiếc xe thể thao đang đi qua.

Phía trước nhất là một chiếc Aston Martin one 77, phía sau là một chiếc Lamborghini Veneno cùng một chiếc Aston Martin Lagonda, còn lại chính là Ferrari các loại xe khác.

Nhìn thấy những chiếc xe này xuất hiện, tiếng reo hò không ngớt trên khán đài truyền tới.

"Chiếc Aston Martin one 77 kia là xe của Triệu Chính Dương!"

"Quá đẹp trai xuất sắc, có người nói xe này hơn 40 triệu đó, toàn bộ Trung Quốc chỉ có hai chiếc, một chiếc ở Yến Kinh, một chiếc còn lại ở trong tay Triệu Chính Dương."

"Trước đó cũng có nghe qua Triệu thiếu gia, hôm nay rốt cuộc có thể thấy được người thật rồi."

Mười mấy chiếc siêu xe chạy vào, loại cảnh tượng chấn động này nếu như không phải tận mắt chứng kiến thì sẽ không thể nào tưởng tượng nổi.

Khóe miệng Lâm Dật mang theo ý cười, Triệu Chính Dương cái tên ngu ngốc này, vẫn còn rất biết cách trang bức.

Đoán xe đang chạy thì đột nhiên dừng lại ở trước mặt của Lâm Dật.

Đoạn Bằng cùng Tôn Thiên Hằng tim đập loạn.

"Này sao lại thế này, xe của Triệu thiếu gia sao lại dừng trước mặt chúng ta vậy?"

"Không phải là muốn đuổi chúng ta đi đó chứ." Tôn Thiên Hằng nói.

"Hình như là như vậy ..."

Sau khi xe dừng hẳn lại, cửa xe siêu xe lần lượt mở ra, Triệu Chính dương ăn mặc một bộ quần áo thể dục bình thường, đầu tóc óng ả, đi tới trước mặt Lâm Dật.

"Không chỉ có Triệu Chính Dương, một trong hai vị tứ thiếu gia Trung Hải cũng ở đây."

Nhìn thấy hai người đứng ở phía sau lưng Triệu Chính Dương, Lâm Dật có thể đoán được, bọn họ chính là Phạm Khải Nam cùng Ngô Khánh Vũ, chỉ là không biết ai là ai mà thôi.

Nhưng tất cả đều xấu so với gì anh nghĩ.

"Ôi, đây không phải Lâm tổng sao? Mang theo cô gái mới nào sang đây xem thi đấu vậy?"

Một tiếng Lâm tổng này, làm tất cả mọi người ở đây như chết lặng.

Bao quát cả Lý Sở Hàm tính tình lạnh nhạt, cũng thấy rất là bất ngờ.

Triệu Chính Dương tại sao lại gọi Lâm Dật là Lâm tổng?

Có gì đó không đúng lắm.

"Đang nhàn rỗi buồn chán, ghé thăm xem anh bị hành hạ như thế nào." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Triệu ca, người này chính là Lâm Dật mà anh nói sao?!" Người có vóc dáng mập mạp là Phạm Khải Nam nói.

"Không sai chính là anh ấy." Triệu Chính Dương nhìn Lý Sở Hàm, "Mỹ nữ, cô cũng phải cẩn thận một chút, người đàn ông bên cạnh cô là một tên lưu manh vô lại nha, bên cạnh cậu ấy có rất nhiều phụ nữ nha, không nên bị cậu ấy lừa gạt."

Lâm Dật ôm lấy Lý Sở Hàm, cười tủm tỉm nói:

"Anh có biết lớn lên đẹp trai, chỗ tốt lớn nhất là cái gì không?"

"Là cái gì?"

"Chính là biết rõ tôi là tra nam, nhưng các cô ấy vẫn nguyện ý đi theo tôi nha." Lâm Dật nhìn Lý Sở Hàm, "Cô nói có đúng hay không?"

Lý Sở Hàm vẻ mặt căng thẳng, chưa từng nghĩ rằng có một ngày cô sẽ bị một người đàn ông ôm như vậy.

Nhìn thấy Lý Sở Hàm không lên tiếng, hơn nữa khuôn mặt còn có chút đỏ, vẻ mặt Triệu Chính Dương có chút lúng túng.

"Thật mẹ nó có mấy người cho rằng lớn lên đẹp trai thì ngon sao?" Phạm Khải Nam mắng.

"Lớn lên đẹp trai, thật sự ngon nha." Lâm Dật nói:

"Không tin cậu hỏi một chút Triệu Chính Dương, anh vừa ý người phụ nữ nào, cuối cùng không phải người đó đều thích tôi sao."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 401.

Chương 402. Cùng Lâm Dật Thảo Luận Vấn Đề Địa Bàn

“Tên này là ai vậy, có thể khoác lác như vậy, Triệu thiếu vừa có tiền, lớn lên còn đẹp trai như vậy. Người phụ nữ anh ấy nhìn trúng sao có thể đưa đến tay người khác được.”

“Rõ ràng chính là đang khoác lác, hãy chờ xem, đợi lát nữa Triệu thiếu sẽ phản kích.”

Ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người Triệu Chính Dương.

Chờ mong anh ta có thể phản kích lại.

Thời gian chậm rãi trôi qua, qua mười mấy giây đồng hồ, mọi người bất ngờ phát hiện, Triệu Chính Dương ngay cả rắm cũng không thả.

“Không phải chứ, Triệu thiếu thế mà lại không nói gì?”

“Chẳng lẽ người phụ nữ mà Triệu thiếu nhìn trúng thật sự bị người đàn ông kia cướp đi? Như này, như này là xanh cỡ nào a...”

“Con mẹ nó cậu bớt so tài vô dụng ở đây đi.” Triệu Chính Dương mắng: “Tôi khuyên cậu vẫn nên tự cầu phúc. Cậu không chỉ đánh Trương Ngạo, mà còn đoạt địa bàn của Vương Ma Tử, vẫn nên cẩn thận chút thì hơn.”

Lâm Dật nhún vai, “Anh tốt nhất nên nói ông ta ra tay nhanh một chút, nếu không thì tôi cũng không có hứng thú chơi với ông ta nữa đâu.”

“Đừng nóng vội, trò vui vừa mới bắt đầu thôi, chúng ta cứ từ từ mà chơi.”

Rầm rầm rầm

Tiếng gầm rú lại truyền đến một lần nữa, từ một tầng thông đạo khác có mười mấy chiếc siêu xe đang tiến vào theo thứ tự.

Đi đầu là một chiếc Lykan màu đỏ, Lâm Dật có chút ngây người, đây không phải là xe của mình sao?

Lâm Dật suy nghĩ một chút, đoán chừng là ngày ấy, bọn người Tần Hán ngủ tại nhà mình, tỉnh dậy liền lái xe của mình đi luôn.

“Tần thiếu gia mang người của câu lạc bộ xe SR đến.”

“Quá trâu bò, là Lykan! Giá bán trong nước đã vượt qua 60 triệu, đắt hơn 20 triệu so với ONE 77, đúng là kẻ có tiền cũng không giống nhau nha.”

"Cái khác không nói, chỉ nhìn giá tiền xe thôi thì câu lạc bộ SR đã chiếm thế thượng phong rồi.”

Giống như Triệu Chính Dương, nhìn thấy Lâm Dật ở đây cho nên bọn người Tần Hán đều lái xe qua đây, dừng lại ở trước mặt anh.

“Lão Lâm, cậu tới thật sao.”

Nhìn thấy Lâm Dật, Tần Hán cười ha hả nói.

“Bạn của tôi cảm thấy hứng thú cho nên tôi mang cô ấy tới xem một chút.”

Ánh mắt của Tần Hán rơi xuống trên người Lý Sở Hàm, cảm giác lạnh lùng khiến cho Tần Hán nhớ tới Lưu Diệc Phi.

“Lão Lâm, vẫn là cậu trâu bò, thật sự là phụ nữ phong cách nào cũng chạy không thoát khỏi tay cậu, người anh em, tôi phục.”

Nhìn thấy Tần Hán xưng anh em với Lâm Dật, Đoàn Bằng và Tôn Thiên Hằng liếc nhau một cái.

Rốt cuộc Lâm Dật có lai lịch gì, lại có bối cảnh lớn như vậy?

Chơi thân với dạng người như vậy thì chính anh ta cũng phải có thực lực kia?

“Lão Tần, hôm nay chúng ta đến để đua xe, không phải là để ôn chuyện.” Triệu Chính Dương nói.

“Được, hiện tại người đều đã đến đủ, vậy thì bắt đầu đi, để cho anh mỗi ngày đỡ phải giả trang.”

Triệu Chính Dương không quan trọng nhún vai, “Nhân tài không có thực lực mới gọi là giả trang, đối với tôi mà nói đây chỉ là thao tác bình thường.”

“Nữ nhân anh nhìn trúng liên tiếp bị Lâm Dật cướp đi, anh còn không biết xấu hổ mà nói những lời này? Tôi thật sự là xấu hổ khi cùng anh xưng là tứ thiếu Trung Hải đó.”

“Nói những lời này thì có ích gì, nói chuyện thì phải dựa vào thực lực, nữ nhân chỉ là vật phụ thuộc, tôi mới không thèm để ý.”

“Dựa vào thực lực để nói chuyện? Lấy thực lực của lão Lâm, nếu như đua thì ngay cả đuôi xe của cậu ấy có khi anh còn nhìn không thấy.”

“Cậu ta sao?” Khóe miệng Triệu Chính Dương mang theo ý cười, “Vừa lúc các người là cùng một bọn, không phục thì đến chạy vài vòng đi. Quy tắc chúng ta đã nói trước đó rồi, người nào thua thì người đó rút lui khỏi tứ thiếu Trung Hải, có dám hay không.”

“Chơi thì tới chơi luôn đi, các người đánh cược gì thế này? Nhà chòi sao?” Lâm Dật nói.

“Cậu muốn chơi cái gì? Triệu Chính Dương tôi phụng bồi tới cùng.”

“Quy tắc của mấy người tôi hiểu, hẳn là chạy tiếp sức đúng không, chúng ta chơi chút gì đó thú vị hơn đi.” Lâm Dật nói:

“Thua một giây, thì đốt một chiếc xe, có dám hay không?”

Tê

Nghe nói như thế, người ở chỗ này, đều hít sâu một hơi!

Ai cũng không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ chơi ác như vậy.

Ngay cả Triệu Chính Dương, Phạm Khải Nam và Ngô Khánh Vũ cũng đều bị dọa giật mình.

Những chiếc xe này của mình, rẻ nhất đều là 5 triệu trở lên, tuy rằng nhất định sẽ thắng, nhưng ván cược này không khỏi có hơi lớn.

Lúc này, Phạm Khải Nam đi lại, nói nhỏ vài câu bên tai Triệu Chính Dương, trên mặt lộ ra nụ cười gian.

“Lâm Dật, ván cược này của cậu đúng là có chút thú vị, nhưng tôi là người yêu xe, nhất là chiếc Lykan kia của cậu, thị trường có cũng không mua được. Nếu như đốt đi thì tôi thực sự có chút đau lòng, hay là chuyển thành người thua thì mất xe đi, thua một giây thì mất một chiếc.”

“Cũng được, chơi như thế nào tùy anh.”

Triệu Chính Dương nhìn Tần Hán, “Theo như quy định trước đây, một bên bốn người.”

“Chúng tôi đã chọn xong rồi, lão Lâm, tôi, lão Lương, lão Cao.” Tần Hán nói: “Bên các người, trừ ba người ra thì còn ai nữa?”

Triệu Chính Dương giả bộ khoát khoát tay, “Bên chúng tôi, chỉ có một mình tôi, hai người bọn họ sẽ không lên, sẽ có những người khác thay thế.”

Nói xong, Triệu Chính Dương nói vọng về mấy chiếc xe thể thao phía sau:

“Các anh em, trận đấu sắp bắt đầu, ra đi.”

Lời nói của Triệu Chính Dương hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Tất cả ánh mắt đều rơi xuống mấy chiếc siêu xe đằng sau, nhìn thấy ba người đàn ông ba mươi mấy tuổi đi xuống từ trên xe.

“Ba người này sao nhìn có chút quen mắt vậy?”

“Tôi biết bọn họ là ai!” Có người hoảng sợ nói:

“Người tóc dài kia, là á quân của giải vô địch đua xe thế giới WRC - Cát Lợi, người tóc ngắn là hạng 4 năm đó - Vương Hiểu Quân, người còn lại chính là nhà quán quân Hoàng Vạn Kỳ! Những người này đều là cao thủ!”

Biết được thân phận của ba người đàn ông, trong sân không ngừng vang lên tiếng thán phục.

“Những người này đều đã từng tham gia những giải đấu lớn quốc tế, hơn nữa còn lấy được hạng cực kỳ tốt. Nhìn khắp cả nước thì đều là những người số một số hai. Bọn họ tới tham gia trận đấu nghiệp dư này giống như là sinh viên đại học danh tiếng tới làm đề toán cho trẻ em vậy!”

Mặc dù Tần Hán không phải là người chơi xe cải tiến chuyên nghiệp, nhưng vì công việc, hoặc ít nhiều cũng đã từng nghe qua tên của mấy người này.

Không thể nghi ngờ, bọn họ đều là chuyên nghiệp, trình độ kỹ thuật đương nhiên là không kém.

So sánh với bọn họ, trình độ phía bên mình còn kém xa.

Chỉ có Lâm Dật miễn cưỡng có thể so sánh, những người còn lại thì không được.

“Đây đều là yêu ma quỷ thần xuất hiện từ đâu thế, nhìn tốc độ của bọn họ kìa, thật sự biết giả vờ.”

“Bọn họ đều là những tay đua hàng đầu trong vòng này, nhất là Cát Lợi và Hoàng Vạn Kỳ, đều là nhân vật có tiếng tăm trong nước, thực lực quả thực rất mạnh.” Lý Sở Hàm nói.

Lần này đến lượt Lâm Dật cảm thấy ngoài ý muốn, “Cô còn biết đến bọn họ sao?”

“Bình thường cũng xem trận đấu như này, cho nên nhớ kỹ tên của bọn họ.” Lý Sở Hàm nói:

“Nếu như các người muốn thắng, chỉ có thể lợi dụng việc bọn họ chưa quen thuộc đối với đường đua và xe đua. Đây là chỗ duy nhất có thể lợi dụng.”

Sắc mặt Tần Hán khó coi nhìn Triệu Chính Dương.

“Con mẹ nó anh đúng là đủ hèn hạ, biết không thể đua lại chúng tôi, thế mà lại chơi chiêu này!”

“Tần Hán, tôi không muốn nghe cậu nói như vậy đâu. Ba người bọn họ đều vừa mới giải nghệ, được tôi thu nhận đến câu lạc bộ, hiện tại xem như là thành viên chính thức của chúng tôi. Tôi dẫn bọn họ đến trận đấu, có gì không thể sao? Chẳng lẽ cậu sợ sao?” Triệu Chính Dương lộ ra vẻ mặt nắm chắc thắng lợi trong tay.

“Nếu như sợ thì cứ việc nói thẳng, tiết kiệm thời gian, đưa xe cho chúng tôi là được.”

“Sợ cái lông, lão tử đời này chưa từng sợ qua người nào đâu.”

“Nếu như các người đã không sợ chết, vậy thì bắt đầu trận đấu đi.” Triệu Chính Dương nhìn Lâm Dật nói:

“Nhưng có chuyện, tôi phải nói cho cậu biết, địa điểm mà các người hiện tại đang đỗ xe, là chỗ quan sát của câu lạc bộ FB chúng tôi. Nếu như nữ nhân của cậu muốn xem so tài, thì mời cô ấy đi sang một bên khác, nơi này của chúng tôi không chào đón cô ấy.”

“Ngu ngốc, toàn bộ trường đua xe này đều là của tôi, anh không có não sao? Vậy mà lại muốn thảo luận vấn đề địa bàn với tôi?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 402.

Chương 403. Đập Chén Cơm Của Anh

“Cậu nói cái gì? Toàn bộ trường đua xe này là của cậu sao?” Triệu Chính Dương kinh ngạc hỏi lại.

“Không phải vậy sao? Muốn tôi gọi điện cho Chu Hải Đào để chứng thực một chút không?”

“Mẹ nó!”

Hai tay Triệu Chính Dương nắm chặt, dưới loại tình huống này, Lâm Dật không cần thiết phải nói dối.

Nói một cách khác, trường đua xe quốc tế Trung Hải đúng là của cậu ta.

Nghĩ đến đây, Triệu Chính Dương có loại xúc động đến mức muốn nhảy lên.

Tại sao mỗi lần nhìn thấy tên này, thì người thua thiệt đều là mình chứ!

Mẹ nhà hắn!

Đoàn Bằng và Tôn Thiên Hằng đã bị choáng váng.

Sợ chút nữa đã tè ra quần, Lâm bác sĩ rốt cuộc là ai vậy!

Vậy mà lại nắm giữ cả một trường đua xe?!

“Triệu Chính Dương, nghe chúng tôi khuyên một câu, về sau không cần phải giả trang trước mặt anh Lâm đâu, anh thật sự không phải là đối thủ.” Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên nhịn không được mà bật cười.

“Như vậy thì có thể thế nào, kết cục đã được định, các người chuẩn bị đưa xe đi.”

“Được rồi, chúng ta đừng quan tâm anh ta nữa, trước nghiên cứu chiến thuật một chút.”

Tần Hán mang người sang một bên, nhìn Lâm Dật rồi nói:

“Lão Lâm, trong mấy người chúng ta thì kỹ thuật của cậu là tốt nhất, nghĩ được kế gì chưa.”

Lâm Dật ngẩng đầu, nhìn Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên.

“Trong hai người, kỹ thuật của ai tốt hơn một chút?”

“Lão Cao mạnh hơn tôi một chút.” Lương Kim Minh nói.

“Lão Lương, vậy cậu chịu ủy khuất một chút, để cho bạn của tôi lên chạy vài vòng đi.”

“Không thành vấn đề, anh Lâm nói luôn đúng.”

Lý Sở Hàm cảm thấy ngoài ý muốn nhìn về phía Lâm Dật, “Cậu, cậu muốn để tôi lên chạy sao?”

“Không phải là cô yêu thích mấy thứ này sao, cứ tới đi, chạy hai vòng, quen tay liền nghiện.”

“Trách nhiệm này quá lớn, lấy trình độ của tôi sao có thể so được với bọn họ chứ.”

“Tính năng của con Civic Type-R của cô cũng không thua kém so với những xe đua kia, tự tin lên một chút, nhất định sẽ không có vấn đề gì cả.”

“Cậu, cậu thật sự tin tưởng tôi sao.”

Lâm Dật nhìn ánh mắt của Lý Sở Hàm, “Tôi tin.”

“Được rồi, được rồi, hai người đừng liếc mắt đưa tình nữa.” Tần Hán nói:

“Chờ sau khi đấu xong, tôi sẽ mở một nhà khách, để cho các người tùy tiện trò chuyện. Hiện tại đang bàn bạc chuyện tranh tài, thua xe thì cũng không sao cả, nhưng tôi gánh không nổi mặt mũi này.”

“Không có gì phải bàn bạc cả. Người thứ nhất bên bọn họ lên nhất định là Triệu Chính Dương, cho nên bên chúng ta, lão Tần sẽ là người lên đầu, lão Cao lên thứ hai, Lý chủ nhiệm thứ ba. Các người không cần phải khẩn trương, phát huy tốt trình độ của mình là được, sau cùng giao cho tôi, nhất định có thể giúp các người đuổi trở lại.”

“Lão Lâm, cậu chắc chắn chứ?”

Lâm Dật nhìn Triệu Chính Dương cách đó không xa, khóe miệng mang theo ý cười, “Vô cùng chắc chắn.”

“Nếu cậu đã nói như vậy thì tôi cũng an tâm, chuẩn bị một chút, đợi lát nữa sẽ bắt đầu.”

Sau khi bàn bạc xong xuôi, Lý Sở Hàm đi ra trường đua xe, lái con Civic Type-R của mình vào.

Nhìn đến chiếc Civic Type-R màu đỏ, giữa sân lại vang lên tiếng thán phục dành cho Lý Sở Hàm.

Sau mười mấy phút, xe dự thi vào chỗ.

Người lên đầu tiên là Tần Hán và Triệu Chính Dương, hai người lái xe vào đường đua. Hai người liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt nghiêm túc, không ai phục ai.

Cùng lúc đó, một mỹ nữ tóc dài mặc bikini, đi tới giữa hai chiếc xe, khua cờ lệnh trên tay.

“Ba, hai, một, bắt đầu!”

Ra lệnh một tiếng, McLaren P1 của Tần Hán và ONE 77 của Triệu Chính Dương đồng thời xuất phát!

Trong tầm giá tiền vạn, tuy P1 kém một chút, nhưng hơn ở chỗ được cải tiến tinh xảo, về mặt tính năng cũng không kém One 77!

Sau ba vòng, Tần Hán thắng được ba giây ưu thế cho đội của mình, xem như là đặt một cái khởi đầu tốt đẹp.

Vòng thứ hai, người mà bên Triệu Chính Dương phái ra là hạng 4 WRC - Vương Hiểu Quân!

Mặc dù vòng đầu tiên, Tần Hán tranh thủ được ba giây, nhưng giữa Cao Tông Nguyên và Vương Hiểu Quân tuyệt đối là có chênh lệch kỹ thuật, thực lực cách xa nhau, căn bản không phải cùng một cấp bậc.

Khi cả hai xe đều chạy đến vòng đua thứ ba, người phụ trách thứ ba là Lý Sở Hàm và Hoàng Vạn Kỳ, đều đã chạy xe đến khu vực chờ.

“Người đẹp, nghe âm thanh xe của cô thì hình như là đã được sửa đổi, có muốn thêm Wechat hay không, về sau tôi sẽ dạy cô lái xe.”

Lý Sở Hàm thắt chặt dây an toàn, không nói một lời, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, nghiêm túc giống như lúc thực hiện các ca phẫu thuật vậy.

“Chậc chậc chậc, thật sự là đáng tiếc, một chiếc Type-R đẹp như vậy, đợi lát nữa cũng sẽ thuộc về chúng tôi.” Hoàng Vạn Kỳ nói:

“Nhưng nếu buổi tối cô bằng lòng đi với tôi thì tôi có thể cầu tình với Triệu Chính Dương, trả lại xe cho cô.”

“Tôi là chủ nhiệm khoa ngoại bệnh viện Hoa Sơn, có thể động hàng trăm nhát dao ở trên thân thể của cậu, sau đó kết luận chỉ là vết thương nhẹ. Nếu cậu không tin thì có thể thử một chút.”

Nhất thời, Hoàng Vạn Kỳ cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, không tự chủ kẹp chặt chân lại.

Rất nhanh, lượt thứ hai kết thúc.

Sau khi chạy xong ba vòng, Cao Tông Nguyên để cho đối phương vượt qua năm giây.

Chênh lệch như vậy đã đủ lớn.

Cũng đúng vào lúc này, xe của Lý Sở Hàm và Hoàng Vạn Kỳ lần lượt khởi động, tiếng gầm kích thích hóc môn adrenalin, khiến cho mọi người cảm thấy sôi trào!

“Mẹ nó, chiếc Type-R kia quá soái rồi, vậy mà vẫn luôn theo kịp Hoàng Vạn Kỳ, dường như không có bị bỏ lại!”

“Người phụ nữ lái xe kia quá trâu bò, vậy mà có thể đuổi theo Hoàng Vạn Kỳ!”

“Đây là phụ nữ sao? Lái xe cũng quá mạnh mẽ đi, một đại nam nhân như tôi cũng chưa từng lái xe với tốc độ như vậy.”

“Kích thích!”

Nhìn thấy biểu hiện xuất sắc của Lý Sở Hàm, Tần Hán vô cùng kích động.

“Lão Lâm, người phụ nữ này của cậu đúng là quá được, kỹ thuật lái xe này mạnh hơn nhiều so với lão Cao, bình thường hẳn là rèn luyện không ít đi.”

“Rèn luyện cái cọng lông, người ta là có thiên phú tốt.”

“Vâng vâng vâng, tôi hiểu mà, cậu cũng nhanh chuẩn bị một chút đi, đã đến vòng thứ hai, nhanh chuẩn bị vào đường đua đi.”

“Không cần phải vội, thời gian còn dư mà.”

Bên dưới, Triệu Chính Dương nói: “Lâm Dật, người phụ nữ mà cậu mang tới rất được, kỹ thuật không tệ. Nhưng tôi cảm thấy, hẳn là do Hoàng Vạn Kỳ không có dùng hết toàn lực, chờ đến lúc cậu ta nghiêm túc thì kết thúc vòng ba, ít nhất có thể dẫn trước các người mười giây trở lên.”

“Mười giây thì mười giây thôi, cũng không ảnh hưởng gì tới tôi cả.”

Từ lúc trận đấu bắt đầu đến giờ, Lâm Dật đều nhìn chăm chú.

Thực lực của đám người Hoàng Vạn Kỳ quả thực là không cần nhiều lời. Nhưng giống như Lý Sở Hàm mới vừa nói, tại trận đấu này, bọn họ có thế yếu về mặt tự nhiên.

Chưa quen thuộc đối với đường đua và xe, dù sao lúc trước bọn họ đều là thi đấu với xe đua, nhất định là không quen với loại xe thể thao này.

Cho nên Lý Sở Hàm có thể chiếm được chút tiện nghi.

“Đúng rồi, các người tổng cộng có mười một chiếc xe đúng không.” Lâm Dật hỏi.

“Cậu hỏi cái này để làm gì?”

“Không phải là nói một giây một chiếc xe sao, cho nên tôi đang bấm đốt ngón tay tính thời gian.”

Triệu Chính Dương đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức cười ha hả.

“Cậu cũng đừng náo nữa, người chạy lượt cuối cùng là Cát Lợi, cậu cho rằng mình là đối thủ của anh ta sao? Kết quả cuối cùng, ít nhất cũng phải kém 20 giây, mà cậu lại muốn vượt qua chúng tôi 11 giây sao? Đừng có nằm mơ nữa, mau tỉnh lại đi.”

“Hiện tại những phú nhị đại như này, thật sự là không biết trời cao đất rộng.” Cát Lợi khinh thường nói:

“Chẳng lẽ cậu chưa từng nghe qua, đừng lấy sở thích của mình đi khiêu chiến với bát cơm của người khác à?”

“Câu nói này thì tôi đã từng nghe qua, nhưng tôi không muốn khiêu chiến bát cơm của anh.” Lâm Dật cười ha hả nói:

“Mà chính là muốn đập bát cơm của anh.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 403.

Chương 404. Thêm Chút Lửa Trại Để Làm Nổi Bầu Không Khí

“Đập bát cơm của tôi sao?” Cát Lợi cười lạnh một tiếng, “Người như vậy vẫn còn chưa xuất hiện đâu.”

“Đừng có gấp, lập tức sẽ xuất hiện thôi.”

“Cát Lợi, cậu cũng đừng nhiều lời với cậu ta. Trận đấu này chúng ta nhất định phải thắng 20 giây trở lên, vậy mới có cảm giác thành công, đừng cho cậu ta bất kỳ cơ hội nào.”

“Tôi biết mà, chiếc Aston Martin kia được cải tiến không tệ, với lại tôi đã hoàn toàn thích ứng, đừng nói thắng bọn họ 20 giây, cho dù là 30 giây cũng có thể.”

“Phải duy trì loại trạng thái này, không cho bọn họ bất cứ cơ hội nào.”

“Còn mẹ nó muốn thắng chúng tôi 30 giây sao? Tôi thấy anh là đang nằm mơ.”

“Lão Tần, bây giờ oán giận thì có ích gì, tôi khuyên các người vẫn là nhanh đi chuẩn bị thủ tục đi, đợi lát nữa đưa xe qua.”

“Đừng giả trang nữa, chờ sau khi đua xong lại nói.”

Đúng lúc này, bên trong trường đua xe lại vang lên tiếng thán phục.

“Các người nhìn xem, người đẹp kia lái xe vẫn luôn theo sát Hoàng Vạn Kỳ, giờ đã tiến vào vòng thứ ba, tôi cảm thấy chênh lệch sau cùng hẳn là có thể khống chế trong vòng 10 giây.”

“Tôi cũng cho là như vậy, người phụ nữ này quá mạnh, đây chính là Type-R, chứ xe khác căn bản chịu không nổi tốc độ như vậy.”

“Người đẹp cố lên!”

“Nhất định phải khống chế trong vòng 10 giây!”

“Từ nay về sau, cô chính là thần tượng của tôi!”

Khoảng một phút sau, vòng thứ ba kết thúc, kết quả khiến cho mọi người đều kinh ngạc!

Chênh lệch 8 giây!

Nói một cách khác, qua ba vòng, một tuyển thủ nghiệp dư như Lý Sở Hàm chỉ bị một tuyển thủ chuyên nghiệp vượt qua ba giây. Đây đã là thành tích vô cùng khủng bố!

Tại lúc mọi người đang sợ hãi than thở, trận đấu thứ tư đã bắt đầu!

“Thật ra tôi cảm thấy trận thứ tư này không cần thiết phải chạy. Ngoại trừ Tần thiếu gia giành được ba giây ra thì những người còn lại đều rớt lại phía sau, căn bản không có khả năng thắng.”

“Thật ra thua cũng là chuyện đương nhiên, dù sao người ta cũng là tay đua chuyên nghiệp, không phải là thứ mà kẻ yêu thích nghiệp dư có thể so sánh. Hiện tại chờ xem bọn họ sẽ thua bao nhiêu.”

“Tần thiếu gia chính là Thượng Hải Hoàng Trung Hải, nếu như trận đấu này thua thì sẽ mất hết mặt mũi.”

“Không còn cách nào khác, anh ấy bị Triệu Chính Dương chơi một vố như này, chỉ có thể nhận thua.”

Cùng lúc đó, Hoàng Vạn Kỳ đi trở lại, “Chính Dương, thực sự xin lỗi, chỉ giành trước được ba giây, không thể không nói, người phụ nữ kia đúng là có chút thực lực.”

“Không sao, bọn họ hôm nay lái mười hai chiếc xe tới, lấy thực lực của Cát Lợi muốn dẫn trước bốn giây là chuyện không thành vấn đề.”

“Ha ha, tôi cũng cảm thấy như vậy.”

“Tôi dựa vào, tình huống này là thế nào vậy? Tốc độ của Lykan cần phải trên 200 đi! Đuổi sát Aston Martin của Cát Lợi như vậy!”

“Lúc này mới cũng vừa mới bắt đầu, ít nhất đuổi trở về được 1 giây!”

“Tốc độ 200 trên đường thẳng thì cũng không tính là đáng sợ, nhưng anh ta hình như không có ý định giảm tốc độ thì phải, hình như muốn lấy tốc độ này để tiến vào khúc cua!”

“Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó!”

“Anh ta thật sự là lấy tốc độ này tiến vào khúc cua!”

Người thấy cảnh này đều bị hù đến mức không dám nói lời nào.

Hình ảnh giống như vậy, bọn họ mới nhìn thấy qua ở trận đấu F1. Nhưng mà bọn họ còn từng chưa thấy qua người nào có thể dùng xe thể thao mà đạt được hiệu quả như F1 cả.

“Các người xem, Cát Lợi giảm tốc khi tiến vào khúc cua, chênh lệch ít nhất cũng phải là 3 giây!”

Đôi mắt đẹp của Lý Sở Hàm trừng lớn, chưa từng nghĩ tới xe còn có thể chạy như vậy.

Sao cậu ấy lại có thể lợi hại như vậy?

Lý Sở Hàm chưa từng kính nể bất kỳ người nào, nhưng Lâm Dật là người đầu tiên.

Tốc độ của Lâm Dật càng chạy càng nhanh, chênh lệch với Cát Lợi cũng càng ngày càng nhỏ!

Lúc này, trong lòng của mọi người đều sinh ra cùng một suy nghĩ, đoán chừng sau vòng chạy thứ nhất, thì Lâm Dật có thể đuổi kịp chênh lệch trước đó.

Còn lại, chính là xem đuổi kịp và vượt qua bao nhiêu!

“Anh Lâm cũng quá trâu bò rồi, Cát Lợi chính là tay đua chuyên nghiệp đó, vậy mà chỉ dùng một vòng đã đuổi kịp 8 giây?”

Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên đều chưa từng thấy Lâm Dật đua xe, lần này hoàn toàn đã khiến cho bọn họ nhìn đến ngây người.

“Tôi đã bảo lão Lâm trâu bò rồi, các người còn không tin, con mẹ nó cậu ta thích làm lão tài xế, nhưng thực ra lại chính là xe thần.”

Có người vui mừng thì cũng có người lo lắng, vẻ mặt của đám người Triệu Chính Dương đều sụp đổ.

Anh ta vốn cho rằng chỉ cần tìm ba tay đua xe chuyên nghiệp đến thì lần tranh tài này sẽ tất thắng, nhưng lại chưa từng nghĩ qua Lâm Dật lại nắm giữ kỹ thuật lái xe cao siêu như vậy!

“9 giây!”

“Cái tốc độ này quả thực không phải là người, chạy xong vòng thứ hai vậy mà vượt trước đến 9 giây!”

Nhìn thấy thành tích như vậy, tâm của Triệu Chính Dương đã lạnh đến đáy cốc.

Vừa mới chạy xong hai vòng, cộng với 8 giây vượt được từ vòng trước thì Lâm Dật đã vượt qua 17 giây, đợi đến khi chạy xong vòng thứ ba, xem chừng đến đèn đuôi xe của cậu ta cũng không thấy được.

Tại lúc mọi người ở đây đang cảm thán kỹ thuật lái xe của Lâm Dật siêu thần.

Bọn họ hoảng sợ phát hiện, Lâm Dật ngừng lại tại điểm cuối vòng thứ ba.

Loại thao tác làm cho người khác mê hoặc này, khiến cho tất cả mọi người cảm thấy khó hiểu, Tần Hán gấp đến độ đập vào bắp đùi.

“Lão Lâm, đây là đang làm cái khỉ gì vậy, nhanh tiến lên đi, chỉ cần lao tới thì chúng ta sẽ thắng!”

“Ha ha...” Triệu Chính Dương cười ha hả, “Tần Hán cậu đừng có nằm mơ nữa. Tôi thấy có lẽ xe của cậu ta hỏng rồi, hẳn là không có khả năng chạy về đích được.”

“Nói đùa, đây chính là Lykan, làm sao có thể nói hỏng là hỏng được.”

“Chạy với tốc độ như cậu ta thì xe gì có thể chịu được, nhất định sẽ nổ tung thôi.” Triệu Chính Dương cười, không còn thấy sợ hãi nữa, “Thật sự là ông trời có mắt, các người nên ngoan ngoãn đưa xe đi.”

Rầm rầm rầm

Nhưng vào lúc này, tiếng gầm rú lại truyền đến lần nữa.

Triệu Chính Dương nhìn thấy Lykan của Lâm Dật lao tới đích như một làn khói!

“Đây, chuyện này là sao vậy? Chẳng lẽ xe không bị hư sao?”

Tần Hán cũng không hiểu, nếu như xe đã không hư thì sao lại muốn dừng trước điểm cuối một lúc rồi mới lái qua?

“Tôi dựa vào, tôi đã biết Lâm thiếu có ý gì rồi. Anh ấy đang bấm thời gian, giành trước vừa đúng 11 giây, bởi vì câu lạc bộ FB có 11 chiếc xe!”

“Không phải chứ, đây chính là đánh vào mặt người ta rồi!”

“Lâm thiếu trâu bò, loại thao tác cợt nhả này thật sự là trước nay chưa từng có!”

“11 giây như đánh vào mặt, thật con mẹ nó kích thích!”

Trận đấu rất nhanh đã kết thúc, Lâm Dật và Cát Lợi lái xe tới, cười khanh khách nhìn về phía Triệu Chính Dương nói:

“Đúng lúc vượt qua các người 11 giây, thắng hết toàn bộ xe của các người, làm cho tôi cảm thấy có chút ngượng ngùng.”

“Đưa xe!”

“Đưa xe!”

“Đưa xe!”

Người vây xem giữa sân đều cùng hô to, hai tay Triệu Chính Dương nắm chặt, lòng bốc hỏa, tức suýt chút nữa phun máu.

“Anh Triệu, anh không sao chứ!” Phạm Khải Nam và Ngô Khánh Vũ chạy tới, đỡ Triệu Chính Dương lên.

“Không có việc gì, còn chưa chết.”

“Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao, giao chìa khóa xe!”

Vẻ mặt của cả đám người của câu lạc bộ FB đều hiện lên vẻ xấu hổ, không cam tình không nguyện mà đem chìa khóa xe của mình nộp ra.

Bọn họ cũng không đau lòng chút tiền ấy, nhưng lại quá mất mặt.

Trên tay Lâm Dật đang ước lượng chìa khóa xe One 77 của Triệu Chính Dương, “Từ nay về sau, danh hiệu tứ thiếu gia Trung Hải hẳn là không còn liên quan đến các người rồi.”

“Hừ, cậu cho rằng chúng tôi hiếm lạ lắm sao?”

Triệu Chính Dương hừ lạnh một tiếng, “Chúng ta đi!”

“Trước khoan đi vội đã.” Lâm Dật đứng ở phía sau, nói ra:

“Con đường phía trước có chút tối tăm, đi cũng không tiện.”

Triệu Chính Dương quay đầu nhìn Lâm Dật, “Cậu có ý gì!”

“Tối nay náo nhiệt như vậy, nếu như không có chút lửa trại để làm nổi bầu không khí thì không có ý nghĩa gì cả, chi bằng lấy chiếc One 77 này làm vật tiễn đưa cho Triệu đại thiếu gia đi!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 404.

Chương 405. Bởi Vì Tình Yêu Sao.

“Mẹ nó!”

“Lại muốn đốt chiếc xe One 77 hơn 40 triệu kia!”

Loại hành động này, không phải là cho những người bình thường ở đây xem đó chứ.

Ba người Tần Hán, Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên, đều muốn hô lên bá khí trâu bò.

Đoạn Bằng và Tôn Hằng Thiên đứng cách đó không xa, trong đầu không ngừng vang lên từng đợt ong ong.

Lâm Dật rốt cuộc có lai lịch gì?

Đã trâu bò như vậy, tại sao lại muốn đến bệnh viện làm bác sĩ?

Chẳng lẽ là muốn theo đuổi Lý Sở Hàm sao?

“Tới tới tới, đốt lửa trại.” Lương Kim Minh cười ha ha, cầm lấy bật lửa Zippo của mình, thuận tay đốt chiếc One 77 mà Triệu Chính Dương vừa mới mua.

“Ai ai ai, người trực bãi đỗ xe, cho chút BGM, ha ha...” Cao Tông Nguyên lớn tiếng nói.

Rất nhanh, chiếc xe One 77 hơn 40 triệu đã bị đốt, người trực bãi đỗ xe nghe theo mệnh lệnh của Cao Tông Nguyên, từ đài phát thanh bên trong bật BGM lên, cùng với lửa lớn ngút trời, thật sự đã khiến cho toàn trường bùng nổ!

“Mẹ nó, Lâm thiếu trâu bò!”

“Xe hơn 40 triệu mà nói đốt liền đốt, quả là người đứng đầu Trung Hải!”

“Lâm thiếu, em yêu anh, em muốn sinh khỉ con cho anh!”

Phốc!

Triệu Chính Dương còn muốn nói chút gì đó để tìm về chút mặt mũi, nhưng lại nói không nên lời, tức đến mức phun ra một ngụm máu, trực tiếp ngất đi!

“Lão đại của các người đúng là không được nha, chỉ là đốt một chiếc xe thôi mà đã tức đến phun máu, Thiết Tử, có chút yếu a!”

“Mẹ nó, chúng ta cứ chờ xem!”

Phạm Khải Nam mắng một câu, rồi cùng Ngô Thiên đỡ Triệu Chính Dương rời đi.

“Lão Lâm, anh phát hiện ra vẫn là cậu trâu bò, ha ha, thật kích thích.” Tần Hán cười to, nói.

“Tôi đoán rằng tên ngốc Triệu Chính Dương kia sau chuyện này nhất định sẽ đàng hoàng hơn.” Lương Kim Minh nói.

“Anh cũng đã nói anh ta là tên ngốc rồi, nếu có thể đàng hoàng thì mới là lạ.” Lâm Dật cười nói: “Về sau nói không chừng sẽ làm mấy việc như thiêu thân cũng nên.”

“Anh Lâm, anh nói như vậy cũng không đúng.”

“Được rồi, ba người các người tiếp tục chơi đi, tôi về đi ngủ.”

Tần Hán cười hắc hắc, “Mang theo một cô gái xinh đẹp như vậy, buổi tối cậu có thể ngủ sao? Đều là người một nhà, đừng giả bộ ngây thơ nữa.”

“Dựa vào.”

Sau khi lên tiếng chào hỏi, Lâm Dật mang Lý Sở Hàm rời đi.

Đoạn Bằng và Tôn Hằng Thiên đi theo phía sau, lên tiếng hỏi: “Lão Đoạn, làm thế nào bây giờ? Cậu muốn theo đuổi Lý chủ nhiệm, việc này có chút không thực tế.”

“Đến lúc này còn theo đuổi cái cọng lông gì nữa, con bà nó, đi uống rượu!”

Lâm Dật không có lái Lykan mà để lại cho Tần Hán, anh ngồi Type-R của Lý Sở Hàm mà rời đi.

“Đưa tôi về nhà đi, không đến bệnh viện nữa đâu.” Lâm Dật nói.

“Ừm.”

Dựa theo sự chỉ dẫn của Lâm Dật, Lý Sở Hàm đưa anh về nhà.

Nhìn thấy Cửu Châu Các rộng lớn khí phái, Lý Sở Hàm đã kinh ngạc một hồi lâu.

Gia cảnh của Lâm Dật còn tốt hơn so với tưởng tượng của mình.

“Cậu là yêu thích cái nghề bác sĩ này sao?” Nhìn thấy nhà của Lâm Dật, Lý Sở Hàm hỏi.

Trong mắt của Lý Sở Hàm, gia cảnh Lâm Dật tốt như vậy, nếu như không phải là vì vô cùng yêu thích thì sẽ không có khả năng đi trên con đường này.

Lâm Dật chần chờ vài giây, mới trả lời “Chưa nói đến việc yêu thích hay không, xem như là kính sợ đối với sinh mạng đi.”

Trong mắt Lâm Dật, cái nghề nghiệp bác sĩ này, chỉ có thể coi là đặc thù, nói là vô cùng yêu thích thì còn chưa tới.

Luận về mức độ yêu thích thì cũng không khác mấy so với shipper hay làm giáo viên cả.

Nhưng sinh mệnh mãi mãi luôn là chí cao vô thượng, cho nên mỗi một lần, đều phải toàn lực ứng phó.

“Có muốn vào trong ngồi một chút hay không?” Lâm Dật nói: “Chín căn biệt thự đều là của tôi, nếu như không muốn đi thì có thể chọn lấy một căn ở tạm.”

“Tôi còn muốn đi hóng gió một chút, sẽ không vào đâu, ngày mai sẽ tới đón cậu.”

“Cô thật sự còn muốn tới đón tôi sao.”

“Đương nhiên rồi.”

“Không cần đâu, trong nhà tôi còn có xe, không làm phiền cô nữa.”

“Ừm, vậy tôi đi trước.”

Lâm Dật gật gật đầu rồi xuống xe, đưa mắt nhìn Lý Sở Hàm rời đi, đầu đường bốn bề vắng lặng, Type-R của cô lại phá lệ cô độc.

Lâm Dật chậm rãi trở về, càng nghĩ càng phát hiện Lý Sở Hàm không giống người bình thường.

Nhưng xem xét tỉ mỉ thì từ khi có hệ thống, mỗi một người phụ nữ mà mình quen, hình như cũng không giống nhau, phong cách đều khác lạ.

Thời điểm chạy Didi, gặp Kỷ Khuynh Nhan ngọt ngào mà ngạo kiều.

Lúc làm giáo viên thì gặp được ngự tỷ Tô Cách nghiện game.

Thời điểm làm shipper thì lại gặp Quách Nhị tài trí ưu nhã.

Làm bác sĩ thì lại gặp Lý Sở Hàm lạnh lùng cô độc.

Đều mẹ nó đủ để tạo thành một bộ tranh người đẹp đô thị.

Về đến nhà, phát hiện đã là 12 giờ đêm, sau khi đánh răng rửa mặt và chuẩn bị ngủ.

Reng reng reng

Điện thoại di động của Lâm Dật bỗng vang lên, là Lương Nhược Hư gọi tới.

“Hơn nửa đêm lại gọi điện thoại, là muốn tìm tôi đi sàn nhảy sao.”

“Anh cho rằng lấy thân phận của tôi, thích hợp để làm mấy chuyện này sao?”

“Vậy thì tìm tôi có chuyện gì?” Lâm Dật hỏi: “Đã hơn 12 giờ đêm, mọi người đã bắt đầu vui sướng trên mây rồi? Cô còn ở nhân gian sao?”

“Anh cho rằng tôi là con gái vị thành niên sao?”

“Nhưng trong mắt tôi, cô vĩnh viễn là vị thành niên, vĩnh viễn 18 tuổi.”

Đột nhiên xuất hiện một trận cợt nhả, thiếu chút nữa khiến cho Lương Nhược Hư gãy eo.

Đầu bên kia điện thoại, truyền đến tiếng cười của Lương Nhược Hư.

“Thật là, đã nhiều năm như vậy, anh là người đầu tiên dám trêu chọc tôi như thế đấy, với thân phận của tôi, có phải là rất kích thích hay không?”

“Đúng là kích thích muốn chết.” Lâm Dật nói: “Nếu như có một ngày có thể tiếp xúc thân mật với cô thì tôi thực sự cần phải có Cứu Tâm Hoàn hiệu quả nhanh mới được.”

“Cứu Tâm Hoàn hiệu quả nhanh chỉ sợ cũng không được, còn phải mang theo áo chống đạn.”

“Áo chống đạn?” Lâm Dật nói: “Vật này dễ dùng, một lần có thể đỡ 200 triệu phát.”

“Anh đúng là cặn bã.” Lương Nhược Hư nói: “Ngày mai anh đừng đi làm, 10h sáng, tôi qua đón anh, theo tôi ra ngoài một chuyến.”

“Làm gì vậy?”

“Có lô thuốc nhập khẩu, chuẩn bị tiến vào Trung Hải, tôi đã xin bên trên một chút, không đi đấu thầu nữa, mà tiến hành theo hình thức gặp mặt nói chuyện.” Lương Nhược Hư nói:

“Việc này rất quan trọng, chưa có ai biết cả, tôi không quá yên tâm.”

“Loại chuyện này còn cần cô tự mình làm sao? Đúng là giết gà bằng dao mổ trâu mà.”

“Đây là một loại thuốc thần, người già tại Trung Hải chiếm khoảng 38% so với tổng dân số, trong đó có 27% cần dùng loại thuốc này lâu dài.”

“Ngoài ra, loại thuốc này cũng có thị trường rất lớn đối với giới trẻ.” Lương Nhược Hư dừng một chút rồi nói:

“Trung Hải chỉ là thử nghiệm, nếu như lần này vận hành thành công thì sẽ còn đưa vào các tỉnh thành còn lại. Số lượng lớn như vậy, dù là một phân tiền thì sau cùng cũng chính là con số trên trời, trọng trách đặt ở trên người dân chúng lại càng nặng.”

“Tôi hiểu rồi.”

Lúc mà Lương Nhược Hư nói ra hai từ ‘Thuốc thần’, Lâm Dật đã ý thức được chuyện này rất quan trọng.

Giống như bệnh nhân cao huyết áp, lâu ngày sẽ không thể rời bỏ thuốc hạ huyết áp, Lương Nhược Hư nói như vậy cũng không khoa trương.

Giá cả dược phẩm quý chỉ là một phần, trọng trách bệnh nhân lại càng nặng hơn.

“Nhiệm vụ quan trọng như thế, cô khẳng định là muốn giao cho tôi sao? Tôi chỉ là một bác sĩ phẫu thuật, không có trâu bò như cô nghĩ đâu.”

“Nhưng người mà tôi có thể tin tưởng chỉ có anh.”

“Vì sao vậy? Là bởi vì tình yêu sao?”

...------

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 405.

Chương 406. Đàm Phán Dược Phẩm

“Bởi vì tiền.”

“Không nghĩ tới cô lại là nữ nhân vật chất như thế, chẳng lẽ cô không có một chút động tâm nào với gương mặt này của tôi sao?”

“Ý của tôi là anh không thiếu tiền, cho nên anh càng thuần túy hơn, càng thích hợp với công việc này.”

“Tôi rất nghèo a, đi ra ngoài chỉ có thể lái Lykan và Phantom, điều hoà của xe thì hỏng chưa sửa, mấy người phụ nữ ngồi xe tôi đều kêu nóng. Tôi đúng thật là không dễ dàng mà.”

“Đừng nói nhảm nữa, nhà anh ở đâu, ngày mai tôi qua đón anh.”

“Cửu Châu Các.”

“Căn nào?”

“Chín căn đều là của tôi.”

“Tút tút tút...”

Nghe thấy tiếng ngắt điện thoại, vẻ mặt Lâm Dật mờ mịt, mình nói gì sai sao?

Cho dù Cửu Châu Các đều là của mình thì mình cũng là người nghèo mà.

Cúp điện thoại, Lâm Dật cũng nằm xuống nghỉ ngơi.

Nhưng lần này, Lâm Dật mất ngủ.

Ngay cả khi trong tay nắm gia sản tiền tỷ, anh cũng chưa từng làm qua chuyện này.

Cảm giác như nắm quyền sinh sát trong tay vậy.

Có thể ăn được mấy đơn thuốc từ các ông chủ kia, có thể mua được thuốc với giá cả phải chăng hay không, việc này hình như cũng có một mối quan hệ vi diệu với mình.

Anh đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn về sóng biển cuồn cuộn phía xa.

Lâm Dật tự lẩm bẩm, “Quyền lợi, thật đúng là có chút ý tứ.”

...

Trung Hải, khách sạn Giang Nam Xuân, trong phòng tổng thống 1802.

Trong phòng, có một nam một nữ đang ngồi, người phụ nữ có một đôi chân thon dài, một gương mặt trái xoan xinh đẹp, tóc ướt nhẹp, mặc áo choàng tắm, hiển nhiên là vừa mới tắm xong.

Bên cạnh cô là một người đàn ông mặc âu phục đi giày da.

Người phụ nữ tên là Triệu Văn, là tổng giám thị trường toàn cầu của công ty y dược Pfizer- Mỹ.

Người đàn ông tên là Mạnh Hải Thanh, là cấp dưới của Triệu Văn.

Trong việc tiếp thị toàn cầu thì cấp bậc của Mạnh Hải Thanh cũng không cao, nhưng bởi vì nó chỉ là một doanh nghiệp tại Trung Quốc, Triệu Văn lại bỏ qua những người có chức vị cao hơn để dẫn dắt Mạnh Hải Thanh.

“Mọi chuyện đã ổn thỏa chưa.”

“Đã thương lượng xong với 13 chuyên gia, giá cả cuối cùng chốt là 289 một hộp.” Mạnh Hải Thanh nói:

“Những người này rất khó đối phó, toàn là công phu sư tử ngoạm, phí quan hệ xã hội lần này tổng cộng đã bỏ ra gần triệu tệ. Ngài Hayes đã rất bất mãn, may mắn còn có Tổng giám đốc chống đỡ cho chúng ta.”

“Nói cho tên đầu hói kia, xài bao nhiêu tiền thì tôi cũng có thể kiếm về gấp mười lần, cho nên không cần phải để anh ta ở trong lòng.”

“Đã biết, Triệu tổng.”

“Những chuyện này cậu làm rất tốt, cũng không còn sớm nữa, đi về nghỉ ngơi đi, chuẩn bị cẩn thận một chút, ngày mai sẽ là thời gian đàm phán chính thức.”

Mạnh Hải Thanh gật đầu, “Triệu tổng, có cần thông báo một chút cho bên nhà họ Phạm kia không.”

Trầm ngâm mấy giây, “Không cần, tôi sẽ tự mình gọi điện thoại cho bọn họ.”

“Được, vậy tôi đi trước.”

“Ừm.”

…

Biệt viện Dương Sơn Trung Hải.

Biệt viện Dương Sơn cũng không phải là biệt thự, nhưng cũng tương tự với tứ hợp viện Yến Kinh.

Nhưng lại không cổ xưa giống như tứ hợp viện, mà mang đậm phong cách hiện đại, thiết kế Trung Tây kết hợp. Tại nơi này sinh ra một loại mỹ cảm đặc biệt, xứng với hai chữ xa hoa.

Hai giờ sáng, một chiếc Ferrari màu đỏ, đứng trước cửa sân Dương Sơn.

Phạm Khải Nam bước xuống từ trên xe, vội vã đi vào.

Trong đại sảnh, một người đàn ông mặc đồ ngủ màu xanh lam đang đứng, đeo kính mắt, đi qua đi lại trong phòng khách.

Người đàn ông này tên là Phạm Đông Huy, chủ nhân công ty dược phẩm lớn nhất Trung Quốc - Đông Hằng.

“Cha, người vội gọi con về làm gì vậy, bên kia con còn có việc đây.”

“Mỗi ngày chỉ biết chơi, nhiệm vụ cha giao cho con con quên rồi sao.”

“Cái này thì con biết, ngày mai không phải người muốn để con đi tham dự đàm phán sao.” Phạm Khải Nam nói.

“Xem như con còn có chút nghiêm túc.”

“Chúng ta là bên đại lý, cũng không trực tiếp tham gia đàm phán, chỉ là đi xem một chút, cũng không có gì quan trọng, người gọi con về như vậy làm gì.”

“Tên tiểu tử này, việc này liên quan đến lợi ích của nhà chúng ta trong tương lai, con còn không thèm quan tâm?” Phạm Đông Huy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

“Người của Pfizer vừa mới gọi điện thoại tới cho cha, giá cả dược phẩm đã định, 289 một hộp, chúng ta một hộp sẽ lấy 8% phí đại diện.”

“A?!”

Phạm Khải Nam ngây ngẩn cả người, “Thật hay giả vậy? ibuprofen(*) kia chính là thuốc thần đó, một hộp 60 mg chỉ đủ dùng một tuần, một tháng chính là bốn hộp, với cái giá này thì ai dùng?”

(*)Ibuprofen là một thuốc chống viêm non-steroid ban đầu được giới giới thiệu là Brufen, và từ đó dưới nhiều nhãn hiệu khác, thông dụng như Nurofen, Advil và Motrin. Nó được dùng để giảm các triệu chứng viêm khớp, thống kinh nguyên phát, sốt, và như một thuốc giảm đau, đặc biệt là nơi có viêm.

“Người ta cũng có phí tổn, chúng ta cũng không nên xen vào.”

“Con cũng không quan trọng lắm, họ bán càng cao thì chúng ta kiếm lời càng nhiều, nhưng chuyên gia đánh giá thì sao, bên phía Pfizer có động tĩnh gì không?”

“Tốn 100 triệu phí quan hệ xã hội, coi như đã chuẩn bị tốt rồi.”

“Pfizer đúng là trâu bò, đưa nhiều tiền như vậy.”

“Tổng giám đốc thị trường toàn cầu mới nhậm chức của bọn họ rất lợi hại, cổ tay rất cứng.” Phạm Đông Huy nói:

“Ban đầu cha vốn dĩ định giá là 11%, sau cùng cứ thế mà chặt tới 8%, đúng là làm khó người ta mà.”

“Pfizer chính là công ty dược phẩm lớn nhất thế giới, có thể trở thành tổng giám đốc thị trường toàn cầu của bọn họ thì nhất định phải có bản lĩnh.” Phạm Khải Nam nói:

“Nhưng mà có thể chặt xuống 3%, thì đúng thật là lợi hại.”

“Cho nên ngày mai lúc con đi qua dự thính (tham gia hội nghị nhưng không được quyền phát biểu và biểu quyết), thì nhìn xem người phụ nữ kia một chút, nói không chừng còn có thể học được không ít thứ từ trên người cô ấy.”

“Con biết rồi.”

…

Sáng sớm hôm sau, còn không đợi Lâm Dật mở mắt, thì đã nhận được điện thoại của Lương Nhược Hư.

“Dịch vụ đánh thức rời giường của cô cũng thật là chu đáo.”

“Cũng không còn sớm nữa, nhanh rửa mặt đi, đừng làm chậm trễ chuyện chính.”

8 giờ 10 phút sáng, xe của Lương Nhược Hư đã đứng tại cửa biệt thự số 1, sau khi đón Lâm Dật liền lái xe rời đi.

“Vẫn rất chu đáo, còn chuẩn bị bữa sáng.”

“Nếu không anh lại nói tôi bóc lột sức lao động.” Lương Nhược Hư nói: “Cũng không thể ăn không được, lát nữa nhớ biểu hiện tốt một chút, giúp tôi nghĩ kế, kiểm định một chút.”

“Trạng thái của tôi, quyết định bởi cô.”

“Quyết định bởi tôi sao?”

“Mặc càng ít thì tôi sẽ phát huy càng tốt.”

“Chỉ cần anh có thể đàm phán được giá vừa ý, tôi cũng không ngại.”

“Ừm hả?”

Lần này đến lượt Lâm Dật ngây ngẩn cả người.

Mình cũng chỉ là nói đùa thôi, sao lại coi là thật rồi?

“Trong lòng của cô thì giá như thế nào là hợp lý?”

“Một hộp 60 mg, giá là 138 tệ.”

“Vậy thì tôi phải dựa theo giá này mà nói chứ sao nữa.”

“Ừm.” Lương Nhược Hư gật gật đầu, “Chỉ cần anh có thể kéo giá đến mức này, chỉ cần không quá phận thì muốn nhìn cái gì, tôi cũng có thể mặc một lần cho anh xem.”

“Dựa vào, cô đúng là điên rồi, tôi thật sự chỉ là tùy tiện nói một chút thôi.”

“Đây là kế hoạch dân sinh, không thể qua loa được.”

“Tôi sẽ cố hết sức.”

Lái xe một đường đến trung tâm thành phố, tuy không công khai đấu thầu, nhưng chuyện liên quan tới đàm phán bình thường đều tiến hành ở đây.

Nhìn thấy Lương Nhược Hư, nhân viên công tác chào hỏi một chút, Lương Nhược Hư cũng đáp lại.

Đi thang máy đến phòng họp tầng bốn.

Lúc này, trong phòng họp đã ngồi đầy người, Lâm Dật quét mắt qua thì phát hiện một người quen cũ, hôm qua đã đua xe cùng mình, Phạm Khải Nam.

Quét mắt qua bảng hiệu trước mặt Phạm Khải Nam thì phát hiện trên đó có viết ‘Công ty dược phẩm Đông Hằng’.

Nhìn thấy vậy, trong lòng Lâm Dật liền hiểu rõ, chắc là một trong những đại biểu đàm phán lần này.

Nhìn thấy Lâm Dật, Phạm Khải Nam cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Không hề nghĩ tới, Lâm Dật sẽ xuất hiện ở đây.

Nhưng trong trường hợp này, Phạm Khải Nam cũng không có biểu hiện ra biểu cảm quá khích.

n oán tự mình giải quyết là được rồi, không thể dùng tiền gây khó dễ.

Rất nhanh, Lâm Dật đã khóa chặt mục tiêu đàm phán chủ yếu lần này.

Công ty dược phẩm Pfizer!

Cũng rất nhanh khóa chặt đại biểu đàm phán. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn là người phụ nữ mặc áo đỏ kia.

Sau khi thăm dò thân phận của mấy người, Lâm Dật cảm thấy nhẹ nhõm đi không ít.

Tiếp theo là xem cách nói chuyện.

“Lương thị trưởng, ngài đã tới.”

Nhìn thấy Lương Nhược Hư tiến đến, người ở chỗ này đều đứng dậy chào hỏi, cho thấy đủ tôn trọng.

“Chư vị khách khí rồi, tôi thấy người đã đến đông đủ, chúng ta liền bắt đầu đi.”

Lương Nhược Hư nhìn người đàn ông ngồi ở giữa, nói:

“Vương thính, ngài là đại biểu cho cuộc đàm phán lần này, tiếp theo liền giao cho ngài.”

“Được.”

Lâm Dật nhìn qua người tên Vương Thính mà Lương Nhược Hư nói tới, trên bảng hiệu của anh ta có viết, Vương Duyên Hưng.

Sau khi bàn giao đơn giản vài câu, hai người ngồi xuống, đàm phán sắp bắt đầu.

Hai người đều không phải là đại biểu đàm phán lần này, chỉ cần tại thời điểm mấu chốt, cho chút ý kiến là được, về phần còn lại sẽ giao cho Vương Duyên Hưng xử lý.

Mà trước khi đàm phán bắt đầu, Vương Duyên Hưng nhìn qua Lâm Dật một chút. Anh cảm thấy rất ngạc nhiên, sao Lương Nhược Hư lại mang một người lạ đến?

Chẳng lẽ giữa hai người có quan hệ không thể cho ai biết sao?

Rất nhanh, Vương Duyên Hưng thu hồi ánh mắt dò xét lại, chỉnh tài liệu trên bàn rồi nói:

“Triệu tổng, nếu như các người đều đã chuẩn bị xong, vậy đàm phán hiện tại sẽ bắt đầu, hi vọng mọi người có thể đưa ra một cái giá khiến cho người khác vừa ý.”

Triệu Văn gật đầu mỉm cười, nhất là lúc nhìn qua Lương Nhược Hư, còn khẽ khom người, thể hiện kính trọng.

“Thưa Lương thị trưởng, các vị chuyên gia giám sát thẩm tra, những ngày gần đây, nội bộ công ty của chúng tôi đã nghiên cứu rất nhiều lần về giá thuốc lần này, xét tính đặc thù của thị trường Trung Quốc và chất lượng thuốc của chúng tôi thì chúng tôi ra giá là 459 tệ một hộp.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 406.

Chương 407. Kỹ Năng Đàm Phán Của Triệu Văn

Khi nghe thấy cái giá này, Lâm Dật rõ ràng thấy thân thể Lương Nhược Hư khẽ run lên.

Giá này cao gấp ba lần so với giá dự kiến của cô.

Dưới gầm bàn, Lâm Dật lặng lẽ nắm lấy tay Lương Nhược Hư, ra hiệu cho cô bình tĩnh.

Cảm nhận được hơi ấm truyền ra từ lòng bàn tay Lâm Dật, Lương Nhược Hư đột nhiên cảm thấy an tâm.

Bản thân cô không thể để Lâm Dật thất vọng.

"Triệu tổng, cô là tổng giám thị trường toàn cầu của công ty y dược Pfizer, nên cô phải biết tình hình ở Trung Quốc." Vương Diên Hưng nói.

"Ibuprofen là một loại thuốc thông dụng cho người trung niên và cao tuổi. Thậm chí có thể nói là loại thuốc bất ly thân của họ. Cho nên nếu giá cả cao như vậy thì thực sự có chút không thể chấp nhận được.”

“Nhưng đó là mức giá thấp nhất, chúng tôi có thể cung cấp.” Triệu Văn nói.

“Có rất nhiều loại thuốc cùng loại trên thị trường, nhưng thuốc của tập đoàn y dược Pfizer là đứng đầu, chuyện này các vị có thể hỏi lại các chuyên gia để kiểm chứng. Tôi tin cái giá mà chúng tôi đưa ra không hề cao."

"Chúng tôi vẫn luôn tin tưởng vào chất lượng thuốc của tập đoàn y dược Pfizer. Nhưng tôi hy vọng cô có thể xem xét đến điều kiện người dùng của nước tôi mà điều chỉnh về gia. Với giá cao như vậy, chúng tôi không thể chấp nhận được. Nếu cô vẫn không có ý định giảm giá thì cuộc đàm phán hôm nay có thể kết thúc tại đây. Chúng ta không còn gì để nói."

Nói theo cách của Vương Diên Hưng thì chính là cuộc đàm phán ngày hôm nay đã đi vào bế tắc.

Lâm Dật cẩn thận quan sát biểu hiện của những người có mặt, đặc biệt là Phạm Khải Nam.

Vừa rồi anh đã hỏi qua Lương Nhược Hư và biết rằng bọn họ chính là đơn vị phân phối độc quyền của Công ty dược phẩm Pfizer ở Trung Quốc.

Nếu cuộc thương lượng này thành công, gia tộc họ Phạm sẽ là người hưởng lợi.

Nhưng khiến cho Lâm Dật bất ngờ chính là Phạm Khải Nam lại thực sự rất bình tĩnh, thâm sâu khó đoán.

Từ đầu đến cuối, sắc mặt của anh ta không chút thay đổi khiến người ta không nhìn ra được manh mối.

Vẻ mặt Triệu Văn nghiêm túc lại: “Mấy vị xin chờ một lát để tôi gọi điện cho phía tổng công ty.”

Triệu Văn cầm điện thoại bước ra ngoài, mười phút sau mới quay lại.

“Các vị, tôi mới vừa gọi điện thoại đến tổng công ty xin ý kiến của các vị lãnh đạo, chúng tôi đồng ý giảm giá xuống còn 398 tệ một hộp, đây là mức giá thấp nhất mà chúng tôi có thể đưa ra.”

Không khí trong phòng họp có chút nghiêm trọng, Vương Diên

Hưng vẫn lắc đầu.

"Nếu giá không thể hạ xuống dưới 300 tệ, thì không chỉ có tôi mà tất cả những người có mặt ở đây đều không chấp nhận được." Vương Diên Hưng nói.

"Nếu cô vẫn khăng khăng muốn mức giá hơn 300 tệ, thì không cần nói về chuyện này nữa. Hôm nay chúng ta dừng ở đây."

Lâm Dật ngẩng đầu liếc nhìn Vương Diên Hưng, lẩm bẩm: “Diễn xuất của người này thật sự đỉnh cao.”

"Các vị, tôi hy vọng các vị có thể tôn trọng kết quả nghiên cứu của chúng tôi, đồng thời cũng thành tâm muốn đàm phán." Triệu Văn nói:

“Có một câu nói thế này, “tiền nào của nấy”, mấy thứ thuốc giá rẻ các vị dám uống không? Có thể thuốc của người khác rẻ hơn, nhưng thuốc của bọn họ không tốt bằng thuốc của chúng tôi. Đừng chỉ chăm chăm nhìn vào giá cả.”

"Thuốc của các vị là một loại thuốc tốt, nhưng chúng tôi cũng có những khó khăn của chúng tôi. Đây không phải là mức giá mà người bình thường có thể chấp nhận, vì vậy chúng tôi không thể đồng ý."

"Chẳng lẽ đối mặt với bệnh tật, giá cả là điều quan trọng sao. Tôi nghĩ lúc đó thì hiệu quả chữa trị phải được đặt lên trên hết!”

"Triệu tổng, lúc nãy Vương Diên Hưng đã nói rồi, chúng tôi không thể chấp nhận mức giá cao hơn 300 tệ. Tôi hy vọng cô có thể cung cấp cho chúng tôi một mức giá thỏa đáng." Lương Nhược Hư nói.

Triệu Văn liếc nhìn Lương Nhược Hư, nói: “Tôi sẽ báo cáo về tổng công ty một lần nữa, nhưng tôi không thể chắc chắn rằng họ sẽ đồng ý.”

“Nếu cô không đồng ý, thì cuộc đàm phán hôm nay sẽ kết thúc ở đây.”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Triệu Văn cầm điện thoại đi ra khỏi phòng họp, lúc trở lại, khóe miệng mang theo ý cười.

“Thị trưởng Lương, tôi đã xin giảm xuống còn 299 tệ một hộp. Đây là cái giá cuối cùng của chúng tôi.”

Nghe thấy giá báo của Triệu Văn, Phạm Khải Nam tuy không có biểu cảm gì, nhưng cũng bí mật giơ ngón tay cái lên.

Người này thực sự phi thường, thủ đoạn lừa gạt cao thâm đến như vậy.

Ngay cả khi Lương Nhược Hư có khả năng đàm phán tuyệt vời, thì cô ấy cũng không thể nào chịu được tầng tầng lớp lớp những thủ đoạn như vậy.

Bây giờ, Triệu Văn đã hạ giá xuống còn 299 tệ, cô ta vẫn còn để lại 10 tệ như phương án dự phòng cuối cùng của mình.

Mà biểu hiện của mấy lão già kia cũng có thể được coi là hoàn hảo.

Không có sơ hở nào, rất tốt.

Vô tình, ánh mắt của Phạm Khải Nam dừng lại trên người Lâm Dật, trong lòng anh ta có chút khó hiểu.

Tại sao Lương Nhược Hư lại đưa người này đến đây?

Phải chăng cô ta coi đây như một linh vật!

“Tôi đã nói rằng nếu giá giảm xuống dưới 300 tệ thì chúng ta có thể tiếp tục đàm phán, các cô liền đem giá thuốc hạ xuống còn

299 tệ. Cô quả thực là biết làm ăn đó!” Lương Nhược Hư nói.

"Cô phải hiểu khó khăn của chúng tôi. Sản xuất thuốc cũng rất tốn kém. Chúng tôi cũng có hàng nghìn công nhân cần phải nuôi. Đây đã là cái giá rất thấp.”

Vương Diên Hưng nhìn Lương Nhược Hư: "Thị trưởng Lương, nếu không được thì hay là chúng ta thảo luận một chút đi!”

Sau vài giây im lặng, Lương Nhược Hư gật đầu: “Được.”

“Vậy thì để tôi tránh mặt trước!”

Triệu Văn và Mạnh Hải Thanh đứng dậy, bước ra khỏi phòng họp và nhường chỗ cho Lương Nhược Hư cùng Vương Diên Hưng.

"Triệu tổng, cô đem giá đặt ở mức 299 tệ có phải là đã tự mình nắm chắc phần thắng hay không? Để lại 10 tệ chính là đã đem lại cho chúng ta một món lợi không nhỏ." Mạnh Hải Thanh nói.

“Làm sao có khả năng, nói 299 tệ chính là 299 tệ, cái giá này sẽ không thay đổi.” Triệu Văn nói.

“Nhưng họ đã bắt đầu thảo luận về giá cả, nghĩa là họ có thể chấp nhận được với cái giá đó.”

“Oh, hình như cậu đã ở nước ngoài quá nhiều năm cho nên không nắm được tình hình trong nước.”

Mạnh Hải Thanh lúc này nhìn có chút ngơ ngác rõ ràng là không hiểu ý của Triệu Văn.

“Cái giá 10 tệ cuối cùng chính là tôi để lấy lòng Lương Nhược Hư.” Triệu Văn nói:

“Làm ăn ở Trung Quốc, nếu không có quan hệ tốt với các lãnh đạo thì rất khó thành công.”

“Chẳng lẽ 10 tệ cuối cùng kia chính là quà tặng cho các vị lãnh đạo sao?” Mạnh Hải Thanh ngạc nhiên hỏi: “Tặng như thế này có quá nhiều không?”

“Không phải quà, mà là nể mặt cô ấy giảm giá thêm 10 tệ nữa.” Triệu Văn nói.

“Trước tiên phải cho lãnh đạo đủ thể diện thì sau đó mới có thể nói tới những chuyện khác.”

Nghe đến đây, Mạnh Hải Thanh như chợt hiểu ra, anh ta mỉm cười: “Triệu tổng, vẫn là cô tính toán chu toàn.”

Khoảng hai mươi phút sau, một nhân viên bước tới cầu thang.

“Triệu tổng, cuộc họp đàm phán có thể tiếp tục.”

“Tốt lắm, cực khổ cho cô rồi!”

Triệu Văn và Mạnh Hải Thanh quay trở lại phòng họp. Sau khi họ đã ngồi vào chỗ, Vương Diên Hưng nói:

“Triệu tổng, chúng tôi và thị trưởng Lương đều đã bàn bạc. Nhưng chúng tôi đều thống nhất là không đồng ý với giá cả mà cô đưa ra.”

"Không phải chúng tôi đã giảm xuống dưới 300 tệ rồi sao? Tôi hy vọng các vị cũng sẽ suy nghĩ đến cảm nhận của chúng tôi."

"Nó thực sự đã giảm xuống dưới 300 tệ, nhưng 1 tệ nữa là 300 tệ rồi, sự khác biệt giữa cái giá này và 300 tệ không đáng là bao nhiêu. Cho nên chúng tôi không thể đồng ý."

Triệu Văn nhìn Lương Nhược Hư: “Thị trưởng Lương, chúng tôi đến đây với sự chân thành tuyệt đối, chúng tôi cũng đã đưa ra những gì chúng tôi có thể. Cô có thể cho chúng tôi biết các vị muốn mức giá nào không?"

"279 tệ.” Lương Nhược Hư nói.

Kì thực 279 tệ không phải là cái giá mà cô nghĩ đến. Trong lòng cô muốn trả 138 tệ.

Nhưng bên phía họ đã đưa gia cái giá là 299 tệ, cho nên cô ấy cũng không thể trực tiếp đem mức giá đó chém rớt một nửa được. Hơn nữa mức giá ban đầu mà họ đưa ra những 459 tệ.

Việc này giống như chúng ta mua quần áo, người ta bán nó với giá 300 nghìn mà bạn muốn họ giảm xuống còn 150 nghìn vậy. Kết quả xấu nhất là có thể họ sẽ không đồng ý bán cho bạn nữa. Nhưng nếu bạn còn quá đáng muốn đem nó giảm xuống đến 90% thì không những họ sẽ không bán cho bạn mà còn chửi mắng bạn.

"Thị trưởng Lương, chúng tôi thực sự không thể chấp nhận mức giá này, nhưng nể mặt cô chúng tôi có thể giảm giá thêm cho các vị 10 tệ nữa. Nếu cô vẫn khăng khăng với mức giá 279 tệ thì hôm nay chúng ta có thể dừng cuộc đàm phán này ở đây!”

Mạnh Hải Thanh thầm thở dài, Triệu tổng quả nhiên tài giỏi.

Coi như là đã cho họ đủ mặt mũi.

Lương Nhược Hư cau mày, đến thời điểm này, đã không còn có cách nào giảm xuống nữa.

"Lâm Dật, anh thấy thế nào?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 407.

Chương 408. 9,9 Tệ, Miễn Phí Vận Chuyển

Lương Nhược Hư thì thào, nhưng cô không thấy Lâm Dật có phản ứng gì.

Cô quay lại nhìn thì thấy Lâm Dật đã ngủ.

“Lâm Dật!”

“Hả? Cô xong chưa?”

Lâm Dật sửng sốt ngồi dậy: “Thật xin lỗi, hôm qua tôi ngủ muộn quá, có chút buồn ngủ.”

Những người trong phòng họp đều có vẻ mặt khác nhau, nhưng tất cả đều mang vẻ mặt khó chịu nhìn Lâm Dật.

Nhưng nể mặt Lương Nhược Hư, không ai dám nói thêm nữa. Hơn nữa, đây cũng không phải là điều mà bọn họ quan tâm.

Giá cả đã được ấn định, chỉ còn chờ Lương Nhược Hư đưa ra quyết định cuối cùng.

Đến lúc đó thì tất cả đều vui mừng. Người cầm được thuốc, người cầm được tiền.

“Đã xong rồi – 289 tệ một hộp.” Lương Nhược Hư thì thào.

“Hả?” Lâm Dật khoa trương: “Cô đã chấp nhận mức giá này chưa?”

“Đây là mức giá thấp nhất mà họ có thể đưa ra, không thể thấp hơn được nữa.” Lương Nhược Hư nói.

“Nhưng giá mà cô mong muốn không phải là 138 tệ sao? Giá 289 tệ là quá cao.”

Nghe thấy mức giá 138 tệ, mọi người có mặt đều lộ ra vẻ cực kì thú vị.

Với cái giá 138 tệ thì Công ty dược phẩm Pfizer vẫn có thể có lãi nhưng bọn họ không phải là kẻ ngốc, làm sao có thể bán với giá rẻ như vậy?

Nói chuyện đùa gì vậy chứ.

"138 tệ là mức giá mà tôi mong đợi. Nhưng có một khoảng cách rất lớn giữa hai mức giá này.”

"Nếu đã có một khoảng cách lớn như vậy thì tốt nhất là đừng nói chuyện nữa. Một hộp thuốc giá là 289 tệ, một hộp 60 mg, mà lượng này chỉ đủ dùng trong một tuần, còn một tháng là 1156 tệ. Đây là muốn đến Trung Quốc cướp tiền à?”

Lâm Dật lớn giọng nói, cũng không quan tâm đến thân phận của những người có mặt.

Thực sự anh đã đập thủng lớp mặt nạ cuối cùng.

"Lâm tiên sinh, tôi hy vọng anh có thể nhìn nhận vấn đề này từ quan điểm chuyên môn. Chất lượng thuốc của Công ty dược phẩm Pfizer chúng tôi là không thể nghi ngờ. Chi phí nguyên liệu, chi phí sản xuất và chi phí vận chuyển của chúng tôi đều rất cao. Tôi hy vọng anh thấy những điều này trước khi chúng ta nói đến vấn đề giá cả.”

Triệu Văn nói: “Và tôi đã nói với các vị lãnh đạo và chuyên gia rồi. Cùng một loại thuốc nhưng những loại có giá rẻ không thể nào so sánh được với thuốc của chúng tôi, thậm chí những loại thuốc rẻ tiền còn có tác dụng phụ. Nếu so như vậy thì thuốc của chúng tôi không đắt.”

Triệu Văn huyên thuyên nói tiếp: “Các vị đã đến đây đàm phán tức là các vị cũng nhìn ra được tiềm năng với thuốc của chúng tôi, nhưng tôi không nhìn ra được thành ý của các vị.”

Lương Nhược Hư không nói, cô chỉ lặng im nghe Lâm Dật nói.

"Cô đây là muốn cùng tôi nói chuyện chuyên nghiệp và chân thành có đúng không? Vừa hay đúng lúc tôi mới tỉnh lại, vậy thì chúng ta cùng nhau vui vẻ nói chuyện. Mang giấy bút lại đây, có gì không hiểu không nhớ thì ghi lại rồi về nói chuyện lại với lãnh đạo của các cô.”

"Ibuprofen là loại thuốc có tác dụng đối với các bệnh tim mạch và một số người bị cao huyết áp. Thành phần chính của nó là metoprolol tartrate, và tên hóa học của nó là 1-isopropyl propyl amino-3 -... Được rồi, tôi sẽ không nói thêm về tên hóa học, vì nói cô cũng không hiểu được mà có hiểu thì cô cũng không nhớ được chúng.”

Triệu Văn: “...”

Tên khốn này là từ đâu tới vậy.

"Kỳ thực, những thành phần này khá thông dụng, đừng nói là với Công ty dược phẩm Pfizer của các cô mà kể cả là một công ty sản xuất đến từ sao Hỏa thì giá sản xuất của nó cũng không vượt quá 6 tệ. Các cô trước tiên nói giá 459 tệ sau cùng giảm xuống còn 289 tệ. Từ đầu đến cuối các cô đều nói đến giá vận chuyển cao. Vận chuyển thì thế nào? Các cô vận chuyển bằng tên lửa chắc?”

Lương Nhược Hư bất ngờ nhìn Lâm Dật, cô không ngờ rằng anh lại có thể hiểu rõ chuyện này đến vậy.

Hôm nay anh ấy buồn ngủ có phải vì hôm qua thức đêm tra cứu thông tin không?

Nghe Lâm Dật báo giá, vẻ mặt của những người có mặt đột ngột thay đổi.

Làm thế nào mà anh ta lại có thể nói chuyện chuyên nghiệp đến vậy?

"Lâm tiên sinh, tập đoàn có hệ thống sản xuất riêng. Xin đừng đánh giá sản phẩm của chúng tôi một cách tùy tiện trước khi có bất kỳ bằng chứng nào." Triệu Văn nói.

"Cô không cần phải kích động như vậy, cô là người của Công ty dược phẩm Pfizer. Những chuyện nội bộ cô có thể biết rõ hơn tôi. Các cô là thương nhân cho nên theo đuổi lợi nhuận cũng là chuyện bình thường. Vì vậy, chúng tôi đề nghị mức giá 9,9 tệ miễn phí vận chuyển. Đây chính là phương án đề nghị của chúng tôi." Lâm Dật nói.

"Nếu cô đồng ý thì hiện tại chúng ta có thể ký hợp đồng. Còn nếu các cô không đồng ý thì cửa ở phía sau, xin mời!"

Lời nói của Lâm Dật khiến bầu không khí của phòng họp trở nên kỳ lạ.

“Cái giá mà anh đưa ra thật sự là vớ vẩn!” Triệu Văn tức giận nói.

Triệu Văn hiện tại không thể giữ được bình tĩnh, lí do thì không cần phải nói.

Mức giá mà Lương Nhược Hư mong muốn tương đương với việc giảm đi 50% giá trị ban đầu của một bộ quần áo. Tuy nhiên cái giá này vẫn còn có thể thương lượng là có thể bán hay không.

Nhưng cái giá mà Lâm Dật đưa ra thì lại khác.

Trực tiếp nói cho người bán rằng bộ quần áo bán giá 300 nghìn của họ, anh ta chỉ mua với giá 6 nghìn, lại còn muốn miễn phí vận chuyển. Cho nên chuyện này khiến Triệu Văn không thể bình tĩnh.

"Tôi đang nói chuyện vớ vẩn sao? Cái giá mà cô đưa ra trước đó không phải là vớ vẩn sao? Cô đã đưa ra mức giá 459 tệ, sau đó gọi điện cho nhiều người như vậy để xin ý kiến. Cô cho rằng chúng tôi đều là kẻ ngốc hay sao? Cô muốn bao nhiêu tiền thì phải cho bấy nhiêu. Đây mới là phù hợp với yêu cầu của các cô có đúng hay không?"

"Ý tôi không phải vậy. Tôi chỉ đang nói về giá cả phù hợp với quy tắc thị trường."

Lâm Dật chế nhạo: "Đây là thị trường của Trung Quốc và chúng tôi chỉ có thể chấp nhận mức giá ấy."

Triệu Văn lo lắng, cảm thấy người đàn ông trước mặt là một tên lưu manh!

Nói chuyện với một người như vậy, bạn sẽ trở thành một con quỷ dữ!

“Thị trưởng Lương, tôi mong rằng chúng ta có thể tiếp tục thảo luận theo giá vừa rồi. Người tư vấn bên cạnh ngài là một người ngoài nghề, anh ta không hiểu gì cả!”

Đồng thời trong lúc này Phạm Khải Nam cũng đứng ngồi không yên.

"Thị trưởng Lương chúng tôi là đại lý của độc quyền Công ty dược phẩm Pfizer. Vốn dĩ tôi không đủ tư cách để nói chuyện, nhưng chuyên gia tư vấn của cô rõ ràng là không hiểu gì cả và nói năng một cách vô lý. Nếu cô cứ tiếp tục để cho anh ta ăn nói như vậy thì cuộc đàm phán hôm nay không thể nào tiếp tục được.”

Lương Nhược Hư chắp hai tay lại với nhau thản nhiên nói: “Ở Trung Hải anh ấy chính là bác sĩ phẫu thuật tim, bác sĩ khoa ngoại tim mạch số một. Thế mà các người lại dám nói anh ấy là ngoài nghề, là một người không chuyện nghiệp.”

Lời nói của cô khiến tất cả những người có mặt ở đây đều ngạc nhiên.

Tất cả đều ngạc nhiên về thân phận của Lâm Dật.

Một thanh niên như vậy hóa ra lại là một chuyên gia đỉnh cao sao?

Nhưng với thân phận của Lương Nhược Hư, cô ấy sẽ không lừa dối mọi người.

“Dù là chuyên gia đỉnh cao cũng không đủ tư cách can thiệp vào ngành y dược.”

“Nhưng tôi lại có chút đồng ý với anh ấy. Có thể cái giá 9,9 tệ có chút thái quá nhưng cái giá 289 tệ thì cũng không phải là cái giá mà tôi mong muốn."

"Nhưng 289 tệ là mức giá cuối cùng của chúng tôi và không thể hạ nó xuống thêm được nữa."

“Vậy thì cửa ở phía sau, cô có thể đi."

Tại thời điểm này, cuộc đàm phán đã đi đến bờ vực đổ vỡ, trừ khi một bên đưa ra quyết định nhượng bộ thì mới có thể nói chuyện tiếp. Nếu không, mọi chuyện có thể dừng lại ở đây.

Nhưng Triệu Văn và những người khác không dám rời đi trước bởi vì Lương Nhược Hư là người dẫn đầu trong cuộc đàm phán này.

“Vậy thì dừng ở đây, cuộc họp kết thúc.” Lương Nhược Hư đứng dậy, thu dọn đồ đạc của mình, chuẩn bị rời đi.

“Thị trưởng Lương, nếu không có thuốc của Công ty dược phẩm Pfizer thì có thể gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến hệ thống y tế ở Trung Hải, chẳng lẽ cô thực sự muốn đem quyền quyết định của cuộc đàm phán này đặt vào trên tay anh ta sao?”

“Anh ấy đương nhiên không có quyền quyết định về giá thuốc nhưng với cái giá lần này tôi còn có nhiều điều cần suy nghĩ lại.” Lương Nhược Hư nói.

"Chuyện này có thể nói tiếp được hay không quyền quyết định nằm trong tay các cô.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 408.

Chương 409. Gặp Gỡ Đại Nhân Vật

"Cái giá này là không được." Triệu văn nói.

"Cô cũng là người Trung Quốc, Trung Hải có bao nhiêu người cô rõ ràng, Trung Quốc có bao nhiêu người cô cũng rõ ràng, Lâm Dật đưa ra giá cả như vậy cũng đã giữ lại đủ lợi nhuận, tiến vào thị trường Trung Quốc như trước có thể có lợi." Lương Nhược Hư nói.

"Nhưng không có công ty dược phẩm nào sẽ làm như vậy."

"Vậy thì hãy chuẩn bị tách khỏi thị trường Trung Quốc đi."

Lương Nhược Hư cũng không biết cái giá phải trả của việc mua bán này là bao nhiêu.

Nhưng cô tin tưởng Lâm Dật sẽ không bẩn thỉu, giá 6 tệ có thể không chính xác, nhưng con số thực chắc chắn có thể thấp đến mức người ta không thể tưởng tượng nổi.

Bất luận kết quả cuối cùng như thế nào, mức giá 289 tệ là không thể chấp nhận được.

"Thị trưởng Lương, tôi hi vọng có thể hẹn với cô thời gian khác để bàn lại." Triệu văn nói.

"Vậy thì sau ba ngày nữa."

Triệu Văn sẽ không bỏ qua thị trường Trung Quốc, Lương Nhược Hư cũng cần một khoảng thời gian để cân nhắc vấn đề này.

Sau ba ngày bàn lại, là một sự lựa chọn hoàn hảo, cho nhau đủ thời gian hòa hoãn.

Lâm Dật xoay lưng rời đi cùng Lương Nhược Hư.

Nhìn bóng lưng Lâm Dật rời đi, tất cả mọi người có mặt đều tràn đầy hận ý!

Hai người trở về trên xe Audi, Lương Nhược Hư thở phào, cảm giác toàn thân nhẹ nhõm.

"Giá 6 tệ thành phẩm là thật sao?"

"Gần như là vậy, ngay cả khi nó biến động lên xuống, cũng sẽ không vượt quá 3 xu."

"Làm sao anh biết được? Cái này không phải là chuyện cơ mật à."

"Dược phẩm vốn là một ngành trục lợi nhiều, để ra được thành phẩm với giá vài đô la, chi phí chỉ là vài xu. Nói trắng ra, chi phí đóng gói và vận chuyển còn đắt hơn cả thuốc. Lại thêm với cái đức tính đó của người Mỹ, giá 6 tệ thành phẩm, là đã nhiều lời rồi."

Lâm Dật có thể đoán được giá thuốc, tuyệt đối không chỉ là lý do trước mắt.

Mà là thông qua tri thức hỗn tạp ở trong đầu, thống kê đi ra ngoài.

Cũng coi như là hợp lý và có cơ sở.

"Nếu như cô không tin tôi, tìm một công ty dược đáng tin cậy để hỏi thăm cũng không phải việc khó. Bản thân y học là một ngành dễ trục lợi, dân chúng bình thường cũng biết rõ điều đó." Lâm Dật nói:

"Nhưng loại dược phẩm phòng bệnh này cũng không giống nhau, dựa theo giá cả 289 tệ mà tính, một tháng uống thuốc phải mất 1156 tệ, ai mẹ nó lại uống nhiều như vậy, thật mẹ nó cho rằng, hết thảy người Trung Quốc cũng giống như tôi vừa đẹp trai lại có tiền sao."

Hả?

Lương Nhược Hư vừa định khen Lâm Dật vài câu, bởi vì nửa câu đầu nghe vẫn rất thuận tai.

Nhưng nửa câu sau liền biến mùi.

"Hơn nữa, đất nước cũng có quy định rõ ràng, lợi nhuận dược phẩm không thể vượt qua 15%. Tôi đưa ra mức giá 9,9 tệ, cũng coi như là không có lỗi với bọn họ rồi." Lâm Dật nói:

"Lớn lên đức tính như chó như vậy, còn giả vờ đè ép trước mặt tôi, nhìn thấy là phát bực."

"Hóa ra là bời vì người ta lớn lên xấu xí nên anh mới nói những lời như vậy."

"Ừm, lớn lên xấu xí có thể, nhưng đè ép thì không được."

Người có mạch não như Lâm Dật, Lương Nhược Hư cũng hết cách với anh, lại đem đề tài kéo trở lại.

"Vậy là anh nghĩ như thế nào?" Lương Nhược Hư nói: "Nếu như sau ba ngày, bọn họ không đồng ý thì làm sao bây giờ?"

"Cô đoán thử xem."

"Đều lúc nào rồi, mà còn đùa giỡn." Lương Nhược Hư không tự chủ hờn dỗi nói một câu, làm Lâm Dật sửng sốt.

"Đừng nhìn lung tung, anh nhanh nói suy nghĩ của anh ra xem nào."

"Hiện tại không thể cho cô đáp án được." Lâm Dật trầm ngâm vài giây, "Nhưng tôi có thể cam đoan với cô, vấn đề này sẽ được giải quyết tốt."

"Anh chắc chắn?" Lương Nhược Hư dò hỏi: "Việc này không phải chuyện nhỏ, sinh kế của người ta là chuyện lớn nên anh đừng có mà đùa giỡn."

"Tôi đã làm việc thì cô cứ yên tâm." Lâm Dật nói: "Đừng quên chuyện cô đã đáp ứng tôi là được."

"Khi nào xong việc, tôi sẽ mặc Bikini cho anh xem."

"Cô cũng thực sự là liều mạng nha."

"Anh là suy nghĩ cái gì đấy?" Lương Nhược Hư hỏi ngược lại, "Mặc dù thân phận của tôi có chút đặc thù, nhưng tôi cũng là phụ nữ, người phụ nữ nào mà không có vài món đồ bơi và váy ngắn chứ."

"Hồ bơi của nhà tôi, đã khát khao khó nhịn rồi."

Lương Nhược Hư biểu hiện không nói nên lời, không phải chỉ là áo tắm thôi sao? Có gì đáng xem chứ?

"Anh đi đâu, tôi đưa anh đi."

"Đi bệnh viện, làm một người bác sĩ quang vinh, tôi muốn được ở bên cạnh bệnh nhân của tôi."

Lương Nhược Hư nghiêng đầu, "Lẽ nào tôi còn không có sức hấp dẫn hơn bệnh nhân của anh sao?"

Lâm Dật sờ sờ cằm, bình phẩm từ đầu đến chân nói:

"Theo như tôi quan sát trên người cô có khối u hay là tìm một khách sạn nào đó bác sĩ Lâm xem cho cô một chút."

"Lưu manh." Lương Nhược Hư khởi động xe, "Thành thật một chút đi, tôi đưa anh đi bệnh viện."

Trước khi đến bệnh viện, hai người tìm một chỗ đơn giản ăn một bữa cơm trưa, ăn xong Lâm Dật mới đi bệnh viện.

Đã đến bệnh viện, Lâm Dật đi tới phòng cấp cứu, vừa vặn Kiều Hân cũng ở chỗ này.

"Anh Lâm, anh đã đến rồi."

"Nào, hôm nay anh giúp em viết bệnh án với lời dặn của bác sĩ."

"Hì hì, vậy thì tốt quá, có anh ở đây, em còn có thể an tâm một chút." Kiều Hân từ một bên trong túi nhỏ lấy ra hai trái chuối tiêu.

"Anh Lâm, cho anh một trái này."

"Em là đang đút lót anh à."

"Hì hì, anh Lâm nói cái gì thì chính là cái đó nha."

Ngồi trên ghế dựa, Lâm Dật vừa ăn chuối tiêu vừa suy nghĩ về cuộc đàm phán.

Muốn cho Pfizer giảm giá Ibuprofen xuống còn 9,9 tệ, tỷ lệ tương đối nhỏ.

Mặc dù có những lựa chọn thay thế khác, nhưng hiệu quả sẽ kém hơn rất nhiều.

Hiện tại, cách hiệu quả duy nhất là tìm một loại thuốc có thể thay thế hoàn toàn.

Thời điểm này, [Nội Kinh Dược Điển] đã phát huy được tác dụng rồi.

Nhưng bào chế thuốc như thế nào mới là vấn đề chính.

Lâm Dật suy nghĩ một chút, việc này còn phải tìm Kỷ Khuynh Nhan thương lượng một chút.

Cùm cụp ——

Ngay lúc Lâm Dật đang suy nghĩ những chuyện này, cửa bị đẩy ra.

Khiến người ta bất ngờ chính là, người tiến vào là Lương Nhược Hư.

"Cô, cô như thế nào lại đến đây? Sẽ không phải thật sự có khối u đó chứ, cô vào phòng trong đi tôi làm kiểm tra cho cô."

Về phía Lương Nhược Hư, ngày hôm qua lúc phẫu thuật, Kiều Hân cũng đã biết rồi.

Nhưng khi đó, cô chỉ là dám đứng từ xa nhìn người phụ nữ quyền lực này.

Bây giờ cùng người ta mặt đối mặt, quả thực có chút khẩn trương.

"Cái gì khối u, đừng có mở miệng ra là cầm đèn chạy trước ô tô như thế."

Nếu như lúc không có người, nói một chút vậy thì cũng thôi đi, nhưng có người ngoài ở đây, Lương Nhược Hư có chút ngượng ngùng.

"Vậy thì tìm tôi có chuyện gì?"

"Tình trạng của Dương lão tiên sinh có chuyển biến tốt rồi, vừa nãy anh Cao đã gọi điện thoại tới cho tôi, nói Dương lão tiên sinh muốn gặp anh."

"Gặp tôi không phải là muốn cho tôi phần thưởng chứ." Lâm Dật nói: "Đây là chuyện tốt, đi thôi."

"Anh nghĩ nhiều rồi, coi như là có phần thưởng, cũng là tôi cho anh." Lương Nhược Hư nói: "Có khả năng chỉ là tùy tiện nói chuyện phiếm thôi, dù sao tính mạng của ông ấy, cũng là do anh cứu trở về."

"Đi thôi, các cô đều là quan chức, chúng tôi cũng chỉ là những người dân thường, chỉ có thể nghe theo an bài."

"Anh nếu như là dân chúng bình thường, người khác liền không cần sống nữa." Lương Nhược Hư cười nói: "Đi theo tôi, Dương lão tiên sinh đang chờ anh đấy."

Dưới sự dẫn dắt của Lương Nhược Hư, hai người tới phòng bệnh chăm sóc cao cấp trên tầng 18.

Trên đường đi, Lương Nhược Hư giới thiệu thân phận của đối phương.

Nhưng nhiều tin tức liên quan đến ông ta đều là bảo mật.

Cho nên Lương Nhược Hư cũng không có tiết lộ quá nhiều.

Chỉ biết ông ta tên là Dương Nghiễm Hạ, tướng cấp.

Trong phòng bệnh, ngoại trừ hai y tá còn có năm người đàn ông đang đứng, mỗi người đều có dáng người thẳng tắp, khuôn mặt cương nghị, khiến bầu không khí trong phòng bệnh dường như trở nên vô cùng nghiêm túc.

Mà mấy người này, Lâm Dật đều cảm thấy nhìn quen mắt, thời điểm Dương Nghiễm Hạ phẫu thuật, bọn họ thật giống đều đứng ở bên ngoài thủ.

Nhưng thời điểm nhìn đến Lâm Dật trong tích tắc, đồng tử của người đàn ông này co lại nhìn theo bản năng hướng về Dương Nghiễm Hạ.

Nhưng người phía sau chỉ là cười cười.

Dù không nói gì, nhưng nụ cười đầy ẩn ý này, tựa hồ cũng đang nói cái gì đó.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 409.

Chương 410. Tay Không Quật Ngã Gấu Chó

"Bác sĩ Lâm, anh đã đến rồi."

Nhìn thấy Lâm Dật đi vào, Cao Sùng tiến lên nghênh tiếp.

Lâm Dật gật đầu, xem như là chào hỏi, nhìn về phía ông lão nằm ở trên giường.

"Dương lão tiên sinh, ông tìm tôi?"

Nhìn thấy Lâm Dật đang đứng, Dương Quảng Hạ vỗ vỗ giường của mình, "Tiểu tử, đừng căng thẳng, lại đây ngồi đi. "

Lâm Dật thuận thế ngồi xuống, "Dương Lão tiên sinh, tìm tôi có chuyện gì sao?"

"Thế nào, cậu đã cứu tôi một mạng, tôi gặp cậu một chút còn không được sao?"

"Sao có thể không được, tôi đây không phải còn đang kích động sao." Lâm Dật cười ha hả nói: "Một nhân vật lớn như ông, tôi bình thường chỉ có thể nhìn thấy ở trên ti vi, lần này nhìn thấy người thật, ai mà không kích động cho được."

"Cái miệng này, thật sự có thể lừa gạt Hạt Gạo của chúng ta."

"Hạt Gạo là ai?"

"Cậu không phải là bạn tốt của Nhược Hư sao, ngay cả nhũ danh của cô ấy cũng không biết "

Lương Nhược Hư đứng ở một bên, ngượng ngùng.

"Ông Dương, ông làm sao lại tiết lộ thông tin của con rồi. "

"Nhìn cái miệng này của ta này." Dương Quảng Hạ cười ha hả nói: "Nhưng đều là chuyện nhỏ, tiểu tử này chính là ân nhân cứu mạng của ta, cho cậu ta chút tin tình báo, coi như là trả nhân tình đi."

Những người bên trong phòng cũng nở nụ cười, làm cho bầu không khí dễ chịu không ít.

"Tiểu tử, tương lai cậu có dự định gì không? Cậu có muốn phát triển lâu dài ở bệnh viện Hoa Sơn không? Để tôi nói cùng bọn họ một chút, cho cậu chức phó chủ nhiệm."

"Đừng đừng đừng, Dương lão tiên sinh, ông cứ để tôi làm một người vô hình là được rồi, tôi tính tình tùy ý quen rồi, không chịu nổi chức vị lớn như vậy."

Anh tới đây là trải nghiệm cuộc sống, Lâm Dật không muốn lãng phí tài nguyên của bệnh viện.

"Làm sao vậy, là không để vào mắt chức vị Phó chủ nhiệm sao?"

"Không phải vậy, công việc của bác sĩ là cứu người và chữa trị, chỉ cần có thể giúp được cho bệnh nhân là tốt rồi, chức vị gì gì đó cũng không quan trọng. "

"Ừ, tiểu tử không tệ lắm, tuổi còn trẻ, suy nghĩ cũng không nhỏ, lời này tôi thích nghe."

Lương Nhược Hư bĩu môi, Lâm Dật lá gan thật lớn, ở trước mặt Dương lão tiên sinh, còn dám lươn lẹo như vậy được.

Toàn bộ Trung Quốc, cũng không có mấy người có cái lá gan này.

"Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, đều là Hạt Gạo dẫn dắt."

Khóe miệng Lương Nhược Hư mang theo ý cười, đã hiểu ra một cái đạo lý.

Nhiều người thắc mắc tại sao phụ nữ lại thích nam cặn bã, mà lại không yêu người đàng hoàng.

Bởi vì miệng nam cặn bã, thật không phải ngọt bình thường nha.

"Ta thấy hai người các ngươi nhất định có chuyện." Dương Quảng Hạ cười ha hả nói: "Hạt Gạo của chúng tôi rất tốt, cậu tiểu tử này cũng không tệ, tuyệt đối rất tốt, còn có tay nghề, ta xem trọng hai người."

"Tôi cũng cho là như thế, rất xứng đôi. "

Dương Quảng Hạ cười nhìn Lâm Dật, "Tiểu tử, cậu tên là Lâm Dật phải không? Có phải người từ Trung Hải đúng không?"

"Nhà tôi ở Quảng Châu."

"Quảng Châu?"

Vẻ mặt của Dương Quảng Hạ dừng một chút, "Cậu sinh ở Quảng Châu?"

"Không phải, tôi sinh ở bệnh viện."

"Ha ha, cái tên tiểu tử này, ở trước mặt ta còn dám lải nhải đây này."

Lâm Dật cũng là cười cười, nhưng ở trong đầu lại suy nghĩ, đang yên đang lành lại hỏi chuyện mình sinh ở đâu làm gì.

Đề tài này cũng quá riêng tư rồi.

"Kỳ thực tôi cũng không biết mình sinh ở đâu, từ nhỏ đã ở viện mồ côi mà lớn lên."

"Cô nhi!"

Biết được tin tức này, người đàn ông trung niên đứng bên cạnh Dương Quảng Hạ, biểu lộ thập phần quái dị.

Vẻ mặt của Dương Quảng Hạ rất ôn hòa, này tựa hồ là đáp án mà ông ta muốn.

Cao Sùng cùng những người khác chỉ là chút bất ngờ, nhưng rất nhanh họ đã tiếp nhận sự thật này.

Mặc dù có chút đặc thù, nhưng cũng không có gì lớn.

Duy nhất không cách nào bình tĩnh, chính là Lương Nhược Hư.

Lâm Dật là cô nhi, vậy tiền anh ta làm Nghiên cứu khoa học là từ đâu ra?

Bám váy phú bà?

Tài sản ba mẹ để lại?

Mấy cái này có vẻ như đều không có khả năng lắm.

"Tôi rất muốn biết, rốt cuộc là viện mồ côi ở đâu, có thể đem cậu bồi dưỡng thành người xuất sắc như vậy."

"Chỉ là viện mồ côi lâu đời, rách nát, không đáng nhắc tới."

Từ những câu nói của Dương Quảng Hạ, Lâm Dật cảm giác, ông ta thật giống như đang bẫy mình, dứt khoát liền đem cái đề tài này tránh đi, không tiết lộ chút tin tức là được.

"Thực sự hiếm thấy a." Dương Quảng Hạ vỗ vai Lâm Dật.

"Tiểu tử cậu thật không tệ, cậu đem tới cho tôi cảm giác cùng với những đứa trẻ của cô nhi viện không giống nhau, về sau cứ làm cho tốt, những nơi khác ta không dám nói, nhưng ở mảnh đất Trung Hải, tôi nói một câu, đều là dễ sử dụng."

"Cảm ơn ông Dương."

"Vậy trước tiên như vậy đi, thân thể tôi không thể ngồi lâu, đợi sau này tôi khỏe hơn, lão đầu tử ta mời cậu uống rượu."

"Được rồi, vừa vặn tôi còn không biết rượu trong quân có mùi vị như thế nào đây."

"Ha ha, đến lúc đó cho cậu uống đủ."

"Tiểu Cao, Hạt Gạo, các người đều đi đưa tiễn bác sĩ Lâm đi."

Hai chữ đưa tiễn được sử dụng rất tài tình nha.

Không chỉ có Lương Nhược Hư cùng Cao Sùng đi ra, mà còn có ba người đàn ông khác cũng đi ra đưa Lâm Dật rời đi.

Lâm Dật có chút khó hiểu, về sự sắp xếp có phần phô trương như thế này là sao

Cho dù tôi cứu mạng của ông ta, nhưng cũng tính là một người vô hình.

Cái này rất kỳ quặc!

Bên trong phòng bệnh, chỉ còn dư lại Dương Quảng Hạ cùng người đàn ông trung niên, nhỏ giọng nói:

"Như thế nào, có phải hay không rất giống?"

"Diện mạo có chút giống, nhưng tính cách không quá giống lắm." Người đàn ông trung niên nói: "Cùng người đàn ông kia so ra còn thiếu một chút sự quyết tâm."

"Nhìn thư thế này, còn giống như thật kém một chút ý tứ." Dương Quảng Hạ thở dài, "Năm đó ở Đông Bắc, chuyện ông ta tay không đánh ngã gấu chó, cho đến bây giờ vẫn được mọi người kể lại một cách say sưa kia kìa."

"Đúng thật là một người đàn ông hung mãnh, chỉ là đáng tiếc."

"Tuy rằng tính cách không quá giống, nhưng quả thực họ đều thông minh." Dương Quảng Hạ nói: "Vừa nãy lúc hai chúng ta nói chuyện, rất nhiều chuyện đều nói khép kín, rất phòng bị, loại khứu giác nhạy bén này rất hiếm thấy."

"Thủ trưởng, nếu như muốn điều tra cậu ta là cô nhi viện ở đâu, kỳ thật cũng không khó, tôi gọi điện thoại cho người ở Quảng Châu bên kia, tốn không bao nhiêu thời gian là có thể lấy được thông tin."

Sau vài giây trầm mặc, Dương Quảng Hạ nói:

"Cũng được, điều tra thêm đi, nhưng nhớ kỹ, chuyện này phải xử lý thầm lặng, tuyệt đối tin tức không thể rò rỉ ra ngoài, trấn an được tâm tình của đối phương."

"Vâng, tôi hiện tại liền đi làm."

...

Nhóm người bước đến lối vào thang máy, Lâm Dật vẫy tay một cái, "Đều trở lại đi, như thế giống trống khua chiêng, làm tôi có chút xấu hổ."

"Vậy được, anh đi làm việc của anh đi, đợi lát nữa tôi đi xuống tìm anh."

"Được."

Sau khi chào hỏi, hai nhóm người liền mỗi người đi một ngả, Cao Sùng ngược lại rất khách khí, một lần nữa đối với Lâm Dật biểu đạt cảm ơn.

Trên đường trở về phòng cấp cứu, Lâm Dật nhớ lại chuyện vừa xảy ra.

Anh cảm giác lần gặp mặt này, ánh mắt của Dương Quảng Hạ nhìn anh không đúng lắm, tràn ngập một loại cảm giác quái dị.

Lúc xuống lầu, Lâm Dật không có quay lại phòng cấp cứu, mà tìm một chỗ không có người gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan.

"Bác sĩ Lâm, có phải hay không muốn đặt hẹn với em nha?" trong điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan ngọt ngào nói.

"Anh thật là có chút việc muốn trưng cầu ý kiến của Kỷ tổng."

"Chuyện gì, nói với chị, chị đây đều sẽ giúp cậu giải quyết nha."

"Các em học ở Yến Đại có trung y nào chuyên nghiệp không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 410.

Chương 411. Vấn Đề Lịch Sử Để Lại

"Hả? Trung y?"

Kỷ Khuynh Nhan hỏi lại:

"Anh không phải bác sĩ Tây y hả, sao còn hỏi chuyện Trung y?"

"Anh có chút vấn đề về Trung y cần tư vấn một chút."

"Nhưng khoa y của đại học Bắc Kinh không có chuyên ngành Trung y. Nếu anh muốn nghe về phương diện này thì không đi khoa y của Đại học Bắc Kinh được."

"Vừa nãy không phải em vỗ ngực nói chuyện gì cũng có thể giải quyết giúp anh sao? Làm sao, bây giờ không được rồi à? Ngực giả hử?"

"Của em đây là hàng thật giá thật, không có một chút nước." Kỷ Khuynh Nhan phản bác.

"Lại nói, tuy rằng khoa y của Đại học Bắc Kinh không có chuyên ngành Trung y, nhưng không có nghĩa là em không giúp được anh."

"Em có mối quan hệ về mặt này?"

"Đương nhiên." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Anh có nhớ không, vài ngày trước em có dẫn anh đi nhà cô Trương ăn cơm."

"Nhớ, xương sườn ăn rất ngon."

"Thầy Bành, chồng của cô Trương, chính là người hướng dẫn nghiên cứu sinh. Với các mối quan hệ của ông ấy, hẳn phải quen biết người ở phương diện này."

"Vậy em hỏi giúp anh một chút xem có thể liên lạc được với người trong phương diện này không, càng nhanh càng tốt."

"Ừm ừm…"

Kỷ Khuynh Nhan chần chừ vài giây:

"Việc này đừng nói trong điện thoại. Vừa vặn chiều nay em không có nhiều việc, chúng ta đến chỗ cô Trương xem. Có chút vấn đề, em cũng không giải thích rõ được. Anh gặp mặt thầy Bành nói đi."

"Được, nghe lời em."

"Vậy chúng ta phân công nhau làm việc. Hiện giờ đi tới nhà cô Trương đi, tiết kiệm được chút thời gian."

"Không thành vấn đề."

Sau bốn mươi phút, hai người lái xe lần lượt tới Kim Duyệt Hoa Phủ.

Kỷ Khuynh Nhan mặc quần jean màu đen, phía sau vểnh lên, chân đi đôi bốt nhỏ màu đen, rất gợi cảm.

Kỷ Khuynh Nhan không phải loại con gái gầy trơ xương, tuy nhìn có vẻ thon thả, nhưng thịt trên người không ít chút nào.

Mà người con gái có da có thịt như vậy luôn là sở thích của Lâm Dật.

Thấy Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan vô cùng đắc ý xoay một vòng.

"Thế nào thế nào? Quần với bốt mới mua của em có đẹp mắt

không?"

Lâm Dật kéo tay Kỷ Khuynh Nhan:

"Nhanh nào người đẹp, lên nhà làm việc đi. Anh có việc gấp đây."

"Anh là đồ nịnh hót."

Biết Lâm Dật có việc gấp, Kỷ Khuynh Nhan cũng không dám làm lỡ thời gian.

"Đừng nói nhảm, buổi tối làm thịt cho em ăn."

"Hì hì, vậy còn được." Kỷ Khuynh Nhan mỉm cười, lập tức lấy hai hộp quà trên xe xuống: "Anh mang theo đồ này đi. Đến nhà người ta làm khách, không lý gì đi tay không."

"Không tồi không tồi, nghĩ rất chu đáo. Tối nay thêm món ăn cho em."

"Đó là anh nói đó nha, không được đổi ý."

"Đi mau."

Lâm Dật giục giã, hai người đi vào thang máy tới nhà Trương Thục Mẫn.

"Lần trước cô nói với hai đứa cái gì hả? Tới đây không được mua quà, làm sao lại xách đồ đến đây?" Trương Thục Mẫn vừa mở cửa ra đã trách cứ.

"Cô Trương, đồ này không phải em mua, đều là của Lâm Dật."

"Cái thằng bé này đúng là, lần sau không được mua đồ nữa."

Biết quà là do Lâm Dật mua, Trương Thục Mẫn không nói nhiều thêm, bằng không còn phải lải nhải một lúc nữa.

"Đừng đứng ở cửa nữa, mau vào đi." Bành Hưng Quốc tới, thuận tiện xách hai đôi dép.

"Vâng."

Hai người thay dép rồi đi vào nhà, hàn huyên chuyện lặt vặt. Trương Thục Mẫn nói:

"Có phải chuyện kinh doanh gặp sự cố không? Gần đây cô quan tâm khá nhiều tới tập đoàn Lăng Vân, có vài khoản đầu tư có vấn đề, nhưng cô đều nói với Viện Viện rồi, trạng thái phát triển tổng thể vẫn rất tốt."

"Cảm ơn cô Trương."

Lâm Dật cười nói:

"Lần này em đến đây chủ yếu là muốn nhờ thầy Bành cố vấn vài vấn đề."

"Nhờ thầy cố vấn?"

Bành Hưng Quốc đang pha trà có vẻ thiếu tự nhiên, Trương Thục Mẫn bên cạnh cũng trở nên bất ổn.

"Tiểu Dật, là vấn đề của em sao?"

"Đúng là vấn đề của em."

"Vậy em đợi lát nữa."

Bành Hưng Quốc ra vẻ chăm chú, sau đó lấy một chiếc kính lão từ ngăn kéo của bàn trà ra đặt lên mũi.

"Em yên tâm, tuy rằng thầy đã về hưu, nhưng chưa quên mấy thứ trong đầu. Em vào phòng với thầy, thầy kiểm tra sơ qua cho em. Chuyện con cháu là chuyện lớn, không thể dở dang."

Lâm Dật ngớ cả ra. Tôi đến đây xin cố vấn chuyện Trung y cơ mà?

Chuyện này quan hệ lông gì với chuyện con cháu?

"Thầy Bành, em không cần kiểm tra. Em đến xin cố vấn ít vấn đề thôi."

"Đúng vậy, không phải thầy đang muốn giải quyết vấn đề đó cho em sao?"

Trương Thục Mẫn hiền lành kéo tay Lâm Dật:

"Tiểu Dật à, có phải em dự định có con với Khuynh Nhan không? Nếu em có vấn đề, cứ thoải mái nói. Cô cũng sắp bằng tuổi bà của em rồi, có gì phải ngại? Đừng ngại đừng ngại."

"Ặc..."

Trong lúc mơ màng, Lâm Dật cảm giác không hợp lý, cũng nhận ra vấn đề ở chỗ nào.

"Thầy Bành, lúc thầy chưa về hưu đã làm ở khoa nào?"

"Nam khoa mà."

Bành Hưng Quốc tự hào nói:

"Thầy nói cho em biết, đối với mấy căn bệnh nam khoa này, phóng mắt ra toàn quốc, thầy mà nói thứ hai, không ai dám nói số một. Thầy nhất định có thể chữa khỏi bệnh cho em, không thể làm chậm trễ chuyện con cháu của hai đứa được."

Phì phì...

Kỷ Khuynh Nhan nhịn không được, phì một cái cười ra tiếng.

Lâm Dật ôm trán, câm nín:

"Thầy Bành, thầy hiểu lầm, em không muốn cố vấn việc này."

"Đó là chuyện gì? Chẳng lẽ Nhan Nhan có tật? Không sao, thầy cũng quen biết nhiều bác sĩ phụ khoa."

"Thật sự không phải chuyện hai chúng em."

Lâm Dật dở khóc dở cười nói:

"Em muốn hỏi thầy Bành có quen biết nhiều bác sĩ Trung y không? Em muốn xin cố vấn ít vấn đề về Trung y."

"Hóa ra là việc này à."

Bành Hưng Quốc lấy kính xuống

"Thầy thực sự quen một người, là Phó viện trưởng viện Trung y Trung Hải."

"Anh quen nhiều người học Trung y như vậy, sao chỉ nhớ mỗi mụ hồ ly tinh kia?" Trương Thục Mẫn chất vấn.

Hử???

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan liếc mắt với nhau.

Xem điệu bộ này, lão Bành dính vấn đề lịch sử để lại đây.

"Đã bao nhiêu năm như vậy, sao em còn nhớ kỹ thế? Lại nói, năm đó toàn là cô ấy lằng nhằng với anh, anh có phản ứng với cô ấy sao?"

"Làm sao, em nói đến cô ta làm anh không vui sao?"

"Có gì không vui?"

Bành Hưng Quốc phủ nhận, có cảm giác như Trư Bát Giới soi gương, bề ngoài không phải người.

"Tiểu Dật muốn cố vấn chuyện Trung y, chắc chắn nó gặp chuyện phiền phức. Trong số bạn bè làm Trung y của anh, chỉ có cô ấy có năng lực lớn. Nếu tìm người khác lại không giải quyết được vấn đề."

Trương Thục Mẫn trợn mắt với Bành Hưng Quốc.

"Tự anh xem mà làm."

Bành Hưng Quốc chuyển hướng nhìn Lâm Dật.

"Em nói xem là vấn đề gì, để thầy xem có lớn không."

"Em có phương thuốc Đông y này muốn chế thành thuốc, cũng kiểm tra hiệu quả lâm sàng, cuối cùng viết thành báo cáo."

"Hả? Em muốn nghiên cứu thuốc?"

Bành Hưng Quốc liên tiếp xua tay:

"Không được, đây không phải việc mà chúng ta có thể tự chủ định, phải có tư cách quốc gia, bằng không sẽ là phạm pháp."

"Thầy Bành, không nghiêm trọng như thầy nói đâu. Em sẽ không mang thuốc đi, sau khi chế tạo ra sẽ tiêu hủy ngay trước mặt mọi người. Em chỉ cần báo cáo thí nghiệm."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 411.

Chương 412. Tổ Sư Gia Dân Chơi

"Tiểu Dật à, đây không phải chuyện tiêu hủy hay là không, mà là tư nhân không được làm." Bành Hưng Quốc khổ sở nói.

"Sự nghiệp hiện tại của em phát triển rất tốt, nếu còn làm công tác này sẽ gây ra ảnh hưởng không nhỏ đối với các em."

"Làm sao lại không được?" Trương Thục Mẫn nói: "Tiểu Dật người ta cũng nói rồi, dược phẩm tiêu hủy tại chỗ, có thể xảy ra chuyện gì chứ? Em thấy là anh đang sợ cô ta phải gánh trách nhiệm chứ gì?"

"Sao em lại kéo lên người cô ấy? Anh đâu có ý đó!"

"Vậy anh làm việc này đi." Trương Thục Mẫn nói: "Khuynh Nhan là học trò của em, giống như cháu gái của em vậy. Việc này, anh cứ xem đó mà làm."

"Được rồi, anh thử xem được chưa?"

Bành Hưng Quốc nhìn Lâm Dật:

"Việc này không vội chứ? Nếu không vội, thầy dành thời gian dẫn các em đi xem một chút."

Lâm Dật chưa nói, Trương Thục Mẫn đã xen vào:

"Cái gì gọi là không vội? Hai đứa không đi làm đã vội chạy tới đây, chắc chắn là việc gấp. Bây giờ làm luôn đi."

Thấy hai người già đấu võ mồm, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đều im thin thít ngồi một bên, không ai chen miệng.

"Hai đứa bé còn ở đây, em nhỏ giọng chút. Lớn tuổi như vậy rồi, không sợ người ta chê cười?"

"Cô ta không ngại, em có gì mà ngại."

"Được rồi được rồi, không nói chuyện này nữa." Bành Hưng Quốc nói.

"Anh gọi điện thoại, hỏi xem cô ấy có ở bệnh viện không."

Bành Hưng Quốc cầm điện thoại lên tìm danh bạ, tìm tới một người tên Triệu Đông Mai, bấm gọi, mở loa ngoài, chứng tỏ trong sáng.

"Đông… Triệu viện trưởng à, tôi là lão Bành."

"Sư ca, em đang chờ điện thoại của anh đây. Quen nhau nhiều năm vậy rồi, sao còn khách khí như thế?"

Một tiếng "Sư ca" này khiến Bành Hưng Quốc chột dạ, cười ha ha khỏa lấp, che giấu vẻ lúng túng.

"Vậy, hiện giờ có bận không?"

Bành Hưng Quốc không nói thẳng mục đích của mình, khách khí chào hỏi trước.

"Lát nữa sẽ có cuộc họp, em đang chuẩn bị tài liệu đây. Sư ca, anh có việc gì cứ nói thẳng là được, đừng khách khí như vậy."

"Cũng không chuyện gì. Tôi có người học sinh cần cô cố vấn về phương diện Trung y. Nếu cô bận thì ngày mai lại hẹn."

"Ngày mai làm gì, cũng không phải họp hành quan trọng gì, không đến cũng được." Triệu Đông Mai nói: "Sư ca mang người đến đây đi, em chờ anh ở văn phòng."

Câu 'Em chờ anh ở văn phòng' khiến bầu không khí trong phòng khách trở nên kỳ dị.

"Thế không được, cũng chẳng phải việc gì gấp gáp. Cô cứ đi họp đi, đừng làm chậm việc chính." Bành Hưng Quốc cười ha ha nói: "Ngày mai bọn tôi sẽ đi qua."

"Sư ca, em lại không hiểu cách làm người của anh sao? Anh vốn không dễ mở miệng cầu người, bây giờ lại gọi điện thoại cho em, chắc chắn là có việc lớn. Anh đến đây đi."

"Vậy được rồi, hiện tại tôi dẫn người tới."

"Được."

Ngắt máy, Bành Hưng Quốc giả vờ bình tĩnh:

"Người ta đang ở văn phòng. Anh mang Nhan Nhan và tiểu Dật tới."

"Nhanh lên một chút đi."

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan nhìn nhau một cái, chợt nảy sinh cảm giác tội lỗi sâu sắc. Làm như này chẳng phải đang đẩy lão Bành vào ngực tình nhân sao?

Bành Hưng Quốc đứng dậy, đi vào phòng ngủ thay quần áo, cùng với Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan lái Maserati về phía viện Trung y Trung Hải.

"Thầy Bành, vì chuyện này, cô Trương có khả năng sẽ không cho thầy lên giường ngủ không?" Lúc lái xe, Lâm Dật cười hỏi.

"Đùa gì thế!" Bành Hưng Quốc dửng dưng như không nói: "Vì có các em ở đó, thầy mới để lại thể diện cho bà ấy. Lúc trong nhà không có người, bà ấy mà dám nói gì?"

Kỷ Khuynh Nhan cười tủm tỉm thò đầu qua.

"Thầy Bành, vị Phó viện trưởng kia là sao?"

"Cô ấy thực sự là tình địch của cô Trương sao?"

"Tình địch gì chứ? Chỉ là lúc thầy còn trẻ, cô ấy giặt quần áo cho thầy mấy lần, còn mang cho thầy mì ăn liền mấy lần, cũng chẳng có bao nhiêu việc. Cô Trương của các em cứ tóm mãi việc này không tha."

"Chỉ có ngần ấy việc? Vậy đâu là gì."

"Khả năng là hoàn cảnh lớn lên không giống nhau." Bành hưng Quốc nói.

"Thời điểm ấy, mì ăn liền là thứ quý giá. Trước sau, cô ấy đã đưa tới gần một thùng. Nếu như đặt vào thời hiện tại chắc gần bằng một con lợn rồi."

"Thầy nói vậy, em đã hiểu một chút."

"Hơn nữa, thầy và cô ấy là bạn từ nhỏ. Lúc đó, cô ấy đã tặng cho thầy một bức tượng gỗ ngựa nhỏ giống của cô ấy. Đã bao nhiêu năm rồi, cô Trương của các em vẫn còn nhớ việc này."

"Không đúng." Lâm Dật nói: "Các thầy cô đã là bạn từ nhỏ, thầy đã về hưu, vì sao sư muội kia của thầy còn là Phó viện trưởng.

Trường học và bệnh viện khác nhau.

Khi giáo sư trong trường về hưu, nếu người đó có công trạng xuất sắc, có khả năng sẽ được mời ở lại, giống như Trương Thục Mẫn.

Bằng không, cô ấy đã không thể hướng dẫn tiến sĩ cho Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng bệnh viện lại khác. Vì cường độ công tác ở bệnh viện quá lớn, lại thêm cạnh tranh cương vị, bình thường người được mời ở lại rất ít.

"Trẻ tuổi mà. Tuy rằng cùng cung hoàng đạo, nhưng không phải là cùng tuổi."

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan liếc nhau một cái, chợt nghĩ đến một khả năng cực kỳ khủng bố.

"Cô ấy không thể nhỏ hơn thầy cả một Giáp đấy chứ?"

"Ha ha ha…" Bành Hưng Quốc cười đắc ý: "Nhỏ hơn hai Giáp."

"Phì! Thầy Bành thật trâu bò."

Giờ phút này, ánh mắt Lâm Dật nhìn Bành Hưng Quốc đã thay đổi. Đây mới là tổ sư gia dân chơi nha!

Rót trà cho tổ sư gia.

"Thì ra nhỏ tuổi hơn nhiều như vậy à." Kỷ Khuynh Nhan bỗng tỉnh ngộ: "Chẳng trách cô Trương kích động như vậy."

"Bà ấy vẫn cái tính kia, thực ra giữa hai thầy cô chẳng có chuyện gì." Bành Hưng Quốc nói: "Khi đó thầy đã sắp bốn mươi, cô ấy thì sắp lên đại học, làm sao còn khả năng làm chuyện này? Còn chưa đủ mất mặt chắc."

Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười khẽ:

"Có khả cô Trương quá mẫn cảm."

"Đúng đúng đúng, chính là quá mẫn cảm." Bành Hưng Quốc nói: "Lúc về em nói với bà ấy, đã già cả rồi, mỗi ngày vẫn bám chuyện này không tha, có cần mặt mũi nữa không?"

Nói thì nói thế, nhưng Lâm Dật vẫn phục Bành Hưng Quốc sát đất.

Không biết lúc mình bốn mươi tuổi có được đãi ngộ như vậy hay không.

Chỉ nghĩ đến thôi đã thấy kích thích rồi.

Rất nhanh, ba người lái xe đến viện Trung y Trung Hải.

Đi thang máy, đến phòng làm việc của viện trưởng.

Trong phòng làm việc một phụ nữ trung niên tuổi hơn năm mươi, mặc áo choàng trắng, bên trong là áo len và quần vải.

Người phụ nữ trung niên không phải là xấu, thậm chí khá đẹp, hành vi cử chí có phần tao nhã.

"Sư ca, anh đến rồi."

Thấy Bành Hưng Quốc dẫn người vào, Triệu Đông Mai đứng dậy đón tiếp.

"Tôi giới thiệu cho cô, đây là Kỷ Khuynh Nhan, học sinh đại học Yến Đại chúng tôi. Đây là bạn trai cô bé, Lâm Dật."

"Đây là sư muội Triệu Đông Mai của thầy các cháu gọi viện trưởng Triệu là được."

"Chào viện trưởng Triệu."

"Các em là học sinh của sư huynh, cũng coi như là học sinh của cô. Đừng gọi viện trưởng, gọi là cô Triệu đi."

"Cô Triệu, cô thật xinh đẹp, không giống người mới năm mươi tuổi, còn trông như có tướng phu thê với thầy Bành đấy." Lâm Dật cười ha ha nói.

Hết chương 412.

Chương 413. Sinh Không Gặp Thời, Yêu Không Gặp Người, Nơi Chốn Đi Qua, Đều Là Số Mệnh

"Hử?"

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật.

Mới vừa rồi còn hết cô Trương thế nọ rồi cô Trương thế kia, hiện giờ anh lại nói người ta có tướng phu thê?

Lâm Dật, anh theo địch phản quốc hả?

"Cái thằng bé này, nó luyên thuyên gì thế!" Triệu Đông Mai cười vui khôn tả, giống như thoáng cái trẻ ra mười mấy tuổi.

Đồng thời, bà cảm giác cậu trai tên Lâm Dật này càng nhìn càng thuận mắt hơn lúc mới vào.

"Khục khục khục..."

Bành Hưng Quốc ho khan vài tiếng:

"Tiểu Dật à, em có việc tìm viện trưởng Triệu mà đúng không? Bây giờ nói đi."

Tuy rằng Trương Thục Mẫn không ở đây, nhưng Bành Hưng Quốc vẫn gọi Triệu Đông Mai là viện trưởng Triệu.

Lâm Dật không sao cả, nhưng cái đứa chỉ điểm là Kỷ Khuynh Nhan còn ở đây, nếu nói nhầm, lúc về chắc chắn sẽ bị báo cáo.

Vẫn phải cẩn thận chút cho an toàn.

Đây chính là tiểu tiết.

"Đến đây, có việc gì, chúng ta ngồi xuống nói.

Mấy người ngồi xuống. Lâm Dật lấy ra một tờ giấy, bên trên ghi tên mấy chục loại thuốc bắc. Anh đi thẳng vào vấn đề:

"Cô Triệu, chỗ em có phương thuốc. Em muốn chế từ đây thành thuốc. Hi vọng cô có thể nghĩ cách giúp đỡ."

"Chế thuốc hả?"

Triệu Đông Mai nhìn phương thuốc trên giấy, ngờ vực hồi lâu:

"Đây là phương thuốc từ đâu? Phương pháp điều chế thật kỳ quái. Cô làm Trung y bao nhiêu năm, chưa bao giờ thấy phương thuốc như thế."

"Đây là phương thuốc ghi chép lại từ 'Nội kinh dược điển'."

"Làm sao có khả năng!" Triệu Đông Mai kinh ngạc thốt lên.

"'Nội kinh dược điển' xưa nay ở Trung Quốc là sách Trung y hỗn tạp nhất. Toàn sách tổng cộng có hai mươi mấy quyền, mà lại có mười mấy quyển đã bị tiêu hủy. Sao em tìm được?"

"Chuyện này..."

Lâm Dật cười khổ:

"Đây là sách lưu truyền trong gia đình em từ xưa tới nay. Năm xưa, lúc ông nội em sắp mất đã cầm tay cha em nói, nhất định phải lưu truyền phương thuốc này. Lúc cha em gần quy tiên cũng đã cầm tay em nói nhất định phải làm cho phương thuốc này có thể tạo phúc của vạn dân. Vì hoàn thành nguyện vọng tổ tiên, em mang phương thuốc này đến tìm cô."

Kỷ Khuynh Nhan: ???

Anh không phải cô nhi sao?

Tổ tôn ba đời từ đâu ra?

Triệu Đông Mai vẻ mặt nghiêm nghị, rõ ràng chưa từng gặp lừa gạt cấp độ này, khổ sở nói:

"Cái này không được. Chúng ta không thể nào tư nhân chế tạo phương thuốc này. Đây là hành vi vô trách nhiệm."

"Vậy thì thật đáng tiếc." Lâm Dật thở dài: "Nhưng em cảm thấy, điều càng đáng tiếc hơn là năm xưa cô Triệu và thầy Bành không tới được với nhau."

"Tiểu Dật à, không thể nói lung tung." Triệu Đông Mai nói: "Nhưng chuyện chế thuốc, nếu muốn nghĩ cách thì vẫn có không gian thao tác. Nếu là vài năm trước, đó chỉ là chuyện cô nói một câu thôi. Hiện giờ quốc gia quản lý nghiêm, không dễ làm."

"Xem tới vẫn khó khăn." Lâm Dật lại thở dài: "Sinh không gặp thời, yêu không gặp người, nơi chốn đi qua, đều là số mệnh!"

Kỷ Khuynh Nhan: ???

Canh gà tâm linh từ đâu ra đây?

"Đúng đấy, đều là số mệnh." Triệu Đông Mai nói.

"Ta ở đầu Trường Giang, quân ở cuối Trường Giang. Ngày ngày nhớ quân không gặp vua, cùng uống nước Trường Giang. Nước này chảy từ bao giờ, hận này từ đâu có? Chỉ nguyện tâm quân từ tâm ta, không phụ ý tương tư." Lâm Dật lắc đầu: "Các cụ nói cấm có sai bao giờ."

"Tiểu Dật, cháu là người do sư ca dẫn đến, vậy cô Triệu sẽ coi cháu là người nhà."

Triệu Đông Mai nhìn Lâm Dật, bỗng nhiên có cảm giác chợt tỉnh, nhớ nhung.

Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng mới có người hiểu mình.

"Dưới quyền bệnh viện chúng ta có xưởng chế thuốc riêng. Muốn chế biến thuốc trong đơn này ra cần luận chứng nhiều lần."

"Nếu như có vấn đề gì, phải lập tức dừng lại. Nhưng nếu như không thành vấn đề, còn cần luận chứng lâm sàng, thời gian ít nhất phải một năm."

"Không cần phiền phức như vậy, sau khi chế thành thuốc, em tìm vài con chuột bạch làm thí nghiệm là được, cuối cùng lại viết một phần báo cáo, nhất định phải hoàn thành trong ba ngày."

"Gấp gáp như vậy?"

Nếu loại thuốc này không có tác dụng trên người, chỉ dừng lại ở giai đoạn phòng thí nghiệm, vậy thì dễ thao tác.

Máy bật lên, chỉ trong hai ngày có thể chế ra thuốc, còn về báo cáo thí nghiệm thì càng đơn giản.

"Ừm, ba ngày sau là đến ngày giỗ ông cháu mất ba mươi năm, cũng là ngày giỗ cha cháu mười năm. Chờ đến lúc ấy, cháu muốn nói tin tốt này cho họ biết."

Bành Hưng Quốc bĩu môi, vẻ mặt có chút không tự nhiên.

Người già nhà họ Lâm đều đoản mệnh à.

"Được, chờ cô một hồi. Cô gọi điện hỏi một chút. Chuyện xưởng thuốc là do một vị Phó viện trưởng khác của các cô đang chịu trách nhiệm. Cô phải chào hỏi anh ta."

Nói xong, Triệu Đông Mai lấy điện thoại ra.

"Viện trưởng Tôn, họp xong chưa? Tôi có chút việc cần anh tư vấn một chút?"

"Trong xưởng có chút việc, tôi không tham dự họp. Có việc, cô cứ nói." Viện trưởng Tôn rất khách khí nói.

"Tôi có người bạn đưa cho một phương thuốc. Tôi cảm thấy tốt nên muốn biến nó thành thuốc."

"Hả?" Viện trưởng Tôn cao vút giọng.

"Viện trưởng Triệu, cô cũng là người trong giới, chuyện này không phải nói đùa sao? Không được không được, nếu xảy ra chuyện, hai ta cũng phải bị kéo xuống."

"Khuynh Nhan, anh chuẩn bị quyên cho viện Trung y Trung Hải một triệu tệ. Em cảm thấy thế nào?" Lâm Dật lẩm bẩm.

"Viện trưởng Triệu, việc này tuy khó khăn, nhưng chỉ cần cô nói thì sẽ có thể thương lượng."

"Đám thanh niên ngày nay chỉ biết Tây y, quên sạch đồ tổ truyền từ xưa. Hay là anh quyên góp hai triệu đi, để con cháu biết Trung y của chúng ta không kém Tây y."

"Viện trưởng Triệu, Trung y không thể theo bám quy tắc mãi, còn phải dũng cảm, lớn gan đổi mới. Tôi quyết định thử một phen."

"Làm trận địa cuối cùng của Trung y, viện Trung y Trung Hải vì sự nghiệp Trung y của tổ quốc đã làm ra cống hiến không thể xóa nhòa. Hai triệu còn ít, hay là quyên góp ba triệu đi."

"Viện trưởng Triệu, cô ở đâu? Chuyển phương thuốc cho tôi đi. Tôi lập tức sắp xếp xưởng sản xuất."

Triệu Đông Mai tay cầm điện thoại, cảm giác như nằm mơ.

Mình chỉ nói câu đầu, sau đó Lâm Dật lẩm bẩm vài câu, sao đã quyết định rồi?

"Tốt lắm, hiện giờ tôi chuyển phương thuốc sang cho anh."

Cúp điện thoại, Triệu Đông Mai nhìn Lâm Dật nói:

"Cô giữ lại phương thuốc, còn cần tiếp xúc với chuyên gia dược học một chút, nghiên cứu cụ thể, tranh thủ trước khi em đi tảo mộ hoàn thành xong báo cáo. Nhưng nếu thật sự trễ mất mấy ngày, em cũng đừng tiếc. Chuyện như vậy không qua loa được."

"Khổ cực cho cô Triệu rồi." Lâm Dật bất đắc dĩ nắm tay Triệu Đông Mai.

"Vội vàng quá. Bây giờ chúng ta sắp chia tay, cô lại không thể về cùng thầy Bành. Đám học sinh như chúng em đều cảm thấy tiếc hận. Chỉ tiếc… Ài, trời không toại lòng người, người không toại lòng người."

"Đã lúc này rồi còn nói những thứ đó làm gì." Triệu Đông Mai nói: "Nhưng mà tiểu Dật yên tâm, trong ba ngày, cô chắc chắn đưa báo cáo cho em."

"Vâng vâng, đến lúc đó em lại đi cùng thầy Bành đến đây."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 413.

Chương 414. Có Mấy Lời, Vẫn Không Nên Nói Thì Hơn

Nói xong chuyện chế thuốc, Triệu Đông Mai tiễn mấy người Lâm Dật ra ngoài, nhìn theo họ lái xe rời đi.

"Lâm Dật, anh thật biết lừa người." Trên xe, Kỷ Khuynh Nhan thở phì phì nói.

"Có hả? Toàn là lời từ tâm huyết của anh đấy."

Bành Hưng Quốc không nói một lời, lòng cảm thán.

Sóng sau thật khá!

Đưa Bành Hưng Quốc về nhà, hai người vốn định mua ít thức ăn về nhà làm cơm, nhưng Trương Thục Mẫn đã nấu xong bữa nên giữ Lâm Dật và Khuynh Nhan lại.

"Hôm nay bàn bạc thế nào? Thành công không?"

"Cháu bỏ ra ba triệu tệ mới quyết định xong việc này." Lâm Dật gắp một miếng xương sườn, nói với vẻ chua xót.

"Thầy Bành chọn cô đúng là tuyệt phối. Người phụ nữ tên Triệu Đông Mai kia so với cô Trương quả thực không cùng một đẳng cấp."

"Thành công là được rồi." Trương Thục Mẫn cười vui vẻ nói: "Tiểu Dật ăn xương sườn đi, cô dùng nồi áp suất nấu cả nửa giờ đấy, ăn nhiều chút."

"Cô Trương, xương sườn cô làm thật quá ngon." Lâm Dật nịnh hót.

"Người phụ nữ trên tới nhà lớn, dưới xuống nhà bếp được như cô mới là thịt trong lòng đàn ông Trung Hoa, hơn bà bà họ Triệu kia nhiều."

"Cháu cũng cho là như thế à?"

"Tất nhiên ạ, ưu tú hơn quá nhiều." Lâm Dật lại khen: "Hơn nữa, hôm nay thầy Bành tâng bốc cô trước mặt cô Triệu kia một phen, trong lòng em cũng được hả giận. Lần sau lấy thuốc, em thật muốn mời thầy Bành đi cùng, chọc cô ta một phen nữa."

"Không thành vấn đề, lần sau vẫn để lão Bành đi cùng em." Trương Thục Mẫn nói: "Đến nào tiểu Dật, em lại nếm thử món tôm này, tuyệt đối có lợi cho cơ thể."

Kỷ Khuynh Nhan: Dễ dàng mượn được thầy Bành như vậy sao?

Bành Hưng Quốc: Ta là ai? Ta ở đâu? Ta đang làm gì thế? Lẽ nào ta chính là công cụ hình người sao?

"Cảm ơn cô Trương. Thầy Bành có thể tìm được cô đúng là ba đời tích phúc."

"Nào nào, ăn nhiều ăn nhiều. Người bên cạnh đều nói như vậy."

Trương Thục Mẫn gắp cho Lâm Dật mấy miếng sườn và tôm, dặn dò:

"Khuynh Nhan, tiểu Dật thích ăn sườn và tôm, lúc nào em rảnh rỗi thì làm cho nó ăn, đừng dành hết lòng dạ vào công việc. Phụ nữ phải nhớ đến sinh hoạt gia đình."

"Biết, biết rồi..."

Kỷ Khuynh Nhan không còn gì để nói.

Lâm Dật là rệp trong đĩa sao?

Rốt cuộc anh ta giúp ai?

Sau khi ăn cơm xong, hai người hàn huyên linh tinh với Trương Thục Mẫn, Bành Hưng Quốc một lúc, sau mới lái xe về nhà.

Trở lại Cửu Châu Các, Kỷ Khuynh Nhan thoải mái ngồi xuống ghế sa lông.

"Lâm Dật, đúng là anh, gạt cho cô Trương và cô Triệu đều quay vòng vòng."

"Sao lại gọi là gạt? Trước mặt các cô, anh đều nói lời thật lòng."

"Hừm, anh là cái đồ ba phải."

Kỷ Khuynh Nhan biết mình nói không lại Lâm Dật, cho nên ngồi im trên ghế.

"Hôm nay ăn nhiều quá, thật không muốn nhúc nhích."

"Không nhúc nhích thì ngồi yên, anh tắm giúp em, cứ ngồi đó là được."

"Nghĩ hay lắm ấy!"

Lâm Dật hơi buồn chán, ngồi cạnh chân Kỷ Khuynh Nhan.

"Chuyện hạng mục sao rồi? Chắc cũng đã bắt đầu bàn bạc chuyện di chuyển rồi chứ?"

Kỷ Khuynh Nhan gật gù:

"Mọi người đều rất hợp tác, nhưng vẫn xuất hiện khá nhiều hộ bị cưỡng chế. Đây đều là chuyện bình thường, chậm rãi xử lý là được."

Thấy Kỷ Khuynh Nhan không cần hỗ trợ, Lâm Dật cũng yên lòng.

Với năng lực của Kỷ Khuynh Nhan, chuyện như vậy chắc không cần anh phải bận tâm.

Hàn huyên chuyện công việc xong, Kỷ Khuynh Nhan lên tầng tắm rửa.

Reng reng reng...

Tắm xong đi ra.

Đang lau khô tóc thì Kỷ Khuynh Nhan nghe tiếng di động kêu.

Cô bất ngờ phát hiện là mẹ Vương gọi tới.

"Khuynh Nhan à, đã ngủ chưa?" Mẹ Vương nhỏ giọng hỏi.

"Con vừa tắm xong, còn chưa ngủ." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Mẹ Vương muốn tìm Lâm Dật sao? Con gọi anh ấy."

"A? Con ở cùng tiểu Dật à?"

"Hôm nay con ở chỗ anh ấy, không về nhà."

"Tiểu Dật không ở cạnh con chứ?"

Kỷ Khuynh Nhan nhìn ra ngoài cửa, nghe tiếng nước chảy dưới tầng:

"Anh ấy đang tắm, có chuyện gì không mẹ?"

"Mẹ Vương nói cho con một chuyện, con biết là được, đừng nói với tiểu Dật nha."

"Chuyện gì mà thần bí như vậy?"

"Xế chiều hôm nay, có hai người tới cô nhi viện chuyên môn hỏi thăm tình huống tiểu Dật, hỏi nó có làm chuyện kinh doanh phạm pháp gì không."

"Hỏi thăm tình huống Lâm Dật?"

Kỷ Khuynh Nhan cảm giác bất ngờ:

"Đối phương trông ra sao? Có báo thân phận không?"

"Bọn họ nói là nhà lính, hỏi rất nhiều chuyện liên quan tới tiểu Dật. Ví dụ như: Lúc nào nó tới cô nhi viện, tới bằng cách nào. Nói chung, hỏi rất tỉ mỉ. Trước khi đi, họ còn bảo mẹ không nói gì cả, không cho tiểu Dật biết. Mẹ suy nghĩ một hồi lâu vẫn không yên lòng, nhưng không dám nói cho tiểu Dật, cho nên chỉ có thể nói với con."

"Là lính…"

Kỷ Khuynh Nhan lẩm bẩm.

Nếu thân phận của những người kia là thật, vậy cũng không có gì phải lo.

Trước tiên, không quan tâm mục đích của họ là gì, ít nhất sẽ không làm hại Lâm Dật.

Hơn nữa Lâm Dật kinh doanh làm ăn rất đúng quy định, không hề phạm tội, vấn đề an toàn có thể bảo đảm.

"Mẹ Vương, họ có cường điệu hóa vấn đề nào không?"

"Chính là hỏi tiểu Dật tới cô nhi viện như thế nào. Mẹ nói là nó bị người ta bỏ ở cửa."

"Họ còn hỏi nguồn gốc tên của nó. Mẹ nói là trong bọc có tờ giấy ghi tên của nó."

"Họ còn hỏi mẹ có từng gặp cha mẹ ruột của nó không? Mẹ nói là không. Còn lại chuyện khác là vài tin tức không quan trọng."

Trầm mặc mấy giây, Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Mẹ Vương, việc này trừ con, mẹ đừng nói với ai cả."

"Mẹ nào dám nói với người khác. Trước khi đi, người ta nhiều lần nhấn mạnh với mẹ, rằng đây là cơ mật. Nếu bị tiết lộ, mẹ sẽ phải gánh trách nhiệm. Lúc đó mẹ suýt bị hù chết." Mẹ Vương kích động nói.

"Nhưng sau khi bọn họ đi, mẹ vẫn không đặt xuống được, cho nên không nhịn được mà gọi điện cho con."

Kỷ Khuynh Nhan nở nụ cười:

"Đã nói là cơ mật, mẹ còn gọi cho con. Mẹ không sợ gánh trách nhiệm nha?"

"Chuyện này dính đến con trai của mẹ, mẹ quản cái chó gì mà cơ mật. Nhanh giúp mẹ Vương nghĩ cách xem là chuyện gì đi."

"Mẹ Vương, mẹ đừng vội. Người ta là người quân đội, cho nên không cần lo cho an toàn của Lâm Dật. Lâm Dật làm ăn luôn tuân thủ kỷ cương pháp luật, không có gì đâu." Kỷ Khuynh Nhan động viên.

"Khả năng là vì chút việc nhỏ khác nên họ muốn điều tra tư cách của anh ấy. Ví dụ như lúc chúng con trả giá, đối phương sẽ điều tra tư cách của người trả giá tín dụng. Chuyện này rất bình thường."

Kỷ Khuynh Nhan cũng không biết cụ thể xảy ra chuyện gì.

Nhưng điều cô có thể làm là trấn an mẹ Vương.

Không để bà lo lắng.

"Có thật không?" Mẹ Vương thở phào một cái: "Nếu con nói như vậy thì mẹ bớt lo. Ban ngày, lúc họ tới đây, mẹ sợ chết đi được."

"Yên tâm đi, không có chuyện gì."

"Ừ, mẹ không lo nữa. Nhưng miệng con phải giữ nghiêm một chút." Mẹ Vương dặn: "Chúng ta phải giữ bí mật việc này. Con đừng nói cho tiểu Dật. Người ta nói rồi, đây là cơ mật."

"Biết rồi, sẽ không nói cho anh ấy."

"Vậy được, mẹ không quấy rầy các con đi ngủ, dập máy đây."

Không chờ Kỷ Khuynh Nhan nói nữa, Vương Thúy Bình tắt điện thoại trước.

Nói đến làm Kỷ Khuynh Nhan ngại ngùng.

Mình ở lại đây, nhưng không phải ngủ với hắn mà!

Nhưng hiện tại, Kỷ Khuynh Nhan cũng không có tâm tư nghĩ nhiều chuyện này.

Đang yên đang lành, sao người của quân đội lại tìm tới Lâm Dật?

Quá bất thường.

…

Quảng Châu, viện mồ côi Lam Thiên.

Gọi cho Kỷ Khuynh Nhan xong, Vương Thúy Bình ngồi trên giường, vẫn không ngủ được.

Lúc này, Triệu Toàn Phúc đi vào, mặt mày xám xịt, chắc vừa mới xong việc.

"Hàn xong giường chưa?" Vương Thúy Bình hỏi.

"Đã kéo về rồi. Ngày mai tôi lại lắp lên."

Triệu Toàn Phúc vỗ bụi trên người, nói:

"Tôi trở về nghe đám trẻ nói, hôm nay có hai người lính tới. Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Cái gì mà lính, toàn mấy đứa đầu dưa, biết cái gì!" Vương Thúy Bình nói: "Họ tới kiểm tra phòng cháy, có chỗ không hợp quy định nên bảo chúng ta thế này thế kia."

"Không phạt tiền chứ?"

"Sao có thể, người ta vẫn rất quan tâm chúng ta mà. Ông xem, có lần nào là phạt tiền?"

"Cũng phải, tôi đi tắm. Bà mệt thì ngủ đi, trên người quá bẩn thỉu."

"Ừm."

Triệu Toàn Phúc rời đi, Vương Thúy Bình vẫn mất tập trung.

Bà xuống giường tới tủ quần áo, xách một cái rương thấp nhất ra, tìm một hộp gỗ nhỏ trong đó.

Trong hộp gỗ có một lá thư ố vàng từ lâu.

Bên trên có xi bịt lại, đến nay vẫn chưa hề mở.

Vương Thúy Bình nghĩ đến buổi tối trời mưa giàn giụa kia.

Nghĩ đến cô gái khóc như mưa.

Nghĩ đến mỗi một câu dặn dò.

Cuối cùng vẫn thở dài.

"Có những việc không nên nói thì vẫn hơn."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 414.

Chương 415. Quy Tắc Ngầm Trong Bệnh Viện

Giống như Vương Thúy Bình.

Sau khi cúp điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan cũng lăn lộn khó ngủ.

Cô cũng không nghĩ ra tại sao người của quân đội lại đi hỏi thăm thân phận của Lâm Dật.

Trong đó có liên quan gì sao?

Lẽ nào nhìn trúng Big Data và điện toán đám mây của tập đoàn Lăng Vân?

Nhưng hiện giờ vẫn chưa đến quy mô ấy, chắc là chưa vào được mắt họ.

Ba giờ sáng, Kỷ Khuynh Nhan không kìm được cơn buồn ngủ, chìm vào giấc sâu.

Nhưng việc này thủy chung quanh quẩn trong lòng cô.

…

Hai ngày sau, Lâm Dật sinh hoạt không có quy luật gì để mà nói.

Anh không tan việc đúng giờ mà vẫn bận rộn trong bệnh viện.

Bên phía tập đoàn Lăng Vân, Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện đã xử lý xong thủ tục, xem như đã đưa toàn bộ Didi xuống dưới lá cờ của tập đoàn Lăng Vân.

Chuyện còn lại chính là sắp xếp di chuyển tổng bộ.

Bộ phận công tác này khá hỗn tạp, không có hàm lượng kỹ thuật gì, Lâm Dật cũng lười bận tâm.

Có Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện, vấn đề không lớn.

Bên viện nghiên cứu, hạng mục máy in quang khắc vẫn chưa có tiến triển, tạm thời chưa thấy hi vọng.

Lâm Dật đã chuẩn bị kỹ càng, không vội chút nào.

Máy in quang khắc chính là thứ khó khăn, mất công sức nhất. Nếu trong thời gian ngắn đã ra được thành quả thì thật không thể tưởng tượng nổi.

Ngoài ra còn có một tin tức khiến Lâm Dật khó nhẫn nại được. Dưới thế công của Khoa Sáng, đơn hàng ba tỷ đã hoàn thành hai phần ba.

Nhanh thì hai mươi ngày, chậm thì một tháng nữa là có thể giao hàng toàn diện.

Lâm Dật có hơi nóng lòng.

Chuẩn bị thời gian dài như vậy, trò hay này cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Buổi trưa cơm nước với Kiều Hân xong, trên đường đi cấp cứu, Lâm Dật liếc nhìn màn hình hệ thống. Tiến độ nhiệm vụ hoàn thành 98/100 chỉ cần hai bệnh nhân nữa thôi, một trăm nghìn điểm thông thạo tới tay.

Lâm Dật tính, có lẽ ngày kia là sẽ mở ra được nghề nghiệp mới.

Nhưng Lâm Dật vẫn quyết định làm xong nghề bác sĩ này rồi lại nói.

"Đi nhanh một chút, theo tôi đi mua thuốc."

Ngay lúc Lâm Dật tới cửa trung tâm cấp cứu, bất ngờ nghe được có người đàn ông trung niên gào lên khiến anh giật nảy mình.

Bên cạnh người đàn ông trung niên còn có một bà lão tóc trắng xóa.

"Tôi không đi, nhanh về nhà."

"Bác sĩ đã viết đơn, không mua thuốc làm sao về nhà? Lần sau lại xảy ra chuyện thì sao?"

Người đàn ông trung niên gào lên khiến người xung quanh giật mình, dồn dập quay đầu qua.

"Mấy hộp thuốc như thế cũng phải hơn hai nghìn tệ. Cháu tôi đến trường còn cần tiền. Tiền đều tiêu hết lên người tôi rồi, còn làm sao đến trường được nữa."

Bà lão ngồi ở cửa, cố ý không đi mua thuốc.

"Mẹ, coi như con xin mẹ! Chúng ta đi mua ít thuốc, đừng nói hai nghìn, dù là hai mươi nghìn, con cũng phải chữa cho mẹ!"

"Tôi đã hơn bảy mươi tuổi, cũng chẳng sống thêm được mấy năm, chết thì chết, còn mất tiền này làm gì!" Bà lão nói.

"Lần sau cậu cũng đừng dẫn tôi đi khám bệnh nữa, lại còn mua thuốc. Đã mất mấy trăm tệ tiền khám, mua cho tôi ít thuốc giảm đau là được."

"Mẹ!"

Người đàn ông trung niên quỳ xuống, nước mắt tuôn rơi.

"Con van xin mẹ, đi mua thuốc với con đi! Rồi chúng ta lại đi khám bệnh."

"Cậu nhanh đứng lên! Tôi chắc chắn không mua thuốc. Bao nhiêu người đang nhìn kia kìa, không nghe lời là tôi đánh cậu đấy!"

Cộp cộp cộp…

Người đàn ông trung niên dập đầu mấy cái:

"Coi như con cầu xin mẹ mà!"

"Cầu tôi cũng không đi." Bà lão bướng bỉnh nói: "Cháu tôi đến trường còn mất tiền, sau này mua nhà cưới vợ còn mất tiền. Tôi đã già thế này, đừng có chà đạp tiền nữa."

"Anh Lâm..."

Kiều Hân nhẹ dạ. Cô yếu nhất trước tình cảnh như vậy.

"Tôi qua xem một chút."

Đáp lời xong, Lâm Dật đi về phía hai mẹ con kia.

"Đại ca, xảy ra chuyện gì?"

Thấy Lâm Dật và Kiều Hân tới, người trung niên lau nước mắt nói:

"Lúc trời vừa sáng, mẹ tôi nói tim khó chịu. Tôi dẫn mẹ đi khám bệnh. Bác sĩ viết đơn thuốc cho. Mẹ tôi ngại đắt nên sống chết cũng không chịu mua. Hai người giúp tôi khuyên nhủ đi."

"Chụp điện tâm đồ chưa?"

"Làm rồi." Người trung niên lấy điện tâm đồ ra: "Ở đây."

"Anh Lâm, dường như là rối loạn nhịp tim." Kiều Hân nói.

Lâm Dật gật gù. Rối loạn nhịp tim chính là tim đập quá nhanh hoặc quá chậm, cũng không phải là quá nghiêm trọng. Chỉ cần chú ý nhiều một chút là được.

"Đơn thuốc thế nào?"

"Mấy cái tên mà tôi cũng không đọc nổi. Họ bảo tôi đi nhà thuốc lớn Thiên Trạch mua."

Thấy đơn thuốc mà người đàn ông trung niên đưa tới, Lâm Dật liếc xem.

"Bác sĩ ngu ngốc nào viết đơn thuốc cho anh vậy hả?"

Hả?

Bốn chữ 'Bác sĩ ngu ngốc' khiến người ta ngây ngẩn.

Vị bác sĩ trẻ này có thân phận gì?

Vừa tới đã mắng người?

Thân phận nhất định rất lớn.

"Là bác sĩ Tào viết. Dường như là trưởng phòng trong bệnh viện này."

"Tào Gia Vượng?"

"Đúng đúng đúng, chính là người này." Người trung niên nói: "Tôi nhìn qua trên internet, thấy ông ta là trưởng phòng khoa ngoại bộ phận tim mạch. Người ta nói là rất lợi hại, cho nên chúng tôi mới tìm ông ta."

"Loại mặt chó."

"Bác sĩ, chẳng lẽ đơn thuốc này có vấn đề?"

"Đâu chỉ có vấn đề, mà là rất có vấn đề." Lâm Dật nói.

"Về y học, bệnh của mẹ anh gọi là rối loạn nhịp tim, không phải tình huống quá nghiêm trọng. Chỉ cần bà tránh vận động mạnh, ăn nhiều hoa quả, chậm rãi điều dưỡng là được. Nếu thật sự nặng, anh cần một lọ Cứu Tâm Hoàn hiệu quả cấp tốc. Phương thuốc ngu ngốc này không cần nhìn."

"Có thật không?"

"Lừa anh, tôi cũng chẳng được ích gì. Cứ làm như tôi nói là được." Lâm Dật nói: "Nhớ, lần sau khám bệnh nhớ yêu cầu bác sĩ Lý Sở Hàm."

"Biết rồi, biết rồi, cảm ơn bác sĩ."

"Mẹ, đi mau, không mua thuốc này nữa. Chúng ta đi mua Cứu Tâm Hoàn hiệu quả cấp tốc."

"Cứu Tâm Hoàn hiệu quả cấp tốc có đắt không?"

"Cụ ơi, Cứu Tâm Hoàn hiệu quả cấp tốc giá năm đồng một lọ, không đắt chút nào." Kiều Hân nói.

"Năm tệ à?" Bà lão nói: "Vậy thì mua một lọ cũng được."

Đối với bệnh nhân tuyệt vọng, lời bác sĩ như Thánh chỉ của vua.

Bởi vì không hiểu gì cả. Bác sĩ nói gì, người ta đều sẽ tin tưởng vô điều kiện.

Một lời của Lâm Dật lại làm họ nhìn thấy ánh Rạng Đông của hi vọng.

"Cảm ơn bác sĩ."

Người đàn ông trung niên liên tục khom lưng thể hiện biết ơn, thậm chí không biết cảm ơn thế nào.

"Không có chuyện gì." Lâm Dật vung vung tay: "Lần sau nhớ gọi cho bác sĩ Lý."

"Vâng vâng, cảm ơn bác sĩ."

Người đàn ông trung niên dẫn mẹ rời đi. Một đống người xông lên.

"Bác sĩ, nhờ bác sĩ xem giúp tôi xem phương thuốc của tôi có vấn đề không? Hai hộp thuốc này đã có giá tám trăm tệ, gia đình tôi thật khó gánh được."

"Bác sĩ, bác sĩ xem giúp tôi. Sao loại thuốc Tâm Hải Hoàn này không thể nào mua được."

"Bác sĩ, van bác sĩ, xem giúp tôi đi."

"Tôi nữa..."

"Chờ đã, các vị đông quá, tôi không xem hết được." Lâm Dật nói.

"Nếu các vị còn nghi ngờ đơn thuốc, tốn thêm mấy chục tệ đi hỏi trưởng phòng Lý, để họ xem giúp các vị một lần nữa."

"Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ."

Lâm Dật gật gù, cùng Kiều Hân nhanh chân đi về phòng cấp cứu.

"Anh Lâm, anh bớt giận." Kiều Hân an ủi.

"Đây đều là quy tắc ngầm của bệnh viện. Bác sĩ kiếm tiền chính là từ hoa hồng. Bệnh viện đều biết việc này, không dễ xử lý."

"Biết thì biết chứ." Lâm Dật đá ngã lăn chiếc ghế: "Đám mèo mả gà đồng này!"

Xem tâm trạng Lâm Dật không tốt, Kiều Hân chuẩn bị tự mình tiếp ca bệnh buổi chiều.

Nhưng chưa bắt đầu xem bệnh, cô đã thấy Lý Sở Hàm đi vào, liếc Lâm Dật.

"Đi phòng viện trưởng với tôi một chuyến."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 415.

Chương 416. Khu Vực Cục Bộ Có Hàng

"Chủ nhiệm Lý, viện trưởng nào tìm anh Lâm?" Kiều Hân hỏi.

"Viện trưởng Triệu quản lý hành chính."

"Vì chuyện buổi trưa sao?"

Lý Sở Hàm không giấu, gật gật đầu.

"Đi thôi, qua xem một chút."

"Anh Lâm, anh nhất định phải kìm nén tính tình nha." Kiều Hân dặn dò.

"Yên tâm, trong lòng anh có tính toán."

"Việc này, cậu có phần kích động." Trên đường đi, Lý Sở Hàm nói.

"Chủ yếu là cái thằng ngu Tào Gia Vượng kia, rõ ràng năm tệ là giải quyết được vấn đề, vậy mà viết cho người ta đơn thuốc giá 2000 tệ, lại còn thuốc không gọi tên được chứ? Cho mẹ hắn một nửa tiền hoa hồng rồi còn gì!"

"Đây là vấn đề đã tồn tại từ xưa nay, hơn nữa còn hình thành cả một hệ thống khổng lồ, giống như một cây đại thụ. Cậu hay tôi đều không lay động được."

Hiển nhiên, Lý Sở Hàm cũng biết những chuyện này.

Chỉ là cô vô lực thay đổi.

Cô chỉ có thể bảo đảm mình không làm như vậy, nhưng không quản lý được người khác.

"Đừng nói chuyện này nữa, trước tiên đi xem Triệu Kiến Vĩ tìm tôi có chuyện gì."

Hai người đi thang máy đến văn phòng của Triệu Kiến Vĩ.

"Triệu viện trưởng, tìm tôi có chuyện gì?"

Thấy hai người đi vào, Triệu Kiến Vĩ đặt tài liệu xuống, lấy kính mắt ra.

"Lâm Dật, cậu vừa tới bệnh viện, lòng có bốc đồng, có nhiệt huyết, tôi đều hiểu. Thế nhưng, cậu làm chuyện như vậy là quá xúc động. Cậu biết chuyện này sẽ gây ra ảnh hưởng bao lớn cho bệnh viện chúng ta không?"

"Ảnh hưởng?"

Lâm Dật nói:

"Tôi ảnh hưởng cái gì? Tôi chỉ xem bệnh án của bệnh nhân một cái, viết lại đơn thuốc, không làm gì quá đáng chứ?"

Triệu Kiến Vĩ cau mày, điều Lâm Dật nói rõ ràng không phải đáp án mà ông ta muốn.

"Chúng ta đều là bác sĩ, có mấy lời, tôi muốn nói rõ với cậu." Triệu Kiến Vĩ nói.

"Những chuyện này đều có ở mỗi bệnh viện, là chuyện mà mọi người cùng hiểu ý ngầm. Cậu chọc thủng tầng giấy bọc cửa sổ này tương đương với đập phá bát cơm của mọi người."

"Cái này mà bát ăn cơm gì?" Lâm Dật nhún vai: "Có ai xách dao lên ép họ làm bác sĩ sao? Đến đây ứng tuyển công việc là vì lừa tiền sao?"

"Nhìn cái cờ khen thưởng treo trên tường nhờ cứu người kia, các người cứu là nhà tư bản hay là dân chúng?"

"Được rồi bác sĩ Lâm. Cậu không cần nói nữa. Tôi hi vọng cậu có thể trở về viết kiểm điểm. Chỉ cần bảo đảm sau này cậu không làm chuyện như vậy nữa, tôi sẽ không truy cứu thêm."

"Viết cái lông ấy!" Lâm Dật mắng, mở cửa đi luôn, khiến Triệu Kiến Vĩ sửng sốt một hồi lâu.

"Chủ nhiệm Lý, Lâm Dật thật quá đáng rồi!"

Lâm Dật đã đi khiến Triệu Kiến Vĩ không có chỗ phát hỏa, cho nên chỉ hướng đầu mâu về phía Lý Sở Hàm.

"Tôi không cảm thấy bác sĩ Lâm có lỗi. Ảnh bảo cậu ta viết kiểm điểm làm tôi thật chẳng hiểu ra làm sao."

Lý Sở Hàm cũng mở cửa rời đi.

Đa tài không sợ áp lực. Trước mặt trái phải rõ ràng, Lý Sở Hàm không thật sự để Triệu Kiến Vĩ vào mắt.

"Cô!"

Triệu Kiến Vĩ tức giận run rẩy:

"Hôm nay tôi nhất định phải nghiêm túc theo dõi các người!"

…

Thấy Lâm Dật trở về, Kiều Hân bước nhanh lên đón.

"Anh Lâm, thế nào rồi? Viện trưởng Triệu có gây khó dễ cho anh không?"

"Khó dễ cái lông ấy." Lâm Dật mắng: "Quá lắm thì không đi làm nữa thôi."

"Anh Lâm, anh cũng đừng nói lời vô ích." Kiều Hân nói: "Chúng ta có thể được tuyển vào giống như thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc. Nếu cứ vậy mà mất việc thì quá đáng tiếc."

"Không đáng kể, tôi xem ông ta làm gì được tôi." Lâm Dật không quan tâm.

"Xem bệnh trước là được."

Lâm Dật căn bản không để Triệu Kiến Vĩ trong lòng, quá lắm thì bỏ công việc này đi, mấy ngày nữa trực tiếp mở ra nghề mới.

"Được rồi." Kiều Hân buồn bã nói.

Trong lúc hai người nói chuyện, cửa phòng cấp cứu bị đẩy ra.

Một cô gái tóc dài, sắc mặt tiều tụy ôm bụng bước vào. Nhìn dáng vẻ, cô gái cũng chỉ chừng hai mươi tuổi, hẳn là sinh viên đại học.

Thấy nữ sinh đi vào, Kiều Hân điều chỉnh tinh thần:

"Chụp xong phim chiếu chưa?"

"Vâng, chụp rồi." Thấy Lâm Dật, cô gái tóc dài hơi căng thẳng nói.

Lâm Dật không coi là việc gì lớn, chuẩn bị làm trợ thủ cho Kiều Hân.

Giúp cô ấy đưa lời khuyên y khoa.

"Đưa phim chụp cho tôi."

"À."

Nhận phim chụp từ cô gái tóc dài, Kiều Hân nhìn xem, chợt mày nhăn lại, nửa ngày cũng không nhìn ra đầu mối.

Thấy Kiều Hân nửa ngày vẫn không có động thái, Lâm Dật ngẩng đầu nhìn.

"Tấm phim không có vấn đề gì."

"Nhưng bệnh tình của cô bé này thật kỳ quái, không nhìn ra tật bệnh gì."

Nghe nói như thế, cô gái tóc dài sợ hết hồn, nước mắt đảo quanh viền mắt.

"Bác sĩ, em không bị bệnh di truyền hiếm gặp gì chứ, chị đừng hù dọa em!"

"Cô đừng gấp, tôi để bác sĩ Lâm xem cho cô."

Lâm Dật liếc nhìn cô gái tóc dài.

"Trước tiên nói một chút về tình huống của cô đi. Bao tuổi, bệnh trạng cụ thể là gì?"

"Em 21 tuổi, hôm qua ăn lẩu cay với bạn trai em, vì em thấy không đủ cay nên nhờ phục vụ cho thêm chút ớt, còn uống coca lạnh. Sáng sớm nay, em cảm thấy đau bụng, thực sự không chịu nổi, hơn nữa còn..."

"Hơn nữa cái gì?" Thấy cô gái muốn nói lại thôi, Lâm Dật hỏi tới.

"Hơn nữa còn chảy máu, hu hu..." Cô gái khóc to: "Bác sĩ, có phải em mắc tuyệt chứng gì hay không? Anh nhất định đừng giấu em..."

"Ăn lẩu cay, uống coca lạnh, còn chảy máu?"

"Vâng."

"Ừm hừm..."

Lâm Dật trầm ngâm chốc lát:

"Căn cứ vào tấm phim chụp, chắc là không phải vấn đề lớn gì. Theo nhiều năm kinh nghiệm lâm sàng của tôi, cô đến kỳ kinh nguyệt."

"Hả! Đến kỳ kinh nguyệt?"

"Tự cô tính ngày tháng xem."

"Ách…"

Cô gái tóc dài sững sờ:

"Hình, hình như thật sự là mấy ngày nay…"

Kiều Hân dở khóc dở cười. Bây giờ người bệnh cấp cứu đều khôi hài như thế sao?

"Được rồi, không phải việc gì lớn. Về nhà quan sát mấy ngày đi. Từ tình huống hôm nay của cô mà xem, khu vực cục bộ trong tương lai còn có khả năng chảy máu. Hơn nữa, chính xác hai ngày nữa, việc chảy máu sẽ đạt mức lớn nhất. Nhưng sau khi qua mức cao nhất sẽ có hạ thấp rõ rệt. Dự tính việc chảy máu sẽ duy trì năm đến bảy ngày. Cô phải chú ý phòng lạnh giữ ấm."

Xì xì…

Kiều Hân và cô gái tóc dài đều bị chọc cười.

Anh Lâm thật quá hài hước.

"Cảm ơn bác sĩ."

Cô gái tóc dài rời đi, Kiều Hân cười nói:

"Anh Lâm, đây là lần đầu tiên em thấy có người miêu tả kỳ kinh nguyệt như vậy, thật lợi hại!"

"Đều là mưa bụi, người kế tiếp." Lâm Dật ra hiệu.

Tiến độ nhiệm vụ hiện tại đã là (99/100), thêm một người nữa là nhiệm vụ xong rồi.

Dát…

Cửa phòng bị đẩy ra, một người phụ nữ đi vào.

"Đưa phiếu khám cho tôi…"

"Ông chủ?"

Thấy người tiến vào, Lâm Dật ngớ ra.

"Đang yên đang lành, cô không đi làm lại sang đây xem bệnh làm gì?"

Người đi vào không phải ai khác, chính là Hà Viện Viện.

Kiều Hân sửng sốt một chút, anh Lâm còn quen biết cô gái này?

Thấy Lâm Dật mặc áo choàng trắng, ra dáng ngồi ghế bác sĩ, Hà Viện Viện cảm giác thế giới quan của mình bị sụp đổ.

"Lâm tổng, đừng nói với tôi, anh là bác sĩ ở đây? Anh không phải chạy Didi sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 416.

Chương 417. Nữ CFO Không Khêu Gợi, Tư Vấn Online Khẩn

"Didi không chạy nữa, tới đây làm bác sĩ không được hay sao?"

"Được, ông chủ trâu bò ghê. Mất bao nhiêu tiền?" Hà Viện Viện hỏi.

"Cái gì là mất tiền? Ca vào bằng thực lực có được không hả?"

"Mấy ngày trước, bác sĩ Lâm đã thực hiện một ca phẫu thuật lớn về u máu, nổi tiếng ở bệnh viện chúng tôi." Kiều Hân giải thích.

"Thật hay giả?" Hà Viện Viện rõ ràng không tin: "Để anh đi giải phẫu người ta, cỏ trên mộ cũng mọc cao hai mét."

"Cô có còn cần tiền thưởng cuối năm không hả?"

"Ông chủ nhân hậu, y thuật vô song, Hoa Đà trên đời, không người có thể so sánh."

Kiều Hân: ???

Lập trường chuyển nhanh như vậy sao?

Anh Lâm rốt cuộc là ai?

"Cô đến đây khám bệnh gì?" Lâm Dật hỏi.

"Tôi đi công tác Dương Thành về, trên người nổi nhiều mẩn đỏ." Hà Viện Viện kéo tay áo lên, giơ tay mình cho Lâm Dật xem.

"Cởi quần áo đi."

"Hả? Cởi cái gì?"

Hà Viện Viện sửng sốt:

"Tôi nói với anh nhá, tôi bán nghệ chứ không bán thân. Anh đừng có lợi dụng tôi."

"Cô nói trên người nổi mẩn đỏ còn gì, tôi đang kiểm tra bệnh tình cho cô đấy."

"Tôi thấy là anh nổi lòng tham sắc, mê luyến sắc đẹp của tôi thì có."

"... Tôi bị sự hài hước của cô tác động." Lâm Dật nói: "Hân Hân, cho cô ta nguyên bộ khám nghiệm nội."

"Hử? Khám nghiệm nội là cái gì?"

"Chính là cởi quần kiểm tra."

"Tôi chỉ bị dị ứng cấp tính, lại còn muốn kiểm tra bên trong người tôi?"

"Cô là bác sĩ, hay tôi là bác sĩ? Cô có muốn trị bệnh không?"

Hà Viện Viện cầm điện thoại di động lên, tìm Wechat của Kỷ Khuynh Nhan.

"Học tỷ, em đi bệnh viện khám, gặp phải ông chủ của em. Anh ta nói muốn kiểm tra bên trong người em, quần cũng cởi một nửa rồi!"

"Ấy cha! Sư nhà cô, chơi tôi hả?"

Gần nửa phút sau, điện thoại của Lâm Dật vang lên. Kỷ Khuynh Nhan bật gọi video.

"Anh muốn khám nghiệm nội cho Viện Viện hả?"

Hà Viện Viện đắc ý, tỏ vẻ một người nào đó tất có thiên thu.

"... Ông chủ, hi vọng anh có thể giải thích tốt cho học tỷ."

Lâm Dật không lên tiếng, vẻ mặt nghiêm nghị.

"Tình huống của cô ấy không tốt lắm, đợi lát nữa nói cho em."

"Làm sao? Tình huống thế nào là không tốt lắm?"

"Tình huống Viện Viện thật sự không tốt."

Lâm Dật thuận tay nhặt lấy một tấm phim chụp CT dưới bàn lên, chỉ vị trí dưới bụng:

"Ở chỗ này mọc ra một khối u có đường kính tới năm centimet. Anh để đồng nghiệp khám nội cho cô ấy để kiểm tra thêm tình huống."

Vẻ mặt Lâm Dật đặc biệt chăm chú, trong mắt thậm chí có chút sương mù.

"Em cũng là phụ nữ, hẳn phải biết vị trí này mọc khối u sẽ nghiêm trọng đến mức nào. Nếu không cẩn thận..."

"Sao lại như thế? Lâm Dật, anh đừng dọa em."

"Không cẩn thận là phải cắt bỏ toàn bộ mới có thể giữ được mạng. Còn sau này, chuyện sinh con sẽ không còn chút quan hệ gì đến cô ấy nữa."

"Làm sao có khả năng? Viện Viện mạnh khỏe như vậy, sao có thể bị bệnh này?" Kỷ Khuynh Nhan bị dọa sắp khóc: "Các anh ở bệnh viện, em lập tức đi qua."

Với người bình thường mà nói, bác sĩ là một nghề rất khép kín.

Nếu không phải người trong nghề, người đó sẽ rất khó hiểu được cái nghề này.

Người ngoài căn bản không thể hiểu được phim chụp CT.

Bằng không, Kỷ Khuynh Nhan cũng không thể bị Lâm Dật lừa gạt.

"Em đừng vội, đến cũng vô dụng. Đợi lát nữa anh báo kết quả cho em, chờ anh gọi lại."

"Ừ, anh nhất định phải kiểm tra cẩn thận cho Viện Viện. Em không tin được người khác, tuyệt đối không thể qua loa."

"Yên tâm, anh tự chịu trách nhiệm việc này, sẽ không xảy ra chuyện gì."

Nói xong, Lâm Dật tắt máy, vẻ mặt trở về bình thường.

Kiều Hân đã ngu người từ nãy giờ.

Đây không phải phim chụp của người bị bệnh tuyến tiền liệt kết sỏi hôm qua sao?

Sao đến chỗ anh Lâm lại thành u phụ khoa?

Phụ nữ đâu có bộ phận này!

Đúng là giỏi lừa người ta.

Nhìn Hà Viện Viện, Lâm Dật nhún vai một cái:

"Cô nghe thấy rồi đấy, học tỷ của cô bảo tôi nghiêm túc kiểm tra cho cô. Nào, bây giờ bắt đầu đi, cô Hà."

"Ông chủ, làm người có thể chân thành một chút không?" Hà Viện Viện nói: "Anh không sợ lừa chết học tỷ sao?"

"Cô ấy khá giỏi chịu đựng lừa gạt, không cần lo lắng."

"Anh chớ ép tôi. Nếu mà ép tôi cuống lên, chúng ta chia tay." Hà Viện Viện gắt lên.

"Làm sao, còn muốn ngọc đá cùng vỡ với tôi hả?"

"Đúng! Nếu anh không nghiêm túc khám bệnh cho tôi, tôi sẽ nói cho Cisco, anh đang lừa bọn họ."

"Cô có tin, tôi có thể làm ra một bệnh án tâm thần phân liệt từ khoa Tâm thần cho cô không? Cô cảm thấy ai có thể tin lời cô?"

"Ông chủ, tôi sai rồi! Van xin anh khám bệnh cho tôi đi!"

Nữ CFO không khêu gợi, tư vấn online khẩn.

"Đi ra ngoài mua hộp Bì Viêm Bình giá mười bốn tệ, xoa vào là xong."

"Thật hay giả vậy? Mười bốn tệ là xong?"

"Vừa nãy tôi nói sai. Người khác mười bốn tệ là xong, cô phải một trăm bốn mươi tệ."

"Tại sao?"

"Vì mông cô lớn, cần bôi nhiều thuốc."

Hà Viện Viện ám muội nở nụ cười:

"Ông chủ, ý anh là, tôi có thể liều mạng với học tỷ một phen?"

"Không không không, học tỷ của cô là vểnh, cô chỉ đơn thuần là bằng. Đó là hai khái niệm."

"Cắt! Còn tiếp tục như vậy, anh sẽ mất đi một nhân viên dễ thương như tôi."

Hà Viện Viện xách túi rời đi.

"Hết bạn!"

Cho dù sợ, cũng phải rời đi có khí thế!

"Hân Hân, cô khám cho bệnh nhân sau đi. Tôi vào phòng khám nội nghỉ ngơi chút."

"Ừ."

Sở dĩ Lâm Dật rời đi là vì tiếng nhắc nhở của hệ thống đã vang trong đầu anh.

【Nhiệm vụ hoàn thành, thưởng 100 nghìn điểm thông thạo.】

【Tiến độ hoàn thành nghề nghiệp: 35%, thưởng 20% cổ phần của công ty tùy ý. (Giá trị trường hai trăm tỷ trở xuống)】

"Ai da, trâu bò!"

"20% cổ phần của công ty tùy ý?"

"Hệ thống, bên trong ghi chú nói là 20% cổ phần này chỉ có tác dụng đối với công ty có giá thị trường hai trăm tỷ trở xuống sao?"

【Đúng thế.】

Hệ thống lúc nào cũng trả lời kiệm lời. Lâm Dật đã quen rồi.

Nhưng bỏ thêm điều kiện hạn chế thì không dễ chơi.

Hiện trên thị trường hiện giờ, những tập đoàn khổng lồ đều có giá trị mấy chục tỷ trở lên.

Vì vậy, mình cùng lắm chỉ có thể tìm tập đoàn cỡ trung.

20% cổ phần này cùng lắm cũng chỉ có giá bốn mươi tỷ, không quá nhiều.

Ài, ta thật là nghèo mà!

Reng reng reng...

Điện thoại Lâm Dật vang lên là Lương Nhược Hư gọi tới.

Lâm Dật có thể đoán được ý đồ cô gọi điện tới.

Ngày mai là vòng đàm phán dược phẩm thứ hai, chắc là hỏi mình việc này.

"Anh đang ở bệnh viện sao?"

"Ở đây." Lâm Dật đáp: "Cô không cần lo lắng chuyện đàm phán dược phẩm. Phía bên tôi có thể xử lý tốt."

"Tôi không nói chuyện này." Lương Nhược Hư nghiêm túc nói.

"Phía bên tôi vừa nhận được tin tức, sáu xí nghiệp dược lớn trên quốc tế tập thể tuyên bố sẽ tăng giá xuất khẩu đối với 25 loại dược phẩm của Trung Quốc, mức giá sẽ tăng từ 48 tệ đến 214 tệ!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 417.

Chương 418. Chỉ Cần Lừa Gạt Đủ Nhiều, Họ Sẽ Vĩnh Viễn Không Đoán Được

"Tập thể tăng giá?"

Nghe được tin tức này, Lâm Dật cũng vô cùng bất ngờ.

"Tin tức đã được chứng thực chính thức." Lương Nhược Hư nói.

"Tôi đang trên đường đi bệnh viện. Mười phút sau, anh ra ngoài, đi cửa hàng Starbucks gần đó, chúng ta gặp mặt nói chuyện."

"Được."

Cúp điện thoại, Lâm Dật thay quần áo khác, chuẩn bị gặp Lương Nhược Hư.

"Anh Lâm, anh muốn ra ngoài sao?"

"Ừ, lúc về mua cà phê cho cô."

"Ha ha, cảm ơn anh Lâm."

Khi Lâm Dật chạy tới quán Starbucks, Lương Nhược Hư đã đến, ngồi trong góc khuất.

Có lẽ vì chức vị, tạo hình của Lương Nhược Hư trong thời gian dài đến nay đều có vẻ phóng khoáng vô cùng.

Áo sơ mi nữ cổ chữ V, tất chân đen, cổ tay đeo đồng hồ thủy tinh hoa hồng vàng, hoàn mỹ trung hòa cảm giác cao lãnh giữa quần đen và áo trắng.

"Anh nhìn tôi bằng loại ánh mắt này làm gì?"

Lâm Dật cúi người, vén một sợi tóc rối ra sau tai Lương Nhược Hư:

"Dù xảy ra chuyện gì cũng phải từ từ giải quyết, hoang mang hoảng loạn làm gì, kiểu tóc cũng rối loạn."

"Bây giờ không phải lúc quan tâm kiểu tóc." Lương Nhược Hư nói: "Tôi đã nói tình huống đại khái cho anh rồi. Anh có ý kiến gì không?"

"Chuyện này quá khác thường, khẳng định có người phía sau giở trò."

"Tôi đã điều tra, trong đó có ba công ty đều có cổ phần của Công ty dược phẩm Pfizer, còn ba nhà khác cũng đều có hợp tác hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp với họ." Lương Nhược Hư báo.

"Như thế xem ra sự tình đã rất sáng tỏ."

"Nhưng chuyện này cũng không hề là vấn đề mà chúng ta phải giải quyết."

Lương Nhược Hư nói:

"Đám người này rất ranh ma. Hai mươi lăm loại thuốc nhập khẩu này đều là loại cực kỳ quan trọng. Bất kể bệnh viện hay cửa hàng thuốc thông thường đều rất ỷ lại vào chúng. Nếu toàn bộ đều tăng giá, giá cả sinh hoạt của người dân sẽ gia tăng rất lớn."

"Đúng đấy." Lâm Dật thở dài.

"Nếu như để cái đám người đó thành công, tương lai sẽ có càng nhiều xí nghiệp dược noi theo. Thậm chí, các ngành nghề khác cũng có khả năng làm như vậy. Quả thực là bị người ta đeo tròng vào cổ!"

Trầm mặc một lúc lâu, Lương Nhược Hư gian nan hỏi:

"Đúng rồi, anh có biện pháp nào tốt không?"

Lâm Dật cũng rơi vào trầm mặc một lúc lâu:

"Cô tin tưởng tôi không?"

"Tin tưởng!"

"Tin tưởng vô điều kiện chứ?"

Lương Nhược Hư không do dự:

"Tin tưởng!"

Nói thì nói như thế, nhưng Lương Nhược Hư thật sự sẽ vô điều kiện tin tưởng Lâm Dật sao?

Đáp án là không chắc.

Bởi vì đây không phải chuyện cá nhân cô. Ở đây liên quan tới hai mươi hai triệu người dân Trung Hải, mà dù một tỷ tư nhân khẩu toàn quốc cũng bị ảnh hưởng theo.

Trước mặt con số khổng lồ mà hỗn tạp này, Lương Nhược Hư thật sự sẽ chần chừ.

Hiện giờ, người có thể giải quyết vấn đề, phá cục diện này dường như chỉ có Lâm Dật.

"Sáu xí nghiệp thuốc lớn cùng tuyên bố tăng giá, chính sách này được chứng thực chưa?"

"Vẫn chưa." Lương Nhược Hư nói: "Nhưng có chứng thực hay không thì phải xem tình huống đàm phán ngày mai để quyết định, đó là điều chắc chắn."

"Họ dùng giá dược phẩm ra dọa người, vậy thì chơi hơi lớn." Lâm Dật nói: "Cô lệnh cho bên dưới, chặt đứt toàn bộ liên hệ với họ. Quá lắm thì chia tay."

"Không được." Lương Nhược Hư nói: "Chuyện nhập khẩu thuốc là do quốc gia chịu trách nhiệm, bộ ngành địa phương không có tư cách nhúng tay."

"Nhưng phía bên tôi có thể đơn phương tuyên bố, Trung Hải không nhập khẩu số thuốc này. Thế nhưng, nếu làm như vậy, chỉ mấy ngày sau là tôi sẽ bị gọi đi nói chuyện."

"Cô biết tin tức bên trên không? Họ chuẩn bị làm thế nào?"

Cánh tay không đọ nổi bắp chân. Trung Hải dù trâu bò, giàu có, cũng chỉ là một phần của Trung Quốc.

Vẫn phải do bộ não chỉ huy.

"Những thuốc này đều là loại nhập khẩu cực kỳ quan trọng, nhưng hiện tại các bộ ngành liên quan vẫn chưa tỏ thái độ rõ ràng. Tuy điều này khiến người ta rất tức giận, nhưng có thể sẽ phải ngậm miệng nuốt quả đắng. Các nhà thuốc tư không kéo dài được."

Lâm Dật ngẩng đầu, nhìn Lương Nhược Hư nói:

"Cô không quản lý được chuyện xuất nhập khẩu dược phẩm, nhưng ở chỗ hải quan chắc có thể nói chuyện dễ dàng chứ?"

"Điều này không thành vấn đề."

Thấy Lâm Dật cười xấu, Lương Nhược Hư bỗng cảm thấy thanh thản hơn.

"Anh nghĩ được biện pháp gì sao?"

"Đã hếch cằm đến Trung Quốc chúng ta, vậy thì phải cho họ nếm chút đặc sắc của sự quan tâm nhân văn tới từ chủ nghĩa xã hội mới được." Lâm Dật nói.

"Lát nữa cô lệnh cho bên dưới thông báo đến ba bệnh viện hàng đầu tăng cường thu mua hai mươi lăm loại dược phẩm này, càng nhiều càng tốt. Bằng không, cô phê duyệt cho vay. Nói chung càng nhiều càng tốt."

"Anh muốn mua nhiều hàng trước khi tăng giá để giữ lại sau đó dùng?"

Lương Nhược Hư cảm thấy, biện pháp này của Lâm Dật đúng là thủ đoạn ứng phó hữu hiệu nhất hiện tại, cũng phù hợp với logic tư duy của người Hoa.

Nhưng vẻ mặt Lương Nhược Hư nhanh chóng trở nên nghiêm nghị.

"Nhưng ở thời điểm nhạy cảm này, dù anh muốn mua, người ta cũng chưa chắc đã muốn bán. Cho dù họ mang ra bán, số lượng cũng sẽ không quá nhiều, tác dụng hầu như bằng không. Người Hoa biết lừa gạt, họ cũng biết chứ."

"Nếu biết chúng ta lừa gạt, vậy thì đổi mới." Lâm Dật cười ha ha.

"Chỉ cần chúng ta lừa gạt đủ nhiều, đủ mới mẻ độc đáo, họ sẽ vĩnh viễn không thể đoán được bước cờ kế tiếp của chúng ta là gì."

Lúc này, Lương Nhược Hư đột nhiên cảm giác thấy, nhờ cậy Lâm Dật vào thời điểm cùng đường luôn có thể cho người ta cảm giác hy vọng.

"Anh nói tiếp đi."

"Vừa nãy chẳng phải cô đã nói, họ chuẩn bị tăng giá toàn bộ dược phẩm sao? Tuy rằng chính sách này vẫn chưa xác thực, nhưng nếu chúng ta muốn mua, cô nói họ có thể bán hay không?"

"Đại khái là sẽ bán, nhưng cùng lúc đó cũng có khả rất lớn là sẽ tăng giá."

Lâm Dật cười thần bí:

"Không phải đại khái, mà là chắc chắn!"

"Vì sao chắc chắn như thế?"

"Dưới sự hun đúc của chủ nghĩa Tư bản, những nhà tư bản kia đều là người tôn tiền tài lên hàng đầu. Chính bọn họ cũng sẽ kiên định cho rằng, cho dù dược phẩm tăng giá, Trung Quốc cũng sẽ mua vào với giá cao. Giống như cô nói, họ biết rõ người Hoa muốn lừa gạt, cũng biết Trung Quốc rất ỷ lại số thuốc này. Cho nên, họ sẽ không hề nghi ngờ gì đối với động cơ của chúng ta."

"Sau đó thì sao? Lẽ nào anh còn muốn mua?"

"Đương nhiên, hơn nữa còn phải dốc hết lực ra mua!"

"Như vậy sẽ giống như mong muốn của họ."

"Ánh mắt thật thiển cận."

Lương Nhược Hư bị Lâm Dật nói sửng sốt:

"Anh có ý gì?"

"Sau khi mua xong, chờ họ vận tải hàng tới hải quan, chúng ta bắt lại toàn bộ, một thùng cũng không cho lọt ra ngoài."

Lương Nhược Hư dường như có phần hiểu ý đồ của Lâm Dật.

Cảm giác ván cờ này chơi thật sự lớn.

"Cô không có năng lực đối với ban ngành liên quan, nhưng cô có năng lực giữ lại số hàng này. Hiệu quả cũng không khác mấy. Hơn nữa, cô không cần gánh chịu nguy cơ, sẽ không ai mời cô đến uống trà."

"Thứ hai, cô nghĩ xem, toàn quốc sẽ có rất nhiều bệnh viện cũng sẽ dùng giá cao mua thuốc của họ, bởi vì bị bóp cổ, hết cách, không mua không được. Thế nhưng, Trung Hải có bến cảng lớn nhất toàn thế giới, là trung tâm vận tải của cả thế giới. Chỉ cần một lệnh cấm của cô, ít nhất có thể chặt đứt trên 80% lượng hàng của họ. Kích thích không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 418.

Chương 419. Trăm Triệu Dân Sinh Kế Gửi Một Người, Xin Nhờ

"Chuyện này có thể gây ảnh hưởng gì tới họ?" Lương Nhược Hư hỏi.

"Người cần gấp số thuốc này là chúng ta, đâu phải họ."

"Nhưng trên hợp đồng có kỳ hạn giao hàng, một khi quá thời gian ký kết thì vi phạm hợp đồng." Lâm Dật nói.

"Thứ đó vô dụng." Lương Nhược Hư chống chằm: "Cho dù đưa lên tòa, đây cũng là món nợ xấu. Muốn ép họ bồi thường tiền là không thể."

"Đừng gấp, tiếp theo đây mới là thời điểm lấy ra kỹ thuật chân chính." Lâm Dật nói.

"Cô suy nghĩ một chút. Chúng ta tìm lý do nói dược phẩm của họ có vấn đề, giữ lại hàng, thế gọi là gì? Là tin tức trái chiều đúng không?"

"Sau đó là, theo như hợp đồng, nếu họ không thể giao hàng, coi như họ không bồi thường tiền thì chúng ta vẫn chiếm lý đúng không? Chuyện này đối với họ là cái gì? Cũng là tin tức trái chiều."

"Tiếp theo, nếu hải quan của chúng ta xét xử hàng của họ, đại biểu cái gì? Đại biểu thái độ cứng rắn của chúng ta."

"Cho dù họ là xí nghiệp dược đứng đầu thế giới, nhưng so với quốc gia khổng lồ như Trung Quốc chúng ta, cân nặng của ai hơn, chắc tôi không cần nói nhiều."

"Chỉ cần cô lan truyền những tin tức này ra, tôi bảo đảm giá cổ phiếu của họ sẽ bị chém ngang hông. Đây chính là một trận khủng hoảng tài chính lớn dao động cả u Mỹ."

Lương Nhược Hư đã choáng váng. Có phải Lâm Dật chơi hơi lớn rồi không?

Nhưng điều khiến Lương Nhược Hư không nghĩ tới chính là, đó chỉ mới là khởi đầu.

"Tình hình của các nước u Mỹ không giống Trung Quốc. Lấy nước Mỹ làm ví dụ. Thu nhập đầu người hàng năm của họ là bảy mươi nghìn đô la Mỹ, nhưng bọn họ lại mắc nợ công là một trăm mười nghìn đô la Mỹ. Theo như châm ngôn của chúng ta, chính là vay tiền mà sống."

"Chúng ta làm như vậy sẽ khiến cổ phiếu của họ đại hạ giá. Với sáu nhà xuất khẩu dược lớn như vậy, nếu chúng ta không mua hàng của họ, nhà xưởng của họ tất nhiên sẽ phải giảm sản lượng. Điều này có nghĩa là công nhân không có nguồn thu, ít nhất đến vấn đề sinh tồn cũng không đảm bảo được. Cô cảm thấy như vậy sẽ gây rung chuyển cỡ nào? Diễu hành đình công là chắc chắn. Vì lẽ đó, đây rất có thể sẽ trở thành một trận bão táp, cuối cùng trở thành tin tức lớn toàn thế giới."

"Mà ở đây còn có điểm quan trọng nhất. Năm nay là năm tổng tuyển cử. Cô cảm thấy Tổng thống bên họ sẽ muốn làm lớn chuyện, hay muốn mau sớm dẹp loạn?"

"Thao tác một phen này xong, quyền chủ động chẳng phải nằm trên tay chúng ta sao?"

Lương Nhược Hư nghiêm túc nhìn Lâm Dật. Cô không ngờ chuyện này sẽ mang tới phản ứng dây chuyền lớn như vậy.

Hơn nữa còn vô cùng có khả năng phát sinh.

"Tôi tán thành tất cả suy luận nãy giờ của anh. Họ rất có thể sẽ vì chuyện này mà phải trả cái giá đau đớn thê thảm. Nhưng như vậy, chúng ta cũng sẽ tổn thất không nhỏ."

Lương Nhược Hư thay đổi tư thế ngồi:

"Họ là thương nhân, lợi ích là số một. Họ có thể không kiên trì được nửa năm một năm, nhưng dân chúng của chúng ta càng không chịu nổi. Trường kỳ chiến không thể chơi như vậy."

Lâm Dật ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn Lương Nhược Hư.

"Vậy cô đồng ý tin tưởng tôi có biện pháp giải quyết những vấn đề này của cô không? Nhưng còn có chút vấn đề, đến giờ tôi vẫn chưa thể cho cô câu trả lời chắc chắn. Chờ tôi một buổi tối, tôi sẽ hoàn thành chuyện này."

"Tôi tin tưởng anh."

"Sau đây cô sửa sang lại tư liệu, gửi tên sáu công ty thuốc kia cho tôi, còn có hai mươi lăm loại thuốc nhập khẩu kia nữa. Tên, thành phần chủ yếu, công hiệu cụ thể, cung cấp tất cả những tin tức này cho tôi. Việc còn lại thì không cần phiền cô."

"Không thành vấn đề, tôi lập tức cho người đi làm."

"Được, chúng ta phân công nhau làm việc!"

Hai người đứng dậy, cùng đi ra khỏi quán cà phê. Đứng trước Audi A6 của Lương Nhược Hư, Lâm Dật nói:

"Cô đi làm chuyện của cô đi, phải nhanh."

Kéo cửa xe, Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật:

"Trăm triệu sinh kế của người dân gửi một người, tất cả nhờ anh."

Vỗ vai Lương Nhược Hư, Lâm Dật đáp:

"Yên tâm, tôi sẽ không mang chuyện như này ra đùa."

Lương Nhược Hư gật gù, lái xe rời đi.

Trên đường về, trong đầu Lương Nhược Hư đều là lời Lâm Dật vừa nói.

Mình không còn đường có thể đi rồi, chỉ có thể hi vọng vào một mình Lâm Dật.

Còn về kết quả cuối cùng như thế nào, cô cũng không biết.

Giống như một tòa nhà cao tầng chọc trời bị cháy vậy.

Ta đứng ở mái nhà, có người nói nhảy xuống sẽ có người đón, nhưng khi ta nhìn xuống lại phát hiện chẳng hề có một bóng người.

Vào lúc này, ta nhảy hay không?

Lương Nhược Hư lúc này cũng đang phải đối mặt với vấn đề như vậy.

Lương Nhược Hư cũng biết, hiện tại đã không còn biện pháp nào khác.

Điều duy nhất có thể làm chính là nhảy xuống.

…

Đến bệnh viện, Lâm Dật không đi phòng cấp cứu mà về xe của mình, bắt đầu mưu tính chuyện kế tiếp.

Đầu tiên, Lâm Dật gọi cho Triệu Đông Mai, hỏi chuyện báo cáo dược phẩm.

Người được gọi rất mừng rỡ, tất cả tiến triển thuận lợi.

Sáng sớm mai, anh có thể nhận được thuốc thành phẩm và báo cáo.

Nhưng trên điện thoại, Triệu Đông Mai nhiều lần căn dặn, thuốc thành phẩm tuyệt đối không thể cho người dùng.

Lâm Dật biết sự lo lắng của bà, tự nhiên cũng không làm như vậy. Anh còn hiểu được quy tắc đó.

Xác định bước chủ yếu nhất trong kế hoạch, Lâm Dật thả lỏng hơn nhiều.

Sau đó chính là từng bước xử lý chuyện này.

Rất nhanh, tin tức về hai mươi lăm loại thuốc nhập khẩu được gửi tới điện thoại Lâm Dật.

Lâm Dật bấm số Tào Tĩnh Thu.

"Lâm tổng tìm tôi có chuyện gì?"

Sau khi biết Lâm Dật chính là người phụ trách Khoa Sáng, trong giọng nói của Tào Tĩnh Thu bớt đi chút quyến rũ và gợi cảm, thêm một chút vẻ lạnh lùng.

"Cô có ở công ty không? Nếu không có thì lập tức trở về. Đã tới lúc dùng tới cô rồi."

"A… Lâm tổng thần thông quảng đại như thế còn cần đến tôi sao?"

"Bớt nói mấy lời ẻo lả đó đi. Toàn quốc có bao nhiêu công ty truyền thông như vậy, chẳng thiếu nhà các cô. Nếu cô không muốn làm nữa cứ nói thẳng, ông đây lập tức bỏ luôn."

"Anh lại mắng tôi!"

"Không có thời gian nói nhảm với cô. Trên tay tôi có việc, cô muốn làm hay không?"

Dù cách điện thoại, Lâm Dật cũng nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của Tào Tĩnh Thu.

"Tôi đang ở công ty đây. Anh đến tìm tôi."

Cúp điện thoại, Lâm Dật nói thầm:

"Mẹ nó, người kiểu gì thế? Mắng một trận là ngoan ngay?"

Sau đó, Lâm Dật lái xe tới Văn Hóa Phong Lan của Tào Tĩnh Thu, bố cục bước kế tiếp.

Sau hai mươi phút, Lâm Dật đến văn phòng của Tào Tĩnh Thu. Tào Tĩnh Thu đặc biệt nghiêm túc, còn có vẻ như sắp đối địch.

"Lâm tổng tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi đã gửi một thư điện tử vào hòm thư của cô, tìm đám thủy quân (*) phân tán tin tức cho tôi."

(*Thủy quân: Ý nói những người chuyên viết bài bình luận, viết báo thuê trên mạng)

"Tin tức loại gì?"

"Đương nhiên là tin giả từ không sinh có." Lâm Dật nói.

"Nhưng chuyện này có phần đặc biệt, đừng dùng server trong nước, có rủi ro lên bàn."

Tào Tĩnh Thu kinh ngạc, không ngờ Lâm Dật sẽ nói vậy.

Hắn rốt cuộc muốn làm gì mà phải sử dụng server nước ngoài?

"Chẳng lẽ hắn muốn mở trang web loại kia? Chắc là không kiếm được bao nhiêu tiền."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 419.

Chương 420. Lấy IQ Của Anh Mình, Khẳng Định Chơi Không Lại Anh Ta

"Chúng tôi chưa bao giờ sử dụng máy chủ ở nước ngoài trước đây, chuyện này tôi phải thương lượng với bộ phận kỹ thuật một chút."

"Ngay cả máy chủ ở bên ngoài Trung Quốc cũng chưa sử dụng bao giờ, các cô cũng quá nghiệp dư rồi."

Lâm Dật nhìn xung quanh một chút, "Cô đưa máy tính của cô cho tôi sử dụng."

"Anh muốn làm gì?"

"Giúp các cô giả lập địa chỉ của một số máy chủ ở nước ngoài, sau đó thông qua cái địa chỉ này truyền lên internet, như vậy thần không biết quỷ không hay rồi."

Tào Tĩnh Thu bất ngờ sửng sốt.

"Anh còn biết kỹ thuật Hacker?"

Lâm Dật nhìn Tào Tĩnh Thu như người thiểu năng.

"Chính là giả lập mấy cái địa chỉ ở nước ngoài, việc này rất khó ư? Tùy tiện cũng có thể hoàn thành."

"Tôi chỉ là không nghĩ tới, người giống như anh, lại có tay nghề cao như thế."

"Chỉ là biết một chút về máy tính mà thôi, không thể nói là có tay nghề được, tôi biết cũng khá nhiều, đừng quá ngạc nhiên."

Lâm Dật thuận thế ngồi xuống trên ghế của Tào Tĩnh Thu, cầm máy tính bắt đầu làm việc.

"Cái kia tôi ngược lại thật ra muốn hỏi một chút, Lâm tổng còn biết cái gì nữa?"

"Còn biết xem bệnh, tôi cảm thấy gần đây cô thức đêm quá nhiều, tim có chút vấn đề, dễ mắc bệnh phụ khoa, có cần tôi giúp cô xem thử hay không?"

"Chuyện cười này một chút cũng không buồn cười tí nào."

Đùng!

Lâm Dật đem thẻ nhân viên của mình ra đập lên bàn.

"Tôi là bác sĩ tim mạch tại bệnh viện Hoa Sơn, hoan nghênh cô tới đăng ký xem bệnh."

Nhìn thấy giấy phép hành nghề của Lâm Dật, Tào Tĩnh Thu cả người cũng không tốt rồi.

"Anh thật sự là bác sĩ ở bệnh viện Hoa Sơn?!"

"Giấy hành nghề còn có thể làm giả sao?"

Đôi mắt đẹp của Tào Tĩnh Thu trở nên mờ mịt, người đàn ông này rốt cuộc có thân phận gì?

Ông chủ đứng sau tập đoàn Lăng Vân?

Người phụ trách công xưởng điện tử Khoa Sáng?

Lập trình viên kỹ IT hiểu kỹ thuật Hacker?

Hay là bác sĩ phẫu thuật cứu sống và chữa bệnh cho người khác?

Đến cùng cái nào mới là thân phận thật sự, cái nào lại là giả?

Sau gần hai giờ, Lâm Dật đã hoàn thành giả lập máy chủ xong.

Sau đó cùng Tào Tĩnh Thu thương lượng về chuyện thủy quân đánh thuê.

"Nơi đặt thông tin tốt nhất nên đặt ở nơi có nhiều nam giới sử dụng, như vậy hiệu quả càng cao hơn."

So với phụ nữ mà nói, đàn ông quan tâm nhiều hơn đến việc quốc gia đại sự, kiến nghị của Lâm Dật cũng có lý.

Nếu như có đủ thời gian, Lâm Dật sẽ không bỏ qua bất kỳ người sử dụng nào, nhưng bây giờ, thời gian là vàng bạc, phải có trọng điểm mới được.

Tào Tĩnh Thu chăm chú gật đầu, "Điểm này thì tôi biết, đợi lát nữa tôi sẽ cùng người của bộ phận thị trường thương lượng một chút, tranh thủ đem hiệu quả sử dụng tốt nhất."

"Chuyện này mà còn cần phải thương lượng à?" Lâm Dật thập phần ghét bỏ nhìn Tào Tĩnh Thu.

"Tôi sẽ cung cấp cho cô một vài cổng thông tin, các cô chỉ cần tập trung vào những nơi này."

"Anh nói đi, tôi hiện tại nhớ kỹ."

"Lu 111 , ss 222 , pp 123 , sp 333 , xx 444..."

Lâm Dật nói liên tiếp hơn hai mươi mấy tên Website, mắt Tào Tĩnh Thu trợn tròn khi nghe.

"Anh chắc chắn muốn đưa lực lượng thủy quân vào các trang web này?"

"Ừ, cô xem ra cũng biết mấy trang web này."

"Đều là những trang web lâu năm, chỉ nhìn cách thức liền biết." Tào Tĩnh Thu nói ra: "Tôi biết, đàn ông các anh gọi cái này là di sản văn hóa phi vật thể."

"Cô nếu như cũng xem những thứ đồ này, vậy thì không thể tốt hơn rồi. Khi tuyển người dùng nam, còn có thể không thiếu nữ sinh xem được, như vậy sức ảnh hưởng càng lớn."

Tào Tĩnh Thu nặng nề thở phào, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác buồn bực.

Với chỉ số thông minh của anh trai mình, làm sao có khả năng chơi với loại người này được!

Đêm đó, Lâm Dật đã thảo luận về việc viết bài quảng cáo với Tào Tĩnh Thu, thẳng đến hơn tám giờ, mới quyết định hết thảy bước đi.

Nhưng nội dung bên trong, lại làm cho Tào Tĩnh Thu hãi hùng khiếp vía.

Chẳng trách anh ta muốn giả lập máy chủ nước ngoài, loại tin tức này, quả thật có chút mẫn cảm.

Khả năng cụ thể phải làm gì đây này.

...

Trung Hải, Khách sạn Giang Nam Xuân.

Mạnh Hải Thanh vội vã đi tới văn phòng của Triệu văn.

Cốc cốc ——

"Chờ chút."

Nghe được tiếng gõ cửa, tiếng nước chảy trong phòng tắm cũng ngừng lại.

Mấy phút sau, Triệu Văn quấn khăn tắm, từ bên trong đi ra, mở cửa cho Mạnh Hải Thanh.

"Triệu tổng, tổng bộ bên kia đã sắp xếp xong xuôi, hơn nữa phía bên Trung Quốc, cũng đã nhận được tin tức xác thực thời điểm lúc nào tăng giá, chỉ cần chúng ta nói một tiếng là được."

Tiện tay châm điếu thuốc loại của nữ, khóe miệng Triệu Văn hiện lên ý cười dần đậm.

"Lương Nhược Hư tự cho là mình thông minh, tìm người đến làm rối, nhưng cũng không nhìn xem chính mình thực lực như thế nào, Pfizer chúng ta không phải là ngồi không!"

"Tôi cũng cho là như thế, hành vi của bọn họ, không khác nào làm mất đi dưa hấu kiếm hạt vừng, nếu như không đồng ý giá cả của chúng ta, họ sẽ nhận thêm trái đắng mà thôi." Mạnh Hải Thanh nói.

"Ngày mai sẽ là lần đàm phán thứ hai, tôi hơi mong chờ bọn họ sẽ nói chuyện với tôi như thế nào."

"Tôi đoán bọn họ cũng biết việc tăng giá thuốc nhập khẩu lần này liên quan trực tiếp đến kết quả lần đầu thương lượng thất bài. Tôi nghĩ không cần nhiều lời cái gì, bọn họ sẽ tự động tiếp nhận với mức giá này rồi."

"Điều này là chắc chắn." Triệu Văn tin tưởng nói:

"Lương Nhược Hư không phải người ngu, cô ta biết ưu và khuyết điểm, cho dù cô ta không đáp ứng, lãnh đạo phía trên cũng sẽ ép buộc cô ta đáp ứng, chúng ta đã nắm chắc phần thắng rồi."

Ong ong ong ...

Trong lúc hai người đang nói chuyện phiếm, điện thoại di động của Triệu Văn vang lên.

Tên được hiển thị trên đó là Roy.

Nhìn thấy người gọi facetime tới, Triệu Văn ngắt điếu thuốc lá trên tay, chỉnh trang lại áo tắm trên người một chút, kết nối với cuộc gọi facetime.

"Roy tiên sinh, có dặn dò gì ạ."

Bên đầu kia điện thoại, là một người đàn ông da đen đầu trọc, mang theo kính mắt, vô thức lộ ra một loại tư thế cấp trên.

"Vừa nãy, người của sáu công ty lớn đã gọi điện thoại cho tôi, nói rằng bên Trung Quốc hiện đang thu mua 25 loại thuốc sắp tăng giá trên diện rộng."

"Tất cả đều nằm trong dự liệu của tôi rồi." Triệu Văn nói:

"Đối với Trung Quốc, họ muốn tích trữ nhiều hàng hơn trước khi tăng giá. Điều này phù hợp với suy nghĩ logic của họ, để họ có thể tiết kiệm tiền sau khi tăng giá. Đây đều là điều bình thường."

"Nhưng tôi cũng đã nói cho họ biết là thuốc giá gốc không được phép bán cho họ, sau khi tăng giá thì phải bán được giá. Vậy mà người Trung Quốc vẫn tích trữ hàng một cách điên cuồng, không có chút ngần ngại gì."

"Cái này cũng là bình thường, bởi vì bọn họ sợ lại tăng giá, cho nên chỉ có thể làm như vậy."

Roy nhún vai một cái, "Tuy rằng các anh cũng là người Trung Quốc, nhưng ta cảm thấy kiếm được tiền của người Trung Quốc cũng quá thuận lợi. Tùy tiện dùng một chút chiến lược, bọn họ liền ngoan ngoãn dâng tiền lên đến tay, báo cáo quý này cũng công ty nhất định là rất tốt rồi."

"Đây là điều chắc chắn rồi, tất cả đều nằm trong dự đoán của tôi."

"Được rồi, bây giờ chúng ta nói chuyện chính sự đi, dựa theo thời gian đã hẹn của người Trung Quốc, ngày mai sẽ là buổi đàm phán thứ hai, cô có lòng tin chứ?"

"Có!" Triệu Văn nói:

"CEO yên tâm, giá cả 289 tệ sẽ không thay đổi, tôi có thể dễ dàng giành được chiến thắng."

"Oh my god! Cô thật sự quá tuyệt vời, giá gốc của công ty là 167 tệ, nhưng cô lại có thể bán được 289 tệ, thật sự không thể tưởng tượng nổi."

"Không có ai hiểu rõ thị trường Trung Quốc hơn tôi, cho nên cái giá này cũng không quá kinh ngạc gì."

"Ha ha, tốt." Roy nói:

"Nhưng tôi đã nghĩ kỹ, dù họ có chấp nhận mức giá 289 tệ, tôi cũng sẽ không để sáu công ty lớn xuống giá, bởi vì kiếm được tiền của người Trung Quốc quá thuận lợi, bọn họ không có cơ hội lựa chọn."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 420.

Chương 421. Mọi Người Là Lũ Đần Độn Sao?

"Tôi cũng cảm thấy cái biện pháp này có thể được, thậm chí có thể nói cho những công ty khác ưu tiên các đơn đặt hàng của Trung Quốc, nhận càng nhiều đơn hàng càng tốt. Mở cửa kinh doanh không có lý do gì để không kiếm tiền."

"Tốt, cứ làm theo lời cô nói đi, tôi đã chuẩn bị xong cho cô một vị trí mới rồi, chờ lúc nào cô trở lại là có thể nhận chức rồi." Roy nói.

"Cảm ơn CEO đã tín nhiệm."

"Bên kia Trung Quốc trời đã tối rồi, ngủ ngon, tôi chờ tin tức tốt của cô."

"Ngủ ngon."

Sau khi cúp facetime, Triệu Văn đứng dậy, "Hiện tại đã không còn gì lo lắng, ngày mai đặt hai vé máy bay đi Mỹ đi."

"Biết rồi Triệu tổng." Mạnh Hải Thanh nói:

"Đúng rồi Triệu tổng, còn có một việc, vừa nãy quên cùng báo lại với ngài. Các chuyên gia đánh giá đàm phán đã gọi điện thoại cho tôi lúc ban ngày, muốn hỏi mức giá cuối cùng được thiết lập như thế nào, liệu phúc lợi của bọn có ít hay không."

"Nói cho bọn họ biết, tiền một phần cũng không thiếu." Triệu Văn nói:

"Về sau bọn họ còn có hữu dụng, không thể quá hẹp hòi được."

"Tôi biết rồi."

Triệu Văn gật đầu, "Anh cũng về nghỉ ngơi đi, đừng quên chuyện đặt vé máy bay."

"Được."

Lên tiếng chào hỏi xong, Mạnh Hải Thanh rời đi.

Cởi xuống áo tắm, Triệu Văn cũng chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nhưng lúc này, điện thoại lại vang lên.

"Triệu tổng, đang nghỉ ngơi sao?"

Điện thoại tới không phải ai khác, là Phạm Khải Nam.

"Tôi chuẩn bị nghỉ ngơi rồi, Phạm tổng tìm tôi có việc gì?"

"Cũng không có việc lớn gì." Phạm Khải Nam cười ha hả nói:

"Tôi đã bao hết một chiếc thuyền, muốn mời Triệu tổng đi ngắm cảnh sông đêm, ăn khuya, không biết cô có thể nể nang mặt mũi tôi mà tới không?"

"Thực sự xin lỗi, có thể phải phụ lòng lời mời của anh rồi, ngày mai tôi có một cuộc đàm phán lần thứ hai, hiện tại thực sự rất mệt."

"Triệu tổng quá khách khí rồi." Phạm Khải Nam nói:

"Cô đã không thể đi ra ngoài, vậy có chút vấn đề, tôi liền ở trong điện thoại hỏi một chút."

"Anh nói đi."

"Chúng tôi hỏi thăm ra một chút tin tức, nói sáu công ty dược phẩm quốc tế lớn đã tăng giá mạnh đối với 25 loại thuốc nhập khẩu, có việc này sao?"

"Phạm tổng, anh hỏi như vậy, có lẽ anh đã hỏi nhầm người rồi." Triệu Văn nói:

"Phạm gia là một đại gia tộc lớn đã đứng ở Trung Hải trong nhiều thập kỷ, những tin tức như thế này, làm sao anh có thể hỏi một giám đốc điều hành cấp cao của một công ty Hoa Kỳ được."

"Chẳng qua là tôi cảm thấy việc này có chút kỳ lạ, việc này cũng quá là trùng hợp xảy ra đúng dịp rồi."

"Cái này tôi thật sự không biết, thực sự thật không tiện."

"Nếu Triệu tổng không có cách nào trả lời vấn đề này, như vậy tôi sẽ hỏi vấn đề khác." Phạm Khải Nam hỏi:

"Ngày mai sẽ là lần đàm phán thứ hai, liệu Pfizer bên này, sẽ đối với giá cả dược phẩm thay đổi ư?"

"Trong lần đàm phán đầu tiên, tôi đã nói là 289 tệ là điểm mấu chốt của chúng tôi, đừng nói là 9,9 tệ, ngay cả khi giảm một tệ cũng không thể."

"Có lời này của cô tôi cũng an tâm rồi, ngày mai gặp."

...

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật lái xe đến Kim Duyệt Hoa phủ, tiếp đón Bành Hưng Quốc, cùng nhau đến bệnh viện y học cổ truyền Trung Hải.

Nhưng đợi mười mấy phút, mới đợi được Triệu Đông Mai, bà ấy đem một lọ thuốc chưa đóng gói và một túi giấy kraft dày, giao cho Lâm Dật.

"Tiểu Dật, đồ vật đều ở chỗ này, trước đó cô cũng đã nói với em vô số lần rồi, đừng có làm khó dễ cô."

"Cô Triệu yên tâm, em vẫn còn có biện pháp."

Mở túi giấy kraft, Lâm Dật liếc nhìn nội dung báo cáo bên trong, đúng như trong dự đoán của anh.

Lúc này mới thực sự là yên tâm.

"Nhưng bên phía cô đã mở cuộc họp nội bộ để nghiên cứu qua. Đây là một loại thuốc độc quyền của Trung Quốc, cô muốn tiếp tục phê duyệt và thử nghiệm lâm sàng, vì thế cô muốn nghe một chút ý kiến của em."

"Không thành vấn đề, lát nữa em sẽ viết giấy ủy quyền cho cô. Còn các bước sau như thế nào, Cô Triệu ngài tự mình xử lý là được rồi, không cần hỏi qua ý kiến của em."

"Có thật không?" Triệu Đông Mai lộ vẻ kích động, "Nhưng mà em yên tâm, nếu quả thật thông qua được thí nghiệm lâm sàng, cô sẽ không phụ công lao của em."

"Cô Triệu khách khí rồi, chỉ cần có đoạn báo cáo này là được rồi, cái khác em đều không để ý."

Vừa nói, Lâm Dật vừa nhìn đồng hồ đeo tay, "Cô Triệu, em còn có chút việc không thể cùng ngài hàn huyên nữa, nếu như còn có những vấn đề khác, chúng ta ngày ... sau lại gặp rồi nói."

"Được được được, quyết định như vậy đi."

Biết Lâm Dật đang có việc gấp, Triệu Đông Mai cũng không cùng anh tán gẫu nhiều.

"Tiểu Dật, em có việc gấp vậy thì em đi trước đi, không cần phải để ý đến thầy đâu." Bành Hưng Quốc nói: "Thầy thuê xe trở về là được rồi."

"Như vậy sao được, thầy Bành đã giúp em một ân tình lớn như vậy, làm sao có thể để cho thầy tự về được."

Cuối cùng, Lâm Dật quyết định đưa Bành Quốc Hưng về trước sau đó mới lái xe đến trung tâm đấu thầu thành phố.

Mà Lương Nhược Hư đã đứng đợi ở đây từ sớm.

"Đều chuẩn bị xong chưa?"

Lương Nhược Hư cũng không biết Lâm Dật đi làm cái gì, nhưng cô biết hôm nay khẳng định là không nhàn rỗi.

"Đi thôi, tôi dẫn cô đi chứng kiến thời khắc kỳ tích xuất hiện!"

"Chứng kiến thì chứng kiến đi, anh còn ôm eo tôi làm gì."

"Phía trước có bậc thang, tôi sợ cô té."

"Không cần, chân của tôi rất tốt."

"Vậy cô ôm tôi đi, chân của tôi thật sự không tốt."

"Anh đúng là tên lưu manh." Lương Nhược Hư nhổ nước bọt một câu, sau đó nói:

"Đợi lát nữa tôi đi vào, nên nói năng như thế nào, hay là diễn một màn kịch gì đó không?"

"Cô coi đây là quay phim à."

Loại lời này nói ra từ miệng của Lương Nhược Hư, tràn ngập cảm giác vui mừng không thể giải thích được.

"Cô cứ như bình thường phát huy là được, phần còn lại cứ để cho tôi."

"Xác định không cần tôi làm cái gì hết?" Lương Nhược Hư nói: "Có chắc sẽ không xảy ra vấn đề không?"

"Yên tâm, kỹ thuật của tôi tốt, chơi kiểu gì tôi cũng có thể chơi được, bảo đảm cô thỏa mãn kích thích, lần sau còn có thể trở lại."

"Vậy được."

Trong lòng Lương Nhược Hư rất hiếu kỳ, Lâm Dật đến cùng làm thế nào để khôi phục thế chủ động?

Lúc này, trong phòng họp, ngoại trừ Lương Nhược Hư và Lâm Dật, những người khác đều đã tới đủ.

Bầu không khí bên trong phòng họp rất thoải mái, tất cả các đoàn chuyên gia đánh giá đều nói chuyện và cười đùa, xem ra không có bất kỳ cảm giác khẩn trương gì.

Có lúc, còn có thể cùng Triệu Văn và Mạnh Hải Thanh tâm sự về phong tục tập quán ở Hoa Kỳ, giống như người của mình vậy.

Nhìn thấy bầu không khí thoải mái trong phòng, Phạm Đông Huy cười cười, ghé vào tai con trai nhỏ giọng nói:

"Đoán chừng việc này là không có chạy thoát rồi, việc tăng giá của sáu công ty dược phẩm lớn, nhất định là Pfizer làm."

"Triệu Văn dám đem giá cả cắn chết như vậy, cũng bởi vì có chiêu bài này." Phạm Khải Nam nói: "Đám người này đùa cũng thật là tàn nhẫn, thực sự là không coi trọng Trung Quốc."

"Nhà tư bản truy tên trục lợi là bình thường." Phạm Đông Huy nói ra: "Chúng ta cũng không bởi vì giá 289 tệ một hộp thuốc mà hưng phấn quá sao, tiền này phải do chính tay mình nắm giữ, đó mới gọi là tiền."

"Dù sao đối với chúng ta cũng không có ảnh hưởng, chỉ cần có thể kiếm được tiền là tốt rồi."

"Làm ăn phải như vậy, người tốt là không làm kinh doanh được."

"Nhưng cha rất hiếu kì, người phụ nữ Lương Nhược Hư này sẽ giải quyết chuyện này như thế nào?"

"Giải quyết như thế nào? Lẽ nào cô ta còn có thể để dân chúng Trung Quốc không uống thuốc sao? Trừ phi là cô ta không muốn làm."

"Chặc chặc chặc, có thể làm cho một người phụ nữ quyền lực như vậy cúi đầu trước đất nước tư bản, Pfizer thật sự rất có tài." Phạm Khải Nam thở dài nói.

"Đó là tất nhiên, bằng không cũng không có khả năng trở thành số một trên thế giới."

Đúng lúc này, mọi người nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân, đều theo bản năng dừng trò chuyện.

Lương Nhược Hư đến rồi!

Nhìn thấy Lương Nhược Hư cùng Lâm Dật đi vào, tất cả mọi người có mặt đều đứng dậy và dành sự tôn trọng cao nhất.

Cho dù là nhìn thấy Lâm Dật vẫn ở bên cạnh Lương Nhược Hư, mọi người mặt cũng không biến sắc, khuôn mặt tươi cười chào đón họ.

"Đã qua ba ngày rồi, tôi nghĩ mọi người đã đưa ra quyết định về giá cả, hiện tại liền bắt đầu đi." Lương Nhược Hư nhìn Triệu văn:

"Trực tiếp báo giá quy định là được."

"Thị trưởng Lương, sau khi chúng tôi nhiều lần nghiên cứu, thật sự không thể giảm giá thêm được nữa, 60 mg Ibuprofen, 289 tệ một hộp."

"Giá cả không thay đổi gì?"

"Đúng thế."

Người trong phòng họp đều trầm mặc không lên tiếng, ngoài mặt yên tĩnh, nhưng trong lòng lại là đang xem kịch vui.

Pfizer người ta nắm giữ kỹ thuật và vốn, mình có cái gì để nói chuyện với người ta?

Không tăng giá là tốt lắm rồi.

Làm sao có khả năng xuống giá.

"Mọi người là lũ đần độn sao?"

Hả?

Đột nhiên vang lên câu nói, khiến mọi người trong phòng họp đều tối tăm.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 421.

Chương 422. Thực Sự Ngại Quá, Tôi Lại Mắng Người Rồi

Tiểu tử này đang làm gì, thị trưởng Lương còn chưa nói chuyện, cậu ta như thế nào lại lên tiếng!

Hơn nữa còn phát ngôn bừa bãi như vậy!

"Mời anh nói chuyện hãy tôn trọng một chút!" Triệu Văn lạnh mặt nói: "Đây là trung tâm đấu thầu thành phố, không phải chỗ cho anh ngang ngược!"

Lần thứ nhất đàm phán, Lâm Dật đã từng ăn nói ngông cuồng, nhưng Triệu Văn cũng đã cố chịu đựng.

Lần này vẫn là như vậy, Triệu Văn nhịn không nổi rồi!

Cho dù anh ta ngồi bên cạnh Lương Nhược Hư, cũng không có kiềm chế được cảm xúc của mình nữa.

Bởi vì lần này, mình mới là người chủ động tuyệt đối!

"Thực sự xin lỗi, vừa nãy tôi mắng người rồi, quá không lễ phép rồi."

Thấy Lâm Dật nhận lỗi rồi, Triệu Văn cũng không nói gì nữa.

Nhưng trong lòng đối với Lâm Dật lại càng thêm xem thường, lão hổ không phát uy, còn coi tôi là mèo ốm sao?

"Hi vọng anh lần sau chú ý một chút!"

"Được được được, tôi lần sau nhất định sẽ chú ý." Lâm Dật cười ha hả nói:

"Nhưng liên quan với giá cả dược phẩm, tôi muốn nói một vài câu."

"Anh nói đi, chúng tôi đều đang nghe đây." Triệu Văn mặt không thay đổi nói.

"Mọi người là đồ ngốc ư? Trước đó tôi cũng đã nói giá cả 289 tệ là không thể đàm phán được, hiện tại cũng là lần thứ hai đàm phán rồi, mẹ nó còn báo cái giá này nữa." Lâm Dật nói:

"Làm sao vậy? ba ba ba nòng nọc nhỏ từ miệng bơi tới trong đầu rồi sao. Thật xin lỗi, tôi lại mắng người rồi, lần sau nhất định chú ý."

Đám người lần nữa sửng sốt, chỉ với cái tính tình của anh ta, lần sau khẳng định sẽ vẫn như vậy!

Lương Nhược Hư nhẹ nhàng đụng Lâm Dật một cái, cho dù tức giận cũng không thể mắng như thế được.

"Thị trưởng Lương, chúng tôi là mang theo thành ý tới. Tôi hi vọng cô có thể làm cho vị tiên sinh này đàm phán với chúng tôi bình thường một chút, không nên như người điên như vậy."

"Đầu tiên, tôi cũng không nhìn thấy thành ý của các cô ở đâu. Thứ hai, tôi sẽ kiềm chế anh ta, đàm phán vẫn tiến hành bình thường."

Mặt của mọi người trầm xuống, người này cũng không có ý tứ ràng buộc!

"Thị trưởng Lương, chúng tôi đã báo giá thấp nhất rồi, không thể thấp hơn được nữa."

Nói xong, Triệu Văn lại nói thêm một câu, nói: "Không có chỗ nào thấp giá hơn nữa đâu."

Lâm Dật nghiêng đầu, liếc nhìn Lương Nhược Hư, "Đi thôi, không còn gì để bàn bạc thêm nữa."

Lương Nhược Hư nhíu nhẹ đôi mi thanh tú, cô không biết Lâm Dật định làm gì.

Nhưng bây giờ, cô cũng chỉ có thể nghe theo lời của anh.

Anh ta mới là người đứng đầu cuộc đàm phán này.

"Thị trưởng Lương, chẳng lẽ không nói chuyện ư?" Vương Duyên Hưng đứng dậy nói.

"Bọn họ không xuống giá, tự nhiên không còn ý nghĩa gì để bàn bạc nữa."

Sắc mặt Triệu Văn không tốt lắm, kết quả tại sao lại như thế, kết quả này nằm ngoài dự đoán của cô ta.

Sáu công ty dược phẩm lớn đã tăng giá trên diện rộng, lẽ nào cô ta không biết chuyện gì đang xảy ra sao?

Cứ đi như thế? Người dân Trung Quốc họ không uống thuốc nữa?

Nhìn thấy Lương Nhược Hư thật sự định rời đi, Triệu Văn không nhịn được đứng lên, nói:

"Thị trường Lương, giá Ibuprofen tạm thời sẽ vẫn ở mức giá 289 tệ. Nhưng bây giờ, nguyên liệu của dược phẩm trên toàn thế giới đều đang tăng. Về sau giá cả có thay đổi như thế nào tôi cũng không biết. Nếu như thị trường Trung Quốc, có lúc cần tới Ibuprofen, chúng tôi đàm phán với cô là chuyện tốt rồi."

Lời nói của Triệu Văn đã coi như là một loại uy hiếp, mọi người ở chỗ này đều không phải người ngu, dù là ai cũng đều nghe ra.

Lâm Dật gãi gãi lỗ tai, nói:

"Kỳ thực chúng tôi lần này tới, chủ yếu là muốn cho cô một cơ hội, nhưng là cô không quý trọng, cho nên chúng tôi cũng chỉ phải nói lời tạm biệt với người ngốc thôi."

"Cái gọi là cơ hội của anh là cái gì? Lẽ nào chính là hai lần đàm phán sao?"

"Cũng không phải."

Lâm Dật ném bình thuốc túi cùng giấy tờ trên tay xuống.

"Đây là một loại thuốc độc quyền của Trung Quốc mà chúng tôi mới phát triển, hiệu quả tương tự như Ibuprofen." Lâm Dật nói:

"Cô là người Trung Quốc, cô cũng biết tình hình của thuốc đông y, tác dụng phụ càng nhỏ. Tài liệu trong túi giấy là giấy chứng nhận của tổ chức chuyên nghiệp cấp. Còn những cái khác, tôi sẽ không nói tới, cô tự xem đi."

"Bắt đầu nghiên cứu phát triển loại thuốc mới?!"

Bao gồm cả Lương Nhược Hư ở bên trong, toàn bộ mọi người nghe nói như thế đều choáng váng!

Hắn nghiên cứu phát triển loại thuốc tân dược từ khi nào?

Tại sao chính mình cũng không biết việc này?

Giờ phút này ở trong phòng họp, mọi ánh mắt đều tập trung vào phía trên túi giấy trên bàn.

Đồng thời, trong lòng cũng sinh ra một loại dự cảm xấu.

Trong trường hợp như thế này, không ai có thể nói láo được.

Triệu Văn lo lắng hoảng hốt mở túi hồ sơ ra, tiếng sột soạt vang lên, những chuyên gia giám sát thẩm tra còn lại ở đây cũng đều tập trung nhìn lại.

Nhìn thấy nội dung của báo cáo, trong đầu tất cả mọi người đều đơ toàn tập!

Báo cáo nhanh cho ra số liệu, gần như giống hệt với loại thuốc Ibuprofen của công ty Pfizer!

Hơn nữa, hiệu quả thậm chí còn tốt hơn!

Nói một cách khác, loại thuốc độc quyền của Trung Quốc này hoàn toàn có thể thay thế loại thuốc Ibuprofen!

"Cha, làm sao bây giờ?"

Phạm Khải Nam vẻ mặt nghiêm nghị ngồi xuống trở lại.

Nếu như sự kiện này xảy ra vấn đề, sự tổn thất đối với Phạm gia là không thể nào đánh giá.

"Trước tiên đừng lo lắng, cô nàng Triệu Văn này không đơn giản, cứ chờ xem nàng sẽ xử lý sự kiện này như thế nào."

Trên tay cầm lấy bản báo cáo, trái tim Triệu Văn đập rộn lên. Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến cho nàng có chút không thể nào chống đỡ.

Đây là điều trước đây nàng không hề nghĩ tới.

"Triệu tổng, làm sao bây giờ…?"

Mạnh Hải Thanh đã luống cuống.

"Đừng nóng vội, cũng chỉ là một bản báo cáo mà thôi, anh cảm thấy tôi còn không ứng phó được?"

"Không không không, tôi không có ý đó."

Triệu Văn có thể ngồi lên vị trí giám đốc điều hành ở dạng công ty như Pfizer này, tự nhiên cũng không phải ăn chay, rất nhanh có thể bình tĩnh trở lại.

Giơ tập hồ sơ trên tay lên, nói:

"Đây chỉ là số liệu của phòng thí nghiệm, cũng không có báo cáo lâm sàng, anh cảm thấy có sức thuyết phục sao?"

"Thí nghiệm lâm sàng đang trong quá trình tiến hành, nhưng mà cuộc đàm phán lần thứ hai diễn ra vào hôm nay, cho nên tôi lấy bản báo cáo ra sớm."

Lâm Dật nói ra:

"Nhưng cô không nên xem nhẹ một cái tin tức quan trọng ở bên trong, loại thuốc của chúng tôi là thuốc Đông y độc quyền, ở phương diện lâm sàng còn biểu hiện tốt hơn so với thuốc tây. Chỉ cần loại thuốc này có thể được xét duyệt qua, cũng thông qua phòng thí nghiệm thí nghiệm, như vậy thí nghiệm lâm sàng không quá mạo hiểm. Cô cũng không cần cãi chày cãi cối với tôi và tìm lý do khác để thoái thác, mọi người đều là người biết chuyện, không nói cũng đều hiểu."

"Hơn nữa, tôi đã đem thuốc cho các người xem, các người hoàn toàn có thể cầm về nghiên cứu ở phòng thí nghiệm của mình. Nếu nó không có đủ khả năng trị liệu lâm sàng, chờ đến lúc đó, chúng ta lại nói tiếp về giá cả, có lẽ thích hợp hơn."

"Điều này. . ."

Nhìn thấy loại thuốc không có nhãn hiệu trên tay kia, Triệu Văn một câu cũng nói không nên lời.

Ở ngực không khỏi nhói đau từng cơn, dường như hô hấp đều trở nên khó khăn.

Giống như bị người khác nện xuống lồng ngực, thậm chí không tìm ra lý do hợp lý để thoái thác và phản bác hắn.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 422.

Chương 423. Mặc Dù Anh Có Chút Cặn Bã, Nhưng Đúng Là Một Người Đàn Ông Tỏa Sáng Rực Rỡ

"Đúng rồi, còn có một chút chuyện muốn nói với các vị."

Lâm Dật nói ra:

"Thật ra ngay từ đầu, chúng tôi cũng không có nghiên cứu loại thuốc này. Tại thời điểm nói chuyện giá cả đầu tiên, tôi phát hiện các người quá trang bức, nên tôi đã liên hợp với một tổ chức chuyên nghiệp để nghiên cứu phát triển và chế tạo ra loại thuốc này. Nói một cách khác, chúng tôi dùng ba ngày thời gian là nghiên cứu ra thứ này."

"Đương nhiên, các người cũng có thể nghi ngờ tính chân thực của bản báo cáo. Nhưng vẫn là câu nói kia, chính các người lấy về tự làm thí nghiệm, là có thể biết lời nói của tôi là thật hay là giả."

Trong phòng họp im ắng không một tiếng động, Lương Nhược Hư kích động tới mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Nàng vẫn luôn rất lo lắng, sợ rằng kế hoạch của Lâm Dật sẽ không có tác dụng, nhưng nàng chưa từng nghĩ qua, Lâm Dật lại chuẩn bị biện pháp như vậy để đánh trả!

"Tiếp theo, tôi còn có chuyện muốn nói cho các vị. Không phải các vị liên hợp sáu công ty dược phẩm lớn để tăng giá toàn bộ 25 loại thuốc nhập khẩu sao? Ở chỗ này, tôi thay Lương thị trưởng cảm ơn các vị, các vị đã biến tướng thúc đẩy sự nghiệp phát triển của ngành sản xuất dược phẩm Đông y ở đất nước chúng tôi."

"Lời này của anh là có ý gì?"

Cả người Triệu Văn run rẩy hỏi.

"Tôi dùng ba ngày thời gian là có thể nghiên cứu ra một hộp thuốc Ibuprofen trị giá 289 tệ của các người. Nếu như tôi muốn, không cần quá 1 tháng thời gian, là có thể nghiên cứu ra cách điều chế loại thuốc Đông y thay thế cho 25 loại thuốc nhập khẩu kia."

Lâm Dật nhún vai:

"Vậy thì giá tiền của các người có thể tùy tiện tăng giá, chúng tôi cũng không quan tâm."

Triệu Văn choáng váng, mọi người ở chỗ này đều choáng váng.

Lâm Dật muốn nói, là nói chuyện giật gân sao?

Chắc chắn rồi, thậm chí còn có chút nói mơ giữa ban ngày.

Nhưng loại thuốc thành phẩm ở trên mặt bàn, còn có báo cáo của phòng thí nghiệm.

Lâm Dật cũng đã nói đến tình trạng kia, không ai còn nghi ngờ tính xác thực của bản báo cáo kia nữa.

Cho nên hiện tại, vấn đề của công ty Pfizer gặp phải, đó là thị trường Hoa Hạ không cần Ibuprofen nữa!

Pfizer làm mất đi thị trường Hoa Hạ khổng lồ!

Trong việc này, tổn thất chính là một con số trên trời!

"Tốt rồi! Hôm nay chỉ trò chuyện đến đây thôi, bái bai."

Sau khi lên tiếng chào tạm biệt, Lâm Dật thảnh thơi nhàn nhã mang theo Lương Nhược Hư rời đi.

"Lương thị trưởng, Lâm tiên sinh, đi thong thả!"

"Đi thong thả cái mấy cái lông, có công phu vỗ mông ngựa này, các người vẫn nên trở về báo cáo tình huống đi, đừng ở đây lầm bà lầm bầm nữa, thật phiền toái."

Lâm Dật và Lương Nhược Hư rời đi, cho đến lúc trở lại trên xe, Lương Nhược Hư vẫn còn bưng bít lấy lồng ngực của mình.

Đối với nàng mà nói, một màn mới vừa rồi quá mê huyễn.

Tựa như ngồi trên xe cáp treo vậy, Lâm Dật mang theo chính mình, đánh một trận nhẹ nhàng vui vẻ khắc phục khó khăn!

"Lâm Dật, loại thuốc kia thật sự là do anh nghiên cứu ra được sao? Không phải đạo cụ để lừa dối mấy người đó chứ?"

"Làm sao có thể là đạo cụ được?"

Lâm Dật nói ra:

"Quy mô của công ty Pfizer bày biện ra đó. Khi có sự chênh lệch lớn về quy mô, quy trình sẽ không đóng nhiều vai trò, còn phải dùng thực lực để nói chuyện."

"Thế nhưng, loại thuốc đó thật sự có thể thay thế cho Ibuprofen sao?"

"Đúng thế, nếu như có thể mà nói, hy vọng cô có thể bật đèn xanh, mau chóng tiến vào giai đoạn lâm sàng."

Lâm Dật nói ra:

"Nhưng nếu chúng ta nói nó không có một chút khuyết điểm, đó là chuyện không có khả năng. So với loại thuốc Ibuprofen của hãng dược Pfizer, khuyết điểm lớn nhất của loại thuốc này chính là hiệu quả rất chậm. Thuốc Ibuprofen mất khoảng thời gian chừng 30 phút đồng hồ là có thể thấy hiệu quả, mà loại thuốc này cần tới một ngày. Đây cũng là ưu thế riêng của thuốc tây, Đông y không thể sánh bằng."

"Tuy nhiên, bên phía chúng ta cũng có ưu thế của mình. Bởi vì đây là loại thuốc dự phòng mà bệnh nhân phải uống hàng ngày, cho nên thấy hiệu quả chậm hơn một chút. Thật ra, đó không phải vấn đề lớn, cô hiểu ý tôi chứ... Sao? Cô trừng mắt nhìn tôi làm gì?"

"Không, không có việc gì..."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Tôi chỉ là kinh ngạc, làm sao anh có thể nghiên cứu ra loại thuốc này?"

"Không có cách nào, khả năng tôi chính là Thiên tuyển chi tử, động vật giống đực ở trên đỉnh? Tựa như loài sư tử vậy."

"Hung mãnh giống như sư tử?"

"Không phải! Là giống như sư tử, có thể tùy ý quan hệ tình dục với bất kỳ con cái nào trong đàn và sau đó còn không có ai mắng tôi là kẻ đồi bại."

"Kẻ đồi bại!"

"Được rồi, chuyện ngày hôm nay cứ như vậy đã, về bước tiếp theo của kế hoạch, cô hãy chờ tin tức của tôi."

Lâm Dật nháy mắt nói:

"Trò vui vừa mới bắt đầu."

"Ừm."

Lương Nhược Hư nở nụ cười gật đầu, nụ cười của nàng rực rỡ như ánh sáng mặt trời.

Mở cửa xe xuống xe, Lâm Dật không đi ngay, vịn cửa xe nói:

"Trước đó tôi từng nói, để cho cô lên chức trong vòng hai năm, bây giờ làm không cẩn thận thì có thể chỉ còn hai tháng."

Nói xong, hai tay Lâm Dật đút vào trong túi quần, ngân nga khẽ hát, bước nhanh lên chiếc xe FAW của mình.

Bên trong kính chiếu hậu, Lương Nhược Hư một mực đưa mắt nhìn theo Lâm Dật rời đi, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm rực rỡ.

"Mặc dù anh có chút cặn bã, nhưng đúng là một người đàn ông tỏa sáng rực rỡ ra xung quanh!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 423.

Chương 424. Triệu Văn Coi Đó Là Cơ Hội

Triệu Văn cầm lấy báo cáo thí nghiệm và bằng sáng chế y học Trung Quốc mà Lâm Dật nghiên cứu ra, ngơ ngơ ngác ngác trở lại khách sạn.

Mọi việc xảy ra trong ngày hôm nay, đối với nàng mà nói tựa như một cơn ác mộng vậy.

Đây là lần tao ngộ mất trắng tay lớn nhất và quan trọng nhất nàng gặp phải từ lúc hành nghề đến nay.

Nàng cũng chưa từng nghĩ tới, chính mình sẽ bị đánh bại theo phương thức như vậy bởi một tên khốn không đáng nhắc tới.

"Triệu tổng, chúng ta phải báo cáo với tổng bộ việc này một chút đi, nếu không sẽ rất dễ xảy ra chuyện."

Đứng ở bên cạnh Triệu Văn, Mạnh Hải Thanh nói ra.

"Điều này tôi biết."

Sau khi bình tĩnh lại một lát, Triệu Văn thông qua Facetime, bấm gọi điện thoại cho Roy.

Lúc này, thời gian ở nước Mỹ đã là nửa đêm, nhưng Roy còn chưa đi nghỉ ngơi.

"Mọi chuyện cũng nên kết thúc rồi đi. Khi trở về nước, tôi sẽ chuẩn bị tổ chức cho cô một bữa tiệc, để chúc mừng sự kiện này."

"Tổng giám đốc, thật xin lỗi, sự kiện này xảy ra việc ngoài ý muốn."

Triệu Văn áy náy nói.

"Làm sao có thể?!"

Trên nét mặt Roy lộ ra vẻ thật không thể tin nổi,

"Chúng ta đều đã làm hoàn mỹ như thế, không có khả năng xảy ra vấn đề gì chứ?"

"Chuyện là như thế này, ở bên phía Hoa Hạ đã nghiên cứu ra một loại thuốc có hiệu quả tương tự như loại thuốc Ibuprofen. Tôi đang có thành phẩm và báo cáo thí nghiệm ở đây. Nói một cách khác, dược phẩm của chúng ta đã bị thay thế hoàn toàn."

"Thế mà xảy ra loại sự tình này!"

Ba cốp cốp!

Bởi vì bối rối, điện thoại di động của Roy rơi xuống mặt đất,

"Điều đó không có khả năng! Làm sao có thể nghiên cứu ra một loại thuốc giống như Ibuprofen chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế? Điều này là không thể nào!"

"Tôi không nghĩ anh ta sẽ nói láo loại chuyện này, bởi vì rất dễ dàng lộ tẩy, tạo ra tâm lý hoảng sợ là việc vô nghĩa."

Triệu Văn nói ra ý nghĩ của mình.

"Hơn nữa thái độ của bọn họ rất cứng rắn, sẽ không tiếp nhận mức giá 289 tệ này."

"Nếu đã như vậy, thì chúng ta phải nghiêm túc xử lý chuyện này."

Hai tay Roy để lên bàn, đây là tư thế nhất quán khi anh ta tập trung suy nghĩ.

"Những người Hoa này thật sự là quá giảo hoạt, xem ra cần phải tạo cho bọn họ một số áp lực theo phương diện quốc tế."

Triệu Văn lắc đầu,

"Biện pháp này cũng không được."

"Vì sao?"

"Các loại thuốc độc quyền mà bọn họ vừa nghiên cứu ra, cũng không phải được chuẩn bị ngay từ đầu, mà là được nghiên cứu ra trong ba ngày này. Đối với 25 loại thuốc nhập khẩu tăng giá của sáu công ty dược phẩm lớn, có vẻ như Hoa Hạ cũng không có ý định nhập khẩu tiếp nữa, mà chuẩn bị tự mình phát triển nghiên cứu."

Triệu Văn nhìn Roy nói ra:

"Vì vậy hiện tại, thời gian cho chúng ta cũng không có nhiều. Một khi bọn họ nghiên cứu ra 25 loại thuốc nhập khẩu tăng giá, chính là đả kích rất lớn đối với lợi ích của các công ty dược phẩm lớn!"

"Đây quả thực là điều không thể tưởng tượng nổi."

Roy biểu lộ khoa trương, nghiêm chỉnh đến mức độ sắp phát điên,

"Mỗi một loại thuốc của chúng ta, từ quá trình nghiên cứu phát triển cho đến lâm sàng, ít nhất cũng cần hai đến ba năm thời gian. Mà tại sao bọn họ có thể làm được chỉ trong ba ngày?!"

"Bởi vì ở bên trong quá trình nghiên cứu sản xuất thuốc tây, mỗi một bước đều là mò mẫm phát minh tiến lên, mà Đông y chúng tôi có một bộ hệ thống lý thuyết rất hoàn chỉnh, điều này sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian."

Triệu Văn nói ra:

"Hơn nữa Đông dược dường như không có tác dụng phụ, cho dù dược phẩm không tốt cũng không có phát huy tác dụng gây hại và không có phản ứng lâm sàng ác liệt. Đây chính là ưu thế."

"Về phương diện tri thức Đông dược, tôi cũng biết một ít. Nhưng mà tôi vẫn chưa thể tin, bọn họ có thể nghiên cứu ra được những loại thuốc này trong khoảng thời gian ngắn."

Roy nói ra.

"Nói thật ra, tôi cũng không tin."

Triệu Văn nói ra:

"Nhưng tôi cảm thấy, phải chuẩn bị sẵn sàng sách lược ứng đối."

"Cô ám chỉ sách lược ứng đối là cái gì."

"Hiện tại, các bệnh viện đại học cấp ba của Hoa Hạ đã đặt rất nhiều đơn đặt hàng với giá cả sau khi tăng giá. Chúng ta không nên vận chuyển bằng đường biển mà trực tiếp vận chuyển bằng đường hàng không, mau chóng đưa đến Hoa Hạ. Trong thời gian ngắn nhất, nhất định phải nắm được khoản tiền kiếm được vào trong tay, tôi sợ trong thời gian này, lại xảy ra việc bất ngờ. Như vậy đối với chúng ta càng thêm bất lợi."

"Được rồi, vận chuyển bằng đường hàng không sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian. Tôi sẽ lập tức gọi điện thoại cho bọn họ, mau chóng thu xếp việc này."

"Được."

Thông qua Facetime bàn bạc xong việc, Triệu Văn mệt mỏi đặt điện thoại di động xuống, một tay che ngực, cảm giác hô hấp khó khăn.

"Triệu tổng, cô làm sao vậy? Cô có muốn tôi đưa cô tới bệnh viện không?"

"Không cần đâu, bệnh cũ thôi."

Năm xưa khi mới tốt nghiệp đại học, vì có thể đứng vững gót chân ở công ty, Triệu Văn đã liều mạng hơn so với bất kỳ ai khác.

Bởi vì thời gian làm việc và nghỉ ngơi không điều độ, nên từ từ mắc phải bệnh tim. Tuy rằng không quá nghiêm trọng, lại trải qua điều dưỡng trong những năm này, bệnh tình đã khá hơn rất nhiều.

Nhưng mà sự việc hôm nay, Lâm Dật đã chọc vào căn bệnh tim cũ của nàng.

Mạnh Hải Thanh không nói gì, sự chú ý lại quay về chuyện trước mắt.

"Triệu tổng, vậy hiện giờ chúng ta còn có thể làm điều gì? Tình huống trước mắt rất bất lợi đối với chúng ta, quá bị động. Mọi thứ đều để bọn họ nắm mũi dẫn đi."

"Tình huống còn không tính là quá tệ. Tôi đoán chừng Lương Nhược Hư và người đàn ông gọi là Lâm Dật kia, có lẽ là sẽ không nghĩ đến, nhiều bệnh viên cấp ba như vậy đặt hàng số lượng lớn với sáu công ty dược phẩm lớn. Một số nguyên vật liệu và dược phẩm hiếm có, đều là do chúng ta làm thay. Thông qua đợt tăng giá lần này, chúng ta cũng có thể kiếm được không ít."

"Tôi hiểu được."

Mạnh Hải Thanh trầm ngâm suy nghĩ, gật gật đầu,

"Mặc dù sự kiện này gây ra sự đả kích không nhỏ cho chúng ta, nhưng những đơn đặt hàng kia cũng tính là cho chúng ta một cái cơ hội thở dốc. Về mặt lợi nhuận sẽ không chịu ảnh hưởng, chúng ta có thể dành một chút thời gian để giải quyết chuyện này một cách toàn diện."

"Ừm, đây là sai lầm của Lương Nhược Hư. Tôi đoán cô ta sẽ không ngờ được rằng, chúng ta sẽ lật về một thành lợi nhuận ở chỗ này."

Triệu Văn nói ra:

"Tuy rằng mất đi mặt mũi, nhưng tiền vẫn là tiến vào trong túi của chúng ta, ảnh hưởng không lớn."

...

Tập đoàn dược phẩm Đông Hằng, văn phòng Tổng giám đốc.

"Mẹ nhà nó!"

Phạm Đông Huy cầm tập hồ sơ trên tay, trực tiếp ném xuống mặt đất, dọa cho thư ký đang đứng ở bên cạnh không dám thở mạnh.

"Cha, cho dù cha có tức giận, thì ném đồ đạc cũng không giải quyết được vấn đề."

Phạm Khải Nam ngồi ở trên ghế salon, gác chân lên trên mặt bàn, một tay chống đầu,

"Chiếu theo tình hình ngày hôm nay xem ra, nhóm thuốc Pfizer này rất khó tiến vào được thị trường Hoa Hạ, trừ khi chấp nhận mức giá 9,9 tệ miễn phí tiền vận chuyển."

"Nếu thật là 9,9 tệ, thì chúng ta làm đại diện cho Pfizer cũng không có bất kỳ cái ý nghĩa gì."

Phạm Đông Huy nói ra:

"Vốn là chuyện ván đã đóng thuyền, đều bị thằng nhóc gọi là Lâm Dật kia phá hủy. Mẹ nó, dành thời gian gọi người điều tra lai lịch của hắn một chút!"

"Không cần tra xét, con biết rõ tình huống của hắn."

Phạm Khải Nam nói ra:

"Việc này cha không cần quan tâm, để con cho người tới xử lý đi."

"Con quen biết hắn sao?"

Phạm Đông Huy thần sắc ngoài ý muốn.

"Lai lịch của hắn không nhỏ, còn xưng huynh gọi đệ với Tần Hán. Chúng ta muốn động tới hắn, cũng không phải là chuyện dễ dàng."

"Theo như con nói, thì việc này đúng là không dễ giải quyết, chỉ có thể làm người câm ăn cái thua lỗ này."

"Vậy thì cũng không nhất định."

Phạm Khải Nam nói ra:

"Khoảng chừng hơn một tháng trước đó, tay chân của Vương Ma Tử là Trương Ngạo, từng phát sinh xung đột với Lâm Dật ở sàn nhảy. Trương Ngạo bị Lâm Dật đâm, tính toán là ngang nhiên đánh mặt Vương Ma Tử."

"Thế mà còn có việc này?"

Phạm Đông Huy ngoài ý muốn nói:

"Ta hiểu rất rõ con người của Vương Ma Tử, Trương Ngạo là trợ thủ đắc lực của hắn, nên nhất định là hắn sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Đúng vậy. Nhưng khi đó, Vương Ma Tử muốn liên hợp với Triệu gia, đấu thầu một mảnh đất ở khu ngoại ô thành phố. Hắn sợ làm to chuyện sẽ xảy ra vấn đề, ảnh hưởng đến cuộc đấu thầu nên dứt khoát đè chuyện này xuống."

"Sau đó thì sao, mảnh đất đấu thầu kia cần phải đấu thầu xong rồi chứ?"

"Đúng là đấu thầu xong, nhưng mà Triệu gia và Vương Ma Tử đều không trúng thầu mảnh đất kia, hơn nữa còn bị Lâm Dật đoạt mất."

"Việc này cũng có thể dính vào?"

"Chắc chắn 100%."

Phạm Khải Nam nói ra:

"Hiện tại, trên tay Vương Ma Tử cũng không có việc gì, chắc hẳn sẽ bắt tay vào xử lý Lâm Dật. Chúng ta cũng không cần làm cái gì, chờ đợi Vương Ma Tử ra tay là được rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 424.

Chương 425. Sự Nghiệp Và Ái Tình Đều Bội Thu

Rời khỏi toàn nhà tổ chức đấu thầu trong thành phố, Lương Nhược Hư lái xe về tới văn phòng.

Bởi vì sự xuất hiện của Lâm Dật mà tâm tình nặng nề được buông lỏng không ít.

Dù là trước mắt có tập hồ sơ chồng chất như núi, nàng cũng không thấy áp lực như khi đến đây.

Sau khi xử lý xong vấn đề, Lương Nhược Hư tổ chức một cuộc họp vào buổi chiều, và giải quyết ổn thỏa những gì trước mắt một lần.

Mặc dù đã đánh xong một trận và khắc phục khó khăn, nhưng sự kiện này còn chưa kết thúc.

Nghĩ đến đây, Lương Nhược Hư cầm điện thoại di động lên, gọi một cú điện thoại cho ông nội của nàng.

"Cháu còn nhớ gọi điện thoại cho ta sao? Công việc thư thả chứ?"

"Nghe ông nói như vậy, chẳng lẽ cháu còn không thể gọi điện thoại cho ông?"

"Ta thấy cháu bây giờ là sự nghiệp và ái tình đều bội thu, không có tâm tư để ý đến lão già chết tiệt này nữa."

Ông nội của Lương Nhược Hư đầy vẻ ghen tuông nói.

"Cháu vừa mới đến đây công tác, còn chưa tới một tháng thời gian đâu. Tại sao đến trong miệng ông lại trở thành sự nghiệp và ái tình đều bội thu."

Ngay đến chính bản thân Lương Nhược Hư cũng không có nhận ra được, đối với chuyện này, thái độ của mình đã lặng lẽ xảy ra sự thay đổi.

Nếu như là lúc trước, chỉ cần vừa nghe đến loại chữ ái tình này, Lương Nhược Hư khẳng định sẽ lập tức tắt điện thoại, nhưng lần này thì không có.

"Cháu đừng phủ nhận, dù sao ta cũng cảm thấy được."

"Ai nha nha, được rồi được rồi. Ông cũng đã lớn tuổi như vậy rồi, làm sao còn biểu lộ như trẻ con thế kia."

Lương Nhược Hư vừa cười vừa nói:

"Ông nội, cháu muốn hỏi thăm ông một chuyện này."

"Chuyện gì?"

"Chuyện dược phẩm bị tăng giá, ông hỏi thăm giúp cháu một chút xem tình huống là như thế nào? Chú Trần không phải là học trò đắc ý của ông sao, cũng không có vấn đề gì đi."

"Đừng nói nữa!"

Nhắc đến việc này, ông nội của Lương Nhược Hư đột nhiên biến đổi khí thế, trở nên lăng lệ.

"Hôm nay, chú Trần của cháu đến gặp ta, là cố ý nói về việc này. Thái độ của đối phương rất cứng rắn, không có chỗ để giảng hòa."

Ông nội của Lương Nhược Hư mắng:

"Mẹ nó, không cần mười tuổi, chỉ cần để cho ta trẻ lại năm tuổi, ta sẽ đánh tới cửa nhà bọn họ luôn."

"Ngừng ngừng ngừng, ông nhanh bớt giận đi. Ông còn có chút sức lực này, thì tốt nhất dùng để đánh cờ với mấy lão chiến hữu ở trong đại viện, tự dưng nổi giận đùng đùng lên như vậy để làm gì!"

"Chủ yếu là quá khinh thường người khác."

"Đừng lo lắng, cháu đang giúp ông giải quyết việc này rồi, đoán chừng lập tức sẽ có kết quả."

"Cháu nói cái gì? Cháu đang giải quyết việc này?"

Lương Nhược Hư gật gật đầu,

"Trước đó, không phải chú Trần cho cháu cái tư cách thí điểm sao? Muốn giới thiệu loại thuốc Ibuprofen vào. Nhưng mà việc này có gì đó không ổn, mà sáu công ty dược phẩm lớn đồng loạt tăng giá thành sản phẩm, cũng là bởi vì chuyện này."

"Con bé này, đến cùng thì có chuyện gì xảy ra? Cháu hãy từ từ nói cho ta biết."

Trong vòng ba mươi phút đồng hồ, Lương Nhược Hư đã kể lại ngắn gọn những gì đã xảy ra cho ông nội của mình nghe.

Nhưng liên quan tới tên của Lâm Dật, Lương Nhược Hư cũng không có nói rõ.

Vẫn như cũ duy trì cảm giác thần bí.

"Cháu không có gạt ta chứ? Tên nhóc kia lại có thể nghiên cứu ra loại thuốc sánh ngang với Ibuprofen?"

"Ừm, hiện tại đã thông qua được cuộc thử nghiệm của phòng thí nghiệm, bước tiếp theo chính là lâm sàng. Về phương diện này, cháu chuẩn bị bật cho anh ta cái đèn xanh, để nhìn xem hiệu quả lâm sàng như thế nào. Nếu như hiệu quả thật sự giống như anh ấy nói, vậy thì chúng ta có thể không cần dựa vào thuốc nhập khẩu."

"Mẹ nó, tên nhóc này đúng là một thiên tài!"

"Ừm, chính xác."

"Cháu nói cho cậu Trần, không có đàm phán tiếp cũng không sao cả, chờ tin tức của ông là được rồi."

"Thôi thôi, đợi lát nữa ta sẽ gọi điện thoại cho cậu ấy. Bên phía cháu cần hỗ trợ gì đều có thể nói thẳng, chỉ cần là yêu cầu không quá phận thì đều chấp thuận."

"Không cần, Lâm Dật đã nghĩ được biện pháp giải quyết rồi. Bọn cháu làm việc dựa vào năng lực của chính mình, dựa vào gia đình giúp đỡ thì có tài ba gì."

"Con bé này, thế mà cháu dám vênh váo ở trước mặt ta cơ đấy. Cháu đừng quên, vị trí này là do ta phái cháu tới đấy."

"Ông nói lời này cũng đúng, nhưng nếu việc này có thể thành công và tăng thêm dự án máy quang khắc nữa, vậy thì cháu có khả năng được thăng chức."

Lương Nhược Hư đắc ý nói:

"Việc này cũng không phải dựa vào gia đình, là thành tích cá nhân của cháu làm ra."

"Vâng vâng vâng, nếu cháu có thể giải quyết tốt việc này, coi như đã lập được một cái công lớn."

"Ông cứ chờ tin tức tốt của cháu đi."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Nhưng nếu như bên phía chú Trần có tình huống mới, thì ông phải sớm thông báo cho cháu biết."

"Yên tâm đi."

Ông nội của Lương Nhược Hư cười ha hả nói:

"Việc này nhờ có tên nhóc kia, không có việc gì thì mời người ta ăn cơm, haha. Đừng để cho mỗi nhà trai chủ động, thời đại thay đổi, coi trọng nam nữ bình đẳng."

"Tất cả những thứ này là cái gì."

Tút tút tút…

Lương Nhược Hư tắt điện thoại, đặt điện thoại di động lên mặt bàn, đôi mặt đẹp đảo lòng vòng, tự nhủ:

"Lâm Dật bận rộn giúp mình việc lớn như vậy, có vẻ như thật sự cần phải mời anh ấy ăn một bữa cơm."

Nghĩ đến đây, Lương Nhược Hư cầm lấy điện thoại di động, gửi tin nhắn Wechat cho Lâm Dật,

Nhưng sau khi gửi tin nhắn một lát, vẫn không có ai gửi tin nhắn phản hồi.

Lập tức, Lương Nhược Hư gọi điện thoại trực tiếp, nhưng cũng không có ai tiếp nhận.

Nàng cảm giác có điểm gì đó là lạ. Ở trong thời điểm mấu chốt này, Lâm Dật không có khả năng bỏ lỡ cuộc điện thoại của mình.

Lại cầm lấy điện thoại di động, gọi thêm cho Lâm Dật mấy cuộc điện thoại, nhưng vẫn không có ai nghe máy.

Bỗng nhiên, Lương Nhược Hư lo lắng tim nhảy tới cổ, nhịp tim đập lên kịch liệt.

"Không phải là xảy ra chuyện gì chứ!"

Nghĩ đến loại khả năng này, Lương Nhược Hư không bình tĩnh nổi, vội vàng cầm theo túi xách tay của mình, trực tiếp lao ra khỏi văn phòng!

...

Trước cánh cổng chính của Cửu Châu Các, Lương Nhược Hư đi vào cũng không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Trình bày ra giấy tờ tùy thân của mình, không bảo vệ nào dám ngăn cản.

Lương Nhược Hư rất thông minh, không có xông thẳng đi vào, mà quay sang hỏi thăm bảo vệ một câu.

"Ngài Lâm trở về từ giữa trưa, sau đó vẫn chưa hề đi ra ngoài."

Nghe được tin tức này, tâm trạng lo lắng của Lương Nhược Hư dần bình tĩnh trở lại.

Lâm Dật không có việc gì thì tốt, nhưng tại sao không nghe cuộc điện thoại của mình?

Nghĩ đến đây, Lương Nhược Hư đã lái xe tới trước mặt căn biệt thự số 1.

Từ phía bên ngoài cửa sổ, nàng phát hiện ra Lâm Dật đang nằm ngủ ở trên ghế sa lon.

Lương Nhược Hư cảm thấy mình có chút buồn cười.

Người ta chỉ là ngủ thiếp đi, không trả lời tin nhắn cũng là chuyện rất bình thường. Bản thân mình cũng thường xuyên làm chuyện này, lo lắng như vậy làm gì chứ?

Nàng đi tới trước cửa, phát hiện có khóa vân tay, không thể mở ra.

Lúc này, Lương Nhược Hư nhìn xung quanh một lượt, thấy cánh cửa nhà để xe rộng mở. Nàng lặng lẽ đi tới, sau đó ngoài ý muốn phát hiện, ở trong ga-ra còn có cửa nhỏ liên thông với phòng khách căn biệt thự.

Mà cánh cửa nhỏ này chỉ khép hờ.

Lặng lẽ nhẹ nhàng, Lương Nhược Hư từ cửa nhỏ đi vào trong căn biệt thự số 1.

Cởi đôi giày cao gót, lặng yên không một tiếng động đi tới trước mặt Lâm Dật, nhìn thấy đống giấy tờ ở trên bàn trà đã viết rất nhiều thứ và bị tẩy tẩy xóa xóa khá bẩn.

Xuất phát từ sự hiếu kỳ, Lương Nhược Hư cầm lấy một tờ giấy nhìn xem.

Phát hiện ra ở phía trên, toàn bộ đều viết những vị dược liệu Đông y nổi tiếng, ít nhất phải có hơn bốn mươi loại.

"Không phải anh ấy đang nghiên cứu cách điều chế dược phẩm Đông y tương ứng chứ?"

Nghĩ đến đây, trong lòng Lương Nhược Hư cảm thấy ấm áp, còn có chút đau lòng khó hiểu.

Viết nhiều như vậy, đoán chừng là ngay sau khi trở về từ tòa nhà đấu thầu, anh ấy đã lập tức bắt đầu nghiên cứu.

Cuối cùng là mệt quá nên ngủ quên trên ghế sa lon.

Nào có cái gì gọi là thiên phú dị bẩm, tất cả đều là do rèn luyện mà thành, bách luyện thành cương.

Có lẽ, anh ấy làm ra những chuyện kia, ở trong mắt người khác đều là kỳ tích khó tin.

Nhưng đó cũng chính là thành quả có được sau bao nỗ lực khắc khổ của anh ấy.

Tìm được một chiếc chăn, Lương Nhược Hư đắp lên trên người Lâm Dật, yên lặng nói:

"Vất vả rồi."

Dịch: MBMH translate

Hết chương 425.

Chương 426. Mời Anh Vì Tấm Lòng Son

Trong lúc ngủ mơ, Lâm Dật mơ mơ màng màng nghe được, trong nhà có tiếng vang đinh đinh đương đương.

Phản ứng đầu tiên là Kỷ Khuynh Nhan tới đây.

Nhưng rất nhanh, anh phủ định ý nghĩ của mình.

Bởi vì Kỷ Khuynh Nhan từng nói qua, trừ khi mình chủ động đón nàng, nếu không nàng sẽ không chủ động đi đến Cửu Châu Các.

Cho nên không thể nào là nàng.

Vậy sẽ là người nào?

Đột nhiên trong nháy mắt, Lâm Dật ngồi bật dậy từ trên ghế salon.

Anh bất ngờ phát hiện ra, hình như có bóng người đứng ở trong phòng bếp, trên thân mặc tạp dề và đang nấu cơm.

Lương Nhược Hư?

"Ừm hả? Cô chạy đến nhà tôi bằng cách nào vậy?"

"Buổi chiều làm xong việc, tôi muốn mời anh ăn một bữa cơm tối, nhưng nhắn tin Wechat cho anh mà không thấy phản hồi, gọi điện thì không nghe máy, nên tôi sợ anh xảy ra chuyện gì. Tôi lập tức chạy tới nhìn xem một chút, không nghĩ tới anh lại ngủ thiếp đi."

Vừa nói chuyện, Lương Nhược Hư vừa đi ra từ phòng bếp, bưng theo một đĩa trứng tráng cà chua.

"Bản thảo của tôi đâu?"

"Tôi đã giúp anh cất vào trong ngăn kéo của bàn trà."

Tiếp theo, hai món ăn và một chén canh được bưng lên bàn, Lương Nhược Hư cũng cởi tạp dề ra,

"Vốn định mời anh đi ra ngoài ăn nhà hàng, nhưng thấy anh ngủ thiếp đi, nên tôi cũng chỉ có thể nấu ăn ở tại đây thôi."

"Cô còn biết nấu cơm nữa? Thật không nhìn ra."

"Là sau khi đến Trung Hải này, tôi mới chậm rãi học."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Thân phận không thích hợp, cũng không thể mỗi ngày đi ăn cơm ở ngoài hàng quán, anh trước nếm thử hương vị xem sao."

Lâm Dật xoay xoay lưng, gắp lên miệng nếm thử một miếng trứng gà,

"Vừa miệng, miễn cưỡng có thể ăn."

"Có người nấu ăn cho mà anh còn nhiều chuyện như vậy."

Lương Nhược Hư đậu đen rau muống một câu,

"Nhưng dạo quanh trong nhà khiến cho tôi rất kinh ngạc, anh là đàn ông độc thân sống một mình, thế mà trong tủ lạnh lại chuẩn bị nhiều trái cây và rau xanh như vậy."

"Đều là do người khác mua."

Lương Nhược Hư lộ ra cái ánh mắt 'Tôi hiểu được', "Đều là những người phụ nữ khác mua đi."

Lâm Dật cũng không có phủ nhận, bắt đầu ăn cơm.

"Những thứ mà anh viết trên giấy, chính là phương pháp điều chế 25 loại thuốc nhập khẩu kia sao?"

Lâm Dật gật gật đầu,

"Thử nghiệm một chút, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, dù sao cũng phải nghĩ ra biện pháp ứng đối. Tuy nhiên tôi đoán chừng, Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn sẽ lập tức muốn hành động."

Reng reng reng

Còn không đợi Lương Nhược Hư nói chuyện, điện thoại di động để ở trong túi xách đổ chuông vang lên.

"Chính xác không?"

"Tôi biết rồi, tiếp tục lưu ý tin tức ở bên kia."

"Được, trước cứ như vậy."

Lời trò chuyện ít mà ý nghĩa thì nhiều, Lương Nhược Hư nhìn về phía Lâm Dật, bỗng nhiên có loại cảm giác mình đang đối diện với một vị thế ngoại cao nhân.

"Dùng ánh mắt ấy nhìn tôi làm gì? Có ý tưởng đối với tôi rồi sao?"

"Tôi muốn biết, đầu của anh lớn lên như thế nào?"

"Đẹp trai là do trời sinh, tôi cũng không muốn."

Lâm Dật nói ra:

"Mỗi ngày nhìn ngắm bản thân mình trong gương, lại thấy đẹp trai hơn mấy phần so với ngày hôm qua, tôi vô cùng phiền não, điều này khiến những nam nhân khác phải sống thế nào đây."

"Nói anh béo anh còn hít thở thêm."

Lương Nhược Hư đảo đôi mắt hạnh xinh đẹp qua lại,

"Giống như anh vừa mới nói, sáu công ty dược phẩm lớn và Pfizer đã hành động "

"Là chuẩn bị giao hàng rồi hả?"

"Làm sao anh biết?"

"Việc này còn không phải quá đơn giản sao."

Lâm Dật nói ra:

"Chúng ta không định nhập khẩu thêm thuốc Ibuprofen, hơn nữa lúc đàm phán ban ngày, tôi đã nói rõ ràng cho Triệu Văn biết, về phía Hoa Hạ sẽ bắt đầu phát triển nghiên cứu 25 loại thuốc nhập khẩu kia. Với một loại thuốc Ibuprofen, chúng ta chỉ cần ba ngày là có thể nghiên cứu ra được. Miễn là trí thông minh của bọn họ còn online, bọn họ sẽ có thể đoán được, chúng ta nghiên cứu 25 loại thuốc nhập khẩu kia cũng không mất thêm bao nhiêu thời gian. Cho nên, bọn họ không hoảng hốt mới là lạ."

"Hơn nữa thời điểm chúng ta đặt hàng, vẫn sử dụng giá cả sau khi bọn họ tăng giá. Vì để tránh cho những thay đổi về sau, bọn họ nhất định sẽ vận chuyển hàng sớm nhất có thể, để kiếm được tiền vào tay."

Uống một hớp canh, Lâm Dật tiếp tục nói:

"Từ những địa phương như Bắc Mỹ và châu u, hàng hóa phải mất khoảng một tháng nếu vận chuyển bằng đường biển, cho nên bọn họ rất có thể sẽ vận chuyển bằng đường hàng không. Cô thông báo cho bên hải quan ở sân bay, lưu ý một chút, gặp một cái thì đập một cái."

"Tôi đã thông báo trước cho bên hải quan rồi."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Tạm thời không cho phép thông quan, chờ đến khi hàng về với số lượng lớn, sẽ lấy lý do báo cáo kiểm nghiệm sản phẩm không đủ tiêu chuẩn và giữ lại toàn bộ hàng hóa."

"Cứ làm như vậy."

Lâm Dật nói ra:

"...Chờ đến khi cô giữ lại toàn bộ hàng hóa, hãy nói cho tôi biết một tiếng."

Lương Nhược Hư gật gật đầu,

"Thật ra đi đến một bước này, chúng ta đã thành công rồi. Mặc dù không thể bảo chứng rằng, phải chăng loại thuốc Ibuprofen của công ty Pfizer có thể rơi xuống còn 9,9 tệ, nhưng những loại thuốc nhập khẩu sau này tất nhiên sẽ nghênh đón một đợt sóng hạ giá. Lần này, chúng ta phản kích đã rất thành công."

"Đến mà không trả lễ thì không hay. Lúc này mới vừa mới bắt đầu, dù thế nào cũng phải để bọn họ nhìn xem đạo đãi khách của người Hoa Hạ chứ."

"Nhưng đối với tôi mà nói, kết quả này đã vô cùng hài lòng."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Anh có muốn gì không? Chính sách ưu tiên hay là cho vay không lãi suất, tôi đều có thể phê duyệt. Tôi thấy anh còn có hồ bơi, nếu anh cảm thấy hứng thú với tôi khi mặc đồ tắm, tôi sẽ xuống bơi vài vòng."

Lâm Dật xoa xoa các đầu ngón tay, chỉ có Kỷ Khuynh Nhan biết rõ, đây là thói quen nhỏ lúc Lâm Dật suy nghĩ vấn đề gì đó.

"Tôi muốn chơi một vố lớn."

Lâm Dật nói ra:

"Nếu như cô thật sự muốn cảm ơn tôi, vậy thì cùng tôi chơi đùa tiếp đi."

Nói xong, Lâm Dật nhún vai,

"Chờ đến khi thành công, cô lại đến trình diễn áo tắm cũng được."

Lương Nhược Hư chăm chú nhìn Lâm Dật,

"Đến cùng thì anh muốn làm cái gì?"

"Đừng nóng vội."

Lâm Dật nói ra:

"Ăn cơm trước."

Lương Nhược Hư có một loại dự cảm, có thể làm cho Lâm Dật nói ra những lời này, như vậy sự kiện này chính là đại sự kinh thiên động địa.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật mặc quần đùi rộng, xỏ dép lào, nằm trên ghế dài bên bể bơi.

Lương Nhược Hư cầm lý rượu vang đỏ, đi tới.

"Liên quan tới 25 loại thuốc nhập khẩu kia, anh có lòng tin làm ra được à?"

"Làm ra thì đơn giản, nhưng tôi thấy hiệu quả rất chậm, đó vẫn luôn là khuyết điểm của thuốc Đông y, điểm ấy không thể so sánh bằng thuốc Tây."

Lâm Dật nói ra:

"Làm như thế nào để đền bù sự chênh lệch ở phương diện này, mới thật sự là vấn đề. Việc này còn phải cần một khoảng thời gian, từ từ chậm rãi nghiên cứu."

Phần thưởng của hệ thống là《 Nội Kinh dược điển 》, giúp cho Lâm Dật hiểu rõ toàn diện về y học phương Đông.

Theo quan điểm của mình, anh thấy Trung y và Tây y đều rất vĩ đại. Mà điểm khác biệt cơ bản của bọn chúng là, y học phương Tây chuyên về chữa bệnh, còn y học phương Đông chuyên về điều trị.

Một cái tập trung vào việc trị liệu ở chỗ bị bệnh, một cái chú trọng vào việc điều trị bên trong.

Mặc dù xét về hiệu quả trị liệu, Đông y càng tỏ ra triệt để hơn, nhưng Tây y lại nhanh chóng hơn.

Cho nên ở phương diện này, Đông y không thể so sánh bằng Tây y.

"Thật ra, tôi cũng không có trông cậy vào việc giá thuốc Ibuprofen thật sự có thể hạ xuống 9,9 tệ, nhưng chỉ cần xuống đến một mức giá có thể tiếp nhận được là đủ rồi, sau đó lại bổ sung trị liệu bằng các loại thuốc độc quyền của Trung Quốc. Đây là phương án khả thi nhất, để thoát khỏi tình trạng bị người khác bóp cổ, là việc cần làm ngay bây giờ."

"Sau sự kiện lần này, tôi tin tưởng các công ty dược phẩm nước ngoài sẽ có sự kiêng kị. Những chuyện tương tự như thế này sẽ không xảy ra nữa, thậm chí các loại thuốc độc quyền của Trung

Quốc chúng ta còn có khả năng mang đi xuất khẩu."

"Chắc chắn!"

Lâm Dật một tay chống đầu, nhìn ra gợn sóng ngoài bể bơi,

"Nhưng mà điều này chỉ là một cái lĩnh vực, con đường tương lai còn rất dài, còn có rất nhiều thứ phải cố gắng theo đuổi."

Lương Nhược Hư gật gật đầu,

"Tôi hiểu ý của anh, anh đã vất vả cho sự kiện này rồi."

"Ở trên đoạn đầu của con đường phục hưng này, mỗi người đều không dễ dàng."

"Tôi mời anh."

Lương Nhược Hư nâng ly,

"Mời anh vì tấm lòng son."

"Uống rượu rồi lái xe, là phạm pháp."

"Vậy tôi không rời đi nữa."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 426.

Chương 427. Anh Cho Em Ăn Chuối Tiêu

Sáng sớm hôm sau, Lương Nhược Hư dậy sớm hơn Lâm Dật.

Nhưng Lương Nhược Hư không có thói quen ăn điểm tâm, nên dứt khoát không có làm.

"Một đôi chân đẹp mắt như vậy mà ngày nào cũng mặc quần, thật sự là uổng quá."

"Làm sao, anh còn muốn để cho tôi lộ bắp đùi cho anh xem một chút?"

"Nói thế nào cũng phải nhìn, chúng ta đều là người có văn hóa, cái này gọi là thưởng thức."

Lâm Dật nét mặt nghiêm chỉnh nói ra:

"Tôi toàn thân cao thấp, hoàn mỹ nhất cũng là gương mặt này, cô thấy tôi có đeo khẩu trang bao giờ không?"

Lương Nhược Hư: . . .

"Chớ có lắm lời, đêm qua, tôi đã liên hệ được mấy vị chuyên gia. Ngoại trừ cái đó ra, còn có một vị chuyên gia từ bên Yến Kinh tới, chủ yếu là liên quan tới thí nghiệm lâm sàng của thuốc Ibuprofen, đến lúc đó anh đi cùng với tôi để triển khai cuộc họp."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Vốn dĩ tôi không muốn làm phiền anh, nhưng anh là nhân viên nghiên cứu phát triển, anh không đi không được, cho nên phải đi với tôi một chuyến."

"Ủy ban điều tiết dược phẩm Trung Hải có tư cách làm chuyện này không? Việc này cần phải nằm dưới sự kiểm soát của chính quyền trung ương."

"Đương nhiên là không có, nhưng tôi lấy được tư cách tới. Chuyện lớn như vậy, phương diện chính sách nhất định phải bật đèn xanh, để cố gắng thông qua thử nghiệm lâm sàng càng sớm càng tốt."

"Nhưng lúc này có cần phải bật sao? Dược phẩm có hiệu quả hay không, phải cầm báo cáo thí nghiệm ra để nói chuyện, chỉ dùng miệng nói thì có thể nghiên cứu ra cái cái búa ấy."

"Tôi cũng biết nó vô dụng, chỉ là đoạn lướt qua. Đây là quá trình."

Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật,

"Anh cũng đừng phàn nàn, coi như là giúp đỡ tôi."

"Được thôi."

"Vậy thì tôi đi trước, chúng ta liên lạc điện thoại sau."

"Được."

Nói xong chính sự, hai người phân biệt lái xe đi làm.

Đối với một ngày mới, Lâm Dật vô cùng mong đợi.

Bởi vì đây là ngày thứ bảy mở ra cái nghề nghiệp bác sĩ này. Một tuần thời gian trôi qua, 12h đêm hôm nay, nghề nghiệp mới sẽ đến.

Tuy nhiên mình sẽ không mở ra sớm, chỉ nhìn xem là cái nghề nghiệp gì là tốt rồi.

Đến bệnh viện, Lâm Dật đỗ xe vào bãi gửi xe.

Bởi vì không cần đi trực cấp cứu luân phiên, nên anh đi tới khoa điều trị nội trú thứ tám.

Ở bên trong căn phòng, ngoại trừ mấy bác sĩ trẻ tuổi mới tới, còn có hai vị Phó chủ nhiệm là Lưu Vĩnh Sinh và Phạm Thuật Phương.

Nhưng khi vừa mới vào Lâm Dật cũng cảm giác được có loại không khí khó hiểu, bao phủ lên toàn bộ văn phòng.

"Anh Lâm, anh đã đến rồi."

Kiều Hân lên tiếng chào hỏi:

"Ăn cơm chưa? Em có mang theo hai quả chuối tiêu."

"Trên đường anh có mua được một cái bánh Jianbing."

Ngồi đến trước mặt Kiều Hân, Lâm Dật nhỏ giọng nói:

"Đám người này là thế nào, anh giết cả nhà bọn họ rồi à? Tại sao đều dùng loại ánh mắt này nhìn anh?"

Kiều Hân lặng lẽ nhẹ nhàng đưa mắt nhìn những người khác,

"Anh Lâm, anh còn nhớ hay không? Mấy ngày trước, anh nhìn thấy một người đàn ông trung niên ở trung tâm cấp cứu, cũng là mẹ anh ta không muốn đi mua thuốc, anh một lần nữa viết lại toa thuốc cho anh ta."

"Có nhớ, thế nào?"

"Lúc đó, không phải anh từng nói, về sau xem bệnh thì đăng ký danh sách của Lý chủ nhiệm sao? Hiện tại, tập thể người bệnh đều đăng ký số khám bệnh của Lý chủ nhiệm. Ngoại trừ số bệnh nhân của Tào chủ nhiệm có thể nhiều một chút, Lưu chủ nhiệm và

Phạm chủ nhiệm thì đều không có người đăng ký, tất cả đều đi tới chỗ Lý chủ nhiệm. Em đoán chừng, hiện giờ bọn họ nhìn anh giống như nhìn kẻ thù."

"Hóa ra là việc này."

Lâm Dật nói ra:

"Đó chính là vấn đề của bọn họ, chính mình là cái dạng người gì không biết? Còn đi oán niệm người khác?"

"Nhưng trong lúc vô tình, việc này xúc động đến ích lợi của bọn họ, cho nên hình như bọn họ nhìn anh đều không vừa mắt."

"Sợ cái gì."

Lâm Dật nói ra:

"Đến, anh cho em ăn chuối tiêu."

"Anh Lâm, có nhiều người như vậy, thật xấu hổ lắm."

Kiều Hân đỏ mặt nói ra.

"Anh là nhân viên cấp dưới của Lý chủ nhiệm, quản nhiều như vậy làm gì, đến ăn chuối tiêu nào."

Kiều Hân có chút ngượng ngùng, nhưng đây là Lâm Dật cho ăn, cơ hội khó có được, người khác cũng không có đãi ngộ tốt như vậy.

"Có ăn ngon hay không?"

"Ăn ngon."

"Ăn ngon thì đều ăn hết đi."

"Ừm vâng."

Cho Kiều Hân ăn hết quả chuối tiêu, Lâm Dật xoay xoay lưng,

"Em ở đây trông nom đi, anh ra ngoài hít thở không khí."

"Anh Lâm, bầu không khí này khá là quái dị, em cũng đi theo anh."

"Vậy cùng nhau đi."

Rời khỏi văn phòng, hai người đi tới phòng khám bệnh tìm Lý Sở Hàm.

Ở lại văn phòng còn không bằng đi giúp đỡ Lý Sở Hàm, còn có thể học được một số thứ.

Hai người vừa rời đi, Tào Gia Vượng và Chu Tự Cường mang nét mặt hầm hầm về tới văn phòng.

"Tào chủ nhiệm, tại sao trở về sớm như vậy?"

Lưu Vĩnh Sinh hỏi.

"Hôm nay tôi chỉ có 20 mấy bệnh nhân, khám một lát thì xong hết."

"Còn nhiều hơn so với chúng tôi."

Lưu Vĩnh Sinh nói ra:

"Tôi và Phạm chủ nhiệm chỉ có mười mấy người, không đến một giờ đồng hồ thì xong việc."

"Khi tôi rời khỏi phòng khám bệnh, có nhìn thấy số danh sách khám bệnh của Lý chủ nhiệm đều đã treo kín bảy ngày tiếp theo."

"Không phải sao? Hôm nay tôi đã kê đơn thuốc cho bệnh nhân, nhưng tôi thấy bọn họ cũng không có ý mua, giống như còn phải một lần nữa đăng ký số khám lại ở chỗ Lý chủ nhiệm."

Nói xong, Lưu Vĩnh Sinh nhìn vào những người mới còn lại ở bên trong phòng,

"Mấy người các ngươi đi kiểm tra phòng trước, quan sát tình huống của bệnh nhân."

"Vâng, bác sĩ Lưu."

Mấy người bác sĩ mới liên tiếp đi ra ngoài, nhưng Chu Tự Cường còn ở lại đây.

Lưu Vĩnh Sinh và Phạm Thuật Phương đều biết hắn có quan hệ với Tào Gia Vượng, tính toán là người một nhà.

"Tào chủ nhiệm, vào buổi sáng hôm nay, ông chủ cửa hàng dược Thiên Trạch gọi điện thoại tới cho tôi, hỏi vì sao mấy ngày nay đều không có bệnh nhân nào đến mua thuốc, làm tôi cũng không biết trả lời như thế nào."

"Chờ khi nào ông ta gọi điện thoại lại, anh cứ ăn ngay nói thật, kể lại đầu đuôi chuyện đã xảy ra cho ông ta biết là được rồi."

Tào Gia Vượng nói ra:

"Chúng ta chỉ là bác sĩ, không quản được nhiều như vậy, để ông ta đi xử lý đi."

"Vậy làm sao bây giờ? Bệnh nhân đều chạy đến khám ở chỗ Lý Sở Hàm, chúng ta không có bệnh nhân để khám bệnh. Chẳng bao lâu nữa, cả bệnh viện đều sẽ biết việc này, ba người chúng ta sẽ biến thành trò cười mất."

"Mẹ kiếp, thật khó chịu gã Lâm Dật chết tiệt kia, nếu không phải hắn thì cũng không đến cơ sự này."

Chu Tự Cường mắng.

"Hai người các anh đi theo tôi, bây giờ chúng ta lập tức đến gặp viện trưởng."

Tào Gia Vượng nói ra:

"Lâm Dật chính là viên cứt chuột, chỉ cần hắn còn ở lại khu ngoại khoa, về sau đều sẽ bị hắn ô nhiễm chướng khí!"

"Đúng, chúng ta đi tìm Triệu viện trưởng, để ông ta xử lý việc này!"

Triệu Kiến Vĩ là Phó viện trưởng phụ trách hành chính, quản lý công tác điều phối toàn bộ nhân sự, tìm ông ta xử lý việc này là phù hợp.

"Đi, đi ngay bây giờ!"

Sự kích động của ba người, cũng không đơn thuần là mất đi khoản tiền hoa hồng bán thuốc.

Càng nhiều hơn chính là rất nhiều chỉ tiêu khảo hạch của bệnh viện, đều đánh giá dựa vào hiệu quả hoạt động, thứ mà người ta gọi là kinh tế thị trường.

Bệnh nhân không đi xem anh khám bệnh, nói rõ kỹ thuật của anh không được, đồng thời không thể sáng tạo hiệu quả và lợi ích cao hơn cho bệnh viện.

Như vậy, con đường thăng chức ở bệnh viện sẽ trở nên vô cùng có hạn.

Đây mới là điểm trọng tâm mà ba người họ chính thức lo lắng.

Đương đương đương ——

Tào Gia Vượng đi đến phía trước, gõ cửa phòng làm việc.

"Mời vào."

Ba người đẩy cửa vào.

"Anh Tào, tại sao ba người lại tới đây?"

Triệu Kiến Vĩ và Tào Gia Vượng cùng tốt nghiệp một trường đại học, là đàn anh khóa trước của hắn, mối quan hệ trong âm thầm rất không tệ.

"Triệu viện trưởng, anh có biết sự tình ở khoa ngoại chúng ta không?"

"Biết cái gì?"

Triệu Kiến Vĩ hỏi.

Trong mười phút sau đó, Tào Gia Vượng liệt kê ra từng hành vi phạm tội của Lâm Dật, với tư thế muốn giết nhiều cho sướng.

"Tôi cũng biết sự tình xảy ra ở cửa phòng cấp cứu lúc đó, rất nhiều người đã gọi điện thoại khiếu nại. Mấy ngày nay, tôi đã đè ép việc này xuống."

Nhắc đến Lâm Dật, sắc mặt Triệu Kiến Vĩ cũng không được khá lắm, sự tình chống đối mình lúc đó vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt.

"Tôi đang nghiên cứu việc này, chuẩn bị điều hắn rời khỏi phòng cấp cứu, sau đó từ từ biến thành người ngoài."

Triệu Kiến Vĩ nói ra:

"Cho rằng mình làm được ca phẫu thuật thì ngon, cũng dám khoa tay múa chân ở trước mặt tôi. Tôi phải cho hắn biết được, ở trước mặt Triệu Kiến Vĩ tôi thì hắn chả là cái cóc khô gì!"

"Triệu viện trưởng, có câu nói này của anh thì tôi an tâm rồi. Anh hãy mau chóng điều hắn rời đi, tôi cũng không muốn nhìn thấy hắn dù chỉ là một phút đồng hồ."

"Yên tâm, tôi nắm chắc việc này rồi."

Đạt được câu trả lời khẳng định chắc chắn, ba người lập tức rời đi.

Nhưng lúc này, điện thoại di động của Tào Gia Vượng vang lên.

"Tào chủ nhiệm, chuyện gì xảy ra vậy? Thuốc còn có thể bán đi hay không? Chỗ tôi đang bị tồn đọng hơn 1 triệu hàng đây."

"Ông chủ Vương, việc này ông không thể trách tôi được."

Người gọi điện thoại tới không phải ai khác, chính là ông chủ cửa hàng thuốc Thiên Trạch, tên là Vương Quang Hoành.

"Có bác sĩ mới tới văn phòng khoa chúng tôi, hắn làm ô nhiễm chướng khí cả phòng, hiện tại cũng không còn ai đến khám bệnh ở chỗ chúng tôi đây."

"Mẹ hắn chứ, đây là tình huống gì? Anh là chủ nhiệm, bệnh nhân không đi khám ở chỗ anh, thì còn đi khám ở chỗ ai?"

"Đều đi tới chỗ của Lý Sở Hàm."

"Mẹ kiếp!"

Vương Quang Hoành mắng một câu,

"Cô nàng kia bị bệnh thần kinh!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 427.

Chương 428. Vừa Đẹp Trai Vừa Thần Bí

Vương Quang Hoành cảm thấy tức giận như vậy, bởi vì tại thời điểm tiến hành bán ra dược phẩm, cuộc đàm phán cũng rất thuận lợi, rất nhanh chóng đã thỏa thuận xong với ba người Tào Gia Vượng.

Nhưng ở chỗ của Lý Sở Hàm thì lại đụng phải cây đinh.

Cho dù mình đã nâng cao thêm 2% mức tiền hoa hồng, nhưng vẫn không nhận được sự đồng ý của Lý Sở Hàm.

Mà Lý Sở Hàm nói một câu, để đến bây giờ trong ký ức của Vương Quang Hoành vẫn còn thấy mới mẻ.

"Loại đồ bỏ đi này, tôi viết tên của nó vào giấy khám bệnh cũng sẽ cảm thấy xấu hổ!"

"Vậy bây giờ phải xử lý như thế nào?"

Vương Quang Hoành dò hỏi:

"Tôi nói cho các anh biết, tiền hoa hồng của tháng này còn giữa lại ở chỗ tôi đấy. Nếu như không thể giải quyết việc này, các anh cũng đừng ai nghĩ cầm tới tiền vào tay."

Vương Quang Hoành uy hiếp nói.

So với bọn người Tào Gia Vượng, Vương Quang Hoành là chân trần không sợ mang giày.

Bọn họ đều là bác sĩ của bệnh viện, hơn nữa đều đến cấp bậc chủ nhiệm khoa, điều quan tâm nhất vẫn là danh dự cá nhân.

Vương Quang Hoành cũng không sợ bọn họ bộc lộ việc này ra ngoài, bởi vì chính mình tổn thất chỉ là ít tiền, thay đổi tên tuổi là còn có thể tiếp tục làm, mà bọn họ thì xong đời luôn rồi.

Tào Gia Vượng biểu lộ nghiêm túc, có người đến xem bệnh chỗ mình hay không và Vương Quang Hoành có thể bán thuốc hay không, đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Một cái đại biểu cho cá nhân mình, có thể chiếm lấy địa vị cao hơn ở bệnh viện hay không. Một cái khác lại đại biểu cho chính mình, có thể kiếm được tiền hay không.

Tuy nhiên, hai vấn đề này nhất định đều phải giải quyết hết mới được.

"Hiện tại chỉ có một cái biện pháp, chính là đem hắn ta kéo xuống nước."

Tào Gia Vượng nói ra:

"Đợi lát nữa tôi đem điện thoại của hắn cho anh, anh nói chuyện với hắn xem. Hắn có quan hệ rất tốt với Lý Sở Hàm, nếu như anh có thể giải quyết được hắn, nói không chừng còn có thể cầm xuống cả Lý Sở Hàm."

"Thật hay giả?"

Sắc mặt Vương Quang Hoành khá vui vẻ, đối với ông ta mà nói, đây tuyệt đối là một tin tức vô cùng tốt.

Cho dù hiện tại Lý Sở Hàm là Phó chủ nhiệm, nhưng nàng rất nổi tiếng ở bệnh viện Hoa Sơn, còn hơn cả Tào Gia Vượng.

Nếu như có thể giải quyết chỗ nàng, số lượng dược phẩm bán ra mỗi tháng, ít nhất cũng có thể tăng lên 30%!

"Được, anh đưa số điện thoại của tên nhóc đó cho tôi, tôi tự mình nói chuyện với hắn."

"Ừm."

Tắt điện thoại, Lưu Vĩnh Sinh xông tới.

"Tào chủ nhiệm, tại sao anh lại để cho bọn họ liên lạc với nhau? Nếu như Vương Quang Hoành thật sự lôi kéo được Lý Sở Hàm và Lâm Dật đi qua, vậy thì chúng ta sẽ không có không gian sinh tồn."

"Tôi làm sao có thể đem loại chuyện tốt này cho bọn họ được!?"

Tào Gia Vượng nói ra:

"Ý của tôi là chờ sau khi bọn họ đạt thành giao dịch, tôi sẽ đem tin tức này tố cáo cho Triệu viện trưởng. Anh nói hắn bị như thế nào?"

"Vậy thì không chỉ là đơn giản rời khỏi khoa cấp cứu như vậy, nhất định sẽ bị sa thải!"

Lưu Vĩnh Sinh nói ra.

"Không chỉ là Lâm Dật, ngay cả Lý Sở Hàm cũng có khả năng chịu ảnh hưởng."

Phạm Thuật Phương nói ra.

"Ha ha, tôi muốn chính là cái hiệu quả này."

. . .

Khu trung tâm khám bệnh, phòng khám bệnh số 306.

Nhìn thấy bên ngoài bệnh nhân sắp xếp hàng dài, làm cho Lâm

Dật và Kiều Hân có loại ảo giác siêu thị đại giảm giá.

"Thật quá nhiều người rồi."

"Đây cũng chính là Lý chủ nhiệm, đổi lại là các bác sĩ khác, khẳng định ở trong lòng còn mắng chửi người. Nhiều bệnh nhân đến khám bệnh như vậy, đoán chừng Lý chủ nhiệm ngay cả thời gian đi WC cũng không có."

"Có vẻ như chuyện này thật đúng là như thế."

Đẩy cánh cửa phòng khám bệnh ra, hai người đi tới, chuẩn bị giúp đỡ cho Lý Sở Hàm.

Lúc này, Lý Sở Hàm đang cầm lấy ống nghe bệnh, kiểm tra bệnh cho một người bệnh nhân nữ.

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, ánh mắt của người bệnh nhân nữ bỗng nhiên sáng lên.

"Vị bác sĩ nam này cũng đẹp trai quá đi."

"Tại sao trên thế giới này có thể có tiểu ca ca đẹp mắt như vậy?"

Lý Sở Hàm ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Lâm Dật,

"Lâm Dật, cậu đi ra ngoài một chút đi."

"Lý chủ nhiệm, là muốn cởi trang phục để kiểm tra sao? Để em đến giúp đỡ."

Kiều Hân nói ra.

Khoa ngoại không có kiểm tra bên trong, tình huống duy nhất cần bác sĩ nam né tránh đi, chính là tiến thêm một bước kiểm tra ở ngực.

"Không phải."

Lý Sở Hàm nói ra:

"Vốn ban đầu nhịp tim của bệnh nhân đập rất bình thường, sau khi cậu ấy đi vào, đập nhanh hơn một chút lên đến 110. Cậu ấy ở lại đây, thì tôi không có cách nào xem bệnh."

Lâm Dật: . . .

Ta động chạm đến ai rồi?

"Tôi đeo khẩu trang là được chứ gì."

Nhìn thấy Lâm Dật đeo lên khẩu trang, che khuất hơn nửa gương mặt, Lý Sở Hàm cũng không đuổi hắn ra ngoài nữa.

Nhưng lại xảy ra một màn khiến cho người ta không biết nên khóc hay cười.

"Anh ấy đã đeo khẩu trang rồi, tại sao nhịp tim của cô lại còn đập nhanh lên tới 120 rồi?"

"Bác sĩ, cô không cảm thấy sau khi anh ta đeo khẩu trang lên thì thần bí hơn sao? Vẻ đẹp trai lại vừa cảm giác thần bí này, tôi chưa bao giờ nhìn thấy qua trên người nam nhân khác."

"Thật xin lỗi đã quấy rầy."

Lâm Dật bất đắc dĩ, kéo lên tấm màn che, chuẩn bị chờ cho người bệnh nhân nữ này khám bệnh xong lại đi vào.

"Bác sĩ Lý, đồng nghiệp của cô tên là gì vậy? Lần sau đến khám bệnh, tôi muốn đăng ký chỗ anh ấy."

"Cậu ấy là bác sĩ thực tập của khoa ngoại chúng tôi, bây giờ còn chưa đủ điều kiện để khám bệnh cho mọi người."

"A a, vậy nếu tôi muốn gặp lại anh ta, có phải chỉ cần đăng ký chỗ cô đúng không?"

"Cậu ấy sẽ thỉnh thoảng đi trực cấp cứu luân phiên, nếu muốn gặp cậu ấy, phải đi cấp cứu."

"Tốt tốt tốt, tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ Lý."

Sau khi xem hết bệnh, người bệnh nhân nữ rời đi, Kiều Hân cười nói:

"Kể từ sau khi anh Lâm đến, bất kể có phải là bệnh cấp tính hay không, nhiều người bệnh nhân nữ đều đến đăng ký cấp cứu, đều là chuyên môn đến nhìn mặt anh Lâm."

"Những người này cũng thật là, không phải chỉ là cao ráo đẹp mắt một chút thôi sao? Tại sao khiến cho các nàng say mê thành như vậy."

"Nhưng anh Lâm đúng là rất đẹp trai mà. Trước đây, em cho rằng phụ nữ mặc đồng phục Blouse trắng mới hấp dẫn, hiện giờ anh Lâm đã cho em có thêm kiến thức."

Lý Sở Hàm cũng nở nụ cười, thật ra Lâm Dật không chỉ có lớn lên đẹp trai, trên người anh ta đúng là có điểm rất đặc biệt.

Vừa giữa trưa, Lâm Dật và Kiều Hân đều giúp đỡ ở trong phòng khám, cũng làm cho nàng đỡ vất vả không ít.

Nghỉ trưa, Lý Sở Hàm đứng dậy, quay về phía hai người nói:

"Giữa trưa mọi người muốn ăn cái gì? Để tôi còn đặt trước."

"Vẫn là để tôi lo cho."

Lâm Dật nói ra.

"Lần trước cũng là cậu mời, lần này đến lượt tôi."

"Tôi ăn gì cũng được, không cần lựa chọn."

Một bữa cơm mà thôi, Lâm Dật cũng không có xoắn xuýt quá nhiều.

Ngay cả chiếc xe Type-R còn lái được, tự nhiên nàng không kém chút tiền ấy.

Đặt trước suất cơm xong, ba người về tới khu nội trú số 8.

"Cơm... Đợi lát nữa mới có thể đưa đến, trước tiên tôi đưa hai người đi thăm phòng bệnh."

Đối với những bác sĩ thực tập mà nói, đây là sự kiện rất vinh hạnh, bởi vì kiểm tra phòng bệnh có thể học được rất nhiều tri thức phương diện lâm sàng, học được nhiều thứ hơn cả khoa cấp cứu.

Bên trong căn phòng bệnh đơn 804, có một ông lão tóc trắng đang nằm trên giường, nhắm mắt lại, thần sắc suy yếu, dường như ngủ thiếp đi.

Trong phòng có ba người đang đứng đấy, một người đàn ông và hai người phụ nữ.

"Chúng ta cũng không cần canh chừng ở đây, về nhà chuẩn bị một chút đi, nói không chừng đến cần mới chuẩn bị, vậy thì không còn kịp rồi."

Người phụ nữ lên tiếng nói chuyện, tên là Tạ Hiểu Đồng, mặc bộ váy đầm, gương mặt trang điểm dày đặc. Cô ta ngồi ở trên một chiếc ghế, thần sắc cay nghiệt.

Nhưng dáng người và khuôn mặt đúng là không chê được, thân hình vô cùng hấp dẫn.

"Cô nói cái gì đó, tình trạng hiện tại của cha cũng không tệ lắm, cô muốn chuẩn bị cái gì?!"

Nói chuyện chính là một nữ nhân khác, tuổi khá lớn, tên là Lưu Tĩnh Vũ, là chị chồng của Tạ Hiểu Đồng.

"Đã thành ra bộ dạng quỷ này rồi, không định chuẩn bị hậu sự còn làm gì."

"Cô đừng có nguyền rủa cha tôi."

Lưu Tĩnh Vũ nói ra:

"Tôi thấy cô chính là muốn chia gia sản của cha tôi!"

"Cái gì mà muốn chia gia sản, tôi nói đều là lời nói thật!"

"Được rồi, các người bớt tranh cãi đi, xong chưa!"

Chồng của Tạ Hiểu Đồng, Lưu Tĩnh Vĩ nói ra.

So với sắc đẹp của Tạ Hiểu Đồng, Lưu Tĩnh Vĩ thật thua kém xa.

Vóc dáng không cao, da thịt hơi ngăm đen, còn đeo kính, thuộc về chủng loại nhét vào trong đám người đều tìm không thấy.

So sánh với vẻ bề ngoài xinh đẹp và cuốn hút của Tạ Hiểu Đồng thì kém quá nhiều.

"Phải nói thì tôi cũng nói rồi, nếu như ngày nào đó xảy ra chuyện, vậy thì các người đợi đến luống cuống đi."

"Cô!"

Két két

Ngay tại thời điểm mấy người cãi lộn, ba người Lý Sở Hàm đi đến.

"Kiểm tra phòng."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 428.

Chương 429. Biểu Tử Phối Chó, Thiên Trường Địa Cửu

Nhìn thấy Lý Sở Hàm tiến đến, người nhà Lưu gia ngừng cuộc cãi vã lại, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, cũng nên nhường nhịn nhau một chút.

"Lý chủ nhiệm."

Lưu Tĩnh Vĩ cười chào hỏi.

"Chúng tôi đi xem tình hình của bệnh nhân một chút."

"Vâng, vất vả Lý chủ nhiệm rồi."

Kiểm tra đơn giản cho bệnh nhân, lại nhìn vào các mục số liệu, Lý Sở Hàm nói ra:

"Điều trị bằng ICU trong nửa tháng, mức độ khôi phục cũng không tệ lắm, nhưng vẫn cần để bệnh nhân tĩnh dưỡng là chính."

"Bác sĩ Lý, với tình trạng của cha tôi hiện giờ, sau khi xuất viện sẽ không có trở ngại gì chứ?"

Lưu Tĩnh Vĩ hỏi.

"Không có vấn đề gì lớn, nhưng phải chú ý ăn uống, khi vận động thì cần nhẹ nhàng thong thả, không thể vận động dữ dội, sống thêm ba năm, năm năm cũng không có vấn đề."

Lý Sở Hàm nói ra.

Nghe được câu nói này, người nhà Lưu gia cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Cha mình đã hơn 70 tuổi, trải qua chuyện lớn như vậy, nếu còn có thể sống lâu thêm ba năm năm, cũng coi như là một điều may mắn.

"Lý chủ nhiệm, giả dụ làm phẫu thuật, hiệu quả có thể tốt hơn hay không?"

Sống đến số tuổi lớn như vậy, tuy rằng cũng đủ vốn, nhưng phận làm con cái đều tham lam.

Đây là nhân chi thường tình, ai cũng hiểu được.

Lý Sở Hàm trầm ngâm một lát,

"Đối với trường hợp bệnh tình của cha cô, tôi đã gặp qua nhiều lần lặp đi lặp lại, cũng kết hợp với mấy vị chủ nhiệm khoa tim mạch khác tới khám bệnh, nhưng chúng tôi không đề nghị làm giải phẫu."

"Là bởi vì vấn đề chi phí sao?"

Lưu Tĩnh Vĩ hỏi:

"Việc này không có vấn đề gì, gia đình chúng tôi có điều kiện khá giả, mấy trăm ngàn tiền giải phẫu vẫn có thể chi trả nổi."

Lâm Dật liếc mắt nhìn đồng hồ Rolex và thắt lưng Hermes của Lưu Tĩnh Vĩ, hơn nữa bệnh nhân còn nằm một mình ở trong phòng Vip rộng rãi.

Dù là tiền giải phẫu hết hơn 1 triệu, đối bọn họ mà nói cũng không phải là vấn đề, điều kiện gia đình quả thật không tệ.

"Anh hiểu lầm rồi."

Lý Sở Hàm nói ra:

"Đầu tiên, tiền giải phẫu cũng không có đắt như trong tưởng tượng của các người. Lý do không đề nghị phẫu thuật là tuổi tác của cha anh quá lớn, dẫn đến mức độ mạo hiểm tăng cao, cho dù là phỏng đoán cẩn thận, thì xác suất thành công cũng không đủ 10%, rất có thể chết ở trên bàn giải phẫu. Vì vậy, tôi cảm thấy nên duy trì trạng thái hiện giờ là tốt nhất, mức độ mạo hiểm quá lớn, cũng không cần thiết đánh bạc. Trong quãng thời gian mấy năm này, các người chăm sóc ông ấy cho thật tốt, có lẽ sẽ phát sinh kỳ tích, có thể sống thêm thời gian dài hơn. Ở trong nước, trường hợp như vậy cũng gặp được rất nhiều."

Nghe Lý Sở Hàm giải thích, người nhà Lưu gia đều gật gật đầu, cũng đều cho rằng Lý Sở Hàm nói có đạo lý, từ bỏ dự định phẫu thuật.

"Không được, tôi cảm thấy còn phải phẫu thuật!"

Tạ Hiểu Đồng bỗng nhiên lên tiếng.

"Phẫu thuật? Thật không cần thiết."

Lý Sở Hàm nói.

"Không phải cô vừa mới nói, còn có 10% khả năng, chúng tôi muốn thử xem."

"Cô nói cái gì đó, vừa rồi Lý chủ nhiệm mới nói, mức độ mạo hiểm của ca phẫu thuật quá lớn, chẳng lẽ cô không có nghe thấy sao?"

Lưu Tĩnh Vũ nói ra.

"Lý chủ nhiệm đúng là nói như thế, nhưng cô có thể bảo chứng, sau này sẽ không xảy ra vấn đề gì sao?"

Tạ Hiểu Đồng cũng đáp trả:

"Nhỡ đâu vừa về tới nhà, cha lại xảy ra việc ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ? Ba đến năm năm chỉ là thời gian ước lượng tính ra, có khả năng nhiều hơn, có khả năng ít hơn, cho nên vẫn nên tiến hành phẫu thuật đi."

Lâm Dật nhìn sang Tạ Hiểu Đồng, có chút không thể nào hiểu được cách làm của nàng.

Nếu như mình không có hệ thống, nếu như người nằm trên giường là mẹ Vương.

Chính mình cũng sẽ không đi đánh bạc cái 10% khả năng này.

Cô gái này bị điên rồi hả?

"Mạo hiểm quá lớn, anh không đồng ý làm giải phẫu."

Lưu Tĩnh Vĩ nói ra.

"Lưu Tĩnh Vĩ! Anh vẫn là con trai của cha sao?! Cha bị bệnh nặng như vậy, thế mà anh còn không cho phẫu thuật? Thật sự là phí công nuôi anh nhiều năm như vậy!"

"Cái gì gọi là không cho phẫu thuật? Anh lo sợ mức độ mạo hiểm quá lớn."

Lưu Tĩnh Vĩ nói ra:

"Vừa rồi Lý chủ nhiệm cũng đã nói, nếu như làm giải phẫu, rất có thể bị chết ở trên bàn giải phẫu, anh không muốn đánh bạc."

"Tôi thấy anh chính là không nỡ bỏ tiền."

Tạ Hiểu Đồng chỉ vào mũi Lưu Tĩnh Vĩ nói ra:

"Tôi nói cho anh biết, nếu như anh không chữa bệnh cho cha, chính là không hiếu thuận, chung sống với loại người như anh cũng thật vô nghĩa, ly hôn đi!"

"Tạ Hiểu Đồng, cô đang nói mê sảng cái gì đấy?! Dựa vào cái gì mà cô nói bắt buộc phải phẫu thuật!"

Lưu Tĩnh Vũ tức giận quát.

"Con gái gả ra ngoài như bát nước hất đi, đây là chuyện của nhà họ Lưu chúng tôi, không có phần chị nói chuyện!"

"Sao cô dám nói như thế với chị tôi?!"

Lưu Tĩnh Vĩ nói ra.

"Tôi cứ thích nói thế đấy."

Tạ Hiểu Đồng nói ra:

"Tôi nói cho anh biết, vì cha có thể sống nhiều thêm mấy năm, nếu như anh không cho cha làm cuộc phẫu thuật này, vậy thì chúng ta ly hôn!"

Nói xong, Tạ Hiểu Đồng cầm theo túi xách LV của mình, chuẩn bị muốn rời đi.

Thấy tình huống không ổn, Lưu Tĩnh Vĩ tiến lên giữ chặt tay Tạ Hiểu Đồng,

"Em khoan hãy đi, có việc gì từ từ thương lượng."

"Việc này còn có cái gì để thương lượng, cha đã thành ra như vậy, thế mà anh còn không cho phẫu thuật, tấm lòng thật sự là đen tối."

Tạ Hiểu Đồng cất cao giọng.

"Tóm lại, tôi quyết định ở đây, nếu anh không cho làm phẫu thuật, chúng ta sẽ ly hôn!"

"Em trai, ly hôn thì ly hôn, lấy điều kiện của gia đình chúng ta, em còn có thể tìm vợ mới tốt hơn!"

Lưu Tĩnh Vũ nói ra.

"Lưu Tĩnh Vĩ, nhìn xem chị anh nói lời gì kìa! Gia đình các người cũng quá bắt nạt người khác, thời gian qua tôi nhìn nhầm rồi!"

"Chị, chị bớt tranh cãi đi, đây là chuyện riêng của gia đình em."

Lưu Tĩnh Vĩ nhỏ giọng nói.

"Em"

Lưu Tĩnh Vũ tức giận đến mức lồng ngực chập trùng không ngừng, hoàn toàn không nghĩ tới, em trai của mình sẽ nói ra như vậy

"Được, việc này là chuyện riêng của gia đình các người, tôi mặc kệ!"

Lưu Tĩnh Vũ tức đẩy cửa xông ra ngoài, khiến cho Kiều Hân giật nảy mình.

"Lưu Tĩnh Vĩ, anh nói một lời cho rõ ràng đi, đến cùng có cho cha làm phẫu thuật hay không? Không phẫu thuật thì chúng ta gặp lại ở Cục Dân Chính!"

"Được được được, em đừng đi, anh cho làm cuộc phẫu thuật này còn không được sao."

"Vậy thì còn tạm được."

Tạ Hiểu Đồng biểu lộ quay ngoắt 180 độ, so với nàng lúc vừa rồi tưởng như hai người.

"Làm con cái thì nhất định phải hiếu thuận, nếu không cuộc đời em làm sao còn có thể trông cậy vào anh."

Lưu Tĩnh Vĩ cười gật đầu, sau đó nhìn về phía Lý Sở Hàm, nói:

"Lý chủ nhiệm, chẳng lẽ xác suất thành công của ca phẫu thuật thật sự chỉ có 10% thôi sao?"

Lý Sở Hàm gật gật đầu,

"10% chỉ là phỏng đoán cẩn thận, các người không nên quá lạc quan."

"Không sao, cho dù là có 1% khả năng, chúng tôi cũng muốn thử một lần."

Lý Sở Hàm trầm ngâm một lát,

"Tôi đã nói hết những gì nên nói cho các người rồi, tôi cũng hiểu được tâm tình sốt ruột muốn cứu cha của các người, vì vậy tôi cho các người thời gian một tiếng đồng hồ, suy nghĩ việc này cho thật kỹ. Đây không phải việc nhỏ, không thể xúc động."

Có thể nhìn ra, Lý Sở Hàm cũng không muốn để bọn họ làm cuộc phẫu thuật này.

Nhưng nàng chỉ là một người bác sĩ, cụ thể như thế nào thì phải phụ thuộc vào ý kiến của người nhà bệnh nhân.

Lưu Tĩnh Vĩ gật gật đầu,

"Vâng, chúng tôi sẽ xem xét..."

"Không cần cân nhắc, chúng tôi quyết định làm giải phẫu, càng nhanh càng tốt, tốt nhất bây giờ tiến hành luôn!"

"Anh chắc chắn chứ?"

Lý Sở Hàm không nhìn Tạ Hiểu Đồng, mà quay sang nhìn về phía Lưu Tĩnh Vĩ. Anh ta là con trai của bệnh nhân, bản thân anh ta mới có tư cách quyết định việc này.

"Tôi làm."

Lưu Tĩnh Vĩ thở dài, bất đắc dĩ nói.

"Vậy được rồi."

Lý Sở Hàm nói ra:

"Các người muốn làm giải phẫu, tôi cũng không ý kiến, nhưng hôm nay không có thời gian nữa, cuộc phẫu thuật sẽ sắp xếp vào cuối buổi chiều ngày mai."

"Được được được, chỉ cần nhanh chóng tiến hành phẫu thuật là được."

Lý Sở Hàm gật gật đầu,

"Chúng ta đi thôi."

Ba người cùng đi ra khỏi phòng bệnh, Lý Sở Hàm quay sang nói với Kiều Hân:

"Tiểu Kiều, buổi chiều em tới kiểm tra trước cho bệnh nhân, đồng thời đưa người nhà bệnh nhân ký kết toàn bộ hiệp nghị kia."

"Vâng, Lý chủ nhiệm."

Kiều Hân nói ra:

"Nhưng mà đám người nhà này thật kỳ lạ, chị đã nói rất rõ ràng tình huống rồi, tại sao còn khăng khăng làm giải phẫu nữa. Nếu như người nằm trên giường là cha em, em cũng sẽ không làm."

"Mỗi người đều có ý nghĩ của mình, chúng ta không cần phỏng đoán linh tinh, chỉ cần làm tốt chức trách công việc của mình là được rồi."

"Vâng, Lý chủ nhiệm."

Kiều Hân bĩu môi nói ra:

"Có điều người đàn ông kìa thật sợ vợ, nghe lời cô vợ nói mà không dám cãi lại, nhưng cũng không phải việc gì hắn cũng nên nghe theo."

"Biểu tử phối chó, Thiên Trường Địa Cửu nha."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 429.

Chương 430. Mặc Dù Nhỏ, Nhưng Lại Tràn Đầy Thành Ý

"Ừm vâng, thế nhưng người phụ nữ đó quả thật hơi quá mức."

Kiều Hân nói ra:

"Loại sự tình ly hôn này, sao có thể tùy tiện treo ở bên miệng được."

"Được rồi, hai người cũng đừng thảo luận linh tinh nữa, làm tốt chuyện của mình đi, đừng quản chuyện của người khác."

"Ừm vâng."

Kiểm tra xong phòng, ba người trở lại văn phòng nghỉ ngơi ăn cơm.

Reng reng reng

Trong bữa ăn, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Lương Nhược Hư gọi điện thoại tới.

"Cuộc họp bắt đầu vào lúc hai giờ chiều ở trung tâm Kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh Trung Hải, đừng đến muộn."

"Được."

Tắt điện thoại, phát hiện đã hơn một giờ, nhanh chóng giải quyết bữa cơm cho xong, Lâm Dật nói:

"Lý chủ nhiệm, buổi chiều tôi còn có việc, không tới nữa."

"Ừm, đi đi."

Buổi chiều, vào lúc 13h50, Lâm Dật đỗ xe trước cửa trung tâm Kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh thành phố Trung Hải.

Lương Nhược Hư rất thân mật chờ ở chỗ này.

"Anh ăn cơm trưa rồi hả?"

"Ăn được một nửa thì bỏ đi đến đây."

"Đến buổi tối tôi sẽ khao anh, anh muốn ăn cái gì, thì tôi bù lại cho."

"Vậy nếu như tôi nói “ba ba ba” đến một nửa, cô cũng có thể bù lại sao?"

"Ba cái rắm!"

Lương Nhược Hư nói ra:

"Đứng đắn một chút, nơi này là bên trong trung tâm Viện kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh."

"Sao vậy, trung tâm kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh thì không thể vỗ tay sao? Gì chứ, đều là đá kẹt trong khe đó."

"Còn nói bậy nữa."

Lương Nhược Hư lấy ra kỹ năng mà mỗi nữ nhân đều biết, bấm vào bên hông Lâm Dật một cái,

"Đi mau, đến cuộc họp với tôi."

"Con người cô cũng quá bạo lực."

"Ai bảo anh nói lung tung."

"Chị!"

Ngay tại thời điểm hai người đi vào trong, chợt nghe thấy có người lên tiếng gọi.

Quay đầu nhìn sang thì thấy một cô gái trẻ hơn hai mươi tuổi, đứng ở bên cạnh một người đàn ông trung niên, trong mắt mang theo ý cười.

Người đàn ông ăn mặc giản dị với áo sơ mi sọc xanh nhạt, quần âu đen và giày da đen, mái tóc rẽ ngôi chia ba bảy, trông như một lão cán bộ trung niên.

Cô gái trẻ tuổi ăn mặc khá thời thượng, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác LV màu đen, bên trong là thắt lưng màu trắng, mặc dù không lớn, lại cứ thế gạt ra một đầu câu, một phần ba cơ thể đều lộ ra bên ngoài.

"Nghiên Nghiên, sao em lại tới đây?"

Nhìn thấy cô gái trẻ tuổi, Lương Nhược Hư đầu tiên là ngoài ý muốn, sau đó là vui vẻ.

"Cha em bảo em tới, muốn cho em học thêm một số thứ ở chỗ Ngô giáo sư, thuận tiện xem có thể giúp được mọi người cái gì không."

"Ngô giáo sư?"

Lương Nhược Hư nghi hoặc, rõ ràng là nàng không biết người này.

"Để em giới thiệu cho mọi người một chút."

Cô gái trẻ tuổi nói ra:

"Vị này là viện trưởng viện Trung Y của Yến Kinh, Ngô Đạo Lương viện trưởng."

"Ngô giáo sư, vị này là chị của tôi, Lương Nhược Hư, thân phận cũng không cần nói nhiều, chắc hẳn ngài cũng biết."

Giới thiệu xong Lương Nhược Hư, cô gái trẻ tuổi quay đầu nhìn Lâm Dật,

"Vị này là nam tử thần bí, cụ thể xưng hô như thế nào, tôi cũng không biết."

Lâm Dật: ? ? ?

Trước đó giới thiệu đều ổn, vì sao đến lượt mình, thì biến thành nam tử thần bí rồi?

Chẳng lẽ mình không xứng có một cái tên sao?

Lương Nhược Hư cũng bị cái xưng hô nam tử thần bí này làm cho bật cười.

"Nếu như em không biết tên anh ấy, thì chị có thể nói cho em. Tại sao em lại gọi là nam tử thần bí, tất cả việc này là có chuyện gì?"

Lương Nhược Hư nói.

"Ông nội Lương cứ gọi anh ta như vậy, em cũng cứ kêu như vậy."

Lâm Dật: ? ? ?

Suy nghĩ cả nửa ngày, danh tự vẫn là do ông nội của Lương Nhược Hư ban cho.

"Thật sự là phục nhóm các người."

Lương Nhược Hư liếc mắt,

"Anh ấy tên là Lâm Dật, là bạn của chị. Cô bé này là em gái của tôi, tên là Trần Nghiên, cha nàng là học trò của ông nội tôi, chúng tôi từ nhỏ lớn lên cùng nhau."

"Hóa ra gọi là Lâm Dật."

Trần Nghiên ý vị thâm trường nói ra:

"Em phải báo lại với ông nội Lương mới được."

"Chị thấy em đến đây là để điều tra quân tình ấy."

"Chị cũng đừng nói như vậy."

Trần Nghiên nói ra:

"Em chỉ là tò mò, ai là người trong bóng tối ngồi phía trên thúc đẩy chị?"

"Lời nói là có ý gì, thật là, lời nói trong miệng các người đều hoàn toàn thay đổi mùi."

Nói xong, Lương Nhược Hư quay sang phía Ngô Đạo Lương đưa tay ra,

"Lần này vất vả cho Ngô viện trưởng rồi."

"Đều là việc tôi nên làm, Lương thị trưởng quá khách khí."

"Được rồi, thời gian không sai biệt lắm, chúng ta đi vào trước đi, đừng để người khác phải đợi lâu."

Sau khi hiểu rõ thân phận của từng người, một đoàn người đi vào trong.

Bởi vì cần học tập theo Ngô Đạo Lương, nên Trần Nghiên cũng không có đi cùng với Lương Nhược Hư một chỗ, mà lại đi theo bên cạnh ông ta.

Đồng thời, cũng cài chặt lại nút áo khoác Lv.

"Đáng tiếc."

"Cái gì đáng tiếc."

"Nút thắt đã bị cài lại."

"Con mắt của anh nhìn đâu vậy."

Lương Nhược Hư trợn mắt nhìn Lâm Dật một cái.

"Hung quá."

Lương Nhược Hư: . . .

Anh không thể nói uyển chuyển hơn một chút sao.

"Loại kích cỡ kia cũng có thể lọt vào trong mắt anh sao?"

"Mặc dù không lớn bằng của cô, nhưng cô lại che đậy cực kỳ chặt chẽ, không có chút nào thân mật. Cô xem người ta một chút đi, tuy rằng hơi nhỏ, nhưng lại tràn đầy thành ý. Đây mới là đạo đãi khách của người Hoa chúng ta."

"Điều này là cái logic gì? Thế mà nói bậy một cách thẳng thắn, hùng hồn như vậy. Toàn bộ Hoa Hạ này, đoán chừng anh là số một."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Nhưng có chuyện tôi cần phải nói trước cho anh biết, ông nội của tôi từng nói trước với tôi, sẽ có một chuyên gia già dặn đi qua đây, đoán chừng chính là Ngô viện trưởng. Ông cũng không có nói cô gái nhỏ Trần Nghiên này cũng tới đây, mà nàng còn rất biết cách nhặt xương trong trứng gà."

"Cô bé còn hiểu Đông y?"

"Sinh viên chuyên ngành Dược tề học, đại học Đông Y Dược ở Yến Kinh."

"Cái này mẹ nó, nhìn bộ dạng của nàng cũng không giống như là học Trung y."

"Hiện tại anh đang nghĩ gì?"

"Dành thời gian để cho nàng đi bar với tôi."

Lương Nhược Hư: . . .

Một đoàn người đi đến phòng hội nghị của trung tâm Kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh.

Lúc này, trong phòng họp có mười mấy người đang ngồi, toàn bộ đều tóc trắng xoá, trong đó còn có người quen là Triệu Đông Mai.

Nhìn thấy Lương Nhược Hư và Ngô Đạo Lương tiến đến, mọi người ở chỗ này đều ào ào đứng dậy, chào hỏi.

Thân phận của Lương Nhược Hư có lẽ không tính là gì, nhưng ở lĩnh vực Đông y, Ngô Đạo Lương chính là người đứng ở đỉnh Kim Tự Tháp, ngay cả Triệu Đông Mai cũng phải tôn xưng một tiếng Ngô viện trưởng.

Sau khi đơn giản giới thiệu qua, chờ tất cả mọi người ngồi xuống, Lương Nhược Hư nói:

"Hôm nay, cuộc hội nghị sẽ chủ yếu tập trung vào việc nghiên cứu và thảo luận là chính. Tôi hy vọng mọi người có thể phát biểu ý kiến của mình và cho ý kiến chỉ đạo về mấy loại tân dược mới, cố gắng nhanh chóng nghiên cứu ra và phát triển chúng, có thể thay thế loại thuốc kháng sinh nhập khẩu."

Trên thực tế, hội nghị hôm nay là nghiên cứu và thảo luận về khả năng lâm sàng của các loại thuốc mới.

Nhưng Lương Nhược Hư rất thông minh, bí mật thay đổi chủ đề, xem như hái sạch sẽ Lâm Dật, không cần hắn phải làm gì nhiều.

"Tốt tốt tốt. . ."

Mọi người gật đầu đáp ứng, bọn họ cũng đều là người thông minh, nhìn ra được ý đồ của Lương Nhược Hư.

Đây vốn là một cuộc hội nghị mang tính hình thức, chủ đề là anh tốt, tôi tốt và mọi người tốt, không cần thiết tính toán nhiều như vậy.

Quá trình muốn Happy, kết cục muốn Happy Ending, chỉ đơn giản như vậy.

Cuộc hội nghị bắt đầu diễn ra, bầu không khí vui vẻ hơn nhiều so với cuộc đàm phán ngày hôm qua.

Cùng lúc đó, trên màn hình lớn xuất hiện một phương thuốc, chính là loại thuốc mới có thể thay thế loại thuốc kháng sinh Ibuprofen kia.

"Anh Lâm, tôi muốn biết xuất xứ của phương thuốc này, anh có thể cho tôi và các chuyên gia ngồi ở đây một lời giải thích rõ ràng và hợp lý chứ?"

Người đặt câu hỏi trước tiên chính là Trần Nghiên, không hề có dáng vẻ tinh quái nhí nhảnh vừa rồi, mà hết sức chăm chú.

"《 Nội Kinh dược điển 》."

Bộ dạng nghiêm túc của Trần Nghiên ngược lại khiến cho Lâm Dật có chút vượt quá dự kiến, có vẻ như đối phó thật sự có điểm khó khăn.

Lương Nhược Hư yên lặng ngồi ở một bên. Nếu như Trần Nghiên không đến, cuộc hội nghị hôm nay chắc chắn sẽ lướt qua nhanh chóng.

Nhưng vì nàng tới đây, nên Lâm Dật phải nghĩ biện pháp ứng phó một chút.

Nàng cũng không tự giác nghe lời giống như những chuyên gia khác.

"Nhưng 《 Nội Kinh dược điển 》 đã thất truyền, chỉ lưu lại một bộ phận rất ít, anh chiếm được nó ở đâu?"

"Đây là ông nội của tôi truyền thừa, cụ thể tôi cũng không có cách nào giải thích. Nếu cô thật có nghi vấn ở phương diện này, đợi buổi tối, tôi bảo ông ấy đến nói chuyện với cô một chút."

Lâm Dật nói ra.

"Vậy tại sao bây giờ không gọi tới? Đúng lúc các vị chuyên gia đều cùng ở nơi này, cũng thuận tiện nghiên cứu và thảo luận."

"Hiện tại thì không thích hợp."

"Có cái gì mà không thích hợp? Chẳng lẽ anh đang nói láo? Ở sự kiện này, còn hi vọng Lâm tiên sinh thành thật một chút, đây cũng không phải là trò đùa."

Trần Nghiên hùng hổ dọa người, mang chuyện riêng xen lẫn vào công việc.

Lương Nhược Hư biểu lộ u oán, trong lòng oán thầm nói:

"Chờ lát nữa kết thúc hội nghị, xem chị thu thập em như thế nào!"

"Chút chuyện như vậy, không cần thiết phải lừa gạt người khác. Chủ yếu là ông nội của tôi chết hơn ba mươi năm rồi, giữa ban ngày mời ông ấy đi ra, cũng không thích hợp."

Lâm Dật nói ra:

"Hơn nữa lúc này đi ra, ông ấy phải đến xin Diêm Vương nghỉ phép. Hiện tại, dưới m Tào Địa Phủ cũng lưu hành hình thức KPI này, cô vẫn nên chờ đến buổi tối khi ông ấy tan việc rồi nói sau."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 430.

Chương 431. Vạn Cân Phát Bốn Lạng

Ngạch. . .

Người trong phòng họp đều cố nén ý cười.

Lương thị trưởng mang tới người này, thật đúng là nhân vật không giống bình thường.

Rất rõ ràng, Trần Nghiên chưa từng thấy qua người nào không bám vào một khuôn mẫu như thế.

Để cho nàng không thể nào chống đỡ nổi.

Lương Nhược Hư âm thầm đắc ý, cảm giác mình lo lắng trước đó có chút hơi thừa.

Ngay cả người như Triệu Văn cũng bị Lâm Dật trị ngoan ngoãn, cô em gái nhỏ này còn kém quá xa.

"Khụ khụ khụ. . ."

Trần Nghiên ra vẻ trấn định ho khan một tiếng,

"Anh Lâm, tôi cảm thấy chúng ta cần phải nói chuyện thành thật một chút, xin anh trực tiếp trả lời vấn đề của tôi."

"Cái gọi là thất truyền, cũng không phải là biến mất, thật giống như một thứ gì đó nhìn tưởng là không có, bỗng nhiên lại xuất hiện đột ngột."

Lâm Dật cười ha hả nói:

"Mà vấn đề này cũng không phải điểm nhấn của buổi hội nghị, không cần thiết cường điệu thảo luận như vậy."

Lâm Dật trả lời, làm Trần Nghiên càng thêm bất lực phản kích.

Đây là đang đùa bỡn mình sao?

Có phải nhìn quen cỡ D của chị Hạt Gạo hay không, nên cỡ B của mình bất nhập lưu rồi?

Hai cái cỡ D mới có thể tạo thành một cái B, không thể nào phủ định sức hấp dẫn của mình!

Nhưng mà loại cảm giác đẹp trai du côn này, còn thật sự khiến cho người ta không có sức chống cự nha.

Rất nhanh, Trần Nghiên bình tĩnh trở lại, trước tiên thả lỏng một chút đã, chính sự quan trọng hơn.

Phía trên phương thuốc này có tổng cộng 9 loại Đông dược phổ biến và 17 loại dược tài trân quý khác, dạng tổ hợp sắp xếp như thế này cũng chưa từng xuất hiện ở trong Trung y trị liệu chính thống."

Trần Nghiên nói ra:

"Báo cáo từ phòng thí nghiệm có lẽ có thể đạt yêu cầu, nhưng từ phòng thí nghiệm đến lâm sàng, đó lại là một quá trình rất trọng yếu. Anh có thể bảo đảm, phương thuốc của mình thật không có vấn đề gì sao?"

Lâm Dật nhẹ lắc đầu, Lương Nhược Hư nhạy bén phát hiện cái động tác nhỏ này.

Anh ấy chuẩn bị phản kích.

"Thật ra tôi cảm thấy, bất kỳ cuộc nghiên cứu và thảo luận nào sớm thoát ly khỏi thực hành, đều là giở trò lưu manh."

Lâm Dật nói ra:

"Cô nói tờ phương thuốc này chưa từng xuất hiện ở bên trong Trung y trị liệu chính thống, nhưng đây không phải vấn đề dược phương, mà là hình thức suy nghĩ của cô xảy ra vấn đề."

"Chỗ nào có vấn đề?"

"Cái gì là chính thống? Cái gì là không phải chính thống? Máy móc sản xuất ra đồ vật, cũng là chính thống? Cá nhân nghiên cứu ra đồ vật, là phi thường chính thống? Tôi cảm thấy cái luận điểm này có vấn đề."

Lâm Dật nói ra:

"Người người đều đang truyền miệng y học phương Đông bác đại tinh thâm, nhưng trong mắt của tôi, hiện tại giới nghiên cứu Trung y còn ở vào một cái tầng thứ coi trọng hình thức, không phân chia khoảng cách với những người Hoa bảo thủ."

"Nhìn chung toàn bộ lịch sử phát triển của nền y học hiện đại, cũng là một bộ lịch sử đen tối đẫm máu. Không phải thuốc tê nhổ răng, đâm xuyên bụng, mổ sọ, thì cũng cắt chân tay. Không hề nói một cách quá khoa trương, sự phát triển của nền y học hiện đại cũng là dùng thi thể tích tụ mới hình thành, mà Trung y của các người biến thành một loại liệu pháp dưỡng sinh. Đây là nỗi bi ai của ngành Trung y."

"Các người nghi ngờ xuất xứ của tờ phương thuốc này, nghi ngờ tính ổn định của nó, đây là bản chất mà y học và người nghiên cứu khoa học đều nhất định muốn có. Nhưng mà phương thức tốt nhất để giải quyết câu hỏi chất vấn này, chính là thực hành và thí nghiệm, chủ nghĩa đồ vật hình thức không có một chút tác dụng nào."

"Bảo thủ không chịu thay đổi là không có đường ra, tôi hi vọng loại thuốc kháng sinh mới này sẽ mau chóng tiến vào giai đoạn lâm sàng. Dùng kết quả tiếp theo để nói chuyện, nếu không tôi có nói nhiều cũng vô dụng."

Lâm Dật nét mặt lạnh lùng đứng dậy, quay người đi ra khỏi phòng họp.

Thổi xong ngưu bức, đại công cáo thành.

Nhìn thấy Lâm Dật bỏ đi, Lương Nhược Hư không nghĩ gì mà lập tức đuổi theo ra ngoài, tình huống này có chút mạc danh kỳ diệu!

Mặc dù Lâm Dật thổi một trận ngưu bức, ngay cả chính anh ta cũng không biết mình nói trọng tâm là cái gì.

Nhưng mà mọi người ở trong phòng họp, bao quát Trần Nghiên ở trong đó, tất cả mọi người đều rơi vào trầm tư.

Câu nói sau cùng của Lâm Dật đối với mọi người mà nói, không thể nghi ngờ có loại cảm giác cảnh tỉnh.

Bảo thủ không chịu thay đổi là không có đường ra.

Sự phát triển của ngành Trung y trải qua nhiều năm như vậy, có phải đi xuống dốc rồi hay không?

Mọi người không dám trả lời, cái đáp án này đâm nhói nhân tâm.

"Lâm Dật, sao anh lại bỏ đi?"

Ở đầu bậc thang, Lương Nhược Hư lôi kéo Lâm Dật dò hỏi.

"Thổi xong ngưu bức, thì phải rời đi thôi."

"Tốt xấu gì anh cũng nói thêm vài câu chuyện phiếm chứ, đây cũng là quá trình nhất định phải trải qua."

"Cô không hiểu được rồi, trang bức cũng phải coi trọng phân tấc và kỹ xảo, giống như xào rau vậy, cần phải đun lửa to nhỏ một cách hợp lý, không thì không phải rau sống, cũng là rau nát."

Lâm Dật nói ra:

"Giống như cô vậy, thân hình cao ráo kết hợp hoàn mỹ với thể trọng này, tuy có mập mà không ngán, nhiều một chút hay thiếu một chút cũng không được."

"Tại sao anh lại kéo tới trên người tôi, đang nói với anh về chuyện hội nghị đấy."

Nói thì nói như thế, nhưng được Lâm Dật khen một trận, Lương Nhược Hư vẫn rất vui sướng.

"Thật ra nói đến đây, cũng là điểm dừng đúng lúc, nếu tôi còn nói tiếp nữa, cô bé Trần Nghiên kia có thể sẽ phản ứng quá mức."

Lâm Dật khoa tay một chút, nói:

"Còn không bằng tôi ra chiêu vạn cân phát bốn lạng, khiến cho tất cả mọi người mơ màng, như vậy càng lộ vẻ tôi cao thâm khó lường hơn."

"Vạn cân phát bốn lạng?"

"Đúng thế, chính là số đo của Trần Nghiên, cho ăn bể bụng cũng chỉ là bốn lạng thịt, mà Kim Cô Bổng vừa vặn nặng vạn cân."

"Anh có thể đứng đắn một chút hay không, tôn trọng thân phận của tôi một chút, coi như tôi van anh đấy."

"Chuyện còn lại cô cũng không cần phải để ý đến, yên lặng nhìn hiệu quả không được sao."

Lâm Dật cười hắc hắc, nói:

"Chẳng lẽ cô không có phát hiện ra, Ngô Đạo Lương cũng bị tôi lừa dối đến ngây người à. Đối với biểu hiện vừa rồi của mình, tôi vô cùng hài lòng."

Vốn là trải qua một cuộc hội nghị mang tính hình thức, Lương Nhược Hư đương nhiên sẽ không nói cái gì, chỉ là có chút dở khóc dở cười đối với cách làm của Lâm Dật.

"Những người ở trong phòng họp vừa rồi, mỗi một người đều là Thái Sơn Bắc Đẩu của giới y học Trung Hoa. Đoán chừng là không quen với phương thức phát biểu của anh, chờ đến khi phản ứng lại, thì hiệu quả sẽ không như vậy."

Đúng lúc này, một vài người lục tục đi đến.

Đứng ở vị trí đầu não chính là Ngô Đạo Lương.

"Anh Lâm, nghe vua nói một buổi hơn hẳn đọc sách mười năm. Một phen ngôn luận vừa rồi của anh, xem như xuyên phá tầng cửa sổ giấy lâu năm bịt kín sự phát triển của ngành y học Trung Hoa. Mặc dù tôi lớn hơn anh mười mấy tuổi, nhưng mười phần thụ giáo."

Lương Nhược Hư: ? ? ?

Lâm Dật: ? ? ?

Tôi chỉ là thổi một trận ngưu bức, không làm cái gì mà, ông nói như vậy cũng quá khoa trương đi.

Ngay cả vì nịnh nọt Lương Nhược Hư đi nữa, cũng không đến mức thế này chứ?

Ta chính là chém gió bức thì các người đã khuất phục?

Khí khái văn nhân đâu?

Không phải vì năm đấu gạo mà vẫn khom lưng sao?

"Chị, anh rể tương lai này của em thật không tầm thường."

Bị Trần Nghiên xưng hô kiểu này, Lâm Dật càng không nghĩ ra được.

Ngô Đạo Lương còn có hiềm nghi vuốt mông ngựa, nhưng Trần Nghiên tuyệt đối không cần như thế.

Ngoại trừ Ngô Đạo Lương và Trần Nghiên, một số chuyên gia Trung y nổi tiếng khác cũng đều biểu đạt sự cảm tạ đối với Lâm Dật.

Nhất là Triệu Đông Mai, kích động nắm lấy tay Lâm Dật,

"Tiểu Dật không tệ, có rảnh thì đến nhà cô ăn cơm."

"Tốt, tốt. . ."

Lâm Dật mộng bức.

Thổi tới cả phân đoạn đả động trái tim mọi người rồi sao?

Thật mờ mịt!

Liên tiếp tiễn đưa những thành viên tham dự hội nghị, cuối cùng chỉ còn lại có bốn người Lâm Dật.

"Ngô viện trưởng, hôm nay tôi làm chủ, đưa mọi người đi nếm thử mỹ thực đặc sắc của thành phố Trung Hải, xem như tiệc đón tiếp mọi người."

Lương Nhược Hư khách sáo nói.

"Cảm ơn ý tốt của Lương thị trưởng, bởi vì có nhiều công tác trên người, nên ngày mai tôi còn phải trở về Yến Kinh. Nhân dịp bây giờ còn có chút thời gian, tôi phải đi thăm viếng một số giáo viên cũ năm xưa, chỉ có thể nói xin lỗi."

"Nếu đã như vậy, tôi cũng không giữ lại Ngô viện trưởng."

Lương Nhược Hư nhìn sang Trần Nghiên,

"Em đi cùng chị đi, chị đưa em đi chơi xung quanh một vòng."

"Em cũng phải đi với Ngô giáo sư, đến bái kiến Nghiêm lão tiên sinh. Đây là nhiệm vụ quan trọng mà cha em nhắn nhủ, không đi không được."

Trần Nghiên cười hắc hắc,

"Nhưng chị phải đợi em đấy, em muốn ngồi thuyền ra biển chơi, việc này chị có thể thu xếp đúng không."

Lương Nhược Hư nhìn đồng hồ đeo tay một cái,

"Hiện tại mới ba giờ chiều, nếu như em trở về sớm, trước khi trời tối chúng ta còn có thể đi chơi một chút."

"Không có vấn đề gì, chờ em."

"Ừm, đi thôi."

Đưa tiễn Trần Nghiên và Ngô Đạo Lương, Lương Nhược Hư nhìn qua Lâm Dật,

"Đúng rồi, vừa rồi có chuyện quên nói cho anh. Thư ký tôi thông báo, sáu công ty dược phẩm lớn đã giao hàng, nghe nói nhóm thuốc đầu tiên có thể đến Trung Hải vào buổi tối hôm nay."

"Tiến hành bình thường dựa theo kế hoạch thì OK, tôi đoán chừng trong vòng ba ngày, không sai biệt lắm có thể vận chuyển tới 60% hàng. Bên phía cô cũng không tiện tìm lý do qua loa tắc trách, cứ trực tiếp nói cho bọn họ là hàng hóa có vấn đề, toàn bộ bị giữ lại kiểm tra."

Lương Nhược Hư gật gật đầu,

"Bây giờ anh đi đâu?"

"Bệnh viện, đi gặp những bệnh nhân đáng yêu của tôi."

"Buổi tối anh có rảnh không, cùng tôi đi ăn cơm với Nghiên Nghiên?"

"Được, cô cứ quyết định hành trình cụ thể đi."

Reng reng reng

Ngay tại thời điểm Lâm Dật muốn rời đi, điện thoại di động trong túi đổ chuông vang lên, là một số điện thoại xa lạ.

"Alo, ai đấy?"

"Bác sĩ Lâm, tôi là ông chủ cửa hàng thuốc Thiên Trạch ngoài cổng bệnh viện Hoa Sơn, tên là Vương Quang Hoành. Không biết tối nay ngài có thời gian không? Tôi muốn mời ngài ăn bữa cơm."

"Anh mời tôi ăn cơm làm gì?"

"Cũng không có việc gì, chính là có cuộc làm ăn phát tài, muốn gặp ngài trò chuyện."

"Cuộc làm ăn phát tài? Được, vậy chúng ta gặp nhau trò chuyện."

"Vào 5h chiều nay, ở trong gian phòng 409, nhà hàng Hoa Yến Lâu bên cạnh bệnh viện, tôi đều đã đặt phòng xong."

"Tốt, tôi sẽ đến đúng giờ."

"Ai gọi điện thoại tới thế? Buổi tối anh có việc rồi sao?"

Vừa tắt điện thoại, Lương Nhược Hư lập tức hỏi.

Lâm Dật cười nói:

"Một ông chủ cửa hàng thuốc, tìm tôi nói chuyện làm ăn phát tài, cô nói xem chuyện này có gì thú vị không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 431.

Chương 432. Các Người Có Thể Hiểu Nỗi Dụng Tâm Lương Khổ Của Tôi, Tôi Rất Vui Mừng

"Vậy anh lấy thân phận gì đi?"

"Bác sĩ khoa ngoại, kiêm thân phận trợ lý của chủ nhiệm Lý Sở Hàm."

Lương Nhược Hư biểu lộ nghiêm túc,

"Một ông chủ cửa hàng thuốc tìm đến bác sĩ để nói chuyện làm ăn phát tài, việc này cần phải nghiêm túc xử lý."

"Buổi tối cùng nhau đi đi, đúng lúc tôi đơn độc ăn cơm với một người đàn ông, có chút không quen, cô đi cùng tôi nhé."

"Anh."

Lương Nhược Hư đáng yêu trừng mắt Lâm Dật,

"Cái gì gọi là đi cùng?"

Lâm Dật cười một tiếng,

"Nếu như đến kịp, cô gọi luôn cả Trần Nghiên theo, ăn chùa một bữa cơm của người khác, tôi tiết kiệm được không ít tiền."

"Được, tôi sẽ hỏi qua con bé."

Hẹn thời gian xong, Lâm Dật lái xe về tới bệnh viện Hoa Sơn, cùng với Lý Sở Hàm chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật vào ngày mai.

Mặc dù Kiều Hân không có tư cách vào phòng phẫu thuật, nhưng vẫn rất tích cực, trong lúc Lâm Dật và Lý Sở Hàm chuẩn bị tài liệu, nàng còn đồng thời cắt gọt hoa quả, vô cùng thân mật.

Cho nên đối với cô em ngẫu nhiên biết lái xe này, Lâm Dật cảm thấy nàng cũng rất không tệ.

Đối với Lý Sở Hàm mà nói, một ca phẫu thuật van tim cũng không khó.

Chỗ khó là ở tình trạng của bản thân bệnh nhân, vì vậy ca phẫu thuật này ít nhiều phải chuẩn bị một chút.

Bệnh nhân sống hay chết, 10% nắm giữ ở trên tay Lý Sở Hàm, mặt khác 90% còn lại nắm giữ ở trên tay ông trời.

"Anh Lâm, tại sao em cảm giác, ba vị chủ nhiệm khác đều nhìn anh với ánh mắt là lạ?"

Lúc chuẩn bị tài liệu, Kiều Hân nhỏ giọng nói ra nghi vấn.

"Có sao?"

"Ừm vâng."

Kiều Hân nói ra:

"Em cảm giác vào lúc buổi trưa, bọn họ nhìn anh giống như nhìn thấy kẻ thù. Nhưng bây giờ, ánh mắt bọn họ đã thay đổi, em cũng không nói lên được cảm giác gì, nhưng luôn cảm thấy là lạ."

"Bình thường mà nói, biểu hiện lâm sàng của căn bệnh tâm thần rất khó nói trước và phỏng đoán, cho nên không cần phản ứng đến nhóm bọn họ."

Lâm Dật cầm lấy chuối tiêu,

"Nào, anh cho em ăn chuối tiêu."

"Đúng, phải ăn hết."

"Anh Lâm, anh chậm một chút, quả chuối tiêu này hơi lớn một chút, em ăn một lần không hết."

"Vậy em phun ra một chút, từ từ ăn."

Lý Sở Hàm im lặng nhìn về phía hai người,

"Thương lượng phương án phẫu thuật đi, hai người nghiêm túc một chút."

"Ở chỗ đông người, chúng ta ăn chuối tiêu đúng là không thoải mái, đợi lát nữa hai chúng ta tìm một chỗ không có ai thì ăn tiếp."

Xử lý xong phương án trong tay, Lý Sở Hàm lại dẫn Lâm Dật và Kiều Hân, cùng với những bác sĩ khoa tim mạch khác, đi làm cái hội chẩn.

Làm một người hướng dẫn dạy bảo, Lý Sở Hàm coi như đã vô cùng tận chức tận trách.

Buổi chiều lúc 4h20, Lâm Dật nhận được điện thoại của Lương Nhược Hư.

Nói đã đón được Trần Nghiên đi tới cổng bệnh viện Hoa Sơn.

Lâm Dật trả lời OK, lập tức thu hồi điện thoại di động, quay sang Lý Sở Hàm nói ra:

"Lãnh đạo, buổi tối tôi có chút việc, tôi phải về trước."

"Vậy được, cậu báo số tài khoản ngân hàng của mình cho Tiểu Kiều, chờ sau khi thống kê bảng lương, tôi sẽ bảo cô ấy gửi tiền cho cậu."

"Được."

Lên tiếng chào hỏi, Lâm Dật cầm lấy trang phục rời đi.

Nhìn thấy bộ dáng tiêu sái rời đi của Lâm Dật, khóe miệng Tào Gia Vượng mang theo ý cười, âm thầm nguyền rủa ở trong lòng nói:

"Lâm Dật, những ngày an nhàn của mày sắp phải chấm dứt rồi!"

Từ bệnh viện đi ra, Lâm Dật nhìn thấy xe của Lương Nhược Hư, ba người gặp mặt nhau.

"Anh rể tương lai, trong buổi họp vừa rồi, anh ăn nói thật tuyệt vời."

Trần Nghiên không tiếc lời khen ngợi:

"Thật ra từ lâu em đã cảm thấy, sự phát triển của y học Trung Hoa đã bước vào bình cảnh, và lời nói kia của anh khiến cho mọi người thấy được ánh rạng đông. Đúng là chúng ta đã quá bảo thủ, cần phải dũng cảm phóng ra bước đầu tiên, to gan nếm thử. Có như vậy, tin tưởng ở trong tương lai không xa, nhất định sẽ có bước đột phá."

"Ôi ôi ôi~~~ mọi người có thể hiểu nỗi dụng tâm lương khổ của anh, anh rất vui mừng."

Lương Nhược Hư im lặng.

Đúng là đồ điên dám nói, ngu ngốc dám tin.

Một sự phối hợp tuyệt vời.

"Chị nói cho em biết, ở đây em ăn nói lung tung một chút cũng có thể chấp nhận được, nhưng khi về đến Yến Kinh, em không thể nói mò."

Lương Nhược Hư nghiêm khắc căn dặn:

"Lâm Dật là bạn tốt của chị, giữa bọn chị không phải loại quan hệ như em nghĩ."

"Chị, đây gọi là càng che càng lộ."

Trần Nghiên vô cùng ghét bỏ nói:

"Đã nhiều năm như vậy, đám công tử theo đuổi chị ở Yến Kinh, đều xếp hàng tới Lục Hoàn. Em cũng chưa từng thấy chị thân cận với ai như thế, chị cũng không cần phủ nhận."

Lương Nhược Hư thừa hiểu tính cách của Trần Nghiên, đoán chừng chính mình giải thích thế nào, thì nàng cũng sẽ không nghe, chỉ mong khi nàng trở về không nói lung tung với ông nội là được rồi.

Bởi vì ông nội thực sự quá bát quái.

"Anh rể, nghe nói hôm nay anh sẽ đi gặp một ông chủ cửa hàng thuốc?"

Lâm Dật gật gật đầu,

"Người ta muốn bàn bạc với anh một vụ làm ăn phát tài, anh phải đi qua nhìn xem chuyện gì xảy ra."

"Việc này còn cần gì phải xem xét, không phải quá rõ ràng rồi sao."

Trần Nghiên nói ra:

"Rõ ràng muốn lôi kéo anh và cho anh chút tiền hoa hồng, sau đó giúp bọn họ bán thuốc chuyên chúc của cửa hàng. Mánh khóe nhỏ trong chuyện này, chúng ta hiểu quá rõ ràng."

Cha của Trần Nghiên là chuyên gia đầu mối trong ngành giám định thuốc, nên đối với một số mánh khóe trong lĩnh vực này, từ nhỏ nàng đã mưa dầm thấm đất, tự nhiên hiểu rõ nhất thanh nhị sở.

Khi nghe được mấy chữ ông chủ cửa hàng thuốc, nàng lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra.

Nhìn thấy Trần Nghiên đang khoe khoang kinh nghiệm cuộc sống của mình, Lương Nhược Hư không nhịn được cười rộ lên.

Trên trường quốc tế, sáu công ty dược phẩm lớn đều bị Lâm Dật đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Vậy mà một cô bé mới lớn như nàng còn muốn khoe khoang cái gì?

Một hàng ba người đi tới gian phòng 409.

Đẩy cửa vào, trên mặt bàn bày biện hơn mười món ăn, đều là đồ sang trọng, nhìn có vẻ khá đắt tiền.

Vương Quang Hoành có dáng người hơi mập với mái tóc ngắn, trên mặt có mụn nốt ruồi, kèm theo cái bụng phệ rất to, nhất là hình xăm trên cánh tay vô cùng nổi bật.

Nhìn thấy Lâm Dật mang theo hai cô gái đi vào cùng, Vương Quang Hoành có chút ngoài ý muốn.

Nhưng nhìn gương mặt và dáng người, mỗi người đều là loại mỹ nữ cực phẩm, hắn nghĩ thầm tên nhóc này đúng là diễm phúc không cạn.

"Bác sĩ Lâm, hai vị này là?"

"Các nàng là bạn bè của tôi, không phải nhân viên của bệnh viện, chúng ta có chuyện gì thì cứ thoải mái trao đổi, không cần bận tâm đến các nàng."

Xem như Lâm Dật cho Vương Quang Hoành ăn một viên thuốc an thần.

"Tốt tốt tốt, vậy chúng ta ngồi xuống ăn uống và trò chuyện."

Lương Nhược Hư không hề có hành động gì, an tĩnh ngồi ở bên cạnh Lâm Dật, muốn nghe xem hai người tiếp theo sẽ trò chuyện về vấn đề gì. Nhưng còn Trần Nghiên thì không quản nhiều như vậy, nàng cầm lấy đũa trực tiếp bắt đầu ăn.

"Bác sĩ Lâm, tôi lăn lộn làm ăn nhiều năm như vậy, cũng sẽ không nói chuyện quanh co lòng vòng. Người bên trong vòng tròn đều biết quy tắc ngầm ở nơi này, nên tôi nói thẳng với anh."

"Được, có việc gì anh cứ nói."

Lâm Dật gắp một miếng xương sườn, đưa tới trước mặt Lương Nhược Hư,

"Trông cũng khá ngon."

"Quá dầu mỡ, tôi không ăn."

Thật sự thì Lương Nhược Hư cũng không phải là cảm thấy đầy mỡ, chỉ là ở trước mặt người ngoài, nàng cần coi trọng vẻ bề ngoài, không thích quá tùy ý.

"Cô cũng thật nhiều chuyện, không ăn thì tôi ăn."

Lâm Dật bỏ miếng xương sườn vào trong miệng của mình, say sưa ngon lành bắt đầu ăn.

"Miếng xương sườn này chế biến cũng khá ngon, nấu nướng vừa vặn, mềm mà không nát, không kém gì tay nghề của tôi."

"Ngạch. . ."

Vương Quang Hoành lúng túng ngồi ở bên cạnh, mặt mũi có chút không nhịn được.

"Bác sĩ Lâm, anh có nghe tôi nói chứ?"

"Nghe gì? À, nhưng anh vẫn chưa nói gì mà."

"Anh cứ ăn luôn miệng, làm sao tôi có thể nói chuyện được?"

"Tôi ăn đồ ăn bằng miệng, cũng không phải bằng lỗ tai, chẳng lẽ anh nói chuyện thì tôi sẽ không nghe thấy sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 432.

Chương 433. Nhân Gian Bao Nhiêu Chuyện Bất Bình, Cố Gắng Dẹp Bọn Quỷ Ma Để Nhập Thiện

Loại phát ngôn vô lại này của Lâm Dật, Lương Nhược Hư có thấy cũng chỉ nhắm mắt làm ngơ.

Vương Quang Hoành có thể chống đỡ được hay không là vấn đề của cậu ấy.

“Bác sĩ Lâm, nếu cậu không sợ tôi quấy rầy cậu dùng bữa, vậy tôi nói thẳng nhé.”

“Tôi khá sợ đó.”

“Hả? Sợ cái gì?”

“Sợ anh làm phiền tôi ăn cơm.”

Vương Quang Hoành:...

“Vậy cậu ăn cơm trước đi, ăn xong hẵng nói.”

“Được.”

Lâm Dật cũng không khách khí, gắp một miếng sườn bỏ vào bát của Trần Nghiên: “Chị em đang giảm cân không ăn, em thử xem, hương vị khá ngon đó.”

“Cảm ơn anh rể.”

“Canh hạt sen bên kia cũng ngon, anh từng ăn đồ ăn của quán này rồi, cũng ngon lắm.”

“Vậy để em thử.”

Nhìn hai người ăn uống vui vẻ, Lương Nhược Hư cạn lời.

Hai người này cũng đúng thật là, mục đích hôm nay đâu phải là đến ăn cơm.

Nhất là Trần Nghiên, quốc tiệc cũng đã ăn rồi, vậy mà lại ăn ngon lành ở đây, đúng là hết cách với cô ấy.

Nửa tiếng sau, Lâm Dật và Trần Nghiên ăn uống no say, vừa lòng hả dạ vỗ vỗ bụng, miệng ngậm cây tăm:

“Ông chủ Vương, anh muốn bàn với tôi chuyện gì, chúng ta bàn tiếp đi.”

“Là thế này, nhà thuốc Thiên Trạch của chúng tôi có một lô thuốc độc nhất vô nhị, bác sĩ Lâm, anh là chuyên gia khoa ngoại tim mạch, có thể nghĩ cách giúp chúng tôi bán đi được không?”

Vương Quang Hoành cũng thật sự không hề giấu diếm, nói mục đích của chính mình ra.

“Nhưng mà cậu yên tâm, tôi sẽ không để cậu phí công vô ích đậu. Xong chuyện tôi sẽ chia cho cậu 20% lợi nhuận, cậu thấy sao?”

“20%? Thế thì quá ít rồi nhỉ? Anh cảm thấy tôi thiếu chút tiền đó sao.”

Vương Quang Hoành nhíu mày, đổi tư thế rồi nhìn Lâm Dật: “Vậy cậu muốn bao nhiêu?”

“30% đi, tôi có thể miễn cưỡng nhận.”

“Bác sĩ Lâm, đừng đùa chứ, nếu như cậu lấy 30% vậy tôi kiếm sống kiểu gì?”

Vương Quang Hoành lộ ra bộ dạng cướp bóc: “20% đã là giới hạn của tôi rồi, nhưng nếu như cậu giúp tôi xử lý được Lý Sở Hàm, tôi sẵn sàng tăng tỉ lệ lên thành 23%, tôi đã đưa ra điều kiện rồi, hợp tác có thành công hay không chỉ đành xem thái độ của Lâm tiên sinh thôi.”

“Được rồi, xong kèo.” Lâm Dật nói: “Nhưng lời nói gió bay, lấy cái gì để tôi tin anh bây giờ?”

“Bác sĩ Lâm yên tâm, tôi buôn bán hiệu thuốc bao nhiêu năm rồi, chắc chắn sẽ chuẩn bị thỏa đáng.”

Vương Quang Hoành lấy từ trong túi công văn của mình ra một bản hợp đồng, nội dung toàn bộ là viết tay, còn thêm những bổ sung sau hợp đồng, giao đến tay Lâm Dật.

Cùng lúc đó, Vương Quang Hoành còn lấy ra 20 ngàn tệ.

“Bác sĩ Lâm, chỉ cần ký xong hợp đồng này, vụ hợp tác tần này của chúng ta dù cho đến mức nào, thì 20 ngàn tệ này cậu cứ giữ lấy mà tiêu, coi như là tiền anh đây gửi cậu mua thuốc.”

“Vậy tình cảm thật tốt.”

Lâm Dật không khách khí nhận 20 ngàn tệ, ký tên của mình lên bản hợp đồng kia.

“Bây giờ thì không còn vấn đề gì nữa nhỉ.”

“Không vấn đề gì!”

Vương Quang Hoành giao một phần trong đó đến tay Lâm Dật: “Từ hôm nay trở đi, quan hệ giữa chúng ta là quan hệ đối tác làm ăn rồi, hợp tác vui vẻ.”

“Bây giờ đã ký xong hợp đồng này rồi, thì cứ để pháp luật bảo hộ đi.”

Sắc mặt của Vương Quang Hoành trầm xuống.

Người này là ngốc thật hay giả ngốc vậy?

Pháp luật nào lại dám bảo hộ việc này cho cậu chứ?

“Bác sĩ Lâm, cậu cũng thật quá hài hước đó, những thứ chúng ta làm lần này là những thứ không thể đưa ra ánh sáng, là phạm pháp đó, pháp luật không bảo hộ được đâu.”

“Không thể đưa ra ánh sáng? Vậy tôi cho anh thấy ánh sáng chính đạo nhé.”

“Ánh sáng chính đạo?”

Lâm Dật lấy khuỷu tay thúc Trần Nghiên: “Đừng ăn nữa, làm việc thôi.”

“Ừm, ừm.”

Trần Nghiên xoa xoa miệng, chính thức nhìn Vương Quang Hoành: “Trước hết để tôi giới thiệu cái đã, tôi tên Trần Nghiên.”

“Cô gái nhỏ, cô là ai, không có quan hệ gì với tôi chứ.”

“Đừng kết luận vội thế.” Trần Nghiên nói: “Anh không quen tôi, nhưng chắc chắn có quen bố tôi.”

“Bố cô? Tại sao tôi phải quen bố cô?”

“Bởi vì bố tôi là lão đại của Cục quản lý dược.”

Hả?!

Tròng mắt của Vương Quang Hoành suýt chút nữa đã rớt xuống đất rồi: “Bố cô là lão đại của Cục quản lý dược?”

“Không sai, quen chứ?” Trần Nghiên một tay chống cằm, cười he he nói.

“Cô bớt ở đây lừa người đi, lão đại của Cục quản lý dược là Phó Bỉnh Sinh, tôi biết ông ta, mấy phó cục trong đó không có ai họ Trần cả, cô nghĩ rằng như thế thì sẽ lừa được tôi?!”

“Cái người này, đúng là chưa trải sự đời mà.” Trần Nghiên ghét bỏ nói: “Bọn họ đều là lãnh đạo địa phương, anh thử nhìn lên trên xem.”

“Nhìn lên trên?”

“Yến Kinh?”

“Lão đại của Cục quản lý dược Trung Tâm Trần Kiệt chính là bố tôi.”

Bùm!

Vương Quang Hoành trực tiếp ngồi sụp xuống đất, đến kẻ đần cũng biết chắc chắn có chuyện rồi!

Theo bản năng, Vương Quang Hoành nhìn về phía Lương Nhược Hư: “Vậy cô là ai!”

“Phó thị trưởng mới nhận chức ở Trung Hải, Lương Nhược Hư.”

Vương Quang Hoành hoàn toàn ngơ ngẩn, sắc mặt trắng bệch, cả người phát run.

“Cậu, cậu dám chơi tôi!”

Vương Quang Hoành nghĩ thế nào cũng không thông, một tên bác sĩ bé nhỏ, sau lại có thể có quan hệ với những nhân vật thế này chứ.

“Thật ra, tôi chỉ muốn lén lút kiếm chút tiền thôi, nhưng lúc anh gọi điện thoại cho tôi, thị trưởng Lương lại đang ở bên cạnh, tôi cũng hết cách rồi, có tiền mà không kiếm được, tôi cũng thất vọng lắm chứ.”

“Không, không...”

Vương Quang Hoành quỳ trên đất liên tục dập đầu: “Tôi biết sai rồi, cầu xin mấy người cho tôi một cơ hội, tôi sẵn sàng đem hết số tiền bẩn tôi kiếm được vứt hết đi, cầu xin mấy người cho tôi một con đường sống.”

Sắc mặt của Lâm Dật không đổi, gắp một miếng dưa chuột bắt đầu nhai.

“Tôi muốn biết, anh lấy được số điện thoại của tôi từ đâu.”

“Là Tào Gia Vượng, chủ nhiệm khoa của mấy người cho tôi.” Vương Quang Hoành nói:

“Khoa của các người có 4 chủ nhiệm, ngoại trừ Lý Sở Hàm, Tào Gia Vượng, Lưu Vĩnh Sinh và Phạm Thuật Vương đều đã ký hợp đồng với tôi rồi, chỉ cần bán được một hộp thuốc, tôi sẽ cho bọn họ 20%, còn có những bác sĩ khác ở các phòng ban khác trong bệnh viện của cậu đều có hợp tác với tôi.”

“Ngoại trừ bác sĩ của khoa nào cơ.”

“Lâm tiên sinh, người mà tôi có thể tiếp cận, cao nhất cũng chỉ là mấy người chủ nhiệm này, nhưng tôi có thể cam đoan, cái người tên Triệu Kiến Vĩ đó cũng không sạch sẽ gì, hắn cùng Tào Gia Vượng là cùng một duộc, đều thấy tiền là sáng mắt lên, một người kiểm tra một người phê chuẩn.”

Vương Quang Hoành than thở khóc lóc, nói hết những thứ mình biết, muốn tranh thủ sự khoan hồng.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng thầm hỏi thăm 18 đời tổ tông họ hàng hang hốc nhà họ Tào.

Nếu như không phải tại hắn, bản thân mình cũng sẽ không rơi xuống bước đường như ngày hôm nay!

Lâm Dật ngẩng đầu, liếc nhìn Lương Nhược Hư một cái: "Đem về từ từ điều tra đi."

"Được, bây giờ tôi sẽ gọi điện."

Nhìn thấy ánh mắt của Lâm Dật, Lương Nhương Hư trong chốc lát đã hiểu ra nhiều điều.

Bữa cơm hôm nay, dù cho bản thân không tới, thì anh ấy nhất định cũng sẽ mạnh mẽ kéo mình tời.

Mà câu nói vừa nãy, mới là mục đích chân chính của anh ấy.

Có lẽ những gì anh ấy muốn hoàn toàn không phải là nghiên cứu phát triển cái gọi là chống thuốc nhập khẩu.

Trong một mảnh cầu vồng nhiều màu sắc, lật tẩy những thứ dơ bẩn xấu xa đang ca hát nhảy múa mới là thứ mà anh ấy thật sự mong muốn.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 433.

Chương 434. Phần Thưởng Vô Cùng Chướng Mắt

Rất nhanh, Lương Nhược Hư đã gọi những nhân viên tương quan đến chuẩn bị đưa Vương Quang Hoành đi.

“Lâm tiên sinh, tôi thật sự một chút cơ hội cũng không còn rồi sao.”

Nghe được lời này, Lâm Dật nhớ lại trước kia chính mình đã từng chở một hành khách phạm tội giết người.

“Có cơ hội cái lông ấy, cút cút cút.”

Nhưng ngay lúc cảnh sát mang Vương Quang Hoành đi, Lâm Dật nói:

“Đợi chút, tôi nhớ ra một chuyện, lúc đến tầng một, để anh ta trả tiền cơm nhé, trước khi đi còn được ăn ngon, cũng coi như đủ rồi.”

Vương Quang Hoành biểu cảm khoa trương, gia cảnh của tôi đã thế này rồi, còn bắt tôi trả tiền cơm?

Đúng là tính người vặn vẹo đạo đức cũng không có!

Vương Quang Hoành bị đưa đi rồi, trên ghế chỉ còn lại Lâm Dật, Lương Nhược Hư và Trần Nghiên.

“Người đã đi rồi, cũng không còn người ngoài nữa, cô có cần ăn chút không?”

Lương Nhược Hư lắc lắc đầu: “Đều là đồ ăn thừa của hai người, tôi không ăn, hơn nữa tôi cũng không đói đến vậy.”

“Người gì vậy chứ.”

“Chị, nếu chị đã không ăn thì chúng ta ra dạo biển chút đi.”

Lương Nhược Hư nhìn ra bên ngoài: “Trời đã tối rồi, ra biển không an toàn, hôm nay đừng đi, ngày mai em đừng đi, chị đưa em đi chơi một ngày.”

“Chuyện này sợ không được, trường em còn có thí nghiệm, đợi em về làm nữa.”

“Đi thôi, anh đưa em đến chỗ này, chắc chắn thú vị hơn ra biển.”

“Thật hay giả vậy? Đi đâu cơ?”

“Đi theo anh là biết liền.”

Ba người lái xe đi đến Hoa Thanh Trì.

Sắc mặt của Lương Nhược Hư trầm xuống: “Anh nói nơi thú vị, là trung tâm tắm rửa sao?”

“Đừng có dùng ánh mắt khinh bỉ đó nhìn tôi chứ.” Lâm Dật nói:

“Khi cô chưa chân chính trải qua một chuyện nào đó, cô không có tư cách đánh giá nó.”

Lương Nhược Hư đương nhiên không có hứng thú với những nơi thế này, hơn nữa với thân phận của cô ấy, đi những nơi thế này cũng không thích hợp.

Nhưng Trần Nghiên thì khác, thân phận hiện tại của cô ấy, chỉ là một người học tiến sĩ, không cần kiêng dè điều gì, “Anh rể, chi phí của nơi này chắc không tiện nghi đâu nhỉ.”

“Đừng quan tâm đến tiền bạc, hôm nay đưa em đi thể nghiệm một chút thứ gọi là chủ nghĩa xã hội đặc sắc.”

“Đợi chút, anh rể, sao tự nhiên có nhiều bảo an tới đây vậy, hình như xông về phía chúng ta thì phải.”

“Đúng là đang xông về phía chúng ta đó.”

“Tại sao? Chẳng lẽ thân phận của chị em bại lộ rồi?”

“Không phải, bởi vì anh là hội viên đế vương ở đây.”

“Cung nghênh Lâm Tổng!”

Lương Nhược Hư:...

Lương Nhược Hư luôn ở trong xe chờ đợi đã giải quyết hết những việc mình phải làm thông qua điện thoại.

Nhìn đồng hồ, phát hiện hai người đã đi hơn 2 tiếng rồi.

“Hai người này làm gì mà đến giờ vẫn chưa ra?”

Cầm điện thoại lên, Lương Nược Hư gọi vào điện thoại của Trần Nghiên.

“Hai người làm cái gì đó, đã mấy giờ rồi còn chưa xong chuyện.”

“Chị ơi, chỗ này thoải mái lắm luôn, em với anh rể vừa ngâm nước nóng, lát nữa đi xoa bóp lần hai, đêm nay bọn em không về đâu, chị về nhà trước đi.”

“Không về nhà?!”

“Hay là chị cũng đến đi?” Trần Nghiên dò hỏi:

“Chị, chắc chị không biết, anh rể đến đây có mặt mũi cực kì, bọn họ sắp cung kính bọn em thành tổ tông luôn rồi.”

“Đúng là phục hai người mà.” Lương Nhược Hư nói: “Nói cho hai người biết, phải về nhà trước 12h.”

“Ừm... được rồi.”

Lương Nhược Hư cũng cạn lời luôn, đàn ông thích massage cũng thôi đi, sao đến cả Trần Nghiên cũng thích luôn mấy lời này rồi, đúng thật là.

Hơn 10 giờ tối, Lâm Dật và Trần Nghiên vô cùng thoải mái bước từ Hoa Thanh Trì ra.

Đến dưới lầu nhà Lương Nhược Hư, nhìn thấy các quầy bán đồ ăn vẫn hoạt động nhộn nhịp, lại làm thêm chút cật nướng than với vài ly rượu, uống đến say mơ mơ hồ hồ mới đi lên.

Nhà Lương Nhược Hư đơn giản mà tinh xảo, nhìn thấy hai người cả người toàn mùi rượu, trong nháy mắt có cảm giác sụp đổ.

“Hai người còn đi uống rượu?”

“Đúng đó, sau khi massage xong hơi đói nên xuống lầu uống chút.” Trần Nghiên thích thú hào hứng nói:

“Chị à chị không biết, ngâm nước nóng xong lại được mát xa, dễ chịu cực.”

“Đúng là phục hai người mà.”

Lương Nhược Hư ấn hai người vào nhà, hướng về phía Lâm Dật nói: “Anh cũng uống rượu rồi, hôm nay đừng đi nữa, ở lại đây đi.”

Lời nói Lương Nhược Hư không hề khách khí, trong ngữ điệu còn mang theo chút sự đương nhiên.

Không để cho Lâm Dật có cơ hội cự tuyệt.

“Được rồi.”

Sau khi thu dọn đơn giản một chút, Lương Nhược Hư và Trần Nghiên đến phòng ngủ chính, Lâm Dật ngủ ở phòng ngủ phụ.

Ánh mắt của Lâm Dật nhìn chằm chằm bất định vào thời gian trên điện thoại di động.

Mãi cho đến khi kim giờ, kim phút, kim giây đều cùng điểm tại 12 giờ, sự chờ mong trong mắt vỡ oà.

[Mở khóa nghề nghiệp mới]

[Trải nghiệm nghề nghiệp: Chủ cửa hàng cá nhân]

[Độ hoàn thành nghề nghiệp: 0%]

[Mời ký chủ nhận túi quà nghề nghiệp: thưởng 10 triệu nhân dân tệ, một chiếc xe 3 bánh thời thượng]

Ờm...

Nhìn thấy nghề nghiệp cần phải trải nghiệm.

Tâm tình của Lâm Dật phải mất rất lâu mới có thể bình tĩnh được.

Chủ cửa hàng cá nhân không có gì, một nghề nghiệp rất bình thường.

Thưởng 10 triệu tiền mặt cũng không có gì, đều là phần thưởng tiêu chuẩn của hệ thống.

Nhưng mà xe ba bánh thời thượng, sau lại thấy vô cùng chướng mắt như vậy.

Đã là cái xe ba bánh rồi, mày còn thời thượng cái gì chứ!

Mà cứ cho là thời thượng hơn nữa thì mày cũng chỉ là cái xe ba bánh thôi mà!

…

Bởi vì lý do có thêm Trần Nghiên, Lương Nhược Hư khó lắm mới có được một buổi sáng làm bữa sáng phong cách Tây u, đơn giản dễ làm, có thể miễn cưỡng ăn được.

Sau khi ăn cơm, Lâm Dật lái xe đến bệnh viện, Lương Nhược Hư phụ trách đưa Trần Nghiên đến sân bay.

“Anh rể, khi nào anh đến Yến Kinh chơi đi, để em làm chủ nhà cho hết mình.” Trước khi rời đi, Trần Nghiên nói.

“Cái này thì không chắc được, nhưng có thời gian sẽ đến.” Lâm Dật nói một câu cho có lệ.

“Vậy được, chúng ta đã hẹn rồi nhé.” Trần Nghiên nói: “Yến Kinh có nhiều trung tâm tắm rửa quy mô lớn ngang với Hoa Thanh Trì đó, đến lúc đó chúng ta cùng đi, em không dám đi một mình.”

“Được.”

“Hai người nhiêu đó là đủ rồi đó, cũng không biết mất mặt, đúng là phục hai người luôn.”

Lương Nhược Hư phun ra một câu sau đó đưa Trần Nghiên rời đi.

……

Bệnh viện Hoa Sơn, Phòng làm việc của phó viện trưởng.

Tào Gia Vượng châm thuốc, ngồi trên sô pha của phòng làm việc.

“Đã chạy đến phòng tôi hút thuốc rồi, xem ra tâm trạng cũng tốt nhỉ.”

Bởi vì không có người ngoài, hơn nữa quan hệ của hai người cũng rất thân thiết, Triệu Kiến Vĩ cũng không nghiêm túc như bình thường.

“Hôm nay tôi tới đây, là muốn báo cho ông một tin tốt.” Tào Gia Vượng cười ha hả nói.

“Chuyện gì lại khiến cho ông vui vẻ đến thế này.”

“Hôm qua không phải ông nói muốn đưa Lâm Dật tới phòng cấp cứu, sau đó từ từ khiến cậu ta bị thiệt thòi sao.”

“Ừm, văn kiện tôi đã chuẩn bị xong rồi, ký tên xong là có thể đưa qua bên nhân sự được.”

“Không cần nữa, tôi có cách đưa Lâm Dật đi, hơn nữa đã thành công rồi.”

“Ừm? Cách gì? Mau nói cho tôi nghe.” Triệu Kiến Vĩ nói.

“Vương Quang Hoành của hiệu thuốc lớn Thiên Trạch đã liên hệ với Lâm Dật rồi, mà cậu ta cũng đã đến chỗ hẹn rồi.” Tào Gia Vượng bắt chéo hai chân nói:

“Đêm hôm qua tôi đã gọi điện thoại cho Vương Quang Hoành, hắn đã nói rõ ràng cho tôi biết, đã lôi được Lâm Dật xuống nước rồi, giữa bọn họ còn ký một cái hợp đồng nữa, ảnh cũng đã gửi cho tôi rồi, ông nói xem với cái tội danh này có đủ để đuổi cậu ta đi chưa?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 434.

Chương 435. Gài Bẫy Chấp Hành Pháp Luật

Triệu Kiến Vỹ mắt sáng ngời: “Còn ký hợp đồng rồi? Trong đó viết thế nào? Mau cho tôi xem thử.”

“Đợi chút, để tôi gửi qua wechat cho ông.”

Tào Gia Vượng lấy điện thoại ra, gửi tấm ảnh hôm qua Vương Quang Hoành gửi cho mình gửi đến điện thoại của Triệu Kiến Vỹ.

Nhìn thấy nội dung trong bản hợp đồng, Triệu Kiến Vỹ cười toe toét.

“Chẳng lẽ cậu ta không biết, đây là loại chuyện không thể đưa ra ánh sáng sao? Vậy mà còn ký hợp đồng, đây không phải là tự nhảy vào hố lửa hả, đừng nói là đuổi cậu ta, dù chúng ta có thừa nước đục thả câu khó khi cậu ta cũng lãnh đủ rồi.”

Tào Gia Vượng lớn tiếng cười Haha.

“Bình thường thấy cậu ta cũng khá khôn khéo, không ngờ được lại ngu xuẩn như thế này, bây giờ chúng ta có đồ trong tay rồi, có thể trực tiếp kêu bảo vệ khoa mang cậu ta đi.”

“Chuyện thú vị như thế này, gọi bảo vệ khoa thì còn gì là thú vị nữa.” Triệu Kiến Vỹ ngậm điếu thuốc trong miệng cầm điện thoại lên.

“Bây giờ tôi báo cảnh sát, để người của đồn công an đến đây đưa cậu ta đi, tôi muốn cho tất cả mọi người biết được chuyện này, sau đó lấy cậu ta ra làm tấm gương xấu, thông cáo cho cả bệnh viện này biết, tôi muốn cậu ta mất hết danh dự, cả đời này cũng không ngóc đầu dậy nổi!”

“Anh Triệu, chẳng trách anh làm được phó viện trưởng, quả nhiên có bản lĩnh hơn cả tôi đấy.”

“Được rồi, đừng tâng bốc tôi như vậy nữa, hai chúng ta ai không biết ai chứ.” Triệu Kiến Vỹ nói:

“Ông đi gọi Lâm Dật đến đây, lát nữa để cảnh sát đem cậu ta đi.”

“Không thành vấn đề.”

Hai người phân chia công việc cho nhau, Tào Gia Vượng lấy điện thoại gọi cho khoa, người nhận điện thoại là Lưu Vĩnh Sinh, bảo hắn thông báo cho Lâm Dật đến văn phòng của Triệu Kiến Vỹ.

Mười phút sau, cửa phòng làm việc bị mở ra, Lâm Dật từ bên ngoài bước vào.

“Viện trưởng Triệu, ông tìm tôi?”

Vào phòng làm việc, Lâm Dật đặt mông ngồi xuống ghế sô pha, lớn tiếng nói.

Triệu Kiến Vỹ tủm tỉm cười nhìn Lâm Dật.

“Bác sĩ Lâm, liên quan đến những hành vi của cậu, chẳng lẽ cậu không có gì muốn nói với tôi sao?”

“Không phải chứ? Ông đã biết rồi cơ à?” Lâm Dật bất ngờ nói.

“Không sai, toàn bộ hành vi của cậu hôm qua tôi đã biết hết rồi. Hơn nữa đã lấy được đầy đủ chứng cứ xác thực, tôi hi vọng cậu đừng ngụy biện, nhanh chóng thừa nhận hành phi phạm tội của mình, để được xử lý khoan hồng.”

“Không đến mức đó chứ, chuyện này còn liên quan đến vi phạm pháp luật hả?”

“Bản thân cậu đã làm chuyện gì cậu còn không rõ sao?”

“Tôi chẳng qua là đi massage thôi mà, hơn nữa còn là kiểu massage chân chính ấy, chuyện này chắc không phạm pháp chứ nhỉ.”

“Cậu nói cái gì? Cậu đi massage?”

“Đúng đó, Hoa Thanh Trì, nhân viên số 18, tay nghề rất tốt, nhưng nghe nói cô ấy sắp kết hôn rồi, sau này sẽ về quê phát triển, có lẽ sau này không gặp được cô ấy nữa. Viện trưởng triệu và chủ nhiệm Tào nếu như muốn thử nghiệm một chút thì mau nắm bắt cơ hội đi, đừng nói tôi không nhắc nhở hai người.”

Bộp!

Triệu Kiến Vỹ vỗ bàn: “Lâm Dật, đã đến lúc này rồi, cậu đừng có giả ngây giả ngốc với tôi nữa, cậu cảm thấy có ý nghĩa sao!”

“Lời tôi nói đều là thật, sau lại thành giả ngây giả ngốc được.”

Lâm Dật sờ sờ túi quần của mình: “Hóa đơn tôi vẫn còn giữ lại, không tin hai người tự xem đi.”

“Tôi không nói chuyện này!”

“Vậy ông nói chuyện gì?”

“Hôm qua lúc 5 giờ chiều, ở Hoa Yến Lâu, cậu một mình đi gặp Vương Quang Hoành, ông chủ của tiệm thuốc Thiên Trạch, hơn nữa còn kí một bản hợp đồng bán thuốc, cậu còn để quy định thể lệ của bệnh viện vào trong mắt không hả! Loại người giống như cậu, căn bản không xứng làm bác sĩ của bệnh viện Hoa Sơn!”

“Không phải chứ, chuyện bí mật như vậy mà hai người cũng biết? Lô thuốc này của tôi còn chưa bán đi nữa mà.”

“Tôi nói cho cậu biết, đây là báo ứng, đến cả ông trời cũng không thể nhìn nổi những hành vi của cậu nên mới để chúng tôi đến thu phục cậu.”

“Hai người ăn không nói có, đừng hòng vu oan cho tôi, chiêu này quá tệ rồi.”

“Haha…”

Triệu Kiến Vỹ cười lạnh: “Cậu cảm thấy, nếu như không có chứng cứ chắc chắn, tôi dám nói những lời này với cậu sao?”

Triệu Kiến Vỹ lấy điện thoại của mình ra, đưa đến trước mặt Lâm Dật, bên trên đó là bản hợp đồng Lâm Dật kí với Vương Quang Hoành ngày hôm qua.

Lâm Dật hơi nghi ngờ, tấm ảnh này từ đâu ra?

Hôm qua vừa mới ký hợp đồng xong, Vương Quang Hoành đã bị bắt đi rồi, ai gửi tấm ảnh này cho ông ta?

Không lẽ là cố tình gài bẫy phạm pháp sao?

So sánh với tình huống trước mắt, đúng là cũng có khả năng này.

“Lâm Dật, cậu cũng đừng trách tôi vô tình, chuyện cậu làm là chuyện tối kị của bệnh viện, tôi không giữ cậu lại được nữa, cho nên nhận lệnh đi.” Tào Gia Vượng cười ha hả nói.

“Mà đúng là đáng tiếc thật đó, sau này không có cơ hội làm đồng nghiệp nữa rồi.”

“Không có gì đáng tiếc cả, bởi vì tôi căn bản cũng không muốn làm đồng nghiệp với hạng người như vậy.”

“Hà cớ gì phải vậy…”

Lộp cộp…

Lâm Dật còn chưa nói dứt câu, cửa phòng làm việc đã bị mở ra, có 4 cảnh sát từ bên ngoài tiến vào.

Cảnh sát đi đầu liếc nhìn Triệu Kiến Vỹ và Tào Gia Vượng, nói:

“Hai người là phó viện trưởng Triệu Kiến Vỹ và chủ nhiệm ngoại khoa tim Tào Gia Vượng của bệnh viện Hoa Sơn đúng không?”

“Không sai, là chúng tôi.”

Triệu Kiến Vỹ đứng dậy, từ phía sau bàn làm việc đi tới, đứng bên cạnh cảnh sát, chỉ về phía Lâm Dật nói:

“Đồng chí, người này chính là Lâm Dật, câu kết với ông chủ tiệm thuốc bên ngoài để bán thuốc và lấy chiết khấu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến quy định của bệnh viện chúng tôi, mong các đồng chí xử lý nghiêm minh để lấy cậu ta làm tấm gương, cũng là lời cảnh báo cho đông đảo các nhân viên y tế.”

Cảnh sát đi đầu liếc mắt nhìn Triệu Kiến Vỹ,

“Chắc chắn là phải cảnh cáo rồi, nhưng người cần bắt không phải cậu ấy mà là hai người.”

Cảnh sát dẫn đầu vung tay lên: “Bắt hai người này lại cho tôi!”

Triệu Kiến Vỹ và Tào Gia Vượng đều đơ luôn, không ai kịp phản ứng xem chuyện này là thế nào.

“Đồng chí, người phạm tội là Lâm Dật, anh bắt chúng tôi làm gì!”

“Bản thân phạm tội gì còn không rõ hay sao? Chẳng lẽ cần tôi nói cho hai người?”

Tim của hai người đập bịch bịch.

Hai người biết rất rõ bản thân hoàn toàn không trong sạch,

Nhưng mỗi vụ giao dịch đều không để người ngoài biết, bọn họ lấy chứng cứ gì bắt mình chứ?

“Đồng chí cảnh sát, tôi là phó viện trưởng hành chính của bệnh viện Hoa Sơn, dựa vào cấp bậc hành chính, tôi có thể coi như là phó phòng, tôi hi vọng mấy người có thể cho tôi một lời giải đáp, bởi vì mấy người căn bản không có tư cách bắt tôi!”

“Biết ngay ông sẽ nói như vậy, cho nên chúng tôi đã mang thứ đồ tương tự đến rồi.”

Người cảnh sát dẫn đầu lấy ra một tờ giấy: “Đấy là lệnh bắt do đích thân thị trưởng phê duyệt, bây giờ ông còn muốn nói gì nữa không?”

Nhìn thấy tờ lệnh bắt ấy, đầu Triệu Kiến Vỹ ong ong vang lên, chuyện này sao lại kinh động đến cả thị trưởng cơ chứ?

“Trước khi bắt tôi, có thể nào nói cho tôi biết có chuyện gì được không.” Triệu Kiến Vỹ bình tĩnh hỏi.

Ông ta muốn làm rõ chân tướng sự việc, sau đó mới liên hệ với người trong mạch quan hệ của mình, giúp đỡ mình thoát tội.

“Rất đơn giản, ông chủ hiệu thuốc Thiên Trạch – Vương Quang Hoành bị bắt rồi, còn về những giao dịch lén lút của hai người, chắc trong lòng hai người càng biết rõ hơn hết chứ.” Nam cảnh sát nhìn Triệu Kiến Vỹ nói:

“Tuy rằng người Vương Quang Hoành lên án chủ yếu là ba người Tào Gia Vượng, Lưu Vĩnh Sinh, Phạm Thuật Phương nhưng liên quan đến những hoạt động trong bóng tối của ông, chúng tôi cũng nắm giữ không ít, cho nên ông không cần ngụy biện nữa, nhanh đi theo chúng tôi đi.”

“Không thể nào, đêm qua tôi còn gọi điện thoại cho Vương Quang Hoành mà, sao có thể xảy ra chuyện được!”

“Lúc đó hắn đã bị bắt rồi, lúc hai người gọi điện thoại tôi cũng có mặt ở đó, hơn nữa bản hợp đồng kia cũng là ảnh tôi chụp gửi qua cho ông đó, bây giờ chắc đã rõ là chuyện gì rồi chứ.”

“Không, không thể nào...” Tào Gia Vượng trừng mắt nhìn chằm chằm, giống như bị ngu luôn rồi.

“Chúng tôi thừa nhận chúng tôi không trong sạch, nhưng Lâm Dật cũng vậy, đã ký hợp đồng rồi, dựa vào đâu mà các người không bắt cậu ta chứ.”

“Cuộc gặp mặt với Vương Quang Hoành hôm qua, là một vở kịch mà Lâm tiên sinh phối hợp diễn với chúng tôi, bây giờ các người còn thắc mắc gì nữa không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 435.

Chương 436. Đi, Anh Đưa Em Đi Ăn Chuối

“Hóa ra là diễn kịch!”

Biểu cảm của hai người hoàn toàn suy sụp, hoàn toàn hiểu chuyện sao lại thế này.

Chuyện này chính là một cái âm mưu mười phân vẹn mười!

Một âm mưu muốn đưa mình vào chỗ chết!

“Lâm Dật, đến cả loại chuyện này cậu cũng dám làm, cậu sẽ không được chết yên ổn đâu!” Triệu Kiến Vĩ nghiến răng nghiến lợi nói.

“Nhiều năm như vậy trôi qua, người nguyền rủa tôi không phải một nghìn thì cũng là tám trăm, không phải tôi vẫn sống tốt đây sao?” Lâm dật thở dài.

“Đáng tiếc thật đó, tôi mới đến đây hơn một tuần đã không được gặp lại mấy người nữa, chậc chậc chậc, cũng có chút không nỡ đó.”

“Mày!”

“Được rồi, đừng nhiều lời nữa, đi theo chúng tôi đi!”

Nói xong, cảnh sát đi đầu khách khí nhìn Lâm Dật một cái, nói:

“Lâm tiên sinh, việc này may mà có cậu, cảm ơn cậu đã tích cực phối hợp”

“Khách khí gì chứ, đây đều là chuyện tôi nên làm mà.” Lâm Dật nói:

“Vậy còn Lưu Vĩnh Sinh và Phạm Thuật Phương, mọi người cũng xử lý có phải không?”

“Ừm, bây giờ chúng tôi sẽ qua đó.”

“Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta cùng đi đi.”

“Được được được, bây giờ qua đó luôn!”

……

Bộ điều trị nội trú thứ tám, Ngoại khoa tim.

Bởi vì buổi chiều có ca giải phẫu, nên cả buổi sáng Lý Sở Hàm và Kiều Vân đều bận rộn, đến cả thời gian đi vệ sinh cũng gấp gáp.

“Anh Lâm rốt cuộc đi đâu rồi, sao mà vừa ra ngoài một cái đã biến mất vậy.” Kiều Hân nói.

Bởi vì ca giải phẫu buổi chiều Lâm Dật là trợ thủ, nếu anh không trở lại, sẽ phải tạm thời đổi người.

“Haha, chủ nhiệm Lý, mọi người không cần đợi Lâm Dật nữa, có lẽ cậu ta không thể quay lại được rồi.” Lưu Vĩnh Sinh đang ngồi trên bàn công tác cười một tràn dài rồi nói, mang theo bộ dạng cười trên nỗi đau của người khác.

“Sao lại không quay lại, có ý gì?”

“Xem ra Lý chủ nhiệm cô vẫn chẳng hay biết gì, vậy thì tôi bắt buộc phải nói cho cô biết tiến trình của sự việc thôi.”

Cảm giác chuyện có chút không hợp lý, Kiều Hân liền dỏng tai lên nghe, muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

“Cô còn nhớ buổi chiều hôm qua, khoảng năm giờ gì đó, Lâm Dật xin phép cô trước khi rời đi không.”

“Còn nhớ.”

“Thật ra chiều hôm qua cậu ta đã đi gặp ông chủ của tiệm thuốc Thiên Trạch, về phần chuyện gì, chắc không cần tôi nói nhiều nữa, tôi đoán có lẽ giờ này cậu ta đã bị bắt đi rồi, ca phẫu thuật chiều nay cô nên thay người đi, nếu không sau này lại kéo dài thời gian.”

“Không thể nào.”

Lý Sở Hàm vẫn đang viết bệnh án, tay cầm bút cũng không hề dừng lại.

“Lâm Dật không thiếu chút tiền đó, câu nói của anh không thể thành lập được.”

Tình hình của Lâm Dật, Lý Sở Hàm nắm rất rõ, Trường đua quốc tế Trung Hải là của cậu ấy, còn có chiếc siêu xe hơn 60 triệu nữa.

Người giống như vậy, đến bệnh viện làm việc chẳng qua là để thỏa mãn sở thích của bản thân mà thôi.

Chút tiền hoa hồng đó của hiệu thuốc còn không đủ cho cậu ấy đổ xăng.

“Chủ nhiệm Lý, tôi biết quan hệ của cô và Lâm Dật rất tốt, nhưng chuyện chính là như vậy, nếu không sau lâu vậy cậu ấy chưa quay lại, chắc chắn là bị bắt đi rồi.”

Kiều Hân lo lắng đến ngồi cũng không yên, nhất thời không biết nên nghe ai mới tốt.

Đến cả chuối trên bàn cũng không có tâm trạng ăn.

“Tiếp tục làm việc đi, đừng nghe anh ấy nói bừa.”

Mặc dù không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Lý Sở Hàm tuyệt đối không tin, Lâm Dật không thể nào đi kiếm chút tiền hoa hồng đó.

Quá nực cười rồi.

“Biết rồi, chủ nhiệm Lý.” Kiều hân nói: “Em cũng tin anh Lâm sẽ không làm chuyện như vậy.”

“Tiểu Kiều, em cái gì cũng tốt, chỉ là quá đơn thuần.” Châu Tự Cường nói:

“Em đừng thấy Lâm Dật khẩu phật tâm xà, chẳng biết được sau lưng như thế nào đâu, ca phẫu thuật buổi chiều của mọi người không cần đợi cậu ta nữa, chắc chắn là không về được, chưa biết chừng mọi người còn bị cậu ta liên lụy phải làm biên bản nữa đó.”

“Anh Lâm!”

Ngay lúc tâm tình của Kiều Hân suy sụp bất ngờ nhìn thấy Lâm Dật từ bên ngoài tiến vào.

“Kích động như thế làm gì, làm như kiểu anh là xác chết sống dậy ấy.”

“Lâm, Lâm Dật, sao cậu còn quay về được.”

“Nói kiểu gì vậy, đây không phải là khoa ngoại tim mạch sao, sao tôi không thể về?”

“Đáng lẽ cậu phải...”

Ngay lúc Lưu Vĩnh Sinh không biết phải nói gì, bất ngờ nhìn thấy Triệu Kiến Vĩ, Tào Gia Vượng và mấy cảnh sát từ ngoài tiến vào.

Nhìn thấy cảnh sát đi theo sau hai người, Lưu Vĩnh Sinh nở nụ cười.

“Mấy người nhìn xem, tôi đã nói mà, cảnh sát đến rồi, chắc chắn là đến bắt Lâm Dật.”

Cảnh sát dẫn đầu liếc mắt nhìn Lưu Vĩnh Sinh và Phạm Thuật Phương một cái, nói:

“Hai người chính là Lưu Vĩnh Sinh và Phạm Thuật Phương nhỉ.”

“Là chúng tôi.”

“Vậy là được.” Nói xong câu này, cảnh sát dẫn đầu nhìn đồng nghiệp phía sau: “Bắt hai người này mang đi.”

“Ừm ừm?”

Hai người đều sửng sốt: “Đồng chí cảnh sát, chúng tôi chẳng làm gì cả, anh bắt chúng tôi làm gì chứ.”

“Đến cả hai người bọn họ cũng bị bắt rồi, cậu nói xem tại sao chúng tôi lại bắt cậu?”

“Cái gì! Viện trưởng Triệu và chủ nhiệm Tào bị bắt!”

Ánh mắt hai người trốn tránh, không còn mặt mũi nào để nhìn những người khác trong khoa nữa.

“Đúng vậy, hai người bọn họ đã bị bắt, hai người các người cũng đừng giả vờ vô tội nữa, bản thân phạm phải tội gì tự mình biết, đi theo chúng tôi một chuyến đi.”

Lời vừa nói ra, cả phòng ban đều ồ lên.

Một phó viện trưởng, một chủ nhiệm, hai phó chủ nhiệm vậy mà đều bị bắt rồi!

Thông tin này có phải quá bùng nổ rồi không?

Cả ngoại khoa tim bây giờ không phải chỉ còn lại duy nhất một mình chủ nhiệm Lý hay sao?

“Đồng chỉ cảnh sát, bên đó còn có một người, hắn tên Châu Tự Cường, là cháu trai của Tào Gia Vượng.” Lâm Dật giới thiệu.

“Cháu trai à.” Nam cảnh sát dẫn đầu cẩn thận quan sát Châu Tự Cường một chút.

Câu nói này của Lâm tiên sinh còn có hàm ý khác!

“Cũng đưa về điều tra luôn đi.”

Châu Tự Cường ngơ luôn, ở đây không có chuyện gì của mình, hoàn toàn không liên quan tí gì đến mình cả!

“Đồng chí cảnh sát, đừng nghe hắn nói linh tinh, hai người chúng tôi không có quan hệ gì cả, tôi không phải cháu trai của ông ấy, ông ấy cũng không phải cậu của tôi, mọi người phải nhìn rõ mọi việc, không được nghe hắn nói bậy!”

“Có phải nói bậy hay không tôi không biết, nhưng cậu phải biết rõ, lừa gạt công nhân viên chức, che dấu thông tin thật sự, tội sẽ nặng thêm một bậc đó.”

Bùm...

Châu Tự Cường hai mắt vô hồn ngã sụp trên mặt đất, dù cho ở đây không có chuyện của mình, đến lúc bị mang đi, bản thân có muốn quay về bệnh viện Hoa Sơn cũng là chuyện không thể nào nữa.

Trong ánh nhìn của rất đông bác sĩ và y tá, đám người Triệu Kiến Vỹ, Tào Gia Vượng bị đưa đi.

Có thể có người không phạm phải trách nhiệm hình sự, nhưng để phạm phải lỗi như vậy, sau này có muốn cũng không thể nào quay về bệnh viện làm bác sĩ nữa.

Mọi người cũng mơ hồ đoán được, rất có khả năng bên trên phải có tác động gì mới, nếu không cũng sẽ không đến mức này.

“Viện trưởng Miêu gọi tôi qua đó một chuyến, hai người về phòng ban đi, thu dọn tài liệu của ca phẫu thuật chiều nay một chút.”

“Không thành vấn đề.” Lâm Dật nói: “Kiều Hân đi thôi, anh đưa em đi ăn chuối.”

“Ừm ừm.”

“Bác sĩ Lâm, chúng tôi cũng muốn ăn chuối, anh cũng đút cho chúng tôi đi.” Cô y tá trêu ghẹo.

Lâm Dật vẫn còn chút ấn tượng với cô, tên là Viên Tư Kỳ.

“Muốn ăn chuối thì mấy người tự mang đến đi.”

“Còn cần tự mang sao? Chẳng phải bác sĩ Lâm có rồi à.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 436.

Chương 437. Nghề Nghiệp Của Tôi Là Gì?

“Ừm…”

“Câu hỏi này của cô rất thâm thúy.”

Lâm Dật ra vẻ trầm tư nói:

“Chờ lúc nào cô trực ca đêm, chúng ta lại thảo luận kỹ càng về vấn đề này.”

“Bác sĩ Lâm, tối nay chúng ta đều trực ca đêm.”

Nhìn thấy bốn cô y tá đứng lên, Lâm Dật cảm giác thận có chút đau.

“Anh Lâm, hôm nay em cũng trực ca đêm.” Kiều n nhỏ giọng nói.

“Ừ…”

Làm bác sĩ hơi phí thận à!

“Đừng có gấp, loại chuyện cùng hưởng ân huệ này, các vị hoàng đế cổ đại còn phải nghĩ ra cách lật thẻ bài đấy, chúng ta cũng phải có chút cảm giác nghi thức chứ.”

Mấy cô y tá bị chọc cười ha ha không ngừng, eo cũng rung theo: “Vậy chúng tôi sẽ chờ bác sĩ Lâm.”

Khoảng một giờ, Lý Sở Hàm từ bên ngoài đi vào, nhìn lướt trong phòng thấy cũng tương đối đông đủ người, cô ta nói:

“Vừa rồi viện trưởng Miêu tìm tôi nói chuyện, từ hôm nay trở đi, tôi được thăng chức lên làm chủ nhiệm khoa ngoại tim mạch. Ngoài ra, Lâm Dật được thăng chức làm phó chủ nhiệm dự bị, nhưng phải trải qua kỳ khảo sát nửa năm, khi nào thông qua kỳ khảo sát mới có thể chính thức trở thành phó chủ nhiệm.”

Nói xong, Lý Sở Hàm nhìn về phía Kiều n: “Về sau cô không cần đến phòng cấp cứu nữa, ở tại phòng là được rồi.”

Mọi người cũng không cảm thấy bất ngờ gì với tin tức Lý Sở Hàm thông báo.

Chủ nhiệm và hai phó chủ nhiệm đều bị bắt, tất nhiên khoa ngoại tim mạch sẽ có sự điều động nhân sự với số lượng lớn.

Việc này đều nằm trong dự liệu của các cô.

Ngay cả khi Lâm Dật được đặt cách đề bạt làm phó chủ nhiệm, trong lòng của các cô đều có thể tiếp nhận.

Bởi vì mấy ngày trước, anh đã hoàn thành một ca giải phẫu có độ khó cực cao, đây không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được.

“Hiện tại bộ phận chúng ta đang thiếu nhân sự, mọi người vất vả mấy ngày, rất nhanh sẽ điều động đến hai phó chủ nhiệm mới tiếp nhận công việc lúc trước của chủ nhiệm Lưu và chủ nhiệm Phạm. Mong mọi người đặt tâm trí vào công việc, đừng để tâm vấn đề này.”

“Biết rồi chủ nhiệm Lý.”

Kiều n đi đến trước mặt Lý Sở Hàm cười hì hì.

“Chủ nhiệm Lý, chúc mừng cô, cô được coi là chủ nhiệm trẻ tuổi nhất bệnh viện của chúng ta đấy.”

Lý Sở Hàm bình tĩnh gật đầu: “Cũng được coi là như vậy, nghề bác sĩ phụ thuộc vào trình độ chuyên môn, các người cố gắng thật tốt, tương lai cũng sẽ không thua kém.”

“Hiểu rồi chủ nhiệm Lý.”

“Tôi đề nghị chúng ta nên tìm một nơi để ăn mừng.” Kiều n nói.

“Việc này nói sau, làm tốt công việc trên tay trước đã.”

Bởi vì tính cách Lý Sở Hàm lạnh lùng đơn giản, đợt thăng chức này cũng không mang lại nhiều cảm xúc thăng trầm gì, mọi người bắt đầu tiếp tục bận rộn làm việc.

Buổi trưa, ba người Lâm Dật, Lý Sở Hàm và Kiều n ăn bữa cơm trưa đơn giản, bắt đầu chuẩn bị làm những khâu cuối cùng cho cuộc phẫu thuật buổi chiều.

Lý Sở Hàm cũng đặc cách cho Kiều n vào phòng phẫu thuật quan sát.

Nhưng cũng chỉ là quan sát, không có tư cách động thủ.

Nhưng đối với Kiều n mà nói, cô ấy mới đến không lâu mà có thể vào phòng phẫu thuật quan sát đã vô cùng vinh dự rồi.

Cơm nước giữa trưa xong xuôi, hai người tới phòng bệnh 804.

Trước khi bắt đầu những thủ thuật đó còn cần phải ký kết một số thỏa thuận cần thiết. Đây là quá trình nhất định phải có.

Trong phòng bệnh, ngoài hai vợ chồng Lưu Tĩnh Vĩ, chị của ông ta Lưu Tĩnh Vũ và chồng cũng ở đây, đều đang đợi ca phẫu thuật buổi chiều.

Sau khi đi vào, Lâm Dật nhìn bốn người một chút.

Anh nhìn thấy người nhà họ Lưu đều tâm lực tiều tụy, không có tinh thần gì.

Chỉ có Tạ Hiểu Đồng, vợ của Lưu Tĩnh Vĩ, cách ăn mặc trang điểm lộng lẫy giống như một con khổng tước khoe dáng.

“Trước khi phẫu thuật, tôi cần hỏi thăm một chút vấn đề, nhất định cần ông ký tên, chúng tôi mới làm phẫu thuật được.” Kiều n nhìn Lưu Tĩnh Vĩ nói.

“Được được, ngài nói đi bác sĩ.” Lưu Tĩnh Vĩ đứng dậy nói.

“Chủ nhiệm Lý Sở Hàm làm phẫu thuật cho bố của ông, ông có đồng ý hay không?”

“Đồng ý.”

“Bởi vì trong lúc phẫu thuật có nhiều nguy hiểm, nếu như xảy ra việc gì ngoài ý muốn thì đó là hành vi tự nguyện của bệnh nhân và người nhà, không liên quan gì đến bệnh viện.”

“Không thành vấn đề.”

“Trong quá trình phẫu thuật có thể gây nên nhiều loại biến chứng, cho nên…”

Trong mười mấy phút tiếp theo, Kiều n hỏi thêm mười câu hỏi, Lưu Tĩnh Vĩ hết sức phối hợp đáp lại từng câu một, cũng chuẩn bị ký tên của mình.

“Em trai, đợi đã!”

Ngay lúc đặt bút định ký, Lưu Tĩnh Vũ lại gọi em trai của mình.

“Sao vậy chị?”

Lưu Tĩnh Vũ không trả lời mà nhìn Kiều n, nói:

“Bác sĩ Kiều, tôi muốn hỏi, tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật thật sự chỉ có 10% thôi sao?”

“10% đã là ước tính cẩn thận nhất. Nếu bao gồm những rủi ro chưa biết, tỷ lệ thành công cũng chỉ có 5%, điểm này chủ nhiệm Lý và các chuyên gia của các phòng khoa khác đã luận chứng nhiều lần rồi.”

“Nếu chúng tôi không muốn phẫu thuật nữa, bây giờ có thể chấm dứt không?”

“Đương nhiên có thể, nhưng những chi phí kiểm tra trước phẫu thuật đã tiêu hết, không thể nào hoàn lại được.”

“Cái này không quan trọng, chúng tôi không thiếu chút tiền này.”

“Cô đang nói cái gì đó!”

Tạ Hiểu Đồng nổi cơn giận dữ: “Đã bàn xong chuyện phẫu thuật rồi, dựa vào đâu không làm nữa. Cho dù chỉ có 5% cơ hội, tôi cũng muốn thử một chút, muốn thử tất cả biện pháp để cha sống thêm mấy năm.”

“Nhỡ đâu xảy ra sự cố gì, cha có khả năng không xuống được bàn mổ!”

“Cho dù không phẫu thuật, tương lai vẫn nguy hiểm, còn không bằng bây giờ liều một phen!” Tạ Hiểu Đồng nói:

“Vả lại, hôm qua tôi đã nói rồi, cô đã không còn là người nhà họ Lưu nữa, chuyện này không có quan hệ gì với cô. Hy vọng cô không nên nhúng tay vào việc cha phẫu thuật!”

“Cô!” Lưu Tĩnh Vũ tức đến mức lồng ngực không ngừng nhấp nhô.

Muốn phản bác lại nhưng không biết nên nói như thế nào.

“Anh còn ngây ra đó làm gì, còn không mau ký tên đi!”

Tạ Hiểu Đồng nói với Lưu Tĩnh Vĩ.

“Có nhiều người như vậy cô đừng la nữa, bây giờ tôi lập tức ký đây.”

Lưu Tĩnh Vĩ không dám phản bác lại Tạ Hiểu Đồng, cầm bút, ký tên của mình vào tờ những điều cần biết trước phẫu thuật.

Nhìn thấy Lưu Tĩnh Vĩ ký xong, Tạ Hiểu Đồng nói:

“Bác sĩ, mau tiến hành phẫu thuật cho cha của tôi đi, đừng chậm trễ thời gian.” Tạ Hiểu Đồng nói.

“Cuộc phẫu thuật sẽ lập tức bắt đầu, gia đình các người chuẩn bị sẵn sàng đi.”

“Chúng tôi đã làm tốt chuẩn bị, tùy thời đều có thể bắt đầu.”

Kiều n gật gật đầu, lập tức đi ra ngoài cùng Lâm Dật.

“Chút nữa em cũng phải vào phòng phẫu thuật, có cảm thấy hồi hộp không?” Nhàn rỗi nhàm chán, Lâm Dật hỏi.

“Có chút khẩn trương, nhưng anh Lâm, anh có phát hiện người nhà họ Lưu bọn họ có chút quái lạ không.”

“Có gì kỳ lạ chứ?”

“Anh nhìn cách ăn mặc của bọn họ cho thấy không hề thiếu tiền, nhưng phẫu thuật sắp bắt đầu mà lại không đưa phong bì cho chủ nhiệm Lý. Việc này thật quá kỳ lạ.”

“Lời này là có ý gì, tư tưởng này của em là gì đây.”

“Anh Lâm, anh đừng nóng giận, không phải em có ý đó.” Kiều n giải thích nói:

“Thông thường trước khi phẫu thuật, vì để cho bác sĩ chữa bệnh tốt hơn, người nhà sẽ tặng quà cho bác sĩ mổ chính để lấy lòng. Mặc dù chúng ta không đề xướng, chủ nhiệm Lý cũng sẽ không nhận, nhưng đây là việc thường thấy ở bệnh viện, anh cũng thừa nhận điều đó chứ.”

Lâm Dật gật gật đầu, đây đúng là hiện tượng không tốt trong bệnh viện, mà chuyện này cũng không phải chỉ là ví dụ.

“Cho dù chủ nhiệm Lý không muốn, nhưng trước khi phẫu thuật bọn họ không có chút thái độ nào, cái này thật thú vị.”

Mới đầu Lâm Dật cũng không coi trọng vấn đề này, nhưng nghe Kiều n nói chuyện, anh cũng cảm thấy có chút khác thường.

Nếu anh không có hệ thống, nếu anh không biết bác sĩ trong bệnh viện vào lúc gặp phải việc như thế này, chỉ sợ anh cũng nghĩ biện pháp đưa chút lễ.

Giống như lời Kiều n nói, khiến cho bác sĩ vui mới xem bệnh kỹ được.

Cho nên cách làm của bọn họ quả thật có chút khác thường.

“Thôi đi, em cũng đừng quan tâm đến chuyện này, làm tốt việc của bản thân là được rồi.”

“Anh Lâm, bây giờ để anh làm, em cũng không biết bản chất công việc của mình là bác sĩ hay là người chuyên phụ trách ăn chuối tiêu nữa.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 437.

Chương 438. Trạng Thái Nhàm Chán Lại Ngọt Ngào

“Ừm…”

“Bác sĩ là nghề chính, ăn chuối tiêu là việc kèm theo.”

“Hắc hắc, hiểu rồi.”

Một giờ chiều, bệnh nhân được đẩy vào phòng phẫu thuật, ca mổ cũng sắp bắt đầu.

Người nhà họ Lưu đều lo lắng chờ đợi ở bên ngoài.

Chỉ có mình Tạ Hiểu Đồng cầm điện thoại, thừa dịp Lưu Tĩnh Vĩ không chú ý, đi tới cầu thang.

Thấy không có ai chú ý tới mình, Tạ Hiểu Đồng đi xuống hai tầng.

Ở lối vào của cầu thang, một người đàn ông trẻ tuổi ăn mặc hợp thời trang, tóc nhuộm vàng, đeo kính râm đứng đó.

Người đàn ông trẻ tuổi có dáng người khá cao, cho dù có đeo kính râm vẫn nhìn ra được anh ta đẹp trai hơn nhiều so với Lưu Tĩnh Vũ.

“Thân ái, sao anh lại tới đây, nếu bọn họ nhìn thấy sẽ rất phiền phức.”

Người đàn ông đeo kính râm ôm eo Tạ Hiểu Đồng: “Không phải em nói lão bất tử kia phải phẫu thuật sao, anh không nhịn được muốn đến xem một chút.”

Tạ Hiểu Đồng liếc nhìn lên lầu, phát hiện không có ai nhìn thấy, lập tức không giãy dụa ra.

“Bác sĩ nói xác suất phẫu thuật thành công chỉ có 5%, một khi xuất hiện rủi ro thì không thể ra khỏi phòng mổ được.”

“Xác định sẽ chết trong đó sao?”

“Gần như là vậy.” Tạ Hiểu Đồng nói:

“Hôm nay bác sĩ mổ chính là Lý Sở Hàm, bác sĩ khoa ngoại tốt nhất ở bệnh viện Hoa Sơn, cô ta cũng đã nói như vậy, chuyện rủi ro không thể bàn cãi nữa. Anh cứ ở đây chờ tin tức tốt đi, chỉ cần ông ta vừa chết, ngàn vạn tài sản nhà họ Lưu đều là của em. Sau đó em sẽ nghĩ biện pháp đuổi Lưu Tĩnh Vĩ ra khỏi nhà, mục đích của chúng ta cũng sẽ đạt được.”

“Em nói vậy anh cũng yên tâm rồi.”

Người đàn ông đeo kính râm vỗ vỗ mông Tạ Hiểu Đồng: “Em về trước đi, anh ở trong xe dưới lầu chờ tin tức tốt của em.”

“Ừ…”

Tạ Hiểu Đồng hôn một cái lên mặt người đàn ông đeo kính râm: “Yên tâm đi, chắc chắn không có vấn đề gì đâu. Qua thêm mấy tiếng nữa lão già kia sẽ chết, mọi thứ của nhà họ Lưu đều là của chúng ta.”

Sau khi tách ra, Tạ Hiểu Đồng sửa sang váy lại, sắc mặt tỏ ra không có việc gì đi về phòng phẫu thuật, trên mặt còn biểu hiện ra vẻ mặt vội vàng lo lắng.

Không để nhà họ Lưu nhìn ra sự lạ thường nào.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, ba giờ sau, đèn trước phòng phẫu thuật vụt tắt, ba người Lâm Dật, Lý Sở Hàm và Kiều n từ bên trong đi ra.

Nhìn thấy Lý Sở Hàm, Lưu Tĩnh Vĩ và Lưu Tĩnh Vũ lập tức bước lên nghênh đón.

“Bác sĩ, ca phẫu thuật như thế nào, cha của tôi thế nào rồi?”

“Yên tâm đi, ca mẫu thuật rất thành công.” Kiều n nói:

“Hơn nữa, chủ nhiệm Lý cũng đã nói, chỉ cần khôi phục tốt thì sống thêm mười năm cũng không thành vấn đề.”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá!”

Lưu Tĩnh Vĩ kích động quỳ trên mặt đất: “Cảm ơn chủ nhiệm Lý, cảm ơn chủ nhiệm Lý. Từ nay về sau ngài chính là đại ân nhân của nhà họ Lưu chúng tôi.”

“Đừng làm vậy, mau đứng dậy đi.”

Người nhà họ Lưu cảm động khóc ròng, Tạ Hiểu Đồng mơ màng sững sờ đứng nguyên tại chỗ, cả người đều cảm thấy không khỏe.

Tại sao có thể như vậy, không phải chỉ có 5% khả năng thôi sao?

“Chủ nhiệm Lý, cô xác định chữa khỏi rồi sao? Không có xảy ra rủi ro gì sao?”

Lý Sở Hàm liếc nhìn Tạ Hiểu Đồng.

“Cô có ý gì? Chẳng lẽ cô hy vọng xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì sao?”

“Không không không, tôi không phải có ý này.” Tạ Hiểu Đồng giải thích nói: “Phẫu thuật thành công, tôi cũng rất vui, cảm ơn bác sĩ Lý.”

Lý Sở Hàm gật gật đầu: “Y tá sẽ đẩy bệnh nhân ra ngay, các người ở đây đợi đón là được rồi.”

“Được được được, cảm ơn bác sĩ Lý.”

Lưu Tĩnh Vĩ kích động ôm Tạ Hiểu Đồng hôn một cái.

“Vợ à, cảm ơn em. Nếu không phải em kiên trì làm phẫu thuật, nhất định chúng ta sẽ không làm rồi.”

Tạ Hiểu Đồng như khúc gỗ đứng nguyên tại chỗ.

Bây giờ không biết nên làm sao cho tốt.

Thu dọn xong, ba người về tới trong phòng, Lý Sở Hàm nói:

“Tối nay nếu không có việc gì hai người cũng đừng nên rời đi. Buổi tối đầu tiên sau phẫu thuật rất dễ xảy ra vấn đề, ở lại đây xem xét một chút.”

“Biết rồi chủ nhiệm Lý.”

Thu dọn hoàn tất đã là hơn 5 giờ chiều, Lâm Dật mua ít đồ, sau bữa ăn cầm điện thoại cùng Tô Cách chơi game.

Vẫn là mùi vị quen thuộc, vẫn là những pha ăn hành.

Nhưng ở bệnh viện công tác nhiều ngày như vậy, thấy nhiều loại bệnh nhân kỳ lạ, khả năng chịu đựng của Lâm Dật đối với Tô Cách cũng cao hơn nhiều.

“Cô bị bệnh thiểu năng à? Trò chơi này để cô đánh, thao tác của chó còn tốt hơn cô đấy.”

“Ai da, cậu đừng có mắng tôi nữa, thật ra tôi đã tiến bộ không ít rồi.” Tô Cách dõng dạc nói:

“Chúng ta chơi lại ván nữa đi, tôi đã tìm ra cách chơi tâm đắc rồi.”

“Tôi thấy cô đạt tới độ cao ăn hành mới thì có.”

Chẳng qua chỉ muốn giết thời gian, đối với chiến tích hay kỷ lục gì đó Lâm Dật cũng không phải thật sự quan tâm, chuẩn bị tiếp tục thi đấu.

Nhưng lúc này, Lương Nhược Hư điện thoại đến.

“Đang bận à?”

“Ừ.”

“Bận chuyện gì vậy?”

“Dẫn dắt em gái chơi game.”

“Cái này mà gọi là việc quan trọng đấy à.” Lương Nhược Hư nói:

“Hàng của sáu công ty dược lớn đã đạt khoản 40%, trong 60% còn lại một nửa là hàng có sẵn, ngày mai sẽ được đưa đến, 30% còn lại phải tốn một thời gian nữa để sản xuất, chẳng qua bên công ty dược đã thúc giục hải quan cho qua rồi.”

Nói đến đây, Lương Nhược Hư dừng lại mấy giây: “Nếu bên kia anh còn chuẩn bị gì khác, có thể bắt đầu chuẩn bị đi.”

“Được!”

Lâm Dật duỗi eo, bây giờ hàng đã đến rồi, thông báo cho Tào Tĩnh Thu chuẩn bị làm việc.

Còn chưa kịp gọi cho Tào Tĩnh Thu, Kỷ Khuynh Nhan đã gọi điện thoại đến.

“Bác sĩ Lâm, anh đang làm gì vậy?”

“Vừa ăn cơm xong, hôm nay trực ca đêm.” Lâm Dật nói: “Em ở đâu đấy, về nhà sao?”

“Ừ, đều cầm hết đồ về nhà làm. Anh không ở đây em cũng không dám tăng ca.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Em vốn cảm thấy tăng ca không sao cả, nhưng từ sau khi anh nói với em, em cảm thấy thật đúng là phải chú ý một chút. Em nghĩ kỹ rồi, lúc anh không ở đây, trước khi trời tối em sẽ về nhà, tuyệt đối không đi lúc trời tối.”

“Lúc anh không ở đó, trước khi trời tối em sẽ về nhà. Vậy anh ở đó, em sẽ không về nhà sao?”

“Lúc anh ở đây em có thể trở về nhà sao? Lần nào không bị anh kéo đến Cửu Châu Các.”

“Ha ha ha… Nói như vậy cũng không có gì sai.”

“Được rồi, không nói với anh nữa, em còn có việc phải làm đây.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Thừa dịp lúc thong thả ngủ thêm một chút, thức đêm nhớ chú ý thân thể.”

“Em cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ừ.”

Đa số thời điểm Lâm Dật nói chuyện với Kỷ Khuynh Nhan đều là như vậy.

Không có nội dung cụ thể gì, tất cả chỉ là nói chuyện phiếm, tâm sự chút việc vụn vặt sinh hoạt hàng ngày.

Mặc dù không có chất dinh dưỡng gì nhưng cuộc trò chuyện vẫn rất hứng thú.

Vừa cúp máy, điện thoại Lâm Dật lại vang lên, là Tô Cách gọi đến.

“Không phải nói là đấu ván nữa sao, sao không thấy cậu đâu cả?”

“Gấp cái cọng lông gì, tiếp tục mời tôi đi.”

Cúp điện thoại, hai người tiếp tục chơi game.

“Anh Lâm, dáng vẻ của anh thật giống như bề bộn nhiều việc.” Kiều n nhàm chán đang đọc truyện Conan: “Đều là con gái gọi điện thoại cho anh sao?”

“Con nít đừng nghe người ta nói chuyện.” Lâm Dật lột vỏ quả chuối tiêu trên bàn, đưa tới trước mặt Kiều n.

“Đến đây, ăn chuối tiêu cho mau lớn.”

“Ừ…”

Kiều n mơ hồ không nói rõ.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 438.

Chương 439. Fan Cuồng Của Conan

Đến tận đêm khuya, sau khi Lâm Dật và Kiều n kiểm tra phòng bệnh xong, thì quay về phòng nội trú của khoa nghỉ ngơi.

“Anh Lâm, anh mà có mệt rồi thì nghỉ chút đi, tối nay để em trông coi cho.”

“Không cần đâu.” Lâm Dật nói: “Con gái vẫn nên thức đêm ít thôi, phòng nội trú của chủ nhiệm Lý có giường, cô đến đó ngủ là được rồi.”

“Anh Lâm, anh thật tử tế.”

“Đừng có yêu phải một người đàn ông không về nhà, anh đây là người em không thể yêu.”

“Không sao cả, em tình nguyện làm con cá nhỏ trong bể nước của anh Lâm.”

“Aiya, cái mê lực đáng chết này của tôi.”

Hai người bọn họ đùa cợt nhau một hồi, rồi Kiều n đi nghỉ ngơi.

“Cuối cùng cũng đi rồi.” Lâm Dật thở phào nói: “Cô mà còn không đi, thì những em gái y tá khác làm sao mà đến được.”

Y tá của trạm y tá, ca đêm cũng đều là phân ca, có người nửa đêm trước, có người nửa đêm sau.

Đám người nghỉ ngơi đó không có nơi nào để đi, thì sẽ chiếm dụng phòng nội trú của khoa nghỉ ngơi tạm thời.

Thêm vào đó Lâm Dật là người đẹp trai lại dễ nói chuyện, mấy cô y tá nhỏ tất nhiên đều sẽ tình nguyện sáp lại gần.

Nhưng thường ngày y tá đến đây, đều là quay đầu ngủ liền, hôm nay thế mà lấy điện thoại, dám trêu đùa Lâm Dật.

“Chủ nhiệm Lâm, điều hòa phòng nội trú của khoa có phải là bị hỏng rồi không, cảm giác thật nóng à.” Duyên Tư Kỳ nói.

“Căn cứ sự quan sát lâm sàng nhiều năm của tôi, không phải là điều hòa hỏng rồi, mà là cô phát tình rồi.” Y tá tên Phương Kiệt trả lời.

“Chủ nhiệm Lâm đẹp trai như thế, tôi không tin một chút cảm giác cô cũng không có.”

“Tôi không có phát tình, nhưng phòng này quả thực có chút nóng.”

“Nóng thì cởi bớt cúc áo ra.” Y tá Vu Linh Linh nói.

“Các cô cởi thì tôi cởi.” Duyên Tư Kỳ đáp lại.

“Vậy thì cùng nhau.”

“Cùng nhau thì cùng nhau! 1, 2, 3, bắt đầu!”

Ừm hửm?

Nhìn thấy ba người họ chân tay nhanh chóng cởi bỏ cúc áo khoác ngoài.

Lâm Dật có chút ngỡ ngàng.

Không phải là nói trêu đùa sao?

Cởi áo cái quái gì chứ!

“Không xong rồi, không xong rồi, tim của bố tôi không đập nữa!”

“Chết tiệt!”

Nghe thấy một tiếng hô kinh hãi này, Lâm Dật cùng với ba cô y tá nhỏ nhìn chằm chằm nhau, sững người một giây, vứt bỏ điện thoại xuống, hỏa tốc nhanh chóng chạy ra ngoài!

Cùng lúc đó, Lý Sở Hàm, Kiều n ở trong phòng nội trú, và cả y tá trực ban ở trạm y tá, cũng đều chạy đến.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Dật, bọn họ đều sững người.

Tại sao Duyên Tư Kỳ ba người bọn họ, trang phục lại không chỉnh tề, cùng với Lâm Dật từ trong phòng nội trú chạy ra?

Dung lượng tin tức này có chút lớn nha!

“Bác sĩ Lý không hay rồi, cô nhanh đến kiểm tra cho bố tôi đi, tim của ông ấy không đập nữa.”

Lưu Tĩnh Vĩ vừa khóc vừa chạy đến nói.

“Kiểm tra cái gì mà kiểm tra, khẳng định là trách nhiệm của cô ta, phẫu thuật không làm tốt, nếu không thì bố không thể nào chết được!” Tạ Hiểu Đồng chạy ra nói.

“Các người đừng nói bừa, chuyện này không có liên quan đến phẫu thuật!” Kiều n đáp trả: “Phẫu thuật rất thành công, các người đừng đổ tội cho người khác!”

“Cái gì mà đổ tội cho người khác, bố tôi vừa rồi còn khỏe mạnh, người đột nhiên chết, khẳng định có liên quan với cuộc phẫu thuật của các người!” Tạ Hiểu Đồng gào lên.

“Tôi xem như đã nhìn ra rồi, khẳng định là trong lúc làm phẫu thuật đã xảy ra vấn đề, nhưng các người sợ gánh chịu trách nhiệm nên không có nói cho chúng tôi biết, bây giờ vấn đề bại lộ ra ngoài, bố của tôi thì chết rồi!”

“Cô đền mạng cho bố tôi, đều là các người gây nên!”

Lưu Tĩnh Vũ xông về phía Lý Sở Hàm, mở miệng vung tay, giống như muốn ăn thịt người vậy.

Bốp!

Lâm Dật giơ tay lên đánh một cái bạt tai: “Cút sang một bên, đây không phải là chỗ để cô giở trò lưu manh!”

Lưu Tĩnh Vũ bị đánh một cái bạt tai lập tức ngỡ ngàng, không nghĩ rằng Lâm Dật sẽ ra tay đánh người.

“Ở đây là bệnh viện, không phải là chỗ để các người càn quấy.” Lâm Dật nói.

“Đừng nói ca phẫu thuật rất thành công, cho dù bệnh nhân có chết trên bàn mổ, chuyện này cũng không liên quan tới chúng tôi, lúc trước đã ký bản thông báo những điều buộc phải biết về phẫu thuật, trong lòng mấy người phải rõ.”

“Đó cũng là do các người hại, tôi muốn các người phải đền mạng cho bố tôi!”

Lúc này tâm trạng Lưu Tĩnh Vũ đã không còn được bình tĩnh nữa.

Cái tát đó của Lâm Dật không hề khiến cô ta bình tĩnh lại.

Nhìn thấy Lưu Tĩnh Vũ giống như điên rồi, Lâm Dật cau mày.

Trước giờ chỉ ở trên mạng thấy gây náo loạn bệnh viện điên cuồng như thế nào, bản thân mới đến có hơn một tuần thì đã gặp phải rồi.

Thật là đám người không có chút lý trí.

Bốp!

Lâm Dật lại tát thêm một cái, lần này, lực tay còn lớn hơn lần trước!

“Chết tiệt, dám đánh chị tôi!”

Vốn dĩ tâm trạng Lưu Tĩnh Vĩ đang ở bên bờ suy sụp, ngay lúc này cũng mất kiểm soát.

Phụt!

Lâm Dật không có phí lời, một chân đá lên người của Lưu Tĩnh Vĩ, đá anh ta bay xa mấy mét.

“Hai người các người đều bình tĩnh chút, nếu như còn dám ở đây gây náo loạn, tôi sẽ tiễn đưa hai người đến hoàng tuyền làm bạn với cha của các người.”

Nhóm y tá ở bên cạnh nhìn mà ngơ ngác luôn.

Bác sĩ Lâm thật thô bạo!

Chẳng trách một lần đến ba người, đúng là có thực lực à.

Hai chị em nhà họ Lưu đều bị Lâm Dật trấn giữ, ngồi xụp trên sàn, một lời cũng không dám nói.

“Đi thôi, trước tiên kiểm tra có chuyện gì.” Lý Sở Hàm lạnh lùng nói.

Một hàng ba người và y tá, cùng nhau vào trong phòng bệnh 804.

Máy điện tim đã biến thành đường thẳng, điều này đã chỉ rõ ràng, bệnh nhân không có dấu hiệu sự sống nữa rồi, trên mặt y học mà nói, đã trở thành trạng thái chết.

Lý Sở Hàm mạnh dạn bước qua đó, banh một bên mắt của bệnh nhân ra, phát hiện đã giãn đồng tử.

Đã chết không nghi ngờ gì.

Lật tấm chăn đắp của bệnh nhân lên, Lý Sở Hàm cởi bỏ chiếc áo bệnh nhân, kiểm tra kỹ vị trí vết khâu chỗ mổ, không có bất kỳ dấu hiệu bị rò rỉ.

Nguyên nhân cái chết của người bệnh khiến Lâm Dật và Lý Sở Hàm đều phải cau mày.

Quá trình ca phẫu thuật khẳng định là không có vấn đề, nhưng bệnh nhân đang bình thường thì lại chết.

Điều này rất khó có thể tưởng tượng.

“Chủ nhiệm Lý, cô nhìn mặt của bệnh nhân, có vết màu thâm tím nhạt, hình như là bị ngạt thở đến chết.” Kiều n nói.

“Em còn biết khám nghiệm tử thi à?”

Điều này khiến Lâm Dật rất ngạc nhiên.

“Em là fan cuồng của Conan, vả lại khi chúng em tham gia lớp học cơ bản, giáo viên sẽ liên kết giảng cho chúng tôi một vài thứ về mặt này, lập đi lập lại thì cũng biết chút.”

Giỏi lắm, cô em chuối tiêu của tôi!

Lời nói của Kiều n xem như đã nhắc nhở Lâm Dật.

Anh đây là nam nhân có trợ giúp, ký ức của hiền nhân không phải để ăn chay.

Bên trong có ghi chép kiến thức liên quan tới phương diện pháp y, có thể mở ra xem xem.

Đi đến bên cạnh giường bệnh, Lâm Dật kiểm tra trên cơ thể xác chết.

“Tôi cảm thấy, có thể loại trừ nguy hiểm từ ca phẫu thuật rồi, cho dù là sự cố của chữa trị, không thể vượt qua đêm nay, trạng thái chết cũng không thể như thế này.”

“Em đồng ý.” Kiều n nói.

Như vậy thì có thể miễn trừ trách nhiệm của chủ nhiệm Lý rồi.

“Bước đầu xác định, chắc chắn là vấn đề của máy thở, dẫn đến bệnh nhân thiếu oxy mà chết.”

Nghe thấy lời nói của Lâm Dật, Tạ Hiểu Đồng đang đứng ở trước cửa phòng bệnh thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt của cô ta vẫn giữ nguyên hoàn toàn trắng bệch.

“Nhưng cũng không loại trừ khả năng do người làm.” Lâm Dật nói tiếp.

“Có, có khả năng do người làm?” Kiều n ngỡ ngàng nói.

“Em không phải là fan cuồng của Conan sao, chắc có thể đoán ra rồi chứ.”

Kiểu n một tay ôm trước ngực, tay còn lại chống cằm, cô cảm giác bản thân lúc này chỉ còn thiếu một cặp kính nữa thôi.

“Trong căn phòng nửa đêm tĩnh mịch không người, bệnh nhân sau phẫu thuật chết kỳ lạ, là sai sót của máy móc hiện đại, hay là án mạng do con người gây nên, bao nhiêu điểm nghi ngờ đều khiến cho vụ án mạng trở nên khó khăn phức tạp, nhưng duy nhất nhìn ra chân tướng, là một người có vẻ ngoài như thiếu nữ xinh đẹp dễ thương, trí tuệ thì hơn người - Kiều n của khoa ngoại tim mạch!”

Lâm Dật: “?”

Tại sao cảm giác cổ có chút đau nhức?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 439.

Chương 440. Lâm Dật Và Triệu Văn Lại Một Lần Nữa Đánh Cược

"Có phải em ăn nhiều chuối tiêu rồi không?" Lâm Dật nói:

"Ngoài ra còn có bác sĩ phẫu thuật tim Kiều Hân người trông giống một cô gái dễ thương nhưng quá thông minh, thêm một chút tâm tư."

"Ừ ừ."

"Xảy ra chuyện lớn như vậy, mọi người đều nghiêm túc một chút đi." Lý Sở Hàm nói.

"Chủ nhiệm Lý, anh Lâm, dựa trên kinh nghiệm nhiều năm theo dõi Conan của em, quả thật có khả năng xảy ra án mạng, chúng ta vẫn là báo cảnh sát đến điều tra một chút."

Nhìn thấy ba bác sĩ ngoại khoa đang nghiên cứu nguyên nhân cái chết của bệnh nhân..

Các cô gái vây xem, bỗng nhiên có cảm giác như đang xem một bộ phim điều tra tội phạm.

Chúng tôi là bác sĩ ngoại khoa mà?

Thám tử lừng danh!

"Mọi người không nên động vào bất cứ vật gì ở hiện trường nhiệm, đợi cảnh sát đến rồi lại nói." Kiều Hân nói đâu ra đấy.

Đây cũng là điều mà Lâm Dật muốn nói, nếu thực sự là sự cố máy móc thì bệnh viện phải chịu một phần trách nhiệm lớn.

Nhưng nếu như là do con người gây ra, bảo vệ hiện trường là việc quan trọng nhất.

Tuy nhiên, nếu như chuyện này thực sự là do có người làm ra, như vậy liền quá âm u rồi.

Bởi vì gần bệnh viện có đồn cảnh sát, không đến mười phút cảnh sát đã hỏa tốc tới nơi, cũng bắt đầu tiến hành khảo sát hiện trường.

"Nè nè nè, người nhà bệnh nhân, cô đang làm gì vậy!"

Viên Tư Kỳ kêu lên một tiếng thét kinh hãi khi cảnh sát đang tiến hành điều tra hiện trường, phá vỡ sự bình tĩnh.

Khi mọi người quay đầu lại, đều kinh ngạc nhìn thấy Tạ Hiểu Đồng chạy tới cửa cầu thang lối thoát hiểm!

"Cô đứng lại đó cho tôi!"

Nhìn thấy Tạ Hiểu Đồng có dấu hiệu bỏ trốn, cảnh sát rống lớn một tiếng, xông ra ngoài ngay lập tức!

Thấy tình hình không ổn, Tạ Hiểu Đồng mở cửa ngay cầu thang thoát hiểm chạy ra như điên!

"Tiểu Trương, cậu mang người phong tỏa hết các cửa của bệnh viện, lão Triệu, Tiểu Lưu, các cậu theo tôi đuổi theo!"

Sở trưởng ra lệnh một tiếng, cảnh sát trong phòng bệnh toàn bộ đều hành động đuổi theo hướng Tạ Hiểu Đồng chạy trốn!

Việc đã đến nước này, hầu như tất cả mọi người có mặt đều có thể đoán được Tạ Hiểu đồng chính là nghi phạm, nếu không cô ta đã không cần chạy rồi.

Sau hai mươi phút, Tạ Hiểu Đồng đã bị bắt trở về.

"Tạ Hiểu Đồng, cô tại sao phải làm như vậy!"

Chát!

Lưu Tĩnh Vũ tát một cái trên mặt cô ta, "Lưu gia chúng tôi có lỗi gì với cô chứ, cô thật sự đã hại chết cha tôi!"

Tạ Hiểu Đồng cúi đầu, tóc tai bù xù, trên mặt của cô ta không còn vẻ kiêu căng ngạo mạn nữa.

Cho dù bị Lưu Tĩnh Vũ tát cô một cái, cô ta cũng không nói một chữ.

Có vẻ như cô ta đã chấp nhận số phận của mình.

Chỉ có Lưu Tĩnh Vĩ là sững sờ, anh ta không thể nào tưởng tượng được vợ của mình, sẽ làm ra chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ, sự thật đã bày ra trước mặt, chính mình không tin cũng không được rồi.

"Chủ nhiệm Lý, thi thể nạn nhân sẽ được tạm thời bàn giao cho bệnh viện Hoa Sơn của cô để xử lý. Tôi đưa nghi phạm cùng người nhà nạn nhân về đồn trước."

"Được, chúng tôi sẽ dốc toàn lực phối hợp."

Tròng vòng 20 phút sau, toàn bộ người có liên quan đều được đưa đi.

Thi thể của người chết cũng được đưa về nhà xác, chờ xử lý sau.

"Được rồi, mọi chuyện cũng đã được giải quyết, mọi người cũng đi về nghỉ ngơi đi. Đoán chừng ngày mai bệnh viện sẽ tìm chúng ta nói chuyện, đều có chuẩn bị tâm lý." Lý Sở Hàm nói.

Mọi người cũng hiểu mặc dù sự việc không liên quan gì đến bọn họ, nhưng dù sao cũng chuyện xảy ra trong ca phẫu thuật của bọn họ, bệnh viện đương nhiên sẽ hỏi tới.

"Lâm Dật, sau nửa đêm để Kiều Hân trực, cậu về phòng nghỉ ngơi đi."

"Khụ khụ khục... Không thành vấn đề."

"Cái kia chủ nhiệm Lý, cô đừng hiểu lầm. Máy điều hòa không khí trong bộ phận hoạt động không tốt, chúng tôi mới đem nút áo mở ra, không phải như cô nghĩ đâu."

"Tôi chỉ là để cho Lâm Dật và Kiều Hân thay đổi ca trực, mấy người không cần nghĩ nhiều như vậy."

Ngạch ...

Nhưng bộ dáng của cô rõ ràng là suy nghĩ rất nhiều nha!

Nửa đêm, Lâm Dật đi tới phòng nghỉ ngơi của Lý Sở Hàm.

Tuy nói là cô nam quả nữ, nhưng Lý Sở Hàm cũng không quan tâm, cũng không ai sẽ để tâm tới.

Dù sao đều mặc quần áo đây này.

Sáng sớm hôm sau, hai người ngủ thẳng tới hơn bảy giờ mới dậy.

Đơn giản rửa mặt một chút, ăn bữa sáng Kiều Hân mua, trạng thái coi như không tệ.

"Trưa hôm nay tôi đi phòng khám bệnh, hai người các cậu đi thăm khám phòng bệnh. Nếu là mệt thì trở về nghỉ ngơi, không mệt thì tới phòng khám bệnh tìm tôi." Lý Sở Hàm nói:

"Điện thoại di động phải luôn được mở, nói không chừng lúc nào bệnh viện sẽ tìm chúng ta nói chuyện."

"Vâng tôi biết rồi chủ nhiệm Lý." Kiều Hân nói.

Lý Sở Hàm gật đầu, sau đó ba người mỗi người đi một hướng.

Khi Lâm Dật cùng Kiều Hân kiểm tra phòng, một bệnh nhân tò mò kéo hai người lại, bát quái về chuyện tối ngày hôm qua.

Đối với sự việc này, Lâm Dật cùng Kiều Hân đều không thể trả lời.

Mặc dù kết quả mười phần chắc chắn, nhưng lúc nào kết quả điều tra vẫn chưa được rõ ràng vẫn là không nên nói lung tung ra bên ngoài.

Ứng phó xong người bệnh nhiều chuyện hỏi thăm, đã là hai giờ sau.

Cả hai người đều không nghỉ ngơi, đi tới phòng khám bệnh gặp Lý Sở Hàm.

Ra ngoài xem bệnh là điều có thể dễ học hỏi nhất, mặc dù cô buồn ngủ, nhưng Kiều Hân không muốn bỏ qua cơ hội.

Lâm Dật không quan tâm liệu anh có thể học được gì hay không, nhưng nhiệm vụ hệ thống được kích hoạt trong quá trình làm việc, cho nên không thể lười biếng được.

Trong quá trình chẩn đoán và chữa bệnh, Lâm Dật phát hiện Lý Sở Hàm mặc dù thờ ơ nhưng tính nhẫn nại của cô vô cùng tốt.

Đối mặt những người bệnh đã có tuổi, đều là không ngại phiền phức giảng giải, chính mình cũng nghe phiền, cô ấy vẫn bình tĩnh mà nói.

Đúng là lợi hại.

"Người kế tiếp, số 25."

Đưa một bệnh nhân đi ra, Kiều Hân đứng ở cửa ra vào nói.

Cửa phòng bị đẩy ra, một người phụ nữ mặc váy đỏ đi giày cao gót từ bên ngoài bước vào.

"Cái gì thế này, lại là anh."

Tiến vào không phải ai khác, chính là Triệu Văn.

Sau lần gặp gỡ đàm phán lần thứ hai, cô cảm thấy người hơi không được thoải mái, hôm nay không chịu nổi mới đi tới bệnh viện.

Nhìn thấy Lâm Dật, Triệu Văn cũng sửng sốt một hồi lâu.

Mất vài giây sau mới nhớ tới, trong cuộc họp đàm phán, Lương Nhược Hư đã giới thiệu qua thân phận của anh ta, nói anh ta bác sĩ tim mạch bên ngoài của mình.

Nhưng mình đến xem bệnh, còn có thể gặp phải anh ta, thật sự đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

"Hai người quen biết nhau sao?" Lý Sở Hàm bất ngờ hỏi.

"Quen biết, lúc Đại Bảo kiếm từng có gặp mặt một lần, thủ pháp tốt vô cùng."

"Lâm tiên sinh, mời anh chú ý tới lời nói của mình."

Biết tính nết của Lâm Dật, Triệu Văn cũng không tức giận, nhưng vẻ mặt có chút lạnh lùng.

"Tuy rằng tôi thua anh trong buổi đàm phán đó, nhưng trên thực tế, chúng tôi vẫn là người được lợi, cho nên mời anh thu hồi tư thế kiêu ngạo của mình đi."

"À, người được lợi?" Lâm Dật nói: "Các cô có lợi như thế nào?"

Triệu Văn thay đổi tư thế, trong ánh mắt mang theo sự khinh bỉ và coi thường.

"Có một chuyện có thể anh chưa biết, trước khi buổi đàm phán của chúng ta đổ vỡ. Ba bệnh viện hàng đầu và sáu công ty dược phẩm lớn của Trung Quốc đã ký những đơn đặt hàng khổng lồ, hơn nữa tất cả đều được ký sau khi giá được tăng lên."

"Hơn nữa những mặt hàng này, đã lục tục đến Trung Hải rồi. Cho dù tôi mất chút mặt mũi, nhưng vẫn như cũ kiếm được tiền."

"No No No."

Lâm Dật lắc lắc ngón tay chỉ, "Có một khái niệm cô không làm rõ rồi, đã đến hải quan và địa điểm giao hàng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau."

"Anh có ý gì?" Triệu Văn nghi ngờ nói.

"Đừng có gấp hỏi tôi như vậy, đợi lát nữa cô sẽ biết thôi."

Leng keng leng keng ——

Vừa đúng lúc này,điện thoại di động của Triệu văn vang lên, là Mạnh Hải Thanh gọi điện thoại tới.

"Triệu tổng không xong rồi, hải quan nói hàng của chúng ta có vấn đề, tất cả lô hàng đều bị bọn họ tạm giữ lại rồi!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 440.

Chương 441. Lúc Đi Vào Còn Đứng, Lúc Ra Lại Nằm

"Cậu nói cái gì! Hàng đều bị giữ lại!"

Triệu Văn suýt chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên, thậm chí có chút không thể tin vào tai của mình.

"Hàng làm sao có khả năng có vấn đề gì? Lần nào vận chuyển hàng cũng không có gì, làm sao lần này bị giữ lại rồi!"

"Tôi cũng không biết nữa, người của hải quan nói như thế, nói tạm thời vẫn chưa thể cho đi được."

Đột nhiên, Triệu Văn chú ý tới Lâm Dật tựa như cười mà không phải cười nhìn mình.

Trong giây lát nàng ý thức được một chuyện kinh khủng.

"Được, tôi biết rồi."

Cúp điện thoại xong, Triệu Văn lạnh nhạt nhìn Lâm Dật, trong ánh mắt mang theo phòng bị, môi trắng bệch.

"Chuyện này là do anh giở trò phía sau đúng không!"

"Nhìn cô nói kìa, tôi chỉ là một bác sĩ phẫu thuật bình thường. Làm sao có năng lực khống chế hải quan giữ hàng hòa của cô được chứ." Lâm Dật cười ha hả nói:

"Tôi cảm thấy bây giờ không thích hợp khám bệnh cho lắm, cô vẫn nên quay về kiểm tra lại hàng hóa của cô đi thì hơn."

"Anh sớm đã có âm mưu rồi, có đúng hay không!"

"Haizz, cô đã hỏi đến vấn đề này rồi, vậy tôi liền miễn cưỡng nói cho cô biết."

Lâm Dật cũng không có ý định tiếp tục ngụy trang nữa, ngả bài nói:

"Trong đó có một phần lớn hàng, đúng là tất cả các bệnh viện lớn ở Trung Hải đều là do tôi đặt mua, còn lại những bệnh viện ở các thành phố khác, đều là bọn họ tự mình đặt hàng không có liên quan gì đến tôi, nhưng điều này vừa hay cũng hợp với ý của tôi."

"Anh tại sao phải làm như vậy!"

Cơ thể Triệu Văn run rẩy, cô đã biết rồi, đây chính là một âm mưu!

Nhưng còn có một điều, cô không hiểu được.

Cô không hiểu tại sao Lâm Dật lại lợi dụng giá cao để mua hàng, điều này không phù hợp với phong cách làm việc của anh ta.

"Chẳng phải Pfizer bên cô đã hợp tác với sáu công ty dược phẩm lớn để tăng giá à, vậy chúng tôi liền dứt khoát không cần hàng của các cô, triệt để chặt đứt khả năng hợp tác."

"Anh đã nói muốn chặt đứt hợp tác, tại sao lại còn mua hàng với giá cao? Dáng vẻ muốn cắt đứt hợp tác cũng không giống như thế này." Triệu Văn nói:

"Lẽ nào anh không quan tâm đến tổn thất kinh tế sao? Hành vi như vậy làm tổn thương người khác và chính mình, đối với người nào đều không có chỗ tốt."

"Đừng có gấp, từ từ nghe tôi nói."

Lâm Dật nhìn Triệu Văn, dù sao cũng đã đến lúc nên ngả bài rồi, liền dứt khoát cho chút kích thích đi.

"Có một số việc có thể cô đã quên. Trong hợp đồng đặt hàng có ghi ngày giao hàng thông thường. Nếu như các cô không thể giao hàng đúng theo yêu cầu, như vậy là vi phạm hợp đồng. Chúng tôi không những không phải trả tiền cho các cô, mà các cô còn phải bồi thường phí vi phạm hợp đồng. Cô là tổng giám bộ phận tiếp thị toàn cầu của Pfizer, điều này chắc cô hiểu rõ mà."

Triệu văn trừng hai mắt, thân thể không khống chế được run rẩy.

"Nhưng đây là bên hải quan giữ hàng của chúng tôi, chúng tôi cũng không chịu trách nhiệm về việc đó!"

"Cô là lần đầu tiên làm ăn tại Trung Quốc sao? Lẽ nào ngay cả đạo lý này cũng phải để tôi nói cho cô biết." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa cô cũng phải hiểu rõ, chúng tôi cũng không phải vô duyên vô cớ giữ hàng của các cô lại, là vì hàng xảy ra vấn đề, chúng tôi mới làm như vậy. Cho nên phí bồi thường vi phạm hợp đồng các cô là chạy không thoát được. Cô vẫn nên quay về tính toán cụ thể bao nhiêu tiền chuẩn bị bồi thường đi."

"Anh!"

Sắc mặt Triệu Văn trắng bệch, khó coi muốn chết, tay chỉ vào Lâm Dật, run rẩy liên tục.

Bây giờ cô mới biết đây hoàn toàn là một cái bẫy, Lâm Dật ngay từ đầu đã tính kế với cô!

Buổi đàm phán chỉ là một cái bắt đầu, đây mới thực sự là mục đích của anh ta!

Từ đầu đến giờ, chính mình bị hắn chơi đùa ở trong lòng bàn tay!

Cô còn ngây thơ cho rằng, ở trong bóng tối có thể đại thắng một trận, nhưng chưa từng nghĩ qua, ở trước mặt anh, hành vi như vậy lại chẳng khác gì làm trò cười!

Rầm!

Triệu Văn không cách nào khống chế được thân thể của mình, gắt gao ôm lấy lồng ngực của mình, co quắp ngã xuống đất.

Ngạch ...

Kiều Hân thấy choáng váng.

Anh Lâm nói chuyện với người ta như thế nào mà để người ta ngã ra đất vậy.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh lên một chút đỡ cô ta dậy, sắp xếp nhập viện!"

"Dạ vâng chủ nhiệm Lý."

"Xong việc đưa đến phòng 804." Lâm Dật nói.

"Phòng 804? " Kiều Hân bất ngờ nói: "Phòng 804 vừa có người chết."

"Cô gái này dương khí nặng, căn phòng kia khí âm nặng, vừa vặn để cô ta vào ở."

Hả? Anh Lâm còn am hiểu coi phong thủy nữa sao.

"Được rồi, nhanh lên một chút đưa đến phòng cấp cứu." Lý Sở Hàm thúc giục.

"Được!"

Nhìn Triệu Văn bị Shock, Lâm Dật rất là bất đắc dĩ.

Vốn tưởng rằng người phụ nữ này, so với Triệu Chính Dương còn mạnh hơn nhiều.

Bây giờ nhìn lại cô ta cũng chỉ có như vậy.

Lúc này mới đánh có mấy hiệp, liền trực tiếp té xỉu.

Này mẹ nó sức chiến đấu cái gì thế này, một cái có thể đánh đều không có.

Dưới sự giúp đỡ của Kiều Hân và các ý tá, Triệu văn được đưa đi cấp cứu.

Sau khi cấp cứu xong, tình trạng đã ổn định, cô được đưa đến điều trị nội trú phòng 804.

"Anh Lâm anh được lắm." Kiều Hân nói:

"Bệnh nhân này tên là Triệu Văn là tự mình đi tới, lúc đi ra đã được bế vào, những bệnh nhân bên ngoài đứng chờ đều sững sờ, vẫn là lần đầu nhìn thấy, lúc vào còn đứng đi ra đã nằm xuống."

"Sức chịu đựng tâm lý của cô gái này quá kém, bộ quyền tổng hợp của tôi còn chưa đánh ra, cô ta đã nằm xuống rồi."

"Nhưng tôi cảm thấy bệnh viện chúng ta cần nhất chính là kiểu bác sĩ như vậy nha." Kiều Hân vui vẻ nói.

"Tại sao?"

"Bởi vì theo quan sát của tôi, bệnh nhân tên Triệu Văn này bệnh tình kỳ thực không nghiêm trọng, kê một ít thuốc rồi về nghỉ ngơi thì không có vấn đề gì cả. Có thể giải quyết bằng cách chi 300 tệ, nhưng sức chịu đựng kém như vậy, chỉ riêng phòng cấp cứu cô ấy đã tiêu tốn hơn 1000 tệ, lại còn nằm viện mấy ngày nữa, không có 3000 tệ khẳng định xuống không được. Vô hình trung anh đã vì vậy kiếm được lợi ích gấp mười lần cho bệnh viện rồi. Nếu tôi là viện trưởng, tôi cũng muốn có một bác sĩ như anh vậy."

"Hân Hân, em đã tiến bộ hơn rồi."

"Ha ha."

Nói chuyện với Kiều Hân một lúc, Lâm Dật nhận điện thoại di động rồi đi ra ngoài.

Tìm một góc không có người, bấm gọi cho Tào Tĩnh Thu.

"Bắt đầu làm việc."

"Đã nhận!"

Lúc Lâm Dật cúp điện thoại, tại toàn quốc vô số địa phương, vô số công ty, vô số máy tính bắt đầu hành động.

Chỉ trong một giờ, các bài đăng về các vấn đề sản phẩm của sáu công ty dược phẩm quốc tế lớn đã liên tiếp xuất hiện trong các lượt tìm kiếm nóng trên các trang web cổng thông tin lớn.

Trong nháy mắt, nó đã thu hút sự chú ý của hơn 30% cư dân mạng Trung Quốc.

Và hết lượt này đến lượt khác, có thêm nhiều khán giả tham gia, tất cả đều bàn luận gay gắt về vấn đề này.

Đã tạo thành một cuộc thảo luận từ trước đến nay chưa từng có.

Sở dĩ có quy mô vô tiền khoáng hậu như vậy ít nhiều mang tính chất hận thù dân tộc.

Mà đây đều là Lâm Dật lặng lẽ chọn lên.

Chỉ trong hơn hai giờ, mức độ phổ biến của các chủ đề liên quan trên weibo đã vượt qua 300 triệu!

Mức độ phổ biến của các nền tảng như âm nhạc nhất định, cũng đang không ngừng tăng lên, sự tham gia của cư dân mạng đã đạt đến mức chưa từng có.

Mà đại đa số, đều là lên tiếng phê phán và chửi rủa!

"Mấy tên quỷ ngoại tộc chết tiệt này, rõ ràng tăng nhiều tiền như vậy, đây chính là khi dễ người mà!"

"Tăng giá vậy thì thôi đi, chất lượng dược phẩm còn có vấn đề nữa chứ, bọn chúng tưởng người Trung Quốc chúng ta dễ bị ăn hiếp lắm sao!"

"Chúng ta nhất định phải đoàn kết lại, về sau cũng không tiếp tục mua thuốc của bọn họ nữa, để những xí nghiệp này lăn ra khỏi Trung Quốc đi!"

"Tôi biết mấy cái xí nghiệp này có văn phòng ở Trung Quốc, chúng ta bắt họ xem xét để cho bọn họ cho lời giải thích."

"Đúng, nhất định phải để cho bọn họ cho một giải thích, mẹ nó, xem chúng ta dễ bắt nạt lắm à, chúng ta hiện tại liền đi!"

Lâm Dật rất hài lòng nhìn thấy từng bài biết xuất hiện trên Internet.

Chỉ cần quảng cáo đưa lên đúng chỗ, hiệu quả tự nhiên sẽ đến.

Nhìn thấy những chủ đề được bàn luận sôi nổi này trên Internet, kỳ thực Lâm Dật cũng rất bất ngờ.

Và điều khiến anh ngạc nhiên nhất là có tới hơn 40% cư dân mạng là nữ, xem ra trong thời buổi quốc lực ngày càng mạnh mẽ như hiện nay, nữ tài xế ẩn núp trong bóng tối cũng không thiếu.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Lâm Dật lộ ra ý cười.

Như loại chuyện mọi nơi đều vui mừng, không thể một mình vui vẻ được, phải để Triệu Văn cô nương kia biết nữa mới vui.

Đúng, liền làm như thế!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 441.

Chương 442. Anh Ấy Đúng Là Vừa Đẹp Trai Vừa Thông Minh

Giữa trưa, cơm nước xong xuôi, Lâm Dật lại ôm điện thoại di động, chú ý tình hình chiến đấu ở trên mạng.

Hiện tại sức nóng ở trong nước có thể coi như là ổn, bước tiếp theo chính là công chiếm truyền thông nước ngoài.

Facebook, Twitter, YouTube...

Những nơi này một cái cũng đều không thể bỏ qua.

Lão tử chính là thích các quốc gia được tự do ngôn luận!

Các anh lớn u Mỹ đã bị hạ gục, thì anh ba Ấn Độ và châu Phi cũng không thể bỏ qua được.

Cùng hưởng ân huệ, như vậy mới chu đáo nha.

Bắt đầu làm thôi!

Phải mất thêm nửa giờ, Tào Tĩnh Thu mới sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện cần thiết.

Mà trong quá trình này, Tào Tĩnh Thu luôn yên lặng lắng nghe.

Cô đã bị dọa sợ mất mật, cảm giác này giống như là đại chiến thế giới lần thứ ba trên internet.

“Anh, anh xác định muốn làm thế này sao?”

Trong điện thoại, Tào Tĩnh Thu thận trọng hỏi.

“Nếu không làm vậy cô muốn tôi làm người tốt sao?”

“Không phải, chỉ là anh chơi đùa hơi quá, tôi sợ anh cuối cùng khó có thể kết thúc.”

“Yên tâm, cái thế giới này luôn là nhìn lợi ích.” Lâm Dật nói: “Đừng nói là chuyện nhỏ như vậy, cho dù tôi giết cả nhà bọn họ thì chỉ cần có thể có lợi, mọi người sẽ luôn là bạn tốt. Nhân tình thế thái, ở trước mặt thế giới tư bản, không đáng để nhắc tới.”

“Được, tôi đã biết, hiện tại sẽ bắt đầu hành động ngay.”

“Được rồi.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật cảm thấy khá là tin tưởng vào năng lực làm việc của Tào Tĩnh Thu.

Thậm chí có lần anh còn hoài nghi rằng Tào Tĩnh Thu và Tào Tướng Dư rốt cuộc có phải là anh em ruột hay không.

Sự phân bố IQ như này cũng quá không công bằng rồi.

Sau khi cúp điện thoại của Tào Tĩnh Thu không lâu thì Lương Nhược Hư lại gọi điện tới.

“Chuyện như thế nào rồi? Hiện tại tôi nhìn trên mạng, khắp nơi đều là tin tức tiêu cực của sáu công ty dược phẩm lớn, hẳn là do anh làm đúng không?”

“Thông minh.” Lâm Dật nói: “Người vừa xinh đẹp vừa thông minh như Lương thị trưởng đây quả thật là không nhiều.”

“Bớt lắm lời với tôi đi.” Lương Nhược Hư nói: “Anh làm đi, tôi sẽ để người giám sát mạng lưới giúp anh một chút, chỉ cần không quá phận thì không có vấn đề gì.”

“Yên tâm, có vấn đề cũng không phải sợ, tôi đã tạo một máy chủ ảo ở nước ngoài, tất cả tin tức đều là ngụy tạo nên, cho dù bị tra được thì cũng không quan trọng.”

“Anh cũng được lắm đấy.” Lương Nhược Hư đã quen với tác phong làm việc của Lâm Dật, một giọt nước cũng không để lọt mới là tác phong của anh ấy.

“Nhưng những tin tức này sẽ tạo thành những ảnh hưởng nhất định đối với sáu công ty lớn kia không phải sao? Quan Công của bọn họ cũng không phải là ăn chay.”

“Có ảnh hưởng đến bọn họ hay không không quan trọng, chỉ cần có thể ảnh hưởng đến tài chính của phố Wall là được.” Lâm Dật nói:

“ u Mỹ là những quốc gia do các nhà tư bản nắm quyền, chỉ cần những đại lão này luống cuống thì giá cổ phiếu của bọn họ sẽ giống như huyết áp, chợt cao chợt thấp.”

“Tôi hiểu ý anh, nhưng tôi nghĩ rằng cho dù kế hoạch của anh thành công, thì ảnh hưởng tạo thành cũng sẽ có khả năng bị hạn chế.” Lương Nhược Hư nói:

“Người ta chính là tư bản phát triển trên trăm năm, rất khó bị một cá thể rung chuyển.”

“Cô xem một chút, bố cục không phải nhỏ đi rồi sao.” Lâm Dật cười ha hả nói:

“Tôi nói cho cô biết, thật ra trận chiến này, bất kể là Trung Quốc hay là u Mỹ đều không phải là chiến trường chính.”

“Ừm? Chẳng lẽ anh còn muốn tạo áp lực dư luận lên những nơi khác sao?”

“Đương nhiên, cô suy nghĩ một chút xem, khách hàng lớn nhất đối với sáu công ty dược phẩm là ai?”

“Trung Quốc.”

“Sai!” Lâm Dật nói:

“Là ngoại trừ các nước phát triển và tất cả các nước thuộc thế giới thứ ba! Bởi vì bọn họ đều cần thuốc của sáu công ty dược phẩm này, hiện tại lại có vụ bê bối náo động như vậy, cô cảm thấy sẽ như thế nào?”

Bên đầu điện thoại, Lương Nhược Hư bị chấn động đến không nói nên lời.

Cô hiện tại mới hiểu được, Lâm Dật đang muốn dựa vào dư luận của thế giới thứ ba để chuyển hướng thu hút của Trung Quốc bên này.

Loại tiết tấu lan truyền này, cũng chỉ có người có mạch não kỳ lạ như Lâm Dật mới có thể nghĩ đến.

Anh ấy đúng là vừa đẹp trai lại vừa thông minh.

“Được rồi, anh cứ làm từ từ, tôi không quan tâm nhiều nữa,... Chờ tin tức tốt của anh.”

“Cái gì mà không quan tâm nữa, chuẩn bị đồ tắm đi, Party lập tức sẽ bắt đầu.”

Tút tút tút...

“Ừm hả?”

Lâm Dật nhìn điện thoại bị cúp, “Đây là người nào vậy!”

Trong phòng của Lý Sở Hàm, Lâm Dật đang dùng máy tính của cô, vượt tường lửa đến một website nước ngoài, phát hiện những đề tài liên quan này tuy có độ thảo luận không quá bùng nổ, nhưng nhiệt độ cũng đang rất cao.

Toàn bộ buổi chiều, Lâm Dật đều ở trong phòng nghỉ của Lý Sở Hàm chú ý tình huống của mỗi một khu vực.

Hơn mười giờ đêm, Kiều Hân mang bữa ăn khuya, đi vào từ bên ngoài.

“Anh Lâm, ăn cơm thôi.”

“Thơm quá, có món ngon gì vậy.”

“Hắc hắc, mỗi ngày anh đều đút cho em chuối tiêu, hôm nay em mời anh bánh bao trắng và bào ngư.”

Lâm Dật: Tôi con mẹ nó hoài nghi cô đang lái xe, mà chứng cứ lại vô cùng xác thực!

“Anh Lâm, sao anh không ăn hết bánh bao vậy, bào ngư cũng ngon lắm, không có vị gì khác đâu, nghe nói đã được rửa rất nhiều lần.”

“Tôi chỉ là một người thô lỗ, không chịu nổi đồ tốt như vậy, ăn bánh bao là được rồi.”

“Vậy thì cũng đừng chỉ ăn bánh bao không, còn có mộc nhĩ đó, mộc nhĩ đen thuần hoang dại, nơi bình thường không có đâu.”

“Anh bị dị ứng với mộc nhĩ.”

Kiều Hân cười hắc hắc “Vậy bánh bao trắng có ngon hay không? Có phải hay không vừa mềm vừa ngon?”

“Ừm, quả thật là không tệ.” Lâm Dật gật đầu nói:

“Đúng rồi, Triệu Văn tại phòng 804 thế nào rồi?”

“Tình trạng không tốt lắm, ánh mắt còn có chút dại ra, hình như bị cái gì đó kích thích.”

“Thật sao, tôi đi qua xem cô ấy một chút.” Lâm Dật đứng dậy nói: “Gặp phải loại tình huống này thì phải hốt thuốc theo bệnh.”

“Anh Lâm, em đi cùng anh được không, để em xem anh xử lý như thế nào, tiện thể học thêm một ít.”

“Đi thôi.”

Thu dọn đơn giản một chút, Lâm Dật cầm lấy điện thoại di động của mình, cùng Kiều Hân đi tới phòng bệnh 804.

Đứng ở cửa ra vào, Lâm Dật nhìn thấy ánh mắt của Triệu Văn vẫn luôn nhìn chăm chú ngoài cửa sổ.

Nhưng trên cửa sổ thủy tinh có phản chiếu hình ảnh của Lâm Dật.

Lâm Dật biết, Triệu Văn đã thấy mình, chỉ là không đáp lại.

Lâm Dật sờ cằm, vẻ mặt hoài nghi nói:

“Cô gái này sẽ không bị mình kích thích trở thành tâm thần đi? Nếu như cứ tiếp tục như thế, thì mẹ nó phải chuyển khoa thôi!”

Mình còn chưa xuất lực đâu mà đã biến thành dạng này, năng lực kháng đòn còn không bằng Triệu Chính Dương.

Lão muội, như vậy là không được!

Đứng ở cửa ra vào thêm vài phút đồng hồ, Lâm Dật mới đẩy cửa đi vào.

Nhưng Triệu Văn vẫn quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ, không phản ứng với Lâm Dật.

“Làm cái lông gà, giả bộ thâm trầm với tôi sao? Tôi chỉnh cho cô hai bình Remy Martin, cô lại làm bài thơ tụng?”

Kiều Hân:???

Đây là liệu pháp gì vậy?

Liệu pháp làm cho bệnh nhân sụp đổ sao?

“Giữa chúng ta còn có gì để nói sao?” Triệu Văn không nhúc nhích: “Anh đang cảm thấy mình là người thắng lợi, cho nên đến nơi này của tôi để thể hiện cảm giác ưu việt sao?”

“Không phải, tôi sợ cô nhàm chán tự sát, cho nên cố ý cầm ít đồ qua cho cô xem.”

“Tôi không có tâm trạng, đừng tới làm phiền tôi.”

“Rốt cuộc là có xem hay không, sao lòng tốt lại biến thành lòng lang dạ thú rồi. Ban ngày cô miệng sùi bọt mép, nếu không phải là lão tử hô hấp nhân tạo, liều mạng cứu cô, thì con mẹ nó giờ cô đã đi lò hỏa táng rồi.”

Kiều Hân:???

Những thứ này cũng không phải do anh Lâm làm mà.

Đây là liệu pháp sụp đổ cộng lừa dối sao?

Lâm Dật cũng không muốn đổi lấy sự hờ hững của Triệu Văn nữa, quay người muốn đi.

Triệu Văn nhíu mày, lạnh giọng nói:

“Anh muốn cho tôi xem cái gì.”

“Cô xem một chút, nghe lời người ta khuyên, ăn cơm cho no, là được rồi nha.”

Lâm Dật cười ha hả cầm điện thoại di động, ngồi trước mặt của Triệu Văn, mở giao diện thị trường chứng khoán NASDAQ ra.

“Hiện tại đang là khung giờ của Mỹ, 11 giờ sáng, giá cổ phiếu của Pfizer các người bị giảm 3%, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì chờ báo cáo cuối ngày, hẳn là sẽ giảm đến hạn mức.”

“Ngoài ra còn có sáu công ty dược phẩm khác lần lượt giảm từ 1% đến 4%, chờ lúc báo cáo cuối ngày thì ít nhất sẽ giảm 7% chạm đáy, có kích thích hay không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 442.

Chương 443. Anh Lâm Nhẹ Chút Đi, Nếu Không Sẽ Chết Người Đó

“Giá cổ phiếu đều giảm sao?”

Vẻ mặt của Triệu Văn bỗng nhiên kích động, đoạt lấy điện thoại di động của Lâm Dật.

Nhìn thấy xu thế của thị trường chứng khoán, Triệu Văn trừng mắt, sắc mặt lại lần nữa trở nên khó nhìn.

Không nói đến việc tương lai có tiếp tục giảm hay không, chỉ nhìn xu thế thị trường chứng khoán hiện tại, Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn đã bốc hơi hơn 800 triệu USD!

Đây đã là một con số thiên văn!

“Làm sao lại có thể như vậy, cho dù là hải quan có giam giữ hàng của sáu công ty dược phẩm lớn thì cũng không có khả năng trở thành cái dạng này!”

Triệu Văn hoàn toàn nghĩ không ra, mọi chuyện sao lại tạo thành ảnh hưởng lớn như thế.

Pfizer và công quan của sáu công ty dược phẩm kia đang làm cái quái gì vậy!

Triệu Văn cũng không biết, Pfizer và công quan của sáu công ty dược phẩm kia cũng đều đang bận rộn.

Chỉ là có chút bận.

Nó giống như một tiểu khu bị cháy lại có hơn một ngàn chỗ cháy, cô muốn để người ta cứu chỗ nào đây?

“Lão muội, đừng gấp, chúng ta cứ xem từ từ.”

Lâm Dật cầm di động về, mở ra các cổng thông tin lớn trong nước.

“Đây là hot search trên Weibo, lúc này mới qua một ngày, nhiệt độ của Pfizer các người và sáu công ty dược kia đã nhảy tới 1 tỷ.”

“Cô nhìn lượt tin tức, lượt tương tác kia xem, độ hot của các người đúng là không hạ nổi.”

“Đương nhiên, các người là công ty nổi tiếng trên thế giới, nếu như chỉ có chút sức ảnh hưởng như vậy thì mới là không đáng kể.”

“Cô xem một số bình luận trên Facebook, Twitter, YouTube đi độ hot cũng không thấp đâu.”

“Đương nhiên, do hiện tại đều nối chung mạng cho nên tất cả người trên Trái Đất đều chính là người một nhà. Chỉ là chút ảnh hưởng bên u Mỹ và châu Á, cũng không thể hiện được chỗ đặc biệt của Pfizer các người và sáu công ty dược phẩm kia.”

Lâm Dật đổi tư thế, hào hứng vội vàng loay hoay với điện thoại di động.

“Còn có anh lớn châu Phi cũng đang thảo luận về việc này, ngoài ra anh ba Ấn Độ cũng không có bị giảm xuống. Chúc mừng các người đã tiến thêm một bước trong việc mở rộng sức ảnh hưởng ra toàn cầu, có vui hay không? Có cảm thấy ngoài ý muốn không? Kích thích hay không?”

Triệu Văn nhìn chằm chằm điện thoại di động, thân thể phát run, giống như đang ở trong mùa đông khắc nghiệt vậy.

“Đều do anh giở trò quỷ, anh vậy mà lại tạo áp lực dư luận!”

“Việc này thì có liên quan gì tới tôi, là cách làm của các người đã khiến cho dư luận bàn tán xôn xao. Tôi từ xưa đến nay chưa từng tạo ra dư luận, tôi chỉ là người vận chuyển dư luận thôi.”

Đại não của Triệu Văn nhanh chóng vận hành, cô đương nhiên hiểu Lâm Dật đã làm thế nào.

Phóng tầm mắt ra toàn cầu, nếu tính riêng quốc gia thì Trung Quốc đương nhiên là thị trường lớn nhất.

Nhưng nếu như nhìn bằng một loại ánh mắt khác thì tất cả các nước thuộc thế giới thứ ba trên toàn thế giới đều là khách hàng tiềm năng của Pfizer và sáu đại công ty dược phẩm.

Hiện tại toàn thế giới đang thảo luận về vấn đề này, khẳng định là sẽ xuất hiện một làn sóng tẩy chay!

Trải qua cuộc náo loạn như thế, không chỉ có Pfizer và sáu đại công ty dược phẩm mà ngay cả các công ty dược phẩm còn lại của Mỹ cũng sẽ chịu ảnh hưởng của dư luận.

Dưới loại ảnh hưởng này, thì không có cách nào đo nổi tổn thất!

Phốc!

Triệu Văn rốt cuộc khống chế không nổi nữa, phun ra một ngụm máu tươi, khiến cho toàn bộ đệm đều bị nhuộm đỏ.

“Y tá, mau tới! Chuẩn bị máy trợ tim và bình dưỡng khí!”

Nghe thấy tiếng kêu của Kiều Hân, y tá đứng tại các trạm vội đưa máy móc vào, cấp cứu cho Triệu Văn.

“Anh Lâm, anh thật sự lợi hại, sau đợt này thì tiền chữa bệnh của cô ấy sẽ được thêm hơn 2000 tệ.”

“Xin hãy gọi tôi là Thần Tài.”

Lâm Dật cầm điện thoại di động, thảnh thơi quay trở lại phòng.

Anh chuẩn bị nghĩ thêm biện pháp, đợi lát nữa sẽ làm thêm một đợt.

Sau hai mươi mấy phút, Kiều Hân đi vào từ bên ngoài.

“Triệu Văn thế nào rồi?”

“Đã không có gì đáng ngại, chỉ là thân thể có chút yếu, với lại nhịp tim vẫn còn rất nhanh. Nếu như cô ấy không thể mau chóng nghỉ ngơi, thì phải cho cô ấy uống chút thuốc ngủ.”

“Đúng rồi, tôi nhớ tới chuyện này, lúc cho cô ấy uống thuốc thì hãy dùng loại nhập khẩu. Cô gái này rất có tiền, không cần phải tiết kiệm.”

“Đã biết, anh Lâm.”

“Cô ấy hiện tại hẳn là còn chưa ngủ đúng không?” Lâm Dật hỏi.

“Lúc em đi thì còn chưa ngủ, em sẽ đi chuẩn bị thuốc trước, đợi lát nữa sẽ đưa qua cho cô ấy.”

“Cô đi chuẩn bị thuốc đi, đợi lát nữa tôi sẽ đưa qua.”

“Anh Lâm, anh lại muốn làm thêm một đợt sao? Em sợ trái tim của cô ấy sẽ chịu không nổi, vốn dĩ đã suy yếu rồi, nếu như tiếp tục như thế thì rất dễ tử vong.” Kiều Hân nói.

“Yên tâm đi, người phụ nữ kia da dày thịt béo, trong thời gian ngắn không chết được.”

“Vâng, em sẽ đi tìm thuốc cho anh.”

Mấy phút đồng hồ sau, Kiều Hân cầm một bình thuốc nhỏ đi đến, “Anh Lâm, đây là viên nén loại mới, có thể ức chế thần kinh và hỗ trợ giấc ngủ, nhưng không thể uống nhiều, uống một viên là được, uống nhiều sẽ dễ gây chết người.”

“Được, tôi đã biết.”

“Anh Lâm, hay là em đi cùng anh đi.”

“Không cần, chút chuyện nhỏ như vậy, sao phải cần hai người đi?”

“Em là sợ anh sẽ làm cô ấy chết, hôm qua đã chết một người, hôm nay nếu như lại chết thêm một người nữa, thì khoa phẫu thuật tim chúng ta sẽ hoàn toàn nổi danh.”

“Yên tâm, tôi tự có chừng mực.”

“Nhưng em vẫn muốn đi cùng.”

“Vậy thì đi thôi.”

Hai người tới cửa phòng 804, ghé vào trên cửa sổ.

“Anh Lâm, người bệnh hình như đã ngủ thiếp đi, hẳn là không có chuyện gì lớn.”

“Cô đúng là ngây ngô, không có kinh nghiệm.”

“Làm sao vậy? Không phải là đang ngủ rất tốt sao?”

“Cái gì gọi là rất tốt, cái này gọi chợp mắt, căn bản là không có ngủ.”

“Nhưng mà em còn nghe thấy tiếng ngáy.”

“Đó cũng chỉ là chợp mắt, cô chờ ở đây, tôi sẽ vào xem.”

Lâm Dật đẩy cửa vào, đi tới bên giường Triệu Văn, có thể nghe được tiếng ngáy đều đặn.

Ba ba ba

Lâm Dật tát mấy cái vào mặt Triệu Văn, lại đá mông cô ta mấy cái.

“Đừng giả bộ chết nữa, dậy nhanh lên.”

Triệu Văn suy yếu đang ngủ say, cảm giác như có người đang gọi mình, mơ mơ màng màng mở mắt.

“Anh muốn làm gì.”

“Đã đến giờ uống thuốc ngủ, trong đây có mười viên, uống hết là được.”

...

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật không thèm quan tâm tới Triệu Văn nữa, đã trực hai ca đêm, anh đã có chút buồn ngủ.

Lúc này, Kỷ Khuynh Nhan bỗng gọi điện tới.

“Lâm bác sĩ, đang đi làm sao?”

Ngoại trừ giọng nói của Kỷ Khuynh Nhan thì bên cạnh còn có tiếng còi, hẳn là đang lái xe trên đường đi làm.

“Hôm qua có ca trực đêm, anh vừa mới đi ra từ bệnh viện, muốn về ngủ một chút.”

“Vậy anh ăn một chút gì đi, thời gian còn sớm, cửa hàng bữa sáng cũng mới mở, nhanh đi ăn đi.”

Kỷ Khuynh Nhan cũng không có phàn nàn về công việc của Lâm Dật, bởi vì làm bác sĩ chính là như vậy.

“Ừm, em ăn rồi hả?”

“Em ăn Sandwich và sữa bò, yên tâm, chỉ cần không phải tình huống đặc biệt, thì em sẽ không bỏ bữa sáng.”

“Vậy là được rồi.” Lâm Dật gật đầu nói: “Hạng mục ngoại ô thành phố thế nào rồi, tiến triển có thuận lợi không?”

“Đều rất tốt, anh không cần phải lo lắng, nhanh về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Được.”

Nói chuyện đơn giản vài câu, Lâm Dật liền cúp điện thoại.

Nhưng Lâm Dật lại hơi nghi ngờ, trong lòng oán thầm: “Xác định không hề có một chút vấn đề gì sao?”

Bởi vì có chút buồn ngủ, Lâm Dật cũng không có nghĩ nhiều nữa, chuẩn bị ngủ một giấc thật ngon, sau đó quay ngược đầu xe, đi về phía Hoa Thanh Trì.

Sau khi tắm rửa thoải mái, Lâm Dật quay về phòng đơn.

Điều tiếc nuối là nhân viên số 18 không ở đây, chỉ có thể đổi người mới.

Dưới những cái ấn nhẹ nhàng, Lâm Dật đang chuẩn bị ngủ thì điện thoại di động bỗng vang lên, là Lương Nhược Hư gọi tới.

“Anh đang ở nhà hay là bệnh viện vậy?”

Hiện tại thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Lâm Dật đã loạn cả lên, Lương Nhược Hư cũng không biết anh đang làm gì.

“Đang ở nhà.” Lâm Dật nói: “Vừa mới trực hai ca đêm, đang buồn ngủ muốn chết, chuẩn bị đi ngủ.”

“Vậy anh nhanh nghỉ ngơi đi, tôi cũng không có việc gì, chỉ là hỏi một chút xem anh đang làm gì, có cần buổi trưa tôi đưa cơm qua cho anh không?”

“Không cần, không biết sẽ ngủ tới khi nào đây.”

“Được rồi, vậy anh đi ngủ đi,... Chờ lúc nào anh tỉnh lại thì sẽ gọi lại sau.”

“Đại ca, đã hết giờ rồi, anh có muốn thêm chuông không? Ngài là hội viên đế vương, chuông thứ hai sẽ lấy nửa giá.”

Lương Nhược Hư:???

Lâm Dật:…

“Em gái, đường đi của cô đúng là hẹp mà!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 443.

Chương 444. Đàm Phán Cuối Cùng Với Triệu Văn

“Anh có phải là đang ở Hoa Thanh Trì đúng không!”

“Lương đại mỹ nữ đúng là thông minh, người ta chỉ nói thêm chuông thôi mà đã biết tôi ở đâu.”

“Đừng tỏ vẻ với tôi.” Lương Nhược Hư nói:

“Tôi thật sự phục anh luôn, mới sáng sớm mà đã đến nơi như vậy làm gì.”

“Cô không phải là quản lý kinh tế sao, tôi đây không phải là đến hỗ trợ cô sao.”

“Nói bậy bạ gì đó? Chỗ kia cũng không phải do tôi mở, anh muốn giúp cái gì.”

“Dưới loại tình huống này thì ban ngày nơi này đều không có người, tôi tới tiêu phí một đợt, trực tiếp thúc đẩy thu nhập của Hoa Thanh Trì. Bọn họ kiếm tiền đương nhiên phải nộp thuế, điều này không phải tương đương với việc tiền thuế của Trung Hải sẽ tăng sao, còn gián tiếp thúc đẩy tăng trưởng GDP.” Lâm Dật nói:

“Là quan chức của nhân dân, cô vậy mà lại dùng giọng điệu này nói chuyện với người đóng thuế, ai cho cô quyền đó vậy!”

“Náo loạn nửa ngày, anh đi đại bảo kiếm là do tôi sai?”

“Không sao, biết sai thì vẫn có thể sửa đổi mà.”

“Không để ý đến anh nữa.”

Lương Nhược Hư cúp điện thoại, Lâm Dật cũng lười phản ứng với cô ta, nói về phía nhân viên số 24:

“Đại ca muốn ngủ một lát, nếu như đã đến giờ thì dùng chuông vô hạn cho đến khi tôi tỉnh ngủ.”

“Đã biết.”

Nữ nhân viên trẻ tuổi đột nhiên hiểu rõ mị lực của đồng tiền.

Lúc trước chỉ biết là nạp vô hạn, không nghĩ tới còn có gia hạn vô hạn như này.

Thật sự là đã biết thêm kiến thức.

Hơn hai giờ chiều, Lâm Dật mơ mơ màng màng mở mắt, cảm giác tinh thần thoải mái hơn không ít.

Trên điện thoại di động có tin nhắn Wechat của Kỷ Khuynh Nhan, gửi tới lúc mười hai giờ trưa.

Hỏi Lâm Dật đã tỉnh ngủ hay chưa, có đi ăn không.

Trả lời đơn giản vài câu, Lâm Dật chuẩn bị thay quần áo về nhà.

Reng reng reng

Điện thoại của Lâm Dật đột nhiên vang lên, là một số lạ.

“Tôi là Triệu Văn.”

“Mẹ nó, cô còn chưa có chết sao? Cô là gián sao?”

Lâm Dật cảm thấy hoàn toàn bội phục Triệu Văn, sau khi uống tới mười viên thuốc ngủ thế mà vẫn còn sống, đúng là trâu bò.

Triệu Văn không nói gì, cực kỳ lạnh lùng:

“Tôi muốn nói chuyện với anh.”

“Nói chuyện gì, tôi không có tâm trạng, vừa mới tắm xong không thoải mái.”

“Tôi xin anh hãy cho tôi một cơ hội, tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh ngay bây giờ.”

Lâm Dật sờ cằm, cảm giác như cô gái Triệu Văn này đã đổi tính.

Vậy thì đi qua thăm cô ấy một chút đi.

Dù sao cũng mẹ nó thật đáng thương.

Mặc quần áo tử tế, ăn chút đồ ăn, lúc Lâm Dật lái xe đến bệnh viện đã hơn ba giờ chiều.

“Anh Lâm, sao anh lại tới?” Kiều Hân nói: “Em cho là anh sẽ không tới.”

“Tôi đến phòng 804 nhìn xem chút.”

“Em sẽ chuẩn bị thiết bị cấp cứu.”

Lâm Dật:…

Hiểu rõ tôi như vậy sao?

Đẩy cửa tiến vào phòng 804, phát hiện Triệu Văn với sắc mặt tái nhợt đang ngồi ở trên giường.

Nhưng lần này khác với hôm qua, nhìn thấy Lâm Dật đến, Triệu Văn liền quay đầu lại nhìn.

Tại bên giường của cô, còn có cái ghế dựa, hình như là chuẩn bị cho Lâm Dật.

“Anh có thuốc lá không?” Triệu Văn mở miệng hỏi.

“Nơi này là bệnh viện, cấm hút thuốc lá, với lại trên người của tôi cũng không có mùi khói.”

“Nhưng tôi muốn hút một chút.”

“Thế nào, dưới quần tôi có một cây, cô có muốn hay không?”

Vẻ mặt Triệu Văn bình tĩnh, không có bất kỳ động tác nào, nhưng lúc đó cô y tá nhỏ đi ngang ngoài cửa thì lại gật đầu.

“Chúng ta nói thẳng vào vấn đề đi, làm sao thì anh mới có thể thu tay lại, nói điều kiện của anh đi.”

“Nghe giọng điệu này của cô thì hẳn là nhận chỉ thị của Pfizer tới đàm phán với tôi đúng không.” Lâm Dật bắt chéo hai chân, nói:

“Nếu như cô đã nói thẳng vào vấn đề, vậy thì chân thành một chút, nói ra thành ý của các người đi.”

Triệu Văn dừng một giây, “Tổng công ty đồng ý, đem giá của Ibuprofen giảm xuống đến mức giá mà Lương thị trưởng mong muốn là 138 tệ, giá của 25 loại thuốc nhập khẩu từ sáu công ty dược phẩm kia sẽ không tăng, sẽ lấy theo giá xuất khẩu ban đầu.”

“Con mẹ nó, đầu óc cô có bị bệnh hay không vậy, gọi tôi từ xa tới đây chỉ để nói với tôi cái này sao?” Lâm Dật nói:

“Những loại thuốc kia của các người, chúng tôi cũng không có ý định dùng, cô còn muốn đùa như này nữa? Cho rằng thời gian của tôi rất nhàn sao?”

“Vậy anh muốn thế nào.” Triệu Văn lạnh lùng nói.

“Ibuprofen kia giảm còn 9.9 tệ, còn 25 loại thuốc kia giá phải giảm xuống hai phần ba, nếu không thì không cần bàn nữa.”

“Không thể nào.” Triệu Văn nói:

“Về phần 25 loại thuốc kia thì còn có chỗ để thương lượng, nhưng Ibuprofen thì không có khả năng giảm xuống còn 9.9 tệ, 23.4 tệ chính là phòng tuyến cuối cùng của chúng tôi rồi. Miếng bánh quá nhỏ, cho dù còn có lợi nhuận thì nhà tư bản cũng sẽ không coi trọng.”

Lâm Dật suy nghĩ, dựa theo mức giá 23.4 tệ thì thuốc mà các ông chủ uống, một tháng còn chưa tới 100 tệ. Giá tiền như vậy vẫn có thể tiếp nhận, dù sao người dân Trung Quốc cũng không phải là rất nghèo.

Chờ mấy ngày nữa, mình sẽ đầu tư nghiên cứu pha chế thuốc, phối hợp với nó thì giá cả sẽ càng rẻ hơn.

Nói theo một loại ý nghĩa nào đó thì cái giá này, có thể tiếp nhận.

“Được thôi, mức giá 23.4 tệ này có thể tiếp nhận, nhưng tôi còn cần một thứ khác. Nếu như các người có thể cung cấp cho tôi thì việc này sẽ dừng ở đây, sau đó tôi sẽ thổi một đợt sóng trên mạng, giá cổ phiếu của các người có thể tăng trở lại. Nhưng nếu các người không đáp ứng được thì coi như trước đó tôi chưa từng nói gì.”

Vẻ mặt Triệu Văn nghiêm túc mà nhìn Lâm Dật, “Điều kiện gì, anh nói đi.”

…

Sau hai mươi phút, Lâm Dật đi ra khỏi phòng bệnh 804. Kiều Hân và mấy y tá khác trên tay đều cầm thiết bị cấp cứu, vội vã cuống cuồng nhìn Lâm Dật.

“Anh Lâm, sao qua lâu như vậy anh mới ra ngoài, sẽ không chơi chết cô ấy đó chứ, thiết bị cấp cứu còn có thể dùng không.”

Lâm Dật gõ đầu của Kiều Hân, “Đã được tôi làm dịu đi rồi, ngày mai liền có thể xuất viện.”

“Thật hay giả vậy? Bị giày vò thảm như vậy, mà ngày mai liền có thể xuất viện sao?”

“Đương nhiên.” Lâm Dật phất phất tay, đi về phía thang máy.

“Lâm chủ nhiệm đúng là lợi hại, tôi cũng muốn được Lâm chủ nhiệm làm dịu.” Viên Tư Kỳ nói.

...

Đi ra từ bệnh viện, Lâm Dật gọi điện cho Lương Nhược Hư.

“Buổi tối có việc gì không? Đi ăn thịt nướng đi.”

“sao? Anh là đang hẹn tôi sao?”

“Không phải vậy thì sao? Mua chút thịt tới, a đúng rồi, mang cả đồ tắm tới nữa.”

Không cho Lương Nhược Hư có cơ hội nói chuyện, Lâm Dật trực tiếp cúp điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại, nghe âm thanh ngắt cuộc gọi khiến cho Lương Nhược Hư sửng sốt một hồi lâu.

“Cũng dám cúp điện thoại của mình sao?”

Lương Nhược Hư thở phì phò đứng dậy, “Ăn thịt gì cũng không nói, làm sao mình biết mà mua được.”

Đi ra ngoài lấy xe, Lương Nhược Hư chuẩn bị đi siêu thị, nhưng lúc mở xe, lại bỗng nhiên tự nhủ:

“Bể bơi nhà anh ta có vẻ như rất lớn.”

Nghĩ đến đây, Lương Nhược Hư thay đổi phương hướng, đi về trong nhà.

…

Đến nhà, Lâm Dật đã chuẩn bị dụng cụ nướng thịt.

Khoảng một tiếng sau, Lương Nhược Hư mang theo một túi đồ lớn, đi vào từ bên ngoài.

Đúng là hiếm thấy, Lương Nhược Hư mặc một chiếc váy hoa dài màu xanh nhạt, dưới chân đi đôi dép bệt, nhưng nhìn vẫn rất cao gầy, lại nhiều hơn mấy phần khí chất ôn nhu của người phụ nữ gia đình.

“Tới tới tới, chỉ chờ cô thôi đó.”

“Anh đây là được nhân viên làm cho thoải mái đúng không.”

“Đúng là tương đối thoải mái.”

“Để cho một người phụ nữ như tôi đi mua thịt, anh không cảm thấy ngại sao.” Lương Nhược Hư trợn mắt, nói.

“Vì nhân dân phục vụ nha.” Lâm Dật nói:

“Lại nói, tôi đã chuẩn bị dụng cụ nướng thịt và bể bơi, cô chuẩn bị thịt, chúng ta đây gọi là cùng nướng thịt, hình thức P2P. Lương thị trưởng làm sao mà ngay cả một chút đầu óc kinh tế cũng không có vậy.”

“Anh chuẩn bị dụng cụ thì tôi có thể hiểu được, vậy anh chuẩn bị bể bơi là có ý gì?”

“Tôi không thể để cho áo tắm và dáng người của cô không có đất dụng võ được, tôi có phải là rất tri kỷ hay không?”

“Tôi thấy anh là không có ý tốt.” Lương Nhược Hư để đồ xuống rồi nói: “Anh chủ động tìm tôi tới, có phải là có việc gì hay không?”

Lâm Dật đang loay hoay đốt than trong bếp, “Sao thế? Chẳng lẽ không có chuyện thì không thể tìm cô sao?”

Lương Nhược Hư hạ váy, ưu nhã ngồi đối diện với Lâm Dật, nói:

“Người giống như anh, đoán chừng là thà đi Hoa Thanh Trì, cũng sẽ không có thời gian tìm tôi nói chuyện.”

“Vậy thì cô đoán đúng rồi, quả thực là có việc tìm cô?”

“Chuyện gì vậy?” Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật chăm chú.

“Lương đại mỹ nữ, cô xem bể bơi nhà tôi rộng như nào kìa.”

“Tôi biết bể bơi nhà anh lớn, nhưng nói chuyện chính trước đã.”

“Cô xem nước trong bể trong như thế nào kìa.”

“Tôi biết nó trong, nhưng anh có thể nói chuyện chính trước hay không?”

“Nhìn cô xem...”

“Được rồi, không cần ám hiệu nữa, tôi có mang đồ bơi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 444.

Chương 445. Tiền Bạc Và Quyền Thế

“Nhìn xem cô kìa, tôi cũng không có ý gì khác, cô nói đến áo tắm làm gì.”

Lâm Dật cười ha hả nói: “Ăn cơm trước, ăn no rồi trò chuyện tiếp.”

Lương Nhược Hư không hỏi nữa, cô cũng có chút đói bụng.

Hai người bắt đầu nướng thịt cho bữa tối.

“Cô còn mua thận sao? Đây là đồ tốt.”

“Mua theo thói quen thôi, Nghiên Nghiên thích ăn cái này, cho nên thuận tay mua.” Lương Nhược Hư vừa nướng vừa nói:

“Cô và Nghiên Nghiên thật sự đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, đúng là ăn nhịp với nhau, đều thích ăn mấy thứ này.”

“Anh không hiểu.”

“Có phải những người yêu thích đại bảo kiếm thì đều dùng thứ này để bồi bổ?”

Lâm Dật nghe nói như thế liền nhìn miếng thận đang đưa đến trong miệng, bỗng nhiên cảm thấy không còn thơm.

“Anh đúng là rất mạnh nha.”

“Anh có tin rằng ngày mai tôi sẽ để cho Hoa Thanh Trì ngừng kinh doanh hay không.”

“Đừng a, cô không thể chặt đứt đường tài lộ của người ta được.”

“Vậy sau này ít đi hơn đi.”

“Ngạch... Lương đại mỹ nữ mau ăn thịt, đừng chú ý vào Hoa Thanh Trì nữa.”

Lương Nhược Hư cũng có chút đói bụng, Lâm Dật cũng không phải người ngoài, cho nên lúc ăn cũng không cần phải rụt rè.

Sau một tiếng, cơm nước no nê, Lâm Dật mới nói:

“Lương đại mỹ nữ, cô nhìn bể bơi của nhà tôi lớn thế nào...”

“Không cần phải ám hiệu, đợi ở đây đi, vừa lúc tôi cũng ăn no rồi.”

Lương Nhược Hư cầm lấy túi của mình, đi về biệt thự số 1.

Sau mười mấy phút, Lương Nhược Hư đi ra từ bên trong.

Bộ áo tắm xẻ tà màu đen càng làm cho làn da vốn đã trắng nõn lại càng thêm non mịn, vòng eo lả lướt như cây liễu, thướt tha yêu kiều.

Lâm Dật lúc này mới phát hiện, thì ra eo của Lương Nhược Hư lại nhỏ như vậy.

“Thật sự không nhìn ra, dáng người của Lương đại mỹ nữ vậy mà lại đẹp đến như vậy.”

“Anh cũng đừng lừa tôi, so với Kỷ tổng thì còn kém xa đi.”

Xét về dáng người thì hai người có thể xem là mỗi người mỗi vẻ, rất khó đánh giá người nào đẹp hơn.

Nhưng dưới loại tình huống này, nếu như nói như vậy, thì sẽ bị xem là kẻ không ra gì.

“Thân hình của cô ấy tuy rằng không tệ, nhưng không thể so với cô, không phải cùng một cấp bậc.”

“Anh cứ thuận mồm nói bậy đi.”

Xì một câu, Lương Nhược Hư thử nhiệt độ nước một chút, cảm thấy ấm, liền trực tiếp xuống bể bơi.

Kỹ thuật bơi của Lương Nhược Hư tốt hơn nhiều so với Kỷ Khuynh Nhan, biết một chút về các loại thế bơi, cho nên cũng càng thêm ưu mỹ.

Lâm Dật nằm trên ghế dài, nhìn Lương Nhược Hư bơi lội.

Bỏ máy quang khắc qua một bên đi, đây con mẹ nó mới là cuộc sống a!

Tiếc nuối duy nhất, chính là hơi ít người.

Nửa giờ sau, Lương Nhược Hư hình như hơi mệt, leo lên khỏi bể bơi, sử dụng khăn tắm quấn quanh thân thể của mình.

“Thế nào, lúc này nhìn đủ rồi chứ.”

“Lời nói này là có ý gì, tôi chỉ đơn thuần là thưởng thức bơi lội, đối với thân hình cup D và đôi chân dài mét 2 của cô không có hứng thú chút nào cả.”

“Có quỷ mới tin lời nói của anh.”

Trùm khăn tắm, Lương Nhược Hư cũng nằm trên ghế dài, cảm thấy thoải mái.

“Nghe nói có chuyện xảy ra tại bệnh viện của các người?” Lương Nhược Hư hỏi.

“Ý cô nói tới việc mưu sát?”

“Ừm.”

“Một trà xanh vì muốn lấy tài sản rồi bỏ trốn với tình nhân mà hại chết hại chết cha chồng của mình.” Lâm Dật nói:

“Cô gái này quả thực đủ hung ác, cũng rất trâu bò.”

“Anh làm việc tại bệnh viện lâu như vậy, có cảm giác gì không?” Lương Nhược Hư hỏi.

Trầm mặc vài giây đồng hồ, Lâm Dật mới chậm rãi nói ra:

“Cảm thấy có chỗ cực kỳ mâu thuẫn.”

“Sao lại mâu thuẫn?”

“Mâu thuẫn ở chỗ, cô có thể gặp được những chuyện cảm động lòng người như có người đến cắt thận để cứu vợ, cũng có thể gặp loại người vì chút tiền mà mưu sát chính cha chồng của mình. Trước cánh cửa phòng ICU luôn tràn ngập những chuyện bi thống và tuyệt vọng nhất của con người. Nơi này có ánh sáng chói lọi của nhân tình, nhưng cũng có những thứ dơ bẩn nhất từ sâu trong nội tâm. Bác sĩ làm công việc này mấy chục năm mà tinh thần vẫn không xảy ra vấn đề thì đúng là lợi hại.”

“Chuyện mưu sát cha chồng của mình ảnh hưởng rất lớn đến anh đi.”

“Vẫn còn tốt, trước đó mới chỉ xem qua tại các tin tức, nhưng cảm giác vẫn không giống với việc nhìn thấy tận mắt.”

“Coi như là rèn luyện đi, tuy rằng lời nói sau đây không phù hợp với thân phận của tôi thì tôi vẫn muốn nói với anh rằng, trên thế giới này, những chuyện đen tối như này chỗ nào cũng có.” Lương Nhược Hư nói:

“Hồ nước Trung Hải này lớn như vậy, khi anh càng đi lên cao thì sẽ càng phát hiện ra sự đáng sợ của thế giới này, so với quyền lợi thì tiền cũng không đáng để nhắc tới.”

“Đúng vậy a, so với quyền lợi thì quả thực tiền không đáng nhắc tới.” Lâm Dật cầm một túi giấy da qua, “Nếu không thì sẽ không có những vật này.”

“Đây là cái gì?”

Lâm Dật đưa túi giấy da trâu qua, “Cô xem qua một chút là biết.”

Nhận lấy túi giấy da trâu, vẻ mặt Lương Nhược Hư trở nên nghiêm túc.

Lâm Dật chủ động tìm mình tới, có lẽ là bởi vì thứ này.

Mở túi giấy da trâu ra, bên trong là một xấp giấy A4 dày cộm, phía trên có ghi dày đặc tên người, đằng sau còn có các con số khác nhau.

Đứa trẻ ba tuổi cũng có thể nhìn ra đây là cái gì.

“Anh, anh lấy được những thứ này ở đâu vậy?”

Nhìn thấy nội dung bên trong văn kiện, tay của Lương Nhược Hư đã run hết lên, giống như đang ở trong mùa đông khắc nghiệt vậy.

“Giá cổ phiếu của Pfizer và sáu công ty dược phẩm đều sẽ giảm xuống tới mức giới hạn trong hôm nay, vì để dừng tổn hại kịp thời cho nên bọn họ đã đưa những thứ này đổi với tôi.” Lâm Dật nói:

“Tiếp theo, Ibuprofen của Pfizer sẽ giảm xuống còn 23.4 tệ một hộp, giá của 25 loại thuốc nhập khẩu của sáu đại công ty dược phẩm cũng sẽ giảm xuống còn một phần ba so với ban đầu. Tôi chỉ có thể làm được đến đây thôi.”

Hô ~~

Lâm Dật hít sâu một cái, “Thật ra tôi không quan tâm giá thuốc xuống bao nhiêu, chỉ hy vọng cô có thể xử lý tốt phần văn kiện này.”

Lương Nhược Hư không nói, phạm vi liên quan trong chuyện này quá rộng, liên lụy quá nhiều người, thậm chí có một bộ phận người, chức vị còn cao hơn mình.

Mình có thể xử lý hay không cũng là cả một vấn đề.

Lương Nhược Hư chợt nhớ tới, Lâm Dật đã từng hỏi mình, có dám chơi trận này không, chắc hẳn đang nói chuyện này đi.

Mà trong một loạt chuyện này, anh ấy hẳn là sớm đã tính đến bước này.

“Thật ra danh sách trên phần văn kiện này cũng không đầy đủ, những người thật sự mạnh kia, Triệu Văn cũng không nói cho tôi. Cô ấy nói đó là bí mật của công ty, còn nói, cho dù là cá chết lưới rách thì cũng sẽ không nói cho tôi danh sách kia, nhưng cô là người trong hội này, hẳn là biết phải làm sao.”

Trầm mặc thật lâu, Lương Nhược Hư mới lên tiếng:

“Chuyện này, tôi cần thương lượng một chút với ông của tôi.”

“Dù sao thì đồ cũng đã đưa cho cô rồi, làm thế nào thì cô tự mình xử lý đi.”

“Cám ơn anh vì mọi chuyện.”

“Đừng chỉ nói miệng, làm chút khen thưởng thực tế đi.”

“Anh muốn cái gì, chính sách gì cũng có thể cho anh, cho dù tôi không có quyền quyết định thì cũng có thể nhờ người khác, sẽ thỏa mãn mọi nhu cầu của anh.”

“Lời nói này, sao cứ như tôi là người có lòng tham không đáy vậy.”

“Vậy anh muốn cái gì?”

“Lần sau đừng mặc bộ đồ bơi này nữa, Bikini sẽ tốt hơn một chút.”

Lương Nhược Hư khẽ giật mình, trừng mắt.

“Tôi biết mà, từ trong miệng của anh đúng là không nói được lời nào tốt đẹp cả.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 445.

Chương 446. Cơ Quan Quốc Gia

Hai người nói chuyện đến đêm khuya, Lương Nhược Hư cũng không muốn đi đi lại lại nữa, cho nên ở lại đây.

“Có thể tắm trong nhà anh không?” Lương Nhược Hư dò hỏi.

“Tắm rửa? Không phải cô mới vừa ngâm trong hồ sao?”

“Ngâm trong hồ? Anh nói là bể bơi kia sao?”

Lương Nhược Hư không còn gì để nói, “Bể bơi là bể bơi, sao có thể giống nhau được.”

“Thật sự là phục các người luôn, buổi tối cũng không tạo người, mỗi ngày đều tắm sạch sẽ như vậy làm gì.”

“Nếu như anh lại nói bậy, thì ngày mai tôi sẽ niêm phong Hoa Thanh Trì.”

“Lương đại mỹ nữ bớt giận, để tôi đi xả nước.”

“Vậy còn tạm được.” Lương Nhược Hư nói: “Đúng rồi, gửi một phần văn kiện điện tử cho tôi.”

“Được, tôi sẽ gửi qua điện thoại di động cho cô.”

“Ừm.”

Nhận được văn kiện, Lương Nhược Hư liền trở về phòng của mình.

“Cha, người đang ở đâu vậy?” Lương Nhược Hư cầm điện thoại di động nói.

“Có người khác tặng cho cha chai rượu ngon, cha cũng không thể uống một mình được, cho nên đưa qua cho ông nội con.”

“Người đang ở chỗ của ông nội sao?”

“Ừm, có việc gì sao?”

“Bây giờ con sẽ gửi một phần văn kiện qua, người đưa cho ông nội nhìn xem.”

“Để ngày mai rồi nói sau, cha đang uống rượu cùng với ông của con đây.”

“Đừng uống nữa, nhất định phải xem ngay bây giờ!” Lương Nhược Hư ngang ngược nói.

“Được được được, vậy con gửi qua đi.” Cha của Lương Nhược Hư cảm thấy bất đắc dĩ, nói.

Nếu như mình không đáp ứng, thì lát nữa nó sẽ gọi cho lão ba kia của mình, đến lúc đó người chịu giáo huấn sẽ là mình.

“Con hiện tại sẽ gửi qua ngay, xem xong thì nhớ gọi lại cho con.”

“Được được được, nhanh gửi đi.”

Cúp điện thoại, Lương Nhược Hư đem văn kiện gửi qua.

Sau đó cầm điện thoại di động, chờ bên kia gọi lại.

Reng reng reng...

Hai mươi phút sau, điện thoại di động của Lương Nhược Hư vang lên.

Là cha của cô gọi điện thoại tới, nhưng người nói chuyện, lại là ông nội của cô.

“Nha đầu, con lấy những thứ này ở đâu vậy!”

Giọng nói của ông nội Lương Nhược Hư vô cùng nghiêm túc, khiến cho Lương Nhược Hư cảm thấy có chút không quen.

“Việc này con không thể nói, nhưng con có thể bảo đảm rằng những thứ ghi trên văn kiện không có bất kỳ sai sót nào, đều là thật.” Lương Nhược Hư nói một cách chắc chắn:

“Nhưng đây chỉ là một bộ phận lớn, còn có một phần nhỏ là người cao tầng hơn, mà cũng không được tiết lộ ra ngoài, con có chút không biết nên xử lý như thế nào.”

Lương Nhược Hư tự biết sức mình, chuyện lớn như vậy, bản thân mình căn bản không có năng lực xử lý.

Nếu như chân tướng loạn giống như ruồi bọ, thì không những những người trên danh sách này không sao cả mà mình cũng sẽ rất dễ bị liên lụy.

Cho nên chuyện này, cách làm chính xác nhất chính là giao cho ông nội xử lý.

“Được rồi, chuyện này ông đã biết, con cũng đừng nhúng sâu vào, làm thật tốt chuyện của con là được.”

“Ông nội!”

“Sao thế?”

“Con không biết người sẽ xử lý chuyện này như thế nào, nhưng con hi vọng, người có thể xử lý một cách nghiêm túc.” Lương Nhược Hư nói.

“Ông biết mà, con hãy chờ tin tức của ông.”

“Vâng.”

Két két

Ngay tại lúc Lương Nhược Hư muốn tắt điện thoại thì Lâm Dật đẩy cửa tiến vào.

“Không phải là cô muốn tắm rửa sao, nước tắm đã chuẩn bị xong, khăn tắm cũng đã tìm cho cô, lúc tắm rửa cần kỳ cọ thì nhớ gọi tôi.”

Nói xong, Lâm Dật quay người rời đi, chỉ còn một mình Lương Nhược Hư đang cảm thấy mơ màng.

“Hạt Gạo, con đang ở nhà của tiểu tử kia hả?”

Gương mặt của Lương Nhược Hư đỏ bừng, như cái bếp lò nhỏ.

Tút tút tút...

Lương Nhược Hư không biết nên giải thích thế nào, trực tiếp cúp điện thoại.

Chuyện này căn bản là không có cách nào để giải thích!

...

Yến Kinh, tại đại viện nào đó.

Trong sân có bày một chiếc bàn vuông cổ kính.

Trước bàn có ba người đang ngồi, trong đó là một người đàn ông đã có tuổi, dáng người hơi gầy, nhưng vẫn còn rất minh mẫn.

Người này chính là ông nội của Lương Nhược Hư, Lương Hướng Hà.

Bên cạnh Lương Hướng Hà có một người đàn ông trung niên khôi ngô đang ngồi, mắt hổ mày sói, khí chất cường đại, mang đến cho người ta một loại cảm giác không giận tự uy.

Người đàn ông này tên là Lương Tồn Hiếu, là cha của Lương Nhược Hư.

Bên cạnh Lương Tồn Hiếu là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp mặc váy dài, tóc ướt nhẹp, không trang điểm, đôi mắt hạnh kia giống y hệt Lương Nhược Hư.

Người phụ nữ tên là Trầm Thục Nghi, là mẹ của Lương Nhược Hư.

Nghe thấy điện thoại báo bận, ba người đều trầm mặc không nói.

“Đây là có chuyện gì? Ở Yến Kinh nhiều năm như vậy đều không có việc gì, sao vừa đến Trung Hải thì lại có chuyện rồi?” Lương Tồn Hiếu nói.

“Chuyện này là sao, còn chưa có kết hôn mà, sao có thể ở cùng được, còn ra thể thống gì nữa!” Lương Hướng Hà nói.

“Cha, hai người bình tĩnh một chút, người làm mẹ như con còn chưa kích động, các người bình tĩnh một chút.” Trầm Thục Nghi nói:

“Con gái dù sao cũng đã lớn rồi, làm việc tự biết có chừng mực, nói không chừng chỉ là đi chơi cùng các bạn mà thôi, không chỉ có hai người bọn họ.”

“Việc này có thể sao?” Lương Tồn Hiếu cảm thấy có chút chua.

“Quy tắc của Lương gia còn đang bày ở đằng kia kìa, hơn nữa còn chịu ảnh hưởng từ hai người nhiều năm như vậy, tính tình của nó các người còn không hiểu rõ sao?” Trầm Thục Nghi nói:

“Với lại hiện tại, cũng không phải là lúc thảo luận việc này, trước tiên nói một chút về phần văn kiện này đi."

Chuyện Lương Nhược Hư tạm kết thúc, ánh mắt của ba người lại tập trung vào trên danh sách.

"Cha, không thể coi thường phần văn kiện này, đây là chuyện rút dây động rừng. Một khi đưa nó ra ngoài ánh sáng thì hậu quả khó mà lường được." Lương Tôn Hiếu nói.

"Đưa ra ánh sáng là chuyện không thể." Lương Hướng Hà nói: "Nhưng việc này nên làm thế nào mới là trọng điểm."

"Cha, chuyện này đối với nhà họ Lương chúng ta cũng có thể là một cơ hội." Trầm Thục Nghi nói.

"Ha ha, nhìn xem, vẫn là con dâu của cha thông minh."

Lương Tồn Hiếu cười một tiếng, "Đầu óc này của con đúng là không thể so với cô ấy."

Trầm Thục Nghi đảo đôi mắt đẹp, ngượng ngùng nhìn người yêu bên người, tràn đầy hạnh phúc.

"Những người trên danh sách này đều chỉ là cần có chút lá gan là có thể động thủ. Nhưng người ở phía trên bọn họ, mới thật sự là người cần động, có thể chắn không ít chướng ngại cho nhà họ Lương chúng ta."

"Chỉ là khá đáng tiếc, bảng danh sách không được đầy đủ, nếu không sẽ dễ dàng ra tay hơn." Lương Tồn Hiếu nói.

"Quả thật là có chút đáng tiếc, cũng vô tình tăng độ mạo hiểm lên." Trầm Thục Nghi nói.

"Ha ha, hai người các con còn trẻ sao." Lương Hướng Hà có chút đắc ý nói.

"Người nói như vậy là sao chứ, người là cha của con, so với người thì chúng con đương nhiên là trẻ hơn rồi.”

Lương Hướng Hà chỉ chỉ bảng danh sách trên điện thoại di động, nói:

“Cha nói với các con, cái này cũng không tính là gì, tư liệu trên tay Quốc An còn đầy đủ hơn so với cái này, chỉ là bọn họ không muốn động mà thôi. Cha vừa rồi kinh ngạc, là bởi vì thứ này lại rơi vào tay người ngoài, chứ không phải là bởi vì những người ở trên này.”

“Quốc An đều biết sao?”

“Đương nhiên.” Lương Hướng Hà nói:

“Cơ quan quốc gia lớn như vậy bày ở chỗ này, các con tưởng rằng họ ăn chay sao? Chỉ là nước quá trong ắt sẽ không có cá, chỉ cần cân bằng là được.”

“Nhưng nếu nói như vậy thì chính là chỉ được bắt mấy con tôm tép này mà thôi.”

“Không phải.” Lương Hướng Hà nói:

“Những chuyện tương tự đã xảy ra từ ba năm trước, qua ba năm, cũng đã đến lúc thể hiện ra chút động tĩnh, cảnh báo chút nha.”

“Cha, việc này người định xử lý như thế nào?”

“Đừng uống nửa chai rượu còn lại nữa, ngày mai cha sẽ đưa cho lão ban trưởng, hai chúng ta sẽ đến thương lượng một chút.”

“Muốn kinh động đến vị kia sao?” Lương Tồn Hiếu cảm thấy ngoài ý muốn nói.

“Chuyện lớn như vậy, nhất định phải thận trọng mới được.” Lương Hướng Hà nói:

“Người khác là cái đinh trong mắt trong mắt chúng ta, ngược lại thì chúng ta cũng là cái gai trong thịt của người khác, cho nên không ai biết trước được bản thân mình sẽ bị mang đi vào ngày nào, bởi vì không có ai sạch sẽ cả.”

Bầu không khí trên bàn rượu dường như trở nên nặng nề.

“Con thật sự thật tò mò, con gái sao lại lấy được thứ này, con bé hẳn là không có khả năng này.” Trầm Thục Nghi nói.

“Cháu gái bảo bối của cha đương nhiên là không có khả năng này, nhưng người ta có vận khí tốt, gặp được một người lợi hại, còn nói muốn trong vòng hai năm để nó lên chức.”

“Thật hay giả vậy, sao chúng con lại không biết.” Lương Tồn Hiếu nói.

“Nó không nói cho con mà thôi.” Lương Hướng Hà nói: “Chuyện tăng giá gần đây của sáu đại công ty dược phẩm, các con hẳn là đều biết đi.”

“Có nghe nói một chút, nhưng hình như đã lắng lại, chỉ là làm loạn chút thôi.”

“Đây cũng không phải là làm loạn, chuyện này thú vị hơn nhiều so với tưởng tượng của anh đấy.” Trầm Thục Nghi vừa cười vừa nói:

“Hơn nữa còn có liên quan với Hạt Gạo đó.”

“Sao lại có liên quan đến con gái của anh rồi.”

“Sáu công ty dược phẩm lớn tăng giá, là bởi vì giá cả không vừa ý Pfizer, muốn dùng phương thức này để uy hiếp, nhưng kết quả cuối cùng là, cổ phiếu của bọn họ đều giảm tới giới hạn.”

“Giảm tới giới hạn sao? Tại sao vậy?”

“Bởi vì Hạt Gạo hạ lệnh cho hải quan giữ hàng hóa của bọn họ, sau đó nói chất lượng dược phẩm có vấn đề. Ngay sau đó, toàn thế giới cũng bắt đầu thảo luận chuyện này, đây là nguyên nhân căn bản dẫn tới sụt giảm.”

“Ha ha, nhìn xem, đây đúng là con gái của Lương Tồn Hiếu anh mà!”

“Con nghĩ nhiều rồi, Hạt Gạo ngoại trừ hạ lệnh cho hải quan giữ hàng, thì những chuyện khác không có quan hệ gì với nó cả.” Lương Hướng Hà nói.

“Chẳng lẽ còn có người đứng sau đẩy giúp một tay?”

“Không sai biệt lắm đi, cha đoán rằng chính là người muốn để nó lên chức trong vòng hai năm, nghe nha đầu Nghiên Nghiên kia nói, hình như tên là Lâm Dật.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 446.

Chương 447. Những Gì Anh Làm, Tôi Luôn Ghi Nhớ

“Tên tiểu tử này có lai lịch gì? Lại có năng lực lớn như vậy?” Lương Tồn Hiếu hoài nghi nói.

“Cậu ta là một người rất thú vị.” Lương Hướng Hà cười nói:

“Chuyện của cậu ấy, nói ra khả năng các con sẽ không tin.”

Hai vợ chồng đều nhìn Lương Hướng Hà, chờ ông tiếp tục nói.

“Các con có biết người phẫu thuật cho lão Dương là ai không?”

“Không phải là cậu ta làm sao?” Trầm Thục Nghi nói.

“Đúng là cậu ấy.” Lương Hướng Hà nói:

“Cha nghe nha đầu Hạt Gạo kia nói, lúc đó bác sĩ tại bệnh viện Hoa Sơn đều bó tay không có biện pháp. Sau đó cậu ấy cố tìm đường sống trong cõi chết, làm phẫu thuật cho lão Dương, cuối cùng đã thành công.”

“Tuổi còn trẻ mà đã có năng lực lớn như vậy sao?”

“Ai nói không phải đâu, lúc cha nghe được tin này cũng bị dọa giật nảy mình, nhưng ngoại trừ cái đó ra thì tên nhóc kia còn làm được không ít chuyện lớn đó.”

“Cha nói nhanh đi.”

Lương Tồn Hiếu nhịn không được bèn hỏi, “Hạt Gạo đã lớn như vậy, có một số việc phải đưa vào danh sách quan trọng.”

Đối với chuyện hôn nhân của Lương Nhược Hư, hai vợ chồng đều lấy thái độ rất thông suốt.

Tuy rằng nói là sẽ không can thiệp quá nhiều, nhưng kỳ phùng địch thủ cũng không được quá kém.

Cho nên đối với bọn họ mà nói thì người đàn ông thần bí đứng sau con gái mình càng ưu tú, bọn họ sẽ càng cao hứng.

“Cậu ấy đang nghiên cứu máy quang khắc.”

“Hả?”

Trầm Thục Nghi đã không bình tĩnh nổi, “Thế mà đang nghiên cứu máy quang khắc?”

“Không sai, trước đó vài ngày, lúc chúng ta ăn cơm, không phải có thảo luận về chuyện Trầm Thiên Trác tại sao lại về nước sao, chính là bị tên nhóc này đào về nghiên cứu máy quang khắc.” Lương Hướng Hà nói:

“Cậu ta nói trong vòng hai năm sẽ giúp Hạt Gạo thăng chức, nhưng dưới tình huống hiện tại, nếu quả thật hoàn thành máy quang khắc thì đừng nói là thăng chức, mà nói không chừng còn có khả năng tiến vào trung tâm.”

Lương Tồn Hiếu và Trầm Thục Nghi đều gật gật đầu, sau đó nói:

“Lấy tầm quan trọng của máy quang khắc trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật, đừng nói là nghiên cứu ra, dù chỉ có một bước đột phá thôi thì cũng có thể được đề bạt. Nhưng con rất tò mò là làm sao cậu ta có thể đả động được Trầm tiến sĩ đây?”

“Dựa vào kỹ thuật của cậu ta.”

“Kỹ thuật?”

“Cha nghe Hạt Gạo nói, người tên Lâm Dật kia là chuyên gia về lĩnh vực chip cấp thế giới, vô cùng lợi hại.”

“Cha, người đừng nghe nha đầu Hạt Gạo kia nói càn, cậu ta mới bao nhiêu tuổi, làm gì có tư cách được gọi là chuyên gia.” Trầm Thục Nghi nói.

“Lời này cũng không phải là do Hạt Gạo nói, mà chính là do Trầm Thiên Trác đánh giá.” Lương Hướng Hà nói:

“Lần này Trầm Thiên Trác về nước, cũng là bởi vì cùng chung chí hướng, nếu không thì cũng không có khả năng trở về.”

Trầm Thục Nghi cười rộ lên, “Con cảm thấy, có khả năng là cùng chung chí hướng, về phần các nguyên nhân khác thì có thể là bị dao động, nếu không cũng sẽ không có khả năng lấy phương thức như vậy để về nước.”

“Xác thực có khả năng này, cháu gái bảo bối của cha, đã bị tên nhóc kia lừa rồi.” Lương Hướng Hà nói:

“Cho nên chuyện của Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn, Lâm Dật mới là người đứng sau màn thật sự, từ đó mới lấy được bảng danh sách này.”

“Điều này nói rõ tên nhóc này đúng là rất được.” Lương Tồn Hiếu hài lòng gật đầu.

“Không chỉ rất được, nghe nói lớn lên còn rất đẹp trai.”

“Vậy chuyện này không phải đã thành sao.” Lương Tồn Hiếu nhìn Trầm Thục Nghi, “Em sắp xếp chuyện của công ty một chút, hai chúng ta sẽ dành thời gian đi Trung Hải nhìn xem một chút.”

“Hay là bỏ đi.” Trầm Thục Nghi nói:

“Tính khí của Hạt Gạo anh còn không biết sao, mọi chuyện còn chưa ra gì đâu, chúng ta vội vàng lo lắng thì được gì chứ.”

“Anh cũng không gấp mà.”

“Để sau hãy nói.” Trầm Thục Nghi nói:

“Nếu như hai chúng ta đi qua, trong mắt của người khác chính là tỏ thái độ. Con gái nhà chúng ta luôn bị nhiều người nhìn chằm chằm, nếu như bị người ta biết, cũng chưa chắc là chuyện tốt, trước để sau hãy nói.”

“Cha, ý của người thế nào.” Lương Tồn Hiếu hỏi.

“Đây là chuyện của các con, đừng hỏi cha.” Lương Hướng Hà cự tuyệt ra đưa ra ý kiến:

“Nếu để cho Hạt Gạo biết, việc này là chủ ý của cha thì nó sẽ gọi điện thoại tìm cha tính sổ mất, các con đừng kéo cha vào.”

“Vậy con hỏi mẹ một chút.”

“Con đừng như mấy con thiêu thân nữa.” Lương Hướng Hà nói:

“Nếu như con đến hỏi thì bà ấy sẽ cho rằng là chủ ý của cha, đến lúc đó lại đến giáo huấn cha.”

Lương Tồn Hiếu không nói lời nào, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

“Hai đời người này của con luôn phải sống nghẹn khuất a.”

Trầm Thục Nghi cười, nhìn người yêu của mình, sau đó hướng về phía Lương Hướng Hà nói:

“Cha, người có biết người tên là Lâm Dật này có lai lịch gì không? Trong mấy gia tộc lớn tại Trung Hải hình như không có họ Lâm.”

“Việc này đúng là kỳ lạ, trước mấy ngày lão Dương có gọi điện thoại cho cha, nói đã nói chuyện cùng Lâm Dật một hồi, nói rằng cậu ấy căn bản không phải xuất thân danh môn mà là cô nhi từ cô nhi viện.”

“Không thể nào.” Lương Tồn Hiếu rõ ràng không tin, bởi vì chuyện này không có khả năng.

“Cha cũng cảm thấy không có khả năng, nhưng lão Dương đã nói với cha một việc, khiến cho việc này trở thành thuận lý thành chương.”

“Chuyện gì vậy?” Hai vợ chồng cùng hỏi.

“Ừm, con còn nhớ rõ năm đó, tại Đông Bắc, có người tay không đánh ngã gấu chó không?”

“Cha nói Lâm Cảnh Chiến sao?!”

…

Trung Hải, Cửu Châu Các.

Lâm Dật nhàm chán, ngồi trong phòng chơi game với Tô Cách, ba ván thua hai, Tô Cách đã bị chửi đến thương tích đầy mình.

【Thúc đẩy sự phát triển của y học, khen thưởng 200000 điểm thông thạo.】

【Mức độ thông thạo nghề nghiệp: 55%, khen thưởng trí nhớ lâm sàng cấp đại sư.】

Nghe thấy hệ thống nhắc nhở, Lâm Dật đột nhiên ngồi dậy từ trên giường.

Không nghĩ tới lúc này, hệ thống sẽ thông báo mình đã hoàn thành nhiệm vụ.

Lâm Dật đã sớm đoán được, nếu như danh sách do mình cung cấp kia mà được thực hiện, thì đương nhiên sẽ thúc đẩy hệ thống chữa bệnh mới.

Nhưng mình vừa đem bảng danh sách nộp lên, lúc này vẫn chưa tới hai giờ đâu, hẳn là không có khả năng tạo ra bất kỳ động tĩnh gì, sao có thể thúc đẩy sự đổi mới của hệ thống chữa bệnh được?

Lâm Dật nghĩ một lúc, hình như đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lương Nhược Hư không có năng lực làm chuyện này, cô còn muốn hỏi ý kiến của ông nội.

Có lẽ ông nội của cô đã đồng ý làm chuyện này, cho nên hệ thống tự động nhận định rằng mình đã thúc đẩy mạnh sự phát triển của y học.

Lâm Dật sờ cằm, xem như trong khoảng thời gian này đã không tốn công vô ích.

“Hệ thống, khen thưởng cho ta trí nhớ lâm sàng cấp đại sư, hẳn nó phải hơn một ca phẫu thuật đi.”

【Phần thưởng này là trí nhớ lâm sàng, có thể trợ giúp kí chủ trở thành một bác sĩ phẫu thuật hàng đầu.】

“Hệ thống trâu bò!”

【Nhiệm vụ hệ thống: Hoàn thành 5 cuộc phẫu thuật lâm sàng, khen thưởng 15% điểm thông thạo.】

Nhìn thấy nhiệm vụ do hệ thống đưa ra, Lâm Dật cảm thấy cũng không khó.

Hệ thống khen thưởng cho mình trí nhớ lâm sàng cấp đại sư, như vậy lúc phẫu thuật sẽ không có bất kỳ độ khó nào cả.

Lấy quy mô của bệnh viện Hoa Sơn thì cứ cách khoảng hai ngày là có một ca phẫu thuật, có lúc mỗi ngày đều có. Nếu không có gì bất ngờ gì xảy ra, thì khoảng một tuần là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Tóm lại vấn đề không lớn, có thể hoàn thành.

...

Sáng sớm hôm sau, hai người ăn mặc chỉnh tề, chuẩn bị đi làm.

Tuy vẫn là quần áo ngày hôm qua, nhưng Lương Nhược Hư đã vén mái tóc dài của mình lên, lộ ra vẻ thành thục.

“Danh sách kia, tôi đã giao cho ông nội của tôi, ông nói sẽ xử lý một số chuyện.” Lương Nhược Hư nói:

“Lấy tính cách của ông nội thì hẳn là sẽ nghiêm túc xử lý chuyện này, chỉ là người liên quan quá nhiều, còn cần một quãng thời gian mới hành động được.”

“Ừm, các người xử lý là được rồi.” Lâm Dật không tập trung lắm, đáp.

Việc này anh đã biết, nếu không hệ thống cũng sẽ không khen thưởng cho mình.

“Cám ơn tất cả những gì mà anh đã làm.” Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật, “Có lẽ người khác không biết tất cả những gì mà anh đã làm, nhưng tôi sẽ mãi ghi ở trong lòng.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 447.

Chương 448. Chuyển Sang Nơi Khác Đi, Làm Thêm Một Đợt

“Cô nói như vậy là không thành thật rồi.” Lâm Dật nói:

“Lúc nào cô muốn báo đáp tôi thì hãy suy nghĩ một chút về hồ bơi nhà tôi, đừng để nó cô đơn.”

“Ngày mai tôi sẽ hạ lệnh niêm phong Hoa Thanh Trì.”

Nói xong câu tiếp theo, Lương Nhược Hư ngẩng đầu, hiên ngang rời đi, rất có tư thế của một đại nữ Yến Kinh.

Sau khi Lương Nhược Hư rời đi, Lâm Dật lái xe đến bệnh viện.

Lúc đi trên đường, anh có gọi điện cho Kỷ Khuynh Nhan, đều là nói những chủ đề thiếu dinh dưỡng để giết thời gian trên đường đi.

Đến bệnh viện, thì thấy bên cạnh chiếc Type-R có một chỗ trống, Lâm Dật thuận thế đỗ vào, rồi đi vào khu nội trú số tám.

“Lý chủ nhiệm, sau này sẽ là đồng nghiệp, hy vọng có thể hợp tác vui vẻ.”

Vừa mới tiến vào phòng, đã thấy một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, trên tay cầm một hộp quà, đưa tới trước mặt Lý Sở Hàm.

Ngoài ra, còn có một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi ngồi một bên khác, nhìn lạ hoắc.

Mà khi nhìn thấy Lâm Dật, người đàn ông trẻ tuổi ngừng động tác trên tay lại theo bản năng.

“Anh Lâm, anh đã đến, hai vị này là Phó chủ nhiệm mới của khoa chúng ta.”

Kiều Hân đứng dậy chào hỏi, chỉ một bác sĩ trẻ tuổi: “Đây là Vương Trạch Nhất Vương chủ nhiệm, người còn lại là Trịnh Tân Giang, Trịnh chủ nhiệm.”

Nói xong, Kiều Hân quay đầu, giới thiệu cho hai người kia: “Vương chủ nhiệm, Trịnh chủ nhiệm, đây là một chủ nhiệm khác trong ban của chúng ta, Lâm Dật.”

Hai bên đều gật đầu, xem như chào hỏi.

Tuổi của Lâm Dật khiến cho Vương Trạch Nhất cảm thấy ngoài ý muốn, mình thành Phó chủ nhiệm lúc 31 tuổi đã cảm thấy quá trẻ.

Không nghĩ tới người trước mắt này còn trẻ hơn so với mình, cho dù là đánh bậy đánh bạ, thực hiện được cuộc phẫu thuật có độ khó tương đối cao thì cũng không có khả năng thăng chức nhanh như vậy đi.

Viện trưởng cũng quá chiếu cố cậu ta rồi.

“Tôi biết, cậu ấy chính là Phó chủ nhiệm dự bị đúng không.”

Vẻ mặt Kiều Hân thay đổi, nói như vậy hình như có chút không khách khí thì phải.

“Là tôi.” Lâm Dật chẳng hề để ý, cười ha hả nói.

Đối với sự xuất hiện của Vương Trạch Nhất và Trịnh Tân Giang, Lâm Dật cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều.

Tào Gia Vượng, Lưu Vĩnh Sinh và Phạm Thuật Phương bị bắt, khoa phẫu thuật tim mạch bị thiếu ba vị trí chủ nhiệm, cho dù bổ sung mình vào thì vẫn còn hai vị trí trống, nhất định phải tìm người lấp đầy.

Nhưng tốc độ của bệnh viện đúng là nhanh thật, mới đó đã tìm được nhân viên dự bị.

Giới thiệu xong xuôi, mọi người bắt đầu bận rộn chuyện của mình.

“Lý chủ nhiệm, đây là nước hoa bản giới hạn mà mấy ngày trước tôi mang về từ Pháp, ngài nhìn xem.”

“Tôi bình thường không dùng nước hoa, cám ơn lễ vật của anh.”

“Lý chủ nhiệm, tuy rằng lúc làm việc không thể dùng, nhưng lúc nghỉ ngơi thì có thể sử dụng mà.” Vương Trạch Nhất vẫn tiếp tục nói.

“Tôi thật sự là không dùng được, với lại cũng không quen với mùi này, ý tốt của anh tôi xin nhận.” Lý Sở Hàm xoa tóc, “Anh vẫn nên giữ lấy rồi đưa cho những người khác đi.”

“Ngạch...”

Vương Trạch Nhất thấy Lý Sở Hàm thật sự không muốn nhận, cũng chỉ đành chuyển tay đưa cho những người khác.

“Tiểu Kiều, nước hoa này không tệ, cô lấy đi.”

“Nước hoa này quá cao cấp, tôi không dám nhận.” Kiều Hân nói, trong lòng oán thầm:

“Tôi là người của anh Lâm, mới không cần đồ của anh.”

Vẻ mặt Vương Trạch Nhất lúng túng thu lại nước hoa, trở lại chỗ ngồi của mình, cũng không có tiếp tục tặng quà nữa.

“Anh Lâm, bệnh nhân phòng 804 hôm nay sẽ xuất viện, anh có muốn đi xem một chút hay không.”

“Mới ở vài ngày mà đã xuất viện, tháng này tôi còn định lấy hiệu suất từ cô ấy đây.”

“Việc này hình như không được, nếu như anh thủ hạ lưu tình thì cô ấy đã không cần ở lại viện, hiện tại đã bỏ ra hơn 10 ngàn, cũng coi như là đủ vốn.”

“Như vậy sao được, KPI của tôi vẫn còn chưa hoàn thành đây.” Lâm Dật cầm lấy ống nghe bệnh, “Đi, cùng ta đi qua xem một chút.”

“Được, được, đi.”

Kiều Hân lặng lẽ cầm theo một bình Cứu Tâm Hoàn hiệu quả nhanh, đề phòng bất cứ tình huống nào.

Phòng bệnh 804, Triệu Văn đã thay quần áo, váy đen cùng với giày cao gót, tuy rằng sắc mặt không thật là tốt, nhưng khí thế trước đây cũng đã xuất hiện trở lại.

Ngoài ra, đồ của Triệu Văn cũng đã thu xếp xong, nhưng có thể là vì đang chờ người, cho nên chưa rời đi.

“Sao anh lại tới đây.” Triệu Văn lạnh mặt nói.

“Cô không phải là muốn đi sao, tôi qua ghé thăm một chút.”

“Tôi thấy anh là đến để chế giễu tôi đi.”

“Sao có thể, khách hàng chính là Thượng Đế, cô bỏ ra nhiều tiền như vậy để xem bệnh, cô chính là nữ Bồ Tát trong lòng tôi.”

“Anh đừng lừa tôi nữa.” Triệu Văn thản nhiên nói:

“Tôi biết mình không phải là đối thủ của anh, nhưng cách làm bây giờ của anh chỉ là phí công thôi. Trên thế giới này chung quy lại luôn đặt danh lợi lên đầu. Thứ mà anh tranh giành lại, thật ra cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, thậm chí còn không có ai thèm cảm tạ anh.”

“Tôi biết chứ.”

“Vậy tại sao anh lại làm những thứ này?” Triệu Văn nói: “Anh không giống như một nhà từ thiện.”

“Bởi vì cô quá giả tạo, nhìn không quá thuận mắt, chỉ đơn giản như vậy.”

Triệu Văn:…

Ong ong ong

Điện thoại di động của Triệu Văn bỗng nhiên vang lên.

Sau khi trả lời, Triệu Văn đứng sóng vai với Lâm Dật, nói:

“Tôi muốn xuất viện, hy vọng đời này sẽ không còn nhìn thấy anh nữa, nhưng có chuyện này tôi muốn nói với anh.”

“Mời nói.”

“Thật ra anh đánh bại tôi cũng không đáng kể chút nào.” Triệu Văn nói:

“Tôi chỉ là một quân cờ trên tay nhà tư bản mà thôi, mà nhân vật lớn thật sự căn bản sẽ không chơi những thủ đoạn này. Khi anh tiếp xúc với những nhân vật như này thì anh sẽ biết cái vòng danh lợi này có bao nhiêu đáng sợ.”

“Vậy sao cô lại biết? Tôi chỉ có chút thủ đoạn đó?” Lâm Dật cười nhìn Triệu Văn: “Mà sao cô lại có thể khẳng định, tôi chỉ là một bác sĩ khoa tim mạch bình thường?”

Trong nháy mắt, Triệu Văn đứng yên tại chỗ như bị sét đánh.

Đúng vậy, một bác sĩ khoa tim mạch bình thường, sao có thể kết thân với người như Lương Nhược Hư được.

“Được rồi, xuất viện đi thôi.” Lâm Dật vỗ vỗ bả vai của Triệu Văn, nói mấy câu đầy hàm ý.

Cô gật gật đầu, cầm lấy đồ của mình, đi về phía ngoài.

“Lý chủ nhiệm, tôi muốn làm thủ tục thanh toán xuất viện.”

“Kiều Hân, tính cho cô ấy đã hết bao nhiêu tiền.”

“Được.”

Mấy phút đồng hồ sau, Kiều Hân nói: “Tổng cộng hết 12480 tệ, cô đã trả trước 10000 tệ, bây giờ bổ sung thêm 2480 tệ là được rồi.”

“Đắt như thế?” Triệu Văn cảm thấy bất ngờ, tuy rằng cứu chữa mấy lần, nhưng cũng không đến mức tốn nhiều tiền như vậy đi.

“Dựa theo phương án trị liệu bình thường thì chỉ cần khoảng 4000 tệ là đủ rồi.” Kiều Hân nói:

“Nhưng Lâm chủ nhiệm nói thân phận của cô tôn quý, tất cả thiết bị và thuốc đều phải dùng loại nhập khẩu, cho nên chi phí mới cao như vậy.”

Triệu Văn lảo đảo, suýt chút nữa đã ngã xuống.

“Anh đúng là biết tận dụng mọi thứ, như này cũng có thể hố tôi một chút.”

“Thuốc nhập khẩu, chi phí nguyên liệu, chi phí nhân công và vận chuyển đều cao, giá cả đương nhiên là đắt rồi.” Lâm Dật nói:

“Đặc biệt là Ibuprofen của Pfizer, 289 tệ một hộp, dùng để trị bệnh này của cô là thích hợp nhất. Tôi đã chuẩn bị cho cô mười hộp, giữ lấy mà dùng dần.”

“Anh!” Triệu Văn che ngực, cô đã bị Lâm Dật khiến cho tức đến giảm thọ.

“Đừng đừng như vậy, Triệu nữ sĩ, tôi thấy cô vẫn đừng nên xuất viện, ở lại thêm vài ngày đi, với tình trạng này của cô không được đâu.” Kiều Hân nói.

“Không có việc gì, tôi cách xa anh ta một chút là tốt.”

“Được rồi.”

Kiều Hân đem đơn thanh toán giao cho Triệu Văn, xem như đã hoàn thành đợt nằm viện này.

“Tôi tiễn cô.”

“Đừng, anh để cho tôi sống thêm mấy ngày đi.”

“Anh Lâm, cô ấy đi, anh có phải là rất nhớ hay không?”

“Đương nhiên, một con dê to béo như thế đi mất, đổi lại là ai thì cũng nhớ thôi.” Lâm Dật bắt chéo hai chân, nói:

“Nhưng tôi cảm thấy, tôi cần phải đi chuyển phòng, đến khoa tâm thần.”

“Vì sao vậy?”

“Tinh thần của cô gái này hiện tại không tốt lắm, không chừng qua mấy ngày nữa, sẽ đi đến khoa tâm thần xem bệnh, đến lúc đó còn có thể làm thêm một đợt.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 448.

Chương 449. Tinh Linh Xinh Đẹp

Sau khi đưa Triệu Văn đi, Lý Sở Hàm cầm lấy một phần báo cáo, đưa tới trước mặt Lâm Dật và Kiều Hân.

“Ngày mai có ca phẫu thuật, đây là một số tình huống của bệnh nhân, hai người các người xem qua một chút.”

“Được.” Lâm Dật trả lời.

“Tôi đã nói chuyện với bệnh viện, ngày mai cậu có thể đến phòng khám độc lập. Tiểu Kiều, em sau này đi theo anh Lâm, có gì không hiểu thì hỏi chị.”

“Ừm vâng.”

Kiều Hân nhìn lấy Dật, “Anh Lâm, chúc mừng anh ngày mai có thể đến khám bệnh độc lập nha.”

Có thể đến khám bệnh độc lập, đối với một bác sĩ mới mà nói, thì có thể coi như là một vinh dự lớn lao.

Trong toàn bộ lịch sử của bệnh viện Hoa Sơn, Lâm Dật chính là người đầu tiên.

“Theo anh Lâm của em học tập cho tốt một chút, đi cùng nhau, nhìn xem người ta rồi tự nhìn lại mình đi.”

Nhìn thấy Lý Sở Hàm vui vẻ nói chuyện với Lâm Dật, vẻ mặt Vương Trạch Nhất trở nên khó coi.

Cô ấy không phải là không cười sao, sao lúc đối mặt với Lâm

Dật lại dịu dàng như thế?

Chẳng lẽ là có ý gì với cậu ta sao?

Không thể nào đi.

“Hắc hắc, anh Lâm vẫn luôn lợi hại hơn em mà.” Kiều Hân cười nói:

“Để chúc mừng anh Lâm có thể đến khám bệnh tại nhà độc lập, buổi trưa em sẽ mời mọi người ăn cơm.”

“Tiểu Kiều, bữa cơm hôm nay để tôi mời đi, vừa lúc tôi là người mới, mời mọi người ăn một bữa cơm, cũng thuận tiện hơn cho công việc sau này.” Vương Trạch Nhất nói.

“Như này không tốt lắm đâu, Vương chủ nhiệm vừa tới, sao có thể để anh tốn kém được.”

“Này có là gì, cũng không tốn bao nhiêu, đối với tôi chỉ là chuyện nhỏ nhặt mà thôi.” Vương Trạch Nhất vừa cười vừa nói: “Cô cũng không cần tranh với tôi làm gì.”

“Vậy thì tốt, bữa trưa này Vương chủ nhiệm mời đi.” Một bữa cơm mà thôi, Kiều Hân cũng không miễn cưỡng, bản thân mình còn có thể tiết kiệm một chút.

“Được, cứ quyết định như vậy đi.” Vương Trạch Nhất cầm điện thoại di động, “Giờ cũng sắp đến trưa rồi, tôi hiện tại sẽ đặt món trước, nếu như tôi nhớ không lầm, tính cả y tá bên ngoài, ban chúng ta có tất cả 28 người đúng không.”

“Vương chủ nhiệm, chẳng lẽ anh muốn mời hết toàn bộ sao? Có vẻ như sẽ tốn không ít tiền đó.”

“Không sao, với tôi mà nói chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Vương Trạch Nhất vừa cười vừa nói:

“Cơm đã đặt trước rồi, chỉ là không biết cà phê Starbucks có thể giao một lúc nhiều như vậy hay không.”

“Còn có cà phê Starbucks nữa sao? Một ly hơn 40 tệ, nếu mua 28 ly thì sẽ hơn 1000 tệ, còn chưa có tính tiền cơm trưa đâu.”

“Không phải đã nói rồi sao, với tôi mà nói thì cũng chỉ là món tiền nhỏ mà thôi, với lại lúc tôi còn theo học tại Mỹ, sau khi ăn xong đều uống một ly cà phê, nếu không thì toàn thân sẽ không thoải mái.”

Lâm Dật im lặng, kỹ năng giả trang cũng quá gượng gạo rồi.

Vương Trạch Nhất cầm điện thoại di động bắt đầu mua thức ăn, những người khác cũng cảm thấy vui vẻ.

Dù sao thì mình cũng không cần tốn tiền.

Khoảng một tiếng sau, nhân viên giao thức ăn và người của Starbucks gần như đến cũng một lúc.

Trên tay mang theo một đống đồ lớn, thất tha thất thểu đi tới phòng.

“Vị nào là bác sĩ Vương có số đuôi 1877, bữa ăn ngài đặt đã đến.”

“Là tôi đặt, để trên bàn làm việc là được.” Vương Trạch Nhất đứng dậy nói.

Ngoài thức ăn còn đem đến cho Vương Trạch Nhất chút đồ gì đó, tất cả đều để trên bàn, sau đó rời đi.

Vương Trạch Nhất đứng dậy, nói với mấy y tá đứng bên ngoài:

“Hôm nay tôi mời mọi ăn cơm, đồ đã đến, vào phòng lấy đi.”

Nghe lời Vương Trạch Nhất, nhóm y tá đều đứng lên.

Tiền lương của các cô cũng không cao, có người mời cơm trưa đương nhiên là chuyện tốt.

Trở lại trước bàn làm việc, Vương Trạch Nhất lấy ra một phần thức ăn ngoài, và một phần cà phê Starbucks.

“Lý chủ nhiệm, đây là Caramel Latte mà tôi cố ý chọn cho cô, cô nếm thử xem.”

“Cám ơn.” Lý Sở Hàm gật đầu trả lời.

“Lý chủ nhiệm khách khí rồi.” Nói xong, Vương Trạch Nhất lại cầm một phần thức ăn ngoài và cà phê, nói:

“Trịnh chủ nhiệm, đây là cho ngài.”

“Cám ơn Vương chủ nhiệm.” Trịnh Tân Giang vừa cười vừa nói.

Trong mấy phút tiếp theo, Vương Trạch Nhất đã đóng vai một bác gái phát cơm trong căn tin một cách hoàn mỹ, phụ trách phát cơm cho toàn bộ phòng.

“Bác sĩ Tiểu Kiều, đây là của cô.”

“Cám ơn Vương chủ nhiệm.”

Nói xong, Kiều Hân nhìn một chút về phía bàn của Vương Trạch Nhất, “Chuyện gì thế này, sao phát đến tôi đã là phần cuối rồi, của anh Lâm đâu.”

“A..., nhìn đầu của tôi này, rõ ràng là có 28 người, thế mà chỉ chọn 27 phần.” Vương Trạch Nhất nhìn Lâm Dật nói:

“Lâm chủ nhiệm, tôi thực sự xin lỗi, quên mất cậu, đành làm phiền cậu tự mình mua thức ăn rồi.”

Lý Sở Hàm và Kiều Hân đều khẽ nhíu mày, cảm giác Vương

Trạch Nhất đang cố ý.

Rõ ràng đã nói rất rõ ràng, làm sao có thể quên được.

“Anh Lâm, phần này cho anh, vừa lúc giữa trưa em muốn giảm béo, ăn trái cây là được rồi.” Kiều Hân nói.

“Ăn trái cây làm gì, tự anh đặt thêm một phần là được rồi.”

“Tiểu Kiều, phần bữa trưa kia của cô, tôi cố ý đặt một phần Cappuccino, chỉ thích hợp cho nữ sinh các cô uống thôi, cho người khác thì không thật thích hợp lắm, vẫn là để Lâm chủ nhiệm tự mình đặt đi.”

Đương đương đương ——

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa, một giọng nói ôn nhu truyền đến.

“Xin hỏi Lâm Dật, Lâm bác sĩ có ở đây không.”

Nghe thấy giọng nói dễ nghe này, người bên trong đều vội quay đầu.

Ngoài ý muốn nhìn thấy, trước cửa có một người phụ nữ tóc dài cao gầy đang đứng.

Người phụ nữ mặc một chiếc váy liền màu vàng nhạt, cúc cài từ ngực đến váy, làn da trắng nõn, như quỳnh tương ngọc phấn, ba nghìn sợi tóc đều mang theo sự tao nhã, ngay cả mi mắt đều mang theo sự ôn nhu.

Mỗi cái nhăn mày mỗi một nụ cười của cô đều tựa như tinh linh bước ra từ trong hoàng hôn, có thể cảm nhiễm vạn vật trên thế gian.

“Sao cô ấy lại tới đây rồi?” Lâm Dật âm thầm lẩm bẩm một câu.

Người tới không ai khác, chính là Kỷ Khuynh Nhan.

“Anh ở chỗ này, sao em lại tới đây.”

Nhìn thấy Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan đi tới.

“Giữa trưa em không có việc gì, qua đưa chút cơm cho anh.” Kỷ Khuynh Nhan vừa cười vừa nói.

Nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp vô song trước mắt là tới đưa cơm cho Lâm Dật, tất cả đàn ông bên trong phòng đều nhìn đến ngây người.

Trong mắt bọn họ, Lý Sở Hàm có thể xem như mỹ nữ hạng nhất.

Nhưng người phụ nữ trước mắt này, so với Lý Sở Hàm thì hình như càng hơn một bậc.

Chẳng lẽ là bạn gái Lâm chủ nhiệm?

Có vẻ như cũng chỉ có cách giải thích này, nếu không thì cũng không thể đến đưa cơm cho cậu ta vào lúc giữa trưa như này.

“Vậy thì thật là tốt, may là anh cũng chưa đặt thêm.”

“Em đi ra sau ngõ hẻm mua cho anh cơm chiên trứng, còn có thịt bò kho tương. Chú Trương biết em muốn đến đưa cơm cho anh, còn cố ý làm một nồi xương sườn, mau nếm thử đi, còn nóng đó.”

“Được rồi.”

Lâm Dật bưng đồ ăn đứng dậy, hướng về phía Vương Trạch Nhất cười ha hả nói:

“Các người ăn tại đây đi, tôi sẽ không làm phiền nữa.”

Nói xong, Lâm Dật cùng Kỷ Khuynh Nhan đến phòng nghỉ của Lý Sở Hàm, chuẩn bị giải quyết bữa trưa.

Nhìn bóng lưng rời đi của hai người, Vương Trạch Nhất nghiến răng nghiến lợi. Tại sao phụ nữ xinh đẹp đều có quan hệ với cậu ta vậy!

Ông trời quá không công bằng!

“Thật tốt, sao em lại tới đây, hôm nay tan làm, anh còn định chuẩn bị tìm em ăn cơm đây.”

“Em cũng không biết bình thường anh tan ca lúc nào, cũng đã lâu rồi không có cùng nhau ăn cơm. Với lại em cũng không có việc gì, cho nên muốn đưa cơm tới cho anh.”

“Biểu hiện không tệ.”

Kỷ Khuynh Nhan nâng má, cười nhìn Lâm Dật, trong mắt tràn đầy sự dịu dàng giống như làn nước mùa thu.

“Em có được hay không.”

“Tốt tốt tốt, em là tốt nhất, phụ nữ khắp thiên hạ đều không sánh bằng em.”

“Hắc hắc, xem ra anh còn biết nói chuyện.”

“Còn muốn ăn gì nữa hay không, ngày mai em sẽ đưa qua cho anh.”

“Không cần như vậy đâu, anh đến đây cũng là để thể nghiệm cuộc sống, không chừng ngày nào đó sẽ rời đi, chờ sau khi khôi phục giờ làm việc và nghỉ ngơi bình thường rồi ăn cũng được.”

“Vậy cũng được.”

Hai người ở phòng nghỉ của Lý Sở Hàm, ăn trưa, sau đó cô mới đi về.

Lúc Lâm Dật trở lại phòng, thì phát hiện Kiều Hân và mấy y tá như Viên Tư Kỳ đang thảo luận kịch liệt.

“Thảo luận cái gì vậy? Khí thế ngất trời, tôi đứng ở cửa ra vào còn nghe được.”

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, Kiều Hân kéo một cái ghế qua cho anh ngồi.

“Anh Lâm, nữ sinh xinh đẹp vừa rồi là bạn gái của anh sao?”

“Làm sao có thể, là cô ấy một mực theo đuổi tôi, nhưng tôi không có đồng ý, chỉ trách tôi rất được hoan nghênh, tôi cũng không còn cách nào khác.”

Vương Trạch Nhất khinh thường lạnh hừ một tiếng, trong lòng oán thầm nói:

“Đúng là biết giả bộ.”

“Anh Lâm thật sự có thực lực như vậy.” Kiều Hân nói:

“Chúng em vừa rồi đang thảo luận, chiếc váy mà cô ấy mặc hình như là kiểu mới của Burberry, nghe nói là hơn 80 ngàn một chiếc.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 449.

Chương 450. Cậu Không Phải Là Muốn Thu Dọn Cả Nhà Bọn Họ Đó Chứ

“Hẳn là thật.” Lâm Dật nói:

“Cô ấy có mở công ty, váy hơn 80 ngàn ở trong mắt cô ấy cũng chỉ là mưa bụi thôi.”

“Anh Lâm, anh đúng là lợi hại, người theo đuổi thế mà lại có tiền như vậy.”

“Nếu như có nam sinh vừa đẹp trai vừa có tiền như thế theo đuổi em thì em cũng sẽ không làm bác sĩ.” Kiều Hân nói:

“Một chiếc váy này đã hơn tiền lương nửa năm của chúng ta rồi.”

“Vậy thì cũng chỉ là vật ngoài thân, không nên quá coi trọng. Chúng ta nên kiên định cống hiến hết mình cho sự nghiệp y học của tổ quốc.” Lâm Dật làm bộ nói.

“Ừm, chủ yếu là anh Lâm quá đẹp trai, cho nên có nhiều lựa chọn, chúng ta thì không như vậy.”

“Không nên nói như vậy, không phải còn có anh Lâm đây sao, đến, anh Lâm cho các người ăn chuối tiêu.”

Vương Trạch Nhất khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Rõ ràng chính là một tên quỷ nghèo lừa gạt tiền phụ nữ, vậy mà còn giả bộ nói đạo lý, thật sự là đáng xấu hổ!”

“Được rồi, hai người đừng như vậy nữa, đã là người lớn rồi.”

Nhìn thấy Lâm Dật đút từng miếng chuối tiêu cho Kiều Hân, Lý Sở Hàm nhìn không nổi nữa.

“Sáng ngày mai còn có ca phẫu thuật, đi xem tư liệu đi.”

“Đã biết, Lý chủ nhiệm.” Kiều Hân ngượng ngùng trả lời.

Toàn bộ buổi chiều, ba người Lâm Dật, Lý Sở Hàm, Kiều Hân đều đang thương lượng phương án phẫu thuật.

Bởi vì đạt được kỹ năng lâm sàng cấp đại sư, Lâm Dật đối với phương diện phẫu thuật tim có rất nhiều kiến giải độc đáo.

Lúc đang thảo luận phương án, Lý Sở Hàm đang nghe thì bỗng sửng sốt một chút.

Bởi vì Lâm Dật nói ra được phương án phẫu thuật so với phương án quy hoạch của mình thì hoàn mỹ hơn rất nhiều.

Nếu như không phải vì phương pháp của Lâm Dật quá mới lạ, có lẽ cô đã để cho Lâm Dật mổ chính rồi.

“Được rồi, hôm nay thảo luận đến đây thôi, thời gian còn lại, hai người tự mình sắp xếp đi.” Lý Sở Hàm nói.

“Vậy tôi đi trước, ngày mai gặp.”

“Được.”

Sau khi chào hỏi, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Triều Dương, chuẩn bị đón Kỷ Khuynh Nhan tan ca, buổi tối lại đi dạo loanh quanh.

Vừa mới đem xe đỗ lại, thì bắt gặp Vương Oánh đang vội vã chạy ra, âm thanh cộc cộc của giày cao gót vang lên, hình như đang có việc gì gấp.

“Chị Oánh, vội vã như vậy là có chuyện gì sao?”

Nghe thấy tiếng của Lâm Dật, Vương Oánh liền đứng lại, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

“Gần đây bận chuyện gì sao, đã lâu rồi chị không thấy em.”

“Đi bệnh viện làm bác sĩ, thể nghiệm cuộc sống của nhân viên y tế.” Lâm Dật cười ha hả nói.

Vương Oánh sửng sốt một hồi lâu, “Em nói cái gì, em đến bệnh viện làm bác sĩ sao?”

“Ừm, chủ nhiệm khoa ngoại tim mạch, hoan nghênh Vương trưởng phòng đến đây xem bệnh.”

“Chị thật sự là bội phục em luôn, em chạy Didi hay là làm giáo viên thì chị đều có thể hiểu được. Hiện tại lại chạy đến bệnh viện làm bác sĩ, em đúng là được lắm đấy, đây cũng không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm.”

“Điều này chứng tỏ em không bình thường.”

“Ừm, trong lòng chị thì em quả thực không phải là người bình thường.” Vương Oánh nói:

“Đúng rồi, có chuyện quên nói với em, Lộ Lộ thi đậu Học viện Hí Kịch Trung Hải, nhưng bởi vì điểm số không quá cao, sau đó được bạn của em điều đến khoa diễn xuất. Em và bạn của em gần đây có rảnh hay không, chị muốn mời hai người ăn cơm.”

“Chút chuyện nhỏ như vậy, không cần phải mời cơm làm gì.” Lâm Dật nói:

“Lại nói, chị vội vàng như vậy là có chuyện gì sao?”

“Ai đừng nói nữa, công ty không phải là trúng thầu hạng mục ở ngoại ô thành phố kia sao, gần đây đang phá dỡ. Nhưng có một số hộ dân sống chết đều không chịu đi, còn giở công phu sư tử ngoạm, muốn 100 ngàn tệ trên một mét vuông, quả thực là vô lại mà!”

“Thời điểm phá dỡ lúc trước, hẳn là đã gặp qua những chuyện như này rồi đi.”

“Quả thực là đã gặp qua, nhưng hồi đó xử lý rất dễ, chỉ cần cho thêm một chút xíu, là có thể giải quyết vấn đề.” Vương Oánh nói:

“Nhưng lần này lại không tốt lắm, dựa theo quy định liên quan, khoản phá dỡ là 76000 một mét vuông. Hiện tại bọn họ muốn 100 ngàn, một chút đạo lý cũng không có, với lại những hộ bị cưỡng chế kia còn nhiều lần phát sinh xung đột với người của chúng ta. Cho dù nói như thế nào thì cũng một hai không chịu đi, đúng là tức chết mà.”

Lâm Dật sờ cằm, “Như vậy, đúng là khó xử lý.”

“Không phải sao.” Vương Oánh nhìn Lâm Dật, “Chẳng lẽ Kỷ tổng không có nói cho em việc này sao?”

Lâm Dật lắc đầu, “Không có.”

“Kỷ tổng có lẽ là sợ em lo lắng cho nên mới không nói, đều do chị để lộ ra rồi.” Vương Oánh lúng túng nói.

“Không có việc gì.” Lâm Dật liếc mắt nhìn đồng hồ, “Vừa lúc cô ấy còn chưa tan làm, hai chúng ta đi qua nhìn một chút.”

“Chị có thể mang em qua đó, nhưng em không nên quá xúc động, loại chuyện này rất mẫn cảm, nếu như mà làm lớn, đối với tập đoàn Triều Dương cũng không tốt.”

“Yên tâm, trong lòng em tự có chừng mực, chị mang em qua đó là được rồi.”

Yêu cầu của Lâm Dật, Vương Oánh cũng không dám cự tuyệt, đành mang cậu đến hiện trường hạng mục tại vùng ngoại thành.

Trên đường đi, Lâm Dật gọi điện cho Chu Hải Đào.

“Lâm tổng, ngài tìm tôi sao.”

“Liên hệ cho tôi mười xe tải, đưa đến số 360, đường Hối Hải khu Bằng Hộ chờ tôi, đợi lát nữa có việc cần dùng đến.”

“Lão Lâm, cậu muốn xe tải làm gì? Có phải muốn khởi công hạng mục ở khu Bằng Hộ hay không? Mười chiếc xe tải làm sao mà đủ được.”

Nghe thấy giọng của Tần Hán, Lâm Dật cảm thấy ngoài ý muốn.

“Lão Tần? Sao anh lại ở trường đua xe vậy.”

“Giải thi đấu F1 tại Trung Hải sắp bắt đầu, mà chúng ta là nhà tài trợ, cho nên tới cùng với Chu tổng để bàn chuyện hợp tác.” Tần Hán nói:

“Bên cậu có cần dùng xe không? Tôi sẽ giúp cậu chuẩn bị, hẳn là đủ cho các người dùng.”

“Không phải cần dùng xe, chỉ là có mấy hộ gia đình khó xử lý, tôi đi qua nhìn một chút.”

“Ngọa tào, cậu sẽ không phải dùng xe tải để thu dọn cả nhà bọn họ đó chứ.” Tần Hán nói:

“Tôi nói cho cậu biết, lúc phá dỡ gặp phải hộ dân không chịu di dời là chuyện rất bình thường, loại chuyện này vô cùng mẫn cảm, nhất định phải dùng phương pháp ôn hòa để giải quyết. Nếu cậu mà làm như vậy thì rất dễ gây ra chuyện đó.”

Tuy Tần Hán hay ăn chơi các kiểu, nhưng nhiều khi cảm xúc và lý trí không phải là không có.

Anh ta đã nói như vậy, thì chuyện này không thể coi thường.

“Yên tâm đi, tôi tự biết nên làm thế nào.” Lâm Dật nói:

“Nếu như là hộ dân không chịu di dời bình thường thì tôi sẽ không theo tham dự, nhưng tôi luôn cảm giác có gì đó không thích hợp.”

Tần Hán trầm mặc vài giây đồng hồ.

“Ý của cậu là nói, trong chuyện này có người khác đang giở trò quỷ?”

“Cái này chỉ là phán đoán của tôi, còn chưa xác định, nhưng chuẩn bị một chút vẫn luôn không sai.”

“Tôi bây giờ sẽ đi qua tìm cậu, xe sẽ sắp xếp cho cậu, tôi rất quen thuộc về phương diện này.”

“Cũng không phải chuyện gì lớn, anh đi qua làm gì.” Lâm Dật nói:

“Anh cứ nghiên cứu chuyện hợp tác với lão Chu đi, có yêu cầu gì cứ việc nói. Bên này tôi có thể xử lý được, khẳng định sẽ mở đèn xanh cho anh. Nếu như thực sự không được, tôi sẽ nói với Lương Nhược Hư một chút, nhất định sẽ chiếu cố thật tốt việc mua bán của anh em tôi.”

“Con mẹ nó cậu có coi tôi là anh em sao, Tần Hán tôi cũng không xem cậu là người ngoài, có việc thì đương nhiên hai anh em ta phải cùng hành động.” Tần Hán nói:

“Tôi sẽ sắp xếp xe cho cậu trước, sau đó liên hệ với một số người, lập tức sẽ qua đó.”

“Vậy được thôi.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật theo xe của Vương Oánh đến khu Bằng Hộ nằm ở vùng ngoại ô Trung Hải.

Lúc Lâm Dật và Vương Oánh lái xe tới thì phát hiện ven đường có đỗ mười mấy chiếc xe tải, tài xế ngồi ở trong xe hút thuốc, đều là người mà Tần Hán sắp xếp.

“Người anh em, cậu là bạn của ông chủ Tần sao?”

Nhìn thấy Lâm Dật, người đứng đầu hàng lái xe tải lên tiếng.

“Anh biết tôi sao?”

“Ông chủ Tần đã gửi hình của cậu cho tôi, tôi đương nhiên là nhận ra rồi. Tôi là Triệu Tam, cậu ấy nói tôi ở đây đợi cậu, có chuyện gì thì đều nghe theo cậu.”

“Vậy làm phiền rồi.” Lâm Dật gật đầu nói: “Vừa lúc có nhiệm vụ muốn giao cho các người.”

“Ông chủ Lâm, có việc xin cứ nói.”

“Các người trông coi ngay tại ven đường, nếu như có người đi ra, thì anh cứ lái xe đụng vào, tôi sẽ chịu trách nhiệm, một cái mạng 1 triệu, có dám làm hay không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 450.

Chương 451. Một Người Đi Ra Thì Tôi Đụng Một Người

“Ông chủ Lâm yên tâm, chúng tôi là người mà Tần thiếu gia tìm đến, biết phải xử lý mọi chuyện như nào.” Triệu Tam nói.

“Có câu nói này của anh là được rồi.”

Sau khi sắp xếp nhiệm vụ, Lâm Dật và Vương Oánh, dừng lại bên lề đường, nhìn thoáng qua về bên trong khu Bằng Hộ.

“Trước đây chị chưa từng tới, không nghĩ tới nơi này lại lớn như vậy.”

“Đương nhiên, đây là hạng mục khai thác trọng điểm của thành phố, hầu hết người bình thường đều không đến đây.”

Lâm Dật vỗ mông Vương Oánh, “Đi thôi, đi xuống xem một chút.”

Hai người vừa đi được mấy chục mét, thì nghe thấy tiếng nhao nhao truyền đến từ bên trong.

“Con mẹ nó đừng nói nhảm nữa, 100 ngàn một mét vuông, thiếu một phần thì chúng tôi sẽ không dời đi!”

“Khẩu khí của đám người này đúng là không nhỏ.” Lâm Dật cười ha hả nói:

“Đâu chỉ là không nhỏ, thái độ của bọn họ vẫn luôn phách lối như vậy. Dù là phó tổng của chúng ta tới, thì cũng làm ầm ĩ như vậy thôi, người phụ trách đàm phán cũng đã tới bao lần rồi mà một chút hiệu quả đều không có.”

“Một chút dấu hiệu nhả ra cũng không có sao?”

Vương Oánh bất đắc dĩ gật đầu.

“Đám người này giống như đá trong hầm cầu vậy, vừa thúi vừa cứng, cứ cắn mãi 100 ngàn một mét vuông, không còn biện pháp nào khác.”

Khóe miệng Lâm Dật mang theo nụ cười thản nhiên.

Cảm thấy mọi chuyện hình như không khác lắm so với trong tưởng tượng của mình.

Hai người đi tới, phát hiện phía trước có một đám người đang vây quanh, ước chừng hơn trăm người.

Nhìn thấy đám người, Vương Oánh bị giật nảy mình.

“Sao lại có nhiều người đến đây như vậy.”

“Thế nào? Chẳng lẽ tình huống không giống với bình thường sao?”

Vương Oánh gật gật đầu, “Bình thường chỉ có hai mươi mấy người, cũng không biết hôm nay bị sao nữa.”

“Đừng có gấp, đi qua nhìn một chút là biết.”

Nhìn thấy Lâm Dật và Vương Oánh đi tới, người phụ trách đàm phán của tập đoàn Triều Dương nói:

“Vương bộ trưởng, anh Lâm, các người đã tới.”

Người phụ trách đàm phán có biết Lâm Dật, lúc làm việc tại tập đoàn Triều Dương, hai người đã từng quen biết. Cậu ta tên là Vương Hồng Cơ, nhân phẩm cũng không tệ lắm.

“Sao lại thế này, tôi nghe Vương bộ trưởng nói, hôm nay hình như có nhiều người hơn so với bình thường.”

“Chuyện này, đừng nói nữa.”

Vương Hồng Cơ nới lỏng cà vạt, “Bình thường quả thực là không có nhiều người như vậy. Nhưng bọn họ nghe nói, có người muốn chúng ta đền bù 100 ngàn một mét vuông, cho nên nổi lòng tham, muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, đến nhiều hơn. Nếu như việc này truyền ra, thì sẽ chỉ có người tới đòi tiền, hạng mục này cũng không cần làm nữa.”

“Tôi đoán là bị đám người này châm ngòi dẫn tới đúng không.” Lâm Dật nói.

Vương Oánh nhìn Lâm Dật, “Ý của em là nói, đám người này là có mưu tính từ trước sao?”

“Tám chín phần là vậy.” Lâm Dật nói: “Các người ở lại đây, tôi đi qua nhìn một chút.”

Lâm Dật đi về phía trước mấy bước, nhìn mấy hộ dân không chịu di dời trước mắt, nói ra:

“Ầm ĩ như vậy làm gì, không phải là muốn tiền sao, phái một đại biểu lên, chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Làm gì, cậu muốn nói gì?”

Người nói chuyện là một người không cao, đầu nhuộm vàng, trong miệng ngậm một điếu thuốc, dưới chân mang dép, dáng vẻ lưu manh.

“Chuyện của tập đoàn Triều Dương do tôi quyết định, có việc gì cứ nói với tôi là được.”

“Chúng tôi cũng không có yêu cầu gì, chỉ cần đưa tiền thì chúng tôi sẽ lập tức chuyển đi, đảm bảo một hộ cũng không lưu lại.” Hoàng Mao nói.

“Cậu cảm thấy mình, có thể đại biểu cho những người này sao?”

“Đương nhiên, những người này đều do tôi tìm đến, đương nhiên là đều nghe theo tôi.” Hoàng Mao nói:

“Với lại còn có một việc, tôi muốn nói với các người, chuyện này kéo dài càng lâu thì càng bất lợi đối với các người.”

“Sao thế, các người còn có thủ đoạn khác sao?”

“Hiện tại đằng sau tôi có hơn một trăm người, bọn họ đều là những hộ gia đình ở nơi này. Nếu như kéo tới ngày mai thì khả năng sẽ tăng tới 200, nếu các người muốn kéo dài đến mười ngày nửa tháng, thì cụ thể có bao nhiêu người, tôi cũng không chắc, cho nên cậu xem đó mà làm đi.”

Lâm Dật cười cười, “Thật ra, nếu như các người muốn 180 thì tôi cũng không cần nhiều lời. Nhưng cậu vừa mở miệng đã thêm hơn 20 ngàn, việc này chỉ sợ là không có khả năng.”

Hoàng Mao gõ tàn thuốc, “Không có khả năng hay không cũng không quan hệ, chúng tôi sẽ ngày ngày ở đây, dù sao thì chúng tôi cũng không có gì ngoài thời gian.”

“Thật ra tôi cảm thấy, vẫn nên chân thành một chút thì tốt hơn.” Lâm Dật nói:

“Nếu như tôi đoán không sai, hẳn là Vương Ma Tử phái anh tới đúng không.”

Vẻ mặt của Hoàng Mao cứng lại, thần sắc có chút bối rối.

“Cái gì mà Vương Ma Tử, Lý Ma Tử, tôi không biết cậu đang nói đến ai cả. Tóm lại hôm nay, nếu như cậu không đáp ứng yêu cầu của chúng tôi, thì tôi sẽ dây dưa với cậu, nhìn xem cuối cùng là người nào ăn thiệt thòi.”

“Dây dưa cũng được, vậy thì phải xem các người có thể dây dưa hay không.”

“Xem ra, cậu là muốn đánh lâu dài với chúng tôi rồi? Được thôi, dù sao chúng tôi cũng không sợ.”

Lâm Dật cười cười, chỉ bên lề đường, có mười mấy chiếc xe tải đang đỗ, nói:

“Các người thấy mấy cái xe ven đường kia không.”

“Nhìn thấy thì sao, cậu muốn làm gì? Chẳng lẽ lại muốn bắt đầu làm việc? Tôi nói cho cậu biết, nếu không đưa tiền thì ngay cả một chiếc xe ba bánh các người cũng không lái vào được.”

“Tôi không có ý đó, tôi chỉ muốn nói cho các người biết, từ hôm nay trở đi, các người tốt nhất là nên ở lại chỗ này đi. Nếu các người đi ra ngoài một người thì tôi sẽ cho xe tải thu dọn một người, không tin thì có thử một chút.”

“Móa, con mẹ nó cậu đang uy hiếp tôi sao?” Hoàng Mao mắng.

“Có phải uy hiếp hay không thì anh thử một chút là biết.”

“Móa, lão tử lăn lộn nhiều năm như vậy, còn chưa có người nào dám nói chuyện như vậy với tôi đâu.” Hoàng Mao kêu gào:

“Con mẹ nó nếu như cậu dám đụng, thì cậu cũng không tốt được!”

“Không tin anh có thể thử một chút.”

“Cậu đang dọa lão tử sao?” Hoàng Mao quay đầu nhìn thoáng qua, nói:

“Đầu hói, cậu bây giờ đi qua đó, tôi phải xem xem cậu ta có dám đụng cậu hay không, mẹ nó, dám hỗn láo trước mặt tôi, cho là bố sợ mày à?”

“Đã biết, tôi sẽ đi ngay.”

Người đàn ông có biệt danh đầu hói, tên là Tôn Ba, đang còn rất trẻ, chỉ hơn hai mươi tuổi.

Cùng một dạng với Hoàng Mao, ăn mặc dáng vẻ lưu manh, vô cùng phách lối.

Trái tim Vương Oánh đập thình thịch.

Lâm Dật là ai, cô rất rõ, nếu như cậu ấy mà tàn nhẫn lên thì chuyện gì cũng có thể làm được.

Nhưng Vương Oánh lại đứng ở một bên, không dám lên tiếng.

Chuyện của Lâm Dật, cô cũng không dám xen vào.

Tôn Ba ngậm điếu thuốc, nghênh ngang đi về phía đường cái.

Hoàng Mao và những người khác, đều đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Còn nói nếu như đi ra ngoài thì sẽ cho xe tải đụng người.

Thật mẹ nó biết khoác lác.

Tôn Ba đứng ở trước xe, trên tay cầm điếu thuốc, hướng về phía Triệu Tam, nói một cách hùng hùng hổ hổ:

“Tài xế đần độn, anh có phải là người mà tên tiểu tử kia tìm tới không? Không phải nói một người ra liền đụng một người sao? Ông nội đã ở chỗ này đây, con mẹ nó anh thử đụng đến tôi xem, ha ha...”

Hoàng Mao và người vây xem, đều cười ha hả.

“Tiểu tử, cậu không phải khoác loác nói muốn đụng người sao, người đang ở ngay trước xe đó, hiện tại đụng đi, để tôi nhìn xem rốt cuộc cậu có bao nhiêu trâu bò.”

Rầm rầm rầm...

Đúng lúc này, tiếng ầm ầm vang lên, Triệu Tam ném điếu thuốc xuống, nói:

“Tôi nói cho cậu biết, đây là việc mà lão tử thường làm, năm nay cậu là người thứ tư.”

Nói xong, Triệu Tam không hề do dự, trực tiếp đụng vào!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 451.

Chương 452. Đám Đông Ô Hợp

Tôn Ba bị dọa đến ngơ người luôn!

Bởi vì anh ta là người cách Triệu Tam gần nhất!

Anh ta có thể cảm nhận rõ ràng, đối phương không phải là đang nói đùa!

Nhận thức được điều này, Tôn Ba co chân bỏ chạy, nhưng vẫn không thể nào nhanh hơn tốc độ của chiếc xe!

Triệu Tam lái xe, đâm thẳng về phía trước.

Rầm!

Chiếc xe tải đâm lên trên người của Tôn Ba!

Bởi vì vừa mới khởi động, nên tốc độ không nhanh lắm.

Nhưng mà dưới tác dụng đàn hồi quá lớn, Tôn Ba vẫn bị đâm trúng, cả cơ thể đổ gục xuống đất, cho dù ở rất xa cũng có thể nghe được tiếng va chạm đó!

Lúc này đây, cả người Tôn Ba toàn là máu, không ngừng giãy giụa trên mặt đất, nhưng chỉ là đâm bị thương, chứ không có đâm chết.

Yên tĩnh!

Nhìn thấy cảnh tượng này, cả hội trường không một tiếng động, dường như thời gian bị dừng lại vậy.

Bọn họ không ai ngờ tới, chiếc xe tải thật sự sẽ tông về phía trước.

Sắc mặt của Hoàng Mao và những người khác trắng bệch, đến thở mạnh cũng không dám.

“Anh, chết tiệt, thật sự dám tông trúng người ta!”

“Tài xế không phát huy tốt, đợi khi người tiếp theo bước ra, chắc có thể trực tiếp tông chết rồi, các người có ai tình nguyện đi ra thử không?”

Bao gồm cả Hoàng Mao ở trong đám đông đều không nói lời nào nữa, chỉ sợ Lâm Dật kêu người xông vào sẽ giết chết bản thân.

“Hôm nay tôi để lại đây một lời, khoản tiền bồi thường chúng tôi đưa ra chính là 76,000/mét vuông, điều này phù hợp với quy định, các người muốn có thêm một phân tiền cũng không thể, nếu như không tin, vậy thì cứ để mặc ở đây, vẫn là lời nói vừa nãy, một người bước ra thì tôi sẽ xử lý một người.”

“Hứ, anh nghĩ rằng có vài đồng tiền thì chúng tôi sợ anh chắc?” Hoàng Mao chỉ thẳng Lâm Dật nói.

“Chúng tôi không đi ra ngoài được, anh cũng đừng nghĩ đi ra được.”

“Thế nào hả? Anh còn muốn làm khó tôi sao?”

“Sau lưng ông đây có nhiều người như này, anh cảm thấy tôi sẽ sợ anh chắc?”

Nói xong, Hoàng Mao nói với phía đám đông phía sau:

“Anh em, cùng tôi xông lên, hôm nay đánh hết bọn họ!”

“Đúng, hôm nay đánh hết bọn họ, trả thù cho đầu trọc!”

Hơn 100 người phía sau Hoàng Mao cũng không có rảnh rỗi, chỉ đợi anh ta hô lên một tiếng.

Vương Oánh bị dọa cho giật mình, cơ thể run rẩy, đứng đến bên cạnh Lâm Dật: “Tiểu Dật, bây giờ phải làm thế nào?”

Lâm Dật ôm lấy vòng eo đầy đặn của Vương Oánh.

“Chị có sợ không?”

“Chị không sợ, nhưng chị sợ cậu gặp nguy hiểm.”

“Không cần phải lo lắng cho em, người khác em bảo vệ không nổi, nhưng bảo vệ chị vẫn không có vấn đề.”

“Chết tiệt, đều đã đến nước này rồi, còn ở đó mà anh anh em em, mày ở đây để diễn kịch cho ông đây xem phải không?”

Hoàng Mao vung cánh tay lên hô hào: “Anh em cùng tôi xông lên, hạ gục hắn ta!”

Hô hào gào thét, đám người sau lưng Hoàng Mao xông thẳng về phía của Lâm Dật.

Dô dô dô!

Nhưng chính vào thời khắc này, một tiếng phanh xe gấp truyền tới.

Trước mặt là ba chiếc siêu xe, phía sau là hai mươi mấy chiếc xe MiniBus.

Tần Hán cầm theo gậy bóng chày, từ chiếc McLaren P1 của mình lao xuống.

“Chết tiệt, ai dám động một chút vào anh em của tao, tao giết hết cả nhà hắn!”

Cùng lúc đó, cửa của hai mươi mấy chiếc xe MiniBus liên tiếp mở ra, từ trong xông ra hơn 100 người, trên tay đều cầm vật gì đó, ai ai nhìn cũng hung dữ.

Tần Hán, Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên sải bước xông về phía trước, Diêu Đông Lai và Lưu Cường dẫn người theo sát phía sau, khí thế có thể sánh với thời cổ đại ngàn quân vạn mã xông pha, không ai ngăn nổi.

“Anh Mao, bây giờ phải làm sao, chúng ta vốn đến đây góp vui chứ không phải đến đánh nhau, vợ con còn đang đợi chúng ta về đó.” Một người trung niên nói.

Ngoài Hoàng Mao và mười mấy tên chân tay của anh ta, còn lại đều là chủ hộ ở đây.

Khi tin tức bóc mẽ được xác thực thì bọn họ đã chuyển đi hết rồi, hôm nay quay lại chỉ vì trong tâm có chút lòng tham, muốn có thêm ít tiền.

Lúc trước, kêu hơn một trăm người bọn họ đi đánh Lâm Dật chỉ có hơn mười người, chuyện như vậy thì bọn họ tình nguyện làm.

Nhưng bây giờ, đối diện cũng đứng hơn một trăm người, mà người nào cũng không dễ động vào, cho nên không cần động thủ, bản thân đã thấy sợ rồi.

“Mẹ kiếp, đừng có mà ép nữa, ông đây đang nghĩ cách đây.”

Hoàng Mao đã bị dọa tè ra quần rồi, bị bao nhiêu người vây lại như này, đến cơ hội gọi người cũng không có.

Tần Hán bước về phía Hoàng Mao, “thụp” một cái đạp lên người hắn ta một đạp.

“Con mẹ nó, mày lợi hại lắm đấy, còn muốn động đến anh em của tao sao? Có phải mày sống quá thoải mái rồi không?”

Hoàng Mao bị đá lăn xuống đất, bị dọa đến mức không dám thở mạnh, đũng quần đã ướt một mảng.

“Anh, anh đừng kích động, có gì chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Nói, nói cái con mẹ mày ấy!” Tần Hán chỉ tay vào Hoàng Mao mắng: “Hôm nay tao không chặt đứt một chân của mày, thì tao không mang họ Tần!”

“Tránh ra, tránh ra!”

Đúng lúc Tần Hán định xuống tay, đột nhiên nghe thấy từ phía sau đám đông truyền tới giọng nói.

Đám đông tự động tránh ra, Lâm Dật và mọi người nhìn qua đó, phát hiện người đi đến là thuộc hạ hàng đầu dưới trướng của Vương Ma Tử - Nghiêm Bưu.

“Tần thiếu gia, sao phải nóng tính như thế, có chuyện gì chúng ta ngồi xuống từ từ nói.”

“Ha ha…”

Tần Hán cười lạnh một tiếng: “Thảo nào lão Lâm nói chuyện này có vấn đề, hóa ra là do bọn mày dở trò.”

“Thực ra cũng không có gì, một thù báo một thù mà thôi.” Nghiêm Bưu nói.

“Anh ta không chỉ chiếm đất của chúng tôi, mà còn đâm cả Trương Ngạo, chúng tôi cũng phải thu về ít lợi nhuận chứ, nếu không trong ngành còn lăn lộn thế nào nữa?”

Lâm Dật tiến về phía trước vài bước, đứng trước mặt Trương Ngạo.

“Các ngươi nhân lúc tâm trạng tôi còn tốt, ngay bây giờ nhanh chóng cút đi, chuyện này tôi sẽ không truy cứu, đợi đến khi tâm trạng của tôi không tốt rồi, mấy người các người ai đều không đi nổi.”

“Anh Lâm, anh đúng thật là giàu có à, anh thật sự nghĩ rằng đưa nhiều người đến thì Nghiêm Bưu tôi sẽ sợ anh sao? Hay là anh nghĩ rằng, tôi và Trương Ngạo giống nhau?”

Lâm Dật không phí lời nữa, một chân đá lên người Nghiêm Bưu.

Người sau phản ứng không kịp, lùi về phía sau mấy bước mới đứng vững.

Từ điểm này có thể nhìn ra, Nghiêm Bưu mạnh hơn Trương Ngạo không chỉ một chút.

“Tiểu tử, tao nhẹ nhàng hòa khí nói chuyện với mày, mày lại muốn chơi dữ với tao đúng không?” Nghiêm Bưu lạnh mặt nói.

“Tôi nghĩ giữa chúng ta đã không có gì cần thiết để nói nữa, có thể động thủ thì đừng né tránh.”

“Được.”

Nghiêm Bưu cười gật đầu: “Thế thì hôm nay tao muốn xem mày giỏi đến mức nào.”

Nghiêm Bưu trừng mắt nghiến răng, xông thẳng về phía Lâm Dật, giống như mãnh hổ vồ thức ăn vậy, dường như muốn xé vụn Lâm Dật ra.

Lâm Dật cũng không hề né tránh, cùng lúc giơ chân lên đá.

Nhưng dưới sự hỗ trợ của hệ thống, tốc độ và sức mạnh của Lâm Dật không phải là thứ mà Nghiêm Bưu có thể so sánh được.

Thần sắc của Nghiêm Bưu hoảng hốt, cơ thể không kiểm soát lùi về phía sau.

Đợi khi anh ta đứng vững, đang chuẩn bị ra tay tấn công lần nữa, thì đột nhiên phát hiện Lâm Dật đã xông tới.

Lần này Lâm Dật không cho Nghiêm Bưu bất kỳ cơ hội nào.

Túm lấy tóc của anh ta, ghì mạnh xuống, một đòn lên gối mạnh mẽ, đá lên mặt của anh ta!

Rắc!

A!

Tiếng xương bị gãy cùng tiếng hét thảm thiết vang lên, Nghiêm Bưu ôm mặt, vẻ mặt đau đớn quỳ xuống đất.

Mà cảnh tượng này làm cho tất cả mọi người đều ngỡ ngàng.

Ai cũng không nghĩ đến, Lâm Dật lại hung dữ như vậy!

Ngay cả Nghiêm Bưu cũng không phải là đối thủ của anh!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 452.

Chương 453. Em Mắc Một Căn Bệnh Mang Tên Đẹp Không Thuốc Chữa

“Anh không phải rất oai sao, đứng dậy tiếp tục đánh.” Lâm Dật từ cao nhìn xuống nói.

“Không, không oai nữa, chúng ta có gì thì thương lượng, anh đừng động thủ.” Nghiêm Bưu thở hổn hển trả lời.

“Mang theo người của anh cút đi, sau này còn đến làm loạn nữa, người tiếp theo nằm trên lề đường chính là anh đó.”

“Vâng vâng vâng, chúng tôi lập tức cút đi, chuyện này xem như kết thúc rồi.”

Dưới sự giúp đỡ của thuộc hạ, Nghiêm Bưu và Hoàng Mao cùng những người khác rời đi, trong khu giải toả cũng trở nên yên tĩnh lại.

“Chuyện này cảm ơn anh nhé.” Lâm Dật vỗ vỗ lên vai của Tần Hàn, chân thành nói.

Anh tự tin, dựa vào năng lực của bản thân cũng có thể giải quyết được chuyện này.

Nhưng kiểu người dao dắt hai bên sườn như Tần Hàn, đối xử chân thành với nhau, thật sự khiến trong lòng Lâm Dật cảm động.

“Nói những lời này làm cái gì, đều là anh em trong nhà, đừng khách khí.”

“Anh Lâm, bọn người Vương Ma Tử là một đám lưu manh, vả lại bọn họ với nhà họ Triệu còn cùng một hội với nhau, tôi luôn cảm thấy Vương Ma Tử sẽ không chịu để yên đâu.” Lương Kim Minh nói: “Chúng ta vẫn nên đề phòng thì hơn.”

“Đúng vậy, sau này nếu như còn có chuyện gì, anh chỉ cần gọi một tiếng, gọi lúc nào bọn tôi đến ngay lúc đó.” Cao Tông Nguyên nói.

Lâm Dật vỗ lên vai của hai người họ, có không ít lời cảm tạ muốn nói, nhưng nói ra rồi lại cảm thấy quá khách khí, thôi thì chẳng nói gì nữa.

“Trước đây mọi người giúp anh không ít, vốn dĩ muốn mời mọi người ăn bữa cơm, ra ngoài vui chơi chút thì có thể hoàn trả ân tình này rồi, nhưng chuyện hôm nay có chút lớn, chỉ ăn cơm thôi khẳng định hoàn trả không nổi, sau này hạng mục trong nhà, nếu như cần đến đầu tư hoặc cần chỗ giúp đỡ, mọi người gọi một tiếng, anh bên này cũng gọi là tới.”

“Chà, nói những điều này làm cái quái gì, còn khách sáo nữa anh liền lật mặt đó.” Tần Hàn nói.

“Vậy thì được, hôm nay nói đến đây thôi.” Lâm Dật nói.

“Anh đưa những người anh em này đến khách sạn Bán Đảo ăn bữa cơm, thưởng thêm cho mỗi người 2000 tệ, đừng để bọn họ về tay không.”

“Việc này trong lòng anh có tính toán, cậu không cần phải bận tâm đâu, chẳng có ai như cậu tính toán nhiều vậy.”

“Được rồi, hôm nay dừng lại ở đây, đều về hết đi.”

Dưới sự sắp xếp của Lâm Dật, đám đông lần lượt rời đi.

Lâm Dật nhìn sang Vương Hồng Cơ: “Sự việc lần này chắc đến đây kết thúc rồi, hạng mục tiến hành bình thường là được, nhưng chuyện này không thể nói với tổng giám đốc Kỷ, biết rồi chứ?”

“Biết rồi ạ, anh Lâm.”

Lâm Dật nhìn qua Vương Oánh: “Chúng ta quay về thôi.”

“Cậu chắc cần phải đi đón tổng giám đốc Kỷ đúng không, không cần phải lo cho chị đâu.”

Bởi vì bản thân Vương Oánh có xe, Lâm Dật cũng không có đôi co chuyện nhỏ này.

“Vậy thì em đi trước đây, chị lái xe về chậm chút, về sau phía bên này của công ty có chuyện gì, nhớ lập tức nói với em.”

“Ừm, biết rồi.”

Dặn dò xong Vương Oánh, Lâm Dật chuẩn bị lái xe rời đi.

“Tiểu Dật.”

Đúng lúc mở cánh cửa xe, Lâm Dật bị Vương Oánh gọi lại.

“Sao thế? Còn có chuyện gì khác à?”

“Chị biết, chị không có tư cách nói cậu cái gì, nhưng có thể nghe chị một câu không, sau này đừng làm những chuyện nguy hiểm như này nữa được không.” Đôi mắt Vương Oánh tràn đầy nhu tình.

“Tuy rằng hiện giờ chị đến tư cách làm tình nhân của cậu còn chưa được tính, nhưng nếu như cậu thật sự xảy ra chuyện rồi, chị cũng không muốn sống nữa.”

“Chị đây là đang nói lời gì vậy.”

Lâm Dật đưa tay vòng qua eo ôm lấy Vương Oánh, ở trên trán của cô ta hôn lên một cái.

“Đừng có cả ngày suy nghĩ lung tung những thứ vô dụng, chị không cần lo lắng chuyện của em, người có thể gây tổn thương cho em còn chưa xuất hiện nữa cơ.”

“Cậu phải đồng ý với chị, nếu không chị đến ngủ cũng không ngon giấc.”

“Được rồi, em đồng ý với chị.” Lâm Dật nói: “Lời chị nói rất có tác dụng.”

“Có lời này của cậu thì chị yên tâm rồi.”

“Đi thôi, lái xe trở về chậm chút, chị với Lộ Lộ có chuyện thì gọi điện thoại cho em.”

“Ừm.”

An ủi xong tâm trạng của Vương Oánh, hai người lái xe rời đi.

Lâm Dật cũng vào lái xe đến tập đoàn Triều Dương trước lúc Kỷ Khuynh Nhan sắp tan làm.

“Bác sĩ Lâm, anh tan làm rồi sao? Hôm nay có cần phải tăng ca không?” Trong điện thoại Kỷ Khuynh Nhan hỏi thăm.

“Còn chưa tan làm, tối nay có chút chuyện, vì vậy anh phải tăng ca.”

“Ồ ồ.” Tâm trạng của Kỷ Khuynh Nhan hụt hẫng rõ ràng.

Bởi vì buổi trưa Lâm Dật nói rồi, buổi tối tan làm như thường, sẽ đến đón cô.

Cô đã nghĩ xong đến đâu ăn cơm rồi, kiểu này xem ra lại bị lỡ dở rồi.

“Vậy thì anh nhớ ăn tối, mệt thì ngủ một lúc, biết rồi chứ.”

“Muốn nghỉ ngơi chắc không thể nào rồi, bên tập đoàn Triều Dương có một người bệnh cần cấp cứu, anh đang ở trong bãi đỗ xe, đợi chút sẽ bệnh nhân đi xuống.”

“Ừm hửm?”

Kỷ Khuynh Nhan trước tiên thì sững sờ một chút, sau đó trong lòng tràn ngập vui sướng.

“Anh đã đến bãi đỗ xe dưới tầng rồi sao?”

“Sớm đã đến rồi, chỉ là không biết, bệnh nhân đó của anh khi nào mới xuống, anh đã đợi khá lâu rồi, điều này cũng quá không có quan niệm thời gian rồi.”

“Haiz, vậy anh đợi em, em thay bộ quần áo, lập tức xuống đó.” Kỷ Khuynh Nhan thích thú nói

“Mấy hôm trước em mua một chiếc váy mới, đẹp lắm, đợi chút mặc cho anh xem.”

“Vô cùng vinh hạnh.”

Khoảng chừng mười phút trôi qua, Kỷ Khuynh Nhan xách theo túi, giống như con chim nhỏ vui vẻ từ trong thang máy bước xuống.

Kỷ Khuynh Nhan mặc chiếc váy đen dài cúp ngực, bên trên có in hình cỏ bốn lá, dưới chân còn đi đôi giày cao gót tầm ba phân, khiến cho dáng người của cô càng thêm phần mảnh mai.

Kỷ Khuynh Nhan đứng bên cạnh cửa sổ xe của Lâm Dật, xoay một vòng tại chỗ.

“Chiếc váy này có đẹp không, em đã phải chọn trong thời gian dài đó.”

“Chiếc váy nhìn không đẹp, nhưng mặc trên người em thì trở nên đẹp hơn rồi.”

Kỷ Khuynh Nhan cười dễ thương: “Biết ngay anh sẽ nói vậy mà.”

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan mở cánh cửa ghế phụ, bước lên chiếc FAW của Lâm Dật.

“Sao em lại ngồi lên vậy, anh đến đây là đón bệnh nhân của anh.”

“Em chính là bệnh nhân của anh.”

“Xin hỏi em mắc bệnh gì?”

Kỷ Khuynh Nhan kiêu ngạo ngẩng đầu: “Một loại bệnh có tên gọi là đẹp không thuốc chữa.”

“Em còn thật sự biết tự chảnh chọe.”

“Hi hi, mau lái xe đi, em dẫn anh đi ăn ở một nhà hàng món ăn Pháp đặc biệt ngon.”

“Đi thôi!” Lâm Đạt nói.

“Bây giờ anh mới phát hiện ra, em chính là một người háu ăn.”

“Đó cũng là vì anh tập thành thói quen, hứ.”

“Chuyện này đều có thể oán trách lên người anh, em còn biết nói đạo lý không hả.”

“Chính là trách anh trách anh.”

Vừa nói vừa cười đùa, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan nói chuyện cả quãng đường.

Sau đó hai người đi ăn một bữa món ăn Pháp, lúc tối muộn lại đi rạp chiếu phim, Kỷ Khuynh Nhan mới vừa lòng cùng với Lâm Dật quay về Cửu Châu Các.

Sau khi trở về, đơn giản tắm rửa một chút, hai người tự về phòng của mình nghỉ ngơi.

Sáng ngày hôm sau, bữa sáng vẫn do Kỷ Khuynh Nhan làm, vả lại tay nghề của cô tiến bộ rất nhiều, chắc là gần đây học hỏi Trương Thục Mẫn không ít.

Bởi vì thời gian làm việc của Lâm Dật không xác định, Kỷ Khuynh Nhan không để anh đưa đi, tự mình lái xe đến tập đoàn Triều Dương.

Vừa mới tới văn phòng làm việc, cô đã nhìn thấy thư ký cầm một xấp giấy tờ đi đến.

“Tổng giám đốc Kỷ, hạng mục của ngoại ô thành phố đã được giải quyết rồi, có thể khởi công bất cứ lúc nào.”

“Thật sao?” Kỷ Khuynh Nhan vô cùng ngạc nhiên: “Hôm qua mấy hộ bị cưỡng chế còn sống chết không chịu rời đi, làm sao đột nhiên lại bàn xong rồi?”

“Bên bộ phận hạng mục nói, đối phương thấy thái độ của chúng ta cứng rắn, không có khả năng nhượng bộ, dứt khoát đồng ý luôn.”

“Vậy thì đúng thật quá tốt rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nhìn đồng hồ: “Thông báo cho phó tổng và bộ phận hạng mục của công ty mười giờ mở cuộc họp.”

“Biết rồi thưa tổng giám đốc Kỷ, bây giờ tôi đi thông báo.”

Thư ký xoay người rời đi, Kỷ Khuynh Nhan thở phào một hơi, chuẩn bị gọi điện thoại cho Lâm Dật, muốn báo cho anh tin tốt này.

Nhưng cô vừa mới cầm điện thoại lên đã nhìn thấy một số điện thoại lạ gọi tới.

“Ai đấy ạ?”

“Tổng giám đốc Kỷ, tôi là Vương Binh, tôi nghĩ cô chắc vẫn còn nhớ tôi chứ?”

“Vương Binh?” Kỷ Khuynh Nhan suy nghĩ: “Xin lỗi, tôi không quen biết ông.”

“Tổng giám đốc Kỷ đúng thật là quý nhân mau quên sự việc, ngày hôm đó ở trong trung tâm đấu thầu chúng ta gặp mặt một lần, chẳng nhẽ một chút ấn tượng đều không có sao?”

Kỷ Khuynh Nhan hồi tưởng lại sự việc của ngày đấu thầu đó, đột nhiên nhớ ra đối phương là ai.

“Ông chắc là cái người mặc bộ đồ lanh đó hả?”

“Không sai, chính là tôi.”

Bởi vì người này đối đầu với Lâm Dật, nên cô cũng chẳng có thái độ tốt gì.

“Có chuyện muốn báo với cô, hôm qua ở trong khu ổ chuột, người đàn ông của cô, Lâm Dật, đã tông trúng thuộc hạ của tôi bị trọng thương, bây giờ sống chết chưa biết, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm đến tính mạng, tổng giám đốc Kỷ là bà chủ của tập đoàn Triều Dương, có phải là cần tỏ chút thái độ không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 453.

Chương 454. Sự Thật Sáng Tỏ

“Ông nói dối!”

Nét mặt của Kỷ Khuynh Nhan không hề ổn chút nào: “Lâm Dật không thể nào làm chuyện đó được, ông chính là muốn đổ tiếng xấu cho anh ấy, chút thủ đoạn này thì không cần phải dùng đâu.”

“Tổng giám đốc Kỷ, Vương Binh tôi hành sự trong giang hồ bao nhiêu năm, tuy bàn tay không sạch sẽ gì, nhưng cũng không cần dùng đến thủ đoạn thấp hèn như vậy.” Vương Ma Tử nói:

“Không ngoài dự kiến của tôi thì công việc đàm phán của khu ổ chuột ngoại ô cũng đã kết thúc, chẳng nhẽ cô không thấy tò mò, vì sao lại có kết quả như thế sao?”

Kỷ Khuynh Nhan không nói gì, vì lời của Vương Binh cũng là điều cô đang thắc mắc.

Trong chuyện này đúng thật là có điểm kỳ lạ, dường như bỗng chốc kết thúc vậy.

“Đây là chuyện nội bộ công ty chúng tôi, không phải việc ông bận tâm.”

“Ha ha…”

Vương Ma Tử cười: “Tổng giám đốc Kỷ có thể làm kinh doanh lớn mạnh như thế này, tôi tin cô là người thông minh. Tôi nói nhiều như vậy, chắc trong lòng cô cũng đã có bước đầu phán đoán, nhưng để cô được thuyết phục hơn, cô có thể cho tôi email cá nhân của cô, tôi cho cô xem mấy thứ.”

“Được.”

Kỷ Khuynh Nhan không do dự, đưa email cá nhân của mình cho Vương Ma Tử.

Kỷ Khuynh Nhan cầm điện thoại, một đôi mắt đẹp, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình máy tính.

Sau vài phút, email nhận được thư từ người lạ.

Nội dung bên trong làm cho Kỷ Khuynh Nhan bị sốc, mười mấy bức ảnh máu me be bét, làm cho người xem phải khiếp sợ.

Trong đó hình như còn có một bức đang cấp cứu.

Người trong ảnh không ai khác, chính là Nghiêm Bưu và thuộc hạ Tôn Ba của hắn!

Tình hình của Nghiêm Bưu thì vẫn ổn, chỉ có sống mũi là bị Lâm Dật đá gãy, không ảnh hưởng đến vận động, nhưng tình hình của Tôn Ba thì thảm hại nhiều hơn.

“Tổng giám đốc Kỷ, thuộc hạ này của tôi là bị Lâm Dật cho người lái xe đâm vào, đang rất nguy kịch, bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng”

“Ông muốn thế nào!” Kỷ Khuynh Nhan lạnh lùng nói.

“Mọi người đều làm kinh doanh, đều nói hòa khí sinh tài, nên không cần thiết phải dùng khẩu khí như vậy để nói chuyện.” Vương Binh nói:

“Tuy nhiên, trong kinh doanh, chuyện làm ăn thì vẫn phải bàn, tổng giám đốc Kỷ yên tâm, chúng tôi muốn cũng không có nhiều, chỉ cần tổng giám đốc Kỷ cầm bản hợp đồng chuyển nhượng đến và cùng ăn bữa cơm với chúng tôi, thì chuyện này coi như xong, tôi không tính toán nữa.”

“Ông đừng có mơ!”

“Tổng giám đốc Kỷ không đồng ý cũng không sao, thế thì hãy chuẩn bị tinh thần đưa cơm vào tù cho Lâm Dật, vì giết người không phải là tội nhỏ.”

Vương Ma Tử nói xong, không cho Kỷ Khuynh Nhan cơ hội đáp lại, trực tiếp tắt điện thoại.

Tuy là bị xe đâm, nhưng Tôn Ba đã qua cơn nguy kịch.

Nhưng chỉ có điều mạng sống của Tôn Ba không nằm trong tay anh ta nữa.

Vương Ma Tử muốn anh ta sống thì anh ta phải sống, muốn anh ta chết thì anh ta phải chết, mà người cuối cùng phải gánh chịu trách nhiệm là Lâm Dật.

Trong phòng làm việc, nhìn vào những bức ảnh kinh hoàng, trong lòng Kỷ Khuynh Nhan đầy nghi vấn.

Vương Ma Tử là người như thế nào Kỷ Khuynh Nhan cũng không biết rõ.

Nhưng ông ta có thể hợp tác cùng Triệu Chính Dương thì thân phận và địa vị chắc chắn không phải vừa.

Đến mức độ này, thiết nghĩ cũng không cần dùng thủ đoạn thấp hèn như vậy để đổ tội cho người khác.

Thế thì độ đáng tin của sự việc này rất cao.

“Thư ký Khâu, đến văn phòng của tôi một chút.” Đường dây nội bộ, Kỷ Khuynh Nhan gọi điện thoại cho thư ký.

“Dạ, tổng giám đốc Kỷ.”

Mấy giây sau, nữ thư ký đẩy cửa đi vào: “Tổng giám đốc Kỷ, cô tìm tôi.”

“Hôm qua là ai đi đàm phán?”

“Là Vương Hồng Cơ của bộ phận hạng mục, sau đó giám đốc Vương của phòng kinh doanh cũng đi cùng.”

“Đi gọi hai người đó đến đây.”

“Dạ, tổng giám đốc Kỷ.”

Thư ký quay lưng đi, mấy phút sau Vương Oánh và Vương Hồng Cơ đi từ bên ngoài vào.

“Tổng giám đốc Kỷ, cô tìm tôi.”

Đứng trước mặt Kỷ Khuynh Nhan, Vương Oánh có chút căng thẳng, có cảm giác giống như tì thiếp gặp chính thất.

“Ngồi đi.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Tôi muốn biết hôm qua mọi người đàm phán như thế nào, nói chuyện ra sao mà các hộ cứng đầu kia lại chuyển đi.”

“Tổng giám đốc Kỷ, là như thế này.” Ánh mắt Vương Oánh nghiêm nghị, hôm qua khi đi về, cô ta cũng đoán là hôm nay chắc chắn Kỷ Khuynh Nhan sẽ hỏi vấn đề này, nên cô ta đã chuẩn bị nội dung để nói.

“Hôm qua khi chúng tôi đến, lấy ra những quy định điều khoản tương đối, đồng thời cầm theo 20000 tệ âm thầm đưa cho người dẫn đầu để giải quyết vì sự việc phát sinh đột ngột, nên chúng tôi chưa kịp đề xuất...”

“Tôi không phải muốn nghe những việc này.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Lâm Dật cũng đến à?”

Ánh mắt Vương Oánh và Vương Hồng Cơ nhìn nhau, trong đầu có một dự cảm không lành.

“Lâm Dật không đi, là chúng tôi xử lý.”

“Tôi muốn nghe sự thật.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Nếu không hai người thu dọn đồ đạc và đi ra khỏi đây.”

Vương Oánh mím môi không nói gì, nhưng Vương Hồng Cơ thì đứng ngồi không yên.

“Tổng giám đốc Kỷ, hôm qua anh Lâm có đến đó.”

Vương Oánh có thể vì Lâm Dật mà không cần công việc này, nhưng Vương Hồng Cơ thì không thể.

Vì mối quan hệ không có gì sâu sắc, nên anh ta không thể vì Lâm Dật mà đánh mất công việc này được.

“Nói đi, kể cụ thể sự việc xảy ra.”

Kỷ Khuynh Nhan không truy cứu chuyện hai người nói dối, chỉ muốn biết rõ sự thật.

Trôi qua mười mấy phút, Vương Hồng Cơ kể sự việc đã xảy ra, nguyên văn tường thuật lại một lượt.

Sắc mặt Kỷ Khuynh Nhan bình tĩnh lắng nghe toàn bộ sự việc xảy ra ngày hôm qua.

Mọi chuyện đã vượt quá dự liệu của cô.

Cô không ngờ rằng Lâm Dật có thể làm ra chuyện như vậy.

Trong quá trình Vương Hồng Cơ kể lại, thì Lâm Dật dường như cũng biết, chuyện này là do người của cái ông Vương Binh đó cố tình gây sự.

“Được rồi, chuyện này tôi biết rồi, hai người có thể đi ra.”

“Dạ vâng, tổng giám đốc Kỷ.”

Hai người đi ra, Kỷ Khuynh Nhan cầm điện thoại, trầm tư suy nghĩ, cùng lúc gọi điện thoại cho Vương Binh.

“Tổng giám đốc Kỷ, giờ này gọi điện thoại cho tôi, chắc cũng làm rõ được chân tướng sự việc rồi.”

“Tôi không muốn nghe ông phí lời.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Ông không phải là muốn dự án này sao, tôi đưa cho ông là được, tìm một chỗ để ký chuyển nhượng đi.”

“Tổng giám đốc Kỷ thật dễ nói chuyện, quả nhiên là người làm chuyện lớn, vừa hay đã đến buổi trưa rồi, tôi đặt một bàn ở Đức Huệ Lâu, chúng ta gặp mặt rồi bàn việc.”

“Được!”

Dập điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan dự thảo một bản hợp đồng chuyển nhượng, để vào trong túi xách, mở cửa rời đi.

Cùng lúc đó, Vương Oánh về đến văn phòng làm việc, cứ cảm thấy chuyện này không bình thường.

Tối hôm qua, bản thân và Vương Hồng Cơ đều đã đối chiếu lời thoại rồi, theo đó thì không thể nào bị bại lộ, tổng giám đốc Kỷ làm sao biết được?

Nghĩ đến đây, Vương Oánh gọi điện cho thư ký của Kỷ Khuynh Nhan.

“Thư ký Khâu, tôi muốn hỏi cô một việc.”

“Chị Vương, có chuyện gì chị cứ nói.”

“Tổng giám đốc Kỷ làm sao biết dự án hôm qua xảy ra chuyện?”

“Chuyện này em cũng không rõ lắm, em làm theo những gì hai người nói rồi, nguyên văn không thay đổi báo cáo với tổng giám đốc Kỷ, mới đầu tổng giám đốc Kỷ cũng không hỏi nhiều.” Thư ký Khâu nói:

“Nhưng qua một lúc, tổng giám đốc Kỷ kêu em gọi hai người đến, có thể trong quá trình này, tổng giám đốc Kỷ đã biết tin gì đó.”

“Chẳng nhẽ có người tiết lộ tin tức cho tổng giám đốc Kỷ sao?”

“Chị Vương, điều này thì chị làm khó em rồi, em chỉ là một thư ký nhỏ, nào có biết nhiều chuyện như vậy à.”

“Vậy được rồi, cảm ơn nhé, hôm nào chị mời em đi ăn.”

“Chị Vương quá khách khí rồi, cũng không phải chuyện gì lớn cả.”

Dập điện thoại bàn xuống, Vương Oánh lấy điện thoại di động ra, lại gọi qua cho Lâm Dật.

Nhưng điện thoại reo không ai nhấc máy.

Cảm thấy chuyện này không ổn, Vương Oánh liên tiếp gọi mấy cuộc, nhưng đều không có người nghe.

Mắt của Vương Oánh đảo qua đảo lại, vội vội vàng vàng đi ra ngoài, đi xuống phòng bảo vệ tầng hầm đỗ xe.

“Ôi, giám đốc Vương đến rồi, mời ngồi.” Đội trưởng bảo vệ nhiệt tình nói.

“Anh Ngụy, tôi có chút chuyện, muốn nhờ anh giúp đỡ.”

“Chuyện gì vậy, giám đốc Vương cứ nói.”

“Có thể giúp tôi chú ý chút, nếu như tổng giám đốc Kỷ lái xe ra ngoài, gọi điện thoại báo cho tôi một tiếng.”

“Tổng giám đốc Kỷ đã đi rồi à.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 454.

Chương 455. Lâm Dật Là Cái Thá Gì? Dám Động Đến Tôi Sao?

“Cái gì? Đi rồi!”

“Vâng, vừa đi.” Đội trưởng bảo vệ nói: “Vừa đi được mấy phút thì cô đến đây.”

“Được, tôi biết rồi. Cảm ơn anh Vương.”

Bỏ lại một câu, Vương Oánh vội vàng xoay người rời đi, lên chiếc xe BMW 7 series, lái xe về phía bệnh viện Hoa Sơn.

Lúc đang đi trên đường, Vương Oánh liên tục gọi điện cho Lâm Dật, nhưng từ đầu đến cuối không ai bắt máy.

Lái xe đến bệnh viện Hoa Sơn, Vương Oánh vội vã chạy đến khu nội trú số tám.

Cô ta nhớ rõ, hôm qua Lâm Dật nói với mình anh ấy đang làm việc ở khu nội trú số tám này.

Bây giờ đến đây tìm anh, cho dù không gặp được người, cũng có thể hỏi thăm được tin tức của anh.

“Chào cô y tá, tôi muốn hỏi một chút, bác sĩ Lâm Dật ở khoa của các cô sao?”

Nhìn thấy Vương Oánh, nữ y tá sửng sốt một chút: “Bác sĩ Lâm là chủ nhiệm khoa của chúng tôi, nhưng sáng nay anh ấy có ca phẫu thuật vẫn chưa kết thúc.”

“Phẫu thuật?”

Vương Oánh gấp gáp, bây giờ anh đang ở trong phòng phẫu thuật, không cách nào ra được, lần này phải làm sao bây giờ?

“Chào cô y tá, tôi muốn hỏi một chút, khoản bao giờ chủ nhiệm Lâm có thể ra? Tôi có việc gấp tìm anh ấy?”

“Việc như phẫu thuật rất khó nói, có khả năng chút nữa anh ấy sẽ ra, cũng có khả năng trì hoãn thời gian rất lâu.”

Vì người phụ nữ trước mắt là bạn bè của Lâm Dật nên cô y tá nhỏ rất kiên nhẫn.

“Vậy được, tôi ở đây đợi anh ấy.”

Vương Oánh ngồi xuống một cái ghế bên cạnh, việc bây giờ cô ta có thể làm là chờ anh ra.

Khoảng nửa giờ sau, di động của Vương Oánh vang lên, cô ta kinh ngạc phát hiện là Lâm Dật điện thoại tới.

“Sao vậy chị Oánh, gọi cho em nhiều cuộc vậy là có gì muốn nói sao?”

Cùng lúc đó, cửa thang máy mở ra, Vương Oánh nhìn thấy Lâm Dật đi ra từ bên trong.

“Tiểu Dật, chuyện ngày hôm qua Kỷ Khuynh Nhan đã biết rồi, chúng ta không thể giấu được nữa.”

“A, không che giấu được nữa thì không che giấu vậy, cũng không phải là việc gì lớn.” Đối với chuyện này Lâm Dật không để tâm lắm.

Nhưng Lâm Dật cảm thấy có chút kỳ quái.

Lẽ ra lấy tính cách của Kỷ Khuynh Nhan, sau khi biết chuyện này, cô nhất định sẽ lập tức gọi điện thoại cho anh.

Bây giờ lại không có chút động tĩnh nào, cái này có chút kỳ quái, nhưng cũng không thể coi là việc gì lớn.

“Tối qua khi tôi về nhà, tôi đã nghĩ ra một cách chuẩn bị để nói dối. Sáng nay lúc tôi đi báo cáo công việc của thư ký, tổng giám đốc Kỷ cũng không có hoài nghi gì, thậm chí còn bảo tôi thông báo cho quản lý Cao họp nội bộ về các hạng mục, nhưng một lát sau, giống như có ai nói gì đó với tổng giám đốc Kỷ. Sau đó cô ấy gọi tôi và Vương Hồng Cơ đến văn phòng hỏi cụ thể chuyện của cậu. Vương Hồng Cơ không giấu giếm nên đã kể hết tất cả mọi chuyện.”

Lâm Dật nhăn mày lại, dựa theo lời Vương Oánh nói, chuyện này có chút kỳ quái.

Lúc đầu tin, lúc sau lại không tin, hơn nữa còn chất vấn chuẩn xác Vương Oánh.

Như vậy trong thời gian đó, có lẽ Kỷ Khuynh Nhan biết điều gì đó.

Nhưng ai đã nói ra bí mật này?

Vương Ma Tử?

Vẻ mặt Lâm Dật lạnh lùng, có lẽ chỉ có khả năng này?

“Kỷ Khuynh Nhan ở đâu?”

“Sau khi biết chuyện này, Kỷ Khuynh Nhan đã lái xe rời đi.”

“ĐM!” Lâm Dật mắng một tiếng, nói với Vương Oánh:

“Chị về công ty trước đi, việc còn lại tôi sẽ xử lý.”

“Tiểu Dật, cậu bình tĩnh một chút, trước tiên nên nghĩ xem xử lý làm sao, không thể sốt ruột được.”

Lâm Dật không đáp lời, ném áo khoác trắng cho y tá đứng một bên, chạy tới hướng thang máy.

Cùng lúc đó, Lâm Dật gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan.

Điện thoại vang lên thật lâu nhưng vẫn không ai nghe máy.

Lâm Dật gọi thêm hai cuộc nữa nhưng vẫn giống như vậy, không ai trả lời.

“Thật cmn chứ!”

Đinh!

Cùng lúc đó, cửa thang máy mở ra. Ngoài ý muốn Lâm Dật nhìn thấy Lương Nhược Hư và người đàn ông trung niên ngày đó gặp được trong phòng bệnh đang ở trong thang máy.

Mấy ngày nay, người đàn ông trung niên vẫn luôn canh giữ ở đây, thỉnh thoảng Lương Nhược Hư sẽ đến thăm Dương Quảng Hạ.

Vừa vặn hôm nay Dương Quảng Hạ nhớ tới trong nhà có mấy bình rượu ngon, bảo anh ta lấy lại đây cho Lâm Dật nếm thử.

Nhưng nhìn sắc mặt Lâm Dật lo lắng, Lương Nhược Hư không nhắc đến việc rượu, theo bản năng hỏi:

“Sao vậy? Làm gì mà vội vàng như vậy?”

“Đừng nói nhảm, nhanh một chút đi.”

Không đợi Lương Nhược Hư nói chuyện, Lâm Dật đã trực tiếp đẩy ra, làm cho hai người đều sửng sốt, không kịp phản ứng xem chuyện gì xảy ra.

“Lâm Dật, cậu đừng vội, tuyệt đối đừng kích động!” Vương Oánh ở phía sau la lên.

Lương Nhược Hư và người đàn ông trung niên hai mặt nhìn nhau, ước lượng hộp quà trên tay, bất đắc dĩ nói:

“Bác sĩ Lâm đi rồi, xem ra không giao rượu được rồi.”

“Không đúng, hình như xảy ra chuyện gì rồi.” Lương Nhược Hư nhạy cảm khẩn trương nói.

“Xảy ra chuyện gì sao?”

“Tôi hiểu rõ Lâm Dật.” Lương Nhược Hư nghi ngờ nói:

“Anh ta là loại người dù cho núi Thái Sơn có sập trước mặt cũng không thay đổi sắc mặt, có thể khiến cho anh ta lộ ra tâm tình như vậy, khẳng định là xảy ra chuyện.”

“Không đến mức đó chứ, có phải cô đã quá nhạy cảm rồi không?” Người đàn ông trung niên hỏi.

“Chú Mạc, chú không hiểu rõ anh ta, có khả năng thật sự xảy ra chuyện gì đó.”

Mạc Hồng Sơn nhìn Vương Oánh: “Hình như người phụ nữ đó có chút quan hệ với cô, hỏi cô ta một chút sẽ biết thôi.”

“Ừ.”

…

Từ bệnh viện đi ra, Lâm Dật gọi điện thoại cho Tần Hán.

“Giúp tôi tra một chiếc xe, Maserati màu trắng, biển số là Thượng Hải A83C00, từ bãi đậu xe tập đoàn Triều Dương lái ra.”

“Được, bây giờ tôi để cho bạn bè kiểm tra giúp anh.”

Trở lại trên xe, Lâm Dật gọi cho Kỷ Khuynh Nhan thêm vài cuộc.

Nhưng kết quả cuối cùng vẫn vậy, vẫn không có ai nghe máy.

Ở trong xe, Lâm Dật lo lắng chờ đợi tin tức của Tần Hán, trong lòng gần như có thể chắc chắn.

Việc này có 70% là Vương Ma Tử làm, 30% là Triệu Chính Dương làm.

Reng reng reng!

Nửa tiếng sau, điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Tần Hán gọi đến.

“Chiếc Maserati mà anh nói đang dừng lại ở cổng Đức Huệ Lâu. Nếu tôi nhớ không lầm thì đây là xe của Kỷ Khuynh Nhan đúng chứ.”

“Là xe của cô ấy.”

Lâm Dật trả lời lại một câu, lái xe về phía Đức Huệ Lâu.

“Đó là địa bàn của nhà họ Triệu, cô ấy đến đó làm gì chứ?”

“Tôi cũng không biết cô ấy trúng gió gì nữa, trước không nói với cậu nữa, cúp máy đây.”

Lâm Dật vừa rời đi, Lương Nhược Hư và Mạc Hồng Sơn cùng vọt ra.

“Chú Mạc, mau lên xe, chiếc xe Charade phía trước chính là của Lâm Dật!”

“Được!”

…

Đức Huệ Lâu, phòng 606.

Đức Huệ Lâu là một khách sạn cổ hàng trăm năm tuổi, chủ yếu phục vụ các món ăn theo phong cách Bắc Kinh, nhưng trong thời kỳ kinh doanh không tốt nên gần như phá sản, cuối cùng được nhà họ Triệu thu mua toàn bộ, trở thành sản nghiệp dưới trướng nhà bọn họ.

Lúc này, trong phòng có ba người ngồi, Triệu Chính Dương, Vương Ma Tử và Phạm Khải Nam.

“Lão Phạm, nghe nói các người đàm phán không thành công lô thuốc của Huy Thị à?” Triệu Chính Dương hỏi.

“Mẹ nó đừng nhắc đến vấn đề này nữa, nếu như không phải do tên Lâm Dật đó cuộc đàm phán này đã sớm thành công rồi. Hại nhà chúng tôi tổn thất mấy tỷ vô ích. Nếu không phải giết người là phạm pháp, con mẹ nó, tôi đã sớm chém chết hắn ta rồi!”

“Thật con mẹ nó chứ! Tại sao chuyện nào cũng đều có hắn nhúng tay vào. Hắn ta cướp dự án của tôi, phá hỏng việc buôn bán của cậu, mẹ nó, đều là chuyện tốt do hắn làm ra.” Triệu Chính Dương mắng.

“Vì chút chuyện nhỏ như vậy mà tức giận, không đáng à.”

Vương Ma Tử xoa xoa chuỗi phật châu trên tay: “Chờ chút nữa người phụ nữ kia đến, tôi sẽ lấy lại tất cả những tổn thất của các người.”

Phạm Khải Nam cười: “Vậy chuyện này phiền anh Triệu và chú Vương giúp tôi lấy lại danh dự.”

Triệu Chính Dương bắt chéo chân, vỗ vỗ bụi trên ống quần, nói:

“Mặt mũi thì nhất định phải tìm lại rồi, nhưng tôi vẫn đang nghĩ làm cách nào từ trên người Kỷ Khuynh Nhan kiếm lại chút lợi tức.”

“Hử?”

“Chẳng lẽ anh Triệu còn có ý định khác sao?”

“Đây chính là Kỷ Khuynh Nhan đấy, đàn ông Trung Hải ai lại không muốn cùng cô ta trải qua một đêm xuân chứ?”

“Nhưng việc này không có khả năng.” Phạm Khải Nam nói tiếp:

“Mặc dù chúng ta dùng chút thủ đoạn nhỏ có thể lừa được cô ta, nhưng thân phận của Kỷ Khuynh Nhan cũng không thấp. Nếu làm lớn chuyện này sẽ gây nên tai tiếng lớn cho nhà họ Triệu, phải nghĩ kỹ mới làm.”

“Yên tâm, tôi sẽ không dùng thủ đoạn hạ lưu kia, nhưng quyền chủ động tuyệt đối nằm ở trên tay chúng ta, sẵn tiện nói điều kiện với cô ta, tôi không tin cô ta nhẫn tâm nhìn Lâm Dật ngồi tù.”

Phạm Khải Nam cười hắc hắc: “Anh Triệu, về phương diện này vẫn là anh có kinh nghiệm. Người anh em, so ra tôi kém anh nhiều rồi.”

“Cậu cũng đừng tâng bốc tôi, hai người chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, chưa biết ai thua ai đâu.” Triệu Chính Dương xắn tay áo lên nói:

“Trước đó ở trường đua đã đốt một chiếc One 77 hơn 40 triệu tệ của tôi, khiến tôi trở thành trò cười của Trung Hải. Hôm nay từ trên người cô ta, tôi sẽ đòi lại toàn bộ!”

“Nhưng Lâm Dật chỉ là tên đần, nếu biết được chuyện này, đoán chừng hắn ta sẽ gây nên chuyện ầm ĩ không nhỏ đâu.”

“Hắn thì là cái thá gì chứ!” Triệu Chính Dương mắng: “Ba người chúng ta ngồi ở đây, ở Trung Hải này còn ai có năng lực động đến chúng ta sao?”

“Cẩn thận hắn cá chết lưới rách với chúng ta.” Phạm Khải Nam nói tiếp:

“Thực lực nhà họ Tần, nhà họ Triệu và nhà họ Cao cũng không tầm thường.”

“Bọn hắn chỉ là một đám ô hợp, chỉ có thể cùng hưởng phúc không cùng hoạn nạn, đến lúc thời khắc nguy cấp thật sự sẽ không có ai đứng ra.” Triệu Chính Dương nói tiếp:

“Ở thương trường lăn lộn nhiều năm, ai sẽ làm ra chuyện gây thương tổn cho địch thủ một nghìn mà tự làm tổn thương tám trăm chứ?”

“Chậc chậc chậc, vậy tôi sẽ đợi xem kịch vui.”

Đúng lúc này, cửa phòng bao bị đẩy ra, Trương Ngạo từ bên ngoài đi vào.

“Đại ca, Kỷ Khuynh Nhan tới rồi!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 455.

Chương 456. Ba Người Các Ngươi Hôm Nay Một Người Cũng Đừng Hòng Thoát Được Khỏi Nơi Này

"Vậy còn chờ gì nữa, mời Kỷ tổng vào đây." Vương Ma Tử cười ha hả nói.

"Dạ vâng lão đại."

Mấy phút sau, cửa phòng bao một lần nữa bị đẩy ra, Huệ Ngạo cùng với Kỷ Khuynh Nhan đi vào.

"Kỷ tổng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Vương Ma Tử cười ha hả nói: "Mời cô ngồi, món ăn chúng tôi đều đã chuẩn bị tốt."

Nhìn thấy ba người trong phòng, vẻ mặt Kỷ Khuynh Nhan lạnh lùng, từ trong túi xách lấy văn kiện ra, nói ra:

"Ăn cơm thì không cần, tôi đã ký tên rồi, các anh chỉ cần ký phía trên là được rồi."

"Kỷ tổng, mọi người đều tới đây, cần gì phải nghiêm mặt như vậy, chuyện làm ăn không phải là nói như thế."

"Tôi và các anh không có gì để nói." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Hợp đồng tôi cũng đã mang tới đây, chuyện của các anh và Lâm Dật coi như là thanh toán xong rồi."

"Ngay cả cơ hội ngồi xuống dùng bữa cũng không có ư? Thái độ này của cô chúng tôi có thể không chấp nhận được."

Nói xong, Vương Ma Tử đẩy hai bản hợp đồng trở lại.

"Vương Binh tôi lăn lộn nhiều năm như vậy, cũng là nhân vật có máu mặt, cô làm như vậy, chả khác nào không cho tôi chút mặt mũi rồi."

Triệu Chính Dương và Phạm Khải Nam liếc nhìn nhau một cái, khóe miệng mang theo nồng nặc ý cười.

Cái lão già Vương Ma Tử này, thật đúng là cái kẻ già đời.

Chiêu lạc mềm buộc chặt này, chơi cũng thật là ngây thơ mà.

Vì Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan tất nhiên liền luồn cúi!

Phía bên mình, thì càng có thể chiếm vị trí chủ động, cũng là dễ nói chuyện điều kiện.

"Lẽ nào các anh còn muốn nói gì?"

Vương Ma Tử tựa lưng vào ghế ngồi, "Cô đi vào đã bày cái bộ mặt thối tha đó, làm sao tôi có thể nói chuyện được? Ai nói chuyện làm ăn, cùng bày cái bộ mặt này như cô sao?"

"Vậy cứ như thế đó."

Kỷ Khuynh Nhan đi tới, đem hai tài liệu trên bàn cất đi.

"Mặc dù Kỷ Khuynh Nhan tôi là nữ, nhưng các anh cũng đừng có mà chơi trò ngang ngược với tôi, nếu như không có ý nói chuyện tốt, vậy thì tốt nhất đừng có nói. Cho dù người đã chết, Lâm Dật ngồi tù, chẳng qua việc buôn bán của tôi không làm nữa, tôi cũng không tin với 1 tỷ đô mà không giải quyết được việc này." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Ngoài ra, các anh cũng không cần ra vẻ tự cao tự đại với tôi ở đây, các anh có năng lực thì đi tìm Lâm Dật đi. Các anh không làm gì được anh ấy, lại dựa vào thủ đoạn để đối phó với một người phụ nữ như tôi, các anh cũng không cảm thấy ngại à."

Ba người được đều bị Kỷ Khuynh Nhan nói tới sửng sốt, ai cũng không nghĩ tới, Kỷ Khuynh Nhan lại khó chịu như vậy.

"Đến, Kỷ tổng nguôi giận." Vương Ma Tử cười theo, cười ha hả nói: "Còn chưa bắt đầu nói chuyện, cô tức giận như vậy là không tốt."

"Sổ chuyển nhượng cũng đã ở chỗ này rồi, các anh còn có chuyện tốt gì muốn nói." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Hơn nữa tôi cảm thấy, giữa chúng ta cũng không có cái gì tốt để nói chuyện."

"Không không không, sự tình không phải là như Kỷ tổng nghĩ đâu." Vương Ma Tử nói:

"Ban đầu tôi muốn cùng hợp tác với Triệu gia để bàn chuyện làm ăn này, nhưng bây giờ Triệu gia không muốn làm, tôi tự nhiên phải tìm một đối tác có trình độ khác, không biết Kỷ tổng có ý hay không cùng nhau hợp tác."

"Tôi không có hứng!"

Kỷ Khuynh Nhan liền chối nói: "Nếu như không có năng lực làm một dự án lớn như vậy, vậy thì đừng làm. Tập đoàn Triều Dương cũng không có ý nghĩ muốn hợp tác với các anh."

Triệu Chính Dương cùng Phạm Khải Nam sắc mặt lạnh lùng. Trước khi tới đây, bọn họ ai cũng không nghĩ tới, Kỷ Khuynh Nhan lại là một người khó chơi như vậy.

"Kỷ tổng, cô nếu như nói như vậy, cái kia chính là không nể mặt mũi rồi." Vương Ma Tử mặt lạnh nói.

"Là các anh chơi thủ đoạn với tôi trước, nên cũng không cần phải ở đây giả vờ với tôi." Kỷ Khuynh Nhan lại lần nữa đem ném trở lại, "Tài liệu đã đưa cho các anh rồi, khi nào ký xong đưa tới công ty cho tôi một bản là được, chuyện giữa chúng ta coi như thanh toán xong."

"Người đâu! Đem người ngăn lại cho tôi!"

Vương Ma Tử ra lệnh một tiếng, Trương Ngạo mang người vọt vào, đem Kỷ Khuynh Nhan cản trở lại!

"Các anh muốn làm gì!"

Vương Ma Tử cầm lấy một bình rượu lên, rót vào ba cái ly.

" n oán giữa tôi và Lâm Dật không phải chỉ có dự án này. Hai thủ hạ của tôi, liên tiếp bị anh ta đả thương, hiện tại trong giới, tất cả mọi người đều đang cười nhạo Vương Binh tôi, cô để mặt mũi của tôi để ở nơi nào?"

Vương Binh đốt điếu thuốc, "Nhưng là, tôi hôm nay tìm cô tới, chính là muốn đem chuyện này giải quyết trong hòa bình. Hiện tại có ba ly rượu, chỉ cần cô cùng uống với ba người chúng tôi, một người uống một ly, tất cả chuyện giữa tôi và Lâm Dật coi như thanh toán xong."

"Anh nằm mơ đi! Kỷ Khuynh Nhan tôi cũng không phải loại người như các anh nghĩ!"

"Hừ, đã đến nơi này, còn muốn dễ dàng rời đi sao!" Vương Ma Tử hừ lạnh một tiếng, "Đem cô ta lại đây!"

"Dạ vâng lão đại!"

Trương Ngạo cười híp mắt hướng về Kỷ Khuynh Nhan đi tới, cầm lấy cánh tay của cô, đưa tới trước mặt Vương Ma Tử.

"Các anh muốn làm gì! Thả tôi ra!"

Vương Ma Tử cất văn kiện trên bàn đi, "Văn kiện tôi nhận rồi, nhưng chuyện giữa chúng tôi và Lâm Dật vẫn chưa kết thúc, tôi nói lại một lần nữa, bà chén rượu này hôm nay cô phải uống, không uống cũng phải uống, Vương Binh tôi lăn lộn nhiều năm như vậy, còn chưa có ai dám đánh vào mặt của tôi đâu!"

"Anh đừng có quá đáng!"

"Cái này mà cũng gọi là quá đáng à?" Vương Ma Tử nói: "Tôi có thể lăn lộn đến như ngày hôm nay, trải qua những chuyện còn quá đáng hơn chuyện này, không phải tôi vẫn sống rất tốt đó sao."

"Lão đại, có cần ghi lại cảnh cô ta uống rượu với chúng ta không?! ha ha, đến lúc đó cái tên chó đẻ Lâm Dật kia nhìn thấy người phụ nữ của anh ta lại cùng chúng ta uống rượu, tức chết hắn!"

"Ha ha ..."

Triệu Chính Dương cười ha hả, "Đúng đúng đúng, đều ghi hình lại, sau đó đưa cho Lâm Dật xem, lão tử muốn chọc anh ta tức đến chết!"

"Ha ha, để tôi làm việc này cho, tôi thích xem dáng vẻ giãy giụa của mỹ nữ nha."

Phạm Khải Nam lấy điện thoại ra, chuẩn bị quay video, "Lâm Dật cái tên rác rưởi, làm cho Phạm gia chúng ta tổn thất mười mấy tỷ, phải đòi lại từ trên người phụ nữ của anh ta mới được!"

Triệu Chính Dương đi tới trước mặt Kỷ Khuynh Nhan, "Kỷ tổng, ân oán giữa tôi và Lâm Dật, nhưng là có chút thời gian, cùng ba người chúng tôi uống một chén."

"Phi, anh nằm mơ đi!"

"Chuyện này cũng không phải do cô quyết định được!" Triệu Chính Dương nhìn Vương Ma Tử, "Vương thúc, giúp một chút."

"Không thành vấn đề." Vương Binh cười ha hả nói: "Nếu không phải đã lớn tuổi, gặp phải người phụ nữ xinh đẹp như vậy, tôi đã sớm động thủ rồi."

Nói xong, Vương Ma Tử bắt được một cánh tay của Kỷ Khuynh Nhan, Triệu Chính Dương nắm tay còn lại, lập tức bưng một ly rượu lên, đưa tới bên mép miệng Kỷ Khuynh Nhan.

"Kỷ tổng, rượi cũng đã được đưa tới miệng rồi, phải hay không cho tôi chút mặt mũi uống một hớp đi chứ."

"Phi, các người nghĩ đẹp quá nhỉ, nhanh lên một chút thả tôi ra!"

"Đjxmm~, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt à, tôi cho cô biết hôm nay chén rượu này, cô không uống cũng phải uống!"

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan vô cùng xinh đẹp, Triệu Chính Dương đã sa vào điên cuồng.

Lúc trước muốn theo đuổi Lương Nhược Hư, hoàn toàn là vì dự án của gia tộc, hơn nữa Kỷ Khuynh Nhan thực sự đã làm cho hắn động tâm!

Ầm!

Ngay khi Triệu Chính Dương chuẩn bị rót rượu vào miệng của Kỷ Khuynh Nhan, cửa phòng bao bị một cước đá bay, Lâm Dật từ bên ngoài xông vào!

"Con mẹ nó! Ba người các ngươi hôm nay một người cũng đừng hòng thoát được nơi này!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 456.

Chương 457. Ai Nói Gì Cũng Không Cản Được

"Lâm Dật!"

Nhìn thấy Lâm Dật, nước mắt Kỷ Khuynh Nhan chảy xuống, chạy tới phía sau anh.

"Ôi, Lâm Dật, anh cũng rất trâu bò đấy, thật sự tìm được chỗ này a." Triệu Chính Dương cười ha hả nói: "Thế nào, anh nói không ai chúng ta rời đi được à, con mẹ nó anh cũng không nhìn lại một chút xem đây là địa bàn của ai!"

Ầm!

Lâm Dật không lên tiếng, một cước đá lên người Triệu Chính Dương!

Ngay cả một người luyện võ như Nghiêm Bưu cũng chịu không nổi một cước này của Lâm Dật, huống chi là Triệu Chính Dương!

Bàn ăn lớn, bị Triệu Chính Dương va ngã xuống, cùng lúc đó, Vương Ma Tử vỗ bàn đứng dậy.

"Lâm Dật, anh đứng có mà quá đáng, đừng cho là Vương Binh tôi không dám động vào anh! Trương Ngạo động thủ đi!"

"Các anh em, theo tôi cùng tiến lên!"

Bởi vì có vết xe đổ trước đó, Trương Ngạo cũng dám một mình tự động thủ, Lâm Dật từ trong ngực lấy ra một con dao mổ, chỉ vào Trương Ngạo nói:

"Anh mà dám xông lại đây, tôi liền đâm chết anh!"

Hít!

Nhìn lưỡi dao lạnh lẽo, Trương Ngạo hít vào một ngụm khí lạnh, chuyện xảy ra ở quán bar ngày hôm đó vẫn để lại trong lòng anh ta nỗi sợ hãi khôn nguôi!

Lá gan của người đàn ông này, so với bất kỳ ai đều lớn hơn.

Lời nói của anh ta cũng không phải uy hiếp, anh ta thật có thể làm được!

"Trương Ngạo, cậu thất thần làm gì chứ, nhanh mẹ nó động thủ đi!" Vương Binh rống to.

Hắn cũng là bây giờ mới biết, Lâm Dật đã phát động công kích đáng sợ như thế.

"Đjxmm~, ông hỏi một chút hắn dám động sao!"

Lâm Dật cầm dao phẫu thuật, nắm lấy cổ áo Vương Ma Tử, thật sự đâm mạnh vào bụng dưới của hắn!

A!

Kỷ Khuynh Nhan sợ hãi đến hét ầm lên, "Lâm, Lâm Dật chúng ta đi mau!"

"Chuyện này không liên quan đến em!"

Nhìn thấy trên người Vương Ma Tử bê bết máu, mọi người trong phòng bao đều thấy choáng váng, hai chân như nhũn ra, suýt chút nữa thì co quắp trên mặt đất.

"Anh, anh lại dám động thủ với tôi!"

Vương Ma Tử ôm bụng của mình, run rẩy chỉ vào Lâm Dật.

Hắn hiện tại không thể tin được, Lâm Dật lại máu lạnh như vậy!

Lâm Dật ngồi xổm người xuống, giẫm lên cổ tay Vương Ma Tử, bình tĩnh mà lạnh lùng nói:

"Mày vừa nãy, chính là dùng cái tay này cầm tay của cô ấy."

"Tôi, tôi biết sai rồi, tôi nguyện ý giao địa bàn trên tay của tôi cho anh, van cầu anh ..."

"Cầu mẹ ngươi cái dep!"

Phốc tư!

Đao giải phẫu đâm xuyên qua bàn tay, Vương Ma Tử tiếng kêu thảm thiết, vang vọng toàn bộ Đức Huệ Lâu!

Nhìn thấy Vương Ma Tử ngất đi, Triệu Chính Dương và Phạm Khải Nam bị dọa sợ co quắp trên mặt đất, dùng cả tay và chân lùi về phía trong góc.

Rút dao phẫu thuật ra, Lâm Dật hướng về Triệu Chính Dương cùng Phạm Khải Nam đi tới.

Cầm lấy tóc Triệu Chính Dương, Lâm Dật đem hắn giữ tại trên mặt đất.

"Nói thật ra, người não tàn giống anh, tôi vẫn luôn không thèm để ý, vậy anh cứ muốn tìm đường chết, tại sao cứ nhất quyết muốn tìm tôi gây phiền phức, anh cảm thấy mình có thực lực chống lại tôi sao?"

"Lâm Dật, chúng ta có chuyện gì từ từ nói, thực lực Triệu gia chúng tôi anh cũng biết, nếu như anh dám động thủ với tôi, đối với anh cũng không có chỗ tốt." Triệu Chính Dương run rẩy nói:

"Tôi biết lần này là tôi không đúng, tôi có thể giúp anh đem chuyện của Vương Ma Tử đè xuống, việc này coi như là hòa, anh xem có được hay không? Tôi về sau cũng không dám trêu chọc anh nữa, van cầu anh cho tôi một cơ hội."

"Anh cho rằng tôi sẽ sợ mấy cái thứ chết tiệt đó à? Hay là anh cảm thấy có thể dùng thân phận đại công tử Triệu gia uy hiếp được tôi sao?"

"Không không không, tôi không có ý uy hiếp anh, tôi là thật sự biết sai rồi, muốn dùng biện pháp như thế để cứu vãn, van cầu anh cho tôi một cơ hội."

"Cơ hội đã cho anh rất nhiều lần rồi, ân oán giữa chúng ta cũng nên có một kết thúc."

Lâm Dật giẫm lên tay phải của Triệu Chính Dương, "Anh vừa nãy chính là dùng cái tay này động vào người cô ấy, vậy liền đem ngón này lưu lại."

Lâm Dật cầm dao giải phẫu, hướng về tay phải Triệu Chính Dương đâm tới.

"Dừng tay!"

Ngay khi Lâm Dật chuẩn bị đâm xuống, ngoài cửa vang lên một tiếng kinh hô.

Quay đầu lại vừa nhìn, phát hiện người đứng ở cửa ra vào là Lương Nhược Hư cùng với mấy người đàn ông trung niên.

Cùng lúc đó, Tần Hán cũng đi theo bên cạnh bọn họ.

"Lão Lâm, cậu đừng xúc động!"

Hiển nhiên, Tần Hán cũng biết rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Triệu Chính Dương và Vương Ma Tử có thân phận hoàn toàn khác nhau.

Nếu như Lâm Dật phế bỏ một tay của Triệu Chính Dương, Triệu gia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ trả thù!

Lâm Dật nhìn Lương Nhược Hư.

"Hôm nay tôi phải phế một tay của anh ta, ai cũng đừng hòng ngăn được tôi!"

Nói xong, dao phẫu thuật của Lâm Dật thẳng tắp đâm đi xuống!

A!

Tiếng hét của Triệu Chính Dương kêu thảm thiết, lại một lần nữa vang dội Đức Huệ Lâu.

Nhìn thấy Triệu Chính Dương đau đến nghiến răng, thân thể Lương Nhược Hư run rẩy, đây là người lần đầu tiên cô nhìn thấy một mặt hung ác như vậy của Lâm Dật.

Một khắc đó, anh ấy lại giống như một con sư tử muốn ăn thịt người, ai cũng không có cách nào ngăn cản anh ấy lại được.

Đứng ở phía sau Lương Nhược Hư, Mạc Hồng Sơn đều nhìn thấy tất cả những thứ này trong mắt.

Lúc trước chính mình còn cảm thấy, Lâm Dật chỉ là cùng với người đàn ông kia có phần rất giống nhau mà thôi.

Nhưng bây giờ, hai người đã không chỉ là rất giống rồi, cái loại dòng máu hung ác chảy trong người, quả thực là giống nhau như đúc!

Nhìn thấy Triệu Chính Dương cùng Vương Ma Tử, đều nằm ở trong vũng máu, Phạm Khải Nam bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch.

"Này, việc này không có quan hệ gì với tôi, anh không thể động thủ với tôi ..."

Lâm Dật đứng dậy đi tới, không phản ứng với lí do của Phạm Khải Nam.

"Anh vừa nãy không phải còn muốn lấy điện thoại quay video lại sao? "

"Không, không ta không có, anh nhìn lầm rồi ..."

"Anh cho là tôi mù à?"

Cũng theo cách đó, Lâm Dật lại đâm Phạm Khải Nam một dao, người sau theo tiếng hét ngã xuống đất, không còn bao nhiêu sức lực để vùng vẫy.

Bên trong phòng bao triệt để yên tĩnh lại, ngay cả Tần Hán cũng bị dọa sợ đến dám không nhúc nhích.

Lâm Dật hung ác như vậy, hoàn toàn ra khỏi dự liệu của anh ta.

Lần này, ân oán giữa bọn họ có muốn kết thúc cũng không được!

"Anh đi về trước, việc này tôi sẽ xử lý." Lương Nhược Hư nói.

Lâm Dật không đáp lại, mang theo Kỷ Khuynh Nhan rời đi.

Nhìn bóng lưng của hai người bọn họ, Trong lòng Lương Nhược Hư đột nhiên có chút khó chịu.

Nếu như không phải là vì Kỷ Khuynh Nhan, anh ấy chắc sẽ không điên cuồng như thế.

Sau khi đi ra khỏi tòa Đức Huệ Lâu, hai người lái xe đến tập đoàn Triều Dương, một đường không nói chuyện, đi tới văn phòng làm việc của Kỷ Khuynh Nhan.

"Lâm Dật, anh có bị thương không?" Kỷ Khuynh Nhan rụt rè hỏi, bị Lâm Dật dọa sợ đến không dám nói chuyện lớn tiếng.

"Đầu óc của em là làm sao lớn lên, sao lại một mình đi gặp bọn họ hả!" Lâm Dật mắng.

"Người đàn ông tên Vương Binh kia nói, anh gọi người lái xe đụng phải thủ hạ của anh ta, em sợ anh ngồi tù, liền mang theo văn kiện đi tới đó."

"Anh con mẹ nó dám động đến người của anh ta, sẽ không sợ gánh trách nhiệm, em mù đi theo lẫn vào cái gì, em có biết chuyện hôm nay nguy hiểm tới mức nào không? Gặp chuyện cũng không biết đường gọi điện thoại cho anh à!"

"Em, em biết sai rồi, anh, anh đừng mắng em nữa, em về sau không như vậy nữa."

Kỷ Khuynh Nhan quệt miệng, khóc nức nở.

"Em đừng khóc nữa, sớm muộn cũng có một ngày bị em làm cho tức chết!"

"Em, em lần sau không như vậy nữa." Kỷ Khuynh Nhan mơ hồ không rõ nói.

"Anh che miệng làm gì?"

"Anh sợ nhịn không được, lại muốn mắng em."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 457.

Chương 458. Du Lịch

"Được rồi, được rồi." Lâm Dật không kiên nhẫn phất tay, "Em quá tốt rồi."

"Chỉ là em không muốn anh gặp nguy hiểm thôi." Kỷ Khuynh Nhan ấm ức nói.

"Bọn người Triệu Chính Dương là một lũ ngốc, anh có thể gặp nguy hiểm kiểu gì chứ."

"Lần sau gặp mấy chuyện như vậy, em nhất định sẽ điện cho anh trước tiên." Kỷ Khuynh Nhan bỉu môi nói.

"Được rồi, em ở lại, anh đi trước."

"Anh còn chưa ăn trưa mà, ăn xong rồi hãy đi." Kỷ Khuynh Nhan kéo tay Lâm Dật rồi nói.

"Không ăn, giận no luôn rồi."

"Em hơi đói, anh ăn với em đi."

"Em còn mặt mũi ở đây ăn à? Tự suy nghĩ cho kỷ đi."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn theo bóng Lâm Dật rời đi, thầm lẩm nhẩm:

"Lúc đó còn chẳng phải làm em định đi đưa cơm cho anh sao."

Rời tập đoàn Triều Dương, Lâm Dật lên xe của mình, bấm điện thoại gọi cho Lương Nhược Hư.

"Cô ở đâu đấy?"

"Tôi về văn phòng rồi."

"Mọi chuyện giải quyết sao rồi?"

"Tần Hán bảo bộ phận pháp lý về tài sản Trung Hán, gửi thư luật sư cho nhà họ Triệu và họ Phạm rồi, coi như đánh đòn phủ đầu, sau đó tôi lại âm thầm nói thêm vài lời, nhắc nhở hai gia tộc này, bọn hắn cũng biết bản thân mình đuối lý, việc này có thể cho qua, nhưng sau này, hai gia tộc lớn này còn hành động gì nữa hay không, thì tôi cũng không dám chắc, có thể sẽ ngừng công kích, cũng có thể sẽ ngóc đầu trở lại, khó mà nói trước." Lương Nhược Hư nói:

"Còn đám người của Vương Binh, cứ để tôi giải quyết, sau này ở Trung Hải sẽ không còn người này nữa đâu."

"Được, tôi biết rồi."

"Mọi chuyện cứ vậy đi, nếu có chuyện gì không giải quyết được, nhất định phải gọi điện cho tôi."

"Ừm."

"Được rồi, anh cứ làm việc của mình đi, tôi cúp máy đây."

Sau khi cúp điện thoại, Lương Nhược Hư nặng nề thở ra.

Trong đầu, cứ nghĩ mãi về chuyện vừa rồi

Điều làm cô cảm thấy kỳ quái, chính là thái độ của chú Mạc.

Mặc dù không trực tiếp nhúng tay vào chuyện này, nhưng từng câu từng chữ, lại mang chút ẩn ý như đang hứa hẹn sẽ âm thầm trợ giúp.

Điều này rất kỳ lạ.

Cho dù Lâm Dật có là bác sĩ mổ chính của ông Dương, thì cũng chẳng có gì ghê gớm hết.

Cả nước có biết bao nhiêu bác sĩ từng phẩu thuật cho mấy vị lãnh đạo cấp cao, nếu như mỗi người đều có ưu đãi như vậy, thì các vị bác sĩ mổ chính kia, chẳng phải là đều giàu hết rồi à?

Nhưng thái độ của chú Mạc, thật đúng là khiến người ta phải suy nghĩ.

. . .

Dưới bãi đỗ xe của tập đoàn Triều Dương, Lâm Dật tựa lưng vào ghế ngồi, nghĩ đến chuyện của hai gia tộc lớn.

Tuy rằng tổng hợp thực lực của tập đoàn Lăng Vân vẫn chưa đủ sức để đua tranh với hai gia tộc lớn này, nhưng nếu họ muốn đụng đến chuyện làm ăn của mình, thì nhất định không thể làm được.

Mà ngành sản xuất thuốc, tương lai sẽ nghênh đón một cuộc cách mạng lớn, nhà họ Phạm đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ còn một mình nhà họ Triệu, càng không thể làm gì.

Reng reng reng ——

Điện thoại của Lâm Dật đổ chuông, là Tất Tùng Giang gọi tới.

"Tổng giám đốc Lâm, giai đoạn một của công trình cải tạo bến cảng, về cơ bản đã xong, chúng tôi đã sang giai đoạn hai, có thể đăng báo rồi, lúc nào rãnh, anh qua xem một chút nhé?"

"Xong sớm vậy à?"

Mấy hôm nay, anh mãi lo nghĩ chuyện Cisco cùng hãng dược Lục, mà quên sạch chuyện bên bến cảnh Vọng Giang.

Giờ mấy công trình phụ trong giai đoạn một đều đã xây xong, đúng là nên qua đó xem.

Cùng lúc đó, đơn đặt hàng 3 tỷ của mình đưa bên Cisco, chắc cũng sắp xong rồi.

Phải tranh thủ ghé chổ Tào Tương Dư, nếu không thì bỏ phế quá rồi.

Nghĩ vậy, Lâm Dật vặn người, mở cửa bước xuống xe, định quay lại văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan.

Lách cách. . .

Lâm Dật đẩy cửa ra, liền thấy, Kỷ Khuynh Nhan đang lén lút ăn vụn bánh quy.

Thấy Lâm Dật tiến đến, cô liền vội vàng giấu bịch bánh quy ra sau lưng.

"Anh, sao anh lại về."

"Dọn đồ tan sở, anh dẫn em đi ăn cơm."

"Anh nói em không có mặt mũi nào ăn cơm mà, em không ăn đâu."

"Bớt nói mấy câu vô dụng đi, có ăn hay là không."

"Ăn!"

Kỷ Khuynh Nhan để bịch bánh quy nhỏ xuống, "Em đi thay đồ, lập tức ra ngay."

Mười mấy phút sau, Kỷ Khuynh Nhan thay xong quần áo, cùng Lâm Dật ra ngoài.

Sau khi ăn xong bửa tối đơn giản, hai người trở về Cửu Châu

Các.

Kỷ Khuynh Nhan ôm cánh tay Lâm Dật ngồi trên ghế salon.

"Lâm Dật, em biết là anh tốt với em lắm mà, nhưng sau này đừng làm mấy chuyện nguy hiểm như vậy nữa." Kỷ Khuynh Nhan hai mắt đẫm lệ, vừa nghĩ tới chuyện hồi sáng, đến bây giờ cô vẫn thấy sợ.

"Anh cũng không muốn làm như vậy, nhưng em cảm thấy, người ta sẽ chịu nói lý với em sao?" Lâm Dật nói ra:

"Thứ duy nhất có thể phá hủy nền văn minh chính là bạo lực, mà bạo lực chính là bản tính của con người."

"Em hiểu ý anh, vậy cố gắng đừng tiếp xúc với loại người này nữa." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Anh tự biết mà."

"Ừa ừa."

Kỷ Khuynh Nhan không dám nói thêm điều gì, đây là chuyện của Lâm Dật, mà một người con gái như cô, cũng không tiện nhúng tay quá nhiều.

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Khuynh Nhan chột dạ, nên mới hơn bốn giờ đã thức dậy làm điểm tâm cho Lâm Dật.

Tổng cộng làm được sáu món Trung Quốc và Phương Tây, tương đối phong phú.

"Nấu nhiều vậy?"

"Anh làm nhiều rất mệt, nên cũng ăn nhiều chút đi." Kỷ Khuynh Nhan cởi tạp dề, "Giữa trưa muốn ăn cái gì, em đem qua."

"Sắp tới còn bận nhiều việc lắm, không cần để ý vậy đâu." Lâm

Dật nói ra: "Mau ăn đi, lát nữa anh đưa em đi làm."

"Em tự lái xe được mà." Kỷ Khuynh Nhan lẩm bẩm.

"Vậy được thôi."

Ăn điểm tâm xong, Lâm Dật lái xe, đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, sau đó mới đến bệnh viện.

"Anh Lâm, để em nói anh nghe một tin tốt."

Vừa tới phòng, Kiều Hân đã vội vàng đứng lên nói: "Buổi chiều có một bệnh nhân, muốn làm phẩu thuật đặt stent tim(*), chủ nhiệm Lý chủ nhiệm nói cô ấy không đến được, nên bảo anh làm đi, em làm trợ thủ."

(*)Stent là một ống kim loại hoặc một ống nhựa được dùng để mở rộng những lòng mạch bị tắc hẹp. Ví dụ, khi lượng cholesterol tích tụ làm tắc nghẽn động mạch, stent có thể được sử dụng để giúp máu lưu thông trở lại và giảm thiểu nguy cơ nhồi máu cơ tim.

"Xong ngay ấy mà."

Đối với nền y học hiện đại, đặt stent chỉ là một tiểu phẩu, rất dễ thực hiện.

Nhưng có thể tính vào tiến độ chức nghiệp thì đã tốt lắm rồi.

"Gần đây trong tay chủ nhiệm Lý, còn nhận phẩu thuật à?"

"Bởi vì trước đó vài ngày, chúng ta không đủ người, nên có vài bệnh nhân nếu không gấp lắm, thì chủ nhiệm Lý chủ nhiệm sẽ không nhận, vì vậy ca phẩu thuật tiếp theo sẽ được sắp xếp trong ba ngày tới, ba ngày này chúng ta chỉ cần theo dõi chặt chẽ tình hình của bệnh nhân là đủ rồi."

"Được." Lâm Dật gật đầu.

Hôm nay làm xong giải phẩu đặt stent tim, theo tiến độ nhiệm vụ, sắp tới còn dư lại ba ca phẩu thuật, chắc tầm một tuần lễ nửa mới xong.

"Tôi có ý này, tranh thủ mấy ngày nay bên bệnh viện cũng rãnh, chúng ta ra ngoài chơi đi." Vương Trạch nói: "Nghe nói công trình phụ ở bến cảng Vọng Giang xây xong rồi đấy, còn xịn hơn trước nữa."

Mấy vị bác sĩ trẻ đang đứng trong phòng đều nóng lòng muốn thử.

Nhưng không ai dám lên tiếng, ai nấy đều nhìn qua chổ Lý Sở Hàm.

Cô là sếp của phòng này, nếu cô không lên tiếng, thì không ai đi được.

"Chuyện xin nghĩ tập thể thì đừng nghĩ nửa." Lý Sở Hàm nói ra: "Nhưng có thể cho mọi người tạm nghĩ một buổi, cứ đi chơi đi."

"Chủ nhiệm Lý, vậy có thể về sớm thật sao?" Kiều Hân vui vẻ nói.

Các vị bác sĩ ở nơi này đều biết, muốn nghĩ phép đi chơi cả ngày thì nhất định không được, bởi vì họ vẫn còn phải chăm sóc bệnh nhân.

Hiện tại, có thể cho họ nghĩ nửa ngày, thì đã tốt lắm rồi.

"Bệnh nhân của khoa, cứ để tôi lo, ra ngoài nghĩ xả hơi chút đi."

Lý Sở Hàm tuy lãnh đạm, nhưng cũng rất hiền hòa, chỉ cần không đụng đến vấn đề nguyên tắc, những thứ khác đều dễ bàn.

"A? !"

Nghe được Lý Sở Hàm muốn ở lại trực, sắc mặt của Vương Trạch liền thay đổi.

"Chủ nhiệm Lý, nếu cô không tham gia thì bọn tôi đi cũng đâu có ý nghĩa gì, với lại cô cứ yên tâm, nếu tôi mời mọi người đi chơi, thì mọi phí tổn cứ để tôi lo."

Mấy bác sĩ hộ lý trong khoa đều nhìn ra, Vương Trạch muốn tổ chức đi chơi, chính là để mời chủ nhiệm Lý.

"Đây không phải là chuyện tiền nong, tôi đi rồi thì bệnh nhân phải làm sao đây?"

"Chủ nhiệm Lý, hay là vậy đi, mọi người cứ đi chơi, tôi ở lại trực cho." Phó chủ nhiệm mới đến Trịnh Tân Giang nói: "Tôi lớn tuổi, không hợp chơi cùng mấy người trẻ tuổi, ở lại đây là thích hợp nhất."

"Vậy phải cảm ơn chủ nhiệm Trịnh rồi." Vương Trạch cười lớn rồi nói.

"Anh Lâm, chúng ta cùng đi chơi đi, ngày nào cũng ở suốt trong này, em sắp điên mất thôi." Kiều Hân nói.

"Được, vậy qua đó chơi đi."

Vừa khéo công trình cũng vừa hoàn thiện, liền nhân cơ hội này đi xem sao.

"Chủ nhiệm Lý, anh Lâm cũng đi nữa đó, cô theo chúng tôi đi đi."

Lý Sở Hàm trầm mặc vài giây, "Vậy cùng nhau đi thôi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 458.

Chương 459. Mua Đồ Tắm Cho Lý Sở Hàm

Biết Lâm Dật cũng đi theo, Vương Trạch khẽ mỉm cười, thầm tự nhủ:

"Lần này, tôi sẽ để mọi người biết, trong thế giới hiện thực này, bộ dạng đẹp trai cũng chẳng có tác dụng gì, quan trọng nhất là phải có tiền!"

Biết Lý Sở Hàm cho cả bọn nghỉ nữa buổi, hơn nữa còn có người bao trọn toàn bộ chuyến đi, cả phòng khám tim bên khoa ngoại đều bùng nổ.

Chuyện này rất hiếm xảy ra trong bệnh viện, nhất là mấy người hộ lý trẻ, suốt buổi cũng chẳng có lòng dạ nào làm việc.

Chơi thì chơi, nháo thì nháo, nhưng trước khi đi, Lý Sở Hàm vẫn dặn dò bọn họ, phải sắp xếp ổn thỏa công việc của mình.

Không khí làm việc bên khoa tim mạch vô cùng tốt đẹp, biết mình sắp được nghỉ đi chơi, tuy mọi người rất phấn khởi, nhưng cũng biết không thể bỏ mặc công việc trong bệnh viện được.

Mấy người hộ sĩ lớn tuổi đều từ chối, nhận trách nhiệm ở lại, nhường cơ hội đi chơi cho mấy người trẻ tuổi.

Lý Sở Hàm cũng không hề thiên vị, đối với mỗi người ở lại làm việc, đều được phát 200 tệ làm tiền thưởng, có thể xem như đã bồi thường thỏa đáng.

Ngoài ra, ai phụ trách trực đêm, trước chín giờ phải về nhận bàn giao, nhưng quy định này cũng không gây ra nhiều ảnh hưởng lắm.

Vì đến chín giờ tối thì chắc cũng đã chơi xong rồi, đi làm cũng không sao.

Mọi người đều rất hưng phấn.

Tầm 11:30 tan sở, tất cả mọi người bên khoa ngoại tim mạch, đều tự chuẩn bị đồ đạc để lên đường.

Đến một giờ chiều, mọi người trong khoa đều tập trung tại bãi gửi xe, vì đa số đều có xe, nên tất cả quyết định tự lái.

"Chủ nhiệm Lý, đi nhanh đi, lâu lắm rồi em không đến biển chơi đó, bộ đồ bơi cũng mua hơn hai tháng rồi, cuối cùng cũng có thể phát huy tác dụng." Kiều Hân cười hì hì nói.

"Nếu em đem hết mấy cái tâm tư này dồn cho việc học, thì không chừng kỹ thuật của em chẳng thua gì Lâm Dật đó."

"Em làm sao so được với anh Lâm chứ, anh Lâm là một thiên tài đó nha." Kiều Hân nói:

"Chủ nhiệm Lý, đồ bơi của cô đâu, cho tôi xem kiểu gì đi, là một mảnh hay hai mảnh vậy?"

"Đúng đúng đó, chủ nhiệm Lý, đồ bơi của cô kiểu gì vậy, dáng đẹp như cô thường là sẽ chọn kiểu ôm sát đúng không, nay cuối cùng cũng được thấy rõ rồi." Y tá nhỏ Viên Tư Kỳ nói.

"Đồ bơi gì chứ, tôi có chuẩn bị đâu, ra ngoài dạo chút thư giãn là được rồi, cần gì phải mua đồ bơi."

Tính cách của Lý Sở Hàm có chút lạnh nhạt, nhưng cũng phải loại người quá bảo thủ.

Đối với mấy thứ như đồ bơi, cô chẳng hề thấy phản cảm, chỉ là cảm thấy không cần thiết mà thôi.

"Khó khăn lắm mới đi một chuyến, nếu không xuống bơi thì chẳng phải tay trắng quay về rồi sao." Kiều Hân nói.

"Nhưng cũng không sao, ở biển bán nhiều mà, đến lúc đó tôi mua tặng cô một bộ."

"Thôi bỏ đi, mọi người cứ chơi vui vẻ đi, không cần quan tâm tôi đâu."

"Vậy sao được, cô là trưởng khoa mà, nếu cô không tham gia vui chơi, thì bọn em vui sao nổi." Kiều Hân nháy mắt ra hiệu, rồi bước đến cạnh Lý Sở Hàm, nói nhỏ.

"Chủ nhiệm Lý, lẽ nào chị không phát hiện, chị gái hôm qua tới khoa chúng mình dáng đẹp đến mức nào à, ai nấy đều ganh tỵ với anh Lâm đó, đừng để người ta qua mặt nha."

"Thật bó tay với mấy người."

"He he, quyết định như vậy đi, đợi lát nữa để em chọn cho chị một bộ Bikini, cam đoan vô cùng quyến rũ, phô bày hết những gì xinh đẹp nhất, không ai đọ lại luôn."

"Đừng, đồ bơi bình thường là được rồi, Bikini thì bỏ đi."

"He he, biết rồi mà!"

Mọi người tập hợp xong, phòng của họ gồm 20 người, ai nấy đều tự lái xe, xuất phát tiến đến cảng Vọng Giang.

Ngoài ra, phía sau còn có một chiếc MiniBus, là Vương Trạch gọi tới.

Bên trong chứa đầy đồ, nhưng đa số là đồ ăn.

Hai mươi phút sau, họ vừa quay cửa kính xuống, là có thể nghe thấy âm thanh của sóng biển.

Họ đổ xe vào bãi.

Kiều Hân cùng mấy người y tá trẻ, nhìn công trình phụ vừa xây xong trên bến cảng Vọng Giang, đều âm thầm thán phục.

"Trời ạ, bến cảng Vọng Giang trang trí lại nhìn đẹp quá." Viên Tư Kỳ kinh ngạc kêu lên.

"Trước đây tôi có tới rồi, thấy cũng được lắm, ai ngờ sau khi cải tạo, lại càng có cảm giác quốc tế."

"Quả thực, nhìn cao cấp hơn hẳn."

"Có chuyện này có thể mọi người còn chưa biết." Vương Trạch cười nói:

"Một thời gian trước, bến cảng Vọng Giang này bị người ta mua rồi, ông chủ giấu mặt đầu tư một hơi 800 triệu tệ, muốn biến bến cảng Vọng Giang này thành trung tâm du thuyền đứng đầu thế giới, cho nên mới được như mọi người thấy bây giờ nè, nghe nói sau này, còn có hạn mục giai đoạn 2 giai đoạn 3 nữa, đợi đến khi đó, nhất định còn đẹp hơn bây giờ."

"Chủ nhiệm Vương, tin như vậy mà anh cũng biết?" Viên Tư Kỳ nói.

"Bạn của tôi, là thành viên của câu lạc bộ du thuyền, hay đến đây chơi, cho nên tôi mới biết nhiều như vậy đó." Vương Trạch dương dương tự đắc nói.

"Chủ nhiệm Vương, nghe nói người chơi du thuyền, thì không phải giàu cũng là dạng phú quý, anh có thể có người bạn như vậy, chắc gia cảnh cũng không tệ đâu nha."

"Tàm tạm thôi tàm tạm thôi, chỉ là một gia đình trung lưu bình thường thôi mà, không lợi hại như mọi người nghĩ đâu."

"Ở Trung Hải này, có thể lăn lộn đến tầng lớp trung lưu đã là giỏi lắm rồi, giá trị con người ít nhất cũng mười tám triệu tệ rồi còn gì."

"Cũng không nhiều tiền đến mức đó đâu, mọi người đừng quan tâm nhiều, nhưng có chuyện này mọi người cứ yên tâm, tôi vẫn có phần tiền tích lũy, đảm bảo đủ khao mọi người ăn chơi thỏa thích, không cần tiết kiệm tiền đâu, chút tiền lẻ này tôi vẫn chi được mà."

"Ha ha, vậy bọn tôi không khách sáo với Vương chủ nhiệm đâu đấy."

"Không cần khách sáo." Vương Trạch cười cười phất tay, "Chúng ta lấy đồ xuống đi, nướng ít đồ ăn, đợi ăn no rồi, tôi sẽ đi đặt thuyền, chúng ta ra biển chơi."

"Còn ra biển nữa à?"

"Đương nhiên rồi, đã đến cảng Vọng Giang, thì đương nhiên phải ra biển chơi rồi, nếu không khác gì ra về tay trắng."

"Nhưng giá thuê tàu không rẽ đâu, ít nhất cũng 1500 tệ một giờ đấy."

"Không sao, chút tiền nhỏ thôi mà." Vương Trạch nói: "Mọi người đã theo tôi đến đây, thì đương nhiên phải để mọi người chơi cho thỏa thích rồi."

"Vậy phải cám ơn chủ nhiệm Vương rồi."

Vương Trạch thấy mấy người y tá trong khoa đều vây quanh mình, cảm giác như mình vừa đạt được thành tựu lớn.

Lúc ở bệnh viện, mọi người đều khoác áo bluse trắng, nên ai nấy đều chỉ vây quanh Lâm Dật.

Giờ ra ngoài rồi, mấy cô nàng này mới có thể nhận thức được tầm quan trọng của tiền bạc.

Đoán chừng sau này, mấy cô y tá trẻ trong khoa đều dưới tay mình hết rồi.

Nghĩ vậy, Vương Trạch vừa quay đầu nhìn Lâm Dật, "Chỉ bằng anh, còn muốn giành với tôi. . . Này này? Bọn họ đang làm gì thế?"

Lúc này, Vương Trạch vừa nhìn qua liền thấy ba người Lâm Dật, Lý Sở Hàm cùng Kiều Hân không biết từ bao giờ đã qua bên kia đường, hơn nữa còn lên xe.

"Anh Lâm, anh biết gần đây có chổ nào bán đồ tắm không? Chúng tôi muốn lựa cho chủ nhiệm Lý một bộ thật đẹp."

"Chuyện đồ tắm, người đàn ông như Lâm Dật đâu để ý tới, cô hưng phấn như vậy làm gì chứ." Lý Sở Hàm nói.

"Bởi vì thật nhiều người đều nói vóc dáng của chủ nhiệm Lý rất đẹp, khiến tôi nhịn không được nên muốn xem ấy mà."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 459.

Chương 460. Lột Đồ Của Anh Lâm Đi!

"Thật bó tay với cô."

"Đi đi đi, anh Lâm, chúng ta xuất phát, tìm chổ bán đồ bơi đi nào."

"Đi thôi, vừa khéo tôi biết một chổ."

Lúc trước anh làm shipper từng đi mua, nên giờ đến đó mua đồ bơi là phù hợp nhất.

"Đi thôi."

Lâm Dật cười ha hả lái xe, cạnh bên đường lớn là biển rộng, phong cảnh như vậy cũng khiến tâm trạng mọi người dường như rộng tựa biển khơi.

Đối với mấy thứ như đồ bơi, Lâm Dật luôn cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Từ mới biết đi, cho đến chín mươi chín tuổi, chỉ cần là nữ, hình như đều chẳng thể nào kháng cự.

Trong Thủy Thượng Nhạc Viên, có rất nhiều bác gái trung niên, mặc áo tắm đi tới đi lui chẳng chút ngại ngùng, quả thực đây đúng là một loại trang phục khiến người ta quên luôn cảm giác xấu hổ.

Mà ngược lại, chị em tốt của mấy mẫu đồ bơi, là nội y thì lại chẳng thể nào như vậy được.

Lại lần nữa đến cửa hàng kia, anh phát hiện ông chủ trước đây đã nghĩ rồi, giờ người bán là một phụ nữ trung niên, cũng chẳng biết có phải bị bắt trong vụ truy quét tội phạm khiêu dâm hay không.

"Chủ nhiệm Lý, em thấy bộ màu trắng kia được đó." Kiều Hân nói.

"Không được, hở hang quá, đổi bộ bình thường chút đi." Lý Sở Hàm lắc đầu từ chối.

"Nhưng em thấy anh Lâm sẽ thích mà."

"Anh ta thích không mặc gì đó." Lý Sở Hàm nói: "Mấy bộ đồ tắm này, cứ chọn đại một bộ là được rồi."

"Ách..."

Kiều Hân khựng lại, "Là do em còn nhỏ, hay là do chủ nhiệm Lý quá hiểu sinh hoạt đây."

Lâm Dật cũng cảm thấy, tính của Lý Sở Hàm khác xa so với mấy người bình thường.

Chẳng biết lúc ân ái, liệu cô ta có giống một người máy hay không đây, vừa vận động, vừa xem báo cáo y học?

Có thể lắm đấy.

"Em gái à, em chọn kiểu buộc dây này đi, tôn dáng lắm đó." Bà chủ tiệm chỉ vào một bộ đồ bơi màu xanh lá.

Lý Sở Hàm nhìn sang, thấy kiểu dáng cũng được, bèn gật đầu, "Vậy lấy cái này đi, lấy thêm một cái áo choàng bằng lụa nữa."

Kiều Hân cười cười, "Anh Lâm, đến lúc anh thể hiện rồi đó."

"Đừng quậy nữa, tôi mua đồ, sao lại bắt Lâm Dật trả tiền."

"Đương nhiên phải bắt anh Lâm trả tiền rồi, cái này gọi là phí quan sát đó." Kiều Hân cười ha ha, "Bọn em thì có thể cho anh Lâm xem miễn phí, nhưng chị là trưởng phòng mà, sao có thể như vậy được."

Hiếm thấy, trên mặt Lý Sở Hàm, lại lộ ra chút đỏ ửng khó mà phát hiện, rồi nhanh chóng biến mất tăm.

"enenen..."

Lâm Dật trầm ngâm vài giây, "Cô nói vậy, tôi hết sức tán thành."

Áo tắm không đắt lắm, chỉ mất 9 tệ, Lâm Dật quét mã trả tiền, sau đó lái xe trở lại bãi cát, tụ hợp với mọi người.

"Anh Lâm, phiền anh ra ngoài trước đi, tôi với chủ nhiệm Lý phải thay đồ tắm."

"Được thôi."

Lâm Dật mở cửa bước xuống xe, đứng bên ngoài chờ.

"Trời đất ơi? ! Chủ nhiệm Lý chị quả nhiên là thâm tàng bất lô mà!"

"Em nhỏ tiếng một chút."

"Đây cũng là vốn tự có mà." Kiều Hân cười hì hì nói: "Nhiều người con gái nhìn chằm chằm vào anh Lâm như vậy, chị cũng đâu thể yếu thế."

"Thật sự bó tay với cô nhóc như em đấy, toàn nghĩ linh tinh."

Mấy phút đồng hồ sau, Lý Sở Hàm cùng Kiều Hân, mặc đồ tắm, xuống xe.

Da của Lý Sở Hàm còn trắng hơn Lâm Dật nghĩ.

Tuy rằng chân không dài như Lương Nhược Hư, nhưng lại đầy đặn hơn, mà nhìn cũng to hơn.

"Anh Lâm, tôi với Chủ nhiệm Lý xong rồi, giờ đến anh đó."

"Mọi người đi trước đi, tôi thay đồ xong rồi qua."

"Không được, bọn tôi muốn ở đây xem." Kiều Hân nói: "Tôi muốn là người đầu tiên thấy dáng vóc của anh Lâm, cũng không biết có cơ bụng hay không."

"Cơ bụng gì chứ, đây là đường cái, hai chúng ta đứng đây hoài không hay đâu."

"Rồi rồi, nghe chủ nhiệm Lý hết."

Lúc này đây, tư duy kỳ hoặc của con gái liền hiện ra.

Mặc đồ tắm không thể đứng ở đường cái, nhưng lại có thể mặc ở bãi biển

"Anh Lâm, chúng tôi qua đó trước, anh nhanh lên nha."

"Được."

Lâm Dật trở lại xe, thay đổi một quần bơi cùng áo thun ba lỗ, mang dép lào, rồi bước về phía bãi biển

Mà lúc này, mọi người đã chuẩn bị xong đồ nướng mấy vật dụng khác, chỉ Lý Sở Hàm về liền bắt đầu ăn.

"Chủ nhiệm Vương, không ngờ nha, anh vậy mà không có bụng bia đó, nếu cố tập thêm chút nữa, không chừng còn có luôn cơ bụng?" Viên Tư Kỳ nói.

"Vốn là có đó, nhưng gần đây bận quá không thể ăn ngủ đúng giờ, cũng không thể đi tập thể hình, cho nên cơ bụng cũng mất rồi, nếu tôi đến phòng tập tập thêm một tháng, thì có cơ bụng liền ấy mà."

Vương Trạch nói với giọng trêu đùa.

"Trời ạ, mọi người xem kìa, chủ nhiệm Lý về rồi."

"Không phải chứ, lớn như vậy? Chúng ta đều bị chủ nhiệm Lý lừa rồi!"

"Khó trách người ta có thể làm chủ nhiệm đó, quả nhiên là hàng ngon hơn chúng ta."

Vương Trạch đang nướng thức ăn cũng phải quay sang, nhìn chằm chằm.

Vóc dáng này, cặp chân này, quá chuẩn rồi!

Lý Sở Hàm thật không sao hiểu nổi, có cô gái nào không có mấy thứ này, lúc kiểm tra cho bệnh nhân cũng gặp nhiều lần rồi, thì có gì phải ngạc nhiên chứ?

Lý Sở Hàm khoác áo choàng lên rồi nói: "Đừng nhìn nữa, lo ăn đi kìa."

Đám y tá trẻ cười xấu xa, "Ồ, chủ nhiệm Lâm đi đâu thế? Sao không thấy anh ấy."

"Tới kìa." Kiều Hân chỉ vào cách đó không xa Lâm Dật đang ở cách đó không xa nói.

"Sao lại thế này? Sao anh Lâm lại mặc áo ba lỗ chứ?"

"Đúng rồi, dáng đẹp thế mà không chịu lộ, tôi mới cup A*, còn mặt đồ tắm nửa nè." (size ngực)

"Chủ nhiệm Lâm keo quá đi, rõ ràng không muốn cho chúng ta xem."

"Mấy cô nhóc này, không chừa chút mặt mũi nào cho chủ nhiệm Lâm à, thiệt là." Vương Trạch nói.

"Bọn tôi làm gì chứ?"

"Mấy cô nhìn trên bãi biển này đi, ai cởi trần? Còn ai mặc khoác áo?"

Bọn Kiều Hân cùng Viên Tư Kỳ nhìn về phía bãi biển, phát hiện một hiện tượng trông có vẻ rất thú vị.

Kẻ cởi trần bước trên bãi biển, đều là mấy người trẻ tuổi.

Còn mặt áo khoác thì đều là ông chú trung niên.

"Giờ mấy cô biết rồi chứ, người có vóc dáng đẹp, có cơ bụng thì mới không ngại khoe ra, còn dáng xấu, nên mới lấy đồ che lại."

Lúc nói, Vương Trạch còn cố tình ưởng ngực, bất giác lại hóp bụng, cố để cho mảnh cơ bụng mơ hồ của mình, trông rõ ràng hơi đôi chút.

"Không thể nào, chủ nhiệm Lâm đâu có mập, chắc không có bụng bia đâu?" Viên Tư Kỳ nói.

"Cái này khó nói trước lắm, làm nghề bác sĩ, sinh hoạt nghĩ ngơi đều không theo quy luật, không có thời gian để rèn luyện thân thể đâu." Vương Trạch nói.

"Hơn nữa các cô cũng biết, đến bây giờ chủ nhiệm Lâm còn chạy chiếc Charade, chắc cũng chẳng dư tiền để tập thể hình, dáng người không tốt, cũng là chuyện đương nhiên thôi.

"Nhưng tôi vẫn không tin nỗi, vì anh Lâm nhìn có mập đâu."

"Vậy không phải đơn giản lắm sao, giờ chúng ta xông lên, lột áo anh Lâm ra, nhìn là biết ngay thôi."

"Ý kiến hay đó, lên lên lên, lột đồ anh Lâm ra đi!"

"Ha ha, kích thích, xông lên nào!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 460.

Chương 461. Trên Con Đường Y Học, Ngày Càng Rộng Mở

Lúc này, Lâm Dật nhìn bến tàu và trung tâm điều hành cách đó không xa.

Sau một hồi suy nghĩ, sau khi ăn một chút gì đó liền đi qua tìm Tất Tùng Giang, nói chuyện về giai đoạn hai của dự án.

Mặc dù bến cảng doanh nghiệp mở cửa đến khuya, nhưng những nhân viên như bọn họ thường tan tầm khi không còn việc gì làm.

Mặc dù anh cũng đã bước lên hàng ngũ tư bản, nhưng vẫn phải có chút lương tâm.

"Anh Lâm! Anh Lâm!"

Ngay khi Lâm Dật đang suy nghĩ về những chuyện này, anh đột nhiên nghe thấy giọng nói của Kiều Hân, còn thấy hơn mười y tá trẻ đang chạy về phía mình.

Trong lúc nhất thời, đã không phân rõ, đến cùng bên nào mới là sóng lớn.

"Các cô muốn làm gì?"

"Hắc hắc, chúng tôi muốn nhìn cơ bụng của anh một chút."

"Xem cơ bụng của tôi?! Cái này có gì đáng xem chứ."

"Ai nha, anh cũng đừng ngượng ngùng." Kiều Hân chào hỏi: "Nhanh nhanh lên, các chị em mau ra tay đi."

Mấy cô y tá nhỏ kia cùng Lâm Dật quan hệ còn có chút mới lạ, nếu như kêu các cô ấy đến cởi quần áo Lâm Dật thật là có chút không dám.

Nhưng Kiều Hân thì khác, quan hệ của hai người bọn họ rất tốt, có cô ấy dẫn đầu, dĩ nhiên là cái gì cũng không sợ rồi.

"Các cô vẫn là yên tĩnh chút, không thấy chủ nhiệm Lâm cũng không muốn lộ sao, các cô cũng đừng làm người khác khó chịu nữa." Vương Trạch Nhất nói.

"Tôi chỉ là muốn thỏa mãn tò mò trong lòng một chút thôi mà."

"Đều nói mắng người không vạch khuyết điểm, đánh người không vẽ mặt, tôi thấy là cô có ý muốn để chủ nhiệm Lâm xấu mặt đây mà." Vương Trạch Nhất nói:

"Nếu quả thật có thân hình tốt, không phải sẽ tự bản lộ ra sao, còn cần các cô động thủ sao?"

"Cho dù chủ nhiệm Lâm có bụng bự đi chăng nữa, chúng tôi cũng muốn xem, ai bảo Lâm chủ nhiệm lớn lên đẹp trai như vậy."

"Chậc chậc chậc, kỳ thật lúc tôi còn ở trong bộ phận này, tôi đã thèm nhỏ dãi thân thể của anh Lâm từ lâu rồi, hiện tại rốt cuộc cũng có cơ hội danh chính ngôn thuận nhìn một chút rồi."

Vương Trạch Nhất: ...

"Các chị em, xông lên, đem áo của anh Lâm lột ra."

Lâm Dật: ???

Nhìn trạng thái này của các cô ấy, sao có vẻ như ngay cả quần cũng sẽ không bỏ qua!

Lâm Dật chỉ mặc một cái áo màu trắng, ở trước mặt mười mấy người phụ nữ điên cuồng, ngay cả một hiệp anh đều không chống đỡ nổi.

Cho dù Lâm Dật không muốn cởi ra, sau đó cũng sẽ bị xé nát.

Ở một số thời điểm nhất định, áo thun cùng với tất chân, dường như có cùng chung một số phận.

Nhưng ở khoảnh khắc áo thun của Lâm Dật bị xé ra, mười mấy người phụ nữ đều sững sờ.

Cơ bụng tám múi với các đường góc cạnh sắc nét.

Rốn ở giữa tuyến nhân ngư.

Xương chậu phía trên hình chữ V tuyến nhân ngư.

Tất cả đều khiến Kiều Hân và những người khác đều cảm thấy choáng váng.

Trong khoảnh khắc đó, ngay cả khuôn mặt của Lý Sở Hàm cũng đều ửng đỏ đến mang tai.

Cô cũng tập thể hình, nhưng ở trong phòng thể hình cũng chưa từng thấy ai có được vóc dáng như này.

Rốt cuộc là làm sao mà luyện ra được nhỉ?

"Lâm, anh Lâm, vóc người của anh cũng quá tốt rồi." Nước miếng Kiều Hân chảy ròng.

"Đúng đó đúng đó, với dáng người tốt như vậy anh còn mặc quần áo làm gì." Viên Tư Kỳ nói.

"Nếu bạn trai của tôi có thân hình đẹp như vậy, mỗi ngày tôi sẽ không cho anh ấy mặc quần áo rồi." Tiểu hộ sĩ A nói.

"Tôi cũng không phải người cuồng lộ, lộ cái này làm gì."

"Nhưng trên bãi biển, tất cả những người đàn ông có vóc dáng đẹp đều phơi bày đó."

"Nếu tôi muốn phơi bày ra, tôi không chỉ phải so sánh với họ sao." Lâm Dật chỉ vào những người trên bãi biển nói, "Nhìn xem, có bao nhiêu người đã mặc quần áo rồi kìa."

Các cô gái quay đầu nhìn lại, "Có vẻ như thật đúng là bộ dáng này."

Vương Trạch Nhất lúng túng đứng tại chỗ, vóc dáng này đặc biệt là làm sao luyện được, trời ạ quá biến thái!

"Anh Lâm, em có thể sờ sờ qua được không."

"Vậy cô tự động thủ là được rồi, liếm môi làm gì."

"Tay và đầu lưỡi có khác biệt ư? Chúng đều là những cơ quan quan trọng của cơ thể con người, trong lĩnh vực y học, đầu lưỡi tiếp xúc cũng là mò."

"Hân Hân, con đường đi đến y học của em là càng đi càng rộng rồi nha."

"Được rồi, các cô cũng đừng hồ nháo nữa." Lý Sở Hàm nói: "Nhiều người nhìn như vậy, đừng cho bệnh viện phải mất mặt."

"Hắc hắc, được."

Dưới dù che nắng, mọi người cùng nhau tụ tập, sau khi tung tăng đến giờ, quả thật có chút đói bụng, trước tiên cần phải giải quyết vấn đề cơm trưa đã, đợi lát nữa còn có những tiết mục khác nữa.

"Kỳ Kỳ, cậu làm mắt hai mí ở đâu vậy? Tôi cũng muốn làm." Kiều Hân vừa ăn vừa hỏi.

"Làm ở Phẫu thuật thẩm mỹ Khang Bác." Viên Tư Kỳ nói:

"Lúc đầu, tôi muốn làm ở khoa phẫu thuật thẩm mỹ của bệnh viện chúng ta, nhưng chủ nhiệm Lý nói khoa phẫu thuật thẩm mỹ của bệnh viện chúng ta trình độ chỉ ở mức bình thường nên tôi không làm ở đó."

"Lần sau tôi cũng sẽ xem qua." Kiều Hân nói: "Như vậy con mắt của tôi nhìn sẽ trong lớn hơn chút."

"Thẩm mỹ Khang Bác quả thật không tệ, ở Trung Hải cũng rất nổi tiếng, nhưng chính là giá cả có chút cao, đúng là đen tối mà." Viên Tư Kỳ nói:

"Hơn nữa tôi cảm thấy, việc làm mắt hai mí này, không có nội dung kỹ thuật gì, lấy trình độ của chủ nhiệm Lý cùng với trình độ của chủ nhiệm Lâm, sau khi học những kiến thức này, về sau tự mình mở bệnh viện thẩm mỹ, khẳng định so với bệnh viện Hoa Sơn kiếm được nhiều tiền hơn ấy chứ."

"Thiệt hay giả? Về sau tôi đổi sang làm cái đó thử?!"

"Thật sự không có nội dung kỹ thuật gì." Vì cứu vãn cảm giác về sự tồn tại của mình, Vương Trạch NHất xen vào nói:

"Tôi cũng có biết đến kiến thức của phương diện này, độ khó của làm đẹp nằm ở sự kiểm soát của thẩm mỹ phổ biến. Cũng giống như các nhà thiết kế, nếu cô gặp vấn đề trong lĩnh vực này, có thể tham khảo ý kiến của tôi."

"Anh Lâm, anh duyệt qua vô số mỹ nữ, thẩm mỹ khẳng định không sai."

Vương Trạch Nhất: ...

Tôi mới là người chuyên nghiệp nhất ở đây, chuyện này cô hỏi anh ta làm gì!

Hơn nữa ván cờ này không chỉ có là một mình tích góp lên, vẫn là tự bản thân mất tiền, dựa vào cái gì anh ta trở thành nhân vật chính!

Này mẹ nó!

"Chủ nhiệm Vương."

Nghe được Viên Tư Kỳ đang gọi mình, Vương Trạch Nhất nghiêm mặt lên, mỉm cười nói:

"Cô có phải muốn hỏi tôi về vấn đề làm đẹp và thẩm mỹ không? Cô cứ hỏi đi."

"Không phải, thịt bò trên dĩa của chủ nhiệm Lâm hết rồi, anh có thể nướng thêm một dĩa nữa không."

Vương Trạch Nhất:...

Con mẹ nó cô đang đùa tôi à!

"Cái gì gọi là duyệt qua vô số mỹ nữ, tôi là người đứng đắn nha, chỉ là có chút lòng thương người mà thôi."

"Ừ, lòng thương người." Kiều Hân đụng về người Lâm Dật , "Anh Lâm, có một tỷ tỷ tới đưa cơm cho anh ngày hôm đó, em nghĩ đôi mắt của cô ấy đẹp đến nỗi làm em ghen tỵ muốn khóc luôn á."

"Cô ấy lớn lên đã tự nhiên như thế, chứ không phải là làm phẫu thuật." Lâm Dật nói: "Nhưng nếu như em có ý nghĩ tới vấn đề này, anh có thể giúp em làm một cái tương tự."

"Anh Lâm anh còn biết làm thẩm mỹ nữa ư?"

"Tôi có cái gì mà không hiểu chứ?" Lâm Dật nói: "Chuyện cắt mắt hai mí như vậy, một chút nội dung kỹ thuật đều không có, trang thiết bị trong khoa chúng ta sẵn có muốn làm thì làm thôi."

Nghe nói như thế, đôi mắt một mí của vài cô gái như bừng sáng, ai cũng không nghĩ tới Lâm Dật còn có bản lãnh như vậy.

"Chủ nhiệm Lâm, ngoại trừ cắt mắt hai mí, anh còn làm những dự án thẩm mỹ làm đẹp nào khác không?"

"Tất nhiên là có rồi." Lâm Dật nói: "Nhưng cắt mắt hai mí, là ít nội dung kỹ thuật nhất, cho nên tỷ lệ thành công cao nhất."

"Vậy chúng tôi không muốn cắt mắt hai mí nữa."

"Các cô muốn làm gì?"

"Nâng ngực!"

Lâm Dật:...

Các cô thực sự là lái xe rất vững!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 461.

Chương 462. Với Thủ Pháp Này Của Anh Thì Thích Hợp Đi Lò Hoả Táng

"Các cô đều bình thường một chút đi." Lý Sở Hàm nói.

Cô thật sự là không có biện pháp với những cô gái này.

Tốt xấu cũng là con gái, không thể rụt rè thêm một chút sao.

"Chủ nhiệm Lý, cô no thì không biết được cái đói của người đói đâu."

Lý Sở Hàm cúi đầu liếc nhìn những người khác.

Cảm giác mình vẫn là không nên nói nữa.

Lúc này, nói cái gì cũng giống như là khoe khoang.

"Cắt mắt hai mí có là cái gì? Nâng ngực coi như xong." Lâm Dật vừa ăn thịt bò vừa nói: "Tôi đề nghị các cô không nên làm. "

"Chủ nhiệm Lâm, tôi thấy là anh sợ lòi đuôi, mới nói như vậy nha." Vương Trạch Nhất xen vào nói.

"Lộ cái đuôi gì chứ?"

"Bởi vì anh không có năng lực thực hiện một ca phẫu thuật như vậy."

Lâm Dật không nói nên lời: "Silicon dễ cháy và nổ, không phải là cái gì tốt đẹp, cho nên tôi mới không đề nghị làm."

"Không phải, loại lý do này mà anh cũng nghĩ ra được à?" Vương Trạch Nhất nói: "Đó là một cái gì đó được đưa vào cơ thể con người, đi đâu gặp lửa mà nổ chứ?"

Một số phụ nữ, bao gồm Lý Sở Hàm, đều có điểm không hiểu nổi, việc dễ cháy và nổ lý do này nghe cũng quá không mấy xác thực nha.

"Lúc người chết không hỏa táng sao?" Lâm Dật nói:

"Người nhà của mọi người, ở bên ngoài khóc đến ngất đi, còn ở trong lò kêu leng keng kêu leng keng, là làm sao. Còn muốn nhảy dựng lên? Không sợ thi thể nổ tung tại chỗ và bay lên trời sao?"

"Anh!"

"Chủ nhiệm Vương, anh nướng thịt bò thật không tệ, cho tôi thêm một chút nữa đi." Lâm Dật nói: "Chỉ thủ pháp này của anh, đi lò hỏa táng đào tạo người là được rồi."

Xì xì!

Kiều Hân và những người khác nhịn không được bật cười thành tiếng, anh Lâm cũng quá hài hước rồi.

Dưới lời khuyên của Lâm Dật, một số người phụ nữ cũng từ bỏ việc phẫu thuật thẩm mỹ, lại tán gẫu về những chủ đề khác.

"Hôm nay có rất nhiều thuyền đậu ở bến cảng, mặt trên còn có lá cờ đỏ nhỏ, thật là đẹp mắt." Viên Tư Kỳ nói.

"Đó là thuyền của câu lạc bộ du thuyền của bạn tôi, bọn họ hôm nay có hoạt động, đợi lát nữa tôi lấy thuyền lại đây, chúng ta cũng ra biển chơi."

"Hắc hắc, vậy thì phải cám ơn chủ nhiệm Vương rồi, đây là lần đầu tiên tôi ra biển chơi đấy."

"Không sao, đến lúc đó để mọi người chơi vui vẻ là được."

Vừa lúc vài người đang tán gẫu, Lâm Dật đặt đĩa thức ăn xuống, thấy thế, Kiều Hân hỏi:

"Anh Lâm, anh định làm gì thế?"

"Đi dạo vài vòng, mọi người cứ tiếp tục ăn đi."

Kiều Hân và mấy cô y tá cũng đều muốn đi cùng, nhưng thấy Lâm Dật không có ý đưa các cô cùng đi, vì vậy bọn họ đều ở lại chỗ này.

Lâm Dật đi dép tông, nghênh ngang đi về phía trung tâm điều hành của bến cảng.

Khi lên đến lầu ba, anh mở cửa phòng làm Việc của Tất Tùng Giang.

"Lâm tổng, ngài đã tới."

Nhìn thấy Lâm Dật mặc bộ đồ này, Tất Tùng Giang có chút bất ngờ.

"Tôi tới đây cùng bạn bè đi dạo."

"Có cần chuẩn bị thuyền cho anh không ạ?"

"Không cần, có người chuẩn bị rồi." Lâm Dật nói:

"Tôi tới xem tình hình bến cảng bên này một chút, bây giờ tiến độ thế nào rồi?"

Tất Tùng Giang sắc mặt ngay thẳng, "Giai đoạn đầu của dự án mở rộng về cơ bản đã hoàn thành. Bến cảng Vọng Giang của chúng ta đã trở thành bến cảng du lịch lớn nhất cả nước. Giai đoạn tiếp theo của dự án sẽ phù hợp với yêu cầu bến cảng hàng đầu thế giới rồi."

"Thiết kế Nhã Lạc bên kia đưa ra phương án ra sao?"

"Hiện tại chỉ đưa ra một bản phác thảo, Quan tổng bên kia nói khi nào bản vẽ thiết kế hoàn chỉnh ra mắt, muốn cùng chúng ta gặp mặt, muốn nghe một chút ý kiến của Lâm tổng."

"Được." Lâm Dật gật đầu, "Tài chính vẫn còn đủ chứ?"

"Vẫn đủ." Tất Tùng Giang nói:

"Trước đó vài ngày, tôi, Vương tổng của tập đoàn Triều Dương, Quan tổng của thiết kế Nhã Lạc đã cùng nhau thảo luận qua việc này. 800 triệu trong quỹ tu bổ hoàn toàn đầy đủ, tại thêm vào bến cảng bên này, cũng tự có lợi nhuận bản thân, hiện tại về phương tiện tiền mặt, lợi nhuận không có vấn đề gì."

"Vậy là được, thiếu tiền thì nói với tôi."

Sau khi nói chuyện về tình hình chung xong, Lâm Dật đứng dậy rời đi.

Nhưng trước lúc rời đi, nhìn thấy bản đồ trên tường, Lâm Dật như có điều suy nghĩ nói:

"Lão Tất, anh nói xem chúng ta ở trên biển, xây dựng một hòn đảo nhân tạo thì như thế nào?"

"Hả?!"

Tất Tùng Giang sửng sốt, "Lâm tổng, anh xác định là đang nói đùa đúng không?"

"Ách... ha ha, anh trước cứ xem như là tôi đang đùa đi."

Tất Tùng Giang mặt ngẩn ra, bộ dạng này của anh cũng không giống như đang nói đùa sao!

"Đồ vật của tôi cái nào có vấn đề, các người đừng nhặt xương trong trứng."

Trên hành lang, vừa lúc Tất Tùng Giang tiễn Lâm Dật rời đi, chợt nghe phòng hợp bên cạnh, truyền đến âm thanh nói chuyện huyên náo,làm cho hai người đều dừng bước.

"Bên trong có chuyện gì xảy ra? Sao lại ồn ào như vậy chứ?"

"Có câu lạc bộ du thuyền muốn ra biển chơi, nhưng thủ tục nộp hồ sơ của họ có chút vấn đề, không có cách nào để cho bọn họ ra khơi được."

"Thủ tục hồ sơ liên quan gì đến chúng ta? Không cần thiết kiểm tra cái này phải không?"

"Lâm tổng, là như vậy." Tất Tùng Giang nói:

"Ngài cũng biết, bến cảng Vọng Giang là được thành phố mua lại bằng tiền, cuối cùng mới chuyển nhượng cho ngài. Cho nên trước đó vài ngày, lãnh đạo các phòng ban liên quan đã đến tìm tôi, ủy thác chúng ta điều tra nghiệp vụ phương diện này, chúng ta dù sao cũng là làm ăn, phải cùng ban ngành liên quan xử trí tốt quan hệ, nên tôi liền đáp ứng chuyện này. "

"Việc này có phiền phức không?" Lâm Dật hỏi: "Nếu như phiền phức liền đá trở về đi, không cần phải để ý đến những việc này."

Bởi vì có quan hệ với Lương Nhược Hư, Lâm Dật căn bản không quan tâm đến vấn đề này.

"Không phiền phức, chỉ là thủ tục kiểm tra mà thôi, Chỉ cần đầy đủ hết, cho dù cuối cùng xảy ra vấn đề gì cũng không có liên quan gì đến chúng ta."

"Vậy được, các tiêu chuẩn do anh tự đưa ra cũng được."

"Biết rồi Lâm tổng."

"Đjxmm~, câu lạc bộ của lão tử dự định hôm nay ra biển, con mẹ nó mấy người đang làm cái gì? Các người muốn tôi tìm người phá cái bến cảng này không, nếu muốn làm lớn chuyện, lão tử gọi người phong sát các ngươi!"

Lâm Dật cùng Tất Tùng Giang liếc nhau một cái, "Qua xem một chút, tôi xem một chút người nào lại có cái khẩu khí lớn như vậy."

Đẩy cửa phòng họp ra, Lâm Dật nhìn thấy bên trong đứng mười mấy người, tất cả đều ăn mặc nhàn nhã, trên người có đủ các kiểu trang sức, kiêu ngạo hung hăng càn quấy, giống như đang ở nhà của mình vậy.

"Lâm tổng, quản lý Tất, các anh đã tới."

Nhìn thấy Lâm Dật cùng Tất Tùng Giang, cô gái phụ trách kiểm tra thủ tục vẽ mặt ủy khuất đi tới, viền mắt đỏ chót, mang theo nước mắt.

"Làm sao vậy chị Vương? Có việc gì tôi làm chủ cho chị, đừng khóc." Lâm Dật hỏi.

"Lâm tổng, thủ tục của bọn họ chưa hoàn tất, tôi cùng bọn họ giảng đạo lý, bọn họ còn không nghe." Cô gái lau nước mắt nói: "Hơn nữa mắng người đặc biệt khó nghe."

"Có vấn đề gì? Anh là người phụ trách ở đây?"

Người đàn ông nói chuyện, tóc nhuộm màu tro, trên sống mũi đeo kính râm, nửa ngồi trên ghế tựa, đem chân gác lên bàn, vẻ mặt khinh thường.

Lâm Dật không lên tiếng, trực tiếp đi tới.

Sau đó.

Một cước đá vào chân ghế!

Cái ghế trong nháy mắt xê dịch, người đàn ông tóc màu tro không kịp phản ứng, ngồi bệt xuống dưới đất, kính mắt cũng bị rơi sang một bên, cực kỳ chật vật.

Lâm Dật ở trên cao nhìn xuống người đàn ông tóc màu tro.

"Tôi chính là người phụ trách ở đây, có việc gì nói với tôi là được."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 462.

Chương 463. Không Đánh Chết Bọn Mày, Là Hên Lắm Rồi Đấy!

Yên lặng!

Cả phòng họp lặng ngắt như tờ, mọi người không ai dám lên tiếng.

"Anh Vũ!"

Mọi người thoáng sửng sờ, vài người kịp phản ứng bèn đi qua đỡ người thanh niên tóc màu xám tro dậy.

"Đệch~, con mẹ mày dám đánh Lý Tuấn Vũ tao à, tao không tha cho mày đâu!"

Lý Tuấn Vũ tức giận mắng một tiếng, rồi vớ lấy cái ghế định đánh lên người Lâm Dật!

"Tổng giám đốc Lâm cẩn thận!" Tất Tùng Giang hoảng sợ kêu.

"Cẩn thận cái rắm, Đcmm!"

Lý Tuấn Vũ cầm lấy cái ghế đập tới, Lâm Dật nghiêng đầu, dễ dàng tránh thoát.

Cùng lúc đó, Lâm Dật đưa chân, đá lên bụng hắn, tên đó liền kêu thảm một tiếng rồi bay luôn ra ngoài.

Cũng may là đồng bọn của hắn đang đứng phía sau kịp thời đở được.

Chứ nếu đập thẳng lên tường, biết đâu chừng sẽ nôn ra máu luôn.

"Có mấy đồng tiền dơ bẩn, còn ra vẻ ta đây, bọn mày tới nhầm chổ rồi đấy." Lâm Dật nói ra: "Mau xin lỗi nhân viên của tao đi."

"Xin lỗi mẹ mày ấy, mày chờ đó cho tao, mày đừng hòng xây được bến cảng này."

Lâm Dật không kiên nhẫn vỗ vỗ tay.

"Tính tình của mấy loại người như mày tao hiểu hết mà, đánh không lại thì bắt đầu kêu người đến, cũng may tao đang rãnh, mau gọi người đi, được đứa nào hay đứa đó."

"Được, coi như mày giỏi đấy, tao gọi liền nè."

Lý Tuấn Vũ cầm di động, cũng không biết đang gọi cho ai.

"Anh Nguyên, anh đang ở đâu đấy."

"Tôi đến bến cảng rồi, mấy cậu còn lằng nhà lằng nhằng cái gì thế, xong thủ tục chưa?"

"Xảy ra chút chuyện, nhân viên công tác của họ nói thủ tục của chúng ta không hợp lệ, nên em với họ mới xảy ra tranh chấp, giờ người phụ trách của họ còn đánh luôn em, anh Nguyên anh mau đến đây đi."

"Một tên phụ trách bến cảng quèn mà dám đánh mấy người các cậu à? Không muốn làm ăn nữa sao?"

"Cái đám này đang ra vẻ đó, còn kêu em gọi người đến, căn bản không coi chúng ta ra gì."

"Móa, cậu nói cho nó biết, tôi là Cao Tông Nguyên, hỏi nó có biết tôi không."

"Dạ, anh Nguyên."

Lý Tuấn Vũ để di động qua một bên, rồi lớn giọng nói với Lâm Dật:

"Tao cho mày biết, anh của tao là Cao Tông Nguyên, nếu mày không biết anh ấy, thì khỏi làm ăn đi."

"Ừ hử? Là người của Lão Cao à?"

"Là Cao Tông Nguyên của cơ khí Long Đằng ấy à?" Tất Tùng Giang vội vàng hỏi.

"Xem như mày có chút kiến thức, biết rõ lai lịch của anh tao, giờ sợ rồi à?"

Tất Tùng Giang đen mặt, bước qua đứng cạnh Lâm Dật rồi nói khẽ:

"Tổng giám đốc Lâm, cơ khí Long Đằng không phải dễ chọc đâu, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, thôi bỏ qua đi."

"Ai không dễ chọc hả?"

"Nhà bọn họ là hãng cơ khí Long Đằng, hãng sản xuất dây kéo lớn nhất thế giới, được dùng chủ yếu trong sản xuất tàu chở hàng và máy móc dùng trong công trình, vì vậy về mặt vận tải trên biển, bọn họ có mối quan hệ rất lớn, chúng ta mở bến cảng, không nên đụng đến mấy kẻ thuộc lĩnh vực này."

"Đừng cố ép mấy lời vô dụng đó nữa, nhanh bảo nó xin lỗi tao đi, nếu không thì ngay ngài may, bến cảng này phải đóng cửa đấy!"

Đám người đứng sau Lý Tuấn Vũ đều nở nụ cười khinh thường, chờ Lâm Dật cúi đầu xin lỗi.

"Nói với anh mày, tao là Lâm Dật, hỏi anh ta có biết tao hay không."

"Mày đùa với tao à? Mày là cái thá gì, đáng để anh tao biết à?"

"Đm, Lý Tuấn Vũ con mẹ nó cậu làm cái gì vậy, mau mở loa ngoài đi!"

Tuy chưa mở loa ngoài, nhưng tiếng của Cao Tông Nguyên cũng đủ lớn, mọi người trong phòng đều nghe rõ.

Lý Tuấn Vũ theo lời dặn dò của Cao Tông Nguyên, lập tức mở loa ngoài.

"Anh Nguyên, em mở loa ngoài rồi đó, có gì anh nói đi."

"Anh Lâm, sao anh lại ở cảng Vọng Giang?"

Vừa dứt câu, ai nấy đều bối rối.

Anh Nguyên gọi người này là anh?

"Bọn đần này là bạn của anh à?"

"Tôi rãnh quá nên có mở một câu lạc bộ du thuyền, để lúc không có việc gì làm thì có thể ra biển chơi, bọn họ đều là người của câu lạc bộ."

Cao Tông Nguyên nói ra: "Anh Lâm, sao anh lại ở bến cảng Vọng Giang này?"

"Đây là sản nghiệp của tôi, anh nói xem tại sao tôi lại không ở đây được."

"C M N, không phải chứ, bến cảng Vọng Giang là của anh à?"

"Mua lâu rồi, chỉ là mọi người không biết thôi."

"Thiệt trâu bò mà!" Cao Tông Nguyên nói: "Việc là do mấy anh em bọn tôi sai, để tôi qua đó nhắc nhở bọn chúng."

"Được rồi, đừng gióng trống khua chiêng, họ là người của anh, tôi sẽ không truy cứu." Lâm Dật nói.

"Bến cảng Vọng Giang là địa bàn của tôi, sau này muốn chơi cứ đến đây là được."

Nếu đây không phải là người của Cao Tông Nguyên, thì Lâm Dật nhất định đã xử lý bọn người này rồi.

Nhưng bởi vì liên quan đến Cao Tông Nguyên, nên thôi bỏ qua đi, nói thế nào cũng không nên đánh thẳng vào mặt anh em mình.

"Cảm ơn anh Lâm."

"Tôi đi trước, ra biển nhớ chú ý an toàn."

"Được."

Nói vài câu đơn giản, Lâm Dật dẫn theo Tất Tùng Giang, quay người rời đi.

Sau khi ra cửa, Lâm Dật nhìn người phụ nữ trung niên rồi nói:

"Chị Vương, người tôi giúp cô dạy dỗ rồi đấy, việc này coi như nể mặt tôi, đừng truy cứu."

"Tổng giám đốc Lâm, anh tuyệt đối đừng nói mấy lời như vậy, tôi chỉ là một người nhân viên nho nhỏ, không chịu nổi đâu."

"Có cái gì mà nổi hay không chứ, ai cũng như ai thôi." Lâm Dật nhìn Tất Tùng Giang rồi nói, "Không cần đưa tôi về đâu, anh sắp xếp cho chị Vương nghỉ phép ba ngày, về nghỉ cho khỏe rồi làm tiết."

"Vâng, tổng giám đốc Lâm."

Lâm Dật gật đầu rồi quay người ly khai.

Lúc này, trong phòng họp, không khí lặng ngắt như tờ, tựa như thời gian đã ngừng lại.

"Anh Nguyên, anh, cái người tên Lâm Dật đó, trâu bò lắm à?"

"Đâu chỉ là trâu bò thôi đâu, cậu tìm khắp Trung Hải cũng không ra người nào trâu bò như anh ta đâu, hôm nay anh ta không đập chết bọn cậu là hên lắm rồi đó."

Lý Tuấn Vũ bị dọa đến run rẩy, "Thiệt hay giả vậy? Hắn ta với anh Nguyên ai lợi hại hơn?"

"Giỏi hơn tôi nhiều." Cao Tông Nguyên nói:

"Hai hôm nay ở Trung Hải xảy ra chuyện gì, chắc bọn mày cũng biết rồi chứ."

"Anh nói là vụ Triệu Chính Dương cùng Phạm Khải Nam bị đâm ấy à?" Lý Tuấn Vũ nói.

"Hình như Triệu Chính Dương bị đứt một tay, Phạm Khải Nam thì đứt ruột."

"Đúng, Triệu Chính Dương cùng Phạm Khải Nam là bị anh Lâm đâm đấy, nếu không phải có người đến kịp, thì Triệu Chính Dương đã chết trong tay anh ta rồi." Cao Tông Nguyên nói ra:

"Đến người như Triệu Chính Dương cùng Phạm Khải Nam, mà anh Lâm còn dám đâm, thì lũ tôm tép mấy cậu có đáng là gì, nếu chọc anh ta giận, thì nghĩ xem anh ta có dám giết cậu không?"

Nghe vậy, Lý Tuấn Vũ cùng đám bạn đều giật mình.

Vậy lúc nãy, mình có phải đã thoát một kiếp rồi không?

"Được rồi, mấy cậu thành thật một chút, giờ tôi qua đó dẫn mọi người đi xin lỗi anh Lâm, ráng mà nói mấy lời dễ nghe một chút, sau đó mời rượu, coi như chấm dứt chuyện này."

"Được được được, bọn em ở đây chờ anh."

. . .

Cùng lúc đó, Lâm Dật trở lại chổ nướng đồ ăn, mấy người Kiều Hân đã chơi một lúc lâu trên bãi cát.

Tuy rằng kích cỡ không to, nhưng chỉ cần vận động đủ mạnh, thì vẫn có thể lắc lắc mà. (đoạn này chắc chỉ bộ ngực của mấy người Kiều Hân)

"Anh Lâm, anh đi đâu đấy, chủ nhiệm Vương đã đặt tàu rồi, đợi lát nữa theo bạn của anh ta tới sẽ cùng ra biển nhé."

"Tôi trở về vừa kịp lúc nhỉ."

"Chủ nhiệm Lâm, bọn tôi đem đồ hơi nhiều, nếu lát nữa kéo đi hết thì rất dễ mất, thế nào cũng phải chừa lại một người để coi chừng." Vương Trạch nói.

"Vậy phải cảm ơn chủ nhiệm Vương rồi, ra tiền chở bọn tôi đi chơi, còn muốn chủ động ở lại giữ đồ, thật đúng là người tốt." Lâm Dật cười nói.

"Nếu so ra, tôi còn thua nhiều lắm, hơi thiếu phong độ mất rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 463.

Chương 464. Tư Duy Logic Và Sức Tưởng Tượng Của Con Gái!

"Ừ hử?"

Vương Trạch Nhất thoáng buồn bực, con mẹ nó tôi muốn anh ta ở lại!

Chứ có phải tôi đâu!

"Chuyện này thì, chủ nhiệm Lâm, hình như anh hiểu lầm rồi đấy, tôi đâu có nói muốn ở lại giữ đồ đâu. . ."

"Chủ nhiệm Vương, anh đúng thật là người tốt, chúng tôi mặc áo tắm không thể đem theo điện thoại để bên người vừa vặn anh ở trên bờ canh giúp chúng tôi.” Kiều Hân nói.

"Cảm ơn chủ nhiệm Vương, sau này lúc anh phẩu thuật, em nhất định dốc hết sức phối hợp với anh nha." Viên Tư Kỳ nói.

"Chủ nhiệm Vương giỏi quá, vừa bỏ tiền thuê tàu, mà mình lại không chơi, cả phòng này không ai hơn anh được đâu." Hộ sĩ A nói.

"Có người giữ đồ rồi, tôi cũng bỏ điện thoại ở đây nhé." Lý Sở Hàm nói.

Thấy mấy cô nàng ai nấy đều đưa điện thoại qua, Vương Trạch Nhất dường như bị ép đến choáng váng.

Tôi nói mình ở lại giữ đồ hồi nào chứ?

Tôi trả tiền thuê tàu, vậy mà cuối cùng lại không được chơi?

Lúc này, Vương Trạch Nhất bất giác lại thấy như mình đang bị cắm sừng, hơn nữa còn là còn là kẻ trả tiền phòng ấy chứ.

"Chuyện này, thật ra tôi không để ý lắm đâu, nhưng lần này đi với bạn tôi, nếu không có tôi đi cùng thì mọi người làm sao chơi chứ."

"Việc này không phiền chủ nhiệm Vương lo lắng đâu, tôi có thể dẫn mấy cô ấy đi mà."

"Ừ ừ, bọn tôi theo anh Lâm là được mà, chủ nhiệm Vương không cần lo lắng đâu." Kiều Hân nói.

"Khụ khụ khụ. . ."

Vương Trạch Nhất cố tình ho vài tiếng, "Chuyện này, có lẽ mọi người còn chưa biết, mấy người bạn của tôi ấy, về ngoại hình hay kinh tế đều tốt hết, hơn nữa đa số còn độc thân, nên tôi định nhân cơ hội này giới thiệu để mấy cô làm quen, giờ nếu tôi ở đây thì ai giới thiệu chứ."

Nghe vậy, mấy cô bé y tá đều có chút kích động.

Vậy là có một cơ hội tốt để thoát khỏi vụ này rồi.

"Thật là vừa nhắc cái gì là cái đó tới, bạn tôi đến rồi kìa."

Mấy cô bé y tá liền quay sang nhìn theo hướng Vương Trạch Nhất.

Lâm Dật cũng quay sang nhìn rồi thầm tự nhủ: "Bọn lão Cao cũng đến rồi à?"

Lý Sở Hàm thấy có nhiều người đến liền lấy khăn lụa che người, rồi lủi ra phía sau Lâm Dật.

"Mấy anh này, tuy không đẹp trai bằng chủ nhiệm Lâm, nhưng trông cũng khá lắm nha." Viên Tư Kỳ nói.

"Bộ dạng coi được đó, nhưng nhìn cách ăn mặc của họ kìa, chắc chắn là con nhà giàu có, chúng ta không với tới nổi đâu, vẫn là ngoan ngoãn quỳ liếm anh Lâm đi."

"Nói cũng đúng." Viên Tư Kỳ nói: "Nhưng họ tới đây làm gì? Tới gặp chúng ta à?"

"Đương nhiên rồi." Vương Trạch Nhất vừa cười vừa nói: "Người đi đầu tên Lý Tuấn Vũ, là một trong những người đứng đầu, cũng là bạn tốt của tôi đấy."

"Nhưng sao anh ta còn đem theo rượu? Chẳng lẽ muốn đến đây uống hay sao?

"Chắc là đến mời rượu, văn hóa của kẻ giàu, mấy cô không hiểu được đâu, lát nữa cứ làm theo lời tôi nói là được." Vương Trạch Nhất nói.

"Hóa ra là vậy."

Vương Trạch Nhất thấy Lý Tuấn Vũ đi tới, liền tươi cười nghênh đón.

"Lão Lý, tôi định lát nữa qua đó tìm anh, sao anh lại dẫn người sang đây thế, làm tôi hơi ngượng đấy."

Lý Tuấn Vũ cũng có chút lờ mờ, hắn quả thực có hẹn với Vương Trạch Nhất cùng ra ngoài chơi, dù sao bên cạnh Vương Trạch Nhất có nhiều gái đẹp thế này, dẫn theo cũng tốt.

Nhưng ai ngờ rằng, Vương Trạch Nhất lại đi cùng Lâm Dật.

Chào Lý Tuấn Vũ xong, Vương Trạch Nhất liền xoay người bắt đầu giới thiệu:

"Để tôi giới thiệu với mọi người, đây là bạn tôi, tổng giám đốc công ty sản xuất Phúc Hâm tại Trung Hải, giá trị lên đến 2 tỷ đấy!"

Nghe thấy con số 2 tỷ, ngoại trừ Lý Sở Hàm, mấy cô gái ở đây đều sửng sốt.

Đối với mấy cô nàng này, đây đã là con số trên trời.

Tại vòng giao tiếp của các cô, triệu phú thì đã là đỉnh lắm rồi.

Nay lại xuất hiện con số 2 tỷ, có hơi khó tiếp nhận, còn phải từ từ thích ứng.

Nhưng Lý Sở Hàm lại chẳng hề quan tâm đến, trường đua xe quốc tế Trung Hải là của Lâm Dật đấy.

2 tỷ chắc chưa đủ để xây.

"Chị dâu, cô cũng ở đây à."

Thấy Lý Sở Hàm, Cao Tông Nguyên liền tươi cười chào đón.

Hình ảnh Lý Sở Hàm lái xe đua ở trường đua dạo trước, vẫn còn hiện rõ trong tâm trí của anh ta.

Một tiếng này chị dâu, khiến Lý Sở Hàm cảm thấy ngượng ngùng.

Đây là lần đầu tiên cô gặp phải tình huống như thế này, đành bối rối đứng yên một chổ, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Mấy người khác cũng bối rối y như vậy.

Chuyện này, chuyện này là sao đây?

Người đàn ông này gọi Lý Sở Hàm là chị dâu?

Anh của anh ta là ai thế?

Chủ nhiệm Lý còn chưa kết hôn mà!

"Lão Lý, bạn anh bị gì vậy." Vương Trạch Nhất cười lớn:

"Tôi với chủ nhiệm Lý vẫn chưa có gì đâu, sao lại gọi là chị dâu chứ, làm tôi cũng thấy ngượng đó nha."

Cao Tông Nguyên nhìn Vương Trạch Nhất, "Con mẹ nó mày ở đâu ra vậy? Việc này liên quan gì đến mày?"

Vương Trạch Nhất lại lần nữa bị mắng đến ngu người, lúng ta lúng túng.

"Nếu như không phải vì tôi, thì sao anh lại gọi chủ nhiệm Lý là chị dâu chứ? Trừ tôi ra, mấy người có biết ai đâu."

"Mày là cái thá gì chứ, bớt tự thiếp vàng lên mặt đi."

Cao Tông Nguyên mắng một câu, rồi quay qua nói với Lâm Dật:

"Anh Lâm, chuyện vừa rồi, là bọn họ không đúng, tôi kêu bọn họ đến tạ lỗi với anh này."

Thấy cách xưng hô của Cao Tông Nguyên với Lâm Dật, mọi người giờ mới biết, hóa ra anh Lâm cùng chủ nhiệm Lý, đã sớm minh tu sạn đạo* lén lút thành đôi rồi!

Nhưng xin lỗi chuyện này là sao đây?

Lý Tuấn Vũ bưng ly rượu tới: "Anh Lâm, là tôi có mắt như mù, xin anh đừng chấp."

Lâm Dật vẫy tay tỏ vẻ không sao cả, "Mọi người đều là anh em của lão Cao, anh ta là anh em tốt của tôi, thì cũng xem như người của mình, không đánh nhau thì không quen biết, rượu thì thôi đi, mọi việc bỏ qua hết."

"Cảm ơn anh Lâm, cám ơn anh Lâm."

Lý Tuấn Vũ cùng đám người đang đứng phía sao, vội vả cúi đầu với Lâm Dật, cứ như vừa được tha bổng.

"Lão Lý, chuyện này là sao? Sao mấy anh lại phải xin lỗi anh ta." Vương Trạch Nhất ngu ngơ hỏi.

"Vừa rồi bọn tôi chọc giận anh Lâm, nên giờ phải đến xin lỗi."

"Anh ta chỉ là Phó chủ nhiệm dự bị thôi mà, dù có đắc tội, thì với thân phận của anh ta cũng đâu cần như vậy chứ."

"Con mẹ nó anh im đi!"

Lý Tuấn Vũ rống lên, khiến Vương Trạch Nhất cùng mấy người khác đều bối rối.

Bọn họ không phải là bạn thân à, sao còn mắng?

"Anh điên rồi à?" Lý Tuấn Vũ mắng:

"Tôi mặc kệ anh Lâm còn có thân phận gì, nhưng tôi nói cho anh biết, bến cảng Vọng Giang này chính là sản nghiệp của anh Lâm, đây là lão đại trong tứ thiếu gia vùng Trung Hải, dám nói xấu anh Lâm, có tin tôi đập anh luôn không!"

Hí...iiiiiit ——

Nghe đến đây, ai nấy đều hít một luồng khí lạnh!

"Anh, anh nói sao! Bến cảng Vọng Giang là của anh ta à?"

Lý Tuấn Vũ nhíu mày, "Bằng không thì sao đây? Anh cho là tôi đang giỡn với anh à?"

Trên đầu của Kiều Hân cùng mấy người y tá khác đều là những ngôi sao nhỏ.

Lẽ nào anh Lâm còn đang che giấu một thân phận khác?

Nội dung trong phim thần tượng giờ lại xảy ra bên cạnh mình sao?

Một đại thiếu gia nhà giàu, chán chê cảnh giàu sang phú quý, vì muốn hoàn thành ước mơ của mình, nên đã lén gia đình học nghành y, rồi sau đó lớn tiếng bảo rằng, đây cuộc sống mà mình mơ ước, rồi tiêu sái bỏ nhà trốn đi? !

Dựa theo nội dung trong mấy phim thần tượng, đợi sau khi thân phận của anh bị lộ, người bên cạnh cũng sẽ nhanh chóng phát triển theo.

Nghĩ vậy, Kiều Hân cùng hơn mười cô y tá trẻ, đều choáng váng.

Tuy không thể xem như nữ chính, nhưng làm vai phụ cũng được mà!

Không thể không nói, tư duy và sức tưởng tượng của mấy cô gái, quả thật quá trâu bò!

Cho mấy cô một nhân vật nam chính, liền có thể trong vài giây, liên tưởng ra một bộ phim não tàn dài tập.

Thử hỏi tất cả mọi người.

Còn! Ai! Hơn được!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 464.

Chương 465. Trang Bức Xong Bỏ Chạy, Thật Kích Thích

“Cậu ta, cậu ta có tiền đến mức đó ư!”

“Giá trị con người của anh Lâm không phải thứ cậu có thể tưởng tượng được, bố cậu chỉ là phó cục, sau này bớt giả vờ lại, ở trước mặt anh Lâm thì khiêm tốn chút.”

Trước mặt Lâm Dật, Vương Trạch Nhất rất kiêu ngạo, nhưng ở trước mặt người như Lý Tuấn Vũ, Vương Trạch Nhất không dám nhiều lời.

“Được rồi được rồi, đừng nói gì khác nữa.” Lâm Dật dửng dưng phất phất tay: “Mấy cậu định ra biển chơi còn gì, đưa cả đồng nghiệp của tôi đi cùng đi, ngày nào cũng ở bệnh viện ngột ngạt, hôm nay thả lỏng nghỉ ngơi chút.”

“Anh Lâm, nội dung của hoạt động hôm nay là cả câu lạc bộ cùng nhau ra biển chơi, nhưng chị dâu và bạn của anh đều ở đây, chúng em cũng không tính chơi như vậy nữa, chi bằng đi tìm chiếc du thuyền lớn hơn, để tất cả những người này cùng đi, như vậy chơi mới thú vị.” Cao Tông Nguyên nói.

“Mẹ nó, cậu đã định chôn sống chiếc du thuyền ở bến tàu của chúng tôi rồi.” Lâm Dật cười mắng.

“Chủ yếu là chiếc du thuyền mới nhập khẩu ở bến cảng Vọng Giang nhìn tươm tất quá, vốn là em với anh Tần nghiên cứu, ngày nào đó mở buổi party áo tắm, mang chiếc thuyền kia ra chơi, bây giờ thì tốt rồi, bến cảng Vọng Giang là của nhà chúng ta, sau này có chơi cũng tiện.”

“Được, đợi đó, để tôi đi gọi cho Tất Tùng Giang một cuộc điện thoại, mang chiếc du thuyền kia ra.”

“Được!”

Sau đó, Lâm Dật gọi cho Tất Tùng Giang một cuộc điện thoại, nói chuyện mang du thuyền đến.

“Lâm tổng, mặc dù vừa nãy anh nói không dùng thuyền nhưng chúng tôi vẫn luôn có chuẩn bị, bây giờ tôi sẽ bảo người lái ra.”

“Được.”

Mười phút sau, mọi người nghe thấy tiếng còi, sau đó liền nhìn thấy, chiếc du thuyền dài hơn 30m ở phía xa xa, chậm rãi lái về hướng bên này.”

“Chủ nhiệm Lâm, không lẽ chiếc du thuyền đó chính là du thuyền mà chúng ta sắp ngồi sao?”

“Chính là nó, hình như mới mua gần đây, nhưng cụ thể là bao tiền thì tôi quên rồi, chúng ta ở đây có khoảng hơn 30 người, lên đó chơi chắc chắn là đủ.”

“Như vậy thì xa hoa quá rồi, lúc mới tới đây tôi nhìn thấy cũng chỉ dám mơ mộng trong lòng, không ngờ lại được lên đó chơi thật.”

“Chẳng lẽ cậu quên rồi hả, anh Lâm là phú nhị đại siêu cấp đó, chẳng qua là đi một chiếc thuyền thôi mà, chắc chắn sẽ làm thỏa mãn chúng ta.”

“Hì hì, cảm ơn anh Lâm.”

“Anh Lâm, chúng ta đi thôi, thuyền đã tới đây rồi, bắt đầu vui vẻ!”

“Ừm, đi.”

“Chủ nhiệm Vương, không phải anh ở lại trông coi đồ hả?”

Nhìn thấy Vương Trạch Nhất cũng đi theo lên đó, Kiều Hân hỏi.

“Tôi cũng đâu có nói là ở lại trông coi đồ đâu, đều là do mấy người nói mà.”

Mặc dù bị Lý Tuấn Vũ mắng một chút, nhưng Vương Trạch Nhất vẫn muốn tranh thủ ở gần Lý Sở Hàm.

“Lão Vương, anh đừng có lên đây nữa, ở đó trong coi túi đi, nếu không anh đi cũng xấu hổ thôi.” Lý Tuấn Vũ nói.

“Được, được rồi.” Vương Trạch Nhất xấu hổ không thôi.

“Chủ nhiệm Vương, vậy thì cảm ơn anh nha.”

“Chủ nhiệm Vương chúng tôi đi chơi đây, đợi lát nữa quay về cho anh xem ảnh.”

Vương Trạch Nhất đen mặt lại.

Cho dù cô đem ảnh chụp về thì có ích lợi gì chứ.

Nhìn theo bóng dáng mọi người rời đi, Vương Trạch Nhất vừa nghĩ vừa tủi.

Nhưng cũng hết cách rồi, đến cả người như Lý Tuấn Vũ ở trước mặt Lâm Dật cũng phải quỳ gối khom lưng, bản thân muốn tranh giành với anh ta căn bản là không thể.

Rất nhanh, cả đoàn người đều lên du thuyền.

Nhìn thấy chiếc du thuyền trang trí xa hoa, Kiều Hân và mấy cô y tá đều kinh ngạc cười toe toét, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ. Dù sao thì cũng là lần đầu tiên đến nơi này.

Lên đến du thuyền, đám người Lý Tuấn Vũ lấy hết hoa quả, đồ ăn thức uống ra.

Mặc dù ở dưới đã ăn không ít, nhưng trên du thuyền cũng cần mấy thứ này để điều tiết không khí.

“Cậu thân với Vương Trạch Nhất lắm hả?” Trên du thuyền, Lâm Dật tiện miệng hỏi Lý Tuấn Vũ ở kế bên.

“Cũng không phải thân lắm, có đi chơi cùng nhau mấy lần.” Lý Tuấn Vũ nói: “Bố của cậu ta là phó cục giám sát dược, trong tay có tí quyền lực, nhưng hình như sắp lùi về rồi.:

“Phó cục giám sát dược?” Lâm Dật thầm nói một câu, mấy ngày trước lúc đàm phán, đại biểu đàm phán của Trung Hải hình như là chức vị này.”

“Không lẽ bố của cậu ta tên Vương Duyên Hưng.”

“Hả? Sao anh Lâm lại biết?”

“Lúc trước có nghe người ta nói qua, tiện nên hỏi thôi.” Lâm Dật vỗ vỗ bả vai của Lý Tuấn Vũ: “Được rồi, không có gì đâu, đi chơi đi.”

“Anh Lâm, chuyện lúc ban ngày là do em không đúng, anh tuyệt đối đừng để bụng nhé.” Trước khi rời đi, Lý Tuấn Vũ còn không quên giải thích với Lâm Dật.

“Chỉ là vài chuyện vụn vặt thôi.”

Lý Tuấn Vũ cười hì hì, về lại du thuyền, chui vào đám nữ y tá, kể vài câu chuyện cười chọc cho bọn họ vui.

Lúc này, Cao Tông Nguyên đi tới trước mặt Lâm Dật, cười nói:

“Anh Lâm, nếu để anh Tần biết được, hai chúng ta mang theo nhiều y tá đi vui vẻ như vậy, có khi anh ấy phải hỏi thăm đến 18 đời tổ tông nhà chúng ta mất, cho nên phải giấu diếm chút.”

“Nhưng tôi thấy, chuyện này sớm muộn cũng biết thôi.”

“Vậy phải làm sao?”

“Còn làm sao được nữa, bây giờ gửi video nói cho cậu ấy, mặc dù cậu ấy không đến, chúng ta cũng phải cho cậu ấy cảm nhận một chút không khí vui vẻ ở đây.”

Lâm Dật lôi điện thoại ra, gọi video wechat cho Tần Hán.

“Lão Lâm, tìm tôi có chuyện gì không.” Tần Hán ngồi trong xe, đang hút thuốc, trang bức nói.

“Nhìn biểu tình này của anh, hình như đi chơi vui lắm.”

“Gần đây mới quen được mấy em gái, buổi tối hẹn tôi đi bar, tôi biết cậu rất thèm nhưng hết cách rồi, các em không nhiều, tôi chỉ có thể hưởng một mình.” Tần Hán giả vờ thở dài nói: “Không phải anh đây keo kiệt, thật sự là các em quá nóng bỏng rồi, không cách nào chia sẻ cho cậu.”

“Không phải chỉ là mấy em gái thôi sao, tôi không quan tâm.”

Lâm Dật quay điện thoại vào phía du thuyền: “Chỗ chúng tôi cũng có, hơn nữa số lượng không ít.”

“Đm, sau toàn mặc đồ tắm vậy, mấy người đang ở đâu.”

Lâm Dật cầm điện thoại quay bốn phía xung quanh du thuyền một vòng.

“Tôi với lão Cao rảnh rỗi nên gọi vài em gái tới, ra biển mở một buổi party áo tắm, hơn nữa mấy em gái này còn toàn là y tá trong bệnh viện hết, còn mang cả đồng phục tới cơ.”

“Đm, hai con rùa nhà các cậu, ra biển mở party áo tắm mà lại không gọi tôi!”

“Như nhau thôi, không phải huynh đệ đây keo kiệt, thật sự mấy em gái này nóng bỏng quá mà.”

Nói xong Lâm Dật tắt điện thoại, Cao Tông Nguyên cười nói:

“Anh Lâm, cái kiểu trang bức xong bỏ chạy như này kích thích thật đó.”

“Quan trọng chính là loại cảm giác này.”

“Anh Lâm, hình như trên thuyền có thiết bị lặn, hay là xuống dưới chơi chút đi.” Cao Tông Nguyên nháy mắt nói “Đây là cơ hội tuyệt hảo để thúc đẩy tình cảm đó.”

“Thúc hay không thúc đẩy tình cảm cũng chẳng sao hết, tôi vốn là người thích lặn.”

“Nếu đã như vậy, anh đưa em lặn cùng đi.”

“Cút đi.”

Nhìn quanh bốn phía, Lâm Dật phát hiện Lý Sở Hàm đang đứng ở bên cạnh rào chắn.

Gió biển thổi loạn mái tóc dài mềm mại của cô, ánh mắt nhìn thẳng về sóng biển cuồn cuộn, miệng khẽ cong cong ý cười, không biết đang suy nghĩ gì nữa.

“Chủ nhiệm Lý, có muốn xuống dưới chơi chút không?”

“Xuống dưới chơi?”

“Trên thuyền có chuẩn bị thiết bị lặn đó.”

“Nhưng tôi chỉ biết bơi thôi, không biết lặn.”

“Không sao, tôi đưa cô đi.”

“Như vậy không hay lắm đâu, đem theo một người anh sẽ mệt, tôi cứ ở đây ngắm biển là được rồi.”

“Trời ơi chị dâu à, trên thuyền đều là người nhà mình cả, có gì mà ngại chứ, em đã chuẩn bị đồ cho hai người hết rồi, mấy cái thứ đội đầu này không hề khó mặc, mấy phút là xong ngay.”

Lâm Dật âm thầm dơ ngón cái.

Thần phù trợ.

Không thể lay chuyển được sự nhiệt tình của Cao Nguyên Tông, Lý Sở Hàm mang theo thiết bị lặn bên mình, sau khi chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa, vô cùng căng thẳng nhìn Lâm Dật.

“Tôi thật sự không biết lặng.”

“Đã nói tôi đưa cô đi rồi mà, sợ gì chứ.”

Lâm Dật ôm lấy eo Lý Sở Hàm, hai người cùng nhảy vào trong nước.

A...

Vừa vào trong nước, Lý Sở Hàm đã bị dọa hét ầm lên.

Ngay lúc này, Lâm Dật phát hiện ra Lý Sở Hàm hình như cũng nữ tính hơn một chút.

Gặp phải thứ xa lạ không quen, cũng sẽ sợ hãi.

Lý Sở Hàm căng thẳng ôm lấy Lâm Dật, hai người chặt chẽ sát lại gần nhau.

Hành động như vậy khiến cho Lý Sở Hàm cảm thấy an tâm hơn, dần dần cũng lớn gan hơn, cũng không bám chặt quá như vậy nữa.

Dòng nước biện hơi lạnh chảy xuôi qua làn da, cả đàn cả lũ cá biển đủ loại màu sắc, tạo nên một thế giới biển kỳ ảo.

Thế giới dưới biển mà Lý Sở Hàm chưa từng biết, vừa xa lạ cũng vừa mới mẻ, sau khi thích ứng với hoàn cảnh mới, bắt đầu nhìn bốn phía xung quanh, thưởng thức vẻ đẹp khác với thường ngày này.

Chỉ một tay bám lấy Lâm Dật, Lý sở Hàm chỉ chỉ vào đám san hô mới lạ phía dưới.

Dụng ý không cần nói cũng biết, cô muốn Lâm Dật đưa cô xuống dưới xem.

Lâm Dật cũng không do dự, mang theo Lý Sở Hàm tiếp tục lặn xuống, chuẩn bị đưa cô đi xem những san hô có hình dạng khác nhau.

Mà trong suốt cả quá trình, Lâm Dật từ trong mắt Lý Sở Hàm có thể thấy được không còn thần thái lạnh lùng như bình thường nữa, càng thêm vui vẻ phấn khích giống như một cô bé.

Lâm Dật phát hiện, Lý Sở Hàm không phải trời sinh đã có tính cách như vậy.

Chỉ là trong lòng cô vẫn còn một cánh cửa đang gắt gao đống lại, chưa từng mở ra.

Nửa tiếng sau, thiết bị lặn phát ra nhắc nhở, dưỡng khí chỉ còn đủ dùng 10 phút, nhắc nhở hai người nên quay trở về.

Vốn dĩ Lâm Dật còn muốn đưa Lý Sở Hàm chơi thêm mấy phút nữa, vì khoảng cách này với mặt biển không xa, một phút là có thể lên tới nơi.

Nhưng Lý Sở Hàm không chịu, dù sao cũng là ở dưới nước, vẫn nên cẩn thận chút thì tốt hơn.

Nhưng ngay lúc Lâm Dật đưa Lý Sở Hàm nổi lên, bỗng nhiên cảm nhận được sự căng thẳng ở cánh tay, phát hiện ra Lý Sở Hàm sắc mặt căng thẳng nhìn mình, giống như gặp phải chuyện gì đó vô cùng đáng sợ.

Lâm Dật dùng ánh mắt hỏi, Lý Sở Hàm căng thẳng chỉ vào áo tắm của mình.

Lâm Dật phát hiện, áo tắm của Lý Sở Hàm thế mà lại mở ra rồi!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 465.

Chương 466. Kiến Thức Kì Quái Lại Tăng Thêm

Lúc này Lâm Dật nhớ lại.

Buổi trưa lúc mua áo tắm, Lý Sở Hàm không chọn lựa gì, tùy tiện lấy một cái có dây cài rồi rời đi.

Hai người lặn ở dưới nước lâu như vậy, rất có thể là do tác động của nước biển đã cởi bung dây cài của áo tắm ra rồi.

Lý Sở Hàm biểu cảm căng thẳng, dùng tay giữ lấy áo tắm của mình, mà trong cả quá trình như vậy không thể tránh được việc tay chân luống cuống.

Nhưng vô cùng may mắn là, áo tắm không bị nước cuốn đi, nếu không thì thật là để lộ cảnh xuân mất.

Lâm Dật ý bảo Lý Sở Hàm bình tình, sau đó chầm chậm một mình lặn xuống, một tay ôm lấy eo của cô, giúp cô cài lại dây áo tắm.

Lý Sở Hàm căng thẳng đến phát run, ôm eo gì đó cũng thôi đi, nhưng tư thế này đã bắt đầu khiến cho đại não của cô choáng váng, mặt đỏ như lửa đốt.

Rất nhanh, Lâm Dật đã cài được dây áo ngực, tâm trạng lo lắng của Lý Sở Hàm cũng khôi phục lại như thường.

Khoảng 5 phút sau, hai người đã trở về mặt nước.

“Anh Lâm, trên thuyền còn có mấy thiết bị lặn nữa, có cần tiếp tục không?” Cao Tông Nguyên đứng ở trên boong tàu cười ha ha

nói.

“Không, không cần đâu.” Lý Sở Hàm nói bằng giọng rất nhỏ, chỉ mình Lâm Dật mới có thể nghe thấy.

“Không chơi nữa, lên đó ngồi thôi.”

Hai người lên thuyền, vừa nghĩ đến chuyện lúc nãy, lòng Lý Sở Hàm vẫn còn sợ hãi, đến cả mặt cũng đỏ lên.

Đây là lần đầu bản thân tiếp xúc thân mật với người khác giới đến như vậy.

Người theo chủ nghĩa không kết hôn như cô, trước nay chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

“Chủ nhiệm Lý, sao mặt của chị đỏ lên vậy?” Kiều Hân vừa ăn khoai tây chiên vừa hỏi.

“Cô ấy lần đầu lặn, hơi căng thẳng cho nên đỏ mặt đó.” Lâm Dật giải thích dùm.

“Hóa ra là như vậy.” Kiều Hân cũng không nghĩ nhiều, sau đó kéo Lý Sở Hàm vào trong du thuyền, cùng những người khác chơi ma sói.

Đến buổi tối khoảng 8 giờ, trời đã hoàn toàn đen kịt.

“Bọn họ có người buổi tối phải về trực ban, bây giờ quay về thôi.” Lâm Dật nói với Cao Tông Nguyên.

“Tôi thấy thời gian cũng tầm tầm rồi, hôm nay dừng ở đây thôi, lần sau có thời gian lại hẹn tiếp.”

“Được.”

Tuy rằng buổi tối còn phải trực ban, nhưng mấy cô y tá đối với chuyến đi chơi lần này vô cùng vừa lòng, xem như một chuyến đi không tệ.

Khi du thuyền về đến bến cảng, hai nhóm người cũng tách nhau ra.

“Đêm nay có sắp xếp gì không?” Lâm Dật thuận miệng hỏi.

Cao Tông Nguyên lấy điện thoại ra: “Haha, anh Tần đã khủng bố điện thoại đến cháy máy rồi, để xong việc em đi tìm anh ấy, có khi đến lúc gặp mặt em bị anh ấy chém chết luôn cũng nên.”

“Đi đi, lễ thanh minh tôi sẽ thắp hương cho cậu, haha...”

Hai người trêu chọc nhau vài câu, hai tốp người cũng cứ thế phân biệt rời đi.

Sau đó, Lâm Dật đưa mấy người Lý Sở Hàm trở về địa điểm trước khi tập hợp.

Bởi vì phải trông chừng đồ, Vương Trạch Nhất vẫn luôn thủ ở chỗ này, không có một mình bỏ về trước.

“Chủ nhiệm Lý, mọi người về rồi.”

Nhìn thấy đám người Lý Sở Hàm quay về, Vương Trạch Nhất nghênh đón, chủ động chào hỏi.

“Chủ nhiệm Vương, anh không biết chứ, anh Lâm gọi đến một cái du thuyền cực kỳ xa hoa, chúng tôi coi như được trải nghiệm vai nữ phụ của phim thần tượng một lần rồi đó.”

Vương Trạch Nhất sắc mặt trầm xuống, tôi vốn không hề muốn nghe mấy lời này biết chưa hả!

“Hơn nữa anh Lâm và chủ nhiệm Lý còn đi lặn nước, hai người ôm eo nhau nhảy xuống, tôi ghen tị muốn chết luôn, cũng muốn để anh Lâm ôm như vậy một chút.” Kiều Hân nói.

Lâm Dật không nhịn được bật cười, em đang muốn chọc Vương Trạch Nhất tức chết hả?

“Chuyện đó, đi lặn đúng thật là rất vui, hơn nữa tôi cũng rất giỏi, nếu như chủ nhiệm Lý muốn chơi, lần sau tôi đưa cô đi.” Vương Trạch Nhất nói không hề ngượng ngùng.

“Tôi xin nhận lòng tốt của chủ nhiệm Vương, lần sau nếu như muốn chơi, tôi sẽ đi tìm chủ nhiệm Lâm.”

“Hả??”

Lâm Dật ngơ người, bởi vì anh không nghĩ đến, Lý Sở Hàm lại nói như vậy.

Đây có phải là đại biểu cho cái gì không?

“Ờm...”

Không khí có chút lạnh, Vương Trạch Nhất đã không biết phải nói gì nữa.

“Ớ? Tình huống gì thế này?” Kiều Hân kinh ngạc nói.

“Sao nào, kinh ngạc thế làm gì chứ.” Lâm Dật hỏi.

“Anh Lâm, em còn định hỏi anh làm sao đó.”

“Anh không làm sao cả, mọi thứ đều rất bình thường còn gì.”

“Anh thì đúng là bình thường, nhưng chủ nhiệm Lý không được bình thường cho lắm.”

“Chị?” Lý Sở hàm bất ngờ nói:

“Chị làm sao mà bất bình thường cơ.”

“Chủ nhiệm Lý, dây áo tắm của chị là em buộc cho, em vẫn còn nhớ lúc đó em buộc cho chị nơ hình con bướm, nhưng bây giờ một bên là nơ con bướm, bên còn lại thắt cổ chó, thế này là như nào chứ? Chẳng nhẽ trong quá trình bơi có cởi ra sao?”

“Thật hay đùa vậy?”

Mấy cô ý tá như ong vỡ tổ chạy lại sau lưng Lý Sở Hàm vây xem, phát hiện ra đúng như lời Kiều Hân nói.

Một bên được thắt hình cánh bướm tinh tế đẹp đẽ, bên còn lại bị thắt cổ chó, với tính cách của chủ nhiệm Lý, chắc hẳn sẽ không buộc dây áo tắm thành ra như này đâu.

“Không đúng, em còn nhớ trước khi cùng anh Lâm lặn xuống, hai bên áo tắm của chủ nhiệm Lý đều thắt thành hình cánh bướm, mà sau khi hai người bọn họ lặn trở về vẫn luôn chơi ma sói cùng chúng ta trên du thuyền, vốn dĩ không có chạm vào dây áo tắm, như này là như nào chứ?”

Kiều Hân vòng một tay trước ngực, tay còn lại vuốt vuốt cằm.

“Dây buộc áo tắm bị thay đổi là do chủ nhiệm Lý tự mình cởi, hay là có người khác cởi thay?”

“Mà trong suốt quá trình này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện kì quái gì? Tất cả manh mối đều trở nên không minh bạch, nhưng người nhìn ra chân tướng lại là một mỹ nữ có vẻ đơn thuần ngốc nghếch, trên thực tế quả là...”

Bộp!

Lâm Dật cốc đầu Kiều Hân.

“Em đừng có chơi trò trinh thám ở đây nữa.”

“Anh Lâm, anh nhẹ tay thôi nhẹ tay thôi, đau quá.”

“Tôi biết có chuyện gì rồi.” Viên Tư Kỳ nói:

“Chắc chắn là lúc lặn chủ nhiệm Lâm và chủ nhiệm Lý đã cởi dây áo tắm ra.”

“Tư thế cơ thể này đúng thật là kích thích nha!” Kiều Hân nói.

“Ở trong phòng ban, chủ nhiệm Lâm và chủ nhiệm Lý là những người có kĩ thuật tinh vi, không ngờ trong chuyện này cũng đỉnh cao như vậy, đúng là gừng càng già càng cay, lần này đúng là tiếp thu được thêm kiến thức rồi.”

“Đúng đó đúng đó, bất tri bất giác lại tiếp thu được thêm kiến thức kì quái rồi.”

“Được rồi, mấy đứa đừng có nói bậy nữa, không phải như mấy đứa nghĩ đâu.” Lý Sở Hàm giải thích:

“Là bởi vì ở dưới nước, dưỡng khí không đủ cho nên chị mới cài loạn lên như vậy, mấy đứa ai mà dám nói bậy nữa thì tháng này chấm công chị cho chúng mày thành D hết.”

“Vâng vâng vâng, bọn em không nói nữa.”

Kiều Hân và mấy y tá đều không nói nữa, cũng lộ ra vẻ mặt chúng em biết hết.

“Được rồi, buổi tối không có ca thì lái xe về nhà, có ca đêm thì ngồi xe chị đến bệnh viện.”

“Đúng đúng đúng, đêm này là ca đêm của tôi và chủ nhiệm Lý, một người có thể ngồi xe của hai chúng tôi về.” Vương Trạch Nhất dã tâm vẫn chưa dứt nói.

“Chủ nhiệm Vương, anh thủ ở đây cả buổi chiều cũng mệt rồi, về nhà nghỉ ngơi đi, tôi bảo Lâm Dật trực ca đêm thay anh.” Lý Sở Hàm nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 466.

Chương 467. Chúng Ta Cùng Nhau Trực Ca Đêm

“Hả?”

Vương Trạch Nhất biểu tình gấp gáp: “Chủ nhiệm Lý tôi không mệt, đêm nay có thể trực cùng cô được.”

“Không sao, ca đêm thôi mà, có gì không được đâu.” Lý Sở Hàm nói: “Đêm nay chấm công cũng coi như của anh.”

“Chủ nhiệm Lý, đây không phải chuyện có chấm công hay không, mà thật sự là tôi không mệt.” Vương Trạch Nhất đứng thẳng lưng nói:

“Lúc mọi người đi chơi, tôi ở đây ngủ một giấc dài, đều là vì để trực ca đêm đó, đừng nói là hai chúng ta cùng trực ca đêm, dù cho là mình tôi trực cũng được, chủ nhiệm Lý không cần phải lo.”

“Chủ nhiệm Lý, hay là thế này đi, ra ngoài chơi lâu như vậy có lẽ cô cũng mệt rồi, nếu như chủ nhiệm Vương đã có thể một mình ứng phó thì chị về nhà nghỉ ngơi đi.” Kiều Hân nói:

“Tôi thấy vậy cũng được đó, dù sao thì mấy ngày hôm nay trong khoa cũng không bận, chủ nhiệm Vương còn ngủ cả buổi chiều rồi, xử lý mấy bệnh nhân có lẽ cũng không vấn đề gì.”

Lý Sở Hàm hơi cau mày: “Chủ nhiệm Vương, một mình anh có thể xử lý được không?”

“Chuyện này...”

Vương Trạch Nhất trong lòng thầm muốn chết, đm mấy người dám chơi tôi!

“Nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì mình tôi có thể xử lý, nhưng chẳng sợ dốc lòng chỉ sợ chẳng may, một mình tôi cứ cảm thấy thiếu chút hứng thú.”

Đương nhiên, Vương Trạch Nhất không thể dễ dàng buông tha, vẫn nỗ lực tìm lý do giữ Lý Sở Hàm ở lại.

“Huống hồ tôi còn là người mới tới, cũng không rõ tình hình bệnh nhân lắm, cho nên...”

“Vậy cứ làm theo cách ban đầu đi, anh về nhà nghỉ ngơi, đêm nay tôi với Lâm Dật cùng nhau trực ban.”

“Những ai có ca đêm thì chúng ta lên xe của Lâm Dật, nhanh về nhận ca nữa, đừng để chị Mã đợi sốt ruột.” Viên Tư Kỳ nói.

“Được luôn.”

Ba cô y tá đáp lại một tiếng, sôi nổi hướng tới xe của Lâm Dật.

“Chủ nhiệm Lâm, chút nữa anh hẵng lên xe, đợi chúng tôi thay đồ đã.”

“Được. Đi thôi.”

Nhìn thấy có người dẫn đầu rời đi, Lý Sở Hàm cũng hô một tiếng: “Đi thôi, những người còn lại đi theo thôi.”

“Vâng.”

Những y tá còn lại có ca đêm lên xe của Lý Sở Hàm, bởi vì đều là phụ nữ cho nên không thay đồ cũng không sao.

Những người còn lại mở xe của mình ra, chở những người không cần trực đêm về nhà.

Nhưng trước khi rời đi, Kiều Hân đứng ở bên cạnh Lâm Dật, lặng lẽ nói:

“Anh Lâm, chúng em đã giúp anh xử lý Vương Trạch Nhất rồi, có thể cưa đổ được chủ nhiệm Lý hay không chỉ có thể xem năng lực của anh thôi.”

“Lần sau mấy đứa gây sức ép ít thôi, nếu như sau này còn làm như vậy nữa, sẽ có một ngày Vương Trạch Nhất giết chết mấy đứa đó.”

“Chủ yếu là người như anh ta không hề biết thân biết phận tẹo nào, khả năng của bản thân cũng không biết, vậy mà dám dành chủ nhiệm Lý với anh, đúng thật là.”

“Vậy thì cũng phải nhẹ nhàng chút.” Lâm Dật cười nói: “Nhỡ xuất huyết não rồi thì làm sao đây.”

“Yên tâm, em là fan lâu năm của Conan, có thể né tránh trách nhiệm mà không để lại dấu vết, tóm lại nhiệm vụ của anh là cua đổ chủ nhiệm Lý, còn những yêu ma quỷ quái khác, em thu phục hộ anh.”

“Nhận!” Lâm Dật nói:

“Ngày mai anh mua ít chuối nhập khẩu đút em ăn.”

“Không cần, em thích ăn hàng trong nước cơ, bởi vì hàng trong nước ngọt.”

“Được.”

Mấy phút sau, đám người lần lượt rời đi, chỉ còn thừa lại Vương Trạch Nhất một mình đứng nguyên vị trí.

“Sao, sao lại còn thừa lại mỗi mình tôi vậy?”

Lái xe về tới bệnh viện, những y tá trực ca đêm đi cùng nhau, để Lâm Dật và Lý Sở Hàm đơn độc đi một bên.

“Chủ nhiệm Lâm, anh không cảm thấy hôm nay thời tiết hơi lạnh hả?” Y tá đi phía xa hỏi.

“Lạnh?” Lâm Dật nói: “Tôi thấy mấy cô có chuyện gì đúng không?”

“Trực đêm rất vất vả đó, nếu như có thể uống một ly cafe Starbuck thì tốt.”

“Được rồi, đợi chút, lát nữa tôi đặt đồ ăn đêm cho mấy cô.”

“Hehe, chủ nhiệm Lâm, đường đêm trơn lắm, anh phải để ý chủ nhiệm Lý đó, nếu như ngã thì không hay đâu.”

“Đi đi đi, đi trực ban hết đi.” Lý Sở Hàm xấu hổ nói, ra vẻ chọc cười đuổi hết các y tá đi.

“Hai chúng ta cũng quay lại thôi, xem tình hình của bệnh nhân.”

“OK.” Lâm Dật gật đầu.

Hai người trở về phòng khoa, giao ca với Trịnh Tân Giang xong thì đi đến từng phòng bệnh, phát hiện bệnh nhân đều ổn mới trở về phòng khoa nghỉ ngơi.

Trong lúc đó, Lâm Dật còn đặt cafe và đồ ngọt để lát nữa ăn đêm.

“Lãnh đạo, đang yên đang lành sao anh lại gọi tôi về đây vậy?” Lâm Dật nói:

“Tôi hơi ghét cái tên Vương Trạch Nhất kia cho nên giữ anh lại luôn.”

“Vậy ca đêm sau này thì sao?” Lâm Dật nói: “Dựa theo trình tự thay phiên công việc của khoa chúng ta, hình như cô cũng phải trực đêm cùng Vương Trạch Nhất.”

“Đến lúc đó tính tiếp đi.” Lý Sở Hàm nói: “Mặc dù nhìn anh ta không vừa mắt lắm, nhưng vấn đề của tôi cũng không lớn.”

“Cô là chủ nhiệm của khoa mà, thay đổi trình tự trực đêm là được rồi, sau này hai chúng ta cùng nhau trực.”

“Anh có thể không?” Lý Sở Hàm hỏi.”

“Chuyện này có gì không thể chứ.”

“Ừm, vậy để tôi đổi lại, sau này hai chúng ta cùng nhau trực ca đêm.”

“Cứ quyết vậy đi.”

Không lâu sau, cà phê và đồ ngọt mà Lâm Dật đặt đã tới nơi.

“Chủ nhiệm Lâm, chúng tôi tới lấy đồ ăn đêm đây.” Mấy cô y tá nói.

“Đợi chút, ăn đêm thì có thể ăn, nhưng mấy cô biết đêm nay phải làm thế nào không?”

“Ờm... biết chứ, kiểm tra phòng bệnh mà chúng tôi phụ trách, chỉ cần bệnh nhân không chết thì cứ kéo dài đến sáng mai xử lý, tránh làm phiền thời gian nghỉ ngơi của mọi người.”

“Mấy người không thích ngủ, đêm đến thích lượn lờ ở hành lang, lát nữa tôi cho liều thuốc an thần.”

“Chỗ chúng tôi có bịt tai, ca đêm sẽ phát cho mỗi người một cái, đảm bảo đêm đến như người điếc vậy, bất kể âm thanh của anh với Lý chủ nhiệm lớn cỡ nào chúng tôi cũng không nghe thấy.”

“Không tồi, chẳng trách mấy cô có thể làm y tá ở bệnh viện

Hoa Sơn. Xem ra đều là những người ưu tú!” Lâm Dật nói.

“Được nhiên rồi, mặc dù trình độ nghiệp vụ của chúng tôi không tốt cho lắm, nhưng bản lĩnh nhìn mặt đoán ý hơi bị tốt đó nha.”

“Lại đây lại đây, mau đến lấy đồ ăn đêm với cà phê.”

Sau khi lấy đồ xong, mấy cô y tá cũng không ở lại phòng khoa lâu, đều rời đi.

“Vừa nãy anh nói gì vậy.” Lý Sở Hàm nói: “Đêm đến phải trông nom chút, không thể... đây là cái gì?”

Lý Sở Hàm mới nói được một nửa đột nhiên im bặt, bởi vì cô nhìn thấy thứ đồ Lâm Dật đưa cho mình và đồ đưa cho những người khác không giống nhau.”

“Không phải cô thích ăn bánh quế hoa hả, đặt cho cô đó.”

“Cảm, cảm ơn.”

Lý Sở Hàm ngượng ngùng tiếp nhận, không hiểu sao nhịp tim cũng đập nhanh hơn.

“Đều là người của mình, khách khí làm gì.”

Nhận lấy bánh quế hoa Lâm Dật mua cho mình, Lý Sở Hàm có chút khó xử, không biết làm sao.

“Anh, nếu như anh mệt quá thì ngủ đi, một mình tôi trông coi cũng được.”

“Mới mấy giờ mà đã ngủ chứ.” Lâm Dật phất phất tay, “Cô ở lại đây đi, tôi đi tìm mấy y tá khác làm chuyện xấu.”

“Lâm Dật...”

Ngay lúc Lâm Dật chuẩn bị đẩy cửa rời đi, Lý Sở Hàm từ phía sau gọi anh lại.

“Sao đó? Còn chuyện gì sao?”

“Lúc lặn, anh, anh không nhìn thấy gì đó chứ.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 467.

Chương 468. Chủ Nhiệm Trịnh Và Chủ Nhiệm Chính

"Ách..."

Lâm Dật không ngờ Lý Sở Hàm lại hỏi chuyện này.

Qua lâu như vậy rồi, lẽ nào còn để ý?

"Dưới nước tối lắm, dù tôi muốn nhìn thì cũng chẳng thấy gì đâu."

"À, vậy không sao, anh cứ đi chơi đi."

"Tôi đi đây."

Lâm Dật đi rồi, Lý Sở Hàm cũng tìm thấy một quyển sách, là luận văn y học lúc trước còn giữ lại, định đọc để giết thời gian.

Mới đọc được một đoạn, cả người cô nhưng cứng đờ trên ghế.

Tuy dưới nước hơi tối, nhưng trên tàu lặn vẫn có đèn mà!

Nghĩ vậy, Lý Sở Hàm lại bắt đầu khẩn trương, nhưng cũng ngượng ngùng chẳng dám hỏi lại.

Cô khẽ mím môi, lặng lẽ cầm một mẩu bánh quế được đặt bên cạnh, vừa xem luận văn trên máy tính vừa nghĩ đâu đâu.

Trời vừa rạng sáng, lúc Lý Sở Hàm về phòng, phát hiện Lâm Dật nằm trên giường ngáy o..o... rồi.

Lý Sở Hàm lấy mền lông từ trong tủ ra, đắp lên người anh, rồi mới nhẹ nhàng nằm xuống.

Sáng ngày hôm sau, lúc Vương Trạch Nhất đến làm việc, tình cờ thấy hai người đang bước ra khỏi phòng nghỉ, bầu không khí có chút gì đó vừa lúng túng lại vừa kỳ hoặc.

"YAA.A.A.., anh Lâm, chủ nhiệm Lý, mới dậy à." Kiều Hân nói.

"Hôm qua chơi hơi khuya, cũng may không bị ai làm phiền nên tôi ngủ luôn đến giờ."

"He he, anh cùng chủ nhiệm Lý chơi vui là OK rồi."

"Được rồi, làm việc tiếp đi, tôi về trước."

"Ừ ừ."

Lâm Dật cùng Lý Sở Hàm, thay quần áo rồi rời khỏi bệnh viện.

"Cô đi ăn sáng không?" Lúc xuống thang máy, Lâm Dật thuận miệng hỏi.

"Cậu muốn ăn gì?"

"Kiều Hân nói bánh bao bên tiệm Lý Tứ ăn rất ngon, tôi định qua đó thử."

"Vậy cùng đi đi."

"Tới liền."

Reng reng reng ——

Hai người vừa xuống thang máy, điện thoại của Lâm Dật liền reo lên, là Triệu Kỳ gọi tới.

"Hiệu trưởng Triệu tìm tôi có việc gì à?"

Lâm Dật ngẫm nghĩ một chút, mình rời trường đã được một khoảng thời gian dài, mà hình như cũng lâu lắm chưa từng gọi cho

Triệu Kỳ.

Lần này gọi, chắc là có việc.

"Cũng không có gì lớn lao lắm đâu, chỉ là muốn hỏi thầy Lâm dạo này có rãnh không, tranh thủ ghé trường một chút? Tôi có chuẩn bị ít trà ngon, cậu cứ mang về dùng thử."

Người khôn ngoan như Triệu Kỳ, dù có việc cũng sẽ không nói thẳng, ông làm hành chính nhiều năm như vậy, đã sớm tu luyện thành tinh mất rồi.

"Vậy được thôi, thầy rãnh lúc nào, tôi sẽ qua lúc đó."

Lâm Dật đoán được, Triệu Kỳ nhất định là có việc, cũng không thể làm mất mặt người ta.

"Vậy chiều mai đi, lúc đó cậu rãnh không?"

"OK, trưa mai tôi ăn cơm xong sẽ sang chổ thầy."

"Cậu không cần đi ăn một mình đâu, cứ qua đây để tôi sắp xếp cho, thuận tiện ngồi ôn chuyện luôn."

"Đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy, chiều mai tôi qua đó gặp thầy."

"Quyết định vậy đi, chiều mai gặp."

Trò chuyện vài câu, Lâm Dật cúp điện thoại, Lý Sở Hàm đứng cạnh bèn khẽ hỏi, "Chiều mai cậu bận à?"

Lâm Dật gật đầu, "Có người hẹn tôi đi uống trà chiều, mà bên bệnh viện chắc cũng không có việc gì đâu nhỉ."

"Không có việc gì đâu, ngày mốt mới có ca giải phẫu, nếu cậu có việc thì cứ làm đi, chổ này để tôi lo là được."

"OK."

Hai người sóng vai bước ra ngoài, mới vừa đi đến cửa, liền nghe có người đang kêu ầm lên:

"Đại a đầu, đại a đầu."

Lâm Dật định phớt lờ, nhưng lại phát hiện Lý Sở Hàm thoáng giật mình.

Anh quay sang, liền thấy ba người ăn mặc xuề xòa đang chạy qua chổ mình.

Trong đó có hai người lớn tuổi, một người khác còn khá trẻ, tuổi chừng ba mươi, ngoài việc mang đến một cảm giác xa lạ, còn có giọng nói đậm chất địa phương, xem ra chắc là người vùng ngoài.

"Chú Ngụy, sao mọi người lại đến đây."

Lâm Dật thấy Lý Sở Hàm chào ba người kia, liền hiểu ra.

Có lẽ đó là bà con của cô ấy.

"Còn có gì ngoài chuyện khám bệnh chứ, định tới đây tìm con, ai dè vừa đến cửa là gặp rồi." Người đàn ông trung niên đĩnh đạc nói.

Người đàn ông trung niên đó tên là Ngụy Nhị Trụ, đứng bên cạnh là vợ ông, Lữ Vinh Hoa, cùng đứa con Ngụy Đại Cường.

"Đại a đầu, nghe nói con ở bệnh viện này ăn nên làm ra lắm à, chắc cũng nhờ cậy được chứ." Lữ Vinh Hoa nói.

Lý Sở Hàm vuốt tóc, "Mấy chủ nhiệm khoa của bệnh viện này con cũng có quen biết, mọi người muốn khám bệnh gì, để con giới thiệu vài bác sĩ giỏi."

"Không cần không cần, tìm con là đủ rồi." Lữ Vinh Hoa nói ra.

"Chú Ngụy của con nói, mấy hôm nay tim của ông ấy khó chịu lắm, hơn nữa huyết áp cũng tăng, thím có nghe cha con nói, con là bên tim mạch, vậy gặp con là được rồi, à mà giờ con là chủ nhiệm hay phó chủ nhiệm vậy?"

"Chủ nhiệm ạ." Lý Sở Hàm đáp.

"Vậy thì tốt rồi." Ngụy Nhị Trụ vỗ đùi, "Lúc tới chúng ta còn lo lắm đó, sợ con chỉ là phó chủ nhiệm, giờ tốt rồi, con khám cho chú đi."

Lâm Dật chau mày, nói kiểu này là sao đây?

Phó chủ nhiệm bộ không có tư cách xem bệnh cho mấy người à?

Hơn nữa, dù họ có là bà con của Lý Sở Hàm, thì muốn khám cũng phải làm đúng quy trình, sao có thể coi như bệnh viện này do họ mở như vậy được?

"Hôm qua con trực đêm nên hôm nay nghĩ, con giới thiệu phó chủ nhiệm khoa này cho mọi người nhé, trình độ của ông ấy rất cao, không thua con đâu, hơn nữa cũng có kinh nghiệm, lát nữa con sẽ gọi cho ông ấy, mọi người cứ đến đó là được."

"Đừng mà, phó chủ nhiệm đâu có giỏi bằng chủ nhiệm chính chứ, thôi con cứ khám đi, mấy người khác không đáng tin đâu." Ngụy Nhị Trụ nói.

"Ông nói đúng rồi đó, vị bác sĩ mà chủ nhiệm định sắp xếp chính là chủ nhiệm Trịnh đó." Lâm Dật nói.

"Chủ nhiệm chính? Mới nãy đại a đầu đâu có nói vậy, con bé bảo nó mới là chủ nhiệm chính mà? Bộ một phòng trong khoa có tới hai chủ nhiệm chính à?"

"Đúng vậy, sếp của tôi là chủ nhiệm chính, nhưng trong phòng của bọn tôi còn có một chủ nhiệm Trịnh, để cho ông ấy khám cho mấy người là được mà."

(* Ở đây chơi chữ giữa chủ nhiệm chính và chủ nhiệm Trịnh vì 'chính' hay 'Trịnh' trong tiếng Trung đều đọc là zhēng)

"A?" Người nhà họ Ngụy bị Lâm Dật xoay đến mức bối rối, bọn họ tuy chưa từng đi học, nhưng cũng biết nguyên tắc mỗi một nơi, chỉ có một lãnh đạo.

Nếu hai lãnh đạo cùng quản lý, vậy không phải lộn xộn hết sao?

"Lâm Dật thôi được rồi."

Lý Sở Hàm hiểu ý Lâm Dật, nhưng cứ nói qua nói lại thế này cũng không hay lắm.

"Người anh ta nói là chủ nhiệm Trịnh, là họ Trịnh, không phải là chức vị chính."

"Hóa ra là vậy." Ngụy Nhị Trụ nói: "Đại a đầu, lính của con sao cứ nói linh tinh thế, làm chú chóng cả mặt, con về nhớ dạy dỗ lại đó, lãnh đạo đang nói chuyện, đâu đến lượt lính quèn xen vào chứ."

Lý Sở Hàm nhìn Lâm Dật với ý xin lỗi, mong anh đừng so đo

Đối với mấy chuyện xấu xa thế này, Lâm Dật tự nhiên chẳng để tâm.

Chẳng qua là cảm thấy mấy người này, đầu óc có chút đần độn, không biết thân biết phận.

"Chú Ngụy, mọi người không phải muốn khám bệnh sao, giờ đi ngay đi, lát nữa đông lắm." Lý Sở Hàm nói.

"Nãy nói rồi mà, bọn chú không muốn để phó chủ nhiệm khám." Ngụy Nhị Trụ nói

"Sao vậy, làm việc trong thành phố rồi, liền không nhận mấy người bà con nghèo khổ này à? Tìm con nhờ xem bệnh, cũng định từ chối luôn đúng không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 468.

Chương 469. Mượn Hoa Kính Phật

"Con không có ý đó."

"Vậy thì có ý gì." Ngụy Nhị Trụ nói:

"Bọn tôi cố tình tìm con, mà con lại không muốn khám, sợ người ta chê cười à, tuy bọn chú nghèo, nhưng nghèo cũng có cốt khí."

Lâm Dật hết nói nỗi, trong đầu mấy người này chứa cái gì thế nhỉ?

Ra vẻ ta nghèo ta có lý là sao đây?

Tật xấu này ở đâu mà ra vậy chứ?

"Con còn nhớ hay không, lúc con còn nhỏ thì nhà con nghèo đến mức cơm không có mà ăn, nếu không phải bọn tôi đưa khoai tây và cải trắng sang, thì chưa chắc con đã sống đến giờ." Lã Vinh Hoa nói.

"Còn nữa, lúc mẹ con qua đời, nếu không phải nhờ bọn tôi phụ giúp thu xếp, thì có kịp chôn hay không, giờ mới qua mấy năm, sao mới đến thành phố làm việc, thì con quên sạch hết vậy." Ngụy Nhị Trụ nói.

"Được rồi, mọi người đừng nói nữa." Lý Sở Hàm nói ra: "Con về trễ một chút, mọi người theo con về phòng đi."

"Được được được, như vậy mới đúng chứ, đều là hương thân phụ lão, đừng có quên mất cội nguồn."

Lý Sở Hàm nhìn Lâm Dật, "Tôi không đi ăn sáng với cậu được rồi, để khi khác cùng nhau trực đêm rồi đi nhé."

"Không cần đâu, dù sao tôi cũng rãnh, để tôi theo cô, dù sao khám cũng không lâu đâu."

"Ừ, cám ơn cậu."

Lý Sở Hàm nhìn ba người nhà Ngụy Nhị Trụ, "Mọi người đến chổ đăng ký khám bệnh, chọn chủ nhiệm Trịnh, Trịnh Tân Giang, rồi đến phòng 306 gặp con."

"Vậy là sao, không phải con xem bệnh cho chú à, sao còn phải đăng ký?"

"Con sẽ khám, nhưng mọi người phải đi đăng ký, đây là quy trình, cuối cùng còn phải nhập vào máy tính nữa."

"Đâu cần phiền phức vậy chứ, con cứ khám trực tiếp là được rồi, đỡ tốn thời gian." Ngụy Nhị Trụ nói.

"Không đăng ký thì không khám được." Sắc mặt của Lý Sở Hàm cũng trở nên khó coi, "Lẽ nào mọi người đi bệnh viện khác khám cũng không đăng ký à?"

"Đến bệnh viện khác thì đương nhiên phải đăng ký, nhưng bọn chú đến tìm con mà, bà con thân thiết, đến khám còn phải trả tiền à?"

"Lãnh đạo, việc này thì cô sai rồi." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Bạn bè thân thiết có bệnh, thì lẽ ra cô nên xin nghĩ, về nhà khám cho họ, đỡ mất công họ đến đây giằng co, tiền vé xe còn rẽ hơn đấy."

"Thằng nhóc này, đừng khách khí như vậy chứ, tuy là bà con thân thích, nhưng chỉ cần khám bệnh thật kỹ cho bọn tôi là được rồi, tiền xe tôi tự trả được mà."

Lý Sở Hàm bất đắc dĩ lắc đầu, lời châm chọc trắng trợn như vậy cũng nghe không hiểu, thật hết nói với mấy người này.

"Được rồi, đi đăng ký đi, rồi đến phòng 306 gặp con."

Nói xong, Lý Sở Hàm dẫn Lâm Dật về phòng 306.

Thái độ cũng hết sức rõ ràng, muốn khám bệnh thì đi đăng ký, không muốn đăng ký thì về.

Người nhà họ Ngụy không biết phải làm sao, không đăng ký thì không xong đâu.

"Đại a đầu thay đổi rồi, không ngoan như lúc nhỏ nữa." Ngụy Nhị Trụ thở dài nói.

"Không phải sao, nghe nói bây giờ, lúc cô ta về thăm mộ mẹ, cả cổng nhà cũng không thèm vô, đốt xong giấy tiền vàng bạc rồi đi, giống như muốn cắt đứt quan hệ với người trong trấn." Lã Vinh Hoa nói.

"Thì vào thành phố rồi, nên cảm thấy mình giỏi giang hơn ai hết, đâu thèm để ý đến đám bà con khốn khổ này." Ngụy Nhị Trụ nói ra:

"Con à, may mà lúc đó hai đứa không thành đôi đấy, người như cô ta, không thể vô cửa nhà họ Ngụy chúng ta đâu."

"Chuyện này còn không phải đúng ý mẹ à, lúc trước con không để ý đến cô ta, nếu không chắc cũng thành rồi." Ngụy Đại Cường nói.

"Được rồi, tôi đi đăng ký khám bệnh trước đã, không biết 800 tệ tôi đem có đủ không."

"Chắc đủ rồi." Lã Vinh Hoa nói.

"Đại a đầu làm ở đây, không tốn tiền khám bệnh mua thuốc, chỉ là tốn tiền đăng ký, 800 tệ chắc đủ rồi."

"Thật vậy đó." Ngụy Nhị Trụ nói một tiếng, "Đi, đăng ký đi, đại a đầu kêu chúng ta đăng ký bác sĩ là Trịnh Tân Giang đúng không?"

"Là ông ta đó."

Ngụy Đại Cường lấy CMND của Ngụy Nhị Trụ, xếp hàng hơn mười phút, mới đến ô đăng ký.

"Chủ nhiệm Trịnh khoa ngoại tim mạch."

"84 tệ, tiền mặt, hay trả bằng Alipay."

"A? 84 tệ?"

Ngụy Đại Cường ngây ngẩn cả người, "Phí đăng ký khám ở bệnh viện này sao mắc vậy chứ, bệnh viện trong huyện của chúng tôi, chỉ định viện trưởng khám cũng chỉ mất 11 tệ."

Người thu ngân lạnh lùng nhìn Ngụy Đại Cường.

"Vậy mấy người về bệnh viện huyện khám đi, người tiếp theo."

"Đừng đừng đừng, bọn tôi đăng ký, bọn tôi đăng ký."

Ngụy Đại Cường thấy cô thu ngân mặt lạnh như tiền, không dám nói thêm điều gì, chỉ ngoan ngoãn đưa tờ một trăm tệ ra.

"Cái người chủ nhiệm Trịnh này, phí đăng ký sao lại mắc như vậy chứ." Ngụy Nhị Trụ khó chịu nói, "Tôi đem có 800 tệ, đăng ký hết 84 tệ rồi, đại a đầu có lừa nhà mình không đấy, chọn bác sĩ mắc như vậy."

"Cha, cha đừng nói nữa, cô ta đã thay đổi rồi." Ngụy Đại Cường nói.

"Trong 84 tệ này, ít nhất tiền hoa hồng của cô ta hết 60 tệ, nếu không thì kiếm tiền bằng cách nào chứ."

"Đứa nhỏ này, sao lại trở nên như vậy chứ, đến bà con thân thích cũng lừa, sau này còn ai dám đến tìm cô ta khám chứ."

"Được rồi, bây giờ đừng nói mấy chuyện này nữa, đăng ký thì cũng đăng ký rồi, không khám không được." Lã Vinh Hoa nói.

"Bọn mình đi kiếm người quen khám, như vậy có thể tiết kiệm không ít tiền, cho nên cũng phải để người ta kiếm chác chút chứ."

"Bà nói cũng đúng." Ngụy Nhị Trụ nói.

"Bất quá việc này, tôi phải nói lại với cô ta, để cô ta ghi nhớ trong đầu, đừng coi bọn mình là đồ ngốc."

"Cũng đúng, bỏ qua thì bỏ qua, nhưng vẫn phải nói một tiếng."

"Cha, đi thôi, chúng ta qua đó khám trước đã, việc đó quan trọng hơn."

"Đi, hình như là phòng 306, giờ qua đó đi."

Trong phòng khám, Lý Sở Hàm thay áo blouse trắng, Lâm Dật thì ngồi chơi ở bên cạnh, chờ người nhà họ Ngụy xuống.

"Thật ngại quá, khiến anh chê cười rồi." Lý Sở Hàm nói.

"Bình thường, nhà ai mà chẳng có mấy bà cô chẳng chịu chết." Lâm Dật nói ra: "Có mấy người bà con độc đáo như vậy, cũng không có gì lạ."

"Chỉ là hàng xóm cũ, chưa tính là bà con đâu."

"Vậy thì dễ xử rồi, khám qua loa thôi, ra vẻ chút là được." Lâm Dật nói.

"Người như họ, giỏi nhất là được một tấc lại đòi thêm một thước, cô càng nhường nhịn, lại càng lấn tới."

"Đối phó trước rồi mọi chuyện tính sau."

Có thể thấy, Lý Sở Hàm cũng không thích người nhà họ Ngụy.

"Đây là phòng của chủ nhiệm Lý, hôm nay cô ấy không có khám."

Hai người vừa nói đến đây, liền nghe tiếng nói chuyện từ bên ngoài truyền đến.

"Đại a đầu là tôi quen từ nhỏ đến lớn đó, bọn tôi có quen biết, cô ta đang ở trong đó chờ bọn tôi."

"Hóa, hóa ra là vậy."

"Mấy người cũng đến đây khám à?" Ngụy Nhị Trụ nhìn người phụ nữ trung niên bận váy.

"Tim tôi có vấn đề, vốn định đăng ký để chủ nhiệm Lý khám, nhưng bệnh của tôi lại không chờ được, giờ chủ nhiệm Lý không có ở đây, cũng chỉ đành đăng ký người khác."

"Việc nhỏ thôi mà, đừng có gấp." Ngụy Nhị Trụ nói.

"Đợi lát tôi vào trong sẽ hỏi giúp cô, kêu cô ấy khám thử xem, chút chuyện thế này tôi nói được mà."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 469.

Chương 470. Cháu Lấy Cho Bác Ít Thuốc Chết Không Đau, Bây Giờ Uống Luôn Không?

“Thật hay giả vậy?” Người phụ nữ trung niên mặc váy nói.

“Nhưng hôm nay chủ nhiệm Lý không khám bệnh, có thích hợp không?”

“Mấy người vào khẳng định không được, nhưng tôi nhìn con bé lớn lên, lời tôi nói sẽ có tác dụng.” Ngụy Nhị Trụ nói: “Cứ ở đây đợi đi, tôi giúp mấy người sắp xếp.”

“Ôi giời ơi, vậy thì thật sự cảm ơn anh rồi.”

“Khách khí cái gì, đều là chuyện nhỏ.”

Nghe cuộc nói chuyện của hai người họ, những người bệnh khác đang đứng trước của phòng khám lần lượt bước về phía Ngụy Nhị Trụ.

“Ông chú này, chúng tôi cũng muốn tìm chủ nhiệm Lý khám bệnh, nhưng hôm nay không lấy được số phiếu khám của cô ấy, ông có thể nghĩ cách, cũng để chủ nhiệm Lý khám bệnh giúp chúng tôi được không.”

Trông thấy đám người thành phố đang xếp hàng này, ai ai ăn mặc cũng tươi trẻ sáng sủa, sau cùng ánh mắt cầu cứu đều hướng về mình, lưng của Ngụy Nhị Trụ cũng đứng thẳng lên.

“Không vấn đề, chỉ cần tôi vào nói một tiếng thì có thể để mấy người đều được khám bệnh, nhưng mọi người phải xếp hàng, vào từng người một.”

“Chuyện đó không sao cả, nào nào nào, chúng ta lập tức xếp hàng, đợi ông chú này xem xong thì đến lượt chúng ta.”

Bởi vì một câu nói của bản thân, đám người thành phố này đều ngoan ngoãn xếp hàng, Ngụy Nhị Trụ vô cùng mãn nguyện.

Tuy rằng bản thân ông ta là người nông thôn, chẳng có mấy đồng tiền, nhưng bọn họ cũng đều phải ngoan ngoãn nghe lời.

Nghĩ vậy, người nhà họ Ngụy đứng thẳng lưng, bước vào trong phòng khám của Lý Sở Hàm.

Nhưng sắc mặt của Lý Sở Hàm còn khó coi hơn lúc nãy.

Chuyện xảy ra ở bên ngoài, vừa rồi cô ta đều nghe thấy hết.

Để bọn họ gây ra chuyện như vậy, tất cả rối loạn hết lên rồi!

Còn thật sự đúng như những gì Lâm Dật nói luôn.

Những người này cũng quá được đằng chân leo lên đằng đầu rồi.

Nhìn thấy Lý Sở Hàm, biểu cảm của Ngụy Nhị Trụ vẫn rất nghiêm nghị, giống như đã nắm được thóp của Lý Sở Hàm vậy.

“Đại nha đầu, phí phiếu khám của vị bác sĩ cháu giới thiệu cho bác cũng quá đắt rồi, thế mà dám lấy của bác 84 tệ, ở bệnh viện trong huyện, phí phiếu khám của viện trưởng cũng chỉ có 11 tệ.”

“Phiếu khám của cháu là 146 tệ, bác thấy khám bên nào thích hợp hơn?”

Ngụy Nhị Trụ không nói lên lời, biểu cảm có chút ngượng ngùng, nếu mà như thế thì phí khám 84 tệ vẫn thích hợp hơn.

“Được rồi bố bọn trẻ, trước hết khám bệnh đã, những chuyện khác để sau nói tiếp.” Lã Vinh Hoa nói.

“Đúng đúng đúng, khám bệnh trước.” Ngụy Nhị Trụ ngồi xuống ghế, đưa cánh tay của mình ra.

“Đại nha đầu, hãy khám cho bác đi.”

“Chỗ của cháu là tây y, không phải là đông y, không cần phải bắt mạch.” Lý Sở Hàm nói.

“Trước hết kể về bệnh tình của bác đi, chỗ nào không khỏe, có phản ứng gì?”

“Bác cảm thấy chỗ tim không được khỏe, có lúc đến cả tay và cổ cùng đau nhức, vô cùng khó chịu.”

Lý Sở Hàm cầm thẻ ý tế lên, vừa đánh lên máy tính, vừa nói:

“Triệu chứng này có chút giống đau thắt lồng ngực cấp tính, trước hết lên tầng 4 chụp x-quang tim phổi và đo điện tâm đồ, cháu xem tình trạng cụ thể thế nào, sau đó mới sắp xếp phương án điều trị tiếp theo.”

Nói xong, Lý Sở Hàm đưa lại thẻ y tế, chuẩn bị kêu bọn họ đi làm kiểm tra.

“Đại nha đầu, bác cầm thứ này, trực tiếp khám bệnh được không?”

“Được, đi đi, bây giờ người không đông, rất nhanh thì sẽ có kết quả.”

“Có cần phải nhắc tên cháu ra không?”

Lý Sở Hàm cau mày, cuối cùng vẫn viết một mẩu giấy: “Bác cầm cái này qua đó, bọn họ sẽ kiểm tra cẩn thận cho bác.”

Bởi vì trên thẻ y tế ghi tên của Trịnh Tân Giang, vì vậy Lý Sở Hàm mới có hành động như này.

“Được được được, bây giờ bác qua đó ngay.”

Ba người bọn họ vừa đẩy cửa ra ngoài, lập tức nghe tiếng Ngụy Nhị Trụ nói: “Mọi người đợi chút, bệnh của tôi lập tức khám xong rồi, sau khi tôi khám xong thì để mọi người vào.”

“Vâng vâng vâng, không gấp đâu.” Người xếp hàng vô cùng cảm kích nói.

Mấy phút sau, người nhà họ Ngụy lại vội vàng chạy trở về.

“Đại nha đầu, chuyện này là thế nào, bọn ta đi làm điện tâm đồ, tại sao vị bác sĩ đó còn đòi bác đưa ra biên lai vậy?” Ngụy Nhị Trụ thản nhiên nói: “Vả lại bác hỏi qua rồi, làm điện tâm đồ và chụp x-quang tim phổi, toàn bộ phải cần 500 tệ, thế này quá đắt rồi.”

“Tuy rằng cháu là chủ nhiệm của bệnh viện này, nhưng bệnh viện này không phải của nhà cháu, cháu phải làm việc theo quy định của bệnh viện, mất tiền là điều bắt buộc.” Lý Sở Hàm nói tiếp:

“Vừa rồi cháu viết cho bác mẩu giấy đó là đã vượt quá giới hạn của cháu rồi, những việc khác cháu thật sự không xử lý được.”

“Vậy ý của cháu là bác đến tìm cháu khám bệnh, còn phải mất tiền chứ gì?” Ngụy Nhị Trụ lớn tiếng nói lý lẽ.

“Không thế thì sao nữa? Bác đi đâu khám bệnh mà không mất tiền?”

“Vậy thì bác không chụp x-quang nữa, cháu bắt mạch cho bác đi.”

Ngụy Nhị Trụ lại giơ cánh tay ra: “Bác sĩ của bệnh viện đông y, người ta chỉ bắt mạch thì có thể biết bác bị bệnh gì, cũng không giống các cháu rắc rối như này.”

“Cháu đã nói rồi, chỗ cháu là tây y, không phải đông y, bác muốn bắt mạch khám bệnh thì đến nhầm chỗ rồi.”

“Cháu không phải là chủ nhiệm khoa sao, chẳng nhẽ không có máy móc thì không khám nổi bệnh? Vậy thì công việc bác sĩ của các cháu cũng quá không có chất lượng kỹ thuật rồi, nếu như người khác có thể xem hiểu phim chụp x-quang, không phải cũng có thể làm bác sĩ rồi sao.”

Lý Sở Hàm hít sâu một hơi, miễn cưỡng kìm nén cảm xúc thiếu kiên nhẫn vào trong lòng.

Nhưng đúng vào lúc này, Lâm Dật mở miệng nói.

“Bác nói như vậy cũng có lý, loại bệnh đau thắt ngực này, cũng không tính là bệnh nặng gì, kết quả xấu nhất chỉ là chết mà thôi, chẳng có gì to tát cả, bác trở về tự mình điều trị là được, như vậy còn tiết kiệm được tiền.”

“Một tên lính quèn như cậu, ở đây có chỗ cho cậu nói sao.”

Ngụy Nhị Trụ mất kiên nhẫn phẩy phẩy tay: “Bác không chụp hình nữa, cháu lấy trong bệnh viện cho bác ít thuốc, bác về nhà uống là được rồi.”

“Con lấy cho bác ít thuốc?”

“Bệnh viện không phải là có tiệm thuốc riêng sao, cháu là bác sĩ ở đây, thuốc uống chắc được lấy miễn phí, cháu cứ lấy cho bác ít là được, chuyện này không làm khó cháu chứ.”

“Thuốc của bệnh viện đều là bán cho bên ngoài, không thể tùy tiện lấy được.”

“Đến thuốc cũng không thể tùy ý lấy?” Ngụy Nhị Trụ rõ ràng không tin: “Cháu lừa bác chắc, thằng nhóc Lưu Nhị ở trên thị trấn, nó làm việc ở nhà máy thuốc lá trong thành phố, người ta còn có quy định có thể tùy ý hút thuốc lá.”

“Còn cả thằng con trai của lão béo Tôn Đại, nó làm việc trong nhà máy rượu ở huyện cũng được uống rượu trắng tự do.”

“Cháu là bác sĩ, lấy thuốc của bệnh viện, đó không phải là điều đương nhiên sao.”

Lý Sở Hàm đã bị lời ngôn luận kỳ quái này làm cho sụp đổ rồi.

Những người này sao mà không có một chút nhận thức bình thường cơ chứ?

Nhưng vào lúc này, Lâm Dật cứu khổ cứu nạn lại một lần nữa ra mặt.

“Bác không phải vừa nói đó sao, thuốc lá trong nhà máy thuốc lá có thể tùy ý hút, rượu trong nhà máy rượu có thể tùy ý uống, thuốc của bệnh viện chúng cháu, cũng là có thể tùy ý uống.”

“Cháu xem đi, tiểu binh dưới tay của cháu nói sự thật rồi, vừa rồi là cháu muốn lừa bác, không muốn lấy cho bác có phải không.”

“Trước tiên bác đừng vội, lãnh đạo của cháu không có lừa bác, thuốc của bệnh viện chúng cháu có thể tùy ý uống, nhưng không thể lấy nó ra ngoài, có cần cháu lấy giúp cho bác chút thuốc chết không đau, bây giờ uống luôn không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 470.

Chương 471. Tôi Muốn Báo Án, Có Người Lừa Đảo!

“Anh ăn nói kiểu gì vậy.” Ngụy Đại Cường nói.

“Không biết nói chuyện thì đừng có nói, ở đây không ai bảo anh bị câm cả.”

“Mấy người nói chuyện với Lâm Dật khách sáo một chút.” Lý Sở Hàm lạnh lùng nói.

Lâm Dật vỗ lên vai cô ta, sau đó nói với người nhà họ Ngụy:

“Nếu như mấy người muốn khám bệnh thì làm theo căn dặn của cấp trên tôi, trước tiên đi kiểm tra chụp phim, còn nếu như không muốn khám thì cửa ở đằng kia, mau đi đi, đừng có làm mất thời gian ăn cơm của chúng tôi.”

“Nếu mất tiền thì ai thèm đến chỗ mấy người khám bệnh.” Ngụy Nhị Trụ nói:

“Nhưng vừa nãy tôi đã nói với mọi người bên ngoài kia rồi, bây giờ chúng tôi không khám nữa, cháu xem trước bệnh cho bọn họ đi.”

Lâm Dật nhún nhún vai: “Ông không phải đã nói rồi sao, là tự ông đồng ý, vậy thì ông tự đi mà khám, lãnh đạo của tôi không có thừa hơi đâu mà khám.”

“Đại nha đầu, cháu có ý gì, chẳng nhẽ ở chỗ cháu, đến chút nể mặt bác cũng không có sao?”

“Không có.”

“Được! Tôi xem như đã nhìn rõ cháu rồi, đến họ hàng cũng không nhận, sau này chúng ta không có quan hệ gì với nhau nữa!”

Lâm Dật một lần nữa sững người, những người này đúng là không có giới hạn.

Lý Sở Hàm thở phào một hơi thật mạnh.

“Cuối cùng cũng đuổi được đám người này đi rồi.”

“Ngay lúc đầu tôi đã bảo cô đừng có bận tâm đến mấy người này, là cô không nghe, bây giờ hối hận rồi chứ.”

“Ừm, sau này tôi sẽ không bận tâm những chuyện như vậy nữa.” Lý Sở Hàm nói: “Đi thôi, bây giờ đi ăn cơm, cậu cũng đói rồi.”

“Đói từ lâu rồi.”

“Thế thì tôi mời cậu ăn sáng.”

“Ok!”

Hai người từ phòng khám đi ra, những người đứng bên ngoài đều xô đẩy đi về phía Lý Sở Hàm, mong muốn được cô ta khám bệnh cho mình.

Đối mặt với việc này, Lý Sở Hàm có chút bất lực, đúng lúc này, Lâm Dật bước ra nói:

“Mọi người lấy phiếu khám của bác sĩ nào thì khám bác sĩ đó, nếu không chế độ quy định của bệnh viện sẽ loạn hết, nếu như chủ nhiệm Lý bị đuổi việc thì sau này mọi người ai cũng đừng hòng khám được bệnh.”

Nghe thấy lời nói này, mọi người phân tán ra, lần lượt gật đầu đồng ý.

Bọn họ vẫn rất công nhận năng lực của Lý Sở Hàm, đương nhiên không muốn cô ấy bị đuổi việc.

Giải quyết xong rắc rối, hai người đi về phía bãi đỗ xe.

Nhưng ngoài ý muốn lại nhìn thấy Ngụy Đại Cường đang ngồi xổm bên cạnh xe của Lý Sở Hàm, không biết đang làm cái gì.

“Anh đang làm cái gì thế!”

Lý Sở Hàm là người yêu xe, nhìn thấy Ngụy Đại Cường lén lén lút lút bên cạnh xe của mình, tâm trạng có chút không kiềm chế nổi.

Trông thấy Lâm Dật và Lý Sở Hàm đi đến, biểu cảm của Ngụy Đại Cường có chút căng thẳng, vội vàng đứng dậy, vắt chân bỏ chạy.

“Cô ở đây, tôi đuổi theo xem sao!”

Dặn dò một câu xong, Lâm Dật đuổi theo hướng bỏ chạy của Ngụy Đại Cường.

Mặc dù Ngụy Đại Cường ngày ngày bận công việc đồng áng, nhìn thì mạnh khỏe hơn Lâm Dật rất nhiều.

Nhưng về tốc độ và sức bền, so với Lâm Dật thì kém cỏi không chỉ một chút.

Chỉ vài chục mét anh đã đuổi kịp Ngụy Đại Cường, một cú đá ra, khiến cho anh ta ngã lăn xuống đất!

“Làm chuyện xấu rồi còn muốn bỏ chạy, nhìn trông chẳng ra dáng gì, nghĩ đơn giản thật.”

“Cậu muốn làm cái gì, mau thả con trai tôi ra!” Ngụy Nhị Trụ tóm lấy cánh tay của Lâm Dật, nói.

“Kêu bọn họ cút xa chút, đừng có thấy nể mặt mà không biết xấu hổ!”

“Bố, không có việc gì, không phải sợ, chỉ là cái xe Civic rách mà thôi, không thể so sánh được với xe Mercedes-Benz, BMW, có bị bắt cũng không phải sợ, bồi thường cho bọn họ 200 tệ là cũng đủ tiền sơn lại rồi.”

Vừa nãy ra khỏi phòng khám, Ngụy Đại Cường không nhịn được cục tức này.

Bởi vì từ trước đến giờ mỗi khi Lý Sở Hàm về thôn, tình cờ nhìn thấy xe của Lý Sở Hàm, anh ta đã muốn dùng cách này để báo thù Lý Sở Hàm.

Nhưng anh ta không ngờ đến sẽ bị bắt tại trận.

Dưới ánh mắt quan sát của mọi người, Lâm Dật tóm Ngụy Đại Cường quay trở lại.

Lúc này Lâm Dật mới nhìn thấy, xe của Lý Sở Hàm bị cào xước hai đường thật sâu.

Không chỉ có thế, lốp xe, trục bánh xe còn có phanh côn, cũng đều bị cào xước thành vết tích.

Mặc dù không ảnh hưởng gì đến tính năng lái xe, nhưng về phương diện mỹ quan, sẽ bị giảm rất nhiều.

Giống như khuôn mặt tuyệt sắc của mỹ nữ bị rạch một nhát vậy.

Điều này khiến người ta không thể chấp nhận được, đặc biệt là với người yêu xe như Lý Sở Hàm.

“Không tồi mà, thủ pháp còn khá là chuyên nghiệp, chắc là hay làm chuyện này hả.” Lâm Dật cũng không gấp gáp gì, xe bị cào xước thì vẫn có thể sửa được, vả lại người cũng đã bắt được rồi, kêu bọn họ đền tiền là chính đáng.

“Chỉ là một chiếc Civic rách nát mà thôi, cho dù anh bắt được tôi thì có thể làm sao, mấy trăm tệ ông đây đền được.” Ngụy Đại Cường hét lên.

“Đến thành phố này tung hoành mấy năm, có chút năng lực là quên gốc rễ, hôm nay tôi sẽ trút cơn giận dữ này!”

“Mặc dù thương hiệu là Honda, mẫu mã gần giống với Civic, nhưng giá của chiếc xe này thì lại khác nhau.”

“Có gì mà không giống nhau, đừng có nói với tôi là mẫu mới của năm nay, cho dù nó là mẫu mã mới, cũng chỉ là chiếc Civic rách nát mà thôi.” Ngụy Đại Cường nói.

Lúc này, Ngụy Nhị Trụ lấy từ trong túi quần ra 500 tệ, đập bốp lên mui xe.

“Đây là tiền bồi thường cho cháu, cầm lấy mà tiêu!”

“Ha ha...”

Ngụy Đại Cường không biết nói gì, dẫn đến tiếng cười nhạo của đám đông xung quanh, làm cho anh ta ngơ ngác.

“Có gì mà đáng cười!”

“Anh bạn nhỏ, đây không phải là Civic thông thường, đây được gọi là Type R Civic, trong nước đã bán tới 80 nghìn tệ rồi.” Một người đàn ông trung niên nói.

“Hơn nữa chiếc xe này còn dùng bộ phanh côn và khung bánh xe của Mercedes AMG, một bộ ít nhất cũng tầm 39 nghìn tệ, chỉ riêng bốn bộ khung bánh xe và phanh côn cũng đủ để mua một chiếc Civic rồi.”

Sững người…

Nghe xong những lời này, trong đầu của người nhà họ Ngụy ù đi.

Dựa theo những lời kia thì chiếc xe này phải có giá 100 nghìn tệ à!

Lâm Dật nhìn Lý Sở Hàm hỏi: “Nếu sửa xe thì phải mất bao tiền?”

“Ít nhất cũng phải mười nghìn tệ.” Lý Sở Hàm thành thật trả lời.

“Các người cũng nghe thấy rồi đó, phí sửa xe ít nhất cũng phải mười nghìn tệ, tiền mặt hay là quẹt thẻ? Đền nhà hay là bán đất?”

Sắc mặt của ba người nhà họ Ngụy trắng bệch: “Cái xe nhỏ như vậy làm sao có thể đắt như thế!”

“Các người cho rằng đây là xe kéo, vừa to vừa không đáng tiền sao?”

“Các người lừa gạt người, người đàn ông đó khẳng định là ‘cò mồi’ do các người tìm đến!”

“Chúng tôi không quen biết anh ta, ‘cò mồi’ được cái quái gì?”

“Anh cứ ở đây mà diễn kịch, tôi muốn báo cảnh sát, mấy người lừa đảo!” Ngụy Nhị Trụ hét lớn tiếng.

“Được thôi, ông nói muốn gọi cảnh sát thì gọi cảnh sát đi, hôm nay tôi bất chấp luôn, chơi với mấy người đến cùng.”

Ngụy Nhị Trụ lấy điện thoại ra, giận dữ nói: “Con trai, không sợ, bọn họ lừa gạt người đó, bây giờ bố gọi cảnh sát, đợi cảnh sát đến rồi, khẳng định sẽ giúp chúng ta đòi lại công bằng.”

“Con không sợ chút nào, chỉ là chiếc xe Civic rách nát lại còn muốn lấy ra lừa gạt con sao?” Ngụy Đại Cường khinh thường nói.

“Mấy người cũng không nghe ngóng xem, xe chạy trong huyện chúng tôi, có xe nào mà tôi không gọi được tên hiệu, đừng có nghĩ như thế này đã lừa được tôi!”

“Vâng vâng vâng, anh giỏi rồi, chúng tôi sợ quá, nhanh tay gọi cảnh sát đến đi.” Lâm Dật cố nhịn cười để nói.

“Không phải giục, bố tôi đang gọi điện thoại rồi, cảnh sát sẽ xem xét thiệt hại, không phải mấy người nói bao nhiêu tiền là bấy nhiêu tiền!”

“Không tồi không tồi, còn biết xác nhận thiệt hại nữa cơ, đúng là đáng kinh ngạc.”

Đồng thời lúc đó, Ngụy Nhị Trụ gọi điện thoại báo cảnh sát.

“Cảnh sát phải không, tôi muốn báo án, ở đây có lừa đảo!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 471.

Chương 472. Chỉ Số Thông Minh Và Chỉ Số Cảm Xúc Không Cân Bằng

“Chúng tôi không cẩn thận cào xước xe của người khác, chính là chiếc xe hơn mười nghìn tệ, thế mà lại bắt chúng tôi bồi thường mười nghìn tệ, điều này thật quá đáng!”

“Hiện tại chúng tôi đang ở bãi đỗ xe của bệnh viện Hoa Sơn.”

“Vâng vâng vâng, chúng tôi đợi ở đây, sẽ không phá hoại hiện trường.”

Tắt điện thoại, Ngụy Nhị Trụ hét to:

“Mọi người đứng xa chút, cảnh sát nói rồi, phải giữ nguyên hiện trường!”

“Được được được, ông bảo giữ nguyên thì giữ nguyên.” Lâm Dật dở khóc dở cười đứng sang bên cạnh.

Người xưa có câu, vật cực tất phản.

(*)Vật cực tất phản: ám chỉ khi sự vật phát triển đến cực điểm trong giới hạn thì sẽ phản đảo lại.

Bây giờ xem ra, nó thực sự là ý này đây.

Mẹ nó ngu ngốc đến đáng yêu thế này!

Vì đồn cảnh sát ở ngay bên cạnh bệnh viện Hoa Sơn, không cần đến 10 phút cảnh sát đã đến.

Đồng thời cũng gọi thêm một người cảnh sát đang làm nhiệm vụ ở gần đó, kiểm định thiệt hại của xe, bọn họ mới là chuyên gia.

Nhìn thấy cảnh sát đến, Ngụy Nhị Trụ vui vẻ đi đến, kêu trời kêu đất:

“Đồng chí cảnh sát, anh phải làm chủ cho người dân chúng tôi.”

“Trước tiên không phải vội, tôi xem xe hỏng.” Cảnh sát nói: “Tôi cũng lần đầu tiên nghe thấy, làm xước một chiếc xe Civic mà dám đòi tận mười nghìn tệ, như vậy cũng quá trắng trợn rồi!”

“Đúng đúng đúng, con trai tôi cũng không phải cố tình.” Ngụy Nhị Trụ nói:

“Ngay từ đầu tôi bảo đền bù cho bọn họ 500 tệ, nhưng mở miệng ra là đòi mười nghìn tệ, rõ ràng là bắt nạt chúng tôi!”

“Được, không vội, bây giờ tôi đi kiểm tra thiệt hại, rồi trả lại công bằng cho mấy người.”

Người nhà họ Ngụy đắc ý, lại còn kiêu ngạo nhìn Lý Sở Hàm và Lâm Dật một cái.

“Tôi nói cho mấy người biết, đây gọi là vứt dưa hấu nhặt hạt vừng, ở trong thành phố lăn lộn bao năm như vậy, thực sự là vô ích.”

“Vâng vâng vâng, ông người lớn tuổi chỉ dạy đúng.” Lâm Dật cười nói.

Đi qua đám đông người cảnh sát nhìn thấy xe Civic Type R của Lý Sở Hàm!

Phanh côn của AMG !

Trục bánh xe của AMG!

Phía sau chỉnh thay ống xả Ferrari và đuôi carbon.

Bộ đồ này thay lắp toàn bộ, không có 30 nghìn tệ, cơ bản không thể nào làm được!

Người cảnh sát cũng không nói lên lời!

Trời ơi, đây mà là chiếc Civic à!

Cái đám ngu ngốc này!

“Đồng chí cảnh sát, anh cũng nhìn thấy đó, chỉ là chiếc xe Civic, thế mà dám đòi chúng tôi mười nghìn tệ, thật là quá đáng!”

“Anh là chuyên gia, bây giờ định cho một cái giá, chúng tôi khẳng định sẽ đền theo lời anh nói, chút tiền đền bù này chúng tôi có thể lấy ra được.”

“Nếu như thái độ của các ông thành khẩn thế này, vậy dễ làm việc rồi.” Cảnh sát nói.

“Xe tổn thất khoảng 12 nghìn tệ đến 14 nghìn tệ, dự theo tình hình của các ông thì đền bù 12 nghìn tệ đi.”

“Cái gì?”

“Đền bù 12 nghìn tệ?” Người nhà họ Ngụy đều ngơ hết ra: “Đồng chí cảnh sát, chỉ là một chiếc xe Civic, sao lại phải bồi thường nhiều tiền đến vậy!”

“Hiện trường bao nhiêu người như thế này, chẳng nhẽ không ai bảo với ông, đây là xe Civic Type R nhập khẩu à?” Cảnh sát không nói lên lời:

“Cả xe cộng thêm phần thay đổi lắp đặt cũng khoảng tầm 110 nghìn tệ, cào xước như thế này, dựa theo đúng quy định giám định thiệt hại, thì ít nhất cũng phải bồi thường 12 nghìn tệ, kêu các ông đền 10 nghìn tệ tuyệt đối không xem là nhiều.”

Nghe xong câu trả lời này, người nhà họ Ngụy đều run rẩy, cảm giác giống như trời đang sập xuống vậy.

Mười nghìn tệ không phải là số tiền nhỏ, vơ vét hết cả nhà thì mới có thể đền bù được cho bọn họ.

“Các ông đừng tưởng bồi thường xong 10 nghìn tệ là có thể xong chuyện, nhìn vết cào xước trên xe, rõ ràng là con trai ông cố tình làm, hành vi này còn phải gánh chịu trách nhiệm trước pháp luật.” Người cảnh sát nói.

“Vậy thì vừa hay rồi, đồng chí cảnh sát cùng anh đến đây, anh phụ trách nói họ khâm phục, còn mấy anh cảnh sát ở phía sau thì phụ trách bắt họ mang đi, đơn giản là hoàn hảo.” Lâm Dật nói.

Hai đồng chí cảnh sát tóm lấy cổ tay Ngụy Đại Cường, còng tay anh ta lại.

“Đi cùng chúng tôi một chuyến thôi.”

“Đừng bắt tôi, cầu xin các anh đừng bắt tôi.” Ngụy Đại Cường vùng vẫy nói: “Chúng tôi quen biết nhau, anh cho tôi đi cầu xin niệm tình.”

“Đi thôi lãnh đạo, chúng ta đi ăn sáng, nếu đợi thêm chút nữa thì không đến kịp đồ nóng hổi rồi.”

Lâm Dật không cho Lý Sở Hàm cơ hội trả lời, trực tiếp kéo cô ấy đi.

Anh tin chắc cảnh sát sẽ xử lý tốt chuyện này, tránh trường hợp Lý Sở Hàm lại mềm lòng.

“Làm như vậy có phải là không tốt lắm không?”

Ra khỏi đám đông, Lý Sở Hàm mới vuốt lại mái tóc nói.

Cô không nghĩ để cảnh sát bắt người, chỉ cần bồi thường là

được.

“Loại người giống sâu bọ như thế này, không cắn người khác ghê tởm người khác, cô mà không một lần ấn chết bọn họ, nói không chừng đến lúc nào đó, sẽ lại nhảy ra làm ghê tởm cô thôi.”

“Tôi không quan tâm nữa, anh nói xử lý như thế nào thì xử lý như thế.” Lý Sở Hàm gật đầu nói.

“Chuyện chiếc xe cô cũng không cần phải lo lắng, chút nữa cô đưa chìa khóa cho tôi, có thời gian tôi kêu người lái đi sửa chữa giúp cô, chỗ nào có thể sửa thì sửa một thể, đảm bảo so với ban đầu càng tốt hơn, không nhìn thấy vết tích gì.”

“Đây, chìa khóa xe ở đây.”

“Tối qua nhà tôi, cô tìm một chiếc xe mà lái.”

“Vậy quá phiền phức rồi, hàng ngày tôi bắt xe đi là được.”

“Xe ở nhà tôi, về tốc độ, so với loại Type R của cô còn nhanh hơn, chẳng nhẽ cô không muốn thử xem sao à?”

Lý Sở Hàm mím nhẹ đôi môi, có một chút ái ngại nói: “Muốn.”

“Thế không phải là được rồi sao.”

“Nhưng tôi chỉ lái lúc rảnh thôi, xe của anh quá bắt mắt, khi lái đi làm sẽ thu hút sự chú ý.”

“Cái này cô tự quyết định.”

Lý Sở Hàm không giống bản thân mình, ngoài giờ đi làm, bình thường cũng sẽ lái xe đi vòng quanh.

Nếu như không có thì cũng bất tiện.

Nói xong chuyện về xe cộ, hai người đi đến quán bánh bao Lý

Tứ ở trước cổng ăn bánh bao.

Đến khi ăn xong bữa sáng quay về, bãi đỗ xe đã khôi phục lại yên lặng, xe của Lý Sở Hàm vẫn đỗ ở chỗ đó, Lâm Dật cũng không muốn động vào vội, có thời gian rảnh thì bảo Chu Hải Đào điều người lái xe đi sửa.

Lái xe về đến Cửu Châu Các.

Nhìn thấy cảnh quan ở bên trong, Lý Sở Hàm tò mò ngắm nhìn một lúc.

Nhưng cô ấy cũng không giống người khác biểu hiện quá khoa trương, giấu cảm xúc nén lại trong lòng, từ từ tiêu hóa.

Nhìn thấy xe của Lâm Dật, ánh mắt của Lý Sở Hàm sáng lên.

Gara xe của Lâm Dật, có cảm giác khiến cho người khác ngậm ngùi quan sát.

Những chiếc xe này quá xa hoa rồi.

“Hay là cô lái Lykan đi, đều là màu đỏ, rất hợp với cô.”

Lý Sở Hàm trầm ngâm một lúc: “Tôi muốn thử chiếc Koenigsegg Agera RS đó được không?”

“Có gì mà không được, muốn lái chiếc nào thì cô tự chọn.” Lâm Dật nói: “Nhưng giá của chiếc Lykan đắt hơn.”

“Nhưng huyết thống của Koenigsegg càng thuần khiết, hệ thống treo và động cơ tốt hơn.”

Ờ…

Lâm Dật bỗng nhiên có cảm giác như người nghiệp dư.

Tại sao nói về cấp độ chuyên nghiệp cứ luôn bị Lý Sở Hàm áp chế vậy!

“Cô muốn lái cái nào thì lái cái đó.”

Lâm Dật dẫn Lý Sở Hàm vào trong nhà, tìm thấy chìa khóa của chiếc Koenigsegg, giao vào tay của cô ấy.

“Nhà anh có chút bừa bộn, tôi giúp anh thu dọn một chút.” Lý Sở Hàm nói.

“Đừng đừng đừng, tôi bảo cô đến, không phải là để thu dọn nhà cho tôi.”

“Ồ ồ!”

Lâm Dật giúp đỡ cô ấy rất nhiều, Lý Sở Hàm cũng chỉ muốn cảm ơn anh.

Nhưng bởi vì chỉ số thông minh và chỉ số cảm xúc không cân bằng, cho nên Lý Sở Hàm không nghĩ ra cách khác để báo đáp Lâm Dật.

Chỉ có thể dùng phương pháp nhìn rất ngu ngốc này.

Reng reng reng!

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Lý Sở Hàm vang lên, hiện lên trên là số điện thoại lạ.

Lý Sở Hàm cũng không nghĩ nhiều, tiện tay ấn nghe máy, nói không chừng rất có thể là bệnh nhân của mình.

“Mày làm cái gì vậy! Chỉ là cào xước một chút lên xe của mày, thế mà lại bắt Ngụy lão nhị đền bù mười nghìn tệ, mày muốn tao về sau sống như thế nào ở cái thôn này!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 472.

Chương 473. Phụ Nữ Vì Người Mình Thích Mà Trang Điểm

Mặc dù không có mở loa ngoài, nhưng tiếng rống trong điện thoại còn lớn hơn khi mở loa ngoài.

Lâm Dật ở cách đó không xa nghe được rõ ràng.

Nghe thấy tiếng rống trong điện thoại khiến giọng nói của Lý Sở Hàm có chút chật vật, biết được người bên kia là ai, vẻ mặt và giọng nói của cô ta trở nên lạnh nhạt hơn.

"Ông muốn cái gì."

Cô ta không muốn Lâm Dật biết chuyện gì đó.

Cô ta muốn xóa bỏ những kỉ niệm và ký ức trong quá khứ của mình hết sức có thể, nhưng cô ta không bao giờ nghĩ rằng nó lại từ từ được tiết lộ trong tình huống như thế này.

"Bọn họ phá xe của tôi thì bồi thường không phải là chuyện đương nhiên sao."

"Cái gì mà đương nhiên, mỗi năm cô kiếm được nhiều tiền như vậy, cũng chỉ dùng chút tiền của mình để sửa chữa mà thôi, vậy mà cô còn đòi mười vạn của người ta, cô còn có chút lương tâm nào không!"

"Đây là việc của tôi, không liên quan gì đến ông. Từ nay về sau ông đừng liên lạc với tôi nữa. Tôi không nợ các người bất cứ thứ gì."

"Vậy sau này cô cũng đừng trở về! Đừng đi tảo mộ ở sau núi nữa!"

Bên kia tức giận cúp điện thoại, mà Lý Sở Hàm vẫn lạnh lùng đứng đó, không biết cô ta đang suy nghĩ điều gì.

“Uống một tách trà nhuận khí đi.” Lâm Dật nói.

"Cảm ơn."

Hai người ngồi trên sô pha, Lâm Dật thản nhiên hỏi: "Là ai gọi điện thoại cho cô vậy?"

“Cha tôi.” Lý Sở Hàm không chút che giấu nói:

"Từ khi mẹ tôi qua đời, tôi đã rời khỏi cái nhà đó. Chỉ khi làm lễ cúng mộ cho mẹ tôi thì tôi mới trở về. Nhưng tôi cũng không có trở về nhà, sau khi tế lễ tôi sẽ rời đi."

"Thượng Hải có nhiều nghĩa trang công cộng như vậy, tại sao cô không nghĩ tới việc chuyển đi?"

"Tôi chỉ là bác sĩ, làm sao tôi có khả năng đó? Không ai để tôi động tay vào đâu."

"Cái này cũng đơn giản mà, quê của cô ở đâu? Khi nào làm lễ cúng mộ cho dì, tôi sẽ cùng cô trở về, tôi nhất định sẽ giúp cô chuyển mộ về đây."

“Ở thị trấn Bắc Kiều bên dưới Dương Thành.” Lý Sở Hàm nói: “Nhưng thị trấn của chúng tôi là một thị trấn nghèo nàn. Cậu thật sự muốn quay lại đó với tôi sao?”

"Còn hỏi thật hay giả sao? Tôi cũng không phải đến thị trấn Bắc Kiều của cô ở rể."

"Cảm ơn."

Đây là lần đầu tiên hình ảnh của Lâm Dật trong mắt Lý Sở

Hàm lại rung động như vậy, sáng ngời như con ngươi của Khưu Thủy.

Nó giống như một viên đá rơi xuống nước, những gợn sóng xuất hiện dâng trào với ánh sáng mờ ảo.

"Vì sao lúc nào cô cũng nói cảm ơn? Không cảm thấy phiền sao?"

"Vậy thì tôi nên nói điều gì mới tốt đây."

"Cô đừng nói lung tung nữa, cứ tự nhiên là được."

"Cậu đã giúp tôi nhiều như vậy, tôi không đáp lại cái gì trong lòng sẽ cảm thấy có lỗi."

"Vậy thì cô hãy nghĩ đến chuyện khác."

"Tôi không có kế hoạch kết hôn và sinh con. Nếu cậu muốn có con, tôi có thể giúp cậu chăm em bé, tôi cũng có thể giúp cậu dọn dẹp nhà cửa. Chỉ cần cậu cần, miễn là tôi làm được, thì không có vấn đề gì đâu."

“Tôi làm sao có thể bằng lòng để cho cô làm việc này.” Lâm Dật sờ sờ mái tóc mềm mại của Lý Sở Hàm, “Chuyện này chúng ta sẽ nói sau.”

"Đã biết."

Buổi trưa, hai người dùng bữa ở Cửu Châu Các, sau đó Lý Sở Hàm lái xe về nhà.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật vẫn đi làm như thường lệ.

Ngay khi Lâm Dật đến văn phòng đã nghe thấy tiếng cảm thán của Kiều Hân.

"Chủ nhiệm Lý, chị trang điểm sao!"

"Nói vớ vẩn gì đó, tôi chưa bao giờ trang điểm."

“Khẳn định là có trang điểm rồi!” Kiều Hân nói: “Màu son bóng này hình như là của Givenchy. Dù rất nhẹ nhàng nhưng em vẫn có thể nhìn thấy được”.

Lâm Dật liếc nhìn Lý Sở Hàm, tựa hồ thật sự có trang điểm một chút.

Kiều Hân đúng là không phải thổi phòng quả thực là fan cứng của Conan, quan sát kỹ lưỡng từng chi tiết như vậy.

"Chị Hân, chị đừng nói nữa. Nếu chị làm chủ nhiệm Lý cảm thấy xấu hổ trước chủ nhiệm Lâm, chị ấy nhất định sẽ đưa chị đi sung quân." Viên Tư Kỳ nói.

"Này thôi, vậy thì tôi sẽ không nói nữa, phụ nữ vì người mình thích mà trang điểm không phải sao."

"Xem ra ảnh hưởng của sự cố thắt nơ vẫn còn rất nghiêm trọng, bởi vì trước đây chủ nhiệm Lý chưa từng trang điểm."

"Dừng lại, dừng lại, chúng ta đừng nói nhảm nữa, nếu không thật sự sẽ bị sung quân đó."

Lý Sở Hàm nghiêm khắc nói: "Hai người đều có điểm D chấm công trong tháng này."

"Cái gì?!"

Kiều Hân và Viên Tư Kỳ muốn khóc không ra nước mắt.

“Anh Lâm, anh hãy giúp chúng em cầu xin chị ấy đi, nếu chúng em bị điểm D trong tháng này, chúng em sẽ không thể sống sót qua tháng này đâu.” Kiều Hân nói.

“Cô ấy đã cho hai cô điểm D, đương nhiên là không thể thay đổi.” Lâm Dật nói: “Tính xem các cô đã mất bao nhiêu tiền. Khi nào được thanh toán tiền lương, tôi sẽ bổ sung thêm cho các cô.”

"Có thật không?"

"Chỉ vài ngàn thôi mà."

“Được rồi, cậu còn bù tiền làm gì?” Lý Sở Hàm nói: “Tôi sẽ điều chỉnh điểm A cho bọn họ.”

"Chậc chậc chậc, xem này, chủ nhiệm Lý miễn cưỡng vì tiết kiệm tiền cho anh Lâm."

"Có vẻ vui nhỉ, cho cô điểm D chắc cô cũng không phàn nàn đâu!"

“Này, điều em nói không phải đều là vì hai người hay sao.” Kiều Hân nói:

"Chỉ là đáng tiếc, sau này em sẽ không được ăn chuối do anh Lâm đút nữa."

"Loại chuyện này cô nghĩ cũng đừng nghĩ tới nữa” Viên Tư Kỳ nói: “Về sau chuối của anh Lâm chỉ có thể cho chủ nhiệm Lý ăn.”

Lâm Dật trong tiềm thức liếc mắt nhìn Lý Sở Hàm.

Trước đây anh không hề nhìn ra rằng đôi môi mỏng của cô ấy đẹp hơn sau khi thoa son bóng.

Lý Sở Hàm cũng nhìn lại Lâm Dật, trong lòng nói: "Anh ta thật sự muốn cho mình ăn?"

Vì không muốn nghe những điều vô nghĩa của Kiều Hân nữa, Lý Sở Hàm đã tự mình đi ra ngoài dạo vòng quanh.

Nữ chính đi rồi, mọi người trong khoa cũng bận rộn.

Ling Ling Ling ----

Di động của Lâm Dật lúc này lại vang lên, anh còn tưởng rằng là Triệu Kỳ gọi điện thoại tới, nhắc nhở anh buổi chiều đi uống trà.

Anh không ngờ đó là một số điện thoại lạ.

"Xin chào? Chủ nhiệm Lâm, tôi là Miêu viện trưởng Miêu Quốc Phong."

"À……"

Lâm Dật dừng một giây, anh không nghĩ ra tại sao Miêu Quốc Phong lại gọi mình vào lúc này.

"Có chuyện gì vậy?"

"Tôi thật sự có chuyện muốn nói chuyện riêng với ngài, bây giờ ngài đến phòng làm việc của tôi có tiện không?"

"Ngài?"

Xưng hô kính trọng thế này khiến Lâm Dật bối rối.

Lý Sở Hàm cũng chưa bao giờ sử dụng từ ngữ kính trọng như vậy, ông ta còn là một viện trưởng đàng hoàng, ông ta có phải là quá khách sáo rồi không?

"Được thôi, tôi sẽ tới đó ngay."

"Được rồi, tôi sẽ đợi ngài trong văn phòng."

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Dật đút hai tay vào túi quần, đi đến văn phòng của Miêu Quốc Phong.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, cảnh tượng vừa rồi đã bị Vương Trạch Nhất nhìn thấy hết.

Nhưng anh ta cũng biết nếu muốn khiêu chiến Lâm Dật, anh ta hoàn toàn không có cơ hội.

Chỉ là vẫn còn một vấn đề mà anh không bao giờ hiểu được.

Lâm Dật giàu có như vậy, tại sao vẫn đến bệnh viện làm bác sĩ?

Có thật là con nhà giàu theo đuổi ước mơ giống như trong phim thần tượng không?

Có điểm không đúng lắm?

Vương Trạch Nhất giận dữ quay đầu bước đi, anh ta biết mình đang ở thế bị động, nhưng anh ta vẫn còn cơ hội.

Chính là dùng quan hệ gia tộc tìm lãnh đạo bệnh viện yêu cầu bọn họ trục xuất Lâm Dật!

Bằng cách này, anh ta có thể gần quan được ban lộc!

Nghĩ vậy, Vương Trạch Nhất xoay người đi về phía văn phòng của Đoàn Vĩnh Xuân.

Chính bởi vì quan hệ của cha anh ta mà anh ta đã được nhận vào đây với tư cách là chủ nhiệm.

Bây giờ Triệu Kiến Vĩ đã bị bắt, tìm ông ta nói chuyện này vô cùng thích hợp!

Khi đến văn phòng của Đoàn Vĩnh Xuân, Vương Trạch Nhất đẩy cửa bước vào.

Anh ta không thấy ai trong văn phòng, quay lại phòng hành chính và hỏi:

"Anh có biết Đoàn viện trưởng đã đi đâu không?"

"Có vẻ như Đoàn viện trưởng đã đến văn phòng của Miêu viện trưởng."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 473.

Chương 474. Lâm Dật, Người Này Có Vấn Đề!

Khi bước đến trước cửa văn phòng của Miêu Quốc Phong, Lâm Dật bước vào.

Hương trà nồng nặc từ bên trong tỏa ra, đây là lần đầu tiên Lâm Dật đến đây.

Văn phòng của Miêu Quốc Phong rất lớn, gần gấp đôi diện tích của phòng phẫu thuật tim và trang trí khá trang nhã, mang phong cách của một cán bộ cũ.

Nhưng điều khiến Lâm Dật ngạc nhiên chính là ngoài Miêu Quốc Phong, Đoàn Vĩnh Xuân cũng có mặt ở đây.

"Bác sĩ Lâm, ngài đến rồi, mau vào ngồi đi, tôi chuẩn bị pha trà."

"Miêu viện trưởng, tôi chỉ là một phó chủ nhiệm dự bị nhỏ nhoi, ông làm cho tôi rất buồn phiền."

Cho tới bây giờ đầu óc của Lâm Dật vẫn còn xoay vòng, anh cũng không biết đang xảy ra chuyện gì.

Vô sự hiến ân cần, ở chỗ này khẳn định đang có chuyện, hơn nữa chuyện này không hề nhỏ.

"Đừng muộn phiền như vậy, không có chuyện gì lớn cả, chúng ta thoải mái tán gẫu đi."

“Đúng, đúng, chúng ta chỉ cần trò chuyện.” Đoàn Vĩnh Xuân nở ra một nụ cười hớn hở nói theo.

"Có chuyện gì hai người cứ nói thẳng cho tôi biết, không cần phải làm như vậy."

Miêu Quốc Phong tươi cười chào đón, Lâm Dật vẫn có thể hiểu được một chút.

Nhưng Đoàn Vĩnh Xuân cũng hành động giống như vậy, thật sự khiến anh khó hiểu.

Bởi vì sau cuộc phẫu thuật của Dương Quảng Hạ đã làm cho ông ta mất hết thể diện, lẽ ra ông ta phải hận anh mới đúng.

Miêu Quốc Phong và Đoàn Vĩnh Xuân nhìn nhau, người sau nói: "Lão Miêu, chúng ta cứ việc nói thẳng đi."

Miêu Quốc Phong gật đầu, nhìn Lâm Dật nói:

"Chủ nhiệm Lâm, cả nước hiện đang thực hiện các hành động chấn chỉnh về y phong và y đức. Hẳn là anh cũng biết điều này."

"Uh ... hình như tôi có biết một chút gì đó."

Về hành động chấn chỉnh y phong và y đức, Lâm Dật thực ra không biết.

Nhưng sau khi nghe những gì Miêu Quốc Phong nói, anh đã biết điều gì đó.

Không có gì đáng ngạc nhiên, hẳn là danh sách kia đã có tác dụng, và Lương gia đã bắt đầu động thủ.

Dựa vào lý do này, mục đích bọn họ tìm đến anh rõ ràng hơn rất nhiều.

“Nếu chủ nhiệm Lâm cũng đã nghe về chuyện này, vậy thì chúng tôi sẽ không nói vòng quanh nữa.” Miêu Quốc Phong nói:

"Nghe nói từ tối hôm qua đã bắt hơn chục viện trưởng bệnh viện cấp ba trên cả nước, còn có vô số giám đốc sở. Quy mô lớn chưa từng có."

"Và sau đó?"

“Vậy thì Trung Hải của chúng ta có vẻ sẽ là khu vực thanh tra trọng điểm.” Miêu Quốc Phong liếc nhìn Đoàn Vĩnh Xuân, có chút ngượng ngùng nói:

"Nghe nói anh và Lương thị trưởng có quan hệ rất tốt, anh có thể giúp chúng tôi cầu tình được không?"

“Viện trưởng Miêu, tuy rằng chúng tôi có chút quan hệ cá nhân, nhưng ông cho rằng tôi có khả năng xen vào chuyện này sao?” Lâm Dật nói:

"Không nói tới việc tôi có năng lực hay không, cho dù tôi có năng lực cũng không có tư cách xen vào, ông nói xem đúng không?"

"Chủ nhiệm Lâm, anh đừng nói như vậy."

Miêu Quốc Phong và Đoàn Vĩnh Xuân gần như sợ hãi muốn đi tiểu trong quần, "Chuyện đã đến nước này, tôi cũng sẽ nói cho anh biết sự thật."

"Tôi làm ở vị trí này đã nhiều năm, cũng thừa nhận mình không trong sạch, nhưng tôi có thể cam đoan với anh là tôi không lấy nhiều, tôi chỉ lấy đủ sống mà thôi. Nếu không tin anh có thể để cho người bên trên kiểm tra, nhà tôi chỉ hơn 80 vạn thôi, chiếc xe tôi lái vẫn là BMW 5 Series. Tôi thực sự không dám lấy nhiều như vậy."

"Miêu viện trưởng, tôi không biết ông đã lấy bao nhiêu. Nhưng Đoàn viện trưởng, giá chiếc Mercedes-Benz AMG mà con trai ông lái là hơn 1 triệu tệ. Những năm gần đây, các ông cũng đã không lấy ít hơn chừng đó, có đúng không?"

Đoàn Vĩnh Xuân như đang đứng trên đống lửa, ngồi trên đống than, "Chủ nhiệm Lâm, gia đình chúng tôi tuy lấy khá nhiều, nhưng cũng tương đương với Miêu viện trưởng. So với những kẻ tham lam thực sự to lớn ngoài kia, số tiền chúng tôi lấy thật sự không đáng kể."

"Chúng tôi cũng sẵn sàng trả lại tất cả số tiền mà chúng tôi đã lấy trong những năm qua, xin anh hãy để lại cho chúng tôi một con đường sống."

"Hai người đều như thế này, tôi cũng không biết phải làm như thế nào."

Lâm Dật nói sự thật.

Vì vậy, anh khá khó xử về vấn đề này.

"Chủ nhiệm Lâm, chúng tôi quỳ xuống trước ngài, cầu xin ngài hãy cho chúng tôi một con đường sống."

"Đừng làm như vậy! Hai người mau đứng lên đi, hai người đều đã lớn tuổi rồi, quỳ xuống trước mặt tôi như vậy tôi gánh không nổi."

Lâm Dật đứng lên, "Các người không cần làm như vậy. Ai có thể bảo đảm những người kia là trong sạch? Chỉ cần mức độ không quá nghiêm trọng, có lẽ là sẽ được bỏ qua, bằng không nhà giam cũng không đủ chứa các người."

Lời nói của Lâm Dật không phải là không có lý, chỉ cần trong tay có một chút quyền lực, hơn 99,9% người trở lên đều không sạch sẽ, nếu ai ai cũng bị bắt thì Trung Quốc cũng không còn bao nhiêu người.

"Chúng tôi cũng tuyệt vọng rồi. Cuộc điều tra lần này quá nghiêm ngặt, chúng tôi sợ bị ảnh hưởng."

"Như vậy đi, chuyện này bên trên làm việc như thế nào tôi không thể quản được, nhưng theo tôi dự đoán, chỉ cần tình tiết không quá nghiêm trọng, thì vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng. Tôi sẽ vận dụng quan hệ tốt nhất để bảo toàn cho hai người an hưởng tuổi già. Nhưng nếu tình tiết bên trong quá nghiêm trọng, tôi cũng không thể giúp gì được."

"Thật sự cảm ơn chủ nhiệm Lâm."

Cả hai người đều sắp đến lúc nghỉ hưu, việc có thể tiếp tục làm việc không còn quan trọng đối với bọn họ nữa.

Chỉ cần không bắt bọn họ vào trại giam là được.

"Hai người không cảm ơn tôi, tự cầu nhiều phúc cho mình đi."

Nói xong, Lâm Dật liền xoay người rời đi, anh không định lại xen vào chuyện này.

Về phần chuyện gì sẽ xảy ra với hai người bọn họ, anh cũng không thể đảm bảo.

Ngay khi Lâm Dật vừa bước chân rời đi, Vương Trạch Nhất đã từ cầu thang đi lên và gõ cửa phòng làm việc của Miêu Quốc Phong.

Trong phòng làm việc nghe thấy có người gõ cửa, Miêu Quốc Phong và Đoàn Vĩnh Xuân nhanh chóng đứng dậy sửa soạn lại quần áo, bọn họ không muốn người khác nhìn thấy biểu hiện khác thường của mình.

Bởi vì bọn họ biết người đi vào không thể nào là Lâm Dật, anh ta không có thói quen gõ cửa.

"Mời vào."

Hai người ngồi lên ghế sô pha và nói một cách bình tĩnh.

Có tiếng kêu cót két.

Cánh cửa được đẩy ra, Vương Trạch Nhất bước vào từ bên ngoài vào.

“Miêu viện trưởng, Đoàn viện trưởng” Vương Trạch Nhất mỉm cười chào hỏi.

“Chủ nhiệm Vương đến đấy à.” Đoàn Vĩnh Xuân giọng điệu lạnh nhạt chào hỏi.

Cha của Vương Trạch Nhất là cục phó cục quản lý dược phẩm Trung Hải. Với thân phận của anh ta, Miêu Quốc Phong và Đoàn Vĩnh Xuân thấy anh ta đều phải tươi cười chào đón.

Nhưng hiện tại cha của anh ta bản thân mình còn khó bảo toàn, cho nên cũng không cần để ý tới anh ta nữa.

“Chú Miêu, chú Đoàn, ở khoa không có việc gì, cho nên tôi đến gặp hai chú.” Vương Trạch Nhất cười nói:

"Trà này mùi vị rất thơm, có phải là Đại Hồng Bào không? Ở chỗ cha tôi vẫn còn một ít, có thời gian tôi sẽ mang qua cho hai người."

“Đừng, không cần đâu.” Đoàn Vĩnh Xuân nhanh chóng từ chối: “Tiểu Vương, cậu có chuyện gì thì cứ nói cho tôi biết, Miêu viện trưởng và tôi còn có việc khác phải làm.”

Thấy cả hai đang thảo luận vấn đề, Vương Trạch Nhất không muốn làm mất thời gian của nhau, anh ta chọn đi thẳng vào vấn đề.

"Chú Đoàn, tôi có việc muốn nói chuyện với chú và Miêu viện trưởng."

"Cậu muốn nói chuyện gì vậy?"

“Lâm Dật, phó chủ nhiệm phòng dự bị của chúng tôi, tôi nghĩ anh ta có vấn đề nghiêm trọng về trình độ kỹ thuật và nhân phẩm.” Vương Trạch Nhất nói:

"Hơn nữa, tôi còn phát hiện anh ta lén lút nhận phong bao đỏ. Hy vọng hai vị viện trưởng có thể xử lý nghiêm việc này. Tốt nhất là đuổi anh ta ra khỏi bệnh viện Hoa Sơn của chúng ta, loại trừ đi thành phần không sạch sẽ!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 474.

Chương 475. Khoa Ngoại Tim Mạch Có Độc!

"Cậu nói Lâm Dật lén lúc nhận phong bao đỏ sao?"

“Đúng vậy!” Vương Trạch Nhất nói, “Loại hành vi này không chỉ đơn giản là sỉ nhục bệnh viện Hoa Sơn. Xin mời hai vị viện trưởng làm rõ!”

Nói đến đây, khóe miệng Vương Trạch Nhất nở một nụ cười tự tin.

Dựa vào mối quan hệ của bọn họ với cha anh, anh đã nói đến mức độ này, bọn họ hẳn là nên biết phải làm gì.

Suy cho cùng bọn họ vẫn chưa biết gì về thân phận của Lâm Dật, bọn họ chỉ nghĩ rằng anh là một phó chủ nhiệm ngoại khoa bình thường.

Muốn đuổi anh ta đi, nhất định là dễ như trở bàn tay.

“Chủ nhiệm Vương, cậu có chắc muốn báo cáo chủ nhiệm Lâm không?” Miêu Quốc Phong lạnh lùng hỏi lại.

Bọn họ đều biết Lâm Dật là ai, chưa kể đến mối quan hệ thân thiết của anh ta với Lương Nhược Hư.

Chỉ nói đến thân phận anh ta là chủ sở hữu của trường đua xe quốc tế Trung Hải, liền không có khả năng anh ta nhận phong bao đỏ.

Như vậy việc Vương Trạch Nhất báo cáo Lâm Dật nhận phong bao đỏ, hoàn toàn là hư cấu!

"Đúng vậy, tôi có thể lấy danh dự của mình ra để đảm bảo. Lâm Dật khẳng định đã nhận phong bao, kính mong hai vị viện trưởng sẽ xử lý nghiêm túc việc này."

"Vậy thì cậu có bằng chứng gì không?"

"Chứng cớ?"

Vương Trạch Nhất có chút không kịp phản ứng, anh đã nói đến mức độ này, hai người bọn họ còn không hiểu ý anh sao?

Chỉ là trục xuất một phó chủ nhiệm dự bị, dựa vào một câu nói thôi còn chưa đủ sao?

"Tôi vẫn đang thu thập bằng chứng, và tôi sẽ sớm tìm ra thôi."

Bốp!

Miêu Quốc Phong vỗ mạnh vào mặt bàn!

"Vương Trạch Nhất, tôi nghĩ cậu đang cố ý vu khống chủ nhiệm Lâm! Cậu có ý đồ gì!"

Bây giờ số phận của hai người bọn họ đều nằm trong tay Lâm Dật, không một ai trong toàn bộ bệnh viện Hoa Sơn dám động một chút nào đến Lâm Dật, Vương Trạch Nhất thì tính là cái gì?

"Tôi..."

Vương Trạch Nhất không nói nên lời, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, anh ta không biết phải làm thế nào để đối phó với Miêu Quốc Phong đang tức giận.

"Lão Miêu, xin anh bình tĩnh." Đoàn Vĩnh Xuân nói.

Vương Trạch Nhất thở phào nhẹ nhõm, cha anh và viện trưởng Đoàn có quan hệ tương đối tốt.

Xem ra có ông ấy cầu tình giúp chắc sẽ không sao

"Trạch Nhất à..." Đoàn viện trưởng nói.

“Đoàn viện trưởng, tôi đây ạ.” Vương Trạch Nhất cười nói.

"Tôi cảm thấy với trình độ hiện tại của cậu, không thể đủ tư cách cho vị trí chủ nhiệm bệnh viện Hoa Sơn. Cậu hãy nhanh chóng thu dọn đồ đạc và rời đi đi."

"Cái gì?!"

Vương Trạch Nhất hai mắt đờ đẫn, anh cảm thấy như mình đang bị ảo giác.

Quan hệ giữa Đoàn viện trưởng và cha anh đang rất tốt, cũng chính vì có sự giúp đỡ của Đoàn viện trưởng mà anh có thể đến đây làm phó chủ nhiệm.

Nhưng hiện tại Đoàn viện trưởng không có giúp anh mở lời, còn khai trừ anh?

Chuyện gì đang xảy ra thế này?!

"Đoàn, Đoàn viện trưởng, ông có chắc là muốn sa thải tôi không?"

“Đúng vậy, cậu nên rời đi ngay.” Đoàn Vĩnh Xuân sốt ruột vẫy tay, “Tôi và Miêu viện trưởng còn phải nói chuyện khác, cậu đi ngay đi.”

"Nhưng cha tôi..."

“Cha cậu thì sao vậy?” Đoàn Vĩnh Xuân khinh khỉnh khịt mũi nói, “Đây là bệnh viện, cậu cho rằng ông ấy có thể quản đến chỗ này của chúng tôi sao?

"Không không, không có, tôi không có ý đó, nhưng mà..."

"Không có thì tốt, nhưng cậu nhanh lên đi. Từ nay về sau, tôi không muốn nhìn thấy cậu ở bệnh viện Hoa Sơn này!"

"Biết, tôi đã biết..."

Vương Trạch Nhất bước ra khỏi phòng làm việc của viện trưởng như một kẻ vừa chết đi sống lại.

Anh không thể tin được cảnh tượng vừa xảy ra.

Anh đích thân đến đây và muốn bọn họ trục xuất Lâm Dật, rốt cuộc lại trở thành anh bị trục xuất là như thế nào?

Tại sao bọn họ lại muốn bao che cho Lâm Dật?

Bọn họ đã biết thân phận thực sự của Lâm Dật sao?

Vương Trạch Nhất không dám nghĩ tới, có lẽ điều này thật sự có thể xảy ra.

Nghĩ đến điều này, Vương Trạch Nhất muốn tự tát chính mình.

Anh sẽ không đến tìm Đoàn Vĩnh Xuân nếu anh biết điều đó từ đầu!

Anh quay trở lại khoa với vẻ mặt mơ mơ hồ hồ, Vương Trạch Nhất vẫn đang suy nghĩ tìm lời giải thích phù hợp, làm thế nào để giải thích việc anh từ chức với những người ở trong khoa.

Sự việc thế này thật sự mất mặt quá, phải tìm một lý do vớt lấy thể diện mới được.

Nhưng anh suy đi nghĩ lại hồi lâu vẫn chưa tìm ra được lời giải thích phù hợp.

Trong khoa, anh nhìn thấy Lâm Dật và Lý Sở Hàm đang ngồi cùng nhau thảo luận về ca bệnh.

Vương Trạch Nhất cảm thấy còn bi ai hơn, anh có thể được coi là chí khí chưa thành mà bản thân đã chết trước.

"Chủ nhiệm Vương, tôi nghe nói anh bị khai trừ rồi?"

Đùng……

Ngay lúc Vương Trạch Nhất đang buồn rầu, Kiều Hân bước vào và nói.

Ngay khi lời này nói ra, như thể có một hòn đá rơi xuống tạo thành gợn sóng lớn, tất cả mọi người trong khoa đều đồng loạt nhìn về phía Vương Trạch Nhất.

Tin tức này đến quá đột ngột, làm sao có thể như vậy?

"Tiểu Kiều, em đang nói nhảm cái gì vậy." Lý Sở Hàm trách mắng.

Nếu có người được điều động, cũng phải là chủ nhiệm biết trước, cô ấy làm sao có thể nhận được tin tức trước cô.

"Vừa rồi khi em đến phòng nhân sự để giúp anh Lâm làm các thủ tục, đã nghe chủ nhiệm Trần nói."

Người trong khoa không khỏi bàn tán, tin tức này liên quan đến phòng nhân sự, không thể sai được.

"Việc này……"

Vẻ mặt Vương Trạch Nhất cảm thấy rất khó xử, anh ta đứng dậy giải thích: "Cô nhận thông tin sai rồi, tôi không bị khai trừ, đừng nói nhảm."

"Tôi nghe chủ nhiệm Trần thực sự đã nói như vậy."

"Thực ra, tôi đã tự mình rời bỏ công việc và tôi sẽ đi du học ở Mỹ." Vương Trạch Nhất cười nói:

"Lát nữa bạn tôi đến đón, tôi muốn đợi bọn họ tới rồi mới rời đi, cho nên không thông báo với mọi người, không ngờ lại để cho cô ấy nói ra."

"Hóa ra là như thế này, chúc mừng."

"Đương nhiên, tôi còn có thể thế nào nữa? Cô thực sự cho rằng tôi đã bị khai trừ sao?"

Vương Trạch Nhất thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may là anh sáng suốt thông minh, nghĩ ra được một lý do, để anh có thể rời đi mà không sợ người khác nói ra nói vào.

Đúng lúc này, hai vị cảnh sát mặc sắc phục từ bên ngoài bước vào, nhìn Vương Trạch Nhất và nói:

"Anh chính là Vương Trạch Nhất đúng không? Cha anh tên là Vương Diên Hưng?"

"Vâng, đúng vậy……"

Nhìn thấy hai vị cảnh sát, những người trong khoa đều rất kinh ngạc, Vương Trạch Nhất cũng vậy.

Nhưng mà, tại sao cảnh sát lại đến?

"Hai vị cảnh sát, các anh đến tìm tôi có việc gì sao?"

"Cha anh, Vương Diên Hưng có liên quan đến tội tham nhũng và đút lót nhận hối lộ lớn. Chúng tôi muốn đưa anh về để lập hồ sơ điều tra, vì vậy anh hãy đi cùng chúng tôi."

"Việc này……"

Sau đó hai vị cảnh sát không cho Vương Trạch Nhất cơ hội nói thêm, hai người họ đã còng tay anh ta và đưa anh ta ra khỏi bệnh viện.

Sau loạt hành động này, những người trong khoa vẫn chưa kịp định thần.

"Mọi chuyện là thế nào? Chủ nhiệm Vương nói sẽ đi Mỹ học thêm, còn nói có người bạn tới đón. Rốt cuộc tại sao lại bị cảnh sát bắt đi? Việc này thật là thú vị!"

Lâm Dật đại khái đã đoán được ngọn nguồn mọi việc.

Lương Nhược Hư bên kia đã bắt đầu hành động, hơn nữa Trung Hải chính là đối tượng trọng điểm cần đả kích.

Ngoài ra, thời điểm đàm phán với Pfizer, cha của anh ta là Vương Diên Hưng cũng là người đại diện đàm phán, và chắc chắn là đã thu nhận đút lót không ít.

Hiện tại đã bắt đầu động thủ, đương nhiên phải bắt cha anh ta ra khai đao.

“Có thể là chúng ta đã nghe nhầm.” Lâm Dật nói:

"Anh ta không nói về các nghiên cứu nâng cao, mà là cải tạo, vì vậy người đón anh ta mới là cảnh sát. Không thể không nói, những việc này được an bài hết sức ổn thỏa."

"Chủ nhiệm Lâm, chuyện này vừa mới xảy ra không bao lâu phải không? Một chủ nhiệm và ba phó chủ nhiệm khoa phẫu thuật tim mạch đã bị bắt. Khoa ngoại tim mạch có độc sao!" Viên Tư Kỳ nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 475.

Chương 476. Sự Cản Trở Của Những Ước Mơ

"Được rồi được rồi, mọi người đừng nói lung tung nữa." Lý Sở Hàm nói:

"Đều đi làm chuyện của mình đi."

"Biết rồi chủ nhiệm Lý."

Chuyện của Vương Trạch Nhất sớm yên tĩnh, những người ở bên trong phòng đối với chuyện này cũng không quá để ý tới.

Giống như đã quen rồi.

"Trưa nay cậu muốn ăn gì? Tôi gọi món." Tới gần buổi trưa, Lý Sở Hàm nhỏ giọng hỏi.

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Tôi buổi chiều có chút việc nên sẽ không ăn cơm, buổi chiều có thể sẽ không tới."

"Vậy cậu đi đi, có tôi ở đây là được rồi."

"Ừm."

Lên tiếng chào hỏi xong, Lâm Dật thay quần áo đi ra ngoài, lái xe đi đến tập đoàn Lăng Vân, chuẩn bị hỏi một chút chuyện của tập đoàn.

"Hai mươi phút sau, tập trung ở nhà hàng món cay Tứ Xuyên bên cạnh công ty, hai người các cô đi đặt một phòng ăn đi."

Lâm Dật gọi điện thoại cho Hà Viện Viện sau khi lái xe ra khỏi bệnh viện.

"Không thành vấn đề."

Leng keng leng keng ——

Vừa mới cúp điện thoại, chuông điện thoại của Lâm Dật lại vang lên, là Tô Cách gọi điện thoại tới.

"Anh buổi chiều muốn tới trường học đúng không?"

"Làm sao cô biết?"

"Tôi nghe Triệu hiệu trưởng nói." Tô Cách nói: "Tôi buổi sáng có chút không thoải mái, lúc anh tới, có thể hay không thuận tiện đón tôi một chuyến."

"Cô không phải là có xe sao."

"Xe bị va chạm, đang được sửa chữa ở cửa hàng 4S rồi."

"Được, cho tôi địa chỉ của cô, đến lúc đó tôi đi đón cô."

"Ừ." Tô Cách nói: "Anh bây giờ có thời gian hay không, chơi một ván?"

"Chơi mấy cái lông."

Cúp điện thoại, Lâm Dật lái xe đến nhà hàng món cay Tứ Xuyên mà thường hay tới.

Mới vừa đẩy cửa phòng bao ra, đã ngửi thấy mùi ớt phả vào mặt.

Trên bàn có bảy tám món ăn, chỉ có một rau trộn là đồ chay.

Kỳ Hiển Chiêu đàng hoàng ngồi ở bên cạnh, Hà Viện Viện ăn không còn biết trời đất đâu, cũng không có dự định đợi Lâm Dật tới.

"Lâm tổng."

Nhìn thấy Lâm Dật, Kỳ Hiển Chiêu đứng dậy chào hỏi.

Lâm Dật gật đầu, nhìn Hà Viện Viện mà nói:

"Tốt xấu gì tôi cũng là lãnh đạo, không đợi tôi tới đã bắt đầu ăn rồi?!"

"Chủ yếu là quá đói, Lâm tổng tốt như vậy, sao có thể tính toán mấy việc nhỏ này chứ?" Hà Viện Viện vừa liếm môi vừa nói.

"Việc này tôi cũng không so đo với cô, nhưng chúng ta đi ba người, cô gọi nhiều đồ ăn như vậy, có thể ăn hết không?"

"Ăn không hết." Hà Viện Viện nói:

"Còn dư lại tôi đóng gói mang đi, coi như buổi ăn tối có thể được giải quyết rồi, đối với việc ăn uống, ngu sao không cầm, tôi mới không ngu giống anh Kỳ vậy."

"Cô mẹ nó là không trong mắt không có ông chủ là tôi đây đúng không!"

"Không nên nói như vậy nha, anh ở trong lòng tôi, vẫn là rất quan trọng, ai có thể so với tiền được chứ."

"Xét thấy biểu hiện hôm nay của cô, tôi lại trừ lương cô một ít."

"Đừng." Hà Viện Viện để đũa xuống, "Sao anh có thể lấy tiền ra uy hiếp được chứ, giữa chúng ta không có chút giao tình nào ư?"

"Đừng nháo nữa, ăn cơm đi."

Lâm Dật không đùa giỡn với Hà Viện Viện nữa, vừa ăn vừa

nói:

"Tình hình của Didi thế nào rồi?"

"Bên kia chỉ là cái vỏ rỗng, số liệu trung tâm đã chuyển tới cho chúng ta rồi." Hà Viện Viện nói:

"Nhưng bởi vì bị thu mua lại, nên có rất nhiều vấn đề về điều chỉnh nhân sự. Trình tổng cùng với Điền tổng bên kia đang cố gắng xử lý những việc này. Cùng lắm qua một tuần nữa là gần như có thể giải quyết xong toàn bộ."

"Được, chuyện này tiếp tục xử lý, chờ tôi xử lý xong chuyện của bên Cisco, lại bắt đầu mở tương quan công tác là được."

"Đúng rồi, nói đến Cisco tôi nghĩ tới chuyện này." Hà Viện Viện nói:

"3 tỷ đơn đặt hàng của chúng ta, Cisco bên kia đã xử lý không sai biệt lắm. phỏng đoán cẩn thận nó sẽ được giao trong vòng một tuần tới."

"Nhanh như vậy sao?"

"Bọn họ tìm được nhiều nhà máy ở Trung Quốc, tốc độ dĩ nhiên là sẽ tăng lên."

"Không tồi không tồi, kế hoạch phía bên tôi, cũng nên tăng lên rồi."

Kỳ Hiển Chiêu cùng Hà Viện Viện đều rất hiếu kỳ, Lâm tổng đến cùng có kế hoạch gì.

Chơi lớn như vậy, chắc chắn sẽ có chuyện lớn xảy ra.

"Ông chủ, còn có chuyện gì muốn chúng tôi giúp một tay không?" Hà Viện Viện hỏi.

Mặc dù luôn đấu võ mồm với Lâm Dật, nhưng cô vẫn luôn đứng về phía Lâm Dật.

"Hát một bài hát trợ hứng đi, như vậy tôi còn có thể ăn nhiều một chút."

"Đừng hòng, anh vẫn là ăn ít một chút đi, tôi còn muốn gói đồ dư mang đi nữa đấy."

Liên quan đến chuyện Cisco, Kỳ Hiển Chiên cùng Hà Viện Viện bên này cũng không còn nhiều việc để làm.

Hiện tại, Cisco bên kia sắp giao hàng rồi, chủ yếu người tham dự vẫn là Long Tâm.

Phải đến Long Tâm một chuyến để thu xếp công việc.

Nhưng sau khi tiêu diệt Cisco, hai người bọn họ chắc chắn sẽ bận rộn.

"Ông chủ, về chuyện của quỹ tài chính, anh có muốn nghe một chút không?" Hà Viện Viện cơm nước no nê, cầm cây tăm xỉa răng như nữ lưu manh hoạt bát.

"Nói đi, dù sao cũng nhàn rỗi."

"Cho đến nay, chúng ta đã tài trợ 174 trại trẻ mồ côi trên cả nước, tổng số tiền quyên góp đã lên đến 82 triệu. Cách đây vài ngày, chúng tôi đã họp bàn nghiên cứu và quyết định trì hoãn phương diện chi phí này, chuẩn bị làm một bước viện trợ mới."

"Ừm, tiếp tục nói."

"Người phụ trách quỹ tài chính là Triệu tổng, đã nộp cho anh Kỳ một bản báo cáo, tôi cảm thấy phân tích của cô ấy rất có lý." Hà Viện Viện nói:

"Cô ấy nói, quỹ tài chính là một cái động không đáy, không có cách nào cho công ty sáng tạo hiệu quả và lợi ích, vừa muốn đem những thứ đồ này biến thành danh dự của công ty chúng ta."

"Chỉ dựa vào trợ cấp cho các trại trẻ mồ côi sẽ không có hiệu quả gì nhiều. Cho nên tôi muốn đầu tư vào một số quận nghèo đói chính trên khắp cả nước, chính là xây dựng một số trường tiểu học hy vọng, dạy người dùng cá không bằng dạy người bắt cá nha."

"Dự án này, các cô thông qua được chưa?"

Kỳ Hiển Chiêu cùng Hà Viện Viện liếc nhau một cái, sau đó điểm một chút, người trước nói:

"Chúng ta cảm thấy không có gì lớn, Viện Viện trước kia đã từng làm hạng mục hạch toán, muốn xây dựng một trường tiểu học hy vọng, chi phí hành chính ban đầu cho đến khi hoàn thành, ước chừng tiêu tốn khoảng hai triệu, số tiền cũng không tính là lớn lắm. Với quy mô hiện tại của tập đoàn Lăng Vân, vẫn có thể chi trả được."

"Đây có phải chỉ là chi phí xây dựng trường tiểu học không?"

"Ừm, nhưng nếu muốn xây một trường trung học rộng rãi thì cần 500 ngàn nữa là đủ, hơn nữa về cơ sở hạ tầng có thể ủy thác cho tập đoàn Triều Dương tới làm, cũng coi như là chỗ béo bở không cho người ngoài rồi."

"Cái này đúng là có thể, dù sao cũng không bao nhiêu tiền." Lâm Dật nói: "Hiện tại đã có mục tiêu cụ thể chưa?"

"Trong báo cáo của Triệu Tổng, cô ấy đưa cho chúng ta hai sự lựa chọn, trấn Bắc Cầu và trấn Phú Vinh, đều là thị trấn nghèo khó thuộc Dương Thành, giao thông bất tiện, có rất nhiều trẻ nhỏ ở đó, tài nguyên giáo dục rất thiếu thốn, thích hợp cho các dự án thí điểm."

"Trấn Bắc Cầu?"

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, đây không phải là quê của Lý Sở Hàm sao?

"Lâm tổng, anh biết trấn Bắc Cầu này à?"

"Biết một chút, nghe nói đó là một nơi rất nghèo."

"Nào chỉ là nghèo." Hà Viện Viện nói: "Trong trấn này không có nhiều đất canh tác, hơn nữa rất nhiều đất trong đó là đất mặn - kiềm, lúc ông trời tâm tình không tốt, bọn họ liền cơm đều ăn không nổi."

Hà Viện Viện thay đổi tư thế nói tiếp: "Tôi kiểm tra thông tin nơi này một chút, GDP một năm có khi còn không bằng GDP một năm anh tạo cho Hoa Thanh Trì."

"Ách ..."

"Đang nói chuyện chính sự, đừng dắt việc tôi đi Đại Bảo kiếm, cái này không phải là công kích cá nhân à?" Lâm Dật nói:

"Rồi lại nói, nếu quả thật có thể so với những gì đã nói, GDP này cũng quá thấp rồi."

"Là tôi đánh giá thấp anh rồi."

"Vậy cứ như thế đi, tôi hy vọng rằng vị trí của trường sẽ nằm ở trấn Bắc Cầu." Lâm Dật nói:

"Nhưng vấn đề về giáo viên sau đó thì như thế nào? Trường học mà không có giáo viên thì cũng như không."

"Chúng tôi cũng đã nghĩ tới vấn đề này rồi, cách thị trấn Bắc Cầu gần 30km là thành phố Nhạc Mẫu, là một thành phố nhỏ loại 4. Mặc dù chỗ này này nhỏ một chút, nhưng quy mô đô thị hóa khá tốt. Có thể mời giáo viên ở chỗ này về dạy học, đi làm thông cần, là có thể thực hiện."

"Chỉ cách 30km thôi sao?"

Kỳ Hiển Chiêu gật đầu, thở dài:

"Chỉ là điều kiện giao thông không tốt. Ngoài 30km là đường đất lầy lội, đường núi và cầu treo, đi xe rất khó khăn. Cái vấn đề này, cũng chỉ có thể dùng mức lương cao để thu hút người tới làm việc."

"Nếu như vậy coi là, thời gian dành cho đi đường mỗi ngày sẽ hơn bốn tiếng đồng hồ. Cho dù chúng ta có thể đưa ra mức lương cao, người ta có nguyện ý đi hay không, vẫn còn là một vấn đề."

"Đây là đúng là một vấn đề khó." Hai người trầm mặc nói.

"Hô ..."

Lâm Dật thở dài một hơi, "Mới có hơn 30km, đã chặn biết bao nhiêu ước mơ của bọn trẻ rồi!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 476.

Chương 477. Thật tàn nhẫn!

Hai người chịu ảnh hưởng tâm trạng của Lâm Dật, cũng có chút đau thương.

"Đây là một vấn đề phổ biến ở những vùng núi nghèo, giao thông nói chung là kém phát triển. Nếu không cũng không đến nỗi mang tiếng nghèo khó." Kỳ Hiển Chiêu.

Lâm Dật gật đầu, "Cậu mới vừa nói đoạn đường nào, cụ thể kém đến trình độ nào?"

"Đây là một con đường nhỏ, rộng gần hai mét, trời không mưa miễn cưỡng thì có thể đi được, trời mưa xuống ngay cả xe bò cũng không có cách nào đi được, quỹ của Triệu tổng, trước đó cũng đã đi khảo sát gặp phải trời mưa, mưa vừa rơi xuống đường xá đều bị kẹt ở bên trong."

"Không phải chứ, ngay cả đường xá cũng không có sao? Tình hình giao thông cũng quá tệ rồi."

"Không thể như vậy sao, cho nên trời nắng bọn họ mới có thể ra khỏi đó được." Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Ngoài ra, bên ngoài trấn có một con sông, rộng hơn 30 mét. Dân làng đặt cáp dây treo trên đó, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng để đi, đoán chừng người thành phố thấy đều sẽ sợ."

"Điều kiện ở đó cũng quá tồi tàn rồi."

"Đại khái tình huống chung là như vậy, nếu không cũng không nghèo thành cái dạng bây giờ."

Lâm Dật sờ cằm, suy nghĩ mấy phút, "Người tốt thì làm đến cùng, đưa Phật đưa đến Tây Thiên. Dành thời gian đi tìm sư tỷ của cậu, tính toán cho dự án này, xem trùng tu đường xá, xây cây cầu cần bao nhiêu tiền."

"Không phải chứ, ông chủ anh còn muốn sửa đường với xây cầu à? Dù chỉ vài cây số, nhưng cũng hơn mười mấy triệu đó, nhất định là xuống không được. So với kiến nghị xây trường tiểu học hy vọng của tôi chi phí còn cao hơn nữa á."

"Nhưng những cơ sở vật chất hạ tầng này không giải quyết được, trường học cũng chỉ là cái xác rỗng. Cô phải trả bao nhiêu tiền lương để thu hút được giáo viên đến dạy ở đó?"

"Nhưng bây giờ làm vậy cũng quá tốn kém."

"Yên tâm, tiền xuất ra cũng không phải toàn bộ của tôi." Lâm Dật nói: "Chúng ta xuất ra một chút tiền trước, sau đó để địa phương xuất ra một chút tiền, sự việc liền có thể giải quyết tốt đẹp rồi."

"Ông chủ, anh thực sự là không lên tiếng thì thôi đã lên tiếng rồi thì cái gì cũng có thể." Hà Viện Viện nói.

Tuy rằng bình thường hay bị sếp trêu chọc, nhưng khuôn phép và cảm tình thì vẫn có.

"Các cô đây là không hiểu được, làm người phải có tầm nhìn xa rộng cho tương lai, đây chính là lý do tại sao tôi làm ông chủ, các cô làm nhân viên."

"Nhìn xa trông rộng?" Hà Viện Viện bất ngờ nói: "Lẽ nào anh muốn đầu tư sông nuôi cá?"

"Ngây ngô! Hẹp hòi! Nông cạn!" Lâm Dật nói:

"Các cô suy nghĩ lại xem, sau khi ba chúng ta qua đời, trên văn bia của tôi sẽ ghi ‘Doanh nhân yên nước nổi tiếng, nhà giáo dục, nhà từ thiện, nhà khoa học, nhạc sĩ, đẹp trai’ mà trên bia mộ của các cô thì lại trống trơn."

Hà Viện Viện: ...

"Chúng tôi cũng không quan tâm đến trống trơn hay không, nhưng anh cuối cùng nói đẹp trai thì ai lại viết trên bia mộ như vậy chứ!" Hà Viện Viện nói:

"Tôi thấy trên văn bia của anh hẳn là nên viết Hải Vương Trung Quốc, Đại Bảo kiếm hiệp hội hội viên vinh dự, cặn bã nam tổ sư gia..."

"Đừng đừng đừng, cặn bã nam tổ sư gia tôi nhưng không gánh nổi, là thầy Bành của các cô, so với ông ta, tôi chỉ là cái tiểu học tăng mà thôi."

"Anh đừng có dời lực chú ý sang người khác." Hà Viện Viện nói: "Rồi lại nói, thầy Bành không phải người như vậy."

Hiển nhiên, Hà Viện Viện cũng không biết việc làm vẻ vang của Bành Hưng Quốc.

"Tôi chỉ là nhắc nhở cô, về sau khách khí với tôi một chút, bằng không đợi đến lúc tôi chết, sẽ căn dặn cháu trai của tôi đến bia mộ của cô tiểu lên."

Hà Viện Viện: ...

Kỳ Hiển Chiêu: ...

Quá tàn nhẫn!

Sau khi ăn xong, Kỳ Hiển Chiêu cùng với Hà Viện Viện quay trở lại tập đoàn Lăng Vân. Lâm Dật thì lái xe hướng về phía nhà của Tô Cách, cũng đã gọi điện thoại trước hai mươi phút để cô ấy chuẩn bị xuống, sau đó cùng nhau đi tới trường học.

Leng keng leng keng ——

Hai mươi phút sau, Tô Cách gọi điện tới.

"Tôi ở dưới nhà rồi, anh đang ở đâu đấy."

"Trên đường bị kẹt xe, sắp tới nơi rồi."

"Mau lại đây đi, hôm nay nổi gió lớn, tôi cũng sắp bị thổi bay rồi đây này."

"Nói chuyện cũng phải dựa vào bài bản chứ, với trọng lượng của cô, cũng có thể bị thổi bay sao?"

"Tôi rất nhẹ nha."

"Cô là tro cốt à, gió thổi liền bay?"

Tiện tay cúp điện thoại, Lâm Dật quay đầu xe đến tiểu khu nhà Tô Cách.

Mặc dù đã lâu rồi không gặp, nhưng gu ăn mặc của Tô Cách vẫn là trước sau như một, mang đậm phong cách đại tỷ.

Chiếc váy đuôi sam màu trắng, áo sơ mi màu xanh da trời, gọn gàng, còn có đồi núi chập chùng.

Lại lớn lại sóng.

"Gần đây anh bận việc gì à? Sẽ không lại chạy đi lái Didi chứ." Sau khi lên xe, Tô Cách hỏi.

"Tôi đến bệnh viện làm bác sĩ."

"Ách ... Thật hay giả vậy?" Tô Cách hiển nhiên không tin, "Làm bác sĩ hay hậu cần? Anh nói rõ một chút."

"Đương nhiên là bác sĩ rồi." Lâm Dật nói: "Phó chủ nhiệm khoa phẫu thuật tim mạch, chính là tôi, hoan nghênh cô đến đăng ký khám."

"Tôi thực sự là phục anh rồi, lại còn biết y học, tôi nhớ được đại học khóa chính quy của anh hình như là học ngành marketing mà, có vẻ như không phải học y."

"Hết cách rồi, tôi cũng không muốn toàn diện như thế, nhưng tôi chính là ưu tú như vậy đó."

"Được rồi, nếu tôi cảm thấy trong người không thoải mái sẽ đến tìm anh khám."

"Tôi thấy cô hiện tại có chút tật xấu, có muốn hay không tôi chẩn đoán bệnh cho cô một chút?"

"Không phải chứ, nơi nào có tật xấu?"

"Cô bị tích tụ quá nhiều chất béo mà lại phân bố tổng hợp không đồng đều."

"Tích tụ quá nhiều chất béo mà lại phân bố tổng hợp không đồng đều?" Tô Cách lẩm bẩm một câu, "Anh chính là muốn nói tôi béo phải không."

"Cô là tự mình nói nha, vừa vặn trong xe không có ai, có thể cho cô nhìn xem."

"Hừ, đẹp mặt anh nhỉ."

Hi hi ha ha, hai người hàn huyên một đường.

Say khi đến trường học, đem xe đậu vào bãi, đi bộ về phía khu dạy học.

"Đúng rồi, hiệu trưởng Triệu tìm tôi có chuyện gì, cô có biết không?"

"Tôi đoán nó có thể liên quan đến những sinh viên mới tốt nghiệp bắt đầu lập nghiệp."

"Sinh viên lập nghiệp?"

Những chuyện sinh viên đại học lập nghiệp như vậy, tại mỗi trường học đều có không ít.

Nhưng bình thường đều là trò đùa trẻ con, lấy chút chính sách của quốc gia, nhưng sau khi trải nghiệm thực tế thì hơn 99.9% trở lên, đều sẽ vô tật mà chấm dứt.

"Cụ thể tôi cũng không biết nữa, anh phải đi hỏi hiệu trưởng Triệu đấy." Tô Cách vừa vuốt tóc bị gió thổi loạn, nói:

"Nhưng mà có một khả năng khác."

"Cô có thể nói hết một lần được không."

"Anh gấp cái gì." Tô Cách trợn mắt nhìn Lâm Dật nói:

"Này không phải mới vừa khai giảng sao? Trường học có một buổi biểu diễn định hướng, ngoài ra còn có một bộ phận khán giả. Bọn họ là học sinh cuối cấp chuẩn bị ra ngoài thực tập, có lẽ muốn tham gia biểu diễn với tư cách là trưởng đoàn. Dù sao anh cũng là phó hiệu trưởng Đại học Sư Phạm nên anh quá đủ tư cách để tham dự rồi."

"Tôi chính là một người lười biếng, hiệu trưởng Triệu cũng biết tình huống của tôi, loại khả năng này không có đâu." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa thời điểm này tổ chức dạ hội định hướng, có phải hay không có chút quá sớm."

"Những năm trước đều là cuối tháng, nhưng năm nay, tôi đến tìm hiệu trưởng để tìm những vị khách quan trọng. Để phù hợp với thời gian, cho nên là làm sớm hơn."

"Không phải chứ, người nào lại bức bách như vậy?"

Tô Cách nhún vai một cái, "Tôi đây cũng không biết, cụ thể việc này anh phải đi hỏi hiệu trưởng Triệu một chút."

"Được, tôi đi trước."

Đã đến khu nhà chính, hai người mỗi người đi một ngả, Lâm Dật xoay người đi đến văn phòng của Triệu Kỳ.

"Thầy Lâm, anh đã đến rồi."

Nhìn thấy Lâm Dật đi vào, Triệu Kỳ đứng dậy nghênh tiếp, đưa anh đến trên ghế sô pha ngồi.

"Ngồi một chút, tôi chờ anh một lúc rồi."

Hai người ngồi xuống, uống trà một lát, tâm sự về việc nhà, Lâm Dật đặt tách trà xuống, nói:

"Hiệu trưởng Triệu, tôi cũng không phải người ngoài, có việc gì anh cứ nói thẳng, chỉ cần tôi có thể làm được thi không có vấn đề gì."

"Thầy Lâm, vậy tôi liền nói thẳng." Triệu Kỳ rót cho Lâm Dật một chén trà, nói:

"Là như vậy, có hai học sinh tốt nghiệp đã phát triển một ứng dụng, nghe nói nó có sẵn trong các cửa hàng Android và Apple. Bây giờ muốn xin một quỹ ngân sách lập nghiệp, tôi nghĩ cột giáo sư hướng dẫn nên viết tên của anh."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 477.

Chương 478. Đừng So Với Lâm Dật, Anh Ta Có Bàn Tay Vàng Đó.

"Hiệu trưởng Triệu, ông từng trải hơn tôi, cũng có nhiều mối quan hệ, nên ghi tên ông là hợp nhất."

"Đừng vội nói thế chứ, tôi cùng lắm chỉ hơn anh về tuổi đời, chứ nếu so về quan hệ, chắc tôi còn kém anh xa." Triệu Kỳ nói ra:

"Anh là sở trưởng sở nghiên cứu Long Tâm, nhất định quen biết nhiều hơn tôi rồi, với lại thứ mà hai người học trò đó lấy ra, đều là phần mềm, để anh ký tên, chắc chắn có tác dụng hơn tôi."

"Được rồi, có gì quan trọng đâu, khi nào ký?"

"Giờ luôn đi, hai đứa nhỏ kia còn ở trường, để tôi gọi chúng đến."

"Được."

Triệu Kỳ quay lại bàn làm việc, gọi cho Chu Canh Triết, nói rõ mọi việc.

Chừng nửa tiếng sau, tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi."

Cửa bị đẩy ra, hai nam sinh một cao một thấp đi vào.

"Chào hiệu trưởng."

Chào hỏi xong, hai người nhìn sang phía Lâm Dật, nhưng lại không có bất kỳ ấn tượng nào với con người xa lạ này.

Vì họ là nghiên cứu sinh của đại học sư phạm, từ một năm trước, đã rời khỏi nơi này đi gầy dựng sự nghiệp, đến bây giờ mới quay lại trường, vì vậy nên không biết nhân vật số một trong đại học sư phạm là Lâm Dật.

"Thầy Lâm, là hai người này đấy, người cao lớn là Trương Bác, người thấp bé là Mao Kim Long."

Giới thiệu xong, Triệu Kỳ xoay người, nhìn nhìn Trương Bác cùng Mao Kim Long.

"Trước mặt hai em, là phó hiệu trưởng trường chúng ta, Lâm Dật."

"Phó hiệu trưởng?"

Biết được thân phận của Lâm Dật, hai người đều vô cùng bất ngờ.

Trong suy nghĩ của họ, người có thể làm tới chức phó hiệu trưởng, ít nhất cũng phải là người đàn ông trung niên ba bốn mươi tuổi.

Ai ngờ đâu, một người trẻ như vậy, lại có thể là phó hiệu trưởng đại học sư phạm, cái này phải đi bao nhiêu cửa sao vậy nhỉ?

"Chào phó hiệu trưởng Lâm." Hai người gật đầu chào hỏi.

"Lúc trước mấy cậu chẳng phải là muốn tôi ký vào đơn xin cấp vốn từ quỹ ngân sách dành cho khởi nghiệp à, sau khi suy nghĩ kỹ càng, tôi thấy để hiệu trưởng Lâm ký là hợp nhất, nên tôi mới gọi anh ta đến đây."

"A? !"

Sắc mặt bọn họ có vẻ như không tình nguyện lắm.

Họ muốn để Triệu Kỳ ký tên, không chỉ vì ông là hiệu trưởng đại học sư phạm.

Mà cũng vì mối quan hệ của ông trong nghành giáo dục.

Chờ đến một ngày, lúc mình cần tìm người đầu tư, thấy người hướng dẫn là Triệu Kỳ, thì ít nhiều gì nhà đầu tư cũng sẽ nể mặt, muốn đàm phán cũng dễ hơn một chút.

Đây là mục đích chủ yếu của họ.

Nhưng nếu đổi người hướng dẫn thành người thanh niên đang đứng trước mặt, thì còn ý nghĩa gì nữa?

"Được rồi, hai người các ngươi đừng nghĩ nhiều nữa, đưa đơn đây, để tôi kêu hiệu trưởng Lâm ký tên đóng dấu."

Hai người do dự một lúc lâu, nhưng không đưa thư giới thiệu ra.

"Các cậu còn đứng đấy làm gì, ký hay không đây." Triệu Kỳ nghiêm mặt nói.

"Hiệu trưởng Triệu, chúng em cần chữ ký của ngài."

"Tôi?"

Trương Bác gật đầu, "Đơn xin lập nghiệp này rất quan trọng đối với sự nghiệp của chúng em, nên bọn em muốn nhờ một người có sức ảnh hưởng lớn, nếu sau này không tìm được người đầu tư, thì hạng mục của bọn em xem như phá sản, chuyện này không thể đùa được đâu."

"Hai thằng nhóc này, nói gì vậy chứ!" Triệu Kỳ vỗ bàn một cái:

"Tôi nhờ hiệu trưởng Lâm đến ký tên, mất bao nhiêu công sức, hai cậu có biết thời gian của hiệu trưởng Lâm quý giá đến mức nào không!"

"Hiệu trưởng Triệu, em biết thời gian của anh ta rất quý, vậy không cần anh ta ký nữa, vẫn là để ngài ký đi."

Triệu Kỳ đen mặt, hướng về phía Lâm Dật giải thích:

"Thầy Lâm, anh đừng giận, để tôi nói chuyện lại với họ."

"Không cần, nếu tôi không đủ tư cách, thì ông cứ làm đi."

"Đừng nói vậy chứ, anh là sở trưởng sở nghiên cứu Long Tâm, anh không có tư cách, thì còn ai đủ tư cách chứ."

"Hiệu trưởng Lâm là sở trưởng sở nghiên cứu Long Tâm?"

Rất hiển nhiên, Trương Bác cùng Mao Kim Long cũng biết đến sự tồn tại của sở nghiên cứu Long Tâm, cũng biết nơi này lợi hại đến mức nào.

"Bằng không thì sao đây? Bằng không thì sao tôi phải mời hiệu trưởng Lâm tới?"

"Cái này. . ."

Hai người họ rất lúng túng.

Sớm biết Lâm Dật có thân phận thế này, thì họ đã nhờ anh ký tên rồi.

Người cùng ngành, lời nói càng có sức ảnh hưởng hơn.

"Lâm, Hiệu trưởng Lâm thật xin lỗi, bọn em trẻ người non dạ, mong ngài đừng chấp nhất."

"Được rồi, đừng nói xin lỗi tôi, tôi với Hiệu trưởng Triệu quan hệ cũng tốt lắm, mấy cậu không cần xoắn xuýt với chuyện này đâu." Lâm Dật nói ra:

"Mà mọi người định xin bao nhiêu vốn đầu tư?"

"Năm, năm mươi vạn..."

"Hai người đến tập đoàn Lăng Vân, tìm người tên Hà Viện Viện, cứ nói là do tôi kêu đến, kêu cô ấy đưa 50 vạn tiền đầu tư, việc này coi như kết thúc."

"Tập đoàn Lăng Vân? !" Trương Bác cùng Mao Kim Long đều ngây ngẩn cả người.

"Chính là công ty lớn mới phát triển ở Trung Hải đó à, nghe nói nội tòa nhà thôi đã có giá 1 tỷ 8 rồi, trong mắt họ, hai người bọn em có đáng là gì."

"Cậu đề tên tôi là được, chắc chắn sẽ có người tiếp đón."

"Thật sao?"

"Tập đoàn Lăng Vân là công ty dưới trướng của tôi, thì ai dám từ chối các cậu chứ?"

"A?"

Nghe thấy tin này, đến Triệu Kỳ cũng ngây người.

"Thầy Lâm, tập đoàn Lăng Vân là của anh à?"

"Đúng vậy." Lâm Dật nói với vẻ đương nhiên: "Chỉ là tôi chưa công khai tin tức này, nên cũng ít người biết."

Triệu Kỳ xoa xoa mồ hôi trên trán.

"Thầy Lâm, anh thật khiến người ta phải lau mắt mà nhìn đấy."

"Chuyện cũng đâu có gì đâu, không cần để trong lòng."

Nhìn bộ dáng vân đạm phong khinh của Lâm Dật, Trương Bác cùng Mao Kim Long liền bị đả kích.

So về tuổi tác, hiệu trưởng Lâm không hơn mình bao nhiêu.

Nhưng người ta không chỉ là sở trưởng sở nghiên cứu Long Tâm, mà còn là ông trùm giấu mặt của tập đoàn Lăng Vân.

So đi so lại, mình chỉ xây dựng được một công ty phần mềm nho nhỏ, chênh lệch thật sự quá lớn.

Đáng giận nhất là, mới vừa rồi mình còn xem thường người ta.

Thật sự quá trâu bò!

"Còn không mau cảm ơn hiệu trưởng Lâm, còn đứng ngốc ở đó làm gì hả." Triệu Kỳ nói.

"Cảm ơn hiệu trưởng Lâm, cám ơn hiệu trưởng Lâm."

"Muốn cám ơn thì cám ơn Hiệu trưởng Triệu kìa, tôi nể mặt ông ấy nên mới ký đấy."

"Dạ dạ dạ, cám ơn Hiệu trưởng Triệu."

"Được rồi, chuyện này coi như giải quyết êm đẹp rồi, các cậu ra ngoài trước đi, tôi với hiệu trưởng Lâm còn những chuyện khác cần bàn."

"Dạ dạ dạ hiệu trưởng Triệu, chúng em đi trước đây."

Hai người kích động rời khỏi văn phòng, Triệu Kỳ nhìn Lâm Dật rồi nói:

"Thầy Lâm, để anh thấy mấy chuyện ồn ào thế này, hệt như tôi đang vòi tiền anh nhỉ, tôi thật sự không biết, tập đoàn Lăng Vân là công ty của anh."

"Sao lại nói vậy chứ, tôi là phó hiệu trưởng đại học sư phạm, làm chút chuyện cho trường học thì cũng là chuyện đương nhiên mà, hơn nữa 500 ngàn tệ cũng không nhiều lắm, bớt đến Đại Bảo Kiếm vài lần là được mà."

Triệu Kỳ cười ha hả, tỏ vẻ là đàn ông đều hiểu.

"Thầy Lâm, chuyện này xong rồi, nhưng còn một việc tôi nghĩ là phải nói với anh."

"Ông cứ nói."

"Ba giờ chiều, có một buổi tiệc tối để chào đón sinh viên mới, anh là lãnh đạo cấp cao, cũng trùng hợp hôm nay đến đây, nên ở lại tham gia đi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 478.

Chương 479. Lương Nhược Hư Vô Cùng Dũng Mãnh

"Nếu chỉ là một buổi tiệc tối để chào đón người mới đơn thuần thì tôi không đi đâu, ở công ty còn vài chuyện bận lắm."

"Nếu như thầy Lâm có việc quan trọng, thì tôi cũng không chậm trễ nữa, bên trường học nếu có chính sách tốt, thì tôi sẽ gọi báo trước cho anh."

"Đừng khách khí quá, có việc cứ gọi cho tôi."

Nói xong, Lâm Dật đứng dậy định đi, nhưng chợt nhớ ra một việc, bèn ngồi lại.

"Hiệu trưởng Triệu, thật ra tôi có chút việc, muốn nhờ ông giúp."

"Thầy Lâm, anh cứ nói đi."

"Tôi muốn mở một trường học Hy Vọng ở thị trấn Bắc Kiều, liên thông từ cấp 1 đến sơ trung, bao gồm chương trình đào tạo bắt buộc chín năm, nhưng chổ giáo viên, gặp chút khó khăn." Lâm Dật nói ra:

"Nên tôi tính thế này, nếu có người nào tốt nghiệp năm tư, có nguyện vọng theo nghành này, có thể phân đến đó thực tập được không? Về đãi ngộ hay tiền lương thì ông cứ yên tâm, tôi không để mấy sinh viên chịu thiệt đâu."

"Vậy được đấy!" Triệu Kỳ kích động nói:

"Bây giờ mấy chổ thực tập, càng lúc càng khó tìm, điều kiện gian khổ một chút cũng không sao, thầy Lâm có thể cho họ một nơi thực tập, thì đã là vinh hạnh của họ rồi."

"Vậy được rồi, đây chỉ là hạng mục tôi mới tiến hành thôi, đến lúc vận hành, có thể còn mất một khoảng thời gian, mấy chuyện chi tiết, đợi đến đó rồi bàn."

"Được được được, tôi nghe anh hết, chỉ cần chuyện tôi có thể làm, về mặt chính sách đều đảm bảo đúng hạn hết." Triệu Kỳ nói ra:

"Nếu như trường Hy Vọng cần thủ tục gì bên Bộ Giáo Dục, tôi có thể giúp anh, đây là chuyện tốt ích nước lợi dân, tôi nhất định nghiêm túc mà làm!"

"Được, mọi chuyện cứ quyết định vậy đi."

Sau khi nói hết với Triệu Kỳ về trường Hy Vọng, Lâm Dật rời phòng làm việc.

Nhưng anh cũng không vội rời trường, mà là đến văn phòng đoàn ủy thăm vài người đồng nghiệp cũ.

Lâm Dật đẩy cửa bước vào, rồi lại ngoài ý muốn phát hiện, trong văn phòng không có ai hết.

"Mọi người đi đâu rồi nhỉ?"

Lâm Dật lẩm bẩm rồi đẩy cửa bước vào phòng làm việc của Tô Cách, đập vào mắt anh, là hai ngọn núi cao ngất trắng mịn.

"Đệch!"

Thấy Lâm Dật vào, Tô Cách vội vàng che ngực, vội vã quay lưng.

Lúc này, trên người Tô Cách, là một bộ lễ phục dạ hội đang mặc được phân nửa, không kém phần đoan trang.

"Dọa ai đấy, lúc vào, không biết gõ cửa à." Tô Cách bực bội mắng.

"Tôi còn bị cô dọa đó."

"Lần trước lúc tôi thay đồ, anh cũng xông vào đấy thôi, tôi còn chưa sao thì anh giật mình gì chứ."

"Người trái đất bự được như cô à, tôi còn tưởng người ngoài hành tinh đến chứ."

"Người ngoài hành tinh đẹp được như tôi à?"

"Không có, làm gì có người ngoài hành tinh nào lớn như cô chứ.”

"Vậy chứng tỏ mấy cô nàng bên cạnh anh, dáng vóc chả có gì đặc biệt."

"Đại tỷ, là cô quá bự đấy được chưa nào? Chẳng cân đối gì cả, cô lệch mất rồi." Lâm Dật đặt mông ngồi xuống ghế, nói:

"Anh Lý, Tống Giai bọn họ đi đâu rồi, với lại, đang yên đang lành cô mặc đẹp thế này làm gì chứ."

"Sắp tới có tiệc đón tân sinh viên, bọn họ đi chuẩn bị hết rồi." Tô Cách kéo dây nội y trong suốt,

"Tôi là chủ nhiệm đoàn trường, nên trường có chuẩn bị tiết mục cho tôi, Tống Giai thì làm cho tôi một bộ lễ phục, sao nào, thấy tôi mặc có đẹp không."

"Quần áo thì hợp đấy, nhưng sao cô mặc rồi, tôi lại thấy không đứng đắn chút nào nhỉ."

"Có phải là lớn quá không, nên làm anh nghĩ bậy bạ?" Tô Cách nói ra: "Chắc phải kiếm cách làm nhỏ lại."

"Chuyện này tôi giúp được nè."

"Khỏi, tôi tự làm được, bỏ cái suy nghĩ chiếm tiện nghi đấy đi."

"Vậy tự làm đi, tôi đi trước."

"Không ở lại dự tiệc đón tân sinh viên à?"

"Không, định đến tìm mọi người ôn chuyện, mà chẳng có ai hết, nên thôi tôi đi đây."

"Tôi mới nghiên cứu được một cách đánh mới, đánh dã vô địch, tối chúng ta thử đi."

"Thôi bỏ, đợi khi nào cô nghiên cứu được tư thế cơ thể mới thì gọi tôi."

Lâm Dật phất tay, rời khỏi văn phòng.

Vừa tới bãi đỗ xe, Lâm Dật liền thấy một cô nàng tóc gợn sóng, mặc một bộ đồng phục màu xám đang đứng trước xe mình, đang cầm điện thoại định gọi.

"Đấy không phải là Lương Nhược Hư sao? Cô ấy đến đây làm gì?"

Rất nhanh, điện thoại của Lâm Dật liền đổ chuông, là Lương Nhược Hư gọi tới.

Lâm Dật không có bắt máy, nhưng cũng không cúp, mà bỏ vào túi áo, lặng lẽ bước đến, bịt mắt Lương Nhược Hư lại.

Chỉ trong chớp mắt, cả người Lương Nhược Hư linh hoạt như cá, nhanh đến mức Lâm Dật chưa kịp phản ứng, đã trực tiếp xoay người!

Cùng lúc đó, Lương Nhược Hư sờ vào hông mình, ngay lập tức, có thứ gì đấy đặt lên bụng Lâm Dật.

"Đệch!" Lâm Dật sững người!

Bởi vì thứ trên tay Lương Nhược Hư, là súng!

"Sao lại là anh? !"

"Đệch, con mẹ nó cô điên rồi à, mau lấy ra đi, tôi còn nhiều cô chưa chọc lắm, không muốn chết sớm vậy đâu."

Lương Nhược Hư nhìn quanh, phát hiện không ai chú ý đến chổ này, bèn thu súng lại.

"Con mẹ nó cô làm tôi sợ muốn chết, còn đem theo thứ này?"

Dù Lương Nhược Hư đem theo dao, Lâm Dật đều có thể tiếp nhận, nhưng cái thứ này không phải ai cũng có thể mang ra ngoài.

"Ai bảo anh định đánh lén tôi." Lương Nhược Hư nói: "Tôi mang thứ này, cũng chỉ để phòng thân thôi."

"Cô không sợ lộ à?"

"Tôi dám mang thì đương nhiên không sợ."

Giờ đây, Lâm Dật mới nhận ra rằng, Lương Nhược Hư thật đáng sợ.

Cách cô ấy vừa ra tay, không phải là phản ứng bản năng đột nhiên của con người, mà là của kẻ từng học võ.

Đứa nhỏ từ đại viện, quả nhiên không tầm thường.

"Rồi rồi, sao cô lại đến đây." Lâm Dật tránh đi chủ đề lúc trước, "Lấy thân phận của cô, thì ít nhất cũng phải đến mấy trường như Phục Đán, hay Đại học giao thông chứ."

"Tôi mới nhậm chức, trường nào cũng phải ghé, với lại đại học sư phạm có mời tôi đến, còn báo trước thời gian tổ chức tiệc mừng người mới, chỉ sợ bị trùng với trường khác, nên dù thế nào thì tôi vẫn phải đến đây." Lương Nhược Hư nói:

"Với lại, mấy vấn đề về tiền lương ở đại học sư phạm, cũng không tệ lắm, đến xem cũng bình thường thôi."

Nói xong, Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật, "Còn anh, tới đây làm gì? Nhìn trúng nữ sinh nào của bên đại học sư phạm à?"

"Đùa." Lâm Dật nói: "Hoa khôi đại học sư phạm, đã bị tôi kéo về làm thư ký rồi, mấy người khác sao vừa mắt được."

"Anh đúng là kẻ cướp chẳng chịu về tay trắng mà." Lương Nhược Hư nói.

"Đúng rồi, giờ cô có rãnh không, tôi có chút việc cần bàn bạc." Lâm Dật nói.

Lương Nhược Hư nhún vai, "Không rãnh lắm, buổi tiệc bắt đầu lúc ba giờ, tôi phải sang đó."

"Vậy để hôm khác rồi bàn."

"Hôm khác làm gì, dù sao tối nay anh cũng rãnh, đi dự tiệc với tôi, vừa lúc tôi đi một mình cũng chán."

"Không đi, tối tôi bận rồi."

"Lúc này rồi, trừ việc đến Đại Bảo Kiếm, thì anh còn chuyện gì để làm chứ?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 479.

Chương 480. Chúng Ta Thưởng Thức Lẫn Nhau Là Được

"Ách ..."

"Chuyện gì thế này, gần đây tôi thật sự không đến đó."

"Anh không phải là có việc gì muốn nói với tôi sao? Vừa vặn chúng ta vừa xem tiết mục vừa nói chuyện."

"Cô đây là trắng trợn cướp đoạt nam nhân đàng hoàng nha."

"Anh nhìn từ góc độ nào mà nói như vậy, anh cũng không tính là đàng hoàng nha." Lương Nhược Hư cầm chìa khóa xe, "Đi, lên xe, chúng ta đi đến khán phòng."

"Từ đây tới đó gần như vậy mà còn lái xe à? Cô cũng quá kiêu căng rồi." Lâm Dật nhổ nước bọt nói.

"Đây không phải là quá kiêu căng." Lương Nhược Hư nói: "Là quy định tương quan, tại vì tôi không có nhân viên an ninh đi cùng nên không thể lượn lờ bên ngoài được."

"Hóa ra là như vậy."

"Nếu không phải nhìn thấy xe của anh, tôi cũng sẽ không đậu xe ở đây, đi, lên xe."

Hai người cùng nhau lên xe, lái đến khán phòng.

Ở lối vào của khán phòng, các lãnh đạo cấp cao của trường học đều đứng ở đây, xếp thành hàng chờ Lương Nhược Hư.

"Thầy Lâm, anh, sao anh lại ở đây!"

Nhìn thấy Lâm Dật từ trên xe của Lương Nhược Hư đi xuống, Triệu Kỳ cùng Tô Cách đều sững sờ.

Lâm Dật quả thật đang ngồi xe của Phó thị trưởng, cảnh tượng như vậy làm cho mọi người không thể tin nổi.

Cùng lúc đó, Lương Nhược Hư vẫn còn ở trong vòng vây.

"Anh là giáo viên của trường Đại học Sư Phạm à?"

"Ách ..." Lâm Dật dừng một chút, "Trước đây thì phải, nhưng bây giờ thì không phải nữa rồi, tôi từng làm việc cho ủy ban đoàn thanh niên trường."

Lương Nhược Hư đã có chút không hiểu nổi Lâm Dật.

Ngoại trừ là thân phận phú nhị đại, bác sĩ ra, anh còn làm giáo viên nữa, đây là muốn trải nghiệm cuộc sống sao?

Nhưng mà thân phận này, vẫn là làm cho người khác có thể chấp nhận được.

Dù sao giáo viên bên ủy ban thanh niên cũng không có nội dung kỹ thuật gì, chỉ cần có điểm bằng cấp là có thể đi vào làm.

"Thị trưởng Lương, để tôi giới thiệu cho cô một chút. Thầy Lâm không chỉ là giáo viên của bên ủy ban thanh niên, mà còn là phó hiệu trưởng của trường chúng tôi nữa."

"Anh ấy là Phó hiệu trưởng?!"

Lần này Lương Nhược Hư không có cách nào bình tĩnh được.

Phó hiệu trưởng cũng không phải là chức vụ người bình thường có thể làm được.

Nếu anh ta thực sự là Phó hiệu trưởng, nữ sinh của trường đại học Sư Phạm, ai có thể thoát được lòng bàn tay của anh ta?

"Cô quên tôi còn có thân phận Sở trưởng sở nghiên cứu Long Tâm sao?" Lâm Dật nhỏ giọng nói: "Tôi quyên tặng một số thiết bị, nên được làm phó hiệu trưởng."

Lương Nhược Hư gật đầu, cảm giác Lâm Dật càng khó nhìn thấu hơn.

Đơn giản khách sáo vài câu, Lâm Dật cùng Lương Nhược Hư được chào đón vào khán phòng.

Mới vừa vào đến bên trong, họ đã nghe thấy những tiếng hô rung trời.

"Thầy Lâm, em yêu thầy!"

"Thầy Lâm, em yêu thầy!"

"Thầy Lâm, em yêu thầy!"

Phát ra tiếng kêu gào, hầu hết là học sinh cuối cấp tốt nghiệp, bọn họ đều biết thực tế huy hoàng của Lâm Dật ở trường học.

"Tôi mới vừa nói anh trộm không đi, đều không đủ để hình dung anh rồi." Lương Nhược Hư nói: "Anh cái này gọi là già trẻ không tha, một người cũng không buông tha."

"Cô nói bậy rồi." Lâm Dật nhỏ giọng nói bên tai Lương Nhược Hư: "Cô nhìn thấy mấy nam sinh kia không, nhìn cô cũng không phải là hai mắt đăm đăm sao."

"Tôi và anh là hai khái niệm khác nhau."

"Làm sao lại hai khái niệm? Không phải đều là đang thưởng thức cái đẹp thôi sao?"

"Coi như là có nhìn tôi, cũng chỉ có thể thưởng thức mà thôi, nhưng anh thì không giống như vậy." Lương Nhược Hư nói: "Những cô gái nhỏ này, thưởng thức anh xong sau đó anh nên tìm địa phương thưởng thức các cô ấy à."

"Ách ... Tôi cảm thấy chúng ta đây là đang làm tổn thương lẫn nhau nha."

"Sau đó thì sao." Lương Nhược Hư ngẩng cao đầu, vẻ mặt mang theo vài phần kiêu ngạo.

"Dứt khoát khiến những học sinh chưa dứt sữa này, chiếm tiện nghi của chúng ta, chẳng bằng hai chúng ta thưởng thức lẫn nhau."

"Anh có mặc áo chống đạn sao?"

"Ôi ôi ôi~~~ đêm nay mặt trăng thật là tròn a."

"Hừ ..."

Dưới sự dẫn đường của Triệu Kỳ, hai người ngồi xuống, tiệc chào mừng rất nhanh sắp mở màn.

Nhưng trước khi mở màn, hiệu trưởng Triệu Kỳ cùng với Lương Nhược Hư đã lên đài nói chút lời nói rỗng tuếch thật dễ nghe, dạ hội mới chính thức bắt đầu.

"Anh không phải là có lời muốn nói với tôi sao, bây giờ nói đi." Lương Nhược Hư nói.

"Đừng có gấp, dù sao cũng phải giả vờ xem trước một vài tiết mục chứ, nếu không người khác sẽ cho rằng chúng ta quá kiêu ngạo đó."

Lương Nhược Hư ngẩng đầu, liếc nhìn phía trên sân khấu, nhìn thấy mấy cô gái mặc quần đùi lộ ra chân dài, cô trầm mặc không nói.

Thực sự là không làm gì được anh ta hết.

Mấy phút sau, Lâm Dật thu hồi ánh mắt, "Được rồi, xem xong rồi, chúng ta nói chuyện chính sự."

Lương Nhược Hư lần nữa ngẩng đầu, tiết mục thứ hai là mấy nam sinh biểu diễn võ thuật.

"Tôi cảm thấy màn biểu diễn võ thuật này cũng không tệ." Lương Nhược Hư nói: "Đặc biệt là nam sinh đứng hàng phía trước kia, lớn lên nhìn cũng đẹp trai."

Lâm Dật nghiêng người sang về phía một bên kia Triệu Kỳ nói: "Nam sinh phía trước kia đang cầm dao đó, sau khi buổi tiệc kết thúc cho cậu ta một cái lỗi lớn."

Triệu Kỳ: ...

Lương Nhược Hư:...

"Thực sự là chủ nghĩa của nam nhân mà."

Cô trong lòng lẩm bẩm một câu, Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật nói:

"Được rồi, nói chính sự đi."

Đầu của Lâm Dật qua về phía Lương Nhược Hư nhỏ giọng nói:

"Cô có biết ai ở Quảng Châu bên kia không?"

"Làm sao vậy? Bên viện mồ côi của anh muốn có chính sách gì à?"

"Không phải vậy, mẹ của tôi bên kia tự tôi có thể chiếu cố tốt." Lâm Dật nói:

"Phía dưới Quảng Châu, có một thị trấn nghèo tên là trấn Bắc Cầu, tôi muốn xây một ngôi trường hy vọng, bao gồm nghĩa vụ giáo dục chín năm, nhưng đường vào thị trấn đặc biệt không dễ đi, để thuận tiện đi lại nên tôi muốn tu sửa lại đường xá, cô có thể hay không liên hệ với địa phương để cung cấp một số kinh phí?"

"Anh muốn xây trường học?"

Đôi mắt đẹp của Lương Nhược Hư trừng lên, không nghĩ tới Lâm Dật muốn làm chuyện này.

"Việc quyên tiền cũng không phải là giải pháp, cũng không giải quyết được vấn đề gì." Lâm Dật nói ra: "Tri thức thay đổi vận mệnh nha, cho bọn nhỏ học thêm một chút kiến thức, khi vào xã hội cũng không đến nỗi gian nan như vậy rồi."

"Ồ~~~ "

Lương Nhược Hư hít sâu một hơi, Lâm Dật đúng là một người mâu thuẫn, mâu thuẫn đến nổi khiến người ta cảm thấy là hai thái cực.

Như thể có hai linh hồn khác nhau đang sống trong cơ thể anh ấy vậy.

"Ở Trung Hải thì có thể, Yến Kinh lúc trước tôi cũng quen thuộc, nhưng người Quảng Châu bên kia không quá quen thuộc." Lương Nhược Hư nói ra:

"Trước tiên tôi giúp anh liên hệ, nhưng vấn đề không lớn, rất nhanh có thể có tin tức."

"Cảm ơn."

Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật, "Anh thực sự tiếp tục làm từ thiện sao?"

Lâm Dật trầm ngâm vài giây, "Xem trong túi có bao nhiêu tiền, không có tiền thì tôi cũng không thể tỏ vẻ mà làm được."

"Vậy anh có từng nghĩ tới kỳ thực anh làm những việc này cũng không thay đổi được hiện trạng chung bây giờ. Hơn nữa sự nghiệp của anh còn đang trong thời kỳ phát triển, bây giờ không phải thời điểm thích hợp để anh làm từ thiện."

Lương Nhược Hư nói những lời này, đã hoàn toàn dứt bỏ thân phận của mình, mà là lấy thân phận bạn bè của Lâm Dật để cho anh những nhắc nhở thiện ý.

Lâm Dật cười nhìn Lương Nhược Hư, "Cô có biết, trồng cây thời gian tốt nhất, là lúc nào không?"

Lương Nhược Hư thành thật lắc đầu một cái.

"Mười năm trước." Lâm Dật nói ra: "Vậy cô có biết, thời điểm tốt nhất để trồng cây tiếp theo là lúc nào không?"

Lương Nhược Hư như trước vẫn lắc đầu một cái.

"Ngay tại lúc này."

"Có một số việc, bất luận làm lúc nào cũng không phải thời cơ tốt nhất, nhưng khi bắt tay làm, chính là thời gian tốt nhất. Cho nên cái này không phân lúc nào là, chỉ cần cô làm, chính là tốt."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 480.

Chương 481. Tiền Đặt Cược Thưởng Thức Lẫn Nhau

"Tôi hiểu ý của anh." Lương Nhược Hư nói:

"Tôi chỉ là thật không dám tin, ở cái tuổi này của anh có thể làm những việc ý nghĩa như thế."

"Tôi lớn lên trong đại viện, những bạn bè cùng tuổi với tôi đều là khách hàng quen thuộc của hộp đêm và đường cao tốc. Duy nhất ở anh, tôi thấy anh so với bọn họ đều không giống nhau."

"Nghe cô nói, làm tôi thật giống như không phải người bình thường vậy." Lâm Dật nói: "Tôi có xe thể thao, hộp đêm tôi cũng đi, hội sở minh tinh không lọt nổi vào mắt xanh của tôi, ở những nơi đó tôi không có cảm giác thành công."

"Ở đó ai có cảm giác thành công?"

Lâm Dật ánh mắt sáng quắc nhìn Lương Nhược Hư, trong nháy mắt đã hiểu được ý tứ, theo bản năng cô nghiêng đầu đi, không muốn để cho Lâm Dật nhìn thấy trên mặt mình ửng đỏ một mảng.

"Anh đừng nhìn tôi, xem tiết mục tiếp đi."

Lâm Dật ngẩng đầu, phát hiện đúng lúc là tiết mục của Tô Cách.

"Cô vẫn đúng là nhắc nhở tôi, sắp tới tiết mục của cô ấy biểu diễn rồi."

"Cô ấy?"

Lương Nhược Hư ngẩng đầu nhìn một chút, Tô Cách đang ngồi bên cạnh đàn piano, trong lòng không khỏi lẩm bẩm một câu.

"Làm sao lớn như vậy?"

Lâm Dật có chút bất ngờ khi nhìn thấy Tô Cách muốn diễn tấu đàn piano. Với chỉ số IQ của cô ấy, cô ấy còn có thể chơi đàn piano sao?

Điều khiến Lâm Dật càng thêm bất ngờ hơn nữa là trình độ đàn piano của Tô Cách có vẻ như rất tốt.

Giai điệu phát ra là bản Mendelssohn E điệu hát dân gian theo điệp khúc có phần hơi khó. Một khúc xuống, một chút sai sót và kỹ thuật đều không có.

"Thầy Lâm làm một bài đi!"

Tô Cách vừa mới đàn xong, chỉ nghe thấy có học sinh ở phía dưới ồn ào.

"Trời đất!"

Tôi chính là bị bắt tới tham gia náo nhiệt, mọi người muốn tôi đi lên làm cái gì chứ?

"Thầy Lâm làm một bài đi, chúng em muốn nghe thầy hát nha!"

"Thầy Lâm, chúng em muốn nghe thầy đàn dương cầm!"

"Thầy Lâm, làm một bài đi!"

Nhìn thấy nữ sinh ở hiện trường điên cuồng la lên, Lương Nhược Hư mỉm cười nhìn Lâm Dật.

"Thịnh tình không thể chối từ, anh có muốn hay không làm một bài?" Lương Nhược Hư cười híp mắt nói: "Nếu như tiết mục biểu diễn của anh có thể làm cho tôi thoả mãn, tôi liền giúp anh liên hệ tài chính địa phương."

"Tôi thấy là cô có ý định muốn làm cho tôi xấu mặt đây mà."

"Lời này là tự anh nói nha." Lương Nhược Hư có chút cười trên sự đau khổ của người khác, tựa như bắt được điểm yếu của Lâm Dật, "Anh muốn quỹ tài chính của địa phương, nhưng lại không nghĩ đến trả bất cứ thứ gì, trên đời này làm gì có miếng bánh tốt nào từ trên trời rớt xuống chứ."

"Cô thấy tôi giống người thiếu tiền lắm sao? Cùng lắm quỹ tài chính địa phương tôi từ bỏ thôi." Lâm Dật nói:

"Nhưng nếu như cô đã đáp ứng, hai chúng ta thưởng thức lẫn nhau một chút tôi cũng không ngại mắt mặt nha."

"Biểu diễn qua loa có lệ là không được, nhất định phải làm tôi hài lòng mới được."

"Vậy nếu như cô cố tình không hài lòng, tôi còn chơi cái cây búa?"

"Không quan trọng, chỉ cần có thể thỏa mãn học sinh trên khán đài là được." Lương Nhược Hư cười híp mắt nói, không chút gì là giả.

"Cô chờ đấy!"

Lâm Dật đứng dậy, hướng về phía dưới học sinh nói: "Đừng hô nữa."

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Lâm Dật đi lên sân khấu.

Lúc này, người dẫn chương trình đi tới bên cạnh anh.

"Thầy Lâm, thầy muốn biểu diễn tiết mục gì cho học đệ học muội mới tới và sinh viên sắp ra trường xem?”

"Hát một bài." Lâm Dật thuận miệng nói.

Câu trả lời này đã được người dẫn chương trình dự đoán trước.

Bởi vì hát là tài nghệ đơn giản nhất, không có ai phân biệt được êm tai cùng khó nghe như thế nào.

Lương Nhược Hư lặng lẽ lấy điện thoại ra, ghi lại tất cả tiết mục biểu diễn của Lâm Dật.

Chờ sau này, lúc không già không trẻ, liền lấy ra cho anh ta nhìn xem, bảo đảm có thể làm cho anh ta trong nháy mắt dập tắt lửa.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Lương Nhược Hư nở một nụ cười nhẹ.

Còn thưởng thức lẫn nhau?

Anh nghĩ hay lắm, hừ!

"Thầy Lâm, thầy muốn hát bài gì? Tôi để học sinh phía sau hậu trường chuẩn bị."

Tuy làm như vậy sẽ làm rối loạn tiết tấu của các tiết mục, nhưng cũng không có vấn đề gì cả.

Buổi biểu diễn này, vốn là lấy sự hài lòng của học sinh làm chủ, chỉ cần bọn họ có thể hài lòng, cái khác cũng không đáng kể.

"Không cần phải chuẩn bị, chỗ này không phải có đàn piano sao, tôi dùng cái này là được rồi."

"Đàn Piano?"

Nghe được Lâm Dật muốn dùng đàn piano diễn tấu, khán giả theo dõi phía dưới đều cảm thấy bất ngờ.

Lẽ nào Thầy Lâm còn có thể đàn piano sao?

Phải hay không là quá toàn năng rồi?

"Thầy Lâm, thầy tính hát bài gì vậy?" Người dẫn chương trình vừa mừng vừa sợ, không chỉ có lớn lên đẹp trai, còn có thể nói chuyện về đàn piano là đã thấy mê rồi.

"Loving you."

Vừa nói xong, Lâm Dật ngồi xuống trên ghế đàn piano, lấy tay thử một chút âm thanh, sau khi phát hiện không có vấn đề gì mới bắt đầu diễn tấu.

Lâm Dật không do dự, dùng hai tay gõ vào phím đen trắng, giai điệu tươi đẹp, từ ngón tay truyền đến.

Loving you is easy cause you're beautiful,

Yêu em thật dễ dàng, bởi vì em xinh đẹp như vậy

And making love with you is alI I wanna do.

Và cùng triền miên với em là tất cả những gì anh mong muốn

Loving you is more then just a dream come true,

Yêu em, không chỉ là một giấc mơ trở thành sự thật

And everything that I do is out of loving you.

Mà tất cả những gì anh làm đều là vì yêu em

No one else can make me feel the colors that you bring.

Không ai có thể để cho anh cảm nhận được màu sắc mà em mang đến

Những thăng trầm của giọng hát, phối hợp với âm thanh leng keng thùng thùng của đàn piano, đã làm cho các học sinh dưới khán đài như bị mê hoặc!

Thế này sao lại là hát, rõ ràng đây chính là một bức tranh trữ tình đau thương buồn bã.

Khi nốt nhạc cuối cùng hạ xuống, Lâm Dật đã biểu diễn xong, tất cả mọi người tại chỗ đều say sưa trong đó.

Lương Nhược Hư không thể tin được, Lâm Dật sẽ có tài nghệ chơi đàn hay như vậy.

Cũng càng thể ngờ tới, anh ấy có thể hát êm tai như vậy.

Điều khiến cô kinh ngạc nhất là trình độ tiếng anh của Lâm Dật lại lốt như vậy.

Cái này chắc chắn không phải luyện theo đông âm ra được, mà là thật sự có nền tảng tiếng Anh sâu, nếu không cũng không hát ra được hiệu quả như này.

Lâm Dật đứng dậy nhìn mọi người ở phía dưới, đều là mắt lớn trừng mắt nhỏ đang nhìn mình, nói:

"Đều thất thần làm gì vậy, vỗ tay đi chứ."

"Đúng đúng đúng, vỗ tay." Trong khán phòng vang lên những tiếng vỗ tay như sấm động, cái này đến cái khác, kéo dài không thôi.

Mọi người thế mới biết, Lâm Dật không chỉ là lớn lên đẹp trai, hơn nữa còn có nội hàm.

So với thầy Lâm, những người đàn ông khác căn bản không coi là đàn ông mà!

Chỉ có thể coi là động vật giống đực!

"Thầy Lâm, thầy hát hay quá, lại hát một bài nữa đi."

"Không được không được, lỗ tai tôi muốn mang thai luôn rồi."

"Chúng em muốn nghe Thunder!"

"Thầy Lâm, em yêu thầy, em muốn sinh khỉ con cho thầy a!"

"Lúc này mới ra dáng nha."

Lâm Dật hài lòng gật đầu, đi về chỗ ngồi của mình.

Mà lúc này Lương Nhược Hư vẫn không thể tin được, bài hát tiếng anh vừa rồi là do chính Lâm Dật vừa đàn vừa hát.

"Lương đại mỹ nữ, cô xem phản ứng hiện trường như thế nào, mọi người tương đối hài lòng với phần biểu diễn của tôi, việc tán thưởng lẫn nhau cô hẳn là chưa quên."

"Mọi người hài lòng có ích lợi gì, dù sao tôi cảm thấy không êm tai."

"Cô chơi xấu nha."

"Tôi chơi xấu đó, anh có thể làm gì được tôi, hừ."

Bộ dáng này của Lương Nhược Hư, Lâm Dật cũng là hết cách rồi, bất quá hắn cũng không đem chuyện này để trong lòng.

Lấy tính cách của cô ấy, nếu là thật cùng với mình tán thưởng lẫn nhau, vậy thì cũng kỳ quái rồi.

Buổi biểu diễn đã diễn ra được một nửa, Lương Nhược Hư tùy tiện tìm một lý do sớm rời khỏi.

Điều này cũng nằm trong dự đoán của Triệu Kỳ, nếu như không phải là bởi vì Lâm Dật, có lẽ cô ta cũng không kiên trì đến lúc này.

"Anh có muốn cùng nhau dùng bữa không?" Khi hai người tới bãi đậu xe, Lương Nhược Hư dò hỏi.

"Ăn cơm với loại người nói không giữ lời như cô cũng không có mùi vị gì, tốt hơn hết là tôi nên ăn một mình thì hơn."

"Làm gì tới nỗi như vậy." Lương Nhược Hư u oán nói.

"Làm sao lại không đến nỗi đây, không người nào tin mà không lập, loại người như cô chỉ là ở bề ngoài đáng tin, một khi gặp phải việc thì không được."

"Anh nói ai không đáng tin đấy?! Tôi mới không phải là loại người như anh nói đâu."

"Đáp ứng chuyện của tôi rồi không làm, còn nói không phải loại người như vậy?!"

"Vậy đến nhà tôi đi, dù gì cũng phải trước ăn cơm đã chứ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 481.

Chương 482. Cuộc Họp Báo Về Chip

"Vậy còn chờ đợi cái gì, lên xe, tôi sắp bị đói chết rồi."

Lương Nhược Hư vuốt mái tóc, cũng không có cách nào với Lâm Dật, liền ngồi lên xe, lái xe về nhà của mình.

Đến nhà, Lương Nhược Hư tìm cho Lâm Dật đôi dép lê, sau đó tự mình về phòng, thay lên người một bộ quần áo ngủ dài tay, chuẩn bị xuống bếp nấu thức ăn.

"Hôm nay thế nào mà còn đổi phong cách vậy, tôi nhớ lần trước đến đây, cô mặc là tơ tằm." Lâm Dật nằm trên ghế sopha, giống như ông lớn vậy.

"Thế thì sao, tôi muốn mặc quần áo gì, còn phải thông qua anh Lâm đồng ý sao."

"Sai, tôi chỉ là không muốn để bọn chúng bị ẩn giấu trong bóng tối, nếu không không phải đã phí công sao."

"Cho dù mặc lên bộ đồ ngủ tơ tằm đó, tôi cũng sẽ mặc đồ lót." Lương Nhược Hư nói: "Thu lại cái tâm tư xấu xa của anh đi."

Nói xong, Lương Nhược Hư xảo trá kéo ống quần lên, để lộ chiếc chân dài thẳng của mình: "Cứ thưởng thức một chút thế này đi."

"Mỹ cảm mất hết, chẳng còn chút giá trị thưởng thức nữa."

"Vừa lòng đi, người phụ nữ khác không có dài thẳng như tôi đâu."

“Người đàn ông khác cũng không có dài thẳng như tôi.”

“Ở trước mặt của tôi, tỏ vẻ lưu manh lộ liễu vậy, anh đúng là người đầu tiên.”

Đều là nam nữ trưởng thành, Lương Nhược Hư đương nhiên nghe hiểu những lời hỗn tạp này.

Từ nhỏ lớn lên trong đại viện, hỗn tạp hơn thế này, cô đều đã nghe qua.

Rất nhanh, trong bếp vọng ra âm thanh “cạch cạch tang tang” nấu ăn, nửa tiếng sau, thức ăn đặt trên bàn, một món thịt một món chay một bát canh, về mặt dinh dưỡng, vô cùng cân bằng.

“Quỹ hỗ trợ địa phương, anh muốn bao nhiêu?” Đang ăn cơm, Lương Nhược Hư mở miệng hỏi.

“Chuyện này tôi còn có thể quyết định sao?”

“Đương nhiên, tìm người nói chuyện này, toàn bộ phát xuống đều không phải là vấn đề.” Lương Nhược Hư nói: “Nhưng nếu như quỹ hỗ trợ tỉ lệ quá cao sẽ nhấn chìm các anh.”

“Cô cảm thấy bao nhiêu thì thích hợp, có thể cho chút là được, tôi không kén chọn.”

“Vậy thì 40% đi.” Lương Nhược Hư nói: “Xây đường, xây cầu cho thị trấn, cũng không tiêu tốn bao nhiêu tiền, các anh cầm mấy trăm nghìn tệ là đủ rồi, vả lại những việc này đều có thể giao cho tập đoàn Triều Dương làm, chi phí ước tính sẽ càng thấp, đến lúc đó tôi giúp anh một chút, thì công lao đều là của các anh.”

“Cảm ơn Lương đại mỹ nữ, ngoại trừ lấy thân đền đáp, tôi tìm không ra được cách nào khác để báo đáp cô rồi.”

Lương Nhược Hư gắp miếng thịt qua đó, hờn dỗi nói: “Ăn cơm của anh đi.”

Ăn xong, Lâm Dật và Lương Nhược Hư lại nói chuyện một lúc.

Ý tưởng của cô ấy là muốn Lâm Dật để vị trí của trường học Hy Vọng chọn ở bên phía Trung Hải.

Như này có thể cho anh ta càng nhiều hỗ trợ.

Nhưng lại nghĩ đến, quê nhà của Lâm Dật ở Quảng Châu, thôi thì chẳng nói những lời này.

Ở chỗ Lương Nhược Hư ăn xong, Lâm Dật lái xe về nhà.

Trên đường trở về, anh chào hỏi một tiếng với Lý Sở Hàm, buổi sáng ngày mai có việc riêng không thể đến bệnh viện rồi.

Lý Sở Hàm cũng thoải mái đồng ý, còn dặn dò Lâm Dật, nếu như thời gian không đủ, buổi chiều cũng có thể không cần đến.

Thế nhưng Lâm Dật không đồng ý, buổi chiều có một ca phẫu thuật, bản thân anh phải đến.

Cần phải đặt nhiệm vụ của hệ thống lên hàng đầu.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng ngày hôm sau, Lâm Dật lái xe đến viện nghiên cứu mới thành lập.

“Tiểu Dật đến rồi à.”

Trông thấy Lâm Dật, Trầm Thiên Trác cười vui vẻ chào hỏi.

“Trầm lão đại, tiến độ bây giờ như thế nào rồi?”

Hai người họ ngồi xuống, Trầm Thiên Trác rót hai ly nước: “Rất nhanh thôi thì có thể phá vỡ quy trình 17 nanomet, nhưng cậu cũng biết đó, con chip cao cấp nhất hiện nay đều là quy trình 4 nanomet, chúng ta còn cách xa lắm.”

“Vấn đề chủ yếu nhất ở chỗ nào?”

“Nguồn sáng.”

Trầm Thiên Trác không hề né tránh trả lời: “Thông qua mối quan hệ với một vài người của tôi, rất nhiều bộ phận quan trọng đều có thể mua được trên toàn thế giới, chỉ duy nhất bộ phận nguồn sáng, là vấn đề rất khó giải quyết.”

Lâm Dật xoa xoa cằm: “Nếu như chúng ta tự làm ra, thì phải mất bao nhiêu thời gian?”

“Tiền là không thể ước tính nổi, thời gian ít nhất phải ba năm.” Trầm Thiên Trác nói:

“Nhưng làm như vậy quá bất lợi, cho dù cậu có nghiên cứu ra nguồn sáng 4 nanomet giống như công ty điện, nhưng bọn họ sớm đã phát minh ra 3 nanomet, chúng ta sẽ lại bị lỗi thời một lần nữa, cách biệt vẫn tồn tại, vì vậy theo đuổi như thế không có lợi.”

Lời nói của Trầm Thiên Trác, Lâm Dật hoàn toàn đồng ý.

Thế cục trên thế giới thay đổi nhanh chóng, bản thân cũng không thể chờ đợi khoảng thời gian dài như vậy.

Vả lại, kỹ thuật in thạch bản, đừng nói là cá nhân, cho dù là tận dụng sức mạnh của một quốc gia cũng không thể làm ra thứ này, muốn toàn bộ hóa nội địa, cơ bản không thể nào.

Vì vậy lúc này, vấn đề hóc búa bày ra trước mặt là, làm thế nào giải quyết chuyện về nguồn sáng.

“Nếu như tôi không nhớ nhầm, Cymer là nhà sản xuất quang học cao nhất trên thế giới.”

“Không sai, máy in thạch bản của Amser là dùng nguồn sáng của Cymer.”

Trầm Thiên Trác nói: “Mấy ngày trước, tôi có gặp người phụ trách khu vực Á Thái của Cymer, nhưng kết quả đàm phán không lý tưởng lắm.”

“Là có lệnh cấm ở đằng sau phải không?”

Trầm Thiên Trác gật đầu: “Bọn họ rất phòng bị Hoa Hạ, có thể bán cho cậu sản phẩm của thế hệ tiếp theo, nhưng mới nhất thì không được, còn với nguồn sáng 4 nanomet thì càng không thể nào rồi.”

“Mẹ nó, chuyện này quá khó giải quyết à.”

“Những điều này chắc đều nằm trong dự liệu của cậu chứ.” Trầm Thiên Trác cười nói:

“Tạo máy in thạch bản vốn dĩ không phải là việc dễ dàng gì, nhưng chuyện này cũng không phải vội, bởi vì những công nghệ khác còn chưa đạt tới độ cao tương tự, cho dù bây giờ có mua về được cũng không dùng tới.”

“Được, chuyện này tôi biết rồi.” Lâm Dật nói: “Tôi nghĩ cách giải quyết sau.”

“Tổng kết lúc này, những thứ khác độ khó nghiên cứu không lớn, vấn đề chỉ ở nguồn sáng.” Trầm Thiên Trác đứng dậy: “Vừa hay cậu đến đây, tôi lấy những bản báo cáo nghiên cứu khác đưa cho cậu xem, ký tên ở trên đó nhé.”

“Trầm lão đại, báo cáo thì tôi không xem đâu, anh làm việc tôi yên tâm.” Lâm Dật nói tiếp:

“Có thể gọi giúp tôi Lục Dĩnh và Tôn Phú Dư đến đây không, tôi có chút việc muốn nói với bọn họ.”

“Được thôi, cậu đợi ở đây nhé.”

Mấy phút sau, Lục Dĩnh và Tôn Phú Dư từ bên ngoài bước vào.

“Ông chủ, ngài tìm chúng tôi.” Lục Dĩnh hỏi.

“Mấy ngày này, hai người để những công việc trong tay xuống, có một chút việc khác, muốn bàn giao cho hai người.”

“Ngài nói đi.”

“Công nghệ chip 1.0 của chúng ta có thể chuẩn bị cuộc họp báo rồi.” Lâm Dật nói.

“Hả? Họp báo?” Lục Dĩnh và Tôn Phú Dư đều bị dọa giật mình, cảm thấy có chút không ngờ tới Lâm Dật lại có ý tưởng này.

“Công nghệ của chúng ta đều bị Cisco lấy trộm rồi, vả lại đã đăng ký hơn 20 bằng sáng chế, tôi tin chắc buổi sáng mở cuộc họp báo, buổi chiều sẽ nhận được giấy triệu tập của tòa án.” Lục Dĩnh nói.

“Nói là công nghệ con chip 1.0, nhưng trong nội dung, ai nói tôi muốn công bố nội dung của 1.0 hả?

“Chẳng nhẽ ông chủ muốn công bố công nghệ 2.0?”

Lâm Dật cười khỉnh: “Không sai, nhưng trước mắt phải tung hỏa mù, không thể để người của Cisco biết quá nhiều, nếu không đến khi công bố sự thật thì không còn vui nữa.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 482.

Chương 483. Cậu Thấy Tôi Giống Người Thất Đức Như Thế Sao

“Tôi biết rồi.” Lục Dĩnh nói:

“Có cần chúng tôi phải tìm công ty truyền thông làm việc này không?”

“Ừm…”

Lâm Dật trầm ngâm mấy giây: “Trung Hải có một công ty truyền thông tên là Văn hóa Phong Lan, cô đi tìm bọn họ làm việc này, nhưng đừng tiết lộ tên của tôi.”

“Vậy có cần phải giấu thân phận của chúng tôi không? Có cần phải thiết lập cá nhân cho chúng tôi không?”

Rõ ràng, Lục Dĩnh đã thích ứng với cách làm của Lâm Dật, đều biết đến cái gọi là thiết lập cá nhân rồi.

“Cái đó thì không cần đến, hai người cứ dùng thân phận phòng nghiên cứu Long Tâm xuất hiện.”

“Biết rồi ạ.”

Hai người gật đầu, Tôn Phú Dư hỏi thêm: “Ngoại trừ công ty văn hóa Phong Lan, có phải liên lạc thêm với những truyền thông khác trong ngành không ạ?”

“Không cần.” Lâm Dật nghiêng đầu, miệng nở nụ cười: “Hai người chỉ cần đạt được sự hợp tác của công ty văn hóa Phong Lan, những thứ còn lại, bên đó sẽ giúp chúng ta làm nốt.”

“Dạ biết rồi ạ.”

“Còn một việc nữa.” Lâm Dật nói: “Báo cáo nghiên cứu ở chỗ Trầm lão đại, những thứ cần thiết phải ký tên, anh đều mang vào trong thành phố, tìm Lương Nhược Hư ký tên.”

“Chính là vị tân phó thị trưởng thành phố đó sao?”

“Ừm.”

“Biết rồi ạ.”

“Được rồi, bây giờ thì đi làm đi.” Lâm Dật đứng dậy nói: “Tôi còn có việc khác nên đi trước đây.”

“Ông chủ đi cẩn thận.”

Từ trong sở nghiên cứu đi ra, Lâm Dật gọi điện thoại cho Tần Hán.

“Mẹ nó không phải lại dẫn em gái nào ra biển mở party áo tắm, giờ gọi đến chọc tức tôi chứ.”

“Anh nhìn tôi giống người thất đức như thế sao.”

“Chết tiệt, cậu chính là loại thất đức như vậy, thật sự muốn lấy một quyển đạo đức đập lên mặt của cậu.”

“Được rồi, đừng nói chuyện khác nữa.” Lâm Dật nói: “Tôi nhớ dưới tay của anh có một người tên là Lưu Dần Hỉ, gần đây mấy lần thế nào chẳng còn nhìn thấy anh ta?”

“Đi theo bên cạnh anh cũng được khoảng thời gian dài rồi, anh sắp xếp cho anh ta một công việc chính đáng, làm phó tổng rồi.”

“Ở bên tôi có chút chuyện, có thể cho tôi mượn dùng chút

không.”

“Được à, cậu đang ở đâu, anh kêu anh ta đến tìm cậu.”

“Không cần, anh nói cho tôi anh ta ở đâu, tôi đến đón anh ta.”

“Cậu đến Trung Hán tìm anh ta đi, chắc cậu có số điện thoại của anh ta rồi chứ.”

“Có rồi.” Lâm Dật nói: “Anh bận việc của anh đi, tắt máy đây.”

Dập điện thoại, Lâm Dật lái xe đến Tập đoàn Trung Hán, sau đó thì gọi điện thoại cho Lưu Dần Hỉ, đối phương rất nhanh đã nhấc máy.

“Không tệ chút nào, mặc âu phục lên có chút cảm giác nhân viên cao cấp rồi.”

“Lâm tiên sinh, ngài đừng lấy tôi ra làm trò đùa nữa.” Lưu Dần Hỉ cười nói:

“Tần thiếu gia chăm sóc tôi, sắp xếp cho tôi làm giám đốc của một bộ phận, nhưng nói thật sự, tôi không phải là loại người ngồi trong phòng làm việc, vẫn là ở bên cạnh Tần thiếu gia thoải mái hơn.”

“Được rồi, thu tâm tư lại đi, sau này còn phải nuôi miệng ăn gia đình nữa.”

“Điều đó cũng đúng.” Lưu Dần Hỉ nói:

“Nếu như không phải Tần thiếu gia chăm sóc cho tôi, ở nơi như Trung Hải này, tôi cũng sớm không tồn tại rồi.”

Khách sáo vài câu, Lưu Dần Hỉ nhìn Lâm Dật, nói:

“Ngài Lâm, nghe Tần thiếu gia nói ngài tìm tôi có việc, có việc gì thì ngài dặn dò một tiếng là được thôi.”

“Có nhiệm vụ quan trọng muốn giao cho anh, người khác tôi không có yên tâm, phải để anh làm.”

“Không vấn đề, cứ nói thẳng là được rồi.”

“Không phải vội, anh lên xe trước đã, tôi đưa anh đến một nơi, chúng ta vừa đi vừa nói.”

“Được.”

Một tiếng sau, Lâm Dật lái xe, đưa Lưu Dần Hỉ đến nhà máy Khoa Sáng.

Mà trên đường đi, Lâm Dật nói về việc cần Lưu Dần Hỉ làm, nói rõ ràng chi tiết một lần nữa cho anh ta.

“Anh Lâm, thật sự phải chơi như vậy sao, có chút kích thích à.”

“Yên tâm, Khoa Sáng là địa bàn của tôi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, cứ làm theo lời dặn dò của tôi là được.”

“Được thôi, nghe theo sự sắp xếp của anh Lâm.”

Sau khi xuống xe, hai người mỗi người một ngả, Lâm Dật đi đến văn phòng làm việc của Vương Nhiễm.

Vương Nhiễm mặc chiếc áo lửng tay vải tuyn màu trắng, bên dưới là quần bò với giày cao gót, dưới lớp trang điểm truyền thống, nhìn có thêm phần gợi cảm và mê hoặc.

“Thầy Lâm.”

Nhìn thấy Lâm Dật bước vào, Vương Nhiễm đứng dậy đón tiếp.

“Gần đây tình hình nhà máy thế nào?” Lâm Dật ngồi xuống ghế sopha hỏi.

“Vẫn như cũ mà thôi.” Vương Nhiễm nói: “Nhưng em cảm thấy, Khoa Sáng bây giờ đã không phải là của chúng ta rồi.”

“Tại sao?”

“Phân xưởng và nhà kho, đều bị người của Cisco khống chế rồi, có lúc em muốn kiểm tra một chút vấn đề an toàn cháy nổ cũng bị chặn ở bên ngoài.” Vương Nhiễm lơ đãng đáp trả:

“Em cảm thấy bản thân giống như nữ bảo vệ vậy, cái gì cũng không cần làm mà còn kiếm được tiền lương, thầy Lâm, hay là thầy sắp xếp cho em công việc khác đi.”

Nói xong, Vương Nhiễm pha cho Lâm Dật cốc cà phê, đặt đến trước mặt của anh ấy.

“Không gấp, nghiệp vụ bên này của Khoa Sáng và Cisco sắp kết thúc rồi, em sẽ không phải ở lại đây lâu đâu.”

“Thầy Lâm, thầy đừng hiểu lầm, không phải là em chê bai công việc không tốt.” Vương Nhiễm giải thích:

“Việc gì cũng không phải làm, em còn lấy tiền lương, trong lòng em thấy ái ngại.”

“Tôi không có hiểu lầm.” Lâm Dật nói tiếp: “Lúc đầu điều em đến đây là bởi vì nhân lực không đủ, qua vài ngày nữa thì đưa em…”

Cọt kẹt .

Còn chưa đợi Lâm Dật nói hết câu, cánh cửa của văn phòng bị mở toang ra.

Tào Tương Dư và thư ký của anh ta vội vàng từ ngoài bước vào.

“Ai da, đây không phải là ông anh Tào sao, đã lâu không gặp rồi, kinh doanh gần đây thế nào? Chắc đều khá ổn chứ nhỉ.”

“Chú em Lâm, cậu đây là đang diễn đoạn nào đây.” Tào Tương Dư nói.

“Sao vậy? Tôi chỉ đến hỏi thăm nhân viên cấp dưới, cũng không có làm gì mà.”

“Cái gì cũng không có làm?” Tào Tương Dư gắng kìm nén cơn tức giận xuống để nói:

“Cậu phái một gã cao lớn đứng trước cửa nhà vệ sinh thu phí, chẳng có ai làm như vậy cả, cũng quá không hợp lý rồi.”

“Anh nói chuyện này à.” Lâm Dật đột nhiên nói:

“Anh Tào ơi, anh phải hiểu cho nỗi khó khăn của anh em chứ.”

“Khó khăn cái gì, cậu lại cá độ rồi?”

“Đừng nhắc nữa, lại thua mất mấy mươi nghìn tệ, trong túi lại không có tiền.” Lâm Dật nói:

“Nhưng anh Tào yên tâm, tôi đây cũng là người hiểu lý sự, không thể nào lại muốn tiền của anh nữa, tôi đã người lớn thế này rồi, làm sao cũng phải học cách tự mình kiếm tiền mới đúng, cứ tiêu tiền của anh cũng không phải là cách.”

“Trong lòng cậu muốn kiếm tiền tôi hiểu, nhưng cũng không thể dùng cách này à.” Tào Tương Dư nói:

“Cậu phái người đứng canh cửa nhà vệ sinh thu phí, nhân công trong nhà máy còn làm việc thế nào được, đã có người phàn nàn tới tôi rồi đó.”

“Cứ để bọn họ phàn nàn đi.” Lâm Dật nói: “Kiếm được tiền không phải là để tiêu xài sao, giữ cũng không thể đẻ trứng.”

“Nói thế cũng không sai, nhưng cậu xem ai muốn lấy tiền kiếm được dùng cho việc đi vệ sinh chứ?”

“Chẳng nhẽ nhà anh không lắp đặt bồn cầu sao?” Lâm Dật nói.

“Đương nhiên có lắp rồi, điều này còn phải hỏi sao.”

“Thế không phải đã xong rồi sao, anh lắp đặt bồn cầu rồi, đó được gọi là toàn bộ mua hết, tôi đây thì là phân kỳ, nếu như bọn họ chê đắt, có thể lấy quỹ tiết kiệm, sẽ rẻ hơn không ít.” Lâm Dật nói:

“Chúng ta đều là người làm kinh doanh phải nghĩ cách moi của người khác, không phải anh tìm tôi chỉ để nói chuyện này đấy chứ.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 483.

Chương 484. Đây Là Hai Mươi Nghìn Tệ, Tôi Đầu Tư Rồi!

Tào Tương Dư tức trong lòng muốn chửi mẹ nó.

Con mẹ nó, đó đều là nhân công của ông đây, nếu như muốn đi vệ sinh mà còn thu phí, ai còn làm việc ở chỗ ông nữa!

Nhưng Tào Tương Dư cũng biết rằng, Lâm Dật là người sẽ không ra bài theo trình tự.

Nếu không thì anh ta cũng không thể san bằng nhà kho để nuôi cá rồi.

Người bình thường ai có thể làm ra chuyện như vậy?

“Lâm lão đệ ơi, cậu nói cũng có đạo lý, nhưng chúng ta không thể làm như vậy.” Tào Tương Dư nói:

“Chẳng nhẽ thư ký Vương đi nhà vệ sinh cũng phải nộp lệ phí sao?”

“Làm sao có thể chứ, cô ấy là người dưới trướng của tôi, đương nhiên không cần nộp phí rồi.” Lâm Dật nói:

“Hình như tôi đã giao dây chuyền lắp ráp và nhà kho của Khoa Sáng cho anh rồi, thư ký Vương cũng không có tư cách đi kiểm tra vấn đề hỏa hoạn, anh nói có đúng không?”

Nghe thấy lời nói này, Tào Tương Dư cuối cùng cũng hiểu ra chuyện như thế nào rồi.

Lôi kéo cả nửa ngày trời, thì ra là muốn thay thư ký ra mặt à.

“Lâm lão đệ, lúc trước không phải chúng ta đã nói rất rõ rồi sao, nhà kho là khu vực quan trọng, vả lại để ở đó đều là hàng của Cisco chúng tôi, chúng tôi cũng là sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn mới chặn thư ký Vương ở ngoài.” Tào Tương Dư cười ha ha nói:

“Cậu chẳng qua chỉ là muốn vào nhà kho nhìn phải không, bây giờ tôi sẽ dẫn cậu qua đó quan sát một chút, cũng chỉ dẫn tiếp cho chúng tôi làm việc.”

“Cũng được thôi, đằng nào tôi đã đến đây rồi, thì qua đó nhìn xem sao, rảnh rỗi mà.”

“Lâm lão đệ, nhìn thì được thôi, nhưng có thể gọi thuộc hạ của cậu trở về không? Anh ta cứ đứng trước cửa thu phí, khiến cho đám nhân công ở phía dưới không có cách nào tiến hành công việc rồi.”

“Vậy thì được thôi, tôi gọi anh ta trở lại trước, rồi cùng nhau đi thăm quan.”

“Được được được, đều là người của mình, cùng qua đó xem xem.”

Lâm Dật gọi điện thoại cho Lưu Dần Hỉ, kêu anh ta quay về đây, rồi sau đó cùng nhau đi đến nhà kho.

“Tổng giám đốc Tào, cái người này là tên hỗn xược, ngài còn để ý anh ta làm cái gì.” Nữ thư ký khinh thường nói.

Từ đầu đến cuối, cô ta không có chút thiện cảm nào đối với Lâm Dật.

Bởi vì mục tiêu của cô ta là tiền, chứ không phải là nhan sắc của Lâm Dật.

“Lời nói này của cô nói sai rồi.” Tào Tương Dư vắt tay ra sau lưng, lộ ra bộ dạng như đang chỉ điểm giang sơn vậy.

“Người giống như anh ta, thực tế là dễ giải quyết nhất, chẳng nhẽ cô còn chưa nhìn ra, vì sao anh ta lại làm ra chuyện này sao?”

Nữ thư ký lắc đầu, đích thực không có hiểu lắm.

“Mấy ngày trước, thư ký của anh ta không phải là muốn vào nhà kho kiểm tra an toàn hỏa hoạn sao, sau cùng bị người của chúng ta chặn lại, chính vì “đánh chó phải ngó mặt chủ”, anh ta cảm thấy không có thể diện nữa, mới bày ra trò chơi này, nếu không cũng sẽ không làm ra chuyện vô lý như thế.”

Nữ thư ký suy nghĩ, dường như đã hiểu ra chuyện là như thế nào rồi.

“Chẳng nhẽ tổng giám đốc Tào làm như vậy, chính là muốn cho anh ta thể diện sao?”

“Đương nhiên rồi, người giống như anh ta, tôi gặp nhiều rồi, chẳng có chút bản lĩnh gì, nhưng lại rất xem trọng thể diện, đến đâu cũng muốn phô trương, hy vọng người khác lấy ra quy cách cao cấp nhất đón tiếp, vì vậy người như anh ta mới là loại người dễ dàng đối phó nhất, chỉ cần cho đủ thể diện rồi chuyện gì cũng dễ nói.”

“Vẫn chỉ có Tổng giám đốc Tào lợi hại, nhìn qua đã thấy anh ta là người thế nào rồi.”

Tào Tương Dư cười nói: “Tào Tương Dư tôi lăn lộn bao nhiêu năm nay, nếu như đến chút con mắt nhìn người cũng không có, vậy thì không phải sống lãng phí rồi sao.”

“Tranh thủ nhanh chóng giải quyết xong anh ta, nhìn thấy anh ta là lòng tôi lại phiền.”

Tào Tương Dư gật đầu: “Cô nhanh đi trước, đến nhà kho bên đó sắp xếp một chút, kêu người đứng canh cửa ở đó, bày ra chút phô trương cho anh ta chút thể diện, chuyện này coi như giải quyết hoàn mỹ rồi.”

“Dạ biết rồi Tổng giám đốc Tào, giờ tôi qua đó ngay.”

Mấy phút sau, một đoàn người đi đến nhà kho.

Cùng lúc này, từ trong nhà kho có bốn người xông ra, đứng thành một hàng trước cửa, cúi đầu với Lâm Dật.

“Xin chào tổng giám đốc Lâm, hoan nghênh tổng giám đốc Lâm đến kiểm tra.”

“Các đồng chí vất vả rồi.”

“Vì phục vụ tổng giám đốc Lâm.”

Lưu Dần Hỉ đứng ở một bên, hoàn toàn không hiểu đây là đang diễn đoạn nào?

Tổng giám đốc Lâm không giống như là người thích làm việc lớn hám công to!

“Tổng giám đốc Lâm, hút điếu thuốc lá.” Nhân viên quản lý nhà kho đưa điếu thuốc ra mời.

“Không hút, hút xong ho.”

“Tổng giám đốc Lâm uống nước, tôi mới pha ấm trà Thiết Quan m.”

“Không uống, uống xong tối không ngủ được.”

Đám đông: “…”

Nhìn Lâm Dật dáng vẻ như lãnh đạo đến quan sát, sắc mặt của nữ thư ký rất khinh bỉ.

Rõ ràng cái gì cũng không phải, thế mà còn ở đó bày đặt, so với tổng giám đốc Tào, thật sự cách xa mười nghìn tám trăm dặm.

Lâm Dật vắt tay ra sau lưng, dẫn theo Vương Nhiễm và Lưu Dần Hỉ, dạo quanh bốn nhà kho.

“Tổng giám đốc Tào, Cisco của các anh rất giỏi đó, đây mới được bao lâu đâu, bốn nhà kho trống trải đều đã được chứa đầy, những món hàng này nếu như đều được bán ra ngoài, không phải sẽ kiếm được một đống tiền à.”

“Đều là kinh doanh nhỏ, so với tổng giám đốc Lâm còn cách xa lắm.”

“Không sao, tôi cũng là từng bước từng bước vượt qua thôi, nếu như có chỗ nào anh không hiểu có thể hỏi tôi, với mối quan hệ của hai chúng ta, tôi sẽ không thu học phí của anh đâu.”

Trong lòng Tào Tương Dư khinh thường, biểu cảm trên mặt thì lại rất khách khí.

“Vâng vâng vâng, sau này ở trên phương diện này, tôi khẳng định sẽ nói chuyện với Lâm lão đệ đây.”

“Nhìn thôi là biết anh Tào là người làm chuyện lớn, không biết thì học, không tồi mà.”

“Ha ha ha!”

Trong lòng của Tào Tương Dư cười lạnh một tiếng, cái gì cũng không nói, đối với độ mặt dày của Lâm Dật đã không nói được gì nữa.

Sau khoảng tầm nửa tiếng đồng hồ, ba người Lâm Dật ở bên trong dạo một vòng, xem như đã nắm rõ tình hình của nhà kho.

“Anh Lưu, đã thăm quan xong rồi, anh quay trở về tiếp tục làm việc đi, đừng có đi theo tôi làm việc lung tung nữa.”

“Biết rồi tổng giám đốc Lâm, bây giờ tôi trở về đây.” Lưu Dần Hỉ nói:

“Ra ngoài một chuyến thế này, sắp làm lỡ một tiếng đồng hồ của tôi rồi, chắc sẽ kiếm ít đi mười mấy tệ.”

“Chuyện kiếm tiền, chú trọng nước nhỏ chảy dài, không nên so đo mất mát trước mắt, tiền là phải kiếm từ từ.”

“Đã rõ rồi tổng giám đốc Lâm.”

“Này này này, cậu đợi chút.”

Nhìn thấy Lưu Dần Hỉ sắp bỏ đi, Tào Tương Dư từ phía sau gọi anh ta dừng lại.

“Chú em cậu đi làm cái gì?”

“Tham quan xong rồi, tôi phải đến nhà vệ sinh thu phí.”

“Còn thu phí?”

Sắc mặt của Tào Tương Dư bỗng trở nên khó coi.

“Lâm lão đệ, cậu đây là có ý gì, tôi dẫn cậu thăm quan một vòng nhà kho rồi, thuốc lá tốt trà uống ngon đều chuẩn bị sẵn, thế nào cậu còn để anh ta đi trông nhà vệ sinh.”

“Tôi cũng không muốn mà.” Lâm Dật thở dài nói:

“Anh ta là một người họ hàng xa của tôi, điều kiện gia đình không tốt, bố mẹ bị bệnh nặng, vả lại còn không có chuyên môn nào, tôi chỉ có thể sắp xếp cho anh ta đến đây làm việc, nếu như có lựa chọn nào tốt hơn, tôi cũng sẽ không như thế này.”

“Vậy còn không đơn giản sao, tôi sẽ sắp xếp cho anh ta làm việc trong dây chuyền lắp ráp, sau này không phải đã có nguồn thu nhập ổn định rồi sao.” Tào Tương Dư nói.

“Chủ yếu là người họ hàng này của tôi, tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, không thể làm nổi công việc phức tạp, vả lại anh ta thích công việc tự do hơn, từ bé mơ ước lớn nhất chính là khởi nghiệp.”

Nói xong, Lâm Dật nhìn Lưu Dần Hỉ: “Tôi còn nhớ mấy ngày trước, anh còn nói với tôi muốn ra ngoài làm buôn bán, nhìn trúng một cửa tiệm, tiền thuê một năm 200 nghìn tệ, nhưng không thuê nổi phải không?”

“Còn không phải thế sao, ông chủ đó quá đen tối rồi, mở miệng ra đòi 200 nghìn tệ, tôi cũng chẳng còn cách nào, chỉ có thể ở đây trông coi nhà vệ sinh một khoảng thời gian, đợi kiếm đủ 200 nghìn tệ thì quay lại thuê cửa tiệm đó.”

Lâm Dật gật đầu, tình ý sâu xa nói:

“Suy nghĩ này của anh khá mới mẻ, thế thì cứ ở đây làm cho tốt đi, bên dưới tổng giám đốc Tào có bao nhiêu người như vậy, tầm mấy tháng thôi là có thể cho anh kiếm đủ 200 nghìn tệ rồi.”

“Chết tiệt!”

Trong lòng Tào Tương Dư chửi một tiếng: “Mẹ nó còn muốn ở đây làm mấy tháng? Kinh doanh của ông đây còn không bị mày phá hoại sao!”

“Chú em họ Lưu, cậu là họ hàng của cậu Lâm, vậy thì cũng chính là họ hàng của tôi, chẳng qua là 200 nghìn tệ thôi mà, tôi ủng hộ ước mơ của cậu. Khoản tiền này tôi đầu tư cho cậu đó.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 484.

Chương 485. Chó Sinh Con Phải Có Lễ

“Anh Tào, như thế không tốt lắm đâu anh kiếm tiền cũng không dễ dàng gì, hay là cứ để anh ta tự lực gánh sinh đi.” Lâm Dật nói lời từ chối.

“Lâm lão đệ, xem cậu nói lời gì vậy.” Tào Tương Dư nói:

“Anh đây kiếm tiền tuy không dễ, nhưng gom góp lại, 200 nghìn tệ thì cũng không phải nhiều, anh vẫn có thể lo liệu được, hơn nữa việc trông coi nhà vệ sinh cũng không thể diện cho lắm, thôi đừng để anh ta làm.”

Nói xong, Tào Tương Dư viết một tờ séc 200 nghìn tệ, rồi để vào tay của Lưu Dần Hỉ.

“Thôi được rồi, tôi không khách sáo với anh Tào nữa.” Lâm Dật nhìn Lưu Dần Hỉ: “Còn không cảm ơn tổng giám đốc Tào đi.”

“Cám ơn tổng giám đốc Tào, cám ơn tổng giám đốc Tào.”

“Lâm lão đệ, chúng ta nói tốt xong rồi đó, nhận tiền của tôi rồi thì không được để người họ hàng này của cậu đi trông nhà vệ sinh nữa đó.” Tào Tương Dư nói.

“Yên tâm, lão đệ tôi nói được làm được, không còn ý nghĩ trông nhà vệ sinh nữa.”

Lâm Dật phủi tay: “Đi thôi, cùng tôi đến nhà ăn xem xem.”

“Hả?”

Tào Tương Dư ngơ ra: “Lâm lão đệ, cậu còn muốn qua nhà ăn làm gì?”

“Bây giờ toàn bộ Khoa Sáng cũng chỉ còn nhà ăn là do tôi quản lý, tôi phải tính cách kiếm tiền chứ.”

“Không phải tôi vừa đưa cho anh ta 200 nghìn tệ sao.”

“200 nghìn tệ đó của anh đâu có phải là cho tôi, gần đây tôi cần dùng tiền gấp, nếu không thì hết tiền mua thức ăn.”

“Lâm lão đệ, không phải tôi nói với cậu rồi sao, nếu cậu tiếp tục cờ bạc như này, bao nhiêu tiền cũng không đủ để cậu tiêu.”

“Anh nói lời này là sai rồi, tôi đã không động vào thứ đó nữa rồi.” Lâm Dật nói:

“Thật ra là gần đây chó nhà họ hàng sinh một bầy con, sinh hơn chục con, nên muốn tổ chức một bữa tiệc chúc mừng ba ngày liền, tôi muốn chuẩn bị tiền mừng hai mươi nghìn tệ, nhưng thật xấu hổ vì ví rỗng tuếch, phải tìm cách kiếm ra ít tiền mừng.”

Lưu Dần Hỉ: ‘Nhà chúng tôi không nuôi chó mà!’

“Chết tiệt!”

Trong lòng Tào Tương Dư chửi thầm một câu, con mẹ nó lại muốn lừa tao!

Chó nhà ai mà sinh một lần được mười mấy con!

“Tổng giám đốc Tào, bây giờ phải làm sao? Nếu như tên vô lại này nhắm đến nhà ăn, khẳng định sẽ lại bày ra trò gì nữa.” Nữ thư ký nói.

“Cái này tôi biết!”

Tào Tương Dư nghiến răng nói: “Món tiền lớn tôi bỏ ra rồi, cũng không ăn thua gì hai mươi nghìn tệ. Như vậy đi, cả Khoa Sáng này, toàn bộ đều nằm trong tay tôi rồi, về sau tôi không cần quan tâm đến anh ta nữa!”

“Bây giờ cũng chỉ có thể như thế.”

“Lão đệ, chỉ có hai mươi nghìn tệ thôi, hiện giờ cậu đang khó khăn, anh đây cũng không muốn cậu mất mặt, hai mươi nghìn tệ này anh cho!”

“Như vậy không hay lắm, tôi không có ý đó.”

“Dựa theo mối quan hệ của hai chúng ta, hai mươi nghìn tệ này có gì là to tát đâu.”

Tào Tương Dư lấy ra quyển séc, nhưng đúng lúc định viết thì bị Lâm Dật bảo dừng lại.

“Anh Tào, anh vừa nói, họ hàng tôi cũng là họ hàng anh, gia đình họ muốn tổ chức lớn, chẳng nhẽ anh không đi đến tham gia?”

“Cậu cũng biết, bên này của anh có chút bận rộn, thực sự không đi được.”

“Thế thì chúng ta giống nhau, người đều không đến được, chỉ có thể gửi lễ trước đưa cho anh ta vậy.”

Tào Tương Dư mặt tối sầm lại!

Mẹ nó, lại chơi tao!

Mẹ nó, ông đây nhịn!

Khoa Sáng sắp vào tay tao rồi, cục tức này, về sau tao nhất định sẽ đòi lại!

“Không có cách nào khác, chúng ta đều là người bận rộn, không thể tự mình đến tham gia, chỉ có thể gửi trước tiền mừng thôi.” Tào Tương Dư da cười nhưng thịt không cười nói.

“Thật sự là đáng tiếc, nhân vật như anh Tào mà có mặt ở hiện trường, khẳng định sẽ làm mọi người ngạc nhiên, mặt mũi họ hàng tôi cũng như được phát sáng.” Lâm Dật tiếc nuối nói.

“Anh đây cũng muốn đi, nhưng thực sự không có cách nào à.”

“Không sao, tuy anh không đi được, nhưng chuyện này tôi khẳng định sẽ giúp anh thu xếp rõ ràng.”

Nói xong, Lâm Dật nhìn Lưu Dần Hỉ: “Tôi nói với anh, anh Tào người không đi được, nhưng chuyện tiền mừng một trăm nghìn tệ, anh bắt buộc phải nói trước mặt mọi người, nếu không người ở quê đó đều không biết anh Tào tuyệt vời như thế nào.”

Tào Tương Dư: “?”

“Tôi nói mừng một trăm nghìn tệ khi nào?”

“Hử? Chẳng nhẽ tôi nghe nhầm sao?” Lâm Dật nhìn Lưu Dần Hỉ nói: “Anh nhìn anh Tào thật thoáng, lại muốn mừng 200 nghìn tệ, tôi nói anh biết, phần ân tình này sau này anh nhất định phải trả.”

Phụt.

Tào Tương Dư kém chút thì phun ra máu.

Mẹ nó, ai nói là mừng 200 nghìn tệ!

“Cậu Lâm, cậu đợi chút, tôi chỉnh sửa lại, cậu vừa rồi không có nghe nhầm, tôi nói là mừng 100 nghìn tệ, không phải 200 nghìn tệ.”

“Được rồi, chân muỗi tuy nhỏ nhưng cũng là thịt, 100 nghìn tệ thì 100 nghìn tệ, chúng tôi cũng không chê ít.”

Tào Tương Dư cũng không biết dùng từ ngữ nào để đáp lời Lâm Dật nữa.

Mẹ nó quá khốn nạn rồi!

Nghiến răng viết một tờ séc 120 nghìn tệ, cùng lúc giao vào tay của Lâm Dật.

“Cậu Lâm, chuyện này coi như xong, bây giờ dây chuyền lắp ráp, nhà kho, nhà ăn và nhà vệ sinh của Khoa Sáng đều do chúng tôi phụ trách, cậu không được đi theo phá rối nữa đâu nhé.”

“Yên tâm, anh Tào phóng khoáng như vậy, tôi khẳng định sẽ không quên, yên tâm đi.” Lâm Dật cười nói:

“Đợi chút nữa tôi còn có việc, không nói chuyện với cậu nữa, lúc khác gặp.”

“Được, lúc khác gặp.”

Chào từ biệt Tào Tương Dư, Lâm Dật dẫn theo Vương Nhiễm và Lưu Dần Hỉ rời đi.

Đứng ở cửa nhà máy, anh nhìn Vương Nhiễm nói:

“Mấy ngày tới thời gian đi làm em tùy ý nhé, chỉ cần hiểu rõ động tĩnh ở bên trong là được.”

“Biết rồi, cảm ơn thầy Lâm.”

Dặn dò Vương Nhiễm vài câu, Lâm Dật và Lưu Dần Hỉ lên xe.

“Ngài Lâm, tấm séc 120 nghìn tệ đều ở đây rồi.”

“Không cần, anh tự cầm lấy tiêu đi, đi theo tôi một chuyến cũng không thể để anh thiệt thòi.”

Vừa nói Lâm Dật vừa lái xe rời đi: “Vừa nãy ở trong nhà kho đi một vòng, đã nhìn thấy rõ toàn bộ vị trí máy quay và bố cục chưa?”

“Đều nhớ rõ rồi.”

“Được rồi, phía bên anh liên hệ với mấy người đáng tin cậy, nghe lệnh của tôi, chuẩn bị sẵn sàng ra tay.”

“Ngài Lâm yên tâm, tôi đảm bảo làm một cách cẩn thận.”

“Được rồi chuẩn bị đi, chuyện này rất quan trọng.”

“Rõ!”

Từ nhà máy rời đi, Lâm Dật đưa Lưu Dần Hỉ trở về tập đoàn Trung Hán, sau khi ăn cơm xong lái xe đến bệnh viện.

Đến bệnh viện, Lâm Dật lại bắt đầu bận rộn.

Bởi vì buổi chiều có ca phẫu thuật, cần phải xem bệnh án, nhưng Lý Sở Hàm đều chuẩn bị xong hết rồi, thậm chí không cần anh xem, rất tỉ mỉ nói lại cho anh nghe.

Buổi chiều 5 giờ hơn, ca phẫu thuật kết thúc, tiến độ nhiệm vụ cũng đã hoàn thành (3/5), hai ngày tới đều có ca phẫu thuật, các nhiệm vụ trong đợt này rất nhanh là có thể hoàn thành.

Nhưng trong đầu của Lâm Dật thì lại đang nghĩ, làm cách nào để giải quyết chuyện nguồn sáng 4 nanomet.

Bởi vì trong một loạt kế hoạch, đây dường như là vấn đề khó giải quyết nhất.

Reng reng reng.

Điện thoại Lâm Dật vào đúng giờ này vang lên, là Kỷ Khuynh Nhan gọi điện đến.

"Bác sĩ Lâm, tan làm chưa?"

"Vừa làm phẫu thuật xong, đợi chút không có việc gì nữa, anh qua công ty đón em."

"Không cần, em và Viện Viện đang đi siêu thị, chúng ta ăn lẩu có được không?"

"Cô ấy muốn qua chỗ chúng ta ăn à?"

"Có chút chuyện, muốn ngồi lại nói chuyện."

"Việc này chẳng sao cả, nhưng em đừng bỏ tiền ra mua thịt, để Hà Viện Viện mua."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 485.

Chương 486. Cô Chỉ Nhõng Nhẽo Chút, Đều Sắp Làm Tôi Hồn Lìa Khỏi Xác

“Vâng, em giúp anh truyền đạt thông tin này.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Sau khi tan làm, anh có thể về thẳng Cửu Châu Các, không cần đến đón em nữa.”

“Không phải em nói, nếu không mời em, bản thân em sẽ không chủ động đi sao?”

“Lần này không tính, là do Viện Viện cứ muốn đến bằng được, nếu không còn lâu em mới chủ động đi.”

“Được rồi.” Lâm Dật cười nói, tuy là thông qua điện thoại, nhưng anh đã có thể nghĩ đến dáng vẻ nhõng nhẽo kiêu ngạo của Kỷ Khuynh Nhan.

Nói chuyện đơn giản vài câu, Lâm Dật tắt điện thoại.

Mà anh cũng có thể đoán được, tại sao Hà Viện Viện lại muốn qua đó dùng bữa.

Chắc là nói đến chuyện trường Hy Vọng và xây đường.

Trong lúc Lâm Dật thu xếp đồ đạc, khi anh chuẩn bị rời đi lại nhìn thấy Lý Sở Hàm từ bên ngoài đi vào.

“Lãnh đạo, nếu tôi nhớ không nhầm thì nhà của cô ở thị trấn Bắc Kiều đúng không?”

“Ừm.” Lý Sở Hàm gật đầu.

“Cô dự định khi nào thì về?”

“Thứ 4 tuần sau.”

Lâm Dật nghĩ một chốc lát, vẫn còn năm ngày, sau đó dơ tay ra dấu “ok”: “Chuyện còn lại thì để tôi thu xếp.”

“Cảm ơn anh.”

Chào tạm biệt mọi người trong khoa, Lâm Dật lái xe về đến Cửu Châu Các.

Khi về tới, anh phát hiện đồ ăn đã bày biện xong hết, mà lại còn ăn ở sân vườn.

“Ông chủ, cuối cùng anh cũng đã về, nhanh lên nhanh lên, tôi đói rồi.” Hà Viện Viện nói.

“Cô ăn cơm còn biết đợi tôi à?”

“Nhưng anh không về, thì học tỷ không cho tôi động đũa.”

“Như thế không lịch sự.” Kỷ Khuynh Nhan nói lại.

“Đều là lý do, mọi người đều quá quen thuộc nhau rồi còn giả vờ, ài, thật là tội nghiệp cho tôi.”

“Được rồi, Lâm Dật về rồi, nhanh ăn cơm thôi.” Kỷ Khuynh Nhan ngắt ngang lời Hà Viện Viện, ái ngại để cô ấy nói tiếp.

“Đúng, ăn cơm trước, ăn xong em muốn đến bể bơi bơi hai vòng.”

“Học tỷ của cô vòng ngực size D bơi 2 vòng còn được, cô một đứa size B thì xuống dưới góp vui gì chứ.” Lâm Dật nói tiếp: “Ngoài tôi ra, bất cứ ai vòng ngực dưới size B mà xuống nước, thì đối với bể bơi của nhà tôi đều là tủi nhục.”

“Học tỷ!”

“Ài!”

“Biểu cảm đó của anh muốn làm gì.” Hạ Viện Viện trừng mắt nói.

“Học tỷ cô nhõng nhẽo thì gọi là cảnh đẹp ý vui, cô chỉ nhõng nhẽo chút, đều sắp làm tôi hồn lìa khỏi xác.” Lâm Dật nói tiếp: “Thôi cô đừng xuống bể bơi nữa, đi lên lầu bơi ở bồn tắm ý.”

“Tôi cứ muốn xuống bơi đấy! Hôm nay ai cũng không quản được tôi!”

“Được rồi được rồi, hai người ngồi ăn đàng hoàng đi.”

Kỷ Khuynh Nhan vô cùng khó hiểu, một người là CEO của công ty, một người là CFO, hai người đều cãi nhau đến mức như thế này, vậy mà vẫn có thể làm chung một công ty.

Như thế có thể thấy hai người này không bình thường biết nhường nào.

Khi Kỷ Khuynh Nhan ngăn lại, cả hai người không ai nói gì nữa.

Ăn no xong, đợi sau khi bổ sung đủ thể lực thì tiếp tục được rồi.

“Không phải anh muốn xây dựng một con đường ở thị trấn Bắc Kiều sao, việc tính toán chi phí đã làm xong rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Làm xong nhanh vậy sao?”

“Đương nhiên.” Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu nói: “Hiệu suất làm việc của em không phải bốc phét đâu nhé.”

“Dựa theo tài liệu Viện Viện đưa cho em xem, đường đi vào thị trấn khoảng cách 3,2 km, nếu vật tư ban đầu mua luôn ở địa phương, thì chi phí tiết kiệm được rất nhiều, còn đường xi măng rộng 4m, dài tầm 800 tệ/m.”

Lâm Dật tính toán chút: “Tầm 2 triệu 56 nghìn tệ.”

Kỷ Khuynh Nhan gật đầu: “Đây là dựa theo chỉ tiêu sửa đường của thị trấn, đường xi măng là được rồi, nếu không mà làm đường nhựa thì chi phí còn cao hơn nhiều, thế nhưng đây chỉ là vấn đề nhỏ, bởi vì đường vào thị trấn có một con sông dài tầm 30m, nếu như sửa cầu thì ít nhất chiều dài cũng phải 50m, tính theo chiều rộng tầm 4m, tổng thể diện tích công trình tầm 200m2, chi phí khoảng 50 nghìn/m2, tổng chi phí trên dưới 10 triệu tệ, cộng thêm sửa đường, tầm 13 triệu là đủ rồi, thêm vào anh muốn xây trường học Hy Vọng, ít nhất cũng phải có tầm 15 triệu tệ.”

Hà Viện Viện giật mình: “Ông chủ, 15 triệu tệ không phải là số tiền nhỏ, anh thật sự muốn làm sao?”

“Đương nhiên làm.” Lâm Dật nói: “Tuy là số tiền không nhỏ, nhưng tôi có thể kéo về tiền quỹ 5 triệu tệ, tầm gần 10 triệu tệ thì có thể làm được.”

Liên quan đến số tiền quỹ, Kỷ Khuynh Nhan cũng biết nên cô không có gì là ngạc nhiên.

“Nếu đã như vậy tiền chi phí có thể giảm được 1/3, khả năng làm được là rất cao.”

Kỷ Khuynh Nhan gắp rau ở trong nồi lẩu lên, để cho chảy bớt mỡ đi: “Chuyện này anh định bao giờ làm?”

“Bây giờ các hạng mục ở ngoại ô thành phố đều đang thực hiện, có thể tìm được người làm việc này không?”

“Hạng mục nhỏ như thế này, không cần đến nhiều người, không làm lỡ việc đâu.”

“Vậy thì sắp tới chuẩn bị chút đi, những việc còn lại còn phải thương lượng một chút với bên thị trấn Bắc Kiều, nhưng cũng chỉ mấy ngày này thôi, chẳng cần đến nhiều thời gian đâu.”

“Ừm ừm, vừa hay kỳ trước vẫn còn một vài công việc chuẩn bị, không gấp.”

Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện ăn cũng gần xong, ăn được hơn nửa tiếng thì bỏ đũa xuống, sau đó về phòng thay đồ bơi, chuẩn bị xuống bể bơi bơi.

Tuy rằng áo bơi của Hà Viện Viện có lộ liễu một chút, nhưng bên cạnh thân hình đầy đặn của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật không hề có hứng thú đối với cô ấy, đến nhìn cũng không thèm nhìn Hà Viện Viện một cái.

Dựa theo tình hình hai người trước kia, Kỷ Khuynh Nhan đến Cửu Châu Các, đều ở lại đây.

Nhưng hôm nay có Hà Viện Viện, cô cũng ngại ở lại, nên bơi xong thì hai người lái xe rời đi.

Lâm Dật cũng không nói gì nhiều, việc ở trước mắt còn rất nhiều, anh cũng cần chút thời gian làm mọi việc thuận lợi rõ ràng.

Đặc biệt là chuyện nguồn sáng 4 nanomet, vẫn nên sớm nghĩ ra biện pháp giải quyết.

…

Tối hôm đó, văn phòng tòa nhà Cisco ánh đèn sáng trưng.

Tào Tĩnh Thu mặc bộ đồ jum ống rộng màu đen, xuất hiện trong văn phòng của Tào Gia Đống.

“Con gái cưng, con chắc chắn thông tin này không sai chứ?” Tào Gia Đống kích động đứng lên: “Long Tâm thực sự muốn công bố công nghệ thẻ chip 1.0 rồi à?”

Tào Tĩnh Thu gật đầu: “Hôm nay có hai nhân viên bên họ tìm đến công ty chúng ta, muốn công ty văn hóa Phong Lan tiếp nhận cuộc họp báo công bố sản phẩm mới của bọn họ, thông tin này rõ ràng không thể nghi ngờ.”

“Thế thì tốt quá.” Tào Gia Đống kích động không nói nên lời.

“Tuy là chúng ta nghiên cứu ra trước kỹ thuật con chíp 1.0, nhưng Long Tâm là một đối thủ không thể coi thường, nhưng chỉ cần mở cuộc họp báo thì chúng ta có thể lấy bằng sáng chế ra nói chuyện rồi, khiến bọn họ hoàn toàn bị dìm chết!”

“Chuyện tiếp sau làm như thế nào thì không liên quan gì đến con nữa.” Tào Tĩnh Thu cầm túi xách rồi đi ra ngoài.

Từ ngày hôm đó, Tào Gia Đống kêu Tào Tĩnh Thu ít tham gia vào chuyện của Long Tâm, cô ta cũng không muốn quản việc ở bên này nữa.

Nhưng hôm nay, người của Long Tâm đến tìm cô ta, cô ta vẫn không nhịn được, nói thế nào đi chẳng nữa đều là một giọt máu đào hơn ao nước lã.

Những chuyện này không thể cắt đứt được.

“Ngồi xuống một chút rồi đi, bố cũng một thời gian dài không nhìn thấy con rồi.” Tào Gia Đống nói.

“Có nhìn thấy con hay không thì cũng chẳng sao, bố vẫn nên bận việc trước mắt đi đã.”

Lạnh nhạt nói một câu, Tào Tĩnh Thu đẩy cửa rời đi.

Làm xong việc bản thân cần làm, cũng không cần thiết phải ở lại nơi này nữa.

Tào Tĩnh Thu rời đi, Tào Gia Đống cầm điện thoại bàn lên, gọi cho thư ký của mình đến.

“Thông báo cho ban giám đốc điều hành của công ty đến họp!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 486.

Chương 487. Cisco Coi Như Sắp Thắng

Một giờ sau, tất cả các lãnh đạo cấp cao của Cisco đều đến trong phòng họp.

Cho dù có về nhà, cũng bị Tào Gia Đống kêu trở lại.

Trong số các giám đốc điều hành này, ngay cả Lưu Sở đã rời khỏi Long Tâm, cũng có trong hàng ngũ này!

Lúc này, mười mấy giám đốc điều hành cấp cao của Cisco lớn nhỏ, tất cả đều ngồi ngay ngắn ở trong phòng họp.

Nhưng cũng không người nào biết, tại sao CEO lại gọi mọi người đến đây vào lúc này.

Nhìn những cặp mắt mong chờ phía dưới, Tào Gia Đống cười cười, nói:

"Có lẽ mọi người đang rất tò mò, tại sao lúc này tôi lại gọi mọi người tới đây, nguyên nhân chỉ có một, đối thủ cũ của chúng ta, Long Tâm muốn tuyên bố phát hành công nghệ chíp 1.0!"

"Mấy bọn ngu này là điên rồi sao? Lại vẫn muốn phát hành công nghệ chíp 1.0 à?" Một người quản lý của Cisco nói.

"Bọn họ cũng không phải là điên rồi, mà là không có thấy rõ nước cờ mà chúng ta đi này!"

Người lên tiếng là Vân Kiệt Minh, phó CEO đã ký hợp đồng với Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện.

Mọi người có mặt đều không hiểu rõ ý tứ của Vân Kiệt Minh, tò mò nhìn anh ta.

Vân Kiệt Minh nở nụ cười giả lã.

"Tôi biết, trong lòng mỗi người đều có thắc mắc, nhưng chuyện này, vẫn để cho Lưu viện trưởng của chúng ta đến nói với mọi người đi."

Ánh mắt của mọi người, chuyển đến trên người của Lưu Sở, hy vọng anh ta có thể giải đáp những nghi ngờ của mọi người.

Lưu Sở hếch sống lưng, xuân phong đắc ý, hắng giọng nói:

"Công nghệ chíp 1.0 trong quá trình nghiên cứu phát minh, tuy rằng tôi đã rời khỏi Long Tâm rồi, đồng thời xin cấp bằng sáng chế, nhưng chuyện này tôi vẫn giữ bí mật, tôi cũng chưa công khai ra bên ngoài. Các khách hàng đã ký hợp đồng với chúng tôi, cũng đã ký các hiệp định bảo mật tương tự. Cho nên hiện tại, không ai trên thế giới biết rằng chúng tôi đã phát triển công nghệ chip 1.0."

Nói tới đây, các giám đốc điều hành có mặt dường như đã hiểu được ý tứ.

Nói cách khác, công chúng không biết rằng Cisco đã phát triển công nghệ chíp 1.0, cho nên Long Tâm cũng là chẳng hay biết được gì.

Đó là lý do tại sao hội nghị này được tổ chức.

Nhìn thấy ánh mắt đã hiểu rõ của mọi người, Lưu Sở lại tiếp tục nói:

"Lý do tại sao Long Tâm đã trì hoãn quá lâu trước khi phát hành công nghệ chíp 1.0, tôi tin rằng là bọn họ đã sửa chữa các lỗi kỹ thuật trong thời gian này, mặc dù có chút nâng cao chí khí của người khác, diệt uy phong của mình, nhưng tính năng chip của bọn họ có thể sẽ càng thêm ổn định." Nói đến đây, trên mặt Lưu Sở vẫn nở một nụ cười tự tin.

"Nhưng những chuyện này cũng không là gì, có một chút lỗi, đây là chuyện bình thường. Nhưng mã nguồn của bọn họ, khẳng định cũng giống với của chúng ta như đức, mà ở phương diện này, Cisco đã đăng ký bằng sáng chế. Chờ bọn họ tổ chức họp báo tuyên bố, chúng ta có thể lấy bằng sáng chế ra đánh bọn họ trở tay không kịp, triệt để đánh đổ Long Tâm, để cho bọn họ trở thành trò cười trong ngành!"

Nói tới chỗ này, các giám đốc điều hành đều hiểu nước cờ này đi cao minh bao nhiêu.

Mới đầu bọn họ cũng rất nghe hoặc, công ty của mình đã nghiên cứu ra công nghệ chíp 1.0, tại sao không có tổ chức họp báo để tuyên truyền.

Hóa ra là ở chỗ này chờ Long Tâm.

Tào Gia Đống nháy mắt ra dấu cho Lưu Sở, xem như là khẳng định về những thành tựu của anh ta trong thời gian vừa qua.

Sau đó mới quét mắt khắp phòng họp nói với những người khác:

"Mục đích của cuộc họp hôm nay là chuyện này, tôi hi vọng mọi người nghiêm túc. Lần này, không được để cho Long Tâm có bất kỳ cơ hội nào, hai công ty cũng đã cạnh tranh nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có thể phân định được người thắng cuộc."

"Dạ vâng Tào tổng!"

...

Sáng hôm sau, Lâm Dật lái xe đến bệnh viện.

Mới vừa đến phòng, đã nghe thấy giọng nói của Kiều Hân vang dội.

"Ồn ào nói cái gì đó, tôi vừa ra khỏi thang máy đã nghe thấy giọng nói của cô rồi."

"Anh Lâm, viện trưởng Đoạn bị điều đi chỗ khác rồi."

"Được điều đi rồi?"

Lâm Dật đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

"Điều đi đâu rồi?"

"Nghe nói điều đến cục y tế Phúc Đán, làm Phó hiệu trưởng rồi."

Lâm Dật gật đầu, cũng không có coi đó là chuyện quan trọng.

Ở cấp hành chính cũng không hề kém quá nhiều, xem như là công bằng. Nhưng Phó hiệu trưởng đại học cũng không có gì béo bở, nhìn theo góc độ khác, xem như là hạ nửa cấp.

Nhưng đối với ông ta mà nói, cái này đã là một kết quả tốt rồi, ít nhất ông ta có thể lui thân trong danh dự, tránh khỏi cảnh tù tội.

"Còn Miêu viện trưởng thì sao? Có bị ảnh hưởng gì không?"

"Miêu viện trưởng ngược lại là không có việc gì, sáng sớm hôm nay tôi còn thấy ông ta nở nụ cười chào hỏi với tôi nữa."

Lâm Dật gật đầu, đại khái đã đoán ra được tình huống hiện tại.

Xem ra trường hợp của hai người đó cũng không tính là nghiêm trọng.

"Được rồi, các cô cũng đừng thảo luận chuyện này nữa, nên làm cái gì thì làm cái đó đi, đối với các cô cũng không có ảnh hưởng gì." Lý Sở Hàm nói.

"Dạ vâng chủ nhiệm Lý."

Đám đông giải tán, Lý Sở Hàm đi tới trước mặt Lâm Dật, đưa vào tay anh một phong thư màu trắng.

"Đây là cái gì?"

"Thư mời của sở Y tế gửi tới." Lý Sở Hàm vén mái tóc nói, "Trường học bên kia, mời chúng ta tới diễn thuyết về y đức, thời gian là một giờ chiều, cậu có thời gian đi không?"

Lâm Dật nhún vai một cái, "Tôi là một người rảnh rỗi, ngoại trừ giải phẫu ở ngoài, không có chuyện gì gấp gáp."

"Cậu đã không có việc gì, vậy tôi liền cho nhân viên hồi âm cho nhà trường, hai chúng ta chiều mai cùng nhau đi."

"Ăn mặc có yêu cầu gì không?" Lâm Dật hỏi:

"Sẽ không cần mặc âu phục đeo cà-vạt chứ?"

"Cái kia thật không có nói tới, chỉ nói mặc quần áo giản dị đến tham dự là được."

"Vậy tôi có thể mặc quần đùi với dép không?"

Lý Sở Hàm liếc nhìn Lâm Dật, "Mặc như vậy cũng không được cho lắm, cậu bình thường thích mặc dạng quần áo gì, tôi có thể giúp cậu mua."

"Trưa mai sau khi hoàn thành ca mổ tôi sẽ đi dạo một lát, cô cũng phải ăn mặc chỉnh tề một chút chứ?"

"Tôi coi như xong, tùy tiện tìm bộ quần áo là được rồi."

"Cô nhưng là bộ mặt của bệnh viện Hoa Sơn, không thể quá tùy tiện." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa tôi đi qua chỉ là góp cho đủ số, giảng chính vẫn là cô, làm sao cũng phải chỉnh trang một chút."

"Nghe cậu vậy." Lý Sở Hàm nhỏ giọng nói.

"Nha, chủ nhiệm Lý, sao mặt cô lại đỏ lên rồi."

Khi hai người đang nói chuyện, Kiều Hân bỗng nhiên xông tới, Lý Sở Hàm theo bản năng kéo một khoảng cách nhỏ với Lâm Dật.

"Tôi, tôi có phải đã quấy rầy đến hai người không? Tôi đi ra ngoài trước, hai người tiếp tục nói chuyện đi."

"Quay lại đi." Lý Sở Hàm gọi Kiều Hân lại, "Cô đừng có mà bát quái như vậy, đặt tâm trí làm chính sự đi."

Kiều Hân cười hắc hắc, cầm văn kiện trên tay đưa tới.

"Chủ nhiệm Lý, anh Lâm, tôi vừa nãy đã yêu cầu thân nhân của bệnh nhân ký rồi, ca mổ có thể bắt đầu bất cứ lúc nào."

"Được, cô đi sắp xếp một chút, đưa bệnh nhân tới phòng phẫu thuật số 7, tôi và anh Lâm của cô một lát sẽ tới."

"Dạ vâng."

Kiều Hân gật đầu, xoay người ra ngoài giải quyết công việc của mình.

Lâm Dật và Lý Sở Hàm, sửa sang lại văn kiện trên bàn và tư liệu, chuẩn bị đi tiến hành phẫu thuật.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng bị đẩy ra một cái khe nhỏ, một người đàn lén lén lút lút dò đầu vào.

"Chủ nhiệm Lý, chủ nhiệm Lâm, tôi ở phòng bệnh 812, người nhà của Tôn Hòa Bình, tôi là con trai của ông ấy Tôn Gia Thành."

Lâm Dật đối với người này còn có chút ấn tượng, bình thường lúc đi kiểm tra phòng có gặp anh ta mấy lần, gia cảnh coi như không tệ.

"Tôi biết anh, bố của anh sắp được đưa đi làm phẫu thuật, có chuyện gì không?" Lý Sở Hàm hỏi.

"Cũng không có việc gì lớn." Tôn Gia Thành lấy ra hai phong bao lì xì, đưa tới trước mặt Lâm Dật và Lý Sở Hàm:

"Chủ nhiệm Lý, chủ nhiệm Lâm, đợi lát nữa bố tôi làm phẫu thuật xin nhờ vả vào hai người."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 487.

Chương 488. Cho Cô Cơ Hội Tặng Quà

Nhìn thấy Tôn Gia Thành lấy cái gì ra, Lâm Dật cùng Lý Sở Hàm đều thờ ơ không động lòng.

Đều lấy tay đút ở trong túi áo khoác trắng, không có bất kỳ động tác gì.

"Những thứ đồ đều miễn đi ạ, bệnh viện có quy định liên quan, chúng tôi không thể nhận những thứ đồ này được, anh cầm về đi." Lý Sở Hàm nói.

Tôn Gia Thành cười cười, cũng không hề có ý tứ thu lại.

"Chủ nhiệm Lý, cô yên tâm, vừa nãy lúc tôi đi vào, ở bên ngoài nhìn một vòng, không ai có thể nghe được chúng ta nói chuyện, cô cứ cầm lấy đi."

"Anh chỉ cần thanh toán tiền chữa bệnh bình thường là được rồi, bệnh viện sẽ cho chúng tôi tiền thưởng tương tự như vậy, ý tốt của anh chúng tôi chân thành ghi nhớ."

Tôn Gia Thành chau mày, nói: "Chủ nhiệm Lý, nơi này một cái ở bên trong là 5000, một cái 3000, các cô sẽ không phải ngại ít đấy chứ."

"Bao nhiêu không quan trọng, bất luận bệnh nhân như thế nào, chúng tôi đều sẽ dốc hết sức lực vì bệnh nhân, cho dù anh không gửi thì cũng như vậy."

Sắc mặt Tôn Gia Thành có phần quái lạ, sau đó lộ vẻ tức giận, từ bên trong phòng đi ra ngoài.

"Những người này cũng thiệt là, tôi đã nói qua rất nhiều lần rồi, tại sao lại không nghe chứ." Lý Sở Hàm không nhịn được nhổ nước bọt nói.

"Tuy nói cách làm không đúng lắm, nhưng là có thể thông cảm được, xem như là nhân chi thường tình." Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay, nói:

"Đi thôi, sắp đến giờ rồi, chúng ta vào phòng phẫu thuật trước."

"Ca phẫu thuật hôm nay cậu mổ chính, tôi ở bên cạnh quan sát, có sai lầm tôi sẽ sửa lại cho cậu, yên tâm cứ mạnh dạn làm không cần phải sợ."

Với phần thưởng được hệ thống cho, Lâm Dật đã là một bác sĩ lâm sàng hàng đầu rồi.

Về mặt kỹ thuật, đã toàn diện vượt qua Lý Sở Hàm.

Nhưng chuyện này, Lý Sở Hàm cũng không biết, cô ấy chỉ là muốn dùng hết khả năng của mình có thể trợ giúp Lâm Dật nâng cao kỹ thuật của bản thân.

"Không thành vấn đề, có cô ở bên cạnh, tôi liền càng có lòng tin hơn." Lâm Dật cười ha hả nói.

Hai người trò chuyện vài câu, chuẩn bị sẵn sàng những bước chuẩn bị cuối cùng trước khi làm.

Nhưng mới vừa muốn ra ngoài, lại nhìn thấy Tôn Gia Thành đi vào.

"Sao anh lại ở đây?" Lâm Dật hỏi.

Tôn Gia Thành không lên tiếng, lấy ra hai cái phong bì dày hơn, lần nữa đưa tới trước mặt hai người.

"Chủ nhiệm Lý, trong này của cô là mười ngàn, chủ nhiệm Lâm trong này của anh có năm ngàn, lần này hẳn là không ít rồi chứ."

Bị Lý Sở Hàm đánh đuổi, Tôn Gia Thành cố ý bên trong kết luận, bọn họ sở dĩ không nhận, nhất định là do mình đưa quá ít.

Bằng không không ai sẽ chê tiền chứ.

Lần này anh tăng gấp đôi số tiền, bọn họ nhất định sẽ nhận lấy.

"Tôi vừa nãy đã lặp lại rất nhiều lần rồi, bất luận anh chuẩn bị bao nhiêu tiền, tôi cùng chủ nhiệm Lâm cũng sẽ không nhận." Lý Sở Hàm có chút tức giận nói.

Lý Sở Hàm rất kiên nhẫn khi đối mặt với bệnh nhân, nhưng người như Tôn gia Thành lại khiến cô có chút chán ghét.

Đứng ở một bên Lâm Dật phát hiện, bộ dáng Lý Sở Hàm khi tức giận trông còn có chút đáng yêu.

"Tôi đã chuẩn bị nhiều như vậy, các cô vẫn còn chê ít sao?" Tôn Gia Thành nói.

"Tôi đã ..."

Thấy Lý Sở Hàm mất hứng, Lâm Dật nắm lấy tay của cô, che chắn cô ở phía sau lưng, nhìn Tôn Gia Thành nói:

"Có phải anh nghĩ anh đưa tiền cho chúng tôi thì nhất định chúng tôi phải nhận sao?"

"Anh nói gì vậy, tôi cũng không phải có ý đó." Tôn Gia Thành cười ha hả mà nói, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng rồi.

"Vậy được, anh đã có lòng như vậy, chúng tôi liền cho anh một cơ hội."

Lâm Dật xoay người, cầm lấy túi xách của Lý Sở Hàm, từ trong đó lấy ra chìa khóa xe RS.

Sau đó anh tháo chiếc đồng hồ kỷ niệm 175 năm Patek Philippe ra khỏi tay.

"Đây là xe của chủ nhiệm Lý, chiếc Koenigsegg RS 31 triệu, đây là chiếc đồng hồ tôi đeo 1750 vạn Patek Philippe. Lấy một chút đồ trên người của hai chúng tôi, anh đưa ra những cái này khẳng định không thích hợp, thừa dịp ca phẫu thuật còn chưa bắt đầu, anh lại trở về chuẩn bị một chút đi."

Nhìn thấy chìa khóa xe của Lý Sở Hàm và đồng hồ của Lâm Dật.

Tôn Gia Thành suýt chút nữa bị dọa sợ tiểu ra quần, đây là lần đầu tiên anh ta ngửi được mùi vị nhiều tiền như vậy.

"Anh, các người lại lái một chiếc xe mắc như vậy, mang một cái đồng hồ mắc như vậy..."

Tôn Gia Thành đã không còn biết nên dùng ngôn từ gì, để hình dung được tâm tình của mình bây giờ.

Đây chính là thế hệ con nhà giàu mà, bằng không cũng mua không được hai thứ đồ này.

Tôn Gia Thành nuốt ngụm nước miếng, trên mặt biểu lộ lúng túng.

"Xin lỗi, đã quấy rầy."

"Anh đi đi, chuyện phẫu thuật anh không cần lo lắng, khẳng định bố của anh sẽ tốt lên thôi."

"Dạ dạ dạ, cảm ơn hai vị chủ nhiệm."

Hai người cũng không tính toán gì với anh ta, mặc dù cách làm của anh ta có phần quá đáng, nhưng tâm thì vẫn tốt.

Bất luận là Lâm Dật hay là Lý Sở Hàm, đều có thể hiểu được.

"Đi thôi, đi phòng phẫu thuật." Lâm Dật đặt chìa khóa xe trở lại, dò hỏi:

"Chiếc xe này lái như thế nào? Có quen hay không."

"Ừm, rất tốt." Lý Sở Hàm lần nữa lộ ra nụ cười, "Nếu như sửa lại một chút, tốc độ hẳn có thể càng nhanh."

"Vậy chiếc xe này giao cho cô, khi nào có thời gian tôi tìm người giúp cô sửa lại một chút." Lâm Dật nói: "Nhưng những chiếc siêu xe như vậy, trước sau cũng không phải dùng để chơi tốc độ, chạy cũng kém chút ý tứ."

"Cậu nói đúng, nhưng tôi cũng không thể nhận xe của cậu, nó quá đắt."

Lý Sở Hàm lắc đầu nói, "Cậu có thể cho tôi mượn để lái, tôi đã rất biết ơn rồi, không thể nào lại lấy đồ của cậu được."

"Không phải chỉ là một chiếc xe thôi sao, có đáng là gì chứ."

"Vậy thì tôi cũng không cần." Lý Sở Hàm cố chấp nói: "Tôi còn có một việc muốn nói với cậu."

"Chuyện gì?"

"Buổi chiều lúc đi mua đồ, cậu không cần dành trả tiền, tôi mua cho cậu, có được không?”

Nhìn vào đôi mắt đẹp của Lý Sở Hàm, Lâm Dật không nhịn được cười.

"Là cô muốn mua đồ cho tôi, tại sao lại dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi?"

"Tôi sợ cậu dành trả tiền trước."

"Vậy được rồi, cho cô một cơ hội biểu hiện."

"Ừ."

Lý Sở Hàm nặng nề gật đầu, tràn đầy mong chờ với chuyến đi buổi chiều.

Đối với cô mà nói, đây là lần đầu tiên trong đời, thậm chí còn có chút căng thẳng tay chân luống cuống.

Sau khi quyết định xong chuyện đi dạo phố, hai người tới trước cửa phòng phẫu thuật.

Nhìn thấy hai người đi tới, Tôn Gia Thành tiến lên đón.

"Chủ nhiệm Lý, chủ nhiệm Lâm, ca phẫu thuật của bố tôi, trông chờ vào mọi người."

"Yên tâm, không có vấn đề gì."

Nói xong, hai người cùng bước vào phòng phẫu thuật, cùng lúc đó, vợ của Tôn Gia Thành đi tới.

"Nói những cái này cũng vô dụng, tiền đưa cho họ, bọn họ khẳng định làm tốt, chúng ta ở chỗ này đợi kết quả là được rồi."

"Nói thì nói như thế, nhưng người ta căn bản không muốn nhận."

"Không nhận? Anh thực sự một chút đối nhân xử thế cũng không biết à, đưa cái lễ cũng không xong." Tôn Gia Thành bị vợ quở trách:

"Sớm biết em đã đến sớm một chút, tự mình đưa qua, nhất định là chê anh cho quá ít, cho nên mới không nhận, chút chuyện này cũng làm không xong, thực sự là phục anh rồi."

"dcmm." Tôn Gia Thành mắng:

"Chủ nhiệm Lý lái xe hơn 30 triệu, chủ nhiệm Lâm đeo đồng hồ Patek Philippe hơn 10 triệu, chỉ với 8000 của cô, ai mẹ nó có thể coi trọng?!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 488.

Chương 489. Chúng Tôi Không Phải Quan Hệ Trai Gái

“Anh, anh nói cái gì!”

Vợ của Tôn Gia Thành không bình tĩnh nổi nữa, “Anh nói bọn họ đi xe hơn 30 triệu, đeo đồng hồ hơn 10 triệu?!”

“Nếu không thì sao? Nếu như bọn họ không có tiền thì sao có thể từ chối anh.” Tôn Gia Thành nói:

“Lấy giá trị bản thân của bọn họ, cho dù đem hết vốn liếng của chúng ta đưa cho người ta thì người ta cũng không cần.”

“Ngạch... Việc này là em đã trách oan.”

“Không trách em được, lúc anh nhìn thấy chìa khóa xe và cái đồng hồ kia, cũng bị dọa cho mơ hồ.”

Phẫu thuật dự tính là sẽ kết thúc sau ba giờ, nhưng bởi vì kỹ thuật cao siêu của Lâm Dật cho nên sau hai giờ đã hoàn thành phẫu thuật.

Sau khi cuộc phẫu thuật thành công, Lâm Dật và Lý Sở Hàm bỏ khẩu trang xuống, đi ra khỏi phòng phẫu thuật.

Về phần công tác sau đó, sẽ do Kiều Hân và các y tá khác hoàn thành, không cần hai người bọn họ phải làm.

“Bác sĩ, cha của tôi sao rồi?” Tôn Gia Thành kích động hỏi.

“Yên tâm, phẫu thuật rất thành công, bảy ngày sau là có thể xuất viện.”

“Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ.”

Đối với Lâm Dật và Lý Sở Hàm thì một tiếng tiếng cám ơn này, tựa hồ còn chân thật hơn nhiều so với là hồng bao.

Mà đối với Lâm Dật mà nói, điều càng làm cho anh cao hứng hơn chính là tiến độ nhiệm vụ đã đạt (4/5), ngày mai còn có một ca phẫu thuật nữa là có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ.

Chỉ là không biết, nhiệm vụ cuối cùng của cái nghề nghiệp này lại là cái gì.

Hai người trở lại phòng, thu dọn lại một chút đồ vật, không hẹn mà cùng đi ra ngoài, chuẩn bị đi loanh quanh trên đường.

“Cô là đi nhờ xe tới, hay là tự lái xe tới vậy?”

Đi ra khỏi thang máy, Lâm Dật bỗng nhiên hỏi.

“Lái xe của cậu tới.” Lý Sở Hàm có chút ngượng ngùng nói:

“Nhưng tôi sợ người khác trông thấy, cho nên không có lái vào trong bệnh viện, mà tìm một chỗ ở trong tiểu khu để đỗ.”

“Vậy thì lái xe tôi đi.”

“Ừm, được.”

“Cậu bình thường hay mua quần áo ở đâu?” Sau khi lên xe, Lý Sở Hàm hỏi.

“Quảng trường Thời Đại và quảng trường Vạn Đạt, nơi này hình như cách quảng trường Thời Đại không xa, hay là đi nơi đó đi.”

“Vậy thì đi quảng trường Thời Đại.”

Thu nhập của Lý Sở Hàm vẫn luôn ở vào mức tiêu chuẩn.

Tuy mức độ tiêu phí của quảng trường Thời Đại tương đối cao, nhưng lấy thu nhập của cô thì vẫn có thể chi trả được, nếu không thì cô cũng không lái nổi loại xe như Type-R này.

“Được rồi.” Lâm Dật lái xe, đi về phía quảng trường Thời Đại.

“Sửa xe hết bao nhiêu tiền vậy? Người nhà họ Ngụy đã đem tiền cho tôi, lát nữa tôi sẽ chuyển qua cho cậu.”

“Chuyển cái gì mà chuyển, cô giữ lấy là được rồi.” Lâm Dật nói:

“Bên bãi đỗ xe đã gọi điện thoại tới cho tôi, khoảng một tuần nữa thì xe Type-R của cô mới có thể sửa chữa xong.”

“Vậy tôi sẽ dùng số tiền này để mua quần áo cho cậu.”

Lý Sở Hàm biết, số tiền 100 ngàn này, đối với Lâm Dật mà nói thì không đáng kể. Cho dù cậu ấy không muốn, thì cô cũng chỉ có thể dùng phương thức như vậy để trả lại thôi.

“Để ý những cái kia làm gì, tôi cũng không thiếu chút tiền này.”

“Tại vì trước lúc mẹ tôi qua đời, bà ấy luôn nói với tôi rằng không được lấy đồ của người khác, không nên thiếu đồ của người khác, nếu như thiếu thì phải trả nợ nhanh một chút, dây dưa quá nhiều thì cuộc sống sẽ rất mệt mỏi.”

“Mấy cái tư tưởng đó cũng cũ rồi.” Lâm Dật nói: “Người sống trên đời này, ai có thể sống sạch sẽ chứ.”

“Ừm, tôi đã biết.”

Hai người cùng nhau xuống xe, Lâm Dật nhìn thấy nụ cười trên mặt Lý Sở Hàm hình như là đã nhiều hơn so với lúc trước.

Cánh cửa vẫn luôn đóng kín kia đã có ánh sáng mặt trời chiếu vào.

“Anh chàng kia rất đẹp trai nha.”

“Cậu nhìn gò má của anh ấy xem, góc cạnh rõ ràng, giống như minh tinh trong TV vậy.”

“Hai người các người có thể bình tĩnh một chút hay không.”

Người nói chuyện, là nam sinh đứng bên cạnh nữ sinh, tên là Trần Tuấn Long, mặc một bộ đồ thể thao, đứng thẳng người, nhìn có vẻ vô cùng thành thục.

Nữ sinh vừa nói chuyện bên cạnh là bạn học của Trần Tuấn Long, Vương Nam Nam và Tôn Nghệ Gia.

“Chủ yếu là anh ấy lớn lên quá đẹp trai, đẹp trai hơn nhiều so với nam sinh trong trường chúng ta.”

“Lớn lên đẹp trai thì được cái gì, không phải cũng chỉ lái FAW thôi sao.” Trần Tuấn Long khinh thường nói.

“Ông trời đúng là công bằng nha, cho anh ấy vẻ bề ngoài hoàn mỹ, tại phương diện khác đương nhiên là sẽ kém một chút.” Vương Nam Nam nói.

“Cho nên lớn lên đẹp trai cũng vô dụng, cũng không thể làm ra tiền để tiêu.”

“Anh Long, tôi thấy cậu là đang ghen tị đi.”

“Ghen tị cái cọng lông, dáng dấp của tôi cũng không kém, còn có tiền hơn so với anh ta, về sau còn tham gia làm chính trị, điều kiện của tôi ưu tú hơn nhiều so với anh ta.”

“Cậu là thắng ở bình quân, nhưng vẫn có chút chênh lệch.” Vương Nam Nam nói:

“Nhưng tổng hợp lại thì điều kiện của cậu vẫn ưu tú hơn một chút, dù sao không có tiền thì không có cách nào để sinh tồn.”

“Không có tiền thì chậm rãi kiếm là được, không phải ai sinh ra cũng đã có tiền.” Tôn Nghệ Gia nói, đồng thời, ánh mắt vẫn còn dừng ở trên người Lâm Dật.

Vẻ mặt Vương Nam Nam nghiền ngẫm, cười hì hì nói: “Anh Long, thật ra thái độ của tôi cũng không quan trọng, anh vẫn nên thuyết phục Nghệ Gia trước đi, nếu không thì cô ấy sẽ chạy theo người khác mất.”

“Ai nha, cậu đừng nói mò, tớ không có ý gì khác.”

Nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của Tôn Nghệ Gia, Trần Tuấn Long nói:

“Nghệ Gia, tớ cảm thấy cậu còn chưa quá trưởng thành, ở độ tuổi này còn lái FAW, cậu cảm thấy anh ấy có thể có triển vọng gì?”

Lý Sở Hàm đang đi phía trước bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Trần Tuấn Long, vẻ mặt lạnh lùng.

Trên thực tế, cuộc trò chuyện của ba người, Lâm Dật đã sớm nghe thấy, nhưng anh cũng không tức giận chút nào.

Mà chỉ cười đi tới bên cạnh Tôn Nghệ Gia, “Người đẹp, có thể thêm Wechat không?”

“Anh, anh muốn thêm Wechat của tôi sao...”

Gương mặt Tôn Nghệ Gia giống như là bốc lửa vậy, anh chàng đẹp trai như vậy lại muốn thêm Wechat của mình, hạnh phúc tới quá đột ngột, khiến người ta cảm giác có chút không thể tin được.

“Tiểu tử, cậu cho rằng cậu là ai, Nghệ Gia xưa nay chưa từng cho người lạ Wechat...”

“Anh trai, nick Wechat của anh là gì vậy, để em thêm anh.”

Trần Tuấn Long:…

Lâm Dật đưa mã QR ra, “Cô quét tôi là được.”

“Ừm.”

Tôn Nghệ Gia kích động cầm điện thoại di động, quét mã QR, thêm Wechat của Lâm Dật vào.

“Chúng ta trò chuyện qua Wechat, có thời gian tôi sẽ mời cô ăn cơm.”

“Được.”

Lâm Dật cười nhìn về phía Trần Tuấn Long, “Với đẳng cấp này của cậu thì xem ra vẫn nên trở về luyện thêm một chút đi.”

Người vây xem bên cạnh cũng nhịn không được mà bật cười.

“Lớn lên đẹp mắt đúng là có ưu thế, người đẹp sẽ chủ động ôm ấp yêu thương, không đến mấy ngày, có lẽ sẽ đi giao lưu sâu thôi.”

“Ai nói không phải đâu, hơn nữa còn miễn phí.”

Nghe thấy những lời xì xào bàn tán kia, Trần Tuấn Long nói:

“Nghệ Gia, cậu không thể để ý đến anh ta, nhanh xóa đi, xem ra cũng chỉ là tra nam đùa bỡn tình cảm người khác thôi.”

“Việc này không cần cậu quản, tôi tự có chừng mực.”

Trần Tuấn Long:…

Sau khi thêm wechat của Tôn Nghệ Gia, Lâm Dật và Lý Sở Hàm đi thẳng vào quảng trường Thời Đại.

Nhìn thấy bộ dáng xe nhẹ đường quen của Lý Sở Hàm, hẳn là bình thường cũng tới nơi này, cho nên khi nhìn thấy mức giá khiến cho người ta nổ lưỡi kia cô mới không có chút phản ứng nào.

“Chúng ta đi lên lầu ba nhìn xem, chỗ đó có quần áo nam.”

Hai người tới lầu ba, nơi này có đủ nhãn hiệu trong và ngoài nước.

Tuy rằng sức ảnh hưởng không bằng những danh hiệu quốc tế lớn, nhưng xét về mặt cắt xén chế tác và kiểu dáng thì lại hơn một bậc, nếu không thì cũng sẽ không thể tồn tại trong quảng trường Thời Đại được.

Đi dạo lầu ba, Lý Sở Hàm tìm được một nhãn hiệu thích hợp, mỗi một kiểu dáng quần áo lại có một phong cách riêng, trong đó cũng trổ được hết tài năng của nhãn hiệu.

“Tiệm này, thời điểm tôi dạo phố trước đây đã nhìn qua một lần, cảm giác thật không tệ, cậu có muốn thử một chút hay không?”

“Được, cô chọn đi, tôi đối với y phục cũng không có yêu cầu gì, như thế nào cũng được.”

“Ừm.”

Lý Sở Hàm đi vào trong nhìn một chút, tìm cho Lâm Dật một cái quần thể thao màu tối, còn có hai bộ áo polo trắng.

“Loại trang phục như này nhìn có hơi thành thục một chút, hơn nữa lại không thấy già, thích hợp cho một số trường hợp quan trọng, cậu thử một chút đi.”

Lúc Lâm Dật đi ra khỏi phòng thử áo, nữ nhân viên cửa hàng nhìn vào tấm gương không rời mắt.

Trang phục nam trong tiệm của mình có tiếng là khó mặc.

Nhiều người đến thử như vậy, anh ấy vẫn là người đầu tiên mặc ra hiệu quả này.

Quả nhiên, lớn lên đẹp mắt, thật sự có thể mặc quần áo tùy thích.

Lý Sở Hàm đứng trước mặt Lâm Dật, ôn nhu giúp cậu chỉnh cổ áo và nút thắt.

Một cỗ hương thơm nhàn nhạt truyền đến, Lâm Dật phá lệ hít sâu.

“Tiên sinh, ánh mắt bạn gái của ngài thật là tốt, bộ quần áo này mặc trên người của ngài quả thực tựa như được may riêng cho ngài vậy.”

“Chúng tôi không phải quan hệ trai gái kia.” Lý Sở Hàm ngượng ngùng giải thích.

“A a, thật sự xin lỗi.”

Biết được quan hệ của hai người, ánh mắt của nữ nhân viên trong cửa hàng tựa hồ càng trở nên mập mờ hơn, mười phần ý vị sâu xa.

Nam sinh này lớn lên đẹp trai như vậy, hơn nữa còn được người phụ nữ này giúp đỡ chọn y phục.

Không phải là nữ cấp trên bao dưỡng nam cấp dưới sao?

Dù sao thời đại này, chuyện như vậy với phú bà vẫn là rất thường gặp.

“Giúp tôi gói lại đi.” Lâm Dật mở miệng nói.

“Được.” Nữ nhân viên cửa hàng đem hai bộ gói lại, “Tiên sinh, sau khi giảm thì tổng cộng hết 18500.”

Lý Sở Hàm lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị trả tiền, nhưng lại bị Lâm Dật ngăn lại.

“Tôi có thẻ hội viên nơi này, cô giúp tôi tính xem, sau khi giảm 70% thì còn bao nhiêu?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 489.

Chương 490. Chúng Tôi Tưởng Rằng Đó Là Người Chết?

“Thẻ hội viên giảm 70%?”

Nhìn thấy Lâm Dật lấy thẻ hội viên ra, nhóm nữ nhân viên trong cửa hàng đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Bởi vì chỉ có hội viên kim cương tại quảng trường Thời Đại mới có thể hưởng dịch vụ ưu đãi 70%.

Mà yêu cầu làm hội viên kim cương đó là cần phải tiêu phí đủ 10 triệu ở chỗ này, như vậy mới có tư cách làm!

Nhìn thấy tấm thẻ lấp lánh trên tay Lâm Dật, nhóm nữ nhân viên của cửa hàng đều ngây người như phỗng, tất cả đều thấy choáng váng.

Trên tay của anh ta có thẻ hội viên kim cương, vậy tất nhiên là không phải được bao nuôi rồi!

Lớn lên đẹp trai lại còn có tiền như vậy, có phải hay không quá hoàn mỹ rồi?

“Đầu tiên, thưa ngài, sau khi giảm giá thì còn 12950 tệ.”

“Còn những gì mà vị nữ sĩ này tiêu phí thì để cho cô ấy quét mã là được rồi.”

“Được.”

Sau mấy phút đồng, hai người trả tiền rồi rời đi.

Vẻ mặt Lý Sở Hàm rất bình tĩnh, có lẽ cô cũng chưa nghe quá nhiều về mấy chuyện như thẻ hội viên này.

Đi ra khỏi lầu ba, hai người tới khu trang phục nữ lầu bốn.

“Cậu vừa ý cái nào không? Giúp tôi chọn đi.” Lý Sở Hàm nói.

“Chờ một lát, tôi xem một chút.”

Hai người dạo qua một vòng tại lầu bốn, Lâm Dật chỉ một bộ có áo màu trắng cổ chữ V, còn có một chiếc váy màu đỏ in hoa màu trắng, nói:

“Cô mặc hai thứ kia chắc là hợp.”

“Tôi mặc có được không?” Lý Sở Hàm có chút không tự tin nói: “Tôi cũng chưa từng mặc qua váy.”

“Không phải chứ, ngay cả váy cũng chưa từng mặc qua sao?”

Lý Sở Hàm và Kỷ Khuynh Nhan hoàn toàn là hai thái cực, váy của Kỷ Khuynh Nhan đã nhiều đến nổi đếm không hết.

“Ừm.” Lý Sở Hàm gật gật đầu, “Bình thường đều áo khoác trắng, với lại tôi cũng không có hoạt động xã giao gì, cho nên chưa từng mặc qua váy.”

“Vậy thì càng cần phải thử một chút.”

“Nghe cậu vậy.”

Đi vào trong tiệm, nữ nhân viên cửa hàng đem bộ mà Lâm Dật nhìn trúng lấy xuống, sau đó Lý Sở Hàm cầm lấy rồi đi vào phòng thử áo.

Sau mười phút, Lý Sở Hàm đi ra, mang đến cho hai mắt của Lâm Dật cảm giác như bừng sáng.

Lý Sở Hàm mặc áo khoác trắng sẽ mang đến cho người ta một loại cảm giác lạnh như băng.

Nhưng mặc vào bộ váy này, khí chất cả người lại nhu hòa đi không ít, nếu như trang điểm thêm chút nữa thì sẽ càng hoàn mỹ.

Nhưng mà, đối mặt với cách ăn mặc này, người trong cuộc như Lý Sở Hàm lại có chút mất tự nhiên, khẩn trương vì lần đầu tiên mặc váy.

“Nữ sĩ, ngài rất ít khi mặc váy sao?” Nữ nhân viên cửa hàng rất có kinh nghiệm mà hỏi.

“Ừm.” Lý Sở Hàm nhẹ nhàng gật đầu.

“Vốn dĩ tôi cũng như vậy, cảm thấy không quen, thiếu một chút cảm giác an toàn, cho nên ngài có thể phối hợp với quần bảo hộ và tất chân, như vậy cảm giác sẽ tốt hơn nhiều.”

Lâm Dật sờ cằm, “Có vẻ như mặc vào có thể khá hơn một chút.”

“Cậu thật sự cảm thấy như thế sao?” Lý Sở Hàm hỏi ý kiến Lâm Dật.

“Cảm giác sẽ không tệ.”

“Vậy tôi sẽ thử xem.”

Theo đề nghị của Lâm Dật, nữ nhân viên cửa hàng tìm một đôi vớ đen, sau khi Lý Sở Hàm đi vào thì nó lại mang thêm chút khí chất cao quý lãnh diễm.

“Không tệ, bộ này được không, cô cảm thấy thế nào?” Lâm Dật hỏi.

“Nghe cậu vậy.”

Lý Sở Hàm không hề do dự, quét mã trả tiền, sau đó rời đi cùng Lâm Dật.

“Ngày mai nếu như tôi mặc bộ quần áo này thì có quá trang trọng hay không?”

“Váy và áo là được rồi, nhưng vớ đen thì không cần, tôi nhìn trong âm thầm là được rồi.”

Lý Sở Hàm bị làm cho có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng gật đầu, nhưng cũng không bị Lâm Dật phát hiện.

Đi dạo một vòng trong trung tâm mua sắm, hai người đi đến tầng cao nhất, ăn vài thứ, sau đó mới chuẩn bị trở về nhà.

Reng reng reng

Điện thoại di động của Lâm Dật bỗng nhiên vang lên, là Lương Nhược Hư gọi điện tới.

“Buổi tối có việc gì không?” sau khi kết nối điện thoại, Lương Nhược Hư hỏi.

“Không có việc gì.”

“Tôi dẫn anh đi gặp mấy người, buổi tối nhớ tới đón tôi.”

“Đón ở đâu? Trước cửa đơn vị của cô sao?”

“Ừm, bốn giờ chiều, anh chờ tôi tại cửa ra vào là được.”

“O mẹ nó K.”

Lâm Dật không biết Lương Nhược Hư cụ thể là có chuyện gì, nhưng có thể khẳng định là chính sự.

“Nếu như cậu buổi chiều có việc thì đi trước đi, không cần phải để ý đến tôi.” Lý Sở Hàm nói.

“Không cần, cứ đến bệnh viện trước đi.”

“Vậy tôi lái xe cho, cậu nghỉ một lát đi.”

“Được.”

Thắt chặt dây an toàn, Lý Sở Hàm lái xe, nhưng chưa kịp lái xe đi ra ngoài, thì lại thấy một bà lão nằm trước xe.

“Ái chà chà, chân của tôi!”

Lâm Dật và Lý Sở Hàm liếc nhau một cái.

Lái FAW thôi mà cũng có thể bị người khác giả vờ bị đụng? Bà lão này, đời này đúng là không có triển vọng gì lớn, cả một đời hẳn là không kịp ăn đồ bốn món!

“Đi thôi, trước xuống xe nhìn thử xem.”

Lâm Dật gật gật đầu, hai người cởi dây an toàn ra rồi xuống xe, cùng lúc đó, nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi chạy tới.

Chỉ Lâm Dật và Lý Sở Hàm nói ra: “Hai người các người lái xe thế nào vậy, một người sống sờ sờ như thế đang đứng đấy, chẳng lẽ các ngươi không thấy sao!”

“Thực sự xin lỗi.” Lâm Dật nói:

“Chúng tôi tưởng rằng đó là người chết, vốn định trực tiếp đè qua, không nghĩ tới còn biết nói chuyện, là chúng tôi đã sơ suất.”

Người đàn ông trẻ tuổi và bà lão đều sững sờ, quả thực chưa từng thấy qua người nào lấy cớ mà lại phách lối như vậy.

“Các người bớt nói lời vô dụng đi, đụng mẹ tôi thành như vậy, nhanh bồi thường tiền đi!”

“Tôi không có đụng.” Lý Sở Hàm nói:

“Tôi vừa mới khởi động xe, còn chưa đụng qua mẹ của anh mà bà ấy đã ngã trên mặt đất rồi, các người giả bị đụng nhưng tìm nhầm người rồi.”

“Ôi ôi, mấy người thanh niên như các người còn có chút lòng đồng cảm nào hay không thế. Tôi đã bị đụng thành bộ dáng này rồi, lại còn muốn đùn đẩy trách nhiệm, thật sự là một chút lương tâm cũng không có.” Bà lão kêu trời kêu đất nói.

“Mẹ, người cảm thấy thế nào rồi, cụ thể là chỗ nào không thoải mái.”

“Mẹ cảm giác chân đau, tim cũng không thoải mái, cũng không biết có gãy chân hay không nữa.”

“Người đừng có gấp, việc này con nhất định sẽ đòi lại công đạo cho người.”

Cùng lúc đó, một đám người tới xem náo nhiệt.

“Nghệ Gia, cậu nhìn xem là xe của soái ca kia đụng trúng một bà lão.” Nữ sinh nói chuyện, chính là người trước kia từng bình phẩm từ đầu đến chân đối với Lâm Dật, Vương Nam Nam.

“Hình như thật sự là bọn họ, chúng ta đi qua nhìn xem một chút.” Tôn Nghệ Gia cuống cuồng nói.

“Hai người ở lại nơi này đi, đừng nhìn người ta lớn lên đẹp trai mà nhào vào, làm không cẩn thận thì hai người còn sẽ phải chịu trách nhiệm nữa đó.”

“Nhưng chúng ta đều học y, xảy ra chuyện như vậy, không thể thấy chết mà không cứu được.” Vương Nam Nam nói:

“Cậu không phải là thấy Nghệ Gia có hứng thú đối với nam sinh kia, cho nên ghen tị à?”

“Tôi ăn giấm cái gì, tổng hợp điều kiện của tôi ưu tú hơn nhiều so với anh ta, còn chưa tới mức để cho tôi ăn dấm.” Trần Tuấn Long nói:

“Tôi chỉ là đề nghị hai người, trước ở chỗ này nhìn xem tình huống, đừng có vội đi lên.”

Trần Tuấn Long nói cũng có chút đạo lý, hai nữ sinh dừng lại, nhìn xem tình huống như thế nào đã.

Tuy rất muốn đi lên giúp Lâm Dật một tay, nhưng gặp phải loại sự tình này, vẫn là cẩn thận một chút mới thỏa đáng.

Nhìn thấy người xung quanh càng ngày càng nhiều, thái độ của người đàn ông trẻ tuổi cũng càng ngày càng phách lối.

Anh ta chỉ Lâm Dật và Lý Sở Hàm rồi nói:

“Chân của mẹ tôi có khả năng đã gãy mất, mà các người còn làm như vậy, có khả năng còn bị đau tim, các người nói nên làm sao bây giờ.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 490.

Chương 491. Anh Nói Như Vậy Thì Có Chút Khoác Lác

“Các người chính là giả vờ bị đụng, muốn chúng tôi bồi thường tiền là chuyện không thể nào.” Lý Sở Hàm nói với giọng lạnh như băng:

“Tôi hiện tại sẽ gọi điện thoại báo cảnh sát, để cảnh sát qua giải quyết.”

“Nhường một chút, nhường một chút!”

Ngay lúc Lý Sở Hàm lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị báo cảnh sát thì chợt nghe tiếng nói chuyện truyền đến từ đám người đằng sau.

Đám người tự động tản ra, phát hiện là hai tên cảnh sát đang tới.

Bởi vì quảng trường Thời Đại có đông người qua lại, cho nên đây cũng là khu vực có nhiều tội phạm phát sinh.

Sẽ có cảnh sát chuyên trách luân phiên trực ở chỗ này, cho nên họ mới có thể đến đây trong thời gian ngắn như vậy.

Hai cảnh sát đi tới, nhìn thoáng qua tình huống hiện trường, trong nháy mắt liền hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Rõ ràng chính là trường hợp giả bị đụng xe, nhưng vụ án như vậy mới là việc khó xử lý nhất.

Cảnh sát đi đến trước mặt Lâm Dật và Lý Sở Hàm, “Xe của các người có camera hành trình không?”

“Không có.”

Lâm Dật lắc đầu, “Xe của tôi chỉ là chiếc FAW, cũng không nghĩ tới sẽ có người lại tới đụng vào, chiếc xe như thế cũng muốn giả đụng, hai mẹ con bọn họ đúng thật là không có tiền đồ.”

Hai tên cảnh sát thiếu chút nữa bị Lâm Dật chọc cười, tiểu tử này là đang tấu hài sao?

Nhưng không có camera hành trình, việc này sẽ không dễ xử lý.

Cho dù người sáng suốt đều biết là bị người giả bị đụng, nhưng không có chứng cứ thì cũng không có cách nào quy trách nhiệm được.

Nhưng mà kinh nghiệm của hai người đều vô cùng cao, cho nên gọi bảo an của trung tâm mua sắm tới.

“Tại cửa trung tâm mua sắm của các người hẳn là phải có máy giám sát đi, đi nói với quản lý của các người một chút, chúng tôi muốn xem camera giám sát, để xem xét hiện trường.”

“Đồng chí cảnh sát, tôi là đội trưởng bảo an.” Một bảo an vóc người hơi mập nói:

“Khu vực này là góc chết của camera giám sát của trung tâm chúng tôi, cameras mới mua về thì lại còn chưa kịp gắn.”

“Rất không tệ a, khó trách các người nhằm vào xe của tôi, thì ra đã sớm biết chỗ này không có camera đi, chuyên nghiệp.”

Lâm Dật cuối cùng cùng hiểu rõ, bọn họ vì sao lại để mắt tới con FAW của mình.

Từ bên ngoài có thể nhìn ra, trên xe không có camera hành trình, với lại nơi này lại là góc chết giám sát.

Xe của mình, là đối tượng gây án hoàn mỹ, cho nên chuyện này liền dễ hiểu rồi.

Hai cảnh sát cảm thấy có chút khó khăn, một là không có camera hành trình, hai là không có cameras giám sát, một chút chứng cứ cũng không có, muốn truy cứu trách nhiệm, chỉ sợ là chuyện rất chuyện khó khăn.

Cảnh sát cúi người, nhìn bà lão tóc trắng xoá.

“Cụ bà, tình huống của người thế nào rồi.”

“Tình huống của tôi không được tốt lắm, cậu nhìn chân tôi xem, ngay cả động cũng không động được, còn có tim của tôi cũng không thoải mái. Các người là cảnh sát của nhân dân, nhanh xử lý chuyện này đi, không thể để cho người dân chúng tôi chịu thiệt được.”

Cảnh sát thở dài, chỗ đáng giận nhất của loại chuyện này là, bản thân biết rất rõ là bà ta là người giả vờ bị đụng, nhưng lại không có cách nào xử lý.

Bà lão lớn tuổi như vậy rồi, nếu như nằm ở chỗ này thì sau cùng người nào cũng đừng mong tốt được.

Anh cảnh sát khó xử đi đến trước mặt Lâm Dật và Lý Sở Hàm, nói:

“Tôi nhìn hai người ăn mặc cũng không tệ, coi như là phát tiền miễn tai họa đi, bồi thường cho bọn họ 2000 tệ đi.”

“Để cho chúng tôi bồi thường tiền sao?” Lâm Dật bị chọc giận quá mà cười lên, vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại nhìn thấy Lý Sở Hàm từ trong ví tiền, lấy ra 2000 tệ.

“Đừng so đo cùng dạng người này làm gì, lần sau đi ra ngoài cẩn thận một chút là được.”

“Cô lấy tiền cho bọn họ làm gì? Mua vòng hoa sao?” Lâm Dật nói:

“Dạng người giống như này, đốt chút giấy báo là được rồi, không cần phải vòng hoa đâu.”

Người đàn ông trẻ tuổi vừa muốn đi tới nhận 2000 tệ thì nghe thấy vế sau của Lâm Dật, nháy mắt liền thay đổi sắc mặt.

“Cậu có ý gì, đã đụng mẹ tôi thành dạng này, để cho các người bồi thường 2000, đã là tốt lắm rồi. Cậu thế mà còn dám nguyền rủa mẹ tôi, có tin tôi khiến cho cậu táng gia bại sản hay không!”

“Anh nói như vậy, không phải là có chút khoác lác sao.” Lâm Dật nói:

“Cho dù tôi đụng chết toàn bộ người trong nhà các người thì cũng không đến mức táng gia bại sản.”

Nghe nói như thế, người đàn ông trẻ tuổi chẳng những không tức giận, ngược lại hai mắt còn phát sáng.

Tên này có vẻ như càng có tiền hơn so với trong tưởng tượng của mình.

“Tôi nói cho các người biết, vừa rồi chỉ cần 2000 tệ là có thể xong chuyện, nhưng với những lời mà cậu mới nói thì việc này còn không xong đâu.” Người đàn ông trẻ tuổi nói:

“Chân của mẹ tôi chân bị đụng gãy, còn bị bệnh tim, các người nhất định phải thanh toán tất cả tiền chữa bệnh, nhất định phải đưa đủ 100 ngàn tệ. Đồng chí cảnh sát, tôi hi vọng các người có thể đứng ra cho tôi!”

“100 ngàn? Con mẹ nó anh thật sự dám muốn.”

“Tôi chỉ nói sự thật, đụng mẹ tôi thành cái dạng này, 100 ngàn tệ cũng chưa chắc đã đủ.” Người đàn ông trẻ tuổi nói.

“Các người đừng bắt nạt người quá đáng!”

Tôn Nghệ Gia đứng ở một bên, nhịn không được lên tiếng:

“Rõ ràng chính là người giả vờ bị đụng, làm sao lại muốn nhiều tiền như vậy.”

“Cô gái, việc này không liên quan đến cô, hy vọng cô không nên nhúng tay vào.” Người đàn ông trẻ tuổi nói.

“Tôi đây là sinh viên ngành y, cho nên tôi có thể nhìn ra, mẹ của anh không có việc gì cả, anh chỉ là muốn lừa tiền mà thôi!”

“Sinh viên ngành y?”

Người đàn ông trẻ tuổi lộ ra vẻ bối rối, vậy mà còn gặp phải người như vậy.

Chuyện này hình như không tốt lắm.

“Nghệ Gia, cậu đang làm gì vậy.”

Trần Tuấn Long kéo cô về phía sau, sau đó nói với hai vị cảnh sát:

“Đồng chí cảnh sát, việc này các người tự xử lý là được, đừng nghe cô ấy nói mò.”

Trần Tuấn Long không muốn để cho Tôn Nghệ Gia chịu bất cứ trách nhiệm nào, cho nên mới cố gắng giải vây cho cô.

Hai cảnh sát đánh giá qua từ trên xuống dưới Trần Tuấn Long một chút.

“Mấy người là sinh viên ngành y sao?”

“Chúng tôi là nghiên cứu sinh của trường y khoa Phục Đán.”

“Là học sinh của Phục Đán sao, thật sự là không tầm thường nha!”

“Chờ sau này tốt nghiệp, nhất định sẽ có tiền đồ, hơn rất nhiều thằng con chỉ biết ngày ngày chơi máy tính của tôi.”

Biết được thân phận của ba người, Lâm Dật và Lý Sở Hàm cũng có chút ngạc nhiên, bọn họ lại là học sinh của Trường y Phục Đán.

Bởi vì bệnh viện Hoa Sơn chính là bệnh viện trực thuộc đại học Phục Đán.

Nhìn theo một góc độ khác thì bọn họ cũng coi là học sinh của mình.

“Như vậy thì vừa lúc có thể kiểm tra cho cụ bà này, nhìn xem bà ấy có bị thương gì hay không, sao đó chúng tôi cũng dễ dàng truy cứu trách nhiệm hơn.”

“Vậy tôi thử một chút.”

Trần Tuấn Long ngồi xổm xuống trước mặt bà lão, chuẩn bị giúp bà kiểm tra một chút thương thế trên người.

Nhưng bà lão và con của bà cũng không hề hoảng loạn.

Cho dù kiểm tra không ra có bất kỳ bệnh gì thì sau đó chỉ cần nói mình không thoải mái, nằm trên mặt đất thì người khác cũng sẽ không có cách nào.

Đây chính là ưu thế của người lớn tuổi, chỉ cần nằm trên mặt đất thì người nào cũng sợ hãi.

Cùng lúc đó, trong lòng Trần Tuấn Long lại nghĩ đến một chuyện khác.

Dám ở trước mặt lão tử, thêm wechat của Nghệ Gia, hôm nay tôi sẽ chơi chết anh!

Sau mấy phút đồng hồ, Trần Tuấn Long đứng lên, đi đến trước mặt hai vị cảnh sát, nói:

“Đồng chí cảnh sát, tôi vừa mới làm vài bài kiểm tra đơn giản cho bà lão này, có thể kết luận, hai chân của bà ấy có hiện tượng bị gãy xương, với lại nhịp tim đập quá nhanh, đối với người ở độ tuổi này mà nói, thương thế như vậy là trí mạng. Nếu như đi bệnh viện trị liệu, không đủ 300 ngàn thì căn bản là không thể.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 491.

Chương 492. Không Phải Là Hoài Nghi, Mà Là Phủ Định!

“300 ngàn?!”

Nghe thấy con số này, Lý Sở Hàm cảm giác như mình đã nghe lầm.

Phục Đán dạy dỗ học sinh như thế nào vậy?

Người đàn ông trẻ tuổi và mẹ của anh ta cũng nghe mà sửng sốt.

Rõ ràng đang ở trong thế bị động, vậy mà bằng một cách kỳ lạ nào đó lại bỗng dưng có một người hỗ trợ cấp Thần đến giúp, không chỉ có mở đoàn, mà còn có thể giúp mình đánh thắng.

Thật sự là trâu bò!

“Không sai, với lại 300 ngàn này đã được phỏng đoán cẩn thận, hi vọng các người có thể nhanh chuẩn bị tiền một chút, không nên chậm trễ việc trị liệu của cụ bà, nếu không thì chi phí sau đó sẽ càng nhiều.”

Nghe được kết quả kiểm tra này, tất cả mọi người đều tương đối tin tưởng.

Bởi vì danh tiếng sinh viên Phục Đán vẫn còn tại đó, bọn họ dạy dỗ học sinh nhất định là không thể kém được, cho nên con số 300 ngàn này sẽ không thể sai được.

Hai cảnh sát cũng có chút trở tay không kịp, không nghĩ tới mọi chuyện lại bị đảo ngược như vậy.

Nếu đúng là như vậy thì 2000 tệ quả thực là quá ít.

“Tiên sinh nữ sĩ, người bị thương đã được kiểm tra xong, xét thấy tình huống như vậy, 2000 tệ kia có khả năng là không đủ rồi, nếu không các người tự mình thương lượng một chút đi?”

“Không có gì phải thương lượng cả, vừa rồi tôi nói 100 ngàn tệ là tôi phán đoán sai, hiện tại nếu như không bồi thường 300 ngàn thì việc này sẽ không xong đâu!”

“Cậu ấy kiểm tra không chính xác, mẹ của anh không có việc gì cả.” Lý Sở Hàm nói:

“Vừa rồi tôi còn định đưa tiền cho xong việc, nhưng bây giờ thì một phần cũng không có đâu.”

“Cô đang nói mê sảng gì vậy? Cậu ấy chính là học sinh của trường y Phục Đán, chẳng lẽ cô đang hoài nghi trình độ và năng lực của cậu ấy sao?” Người đàn ông trẻ tuổi không chịu buông tha, liên tục chất vấn.

“Cũng không phải là hoài nghi, mà là phủ định.”

Lời nói của Lý Sở Hàm khiến cho mọi người ở chỗ này đều yên lặng.

Bằng cấp của người ta con bày ở đó, thế mà lại phủ định năng lực của người ta, cho dù không muốn bồi thường tiền thì cũng phải tìm lý do nào đó phù hợp một chút chứ?

“Vị nữ sĩ này, tôi hi vọng cô có thể tích cực đối mặt với vấn đề, mà không phải là trốn tránh.”

“Tôi cũng không có trốn tránh, mà là đang cùng các người tranh luận về chuyện này.”

“Nhưng bộ dáng của cô không giống là đang tranh luận chút nào, vậy mà lại phủ định sinh viên của Phục Đán, cô không cảm thấy như vậy quá buồn cười à.”

Lý Sở Hàm lấy điện thoại di động ra, tìm ảnh chụp thẻ công tác của mình.

“Tôi là chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện Hoa Sơn, trực thuộc đại học Phục Đán, Lý Sở Hàm, người bên cạnh là đồng nghiệp của tôi, Phó chủ nhiệm khoa tim mạch. Anh nói xem hai người chúng tôi có năng lực phủ định cậu ta hay không?”

“Thế, thế mà lại là chủ nhiệm bệnh viện Hoa Sơn?”

Biết được thân phận của Lý Sở Hàm và Lâm Dật, người ở chỗ này đều cảm thấy chấn động.

Đây đều là những nhân vật trâu bò a!

Người ta đã làm đến cấp bậc như chủ nhiệm rồi, trình độ đương nhiên là không cần phải bàn cãi, khẳng định là mạnh hơn nhiều so với một học sinh như cậu ta.

Nói một cách khác, kết quả mà cậu ta vừa mới chẩn đoán, có thể đã mắc sai sót rất nghiêm trọng.

Sau khi cất điện thoại di động của mình, Lý Sở Hàm nhìn Trần Tuấn Long rồi nói:

“Nửa năm trước, tôi còn từng đến dạy cho một số bộ phận nghiên cứu sinh của trường, lúc đó còn cảm thấy trình độ của bọn họ đúng là không tệ. Không nghĩ tới bây giờ lại giảm đến mức độ này rồi, sau này đi ra ngoài đừng có nói là sinh viên của Phục Đán nữa, tránh làm trường học mất mặt.”

Sắc mặt của Trần Tuấn Long trở nên càng khó coi, không ngờ ra cửa vậy mà lại gặp phải hai vị đại nhân, mình có phải là quá xui xẻo rồi hay không?

Sau khi biết thân phận của Lâm Dật và Lý Sở Hàm, cảnh sát cũng trở nên nghiêm túc hơn.

“Lý chủ nhiệm, cô xác định, bà lão này không có chút việc gì sao?”

“Tôi xác thực...”

“Cũng không hẳn là vậy.”

Lý Sở Hàm nói còn chưa dứt lời, đã bị Lâm Dật cắt ngang.

Ánh mắt của Lý Sở Hàm liếc qua, dường như đang thăm dò xem Lâm Dật đang làm cái gì.

“Hai chúng tôi mới chỉ kiểm tra trực quan thôi, vẫn nên làm kiểm tra cẩn thận rồi lại nói.”

Lâm Dật cúi người, nhìn quanh người của cụ bà kia một chút, sau đó bỗng nhéo mấy cái.

“Tình huống không lạc quan lắm.”

“Tại sao lại không lạc quan rồi?”

Lâm Dật sờ cằm nói:

“Hai chân của bà ấy hẳn là đã bị đụng phế rồi, phải lập tức đưa đến bệnh viện cắt chân.”

“Nghiêm trọng như vậy sao?!”

Sau khi biết thân phận của Lâm Dật, mọi người đều tin tưởng không nghi ngờ gì cả.

Chỉ là chưa từng nghĩ tới, thương thế sẽ nghiêm trọng như vậy.

“Quả thực rất nghiêm trọng, phải bắt đầu cắt từ phía dưới cổ, như vậy thì mới có thể bảo vệ được tính mạng, nếu không thì chỉ có chờ chết thôi.”

Bắt đầu cắt từ dưới cổ sao?

Như vậy không phải là trực tiếp giết chết sao?

“Lâm chủ nhiệm, ngài đừng nói giỡn nữa.” Nam cảnh sát lên tiếng:

“Nhưng thật sự cần phải cắt sao?”

“Đương nhiên, anh không thấy tình huống bây giờ của bà ấy sao, đã không thể cử động. Nếu như không cắt chân thì sẽ làm cho kinh mạch toàn thân thối rữa, hậu quả nhất định là sẽ càng nghiêm trọng hơn.”

Hai vị cảnh sát, nhìn cụ bà nằm dưới đất, nói:

“Cụ bà, bà hẳn là không động đậy được đúng không, chúng tôi bây giờ sẽ gọi điện cho 120, liên hệ với bệnh viện để làm phẫu thuật cho bà. Nhưng bà yên tâm, chuyện này là trách nhiệm của bọn họ, tiền phẫu thuật bọn họ nhất định sẽ trả, các người sẽ không cần phải thanh toán một phân tiền nào cả.”

Bà lão và con của bà đều nghe mà mộng bức.

Cho dù các người trả tiền chữa bệnh thì chúng tôi cũng không thể cắt chân được!

“Không, không cần...”

Người đàn ông trẻ tuổi đỡ mẹ của mình, nói:

“Mẹ tôi đi đứng vẫn rất tốt, anh nhìn bà ấy vui vẻ như vậy, nhất định là không có việc gì cả, không cần gọi 120 đâu.”

“Các người xác định là không có chuyện gì sao?”

“Thật sự không có chuyện gì mà, tôi đoán là vừa rồi cũng không phải là bị bọn họ đụng, là mẹ tôi tự mình ngã xuống, cho nên việc này coi như xong đi.”

“Nếu anh đã nói không có việc gì, thì coi như không có việc gì đi.”

“Vâng vâng vâng, xác thực không có việc gì, chúng tôi đi trước.”

Hai người bị dọa cho đầu chảy đầy mồ hôi lạnh, rời đi với vẻ mặt xám xịt, nhưng tại lúc này, lại nghe thấy tiếng của Lâm Dật.

“Mọi chuyện vẫn chưa xong đâu, hai người vội đi làm gì.”

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn Lâm Dật, “Đã không cần các người bồi thường tiền, anh còn muốn gì nữa.”

“Vừa rồi tôi và Lý chủ nhiệm đã kiểm tra toàn thân cho mẹ của anh, có phải anh nên trả phí đăng ký trước hay không?”

“Phí đăng ký?”

Người đàn ông trẻ tuổi cảm thấy mơ hồ, phí đăng ký này thì có liên quan gì đến mẹ của mình chứ?

“Tại sao ư? Chẳng lẽ anh đi bệnh viện xem bệnh không cần đăng ký sao? Anh có biết để lấy được số đăng ký của Lý chủ nhiệm hiện tại có bao nhiêu khó khăn không? Đều mẹ nó xếp kín tới cuối tuần, hiện tại cô ấy lại đến cửa xem bệnh cho các người. Các người lại ngay cả phí đăng ký cũng không muốn trả, như vậy thì có chút không đúng đi.”

Người đàn ông trẻ tuổi:…

Tôi có thể chửi tục không?

“Đồng chí cảnh sát, có người xem bệnh nhưng không muốn trả tiền, việc này có tính là phạm pháp hay không?”

“Đương nhiên là phạm pháp.”

Bởi vì biết hai người là người giả vờ bị đụng, cho nên cảnh sát cũng không có ấn tượng đối với hai mẹ con nhà này, cho nên đang toàn lực phối hợp với Lâm Dật.

“Đồng chí cảnh sát cũng đã lên tiếng rồi, hai người nhìn lấy mà làm đi. Nếu không thì sẽ được đến tham quan trại tạm giam bảy ngày đó, nghe có vẻ rất kích thích nhỉ.”

“Đừng, đừng, có chuyện gì chúng ta cứ từ từ nói, phí đăng ký là bao nhiêu, chúng tôi bây giờ sẽ trả.”

“Phí đăng ký của tôi là 84 tệ, Lý chủ nhiệm là 146 tệ, tổng cộng là 230 tệ, wechat hay là Alipay đây?”

“Con mẹ nó cậu đây là đang hố tôi!”

Người đàn ông trẻ tuổi dường như không thể nhịn được nữa, hoàn toàn bạo phát, hai tay nắm chặt, trợn mắt nghiến răng nghiến lợi:

“Tôi chọn Wechat!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 492.

Chương 493. Chẳng Lẽ Là Mẹ Con Thì Không Thể Cùng Nhau Sao?

“Như vậy cũng được.” Lâm Dật cười ha hả, lấy điện thoại di động ra, “Quét mã là được.”

Sau khi quét xong mã của Lâm Dật, hai mẹ con rời đi với vẻ mặt bi phẫn.

Buổi sáng mạo hiểm cả tính mạng để lừa 200 tệ, cứ nghĩ là buổi chiều có thể tiếp tục, không nghĩ tới lại mất ngược 300 tệ!

Thật sự là nhân tính vặn vẹo + không có đạo đức!

“Xử lý mấy người học sinh này như thế nào đây?” Lâm Dật nhìn Trần Tuấn Long, nói.

“Sau này nói lại với hiệu trưởng một chút đi, còn về việc xử lý cụ thể như thế nào thì sẽ do nhà trường quyết định.”

“Cô nói cũng đúng.”

Hai người lái xe rời đi, không thèm phản ứng lại Trần Tuấn Long.

Nhưng có thể xác định rằng cuộc sống sau này của cậu ta ở trường học nhất định là sẽ không dễ chịu gì.

Lấy tính cách quạnh quẽ của Lý Sở Hàm, nếu như mà cô gặp phải chuyện này thì cô có lẽ cũng sẽ không truy cứu.

Nhưng giữa ban ngày lại nói xấu Lâm Dật, như vậy là không được, cô nhịn không được.

Trên đường trở về, Lâm Dật nhìn đồng hồ một chút, phát hiện đã hơn ba giờ, “Đưa tôi về Cửu Châu Các đi.”

“Không trở về bệnh viện nữa sao?”

“Vừa rồi đã chậm trễ không ít thời gian, cho nên không trở về nữa.” Lâm Dật nói: “Cô cứ lái xe tôi mà đi cũng được.”

“Vậy thì ngày mai tôi sẽ tới đón cậu.”

“Không cần, trong nhà còn có xe mà, cô không cần phải chạy qua chạy lại làm gì.”

“Được rồi.”

Sau khi đưa Lâm Dật về Cửu Châu Các, Lý Sở Hàm lái xe rời đi.

Bởi vì Lý Sở Hàm mua cho mình hai bộ quần áo, Lâm Dật mặc một bộ trong đó rồi lái xe đi đón Lương Nhược Hư.

Bốn giờ chiều, điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Lương Nhược Hư gọi tới.

“Anh lái Rolls-Royce tới sao?”

“Đúng vậy, đón Lương đại mỹ nữ mà không được trang trọng một chút sao.”

“Nhanh lái đi chỗ khác đi.” Lương Nhược Hư vội vã nói: “Nếu để cho đồng nghiệp trong cơ quan thấy được thì không biết sẽ thành chuyện gì đâu.”

“Việc này có sao đâu, Lương thị trưởng không thể tìm một người bạn trai vừa đẹp trai lại vừa có tiền sao? Tuy rằng tôi rất ưu tú, cô không xứng với tôi, nhưng chỉ cần cô cố gắng một chút thì vẫn có thể đuổi theo bước chân của tôi."

"Đừng nói nhảm nữa, lái xa ra một chút, đừng dừng trước cửa cơ quan."

Lâm Dật không nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại, bởi vì anh nhìn thấy Lương Nhược Hư đang ở bên ngoài, cho nên cũng mở cửa rồi xuống xe.

Cùng lúc đó, tại phía sau xe Lâm Dật, ước chừng cách khoảng hai mươi mấy mét có đỗ một chiếc Audi A8.

Trên ghế lái là một người phụ nữ mặc váy dài, đeo kính râm màu nâu.

Lúc cô ấy nghiêng đầu nhìn vào cơ quan, có thể nhìn thấy phía dưới kính râm là một đôi mắt hạnh xinh đẹp.

Mà người này, cũng chính là Trầm Thục Nghi.

Sau khi xuống xe, ánh mắt của Lâm Dật nhìn chằm chằm vào Lương Nhược Hư, khua tay nói:

"Em yêu lên xe đi, buổi tối sẽ đưa em đi ăn bữa tối dưới ánh nến."

Nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ của Lâm Dật, Lương Nhược Hư xấu hổ hít sâu một hơi.

Cô vội vàng lấy túi xách che mặt, đúng là mắc cỡ chết đi được.

"Tiểu Lương, khó trách nhiều lần tôi giới thiệu đối tượng cho cô, cô đều không đồng ý, thì ra là đã có ý trung nhân, chàng trai này đúng thật không tệ."

"Hàn bí thư, cô cũng đừng giễu cợt tôi nữa, tôi không quen anh ta, anh ta bị bệnh tâm thần, đầu óc không bình thường."

“Thật sao, bệnh tâm thần nhà ai lại to gan như vậy chứ, lại dám đến đây hô to gọi nhỏ.” Hàn bí thư vừa cười vừa nói: “Tình yêu nam nữ rất bình thường, không phải là chuyện gì lớn, không cần phải ngượng ngùng.”

Lương Nhược Hư xấu hổ dậm chân, đi tới bên cạnh Lâm Dật, nhéo anh một cái theo bản năng.

“Anh có phải là muốn tôi phải nghỉ việc hay không, anh lái xe này tới làm gì.”

Rolls-Royce hơn 9 triệu, để cho người khác nhìn thấy thì không biết sẽ thành chuyện gì đây.

“Lương đại mỹ nữ chủ động hẹn tôi, sao tôi lại không được trang trọng một chút chứ.”

“Mau lên xe đi, nhân lúc hiện tại còn không có nhiều người.”

Lương Nhược Hư vừa thẹn vừa giận đẩy Lâm Dật, muốn rời khỏi nơi này nhanh một chút, thực sự quá mất mặt.

“Không thành vấn đề, hôm nay tất cả đều nghe theo cô.”

“Lúc cần nghe lời thì không nghe lời, lúc không cần nghe lời thì lại nghe lời, mau lên xe đi, nhanh lên.”

Reng reng reng

Ngay lúc Lương Nhược Hư chuẩn bị lên xe, điện thoại di động trong túi đột nhiên vang lên.

“Mẹ.” Lương Nhược Hư nói.

“Hạt gạo, đang làm gì vậy.”

Lương Nhược Hư dừng một chút, “Vừa mới họp xong, con đang xem tư liệu cuộc họp.”

“Thật sao?”

“Con đã lừa người bao giờ chưa.” Lương Nhược Hư cười nói.

“Vậy con quay đầu, đằng sau có chiếc A8.”

Rầm rầm rầm

Lương Nhược Hư ngây người như phỗng tại chỗ, cả người đều choáng váng.

Cô máy móc quay đầu, ngoài ý muốn nhìn thấy mẹ mình đang ngồi trên ghế lái của A8!

“Làm sao vậy, cô có đi hay không?” Lâm Dật thúc giục.

“Đi, không đi được…”

“Làm sao lại không đi được? Dì cả bỗng nhiên tới sao?”

“Là mẹ tôi bỗng nhiên tới…”

“Mẹ nó!”

Theo anh mắt của Lương Nhược Hư, Lâm Dật nhìn thấy trong xe A8 phía sau có một người phụ nữ thành thục đang ngồi.

Lúc này Trầm Thục Nghi đã tháo kính râm xuống.

Lâm Dật có thể kết luận, người này hẳn là mẹ của Lương Nhược Hư.

Đôi mắt hạnh xinh đẹp kia quả thực như một dấu hiệu.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì nữa, mở cửa xe đi!”

Lâm Dật cười ha hả đi qua, giúp Trầm Thục Nghi kéo cửa xe ra.

“Chào dì.” Lâm Dật cười ha hả nói: “Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy người, cháu đã biết người là mẹ của Nhược Hư.”

“Thật sao?”

Trầm Thục Nghi cười nói, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Lâm Dật sẽ tự mình đến mở cửa xe cho mình.

Phản ứng rất nhanh, lá gan cũng đủ lớn.

“Đương nhiên rồi.” Lâm Dật nói ra: “Tuy rằng lớn lên rất giống, nhưng xét về dung mạo và khí chất, cô ấy còn không bằng người, còn kém xa.”

Lương Nhược Hư:???

Đây không phải là đang trợn mắt nói dối sao.

Trước đó không phải từng nói lớn lên giống nhau, hiện tại lại nói dung mạo không bằng mẹ tôi?

Thật sự cho rằng mẹ tôi dễ lừa như vậy sao.

“Thật dì cũng cho là như vậy, chỉ là nó không thừa nhận.”

Lương Nhược Hư:...

“Còn đứng ngây người ra đó làm gì? Tới đây đi.” Lâm Dật hướng về phía Lương Nhược Hư, nói:

“Là tôi nhìn thấy dì, không phải là mẹ tôi thấy con dâu, cũng không phải phóng lao, cô ở đó khó xử làm gì chứ!”

Lương Nhược Hư ủ rũ đi tới, khuôn mặt đỏ giống như là bị lửa thiêu vậy.

“Mẹ, sao người lại tới đây?”

“Mẹ đến Trung Hải để triển khai cuộc họp, nghĩ là sẽ mang đến cho con niềm vui bất ngờ, cùng đi ăn tối, không nghĩ tới con lại mang đến cho mẹ niềm vui bất ngờ trước.”

Mỗi một hành động của Trầm Thục Nghi khiến cho Lâm Dật trong nháy mắt liền hiểu rõ thế nào gọi là phu nhân nhà quyền thế.

Khí chất này cũng giống như mình, rất khó nắm bắt.

“Mẹ, người đừng hiểu lầm, chuyện không phải như người nghĩ đâu. Hai người chúng con là có những chuyện khác muốn làm, cho nên anh ấy mới đến đón con, đây là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất.”

“Mẹ cũng không hỏi chuyện này, con giải thích làm gì.” Trầm Thục Nghi cười nói:

“Hai người các con còn có việc sao, vậy các con cứ bận việc của mình trước đi, mẹ sẽ về khách sạn, dù sao ngày mai mẹ cũng mới đi.”

“Vậy thì con sẽ đi làm việc trước?”

“Làm cái gì mà làm!” Lâm Dật nói: “Người nào quan trọng hơn cô cũng không biết sao?”

Lâm Dật cười ha hả, đón Trầm Thục Nghi đến ghế phụ, “Dì hẳn là vừa mới xuống máy bay đúng không, hẳn là còn chưa ăn cơm đi, con sẽ đặt trước một bàn coi như là đón gió tẩy trần cho người.”

Khóe miệng Trầm Thục Nghi mang theo ý cười.

Khó trách có thể thân cận cùng Hạt Gạo, cái miệng này đúng là ngọt.

Với lại dáng dấp cũng không tệ, hẳn là có thể qua ải của mẹ chồng.

“Chuyện của dì không sao cả, các con cứ bận chuyện của mình trước đi.”

“Chuyện gì có thể quan trọng bằng người chứ, đều để sang một bên đi, chúng ta đi ăn cơm trước đã.”

Trầm Thục Nghi cười nhìn Lương Nhược Hư, “Có được không?”

“Con gọi điện thoại đánh tiếng cái đã.”

Cuộc gặp mặt hôm nay cũng không phải là chuyện gì lớn, nhưng Lương Nhược Hư cảm thấy mình đã không còn mặt mũi để nhìn người nữa rồi.

Hiện tại mẹ đã biết chuyện này, qua mấy ngày thì ông nội bà nội và ba mình cũng sẽ biết.

Mình còn làm người thế nào nữa.

Quá mất mặt.

Sớm biết như vậy thì hôm nay đã không để anh ấy đến đón mình.

“Thưa dì, chúng ta lên xe thôi, chúng ta sẽ đi ăn gì đó, có chuyện gì, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Vậy thì dì sẽ là khách theo chủ.” Trầm Thục Nghi gật đầu đáp ứng.

Ba người lên xe, đi đến khách sạn Bán Đảo.

Trên đường, Trầm Thục Nghi ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Lương Nhược Hư ngồi xuống hàng sau, cảm giác sắp xếp như vậy hình như có chút quái dị.

Lẽ ra mẹ phải ngồi hàng sau cùng mình chứ.

Trên đường, ngoại trừ nói chuyện phiếm với Trầm Thục Nghi, Lâm Dật còn gọi điện thoại trước cho Vương Thiên Long, để anh ấy đặt trước một bàn.

Đến khách sạn, Lương Nhược Hư nhìn thấy tất cả nhân viên phục vụ của khách sạn đều đứng thành hai hàng tại cửa ra vào, phía dưới còn có thảm đỏ.

Giống như là minh tinh đi thảm đỏ vậy.

Lâm Dật làm như vậy không phải là có chút lớn sao?

Khi mình tới, cũng không có đãi ngộ như vậy, đây là có ý gì đây!

Đối với sự phô trương mà Vương Thiên Long bày ra, Lâm Dật cảm thấy vô cùng hài lòng, sau đó đón Trầm Thục Nghi vào.

Về phần Lương Nhược Hư, để cho cô ấy tự sinh tự diệt là được.

Nhìn thấy một hàng ba người đi vào khách sạn, Phó quản lý đứng bên cạnh Vương Thiên Long, nhỏ giọng nói:

“Vương quản lý, Lâm tổng phô trương lớn như vậy, hình như không phải là tán gái, mà là muốn tiếp đãi khách hàng quan trọng.”

“Không nhất định là vậy.” Vương Thiên Long cảm thấy hâm mộ, nói.

“Sao lại không chắc chắn?” Bộ quản lý nói: “Nhìn quan hệ của hai người phụ nữ kia hình như là mẹ con đó.”

“Tôi biết, chẳng lẽ như vậy liền không thể cùng nhau sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 493.

Chương 494. Dì À, Con Không Muốn Phấn Đấu Nữa

Ba người đi tới gian phòng, trên mặt bàn bày đủ loại thức ăn đầy màu sắc.

Trầm Thục Nghi và Lương Nhược Hư liếc nhau một cái.

Bởi vì phía trên bàn, hầu hết đều là những món ăn nổi tiếng của Yến Kinh.

Từ điểm này có thể thấy được tâm tư cẩn thận của Lâm Dật.

“Thật ra lần này dì tới là để mở cuộc họp, thuận tiện đến xem Hạt Gạo một chút, không nghĩ tới là sẽ gặp được hai người các con, hôm nay khiến con phải tốn kém rồi.”

“Cái này thì có gì mà tốn kém, coi như là ăn tại nhà mình thôi.” Lâm Dật nói:

“Về sau nếu dì đi công tác thì cứ ở lại đây, con sẽ để cho người một bộ phòng tổng thống, chỉ có người mới có thể sử dụng.”

“Không cần khách khí như vậy, dì cũng không hay tới Trung Hải bên này, với lại Hạt Gạo còn có nhà ở bên kia, dì đến ở nhà của nó là được rồi.”

Lương Nhược Hư khinh bỉ nhìn Lâm Dật, trong lòng có chút đắc ý.

Vỗ mông ngựa lại vỗ trúng đùi ngựa rồi đúng không?

Mẹ tôi mới không thèm nghe mấy lời kia của anh.

“Ở với cô ấy cũng được, con về nhà ở là được.”

“Ngạch…”

Bầu không khí trong phòng khách khá là quái dị, Trầm Thục Nghi đánh giá liếc con gái của mình một chút, cảm giác mọi chuyện hình như không đơn giản.

Vừa tới Trung Hải hơn hai tháng, mà đã phát triển đến nước này rồi sao?

Chẳng lẽ là trước đây đã từng quen biết?

Không phải là đã xảy ra chuyện kia rồi chứ?

Sẽ không mang đến cho mình một đứa cháu ngoại đó chứ?

Tại toàn bộ Trung Quốc, luận thân phận địa vị, cũng không có mấy người phụ nữ có thể sánh được với Trầm Thục Nghi.

Nhưng cho dù là vậy thì bà ấy cũng có những đặc tính bình thường như bao người phụ nữ khác.

Bát quái, đa nghi, thích phỏng đoán.

Chỉ một câu nói của Lâm Dật thôi mà đã có thể bổ não ra một bộ phim luân lý dài đến 80 tập.

Cho nên xét theo một số phương diện thì Trầm Thục Nghi thật ra cũng không khác gì những người mẹ bình thường cả.

“Lâm Dật, anh nói bậy bạ gì đấy.” Lương Nhược Hư gắt giọng:

“Anh bôi xấu thanh danh của tôi, Lương Nhược Hư tôi không phải người như vậy.”

“Tôi chỉ nói là về nhà ở, cũng không có nói gì mà? Làm sao lại thành bôi xấu danh tiếng của cô rồi? Chẳng lẽ tôi không thể trở về sao? Cô cũng quá bá đạo rồi.”

“Được rồi, hai người các con đừng nháo nữa.” Trầm Thục Nghi nói:

“Đều đã là người lớn rồi, sao lại không có chút trầm ổn nào vậy.”

Lương Nhược Hư bình thường thật sự không phải như vậy, nhưng có Trầm Thục Nghi ở đây, cô liền có chút khống chế không nổi tâm tư trẻ con của mình.

“Tiểu Dật, dì nghe nói con đang phát triển nghiên cứu máy quang khắc?” Lúc ăn cơm Trầm Thục Nghi hỏi.

“Vâng.” Lâm Dật gật gật đầu, cũng không có giấu diếm làm gì.

Loại chuyện này thì có thể thoải mái nói chuyện.

“Có gặp phải khó khăn gì không, chẳng hạn như phương diện tài chính? Dì có thể đầu tư cho con một chút.”

“Không cần đâu, phương diện tài chính con vẫn rất là dư dả, tạm thời còn đủ.”

Phát triển nghiên cứu máy quang khắc chính là một cái động không đáy, ném đi 300 triệu 200 triệu cũng căn bản không nhìn thấy hiệu quả. Lâm Dật cũng không thiếu chút tiền này, cũng không cần bà ấy đến đầu tư.

“Tuy rằng dì đối với lĩnh vực khoa học kỹ thuật cũng không thể coi là hiểu biết nhiều, nhưng cũng biết về máy quang khắc. Đây cũng không phải là thứ mà tập hợp ý chí cá nhân là có thể hoàn thành, nếu như ngày nào đó con thiếu tiền, thì cứ nói với dì một tiếng, nếu quá nhiều thì khả năng là dì sẽ không bỏ ra nổi, nhưng mấy chục tỷ thì không thành vấn đề.”

Phốc!

Lâm Dật thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Mấy chục tỷ còn nói không được coi là nhiều?

Toàn bộ gia sản của mình hợp lại, cũng không nhiều được như vậy?!

Dì à, Chút ít này của người hình như có chút quá mức a!

“Dì à.” Lâm Dật nói nghiêm túc.

“Thế nào?”

“Con không muốn phấn đấu nữa.”

“Có phải gặp phải khó khăn gì rồi hay không? Nói ra dì nghe xem nào.”

Trầm Thục Nghi tựa vào thành ghế, sống lưng thẳng tắp, nếu như không phải xuất thân từ danh môn, thì sẽ không có dạng tư thế ngồi này.

“Gần đây chuyện nghiên cứu của Trầm lão đại có gặp chút khó khăn, cần nguồn sáng 4 Nano EUV, mà thứ này chỉ có Cymer mới có thể sản xuất, dì có quen biết ai trong lĩnh vực này không?”

“Cymer...”

Trầm Thục Nghi lẩm bẩm một câu, “Cymer là nhà chế tạo nguồn sáng đứng đầu toàn thế giới, hơn nữa còn là công ty của Mỹ. Hiện tại quan hệ của hai nước lại căng thẳng như vậy, muốn mua được nguồn sáng 4 Nano từ bọn họ tựa hồ là chuyện rất khó khăn.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Mấy ngày trước, Trầm lão đại có tìm đến người của Cymer tại Trung Hải để trò chuyện về chuyện này, nhưng không có hiệu quả gì, người ta không chịu nể mặt mũi.”

“Con tìm người của Cymer khẳng định là không được, đại cổ đông của Cymer là Intel, bọn họ mới là chính chủ.”

“Intel sao?”

Hai mắt Lâm Dật tỏa sáng, tựa hồ đã nghĩ ra biện pháp giải quyết chuyện này.

Nhưng cũng không thể bảo đảm là có thể thuận lợi hoàn thành chuyện này hay không, nhưng ít nhất phải cố gắng thử một lần.

“Trừ cái đó ra, trước đó vài ngày, con còn náo thành động tĩnh lớn như vậy, đoán chừng một số công ty của Mỹ đã cho con vào danh sách đen, cho nên chuyện này lại càng khó xử lý hơn.” Trầm Thục Nghi nói:

“Nhưng bên kia của con nếu như không có nguồn sáng 4 Nano thì sẽ không tiếp tục được.”

“Chúng con cũng có thể tự mình phát triển nghiên cứu, nhưng thời gian sẽ bị trì hoãn thêm, chúng con đợi không nổi.”

“Con có một biện pháp, các người nghe một chút xem có thể thực hiện được hay không.” Lương Nhược Hư nói.

“Cô nói đi.”

“Chính là lặp lại chiêu cũ, tôi có thể thông báo để hải quan giữ lại hàng của Intel, khiến cho bọn họ bán nguồn sáng cho chúng ta.”

“Con nha, còn quá trẻ, nghĩ quá đơn giản rồi.” Trầm Thục Nghi nói:

“Chip và dược phẩm không giống nhau, tuy rằng việc nhập khẩu thuốc rất quan trọng, nhưng chúng ta có thể miễn cưỡng tìm ra thuốc thay thế. Nhưng Chip thì lại khác, đây là thứ có thể quyết định vận mệnh của quốc gia, nếu như con dám giữ Chip của Intel trong một ngày thì nhà chúng ta sẽ có nguy cơ bị lật đổ. Biện pháp này không thể dùng được.”

“Như vậy cũng quá khó khăn rồi, người ta cũng không thiếu tiền, cũng không lo nguồn tiêu thụ, ngay cả chỗ để đàm phán cũng không có.”

“Không thể nói như thế, chúng ta còn có một chút cơ hội.”

Lời nói của Lâm Dật, hấp dẫn sự chú ý của hai mẹ con.

Người thông minh như Trầm Thục Nghi đều nghĩ không ra cơ hội mà Lâm Dật nói tới là gì.

“Tiểu Dật, dì nhắc nhở con một câu, một số thói quen và mưu kế nhỏ chỉ có thể sử dụng với thế lực ngang nhau hoặc là hai bên chênh lệch không lớn, nếu không thì một chút hiệu quả cũng không có.” Trầm Thục Nghi nói:

“Giống như việc đả động đối với một hệ thống gồm tam thể, những con kỳ lân tài chính kia sẽ không nói đạo lý với con đâu.”

“Giống như việc con đào Trầm kỹ sư trở về, nếu như Microsoft biết trước chuyện này, thì con cũng không nhất định có thể đem ngài ấy về đâu.”

Lâm Dật cười cười, “Những gì mà dì nói con đều hiểu, cho nên lần này, con cũng không có ý định dùng mưu kế với bọn họ, sẽ làm bằng đao thật thương thật.”

“Làm bằng đao thật thương thật là sao?”

Điều này làm cho hai mẹ con cảm thấy mông lung. Lấy năng lực bây giờ của cậu ấy thì chưa đủ bản lĩnh để đối đầu với công ty như Intel.

“Muốn kéo bọn họ vào bàn đàm phán, thì nhất định phải nắm giữ được thứ gì đó của bọn.” Trầm Thục Nghi nhìn Lâm Dật,

“Nhưng trên tay của con, hẳn không có con át chủ bài như này.”

“Dì nói như vậy thì không đúng rồi, trên tay của con thật ra còn có một lá bài chưa lật. Thứ này đối với người khác thì vô dụng, nhưng đối với Intel thì có vẻ như thật sự có điểm dùng được.”

“Con nói cái gì?”

“Kỹ thuật Chip 2.0!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 494.

Chương 495. Mẹ, Người Có Phải Là Có Ý Kiến Đối Với Lâm Dật Hay Không?

“Kỹ thuật chip 2.0?”

Trầm Thục Nghi nghĩ một lát, “Thứ này có hữu dụng không?”

Trầm Thục Nghi tuy không hiểu nhiều về phương diện này, nhưng công ty cũng đầu tư vào rất nhiều công ty khoa học kỹ thuật, hoặc ít nhiều cũng nghe qua chút tin tức công nghiệp.

“Theo dì biết thì một năm trước Intel đã nghiên cứu ra chip kỹ thuật 2.0 rồi, hiện tại đã bắt tay vào nghiên cứu Chip kỹ thuật 3.0, nghe nói đã có đột phá rất lớn. Thậm chí còn có tin tức rằng sẽ được ra mắt ở tương lai không xa, công nghệ chip kỹ thuật 2.0 của con cũng không có chỗ uy hiếp bọn họ.”

“Dì nói không sai, tin tức về phương diện này con cũng chú ý qua không ít, nhưng có một số thứ có khả năng là dì không biết.” Lâm Dật nói:

“Kỹ thuật Chip 2.0 là con viết ra trong một đêm.”

“Cái gì! Dùng một buổi tối để viết ra sao?”

Mặc dù là người ngoài nghề, nhưng đang sau khi nghe tin này, Trầm Thục Nghi cũng không khỏi rung động.

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà trong này, cũng có mượn một số nguyên mã công khai của Intel, nhưng 95% còn lại đều là do con hoàn thành một cách độc lập.” Lâm Dật nói:

“Nếu như mật mã gốc để phát triển nghiên cứu Chip 3.0 thuộc loại ném đá qua sông thì tốc độ sẽ không có khả năng nhanh như vậy, nhưng thời gian mấy tháng, cũng đủ rồi. Con nghĩ khi đó, cho dù Intel có thể nghiên cứu ra kỹ thuật Chip 3.0 thì cũng đang ở trong giai đoạn tìm Bug, tốc độ hẳn là không đuổi kịp con.”

So với đoàn đội mấy ngàn người của Intel thì Lâm Dật đơn đả độc đấu đương nhiên là yếu thế hơn rồi.

Nhưng nhìn theo một góc độ khác thì đây cũng là một ưu thế.

Bởi vì nhiều người làm thì sẽ nhiều chuyện hơn, sự tiếp nối của các ngành và sự giao thoa của nhiều ngành chắc chắn sẽ dẫn đến việc chậm trễ trong tiến độ phát triển.

Cho dù Intel có tuyên bố với bên ngoài rằng mình có đoàn đội nghiên cứu gồm mấy ngàn người, nhưng người chân chính có thể đạt tới trình độ như Trầm Thiên Trác hẳn là không hơn năm người.

Nói cách khác, người có khả năng chính thức cũng chỉ có mấy người như vậy.

Mà bọn họ cũng không có khả năng làm chuyện này suốt ngày đêm được. Bản thân mình chỉ làm chút công việc quan trọng, còn lại sẽ giao cho cấp dưới, dưới sự vội vã như vậy thì tốc độ phát triển nghiên cứu đương nhiên là sẽ trở nên chậm chạp.

Tổng hợp những nguyên nhân này, thì bên mình muốn nghiên cứu ra kỹ thuật chip 3.0 mới trước Intel cũng không phải là nói mơ giữa ban ngày, hơn nữa còn có khả năng rất lớn.

Trầm Thục Nghi đối với hành vi của Lâm Dật cảm thấy rung động sâu sắc.

Cuối cùng cũng hiểu rõ, tại sao Trầm Thiên Trác lại nói, cậu ấy và mình là chuyên gia khó phân cao thấp.

Nếu như đặt ở cổ đại, thì có thể gọi là văn võ song toàn.

“Có cần bên dì giúp con liên hệ với đoàn đội chuyên nghiệp hay không, có lẽ có thể tăng chút tiến độ.”

Lâm Dật lắc đầu, “Không cần đâu, con sợ bọn họ theo không kịp tiến độ của con. Với lại con người con thích đơn đả độc đấu hơn, cứ như vậy, chờ lúc ra thành quả ra thì mới có thể giả... khoe khoang một chút.”

Lương Nhược Hư trợn mắt nhìn Lâm Dật, cũng may tên này phản ứng nhanh, thu miệng lại, nếu không thì không biết sẽ có chuyện gì nữa.

“Ném tiền cho con, con không muốn, cho con kỹ thuật cũng không muốn, vậy thì dì cũng chỉ có thể kính con chén rượu.”

“Cám ơn dì.” Lâm Dật cũng nâng chén, “Chờ lúc con không muốn phấn đấu nữa thì nhất định sẽ đi tìm người.”

“Được thôi, dì đáp ứng chuyện của con, chắc chắn sẽ không quên.”

Nói chuyện chính xong, rồi nói thêm chút chuyện phiếm.

Trầm Thục Nghi mặc dù ngồi ở vị trí cao, nhưng lúc nói chuyện, cũng rất dễ gần, không có chút tự phụ nào.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật lái xe, đưa Lương Nhược Hư cùng Trầm Thục Nghi đến nhà của Lương Nhược Hư.

Về phần chiếc Audi A8 của bà thì đã được người lái qua.

Nhìn thấy hai người đã lên lầu, Lâm Dật trở lại trong xe.

Lúc này, trong đầu của anh, có một dấu chấm hỏi thật to.

Rốt cuộc mẹ của Lương Nhược Hư làm gì vậy?

Dù là Thâm Thành Xí Nga hay là ông chủ Mã tại Hàng Châu thì cũng đều phải qua khảo sát mới có thể phát ra số tiền như vậy.

Còn bà ấy thì giống như tùy tiện cũng có thể ném cho mình mấy chục tỷ, quả thực có chút khủng bố.

Nhưng xét qua những lời nói của Trầm Thục Nghi, thì có thể phân biệt được một số manh mối.

Công ty mà dì ấy điều khiển có lẽ cũng là một con kỳ lân tài chính!

Cùng lúc đó, Lương Nhược Hư cùng Trầm Thục Nghi vào nhà, đổi đôi dép lê và đồ ngủ.

“Mẹ, người đến đây sao lại không nói trước cho con một tiếng, như vậy cũng sẽ không xuất hiện những chuyện như hôm nay.”

“Con còn không biết xấu hổ mà nói.” Trầm Thục Nghi nói: “Con cho rằng mẹ nguyện ý đi làm bóng đèn sao.”

“Cái kia không phải là lộ mặt sao, người không phải là muốn đến nhìn xem Lâm Dật một chút sao.” Lương Nhược Hư nói:

“Hai chúng con thật sự là không có gì, chỉ là quan hệ rất tốt, với lại anh ấy quả thực là đã giúp con rất nhiều.”

“Nhưng cậu ấy lái con Rolls-Royce hơn 9 triệu đi đón con, hai người các con còn liếc mắt đưa tình trước cửa cơ quan. Nếu như mẹ không ra mặt thì những tin tức này, sẽ truyền đến tai những người cố ý, sẽ ảnh hưởng đến con.”

“Hắc hắc...”

Lương Nhược Hư giống như một đứa bé, ôm lấy vòng eo như thiếu nữ của Trầm Thục Nghi.

“Nhưng ông chủ Trầm không phải là xuất hiện rồi sao, như vậy sẽ không sợ người khác nói lung tung nữa.”

“Cho nên, hai người các con về sau nên chú ý một chút, chuyện này rất mẫn cảm.”

“Yên tâm đi, chúng con thật sự không phải là loại quan hệ như các người muốn đâu.” Lương Nhược Hư vò tóc, nói:

“Anh ấy muốn xây một trường học Hy Vọng tại thị trấn Bắc Kiều, Dương Thành, nhân tiện muốn thuận tiện xây thêm con đường. Con giúp anh ấy liên hệ một chút với nguyên bộ tài chính, cho nên mới để anh ấy qua đón con.”

“Cậu ấy muốn xây dựng trường học Hy Vọng sao?”

“Vâng, anh ấy vẫn đang làm từ thiện, nhưng vô cùng kín tiếng và không hay công khai, có khả năng là liên quan đến kinh nghiệm của anh ấy.” Lương Nhược Hư nhún vai, “Về phần những chuyện của anh ấy, con cũng không muốn nói nhiều, tin rằng các người cũng đều đã biết.”

Năng lực tình báo của nhà họ Lương cũng không phải là trưng cho đẹp, có chút tin tức cơ bản, cho dù mình không nói thì bọn họ cũng sẽ biết.

Trên thực tế, nhà họ Lương thật sự không có cố ý điều tra Lâm Dật.

Rất nhiều tin tức, đều là nghe được từ chỗ Dương Nghiễm Hạ và Trần Nghiên.

“Nói như vậy thì mẹ có thể hiểu được.”

“Cho nên, cho dù là dựa vào loại nguyên nhân nào thì con đều có lý do để làm chuyện này.” Lương Nhược Hư nói:

“Trùng hợp hôm nay, chính là lúc mà chúng con định nói chuyện với nguyên bộ tài chính, trùng hợp lúc anh ấy tới đón con, trùng hợp bị người thấy được.”

“Đừng nói lung tung.” Trầm Thục Nghi nói:

“Con thiếu xe sao? Cho dù xe của con có bị hỏng thì chỉ cần nói một tiếng, phía dưới sẽ có vô số người qua làm tài xế cho con, sao phải tìm cậu ấy? Chút tâm tư kia của con còn muốn lừa gạt mẹ sao?”

Ngạch...

Lương Nhược Hư không nói, cô đang giống như quả cà trong sương vậy, bình thường khí thế như vậy, giờ lại thành một người hoàn toàn khác.

Sở dĩ là như vậy, căn bản là do không đứng nổi trước cường thế.

Đứng trước mặt người phụ nữ này, mình không có bất kỳ ưu thế nào cả.

Tuy những năm này, vẫn luôn buôn bán, nhưng mấy năm trước, có người đã lớn tiếng nói.

Nếu phụ nữ nhà họ Lương mà bỏ thương trường tham gia chính trị, thì kém nhất cũng là quan lớn.

So với người phụ nữ trước mắt này, bản thân mình cơ hồ là bại hoàn toàn.

Điều đáng giận nhất là, ngay cả dáng người và dung mạo, cũng không thể bảo đảm là có thể thắng bao nhiêu.

Ưu thế duy nhất chính là tuổi của mình.

“Đi cùng với anh ấy đúng là rất thú vị, dù sao lúc nào con cũng đi một mình. Nhưng giờ thì bàn xong chuyện chính thì có thể cùng nhau đi ăn một bữa cơm, dù sao anh ấy cũng đã giúp con không ít.”

“Mẹ thấy con chính là xuân tâm nhộn nhạo.” Trầm Thục Nghi đến phòng vệ sinh, cầm một tấm mặt nạ của Lương Nhược Hư, thành thạo đắp lên mặt.

“Đem tâm tư của con, đặt ở trên công việc nhiều một chút, tích lũy thêm chút lý lịch, sau đó trở về Yến Kinh.”

Lương Nhược Hư đứng trước bồn rửa tay, ngay tại lúc đang kéo mặt nạ thì bỗng nhiên dừng lại một chút, nhìn mẹ mình trong gương.

“Mẹ, người có phải là có ý kiến đối với Lâm Dật có phải không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 495.

Chương 496. Cho Cha Của Cháu Một Niềm Vui Bất Ngờ

Trầm Thục Nghi còn đang thoa mặt nạ, cũng không dừng động tác trên tay lại.

“Sao con lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì con cảm thấy vậy.” Lương Nhược Hư trả lời đơn giản.

Lúc trở về, Lương Nhược Hư đã dự đoán qua, sau khi về đến nhà, mẹ mình sẽ có thái độ đối với việc này.

Nhất định sẽ hỏi quan hệ của mình và Lâm Dật.

Nếu không thì cũng không có khả năng trên bàn cơm lại muốn ném cho anh ấy mấy chục tỷ.

Nhìn từ góc độ nào đó thì việc này đã coi như là bày tỏ thái độ.

Nhưng sau khi trở về, thái độ của mẹ lại bình thản lạ thường, chuyện này không phù hợp với mong muốn trong lòng cô.

Nếu như là cha và ông nội đến đây thì đã sớm đuổi theo phía sau cô hỏi không ngừng rồi.

“Thật ra cũng không có gì, cảm giác hai con không thích hợp lắm.” Trầm Thục Nghi cũng không có thừa nước đục thả câu, nói ý nghĩ của mình ra.

Trong lòng của Lương Nhược Hư bỗng nhiên có chút không thoải mái, nhưng lại không có biểu hiện ra mặt.

Tự mình lấy mặt nạ ra, rồi đắp cùng với mẹ.

“Chúng con căn bản cũng không có ở cùng một chỗ, có thích hợp hay không cũng không có liên quan cho lắm.”

“Không có ở cùng một chỗ thì tốt.” Trầm Thục Nghi nói:

“Nếu như làm bạn bè thì tên nhóc Lâm Dật này chính là vô cùng không tệ. Mẹ cũng thật sự coi trọng cậu ấy, nếu không cũng sẽ không cho ném tiền cho cậu ấy.”

“Tuy rằng chúng con không ở cùng một chỗ, nhưng con thật tò mò, nguyên nhân người phủ định anh ấy là gì.”

Lương Nhược Hư đem mặt nạ đắp lên mặt, thuận tay đem đồ bỏ đi ném vào trong thùng rác.

“Thật ra con người Lâm Dật quả thực thật không tệ, ngoại trừ có chút không chính thức, còn lại thì tìm không ra bất kỳ tật xấu nào.”

Đây là chuyện mà Lương Nhược Hư nghĩ không ra, có tiền, lớn lên đẹp trai, có trách nhiệm, có đảm đương, bất kỳ mẹ vợ nào nhìn thấy con rể như vậy không phải đều sẽ thích sao.

Cho dù là mình, nếu như sinh con gái, tương lai gặp phải con rể như vậy thì cũng sẽ vô cùng hài lòng.

“Dạng người giống như cậu ấy căn bản sẽ không đem ý nghĩ đặt ở trên người phụ nữ và gia đình, cho nên mẹ không quá hy vọng con tìm dạng người như vậy để sống chung.” Trầm Thục Nghi nói ra ý nghĩ của mình:

“Sau này tìm chồng, cứ dựa theo tiêu chuẩn như cha con mà tìm là được rồi, lớn lên đẹp mắt không có tác dụng gì cả, quá thông minh cũng không được, tốt nhất là thật thà giống như cha con.”

“Ý của người là nói, anh ấy sẽ đem trọng tâm cuộc sống đều đặt vào sự nghiệp, từ đó xem nhẹ gia đình sao?”

“Không sai biệt lắm chính là như vậy.” Trầm Thục Nghi nói:

“Người đàn ông như vậy, đã định trước rằng cậu ấy sẽ không bình thường, nhưng cũng do nguyên nhân này mà kết cục của cậu ấy chỉ có hai thái cực.”

“Thế nào là hai thái cực?”

“Hoặc là cậu ấy giẫm thế giới dưới lòng bàn chân, hoặc là bị cái thế giới này nghiền nát, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Lương Nhược Hư bỗng nhiên không nói, lúc trước, cô luôn cảm thấy không nhìn rõ được đường tương lai của Lâm Dật.

Sau khi nghe mẹ nói, có lẽ thật sự đúng là như vậy.

Lâm Dật chính là người như vậy, ngay cả chính anh ấy cũng không cho phép bản thân mình tầm thường.

“Dù sao cũng không liên quan đến con, chúng con chỉ là bạn bè mà thôi.”

“Vậy là tốt nhất, mẹ cũng không nói gì thêm.”

Hai mẹ con dựa vào ở trên ghế sa lon, không có nói tiếp về đề tài này nữa, mà là mở tivi, trò chuyện về những việc thường ngày.

Nửa giờ sau, Trầm Thục Nghi tháo mặt nạ ra, “Được rồi, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai dậy sớm một chút, đi đến bệnh viện với mẹ, thăm Dương lão tiên sinh.”

“Đã biết.”

Sau khi vứt mặt nạ đi, hai mẹ con đi về gian phòng của mình, nhưng lúc Trầm Thục Nghi mở cửa phòng thì Lương Nhược Hư lại gọi bà lại từ phía sau.

“Mẹ, người nói tương lai của Lâm Dật rất có thể sẽ chỉ có hai thái cực đó. Đây là bỗng dưng mẹ đoán ra được, hay là đã gặp qua dạng người như vậy?”

“Con không tin lời của mẹ sao? Mẹ sẽ hại con sao?”

“Không phải, con chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi.”

Nhìn ánh mắt của con gái, Trầm Thục Nghi đem lời muốn nói ban đầu đều nuốt về trong bụng, sửa lời nói:

“Đã từng gặp qua.”

“Thì ra là như vậy.”

“Trở về ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đó.”

“Vâng.”

Hai mẹ con lần lượt trở về phòng, Trầm Thục Nghi nằm ở trên giường, không ngủ được, trong lòng gợn sóng một hồi.

Lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Lâm Dật, bà đã phát hiện, dung mạo Lâm Dật thật sự vô cùng giống với người đàn ông kia.

Chỉ là vẫn có một chút chỗ không giống nhau.

Tại khóe mắt của cậu ấy tựa hồ còn mang theo sự ôn nhu của người phụ nữ kia.

Trầm Thục Nghi thở dài, tự giễu cười cười, tự lẩm bẩm.

“Một người phụ nữ có thể sống đến mức độ kia, có thể coi là một loại cực hạn đi.”

...

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật lái xe đến bệnh viện.

“Anh Lâm, đợi lát nữa có một ca phẫu thuật, tất cả những gì về ca bệnh đều nằm trên bàn của anh đó. Anh xem trước một chút đi, Lý chủ nhiệm nói, phẫu thuật chín giờ rưỡi sẽ bắt đầu.” Kiều Hân nói.

“Được rồi.”

Lâm Dật cảm thấy mình cũng không cần ra khỏi cửa phòng bệnh nữa, mỗi ngày đi theo Lý Sở Hàm phẫu thuật là được rồi, dù sao thì đều có thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Đây không phải ông lão phòng 801 sao, người nhà bọn họ đến rồi à? Tiền nằm bệnh viện đã trả chưa?”

Kiều Hân bất đắc dĩ lắc đầu, “Lúc nằm viện đã nộp 4000 tệ, sau đó người nhân cũng chưa từng xuất hiện qua, hiện tại đã thiếu hơn 10 ngàn.”

“Bệnh viện nói như thế nào.”

“Bệnh viện cũng cảm thấy bất đắc dĩ, bệnh nhân đã đưa đến chỗ chúng ta rồi, cho dù không liên lạc được với người thân thì cũng không thể ném người ta ra ngoài được, chỉ có thể trị liệu trước.” Kiều Hân nói: “Hiện tại không thể trì hoãn được nữa, không làm phẫu thuật thì sẽ không được.”

“Cô không để cho bệnh nhân tự liên hệ với người thân sao.”

“Đã để, nhưng ông lão kia mỗi lần đều giả ngu.” Kiều Hân phàn nàn: “Em đã nói chuyện để cho ông ấy liên hệ với người thân, thì ông lại nói tim không thoải mái, em cũng không còn cách nào khác.”

“Cái này mẹ nó là loại người gì vậy.” Lâm Dật mắng một câu, “Lý chủ nhiệm đâu? Tôi hỏi cô ấy một chút xem tình huống như thế nào."

"Cô ấy hôm nay đi khám gấp." Kiều Hân nói: "Lúc phẫu thuật mới trở lại."

"Đi thôi, đi khám loanh quanh."

Lâm Dật cảm thấy mình hiện tại hình như không giống đang làm việc cho lắm, muốn đi đâu thì đi đó, bệnh viện đều đã thành nhà của mình.

Đến phòng cấp cứu, hai người gặp được Lý Sở Hàm trong đại sảnh, hình như không có đi xem bệnh, mà đang giảng kinh nghiệm làm việc cho hai bác sĩ trẻ tuổi.

"Làm ơn nhường một chút, nhường một chút!"

Hai người vừa tới phòng cấp cứu, thì thấy bác sĩ cấp cứu đang cao giọng hô hoán.

Lâm Dật nhìn thấy hai bác sĩ nam đang ôm một bé gái năm sáu tuổi, trên người đều là máu, vội vã chạy về phía trung tâm cấp cứu, đằng sau còn có một người phụ nữ trung niên chạy theo, dường như là mẹ của đứa bé.

Mà cô ấy cũng bị thương, nhưng bởi vì là người lớn cho nên cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng đứa bé kia, tình huống như thế nào thì không xác định, dù sao nó cũng còn nhỏ, không thể so với người lớn được.

"Cùng tôi đi qua nhìn một chút."

Lý Sở Hàm chào hỏi một tiếng, mang theo Lâm Dật và Kiều Hân đi tới.

"Có chuyện gì vậy." Lý Sở Hàm hướng về phía bác sĩ cấp cứu hỏi.

“Xảy ra tai nạn xe cộ, trên cánh tay bị nứt năm centimet, cần phải khâu vết thương.”

“Bác sĩ, van cầu các người cứu lấy con tôi.” Người phụ nữ trung niên vừa khóc vừa nói.

“Không có việc gì cả, không có nguy hiểm đến tính mạng.” Lý Sở Hàm kiểm tra một chút, “Lâm chủ nhiệm là bác sĩ có kỹ thuật khâu tốt nhất của bệnh viện chúng tôi, vết thương không tính là lớn, vết sẹo sẽ rất nhỏ, sẽ không ảnh hưởng đến thẩm mỹ.”

“Được, được, được, vậy cảm ơn bác sĩ, tôi có thể vào trong được không?”

“Được, cùng nhau vào phòng đi.”

Lý Sở Hàm hướng về phía Lâm Dật, nói: “Cậu tới đi.”

“Được.”

Bởi vì vết thương không lớn, với lại độ khó của vết khâu cũng không lớn, cho nên Lý Sở Hàm liền sắp xếp một phòng gần đó để tiến hành.

“Bạn nhỏ năm nay mấy tuổi rồi?”

Trước khi chuẩn bị tiến hành khâu, Lâm Dật cười nói, cố gắng giảm phòng tuyến trong lòng của cô bé xuống, sau đó mới tiêm thuốc tê, như vậy chuyện phía sau sẽ dễ xử lý hơn.

Sau khi tiêm một mũi thuốc tê, bé gái ngây ngẩn cả người, đôi mắt to đẹp nhìn Lâm Dật, dường như muốn nói:

“Cháu tin tưởng chú như vậy, mà chú lại muốn đâm cháu!”

Rất nhanh, thuốc tê liền có hiệu quả, tâm tình của bé gái cũng ổn định đi không ít.

“Đứa nhỏ này, làm gì vậy, chú đang hỏi con đó.” Mẹ của bé gái dạy dỗ.

“Năm tuổi.”

Sau khi tiêm thuốc tê, Lâm Dật bắt đầu xử lý vết thương, hướng về mẹ của bé gái nói: “Làm sao vậy, sao không lái xe chậm một chút.”

“Cũng do con nhóc chết tiệt kia, trên đường đi lại cứ ầm ĩ với tôi, cho nên tôi mới trượt chân, đụng phải cây.”

Thấy con gái đã không có gì đáng ngại, người phụ nữ trung niên cũng không quá lo lắng nữa.

Mà nhìn vị bác sĩ trẻ tuổi này còn cảnh đẹp ý vui như vậy.

“Không tệ lắm.” Lâm Dật nhìn bé gái nói: “Mới có bao nhiêu tuổi mà đã học được thói cãi nhau với mẹ mình, phụ nữ sao phải làm khó xử phụ nữ chứ.”

“Cháu không có cãi nhau với mẹ, cháu chỉ là muốn mẹ cháu sinh em trai để có thể chơi đùa cùng cháu thôi.”

Bởi vì được gây tê cục bộ, cho nên lúc khâu, đứa bé mới không có cảm giác đau đớn, có thể nói chuyện bình thường.

“Mẹ đã nói với con nhiều lần rồi, cha con đi công tác, mẹ làm sao sinh em trai cho con được đây.” Mẹ của bé gái đã bó tay rồi, hoàn toàn không biết giải thích chuyện này như thế nào nữa.

“Ba không ở nhà thì làm sao vậy, chẳng lẽ không có ba thì không thể sinh em trai sao?”

“Bạn nhỏ, đừng kích động, khống chế tâm tình của mình một chút.” Lâm Dật nói:

“Việc này chú sẽ phân xử, về nhà liền để cho mẹ cháu sinh cho cháu một em trai,... Chờ khi cha cháu trở về, sẽ cho ông ấy một niềm vui bất ngờ.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 496.

Chương 497. Danh Sách Khen Thưởng Mới

Phốc!

Kiều Hân đứng ở một bên thiếu chút nữa đã cười ra tiếng.

Sự ngạc nhiên này có chút xanh nha.

“Vâng, để cho mẹ sinh một em trai, sau đó cho baba niềm vui bất ngờ, ba nhất định là sẽ rất cao hứng.” Bé gái nói.

“Không phải sao, vừa mừng vừa sợ, kẻ trộm cao hứng.”

Khoảng nửa giờ sau, đã khâu xong, Lâm Dật đứng dậy nói:

“Hân Hân, tiêm cho đứa bé một mũi uốn ván đi, sau đó viết thêm lời dặn của bác sĩ.”

“Đã biết, anh Lâm.”

Bởi vì lát nữa còn có ca phẫu thuật, cho nên chuyện tiếp theo sẽ giao cho Kiều Hân phụ trách.

Đi ra khỏi phòng khám, Lâm Dật đi đến phòng phẫu thuật, chuẩn bị những khâu cuối cùng trước khi phẫu thuật.

“Bệnh nhân phòng 801 kia, định xử lý như thế nào đây?” Lâm Dật thuận miệng hỏi.

“Tôi cũng không biết, chúng ta cứ nghe theo sắp xếp của bệnh viện đi, làm tốt chuyện thuộc bổn phận của mình là được.”

Lâm Dật gật gật đầu, không nói gì.

Dù sao thì nhiệm vụ chính của mình là phẫu thuật, loại chuyện như này vẫn nên để cho bệnh viện tự xử lý thì tốt hơn.

Ca phẫu thuật hôm nay, là ca phẫu thuật nối mạch máu tim khá mạo hiểm, Lâm Dật và Lý Sở Hàm đều vô cùng cẩn thận.

“Lý chủ nhân, nếu không thì để tôi mổ chính cũng được?” Trong phòng giải phẫu, Lâm Dật nói.

“Cậu đến sao? Xác định có thể chứ?”

“Vấn đề cũng không lớn.”

“Vậy được, cậu sẽ mổ chính, tôi sẽ hỗ trợ cậu.”

“Lý chủ nhiệm, không phải chứ, cô cũng quá chiều Lâm chủ nhiệm rồi, ca phẫu thuật lớn như vậy cô lại để anh ấy mổ chính sao?” Lưu chủ nhiệm gây mê, nói.

“Trình độ của Lâm chủ nhiệm đương nhiên là có thể, nếu như không được thì tôi sẽ tiếp nhận.”

“Nói thì nói thế không sai, nhưng có phải là quá mạo hiểm rồi hay không?” Lưu chủ nhiệm nói:

“Tuy rằng người thân bệnh nhân này chưa trả tiền, nhưng chúng ta cũng phải ứng phó cẩn thận. Nếu như nhát dao đầu tiên xuống ngực mà xuất hiện sai lầm, thì phía sau cho dù là cô thì cũng rất khó bổ cứu.”

Chủ nhiệm gây mê, ngược lại cũng không phải là đang hạ thấp Lâm Dật.

Nối mạch máu tim có thể coi như là một ca phẫu thuật lớn, bình thường nếu như không có kinh nghiệm lâm sàng mười năm trở lên thì không có tư cách mổ chính.

Cũng chính là vì Lý Sở Hàm là bác sĩ thiên tài cho nên mới được đặc cách thực hiện ca phẫu thuật lớn như này.

Mà Lâm Dật tới đây vẫn chưa được một tháng, tất nhiên là không thể.

“Không sao đâu, tôi tin tưởng cậu ấy.” Lý Sở Hàm nói: “Cậu ấy nói có thể là được rồi.”

Chủ nhiệm gây mê cảm thấy bất đắc dĩ, nhìn thái độ của Lý chủ nhiệm hẳn là đã hoàn toàn luân hãm dưới giá trị nhan sắc của Lâm chủ nhiệm.

Nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai người, Lâm Dật cười cười, không nói chuyện.

Anh hiểu lo lắng của đối phương, với lại anh vốn dĩ phải làm ca phẫu thuật này, là bởi vì thời gian phẫu thuật tương đối dài.

Nếu như Lý Sở Hàm tới thì ít nhất cần bốn giờ, đổi lại là mình thì không sai biệt lắm chỉ cần khoảng ba giờ là có thể kết thúc.

Có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Mà làm xong ca phẫu thuật này liền có thể hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn này của hệ thống.

Trong lòng Lâm Dật đúng là có chút mong đợi.

Phẫu thuật rất nhanh đã bắt đầu, Lâm Dật cầm lấy đao giải phẫu hợp kim mà hệ thống khen thưởng cho mình, chuẩn bị mở ngực cho bệnh nhân.

Sau mười mấy phút, Lý Sở Hàm và Lưu chủ nhiệm gây mê đã chứng kiến một màn khiến người ta khó mà tin tưởng.

Thủ pháp của Lâm Dật vô cùng già dặn, không có bất kỳ động tác dư thừa nào, thật sự giống như đã sớm biết rõ nên thao tác thế nào từ trước.

Ngay cả Lý Sở Hàm cũng cảm thấy không bằng…

“Tôi thật sự phục.” Lưu chủ nhiệm gây mê nói: “Tôi vốn cho là, Lý chủ nhiệm đã đủ lợi hại, không nghĩ tới Lâm chủ nhiệm còn lợi hại hơn.”

“Lâm chủ nhiệm là có thiên phú.” Lý Sở Hàm nói từ tận đáy lòng.

Nói xong, Lý Sở Hàm cầm lấy băng gạc, lau sạch mồ hôi trên trán cho Lâm Dật.

Nhẹ nhàng lại ôn nhu.

Sau 3 giờ, Lâm Dật khâu lại vết khâu cuối cùng, phẫu thuật kết thúc.

Lý Sở Hàm giơ ngón tay cái lên, “Vô cùng tốt.”

“Chút chuyện nhỏ thôi.”

Sau khi kết thúc, hai người đi ra khỏi phòng phẫu thuật, chuẩn bị trở về phòng thay quần áo, buổi chiều còn có đợt diễn giảng tại trường đại học, nhất định phải qua đó.

Hiện tại đã 12:30, không có thời gian ăn cơm trưa nữa.

Cùng lúc đó, thanh âm nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Lâm Dật.

【 Hoàn thành nhiệm vụ, khen thưởng 150 ngàn điểm thông thạo. 】

【 Độ thông thạo nghề nghiệp: 70%, khen thưởng 10 tỷ nhân dân tệ. 】

Nhìn thấy phần thưởng, trong lòng Lâm Dật nổi lên từng đợt gợn sóng.

Nghiên cứu máy quang khắc như là một cái động không đáy vậy, phần thưởng này đối với mình mà nói, có thể xem như là có tác dụng cầm máu.

Hẳn là đủ kiên trì một khoảng thời gian.

Nhưng mà, chờ khi chuyện của Cisco kết thúc, phải triệu tập Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu mở một cuộc họp để chỉnh hợp lại sản nghiệp một chút mới được.

Như vậy sẽ tương đương với việc hình thành một cái máy tái tạo máu, có thể liên tục trợ giúp hạng mục máy quang khắc.

【 Nhiệm vụ hệ thống, đạt được một cờ thi đua, khen thưởng 300 ngàn điểm thông thạo. 】

Nhìn nhiệm vụ mà hệ thống phát ra, con mắt Lâm Dật trợn tròn.

Phần thưởng 300 ngàn điểm thông thạo mà lại được trao trong thoáng chốc, nếu như làm xong là có thể nhận được phần thưởng cuối cùng.

“Hệ thống, cờ thi đua này nhất định phải là do người bệnh chủ động cho, không thể là mình muốn sao?”

【 Đúng vậy, cờ thi đua nhất định phải do người bệnh tự nguyện tặng, chủ động đòi là vô hiệu. 】

Lâm Dật đã sớm đoán được rằng nó sẽ trả lời như vậy, nhiệm vụ của hệ thống xưa nay đã như vậy, người không thể can thiệp, nhất định phải thuận theo tự nhiên.

Nhưng nhiệm vụ này có khó không?

Tất nhiên là không khó, Lý Sở Hàm vào bệnh viện Hoa Sơn hơn hai năm, mà đã nhận được hàng trăm cờ thi đua.

Lấy trình độ lâm sàng của mình, muốn thu hoạch được một cái cờ thi đua thì cũng không tính là khó.

Nhưng cũng không thể nói một chút khó khăn cũng không có được, cái khó nhất chính là, việc này quá huyền học.

Lúc nhàn rỗi nhàm chán, ngồi tại phòng nói chuyện phiếm, anh có nghe Viên Tư Kỳ nói qua, kỷ lục cao nhất của Lý Sở Hàm là trong một tuần lễ thu được ba cờ thi đua.

Nhưng bản thân mình đã tới đây cũng được một thời gian dài như vậy, Lý Sở Hàm cũng đã làm phẫu thuật nhiều lần, nhưng mà ngay cả một cái cờ cũng không có.

Việc này đúng là đau trứng mà.

“Nghĩ gì thế?”

Lý Sở Hàm đứng trước mặt Lâm Dật, nói: “Đến lúc phải đi rồi.”

“Ừm, đi thôi.”

“Lý chủ nhiệm, chị ăn mặc cũng quá đẹp đi.”

Nhìn thấy Lý Sở Hàm đổi quần áo mới, Kiều Hân sợ hãi than nói: “Chị mua cái váy ở đâu vậy, em cũng đi mua một cái.”

“Mua ở quảng trường Thời Đại.”

Nghe được là mua tại quảng trường Thời Đại, Kiều Hân liền đánh trống lui quân.

Chỗ đó không phải là chỗ mà cô có thể tiêu phí.

“Lý chủ nhiệm, cái váy này rõ ràng không phải là phong cách của chị nha.” Kiều Hân nháy mắt ra hiệu: “Có phải là anh Lâm chọn giúp chị hay không.”

“Người nào chọn quan trọng vậy sao, mặc ở trên người của chị cũng không có vấn đề gì đi, cũng không đến mức khó coi chứ?”

“Tất nhiên là không có vấn đề gì, quá đẹp, cùng anh Lâm quả thực là tuyệt phối.”

“Đừng nói bừa.” Lý Sở Hàm nói: “Em chăm sóc bệnh nhân trong phòng bên một chút, chúng ta đi không biết lúc nào mới có thể trở về.”

“Ừm vâng, chị và anh Lâm không cần phải trở về gấp, em có thể xử lý tốt.”

“Chỉ biết nói mò.”

Đi ra khỏi khu nội trú thứ tám, hai người lái xe đến đại học Phục Đán.

“Buổi tọa đàm chiều nay, cô giảng chính đi.” Trên xe, Lâm Dật nói.

“Vậy còn cậu?”

“Tôi sẽ ở phía dưới vỗ tay cho cô.”

“Được, nghe cậu.”

Lý Sở Hàm trước sau đều như vậy, mãi mãi cũng sẽ không từ chối Lâm Dật.

Hai người đem xe chạy đến trường học, đỗ lại tại bãi đỗ xe.

“Tôi đến gặp Đoạn hiệu trưởng một chút, cậu muốn đi không?” Lý Sở Hàm dò hỏi.

“Tôi chỉ là người phụ trách vỗ tay, đi làm gì.” Lâm Dật nói: “Với lại tôi có đứa em gái học tại trường này, giờ tôi sẽ đi qua tìm em ấy.”

“Ừm, được.”

Đi không bao xa, hai người mỗi người đi một ngả, Lâm Dật cầm điện thoại di động, bấm điện thoại gọi cho Khổng Tĩnh.

“Em đang ở chỗ nào, anh đang ở trường học của em đây.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 497.

Chương 498. Bản Chất Của Bác Ái Và Tra Nam Là Khác Biệt

“Anh Tiểu Dật, anh thật sự tới đây sao?”

Nghe thấy giọng nói của Lâm Dật, Khổng Tĩnh hết sức cao hứng, còn có thể nghe thấy thanh âm tim đập thình thịch bên kia.

“Lừa em làm gì.”

“Là một mình anh tới, hay là tới cùng chị dâu?”

“Một mình anh tới, vừa lúc buổi trưa còn chưa ăn cơm, đến trường học các em ăn chực một bữa.”

“Vậy anh chờ em một chút, em cũng chưa ăn cơm đâu, hiện tại sẽ xuống lầu tìm anh.”

“Vậy tập hợp tại cửa nhà ăn thứ hai của trường học các em.”

“Không thành vấn đề.” Khổng Tĩnh dí dỏm nói.

Cúp điện thoại, Lâm Dật chậm rãi đi về phía căn tin thứ hai của trường.

Đứng trước cửa nhà ăn, hàng loạt ô che nắng được dựng lên, dưới mỗi cái ô che nắng đều có người đứng cầm băng rôn biểu ngữ.

Hình ảnh như vậy Lâm Dật cảm thấy rất quen thuộc.

Sau khi khai giảng cho sinh viên đại học năm nhất thì mỗi một câu lạc bộ đều sẽ tích cực thu nhận người, tranh thủ lừa thêm mấy người về.

Nhớ lại bản thân mình năm đó, tuổi trẻ không hiểu chuyện, cứ thế mà bị mấy đàn chị kéo vào câu lạc bộ thưởng thức và nghiên cứu nội y, hơn nữa còn không cho lui, phải ở lại bốn năm.

Thật sự là một đoạn ký ức khó có thể mở miệng.

Đợ tại căn tin vài phút, thì nghe thấy Khổng Tĩnh hô tên của mình từ phía sau.

“Anh Tiểu Dật!”

Lâm Dật quay đầu, phát hiện người tới, không chỉ có Khổng Tĩnh mà còn có bạn cùng phòng của cô Giang Nam.

Khổng Tĩnh mặc một chiếc quần bò ngắn, dưới chân là một đôi giày màu trắng, Kỷ Khuynh Nhan cũng có một đôi như vậy, hẳn là hai người cùng mua một lần.

Bạn cùng phòng Giang Nam của cô, ăn mặc thục nữ hơn nhiều, mặc một chiếc váy liền màu lam nhạt, vô cùng giản dị.

“Anh Tiểu Dật, đây là bạn cùng phòng của em, Giang Nam, các người trước đó đã từng gặp qua, hẳn là còn có ấn tượng đúng không.” Khổng Tĩnh nói.

“Có ấn tượng, dây chuyền trên cổ em không phải là mua theo cô ấy sao.”

“Đúng đúng đúng, chính là cô ấy bán cho chúng em, vậy thì em không cần giới thiệu nhiều nữa, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Dưới sự dẫn dắt của Khổng Tĩnh, ba người đi lên tầng hai của căn tin.

Căn tin của Phục Đán tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của Lâm Dật, đồ ăn bên trong cũng rẻ hơn so với trong tưởng tượng.

Đây chính là ưu thế của đại học tốt, quỹ tài chính dư dả, sẽ giảm bớt một số phí trên một số phương diện cho học sinh, không phải là thứ mà đại học bình thường có thể so sánh.

“Anh Tiểu Dật, anh muốn ăn gì? Em đi mua cho anh.”

“Lấy một chén mì sốt là được.”

“Được rồi.”

Lâm Dật tìm một cái ghế trống, Khổng Tĩnh và Giang Nam đi đến cửa sổ căn tin mua cơm.

Ngoại trừ mì sốt, họ còn lấy cho Lâm Dật một phần cá nướng đặc trưng của Phục Đán.

“Anh Tiểu Dật, anh nếm thử cái này, cá nướng của trường học chúng em ăn cực kỳ ngon.”

“Nhìn đúng là không tệ.”

“Không chỉ có nhìn không tệ thôi đâu, ăn cũng không tệ, anh mau nếm thử đi.”

Lâm Dật gắp một miếng bỏ vào trong miệng, đúng như Khổng Tĩnh nói, nó gần như đã bắt kịp trình độ của đầu bếp bên ngoài.

“Không tệ, không tệ.”

“Hắc hắc, vậy anh Tiểu Dật ăn nhiều một chút.”

Vừa nói Khổng Tĩnh vừa dùng khuỷu tay huých Giang Nam mấy cái.

“Nam Nam, vừa rồi lúc ở phòng ngủ, cậu không phải ồn ào muốn đi gặp anh của tớ sao? Hiện tại sao lại không nói chuyện vậy?”

“Cậu đừng nói lung tung.” Mặt Giang Nam đỏ lên một chút, “Tớ chỉ là chưa ăn cơm trưa, muốn theo cậu đi ăn thôi, tớ ồn ào đòi đi gặp anh cậu khi nào.”

“Ô ô u, làm sao mà đến giờ vẫn không chịu thừa nhận nhỉ, buổi sáng mặc quần bò, vừa nghe nói anh mình tới lại đổi lại thành váy, hiện tại cơ hội bày ở trước mặt cậu rồi, phải cố mà trân quý nha.”

“Tớ chỉ là cảm thấy mặc quần bò có chút nóng, cho nên mới đổi váy.” Giang Nam ngượng ngùng nói, cắm đầu ấp úng ăn cơm.

“Nếu như cậu đã sợ nóng, vậy tại sao còn đi tất chân chứ?” Khổng Tĩnh trêu ghẹo:

“Với lại mỗi ngày cậu đều nói muốn làm chị dâu của tớ không phải sao, đến lúc cho cậu thổ lộ rồi đó.”

“Đừng nói nhảm nữa, ăn cơm đi.” Giang Nam đã xấu hổ đến không dám ngẩng đầu.

Nữ sinh đại học chính là như vậy, mỗi một người đều là chủ một gia đình bạo ngược.

Trong phòng ngủ thì lời nói hổ báo gì cũng có thể nói ra được.

Nhưng ra đến bên ngoài, thì cả đám lại giống như thỏ trắng nhỏ vậy, đi xe đạp cũng có thể làm cho bọn họ đỏ từ mặt tới tận mang tai, chứ đừng nói là “lái xe”.

“Tiểu Tĩnh.”

Ngay tại lúc Khổng Tĩnh đang đùa giỡn Giang Nam, bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh có người gọi mình.

Nghiêng đầu nhìn qua, phát hiện thì ra là một nam sinh đeo kính, mặc áo sơ mi kẻ vuông, bộ dáng nhã nhặn, mang theo khí chất thư sinh.

“Lớp trưởng.” Khổng Tĩnh để đũa xuống, chào hỏi.

“Trước đó cậu không phải là có nhờ tớ hỏi một chút về chuyện của hội học sinh sao.” Nam sinh đẩy kính mắt nói:

“Tớ vừa mới đến văn phòng giáo viên một chuyến, nhìn thoáng qua danh sách thu nhận người mới của hội học sinh, cậu hình như không được chọn.”

“Ừ ừ, không được chọn thì không được chọn thôi, cũng không phải là chuyện gì lớn.” Khổng Tĩnh nói.

“Nếu như cậu đã không để ở trong lòng, vậy thì không sao, chỉ là một tổ chức học sinh mà thôi, không cần thiết phải xoắn xuýt như vậy.”

“Ừm, cảm ơn lớp trưởng.”

Nói chuyện đơn giản vài câu, lớp trưởng Khổng Tĩnh, cầm lấy cơm của mình rồi rời đi.

“Tớ đã nói gì, tớ đã nói với cậu rằng chuyện này nhất định không phải là chuyện đùa, cậu còn không nghe, hiện tại đã tin chưa.” Giang Nam nói.

“Nếu thật sự là như thế thì tớ tình nguyện không tham gia.”

“Sao thế? Chẳng lẽ bên trong còn có chuyện gì sao?” Vừa ăn, Lâm Dật thuận miệng hỏi.

“Hội học sinh trường chúng em vô cùng kiêu ngạo, lúc nhận người đều ghi giá công khai, trả thù lao mới có cơ hội, Tĩnh Tĩnh không tin tà, cho nên cũng không đưa tiền, do đó đã không được chọn.” Giang Nam nói.

“Thì ra là chuyện này.”

Lâm Dật ngược lại cũng không để bụng, bởi vì chuyện này là chuyện thường gặp ở trong các đại học.

Hội sinh viên của các đại học bình thường đều là những tổ chức rất qua loa, căn bản không có tác dụng gì.

Nhưng ngôi trường tốt như Phục Đán này thì lại không giống.

Nếu như gia nhập hội học sinh, thì có thể coi như là kiếm được một công việc như quan chức, sau khi tốt nghiệp đi tìm việc làm cũng sẽ có nhiều cơ hội hơn.

Đây cũng là nguyên nhân mà rất nhiều người chen đến vỡ đầu để tham gia vào hội học sinh.

Mà Lâm Dật cũng cảm thấy, thất bại nho nhỏ này cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Bởi vì hiện thực xã hội, so với trường học lại càng tàn khốc hơn.

“Hiện tại em cũng đã nghĩ thoáng, đứng trong tổ chức như vậy, phỏng chừng cũng không rèn luyện được cái gì.” Khổng Tĩnh nói: “Không có gì phải tiếc nuối cả.”

“Cũng không thể nói như vậy, nhất định là có thể được rèn luyện, chỉ là cách làm của bọn họ, khiến cho người ta khó mà tin phục thôi.” Giang Nam nói:

“Nhưng nếu như cậu thật sự muốn gia nhập hội học sinh, có thể đi tìm chủ tịch Chu để hỏi một chút, chỉ cần cậu mở miệng, thì anh ấy hẳn là sẽ giúp đỡ.”

“Đừng nhắc đến anh ấy với tớ nữa, đúng là phiền chết mà.” Khổng Tĩnh ghét bỏ mà nói.

“Cậu cũng thật là, tốt xấu gì Chu Thế Long cũng là chủ tịch, theo đuổi một sinh viên đại học năm nhất như cậu, có nhiều chuyện cậu còn cách người ta ngàn dặm, vậy mà lại ở trong phúc mà không biết phúc.”

“Vừa nhìn thấy đã biết là tra nam, ai mà thèm anh ta chứ.” Khổng Tĩnh nói:

“Sau này tớ mà tìm bạn trai, thì phải tìm người giống như anh Tiểu Dật, nếu không thì tớ sẽ độc thân cả đời.”

Lâm Dật hài lòng gật đầu, ý nghĩ này thật không tệ.

Dù sao bản chất của bác ái và kẻ đồi bại luôn khác biệt.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 498.

Chương 499. Vị Này Là Chủ Nhiệm Lâm!

Lúc ba người đang nói chuyện, phát hiện ở cửa ra vào có mười mấy người.

Nam nữ đều có, vây xung quanh bên người một nam sinh.

"Tĩnh Tĩnh cô xem, những người theo đuổi cô đến rồi kìa."

"Nhanh nhanh lên cúi đầu, nếu để cho anh ta nhìn thấy tôi ở đây, khẳng định là lại đây bắt chuyện, đừng để anh ta nhìn thấy tôi."

"Có vẻ như không kịp nữa rồi, anh ta đang đi về hướng của chúng ta này." Giang Nam nhìn có chút hả hê nói, xem như là báo được mối thù cô vừa mới đùa giỡn mình.

"Xong."

"Nếu không muốn nhìn thấy anh ta, chúng ta liền đi, cơm cũng ăn gần xong rồi."

"Ừ."

Khổng Tĩnh đứng dậy nói : "Anh Tiểu Dật, gần đây em đã liên hệ với một công việc bán thời gian là làm gia sư, chờ sau khi em kiếm tiền sẽ mời anh cùng với chị dâu ăn cơm, sau đó em sẽ mang cả chị dâu nhỏ này theo, về sau đều là người một nhà, không thể quá khách khí rồi."

"Đừng có uy hiếp mình, gặp mặt thì gặp mặt, dù sao đều đã gặp mặt rồi, anh ấy không sợ thì mình sợ gì chứ."

Nói xong, Giang Nam thu dọn đĩa thức ăn, "Hai người đi trước đi, tôi dọn bàn ăn."

"Ừ."

Ba người mới vừa đem bàn ăn dọn xong, liền thấy Chu Thế Long từ cách đó không xa đi tới.

"Tiểu Tĩnh, em cũng ở đây ăn cơm à."

Mặc dù là chào hỏi, nhưng anh mắt Chu Thế Long liếc nhìn trên người Lâm Dật thêm vài lần, mang theo chút địch ý.

"Ừm."

Khổng Tĩnh lơ đãng gật đầu, tựa như không muốn cùng Chu Thế Long giao tiếp quá nhiều, chuẩn bị rời đi.

"Tiểu Tĩnh, em khoan hãy đi đã."

"Học trưởng còn có việc gì sao?"

"Anh nghe nói em xin vào hội học sinh nhưng không được chọn?"

"Ừm, nhưng không có gì lớn, em cũng không để ý."

"Tiểu Tĩnh, lời này em nói là không đúng rồi, hội học sinh là một chỗ tốt để em rèn luyện. Nếu như em có thể gia nhập vào, đối với em tuyệt đối là chuyện tốt." Chu Thế Long nói:

"Như vậy đi, em viết đơn lại một lần nữa đi, đến lúc đó anh tự mình phỏng vấn em, anh cảm thấy lấy điều kiện và năng lực của em, muốn trúng cử vào hội học sinh, cũng không thành vấn đề. Hơn nữa em chỉ cần chăm chỉ làm việc, anh sẽ giúp em nói một chút, sau này rất có khả năng trở thành hội trưởng cũng không chừng."

Nhìn thấy bộ dạng Chu Thế Long mặt mày hớn hở, Lâm Dật ở bên tai Giang Nam nhỏ giọng hỏi:

"Người đàn ông này kiêu ngạo như vậy sao?"

Giang Nam thận trọng gật đầu, "Cha của anh ta là giám đốc hậu cần ở trường, là một người có quyền lực, cho nên chuyện trong hội học sinh lời nói của anh ta rất có trọng lượng, mọi người trong đó cũng phải dựa theo ý muốn của anh ta mà làm việc."

"Vậy thì cũng quá ngang ngược rồi."

Giang Nam cười gật đầu, sư huynh trầm mặc, thật đúng là có chút không bám vào một khuôn mẫu đây này.

"Anh đang nói gì đấy." Chu Thế Long nhìn Lâm Dật nói.

"Không nói gì." Giang Nam vội vã giải thích: "Học trưởng, chắc anh nghe lầm rồi."

"Nghe lầm?" Chu Thế Long nhìn Lâm Dật nói:

"Hình như vừa rồi tôi nghe thấy anh ta nói tôi ngang ngược."

Chu Thế Long sắc mặt khó coi, anh ta theo đuổi Khổng Tĩnh nhiều ngày như vậy, đều không có cơ hội cùng với cô ấy ăn cơm, tiểu tử này lại là từ đâu xuất hiện!

Chẳng lẽ là nghiên cứu sinh mới tới?

"Không có, anh nghe lầm rồi." Lâm Dật cười ha hả nói:

"Tôi đang nói là ngang ngược, không phải ngang."

Híz-khà-zzz ——

Những người khác trong hội học sinh đều sửng sốt.

Anh chàng này đang nói cái gì vậy?

Dám nói chủ tịch Chu ngang ngược,

"Anh có gan lặp lại lần nữa."

Là một sinh viên đại học đầy máu lửa, cộng với việc sau lưng có người làm chỗ dựa, tính khí của Chu Thế Long trước giờ đều rất tệ.

Ở trong trường học, ngoại trừ giáo viên, hầu như không có một sinh viên nào anh ta để ở trong mắt cả.

Lâm Dật vỗ vai Chu Thế Long, lời nói ý vị sâu xa:

"Tiểu đệ đệ, trước mặc ca ca cũng đừng có mà lớn lối quá, rất nhàm chán nha. Còn có, em gái của tôi đang học ở đây, cậu về sau đừng có mà tới quấy rầy con bé."

Nói xong, Lâm Dật ôm vai Khổng Tĩnh, đi về phía bên ngoài nhà ăn.

"Anh đứng lại đó cho tôi!" Chu Thế Long từ phía sau gọi Lâm Dật lại, "Đem lời anh mới nói lặp lại lần nữa."

Nếu như Lâm Dật chửi lại vài câu, Chu Thế Long cũng sẽ không có cái thái độ này.

Nhưng dáng vẻ anh vân đạm phong khinh, hoàn toàn là không đem mình để ở trong mắt!

Thật giống như đang nói, mình và anh ta không phải cùng một cái đẳng cấp.

Bên cạnh đó, còn có không ít thành viên của hội học sinh đang ở đây, chuyện này làm cho mặt mũi của Chu Thế Long không còn gì để che.

"Anh tìm tôi có việc gì?"

"Anh gọi ai là tiểu đệ đệ đó!"

"Đương nhiên là cậu rồi." Lâm Dật nói: "Bằng không cậu muốn tôi gọi mấy lần?"

Những người bên cạnh đều che miệng, suýt chút nữa cười ra tiếng.

Tuy rằng hai từ này, có chút ý tứ, nhưng anh cũng không thể trước mặt mọi người nói ra như vậy nha.

Thân phận của Chu Thế Long, cũng không phải người bình thường có thể gây sự được.

Giang Nam nhìn Lâm Dật, trong mắt lấp lánh mang theo sùng bái.

Tao nhã bên trong mang theo một chút xíu thô tục, không chút nào làm bộ, một người đàn ông như vậy sống mới chân thực, tốt hơn nhiều so với những kẻ đạo đức giả.

"Con mẹ nó anh!"

Chu Thế Long không kìm được bình tĩnh, lao thẳng về phía Lâm Dật bất chấp sự can ngăn của mọi người.

"Hiệu trưởng Đoạn, chủ nhiệm Chu."

Vừa đúng lúc này, ở đầu cầu thang của phòng ăn truyền đến tiếng nói chuyện, Chu Thế Long lập tức đã ngừng lại bước chân.

Ngay sau đó, mọi người thấy một đám người từ bên ngoài đi vào.

Đứng đầu là hai người đàn ông lớn tuổi.

Một trong số đó là Đoạn Vĩnh Xuân, người đàn ông còn lại kích cỡ không cao lắm, vóc người có chút mập, Lâm Dật không biết tên gì.

Nhưng đây chắc là chủ nhiệm Chu trong miệng bọn họ nói.

Ngoài ra, vừa nãy Giang Nam cũng đã giới thiệu thân phận và bối cảnh của Chu Thế Long cho anh biết, không có bất ngờ gì xảy ra thì người đàn ông lùn mập mạp này chính là cha của anh ta.

Thêm vào đó, Lâm Dật hơi có chút bất ngờ là, Lý Sở Hàm cũng đứng ở giữa hai người, hình như là tới ăn cơm.

"Chủ nhiệm Lâm, chúng tôi đang tìm anh đấy." Đoạn Vĩnh Xuân tiến lên bắt tay Lâm Dật, lại giống như nhìn thấy cha già đã mất từ lâu của mình.

"Tìm tôi?"

"Anh và chủ nhiệm Lý đến đây diễn thuyết, chúng tôi làm sao cũng phải sắp xếp một bữa cơm chứ, làm sao để anh đến căng tin ăn được chứ." Đoạn Vĩnh Xuân nói.

Mọi người ở chỗ này đều khá sững sờ.

Cảm giác thính giác của mình nghe nhầm.

Vậy mà hiệu trưởng Đoạn lại gọi người đàn ông này chủ nhiệm?

Anh chàng này chủ nhiệm nào chứ?

"Tôi là phụ trách đến vỗ tay cho chủ nhiệm Lý thôi, không phải là nhân vật quan trọng gì, tôi chỉ muốn đến cùng với em gái tôi ăn một bữa cơm, mọi người không cần bận tâm đến tôi."

Ánh mặt Đoạn Vĩnh Xuân ánh mắt rơi xuống trên người Khổng Tĩnh.

"Chủ nhiệm Lâm, cô gái này chính là em gái anh à?"

"Ừm, học ở khoa y, năm nay mới vừa vào học."

"Anh xem việc này lớn như vậy, làm sao không nói sớm cho tôi biết." Đoạn Vĩnh Xuân cười ha hả nói:

"Vừa nhìn đứa nhỏ này chính là học sinh tốt với thành tích học tập tốt, thời điểm cuối kỳ cố gắng một chút, nói không chừng có thể lấy được học bổng của lớp ấy chứ."

Chỉ cần người có mặt trực tiếp nghe được, cơ bản đều có thể nghe rõ được lời nói của Đoạn Vĩnh Xuân.

Hạng nhất học bổng, chính là chuẩn bị cho Khổng Tĩnh rồi.

"Cảm, Cảm ơn hiệu trưởng Đoạn ..."

Khổng Tĩnh trả lời một cách máy móc, cô đã sắp hôn mê rồi.

Anh Tiểu Dật đến cùng đã làm cái gì? Lại có thể để hiệu trưởng Đoạn đối xử với anh ấy như thế?

"Khách khí cái gì, đều là do em xứng đáng."

Đoạn Vĩnh Xuân cười nói, sau đó đứng thẳng người hướng về phía những học sinh khác ở đây giới thiệu:

"Tôi giới thiệu cho các em một chút, người đứng bên cạnh tôi đây tên là Lâm Dật ở khoa tim mạch tại bệnh viện Hoa Sơn trực thuộc trường, buổi tọa đàm chiều nay, chính là chủ nhiệm Lâm cùng với chủ nhiệm Lý tới thuyết giảng cho các em."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 499.

Chương 500. Chính Sự Gì? Đi Lĩnh Chứng À?

"Lâm, chủ nhiệm Lâm ..."

Biết được thân phận của Lâm Dật, tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt.

Tất cả bọn họ đều là học y, đối cái nghề này mưa dầm thấm đất, đều có chút hiểu rõ.

Nhưng phàm là có thể làm được tới cấp bậc chủ nhiệm, tối thiểu cũng phải là 35 tuổi trở lên.

Mà người trước mắt này, nhìn dáng dấp cũng chỉ là 25~26 tuổi, làm sao có khả năng trở thành phó chủ nhiệm bệnh viện Hoa Sơn được?

"Anh, anh Tiểu Dật, anh thực sự làm chủ nhiệm ở bệnh viện Hoa Sơn rồi sao?" Khổng Tĩnh khó có thể tin được nói.

Lâm Dật nhún vai một cái, "Không cẩn thận liền thành chủ nhiệm, anh cũng không muốn như vậy."

"Chủ nhiệm Lâm, anh thực sự quá khiêm nhường rồi, với trình độ lâm sàng của anh, làm chủ nhiệm là thừa sức, ngay cả tôi còn cảm thấy không bằng anh."

Bởi vì Lâm Dật đã bảo vệ danh tiếng cho mình, nếu như không phải là bởi vì quá nhiều người, Đoạn Vĩnh Xuân có thể đã dập đầu cảm tạ rồi.

"Tôi chỉ là đến đây cùng với em gái ăn cơm thôi, mọi người cũng đừng có tâng bốc tôi quá."

"Chủ nhiệm Lâm quá khiêm nhường rồi, tuổi còn trẻ đã có kỹ thuật lâm sàng tốt như vậy rồi, thật là làm cho chúng ta nhìn với cặp mắt khác xưa."

Người nói chuyện là cha của Chu Thế Long, Chu Trường Giang. Nói xong lại hướng về phía Chu Thế Long vẫy tay một cái.

"Thế Long, lại đây chào hỏi chủ nhiệm Lâm đi, về sau chủ nhiệm Lâm chính là tấm gương để con học tập theo, biết không."

Bởi vì quan hệ của hai người, ở trong trường học đã coi như là nửa công khai, Chu Trường Giang cũng là không giấu diếm.

Đầu của Chu Thế Long ong ong, anh mới vừa rồi còn muốn đánh anh ta, bây giờ anh ta lại trở thành tấm gương để mình học tập.

Chuyện này là sao?

"Còn đứng ngây ra đó làm gì đấy, đầu óc hỏng rồi có phải hay không! Còn không mau lại đây chào hỏi!"

Chu Trường Giang tức giận nói.

Về thân phận của Lâm Dật, Chu Trường Giang đã thăm dò sơ qua ở chỗ Đoạn Vĩnh Xuân.

Người như thế tuyệt đối là đối tượng mà ông ta nên nịnh bợ, nhất định phải giữ được mối quan hệ tốt với anh ta mới được.

"Lâm, xin chào chủ nhiệm Lâm, về sau xin được anh chỉ giáo học hỏi nhiều điều hơn từ anh."

"Không phải mới vừa rồi muốn động thủ với tôi sao, bây giờ là làm sao tôi lại trở thành hình mẫu cho cậu rồi?"

Đoạn Vĩnh Xuân cùng Chu Trường Giang đều sửng sốt.

Không nghĩ tới còn xảy ra việc như này.

"Anh thì sao, chuyện gì!" Chu Thế Long không khống chế được tính khí hung bạo của mình, nói:

"Anh không phải chỉ là một phó chủ nhiệm thôi sao? Chức vị còn không lớn bằng cha của tôi, ở đây giả bộ lão sói vẫy đuôi cái gì, có gì đặc biệt hơn người chứ!"

Chát

Chu Trường Giang đi tới tát một cái vào mặt Chu Thế Long.

"Con nói bậy gì đó! Nhanh đến xin lỗi chủ nhiệm Lâm!"

"Cha đánh con làm gì? Không phải là đến trường học chúng ta toạ đàm sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ." Chu Thế Long nói: "Dựa vào cái gì anh ta có thể mắng con, con lại không thể động thủ với anh ta chứ!"

"Ngươi cái thứ hỗn trướng này, ta thật hận không thể một tát đánh chết ngươi."

Chu Trường Giang đem Chu Thế Long kéo sang một bên, nhẫn nhịn nói:

"Con có biết thân phận của anh ta là ai không!"

"Còn có thể có thân phận gì chứ? Không phải là chủ nhiệm thôi sao, có gì ghê gớm đâu." Chu Thế Long lơ đễnh nói:

"Năm đó lúc cha ở bệnh viện Hoa Sơn, lúc đó chẳng phải cũng chủ nhiệm sao, hơn nữa còn là chức vị chính đây này."

"Nếu như anh ta chỉ có thân phận là chủ nhiệm, con cảm thấy ta cùng hiệu trưởng Đoạn, sẽ đích thân qua đón tiếp anh ta sao!"

Chu Trường Giang nói:

"Con có biết mối quan hệ của anh ta và phía trên tốt bao nhiêu không! Cha cho con biết, con nếu như chọc anh ta mất hứng, chỉ cần anh ta nói một câu, ngày mai cha sẽ bị đạp đổ xuống!"

Nghe được những lời giải thích này, Chu Thế Long mới hiểu được thân phận kinh khủng của Lâm Dật.

Phó viện trưởng và lão ba ở đây cũng không phải là bởi vì khách khí, mà là vì kiêng kỵ thân phận của anh ta.

Chính mình vừa nãy, thật đúng là làm bộ ngang ngược kiêu ngạo như vậy!

Chu Trường Giang đem Chu Thế Long kéo đi qua, liên tục cúi đầu hướng về phía Lâm Dật xin lỗi.

"Chủ nhiệm Lâm, con trai của tôi tuổi trẻ không hiểu chuyện, ngài cũng đừng tính toán với nó làm gì."

Chu Thế Long cũng cúi đầu, không còn bộ dáng phách lối vừa nãy nữa.

"Chủ nhiệm Lâm, tôi vừa này nói không giữ mồm giữ miệng, ngài đại nhân đại lượng, đừng quan tâm tới những lời đó."

"Chủ nhiệm Chu, Thế Long học năm thứ ba rồi nhỉ, thời điểm này cậu ta nên tập trung vào việc học của mình, hay là rút lui khỏi hội học sinh đi, như vậy mới có thể tập trung vào việc học được."

Vẻ mặt của Chu Thế Long suy sụp, không nghĩ tới bởi vì chuyện này, mà mình phải rút lui khỏi vị trí chủ tịch hội học sinh.

Vậy sau này ở trường học, sao có thể giả bộ kiêu ngạo được nữa?

"Hiệu trưởng Đoạn nói đúng lắm, hiện tại chính là thời gian tập trung học tập, Thế Long xác thực không thích hợp làm việc trong hội học sinh nữa."

Cứ như vậy dăm ba câu, không cần Lâm Dật nói cái gì, Chu Thế Long liền trực tiếp bị mất chức.

Giờ mới hiểu được, lão ba tại sao đối Lâm Dật kiêng kỵ như vậy.

Nếu như chuyện này trở nên rắc rối hơn.

Bị đẩy xuống, không chỉ có một mình mình.

Lâm Dật ý vị sâu xa, vỗ vai Chu Thế Long nói.

"Tiểu đệ đệ, tuy rằng phải rút lui khỏi vị trí đó, nhưng tôi xem trọng cậu, cố gắng nỗ lực lên."

Nghe được ba chữ tiểu đệ đệ này, những người khác trong phòng, đều cố nén ý cười.

Mặc dù chỉ là xưng hô phổ thông, nhưng trong tâm trí của mọi người, lại nổi lên một hình ảnh khác.

Gương mặt Giang Nam nóng lên.

"Chủ nhiệm Lâm, sắp đến giờ tọa đàm rồi, đi bên ngoài ăn cũng không kịp rồi, chúng ta đi đến phòng giáo sư ăn một bữa đơn giản."

"Cơm tôi ăn rồi, các anh mang theo chủ nhiệm Lý đi ăn đi, đợi lát nữa tập trung ở khán phòng."

"Vậy được, nghe thep sắp xếp của chủ nhiệm Lâm đi."

Lâm Dật gật đầu, sau đó mang theo Khổng Tĩnh cùng Giang Nam rời đi.

"Buổi chiều tọa đàm, chủ yếu là nhằm vào sinh viên năm 3, hai người các em có hứng thú hay không tới nghe một chút. Nếu có hứng thú, anh đưa các em đi đường vòng."

"Được." Khổng Tĩnh nói, nhưng sự hưng phấn của cô ấy rõ ràng không phải là vì chuyện này.

"Anh Tiểu Dật, hiện tại anh là chủ nhiệm ở bệnh viện Hoa Sơn, em về sau lúc đi thực tập, có thể hay không tới tìm anh?"

"Đoán chừng em là không tìm được anh đâu, chờ tới lúc em tốt nghiệp, anh đã sớm nghỉ việc không làm nữa rồi." Lâm Dật nói:

"Nhưng mà chuyện như vậy, em tốt nhất đừng tìm anh đi cửa sau." Lâm Dật nói:

"Đây là một công việc cần kỹ thuật, trình độ lâm sàng của em quyết định trực tiếp đến việc bệnh nhân có thể hay không được điều trị tốt, chúng ta phải không có lỗi với bệnh nhân, em nói có đúng hay không?"

"Ừ, biết rồi anh Tiểu Dật, em sẽ cố gắng."

"Đi thôi, trước đưa các em đi dạo sân trường, sau đó anh mang các em đi nghe giảng."

"Được."

Một giờ rưỡi chiều, tọa đàm liên quan đến y đức được tổ chức ở giảng đường của trưởng học.

Bài diễn thuyết của Lý Sở Hàm đã được cô chuẩn bị từ trước, bên trong có rất nhiều tâm đắc của cô và kiến thức, xem như đây là kim chỉ nam cho các sinh viên có mặt ở đây.

Đồng thời các nam sinh viên có mặt lại càng thêm sùng bái si mê với nữ chủ nhiệm tài năng này.

Ước chừng sau một tiếng, diễn thuyết kết thúc, Lâm Dật cùng Khổng Tĩnh lên tiếng chào hỏi, sau đó cùng với Lý Sở Hàm rời đi.

Đoạn Vĩnh Xuân đặt trước một bàn, muốn mời Lâm Dật và Lý Sở Hàm ăn cơm, nhưng bị hai người bọn họ khéo léo từ chối.

Leng keng leng keng ——

Trên đường trở về, Lâm Dật nhận được cuộc gọi của Lương Nhược Hư.

"Buổi tối không nên sắp xếp việc gì khác, chúng ta đi xử lý chính sự."

"Chính sự gì? Đi lĩnh chứng à?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 500.

Chương 501. Cô Ấy Là Người Yêu Của Anh Sao?

"Ngoài chuyện này ra, trong đầu anh không có việc chính sự nào khác à?"

"Tạo người sinh con cũng coi như chính sự rồi." Lâm Dật nói: "Nếu như cô muốn sinh con, tôi nhất định toàn lực phối hợp."

"Anh nghĩ thì hay lắm." Lương Nhược Hư nói:

"Tôi vừa mới tiễn mẹ tôi đi, anh tới phòng làm việc của tôi đi, nói về chuyện xây dựng trường học với đường xá, nhưng lấy chiếc xe khác mà lái, lái xe FAW đến là được."

"Lái FAW không có chút nào hoành tráng cả, tôi nghĩ lái Lykan đi."

"Anh đoan chính một chút." Lương Nhược Hư nói:

"Ngoại trừ những lãnh đạo Quảng Châu bên kia, còn có các phóng viên đài truyền hình, anh nên tạo ra hình tượng một doanh nhân giản dị, như vậy mới đánh động được lòng người."

"Nhưng với ánh sáng của khuôn mặt tôi bắn ra bốn phía, thấy thế nào cũng không giản dị được."

"Mặt thì hết cách rồi, cũng không thể cho anh đi hủy dung được." Lương Nhược Hư nói: "Nói chung anh đừng có ra vẻ là người giàu có, liền nói mình quyên tặng toàn bộ gia sản chính là vì tạo phúc cho những đứa trẻ trong thị trấn."

"Nói như cô không phải là đang lừa gạt người khác sao, thứ cho tại hạ không thể gật bừa được rồi."

"Nếu như anh nói mình là tỷ phú, người ta sẽ hỏi, tại sao còn muốn đồng bộ tài chính với thành phố, chính mình đứng ra quyên góp không được sao, đến lúc đó anh trả lời thế nào?"

"Ách ... cô nói cái vấn đề này, vẫn đúng là phải chú ý một chút."

"Còn có, cái đồng hồ hơn 10 triệu kia anh cũng đừng có đeo, nói chung giả bộ mộc mạc một chút, đừng để cho mình nhìn trông giống nhiều tiền."

"Tôi sẽ cố gắng hết sức, dù sao những thứ đồ khác đều có thể che giấu, nhưng với cái khí chất như này, thật sự che giấu không được."

"Bớt lắm mồm đi." Lương Nhược Hư nói: "Anh bốn giờ chiều đến phòng làm việc của tôi là được, chỉ đơn giản nói chuyện một chút anh đừng cũng có áp lực."

"Oke."

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay, vẫn chưa tới ba giờ, sau khi đưa Lý Sở Hàm trở về, lại đi tới chỗ Lương Nhược Hư, vừa vặn đúng giờ.

"Lâm Dật, anh có thích trẻ con không? "

Chẳng hiểu ra sao, Lý Sở Hàm hỏi một câu như vậy, để Lâm Dật có chút khó hiểu.

Thật tốt, như thế nào lại nói đến vấn đề kế hoạch hoá gia đình rồi?

Việc này không liên quan đến khoa tim mạch.

"Rất yêu thích." Lâm Dật thành thật nói: "Được rồi, sao cô lại hỏi cái này?"

Từ nhỏ, trong cô nhi viện đã có rất nhiều trẻ con, Lâm Dật không thấy phiền chút nào.

Đối với trẻ nhỏ, Lâm Dật luôn có lòng bao dung và nhẫn nại với bọn chúng.

"Vừa rồi không phải anh cùng với bạn gái thảo luận vấn đề sinh con sao, tôi tùy tiện hỏi một chút."

"Bạn gái?" Lâm Dật bật thốt lên: "Ai nói là bạn gái của tôi, lãnh đạo, cô nghĩ nhiều rồi."

"Vậy cô gái kia không phải bạn gái anh à?"

"Ách ... Chúng ta nói chuyện về vấn đề này, có phải hay không quá thẳng thắng hay không?"

"Không có chuyện gì, anh cảm thấy không được, không cần trả lời cũng được, tôi chỉ là tùy tiện hỏi một chút mà thôi." Lý Sở Hàm nói.

Lâm Dật không nói gì, bởi vì anh cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Dù sao Lương Nhược Hư cũng không tính là người yêu của mình!

Sau khi đưa Lý Sở Hàm đến bệnh viện, Lâm Dật đi tới văn phòng làm việc của Lương Nhược Hư.

Ngoại trừ Lương Nhược Hư ra, trong phòng làm việc còn có bốn người.

Có một người phụ nữ mặc một bộ váy màu đỏ, trên đùi mang vớ cao màu đen, ngồi thẳng lưng trên ghế.

Mà bên cạnh cô ta có một chiếc Microphone, đó hẳn là phóng viên mà Lương Nhược Hư đã đề cập tới.

Bên cạnh nữ phóng viên còn có một nam thanh niên trẻ tuổi ngồi bên cạnh để cầm máy quay phim, cũng là nhân viên của đài truyền hình.

Ngoài ra, còn có hai người trung niên, đều mặc quân phục, sơ mi, quần tây, áo dài đúng chuẩn cán bộ kỳ cựu.

Nhưng trong đó có một người mặt mày hồng hào, một người khác thì da thịt ngăm đen, mặt cau mày, mặc trên người trang phục lão cán bộ, ít nhiều gì có chút cảm giác không hài hòa.

Mà bọn họ lúc này, đang cùng Lương Nhược Hư nói chuyện sôi nổi.

Lúc Lâm Dật tiến vào, mọi người trong phòng quay qua nhìn.

Chính chủ đã đến.

"Lâm tiên sinh đã đến rồi." Lương Nhược Hư đứng dậy chào hỏi.

Vì tránh hiềm nghi, còn sử dụng kính ngữ để thể hiện cảm giác xa cách.

"Lâm tiên sinh, để tôi giới thiệu cho anh một chút."

Lương Nhược Hư đón Lâm Dật vào, chỉ vào người đàn ông trung niên nói:

"Vị này chính là Ngô Triệu Hữu, bí thư của Quảng Châu, vị này chính là trưởng trấn của trấn Bắc Kiều Tôn Mậu Quần, còn hai vị còn lại này, là phóng viên đài truyền hình Ôn Thư ở Quảng Châu, cùng với quay phim Vương Quân.

Lương Nhược Hư vừa vặn đem bốn người trong phòng đều giới thiệu một lần, cũng không có bởi vì vấn đề thân phận, mà phân biệt đối xử.

"Xin chào Lâm tiên sinh, cảm ơn ngài đã tài trợ cho thị trấn Bắc Kiều, thành phố Quảng Châu. Tôi thay mặt cho 15 triệu nhân dân Quảng Châu gửi lời cảm ơn đối với ngài."

"Anh quá khách khí rồi, tôi cũng chỉ là làm một chút việc với khả năng của mình mà thôi."

"Xã hội bây giờ cần những người có tâm như ngài vậy, chúng tôi bên này cũng sẽ tích cực phối hợp và nổ lực đề làm điều đó tốt nhất có lợi cho đất nước và nhân dân."

"Được được được, cảm ơn."

Nhìn thấy biểu hiện của Lâm Dật, Lương Nhược Hư gật đầu hài lòng, vẫn tính là nghe lời, tất cả mọi chuyện đều bình thường.

Ngô Triệu Hữu tỏ lòng cảm ơn xong, Tôn Mậu Quần cũng đi lên nói rất nhiều lời dễ nghe.

Nhưng thái độ của anh ta còn chân thành hơn so với Ngô Triệu Hữu một chút, dù sao cũng là giúp bọn họ làm việc.

Từ thái độ trên mặt của hai người, Lâm Dật có thể nhìn ra mục đích bọn họ đến đây cũng không phải là vì muốn gặp anh.

Chủ yếu vẫn là Lương Nhược Hư.

Nếu như có thể bởi vì chuyện này, mà leo lên cành cây cao của nhà họ Lương, tương lai liền có thể thăng tiến một đường.

"Tôi thấy thời gian cũng không còn nhiều lắm, hiện tại liền bắt đầu phỏng vấn là được."

Biết Lâm Dật không ưa thích những trường hợp gặp mặt giả tạo này, Lương Nhược Hư lập tức sắp xếp buổi phỏng vấn.

Tranh thủ kết thúc sớm một chút.

Công tác chuẩn bị phỏng vấn, ước chừng kéo dài năm phút đồng hồ, Lâm Dật đã ngồi trước mặt Ôn Thư.

Trong quá trình này, Ôn Thư tinh tế đánh giá Lâm Dật thời gian thật dài.

Người đàn ông này thật sự đẹp trai xuất sắc quá, vừa mang theo một loại khí chất bất cần đời đẹp trai du côn.

Người như vậy, căn bản cũng không giống một người làm từ thiện tí nào, ngược lại giống như mấy vị công tử nhà giàu ăn chơi hơn.

"Chị Ôn, cũng đã chuẩn bị xong rồi, hiện tại có thể bắt đầu phỏng vấn."

"Được."

Ôn Thư gật đầu, nhìn thẳng Lâm Dật nói:

"Lâm tiên sinh, tôi muốn hỏi một chút, mục đích của anh muốn xây dựng trường học Hy Vọng ở một nơi như thị trấn Bắc Kiều là gì."

"Muốn cho bọn nhỏ đến gần hơn với ước của chính mình, chỉ có tri thức mới có thể thay đổi vận mệnh."

Câu trả lời của Lâm Dật làm Lương Nhược Hư rất hài lòng.

Trong câu trả lời chất phát, mang theo một chút xíu mùi canh gà, xem như là một đáp án hoàn mỹ.

"Lâm tiên sinh đối với giáo dục rất để ý, có lẽ trong kinh nghiệm trưởng thành của anh, giáo dục ở trường sẽ ảnh hưởng sâu sắc đến anh đúng không? Anh có thể thuận tiện tiết lộ trường học của anh theo học không?"

"Tân đại."

"Tân đại? Là trường Đại học Tân Đại ư?" Ôn Thư hỏi.

Tâm tư Lương Nhược Hư hơi hồi hộp một chút, cảm giác bài phỏng vấn lần này đang phát triển theo một chiều hướng hơi kỳ lạ.

"Là Đại học Pennsylvania, bằng tiến sĩ chuyên nghiệp Software Engineering."

Lương Nhược Hư:...

Anh chính là tốt nghiệp khoa học tự nhiên Trung Hải, nổ tới cái gì mà đại học Pennsylvania!

Nghiêm túc một chút cũng không được sao?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 501.

Chương 502. Cái Từ Mẹ Vợ Này Không Thể Gọi Bậy

"Hóa ra Lâm tiên sinh tốt nghiệp ở một trường học danh giá, nhưng ở độ tuổi của anh, hẳn là còn học nghiên cứu sinh mới đúng."

Ôn Thư tiếp tục hỏi, có vẻ rất quan tâm đến vấn đề cá nhân của Lâm Dật.

"Tôi nhảy lớp lúc học sơ trung và được thi vào trường trung học, cho nên tôi tốt nghiệp rất sớm."

Biết được bằng cấp của Lâm Dật, Ngô Triệu Hữu cùng Ôn Thư và những người khác đều cảm thấy bất ngờ.

Người như vậy đúng là một thiên tài.

Lương Nhược Hư ôm trán, thở dài trong lòng.

Nếu để cho Lâm Dật lại tiếp tục như vậy, thời kỳ mãn kinh của mình chắc sẽ sớm đến mất.

"Lâm tiên sinh, tôi nghe thị trưởng Lương nói, ngài lần này là muốn lấy toàn bộ gia sản của mình, đều mang đi quyên góp đúng không?"

"Lúc đầu, tôi chỉ muốn xây một ngôi trường Hy Vọng, số tiền còn lại dùng cho cuộc sống của mình. Nhưng sau đó, phát hiện trên trấn không có đường, liền suy nghĩ đến việc làm đường, thế là đem bán nhà và xe, nhưng phát hiện còn chưa đủ, cũng chỉ có thể dùng quỹ của thành phố đồng bộ thôi."

"Lâm tiên sinh thật là một người có lòng thương người rất lớn, thật đúng là một tấm gương sáng để cho chúng ta học tập, vẫn còn một số câu hỏi nữa ..."

...

Phỏng vấn ước chừng kéo dài nửa giờ mới coi như kết thúc. Những câu hỏi của Ôn Thư cũng không quá khó, Lâm Dật rất ứng đối một cách dễ dàng.

"Thị trưởng Lương, bí thư Ngô cuộc phỏng vấn đã kết thúc rồi, chúng tôi ra ngoài sửa sang lại thiết bị, sẽ không làm lỡ các vị tán gẫu."

"Được." Lương Nhược Hư cười nói.

Ôn Thư cùng với Vương Quân sửa sang xong thiết bị phỏng vấn, từ trong phòng làm việc đi ra ngoài, nhưng hai người cũng không có rời đi sớm.

Bởi vì là cùng đi với Ngô Triệu Hữu, cho nên là đợi cùng trở về luôn.

"Tiểu Vương, cậu nói người đàn ông kia, sẽ đem hết thảy gia sản của mình quyên góp sao?" Trong hành lang, Ôn Thư nhỏ giọng hỏi.

"Đó là những gì anh ta nói trong buổi phỏng vấn, không cần thiết lừa người." Vương Quân thật thà trả lời.

"Nhưng nhìn cách ăn mặc của anh ta, cũng không giống loại người có tính cách như vậy."

"Loại chuyện này không phải chúng ta có thể đoán được, cứ làm gì thì làm, dù sao đó cũng là vì lợi ích của Quảng Châu chúng ta."

"Cậu nói cũng đúng." Ôn Thư thuận miệng trả lời, sau đó cầm điện thoại di động gửi tin nhắn WeChat cho bạn thân của mình.

Ôn Thư: "Dương Dương, tớ hôm nay phỏng vấn một người đàn ông rất giàu có, hơn nữa lớn lên đặc biệt đẹp trai, nhưng tớ vẫn không thể tin nổi anh ta đem hết tiền đi làm từ thiện, cậu cảm thấy có khả năng này không?"

Bạn thân: "Đương nhiên không thể nào, Trung Quốc có rất nhiều người làm từ thiện như vậy, cậu có từng thấy ai đem hết tài sản đi quyên tặng chưa, đều là tùy tiện nói một chút mà thôi."

Ôn Thư: "Nhưng anh ta là sinh viên hàng đầu của đại học Pennsylvania. Anh ta đã học ở nước ngoài nhiều năm bị ảnh hưởng bởi nền văn hóa phương tây trong nhiều năm, nói không chắc liền có thể làm được chuyện như vậy đấy."

Bạn thân: "Không có đơn giản như vậy đâu, cậu chịu khó nhìn xem loại xe anh ta lái là gì thì liền biết."

Ôn Thư: "Nói cũng đúng, đợi lát nữa tớ ra ngoài xem sao."

Bạn thân: "Ôn đại mỹ nữ à, cậu sẽ không phải là nhìn thấy trai đẹp mà động tâm đó chứ."

Ôn Thư: "Động tâm ngược lại không đến nỗi đó, nhưng người đàn ông này quả thật rất là đẹp trai, hơn nữa còn là học sinh giỏi của một trường đại học hàng đầu, đoán chừng điều kiện gia đình cũng không tệ."

Bạn thân: "Vậy là cậu có mục tiêu mới rồi, tớ kiến nghị cậu khảo sát một chút, lẽ ra điều kiện của anh ta, hẳn là so với bạn trai bây giờ của cậu tốt hơn một chút đấy."

Ôn Thư: "Không chỉ là khá hơn một chút đâu, còn rất nhiều đấy chứ. Bây giờ phải xem anh ta có thật sự đã quyên góp hết tiền hay không."

Bạn thân: "Yên tâm, tuyệt đối không thể, cậu cần phải nắm chắc cơ hội nha."

Leng keng leng keng ...

Ôn Thư đang định trả lời tin nhắn của bạn thân thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, phát hiện bạn trai gọi điện thoại tới.

"Có chuyện gì sao?" Sau khi nhận cuộc gọi, Ôn Thư đứng ở một bên nói.

"Không có việc gì, phía anh bên này mới làm việc xong, muốn hỏi em một chút có muốn đi ăn cùng không."

"Chúng em sẽ cùng với lãnh đạo thành phố đi ăn chung rồi, bên này còn có chút việc, không thể nói chuyện với anh được."

"Đợi chút, đừng cúp máy." Bạn trai của Ôn Thư nói:

"Khi nào em có thể trở về?"

"Còn chưa chắc chắn nữa, khi nào em về sẽ báo cho anh trước, em còn có việc cúp máy đây."

Ôn Thư cúp điện thoại, tiếp tục trò chuyện với bạn thân trên WeChat.

Vài phút sau, cửa phòng làm việc mở ra, Lương Nhược Hư và những người khác từ bên trong đi ra.

"Bí thư Ngô, cảm ơn anh đã hỗ trợ chúng tôi trong vấn đề này." Lương Nhược Hư khách khí nói.

"Đây là vì lợi ích của Quảng Châu chúng tôi, muốn nói cảm ơn cũng là chúng tôi nói mới đúng." Ngô Triệu Hữu cười nói:

"Bây giờ cũng không còn sớm nữa, chúng tôi sẽ không quấy rầy thị trưởng Lương nữa."

"Tôi tiễn mọi người."

Vốn dĩ Ngô Triệu Hữu muốn mời Lương Nhược Hư ăn một bữa cơm, nhưng bị cự tuyệt rồi, nên chỉ có thể rời đi như thế này.

Đoàn người vừa đi ra khỏi tòa nhà, Ôn Thư không kiềm chế được kích động trong lòng, đợi một lát nữa là có thể nhìn thấy cụ thể Lâm Dật lái xe gì rồi.

Khi đến khu vực đỗ xe, nhìn thấy Lâm Dật đứng bên cạnh một chiếc xe FAW, Ôn Thư cùng với Ngô Triệu Hữu và những người khác đều rất ngạc nhiên.

"Lâm tiên sinh, Đây là xe của anh à?"

"Đúng rồi, tiền tôi đã mang đi quyên hết rồi, cho nên đổi chiếc xe này để đi."

Nói xong, Lâm Dật cũng lấy chìa khóa xe, mở cửa xe ra, chứng minh chính mình nói không phải là giả.

Nhìn thấy xe của Lâm Dật là một chiếc FAW, Ôn Thư nhất thời mất hết hứng thú, cũng ở trong lòng oán thầm nói:

"Người đàn ông này cũng quá ngu xuẩn rồi, rõ ràng đem tất cả tiền đều quyên góp hết, đọc sách nhiều năm như vậy, tất cả đều vô ích à."

"Lâm tiên sinh thực sự là đạo đức tốt, tôi thay mặt người dân Quảng Châu và bọn nhỏ ở thị trấn Bắc Kiều cảm ơn anh."

"Quá khách khí rồi, chỉ là chút sức mọn góp vô thôi."

"Vậy hôm nay chúng ta nói chuyện tới đây thôi, về sau còn có cơ hội gặp mặt chúng ta lại nói chuyện tiếp."

"Được."

Nói xong, Ngô Triệu Hữu lên một chiếc Audi A6, sau đó Ôn Thư cũng đi theo.

Mà Tôn Mậu Quần cùng với nhiếp ảnh gia Vương Quân, thì lên một chiếc Skoda bên cạnh, chậm rãi lái ra khỏi khu nhà.

A——!

Hai chiếc xe mới vừa lái đi, Lâm Dật hét lên một tiếng.

"Cô véo tôi làm gì."

Lương Nhược Hư trợn mắt nhìn Lâm Dật, "Anh còn không thấy ngại mà hỏi à, anh không phải là tốt nghiệp từ trường khoa học tự nhiên Trung Hải sao, lại còn nói mình là tiến sĩ của đại học Pennsylvania, tôi thực sự là phục anh rồi."

"Tôi làm nhiều chuyện như vậy, lẽ nào khoe khoang nổ một chút xíu còn không được ư?" Lâm Dật nói:

"Lẽ nào cô không thấy sao? Vừa nãy tôi nói mình tốt nghiệp đại học Pennsylvania, ánh mắt của nữ phóng viên kia đều thẳng tắp nhìn tôi."

"Chỉ với dáng người và tướng mạo của cô ta, cũng có thể lọt vào được mắt của anh rồi sao?"

"Cô cũng đừng nói như vậy, thả trong bể nước nuôi sung cho đủ số cũng là tốt rồi."

"Biết ngay là đàn ông các anh bản tính khó sửa đổi mà."

Lương Nhược Hư nhổ nước bọt mắng một câu, sau đó láy từ trong túi xách của mình ra một cái hộp, đưa tới trước mặt Lâm Dật.

"Đây là cái gì?"

"Mẹ tôi lúc gần đi mua cho anh đồ vật, nhìn xem có thích hay không."

"A? Mẹ vợ đại nhân còn mua đồ cho tôi à? Cái này không tốt lắm nha, làm cho tôi có chút ngượng ngùng a."

"Cái từ mẹ vợ này anh không được gọi bậy."

Bởi vì người đứng ở trước mặt là Lâm Dật, Lương Nhược Hư sẽ không tính toán những chi tiết này, dù sao nói rồi anh ta cũng sẽ không nghe.

"Anh giúp tôi nhiều việc như vậy, mẹ tôi thay tôi tặng anh ít lễ vật, cho nên anh đừng nghĩ nhiều."

Mở cái hộp Lương Nhược Hư đưa cho, Lâm Dật sửng sốt.

"Richard Mille (*)? Hơn 10 triệu, đúng không?"

(*) tên của một hãng đồng hồ

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 502.

Chương 503. Mở Miệng Nói Là Biết Là Trà Xanh Rồi

"Hình như là vậy, cụ thể giá cả tôi cũng không biết, anh đeo Patek Philippe này cũng quá kiêu căng rồi, đeo cái này đi."

"Richard Mille hẳn là càng kiêu căng hơn thì phải."

"Nhưng người biết đến cũng không nhiều." Lương Nhược Hư nói: "Không biết, còn tưởng rằng chỉ là một chiếc đồng hồ bình thường thôi, nếu như không phải là trường hợp gì quan trọng, về sau liền đeo cái này đi."

Nói xong, Lương Nhược Hư từ trong túi lấy ra một tờ chi phiếu đưa cho Lâm Dật.

"Tấm séc 10 triệu? Cô lấy ở đâu ra đấy?"

"Tôi có nói với mẹ tôi tình huống của anh, bà ấy đầu tư cho anh 10 triệu, anh chỉ cần đầu tư một phần nhỏ là được rồi."

"Không phải, địa phương đồng bộ 40%, mẹ vợ tương lai của tôi cho 10 triệu, có vẻ như tôi cũng không cần bỏ tiền ra rồi nhỉ."

"Nói chung là tiền cho anh đầu tư, nếu như anh không cần tới, tôi lấy lại cũng ..."

"Trở về cô nhớ chuyển lời với mẹ chúng ta, tiền tôi nhận rồi."

Tính cách không giữ mồm giữ miệng này của Lâm Dật, làm Lương Nhược Hư cũng là hết cách với anh, dứt khoát nghe theo anh ta cho rồi.

"Anh bên này có tính toán gì về Ngô Triệu Hữu với Tôn Mậu Quần bên kia? bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp đón anh, giờ chỉ xem là lúc nào anh qua đó thôi."

Lâm Dật suy nghĩ một chút, ngày giỗ của mẹ Lý Sở Hàm là ngày mốt, xác thực nên đi qua.

"Ngày mai tôi còn có chút việc, ngày mốt đi."

"Được, ngày mai tôi thông báo cho bọn họ một tiếng, đến sân bay đón anh."

"Đừng." Lâm Dật cự tuyệt nói: "Để một đám Đại lão gia tiếp tôi, tôi không thích."

"Vậy tôi để Ôn Thư đi đón anh? Có lẽ chuyến đi Quảng Châu này của anh, còn có thể tạo ra được tia lửa điện gì với người ta ấy chứ."

"Cô nói vậy cũng có thể lắm." Lâm Dật nói: "Nhưng tôi nghèo rớt mùng tơi, đoán chừng người ta cũng chướng mắt tôi, cọ sát ra đốm lửa là không có khả năng lắm rồi."

"Anh làm sao sẽ biết người ta là cái loại người ngại bần yêu giàu?"

"Này còn cần phải xem sao, cô ta vừa há miệng cũng biết là lão trà xanh rồi."

"Anh cũng thật là..."

Lương Nhược Hư mở cửa xe Lâm Dật,

"Đi, đi ăn cơm, tôi đói rồi."

Sau khi Lâm Dật cùng với Lương Nhược Hư ăn cơm xong, nhà ai nấy về.

Mà sinh hoạt của Lâm Dật, dường như cũng bắt đầu bận rộn.

Đối với dự án máy quang khắc, muốn giải quyết nguồn sáng 4 nano, thì vấn đề của Cymer nhất định phải giải quyết.

Nếu muốn giải quyết Cymer thì phải nghĩ biện pháp giải quyết Intel, tìm cái gì đó có thể kiểm soát được họ.

Do đó việc phát triển mã nguồn chip 3.0 là một vấn đề cấp thiết.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật đã gọi điện thoại cho Lục Dĩnh, yêu cầu cô ấy mua riêng một bộ thiết bị và gửi đến nhà cho anh. Như vậy có thể lợi dụng được tối đa thời gian đảm bảo được tiến độ.

Ngoài ra, nhiệm vụ cuối cùng của hệ thống cũng rất tốn thời gian.

Phải không ngừng đến khám bệnh tại nhà xem bệnh làm giải phẫu, như vậy mới có thể đổi lấy tình cảm chân thành của bệnh nhân, như vậy mới nhận được cờ thưởng của người ta.

Cứ tính toán như thế này, thời gian của bản thân sẽ rất eo hẹp trong một khoảng thời gian tới.

...

Chín giờ rưỡi tối, một chuyến bay từ Trung Hải đến Quảng Châu chậm rãi đáp xuống sân bay.

Bốn người Ngô Triệu Hữu, từ trên máy bay xuống, lên xe đang chờ ở bên ngoài.

Vẫn là quy tắc cũ, Ngô Triệu Hữu cùng với Ôn Thư một chiếc, Tôn Mậu Quần cùng với Vương Quân một chiếc.

"Được được được, tôi biết rồi, cảm ơn thị trưởng Lương."

"Ngài yên tâm, phía tôi bên này khẳng định làm chu đáo việc tiếp đãi này."

Sau khi cúp điện thoại của Lương Nhược Hư xong, Ngô Triệu Hữu quay qua nói với Ôn Thư:

"Vừa nãy thị trưởng Lương gọi điện thoại tới cho tôi, nói Lâm tiên sinh ngày mốt sẽ đến Quảng Châu, đến lúc đó cô tới tiếp đón anh ta đi."

"Tôi đón anh ta?"

Ôn Thư có chút kinh ngạc, mình chỉ là một phóng viên nho nhỏ, chuyện như vậy, căn bản không tới phiên mình làm.

"Nhưng bên kia đã nói như vậy, không muốn người khác, chỉ cô tới đón tiếp, mấy ngày sắp tới chắc cô phải chịu khổ cực xíu." Ngô Triệu Hữu nói:

"Đợi lát nữa tôi đưa số điện thoại của anh ta cho cô, chuyện về sau, các cô liên hệ là được rồi, nếu có chuyện gì không quyết định được, gọi điện thoại cho tôi là được."

"Được."

Ôn Thư không yên lòng trả lời.

Nếu như không thấy Lâm Dật lái FAW, Ôn Thư đối với nhiệm vụ này vẫn sẽ là ôm ấp mong đợi.

Nhưng bây giờ, đã có thể xác định tên ngốc kia đem tiền đều quyên hết rồi. Cùng với người như vậy kết bạn dường như là một điều rất nhàm chán.

"Nhưng tại sao anh ta chỉ mặt gọi tên tôi tiếp đón? Tôi luôn cảm giác có gì không đúng lắm."

Ôn Thư không muốn tiếp đón Lâm Dật, nhưng lại không biết làm sao từ chối, chỉ có thể nói bóng gió như vậy.

"Có thể là giữa nam nữ, giao tiếp và công việc có nhiều khía cạnh hơn." Ngô Triệu Hữu thuận miệng nói:

"Cô chịu khó khổ cực một chút."

"Tôi biết rồi."

Ôn Thư bĩu môi, xem tình huống trước mắt, việc này mình tránh không khỏi rồi, chỉ có thể kiên trì theo thôi.

Chỉ hy vọng anh ta đối với mình, không cần có cái ý nghĩ xấu nào khác.

Nếu không cô cũng sẽ không bận tâm đến mặt mũi của bất luận người nào, tại chỗ cho anh ta một cái tát!

Leng keng leng keng ——

Điện thoại của Ôn Thư lúc này vang lên, là bạn trai của cô gọi điện thoại tới.

"Tiểu Thư, em đã xong việc chưa? Em có xác định được lúc nào có thể trở về không? Anh phát hiện một quán lẩu cũng không tệ, chờ em trở về dẫn em đi nếm thử."

"Em vẫn còn đang bận việc, có thể mất vài ngày nữa mới trở về được. Hiện tại em không rảnh nói chuyện với anh được, khi nào xong việc em sẽ gọi điện thoại lại cho anh."

Nói đơn giản vài câu, Ôn Thư liền cúp điện thoại, sau đó lái xe về phía một trang trại ở ngoại ô.

...

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật gọi người, đem chi phiếu của Thẩm Thục Nghi đưa đến tập đoàn Lăng Vân.

Đây là số tiền mà Thẩm Thục Nghi đưa cho quỹ tiền Lăng Vân, mặc dù anh có thể tùy ý chi phối tiền, nhưng ở thời điểm có món nợ này, khả năng sẽ xuất hiện chút vấn đề, dứt khoát liền đưa qua.

Mới vừa lái xe chạy đến bệnh viện, liền nhận được điện thoại của Hà Viện Viện.

"Ông chủ, chi phiếu tôi đã nhận được rồi, một lần nhiều tiền như vậy, chúng ta thật giống một phân tiền cũng không bị tốn vậy, là có thể đem việc này làm xong."

"Xài tiền của người khác, làm chuyện của mình, tôi chính là muốn kết quả như này."

"Ông chủ trâu bò nha." Hà Viện Viện nói:

"Vừa nãy, Cisco bên kia đã gọi điện thoại tới cho tôi, nói hàng của chúng ta gần như đã sản xuất xong, chúng sẽ được giao sau khoảng năm ngày nữa, muốn cùng chúng ta, thương lượng một chút về phương án thanh toán bằng tiền mặt."

"Vậy thì sắp xếp sang tuần sau đi."

"Có cần chúng tôi làm việc khác không?" Hà Viện Viện hỏi.

"Không cần, cô và Lão kỳ giải quyết việc trong tập đoàn là được rồi, không cần để tâm đến chuyện này."

"Tôi biết rồi."

Về phương diện kinh doanh, Hà Viện Viện biết làm việc đúng chừng mực, bình thường sẽ không cùng với Lâm Dật nói bậy.

Sau khi cúp điện thoại Hà Viện Viện, Lâm Dật gọi điện thoại cho Lục Dĩnh.

"Ông chủ."

"Buổi họp báo bên kia chuẩn bị thế nào rồi? Có vấn đề gì không?"

"Mọi thứ diễn ra rất thuận lợi." Lục Dĩnh nói: "Nhưng Tào tổng của văn hóa Phong Lan đã hỏi tôi buổi họp báo diễn ra khi nào, tôi vẫn chưa trả lời lại."

"Nếu cô ta hỏi lại, cứ nói với cô ta là một tuần sau diễn ra."

"Tôi biết rồi." Lục Dĩnh nói: "Ông chủ, anh kêu tôi đặt mua thiết bị, tôi cũng đã làm xong rồi, có thể ngày mai người ta sẽ giao tới."

"Cô sắp xếp đưa đến nhà tôi là được rồi, giúp tôi lắp ráp luôn."

"Dạ vâng."

Sau khi giao phó xong, Lâm Dật xuống xe xoay xoay lưng, kéo thời gian dài như vậy, rốt cuộc muốn tới thu lưới lúc.

Chỉ là làm thành như vậy, Cisco liền có khả năng phá sản, nhà tư bản sau lưng của họ chắc hẳn cũng sẽ cố gắng giúp một tay.

Những rắn rết trâu bò này, rốt cuộc cũng lộ diện.

Lâm Dật vừa nghêu ngao hát vừa đi về phía phòng nội trú số tám, chưa đi tới đã nghe thấy âm thanh ồn ào phát ra từ bên trong.

"Ai cho các người làm giải phẫu cho cha tôi, chúng tôi dự định đi Yến kinh, hiện tại các người làm như vậy làm sao chúng tôi đi được nữa, hôm nay các người nhất định phải cho tôi một lời giải thích!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 503.

Chương 504. Anh Lấy Chi Phiếu Ở Đâu Ra Đấy?

Nghe được tiếng ồn trong phòng bệnh, Lâm Dật dừng bước, kéo Viên Tư Kỳ đang đi ngang qua lại.

"Chuyện gì đang xảy ra trong phòng 801 vậy?"

"Gặp được lão Lại rồi, chủ nhiệm Lý đang ở bên trong giải quyết." Viên Tư Kỳ ghét bỏ nói.

"Lão Lại? Tình huống như thế nào?"

"Anh với chủ nhiệm Lý hôm qua không phải làm phẫu thuật tim cho bệnh nhân phòng 801 sao. Bây giờ mổ xong rồi, người nhà của ông ấy tìm tới cửa, nói chỉ là đem ông nhà tạm thời ở chỗ này, sau đó muốn đưa đến Yến Kinh trị liệu. Chúng ta không có sự đồng ý của gia đình đã tiến hành làm phẫu thuật, giờ anh ta đến gây sự, còn muốn chúng ta phải bồi thường tiền cho họ."

"Thực sự là chuyện kỳ lạ hàng năm đều có mà, năm nay còn đặc biệt nhiều." Lâm Dật bị chọc cười, hướng về phòng bệnh 801 đi vào.

Trong phòng bệnh, ngoại trừ Lý Sở Hàm với Kiều Hân, Miêu Quốc Phong cũng ở đây.

Ngoài ra, còn có một cặp vợ chồng trung niên đứng ở bên cạnh ông lão, đang lớn tiếng nói chuyện cùng với Miêu Quốc Phong và Lý Sở Hàm.

"Anh Lâm, anh đến rồi."

Nhìn thấy Lâm Dật đi vào, Kiều Hân lại như tìm được người đáng tín cậy làm chỗ dựa.

Những người dã man gian xảo như này, phải để cho anh Lâm đến đối phó với bọn họ mới được.

"Ồn ào cái gì chứ? Là tới đây trả tiền viện phí hả?"

"Các anh còn không thấy ngại mà còn muốn tôi trả tiền viện phí à?"

Con trai của ông lão nói:

"Tôi cho các anh tự ý tự mổ cho bố tôi lúc nào? Tôi còn muốn tìm các người bồi thường tiền cho tôi đấy, anh còn muốn tôi phải trả tiền nằm viện nữa à?"

"Ai u uy ..." Ông lão nằm ở trên giường nói:

"Tôi vốn là không muốn phẫu thuật, nhưng bọn họ nhất quyết muốn phẫu thuật cho tôi, tôi lớn đến từng này tuổi rồi, cũng không phản kháng được, nên đã bị kéo vào phòng mổ trong tình trạng hồ đồ không biết gì. Bệnh viện của các người chỉ là muốn kiếm tiền như vậy, cũng không thể dùng phương pháp như vậy, quá xấu bụng rồi."

Kiều Hân đứng ở một bên nghe không nổi nữa.

"Một nhà ba người các người, có thể có một chút lương tâm không? Ai có thể chủ động nói tình huống ngày hôm đó như thế nào không? Nếu như ngày hôm đó không phẫu thuật, hôm nay đã phải đi đến lò hỏa táng rồi. Còn có, ông ở đây cũng hơn một tuần lễ rồi, người trong nhà của ông đem ông đưa tới, sau đó vẫn luôn không liên lạc được. Giờ phẫu thuật xong rồi, các người đến bệnh viện gây sự, trước lúc phẫu thuật các người đã đi đâu, không biết ngại hay sao mà còn tới đây gây sự!"

"Cô gái nhỏ này, cô đang nói bậy gì đó? Tôi đều đã lớn tuổi như vậy rồi, chẳng lẽ còn có thể lừa người sao, chính là các người không phải tự ý phẫu thuật cho tôi à."

"Chính các cô nói, việc này là tôi đang vu oan các cô sao? Sao bệnh viện các cô có thể như vậy được, hôm nay nhất định phải cho tôi một lời giải thích, bằng không tôi liền vạch trần bệnh viện các cô ra ngoài!"

"Thật nực cười, ông bớt tranh cãi một tí đi."

Lâm Dật đứng ở bên cạnh, đút hai tay vào trong túi áo khoác dài.

"Việc này chúng ta từ từ nói, ba của anh từ lúc nhập viện đến giờ, các anh một mực không tới gặp ông ấy, điện thoại cũng không gọi được, việc này giải thích thế nào?"

"Mấy ngày nay vợ chồng chúng tôi đi nước ngoài, cho nên các người không thể liên lạc được với chúng tôi." Con trai của ông lão nói:

"Chúng tôi sau khi công tác trở về, chuẩn bị đưa ba tôi đi, thì phát hiện các người đã làm phẫu thuật cho ba của tôi rồi, còn muốn chúng tôi phải trả hơn 100 ngàn tiền chữa bệnh, bệnh viện các người đúng là lòng dạ độc ác!"

"Vốn dĩ vẫn còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng anh mới vừa nói mình đi nước ngoài, vậy thì mọi chuyện dễ nói hơn rồi."

"Anh có ý gì?!"

"Bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại bộ phận liên quan để kiểm tra một chút hồ sơ ghi chép xuất nhập cảnh của anh, xem xem các anh đến tột cùng là đi tới quốc gia nào."

Nghe nói như thế, con trai của ông lão lộ vẻ mặt hoảng hốt, "Anh tra cũng vô dụng, chúng tôi đi vội vàng, khẳng định không tra được tin tức gì."

"Thế nào, trên người của các anh còn có thể mọc cánh tự bay ra ngoài à?"

"Với trình độ khoa học công nghệ phát triển như hiện nay, nếu anh muốn xuất ngoại, đơn giản chính là đi máy bay hoặc ngồi thuyền. Đương nhiên, nếu như anh là ngồi xe lửa, đi tuyến đông bắc đi Nga, cái này cũng có khả năng. Nhưng bất luận là đi phương tiện gì, khẳng định đều là có thể tra được thông tin."

Lâm Dật thay đổi tư thế, tiếp tục nói:

"Nếu như không tra được, như vậy liền chỉ có một một khả năng, chính là lén đi ra nước ngoài, sau đó lại lén quay trở về, mà trong khoảng thời gian này, điện thoại của các anh không gọi được, rất có thể là phạm nhân gây chuyện gì đó, tôi liền càng có lý do để báo cáo các anh nha."

Con trai của ông lão bị dọa sợ xanh cả mặt.

"Anh đang nói nhảm nhí cái gì vậy? Chúng tôi căn bản không có lén đi nước ngoài, anh đừng có mà vu oan cho người khác!"

"Tôi chỉ nói suy đoán thôi, khi cảnh sát đến điều tra một chút liền biết rồi, bọn họ sẽ trả lại công đạo cho anh."

"Anh đánh rắm, đừng có mà ở đó mà ngậm máu phun người!" Con trai của ông lão nói:

"Tôi vừa nãy căng thẳng nói sai, chúng tôi căn bản không xuất ngoại, là đi công tác ở trong nước!"

"Cái kia điện thoại tại sao không gọi được? Anh đi công tác ở chỗ nào mà tín hiệu không tốt?" Lâm Dật nói:

"Hơn nữa chuyện như vậy, cũng không nên tùy tiện thay đổi nha, anh nói ra nước ngoài là ra, nói đi trong nước là được à. Con mẹ nó, anh muốn nói mình đi mặt trăng cũng được đấy chứ, khi nào trung thu chúng tôi thay vì nhìn Hằng Nga đổi sang nhìn anh nhỉ?!"

"Anh Lâm, em bây giờ báo công an!"

"Tôi nói cho các anh biết, các anh báo công an cũng vô dụng, chuyện tự ý phẫu thuật cho ba của tôi, các anh cũng phải gánh trách nhiệm!"

Lâm Dật lắc tay chỉ, "Không thành vấn đề, không phải chỉ là hơn 100 ngàn tiền phẫu thuật thôi sao? Chúng tôi không để ý, chúng tôi trả cho anh, nhưng trước lúc đó, anh phải giải thích rõ ràng về việc đi ra nước ngoài của anh."

"Anh có chứng cớ gì nói tôi xuất ngoại!"

"Ghi âm rồi, anh vừa nãy chính mồm nói." Lâm Dật lấy điện thoại ra, nói:

"Hân Hân, gọi cảnh sát đi, nói chỗ này có người lén buôn bán lậu ra nước ngoài, để cảnh sát đến điều tra thêm. Nếu như anh ta vô tội, đến lúc đó bồi thường cho bọn họ là được."

"Vâng, em biết rồi anh Lâm."

Đôi mắt của Kiều Hân đều là ngôi sao nhỏ, chiêu này của anh Lâm thực sự quá cao tay, lần này bọn họ không rửa sạch được hiềm nghi rồi.

"Không, không được!"

Lâm Dật chân trước vừa đi, nhìn thấy con trai của ông lão, từ phía sau đuổi theo, quỳ xuống phía sau Lâm Dật.

"Bác sĩ, anh đừng gọi cảnh sát, là chúng tôi không phải là người, không muốn trả tiền chữa bệnh, chúng ta bây giờ trở về đi kiếm tiền, van cầu anh đừng báo cảnh sát."

"Việc này anh có nói với tôi cũng không được rồi, anh đi mà nói với cảnh sát."

Cùng lúc đó, bảo vệ của bệnh viện chạy tới, đem con trai của ông lão mang đi, trả lại không gian yên tĩnh cho căn phòng.

"Anh Lâm, anh thật là lợi hại, thậm chí ngay cả chiêu này cũng đều nghĩ ra được." Kiều Hân nói.

"Tôi cũng là buồn bực, bây giờ là năm bao nhiêu rồi, lại còn muốn dùng phương thức như quỵt nợ này, chỉ số thông minh kiểu gì vậy không biết?"

"Tuy rằng xã hội tiến bộ, nhưng đều sẽ có ít người không có đạo đức, bại hoại làm ô nhiễm bầu không khí của xã hội."

Lâm Dật tựa lưng vào ghế ngồi nói: "Tôi còn có không ít thủ đoạn còn chưa dùng tới đã kinh sợ như vậy rồi, xong con bê."

"Chủ yếu là anh Lâm thật lợi hại, một cái bình A liền đem đối phương quật ngã rồi, cũng không cần mở đại."

"Cho nên, về sau gặp lại loại người như vậy, các người cũng không cần nhượng bộ, trực tiếp gọi bảo vệ là được rồi, nói lý cũng vô dụng."

"Biết rồi anh Lâm."

Leng keng leng keng ——

Lúc Lâm Dật đang nói chuyện với Kiều Hân, điện thoại di động trong túi vang lên.

Là Hà Viện Viện gọi tới.

"Có chuyện gì vậy? Cisco bên kia đã làm gì thiêu thân rồi."

"Ông chủ, tấm chi phiếu này anh từ đâu lấy được đấy!" Hà Viện Viện nói với giọng đầy kinh ngạc.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 504.

Chương 505. Thẩm Thục Nghi Ngoại Giao Trước, Quân Sự Sau

"Chi phiếu?"

Lâm Dật dừng lại, "Là tấm mà lúc sáng sớm tôi gửi cho quỹ Lăng Vân đúng không?"

"Đúng, chính là tấm chi phiếu trị giá 10 triệu."

"Một người bạn cho tôi đầu tư, chi phiếu có vấn đề ư? Có vẻ như sẽ không."

Lâm Dật nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy không có vấn đề gì, lấy thân phận của Thẩm Thục Nghi không thể cho mình một tấm chi phiếu có vấn đề được.

"Tôi vừa nãy lúc ghi vào chi phiếu, nhìn thấy thông tin người đầu tư, anh đoán xem là ai?"

"Ai?"

"Tập đoàn Trung tín!"

"Chính là ngân hàng Trung Tín kia à?"

"Không phải." Hà Viên Viên nói ra: "Ngân hàng Trung Tín chỉ là một công ty con của tập đoàn Trung Tín mà thôi."

"Sau đó thì sao?"

"Lẽ nào anh còn không biết điều này có ý nghĩa gì sao?" Hà Viện Viện nói một cách nghi ngờ.

"Biết cái cọng lông, có chuyện nói mau, có rắm mau thả."

"Đây là công ty tự hào quốc gia, họ được biết đến như bốn công ty lớn nhất của Trung Quốc với Bảo Lợi, Cục Chiêu Thương, Hoa Nhuận. ý nghĩa tựa như tam tinh ở Hàn Quốc vậy, được đánh giá với giá trị 8000 tỉ!"

"Nằm thảo!"

Lâm Dật suýt chút nữa té ghế, "Thiệt hay giả vậy?"

"Tôi làm việc này, anh cảm thấy tôi có thể phạm sai lầm không?"

"Được, tôi biết rồi."

"Ông chủ, tôi thực sự là càng ngày càng bội phục anh rồi." Hà Viện Viện tự đáy lòng nói: "Tuy rằng số tiền kia đối với Trung Tín cũng không đáng là bao nhiêu, nhưng anh có thể làm quen được với những người này, xác thực cũng không bình thường."

"Viện Viện..."

"Chuyện gì ạ?"

Lâm Dật gọi tên cô như vậy, làm Hà Viện Viện có chút không quen.

"Vừa nãy tôi không phải nói, xài tiền của người khác, làm chuyện của mình sao, hiện tại khả năng không phải như vậy rồi." Lâm Dật nghiêm túc nói:

"Chúng ta lần này, có thể phải xài tiền của người khác, phải giúp người khác làm việc đấy." Lâm Dật nói: "Tấm chi phiếu kia trước tiên đừng nhập vào, để tôi sắp xếp."

"Biết rồi."

Cúp điện thoại, Lâm Dật cầm điện thoại di động, chuẩn bị tra xét tập đoàn Trung Tín cụ thể xem thử chuyện gì xảy ra.

Đơn giản là lướt qua hai nền tảng baidu và bức hồ.

Lâm Dật đối với công ty đã hiểu biết thêm, tập đoàn Trung Tín chủ yếu nghiệp vụ chính là tài chính và đầu tư.

Trên dưới có 176 công ty con, bao phủ vô số mặt hàng lớn nhỏ trong cuộc sống.

Kiến trúc, khai thác, luyện kim, dầu mỏ, vận tải đường thuỷ, từ thiện, bảo an, tin cậy gửi gắm v.v...

Giống như một con bạch tuộc với vô số xúc tu, đã phát triển đến mức độ không thể nào tưởng tượng được.

Vẻ mặt Lâm Dật trầm mặc, không ngừng xoa ngón tay, đây là động tác bình thường của anh trong lúc suy nghĩ.

Mẹ của Lương Nhược Hư, ở trong tập đoàn Trung Tín đến cùng là nhân vật đóng vai trò gì?

Boss? Phó tổng?

Nhưng bất kể là chức vị nào, giống như là một nhân vật chỉ cần dậm chân một chỗ mặt đất sẽ rung chuyển.

Nhìn một chút đồng hồ mình đang đeo đây là kiểu dáng RM 056, mẫu kỷ niệm tròn 10 năm.

So với cái đồng hồ này, tấm chi phiếu kia chỉ có 10 triệu, liền lộ vẻ thua chị kém em rồi, hơn nữa còn có điểm dư thừa.

Bởi vì chính mình muốn xây trường học với sửa đường, không kém 10 triệu đầu tư này.

Từ miệng Lương Nhược Hư, người nào cũng có thể biết thực lực kinh tế mình đến trình độ nào.

Cho dù là đối với cô ấy hay đối với mình, thì tấm chi phiếu 10 triệu kia cũng không là gì.

Nhưng nếu như kết hợp với chiếc đồng hồ trên tay, liền có chút ý tứ muốn dùng đạo lý thuyết phục mình sau đó mới dùng đến áp lực.

Nếu như thực sự muốn giúp mình, hoàn toàn có thể che giấu thông tin tập đoàn Trung Tín.

Nói cách khác, người đang dùng phương thức này để thể hiện thân phận của mình.

Mà một mặc khác, giống như đang gửi lời cảnh cáo đến mình.

Nếu nhìn theo cách này, số tiền kia liền có chút phỏng tay rồi.

Chậc chậc chậc ...

Lâm Dật sờ cằm, người có tiền chính là không giống nhau, phương thức đánh người đều giản dị tự nhiên mà lại khô khan như thế.

"Lâm Dật."

Trong lúc Lâm Dật đang suy nghĩ những chuyện này, Lý Sở Hàm ở bên cạnh nhỏ giọng gọi.

"Làm sao vậy ?"

Lâm Dật phục hồi tinh thần lại, phát hiện bên trong phòng đã không còn có ai nữa.

Ngoại trừ mình ra, chỉ còn Lý Sở Hàm.

"Làm sao vậy lãnh đạo."

"Ngày mốt là ngày giỗ của mẹ tôi, anh có thời gian cùng với tôi trở về không?"

"Trước đó chẳng phải đã nói rồi sao? Tôi đã sắp xếp thời gian xong rồi, sáng sớm ngày mai đi, buổi trưa liền có thể đến Quảng Châu."

"Vậy tôi đi đặt vé máy bay." Lý Sở Hàm nói: "Chín giờ sáng mai bay được không?"

"Có thể, cô quyết định đi, tôi sao cũng được."

"Ừm."

"Có cuộc phẫu thuật nào trong những ngày này không?"

"Trong tuần tới, mỗi ngày đều có phẫu thuật." Lý Sở Hàm nói: "Chờ đến lúc anh khám bệnh tại nhà, khẳng định cũng sẽ có giải phẫu."

"Tôi còn có chút việc bận khác nữa, cũng đừng an bài cho tôi đến khám bệnh tại nhà." Lâm Dật nói ra: "Phẫu thuật cô làm thì để cho tôi mổ chính có thể không?"

"Chỉ cần anh có lòng tin, là có thể."

Trong hệ thống y tế, đây đã là yêu cầu quá đáng.

Nhưng ở chỗ này Lý Sở Hàm, lại lộ vẻ qua quýt bình thường.

Cô ấy đối với Lâm Dật, tin tưởng cực điểm.

Chuyện này trong mắt của người khác, đây giống như là tình yêu không giới hạn của bạn gái dành cho bạn trai.

Chỉ cần là anh nói, em đều sẽ đáp ứng.

"Liền quyết định vui vẻ như vậy đi."

Muốn nhận được cờ thưởng, tại phòng khám bệnh là không thể nào, phải phẫu thuật mới được, cho nên mình chỉ cần chuyên tâm làm phẫu thuật là được rồi.

Hiệu suất như vậy có thể có chút cao.

Nhưng ở trong lòng, Lâm Dật vẫn là cho mình hạn định, lấy thời gian một tháng làm chuẩn.

Nếu như mình trong vòng một tháng, vẫn là không cách nào thu được cờ thưởng, như vậy liền tạm thời đóng nghề nghiệp này.

Không thể một mực kéo dài mãi ở đây, còn có những nghề nghiệp khác đang chờ mình đến hoàn thành đây.

"Đợt lát nữa tôi có một cuộc phẫu thuật nhỏ đặt chân tim, cậu có muốn làm không?"

"Không thành vấn đề."

Chân muỗi dù nhỏ đến đâu cũng đều là thịt, anh không thể bỏ qua bất cứ cơ hội nào, không chắc lúc nào, thì có người đến cho mình đưa cờ thưởng đây này.

Sau ca phẫu thuật đặt chân tim, vừa vặn đến buổi trưa.

Lâm Dật không ở lại bệnh viện nữa, lên tiếng chào hỏi Lý Sở Hàm xong, liền lái xe về nhà.

Mặc dù các thiết bị chuyên nghiệp chưa được giao đến, nhưng có thể trở về làm một số công việc chuẩn bị trước.

Mã nguồn phải được phát triển trước khi Intel phát hành công nghệ chip 3.0. Nếu không, dự án máy quang khắc sẽ càng bị tụt lùi lại phía sau.

Cả một buổi chiều, Lâm Dật vẫn đang làm công việc chuẩn bị, sau bốn giờ chiều, anh nhận được điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan.

"Bác sĩ Lâm, đang bận gì thế?"

"Tay đang rảnh một chút, anh không có ở bệnh viện, ở nhà rồi."

"Vậy buổi tối anh ăn cái gì? "

"Còn chưa nghĩ ra đây, chắc sẽ đặt đồ ăn nhanh."

"Đồ ăn nhanh không sạch sẽ lắm, em sẽ làm món gì đó cho anh ăn, anh có muốn ăn món gì không?"

"Em ở đây rồi, anh còn ăn cơm gì nữa, lấy sắc đẹp thay cơm nha."

"Hắc hắc, vẫn là anh biết nói chuyện." Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì nói: "Nhưng anh phải mời em, em mới có thể đi nấu cơm cho anh được."

"Vậy anh chân thành mời Kỷ tổng tới nhà của anh làm một bữa cơm, bằng không anh sẽ chết đói mất."

"Không thành vấn đề." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Đồ ăn trong tủ lạnh cũng không còn bao nhiêu đồ, em sẽ đi siêu thị mua một ít đồ, sau đó sẽ đi tìm anh."

"Được."

Gần hai giờ sau, Kỷ Khuynh Nhan lái xe đến Cửu Châu Các.

Nhìn thấy trong thư phòng, văn kiện tư liệu lộn xộn cùng với một loạt mã chương trình mà cô xem không hiểu.

Kỷ Khuynh Nhan mới ý thức được, Lâm Dật có vẻ như so với cô tưởng tượng còn bận rộn hơn nhiều.

"Được rồi, anh còn đang bận việc, em đi làm cơm trước, lập tức xong ngay." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Tùy tiện làm một chút là được, đừng làm phiền phức quá."

"Ai nha, em một người phụ nữ làm cơm anh quản nhiều như vậy làm gì." Kỷ Khuynh Nhan đem Lâm Dật đẩy ra khỏi nhà bếp, "Anh chờ ăn là được rồi."

Tốc độ làm cơm của Kỷ Khuynh Nhan không nhanh, gần một giờ sau mới nấu cơm xong.

Sườn kho, quả bí đao tôm nõn, dưa chuột tráng trứng gà, rau trộn, còn có một bát súp thịt bò.

Có thể nói là phi thường phong phú.

Sau khi ăn xong, Kỷ Khuynh Nhan lại chủ động nhận luôn việc rửa chén, Lâm Dật trừ ăn cơm, không hề làm gì cả.

Vào ban đêm ở Trung Hải, đèn rực rỡ mới lên.

Những ngọn đèn neon đầy màu sắc chiếu sáng thành phố không bao giờ ngủ này.

Trong thư phòng, ánh sáng trên màn hình chiếu lên mặt của Lâm Dật, cẩn thận tỉ mỉ mà lại chăm chú.

Kỷ Khuynh Nhan mặc bộ đồ ngủ bằng lụa, phơi bày hai chân, nằm trên ghế sô pha trong thư phòng, cầm trên tay bản báo cáo đang chỉnh sửa và sửa đổi, giống như là một bức tranh tĩnh lặng dưới ngòi bút của họa sĩ.

Tất cả mọi thứ ở bên ngoài, đều không liên quan gì đến hai người.

Mặc dù cái gì cũng không nói, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Đối với bọn họ mà nói, nơi này dường như có một chút ấm cúng hơn.

Căn biệt thự này rất trống trải, nhưng trong thư phòng nho nhỏ này lại rất ấm áp.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 505.

Chương 506. Vị Trà Xanh Nhạt Rồi

“Anh đang nhìn cái gì!”

Kỷ Khuynh Nhan nhìn vào chiếc gương ở phía đối diện, phát hiện Lâm Dật đang lén nhìn mình, giơ nắm đấm lên nói:

“Có phải đang lén nhìn chân của em không?”

“Chân mọc ra, không phải là để người ta ngắm nhìn sao.”

“Thấy anh bận như vậy, cho anh một chút phúc lợi.”

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan vén bộ đồ ngủ bằng lụa của mình lên.

Từ từ chậm rãi, đến tận phần bắp đùi, nhưng cũng vừa hay lúc này, động tác của Kỷ Khuynh Nhan đột nhiên dừng lại.

“Được rồi, đến đây kết thúc, làm việc chăm chỉ đi.”

Lâm Dật cười cười, không nói thêm gì, tiếp tục bận rộn công việc trên tay.

Mà Kỷ Khuynh Nhan cũng không có buông váy ngủ xuống, để đôi chân trắng nõn của mình lộ ra bên ngoài.

Buổi tối hơn 11 giờ, khi công việc của Lâm Dật đã xong một phần, anh phát hiện Kỷ Khuynh Nhan cầm bản báo cáo trên tay ngủ gật trên ghế sopha rồi.

Bởi vì hôm sau anh phải đi Quảng Châu, Lâm Dật cũng không có dự tính thức cả đêm.

Ôm lấy Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật đưa cô vào trong phòng riêng của cô ở Cửu Châu Các, rồi bản thân cũng trở về nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Kỷ Khuynh Nhan thức dậy, lấy mấy đĩa thức ăn còn lại của tối qua đem ra hâm nóng, xem như là giải quyết vấn đề bữa sáng rồi.

“Hôm nay anh có sắp xếp gì không? Anh bận việc ở nhà hay là đến bệnh viện?”

“Đợi chút anh đi một chuyến đến thị trấn Bắc Kiều, xem xét về chuyện của trường học Hy Vọng, có vài chuyện phải làm tốt công tác chuẩn bị trước tiên.”

“Có cần Viện Viện đi cùng anh không?”

“Mình anh đi là được rồi, cũng không phải là chuyện gì to tát, trong tay cô ấy còn có nhiệm vụ khác nữa.”

Lâm Dật cảm thấy bản thân thật sự là một chàng trai tinh nhanh.

May mà hôm qua đã sắp xếp cho cô ta không ít công việc, nếu không thì Kỷ Khuynh Nhan đã để cô ta đi theo mình rồi.

“Chú ý an toàn, nhà bên này em sẽ chú ý giúp anh, yên tâm đi nhé.”

“OK.”

Giơ tay lên làm một ký hiệu tay, sau đó hai người lái xe rời đi, mỗi người đi mỗi ngã.

Trên đường đi đón Lý Sở Hàm, Lâm Dật quyết định, đợi xây xong trường học Hy Vọng, bổ sung khóa học quản lý thời gian vào trong chương trình giáo dục bắt buộc chín năm, chuyện này rất quan trọng.

Đến khi Lâm Dật đến nhà của Lý Sở Hàm, cô ấy đã đợi ở bên dưới rồi.

“Tôi mặc bộ đồ này được chứ?”

Lý Sở Hàm mặc vẫn là bộ đồ áo trắng và váy của ngày hôm qua.

Bởi vì Lâm Dật nói khá đẹp, nên cô ấy cứ mặc thế vậy.

“Quần áo để thay đã mang theo chưa? Tôi còn có chút việc khác nữa, có thể sẽ ở lại vài ngày, cũng không quá chắc chắn.”

“Vậy thì tôi trở về chuẩn bị chút, cậu đợi tôi vài phút, rất nhanh thôi.”

“Không phải trở về chuẩn bị nữa, đợi chút thì không lên kịp máy bay rồi.” Lâm Dật nói:

“Nếu như thiếu đồ gì đến địa phương mua là được rồi, cô xem tôi không phải cũng không có mang theo cái gì sao.”

“Được thôi, nghe theo cậu.”

Lý Sở Hàm gật đầu, ngồi lên ghế phụ, sau đó hai người lái xe đến sân bay.

Reng reng reng!

Lúc chuẩn bị làm thủ tục lên máy bay, điện thoại của Lâm Dật vang lên.

Ngoài dự liệu, là một tin nhắn ngắn.

Lâm Dật sắp quên mất kiểu phương thức liên lạc cổ xưa này luôn rồi, ngoại trừ người lạ và quảng cáo lừa đảo, đã chẳng còn mấy người vẫn đang sử dụng cách liên lạc này nữa.

Ôn Thư: “Ngài Lâm, tôi là Ôn Thư, khi nào thì ngài tới Quảng Châu?”

Nhìn thấy tin nhắn Ôn Thư gửi cho mình, Lâm Dật có chút không ngờ tới.

Chẳng qua là tùy tiện nói với Lương Nhược Hư, không nghĩ rằng cô ấy coi đó là thật.

Lâm Dật: “Tầm 11:30 thì tới Quảng Châu.”

Ôn Thư: “Vậy được rồi, đến khi đó gặp nhau.”

Lời nói của Ôn Thư rất khách sáo, cũng rất ngắn gọn, không có ý muốn nói nhiều với Lâm Dật.

Lâm Dật xoa xoa cằm, chẳng nhẽ nhan sắc của anh đây đã không còn sức thu hút như vậy rồi sao?”

Kim cương Vương lão ngũ (*) giống như mình đây, theo lẽ thường thì phải là điều trà xanh yêu thích nhất chứ.

(*)Chỉ những người đàn ông kiệt xuất, còn độc thân, không chỉ giàu có mà còn đẹp trai, phong độ, tài giỏi, đạt chuẩn về mọi mặt.

Khiếu nại một câu xong, Lâm Dật cũng không có để tâm tư lên người của Ôn Thư.

So với Lý Sở Hàm ở bên cạnh, cô ta đã cách xa cả một đẳng cấp, càng đừng nhắc tới so sánh với người phụ nữ đẳng cấp Bug như Kỷ Khuynh Nhan.

Buổi trưa 11 giờ 30, chuyến bay đúng giờ hạ cánh xuống sân bay Bạch Vân.

Vừa mới bước ra khỏi nhà ga sân bay, thì nhìn thấy luôn Ôn

Thư.

Ôn Thư mặc một bộ đồ liền thân ống rộng màu đen, trang điểm nhẹ, tóc buông thả, hơi có hương vị của những người nổi tiếng trên mạng.

Đến cả Lâm Dật cũng không có cách nào liên tưởng cô ta với hình tượng nhà báo đoan trang của ngày hôm qua.

Cùng lúc này, Ôn Thư cũng nhìn thấy Lâm Dật từ trong nhà ga sân bay bước ra.

Ban đầu Ôn Thư nghĩ Lâm Dật sẽ đến một mình, không ngờ tới bên cạnh còn dẫn theo một người phụ nữ.

Dung mạo và thân hình của Lý Sở Hàm khiến cho Ôn Thư vô cùng bất ngờ.

Cô ta thực sự không nghĩ ra lý do, tại sao một người phụ nữ xinh đẹp như vậy lại đi cùng với một kẻ nghèo nàn như Lâm Dật.

Sợ rằng đến cả cuộc sống chất lượng cao cơ bản nhất cũng không đảm bảo.

“Ngài Lâm, xin chào.”

Ôn Thư cười gật đầu, sau đó bắt tay với Lâm Dật.

“Có thể đứng bên cạnh ngài Lâm đây, chắc là bạn gái của ngài rồi.”

“Tôi là bạn của cậu ấy, không phải là bạn gái.” Lý Sở Hàm giải thích.

“Thật sự ngại quá, hiểu nhầm thân phận của hai người rồi.” Ôn Thư cười trả lời.

“Không sao cả.”

Liên quan tới mối quan hệ của hai người họ, Ôn Thư không hề hỏi rõ.

Từ nhan sắc không phân biệt của bọn họ mà nói, chắc là quan hệ tình nhân không nghi ngờ rồi.

Một người có thể quyên góp tất cả tài sản, thế mà còn có tâm tư tìm tình nhân, bản thân có chút đánh giá thấp anh ta rồi.

“Ngài Lâm, tôi đã đặt sẵn phòng khách sạn để đón tiếp ngài, chúng ta qua đó trước, ăn xong cơm rồi tiếp tục xử lý những chuyện khác.”

“Việc đón tiếp thì thôi khỏi cần, tôi có hẹn những người khác ăn cơm rồi, không làm phiền các cô phí sức nữa.”

Ôn Thư ngược lại rất vui được như vậy, không đi ăn cơm thì bản thân có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian và năng lượng, một mũi tên trúng hai đích.

“Vậy thì buổi chiều chúng ta đi gặp mặt bí thư Ngô, rồi nói chuyện tiếp về phương diện này được chứ?” Ôn Thư hỏi.

“Cũng không cần thiết nữa, trên tay tôi còn có chút chuyện, sau khi bận xong tôi sẽ trực tiếp đến thị trấn Bắc Kiều.”

Nói xong, Lâm Dật nhìn Lý Sở Hàm, nói:

“Đường đến thị trấn Bắc Kiều chắc không dễ đi hả?”

“Ừm.” Lý Sở Hàm gật gật đầu: “Khoảng 3km đều là đường đất, may mà mấy hôm nay không có mưa, chắc miễn cưỡng có thể đi được.”

“Vậy thì đi thôi, đi mua một chiếc xe, nếu như không có xe cũng bất tiện.”

“Có lãng phí quá không?”

Lý Sở Hàm biết Lâm Dật có tiền, đối với cậu ta mà nói, mua một chiếc xe có thể dễ dàng giống như bản thân đi ra ngoài ăn bữa sáng vậy, vì vậy cô ấy cũng không hề có phản ứng quá mức, đây chỉ là đưa ra chút ý kiến của bản thân mà thôi.

“Mua một chiếc đi, đằng nào cũng không đáng bao nhiêu tiền.”

Nghe cuộc đối thoại này, Ôn Thư có chút khinh thường và ngạc nhiên.

Anh ta không phải là đã bỏ hết tiền đi quyên góp rồi sao, chỉ còn lại một chiếc FAW mà thôi?

Làm sao còn muốn mua xe nữa?

Cho dù trong tay còn có chút ít tiền tiết kiệm, cũng không đến mức hoang phí như thế này.

“Ngài Lâm, ngài quyết định mua xe phải không?” Ôn Thư thăm dò hỏi.

Lâm Dật gật gật đầu, xem như trả lời.

Tuy rằng mấy năm nay luôn ở bên ngoài, nhưng anh vẫn rất quen thuộc đối với Quảng Châu.

“Tôi nhớ ở gần đây hình như có một cửa hàng Benz 4S, qua đó xem sao.”

“Cửa hàng Benz, Benz 4S? Ngài Lâm muốn đi đến đó sao?”

“Ừm.”

Lời của Lâm Dật một lần nữa khiến Ôn Thư choáng váng.

Tình huống gì thế này, mua xe cũng thôi đi, còn muốn mua Benz, chiếc xe rẻ nhất cũng gần tới 300 nghìn tệ rồi ấy chứ.

“Đích thực có một cửa hàng Benz 4S, bây giờ tôi dẫn hai người qua đó.”

“Được, vất vả rồi.”

Rất trùng hợp đó là xe của Ôn Thư cũng là một chiếc Benz cấp độ C.

Tuy rằng không đắt, nhưng phù hợp với kiểu người làm văn phòng như cô ta lái.

Trên đường đi, Ôn Thư biểu hiện rất hào phóng lịch sự, nói với Lâm Dật rất nhiều chuyện liên quan tới thị trấn Bắc Kiều, xem như là giới thiệu một chút về tình hình địa phương.

Mà trong cả quá trình nói chuyện, Lâm Dật phát hiện, mùi trà xanh trên người của Ôn Thư hình như nhạt đi không ít.

Cho người khác cảm giác vô cùng bình thường, giống như con thiên nga cao ngạo, vừa thân thiết, lại duy trì một chút xa cách, tỉ lệ nắm bắt rất tốt.

Lâm Dật xoa xoa cằm, chẳng nhẽ là bản thân nhìn nhầm rồi sao?

Không có khả năng nha, mình kiểm định trà xanh bao nhiêu năm rồi, còn chưa từng có lúc nào sai cả.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 506.

Chương 507. Cái Đồng Hồ Trình Độ Học Sinh Tiểu Học

Ôn Thư lái xe đưa hai người họ đến cửa hàng Benz 4S.

“Ngài Lâm, tôi không hiểu lắm về xe cộ, về phương diện này chắc không cách nào giới thiệu cho ngài rồi.”

“Không sao, chúng ta tùy ý xem là được rồi.”

Nói xong, Lâm Dật cùng với Lý Sở Hàm dạo một vòng trong cửa hàng 4S, Ôn Thư ngồi ở khu vực chờ, cầm điện thoại, nói chuyện wechat với bạn thân.

Ôn Thư: “Dương Dương, cậu còn nhớ cái người mà tớ nói với cậu tối qua không?”

Bạn thân: “Người nào? Hôm qua cậu nói với tớ tổng cộng ba người đàn ông cơ, tớ định giá chút, cái người quản lý sản phẩm dường như cũng không tồi, đến cấp bậc như thế của anh ta, tiền lương của năm ít nhất cũng phải 500 nghìn tệ trở lên. Vả lại còn là người gốc Quảng Châu, có xe có nhà, điều kiện đích thực không tồi.”

Ôn Thư: “Không phải là cái người quản lý sản phẩm đó, là người đàn ông thứ ba mà tớ nhắc với cậu đó, chính là cái người quyên góp hết tiền, bản thân thì lái chiếc FAW đó.”

Bạn thân: “Anh ta á? Cậu thẳng thừng pass qua đi, tuy rằng là tốt nghiệp trường nổi tiếng, tương lai có thể kiếm không ít tiền, nhưng người như thế, đầu óc đều không bình thường. Nói không chừng lúc nào đó, anh ta lại lấy hết tiền tiết kiệm đi quyên góp hết. Cậu không phải đắn đo suy nghĩ nữa.”

Ôn Thư: “Nhưng cậu có biết không, hôm nay anh ta đến Quảng Châu rồi, tớ phụ trách đón tiếp, vừa xuống máy bay đã đến thẳng cửa hàng Benz 4S, nói muốn mua xe.”

Bạn thân: “Hả? Tình huống gì vậy? Xuống khỏi may bay liền muốn mua xe?”

Ôn Thư: “Thật đó, bọn tớ đang ở trong cửa hàng đây, nói là không có xe, đi lại không thuận tiện, muốn mua một chiếc thay đi bộ.”

Nói xong, Ôn Thư còn gửi ảnh chụp hiện trường cho bạn thân, chứng minh bản thân kể hoàn toàn là sự thật.

Bạn thân: “Mua xe mà thôi, chẳng có gì to tát quái lạ cả.”

Bạn thân: “Tuy rằng anh ta đã quyên góp hết tiền rồi, nhưng cũng không thể một chút tiền cũng không có, mua chiếc xe để lái cũng bình thường mà, đừng kinh ngạc như vậy.”

Ôn Thư: “Vậy có thể chỉ ra là vẫn có chút tiền rồi?”

Bạn thân: “Đại tỷ, chẳng nhẽ trong mắt của cậu, mua một chiếc Benz thì tính là người có tiền sao? Có thể có chút hiểu biết việc đời không, đừng trông giống như rìa thành thị với nông thôn vậy.”

Bạn thân: “Xe cậu lái cũng là Benz, cậu có tiền không?”

Ôn Thư: “Tớ cũng là sợ sai bỏ lỡ mất, dù gì là người đàn ông muốn quyên góp hàng triệu tệ.”

Bạn thân: “Được rồi, tớ lại dạy cậu một phương pháp, kiểm định đàn ông có tiền hay không?”

Ôn Thư: “Cách nào? Nói nhanh.”

Bạn thân: "Đều nói nhẫn kim cương khẳng định đẳng cấp của phụ nữ đồng hồ của đàn ông, tuy rằng anh ta lái chiếc xe không đáng tiền, nhưng cậu nhìn đồng hồ của anh ta sẽ biết ngay, mỗi người đàn ông thành công, đều có một chiếc đồng hồ tương xứng với thân phận của anh ta, cậu đi nhìn là biết ngay thôi."

Ôn Thư nỗ lực hồi tưởng, cảnh tượng hôm qua lúc gặp mặt Lâm Dật, phát hiện anh ta hình như không có đeo đồng hồ.

Nghĩ đến đây, Ôn Thư ngoảnh đầu nhìn về phía Lâm Dật đang thong dong đi dạo, phát hiện trên cổ tay của anh ta, dường như có thêm một chiếc đồng hồ, nhưng đen nhèm, nhìn không rõ là hàng của hãng nào.

Ôn Thư: "Tớ nhìn thấy đồng hồ của anh ta rồi, nhưng nhìn không ra là hãng gì."

Bạn thân: "Cậu miêu tả dáng vẻ đại khái cho tớ, tớ nhìn qua không ít đồng hồ đó."

Ôn Thư: "Nhìn có chút không rõ, đen nhèm, mặt đồng hồ xanh xanh hoa cỏ, một chút cũng không đơn giản, nhìn thì đặc biệt khoa trương, vả lại dây đồng hồ còn là dây cao su."

Bạn thân: "Dây đeo cao su? Cháu trai mới lên cấp hai của tớ còn không đeo loại đồng hồ dây cao su nữa cơ, kiểu đàn ông khoa học công nghệ cũng quá low rồi, thế mà vẫn còn đeo loại đồng hồ này, nhìn là biết người chết dây thần kinh não, hoàn toàn không phải là người cùng một cấp bậc với chúng ta."

Ôn Thư: "Xác định không đáng tiền đúng không?"

Bạn thân: "Tất nhiên không đáng tiền rồi! Tớ nói cho cậu biết, đồng hồ đáng tiền nhất là đồng hồ cơ, không phải là bằng dây thép, thì cũng phải là da thật, tuyệt đối không có dây cao su, vả lại đồng hồ đắt tiền đều có một đặc điểm phân biệt, trang trí mặt đồng hồ đều vô cùng đơn giản, mà đồng hồ anh ta đeo, nhìn là biết phong cách của học sinh tiểu học, low chết đi được.”

Ôn Thư: “Tớ cũng cảm thấy khá phổ thông, chiếc đồng hồ hơn mười nghìn tệ mà bạn trai tớ đeo, nhìn thôi cũng cao cấp hơn của anh ta.”

Bạn thân: “Vì vậy, nghe lời khuyên của chị em, cậu đừng nghĩ nhiều nữa, đừng thấy người ta trông đẹp trai mà không buông tay, không có tiền, chẳng có tác dụng gì, vẫn nên suy nghĩ về cái người quản lý sản phẩm kia đi.”

Ôn Thư: “Cậu đừng nói xàm, tớ với quản lý sản phẩm đó là quan hệ bạn bè tốt, tớ là người có bạn trai rồi.”

Bạn thân: “Xí, có bạn trai rồi mà còn hẹn người ta tháng sau đi du lịch Phuket, quá giả rồi.”

Vì muốn tránh để bạn thân tiếp tục bóc mẽ bản thân, Ôn Thư đặt điện thoại xuống, không trả lời lại nữa, bắt đầu tìm hiểu thời tiết của Phuket.

Nếu như gặp đúng trời mưa thì phải đổi ngày trước cho kịp.

“Thưa ngài, mời qua bên này.”

Đúng lúc Ôn Thư đang kiểm tra thời tiết, nhìn thấy nữ nhân viên bán hàng của cửa hàng 4S dẫn Lâm Dật và Lý Sở Hàm đi đến.

“Ngài Lâm, ngài xác định nhìn trúng chiếc xe G63 màu đỏ đó rồi phải không?”

“Ừm.” Lâm Dật gật đầu.

“Tuy rằng có xe tại cửa hàng, nhưng màu đỏ phải thêm giá 100 nghìn tệ, điểm này chúng tôi phải nói với ngài trước.”

Nhằm tránh những rắc rối không cần thiết, nữ nhân viên bán hàng nhắc trước chuyện thêm giá cả.

“Được, báo giá của G63 tôi biết, nhân tiện nhắc đến chuyện thêm giá, giúp tôi tính xem đồ phối cao cấp bao nhiêu tiền đi.”

“Vừa rồi tôi tính cho ngài, bộ đồ phối cao cấp màu hồng của G63, thêm cả bộ thể thao của AMG, giá xe trần là 2 triệu 790 nghìn tệ, cộng thêm tiền bảo hiểm, thuế mua sắm, khoảng tầm 3 triệu 50 nghìn tệ.”

“Được rồi, quẹt thẻ đi.”

Nghe đến giá cả của chiếc xe, Ôn Thư bị dọa giật mình, điện thoại suýt chút nữa rơi xuống sàn nhà.

“Đại G đắt như vậy sao? Tôi nhớ mới có hơn 1 triệu tệ mà.”

“Thưa cô, vị này nhắc đến là G63, không phải là kiểu xe như G500, về mặt giá cả, phải đắt thêm hơn 1 triệu tệ.”

Ôn Thư nghe xong trong đầu vang vọng tiếng “ong ong”.

Anh ta không phải là không có tiền sao, làm sao có thể mua được chiếc xe hơn 3 triệu tệ?

Chẳng nhẽ là dùng tiền trong quỹ mua?

Nhưng tiền quỹ mà thành phố cho, hình như mới có hơn 5 triệu tệ, anh ta đến đây, đến chớp mắt cũng không có, đã tiêu luôn hơn 3 triệu tệ, có phải là quá xa xỉ rồi không?

Có cần phải báo cáo một tiếng với bí thư Ngô không?

Chuyện này cũng quá đáng quá rồi!

Nghĩ tới đây, Ôn Thư đứng dậy, lịch sự nói:

“Ngài Lâm, tôi đi nhà vệ sinh một chút, thất lễ rồi.”

"Được."

Nói một tiếng xong, Ôn Thư đi về phía góc cửa hàng, đồng thời gọi điện thoại cho Ngô Triệu Hữu.

"Đón được ngài Lâm rồi chứ? Mọi việc tiến triển thuận lợi không?" Ngô Triệu Hữu hỏi.

"Bí thư Ngô, tôi muốn nói với ngài một chuyện." Ôn Thư không muốn phí lời, tiến thẳng vào chủ đề, như vậy mới có khả năng kịp thời đòi lại tiền được.

"Chuyện gì? Xảy ra vấn đề gì rồi sao?"

"Cái người tên Lâm Dật đó, lấy tiền quỹ mua một chiếc xe hơn 3 triệu tệ."

"Cô nói chuyện đùa gì vậy!"

"Tôi cũng cảm thấy chuyện này quá đáng quá rồi, tiền quỹ là lấy để xây đường, anh ta thế mà lại lấy ra nhét túi riêng, chúng ta đều nhìn nhầm anh ta rồi."

"Tôi nói cô đang nói đùa gì vậy!" Ngô Triệu Hữu nói:

"Tiền quỹ hơn 5 triệu tệ vẫn đang ở phòng tài chính của thành phố chứ đâu, cơ bản chưa có phát xuống. Làm sao anh ta có thể lấy tiền quỹ mua đồ, cô cũng là cựu nhà báo rồi, làm sao lời nào cũng dám nói vậy!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 507.

Chương 508. Có Mùi Bên Trong Rồi

Ôn Thư sững người ra!

Cảm giác như mình nghe sai rồi.

Hóa ra tiền mua xe không phải là tiền quỹ hội, vậy đó là tiền của chính anh ta rồi?

Tùy tiện mà có thể mua một chiếc xe hơn 3 triệu tệ, chẳng nhẽ trong túi của anh ta vẫn còn tiền?

Những lời nói trong lúc phỏng vấn vào ngày hôm qua, chẳng nhẽ đều là giả?

Nhưng anh ta thực sự đeo một chiếc đồng hồ có dây cao su của học sinh tiểu học mà!

“Cô có đang nghe tôi nói không đấy.” Ngô Triệu Hữu nói.

“Có, có.”

“Đừng có nghĩ về những thứ vô dụng nữa, cũng đừng nói lung tung, chỉ cần đưa đón tốt ngài Lâm là được rồi.”

“Biết rồi ạ.”

Ngô Triệu Hữu tắt điện thoại, Ôn Thư đi về phía Lâm Dật.

Cùng lúc đó, nữ nhân viên bán hàng cầm trên tay hợp đồng mua bán đi tới, nhưng Lâm Dật lại đưa bút qua tay của Lý Sở Hàm.

“Cô ký đi.”

“Tôi ký?”

“Thì mua cho cô mà, cũng đừng lái mãi chiếc Type R nữa, thay đổi phong cách chút đi.” Lâm Dật nói tiếp: “Hơn nữa lái chiếc xe này đi đường cũng không thu hút sự chú ý, lái đi làm cũng được.”

Lời nói của Lâm Dật, một lần nữa làm cho Ôn Thư rớt hàm.

Mua một chiếc xe hơn 3 triệu tệ, hóa ra là để mua tặng cho tình nhân lái à?

Có tiền thì cũng không phải là để tiêu như thế chứ!

“Chiếc xe này đắt quá, cậu để mà dùng đi.” Lý Sở Hàm nói: “Cậu đã giúp tôi rất nhiều rồi, tôi không thể lấy đồ của cậu nữa.”

“Mau mau ký tên đi, tí nữa còn có việc phải làm nữa đó.”

Nhìn thấy nét mặt lạnh lùng của Lâm Dật, Lý Sở Hàm sợ cậu ta không vui, bèn cầm bút ký tên của mình.

Nhìn thấy Lý Sở Hàm đã ký tên mình xong.

Ôn Thư cảm giác như tim mình đang rỉ máu.

Đối xử với tình nhân phóng khoáng như vậy, có phải quá sành điệu không?

Bản thân sống lâu như vậy rồi, đừng có nói đến chiếc xe 3 triệu tệ, đến cả chiếc xe 300 nghìn tệ, cũng chưa có ai tặng mình chiếc nào.

Mấy phút sau, Lý Sở Hàm ký xong tên của mình, nữ nhân viên bán hàng cười:

“Thưa ngài, thưa cô, mời hai người đi theo tôi, tôi đưa anh chị qua bãi đỗ xe để lấy xe.”

“Được.”

Công đoạn mua bán xe kết thúc, dưới sự chỉ đường của nữ nhân viên, ba người đi ra ngoài.

Nhưng hoàn toàn khác biệt so với lúc đi vào, tâm trạng của Ôn Thư lúc này giống như ngồi tàu lượn.

Đến tận bây giờ tinh thần vẫn chưa hoàn hồn lại.

“Người đàn ông này quá nhiều tiền, tùy tiện mà có thể mua cho người phụ nữ của mình một chiếc xe G63 cao cấp, mà lại còn chiếc màu đỏ có giá đắt nhất, phải trả thêm 100 nghìn mới có thể mua.” Một nữ nhân viên bán hàng chứng kiến toàn bộ quá trình nói.

“Trước khi các cô nói chuyện, hãy xem xem họ đeo đồng hồ gì thì sẽ không có gì phải ngạc nhiên rồi.” Một nam nhân viên bán hàng nói.

“Đồng hồ?” Nữ nhân viên bán hàng thắc mắc: “Chỉ là một cái đồng hồ trang sức bình thường, chắc không vượt quá 1000 tệ đâu.”

“Các cô đúng là, tập huấn trước kia đúng là lãng phí.” Nam nhân viên khinh thường nói:

“Tôi nói cho các cô biết, nhãn hiệu của chiếc đồng hồ đó, tên là Richard Mille, cùng đẳng cấp với Patek Philippe, cái rẻ nhất cũng 300 mấy nghìn tệ, chỉ cần nhìn thôi là biết người vô cùng nhiều tiền, không so sánh nổi!”

“Cô à, cô có sao không, sàn vừa mới lau xong có hơi trơn.”

“Không sao, không sao.”

Ôn Thư vội vàng trả lời, để bản thân trông đỡ thảm hại.

Lúc này, Ôn Thư đã không còn để tâm đến những thứ khác, vội cầm điện thoại lên, bắt đầu tìm kiếm thương hiệu đồng hồ Richard Mille này.

Đồng thời thành công tìm được chiếc đồng hồ Lâm Dật đeo trên trang mạng.

Richard Mille, RM 056 là mẫu kỷ niệm 10 năm, giá 13 triệu 200 nghìn tệ!

Nhìn thấy con số dài đó, Ôn Thư cảm thấy bản thân như bị công kích hàng trăm triệu lần, sự nghèo khó đã làm hạn chế sức tưởng tượng của cô ta.

Một chiếc đồng hồ khoa trương như thế, mà được bán với giá hơn 10 triệu tệ!

Đây là việc mà cô ta có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.

Tim Ôn Thư đập thình thịch, lúc sau, nhìn kỹ chiếc đồng hồ của Lâm Dật đang đeo, cảm thấy dễ nhìn biết bao nhiêu, vô hình lấp đầy ắp mùi vị cao quý.

Quá trình kiểm tra xe rất nhanh thì kết thúc, chìa khóa và biển số xe cũng được giao vào tay của Lý Sở Hàm, coi như kết thúc cuộc du hành mua xe.

Nhìn thấy chiếc xe Benz G màu đỏ ở trước mặt, Ôn Thư vô cùng ngưỡng mộ.

Bản thân có thể lái một chiếc xe như vậy thì tốt biết bao!

Tại thời khắc này, trong lòng Ôn Thư đã hỏi tội bạn thân vô số lần!

Từ đầu đến cuối, người ta chính là một người có tiền, vả lại còn là một phú hào vô cùng giàu có!

Vậy mà lại nói người ta nghèo!

Làm cho bản thân cũng bị đánh lừa!

“Ngài Lâm đối với chị Lý thật tốt, người bình thường không thể nào mua nổi chiếc xe tuyệt như vậy.” Ôn Thư cười nói: “Nhưng hôm nay có thể nhìn thấy, cũng coi như đã thỏa mãn được một tâm nguyện của tôi, vì Benz G63, cũng là chiếc xe mơ ước bấy lâu nay của tôi. ”

Ha ha ha...

Có mùi bên trong rồi.

“Cách nói này tôi thích hơn, ước mơ vẫn luôn phải có, biết đâu một ngày nào đó lại thành hiện thực.”

“Ngài Lâm nói có lý lắm, nghe một lời của vua, tốt hơn 10 năm đọc sách đấy.”

Lâm Dật: “?”

Mình nói gì sao?

Mẹ nó, cô nông cạn quá rồi đó.

Trong lòng Ôn Thư âm thầm hối tiếc, đồng thời cô ta cũng có một định vị mới đối với thân phận của Lâm Dật.

Những lời hôm qua anh ta nói khẳng định đều là giả, anh ta chỉ giả vờ làm vậy mà thôi, như vậy khi lên tivi mới có nhiều tính thời sự.

Nếu biết sớm như vậy thì mình đã không mặc bộ đồ này đến rồi!

Đáng chết!

Thế nhưng không sao, mình là người phụ trách đưa đón anh ta, thời gian tiếp xúc vẫn còn rất dài, hy vọng có thể lưu lại cho anh ta vài ấn tượng tốt.

“Được rồi, chúng ta cũng đi thôi, chiều nay vẫn còn có việc khác phải làm.”

Lý Sở Hàm gật đầu, nhưng lại nhìn thấy Lâm Dật bước qua ngồi bên ghế phụ.

“Chẳng nhẽ để tôi lái?”

“Đương nhiên rồi, mua xe cho cô, đương nhiên phải để cô lái, phong cách thể thao thuần túy của AMG, cảm giác giống như được thiết kế riêng cho cô. ”

“Vậy thì tôi thử xem sao.” Lý Sở Hàm gật đầu, cô ấy cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Ôn Thư biết, bản thân còn chưa có thân thiết với Lâm Dật, nên chỉ ngoan ngoãn ngồi ra hàng ghế đằng sau.

Thế nhưng không sao, mình vẫn còn cơ hội!

Chắc chắn phải nắm bắt!

Nghĩ đến đây, Ôn Thư lấy lại tinh thần, kéo cửa xe ra, đang chuẩn bị lên xe.

“Cô Ôn, buổi chiều không cần cô đi cùng nữa, vừa hay xe của cô cũng ở đây, chúng ta phân đường đi đi.”

“Ơ…”

Tay của Ôn Thư ngượng ngùng giữ giữa không trung: “Vâng ạ, tôi thấy cửa xe đóng chưa được chặt, muốn đóng lại giúp hai người mà thôi.”

“Được rồi, cám ơn.”

Cùng lúc đó, Lý Sở Hàm khởi động xe. Tuy là xe mới mua, nhưng một chút cũng không lạ lẫm gì.

Lâm Dật ngồi bên ghế phụ, nhìn dáng vẻ lái xe một tay của Lý Sở Hàm, trông rất mạnh mẽ.

Đây mới đúng là dáng vẻ mà người phụ nữ trưởng thành cần có.

Đương nhiên rồi, chỉ đơn thuần có tính cách cởi mở thoải mái cũng không được.

Mà vẫn cần phải có một điều kiện cơ bản vô cùng quan trọng, bắt buộc đủ lớn mới được.

Lái xe đến trạm xăng gần đó, đổ đầy bình xăng, hai người lại bắt đầu lái xe.

“Chúng ta đi đâu?”

“Viện phúc lợi Lam Thiên, tôi giúp cô tìm đường, đi theo chỉ dẫn là được.”

“Viện phúc lợi?” Lý Sở Hàm có một chút ngạc nhiên, không ngờ rằng Lâm Dật sẽ đến những chỗ đó.

“Ừ, đó là nhà của tôi.”

“Anh là trẻ mồ côi?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 508.

Chương 509. Tôi Là Người Của Đảng Phái Khuynh Nhan

Biết được thân phận của Lâm Dật, Lý Sở Hàm rõ ràng sững sờ một chút.

Trước giờ cô ấy chưa bao giờ nghĩ anh ta sẽ có thân thế như vậy.

“Có phải có chút bất ngờ không?” Lâm Dật cười ha ha nói:

“Thực ra chẳng có gì, trên thế gian này có bao nhiêu là trẻ mồ côi, cũng không thiếu một người như tôi.”

Lý Sở Hàm ngạc nhiên không phải là về thân phận của Lâm Dật.

Cô ấy chỉ là không nghĩ tới, Lâm Dật có thể sống một cách lạc quan như vậy.

“Anh mấy tuổi thì vào cô nhi viện?” Lý Sở Hàm hỏi.

“Tôi cũng không biết mấy tuổi.” Lâm Dật nói.

“Nói chung là từ khi tôi có ý thức thì đã ở cô nhi viện rồi, mẹ Vương cũng không muốn nói nhiều với tôi về chuyện này, nhưng nghe nói có một lần bố tôi uống nhiều, hình như là lúc tôi được mấy tháng, thì bị mang đến đây.”

“Cuộc sống trong cô nhi viện của anh vui vẻ không?” Lý Sở Hàm quan tâm hỏi:

“Tôi nghe nói trong nước có rất nhiều cô nhi viện, bọn trẻ đều ăn không no, vả lại còn thường xuyên bị đánh đập.”

“Chúng tôi thì không thảm đến mức đó, nhưng bị đánh là chuyện thường.”

“Hả? Bị đánh nặng không?”

“Đừng nhắc nữa, thiếu chút nữa đánh chết tôi.” Lâm Dật nói:

“Hồi mới lên cấp ba, có một bạn nữ viết thư tình cho tôi, lén lút đút vào trong cặp sách của tôi, tôi còn không biết chuyện này. Đợi đến khi tôi trở về viết bài tập mở cặp sách ra, khi nhìn thấy lá thư tình đó, đúng lúc mẹ Vương cũng ở bên cạnh, nghĩ rằng tôi yêu sớm, càng trùng hợp nữa là khoảng thời gian đó tôi thích chơi bóng rổ, thành tích học tập hạ thấp nhanh chóng, mẹ Vương nghĩ rằng nguyên do là tôi yêu sớm, ngay lúc đó không nói lời nào, tiến lên đánh tôi một trận, may mà tôi ôm mặt kịp thời.”

Vốn dĩ Lý Sở Hàm có chút lo lắng, nhưng nghe thấy Lâm Dật giải thích như vậy, dường như cũng chẳng có gì.

“Lúc đó không tránh sao?”

“Không có.” Lâm Dật lắc lắc đầu, nói:

“Trước kia có một lần, tôi ra ngoài đánh nhau với người ta, mẹ Vương biết được, cũng muốn đánh tôi. Bà ấy đuổi theo phía sau, tôi chạy ở phía trước, sau cùng khiến bệnh đau tim của bà ấy tái phát luôn. Từ đó về sau, khi bà ấy đánh tôi, tôi đều không tránh né, thế nhưng sau khi lên đại học, bà ấy không còn đánh tôi nữa.”

“Là bởi vì anh đã lớn rồi, tiếp tục ra tay với anh thì không ổn lắm.”

“Bởi vì tôi học đại học ở Trung Hải, bà ấy không đánh được tôi nữa.”

Lý Sở Hàm mỉm cười, giống như có chút mùi vị của ánh nắng tươi sáng.

“ y ây ây, sao cô lại quay đầu xe thế?”

“Bên kia có một siêu thị, đi mua chút đồ cho dì ấy, tay không trở về cũng không tốt.”

“Không cần đâu, tôi thường xuyên mua đồ cho bà ấy rồi, không thiếu cái gì cả.”

“Vẫn nên mua chút gì, dù sao tôi cũng là người ngoài.”

“Thế thì nghe lời cô đi, bởi vì vô lăng đang trong tay cô mà.”

Lý Sở Hàm lại cười lần nữa, ánh mắt long lanh.

Vì thời gian rất gấp, Lý Sở Hàm lựa chọn đồ rất nhanh, mua một chiếc vòng vàng, và một chiếc đồng hồ Longines, tất cả tiêu tầm hơn 50 nghìn tệ.

Đối với người có thu nhập như Lý Sở Hàm mà nói, đây không phải là số tiền nhỏ.

Mua xong đồ, hai người tiếp tục lái xe đi đến cô nhi viện Lam Thiên.

Lâm Dật nhìn về phía sân vận động thì phát hiện ở trong có sự thay đổi rất lớn.

Lắp thêm vòng rổ bóng mới, còn có rất nhiều dụng cụ thể dục thể thao và giải trí.

Mà những thứ này, chắc đều là kiệt tác của Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng lúc này, trên sân vận động không có ai, tính theo thời gian, bây giờ là thời gian bọn họ học lớp thủ công.

Người dạy học đều là tình nguyện viên của cô nhi viện, bởi vì trình độ có giới hạn, những thứ được dạy đều rất sơ sài, nhưng đứng về trình độ nào đó, thì cũng coi là rất phong phú đối với tuổi thơ ấu của bọn trẻ.

“Anh Tiểu Dật!”

Nghe thấy tiếng gọi, Lâm Dật và Lý Sở Hàm quay ra nhìn.

Phát hiện lớp học ở tầng một, có một thằng bé ló đầu ra, rồi hét lên gọi.

Sau đó có rất nhiều trẻ nhỏ, đều chạy ra bên cửa sổ, rồi gọi to.

“Anh Tiểu Dật!”

“Anh Tiểu Dật!”

Tiếp sau đó toàn bộ đám trẻ trong lớp đều chạy ra ngoài.

Một cô bé bạo dạn chạy đến bên cạnh Lâm Dật.

“Anh Tiểu Dật, bế.”

Lâm Dật cũng không có chần chừ, lập tức ôm bé gái vào lòng.

“Sao em béo lên nhiều thế, nếu như tiếp tục ăn, sau này anh không bế nổi nữa đâu.”

“Vẫn có thể vẫn có thể, anh Tiểu Dật lợi hại nhất.”

Một vài đứa trẻ mạnh dạn, đều vây quanh bên người Lâm Dật, nhưng những bé còn lại vẫn có chút căng thẳng đứng nhìn Lý Sở Hàm.

Bởi vì chị gái xinh đẹp này có chút lạ lẫm.

“Mẹ Vương đâu, có ở trong viện không.”

“Ừm ừm, có ạ, có ạ.”

“Đi, chúng ta đi tìm mẹ Vương.”

“Ừm ừm.”

Trong văn phòng ở tầng 3, Vương Thúy Bình đang nghe điện thoại, khóe mắt khi cười đều lộ ra nếp nhăn.

Người mà bà đang nói chuyện lại chính là Kỷ Khuynh Nhan.

“Mẹ Vương, Lâm Dật khẳng định là muốn cho mẹ một điều bất ngờ, nên không có nói trước cho mẹ biết.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Mẹ đừng nói là con nói cho mẹ biết nhé.”

“Yên tâm đi, chắc chắn sẽ không để bị lộ.” Vương Thúy Bình nói:

“Đợt sau này công việc không bận nữa, con với Tiểu Dật cùng nhau về đây, cũng một thời gian dài rồi không nhìn thấy con, mẹ nhớ muốn chết được.”

“Ừm ừm, bây giờ trong tay đang có hạng mục hơi bận một chút, nếu không con đã cùng Lâm Dật về rồi.”

“Ừm ừm.”

“Bà già này, đừng làm loạn nữa, Tiểu Dật về rồi đây.” Triệu Toàn Phúc ở ngoài hành lang nói lớn.

“Được, tôi biết rồi.” Vội vàng trả lời, Vương Thúy Bình nói với điện thoại:

“Mẹ không nói chuyện với con nữa, Tiểu Dật về rồi, mẹ ra ngoài xem sao.”

“Vâng, có thời gian chúng ta nói chuyện tiếp.”

Tắt điện thoại, Vương Thúy Bình vui vẻ bước ra.

Con trai có tiền đồ, con dâu cũng đã thấy rồi, vả lại còn rất hiếu thảo biết điều, sống cả một đời người, có điều gì tuyệt vời hơn không?

Dường như không có nữa rồi.

Chỉnh sửa lại quần áo trên người, Vương Thúy Bình bước ra ngoài.

Nhưng ngạc nhiên khi bà nhìn thấy, Lâm Dật cùng một phụ nữ xinh đẹp khác cùng nhau đi đến.

Vương Thúy Bình ngơ người ra một lúc.

“Chuyện gì thế này? Sao lại đưa thêm người nào về đây?”

“Mẹ Vương, gần đây được lắm đó, mặt béo thêm một vòng rồi.”

“Tên tiểu tử này, dám lấy ta ra làm trò cười.” Vương Thúy Bình giáo huấn nói, sau đó lộ ra ánh mắt truy hỏi, muốn biết thân phận của Lý Sở Hàm.

“Con muốn giới thiệu cho mẹ một chút, cô ấy là Lý Sở Hàm, chủ nhiệm khoa của chúng con.”

Lâm Dật không nói rõ công việc của bản thân, Vương Thúy Bình cũng không hỏi nhiều.

Bà chỉ muốn biết rõ thân phận của Lý Sở Hàm.

Nếu chỉ đơn thuần là quan hệ đồng nghiệp thì không sao, nhưng nếu còn có mối quan hệ phức tạp khác, bà sẽ đánh gãy chân thằng con này luôn!

“Cháu chào cô, chào chú.” Lý Sở Hàm hơi cúi người xuống, khách khí nói:

“Trên đường đến có chút gấp gáp, không có chuẩn bị được gì cho cô chú, mong cô chú không chê cười.”

Nhìn món quà gặp mặt mà Lý Sở Hàm mang tới.

Vương Thúy Bình nhìn một cái đã nhận ra là đồ tốt, chắc chắn phải tốn không ít tiền.

Nhìn vậy, người phụ nữ trước mặt đây cũng được.

Không được không được!

Mình phải đứng về phía Kỷ Khuynh Nhan!

Nếu giữa bọn họ thật sự có mối quan hệ không rõ ràng.

Thì nhất định phải dạy dỗ thằng con này một trận!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 509.

Chương 510. Mang Về Nhiều Lần Sẽ Quen

“Đến đây, đến đây, ngồi đi.”

Nhìn thấy sự lịch sự dịu dàng của Lý Sở Hàm, mẹ Vương mỉm cười mời cô vào trong nhà ngồi.

Mặc kệ quan hệ của hai người là như thế nào, nhưng khách đến nhà, đương nhiên là phải tiếp đón đàng hoàng.

“Thằng bé này, trở về sao không báo trước với mẹ một tiếng, mẹ vẫn chưa chuẩn bị gì cả.” Vương Thúy Bình nhỏ giọng nói.

“Mẹ, mẹ không cần phải giả bộ nữa, chắc chắn Kỷ Khuynh Nhan đã gọi điện nói với mẹ rồi, đừng tưởng rằng con không biết.”

“Đừng có nói bậy, Khuynh Nhan không có nói gì với mẹ hết.”

“Vậy thì diễn xuất của mẹ cũng giả quá đó, một chút phấn khích cũng không có.”

Vương Thúy Bình nhìn vào mắt Lâm Dật, thầm nghĩ: “Lại mang một người con gái về, mẹ đây là bị con hù chết.”

Người một nhà ngồi nói chuyện một hồi, Vương Thúy Bình đứng dậy.

“Các con chắc là vẫn chưa ăn cơm, mẹ đi nấu cơm.”

“Từ sáng đến giờ vẫn chưa ăn gì, mẹ mau chuẩn bị chút đồ ăn đi, con sắp chết đói đến nơi rồi.”

“Chờ một chút, mẹ đi làm ngay.”

“Bác gái à, để con phụ bác.” Lý Sở Hàm đứng dậy nói.

“Như vậy thì không tốt lắm, bác làm một mình là được rồi.”

“Không sao đâu.”

Khi thấy Lý Sở Hàm muốn vào phụ, Triệu Toàn Phúc lập tức chặn lại nói: “Không cần không cần, con và Tiểu Dật cứ ở lại đây là được, sao có thể để con động tay động chân, hai người chúng tôi làm là được rồi.”

Nói xong, Triệu Toàn Phúc kéo Vương Thúy Bình đến phòng bếp nói: “Bà à, bà sao vậy, đây là lần đầu tiên người ta đến nhà, bà lại để người ta vào bếp.”

Tuy rằng Vương Thúy Bình cũng có từ chối, nhưng không dứt khoát, người Trung Quốc quan niệm rằng, không dứt khoát chính là không từ chối.

“Là nó muốn vào phụ mà.” Vương Thúy Bình lẩm bẩm.

“Tôi thấy bà thật là thiên vị.” Triệu Toàn Phúc nói: “Lúc con bé Khuynh Nhan đến đây, cái gì bà cũng không để cho cô ấy làm, bây giờ người khác đến, bà lại muốn người ta vào bếp, lòng của bà sao lại nghiêng về một phía như vậy.”

“Khuynh Nhan là con dâu của tôi, sao tôi có thể để con bé làm việc được.”

“Nhưng người kia cũng là bạn của Tiểu Dật, sao định bắt người ta làm việc được.”

“Cũng không phải là bạn bè đơn giản vậy đâu.” Vương Thúy Bình nói: “Nói không chừng hai người họ có gian tình, tôi không thể có lỗi với Khuynh Nhan.”

“Bà cũng đã lớn tuổi rồi, đừng có nhọc lòng vì những chuyện mình không nên lo.” Triệu Toàn Phúc nói với giọng giáo huấn: “Chuyện của Tiểu Dật, để nó tự giải quyết là được, bà chỉ cần làm việc của mình thôi. Nó mang người nào về, bà phải tiếp đãi người đó, bà là mẹ của nó, không đối xử đồng đều với nhau, như vậy chẳng khác gì làm xấu mặt Tiểu Dật.”

“Chỉ toàn nói bậy bạ, con trai tôi hiện tại có tiền có của, lớn lên lại đẹp trai như vậy, những cô gái ở ngoài kia đều nhịn không được mà muốn tiếp cận nó, nếu như ngày nào nó cũng dắt người về, tôi còn phải tiếp đãi toàn bộ sao?”

“Đó cũng là do nó có bản lĩnh, người khác chắc chắn không có được bản lĩnh đó đâu.” Triệu Toàn Phúc nói: “Tóm lại bà đừng nhúng tay vào việc của Tiểu Dật, bà cứ làm tốt việc của mình là được rồi."

“Còn nữa, tôi nói cho bà biết, cho dù quan hệ của hai đứa nó là gì, chờ đến khi họ rời đi, đừng quên cho cô ấy một bao lì xì.”

“Còn phải cho tiền lì xì.”

“Người ta lần đầu đến đây, còn mua quà cho chúng ta, một cái bao lì xì cũng không cho? Sao mà càng sống lâu càng thụt lùi vậy.”

Vương Thúy Bình không ghét Lý Sở Hàm, ngược lại còn thích cô gái dịu dàng này một chút.

Nhưng bà vẫn tin chắc rằng mình là người đứng về phía Khuynh Nhan, cho nên phải có lập trưởng của chính mình.”

“Khuynh Nhan đến đây bà đều cho, Tiểu Lý đến, bà lại không cho, cái này là chuyện gì đây.”

Vương Thúy Bình suy nghĩ một chút, cảm thấy hình như cũng có lý, lập tức không phản bác.

“Trước đó đúng là có cho bao lì xì, nhưng chỉ có 500 tệ.”

“Sao chỉ có 500 tệ, bây giờ kinh tế cũng ổn định, cho 500 tệ là quá ít."”

“Là Khuynh Nhan tới thì tôi mới cho bao lì xì 500 tệ, nếu tôi cho con bé ấy nhiều hơn, lỡ như Khuynh Nhan biết được, tôi sẽ trở thành người như thế nào."

Vương Thúy Bình nói: “Dù sao đây cũng là quy củ, trong Viện nhiều tiểu tử thối như vậy, sau này dù ai mang bạn gái về, tôi đều cho 500 tệ.”

“Được rồi được rồi, cho nhiều hay ít cũng do bà quy định, dù sao đây cũng là tiền nên cho.”

“Mau làm món trứng của ông đi, tôi biết phải làm gì.”

Vì sớm biết Lâm Dật sẽ về đến, trước đó Vương Thúy Bình đã sớm đem sườn hầm với thịt bò, chỉ cần xào thêm rau là có thể ăn cơm được rồi.

Hai mươi phút sau, sáu món ăn đã được bày lên bàn, Vương Thúy Bình hỏi: “Con trai, lần này con đi công tác về, có thể ở nhà được nhiều ngày không?”

“Không nhiều, phía Trung Hải còn rất nhiều việc, chờ con đi một thời gian nữa, sau này sẽ trở về nhà một chuyến.”

Về đến nhà mình, Lâm Dật cũng không làm ra vẻ hư tình giả ý, có cái gì thì nói cái đó.

“Khi con đi công tác thì nhớ chú ý, đừng quá mệt mỏi, tiền không phải kiếm trong một ngày.”

Nói rồi, Vương Thúy Bình gắp vài miếng sườn để vào chén của Lý Sở Hàm: “Cô gái, con nên ăn nhiều một chút, như thế này cũng quá gầy rồi.”

Thấy Lý Sở Hàm từ nãy đến giờ vẫn không một tiếng động, lặng lẽ ăn cơm.

Vương Thúy Bình hơi băn khoăn, cảm giác như vừa rồi mình đã làm gì không đúng lắm.

Nhưng chuyện bao lì xì này, cũng chỉ có thể là 500 tệ, ai cũng không thể nhiều hơn con dâu của mình được.

“Cảm ơn Bác.”

“Mẹ, hiện tại trong viện như thế nào rồi, có chỗ nào cần dùng tiền không?” Lâm Dật hỏi.

“Yên tâm đi, cái gì cũng không thiếu, con không thấy bọn họ đều béo lên sao.” Vương Thúy Bình cười không khép được miệng, khua tay múa chân nói: “Bây giờ chúng ta đi ra ngoài mua đồ này nọ đều là chính đáng, thịt heo thịt bò vân vân, đều mua ở lò mổ, mua từng miếng một, ăn cũng yên tâm hơn.”

“Đúng vậy, đừng tiết kiệm quá, thiếu tiền thì cứ nói với con.”

“Tiền thật ra không thiếu, nhưng cái chính là nhà trường bên kia có hơi khó khăn. Thỉnh thoảng sẽ mở vài cuộc họp, nhưng lại mở cùng một chỗ cùng một thời gian, mẹ và ba của con không biết là nên đi bên nào.”

“Chuyện này mẹ cứ nói chuyện với các thầy cô là được, cũng không phải là chuyện lớn gì.”

“Những vị thầy cô kia cũng rất cởi mở, biết tình huống của chúng ta như thế, lập tức bật đèn xanh, vì vậy nên cũng không làm khó chúng ta.”

“Vậy được.” Lâm Dật nói: “Nếu những chuyện khác có gì khó khăn, nhớ nói cho con biết, con sẽ giúp mẹ đi giải quyết.”

“Con cứ yên tâm đi, bên này không cần con bận lòng đâu, đều rất tốt.”

Hòa thuận vui vẻ ăn bữa cơm, Lâm Dật và Lý Sở Hàm lại cùng mấy đứa trẻ trong viện chơi đùa một hồi mới rời đi.

“Cô gái, cái này con cầm lấy đi.”

Nhìn thấy bao lì xì mà Vương Thúy Binh đưa, Lý Sở Hàm lui về sau hai bước, liên tục xua tay.

“Bác gái, cái này con không thể nhận được.”

“Cái gì mà không thể nhận được.” Vương Thúy Bình xụ mặt: “Chê bác đưa ít sao?”

“Con không có ý đó, cái này bác giữ lại cho mấy đứa trẻ trong viện đi ạ, còn nhiều thứ cần phải dùng tiền mà.”

Sống đến từng này, đây là lần đầu tiên Lý Sở Hàm thấy sự phô trương này.

Cũng biết rằng cái bao lì xì này có ý nghĩa không bình thường.

“Đây là tiền nên cho không cần phải ngại, là thói quen, lần đầu tiên đến nhà đều gửi một bao lì xì." Vương Thúy Bính nói: “Mau cầm lấy, nếu không bác sẽ không vui.”

“Cô cầm đi, cũng không nhiều đâu, là tấm lòng của mẹ tôi.”

Lý Sở Hàm ngượng ngùng cúi mặt, nhận lấy bao lì xì từ tay Vương Thúy Bình.

“Cảm ơn bác gái.”

“Cảm ơn cái gì, sau này rảnh rỗi nhớ cùng Tiểu Dật về đây chơi nhé."

“Dạ con biết rồi ạ.”

“Mẹ con đi trước, có thời gian lại về thăm mẹ."”

“Được, công việc quan trọng hơn.”

Đứng ở phía sau nhìn Lâm Dật và Lý Sở Hàm lái xe rời đi, Vương Thúy Bình âm thầm thở dài.

“Ông Triệu, lúc tôi đưa bao lì xì ra, trong lòng sao lại không thấy thoải mái chứ.”

“Sao lại không thoải mái, đụng đến bệnh tim à? Để tôi xem cho bà một chút."”

“Không phải tim tôi không khỏe, thật ra tôi cảm thấy có lỗi với Khuynh Nhan, tôi đúng là người hai mặt.” Vương Thúy Bình nói: “Lúc trưa còn cùng Khuynh Nhan bàn việc nhà, quay qua lại cho cô gái khác bao lì xì, đây là chuyện con người nên làm sao.”

“Không có gì đâu, sau này nó dắt thêm nhiều người về, thì bà sẽ thành thói quen thôi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 510.

Chương 511. Trà Xanh Có Ba Bảo Bối

Sau khi rời khỏi cô nhi viện, hai người lái xe đến khách sạn Thanh Hà

“Lấy một phòng.” Lâm Dật nói: “Giúp tôi lấy một phòng gần với phòng 1304 một chút.”

“Lúc nãy, Ôn Thư đã giúp cho tôi lấy một phòng, bây giờ cần lấy thêm một phòng nữa.

Nữ lễ tân nhìn Lâm Dật, trong ánh mắt che giấu thâm ý.

Đúng là chính nhân quân tử mà! “Thưa anh, phòng đối diện là phòng 1305 được không ạ?"

“Được.”

Khi Lâm Dật rút thẻ ngân hàng đưa qua cho lễ tân, Lý Sở Hàm duỗi tay ngăn lại.

“Không cần thiết đâu, không cần lãng phí tiền, một phòng là được rồi.”

“Hửm…cô chắc chắn chứ?”

“Khi đi công tác, không phải là thường xuyên ở chung sao.”

Nữ lễ tân: …

Lúc đi công tác đều như vậy?

Ở văn phòng?

Chơi cũng vui ghê!

“Có vẻ là vậy.” Lâm Dật quơ quơ thẻ phòng trong tay: “Không cần lấy nữa, một phòng là được rồi.”

“Vâng, vâng….”

Lâm Dật cầm thẻ phòng, đi về căn phòng mà Ngô Triệu Hữu đã đặt, tuy không phải là phòng tổng thống, nhưng cũng là một phòng suite cực kỳ sang trọng, đủ cho hai người ở.

“Cậu muốn đi tắm không? Tôi đi mở nước cho cậu.” Lý Sở Hàm nói.

“Không cần, tôi dùng vòi sen tắm là được...”

Reng reng reng --

Lâm Dật chưa kịp nói xong thì điện thoại trong túi vang lên, là một dãy số lạ, nhưng anh nhìn rất quen mắt.

“Anh Lâm, tôi là Ôn Thư đây.”

“Sao vậy?”

“Tôi muốn làm một bài phỏng vấn độc quyền với anh, không biết hiện tại anh có thời gian không?”

“Phỏng vấn độc quyền? Không phải trước đây đã từng phỏng vấn rồi sao?”

“Khi tôi về đã sắp xếp lại nội dung một chút, cảm thấy lúc đó phỏng vấn chưa đủ kỹ càng chu đáo, nên muốn làm lại bài phỏng vấn."

“Được rồi, gặp nhau ở đâu?”

Lâm Dật không từ chối, đúng lúc có một chút việc trong tay cần nói chuyện với Ôn Thư.

“Anh đến khách sạn chưa? Tôi đang ở gần khách sạn.”

“Được, bây giờ tôi sẽ xuống dưới.”

“Được.”

Cúp điện thoại xong, Lâm Dật nói với Lý Sở Hàm một tiếng, sau đó xuống lầu gặp Ôn Thư

Vừa xuống tới sảnh, đã thấy xe Ôn Thư dừng ở trước cửa khách sạn, hình như là đặc biệt đợi mình.

Đúng như Lâm Dật nghĩ, đến khi trời tối, Ôn Thư lái xe đến khách sạn đón Lâm Dật

Trong lúc đợi Lâm Dật, cũng không quên nhắn tin wechat cho bạn thân.

Ôn Thư: “Dương Dương, mình nói cho cậu biết, lần này tuyệt đối không để xảy ra sai lầm, lúc sáng mình thiếu chút nữa là bị cậu hại chết!"

Bạn thân: “Lúc sáng là lỗi của mình, nhà hàng lần này cậu chọn tuyệt đối có đủ đẳng cấp.”

Ôn Thư: “Còn không phải sao, đó là nhà hàng ba sao Michelin đó, tùy tiện ăn một bữa cơm, lập tức tốn hết mấy ngàn trong một ngày, cậu cảm thấy mình có thể làm lãng phí chỗ tốt như vậy sao.”

Bạn thân: “Đừng keo kiệt như vậy, cậu là tìm chồng, không phải tìm**, cậu không bỏ ra một cái giá cao một chút, làm sao người ta có hảo cảm với cậu.”

Bạn thân: “Thêm nữa, đối phương có tiền như vậy, ăn trong nhà hàng ba sao Michelin thì cũng giống như ăn một hàng quán ven đường thôi, xuất phát từ phong độ của đàn ông, lẽ nào sẽ để cậu trả tiền sao.”

Bạn thân: “Dù sao cũng là người đi du học nước ngoài về, anh ta để ý nhất chính là mặt này, cho dù là cậu mời, cuối cùng cũng sẽ không để cho cậu trả tiền đâu.”

Ôn Thư giống như là đang suy nghĩ gì, gật gật đầu, hình như cảm thấy như vậy cũng có lý.

Ôn Thư: “Được rồi, không nói với cậu nữa, người ta xuống rồi.”

Bạn thân: “Cố lên nha, ra vẻ thanh thuần một chút, xây dựng cho anh ta cảm giác cậu là một người vợ hiền mẹ tốt, đừng trang điểm rối như vậy, nhìn không thu hút đâu.”

Ôn Thư: “Đừng nói nhảm, mình tự biết mà.”

Trả lời đơn giản một tiếng, Ôn Thư bước xuống, mời Lâm Dật lên xe

“Anh Lâm, tôi không làm phiền anh nghỉ ngơi chứ?”

Lâm Dật nhìn thấy Ôn Thư đã thay đổi quần áo, không còn mặc bộ đồ quần ống rộng kín mít như lúc sáng nữa.

Đổi thành một bộ váy ngắn ôm sát làm tôn dáng hơn, còn mang một đôi tất đen tới đùi, càng nhìn càng mê người.

“Định tắm rửa xong rồi mới làm việc, cô lại gọi điện thoại tới.”

“Thật ngại quá, làm chậm trễ thời gian quý giá của anh.” Ôn Thư cười nói, cũng chủ động mở cửa xe cho Lâm Dật bước lên.

Hai người lên xe, Ôn Thư cố tình kéo dây an toàn thắt ngang qua giữa ngực, nhìn giống như một con sông chảy qua khe núi.

“Không sao, công việc quan trọng.”

“Vì để tạ lỗi, tôi đã đặt sẵn chỗ để mời anh Lâm ăn tối rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện."

“Được, do cô quyết định.”

Lâm Dật một tay chống đầu, mùi trà xanh trong xe có hơi hăng mũi.

Reng reng reng --

Xe vừa nổ máy, điện thoại của Ôn Thư vang lên.

Thấy đó là số của bạn trai, cô không trả lời, dứt khoát tắt máy.

Không quá vài phút, lại có cuộc gọi đến, Ôn Thư cũng không thèm nhìn, lại cúp máy.

Lần hẹn ngày hôm nay, chính là quyết định chuyện lớn cho tương lai sau này, tuyệt đối không thể để cho anh ta quấy rầy.

“Hình như trông cô rất bận.”

“Có một vị trưởng phòng muốn mời tôi đi ăn tối. Đã mấy ngày nay rồi, nhưng tôi có chút việc bận cho nên tôi chưa nhận lời anh ta." Ôn Thư cười nói: “Công việc với anh Lâm quan trọng hơn.”

“Như vậy thì không tốt lắm, có thể ăn cùng nhau không?"

“Như vậy sao được, hôm nay là phỏng vấn độc quyền với anh Lâm, anh ta đến thì không tiện.”

Ôn Thư cười nói: “Hơn nữa tôi cũng không có cảm giác gì với anh ta, cho nên cũng không muốn cho anh ta cơ hội, cũng không thích qua lại lén lút, cảm thấy một lòng một dạ đến già mới là tốt.”

“Như vậy cũng tốt.” Lâm Dật cười ha hả trả lời, quả nhiên là khả năng diễn xuất số một nha!

“Tôi thích người có bằng cấp cao hơn, nhất là người có kinh nghiệm du học về, tình cảm giản dị, có lòng thương người, coi trọng sự nghiệp, những người khác tôi đều không nghĩ tới.”

“Ha ha ha, yêu cầu này hình như có hơi cao nha.”

“Cao sao?” Ôn Thư cười rộ lên: “Không phải anh Lâm chính là người như vậy sao, nếu xung quanh anh có ai thích hợp, nhớ để ý giúp tôi nha.”

“Những người xung quanh tôi đều thuộc hàng phú ông tiền tỷ, vừa đẹp trai vừa có tiền, nhưng chỉ là không thích yêu đương, không thích từ thiện, muốn giới thiệu người cho cô, hình như hơi khó.”

“Hả…”

Ôn Thư khựng lại một chút, cảm giác như mình đã nói gì sai.

Sớm biết như thế thì đã không nói những yêu cầu hạn chế đó.

Nhưng không sao cả, chỉ cần có thể câu được anh ấy, mọi nổ lực của bản thân đều không uổng phí.

“Không sao cả, anh Lâm giúp tôi để ý là được rồi.”

“Ha ha ha, được thôi.”

Khoảng hai mươi phút sau, hai người dừng xe trước một nhà hàng thịt nướng Nhật Bản.

Nhưng ánh mắt Lâm Dật lại bị tòa nhà lớn bên cạnh thu hút.

Trụ sở chính của Didi cách nơi anh đứng chưa đầy trăm mét.

Nếu mọi thứ trong tầm tay diễn ra tốt đẹp, có thể nhanh chóng đến Didi xem.

Đúng lúc còn chút việc muốn sắp xếp cho Điền Nghiên làm.

“Anh Lâm, hướng này là đi về phía tòa nhà Didi, đây được xem như một minh tinh trong giới xí nghệp ở Quảng Châu. Nó được người ta ước định có giá trị khoảng hơn ba mươi tỷ đô la, được coi như công ty hàng đầu về Internet.”

Ôn Thư đối với ngành Internet hiểu biết không nhiều lắm.

Nhưng trước đây có phỏng vấn con trai của chủ tịch công ty Didi, Trình Tốc, thường xuyên qua lại, hai người họ lập tức quyến rũ lẫn nhau.

Lúc đó cô ta còn nghĩ được gả vào nhà giàu có danh giá là giấc mơ đẹp, nhưng đối phương đối với bản thân cô ta chỉ là chơi đùa, không có ý định kết hôn, vì vậy nên hai người đã chia tay.

Tuy đều là trà xanh, nhưng Ôn Thư so với trà xanh thông thường thì thông minh hơn.

Cô ta không chỉ muốn có hư vinh và giàu có nhất thời, muốn gả vào gia đình giàu có danh giá, vĩnh viễn thay đổi tình trạng của chính mình bây giờ.

Cho nên mục tiêu của cô, trước giờ đều không phải những thiếu gia lớn hàng đầu đó.

Chỉ cần người có đủ điều kiện là được.

Lâm Dật gật đầu: “Được rồi, đi ăn trước đi.”

“Được, anh Lâm mời vào trong.”

Trong quán trang trí mang đậm phong cách Nhật Bản, thậm chí nhân viên phục vụ trong quán cũng là những cô nàng Nhật Bản chính hiệu.

Nhưng Lâm Dật cảm thấy cô nàng lễ tân có chút quen mắt, có thể là đã gặp qua trong ổ cứng.

“Nhà hàng này không tệ, đoán chừng cũng không rẻ.”

“Nhà hàng này vừa được trao ba sao Michelin. Các món ăn có hương vị rất ngon, vì vậy tôi đã chọn chỗ này để đặc biệt mời anh Lâm đến nếm thử.”

“Vậy đi thôi, đúng lúc ăn tối.”

Ôn Thư dẫn Lâm Dật vào một chỗ ngồi tốt đã đặt trước, còn lấy thực đơn đưa qua.

“Anh Lâm, đây là thực đơn, các món ở trang trên dùng đều rất ngon, tùy tiện chọn một món ăn cũng không sợ thất vọng.”

Lâm Dật nhìn vào thực đơn, chỉ vào phần cuối cùng nói: “Toàn bộ thịt ở trang này đều lấy một phần, rau cứ chọn đại mang lên là được.”

Ôn Thư sửng sốt, nhà giàu đều gọi đồ ăn thế này sao? Đúng là quá có khí phách không phải sao?

Nếu không có mấy vạn tệ, chắc chắn là sẽ bị mất mặt. Nhưng vài giây sao, tâm tình Ôn Thư lập tức hồi phục trở lại.

Dương Dương nói rất có lý, người đi du học giống bọn họ đây, chú ý phong độ bản thân nhất, hẳn là sẽ không để cô một mình trả tiền.

Hơn nữa, nếu anh ta đã không có ý muốn mời khách, chắc chắn sẽ không dùng cách như vậy để gọi món. Vấn đề không lớn, nhưng lúc trả tiền, vẫn là nên lịch sự.

Dù sao cũng là bản thân cô nói mời anh ta ăn cơm. Rất nhanh, đồ ăn Lâm Dật gọi đều được mang lên, bày tràn đầy một bàn, giống như một ngọn núi nhỏ, hai người chắc chắn ăn không hết.

Ôn Thư kiềm nén ham muốn chụp ảnh, giúp Lâm Dật để thịt lên trên vỉ nướng.

“Anh Lâm, anh không cần làm, để tôi làm là được rồi.”

“Thật không nhận ra, cô là một người phụ nữ hòa nhã lịch sự như vậy.”

“Cảm ơn anh Lâm đã khen, thật ra ngày thường, tôi cũng không có sở thích gì, hoạt động xã giao không nhiều lắm, thời gian rảnh rỗi đều là luyện tập yoga, làm bánh, học nấu ăn và nội trợ thông thường, cũng không có gì đặc biệt.”

“Không tệ, không tệ.” Lâm Dật cười nói.

Trà xanh có ba bảo vật, yoga, làm bánh, giao tiếp xã hội.

Chậc chậc chậc, vẫn là cách pha đó, vẫn là hương vị đó.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 511.

Chương 512. Cứ Như Vậy Được Gả Vào Nhà Giàu Rồi Sao?

“Vậy thì thật đúng là không tệ đấy.”

Lâm Dật trả lời cho có lệ, tập trung ăn miếng bò Nhật đã nướng xong.

“Có thể được anh Lâm đây khích lệ thì tôi cũng cảm thấy thỏa mãn rồi.” Nói rồi, Ôn Thư lại đem cho Lâm Dật phần thịt đã nướng xong, cố lộ ra vẻ hiền thục vốn có của mình.

Reng reng reng…

Ngay lúc này thì điện thoại của Ôn Thư vang lên.

Lúc đầu tưởng rằng bạn trai gọi đến, nhưng lại phát hiện người gọi điện cho mình là Trình Tốc.

Nhìn thấy cái tên này, ngón tay của Ôn Thư do dự, cũng không bắt máy ngay.

“Anh Lâm à, xin lỗi không thể tiếp chuyện với anh một chút, tôi đi nhận cuộc gọi này đã.”

Lâm Dật gật đầu, không để ý lắm, việc bản thân ăn uống cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều, chờ cô ta quay lại, nói xong chuyện chính thì có thể đi về rồi.

Hình như Lý Sở Hàm cũng chưa ăn cơm tối nên thuận tiện mang về cho cô ấy một chút.

Đi ra vách ngăn gian phòng, Ôn Thư bắt máy nói: “Có việc gì

sao?”

“Tôi ở Nhất Phong Đường thấy xe của cô, cô cũng ở đây ăn cơm nữa sao?”

“Ừ, ăn cơm với bạn ở đây.”

“Là nam hay là nữ?”

“Chuyện này không liên quan gì đến anh.”

“Tôi hỏi thì cô phải trả lời đi!” Trình Tốc lạnh lùng nói.

“Là nam.”

Ôn Thư cảm thấy nói cho anh ta biết việc mình đi ăn với người đàn ông khác cũng chẳng phải chuyện gì nghiêm trọng.

Bản thân mình với anh ta cũng chỉ là quan hệ bạn bè, cho nên rất nhiều lời không sợ nói ra trước mặt

Trình Tốc ở đầu dây điện thoại bên kia yên lặng vài giây: “Cô ra ngoài đi, tôi đang ở bên cạnh xe của cô đây.”

“Anh tìm tôi làm gì, chẳng lẽ chơi chưa đủ hay sao, xin lỗi nhé, tôi không phải loại phụ nữ như anh nghĩ đâu.”

Tuy rằng Ôn Thư là trà xanh, nhưng cô cũng không cảm thấy hành vi của mình có vấn đề gì cả.

Không phải ai đều có thể ngủ chung được, cô ta tự có những nguyên tắc riêng của mình.

Chỉ là bộ nguyên tắc này không giống với của người khác, có chút khác biệt mà thôi.

Nếu không đã chẳng chia tay với loại công tử nhà giàu như Trình Tốc, thứ cô muốn không chỉ đơn giản là mấy chiếc túi hàng hiệu, mà còn là một cuộc sống giàu sang phú quý trong thời gian dài.

Dù có tìm được một người xuất thân không bằng Trình Tốc thì cũng không sao cả.

Dẫu sao tiền của Trình Tốc đến một mức độ nhất định thì cũng chỉ là con số mà thôi.

10 tỷ hay 100 tỷ, đống tài sản ấy đối với cuộc sống của con người thì thật sự không khác biệt nhiều lắm.

Ôn Thư không biết Trình Tốc muốn làm gì, nhưng đụng mặt anh ta ở chỗ này thì cũng không cảm thấy bất ngờ lắm, dù sao thì tổng bộ Didi đang ở bên cạnh rồi.

Anh ta tới nơi cao cấp này để ăn cơm thì cũng là chuyện bình thường.

Điện thoại bị cắt ngang, Ôn Thư đi ra bên ngoài cửa Nhất Phong Đường, nhìn đến chỗ bên cạnh chiếc xe của mình rồi dừng mắt tại chiếc Ferrari 812 màu đen mang phong cách nổi bật đáng chú ý.

Ôn Thư đối với chiếc xe này có ấn tượng đặc biệt sâu đậm, lúc còn ở bên nhau, hai người thường xuyên ngồi trên xe đó.

Trình Tốc vóc dáng không cao lắm, chiều cao so với Ôn Thư mang giày cao gót thì không khác biệt bao nhiêu nhưng cách ăn mặc lại rất hiện đại.

“Tốt thật đấy, cô đến đây ăn cơm với người đàn ông đó để làm gì?” Vừa nhìn thấy Ôn Thư, Trình Tốc liền hỏi.

“Chẳng lẽ tôi không thể ăn cơm với người khác được sao? Anh đang quản tôi quá rồi đấy.”

“Được rồi, đừng ồn ào nữa, chúng ta làm hòa đi.” Trình Tốc bỗng nhiên nói.

Ôn Thư sửng sốt một chút, không nghĩ rằng Trình Tốc ngay tại thời điểm này, ở vị trí này lại nói với mình những lời như vậy.

“Xin lỗi, tôi không phải là món đồ chơi của anh, nếu như anh thấy cô đơn lạnh lẽo thì có thể đi tìm người khác, anh không thể cho tôi được thứ tôi muốn.”

“Tôi biết, cô không phải là muốn tôi cưới cô sao, vấn đề này không lớn.” Trình Tốc nhún vai, nói: “Vừa hay mấy năm nay tôi chơi cũng đủ rồi.”

Ôn Thư lại sửng sốt lần nữa, có chút không tin được, cuộc hôn nhân này vậy mà lại đến đột ngột như thế.

“Bây giờ nói những điều này còn ý nghĩa gì sao? Gạt tôi chơi đùa để làm gì?”

“Cô cảm thấy tôi giống đang lừa cô lắm sao?”

Trình Tốc nhướng mày, nhìn Ôn Thư nói: “Cái loại phụ nữ nào thích hợp để chơi đùa, cái loại phụ nữ nào thích hợp để kết hôn, tôi phân biệt rất rõ ràng, dù thế nào đi chăng nữa thì cũng phải tìm người hiền lành, biết lo cho gia đình để kết hôn chứ.”

Trước kia, lúc ở bên Trình Tốc, Ôn Thư cư xử có thể nói là ôn nhu khéo léo, hào phóng thoải mái, làm hết sức để cho thấy bản thân mình thật hoàn hảo.

Tạo nên một mặt tính cách hoàn toàn khác biệt.

Có nghĩa là, Trình Tốc đã tin cô ta rồi.

Ở trong mắt Trình Tốc thì Ôn Thư đúng thực là đối tượng tương đối thích hợp để kết hôn, nhưng bản thân sẽ không cưới cô ta.

Cô ta chỉ là một cô phóng viên có chút nhan sắc mà thôi, qua lại với mình, kém xa cả vạn dặm, muốn kết hôn với nhau, căn bản là điều không thể.

Nhưng mà bây giờ cha mẹ lại quản giáo chặt chẽ, cấm mình ra ngoài chơi bời, lại còn nói nếu không tìm được bạn gái gấp thì sẽ chặn thẻ tín dụng của mình.

Điều này đối với bản thân anh mà nói như là đòn đả kích chí mạng.

Vậy thì kết hôn với cô ta để giải quyết được khó khăn trước mắt, đợi khi sóng gió này qua đi chia tay vẫn kịp.

Dù sao cô ta cũng là người biết mình biết ta trong đám phụ nữ, lại còn là người đứng đắn, không có quá khứ dơ bẩn, hơn nữa ở trên giường cũng rất biết cách, trước mắt là người phù hợp nhất

Trái tim Ôn Thư đập thình thịch, đối với cô mà nói, khoảnh khắc trước mắt tới quá bất ngờ, làm người ta không thể tin được.

Nếu Trình Tốc nguyện ý cưới mình, so với bây giờ không phải tốt hơn sao?

Huống hồ là bây giờ đã không có gì rồi.

Tuy rằng Lâm Dật có tiền, nhưng anh ta hoàn toàn không phải là người cùng tầm cỡ với Trình Tốc

Cho dù là sau này lấy được Lâm Dật, anh có thể cho mình cuộc sống như mong muốn, nhưng so sánh với loại bạn trai có sẵn như Trình Tốc, ngoài ngoại hình, anh ta gần như chiếm ưu thế tuyệt đối.

Vậy nên cái đáp án cho vấn đề này đã rõ ràng rồi.

“Anh có thật là không đùa giỡn với tôi đó chứ?” Ôn Thư nói.

“Cô cảm thấy tôi cần phải như vậy không?”

Trình tốc chỉ vào một chiếc Rolls-Royce cách đó không xa và nói:

“Đó là xe của ba tôi, ông ấy đang cùng các giám đốc khác của công ty ăn cơm ở trong đó. Vừa nãy cố ý dẫn tôi đến để ăn chung, nếu cô không tin ta thì bây giờ tôi dẫn cô đi gặp ông ấy.”

Nghe Trình Tốc nói như vậy, Ôn Thư lúc này mới xác định được là anh ta không hề nói giỡn với mình!

“Ba anh đang ăn cơm với các giám đốc khác của công ty mà tôi bỗng nhiên đi qua đó thì không hay lắm.” Ôn Thư co quắp mà bất an nói

“Hơn nữa tôi cũng chưa chuẩn bị gì hết, đi tay không thì không lễ phép lắm, chúng ta chọn thời gian khác đi, tôi đi mua chút đồ gì đó rồi lại đi gặp hai người họ.”

“Cũng đúng, cái này thì cô quyết định đi.” Trình Tốc nói: “Vậy thì bữa ăn hôm nay của cô có phải là nên kết thúc rồi không?”

Ôn Thư kéo tay Trình Tốc, mặt mày hớn hở nói: “Cái này thì đúng là không được rồi, đối phương là người mà tôi phỏng vấn, không thể nói đi là đi được, như vậy thì quá thất lễ rồi.”

“Phỏng vấn đêm hôm khuya khoắt vậy sao?” Vẻ mặt Trình Tốc khó coi: “Đây là lần đầu tiên tôi thấy phỏng vấn vào đêm hôm khuya khoắt vậy đấy.”

“Không còn cách nào cả. Bỗng nhiên anh ta gọi điện cho tôi, nói muốn hẹn tôi phỏng vấn ở đây. Đây là nhiệm vụ của cấp trên đưa xuống, tôi cũng không còn cách nào để từ chối nữa.” Ôn Thư oan ức nói.

Biểu cảm của Trình Tốc có chút không kiên nhẫn rồi: “Vậy cô kết thúc nhanh một chút, đợi lát nữa hai chúng ta cùng đi”

“Được rồi, tôi sẽ tranh thủ kết thúc sớm, không để anh chờ quá lâu đâu.”

Trình tốc gật gật đầu, “Lát nữa tôi đặt trước cái phòng, chờ cô xong việc thì gọi điện cho tôi.”

“Ừm.” Ôn Thư hôn lên mặt Trình Tốc một cái rồi một mạch đi vào Nhất Phong Đường.

Nhưng Ôn Thư cũng không quay lại chỗ ngồi mà cầm điện thoại đi vào toilet gọi cho bạn thân của cô ta. Muốn chia sẻ chuyện này cho cô ấy trước.

“Dương Dương à, nói cho cậu biết một tin tức vô cùng tốt đây, cuối cùng tôi cũng đợi được đến ngày mây rẽ thấy trăng sáng rồi!”

“Thật vậy sao? Nhanh như vậy mà đã nắm được anh ta rồi? Thủ đoạn cũng được đấy chứ.”

“Cậu nghĩ nhiều rồi, không phải bắt được anh ta đâu. Mình ở cửa của Nhất Phong Đường gặp được Trình Tốc, cậu biết anh ta nói gì không? Cậu đoán xem?”

“Trình Tốc tìm cậu sao? Không phải là đói khát rồi nên tìm người đi bar đó chứ? Hai người các cậu không phải là thất bại rồi sao, mục tiêu bây giờ của cậu là Lâm Dật, đừng vì Trình Tốc mà làm chậm trễ chuyện chính.”

“Không phải giống như cậu nghĩ đâu, lần này Trình Tốc tìm mình, là muốn tái hợp lại với mình, còn nói mình là một phụ nữ biết quản gia đình, muốn kết hôn với mình.”

“Nói vớ vẩn gì vậy chứ?! Anh ta có phải đang lừa dối cậu không vậy? Cậu mở to mắt ra mà nhìn đi, đừng dễ dàng mắc mưu.”

“Anh ta không gạt mình đâu. Lúc nói chuyện, vẻ mặt của anh ta cực kỳ nghiêm túc. Hơn nữa ba của anh ta đang ăn cơm ở đấy, anh ta còn nói muốn dẫn mình đi gặp ba anh ta nữa.” Ôn Thư xúc động ôm ngực, nói

“Nếu như anh ta gạt mình, cậu cảm thấy anh ta sẽ làm ra chuyện này sao?”

“Hình như là như vậy thật.” Bạn thân của Ôn Thư cũng xúc động theo: “Anh ta nói muốn dẫn cậu đi gặp ba anh ta, mình cảm thấy việc này là thật rồi. Cái người tên là Lâm Dật kia, xem ra cậu nên bỏ đi, cứ coi như anh ta có tiền, cũng không bằng Trình Tốc được.”

“Đó là điều chắc chắn rồi.” Ôn Thư nói

“Đừng nói là anh ta, toàn bộ Hoa Hạ, có bao nhiêu công ty có thể so sánh được Didi với nhà bọn họ chứ, Lâm Dật chắc chắn là so không được với anh ta rồi.”

“Nói không sai, cho nên cậu cũng đừng quan tâm tới cái người gọi là Lâm Dật kia nữa, nhanh chóng nắm chặt Trình Tốc, đừng để anh ta chạy mất.”

“Yên tâm, mình đã sớm không muốn để ý anh ta nữa rồi.” Ôn Thư ghét bỏ nói

“Cậu không biết đâu, anh ta là người rất thích giả bộ, hôm nay mình mặc bộ váy ngắn với ngực thấp, vừa lên xe, anh ta liền nhìn chằm chằm vào ngực và đùi mình, nếu không phải vì phỏng vấn thì mình đã sớm vả vào miệng anh ta rồi.”

“Tất nhiên rồi, đàn ông đều háo sắc cả.”

“Hơn nữa cậu biết không, lúc vào ăn cơm thì anh ta giống như đại gia mà ngồi ở hướng bên kia. Toàn bộ quá trình ăn đều là mình nướng đồ cho anh ta ăn, thật giống như mình thiếu nợ anh ta vậy.”

“Mình nói cho cậu nghe, đây là tâm lý của nhà giàu mới nổi, cảm thấy toàn thế giới của mình là thú vị nhất, ai cũng không so được với mình, trên thực tế thì tiền ở trong túi anh ta mà ở trước mặt Trình Tốc một hiệp cũng chống đỡ không được.”

“Mình cũng cảm thấy như vậy.” Ôn Thư nói: “Mình nghĩ kỹ rồi, đi vào ngồi một hồi, ăn một chút gì đó rồi đi ra, cũng chẳng muốn nói chuyện với anh ta nữa.”

“Được đấy đi đi, chúc mừng cậu dắt tay Trình Tốc thành công, chờ lúc kết hôn thì mình đi làm phù dâu cho cậu.”

“Hihi, không thành vấn đề, vị trí phù dâu chắc chắn sẽ cho cậu một chỗ.”

Cúp máy xong, Ôn Thư khôi phục lại tâm trạng, quay trở lại phòng

Trong phòng ngăn, Lâm Dật đang ăn uống vô cùng vui vẻ, Ôn Thư rời đi không tạo cho anh ta bất kỳ ảnh hưởng gì.

“Anh Lâm à, thật ngại quá, chậm trễ mấy phút rồi.”

“Không sao cả.”

Ôn Thư ngồi xuống, nhưng lại không nói nữa, tự mình ăn đồ ăn.

Nhà hàng tiêu chuẩn giống như Nhất Phong Đường, bản thân mình từ trước giờ cũng chưa đến qua, tuy rằng không muốn ở chung một chỗ với anh ta, nhưng dù thế nào thì cũng phải thử qua hương vị của chỗ này.

Nếu không sau này gặp bạn bè của Trình Tốc thì mình cũng không biết trò chuyện cùng người ta về cái gì.

Hả?

Lâm Dật đang ăn bỗng nhiên cảm thấy không khí trong phòng có chút không đúng lắm. Hình như Ôn Thư đã trở nên lạnh nhạt hơn so với vừa rồi.

Đây là do bị cái gì kích động sao? Hay sắp hết hạn sử dụng nên trà xanh biến chất?

“Vừa rồi trong điện thoại không phải cô nói muốn làm một bài tin tức độc nhất vô nhị sao. Tôi thấy đồ ăn cũng ăn sắp xong rồi, có thể bắt đầu rồi.”

Bởi vì mình cũng có chút chuyện muốn nói cùng Ôn Thư, sau khi cơm nước no nê thì cũng nên nói chuyện chính rồi.

“Bỗng nhiên tôi thấy không thoải mái lắm, bài tin này hủy bỏ, sau này hãy nói lại nhé.” Ôn Thư nhàn nhạt nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 512.

Chương 513. Sự Trở Mặt Lớn Cuối Cùng

“Hủy bỏ sao?”

Cái cớ như vậy, ít nhiều khiến Lâm Dật có chút bất ngờ.

Dù sao vẫn chưa có thu lưới, cái này không giống trà xanh, cần có tác phong làm việc, đánh giá kém.

“Ừm.” Ôn Thư miễn cưỡng gật đầu: “Đột nhiên cảm thấy không có gì để phỏng vấn, và tôi thật sự có chút không thoải mái, cho nên đã hủy bỏ.”

“Vậy rất đáng tiếc, vốn dĩ tôi vẫn còn có chút chuyện chính muốn nói với cô, xem ra không có cơ hội rồi.”

“Vậy thì đừng nói, hôm nay tôi thật sự không có tâm trạng đi phỏng vấn.”

“Cũng được, cô nói hủy thì hủy đi.”

Lâm Dật cũng không để tâm, dù sao chuyện muốn nói với cô ta, cũng không phải rất quan trọng.

Cho dù không có Ôn Thư, tìm người khác cũng có thể giải quyết chuyện này.

Nhưng ăn được bữa cơm, nhìn thế nào đều không thiệt thòi.

Bầu không khí trong vách ngăn không thoải mái lắm, Lâm Dật cũng không muốn ăn nữa.

Ấn chuông một cái, gọi người phục vụ bên ngoài vào.

“Thưa anh, tôi có thể giúp gì được?”

Lâm Dật nhìn menu bên trên, vì Lý Sở Hàm vẫn chưa ăn tối, chuẩn bị một chút mang về cho cô ta.

“Cho tôi một phần cơm wagyu, một phần cơm lươn, tôi muốn đóng gói mang đi.”

Thấy Lâm Dật ăn cơm còn muốn đóng gói đem về, trên khuôn mặt của Ôn Thư, tỏ vẻ mặt khinh thường.

Đến nhà hàng cao cấp này ăn cơm, dĩ nhiên làm sao có chuyện đóng gói, đoán chừng chỉ có người như anh mới có thể làm ra việc như vậy.

Tưởng đây nhà ăn của trường học à?

Học đến choáng váng đầu óc luôn rồi, đúng là một tên mọt sách.

“Ngoài cơm wagyu và cơm lươn, ngài còn có yêu cầu khác không?”

“Enenen...... Thêm một chai rượu sake, những thứ này là được rồi, làm phiền nhanh lên một chút.”

“Được, ngài chờ một chút.”

Lâm Dật gọi xong, nhân viên phục vụ quay người đi ra ngoài.

Nhưng trong nháy mắt cánh cửa đóng lại, Trình Tốc xuất hiện ở ngoài cửa.

“Tiểu thư, thì ra em đang ăn ở đây.”

Khi đang nói, Trình Tốc liếc mắt nhìn Lâm Dật, cảm giác người này có chút quen mắt, hình như trước đây đã gặp qua ở đâu.

Nhưng suy nghĩ vài giây, cũng không nhớ ra anh ta là ai, Trình Tốc hoàn toàn không để ý quá nhiều đến chuyện này.

Nhìn thấy Trình Tốc ở ngoài cửa, Ôn Thư hoảng hốt đứng lên, còn đặc biệt nhìn xuống, kéo kéo váy, giống như là đang thể hiện sự thuần khiết của mình.

“Anh ta là đối tượng em muốn phỏng vấn, nhưng đã kết thúc rồi, em đang định rời đi.”

Ôn Thư biểu cảm dịu dàng, trên mặt nở nụ cười.

Thái độ này, khiến cho Lâm Dật có chút quen thuộc.

Bởi vì vừa rồi cô ta đối với bản thân mình như thế, giống như nhìn thấy tổ tiên, gần như muốn quỳ xuống liếm.

“Đã kết thúc rồi, bây giờ đi thôi, không cần phải ở lại đây nữa, nếu không ăn no, anh sẽ dẫn em đi ăn cái khác.”

“Được.” Ôn Thư niềm nở nắm lấy cánh tay của Trình Tốc, “Bên kia anh đã ăn xong chưa?”

“Anh không đói lắm, chủ yếu là đi cùng ba anh, cũng là vì cùng giám đốc điều hành công ty qua lại nhiều hơn, sau này thuận tiện tiếp quản công ty.” Trình Tốc nói là:

“Bây giờ chỗ ba anh chắc cũng đã ăn xong, anh muốn ra ngoài đợi họ, không nghĩ là gặp phải em.”

“Vậy đúng lúc, em cũng ăn xong rồi, sớm đã muốn rời đi.”

Trình Tốc gật đầu, tầm mắt nhìn chằm chằm trên người Lâm Dật.

“Tiểu tử, tôi không biết cậu là ai, nhưng tôi nói cậu, tốt nhất đừng đánh chủ ý lên tiểu Thư, cô ấy là người phụ nữ của tôi, không phải người cậu có thể chạm vào.”

Nhìn người bất thình lình xuất hiện này, cùng với dáng vẻ thân thiết của Ôn Thư với anh ta, Lâm Dật đoán được một số manh mối, nở nụ cười hỏi:

“Người này là bạn trai của cô?”

“Không sai, anh ấy là bạn trai của tôi Trình Tốc, hơn nữa chúng tôi sắp kết hôn.”

Khi đang nói, Ôn Thư ngẩng cao đầu, như một con thiên nga trắng, đang khoe khoang với Lâm Dật.

Lúc này, cô ta đã không để Lâm Dật vào tầm mắt.

Mà bạn trai dự phòng của cô ta, sớm đã bị cô ta ném lên chín tầng mây.

Đợi khi không có ai, gửi cho anh một tin nhắn để chia tay, sau đó cho vào danh sách đen, tất cả đều OK.

Lâm Dật sờ cằm, bản thân cái gì cũng không làm, tại sao lại có cảm giác làm lốp dự phòng nhỉ?

Bữa ăn này, thật đặc biệt yên tĩnh.

“Hai người các người có quan hệ thế nào, với tôi không liên quan, nhưng tốt hơn hết là đừng nói chuyện với tôi bằng giọng điệu này, có cảm giác như tôi đang theo đuổi cô vậy.”

“Hơn nữa bữa ăn hôm nay, cũng là cô hẹn tôi ra, cho nên khi nói chuyện hãy chú ý từ ngữ, tránh bị người khác hiểu lầm.”

Vẻ mặt của Ôn Thư cứng lại, chắc muốn giết chết Lâm Dật rồi.

Tình cảm của bản thân với Trình Tốc vừa mới tốt lên một tý, tuyệt đối không thể để anh ta phá hoại!

“Chồng, anh đừng nghe anh ta nói linh tinh, em mới không hẹn anh ta, là anh ta mời em ra đây, sợ mất thể diện của lãnh đạo, em không có lựa chọn khác đành phải đồng ý.”

Nói xong, Ôn Thư nhíu mày, lạnh lùng nhìn Lâm Dật, “Lâm tiên sinh, tôi mặc dù chỉ là một phóng viên, nhưng tôi không phải là loại người như anh nghĩ, hy vọng anh không bôi nhọ phẩm chất của tôi.”

“Hơn nữa, anh đừng cho là bản thân có chút tiền, thì có thể hô to gọi nhỏ đối với tôi, tôi và bạn trai tôi đều không sợ anh, hy vọng anh có thể dành cho chúng tôi sự tôn trọng mà đôi bên đều xứng đáng.”

“Tiểu Thư, những người như anh ta, còn không lọt vào mắt em, không đáng để cho em tôn trọng, đi thôi, chúng ta đừng để ý đến anh ta nữa.”

“Ừm, được.”

Ôn Thư không có bất kỳ ý nghĩ nào muốn ở lại, cũng không quan tâm đến mối quan hệ với Lâm Dật còn có thể duy trì hay không.

Một thời gian nữa, mình và Trình Tốc sẽ kết hôn.

Lập tức sẽ được sống một cuộc sống giàu sang toàn thời gian, với tầm cỡ hiện tại của DiDi, ngay cả Ngô Triệu Hữu cũng không nhất thiết phải để ý đến.

Tại sao phải bận tâm về công việc tiếp khách mà anh ta sắp xếp.

Hai người vừa rời đi, cửa phòng đằng sau liền bị đẩy ra.

Trình Song và Điền Nghiên, cùng các vị giám đốc điều hành khác của DiDi, tất cả đều có vẻ mặt hơi say, tiếng cười tiếng nói phát ra từ bên trong.

Nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh con trai mình, Trình Song có chút bất ngờ, sau đó có hơi cau mày.

Tuy rằng còn chưa biết thân phận của cô ta, nhưng nhìn cô ta khí chất rất bình thường, chơi đùa còn có thể, muốn tiến vào cửa Trình gia, tuyệt đối không có khả năng.

Cùng lúc đó, Ôn Thư cũng nhìn thấy ba của Trình Tốc.

Vốn muốn tránh né cuộc gặp lần này, hôm khác tự mình mang quà đến nhà hỏi thăm, cuối cùng vẫn là không trốn được.

Lẽ nào đây là ý trời sao?

Ông trời cũng muốn mình gả vào Trình gia, cho nên dùng cách thức này, đến gặp ba chồng tương lai của mình?

Nghĩ đến đây, mặt Ôn Thư đỏ lên, trở nên hồi hộp và bất an.

Và trong tâm trí, nhanh chóng tập hợp ngôn ngữ, để tránh ba chồng tương lai có ấn tượng không tốt về cô.

“Hô to gọi nhỏ cái gì, không biết chỗ này là nơi công cộng sao?” Trình Song nói.

“Gặp phải một người không mở mang trí óc, con dạy dỗ anh ta vài câu, hiện tại không có chuyện gì."

Nói xong, Trình Tốc đứng sang một bên, muốn đẩy Ôn Thư lên, giới thiệu với ba một chút, như vậy có thể cho phép anh ta nới lỏng sự kiểm soát đối với bản thân, thời gian sau này, có thể vui sướng thong dong hơn.

Nhưng không đợi Trình Tốc giới thiệu, liền nghe Điền Nghiên ngạc nhiên nói:

“Lâm Tổng, sao ngài lại ở đây?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 513.

Chương 514. Người Đàn Ông Đứng Ở Trên Đỉnh Cao

Nghe thấy Điền Nghiên gọi Lâm Dật.

Trình Tốc ngây người ra, anh ta là con trai của Trình Song, biết thân phận của Điền Nghiên.

Bản thân là phó tổng giám đốc cấp cao của Didi nhưng gặp người trước mặt cô ấy cũng phải ăn nói lịch sự.

Và cô ấy, người có cái nhìn cao hơn đỉnh đầu, một người phụ nữ sắc bén mạnh mẽ, vậy mà lại gọi người đàn ông kia là Lâm tổng, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cùng lúc đó, các giám đốc khác đi ra cũng nhìn thấy Lâm Dật.

Vẻ hơi say trên khuôn mặt lập tức biến thành cung kính, mọi người kể cả Trình Song đều cúi đầu chào.

“Lâm tổng”.

Vẻ mặt như vậy chắc sẽ không dành cho Lâm Dật.

“Sao mọi người lại ở đây? Tôi còn đang định hôm nào đó đi Didi xem xem.”

Giám đốc Didi Lâm Dật chỉ quen Điền Nghiên với Trình Song, có thể gặp ở đây, thực sự quá trùng hợp.

“Vừa mới tăng ca, nhàn quá không việc gì làm, tôi liền mời mấy chàng trai ăn bữa cơm.” Trình Song cười haha nói:

“Lâm tổng, ngài đến đây, sao không nói trước một câu vậy, cũng coi như là cho tôi cơ hội tiếp đón ngài.”

“Tôi còn có chút việc khác, vốn nghĩ rằng làm xong chuyện sẽ đi xem chỗ các anh, không ngờ lại gặp trước như này.”

“Lâm tổng, là có dự án khác cần thu mua sao ạ? Có cần chúng tôi giúp không?”

“Không phải dự án đầu tư, mà là muốn xây một ngôi trường Hy Vọng ở thị trấn Bắc Kiều của Quảng Châu, nên đến xem xem.” Lâm Dật nói:

“Mọi người làm việc của mình đi, không cần để ý đến tôi, tôi ăn xong rồi cũng chuẩn bị về.”

“Vâng, vâng, vâng, Lâm tổng, chúng tôi tiễn ngài.”

“Không cần, tự tôi đi được, mọi người làm việc của mình đi.”

“Vậy chúng tôi không làm phiền Lâm tổng nữa.”

Cuộc nói chuyện giữa hai bên khiến cho Trình Tốc và Ôn Thư ngẩn người.

Nhưng thông qua cách xưng hô của bố và các giám đốc khác, Trình Tốc nhận ra điều gì đó.

Liên quan đến chuyện thu mua của công ty.

Anh biết một chút, đó là đại cổ đông thần bí của công ty họ Lâm.

Không ngoài dự đoán, có thể chính là người đàn ông đứng trước mặt này rồi!

“Bố, anh ta chính là cổ đông thần bí mà mua lại toàn bộ Didi của chúng ta phải không?”. Trình Tốc run rẩy dò hỏi.

“Không sai!”.

Trình Song lúc ấy mặt biến sắc: "Vừa nãy có phải con nói gì không khách sáo với Lâm tổng đúng không?”.

Ôn Thư mở to mắt, toàn thân run rẩy.

Thực sự không ngờ tới, Lâm Dật lại có thân phận như vậy.

Hiện tại, định giá của Didi đã lên tới 30 tỷ đô la Mỹ. Anh ấy giàu đến mức nào mới có mua toàn bộ Didi chứ?

So với Lâm Dật, Trình Tốc đứng trước mặt anh ta, chẳng là cái gì cả.

“Bố, con không cố ý.” Trình Tốc lo lắng nuốt nước miếng nói :“Nếu như con biết, người trước mặt con là Lâm tổng, cho dù cho con mượn một trăm lá gan, con cũng không dám nói ra những lời như vậy.”

“Đợi khi về nhà ta sẽ xử lí con.”

Trình Song thở dài một tiếng, rồi lại cung kính nhìn Lâm Dật.

“Lâm tổng, nó từ nhỏ đã bị tôi chiều quá sinh hư, tôi sẽ dạy bảo lại nó, hi vọng ngài đừng giận.”

“Ông thấy tôi giống kiểu bụng dạ hẹp hòi sao.” Lâm Dật nói :”Đừng bận tâm, làm tốt công việc của mình, cạnh tranh tạo ra thật nhiều lợi ích cho công ty.”

“Vâng, vâng, vâng, chúng tôi nhất định sẽ nỗ lực, Lâm tổng yên tâm.”

Thấy thái độ nói chuyện của Trình Song với Lâm Dật, tim của Ôn Thư đập loạn nhịp.

Nhân vật lớn như Trình Song, đã là giỏi lắm rồi, nhưng trước mặt Lâm Dật lại chả là cái gì cả.

Lẽ nào đây là sức mạnh của tư bản sao?

Đây mới là thật, người đàn ông đứng ở đỉnh cao!

“Cô gái này là ai vậy?”.

Nói xong với Lâm Dật, Trình Song nhìn vào Ôn Thư, vẻ mặt không hài lòng.

“Bố, cô ấy là bạn gái con, là phóng viên của Đài truyền hình”. Trình Tốc nói.

“Chào chú.” Ôn Thư nói :”Cháu không ngờ rằng mình sẽ gặp nhau ở đây, cháu đã không chuẩn bị một buổi lễ gặp mặt với chú đàng hoàng, mong chú không trách, hôm khác cháu đến hỏi thăm chú.”

“Bạn gái sao?”.

Trình Song không hài lòng nói: “Xem cô mặc cái gì kìa! Không có cửa vào bước vào nhà tôi đâu, cô với con trai tôi không hợp, hi vọng cô sau này đừng ở cạnh con trai tôi nữa.”

Nói xong, Trình Song nhìn Trình Tốc nói: “Nhìn con kìa, rồi lại nhìn Lâm Dật đi, tuổi không khác nhau là bao, mà khoảng cách lại xa nhau vậy! Lẽ nào mù rồi sao! Ta nói cho con biết, từ hôm nay, tất cả thẻ tín dụng của con, ta sẽ cắt hết, để thay đổi tật xấu này của con!”.

“Bố, bố cắt thẻ của con, con sống thế nào đây.” Trình Tốc nói.

“Thật ra con đối với cô ta, không phải thật lòng gì, mà chỉ là chơi đùa thôi, con muốn bố tạm thời nới lỏng sự quản giáo đối với con, với thân phận của con, sao có thể lấy cô ta được chứ.”

Ôn Thư sững sờ tại chỗ như bị sét đánh, có chút không dám tin vào tai mình.

“Anh, anh chỉ là chơi đùa với tôi sao?”.

“Nếu không vậy, cô tưởng là gì?”. Trình Tốc nói:

“Cô chỉ là lá chắn cho tôi thôi, vậy mà còn nghĩ là tôi sẽ lấy cô sao? Một phóng viên nhỏ bé, cô nghĩ mình là ai?”.

“Anh quá đáng lắm!”. Ôn Thư khóc nói.

Bản thân mơ tưởng về những bức tranh đẹp sau khi kết hôn, nhưng thật không ngờ, đó chỉ là bong bóng mà thôi.

“Được rồi, được rồi, trước đám đông, đừng cãi nhau nữa, về đi.” Lâm Dịch sốt ruột vẫy tay.

“Nếu như ồn ào đến mức xuất hiện scandal, thế thì ngày mai mọi người sẽ lên trang đầu của tin tức.”

“Vâng Lâm tổng, bây giờ chúng tôi đi luôn ạ”.

Lâm Dật gật đầu, nhìn Trình Song và Điền Nghiên rời đi.

Anh sở dĩ không đi vì thức ăn mang về vẫn chưa làm xong.

Nhưng Ôn Thư cũng chưa đi, đứng ở cửa, lau nước mắt.

“Anh Lâm, tôi thất tình rồi, anh có thể nói vài câu với tôi không.”

“Có vẻ như không ổn lắm, bởi vì thức ăn mang về của tôi sắp xong, tôi phải đi rồi.”

Sau vài phút, nhận thức ăn của mình, Lâm Dật bước chân đi ra ngoài.

Ôn Thư kéo váy, đi ra ngoài cùng với Lâm Dật.

Xuống dưới lầu, Ôn Thư chuẩn bị thanh toán, nhằm để lại thiện cảm với Lâm Dật, nhưng lại bị nhân viên nói là đã thanh toán rồi.

Nghe tin này, cô mừng thầm.

Nếu như thực sự để mình thanh toán thì tiền tiết kiệm phải tiêu sạch mất.

“Anh Lâm, tôi tiễn anh.”Ôn Thư nói ở đằng sau.

Bởi vì Lâm Dật không đi xe, nên đây chính là cơ hội.

“Không cần đâu, trên đường có nhiều xe như vậy, tôi gọi một chiếc là được rồi.”

Nghe giọng điệu của Lâm Dật có gì đó sai sai, Ôn Thư cũng có thể hiểu.

Bản thân nói nhiều câu không khách khí, anh không vui cũng là chuyện bình thường.

“Anh Lâm, vừa nãy không phải anh nói, có chuyện quan trọng muốn nói với tôi sao? Tôi nghĩ, cuộc phỏng vấn của chúng ta có thể tiếp tục”. Ôn Thư nói:

“Nhưng ở đây không thích hợp, hay là chúng ta tìm nơi khác, tiếp tục cuộc phỏng vấn ban nãy.”

“Đổi nơi khác sao? Cô còn muốn đi đâu?”.

Ôn Thư trong lòng mừng thầm, ngại ngùng chỉ ra quán rượu cách đó không xa.

“Chúng ta đi chỗ kia đi, vừa yên tĩnh, lại không có người, sẽ không có ai làm phiền chúng ta đâu.”

“Vậy cô đi đi, nhìn có vẻ rất cao cấp.”

“Anh hài lòng tự nhiên là tốt nhất rồi.”

“Um, cô đi đi, tôi về ngủ một giấc, đợi tâm trạng tốt sẽ tiếp tục nhận phỏng vấn của cô.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 514.

Chương 515. Ở Đâu Có Ánh Sáng, Ở Đó Chắc Hẳn Sẽ Có Bóng Tối

"Lâm tiên sinh không đi cùng với tôi sao? Nếu như Lâm tiên sinh mệt mỏi, có thể trực tiếp ở trong khách sạn nghỉ ngơi."

Ôn Thư điềm đạm đáng yêu nhìn Lâm Dật, lời nói đã đến nước này rồi, cô cảm thấy hẳn là Lâm Dật đã hiểu ý của mình rồi.

Hơn nữa người muốn cũng khá.

Sau khi Lâm Dật đi cùng với cô, cô cũng chưa đưa ra yêu cầu gì với anh ta cả, khiến anh ta chơi không.

Từ từ, chờ khi nào anh ta công nhận cô, lúc đó mới từng bước đưa ra một số yêu cầu nhỏ.

Nói chung là không thể nào quá vội vàng được.

"Thôi quên đi, tôi cũng đã đặt khách sạn đàng hoàng rồi, hơn nữa phụ nữ tôi cũng không thiếu, thực sự không nghĩ ra lý do gì để cùng cô đi khách sạn."

Nói xong, Lâm Dật vốn định vẫy tay đón xe taxi, nhưng nhìn thấy một chiếc Palameila màu nâu, đứng tại trước mặt anh.

Người ngồi trên xe chính là phó CEO Didi Điền Nghiên.

"Lâm tổng, cần dùng xe sao?" Điền Nghiên mỉm cười nói.

"Đi."

Lâm Dật ngồi ghế phụ bên cạnh Điền Nghiên, Ôn Thư đứng sững sờ tại chỗ giống như kẻ ngốc.

"Cô sao còn ở đây?" Trên xe, Lâm Dật hỏi.

"Đây không phải là ở Quảng Châu sao? Xe của anh đều ở Trung Hải, tôi đã nghĩ đợi anh ở đây một lát. Nếu như anh không có xe, tôi sẽ chở anh đi lại, vẫn đúng như tôi dự đoán."

Nhìn thấy Điền Nghiên, Lâm Dật cảm thán, người phụ nữ này cũng quá am hiểu đàn ông rồi.

"Khó trách cô tuổi còn trẻ, liền có thể lên làm phó CEO, người bình thường cũng không có được bản lãnh như cô."

"Lâm tổng so với tôi lớn tuổi hơn, thành tựu cao hơn tôi hơn trăm lần, tôi đây tính là gì chứ."

"Hết cách rồi, ai bảo tôi là nam nhân có phần mềm hack."

Điền Nghiên cười rộ lên, "Ai nói không phải đây, thành tựu của ngài thật sự như bật hack vậy, tôi lúc trước đều không nghĩ tới, có thể có người thu mua lại toàn bộ Didi."

"Tuy rằng tôi đã thu mua toàn bộ rồi, nhưng cũng không đến nỗi cô phải nịnh hót tôi như vậy, làm tôi có chút không quen."

"Lấy tư cách cấp dưới tôi phải biết cách vuốt mông ngựa lãnh đạo chứ, bằng không sau này sao có thể lăn lộn được."

"Lần sau nếu lúc cô gặp tôi chỉ cần mặc váy ngắn là được rồi, việc này so với nịnh hót hữu dụng hơn nhiều."

Điền Nghiên cười lên rồi, "Nếu như phối hợp với vớ đen, có phải hay không sẽ được thăng chức với tăng tiền lương a?!"

"Tiểu Điền, cô rốt cuộc cũng học được cách đoán ý đồ của lãnh đạo rồi, tôi rất là vui mừng."

Dáng người Điền Nghiên đầy đặn hơn một chút so với Kỷ Khuynh Nhan, khi cô cười rộ lên vòng eo run rẩy, từng đợt liên tiếp từng đợt.

"Đúng rồi, có một nhiệm vụ muốn giao cho cô đi làm, trở lại xử lý một chút."

Khi thấy Lâm Dật muốn thảo luận đến các vấn đề trong công việc, Điền Nghiên điều chỉnh tâm tình nghiêm túc trở lại.

"Lâm tổng, ngài nói đi."

"Cô có còn nhớ mấy tháng trước tôi đã dùng danh nghĩa người nhà của giám đốc trong Didi cùng với Cisco kí một đơn hàng 30 tỷ không?"

"Nhớ rõ."

"Hiện tại Cisco bên kia sắp giao hàng đến, cô trở lại báo cho bộ phận PR, đem tin tức này xào lên, động tĩnh càng lớn càng tốt."

"Lâm tổng, ngài muốn đem cổ phiếu Cisco xào lên ư?" Điền Nghiên rất có kinh nghiệm mà hỏi.

"Dựa theo phân tích thị trường hiện tại, chỉ với ba thao tác sẽ làm cho cổ phiếu của Cisco trong vòng một tuần tới tăng mạnh, cũng đã đến lúc cắt rau hẹ rồi."

"Biết rồi Lâm tổng, tôi bây giờ trở về đi sắp xếp việc này, tranh thủ tối đa hóa lợi ích."

"Làm theo lời tôi nói."

Điền Nghiên gật đầu, sau khi đưa Lâm Dật đến khách sạn, mới lái xe rời đi.

Ngoại trừ chuyện của Cisco, hai người cũng không nói đến chuyện khác, đều là chút chuyện thường ngày.

Theo quan điểm của Lâm Dật, nếu như người phụ nữ như Điền Nghiên đi làm trà xanh, đoán chừng hầu hết đàn ông đều sẽ không cầm lòng được.

Trở về khách sạn, Lâm Dật nhìn thấy Lý Sở Hàm đang mặc bộ đồ ngủ của khách sạn, đang xem một buổi tọa đàm y học.

"Ăn cơm chưa? Có đói bụng không?"

"Cũng còn tốt, cũng không phải rất đói."

Khi phụ nữ bình thường nói điều này, về cơ bản là đại biểu rất đói rồi.

"Mang cho cô chút đồ ăn nè."

"Cậu muốn tắm rửa sao? Tôi đi xả nước đầy bồn cho cậu."

"Không cần, cô ăn cơm trước đi, tôi tự làm cũng được, cũng không phải là chuyện gì to tát."

"Ừm."

Lâm Dật tiến vào phòng tắm, chuẩn bị dội nước tắm, nhưng nhìn thấy nội y của Lý Sở Hàm đã được treo trên mấy sấy sau khi giặt.

"Nằm thảo, bản tính của phụ nữ học y đều không kiêng dè gì như này à?"

Sau khi tắm rửa đơn giãn xong, Lâm Dật cũng đi ra ngoài, ngồi cùng với Lý Sở Hàm trên ghế sa lon.

"Cậu còn có chuyện khác cần giải quyết sao? Cậu trước tiên cứ làm việc của mình đi, chuyện của tôi không cần phải vội." Lý Sở Hàm ôn nhu nói.

"Ngày mai tôi đi trước cúng mộ của dì, đây là đại sự không thể chậm trễ, về phần việc dời mộ, sau thời gian này lúc nào cũng được."

Nói xong, Lâm Dật nhìn Lý Sở Hàm, "Cô có tin phong thủy không? Cô có cần chọn một ngày tốt không?"

"Không cần, không cần." Lý Sở Hàm nói: "Tôi đối với mấy thể loại phong thủy này cũng không biết gì, cậu sắp xếp là được rồi."

"Vậy được, nghĩa địa công cộng cũng đã tìm xong rồi, sáng mai chúng ta liền đi."

"Cám ơn cậu."

"Đừng lúc nào cũng nói cảm ơn với tôi, về sau có buổi phẫu thuật nào mang theo tôi đi cùng là được rồi."

"Được."

Bởi vì bên trong phòng có hai chiếc giường, lúc ngủ cũng không phát sinh cảm giác gì.

Nhưng với tính cách của Lý Sở Hàm, cho dù có ngủ trên một cái giường cũng không có cảm giác gì.

Nằm ở trên giường, Lâm Dật cầm điện thoại di động nói chuyện phiếm với Kỷ Khuynh Nhan trên WeChat, nhưng vào lúc này, anh nhìn thấy một yêu cầu kết bạn.

Mở ra liếc nhìn, phát hiện là Ôn Thư gửi tới.

"Người phụ nữ này vẫn chưa từ bỏ tà tâm mà."

Lẩm bẩm một câu, Lâm Dật cũng không phản ứng lại cô ta.

Nhưng khoảng mấy phút sau, Ôn Thư gọi điện thoại tới.

"Lâm tiên sinh, em đã thêm số của anh trong tài khoản WeChat rồi, anh có thể chấp nhận không?"

"Có việc nói thẳng."

"Kỳ thực cũng không có gì." Ôn thư nói ra: "Em vừa mới chia tay, tâm trạng của em không được tốt lắm, đang uống rượu ở bên ngoài thì liền nghĩ đến Lâm tiên sinh rồi."

"Uống rượu gì?"

"Em mua bia, muốn để cho mình uống say, như vậy có thể dễ chịu một chút."

"Cô không có kinh nghiệm à, bia uống vừa chán hơn nữa còn mắc, cô đi mua hai bình rượu Ngưu Lan Sơn, bảo đảm miệng vừa hạ xuống, liền có thể làm cho cô say chết, chuyện gì cũng sẽ quên."

"Là, có đúng không ..."

"Tin tôi đi, tôi nói không sai đâu, nhanh đi mua hai bình, vừa tiết kiệm và hợp với túi tiền."

Nói xong, Lâm Dật cúp điện thoại, tiếp tục cùng Kỷ Khuynh Nhan tán gẫu.

...

Sáng sớm hôm sau, lúc Lâm Dật thức dậy, phát hiện Lý Sở Hàm không biết lúc nào đã đem tất của mình đi giặt từ lúc nào rồi.

Người phụ nữ này ngược lại rất hiền lành, ngoại trừ có chút lạnh lùng, có vẻ như cũng không có khuyết điểm gì.

Hai người ăn sáng đơn giản xong lái xe đến thị trấn Bắc Kiều.

"Có một chiếc xe tải ở phía sau, nãy giờ cứ đi theo chúng ta."

Lên đường cao tốc, Lý Sở Hàm nói.

"Đó là tôi tìm đến, bên trong đựng giấy tiền vàng bạc, thời điểm viếng mồ mả cần dùng, lên cao tốc cô lái chậm một chút, cô đạp chân ga một cái, có thể đem chiếc xe tải kia cắt khỏi đuôi xe mình một khoảng xa đó."

"Biết rồi, tôi sẽ giảm tốc độ."

Gần như hai giờ sau đó, Lý Sở Hàm đem xe rẽ vào một con đường nhỏ, bụi đất mù mịt, chiếc G 63 màu đỏ vừa mới mua đã phủ đầy bụi.

"Đường ở đây xem ra cũng được, cũng không tới nổi như cô nói." Lâm Dật nói.

"Đường bên kia còn nát hơn, còn có đường thủy nữa, xe không vào được, nên tôi phải đi vào bằng đường này nó xa hơn vài km."

"Cái đức hạnh này có đáng đi đường vòng không?"

"Thế này đã được coi là tốt rồi, con đường phía trước dài khoảng một km, có rất nhiều vết bánh xe sâu. Nhưng với hiệu suất của G63 thì chắc hẳn không vấn đề gì. Mà chiếc xe tải phía sau kia có thể sẽ không đi qua được, nếu để cho đi theo vào, đoán chừng phải thêm tiền đấy."

"Ách, vậy thì giấy tiền, tôi mua không ít, đoán chừng xe này của chúng ta cũng không chứa nổi."

"Ừm, cho nhiều thêm cho một trăm là đủ rồi." Lý Sở Hàm sợ Lâm Dật chịu thiệt, nhắc nhở.

Theo Lý Sở Hàm nói, nơi này cách thị trấn Bắc Kiều còn khoảng 20km nữa.

Nhưng con đường 20km này, không chỉ là đơn giản là đường đất mà còn có một đoạn đường núi hiểm trở, rộng chừng bốn mét.

Lúc xe nhường đường, đều chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí.

Lấy thủ pháp của mình và Lý Sở Hàm, chỉ cần cẩn thận một chút thì cũng không có vấn đề gì lớn. Nhưng nếu như đổi thành Kỷ Khuynh Nhan, chắc phải dừng xe ở chỗ này gọi cứu viện tới.

Con đường hai mươi mấy km, lấy trình độ của Lý Sở Hàm phải mất hơn một tiếng đồng hồ chạy xe, mới nhìn thấy được bóng sông suối.

Dựa theo Lý Sở Hàm nói, phía trước chính là cây cầu dẫn đi vào thị trấn, cho thấy cách thị trấn Bắc Kiều không còn xa nữa.

Nhưng vừa lúc đó, Lâm Dật ngừng nói chuyện.

Đây chính là cái mà bọn họ nói là một con đường dễ đi khác sao, nếu như là đổi thành cái đường không dễ kia, được con là cái dạng gì chứ?

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ lại chói chang.

Có lẽ ở đâu có ánh mặt trời, liền nhất định sẽ có bóng tối.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 515.

Chương 516. Anh Nhưng Là Nghị Lực Thấp, Không Thể Bị Đè Nén

Mười mấy phút sau, Lâm Dật nhìn thấy phía trước có một cây cầu đá, sơn quét phía trên sớm đã bị tróc ra, để lại những mảng loang lổ.

Chiều rộng ngang với mặt đường hơn bốn mét, cũng không tính là quá rộng.

Khi xe chạy tới đây, có thể lờ mờ nhìn thấy bóng dáng của thị trấn Bắc Kiều.

Có hai tòa nhà cấp bốn cũ kỹ, còn lại là nhà gỗ tầng thấp, hơn nữa hầu hết đều được xây bằng đất mặn - kiềm, ngay cả một ngôi nhà bằng gạch cũng hiếm.

"Có làm cho cậu ngạc nhiên không?"

"Quả thật có một chút, có cảm giác như đang nằm mơ vậy."

"Thật ra tôi cứ tưởng Trung Quốc nghèo như thị trấn Bắc Kiều vậy, nhưng sau khi đến bệnh viện Hoa Sơn, thấy qua đủ loại người mới biết được. Kỳ thực những người kia có thể sống cơm no áo mặc, chỉ là một phần nhỏ." Lý Sở Hàm nói:

"Phần lớn mọi nơi kỳ thực cũng giống như thị trấn Bắc Kiều này vậy, thậm chí còn không bằng nơi này, đây giống như là một mô hình thu nhỏ của Trung Quốc vậy, cho nên mỗi lần nhìn thấy cảnh đêm ở Trung Hải tôi luôn nghĩ đến nơi này, kỳ thực tương lai vẫn còn dài, bất kể là tôi hay là quốc gia này."

"Là ..." Lâm Dật thở dài một tiếng,

"Đây là một thế giới dối trá, chỉ là bề ngoài vẻ vang, đem bên trong chính mình bao lấy đặc biệt kín, mà hết thảy trước mắt, mới là dáng vẻ nguyên bản của thế giới này."

Vừa dứt lời, Lâm Dật liền nhận ra có gì đó không ổn, chính mình làm sao cũng bắt đầu bị bao trùm xuống rồi?

Nghị lực của anh thấp thế ư.

"Cám ơn cậu có thể theo tôi tới nơi này, cậu có thể đi con đường này cùng với tôi, trong lòng tôi cảm thấy kiên định hơn nhiều."

"Từ từ rồi sẽ tốt thôi, cô đừng nóng vội." Lâm Dật cười nói:

"Thật ra tôi đến đây, chuyện muốn làm là tu sửa đường xá lại cho trấn Bắc Kiều, sau đó lại xây trường học cho bọn họ, không thể để cho những ngọn núi, dòng sông ở đây ngăn chặn những ước mơ của trẻ em được."

Lý Sở Hàm bỗng nhiên thắng xe lại, trừng lên một đôi mắt đẹp nhìn Lâm Dật.

"Cậu là đến sửa đường và xây trường học?"

"Tôi có quỹ từ thiện chuyên làm vấn đề này, trùng hợp trấn Bắc Kiều là đối tượng chúng tôi khảo sát, dứt khoát liền quyết định ở nơi này xây trường học với tu sửa đường xá."

"Tôi thay mặt những đứa trẻ ở trấn Bắc Kiều không đi học được cảm ơn cậu."

"Cô dường như ngoại trừ nói cảm ơn, thì sẽ không nói cái gì khác vậy."

"Tôi cũng không có cách thức khác để cảm ơn cậu." Lý Sở Hàm phòng hai má, nét mặt có một chút đáng yêu.

"Không sao, sau một đoạn đường gập ghềnh, tôi cũng đã nhìn hết một đoạn đường rồi, đủ đẹp mắt rồi, cũng coi như là kiếm đủ vốn rồi."

Lý Sở Hàm ngượng ngùng một lần nữa khởi động xe, biết Lâm Dật nói chính là cái gì.

"Vậy anh cứ nhìn đi, tôi không ngại."

Ủa ủa?

Chuyện này cũng có thể ư?

Sự rộng lượng của Lý Sở Hàm, ngược lại làm cho Lâm Dật có chút theo không kịp, cố ý chuyển hướng đề tài.

"Trên cầu có rất nhiều người, nhìn cũng khá náo nhiệt."

"Có thể là có chuyện gì rồi, mấy năm trước tôi trở lại nơi này hầu như đều không có người nào."

Thấy có xe ôtô từ phía sau, người trên cầu đứng chắn gần giữa đường, đi cà nhắc nhìn quanh.

Ngoài ra, phía trước có xếp một loạt sọt, bên trong có cá chết, còn có con ruồi ở phía trên bay loạn.

Hơn mười cái cái sọt nằm ngang ở chính giữa cây cầu, tạo thành chướng ngại vật trên đường, xe không có cách nào đi qua được.

"Phiền mọi người nhường đường một chút, chúng tôi muốn đi qua."

Lâm Dật từ cửa sổ xe thò đầu ra, hướng về các cô bác đang đứng phía trước nói.

Nhìn thấy Lâm Dật, các cô chú đứng ở giữa cầu vây quanh như phát điên.

"Tiểu tử, mua chút cá đi, đều là trong sông mới đánh lên, đặc biệt con tươi, bảo đảm các cậu ở trong thành phố chưa từng được ăn."

Nhìn thấy con ruồi bay lên phía trên cái sọt, Lâm Dật cảm thấy hơi buồn nôn.

"Đều đã như thế này rồi, các vị còn không thấy ngại mà nói là mới đánh lên à?"

Lâm Dật cảm giác đám người này, so với mình còn có thể lắc lư hơn.

Tốt xấu chính mình cũng là mở mắt nói nhảm, đám người này liền còn nhắm hết mắt làm ngơ.

"Cá có mùi tanh, tự nhiên thu hút ruồi đến nha, nhưng tất cả đều còn tươi, cậu yên tâm mua về ăn đi, khẳng định không có vấn đề gì hết."

"Mua cá coi như xong, chúng tôi còn có những chuyện khác, mau nhường đường cho chúng tôi đi." Lâm Dật tính tình nhẫn nại nói.

"Tiểu tử cậu đừng có gấp, lại sốt ruột cũng không được ăn cơm không, mua ít cá của chúng ta trở về đi."

"Tôi đã nói là không mua rồi, nghe không hiểu tiếng người à?"

"Cậu tiểu tử này nói như thế nào đấy." Một cụ ông không vui nói, "Tôi cho cậu biết, nếu là không mua cá của tôi, cũng đừng nghĩ từ nơi này đi qua."

Lâm Dật nở nụ cười, "Thế nào, các người muốn ép mua ép bán

sao?"

"Ép mua ép bán đấy thì sao, tôi nói cho cậu biết chỉ cần cậu mua 10 cân cá, chúng ta liền cho cậu đi qua, bằng không thì ở lại bên ngoài trấn luôn đi, đừng nghĩ có thể tiến vào trấn được."

Lý Sở Hàm lông mày sâu sắc nhăn lại, đối với hành vi của đám người này cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Lâm Dật tới nơi này là làm từ thiện, bọn họ lại có cái bộ dạng này, mặt mũi của trấn Bắc Kiều đều bị bọn họ vứt sạch rồi.

Lâm Dật sắc mặt khó coi, nhìn những người phía trước nói:

"Tôi không có rảnh với các người ở đây tốn thời gian, nói một lần cuối tránh đường cho tôi qua."

Lão đầu chắp một tay, một bộ ở đây tôi lớn nhất.

"Cậu nói với tôi cũng vô dụng, cậu nếu như không mua cá của chúng tôi, cũng đừng nghĩ đi qua."

"Đúng, có năng lực cậu cứ đè chúng tôi mà đi qua." Những người khác cũng đi theo phụ họa, thái độ hung hăng, khiến Lâm Dật có chút mặc cảm tự ti.

"Cô xuống xe, hai chúng ta đổi vị trí." Lâm Dật hướng về phía Lý Sở Hàm nói.

"Anh nhất định phải đến sao? Nháo ra chuyện sẽ không tốt."

"Yên tâm, tôi có chừng mực, cô xuống đi."

"Tôi biết rồi."

Lý Sở Hàm cũng không nhiều lời, cởi đai an toàn ra, chuẩn bị cùng Lâm Dật đổi vị trí.

Nhìn thấy hai người từ trên xe bước xuống, người trên đường xách giỏ chạy tới.

Đồng thời cũng ở trong lòng mừng thầm, đám người thành phố chính là chỉ biết bắt nạt kẻ yếu.

Mới vừa rồi còn rất ngang tàng, nhưng phía bọn họ cứng rắn hơn, mấy người này liền sợ hãi, chỉ có thể ngoan ngoãn xuống mua cá.

Hôm nay nhất định có thể kiếm được một món hời.

"Tiểu tử, đúng rồi nha, mọi việc dễ thương lượng, mua ít cá của chúng tôi, liền cho cậu đi qua rồi."

"Chiếc xe cậu lái là xe Benz, đây chính là xe tốt, vừa nhìn là biết người có tiền trong thành phố, hay là cậu mua hết cá của chúng tôi luôn đi."

Nhìn thấy thôn dân vây quanh, hai người đều không trả lời, Lý Sở Hàm trực tiếp lên ghế phụ, Lâm Dật đi tới phía sau trao đổi vài câu với tài xế xe tải, sau đó mới quay trở lại lên xe.

Hành động của hai người khiến những người xách giỏ trên cầu, đều có chút không hiểu sao.

Chẳng lẽ không phải xuống mua cá sao?

Lâm Dật từ cửa sổ xe thò đầu ra, hướng về phía người trên cầu nói.

"Tôi cho các người ba giây để nhường đường, nếu không, tôi liền lái xe đâm ngang qua, va chết người nào thì các người tự chịu trách nhiệm."

Nghe được lời nói Lâm Dật, dân làng trên cầu đều tràn đầy phẫn nộ, cảm giác mình bị đùa bỡn.

"Cậu cho rằng chúng tôi sẽ bị dọa sợ sao? Lúc còn bé tôi còn đánh cướp, còn sợ cậu sao? Cậu tưởng chúng tôi sẽ bị ăn hiếp à?"

Dân làng trên cầu đều nhìn Lâm Dật khinh thường, căn bản không đem lời nói của anh coi là chuyện to tát.

Dám lái xe tông người?

Thật là vô pháp vô thiên!

"Ba ..."

Lâm Dật bắt đầu đếm ngược, những người trên cầu lại không có bất kỳ phản ứng gì, như trước làm theo ý mình.

"Hai ..."

Lâm Dật không có dừng lại, mà dân làng trên cầu đã cầm giỏ đem đường chặn chặt chẽ.

"Tôi nói cho các cậu biết, vừa nãy mua 10 cân cá liền có thể cho đi, hiện tại nếu là không đem những thứ đồ này mua hết, cũng đừng nghĩ đi qua!"

"Một ..."

"Cậu đếm số cũng vô dụng, cậu nếu như không mua cá, chúng tôi liền đứng ở chỗ này, cậu nếu dám đụng đến tôi một cái, tôi lừa bịp chết cậu!"

Lâm Dật không nói gì, mà là khởi động xe, một cước đạp xuống chân ga, lao thẳng về phía bên kia cầu!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 516.

Chương 517. Nhân Gian Đúng Là Quá Khó Khăn

Nhìn thấy chiếc Mercedes-Benz cỡ lớn gầm rú, sắc mặt của những người đứng ở giữa cầu đều trở nên khó nhìn.

Nhưng vẫn không có người nào tin rằng Lâm Dật sẽ lái xe đụng họ.

Trừ khi anh ta không muốn sống nữa, chỉ cần mình nằm trên mặt đất thì cho dù anh ta có mười chiếc Mercedes, cũng không đủ để bồi thường!

Chắc chắn anh ta sẽ táng gia bại sản!

Ý nghĩ như vậy mà đặt ở trên người người khác thì dĩ nhiên là có tác dụng, nhưng đặt ở trên người Lâm Dật thì khẳng định là sẽ không được gì cả.

Nguyên nhân rất đơn giản, anh chính là Lâm Dật!

Lúc này Lâm Dật không do dự chút nào, đạp chân ga, phóng thẳng tới!

Nhìn thấy Lâm Dật lái xe xông tới, thôn dân trên cầu đều bị dọa cho choáng váng.

Bọn họ cũng không thèm quan tâm tới cái sọt ở giữa nữa, ào ào chạy về phía hai bên cầu, thậm chí có người còn ném cả quải trượng trên tay đi, chạy còn nhanh hơn so với người trẻ tuổi.

Khi chiếc Mercedes-Benz lớn lái qua, xe tải phía sau cũng lái lên, đất bụi thổi đầy cầu xi măng, cá chết vung đầy đất, chật vật không chịu nổi.

“Cậu là đồ con rùa, cậu sẽ chết không được yên thân! Mau bồi thường tiền cho chúng tôi!”

“Đứng đây hô hào thì làm được cái gì, chúng ta vào bên trong tìm đi, nhất định có thể tìm được cậu ta!”

“Dọa cho trái tim của tôi bị bệnh luôn rồi, nhất định phải tìm bọn họ nói lý lẽ mới được!”

“Đi, hiện tại bắt đầu đi! Đi tìm bọn họ!”

Sau khi xuống khỏi cây cầu đá, hai người lái xe vào trong trấn Bắc Kiều.

“Người dân trấn Bắc Kiều của các người cũng quá bưu hãn rồi.” Lâm Dật nói.

“Có thể là vùng khỉ ho cò gáy nhiều điêu dân đi, bọn họ chỉ là sợ nghèo.”

“Có lẽ vậy.”

Toàn bộ thôn trấn có một đường cái, ước chừng dài khoảng trăm mét.

Hai bên là mấy cửa hàng rách nát, sơn trên bảng hiệu đều đã bị tróc đến trắng bệch, thậm chí có một số cửa hàng nhỏ, chỉ dùng sơn viết mấy chữ ở trên ván gỗ, rồi lấy đó làm bảng hiệu.

Toàn bộ trấn Bắc Kiều, đều tràn ngập vị lạc hậu cổ xưa.

“Thật ra nơi này còn tốt, dưới trấn Bắc Kiều còn có mười mấy thôn làng có tình trạng còn tồi tệ hơn, đối với những đứa trẻ ở đây thì đến trường có thể coi là một chuyện vô cùng xa xỉ.”

“Đừng có gấp, chờ khi xây xong trường học thì những vấn đề này sẽ được giải quyết dễ dàng thôi.” Lâm Dật nói: “Cho quốc gia của chúng ta một chút thời gian.”

“Ừm.”

Hai người lái xe, đi qua trấn, hấp dẫn không ít người dừng chân vây xem.

Tại nơi này của bọn họ, Mercedes-Benz đã có thể coi như là xe tốt nhất rồi.

Nếu như trong mấy sự kiện như cưới gả hay đưa tang có thể lái một chiếc Mercedes, thì đây tuyệt đối là chuyện cực kỳ có mặt mũi.

Dưới sự dẫn dắt của Lý Sở Hàm, hai người ra khỏi thôn trấn, phía sau là những cánh ruộng bậc thang bao la.

Vượt qua những cánh đồng xanh mơn mởn, bọn họ lái xe tới sườn núi nhỏ phía sau.

Người của trấn Bắc Kiều có thói quen gọi nơi này là phía sau núi, nếu như nhà ai có người qua đời thì đều sẽ chôn ở chỗ này.

Nơi mai táng của mẹ Lý Sở Hàm cách đường đất khoảng hơn mười mét, cũng không tính là xa.

Cùng với tài xế, ba người đem đồ cúng trên xe xuống dưới, chất thành một đống núi nhỏ.

Lúc này, Lâm Dật mới nhận ra được vấn đề.

Người được hạ táng tại đây, bình thường đều chôn theo quan tài, không có tập tục hỏa táng, nếu như muốn dời mộ phần, thì hẳn là phải phiền toái một chút.

Nhưng có tiền thì có thể xui ma khiến quỷ, vấn đề cũng không lớn.

Sau khi dỡ hết đồ xuống, Lâm Dật cũng không nghe lời của Lý Sở Hàm, mà đưa 200 tệ, tài xế vui vẻ rời đi.

Lâm Dật cầm một cái bật lửa, bắt đầu hoá vàng viếng mồ mả, chuẩn bị làm chuyện chính.

Hình như là đã gặp quá nhiều chuyện sinh ly tử biệt, cho nên Lý Sở Hàm cũng không khóc lóc đến chết đi sống lại như những người khác, ngược lại còn bình tĩnh hơn so với người bình thường.

Lâm Dật mua rất nhiều thứ, đốt khoảng hơn một giờ, mới đốt hết ánh lửa sau cùng.

“Tôi muốn ở lại nơi này một hồi, có thể không?”

“Đương nhiên là có thể.”

Không để ý đến bùn trên đất, Lý Sở Hàm ngồi xuống, không nói một lời.

Ngón tay mảnh khảnh, nhẹ nhàng khuấy động bùn đất trước nấm mồ, giống như đang nói cái gì đó.

“Con vẫn luôn rất cảm ơn mẹ.” Ánh mắt Lý Sở Hàm ôn nhu, như đang hướng về phía Lâm Dật, lại như là đang hướng về người đang chôn dưới đất, cũng giống như là thoảng theo gió thổi.

“Bà ấy không có trình độ văn hóa gì, chỉ là một người phụ nữ nông thôn, nhưng từ nhỏ bà ấy đã nói cho tôi biết, tri thức rất quan trọng, nói cho tôi biết rằng phải học tập thật giỏi.”

“Lúc nhỏ nhà tôi nghèo, không chu cấp nổi cho tôi đến trường. Hơn nữa nhà còn có một em trai, đứa con gái như tôi đương nhiên là càng không có tư cách đi học. Nhưng may mắn là, ông Mã bên cạnh nhà chúng tôi vốn là giáo viên trong huyện. Ông ấy thấy tôi đáng thương nên mỗi ngày đều dạy tôi đọc sách viết chữ, xem như miễn cưỡng hoàn thành chương trình tiểu học.”

“Đến lúc tôi lên trung học, ông Mã liền dẫn tôi tới trong huyện, đến trường trung học mà ông ấy đã từng dạy, nói rất nhiều lời tốt về tôi. Mẹ tôi còn đưa 50 đồng làm tiền lễ, hiệu trưởng đã phá lệ cho tôi nhập học, nếu không thì hiện tại, rất có thể tôi đang rửa chén đĩa trong tiệm cơm nào đó cũng không chừng.”

“Khi cuộc sống của tôi đã khá hơn, có năng lực sống độc lập, thì mẹ của tôi lại không còn nữa.” Lý Sở Hàm thì thầm nỉ non,

“Lúc còn trẻ, bà ấy ngoại trừ làm việc thì cũng là bị mắng, nhiều lúc còn bị đánh. Cuối cùng bác sĩ nói rằng, mẹ tôi là bị kiệt sức, sau đó còn bị ung thư phổi, loại thuốc đắt tiền nhất mà bà được uống chính là thuốc giảm đau hai xu, lúc ra đi, cũng chỉ làm qua loa.”

“Nhưng khi đó tôi chỉ biết bất lực, không có bất kỳ biện pháp nào, vốn cho rằng sau khi lớn lên, tình huống sẽ tốt hơn một chút, nhưng bây giờ, vẫn là bất lực.”

Lâm Dật không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nghe Lý Sở Hàm nói.

Cô ấy cũng không cần an ủi hay động viên, chỉ cần có người, có thể ở chỗ này, nghe cô ấy trò chuyện là được.

Lâm Dật bỗng nhiên có chút phiền muộn, cô ấy nói không kết hôn sinh con, có lẽ cũng là do chuyện này đi.

Lâm Dật lặng lẽ đi tới, vén mái tóc dài bị gió thổi loạn của Lý Sở Hàm xuống, giúp cô lau nước mắt.

“Lâm Dật...”

Lý Sở Hàm ôm Lâm Dật thật chặt, nước mắt cũng không cầm được nữa, từng giọt lớn lăn xuống, trong đó đều đọng lại những cực khổ trong lòng cô.

Đều nói nếm trải qua khổ đau mới là người trên người, nhưng cô không muốn trở thành người trên người, mà nhân gian này lại quá khó khăn, cũng không buông tha cho cô một chút nào.

“Đừng khóc, dì trên Thiên Đường đang nhìn cô đó.”

Lâm Dật lau khô nước mắt, nhìn cặp mắt phủ đầy nước mắt kia, trong lòng chua xót không nói nên lời.

“Tôi đã biết.”

Hai người đứng ở trước mộ, Lâm Dật ôm bả vai của Lý Sở Hàm, nói:

“Dì à, người yên tâm, sau này con sẽ giúp người chiếu cố cô ấy, sẽ không để ai có thể bắt nạt cô ấy.”

Vẻ mặt Lý Sở Hàm ôn nhu, trong mắt đong đầy nước mắt.

“Đi thôi, đều đã xong việc rồi.” Lâm Dật ôm chặt eo của Lý Sở Hàm, “Sau này dời đến Trung Hải rồi thì lúc nào cũng có thể tới.”

“Ừm.”

Lý Sở Hàm lau nước mắt tại khóe mắt, tâm tình cũng ổn định đi không ít, cùng Lâm Dật quay người rời đi.

“Chị!”

Ngay tại lúc Lâm Dật xoay người, thì nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi, lái một chiếc xe máy cũ nát, chạy tới từ đằng xa.

“Người này là em trai cô sao?” Lâm Dật hỏi: “Cũng là đến viếng mộ cho dì sao?”

“Cậu ấy là em trai tôi, Lưu Khải, về phần có phải đến viếng mộ hay không thì tôi cũng không biết.”

Câu trả lời của Lý Sở Hàm khiến cho Lâm Dật cảm thấy khó hiểu.

Không phải đến viếng mộ thì còn có thể tới làm gì đây?

“Sao hai người các người lại không cùng họ vậy?”

Lý Sở Hàm gật gật đầu, “Trước khi tôi lên đại học đã sửa lại họ theo mẹ tôi.”

“Thì ra là như vậy.”

Đem xe máy dừng lại ven đường, Lưu Khải chạy về phía Lý Sở Hàm.

“Chị, em biết lúc này chị sẽ tới mà.”

Đi đến trước mặt hai người, Lưu Khải cố ý thả chậm cước bộ, mắt cẩn thận liếc nhìn Lâm Dật, động tác cũng thu liễm lại.

“Sao đến đây lại không mang theo gì cả?” Lý Sở Hàm hỏi.

“Em là tới để tìm chị.” Lưu Khải nói: “Có thể cho em mượn ít tiền được hay không, việc trồng trọt trong nhà, không đủ tiền mua phân hóa học.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 517.

Chương 518. Phương Pháp Đá Cửa Hất Bàn

“Đây là chuyện của gia đình các người, tôi không có nghĩa vụ đưa tiền cho các người.”

“Em là em trai của chị, sao chị lại không có nghĩa vụ!” Vẻ mặt của Lưu Khải thay đổi, nói một cách đúng lý hợp tình:

“Em còn chưa có kết hôn mà, đến lúc đó chị còn phải đưa tiền cho em đi Trung Hải mua nhà nữa.”

“Mấy năm qua, tôi đã cho các người không ít tiền rồi. Các người có cuộc sống của các người, tôi cũng có cuộc sống của tôi, giữa chúng ta đã không còn quan hệ gì rồi, đừng có đến đòi tiền tôi nữa.” Lý Sở Hàm nói:

“Với lại cậu đòi tiền, cũng không phải là để mua phân hóa học, khẳng định là cầm đi cá cược, không nên gạt tôi.”

“Em không đi cá cược, thật sự là lấy để mua phân hóa học, nhanh đưa cho em 5000 tệ, em đang rất là gấp đây.”

“Thời điểm tôi trở về năm ngoái đã nói với các người rồi, đó là 10000 tệ cuối cùng, với lại cậu cũng đã ký thỏa thuận với tôi rồi, lúc này còn tới đòi tiền, cậu cảm thấy có phù hợp không.”

“Vậy chị thì nhẫn tâm nhìn đất nhà chết khô sao? Chẳng lẽ em cùng cha chết đói trong nhà thì chị mới cảm thấy hài lòng sao!”

“Tôi đã cho các người đủ nhiều, còn muốn để tôi cho tới khi nào nữa!” Lý Sở Hàm mặt không thay đổi, nói:

“Tình huống của hai người thế nào thì tự mình biết, có chút tiền đều lấy đi uống rượu đánh bạc, có bao nhiêu tiền đều không đủ cho các người dùng!”

“Em cũng nói rồi, đây là lần cuối cùng, chị lại cho chúng em thêm 5000 tệ nữa, sau này em sẽ không làm phiền chị nữa.”

“Không có khả năng!” Lý Sở Hàm nói:

“Năm ngoái cậu cũng nói như vậy, cậu cảm thấy tôi còn có thể tin tưởng cậu sao!”

“Chị có còn là người hay không! Ngay cả em trai ruột thịt của mình cũng đều không giúp! Thật sự là đã nuôi không chị nhiều năm như vậy!”

Ba!

Lý Sở Hàm đưa tay, tát một cái vào mặt Lưu Khải, “Từ nhỏ đều là mẹ nuôi tôi khôn lớn, không có quan hệ gì với các người. Với lại tôi đã sớm rời khỏi cái nhà này rồi, cậu đừng có dùng cái giọng điệu này để nói chuyện với tôi!”

“Chị lại dám đánh tôi!”

Lưu Khải bụm mặt, không nghĩ tới Lý Sở Hàm sẽ ra tay với mình.

“Một cái tát này là để cậu phân rõ, cái gì gọi là tôn ti trên dưới, sống nhiều năm như vậy, ngoại trừ đánh bạc, ngay cả chút lễ nghi liêm sỉ cũng không biết.”

“Tốt, chị nhớ lấy, hôm nay không phải là không nhận lục thân sao. Ngày mai tôi và cha sẽ đến bệnh viện, tìm lãnh đạo của các người, tôi cũng không tin là tìm không được nơi nói rõ lí lẽ!”

“Cậu!”

Thân thể Lý Sở Hàm run lên, không nghĩ tới bọn họ lại có thể vô lại như vậy!

“Được rồi, bớt giận đi.”

Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Lý Sở Hàm.

“Có một số việc vẫn là sớm giải quyết một chút cho thỏa đáng, cứ kéo dài như vậy cũng không phải là biện pháp.”

“Nhưng việc này không có cách nào giải quyết, mỗi lần tôi trở về, bọn họ đều đến đây để đòi tiền. Nếu như không phải hôm nay tới sớm, thì khả năng là đã không thể thăm mộ được rồi.”

“Cho nên mới cần phải giải quyết triệt để một chút, cũng không thể để chuyện này kéo dài như vậy được.”

Lưu Khải liếc Lâm Dật một chút, “Vẫn là bạn của chị biết cách làm việc, biết của đi thay người, nếu không thì chị cũng đừng nghĩ đến chuyện đi làm tại bệnh viện nữa, chúng tôi nhất định sẽ làm cho chị không còn thanh danh nữa!”

“Tôi đoán chừng cậu mỗi năm đều chờ ở đây để đòi tiền, là chỉ thị của cha cậu đúng không. Đây không phải là chỗ nói chuyện, đến nhà cậu rồi lại nói.”

“Được, chỉ cần đưa tiền cho tôi thì đi đâu nói đều được.”

Lưu Khải quay đầu, “Chiếc Mercedes trên đường kia là của anh đúng không, hẳn là cũng không thiếu tiền đi, tôi còn chưa từng ngồi qua Mercedes-Benz đâu.”

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi, cậu đi xe máy của cậu, chúng tôi lái xe.”

“Anh có ý gì, không phải là ngay cả chiếc Mercedes-Benz mà tôi cũng không thể ngồi một chút sao? Anh cũng quá không coi trọng chị tôi đi.”

“Cậu còn muốn tiền hay không?”

“Được, các người lái xe, tôi đi xe máy.”

Lâm Dật vỗ vỗ bả vai của Lý Sở Hàm, “Đi, lên xe đi.”

Hai người lên xe, Lưu Khải đi theo phía sau, một đường chạy đến nhà của cô.

Nhà của Lý Sở Hàm cũng không phải là ở trong trấn, mà là một ngôi nhà nhỏ bằng đất cách đó hơn trăm mét.

Hầu hết mọi người trong trấn cũng đều ở chỗ này.

Nhìn thấy chiếc Mercedes-Benz màu đỏ lái qua, người trên đường đều vây quanh, trước đây chưa từng thấy qua xe nào tốt như vậy.

Hai người xuống xe, Lâm Dật chỉ vào cửa gỗ trước mặt, “Đây chính là nhà của các người sao?”

“Ừm.” Lý Sở Hàm xấu hổ gật đầu.

“Đi thôi, các người không phải là muốn nói chuyện sao, hiện tại đi vào đi.” Lưu Khải ở phía sau thở hồng hộc nói.

Lâm Dật đi qua, một cước đá bay cửa gỗ.

Vốn dĩ nó cũng không được làm chắc chắn lắm, một cước này đã trực tiếp đá bay cửa gỗ.

Khiến cho người đàn ông trung niên đang uống rượu bên trong giật nảy mình, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.

Cha của Lý Sở Hàm tên là Lưu Đại Quân, để đầu đinh, làn da ngăm đen, cởi trần, mặc một chiếc quần bộ đội màu xanh, chân đi dép cao su màu vàng, trên mặt bàn có một bình rượu trắng, còn có một đĩa đậu phộng. Ông ta đang ăn đến quên cả trời đất.

“Cậu muốn nói gì!” Lưu Khải nói.

“Ở đây không có chuyện của cậu, cút sang một bên.”

Lâm Dật bước qua cánh cửa, nhìn Lưu Đại Quân nói :

“Thì ra là hai người các người, mỗi năm đều đòi tiền của cô ấy?”

“Nó là con gái của tôi, tôi đòi tiền của nó thì sao chứ, đây không phải là đạo lý hiển nhiên sao!” Lưu Đại Quân nói.

Hô thông!

Lâm Dật không nói hai lời bỗng nhiên nhấc bàn lên, Lưu Đại Quân hoảng sợ đứng lên, “Cậu, cậu muốn làm gì.”

“Không làm gì cả, chỉ là đến để nói với các người một tiếng, về sau cô ấy sẽ không còn liên quan gì với các người nữa, không được đến đòi tiền nữa. Nếu để cho tôi biết một lần, thì tôi sẽ đào hố ở phía sau núi rồi chôn sống hai người.”

“Cậu, trong mắt cậu còn có vương pháp hay không!”

“Lão tử chính là vương pháp, những lời tôi nói hôm nay nếu như hai người các người không tin thì có thể thử một chút.”

Lưu Đại Quân và Lưu Khải, đều thuộc loại kẻ thích bắt nạt kẻ yếu, trước mặt Lý Sở Hàm, bọn họ dám hô to gọi nhỏ, nhưng đối mặt với hung thần ác sát như Lâm Dật thì lại ngoan ngoãn giống như cừu non.

Mà Lâm Dật đã sớm nhìn thấu bản chất của những người này, bọn họ cũng chỉ có lá gan bắt nạt những người giống như Lý Sở Hàm mà thôi.

Gặp phải người lợi hại, thì không khác nào con rùa đen rút đầu cả, không dám nói tiếp nữa.

Mà từ đầu đến cuối, Lý Sở Hàm đều không nói một câu, trong lòng của cô đã không còn bất cứ tình cảm nào đối với người của nhà họ Lưu nữa, thậm chí là còn xa lạ hơn so với người xa lạ.

Cô chỉ hy vọng Lâm Dật giúp mình đoạn tuyệt tất cả liên hệ với bọn họ, về sau không còn gặp lại nhau nữa.

Đang hỏi các người đó, có nghe thấy không!”

“Nghe, nghe thấy...”

Đúng như Lâm Dật dự đoán, hai người đều không có năng lực gì lớn. Ngoại trừ cái nhà này cùng với tiền trợ cấp cho dân nghèo hàng tháng, thì cuộc sống trong nhà đều là từ tiền của Lý Sở Hàm.

Nhưng bọn họ cũng chỉ dám bắt nạt Lý Sở Hàm mà thôi, đối mặt với Lâm Dật, thì đều bị dọa sợ.

“Nghe rõ thì được rồi.”

Lâm Dật quay người, kéo tay của Lý Sở Hàm, “Đi thôi, chuyện này coi như đã xử lý xong, nên đi làm chuyện chính thôi.”

“Ừm.”

“Các người đừng hòng rời đi!”

Hai người vừa bước ra khỏi cửa, thì thấy mười mấy người vọt lên, chính là mấy người bán cá cản đường trước kia.

Nhưng ngoại trừ những người lớn tuổi thì bên cạnh bọn họ còn có không ít người trẻ tuổi.

Nhìn phong thái và động tác, hẳn là người nhà của bọn họ.

“Tới đây làm gì? Muốn chào hàng tôi mua cá sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 518.

Chương 519. Ý Nghĩ Che Giấu Của Lâm Dật

“Thao, con mẹ nó cậu còn châm chọc chúng tôi!”

Một người đàn ông đứng dậy, chỉ Lâm Dật mắng:

“Cá nhà chúng tôi, đều đã bị cậu đụng ngã hết, cha tôi còn bị cậu làm cho hoảng sợ lên cơn đau tim, nhanh bồi thường tiền cho chúng tôi!”

“Không được, không được, tim của tôi không thoải mái...”

Người đàn ông vừa nói xong, thì ông già bên cạnh anh ta liền che ngực nằm trên mặt đất.

“Ai da, tim của tôi không thoải mái, khó chịu chết tôi rồi.”

Nhìn thấy ông già kia nằm trên mặt đất, những người đang chặn đường khác cũng đều vội nằm xuống.

“Nhanh bồi thường tiền đi!”

Hai mươi mấy người vây Lâm Dật và Lý Sở Hàm lại, “Tôi nói cho các người biết, hôm nay không bồi thường tiền thì các người đừng hòng đi!”

“Người này tôi biết, là con gái của đại thủ hạ, lúc trước tôi đi khám bệnh, cô ta còn lừa tôi 100 ngàn tệ, còn bắt con trai của tôi vào, hôm nay tuyệt đối không thể để cho bọn họ đi được.” Ngụy Nhị Trụ xuất hiện nói.

“Lâm Dật...”

Lý Sở Hàm nhìn Lâm Dật, “Làm sao bây giờ.”

“Cô đang sợ hãi sao?”

“Có cậu ở bên cạnh, tôi không thấy sợ.”

Lý Sở Hàm nắm lấy tay Lâm Dật, một khắc cũng không muốn buông ra.

“Đều nhường đường một chút, nhường đường một chút.”

Ngay lúc bầu không khí đang căng thẳng, bỗng có tiếng nói truyền đến từ đám người đằng sau.

Quay đầu nhìn lại, thì phát hiện là ba người trẻ tuổi, đi vào từ bên ngoài.

“Anh Tôn, anh đã đến.”

Thấy người đàn ông tới, Lưu Khải liền vội nghênh đón.

Người đàn ông mà Lưu Khải gọi là anh Tôn, tên là là Tôn Đức Lượng, là con trai của trấn trưởng Tôn Mậu Quần.

“Lưu Khải, tôi nghe nói chị của cậu trở về, chính là cô ấy đúng không.” Tôn Đức Lượng nói.

“Đúng đúng đúng, cô ấy chính là chị của tôi.”

“Lớn lên thật là xinh đẹp, nhìn thế nào cũng không giống gen của nhà họ Lưu nha.”

“Cô ấy lớn lên giống mẹ tôi, không quá giống cha tôi.”

“Được rồi, phía trên đều tránh qua một bên đi, đây đã không còn việc của cậu.”

Tôn Đức Lượng đi về phía trước mấy bước, “Làm gì mà ồn ào như vậy.”

“Đức Lượng, hai người kia, đã đụng ngã quầy cá của cha tôi, còn khiến cho cha tôi hoảng sợ đến đau tim, chúng tôi đang tìm anh ta để nói rõ lí lẽ.”

“Còn có việc này sao?”

Tôn Đức Lượng liếc nhìn người đang co quắp trên mặt đất, rồi hướng về phía Lâm Dật và Lý Sở Hàm, nói:

“Thế nào, đến trấn Bắc Kiều để chơi lưu manh sao? Cậu có biết, cá mà bọn họ bày ra, còn có cổ phần của tôi không, các người làm như vậy, không phải là phá vỡ việc kinh doanh của tôi sao.”

“Một cuộc mua bán cản đường cướp đường, anh còn chiếm một cổ, có thể có tiền đồ một chút không?”

“Thế nào, trở về từ thành phố, lái Mercedes-Benz liền xem thường những người nông dân như chúng ta sao?” Tôn Đức Lượng nói:

“Cậu có còn muốn đi ra hay không?”

“Đương nhiên là muốn rồi.”

“Chẳng phải như vậy sao.” Tôn Đức Lượng nói:

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, thôn dân đều bị cậu làm cho hoảng sợ đau tim. Tôi cũng không làm khó cậu, đưa 200 ngàn tệ, rồi để cho cô ấy uống cùng tôi một chén, việc này coi như xong.”

Ba!

Lâm Dật không nói chuyện, một cái tát hạ xuống trên mặt Tôn Đức Lượng.

“Ha ha, tỉnh táo lại chút đi, trời còn chưa tối đâu, sao lại nằm mơ rồi.”

Mộng bức.

Nhìn thấy Lâm Dật tát Tôn Đức Lượng một bạt tay, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Người này điên rồi sao, lại dám đánh Tôn Đức Lượng?

Chẳng lẽ cậu ta không muốn ra khỏi trấn Bắc Kiều sao!

Lý Sở Hàm nhíu mày, nói nhỏ vào tai của Lâm Dật:

“Tôi có chút không nhớ rõ lắm, nhưng người này hình như là con của trưởng trấn.”

Lâm Dật như đang suy nghĩ gì đó, gật gật đầu, “Khó trách lại có thể giả trang như thế.”

Vài giây sau, Tôn Đức Lượng mới lấy lại được tinh thần.

“Con mẹ nó cậu lại dám đánh tôi!”

“Nếu như không tránh đường, thì chuyện này cũng không đơn giản chỉ là một cái tát như vậy đâu.” Lâm Dật nói:

“Còn có, cha của anh không phải là Tôn Mậu Quần sao, cho dù ông ta có ở đây thì cũng không dám cản xe của tôi, vậy thì anh có tư cách gì.”

“Anh, anh còn quen biết cha tôi sao!” Tôn Đức Lượng bị dọa, cảm giác hai người kia hình như không phải dễ trêu.

“Anh hỏi cha anh một chút xem ông ấy có biết tôi hay không.”

Đúng lúc này, một chiếc FAW màu đỏ lái tới, mọi người đều vô thức tránh sang một bên, bởi vì vùng đất như trấn Bắc Kiều này...

Nhà ai có xe mọi người đều biết, liếc một chút là có thể nhận ra, là xe của Tôn Mậu Quần.

“Ai da, Lâm tiên sinh, tôi cuối cùng cũng tìm được cậu rồi.”

Tôn Mậu Quần kích động vỗ đùi, giống như gặp được người thân.

“Tìm tôi sao?”

“Không phải là vậy sao. Tôi nghe thư ký Ngô nói, ngài mua một chiếc Mercedes-Benz màu đỏ, hôm nay sẽ tới trên trấn. Lúc buổi sáng, có người nói nhìn thấy xe của ngài, tôi liền đến trên trấn dạo qua một vòng nhưng cũng không thấy, gọi điện thoại cho ngài cũng không ai tiếp, bây giờ tôi vẫn đang trên đường đi tìm ngài đây.”

“Người của trấn Bắc Kiều các người đúng là không thể trêu vào. Lúc vào trấn thì bị quầy bán cá cản đường, con trai ông còn nói anh ấy có cổ phần trong đó, hiện tại lại nằm trên mặt đất, nói bệnh tim tái phát. Tôi thật sự có chút sợ hãi nơi này của các người.”

Nhìn thấy người nằm trên đất, Tôn Mậu Quần tức đến phát run.

Bệnh tim của người khác có tái phát hay không Lâm Dật không biết, nhưng Tôn Mậu Quần rất nhanh sẽ bị như vậy.

Ba!

Tôn Mậu Quần tát vào mặt Tôn Đức Lượng một cái, thiếu chút nữa đã đánh ngã anh ta.

“Mấy người các người còn có mặt mũi nữa hay không. Lâm tiên sinh là tới đây là để sửa đường xây trường học, các người vậy mà lại làm ra loại chuyện như này. Mặt mũi của trấn Bắc Kiều đều đã bị các người ném sạch rồi!”

“Xây trường học? Sửa đường sao?” Tôn Đức Lượng bưng mặt, “Anh ta tới để làm từ thiện sao?”

“Không phải vậy thì Lâm tiên sinh tới đây làm gì!”

Người ở chỗ này đều không nói nên lời, người nằm trên đất cũng đều đứng lên, khuôn mặt hiện lên vẻ xấu hổ.

Lưu Đại Quân và Lưu Khải đã ngốc tại chỗ.

Không hề nghĩ tới, Lý Sở Hàm sẽ tìm được một người đàn ông có tiền như thế.

“Lâm tiên sinh, thật sự rất xin lỗi, tôi cũng không nghĩ tới, sẽ xảy ra chuyện như thế, để ngài chê cười rồi.”

“Hy vọng ông có thể xử lý những người này thật tốt, nếu không thì sẽ không còn ai dám đến trấn Bắc Kiều nữa đâu, như vậy thì nơi này mãi mãi cũng sẽ không thể phát triển nổi được.”

“Vâng vâng vâng, Lâm tiên sinh nói đúng lắm, sau khi trở về, tôi nhất định sẽ giáo dục bọn họ thật tốt, cam đoan tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.”

“Đi thôi, làm chuyện chính thôi.”

“Được, được, được, Lâm tiên sinh, chúng ta lên xe, từ từ nói.”

“Ừm.”

Sau đó, Tôn Mậu Quần tìm một người đầu bếp trong trấn, làm cho Lâm Dật và Lý Sở Hàm làm một bàn đồ ăn, vô cùng nhiệt tình.

Xế chiều hôm đó, Tôn Mậu Quần và Lâm Dật, hàn huyên một chút về chuyện của trấn Bắc Kiều.

Bởi vì dưới trấn Bắc Kiều còn có mười thôn nhỏ, vì để có thể chiếu cố đến tất cả mọi người, và cứu giúp mấy khu nghèo đói xung quanh, cho nên việc này vô cùng quan trọng.

Ông đã lái xe đi lòng vòng bên ngoài hai ngày, rồi mới xác định địa điểm cuối cùng.

Phần còn lại, chính là phần ký kết quan trọng nhất.

“Lâm tiên sinh, nếu không chúng ta đem thời gian ký kết dời sang ngày mai đi. Tôi tìm một số phóng viên tới, chuyện lớn như vậy, không thể làm trong im hơi lặng tiếng được.”

“Không cần, hôm nay cứ ký thế là được.” Lâm Dật nói: “Nhưng tôi còn có chuyện này muốn bàn giao lại cho ông, nhất định phải làm theo lời tôi nói.”

“Có yêu cầu gì ngài cứ nói, chúng tôi nhất định sẽ phối hợp toàn lực.”

“Chờ sau khi ký xong hợp đồng, lúc mà các người tuyên truyền với bên ngoài, đừng nói là tập đoàn Lăng Vân ủng hộ số tiền kia, cứ nói là tập đoàn Trung Tín giúp đỡ, toàn bộ quá trình đừng nhắc đến tên của chúng tôi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 519.

Chương 520. Tôi Nguyện Ý Sinh Một Đứa Con Cho Cậu

Yêu cầu của Lâm Dật khiến cho Tôn Mậu Quần cảm thấy nghĩ mãi mà không rõ.

“Tập đoàn Trung Tín này hẳn không phải là công ty của Lâm tiên sinh đúng không? Làm như vậy, đối với các người không có tốt chỗ a.”

“Cứ dựa theo lời tôi nói mà làm là được.” Lâm Dật gật đầu nói: “Tuy rằng số tiền kia, là tập đoàn Lăng Vân đầu tư, nhưng không nên để chúng có chút quan hệ gì với chúng tôi.”

Vốn dĩ Lâm Dật dự định để cho Ôn Thư tới làm chuyện này.

Nhưng cuối cùng, cô ấy thậm chí còn không cho mình cơ hội mở miệng, dứt khoát liền để cho Tôn Mậu Quần tới làm.

“Được, tôi đã biết, sẽ nói là tập đoàn Trung Tín tới làm.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Sau đó tôi sẽ phái người đến nói chuyện với ông về việc thi công, đến lúc đó cần ông phối hợp một chút.”

“Lâm tiên sinh yên tâm, nhất định sẽ không có vấn đề gì.”

Nói xong chuyện, hai người không hề rời đi, bởi vì ngày mai còn phải đem mộ phần của mẹ Lý Sở Hàm dời đi nữa.

Việc này đã nói trước với Điền Nghiên, ngày mai sẽ sắp xếp người đến xử lý việc này một cách cụ thể, cho nên còn phải ở lại thêm một ngày.

Về phần chỗ ở mấy ngày này tại trấn Bắc Kiều, Tôn Mậu Quần đã sắp xếp cho Lâm Dật một căn nhà gạch vô cùng ‘xa hoa’ rộng hơn trăm mét vuông ở bên trong thị trấn.

Những vị khách quan trọng khi đến đây đều sẽ được sắp xếp ở đây.

“Quần lót của cậu đâu?” Trước khi đi ngủ, Lý Sở Hàm hỏi.

“A? Quần lót sao?”

“Ừm, tôi giúp cậu giặt.”

“Không cần đâu, giặt giờ này ngày mai chưa chắc đã khô được.”

“Có máy sấy, tôi giúp cậu sấy khô là được rồi.” Lý Sở Hàm nói: “Buổi tối cậu có thể ngủ trần cũng được, như vậy rất có lợi cho sức khỏe, sau khi làm xong, tôi sẽ đưa tới cho cậu.”

“Ngạch, vậy còn cô?”

“Tôi cũng giống vậy thôi.”

“Vậy được rồi.”

Lâm Dật thoải mái nằm xuống, Lý Sở Hàm cầm lấy đồ, đi ra sân.

Ánh mắt lén liếc ra phía ngoài, bóng người của Lý Sở Hàm bị ánh đèn mờ nhạt kéo dài, chiếu đến ôn nhu từ sâu trong nội tâm của cô.

Cái gọi là đức hạnh, chẳng qua cũng chỉ như thế.

Sáng sớm hôm sau, Điền Nghiên tìm người tới trấn Bắc Kiều từ rất sớm.

Thực hiện nghi lễ, khiêng linh cữu đi, hoả táng...

Toàn bộ quá trình, từng bước lần lượt được hoàn thành. Lưu Đại Quân và Lưu Khải, tâm tình phức tạp đứng ở một bên, một chữ cũng không dám nói.

Tuy rằng chuyện này không lớn, nhưng cũng phải bận rộn hơn nửa ngày mới làm xong chuyện bên trấn Bắc Kiều này.

Cô cầm tro cốt của mẹ trên tay, nhìn qua kính chiếu hậu, hình ảnh trấn Bắc Kiều càng ngày càng xa.

Lý Sở Hàm biết, ý nghĩa của nơi này đối với mình vẻn vẹn cũng chỉ còn lại ba chữ trấn Bắc Kiều.

“Không nên nhìn nữa, nơi này đều đã là quá khứ rồi.” Lâm Dật nói.

“Khả năng sau này cũng sẽ không trở lại nữa.”

“Thứ trân quý nhất tại nơi này đã ở trên tay của cô, đã không còn gì để lưu luyến nữa.”

Trong mắt Lâm Dật, Lý Sở Hàm giống như là một người trông coi mộ đơn độc.

Mà trấn Bắc Kiều, chính là ngôi mộ lẻ loi mà cô đang trông giữ tận sâu sâu trong nội tâm mình.

Hi vọng quá khứ như mây khói, tất cả đều trôi đi, và ánh sáng ấm áp sẽ chiếu rọi lòng cô.

...

Lúc hai người chạy trở về Trung Hải, đã hơn bốn giờ chiều.

Theo lời nói của thầy Phong Thủy thì thời điểm hạ táng tốt nhất là buổi sáng. Do đó bọn họ quyết định đem tro cốt về trước, sáng ngày thứ hai sẽ làm tiếp những chuyện này.

“Buổi tối có chuyện gì không?” Về đến nhà, Lý Sở Hàm nhìn Lâm Dật rồi hỏi.

“Công ty còn có chút chuyện khác, tôi phải đi xử lý một chút, cô tự mình ăn cơm đi, tôi không ăn cùng cô đâu.”

“Đã biết, cậu cũng đừng quá mệt mỏi, chú ý nghỉ ngơi nhiều chút.”

“Yên tâm đi, đã biết.” Ứng phó một câu, Lâm Dật chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay tại lúc Lâm Dật xoay người, Lý Sở Hàm lại gọi cậu lại từ phía sau.

“Lâm Dật...”

“Vẫn còn có chuyện gì sao?”

Vẻ mặt của Lý Sở Hàm mất tự nhiên, ánh đèn tĩnh mịch ánh lên gương mặt thẹn thùng.

“Trước đây không phải cậu từng nói yêu thích trẻ con sao?”

“Đúng vậy, có chuyện gì sao?” Lâm Dật có chút không hiểu.

“Mặc dù tôi không có dự định kết hôn, nhưng tôi nguyện ý sinh cho cậu một đứa con.”

“Sinh, sinh con sao?”

“Cậu không cần khẩn trương, tôi cũng không cần cậu phụ trách, nếu như cậu có ý nghĩ về phương diện này thì tôi có thể làm, cũng nguyện ý làm.”

Ngạch...

Nữ bác sĩ thổ lộ, đều đặc biệt độc hành như vậy sao?

“Hiện tại thì sao? Nên làm nhanh lên một chút, có vẻ như cũng được, phòng có cách âm không?”

Khuôn mặt Lý Sở Hàm lập tức đỏ lên, giống như một quả táo chín vậy.

“Tôi...”

Nhìn thấy bộ dáng ấp úng của Lý Sở Hàm, Lâm Dật cười ha hả.

“Việc này tôi nhớ, không cần gấp, ít nhất hiện tại, tôi còn chưa có dự định có con đâu, để cho tôi tự do thêm mấy năm nữa.”

“Vậy tôi chờ cậu, lúc nào tôi cũng đều nguyện ý.”

Lâm Dật cười rời đi, Lý Sở Hàm có thể nói ra chuyện như vậy, cậu cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Chỉ là trong này sẽ mang theo rất nhiều sự cảm kích hơn là nguyện ý, cho nên vẫn nên để cho cô ấy chút thời gian bình tâm lại một chút đã.

Đi ra khỏi nhà của Lý Sở Hàm, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Triều Dương, tụ hợp cùng với Kỷ Khuynh Nhan.

Bởi vì cô ấy đã đặt xong chỗ, còn gọi Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu tới đón gió tẩy trần cho mình.

Nhân tiện còn có thể bàn chuyện công việc.

“Ông chủ, lần này đến trấn Bắc Kiều, có cảm tưởng gì không?” Bên trong ghế lô, Hà Viện Viện bưng một ly rượu đỏ, hỏi.

“Địa phương khác nghèo còn có đinh đương vang, bọn họ nghèo đến nỗi ngay cả vang cũng đều không có.” Lâm Dật nói:

“Trẻ con hầu hết đều được nuôi thả, được ăn học nên người, không đến 30%. Với lại, cũng chỉ có thể học tiểu học, cho nên chuyện về trường học vẫn phải làm nhanh nhất có thể.”

“Yên tâm đi, tôi đã sắp xếp xong xuôi rồi, lấy hạng mục trấn Bắc Kiều làm chủ, tranh thủ hoàn thành trong ba tháng.”

“Nỗ lực hết sức, đừng khiến cho tiến độ công trình của mình bị giảm xuống.”

Kỷ Khuynh Nhan cười tươi như hoa, “Yên tâm đi, em sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

Lâm Dật gật gật đầu, sau đó nhìn Hà Viện Viện.

“Hạng mục này, đừng dùng danh nghĩa của tập đoàn Lăng Vân để làm. Việc này tôi đã nói với cô, làm trên danh nghĩa của tập đoàn Trung Tín, chúng ta không có công lao gì cả.”

“Ừm? Tại sao lại muốn làm như vậy?” Kỷ Khuynh Nhan không vui, không thể để cho Lâm Dật chịu thiệt thòi được.

“Bởi vì ngoại trừ 5 triệu tiền khớp lệnh thì số tiền còn lại đều do Trung Tín đưa ra, anh không muốn đứng dưới tiện nghi của người khác.” Lâm Dật nói:

“Nhưng chúng ta cũng không lỗ, Trung Tín kiếm lời danh tiếng, tập đoàn Triều Dương kiếm tiền, còn làm được từ thiện cho trấn Bắc Kiều, xem như thắng ba cục diện. Anh cảm thấy như vậy rất tốt.”

Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi, thật ra cô không để ý đến số tiền ít ỏi kiếm được từ đó.

Giúp đỡ tập đoàn Lăng Vân có được danh tiếng xã hội mới là chuyện quan trọng nhất.

Nhưng nếu như Lâm Dật đã nói như vậy rồi thì muốn sửa đổi cũng không được.

Trên thực tế, Lâm Dật làm như vậy, còn có nguyên nhân sâu xa hơn.

Trầm Thục Nghi cho mình số tiền kia, rõ ràng là cố ý cho thân phận, đánh ý tứ.

Dứt khoát đem những vật này trả trở về, đến lúc bày tỏ thái độ của mình thì còn có thể bán một nhân tình, xem như là một công đôi việc.

Tuy rằng lão tử lớn lên giống quả hồng, nhưng ngươi mẹ nó không nắm nổi ta đâu.

“Đúng rồi, phía bên Cisco, có nói lúc nào để cho chúng ta thanh toán số dư không?”

“Hiện tại hàng đều đã được sản xuất, chúng ta đang ước định về việc điều phối sau cùng, sau đó sẽ trả tiền giao hàng vào ngày mốt.”

“Được, tôi đã biết.” Lâm Dật nói: “Vậy thì chờ đến lúc đó đi.”

“Vậy chúng ta có cần chuẩn bị 2,5 tỷ kia không?”

“Chuẩn bị cái cọng lông, đây chính là 2,5 tỷ, mua được bao nhiêu móng heo chứ.” Lâm Dật ngoắc tay, nói: “Đến, ăn thêm chút trứng gà đi.”

“Cứ để yên như vậy sao?”

“Ừm, không cần đợi đến ngày mốt, Cisco sẽ bị đảo lộn, chúng ta ngay cả cơ hội trả tiền cũng không có.”

Nghe nói như thế, ba người Kỷ Khuynh Nhan liếc nhau một cái.

Cisco hiện tại đang như mặt trời giữa trưa, làm sao có thể nói ngã là ngã được?

“Đúng rồi, cổ phiếu của Cisco hiện tại thế nào rồi?” Lâm Dật hỏi.

“Bắt đầu từ ba ngày trước, cổ phiếu của Cisco liên tục tăng mạnh, nguyên nhân thì anh cũng biết rồi đó. Bởi vì bên ngoài có tin tức nói rằng cuộc hợp tác giữa Didi và Cisco sẽ hoàn thành ngay lập tức, khiến cho giá cổ phiếu của bọn họ tăng mạnh. Điều này khiến cho giá trị của Tào Gia Đống đạt đến 50 tỷ, có danh tiếng vô lượng trong vòng khoa học kỹ thuật tại Trung Quốc.”

“Đây đều là thao tác của tôi, đừng ngạc nhiên như thế chứ.” Lâm Dật nói xong, nhìn Kỷ Khuynh Nhan: “Anh nhớ lúc trước, có để cho em đầu tư vào Cisco 100 triệu, còn nhớ rõ việc này không?”

“Nhớ chứ.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Hiện tại ít nhất cũng đã tăng lên gấp đôi.”

“Trước 9 giờ ngày mốt, tất cả đều rút ra, một phần cũng không được lưu lại.”

Ánh mắt của ba người đều rơi xuống trên người Lâm Dật, Hà Viện Viện hỏi:

“Ông chủ, chẳng lẽ 9 giờ sáng ngày mốt, anh muốn thực hiện hành động gì lớn sao?”

Lâm Dật cười hắc hắc, thừa nước đục thả câu, “Ngày mốt hai người không cần đến công ty, ăn mặc chính thức một chút rồi đến đại khách sạn Giang Nam Xuân, tôi mang các người đi xem kịch.”

“Đã biết.”

Sau khi bữa tiệc kết thúc, bốn người chia làm ba ngả, ai về nhà nấy.

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan về tới Cửu Châu Các, Lục Dĩnh đã lắp đặt xong tất cả thiết bị.

Việc còn lại chính là vén tay áo lên làm việc.

Cuộc sống của hai người vẫn không thay đổi chút nào, Lâm Dật bận công việc trên tay, Kỷ Khuynh Nhan thì lại giống như một con mèo nhỏ lười biếng, nhưng vẫn bắt tay vào xử lý công việc.

“Lâm Dật, ngày mốt anh muốn làm gì vậy?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Em cũng muốn đi sao?”

“Em cũng không có nói là muốn đi, chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi.”

“Dù sao chúng ta cũng không làm cái gì cả, với lại em cũng không có hứng thú, biết nhiều như vậy làm gì.”

“Chẳng lẽ em không có quyền được biết sao?” Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi nói, “Anh cũng không có mời em, anh làm sao biết được là em không muốn đi.”

“Vậy thì hiện tại, tôi chân thành mời Kỷ tổng cùng tôi...”

“Được, em đồng ý với anh.”

Lâm Dật:…

“Anh còn chưa nói hết đâu, em đồng ý cái gì.”

“Em biết anh muốn nói gì, đồng ý với anh là được.”

“Nhưng anh muốn mời em cùng anh tạo người...”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 520.

Chương 521. Khúc Dạo Mở Màn

Sáng sớm hôm sau, hai người lần lượt lái xe đi làm.

Lâm Dật lái xe đến nghĩa trang, cùng Lý Sở Hàm sắp xếp công việc hạ táng, đến tận giữa trưa, mới đem những chuyện cần thiết hoàn thành xong.

Đứng trước bia mộ bằng đá cẩm thạch, Lý Sở Hàm đem một bó hoa bách hợp tươi đặt xuống trước mộ, gió nhẹ thổi loạn qua mái tóc dài của cô, nhưng lần này, trên gương mặt của cô đã lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Đối với cô mà nói, đây là một ngày đáng giá nhất trong cuộc đời của mình.

Từ nay về sau, ở trong cái thành phố lớn phồn hoa này, cô không còn một mình nữa.

“Đi thôi, cũng đã không còn sớm nữa.” Lâm Dật nói: “Buổi chiều còn có ca phẫu thuật đó.”

“Ừm.”

Hai người sóng vai đi ra ngoài, sau đó lái xe đến bệnh viện Hoa Sơn.

Ca phẫu thuật buổi chiều sắp được tiến hành, vẫn là Lâm Dật mổ chính.

Mặc dù là một ca phẫu thuật rất khó khăn, nhưng đối với Lâm Dật mà nói, lại vô cùng nhẹ nhàng, thuận lợi đến kỳ lạ, mà lại hiệu quả cũng vô cùng tốt.

Lý Sở Hàm cảm thấy trình độ của Lâm Dật hình như đã cao hơn mình, so với mình thì càng thích hợp với vị trí chủ nhiệm này hơn.

Nhưng Lâm Dật lại cảm thấy vô cùng thất vọng, lão tử nghiêm túc phẫu thuật cho các người như vậy, chẳng phải là nên tặng tôi một lá cờ thi đua sao?

Sau khi phẫu thuật xong, chào tạm biệt Lý Sở Hàm, Lâm Dật lái xe đến sở nghiên cứu, gọi Lục Dĩnh vào văn phòng.

“Buổi họp báo bên kia, đã chuẩn bị xong chưa?”

“Toàn bộ đều thuận lợi, chín giờ sáng ngày mai có thể thuận lợi cử hành.” Lục Dĩnh nói:

“Tào tổng của Văn hóa Phong Lan còn nói, muốn để tôi làm người chủ trì, tôi sợ mình làm không cẩn thận khiến cho buổi họp báo thất bại, Lâm tổng, nếu không thì anh tới đi.”

“Cô là viện trưởng của viện nghiên cứu chúng ta, nhiệm vụ này cô nhất định phải làm.” Lâm Dật nói:

“Váy ngắn và tất chân gì đó, đều phải được chuẩn bị từ trước, tôi sẽ ở phía dưới yên lặng ủng hộ cô.”

“Anh chính là muốn nhìn tôi mặc váy ngắn và tất chân đi.”

“Đừng nói như vậy nha, làm như tôi muốn nhào vào người cô không bằng.”

“Ông chủ, nếu như trong viện tất cả đều là nữ nghiên cứu khoa học, thì có phải là anh sẽ yêu cầu chúng tôi mặc váy ngắn và đi tất đen đi làm đúng không?”

“Nếu như vậy thì sẽ không.”

“Không giống phong cách của anh nha.”

“Chủ yếu là tại Trung Quốc nữ tiến sĩ giống như cô quá ít, nhưng nếu mà có chút năng lực thì tuổi tác cũng đã lớn rồi. Tôi chẳng lẽ còn muốn nhìn mấy bác gái trung niên mặc váy ngắn và đi tất đen sao? Như vậy thì tôi trực tiếp xem phim kinh dị còn hơn.”

“Hắc hắc, cám ơn ông chủ đã có khẳng định về dáng người của tôi.” Lục Dĩnh cười nói:

“Vậy ngày mai tôi có cần chuẩn bị gì không?”

“Chuẩn bị thật tốt toàn bộ tư liệu kỹ thuật Chip 2.0. Buổi họp báo kỹ thuật 1.0 chỉ là để ngụy trang thôi, là thứ để chúng ta câu Cisco, không được cho bọn họ quá nhiều cơ hội.”

“Đã biết.”

“Trước mắt tạm thời là như vậy, cô cứ chuẩn bị từng đó là được.”

“Ừm, được.”

Sau khi sắp xếp thỏa đáng, Lâm Dật lái xe đến Hoa Thanh Trì, chuẩn bị thả lỏng một chút.

Trên đường, Lâm Dật hồi tưởng lại, chuyện liên quan tới Long Tâm và Cisco.

Trong đó có một điều mà Cisco làm vô cùng tốt, chính là công tác bảo mật.

Lúc trước nếu không phải là bạn bè tốt của anh đi công tác tới đó, tình cờ thấy được tin tức bọn họ đang khai phá Chip 1.0, thì lấy trạng thái vung tay bỏ quầy này của mình, rất khó để phát hiện ra tin tức nội bộ này.

Mà Lục Dĩnh và Tôn Phú Dư đều là người nghiên cứu khoa học, lại càng không có khả năng phát hiện ra tin tức này.

Nói đi nói lại thì người phải cảm ơn nhất chính là bạn bè tốt của mình, Trương Tùng.

Việc này đã qua hơn mấy tháng, bản thân mình bận bịu cũng không có thời gian liên lạc với cậu ấy.

Cũng không biết cậu ấy có thoát kiếp độc thân chưa, nhưng trước lúc cậu ấy rời đi, mình có đưa cho cậu ấy một bộ Xbox và PS3, chắc hẳn việc thoát kiếp độc thân cũng không có khả năng lắm.

Lâm Dật chậm rãi lái xe đến Hoa Thanh Trì, nhưng đến nơi thì mới biết nó đã bị niêm phong!

“Chuyện này là thế nào vậy? Không phải đang tốt sao, sao lại đóng cửa rồi?”

“Thị trưởng ra lệnh cho chúng tôi ngừng kinh doanh để chỉnh đốn và cải cách trong vòng nửa tháng.” Quản lý trực tại đại sảnh nói.

“Mẹ nó!”

Lâm Dật mắng một câu, quay người rời đi.

Cô gái Lương Nhược Hư này cũng quá độc ác đi, cũng không thể ngừng đường tài lộ của người ta thế này được.

“Con bà nó, phải dành thời gian tâm sự với cô ấy mới được.”

…

Công ty cổ phần trách nhiệm hữu hạn Cisco, văn phòng Tổng giám đốc.

Tào Gia Đống và Tào Tương Dư đều ở nơi này, vẻ mặt của hai người đều rất thảnh thơi, còn vui hơn cả Tết.

“Cha, ngày mai sẽ là buổi họp báo do Long Tâm tổ chức, chúng ta có cần chuẩn bị một chút gì đó hay không?”

“Con muốn chuẩn bị cái gì?”

Lúc nói chuyện, Tào Gia Đống ném một điếu thuốc qua.

“Cha, con đang bỏ thuốc.”

Từ lúc Lâm Dật nói câu kia, sau khi hút thuốc rất dễ bị ba giây, Tào Tương Dư đã bắt đầu bỏ thuốc.

Nhìn thấy ba mình còn đang hút từng hơi, anh muốn khuyên một chút, nhưng suy nghĩ một chút lại thôi.

Ông ấy đã lớn tuổi như vậy rồi, đoán chừng cũng không dùng được, mấy giây cũng không sao cả.

“Bỏ thì bỏ đi, đây cũng không phải là thứ gì tốt.” Tào Gia Đống nói:

“Tiếp tục đề tài vừa rồi đi, con muốn chuẩn bị cái gì?”

“Đương nhiên là chuẩn bị mấy phóng viên qua đó.” Tào Tương Dư đem chân gác lên trên mặt bàn, thảnh thơi nói:

“Tuy rằng ngày mai Didi sẽ thanh toán số dư, nâng Cisco lên một bước, nhưng so với việc giết chết Long Tâm thì chuyện này không đáng kể chút nào.”

“Yên tâm đi, lúc cha biết tin tức này, đã sắp xếp xong xuôi rồi.” Tào Gia Đống nói:

“Hầu hết tất cả truyền thông về khoa học kỹ thuật đều sẽ đến, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì buổi họp báo ngày mai của Long Tâm sẽ vô cùng hùng vĩ.”

“Cha, con phát hiện, gừng càng già càng cay, con còn phải học tập người nhiều.”

“Cứ chậm rãi học đi, đường tương lai của con còn rất dài.” Tào Gia Đống gạt tàn thuốc xuống dưới,

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Long Tâm và chúng ta dù sao cũng là đối thủ cũ nhiều năm, ngày mai sẽ phải giết chết bọn họ, cha còn có chút không nỡ đây.”

“Chủ yếu là đám người này thật sự là quá ngây thơ đáng yêu.” Tào Tương Dư cười ha ha, nói:

“Thật vất vả mới nghiên cứu ra kỹ thuật Chip 1.0, sau đó nhẫn nhịn lâu như vậy, vốn tưởng rằng đó là đại chiêu, nhưng lại không ngờ chúng ta đã sớm âm thầm hành động bên trong, đã chuẩn bị đem bọn họ đè chết từ lâu rồi.”

“Con có biết tại sao lại như vậy không?”

“Cha, người muốn nói cái gì?”

“Những người gian khổ vùi đầu làm ra thứ này, chung quy lại đều không được.” Tào Gia Đống chỉ vào đầu của mình,

“So với những thương nhân như chúng ta thì căn bản không cùng một đẳng cấp, muốn chơi chết bọn họ, còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.”

“Ha ha, cha nói đúng.” Tào Tương Dư cười to, nói:

“Với lại điều ngu ngốc nhất mà những người này làm chính là tìm tới công ty của Tĩnh Thu để tổ chức buổi họp báo này, mỗi lần nhớ tới, con đều không nhịn được mà bật cười, đúng là có chút thú vị.”

“Khả năng đây chính là sắp xếp trong bóng tối đi, ông trời cũng muốn để cho chúng ta đè chết Long Tâm một cách triệt để.”

“Cũng có khả năng này.” Tào Tương Dư nói:

“Cha, con dự định ngày mai sẽ đi qua nhìn một chút, người có muốn đi cùng hay không.”

“Như vậy không tốt lắm đâu.” Tào Gia Đống cười ha hả nói: “Cha đi qua đó làm gì? Đọc điếu văn cho người của Long Tâm sao? Ha ha...”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 521.

Chương 522. Lâm Dật Thực Sự Là Con Trai Của Lâm Cảnh Chiến

“Ha ha, cha, người dùng từ này quá tốt rồi, với thân phận hiện tại của chúng ta, đi qua đọc điếu văn cho bọn họ là đúng rồi.”

“Bây giờ cổ phiếu của Cisco hàng ngày đều tăng đến max điểm, giá trị bản thân của cha đã cao tới 50 tỷ, nếu đường hoàng đi xem chuyện cười của bọn họ sẽ rất mất thân phận, vì vậy len lén xem là được rồi.”

“Điều này cũng có thể, dù sao thân phận của cha cũng không tầm thường, xưa đâu bằng nay.”

Tào Gia Đống gật đầu, “Độc quyền kỹ thuật cái gì đó, các con đều chuẩn bị hoàn tất rồi đúng không, đợi buổi họp báo vào ngày mai, nhớ giáng cho Long Tâm một đòn trí mạng, chuyện này không thể có sai lầm.”

“Đã chuẩn bị xong từ rất lâu rồi, nhất định có thể đè bọn họ xuống đất mà ma sát!”

“Chút chuyện nhỏ như vậy, cha cũng không xen vào, ngày mai chúng ta sẽ chia việc ra làm, cha muốn chứng kiến khoảnh khắc này.”

“Được”.

Reng reng reng~~~

Ngay lúc hai người đang hứng thú dồi dào, điện thoại của Tào

Gia Đống vang lên.

Nhìn thấy số của người gọi, nét mặt của Tào Gia Đống trở nên nghiêm túc.

“Con trai, con về trước đi. Cha phải nhận cú điện thoại này. Nếu con có vấn đề gì thì cứ gọi điện thoại liên lạc sau.”

“Con biết rồi”.

Tào Tương Dư không biết cha nhận điện thoại của người nào, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đi ra ngoài, cũng không hỏi nhiều.

Văn phòng yên tĩnh, Tào Gia Đống nghe điện thoại.

“Triệu tổng, ngài tìm tôi.”

“Nghe nói Long Tâm ngày mai sẽ tổ chức một buổi họp báo, các người ở bên đấy chuẩn bị thế nào rồi.”

“Triệu tổng yên tâm, mọi thứ đều đã sắp xếp thỏa đáng, đợi đến ngày mai, Long Tâm sẽ trở thành lịch sử, tương lai sẽ không thể uy hiếp chúng ta được nữa.”

“Anh chắc chắn không, tham vọng của Long Tâm không nhỏ, bọn họ đã từng muốn mua máy in quang khắc bị Ars Meyer đào thải, cuối cùng bị tôi âm thầm ngăn lại. Để tránh những hành động nhỏ nhặt khác về sau, tôi không muốn nhìn thấy bọn họ tại vòng tròn khoa học kỹ thuật nữa.”

“Tôi sẽ không cho bọn họ bất cứ cơ hội nào, điểm ấy tôi có thể vỗ ngực cam đoan.”

“Một vài ngày nữa tôi sẽ đến Trung Hải, đến lúc đó sẽ cùng anh trò chuyện nhiều hơn về việc phát triển trong tương lai.”

“Được, được, tôi sẽ chào đón Triệu tổng ở Trung Hải.”

Điện thoại cúp máy, Tào Gia Đống thở phào nhẹ nhõm, tự nhủ:

“Những người bước ra từ đại gia tộc khí tràng thật không giống nhau.”

Yến Kinh, Khu quân sự.

Một chiếc xe địa hình màu xanh lá cây của quân đội với dòng chữ trắng nền đen đang tiến vào.

Lập tức cửa xe mở ra, Lương Tồn Hiếu cùng Thẩm Thục Nghi từ trên xe đi xuống, đi về phía tòa nhà của gia đình ở bên trong.

Nhà của Lương Hướng Hà rất rộng, khoảng chừng hơn 100 mét vuông, nhưng trang trí rất cũ, sàn nhà dưới chân, cùng đồ đạc trong nhà đều hiện ra màu gỗ đỏ cũ kỹ.

Nhưng ở các ngõ ngách trong phòng, trưng bày có hàng chục huân chương cùng giấy khen thưởng lớn nhỏ của quân đội.

Đây đều là những danh hiệu mà Lương Hướng Hà lấy tính mạng để đổi lấy vinh dự, cũng chính là lý do giúp anh có thể ngồi vào vị trí của mình ngày hôm nay.

“Nhanh nhanh nhanh, chỉ còn chờ hai người thôi đấy.”

Trên chiếc bàn vuông phía trước, ngoại trừ Lương Hướng Hà, còn có một bà lão tóc bạc trắng, khi cười lên, nếp nhăn đều chồng chất lên nhau.

Bà cụ tên là Dương Ngọc Hoa, bà ấy là bà nội của Lương Tương Như, là một trong những người quan trọng tham gia vào vũ khí hạt nhân đầu tiên của Trung Quốc.

“Cha mẹ”.

Sau khi xuống xe hai người đồng thanh chào hỏi, sau đó ngồi xuống bàn.

“Mấy ngày nay con bay khắp nơi, gọi điện thoại cho con mẹ cũng ngại, nhanh hãy nói cho mẹ biết tình hình Trung Hải bên kia thế nào.” Dương Ngọc Hoa vội vàng hỏi.

“Bà gấp như thế làm gì,...Thục Nghi vừa xuống máy bay, để con nó ăn một chút rồi hãy hỏi chuyện”. Lương Hướng Hà nói.

“Tôi còn không phải là vì quan tâm đến cháu gái của tôi sao? Năm nay nó đã 30 tuổi đã đến lúc phải nghĩ đến chuyện kết hôn rồi.”

Lương Tồn Hiếu mỉm cười nhìn vợ, “Mau nói cho mẹ biết chuyện em ở Trung Hải, nếu không bữa cơm này em cũng ăn không ngon.”

Trầm Thục Nghi suy tư một chút, “Con vô tình nhìn thấy Lâm Dật, sau đó còn cùng cậu ta ăn cơm. Tiểu gia hoả đó quả thật không tồi, biết ăn nói, hơn nữa đầu óc thực sự linh động, trừ điểm nói nhiều ra thì không có điểm nào không tốt”.

Nghe được Thẩm Thục Nghi đánh giá về Lâm Dật, người nhà họ Lương cảm thấy yên tâm.

Ánh mắt của Thẩm Thục Nghi không có gì đáng nói, nhận được đánh giá cao từ cô ấy, đủ để thấy được Lâm Dật ưu tú cỡ nào.

Bởi vì Triệu Mặc người vẫn luôn theo đuổi cháu gái của mình, cũng chưa bao giờ được đánh giá như vậy.

“Vậy thì trông tướng mạo cậu ấy cũng không tệ nhỉ?” Dương Ngọc Hoa hỏi: “Hẳn là có thể xứng với Hạt Gạo”.

“Dáng người cũng không tệ, không thể chê bai.”

“Con nói như vậy ta cảm thấy rất yên tâm.” Dương Ngọc Hoa nói:

“Chuyện sau này, hãy để chúng nó tự lo đi. Người lớn chúng ta ai cũng đừng xen vào. Hạt Gạo da mặt mỏng các người đừng nói gì với nó”.

“Mẹ, con muốn nói với mẹ một điều.” Trầm Thục Nghi nói.

“Chuyện gì? Con nói đi, mẹ nghe đây.”

“Con không đồng ý Lâm Dật.”

“Gì?”

Nghe đến đây, người nhà họ Lương khá bất ngờ.

Một thanh niên ưu tú như vậy chắc chắn có thể sánh bằng Hạt Gạo nhà mình.

Người làm cha còn chưa lên tiếng, tại sao người mẹ như nàng lại từ chối ?

“Tại sao lại từ chối? Có chuyện gì làm cho con không hài lòng sao?” Dương Ngọc Hoa hỏi.

Gia đình họ Lương là gia đình rất đặc biệt, nếu như đối phương có khiếm khuyết về một khía cạnh nào đó, như vậy muốn đi lại với Lương Nhược Hư sẽ tương đối khó khăn.

“Cậu ấy đã làm rất tốt, hơn nữa chu đáo làm mọi thứ, ít nhất con không có phát hiện cậu ấy thiếu sót cái gì.” Trầm Thục Nghi nói:

“Lý do con từ chối cậu ấy, là do tham vọng quá lớn. Một người đàn ông như cậu ấy, không thể lo cho cả sự nghiệp và gia đình, con thà tìm một người đàn ông kém hơn cậu ấy một chút cho Hạt Gạo, để bản thân nó được đặt vào một vị trí quan trọng.”

Nghe được những lý do như vậy, người nhà họ Lương đều không nói gì.

Con người vốn mâu thuẫn như vậy, luôn hy vọng con của mình có thể tìm được một nửa hoàn mỹ.

Ở bên ngoài sự nghiệp có thành công, ở nhà có thể chăm sóc vợ con.

Nhưng không có bất kỳ người nào, có thể cân bằng hoàn toàn hai việc này, chung quy kiểu gì cũng sẽ nghiêng về một phương hướng ưu tiên.

Nếu như biên độ không lớn thì hoàn toàn không có vấn đề.

Nhưng nếu như hoàn toàn nghiêng về một phương thì vấn đề sẽ gặp chút khó làm.

Để cho Trầm Thục Nghi đánh giá như vậy, đủ để chứng minh thực lực của Lâm Dật là không thể nghi ngờ.

Mà ở điểm này, người nhà họ Lương đều rất rõ ràng, bằng không cũng không thể ép sáu công ty dược phẩm lớn rút lui để đổi lấy danh sách đó.

Nhưng họ lại là những người thân thiết và yêu quý nhất của Lương Nhược Hư.

Tự nhiên sẽ hy vọng cô ấy tìm được người đàn ông có thể chăm sóc và yêu thương cô ấy đến hết cuộc đời.

Nhưng trước mắt Lâm Dật, dường như không cho cô được một cuộc sống như vậy.

Cho nên chuyện này rất khó xử lý.

“Cha mẹ, đừng nhìn con vì chuyện này, còn có chuyện này con chưa nói với mẹ.” Trầm Thục Nghi cười nói:

“Chúng con đã cùng ăn bữa cơm ở Trung Hải, con có thể chắc chắn một điều, Lâm Dật có lẽ thực sự là con của Lâm Cảnh Chiến và người phụ nữ đó.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 522.

Chương 523. Em Từng Ăn Cơm Cùng Với Lâm Cảnh Chiến Đây

Nghe nói như thế, người nhà họ Lương đều đưa ánh mắt tập trung trên người Trầm Thục Nghi.

"Có phải con cũng cảm thấy Lâm Dật rất giống với Lâm Cảnh Chiến hay không?"

Lương Hướng Hà hỏi.

"Đã không chỉ là giống nhau đơn giản như vậy."

Trầm Thục Nghi giải thích:

"Trong lúc lơ đãng con phát giác được, ánh mắt của cậu ta có chín phần tương tự với người phụ nữ kia. Thật ra không hề giống như Dương lão nói, cậu ta cũng không phải là thiếu đi máu liều lĩnh của Lâm Cảnh Chiến, mà chính là bị cái chín phần ôn nhu tương tự kia che giấu. Vì vậy, con khẳng định Lâm Dật chính là con trai của hai người bọn họ không thể nghi ngờ."

Đề tài câu chuyện đi tới mức này, bầu không khí trong phòng trở nên ngột ngạt, mỗi lần nghĩ đến chuyện tình xảy ra vào đêm hôm đó Lương Hướng Hà và Lương Thôn Hiếu đều cảm thấy không rét mà run.

"Nếu như Lâm Dật thật sự là con trai của bọn họ, như vậy tính cách của cậu ấy dường như có thể giải thích một cách hoàn toàn hợp lý, bởi vì tiểu tử Lâm Cảnh Chiến kia chính là người như vậy."

"Gia đình lão Lâm bọn họ là bị làm sao vậy?"

Dương Ngọc Hoa oán trách một câu,

"Không phải mọi người đều nói con gái giống cha, con trai giống mẹ sao? Thế mà cậu ta còn giống với Lâm Cảnh Chiến, thật là."

Trầm Thục Nghi không nhịn được bật cười. Nếu như tính cách của Lâm Dật giống nhiều với mẹ cậu ta một chút, có lẽ hôn sự của cậu ta và Nhược Hư cũng được ấn định xuống.

Chỉ tiếc ông Trời không toại lòng người, Lâm Dật tạo cho người ta có cảm giác, thật quá giống với người đàn ông độc lĩnh phong tao kia.

Có lẽ cũng chỉ có người phụ nữ dịu dàng hết mức kia, mới có thể bao dung được con người hắn.

"Được rồi, nếu đã nhận định rõ ràng thân phận của cậu ta, vậy thì việc này tạm gác lại để sau, mọi người ăn cơm trước đi."

Lương Hướng Hà nói ra.

".. Đợi lát nữa rồi ăn, vội vàng gì chứ."

Dương Ngọc Hoàn vẫn còn chưa chịu từ bỏ ý định.

"Con dâu, lúc con còn ở Trung Hải, cảm thấy tình cảm của hai đứa nó thế nào? Có giống kiểu thanh niên trẻ tuổi bây giờ hay không, khi ở cùng nhau thì rất khó bỏ nhau và chia tay?"

"Khó bỏ và khó chia tay thì con không nhìn ra, nhưng mà con bé Hạt Gạo hình như không hề có gì phòng bị đối với cậu ta. Nếu như lần này không phải là bị con lặng lẽ bắt gặp, để cho hai đứa nó tiến triển tình cảm thêm một đoạn thời gian nữa, có lẽ thật sự thành một cặp đôi."

Dương Ngọc Hoa thở dài, luôn luôn cảm thấy có chút đáng tiếc.

"Dựa theo cách nhìn như vậy, con bé Hạt Gạo có vẻ động tâm với cậu ta thật rồi."

"Điều này cũng bình thường, đứa bé Lâm Dật kia tạo cho con có cảm giác, cậu ta giống như đúc Lâm Cảnh Chiến năm đó, thực chất cỗ ngạo khí ẩn giấu bên trong con người, căn bản không đem bất luận kẻ nào để vào mắt. Đối mặt với người đàn ông như vậy, một người phụ nữ bình thường đều không có sức chống cự."

Trầm Thục Nghi cười khanh khách nói:

"Thì giống như Lâm Cảnh Chiến năm đó, các thiếu nữ khuê phòng ở Yến Kinh, có ai mà không phải bị hắn mê đến thần hồn điên đảo, nửa đêm cũng ngủ không yên..."

"Khụ khụ khục..."

Lương Tồn Hiếu ho khan một tiếng, dường như đang cố ý nhắc nhở cái gì.

"Chà, anh ho khan cái gì chứ!?"

Trầm Thục Nghi liếc đôi mắt hạnh, bên trong mang theo ý cười,

"Không phải chỉ là em trùng hợp ăn một bữa cơm với hắn thôi sao? Con cái đã lớn như vậy rồi, vậy mà anh còn nhớ mãi, thật là."

"Em đừng có nói nhảm, chỉ là cuống họng anh có chút không thoải mái, cũng không phải là không muốn nhắc lại chuyện năm đó."

"Anh thật hẹp hòi."

Trầm Thục Nghi biểu lộ kiêu ngạo, trên mặt mang thêm vẻ thiếu nữ.

"Lại nói, khi đó em còn độc thân đấy, ăn cơm với ai không phải cũng là điều rất bình thường sao."

"Em bớt nói chuyện phiếm, trước lúc đó, anh còn đánh đàn Guitar cho em nghe, em còn khen anh ca hát êm tai đấy. Vậy mà sau đó em còn chạy tới ăn cơm với Lâm Cảnh Chiến, em còn không cảm thấy ngại."

"Không phải là em bị người khác kéo qua sao, cũng không phải em chủ động muốn đi."

Trầm Thục Nghi phản bác:

"Còn có chuyện này, em cần phải uốn nắn anh một chút. Trình độ đánh đàn Guitar của anh không được tốt lắm, hơn nữa ca hát cũng không tiện nghe, em chỉ là cho anh chút mặt mũi mà thôi."

"Được rồi được rồi, hai người các con đều lớn tuổi như vậy rồi, lại còn đi tranh luận chuyện này, cũng không cảm thấy ngại."

Dương Ngọc Hoa dạy dỗ, sau đó lại ném ánh mắt đến trên người Trầm Thục Nghi.

"Con nói chuyện với Lâm Dật như thế nào? Hạt Gạo có nghe thấy không, con bé không thương tâm chứ?"

Dương Ngọc Hoa cũng không quan tâm chuyện Lâm Dật bị cự tuyệt, chủ yếu là sợ cháu gái bảo bối của mình đau lòng khổ sở.

"Con chưa nói rõ ràng như vậy, chỉ là ở trong bóng tối âm thầm đánh cậu ta một chút. Cậu ta là con trai của Lâm Cảnh Chiến, con tin tưởng cậu ta có thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra."

"Con làm như thế nào?"

Dương Ngọc Hoa tò mò hỏi.

Lương Hướng Hà và Lương Tồn Hiếu cũng dựng đứng lỗ tai, muốn biết chân tướng của chuyện này.

"Dưới tay cậu ta có một công ty tên là tập đoàn Lăng Vân, ở dưới cờ của tập đoàn Lăng Vân có một quỹ ngân sách Lăng Vân, chuyên môn xử lý hoạt động từ thiện. Gần đây, cậu ta muốn ném một khoản tiền cho một vùng nông thôn gọi là thị trấn Bắc Kiều, muốn xây một trường học Hy Vọng cho trẻ em. Bởi vì ở nơi này cần xây thêm một con đường, nên cần khoản chi phí không sai biệt lắm là 15 triệu tệ. Hạt Gạo ra tay hỗ trợ liên hệ với chính quyền địa phương ủng hộ cậu ta số tiền là 5 triệu tệ, còn con lại ném thêm 10 triệu tệ. Nhưng ở phía trên chi phiếu, con không có xóa đi thông tin công ty, chờ đến khi bên tài vụ nhập sổ sách là có thể tra ra được. Con nghĩ rằng, hiện tại cậu ta cũng đã đoán được thân phận của con rồi."

Lương Tồn Hiếu đốt điếu thuốc, Trầm Thục Nghi thuận tay cầm cái gạt tàn thuốc tới trước mặt.

"Em đánh cũng không quá lộ liễu, xác định cậu ta có thể nhìn ra được sao? Có lẽ cậu ta cũng không coi chuyện này ra gì đâu."

"Chắc là sẽ không."

Trầm Thục Nghi vừa cười vừa nói:

"Chẳng lẽ anh quên rồi sao, năm đó em là người từng ăn cơm cùng với Lâm Cảnh Chiến đây."

"Em thật là, chơi truyền hạt cát như thế nào thì chơi, lại còn nhắc lại chuyện này."

"Em nào có truyền hạt cát gì đâu."

Trầm Thục Nghi nói ra:

"Em chỉ muốn nói cho anh biết, nếu như ngay cả điểm khứu giác nhạy bén ấy mà cậu ta cũng không có, vậy thì không xứng làm con trai của Lâm Cảnh Chiến."

Người nhà họ Lương không phản đối, dạng thuyết pháp và căn cứ dựa vào này đúng là có đạo lý nhất định.

Bởi vì năm đó, Lâm Cảnh Chiến thực sự quá mức ưu tú.

Chính mình độc chiếm vị trí một số, những người khác là con số 0.

"Được rồi, việc này đã trôi qua một đoạn thời gian, chúng ta cũng không cần đề cập nữa, chỉ có thể trách hai đứa nó không có duyên phận."

Dương Ngọc Hoa có chút ủ rũ nói, tâm lý bà mong đợi lâu như vậy, không nghĩ tới cuối cùng lại là không vui.

"Con dâu, mở chương trình truyền hình ra cho cha, đến giờ chiếu bản tin thời sự rồi."

Lương Hướng Hà nói ra.

Những người thế hệ trước đều có thói quen xem tin tức thời sự, huống chi là người lão binh như Lương Hướng Hà.

Bản tin thời sự đối với ông ấy mà nói, giống như một bộ phim truyền hình dài tập, vĩnh viễn không kết thúc, xem một tập phim cũng mất mấy chục năm.

Dựa vào thói quen hàng ngày này, nhận thức đủ loại tin tức mới, hiểu rõ mọi chuyện lớn nhỏ của quốc gia, không muốn bỏ qua bất kỳ cái gì.

Trầm Thục Nghi tiện tay bấm mở kênh truyền hình, người một nhà vừa ăn cơm vừa xem tin tức thời sự.

Cho dù Lương gia là một đại gia tộc đặc biệt, nhưng trong câu chuyện hàng ngày của bọn họ cũng đều là nhắc đến việc ăn ngủ thông thường, so với gia đình phổ thông khác cũng không sai biệt quá nhiều.

Có lúc, Dương Ngọc Hoa còn có thể thảo luận cùng Trầm Thục Nghi về siêu thị nào đó siêu giảm giá, siêu thị nào bán hàng giả bị lộ ra. Tóm lại, giống như người bình thường vậy, không có chỗ nào quá đặc biệt.

Bởi vì gia đình vốn là như vậy.

"Gần đây, quỹ từ thiện Trung Tín đã trọng điểm quyên tặng trấn Bắc Kiều khoản tiền từ thiện xây dựng trường học, hiện tại đã bắt đầu động thổ thi công, tiếp theo xin mời quý vị theo dõi thông tin mà phóng viên mang về."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 523.

Chương 524. Tào Tĩnh Thu Lo Nghĩ

Nghe được tin tức thông báo trong TV, người nhà họ Lương đều ngây ngẩn cả người.

Không hẹn mà cùng để bát đũa xuống, nhìn nội dung bên trong bản tin thời sự, mọi người đều có loại cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Bọn họ đều nhớ điều mà Trầm Thục Nghi vừa mới nói, xây dựng trường học từ thiện ở trấn Bắc Kiều là do quỹ từ thiện của Lâm Dật quyên tặng.

Có điều, không biết tại sao trong tin tức thời sự lại biến thành quỹ từ thiện Trung Tín ở dưới cờ của nàng rồi?

"Con dâu, cái này là tình huống gì? Sao lại không giống như những gì con nói vậy?"

Dương Ngọc Hoa hỏi:

"Không phải con nói cái trấn Bắc Kiều này là được tập đoàn Lăng Vân giúp đỡ sao? Vì sao lại biến thành tập đoàn Trung Tín của con rồi?"

Trầm Thục Nghi lộ vẻ ý vị sâu xa, đầu tiên là kinh ngạc, sau cùng nàng nở nụ cười.

"Tiểu tử thối này đang nhắc nhở con, cậu ta không phải quả hồng mềm."

"Cho nên, hình như nó không có đem con để vào mắt."

Lương Hướng Hà bật cười ha hả, nói.

"Ta đã nói nó và Lâm Cảnh Chiến là cùng một dạng to gan lớn mật, hiện tại các người đã tin chưa."

Trầm Thục Nghi nói ra:

"Nếu như cậu ta thật sự thành đôi với Hạt Gạo, người mẹ vợ như con đây, sợ là không trấn áp được."

"Theo ta thấy sự tình của cậu ta cùng Hạt Gạo, chúng ta muốn quản cũng không quản được."

Lương Tồn Hiếu nói ra:

"Cậu ta căn bản không coi chúng ta ra gì hết."

Trầm Thục Nghi thở dài, nhìn tin tức thông báo trắng trợn trong bản tin thời sự, nàng cảm giác mình đã đánh giá thấp Lâm Dật.

Lúc Lâm Cảnh Chiến ở vào độ tuổi của cậu ta, có vẻ như cũng không lợi hại như vậy.

"Được rồi, chúng ta ăn cơm trước đi, chuyện giữa nó và Hạt Gạo cứ để thuận theo tự nhiên đi."

Lương Hướng Hà nói ra:

"Đứa cháu gái kia của ta, từ nhỏ đã có tính tình bướng bỉnh. Lời nói của chúng ta cũng chỉ là khuyên nhủ, không ai có thể quản được nó đâu."

Trầm Thục Nghi cũng bất đắc dĩ, đánh giá tình hình trước mắt, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Ngay cả thân phận người lãnh đạo tập đoàn Trung Tín của mình, cũng không trấn trụ được cậu ta, vậy thì biện pháp khác càng không có khả năng.

. . .

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Khuynh Nhan làm xong điểm tâm, lúc ở trên bàn cơm, Lâm Dật nói ra:

"Thời điểm em đi đến đó, em ngồi cùng một chỗ với đám người Viện Viện là được rồi. Anh có chút chuyện khác, sẽ không ngồi cùng với bọn em."

"Ừm, anh làm việc của anh đi, không cần phải để ý đến bọn em."

Sau khi ăn xong, hai người lái xe đi đến khách sạn Giang Nam Xuân.

Cửa khách sạn bày biện hai hàng lẵng hoa, ở chính giữa cửa chính trải dài tấm thảm đỏ.

Khách mời đến đây tham dự hội nghị nối liền không dứt, giống như từng cơn sóng liên tiếp vỗ vào bờ.

Đứng ở đằng sau đám người, nhìn cảnh tượng trước cửa khách sạn, Tào Tĩnh Thu tự nhủ:

"Cha mình đến cùng gọi bao nhiêu người đến đây? Còn tiếp tục như vậy, có lẽ hội trường cũng không đủ chỗ ngồi mất, thật muốn hoàn toàn đè chết Long Tâm sao!?"

"Tào quản lý, tất cả công tác chuẩn bị liên quan tới buổi họp báo, đều đã được xử lý xong rồi chứ?"

Lục Dĩnh đi tới hỏi.

Lục Dĩnh mặc bộ váy đầm liền thân màu đen, trên đùi còn xỏ đôi tất chân màu da, cả người trở nên đoan trang hơn hẳn.

Nếu như không chủ động biểu lộ thân phận, đoán chừng không ai có thể đoán được thân phận nữ tiến sĩ của nàng.

"Đều đã chuẩn bị xong, 9 giờ là có thể đúng giờ bắt đầu khai mạc."

Tào Tĩnh Thu vừa cười vừa nói:

"Hôm nay có nhiều người tới cổ động như vậy, tôi tin tưởng buổi họp báo của Sở nghiên cứu Long Tâm, nhất định sẽ đạt được thành công viên mãn."

"Mượn lời chúc của Tào tổng, chúng tôi chuẩn bị thời gian dài như vậy, chính là vì chữa trị lỗi Bug ở trên trình tự. Đây tuyệt đối là một sản phẩm hoàn mỹ, tôi cũng tin tưởng, buổi họp báo này sẽ thành công tốt đẹp."

"Sẽ như vậy."

Tào Tĩnh Thu khéo léo trang nhã trả lời.

"Tào quản lý, mọi chuyện ở hiện trường phải làm phiền cô chú ý một chút, tôi vẫn còn có việc khác, cần đi trước."

"Được."

Nhìn theo bóng lưng Lục Dĩnh rời đi, Tào Tĩnh Thu âm thầm thở dài.

Cho dù trình tự của các người hoàn mỹ đến đâu, thì bên trong mảng kỹ thuật độc quyền cũng chỉ có Cisco là duy nhất.

Long Tâm à Long Tâm, tập trung làm nghiên cứu khoa học không phải tốt sao? Nhất định phải đi đấu với nhà tư bản làm gì, các người không hề có cơ hội đâu!

"Tại sao anh ta lại tới đây?"

Ở cửa khách sạn, Tào Tĩnh Thu nhìn thấy một chiếc xe Bentley Mulsanne, sau đó phát hiện ra Lâm Dật từ trên xe bước xuống.

Nhìn thấy Lâm Dật, vẻ mặt Tào Tĩnh Thu lập tức lạnh xuống, trực tiếp chạy tới.

"Anh đến đây làm gì?!"

Bởi vì Lâm Dật có thân phận là Tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân, nên Tào Tĩnh Thu vẫn luôn tràn đầy đề phòng đối với anh ta.

"Cô bị bệnh tâm thần à, sao tôi không thể tới? Nơi đây là do nhà cô mở ra à?"

Lâm Dật nói ra:

"Tốt xấu gì tôi cũng là người phụ trách của Khoa Sáng, chuyện liên quan đến khoa học kỹ thuật, tôi đến xem cũng rất bình thường mà."

"Anh đừng ở đây giả bộ, cha tôi và anh tôi đều không biết anh là loại người gì, nhưng tôi không lạ gì!"

"Tôi là loại người gì? Là loại cặn bã lừa tình cô, hay là ngủ với cô mà không trả tiền?"

Lâm Dật nói ra:

"Tránh sang một bên hóng mát đi."

Nói xong, Lâm Dật trực tiếp đi vào, căn bản không thèm để ý đến Tào Tĩnh Thu.

Cuộc vui đầu tư 3 tỷ này còn chờ đợi mình đi diễn đây, lãng phí thời gian ở trên người nàng thật không đáng.

Tào Tĩnh Thu vẻ mặt lạnh lùng, trong lòng tràn đầy tâm trạng lo lắng.

Nàng luôn có một loại dự cảm xấu, sự xuất hiện của Lâm Dật sẽ khiến cho buổi họp báo này, biến thành rất không suôn sẻ, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến Cisco.

Rất nhanh, Tào Tĩnh Thu chỉnh lý mọi chuyện cần thiết trong đầu lại một lần.

Đến khi cảm thấy sự kiện này không có kẽ hở, Lâm Dật không có khả năng tìm được lỗ thủng.

Mục đích của Cisco là muốn đả kích Long Tâm, trong tay nắm giữ bản quyền từ sớm, đối với Long Tâm mà nói, có thể tính là đả kích mang tính trí mạng.

Cho dù Lâm Dật muốn giúp Long Tâm, cũng không có khoảng trống để lật bàn.

Hơn nữa, đang êm đẹp, hắn cũng không có lý do đi giúp Long Tâm.

Tiếp theo, đối với Cisco mà nói, công tác chủ yếu nhất chính là hợp tác tới lui với Didi.

Sự kiện này cũng không có bất cứ quan hệ nào với Lâm Dật. Bất luận nhìn thế nào, Cisco đều không có bất kỳ lỗ thủng gì, thậm chí có thể dùng cụm từ không thể phá vỡ để hình dung.

Hắn không có năng lực để rung chuyển Cisco.

Nhưng từ đầu đến cuối, Tào Tĩnh Thu đều không nghĩ được rõ ràng một việc.

Tại sao hắn muốn giấu diếm thân phận ông chủ tập đoàn Lăng Vân của chính mình, cũng giao lại toàn quyền đại diện Khoa Sáng vào trong tay anh trai mình.

Chẳng lẽ thật là không có thời gian đi quản lý?

Độ tin cậy của câu nói này cũng không cao!

Trên thực tế, ở trong chuyện này, Lâm Dật làm cũng không phải hoàn hảo đến thập toàn thập mỹ, hắn không để ý đến một điểm rất trọng yếu, đó chính là Lưu Sở!

Lưu Sở là người biết thân phận sở trưởng Long Tâm của Lâm Dật.

Nhưng ở trong một số cuộc họp nội bộ quan trọng, Lưu Sở cũng không có tham gia, hơn nữa hắn cũng không có ý nghĩ chủ động nhắc tới Lâm Dật.

Đến mức thân phận Sở trưởng của Lâm Dật vẫn một mực không lộ ra ánh sáng.

Nếu như Tào gia thật sự biết bí mật này, có lẽ kế hoạch của Lâm Dật khả năng sẽ hơi quanh co.

Nhưng những vấn đề này đều không bị bại lộ ra, cho dù hiện tại bị lộ ra, Cisco cũng không có năng lực cứu vãn.

Từ cái ngày ký hợp đồng đó, nó đã biểu thị Cisco diệt vong.

Lúc này, từng hàng ghế ở trong hội trường đã chật kín người.

Ngoại trừ những kênh truyền thông về ngành khoa học kỹ thuật, còn lại hơn 80% số người đều là những phóng viên và Bloggers nổi tiếng trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật.

Long Tâm đã liên tiếp tranh đấu với Cisco qua nhiều năm.

Hiện tại, cuối cùng đã tới thời khắc phân chia thắng bại.

Trong hội trường, ở một nơi hẻo lánh không quá thu hút, Tào Gia Đống và Tào Tướng Dư ngồi cùng với nhau.

Tào Gia Đống nhìn đồng hồ đeo tay một cái,

"Còn có mười phút đồng hồ, buổi họp báo của Long Tâm sẽ bắt đầu, mọi việc bên phía con đã chuẩn bị xong chưa."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 524.

Chương 525. Không Nghĩ Tới Hắn Cũng Là Đại Sư Quản Lý Thời Gian

"Cha, yên tâm đi, con mang theo chứng nhận công nghệ độc quyền ở trên người, chờ sau khi buổi họp báo đi vào chủ đề chính, chính là thời điểm Long Tâm diệt vong!"

"Rốt cuộc ta đã đợi được cái ngày này."

Tào Gia Đống cười cười,

"Đúng rồi, chờ sau khi sự tình Long Tâm kết thúc, buổi chiều bên phía Didi chắc sẽ chuyển nốt số tiền dư tới. Mọi việc trao đổi lại với bọn họ, con hãy toàn diện phụ trách đi."

Vẻ mặt Tào Tướng Dư biểu hiện rất vui mừng, tập đoàn Didi là khách hàng quan trọng nhất và lớn nhất của Cisco.

Cha để cho mình tới xử lý sự kiện này, đủ để thấy được cha rất coi trọng mình!

Từ nay về sau, không còn ai có thể rung chuyển địa vị của mình ở Tào gia!

Reng reng reng

Đúng lúc này, điện thoại di động của Tào Gia Đống đổ chuông vang lên.

Nhìn thấy tên của người gọi đến, tâm tình của Tào Gia Đống một lần nữa trở nên khẩn trương, nhưng bởi vì không tiện ra ngoài, nên lập tức điện thoại tại chỗ.

"Triệu tổng, ngài tìm tôi."

"Ông đang ở đâu?"

"Tôi đang ở buổi họp báo của Long Tâm, tới xem một chút tình huống bên này. Triệu tổng, ngài có điều gì cần dặn dò sao?"

"Vừa rồi cấp dưới của tôi có báo tin, phát hiện giá trị cổ phiếu của công ty Cisco giảm xuống với biên độ nhỏ, bên ông cần phải chú ý một chút."

"Giá trị giảm với biên độ nhỏ?"

Tào Gia Đống ngoài ý muốn nói:

"Không thể nào đâu, giá trị cổ phiếu của Cisco còn ở vào giai đoạn tăng max mỗi ngày, không có khả năng xuất hiện loại tình huống này."

"Ông xem qua là biết."

"Vâng vâng vâng, Triệu tổng, ngài đừng tắt điện thoại, tôi lập tức xem ngay bây giờ."

Nói xong, Tào Gia Đống lấy ngay máy tính laptop của con trai, mở ra giao diện sàn giao dịch cổ phiếu của Cisco, đúng là phát hiện một cái mức độ giảm nho nhỏ, nhưng đường cong rất nhanh đã tăng trở về.

"Triệu tổng, ngài đừng lo lắng, giá trị liên tục tăng max nhiều ngày như vậy, tâm trạng của nhà đầu tư có chút dao động cũng là điều rất bình thường, sợ là lăng xê đi ra bọt biển. Chờ sau mấy ngày nữa, đến khi chúng ta tiếp tục tăng max, bọn họ sẽ phải hối hận thôi."

"Ông biết là được rồi, tôi cũng muốn nhắc nhở ông một chút, không cần ở thời khắc mấu chốt này gây ra tai vạ."

"Triệu tổng yên tâm, chúng tôi chưa làm gì sai."

"Ông tiếp tục làm việc đi, tôi vẫn còn có sự tình phải xử lý."

"Vâng vâng vâng, tôi sẽ không quấy rầy Triệu tổng."

Tắt điện thoại, Tào Gia Đống nhẹ nhàng thở ra, tâm trạng lo lắng cũng trở lại bình thường.

"Cha, cổ phiếu nhà chúng ta xuất hiện mức độ giảm sao?"

Tào Tướng Dư hỏi.

"Ngã xuống một chút xíu, điều này cũng nằm trong dự liệu của ta."

Tào Gia Đống nói ra:

"Hôm nay là thời gian Long Tâm tổ chức buổi họp báo, tất nhiên sẽ có người cảm thấy, bọn họ sẽ xuất hiện lực lượng mới ở lĩnh vực Chip, cũng tạo thành trùng kích đối với chúng ta, cho nên mới xuất hiện hành động bán tháo cổ phiếu trong thời gian ngắn ngủi."

"Theo ta thấy, những người này đều là một số kẻ mù quáng rau hẹ, cuối cùng chết đều là bọn họ."

Tào Tướng Dư nói ra.

"Nhưng chơi cổ phiếu, kiếm lời không phải từ chính túi tiền của những người này sao?!"

Tào Gia Đống cười ha hả nói.

"Đúng thế, không có bọn họ thì kẻ nào đến nuôi sống chúng ta đây."

Trên thực tế, những người bán tháo cổ phiếu của Cisco chỉ là một bộ phận cực ít, thậm chí có thể bỏ qua không tính.

Trong đó, đầu to chính là Kỷ Khuynh Nhan và Tần Hán.

Lúc trước, thời điểm gài bẫy Cisco, Lâm Dật đã bảo Kỷ Khuynh Nhan và Tần Hán, phân biệt mỗi người ném 100 triệu và 128 triệu tệ.

Bởi vì hôm nay cũng là thời gian ra tay với Cisco, Lâm Dật nói cho hai người sớm vứt ra cổ phiếu, bán sạch để kiếm lời gấp đôi.

Mà ở một bên khác, Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu ngồi cùng một chỗ với nhau.

Ba người bọn họ đều có chút không hiểu rõ, tại sao Lâm Dật lại muốn tới tham gia buổi họp báo lần này.

Công nghệ Chip 1.0 của Sở nghiên cứu Long Tâm, chắc hẳn là cùng một loại với Cisco.

Ở phía trên phương diện công nghệ không có sự đột phá, cho nên đối với khoản hợp đồng 3 tỷ kia không bị ảnh hưởng.

Mà ý nghĩa của buổi họp báo này trọng điểm nằm ở chỗ nào?

Mười phút thời gian trôi qua rất nhanh, Lục Dĩnh cầm lấy chiếc Microphone, cử chỉ ưu nhã, đoan trang phóng khoáng, biểu hiện đĩnh đạc hơn nhiều so với thường ngày.

Trong tích tắc khi Lục Dĩnh lên sân khấu, toàn bộ ánh đèn của hội trường đều bị dập tắt, trên màn hình lớn xuất hiện sản phẩm đánh dấu của Long Tâm, Lục Dĩnh dẫn lời:

"Hoan nghênh bạn bè các giới ngành nghề, đến tham gia buổi họp báo công bố sản phẩm mới của Sở nghiên cứu Long Tâm chúng tôi."

Lục Dĩnh nói xong, trên khán đài vang lên một tràng tiếng vỗ tay.

Một số người không rõ tình hình thực tế, đối với công nghệ 1.0 của Long Tâm tỏ vẻ rất quan tâm.

Mặc dù còn lạc hậu xa xa so với nước ngoài trong thời đại này, nhưng ở trong nước, đây tuyệt đối có thể nhấc lên một cơn sóng thủy triều.

Mà những người ôm loại suy nghĩ này, cơ bản đều là một số ít người lạc hậu, hoàn toàn không biết rõ về tin tức công nghiệp.

Chỉ có một số sếp lớn ngồi ở hàng trước mới biết, trước đó công ty Cisco đã sớm bỏ xa Long Tâm, nghiên cứu ra công nghệ Chip 1.0.

Mà buổi họp báo quy mô hoành tráng này ở trong mắt những người tinh tường, chẳng khác nào một trò đùa vậy.

Tiếng vỗ tay kết thúc, Lục Dĩnh cầm lấy bảng điều khiển từ xa, điều khiển hình ảnh trên màn hình, bắt đầu giới thiệu với những người xem về nội dung chủ yếu của buổi họp báo lần này.

"Lần này, chúng tôi mang đến sản phẩm hoàn toàn mới, tôi tin tưởng rằng sản phẩm của chúng tôi, sẽ mang đến cuộc cách mạng công nghệ lớn cho lĩnh vực Chip trong nước, đồng thời rút ngắn hơn nữa sự chênh lệch với ngành công nghệ nước ngoài, và một lần nữa định nghĩa lại địa vị đặc thù của công nghệ Chip ở trong đời sống sinh hoạt."

Nghe được lời giới thiệu của Lục Dĩnh, Tào Tướng Dư mang vẻ mặt đầy khinh miệt.

"Không nghĩ tới người của Long Tâm cũng bắt đầu nói những lời xã giao này, ngay cả dạng lời nói dối này đều có thể mở miệng nói ra, thật sự là việc gì cũng có thể làm được."

"Đừng có gấp, không phải mấy con khỉ trong vườn thú cũng giống như vậy sao!"

Tào Gia Đống vừa cười vừa nói:

"Cho dù bọn chúng bắt chước động tác của loài người, thì có thể được xưng là người sao? Ở trong mắt của chúng ta, bọn họ cũng chỉ là mấy con khỉ có thể tùy ý làm thịt mà thôi."

"Cái ví dụ này không tệ, hơn nữa còn là một con khỉ cái đấy."

Suốt nửa tiếng đồng hồ đầu tiên của buổi họp báo, Lục Dĩnh đều giới thiệu quay quanh công nghệ Chip.

Chủ yếu nói về công dụng và công hiệu của nó, cũng cường điệu giới thiệu về ưu thế và tính năng của sản phẩm.

Nhưng ở trong mắt của những người sáng suốt, liếc mắt là có thể nhìn ra, đó đều là một vài lời nói suông, không có tác dụng thực tế gì.

Chờ một lát nữa, khi bọn họ mang ra công nghệ của mình, trò vui mới bắt đầu trình diễn.

Chẳng mấy chốc, Lục Dĩnh lại giới thiệu nói:

"Sản phẩm nghiên cứu lần này của chúng tôi, dùng rất nhiều công nghiệp kỹ thuật tiên tiến, ít nhất nội dung chính tiến bộ dẫn trước cùng ngành nghề năm năm thời gian."

"Mà những thứ kỹ thuật độc quyền này bao quát i10000 F, M IP S, N and G ATM E và hai mươi mấy loại kỹ thuật độc quyền cũ. Tôi tin tưởng sự phát triển của những công nghệ kỹ thuật độc quyền này, có thể mang đến cuộc cách tân công nghệ đối với lĩnh vực Chip trong nước, đồng thời cũng thu nhỏ sự chênh lệch với lĩnh vực Chip của nước ngoài. Chúng tôi biết con đường này sẽ rất khó đi, nhưng Long Tâm nhất định sẽ kiên trì."

Lục Dĩnh vừa phát biểu hoàn tất, phía dưới vang lên tiếng vỗ tay kịch liệt.

Đối với bọn họ mà nói, công nghệ mới được nghiên cứu thành công, tất nhiên có thể mang theo một đợt triều dâng mới cho ngành khoa học kỹ thuật. Sở nghiên cứu Long Tâm âm thầm lắng đọng nhiều năm như vậy, lập tức muốn đứng lên quật khởi.

Ngay tại thời điểm Lục Dĩnh hưởng thụ phần vinh dự này, bỗng nhiên vang lên một giọng nói không hài hòa.

"Cô Lục, tôi muốn ngắt lời cô một chút, hỏi cô một vài vấn đề."

Tào Tướng Dư thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Ở thời điểm này, hắn muốn đứng lên để làm gì?

Nhìn thấy Tào Tướng Dư đứng lên, khóe miệng Lâm Dật mang theo nụ cười thản nhiên.

"Cuối cùng thì thằng ngu này cũng không nhịn được nữa, hơn nữa vừa đúng thời gian bố trí ra sân, không nghĩ tới hắn cũng là đại sư quản lý thời gian."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 525.

Chương 526. Cho Mời Người Phụ Trách Long Tâm Của Chúng Tôi

Nhìn thấy Tào Tướng Dư đứng lên, đa số người ở đây đều nhận ra thân phận của hắn.

Ông chủ nhỏ của công ty cổ phần Cisco, cũng là một trong người thừa kế tương lai của Cisco.

Hắn có thể xuất hiện ở đây, là sự kiện rất dễ lý giải.

Dù sao đây cũng là buổi họp báo của đối thủ cũ tổ chức, về tình về lý đều muốn đến xem.

Mà trong số những người ở đây nhận ra Tào Tướng Dư, còn có một bộ phận nhỏ người, ở trên mặt bọn họ đều mang nụ cười trêu tức.

Bởi vì thông qua một chút tin tức nội bộ, bọn họ đã biết, công ty Cisco dẫn trước Long Tâm nghiên cứu ra công nghệ Chip 1.0.

Có lẽ ở phía trên phương diện kỹ thuật, sản phẩm của Cisco nhất định sẽ có lỗ thủng và lỗi Bug, không hoàn mỹ bằng Long Tâm, nhưng đây đều là việc nhỏ và không ảnh hưởng đến toàn cục.

Bởi vì ở phía trên phương diện kỹ thuật, sản phẩm của hai nhà sẽ không có quá nhiều chênh lệch.

Công nghệ độc quyền của Sở nghiên cứu Long Tâm, trong bóng tối đều đã bị công ty Cisco âm thầm nắm giữ trên tay.

Hiện tại, Long Tâm gióng trống khua chiêng tổ chức buổi họp báo, công ty Cisco đương nhiên sẽ không ngồi yên không để ý đến, tất nhiên sẽ tới xem một chút.

Bởi vì, công nghệ tiên phong vẫn luôn là chiến trường ngươi tranh ta đoạt.

Chỉ có giết chết địch nhân, mới là mục đích cuối cùng nhất.

Mà Tào Tướng Dư đứng ra thời gian này là điểm mấu chốt, có thể nói là vừa đúng, như vậy còn lại thì phải xem Long Tâm chống đỡ thế nào.

Nói cách khác, Long Tâm chọn phương thức gì ngã xuống.

Tóm lại, khác biệt chỉ ở phía trên quá trình, Long Tâm bị hủy diệt, đã là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Vẫn luôn đứng ở nơi hẻo lánh phía sau khán đài, Tào Tĩnh Thu lo lắng tới mức tay đổ đầy mồ hôi.

Công ty Cisco tranh đấu Chip với Long Tâm, cuối cùng đã tới thời khắc quan trọng nhất.

Xem xét tình huống trước mắt, chắc hẳn Long Tâm sẽ không có đường chống đỡ.

"Rất cảm tạ anh Tào có thể đến buổi họp báo của chúng tôi, cũng chào mừng anh có thể đưa ra ý kiến quý giá."

"Đưa ra ý kiến thì không dám, tôi chỉ là nhằm vào kỹ thuật độc quyền của các vị, có mấy điểm nghi vấn."

"Anh Tào, mời nói."

"Trong lời giới thiệu vừa rồi, cô nâng lên mấy loại công nghệ cực kỳ trọng yếu, cũng nói là các người tự chủ nghiên cứu ra, đúng không?"

"Đúng thế."

Lục Dĩnh nhẹ nhàng lễ độ trả lời.

"Nhưng tôi muốn nói là công nghệ Chip 1.0 của các người, công ty Cisco chúng tôi đã sớm nghiên cứu ra được từ mấy tháng trước, đồng thời đã chứng nhận bản quyền sáng chế. Không biết tôi có thể nói rằng, các người ăn cắp bản quyền kỹ thuật của công ty Cisco mới nghiên cứu phát triển ra công nghệ Chip 1.0?"

"Làm một người ăn cắp bản quyền, vậy mà các người đàng hoàng tổ chức buổi họp báo, có phải quá bựa rồi không?"

Tê

Lời này vừa nói ra, toàn trường biến thành một mảnh xôn xao.

Vốn dĩ hiện trường lặng ngắt như tờ, cũng trở nên ồn ào náo nhiệt.

Sở nghiên cứu Long Tâm vẫn luôn có danh tiếng tốt ở trong giới truyền thông ngành nghề, không hề nghĩ rằng bọn họ sẽ làm ra loại chuyện sao chép như vậy.

Dường như Tào Tướng Dư nói, chuyện sao chép còn chưa tính, lại còn đàng hoàng tổ chức buổi họp báo, hành động như vậy cũng quá mất mặt?

Đứng ở nơi hẻo lánh phía sau khán đài, Tào Tĩnh Thu nhìn về phía Lục Dĩnh.

Trải qua mấy ngày qua tiếp xúc, nàng có một sự hiểu biết mới với Lục Dĩnh.

Tiến sĩ chuyên ngành máy vi tính của đại học Thanh Hoa, trình độ kỹ thuật cao siêu, nhưng đối mặt với dạng sự kiện quan hệ xã hội này, chắc hẳn là nàng không có năng lực xử lý.

Mà sở trưởng Tôn Phú Dư bên phía các nàng cũng giống như thế.

Ngoại trừ thất bại thảm hại ra, chỉ sợ không còn những khả năng khác.

Nhưng năng lực của cô nàng Lục Dĩnh này cũng không tệ lắm.

Đứng trước cục diện lúc này, nàng vẫn còn có thể giữ được vẻ trấn định tự nhiên, người bình thường cũng không có cái bản lĩnh này.

Như vậy, tiếp theo phải xem bọn họ chống đỡ như thế nào.

"Thực sự xin lỗi anh Tào, tôi không có cách nào trả lời vấn đề này của anh."

Ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên thân Lục Dĩnh.

Nàng là đại diện của Long Tâm, nói ra lời ấy, có phải đã đại biểu nhận thua hay không?

Một hiệp cũng không kiên trì nổi, Long Tâm chỉ sợ biến thành quá khứ.

Tào Tướng Dư nhún vai,

"Nếu cô đã không có cách nào trả lời vấn đề của tôi, vậy thì gọi người phụ trách Long Tâm của các người ra đi. Ngang nhiên ăn cắp bản quyền công nghệ của Cisco chúng tôi, nếu như không đưa ra một lời giải thích hợp lý, chỉ sợ khó làm kẻ dưới phục tùng."

"Anh đừng gấp gáp như vậy, chúng tôi sẽ cho anh một lời giải thích hợp lý."

Lục Dĩnh nói ra:

"Tiếp theo cho mời Sở trưởng Sở nghiên cứu Long Tâm của chúng tôi, đến giải đáp nghi vấn của anh Tào cho mọi người hiểu."

Lúc này, tâm lý Lục Dĩnh không hề hoảng loạn chút nào, hơn nữa còn càng bội phục cùng cực đối với Lâm Dật.

Mọi thứ xảy ra trước mắt đều nằm ở trong dự liệu của Lâm Dật, mà lại không sai chút nào.

Nhìn sắc mặt buồn nôn của Tào Tướng Dư, thời điểm đang thảo luận trước đó, nàng cũng đã tiên đoán được.

Thật sự, ông chủ của mình đúng là vị Thần Nhân!

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều chuyển dời đến trên người Tôn Phú Dư.

Hắn là Sở trưởng của Sở nghiên cứu Long Tâm, tiếp theo là chính hắn lên đài.

Nhưng vài giây đồng hồ sau đó, mọi người phát hiện Tôn Phú Dư còn ngồi an an ổn ổn trên ghế, không có ý tứ lên sân khấu.

Điều này cũng làm cho mọi người ở chỗ này vô cùng khó hiểu.

Đến thời điểm hắn phải ra mặt, sao còn ngẩn người làm gì?

Cũng đúng vào đúng lúc này, một bóng người từ trên ghế đứng lên.

Mới đầu mọi người cho rằng, khả năng chỉ là người đứng lên đi WC, hoặc là muốn đi ra ngoài nghe điện thoại, không cần để ý đến.

Nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện, sau khi người đàn ông kia đứng lên, vậy mà đi về phía bục sân khấu!

Hơn nữa còn có ý tứ bước lên đài!

Nhìn thấy bóng người của Lâm Dật, ba người Kỷ Khuynh Nhan đều cảm thấy ngoài ý muốn.

"Chuyện gì xảy ra, tại sao Lâm Dật đi lên đài?"

Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu đồng thời cũng không hiểu rõ nổi.

Chẳng lẽ sự kiện này còn có quan hệ với ông chủ nhà mình?

Rất không có khả năng?

"Mặc dù em không biết chuyện gì xảy ra, nhưng em cảm giác, ông chủ lại muốn bắt đầu biểu diễn thao tác cợt nhả của anh ấy."

Kỷ Khuynh Nhan và Kỳ Hiển Chiêu liên tiếp gật đầu. Lấy tính cách của Lâm Dật, sau khi hắn làm ra một ít sự tình không hợp với lẽ thường, thì nhất định có người bị gặp nạn.

Không có gì ngoài ý muốn, người gặp phải tai nạn lần này chính là Cisco.

Đồng thời cảm thấy kinh ngạc hoảng sợ, còn có Tào Tướng Dư và Tào Tĩnh Thu.

Lâm Dật lên sân khấu, khiến cho hai người bọn họ đều đầu óc quay cuồng, ông ông trực hưởng.

Một loại dự cảm chẳng lành lan tràn ở trong lòng.

"Tại sao tên kia còn đi lên đài?!"

"Các con có nhận biết?"

Tào Gia Đống hỏi.

"Cha, hắn chính là người phụ trách Khoa Sáng. Từ trên tay hắn, con dần dần đoạt lại được xưởng Khoa Sáng."

"Nếu hắn là người phụ trách xưởng Khoa Sáng, bây giờ chạy đến trên đài làm gì? Chẳng lẽ hắn còn có quan hệ với Long Tâm?"

"Không thể nào, hắn chỉ là kẻ hết ăn lại nằm, còn ngu xuẩn đánh bạc thành tính, khi nào có năng lực kiểm soát Sở nghiên cứu Long Tâm."

Nói thì nói thế, nhưng Tào Tướng Dư vẫn không có nghĩ ra, vì sao Lâm Dật sẽ xuất hiện trên sân khấu?

Mà đây cũng là nghi vấn của đại đa số người ở hiện trường.

Bọn họ cũng đều biết, sở trưởng của sở nghiên cứu Long Tâm là Tôn Phú Dư, mà người đàn ông này lại từ nơi đâu xuất hiện?

Nhìn thấy Lâm Dật đứng ở bên cạnh mình, Lục Dĩnh mỉm cười giới thiệu nói:

"Hiện tại, tôi giới thiệu cho mọi người một chút, vị này đứng ở bên cạnh tôi chính là Lâm Dật, sở trưởng của sở nghiên cứu Long Tâm chúng tôi. Tiếp theo, mời ngài ấy giải đáp nghi vấn của Tào tổng."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 526.

Chương 527. Thời Khắc Công Bố Đáp Án

"Lâm Dật lại là sở trưởng của sở nghiên cứu Long Tâm!"

Tin tức này đối với một số người ở đây mà nói, không thể nghi ngờ là thông tin mang tính bạo tạc.

Kỷ Khuynh Nhan trợn trừng đôi mắt đẹp, nhìn sang Hà Viện Viện,

"Khi nào thì Lâm Dật trở thành sở trưởng của Long Tâm?"

Hà Viện Viện giang tay ra,

"Bọn em cũng không biết."

"Hai người là cấp dưới của anh ấy, vậy mà còn không biết việc này?"

"Học tỷ, chị hỏi như vậy có chút ép buộc. Hai người hàng ngày còn ngủ cùng một chỗ, mà chị cũng không biết, thì bọn em làm sao biết được."

"Bọn chị chỉ là ở cùng nhau tại Cửu Châu Các, em đừng có nói mò."

Hiện giờ, hai người đã không còn tâm tư đi đấu võ mồm.

Trong đầu tất cả mọi người đều là dấu chấm hỏi, hắn thu mua Long Tâm từ khi nào?

Ở phía sau hậu trường, Tào Tĩnh Thu lảo đảo một cái, suýt chút ngồi bệt xuống dưới đất.

Hiện tại, trong óc của nàng chỉ có hai chữ!

m mưu!

Một cái âm mưu vô cùng to lớn!

Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh tìm đến mình mở cuộc họp báo công bố Chip 1.0, cũng không phải là sự trùng hợp!

Khẳng định là Lâm Dật đứng phía sau chỉ điểm!

Rốt cuộc thì hắn muốn làm gì?!

Sau khoảng vài giây đồng hồ, Tào Tĩnh Thu cưỡng ép tinh thần để cho mình tỉnh táo lại.

Trong lòng bình tĩnh sắp xếp lại toàn bộ đầu đuôi sự tình một chút.

Nhưng bất luận xem xét như thế nào, công ty Cisco đều chiếm cứ lấy ưu thế tuyệt đối.

Long Tâm không có bất kỳ khoảng trống gì để phản kháng.

Cho dù Lâm Dật là sở trưởng của Long Tâm cũng giống như vậy!

Bởi vì, công nghệ Chip 1.0 của Cisco là công nghệ Chip tiên tiến nhất trong nước, chỉ cần khẳng định điểm này thì không có ai có thể rung chuyển địa vị của Cisco!

Nhưng cho dù như vậy, nhịp tim của Tào Tĩnh Thu vẫn không nhịn được tăng tốc.

Bởi vì người đứng trên sân khấu là Lâm Dật!

Hắn là kẻ không chịu thiệt thòi, cũng không đánh trận chiến mà không chuẩn bị trước.

Mà mục đích thực sự của hắn là cái gì?

"Anh Tào, đã lâu không gặp."

Tiếp nhận microphone từ trên tay Lục Dĩnh, Lâm Dật cười ha hả nói.

Tào Tướng Dư nắm chặt nắm đấm, có loại cảm giác bị lừa gạt.

Hiện tại, Lâm Dật nào có nửa điểm bộ dạng công tử bột.

Hắn đến cùng muốn làm cái gì?!

"Lâm sở trưởng, tôi hi vọng ở phía trên những thứ kỹ thuật độc quyền này, anh có thể cho chúng tôi một lời giải thích hoàn mỹ. Tại sao các người muốn ăn cắp bản quyền công nghệ của công ty Cisco chúng tôi?"

"Ăn cắp bản quyền công nghệ của các người?"

Lâm Dật ra vẻ khoa trương nói:

"Có sao? Chúng tôi ăn cắp bản quyền công nghệ gì của Cisco? Làm phiền anh vạch rõ ra từng cái."

"Cái này còn muốn tôi nói lại sao?"

Tào Tướng Dư lạnh lùng nói:

"Ở bên trong công nghệ Chip của các người, dùng đến hai mươi mấy loại kỹ thuật như FW, MIPS, Nand Gate, ... Giống của chúng tôi. Chẳng lẽ cái này cũng chưa tính là ăn cắp bản quyền sao?"

"NO NO NO."

Lâm Dật xua xua ngón tay,

"Anh Tào, đây đều là một số tên công nghệ, căn bản không nói rõ được vấn đề. Chẳng lẽ trên toàn thế giới, chỉ có mỗi anh mới có thể gọi là Tào Tướng Dư, những người khác có tên như thế cũng là phạm pháp sao? Không đâu."

"Anh có ý gì?!"

"Rất đơn giản."

Lâm Dật nói ra:

"Thật ra, hôm nay chúng tôi mở cuộc họp báo này, cũng không phải là liên quan tới công nghệ Chip 1.0, các vị đều hiểu lầm rồi."

Lời này vừa nói ra, toàn bộ hội trường một lần nữa rơi vào trong tràng nghị luận kéo dài không thôi.

Không công bố công nghệ Chip 1.0, vậy thì muốn công bố cái gì?

Chẳng lẽ còn có thứ quan trọng hơn cái này sao?

"Được rồi, xin mọi người giữ yên lặng một chút."

Đứng ở trên bục, Lâm Dật cười ha hả nói:

"Trên thực tế, chúng tôi muốn ban bố đồ vật, thật ra cũng là công nghệ Chip, nhưng lại không phải 1.0, mà chính là 2.0."

"Muốn tuyên bố công nghệ Chip 2.0!"

Đối với mọi người tại đây mà nói, tin tức này không khác nào một quả bom tấn.

Công nghệ Chip 1.0 vừa mới được nghiên cứu ra không lâu, vậy mà Sở nghiên cứu Long Tâm vượt qua tuyến đường rẽ, nghiên cứu ra công nghệ 2.0!

Phải biết kỹ thuật vi xử lý Intel cũng chỉ dừng lại ở phía trên cấp độ 2.0!

Nói một cách khác, khoa học kỹ thuật của Sở nghiên cứu Long Tâm đã bắt kịp với thế giới!

Tào Tướng Dư khẽ lảo đảo đôi chân một cái, suýt chút nữa thì ngã bệt xuống.

Tại mấy tháng trước, Long Tâm vừa mới nghiên cứu ra công nghệ 1.0, vừa mới trải qua bao lâu thời gian, thậm chí ngay cả công nghệ 2.0 đều nghiên cứu thành công rồi!

Tốc độ như vậy, có phải hơi quá kinh khủng rồi không?

"Đã từng có một người bị liệt nói cho tôi biết rằng, làm ăn nhất định không cần mặt mũi, đối với câu nói này, tôi cũng rất tin tưởng mà không nghi ngờ. Nhưng lại không nghĩ tới, công ty Cisco các người lại đem câu nói này, phát huy một cách vô cùng tinh tế."

"Sớm từ mấy tháng trước, chúng tôi đã dẫn đầu nghiên cứu ra công nghệ Chip 1.0, nhưng các người đào đi nhân viên nghiên cứu của Long Tâm, ăn cắp bản quyền công nghệ 1.0, sau đó mang về làm nghiên cứu của mình. Loại tinh thần không biết xấu hổ này, thật sự là tấm gương mẫu mực cho hậu bối chúng tôi học tập."

"Thương trường như chiến trường, liều mạng cũng là ngươi chết ta sống, các người ăn cắp bản quyền công nghệ của Long Tâm, chúng tôi cũng không có lời nào để nói. Mà bây giờ, chúng tôi công bố bản quyền công nghệ Chip 2.0, tôi nghĩ các người chắc hẳn không có năng lực lại ăn cắp bản quyền đi."

Hô thông!

Tào Tướng Dư co quắp ngồi xuống trên ghế, giống như sức lực cả người bị kéo ra, ngay cả sức lực nói chuyện cũng không còn.

"Tại sao có thể thành ra như vậy. . ."

Ở phía sau hậu trường, Tào Tĩnh Thu cũng như thế, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, quả thật giống như chính mình đã nghĩ.

Lâm Dật không chịu ăn thiệt thòi!

Hiện tại, sở nghiên cứu Long Tâm dẫn đầu nghiên cứu ra công nghệ Chip 2.0, khiến cho tương lai của công ty Cisco trở nên vô cùng gian nan.

Ánh sáng công nghệ rực rỡ suốt mấy tháng, chẳng mấy chốc sẽ biến thành bụi bặm lịch sử!

Không hề nghi ngờ, công ty Cisco xong rồi!

Tào Tĩnh Thu thống khổ đưa tay vịn trán, bao quát mình ở bên trong, tất cả mọi người của Tào gia đều bị hắn tính kế!

"Được rồi, lời giải thích cho việc kia, tôi cũng đã nói xong, tiếp theo chúng ta có thể tiếp tục buổi họp báo."

Lâm Dật trực tiếp đi xuống dưới đài, nhường sân khấu lại cho Lục Dĩnh.

Còn lại phần kết của công tác, lấy năng lực của Lục Dĩnh và Tôn Phú Dư hoàn toàn có khả năng tự xử lý.

Nhìn thấy Lâm Dật rời đi, ba người Kỷ Khuynh Nhan cũng đứng dậy đi theo.

Lâm Dật không còn ở lại nơi này, các nàng ở lại đây cũng không có ý nghĩa.

Cùng lúc đó, Tào Tướng Dư và Tào Gia Đống cũng đi ra ngoài, muốn hỏi cho rõ việc này!

Mặc dù buổi họp báo còn chưa kết thúc, nhưng hiện trường đã loạn thành một đoàn.

Nhất là những phóng viên tại chỗ, tất cả đều nhào về phía Lâm Dật, muốn tiến thêm một bước xác minh tính chân thật của chuyện này.

Bởi vì, cái tin tức này thực sự quá kình bạo!

"Kỳ tổng, ngài cũng ở chỗ này sao?"

Tào Gia Đống và Tào Tướng Dư vừa mới đi tới cửa chính, ngoài ý muốn nhìn thấy Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện.

Nhưng trong mắt bọn họ, Kỳ Hiển Chiêu là cổ đông của Didi, Hà Viện Viện là thư ký của hắn.

Chỉ có điều, hai người cũng không có quan tâm đến hắn, trực tiếp đi về phía Lâm Dật.

Nước cờ đi tới mức độ này, đã không cần thiết phải che giấu nữa.

"Ông chủ, chờ bọn em một lát, chúng ta cùng rời đi."

Nghe được Hà Viện Viện xưng hô với Lâm Dật, Tào Gia Đống và Tào Tướng Dư một lần nữa sửng sốt.

"Hà phu nhân, ngài không phải thư ký của Kỳ tổng ư? Vì sao lại gọi hắn là ông chủ?"

Tào Gia Đống hỏi.

"Tôi là giám đốc tài chính CFO của tập đoàn Lăng Vân, anh ấy là Tổng giám đốc điều hành CEO của công ty của chúng tôi. Tôi chả gọi anh ấy là ông chủ, chẳng lẽ lại gọi ông là ông chủ sao?"

"Lâm Dật là CEO của tập đoàn Lăng Vân?!"

Hai cha con đầu óc ông ông trực hưởng, lúc này mới nhớ lại sự tình điều tra trước đó của con gái.

Nàng đúng là từng nói qua với mình, Lâm Dật là Tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân, nhưng mình lại không tin tưởng.

Không nghĩ tới sự thật đúng là như vậy!

"Cô không phải thư ký của Kỳ tổng ư, tại sao biến thành CFO của tập đoàn Lăng Vân rồi?"

"Đương nhiên là để lừa gạt các người."

Hà Viện Viện nói ra:

"Nói thật cho các người biết, anh Kỳ là giám đốc điều hành COO của tập đoàn Lăng Vân, tôi là giám đốc tài chính CFO. Chính là đơn giản như vậy."

"Không thể nào, các người không phải giám đốc điều hành của DiDi sao? Mấy ngày trước chúng ta còn liên lạc qua điện thoại, sao có thể chạy đến nhận chức ở tập đoàn Lăng Vân!"

Tào Gia Đống như kẻ bệnh tâm thần nói.

"Vẫn nên để tôi giải thích sự kiện này đi."

Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Có chuyện khả năng các người không biết, hiện tại Didi là công ty con trực thuộc tập đoàn Lăng Vân, hơn nữa tôi lại là CEO của tập đoàn Lăng Vân. Giờ đây, các người đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra rồi chứ?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 527.

Chương 528. Tư Bản Phía Sau Lưng Xuống Tràng

"Các người, vậy mà các người thu mua toàn bộ Didi? !"

Cái tin tức nặng ký này một lần nữa để cho hai người cảm thấy khó có thể tin nổi.

Tập đoàn Didi thế nhưng là Độc Giác Thú tài chính có giá trị thị trường 30 tỷ USD, làm sao có thể bị tuỳ tiện thu mua như thế!

Nhưng ở thời điểm này, sẽ không ai ăn nói linh tinh!

Phốc

Tào Gia Đống phun ra một ngụm máu, nếu như không phải Tào Tướng Dư vịn lấy, cũng sớm nằm gục xuống mặt đất.

"Ngươi, các ngươi quá hèn hạ, đây là một trận âm mưu!"

"Hèn hạ?"

Lâm Dật cười ha hả nói:

"Tào lão tiên sinh, ông ở trước mặt tôi nói điều này, như vậy có chút không thích hợp đâu?"

"Các người đào đi Lưu Sở, ăn trộm công nghệ của chúng tôi, sau đó đi trước đăng ký bản quyền, bây giờ lại nói với tôi sự tình hèn hạ, ông không cảm thấy xấu hổ sao?"

"Cậu!"

Cha con họ Tào tức giận đến mức nói không nên lời, bởi vì bọn họ đúng là ăn trộm công nghệ của Long Tâm.

Nếu như không phải đào được Lưu Sở về bên mình, công ty Cisco cũng không có khả năng đạt tới quy mô ngày hôm nay.

Sớm đã bị Long Tâm nghiền ép áp đảo.

Lâm Dật trầm giọng nhấn mạnh, vỗ vỗ bả vai Tào Gia Đống và nói,

"Ông già, thời đại thay đổi rồi, về nhà bế cháu trai đi thôi."

Nói xong, Lâm Dật còn nhìn Tào Tướng Dư một chút,

"Tào lão ca, hôm nay kế hoạch lớn của Long Tâm chúng tôi toàn thắng, tìm thời gian thích hợp tôi sẽ mời anh uống rượu, chúng ta cùng ăn mừng một trận."

"Chúc mừng cái rắm! Có tin tôi tìm người chém chết anh hay không!"

Tào Tướng Dư mất mặt mắng.

"Chém chết tôi?"

Lâm Dật cười nói:

"Tôi cảm thấy hiện tại, các người cần phải về gấp rút xử lý vấn đề hợp đồng phía sau đi."

"Vấn đề hợp đồng gì?!"

Tào Tướng Dư có chút không hiểu hỏi lại:

"Chúng ta cũng không có ký qua bất kỳ hợp đồng nào với tập đoàn Lăng Vân!"

"Các người đúng là không có ký qua hợp đồng với tập đoàn

Lăng Vân, nhưng còn có hợp đồng trị giá 3 tỷ với công ty Didi trên người. Chẳng lẽ các người quên mất việc này rồi sao? Trí nhớ có phải quá kém rồi không?"

"Đúng, chúng ta đúng là có hợp đồng 3 tỷ với công ty Didi, nhưng chúng ta đã sản xuất ra sản phẩm, làm phiền các người gửi nốt số tiền dư tới, nếu không cũng là trái với điều ước hợp đồng!"

Lâm Dật vỗ vỗ mặt Tào Tướng Dư, nói với giọng trêu tức:

"Đám người các ngươi thật đúng là ngu xuẩn đến đáng yêu. Chẳng lẽ các ngươi không hề nghĩ tới, vì sao tôi lại tổ chức họp báo ở vào thời điểm này sao?"

Tào Tướng Dư thầm giật mình trong lòng, cảm giác có điểm gì là lạ.

"Anh có ý tứ gì?!"

"Tôi đã sớm biết, các người đều sản xuất xong số hàng hóa 3 tỷ kia, cố tình để làm như vậy, chính là vì hao hết tất cả vốn tiền dự trữ của các người."

Lâm Dật nói ra:

"Ngoại trừ điều đó ra, ở trên hợp đồng có một đầu điều khoản vô cùng rõ ràng, nếu như công ty Cisco sản xuất Chip, không thể ở trong vòng một năm cam đoan tính tiên tiến của sản phẩm, vậy thì dựa theo hợp đồng phải bồi thường số tiền gấp mười lần số tiền đã ký kết. Hiện tại, chúng tôi công bố phát minh công nghệ 2.0, cho nên chuyện bồi thường có phải nên suy tính kỹ một chút hay không?"

Lâm Dật làm cho Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu cũng âm thầm nổ lưỡi.

Lúc trước chỉ đánh khoản tiền dự chi là 500 triệu tệ, vậy mà mới qua bao nhiêu tháng công phu, thì tay không bắt sói kiếm lời 29,5 tỷ tệ!

Quá mạnh!

Phốc

Tào Gia Đống phun máu lần nữa, hai mắt trợn tròn trực tiếp ngất đi.

"Mới thế đã bất tỉnh? Chả ra cái thể loại gì."

Lâm Dật phất phất tay,

"Đi thôi, về đi ăn cơm, tôi đói sắp chết rồi."

Những phóng viên chạy đuổi theo từ trong hội trường, còn muốn tiến hành phỏng vấn đối với Lâm Dật, nhưng Lâm Dật lại không cho bọn họ cơ hội, nghênh ngang lái xe rời đi.

Tào Tướng Dư vịn Tào Gia Đống lên xe, lúc này hắn mới phát hiện một điều.

Hóa ra mình chỉ là trang bức, Lâm Dật mới thật là ngưu bức.

Sớm biết như vậy, lúc trước nên nghe theo lời của em gái.

Nhưng trên đời này, thực tế không có thuốc hối hận để uống.

Tại thời điểm này, tất cả mọi người tham dự buổi họp báo, dường như đều có thể kết luận, sự kiện lớn này sẽ trở thành một trận oanh động lĩnh vực khoa học kỹ thuật của Hoa Hạ.

Đến mức sẽ tạo thành dạng chấn động gì, thì không ai có thể biết trước.

Bốn người lái xe cùng trở về tập đoàn Lăng Vân, sau đó cùng nhau đi đến nhà hàng món cay Tứ Xuyên thường ăn.

"Lâm Dật, anh thật quá thần kỳ."

Kỷ Khuynh Nhan nắm lấy tay của Lâm Dật, kích động không thôi nói.

Loại thao tác như trong sách giáo khoa này, đủ để tái nhập sử sách!

"Ông chủ, trước đây em ra vẻ trang bức ở trước mặt anh, là em sai rồi."

Hà Viện Viện nói ra:

"Ở trên con đường trang bức này, em thật là không bằng anh nha."

"Trang bức cái gì, nếu như không có công nghệ Chip 2.0, mọi thứ đều là lời nói vô dụng."

"Nhưng anh có thể không tiếng động nghiên cứu ra công nghệ Chip 2.0, đã vô cùng không tầm thường rồi, lại còn sạch sẽ kiếm lời 29,5 tỷ tệ, có phải bọn em có thể tăng lương rồi không?"

"Tỉnh lại đi, giữa ban ngày đừng nằm mơ."

"Lâm tổng, trải qua chuyện lần này, tôi cảm thấy công ty Cisco sẽ không thể kiên trì được bao lâu."

Kỳ Hiển Chiêu nói ra:

"Vốn dĩ dòng tiền của bọn họ cũng không phải là rất dư dả, giờ lại tăng thêm khoản bồi thường cho chúng ta, không được bao lâu nữa sẽ có khả năng bị phá sản."

"Một cái công ty Cisco còn không đáng kể chút nào."

Lâm Dật cười ha hả nói:

"Ở phía sau công ty Cisco còn có nhà tư bản lớn hơn, theo tôi suy đoán, sau khi sự kiện này đi qua, nhà tư bản sau lưng Cisco sẽ lập tức muốn xuống tràng."

"Chẳng lẽ ngay từ khi mới bắt đầu, anh đã không có xem Cisco như là mục tiêu?"

Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Cũng không phải thật là như vậy."

Lâm Dật nói ra:

"Lúc trước, sau khi thu mua Long Tâm, ý nghĩ của anh chỉ là chậm rãi phát triển, cũng không có tâm tư để ý đến công ty Cisco. Sau cùng, bọn họ dám ăn trộm công nghệ của Long Tâm, không có cách nào, anh cũng phải xuống tràng đối phó bọn họ."

"Thế nhưng về sau, anh muốn mua máy quang khắc, nhưng bị người nào đó trong bóng tối âm thầm cản trở. Cho nên, anh suy đoán sau lưng có người giở trò quỷ, rất có thể có quan hệ với Cisco, nhưng lấy lực lượng của bọn họ căn bản không có cách rung chuyển ASML. Như vậy có thể kết luận ở trong chuyện này, nhất định có nhà tư bản cấp bậc cao hơn vào cuộc, cũng chính là người khống chế cổ phần thực tế của Cisco."

"Nếu như đối phương đã có năng lực cản trở dạng công ty quốc tế lớn như ASML, vậy thì thực lực bản thân khẳng định không thể coi thường. Ở trong hoàn cảnh nước ta, bọn họ nhất định là tồn tại cấp bậc bá chủ."

"Công ty nào cũng không đáng kể, dám làm hỏng việc của anh, tự nhiên phải nói chuyện thật tốt một chút."

Lâm Dật nói ra:

"Chỗ hai người cũng nên chuẩn bị sớm một chút, lấy bất biến ứng vạn biến."

"Vâng, thưa sếp."

Giữa trưa, bốn người ăn cơm xong xuôi, Lâm Dật lái xe về tới bệnh viện.

Trận run chuyển lớn trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật này, cũng không có tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với cuộc sống sinh hoạt của Lâm Dật.

Nhưng kể từ sau khi buổi họp báo kết thúc, điện thoại di động của Lâm Dật đều không có ngừng chuông, nhưng anh cũng nghe mang tính lựa chọn.

Ngoại trừ điện thoại của Trầm Thiên Trác, hầu như đều bị anh treo máy.

Ở bên trong phòng, tất cả mọi người đều đang bận rộn, công việc giống như ngày thường.

Giống như là hai thế giới, các nàng chỉ để ý đến bệnh nhân trước mắt, đối với buổi họp báo gây nên chấn động kinh thiên động địa buổi trưa, không ai có cảm giác gì.

Buổi chiều, làm xong một cuộc phẫu thuật đi ra, Lâm Dật phát hiện, trên điện thoại di động có hơn trăm cuộc gọi nhỡ.

Ngoại trừ mấy số điện thoại quan trọng, còn lại đều không đáng quan tâm.

"Cô gọi điện thoại cho tôi sao?"

Bấm gọi điện thoại cho Lương Nhược Hư, Lâm Dật hỏi.

"Công ty Cisco đã xong, mọi thứ đều là anh làm sao?"

"Đương nhiên, ăn trộm công nghệ của tôi, cô cảm thấy tôi sẽ để yên cho bọn họ sao?"

"Ở sau lưng Cisco còn có vô số nhà tư bản, bọn họ lập tức muốn xuống tràng."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Nhưng mà việc này không tiện nói rõ ở trong điện thoại, hiện tại tôi tan việc rồi, buổi tối anh đi tới nhà tôi đi."

Dịch: MBMH translate

Hết chương 528.

Chương 529. Cuộc Điện Thoại Của Triệu Mặc

"Không đi không được à?"

"Không được, nhất định phải đến!"

Lương Nhược Hư không cho Lâm Dật cơ hội từ chối, xem như hạ mệnh lệnh bắt buộc.

"Cô mặc bộ áo ngủ kia quá xấu, không có chút nào đẹp mắt, tôi không muốn đi."

Lương Nhược Hư: . . .

Lương Nhược Hư cảm giác mình sắp bị làm tức chết.

Đến lúc nào rồi, thế mà còn có tâm tư chú ý đến đồ ngủ của mình?

"Chỉ cần anh có thể tới, tôi thậm chí có thể không mặc y phục, như vậy anh hài lòng rồi chứ."

"Tôi đã đến bãi đỗ xe, chuẩn bị tốt thịt rượu đi, chờ tôi ăn no rồi, sẽ cùng cô đại chiến ba trăm hiệp."

Lương Nhược Hư không thèm nói nhảm thêm, trực tiếp tắt điện thoại.

Gấp gáp đến mức rối loạn hết cả lên.

Nhà tư bản lớn nhất sau lưng Cisco chính là tập đoàn Hoa Ngân của Triệu gia.

Mặc dù không lớn bằng tập đoàn Trung Tín, nhưng cũng là một tập đoàn khổng lồ có giá trị hơn năm ngàn tỷ nhân dân tệ.

Nếu như Triệu Mặc xuống tràng, đối với Lâm Dật đang trong thời kỳ phát triển, hoàn toàn là đả kích trí mạng, hắn căn bản không chịu được.

Cho nên, sự kiện này nhìn như Lâm Dật thu hoạch toàn thắng, nhưng chỉ cần Triệu Mặc đến xử lý việc này, thì việc Lâm Dật xuống tràng, đã chú định sẵn.

Hiện tại, điều mình có thể làm chính là thương lượng với Lâm Dật, đưa ra một cái biện pháp điều hoà, kịp thời ngăn chặn tổn hại.

Nếu không thì toàn bộ kết thúc!

Ước chừng nửa giờ sau, Lâm Dật lái xe đến nhà Lương Nhược Hư.

Một đường chạy xe, điện thoại di động của Lâm Dật vẫn luôn không ngừng đổ chuông, nhưng đa phần đều là tin nhắn Wechat.

Tần Hán:

"Lão Lâm ngưu bức, không nghĩ tới cậu lại tổng tấn công mạnh mẽ như vậy, trực tiếp chơi chết Cisco rồi. Hơn nữa còn vô duyên vô cớ, để cho anh kiếm lời hơn 100 triệu tệ, dành thời gian anh sẽ tổ chức một bữa tiệc Party đồ tắm, nhất định khao cậu thật tốt."

Lương Kim Minh:

"Anh Lâm, việc này là do anh làm sao? Thật sự là im lặng không tiếng động đại phát tài, thế mà còn thu mua toàn bộ công ty Didi! Khi nào rảnh, đến chia sẻ chút kinh nghiệm cho huynh đệ tôi nha!"

Cao Tông Nguyên:

"Từ nay về sau người nào trang bức trước mặt tôi, nói tôi bất học vô thuật, bên người đều là bạn bè không tốt, tôi sẽ mang sự tích của anh ra đánh mặt bọn họ! Amazing!"

Nhìn thấy tin nhắn Wechat của ba người, Lâm Dật trả lời mỗi người một câu, sau đó thả điện thoại di động trở về trong túi.

Bấm chuông cửa nhà Lương Nhược Hư, vừa vang lên một tiếng, cánh cửa lập tức được mở ra.

Mặc dù không có thực hiện lời hứa, nhưng Lương Nhược Hư mặc bộ váy ngủ tơ tằm từng mặc qua trước đó, hai chân trắng bóc thẳng tắp, tựa như mỹ ngọc trắng nõn vậy.

"Vẫn là cô hiểu tôi, biết tôi chưa ăn cơm, còn chuẩn bị sẵn sàng thức ăn tối."

Đi vào trong phòng, Lâm Dật cũng không có coi mình là người ngoài, mở ra mấy món ăn của Lương Nhược Hư nấu, từng ngụm từng ngụm bắt đầu ăn.

"Bây giờ là lúc nào rồi, anh vẫn còn tâm tư ăn uống."

Lương Nhược Hư có chút phiền lòng mắng.

"Ăn no rồi mới có sức lực chiến đấu nha."

Lâm Dật phản bác lại.

"Công ty Cisco đã ngã xuống, anh còn muốn đánh người nào?"

"Đương nhiên là nhà tư bản ở sau lưng Cisco."

Lâm Dật nói ra:

"Nếu như chỉ đơn thuần đối phó với Cisco, tôi căn bản không cần bày trò phiền toái như vậy, chủ yếu vẫn là đề phòng người đứng ở phía sau bọn họ."

"Anh đã sớm biết, phía sau công ty Cisco có người làm chỗ dựa?"

"Đương nhiên."

Lâm Dật gắp một miếng thịt cá, nhai kỹ nuốt chậm thưởng thức,

"Công ty Cisco cho ăn bể bụng cũng là con tôm nhỏ, nhà tư bản ở sau lưng bọn họ mới là con cá to khó đối phó."

Lương Nhược Hư nhíu mày, nàng thực sự nghĩ mãi cũng không hiểu rõ. Biết ở sau lưng Cisco còn có nhà tư bản khổng lồ chống đỡ, vậy vì sao anh ta còn muốn đối nghịch?

Đối với cánh chim trước gió như tập đoàn Lăng Vân mà nói, hoàn toàn là muốn chết.

"Nếu anh đều biết, vậy thì tôi cũng nói thật với anh."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Người nắm giữ cổ phần lớn nhất sau lưng Cisco, là tập đoàn Hoa Ngân ở Yến Kinh, giá trị thị trường vượt quá năm ngàn tỷ nhân dân tệ. Lúc trước, khoản đầu tư vào công ty Cisco này là ông chủ nhỏ của Hoa Ngân, thiếu gia Triệu Mặc."

"Cô còn biết việc này?"

Về mặt sự tình này, Lâm Dật có chút ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới Lương Nhược Hư lại biết được nhiều thông tin chi tiết như vậy.

"Triệu gia và Lương gia là hai gia tộc có mối quan hệ lâu đời, nên tôi cũng biết rất nhiều chuyện."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Công ty Cisco tan tác toàn mặt trận, cũng chứng tỏ khoản đầu tư này của Triệu Mặc thất bại. Nếu như nguyên nhân là do kinh doanh thất bại thì ngược lại cũng dễ nói, nhưng Cisco là do bị anh đánh bại, đối với loại người tâm cao khí ngạo như Triệu Mặc mà nói, đây là điều vô cùng nhục nhã. Anh ta nhất định sẽ lấy lại tất cả những gì đã mất, từ trên chính thân thể của anh."

"Điều đó không phải là quá đúng dịp sao? Tôi đang đợi hắn ta xuống tràng đây."

Lâm Dật vừa ăn món ăn, vừa nói:

"Lúc trước, khi tôi mua sắm máy quang khắc, bị người nào đó âm thầm cản trở, chắc hẳn là do tên Triệu Mặc kia động tay chân. Tôi cũng không thể đứng yên ở chỗ này, bị động ăn đánh chứ."

"Triệu Mặc còn làm qua việc này?"

"Không phải sao? Tôi cũng không nghĩ ra, kẻ nào còn có năng lực như vậy."

Trầm mặc thật lâu, Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật nói ra:

"Tôi tin tưởng năng lực của anh, nhưng bây giờ thật không phải là thời điểm cứng đối cứng với bọn họ. Tập đoàn Hoa Ngân cũng không phải là chuyện đùa."

"Cùng lắm thì táng gia bại sản thôi, sợ cái gì."

Lâm Dật nói ra:

"Khi tôi còn bé đến trường học, ở trong trường, người ta thấy tôi là trẻ mồ côi nên luôn tìm cách bắt nạt tôi, cho nên ngày ngày tôi đều đánh nhau với người khác. Mãi cho đến khi mẹ tôi biết chuyện, mỗi lần đều đánh tôi, nhưng sau đó cha tôi lặng lẽ nói với tôi, người nào đánh mình thì mình phải đánh trả lại, cho dù bị đánh nằm úp sấp xuống, cũng không thể để người ta bắt nạt. Tôi cảm thấy, cách xử lý vấn đề theo hướng triết học này rất tốt, đánh là xong rồi."

Lương Nhược Hư nhất thời nghẹn họng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Lâm Dật có dạng tính cách này, có lẽ liên quan rất lớn với xuất thân của anh ta.

Mình muốn thuyết phục được anh ta, chỉ sợ là chuyện vô cùng khó khăn.

Muốn giải quyết sự kiện này một cách thỏa đáng, còn phải thương lượng với mẹ mình một chút.

Reng reng reng

Ngay tại thời điểm Lâm Dật ăn quên cả trời đất, điện thoại đặt trong túi đổ chuông vang lên.

Lấy ra nhìn xem, người gọi điện thoại để cho Lâm Dật và Lương Nhược Hư đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Bởi vì chính là Tào Tướng Dư gọi điện thoại tới.

"Con hàng này gọi điện thoại cho tôi, không phải là muốn bắt tôi đền tiền thuốc men đi, điều này có chút hố hàng."

"Thời điểm này ông ta còn gọi điện thoại cho anh, khẳng định không thích hợp, trước tiên nhìn xem có chuyện gì xảy ra."

Lương Nhược Hư có chút không kịp chờ đợi, giúp đỡ Lâm Dật nhận nghe điện thoại, hơn nữa còn mở ra loa ngoài.

Nhưng giọng nói trong điện thoại, lại làm cho Lâm Dật cảm thấy lạ lẫm.

"Anh chính là Lâm Dật?"

Lâm Dật nghi hoặc không hiểu, người gọi điện thoại cho mình là người nào?

Nhưng nét mặt của Lương Nhược Hư lại tỏ vẻ ngoài ý muốn đến tột đỉnh.

Nàng đã nghe ra chủ nhân của giọng nói này là ai.

Triệu Mặc!

"Đúng thế, anh là ai?"

"Tôi là Triệu Mặc."

Triệu Mặc nói ra:

"Có thể đánh cho Cisco rơi xuống mức độ này, nước cờ này của anh đi vô cùng tốt."

Lâm Dật có chút muốn cười, thật sự là ban ngày không thể nhắc tới người, buổi tối không thể nhắc tới quỷ.

Mới vừa rồi còn nói chuyện với Lương Nhược Hư về người này, không nghĩ tới bây giờ đã gọi điện thoại đến đây.

"Vốn cho rằng, phải mấy ngày nữa anh mới có thể lộ diện cơ đấy, không nghĩ tới nhanh như vậy mà anh đã xuống tràng, thật quá không có tính nhẫn nại."

"Anh còn biết tôi?"

Triệu Mặc lạnh giọng nói ra.

"Lúc trước, người âm thầm cản trở Long Tâm mua sắm máy quang khắc, cũng đều là bút tích của anh đúng không."

Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Làm nhà tư bản đứng sau lưng Cisco, tôi vẫn luôn rất chờ mong anh vào tràng, nếu không chơi trò chơi này thật tẻ nhạt và vô nghĩa."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 529.

Chương 530. Món Quà Lớn Của Ngài Tới Sổ

Bên đầu kia của điện thoại, Triệu Mặc trầm mặc mất vài giây đồng hồ.

Lí do thoái thác của Lâm Dật cũng để cho hắn không ngờ tới.

Chính mình chỉ là âm thầm chơi một chút thủ đoạn nhỏ ở trong bóng tối, không nghĩ tới để hắn ta đã nhận ra nhiều tin tức như vậy.

"Xem ra Cisco cũng không phải là mục tiêu của anh, chắc là anh đã sớm chờ đợi tôi xuống tràng đi."

"Đương nhiên, Tào gia không có một ai đủ năng lực để đánh, chơi cùng với bọn họ cũng không có ý nghĩa."

"Được, vậy chúng ta sẽ so chiêu một chút, hy vọng anh cũng là một đối thủ xứng để cho tôi tôn kính."

"Đừng nói sặc mùi thuốc súng như vậy mà. Vì nghênh đón anh đến, tôi còn chuẩn bị cho anh lễ gặp mặt đấy, dù sao cũng phải khách khí một chút, đúng không nào."

"Lễ gặp mặt? Anh có ý tứ gì?"

"Đừng có gấp, lập tức sẽ biết thôi."

Nói xong, Lâm Dật tắt điện thoại, Lương Nhược Hư vội vàng mà hỏi:

"Anh nói lễ gặp mặt, là lừa dối Triệu Mặc sao?"

"Tôi bình thường có lừa dối cô không? Đối với nhân vật giống như Triệu Mặc này, tôi làm sao có thể lừa dối hắn đây."

Lương Nhược Hư sắc mặt kịch biến,

"Anh muốn làm gì?"

"Đừng nóng vội, đợi lát nữa cô sẽ biết."

Trong lúc nói chuyện, Lâm Dật cầm lên điện thoại di động, bấm gọi điện thoại cho Lưu Dần Hỉ.

"Bắt đầu làm việc."

Chỉ đơn giản bàn giao một câu, Lâm Dật liền tắt điện thoại.

Lương Nhược Hư nhức đầu ngồi xuống trên ghế.

Lâm Dật đến cùng muốn làm gì chứ.

Thật chẳng lẽ muốn gây hấn với Triệu Mặc đến mức không chết không thôi sao?

...

Bệnh viện Hoa Sơn, khoa tâm ngoại, phòng bệnh cao cấp.

Tào Gia Đống yếu mệt nằm ở trên giường bệnh, Tào Tướng Dư và Tào Tĩnh Thu đều đứng ở bên cạnh ông ta.

Ban ngày sau khi bị Lâm Dật chọc giận đến mức thổ huyết hai lần, Tào Gia Đống đã được đưa đến nơi này.

Là bệnh viện tốt nhất của Trung Hải, bệnh viện Hoa Sơn vẫn luôn là lựa chọn hàng đầu của người giàu có.

Tình trạng của Tào Gia Đống còn kém hơn so với trong tưởng tượng.

Mặc dù lúc trước, Triệu Văn cũng bị Lâm Dật chọc tức đến phun máu, nhưng bởi vì tuổi tác khác biệt, sau mấy ngày tĩnh dưỡng, thì Triệu Văn đã sinh long hoạt hổ trở lại.

Mà tình trạng của Tào Gia Đống phải kém hơn nhiều lắm, nói không chừng còn khả năng không chống đỡ nổi.

Nhưng lúc này ở trong phòng bệnh, ngoại trừ ba người Tào gia ra, còn có một người nam nhân chừng ba mươi tuổi.

Người nam nhân có dáng người cân xứng, cao khoảng chừng một mét tám, để mái tóc đầu đinh đơn giản, mặc áo sơ mi màu xanh lam, dưới chân là một đôi giày da do thợ thủ công Italy chế tạo thủ công. Hắn đứng ở nơi đó không giận tự uy, làm cho bầu không khí bên trong phòng bệnh đều trở nên lạnh lẽo.

Mà người nam nhân này chính là Triệu Mặc.

"Triệu tổng, việc này là do chúng tôi sơ sót."

Tào Gia Đống nằm ở trên giường bệnh thì thào.

"Việc này không trách ông, tôi cũng không nghĩ tới, hắn ta sẽ âm thầm thu mua toàn bộ Didi trong bóng tối, hơn nữa nước cờ này của hắn giấu giếm rất sâu, các người thua cũng không oan."

Triệu Mặc nói ra:

"Thật ra hắn đã sớm biết sự tồn tại của tôi, cũng một mực chờ đợi tôi vào tràng. Từ đầu đến cuối, hắn đều không đem Cisco để vào mắt."

"Nhưng tôi có chút khó chịu, thời điểm nói chuyện vừa rồi, hắn nói chuẩn bị lễ gặp mặt, là đang đùa nghịch chiêu trò gì?"

Tào Gia Đống nói.

"Đây là sự tình giữa tôi và hắn ta, các người không cần đặt tâm tư vào chuyện này."

Tào Tĩnh Thu ngồi ở bên cạnh, nhẹ nhàng cau mày, không nói một lời nào.

Lấy tính cách làm người của Lâm Dật, phần lễ gặp mặt này có thể không phải chỉ là lời nói suông.

Mà Triệu Mặc đã nói, Lâm Dật vẫn luôn đang chờ hắn vào tràng.

Như vậy hắn chuẩn bị đồ vật cho Triệu Mặc, tất nhiên sẽ không quá nhỏ.

Bằng không hắn cũng sẽ không đặt vào trong mắt, mà điều này cũng không phù hợp với tác phong làm việc của Lâm Dật.

Trong mơ hồ, cái loại dự cảm xấu kia lại bắt đầu tràn lan tâm trí.

Lâm Dật làm ra sự tình tiếp theo, rất có thể sẽ để cho Triệu Mặc phải thất kinh, không thể nào chống đỡ.

Ở trên giường bệnh, Tào Gia Đống run run rẩy rẩy nhìn Triệu Mặc.

"Triệu tổng, hiện giờ công ty Cisco còn cứu được sao?"

"Cơ hội rất xa vời, vì gấp rút sản xuất 3 tỷ hàng kia, mắt xích tài chính của công ty Cisco vốn là rất khẩn trương, hơn nữa tiếp đó còn muốn đối mặt với 30 tỷ tiền bồi thường. Ngoại trừ phá sản, công ty Cisco không có lựa chọn nào khác."

Nghe được câu trả lời như vậy, Tào Gia Đống mặt xám như tro, vốn dĩ ông ta suy yếu, dường như hóa thành một người bệnh tình nguy kịch.

"Hiện tại công ty Cisco có thể làm, chính là kịp thời dừng sản xuất để ngăn chặn tổn hại."

Triệu Mặc nói ra:

"Lúc trước vì đuổi theo nhóm hàng của Didi này, không phải các người đều xếp tất cả đơn đặt hàng của những nhà khác tới đằng sau sao. Hiện tại, dùng những hàng này để cung cấp cho những công ty khác, kéo về tất cả số dư hợp đồng, không sai biệt lắm có thể đạt được 2 tỷ tệ. Sau đó lại tuyên bố phá sản, nhưng đây chỉ là biện pháp xấu nhất."

"Vậy còn biện pháp tốt nhất đâu?"

Tào Gia Đống hỏi vội.

"Tôi sẽ suy nghĩ biện pháp, để hắn từ bỏ 30 tỷ tiền bồi thường, đến lúc đó công ty Cisco còn có chỗ trống thở dốc."

Triệu Mặc nói ra:

"Nhưng cho dù như thế, kết cục cũng không quá lạc quan, bởi vì Long Tâm đã dẫn đầu nghiên cứu ra Chip 2.0 mật mã gốc, đem tất cả các công ty cùng loại hình bỏ lại xa xa đằng sau."

Triệu Mặc nhìn sang đám người Tào gia, nói ra:

"Nói rằng các người bị Lâm Dật đánh bại, chẳng bằng nói là bị thị trường đào thải. Lĩnh vực khoa học kỹ thuật chính là như vậy, càng thêm coi trọng sự khôn sống mống chết. Nó có thể cho ngươi đứng ở trên đỉnh đầu Kim Tự Tháp trong khoảng thời gian ngắn, cũng có thể để ngươi trong vòng một ngày, rơi xuống thịt nát xương tan. Chỉ cần Cisco không cách nào vượt qua Long Tâm ở phía trên phương diện kỹ thuật, thì thủy chung đều phải đối mặt với mạo hiểm phá sản, hiểu ý tứ của tôi chứ?"

"Tôi hiểu rồi."

Tào Gia Đống thở dài nói.

Lúc này, trong mắt ông ta viết đầy chữ không cam lòng.

Ba mươi năm trước, mình ở trong một cái xưởng nhỏ sáng lập ra Cisco.

Trải qua 30 năm không ngừng nỗ lực, mới có được quy mô và thành tựu như ngày hôm nay.

Nhưng giống như Triệu Mặc nói, chính mình đã từng bò lên trên đỉnh phong, nhưng ở sau một buổi họp báo lại rơi xuống thịt nát xương tan.

Tư vị ở trong đó, nếu như không phải chính bản thân trải nghiệm qua, không ai có thể thấu hiểu nổi.

"Triệu tổng, vậy về sau anh định làm gì?"

Tào Tướng Dư cắn răng nghiến lợi nói ra.

"Trước hết bắt Didi của hắn khai đao đi."

Triệu Mặc vừa cười vừa nói:

"Không phải hắn kiếm lời từ Cisco 30 tỷ tệ à, vậy thì tôi triệt để phá đổ Didi, cũng không thể để cho hắn chiếm tiện nghi của Triệu Mặc tôi."

Tào Tĩnh Thu nhìn về phía Triệu Mặc, luôn cảm thấy hắn và Lâm Dật, đều có một loại ảo giác khiến người ta nhìn không thấu.

Trên tay nắm giữ vô số át chủ bài, không biết muốn đánh cái trương nào.

Lần này hai người giao phong, ai có thể cười đến cuối cùng, nàng cũng không cách nào thấy rõ.

Nhưng duy nhất không cách nào thay đổi chính là, Tào gia đã xong.

Hoàn toàn thối lui ra khỏi sân khấu lịch sử.

"Được rồi, ông ở lại đây tĩnh dưỡng cho tốt đi, tôi còn phải trở về để bàn bạc những chuyện khác."

Triệu Mặc nói ra:

"Còn về chuyện Cisco có thể trở lại đỉnh phong hay không, ông tạm thời đừng suy nghĩ nữa, đây cũng không phải là chuyện để ông suy tính."

"Vâng, thưa Triệu tổng."

Mặc dù Cisco gần như đóng cửa, nhưng ở khóe miệng của Triệu Mặc cũng lộ ra ý cười, không tự chủ xoay xoay lưng, tự nhủ:

"Hắn vẫn luôn chờ mong tôi xuống tràng, tôi cũng có chút chờ mong, hắn ta sẽ chuẩn bị cho tôi món quà ra mắt gì."

Reng reng reng

Đúng lúc này, điện thoại di động của Tào Tướng Dư vang lên, là thư ký của hắn gọi điện thoại tới.

"Cô nói cái gì, nhà kho của chúng ta ở xưởng Khoa Sáng cháy rồi!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 530.

Chương 531. Vì Sao Ngươi Xưng Hô Hắn Là Xú Tiểu Tử?

Nghe nói như thế, người Tào gia đều ngây ngẩn cả người.

Ngay cả Triệu Mặc đang chuẩn bị rời đi, cũng ngừng bước chân!

"Được rồi, tôi đã biết, bên đó nhanh chóng liên hệ đội cứu hỏa, bây giờ tôi sẽ lập tức đi qua!"

Tào Tướng Dư tắt điện thoại, biểu lộ vẻ kinh hãi nhìn mấy người còn lại trong phòng.

"Kho hàng của chúng ta ở xưởng Khoa Sáng bị đốt mất rồi!"

Tào Gia Đống tay run run, thở không ra hơi.

"Nhất, nhất định là do Lâm Dật làm!"

"Trừ hắn ra, không còn ai có khả năng làm chuyện đó!"

Tào Tướng Dư cắn răng nghiến lợi nói ra:

"Hiện giờ con sẽ gọi điện thoại ngay cho hắn!"

Không giải thích thêm, Tào Tướng Dư một lần nữa bấm gọi cho Lâm Dật.

"Lâm Dật, con mẹ mày dám thiêu cháy hàng của Cisco chúng tao, tao tuyệt đối sẽ không buông tha cho mày!"

"A? Thiêu cháy hàng hóa của Cisco các người?"

Lâm Dật kinh ngạc nói:

"Tào lão ca, anh nói như vậy thì có chút quá mức rồi. Dây chuyền sản xuất của xưởng Khoa Sáng chúng tôi, nhà kho, căn tin và nhà vệ sinh, đều do chính tay các người nắm giữ. Ngay cả cô thư ký nhỏ của tôi, cũng không hề có một chút tư cách vào liếc xem, dựa vào cái gì nói tôi đốt đi kho hàng của các người? Chuyện ngậm máu phun người như thế này, sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật đấy."

"Mày đừng có đánh rắm, chính là do mày làm!"

"Tào lão ca, anh bớt giận."

Lâm Dật cười ha hả nói:

"Anh suy nghĩ một chút xem, cho dù là tôi làm, thì anh lại có thể như thế nào đây? Trước đó chúng ta từng ký qua hiệp nghị, tôi đem nhà kho giao cho bên anh bảo quản, sau cùng xảy ra vấn đề gì, cũng không có quan hệ gì với tôi. Cho nên, việc này căn bản không liên quan gì với tôi, anh vẫn nên mau chóng nghĩ một chút biện pháp cứu hỏa đi, nếu không thì đều bị thiêu cháy sạch đấy."

Nói xong, Lâm Dật tắt điện thoại, không cho Tào Tướng Dư cơ hội nói chuyện.

Người Tào gia đều câm lặng, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Lúc trước, khi ký kết hiệp nghị quản lý nhà kho, bọn họ đều là biết đến chuyện này.

Tào Gia Đống và Tào Tướng Dư còn vì vậy mà chúc mừng một phen.

Khi đó, cũng chỉ có Tào Tĩnh Thu tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng hai người không ai chịu nghe, căn bản không có để Lâm Dật vào mắt.

Không nghĩ tới, từ lúc đó Lâm Dật đã bắt đầu tính kế Cisco!

Nếu như hàng hóa ở nhà kho bị thiêu hủy, sự tổn thất sẽ không chỉ là một chút hàng hóa đơn giản như vậy.

Vốn là muốn dựa vào số hàng hóa này, cung cấp cho một số công ty nhỏ khác, như vậy còn có thể thu hồi trở lại vài tỷ nhân dân tệ tiền vốn, cũng coi như ở thời khắc cuối cùng, vơ vét về một chút tổn thất.

Hiện tại thì tốt rồi, nhà kho bị thiêu cháy, không chỉ có không cách nào cung cấp hàng hóa cho những công ty khác, mà còn bày ra khoản bồi thường kếch xù to lớn.

Lúc trước có thể thu lợi vài tỷ, bây giờ lại phải bồi thường thêm vài tỷ, sự tổn thất ở giữa ít nhất vượt quá 5 tỷ tệ!

Tào Tĩnh Thu thống khổ vịn trán, nàng nhắm mắt lại, dựa vào ở trên ghế sa lon không nói một lời.

Vốn tưởng rằng, Lâm Dật đẩy Cisco từ thiên đường xuống đến nhân gian, nhưng chưa từng nghĩ qua, là bị đẩy vào địa ngục.

Cisco muốn xoay người, đã không còn bất kỳ khả năng nào nữa.

…

Ở nhà của Lương Nhược Hư.

Cuộc điện thoại thứ hai giữa Lâm Dật và Tào Tướng Dư, nàng cũng đều nghe được.

Sau khi rung động qua đi, nàng cảm thấy kinh ngạc với thủ đoạn của Lâm Dật.

Ẩn núp lâu như vậy, từ đầu đến cuối, hắn đều đang tính kế Cisco.

Mãi cho đến khi hoàn toàn hủy diệt bọn họ.

Lương Nhược Hư thầm thở dài, đang tốt đẹp, tại sao muốn trêu chọc Lâm Dật đây.

"Lá gan của anh cũng quá lớn."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Tôi cảm giác mình ngồi đến vị trí này, chính là để chùi đít cho anh. Ngày mai, nhất định Triệu Mặc sẽ đến tìm tôi."

"Đoán không chừng, hắn sẽ nhờ cô chế tài tập đoàn Lăng Vân và Didi."

Lâm Dật nói ra:

"Nhưng nếu như hắn dám làm như thế, cũng thật vô nghĩa, chứng tỏ thủ đoạn nhiều mà năng lực kém."

"Tôi trước giúp anh chống đỡ một chút."

"Không cần."

Lâm Dật nói ra:

"Cô hết sức tách bản thân ra ngoài, không nên dính vào trong chuyện này, cứ để tôi đối phó với hắn là được."

"Anh xác định có năng lực đối phó Triệu Mặc?"

"Thật ra tôi cũng không biết đối phó thế nào, đến lúc đó gặp chiêu phá chiêu, đều là vấn đề nhỏ."

"Được thôi."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Buổi tối hôm nay chúng ta uống rượu, nên anh đừng đi, ở lại đây đi."

"Bình thường loại yêu cầu quá phận như này, tôi đều sẽ không từ chối."

"Sắc lang."

Lương Nhược Hư biết, Lâm Dật đã kết ân oán với Triệu Mặc. Bây giờ nàng có nói hơn nữa, thảo luận hơn nữa cũng không ra kết quả, dứt khoát liền thả lỏng, đợi lát nữa hỏi ý kiến của mẹ một chút, xem mẹ nói như thế nào."

"Anh muốn tắm chưa? Tôi đi xả nước cho anh."

Lương Nhược Hư thuận miệng hỏi một câu.

"Cô chà lưng cho tôi chứ?"

"Chà lưng?"

"Đúng thế, diễn xuất giống như trong phim điện ảnh của Nhật Bản vậy, xoa xoa xoa xoa thì nước sữa hòa nhau."

"Xoa cái đại đầu quỷ ấy, mau chóng rửa mặt ngủ đi!"

"Ngạch..."

Hơn mười một giờ khuya, hai người ai nấy rửa mặt xong xuôi, đều trở về phòng nghỉ ngơi.

Lương Nhược Hư thoa mặt nạ, và gọi video Wechat cho Trầm Thục Nghi.

Hai mẹ con cùng thói quen, Trầm Thục Nghi cũng đang thoa mặt nạ.

"Đã hơn mười một giờ, con còn chưa ngủ?"

Trầm Thục Nghi hỏi.

"Mẹ, con muốn hỏi mẹ chút chuyện."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Chuyện bên Trung Hải này, chắc mẹ cũng nghe nói rồi."

"Con muốn nói đến sự tình giữa Long Tâm và Cisco?"

"Ừm, việc này đang sôi sùng sục lên, Lâm Dật còn đốt đi 3 tỷ hàng hóa của bọn họ, gây tổn thất quá lớn."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Cisco là do Triệu Mặc ném tiền đầu tư, sau khi xảy ra chuyện này, Triệu Mặc đã đến Trung Hải. Hơn nữa, giữa hai người bọn họ còn nói chuyện điện thoại với nhau, xem như đã kết cừu oán. Lấy tính cách của hai người bọn họ, con sợ sẽ gay chuyện đến cấp độ không chết không thôi."

"Yên tâm đi, không thể nào, hai người bọn họ không có ai là người ngu. Nếu như ngay cả điểm phân tấc ấy cũng không có, bọn họ đã sớm xong đời."

Trầm Thục Nghi nhìn vào trong Cameras, điều chỉnh mặt nạ của mình, có vẻ không để ý đến xung đột giữa hai bên.

"Vì sao không có khả năng? Mẹ cũng biết tính cách của Triệu Mặc mà."

"Nhưng con phải biết, tập đoàn Hoa Ngân không phải là của nó, phía trên còn có thím Vương nắm giữ đấy. Mặc dù, nó có thể điều động món tiền tài lớn, nhưng cũng sẽ không để nó làm ẩu đâu."

Lương Nhược Hư đảo ánh mắt lòng vòng,

"Mẹ, ý của mẹ là, chỉ cần Lâm Dật có thể chống đỡ nổi trong khoảng thời gian này, thì vạn sự sẽ thuận lợi rồi?"

"Trên lý luận là như vậy."

"Trên lý luận? Chẳng lẽ còn có khả năng khác?"

"Điều này thì không nói được rồi, tiểu tử thối kia có nhiều át chủ bài như vậy, ai biết nó sẽ dùng cách nào."

Trầm Thục Nghi nói ra:

"Công ty Cisco ở trong mắt nó tương đương với thổ phỉ, nhưng nó lại trực tiếp cầm bom san phẳng, việc này ai có thể dự liệu được."

Ở toàn bộ Hoa Hạ, người làm cho Trầm Thục Nghi đoán không ra cách làm, đã không nhiều lắm.

Nhất là sự tình viện trợ cho trấn Bắc Kiều, sau cùng lại đưa toàn bộ danh tiếng tốt cho tập đoàn Trung Tín của mình, vì mình làm áo cưới.

Thật sự là giống cha nó như đúc.

Trong đầu đều là một số vật kỳ lạ cổ quái.

"Chờ một chút..."

Lương Nhược Hư nghi ngờ nhìn Trầm Thục Nghi,

"Mẹ vừa mới dùng đến ba chữ 'Tiểu tử thối' để gọi hắn? Có phải quá thân cận một chút rồi không?"

"Ngạch..."

"Còn không phải là vì hai người các ngươi sao, tốt xấu gì mẹ cũng là mẹ vợ tương lai, gọi như vậy cũng không sai đi."

Bởi vì nhận biết với Lâm Cảnh Chiến, nên Trầm Thục Nghi không tự chủ dùng đến biệt danh, không nghĩ tới còn bị hiểu lầm, cũng chỉ có thể giải thích như vậy.

"Con đều giải thích qua rồi, không phải là như các người nghĩ như vậy đâu, hai bọn con hoàn toàn trong sạch."

Két két

Phòng cửa bị đẩy ra, Lâm Dật cười toe toét đi tới.

"Ở nhà cô, ngoại trừ tủ lạnh ra thì còn địa phương nào có nước? Tôi sắp chết khát rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 531.

Chương 532. Xông Ra Về Sau Bắp Đùi Cũng Không Cho Anh Nhìn

"Hạt Gạo, các con. . ."

Trầm Thục Nghi bị giật nảy mình, từ trong video cả người đều ngây ngẩn ra.

Lương Nhược Hư cũng hoảng hồn, vội vội vàng vàng tắt video.

"Tại sao anh đi bộ lại không phát ra tiếng động?"

"Ừm hả? Chẳng lẽ tôi đi lại còn phải gây ra chút động tĩnh mới được? Cô nói kiểu logic gì vậy?"

"Trong tủ lạnh không phải có nước sao, anh còn muốn tìm cái gì?"

Lương Nhược Hư nói với giọng u oán:

"Không thể uống lạnh?"

"Ừm, tới ngày."

"Thật là."

Lương Nhược Hư hết nói nổi:

"Trong tủ lạnh có nước, tôi lấy ra đun nóng cho anh."

"Trong tủ lạnh đều là tất chân của cô, nên tôi không muốn uống nước bên trong đó."

"Tất chân thì làm sao, cho dù vậy cũng chưa từng mang qua, anh sợ cái gì?"

"Vậy thì tôi cũng không muốn uống."

"Anh đây là cái tư tưởng gì chứ? Lúc tôi mặc trên đùi, anh còn muốn nhìn chằm chằm hơn so với bất kỳ ai khác, đặt ở trong tủ lạnh thì làm sao lại không được, cũng không bẩn."

Lương Nhược Hư im lặng nói ra:

"Chờ chút, tôi đi hâm nước uống cho anh."

"Đun lên nước uống quá nóng."

"Tôi lại đặt vào trong tủ lạnh, chuẩn bị lạnh cho anh được hay không?"

"Trong tủ lạnh có tất chân của cô."

"Anh!"

"Tôi lấy tất chân ra được hay không?!"

Lương Nhược Hư khó thở,

"Về sau anh đừng nghĩ nhìn tôi mang tất nữa!"

"Được rồi."

"Anh có thể nhịn được?"

"Tôi nhìn người khác là được, cũng không phải chỉ có mình cô là phụ nữ."

"Anh!"

Lương Nhược Hư cảm giác mình sắp bị làm tức chết, đây là loại người nào vậy!

Một chút mặt mũi cũng không có!

Cứ như vậy bị ghét bỏ sao?

Đun xong nước, Lương Nhược Hư cũng không để ý tủ lạnh có thể bị làm hư hay không, trực tiếp đặt vào bên trong, cũng cầm lấy tất chân của mình, mang về phòng!

"Về sau đừng nói tất chân, ngay cả bắp đùi cũng không cho anh nhìn!"

Về đến phòng, Lương Nhược Hư cầm điện thoại di động, phát hiện phía trên có tin nhắn của mẹ nàng gửi tới Wechat.

"Chú ý an toàn."

Lương Nhược Hư: . . .

. . .

Yến Kinh, Nguyệt Cảnh gia viên.

Sau khi tắm xong, Lương Tồn Hiếu lau tóc, đi về tới trong phòng.

"Không phải em vừa mới gọi video với Hạt Gạo sao, nhanh như vậy là tắt máy rồi? Con gái nói chuyện gì rồi?"

"Không tắt máy cũng không được, không thể chậm trễ chuyện của người ta."

Trầm Thục Nghi thở dài nói.

"A? Giờ đã đến lúc nào rồi, chậm trễ con bé chuyện gì?"

Lương Tồn Hiếu thắc mắc hỏi:

"Em nói chuyện với Hạt Gạo, công tác là công tác, cũng đừng để thân thể mệt muốn chết."

"Không phải chuyện công tác."

Trầm Thục Nghi nói ra:

"Lâm Dật đang ở nhà Hạt Gạo đấy."

"A? ! Hai đứa chúng nó ở cùng một chỗ?"

Lương Tồn Hiếu không bình tĩnh.

"Cùng một chỗ."

Trầm Thục Nghi nói ra:

"Xem ra em cản trở là tốn công rồi, cậu con rể Lâm Dật này, giống như không nhận cũng không được."

"Chuyện này là sao?"

Lương Tồn Hiếu xụ mặt nói:

"Còn chưa có kết hôn mà, sao đã chạy tới ở một chỗ với nhau? Đi học xa nhà nhiều năm như vậy, cũng học được lối sống cẩu thả rồi sao."

Trầm Thục Nghi dùng ánh mắt khác thường nhìn Lương Tồn Hiếu,

"Anh còn không biết xấu hổ nói người ta?"

"Tại sao anh lại không được nói?"

"Ban đầu là người nào, mang theo em đi xem tiết mục biểu diễn của đoàn thanh niên, nhìn thấy hơn mười một giờ khuya, sau cùng kéo em đi đến nhà nghỉ?"

"Khụ khụ khụ. . ."

Lương Tồn Hiếu lúng túng ho khan vài tiếng,

"Chúng ta là chúng ta, bọn họ là bọn họ."

"Có cái gì không giống nhau, người tuổi trẻ bây giờ còn cởi mở hơn nhiều so với chúng ta khi đó."

Trầm Thục Nghi ngược lại là rất bình tĩnh,

"Con gái lớn không dùng được, anh quan tâm những điều đó cũng vô dụng, sớm muộn cũng có một ngày phải xuất giá."

Biết việc này chính mình cũng không có cách nào can thiệp, Lương Tồn Hiếu cũng không có nói thêm cái gì, dù sao mình cũng đã từng làm loại sự tình không đàng hoàng này.

"Nếu hai đứa bọn nó đã ở cùng với nhau, thế nào còn nghĩ tới việc gọi video cho em?"

"Bên phía Trung Hải xảy ra chút sự tình, Lâm Dật không sai biệt lắm làm phế đi công ty Cisco của Triệu Mặc đầu tư, còn đốt đi số hàng hóa gần 3 tỷ tệ. Triệu Mặc đã đích thân đến Trung Hải, để xử lý chuyện này."

"Không phải chứ, chơi lớn như vậy?"

Lương Tồn Hiếu nói ra:

"Lấy năng lực của tập đoàn Hoa Ngân, chắc có lẽ Lâm Dật vẫn không phải là đối thủ."

Sở dĩ Lương Tồn Hiếu nói như vậy, là bởi vì song phương tồn tại sự chênh lệch quá lớn về thực lực.

Cũng không phải cứ dựa vào mưu lược là có thể bù đắp, về điểm này, ông ta tin tưởng không nghi ngờ.

"Anh cũng cho rằng như vậy?"

Trầm Thục Nghi nói.

Lương Tồn Hiếu gật gật đầu,

"Nhưng em cảm thấy, việc này nhiều lắm cũng chỉ là náo đến có chừng mực, không có khả năng náo đến ngươi chết ta sống. Chỉ cần nó có thể chống đỡ qua một đoạn thời gian, vậy thì vấn đề sẽ không lớn."

"Nói như thế thì cũng không sai, nhưng tiểu tử Triệu Mặc kia chưa chắc là đối thủ của Lâm Dật. Hắn có thể âm thầm thu mua toàn bộ Didi trong bóng tối, đem Cisco đập chết, nói không chừng đến lúc đối phó với Triệu Mặc, còn sử dụng thủ đoạn mới mẻ hơn."

"Sau đó thì sao, em muốn nói cái gì?"

"Anh còn không biết con người của Vương Đông Tình kia sao, nổi danh bao che cho con. Nếu như Triệu Mặc bị Lâm Dật bắt nạt quá thảm, cô ta chắc chắn sẽ không ngồi yên không quan tâm đến."

"Vậy thì làm sao bây giờ? Vương Đông Tình kiểm soát toàn bộ tập đoàn Hoa Ngân, nếu như cô ấy ra tay, Lâm Dật sẽ không còn có một cơ hội, dù là nhỏ nhoi."

"Đây là sự tình của hai tiểu bối, người lớn nhìn xem náo nhiệt là được rồi. Nếu cô ta thật sự không ngại mà xuống tràng, vậy thì em đây là một người mẹ vợ tương lai, nhất định phải nói chuyện thật tốt với cô ta."

Trầm Thục Nghi vểnh mặt,

"Không phải chỉ là một cái Hoa Ngân thôi sao."

"Ha ha, vẫn là vợ anh đầy bá khí, đáng mặt chúng ta chính là người nhà họ Lương."

"Thôi đi, nếu không phải anh lừa phỉnh em đi xem tiết mục văn nghệ của đoàn thanh niên, thì em là nhà nàng dâu nhà ai, còn chưa nhất định đâu."

Trầm Thục Nghi đắc ý nói.

"Em nói gì vậy kìa, con cái đều lớn như vậy rồi, còn nhắc lại việc này làm gì."

Lương Tồn Hiếu cười ha hả nói:

"Vậy em nói xem, tiểu tử Triệu Mặc kia sẽ đối phó như thế nào với sự kiện này?"

"Em cũng không nói rõ được, có thể sẽ chơi bộ Soros kia, nhưng thao tác cụ thể làm sao, có thể chơi tới trình độ nào, thì phải nhìn vào năng lực của hắn. Tóm lại ở trong tương lai hơn một tháng tới này, ngành tài chính Hoa Hạ sẽ có trò vui cho mọi người nhìn thấy."

"Bộ Soros kia?"

Lương Tồn Hiếu nói:

"Cũng chính là ngân hàng Anh quốc Soros bán khống kia, lại bao trùm khu vực Đông Á?"

"Chính là bọn họ."

Trầm Thục Nghi nói ra:

"Những nguồn vốn lưu động quốc tế của bọn họ, am hiểu nhất chính là chơi bộ này. Năm đó, sau khi Triệu Mặc tốt nghiệp, còn từng trải qua quỹ ngân sách lượng tử tại Soros, hiểu biết rất sâu sắc. Ở trong lĩnh vực tài chính này, đó là phương thức chơi chết một người tốt nhất."

"Tên kia đúng là có chút khủng bố."

"Khủng bố à, thật đáng tiếc."

Trầm Thục Nghi nói ra:

"Năm đó, thời điểm ngành chứng khoán Hồng Kông chiến đấu bảo vệ, em còn chưa có thành tựu, nếu không thì có thể so chiêu một chút với Soros rồi, thật tiếc nuối."

. . .

Sáng sớm hôm sau, Lương Nhược Hư ăn mặc cực kỳ kín đáo, ngoại trừ cái đầu mình ra thì cái gì cũng không để lộ ra ngoài.

"Đây là cách ăn mặc gì vậy? Che giòi sao? A."

"Vui lòng."

Lương Nhược Hư nói ra:

"Ghét bỏ tất chân của tôi, sau này ngay cả bắp đùi cũng không cho anh nhìn."

"Đến mức như vậy."

Lâm Dật nói ra:

"Tôi cũng không ăn đồ vật ở trong tủ lạnh của Kỷ Khuynh Nhan."

"Chắc chắn chứ?"

Lương Nhược Hư sắc mặt tốt hơn nhiều.

Chỉ cần không phải nhắm vào mỗi mình là được rồi.

"Tôi lừa cô làm gì."

Lâm Dật nói ra:

"Mau chóng đi thay đổi kiểu váy đi, ăn mặc thế này xấu hổ chết mất."

"Chờ đấy."

Lương Nhược Hư trở về đổi chiếc váy dài đến đầu gối, sau khi Lâm Dật thấy hài lòng, mới lái xe đi làm.

Còn chưa tới bệnh viện, Lâm Dật đã nhận được điện thoại của Kiều Hân.

"Anh Lâm, một lát nữa có cuộc phẫu thuật chống đỡ trái tim, anh làm chứ?"

"Không phải phẫu thuật van trái tim sao, tại sao lại biến thành chống đỡ trái tim rồi?"

"Đó là ca phẫu thuật vào buổi chiều. Vừa rồi mới cấp cứu một bệnh nhân, tình huống thật không tốt, Lý chủ nhiệm quyết định làm phẫu thuật chống đỡ trái tim, nếu không sẽ gặp nguy hiểm."

"Được, bây giờ tôi đi qua ngay."

Mặc dù chống đỡ trái tim là một thủ thuật nhỏ, nhưng vì cờ thưởng, nên hắn vẫn phải làm.

Đến phòng, Kiều Hân chạy ra chào đón, đưa thông tin ca bệnh cho Lâm Dật.

"Anh Lâm, đây là tư liệu của bệnh nhân, anh xem một chút."

Cầm lấy bản sơ lược lý lịch xem xét, Lâm Dật cảm thấy có chút không chân thực.

"Người cần làm phẫu thuật là Tào Gia Đống?!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 532.

Chương 533. Lời Mời Hẹn Của Lương Nhược Hư

“Đúng vậy, chính là Tào Gia Đống.” Kiều Hân nói.

“Nghe nói ông ta còn là một doanh nhân, nằm ở phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, tối hôm qua đột nhiên được đưa đến đây, chủ nhiệm Lý nói, nếu không làm ống đỡ động mạch thì sau này có khả năng bị nghẽn tim, cực kỳ nguy hiểm, nên đã nhanh chóng sắp xếp ngay lập tức.”

Lâm Dật sờ cằm, cảm thấy tạo hóa thật trêu người.

Cái người vừa hôm qua làm bạn tức đến phun máu thế mà hôm nay đã bị đưa đến đây rồi.

Haiz, xem ra đến cả ông trời cũng không muốn để ông ta khỏe mạnh.

“Được rồi, đưa người đến phòng giải phẫu đi.” Lâm Dật nói: "Phẫu thuật thì để tôi làm.”

“Ừ ừ.”

Kiều Hân đi chuẩn bị trước, Lâm Dật xem xét kỹ trường hợp của Tào Gia Đống, sau đó đến phòng giải phẫu.

Tào Tĩnh Thu với Tào Tướng Dư đều đang canh giữ ở trước cửa phòng phẫu thuật.

Cha đã được đẩy vào trong rồi, việc còn lại chỉ là đợi bác sĩ mổ chính nữa thôi.

“Lâm Dật! Con mẹ nó mày còn dám đến đây sao!”

Nhìn thấy Lâm Dật tới, Tào Tướng Dư chửi ầm lên, thậm chí còn định xông lên đánh người nữa.

“Anh muốn làm gì hả!”

Kiều Hân không vui nói: “Sao lại nói chuyện với chủ nhiệm Lâm như vậy chứ!”

Tào Tướng Dư cũng biết, nơi này không phải là nơi để gây sự, nhưng mà Cisco có kết cục như hôm nay đều là bị Lâm Dật hại!

“Anh đang làm cái gì ở đây vậy.” Tào Tĩnh Thu nói.

So với Tào Tướng Dư, ý nghĩ thù hận của Tào Tĩnh Thu đối với Lâm Dật cũng không lớn đến mức như thế.

Khôn thì sống vống thì chết, đây chính là luật thép của thương trường.

Nếu hôm nay người ngã xuống không phải là Cisco, vậy thì chỉ có thể là Long Tâm.

Vả lại Cisco có thể vực dậy cũng bởi vì trộm được kĩ thuật của Long Tâm, nghĩ kỹ lại thì thật sự là không có lý do để đi hận Lâm Dật.

Điều bất mãn duy nhất đó là anh ta làm chuyện này quá tuyệt tình rồi.

“Không thấy tôi đang mặc trên người áo blouse sao hả?” Lâm Dật nói:

“Tôi là bác sĩ mổ chính cho cha của anh, tôi đến thực hiện cuộc phẫu thuật này.”

“Anh, anh là bác sĩ mổ chính sao?”

Tào Tướng Dư ngây người ra, cảm thấy tin tức này thật quá hoang đường, làm người ta không thể nào tin được.

Tào Tĩnh Thu trong lòng cực kì hoảng loạn, cô chợt nhớ ra một chuyện.

Trước đây, lúc Lâm Dật đi tìm mình đã từng nói qua, bản thân anh ta là chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện Hoa Sơn.

Nhưng mình lại không tin là thật, cũng chưa từng nghĩ tới đấy lại là sự thật.

Cisco bị hủy hoại trong tay anh ta, chẳng lẽ cha cũng…

“Tôi thấy các người cũng đừng đợi làm gì nên lo hậu sự cho bố các người thì hơn.” Lâm Dật cười nói.

“Phẫu thuật ống đỡ động mạch, mạo hiểm cực kì lớn, rất dễ vào mà không ra được, sớm chuẩn bị một chút dù sao cũng tốt.”

“Con mẹ nó mày dám sao!” Tào Tướng Dư chỉ vào mũi của Lâm Dật mắng:

“Nếu như cha của tao có chuyện gì bất trắc thì mày chính là mưu sát đó!”

Lâm Dật xua tay: “Trước khi phẫu thuật đều đã đóng dấu thỏa thuận, người chết là do tai nạn, không có liên quan gì đến tôi, trước đó thì chọn ngôi mộ đi, tránh việc bị rối sau khi chết.”

“Anh!”

“Em à!”

Tào Tướng Dư giận đến tím môi lại, nhìn sang Tào Tĩnh Thu đã trực tiếp ngất đi.

Kiều Hân thấy vậy sửng sốt một chút, thế mà đã ngất rồi sao?

KPI tháng này của anh Lâm có thể hoàn thành trước thời hạn rồi.

"Ở đó lo lắng làm gì chứ, không nhìn thấy người đã ngất xỉu rồi sao, mau đưa đi cấp cứu, kê đơn thuốc nhập khẩu, không cần giảm bớt đâu.”

“Biết, biết rồi…”

Khoảng chừng một giờ sau, Lâm Dật từ bên trong đi ra, nhưng chỉ có một mình Tào Tướng Dư ở bên ngoài.

Nhưng anh ta không hỏi Lâm Dật mà lại đi tới trước mặt Kiều Hân.

“Tình hình cha tôi sao rồi?”

“Đều khá tốt, quan sát mấy ngày là có thể xuất viện được rồi.” Kiều Hân lạnh lùng nói, không có mấy ấn tượng tốt với Tào Tướng Dư.

Biết được kết quả của cuộc phẫu thuật rất tốt, Tào Tướng Dư cũng yên lòng, sau đó cùng y tá, một mạch đẩy xe giường của Tào Gia về phòng bệnh.

Mà Tào Tĩnh Thu vừa bất tỉnh cũng ở đây nghỉ ngơi, điều dưỡng.

“Tình hình như thế nào rồi?” Tào Tĩnh Thu bình tĩnh hỏi, giống như một cái máy không có cảm xúc vậy.

“Đều khá tốt.” Tào Tướng Dư nói:

“Lâm Dật cái thằng trời đánh kia, nếu hắn ta dám động tay động chân tí nào, anh chắc chắn sẽ không bỏ qua!”

“Mà trước đây Cisco lớn mạnh như vậy cũng không đấu lại anh ta, huống chi là hiện tại.”

Tào Tướng Dư ngồi trên ghế, đột nhiên không nói gì.

Việc bản thân có thể làm, dường như cũng chỉ là nói những lời tàn nhẫn mà thôi.

“Chuyện này là chúng ta sơ suất rồi, lúc đầu nên nghe lời của em chặt đứt tất cả đường lui của Lâm Dật, cũng không thành ra kết cục như bây giờ.”

“Cho dù có nghe lời tôi cũng vô dụng, từ lúc Cisco ký bản hợp đồng đó thì đã không thể cứu vãn nổi nữa rồi.” Tào Tĩnh Thu quay đầu đi, nói:

“Về sau nếu gặp lại loại người như Lâm Dật thì nên tránh xa.”

Tào Tướng Dư không nói gì, anh ta biết ý nghĩ của Tào Tĩnh Thu là gì.

Nhưng hiện tại, mình cũng không còn mặt mũi nào mà phản bác lại cô ấy.

Bởi vì chính mình vẫn luôn bị đùa giỡn trong lòng bàn tay của Lâm Dật, rõ ràng là một kẻ thất bại

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã qua hai mươi mấy ngày rồi.

Đối với Lâm Dật mà nói, Cisco đã là quá khứ, từ lúc cuộc họp báo kia bắt đầu thì cũng không còn để bọn nó trong lòng nữa rồi.

Tuy nhiên điều anh ta quan tâm là hành động của Triệu Mặc bên kia.

Đã trôi qua nhiều ngày như vậy, hắn ta một chút động tĩnh cũng không có, điều này làm cho Lâm Dật không thể nhìn rõ nước cờ của anh ta, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Ban đầu Lâm Dật cho rằng là Triệu Mặc đã bỏ qua rồi.

Nhưng nghĩ kỹ một chút, loại người giống như anh ta, chắc chắn sẽ không cam tâm tình nguyện chịu thua thiệt. Rất có khả năng hắn đang chuẩn bị hành động lớn, cuối cùng giáng cho tập đoàn Lăng Vân với Didi một đòn chí mạng.

Đối với Lâm Dật mà nói thì giống như là sự yên lặng trước giông bão vậy.

Anh ta có thể đến trễ, nhưng chắc chắn sẽ không vắng mặt.

Đối với những thứ không biết được, Lâm Dật từ trước đến nay đều đáp trả lại bằng sự thận trọng, anh coi đây như là một đối thủ đáng kính nể.

Mà trong thời gian hơn hai mươi ngày ở đây, cuộc sống của Lâm Dật phong phú đơn điệu đều đủ cả.

Có ca phẫu thuật thì sẽ chạy đến bệnh viện, nếu không thì ở nhà nghiên cứu sự tình.

Mặc dù có tiến triển mang tính đột phá, nhưng khoảng cách đến thành công còn rất xa.

Dù sao cũng không có tư liệu tham khảo nào đáng chú ý, toàn bộ đều dựa vào việc tự mình tìm tòi, độ khó của thành công tăng lên gấp bội, đương nhiên cũng không có tốc độ nghiên cứu của con chip 1.0 và 2.0.

Mà trong khoảng thời gian này, Didi cũng hoàn thành việc dời công tác từ Quảng Châu tới Thượng Hải, trở thành một trung tâm quan trọng của tập đoàn Lăng Vân.

Đồng thời đoạn thời gian này, tập đoàn Lăng Vân cũng bận rộn khác thường.

Lâm Dật đem tất cả sản nghiệp dưới tay mình tích hợp vào hoạt động kinh doanh của tập đoàn Lăng Vân.

Đặc biệt là phương diện tài vụ, đều do Hà Viện Viện nắm quyền, điều này khiến cô gái có lòng hư vinh này thỏa mãn cực độ.

Nhưng điều khiến Lâm Dậy để ý nhất là, trong thời gian ở đây hai mươi ngày, mình đã làm hơn hai mươi đợt giải phẫu, gần như mỗi một cái đều đã đạt đến trình độ hoàn mỹ không tì vết.

Thậm chí còn có ba cuộc phẫu thuật, là mình dựa vào kỹ xảo cao siêu, kéo người bệnh từ Quỷ môn quan quay về.

Người nhà của bệnh nhân quỳ lạy cảm ơn, lại biếu cho trái cây, nhưng mẹ nó, không có người nào đến đưa cờ thưởng.

Tuy nhiên cũng không thể nói là không có, có người nhà của một bệnh nhân quả thực có đem đến một cờ thưởng, nhưng lại đưa đến tay của Lý Sở Hàm, không có một nửa xu liên quan đến Lâm Dật.

Lâm Dật tính đi tính lại, thời gian quy định ban đầu của mình còn có một tuần.

Nếu trong một tuần tới, còn không chiếm được cờ thưởng thì phải bỏ nhiệm vụ này trước đã, bắt đầu sự nghiệp mới tiếp theo.

Ngoài ra, Lâm Dật còn nghiên cứu ra 25 loại thuốc thiết yếu được cấp bằng sáng chế trong cuộc đàm phán trước đó.

Dưới sự phối hợp của bệnh viện, toàn bộ đều đã thông qua được giai đoạn luận chứng của phòng thí nghiệm, chỉ còn lại giai đoạn lâm sàng.

Nhưng Lâm Dật vô cùng tin tưởng đối với những thứ mà bản thân mình nghiên cứu ra, việc thông qua luận chứng lâm sàng cũng không thành vấn đề.

Nhược điểm duy nhất của nó là không thể so sánh hiệu quả với thuốc tây.

Nếu như không phải cấp trên vẫn luôn có ý thúc giục thì Lâm Dật còn có thể nghiên cứu thêm một thời gian nữa để cho thấy thời gian hiệu quả nhanh hơn một chút.

Nhưng hình như cấp trên đã đợi không được rồi, vậy thì đem ra trước thời hạn, dùng thuốc sớm, trị liệu sớm, người dân cũng có lợi.

Về chuyện cải tiến dược phẩm, sau này từ từ nghiên cứu lại là được.

Tuy nhiên những cái này đều không phải vấn đề to tát, điều quan trọng là làm sao để lấy được cờ thưởng.

Mẹ nó thật sự quá phiền phức!

Reng reng reng…

Ngay tại lúc Lâm Dật đang buồn bực vì tới lúc nào mới có thể lấy được cờ thưởng thì Lương Nhược Hư gọi điện thoại tới.

“Đang làm gì vậy? Hôm nay có ca đêm sao?”

“Buổi chiều vừa thực hiện xong một cuộc phẫu thuật, tối phải ở lại đây để theo dõi tình hình của bệnh nhân.”

“Tôi có việc muốn nói với anh, ở bệnh viện chờ tôi đi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 533.

Chương 534. Tôi Muốn Một Mình Solo Với Triệu Mặc

“Khi tới đừng đi tay không, buổi tối tôi còn chưa ăn cơm.”

“Biết rồi.”

Khoảng một giờ sau, Lương Nhược Hư gõ cửa phòng, trên tay còn cầm một cái túi lớn, hình như bên trong có không ít đồ.

Lương Nhược Hư mặc quần short màu kem, rất rộng, phía dưới là đôi giày sandal đế bằng, bên trên còn những viên pha lê lấp lánh, rất bắt mắt.

Nhìn mặt Lương Nhược Hư, hôm nay cô gái này đổi tính rồi sao?

Ăn mặc như thế cũng dám ra ngoài? Chẳng lẽ không sợ có người tìm cô ta uống trà?

Thấy Lương Nhược Hư đến, những người ở trong khoa liền lùi ra ngoài, để lại chỗ cho hai người bọn họ.

“Mua cái gì ngon đấy, mau mang tới cho tôi nếm thử.”

“Cơm hộp trong nhà ăn của chúng tôi.”

“Không phải chứ, có chút low.”

“Nguyên liệu tươi hơn bên ngoài, thịt nhiều hơn, giá cả lại phải chăng hơn, so với bên ngoài tốt hơn nhiều.” Lương Nhược Hư vuốt tóc, “Với lại loại cơm này, không phải là thứ người thường có thể ăn được đâu.”

“Cô nói như vậy cũng đúng.” Lâm Dật cũng không nghĩ nhiều mà mở hộp cơm Lương Nhược Hư mang đến.

“Nói đi, tìm tôi có chuyện gì? Là mẹ vợ tôi muốn đến, hay ba vợ tôi muốn đến?”

“Bớt nói nhảm.” Lương Nhược Hư nói: “Là Triệu Mặc trở về rồi.”

“Triệu Mặc? Là ai?”

Lương Nhược Hư: ……

“Người đứng sau Cisco, anh quên anh ta nhanh như vậy sao?”

“Anh ta còn sống sao?” Lâm Dật nói: “Nhiều ngày không nghe tin tức của anh ta, tôi còn tưởng anh ta chết rồi.”

“Nhưng trong khoảng thời gian qua anh ta không hề nhàn rỗi, mà là đi Mỹ.” Lương Nhược Hư nói: “Anh biết anh ta đi làm gì không?”

“Chắc là muốn mua một nghĩa trang ở Mỹ?”

“Anh nghiêm túc một chút đi.” Lương Nhược Hư hờn dỗi: “Tôi cũng vừa mới hỏi thăm ra, anh ta đi Mỹ, tìm được công ty Hồn Thủy, tôi không biết cụ thể họ đã nói những gì, nhưng rất rõ ràng, mục tiêu của bọn họ là anh.”

“Công ty Hồn Thủy?” Lâm Dật lẩm bẩm một câu, “Có phải là công ty đã công bố Thụy Hạnh Coffee gian lận tài chính?”

“Ừm, chính là bọn họ, trước đây công ty Hồng Thủy tiết lộ Thụy Hạnh Coffee gian lận tài chính, làm cho giá cổ phiếu của họ giảm 80%, tổn thất kinh tế lên đến 65 tỷ đô la Mỹ, so với Cisco còn thê thảm hơn.” Lương Nhược Hư nói:

“Bọn họ chỉ tiết lộ một tin gian lận tài chính, đã đơn giản giết chết Thụy Hạnh, so với thủ đoạn của anh còn mạnh mẽ hơn, cho nên công ty này rất khó đối phó.”

“Thụy Hạnh, loại công ty này không đáng nhắc đến, bản thân họ cũng không muốn kinh doanh ngay thẳng, chỉ là muốn một đợt tiền của phố Wall.” Lâm Dật nói:

“Hơn nữa báo cáo này cũng không phải công ty Hồn Thủy tra ra, là các giám đốc cấp cao của Thụy Hạnh chủ động tiết lộ, không liên quan gì đến năng lực của bọn họ.”

“Nhưng anh phải biết, bọn họ liên tiếp tiết lộ 14 công ty ở Trung Quốc, trong đó chỉ có hai nhà miễn cưỡng có thể giao dịch cùng bọn chúng, 12 nhà còn lại không phải đình chỉ phá sản, thì cũng là bị bắt buộc hủy niêm yết.” Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật nói:

“Vì vậy thực lực của công ty này không thể nghi ngờ, cũng giống như tên của bọn họ.”

“Sau đó thì sao, cô còn tra ra được cái gì.”

Về công ty Hồn Thủy, Lâm Dật cũng biết không ít, hoàn toàn tin tưởng về năng lực công việc của bọn họ, cũng xem như là cây gậy vàng có khả năng quấy nhiễu trong ngành.

Công ty bị bọn họ nhìn trúng, không tàn cũng phế.

Đã là người làm kinh doanh, mấy ai được sạch sẽ.

“Những năm qua, công ty Hồn Thủy hợp tác mật thiết với quỹ lượng tử Soros, mà quỹ lượng tử để làm gì, chắc anh cũng biết.”

“Tôi biết, lão Soros đó thực sự lợi hại, trước đây hủy hoại ngân hàng Anh, đồng thời một tay dấy lên cuộc khủng hoảng tài chính ở Đông Nam Á, thực lực vẫn còn.” Lâm Dật nói:

“Chẳng lẽ cô muốn nói, Triệu Mặc muốn chơi trò này cùng tôi?”

“Rất có khả năng.” Lương Nhược Hư nói: “Trong hai mươi ngày qua, tôi nghĩ Triệu Mặc không phải thờ ơ, mà là đã triển khai hành động, chỉ có điều chúng ta đều không biết, cộng thêm năng lực của công ty Hồn Thủy, trận này chắc chắn sẽ rất khó khăn.”

Lâm Dật sờ cằm, “Theo như lời cô nói, việc này chắc chắn sẽ thú vị hơn rất nhiều, Triệu Mặc quả nhiên không làm tôi thất vọng, cuối cùng có thể đánh một trận tử tế với anh ta rồi.”

“Anh không lo lắng một chút nào sao?”

“Cô không cảm thấy điều này rất thú vị à?” Lâm Dật hứng thú nhìn Lương Nhược Hư, “giết gà bằng dao mổ trâu” mãi, tôi cũng chơi chán rồi, mọi người đối đầu nhau mới thú vị.”

“Vậy anh định làm gì?”

“Bây giờ vẫn chưa thể nói, nói rồi không phải là spoil sao, như vậy sẽ rất nhạt nhẽo.”

“Với tôi mà anh còn úp mở, nói ý nghĩ của anh đi, tôi sẽ cho anh một chủ ý.”

“Không cần, ván cờ này tôi sẽ một mình solo với Triệu Mặc, mang theo cô vào sân giúp đỡ, rõ ràng là tôi ức hiếp người rồi.”

“Nhưng anh phải biết, phía sau Triệu Mặc là tập đoàn Hoa Ngân, đừng nghĩ nó không thể hiện mà coi thường , đó thực sự không phải là thứ người bình thường có thể đối đầu.

“Không phải lúc nãy tôi đã nói sao, chơi như vậy mới thú vị.”

Nói xong, Lâm Dật đứng dậy, lấy quần áo ra từ trong tủ, cũng không để ý Lương Nhược Hư đang ở đây, chẳng chút kiêng nể nào mà thay quần áo.

“Anh có thể lịch sự một chút hay không, dù sao tôi cũng là phụ nữ.”

“Không sao, lần sau khi cô thay quần áo cũng để tôi xem, chúng ta coi như hòa.”

“Anh rõ ràng là một tên lưu manh.”

“Vậy chuyện này cũng phải trách cô, nếu tôi ăn không no, căn bản không đủ sức lực để giở trò lưu manh.”

Lương Nhược Hư: ......

“Anh muốn làm gì? Không phải nói tối nay anh trực ban sao?”

“Không đáng.” Lâm Dật nói:

“Triệu Mặc muốn động thủ, tôi cũng không thể nhàn rỗi, dù thế nào cũng phải cho đối phương một chút sự tôn trọng.”

“Nhưng tôi vẫn chưa ăn.”

“Chưa ăn cơm?”

“Tôi mang theo hai phần, vốn nghĩ hai chúng ta mỗi người một phần, nhưng anh đã ăn tất cả của tôi.” Lương Nhược Hư oán hận nói.

“A...... Tôi còn đang nghĩ hai hộp cơm trưa làm thế nào lại một hộp nhiều một hộp ít, tôi tưởng là cô sợ tôi ăn không đủ nên mang theo một hộp rưỡi.”

“Ai biết anh có thể ăn khỏe như vậy, thật giống một con lợn.”

“Được rồi, cô ăn ít một chút đi, nhìn xem chân của cô, đều là thịt”

“Tôi mà béo? Anh vừa ăn cơm của tôi lại còn ở đây mà kiếm cớ.”

“Cô tự mình sờ chân mình đi, xem thử có bao nhiêu thịt rồi nhìn xem chân tôi lần nữa.”

Lương Nhược Hư đảo mắt, “Cho dù vậy tôi cũng không béo.”

“Đừng nói nhảm nữa, tôi nói cô béo là cô béo, tôi phải đi trước, không quản cô nữa.”

“Anh đã đi rồi, tôi ở đây làm gì.”

“Có thể đến đây khám bệnh, bác sĩ ngoại khoa tim mạch của chúng tôi đều rất chuyên nghiệp, việc này cô yên tâm.”

“Bớt nói nhảm, cho dù phải gặp bác sĩ tôi cũng không đến đây.”

“Phụ khoa ở phòng nội trú thứ sáu, chủ nhiệm Tiền có kĩ thuật cực kì tốt, được mệnh danh là người đứng đầu của phụ khoa.”

“Đừng nói nhảm, đi nhanh.”

Lương Nhược Hư đứng phía sau đẩy Lâm Dật một cái.

Miễn là ở cùng anh ta, mình mãi mãi là người chịu thiệt.

Hai người đi đến bãi đỗ xe, Lâm Dật cũng không để ý đến Lương Nhược Hư, phải đem việc lớn đặt lên hàng đầu, sớm chuẩn bị làm tốt công việc.

“Lâm Dật, anh đợi một lát.”

“Sao đấy? Vẫn còn chuyện gì.”

Lương Nhược Hư cấu tay, nhẹ nhàng nói: “Anh lại đây, tôi có chút chuyện cần nói với anh.”

“Có vấn đề gì nói thẳng đi, ở đây cũng không có người.”

Lương Nhược Hư giậm chân, vừa ngượng vừa gấp: “Anh mau đến đây.”

“Sao lại nhiều chuyện như vậy chứ.” Lâm Dật im lặng đi tới, “Có chuyện gì nói nhanh.”

Lương Nhược Hư nhìn xung quanh, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Lúc dì cả đến đau bụng, vấn đề này phải giải quyết thế nào?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 534.

Chương 535. Cho Tôi Một Đêm, Trả Lại Cô Mười Tháng Vô Lo

“Cô giống như con chim cút, vắt vẻo nửa ngày ở đây, là chỉ vì chuyện này à?”.

“Vậy còn có thể là gì chứ?”.

“Dù sao đi nữa cũng là một người hơn ba mươi tuổi rồi, không phải chỉ là đến tháng nên đau bụng thôi sao, cô cứ cởi mở mà nói chứ.”

“Lâm Dật, tôi bóp chết anh!”. Lương Nhược Hư bóp vào cánh tay Lâm Dật nói: "Anh nhỏ tiếng thôi.”

“Đây không phải là chuyện có cần nói nhỏ hay không.”

Lâm Dật nói: “Nếu như cô nói cô mười tám tuổi, ngại ngùng thì tôi có thể hiểu chứ cô đã ở cái tuổi này rồi, nếu ở nông thôn đã lên chức bà rồi, còn gì mà ngại ngùng nữa.”

“Cái gì mà ở cái tuổi này, tôi mới vừa vặn ba mươi tuổi được chưa?”.

“Cơn đau này không có biện pháp gì hay.” Lâm Dật nói :”Ai nói có thể chữa khỏi triệu chứng này đều là nói dối cả đấy, cách tốt nhất là điều dưỡng thân thể, giúp giảm cơn đau.”

“Lẽ nào không có cách chữa tận gốc sao?”.

“Người khác không có nhưng chỗ tôi có.”

“Cách gì, mau nói.”

“Cho tôi một đêm, trả lại cô mười tháng vô lo.”

“Một đêm?” Mặt của Lương Nhược Hư đỏ lên, cô hiểu ý của Lâm Dật nói gì.

“Tôi nói với anh rất đàng hoàng.”

“Tôi cũng không cởi quần rồi nói chuyện với cô, như vậy không đàng hoàng.” Lâm Dật nói: “Không tin cô có thể nghĩ lại, những người phụ nữ khi mang thai, ai còn bị những triệu chứng này?”

Bị Lâm Dật nói như vậy, Lương Nhược Hư nghĩ một lúc rồi nói: “Hình như thực sự có chuyện này.”

“Vậy mới nói, cho tôi thời gian là một đêm là được rồi, nếu không có hiệu quả, tôi đưa lại cô 500.”

Lương Nhược Hư véo eo anh nói :”Nói như anh thì anh ngủ với tôi chỉ cần 500 là đủ hả?”.

“Cô đừng nói như vậy.”

Lâm Dật nói: “500 chỉ là dịch vụ cơ bản, mỗi khi thêm một hạng mục đều thêm một khoản tiền, mỗi một tư thế một khoản tiền, hơn nữa với thể trạng của tôi, sau cùng nhất định sẽ còn thêm giờ, một đêm không đến vài vạn tệ, căn bản là không bớt được.”

“Lâm Dật, anh đang nói mấy điều vô nghĩa với tôi sao?”. Lương Nhược Hư nói.

“Tôi không nói đùa, biện pháp để giúp cô giảm đau.” “Uống nhiều nước nóng vào.”

“Tôi không muốn nghe nữa!”. Lương Nhược Hư nói :

“Nếu là một tên cặn bã hay một trực nam đưa ra lời khuyên với tôi thì cũng như nhau cả, tôi không cần.”

“Đừng uống nhiều nước lạnh.”

“Anh!”.

“Thưa anh, tôi muốn hỏi đường một chút, chúng tôi muốn đăng ký khám ở khoa nhi thì nên đi đâu để đăng ký?”.

Khi hai người đang nói chuyện thì một đôi vợ chồng trẻ chạy từ bên ngoài vào.

Lâm Dật nhìn ánh mắt của người hỏi, cặp vợ chồng này tuổi còn trẻ nhưng nhìn mặt thì già hơn nhiều so với mình.

Hơn nữa nước da ngăm ngăm, ăn mặc giản dị, có vẻ như là người ở dưới huyện mới lên.

Ngoài ra, người phụ nữ còn đang ôm một đứa trẻ trong ngực.

Lâm Dật có thể đoán ra, đứa trẻ này chắc là vừa ra đời chưa lâu, chắc cũng mới hơn một tháng.

“Bác sĩ ở đây tan làm rồi, thường thì buổi sáng đăng ký, hai người sáng mai hãy đến.” Lâm Dật nói.

“Hả? Không thể đăng kí sao?”.

Người phụ nữ gấp gáp dậm chân nói: "Vậy phải làm sao đây? Có phải tất cả các bệnh viện đều đăng ký khám sáng không? Bây giờ chúng tôi muốn khám bệnh, có phải là không khám được?”.

“Tất cả các bệnh viện đều đăng ký khám vào buổi sáng, không có nơi nào đăng ký chiều cả.”

Lâm Dật nhìn người phụ nữ nói: "Là cháu bé mắc bệnh sao? Tôi là chủ nhiệm khoa ngoại tim mạch bệnh viện Hoa Sơn, có thể giúp cháu kiểm tra sơ qua một chút, nếu như không nghiêm trọng, vậy thì hai người có thể mai lại đến.”

Giới trẻ bây giờ yêu con hơn trước rất nhiều.

Đứa trẻ có chỗ nào không khỏe liền lo lắng sốt ruột như ngồi trên đống lửa, đến mức giống như trời sập vậy.

Tình huống này, Lâm Dật dường như ngày nào cũng gặp khi trực ở khoa cấp cứu.

Vì vậy anh muốn tiêm mũi dự phòng cho hai vợ chồng trẻ tuổi này để họ yên tâm.

Biết được thân phận của Lâm Dật, hai vợ chồng giống như gặp được cứu tinh vậy, vào lúc này nước mắt của người phụ nữ cũng rơi xuống.

“Chúng tôi đều là người dưới huyện, sau khi sinh cháu được đầy tháng thì giao cho bà nội cháu trông, sau đó tôi cùng chồng đến Trung Hải làm việc kiếm tiền.” “Nhưng sáng nay, mẹ chồng tôi gọi điện cho tôi, nói là con tôi chân tay không cử động, đứa con thứ hai nhà bác Vương mới đầy tháng, chân tay rất linh hoạt, sau đó chúng tôi vội vàng về, phát hiện ra thực sự có chuyện này, liền lái xe đưa cháu tới đây.”

“Bác sĩ, ngài thương xót xem hộ chúng tôi, rốt cuộc có nghiêm trọng hay không, có phải thiếu dinh dưỡng hay không?”.

Nghe những gì mà người phụ nữ miêu tả, sắc mặt của Lâm Dật nghiêm túc hẳn lên.

Lương Nhược Hư bên cạnh cũng chú ý thấy điểm này, Lâm Dật rất ít khi tỏ ra vẻ nghiêm trọng như vậy.

“Nào, chị ôm cháu, trước tiên tôi kiểm tra sơ qua một chút.”

Bởi vì Lâm Dật có kinh nghiệm khám lâm sàng tất cả các khoa vì thế khoa nhi đối với anh mà nói không thành vấn đề.

“Vâng vâng vâng…”.

Trong khi nói, người phụ nữ mở tấm quấn, để lộ cánh tay và chân của đứa trẻ.

Lâm Dật nắm một cánh tay, nhẹ nhàng đưa lên, sau khi thả ra thì cánh tay rơi tự do về vị trí cũ.

Lâm Dật một lần nữa lặp lại hành động ấy nhưng kết quả vẫn như vậy.

Sau đó, Lâm Dật làm như vậy với hai chân và cánh tay còn lại, thì phát hiện ra kết quả vẫn như vậy.

“Hai người đừng lo lắng, tôi dẫn hai người đi đăng ký cấp cứu, trước tiên làm kiểm tra cụ thể.”

Nhìn thấy sắc mặt nghiêm trọng của Lâm Dật, hai vợ chồng càng căng thẳng.

“Bác sĩ, đây là bệnh gì, ngài đừng dọa chúng tôi.”

“Trước tiên đừng lo lắng, điều kiện ở đây không tốt, kết quả kiểm tra của tôi có thể xảy ra sai sót, để tôi tìm một bác sĩ chuyên khoa nhi kiểm tra lại cho cháu.” Bởi vì có kinh nghiệm lâm sàng tổng quát trong đầu, nên không ai ở bệnh viện Hoa Sơn có kinh nghiệm hơn Lâm Dật.

Sở dĩ anh nói như vậy vì muốn mượn dụng cụ để kiểm tra như vậy càng chắc chắn suy đoán của bản thân.

“Vâng vâng vâng, vậy làm phiền anh rồi.”

“Không có gì.”

Lâm Dật nhìn Lương Nhược Hư nói :

“Tôi xử lý chuyện này một chút, cô về trước đi.”

“Chúng ta cùng đi đi, dù gì buổi tối tôi cũng không có việc gì cả.”

“Cũng được.”

Lâm Dật lấy điện thoại, gọi điện cho chủ nhiệm khoa nhi.

“Anh Vương tối nay khoa anh ai trực ban vậy?”.

"Anh trực bạn, vừa kiểm tra xong phòng về.”

“Em đang đứng ở ngoài cửa bệnh viện thì gặp một bệnh nhân, tình hình có chút nguy cấp, em dẫn họ đi gặp anh.”

“Vào đi, anh đang ở văn phòng.”

Tắt máy, Lâm Dật dẫn hai vợ chồng và Lương Nhược Hư đến khoa nội trú thứ ba, gõ cửa phòng.

Có một người đàn ông trung niên đang ngồi trong phòng, khoảng hơn bốn mươi tuổi, tóc bóng mỡ, bụng phệ, đặc trưng cho hình ảnh người đàn ông trung niên béo ục ịch.

Người đàn ông tên Vương Đại Vĩ, là chủ nhiệm khoa nhi.

Vài hôm trước, bố anh ấy đặt một chiếc stent tim, chính là do Lâm Dật làm phẫu thuật cho, vì vậy quan hệ của họ vô cùng tốt.

Nhìn thấy Lâm Dật đưa người đến, Vương Đại Vĩ cài cúc áo khoác trắng.

“Cháu mặc bệnh gì vậy?”.

“Cháu được hai tháng nhưng tứ chi không cử động.” Nghe thấy miêu tả sơ qua của Lâm Dật, sắc mặt của Vương Đại Vĩ đột nhiên thay đổi, dường như cũng nhận ra điều gì đó.

“Ôm cháu lên giường đi, tôi kiểm tra cho cháu một chút.”

Mẹ của đứa bé đặt bé lên chiếc giường nhỏ, tuy cháu bé khóc rống lên nhưng bây giờ không còn quan tâm những điều khác nữa.

Vài phút sau, Vương Đại Vĩ tiến hành kiểm tra bước đầu, nhận thấy tình hình giống như Lâm Dật nói.

“Chủ nhiệm Lâm, mọi người ngồi đây đợi một chút, trước tiên tôi sẽ sắp xếp cho cháu một cuộc kiểm tra cơ bản, xem tình hình như thế nào.”

“Được.”

Vương Đại Vĩ dẫn theo bố mẹ của cháu bé cùng đi ra khỏi phòng.

Lâm Dật ngồi trên sô pha vẻ mặt trầm tĩnh, bất giác cầm điếu thuốc đặt trên bàn, lặng lẽ châm một điếu.

Lương Nhược Hư thấy ngạc nhiên, đây là lần đầu cô thấy Lâm Dật hút thuốc.

“Có phải tình hình của cháu bé không được tốt?”.

“Mặc dù vẫn chưa có kết quả chắc chắn nhưng tôi đã chắc đến tám chín mươi phần trăm rồi, đó là SMA, hay còn gọi là bệnh teo cơ tủy.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 535.

Chương 536. Chúng Ta Không Thể Quá Ích Kỷ

Lương Nhược Hư không hiểu được y học lâm sàng, nhưng cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Có phải là bệnh hiếm gặp không? Với trình độ chữa bệnh của Trung Quốc, có thể chữa khỏi không?”

“Là bệnh hiếm gặp, nhưng có thể trị được.”

“Vậy thì tốt rồi.” Lương Nhược Như nói: “Tuy là đứa bé này còn nhỏ, nhưng nếu có thể trị, vấn đề cũng không lớn lắm.”

“Tuy rằng có thể trị, nhưng không thể trị khỏi.”

“Hả? Vậy là có ý gì?”

“Thuốc trị bệnh SMA, 700 ngàn tệ một liều, cho dù là bệnh tình nhẹ nhất, ít nhất cũng phải tiêm bốn liều mới mong có thể hồi phục.” Lâm Dật nhìn Lương Nhược Hư: “Cô để cho bọn họ chữa trị như thế nào?”

Lương Nhược Như giật mình, vẻ mặt trầm xuống. Khi vừa gặp nhau, hai vợ chồng đã giới thiệu danh tính của họ.

Họ từ huyện đến Trung Hải để làm công.

Dựa vào tiêu chuẩn hiện tại, hai người họ liều mạng làm việc, không ăn không uống, một năm có thể kiếm được 200 ngàn tệ là cao nhất.

Nếu không ăn không uống trong ba năm rưỡi, hơn nữa vẫn là trong tình huống liều mạng làm việc, mới có thể tiêm được một liều.

Nếu điều trị dựa vào tình trạng bệnh nhẹ nhất, ít nhất phải mất mười bốn năm mới khỏi.

Cho dù là bọn họ có thể tiếp tục kiên trì, nhưng đứa trẻ chắc chắn cũng không thể tiếp tục kiên trì được.

Giống như Lâm Dật nói, bệnh này có thể trị, nhưng không thể trị khỏi.

“Nếu như những chuẩn đoán đó thật sự là chính xác, anh định sẽ giúp họ sao?” Lương Nhược Như hỏi.

“Sẽ không.”

Lâm Dịch lắc đầu: “Tôi là người, không phải thần thánh, khắp Trung Quốc còn có bệnh hiếm hơn SMA, chẳng lẽ tôi phải giúp từng người sao, dù cho tôi có ý định như vậy, tôi cũng không giúp nổi.”

“Tôi hiểu ý của anh.” Lâm Nhược Hư nói: “Anh có muốn tôi kêu gọi tài trợ để giúp họ không.”

“Cũng không cần.” Lâm Dật nhìn Lương Nhược Hư nói: “Cô là viên chức địa phương, có biết rõ hơn tôi, cô biết rõ lập trường của bản thân, làm người đôi khi phải máu lạnh một chút, nếu không trật tự thế giới sẽ bị lộn xộn.”

Khoảng nửa tiếng sau, Vương Đại Vĩ từ bên ngoài đi vào.

“Tình hình thế nào?” Lâm Dật hỏi.

“Tôi chỉ mới kiểm tra sơ bộ, tôi đã lấy kết quả, cùng với các vị chủ nhiệm khác làm một video hội chuẩn đơn giản, cơ bản xác định được đây chính là SMA - chứng teo cơ tủy sống.”

Vương Đại Vĩ nói: “Chờ ngày mai, các bác sĩ từ khoa khác đến đây, bọn họ sẽ làm lại kiểm tra toàn diện, thì mới chuẩn đoán chính xác hoàn toàn.”

“Bây giờ bệnh này anh định sẽ làm gì?”

Vương Đại Vĩ nhún vai: “Thương mà không làm gì được, chờ sau khi chuẩn đoán chính xác toàn diện thì tôi sẽ cho họ về nhà, trị liệu SMA bằng Nosinagen Sodium, phải mất 700 ngàn tệ một liều, lại không được bảo hiểm y tế chi trả, với điều kiện của bọn họ, khẳng định là không đủ khả năng chi trả, chúng ta cũng không thể làm được gì nhiều, haiz, đứa trẻ đáng thương.”

“Được rồi.”

Lâm Dật nói: “Chúng ta cố gắng hết sức là được, có nhiều chuyện không thể làm gì khác.”

“Còn không phải sao.”

Vương Đại Vĩ nói: “Nửa năm trước tôi vừa tiễn một người bệnh này đi, bây giờ lại có thêm một người, căn bản là không trị khỏi.”

Lâm Dật gật đầu: “Vậy cứ trị theo cách thông thường đi, tôi đi trước.”

“Được, rảnh thì ra ngoài uống vài ly.”

“Được.”

Ra khỏi văn phòng, hai người đi đến bãi đỗ xe.

“Tại sao loại thuốc này lại đắt như vậy?” Lương Nhược Hư hỏi: “Có phải nó cũng độc quyền trên thị trường giống như Pfizer không?”

“Đúng thật là độc quyền, nhưng chúng không giống với Pfizer, hai loại hai đặc tính khác nhau." Lâm Dật nói: “Trên thị thường có rất nhiều loại thuốc giống như Ibuprofen của Pfizer, nhưng hiệu quả không tốt bằng, ngoài cái này ra, đây là thuốc phòng ngừa huyết quản tim mạch, mỗi ngày đều phải uống, cho nên phí tổn nghiên cứu phát minh, được chia đều cho số lượng lớn người bệnh, thật ra cũng không có bao nhiêu tiền, cho nên lúc đó tôi mới dám trả giá trắng trợn như thế.”

“Nhưng trị liệu SMA bằng Nosinagen Sodium không giống như vậy, theo tôi được biết, quá trình nghiên cứu phát triển loại thuốc này trung bình mất khoảng mười ba năm, tính cả yếu tố vốn, chi phí có thể lên đến 18 tỷ USD, hơn nữa đều quan trọng chính là cho dù cô đầu tư thời gian và tiền bạc vào, cũng không chắc chắc có thể thành công.”

“Từ việc lựa chọn mục tiêu, đến sàng lọc hợp chất, đến giai đoạn tối ưu hóa lâm sàng 123, đến cuối cùng là việc xin phép đưa ra thị trường, thời gian này cũng mất thêm mười năm nữa, cuối cùng tỷ lệ thành công chưa tới 4%, bất kỳ một phân đoạn nào xảy ra vấn đề, cũng sẽ khiến các khoảng đầu tư thất bại trong gang tấc.”

“Hơn nữa trong mười ba năm này, 18 tỷ USD là dành cho những liều thuốc đã được nghiên cứu thành công, trước đó chắc chắn đã thất bại vô số lần, phí tổn do những lần thất bại chính là nguyên nhân vì sao nó lại đắt như vậy, hơn nữa lại điều trị bệnh hiếp gặp, đương nhiên là sẽ bán ra giá cao rồi.”

Lương Nhược Như tuy là người ngoài ngành từ trên trời rơi xuống, nhưng nghe Lâm Dật giải thích như vậy, cũng hoàn toàn hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Các công ty dược cũng không sai, so với một mạng sống, con số 700 ngàn tệ cũng không phải là đắt, nhưng cái sức nặng lạnh lẽo này, không phải là ai cũng chấp nhận.

“Trên thế giới vẫn còn rất nhiều bệnh hiếm gặp, thuốc điều trị so ra càng đắt hơn."

“Quả thật, loại thuốc Zogensma cũng điều trị SMA giống như vậy có giá 15 triệu tệ một liều, mà loại Nosinagen Sodium này giá gốc là 870 ngàn tệ, hiện tại hạ xuống 700 ngàn là đã hạ không ít rồi.”

Lâm Dật nói: “Ngoài ra, thuốc điều trị bệnh LPLD được bán với giá 1,21 triệu USD, thuốc điều trị bệnh UCD giá 790 ngàn USD, thuốc điều trị bệnh Pompe là 620 ngàn USD, thuốc điều trị tăng đường huyết 580 ngàn USD…”

“Có vô số bệnh hiếm gặp, và chi phí điều trị của chúng là con số trên trời đối với người dân. Chúng ta không thể buộc tội các công ty dược phẩm trục lợi, như vậy là quá ích kỷ.”

“Haiz~~~” Lương Nhược Như thở dài một hơi: “Nhưng đối với chúng ta mà nói, từ đầu đến cuối là vấn đề này á.”

“Không sai.” Lâm Dật nhún vai, biểu cảm bình tĩnh, làm như là đã quen đối mặt với chuyện như vậy rồi, nói:

“Với tài chính hiện tại của tôi, giúp một người, thậm chí giúp cả trăm người cũng không thành vấn đề, nhưng đối mặt với một số dân khổng lồ trước mắt, số người mắc những căn bệnh hiếm gặp này không phải là một con số nhỏ, và tôi thực sự không giúp nổi.”

“Chuyện này dường như cũng chỉ có thể là như vậy.”

Quả thật là Lương Nhược Như và Lâm Dật cùng gặp một vấn đề giống nhau.

Bọn họ đều có năng lực cá nhân rất mạnh, giúp một người hay mười người đều không thành vấn đề, nhưng không thể giúp hết tất cả mọi người.

Giống như Lâm Dật nói, mọi người đều là người, không phải thần thánh.

“Cũng chỉ có thể như vậy, trước mắt việc này tạm thời dừng lại ở đây, cô cũng đừng nghĩ nhiều quá.” Lâm Dật kéo cửa xe, nói: “Tôi còn có việc khác phải đi trước, không tiễn cô.”

“Hôm nay tôi bán cho anh một tin tình báo quan trọng như vậy, anh không muốn bày tỏ gì sao?” Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật nói.

“Hôm khác đến nhà tôi đi, tôi sẽ nấu một bữa mời cô, một bữa tối dưới ánh nến bên cạnh hồ bơi, cô thấy thế nào?"

“Chẳng ra gì.”

“Tôi nói cho cô biết, bình thường không ai được ăn thức ăn do chính tay tôi nấu đâu, có cơ hội cô phải biết quý trọng.”

“Đừng ở đó nói nhảm với tôi, anh chỉ là muốn nhìn tôi mặc đồ tắm xuống bơi thôi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 536.

Chương 537. Bữa Tối Và Tình Anh Em Của Người Giàu Có

“Xem những lời cô nói kìa, tôi đối với áo tắm của cô thì không có hứng thú lắm, như đồ lót thì có đó.”

“Cút cút cút, đồ lưu manh.”

Lương Nhược Hư thốt ra một câu, sau đó mở cửa bước lên xe.

“Từ từ.”

“Làm gì nữa.”

“Uống nhiều nước ấm rất có lợi.”

“Biết rồi.” Lương Nhược Hư hờn dỗi nói một câu. Sau đó bước lên xe của mình rồi lái đi.

Lâm Dật cũng không ở lại lâu, lên xe sau đó gọi điện thoại cho Tần Hán.

“Gọi lão Lương và lão Cao ra ngoài đi, tôi mời các anh ăn cơm, có việc muốn tìm các anh bàn bạc.”

“Có lòng tốt vậy thì phải đến nhà hàng thịt nướng mới mở của anh đi, khi nào thì cậu đến đây?”

“Bây giờ tôi đến ngay.”

“Được, vậy anh gọi lão Lương và lão Cao đến ngay đây, cậu đến chỗ số 308 tìm bọn tôi là được.”

“OK.”

Hai người nói thêm vài câu, sau đó Lâm Dật cúp máy, lái xe đến nhà hàng thịt nướng mới mở của Tần Hán.

Lúc trên đường đi, Lâm Dật đã tính toán tài chính có trong tay mình một chút.

Bởi vì gộp cả tài sản đang sở hữu khác, với giá tiền mặt đang lưu thông hiện nay, khoảng 20 tỷ.

Nhưng Triệu Mặc đã chuẩn bị lâu như vậy, lại còn đi tìm công ty ma giúp đỡ, nói như vậy, xem ra 20 tỷ trước mắt là không đủ rồi.

(nghĩa gốc là công ty Muddy Water – công ty nước đen: công ty hỗ trợ cho việc gia lận tiền bạc ở Trung Quốc.)

Trừ cái này ra, trên tay anh còn có 20% cổ phần được hệ thống khen thưởng, nhưng anh chỉ có thể nhắm tới công ty có giá trị thì trường dưới 200 tỷ, nói cách khác, 20% cổ phần này, tính toán đâu ra đó chỉ có thể đổi thành 40 tỷ.

Nhưng nếu nói tăng thêm 40 tỷ này, dùng số tiền vốn lưu động đang có trong tay, thì có khoảng 60 tỷ.

Số tiền này đủ chơi với Triệu Mặc rồi.

Đáng tiếc nhất chính là số tiền bồi thường 30 tỷ của Cisco đến giờ vẫn chưa nhận được.

Nhưng điều này vẫn nằm trong dự đoán của Lâm Dật, vì Cisco vẫn chưa tuyên bố phá sản, số tiền này cơ bản là không lấy ra được.

Cho dù có thể lấy ra, Triệu Mặc cũng sẽ không đồng ý, bởi vì đây sẽ trở thành vốn để đối phó với anh ta.

Cho nên thời điểm hiện tại không thể trông cậy vào số tiền này

được.

Và 20% cổ phần đó cũng là nói suông, không thể chuyển thành tiền mặt trong thời gian ngắn, kể cả bây giờ có bán nó ra cũng không kịp.

Nói cách khác, dù sao đi nữa cũng chỉ có thể sử dụng nguồn vốn lưu động 20 tỷ mà bản thân đang có.

Như vậy việc kế tiếp phải làm chính là mang một số tài sản ra ngoài để thế chấp đổi lấy tiền để solo cùng Triệu Mặc, sau này xong chuyện, lập tức có thể lấy lại tiền, vẫn là kế hoạch này hoàn hảo.

Trên thực tế, Lâm Dật còn một con đường khác để đi.

Tập đoàn Trung Tín của Trầm Thục Nghi có ngân hàng Trung Tín ở Trung Quốc, chỉ cần anh và Lương Nhược Hư lên tiếng kêu gọi, vấn đề này có thể giải quyết dễ dàng.

Nhưng trong việc này, Lâm Dật không muốn nhà họ Lương dính líu vào, dựa vào thực lực của bản thân đánh bại Triệu Mặc mới thú vị.

Rất nhanh, Lâm Dật đã đến nhà hàng thịt nướng do Tần Hán mở.

Trước khi khai trương có đến một lần, từ đó về sau thì không có đến nữa.

Việc buôn bán đúng là đông khách hơn trước đây, đến nỗi không còn chỗ đậu xe.

Dựa theo lời Tần Hán nói, Lâm Dật đến chỗ số 308.

Mới vừa mở cửa lập tức nghe thấy âm thanh vui đùa ầm ĩ.

Ngoài Tần Hán, Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên ra, trong phòng còn có mười mấy cô gái nữa.

Một nhóm người trang điểm theo trào lưu đang thịnh hành, hở hang táo bạo, ngồi bên cạnh ba người, chơi vô cùng vui vẻ.

“Lão Lâm, tới đây, chờ cậu thôi đó.”

Tần Hán gọi khi thấy Lâm Dật bước vào.

Cùng lúc đó Lương Kim Minh đứng lên: “Tôi giới thiệu với mọi người một chút, đây là Lâm Dật, đứng đầu trong bốn thiếu gia hàng đầu Trung Hải của chúng ta.”

Sau khi nhìn thấy Lâm Dật, những cô gái ở đây đều trợn tròn mắt.

Người đàn ông này, so với tưởng tượng còn đẹp trai hơn nhiều.

Hơn nữa còn là người đứng đầu trong bốn thiếu gia hàng đầu Trung Hải, vậy xem ra càng giàu có.

“Đến đây đến đây, anh Lâm, chúng ta không say không về.” Cao Tông Nguyên cầm rượu, nói về phía các cô gái ở đó: “Anh nói cho mấy em biết, anh Lâm là người không thiếu tiền, nếu mấy em mời anh Lâm uống một ly, anh Lâm sẽ thưởng cho 10.000 tệ, nếu uống hết một chai sẽ trực tiếp thưởng 100.000 tệ.”

“Đệch, tôi vừa tới cậu liền đem tôi đi bán.” Lâm Dật cười nói.

“Anh là người đứng đầu trong bốn thiếu gia ở Trung Hải chúng ta, phải làm gương cho các nàng ở đây thấy chứ, hơn nữa hôm nay tôi tìm đến đây toàn là cực phẩm, nếu như anh muốn, buổi tối có thể dẫn đi.”

“Những chuyện này lát nữa hãy nói, hôm nay tôi gọi các cậu đến đây, là có chuyện quan trọng muốn nói.”

“Sao vậy lão Lâm, có chuyện gì cứ nói thẳng, ở đây đều là người một nhà.”

“Các cậu có quen ai ở ngân hàng không?”

“Người ở ngân hàng?” Lương Kim Minh kẹp điếu thuốc: “Ba tôi có quen biết chủ tịch Ngân hàng Xây dựng Trung Quốc, hai người họ là bạn cùng lớp đại học, nên có quan hệ tốt.”

“Vậy thì tôt, tôi muốn chuẩn bị thế chấp.”

“Đệch mẹ, thật sao?” Cả ba người đều ngạc nhiên, Tần Hán nhìn Lâm Dật nói: “Cậu có thể thâu tóm toàn bộ công ty Didi trị giá 30 tỷ đô, còn phải đi vay tiền sao? Cậu đang có dự án gì thì cứ nói, ba chúng tôi về nói với nhà một chút, đưa cho cậu 8 tỷ không thành vấn đề.”

Mặt khác, các cô gái trên bàn ăn nghe tới mức nghẹn, họng trợn tròn mắt.

Đây là cuộc sống của người giàu có sao? Làm một dự án đều khởi điểm bằng hàng chục tỷ?

“Không phải làm dự án, là chuyện khác, tiền mặt trong tay tôi không nhiều lắm, chỉ có 20 tỷ, sợ là không đủ.”

Hơn 20 tỷ vẫn không đủ? Những cô gái trên bàn sợ hãi.

Khi nói những điều này, anh không nghĩ đến cảm xúc của những người nghèo ở đây hay sao?

Theo bản năng, những cô gái trên bàn đều kéo cổ áo ra một chút, cảm giác trong phòng hơi nóng, muốn cởi ra để mát mẻ một chút.

Tần Hán đảo mắt, hình như đang nghĩ đến việc gì đó.

“Lão Lâm, cậu muốn lấy số tiền đó để đối phó với Triệu Mặc

sao?”

“Anh biết người này?”

“Thực ra anh biết không nhiều lắm, ba anh mới quen biết rộng.” Tần Hán nói: “Lúc trước khi cậu trở mặt với Cisco, anh đã đem chuyện này nói với ba, ba nói tư bản lớn nhất phía sau Cisco, là tập đoàn Hoa Ngân Yên Kinh. Đây là một công ty không thể ngờ tới, còn mạnh hơn một chút so với nhà họ Tần của anh.”

“Quả thật việc này có liên quan với Triệu Mặc.” Lâm Mặc bắt chéo tay sau đầu, lưng dựa vào ghế nói: “Chuyện này cũng đã hơn 20 ngày rồi. Tôi đoán anh ta sắp hành động, bên này tôi cũng nhanh chóng chuẩn bị.”

“Cụ thể cậu cần bao nhiêu tiền, anh về nói với ba anh, có thêm vốn từ tập đoàn Trung Hán, đảm bảo có thể đưa cho cậu không dưới 5 tỷ.”

“Anh Lâm, cấp dưới của tôi có mấy công ty, nếu anh nói chuyện với ba tôi và lấy danh nghĩa đầu tư, cũng có thể lấy được ba đến bốn tỷ.”

“Tôi cũng nằm trong hoàn cảnh giống lão Lương, tập đoàn Long Đằng còn nằm trong tay ba tôi, nhưng lấy ba, bốn tỷ chắc không có vấn đề, chỉ cần anh Lâm nói một tiếng, ngày mai tiền lập tức chuyển vào tài khoản của anh.”

Tuy nói rằng bản thân đang khó khăn, nhưng lúc này ba người liền không chút do dự mà ra tiền, trong lòng Lâm Dịch cảm kích vô cùng.

Dù cho tiền của nhà ai, thì cũng không phải là do gió thổi tới mà có, đương nhiên, ngoại trừ bản thân anh ra.

“Không cần, tôi đã nghĩ kỹ rồi, lần này tôi sẽ một mình solo với Triệu Mặc, mọi người nhúng tay vào thì không còn gì thú vị nữa.”

“Được rồi, anh sẽ chuẩn bị tiền cho cậu, khi nào muốn thì cứ lên tiếng là được.” Tần Hán nói: “Tuy rằng nhà anh có ngân hàng liên quan đến phương diện này, nhưng không mạnh bằng lão Lương, việc thế chấp này, cậu cứ nói với cậu ta đi."

“Anh Lâm, anh muốn thế chấp cái gì, nói cho tôi nghe thử, để tôi về bàn bạc lại với ba tôi.”

“Trường đua xe quốc tế Trung Hải.”

“Khách sạn lớn Bán Đảo.”

“Bến cảng Vọng Giang và bãi biển Nguyệt Lượng Loan.”

“Tòa tháp đôi Lăng Văn.”

“Còn có Cửu Châu Các của tôi.”

Sau khi nghe Lâm Dật nói ra những sản nghiệp này, Tần Hán ngẩng đầu nhìn anh: “Lão Lâm, con mẹ nó, cậu không phải định cược toàn bộ chứ.” (gốc là show hand trong đánh bài: cược toàn bộ.)

“Chính là muốn cược toàn bộ để chơi cùng anh ta.” Lâm Dật đứng lên cầm lý rượu, tự tin nói: “Dù sao số tiền này cũng sẽ lấy lại được, không sao cả.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 537.

Chương 538. Ơ… Tổng Giám Đốc Trầm, Làm Phiền Rồi

Thấy Lâm Dật quyết tâm muốn làm chuyện này, những người khác cũng không nói thêm gì nữa.

Bọn họ đều rõ tính cách của Lâm Dật.

Bản thân anh đã quyết định chuyện gì rồi, thì mười con trâu cũng không kéo lại được.

“Anh Lâm, tôi vừa mới tính toán xong, mấy chỗ sản nghiệp này của anh, cộng tất cả lại có thể cầm cố khoảng hơn 40 tỷ, đến lúc đó tôi ở giữa điều chỉnh một chút, có thể lấy được tầm 45 tỷ.” Lương Kim Minh nói.

“Ít hơn chút ít chẳng sao cả, nhưng có một điểm nhất định phải đảm bảo.” Lâm Dật nói tiếp:

“Để phía ngân hàng tạm thời giữ kín bí mật này, tuyệt đối không được để lộ ra ngoài, nếu không thì chẳng cần thiết phải có thế chấp vay mượn nữa.”

“Vấn đề này không lớn.” Lương Kim Minh nói tiếp:

“Nhưng tốt nhất trong vòng một tháng xử lý xong chuyện này, như vậy lãi suất chẳng có bao nhiêu, nếu như kéo dài thời gian, phía ngân hàng cũng không dễ nói chuyện.”

“Chuyện này thì sao cũng được, lấy 100 triệu làm lãi suất, đủ cho bọn họ vui mừng một thời gian rồi.” Lâm Dật nói tiếp:

“Đằng nào lông cừu từ trên thân cừu, không sao cả.”

“Anh Lâm, khoảng thời gian trước, anh khiến Cisco bị phá sản, thêm nghiên cứu phát triển con chíp 2.0, bây giờ giá trị của Long Tâm phải gọi là nước lên thì thuyền lên à. Nếu như anh thế chấp cho ngân hàng, tôi cảm thấy ít nhất có thể lấy được khoản vay 40 tỷ.”

“Long Tâm là một lá bài quan trọng trong tay tôi, tạm thời tôi còn chưa muốn động tới.” Lâm Dật nói tiếp:

“Đợi đến khi tiền trong tay thật sự không đủ dùng, đến lúc đó lấy ra thế chấp tiếp cũng như vậy, không cần phải vội gì.”

“Vậy được rồi. Ngày mai tôi đi đàm phán, trước tiêm xem kết quả thế nào, nhưng vấn đề không lớn, anh Lâm yên tâm.”

Lâm Dật gật đầu: “Lãi suất gì đó, đều không sao hết, không cần phải đắn đo.”

“Được rồi.”

“Vẫn là anh Lâm giỏi giang, 100 triệu tiền lãi cũng không coi là chuyện gì lớn, ha ha…”

Nói xong chuyện chính, buổi tiệc rượu của bốn người họ cũng chính thức bắt đầu, uống đến quá nửa đêm mới kết thúc.

…

Đêm đó, trong lòng cũng nặng nề giống thế còn có Lương Nhược Hư.

Lật người qua lật người lại không cách nào ngủ nổi, sau cùng gọi điện thoại cho Trầm Thục Nghi.

“Mẹ, mẹ ngủ chưa?”

“Vẫn chưa, còn đang đợi con gọi điện cho mẹ đây.” Trầm Thục Nghi nói.

“Làm sao mẹ biết được con sẽ gọi điện thoại cho mẹ?”

“Triệu Mặc từ Mỹ trở về rồi, chắc chắn là muốn động thủ với Lâm Dật, con mà không gọi điện thoại cho mẹ để thương lượng chuyện này, vậy thì kỳ quái rồi.”

“Đây là lời gì vậy, cứ như thể con nhất định sẽ quản chuyện của anh ta vậy.” Lương Nhược Hư nói tiếp: “Chẳng nhẽ không thể là vì con nhớ mẹ sao, mới gọi điện thoại cho mẹ chứ.”

“Bây giờ đã là 11 giờ đêm rồi, ngoại trừ bố của con, người khác nhớ mẹ, mẹ đều cảm thấy không bình thường.”

“Xì!”

Lương Nhược Hư lộ nét mặt chê bai: “Đã lớn tuổi như thế rồi, còn ân ân ái ái, thật là phục hai người đó.”

“Mẹ với bố con, con ngưỡng mộ không nổi đâu.” Trầm Thục Nghi nói tiếp: “Con mà không còn chuyện gì nữa thì mẹ tắt máy đây, ở công ty bận cả ngày rồi, không có thời gian đâu mà bầu bạn với con.”

“Đừng mà.” Lương Nhược Hư vội vàng nói: “Hai chúng ta nói chuyện chút.”

“Muốn nói chuyện của Lâm Dật hả, đã là đứa con gái lớn từng này rồi, đừng có che che giấu giấu gì nữa.”

Lương Nhược Hư bất lực, giống như quả bóng bay hết khí vậy, nói:

“Hôm nay hai đứa bọn con nói chuyện của Triệu Mặc, với cả con đã phân tích với anh ấy những thủ đoạn mà Triệu Mặc có thể sử dụng rồi, nhưng anh ấy vẫn mang điệu bộ muốn thử sức, con nghĩ khá lâu cũng không nghĩ ra anh ấy sẽ dùng biện pháp gì ứng phó.”

“Cậu ta có nói với con chuyện vay tiền không?” Trầm Thục Nghi nói.

“Không có, con muốn phê duyệt vay tiền cho anh ấy rồi, nhưng anh ấy không nhắc tới, còn nói muốn đơn độc solo với Triệu Mặc.” Lương Nhược Hư trả lời:

“Tập đoàn Hoa Ngân giàu có, mà anh ta còn tìm được Công ty Muddy Waters, trước kia còn từng làm trong Quỹ lượng tử của Soros. Vì vậy con phân tích, có thể sau khi Cisco xảy ra chuyện, Triệu Mặc đã bắt đầu làm chuyện này rồi. Con thật sự không nhìn thấy một tia hy vọng thắng cuộc nào cả.”

“Vậy thì ngồi chờ đợi là được rồi, con vội gì chứ.”

“Cứ thế thôi sao?”

“Không thế thì như nào nữa? Mẹ đâu có phải là thần tiên, nào có thể đoán được thủ đoạn của Lâm Dật.”

“Nhưng mẹ làm kinh doanh bao nhiêu năm rồi, trận đấu nào mà chưa gặp qua, chắc phải đoán được một chút chứ ạ.”

“Mẹ đích thực là làm kinh doanh rất nhiều năm, nhưng cũng không phải là thần tiên, nào có thể biết được nhiều như vậy.” Trầm Thục Nghi nói tiếp:

“Đặc biệt là Lâm Dật, cậu ta có ý tưởng quỷ quyệt nhiều vô tận, thật sự không dễ đoán.”

“Vậy tại sao mẹ lại hỏi con là anh ấy có tìm con vay tiền không?”

“Bởi vì rõ ràng thực lực của bọn họ không trên cùng một đường thẳng, vì vậy cách làm của cậu ta không dùng được.” Trầm Thục Nghi nói tiếp:

“Cậu ta bắt buộc phải nghĩ cách để đẳng cấp của bản thân kéo lên cùng một đẳng cấp với Triệu Mặc, sau đó mới có thể nói chuyện khác, mà cách để kéo đẳng cấp lên cao, chính là tiền, còn với những thủ đoạn nhỏ nhặt khác, mẹ không đoán nổi.”

“Mẹ, làm sao đến mẹ cũng không đoán được vậy?”

“Bởi vì không có ai cùng một đẳng cấp với mẹ, vì vậy trước giờ mẹ chưa từng dùng thủ đoạn.”

“Ơ… tổng giám đốc Trầm, làm phiền rồi.”

Lương Nhược Hư dập điện thoại, trong lòng oán thầm:

“Chẳng trách mẹ mình chấp nhận anh ấy nhanh như vậy, thật sự là khoa trương đến không biên giới luôn, khiêm tốn chút không được sao, môn phong thật thà chất phác của nhà họ Lương đều bị bà ấy bại hoại rồi.”

…

Sáng ngày hôm sau, Lâm Dật vẫn đi làm như thường, bởi vì anh còn có ca phẫu thuật phải làm.

Sau ca phẫu thuật, nhìn thấy người nhà bệnh nhân mang hoa quả đến tặng, Lâm Dật cảm thấy đau đầu.

Những loại hoa quả này cộng lại, có thể còn đắt hơn làm một tấm cờ thưởng, vậy sao không có ai tặng mình một tấm chứ.

Tôi chính là một người thích sự phù phiếm mà!

Mấy người không có nhìn thấu sự phô trương thanh thế của tôi, bước vào con tim của tôi sao.

“Anh Lâm, anh đang ngẩn ngơ gì thế.” Kiều n hỏi:

“Có phải là có chuyện trong lòng không, chúng ta nói chuyện chút đi, đúng lúc em cũng đang nhàn rỗi.”

“Trông đẹp trai lại có tiền, còn biết làm phẫu thuật, cảm thấy cuộc sống quá nhàm chán.” Lâm Dật bóc vỏ quả chuối: “Nào, anh đút em ăn chuối, vừa hay giải quyết buồn phiền.”

“Không ăn. Chủ nhiệm Lý ở bên cạnh đó, anh vẫn là đút cho chủ nhiệm Lý ăn đi.”

Lâm Dật cầm theo quả chuối đã bóc, đưa lên miệng của Lý Sở Hàm: “Có muốn ăn một miếng không?”

Lý Sở Hàm có chút ngại ngùng, chỉ cắn nhẹ một miếng nếm thử.

So với Kiều n, Lý Sở Hàm rõ ràng là một tay mới, động tác còn lạ lẫm, hy vọng sau này quen tay hay làm thôi.

Reng reng reng!

Điện thoại của Lâm Dật vang lên, cầm ra nhìn, phát hiện là Vương Đại Vĩ của khoa nhi gọi tới.

“Chủ nhiệm Lâm, bận xong rồi chứ?”

“Vừa mới phẫu thuật xong, đang ở đây nghỉ ngơi.”

“Chủ nhiệm Lý có ở trong phòng khoa không?”

“Ở bên cạnh tôi đây, anh tìm cô ấy có chuyện gì à?”

“Nếu như hai người không có chuyện gì, có thể đến văn phòng của tôi một chuyến không, có chút chuyện muốn nói với hai người.”

Biểu cảm của Lâm Dật sững lại: “Có phải là liên quan tới đứa trẻ ngày hôm qua không?”

“Ừm, tình hình còn tệ hơn so với chúng ta nghĩ, hai người đến xem đi.”

“Được, bây giờ chúng tôi qua ngay.”

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Lâm Dật tắt điện thoại, Lý Sở Hàm hỏi.

“Ở bên khoa nhi xảy ra chút vấn đề, chủ nhiệm Vương kêu chúng ta qua đó xem xem.”

“Đi thôi.” Lý Sở Hàm đứng dậy nói: “Tiểu n, cô cũng đi cùng chúng tôi qua đó xem sao.”

“Ừm ừm, cảm ơn chủ nhiệm Lý.”

Một hàng ba người, vội vội vàng vàng đến bộ phận nội trú thứ ba, văn phòng của Vương Đại Vĩ.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 538.

Chương 539. Bệnh Tình Đã Nặng Càng Nặng Hơn

Mà trong lúc trên đường đến, Lâm Dật đã nói đại khái một chút về tình hình của ngày hôm qua cho hai người họ.

Tuy rằng không phải là bác sĩ của khoa nhi, nhưng đối với loại bệnh SMA này, anh cũng biết chút ít.

Thái độ của hai người, cũng gần như nhau, người bình thường mắc phải căn bệnh này, giống như bị phán quyết tử hình vậy.

Đừng nói là chữa trị triệt để một lần Zogensma, ngay cả khi Nosinagen Natri, đối với bọn họ đều là ngọn núi lớn không cách nào vượt qua.

Trong văn phòng làm việc của Vương Đại Vĩ, ngoại trừ anh ta ra, còn có hai vị bác sĩ một nam và một nữ, là hai vị phó chủ nhiệm của khoa nhi.

“Chủ nhiệm Lý, chủ nhiệm Lâm.”

Ở bệnh viện Hoa Sơn, danh tiếng của Lý Sở Hàm còn lớn hơn Lâm Dật một chút, đặc biệt là thái độ chuyên nghiệp của cô ấy, rất đáng được tôn trọng.

“Anh Tôn, tình hình thế nào? Đứa trẻ đó chắc đã có chẩn đoán chính xác rồi chứ?”

Vương Đại Vĩ gật đầu: “Chẩn đoán chính xác rồi, giống như chúng ta nghĩ, chính là SMA. Nhưng hôm nay, khi làm xét nghiệm toàn diện, chúng tôi còn phát hiện một vài tình trạng khác nữa, đây là kết quả xét nghiệm, chủ nhiệm Lý, chủ nhiệm Lâm, hai người xem đi.”

Hai người cầm qua báo cáo xét nghiệm, xem kỹ lưỡng một hồi, thần sắc đều rất nghiêm trọng.

“Đứa trẻ đang ở đâu?” Lý Sở Hàm hỏi tiếp: “Có thể dẫn tôi đi xem không?”

“Ở trong phòng bệnh, tôi dẫn hai người qua đó.”

Một hàng người đến phòng bệnh 408 của khoa nhi, Lâm Dật nhìn thấy cặp vợ chồng trẻ gặp ngày hôm qua.

Bọn họ đã biết được căn bệnh của con mình, trên mặt toàn nước mắt còn chưa khô.

Nhìn thấy Lâm Dật, tâm trạng mẹ của đứa trẻ đột nhiên kích động.

Cô ta quỳ trước mặt của Lâm Dật, nước mắt như mưa.

“Chủ nhiệm Lâm, bọn họ nói anh là bác sĩ tốt nhất của bệnh viện Hoa Sơn, cầu xin anh cứu lấy con của tôi, tôi cúi đầu với anh, cầu xin anh cứu lấy con của tôi, tôi cầu xin anh.”

Cùng lúc ấy, bố của đứa trẻ cũng quỳ xuống: “Bác sĩ Lâm, tôi cầu xin anh, nhất định phải cứu lấy con của tôi.”

“Hai người đứng dậy trước đi, chúng ta từ từ nói chuyện này.” Lâm Dật và Kiều n lên trước, đỡ hai người họ đứng dậy, trong lòng không thoải mái.

Trên thế gian này, chuyện có thể khiến một người đàn ông quỳ xuống không hề nhiều.

“Hai người yên tâm, nếu như có hy vọng, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Lâm Dật an ủi nói: “Chúng tôi phải xem tình trạng của đứa trẻ trước.”

Kiều n phụ trách an ủi tâm trạng của hai người họ, Lâm Dật và Lý Sở Hàm đi qua đó.

Trước tiên dùng ống nghe, đặt lên ngực đứa trẻ lắng nghe, rồi lại mở lưỡi và môi ra nhìn, thần sắc càng trở nên trầm trọng.

“Có thể chẩn đoán chính xác rồi, bệnh tim bẩm sinh, động mạch chủ chuyển vị trí, vả lại thông qua phim chụp lúc nãy, rất có khả năng là loại thứ 8 hiếm gặp.”

Loại bệnh động mạch chủ chuyển vị, tổng cộng chia thành 8 kiểu, trong đó, mấy kiểu thứ 2, 3, 6, 7 được gọi là điều chỉnh sinh lý, không có nghiêm trọng, mà những kiểu còn lại, phải thông qua phẫu thuật để thực hiện điều trị.

Mà kiểu thứ 4 và kiểu thứ 8, là loại vô cùng ít gặp phải.

Ngay cả là Lý Sở Hàm cũng chỉ có gặp qua một lần khi ở phòng khám Mai Úc.

Người trong phòng bệnh đều trầm mặc, mắc phải SMA đã đủ thảm rồi, bây giờ lại còn thêm động mạch chủ chuyển bị kiểu thứ 8, đứa trẻ này cũng quá khổ rồi. Nghe thấy con của mình chẩn đoán chính xác là bệnh tim bẩm sinh, đôi vợ chồng trước tiên sững sờ, giống như bị mất hồn, tiếp đó tâm trạng sụp đổ. Mẹ của đứa trẻ trực tiếp ngất đi, người bố cũng đang cố gắng chống đỡ.

“Hai người trước hết đừng vội, đợi chút tôi và chủ nhiệm Vương sẽ hội chẩn, có thể tình trạng không nghiêm trọng giống như hai người nghĩ, đừng sợ hãi.”

Lời thì nói như vậy, nhưng người tại hiện trường đều biết, dường như đã không cứu được nữa.

Mấy người họ rời khỏi phòng bệnh, lại quay trở về văn phòng làm việc của Vương Đại Vĩ.

“Chủ nhiệm Lý, bệnh tình của đứa trẻ đã đủ chẩn đoán chính xác rồi, phía cô có kiến nghị gì không.”

“Không kiến nghị điều trị.” Lý Sở Hàm nói tiếp:

“Cho dù là động mạch chủ chuyển vị kiểu thứ 8, tôi cũng có lòng tin làm, nhưng điểm trí mạng ở đây không phải là bệnh tim bẩm sinh của cậu bé, mà là SMA, cho dù phẫu thuật có thành công thì tính mạng của đứa trẻ cũng sẽ rơi vào thời gian đếm ngược. Cứ nhìn vào tình trạng hiện có, phương án hợp lý nhất chính là ngừng điều trị, để bọn họ về nhà.”

Người trong văn phòng làm việc đều trầm mặc.

Tuy rằng rất lạnh lùng, nhưng đây là phương án hợp lý nhất.

Bây giờ để cho bọn họ xuất viện, giảm bớt chi phí không cần thiết, nhân lúc còn trẻ còn có thể có thêm một đứa khác.

Mà đây cũng là phương án lý trí nhất rồi.

“Được rồi, vậy như thế đi, đợi chút nữa tôi sắp xếp báo cáo, nói tình trạng với bọn họ. Chỉ có thể làm như vậy thôi.” Vương Đại Vĩ thở dài nói.

Lý Sở Hàm gật đầu: “Vậy chúng tôi về trước, có chuyện gì điện thoại liên lạc.”

“Được, làm phiền chủ nhiệm Lý và chủ nhiệm Lâm rồi.”

“Đều là việc nên làm.”

Chào hỏi nhau xong, ba người họ chuẩn bị trở về bộ phận nội trú thứ tám.

Nhưng mọi người vừa mới bước ra đã nhìn thấy bố của đứa trẻ chạy đến trước mặt của Lâm Dật, trực tiếp quỳ xuống, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh.

“Chủ nhiệm Lâm, anh là người tốt, xin anh hãy cứu lấy con trai tôi, thằng bé mới có hơn hai tháng tuổi, nếu như mất thằng bé rồi, hai người chúng tôi không thiết sống nữa.”

“Anh đứng dậy trước đi, nghe tôi nói.” Lâm Dật đỡ bố của đứa trẻ nói:

“Tôi hiểu được tâm tình của anh, nhưng anh phải hiểu rằng, có vài chuyện không phải là năng lực con người có thể giải quyết được.”

Trong lòng của Lâm Dật cũng không thoải mái chút nào.

Mỗi một đứa trẻ đều là khúc thịt trong lòng của bố mẹ, bản thân không phải là bố mẹ, không cách nào đồng cảm lây.

Nỗi đau khổ lúc này của anh ta, chỉ có vợ chồng bọn họ mới biết thôi.

“Loại bệnh động mạch chủ chuyển vị này nguy hiểm rất lớn, bất luận là tôi, hay là chủ nhiệm Vương, đều không thể nào đảm bảo nhất định có thể thành công, tiếp đó, đứa trẻ còn có bệnh SMA, đây là trí mạng, loại thuốc Nosinagen Natri cần đến 700 ngàn/ống, không phải là một gia đình phổ thông có thể gánh chịu được.”

“Không sao cả, chúng tôi có thể bán hết nhà cửa và đất đai, rồi mượn thêm một ít là đủ.”

“Nhưng những thứ này còn lâu mới đủ.” Lâm Dật nói: “Loại bệnh giống như SMA, ít nhất cần phải tiêm 4 ống, không phải là 700 ngàn thì có thể giải quyết được vấn đề.”

“Ít, ít nhất 4 ống…”

Lời của Lâm Dật hoàn toàn đập nát hy vọng cuối cùng trong lòng của bố đứa trẻ.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 539.

Chương 540. Từng Yêu Qua

700 ngàn đã khiến gia đình nhà tan cửa nát rồi, bọn họ không thể nào lấy ra nhiều hơn thế.

“Tuy rằng hai người đều đã hơn 30 tuổi rồi, nhưng y học hiện đại rất phát triển, quay trở về điều chỉnh lại cơ thể, muốn có thêm một đứa con… vẫn là không có vấn đề.”

Lời từ miệng nói ra, bản thân Lâm Dật cũng cảm thấy giả tạo.

Đứa trẻ đã được sinh ra, điều này với thai chết lưu trong bụng không giống nhau.

Gặp được đứa trẻ rồi, ai nỡ để mất chứ.

Nếu như là bản thân anh, bán máu bán thận cũng sẽ cứu lấy đứa trẻ.

“Nhưng mà chúng tôi…”

Người đàn ông ngồi phịch xuống sàn, giống như linh hồn đã bị hút đi mất vậy.

Đây là thời khắc khó khăn nhất trong cuộc đời của anh ta.

Chính lúc này, mấy cô hộ lý nhỏ của khoa nhi bước tới, an ủi tâm trạng của anh ta.

Ba người Lâm Dật cũng lùi sang một bên rồi rời đi.

Nếu như có thể, bọn họ cũng không muốn bỏ đi, nhưng thật sự là lực bất tòng tâm.

Trên đường trở về, tâm trạng của ba người đều có chút trầm lặng.

“Anh Lâm, nếu như đổi lại là anh, anh sẽ làm như thế nào?” Kiều n nhỏ tiếng hỏi.

“Có thể sẽ giống như anh ta lắm.” Lâm Dật nói tiếp:

“SMA không phải là bệnh không thuốc chữa, chỉ có thể đợi chết, vẫn còn một chút hy vọng như thế, nhưng không phải ai cũng có thể nắm bắt được.”

Lâm Dật than thở một hơi thật sâu, ở trước mặt đứa trẻ, đầu gối và tôn nghiêm của người đàn ông thật sự chẳng tính là cái gì.

“Nói vậy cũng phải.” Kiều n buồn tủi nói: “Ông trời thật không công bằng.”

“Đích thực quá không công bằng, nếu không thì sẽ không nói rằng cuộc sống không dễ dàng rồi.”

Ba người họ về đến phòng của khoa, điện thoại của Lâm Dật lại reo lên, vẫn là Vương Đại Vĩ gọi tới.

“Thế nào rồi?”

“Vừa nãy bố của đứa trẻ đến tìm tôi rồi, anh ta muốn bán hết nhà cửa và đất, tiêm một ống Nosinagen Natri.”

“Một ống cũng không có tác dụng, anh không nói rõ cho anh ta sao?”

“Đã nói rồi, anh ta nói muốn tranh đấu một chút, điều trị đến cấp độ nào thì tính đến cấp độ đó.” Vương Đại Vĩ khó khăn nói:

“Anh ta còn muốn liên hệ đến nơi nào có thể bán thận để cứu con trai của anh ta.”

“Đây không phải là hồ đồ rồi sao!” Lâm Dật vỗ mạnh lên bàn nói: “Không thể đồng ý với bọn họ!”

“Tôi đã từ chối anh ta rồi.” Vương Đại Vĩ nói tiếp:

“Nhưng tôi nhìn thái độ của anh ta là thật sự muốn tiêm một ống, nếu như thật sự làm như vậy, có thể tiến tới chuyện về phương diện phẫu thuật rồi.”

“Được, tôi và chủ nhiệm Lý thương lượng chuyện này một chút.”

“Thương lượng xong báo cho tôi kết quả.”

“Được.”

Tắt điện thoại, Lâm Dật nhìn qua Lý Sở Hàm, nói:

“Bố của đứa trẻ nói rồi, muốn tiêm một ống Nosinagen Natri, hỏi chúng ta bên này có thể sắp xếp phẫu thuật không?”

“Kiến nghị của chúng ta đều là tham khảo, cuối cùng vẫn phải dựa theo ý nguyện của người nhà bệnh nhân.” Lý Sở Hàm nói tiếp:

“Thực sự không được, tôi sẽ đi xin phép viện trưởng Miêu, xem có thể giảm bớt chi phí thuốc men không.”

Lâm Dật luôn cảm thấy, trong chuyện này, lập trường của Lý Sở Hàm là người lạnh lùng.

Cô ấy không có dự tính kết hôn sinh con, nên không thể hiểu được nỗi đau khổ của người đương sự.

Nhưng bản thân anh dường như nghĩ sai rồi, trong lòng của cô ấy vẫn là người ấm áp.

Bởi vì cô ấy đã từng, cũng từng vì tình yêu mà không tiếc công sức.

“Chủ nhiệm Lý, hay là chúng ta thành lập một tổ quyên góp đi, tuy rằng gom không đủ, nhưng có thể giúp một chút thì thêm được một chút rồi.”

“Chuyện quyên góp vẫn phải xem ý của phía bệnh viện, nếu như do chúng ta tổ chức thì giống như bị đạo đức trói buộc vậy.” Lý Sở Hàm nói tiếp:

“Nhưng chúng ta có thể lấy danh nghĩa cá nhân, chủ động quyên một chút, không cần quản người khác.”

“Biết rồi.”

Hai người nói xong đều hướng ánh mắt về phía Lâm Dật, muốn nghe ý kiến của anh ấy.

“Được rồi, buổi chiều em liên hệ với bên khoa nhi, sắp xếp đứa trẻ chuyển sang phòng của khoa, đưa đến khoa ngoại tim mạch của chúng ta.”

“Dạ biết rồi ạ!”

Lâm Dật vươn vai, trong lòng anh có dự tính rõ ràng, đợi làm xong phẫu thuật cho đứa trẻ này anh sẽ từ chức.

Nhiệm vụ cuối cùng, đã duy trì sắp một tháng rồi, không thể nào cứ mãi ở bệnh viện được.

Bởi vì buổi chiều không có ca phẫu thuật nào, Lâm Dật cũng chẳng ở lại bệnh viện nữa.

Lái xe trở về nhà, anh tiếp tục bận rộn chuyện của con chíp 3.0.

Reng reng reng!

Vừa mới lái xe về tới nhà, điện thoại của Lâm Dật reo lên.

Người gọi đến khiến anh vô cùng ngạc nhiên, là Triệu Văn của Pfizer.

“Đầu của cô ta là sắt thật à, còn dám gọi điện thoại cho mình, cô ta đừng gọi là Triệu Văn nữa, gọi Thụy Văn/X-men cho rồi.”

Lẩm bẩm một câu, Lâm Dật bấm nhận cuộc gọi.

“Ngài Lâm.”

“Có việc thì nói, không chuyện gì thì bãi triều.”

Triệu Văn rõ ràng thích ứng với suy nghĩ không theo lẽ thường của Lâm Dật, nói: “Nhận chỉ định của công ty, tôi có chút chuyện muốn nói với anh.”

“Cô nói đi.”

“Gần đây có tin tức nói anh nghiên cứu ra 25 loại thuốc độc quyền, đã thông qua cuộc thử nghiệm của phòng thí nghiệm, có đúng như thế không?”

“Chúng ta không phải vòng vo nữa, cô muốn nói cái gì thì nói thẳng ra là được.”

Là công ty dược phẩm hàng đầu của thế giới, nếu như không có tình báo chính xác sẽ không khẳng định như vậy.

Nhưng 25 loại thuốc độc quyền vừa mới được phòng thí nghiệm chứng thực, bọn họ đã biết tin tức rồi, tin tức của bộ phận thị trường Pfizer thật sự không phải để trưng cho đẹp.

“Vậy thì tôi nói thẳng.” Triệu Văn sững sờ một chút, nói tiếp:

“Huy Thụy và sáu công ty dược lớn vô cùng xem trọng năng lực nghiên cứu phát minh của anh, chúng tôi hy vọng có thể triển khai hợp tác với anh.”

“Hợp tác?” Lâm Dật cười lên: “Mấy người này đúng thật là bất chấp những hiềm khích trước đó à?”

“Anh biết rõ, trong mắt của chúng tôi chỉ có lợi ích.”

“Được rồi, mấy người muốn hợp tác thế nào?” Lâm Dật nói.

“Chẳng lẽ anh Lâm đồng ý rồi?”

Thái độ của Lâm Dật khiến Triệu Văn cảm thấy ngạc nhiên, cô ta vốn nghĩ rằng, Lâm Dật sẽ cự tuyệt mình chứ.

Xem ra rốt cuộc Tư bản hợp tác với nhau đều là vì tiền.

“Không thế thì sao nữa, cô nghĩ rằng thời gian của tôi rất không đáng tiền à?”

“Vậy thì được, chúng tôi sẽ phái đại diện trong thời gian ngắn nhất đến Trung Hải đàm phán với anh về chuyện này.”

“Sau khi đến thì liên lạc điện thoại, tắt máy đây.”

Bởi vì còn việc chính phải làm, Lâm Dật không muốn nói nhiều với Triệu Văn.

“Anh Lâm đợi chút, tôi có thể hỏi anh một câu cuối cùng không?”

“Từng yêu qua.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 540.

Chương 541. Trò Chơi Bắt Đầu!

Tắt điện thoại, Lâm Dật trì hoãn lại tiến độ công việc.

Điện thoại của Triệu Văn nằm ngoài dự kiến của anh, nhưng dường như lại hợp tình hợp lý.

Nhưng sáu công ty dược phẩm lớn muốn đàm phán gì với mình, chuyện này rất đáng nghiên cứu.

Nói không chừng muốn kéo mình đi đối đầu với Khoa Nghiên.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật xoa xoa cằm. Trong chuyện này, dường như còn có lợi nhuận.

Nhưng cụ thể làm việc này như thế nào, còn phải xem tình hình sau này.

Cuộc điện thoại của Triệu Văn không khiến cho Lâm Dật dừng công việc trong tay xuống, tiếp tục công việc phát triển chíp 3.0.

Muộn hơn chút, Kỷ Khuynh Nhan đến nấu cơm cho Lâm Dật, cuộc sống tuy có bận rộn nhưng rất ấm áp.

Buổi sáng hôm sau, vì cả ngày không có ca phẫu thuật nào, nên Lâm Dật không có ý định đến bệnh viện.

Kỷ Khuynh Nhan một mình đi làm, không làm lỡ mất thời gian của Lâm Dật.

Đến trưa, Lâm Dật nhận được điện thoại của Lương Kim Minh.

“Anh Lâm, việc anh giao đã xử lý xong rồi.” Lương Kim Minh nói tiếp:

“45 tỷ, một tháng không lãi, vả lại tôi còn tiện thể nghe ngóng một chút, nếu anh đem Long Tâm ra cầm cố, có thể đổi được gần 40 tỷ.”

“Thế thì cũng không ít.” Lâm Dật nói tiếp: “Đã tốn bao nhiều tiền quà?”

“Đều là khoản nhỏ, anh Lâm đừng hỏi nữa.” Lương Kim Minh nói tiếp: “Khi nào mà cần khoản tiền đó, chuẩn bị sẵn những thủ tục liên quan, rồi tôi đưa anh qua đó.”

“Bây giờ luôn.” Lâm Dật nói tiếp: “Đợi điện thoại của tôi.”

“Được.”

Trong vòng một tiếng sau đó, Lâm Dật chuẩn bị đầy đủ tất cả các thủ tục giấy tờ, rồi đến tìm Lương Kim Minh, bắt đầu tiến hành việc vay tiền.

Cho đến tận trời tối, tất cả vấn đề về thủ tục mới làm xong.

Vì có mối quan hệ với nhà họ Lương, nên ngân hàng có hứa, sau một ngày sẽ giải ngân, với tốc độ như vậy đã được xem là quá nhanh rồi.

Lâm Dật tính lại, lấy được tiền từ ngân hàng, cộng với tiền trong tay mình, thì cũng có tầm 65 tỷ, nếu không có gì phát sinh, thì số tiền này cũng đã đủ.

Cho dù có việc gì phát sinh, thì vẫn có thể cầm cố Long Tâm, cho nên không cần phải quá lo lắng về vấn đề tiền bạc.

Cùng với Lương Kim Minh làm xong việc, bốn người họ cùng hẹn nhau đi ăn, vui vẻ đến tận đêm khuya.

Ngày hôm sau, Lâm Dật đến phòng khám, nhưng chỉ có Kiều n ở đó, Lý Sở Hàm bận đi làm việc khác rồi.

“Tình hình của đứa bé như thế nào rồi? “ Lâm Dật hỏi.

“Giống như chủ nhiệm Lý nghĩ, loại 8 của động mạch chủ chuyển vị trí.” Kiều n nói tiếp:

“Tình hình bây giờ là ngăn tâm thất và vách liên thất bị tổn thương, động mạch phổi hẹp, hôm qua chủ nhiệm Lý tìm tài liệu suốt đêm, vả lại còn gọi vô số cuộc điện thoại, đến bây giờ vẫn chưa có phương án nào cho cuộc phẫu thuật.”

“Các xét nghiệm khác của đứa bé đã làm chưa?”

“Vẫn còn mấy hạng mục cần kiểm tra, chắc cũng phải mấy ngày nữa mới có thể cho ra được kết quả chẩn đoán toàn diện, kế hoạch bước đầu của chủ nhiệm Lý là năm ngày sau làm phẫu thuật.”

“Năm ngày sau...”

Lâm Dật lẩm nhẩm một câu: “Thế thì năm ngày sau làm đi, khi nào rảnh em scan tất cả báo cáo kết quả kiểm tra, rồi gửi vào hòm thư cho tôi.”

“Không vấn đề.”

Nói xong với Kiều n, hai người chuẩn bị cho ca phẫu thuật buổi chiều.

Vì đối với trình độ phẫu thuật của Lâm Dật, anh đã hiểu rõ toàn diện.

Chỉ cần không phải là ca phẫu thuật vô cùng nghiêm trọng, Lý Sở Hàm sẽ không làm cùng.

Toàn bộ quá trình đều để Lâm Dật cầm dao, Kiều n làm trợ lý, ở bệnh viện Hoa Sơn này, xem như là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Một giờ chiều, Lâm Dật và Kiều n làm xong phẫu thuật bước ra, chuẩn bị ăn chút gì để cho no cái bụng.

Nhưng đúng lúc này, Lâm Dật mở điện thoại.

Nhìn thấy mấy cuộc điện thoại nhỡ, đều là của Hà Viện Viện.

“Chuyện gì?”

“Cuối cùng anh cũng nghe máy.” Hà Viện Viện nói:

“Bên Didi xảy ra chút vấn đề, trên thị trường có ai đang bán ra một lượng lớn cổ phiếu của Didi, đã tích lũy bán ra hơn 8 tỷ rồi.”

“Chuyện xảy ra từ khi nào?”

Chuyện này cũng trong dự đoán của Lâm Dật, nên anh cũng không tỏ ra quá bối rối.

“Tôi nghe tin từ tổng giám đốc Điền, bắt đầu từ sáng ngày hôm nay, rất sớm đã có người bán ra số lượng lớn, vốn nghĩ đó là sự suy giảm thông thường, nhưng đến bây giờ vẫn chưa dừng lại, tôi dự đoán khoảng hai tiếng nữa, số cổ phiếu bán ra, tổng cộng sẽ gần tới 10 tỷ.”

“Không phải gấp gáp, cứ để bọn họ bán ra, tôi ăn cơm trước đã, rồi tí đến tìm mọi người.”

“Ông chủ, ngài đừng chủ quan quá, đến giờ này rồi mà ngài vẫn còn tâm trí ăn cơm à?” Viện Viện nói tiếp:

“Nếu tiếp tục bị bán ra như thế này, chắc chắn sẽ gây sóng gió trên thị trường chứng khoán, mà tôi cảm thấy chuyện này không phải là sự trùng hợp, mà có khả năng có người cố tình đối đầu với Didi.”

Là học muội của Kỷ Khuynh Nhan, là học sinh xuất sắc của đại học Yến Sơn, khứu giác kinh doanh của Hà Viện Viện đã không cần bàn tán thêm, cô ấy đã ngửi thấy mùi của mưu mô.

“Thì chính là có người đang muốn phá hoại, mọi người theo dõi sát các chỉ số trên sàn là được, không được hoang mang.”

Hà Viện Viện trầm tư vài giây: “Ông chủ, chuyện này đều nằm trong dự liệu của anh phải không? Có phải anh biết từ trước là sẽ xảy ra chuyện như thế này?”

“Ừm, tóm lại, mọi người không cần hoang mang là được, đều là vấn đề nhỏ, đợi tôi ăn xong sẽ qua đó.”

“Vâng.”

Tắt điện thoại, Lâm Dật thay quần áo, sau đó anh cùng Kiều n đi ra ngoài, ăn một bữa trưa đơn giản, rồi mới lái xe đi đến tập đoàn Lăng Vân.

Bên trong văn phòng của Kỳ Hiển Chiêu, Hà Viện Viện cùng các giám đốc điều hành cấp cao của Didi đều ở đây.

“Tổng giám đốc Lâm, ngài đến rồi.”

Nhìn thấy Lâm Dật đến, Điền Nghiên lên tiếng chào hỏi.

“Tình hình bây giờ như thế nào rồi?”

“Vẫn đang tiếp tục bán ra, cộng thêm một số nhà đầu tư nhỏ lẻ trong lòng hoang mang, tổng giá trị cổ phiếu bán ra tầm khoảng 9,5 tỷ rồi.”

“Nhà đầu tư nhỏ lẻ cũng bán theo rồi à?”

“Vâng, bây giờ trên mạng có rất nhiều phương tiện truyền thông đều đang xem bi kịch của Didi, có một số nhà đầu tư nhỏ lẻ gió chiều nào theo chiều đấy, đã bắt đầu bán ra.”

“Từ bây giờ trở đi, trên thị trường bán ra bao nhiêu, thì chúng ta mua vào bấy nhiêu.”

Nghe lời của Lâm Dật, mọi người ở hiện trường đều chú ý đến một việc rất quan trọng.

Hà Viện Viện nhìn Lâm Dật nói: “Ông chủ, có phải có người đang muốn làm chúng ta phá sản?”

“Cisco không phải là đã bị tôi làm cho phá sản rồi sao, bây giờ vốn liếng sau lưng bọn họ đã kết thúc, trò chơi giữa chúng ta, xem ra chính thức bắt đầu rồi.”

“Bà nội nó, nếu chơi như thế này thì còn có ý nghĩa gì nữa.” Hà Viện Viện nói tiếp:

“Trong tay chúng ta bây giờ có gần 20 tỷ tiền mặt, tiền mặt lưu động của Didi có hơn 700 triệu, đây còn chưa đến một ngày, người ta đã bán ra gần 9.5 tỷ, dựa vào số tiền ít ỏi có trong tay chúng ta, không thể cầm cự được bao lâu thời gian.”

“Không phải vội gì, tôi từ ngoài đã lo được 45 tỷ, điều khác không dám nói, với chút ít mà họ bán ra này, tôi còn có thể đỡ được.”

“Từ ngoài kiếm được 45 tỷ?”

Nghe đến con số này, tất cả các giám đốc điều hành cấp cao có mặt tại hiện trường đều bị sốc và không thể tưởng tượng.

Hóa ra tổng giám đốc Lâm sớm đã đoán có chuyện này xảy ra, đồng thời còn chuẩn bị trước bố cục.

Cộng với số tiền trên tay là 27 tỷ, tổng là 72 tỷ, nếu chuyển đổi thành đô la Mỹ, đại khái được 10 tỷ USD, đã gần với 1/3 giá trị cổ phiếu của Didi rồi.

Thế nên bên ngoài bán ra bao nhiêu cổ phiếu, thì trên lý thuyết đều có thể mua được!

Mà trong trò chơi bán khống này, chỉ cần bản thân có thể kiên trì, để cho đối thủ bị cạn kiệt, vậy thì người bị thiệt hại chính là bọn họ.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 541.

Chương 542. 1 VS 4?

Yến Kinh, văn phòng của tổng giám đốc tập đoàn Hoa Ngân.

Có bốn người ngồi trong văn phòng của Triệu Mặc.

Ba người kia, độ tuổi cũng tầm anh ta, ăn mặc sáng sủa, theo kịp xu hướng thời trang.

Trong mắt người bình thường, xem cách ăn mặc của họ thì cũng không có gì là khác thường hay cao quý.

Nhưng chỉ cần tùy ý gom những đồ trang sức của họ cũng trị giá mấy trăm nghìn.

Mà bốn người này được người ngoài gọi là tứ đại thiếu gia Yến Kinh.

Là nhân vật thủ lĩnh của tất cả các thế hệ phú nhị đại.

Mặc dù Lâm Dật và Tần Hán được mệnh danh là tứ đại thiếu gia của Trung Hải, nhưng nếu so sánh về thực lực, thì bốn người bọn Lâm Dật vẫn có chút thua kém.

Dù sao, đằng sau bốn người Triệu Mặc ít nhiều cũng có chút quyền thế.

Điểm này thì Lâm Dật và bọn họ không thể so sánh được, và cũng là điểm quan trọng nhất.

“Anh Triệu, xem ra anh muốn chơi với tập đoàn Lăng Vân rồi, không chơi cho họ chết thì anh không chịu đúng không?”

Người đàn ông nói đó là Tôn Sách, đứng thứ ba trong tứ đại thiếu gia ở Yến Kinh, thực lực gia thế của anh ta có kém hơn nhà họ Triệu chút xíu.

Khi nói chuyện, Tôn Sách cầm điếu thuốc, chân để trên bàn trà giống như đang ở nhà mình.

“Ai nói không phải chứ, mới có nửa ngày mà đã bán ra 10 tỷ, in tiền cũng không nhanh như tốc độ của anh.”

Người đàn ông đang nói đó là Lục Huyền, mặc quần bò ngố, chân đi một đôi Joe 1 North Carolina Blue phiên bản giới hạn, trên cổ đeo mặt dây chuyền lông vũ của Goro Takahashi, bậc thầy thiết kế của quốc đảo, có giá bán lên tới hàng trăm vạn trên thị trường.

“Anh Triệu, anh cho tôi biết sự thật, rốt cuộc anh đã mượn bao nhiêu cổ phiếu từ phía môi giới.”

Người đàn ông đang nói đó là Cố Trường Xuyên, người đứng đầu trong tứ đại thiếu gia.

Về phương diện giàu có, nhà họ Cố có thể không bằng nhà họ Triệu, nhưng quyền lực trong tay thì nhà họ Triệu có chút phần kém hơn.

Đây cũng là lý do vì sao mà anh ta đứng đầu trong tứ đại thiếu gia ở Yến Kinh.

Mà so sánh ba người Triệu Mặc, thì vóc dáng Cố Trường Xuyên có phần vạm vỡ hơn.

Chiều cao hơn 1 mét 90, nước da có chút màu đồng thiếc, đứng bên cạnh cửa sổ, giống như một ngọn núi nhỏ sừng sững, cũng là một trong những nhân vật nguy hiểm nhất.

“Gần 168 triệu cổ phiếu, dựa theo tình hình giá trị cổ phiếu bây giờ, nếu bán ra toàn bộ thì có thể thu về hơn 40 tỷ, nhưng cuối cùng có thể kiếm được bao tiền thì còn phải xem phía Muddy

Waters kia tiếp cho bao nhiêu lực.” Triệu Mặc nói.

“Xem doanh số của công ty Muddy Waters mấy năm gần đây, lần này cùng hợp tác đánh, giá cổ phiếu của Didi giảm ít nhất 50% trở lên, chuyến này anh ít nhất có thể kiếm 20 tỷ.”

“Chỉ 20 tỷ, không thể đáp ứng được sự thèm muốn của tôi được.” Triệu Mặc cười nói.

“Hắn ta cướp trắng từ Cisco hơn 30 tỷ, mà còn trước mặt tôi, đốt cháy 3 tỷ tiền hàng, tôi không thể dễ dàng tha cho hắn ta được, chỉ có giảm 50% cổ phiếu là quá nhẹ nhàng đối với hắn ta rồi.”

“Trong lòng anh dự kiến mục tiêu là bao nhiêu?” Lục Huyền nói.

“Gì thì gì cũng phải 70%.”

“Không phải chứ?” Tôn Sách kinh ngạc nói:

“Nếu anh muốn giá cổ phiếu Didi giảm xuống 70% thì khoản chênh lệch anh kiếm được ở giữa là gần 28 tỷ, và hắn ta sẽ tổn thất nhiều hơn số tiền này, với giá trị thị trường là 30 tỷ đô la Mỹ, sẽ gần như mất 27 tỷ, đủ để hắn ta nhảy lầu rồi.”

“Muốn là muốn kết cục như thế, hắn ta đã làm phá sản Cisco, tôi chỉ muốn làm sập Didi của hắn ta, nếu so sánh quy mô của Didi thì chỉ một cái Cisco không có là gì.”

“Anh có giấc ngủ đông lâu như vậy chắc hẳn là bận rộn về chuyện này chứ gì.” Cố Trường Xuyên nói.

“Thực ra ở phía tôi đây thì cũng không có việc gì nhiều, chủ yếu là cho công ty Muddy Waters chút thời gian, bọn họ cần phải điều tra lấy chứng cứ sơ hở giữa tập đoàn Lăng Vân và Didi, bây giờ đã hơn 20 ngày, bọn họ cũng chuẩn bị ổn ổn rồi, cho nên tôi mới bắt đầu ra tay.”

“Anh cũng làm cho mọi người có cái nhìn ấn tượng đó, anh lại có thể vay từ bên môi giới 168 triệu cổ phiếu, năm đó ngoài Soros, thì anh là người chơi lợi hại nhất.” Cố Trường Xuyên nói.

“Đương nhiên, nếu không làm cho hắn chết hoàn toàn thì tôi không mang họ Triệu!”

Cốc cốc cốc!

Trong lúc mọi người đang nói chuyện trong văn phòng thì có tiếng gõ cửa, thư ký của Triệu Mặc từ bên ngoài đi vào.

“Tổng giám đốc Triệu, phía tập đoàn Lăng Vân đã bắt đầu mua số cổ phiếu chúng ta bán ra.”

“Bọn họ mua bao nhiêu rồi?” Triệu Mặc nói.

“Tầm 10 tỷ, vốn tương đương với số cổ phiếu chúng ta bán, bây giờ giá cổ phiếu Didi tạm thời ổn định, biến động không nhiều lắm.”

“Mua lại nhanh thế à?” Triệu Mặc có chút ngạc nhiên nói.

“Vâng, nguồn vốn dự trữ của họ nhiều hơn chúng ta tưởng.”

“Lão Triệu, chúng ta không ngồi đây đợi được nữa, đến phòng giao dịch chứng khoán xem tình hình thế nào.” Cố Trường Xuyên nói.

“Đi.” Triệu Mặc nói: “Tôi muốn xem xem hắn có thể chống cự được bao lâu.”

Bốn người đồng hành cùng cô thư ký đến phòng giao dịch chứng khoán.

Trưởng phòng của phòng giao dịch chứng khoán là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, tên là Phó Chính Nghĩa.

Nhìn thấy bốn người nhóm Triệu Mặc đi đến, Phó Chính Nghĩa mỉm cười ra tiếp đón.

“Tổng giám đốc Triệu, chúng ta bán ra 10 tỷ cố phiếu bọn họ đều mua hết, tiếp theo phải làm gì?”

“Tiếp tục bán 10 tỷ, tiếp tục chơi với bọn họ.” Triệu Mặc nói.

“Biết rồi Tổng giám đốc Triệu.”

Xem biểu đồ có xu hướng ổn định, Tôn Sách nói:

“Cisco bồi thường 30 tỷ, tiền vẫn chưa về tài khoản của bọn họ, mà tập đoàn Lăng Vân mới đây đã dồn hết tiền để thu mua Didi, tôi dự đoán là bây giờ trong tay hắn sẽ không còn nhiều tiền mặt dự trữ, 15 tỷ là giới hạn của hắn, anh tiếp tục bán 10 tỷ ra, chắc chắn hắn không mua lại được.”

“Suy nghĩ của anh giống của tôi, tôi dự đoán 10 tỷ này đều là hắn ta phải chắp vá lung tung mới có được, tôi tiếp tục bán ra, hắn chắc chắn sẽ bất lực.”

Triệu Mặc nhìn Cố Trường Xuyên ba người họ: “Cố lão đại, ba người các anh có muốn vào chơi không, đảm bảo các anh kiếm 70% tiền chênh lệch.”

“Tiền cho không tội gì không lấy, coi như giúp anh thêm chút sức.” Cố Trường Xuyên nói.

“Anh mượn 168 triệu cổ phiếu, tôi cho mượn thêm 84 triệu cổ phiếu, tôi cũng không tham nhiều, chỉ cần kiếm mấy tỷ chơi chơi là được.”

“Thế thì tôi cũng giống anh Cố đây, cũng cho mượn 84 triệu cổ phiếu.” Tôn Sách nói.

“Bây giờ đã ba thiếu một, tôi cũng không thể đứng xem các anh kiếm tiền dễ như vậy được.” Lục Xuyên nói: “Tôi cũng cho mượn 84 triệu cổ phiếu bán ra.”

“Dựa theo tình hình bây giờ thì có 420 triệu cổ phiếu, cũng tầm 100 tỷ, nếu tất cả đều bán ra thì chắc chắn sẽ làm cho thị trường chứng khoán hoảng loạn, cộng thêm năng lực của công ty Muddy Waters, mức giảm 70%, như thế là ước tính thận trọng nhất rồi.”

“Như thế không phải tốt sao, giảm càng mạnh thì chúng ta kiếm càng nhiều, hắn tổn thất càng nhiều.” Tôn Sách nói tiếp:

“Đến lúc đó, chúng ta thuận thế lại làm ra một thương hiệu phần mềm khác, hoàn toàn có thể thay thế nó, thì lại càng kiếm được nhiều tiền.”

“Muốn là muốn kết quả như thế này.” Triệu Mặc ngậm điếu thuốc nói: “Tôi muốn cho mọi người trong giới này biết, nếu chống đối tôi thì sẽ có kết cục như thế nào!”

Không phải là họ không muốn cho mượn nhiều, mà cái thứ này bên trong có rất nhiều quy tắc, chỉ có thể cho mượn được nhiều như vậy.

“Tôi cho rằng cái người được gọi là Lâm Dật bây giờ vẫn chưa biết tự mình đã đắc tội với nhân vật như thế nào.” Tôn Sách nói tiếp:

“Đợi ngày Didi phá sản, đến lúc đó cũng khóc không thành tiếng rồi.”

“Cái cảnh này chỉ cần nghĩ thôi đã rất thú vị.” Triệu Mặc nói tiếp:

“Bây giờ tôi muốn gọi điện thoại cho hắn để phỏng vấn xem bây giờ tinh thần như thế nào, ha ha…”

“Chủ ý này được đấy.”

Từ trước đó, Triệu Mặc đã từ trong tay của Tào Tướng Dư lấy được số điện thoại của Lâm Dật, bây giờ trực tiếp gọi luôn.

“Lâm Dật, tôi là Triệu Mặc, lâu rồi không gặp.”

“Ngu ngốc, bây giờ anh đã bán ra tầm 12 tỷ rồi chứ? Anh đây sẽ mua hết, tiếp tục bán đi, tôi xem anh có thể bán được bao nhiêu.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 542.

Chương 543. Quá Trình Như Thế Nào, Tôi Không Quan Tâm

Tút tút tút…

Lâm Dật không cho Triệu Mặc thêm thời gian để nói thật, bỏ lại một câu rồi trực tiếp tắt máy.

Điều này cũng khiến sắc mặt của bốn người Triệu Mặc vô cùng khó coi.

Vốn dĩ muốn trêu chọc Lâm Dật một chút, ai ngờ anh bên đó đã chuẩn bị sẵn rồi.

“Anh Triệu, cái người tên Lâm Dật đó, hình như luôn đợi chúng ta.” Tôn Sách nói: “Chúng ta đánh giá hắn hơi thấp rồi.”

“Hắn ta chỉ sa cơ lỡ vận mà thôi, đừng nghe chém gió.” Lục Huyền nói.

Triệu Mặc cảm thấy tình hình không đúng cho lắm, phất phất tay gọi Phó Chính Nghĩa lại.

“Bây giờ tình hình như thế nào rồi?”

“Chúng ta đã bán tháo thêm khoảng 3 tỷ, nhưng hình như bên tập đoàn Lăng Vân đều tiếp nhận rồi.”

“Tiếp tục bán đi, trước hết cứ bán tháo hết 10 tỷ này đã, để tôi xem hắn ta có tiếp nhận được hết không.”

“Biết rồi thưa Triệu tổng.”

“Anh Triệu, anh đừng hoảng.” Tôn Sách cười ha hả nói:

“Trong tay anh có 164 triệu cổ, cộng hết cả lại chắc có tầm khoảng 40 tỷ, dù cho hắn ta có mệt chết cũng không thể tiếp nhận nổi, cứ bình tĩnh chút.”

“Đi thôi, trò chơi vô nghĩa này có lẽ vẫn còn phải chơi thêm một khoảng thời gian nữa, chúng ta không thể cứ mãi phòng thủ thế này, tìm chỗ nào thả lỏng đã.” Cố Thường Xuyên nói.

“Cũng chẳng đến mức phải hoảng.” Triệu Mặc nói:” Tôi ở Yến Kinh nhiều năm như vậy rồi, nếu như không bằng hắn thì không xứng mang tên Triệu Mặc.”

“Vậy là được rồi, anh chỉ cần kịp thời hạ lệnh xuống là được, còn những việc khác cứ giao cho cấp dưới làm đi.”

Triệu Mặc gật gật đầu: “Đi thôi, gần đây tôi phát hiện ra một suối nước nóng rất tốt, đưa các cậu đi dạo chơi.”

“Đi thôi.”

……

Buổi tối ngày hôm đó, các công ty lớn lớn nhỏ nhỏ của tập đoàn Hoa Hạ đều đã nhận ra trận chiến tài chính trước nay chưa từng có.

Cũng đều gắt gao quan tâm chuyện này, đợi xem phần thắng sẽ về tay ai.

Tập đoàn Trung Tín, văn phòng tổng tài.

Lương Tồn Hiếu đẩy cửa bước vào, phát hiện ra vợ mình đang ngồi ở bàn làm việc, nhìn chằm chằm máy tính.

“Xem cái gì đó, tập trung quá vậy.”

Thầm Thục Nghi cười, quay laptop về phía bên đó.

“Trận đại chiến của Lâm Dật và Triệu Mặc bắt đầu rồi.” Thầm Thục Nghi nói: “Nhìn vào tình hình hiện tại, Triệu Mặc đã bán tháo khoảng 82 triệu cổ phần, lôi kéo thêm hơn 20 tỷ tiền mặt nữa.”

“Nhiều vậy sao?” Lương Tồn Hiếu nói: “Còn tình hình bên phía Lâm Dật thế nào?”

“Tạm thời xem ra thành tích không tồi, đều tiếp nhận được, chẳng qua giá cả của cậu ấy cao hơn một chút.”

“Nói thế nào nhỉ.”

“Ngoại trừ 82 triệu cổ phần của Triệu Mặc, và thêm vào một số lẻ tẻ khác, đổi chiết khấu thành nhân dân tệ thì rơi vào khoảng 1 tỷ.”

“Có vẻ cũng không nhiều, ảnh hưởng có lẽ cũng không lớn.”

Tuy rằng chuyện với Lương Nhược Hư còn chưa đâu vào đâu, nhưng bất tri bất giác, Lương Tồn Hiếu đã đứng về phía Lâm Dật rồi.

“Đây mới chỉ là mở đầu thôi, trò hay vẫn còn đang cách xa lắm.” Trầm Thục Nghi nói: “Sau này mới là lúc thử nghiệm Lâm Dật.”

“Em đang sợ Lâm Dật không đủ tiền dự trữ hả?”

Trầm Thục Nghi gật gật đầu: “Em tin, dựa vào năng lực của Lâm Dật, có lẽ sẽ chuẩn bị tiền để tiếp nhận cổ phần, nhưng số tiền đó, có lẽ chỉ đủ chống lại Triệu Mặc, nếu cậu ấy công bố thân phận tổng giám đốc của tập đoàn Hoa Ngân, chắc chắn sẽ khiến cho người dân chơi chứng khoán điên cuồng bán tháo, tích tiểu thành đại, vậy mới có thể lật mình.”

“Ngoài ra, công ty Hồn Thủy cũng không có ra trận, nếu như Lâm Dật chưa chuẩn bị tốt sách lược đối phó, vô số tin tức phản đối tấn công tới, cậu ấy cũng khó mà ngăn chặn.”

Lương Tồn Hiếu lấy ra một điếu thuốc, Trầm Thục Nghi thấy thế, lấy từ trong ngăn bàn ra một cái gạt tàn sạch sẽ, ngồi xuống cùng với ông.

“Trước tiên đừng nói đến công ty Hồn Thủy, chỉ là số cổ phiếu Triệu Mặc bán ra, chỉ đủ Lâm Dật uống một hũ.”

“Cũng tầm tầm đó.”

Trầm Thục Nghi vén vén tóc nói: “Cậu ấy vừa mới thu mua toàn bộ Didi, có lẽ tiền trong tay cũng không còn nhiều, sau đó muốn làm từ thiện một chút, kiếm một làn sóng hảo cảm tích cực, dựa vào đó để đẩy giá cổ phiếu Didi lên cao, nhưng cuối cùng, bởi vì muốn tỏ thái độ với em, giao hết thanh danh cho Trung Tín, vậy nên số tiền mặt cậu ấy có thể đưa ra không nhiều, em đoán số tiền cậu ấy dùng để tiếp nhận cổ phần, hẳn là tiền vay mượn.”

“Vay mượn?”

“Long Tâm mở rộng công nghệ chip 2.0 có thể sánh ngang với Intel, đã trở thành con cưng mới trong giới khoa học kỹ thuật, giá trị đương nhiên cũng theo đó mà tăng cao, thế chấp cho ngân hàng có thể dễ dàng đổi được 40 tỷ, nếu như đã tiêu hết 40 tỷ này mà vẫn chưa thể khiến Triệu Mặc dừng tay, vậy thì khó khăn rồi.”

“Hạt Gạo gọi điện cho em rồi hả?” Lương Tồn Hiếu Hỏi.

“Gọi mấy cuộc rồi.” Trầm Thục Nghi cười nói: “Nhưng em phớt lờ con bé rồi.”

“Làm gì có ai làm mẹ như em chứ.”

“Em đang muốn xem xem, cuối cùng thì trình độ của Lâm Dật có thể đến mức nào.” Trầm Thục Nghi nói: “Lâm Dật không muốn để người khác nhúng tay vào, hơn nữa em cũng không có ý định nhúng tay, vậy mới thú vị.”

“Chắc là em đang muốn biết, cậu ấy có thể đạt tới cảnh giới như Lâm Cảnh Chiến không chứ gì.”

Trầm Thục Nghi cười rộ lên: “Có thể nói như vậy.”

“Dù sao anh cũng không quan tâm, sau này nếu như Hạt Gạo không vui, em đừng có trách anh, không liên quan gì tới anh cả, anh còn lâu mới đi làm lá chắn cho em.”

“Anh là kiểu người gì vậy hả, xảy ra chuyện là chạy nhanh hơn ai hết.”

“Bởi vì anh tình nguyện chết trên chiến trường, nhưng cũng không muốn Hạt Gạo dày vò anh đến sống không bằng chết.”

“Xem này xem này, đây là những lời đại tá Lương của chúng ta nên nói sao.” Trầm Thục Nghi châm biếm.

“Sao lại không nên nói chứ.” Lương Tồn Hiếu nói:

“Từ nhỏ đến lớn đều như vậy, chỉ cần có chút chuyện xảy ra thôi, em đã rũ sạch hết trách nhiệm, cho đến cuối cùng, ba anh mắng anh, mẹ anh mắng anh, hai người bọn họ mắng xong, lại đến lượt bố vợ mẹ vợ bắt đầu giáo dục tư tưởng cho anh, anh đâu có dễ dàng gì.”

“Được rồi được rồi.” Trầm Thục Nghi nâng mặt Lương Tồn Hiếu lên: “Lương đại tướng nhà chúng ta chịu uất ức rồi, đêm nay về nhà, em đích thân xuống bếp nấu ăn khao anh.”

“Bớt dùng mấy chiêu mật ngọt chết ruồi này với anh đi, không dễ đâu.”

“Cho anh uống thêm nửa chén nữa.”

“Vô dụng thôi, anh mà lại chịu chút mê hoặc nhỏ nhoi này? Em coi anh là gì vậy?”

“Lương Tồn Hiếu, anh lại không nghe lời rồi?”

Lương Tồn Hiếu: ...

...

Róc rách...

Cửu Châu Các, Lâm Dật ngoi đầu lên khỏi bể bơi, dáng người cao to, cơ bụng 8 múi.

Kỷ Khuynh Nhan ngồi bên cạnh hồ bơi, nhưng đang mặc một bộ váy hoa nhí, không có ý định muốn xuống nước bơi lội.

Đồng thời, ở bên cạnh cô có đặt một chiếc bàn tròn nhỏ, bên trên có laptop, trên màn hình đang hiện lên những đường cong của thị trường cổ phiếu chứng khoán.

Mặc dù trập trập trùng trùng, xem ra thì xu hướng tăng lên bình ổn, nhưng trong mắt Kỷ Khuynh Nhan, đây là một biểu đồ mang nguy cơ từ bốn phía.

Mỗi một phạm vi giảm, đều biểu thị khả năng thua không còn manh giáp.

“Đã đến lúc này rồi mà anh vẫn còn tâm trạng bơi lội à.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Lúc này cũng đâu có gì đáng để làm đâu, trừ việc phá tiền, cũng không làm được cái gì cả, có gì mà phải lo lắng chứ,”

“Nhưng ít nhất thì anh cũng phải quan tâm xu thế một chút chứ.”

“Không có gì đáng để quan tâm cả, anh đã đoán trước được đại khái kết quả rồi, còn quá trình thế nào, anh không quan tâm.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 543.

Chương 544. Sao Em Không Nói Do Mông Mình Lớn Quá Đi

“Chuyện anh thật sự quan tâm, là chuyện của công ty Hồn Thủy sao?”

“Gần như là vậy đi.”

Cơ thể Lâm Dật ngâm trong nước, hai tay dựa ở bên thành hồ.

“Công ty Hồn Thủy này, quả thực là khá lợi hại, anh cũng không biết, trong vòng hơn 20 ngày bọn họ có thể điều tra ra được điều gì, chỉ cần bọn họ công bố thông tin, bên anh lại không có đối sách, vậy thì có hơi bị động rồi.”

“Nghiệp vụ chính của bọn họ là bôi xấu những công ty khác, cách ứng phó của chúng ta là làm tích cực tăng hình ảnh của công ty, đây chính là biện pháp tốt nhất để ứng phó với bọn họ.”

“Nói thì nói như vậy, nhưng làm thế nào để tăng lên mới là quan trọng.”

“Anh có nghĩ ra cách gì chưa?”

“Chưa nghĩ.”

“Vậy anh đang nghĩ cái gì?” Kỷ Khuynh Nhan nén giận hỏi, đã là người lớn thế này rồi, sao không biết sốt ruột gì cả vậy, đúng là làm người ta lo chết đi được mà.

“Em qua đây, anh nói cho em biết anh đang nghĩ cái gì.”

Kỷ Khuynh Nhan ngồi xổm xuống, một tay kéo cằm anh: “Hôm nay nếu anh không nói ra được biện pháp đối phó, em sẽ thu phục anh.”

“Em lại gần thêm chút nữa đi.”

“Đã gần lắm rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Váy của em là váy cổ tròn, anh muốn thấy em phơi bày bản thân, không thể nào đâu…”

Còn chưa kịp nói xong, Kỷ Khuynh Nhan đã nhìn thấy Lâm Dật nắm lấy cánh tay mình, sau đó không thể khống chế được cơ thể, ngã ra giữa hồ bơi.

“A!”

Tõm!

Kỷ Khuynh Nhan hét chói tai, phá vỡ sự tĩnh lặng của Cửu Châu Các, tóe ra một đợt bọt nước lớn.

“Lâm Dật, anh muốn chết à.”

Kỷ Khuynh Nhan sợ hãi nắm lấy cánh tay Lâm Dật, mãi một hồi lâu mới thích ứng được với môi trường trong nước.

“Đừng mang dây buộc mình, cuộc đời vui vẻ thì phải vui vẻ hết mình.”

“Nhưng anh cũng không được làm thế chứ, dọa chết em rồi.” Kỷ Khuynh Nhan cong miệng nói, sắp bị dọa đến khóc.

“Được rồi được rồi, không khóc không khóc.” Lâm Dật lau nước mắt cho Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Anh bế em về đi.”

“Vô cùng tình nguyện cống hiến sức lực.”

Lâm Dật bế Kỷ Khuynh Nhan bước lên khỏi hồ bơi.

Sau đó bế kiểu công chúa, ôm cô vào trong lòng, đi về phía biệt thự số một.

Váy của Kỷ Khuynh Nhan vốn là loại mỏng, sau khi bị ngâm nước, gần như đã trở nên trong suốt, dán sát lấy vòng eo lả lướt của cô.

Vậy cho nên nội y màu đen và quần bảo hộ bên trong đều lộ ra vô cùng rõ ràng.

“Không được nhìn lén.” Kỷ Khuynh Nhan tay chân rảnh rỗi đưa một cánh tay ra, giữ lấy mặt của Lâm Dật để ánh mắt anh nhìn thẳng về phía trước: “Vô lễ, không được nhìn.”

“Đó là hành vi của quân tử, anh không phải quân tử, vô lễ cũng nhìn.”

“Anh đúng là một tên lưu manh không hơn không kém, hơn nữa còn là một đại lưu manh.”

“Muốn nói gì thì nói, anh không care đâu.”

Kỷ Khuynh nhan quay đầu lại, không thèm để ý Lâm Dật nữa.

Lúc mình mặc áo tắm anh ta cũng đã nhìn thấy rồi, giờ muốn nhìn thì cứ nhìn thôi, cũng chẳng sao.

Đến căn biệt thự số một, Kỷ Khuynh Nhan xông vào đi tắm, sau đó thay đồ ngủ, cũng mang laptop ở bên ngoài vào, sau đó nằm ở trên sofa cùng với Lâm Dật.

“Anh thu chân lại chút coi, cái sofa lớn như vậy mà bị anh chiếm hết rồi.”

“Anh có giữ chỗ cho em rồi còn gì.”

“Chỗ này nhỏ quá, em ngồi không được.”

“Sao em không nói là do mông em lớn quá đi.”

“Mông anh mới lớn đó.”

Kỷ Khuynh Nhan mạnh mẽ ngồi xuống, dồn chân của Lâm Dật sang một bên, sau đó để máy tính lên một bên tay vịn của sofa, nói:

“Bây giờ, chúng ta đã tiếp khoảng 22 tỷ, đồ thị cũng coi như vững vàng đôi chút.”

“Anh đoán có lẽ bây giờ Triệu Mặc đang trong trạng thái vô cùng ngu ngơ, không biết phải làm thế nào mới tốt.”

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì theo cách nhìn ngoài giới, anh đã thu mua toàn bộ Didi, tiền trong tay còn thừa lại chắc chắn không đủ, có thể xuất ra 10 tỷ đã là cực hạn rồi.” Lâm Dật đổi tư thế, đặt chân lên đùi Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Nhưng bây giờ, anh đã tiếp hơn 22 tỷ, Triệu Mặc đã không rõ thực hư của anh thế nào nữa, đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng không bao lâu nữa, bọn họ vẫn sẽ tiếp tục tung ra, không cần vội.”

“Vậy anh dự tính xem, Triệu Mặc cuối cùng sẽ tung ra bao nhiêu?”

“Trong khoảng 30 tỷ đến 50 tỷ, điều này phải xem khoán thương muốn để cho tập đoàn Hoa Ngân mặt mũi thế nào, nhưng không cần biết là bao nhiêu, anh đều có thể tiếp được.”

“Đây chính là nguyên nhân anh không đem Long Tâm ra gán nợ hả.”

Lâm Dật gật gật đầu: “Trong tay có tiền, đủ để ứng phó với Triệu Mặc và các nhà đầu tư nhỏ lẻ đang chạy theo xu hướng rồi, còn lại thì chờ xem công ty Hồn Thủy xuất chiêu thế nào.”

“Vậy được.” Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu: “Anh đi làm việc đi, em ở bên này theo dõi giúp anh.”

“Hôm nay không làm việc nữa.”

“Vậy anh muốn làm gì?”

“Làm... ngắm em.”

...

Yến Kinh, nhà tắm Nghênh Tôn.

Bốn người Triệu Mặc đang ngâm mình trong suối nước nóng khói trắng lượn lờ, vô cùng dễ chịu.

Đồng thời lúc đó, bên cạnh bọn họ còn có mười mấy cô gái mặc áo tắm, bưng nước rót trà cho bọn họ, làm đủ các loại tư thế phục vụ.

“Gì cơ! Hắn đã tiếp 22 tỷ rồi!?”

Trong suốt nước nóng, sau khi nhận được điện thoại của Phó Chính Nghĩa, Triệu Mặc không còn bình tĩnh nữa.

“Khoảng tầm 20 tỷ là của chúng ta bán ra, 2 tỷ còn lại đều là của các doanh nghiệp nhỏ lẻ.” Phó Chính Nghĩa nói:

“Triệu tổng, bây giờ phải làm sao đây, có cần tiếp tục tung ra không?”

“Cứ đợi vài phút đã, sau đó tôi thông báo cho cậu.”

“Biết rồi thưa Triệu Tổng.”

Tại thời điểm này, Lâm Dật đã tiếp nhận 22 tỷ cổ phần, đây không hề là tin tốt đối với hắn.

Hắn từng dự tính rằng, Lâm Dật có lẽ sẽ tiếp được 20 tỷ cổ phần, nhưng phải mất chút thời gian, điều này có thể chứng minh tài chính của hắn không đủ, thắng lợi của bản thân đã ở ngay trước mắt rồi.

Nhưng hiện tại, bản thân mình tung ra bao nhiêu thì hắn ta tiếp nhận bấy nhiêu, không chút mơ hồ nào.

Đây hoàn toàn không phải chuyện tốt gì, thuyết minh rằng trong tay hắn có thể có đủ tài chính, cụ thể còn có thể tiếp nhận bao nhiêu còn là một ẩn số.

“Triệu ca, Lâm Dật tiếp 20 tỷ cổ phần rồi?” Tôn Sách hỏi.

Lúc này. Biểu tình của ba người còn lại đều có phần nghiêm túc.

Bởi vì tình huống trước mắt so với những gì bọn họ trông đợi có hơi không thích hợp.

“Mọi người nói xem, có khi nào hắn đi vay ngân hàng không?” Lục Huyền nói

“Long Tâm của hắn đang đúng lúc mạnh mẽ, muốn cho vay chỉ là chuyện trong vài phút.”

“Không cần phải đoán mò, tôi gọi một cuộc điện thoại hỏi là biết ngay thôi.”

Triệu Mặc cầm lấy điện thoại, gọi cho Lương Nhược Hư.

“Nhược Hư, có bận không.”

“Bình thường, sao vậy.”

“Ở Trung Hải thế nào rồi, có chỗ nào không quen không? Ăn được đồ ăn ở Trung Hải chứ? Có cần anh gọi người đưa tới cho em.”

Đám người Cố Trường Xuyên cạn lời, tên bám đuôi chết tiệt.

“Vẫn ổn, mọi thứ đều rất phù hợp.” Lương Nhược Hư trả lời vô cùng chuyên nghiệp: “Tìm tôi có gì không?”

“Anh muốn thăm dò em chuyện này.” Triệu Mặc cũng không giấu diếm: “Anh muốn hỏi, bên Long Tâm có tìm đến em phê duyệt khoản vay không?”

“Phê duyệt khoản vay?” Lương Nhược Hư đáp: “Không có.”

“Vậy được, em ở Trung Hải phải chăm sóc bản thân cẩn thận, có gì không quen thì nhớ nói với anh.”

“Được rồi, cảm ơn.”

Sau khi tắt điện thoại, Triệu Mặc nói: “Hắn không có vay.”

“Vậy chỉ còn khả năng hắn đem cơ nghiệp dưới tay đi thế chấp, nếu không cũng không thể giải thích khác được rồi.” Cố Trường xuyên nói.

“Mấy cậu nói xem, có khi nào hắn thật sự có nhiều tiền vậy không?” Lục Huyền nói: “Toàn bộ tiền để thu mua Didi rồi, nếu như không có khoản tiền dự trữ khổng lồ, cũng không thể làm việc này được.”

“Thế thì càng không thể nào.” Tôn Sách nói:

“Một công ty đang mạnh mẽ căn bản sẽ không giữ lại nhiều tiền đến vậy, Lâm Dật cũng không phải thằng ngốc, có thể biến doanh nghiệp trở thành quy mô thế này, không thể đến cả chút thường thức đó cũng không biết được.”

“Vậy thì không nhất thiết phải thảo luận, có lẽ là đem toàn bộ cơ nghiệp của mình đi cầm cố rồi.” Cố Trường Xuyên nói: “Ngày mai tôi bảo người tra thử là biết ngay thôi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 544.

Chương 545. Anh Lâm Thích Ăn Bánh Bao

Ba

Tôn Sách đốt điếu thuốc, nói: “Tôi cảm thấy điều tra cũng không có ý nghĩa gì cả, dù sao chúng ta đã vừa mới lên, không thể rút lui được.”

Lục Huyền gật gật đầu, “Tôi cũng vừa mới tính toán, cho dù anh ta lấy hết sản nghiệp trên tay thế chấp ra ngoài, bấm bụng thì cũng chỉ có thể vay được 50 tỷ.”

“50 tỷ thì nhằm nhò gì.” Tôn Sách nói:

“Số cổ phiếu của bốn người chúng ta không sai biệt lắm đã là 100 tỷ, không phải là dư sức để chơi chết anh ta sao.”

“Nói như thế cũng không sai, nhưng anh ta làm như vậy, hoàn toàn là tự chui đầu vào rọ.” Cố Trường Xuyên nói:

“Nếu như anh ta thật sự thế chân Long Tâm để chống lại chúng ta, thì chỉ cần để lộ tin tức này ra, chúng ta sẽ không cần động tay nhiều, giá cổ phiếu của bọn họ vẫn sẽ giảm thôi.”

“Lão đại nói không sai.” Triệu Mặc nói:

“Ngày mai phải phiền phức lão đại một chút rồi, dùng chút quan hệ, điều tra về tình huống bên Trung Hải kia một chút.”

“Giao cho tôi là được.”

Triệu Mặc cầm điện thoại di động lên lần nữa, gọi điện thoại cho Phó Chính Nghĩa.

“Tiếp tục đánh, không cần thả chậm tốc độ, tôi phải xem xem rốt cuộc anh ta có thể tiếp được bao nhiêu chiêu.”

Cúp điện thoại, Tôn Sách hô:

“Bên chúng ta nên vui vẻ ăn uống một chút, không cần nghĩ nhiều như vậy, với chút năng lực kia, còn muốn chống lại chúng ta sao? Cũng thật là biết đùa.”

“Ha ha, nói cũng đúng.” Triệu Mặc giơ ly rượu lên, “Cạn ly!”

…

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Khuynh Nhan vẫn giống thường ngày, dậy làm điểm tâm, đối với cô mà nói thì đây đã một thói quen.

“Mắt sao lại giống như gấu trúc vậy.” Lâm Dật hỏi.

“Rất nghiêm trọng sao?”

“Tự em xem là biết.”

Kỷ Khuynh Nhan vào phòng vệ sinh, nhìn thấy dưới hai mắt có hai cái quần thâm đen thật to, bĩu môi nói:

“Em hôm qua nhìn chằm chằm vào thị trường chứng khoán đến hơn nửa đêm, có thể là do ngủ không ngon, lát nữa em dùng phấn lót che đi là được. Nhưng mà đêm qua, bọn họ lại đánh hơn 7 tỷ ra ngoài, tốc độ lại không giảm chút nào, may là chúng ta đều đã nắm bắt được, cũng coi như là ổn định được thị trường.”

“Đã nói em không cần phải lo lắng rồi mà, còn chăm chú nhìn làm gì.” Lâm Dật vừa ăn cơm vừa nói:

“Cổ phiếu trên tay bọn họ đều là mượn của người môi giới, bất kể như thế nào thì bọn họ cũng sẽ đánh ra thôi. Hiện tại chúng ta là bên chủ động, em đừng đem suy nghĩ đặt nhiều trên phương diện này nữa, nó sẽ còn tiếp tục trong vài ngày đó.”

“Nhưng em nhịn không được nha, trong lòng luôn nhớ tới, sau nửa đêm không ngủ được liền dứt khoát không ngủ luôn.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Đợi lát nữa em bôi thêm một chút kem nền, lại mang kính râm, thì mọi chuyện đều sẽ Ok.”

“Thật sự là không có cách nào với em mà.”

“Tối nay anh có làm thêm không?” Kỷ Khuynh Nhan trở lại trên bàn cơm, hỏi.

“Ca ngày thôi, có việc gì không?”

“Buổi tối đưa em về nhà một chuyến, em muốn lấy chút quần áo tới.”

“Xem ra Kỷ tổng đang dự định sống ở đây luôn sao.”

Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu, tóc đuôi ngựa tùy ý buộc lên vẽ ra một độ cong xinh đẹp trên không trung, cho dù không trang điểm, mặt lại hướng lên trời, cũng tràn ngập sức sống thiếu nữ.

“Em căn bản không muốn đến, là anh mời em.”

“Lý do này của em rất gượng ép a, cho dù là anh mời em thì em cũng có thể cự tuyệt mà.”

“Bởi vì anh quá nhiệt tình, cho nên không thể chối từ, em không có cách nào cự tuyệt cả.”

“Nhưng mà...”

“Anh đừng nói nữa!”

Kỷ Khuynh Nhan trừng mắt, lời Lâm Dật muốn nói chỉ có thể nuốt xuống, đoán chừng cô đang muốn động thủ.

“Đừng, anh không nói nữa, là anh đưa em tới đây, làm khó Kỷ đại tổng tài của chúng ta rồi.”

“Như vậy thì còn tạm được.”

Ăn xong phần cơm đơn giản, Kỷ Khuynh Nhan về tới phòng của mình, bắt đầu thay quần áo và trang điểm.

Điều quan trọng nhất chính là che quầng thâm mắt.

Quần bò màu đen, phối hợp với áo gió thắt eo màu vàng nhạt, khiến cho dáng người càng thêm thon dài, lại nhiều hơn mấy phần lạnh lùng.

Sau khi thay quần áo xong, hai người lần lượt lái xe đi làm.

Đến phòng khám, Lâm Dật nhìn Lý Sở Hàm ngồi trước máy vi tính, đang cẩn thận tỉ mỉ nhìn màn hình.

Sống mũi thanh tú đỡ lấy gọng kính, cô đang chăm chú nghiên cứu báo cáo y học trên máy tính, Lâm Dật tiến đến cũng không phát hiện ra.

“Anh Lâm, anh tới rồi.”

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, Kiều n chủ động chào hỏi, cũng làm cho Lý Sở Hàm nhận thấy Lâm Dật. Cô liền hướng sang bên cạnh nhường đường cho Lâm Dật.

“Ăn cơm chưa?” Lý Sở Hàm hỏi, còn thuận tay móc ra một quả táo.

“Ăn sáng rồi, nhưng không ăn táo.”

Lâm Dật cười tiếp nhận táo, sau đó đưa cho Kiều n, “Giúp anh gọt vỏ với.”

“Được thôi.”

Mấy bác sĩ nam trẻ tuổi khác nhìn thấy Lâm Dật có đãi ngộ như vậy, thì trong lòng vừa hâm mộ vừa ghen ghét.

Nhưng cũng không có cách nào khác.

Lớn lên không đẹp trai như người ta, nhà còn không có tiền, quan trọng hơn là, kỹ thuật cũng không tốt như người ta, thật sự là bực mình mà.

Không đến vài phút, Kiều n cầm lấy trái táo đã gọt xong, đưa cho Lâm Dật.

“Anh Lâm, anh đã đọc tin hôm qua em đăng lên vòng bạn bè chưa?”

“Chưa, mà sao thế?”

“Cha của đứa trẻ hình như đang làm một quỹ quyên góp, muốn mọi người giúp đỡ một chút, hiện tại đã góp được hơn 20 ngàn tệ.”

“Đây không phải chuyện tốt sao, người tốt trên đời này vẫn còn rất nhiều.”

“Đúng là chuyện tốt, nhưng có một số công chúng cắt câu lấy nghĩa, dẫn dắt hướng dư luận về phía loại thuốc Nosina Sodium, nói là tại Australia bán hơn 200 tệ, sao vừa về đến trong nước lại biến thành 700 ngàn tệ rồi. Hiện dư luận đang bàn tán xôn xao, rất nhiều người đều đang thảo luận về việc này.”

“Đám người kia không có não sao? Tình hình ở Australia khác với trong nước, căn bản là không thể so sánh a.”

“Không phải sao, em trước đó còn thảo luận với bọn họ, nói ở

Australia là do có bảo hiểm y tế cho nên mới tiện nghi như vậy. Nhưng một cái miệng của em căn bản nói không lại bọn họ, cho nên em liền không thèm phản ứng với việc này nữa.”

“Để cho đám ngu ngốc kia thảo luận đi, một đám thiểu năng trí tuệ mà thôi, không làm nổi lên được chút sóng gió nào đâu.”

Lâm Dật tin rằng trong cái xã hội này, vẫn là người bình thường chiếm đa số.

Hẳn là có thể thấy rõ môn đạo bên trong, không bao lâu nữa, loại ngôn luận thiểu năng trí tuệ này sẽ biến mất thôi.

“Hy vọng là như vậy.” Kiều n yên lặng nói:

“Người ta chỉ là muốn góp vốn quyên tiền, để người trong xã hội giúp đỡ một chút, không nghĩ tới còn kéo theo những chuyện này, chuyện này là sao vậy chứ.”

“Ai nói không phải đâu.” Lâm Dật vừa ăn táo, vừa nói: “Táo này đúng là rất ngọt.”

“Ngày mai tôi sẽ mang thêm cho cậu.” Lý Sở Hàm nhỏ giọng nói.

“Lý chủ nhiệm, anh Lâm không thích ăn táo.” Kiều n nói.

“Vậy cậu ấy thích ăn cái gì?”

“Anh Lâm thích ăn bánh bao, tốt nhất là loại vừa trắng vừa to, vừa mềm lại vừa non. Đây tuyệt đối là thứ tốt nhất trong lòng anh Lâm.”

Liên quan tới chuyện chuối tiêu, Lý Sở Hàm có thể không hiểu, nhưng loại chuyện như bánh bao này, cô vẫn có thể nghe hiểu.

“Đừng nói nhảm nữa, làm việc cho tốt đi.” Lý Sở Hàm ngượng ngùng nói.

“Không nói thì không nói.” Kiều n nói: “Đoán chừng anh Lâm cũng đã ăn qua rồi.”

Gương mặt của Lý Sở Hàm lại càng đỏ, xấu hổ không biết nên nói như thế nào.

Lâm Dật lại cảm thấy không sao cả, nhưng mặt Lý Sở Hàm ửng hồng như đóa hoa hải đường kiều diễm, nhìn đúng là cảnh đẹp ý vui.

Reng reng reng

Đúng lúc này, Lương Nhược Hư gọi điện thoại tới.

“Giữa trưa có thời gian hay không? Đi ăn cơm đi?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 545.

Chương 546. Muốn Làm Thế Giới Chấn Động, Chỉ Dựa Vào Một Cây Tăm Là Không Đủ

“Được, 12 giờ trưa, Hoa Yến Lâu.”

“Được.”

Hẹn xong giờ cơm trưa, Lâm Dật liền bận rộn trong phòng.

Tuy rằng mấy ngày nay, đều có ca phẫu thuật, nhưng độ khó cũng không lớn.

Trước tiên là nhìn xem ca bệnh, sau đó dành ra một tiếng, là có thể giải quyết xong những chuyện này.

Điểm khó khăn duy nhất, là động mạch chủ của Lưu Tử Hào chuyển thành phẫu thuật.

Bản thân mình và Lý Sở Hàm đều phải ứng phó cẩn thận.

Đến giữa trưa, hai người còn đang thảo luận chuyện liên quan tới phẫu thuật.

Các bác sĩ còn lại bên trong phòng đều đang nghiêm túc lắng nghe.

Các loại lý luận và phương pháp kỹ thuật của Lâm Dật đều khiến cho bọn họ nghe mà sửng sốt một chút.

Rõ ràng còn trẻ hơn so với chính mình, rõ ràng là tới muộn hơn so với mình, sao lại mạnh hơn mình nhiều như vậy?

Nhưng ở trong mắt của Lý Sở Hàm lại tràn đầy thưởng thức.

Nhưng trong quá trình thảo luận thì có ba chỗ, ý kiến của hai người không giống nhau.

Vì để có hiệu quả phẫu thuật tốt hơn, phương pháp của Lâm Dật cấp tiến và mạo hiểm hơn, nhưng lại bị Lý Sở Hàm bác bỏ.

Bởi vì mạo hiểm như vậy là quá lớn, xác suất thành công khả năng còn không đến 1%, cô không muốn mạo hiểm như vậy.

Cô muốn sử dụng biện pháp an toàn ổn thỏa hơn một chút, chỉ là hiệu quả khôi phục sau phẫu thuật không tốt như biện pháp của Lâm Dật.

Cho đến tận giữa trưa, hai người vẫn kiên trì với ý kiến của mình, không muốn dễ dàng buông tha.

Nhưng thảo luận thì thảo luận, cũng không ảnh hưởng tới mối quan hệ mập mờ giữa hai người.

12 giờ trưa, Lâm Dật đến Hoa Yến Lâu cạnh bệnh viện, thì gặp được Lương Nhược Hư tại cửa ra vào.

Lương Nhược Hư mặc một thân đồ âu màu xám dành cho nữ, Lâm Dật cảm thấy tẻ nhạt vô vị, ngay cả hứng thú nhìn một chút cũng không có.

Trong lòng Lương Nhược Hư cảm thấy u oán, đây là loại người gì vậy!

Thật sự là chỉ biết nịnh hót.

Bởi vì thân phận đặc thù của Lương Nhược Hư, Lâm Dật liền đặt một gian phòng, mua chút đồ ăn, chuẩn bị ăn cơm.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Lâm Dật hỏi.

“Hôm qua Triệu Mặc có gọi điện thoại cho tôi, hỏi anh có phải là đã đem Long Tâm thế chấp rồi hay không.”

“Sau đó thì sao? Còn nói cái gì không?”

“Sau đó thì không nói gì nữa.” Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật, “Nhưng nhìn bộ dáng của anh thì có vẻ rất bình tĩnh.”

“Đã sớm đoán được.” Lâm Dật nói ra: “Tôi đoán chừng hiện tại anh ta đang cảm thấy mơ hồ.”

“Vì cái gì vậy?”

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Hiện tại là 12:30, dựa theo tốc độ bán tháo của anh ta, tôi sẽ lấy đi khoảng 30 tỷ cổ phiếu. Theo tôi suy đoán, trên tay của anh ta, nhiều lắm là còn có hơn 20 tỷ cổ phiếu. Nếu như tôi còn có thể tiếp nhận, thì bước đầu kế hoạch của anh ta coi như là đã thất bại, dù công ty Hồn Thủy có gia nhập thì kết quả cũng không được như mong muốn trong lòng anh ta, cho nên anh ta sẽ đứng ngồi không yên.”

“Anh đã tiếp nhận 30 tỷ rồi?”

“Không phải vậy chứ?” Lâm Dật nói ra: “Nếu như tôi không tiếp nổi, thì làm sao có tâm trạng cùng ăn cơm với cô được.”

“Anh lấy tiền ở đâu ra mà nhiều như vậy?” Lương Nhược Hư nói:

“Sẽ không thực sự đem Long Tâm đi thế chấp đó chứ? Nếu như thiếu tiền thì cứ nói với tôi, tôi có thể phê xuống cho anh một bộ phận tiền.”

“Phê tiền thì không cần đâu, tạm thời còn chống đỡ được.” Lâm Dật nói:

“Tôi hiện tại đang đợi Triệu Mặc đập hết số cổ phiếu mượn được, sau đó để cho công ty Hồn Thủy gia nhập. Dư luận chính là phương pháp khống chế thị trường chứng khoán tốt nhất. Bọn họ đã chuẩn bị gần một tháng, có thể sẽ không tốt lắm.”

“Có cần tôi giúp một tay không?”

“Đương nhiên là có.” Lâm Dật nói:

“Nếu như cô nguyện ý giúp, thì thậm chí là mười Hồn Thủy, tôi cũng không thèm để vào mắt, trong nháy mắt là có thể đem Triệu Mặc đánh thành tro bã.”

“Biện pháp gì?”

“Cô ra thông báo, nói rằng chưa kết hôn mà có con, sắp tới sẽ cùng tôi kết hôn. Tin tức này vừa ra, những tên yêu mà quỷ quái kia tất cả đều sẽ phải đứng sang một bên.”

“Anh cái người này, thật sự là lúc nào cũng đều nghĩ đến việc chiếm tiện nghi của tôi, nói anh nịnh hót là đã cất nhắc anh rồi.”

“Ai ai ai, nói chuyện chú ý một chút a, tôi làm sao có thể được lợi.”

“Lúc tôi mặc váy lộ đùi thì hung hăng nhìn tôi, lúc mặc âu phục thì anh nhìn cũng không thèm nhìn, còn nói mình không nịnh hót?”

“Chủ yếu là bộ quần áo của cô này, sát khí quá nặng, khiến cho tôi không dám nhìn thẳng.” Lâm Dật nói: “Nhưng nếu như cô cởi áo ra, thì tôi sẽ không như vậy.”

“Anh nghĩ thì hay lắm.”

“Không đẹp bằng lúc cô nhu tình như nước.”

Ngạch...

Anh đúng là lúc nào cũng đều có thể trêu chọc a!

“Nói cho anh biết, tôi mới không nhu tình như nước.” Lương Nhược Hư e lệ nói.

“Biết mình giống đàn ông mà còn không thay đổi?”

Lương Nhược Hư:…

“Tôi thật sự muốn lấy dĩa ăn đâm chết anh.”

Lâm Dật cười ha ha một tiếng, “Đến ăn miếng đu đủ này, cố ý chuẩn bị cho cô đó.”

“Đừng nói nhảm với tôi nữa, số đo đã vừa vặn, không cần bồi bổ thứ này nữa.”

“Cô không ăn thì tôi ăn.” Lâm Dật nói: “Cô hôm nay tới tìm tôi, chính là vì để nói chuyện này?”

“Cũng không phải.” Lương Nhược Hư nói:

“Anh có nhớ không, mấy ngày trước, hai ta đi ra từ bệnh viện, gặp phải bạn nhỏ mắc bệnh SMA kia.”

“Có nhớ, bé ấy tên là Lưu Tử Hào.” Lâm Dật bất đắc dĩ nói:

“Gia đình này cũng đủ xui xẻo, đứa bé kia không chỉ mắc SMA, còn bị chuyển vị động mạch chủ bẩm sinh, cảm giác như đã bước nửa chân vào Quỷ Môn Quan rồi.”

“Nghiêm trọng như vậy sao? Còn có thể cứu chữa không?”

“Tỷ lệ sống vẫn còn, nhưng rất xa vời.” Lâm Dật nói:

“Tôi và Lý chủ nhiệm đã thảo luận phương án phẫu thuật một buổi sáng rồi, bây giờ còn chưa có kết quả. Hiện tại nhà bọn họ đã lên trang mạng tìm kiếm sự giúp đỡ, có thể cứu tới mức độ nào thì phải xem trình độ bản thân rồi.”

“Quá khổ rồi.”

“Ai nói không phải đâu.” Lâm Dật để đũa xuống, vừa nhắc tới chuyện này, cảm thấy đồ ăn cũng không còn ngon nữa, “Cô không phải là cố ý hỏi tới chuyện này đó chứ.”

Lương Nhược Hư mở album điện thoại di động lên, mở mấy video lên.

Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Dật nhìn qua mười mấy video một chút, cuối cùng cũng hiểu tại sao cô ấy lại tìm mình.

Bởi vì nhà họ Lưu đã đem tin tức nhờ giúp đỡ phát lên trên mạng.

Nhưng chuyện liên quan tới cứu trợ, lại không có bao nhiêu người chú ý, mà chuyện vụ thuốc Nosina Sodium 700 ngàn tệ kia lại trở thành tiêu điểm.

“Những lời bàn luận không não này, tạo thành một số ảnh hưởng không tốt đi.”

“Ừm, bởi vì trải qua thời gian dài, đây đã là một vấn đề mẫn cảm.”

“Nhưng loại chuyện này, cô hẳn là tìm không thấy tôi đúng không?” Lâm Dật nói: “Chẳng lẽ cô muốn tôi phát triển các phương án thay thế sao?”

Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật, “Anh có năng lực như vậy sao?”

“Lời này không phải là lời mà cô muốn hỏi sao.”

Lương Nhược Hư khẽ giật mình, “Làm sao anh biết?”

“Cô cũng không phải là người ích kỷ.”

“Thật sự là cái gì cũng không thể gạt được anh.” Lương Nhược Hư nói:

“Đêm qua, chú Trần có gọi điện thoại cho tôi, chính là cha của Nghiên Nghiên, nói anh là chuyên gia trong lĩnh vực này. Chú ấy muốn tôi hỏi anh một chút xem có biện pháp nào giải quyết việc này hay không, dược hiệu kém chút cũng không sao cả.”

“Đừng nói đùa nữa.” Lâm Dật phất phất tay, “Chút thuốc bình thường, tôi còn có thể làm một chút, nhưng thứ này nghĩ thì cũng đừng nghĩ.”

“Phát triển nghiên cứu rất khó khăn sao.”

“Nào chỉ là khó khăn bình thường.” Lâm Dật nói:

“Hệ thống Trung y so với Tây y lớn hơn và cũng hỗn tạp hơn nhiều. Cho dù tôi có thể nghiên cứu ra phương thuốc thì cũng chưa chắc có thể tìm được đông dược cần thiết, cứ xem như là có thì giá cả so với Nosina Sodium khả năng còn đắt hơn, làm như vậy căn bản không có ý nghĩa.”

“Tuy rằng tư bản tham tài, nhưng cũng phải tuân theo quy luật thị trường, tất cả mọi thứ, đều là đồng giá, muốn chấn động thế giới, chỉ dựa vào một cây tăm, là không đủ.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 546.

Chương 547. Tiền Của Anh Ấy Là Từ Đâu Tới

“Anh không cần quá để ý.” Lương Nhược Hư nói: “Nhiệm vụ mà chú Trần phái xuống, tôi cũng không mặc kệ được.”

“Tôi ngược lại cũng không sao cả, ông ấy cũng là người của chính phủ, cũng muốn cho giá cả dược phẩm tiện nghi một chút, mang lại phúc lợi cho dân chúng.” Lâm Dật nói:

“Đổi lại là tôi, thì tám phần cũng sẽ làm như vậy, hận không thể để cho toàn bộ bệnh viện Trung Quốc đều đóng cửa, một bệnh nhân cũng không có.”

Lương Nhược Hư chống má, tấm lòng son kia của Lâm Dật vẫn còn đang cháy hừng hực.

“Anh đó, sau này có dự định gì chưa? Định ở lại bệnh viện Hoa Sơn luôn sao?” Lương Nhược Hư nói:

“Lấy năng lực hiện tại của anh thì lại lăn lộn thêm mấy năm nữa, làm đến trưởng khoa là chuyện không thành vấn đề.”

“Sau ca phẫu thuật cho đứa trẻ thì tôi sẽ chuẩn bị từ chức.”

“Từ chức sao? Còn nguyên nhân gì sao?”

“Các em gái ở bệnh viện đều đã trêu chọc hết rồi, cho nên muốn thay công việc, tìm chút mới mẻ.”

“Lý do này của anh thật sự là khiến người ta không phản bác được.”

…

Sau khi ăn xong, Lâm Dật về tới bệnh viện.

Sau khi thực hiện xong ca phẫu thuật thì đã hơn bốn giờ chiều. Anh lái xe đến tập đoàn Triều Dương, chuẩn bị tập hợp một chỗ với Kỷ Khuynh Nhan, rồi đến biệt thự Vân Thủy lấy mấy bộ quần áo.

“Hiện tại bên phía Triệu Mặc đã đánh ra 35 tỷ, toàn bộ giới tài chính cơ hồ đều biết có người muốn bán khống Didi, nhưng lại không biết ai là người đứng phía sau.” Sau khi lên xe, Kỷ Khuynh Nhan tháo kính râm xuống, nói:

“Nhưng may là bên Viện Viện phản ứng kịp thời, tất cả đều được tiếp nhận, xem như đã ổn định được thị trường.”

Lâm Dật trầm ngâm một lát, “Anh đoán chừng buổi sáng ngày mai, cổ phiếu được mượn về sẽ bị bán ra gần hết, sau đó công ty Hồn Thủy sẽ gia nhập.”

“Nếu như em đoán không sai, thì hẳn là ngày mai.”

“Ngày mai cứ chờ xem kịch vui đi.” Lâm Dật xoa tay một chút, “Để anh xem cái công ty Hồn Thủy này, rốt cuộc là có bao nhiêu năng lực.”

Kỷ Khuynh Nhan cười như hoa nhìn Lâm Dật, “Em thích sự tự tin này của anh.”

“Anh thì thích dáng người 36D này của em.”

“Quỷ háo sắc.”

Lái xe đến biệt thự Vân Thủy, Lâm Dật bỗng cảm thấy có một loại quen thuộc lạ lẫm.

Đã lâu rồi không tới nơi này.

Tốc độ thu dọn đồ đạc của Kỷ Khuynh Nhan không là tính nhanh, bận rộn trước sau hết một giờ, mới mang theo một cái cặp da đi xuống.

Sau khi thu thập xong đồ đạc, hai người ra ngoài ăn một bữa cơm, rồi mới trở lại Cửu Châu Các.

Đêm muộn, ba người Tần Hán, Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên đến Cửu Châu Các.

“Chào chị dâu!” Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên đồng thanh lên tiếng chào hỏi.

Lần này, vẻ mặt Kỷ Khuynh Nhan đã tự nhiên hơn không ít, còn có chút vui vẻ tiếp nhận.

“Các người chờ một chút, tôi đi pha trà, gọt hoa quả.”

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan hiền đức như vậy, Tần Hán cảm thấy chua chua, nói:

“Kiếp trước có phải cậu đã cứu vớt hệ ngân hà hay không, sao có thể gặp được người phụ nữ tốt như vậy.”

“Không phải, là bởi vì tôi lớn lên đẹp trai.”

“Cút đi.”

Trên thực tế, người giống như Tần Hán, Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên cũng không phải là loại người phóng đãng thích tự do.

Nếu như gặp được cô gái tốt thì khả năng cũng đã sớm kết hôn rồi.

“Tình huống bên cậu thế nào rồi?” Tần Hán hỏi:

“Tôi vừa mới xem qua thị trường, nếu như tính không sai, thì bên cậu hẳn là phải tiếp nhận hơn 30 tỷ đúng không? Tiền còn đủ hay không, nếu không chúng tôi có thể tiếp cho cậu hơn 10 tỷ.”

“Còn dư xài.” Lâm Dật nói:

“Cổ phiếu trên tay anh ta, không sai biệt lắm thì ném đến sáng mai là hết. Chuyện bên tôi, anh tạm thời không cần lo lắng, còn có thể chịu đựng được.”

“Được thôi, nếu có khó khăn thì cứ nói thẳng, đừng lúc nào cũng giả trang ra bên ngoài, đem ba người chúng tôi theo với.”

“Không phải vậy sao.” Lương Kim Minh chửi thầm một câu, nói: “Đều bị anh ép giả trang, thật sự là không có cảm giác tồn tại.”

“Không phải chứ, tôi nói các người, cả đám không lo học cho tốt, còn đòi giả với chả trang.”

“Mẹ nó, trong bốn người chúng ta, cậu là có khả năng giả trang lớn nhất, cậu còn nói chúng tôi.” Cao Tông Nguyên nói.

“Để cho cậu mỗi ngày đều ra ngoài chơi, hôm nay Đại Đô Hội cậu mời khách đi, lão tử muốn mười bình A bích, đều tính hết cho cậu.” Tần Hán nói.

“Khụ khụ khụ...”

Kỷ Khuynh Nhan ho nhẹ nói: “Còn muốn ăn chút hoa quả khác không? Tôi lại đi lấy thêm chút.”

“Các người thôi đi, dù sao cũng được tính vào sổ của tôi, cũng lâu rồi tôi không đến loại địa phương kia.” Lâm Dật nói:

“Đó cũng không phải là nơi tốt đẹp gì, vẫn nên sớm bỏ đi, ở nhà học thêm ít tri thức không tốt sao? Tôi đúng là càng ngày càng không có tiếng nói chung với các người mà.”

“Mẹ nó!” Lương Kim Minh nói: “Anh Tần, chúng ta nên đi thôi, tránh cho anh Lâm lại có cơ hội giả trang.”

“Tôi cũng thấy thế.”

Sau khi ba người Tần Hán rời đi, Kỷ Khuynh Nhan bưng lấy mặt Lâm Dật, “Biểu hiện cũng không tệ lắm.”

“Đó đều là lời nói thật, anh đối với loại địa phương kia, vẫn luôn không có hứng thú, đều là bọn họ lôi kéo anh đi.”

“Thôi đi, em cũng cảm thấy như vậy.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Người ở đó đoán chừng là dáng người đều không tốt bằng em, anh cũng cảm thấy chướng mắt.”

“Cũng không thể nói như vậy, tuy dáng người và tướng mạo của họ đều không bằng em, nhưng có thể tùy tiện sờ a.”

Nói xong, Lâm Dật còn thuận tay sờ soạng mấy cái trên mông của Kỷ Khuynh Nhan, sau đó mới về thư phòng làm việc.

“Vô lại!”

Đối với hành động mờ ám này, Kỷ Khuynh Nhan đã không còn cảm thấy kinh ngạc.

Dường như đã thành thói quen.

Trở lại thư phòng, Lâm Dật tiếp tục làm việc, nhưng lúc này nhìn thấy trên điện thoại di động còn có mấy cuộc điện thoại gọi nhỡ do Triệu Văn gọi tới.

Nhìn thấy điện thoại của Triệu Văn, Lâm Dật nhớ tới một việc.

Trước đó cô ấy có gọi điện thoại cho mình nói rằng Pfizer cùng sáu công ty dược phẩm lớn kia hình như muốn nói chuyện hợp tác với mình. Đoán chừng cô ấy gọi cũng là vì việc này đi.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Lâm Dật gọi điện lại cho cô ấy.

“Tôi và đại biểu của sáu đại công ty dược phẩm đã đến sân bay, trưa mai có thể tới Trung Hải, buổi chiều sắp xếp chút thời gian, gặp mặt một chút?”

Lâm Dật nghĩ một lúc, vừa lúc buổi sáng có một ca phẫu thuật, cũng không có thời gian tiếp bọn họ, buổi chiều là vô cùng phù hợp.

“Được thôi, một giờ chiều, đại khách sạn Bán Đảo.”

“OK.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật lại gọi điện thoại cho Vương Thiên Long, giải thích cụ thể mọi chuyện một chút, sau đó liền bắt đầu bận rộn chuyện chính của mình.

…

Yến Kinh, tập đoàn Hoa Ngân, trong văn phòng Tổng giám đốc.

Bốn người Triệu Mặc, đều ở nơi này.

Nhưng so với hôm qua thì bầu không khí trong văn phòng hôm nay lại có chút nặng nề.

Nặng nề giống như bóng đêm, khiến cho người có cảm giác thở không nổi.

“Triệu tổng, cho đến bây giờ, chúng ta đã đánh ra 32 tỷ, mà bên tập đoàn Lăng Vân đều tiếp nhận tất cả.” Phó Chính Nghĩa nói.

“Mẹ nó, tên này rốt cuộc là lấy đâu ra nhiều tiền như vậy chứ!” Triệu Mặc mắng.

“Cố lão đại đã điều tra rõ ràng, Long Tâm vẫn còn trên tay Lâm Dật, cũng chưa thế chấp ra ngoài.” Lục Huyền nói.

“Chuyện này rất kỳ quái.” Tôn Sách nói: “Bên phía chị Lương cũng không phê duyệt cho anh ta vay, vậy số tiền đó tới từ đâu đây?”

“Các người nói xem có phải là sau lưng của anh ta còn có tập đoàn tài chính chống đỡ hay không?” Lục Huyền hỏi.

“Không có khả năng đi.” Cố Trường Xuyên nói:

“Nếu như có tập đoàn tài chính ủng hộ, thì mấy ngày nay đã không thể yên ổn như vậy được. Bọn họ sẽ sớm gia nhập để bảo vệ rồi, không có khả năng nhìn anh ta đơn độc đấu như vậy được.”

“Như vậy vấn đề là...” Lục Huyền nói: “Tiền của anh ta là từ đâu tới?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 547.

Chương 548. Công Ty Hồn Thủy Gia Nhập

Tôn Sách hơi híp mắt lại, “Tôi cảm thấy trong chuyện này, nhất định có điều gì đó mờ ám. Nhưng có một thứ tôi có thể bảo đảm, đó là tiền trên tay anh ta tuyệt đối không phải là của anh ta!”

“Nhưng bây giờ, không phải là lúc để nói những chuyện này.” Cố Trường Xuyên nói.

“Tuy tình huống có chút khẩn trương, nhưng chúng ta không thể tự làm loạn trận tuyến được.” Tôn Sách nói: “Giống như trò kéo co vậy, hiện tại chính là thời điểm vất vả, nếu ai luống cuống thì người đó sẽ thua.”

“Lấy chút thể lượng của bọn họ thì còn không đến mức có thể làm cho chúng ta tự loạn trận tuyến được.” Triệu Mặc cầm bút, xoay đi xoay lại, “Nếu như ngay cả anh ta mà còn đấu không lại, vậy thì Triệu Mặc tôi chẳng phải là đã mất công lăn lộn sao.”

“Đúng vậy.” Tôn Sách cười ha hả nói:

“Trên tay của anh, hình như còn 8 tỷ cổ phiếu đúng không, đánh thì đánh, không thể làm hỏng khí thế được.”

“Tôi cảm thấy lão Tôn nói có lý, có lẽ đến lúc anh ném ra 7,9 tỷ thì đối phương bỗng nhiên không tiếp nhận nổi, đến lúc đó toàn tuyến sẽ tan tác.” Lục Huyền nói.

“Không phải sao, cho dù anh ta tiếp nhận được 8 tỷ sau cùng này thì ngày mai ba người chúng ta lại mượn tới 246 triệu nữa, tính một chút không sai biệt lắm đã có 60 tỷ.” Tôn Sách nói:

“Hơn nữa trước đó anh còn đập 40 tỷ, tổng cộng cũng hơn 100 tỷ, đập xuống nhiều tiền như vậy cũng có thể mệt chết anh ta!”

Khóe miệng của Triệu Mặc mang theo ý cười, “Việc này càng ngày càng thú vị, tôi phải xem xem rốt cuộc anh ta còn có thể tiếp nhận được bao nhiêu!”

…

Trung Hải, đài truyền hình Quảng Châu.

Kết thúc một ngày thu hình, Ôn Thư bưng một ly cà phê Starbucks, mặc một chiếc váy màu trắng đi ra khỏi tòa nhà cùng với một người phụ nữ mặc âu phục thắt eo, hướng về phía chiếc Mercedes-Benz cấp C của mình.

Reng reng reng _ _

Lúc này, điện thoại di động của Ôn Thư vang lên, là bạn trai của cô gọi tới.

Cô rất may mắn, lúc đó không có nói với anh chuyện chia tay, để cho mình còn có chỗ dựa vào.

Trên mạng đều nói, con gái thích cười đều không phải là người quá xui xẻo.

Hẳn chính là ý này đi.

“Tiểu Thư, em hẳn là tan ca rồi đúng không, hiện tại anh đến tìm em, chỗ cũng đều đã đặt xong rồi, chúng ta đi ăn đồ Pháp trước.”

“Không cần tới đón em, chúng ta gặp tại cửa tiệm đi.”

“Được, được, được, anh cách chỗ ăn cơm tương đối gần, khoảng mười phút sau là có thể tới, em đừng có gấp, lái xe chậm một chút.”

Ôn Thư cúp điện thoại, trên mặt không có bất kỳ chút vui sướng nào.

Nhìn ngoài cửa sổ, nhà nhà đều thắp đèn, Ôn Thư thầm thở dài.

Mỗi lần nhớ lại buổi tối một tháng trước, trong lòng lại cảm thấy tràn đầy tiếc nuối, cho tới bây giờ đều không thể tiêu tan.

Nếu như đêm hôm đó, không phải Trình Tốc đột nhiên xuất hiện, thì quan hệ của mình và Lâm Dật hẳn là có thể tiến triển rồi đi?

Lấy dung mạo và dáng người của mình, lại cộng với học thức uyên bác, hẳn là có thể có rất nhiều đề tài chung với anh ấy.

Nhưng mà Trình Tốc xuất hiện, khiến cho tất cả kế hoạch của mình đều rối loạn hết cả lên.

“Đáng chết! Đều là do các người làm hại tôi!”

Ôn Thư mắng thầm trong lòng một câu.

Dưới cái nhìn của cô nếu như không có Trình Tốc xuất hiện, nếu như không có tiện nhân kia châm ngòi ở giữa, thì có lẽ mình bây giờ, mình không phải ngồi con Mercedes-Benz cấp C này, mà là Mercedes-Benz đại G hơn 3 triệu.

“Ai...”

Ngầm thở dài, Ôn Thư cầm Starbucks đặt ở trên tay lái, chụp một tấm hình rồi phát lên vòng bạn bè.

“Cuối cùng, vẫn là một mình tôi chống đỡ tất cả.”

Rất nhanh, đã có người đáp lại.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Có muốn anh mang em ra ngoài du lịch giải sầu một chút không?"

Thấy có người nhắn lại, vẻ mặt Ôn Thư thay đổi, cầm điện thoại di động lên trả lời: "Có thể nha."

Đương đương đương ——

Ngay tại lúc Ôn Thư chờ đợi đối phương trả lời, ngoài ý muốn nghe được, có người đang gõ cửa sổ xe.

Ôn Thư bị giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn một chút, phát hiện đứng ở phía ngoài là một người đàn ông, sống mũi cao thẳng, đôi mắt thâm thúy, bộ dáng còn hơi bị đẹp trai.

"Anh, anh muốn làm gì." Ôn Thư cẩn thận, đem cửa sổ xe lăn xuống một cái khe nhỏ, hỏi.

"Người đẹp, không cần khẩn trương, trước tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Chu Phong, là người phụ trách tại châu Á của công ty Hồn Thủy của Mỹ."

"Công ty Hồn Thủy?" Ôn Thư chau mày, trên mặt đầy ý phòng bị, "Đây là công ty gì vậy? Tên cũng quá kỳ quái đi, không có chút may mắn nào."

"Tình huống phía bên Mỹ không giống với trong nước lắm, cho nên chuyện về tên này xin Ôn tiểu thư không nên quá để ý." Chu Phong cười nhạt một tiếng, nói:

"Nếu như ngài vẫn nghi ngờ đối với công ty của tôi, thì có thể lên Baidu điều tra tình huống một chút, đồng thời, cô có thể tìm tên của tôi trên trang web chính thức của công ty của chúng tôi. Tóm lại là tôi không có ác ý."

Tính cảnh giác của Ôn Thư rất mạnh, cô cầm điện thoại di động, thật sự đem chuyện của Chu Phong đi tra xét một lần.

Sau mười mấy phút, Ôn Thư tra được tin tức cụ thể về Chu Phong, lúc này mới tin tưởng anh ta không phải là người xấu.

Với lại nơi này vẫn còn ở đài truyền hình, bảo an còn đứng tại cửa ra vào, cũng không cần sợ cái gì.

Nhưng thứ khiến cho Ôn Thư tò mò chính là công ty Hồn Thủy này.

Nghiệp vụ và tên của công ty này đều rất quái dị.

Chuyên môn điều tra các tin tức tiêu cực của các công ty lớn, sau đó đem công bố ra bên ngoài, dùng nó để đổi lấy lợi nhuận.

Công ty như này khiến cho Ôn Thư có thêm nhận thức mới về thế giới này.

Thì ra là dùng phương pháp như vậy cũng có thể kiếm được tiền, mà lợi nhuận lại còn không ít.

“Anh tìm tôi làm gì?”

Dựa vào hình thức lợi nhuận kỳ quái của công ty Hồn Thủy, lúc đối mặt với Chu Phong, Ôn Thư vẫn có cảm giác đề phòng.

“Ôn tiểu thư, tôi có một số việc muốn nói với cô, hi vọng cô có thể buông tất cả sự đề phòng xuống.”

Chu Phong lấy ra một tấm thẻ ngân hàng từ trong túi, nói:

“Trong tấm thẻ này có 200 ngàn, nếu như Ôn tiểu thư nguyện ý bỏ ra một chút xíu thời gian để trò chuyện với tôi thì tấm thẻ này sẽ là của ngài.”

Ánh mắt Ôn Thư di chuyển, tầm mắt rơi vào tấm thẻ ngân hàng trên tay Chu Phong.

200 ngàn gần bằng tiền lương hai năm của mình.

Nếu như anh ta không có yêu cầu quá phận, mà chỉ là trò chuyện đơn giản một chút, thì còn có thể tiếp nhận.

“Có thể, anh muốn trò chuyện với tôi về vấn đề gì?”

Chu Phong nhìn bốn phía một chút, “Nơi này không phải chỗ nói chuyện, bên cạnh có một quán Starbucks, chúng ta đến đó ngồi một chút được không?”

“Được.”

Ôn Thư tin tưởng, nếu như đối phương là tên lừa đảo, thì hẳn là sẽ không hẹn mình đến Starbucks.

Nghĩ đến đây, Ôn Thư gọi điện thoại cho bạn trai của mình.

“Đơn vị của em có chút việc, có thể sẽ tăng ca đến rất muộn, cho nên không đi ăn cơm nữa.”

“Không tới được sao? Nhưng anh đã đặt chỗ trước rồi.”

“Đơn vị phải tăng ca, em muốn lấy công việc làm chủ.”

Ôn Thư cúp điện thoại, cười nhìn về phía Chu Phong, “Đi thôi.”

“Thực sự xin lỗi, đã làm chậm trễ thời gian dùng cơm của ngài và bạn trai rồi.”

“Tôi còn đang độc thân, anh ấy không phải bạn trai tôi, chỉ là người theo đuổi thôi, không đi cũng được.”

“Vậy thì tốt, tôi cũng không có cảm giác tội lỗi nữa.” Chu Phong cười ha hả nói.

Ôn Thư đem xe khóa kỹ, cùng Chu Phong chậm rãi đi tới phía đài truyền hình, cách đó một trăm mét có một quán Starbucks.

Mà trong cả quá trình, Ôn Thư còn phát hiện, ngoại hình và điều kiện của Chu Phong còn không tệ.

Tuy còn kém Lâm Dật, nhưng cũng đã vượt qua hầu hết những người đàn ông mà mình biết.

Với lại hốc mắt của anh ấy còn sâu, sống mũi cao thẳng, mang đến cảm giác con lai, tràn đầy phong cách dị vực.

Rất nhanh, hai người đã tới Starbucks, Chu Phong ôn tồn lễ độ nói:

“Ôn tiểu thư muốn uống gì? Tôi cảm thấy người phụ nữ giống như ngài đây, hẳn nên dùng một ly Matcha Latte là thích hợp nhất.”

Hành động như quý ông này, khiến cho tim của Ôn Thư có chút đập rộn lên.

“Vậy cũng được, gọi một ly Matcha Latte đi.”

Chu Phong gật gật đầu, nhìn nhân viên Starbucks rồi nói:

“Một ly cà phê kiểu Mỹ, một ly Matcha Latte, cà phê kiểu Mỹ chỉ thêm đá không thêm nước, Matcha Latte nửa đường, đổi thành đậu nành, ít đá một chút.”

“Được, xin chờ một lát.”

Nhìn thấy Chu Phong thuần thục gọi đồ, còn đưa ra yêu cầu bổ sung, điều này khiến cho Ôn Thư cảm có chút hảo cảm hơn đối với anh ta.

Bình thường đến nơi này, đều là tùy tiện gọi, chưa từng biết bên trong còn có thể bổ sung như vậy.

Xem ra những người làm việc tại Mỹ đều có kiến giải độc đáo đối với cà phê.

Hai người tìm một nơi an tĩnh rồi ngồi xuống, rất nhanh, nhân viên phục vụ đã đem cà phê lên.

Ôn Thư nhịn xuống ý nghĩ muốn chụp ảnh của mình, nhìn Chu Phong nói:

“Chu tiên sinh, anh muốn tìm tôi nói chuyện gì?”

“Chuyện là như thế này, chúng tôi có được một số tin tức, trước đây, ngài hình như đã gặp qua một người tên là Lâm Dật, không biết ngài có hiểu biết bao nhiêu về anh ta?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 548.

Chương 549. Bảy Công Ty Dược Phẩm Lớn Đến Trung Hải

“Lâm Dật? Các người muốn điều tra Lâm Dật sao?”

“Có thể nói là như vậy, tôi muốn hiểu rõ một số tin tức về anh ấy, hi vọng Ôn tiểu thư có thể thành thật trả lời.”

Lời nói của Chu Phong khiến cho Ôn Thư nhớ lại phương thức kiếm tiền của công ty Hồn Thủy, cho nên cô cẩn thận hỏi:

“Anh muốn điều tra, hẳn là tin tức xấu của Lâm Dật đúng không?”

Chu Phong xấu hổ cười, nhưng cũng không phủ nhận.

Trong quy tắc xã giao của người trưởng thành thì coi như là đã ngầm thừa nhận.

“Nếu như Ôn tiểu thư không ngại, thì có thể nói với tôi.”

Nhìn tấm thẻ ngân hàng ở trong tay Chu Phong, Ôn Thư dùng thìa gỗ nhỏ, quấy ly cà phê một chút.

“Anh ta có mối quan hệ nam nữ hỗn loạn có tính không?”

Chu Phong nhíu mày lại, “Theo như tôi biết, Lâm Dật đang độc thân, cho nên tin tức như có mối quan hệ nam nữ hỗn loạn này cũng không có sức thuyết phục quá lớn. Với lại, anh ta và Kỷ Khuynh Nhan của tập đoàn Triều Dương, đều là người vô cùng có năng lực, vô cùng xứng đôi, cho dù có tạo tin tức giả cũng sẽ tự sụp đổ thôi.”

“Kỷ Khuynh Nhan sao?” Ôn Thư đối với cái tên này cảm thấy vô cùng lạ lẫm.

“Chẳng lẽ mối quan hệ nam nữ mà Ôn tiểu thư nói không phải là anh ta và Kỷ Khuynh Nhan sao?”

"Dĩ nhiên là không phải." Ôn Thư nói :

"Trước đây anh ấy có đến Quảng Châu, bên người còn mang theo một người phụ nữ, tên là Lý Sở Hàm, lớn lên rất xinh đẹp, dáng người rất tốt, lúc đến Quảng Châu, vừa mới xuống máy bay liền mua cho cô ấy một chiếc Mercedes-Benz đại G hơn 3 triệu, buổi tối còn ở chung một khách sạn, giữa bọn họ nhất định là có quan hệ gì đó."

“Anh ta còn có quan hệ thân mật với một người phụ nữ khác sao?”

Tin tức này khiến cho Chu Phong vô cùng kích động.

Trước đó anh có điều tra, rất rõ ràng là anh ta đang có quan hệ thân thiết với Kỷ Khuynh Nhan. Hai người thường xuyên đi về cùng nhau, xem xét chính là quan hệ nam nữ.

Mà bây giờ, lúc anh ta đi công tác lại mang theo một người phụ nữ khác, còn mua cho đối phương xe hơn 3 triệu.

Điều này đủ để chứng minh, quan hệ của anh ta và người phụ nữ này không rõ ràng.

Chỉ cần nhiêu đây thôi cũng đủ cho mình làm thành bài văn rồi.

“Ngoại trừ việc này ra, còn có tin tức nào khác không?”

Ôn Thư cố gắng nhớ lại tất cả mọi chuyện liên quan tới Lâm Dật.

“Anh ta còn giả bộ người nghèo làm từ thiện thì có tính không?”

“Giả bộ người nghèo làm từ thiện?”

“Thật ra anh ta là người vô cùng có tiền, không chỉ mua xe hơn 3 triệu, còn đeo đồng hồ hơn 10 triệu, nhưng lại liếm mặt, giả bộ làm người nghèo, muốn hơn 5 triệu tiền tài chính từ địa phương. Hành động như vậy thực sự quá xấu hổ.”

Vốn dĩ tin tức về quan hệ nam nữ hỗn loạn của Lâm Dật đã đủ 200 ngàn rồi, nhưng Chu Phong không nghĩ tới, chuyến này còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

“Việc này đương nhiên là tính.” Chu Phong cầm bút ghi lại những chuyện này.

“Vẫn còn có sao?”

“Còn có, nhưng tôi cũng không rõ ràng lắm.” Ôn Thư vén tóc một chút, nói:

“Nơi anh ta làm từ thiện là trấn Bắc Kiều, sau đó lúc tôi đi phỏng vấn, có nghe người ở đó nói, anh ta còn phát sinh xung đột với người trên trấn. Nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì anh phải đi trấn Bắc Kiều hỏi thăm một chút, về phần những tin tức còn lại, tôi cũng không rõ lắm.”

“Được rồi, cám ơn Ôn tiểu thư đã cung cấp cho tôi những tin tức này.”

Nói xong, Chu Phong đem thẻ ngân hàng trong tay đẩy tới.

“Ôn tiểu thư, tấm thẻ này là của ngài, mật mã là 111111, ngài có thể sử dụng bất cứ lúc nào.”

“Thật ra tôi cũng không làm gì cả, khiến anh tốn kém rồi.” Ôn

Thư lặng lẽ, đem thẻ ngân hàng bỏ vào trong túi xách của mình, “Phương thức làm việc của công ty của các người đúng là khiến cho người ta cảm thấy thật ngoài ý muốn.”

“Thời đại Internet, tin tức là đáng giá nhất, cho nên những cái này đều không tính là gì.” Chu Phong vừa cười vừa nói.

“Tôi nhìn dáng vẻ của anh thì hình như là con lai, là con lai Trung Mỹ sao?”

“Đúng vậy, cha của tôi người Hoa, mẹ của tôi là người Mỹ. Nhưng tôi từ nhỏ lớn lên tại Mỹ, nếu như Ôn tiểu thư cảm thấy có hứng thú đối chuyện của nước Mỹ thì tôi có thể trò chuyện với cô một chút.”

Ôn Thư nghe xong thì rất hào hứng, “Vậy tôi muốn hỏi một chút, thẻ xanh của nước Mỹ có phải là có những hạn chế và quản lý vô cùng nghiêm khắc không?”

“Ở phương diện này quả thực là rất nghiêm khắc, muốn xin được thẻ xanh quả thực là chuyện không dễ.”

“Tôi hiện tại là phóng viên của đài phát thanh, nếu như muốn xin thẻ xanh của Mỹ thì còn có cơ hội không?”

“Xét về mặt công việc của ngài thì có thể thông qua việc di chuyển công tác để xin thẻ xanh, nhưng điều kiện trước tiên là phải có người làm đảm bảo cho.” Chu Phong nói:

“Nếu như ngài thật sự có ý nghĩ đối với phương diện này thì ngược lại tôi có thể giúp đỡ. Cha tôi cũng có danh tiếng nhất định tại bản địa, có thể để cho ông ấy ra mặt đảm bảo, nhưng đây là một vấn đề rất phức tạp, có thể nói rất lâu cũng không nói hết. Với lại nơi này cũng không phải là chỗ để nói chuyện.”

Ôn Thư nhìn về phía ngoài cửa sổ một chút, “Chu tiên sinh, ngài tìm được chỗ ở chưa? Tôi có thể giúp ngài liên hệ một căn nhà, chuyện liên quan tới thẻ xanh, tôi quả thực là có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.”

“Tôi đã đặt khách sạn rồi, nếu như Ôn tiểu thư có hứng thú đối với phương diện này, chúng ta có thể đến chỗ của tôi để trò chuyện một chút.”

“Được thôi.”

...

Cùng lúc đó, một số đồng nghiệp khác của Chu Phong cũng bắt đầu hành động tại Trung Hải.

Nhưng so sánh thì nhiệm vụ của bọn họ gian khổ hơn nhiều so với Chu Phong.

Trung Hải Triệu gia, Trung Hải Phạm gia, đều có bóng dáng đồng nghiệp của Chu Phong.

Thậm chí ngay cả ngục giam, đều có người của bọn họ trà trộn vào, hàn huyên với Vương Ma Tử hơn hai giờ.

Công ty Hồn Thủy có thể tại nghiệp trong giới tin xấu, cũng không phải là nói chuyện giật gân.

Bọn họ quả thật có năng lực độc đáo, nếu không cũng không có khả năng vươn tay dài như vậy.

Mà đây cũng là nguyên nhân khiến cho Lâm Dật lại chờ mong Hồn Thủy gia nhập cuộc chơi như vậy.

Bởi vì đối với hắn mà nói, công ty Hồn Thủy so với Triệu Mặc thì càng thú vị hơn, càng là đối thủ khó dây dưa hơn!

Nếu như nhất định phải so sánh, thì Triệu Mặc giống như một con sói, tuy rằng hung mãnh, nhưng chỉ cần ác hơn anh ta là có khả năng đánh bại anh ta. Mà công ty Hồn Thủy lại giống như là ký sinh vậy.

Khiến người ta muốn phòng cũng không thể phòng, người bình thường đến chỗ chống cự cũng không có.

...

Mười giờ sáng hôm sau, một chuyến bay từ Mỹ đến Trung Hải chậm rãi hạ cánh tại sân bay.

Triệu Văn vẫn là một bộ áo đỏ quen thuộc, trên tay đeo đôi găng tay da màu đen tinh xảo, mang theo mười mấy người đi về phía nhà ga.

Ngoại trừ Triệu Văn thì ở sau lưng cô, còn có mười hai người.

Trong đó có sáu người đều là người nước ngoài với màu da khác nhau, sáu người còn lại đều là người Trung Quốc.

Bởi vì là tới Trung Quốc để làm việc, cho nên người mà sáu công ty dược phẩm lớn phái qua hầu hết đều là giám đốc điều hành người Hoa, cũng là để tiện giao tiếp hơn.

Mà trên thực tế, sáu công ty dược phẩm lớn cũng không phải đều là công ty của Mỹ. Nhưng bởi vì có quan hệ mật thiết với thị trường nước Mỹ, cho nên lần này đã cùng nhau hành động.

“Làm cái quỷ gì vậy? Người của chúng ta đều đã đến, vậy mà không có ai tiếp đón là sao?”

Người nói chuyện là một người da trắng, tên là Frey, là tổng giám thị trường toàn cầu của Roche, cũng là người đại biểu da trắng duy nhất trong bảy công ty dược phẩm lớn.

“Bình thường, lấy tính cách của Lâm Dật, có thể sắp xếp cho chúng ta một chỗ đã là không tệ rồi.” Triệu Văn nói:

“Về phần còn lại, chúng ta tự mình giải quyết đi.”

Hết chương 549.

Chương 550. Hai Ta Nói Chuyện Riêng Là Được Rồi

“Vậy thì anh ta đặt vị trí của mình cũng quá cao rồi.” Frey nói:

“Chúng ta tới nhiều người như vậy, hơn nữa còn chủ động đến Trung Hải, dùng cách của người Hoa mà nói thì là cho đủ mặt mũi rồi, chẳng lẽ ngay cả sự tôn trọng tối thiểu nhất cũng không có sao?”

“Tại Phố Wall, có cái gọi là sự tôn trọng không đáng một đồng. Chẳng lẽ Frey tiên sinh đã quên, trong hai ngày liên tục, anh ấy đã khiến cho giá cổ phiếu của Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn tuột dốc không phanh sao, anh ấy có năng lực này.”

“Triệu tổng, tôi cảm thấy chuyện này, hoàn toàn là do thất bại của cô tại thị trường Trung Quốc đưa đến.” Frey nói:

“Nếu như là tôi thì tôi sẽ không cho anh ta dù chỉ là một cơ hội nhỏ nhoi.”

“Anh?” Triệu Văn lạnh lùng nói:

“Người ta đã có cách điều chế phương thuốc có thể thay thế Ibuprofen và 25 loại thuốc kia. Với lại hiện tại, bọn họ còn đã hoàn thành luận chứng trong phòng thí nghiệm, dưới tình huống như vậy, Frey tiên sinh, anh có biện pháp gì tốt để lật ngược sao?”

“Dạng thuốc giống như Ibuprofen này, bởi vì hiện tại có có rất nhiều loại có thể thay thế, chỉ là thiết bị của Pfizer tiên tiến hơn một chút và cũng không có quá nhiều hàm lượng kỹ thuật. Trung Quốc có thể phát triển được cũng chẳng có gì lạ cả.” Frey nói:

“Mà sáu loại thuốc của Roche đều được chúng tôi nghiên cứu phát triển mười mấy năm trời, đầu tư vào đó rất nhiều nhân lực và vật lực. Nếu anh ta muốn làm được thì cũng không là chuyện phải dễ dàng như vậy.”

“Ý của anh là nói, Trung Quốc đang tạo tin tức giả sao?” Triệu Văn nói.

“Không sai.” Frey tự tin nói:

“Tôi đoán đây đều là tin tức giả mà bọn họ làm ra, 25 loại thuốc nhập khẩu, tùy tiện lấy ra một loại, thì độ khó phát triển nghiên cứu đều cao hơn so với Ibuprofen. Anh ta nói dùng thời gian một tháng đã nghiên cứu ra được, đây không phải nói giỡn sao.”

“Tôi cảm thấy Frey tiên sinh nói có lý, cô trước đó cũng đã nói, anh ta dùng thời gian ba ngày đã có thể nghiên cứu ra loại thuốc thay thế được Ibuprofen, như vậy đổi thành các loại thuốc nhập khẩu khác thì chắc hẳn thời gian sẽ dài hơn.”

Người nói chuyện, là phó tổng giám thị trường toàn cầu Merck của Mỹ, Ngụy Khang.

Nhưng anh ta không giống với Triệu Văn, lúc anh ta tốt nghiệp tốt nghiệp đại học đã nhập quốc tịch Mỹ, đã không được tính là người Hoa.

“Chúng ta có thể nhìn theo cách này, cho dù anh ta đều có thể dùng thời gian ba ngày để hoàn thành 25 loại thuốc nhập khẩu, thì cũng cần phải mất 75 ngày mới có thể làm hết những việc này. Hiện tại vẻn vẹn mới qua một tháng, anh ta lại nói đã nghiên cứu ra được những loại thuốc này, đây căn bản là chuyện không có khả năng.”

Nghe thấy hai người nghị luận, Triệu Văn âm thầm lắc đầu, “Các người không nên xem Trung y không đáng một đồng như vậy, lúc văn hóa Trung y rực rỡ cường thịnh thì y học hiện đại còn chưa xuất hiện đâu.”

“Vậy thì thế nào? Sau đó không phải là cũng hiu quạnh sao?” Ngụy Khang nhún vai nói:

“Chẳng lẽ cô bị viêm ruột thừa cấp tính, còn muốn dựa vào Trung y để trị sao? Hoặc là cô bị bệnh tim, dựa vào Đông dược thì có thể trị tốt sao? Trung y có tư cách gì để so với y học hiện đại ? Mà cô nói những thứ kia, đều là những chuyện từ thuở xa xưa rồi, hiện tại cũng không cần lấy ra nói nữa.”

Nghe thấy mấy lời tranh luận thiếu hiểu biết này, Triệu Văn không nói gì nữa.

Mình cũng đã nói những gì nên nói rồi, bọn họ không tin cũng không còn cách nào cả.

Nhưng mà ở trong mắt Triệu Văn thì người đàn ông tên Lâm Dật kia còn độc đáo hơn so với Trung y của Trung Quốc.

Một người lấy sức một mình có thể làm rung chuyển bảy công ty dược phẩm lớn, ảnh hưởng đến ngành công nghiệp dược phẩm trên toàn thế giới, anh ta không phải dễ đối phó như vậy.

Muốn chiếm được tiện nghi ở trên người anh ta, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đi ra từ sân bay, một hàng mười mấy người, ngồi Taxi, đi đến đại khách sạn Bán Đảo.

Cùng lúc đó, Lâm Dật cũng đã ăn xong cơm trưa, sau đó liền chạy tới đại khách sạn Bán Đảo, để gặp Triệu Văn.

Reng reng reng _ _

Vừa mới đem xe đỗ xong thì Hà Viện Viện gọi điện thoại tới.

“Ông chủ, thị trường đã ổn định, bên Triệu Mặc hình như đã ngừng bán tháo cổ phiếu của chúng ta rồi.”

“Chúng ta ước chừng đã tiếp nhận bao nhiêu rồi?”

“Con số chính xác là 43,9 tỷ 76,5 triệu.” Hà Viện Viện nói:

“Nhưng tôi và anh Kỳ, còn có cao tầng Didi đã họp để nghiên cứu qua con số này. 40 tỷ trong đó hẳn là do Triệu Mặc đánh ra, còn lại đều là tán hộ theo phong trào, chiếm khoảng 10%, con số này đã không nhỏ.”

“Rất bình thường, Triệu Mặc là Tổng giám đốc tập đoàn Hoa Ngân, công ty lại có lực ảnh hưởng tuyệt đối tại Trung Quốc, có thể gây nên oanh động cũng là chuyện bình thường.”

Lâm Dật cũng không có đem những chuyện này để vào mắt, anh cảm thấy, màn kịch quan trọng thật sự còn ở phía sau.

“Cổ phiếu mà Triệu Mặc mượn tới hẳn là đã không còn, chuẩn bị đón tiếp công ty Hồn Thủy kia gia nhập.” Lâm Dật dặn dò:

“Mấy ngày này, các người đem mục tiêu chủ yếu đều đặt ở trên tập đoàn Lăng Vân và Didi. Về phương diện quan hệ xã hội, kiểm tra lại một chút về báo cáo tài vụ của Didi, nhất là báo cáo quý và năm. Đây là nơi mà bọn họ sẽ dùng để đả kích chúng ta, không được để bọn họ nắm được chút sơ hở nào.”

“Đã biết, ông chủ.”

Sau khi nói chuyện điện thoại với Hà Viện Viện, Lâm Dật ngồi trên xe thêm vài phút đồng hồ.

Lấy tính cách của Triệu Mặc, hình như đã dừng lại việc bán tháo. Việc này đồng nghĩa với vòng cược thứ nhất đã kết thúc, chuẩn bị đến vòng thứ hai.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật duỗi lưng một cái, đối với sự gia nhập của công ty Hồn Thủy lại càng cảm thấy chờ mong hơn.

Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Dật xuống xe, đi vào trong khách sạn Bán Đảo.

Nhìn thấy Lâm Dật tiến vào, Vương Thiên Long liền ra nghênh đón.

“Tất cả người đã đến đông đủ chưa?” Lâm Dật hỏi.

“Tổng cộng có mười ba người tới, có sáu người nước ngoài, bảy người Trung, đều đã vào phòng tổng thống.”

“Được rồi.” Lâm Dật gật gật đầu, “Mọi người đều ở trong phòng họp đúng không?”

“Đều đã đến, đang ở bên trong đợi ngài.”

“Được, đi làm việc của ông đi, tôi đi qua nhìn một chút.”

Sau khi chào hỏi với Vương Thiên Long, Lâm Dật đi về phía phòng hội nghị trên tầng hai.

Cùng lúc đó, mấy người Triệu Văn đang ngồi thành hai hàng trong phòng họp, chờ Lâm Dật tới.

“Triệu tổng giám, tình huống bên đối phương là thế nào vậy? Không phải lập tức sẽ tới sao, sao giờ lại còn chưa tới?” Frey không nhịn được mà hỏi.

“Mới có năm phút đồng hồ, hẳn là con sớm đi.” Triệu Văn nói: “Dưới loại tình huống này, anh ta hẳn là sẽ không đến trễ.”

“Nhưng chúng ta đều đã tới trước, mà anh ta ngay cả một chút thái độ cũng không có, đây cũng quá không lễ phép rồi.”

Triệu Văn nhún vai, “Nếu như định ngày hẹn thời gian là 12:55 phút, tôi nghĩ hiện tại anh ấy hẳn là đã đến rồi, nhưng không còn cách nào khác, chúng ta ước chừng phải chờ đến một giờ đi.”

“Vậy thì tôi sẽ đợi thêm vài phút, tôi rất muốn nhìn một chút, đối phương rốt cuộc là loại người như thế nào.”

Két két _ _

Cửa phòng họp bị đẩy ra, Lâm Dật đi vào từ bên ngoài, cười ha hả nói:

“Xem ra người cũng đã đến đông đủ, có thể chính thức vào họp rồi.”

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, người của sáu công ty dược phẩm lớn đều liếc anh mấy cái.

Ngoại hình và cách ăn mặc của Lâm Dật vượt quá dự liệu của bọn họ.

Người như vậy, nhìn giống như là một phú nhị đại hơn, không hề giống là một người có năng lực phát triển nghiên cứu một chút nào.

Cùng lúc đó, Triệu Văn đứng dậy, “Tôi giới thiệu cho mọi người một chút, người đứng ở trước mặt các người đây chính là chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện Hoa Sơn, Lâm Dật, cũng là chuyên gia dược phẩm nổi tiếng.”

Dựa theo trình tự cuộc họp bình thường thì hẳn là sẽ có một tràng vỗ tay.

Nhưng lúc này, không khí của phòng họp lại hết sức an tĩnh.

Có người nhàn nhạt gật đầu, có người mặt không cảm xúc, tóm lại thần thái khác nhau, chính là không có ai vỗ tay cả.

Triệu Văn nhíu mày, cảm thấy không hài lòng đối với biểu hiện của những người này.

Nhưng không còn cách nào khác, cuộc họp còn phải tiến hành, Triệu Văn cũng chỉ có thể kiên trì nói tiếp.

“Lâm tiên sinh, tôi giới thiệu cho anh một chút về những người đang ngồi ở đây.”

“Không cần giới thiệu đâu, đám người này, nguyên một đám đều bày ra vẻ mặt như cha chết mẹ mất, người không biết còn tưởng rằng là tới đây để viếng mồ mả chứ không phải để họp đâu.” Lâm Dật nói:

“Nếu trong nhà xảy ra chuyện như vậy, đoán chừng tâm trạng cũng không được tốt cho lắm. Tôi cũng không làm mất thời gian của bọn họ nữa, hai ta trò chuyện riêng là được rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 550.

Chương 551. Nói Chuyện Ngang Hàng Với Tôi? Cũng Xứng Sao?

Trong đoàn người của Triệu Văn, tuy rằng có không ít người nước ngoài, nhưng những người này đều hiểu tiếng Trung, thậm chí có thể sử dụng tiếng Trung nói chuyện trực tiếp, cho nên bọn họ có thể nghe hiểu Lâm Dật đang nói gì.

“Lâm tiên sinh, chúng tôi đến đây để nói chuyện hợp tác, hi vọng anh có thể tôn trọng chúng tôi một chút.”

“Tự các người soi gương nhìn xem, là ai đến nói chuyện hợp tác, là ai bày ra vẻ mặt như đưa đám?” Lâm Dật nói:

“Các người là đến để nói chuyện hợp tác sao? Hay là đến viếng mồ cho tôi vậy? Cho dù mẹ nó là đến viếng mồ mả, thì các người còn không mang theo tiền giấy. Thật sự là phục nhóm các người luôn, không biết giả trang thì đừng có tỏ vẻ.”

Một tràng của Lâm Dật khiến cho bọn người Frey và Ngụy Khang trực tiếp cảm thấy mộng bức.

Người này sao lại không đi theo con đường bình thường nhỉ?

Triệu Văn nhìn đám người Frey và Ngụy Khang giống như là đang nhìn một đám đần độn.

Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, năng lực của Lâm Dật cũng không phải chỉ có như vậy đâu.

Nếu không lúc đó, tôi cũng không có khả năng bị đút cho 10 viên Dianxit, sau đó đi rửa ruột.

Lâm Dật hất cằm lên, “Đều là bạn cũ, để hai chúng tôi nói chuyện là được rồi.”

“Bạn bè cái gì, mà cũng không quan trọng, anh đừng hố tôi là được.”

“Như vậy là sợ rồi sao? Cô không phải muốn vùng dậy sao.”

“Trước khi không có niềm tin tuyệt đối, tôi sẽ không so chiêu với anh đâu.”

“Nếu như cô có niềm tin tuyệt đối thì sao?”

“Trực tiếp đem anh đè chết, không cho anh có cơ hội thở.”

“Người phụ nữ như cô đúng là độc ác, người nào mẹ nó nếu như cưới cô, đều phải cẩn thận một chút nếu không nửa đêm sẽ bị cô rót thuốc hại chết.”

“Như nhau thôi, anh còn đút cho tôi mười viên Dianxit, việc này tôi còn nhớ rõ.”

“Ngạch... Bạn bè cũ gặp mặt, chúng ta không nên đề cập tới những chuyện không vui kia.” Lâm Dật có chút xấu hổ, nói:

“Gần đây khôi phục thế nào rồi? Có cần tôi tới làm một cuộc tái khám cho cô không.”

“Đừng, chúng ta nói chuyện khác đi, tôi hiện tại rất tốt.” Trong lòng Triệu Văn vẫn còn thấy sợ hãi, nói: “Chỉ cần anh không hố tôi thì trái tim này của tôi còn có thể kiên trì thêm mấy chục năm nữa.”

“Ai, cô xem chuyện này còn lưu lại bóng ma tâm lý cho cô.” Lâm Dật nói: “Tôi còn am hiểu tâm lý học, để tôi thực hiện một ca trị liệu hồi phục cho cô có được không?”

Triệu Văn:…

“Chúng ta vẫn là nói chuyện chính đi.”

“Được thôi, nói chuyện chính.” Lâm Dật đổi tư thế, nói:

“Ibuprofen của các người thì không nói, 25 loại trung dược kia thì nhiều lắm là chỉ cần nửa năm nữa liền có thể thông qua 123 kỳ lâm sàng, ở nước ngoài bên kia có cần đại lý hay không? Đây xem như là tôi đưa cho cô một chút đền bù tổn thất, đều là người quen, phù sa không chảy ruộng người ngoài nha.”

Bầu không khí trong phòng họp đột nhiên thay đổi, Triệu Văn nhìn Lâm Dật nói:

“Tuy tôi vẫn luôn sống tại Mỹ, nhưng cũng đã đọc qua 36 kế, cái kế phản gián này của anh thật sự là dùng đến xuất thần nhập hóa.”

“Nào có, tôi chỉ là cảm thấy người như cô cũng không tệ, muốn cho cô làm chút chuyện kinh doanh.”

“Đừng nói nhảm nữa, công ty dược phẩm Trung Quốc mặc dù không bằng quốc gia khác, nhưng thực lực cũng không thể xem thường, loại chuyện này tự mình cũng có thể giải quyết, căn bản không cần đại diện?”

“Nhưng cô đừng quên, những loại thuốc này đều đang nằm trên tay của tôi, tôi muốn bán thế nào thì bán thế đấy? Ai có thể quản tôi?”

Triệu Văn không nói lời nào, người khác có lẽ không được, nhưng lấy tính cách của Lâm Dật thì có chuyện gì mà anh ta làm không được sao?

“Khụ khụ khụ…”

Frey hắng giọng một cái, nói: “Lâm tiên sinh, trước tự giới thiệu mình một chút, tôi là tổng giám thị trường toàn cầu của Roche, Frey.”

“Tôi là phó tổng giám bộ phận thị trường toàn cầu của Merck, Ngụy Khang.”

Theo sau đó, những người khác cũng bắt đầu tự giới thiệu mình, thái độ đã khách sáo hơn không ít.

Triệu Văn liếc mắt nhìn nhóm người Frey đang tự giới thiệu.

Tên Lâm Dật này đúng là tinh tướng, mới nói mấy câu mà đã thu phục được những người này.

Đoán chừng những người này đều sợ rằng Pfizer sẽ cầm quyền đại lý của 25 loại thuốc kia.

Cứ như vậy, lợi nhuận và số lượng thị trường của bọn họ cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

“Tới đi, nếu đã ngồi cùng nhau, thì cứ thẳng thắn nói đi, có cái gì muốn nói thì không nên quanh co lòng vòng.”

Lâm Dật cười toe toét dựa vào ghế, mang đến loại cảm giác như hoàng đế cổ đại tảo triều vậy.

Có câu, có rắm thì phóng, không có rắm thì cút.

“Lâm tiên sinh, là như vậy, lần này chúng tôi tới chủ yếu là để kháng cáo, chính là muốn thành lập một phòng thí nghiệm nghiên cứu và phát triển y dược toàn cầu, không biết ý của Lâm tiên sinh thế nào.”

“Chủ ý không tệ, tiếp tục nói.”

Lâm Dật một tay chống đầu, tiếp tục lắng nghe.

“Ý nghĩ của chúng tôi là, thành lập trung tâm nghiên cứu này tại Minnesota, chỗ đó có hệ thống y tế tiên tiến nhất trên toàn thế giới, phòng khám bệnh nổi tiếng nhất là Mayo cũng là ở chỗ này.” Triệu Văn nói:

“Tại mấy ngày tôi nhập viện, có nghe Lý chủ nhiệm khoa tim mạch nói là đã từng làm việc tại chỗ này. Đối với thực lực của phòng khám Mayo, cô ấy là người có quyền lên tiếng nhất.”

Tất cả mọi người nhìn Lâm Dật, đây là đề xuất chủ yếu của bọn họ, Triệu Văn đã biểu đạt rõ ràng rồi, còn lại chính là xem ý của Lâm Dật.

“Phòng khám bệnh Mayo quả thực rất mạnh.”

“Lâm tiên sinh vẫn còn có gì hoài nghi sao?”

Đều nói kẻ địch là hiểu rõ kẻ địch nhất, bị Lâm Dật hố nhiều hơn, cho nên Triệu Văn đã thăm dò ra con đường của Lâm Dật.

Tuy anh ta nói như vậy, nhưng lại không có nghĩa là đồng ý.

“Tôi muốn nói là, nếu như phòng khám bệnh Mayo đã trâu bò như vậy, các người còn tới tìm tôi làm gì? Trực tiếp thành lập một viện nghiên cứu tại Minnesota không được sao.”

“Vậy ý của Lâm tiên sinh là gì?”

“Địa điểm thiết lập là Trung Hải.”

“Không thể được!” Frey nói ra.

“Nếu không được thì cút.”

Frey:…

Sắc mặt người của sáu công ty dược phẩm lớn đều vô cùng khó coi.

Rõ ràng là đang ngồi tại cùng một vị trí đàm phán, dựa vào cái gì anh ta lại muốn hơn người khác một bậc?

“Lâm tiên sinh, chẳng lẽ anh cảm thấy, chúng tôi không có anh thì không thể sao.” Ngụy Khang nói:

“Tôi chủ động đến Trung Hải, không phải là không có anh thì không được. Chúng tôi lấy ra thái độ vốn có, nhưng tôi hi vọng, anh cũng có thể đối đãi bình đẳng với chúng tôi.”

“Lão tử muốn tiền có tiền, muốn thân phận có thân phận, muốn địa vị có địa vị, muốn nữ nhân có nữ nhân, sao tôi lại phải đàm phán với các người chứ?” Lâm Dật nói:

“Lợi nhuận phân chia của 25 loại thuốc kia tôi cũng không muốn nói nhiều, chỉ là trên tay tôi còn có công ty Didi với giá 30 tỷ USD. Ông chủ của các người còn chưa hẳn là đã có tiền như tôi, các người muốn ngang hàng với tôi? Cũng xứng sao?”

Người ở chỗ này đều bị rung động bởi lý do thoái thác của Lâm Dật, cả đám đều không nói gì.

Một sản nghiệp giá trị 30 tỷ USD, đủ cho anh ta kỳ thị tất cả mọi người ở đây.

Triệu Văn kinh ngạc nhìn Lâm Dật, anh ta dám không kiêng nể gì cả như thế, thì ra là do bản thân có thực lực cường đại như vậy.

“Vấn đề về việc tuyển chọn sở nghiên cứu, chúng tôi phải trở về thương lượng rồi mới có thể quyết định.” Triệu Văn nói:

“Lâm tiên sinh, bên ngài còn có yêu cầu gì hay không.”

“Các người muốn thành lập sở nghiên cứu, đơn giản cũng chỉ là muốn nghiên cứu ra càng nhiều loại thuốc mới, kiếm lời trên toàn thế giới, đây là chuyện không có vấn đề gì cả.” Lâm Dật nói:

“Tôi sẽ tham dự phát triển nghiên cứu dược phẩm, nhưng ngoại trừ việc này ra, tôi còn có hai yêu cầu.”

“Ngài nói đi.”

“Hễ là thuốc do trung tâm nghiên cứu ra được, mà bán tại Trung Quốc thì giá không được cao hơn phí tổn 50%, về phần các nơi khác thì tùy các người định giá.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 551.

Chương 552. Trước Mặt Tiền Tài, Đạo Đức Chả Là Cái Gì Cả

“Yêu cầu này dường như có chút quá mức.” Triệu Văn nói.

Thứ mà nhà tư bản quan tâm nhất cũng chính là lợi nhuận, nếu như tại khu vực Trung Quốc, lợi nhuận không vượt quá 50%, như vậy tiền có thể kiếm được sẽ vô cùng ít ỏi.

“Trước đừng có vội từ chối, các người cứ ghi nhớ điều kiện của tôi rồi truyền đạt lại cho ông chủ của công ty các người, để cho bọn họ định đoạt chuyện này.”

Tại Trung Quốc, một số loại dược phẩm bình thường thì lợi nhuận không được vượt qua giá thành 15%.

Nhưng dưới tình huống hiện tại, lại không thể dùng phương pháp như vậy để định luận được.

Nếu như mình có can đảm đưa ra điều kiện 15%, đoán chừng mấy người Triệu Văn cũng sẽ không nói chuyện với mình nữa.

Mà những thứ như dược phẩm này thuộc vào ngành nghề có lợi nhuận khổng lồ, 1000% lợi nhuận cũng là chuyện thường gặp.

Cho nên mình đã định giá ở mức 50% giá thành, dân chúng Trung Quốc bình thường hẳn là cũng có thể tiếp nhận.

Triệu Văn dừng một chút, nhìn Lâm Dật.

“Anh nói không cao hơn 50% giá thành, là chỉ giá thành nguyên liệu thôi sao?”

“Dĩ nhiên là không phải.” Lâm Dật cảm thấy có chút buồn cười, khiến cho Triệu Văn có thể nói ra điều như vậy, đoán chừng là đã bị mình hố cho sợ.

“Tư bản cũng là người, cũng phải ăn cơm chứ.” Lâm Dật nói:

“Giá thành mà tôi nói tới bao gồm toàn bộ giá thành phát triển và nghiên cứu, phí thời gian, phí vận chuyển. Tóm lại một câu, chính là tính tổng tất cả phí tổn lại, sau đó lợi nhuận không được cao hơn 50%.”

Sắc mặt của mọi người có khá hơn một chút, điều kiện như vậy, tuy là còn rất hà khắc, nhưng ít nhất còn có một chút chỗ có thể thương lượng.

“Một điều kiện nữa là gì?” Triệu Văn hỏi:

“Pfizer và sáu công ty dược phẩm các người có ảnh hưởng rất lớn trên toàn thế giới, tôi hi vọng các người có thể giúp tôi thúc đẩy một việc.”

Triệu Văn nhìn Lâm Dật, đây là lần đầu tiên, cô thấy ở trong mắt của người đàn ông này sự nhu hòa.

Cũng là lần đầu tiên, cô nhìn thấy anh ta dùng giọng điệu thương lượng để nói chuyện với những người này.

“Lâm tiên sinh, mời nói.”

“Tôi hi vọng các người có thể liên hợp với các công ty dược phẩm còn lại trên thế giới, đem giá cả của một vài loại thuốc hiếm thấy giảm xuống còn hai phần ba so với ban đầu, nhưng cũng chỉ nhằm vào khu vực Trung Quốc.”

“Tiến hành hạ giá đối với thuốc trị liệu hiếm thấy sao?”

Người ở chỗ này đều cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ tới

Lâm Dật sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

Bởi vì những yêu cầu này đều không hề mang đến lợi ích thực tế cho bản thân anh ta.

Nói trắng ra chính là để cho người khác sử dụng.

Anh ta làm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Lúc này trong lòng Lâm Dật cũng cảm thấy rất thấp thỏm.

Nhìn theo góc độ nào đó mà nói, thì yêu cầu của mình quả thật có chút quá phận.

Bởi vì công ty dược phẩm muốn nghiên cứu ra những dược vật này thì hao phí thời gian và tinh lực là không cách nào tưởng tượng được, chưa kể đến còn tiêu phí vô số tiền tài.

Cho dù bọn họ không đáp ứng, cũng có thể hiểu được.

700 ngàn một lọ Nosina, cho dù là giảm đi một phần ba, nhưng giá cũng phải gần 470 ngàn một lọ.

Đối với một số gia đình mà nói, đây vẫn là con số mà bọn họ không thể thừa nhận.

Nhưng dưới tình huống trước mắt mà nói.

Dù là chỉ giảm được một phân tiền, cũng có thể khiến cho bọn họ có thêm một chút hy vọng sống.

Mà những gì mà mình có thể làm, cũng chỉ có vậy.

“Lâm tiên sinh, anh có thể nói rõ cụ thể một số tên dược phẩm hiếm được không, cũng tiện cho chúng tôi tham khảo hơn.” Triệu Văn nói.

“Ví dụ như Nosina, zolgensma, axit phenylbutyric, axit glutamic và một số loại thuốc khác. Tôi hi vọng giá của những loại thuốc này đều có thể giảm xuống còn hai phần ba so với ban đầu.” Lâm Dật nói:

“Đây chính là tất cả yêu cầu của tôi.”

“Thật ra hai yêu cầu trước, còn có chỗ để thương lượng, nhưng cái điều kiện thứ ba, thật sự là vô cùng khó.” Triệu Văn lắc đầu nói:

“Bởi vì những loại thuốc này, tổng cộng có vài chục loại, với lại chúng được phân bố tại mười mấy công ty. Đó cũng không phải là chuyện mà chúng tôi có thể quyết định, căn bản không có cách nào đáp ứng anh được, cũng hy vọng anh có thể hiểu được sự khó xử của chúng tôi.”

“Tôi biết chuyện này rất khó làm, nhưng có thể liên hệ được bao nhiêu thì cứ liên hệ bấy nhiêu đi.” Lâm Dật nói:

“Đương nhiên, tôi cũng không để cho các người làm việc không công đâu. Lúc phát triển nghiên cứu ra dược phẩm mới, tôi có thể không lấy một xu, các người không cần phải cung cấp cho tôi bất kỳ phí dụng nào, tất cả lợi nhuận đạt được từ dược phẩm, bảy công ty dược phẩm các người cứ tự chia đều là được rồi.”

Lời nói của Lâm Dật khiến cho người ở chỗ này hiểu rõ anh thật sự không muốn kiếm tiền đối với chuyện này.

Thật sự chỉ là muốn làm chút chuyện tốt.

“Hôm nay chúng tôi tới, chỉ phụ trách đàm phán và bàn bạc cụ thể chi tiết, sau đó chúng tôi sẽ đem chuyện này báo cáo nhanh cho tổng bộ, về phần có thể đáp ứng yêu cầu của anh hay không thì chúng tôi cũng không thể đảm bảo.”

“Tính tình của tôi cô hẳn là biết, đây là ba yêu cầu cơ bản nhất của tôi, nếu như một cái cũng không làm được thì chuyện này sẽ không thể đàm phán nữa.”

“Tôi hiểu.”

Lâm Dật đứng dậy, nói với những người ở chỗ này:

“Những gì cần nói tôi cũng đã nói rồi, còn lại các người tự mình trò chuyện đi, đợi lát nữa tôi sẽ để Vương Thiên Long mang lên một bàn ăn, có yêu cầu gì các người cứ đề cập với anh ấy là được.”

Triệu Văn nhìn Lâm Dật, “Anh biết chủ của khách sạn này sao?”

“Khách sạn này là của tôi.”

“Thì ra là như vậy.”

Lâm Dật đứng dậy đi tới cửa, nhưng tại lúc mở cửa, bỗng nhiên quay đầu nói:

“Nếu như các người đáp ứng yêu cầu của tôi, vậy thì chính là quan hệ đồng bạn hợp tác. Phòng tổng thống của khách sạn Bán Đảo các người có thể tùy tiện ở, có thể ăn bất cứ thứ gì, đều tính lên đầu tôi. Nhưng nếu như không đồng ý, thì phải tự mình trả tiền.”

Triệu Văn:…

Lâm Dật rời khỏi phòng họp, đám người Triệu Văn cũng không có đi, bầu không khí có chút ngưng trọng.

“Anh ta đã nói điều kiện của mình, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, nói lên quan điểm của mình đối với chuyện này đi.” Triệu Văn nói.

“Lấy địa vị của Trung Hải trên quốc tế thì thành lập sở nghiên cứu ở đây, là chuyện không thành vấn đề. Hơn nữa còn có thể lan ra toàn bộ châu Á, giảm bớt rất nhiều phí vận chuyển, cho nên yêu cầu này không tính là quá phận, tổng bộ bên kia hẳn là sẽ đồng ý." Frey nói:

"Yêu cầu thứ hai tuy rằng rất quá đáng, nhưng thật ra cũng có chỗ để đàm phán."

"Bởi vì hai hạng mục trong đó gồm phí tổn thời gian và phí phát triển nghiên cứu, đều thuộc loại kinh phí đầu tư duy nhất, thông qua phân đoạn tiêu thụ phía sau, thì thị trường bên Trung Quốc này có thể bao trùm tất cả giá thành. Nếu như đem những loại thuốc này định giá theo ý của chúng ta cho toàn thế giới thì lợi nhuận vẫn rất khả quan, cho nên vấn đề cũng không quá lớn, khó khăn duy nhất chính là cái điều kiện thứ ba."

Nghe xong Frey nói, những người khác yên lặng gật đầu.

Bản chất của thương nhân chính là truy cầu trục lợi, chỉ cần có thể có lợi, mọi chuyện đều có thể dễ nói.

Nhưng tất cả vấn đề, đều tập trung vào điểm thứ ba.

Cho dù bọn họ muốn đáp ứng, cũng đều có lòng mà không có sức.

Đại biểu của sáu công ty dược phẩm đều đưa mắt tập trung vào người Triệu Văn. Cô là đại biểu của Pfizer, ý kiến của cô sẽ có phân lượng nhất định.

Sau khi trầm mặc ước chừng một phút đồng hồ, Triệu Văn thở dài, lộ ra một chút nụ cười bất đắc dĩ.

"Lâm Dật đúng thật là lớn gan lại còn rất thông minh a."

Tất cả mọi người đều lộ ra ánh mắt khó hiểu, không biết Triệu Văn đang có ý gì.

“Anh ta đang đặt cược vào dã tâm của tư bản.” Triệu Văn nói:

“Chúng ta đây đều là đại biểu của bảy công ty dược phẩm bá chủ thế giới, anh ta vừa rồi nói đặc hiệu của thuốc có một phần nhỏ là do công ty của chúng ta sinh ra. Nếu như giảm xuống còn hai phần ba, vấn đề cũng không lớn, nhưng còn có rất nhiều loại là do các công ty dược phẩm còn lại sản xuất.”

“Anh ta muốn chúng ta vì ích lợi của mình, đi tạo áp lực cho các công ty nhỏ còn lại, dùng phương thức đả kích hàng duy để ép bọn họ ký hiệp nghị hạ giá.”

“Nhưng cách làm như vậy, hoàn toàn là không có đạo đức. Nếu anh ta làm như vậy thì sẽ đem chuyện hợp tác này đẩy vào ngõ cụt!”

“Trước mặt mặt tiền tài, đạo đức chả là cái gì cả.”

Triệu Văn nhìn Ngụy Khang, vẻ mặt bình tĩnh.

“Từ các chính sách mở cửa toàn cầu và cắt giảm xuống thuế quan ban đầu, đến hệ thống quyền tài sản tri thức sau này, rồi lại đến các thỏa thuận của các tổ chức phi lợi nhuận và hệ thống mậu dịch dầu mỏ USD, anh thấy nước Mỹ thế nào? Đã có lúc nào nói qua đạo đức với anh chưa?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 552.

Chương 553. Bắt Đầu Vòng Bán Tháo Thứ Hai

Một câu này khiến người ở đây như bừng tỉnh.

Từ khi nước Mỹ phát triển cho đến bây giờ, hình như chưa từng nói qua lý lẽ, đều dùng quyền lực để nói chuyện.

Ban hành các loại điều khoản có lợi cho mình trên toàn thế giới, từ đó thực hiện thu hoạch toàn cầu.

Sở dĩ có thể làm được như vậy, cũng là bởi vì có thực lực quân sự cường đại và thực lực nghiên cứu khoa học.

Nhìn từ góc độ này, sự phách lối của Lâm Dật cũng có thể lý giải.

Bởi vì nếu như ngươi yếu thì không có tư cách đàm phán, chỉ có thể chủ động cầu sinh.

Cho dù hiện tại, tình huống bên mình còn chưa tới tình trạng kia, nhưng so với Lâm Dật thì anh ta đang chiếm hữu thế chủ động tuyệt đối.

“Tôi thấy hôm nay cứ tạm dừng tại đây đi, chúng ta đem ý của Lâm Dật truyền đạt về, nhìn xem ý của tổng bộ bên kia thế nào.”

Triệu Văn gật gật đầu, dọn dẹp hết đồ của mình rồi dẫn đầu rời đi.

Trước khi đến, cả đám đều lòng đầy căm phẫn.

Lúc này vừa mới qua bao lâu mà đã bị dọa sợ.

Sau khi đi ra khỏi phòng họp, Lâm Dật tìm Vương Thiên Long, nói về một số vấn đề tiếp theo đó.

Tóm lại chính là một cái tôn chỉ, chiêu đãi món ngon.

Nếu như hợp tác thành công, phía bên mình tuyệt đối sẽ kiếm lớn. Nếu như không thành, bọn họ tự trả tiền thanh toán, chính mình cũng không lỗ, thấy thế nào cũng là kiếm lời.

Reng reng reng _ _

Sau khi bàn giao mọi chuyện, Lâm Dật mới vừa lên xe, lại nhận được điện thoại của Hà Viện Viện.

"Ông chủ, bên phía Triệu Mặc bên kia lại bắt đầu bán tháo cổ phiếu, khoảng nửa giờ, đã bán ra ngoài 2 tỷ rồi?"

"Nửa giờ đã bán ra 2 tỷ sao?!"

Sắc mặt Lâm Dật thay đổi, dạng thao tác này đã nằm ngoài dự liệu của anh.

Con số 2 tỷ này quá không bình thường.

Cái này so với tốc độ bán tháo trước đó của Triệu Mặc ít nhất phải nhanh gấp hai lần!

"Các người chờ tôi ở công ty, tôi đi qua nhìn một chút."

Nửa giờ sau, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Triều Dương.

Trong văn phòng, Kỳ Hiển Chiêu, Hà Viện Viện, Trình Song, Điền Nghiên đều ở đây, đang nhìn chằm chằm vào thị trường chứng khoán, sắc mặt nặng nề.

"Lâm tổng, ngài đã tới."

Nhìn thấy Lâm Dật tới, bốn người đứng dậy nghênh đón.

“Tình huống hiện tại thế nào rồi?”

“Trong khoảng thời gian này lại bán ra thêm 500 triệu nữa.” Hà Viện Viện nói:

“Tốc độ này quá nhanh, rất không bình thường.”

“Có phải là đã kích động nhà đầu tư khác khiến cho bọn họ bán ra theo phong trào hay không?” Trình Song nói lên suy nghĩ của mình.

“Trên mạng cũng không có quá nhiều tin tức tiêu cực, không có khả năng là nhà đầu tư sẽ bán tháo ra với quy mô lớn như vậy được.” Kỳ Hiển Chiêu nói.

“Nếu là như vậy, rất có thể là các tư bản còn lại đã tham dự.” Lâm Dật nói:

“Bọn họ đã mượn cổ phiếu từ công ty môi giới và bắt đầu bán tháo với số lượng lớn, muốn dùng phương thức như vậy, một hơi đem tôi đập chết. Điều này có thể sẽ gây nên cuộc khủng hoảng cho nhà đầu tư, chỉ cần tôi dừng lại một chút, sau đó nếu muốn kéo thị trường trở về sẽ là một chuyện vô cùng khó khăn.”

Cách nói của Lâm Dật, những người khác cũng đã nghĩ đến.

Dưới tình huống hiện tại, cũng chỉ còn lại có khả năng này.

“Ông chủ, nếu như nói như vậy, cũng không phải là ngài và Triệu Mặc solo một mình, mà nó đã trở thành trò chơi ngài vs nhiều người.” Hà Viện Viện nói.

“Không có việc gì cả.” Lâm Dật nói: “Để cho bọn họ tiếp tục phá đi, tôi xem bọn họ rốt cuộc là có bao nhiêu!”

“Nhưng trong sổ sách của chúng ta chỉ còn có 25 tỷ, theo như tốc độ này thì chống đỡ không được bao nhiêu thời gian đâu.” Hà

Viện Viện nói:

“Nếu như trong giai đoạn này, bọn họ có thể ngừng bán tháo thì chúng ta thắng, nếu không thì binh sẽ bại như núi đổ, muốn đứng lên lần nữa là chuyện rất khó khăn.”

Người trong phòng làm việc, đều trầm mặc.

Bọn họ rất rõ ràng chuyện này đại biểu cho cái gì.

Nếu như ngay cả vòng thứ nhất cũng không thể chống đỡ nổi, như vậy chờ vòng thứ hai khi mà công ty Hồn Thủy gia nhập thì Didi sẽ đi đến bờ phá sản.

“Không có việc gì cả, đánh bao nhiêu thì chúng ta sẽ tiếp bấy nhiêu, các người cứ làm tốt chuyện trước mắt là được.”

Nói xong, Lâm Dật đứng dậy rời đi, bây giờ không phải là lúc cùng bọn họ nói mấy chuyện này.

Dựa theo tốc độ bán tháo này thì chút tiền trong tay ấy, chỉ sợ là không đủ.

Vì để phòng ngừa vạn nhất, vẫn phải chuẩn bị thêm ít tiền.

Mà bây giờ, có thể khẳng định là, ngoại trừ Triệu Mặc đã có tư bản khác gia nhập thêm.

Về phần có bao nhiêu người gia nhập, mượn được bao nhiêu cổ phiếu, việc này không ai biết cả.

Cho nên thế cục phía sau không ai có thể nói rõ ràng, chỉ có thể cứng rắn!

“Lão tử hôm nay sẽ chơi cùng các người tới cùng!”

Nghĩ đến đây, Lâm Dật bấm điện thoại gọi cho Lương Kim Minh.

“Anh Lâm.”

“Cậu đang ở đâu.”

“Ở công ty, có chuyện gì sao? Có phải là thị trường bên kia đã xảy ra chuyện rồi hay không?” Lương Kim Minh hỏi.

“Giúp tôi liên hệ với phía ngân hàng, tôi muốn đem Long Tâm ra vay.”

“Thế chấp Long Tâm sao?” Lương Kim Minh cảm thấy ngoài ý muốn.

Trước đó, lúc ăn cơm, anh ấy từng chính miệng nói qua, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không thế chấp Long Tâm.

Bây giờ lại đem Long Tâm ra, trò chơi bán khống này khả năng đã nghiêm trọng hơn so với trong tưởng tượng của mình.

“Anh Lâm không cần gấp, em hiện tại sẽ đi qua, chúng ta gặp tại cửa ngân hàng.”

“Được.”

Lúc Lâm Dật đi tới ngân hàng, thì phát hiện người tới, không chỉ có Lương Kim Minh.

Tần Hán và Cao Tông Nguyên cũng tới.

“Lão Lâm, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, nói cho tôi nghe một chút xem.” Tần Hán hỏi.

“Cũng không phải là chuyện gì lớn.” Lâm Dật nói:

“Triệu Mặc hẳn là đã dập được lửa, nhưng anh ta còn kéo thêm những tư bản còn lại gia nhập, tốc độ bán tháo vô cùng nhanh, trong tay của tôi chỉ còn có hơn 20 tỷ, tôi sợ không đủ, cho nên chuẩn bị trước một chút.”

“Mẹ nó.”

Tần Hán mắng: “Triệu Mặc chó chết, đánh không lại liền kêu người trợ giúp, thật sự là không chính cống mà.”

“Được rồi, anh trước tiên khoan lại mắng, làm chuyện chính đã.” Lâm Dật nhìn Lương Kim Minh, “Việc này tốt nhất nên làm nhanh một chút, trước buổi sáng ngày mai phải đem khoản này phóng xuất.”

“Lão Lâm, cậu yên tâm đi, lần này tôi lấy tư bản Trung Hán và tập đoàn Hạn Hải đảm bảo cho cậu, chỉ cần mấy giờ là có thể cho vay.” Tần Hán nói.

“Còn có tập đoàn Long Đằng nhà chúng tôi nữa, đoán chừng trước khi tan sở, là có thể đem việc này giải quyết.” Cao Tông Nguyên nói.

“Lại thiếu các người một cái nhân tình rồi.”

“Mẹ nó, nói cái này làm cái lông gì.” Tần Hán nói: “Hôm nay bằng bất cứ giá nào cũng phải dạy dỗ đám Yến Kinh chó chết kia mới được.”

Từ xưa đến nay, phú nhị đại hai phái Kinh phái và Hải Phái đều chướng mắt lẫn nhau.

Đối với thủ lĩnh phú nhị đại của Trung Hải là Tần Hán đây mà nói, làm phú nhị đại Yến Kinh thì là một loại chính trị chính xác.

Thậm chí không cần hỏi lý do, đã làm xong rồi.

Đến ngân hàng, nhìn thấy mấy người, chủ tịch chỉ hận không thể quỳ xuống đất mà nghênh đón.

Gia tộc của bọn họ có thể nói là đi ngang tại Trung Hải, mặt mũi vẫn phải cho.

Cho dù Lâm Dật không mang theo bất cứ giấy tờ thủ tục gì cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì, chỉ cần sau đó bổ sung thêm là được.

Ngoại trừ cái đó ra, còn rất nể tình, so với trong dự đoán vay nhiều hơn 5 tỷ, thì Long Tâm tổng cộng thế chấp được 50 tỷ, cũng đưa ra lời hứa hẹn sẽ cho vay trước khi tan tầm.

Nhưng theo lời nói của Tần Hán thì đừng nói vay 50 tỷ, dù là vay 60 tỷ, ngân hàng cũng đều sẽ không lỗ.

Đi ra khỏi ngân hàng, bốn người tới Đại Đô Hội.

Trời còn chưa tối, người không nhiều, rất thanh tịnh.

“Tôi có một ý nghĩ, không biết có đúng hay không.” Lương Kim Minh bưng chén rượu nói:

“Ở thời điểm này, người có thể nhảy ra giúp Triệu Mặc, hẳn là nhóm tứ thiếu Yến Kinh kia?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 553.

Chương 554. Em Không Thể Để Cho Bọn Họ Bắt Nạt Anh Được!

“Cũng có khả năng này.” Tần Hán nói:

“Didi và Long Tâm đều là công ty ngôi sao của Trung Quốc, những người đã có tuổi kia muốn đầu tư còn không kịp, hẳn là sẽ không làm chuyện theo phong trào như vậy đâu. Người có thể gia nhập giúp đỡ ở thời điểm này, khẳng định là những người có quan hệ cực kỳ tốt với Triệu Mặc, hẳn là mấy người bạn kia của Triệu Mặc đi.”

“Cái gọi là tứ thiếu gia Yến Kinh kia, là những người nào? Quan hệ với nhau thế nào?”

“Xét đơn gia tộc thì điều kiện tốt nhất khẳng định là Triệu Mặc, nhưng lão đại của tứ thiếu Yến Kinh tên là Cố Trường Xuyên, quyền thế trong nhà cực lớn, với lại tên kia cũng là một đại mãnh nhân, đánh nhau rất trâu bò.” Tần Hán nói:

“Lão tam là Tôn Sách, tuy không có tiền như Triệu gia, nhưng cũng không kém bao nhiêu, còn có một người tên là Lục Huyền, so với ba người trước đó thì điều kiện có kém một chút. Nhưng đó cũng chỉ so sánh tương đối mà thôi, thực lực của gia tộc kia tại toàn bộ Yến Kinh, vẫn là đỉnh phong.”

“Nếu đã không có tiền như Triệu gia, vậy chuyện này đã sáng tỏ hơn một chút.” Lâm Dật nói:

“Số cổ phiếu mà bọn họ mượn sẽ không nhiều bằng Triệu Mặc, sẽ rơi vào khoảng 40 tỷ trở xuống.”

Cao Tông Nguyên nghĩ một lúc, “Vậy cổ phiếu trên tay bọn họ nhiều nhất cũng là 160 tỷ.”

“Nhưng con số này, không có khả năng trụ được.” Tần Hán nói:

“Xem dáng vẻ của bọn họ hẳn là muốn đem cậu cạo chết hoàn toàn, cho nên tôi suy đoán, tổng giá trị cổ phiếu mà bốn người bọn họ cùng nhau mượn tới sẽ rơi vào giữa 100 tỷ và 130 tỷ.”

Lương Kim Minh nhìn Lâm Dật, “Anh Lâm, trước đó trên tay anh có 72 tỷ, hiện tại lại vay thêm 50 tỷ, cũng là 122 tỷ, hẳn là đủ để ứng phó với bọn họ.”

Lâm Dật gật gật đầu, biểu thị sự đồng ý đối với cái nhìn của bọn người Tần Hán.

“Nhưng con số này chỉ có thể vừa đủ ứng phó, còn có các nhà đầu tư theo phong trào khác đánh ra nữa, nhưng phiền phức hẳn là sẽ không quá lớn.”

“Lão Lâm, cậu mẹ nó cũng đừng quá cố chấp, tứ thiếu Yến Kinh người ta cũng có thể gia nhập, cậu còn đơn đả độc đấu? Như vậy không thích hợp lắm.”

“Không phải sao, chúng tôi còn có thể cho cậu hơn 10 tỷ, muốn tiếp bọn họ là chuyện không thành vấn đề.”

“Chút chuyện nhỏ như vậy, cũng không cần các người ra tay làm gì, tôi có thể ứng phó được.” Lâm Dật nói.

“Thôi dẹp đi, cậu đúng là bướng bỉnh như lừa, thật sự muốn 1 vs4 sao? Cậu coi mình là Chiến Thần hay là Tu La Long Vương vậy, muốn để cho tổng thống Mỹ cũng phải quỳ xuống sao?” Tần Hán nói.

“Ha ha...”

Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên cười ha hả.

“Nói không chừng ngày nào đó khiến cho anh Lâm bực mình, ra lệnh một tiếng sẽ có 100 ngàn tướng sĩ lao tới nhốt bốn người Triệu Mặc vào cái cũi lớn, ha ha...”

“Nhìn tôi đây này, chúng ta cũng đừng tự dày vò làm gì, ngày mai trực tiếp đem tiền đánh tới, không muốn cũng không được.” Cao Tông Nguyên nói.

“Chủ ý này được, cầm vài tỷ, trực tiếp vung vào mặt anh Lâm, giả trang như này thật đúng là kích thích.”

“Mẹ nó, thật sự là phục mấy người, người ta không cần tiền, còn cứng rắn nhét vào tay người ta.” Lâm Dật cười mắng.

Reng reng reng _ _

Điện thoại của Lâm Dật đột nhiên vang lên, lấy ra xem thì là Kỷ Khuynh Nhan gọi tới.

“Anh đang ở đâu vậy?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Đừng nói nữa, Tần Hán thất tình, để cho một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi còn có con ruồng bỏ, giờ anh ấy lại kéo bọn anh đến Đại Đô Hội uống rượu. Anh không còn cách nào khác, chỉ có thể tới an ủi anh ấy.” Lâm Dật nói:

“Hiện tại anh ấy đang khóc như mưa, còn nói sau này không tin vào tình yêu nữa, ai, thật sự sợ anh ấy sẽ bị bóng ma tâm lý.”

“Ngọa tào, con mẹ nó cậu...”

Tần Hán mắng được một nửa, liền bị Lâm Dật bịt miệng lại.

“Em xem, hiện tại còn mắng người phụ nữ kia không có lương tâm.”

“Vậy được, anh chờ em tại Đại Đô Hội, em qua đó tìm anh.”

“Em còn tới chỗ như này sao?” Lâm Dật nói.

“Anh không phải là đang ở đó sao, cũng không phải một mình em đến.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Ở đó chờ em, anh uống ít rượu một chút.”

“Ừm.”

Lâm Dật cúp điện thoại, Tần Hán liền mắng to.

“Mẹ nó, Lâm Dật, khó trách cha tôi luôn nói cậu không phải thứ gì tốt, thật sự là nói không có sai, lúc này còn không có chuyện gì mà đã bán đứng tôi rồi.”

Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên ngồi ở bên cạnh cười không ngừng, uống bia, xem náo nhiệt.

“Tôi cũng không còn cách nào khác, lão Lương và lão Cao đều đã để cho tôi bán nhiều lần rồi, nếu như lại bán bọn họ nữa thì trong lòng tôi cũng cảm thấy áy náy a.”

Lương Kim Minh:…

Cao Tông Nguyên:…

Nghiệp chướng a!

Không bao lâu sau, Kỷ Khuynh Nhan đi vào từ bên ngoài, vén tóc lên, nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm bóng dáng Lâm Dật.

“Ha ha, người đẹp, đi một mình sao.”

Mặc dù người ở đây không nhiều, nhưng Kỷ Khuynh Nhan mới vừa vào cửa, đã hấp dẫn ánh mắt nam nhân, bọn họ liền huýt sáo, chào hỏi.

Kỷ Khuynh Nhan nhíu mày, cũng không thèm phản ứng với những ánh mắt giễu cợt kia, tiếp tục tìm kiếm Lâm Dật.

Chỉ là đây là lần đầu tiên cô tới chỗ như thế, còn chưa thể thích ứng với hoàn cảnh nơi này.

Mấy tên đàn ông to gan, chạy tới bên cạnh Kỷ Khuynh Nhan, chủ động bắt chuyện.

“Người đẹp, muốn uống một chén hay không, rượu nơi này cô cứ tùy tiện gọi, đảm bảo cô sẽ hài lòng.” Một người đàn ông tóc ngắn nói.

“Không cần, làm phiền đường nhường một chút.” Kỷ Khuynh Nhan lạnh lùng nói.

“Không nên xụ mặt nha, đến đây chơi chính là để vui vẻ.”

Lúc nói chuyện, người đàn ông tóc ngắn đã đem tay qua, vô cùng lớn mật.

Ba!

Kỷ Khuynh Nhan không có mập mờ, một cái tát đã hạ xuống trên mặt của đối phương.

“Hãy tôn trọng một chút!”

“Cô dám đánh tôi!” Sắc mặt của người đàn ông tóc ngắn không tốt lắm.

“Thao, con mẹ nó anh dám đụng đến cô ấy một chút, tôi sẽ để cả nhà anh phá sản!”

“Anh thì tính là gì...”

Người đàn ông tóc ngắn vừa muốn mắng thì bất ngờ phát hiện, người nói chuyện lại là Tần Hán, vội vàng cúi đầu xin lỗi.

“Tần thiếu gia, thật xin lỗi, là tôi có mắt không tròng, ngài đừng chấp nhặt với tôi.”

“Cút, đừng để tôi nhìn thấy anh nữa.”

“Vâng vâng vâng, chúng tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

Nghe thấy giọng nói của Tần Hán, Kỷ Khuynh Nhan tìm được Lâm Dật, ba chân bốn cẳng đi tới.

“Chị dâu.” Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên đứng dậy chào hỏi, cũng đem vị trí bên cạnh Lâm Dật nhường lại.

Kỷ Khuynh Nhan mỉm cười gật đầu, “Tôi không có quấy rầy các người chứ.”

“Không có, không có, tâm trạng của anh Tần đã tốt hơn nhiều, chúng tôi cũng an tâm hơn rồi.”

Tần Hán: Mẹ nó tệ.

“Không sao, lấy điều kiện của anh, về sau còn có thể tìm được người tốt hơn.” Kỷ Khuynh Nhan an ủi.

Tần Hán:…

Tôi mẹ nó nên nói gì mới tốt đây.

“Em vội vã tới đây, có phải là có việc gì hay không?” Lâm Dật hỏi.

“Viện Viện nói tình huống bên anh không tốt lắm.” Kỷ Khuynh Nhan hỏi:

“Em giúp anh tiếp được 3 tỷ, có đủ dùng hay không? Nếu không đủ em sẽ nghĩ biện pháp khác.”

“Ừm?”

Lâm Dật nhìn Kỷ Khuynh Nhan, “Em lấy số tiền này từ đâu vậy? Không phải là đem công ty lấy ra đó chứ.”

“Anh đừng suy nghĩ nhiều như vậy, nhanh nghĩ biện pháp giải quyết đi.”

“Anh đang hỏi em đó.” Lâm Dật mặt lạnh, nói.

Vẻ mặt của Kỷ Khuynh Nhan có chút mất tự nhiên, “Thầy Trương có một học sinh, là chủ tịch Nông Hành, em đến tìm thầy Trương nhờ giúp đỡ, được 3 tỷ, nhưng em cảm thấy như vậy vẫn không đủ, còn phải nghĩ thêm biện pháp.”

Ba người Tần Hán đưa mắt nhìn nhau.

Cay thật, tại sao người phụ nữ tốt như vậy lại rơi vào tay cậu ta chứ!

“Chút chuyện như vậy, em đi theo xem náo nhiệt làm gì.” Lâm Dật nói: “Nhanh đem tiền trả lại đi.”

“Em không!”

Kỷ Khuynh Nhan nói: “Em không thể để cho bọn họ bắt nạt anh được!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 554.

Chương 555. Em Làm Gì Vậy? Ngủ Tiếp Đi

Lâm Dật trong đầu run lên.

Được Kỷ Khuynh Nhan chạm vào một phần sâu trong nội tâm, mềm mại nhất.

"Mọi chuyện anh đã sắp xếp xong rồi." Lâm Dật sờ sờ mái tóc dài của Kỷ Khuynh Nhan, "Em không cần lo lắng chuyện của anh đâu."

"Hiện tại, bọn họ đã bắt đầu mở bán đợt thứ hai, hơn nữa tốc lại nhanh như vậy, nếu như không có dự trữ tài chính khổng lồ, khẳng định sẽ không chiếm được thị trường này được."

Lâm Dật và một vài người đã suy đoán, Kỷ Khuynh Nhan sớm cũng đã nghĩ đến rồi.

Nếu như không phải đang bận việc chuyện khoản vay, cô đã sớm tìm đến Lâm Dật lâu rồi.

"Anh đem Long Tâm ra chống đỡ, đổi 50 tỷ trở về, lại thêm trước đó anh còn dư lại hơn 20 tỷ, chắc chắn đủ để đối phó với Triệu Mặc rồi."

"Nhưng ngoại trừ đối phó với Triệu Mặc, còn có những phương diện khác, bọn hắn quăng nhanh như vậy, các nhà bán lẻ khác nhất định sẽ phát hiện, em đây có 30 tỷ, có thể đem ra tiếp nhà đầu từ lẻ."

Lương Kim Minh bưng chén rượu, cười nói:

"Chị dâu yên tâm, chúng em đã thu lại được hơn 10 tỷ cho anh Lâm, sau khi đến lượt, nhất định là không có vấn đề gì."

Nghe nói như thế, Kỷ Khuynh Nhan thoáng buông lỏng một chút.

Cộng thêm số tiền mà Lương Kim Minh và những người khác cùng nhau bỏ ra, vấn đề cũng không phải lớn.

"Chị dâu, chị xem chúng em đã giúp anh Lâm một ân tình lớn như vậy, chị có phải hay không mời chúng em một chén chứ?" Cao Tông Nguyên nói.

"Chuyện này là đương nhiên nha." Lương Kim Minh phụ họa nói:

"Chúng em không chỉ có kiếm tiền cho anh Lâm, còn có chuyện đặt cọc cho vay cũng đều là em giúp một tay, chị dâu cũng là người có tiếng nói, tất nhiên sẽ biểu thị."

Lâm Dật sờ sờ cằm, thật mẹ nó là huynh đệ tốt mà!

"Ừm, tôi với cậu uống một chén."

Tuy rằng bình thường không uống rượu, nhưng Kỷ Khuynh Nhan cũng không sợ gặp phải người xấu, dù sao Lâm Dật cũng đang ở chỗ này.

"Đúng đúng đúng, đến chị dâu, em rót rượu cho chị."

Cao Tông Nguyên rót cho Kỷ Khuynh Nhan một chén, sau đó mấy người cụng ly một cái.

Nhưng chỉ uống nửa ly, Kỷ Khuynh Nhan đã đặt ly rượu xuống, vị đắng khó uống của rượu men theo miệng.

"Chị dâu, rượu này chị uống không quen em đổi cho chị ly Cocktail cho dễ uống."

Bởi vì giải quyết xong vấn đề, tâm trạng của mọi người đều vô cùng tốt.

Kỷ Khuynh Nhan, người không bao giờ uống rượu, vì cảm ơn ba người Tần Hán, liên tiếp nâng chén, nhưng chỉ giữ vững được nửa giờ, liền bất tỉnh nhân sự.

"Anh Lâm, xong rồi, tiếp theo anh đi đâu?" Lương Kim Minh nói.

"Khách sạn Bán Đảo, này còn cần hỏi sao."

"Đi thôi."

...

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời chiếu theo khe hở trên rèm cửa sổ để lại một vệt sáng dài.

Kỷ Khuynh Nhan cuộn tròn như một con mèo lười, cọ xát trong lồng ngực của Lâm Dật.

Đột nhiên trong nháy mắt, Kỷ Khuynh Nhan mở mắt ra, nhận ra rằng mình thực sự đang nằm trong lồng ngực của Lâm Dật!

Thình thịch!

Kỷ Khuynh Nhan thẳng tắp ngồi dậy, tạo nên từng đợt sóng cuộn.

Tại sao mình lại nằm trong lồng ngực của anh ấy?

Kỷ Khuynh Nhan cau mày, nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, khuôn mặt xinh đẹp nhất thời trở nên khó coi.

Mấy người bọn họ nhất định là cố ý đem mình chuốc say mà!

Kỷ Khuynh Nhan càng nghĩ càng giận, nguyên bản đề phòng người khác giở trò xấu.

Không nghĩ tới, bốn người bọn họ so với ai khác đều xấu hơn!

"Em làm gì vậy?" Lâm Dật mơ mơ màng màng nói: "Ngủ tiếp đi."

A!

Kỷ Khuynh Nhan không phản ứng lại, lại bị Lâm Dật kéo đến trong lồng ngực.

"Lâm Dật, anh làm gì vậy." Khuôn mặt Kỷ Khuynh Nhan ửng đỏ, nhăn nhó nói.

Bốp!

Lâm Dật đánh một cái trên mông của Kỷ Khuynh Nhan.

"Cũng không phải là chưa ngủ cùng nhau bao giờ, hô to gọi nhỏ làm gì, anh đang mệt, thành thật một chút đi."

Kỷ Khuynh Nhan căng thẳng đến tim đập thình thịch, nhưng ở trong lồng ngực của Lâm Dật, lại có một loại cảm giác an nhàn không giải thích được.

Nếu tránh thoát không được, cũng chỉ có thể như vậy.

Hơn nữa cơ bụng của anh ấy, vẫn rất có cảm giác an toàn.

Hai người lại cùng nhau ngủ tiếp, thẳng đến 9h sáng, bên ngoài trời nắng sáng, mới từng người đứng dậy.

Kỷ Khuynh Nhan ngược lại là bình tĩnh, cũng không nói gì, rời giường thay quần áo, đánh răng rửa mặt, giống như thường ngày.

Thậm chí ai đã thay áo ngủ cho mình, loại vấn đề ngượng ngùng như này cũng không muốn truy cứu nữa.

Nếu đã xảy ra rồi, vậy thì tất cả cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Rửa mặt xong xuôi, hai người ăn sáng tại khách sạn.

Trong khi ăn, Hà Viện Viện báo cáo tình hình lúc này cho Lâm Dật.

Tính từ chiều hôm qua, lượng cổ phiếu bán ra đã lên tới 20 tỷ, hơn nữa cũng không có ý định chững lại.

Chiến lược đối phó của Lâm Dật rất đơn giản và dễ hiểu.

Ngươi bán bao nhiêu, ta liền tiếp bấy nhiêu.

Ở giai đoạn này, so chính là ai có nhiều tiền hơn, thẻ đánh bạc của người nào hết trước tiên, người đó liền rời sân.

Buôn bán, chính là đơn giản như vậy.

Đơn giản trò chuyện vài câu, cả hai lái xe đi làm việc riêng.

Ban đầu, ca phẫu thuật hôm nay được sắp xếp thực hiện vào buổi chiều.

Nhưng bởi vì hoạt động của Lưu Tử Hào, còn muốn thảo luận với Lý Sở Hàm một chút, cho nên liền được đẩy sớm lên.

Ngoài ra, bởi vì chuyện chi 700 ngàn giá trên trời một lọ thuốc, bệnh tình của Lưu Tử Hào đã là mối quan tâm đối với xã hội.

Thậm chí còn có những bác sĩ từ các bệnh viện khác chủ động gọi điện thoại lại đây, muốn hỗ trợ trong ca mổ.

Nhưng với năng lực của Lâm Dật cùng với Lý Sở Hàm, những người khác đến cũng không giúp ích được nhiều, nên lần lượt từ chối khéo léo hết.

…

Hai ngày sau, Lâm Dật đã dành phần lớn sức lực để thảo luận về tình trạng bệnh với Lý Sở Hàm.

Về phần Triệu Mặc bên kia, Lâm Dật chỉ là đơn giản nghe Hà Viện Viện báo cáo.

Trong đợt mở bán thứ hai, tập đoàn Lăng Vân đã nắm trong tay gần 50 tỷ cổ phiếu!

Toàn bộ ngành công nghiệp đều vì thế mà khiếp sợ.

Khoa điều trị nội trú thứ tám, khoa phẫu thuật tim mạch.

Sau một cuộc thảo luận kịch liệt, Lý Sở Hàm đã thỏa hiệp với Lâm Dật và thông qua kế hoạch phẫu thuật của anh một cách toàn diện.

Chủ nhiệm Trịnh Tân Giang của bộ, cũng sẽ tham gia vào cuộc giải phẫu này.

Nhưng trong suốt quá trình thảo luận, đều vô hình như không có tồn tại, không có một cơ hội nói chen vào.

Bởi vì khoảng cách trình độ nghiệp vụ.

"Hiện tại, có rất nhiều người đều đang chú ý đến chuyện này, nhất định không thể để xảy ra bất kỳ sai lầm nào." Lý Sở Hàm nói:

"Nếu như mà thất bại, đối với danh dự của cậu cũng sẽ có ảnh hưởng rất lớn."

"Tôi đã làm chuẩn bị phương án dự phòng, còn có khả năng để khắc phục." Lâm Dật nói:

"Tuy rằng phương án của cô tỷ lệ thành công sẽ lớn hơn nhiều, nhưng tôi sợ rằng sẽ gây ra di chứng không thể cứu vãn về sau, hơn nữa còn là một cậu bé, trong nhà là trụ cột, nếu như thân thể không tốt, cả đời sẽ bị phá hủy không phải sao."

"Vậy thì theo lời cậu nói mà làm." Lý Sở Hàm nói: "Cậu mổ chính, tôi làm trợ thủ cho cậu."

Nói xong, Lý Sở Hàm nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói tiếp:

"Tôi định đem ca phẫu thuật sắp xếp vào sáng sớm ngày mai chín giờ tiến hành. Nếu không, ca phẫu thuật buổi chiều cậu cũng đừng làm, về nhà nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai trở lại."

"Không có chuyện gì, dù sao cũng chỉ là tiểu phẫu."

"Vậy được, làm thế nào thì cậu quyết định, tôi đi đến bộ phận y tế, có chút việc phải đi xử lý một chút."

"Đi đi."

Bên trong phòng, Lâm Dật lấy điện thoại di động kiểm tra ngày tháng rồi bất lực thở dài.

Khoảng cách từ lần tuyên bố nhiệm vụ cuối cùng đến bây giờ, đã qua một tháng rồi.

Chính mình ngay cả cái bóng của cờ thưởng cũng không thấy.

Cũng không phải những người này không hiểu được cảm ơn, hơn nữa trong đầu của bọn họ, căn bản không có khải niệm cờ thưởng.

Bọn họ thà mua những loại trái cây đắt tiền để tỏ lòng biết ơn, cũng không chịu bỏ ít tiền hơn để gửi những cờ thưởng hào nhoáng.

Lâm Dật khóc không ra nước mắt, lão tử chính là người ngưỡng mộ phù phiếm mà!

Đưa tôi cờ thưởng là được rồi!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 555.

Chương 556. 38D Cô Đùa Sao, Cũng Quá Lớn Rồi

Leng keng leng keng ——

Ngay lúc Lâm Dật đang âm thầm chửi mắng, những người nhà bệnh nhân này không thể giải quyết nhiệm vụ cho mình thì Lương Nhược Hư gọi điện thoại tới.

"Đứa trẻ tên Lưu Tử Hào kia sẽ được làm phẫu thuật vào ngày mai à?"

"Ừm, làm sao vậy?"

"Tôi nhớ được anh đã từng nói, làm xong ca phẫu thuật này, liền muốn từ chức không làm nữa."

"Thế nào, cô còn định mở tiệc chia tay cho tôi à? Không cần phô trương lãng phí như vậy, Bikini party là được rồi."

"Đẹp mặt anh quá nhỉ." Lương Nhược Hư nói:

"Có chút việc tìm anh, tối nay ăn tối cùng nhau được không?"

"Cô mời tôi à?"

"Cái vấn đề này rất quan trọng sao? Lẽ nào anh ngay cả một bữa cơm cũng mời không nổi?"

"Tôi đã tiếp 90 tỷ cổ phiếu, đã rất nghèo rồi." Lâm Dật nói:

"Nhưng cô nếu như nguyện ý, đến nhà tôi ăn thịt nướng hoặc lẩu ở bên bể bơi, bữa cơm này cũng coi như là tôi mời rồi."

"Tạm thời cũng đừng nghĩ đến chuyện này." Lương Nhược Hư nói:

"Gần đây tôi phát hiện ra một nhà hàng mới tên Hoài Dương, dẫn anh đi nếm thử, vừa vặn tôi một người ăn cơm cũng vô vị."

"Vậy được, tôi còn có ca phẫu thuật, buổi tối liên lạc điện thoại sau."

"Quyết định như vậy đi."

Ca phẫu thuật buổi chiều diễn ra suôn sẻ, nhưng Lâm Dật cũng không có gấp rời đi.

Sau khi trở lại phòng khoa, lại cùng Lý Sở Hàm, Trịnh Tân Giang đối chiếu phương án phẫu thuật, sau khi mọi việc ổn thỏa, anh mới lái xe đến gặp Lương Nhược Hư.

Lương Nhược Hư chọn nhà hàng Hoài Dương rất tinh xảo.

Tuy chưa đạt đến mức ba sao Michelin, nhưng nhìn cách trang trí bên ngoài cũng biết sức tiêu thụ chắc chắn không hề thấp.

Giống như mọi khi, Lương Nhược Hư đặt trước một gian phòng, để tránh khỏi người khác quấy rầy.

"Cô mỗi lần đều tìm những nơi kín đáo như này, luôn làm cho tôi hiểu lầm là cô muốn làm cái gì đó với tôi ở chỗ này đấy."

"Tôi là sợ người khác nhìn thấy nói bóng nói gió, cũng không có ý đồ xấu như anh nghĩ nhiều vậy."

"Nhìn cô nói lời này, lẽ nào làm quan chức thì không thể tìm bạn trai sao?"

"Gần như chính là như vậy, đây là một vấn đề rất nhạy cảm, Ngay cả khi anh không có việc gì, đối phương đầu óc phong phú, cũng sẽ biến ra cho anh một ít chuyện, cho dù sau đó anh có chứng minh là thuần khiết, cũng sẽ cho lưu lại hình tượng xấu trên người, đây chính là điều khiến mọi người bất lực."

Nói xong, Lương Nhược Hư từ trong túi lấy ra 50 ngàn đồng tiền.

"Ngày mai sẽ làm giải phẫu rồi, số tiền này, cho đứa trẻ tên Lưu Tử Hào kia."

"Cho đứa nhỏ?" Lâm Dật có chút bất ngờ.

Vốn tưởng rằng hôm nay, Lương Nhược Hư là không có việc rảnh rỗi tìm mình đi ăn cơm tối cùng với cô ấy, không nghĩ tới còn có chuyện khác.

"Đây là tiền của cô sao? "

"Có một phần là của tôi." Lương Nhược Hư nói:

"Trong văn phòng của chúng tôi có một chị quét rác, con của chị ấy cũng mắc bệnh tim bẩm sinh. Trùng hợp là, lúc đó chị ấy cũng được xã hội trợ cấp nên đứa trẻ mới có cơ hội được phẫu thuật. Chị ấy nghe nói đến chuyện này, liền tìm đến tôi rồi nói muốn quyên 500 tệ, nhưng không biết phải làm sao nên đã nghĩ tới nhờ tôi giúp đỡ, mọi người thương xuyên qua lại với nhau cũng quyên một chút vào, cuối cùng cùng nhau quyên được 50 ngàn."

50 ngàn không coi là nhiều, với năng lực của Lương Nhược Hư đừng nói là 50 ngàn, một người lấy 500 ngàn cũng không có vấn đề gì.

Nhưng bởi vì đặc thù của chức vị, ngươi nếu như một hơi quyên 500 ngàn, công việc này cũng sẽ không cần nữa.

"Ngày mai tôi giúp cô chuyển giao đi qua."

Lương Nhược Hư gật đầu, vén mái tóc tiếp tục ăn đồ ăn trong chén.

"Tình hình bên anh thế nào rồi? Dùng hơn 90 tỷ mua lại cổ phiếu, trên tay còn có bao nhiêu?"

"Dự trữ sung túc, dùng để đối phó với Triệu Mặc như vậy là đủ rồi."

Lương Nhược Hư trợn mắt nhìn Lâm Dật, biểu lộ có chút không cao hứng.

"Theo tôi thấy là anh đang giấu tôi, tuy rằng tôi biết Triệu Mặc, nhưng tôi đến đây không phải điều tra quân sự."

Lâm Dật mỉm cười, gắp một con tôm lớn đưa tới bên miệng Lương Nhược Hư.

"Há mồm."

"Anh muốn làm gì." Lương Nhược Hư ngượng ngùng nói.

"Cho cô ăn đồ ăn, đây là một trong những kỹ năng chuyên môn cần thiết, cô cần phải học."

Lương Nhược Hư không hiểu nổi, chuyện như vậy cùng kỹ năng chuyên môn của phụ nữ có quan hệ gì chứ?

Đây không phải chuyện mà tình nhân nên làm ư?

Lẽ nào ghét bỏ chính mình không đủ chim nhỏ nép vào người?

Lương Nhược Hư cũng không nghĩ nhiều nữa, có chút ngượng ngùng, liền ăn tôm bự mà Lâm Dật đưa tới.

"Trên tay tôi vẫn còn hơn 30 tỷ, những người khác đã chi viện cho tôi ước chừng 20 tỷ, nhưng tôi không muốn dùng tới nó. Nói chung số tiền này, hẳn vẫn đủ để đối phó với Triệu Mặc."

"Tôi thời gian gần đây cũng không quá quan tâm chuyện Triệu Mặc bên đó, nhưng tôi cảm thấy, hai người các người có thể đánh đến cái trình độ này, anh ta hẳn là tìm người giúp đỡ." Lương Nhược Hư cẩn thận nhai con tôm mà Lâm Dật đưa tới.

Lúc nói chuyện, ngữ điệu mơ hồ không rõ.

Lâm Dật thoả mãn gật đầu, có mùi bên trong.

"Tứ thiếu gia Yến Kinh anh đã nghe qua chưa." Lương Nhược Hư nói:

"Trong đó có Cố Trường Xuyên, Triệu Mặc, Tôn Sách, Lục Huyền, mấy người bọn họ bình thường ở cùng nhau lêu lổng, lúc này chắc sẽ giúp đỡ nhau."

"Tôi đã đoán ra rồi."

"Lẽ nào anh muốn đồng thời đối phó với bốn người bọn họ?"

"Đương nhiên rồi, chúng tôi không phải đang chơi đùa rất vui vẻ sao."

"Tôi từ nhỏ đã lớn lên trong đại viện, cùng bốn người bọn họ đều quen biết, anh là người đầu tiên mà tôi thấy, dám một mình đấu tứ thiếu gia Yến Kinh, hơn nữa còn làm đến vui vẻ sung sướng, hữu thanh hữu sắc." Lương Nhược Hư nói:

"Lẽ nào anh một chút khẩn trương cũng không có?"

"Chuyện như vậy căng thẳng cũng vô dụng, chính là xem ai nhiều tiền hơn, ai không chịu được thì sẽ chết, chẳng bằng vui cười vui vẻ."

"Tâm lý của anh cũng quá tốt rồi."

Đối với chuyện này, Lương Nhược Hư không ít lần tán gẫu với Thẩm Thục Nghi.

Đối với trận này đại chiến này, cũng có thể hiểu rõ một cách toàn diện.

Lại như Lâm Dật nói, bây giờ chính là một màn tranh xem ai nhiều tiền hơn, có lo lắng cũng vô dụng.

Lương Nhược Hư thay đổi tư thế, giống như ăn no rồi, nhấp một hớp nước trà, hỏi:

"Ngày mai hẳn là anh còn một ca phẫu thuật cuối cùng, về sau có tính toán gì chưa? Về tập đoàn Lăng Vân đi làm à?"

"Đi làm là không thể nào, đời này tôi cũng không thể đi làm." Lâm Dật nói:

"Tôi đã nghĩ kỹ, sau khi nghỉ việc, tôi sẽ mở một cửa hàng, nuôi một con chó, làm một ông chủ cửa hàng đơn giản, cô độc mà mộc mạc sống hết một đời."

Lương Nhược Hư ngước mắt nhìn Lâm Dật, "Anh gần đây là lướt mạng xã hội nhiều lắm phải không?"

"Cô không hiểu tôi chút nào, thật ra tôi là một người rất u sầu, cô có hiểu được nội tâm cô độc và do dự của tôi ư? Cô hiểu tôi tại lúc trời tối người vắng cô đơn cùng cô tịch ư?"

"Tôi chỉ là người bình thường, hiểu không được những hành vi kia của anh, tôi chỉ biết là cho dù anh đi quét nhà cầu, bên người cũng không thiếu phụ nữ." Lương Nhược Hư nói:

"Nhưng mà anh thật sự dự định mở cửa hàng à? Cụ thể là làm gì?"

"Đây là chuyện tôi sớm đã nghĩ kỹ rồi, cụ thể mua bán cái gì còn chưa nghĩ ra, nội y như thế nào? Đến lúc đó tặng cô mấy bộ nhé?"

"Được, 38D, đem số đo nhớ cho kĩ." Lương Nhược Hư nói: "Cả hai màu đen và đỏ đều có thể."

"Vậy còn chờ gì nữa, tôi dẫn cô đi mua hai bộ, sớm đưa cho cô."

"Anh lượng sang một bên đi." Lương Nhược Hư trợn mắt nhìn Lâm Dật,

"Chỉ đùa với cô, cô còn tưởng là thật à."

"Cái chuyện cười 38D của cô, đùa cũng quá lớn rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 556.

Chương 557. Lời Mời Của Triệu Văn

"Đây không phải là chuyện đùa đâu, số đo là thật." Lương Nhược Hư nói:

"Chắc anh đã biết từ trước rồi."

"Cô nói vậy là sỉ nhục tôi đấy."

"Có sao?"

"Cô nói tôi biết từ trước là sao chứ?" Lâm Dật nói:

"Tôi vừa gặp cô đã nhìn ra được rồi."

"Tôi không tin đâu, tôi mặc quần áo rất bảo thủ, nếu anh có thể nhìn ra được mới lạ đấy."

"Khi bộ đội tiến hành bắn xạ kích, các tay súng bắn tỉa sẽ tự động tính toán sức gió và phương hướng, cho nên tôi có thể căn cứ vào quần áo cô mặc, cụ thể là sức căng bao nhiêu để phán đoán ra số đo của cô." Lâm Dật nói:

"Nếu cô không tin, tôi nói mấy con số là cô sẽ biết."

"Mấy con số nào?"

"92, 59, 90..."

Lương Nhược Hư ngẩn người, vẻ mặt thay đổi, trông rất mất tự nhiên.

Người này có đôi mắt gì vậy?

Không ngờ có thể nhìn ra được số đo ba vòng của mình?

Quả nhiên, làm đàn ông cặn bã lại cần phải có một kỹ thuật sống, không phải ai cũng có thể làm được đâu.

"Được rồi, anh đừng nói về chuyện tôi nữa." Lương Nhược Hư nói:

"Anh có lòng tin vào buổi phẫu thuật ngày mai không? Bây giờ cả thành phố đều đang chú ý tới chuyện này đấy. Có người nói các phóng viên báo đài cũng sẽ tới. Chuyện này đã gây ra ảnh hưởng xã hội nhất định rồi."

"Có người còn chết vì bệnh cảm nữa là phẫu thuật. Chuyện như vậy, chẳng ai có thể nói chắc được. Tôi chỉ có thể cố gắng hết sức thực hiện ca phẫu thuật này thôi. Về phần có thể thành công hay không thì phải xem ý trời." Lâm Dật thở ra một hơi, dựa vào ghế và thản nhiên nói:

"Làm hết sức mình, nghe theo mệnh trời thôi."

"Cuộc phẫu thuật này sẽ mất khoảng bao lâu?"

Lâm Dật lắc đầu, "Tôi khó có thể nói trước được. Đứa trẻ còn quá nhỏ, hơn nữa bệnh tình rất nghiêm trọng. Nhưng tôi đoán ít nhất cũng phải hơn chín giờ, hơn nữa đây là kết quả tốt nhất rồi. Nếu xuất hiện tình huống ngoài ý muốn thì mười mấy giờ cũng nên."

"Cường độ của ca phẫu thuật lớn như vậy à?"

"Đương nhiên." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa trong thời gian phẫu thuật cần tập trung cao độ, nếu thật sự phải làm một ca phẫu thuật hơn mười giờ, tôi cảm thấy mình chưa chắc có thể chịu được."

Lương Nhược Hư rất hiểu cảm nhận của Lâm Dật.

Anh làm việc trong văn phòng mười giờ có lẽ không sao cả.

Nhưng nếu anh liên tục lái xe suốt mười giờ, chắc chắn sẽ rất mệt mỏi.

Nguyên nhân căn bản là do tinh thần quá tập trung sẽ làm người ta mệt mỏi nhanh hơn.

Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật.

"Tôi còn một vấn đề nữa muốn hỏi, vì sao đang yên đang lành mà anh lại xin nghỉ việc? Anh không chịu nổi môi trường trong bệnh viện à?"

Lời Lương Nhược Hư nói làm Lâm Dật trầm ngâm suy nghĩ.

Anh nhất thời không biết trả lời thế nào.

Trước đây mình giới hạn thời gian một tháng để hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng của nghề nghiệp bác sĩ này.

Chỉ một tháng hình như không tính là dài.

Hơn nữa bản thân Lâm Dật cũng thấy hứng thú với nghề này.

Trước đây anh còn nghĩ, chờ sau khi làm việc ở khoa tim mạch xong, mình sẽ tới khoa phụ sản chơi một tuần.

Nhưng bây giờ Lâm Dật đã không còn tâm trạng này nữa.

Không đến thì không biết, nơi này thật sự là một nơi làm cho người ta lo âu.

Cô đơn canh giữ trước cửa ICU.

Ba mẹ Lưu Tử Hào đứng trong bóng tối cầu nguyện đến tận sáng.

Người thân qua đời, con cái tuyệt vọng khóc lóc thảm thiết.

Cho dù đã ở khoa tim mạch lâu như vậy, Lâm Dật vẫn không thể thản nhiên đối mặt được với những điều này.

Về điểm này, anh không bằng Lý Sở Hàm, thậm chí cũng không bằng cả Kiều n.

So với nói không muốn làm nhiệm vụ này còn không bằng nói Lâm Dật vô cùng kiêng nể, e sợ chỗ này.

Mặc dù sau này anh còn có khả năng phải trở lại đây.

Nhưng tối thiểu bây giờ anh muốn thay đổi hoàn cảnh, muốn điều chỉnh lại cảm xúc của mình đã.

Lương Nhược Hư tháo giày, dùng chân khẽ đạp Lâm Dật một cái.

"Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, sao lại làm tâm trạng của anh tự nhiên tệ vậy?"

"Thật ra không đến mức ảnh hưởng tới tâm trạng, tôi chỉ cảm thấy chỗ bệnh viện thế này thật sự quá áp lực." Lâm Dật nói:

"Đối với dân chúng bình thường, bất kể bản thân bọn họ hay người thân bị bệnh, chỉ cần tới bệnh viện đều là một sự dày vò."

"Không có cách nào, cuộc sống chính là như vậy, cực khổ nối đuôi nhau mà đến, chúng ta cũng chỉ có thể đối mặt với nó thôi." Lương Nhược Hư nói.

"Cô nói không sai nhưng đó không phải là chuyện tôi nên quan tâm. Đây là chuyện mà những người chức vụ lớn như các cô nên làm."

"Tôi có thể có cách nào chứ? Đây là vấn đề chung của toàn xã hội." Lương Nhược Hư cũng có phần bất lực nói:

"Từ sau khi chuyện của Lưu Tử Hào bị lộ ra, vụ giá thuốc trên trời vẫn sôi sục, chẳng những không giảm còn tăng lên làm tôi sứt đầu mẻ trán rồi."

"Chuyện này không liên quan đến cô, cho dù có sốt ruột cũng là chuyện ba của Trần Nghiên nên quan tâm."

"Đám người chú Trần cũng sốt ruột vì chuyện này lắm. Trước đây ông ấy thương lượng từ 870 mươi nghìn xuống còn 700 nghìn đã là cố gắng hết sức rồi, giờ muốn xí nghiệp dược phẩm giảm giá xuống nữa thì khó lắm." Lương Nhược Hư nói:

"Mà một số người trong nước vẫn không ngừng dẫn tiết tấu, làm cho hoàn cảnh xã hội càng thêm rối loạn. Nếu qua mấy ngày nữa vẫn vậy, có lẽ phải dùng vài thủ đoạn cưỡng chế để xử lý chuyện này thôi."

"Cũng có khả năng này lắm."

Lâm Dật không nói tới chuyện hắn đàm phán với bảy công ty dược phẩm lớn.

Bởi vì anh không xác định được đối phương có thể đồng ý với yêu cầu của mình hay không.

Tránh cho Lương Nhược Hư lại không vui.

"Thôi, cơm nước xong rồi, hai chúng ta đi thôi."

Lương Nhược Hư cảm giác chủ đề câu chuyện của hai người hơi nặng nề nên dứt khoát kết thúc bữa cơm hôm nay.

"Tối nay anh có rảnh không? Anh đi dạo với tôi nhé?"

"Chắc cô sẽ không thật sự muốn đi mua áo lót chứ?"

"Nếu bỏ xuống thân phận của mình, tôi thật sự không ngại để anh đi cùng tôi đâu." Lương Nhược Hư nhún vai:

"Nhưng đáng tiếc là không thể làm vậy, nguyện vọng của anh phải tan vỡ rồi."

"Xem cô nói kìa. Thật ra cô mua gì với tôi đều không sao cả, tôi hoàn toàn không care."

"Thật à?"

"Đương nhiên rồi."

"Tôi quen một người bạn, cô ấy bán đồ lót và tất, hơn nữa cửa hàng của cô ấy không nằm trong trung tâm thương mại. Nếu tôi đến chỗ cô ấy mua đồ thì không phải để ý nhiều."

A...

Lương Nhược Hư hét lên một tiếng, bởi vì Lâm Dật đã nắm lấy cánh tay cô ta kéo ra ngoài cửa.

"Cửa hàng của bạn cô ở đâu, tôi dẫn cô qua đó nhé?"

Lương Nhược Hư: ...

Đúng là một tên lưu manh!

Lương Nhược Hư không nói dối, cô ta thật sự có người bạn bán đồ này nhưng cô ta không mua áo lót mà chỉ mua mấy đôi tất rồi quay về.

Sau khi mua xong, Lương Nhược Hư dẫn theo Lâm Dật tới một cửa hàng trang sức mua một cái vòng tay.

Kiểu dáng của chiếc vòng tay rất tinh xảo với họa tiết lông chim nhỏ.

Lương Nhược Hư đeo nó lên trên cổ tay của Lâm Dật.

"Chúc ca phẫu thuật ngày mai của anh được thành công, nếu không quá bận, tôi sẽ qua xem."

"Được rồi, cô thu xếp đi. Chuyện này gây ra ảnh hưởng lớn như vậy, cô lộ mặt một lát cũng có lợi."

"Cứ quyết định như vậy đi."

Sau khi đưa Lương Nhược Hư về nhà, Lâm Dật lái xe chuẩn bị trở về Cửu Châu Các.

Nhưng trên đường đi anh lại nhận được điện thoại của Triệu Văn.

"Anh có bận không? Tôi muốn hẹn anh đi uống cốc cà phê."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 557.

Chương 558. Chúng Ta Kiếm Lời Nhỏ, Lâm Dật Phải Đổ Máu?

"Cô ở đâu vậy?"

"Khách sạn Bán Đảo."

"Nửa giờ nữa tôi sẽ đến. Cô cứ chờ tôi ở đó đi."

Lâm Dật nói xong thì quay đầu xe lái về phía khách sạn Bán Đảo.

Khi anh đến quán cà phê ở tầng một đã thấy Triệu Văn ngồi trong góc.

Triệu Văn ăn mặc có vẻ kín đáo hơn trước.

Quần soóc vải màu be, áo tay lỡ màu trắng giản dị, tóc xõa ngang vai trông giống như nữ sinh đại học thuần khiết.

"Bên phía tổng bộ các cô đã trả lời rồi à?" Sau khi ngồi xuống, Lâm Dật hỏi.

"Bên tổng bộ đã đồng ý rồi." Triệu Văn gật đầu nói:

"Những thuốc chữa bệnh hiếm gặp mà anh nói đã được đưa ra trên thị trường với giá hơn một trăm nghìn RMB gồm 78 loại. Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn đã giúp anh liên hệ được 42 loại, bây giờ còn đang chờ hơn mười nhà trả lời nữa. Nhưng số còn lại đã từ chối rõ ràng rồi nên phương án cuối cùng có lẽ khoảng 50 loại, trong đó bao gồm Spinraza và Zolgensma mà anh đã nói tới."

"Nhân viên phục vụ." Lâm Dật búng ngón tay.

"Lâm tổng."

"Lấy một ly Latte năm 82 cho quý cô xinh đẹp này."

"Anh muốn hại chết tôi sao?"

"Chẳng phải tôi muốn biểu đạt lòng biết ơn của tôi à?" Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Thật ra tôi cũng không ngờ các cô có thể đàm phán được nhiều như vậy, thật sự là ngoài dự đoán của tôi."

"Chỉ cần là chuyện có lợi, bọn họ có thể làm được bất kỳ điều gì." Triệu Văn nói xong lại nhìn đồng hồ đeo tay:

"Bây giờ khoảng mười giờ sáng ở Mỹ, chắc hợp đồng chính thức sẽ được gửi tới chỗ tôi trước mười hai giờ trưa mai. Đến lúc đó, tôi sẽ chuyển cho anh hay anh qua lấy?"

"Ngày mai tôi có một ca phẫu thuật quan trọng, chắc đến tối mới có thể kết thúc được. Cô cứ đưa đến bệnh viện, tôi xem trước nội dung bên trong một chút."

Hợp đồng hai bên có hiệu lực càng sớm càng tốt.

Chờ buổi phẫu thuật ngày mai kết thúc, anh sẽ bắt đầu trị liệu căn bệnh SMA, ký sớm lại có thể nhận được lợi ích sớm.

"Được, chờ sau khi hợp đồng chính thức được gửi tới, tôi sẽ đưa đến bệnh viện."

Hai người nói chuyện khoảng một giờ mới rời đi.

Lâm Dật không định đi nữa, quay lại phòng mình thường ở và nghỉ ngơi ở đây một đêm.

…

Trong văn phòng tổng giám đốc của tập đoàn Hoa Ngân tại Yến Kinh.

Bầu không khí bên trong phòng vô cùng áp lực.

Trên tay bốn người Triệu Mặc đều kẹp điếu thuốc lá, tàn thuốc rơi đầy đất.

Suốt cả ngày hôm nay, bốn người trừ ăn cơm thì chưa từng rời khỏi văn phòng này.

Vẻ mặt ai nấy đều rất tệ.

Bởi vì bọn họ đều mượn cổ phiếu Didi từ công ty môi giới chứng khoán, hơn nữa mỗi người đều mượn với mức không nhỏ.

Mấy người còn tưởng có thể đánh một đòn giảm mạnh đối với tập đoàn Lăng Vân, đánh cho bọn họ không còn cặn bã.

Nhưng mấy người không ngờ mình đã ném liên tục tới gần 90 tỷ mà đối phương vẫn tiếp được!

Đối với bốn người, tập đoàn Lăng Vân giống như một hố đen vậy.

Dường như bất kể bốn người đập vào bao nhiêu tiền, đều không nhìn thấy được chút gợn sóng nào.

Điều này khiến quyết tâm của bốn người bắt đầu dao động.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa vang lên.

Phó Chính Nghĩa nơm nớp lo sợ đi vào.

"Triệu tổng, đợt thứ hai đã bán đến 50 tỷ nhưng tập đoàn Lăng Vân bên kia đều tiếp nhận, ngoài ra những người đầu tư nhỏ lẻ bên ngoài chỉ bán hơn 1 tỷ, không tranh nhau bán như đợt một nữa."

"Được, tôi biết rồi." Triệu Mặc lạnh lùng nói.

Bầu không khí trong phòng lại chìm trong sự yên lặng, Lục Huyền dập tắt điếu thuốc lá trên tay, mắng:

"Mẹ nó, đây rốt cuộc là tình huống gì vậy? Tính cả 44 tỷ trước đó, bây giờ hắn đã nhận 95 tỷ rồi. Hắn lấy đâu ra lắm tiền vậy?"

Không chỉ Lục Huyền, đám người Triệu Mặc đều đang suy ngẫm về vấn đề này.

Lâm Dật lấy đâu ra số tiền này?

Cho dù tập đoàn Lăng Vân không đưa ra thị trường cũng không thể có nhiều tài chính dự trữ như vậy chứ?

Điều này hoàn toàn không hợp lý!

"Bây giờ không phải là lúc quan tâm những điều này." Tôn Sách híp mắt nói:

"Tôi có dự cảm trên tay hắn cũng không có nhiều tiền, có lẽ chênh lệch với chúng ta không lớn."

"Tôi tương đối tán thành với cách nhìn của lão Tôn." Cố Trường Xuyên nói:

"Chúng ta chỉ còn cổ phiếu trị giá 10 tỷ, có lẽ hắn còn lại 9 tỷ, tuyệt đối không đáng sợ, đừng để cho hắn có bất kỳ cơ hội nào."

Tôn Sách nhún vai, "Chúng ta không làm vậy cũng không có cách nào khác, cổ phiếu trên tay chúng ta đều là mượn được, bán ra là chuyện tất nhiên."

"Được rồi, ai nấy đều buồn bã như đưa đám làm gì?" Cố Trường Xuyên ném mẩu thuốc xuống.

"Bên công ty Hồn Thuỷ có tiến triển không tệ. Chờ sau khi bọn họ tham dự, uy tín và danh tiếng của Didi tất nhiên sẽ hoàn toàn sụp đổ, mỗi người các anh đừng như đưa đám vậy."

"Anh Cố nói cũng đúng, nhiều lắm chỉ là kiếm ít tiền thôi." Tôn Sách nói:

"Mấy người chúng ta trước sau đã mượn cổ phiếu trị giá lên tới hơn 100 tỷ. Chờ công ty Hồn Thuỷ tham dự, muốn kiếm của hắn mấy tỷ cũng không có vấn đề."

"Nhưng tôi bày ra trận chiến lớn như vậy chỉ kiếm của hắn mấy tỷ thì chẳng có ý nghĩa gì." Triệu Mặc nói.

"Được rồi, kiếm ít thì kiếm ít." Tôn Sách cười ha hả nói:

"Chỉ cần thắng là được, đến lúc đó anh vẫn là một trong những người đầu tư trâu bò nhất."

"Được rồi, kiếm ít thì kiếm ít." Triệu Mặc nói:

"Nhưng người tên là Lâm Dật này quả thật rất có bản lĩnh, không ngờ lại nhận được nhiều như vậy, vượt ra ngoài dự đoán của tôi đấy."

"Anh yên tâm đi, trong này nhất định là có chuyện mờ ám." Tôn Sách nói:

"Một công ty phát triển tốt căn bản không thể có dòng tiền nhiều như vậy, nếu thiếu tiền đều sẽ phải mượn của ngân hàng. Cho dù chúng ta chỉ kiếm ít nhưng cuối cùng hắn chắc chắn sẽ thiếu máu, nói không chừng còn có thể bán tháo Didi để trả nợ. Nói chung chúng ta cứ chờ xem kịch vui là được. Chúng ta thắng chắc ván này rồi!"

"Anh thật sự đã nhắc nhở tôi." Triệu Mặc khẽ xoa cằm, "Để tôi xem, cuối cùng hắn sẽ thu dọn cục diện rối rắm này thế nào!"

"Nếu đã thắng chắc, chúng ta còn ngồi ở đây làm gì? Suối nước nóng mà chúng ta đi lần trước không tệ, chúng ta qua đó thôi." Lục Huyền nói.

"Các anh tạm thời đừng sốt ruột, tôi thông báo cho công ty Hồn Thuỷ chuẩn bị đã. Trên tay chúng ta còn có 10 tỷ cổ phiếu, ngày mai có thể sẽ bán hết, chúng ta cũng nên bảo bọn họ vào trận chứ." Triệu Mặc cầm điện thoại, "Tôi cảm thấy không chờ được nữa rồi."

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối, Triệu Mặc nói:

"Ngài Chu, bên ngài đã chuẩn bị xong chưa?"

"Các người đã chuẩn bị bắt đầu hành động rồi sao?"

"Nếu các ngài đã chuẩn bị xong, ngày mai chúng ta sẽ bắt tay vào tiến hành làm chuyện này." Triệu Mặc nói:

"Các ngài là tồn tại không gì không làm được trong ngành, hi vọng các ngài sẽ không làm tôi thất vọng."

"Triệu tổng yên tâm, chúng tôi đã sửa sang xong tài liệu liên quan tới Lâm Dật rồi." Chu Phong vừa cười vừa nói:

"Chờ ngày mai chúng tôi tìm thời gian thích hợp, sẽ lần lượt công bố ra ngoài. Tôi tin tưởng nó sẽ gây ra rung chuyển không nhỏ, có lẽ bọn họ cách phá sản và rời khỏi thành phố không xa đâu."

Triệu Mặc cười như đã nắm chắc phần thắng.

"Vậy tôi sẽ chờ tin tức tốt của ngài."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 558.

Chương 559. Lo Lắng Của Lâm Dật

Sáng hôm sau, Lâm Dật rời khỏi giường rửa mặt.

Vào lúc này, anh nhận được điện thoại của Hà Viện Viện.

"Ông chủ, thị trường ổn định rồi, đám người Triệu Mặc hình như đã dừng bán tháo." Hà Viện Viện nói.

"Chắc là hết gạo sạch đạn rồi." Lâm Dật nói:

"Thông báo với tập đoàn Lăng Vân và bộ phận PR của Didi, công ty Hồn Thuỷ sắp tham dự."

"Em biết rồi."

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Lâm Dật thay quần áo lái xe đi làm với vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc.

Không biết ca phẫu thuật hôm nay sẽ phải tiến hành trong bao lâu.

Trong phạm vi toàn thế giới, các ca phẫu thuật cùng loại đều đều tiến hành trong thời gian ngắn nhất là bảy giờ.

Nhưng tình hình của Lưu Tử Hào nghiêm trọng hơn bất kỳ ca bệnh nào khác, hơn nữa còn nhỏ tuổi hơn.

Lúc này vô hình trung đã tăng thêm độ khó cho ca phẫu thuật.

Với trình độ của mình, tối thiểu cũng phải mười giờ mới có thể hoàn thành.

Nếu gặp phải bất trắc gì, có lẽ còn phải lâu hơn.

Nếu công ty Hồn Thuỷ tham dự vào lúc này, rất có thể mình sẽ bỏ qua thời điểm phản kích tốt nhất.

Nó cũng sẽ mang đến tổn thất và ảnh hưởng không thể nào lường trước được.

Nhưng bây giờ, anh vẫn phải đặt ca phẫu thuật lên hàng đầu.

Điều anh có thể làm là cầu mong công ty Hồn Thuỷ đừng tham dự nhanh như vậy, bằng không sẽ bị bọn họ lợi dụng sơ hở.

Khoảng bốn mươi phút sau, Lâm Dật lái xe đến bệnh viện.

Anh có thể cảm giác được rõ ràng bầu không khí ngày hôm nay khác hẳn mọi khi.

Bãi đỗ xe đỗ đã đầy kín xe, có thể dùng từ đông nghịt để hình dung.

Nếu không có chỗ đậu xe riêng dành cho bác sĩ, chắc anh chẳng biết phải đậu xe của mình ở đâu mất.

Lâm Dật không suy nghĩ nhiều, bước về phía khoa điều trị nội trú số tám mà không để ý tới xung quanh.

Nhưng Lâm Dật đi được mấy chục mét thì dừng lại.

Anh phát hiện có chiếc xe chặn đường, đây cũng không phải sự kiện ngẫu nhiên.

Bởi vì có tối thiểu không dưới trăm người đang vây quanh khoa điều trị nội trú số tám.

Bọn họ có người cầm máy quay video, có người cầm gậy chụp ảnh tự sướng, quay đoạn ngắn tự biên tự diễn, tất cả đều tập trung ở đây.

Nhưng chuyện bọn họ quan tâm, trò chuyện đều tập trung vào Lưu Tử Hào.

Một đứa trẻ sơ sinh mắc bệnh SMA.

So sánh ra, ca phẫu thuật chuyển vị trí động mạch chủ hôm nay hình như không quan trọng như vậy.

Bởi vì Spinraza 700 nghìn một mũi tiêm mới là thứ bọn họ muốn đào sâu nhất.

"Trong thời gian gần đây, bệnh tình của bạn nhỏ Lưu Tử Hào mắc SMA đã khiến cho mọi tầng lớp trong xã hội quan tâm rộng rãi. Bây giờ là tám giờ sáng, chỉ còn một giờ nữa thì ca phẫu thuật sẽ chính thức bắt đầu. Phóng viên đài chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi và đăng tin về vấn đề này."

"Các bạn, trong lúc chờ phẫu thuật, tôi sẽ dẫn theo đoàn đội của tôi tiến vào bệnh viện, mang tới tin tức đầu tiên cho các bạn. Nào nào, mọi người ném quà, cho các đại ca chút quan tâm đi!"

"Tôi đã kiểm tra trên Baidu, loại bệnh chuyển vị trí động mạch chủ không tính là nghiêm trọng cho nên không phải là vấn đề lớn. Mọi người cùng cầu nguyện cho bạn nhỏ Lưu Tử Hào. Làm phiền người lớn cho tôi chút quan tâm, chỉ cần số fan hâm mộ lên tới ba nghìn, tôi sẽ dẫn các người vào trong."

"Mọi người có thể quyên tiền cho Lưu Tử Hào trong phòng livestream của tôi, để bọn họ tin tưởng thế giới này còn có chân tình."

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Lâm Dật im lặng cúi đầu, đổi hướng đi về phía cửa phụ.

"Anh Lâm, đến giờ rồi. Anh có nhìn thấy phóng viên bên ngoài không?" Khi Lâm Dật vừa đi đến phòng, Kiều n đã hỏi.

"Cô nói bảo vệ chặn đám người không phận sự ở bên ngoài, không cho ai vào trong." Lâm Dật nói.

"Chặn hết bọn họ ở bên ngoài ạ?" Kiều n xác nhận lại:

"Bây giờ mọi người đều đang quan tâm tới chuyện này, nếu chúng ta chặn bọn họ ở bên ngoài, tôi chắc bọn họ sẽ nổi giận đấy."

"Dựng mấy thanh chắn, không được thì báo cảnh sát."

"Nhưng tôi cảm thấy bọn họ cũng chỉ muốn tuyên truyền cho xã hội quan tâm thôi." Kiều n nói:

"Nói không chừng sau này mọi người sẽ càng coi trọng căn bệnh hiếm này hơn."

"Bọn họ chỉ để ý xem có thể moi được bao nhiêu tin tức, có thể thu được thêm bao nhiêu người chú ý thôi." Lâm Dật vỗ nhẹ vào vai Kiều n, "Bánh bao trắng ăn ngon nhưng bánh bao máu người thì ăn không ngon đâu."

"Tôi biết rồi, anh Lâm, tôi sẽ đi nói chuyện này." Kiều n nghiêm túc gật đầu,

"Còn nữa, vừa rồi chủ nhiệm Lý nói cô ấy đang ở trong phòng bệnh của Lưu Tử Hào, nếu anh đến thì bảo anh qua đó tìm cô ấy."

"Được rồi."

Nói xong chuyện chính, hai người đều lo chuyện của mình. Lâm Dật thay áo blouse rồi đến phòng bệnh của Lưu Tử Hào.

Ngoại trừ Lý Sở Hàm ra, Trịnh Tân Giang cũng ở đây.

"Chủ nhiệm Lâm, ngài tới rồi."

Thấy Lâm Dật, ba mẹ Lưu Tử Hào bước tới đón.

Ngoài ra, ông nội, bà nội, bà ngoại, ông ngoại và thân thích trong nhà của đứa trẻ đều tới.

Cho dù bọn họ ăn mặc rất bình thường, gương mặt dãi gió dầm mưa nhưng đều lộ rõ vẻ lo lắng.

Đặc biệt là ba mẹ Lưu Tử Hào đã gầy đi rất nhiều.

Đối với gia tộc nhỏ như bọn họ, đứa trẻ này chính là tất cả hy vọng.

Lâm Dật gật đầu xem như chào hỏi.

"Các người không cần lo lắng, tôi lấy nghề nghiệp và danh dự cá nhân tôi ra bảo đảm chắc chắn sẽ nghiêm túc cẩn thận trong ca phẫu thuật này, các người cứ yên tâm."

Ba mẹ Lưu Tử Hào lại quỳ xuống, rơi nước mắt đầy mặt.

"Chủ nhiệm Lâm cám ơn ngài." Ba của Lưu Tử Hào lau nước mắt nói:

"Chúng tôi nợ bệnh viện không ít tiền nhưng ngài yên tâm, đợi sau khi về, chúng tôi sẽ bán nhà, nhất định có thể trả được tiền."

"Các người không cần nhắc tới chuyện tiền nong, cho dù các người không có tiền, chúng tôi cũng sẽ cứu." Lâm Dật nói:

"Bệnh viện không phải là nơi kiếm tiền, chúng tôi cũng không cần hiệu quả và lợi ích như vậy. Các người cứ yên tâm, tất cả cực khổ rồi sẽ qua thôi."

"Cảm ơn chủ nhiệm Lâm, cảm ơn chủ nhiệm Lâm."

Trước khi thực hiện ca phẫu thuật, Lâm Dật và Lý Sở Hàm lại kiểm tra toàn diện cho đứa trẻ một lần nữa.

Sau khi phát hiện không có vấn đề gì, bọn họ gọi trợ lý và y tá vào, đẩy đứa trẻ vào phòng cấp cứu.

Lâm Dật, Lý Sở Hàm và Trịnh Tân Giang không hẹn mà cùng lấy ra một bộ đồng phục phẫu thuật mới.

Điều này cũng như tượng trưng cho một cuộc sống mới vậy.

Nhưng khi ba người cầm quần áo chuẩn bị đi vào phẫu thuật, cửa thang máy bị đẩy ra. Bên trong vọng ra những tiếng kêu gào ầm ĩ.

Một người phụ nữ dẫn theo hai người đàn ông cầm trên tay thiết bị chụp ảnh tự sướng chỉ ngay vào Lâm Dật và Lý Sở Hàm, kêu ầm lên:

"Bệnh viện các người làm sao vậy? Dựa vào đâu mà các người không cho chúng tôi vào, chẳng lẽ các người có bí mật gì không thể cho người khác biết, mới không cho chúng tôi theo dõi và đăng tin?"

Lâm Dật lạnh mặt, nhìn y tá ở trạm điều dưỡng.

"Ai thả cho bọn họ vào?"

"Chủ... chủ nhiệm Lâm đừng nóng giận, tôi sẽ đuổi bọn họ đi ngay!"

Thấy Lâm Dật mất hứng, mấy cô y tá trẻ Kiều n và Viên Tư Kỳ đều sợ tới run người.

Không thể nói đùa được với Lâm Dật đâu.

"Các người muốn làm gì? Các người dựa vào đâu mà kéo tôi đi. Tôi thấy chỗ các người chắc chắn có bí mật không thể cho người khác biết!"

Nữ streamer hét lớn: "Các bạn trong phòng livestream, các bạn xem đi, đây chính là bác sĩ đấy. Bọn họ làm phẫu thuật còn phải che giấu, thật không có y đức, mọi người cùng nhau khiển trách bọn họ!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 559.

Chương 560. Tin Tức Tiêu Cực Từ Công Ty Hồn Thuỷ

Tâm trạng của những khán giả trong phòng truyền hình trực tiếp được thổi bùng lên bởi nữ streamer trong tích tắc.

Điều này cũng làm cho sức nóng của phòng phát sóng trực tiếp trong chốc lát bị đốt cháy.

Lại thêm mấy người dẫn chương trình đưa tin tức tốt đều bị cản ở bên ngoài, chỉ có bọn họ lẻn vào.

Điều này cũng khiến hầu hết những khán giả chú ý đến những chuyện này đều tràn vào phòng phát sóng trực tiếp của cô ta, muốn xem một chút diễn biến mới nhất của sự việc.

"Tôi về sau cũng không tiếp tục đến bệnh viện này nữa!"

"Đây là hắc điếm bắt nạt khách ư? Hoạt náo viên cũng không phạm cái gì sai, chỉ là muốn phỏng vấn một chút, lẽ nào cũng không được sao?"

"Bệnh viện đã sắp xếp như thế nào đối với một cuộc phẫu thuật lớn như thế này? Thực sự cử hai bác sĩ trẻ làm sao? Không nên dạy hư học sinh thế này."

"Lẽ nào xem người ta là đến từ nông thôn, liền sắp xếp bác sĩ trẻ tuổi làm phẫu thuật, bệnh viện Hoa Sơn cũng quá rác rưởi rồi, chính là đem mạng sống của người dân ra đùa giỡn!"

"Bệnh viện rác rưởi, kiên quyết chống lại! Tôi về sau coi như là mắc phải bệnh khó chữa, cũng sẽ không tới đây khám bệnh!"

Nhìn thấy khí thế người xem trực tiếp, đạt đến một mức độ cao mà trước đây chưa từng có, nữ streamer càng thêm kiêu ngạo, hung hăng.

Ngay cả Kiều n và một vài y tá cũng không thể nào kéo họ đi.

Đưa áo phẫu thuật cho Lý Sở Hàm, Lâm Dật đi tới.

Nhìn thấy Lâm Dật lại đây, Kiều n và một vài y tá trẻ run lên vì sợ hãi.

"Tôi khuyên các cô vài câu, tốt nhất hiện tại liền đi, chủ nhiệm Lâm tính khí không tốt, đừng có mà nháo ra chuyện không vui."

"Thế nào, tôi là phụ nữ, lẽ nào anh ta còn có thể đánh tôi được ư?" Nữ streamer kêu gào nói:

"Thưa các vị, các vị vừa nãy cũng nghe được, người đàn ông này lại là chủ nhiệm, nhìn dáng vẻ của anh cũng chỉ là 25~26 tuổi, còn không bằng tuổi của tôi đây. Dù cho anh ta có đi bệnh viện trong thị trấn cũng không có tư cách làm chủ nhiệm. Nhưng bây giờ anh ta lại làm chủ nhiệm ở bệnh viện Hoa Sơn, các vị không cảm thấy chuyện này thật nực cười không?"

"Còn có người phụ nữ trẻ tuổi kia, nhìn dáng dấp cũng không cao hơn ba mươi tuổi, đoán chừng cũng là cấp bậc chủ nhiệm, tôi thật sự tò mò về năng lực của bọn họ có gì để có thể ngồi vị trí chủ nhiệm kia!"

Lời này vừa nói ra, trực tiếp giữa tiết tấu lại được dâng lên.

"Tôi đoán chừng hai người bọn họ, nhất định là đi vào bằng cửa sau, những nơi như bệnh viện có chế độ thăng tiến nghiêm ngặt, ở độ tuổi của bọn họ cũng chỉ có thể làm bác sĩ thực tập mà thôi, giờ đã lên đến chức chủ nhiệm, khẳng định trong này chắc chắn có vấn đề."

"Tôi cũng cho là như vậy, bọn họ không phải tặng quà, thì cũng chính là đi cửa sau rồi!"

"Ở một nơi như bệnh viện như thế này, dĩ nhiên có thể xảy ra chuyện như vậy. Đây không phải là tương đương xem mạng người như cỏ rác sao, về sau còn ai dám tới nơi này xem bệnh nữa!"

"Xem ra suy nghĩ của mọi người cũng như tôi." Nữ streamer nói ra:

"Tôi bây giờ đã biết, tại sao bọn họ muốn đem tất cả mọi người cản ở bên ngoài, chính là sợ chúng ta phát hiện chuyện này!"

"Các cô đến cùng náo đủ chưa!" Kiều n tức giận rống lên, đã không để ý tới hình tượng của bản thân rồi.

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ cha mẹ và người thân.

Lâm Dật và Lý Sở Hàm là người cô tôn kính nhất, họ đã giúp đỡ cô rất nhiều trong công việc.

Cô không chịu nổi có người nói xấu hai người họ.

"Tôi cho cô biết, người phụ nữ trong miệng của cô kia, là chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện Hoa Sao chúng tôi, tốt nghiệp từ học viện y Hiệp Hòa Yến Kinh, sau đó còn từng làm việc hai năm tại phòng khám bệnh Mayo xếp hạng thứ nhất trên thế giới, sơ yếu lý lịch của cô ấy so với trí tưởng tượng phong phú của cô còn tốt hơn nhiều!"

"Còn có chủ nhiệm Lâm, anh ấy cho đến tận hôm này đã làm 28 ca phẫu thuật, hơn nữa không có sự cố nào. Tất cả các bệnh nhân đều hồi phục và xuất viện mà không hề có phản ứng phụ nào sau ca phẫu thuật. Ngay cả ca phẫu thuật của thủ trưởng an ninh cũng đều là do chủ nhiệm Lâm cùng với chủ nhiệm Lý làm. Các cô không nên lấy cái sự ngu ngốc của mình mà ở nơi này khoe khoang, không cảm thấy mình đáng ghê tởm à, không thấy mất mặt sao!"

Những lời nói của Kiều n vừa vang vọng vừa mạnh mẽ, nói năng có khí phách, tương đương với tát vào mặt của tất cả mọi người!

Không ai nghĩ tới, hai người họ lại có một bản lý lịch phong phú như vậy.

Bọn họ lúc này mới ý thức được, cái gì mới là cái gọi là xã hội tinh anh.

Dù sao cũng là trạc tuổi lẫn nhau.

Một người xuất thân từ một trường danh tiếng, một người từng làm phẫu thuật cho thủ trưởng.

Mà bọn họ chỉ có thể uống nước sung sướng mập thây ngồi tại trước máy vi tính, giống như cá ướp muối, không ngừng hô hoạt náo viên 666, đây chính sự khác biệt giữa nỗ lực làm việc và không nỗ lực làm việc.

Nhìn thấy nhiệt độ trong phòng trực tiếp trong nháy mắt hạ xuống, sắc mặt nữ streamer khó coi.

Đây không phải là điều mà cô ấy muốn, nếu những người có mặt không chú ý đến vấn đề này, chính mình cách nghỉ việc cũng không xa.

"Tôi thấy có mà cô đang khoác lác, cô nói người phụ nữ kia là tốt nghiệp trường danh tiếng, tôi còn miễn cưỡng có thể tin tưởng, nhưng người đàn ông kia vẫn chưa đến tuổi làm bác sĩ y khoa, anh ta có tư cách gì làm phẫu thuật cho thủ trưởng? Coi như là khoác lác, cũng phải có giới hạn chứ."

"Cô!"

"Đừng nói nữa."

Lâm Dật kéo Kiều n cản ở phía sau, hướng về phía nữ streamer nói:

"Tôi cho cô ba giây, từ nơi này biến mất, bằng không tự gánh lấy hậu quả."

"Anh hung dữ cái gì? Đừng tưởng rằng anh là đàn ông thì tôi sẽ sợ anh, tôi cho anh biết, hôm nay tôi liền không đi, anh thử chạm tôi một cái coi, đảm bảo anh sẽ không yên thân được!"

Đùng!

Lâm Dật tát nữ streamer một cái tát.

Người sau không ứng phó kịp, liền bị tát một cái, ngay cả thiết bị quay phát sóng trực tiếp ở trên tay cũng bị rớt xuống đất.

"Nơi này là bệnh viện, không phải chỗ để cô ngang ngược, cút!"

"Anh, anh lại dám đánh tôi!"

Nữ streamer bị Lâm Dật tát một cái làm cho hồ đồ.

Cô không nghĩ tới bác sĩ trước mặt, sẽ làm như vậy đối với một người phụ nữ!

"Con mẹ nó anh muốn chết, lại dám đánh chị Lâm của tôi!"

Hai người nam trợ lý không chịu nổi nữa, hướng về Lâm Dật lao tới.

Vẫn như cách cũ, người xong lên trước bị Lâm Dật dùng một tay đập ngã xuống.

Kẻ ở phía sau bị đạp ngã, đều rầm rì nằm trên đất, không một ai có thể đứng lên nổi.

"Tôi cho anh biết, anh xong đời rồi, chuyện anh mới vừa mới động thủ đánh người, tôi phát trực tiếp những người ái mộ đều thấy được, các loại chuyện này lộ ra bên ngoài, không chỉ có anh, người bệnh viện Hoa Sơn các anh cũng đừng nghĩ đến sẽ được buông tha."

"Cô nếu như không biết Lâm Dật tôi là ai, có thể đi hỏi thăm một chút. Sau sự việc của ngày hôm nay, không chỉ có là cô, những nền tảng của cô cũng có thể bị niêm phong."

Lâm Dật liếc nhìn Kiều n, "Gọi điện thoại gọi người tới, đêm mấy người ngu ngốc này mang đi, đừng chậm trễ tôi làm phẫu thuật."

"Dạ vâng anh Lâm, tôi sẽ gọi điện thoại ngay."

Nhìn thấy ba người trên mặt đất, Kiều n và những người khác đều cảm thấy bọn họ đáng đời.

Đều đã nói cho bọn họ biết tính khí của anh Lâm không tốt, còn ở lại chỗ này ngang ngược.

Đừng nói được mấy cái tát, cho dù bị đánh chết đều đáng đời!

Lâm Dật quay đầu, cầm áo phẫu thuật trên tay Lý Sở Hàm, "Đi thôi, đã đến giờ rồi."

"Ừm."

Lâm Dật, Lý Sở Hàm, Trịnh Tân Giang ba người đi vào phòng giải phẫu, điều này cũng cho biết ca phẫu thuật sẽ bắt đầu.

Nhưng cùng lúc đó, tại một chiến trường khác khói thuốc súng tràn ngập.

Công ty Hồn Thuỷ đã chuẩn bị xong tất cả tư liệu của Lâm

Dật, cũng thật trùng hợp là vào lúc 9 giờ, tất cả thông tin tiêu cực của anh đều được bùng nổ trên mạng.

Như một loại virus, nó lây lan khắp Internet!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 560.

Chương 561. Chân Đứng Hai Thuyền

Văn phòng tập đoàn Lăng Vân.

Kỳ Hiển Chiêu, Hà Viện Viện, Trình Song, Điền Nghiên tất cả đều tụ tập ở nơi này.

Nhưng ngoại trừ bốn lãnh đạo cấp cao quan trọng ra, Kỷ Khuynh Nhan cũng ở nơi này.

Mặc dù thành công chặn lại hai vòng bán tháo cổ phiếu của Triệu Mặc, nhưng đối với bọn họ mà nói, cái này cũng không đáng giá để cao hứng.

Công ty Hồn Thuỷ chưa từng thấy kia mới khó đối phó hơn.

Đối với một công ty mới niêm yết, điểm nguy hiểm nhất không phải là kẻ thù, mà là những dư luận tiêu cực trong xã hội.

Chỉ cần một mẫu tin tức tùy tiện cũng có khả năng gây ra thiệt hại hàng tỷ đồng.

Bằng không Kỷ Khuynh Nhan cũng sẽ không đích thân chạy tới đây.

Những người khác có thể không biết Kỷ Khuynh Nhan, nhưng theo quan điểm của Hà Viện Viện, phát sinh chuyện lớn như vậy, có học tỷ tại đây, sẽ khiến cho mọi người an tâm hơn rất nhiều.

"Lâm tổng đang làm gì vậy? Hiện tại vẫn không liên lạc được ư?" Trình Song hỏi.

Dưới cái nhìn của ông ta, Lâm Dật tuy rằng là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu mà anh ấy không lộ diện, trước sau đều là không chắc chắn.

"Buổi sáng tôi đã có gọi cho anh ấy, vừa nãy cũng gọi lại nhưng không có người nhận máy." Hà Viện Viện nói.

"Anh ấy hôm nay có một ca phẫu thuật quan trọng, lúc này cho dù trời có sập xuống, cũng sẽ không nghe điện thoại đâu."

"Chuyện này không phải bình thường." Trình Song sốt ruột nói:

"Nếu như náo đến chuyện lớn, sẽ đem về tổn thất rất nhiều."

"Các cô không biết Lâm Dật, chuyện này đối với anh ấy đặc biệt quan trọng, đừng nói là công ty Hồn Thuỷ, coi như là trời có sập xuống, chỉ cần anh ấy vẫn chưa làm xong ca phẫu thuật đó thì sẽ không tiếp điện thoại của bất kỳ ai." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nhưng mọi người cũng đừng có quá lo lắng, mặc dù công ty Hồn Thuỷ có thành tích tốt, nhưng bọn họ muốn tìm được điểm yếu của chúng ta, cũng không phải chuyện dễ dàng."

"Nói đến, tập đoàn Lăng Vân không ra thị trường, sẽ không liên quan đến vấn đề báo cáo tài chính. Đây là nguồn gốc khiến họ đào sâu tin tức tiêu cực, lúc trước Thụy Hạnh, chính là như vậy ngã xuống."

Kỷ Khuynh Nhan dừng một chút, "Báo cáo tài chính của Didi bên này tôi cũng đã xem qua, mặc dù tài khoản cá nhân có vấn đề, nhưng đều là chút chuyện vặt vãnh việc nhỏ, ngay cả khi bọn họ có đưa ra ngoài ánh sáng, cũng là không có gì to tát."

"Bọn họ có thể đặt bài viết, tức là năm ngoái đã xảy ra sự việc tiêu cực ở Didi, mà những chuyện này sớm cũng đã bị phanh phui rồi, cứ coi như bọn họ muốn dùng lại cũng sẽ không có kết quả tốt. Chúng ta đem tâm trạng bình tĩnh, đừng tự loạn trận cước, binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn là được rồi."

"Biết rồi, Kỷ tổng."

Ầm!

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, thậm chí ngay cả gõ cửa cũng không có.

Đi vào là một người phụ nữ mặc đồ văn phòng, tên là Lý Lệ, là thư ký của Kỳ Hiển Chiêu.

"Kỳ tổng không xong rồi, ở trên Weibo bị lộ rất nhiều tin tức tiêu cực về chúng ta, ngài mau nhìn xem."

Lời này vừa nói ra, mọi người ở chỗ này đều biết.

Công ty Hồn Thuỷ đã động thủ!

"Được, tôi biết rồi!"

Cùng lúc đó, Kỷ Khuynh Nhan thuần thục mở ra Weibo, những thông tin tiêu cực liên quan đến tập đoàn Lăng Văn và Didi đã nằm trong danh sách tìm kiếm nóng.

Tin tức đầu tiên vừa xuất hiện đã khiến bầu không khí của văn phòng trở nên uể oải, thậm chí là ngột ngạt!

CEO tập đoàn Lăng Vân, cùng nhiều người phụ nữ duy trì quan hệ không đứng đắn!

Thân thể Kỷ Khuynh Nhan run rẩy, tâm như bị kim châm.

Cô không thể nào chịu được cảm giác không thể giải thích này được.

Nhưng cô cũng biết, vào lúc này, chính mình phải tỉnh táo.

Nhưng gương mặt trái xoan xinh đẹp kia, lại có một tia trắng bệch khó mà che giấu.

Phát hiện có gì đó không ổn, Hà Viện Viện cầm con chuột qua, nói:

"Đây đều là tin tức lộn xộn gì vậy, coi như là nói xấu, cũng phải lấy mấy tin tức hữ dụng một chút chứ, chúng ta hãy xem xét các tìm kiếm nóng khác."

"Không cần, xem trước một chút bên trong viết là cái gì."

Kỷ Khuynh Nhan cầm chuột nhấp mở ra nội dung bên trong, vẻ mặt vẫn như thường, tất cả đều bị cô đè ép xuống.

Lâm Dật CEO tập đoàn Lăng Vân, một tháng trước, đã bỏ rơi bạn gái thật của mình (Kỷ Khuynh Nhan CEO tập đoàn Triều Dương), cùng với một người phụ nữ họ Lý cùng nhau đi tới Quảng Châu, cùng vào ở cùng một khách sạn, căn cứ tin tức, người phụ nữ họ Lý tên là Lý Sở Hàm, là chủ nhiệm khoa phẫu thuật tim của một bệnh viện nổi tiếng trong nước @ tập đoàn Lăng Vân @ tập đoàn Triều Dường @ bệnh viện Hoa Sơn phụ thuộc Đại học Phúc Đán @ Didi xuất hành."

Ngoài ra, phía dưới còn có ảnh của ba người nữa, lộ ra ánh sáng rõ ràng, có thể nói là rất rõ nét.

Cái tin tức này, những người có mặt đều chưa từng nghĩ tới.

Vốn tưởng rằng công ty Hồn Thuỷ, sẽ đối với hai nhà công ty ra tay, không nghĩ lại nhắm ngay chuyện cá nhân của Lâm Dật.

Sở dĩ công ty Hồn Thuỷ làm như vậy, cũng là bởi vì hai công ty lớn không tra được cái gì, nên mới đổi hướng.

"Công ty Hồn Thuỷ này cũng quá ghê tởm đi, thậm chí ngay cả loại tin tức giả cũng dám tuyên bố!"

Tuy rằng Hà Viện Viện hay nói Lâm Dật là cặn bã tra nam, nhưng vào lúc này, cũng bắt đầu bênh vực Lâm Dật rồi.

Đây là chuyện giữa anh ấy và học tỷ, người ngoài dính vào, thì không được.

"Còn không phải sao, quá giả." Kỳ Hiển Chiêu nói: "Tôi hiện tại để bộ phận pháp lý viết cho bọn họ một lá thư pháp lý, đây hoàn toàn là công kích cá nhân mà!"

"Không cần, mọi người không cần gióng trống khua chiêng." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Tôi cùng Lâm Dật chính là quan hệ bạn bè bình thường, chỉ là quan hệ tốt hơn một chút, không phải là như mọi người nghĩ đâu. Đến lúc đó tôi sẽ để phòng quan hệ công chúng của tập đoàn Triều Dương làm sáng tỏ điểm này, lời đồn liền tự sụp đổ rồi."

"Học tỷ, không cần thiết như vậy, đây đều là nói xấu, chị không cần xem những tin tức trên mạng, không cần tin bọn họ."

"Tôi có chừng mực, trước tiên xử lý chuyện trước mắt đi rồi hãy nói." Sắc mặt Kỷ Khuynh Nhan vẫn như thường, tiếp tục lật xem những tin tức khác.

Kỷ Khuynh Nhan luôn miệng nói, chính mình không có quan hệ gì với Lâm Dật.

Nhưng mọi người ở chỗ này đều biết, cô chính là bà chủ của tập đoàn Lăng Vân.

Nếu không, vào thời khắc mấu chốt này, mọi người cũng đã không để cô ngồi trên ghế chính.

#CEO tập đoàn Lăng Vân, đánh đập thôn dân ở trấn Bắc Cầu.#

#ác sự kiện, Lâm Dật đâm bị thương hai đại công tử nhà giàu, đến nay vẫn còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.#

#trợ bạn gái ác tính phá dỡ, ảnh hưởng cực kỳ ác liệt#

Liên tiếp bốn đầu từ khóa tiếp theo, lại như bốn đạo sấm sét, làm người trong phòng làm việc đều không ứng phó kịp.

Trong này mỗi một sự kiện, tùy tiện lấy ra một cái, đều có thể mang đến tổn thất không cách nào vãn hồi cho Didi rồi.

Cũng đúng lúc này, mọi người mới biết, công ty Hồn Thuỷ này đáng sợ cỡ nào.

Cũng càng chắc chắn, Triệu Mặc là thật sự muốn đem Lâm Dật giết chết!

"Tôi sẽ để bộ phận quan hệ công chúng xử lý mẫu thông tin đầu tiên và thứ tư, chỉ lấy ra những tài liệu liên quan, tin tức liền sẽ tự sụp đổ." Kỷ Khuynh Nhan bình tĩnh nói.

"Nhưng cái thứ hai và thứ ba thì khó xử lý hơn, chúng đều là những vụ bạo lực và gây thương tích."

"Mọi người nghĩ một chút biện pháp, lấy cho Lâm Dật một phần bệnh án giả, liền nói người bị thương, không chỉ có Triệu Chính Dương và Phạm Khải Nam, Lâm Dật cũng bị trọng thương."

"Về cái điểm nóng thứ hai, mọi người liền nói, Lâm Dật đánh người là cường hào ác bá trong trấn, như vậy là có thể đem người cắt chuyển trở về rồi."

"Biết rồi học tỷ."

Năng lực phản ứng của Kỷ Khuynh Nhan, đã để Trình Song cùng với Điền Nghiên nhìn thấy một mặt khác của cô ấy.

Chẳng trách cô ấy có thể lọt vào mắt xanh của Lâm tổng, được người ta coi là bạn gái trên danh nghĩa thật.

Năng lực của cô ấy, thật sự không phải là dùng để trưng cho đẹp.

"Học tỷ, chị rời đi sao?"

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy xách giỏ đi, Hà Viện Viện đuổi tới hỏi.

"Tôi phải về công ty, xử lý vấn đề với bộ phận quan hệ công chúng, còn các việc dư lại các cô tự xử lý là được rồi."

"Chút chuyện nhỏ này, gọi điện thoại sắp xếp là tốt rồi, không cần thiết tự mình trở lại."

Kỷ Khuynh Nhan nặng nề thở dài, "Tôi sợ bọn họ làm không tốt, vẫn là tôi đi đi xem sao."

Nói xong vài câu, Kỷ Khuynh Nhan rời khỏi văn phòng mà không nói gì.

Hà Viện Viện trong lòng cảm giác khó chịu, trong lòng học tỷ lúc này hẳn là rất khó chịu.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 561.

Chương 562. Sẽ Không Phải Đã Trêu Chọc Đến Triệu Văn Chứ?

Mặc dù bọn họ đã nghĩ ra được biện pháp ứng phó, nhưng Kỷ Khuynh Nhan rời đi, vẫn để cho lòng của mọi người một cảm giác nặng nề.

Trong ván cờ lần này, Triệu Mặc chẳng là gì cả, công ty Hồn Thuỷ cũng chẳng là gì hết.

Đối với Lâm Dật mà nói, nguy hiểm thực sự, có thể là quan hệ giữa hai người.

Gương vỡ lại lành có được đoàn tụ không, ai cũng không biết được.

...

Khách sạn Bán Đảo.

Triệu Văn gọi tất cả đại biểu của sáu công ty dược phẩm vào phòng họp, nhìn những người có mặt mà nói:

"Công ty của mọi người cũng đã được gửi giấy ủy quyền."

"Cũng không có vấn đề gì rồi, chúng ta có thể đại diện cho công ty ký tên, đem hợp đồng chuẩn bị kỹ càng là được rồi." Fred nói.

Triệu Văn gật đầu, cầm trên tay xấp hợp đồng dày giao vào tay cho Fred, sau đó để cho bọn họ ký tên vào từng tờ một.

Sau khi ký xong tất cả, cô cũng có thể đi bệnh viện Hoa Sơn tìm Lâm Dật rồi.

Bởi vì đều là trước đó cũng đã thương lượng rồi, cho nên quá trình ký kết diễn ra suôn sẻ.

Nhưng khi Triệu Văn đang chuẩn bị cầm hợp đồng rời đi, đột nhiên nghe Ngụy khang nói:

"Lâm tổng bên kia hình như xảy ra chút chuyện."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Triệu Văn hốt hoảng hỏi.

"Mọi người lên Weibo nhìn liền biết rồi."

Dựa theo Ngụy Khang nói, Triệu Văn mở điện thoại ra.

Dù đều là nhân viên của các công ty nước ngoài, quanh năm ở nước ngoài sinh hoạt.

Nhưng tình hình trên thị trường toàn cầu, vẫn là tâm điểm chú ý của bọn họ, cho nên đối với phần mềm xã giao Weibo này cũng không xa lạ gì.

Nhìn thấy vài lượt tìm kiếm hot trên Weibo, vẻ mặt Triệu Văn bất ngờ.

"Tình hình như thế nào? Đang êm đẹp làm sao sẽ tuôn ra nhiều tin tức tiêu cực như vậy?"

"Rất có thể là có người đang cố ý phá hoại, nếu không thì mọi chuyện sẽ không như thế này." Ngụy Khang nói:

"Bộ phận công chúng của bọn họ đã gửi công văn đi rồi, nhưng hiệu quả không tốt lắm, cổ phiếu tập đoàn Lăng Vân và Didi xuất hành sắp giảm xuống một nửa, hơn nữa nhà xưởng Khoa Sáng của bọn họ cũng có cổ phiếu lên sàn đang giảm 20%, nếu như lại tiếp tục như thế, ngày mai cổ phiếu của bọn họ, sẽ bị chém ngang hông."

Mọi người ở chỗ này, đã không còn tâm tư quan tâm vấn đề hợp đồng.

Tất cả đều đem sự chú ý, tập trung lên những tin tức tiêu cực này.

Lông mày Triệu Văn nhăn lại.

"Rốt cuộc là công ty nào lại tự tìm đường chết, đi sờ lông của Lâm Dật?"

"Hình như là công ty Hồn Thuỷ." Fred nói: "Tôi nhìn phía dưới có người nói, hơn nữa trừ bọn họ ra, cũng không ai có năng lực lớn như vậy."

Ngụy Khang cầm điện thoại di động, liên tiếp gật đầu, "Loại hành vi như này, xác thực giống như cách chơi của bên Hồn Thuỷ, không có gì ngạc nhiên lắm, hẳn là có người muốn bán khống Didi để kiếm lời."

"Nhưng vấn đề là, Lâm Dật đã cùng hợp tác với chúng ta rồi, hơn nữa bộ phận quan hệ công chúng của công ty cũng đã chuẩn bị sẵn sàng công khai tin tức này rồi. Thông tin tiêu cực như vậy sẽ gây ra ảnh hưởng cực kỳ xấu đến sự hợp tác của chúng ta."

Ngụy Khang đem điện thoại di động bỏ lên bàn, hai tay đặt ở trên đùi, nói:

"Hiện tại không chỉ có Weibo, một số nền tảng có lượng truy cập cao khác, cũng đều đem chuyện này xào lên rồi, Hồn Thuỷ lần này đùa có chút tàn nhẫn, xem bộ dáng là muốn đem bọn họ đánh chết."

Fred nhún vai một cái, "Nếu như anh ta bị hại chết, lợi ích của chúng ta cũng sẽ chịu ảnh hưởng bởi những lời nói của người Trung Quốc, cái này phải gọi là tai vạ gió bay."

Triệu Văn sắc mặt trầm ngâm tay nghịch điện thoại, cuối cùng nói:

"Hợp đồng này, trước tiên tôi sẽ không gửi đi, chúng ta từng người gọi điện thoại cho công ty, đem chuyện này cùng lãnh đạo nói một chút, xem xem thái độ của bọn họ."

"Được."

Đám người từng người đứng dậy, về gian phòng của mình.

Chuyện như vậy cũng nên giữ bí mật một chút, không thể quá gióng trống khua chiêng, để không bị người khác nghe thấy.

Tính theo thời gian, bây giờ đã hơn 11 giờ đêm ở Mỹ.

Nhưng đối với một công ty đa quốc gia như vậy, phần lớn thời gian đều là không ngủ.

Cho dù khuya về nhà nghỉ ngơi, điện thoại cũng sẽ vẫn mở, để không bỏ lỡ bất kỳ thông tin công việc nào.

Khoảng mười phút sau, người của sáu công ty dược phẩm lớn trở lại phòng họp.

"CEO chúng tôi nói chờ tin tức, Hội đồng quản trị sẽ nghiên cứu một chút, sau khi nghiên cứu kết quả sẽ cùng lãnh đạo cấp cao xem xét lại, đoán chừng trong thời gian ngắn, sẽ không có kết quả gì."

"Vậy cũng chỉ có thể như vậy, trước tiên chờ ở đây." Triệu Văn nói ra.

Gần ba tiếng sau, Pfizer và những người từ sáu công ty dược phẩm lớn nhận được tin báo từ trụ sở chính.

Sau khi nhận được tin tức, mọi người nhìn nhau, Triệu Văn nói:

"Tin tức mọi người nhận được chắc hẳn gần như giống nhau."

Ngụy Khang gật đầu, "Trước tiên ký hợp đồng, chuyện về sau bọn họ sẽ xử lý."

"Dĩ nhiên đã có kết quả, tôi hiện tại đem hợp đồng đưa tới, mọi người có thể chuẩn bị một chút, ngày mai sẽ có thể về nước rồi."

"Không thành vấn đề, mặc dù tôi rất yêu thích đồ ăn ở Trung Quốc, nhưng vẫn là công việc quan trọng hơn." Fred nói.

Triệu Văn không rõ trụ sở chính bên kia sẽ xử lý chuyện này như thế nào, nhưng hẳn là sẽ nghĩ biện pháp, giúp Lâm Dật đem tin tức áp chế lại.

Cho nên phía bên mình, liền không có bất kỳ áp lực gì, đem tám phần hợp đồng gửi tới, để Lâm Dật ở phía trên ký tên, liền đại công cáo thành.

Triệu Văn nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã hơn ba giờ chiều rồi, liền thuê xe đi đến bệnh viện Hoa Sơn.

Nhưng khi đã đến bệnh viện Hoa Sơn, Triệu Văn mới phát hiện, ca phẫu thuật của Lâm Dật vẫn còn chưa kết thúc.

Mà y tá bệnh viện còn nói, có thể đến tối hoặc rạng sáng mai Lâm Dật mới ra khỏi phòng mổ được.

Triệu Văn bất đắc dĩ, chỉ có thể ở chỗ này chờ, nhân tiện hỏi thăm tình hình bệnh viện với y tá, nói chuyện phiếm vài câu.

Y tá đối với Triệu Văn cũng coi như là quen biết, bị chủ nhiệm Lâm giằng co lâu như vậy, bây giờ còn hoạt bát tung tăng, mệnh dã là rất cứng nha.

Trong lúc tán gẫu, Triệu Văn biết được.

Đứa trẻ trong phòng mổ mới hơn hai tháng tuổi, không chỉ có mắc bệnh tim bẩm sinh mà còn mắc bệnh SMA hiếm gặp.

Lần này cô mới hiểu được, tại sao Lâm Dật lại nhất quyết hạ giá thuốc chữa bệnh hiếm gặp.

Hóa ra tất cả đều là do chuyện này mà ra.

Ngồi ở trên băng ghế trong bệnh viện, Triệu Văn vén một bên tóc.

Phát hiện Lâm Dật người này, ngoại trừ lớn lên đẹp trai, còn có một đặc điểm rõ khác.

Anh ấy có thể đem mọi chuyện xử lý nhanh chóng, không xen lẫn cảm xúc tức giận mù quáng.

Lúc trước Pfizer, muốn đem Ibuprofen xuất khẩu đến Trung Quốc, cuối cùng định giá là 289 tệ.

Nhưng cuối cùng anh ta lại muốn xuất 9,9 tệ.

Mặc dù giá có chút tàn nhẫn, nhưng rõ ràng họ vẫn có lợi nhuận ở chính giữa.

Mà lần này, anh ấy chỉ yêu cầu những thuốc chữa bệnh hiếm gặp, hạ thấp một phần ba giá cả.

Ở một góc độ khác, loại trả giá này là hợp lý.

Có lẽ trước khi trả giá, anh ấy cũng tính đến chi phí thời gian và chi phí nghiên cứu phát minh ra thành phẩm, tất cả đều tính bên trong, cuối cùng mới quyết định ra con số này.

Mặc dù anh ấy luôn mồm luôn miệng mắng bọn họ là nhà tư bản, nhưng mà không ngốc nghếch đứng về phía dân chúng bình thường bên kia, mà là thông minh tìm đến một chỗ thăng bằng mà đứng.

Có thể cho mọi người rẻ hơn chút, nhưng vẫn tốn tiền đi khám và uống thuốc, muốn miễn phí là không thể nào.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Triệu Văn mang theo ý cười, người đàn ông này vẫn đúng là thật thú vị.

Quả thực chính là kết hợp những mâu thuẫn.

"Triệu tiểu thư."

Đúng lúc này, Lương Nhược Hư từ bên ngoài đi vào.

Bên trong Lương Nhược Hư mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, bên ngoài là một bộ vest nữ và váy, dưới chân giẫm lấy một đôi giày cao gót màu đen, thần thái tao nhã.

Nhìn thấy Triệu Văn ngồi ở một bên, Lương Nhược Hư hơi có chút bất ngờ.

Lúc này mới qua hơn một tháng, không nghĩ tới lại gặp được cô ta.

"Xin chào thị trưởng Lương, tôi có chút chuyện muốn tìm Lâm tiên sinh trao đổi, nhưng anh ấy ở bên trong làm phẫu thuật, nên tôi chỉ có thể đợi ở đây."

Lương Nhược Hư gật đầu, xem như là đáp lại, trong lòng lại thầm nghĩ:

"Sẽ không phải là đã trêu chọc đến Triệu Văn đấy chứ?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 562.

Chương 563. Tôi Để Cô Trải Nghiệm Cảm Giác Nhũn Chân Là Cái Gì?

Triệu Văn lịch sự, nhường qua một bên chừa chỗ để Lương Nhược Hư ngồi.

"Thị trưởng Lương, cô cũng là đến tìm Lâm Dật sao?"

"Xem như là vậy đi." Lương Nhược Hư gật đầu, "Đứa nhỏ phẫu thuật bên trong, gần đây rất được mọi người quan tâm đến, tôi đến để xem tình hình bên này như thế nào."

Bệnh tình của Lưu Tử Hào, chỉ là một phần nhỏ nguyên nhân.

Nguyên nhân chính là tin tức tiêu cực của Lâm Dật.

Nó đã lan tràn khắp mọi nơi trên Internet rồi.

Cũng chính bởi vì việc này, làm cho Lương Nhược Hư sớm kết thúc công việc, nghĩ tới đây xem tình huống.

Đồng thời cũng hi vọng Lâm Dật có thể sớm một chút kết thúc ca phẫu thuật, bằng không bên ngoài hỗn loạn mất.

Nhưng xem tình hình trước mắt, trong thời gian ngắn e là rất khó để đi ra.

Việc mình có thể làm, chỉ có thể là chờ đợi thôi.

Hơn nữa phía mẹ cô bên kia, bà ấy hoàn toàn là buông tay, muốn cho Lâm Dật tự mình giải quyết.

Hiện tại, giá cổ phiếu của Didi trong ngành công nghệ đang lao dốc.

Nếu thật sự không nghĩ biến pháp cứu vãn, cứ theo tốc độ này, ngày mai sẽ có thể bị chém ngang hông!

Két kẹt ——

Lúc này, cánh cửa phòng phẫu thuật được đẩy ra, Kiều n vội vã từ bên trong đi ra, tất cả mọi người ở người ở bên ngoài đều tiến lên nghênh tiếp.

"Bác sĩ, ca phẫu thuật thế nào rồi?"

"Ca phẫu thuật diễn ra thuận lợi, có chủ nhiệm Lý với chủ nhiệm Lâm ở đây, mọi người không cần lo lắng." Kiều n nói:

"Phiền mọi người nhường đường một chút, tôi muốn đi ra ngoài."

"Được được được, cô trước tiên bận bịu."

Người của Lưu gia nhường đường, Lương Nhược Hư tiến lên phía trước nói:

"Xin chào, tôi muốn hỏi một chút, cuộc phẫu thuật bên trong ước chừng đã diễn ra bao lâu rồi? "

Nhìn thấy Lương Nhược Hư, Kiều n đứng thẳng nói: "Chủ nhiệm Lâm nói, ít nhất còn cần năm tiếng nữa, nếu như cô tìm chủ nhiệm Lâm có việc, tôi có thể giúp cô chuyển lời."

Lương Nhược Hư suy nghĩ một chút, cuối cùng nói: "Giúp tôi chuyển lời tới chủ nhiệm Lâm, nói công ty xảy ra vấn đề rồi."

"Chỉ có những cái này ư? "

"Ừm, truyền đạt như vậy là được rồi."

"Được, tôi biết rồi."

Giao phó xong việc, Lương Nhược Hư xoay người rời đi.

Cô cũng không phải là muốn đi cho lắm, chỉ là lấy thân phận của mình với Triệu Văn ở chung một chỗ, cũng không thích hợp.

Chỗ cao lạnh lẽo vô cùng.

Đôi khi, cô phải học để tránh nghi ngờ.

Nhưng Lương Nhược Hư cũng không hề thật sự đi, cô chỉ là quay về trên xe của mình, chuẩn bị ở chỗ này chờ đợi.

Mặt trời mọc đông lặn tây, mọi người trong bệnh viện chen chúc rút đi như thủy triều, ánh trăng lạnh lẽo, chiếu ánh sáng trắng noãn trên mặt đất.

Ngoại trừ một vài cuộc gọi công việc, Lương Nhược Hư một mực chờ điện thoại của Lâm Dật.

Trong lòng cô cũng có cảm giác lo lắng.

Thứ nhất là lo lắng chuyện công ty của anh ấy. Thứ hai, từ 9h sáng đến bây giờ, đã qua gần mười hai tiếng rồi.

Liệu anh ấy có thể kiên trì với ca phẫu thuật cường độ cao như vậy không?

Nghĩ tới đây, Lương Nhược Hư càng thêm lo lắng.

Nhưng anh ấy đã từng nói, đây là ca phẫu thuật cuối cùng của anh ấy.

Nếu như ca phẫu thuật thành công, kết cục như vậy, hẳn là một loại kết thúc hoàn mỹ.

Nhưng nếu như anh ấy cứ như vậy mà nghỉ việc, đối với tất cả mọi người, đều là một sự tổn thất.

Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện ra đã 8:50 rồi.

Theo như lời nói của Kiều n, ca phẫu thuật của Lâm Dật hẳn cũng sắp kết thúc.

Chỉnh trang lại quần áo trên người, Lương Nhược Hư lần nữa hướng về khu nội trú thứ tám đi tới.

Cánh cửa phòng phẫu thuật vẫn như lúc cô tới ban sáng.

Triệu Văn như trước vẫn đợi ở chỗ này, nhưng chính giữa có rời đi hay không, Lương Nhược Hư cũng không biết.

Nhưng có thể nhìn ra, cô ấy đến tìm Lâm Dật, khả năng cũng là có việc quan trọng.

Lúc này, tất cả người thân của Lưu Tử Hào đều đi qua đi lại trước cửa phòng phẫu thuật, khẩn trương đứng ngồi không yên.

"Đèn tắt!"

Đúng lúc bầu không khí vô vùng căng thẳng, cha của Lưu Tử Hào kinh hô một tiếng, khiến tất cả mọi người đều thót tim theo.

Đang chăm chú chờ đợi cánh cửa phòng phẫu thuật được đẩy ra.

Nhưng người đầu tiên đi ra ngoài, cũng không phải Lâm Dật với Lý Sở Hàm, mà là Kiều n cùng với một vài y tá và Lưu Tử Hào người hết sức yếu ớt.

"Bác sĩ, tình huống thế nào? Phẫu thuật thành công không?" Người Lưu gia bảy mồm tám lưỡi lên tiếng hỏi.

"Phẫu thuật thành công, mọi người đừng đều đứng vây ở nơi này, trước tiên đem con đẩy lên phòng chăm sóc cao."

"Được được được."

Đồng thời, Lương Nhược Hư cùng với Triệu Văn cũng tiến lên nghênh tiếp.

"Lâm Dật đâu rồi?" Lương Nhược Hư hỏi.

"Chủ nhiệm Lâm đang ở trong phòng phẫu thuật, đã mệt đến không thể động." Kiều n nói.

"Mệt mỏi, mệt đến không thể động ..."

Lương Nhược Hư không thể nào tưởng tượng được, một người đàn ông tràn đầy sức sống như Lâm Dật lại có lúc mệt mỏi như vậy.

"Ca phẫu thuật cường độ rất lớn, đổi lại là bác sĩ bình thường, ba, bốn tiếng đều không kiên trì được." Kiều n nói:

"Hơn nữa chủ nhiệm Lâm, cả ngày hôm nay không ăn gì chỉ uống một chút nước, giờ có chút gánh không được rồi."

"Tôi có thể vào xem một chút được không?"

Lương Nhược Hư biết yêu cầu này có chút quá đáng, cho nên hạ giọng thử thăm dò.

"Có thể." Kiều n chần chờ mấy giây, vẫn là đáp ứng cô, dù sao thân phận người ta cũng bày ở đằng kia.

"Được, cảm ơn."

Lương Nhược Hư giẫm lên giày cao gót, đẩy cửa phòng phẫu thuật ra, cộc cộc đi chậm vào.

Phát hiện Lâm Dật nhắm mắt thở hồng hộc.

Áo phẫu thuật ướt đẫm, xem ra anh ấy không còn sức để đứng lên.

Mà Lý Sở Hàm cùng với Trịnh Tân Giang, co quắp ở một chỗ khác, chìm sâu vào giấc ngủ rồi.

Nghe được tiếng bước chân, Lâm Dật chật vật mở mắt ra, "Cô, sao cô lại tới đây."

"Tôi đây không phải lo lắng cho anh sao." Lương Nhược Hư đi tới, cầm lấy tờ giấy trong túi, lau mồ hôi cho Lâm Dật, trong mắt mang theo nét ôn nhu.

"Mệt lắm sao."

"Tôi con mẹ nó cảm giác, cho dù cùng một trăm nữ nhân ba ba ba, đều sẽ không mệt mỏi như thế, phẫu thuật thật không phải là công việc của con người."

"Chớ nói nhảm nữa, đây không phải chỗ có thể nghỉ ngơi, tôi dìu anh ra ngoài."

"Cô xem tôi bây giờ còn có thể đi sao?" Lâm Dật nói: "Chân đều mềm nhũn."

"Nghiêm trọng như thế?"

"Cô chờ tôi khôi phục như cũ, tôi cho cô trải nghiệm cảm giác cái gì gọi là chân mềm nhũn."

"Anh lại không đứng đắn rồi." Lương Nhược Hư oán trách một câu, "Đi, tôi dìu anh, đừng để bị cảm lạnh."

Nói xong, Lương Nhược Hư đỡ cánh tay Lâm Dật, di chuyển từng bước, cùng với anh đi ra ngoài phòng phẫu thuật.

Về phần Lý Sở Hàm cùng với Trịnh Tân Giang, thì do các y tá còn lại đỡ ra ngoài.

Từ phòng phẫu thuật đi ra, Lâm Dật nhìn thấy cách đó không xa là Triệu Văn, theo bản năng hỏi:

"Cũng không có vấn đề gì?"

"Không thành vấn đề, đều chiếu theo ý của anh tới."

"Vậy được, đi cùng nhau."

Một nhóm ba người, đã đến một gian phòng bệnh bỏ trống, Lâm Dật trực tiếp nằm ở trên giường, đã không kiên trì nổi.

Cùng lúc đó, y tá cũng đưa tới Red Bull, dùng để bổ sung thể lực cho Lâm Dật.

"Tất cả mọi thứ đều ở đây." Triệu Văn đem đồ vật đưa tới, "Anh xem một chút có vấn đề hay không."

"Cô làm việc, tôi rất yên tâm."

"Vậy tôi về khách sạn trước, khi nào ký xong gửi tới cho tôi là được."

"Được."

Triệu Văn không muốn làm trễ nãi chuyện của Lâm Dật với Lương Nhược Hư, xong xuôi chính sự tự nhiên rời đi.

Cầm văn kiện trên tay, Lâm Dật tỉ mỉ xem xét hơn mười phút.

Sau khi phát hiện không thành vấn đề, đem 8 phần văn kiện, đều đưa tới trước mặt Lương Nhược Hư.

"Ký tên ở phía trên."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 563.

Chương 564. Tôi Ngược Lại Thật Ra Không Sao Hết, Tôi Sợ Cô Không Tiện Thôi

"Này là cái gì?"

Lương Nhược Hư có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới việc này với mình có quan hệ gì.

"Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn muốn hợp tác cùng với tôi để xây dựng một trung tâm nghiên cứu thuốc đẳng cấp thế giới. Tôi tranh thủ một chút, đem địa chỉ ổn định ở Trung Hải."

Lâm Dật uống một hơi cạn lon Red Bull, nằm ở trên giường, lúc nói chuyện vẫn còn có chút uể oải.

"Về sau, chỉ cần là thuốc đi ra khỏi viện nghiên cứu này, trên thị trường Trung Quốc, giá bán đều không cao hơn thành phẩm 50%."

"Thứ hai, một số loại thuốc giá cao như Nosina Natri và Zongensma tôi giúp các cô giảm xuống một phần ba, cô ở phía trên ký tên, hợp đồng sẽ bắt đầu có hiệu lực."

Lương Nhược Hư như bị Ngũ Lôi Oanh Đỉnh sốc tại chỗ.

Cô ngây ngốc, đầu đều không nghe sai khiến.

Trong số ba chuyện Lâm Dật nói, một chuyện trong số đó là một sự kiện lớn gây chấn động khắp đất nước.

Thành lập một trung tâm nghiên cứu y tế tầm cỡ thế giới ở

Trung Hải là một thành tựu to lớn.

Thứ hai, giá thuốc sản xuất ra không được cao hơn thành phẩm 50%, đây đối với ngành điều chế dược, đã là mức giá rất thấp rồi.

Quan trọng nhất là, cô giám sát cục quản lý Dược trung ương, cố gắng vô số năm đều không thể thành công chuyện này!

Lâm Dật anh ấy là làm sao làm được?

Không ai sẽ làm ăn thua lỗ, Lâm Dật đã làm cái gì để Pfizer với sáu công ty dược phẩm lớn có thể đáp ứng những yêu cầu hà khắc này?

"Tại sao phải cho tôi." Lương Nhược Hư thắc mắc: "Tôi không muốn chiếm đoạt công lao của anh."

"Tôi nói rồi, sẽ để cho cô trong vòng hai năm đứng vững ở Trung Hải, thì nhất định làm được, hiện tại còn không cần dùng hết lá bài tẩy, có nhiều như vậy đồ vật, cô muốn đứng vững cũng không phải là việc khó."

"Đối với tôi mà nói, có thể đứng vững hay không thật sự không quan trọng, tôi không muốn hi sinh lợi ích của anh, để anh trở thành đá kê chân cho tôi thăng tiến."

"Nhưng tôi giữ lại cũng vô dụng, lẽ nào cô còn muốn để cho tôi tham gia chính trị sao? Không quá hiện thực." Lâm Dật cười nói:

"Sau khi ổn định, cô chính là lão đại ở Trung Hải, không phải sao? Toàn bộ Trung Hải, không phải là thuộc về nhà chúng ta rồi sao."

"Anh trước đem chuyện đùa bỡn tôi gác lại một bên đi." Lương Nhược Hư nói:

"Công ty Hồn Thuỷ đã hành động, những tin tức tiêu cực về anh đang tràn ngập trên mạng xã hội, nguy hiểm thực sự đã đến."

Nói xong, Lương Nhược Hư đi tới, nói: "Nằm xong rồi, tôi xoa bóp cho anh."

"Cô còn biết mấy cái này à?"

"Lúc ở nhà, thường hay xoa bóp cho cha tôi, học không ít."

Lâm Dật thay đổi tư thế, nằm trên giường hưởng thụ được Lương Nhược Hư phục vụ, nói:

"Tôi đã sớm đoán được công ty Hồn Thuỷ hôm nay sẽ vào cuộc, vận khí có chút xui vãi nồn, vừa vặn đuổi tới lúc tôi có ca phẫu thuật lớn, bỏ qua cơ hội."

"Nhưng những tin tức tiêu cực bọn họ tung ra có thể khác với tưởng tượng của anh đó."

Lương Nhược Hư đem điện thoại di động, đưa tới trước mặt Lâm Dật, "Tôi đã sắp xếp một số tin tức tiêu cực quan trọng, anh xem một chút liền biết rõ."

Tiếp nhận điện thoại của Lương Nhược Hư, Lâm Dật thân thể run lên.

#CEO tập đoàn Lăng Vân, cùng nhiều người phụ nữ duy trì mối quan hệ không đứng đắn.#

Từ khóa hot bên trong nội dụng, làm cho vẻ mặt Lâm Dật trở nên lạnh lùng, vẻ mặt này làm cho Lương Nhược Hư cực kỳ không quen.

So với bình thường anh ấy, quả thực như hai người khác nhau.

"Hiện tại, giá cổ phiếu của Didi đã xuống đến mức thấp nhất, toàn bộ hơn 100 tỷ cổ phiếu mà anh mua được trước đó đều đã bị xóa sổ." Lương Nhược Hư nói:

"Tôi đoán chừng chính Triệu Mặc cũng sẽ không nghĩ tới sẽ có hiệu quả tốt như vậy. Mặc dù bộ phận quan hệ công chúng đã tận lực cứu vãn rồi, nhưng vẫn không có xu hướng ngừng lại."

"Ngoài ra, tôi cảm thấy Kỷ tổng hẳn đã biết chuyện này, mối quan hệ giữa hai người nên điều chỉnh một chút."

Lâm Dật không lên tiếng, sờ sờ túi áo, lúc này mới phát hiện, mình mặc chính là áo phẫu thuật, điện thoại vẫn còn đang khóa ở trong tủ.

Gọi một tiếng, Lâm Dật để Kiều n đem điện thoại di động của mình cầm tới, ngay cả quần áo của anh cũng được cầm tới.

Có mấy chục cuộc gọi nhỡ hiển thị trên màn hình.

Có Hà Viện Viện, có Kỳ Hiển Chiêu, có Tần Hán, Lương Kim Minh cùng với Cao Tông Nguyên, thậm chí còn có mẹ Vương.

Nói chung, người nên gọi điện thoại cho anh đều có.

Duy nhất không có Kỷ Khuynh Nhan.

Cầm điện thoại di động, Lâm Dật bấm gọi cho Hà Viện Viện.

"Ông chủ, anh rốt cuộc cũng gọi điện thoại lại cho tôi."

Hà Viện Viện yếu ớt nói: "Bên bộ phận quan hệ công chúng đã cố gắng hết sức rồi, nhưng không có hiệu quả gì, anh nhanh nghĩ biện pháp một chút."

"Thông báo truyền thông, sáng sớm ngày mai mười giờ, tổ chức họp báo."

"Dạ vâng, anh còn có cái gì muốn dặn dò không?"

Sau vài giây trầm mặc, Lâm Dật nói:

"Học tỷ của cô đâu?"

"Học tỷ buổi sáng liền đi, nói muốn về công ty xử lý những việc này."

"Sau đó thì sao, cô liên hệ với cô ấy rồi sao."

"Không có." Hà Viện Viện nói:

"Tôi cũng không dám gọi điện thoại cho chị ấy, nhưng tôi cảm thấy anh nên gọi điện thoại cho học tỷ, hảo hảo nói với chị ấy về chuyện này."

"Cô đổi tính à, sao không mắng tôi là cặn bã tra nam nữa?"

"Chủ yếu là tôi cảm thấy việc này không có khả năng lắm." Hà Viện Viện nói:

"Cái người phụ nữ tên Lý Sở Hàm, không xinh đẹp như học tỷ, lẽ ra anh sẽ không lui lại mà cầu việc khác."

"Tuy rằng chúng tôi thật không có phát sinh cái gì, nhưng tôi thật con mẹ nó thích thủ hạ có suy nghĩ như cô hiện tại đó."

"Được rồi, đừng nói những cái này, tăng chút tiền lương so với cái gì đều ... Tút tút tút ..."

Hà Viện Viện: ...

"Như thế nào? Tình huống bên Kỷ tổng không lạc quan sao." Lương Nhược Hư biểu lộ có chút không tự nhiên, dò hỏi:

"Nghỉ một lát rồi đi tìm người, giải thích một chút, vấn đề cũng không lớn."

"Không đi."

"Không đi?"

"Tôi đi, không phải chứng minh hai chúng ta có quan hệ không chính đáng à." Lâm Dật nói ra: "Huống hồ, giữa hai chúng ta thật sự không có chuyện gì, tôi đi giải thích sẽ càng thêm hỏng bét."

"Thật không có việc gì?"

"Có thể có cọng lông." Lâm Dật nói:

"Nếu tôi thật sự muốn, trong bệnh viện tiểu y tá đều có thể tùy tiện để cho tôi ngủ, ngay cả thời gian làm chuyện chính cũng không có."

Lương Nhược Hư im lặng nhìn Lâm Dật ngây người, mặc dù anh ấy hung hăng, nhưng anh ấy quả thật có vốn liếng này.

"Vậy thì không giải thích như thế, sẽ ổn sao?"

"Không giải thích, sẽ ổn."

"Vậy anh muốn làm gì?"

"Muốn làm ... ăn cơm cô nấu ..."

"Anh có phải hay không muốn bỏ rơi bạn gái thật của mình mà đến chỗ tôi ăn cơm?"

Lương Nhược Hư từ nhỏ đã quen nghe những câu đùa tục, tự nhiên nghe hiểu được cái miệng Lâm Dật đang muốn nói cái gì.

Nhưng anh đúng lúc thu trở về, nên cô cũng là làm bộ nghe không hiểu.

"Không phải vậy đâu? Hay là để cho tôi đi đến đứng trước nòng súng, sau đó làm liệt sĩ?" Lâm Dật đứng dậy nói: "Phiền cô tránh một chút, tôi muốn thay quần áo."

"Anh thay thì cứ thay, lúc anh không đứng đắn với tôi, cũng không thấy anh nói không tiện."

"Tôi ngược lại thật ra không sao cả, nhưng tôi sợ cô không tiện."

Lương Nhược Hư trợn mắt nhìn Lâm Dật, "Đừng coi tôi là tiểu cô nương mới biết yêu lần đầu, tôi là lớn lên trong đại viện đấy."

"Vậy được."

Lâm Dật cởi áo phẫu thuật xuống, bắt đầu thay quần áo.

A——

Lương Nhược Hư hét lên một tiếng.

"Anh bên trong làm sao đều không mặc quần áo!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 564.

Chương 565. Mẹ Tôi Đến Trung Hải

"Đại tỷ, cô có thể có một chút kiến thức chung có được hay không." Lâm Dật nói:

"Trong lúc bác sĩ làm phẫu thuật, ngoại trừ mặc áo phẫu thuật thì bên trong không mặc gì cả, bằng không trong đũng quần đều là mồ hôi, ai chịu được."

"Nói bậy, bác sĩ nữ làm sao có thể làm được, nam thì có thể?"

"Bác sĩ nữ cũng giống vậy." Lâm Dật nói ra:

"Lý Sở Hàm bên trong cũng không mặc gì cả, lúc hai chúng tôi làm phẫu thuật, cô ấy đã di chuyển rất nhiều, giống như những con sóng."

"Thật như vậy "

"Đương nhiên." Lâm Dật nói: "Cô cho rằng làm bác sĩ dễ dàng sao?"

"Cái kia anh nếu như không mặc gì cả, không sợ phản ứng thêm xấu hổ sao."

"Một nơi như phòng phẫu thuật, khắp nơi đều máu dầm dề, ai mẹ nó có thể có phản ứng, về sau gọi cô là người phụ nữ hư hỏng được rồi, tôi đều bị cô làm hư."

"Anh mới là người phụ nữ hư hỏng đấy, tôi đây chỉ là đưa ra giả thiết bình thường."

"Bình thường cái cọng lông."

Nói xong, Lâm Dật vỗ trên mông Lương Nhược Hư một cái, tạo nên từng đợt sóng cuộn.

"Đi thôi, thay xong quần áo rồi, xúc cảm cũng không tệ lắm."

Lương Nhược Hư trừng mắt nhìn Lâm Dật, "Tôi hôm nay không mang theo súng đi ra, coi như anh tránh thoát một kiếp."

"Khoa học cho thấy, bắn súng nhiều có hại cho sức khỏe, tuy rằng cô là phụ nữ, nhưng cũng phải chú ý chút."

"Đồ lưu manh!"

Sau khi đi ra khỏi bệnh viện, hai người tới bãi đậu xe, thể lực của Lâm Dật đã khôi phục một ít, nhưng vẫn là mệt chết đi được.

Nếu như phẫu thuật cường độ cao thật không phải người bình thường có thể chịu được.

Cũng giống như Lý Sở Hàm với Trịnh Tân Giang, bọn họ mới chỉ làm được nửa chặng đường đã ngã xuống.

Rất nhanh, Lương Nhược Hư đưa Lâm Dật về nhà mình.

"Anh đi đến ghế sô pha nằm một lát, chờ tôi thay quần áo xong, đi làm đồ ăn cho anh."

"Nhà cô có bộ đồ ngủ nào cho tôi mặc được không?"

"Thiệt là, tôi là một phụ nữ độc thân, nếu có đồ ngủ của đàn ông ở trong nhà, anh cảm thấy có bình thường không." Lương Nhược Hư nói.

"Chủ yếu là quá mệt mỏi, hôm nay tôi không muốn về." Lâm Dật ngáp một cái, "Hôm nay liền khỏa thân ngủ vậy."

Nhìn Lâm Dật đang ngáp không ngừng, trong lòng Lương Nhược Hư sinh ra bội phục.

Bị bạn gái chính quy biết hành vi gây rối, rõ ràng không đi xin lỗi, trái lại còn muốn ở lại qua đêm ở nhà người phụ nữ thứ ba.

Phóng tầm mắt toàn bộ Trung Quốc, cũng không có mấy người đàn ông nào có thể so với anh ta.

"Hôm nay cứ vậy đi, khi nào rảnh tôi sẽ mua cho anh một bộ để sẵn." Lương Nhược Hư mặc váy ngủ đi ra, cái mông cũng được che chắn cẩn thận, đem lại cho người ta cái cảm giác trống rỗng bên dưới.

Cặp bắp đùi thon dài, đồng thời mang tới cho người xem một cảm giác mơ màng.

"Làm chút đồ ăn thanh đạm là được rồi, không cần quá phiền phức."

"Anh đều mệt mỏi thành như vậy rồi, nếu như ăn đồ ăn nhạt quá, ngày hôm sau liền không dễ chịu rồi." Lương Nhược Hư nói:

"Tủ lạnh có bò bít tết, tôi lại nấu cho anh mấy quả trứng gà, như vậy có thể bổ sung thể lực."

"Cô xem rồi làm, nói chung nhanh lên một chút."

Lương Nhược Hư trợn mắt nhìn Lâm Dật, nơi này là nhà mình, làm sao lại giống như nha hoàn thế này.

Lương Nhược Hư nấu một nồi cháo nhỏ, rán hai miếng bò bít tết, lại nấu bốn quả trứng gà, hâm nóng sữa bò, chuẩn bị đầy đủ mang để trên bàn trà.

"Ăn ở đây, không cần di chuyển."

"Lương đại mỹ nữ không tệ lắm, vẫn rất biết quan tâm người khác."

"Anh cũng đừng có mà lừa phỉnh tôi, nhanh ăn đồ ăn đi."

Lâm Dật không quản nhiều như vậy, thật sự có chút đói bụng.

"Ăn từ từ, cũng không có ai giành với anh, ăn quá nhanh sẽ không tiêu hóa được."

Lâm Dật gật đầu, nhưng tốc độ ăn cơm vẫn không có giảm bớt.

"Hiện tại bên công ty Hồn Thuỷ đã hành động, anh đã nghĩ ra cách lật ngược tình thế chưa?"

Lâm Dật lắc đầu một cái, "Sau khi phẫu thuật xong, tôi liền bị cô kéo đến đây, làm sao có thời gian để suy nghĩ những cái gì khác."

"Anh còn chưa nghĩ được biện pháp, vậy mà ngày mai còn muốn tổ chức họp báo sao?"

"Trước khi ngủ ngẫm lại là OK rồi, đều là chút tác phong vấn đề cá nhân, không phải là cái gì tính thực chất, còn có thể cứu vãn được."

"Cổ phiếu của Didi đã giảm đến gần đáy, anh còn nói vấn đề không lớn?"

"Nhưng việc đã đến nước này, cho dù sốt ruột cũng vô dụng." Lâm Dật nói:

"Cho dù tôi không nghĩ ra biện pháp, buổi họp báo ngày mai vẫn phải được tổ chức, làm sao cũng phải tỏ thái độ cho mọi người biết."

"Nếu như anh thật sự có biện pháp, tốt nhất không nên cân nhắc về vấn đề thời gian. Nên giải thích ngay lập tức, như vậy mới có thể chặn được sự suy giảm cổ phiếu trên thị trường."

"Không được." Lâm Dật nói: "Kế hoạch phản công của tôi vẫn còn chưa nghĩ ra, nếu như đem sự việc lớn này ổn định, thì chắc chắn người thua là tôi."

"Hả?"

Lương Nhược Hư không hiểu lắm về phương diện tài chính, không hiểu rõ ý tứ ở bên trong.

"Cô suy nghĩ một chút, chiến lược của Triệu Mặc là bán khống Didi, cổ phiếu ngã càng tàn nhẫn, anh ta kiếm được càng nhiều, cho nên, chỉ cần chuyện lớn này có xu hướng suy tàn không ngừng lại, anh ta sẽ không thu kho trả lại chứng khoán đã mượn." Lâm Dật nói:

"Nếu như bây giờ tôi ổn định lại thị trường, lấy năng lực của Triệu Mặc nhất định sẽ đem số cổ phiếu lúc này mượn tới trả hết, một cái thao tác đơn giản, có thể kiếm chênh lệch ít nhất 20 tỷ, cứ như vậy, tôi không phải thua sao."

"Cho nên anh muốn giả suy tàn, để Triệu Mặc tiếp tục nắm tiền trong tay "

"Thông minh." Lâm Dật nói:

"Sau khi giải quyết được công ty Hồn Thuỷ, chúng ta sẽ lại làm một làn sóng mờ ám, đem kéo cổ phiếu trở về, liền đại công cáo thành."

"Anh là muốn đem Triệu Mặc đánh chết."

"Chỉ là đánh chết anh ta, thì quá vô vị rồi, còn có dư lại ba người đấy." Lâm Dật cười ha hả nói.

Lương Nhược Hư hãi hùng khiếp vía, đây là muốn đem tứ thiếu gia Yến Kinh đồng thời đánh chết sao.

Trong mơ hồ, Lương Nhược Hư có loại dự cảm xấu,

Cô luôn cảm thấy người sắp gặp rắc rối không chỉ có mấy người bọn Triệu Mặc.

Leng keng leng keng ——

Điện thoại di động Lâm Dật vang lên, phát hiện là tiểu nha đầu Quách Ngưng Nguyệt gọi điện thoại tới.

Lâm Dật cũng không nghĩ nhiều như thế, mở loa sau đó ném điện thoại lên trên khay trà.

"Anh, em có lỗi với anh ..."

"Sao vậy, có chuyện gì mà em khóc vậy."

"Công ty của anh không phải xảy ra vấn đề rồi sao, em lo lắng cho anh, liền đem việc nói cho mẹ biết." Quách Ngưng Nguyệt nói.

"Sau đó thì sao."

"Sau đó mẹ biết anh vượt quá giới hạn."

"Anh trai chọn cho em một nghĩa trang, bao quanh là núi và sông, ba mặt đều hướng sáng mặt trời, trang trí sang trọng, em dành chút thời gian tới xem đi."

"Anh ~~~ "

Quách Ngưng Nguyệt làm nũng nói: "Em cũng không phải cố ý nha, còn có mẹ cũng đã bị tức muốn chết rồi, em nghe cha nói, mẹ buổi chiều mua vé máy bay, hình như là đến Trung Hải đó."

"Thiệt hay giả vậy mẹ đến Trung Hải sao?"

"Lẽ nào không gọi điện thoại cho anh ư?" Quách Ngưng Nguyệt nói: "Đoán chừng là đi tìm chị dâu của em rồi."

"Em cũng tới đi, nhìn xem cái phần mộ nghĩa trang này có thích hay không."

"Anh, anh không thể như vậy, em là lén lút nói cho anh biết, anh đừng để lộ bí mật ... Tút tút tút ..."

Lương Nhược Hư cười ngửa tới ngửa lui, cả ngọn núi trước mặt cũng theo đó mà rung chuyển.

"Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, anh nhanh ngẫm lại biện pháp giải quyết đi thì hơn."

Quách Ngưng Nguyệt cúp điện thoại, Lâm Dật cau mày nghịch điện thoại.

"Chuyện này không dễ xử lý rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 565.

Chương 566. Thói Quen Cũng Phản Thói Quen

"Chút chuyện nhỏ như vậy, còn có thể làm khó được anh à?" Lương Nhược Hư nhìn có chút hả hê nói.

"Chủ yếu là mẹ tôi không nói đạo lý, tới liền đánh."

“Xem tình huống trước mắt, mẹ anh hẳn là quyết tâm, đứng ở phía bên Kỷ tổng nha."

"Đây còn phải nói sao, bằng không người cũng không khả năng bay tới đến Trung Hải, hơn nữa con không tiếc tiền mua vé máy bay."

"Vậy chuyện giữa hai người có sao không?" Lương Nhược Hư hỏi: "Tôi chỉ chính là chuyện giữa anh với chủ nhiệm Lý á."

"Có thể còn có cái rắm chuyện gì." Lâm Dật nói:

"Nhưng mẹ tôi cũng đã gặp Lý Sở Hàm, đối với cô ấy ấn tượng cũng không tệ lắm, nên chắc không đến nổi nào."

"Mẹ anh cũng đã gặp cô ấy à?"

"Lần trước lúc về Quảng Châu, thuận tiện trở về viện mồ côi một chuyến, liền gặp mặt một lần."

Lương Nhược Hư như có điều suy nghĩ nói:

"Theo như anh nói, người đầu tiên gặp mẹ nuôi và cha nuôi anh, hẳn là Kỷ Khuynh Nhan, người thứ hai chính là chủ nhiệm Lý."

"Làm sao vậy? Có gì không đúng ư?"

"Tùy tiện hỏi một chút thôi." Lương Nhược Hư nói:

"Anh cũng đừng có mà ngồi nói chuyện với tôi không như vậy, nhanh nghĩ biện pháp giải quyết việc này đi."

Lâm Dật nghịch điện thoại, tự nhủ:

"Chuyện này không gian thao tác vẫn là rất lớn, xử lý không khó lắm."

"Nhưng tôi rất hiếu kì, anh sẽ xử lý việc này như thế nào."

"Tình huống bây giờ là, mẹ tôi cũng không biết, tôi đã biết bà đến Trung Hải rồi, mà tình huống thật là, tôi đã biết rồi, hơn nữa rất có thể là bà đang ở bên cạnh Kỷ Khuynh Nhan."

"Biết cùng không biết, khác nhau ở chỗ nào?"

"Đương nhiên là có, bên trong khác biệt cũng lớn, sử dụng sáo lộ cũng không giống nhau."

Nghĩ tới đây, Lâm Dật cầm điện thoại lên, chuẩn bị gọi điện thoại lại cho Vương Thúy Bình.

Nhưng vừa đúng lúc này, điện thoại di động của chính mình vang lên, là Vương Thúy Bình gọi tới.

...

Biệt thự Vân Thủy.

Xe Maserati của Kỷ Khuynh Nhan dừng tại cửa vào.

Kỷ Khuynh Nhan cùng với Vương Thúy Bình từ trên xe bước xuống, sau đó từ sau cốp xe xách vali xuống.

Buổi sáng về công ty, sau khi ứng phó với những tin tức tiêu cực trên Internet, Kỷ Khuynh Nhan lái xe đến Cửu Châu Các, đem quần áo của mình, đều thu thập trở về rồi.

Nhưng sau khi thu dọn đồ đạc xong, nhận được điện thoại của Vương Thúy Bình, nói bà đã đến Trung Hải rồi.

Dứt khoát, sau khi thu dọn đồ đạc xong, liền lái xe đi sân bay.

"Mẹ Vương, mẹ đừng cử động, con đến làm là được rồi."

"Cái vali nặng như vậy, con da mịn thịt mềm, sao có thể xách nặng được."

"Không sao đâu mẹ Vương, ngay cả một cái vali hành lý cũng không xách nổi, vậy không phải là phế nhân sao."

Kỷ Khuynh Nhan kiên quyết xách theo cái vali, không có đưa cho Vương Thúy Bình xách.

"Ai, tiểu nha đầu này."

Hai người vào phòng, Vương Thúy Bình cũng không ngại, vừa đi vừa chiêm ngưỡng cách trang trí và thiết kế của căn nhà, tận tình nói:

"Khuynh Nhan, con hãy nghe mẹ nói, không phải mẹ muốn bênh tên xú tiểu tử kia đâu, nhưng nó là do mẹ nuôi lớn, tuy rằng có chút ngỗ ngược, nhưng chắc chắn sẽ không làm ra cái loại chuyện thất đức đó đâu. Nếu như nó thật sự dám, mẹ liền đánh gãy chân nó."

"Mẹ Vương, mẹ đừng nói như vậy, kỳ thực hai chúng con, từ đầu đến cuối đều không có gì."

Kỷ Khuynh Nhan vén tóc sang một bên, bởi vì trong nhà không có hoa quả, liền rót ấm trà, đưa tới trước mặt bà.

"Chúng con chính là bình thường đi gần một chút, nhưng vẫn là quan hệ bạn bè."

"Ai u uy, con nhưng đừng làm mẹ sợ." Vương Thúy Bình lo lắng vỗ đùi,

"Nếu như con không theo Tiểu Dật chúng ta, mẹ cũng không sống được."

"Mẹ Vương, không nghiêm trọng như vậy chứ." Kỷ Khuynh Nhan dở khóc dở cười nói:

"Chuyện như vậy quan trọng là có duyên phận, cũng không thể ngang ngạnh ép buộc kéo lại gần nhau là được."

"Cái gì gọi là ép buộc kéo nhau lại, trên thế giới này, sẽ không có người nào so với con xứng hơn được, dù sao từ lần đầu tiên nhìn thấy con, mẹ liền nhận định con là con dâu của mẹ rồi." Vương Thúy Bình nói:

"Hơn nữa có một lần, khi mẹ đang đi mua thức ăn, trên đường gặp phải lão đạo sĩ, mẹ đưa cho ông ấy ngày sinh tháng đẻ của hai đứa xem như thế nào, con đoán xem kết quả như thế nào, người ta nói rồi, các con bát tự đặc biệt hợp với nhau, hơn nữa về sau còn có thể sinh long phượng thai."

"Mẹ Vương ..."

Kỷ Khuynh Nhan thẹn thùng giận trách, trên mặt lộ ra một vệt ửng đỏ, "Những người kia đều là gạt mẹ đó, mẹ đừng tin."

"Cái gì gạt người với không gạt người, cái lão đạo sĩ kia tính toán rất chuẩn á." Vương Thúy Bình nói:

"Cho nên con cùng Tiểu Dật, là nhất định có thể thành, về phần những tin tức trên internet kia, đều là gạt người, cố ý bôi đen con trai của mẹ."

"Nếu như là bôi đen, không thể nói chắc như đinh đóng cột, hơn nữa hình ảnh cũng đều có." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Ai nha, con trước đừng lo lắng những gì trên Internet kia nói."

Vương Thúy Bình lấy từ trong túi ra một chiếc túi vải nhỏ màu đỏ, bên trong là một chiếc vòng ngọc.

"Đây là lúc mẹ cùng cha của nó kết hôn, bà ngoại đã đưa cho mẹ, tuy rằng con và Tiểu Dật còn chưa kết hôn, nhưng mẹ đã nhận định con rồi, hôm nay liền đem nó cho con."

"Mẹ Vương, như vậy không được."

Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt, vội vã xua tay từ chối.

Tuy rằng giá trị cũng không đáng bao nhiêu tiền, nhưng nó có ý nghĩa rất lớn, mình không thể tùy tiện nhận được.

"Con đây là chướng mắt vòng tay của mẹ Vương ư? Hay là chê xuất thân của Tiểu Dật không tốt."

Bất kể nói thế nào, làm mẹ, đều là hướng về con cái.

Vì có thể giữ lại Kỷ Khuynh Nhan, Vương Thúy Bình đã không tiếc dùng phương thức đem đạo đức ra nói chuyện rồi.

"Con không có ý đó." Kỷ Khuynh Nhan nhanh chóng muốn khóc.

"Vậy con hãy nhận đi, dù sao mẹ nhận định con rồi, trừ con ra, cái vòng tay này ai mẹ cũng không cho."

Không nói lời gì, Vương Thúy Bình đưa vòng tay vào trên tay Kỷ Khuynh Nhan, cũng mặc kệ cô có nguyện ý hay không.

"Mẹ Vương, mẹ sao có thể như vậy chứ." Kỷ Khuynh Nhan dở khóc dở cười nói.

Mặc dù như vậy, tin tức tiêu cực của Lâm Dật trước sau đều là nút thắt ở trong lòng cô.

"Mẹ đã nói với con rồi, nhất định là có người cố ý bôi đen con trai của mẹ, mẹ hiện tại liền gọi điện thoại cho nó, hỏi một chút chuyện gì xảy ra."

"Mẹ Vương, mẹ có gọi điện thoại cho anh ấy cũng không hỏi được gì đâu."

"Đó cũng chưa chắc." Vương Thúy Bình nói:

"Mẹ là lén lút tới đấy, ngoại trừ cha của nó, ai cũng không biết việc này, nó cũng không khả năng nghĩ đến, mẹ sẽ biết chuyện này, càng không thể nghĩ đến, mẹ lại đang ở bên cạnh con, mẹ làm bộ moi ra lời nói của nó, vừa hỏi liền biết rồi."

Kỷ Khuynh Nhan không lên tiếng, không mặn không nhạt nói: "Không cần đâu ạ."

"Làm sao có thể không cần đây, mẹ nhất định phải hỏi nó một chút." Vương Thúy Bình cầm điện thoại di động nói:

"Con yên tâm, tuy rằng nó là con trai của mẹ, nhưng mẹ lúc nào cũng đứng về phía của con."

Nói xong, Vương Thúy Bình cầm điện thoại gọi cho Lâm Dật, hơn nữa còn mở loa ngoài.

"Mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì."

"Con trai, con đang làm gì đấy." Vương Thúy Bình giả vờ bình tĩnh hỏi.

"Mới vừa làm phẫu thuật xong, đang ở cùng với chủ nhiệm đây này."

Vương Thúy Bình giật mình trong lòng, nếu như có thể mà nói, bà đã bay đến bên người Lâm Dật, hung hăng cho nó một cước.

Lúc này đã là lúc nào rồi, con dâu của bà sắp không còn, nó còn đang ở cùng với những người phụ nữ khác lêu lổng !

Kỷ Khuynh Nhan âm thầm thở dài, lại như quả cầu da xì hơi.

Quả nhiên, Lâm Dật cũng không biết mẹ Vương đang ở bên cạnh mình, bằng không cũng sẽ không nói như vậy rồi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 566.

Chương 567. Mình Đúng Là Mẹ Chồng Hai Mặt

Vương Thúy Bình điều chỉnh lại sắc mặt, trong lòng có chút hối hận, sớm biết là như thế này, sẽ không gọi điện thoại cho nó rồi.

"Hai người các con cùng nhau làm gì vậy? Đang bận bịu công việc sao?"

"Không phải công việc, là chuyện trả tiền." Lâm Dật nói:

"Lúc trước, con không phải là cùng người ta về Quảng Châu sao, nhưng cô ấy là về đi công tác, thuận tiện trở về quê nhà một chuyến, nhưng lúc trở lại, cô ấy quên tìm quản lý khách sạn lấy hóa đơn rồi, cho nên lúc hoàn tiền, gặp chút phiền phức."

"Hoàn tiền?"

"Lãnh đạo Quảng Châu bên kia, không biết cô ấy sẽ đi cùng với con, cũng chỉ an bài cho con một gian phòng, cô ấy không có chỗ ở, con liền giúp cô ấy đặt một phòng, cho nên mới dính sự việc như vậy."

Nghe nói như thế, sắc mặt của Vương Thúy Bình với Kỷ Khuynh Nhan đều khá hơn nhiều.

Cô nam quả nữ, đã đến một thành phố khác, buổi tối lúc nghỉ ngơi, lại đặt hai gian phòng, điều này đã có thể nói rõ vấn đề.

Nếu như hai người bọn họ, thật có bí mật gì không thể cho ai biết, căn bản không cần đặt hai gian phòng, hơn nữa cũng không ai biết, hoàn toàn là làm điều thừa.

"Con cũng thật là, hai con đều là đồng nghiệp với nhau, hơn nữa điều kiện của con rất đầy đủ, giúp cô ấy đặt một gian không được sao, cần gì để cô ấy trả tiền lại."

"Chủ nhiệm Lý của chúng con rất chính trực, không dễ dàng chiếm tiện nghi của người khác." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa mẹ biết không, kỳ thực ngày ấy, trong túi cô ấy có hơn 500 đồng tiền, ở trọ liền xài hơn 400, nhưng cho dù như vậy, cô ấy cũng không để cho con trả, mẹ nói xem người này có bao nhiêu chính trực chứ. Bác sĩ nam ở bệnh viện con lúc cùng đi công tác với chủ nhiệm Lý, bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều như vậy."

"Cái kia, cô gái này thật cũng không tệ."

Vương Thúy Bình trở thành lo lắng không có lý do.

Cũng không phải bởi vì cái gì cái khác, mà là vì Lâm Dật, nhấc cái vấn đề 500 đồng tiền.

Lúc trước hai người bọn họ đến Quảng Châu, chính mình nhét cho Lý Sở Hàm 500 đồng tiền lì xì.

Việc này nếu để cho Khuynh Nhan biết được, chẳng phải tương đương với việc tự mình đánh vào mặt sao.

Nếu thực sự là như thế, mình chỉ có thể trực tiếp thu dọn đồ đạc đi.

Vương Thúy Bình ở trong lòng mắng chính mình nhiều lần.

Mình thật đúng là mẹ chồng hai mặt mà.

Mà cái này cũng là toàn bộ kế hoạch của Lâm Dật.

Xem như là dùng chuyện 500 đồng tiền tiền lì xì, uy hiếp Vương Thúy Bình một cái, cũng đem bà kéo đến bên phía mình.

Đồng thời, lại tạo nên một loại vô tâm giả tạo.

Ba thao tác này quả thực là hoàn mỹ, chi tiết vô hạn nổi bật.

Kỷ Khuynh Nhan ở bên cạnh, thoáng hắng giọng một cái, cũng không hề nhận ra được cuộc nói chuyện quỷ dị của mẹ con hai người

Cũng đối Vương Thúy Bình khoa tay ra hiệu, muốn cho bà hỏi một chút chuyện xe.

Có thể nhìn thấy nút thắt trong lòng của Kỷ Khuynh Nhan đã tiêu tan hơn nửa, muốn tiến một bước hiểu rõ chân tướng sự việc.

Nguyên bản hỏi đến nước này, Vương Thúy Bình đã nghĩ muốn cúp điện thoại rồi.

Chỉ sợ Lâm Dật lỡ miệng lộ ra chuyện 500 đồng tiền tiền lì xì kia.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan hỏi, bà cũng chỉ có thể kiên trì hỏi tới.

"Con trai, ngày đó con về Quảng Châu, nói phải lái xe đi làm việc, là từ đâu lấy được xe."

Vương Thúy Bình hỏi rất khéo, xảo diệu đem mình lánh ra ngoài.

Vì chính mình tạo một cái chứng cứ vắng mặt hoàn mỹ.

"Bởi vì con muốn đi trấn Bắc Cầu, mà đường núi không dễ đi, liền mua một chiếc xe việt dã." Lâm Dật nói:

"Trước đó lúc đi, công việc xảy ra chút sự cố, chủ nhiệm Lý giúp con tiếp tục chống đỡ, vị cảm ơn cô ấy, con liền mua một chiếc xe, cuối cùng mạnh mẽ kín đáo đưa cho cô ấy."

"Hóa ra chuyện là như vậy." Vương Thúy Bình gật đầu nói, đối với câu trả lời của Lâm Dật vô cùng hài lòng.

"Kỳ thực chiếc Mercedes-Benz lớn G cũng thật không tệ, con còn muốn mua cho con dâu của mẹ một chiếc đây này."

"Mẹ thấy cũng được, con có tiền như vậy, mua cho con dâu của mẹ một chiếc tốt một chút."

"Nhưng việc này náo động đến làm không vui, chuyện con cùng chủ nhiệm Lý cùng đi Quảng Châu, bị người nào đó tung lên trên mạng, nói cái gì con trêu hoa ghẹo nguyệt, nghĩ tới là thấy khó chịu."

"Lại còn có việc này nữa à!" Vương Thúy Bình giả vờ kinh ngạc nói.

"Không thể như vậy sao, cũng may cô ấy hiểu rõ cách làm người của con, người tâm địa thiện lương như cô ấy, cần kiệm, chăm lo việc nhà, thông minh lanh lợi, hiền lành đáng yêu, hoa gặp hoa nở người gặp người yêu, hẳn là sẽ không hiểu lầm việc này."

Kỷ Khuynh Nhan nghiêng đầu qua chỗ khác, nhẹ nhàng hừ một tiếng, biểu lộ khỏi nói có bao nhiêu kiêu ngạo.

"Con dâu của mẹ xác thực ưu tú, nhưng nếu xảy ra chuyện như thế này, nếu con bé có hiểu lầm cũng là chuyện đương nhiên, con phải cùng với con bé giải thích."

"Yên tâm, không thể hiểu lầm đâu, con sống hơn hai mươi năm, cũng chưa từng thấy người phụ nữ nào so với cô ấy ưu tú hơn, con lại không ngốc, làm sao có khả năng đánh mất cô ấy được chứ, con với cô ấy đang rất tốt, con cùng phụ nữ khác mập mờ như thế làm gì chứ."

"Con nói như vậy cũng đúng, mẹ cũng chưa từng thấy ai ưu tú hơn con dâu của mẹ đâu."

Trong lúc vô tình, hai mẹ con đã đạt được một nhận thức chung.

Đã đem Kỷ Khuynh Nhan thổi tới trên trời rồi.

"Được rồi con trai, bây giờ cũng không còn sớm nữa, con nghỉ sớm một chút, mẹ sẽ không quấy rầy con nữa."

Chính là nói nhiều tất lỡ lời, vì để tránh cho lộ ra nhiều sơ hở hơn, Vương Thúy Bình vội vã cúp điện thoại.

Bởi vì thảo luận đến cái trình độ này, đã đủ rồi.

Đem điện thoại di động để qua một bên, Vương Thúy Bình nhìn Kỷ Khuynh Nhan.

"Con dâu à, con cũng nghe thấy đấy, hai người bọn họ trong lúc đó một chút việc đều không có, đều là bên ngoài mù nói bậy."

"Hơn nữa con cũng nghe được, con ở trong lòng của nó có địa vị rất cao nha, vậy thì làm sao có khả năng cùng người phụ nữ khác nói bậy đây."

"Vậy chuyện này cũng là anh ấy không đúng, anh ấy thậm chí cũng không biết tránh hiềm nghi." Kỷ Khuynh Nhan nói.

Kỳ thực, điều thực sự khiến Kỷ Khuynh Nhan nhẹ nhõm là Lâm Dật cũng thừa nhận cô là con dâu của Vương Thúy Bình.

Nói cách khác, trong lòng anh ấy thừa nhận quan hệ của hai người, chỉ là không biểu đạt.

"Nhất định là nó không đúng, để lần sau mẹ lại cẩn thận nói chuyện với nó một chút, nó có gia đình có sự nghiệp rồi, phương diện này cần phải chú ý một chút." Vương Thúy Bình giả vờ nghiêm túc nói.

"Đúng, mẹ phải nói với anh ấy chú ý."

Vương Thúy Bình lôi kéo tay của Kỷ Khuynh Nhan, hiền hòa nói:

"Con dâu, việc này đã nói ra rồi, con cầm một vali lớn như vậy có phải hay không có thể cầm trở lại a?"

"Đồ đạc cầm trở lại hay không đều không quan trọng, nhưng mẹ đã đến nơi này, làm sao cũng phải đi nhìn xem nhà của Lâm Dật, con đưa mẹ đi dạo."

"Được được được, chúng ta hiện tại liền đi."

Nói xong, Vương Thúy Bình cầm vali của Kỷ Khuynh Nhan hướng về cửa đi ra ngoài.

Cùng lái xe đi Cửu Châu Các.

...

Nhìn thấy Lâm Dật cúp điện thoại, Lương Nhược Hư cảm thấy chính mình làm một người phụ nữ, đều phải giơ ngón tay cái lên cho Lâm Dật.

Đổi lại bất cứ người nào, đều không chịu nổi kiểu lươn lẹo như vậy.

Chuyện lớn đến như vậy, nếu như đổi lại trên người của người khác, đoán chừng liền trực tiếp nổ tung.

Nhưng ở Lâm Dật nơi này, thật giống như chỉ là một cơn bão nhỏ, bọt nước còn chưa bắn ra mấy cái, đã bị dẹp loạn.

Tuy rằng lớn lên đẹp trai là có thể làm cặn bã nam, nhưng cụ thể có thể cặn bã tới trình độ nào, còn phụ thuộc và xem chi tiết.

Nếu như đổi lại là chính mình, đoán chừng cũng sẽ bị Lâm Dật lươn lẹo đến chết rồi, hơn nữa cũng không phát hiện được bất kỳ sơ hở nào.

"Cô dùng loại ánh mắt khác thường kia nhìn tôi làm gì." Lâm Dật nói:

"Làm như tôi thật sự giống cặn bã vậy? "

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 567.

Chương 568. Ánh Trăng Hồng Đào

"Lẽ nào cái này cũng chưa tính là cặn bã à?" Lương Nhược Hư nói:

"Ngay cả người phụ nữ như Kỷ tổng cũng đều bị anh lừa dối tìm không ra bắc nam. Này nếu như đổi lại người bình thường, sớm đã bị anh lươn lẹo chết rồi."

"Binh bất yếm trá nha, bằng không không cần Kỷ Khuynh Nhan, mẹ tôi liền trực tiếp đem tôi chém chết."

"Dì rất yêu thích Kỷ tổng, thật không?"

"Không thấy cũng gọi cô ấy là con dâu rồi sao, nếu mà không yêu thích, cũng không thể gọi như vậy."

Chần chờ vài giây, Lương Nhược Hư hỏi:

"Anh nói, nếu như người phụ nữ đầu tiên anh đưa về không phải Kỷ tổng, tình huống phải hay không liền không giống nhau."

"Ách ..."

Cái vấn đề này ngược lại là Lâm Dật đang tự hỏi.

Kỷ Khuynh Nhan không thể nghi ngờ là rất ưu tú, ai thấy đều sẽ thích.

Nhưng những người phụ nữ bên cạnh anh, có vẻ như người nào cũng không kém.

Dù cho đem Vương Oánh mang về, mẹ Vương cũng giống vậy sẽ thích.

Nhưng lại nói ngược lại, bà ấy dù sao vẫn là người phụ nữ truyền thống, sẽ có chút tư tưởng phong kiến.

Nếu như người đầu tiên mình mang về, không phải Kỷ Khuynh Nhan, thì chắc mọi chuyện sẽ khác rồi.

Đối với bà mà nói, thứ tự là chuyện rất quan trọng, người đầu tiên là ai thì con dâu chính là người đó rồi.

Cho dù về sau gặp Kỷ Khuynh Nhan, cũng sẽ không nhận cô ấy.

"Thật có thể." Lâm Dật nói:

"Đã lớn tuổi rồi, về phương diện tìm đối tượng cho con trai, kỳ thực cũng không có yêu cầu gì, chỉ cần là khác phái, còn sống là được."

"Nhà ai không phải hảo hảo lựa chọn, nói như anh vậy, trên thế giới sẽ không có thanh niên lớn tuổi rồi."

"Được rồi, trước tiên không nói những thứ này, đem chính sự giải quyết đã."

Lâm Dật lấy văn kiện trong túi ra giao vào tay Lương Nhược Hư.

"Cô ký tên đi, sau đó cô lưu lại một phần, còn dư lại tôi gửi lại cho Triệu Văn."

Trên văn kiện, Lâm Dật nói ra ba cái yêu cầu, mỗi một điều là chuyện tốt cho đất nước và nhân dân.

"Anh tại sao phải làm như vậy? Ở trong chuyện này, anh cũng không được lợi ích gì."

"Từ nhỏ mẹ của tôi đã nói với tôi rằng, con nhà nghèo sớm phải lo việc nhà, muốn làm một cái ..."

"Ngừng ngừng ngừng, đình chỉ, nhanh thu hồi những chuyện không đâu của anh lại đi, tôi sợ bị anh lừa gạt đến chết."

"Vậy hãy nhanh chút ký tên đi, tranh thủ sớm ngày chuyển chính thức, đến lúc đó Trung Hải chính là nhà chúng ta rồi, ai mẹ nó nếu là dám bắt nạt tôi, đến lúc đó tôi liền hét lớn một tiếng, phóng tầm mắt toàn bộ Trung Hải, ai mẹ nó cảm động Lâm Dật tôi!"

"Được rồi, anh đứng đắn một chút đi." Lương Nhược Hư che miệng cười nói:

"Bây giờ toàn bộ Trung Hải, không ai dám động tới anh rồi."

"Vậy cô nhanh ký tên đi, ký xong chữ liền có hiệu lực rồi." Lâm Dật nói:

"Nói không chắc trong lúc cô đang do dự vài phút đồng hồ, liền có không ít người, vì xem bệnh mà tiêu nhiều tiền oan rồi."

Lương Nhược Hư thở sâu thở ra một hơi, "Lâm Dật, cám ơn anh đã làm những việc này, cái khác tôi không dám nói, cầm những thứ đồ này đổi chức uỷ viên tương xứng, vẫn là không có vấn đề đấy."

"Tôi không có hứng thú, vẫn là cô hùng mạnh kiêu ngạo, bảo kê tôi tốt hơn."

Lâm Dật xoay xoay lưng, "Tôi về đi ngủ, hợp đồng ký xong, bỏ vào trong túi là được rồi."

"Anh đừng chỉ chú ý đến ngủ, trước hết nên nghĩ đối phó như thế nào với những tin tức tiêu cực kia đi."

"Tôi nghĩ trước khi ngủ."

"Còn có, anh xác định nghỉ việc sao?" lương Nhược Hư hỏi tới.

"Ngày mai buổi sáng, xử lý xong chuyện của công ty Hồn Thuỷ, xế chiều đi bệnh viện làm thủ tục nghỉ việc."

"Có yêu cầu gì muốn tôi giúp anh không."

"Không cần, đây đều chỉ là chuyện nhỏ, chính tôi có thể ứng phó."

Lạch cạch một tiếng, Lâm Dật đóng cửa lại, chuẩn bị ngủ.

Hô ...

Nhìn văn kiện trên khay trà, Lương Nhược Hư thở dài một hơi.

Cô so với ai khác hiểu rõ hơn hết, tài liệu này có ý nghĩa như thế nào, dựa vào những chiến tích này, đủ để chính mình chuyển lên chính.

Nhìn căn phòng của Lâm Dật, Lương Nhược Hư khẽ cau mày, cũng không biết anh ấy đã nghĩ ra cách đối phó như thế nào.

Khò ... Khò ...

Lương Nhược Hư: ???

Mới có mấy phút, nhanh như vậy liền ngáy ngủ rồi?

Anh đến cùng có nghĩ đến biện pháp xử lý không đấy!

Lương Nhược Hư trầm mặc đi về phía cửa phòng.

Sau đó, thận trọng kéo cửa ra, nhìn thấy Lâm Dật chỉ mặc nội y, ngã chổng vó lên trời ở trên giường ngủ say như chết.

Ánh trăng từ bên ngoài chiếu vào trên giường, phản chiếu gương mặt góc cạnh của Lâm Dật, cho dù là Lương Nhược Hư cũng đều có mấy phần si mê.

Từ dự án máy quang khắc, đến cung cấp danh sách của Pfizer kia, đến hợp đồng trong tay này.

Từ đầu đến cuối, anh ấy đều không để lợi ích của mình để ở trong lòng.

Một mực tự dùng phương thức của mình, vì xã hội này mà cống hiến.

Trong bóng đêm yên tĩnh, Lương Nhược Hư nhớ tới mẹ mình buổi tối ngày hôm ấy.

Bà ấy nói Lâm Dật tương lai, sẽ là hai thái cực.

Hoặc là bị thế giới này chà đạp ở dưới chân, hoặc là đem thế giới đạp ở dưới chân.

Nhưng nghĩ tới Lâm Dật làm những việc này, anh ấy tựa hồ sớm đã từ bỏ ý định phản kháng,

Vừa hận đời, lại cùng thế giới này thông đồng làm bậy.

Mẹ nghĩ lầm rồi, anh ấy đã sớm cùng với thế giới tàn tạ này bắt tay với nhau rồi.

Lặng lẽ, Lương Nhược Hư không nhịn được đi tới, vì tư thế ngủ bất nhã của Lâm Dật, đắp chăn lên cho anh.

Nhưng khi cô chuẩn bị rời đi, Lương Nhược Hư nhịn không được, nhẹ nhàng cúi xuống, khẽ hôn lên má của anh.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, Lương Nhược Hư nhìn thấy Lâm Dật quay người sang, hai người miệng đối miệng, tiếp xúc thân mật với nhau.

Oanh ——

Lương Nhược Hư đầu trống rỗng, cả người cũng không tốt rồi.

Mới vừa muốn tránh thoát, bỗng nhiên cảm giác bên hông căng thẳng.

Vòng eo bị Lâm Dật ôm thật chặt, ngay cả chỗ trống để phản kháng đều không có, bị mạnh mẽ ôm lên trên giường, cũng bị hắn đặt ở dưới thân.

Mà miệng của hai người, vẫn còn đang tiếp xúc với nhau.

Lương Nhược Hư trừng hai mắt, lại giống như một con nai đang bị dọa sợ.

"Ô ô ô ..."

"Lương đại mỹ nữ, cô đêm hôm khuya khoắt không ngủ, lại đây đánh lén tôi làm gì."

"Ai đánh lén anh chứ."

Ánh trăng phản chiếu gương mặt đỏ ửng của Lương Nhược Hư, giống như đang bốc cháy vậy.

"Cô tới hôn tôi, còn nói không tính là đánh lén à?"

"Đứng dậy, anh đè lên tôi rồi, đau chết tôi." Lương Nhược Hư đẩy Lâm Dật ra, hoang mang hoảng loạn chạy ra ngoài, đã xấu hổ đến không còn mặt mũi.

...

Yến Kinh, khách sạn Shangri-La.

Triệu Mặc, Cố Trường Xuyên, Tôn Sách cùng với Lục Huyền đang ở chỗ này ăn cơm.

Nhưng ngoại trừ bốn người ra, còn có Chu Phong cũng ở trong đó.

"Chu tiên sinh, chén rượu này tôi mời anh." Triệu Mặc nâng chén nói:

"Kết quả điều tra của anh thực sự vượt qua mong đợi của tôi. Tôi hoàn toàn không nghĩ tới, các anh có thể điều tra ra được nhiều tin tức tiêu cực như vậy, quả là làm cho người ta ngạc nhiên."

"Đây chỉ là lần công kích đầu tiên của chúng tôi, tôi đoán chừng trong ba đến bốn ngày tới, mức độ phổ biến của chuyện này có thể bị giảm xuống. Đến lúc đó, chúng tôi sẽ đưa ra thông tin thứ hai, khi tin tức tiêu cực được tung ra ngoài, tôi sẽ để cho tập đoàn Lăng Vân và Didi của anh ta, không thể phản công lại được nữa!"

Nghe nói như thế, bốn người Triệu Mặc đều cảm thấy bất ngờ.

Bởi vì cục diện bây giờ, bọn họ cũng đã rất hài lòng.

Nếu như lại làm làn sóng thứ hai, họ không phải bị hại chết sao?

"Chu tiên sinh, vậy hôm nay ngài phải uống một chén nha."

"Trung Quốc có câu châm ngôn, gọi là lấy tiền tài của người, trừ tai hoạ cho người, đây đều là chuyện mà chúng tôi nên làm." Chu Phong bưng chén rượu nói:

"Trò chơi bán khống này vẫn chưa kết thúc, bọn họ tất nhiên sẽ thất bại thảm hại!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 568.

Chương 569. Lâm Dật, Rốt Cuộc Anh Là Yêu Ma Quỷ Quái Gì Vậy!

“Chúng tôi đương nhiên là tin tưởng vào năng lực của công ty Hồn Thủy và Chu tiên sinh đây rồi. Nhưng tên Lâm Dật kia, đúng là thật sự có tài, tôi sợ vào buổi họp báo ngày mai, anh ta sẽ nghĩ ra biện pháp khác để ứng phó với tin tức tiêu cực trên mạng.” Triệu Mặc nói.

“Tôi thấy lo lắng của anh có chút hơi thừa.” Cố Trường Xuyên nói:

“Tự anh tính toán xem, từ lúc tuyên bố tin tức đến bây giờ, đã qua 12 giờ, bọn họ cũng chỉ có phát mấy bài đính chính của bộ phận quan hệ xã hội tượng trưng, còn lại cũng không làm cái gì cả. Lâm Dật giống như con rùa đen rút đầu vậy, vẫn luôn trốn tránh không dám thò đầu ra, tôi thấy bọn họ hẳn là đã chấp nhận số phận của mình rồi.”

“Tôi đồng ý với cách nói của Cố lão đại.” Tôn Sách nói:

“Tin tức tiêu cực giống như vậy hẳn là nên đứng ra làm sáng tỏ càng sớm càng tốt mới đúng. Nhưng không may, bọn họ đã bỏ qua thời gian hoàng kim để tẩy trắng rồi, đến bây giờ đã không còn khả năng cứu vãn được nữa.”

“Ha ha...”

Lục Huyền cười ha hả, “Trước đó chúng ta bán ra 100 tỷ cổ phiếu, nghĩ rằng lần này bán khống không kiếm được bao nhiêu, không ngờ Chu tiên sinh vừa ra tay, đã khiến cho bọn họ ngay cả sức đánh trả cũng không có. Tôi cảm thấy lần này, chúng ta ít nhất có thể kiếm lời 50 tỷ!”

Triệu Mặc gật gật đầu, cũng đồng ý với quan điểm của Lục Huyền.

Nhưng cụ thể có thể kiếm lời bao nhiêu, cũng không phải là nói một chút liền có thể quyết định, còn phải xem bên phía Chu Phong.

“Thật ra, công ty có quy mô như này, bộ phận quan hệ xã hội chắc chắn không phải là ăn chay, biện pháp là nhất định sẽ có thôi.” Chu Phong nhún vai, cười nói:

“Nhưng tôi cũng rất đồng ý với quan điểm của các người, đến lúc này, làm cái gì cũng đều vô dụng cả. Bởi vì đây đều là vấn đề cá nhân, mà chứng cứ lại vô cùng xác thực, tỷ lệ lật ngược của anh ta quá nhỏ.”

“Với lại mọi người đừng quên, công ty Didi của anh ta không giống với các sản nghiệp còn lại. Đây là một app dựa vào toàn dân đại chúng, mà tính của các ông chủ Trung Quốc đối với vấn đề cá nhân của nhân vật công chúng thì lại càng coi trọng. Cho dù anh ta có thể cứu vãn xu hướng suy tàn, cũng không thể triệt tiêu ấn tượng xấu trong lòng dân chúng. Mọi người thử nghĩ mà xem, lúc này, ai còn sẽ dùng phần mềm gọi xe của bọn họ nữa?”

“Nếu như ở thời điểm này, các người dùng số tiền kiếm được từ khoảng không chế tạo một phần mềm tương tự, sau đó dùng phương thức trợ cấp để chiếm lĩnh thị trường, như vậy sau cùng Didi sẽ còn lại gì đây?”

“Ha ha...”

Lời nói của Chu Phong, khiến cho Triệu Mặc cười ha hả.

“Ý nghĩ của Chu tiên sinh thật sự là giống tôi, chúng tôi ban đầu cũng dự định là tại lúc Didi bị đánh ngã, thì sẽ đẩy phần mềm gọi xe mới ra ngoài. Như vậy là có thể chiếm được ngay thị trường, với lại còn có thể kiếm tiền trở về, vậy là đủ rồi.”

“Ý của tôi chính là như vậy.” Chu Phong nói:

“Cho nên đề nghị của tôi là, ngày mai chúng ta tìm ít phóng viên tới, sau đó viết một ít tin tức tiêu cực, tranh thủ giai đoạn này, không để cho bọn họ có chỗ để thở.”

“Đợi đến lúc bọn họ nửa chết nửa sống, tôi lấy thêm bộ phương án thứ hai ra, triệt để đè chết bọn họ, còn bước thứ ba, thì đến lượt các người ra sân.”

“Có thể nói như vậy, kế hoạch bán khống lần này, sẽ thành một vòng khép kín hoàn hảo, là một án lệ kinh điển như trong sách giáo khoa.”

“Ha ha, quyết định như vậy đi!” Triệu Mặc nâng chén nói: “Hôm nay không say không về!”

Bữa tiệc của đám người Triệu Mặc, ăn đến hơn mười hai giờ khuya mới kết thúc.

Vốn dĩ Triệu Mặc dự định mang Chu Phong đi dạo sàn đêm của Yến Kinh, nhưng lại bị anh ta uyển chuyển từ chối, nói là bởi vì muốn chuẩn bị tỉ mỉ cho bước kế hoạch thứ hai.

Trên đường đón xe trở về, Chu Phong nhìn dọc theo toà Bất Dạ Thành phương Đông, dưới đèn đường, bóng người nhốn nháo tựa như từng khóm rau hẹ vậy.

“Lâm Dật này, chẳng qua cũng chỉ có như thế, đợt tư liệu thứ hai còn chưa dùng đến mà đã tước vũ khí đầu hàng rồi, thật sự là chẳng có chút thú vị nào cả.”

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Chu Phong đột nhiên vang lên, là tổng bộ gọi tới.

Sau khi nhận điện thoại, Chu Phong còn chưa kịp nói gì thì sắc mặt đã trở nên vô cùng khó coi.

Chỉ qua một phút đồng hồ ngắn ngủi, cuộc trò chuyện kết thúc, trên mặt Chu Phong đã không còn chút màu máu nào nữa.

“Sư phụ, tôi không đến khách sạn nữa, giúp tôi vòng lại, tôi muốn đến sân bay.”

“Được rồi.” Sư phụ tài xế nhiệt tình lên tiếng, chạy đến sân bay là việc lớn, có thể kiếm lời không ít.

Chu Phong bất đắc dĩ nhắm mắt lại, không dám nhìn phong cảnh phía ngoài nữa.

Vừa rồi còn cảm thấy những người đứng ở bên ngoài kia đều giống như rau hẹ mặc người chém giết, nhưng bây giờ, bọn họ lại giống như là ma quỷ đang nhảy múa vậy.

“Lâm Dật a Lâm Dật, rốt cuộc anh là yêu ma quỷ quái gì vậy!”

...

Sáng sớm hôm sau, lúc Lâm Dật thức dậy, phát hiện Lương Nhược Hư đã không còn ở đây.

Cô gái này rời đi khi nào vậy?

Lâm Dật nhìn bốn phía một chút, sau cùng nhìn trên bàn cơm, phát hiện tờ giấy do Lương Nhược Hư lưu lại.

“Tôi đi làm, tự mình giải quyết bữa sáng đi.”

Lâm Dật sửng sốt một hồi lâu, “Sao lại đi làm rồi? Cái gì cũng không có làm, chẳng lẽ mới như vậy mà đã không còn mặt mũi gặp người rồi sao?”

Lương Nhược Hư đi rồi, Lâm Dật cũng không ở lại nhà của cô thêm nữa, cầm lấy hợp đồng đã ký, lái xe đến khách sạn Bán Đảo.

Tuyên bố họp báo đương nhiên là phải tổ chức tại khách sạn nhà mình.

Lúc Lâm Dật lái xe đi vào khách sạn Bán Đảo, phát hiện bên ngoài có một đoàn phóng viên vây quanh, nhưng đều bị Vương Thiên Long ngăn ở bên ngoài.

Bởi vì Hà Viện Viện đã phát xuống quy định liên quan là không được mời phóng viên, không cho phép đặt chân vào sân nửa bước.

Nhìn thấy Lâm Dật tới, một lượng lớn phóng viên đều chen chúc tới, vây Lâm Dật đến nỗi nước chảy không lọt.

“Lâm tiên sinh, có người tiết lộ, nói ngài đang có mối quan hệ không đứng đắn với nhiều người phụ nữ, xin hỏi ngài có thừa nhận điều này không.” Một nữ phóng viên đeo kính hỏi, bên trong ánh mắt mang theo sự sắc bén.

“Có rất nhiều phụ nữ muốn cùng tôi phát sinh quan hệ không đứng đắn, cô muốn nói cái gì?”

Câu trả lời của Lâm Dật không theo lẽ thường một chút nào, khiến cho nữ phóng viên không biết nên tiếp lời thế nào.

Cho dù anh lớn lên đẹp trai còn có tiền thì cũng không thể phách lối như vậy đi.

“Lâm tiên sinh, trên mạng còn nói, anh còn đâm bị thương người thừa kế của tập đoàn Thiên Hồng và tập đoàn Đông Hằng, chúng tôi muốn biết, anh làm như vậy xuất phát từ mục đích gì.”

“Bởi vì tôi phát hiện, trên mạng còn nói, bọn họ và mẹ của mình có mối quan hệ không đứng đắn, tin tức này hẳn là càng có giá trị hơn đúng không?”

Mọi người:..

Cái này mẹ nó đều là ngôn ngữ hổ báo gì vậy!

Két két _ _

Két két _ _

Két két _ _

Từng đạo tiếng thắng xe vang lên tại cửa khách sạn.

Lâm Dật nhìn thấy, Tần Hán, Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên, đều mặc trang phục nghiêm túc, mang theo sĩ vệ của mình, đi xuống từ trên xe.

“Là Tần Hán!”

Nhìn thấy Tần Hán, đám phóng viên tại chỗ đều lùi về phía sau mấy bước.

Ác danh của Tần Hán là chuyện rõ như ban ngày.

Nếu như làm cho anh ta không cao hứng, nói không chừng sẽ thưởng cho ngươi một bạt tay.

“Mẹ nó, ba người các người mặc như thế làm gì.”

“Trường hợp giả trang quan trọng như vậy sao có thể thiếu chúng tôi được.”

“Ha ha... Đi thôi, hôm nay tôi mang các người đi giả trang, mang các người đi bay.” Lâm Dật cười to nói.

“Vậy còn chờ gì nữa, chúng tôi đã đợi không nổi nữa rồi.” Lương Kim Minh nói.

“Đều nhường đường một chút, đều nhường một chút!”

Vệ sĩ của ba người lập tức lao đến, không chút khách khí đẩy phóng viên ra, bảo vệ bốn người Lâm Dật ở giữa, thành công đưa họ vào trong khách sạn.

Trong đại sảnh của khách sạn, Lâm Dật nhìn thấy không ít người quen.

Kỳ Hiển Chiêu, Hà Viện Viện, Trình Song, Điền Nghiên đều ở chỗ này.

Đương nhiên, bọn người Triệu Văn cũng ở nơi đây.

“Sao đều tập trung ở chỗ này vậy, ăn sáng sao?”

“Ông chủ, bây giờ không phải là lúc để nói những thứ này a.” Hà Viện Viện vội vàng nói:

“Buổi họp báo sẽ lập tức bắt đầu, ngài đã nghĩ ra được biện pháp giải quyết chưa?”

“Gấp cái cọng lông, tôi còn chưa có ăn sáng đâu, chờ tôi ăn cơm xong lại nói.”

Hà Viện Viện:…

Bây giờ không phải là lúc ăn cơm a!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 569.

Chương 570. Solo Một Mình, Có Dám Hay Không?

Lâm Dật đi đến lầu hai, chuẩn bị ăn chút gì đó, Hà Viện Viện và mấy người Triệu Văn cũng đi theo sau.

“Hiện tại trong sổ sách còn có bao nhiêu tiền?” Trong nhà ăn, Lâm Dật hỏi.

“Tôi đã tính toán qua, tất cả khoản tiền của công ty còn có khoảng hơn 20 tỷ.” Hà Viện Viện nói:

“Nhưng ngoài ra, tư bản Trung Hán, hàng không Tân Hoa, máy móc Long Đằng, đã đầu tư cho chúng ta tổng cộng 13 tỷ, cùng lúc đó, học tỷ của tôi còn đưa ra 3 tỷ. Tính tổng tất cả thì trong sổ sách của chúng ta có khoảng 36 tỷ.”

Lâm Dật nghĩ một lúc rồi nói:

“Hiện tại cô và lão Kỳ, đến thị trường chứng khoán tịch thu cơ sở, vận dụng hết khả năng mua lại tất cả cổ phiếu trong tay các nhà đầu tư nhỏ lẻ, cố gắng giảm tính lưu thông của thị trường cổ phiếu xuống. Trước tiên cứ dùng 20 tỷ của chúng ta, nếu như sau đó không đủ tiền, thì lại dùng 16 tỷ còn lại.”

Tại trận đấu 1v4 này, Lâm Dật cũng không quá muốn sử dụng lực lượng của những người khác.

Nhưng vì để khiến cho trò chơi này vui hơn, thời điểm bất đắc dĩ cũng chỉ có thể lấy ra sử dụng.

“Anh có chắc là muốn sử dụng hết nguồn tiền này không?”

Lâm Dật gật gật đầu, “Làm theo lời tôi nói là được rồi.”

“Đã biết.”

Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu dẫn đầu rời đi, chuẩn bị làm chuyện mà Lâm Dật sắp xếp.

Mà lúc này đây, Triệu Văn đi tới, Lâm Dật thuận tay đem bảy phần hợp đồng đã ký đưa tới tay cô.

“Đều làm xong rồi, hợp đồng ở chỗ này đây.”

Triệu Văn giữ im lặng tiếp nhận hợp đồng, sau đó nói với Lâm Dật:

“Tôi giới thiệu cho anh một người.”

“Người nào?”

Triệu Văn xoay người, hướng về Chu Phong phía sau lưng, nháy mắt ra hiệu.

Người phía sau đi tới, hướng về phía Lâm Dật để chào hỏi, hai tay đưa danh thiếp của mình lên.

“Lâm tiên sinh, chào ngài, trước tự giới thiệu mình một chút, tôi là người phụ trách khu vực châu Á - Thái Bình Dương của công ty Hồn Thủy, Chu Phong.”

Sau khi biết thân phận của Chu Phong, Lâm Dật có hơi dừng lại một chút, có chút ngoài ý muốn nhìn người đàn ông trước mắt.

Anh chẳng thể nghĩ tới, ở thời điểm này lại có thể nhìn thấy người của công ty Hồn Thủy.

“Là đến để xem náo nhiệt sao? Tôi sẽ sắp xếp cho anh một vị trí ở hàng trước.”

“Lâm tiên sinh hiểu lầm rồi.” Chu Phong khách sáo nói:

“Về tin tức không chính xác mà chúng tôi đã công bố trước đó, bây giờ tôi sẽ làm sáng tỏ tại cuộc họp báo này. Mang đến ảnh hưởng tiêu cực cho ngài, chúng tôi cảm thấy vô cùng áy náy.”

“A? Các người muốn nói xin lỗi sao?”

Điều này làm cho Lâm Dật cảm thấy mộng bức.

Rõ ràng là các người gia nhập vào, đem cục diện biến thành dạng này, bây giờ lại trở mặt, muốn giúp mình nói chuyện là sao?

Đây là thao tác kỳ quái gì vậy?

Lão tử thật vất vả mới nghĩ ra được một biện pháp ứng đối, các người vậy mà lại tước vũ khí đầu hàng?

Lão thiết, làm như vậy không vui chút nào đâu.

“Đúng vậy, tin tức trên mạng toàn bộ đều là giả, là do chúng tôi cố ý bôi nhọ tập đoàn Lăng Vân và công ty Didi nên mới làm như vậy. Sau đây tôi sẽ tiến hành làm sáng tỏ chuyện này trên cuộc họp báo, hi vọng có thể vãn hồi tổn thất của ngài càng nhiều càng tốt.”

Lâm Dật vẫn không hiểu tại sao công ty Hồn Thủy lại làm như vậy.

Nhưng theo bản năng, Lâm Dật đưa ánh mắt nhìn về phía Triệu Văn.

Người tên Chu Phong này, là người mà cô ấy mang tới, như vậy chuyện này hẳn là có liên quan đến cô ấy rồi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể giải thích một chút cho tôi được không?”

“Pfizer chúng tôi liên hợp với sáu công ty dược phẩm gây một số áp lực cho công ty Hồn Thủy, bức bách tư bản, khiến cho bọn họ phải ra mặt nói xin lỗi.” Triệu Văn nói.

Lâm Dật như bừng tỉnh đại ngộ, “Cô sợ chuyện lần này tạo thành ảnh hưởng đối với sự hợp tác của chúng ta sao?”

“Đúng thế.” Triệu Văn gật đầu nói: “Hợp tác đã đạt thành, các công ty dược phẩm lớn đương nhiên là không mong muốn nhìn thấy ích lợi của mình bị hao tổn.”

“Cô nói như vậy thì tôi hiểu rồi.”

Tại ngành tài chính thì công ty Hồn Thủy quả thực là có lực ảnh hưởng nhất định.

Nhưng so với Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn kia thì còn không phải là đối thủ.

Chỉ cần cho một chút áp lực, bọn họ đương nhiên là sẽ tước vũ khí đầu hàng.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật không nhịn được mà bật cười.

Việc này cũng đúng là trùng hợp, mình đã lấy cây đại đao ra, nhưng lại có người tới giúp đỡ, đem con mồi làm thịt trước rồi, suy nghĩ một chút thì đúng thật là thú vị.

“Lâm tiên sinh, tôi là mang theo thành ý đến để xin lỗi ngài. Nếu như ngài có yêu cầu gì đều có thể nói, chỉ cần không trái với nguyên tắc thì tôi đều sẽ dựa theo yêu cầu của ngài mà làm.”

Lâm Dật thưởng thức danh thiếp của Châu Phong, sau đó để lên bàn, nhẹ nhàng đẩy trở về.

Hành động như vậy, khiến cho Triệu Văn và Chu Phong đều không hiểu cho lắm, không biết rốt cuộc anh ta đang có ý gì.

“Tôi có thể thuyết phục Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn huỷ bỏ tất cả áp lực đối với các người, khiến cho công ty Hồn Thủy không còn bất kỳ nỗi lo gì về sau. Hai người chúng ta solo một mình, nhìn xem sau cùng người chết là người nào.”

Lâm Dật nhìn Chu Phong, khóe miệng lộ ra nụ cười khiến cho người ta không rét mà run.

“Anh có dám hay không?”

“Chuyện này...”

Chu Phong ngây ngẩn cả người, bắt đầu nhìn kỹ Lâm Dật một lần nữa.

Mới đầu anh còn cho rằng là Lâm Dật tạo áp lực cho Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn kia cho nên bọn họ mới làm như vậy.

Nhưng theo như cuộc trò chuyện vừa rồi thì có thể đoán được, mọi chuyện không hề giống như mình nghĩ.

Lâm Dật cũng không để cho Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn làm gì cả, đây đều là bọn họ tự nguyện.

Mà anh ta lại muốn tổ chức buổi họp báo, có thể là đã thật sự nghĩ ra biện pháp.

Nếu như không chắc chắn hoàn toàn thì anh ta cũng sẽ không dám nói như vậy với mình!

Bởi vì tin tức mà mình nắm giữ trên tay đã đủ để chơi chết Didi!

Nhìn khí tràng mạnh mẽ phát ra từ trên người Lâm Dật, thân thể Chu Phong không khống chế nổi mà run lên.

Đây là lần đầu tiên, anh ta cảm nhận được áp lực từ trên một người khác.

Cũng là lần đầu tiên, anh cảm thấy hoài nghi đối với năng lực của mình.

Nếu như không có bất kỳ sự can thiệp nào từ ngoại lực, hai người đơn độc đánh thì mình sẽ là đối thủ của anh ta sao?

Chu Phong không dám nghĩ, cũng không dám xác định.

“Có dám hay không?” Lâm Dật hỏi lần nữa.

“Lâm tiên sinh, ngài đừng đùa nữa, lấy năng lực của tôi làm sao dám so sánh với ngài chứ, bây giờ tôi sẽ xin lỗi trên các phương tiện truyền thông lớn, điểm ấy xin ngài yên tâm.”

“Cái gì cũng không được là sao.”

Lâm Dật đứng dậy, “Tôi sẽ không tham dự buổi họp báo này nữa, anh đi tìm người phụ trách bộ phận PR của tập đoàn Lăng Vân để nói chuyện này đi.”

“Đã biết, Lâm tiên sinh.” Chu Phong cúi đầu nói.

Nhìn thấy Lâm Dật rời đi, ba người Tần Hán cũng đi theo.

“Cậu cứ đi như thế sao?”

“Anh ta đã tự mình ra mặt rồi, tôi ở lại đây có chút hơi thừa, chi bằng về công ty bên kia nhìn xem một chút, còn có không ít chuyện đang chờ tôi làm đây, không nên lãng phí thời gian tại đây làm gì.”

“Nhưng nếu như cậu ở lại đây, làm rõ những tin tức tiêu cực kia với đám phóng viên, sau đó lại có công ty Hồn Thủy bên cạnh làm bằng chứng, như vậy hiệu quả phản kích sẽ tốt hơn. Cứ như vậy, trong trò chơi bán khống này, cậu chính là người thắng lợi.” Tần Hán nói.

“Người Trung Quốc xưa có câu, đây gọi là vô thanh thắng hữu thanh. Lúc này tôi không lộ diện, sẽ lưu lại cho tất cả mọi người những suy nghĩ vô hạn, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Tần Hán khinh bỉ nhìn Lâm Dật, “Tôi thấy cậu là cảm thấy như vậy sẽ càng giả trang hơn đi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 570.

Chương 571. Bắt Đầu Phản Kích Cuộc Chiến Bán Khống

“Việc này không có quan hệ gì với giả trang.” Lâm Dật nói:

“Xảy ra chuyện như vậy, cho dù mình có thể giải thích hoa mỹ thế nào thì cái rắm đều không có. Người ta không chỉ không tin, mà ấn tượng đối với mình sẽ càng kém hơn.”

“Chắc chắn chứ?”

“Tới, tới, tới, lấy bảng đen, sau đó đem những lời mà tôi nói nhớ kỹ, với cái đức hạnh này của ba người các người thì sau này nhất định có chỗ có thể dùng tới kiến thức này.” Lâm Dật làm ra vẻ mặt nghiêm túc, nói:

“Giả sử có một ngày, sau khi cưới các người đi quá giới hạn bị bắt, nhớ kỹ, tuyệt đối đừng xin lỗi. Nếu như nói xin lỗi thì chính là thừa nhận, khi đó cho dù là các người không có đi quá giới hạn thì cũng không thoát được hiềm nghi. Bởi vì trong suy nghĩ của phụ nữ, giải thích chính là che giấu, che giấu chính là ngầm thừa nhận, mặc dù nó là lý luận lỗi thời, nhưng nó tuyệt đối là chân lý.”

“Hình như đúng thật sự là như vậy.” Cao Tông Nguyên nói.

“Mẹ nó, cậu mẹ nó còn tin lời của cậu ta sao?” Tần Hán nói.

“Anh nhìn những người phụ nữ xung quanh anh Lâm mà xem, nguyên một đám đều chất lượng cao, hiện tại không phải đều bình an vô sự sao. Cho dù để lộ việc có một chân với những người phụ nữ khác, thì chị dâu vẫn chủ động công khai bảo vệ quan hệ xã hội. Anh Tần, đây đều là việc cần có kỹ thuật, phải học a.”

“Mẹ nó, hình như đúng là mẹ nó có chút đạo lý.”

“Cho nên mới nói, chuyện này cũng giống như chuyện các người đi quá giới hạn vậy, giải thích cũng vô dụng, cho nên một chữ cũng không cần giải thích.”

“Nếu như cậu thật sự nghĩ như vậy, còn tới đây làm gì?” Tần Hán hỏi.

“Tôi tới đây, cũng không phải là để giải thích những việc này.” Lâm Dật nói:

“Tôi đang dự định công bố những chuyện khác, lấy đó để triệt tiêu những ảnh hưởng của chuyện này.”

“Anh Lâm, nghe xong bộ lý luận này của anh, tôi cảm thấy cả người đều thăng hoa.” Lương Kim Minh nói:

“Cho dù sau này có đi quá giới hạn cũng không sợ.”

“Tự tin lên một chút, lấy đức hạnh của ba người thì chắc chắn sẽ đi quá giới hạn thôi.”

“Cậu cũng giống vậy thôi.” Tần Hán nói: “Có thể lăn lộn cùng một chỗ với chúng tôi, cậu cũng không phải là con chim tốt gì.”

“Nhưng các người nhiều lắm chỉ xem như là chim nhỏ, tôi là chim to.”

“Dựa vào, lão tử là pháo Italy!”

Sau đó một hàng bốn người, lái xe về tới tập đoàn Lăng Vân.

Tuy phong ba đã kết thúc, nhưng trò chơi bán khống này còn chưa có kết thúc.

Hiện tại, cổ phiếu của Didi đang sụt giảm, nếu như bọn người Triệu Mặc muốn mua về thì còn có thể kiếm được một món hời.

Như vậy nhiệm vụ tiếp theo, chủ yếu còn có hai chuyện.

Thứ nhất, đem giá cổ phiếu nâng lên mức cao nhất có thể, tăng càng nhiều thì bọn người Triệu Mặc thua lỗ càng nhiều.

Thứ hai, vận dụng hết năng lực để thu mua càng nhiều cổ phiếu Didi trên thị trường càng tốt.

Giảm tính lưu thông xuống mức thấp nhất, khiến cho bọn người Triệu Mặc không có cách nào mua được cổ phiếu và trả lại cho môi giới.

Chờ đến lúc đó, Triệu Mặc cũng chỉ có thể mua với giá cao, nhưng cụ thể sẽ lỗ bao nhiêu tiền, lại không có cách nào đánh giá được.

“Đúng rồi, trên tay của các người còn thiếu tiền tiêu không?” Trên đường trở về, Lâm Dật hỏi.

“Vẫn còn, không thiếu a.” Cao Tông Nguyên nói:

“Ném cho anh mới có vài tỷ thôi, không vội, anh Lâm đừng để trong lòng.”

“Cậu đúng là đồ đầu gỗ mà.” Lương Kim Minh nói:

“Anh Lâm không nói đến chuyện trả tiền lại, mà chính là muốn mang chúng ta đi kiếm tiền!”

“Mẹ nó, nếu như nói như vậy, thì khẳng định là thiếu tiền rồi.”

Lâm Dật cười hắc hắc, “Việc này các người khẳng định là không chơi nổi, trở về nói với gia đình các người thu mua hết toàn bộ cổ phiếu Didi trên tay tôi, có thể mua được bao nhiêu thì mua bấy nhiêu. Cái khác thì tôi không dám nói, nhưng tôi cam đoan có thể kiếm lời từ 30% trở lên.”

“Không phải chứ, có thể kiếm lời nhiều như vậy sao?”

“Đây là phỏng đoán cẩn thận, nếu như lão gia tử nhà các người không tin, cảm thấy tôi đang khoác lác, thì cứ nói với bọn họ, đây là cuộc mua bán không bao giờ lỗ. Nếu như mà có lỗ thì sau đó tôi sẽ bồi thường cho các người.”

“Lỗ là chuyện không thể nào.” Tần Hán cầm điện thoại di động nói:

“Công ty Hồn Thủy đều đã đích thân ra mặt giải thích, giá cổ phiếu của Didi trong tương lai chắc chắn sẽ tăng vọt một đường, lần này cho dù táng gia bại sản thì cũng phải mua.”

“Vừa rồi tôi sao lại không nghĩ tới việc này chứ.” Lương Kim Minh nói:

“Chúng ta đây có thể coi như là gần quan nên được ban lộc không, nhân lúc bọn họ còn chưa biết tin tức này, phải mượn cơ hội kiếm lời mới được.”

Ba người cầm điện thoại di động, lần lượt gọi điện thoại về nhà.

Mới đầu, trưởng lão ba nhà đều không đồng ý.

Cổ phiếu Didi đều đã giảm thành cái dạng này, người nào mua người đó lỗ, đương nhiên là không ai nguyện ý đứng ra tiếp nhận cả.

Nhưng sau khi biết chuyện về công ty Hồn Thủy, thái độ của bọn họ đã thay đổi rất lớn, quyết định gia nhập vào thị trường Didi.

Trong cuộc giao dịch này, Lâm Dật nhìn như là đã thua, nhưng thực chất đây là cuộc mua bán hai bên cùng có lợi.

Bởi vì trên tay Lâm Dật đã không còn lại bao nhiêu tiền, chỉ sợ sẽ không đủ.

Cho nên anh phải dùng tiền hoàn về để tiếp tục đập vào trong thị trường, nhằm giảm tính lưu thông của cổ phiếu xuống mức thấp nhất.

Cứ như vậy, làm cho Triệu Mặc, ngay cả mẹ anh ta cũng không nhận ra được.

…

Cùng lúc đó, tại khán phòng của khách sạn Bán Đảo, các phóng viên đã ngồi đầy, các Đại V Weibo cùng với các chủ B trạm phát triển tại giới tài chính và truyền thông đều đến.

Tất cả đều đang cầm thiết bị thu âm và phát sóng trực tiếp, chờ đợi buổi họp báo bắt đầu.

Mà trong những người này, gần như có hơn phân nửa người là người do bốn người Triệu Mặc tìm đến.

Chính là để tạo thế cho buổi họp báo này.

Mục đích của bọn họ rất đơn giản, chính là muốn nhìn dáng vẻ xấu hổ chật vật của Lâm Dật.

Cũng là ở giai đoạn này, lại hạ thêm một kích, không cho anh cơ hội thở dốc.

“Vậy mà lại có nhiều người tới như vậy, thật sự là đã vượt quá dự liệu của cha.”

Người nói chuyện, là một người ngồi trong góc phòng.

Mặc quần áo bình thường, nhìn có vẻ đã có tuổi.

Mà người này, chính là Tào Gia Đống từng bị Lâm Dật đánh ngã.

Ngoài ra, Tào Tĩnh Thu và Tào Tướng Dư, lần lượt ngồi hai bên trái phải của ông ta, chờ đợi buổi họp báo bắt đầu.

Lúc này Tào Tướng Dư so với bộ dáng trước đây khác nhau một trời một vực, khuôn mặt rõ ràng đã gầy đi trông thấy, khí chất cả người cũng đã thấp đi không ít.

Trong đoạn thời gian này, Tào Tướng Dư mới nhận thấy rõ sự chênh lệch giữa mình và Lâm Dật.

Dù là hiện tại, chính mình có lấy thị giác Thượng Đế để đánh bộ này bài, cũng chưa hẳn là đối thủ của cậu ta.

“Con đoán chừng bên trong có không ít người là do Triệu Mặc tìm đến.” Tào Tĩnh Thu nói:

“Trong trận đại chiến bán khống này, đây là khâu mấu chốt nhất, anh ta không có khả năng sẽ bỏ qua.”

“Công ty Hồn Thủy này thật đúng là lợi hại, vậy mà lại điều tra ra được nhiều tin tức tiêu cực như vậy, trực tiếp khiến cho Didi sụp đổ.” Tào Gia Đống nói:

“Trong tương lai sẽ tạo thành rất nhiều ảnh hưởng nếu như tập đoàn Lăng Vân lên sàn.”

“Đây không phải là vừa lúc giúp chúng ta báo được mối thù sao.” Tào Tướng Dư nói:

“Chúng ta không phải là đối thủ của anh ta, nhưng Triệu tổng chỉ cần động tay một chút, Lâm Dật lại không được.”

“Cũng không thể nói như vậy.” Tào Tĩnh Thu nói:

“Trước lúc này, Triệu Mặc đã ném ra khoảng 100 tỷ cổ phiếu Didi, nhưng đều bị Lâm Dật tiếp nhận hết. Người bình thường không có năng lực này. Chỉ dựa vào điểm này thôi cũng có thể thấy Lâm Dật còn lợi hại hơn nhiều so với trong tưởng tượng của chúng ta.”

“Tĩnh Thu nói không sai.” Tào Gia Đống cảm thán nói:

“Đây chính là đánh ra 100 tỷ a, một ván bài lớn như vậy cũng chỉ có loại tập đoàn quái vật khổng lồ như Hoa Ngân mới dám chơi thôi.”

Nói đến đây, Tào Gia Đống dừng một chút, “Nhưng cũng chỉ có người như Lâm Dật mới dám tiếp chiêu.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 571.

Chương 572. Người Tên Lâm Dật Này, Thực Sự Quá Khủng Bố

“Lâm Dật quả thực lợi hại.” Tào Tướng Dư nói:

“Nhưng con đoán rằng hẳn là anh ta sẽ không nghĩ đến, công ty Hồn Thủy sẽ có năng lực lớn như vậy, sẽ phát ra nhiều tin tức tiêu cực như vậy a.”

“Lời này không sai.” Tào Gia Đống gật đầu nói:

“Chuyện đã qua được một ngày một đêm, ngoại trừ những bài văn quan hệ xã hội mang tính ứng phó kia thì Lâm Dật không có một chút động tĩnh nào, có khả năng là đã chấp nhận số phận rồi. Cho dù lát nữa cậu ta có đứng ra giải thích, nhưng chuyện đã lên men lâu như vậy rồi, khả năng cũng chỉ là làm chuyện vô ích thôi.”

Nghe Tào Gia Đống nói xong, Tào Tướng Dư gật đầu liên tục.

Hắn cũng nghĩ như vậy.

Chuyện đã đến mức độ này rồi, cho dù dùng biện pháp gì đi nữa thì cũng đều rất khó vãn hồi.

Công ty Hồn Thủy cũng không phải là ăn chay.

Nghĩ đến đây, Tào Tướng Dư nghiêng đầu, nhìn Tào Tĩnh Thu một chút.

Anh phát hiện ra trong quá trình này, em gái mình vẫn luôn không bày tỏ thái độ, trong lòng không khỏi hoài nghi.

“Tĩnh Thu, em cảm thấy chuyện này thế nào?”

Dịch: MBMH Translate

“Em cũng không biết.” Ánh mắt của Tào Tĩnh Thu nhìn ngang về phía trước, dường như đang ngẩn người, cũng không biết là đang suy nghĩ gì.

Nhưng câu trả lời như vậy, khiến cho hai cha con cảm thấy có chút khó hiểu.

Tình huống trước mắt đều đã rõ ràng, còn có cái gì không biết nữa?

“Tĩnh Thu, chẳng lẽ con cảm thấy, vẫn còn có khả năng sao?”

“Có lẽ vậy.” Tào Tĩnh Thu nói:

“Đây chỉ là một loại cảm giác của con, không có bất kỳ căn cứ nào cả.”

“Con đang nghĩ gì? Nói nghe một chút xem nào.” Tào Gia Đống hỏi.

“Các người nghĩ Lâm Dật quá đơn giản rồi, giống như chuyện lần này vậy, ai có thể nghĩ tới, anh ta lại có thể làm cho Cisco phá sản? Tâm tư của người này sâu hơn nhiều so với trong tưởng tượng của các người, cho nên con luôn cảm thấy, tất cả chuyện này đều nằm trong dự liệu của anh ta.” Tào Tĩnh Thu nói:

“Đã qua một ngày một đêm, Lâm Dật còn không có động tĩnh, các người cảm thấy rằng là anh ta không có kế sách, nhưng có thể là anh ta đang đợi một cơ hội để lật ngược thế cờ cũng không chừng?”

“Chuyện đã như vậy rồi, làm sao có thể còn có cơ hội lật ngược được?” Tào Tướng Dư nói.

“Lúc trước Cisco ở trong nước như mặt trời giữa trưa, ai có thể nghĩ đến, trong một đêm lại biến thành cái dạng này?” Tào Tĩnh Thu hỏi lại:

“Các ngươi ai có thể nghĩ đến, anh ta đã âm thầm khai phá ra mã Chip 2.0?”

Tào Gia Đống và Tào Tướng Dư đều không nói gì.

Hành vi của Lâm Dật có thể nói là không thể đoán được.

Cậu ta thật sự có thể làm ra chuyện khiến cho mỗi người đều cảm thấy ngoài ý muốn.

“Điều em nói cũng có khả năng, nhưng anh cảm thấy, tỷ lệ cậu ta bị đè chết sẽ lớn hơn.” Tào Tướng Dư nói:

“Tuy rằng đầu óc Lâm Dật nhanh nhạy, nhưng năng lực của Triệu Mặc chúng ta cũng rõ như ban ngày. Trong chuyện này, anh ta đã dốc hết toàn bộ sức lực của tập đoàn Hoa Ngân, trước mặt tư bản tuyệt đối thì tỷ lệ sống sót của Lâm Dật rất xa vời.”

“Có lẽ là vậy đi.”

Tào Tĩnh Thu cũng không đáp lời, bởi vì không biết nên nói cái gì.

Cho dù tập đoàn Hoa Ngân có thực lực tuyệt đối, nhưng trở lại vấn đề căn bản nhất thì vẫn là xem ai nhiều tiền hơn.

Lâm Dật im hơi lặng tiếng tiếp nhận thị trường 100 tỷ, cái này xét về mặt tư bản thì đã không tính là yếu đi.

Với lại chỉ cần mấy phút nữa thôi thì chân tướng sẽ rõ ràng.

Khoảng mười phút sau, ngoại trừ đèn tại quầy tiếp tân thì đèn tại các nơi khác đều bị tắt.

Điều này cũng biểu thị, buổi họp báo, sắp bắt đầu.

Cùng lúc đó, Điền Nghiên mặc một bộ âu phục nữ màu trắng, đi giày cao gót màu đen, trên mặt mỉm cười nhìn tất cả mọi người, nói:

“Gần đây, trên mạng xuất hiện một số tin đồn tiêu cực về tập đoàn Lăng Vân chúng tôi và công ty Didi. Sau khi chúng tôi điều tra, đã xác định đây đều là lời nói vô căn cứ. Sau đây xin mời Chu Phong tiên sinh của công ty Hồn Thủy đứng ra giải thích mọi chuyện cho mọi người.”

Sau khi mở đầu đơn giản, Điền Nghiên đi xuống.

Thay vào đó, là Chu Phong với cách ăn mặc tùy ý đi lên.

Cho dù không đối đầu trực tiếp với Lâm Dật, nhưng thông qua một loạt cuộc trò chuyện buổi sáng, anh biết rõ, mình không phải là đối thủ của người đàn ông đó.

Nhìn thấy Chu Phong đi lên, người ở dưới đều cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Không vì cái gì khác, mà chính là bởi vì thân phận của anh ta.

Bởi vì rất nhiều người đều biết, người vạch trần ra mọi chuyện chính là công ty Hồn Thủy danh tiếng lẫy lừng của Mỹ.

Mà bây giờ, tập đoàn Lăng Vân lại đem người của công ty Hồn Thủy đến mở buổi họp báo, đây rốt cuộc là thao tác gì?

Đứng ở trên đài, vẻ mặt Chu Phong vô cùng nghiêm túc, nói:

“Các vị phóng viên truyền thông thân mến, chúc mọi người một buổi sáng tốt lành.”

“Hôm qua trên mạng có xuất hiện rất nhiều tin tức tiêu cực liên quan tới tập đoàn Lăng Vân và công ty Didi, tin rằng mọi người cũng biết những tin tức này đều là do chúng tôi đưa ra. Mà hôm nay tôi đứng ở đây là bởi vì muốn làm sáng tỏ chuyện này.”

“Đầu tiên, tôi muốn nói lời xin lỗi chân thành nhất với Tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân, cổ đông của công ty Didi và Lâm Dật tiên sinh.”

“Tất cả tin tức tiêu cực trên mạng đều là do chúng tôi bịa ra, không có bất kỳ tính chân thực nào.”

“Bởi vì hành vi không thỏa đáng của chúng tôi đã tạo thành tổn thất kinh tế to lớn cho tập đoàn Lăng Vân và công ty Didi, cho nên tôi ở chỗ này nguyện gánh chịu tất cả trách nhiệm và cầu xin sự tha thứ của bọn họ.”

“Cũng hi vọng các vị đang ngồi đây, có thể tiếp tục ủng hộ tập đoàn Lăng Vân và công ty Didi, không nên bởi vì những tin tức giả này mà mang đến cho mọi người cảm giác mơ hồ, lương tâm cũng đừng đổ oan cho hai công ty này.”

Nói xong, Chu Phong hướng về các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Lăng Vân và công ty Didi cúi đầu thật sâu, sau đó đi ra ngoài từ cửa bên hông.

Từ lúc bắt đầu phát biểu cho đến khi kết thúc, vẻn vẹn chỉ có mấy phút.

Nhưng đối với người ở chỗ này mà nói, tin tức như vậy, không khác gì một trận sóng thần kinh thiên động địa.

Công ty Hồn Thủy khai quật ra được nhiều tin tức tiêu cực như vậy, sau cùng vậy mà lại nhảy ra thừa nhận những tin tức này đều là giả. Đây không phải là tự chui đầu vào rọ sao?

“Làm sao lại có thể như vậy!” Tào Tướng Dư trừng mắt, nói:

“Rõ ràng là có thể đem Lâm Dật làm chết, nhưng bọn họ vậy mà lại trở mặt, đây không phải là đang đùa chứ!”

“Sau cuộc náo loạn này của bọn họ, giá trị cổ phiếu của Didi khẳng định sẽ tăng vọt, nói không chừng sẽ còn thể bật lên mạnh mẽ, Lâm Dật rốt cuộc là đã làm thế nào vậy?” Tào Gia Đống cảm thấy rung động, nói.

Tim của Tào Tĩnh Thu đang đập loạn, cô cũng từng nghĩ qua, Lâm Dật có thể sẽ ngăn được cơn sóng dữ này.

Nhưng lại không nghĩ rằng, lại có thể sạch sẽ triệt để như vậy.

Như này phải cần thủ đoạn cứng rắn cỡ nào, mới có thể đạt được kết quả như vậy chứ?

So với tất cả biện pháp giải quyết, không thể nghi ngờ đây là biện pháp tốt nhất và hữu hiệu nhất!

Lâm Dật này, thật sự là quá khủng bố.

Sau khi Chu Phong phát biểu, các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Lăng Vân và công ty Didi đều lần lượt trên đài nói chuyện.

Nhưng đối với quần chúng phía dưới mà nói, những thứ này đã không còn quan trọng nữa.

Bởi vì trong trận đại chiến bán khống này, tập đoàn Lăng Vân và công ty Didi đã thắng.

Với lại từ đầu đến cuối, Tổng giám đốc người ta còn không hề lộ diện, mà đã có thể đem việc này xử lý một cách nhẹ nhàng.

Thật sự là quá lợi hại!

“Con tin rằng tin tức này, chẳng mấy chốc sẽ truyền đến tai của Triệu Mặc thôi.”

Tào Tĩnh Thu nói: “Không biết sau khi anh ta biết được tin tức này sẽ có tâm trạng như thế nào đây.”

Hết chương 572.

Chương 573. Đã Tăng Đến Max

Yến Kinh, tập đoàn Hoa Ngân, văn phòng Tổng giám đốc.

Hương trà nồng tràn ngập khắp căn phòng, bốn người Triệu Mặc, lười biếng ngồi trên ghế sa lon, vừa nói vừa cười, quên cả trời đất.

Trước mặt bốn người là một chiếc TV 60 inch.

Là Triệu Mặc gọi người mang từ phòng họp tới.

Tuy rằng buổi họp báo loại này sẽ không được tường thuật trực tiếp trên các chương trình truyền thông chính thức.

Nhưng hiện tại thiết bị phát sóng trực tiếp đã đạt đến đỉnh phong, muốn xem trực tiếp buổi họp báo này là chuyện không thành vấn đề.

Chỉ cần tùy tiện mở ra một nền tảng phát sóng trực tiếp, sau đó chuyển sang phần tài chính là có thể nhìn thấy không ít người đều đang trực tiếp buổi họp báo này.

“Tôi có chút không đợi kịp nữa, buổi họp báo sao còn chưa bắt đầu vậy.” Lục Huyền nói.

“Người xưa có câu, cơm ngon không sợ muộn, còn có mười mấy phút nữa sẽ bắt đầu thôi, chậm rãi chờ là được.”

Triệu Mặc bắt chéo hai chân, trên tay cầm điếu thuốc, bộ dạng tiêu diêu tự tại.

“Các người nói xem, đợi lát nữa lúc Lâm Dật lên sân khấu sẽ có biểu hiện như thế nào đây?” Tôn Sách nói.

“Tôi đoán là sẽ khóc lóc rồi nói xin lỗi đi.” Cố Trường Xuyên nói:

“Hiện tại chứng cứ đã vô cùng xác thực, anh ta đã không thể ngụy biện được nữa.”

“Tôi đồng ý với quan điểm của Cố lão đại, đây là biện pháp duy nhất của anh ta.” Triệu Mặc nói:

“Chứng cứ đều đã bày ở trước mắt, anh ta làm thế nào đều không thích hợp, chỉ có thể thoải mái thừa nhận, nếu không thì sẽ càng tô càng đen.”

“Tôi vừa mới tính toán, chờ khi Chu Phong phóng ra đợt tin tức thứ hai thì cổ phiếu của Didi ít nhất sẽ giảm xuống 20% so với ban đầu. Chúng ta lại mượn cơ hội, đẩy phần mềm đón xe mới ra, đây coi như là nghiền nát cọng cỏ cuối cùng của lạc đà.” Tôn Sách nói:

“Tôi có một loại dự cảm, trong cuộc đại chiến bán khống này, ít nhất có thể kiếm lời từ 80 đến 90 tỷ, cũng coi như là chiến công hiển hách.”

“Lão Tôn nói không sai.” Lục Huyền nói:

“Anh Triệu, tôi cảm thấy sóng thao tác này của anh đã không thua kém Soros, chờ khi tin tức vạch trần được đưa ra ngoài, khẳng định là sẽ chấn động toàn bộ ngành tài chính!”

“Tôi thấy không cần đến khi đó, hiện tại toàn bộ ngành tài chính đều đã tán thành thực lực của anh rồi.” Cố Trường Xuyên nói:

“Giá cổ phiếu của tập đoàn Hoa Ngân vẫn luôn tăng, đây chính là chứng cứ tốt nhất.”

“Đều là mấy thao tác nhỏ thôi, các người cũng không cần tâng bốc tôi làm gì.” Triệu Mặc cười ha hả nói:

“Nhưng mà lần này, quả thật có thể kiếm được một món hời, tôi đã nghĩ kỹ rồi, đợi sau khi xong việc, sẽ tặng cho mỗi người một chiếc Gulfstream G650.”

“Tôi dựa vào, không phải chứ, anh cũng chịu chi thiệt.” Lục Huyền nói:

“Thứ kia hình như là hơn 60 triệu đô la mỹ một chiếc, anh Triệu nếu đã nói như vậy, thì tôi cũng không khách khí nữa.”

“Dù sao cũng là dùng tiền của Lâm Dật để mua, khách khí làm gì.”

“Ha ha, vậy tôi sẽ đợi.”

“Được rồi, được rồi, trước nói nhỏ chút, buổi họp báo lập tức sẽ bắt đầu.” Tôn Sách nhắc nhở:

“Chuyện thú vị như vậy, không thể bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.”

Bốn người với bốn tư thế khác nhau, ngã trái ngã phải, vẻ mặt trêu tức, ngồi xem buổi họp báo trực tiếp.

“Cô gái này không tệ nha.”

Nhìn thấy Điền Nghiên lên sân khấu, Lục Huyền bắt đầu bình phẩm: “Tôi chính là thích loại người vợ nở nang như này.”

“Vợ cái rắm mà vợ a.” Tôn Sách vừa cười vừa nói:

“Cô gái này tên Điền Nghiên, Phó giám đốc cấp cao của Didi, năng lực rất mạnh, còn chưa có kết hôn, nhưng mà dáng người mập mà không ngán này thật sự là rất tuyệt.”

“Xem cái đức hạnh của hai người kìa, chờ sau khi tôi làm chết Didi, sẽ giúp các người đem người phụ nữ này về.”

“Mẹ nó, đừng nói nhảm nữa, các người nhìn người dưới khán đài kia, có phải là Chu Phong hay không?”

Nghe thấy lời nói của Cố Trường Xuyên, ba người đều bị giật nảy mình.

Trong buổi họp báo này, ai cũng có thể xuất hiện, duy chỉ có Chu Phong là không thể!

Anh ta là người phía sau màn thúc đẩy trận đại chiến bán khống này, không có khả năng sẽ xuất hiện tại cuộc họp báo của tập đoàn Lăng Vân được!

Bốn người bất ngờ mà hoảng sợ liếc nhau một cái.

Tuy rằng có chút không rõ, nhưng không thể nghi ngờ, người đang đứng ở dưới đài, chính là Chu Phong!

“Đừng có gấp, tôi gọi điện thoại cho anh ta, hỏi một chút xem là đã chuyện gì xảy ra.”

Triệu Mặc lấy điện thoại di động ra, bấm gọi cho Chu Phong, lại phát hiện là đang trong trạng thái tắt máy, căn bản là không gọi được.

Trên thực tế, chuyện như vậy, sớm đã nằm trong dự liệu của Chu Phong, cho nên anh đã tắt điện thoại di động từ trước.

“Trước khoan lại gọi điện thoại, Chu Phong đang ở trên đài.” Tôn Sách nói.

“Mẹ nó, sao anh ta lại còn lên đài!” Lục Huyền mắng.

Bởi vì cái gọi là làm chuyện khác thường tất gặp quỷ, tại thời điểm này Chu Phong lại còn xuất hiện ở cuộc họp báo của tập đoàn Lăng Vân, chuyện này quá không bình thường!

Buổi họp báo vẫn tiếp tục, Chu Phong bắt đầu phát biểu.

“Đầu tiên, tôi muốn nói lời xin lỗi chân thành nhất với Tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân, các cổ đông của công ty Didi và Lâm Dật tiên sinh…”

Mấy phút đồng hồ sau, Triệu Mặc bọn người đã nghe xong toàn bộ bài phát biểu của Chu Phong.

Trong văn phòng hoàn toàn tĩnh mịch, bốn người dường như đã bị choáng váng.

Bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, Chu Phong vậy mà lại phản bội ở thời điểm này!

“Tại sao lại có thể như vậy, hôm qua còn cùng nhau ăn cơm, nói muốn đánh đổ Lâm Dật, bây giờ lại đứng ở bên kia, anh ta rốt cuộc là đang làm cái gì vậy!” Lục Huyền nói.

“Mẹ nó, công ty Hồn Thủy đang làm cái quỷ gì thế!” Triệu Mặc cầm điện thoại di động, “Tôi hiện tại sẽ gọi điện cho công ty của bọn họ!”

Cho dù hiện tại, bên Mỹ đang là hơn mười giờ đêm, nhưng điện thoại của Triệu Mặc vẫn là có người nhận.

“Carson tiên sinh, tôi muốn biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, trước đó đều đã bàn xong, tại sao các người lại muốn phản bội!”

Triệu Mặc có thể đoán được, hành động kia của Chu Phong nhất định không phải là anh ta tự nguyện, có thể là do cao tầng công ty quyết định!

“Thật sự xin lỗi, Triệu tiên sinh, đây là bí mật của công ty của chúng tôi, tôi không thể trả lời.”

“Bí mật?!” Triệu Mặc cực kỳ phẫn nộ, “Anh có biết là việc này đã làm hỏng bao nhiêu chuyện của tôi không, một câu bí mật mà muốn xong việc sao?”

“Thực sự xin lỗi, đây là vấn đề nội bộ của công ty chúng tôi. Tôi vô cùng xin lỗi vì đã mang tới tổn thất lớn cho ngài.” Carson nói:

“Với lại trong quá trình chúng tôi điều tra quả thực là không có điều tra được cái gì cả. Tin tức đều là ngụy tạo, chúng tôi không muốn làm trái với ý của Thượng Đế, cho nên đành phải nói sự thật, mong ngài tha thứ.”

Nói xong, Carson trực tiếp cúp điện thoại, không cho Triệu Mặc cơ hội nói chuyện.

“Mẹ nó!”

Triệu Mặc một chân đá ngã bàn trà, lửa giận đã vọt tới đỉnh đầu!

“Được rồi, bây giờ không phải là lúc nói mấy thứ này.” Cố Trường Xuyên tỉnh táo nói:

“Nhanh thông báo cho mỗi người của công ty, thu mua lại tất cả cổ phiếu đang phân tán trên thị trường, như này vẫn còn có thể kiếm lời!”

Bốn người đều biết, cục diện bây giờ đại biểu cho điều gì.

Công ty Hồn Thủy phản bội, sẽ trực tiếp khiến cho giá cổ phiếu Didi tăng nhanh.

Cho nên, nhất định phải thu mua lại tất cả cổ phiếu từ môi giới trước khi chúng tăng tới giá gốc trước đó.

Một khi giá trị cổ phiếu Didi tăng trở lại mức ban đầu, nó sẽ được mua lại với giá cao hơn.

Như vậy thì tổn thất sẽ không thể kể hết!

Két két _ _

Cửa văn phòng bị đẩy ra, Phó Chính Nghĩa mồ hôi nhễ nhại chạy trở về.

“Triệu tổng, không xong rồi, giá cổ phiếu của Didi đã tăng max!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 573.

Chương 574. Mẹ Con Ghét Bỏ Lẫn Nhau

“Cậu nói cái gì, tăng max rồi sao?”

Triệu Mặc cảm thấy sợ hãi, “Lúc này mới qua bao lâu chứ, mà đã tăng max rồi?”

“Trước khi buổi họp báo bắt đầu, đã có người mua một lượng lớn cổ phiếu của Didi, sau đó, thị trường liền có khuynh hướng tăng trưởng.”

“Mẹ nó!”

Triệu Mặc lại đá chân vào trên bàn trà, “ m mưu, tuyệt đối âm mưu!”

“Chúng ta đã bị gài bẫy.” Tôn Sách nghiêm túc nói.

Anh ta đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Đồng thời cũng hiểu rõ người tên là Lâm Dật kia lợi hại hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mình.

“Triệu tổng, còn có một tin tức bất lợi đối với chúng ta.” Phó Chính Nghĩa lau mồ hôi lạnh, nói.

“Có lời mau nói, có rắm mau thả!” Triệu Mặc đã mất đi sự bình tĩnh thường ngày.

“Hiện tại trên thị trường đã không còn nhiều cổ phiếu rải rác nữa được lưu thông nữa, cho dù ngày mai thị trường mới mở thì chúng ta cũng rất khó để thu về tất cả cổ phiếu.”

Oanh…

Tin tức này, đối với bốn người mà nói, tựa như là sấm sét giữa trời quang vậy!

Nếu như cổ phiếu đang lưu thông không còn nhiều thì cho dù muốn mua cũng mua không được, đến lúc đó phải lấy gì để trả lại cho môi giới đây?

Nghĩ đến đây, bốn người đều rùng mình một cái, trong đầu đồng thời xuất hiện bốn chữ.

“Làm sao bây giờ?”

…

Văn phòng của Lương Nhược Hư.

Cô lúc này cũng đang quan sát phát sóng trực tiếp buổi họp báo của tập đoàn Lăng Vân qua máy tính.

Chỉ là bên cạnh cô, còn có một cái điện thoại di động, đang gọi video với Trầm Thục Nghi.

“Vừa sáng sớm con không làm việc, lôi kéo mẹ gọi video làm gì.” Trầm Thục Nghi ghét bỏ nói:

“Lát nữa mẹ còn phải mở buổi họp nữa đây.”

“Mẹ trước khoan lại mở cuộc họp, buổi họp báo lập tức sẽ bắt đầu, người mau nhìn xem một chút.” Lương Nhược Hư thúc giục.

“Buổi họp báo gì?”

“Buổi họp báo của tập đoàn Lăng Vân, trước đó con đã nói qua với người, sao lại quên hết rồi.”

“Công việc bình thường của mẹ bận như vậy, lúc rảnh rỗi còn phải mở một cái bếp nhỏ cho cha con, làm sao còn có thời giờ chú ý tới những chuyện lông gà vỏ tỏi này được.”

“Đây chính là cuộc chiến 100 tỷ, thế mà người lại không quan tâm sao?”

“Năm ngoái mẹ từng ném ra hơn 600 tỷ, con cảm thấy mẹ sẽ để ý chút chuyện này sao? Con đang xem thường mẹ, hay là xem thường tập đoàn Trung Tín đây.”

Lúc nói chuyện, Trầm Thục Nghi vẫn luôn bận bịu văn kiện trên tay, mắt còn không thèm nhìn thẳng vào Lương Nhược Hư.

“Được rồi, con biết người lợi hại rồi.” Lương Nhược Hư nói:

“Dù sao người cũng là lão đại của Trung Tín, trước cứ tạm hoãn mọi việc đi, cùng con xem buổi họp báo một chút.”

“Mười giờ mở ra là biết, mẹ còn có hạng mục Châu Phi 100 tỷ này, con cảm thấy cái nào quan trọng hơn?”

“Chuyện của tập đoàn Lăng Vân quan trọng hơn.”

“Con cho rằng mẹ rất rảnh sao.” Trầm Thục Nghi ghét bỏ nói: “Mẹ đi họp đây, con tự mình xem đi.”

“Đừng đi mà, cùng con xem một chút đi, chờ sau khi xem xong, con sẽ cho người xem thứ đồ tốt, cam đoan có thể khiến người chấn động.”

“Chút thông minh ấy của con chớ có dùng ở trước mặt mẹ, mẹ không có hứng thú biết, mẹ đi họp đây.”

“Nếu như mẹ đi họp thì con sẽ gọi điện thoại cho ông nội, để ông dạy dỗ mẹ.”

“Ông nội con sẽ không mắng mẹ.” Trầm Thục Nghi nói: “Con đánh giá quá thấp vị trí của mẹ trong lòng ông nội rồi.”

“Vậy thì con sẽ gọi điện thoại cho bà nội, để bà nói với ông, sau đó để cho ông nói lại với người.”

Trầm Thục Nghi im lặng ngồi lại trên ghế, “Sao mẹ lại có thể sinh ra một đứa con ăn cây táo rào cây sung như con chứ. Đây còn chưa có gì đâu, nếu như thật sự kết hôn, còn không phải là sẽ đem hết vốn liếng cho người ta sao?”

“Người nói như vậy là sai rồi.” Lương Nhược Hư nói:

“So với những chuyện mà Lâm Dật làm cho con thì chút chuyện nhỏ con làm cho anh ấy này, căn bản không đáng để nhắc tới.”

“Không phải chỉ là máy quang khắc thôi sao, còn chưa nghiên cứu ra được, muốn cùng mẹ khoác lác cái gì đây.”

“Mẹ thì biết cái gì, anh ấy cũng không nói về chuyện máy quang khắc.”

“Vậy thì nói một chút cậu ta đã làm cho con cái gì.”

Trầm Thục Nghi ngồi trên ghế, mở địa chỉ mà Lương Nhược Hư đã gửi cho mình ra, buồn bực ngán ngẩm mà nhìn video trực tiếp.

“Chờ người xem hết, con sẽ nói cho người...”

Trầm Thục Nghi bỗng nhiên có loại cảm giác gả con gái đi như tát nước ra ngoài vậy.

Heo còn chưa có tới ủi, mà mình đã dán trên thân người ta.

Ngoại trừ máy quang khắc, Lâm Dật còn có thể làm được cái gì chứ?

Cũng không biết là đang bán cái nút gì tốt nữa.

Nhưng hiện tại, bà đang cảm thấy hoài nghi về những tin tức trên mạng kia.

Lâm Dật có bạn gái sao?

Vậy thì con gái của mình phải làm sao bây giờ?

Nhưng những chuyện này, Trầm Thục Nghi cũng không nói ra ở trước mặt con gái.

Bà cảm giác, lấy tính cách của con gái mình thì không có khả năng sẽ thân cận cùng một người đàn ông đã có bạn gái.

"Đúng rồi, lần trước lúc mẹ tới nhà con, con mua mặt nạ nhãn hiệu gì đấy, dùng thật không tệ." Trầm Thục Nghi nói.

"Chờ sau khi xem xong, con sẽ gửi một ít qua cho người." Lương Nhược Hư nói:

"Nhưng bây giờ, nữ sĩ Trầm Thục Nghi, đại thiếu nãi nãi của Lương gia, Trầm Tổng Trung Tín, xin người hãy chăm chú một chút."

"Được rồi, được rồi, mẹ sẽ nghĩ kế cho cậu ta, con muốn mẹ xem buổi họp báo, không phải chính là vì chuyện này sao." Trầm Thục Nghi ghét bỏ nói:

"Mẹ thật sự phục con luôn, năm đó lúc cha con theo đuổi mẹ, phải kiên nhẫn theo đuổi hơn ba năm mẹ mới phản ứng đến ông ấy. Nhưng con thì hay rồi, vừa tới Trung Hải được hơn ba tháng, cùi chỏ đều đã bị lừa đến Thiên An Môn. Con là con gái của Lương Tồn Hiếu đó, dè dặt một chút có được không, cho cha con và ông nội con chút mặt mũi đi."

"Người yên tâm, lần này nhất định sẽ tăng thể diện cho các người." Lương Nhược Hư nói:

“Mẹ, chuyện của tập đoàn Lăng Vân người cũng biết rồi, người nói Lâm Dật nên làm thế nào mới có thể ổn định được cục diện trước mắt đây?”

“Chuyển dời mục tiêu chứ sao nữa.” Trầm Thục Nghi nói:

“Ở trong lúc mấu chốt như này thì dù cậu ta có nói cái gì cũng đều sai. Biện pháp tốt nhất, chính là không giải thích, sau đó dùng những chuyện khác hấp dẫn lực chú ý.”

“Chiêu này có tác dụng không vậy?”

“Cái này gọi là đánh tan từng cái.” Trầm Thục Nghi nói:

“Cậu ấy kiếm lời từ tiền của nhà đầu tư, người cần phải trấn an đầu tiên cũng chính là tâm trạng của nhà đầu tư. Như vậy thì thị trường sẽ ổn định, tính mạng sẽ không cần phải lo lắng nữa, sau đó dùng mấy trăm triệu làm phụ cấp thì có thể dễ dàng giải quyết chuyện này.”

“Ổn định tâm trạng nhà đầu tư, con cảm thấy chuyện này không thành vấn đề, nhưng danh tiếng trong lòng dân chúng là thứ mà dùng tiền có thể mua được sao?”

“Con cảm thấy có người sẽ quan tâm đến danh tiếng của người giàu sao?” Trầm Thục Nghi nói:

“Trong mắt bọn họ, nhà tư bản không có một ai là tốt đẹp cả. Cho dù con có làm tốt bao nhiêu thì bọn họ đều cho rằng trong bóng tối con sẽ làm ra chuyện dơ bẩn. Ngay cả mẹ đây, đều có người cảm thấy, mẹ là dựa vào trên thân thể mới có được địa vị như này, cho nên danh tiếng của người giàu không tồn tại trong mắt người bình thường.”

“Với lại con phải nhớ kỹ, Internet không có ký ức, các cuộc điều tra cho thấy, ký ức về Internet chỉ có bảy ngày. Cho dù chuyện có lớn đến đâu thì chờ qua bảy ngày, ký ức cũng sẽ phai nhạt trong lòng của bọn họ, cho nên đây cũng không tính là chuyện gì cả.”

“Thứ hai, bộ dáng và khí chất của Lâm Dật có thể xem như là đứng đầu, chờ sau khi phong ba đi qua, Lâm Dật tự mình ra sân quảng cáo cho Didi thì những con người mê trai giống như con đây nhất định đều sẽ đi đón xe, rất nhanh liền có thể khôi phục lại nguyên khí ban đầu.”

“Nói cũng đúng.” Lương Nhược Hư lẩm bẩm một câu, nhưng bỗng nhiên kịp phản ứng lại.

“Uy uy uy, cái gì gọi là người mê trai giống như con, người làm ơn nói cho rõ ràng một chút.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 574.

Chương 575. Xảy Ra Chuyện Lớn!

“Ngoài con ra thì còn có thể là ai.” Trầm Thục Nghi nói:

“Lúc tại Yến Kinh, người theo đuổi con nhiều như vậy, rất nhiều người cũng có năng lực không thua kém Lâm Dật nhưng con lại hờ hững lạnh nhạt. Bây giờ thì tốt rồi, đến Trung Hải mới hơn ba tháng, mà đã ở cùng một chỗ, mẹ cũng không biết con đi Trung Hải là để làm việc hay là để yêu đương đây.”

“Đương nhiên là đi làm việc rồi.”

“Mẹ không tin.” Trầm Thục Nghi nói:

“Không chỉ có mẹ không tin mà cả nhà chúng ta đều không tin. Với lại hôm qua cha con còn cùng mẹ phân tích tình huống của con, mẹ cảm thấy ông ấy phân tích rất có lý.”

“Tình huống gì chứ?”

“Chúng ta đang hoài nghi, con và Lâm Dật có thể là quen biết nhau qua hẹn hò trên mạng từ trước. Nếu không khi đó con cũng không có khả năng lại khăng khăng muốn đến Trung Hải nhận chức được, hẳn là đến để gặp cậu ta đúng không.”

"Đây đều đang nói cái gì vậy, con mà rảnh đến nỗi đi hẹn hò trên mạng với anh ấy sao?" Lương Nhược Hư cảm thấy bất lực, nói: "Các người có thể làm chút chuyện chính đi được không.”

“Con nhìn xem, bị chúng ta nói trúng tim đen, thẹn quá hóa giận rồi.”

“Con không thèm để ý người nữa, hiện tại con sẽ gọi điện cho Lâm Dật, nói cho anh ấy biết tuyệt đối không nên thừa nhận.”

Nói xong, Lương Nhược Hư cầm điện thoại di động, bấm gọi cho Lâm Dật. Nhưng sau một hồi báo bận, điện thoại tự động cúp máy, bên kia không có ai nhận. Lương Nhược Hư lại gọi một lần nữa, nhưng tình huống vẫn vậy.

“Được rồi, con đừng gọi nữa, buổi họp báo đã bắt đầu.” Trầm Thục Nghi nhắc nhở.

Lương Nhược Hư bất đắc dĩ để điện thoại di động xuống, đến lúc này, nói cái gì cũng không còn kịp nữa. Chỉ có thể gửi hy vọng ở Lâm Dật, mong anh ấy sẽ phát huy sự thông minh tài trí của mình, làm như lời mẹ mình nói.

Buổi họp báo bắt đầu, Lương Nhược Hư khẩn trương nắm chặt tay. Lâm Dật hôm qua ngủ như chết vậy, cũng không biết là đã nghĩ ra được biện pháp gì hay chưa. Tập đoàn Lăng Vân sống hay chết, lập tức sẽ thấy rõ.

Mà lúc này, Trầm Thục Nghi cũng có chút hứng thú, nhìn chằm chằm vào màn ảnh máy tính. Bà cũng rất muốn biết, Lâm Dật có thể hành động theo như phỏng đoán của mình hay không. Bởi vì phương thức của mình là biện pháp giải vây tốt nhất bây giờ. Nếu như cậu ta hành động theo ý nghĩ của mình, thì tương lai của Lâm Dật sẽ có 90% khả năng xông ra thế giới. Nếu như không phải, vậy thì đường tương lai của cậu ta sẽ rất khó đi. Con người một khi đã bò tới vị trí rất cao thì sẽ còn gian nan hơn so với việc đi trên dây xiếc.

Đi nhầm một bước thì tất cả nỗ lực trước đó đều sẽ trôi theo dòng nước, thậm chí còn có thể thịt nát xương tan, giống như Cisco vậy.

“Người của công ty Hồn Thủy sao?”

Sau khi biết thân phận của Chu Phong, Lương Nhược Hư và Trầm Thục Nghi, đều cảm thấy ngoài ý muốn. Hai người đều biết, công ty Hồn Thủy là kẻ khởi xướng ra chuyện này. Do đó cho dù xuất phát từ mục đích gì đi nữa thì tập đoàn Lăng Vân cũng không có khả năng tìm bọn họ tới.

Mà người tên Chu Phong này tại sao lại xuất hiện ở đây? Ánh mắt của hai mẹ con đều tập trung vào buổi họp báo. Ngay cả Trầm Thục Nghi trước đó không chút để ý, bây giờ đều phá lệ nghiêm túc. Bởi vì chuyện này đã nằm ngoài tất cả phỏng đoán trước đó của bà.

“Đầu tiên tôi muốn đối nói lời xin lỗi chân thành nhất với Tổng giám đốc tập đoàn Lăng Vân, các cổ đông của công ty Didi và Lâm Dật tiên sinh...”

Bài phát biểu của Chu Phong rất ngắn gọn, dùng ngôn ngữ trong nghề mà nói thì tất cả đều là hoa quả khô, một chút cũng không dây dưa dài dòng.

Hai mẹ con nghe mà trợn mắt há hốc mồm, cảm giác như ngốc ra vậy. Kết quả như vậy, phá vỡ tất cả tưởng tượng của hai người, cảm giác như mình đã nghe nhầm.

Công ty Hồn Thủy vậy mà lại thừa nhận những tin tức này đều là do bọn họ bịa đặt. Chuyện này có khác gì với tự sát đâu?

“Mẹ, chuyện này, kết quả này, có phải là tốt hơn so với trong tưởng tượng của người đúng không?”

"Nào chỉ là tốt hơn, chiêu rút củi đáy nồi này của Lâm Dật đã trực tiếp đánh ngã Triệu Mặc. Trò chơi bán khống này sẽ chấm dứt theo sự thất bại của Triệu Mặc."

"Đây cũng không phải là thất bại của Triệu Mặc mà là bốn người bọn họ hợp lại cũng không đánh lại một mình Lâm Dật."

Trầm Thục Nghi cười lắc đầu, Lâm Dật này thật đúng là khiến người ta phải lau mắt mà nhìn, mình đã đánh giá thấp cậu ta rồi.

"Cậu ấy là lợi hại nhất được chưa, con cũng không cần khoác loác thay cậu ấy." Trầm Thục Nghi nói:

"Vừa rồi không phải con đã nói Lâm Dật đã làm rất nhiều chuyện vì con sao, dù sao mẹ cũng đã xem rồi, con có thể nói được rồi chứ.”

Lương Nhược Hư cười thần bí, từ trong bàn làm việc, lấy ra phần văn kiện mà mình đã ký.

"Người nhìn xem đây là cái gì?"

"Văn kiện? Hợp đồng? Sao mẹ có thể thấy rõ được."

"Vậy con sẽ nói đơn giản cho mẹ về nội dung trong đó." Lương Nhược Hư đắc ý nói:

"Nội dung của hợp đồng có ba điểm chủ yếu."

"Thứ nhất, Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn sẽ hợp tác với Lâm Dật, thành lập trung tâm nghiên cứu y dược cấp thế giới."

"Sau đó thì sao?"

Nhưng mà, sắc mặt của Trầm Thục Nghi lại không phải là rất dễ nhìn, dường như là đang nghĩ đến chuyện gì đó không hay.

“Sau đó Lâm Dật tranh thủ một chút, đem trung tâm nghiên cứu y dược cấp thế giới này đặt tại Trung Hải.”

Sau khi biết được tin tức này, vẻ mặt Trầm Thục Nghi rung động. So với Lương Nhược Hư thì bà càng hiểu rõ ý nghĩa của chuyện này hơn.

“Nói tiếp đi.”

“Điểm thứ hai, từ nay về sau, thuốc được phát triển ra từ trung tâm đó nếu như nhắm vào thị trường Trung Quốc thì giá bán không được cao hơn phí tổn 50%.”

“Ừm, không tệ, nói tiếp.”

“Tiếp theo, những loại thuốc đặc hiệu với mức giá trên trời mà mấy người chú Trần nhiều năm không đàm phán được, đã được Lâm Dật giảm xuống một phần ba. Người nói xem chuyện này có thể tính là công lao to lớn hay không?”

“Với lại có chuyện có khả năng là người không biết, Lâm Dật để cho con ký phần hợp đồng này. Người có thể tưởng tượng được đây là công lao lớn bao nhiêu rồi đúng không. Anh ấy đã vì con mà làm nhiều như vậy, con đương nhiên phải toàn lực giúp đỡ anh ấy rồi.” Lương Nhược Hư nói xong, vốn cho rằng mẹ mình sẽ khen Lâm Dật vài câu, nhưng không nghĩ tới, thái độ của bà so với trong tưởng tượng của mình lại khác nhau một trời một vực.

Tầm mắt của Trầm Thục Nghi không phải là thứ mà Lương Nhược Hư có thể so sánh. Theo góc độ dân chúng mà nói thì điều kiện thứ hai và điều kiện thứ ba đều là vì bọn họ mà mưu lợi, đây tuyệt đối là công ích để đời. Nhưng nói theo góc độ chính trị thì chuyện thứ nhất mới là chuyện thật sự làm cho người khác phải chấn động. Trung Quốc đang ở trong giai đoạn phát triển với tốc độ cao. Thứ mà quốc gia cần chính là những tổ chức cấp thế giới như này, dùng nó để nâng tầm danh tiếng của mình trên toàn thế giới!

Nếu như trung tâm nghiên cứu y dược này được thiết lập ở Trung Hải, thì dưới tình huống không cân nhắc tuổi tác thì chiến tích như này tuyệt đối có thể khiến cho Hạt Gạo vượt qua chức vị chính, tiến vào trung tâm!

Lúc này, Trầm Thục Nghi cũng đã đoán được loáng thoáng, tại sao công ty Hồn Thủy lại phản bội trong lúc mấu chốt như này.

Bởi vì Lâm Dật có quan hệ hợp tác với Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn. Nhóm tư bản Phố Wall sẽ không để cho trên người cậu ta tồn tại vết bẩn, từ đó tạo áp lực với công ty Hồn Thủy, do đó mới có kết quả trước mắt!

Chỉ dựa vào mấy cái dấu vết để lại mà Trầm Thục Nghi đã có thể đoán ra được những thứ này. Đây tuyệt đối có thể xem như nhân vật thiên tài.

“Mẹ, sắc mặt của người không tốt lắm, có phải là có chỗ nào không thoải mái hay không?” Lương Nhược Hư hỏi.

Trầm Thục Nghi không trả lời, mà hỏi lại,

“Ngoại trừ những chuyện đó ra, Lâm Dật còn nói gì với con nữa không?”

“Anh ấy nói, chờ sau khi viện nghiên cứu được thành lập, thì có thể nắm giữ nó trên tay chúng ta, chiếm quyền chủ đạo tuyệt đối.”

“Việc này con đã nói với chú Trần chưa?”

“Lúc làm việc, con đã nói với chú Trần rồi, chú ấy còn cười không ngậm mồm vào được, còn nói muốn cho Lâm Dật một chính sách tốt, xem như là khen thưởng anh ấy.”

“Xong rồi, đã xảy ra chuyện!” Sắc mặt Trầm Thục Nghi bỗng trở nên hoảng hốt.

“Xảy ra chuyện? Chuyện gì mới được chứ?”

“Đương nhiên là chuyện lớn.” Vẻ mặt Trầm Thục Nghi ngưng trọng,

“Nếu như việc này mà làm lớn thì có khi ngay cả mẹ cũng không gánh nổi cậu ấy mất!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 575.

Chương 576. Tai Họa Ngầm

Lương Nhược Hư giật mình nhìn màn hình, không hiểu tâm trạng của mẹ tại sao lại lên xuống như vậy.

Lẽ ra Lâm Dật tìm được người của công ty Hồn Thủy ra mặt giải thích chuyện này, mọi chuyện hẳn là có thể bình ổn một cách hoàn mỹ mới đúng chứ.

Chuyện lớn trong miệng của mẹ rốt cuộc là chuyện gì?

"Mẹ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy, người nói cho con nghe một chút đi."

"Đợi lát nữa rồi nói sau, mẹ gọi điện cho chú Trần đã. Đúng rồi, lát nữa con gửi số điện thoại của Lâm Dật qua cho mẹ."

"Hiện tại con sẽ gửi cho người."

Vừa dứt lời, Trầm Thục Nghi cúp điện thoại, bấm gọi cho Trần Thuận Kiệt.

"Chị dâu."

"Sáng nay có phải là Hạt Gạo đã gửi cho cậu một phần hợp đồng với Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn kia đúng không?" Trầm Thục Nghi vào vấn đề ngay.

"Buổi sáng nó có gửi qua cho em, sau khi xem xong thì em đã sợ hết hồn."

Nghe giọng điệu nói chuyện thì có thể đoán được, Trần Thuận Kiệt đang hưng phấn như thế nào.

Mỗi một chuyện trong đó đều là chuyện dù có sức người cũng không thể làm được.

Ít nhất thì bản thân mình nỗ lực nhiều năm như vậy cũng không có bất kỳ hiệu quả nào.

Nhưng người tên là Lâm Dật kia lại làm được.

“Em nghĩ kỹ rồi, tuy rằng hợp đồng là do Hạt Gạo ký, nhưng nó đã nói rõ ràng cho em rồi. Những chuyện này đều là do Lâm Dật tranh thủ được, em cũng không thể để người ta làm việc không công được. Cho nên em chuẩn bị để cho cậu ấy làm thư ký của Medical Association Trung Quốc, cho dù là trên danh nghĩa thì cũng có thể mang đến chút tiện lợi cho cậu ấy trong tương lai.”

“Như vậy cũng được, nhưng để một khoảng thời gian rồi lại làm chuyện này, trước tiên phải đem việc này ép xuống một chút.”

“Hả? Ép xuống một chút sao?”

Trần Thuận Kiệt nhạy bén phát hiện ra trong này dường như vẫn còn chuyện gì đó.

Nếu không thì Trầm Thục Nghi cũng không có khả năng gọi điện thoại để trực tiếp nói về chuyện này.

“Vậy được, hiện tại em sẽ nói một tiếng với thư ký, đem văn kiện rút lại đã.”

“Đúng vậy, tóm lại là các người khoan lại tỏ thái độ đối với việc này, trong thời gian gần đây không được báo cáo bất kỳ tin tức tích cực gì liên quan đến Lâm Dật.”

“Đã biết, chị dâu.”

Cúp điện thoại, Trầm Thục Nghi liền gọi một cuộc điện thoại nội bộ, “Tiểu Vương, đến phòng làm việc của tôi một chút.”

Mấy phút đồng hồ sau, một người phụ nữ mặc váy đồng phục màu xám đi đến văn phòng của Trầm Thục Nghi.

Người phụ nữ này tên là Vương Lệ, là Phó Tổng giám đốc phụ trách quan hệ xã hội và tiếp thị của Trung Tín.

“Trầm tổng, ngài tìm tôi có chuyện gì sao.”

“Thông báo cho người của bộ phận PR, nghĩ biện pháp triệt tiêu tất cả tin tức liên quan tới tập đoàn Lăng Vân trên mạng, càng triệt để càng tốt.”

Vương Lệ cảm thấy hoài nghi, “Trầm tổng, chủ yếu là che giấu tất cả tin tức xấu của trận bán khống này đúng không?”

“Đúng thế.” Trầm Thục Nghi nói: “Cố gắng làm hết khả năng, tranh thủ giảm sự ảnh hưởng xuống mức thấp nhất.”

“Tôi sẽ đi sắp xếp ngay.”

Sau khi Vương Lệ đi ra khỏi văn phòng, mười ngón tay của Trầm Thục Nghi đan vào nhau, để trên bàn làm việc, đại não đang xoay tròn.

Hiện tại, bản tuyên bố đã kết thúc, Chu Phong xuất hiện, cho thấy Triệu Mặc đã thất bại trong trò chơi bán khống này.

Như vậy tiếp theo chính là lúc Lâm Dật phản kích.

Lấy loại tính cách có thù tất báo kia của Lâm Cảnh Chiến, Lâm Dật cũng sẽ không kém quá nhiều, thậm chí là chỉ có hơn chứ không kém.

Với lại cũng có thể đoán được hành động tiếp theo của cậu ấy.

Gây nên dư luận, khiến cho giá cổ phiếu tăng lên.

Nhưng những thứ này đều không đáng kể.

Nói một cách khác thì những chuyện này vẫn còn nằm trong phạm vi có thể không chế được.

Bốn người Triệu Mặc chắc chắn sẽ cắn răng chịu đựng, tập đoàn Hoa Ngân sẽ không đích thân tham dự vào.

Nhưng trong chuyện này, chuyện có sức ảnh hưởng chính thức lại là phần hợp đồng mà Lâm Dật đã ký cùng bảy công ty dược phẩm kia.

Nhất là điều thứ nhất, thành lập trung tâm nghiên cứu y dược cấp thế giới tại Trung Hải, chuyện này tuyệt đối sẽ thúc đẩy thị trường chứng khoán của Didi lên cao.

Sẽ kéo theo vô số tư bản theo tham dự vào, sau đó sẽ tăng tới trình độ nào, không một ai biết được.

Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn kia chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua tin tức này, đến lúc đó ảnh hưởng tạo thành có thể nói là như núi kêu biển gầm.

Nhưng tác động đáng sợ nhất cũng không phải là những thứ này.

Chuyện Lâm Dật đại thắng cùng với việc giá cổ phiếu của Didi tăng vọt, không thể tránh khỏi việc sẽ ảnh hưởng đến tập đoàn Hoa Ngân và ba gia tộc kia.

Lấy năng lực của mình, muốn ngăn cản một cái tập đoàn Hoa Ngân là chuyện không thành vấn đề.

Nhưng nếu như người của bốn đại gia tộc đều tham dự thì chính mình cũng bất lực, Lâm Dật cách cái chết cũng không còn xa.

Nghĩ đến đây, Trầm Thục Nghi lắc đầu, bà chưa từng nghĩ tới kết quả lại sẽ thành như vậy.

Hình như đã chơi đùa hơi quá rồi thì phải.

Tiện tay mở ra thị trường chứng khoán lên xem, Trầm Thục Nghi nhìn xu thế giá cổ phiếu của Didi.

Phát hiện một hiện tượng kỳ quái, cổ phiếu của Didi đã tăng đến giới hạn vào lúc 10:10.

Xét theo thời gian thì khoảng thời gian này là lúc buổi họp báo vừa mới bắt đầu, còn chưa có nổ ra tin tức phản bội của Chu Phong, lẽ ra không thể xuất hiện loại xu thế này được.

Nhưng rất nhanh, Trầm Thục Nghi đã nghĩ ra nguyên nhân.

Lâm Dật khả năng là đã dự định được nước cờ này từ trước rồi.

Hạn chế tính lưu thông của cổ phiếu ở mức thấp nhất, để cho bốn người Triệu Mặc không còn cách nào để mua lại những cổ phiếu phân tán và trả lại cho môi giới.

Nếu quả như thật muốn mua thì cũng chỉ có thể mua với giá cao.

Cứ như vậy, mục đích của cậu ấy đã đạt được.

Trầm Thục Nghi lắc đầu, tự nhủ: “Bốn tên tiểu tử này lại bị một mình Lâm Dật đùa giỡn trong lòng bàn tay như vậy, thật sự là quá đủ rồi.”

Nói xong, Trầm Thục Nghi bấm điện thoại gọi cho Lâm Dật, nhưng gọi mấy lần cũng không có ai nhận.

“Tên nhóc này rốt cuộc là đang làm cái gì vậy?”

…

Tập đoàn Lăng Vân, văn phòng của Kỳ Hiền Chiêu.

Lúc này, bọn người Lâm Dật và Tần Hán đều ở nơi này để bàn bạc cho bước kế hoạch tiếp theo.

Mà điện thoại di động của Lâm Dật đã được chỉnh sang chế độ máy bay, để tránh có người gọi tới làm phiền.

“Lão Lâm, hiện tại giá cổ phiếu Didi đang tăng nhanh, đã đạt đến mức trước đó rồi, cho dù bọn họ có năng lực mua về tất cả cổ phiếu, nhưng lợi tức cho môi giới cũng là một con số không nhỏ. Bọn họ chắc hẳn là sẽ lỗ không ít tiền.” Tần Hán nói.

“Đại cục đã định, bồi thường tiền là chuyện đương nhiên, nhưng phải xem anh ta sẽ phải bồi thường bao nhiêu đây.” Lâm Dật cười ha hả nói:

“Hiện tại, ba nhà các người đều đã nuốt hết cổ phiếu trên tay tôi. Mà tiền trong kho của tôi vẫn đang còn sung túc, chỉ cần đem tính lưu thông hạ xuống mức thấp nhất, là có thể khiến cho bọn người Triệu Mặc mệt chết.”

“Nhưng tôi cảm thấy, làm như vậy vẫn còn chưa đủ.” Tần Hán nói: “Nhất định phải để cho cổ phiếu tăng lên thì mới thú vị.”

Lâm Dật cười hắc hắc, “Tôi đã nghĩ kỹ, bây giờ sẽ lập tức áp dụng.”

“Ông chủ, biện pháp của ngài là gì?” Hà Viện Viện hỏi.

“Đương nhiên là tạo ra áp lực dư luận rồi.” Lâm Dật nói:

“Cứ nói rằng chúng ta chuẩn bị hợp tác với trường đua xe quốc tế Trung Hải, thành lập hạng mục xe thể thao Didi.”

“Tiếp đó, tại bến cảng Vọng Giang tuyên bố thành lập nghiệp vụ Didi ra khơi.”

“Lại thành lập thêm cái nghiệp vụ Didi dùng cơm với khách sạn Bán Đảo, phải đem tất cả tài nguyên có trên tay tận dụng hết, có làm được hay không là một chuyện, trước tiên cứ phóng đại lên đã.”

“Ông chủ, ngài đúng là một thiên tài, như vậy mà cũng có thể nghĩ ra được.” Hà Viện Viện nói:

“Tôi cảm thấy, chuyện làm từ thiện cũng nên được tuyên dương một chút. Nó có thể kích thích thị trường và thiết lập một hình ảnh kinh doanh tốt, sẽ có ảnh hưởng vô cùng quan trọng đối với sự phát triển trong tương lai.”

“Được, việc này cô cứ xem đó mà làm.” Lâm Dật nói:

“Tóm lại, mục đích của chúng ta chỉ có hai cái. Thứ nhất, cũng là điểm quan trọng nhất, chính là tận dụng mọi khả năng để giảm tính lưu động của cổ phiếu xuống. Tiếp theo mới là đẩy giá cổ phiếu lên cao, gây nên khủng hoảng cho Triệu gia. Tôi muốn bọn họ trong khoảng thời gian tiếp theo đều ăn không ngon ngủ không yên!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 576.

Chương 577. Didi Treo Ngược

Nghe phương pháp của Lâm Dật, Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện đều gật đầu răm rắp.

“Tôi cảm thấy, nếu như để những hạng mục hợp tác này công bố ra ngoài, chắc sẽ có hiệu quả rất tốt, tôi đoán chắc dù bọn người Triệu Mặc có khóc cũng không tìm được lý do đâu.”

“Lão Lâm, cậu đã nói như vậy, tôi đây cũng có một cách.” Tần Hán nói:

“Chúng ta có thể hợp tác tạo một đầu tư Didi khác, mấy người cho ra nền tảng, chúng tôi đưa ra kỹ thuật, tạo ra một hoạt động đầu tư quy mô nhỏ, đến lúc đó bỏ thêm chút tiền hỗ trợ, hiệu quả cũng có thể không tồi.”

“Cách này khá hay.”

“Vậy có vẻ chúng tôi cũng có thể.” Lương Kim Minh nói:

“Didi xe đua và Didi ra khơi đều có rồi, chúng ta sẽ ra một tổng hợp ba thứ lục hải không, tạo ra một Didi hàng không, cụ thể làm thế nào tôi còn chưa có nghĩ xong, nhưng trước tiên có thể công bố tin tức ra bên ngoài, kích động một chút đến thị trường chứng khoán.”

“Mấy người đều giúp đỡ rồi, tôi cũng không thể rảnh tay.” Cao Tông Nguyên nói.

“Nhà mấy người không phải là sản xuất dây thừng sao, có thể giúp được cái gì chứ.” Tần Hán hỏi.

“Có thể tạo một Didi dây thừng mà.”

Lâm Dật: “...”

“Anh muốn phát triển nghiệp vụ này như thế nào? Didi treo ngược sao? Tích lũy đủ 100 điểm, tặng một hộp di cốt đá cẩm thạch à?”

“Ui cha, Didi treo ngược, hạng mục này quá oách.”

Tần Hán ha ha cười lớn, sau đó vỗ lên vai của Lương Kim Minh.

“Hay là mấy cậu phối hợp một chút là được rồi, làm ra một Didi tai nạn hàng không, mở đầu cho thời đại mới của các kiểu chết chóc.”

Người trong phòng ha ha cười lớn, Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện cũng cười vui vẻ.

Chẳng trách bọn họ có thể làm bạn với ông chủ, dựa vào dạng động não này quả thật có thể làm bạn.

Lâm Dật cầm điện thoại lên, phát hiện đã buổi trưa rồi, chuẩn bị gọi mọi người cùng đi ăn trưa với nhau.

Buổi chiều anh còn phải đến bệnh viện một chuyến để làm thủ tục từ chức, phải tranh thủ thời gian.

Reng reng reng.

Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Dật reo lên, là Lương Nhược Hư gọi đến.

“Đang bận hay sao?”

“Vừa xử lý xong chuyện trên tay, chuẩn bị đi ăn cơm.”

“Tôi nhớ anh hình như từng nói, buổi chiều đến bệnh viện để làm thủ tục từ chức, có muốn cùng đi không?”

“Ở chỗ của tôi còn có người, không đi ăn với cô được rồi.”

“Cũng được.” Lương Nhược Hư ngừng một chút: “Mẹ tôi có gọi điện thoại cho anh không?”

“Bà ấy gọi điện thoại cho tôi làm cái gì?” Lâm Dật có chút không rõ: “Buổi sáng tôi bật chế độ máy bay, có thể không nhận được.”

“Tôi cũng không biết, khả năng là có chuyện quan trọng tìm anh, đợi chút tôi đưa cho anh số điện thoại của bà ấy, anh rảnh thì gọi lại nhé.”

“Được, gửi cho tôi đi.”

Nói chuyện vài câu đơn giản, Lâm Dật liền dập điện thoại.

“Thôi đừng ngồi ở đó nữa, gần tới giờ ăn cơm rồi, trước tiên ăn cơm đã, buổi chiều tôi còn có việc nữa.”

“Đi thôi đi thôi, đúng lúc tôi cũng đói rồi.”

Giữa trưa, Lâm Dật dẫn Tần Hán cùng mọi người đi đến nhà hàng Hoài Dương trước kia từng ăn.

Ăn xong, cơm no rượu say rồi thì đi tới bệnh viện.

Bầu không khí của bệnh viện không khác gì với trước kia, mọi người đều rất bận rộn.

Đối với Lâm Dật mà nói, ở đây càng giống như một vùng đất bình yên.

Bất luận xảy ra chuyện gì, nơi đây đều bình yên vô sự, sẽ không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Nhưng bắt đầu từ hôm nay, phải tạm thời rời khỏi nơi này rồi.

“Ài…”

Lâm Dật thở dài một hơi, trước trước sau sau bận cả một tháng, có tặng thuốc lá biếu rượu, có cả tặng hoa quả rau xanh, chỉ là không có tặng cờ thưởng cho mình.

Thật là quá không biết làm việc rồi.

Đến bệnh viện, Lâm Dật không đến khoa tim mạch, mà đi tới bộ phận nhân sự, trước hết phải làm xong thủ tục từ chức đã.

“Chủ nhiệm Lâm đến rồi.”

Nhìn thấy Lâm Dật bước vào, chủ nhiệm phòng nhân sự Trần Bình đứng lên nghênh đón, nhiệt tình chào hỏi.

Tuy rằng Lâm Dật chỉ là một chủ nhiệm dự bị, nhưng anh ta bây giờ lại là người nổi tiếng trong bệnh viện, đến viện trưởng Miêu gặp cũng phải chào hỏi, bắt buộc phải nhiệt tình một chút.

“Chị Trần, chị bận không? Tôi đến làm thủ tục từ chức, bây giờ có tiện không.”

“Hả? Thủ tục từ chức?”

Trần Bình sững người: “Chủ nhiệm Lâm, anh nói cái gì vậy? Muốn làm thủ tục từ chức?”

Trần Bình thật sự không hiểu được, vì sao Lâm Dật muốn từ chức.

Dựa vào thực lực và trình độ của anh ấy bây giờ, chỉ cần cố mấy năm nữa, sau này làm viện trưởng cũng không thành vấn đề.

Lúc này làm thủ tục từ chức, đây không phải là tự mình hủy hoại tương lai sao.

“Chuẩn bị đổi sang công việc khác, ở bệnh viện quá mệt rồi.”

Lâm Dật cười nói tiếp: “Nếu như thuận tiện, bây giờ giúp tôi làm thủ tục một chút nhé.”

“Giúp thì có thể giúp, nhưng anh đã là chủ nhiệm rồi, làm thủ tục từ chức phải có viện trưởng ký tên.”

“Đợi chút tôi sẽ chào hỏi với viện trưởng Miêu, trước tiên chị làm thủ tục từ chức đi.”

“Được rồi.”

Sau mười mấy phút, Lâm Dật ký tên lên trên bản thủ tục từ chức, còn với việc viện trưởng ký tên, thì chính là đi theo quy trình thôi.

Từ bộ phận nhân sự bước ra, Lâm Dật đi đến khoa tim mạch.

Đến phòng của khoa, phát hiện bên trong không có người nào cả, Lâm Dật lại lui ra ngoài, tới trạm y tá.

“Chủ nhiệm Lý bọn họ đi đâu rồi.”

“Hình như ở phòng 812 đó.”

“Được rồi, tôi qua đó xem sao.”

Phòng 812 là phòng bệnh của Lưu Tử Hào, hôm qua mới làm xong phẫu thuật, cộng tính chất đặc biệt của bệnh nhân, tất nhiên sẽ được chăm sóc thêm.

Đến phòng bệnh, bác sĩ trong khoa gần như đều ở đây hết rồi.

“Anh Lâm, anh đến rồi.” Kiều n là người đầu tiên nhìn thấy Lâm Dật, mở miệng chào hỏi.

“Tình hình của đứa bé thế nào rồi?”

“Vô cùng ổn, chỉ số của các hạng mục đều đã hồi phục bình thường.” Kiều n nói.

“Chủ nhiệm Lâm, cảm ơn anh.”

Bố mẹ của Lưu Tử Hào tiến lên trước, rơi lệ cảm kích nói:

“Ban đầu nếu như không phải anh lưu giữ chúng tôi, con của chúng tôi đã chết rồi.”

“Đây là chuyện chúng tôi nên làm.” Lâm Dật nói tiếp:

“Tôi cũng chẳng có việc gì, qua đây xem thế nào, đứa bé không sao thì tôi yên tâm rồi.”

“Được rồi, kiểm tra cũng đều đã xong hết, chúng ta cũng nên trở về thôi, đừng làm phiền đứa bé nghỉ ngơi.” Lý Sở Hàm nói.

Nhưng chính vào lúc này, Miêu Quốc Phong từ ngoài bước vào, tiến thẳng về phía Lâm Dật.

“Chủ nhiệm Lâm, đang yên ổn, sao cậu lại muốn từ chức? Có phải là có chỗ nào không vừa ý không?” Miêu Quốc Phong đau lòng khổ sở nói:

“Có chỗ nào khó khăn nói với tôi, tôi giúp cậu xử lý là được rồi.”

Nghe tin Lâm Dật từ chức, những người ở tại hiện trường đều rất kinh ngạc.

Ai cũng không ngờ tới anh sẽ lựa chọn từ chức.

Nhưng chỉ có Lý Sở Hàm đoán ra hàm ý ở bên trong.

Lâm Dật là một phú hào có gia tài hàng trăm triệu tệ, có thể anh ta vô cùng thích phần công việc bác sĩ này, nhưng dưới tay của anh ta còn có sản nghiệp của bản thân cần phải chăm lo, không thể nào lãng phí thời gian ở phương diện này.

Bây giờ anh ta đưa đơn từ chức, cũng là chuyện rất bình thường.

“Trên tay tôi còn có những việc khác cần phải làm, vì vậy công việc ở bệnh viện, trước tiên để xuống đã.” Lâm Dật cười nói:

“Vốn dĩ là muốn đình chỉ công việc, nhưng cảm thấy như vậy không ổn lắm, không thể chiếm nhà vệ sinh mà không đi đại tiện, thế nên thẳng tính từ chức luôn, nhưng qua một khoảng thời gian có khả năng tôi sẽ còn quay lại, mấy người cũng không cần bộc lộ biểu cảm này đâu.”

“Anh Lâm, anh làm sao nói đi là đi như vậy, điều này cũng quá bất ngờ rồi.” Kiều n gạt nước mắt nói.

“Em bình thường một chút đi, đừng làm như tôi mắc phải bệnh nan y khó chữa vậy.” Lâm Dật dở khóc dở cười nói:

“Người nào biết thì là tôi từ chức, người nào không biết, còn nghĩ rằng em muốn tiễn đưa tôi đó.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 577.

Chương 578. Bỏ Đi Thân Vương Ba Tầng Tuyết, Thiên Hạ Có Ai Hợp Bạch Y

“Nhưng em không nỡ để anh đi mà.”

“Có gì mà không nỡ chứ, nhớ tôi thì gọi điện thoại, lại đâu có phải là không được gặp nữa, tôi vẫn còn ở lại Trung Hải, đừng làm như thể sinh li tử biệt vậy.”

Tin tức Lâm Dật từ chức rất nhanh đã truyền khắp khoa tim mạch.

Tất cả các y tá nhỏ đều vây quanh người của Lâm Dật, sắc mặt từng người rất buồn, không nỡ để Lâm Dật rời đi.

Bởi vì trong khoảng thời gian này, Lâm Dật đã khiến bọn họ cảm thấy rất vui vẻ.

Cho dù thân phận của anh không tầm thường, nhưng đối đãi với những y tá nhỏ như bọn họ đây giống như bạn bè vậy, một chút ra oai cũng không có, bọn họ đã quen thuộc với Lâm Dật rồi.

Bây giờ đột nhiên muốn từ chức, về mặt tình cảm, khiến người khác không thể tiếp nhận.

Ngoại trừ những cô y tá nhỏ này, người trong những phòng bệnh khác cũng đều bước ra.

Những người bọn họ, cơ bản đều do Lâm Dật làm phẫu thuật, đối với vị bác sĩ đầy trách nhiệm này cũng có cảm tình rồi.

Bởi vì bệnh của rất nhiều người đều vô cùng nghiêm trọng, đi bệnh viện khác, bác sĩ đều không dám tiếp nhận.

Nếu như không phải là Lâm Dật làm phẫu thuật cho bọn họ, có thể sống đến bây giờ hay không cũng là một vấn đề rồi.

“Chủ nhiệm Lâm, nghe nói anh muốn từ chức hả? Chúng tôi sau này khám bệnh biết tìm ai đây!”

“Tìm chủ nhiệm Lý là được rồi, trình độ của cô ấy cao hơn tôi nhiều lắm.” Lâm Dật ha ha cười nói.

Nhìn thấy trong căn phòng chật ních người, trong lòng Lâm Dật cảm thấy ấm áp.

Tuy rằng bận rộn thời gian dài như thế, không có nhận được cờ thưởng, nhưng có thể đổi được cảm kích của những người này, dường như cũng xứng đáng.

“Được rồi, mọi người đều bình tĩnh chút, tôi cũng không phải là nhân vật đặc biệt gì cả, đừng khóc lóc nữa. Sau này tôi sẽ còn quay trở lại, chỉ là tạm thời rời đi, không cần phải như thế này đâu.”

“Chủ nhiệm Lâm, cậu xem thế này có được không nhé, đơn xin từ chức của cậu tôi sẽ không ký tên, sẽ cho phép cậu một kỳ nghỉ dài, khi nào quay lại cậu tự quyết định, cả tiền lương và vị trí đều giữ lại cho cậu.”

“Điều này…”

Lâm Dật nghĩ mấy giây: “Vậy thì cho phép tôi nghỉ một kỳ nghỉ dài đi, nhưng chuyện tiền lương thì thôi, tôi cũng không thiếu chút tiền này, không cần phải như vậy.”

“Cũng được, đều làm theo lời cậu nói.”

Biết rằng Lâm Dật không thiếu tiền, Miêu Quốc Phong cũng không kiên trì.

Chỉ cần Lâm Dật không rời khỏi bệnh viện, điều này mạnh hơn mọi thứ.

“Chủ nhiệm Lâm cảm ơn anh, chúng tôi đều không biết làm thế nào để cảm tạ anh cho tốt nữa.” Bố của Lưu Tử Hào kích động nói, sau đó cùng với vợ của anh ta, cong lưng cúi đầu sâu xuống với Lâm Dật.

“Được rồi được rồi, đừng tạo ra thương cảm như thế, tôi đi trước đây.”

“Anh Lâm, em sẽ nhớ anh lắm, chủ nhiệm Lý cũng sẽ nhớ anh.” Kiều n gạt nước mắt nói.

“Đừng khóc lóc nữa, tôi nhìn mà phiền lòng.”

Lâm Dật vẫy tay chào, đám y tá và bệnh nhân nhường riêng một đường đi, ánh mắt tiễn Lâm Dật rời đi.

Nhưng chính vào lúc này, bên ngoài đám đông truyền tới một tiếng hét kinh hãi.

Một người phụ nữ trẻ, trong tay cầm một tệp hồ sơ chạy vội đến.

Người lên tiếng tên là Lý Viên, Lâm Dật còn có chút ấn tượng, hình như là thư ký của Miêu Quốc Phong.

“Viện trưởng Miêu, lúc nãy có một người vô danh quyên góp cho bệnh nhân có tên Lưu Tử Hào khoản từ thiện 3 triệu tệ, đồng thời để lại lời nhắn, chúc cậu bé sớm bình phục.”

“Có người quyên 3 triệu tệ?”

Nghe thấy tin này, những người ở hiện trường đều vô cùng kinh ngạc.

Đây không phải là một khoản tiền nhỏ, đủ dùng để điều trị bệnh teo cơ của cậu bé rồi.

“Thế, thế mà có người quyên góp nhiều tiền như vậy?”

Bố mẹ và người nhà của Lưu Tử Hào nghe được tin này đều kích động nói không nên lời.

Bọn họ đang chuẩn bị về nhà bán nhà, nhưng chưa từng nghĩ rằng sẽ có người quyên góp nhiều tiền vậy.

Ông trời cũng quá ưu ái cho nhà họ Lưu rồi đó.

Lý Sở Hàm đứng ở bên cạnh không nói một lời, chỉ bình tĩnh nhìn Lâm Dật một cái.

Trong thời điểm gấp gáp này, có thể quyên góp ra nhiều tiền như vậy, ngoại trừ Lâm Dật, người khác cũng không có khả năng.

Bởi vì bệnh tình của Lưu Tử Hào rất đặc biệt, cho dù phẫu thuật có thành công, nhưng SMA vẫn là trí mạng.

Không có đủ chi phí thuốc men duy trì, phẫu thuật rồi cũng như không.

Vì vậy, khoản tiền này đã đến.

“Khoản tiền này đến quá đúng lúc luôn, bây giờ phẫu thuật đã thành công, qua mấy ngày nữa thì có thể tiến hành điều trị SMA rồi, vừa kịp thời gian.” Lâm Dật cười nói.

Người nhà họ Lưu vui mừng khôn xiết, kích động không biết nói gì cho tốt.

Khoản thời gian này đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối là sự giày vò gấp đôi về tinh thần và thể xác.

Nhưng bây giờ, không chỉ phẫu thuật thành công, vấn đề tiền thuốc giá ngất trời cũng đã được giải quyết rồi.

Đối với bọn họ mà nói, không có gì tốt hơn so với tin tức này.

Hai vợ chồng họ ôm lấy nhau, nước mắt đầm đìa, không sao kìm chế nổi.

“Lão Lưu, trên thế gian này người có lòng tốt quá nhiều rồi, nếu như không có bọn họ, con của chúng ta đã xong rồi.” Mẹ của Lưu Tử Hào nói.

“Chúng ta trước tiên vẫn là cảm ơn chủ nhiệm Lâm đi, nếu không phải là chủ nhiệm Lâm thu giữ chúng ta, thì sẽ không kéo dài được đến ngày hôm nay.”

Hai người họ lại kích động quỳ trên sàn, nhưng bị Lâm Dật ngăn lại.

“Hai người đừng cứ như thế khiến tôi không quen chút nào.” Lâm Dật nói tiếp:

“Bây giờ tất cả các vấn đề đều đã được giải quyết rồi, sau này cố gắng nỗ lực kiếm tiền, nuôi dưỡng con của hai người thành người, đây mới là việc hai người cần làm.”

“Vâng vâng vâng, cảm ơn chủ nhiệm Lâm.”

“Được rồi, mấy người bận việc của mình đi, tôi cũng phải đi rồi.” Lâm Dật vẫy tay chào, thong dong rời đi.

Nhưng vừa mới bước ra ngoài, nhìn thấy Lương Nhược Hư xuất hiện cách đó không xa.

Trên tay còn cầm một chiếc hộp lớn, không biết là thứ gì.

“Sao cô còn đến đây?”

“Biết hôm nay anh sẽ từ chức, đặc biết đến xem sao.”

“Mấy người các cô, thật sự là thích xem náo nhiệt. Chỉ là từ chức thôi, có gì đáng xem chứ.”

Lương Nhược Hư vén mái tóc, trong đôi mắt hạnh màu nâu mang đậm tia dịu dàng và cảm kích.

“Bởi vì anh và những người khác không giống nhau.”

“Tôi chỉ là đẹp trai hơn người ta một chút. Cô khen tôi như thế, khiến tôi có chút ngại ngùng đó.”

“Đã đến giờ này rồi còn cố nói xàm, anh không thể đường hoàng một chút sao.”

Lương Nhược Hư lắc đầu, nhìn đám người nước mắt đầm đìa kia, nhỏ tiếng nói:

“Anh không phải nói bản thân sẽ không lo chuyện này sao, thế nào còn lén lút quyên góp 3 triệu tệ?”

“Ai nói với cô là tôi quyên góp, người ta cơ bản không để lại tên có được không hả!”

“Anh lừa được người khác, nhưng không lừa được tôi. Ngoại trừ anh, chẳng ai lại đi quyên góp tiền vào giờ phút quan trọng này, vả lại còn quyên góp nhiều như vậy.”

Lâm Dật không biết nói gì: “Cô biết là được rồi, đừng để bọn họ biết, nếu không khóc lóc thảm thiết, tôi càng không thể đi nổi.”

Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật, nói nhẹ nhàng:

“Cảm ơn anh.”

Đơn giản ba chữ, dường như đã dùng hết sự dịu dàng của Lương Nhược Hư.

Lâm Dật nghe thấy mà tê người.

“Cảm ơn anh vì người dân làm những việc như này, tôi vĩnh viễn sẽ ghi nhớ trong lòng.” Lương Nhược Hư vuốt mái tóc, cảm thán nói:

“Người như anh từ chức rồi, đối với mọi người mà nói sẽ là một tổn thất lớn, không có ai xứng đáng mặc lên người áo choàng trắng hơn anh.”

“Nói những lời đầu óc trống rỗng này làm gì, mang giải thưởng thực tế một chút có phải hơn không.”

“Biết rằng anh sẽ nói như vậy, vì thế tôi đã mang một món quà đến cho anh.”

Lương Nhược Hư mở nắp chiếc hộp trên tay ra, Lâm Dật phấn khích phát hiện, bên trong thế mà lại là một lá cờ thưởng!

Lương Nhược Hư trải lá cờ thưởng ra, bên trên viết mười bốn chữ.

“Bỏ đi thân vương ba tầng tuyết, thiên hạ có ai hợp bạch y(*).”

(*)Hai câu thơ trong “Hồng trần nửa này nửa kia”. Diễn giải theo nghĩa em hiểu ạ: Ngoại trừ thân vương mặc áo trắng, trên đời này ai hợp với màu áo trắng (áo blu của bác sĩ) hơn anh.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 578.

Chương 579. Người Có Tham Vọng Mới Có Thể Thắng, Đây Mới Là Thứ Thế Giới Này Cần Phải Có

Bỏ đi thân vương ba tầng tuyết, thiên hạ có ai hợp bạch y.

Nhìn thấy mấy chữ lớn trên cờ hiệu, trong lòng ai cũng sinh cảm động.

Bọn họ cảm thấy, cờ hiệu này thật sự quá xứng với Lâm Dật.

Công việc làm hết trách nhiệm, không cần biết người bệnh là người nghèo hay giàu đều đối xử như nhau.

Hơn thế nữa anh còn cố gắng tìm cách để giúp khám chữa bệnh cho người nghèo được tiết kiệm tiền, cố gắng giúp họ giảm mọi chi phí.

Không cần biết cuộc phẫu thuật có lớn như thế nào, anh cũng không nhận một đồng cám ơn, đối với một bác sĩ như vậy thì tuyệt đối xứng đáng với đánh giá trên.

Nhưng trong tâm họ thì Lý Sở Hàm cũng xứng đáng được gọi như vậy.

Hai người bọn họ đúng là tấm gương cho bác sĩ bây giờ.

Nhưng trong mắt của Lương Nhược Hư thì cả Hoa Hạ chỉ có một mình Lâm Dật là xứng đáng với cờ hiệu kia.

Anh đã nghiên cứu ra một loại thuốc có thể thay thế ibuprofen, vốn ban đầu là 289 tệ một hộp, nói tới nói lui ép xuống còn 23,4 tệ.

Sau đó, giá 25 loại thuốc nhập khẩu được giảm xuống chỉ còn một phần ba so với giá ban đầu.

Ngoài ra, anh còn khiến cho Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn thành lập một trung tâm nghiên cứu mới ở Trung Hải.

Và loại thuốc nghiên cứu được bán ra với giá không quá 50% vốn giá thành đầu tư.

Anh cũng đã làm điều mà chú Trần và những người khác đã không làm trong rất nhiều năm, đó là giảm mức giá thuốc cao ngất trời đó xuống còn 2/3 so với ban đầu.

Anh ấy đã làm rất nhiều việc, nhưng không có cái nào đem lại lợi nhuận cho bản thân anh, thậm chí anh còn phải bù tiền túi mình vào.

Đối diện với một bác sĩ như Lâm Dật thì ngoài anh ra có ai còn xứng đáng hơn với những lời cờ thưởng kia viết?

“Chủ nhiệm Lâm, thị trưởng Lương tặng anh cờ thưởng, anh mau mau nhận đi.” Miêu Quốc Phong nói nhỏ.

Hạnh phúc đến quá đột ngột, làm cho Lâm Dật có chút chưa tiếp nhận được.

Mình bận hơn một tháng rồi mà chưa nhận được cờ hiệu của bệnh nhân, không ngờ cuối cùng Lương Nhược Hư đến tặng.

“Ha ha, muốn là muốn như thế này!”

Không quan tâm gì đến mọi người ở hiện trường, Lâm Dật ôm lấy Lương Nhược Hư, đỡ lấy mông cô rồi bế lên không trung quay mấy vòng, rồi sau đó hôn lên má cô mấy cái liền.

Lương Nhược Hư bị làm cho mơ hồ.

Tôi chỉ muốn tặng anh một lá cờ thưởng thôi, muốn cảm ơn anh chút, anh có cần thiết phải kích động như thế không.

Muốn lợi dụng tôi thì cũng đừng có mà trắng trợn thế chứ!

Mà mơ hồ hơn còn có Miêu Quốc Phong và những người khác.

Người ta là thị trưởng đó!

Nói hôn là hôn à!

“Anh muốn chết à!” Lương Nhược Hư đẩy Lâm Dật ra, xấu hổ đến nỗi không dám nhìn người khác.

“Ha ha, đi đi đi, hôm nay tôi vào bếp, mời cô ăn cơm.”

Dưới ánh mắt của mọi người, Lương Nhược Hư bị Lâm Dật kéo đi, kéo đi đến chỗ thang máy.

Lương Nhược Hư véo vào eo của Lâm Dật.

“Trước mặt bao nhiêu người như vậy anh hôn tôi làm gì.”

“Bây giờ không có ai, có phải là được hôn không?”

Đơ người.

Lâm Dật lại hôn lên mặt của cô ấy một cái.

“Thật là buồn nôn, anh lợi dụng tôi vừa thôi.”

“Tối qua, cô không phải chủ động hôn tôi sao, bây giờ lại nói buồn nôn, người phụ nữ như cô đúng là miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo.”

“Cấm không được nhắc đến chuyện hôm qua nữa.” Lương Nhược Hư xấu hổ đỏ hết mặt, nói lời cảnh cáo.

“Được, được, không nói thì không nói.”

Bây giờ Lâm Dật không còn tâm trí nào để quan tâm đến chuyện của Lương Nhược Hư nữa.

m thanh cảnh báo của hệ thống đã vang lên trong tâm trí.

【Nhiệm vụ hoàn thành, thưởng 300 nghìn độ thành thạo】

【Hoàn thành sự nghiệp, 100%, thưởng sức mạnh chiến đấu cấp E.】

Sức mạnh chiến đấu cấp E?

Nhìn thấy phần thưởng này, đầu óc Lâm Dật ù ù kêu.

“Đây là cái giải thưởng quỷ gì vậy?”

【Ở trái đất sức mạnh chiến đấu được chia thành 5 cấp theo thứ tự từ cao tới thấp ABCDE, phần thưởng mà vật chủ nhận được hiện thuộc về phần thưởng cấp E.】

“Cũng có thể nói là cấp kém nhất.”

【Đúng vậy.】

“Nhưng tôi cảm thấy bây giờ đã quá tuyệt vời. Nếu có được sức mạnh chiến đấu cấp E, tôi có thể cải thiện bao nhiêu?”

【Nếu được chuyển đổi thành một giá trị số, nó gần gấp trăm lần sức mạnh hiện tại của bạn.】

“Oa, được ban thưởng của trí tuệ hiền giả, tôi cảm thấy rằng bản thân đã quá tuyệt vời, nếu nó được cải thiện một trăm lần, vậy tôi sẽ là bất khả chiến bại trên thế giới rồi.”

【Với trình độ chiến đấu trước đây của ký chủ chỉ mạnh hơn người thường, gặp phải võ sư cao thủ vẫn không phải là đối thủ.】

“Nếu tôi có được sức mạnh chiến đấu cấp E, thì võ sư cao thủ, lực lượng đặc biệt như thế nào cũng không phải là đối thủ của tôi.”

【Đúng vậy.】

“Nhưng những người này đã là những người mạnh nhất hành tinh, vậy còn ai có thể so sánh được với sức mạnh từ cấp E trở lên?”

【Trái đất tuy nhỏ, nhưng cũng phức tạp hơn ký chủ tưởng tượng, hiệu quả chiến đấu của bản thân không thể đánh giá bằng mắt thường. Xin ký chủ hãy tiếp tục cố gắng.】

“Hử? Nghe lời ngươi nói thì có vẻ không coi trái đất là gì?” Lâm Dật nói tiếp:

“Thực ra, tôi sớm đã muốn hỏi, hệ thống, ngươi đến từ đâu? Tinh vân M78 hay Cybertron?”

【Đến lúc ký chủ đủ mạnh, tự nhiên sẽ biết điều này.】

“Ừm, vậy ta hỏi ngươi một câu.” Lâm Dật nói: “Mỗi lần hoàn thành một chuyên môn đều có huy hiệu tương tự thành tích. Cái đó để làm gì?”

【Không thể tiết lộ, mời ký chủ tự tìm hiểu.】

“Ừ, ngươi có thể lui rồi.”

Tuy rằng hệ thống vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng Lâm Dật cũng đoán được một số manh mối.

Huy hiệu thành tích của mỗi nghề dường như không phải là vô dụng, nhưng anh vẫn không biết mục đích của nó là gì.

Chẳng nhẽ phải triệu tập đủ 7 cái, sau đó mình có thể triệu hồi hệ thống để thực hiện một điều ước?

Ngoài ra, giọng nói của hệ thống có vẻ rất thú vị.

Có vẻ như không hề đặt trái đất vào mắt mình, nó có thể là từ các nền văn minh khác sao?

Có phải có chút hão huyền không?

Lâm Dật đột nhiên cảm thấy mình dường như là một thằng nhóc được lựa chọn.

Nói không chừng lúc nào đấy sẽ đưa đến cho mình một con Digimon hay không.

“Này, anh đang nghĩ gì vậy?”

Trong lúc Lâm Dật đang suy nghĩ những vấn đề này thì lời của Lương Nhược Hư làm đứt quãng suy nghĩ của anh.

“Không có gì, chỉ thấy son môi của cô rất ngọt.” Lâm Dật nói:

“Nhưng có điều là tôi thích vị xoài, lần sau nhớ đổi nha.”

“Quên đi, trước mặt bao người hôn tôi vậy làm tôi mất hết mặt mũi rồi!”

“Nên thỏa mãn đi, các nữ bác sĩ và y tá trong bệnh viện muốn có ưu đãi này cũng không có đâu.”

“Anh chiếm tiện nghi của tôi rồi ở đây khoe mẽ.”

“Cô đúng là có phúc mà không biết hưởng.”

Lương Nhược Hư: “...”

“Thôi đừng nói lung tung nữa, anh gọi điện thoại cho mẹ tôi chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Bây giờ gọi, đúng lúc không có việc, tôi cũng muốn nghe.” Lương Nhược Hư nói.

“Sao mà cô lắm chuyện thế.”

“Anh và mẹ tôi nói chuyện điện thoại tôi còn không được nghe chắc?”

“Đây là cuộc nói chuyện giữa mẹ vợ và con rể, cô ở bên cạnh nghe ngóng làm gì.”

“Đừng có dát vàng lên mặt nữa, mẹ tôi còn lâu mới là mẹ vợ của anh.” Lương Nhược Hư nói tiếp: “Mau mau gọi điện thoại cho mẹ tôi đi, chắc là bà cũng có chuyện muốn tìm anh.”

Lâm Dật cũng không nói thêm gì, gọi điện thoại cho Trầm Thục Nghi.

Với thân phận và địa vị của bà ấy, nếu có việc khẩn cấp thì chuyện đó thực sự có thể là trăm nghìn khẩn cấp.

“Dì ạ, nghe nói dì tìm cháu có việc?”

“Là Hạt Gạo nói với cháu đúng không?” Trầm Thục Nghi nói.

“Vâng.”

“Nó ở bên cạnh à?”

“Vâng, cháu đang mở loa ngoài, cô ấy đang nghe cùng.”

“Tắt loa đi, chúng ta nói chuyện riêng là được.”

Lương Nhược Hư: “?”

Chẳng lẽ con lại không được biết nội dung nói chuyện giữa hai người?

Dựa vào cái gì mà giấu con!

“Thực ra cháu cũng không muốn cô ấy nghe, nhưng cô ấy không đồng ý, còn nói cháu không mở loa ngoài thì buổi tối không cho cháu lên giường ngủ, cháu cũng không có cách nào, phận làm trai khó quá.”

“Cháu không phải nghe nó, chuyện này dì làm chủ, cháu tìm chỗ không có người, chúng ta nói chuyện riêng.”

“Mẹ đừng có nghe anh ấy nói linh tinh, con không có bảo là không cho anh ấy lên giường ngủ.” Lương Nhược Hư giải thích.

“Hai con có xảy ra chuyện gì thì mẹ cũng không quan tâm, nhưng chuyện này con đừng có nghe, nghe rồi thì con cũng không giải quyết được gì.”

Lâm Dật cầm điện thoại đi sang một bên khác, nói:

“Dì, có chuyện gì dì cứ nói.”

“Những tin tức mà cháu công bố, dì đều nhìn thấy trên mạng rồi, nếu không ngoài dự kiến thì ít nhất cũng làm cho bọn Triệu Mặc thiệt hại hàng trăm tỷ.”

“Cũng tầm tầm đó ạ.”

“Nhưng chuyện này dừng ở đây được rồi, đây cũng là bài học quá lớn đối với bọn Triệu Mặc rồi.”

“Vâng, sau đó sao nữa ạ, dì muốn nói gì ạ?”

“Hiện cổ phiếu của Didi có tính lưu động rất thấp trên thị trường và bọn Triệu Mặc muốn mua cũng không thể mua được. Nếu vấn đề này tiếp tục tiến triển cũng không mang lại lợi ích đáng kể nào cho cháu, chắc cháu cũng hiểu ý dì.”

Mặc dù cổ phiếu đều là ảo nhưng chúng cũng có giá trị nhất định của riêng nó.

Việc này giống như một chiếc ô tô trị giá 500.000 tệ, thông qua tiếp thị và đóng gói, bán ra với giá 700.000 tệ là không thành vấn đề.

Thậm chí có thể bán với giá 1 triệu, nếu muốn duy trì mức giá này lâu dài là điều hoàn toàn có thể xảy ra.

Nhưng nếu muốn bán chiếc xe này đến 2 triệu, 3 triệu hoặc thậm chí cao hơn, thông qua một số quảng cáo thì thực sự cũng có thể đạt được.

Nhưng lợi nhuận cao như vậy được gọi là bong bóng kinh tế.

Nhưng nó không thể duy trì trong một thời gian dài, đợi đến khi giá bị sập xuống sẽ không tốt cho bất cứ ai.

Mà những gì Lâm Dật làm thì rất giống với điều này.

Anh liên tục tung ra những thông điệp có lợi cho Didi để nâng giá cổ phiếu trên thị trường.

Đồng thời, anh cũng rút một lượng lớn quỹ để mua cổ phiếu phân tán trên thị trường, từ đó càng làm giảm tính lưu động của cổ phiếu, khiến Triệu Mặc và những người khác không thể mua lại để trả môi giới.

Cách làm này trực tiếp dẫn đến việc giá cổ phiếu của Didi đạt mức cao chưa từng có.

Nhưng nếu không có sự hỗ trợ của những nguồn vốn khổng lồ, tình trạng này sẽ không kéo dài.

Cuối cùng vẫn là rơi xuống trạng thái bình thường, đến khi đó không chỉ có Triệu Mặc bị lỗ, mà Lâm Dật cũng là người bị thua.

Đó là lý do tại sao Trầm Thục Nghi nhắc nhở Lâm Dật, đừng quá ác ý làm vấn đề này, và giữ nó trong phạm vi có thể kiểm soát được, để mọi thứ không bị đảo ngược.

“Cháu biết rồi.” Lâm Dật nói: “Cháu sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

“Thế thì được.” Trầm Thục Nghi nói:

“Nhưng dì muốn nhắc nhở cháu chuyện này nên làm càng thỏa đáng càng tốt, cháu cũng đã thắng được Triệu Mặc rồi, cũng đủ chứng tỏ năng lực của cháu, chuyện này không nên trì hoãn quá lâu, cố gắng dẹp yên càng sớm càng tốt.”

Lâm Dật cau mày, giọng thấp xuống:

“Dì lo lắng vấn đề gì? Là tập đoàn Hoa Ngân hay tứ đại gia tộc?”

“Đối với một tập đoàn Hoa Ngân, dì nói giúp cháu thì sẽ giúp, vấn đề không lớn, nhưng giới kinh doanh đầy hiểm nguy, dì sợ ai đó trong bóng tối sẽ bắn một mũi tên lạnh và lợi dụng điều này để làm cổ phiếu của tứ đại gia tộc giảm mạnh. Cháu phải hiểu rằng doanh nghiệp của gia tộc bọn họ không phải là những doanh nghiệp tự hào vì dẫn đầu cả nước, nhưng cũng không khác biệt là bao. Bây giờ bọn họ đang thất thế thì có thể tùy ý đụng vào, nhưng không thể đụng chạm đến vạch đỏ.”

“Cháu hiểu ý của dì.”

“Cháu hiểu được là tốt.” Trầm Thục Nghi nói tiếp:

“Vốn dĩ dì chưa bao giờ nghĩ rằng cháu có thể trực tiếp đè chết Triệu Mặc, nếu không dì sẽ không nói với cháu chuyện này. Thằng nhóc này thật sự khiến người khác phải lo lắng, cho nên càng thu lại thì thu lại, tránh trở thành bàn đạp cho những người khác.”

“Vâng, cháu biết rồi.”

Lâm Dật không nói thêm gì, mà anh cũng biết dụng ý của Trầm Thục Nghi.

“Vì cháu hiểu rõ các mối quan hệ lợi hại bên trong, dì sẽ không nói về những cái khác nữa.” Trầm Thục Nghi nói:

“Được rồi, dì còn có chuyện khác cần giải quyết, nên sẽ không nói chuyện với cháu nhiều hơn được. Dì biết, trong lòng cháu có thể không phục, nhưng đừng lo lắng, bây giờ chưa phải là lúc cháu xuất đầu lộ diện, đợi vài năm nữa thế giới này sẽ là của chúng cháu.”

“Cám ơn lời nói tốt đẹp của dì.”

Nói xong chuyện chính, Trầm Thục Nghi tắt điện thoại, đối với chuyện này bà ấy cũng đã bớt phần lo lắng.

Trước đó, Trầm Thục Nghi chỉ nghĩ Lâm Dật và Triệu Mặc chỉ gây sự chơi chơi.

Nếu Vương Đông Tình thấy con trai mình bị bắt nạt, sẽ chọn cách đích thân tham gia, thế thì người nửa mẹ vợ như mình chắc chắn không thể đứng ngoài xem được.

Nhưng lúc đó Trầm Thục Nghi không ngờ là hai đứa nó lại chơi lớn như vậy.

Trò chơi có vốn hàng trăm tỷ, mà nó được mở ra trong tay của một vài người trẻ tuổi.

Một số tiền lớn như vậy thực sự làm cho người ta phải kinh ngạc.

Khi chính mình còn trẻ, mình cũng không có can đảm làm như vậy.

Nhưng trên thực tế lo lắng của Trầm Thục Nghi không chỉ đơn thuần là sợ ai đó sẽ bắn một mũi tên lạnh.

Ở trong này còn có một chuyện rất quan trọng mà dễ dàng bị bỏ qua.

Đó là hợp đồng giữa Lâm Dật và các doanh nghiệp dược liệu.

Chưa đến một tầm cao nhất định sẽ không hiểu được, hợp đồng đó có ảnh hưởng lớn như thế nào.

Nếu bị tiết lộ, giá trị cổ phiếu của Didi sẽ lên tới một con số rất khủng khiếp, vượt 100 tỷ đô la Mỹ là chuyện thường.

Đặc biệt là điều khoản đầu tiên, đối với hình tượng quốc tế của Hoa Hạ sẽ được nâng cao rất nhiều.

Điều này sẽ kéo theo sự hỗn loạn về tài chính như một cơn sóng thần, và đến lúc đó, Vương Đông Tình sẽ không ngồi yên để bỏ qua mọi chuyện.

Đến khi đó mình có muốn ngăn chặn bà ta thì cũng không có lý do nữa.

Cho nên bắt buộc phải để Lâm Dật dừng tay đúng lúc.

Thời thế đã thay đổi, sức mạnh hiện tại của Lâm Dật vẫn chưa thể chống đỡ được những tham vọng cuồng tín của anh, thu lại cất giữ những tài nghệ này mới là sự lựa chọn khôn ngoan.

Hy vọng Lâm Dật có thể hiểu được điều này.

Nghĩ đến đây Trầm Thục Nghi mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trong tâm bà ấy thì bà ấy cảm thấy tự hào về thành tích của Lâm Dật.

Người có tham vọng mới có thể chiến thắng, đây mới là dáng vẻ mà thế giới này cần phải có.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 579.

Chương 580. Cố Lên, Lâm Đại Thiếu Gia

Sau khi dặn dò Lâm Dật xong, Trầm Thục Nghi bắt đầu bắt tay vào việc của mình đang làm.

Nhưng lúc này, phó tổng Vương Lệ vội vội vàng vàng đi vào, trên tay cầm theo ipad.

“Sao vậy?” Trầm Thục Nghi bắt đầu hỏi.

“Tổng giám đốc Trầm, cô xem cái này thì sẽ biết ngay.”

Vương Lệ tiến về phía trước, đưa ipad ra trước mặt Trầm Thục Nghi.

Lúc đầu, Trầm Thục Nghi không coi ra gì, nhưng khi nhìn thấy nội dung bên trong, bà ấy lập tức hoảng sợ.

Trên này là một bài báo của trang Tài Chính và Kinh Tế Caijing.com.

Nội dung không dài, nhưng ngắn gọn và súc tích, trực tiếp đề cập đến trận bán khống của Triệu Mặc.

Nội dung cốt lõi là tiếc lộ ra ngoài tin tức của tứ đại gia tộc!

Ban đầu trong cuộc chiến bán khống này, chỉ một số người trong cuộc mới biết, đó là tứ thiếu gia của Yến Kinh đứng đằng sau làm.

Những người phổ thông còn lại chỉ biết là có người muốn làm cho tập đoàn Lăng Vân và Didi ra khỏi ngành, chứ không biết kẻ đứng đằng sau là ai.

Giờ thì tốt rồi. Có ai đó vạch trần tất cả các mối quan hệ giữa các nhân vật đằng sau chuyện này, thì chuyện này sẽ thành một vấn đề lớn.

“Bài báo này là do ai viết?”

“Tác giả gửi qua tài khoản nhỏ nên không tìm được thông tin cụ thể, nhưng tôi vừa gọi điện cho tổng biên tập trang tài chính mạng thì được biết địa chỉ IP cụ thể là ở đảo Bảo.”

“Đảo Bảo?” Trong ánh mắt Trầm Thục Nghi đầy nghi ngờ.

“Tin tức chắc chắn không sai, địa chỉ ip xác thực là ở phía đảo Bảo.”

“Xem ra là có người muốn làm cho tập đoàn Lăng Vân chết đây.” Trầm Thục Nghi nói.

“Đối thủ của tứ đại gia tộc căn bản là doanh nghiệp nhà nước, nên không thể làm mấy chuyện thiển cận này được. Vì vậy, mục đích của đối thủ rất có thể là tập đoàn Lăng Vân.”

“Rất có khả năng như vậy, đối thủ đã nhìn thấu đáo chuyện này, cho nên mới lặng lẽ bắn một phát sau lưng, cố kéo tứ đại gia tộc xuống nước, để cho tập đoàn Lăng Vân của Lâm Dật đối đầu trực tiếp với đám gia tộc kếch xù này. Tên chơi lần này quả thực rất giỏi.” Trầm Thục Nghi nói.

Vương Lệ nghĩ nghĩ rồi nói:

“Bây giờ, Didi đã độc quyền trong ngành phần mềm. Nó đã trở thành một phần mềm cấp quốc gia lớn khác sau WeChat và Taobao, nên nhiều người ghen tị với miếng bánh này.”

“Không thể nào.”

Trầm Thục Nghi nói ra suy nghĩ của mình: “Trong ngành phần mềm toàn quốc thì cũng không mấy ai có khả năng làm chuyện này, nếu muốn dùng cách này để làm lung lay Didi thì không phải là khôn ngoan, cho nên mục tiêu của đối phương chưa chắc là ở đây.”

“Nhưng dưới tập đoàn Lăng Vân, dường như chỉ có phần mềm Didi là thứ duy nhất có thể được đưa ra.”

“Không, cô quên một điểm.” Trầm Thục Nghi nói:

“Đừng quên, Long Tâm cũng thuộc sở hữu của Tập đoàn Lăng Vân. Họ đã phát triển chip 2.0 có mã tương đương với Intel. Đây mới là giá trị thực.”

“Nếu nhìn theo cách này, thì những doanh nghiệp có khả năng cạnh tranh với Long Tâm rất dễ đoán ra.”

“Năm đó, đây là cách mà SMIC đã bị Taipower đánh gục. Mặc dù đã thay đổi cách thức, nhưng phương pháp vẫn vậy.” Trầm Thục Nghi nghiêm túc nói:

“Trước giờ Trương Trọng Mưu vẫn luôn là người có tầm nhìn rất nham hiểm.”

“Tổng giám đốc Trầm, thế chúng ta cần phải làm gì?” Vương Lệ nói: “Bài báo này tôi đã bảo báo tài chính mạng chặn lại rồi.”

Trầm Thục Nghi gật đầu: “Nói với bộ phận quan hệ công chúng, lấy danh nghĩa của tập đoàn Trung Tín, sau khi giải thích toàn bộ câu chuyện về cuộc chiến bán khống này, che giấu Triệu Mặc và Tập đoàn Hoa Ngân, Trương Trọng Mưu chắc sẽ hiểu dụng ý của tôi.”

“Nếu bọn họ vẫn hành sự theo ý của họ thì sao?”

“Không thể nào.” Trầm Thục Nghi nói:

“Năm đó SMIC không quyền không lực, hắn mới không kiêng nể gì cả, đối mặt với tập đoàn Trung Tín, hắn chắc chắn không dám, cứ làm như tôi nói.”

“Biết rồi tổng giám đốc Trầm, bây giờ tôi đi thu xếp.”

Vương Lệ đi rồi, văn phòng yên tĩnh trở lại.

Mười ngón tay của Trầm Thục Nghi đan chéo đặt trên bàn làm việc, ngón tay mảnh khảnh che lại khuôn mặt quyến rũ.

Cisco thất thủ, Taipower không thể chờ đợi để nổi lên.

Trong tình hình quốc tế khắc nghiệt ngày nay, ngành công nghiệp bán dẫn này đã dính đầy khói bụi.

Một số người thậm chí còn nói rằng chiến tranh thế giới thứ ba có thể sẽ được phát động trong ngành công nghiệp bán dẫn.

Bây giờ xem ra thì đúng thật là như vậy.

Lâm Dật đã trở thành người đột phá trong ngành dược phẩm, mà trong ngành bán dẫn, nếu anh ta cũng có thể trở thành một người đứng đầu như vậy thì điều đó thật tuyệt.

Bây giờ Hoa Hạ cần nhất là người như vậy.

Cố lên, Lâm đại thiếu gia.

…

Tập đoàn Hoa Ngân, trong văn phòng tổng giám đốc.

Bên trong văn phòng, không khí trầm lặng, ngột ngạt.

“Tổng giám đốc Triệu, vừa rồi có một bài báo tiết lộ trên mạng, nói rằng thời gian vừa qua chuyện bán khống cổ phiếu Didi là do tập đoàn Hoa Ngân đứng đằng sau điều hành, cổ phiếu của chúng tôi đã bị ảnh hưởng.”

“Mẹ kiếp, chuyện này là do ai làm?”

Triệu Mặc từ ghế đứng dậy, rồi chửi mắng.

“Tôi cũng chưa tìm ra, nhưng bài báo này đã bị xóa, ngay sau đó, tập đoàn Trung Tín đã công bố một báo cáo liên quan giải thích toàn diện vấn đề, nhưng không đề cập đến tên của tập đoàn Hoa Ngân.”

“Dì Trầm ra tay rồi.” Tôn Sách nói: “Dì ấy sợ sự việc này sẽ ảnh hưởng không tốt nên đã giúp tập đoàn Hoa Ngân làm dịu sự việc.”

Triệu Mặc thở phào, nếu người khác làm chuyện này thì anh ta thực sự không yên tâm.

Nhưng Trầm Thục Nghi đã ra tay, thì không có gì phải bàn luận.

Ở thành phố Yến Kinh thì không có ai có thể so được với đại thiếu nãi nãi của nhà họ Lương.

“Sóng gió đã lắng xuống, không cần phải quan tâm đến chuyện này nữa.”

“Cổ phiếu của Didi vẫn tiếp tục tăng, số lượng các cổ phiếu nhỏ lẻ lưu thông đã xuống mức rất thấp, việc chúng ta mua lại cổ phiếu và trả lại cho môi giới trong thời gian ngắn là điều không thể.” Lục Xuyên nói.

“Đợi thêm thời gian, cổ phiếu chắc chắn sẽ giảm trở lại, lúc đó mua vẫn kịp.” Triệu Mặc nói.

“Nhưng thủ đoạn của Lâm Dật thực sự rất khó đoán được, không ai biết hắn có thể giữ được bao lâu, cổ phiếu của chúng ta vay từ công ty môi giới có thời hạn và lãi suất. Nếu chuyện này kéo quá lâu, sẽ bất lợi cho chúng ta.”

“Đừng nóng vội, tôi sẽ nghĩ cách.” Triệu Mặc khổ sở nói.

Đối với anh ta, bồi thường tiền là chuyện nhỏ.

Điều mà để anh ta không thể chấp nhận được đó là chính mình lại bị thua bởi một tên không có danh tiếng gì!

Bị đánh bại như vậy làm cho anh ta có cảm giác rất khó chịu.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa văn phòng, thư ký của Triệu Mặc từ bên ngoài đi vào.

“Tổng giám đốc Triệu, chủ tịch Vương mời anh qua văn phòng của chủ tịch.”

“Mẹ của tôi tìm tôi à?”

“Vâng, tìm anh.”

“Biết rồi.”

Triệu Mặc đứng dậy, đi ngang qua bọn người Cố Trường Xuyên, nói: “Các anh ở đây đợi tôi một lúc, tôi đi xem xem.”

“Tôi nghĩ dì Vương muốn nói với anh về chuyện này.”

“Cũng có thể.”

Triệu Mặc thở dài, đi qua văn phòng chủ tịch.

Diện tích văn phòng rất lớn, trang trí bên trong rất đơn giản và thoáng mát.

Trước chiếc bàn màu bạc, có một người phụ nữ với dáng người mũm mĩm đang ngồi đấy.

Bà ấy đeo một cặp kính vàng, đang chăm chú nhìn vào máy vi tính, ngay cả Triệu Mặc bước vào bà ấy cũng không thèm liếc mắt một cái.

Người phụ nữ này tên Vương Đông Tình, người lãnh đạo tập đoàn Hoa Ngân, cũng là mẹ của Triệu Mặc.

“Lần chơi bời này, con nghĩ sao?”

Ngay cả khi đối mặt với con trai, Vương Đông Tình vẫn dửng dưng như trước đến giờ.

Nhưng không phải không thương yêu mà là bà ấy thuộc tuýp người ngoài lạnh trong nóng.

“Lần này thất bại tất cả đều do công ty Hồn Thuỷ, nếu không phải bọn họ đứng trong bóng tối chơi con một dao thì chuyện này đã không xảy ra!”

“Không thể nào, cách nghĩ của con quá đơn giản.”

“Mẹ, chẳng nhẽ ngay cả mẹ cũng nghĩ con không bằng cái tên đó!”

“Bốn người các con đã vay 100 tỷ giá trị cổ phiếu, cuối cùng không làm gì được người ta. Mà còn bị người ta đến giải quyết tận gốc, thì sao con có thể so sánh với người ta được?”

“Con nói rồi, nếu không phải công ty Hồn Thuỷ phản bội con thì người chết chắc chắn là Lâm Dật!”

“Chẳng lẽ con chỉ nhìn được những thứ mặt ngoài này thôi.” Vương Đông Tình nói tiếp:

“Chẳng lẽ con không thử nghĩ xem tại sao Lâm Dật có khả năng làm cho công ty Hồn Thuỷ phản bội.”

Triệu Mặc không nói nữa, đây dường như là một câu hỏi đáng để suy ngẫm.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì, có thể khiến công ty Hồn Thuỷ phản bội lại uy tín trong ngành của chính mình, từ đó làm ra chuyện như thế này?

Bọn họ làm vậy là tự đào mồ cho mình!

Vương Đông Tình vẫn không hề nhìn Triệu Mặc, lại tiếp tục hỏi:

“Nếu như con ở vị trí của cậu ta, con có năng lực khiến công ty Hồn Thuỷ làm ra chuyện như này không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 580.

Chương 581. Tâm Tư Kín Đáo Của Vương Đông Tình

“Cái này…” Câu hỏi của Vương Đông Tình sắc bén, trực tiếp làm cho Triệu Mặc á khẩu không trả lời được.

Vấn đề này chính anh ta cũng không nghĩ tới, cho nên không biết phải trả lời như thế nào.

Nhưng có lẽ bây giờ bản thân cũng không có khả năng đó.

Dù ở trong nước tập đoàn Hoa Ngân có quy mô lớn là vậy, nhưng cũng không có khả năng dẫn đầu các công ty Mỹ.

“Hẳn là làm không được.” Vương Đông Tình xoay người, nhìn về phía Triệu Mặc hỏi:

“Con có bao giờ nghĩ tại sao Lâm Dật có thể làm được không?”

“Chuyện này chắc chắn có gì đó không đúng!”

“Con trai, nếu con nghĩ như vậy thì quả thật quá trẻ con, sau này chắc chắn không chống đỡ nỗi tập đoàn Hoa Ngân.”

“Con cảm thấy nếu như Lâm Dật không dùng thủ đoạn đê tiện, sao có thể làm cho công ty Hồn Thuỷ mặt được.” Tâm tình Triệu Mặc kích động không thể kìm chế được.

Thất bại dưới tay Lâm Dật cũng không sao, nhưng bị mẹ mình phủ nhận là điều anh ta không thể chấp nhận được.

“Mấy ngày trước mẹ đi công tác, không để ý đến những chuyện này, nhưng sau khi trở về, mẹ nhìn sơ qua cũng có thể hiểu được đầu đuôi sự việc rồi.” Vương Đông Tình nói:

“Con thử nghĩ lại xem, trong suốt quá trình vừa qua, Lâm Dật đã giở thủ đoạn đê tiện gì với con?”

“Có thể nói như thế này, trước khi được mời đến cuộc họp báo, cậu ta đều ở trong thế bị động, gặp chiêu nào thì phá chiêu đó, các con vứt 100 tỷ, cậu ta lập tức theo hơn 100 tỷ, còn con tìm đến công ty Hồn Thuỷ, muốn cho cậu ta một đòn chí mạng nhưng cuối cùng lại bị người ta đánh trúng vào điểm yếu, quả thực là sự phản kháng mạnh mẽ, con nói cho mẹ biết đê tiện chỗ nào?”

Bị Vương Đông Tình nói như vậy, Triệu Mặc bừng tỉnh giống như được giác ngộ.

Từ trước đến nay mình đã coi thường Lâm Dật rồi.

“Mẹ vừa nghe được một chút tin tức, Lâm Dật đã liên kết với bảy công ty dược phẩm lớn trên thế giới, muốn thành lập viện nghiên cứu và phát minh thuốc đẳng cấp thế giới ở Trung Hải, những loại thuốc được phát minh ra ở đây sẽ bán ra theo giá ở thị trường Trung Quốc, phí tổn không vượt quá 50%.”

Vương Đông Tình nói: “Cách đây không lâu, trong lúc ồn ào vì thuốc chữa bệnh hiếm gặp được bán với giá trên trời, Lâm Dật đã thành công trong việc hạ giá, giảm còn hai phần ba so với giá ban đầu, nếu những tin tức này được tiết lộ, cổ phiếu của Didi sẽ tăng vọt lần nữa, bây giờ con đã biết rõ mình thua thảm hại như thế nào chưa.”

Cả người Triệu Mặc run lên, sau khi nghe những tin đó, anh ta mới biết được hậu quả nghiêm trọng như thế nào.

“Hơn nữa trong tay Lâm Dật còn một con át chủ bài chưa động đến, chắc đến giờ con vẫn chưa biết.”

“Át chủ bài gì?”

“Trầm Thiên Trác.”

“Chính là nhà khoa học hàng đầu Trung Quốc đó sao?”

“Không sai, mấy hôm trước ông ta đã về nước và làm việc dưới tay Lâm Dật.” Vương Đông Tình nói: “Nếu cậu ta công bố tin tức này ra ngoài, Didi có khả năng sẽ thành công ty lớn thứ tư sau BTA, con cũng đã điều tra chuyện này rồi sao?”

Vương Đông Tình nhìn Triệu Mặc, giọng điệu khi hỏi có hơi chất vấn.

“Con cho rằng với những gì con học từ Soros, cộng thêm sự hỗ trợ của công ty Hồn Thuỷ, con có thể hạ gục cậu ta sao, con không thấy con nghĩ quá đơn giản rồi à?”

“Lúc đó, vì Soros đứng đầu nguồn vốn lưu động quốc tế, đầu tiên là đánh gục ngân hàng Anh, sau đó lại nhuộm máu Đông Nam Á, con liền cho rằng chiến thuật dao mổ của họ là thiên hạ vô địch, nhưng con không nghĩ đến trường hợp ông ta thương tích đầy mình, bỏ chạy về từ Hồng Kông sao?

Triệu Mặc thở dài một hơi, lắc đầu bất lực, giống như cam chịu số phận, nói: “Mẹ, bây giờ chúng ta phải làm sao đây.”

“Mẹ sẽ đưa cho con một số tiền để mua lại cổ phiếu của Didi với giá cao và trả lại tất cả cổ phiếu cho công ty môi giới chứng khoán.”

“Trả lại tất cả?”

Triệu Mặc trừng mắt nói: “Nếu chúng ta dùng hết sức để mua cổ phiếu, ít nhất cũng phải mua với giá gấp đôi.”

“Mẹ vất vả đào tạo con nhiều năm như vậy, lẽ nào lại không nhìn thấy cánh cửa này.”

Vương Đông Tình nói: “Mẹ thật sự lo lắng, nếu con không xuất thân từ nhà họ Triệu, liệu con có thể vận hành nổi công ty lớn như vậy không?”

“Con thừa nhận trận này con thua dưới tay Lâm Dật, nhưng con không thừa nhận việc năng lực của con thua kém so với anh ta!”

Triệu Mặc nói: “Sau này, con sẽ lấy lại những gì đã mất!”

“Lấy lại?”

Vương Đông Tình nhìn Triệu Mặc: “Con cho rằng người chết rồi còn có thể báo thù sao?”

“Con phải hiểu rằng con còn có thể đứng ở đây nói chuyện với mẹ, không phải vì năng lực của con, cũng không phải Lâm Dật nương tay, mà là bởi vì con xuất thân từ tập đoàn Hoa Ngân!”

“Nếu con chỉ đến từ một công ty bình thường thì Cisco chính là kết cục cuối cùng của con.”

“Có lẽ con nghĩ rằng cổ phiếu của Didi tăng cao một cách giả dối, sau này chắc chắn sẽ giảm, nhưng con có nghĩ tới khi nào thì giá trị của cổ phiếu sẽ hạ xuống ở mức bình thường không? Không cần trả lại cổ phiếu cho công ty môi giới chứng khoán sao?”

“Thứ hai, Lâm Dật nắm trong tay nhiều át chủ bài, lâu lâu lại tung ra một chút, điều này đủ để giữ giá cổ phiếu của Didi ở mức siêu cao trong một thời gian dài, và trong khoảng thời gian này, tranh chấp giữa Hoa Ngân và các công ty môi giới chứng khoán cũng sẽ nổi lên, điều này chắc chắn sẽ khiến giá cổ phiếu giảm mạnh. Con đã bao giờ nghĩ đến kết quả như vậy chưa?”

“Còn một điểm quan trọng nhất, đừng quên.”

Vương Đông Tình nói: “Chúng ta không phải là doanh nghiệp quốc gia, nhưng chúng ta có tính chất như vậy, điều này cũng quyết định rằng chúng ta không thể có một chút tin tức tiêu cực nào.”

“Từ trước đến giờ, chỗ đứng của nhà họ Triệu chính là sức ảnh hưởng trong giới chính trị, nơi này gió tanh mưa máu, còn tàn khốc hơn so với trí tưởng tượng của con, rất nhiều người đang chờ muốn được thay thế nhà họ Triệu, chuyện này mau chóng làm lắng xuống đi, để tránh trở thành hiệu ứng cánh bướm.”

Triệu Mặc nắm chặt hai tay: “Con biết rồi.”

“Đi đi.”

Vương Đông Tình phất tay, sắc mặt mệt mỏi, lộ ra vẻ vô cùng thất vọng.

Trong chuyện này, điều khiến bà không hiểu nhất không phải là thất bại của con trai mà là bản tin tài chính kinh tế trên mạng, vừa chỉ mới được đăng tải trong một giờ trước mà bình luận về bài báo đã bị thu hồi.

Nếu tin tức đó bị các ông chủ bình thường đọc được, rất nhanh sẽ truyền đến tai tập đoàn Hoa Ngân và các gia tộc khác.

Nhưng cuối cùng lại vô cớ biến mất, được thay thế bởi một bài báo về tập đoàn Trung Tín.

Không còn nghi ngờ gì nữa, việc này là do Trầm Thục Nghi ra tay.

Nếu đó không phải là sự thật thì còn ai quan tâm đến chuyện này nữa.

Nhưng với mối quan hệ của hai người, bà ta không có lí do gì phải làm vậy.

Người phụ nữ thông minh như bà ta, chắc chắc sẽ không tự hắt nước bẩn vào mình.

Do đó chuyện này ắt hẳn vẫn còn nguyên nhân sâu xa khác.

Nếu vì việc này mà cổ phiếu của tập đoàn Hoa Ngân giảm mạnh, bản thân bà ta sẽ tự mình kết thúc mọi chuyện, như vậy thì tập đoàn Lăng Vân của Lâm Dật sẽ không tránh khỏi xui xẻo.

Nếu nhìn theo cách nói này, sự việc sẽ rõ ràng hơn nhiều.

Trầm Thục Nghi hình như đã đứng về phía Lâm Dật.

Cốc cốc cốc -- Trong lúc Vương Đông Tình đang tự hỏi về những việc này thì văn phòng vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Người tiến vào là một cô gái trẻ, chính là thư ký của Vương Đông Tình.

“Giám đốc Vương, chuyện ở thị trấn Bắc Kiều đã được điều tra rõ ràng, đơn vị phụ trách thi công là tập đoàn Triều Dương ở Trung Hải, chủ tịch tập đoàn Triều Dương là Kỷ Khuynh Nhan, có quan hệ rất thân với Lâm Dật, chắc là quan hệ bạn trai và bạn gái, mà trong quá trình chúng ta điều tra, đã tra được một chút tin tức, kế hoạch viện trợ này dường như được dẫn dắt bởi tập đoàn Lăng Vân, nhưng danh tiếng tốt thì thuộc về tập đoàn Trung Tín.”

“Được rồi, tôi biết rồi, cô ra ngoài trước đi.”

“Vâng, Giám đốc Vương.” Thư ký xoay người rời đi, Vương Đông Tình dựa lưng vào ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Làm sao mà Trầm Thục Nghi và Lâm Dật lại có quan hệ với nhau được? Nếu như vậy thì kết cục hiện tại càng trở nên khó khăn hơn rồi.”

Nghĩ vậy, Vương Đông Tình cầm điện thoại lên gọi cho Trầm Thục Nghi, cười nói: “Chị Trầm, tối nay chị có rảnh không? Tôi vừa đi công tác ở Nam Phi về, có mua một sợi dây chuyền cho chị, chúng ta có thể hẹn gặp nhau một chút không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 581.

Chương 582. Không Biết Bí Mật

Từ bệnh viện đi ra, Lâm Dật với Lương Nhược Hư trở về nhà.

“Lẽ nào anh không định đi an ủi bạn gái chính thức của anh sao?” Lương Nhược Hư hỏi.

“Bây giờ không phải là lúc để an ủi, đợi ngày mai hãy nói.”

Lương Nhược Hư không nói chuyện, cảm giác nơi này chắc chắn vẫn còn một kịch bản khác.

Gặp được người đàn ông như vậy, có phụ nữ nào nào mà chịu được chứ.

“Đây là tự anh không đi đấy, cũng không phải là do tôi lôi kéo anh đâu, có xảy ra chuyện cũng đừng oán trách tôi.” Lương Nhược Hư nói:

“Không thể để người khác nói tôi câu dẫn đàn ông đã có vợ được, tôi cõng không nổi cái nồi này đâu.”

“Có xảy ra chuyện tôi cũng có biện pháp giải quyết, cô sợ cái gì chứ.”

Lương Nhược Hư hừ một tiếng rất thiếu nữ.

“Những thứ khác tôi mặc kệ, nhưng mà anh mới vừa nói, tối nay anh xuống bếp.”

“Xét mặt mũi cái cờ thưởng kia cô tặng cho tôi, buổi tối hôm nay, tôi sẽ chiêu đãi cô thật tốt, bảo đảm làm cô thoải mái dễ chịu.”

“Tôi không mong ăn thật ngon, chỉ cần đừng để tôi ăn đến mức vào bệnh viện là được rồi.”

“Tôi chỉ sợ cô ăn đến mức liếm cả đĩa.”

“Quốc yến(*) tôi cũng đã ăn qua rồi, sao có thể làm cái chuyện không có triển vọng này được chứ.”

(*)Quốc yến là tiệc chiêu đãi cấp nhà nước, là hình thức tiệc chiêu đãi trọng thể nhất.

“Quốc yến là quốc yến, khẩu vị không giống nhau, hôm nay cho cô nếm thử chút đồ kích thích.”

“Cái gì kích thích chứ?”

“Bí đao hầm tôm bóc vỏ, cho cô bồi bổ.”

“Bí đao hầm tôm bóc vỏ?”

Lương Nhược Hư trợn mắt liếc một cái: “Làm món khác đi, tôi không cần bồi bổ đâu.”

Hai người hàn huyên dọc đường, vừa nói vừa cười trở về nhà.

Lương Nhược Hư thật sự buồn bực, cứ coi như là nghĩ ra biện pháp giải quyết rồi, lẽ nào không có lo lắng chút nào sao? Tới nhà Lương Nhược Hư, hai người thay dép lê vào nhà.

Lương Nhược Hư rất hiểu Lâm Dật, trước khi đi thay áo ngủ còn tìm cho Lâm Dật một bộ.

“Cô còn mua cái này sao?”

“Để cho anh khỏi khỏa thân khi ngủ, làm ô uế ga giường của tôi.”

“Hờ hờ hờ…cô nói cái gì thì nó là cái đó đi.”

“Đừng có được lợi rồi khoe mẽ, tối nay anh xuống bếp.”

"Chuyện nhỏ.”

Lâm Dật không có nói nhảm, Lương Nhược Hư đã giúp mình xong nhiệm vụ, bất kể nói thế nào, làm một bữa cơm khao cô ấy đều là điều nên phải làm.

Không quá một giờ sau, bốn món ăn một chén canh đã được bưng lên.

Cá quế chiên xù, thịt bò cay, rau trộn gà xé, đậu hủ hương chiên còn có một tô canh đậu hủ cá trích.

Nhìn bữa ăn năm món màu sắc hương vị đều đầy đủ, Lương Nhược Hư nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

“Anh, anh thật sự biết nấu ăn sao?”

“Bằng không thì sao đây, tôi biến ra hay sao chứ?”

“Để tôi nếm thử mùi vị trước.”

Lương Nhược Hư gắp một miếng thịt bò cay, tuy làm có cay chút, nhưng bên trong còn có một xíu vị ngọt, che đi cái vị cay kia rất tốt, cũng khiến cho hương vị càng thêm phong phú.

Đã có phân lượng của đầu bếp tiêu chuẩn.

Lương Nhược Hư ngậm chiếc đũa, trừng đôi mắt trái hạnh lên: “Cái này ăn ngon.”

“Những thứ khác cũng không tệ, cũng đều đã nếm thử một chút.”

Lương Nhược Hư nếm bốn món ăn với chén canh mấy lần, sau đó dùng một cái ánh mắt không phải nhìn con người, nhìn Lâm Dật.

“Sao anh nấu cơm ngon như thế này chứ.”

“Mẹ của tôi nói, muốn nắm được trái tim của một người phụ nữ thì phải bắt được dạ dày của cô ấy.”

“Trước đây anh đã tới nhà tôi rất nhiều lần rồi, vậy sao anh đều để tôi nấu.”

“Bởi vì tôi lười đó.”

Lương Nhược Hư: ...

Reng reng reng…

Điện thoại của Lâm Dật lại vang lên vào lúc này.

Là Hà Viện Viện gọi đến.

“Ông chủ à, Cisco gọi điện đến cho tôi nói muốn bàn bạc phương án bồi thường cụ thể, tôi với anh Kỳ đã nghiên cứu một chút rồi, Triệu Mặc bọn họ rất có khả năng từ bỏ kháng cự rồi.”

“Coi như là bọn họ thông minh, biết rõ mà kịp thời cầm máu, nếu qua một thời gian nữa, khoản bồi thường của bọn họ sẽ nhiều hơn.”

“Vậy chuyện này xử lý như thế nào? Anh có chỉ thị mới nào không?”

“Cô với lão Kỳ, xử lý từng bước một là được, mau chóng thu hồi lại tiền vốn, còn thiếu nợ ngân hàng một số tiền lớn đấy.”

“Hiểu rồi.”

Trao đổi đơn giản được một chút thì Lâm Dật cúp máy.

“Bên Triệu Mặc kia nhận thua rồi sao?” Lương Nhược Hư vừa ăn đồ ăn vừa hỏi.

“Gần như là như vậy, một đợt này mà làm việc tiếp, hơn nữa tiền vi phạm hợp đồng mà Cisco đưa, gần như có thể lời được 150 tỷ, không bị lỗ.”

Nghe được cái con số 150 tỷ này, Lương Nhược Hư có chút xúc động.

150 tỷ, đối với 99.9% người của Hoa Hạ đều là một con số mong muốn mà không thể đạt được.

Nhưng Lâm Dật lại dùng thời gian là mấy tháng để kiếm được những số tiền này.

Đầu óc buôn bán như vậy, coi như là người đã tốt nghiệp những nơi danh giá kia, có lẽ cũng đều chưa từng có được.

Sau khi cơm nước no nê, Lương Nhược Hư đi vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Lâm Dật nằm trên ghế sa lon, mở ra trang chủ hệ thống.

Reng reng reng...

Nhưng mà ở lúc này là điện thoại của Lương Nhược Hư vang lên, Lâm Dật cầm lên nhìn thoáng qua, phát hiện là Triệu Mặc gọi điện thoại tới, liền thuận tay nhận.

“Hạt Gạo à, anh muốn nói chuyện chút với em về chuyện tập đoàn Lăng Vân, bây giờ em có thời gian không?” Triệu Mặc nói.

“Cô ấy đang ở trong nhà tắm, cô ấy đang tắm rồi, có thể không có thời gian, ngày mai anh lại gọi điện cho cô ấy đi.”

“Tắm rửa sao?”

Nghe thấy trong điện thoại truyền tới giọng nói của đàn ông, giọng Triệu Mặc lạnh lùng.

“Anh là ai, sao lại cầm điện thoại của Hạt Gạo chứ!”

“Không phải chứ, nhanh như vậy mà anh đã quên giọng nói của tôi rồi sao? Trí nhớ của anh cũng quá kém đó.”

“Anh là Lâm Dật!”

“Cuối cùng cũng nghe ra giọng nói của tôi rồi.”

Lâm Dật cười ha hả nói: “Anh muốn cùng với cô ấy nói chuyện chút về chuyện của tập đoàn Lăng Vân chúng tôi, hôm nay sợ rằng không được rồi. Đợi cô ấy tắm rửa xong, chúng tôi còn muốn làm chút thứ khác nữa, hay ngày mai gọi lại nhé...Tút tút tút…”

Nói được nửa câu, Triệu Mặc trực tiếp cúp điện thoại, để tránh bản thân mình bị tức chết.

“Có người gọi điện thoại đến cho tôi sao?” Trong phòng tắm truyền đến giọng nói của Lương Nhược Hư.

“Là Triệu Mặc gọi đến, tôi bắt máy giúp cô.”

“Anh là muốn chọc tức chết Triệu Mặc sao.”

Chuyện Triệu Mặc theo đuổi mình, Lương Nhược Hư đều biết rất rõ.

Bây giờ Lâm Dật nhận cuộc gọi, kẻ đần cũng có thể nghĩ ra được chuyện gì xảy ra.

Nhưng Lương Nhược Hư cũng không nói gì, đoán chừng sau này Triệu Mặc sẽ không lại đến tìm mình nữa, như vậy cũng rất tốt.

Lương Nhược Hư không nói gì, Lâm Dật làm tiếp việc của mình.

Mở trang chủ hệ thống ra, ở trong thùng vật phẩm, bày biện một lọ nước thuốc chiến lực cấp E.

Lâm Dật đã sớm rục rịch muốn đụng tới thứ này rồi, không chút do dự mà ấn mở.

Ô biểu tượng của nước thuốc dần dần hóa thành trống rỗng, cùng lúc đó, Lâm Dật cũng cảm nhận được sự biến hóa trên cơ thể.

Loại biến hóa này, không giống với lúc trước đã trải qua, thật giống như phản ứng giữa vật lý với hóa học.

Chai nước thuốc chiến lực cấp E này, giống như dựa theo căn bản, cải biến chức năng cơ thể của mình, không phải là làm mạnh thân thể một cách bình thường. Quá trình hấp thu, kéo dài vài phút.

Lâm Dật rõ ràng cảm giác được, bên trong bụng của mình, có một dòng khí lưu như có như không, giống như là quả tim thứ hai vậy, chạy ở toàn thân. Mang đến cho người ta sự biến hóa và cảm giác khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Chỉ đơn thuần nhìn từ thực lực, lời hệ thống nói cũng không phải lời nói dối, không có nói ngoa.

Đến cái cấp bậc này, cũng đã thoát khỏi phạm vi người bình thường có thể hiểu được.

Ở trong thế giới người bình thường, hẳn là không có người nào là đối thủ của mình rồi.

Hô… Lâm Dật nặng nề thở ra một hơi, lúc này đây, hệ thống ban thưởng cho mình, có thể nói là đặc biệt nhất từ trước tới nay.

Tới một mức độ nào đó, phần được ban thưởng này, đã vượt qua nhận thức của bản thân.

Thì ra ở trên địa cầu, đối với cái thứ năng lực chiến đấu này, còn có một kế hoạch rõ ràng, cứ coi như là cho mình, mở ra một cánh cửa lớn mới cho thế giới mới.

Nhưng cùng lúc đó, Lâm Dật cũng có một loại dự cảm.

Trên cái thế giới này, có thể vẫn tồn tại thêm bí mật chưa biết nữa.

Mà nó giống như hệ thống của mình vậy. Thứ này, rốt cuộc là từ đâu đến?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 582.

Chương 583. Cuộc Hành Trình "Đua Xe" Nhục Nhã

Rất nhanh, cửa phòng tắm bị đẩy ra, Lương Nhược Hư trùm khăn tắm, từ bên trong đi ra.

Cả người ướt sũng cả, mang theo một mùi hương thảo dễ ngửi.

"Đi tắm rửa đi, nước tắm đều đã đổ vào cho anh rồi."

Lương Nhược Hư vừa lau tóc, vừa nói.

"Hôm nay có bệnh trong người nên không muốn tắm."

"Đừng có tìm cớ, nhanh đi tắm đi, cả người đều hôi chết đi được."

Lâm Dật bị Lương Nhược Hư nài ép lôi kéo đến phòng vệ sinh, bất đắc dĩ mới phải tắm rửa, sau đó mới trở lại phòng ngủ.

Đêm khuya tĩnh lặng, Lâm Dật lại mở hệ thống ra lần nữa, nói:

"Mở khóa chức nghiệp mới."

【Độ hoàn thành chức nghiệp cũ: 100%, có thể mở khóa chức nghiệp mới.】

【Mở khóa chức nghiệp mới (có/ không)】

"Mở khóa."

【 Thể nghiệm chức nghiệp: Chủ cửa hàng bán lẻ.】

【 Độ hoàn thành chức nghiệm: 0%.】

【 Mời chủ ký chủ nhận lấy gói quà lớn của chức nghiệp, 10 triệu nhân dân tệ, một chiếc xe ba bánh thời thượng.】

“Nhận lấy.”

Rất nhanh, trên điện thoại nhận được tin nhắn của ngân hàng, chắc chắn là 10 triệu nhân dân tệ ban thưởng.

Chiếc ba bánh thời thượng còn lại, rất có thể đậu ở dưới lầu nhà Lương Nhược Hư, ngày mai xuống lầu có thể thấy được.

Nhưng nghĩ đến cái chiếc xe ba bánh thời thượng được ban thưởng này, trong lòng Lâm Dật liền thấy đau buồn một chút.

Đã là xe ba bánh đặc biệt vậy rồi, còn thời thượng cái con khỉ.

Chẳng qua càng làm cho Lâm Dật để ý là mình đã có bốn cái huy chương chức nghiệp rồi, cũng không biết phải gom đủ bao nhiêu cái, mới có thể phát hiện tác dụng của thứ này.

Nhưng còn có một nghi vấn, hiện ra trước mặt Lâm Dật.

Mình đi đâu để mở cửa tiệm chứ? Phải mở cửa tiệm gì?

“Hệ thống, nghề nghiệp mới là Chủ cửa hàng bán lẻ, có yêu cầu cụ thể không? Tùy ý thế nào cũng có thể sao?”

【 Thủ tục mở cửa tiệm, đồng thời còn chiếc xe ba bánh đã cấp cho ký chủ, mời ký chủ kiểm tra và nhận.】

“Xe ba bánh chắc đang dưới lầu phải không?”

【 Đúng thế.】

“Đệch, sao mày lại không nói sớm.”

Lâm Dật đứng dậy, nhảy xuống giường, cũng không đoái hoài tới chuyện thay quần áo, mặc đồ ngủ đi ra ngoài.

Xuống dưới lầu, toàn bộ người Lâm Dật đều không bình tĩnh được.

“Hệ thống, cái này là chiếc xe ba bánh thời thượng mà mày nói đây sao?”

【 Đúng thế.】

“Nhưng mà cái màu hồng phấn lẳng lơ này, tao hy vọng mày có thể cho tao một lời giải thích, lẽ nào cái này là lý giải của mày về thời thượng sao? Quá phóng đại rồi đó.”

【 Phối màu lẳng lơ, đang ăn khớp với khí chất của ký chủ.】

“Con mẹ nó! Mày có xem PPD phát sóng trực tiếp chưa hả, sao lại cũng bắt đầu ăn nói rối loạn hết cái này đến cái kia rồi.”

Hệ thống không hề đáp lại, Lâm Dật cũng không có đang quản lý nó.

Đồ vật đã đưa tới, mình cũng chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng thôi.

Nhưng cái màu sắc lẳng lơ này, thật là khiến người ta muốn ngừng mà không được mà!

Nhảy lên chiếc xe ba bánh, Lâm Dật ngồi xếp bằng ở bên trong.

Bên trong có một túi da trâu thật dày, bản thân mình hơn nửa đêm xuống đây, chính là vì thứ này.

Mở cái túi da trâu ra, bên trong có tờ hợp đồng mua bán nhà.

Là một cái quầy hàng bán lẻ nằm ở số 89 phố Chính Dương, cái này cũng hợp tình hợp lý.

Nghề nghiệp mới là một chủ tiệm bán lẻ, đương nhiên phải có cái cửa tiệm, hệ thống chuẩn bị cái này, cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng ngoại trừ hợp đồng mua bán nhà ra thì bên trong còn có một trang được niêm phong lại.

Mới đầu Lâm Dật vẫn chưa coi là có chuyện gì cả, nhưng sau khi nhìn thoáng qua, toàn bộ người cũng không khỏe rồi.

“Hệ thống, con mẹ nó mày đang đùa tao à, một chén cơm trứng chiên, mày để cho tao bán 189 tệ sao? Chiên cơm bằng tiền sao.”

【 Con người nếu như không có ước mơ thì khác gì con cá ướp muối không? 】

“Được được được, mày là hệ thống, mày trâu bò lắm.”

Nhìn thấy đồ ở trên thực đơn, Lâm Dật cảm giác đời người đều trở nên u tối rồi.

Cơm trứng chiên 189 tệ.

Trà sữa trân châu 68 tệ.

Mì sợi rau quả 179 tệ.

Vô liêm sỉ nhất chính là, củ cải muối đều phải bán 39 tệ một phần.

Thấy được một phần giá trên trời của cái thực đơn, Lâm Dật cảm giác, thử thách lớn nhất cuộc đời mình đến rồi.

Số 89 phố Chính Dương rất quen thuộc với Lâm Dật, nơi đó có rất nhiều trường đại học nổi tiếng của Trung Hải.

Xung quanh đại học mọc như rừng, trước đây Lâm Dật có đi qua Học Viện hí kịch Trung Hải, là ở gần đây.

Mà trường học cũ của mình, đại học Khoa Học Tự Nhiên Trung Hải cũng ở đó.

Lần này Lâm Dật càng không thể bình tĩnh được nữa rồi, khu buôn bán của phố Chính Dương đều dựa vào sinh viên lân cận chống đỡ lên.

Đều là học sinh nghèo, con mẹ nó ai mà có thể mua đồ mắc như vậy?

Thu lại hợp đồng mua bán nhà với cái menu một cách bất đắc dĩ, việc đã đến nước này, chỉ có thể đi được tới đâu thì hay tới đó thôi.

“Lâm Dật.”

Nghe có người nói chuyện sau lưng, phát hiện là Lương Nhược Hư.

Nhưng cô ấy đã thay bộ đồ ngủ rồi, thay một bộ đồ thể dục rất tùy ý đi xuống tới.

“Cô nửa đêm nửa hôm không ngủ, đứng cứng đơ sau lưng tôi làm gì.”

“Tôi còn đang muốn hỏi anh đây.” Lương Nhược Hư nói.

“Đã sau nửa đêm rồi, anh chạy đến xe ba bánh của người ta làm gì chứ.”

“Cái gì mà gọi là xe ba bánh của người ta?” Lâm Dật nói.

“Đây là chiếc xe tôi mới mua, có phải cảm thấy rất thời thượng không?”

“Cái xe ba bánh này là anh mua sao?” Lương Nhược Hư bất ngờ nói.

“Anh mua xe ba bánh làm gì chứ? Chạy xe thể thao đủ rồi nên mua cái xe này tìm kiếm sự kích thích sao?”

“Không phải là tôi đã nói với cô là muốn mua một cửa hàng nhỏ trải nghiệm cuộc sống sao, vì vậy nên mua liền, ở trên có thể mua hàng đồ ăn gì đó, đều có thể dùng đến.”

“Nhưng cái này phối màu hồng phấn, có phải là có chút như đàn bà không?” Lương Nhược Hư nhịn cười không được.

“Không ngờ rằng trong lòng anh, còn tồn tại một tiểu công chúa nữa đấy.”

“Màu sắc không có quan trong, chủ yếu là thực dụng, có đi lên thử xem không, tôi chở cô đi hóng mát.”

“Tôi tình nguyện để người khác mắng tôi là yếu ớt chứ cũng không muốn ngồi lên thứ này, xấu hổ chết đi được.”

“Cô chính là quan phụ mẫu trong lòng nhân dân, phải cùng hoà mình với giai cấp mua bán chứ, hư vinh quá không được đâu.”

Lâm Dật nhảy xuống xe, chặn ngang ôm lấy Lương Nhược Hư, ném thẳng lên xe ba bánh.

“Anh làm gì vậy, mau buông tôi xuống.”

“Hơn nửa đêm rồi đấy, trong khu cư xá cũng không có ai, cô sợ cái gì chứ.” Lâm Dật chạy xe ba bánh: “Anh trai dẫn em đi hóng mát nhé.”

“Nào có ai bức người mạnh mẽ như anh chứ.”

“Tôi đây là đang cho cô trải nghiệm cuộc sống của dân chúng, đừng có mà cả ngày cao cao tại thượng, phải tiếp xúc với dân chứ.”

Ngồi ở trong xe ba bánh của Lâm Dật, Lương Nhược Hư có một loại cảm giác xấu hổ đến sâu sắc.

Tuy rằng FAW hơi hỏng một chút, nhưng tốt xấu cũng là chiếc xe, nhưng mà cái thứ xe ba bánh này, nhìn thế nào cũng không ổn!

Nhưng đã bị anh ta cưỡng ép kéo lên xe, muốn nhảy xuống xe là không thể nào.

Rất nhanh, Lương Nhược Hư liền khắc phục cái loại cảm giác xấu hổ này, còn tìm đến một chút cảm giác tuổi thơ.

Nhớ kỹ khi còn bé, ông nội thì thường xuyên đạp xe ba bánh, dẫn theo mình đi ra ngoài mua kem ăn.

A...

“Lâm Dật anh chậm lại một chút.” Lương Nhược Hư ngồi ở trong thùng xe, cầm lấy quần áo của Lâm Dật, bị dọa sợ đến nhất kinh nhất sạ(*)

(*) 一惊一乍 - nhất kinh nhất sạ: chỉ tinh thần của một người đang quá lo lắng hay phấn khích, hành vi thường hay phóng đại, làm mọi người sợ hãi.

“Tốc độ 10 bước cũng đều không tới, cô sợ cái rắm gì chứ.”

“Nhưng đây là xe ba bánh, cũng không phải là xe hơi đâu.”

“Ngồi vững vàng là được rồi, té cũng không đến lượt cô.”

Lương Nhược Hư cũng là bất đắc dĩ, dứt bỏ chức vị cùng với thân phận, mình cũng là con gái lớn của nhà họ Lương, rõ ràng ngồi ở trên xe ba bánh, rồi đi hóng mát với người đàn ông khác.

Thật là không có chuyện gì xấu hổ hơn cái này rồi.

“Cô nói xem, sau này trên xe của tôi, chuẩn bị mấy cái đèn màu, lại chuẩn bị thêm vài cái loa, như vậy lúc chạy đi ra ngoài, có sẽ trở thành chàng trai đẹp nhất Trung Hải không?”

“Đẹp hay không đẹp thì tôi không biết, nhưng anh mà dám làm ra cái tạo hình không giống người này thì trước tiên tôi sẽ gọi cảnh sát trật tự đến bắt anh, tôi là gánh không nổi mấy người kia đâu.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 583.

Chương 584. Vẻ Đáng Yêu Ở Trước Sự Gợi Cảm Chẳng Đáng Một Đồng

"Cô niêm phong Hoa Thanh Trì, tôi còn chưa tìm đến cô. Bây giờ còn muốn gọi cục quản lý thành phố đến bắt tôi. Cái người phụ nữ này, rốt cuộc cô suy nghĩ gì vậy hả?"

"Nói nhiều cũng vô dụng, chỉ cần anh làm ra bộ dạng không đàng hoàng, tôi nhất định sẽ bắt anh."

"Được, được lắm, xem như cô giỏi!"

Hơn nửa đêm, anh mang theo Lương Nhược Hư đi một vòng quanh chung cư, sau đó hai người mới trở về phòng đi ngủ.

"Không phải anh nói muốn mở cửa hàng sao, đã chọn được địa điểm chưa? Ở đâu? Bán cái gì?"

"Số 89 phố Chính Dương, mở một quán ăn nhỏ, không cần quan tâm kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ cần duy trì cơm ăn áo mặc, tôi sẽ ở lại đó, một mình cô độc đến chết."

"Hừ, anh không cần đem cái chán ngắt ấy lừa phỉnh tôi."

Lương Nhược Hư không đợi Lâm Dật phản ứng, thay đồ ngủ rồi trở về nghỉ ngơi vì ngày hôm sau cô còn phải đi làm.

Sáng sớm hôm sau, hai người đem đồ ăn thừa từ tối qua ra ăn.

Tuy là đồ ăn thừa, nhưng Lương Nhược Hư ăn còn chưa no, đến cả nước canh đều húp sạch sẽ.

"Tôi nói cô ăn đến liếm sạch cả đĩa cô còn không tin."

"Tôi mới không làm loại chuyện vô sỉ đó đâu, tôi mới chỉ ăn hết sạch đồ ăn thôi mà, đừng nói nhảm." Lương Nhược Hư nói:

"Tôi từng ăn đồ ăn trong bữa tiệc do đầu bếp quốc gia làm, còn chưa từng liếm đĩa, huống chi là anh làm."

"Lúc đó, cô còn nhỏ, có liếm đĩa hay không đều không quan trọng, nhưng bây giờ trưởng thành, những kỹ năng cần thiết này đều cần phải học."

"Cút cút cút, miệng toàn nói lời thô tục, tôi phải đi làm không tiếp chuyện với anh nữa."

"Tôi đưa cô đi."

"Vẫn là xe ba bánh sao?"

"Là xe ba bánh."

"Đi thong thả, không tiễn."

Hai người đi xuống lầu, Lương Nhược Hư lái xe rời đi, còn cố tình đeo kính râm, tạo khoảng cách với Lâm Dật, giả vờ như không quen biết.

Lâm Dật bất đắc dĩ, gọi điện thoại cho Chu Hải Đào.

Nói địa chỉ cửa hàng cho anh ta biết,

Để anh ta đi xe đến, đem xe ba bánh đến địa chỉ số 89 phố Chính Dương.

Chứ nếu để tự mình anh đạp xe thì chắc phải gãy cả hai chân mất.

Giải quyết xong việc chính, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Lăng

Vân.

Triệu Mặc bên kia xem như đã nhận thua rồi, vậy nên sự việc này đã xong một giai đoạn.

Còn phần tiếp theo, bản thân phải nghe Hà Viện Viện và Kỳ Hiển Chiêu báo cáo một chút.

“Tổng giám đốc, anh đến rồi!”

Lâm Dật đến văn phòng của Hà Viện Viện, phát hiện bên trong bày ra rất nhiều cây xanh, còn có những con gấu bông dễ thương.

Điều này Lâm Dật có chút mơ hồ, có phải bản thân đã đến sai chỗ rồi không?

“Sao văn phòng lại bị em làm thành thế này rồi? Cũng không phù hợp phong cách của một đứa bướng bỉnh như em.”

“Đây là phòng làm việc của em, anh không có quyền chỉ trỏ.” Hà Viện Viện nói:

“Anh đừng quên, Didi sắp có bản báo cáo tài chính, thứ này là em làm đấy.”

“Em đừng có mà nói, mặc dù em hung dữ, nhưng lại trông đáng yêu nha, phong cách của văn phòng, rất phù hợp với em.”

Hà Viện Viện vờ gật đầu, rất hài lòng với câu trả lời của Lâm Dật.

Cốc cốc cốc --

Văn phòng có tiếng gõ cửa, Điền Nghiên cầm một bản báo cáo bước vào.

Cách ăn mặc của Điền nghiên trước sau như một, phong cách của người phụ nữ trưởng thành.

Một chiếc áo sơ mi trắng, chiếc váy đen dài đến đầu gối, đôi tất chân màu da, tra nữ bất biến giữa dòng đời vạn biến.

Bất kể lúc nào nhìn thấy, cùng đều rất bắt mắt.

“Lâm tổng, anh cũng ở đây.” Điền Nghiên bất ngờ nói.

“Tới dạo một chút.” Lâm Dật nói: “Tay cô đang cầm gì vậy?”

“Báo cáo tài chính của quý này, bên sở văn phòng đã hoàn thành rồi, mang qua cho Hà tổng xem một chút.”

“Báo cáo tài chính của sở văn phòng làm sao?”

“Vâng, khía cạnh công việc này, vẫn được thuê bên ngoài làm, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian và phiền phức, hiện tại mọi việc đã xong rồi, hay là Lâm tổng cũng xem qua một chút đi.”

Lâm Dật không trả lời Điền Nghiên, mà nhìn về Hà Viện Viện, “Không phải em nói báo cáo tài chính đều là em làm sao?”

“Ách… Ông chủ à, không cần quan tâm những chi tiết đó, năm sau em sẽ đích thân làm.”

“Vậy ý em là, biến văn phòng thành một nơi lòe loẹt? Ý tốt đây sao?”

“Cái gì mà lòe loẹt chứ, chẳng phải anh nói rất phù hợp với phong cách của em sao?”

“Bởi vì anh phát hiện ra một vấn đề.”

“Vấn đề gì vậy?”

“Vẻ đáng yêu ở trước sự gợi cảm chẳng đáng một đồng.”

Hà Viện Viện nhìn Điền Nghiên, rồi lại nhìn lại bản thân.

Haizz, thở dài một tiếng.

Điền Nghiên: ???

"Có phải tôi đã làm sai điều gì rồi không?"

“Được rồi.” Lâm Dật vẫy vẫy tay, “Kêu Kỳ Hiển Chiêu và Trình Song tới đi, bắt đầu họp.”

“Biết rồi thưa Lâm Tổng.”

Mấy phút sau, mọi người đều đến phòng họp, Lâm Dật nói: “Tình hình bên Triệu Mặc thế nào rồi?”

“Không khác mấy với những gì chúng ta mong đợi, cũng chẳng có động tĩnh gì lớn lắm, có lẽ đã từ bỏ kế hoạch bán khống cổ phiếu Didi rồi.” Trình Song nói.

Lâm Dật gật gật đầu, nhìn về phía Hà Viện Viện nói: “Đã thống kê chưa, có thể thu hồi lại bao nhiêu tiền vốn?”

“Nếu tính cả trả ngân hàng, thì còn khoảng hơn 80 tỷ.”

“Ít như vậy sao?”

“Bởi vì còn một phần, đều nằm trong cổ phiếu rồi, bây giờ chưa rút ra được, nếu không rất dễ sụp đổ.”

“Nhìn theo tình hình bây giờ, sự việc của Triệu Mặc và tập đoàn Hoa Ngân, coi như xong một giai đoạn rồi.” Lâm Dật nói:

“Không cần chú ý đến bọn họ nữa.”

“Biết rồi, Lâm tổng” mọi người đều đồng thanh.

“Tôi bây giờ, sẽ tiến hành bổ nhiệm và sa thải khỏi công ty.”

“Kỳ Hiển Chiêu, Trình Song, Điền Nghiên, ba người được thăng chức thành phó giám đốc của tập đoàn.”

“Lão Kỳ, vẫn phụ trách công việc bên tập đoàn Lăng Vân; anh Trình, anh phụ trách bên phía Didi; Điền Nghiên, cô phụ trách mảng đầu tư của bên này, giao cho cô toàn quyền phụ trách, tạm thời cứ như thế đã, còn có thắc mắc gì không?”

“Ơ, thế còn em thì sao?” Hà Viện Viện hỏi.

“Em vẫn giữ chức giám đốc tài chính CFO."

“Tại sao? Dựa vào đâu mà em không được thăng chức thành phó giám đốc?”

“Bởi vì sau khi tập đoàn Lăng Vân lên thị trường, phó tổng phải đem cổ phiếu ra để chia hoa hồng, làm vậy để bớt chút việc cho em đó."

“Em không làm, nếu anh không để em làm phó tổng, em sẽ tố cáo chuyện anh trốn thuế.” Hà Viện Viện nói:

“Còn nữa, con dấu tài chính vẫn ở chỗ em đó, nếu anh không để em làm phó tổng, đừng hòng lấy một đồng nào từ em nữa.”

“Con mẹ nó, em như thế là muốn đồng quy vu tận cùng anh à?”

“Đúng vậy, đã chết là cùng chết.”

“Được được được, nhìn em đáng thương như vậy, chức phó tổng này cho em làm đó.”

Trình Song và Điền Nghiên nhìn nhau, cười nụ cười bất lực.

Nếu đổi lại là một người bình thường, nghe thấy lời CEO nói như thế, đã sớm tức giận mà từ chức rồi, làm gì còn mở miệng muốn làm nữa.

Dù gì cũng là cấp dưới tự mình đưa tới, quan hệ không thể so sánh với người khác được.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian tiếp xúc này, mặc dù cả 4 người đều được thăng lên chức phó giám đốc.

Nhưng người có thực lực lớn nhất, vẫn là Kỳ Hiển Chiêu, những người khác đều không so sánh được.

“Ngoài những điều này, tôi còn một việc quan trọng, muốn nói cho mọi người.” Lâm Dật nói tiếp:

“Trong khoảng thời gian này, tích hợp Long Tâm và Khoa Sang, sau đó chuẩn bị mọi thứ, nhanh chóng để Long Tâm lên thị trường, Điền Nghiên, cô sẽ chịu trách nhiệm bên mảng này, sau khi Long Tâm lên thị trường, sẽ thu hút nhiều công ty khoa học kĩ thuật mua cổ phiếu đầu tư, trong lĩnh vực con Chip này, tự mình sẽ không chơi được.”

“Hiểu rồi thưa Lâm tổng.” Điềm Nghiên nói.

“Lâm tổng, sau khi hợp nhất Long Tâm và Khoa Sáng, cũng sẽ do tôi phụ trách sao?”

“Đến lúc đó tôi sẽ bổ nhiệm người, cô chỉ phụ trách giai đoạn đầu của hạng mục này thôi.”

“Đã hiểu.”

Chờ Long Tâm lên thị trường, Lâm Dật sẽ để Vương Nhiễm đến phụ trách.

So với những người khác, Vương Nhiễm là người mà anh tuyệt đối tin tưởng.

Tuy rằng năng lực kém một chút, nhưng từ từ trau dồi, tương lai sẽ không tồi.

“Được rồi, nếu như không có việc gì nữa, cuộc họp hôm nay kết thúc.”

“Lâm tổng, chuyện này tôi đã nghĩ cả ngày trời, cảm thấy có chút không ổn, muốn báo cáo một chút.” Kỳ Hiển Chiêu nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 584.

Chương 585. Nhiệm Vụ Mới

“Lâm tổng đợi một lát.”

Kỳ Hiển Chiêu về phòng làm việc của mình đem máy tính qua, sau đó kết nối với máy chiếu trong phòng họp.

“Hôm qua, tôi thấy một bài báo về kinh tế tài chính trên mạng, làm rõ chi tiết, cuộc đại chiến ngắn hạn này của tập đoàn chúng ta và tập đoàn Hoa Ngân, nhưng bài báo này được phát ra không bao lâu, liền bị chặn lại, nhưng trước đó tôi đã ảnh chụp màn hình lưu lại.”

“Để tôi xem qua nội dung bên trong trước.” Lâm Dật nghiêm túc nói.

Lâm Dật chống cằm, nhìn nội dung bài báo được chụp lại.

Giống với Kỳ Hiển Chiêu, anh cũng ngửi được một chút mùi vị của âm mưu.

Nội dung trong bài báo, chỉ thẳng vào cuộc chiến ngắn hạn giữa tập đoàn Lăng Vân và tập đoàn Hoa Ngân.

Mục đích chẳng qua là dẫn chiến, nhờ vào thanh thế(*) to lớn của DiDi bên này, đánh lén vào thị trường cổ phiếu của tập đoàn Hoa Ngân, như vậy có thể đem mối quan hệ giữa hai nhà này đặt trên mặt đối lập, trở thành kẻ thù bất tử.

(*) Thanh thế: uy tín, thế lực và tiếng tăm (được nhiều người biết đến.)

Thủ đoạn này đúng là rất cao minh, điều này cũng chứng tỏ, sự lo lắng của Trầm Thục Nghi không phải không có lý.

“Tra ra tác giả của bài báo này là ai chưa?”

Kỳ Hiển Chiêu lắc đầu, “Tôi không ngờ bài báo này lại bị chặn nhanh như vậy, cho nên chỉ chụp nội dung chính bên trong, đợi đến khi tôi muốn kiểm tra lại, đã tìm không được nữa rồi.”

“Trang tài chính và kinh tế này xem như là trang web nhất nhì trong nước, từ trước đến nay nổi tiếng lấy ngôn luận tự do, có thể khiến bỏ họ xóa bỏ bài báo này, như vậy người phối hợp giúp đỡ, đoán chừng cũng không phải nhân vật tầm thường.” Hà Viện Viện nói.

“Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng tôi cho rằng, bài báo này không giống cá nhân phát ra, một số blogger trong lĩnh vực kinh tế lớn V, họ còn chưa có khả năng biết sâu trình tự sự việc, vì vậy rất có khả năng, là người lợi hại hơn, ở phía sau giở thủ đoạn.”

“Điều này có thể khẳng định, Long Tâm đã nghiên cứu ra mã chip 2.0, điều này đã cùng Intel kết nối, cùng lúc cũng động đến miếng ăn của vô số người, có người đứng ra phá rối, cũng có thể hiểu được.” Lâm Dật nói.

“Vậy chuyện này, có khả năng là Intel làm không?” Điền Nghiên hỏi.

“Có khả năng này, nhưng khả năng này không lớn.” Lâm Dật nói:

“So với Intel to lớn, Long Tâm vẫn là một tân binh, mà công nghệ 1.0 và 2.0, có bản chất khác biệt, trong nước còn chưa nghiên cứu ra được, cùng với chip tương thích với mã 2.0, vì vậy Intel không để chúng ta vào mắt, người ở phía sau giở trò, có thể là doanh nghiệp trong nước, nhưng cụ thể là ai thì không rõ, các người chú ý đến phương diện này, Cisco ngã xuống rồi, các nhà tư bản khác sẽ theo nhập cuộc, ngành công nghiệp chất bán dẫn là một vũng nước đục, có thể nói là ngày càng sâu hơn.”

“Hiểu rồi Lâm tổng, chúng tôi sẽ chú ý.”

“Được rồi, cuộc họp hôm nay kết thúc, tôi đi trước.”

Trở lại trên xe, Lâm Dật sờ cằm.

Đối với người bí mật đăng bài báo này, anh cực kỳ tò mò.

Long Tâm hiện tại không có thành tựu nổi bật gì, rốt cuộc là ai có tầm nhìn xa đến vậy, nhanh như thế đã bắt đầu ngáng chân rồi?

Ring ring ring ___

Ngay khi Lâm Dật đang suy xét về những chuyện này, điện thoại trong túi vang lên, là mẹ Vương gọi điện.

“Mẹ, mẹ tìm con?”

“Con trai, bận gì thế? Vẫn ở bệnh viện à?”

“Con đã từ chức không làm nữa, chuẩn bị đổi công việc mới.”

“Đang tốt lành tại sao lại đổi công việc mới? Có phải là không hài lòng không? Hay là có người trói buộc con?”

“Ai có thể trói buộc con.” Lâm Dật cười nói:

“Lúc trước không phải tạo ra tin đồn xấu sao, mặc dù sau đó, đối phương đứng ra thừa nhận bọn họ đã tung tin đồn nhảm, nhưng con cảm thấy vẫn là tránh hiềm nghi tốt hơn, liền dứt khoát từ chức.”

“Vậy con đổi công việc gì?”

“Chuẩn bị mở một cửa hàng nhỏ, nhẹ nhàng lại tự do.”

“Cũng được, dù sao con cũng không thiếu tiền, muốn làm cái gì thì làm, đừng để bản thân mệt mỏi là được.”

“Mẹ, hôm nay mẹ gọi điện cho con, có phải có chuyện gì không?”

“Mẹ không có chuyện gì, chỉ là hỏi xem con đang làm gì, mấy ngày nay có gọi cho Khuynh Nhan hay chưa?”

“Mấy ngày nay con bận đến sứt đầu mẻ trán, đâu có thể lo cho cô ấy, nhưng cũng kỳ lạ, mấy ngày nay cô ấy cũng không gửi tin nhắn cho con, cũng không biết bận cái gì.”

Từ đầu đến cuối, Lâm Dật đều đang tạo ra một loại giả dối, chính là mình không hề hay biết Kỷ Khuynh Nhan tức giận.

Lý do rất đơn giản, em đoan trang có tiết chế như vậy, nếu như không tin tưởng anh, đó chính là em không đúng.

Hơn nữa mẹ đang gọi điện thoại, nói không chừng cũng là đang thăm dò giọng điệu của bản thân đối với Kỷ Khuynh Nhan.

Tóm lại, mọi thứ dựa theo kế hoạch diễn ra bình thường, không thể để lộ.

“Con trai, con mở cửa hàng ở đâu, chủ yếu bán thứ gì?”

“Quán ăn nhỏ, tại số 89 phố Chính Dương.”

“Vậy được, con chú ý đến bản thân, đừng làm vất vả.”

“Biết rồi ạ, mẹ đừng lo lắng.”

“Ừm, mẹ cúp điện thoại đây.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật lái xe đến phố Chính Dương.

Từ khi tốt nghiệp, đã lâu anh không đến nơi này.

Nhưng sự phồn hoa của phố Chính Dương, cũng không vì sự ra đi của một khóa sinh viên đại học mà trở nên vắng vẻ, trái lại càng trở nên có sức sống, náo nhiệt hơn.

Hàng chục sinh viên đại học, nuôi một vòng tròn kinh tế dài một kilomet.

Chỉ cần hương vị không quá tệ, muốn duy trì cuộc sống ấm no ở một nơi như Trung Hải, chắc chắn không thành vấn đề.

Dựa theo địa chỉ, Lâm Dật lái xe đến số 89 phố Chính Dương.

Và tìm thấy một cửa hàng nhỏ mà hệ thống đã cung cấp cho mình.

Chiếc xe ba bánh màu hồng cũng bị khóa ở cửa, thu hút ánh mắt của không ít người qua đường.

“Hệ thống, mày nhỏ nhen như vậy hả? Cửa hàng đều đưa tao, lẽ nào không thể rộng rãi một chút, đưa cho tao một cái bảng hiệu.” Lâm Dật nói:

“Mặc dù tao là người, nhưng mày cũng không thể quá chó.”

[Có thể đính kèm một bảng hiệu, ký chủ có thể đưa ra yêu cầu cụ thể.]

“Mày đã nói như vậy, tao tùy ý đưa ra yêu cầu.” Lâm Dật nói:

“Nhất định phải có một cái tên nổi bật một chút, để người khác nhìn thấy bảng hiệu, liền cảm thấy đồ trong cửa hàng của chúng ta rất ngon, có ham muốn nhịn không được liền đi vào, yêu cầu này không quá đáng nhỉ.”

[Không quá đáng.]

“Được, vậy chuyện bảng hiệu sẽ giao cho mày.”

Làm bảng hiệu là một dự án tốn rất nhiều thời gian, dựa theo tiến độ dự án bình thường, ít nhất ba đến năm ngày mới có thể hoàn thành.

Bây giờ giao cho hệ thống xử lý, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian, mở cửa buôn bán càng sớm càng tốt.

Giải quyết vấn đề bảng hiệu, Lâm Dật mở khóa cửa, bước vào.

Diện tích của của hàng không quá rộng, toàn bộ có diện tích còn không đến một trăm mét vuông, bên trong có sáu bàn nhỏ, nhưng chất lượng không quá tốt, mang lại cảm giác rẻ tiền.

Trang trí các khía cạnh khác khá ổn không cần thay đổi chỗ nào cả.

Đây là cảm giác chung khi vừa bước vào, còn có chút low, cần dành một chút tâm tư để trang trí, nếu không sẽ không thể bán đồ ăn với giá cao.

Lâm Dật ra ngoài xem qua, áp lực liền tăng lên gấp bội.

Cả hai bên con đường, chỉ riêng quán ăn đã có trên dưới trăm cái, mà còn chưa tính những con đường gần đó.

Dựa theo tiêu chuẩn tiêu dùng của Trung Hải, ba mươi tệ có thể giải quyết một bữa ăn, hơn nữa có thể ăn rất ngon.

Về phía bản thân, một bát cơm trứng chiên có giá 189 tệ, ăn cướp đều không táo bạo như vậy.

Trừ phi mình đi bán nhan sắc, nếu không việc làm ăn của bản thân khó làm được.

Thật sự nên dùng một vài thủ đoạn.

[Trong vòng 24 giờ, tự mình hoàn thành việc nâng cấp và thay đổi cửa hàng, thưởng 100.000 điểm thông thạo.]

Nghe thanh âm của hệ thống, Lâm Dật thay đổi sắc mặt.

Cho dù nói thế nào, có nhiệm vụ làm là tốt rồi.

“Hệ thống, ý của mày là, trong quá trình nâng cấp cải tạo, không thể tìm người khác giúp đỡ, đúng chứ?”

[Có thể tìm người giúp đỡ, nhưng trong quá trình này, lấy ý tưởng của ký chủ để hướng dẫn, người khác có thể giúp đỡ.]

“Nói cách khác, tao có thể nhờ người khác giúp đỡ, nhưng không thể giao cho cho công ty trang trí, đúng không?”

[Đúng vậy.]

“Được thôi, vậy thì xắn tay áo lên làm việc thôi.”

Hệ thống cho mình thời hạn 24 giờ, các tiêu chuẩn đánh giá cũng nằm trong hệ thống, nếu như nâng cấp kết quả cải tạo không làm cho hệ thống hài lòng, nhiệm vụ lập tức xem như chưa hoàn thành, phải chân thật một chút.

Lâm Dật nhìn xung quanh, phương diện trang trí quán nhỏ, vẫn rất có khả năng.

Không cần thay đổi quá lớn, và hệ thống chỉ cho mình thời gian là 24 giờ, chỉ có thể làm cải tạo đơn giản một tí.

Cho nên, đã đến lúc phát huy trí tưởng tượng.

Nội thất và vật dụng bên trong cần thay đổi một chút, vệ sinh cũng cần làm một chút, loại chuyện này, phải để Vương Thiên Long, một người chuyên nghiệp đến giúp đỡ.

Lâm Dật gọi điện thoại cho Vương Thiên Long, đem mọi việc thuật lại một lần đơn giản.

Vương Thiên Long rất nhanh hiểu ý của Lâm Dật, lập tức đáp ứng dẫn người đi qua ngay bây giờ.

Lâm Dật rất hài lòng với biểu hiện của Vương Thiên Long.

Nói chuyện với người thông minh, sẽ không bao giờ mệt mỏi.

Sắp xếp xong nhiệm vụ cụ thể, Lâm Dật lái xe ba bánh của mình, đến một siêu thị tương đối lớn gần đó, mua không ít đồ dùng để dọn dẹp, chuẩn bị cho cuộc tổng vệ sinh.

Gần khoảng nửa giờ, Lâm Dật mua một xe toàn đồ, đều dùng xe ba bánh kéo về.

Vừa định mở cửa, đem mọi thứ chuyển vào, liền nghe thấy phía sau có người gọi mình.

"Lâm Dật."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 585.

Chương 586. Bởi Vì Tôi Vừa Xinh Đẹp Vừa Thông Minh

Lâm Dật quay đầu lại, nhìn thấy người đứng phía sau là Kỷ Khuynh Nhan.

Ở trên mặc áo tay lỡ cổ chữ V, ở dưới mặc chiếc quần chín tấc màu xám, dưới chân đi một đôi giày, so với một người phụ nữ có vài phần chững chạc.

Nhiều ngày không gặp, Kỷ Khuynh Nhan trước sau vẫn thanh lệ tuyệt trần, giống như chỗ nào cô đứng chính là phong cảnh,

"Sao em biết anh ở đây?"

Lúc này Lâm Dật diễn xuất như một ảnh đế.

Trên mặt vừa xuất hiện kinh ngạc, bất ngờ, giật mình, không thể tin nổi, hạnh phúc và hơn hai mươi mấy loại biểu cảm khác nhau trên mặt.

Có thể nói biểu cảm đứng đầu trong giới.

"Đi dạo phố ở đây, vừa lúc đi ngang qua thì nhìn thấy anh."

Kỷ Khuynh Nhan cũng rất bình tĩnh, nhưng lời nói đã bán đứng nàng.

Ở đây là khu thương mại của làng đại học, ngoại trừ những chỗ ăn cơm chính là chợ đêm, nàng đến đây đi dạo cái cọng lông.

"Nhiều ngày như vậy không có động tĩnh gì, em còn tưởng anh mất tích đi đâu."

"Không phải em cho anh thời để xử lý những quan hệ rắc rối sao."

Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu, mái tóc đuôi ngựa của cô vung lên một đường cong đẹp mắt.

"Rắc rối cái cọng lông, dì cả của em đến sao?" Lâm Dật nói:

"Anh cùng đồng nghiệp ra đi ra ngoài, mỗi người tự làm việc của mình, bọn anh có thể có chuyện gì chứ? Hơn nữa người ta đều đã giải thích rõ, cái này có thể đổ lên người anh sao?"

"Vậy anh không biết né tránh nghi ngờ sao?" Kỷ Khuynh Nhan so đo nói.

Trong lòng của nàng đã tin tưởng, Lâm Dật sẽ không đi lêu lổng cùng với người phụ nữ khác.

Nhưng nàng vẫn có chút tức giận, thế mà nhiều ngày cũng không tìm mình,

"Cây ngay không sợ chết đứng." Lâm Dật nói: "Hơn nữa, không phải là anh đã từ chức rồi sao, để tránh cho người nào đó suốt ngày ăn dấm chua."

Kỷ Khuynh Nhan kiêu ngạo hất tóc đuôi ngựa: "Em mới không thèm ghen đâu."

"Cái này thì cũng đúng thôi." Lâm Dật nói:

"Em ngẫm lại xem, cho dù lêu lổng cùng người phụ nữ khác, cũng phải chơi chán em trước chứ, hiện tại anh chỉ mới dừng lại ở mức hôn môi, còn chưa tới bước thứ hai, thì anh đi lêu lổng với ai được chứ."

"Nói bậy bạ cái gì đó."

Kỷ Khuynh Nhan thuần thục đưa tay sờ miếng thịt bên hông

Lâm Dật, nhéo một cái: "Nhiều người như vậy, anh không thể đứng đắn một chút được sao."

"Ăn ngay nói thật thôi."

"Vậy tại sao mấy ngày nay anh không tìm em?" Kỷ Khuynh Nhan mất hứng: "Nếu em không tìm anh, có phải anh cũng không tìm em đúng không?"

"Mấy ngày nay xử lý chuyện tập đoàn Hoa Ngân, hôm nay vừa xong, còn định buổi tối đón em tan làm."

"Cho dù không có thời gian gặp em, anh cũng có thể gọi một cuộc điện thoại, anh chính là không nghĩ đến em."

"Trong thời khắc căng thẳng này, anh không thể chủ động liên lạc với em được, nếu bọn họ tra ra được nhật ký cuộc gọi, có thể phát hiện ra chúng ta có quan hệ. Nếu họ âm thầm ra tay với tập đoàn Triều Dương, bọn em chắc chắn không chịu nổi, cho nên anh phải dồn sự chú ý lên người mình." Lâm Dật nói:

"Ai da, mấy ngày nay thật sự rất khó khăn, nếu em có thể giúp anh xử lý chuyện công ty bên này, bọn người Triệu Mặc, chắc chắn sẽ không kiên trì được bao lâu, song quyền nan địch tứ thủ(*), cuối cùng vẫn là một mình anh gánh vác tất cả."

(*)hai tay không đánh lại bốn tay. Ý nói 1 người ko thể đánh lại đám đông.

Biểu tình của Kỷ Khuynh Nhan có chút áy náy.

"Là em bụng dạ hẹp hòi."

"Không có gì, việc này không trách em." Lâm Dật nói: "Chuyện anh bị bôi nhọ, trong lòng em không thoải mái, ghen tuông cũng là bình thường."

"Anh thật sự không tức giận sao?"

"Tức giận với ai? Anh cũng không thể tức giận với em, đúng không?"

Moazz

Kỷ Khuynh Nhan hôn lên mặt Lâm Dật một cái: "Cái này là thưởng cho anh."

"Đừng có hôn mặt không, còn miệng nữa, em cũng phải cho nó được hưởng ân huệ."

"Vậy là được rồi, lỡ đầu bị người khác nhìn thấy thì sao." Kỷ Khuynh Nhan nhìn xung quanh, dời đề tài: "Anh muốn mở tiệm sao?"

"Đúng, đồ vật đều đã chuẩn bị xong, trước tiên dọn dẹp vệ sinh, thu dọn đơn giản một chút là có thể khai trương buôn bán."

"Chúng ta làm cùng nhau."

"Đừng, vẫn là anh tự làm được rồi, nếu không cả người em đều sẽ bị dơ."

"Làm việc không phải đều như vậy sao?" Kỷ Khuynh Nhan cười vui vẻ: "Nhưng mà bộ dạng cưỡi xe ba bánh vừa rồi của anh, thật buồn cười."

"Đợi lát nữa đưa em đi hóng gió, có muốn thử hay không?"

"Được."

"Em không ngại mất mặt sao?"

"Không tệ nha, em cảm thấy rất thú vị, lúc trước chưa ngồi qua bao giờ." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Nhưng phải làm công việc trước mắt xong hết đã."

Hai người đem đồ trên xe cầm vào.

Kỷ Khuynh Nhan nhìn xung quanh: "Nơi này trang trí cũng không tệ."

"Anh đã gọi điện cho Vương Thiên Long, để anh ta gọi người qua quét dọn lại một chút, mấy cái bàn ghế cũng phải thay mới."

"Còn phải xem anh muốn làm gì."

"Mức độ tiêu phí ở đây không cao, cũng có thể đi theo con đường tiền lương. Tuy rằng anh không thiếu tiền, nhưng ở chi chi phí đầu vào anh vẫn phải kiểm soát, vào được nhưng không ra được thì không tốt.”

Kỷ Khuynh Nhan là điển hình cho một cô gái luôn có suy nghĩ của một thương nhân, cho dù trong túi có bao nhiêu tiền, vẫn sẽ theo hướng làm việc chăm chỉ kiếm tiền.

"Theo lý thuyết thì đúng là vậy nhưng bài nào cũng như bài này sẽ không thú vị." Lâm Dật đem thực đơn ra: "Đây là giá cả anh đã định."

"Hả? Anh nghĩ gì vậy? Một đĩa cơm chiên trứng bán 189 tệ? Ai mà ăn được chứ? Cơm chiên trứng của khách sạn Bán Đảo cũng chưa mắc tới vậy."

"Anh chính là muốn cảm giác khác biệt này." Lâm Dật nhìn Kỷ Khuynh Nhan: "Anh làm cơm, em có thể ăn miễn phí, nhưng người khác phải nỗ lực trả tiền cao như vậy."

"Còn đang nói chính sự đó." Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói:

"Em vẫn cảm thấy, giá 189 tệ vẫn quá đắt, trừ món đó ra, những món khác vẫn quá đắt, học sinh cũng không có bao nhiêu tiền."

"Đúng là rất có lý."

Lâm Dật bất đắc dĩ, anh cũng không muốn để giá cao như vậy.

Là cái hệ thống chó hoang bức anh.

"Có lý mà anh còn làm vậy." Kỷ Khuynh Nhan chửi bậy nói:

"Em thấy anh chính là muốn thanh tĩnh, không muốn tiếp khách tới cửa."

"Nếu thật sự không được, phải bán sắc."

Kỷ Khuynh Nhan vỗ cái bàn: "Anh dám!"

"Chứ làm sao bây giờ, dù sao anh cũng không muốn sửa giá." Lâm Dật nói: "Em là bà chủ, em nghĩ biện pháp giải quyết đi."

Một tiếng bà chủ này, làm cho tâm tình của Kỷ Khuynh Nhan tốt hơn rất nhiều.

"Vậy chỉ có thể đi còn đường cao cấp." Kỷ Khuynh Nhan trầm tư nói:

"Bàn ghế các thứ, đều đem đổi thành loại tốt nhất. Nguyên liệu nấu ăn cũng dùng đồ tốt nhất, giống như cơm chiên trứng này, trừ trứng và gạo ra, hải sâm bào ngư vân vân, có thể thêm vào thì cứ thêm vào, cũng có thể đẩy ra combo. Tặng canh cùng đồ uống, tóm lại chính là đem tất cả đồ tốt thêm vào, làm cho mọi người có cảm giác siêu giá trị."

Trong lời nói của Kỷ Khuynh Nhan, cung cấp cho Lâm Dật một loạt ý nghĩ mới, thật sự có thể được!

Lâm Dật ôm mặt Kỷ Khuynh Nhan mềm mại như bột: "Tại sao anh lại không nghĩ đến cách này."

"Nói nhảm, bởi vì em vừa thông minh vừa xinh đẹp, anh mau khen ngợi em đi."

"Đúng đúng đúng, em xinh đẹp lại thông minh, đến đây để anh hôn thưởng cho em."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 586.

Chương 587. Thì Ra Anh Cũng Là Một Tiểu Công Chúa

"Này ~~~"

Kỷ Khuynh Nhan ghét bỏ đẩy mặt Lâm Dật ra, "Nhẹ tay thôi, anh làm phấn nền của em sắp rớt rồi này."

"Buổi tối rồi, rớt thì cứ rớt đi. Hôn một cái."

"Hôn cũng được thôi, nhưng anh phải đồng ý với em một chuyện."

"Có chuyện gì vậy?"

"Từ nay về sau cho dù có chuyện gì khó chịu mà không gọi cho em được, cũng không được gọi điện thoại cho người khác."

"Vậy thì em cứ gọi cho anh."

“Không được, anh phải gọi điện cho em trước.” Kỷ Khuynh Nhan nói, “Gọi xong em sẽ gọi cho anh.”

"Điều này có thể chấp nhận được."

"Thôi thì hôn đi."

Đúng là đầu gỗ ~~~

Ngay khi Lâm Dật đứng dậy và đi tới hôn Kỷ Khuynh Nhan, Vương Thiên Long mang theo mấy người tới trước cửa tiệm, không ngờ phát hiện ông chủ đang ở bên trong trêu chọc một em gái.

Ngay lập tức những thủ hạ của anh ta dừng bước chân lại.

“Giám đốc Vương, chúng ta phải làm gì bây giờ, chúng ta có thể vào được không?” Quản lý đại sảnh hỏi.

"Chúng ta còn tiến vào cái con khỉ. Hãy ở bên ngoài chờ trước, chúng ta sẽ đi vào khi ông chủ và cô gái kia ân ái xong."

"Tôi nghĩ cũng đúng."

Nói đến đây, đám người Vương Thiên lặng lẽ đi trở lại xe, chờ Lâm Dật tán gái xong.

Hai người trong phòng hồn nhiên hoàn toàn không biết chuyện bên ngoài.

"Ưm ưm~~~"

Kỷ Khuynh Nhan đẩy Lâm Dật ra, "Chỉ hôn một chút thôi là được rồi, sao hôn tới mấy giây?"

"Đã lâu không hôn, nhất định phải hôn thật đủ."

“Anh thật tham lam.” Kỷ Khuynh Nhan lau miệng, “Phía trên đều là nước miếng của anh, thật kinh tởm.”

"Trên môi anh cũng có. Anh còn chưa nói chán ghét kinh tởm đâu, vậy mà em lại xấu xa cáo trạng trước."

“Mới không có, anh đừng nói nhảm.” Kỷ Khuynh Nhan mặt đỏ bừng nói:

"Sao mấy người giám đốc Vương còn chưa tới nhỉ hay là chúng ta thu dọn trước đi."

Mặc dù làm việc rất tốn thể lực nhưng Kỷ Khuynh Nhan cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Cô còn cảm thấy rằng cuộc sống như vậy cũng khá tốt.

Sau này khi cô và Lâm Dật đều đã lớn tuổi, tìm một nơi để mở một cửa hàng nhỏ, anh nấu ăn bên trong, cô thu tiền bên ngoài, cùng nhau dọn dẹp cửa hàng nhỏ khi không có khách.

Nếu có thể, hai người sẽ nuôi một chú chó săn mồi lông vàng, thì tốt biết mấy.

Lâm Dật nhìn bên ngoài trời đã tối, Vương Thiên Long chắc là cũng sắp tới rồi?

"Để những công việc tốn thể lực này lại cho mấy người Vương Thiên Long đi, bọn họ sẽ lo liệu. Anh sẽ chỉ cho em những nơi khác."

“Ừ.” Kỷ Khuynh Nhan gật đầu đáp lại rồi bật đèn tường ở cửa.

Trước khi bật đèn, không khí trong nhà vẫn bình thường, nhưng sau khi bật đèn lại trở nên có chút kỳ quái.

Ánh đèn màu hồng tràn ngập trong nhà khiến không khí trong nhà trở nên mơ hồ ái muội.

Kỷ Khuynh Nhan ngạc nhiên, cảm thấy có chút không thể chấp nhận được không khí ái muội này.

Có phải vì đã chứng kiến quá nhiều nỗi thống khổ của con người trong bệnh viện, cho nên sau khi từ chức anh ấy muốn sống với con người thật của mình không?

Bên ngoài có một chiếc xe ba bánh màu hồng phấn, hiện tại trong cửa tiệm cũng có ánh đèn mang phong cách này.

Thì ra trong lòng Lâm Dật cũng là một tiểu công chúa màu hồng và dịu dàng.

Thực ra Lâm Dật cũng rất bối rối.

Hệ thống đưa tới cho anh một chiếc xe ba bánh màu hồng, anh có thể cố gắng nhịn được, nhưng có chuyện gì với ánh đèn thế này?

Đây là nhà hàng hay phòng súng?

Mẹ nó cũng quá ái muội rồi!

“Cái đó, thật ra thích màu hồng cũng không phải vấn đề gì to tát, chỉ cần anh vẫn thích phụ nữ, nghĩa là tâm lý của anh vẫn bình thường.” Kỷ Khuynh Nhan an ủi.

"Không, em đừng vội đưa ra kết luận như vậy, nghe anh giải thích."

“Anh giải thích cũng không có gì quan trọng.” Kỷ Khuynh Nhan sợ Lâm Dật bị chọc tức, giả bộ hờ hững nói, “Nếu anh sớm nói rằng anh thích màu hồng phấn, sau này em sẽ mặc thêm quần áo màu này cho anh ngắm.”

Lâm Dật đưa tay xoa huyệt nhân trung, cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Mẹ nó, hệ thống thật sự là một con chó.

“Không sao, không phải chuyện gì to tát, mỗi người đều có một số bí mật nhỏ của riêng mình, không muốn ai biết.” Kỷ Khuynh Nhan an ủi:

"Cũng giống như em, đã lớn như vầy rồi còn dùng rất nhiều đồ lót hình các nhân vật hoạt hình, cái này giống nhau thôi."

Cái gì mà giống nhau!

Ông đây là đàn ông đấy!

Năm tử hán đại trượng phu không nên thích những thứ này!

"Đi thôi, đi đến phòng bếp phía sau xem qua một chút."

Kỷ Khuynh Nhan nắm lấy cánh tay của Lâm Dật, nhưng anh có thể thấy rằng cô ấy đang cố kìm nén ý cười.

Cô cứ tưởng anh là người bất khuất không sợ trời không sợ đất.

Thật không ngờ trong thâm tâm anh cũng là một cậu con trai mới lớn, sau này cô cũng không nên quá tùy hứng.

Con trai đôi khi cũng nên được nuông chiều.

Khi hai người đến phòng bếp phía sau, phát hiện môi trường bên trong không tệ, có đủ loại xoong nồi.

Ngay cả phòng vệ sinh cũng rất sạch sẽ, không có mùi khó chịu.

“Em nghĩ những gì chúng ta phải làm bây giờ chỉ đơn giản là dọn dẹp, và sau đó là trang trí.” Kỷ Khuynh Nhan vừa nhìn vừa nói.

"Diện tích quán không lớn nên đi theo phong cách nhỏ gọn và sạch sẽ. Về phần trang trí, ngoài việc tạo cảm giác bên ngoài cao cấp, chúng ta cũng sẽ đặt một số thú nhồi và búp bê phiên bản giới hạn. Đây là những món đồ trang trí hoàn hảo. Những thứ này rất đẹp và phù hợp với không gian quán chúng ta, Viện Viện có đủ tất cả những món đồ đó, anh có thể đến gặp cô ấy để lấy chúng."

“Chờ đã, giống như có đồ vật kì lạ lẫn lộn vào.” Lâm Dật nói:

"Tại sao em lại muốn trang trí búp bê và thú bông? Đây là nhà hàng chứ không phải là nhà trẻ."

"Không phải anh thích những món đồ thế này sao." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Đây là nhà hàng riêng của chúng ta, vì vậy việc trang trí phải được thực hiện theo sở thích của riêng chúng ta không phải sao."

"Lúc đầu khi anh đón em bằng mô tô, em còn tưởng rằng con trai sẽ thích những thứ như xe máy, nhưng không ngờ sở thích của anh lại nằm ngoài suy đoán của em."

Bốp!

Lâm Dật đánh vào mông Kỷ Khuynh Nhan một cái đầy nhục dục.

“Chúng ta đừng nhắc tới chuyện này nữa.” Lâm Dật nói tiếp: “Đây là nhà hàng anh mua lại, màu sắc ánh sáng không liên quan gì đến anh.”

"Được được, không liên quan gì đến anh, em đều hiểu mà."

Lâm Dật: …

"Anh sẽ đi gọi điện thoại cho Vương Thiên Long, đã giờ này rồi sao còn chưa tới chứ."

Lâm Dật lấy điện thoại di động của mình và gọi vào số điện thoại của Vương Thiên Long.

"Anh đang ở đâu, tại sao còn chưa tới?"

"Ngài Lâm, chúng tôi đã đến đây từ lâu rồi. Nhưng vừa rồi chúng tôi nhìn thấy ngài và Kỷ tổng thân mật, chúng tôi không dám đi vào làm phiền."

Kỷ Khuynh Nhan: ...

Thật sự bị người khác nhìn thấy sao?

"Bây giờ mau đến đây đi. Hai chúng tôi đã xong việc rồi."

"Được ạ."

Không đến vài phút, Vương Thiên Long từ bên ngoài bước vào cùng với hàng chục người.

"Lâm tổng khỏe, Kỷ tổng khỏe."

Kỷ Khuynh Nhan xấu hổ gật gật đầu, ngượng ngùng đứng bên cạnh Lâm Dật.

"Đây là cửa hàng mới được mua lại của tôi. Cả hai chúng tôi đều đã suy nghĩ về những ý tưởng trang trí cụ thể. Bây giờ tôi sẽ nói cho anh nghe một chút về nó."

"Được rồi, ngài Lâm ngài nói đi."

Trong nửa giờ tiếp theo, Lâm Dật nói đại ý cho Vương Thiên Long nghe.

Người sau cũng nhanh chóng hiểu được ý định của Lâm Dật.

Mặc dù quy mô của cửa tiệm hơi nhỏ một chút, nhưng nó phải được dốc vốn trang hoàng sửa sang lại.

Cửa tiệm phải mang lại cho thực khách cảm giác bầu không khí sang trọng và chất lượng cao cấp.

"Lâm tổng, ý định trang trí của chúng ta chính là xoay quanh chủ đề bên ngoài mang dáng vẻ trang trọng, để những khách hàng đến đây ăn tối có thể ra ngoài khoe khoang sau khi dùng bữa tối. Có phải hay không ạ?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 587.

Chương 588. Một Tấm Biển Hiệu Độc Nhất Vô Nhị

“Đúng vậy, thứ tôi muốn chính là cảm giác này.” Lâm Dật nói.

Giao tiếp với những người thích ra vẻ như Vương Thiên Long thực sự rất dễ dàng.

“Vậy thì tôi hiểu rồi.” Vương Thiên Long nói:

"Lâm tổng, ngài đừng lo lắng, tôi nhất định sẽ giúp ngài tạo ra cảm giác trang trọng đó."

"Được được, quyết định như vậy đi."

Sau khi giải thích các chi tiết cụ thể, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan lần lượt lái xe trở lại Cửu Châu Các.

Mặc dù đã nhiều ngày không trở lại, nhưng đối với Kỷ Khuynh Nhan không có cảm giác gì khác lạ.

Ngược lại, mấy ngày nay khi cô trở về biệt thự Vân Thủy sống, giống như ở trong khách sạn vậy, cô luôn cảm thấy sinh hoạt không quen.

Khi về đến nhà cô cởi giày cao gót, cởi cúc áo khoác và quấn búi tóc lên.

Cô dường như đã thay đổi từ một người phụ nữ cao quý và quyến rũ thành một người vợ chu toàn ở nhà.

Đương nhiên rồi, người ta vẫn hay nói, chỉ cần bạn xinh đẹp thì mọi thứ đều thuận mắt.

"Anh có muốn gọi người đến khi cắt băng khai trương vào ngày mai không?"

"Thôi đi, anh chỉ muốn làm mọi thứ yên tĩnh, chúng ta không thể sống quá bận rộn."

“Thật sự hiếm khi anh có tâm lý theo đạo Phật.” Kỷ Khuynh Nhan hâm mộ nói:

"Nếu anh ngồi trong Tập đoàn Lăng Vân mỗi ngày và chủ trì tình hình tổng thể, em tin rằng định giá trị của Tập đoàn Lăng Vân ít nhất có thể tăng lên gấp đôi."

"Cho nên mới nói, trong cuộc sống này, chúng ta cần phải dành thời gian hữu hạn của mình cho những thứ khác có giá trị hơn."

"Ví dụ?"

"Ví dụ như hai chúng ta hãy xây dựng một cây cầu giao tiếp, biến hai ngôi nhà thành một ngôi nhà, chính mình cống hiến vì nhân loại duy trì nồi giống."

"Hừm, em biết ngay một khi anh về nhà là trong miệng sẽ không nói lời tốt."

"Anh gọi điều này là phân bổ thời gian hợp lý. Ban ngày làm việc ban ngày, ban đêm làm việc ban đêm. Đây chính là bản năng của con người và là ý Trời. Chúng ta hãy thuận thế mà làm."

Kỷ Khuynh Nhan mỉm cười nhìn Lâm Dật, "Nhưng em chỉ thích nhìn anh đi ngược lại với thiên ý."

"Hừm……"

Lâm Dật bất đắc dĩ, da mặt Kỷ Khuynh Nhan càng dày hơn, bây giờ không còn đi theo trình tự ngượng ngùng nữa rồi.

"Em đi tắm đây, anh đi làm việc của anh nhanh lên, tắm rửa xong em sẽ gọi anh."

"Em đã nghĩ thông suốt rồi sao?"

"Em là bảo anh đi tắm."

Đêm đó, hai người trở lại cuộc sống yên bình trước đây, Lâm Dật bận rộn với chip 3.0, còn Kỷ Khuynh Nhan thì xem báo cáo của công ty, đơn giản và thoải mái.

Cơn bão trước đó dường như đã từ từ được ẩn đi.

Ký ức ở lại ngày hôm qua, không có bất kì ngăn cách nào.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn sáng và tắm rửa sạch sẽ, cả hai cùng nhau đi chơi.

“Em đã hẹn với Viện Viện, buổi chiều chúng em sẽ đến cửa hàng khi làm việc xong.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Anh ở cửa tiệm làm việc đàng hoàng một chút. Khi không có việc gì hãy ở lại nhà bếp phía sau, đừng có chạy đến quầy lễ tân."

"Nhưng khi thu tiền và giao đồ ăn, dù sao anh cũng phải xuất hiện."

"Anh hãy đeo khẩu trang, có thể che mặt còn sạch sẽ hợp vệ sinh. Một mũi tên trúng hai đích."

"Đeo thứ đồ như vậy không thoải mái chút nào. Anh không thích đeo như vậy. Rất hạn chế."

“Không phải lúc nào anh cũng phải đeo đâu.” Kỷ Khuynh Nhan nói, “Lúc em đến anh không cần đeo, việc lấy tiền và đưa đồ ăn em sẽ làm.”

"Không phải là vô nghĩa sao? Nếu em đi thu tiền và giao đồ ăn, đàn ông trong toàn bộ phố Chính Dương sẽ san bằng cửa tiệm để thưởng thức vẻ đẹp của bà chủ mất."

Kỷ Khuynh Nhan cười vui vẻ, hai từ "bà chủ" càng lọt vào tai cô.

Cô thực sự muốn nghe anh gọi thêm vài lần nữa.

"Thôi nào, lúc đó em cũng sẽ đeo khẩu trang, bọn họ cái gì cũng không nhìn thấy."

"Như vậy cũng được."

Sau khi trò chuyện rôm rả vòng vo một hồi, Kỷ Khuynh Nhan lái xe đến tập đoàn Triều Dương, Lâm Dật vào gara và lái chiếc Koenigsegg RS đã lâu không lái.

Trong xe có một mùi thơm hoa nhài thoang thoảng, có lẽ là lúc trước Lý Sở Hàm đã để lại.

Trên gương chiếu hậu của ô tô vẫn còn dán lời chúc an toàn màu đỏ mà cô để lại.

Lâm Dật khởi động siêu xe, lái một hồi lâu mới thích ứng được.

Tuy rằng những chiếc siêu xe này bên ngoài trông có vẻ sang trọng, nhưng những ai đã lái đều biết, khi lái quả thực rất không thoải mái.

Nhưng cũng may mắn thay, giá trị ngoại hình đủ cao, đó là vũ khí tốt nhất để ra vẻ.

Đời người chỉ ngắn ngủi có mấy chục năm, nếu không tranh thủ ra vẻ kịp thời thì có khác gì con cá khô.

Lời nói là nói như vậy, nhưng Lâm Dật vẫn điều khiển xe đi vào từ cửa sau của cửa tiệm, bởi vì giả vờ cũng phải rất khéo léo.

Trắng trợn đừng lại ở hướng kia, sau đó khiến cho mọi người kinh ngạc một phen, kiểu giả vờ này hoàn toàn không phù hợp với hình tượng cao quý của anh.

Từ cửa sau tiến vào, anh vẫn có thể nghe thấy tiếng cạch cạch leng keng bên trong, chứng tỏ bên trong có người đang bận rộn.

"Lâm tổng."

Nhìn thấy Lâm Dật đi vào, Vương Thiên Long liền đi tới chào hỏi.

"Bận rộn cả đêm sao?"

"Không phải ngài nói muốn khai trương vào ngày hôm nay sao, chúng tôi vẫn luôn ở đây bận rộn công việc."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay và nói: "Nhanh lên đi. Nhất định phải hoàn thành xong công việc trước một giờ chiều. Sau đó tôi sẽ thưởng thêm cho mỗi người 1000 tệ. Mọi người làm việc cả một đêm cũng mệt rồi."

"Tôi biết rồi thưa Lâm tổng."

Tuy chưa hoàn thành xong công việc trang trí nhưng đã có thể nhìn ra đại khái hình thức ban đầu.

Những bộ bàn ghế thông thường đã được thay thế bằng bàn gỗ nguyên tấm, vẫn là màu gỗ nguyên bản rất cao cấp tạo cảm giác yên tĩnh và trang nhã, mang đậm phong vị Nhật Bản.

Ngoài ra, trong nhà hàng nhỏ đã mua và trưng bày rất nhiều tác phẩm nghệ thuật, phong cách cũng rất hậu hiện đại.

Lâm Dật không biết chính xác là bao nhiêu, nhưng dù thế nào cũng phải xây dựng.

Các công nhân còn lại đang dán giấy dán tường lên tường nhà, không khó để hoàn thành công việc trước 1 giờ chiều.

Tuy chỉ là một vật trang trí đơn giản nhưng mang lại cảm giác khá khác biệt.

Nói tóm lại là có một chút hàm ý bên trong.

"Lâm tiên sinh có ở đây không?"

Ngay đúng lúc Lâm Dật đang bận thảo luận chi tiết cụ thể với Vương Thiên Long, anh nhìn thấy một người đàn ông mặc đồ bảo hộ của công nhân từ bên ngoài bước vào.

"Là tôi, anh tìm tôi có việc gì?"

"Tôi đến từ Công ty Quảng cáo Trang trí nội thất. Ngài đã đặt một tấm biển hiệu tại chỗ của chúng tôi vài ngày trước, hôm nay tôi đã mang nó đến cho ngài."

Khi nghe điều này, Lâm Dật đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tấm biển hiệu do hệ thống tặng cho anh đã được chuyển đến.

Lâm Dật bỗng cảm thấy có chút háo hức.

Hầu hết thời gian hệ thống vẫn rất đáng tin cậy.

Nhưng không biết nó sẽ đưa cho anh biển hiệu thế nào đây.

"Tấm biển hiệu ở đâu? Đưa tôi qua xem."

"Nó ở trong xe bên ngoài, ngài đi ra ngoài là có thể nhìn thấy."

Hai người đi ra ngoài, bên ngoài có một chiếc xe tải đang đậu, bên ngoài phủ một tấm vải lớn màu đỏ, rất có nghi lễ.

Lâm Dật leo lên xe tải, vén tấm vải đỏ lên, sau đó mạnh bạo quay người bỏ đi.

"Hệ thống đang muốn cái đéo gì đây, mày muốn cùng tao làm loạn à."

[Tôi đang làm theo yêu cầu của ký chủ với một tấm biển hiệu đính kèm. Nếu anh cảm thấy không hài lòng, hãy tự tìm hiểu lý do từ người bên cạnh mình.】

"Ta là để ngươi làm một cái biển hiệu. Khi người khác nhìn thấy sẽ nghĩ rằng đó là một cửa tiệm bán mấy món ăn 贼好吃:Tuyệt Ngon."

[Tôi đã làm theo yêu cầu của anh.】

"Nhưng ta không có nhờ ngươi khắc mấy chữ "贼好吃:Của trộm là của ngon" trên tấm biển hiệu. Ngươi muốn Sở công thương mời ta đến uống trà sao? Ngươi có thể đạo lý một chút không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 588.

Chương 589. Chúng Ta Không Thể Lộ Mặt

[Quà tặng kèm theo, ký chủ đừng kén chọn. 】

"Nhận quà thì không có nhân quyền à? Thật là."

Sau khi phun ra một câu, hệ thống không nói gì nữa, Lâm Dật cũng lười nói chuyện với nó.

"Ngài Lâm, thành thật mà nói, tôi đã làm bản hiệu nhiều năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một tấm bảng độc đáo như vậy. Ngài quả là một người đại tài."

Vương Thiên Long ở bên cạnh không nhịn được cười, nói:

"Sư phụ, chúng tôi sẽ cho ngài thêm 500 tệ, ngài gỡ bỏ hai chữ này đi."

Sau khi bỏ hai chữ kia, thì biển hiệu sẽ trở thành 'Trộm Ăn Ngon.'

Hàm ý vẫn ổn, trông cũng rất sáng tạo và nó cũng khá phù hợp với phong cách của ông chủ, nếu phải thiết kế lại thì cũng không còn kịp thời gian nữa.

"Ngài có chắc là ngài không cần mấy chữ này không?"

Vương Thiên Long: ...

"Những chữ này phải được giữ lại."

"Vậy thì không cần gỡ xuống."

"Không, phải gỡ xuống một ít."

"Không phải vừa rồi ngài nói phải giữ lại sao."

"Ý tôi là, giữ của tôi, nhưng không sử dụng cái trên biển hiệu."

"Vậy thì ý của ngài là gì."

Lâm Dật dỡ trán, mấy người này đang làm trò cười trêu đùa anh sao?

Bởi vì trên xe có một số đồ nghề dự phòng, không đến nửa tiếng đồng hồ đã tháo được hai chữ kia xuống.

Cảm giác tổng thể cũng trở nên khác biệt, cùng với cách bày trí trong cửa tiệm hợp lại càng tăng thêm khí thế.

Ngay sau đó, mọi công việc trang trí của cửa tiệm đã hoàn thành trong buổi sáng.

Tuy rằng vẫn còn nhiều chỗ có thể cải thiện, nhưng Lâm Dật đã từ bỏ vì mất quá nhiều thời gian.

Thật ra việc trang hoàng cũng không quan trọng lắm, điều quan trọng nhất là hoàn thành các nhiệm vụ của hệ thống.

[Nhiệm vụ hoàn thành, khen thưởng 10 vạn điểm trưởng thành.]

[Độ hoàn thành chuyên nghiệp: 10%, thưởng cho kiến thức chuyên môn, cấp bậc thầy.]

"Kiến thức chuyên môn?"

[Tất cả các mục trên menu đều đã được nâng cấp lên cấp độ bậc thầy.]

Sau khi trải qua bốn nghề đầu tiên, Lâm Dật mới hiểu sâu sắc hai chữ ‘bậc thầy’.

Tuy nhiên, hệ thống cũng đã cho hạn định chỉ các món ăn trong thực đơn mới được nâng cấp lên cấp độ bậc thầy.

Các món ăn ngoài thực đơn chỉ ở mức các cửa tiệm tầm trung.

Thậm chí không thể so sánh với các đầu bếp hàng đầu của khách sạn Bán Đảo.

Nhưng với những kỹ năng này, cũng đủ để ứng phó với các thực khách hàng hằng ngày.

Vì vậy, phần thưởng này vẫn rất có thể chấp nhận được.

Về các món ăn trong thực đơn, không ai trên thế giới này có thể nấu ăn ngon hơn anh!

Đứng dậy duỗi eo lười biếng, Lâm Dật chuẩn bị bắt đầu công việc.

Tuy hơi vắng vẻ nhưng dù sao cửa tiệm nhỏ cũng được tính là đã chính thức khai trương.

Lâm Dật đi đến nhìn phòng bếp phía sau, Vương Thiên Long đã chuẩn bị xong mọi thứ cần thiết.

Gạo chất lượng hàng đầu từ Vũ Xương, trứng gà vô trùng từ các quốc đảo, bột mì giàu gluten từ Đông Bắc Trung Quốc, v.v.

Hầu hết mọi nguyên liệu đều được đánh giá là hàng đầu.

Ngoài ra, Vương Thiên Long còn chuẩn bị rất nhiều yến sào, bào ngư, tôm hùm, tất cả đều được lấy từ khách sạn Bán Đảo vào đêm qua.

Lâm Dật có cảm giác rằng nếu đem so sánh khối lượng hàng hóa của bếp mình với các cửa tiệm khác, thì không một cửa tiệm nào trên phố Chính Dương này có thể vượt qua.

Nghĩ vậy, Lâm Dật liền bắt đầu vo gạo nấu cơm, những thứ này nhất định phải chuẩn bị trước, nếu không thực khách chờ không được.

Nếu anh đi đến một cửa tiệm để dùng cơm mà nghe ông chủ bảo hiện đang nấu cơm, anh nhất đị sẽ hất bàn bỏ đi.

"Ông chủ!"

Giọng nói của Hà Viện Viện vang lên ngay khi gạo được cho vào nồi.

Anh không cần suy nghĩ cũng biết, khẳng định là Kỷ Khuynh Nhan đã đem cô ấy đến đây.

"Sao em đến sớm như vậy?"

“Em cũng không muốn đến đây, nhưng chính là học tỷ đưa em đến.” Hà Viện Viện phụng phịu nói:

"Dựa vào cái gì mà người khác làm phó giám đốc thì cao cao tại thượng, còn em phải đi tới đây dọn dẹp bưng đồ ăn."

"Sao lại gọi là dọn dẹp bưng đồ ăn? Đây là cơ hội tốt để em nịnh bợ lãnh đạo cấp trên." Kỷ Khuynh Nhan hài hước nói.

"Chị ơi, sao chị lại lừa dối em? Em còn chưa lấy chồng mà sao lại ra nông nỗi này? Mệnh em khổ quá."

“Chủ yếu chính là do hai chúng tôi không thể làm gì nếu không có em.” Lâm Dật nói.

"Cuối cùng thì anh cũng hiểu tầm quan trọng của giám đốc tài chính như em, biết rằng anh không thể chơi thoải mái nếu không có em lo tiền cho anh."

“Không phải đâu.” Lâm Dật nói:

"Bởi vì ngoại hình của học tỷ em một khi xuất hiện rất dễ thu hút thực khách, khiến cho thực khách điên cuồng theo đuổi. Chính vì vậy, chúng tôi phải tìm một người xấu xí hơn để đảm đương công việc trước quầy. Còn hai chúng tôi chỉ có thể chịu ủy khuất một chút, ngoan ngoãn ở phía sau bếp rửa rau nấu cơm."

"Ông chủ, nếu anh còn nói chuyện như thế này, thì sẽ rất dễ mất đi một giám đốc tài chính thông minh và đáng yêu."

"Nhìn đi, ngay cả em cũng nói rằng em thông minh đáng yêu, nhưng anh và học tỷ của em chỉ có thể nói chúng ta soái khí và xinh đẹp."

Hà Viện Viện: ...

Con dao của lão nương đâu rồi!

“Được rồi, được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa.” Kỷ Khuynh Nhan cố nín cười nói, “Cửa tiệm cũng đã khai trương, chúng ta hãy bận làm việc chính đi.”

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan nhìn Hà Viện Viện, "Người làm em tìm khi nào thì đến?"

Hà Viện Viện nhìn đồng hồ đeo tay của cô ấy và nói, "Hẹn là hai giờ, thời gian cũng cũng sắp tới, ước chừng sẽ lập tức tới nơi thôi."

Lâm Dật có chút khó hiểu, không biết hai người kia đang nói cái gì, anh vừa định hỏi một câu thì thấy cửa cửa tiệm mở ra.

Kẹt ----

Một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi từ ngoài cửa bước vào.

Nhưng khi bước vào, ông ta không khỏi nhíu mày, rồi hỏi:

"Xin cho hỏi ai là cô Hà Viện Viện?"

"Chính là tôi."

Nhìn thấy người đàn ông trung niên đi vào, Hà Viện Viện đưa tay ra, "Ngài chính là Đặng sư phụ, Đặng Văn Lâm."

“Là tôi.” Đặng Văn Lâm nói:

"Đây có phải là cửa tiệm mà cô đã nói đến không?"

“Vâng thưa ngài.” Hà Viện Viện nói:

"Đợi lát nữa sau khi thử xong các món ăn, nếu không có vấn đề gì, chúng ta cứ thế mà quyết định."

Đặng Văn Lâm do dự một chút, "Cô Hà, sao cô không nói sớm rằng đây chỉ là một cửa tiệm nhỏ."

Hà Viện Viện ngượng ngùng cười cười, "Tuy rằng cửa tiệm có hơi nhỏ một chút, nhưng rất có phong cách, lương đưa ra cao hơn 50% so với nơi ngài từng làm. Chúng ta đều là người bình thường không nên làm khó chuyện tiền bạc."

“Cô nói cũng đúng.” Đặng Văn Lâm cười gượng gạo nói:

"Nhưng tôi còn cần phải nấu thử món ăn trước sao? Lúc trước tôi đã nấu hai năm yến tiệc quốc gia, tôi cũng rất giỏi về ẩm thực Quảng Đông và Sơn Đông. Nhiều nhà lãnh đạo khen ngợi tôi vì những gì tôi làm được, vậy nên tôi nghĩ không cần phải làm phiền phức như vậy. Một cửa tiệm nhỏ như thế này, tôi vẫn có thể xử lý được."

Hà Viện Viện nhìn qua Kỷ Khuynh Nhan, cô là vợ của ông chủ, bây giờ người làm cũng đã tìm được, phải xem cô quyết định thế nào.

"Sư phụ Đặng đã có lòng tự tin như vậy, vậy thì thôi chúng ta không cần thử các món ăn nữa, chúng ta bắt đầu ngay bây giờ."

Trong một cửa tiệm, người đầu bếp là trung tâm quan trọng nhất.

Không được làm cho người ta không hài lòng, chỉ cần họ không đòi hỏi quá phận, vậy thì cứ chiều theo ý họ.

“Vậy thì hãy bắt đầu.” Đặng Văn Lâm thất thần nói:

"Tôi đi vào phòng bếp phía sau nhìn xem, nếu hàng hóa không được đầy đủ, các người phải đi chuẩn bị môt chút."

"Không thành vấn đề."

“Chờ đã.” Lâm Dịch nói:

"Các người muốn làm gì? Anh ta đang làm gì đấy?"

“Đầu bếp.” Hà Viện Viện nói:

"Cửa tiệm cũng đã khai trương, dù thế nào cũng phải có một đầu bếp chứ."

"Ai nói anh muốn thuê đầu bếp? Đối với một cửa tiệm nhỏ như vậy, chúng ta không cần phải thuê đầu bếp. Trình độ của anh đủ để xử lý rồi."

"Ông chủ, em biết tài nấu nướng của anh rất tốt, nhưng cũng chỉ là trình độ của một đầu bếp trung bình. Người trong nhà ăn còn thấy ngon, nhưng một khi chúng ta đứng ra mở cửa tiệm, chúng ta phải tìm những đầu bếp hàng đầu."

Cả Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện đều biết tài nấu ăn của Lâm Dật.

Ngay cả khi anh một mình phụ trách, hương vị cũng có thể đáp ứng được yêu cầu của thực khách.

Nhưng vì phải đi theo con đường nhỏ cho nên trình độ của các đầu bếp phải là cao cấp nhất.

Nếu phải so sánh, trình độ của anh kém hơn một chút.

“Quên đi, tài nấu nướng của anh có thể đảm đương được cái cửa tiệm nhỏ này.” Lâm Dật nhìn Đặng Văn Lâm nói:

"Đặng sư phụ, phòng bếp phía sau có một chai rượu, lát nữa ngài mang về nếm thử. Không thể để cho ngài đi tay không một chuyến được."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 589.

Chương 590. Nóc Nhà Của Đàn Ông

"Đây là có ý gì?"

Đặng Văn Lâm cảm thấy mình bị sỉ nhục, "Vị tiên sinh này, nếu không muốn dùng đến tôi, sao không nói sớm hơn? Thật là lãng phí thời gian của tôi."

“Đặng sư phụ, ngài đừng nóng giận.” Hà Viện Viện nói: “Tính khí của ông chủ chúng tôi là vậy đó.”

Kỷ Khuynh Nhan đứng bên cạnh Lâm Dật lên tiếng, "Trình độ của sư phụ Đặng rất tốt, khi khai trương thì có thể treo sơ yếu lý lịch của ngài ấy lên, có thể thu hút rất nhiều thực khách đến dùng bữa ở đây."

"Anh cũng biết điều này, nhưng điều quan trọng nhất là hương vị. Nếu không ngon, người ta sẽ không đến nữa."

Hả?

Cả Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện đều không hiểu Lâm Dật đang nói về cái gì.

Người ta là đầu bếp có cả danh tiếng lẫn thực lực.

Người đã làm quốc yến, đồ ăn làm ra có thể không ngon sao?

“Anh Lâm, anh có thể không thuê tôi, nhưng anh không thể đặt nghi vấn về trình độ của tôi.” Đặng Văn Lâm nói:

"Tôi thừa nhận rằng có một số đầu bếp vượt trội hơn tôi, nhưng toàn bộ Trung Quốc không có quá mười người có tài nấu nướng trên tôi. Anh nói như vậy khiến tôi khó chấp nhận được."

Hà Viện Viện đứng trước mặt Lâm Dật, "Ông chủ, bây giờ không phải lúc giả vờ lợi hại, cho dù anh muốn giả vờ lợi hại thì cũng nên nhìn người. Sư phụ Đặng em mời đến thật sự có thực lực đó. Không có chuyện em tìm người không đàng hoàng đến để lừa dối anh đâu."

“Anh biết trình độ của ông ta.” Lâm Dật nói:

"Tôi không dám nói rằng những món ăn khác tôi nấu ngon hơn ông, nhưng tôi vẫn có chút tự tin về những thứ trong thực đơn của mình."

"Có gì trong thực đơn?"

Đặng Văn Lâm mở thực đơn ra và xem qua, mức giá trên đó khiến ông ta phải kinh ngạc.

"Cơm chiên trứng rau 189 tệ? Trà sữa trân châu 68 tệ? Mì rau 179 tệ? Các người dám định giá như thế sao? Các người chưa mở nhà hàng bao giờ à? Cho dù có ba sao Michelin, cũng ít người dám đặt giá như thế này."

"Thực khách sẽ nhận được những gì mà họ đã trả. Những thứ tốt đương nhiên sẽ đắt. Điều này rất dễ hiểu."

"Cơm chiên trứng là món ăn của Hoài Dương, tôi là một bậc thầy về ẩm thực Hoài Dương, nhưng thành thật mà nói, tôi còn cảm thấy rất xấu hổ khi đặt giá cao như vậy cho món cơm chiên trứng do mình làm ra."

Những lời này làm cho Lâm Dật tương đối khó trả lời.

Nếu ông ta nói thẳng rằng cơm chiên trứng do ông ta làm ngon hơn anh. Anh liền có cơ hội ra vẻ.

Nhưng nếu giải thích ở mặt khác, lại trở thành anh định giá quá cao.

Nhìn tình thế này, có vẻ như anh đã bị dồn vào một điểm chết, có chút làm khó anh.

Cho nên anh không cần trình bày chi tiết, trực tiếp làm đi, còn đơn giản dễ hiểu hơn.

"Ngài không dám đặt giá cao như vậy. Có lẽ nấu ăn không ngon bằng tôi."

Kỷ Khuynh Nhan: ...

Hà Viện Viện: …

Ông chủ, giữ thân khiêm tốn một chút, anh không nên hành động như vậy!

Đặng Văn Lâm cảm thấy khó thở, "Anh Lâm, anh có thể không cần dùng đến tôi, nhưng anh nói vậy hơi quá đáng. Khi tôi 14 tuổi đã bước chân vào nghề này. Tôi ở cái nghề này làm hơn 30 năm, vậy mà anh dám nói tôi không bằng anh?"

"Nấu ăn là một công việc đòi hỏi kỹ thuật, nhưng nó cũng chú ý đến tài năng, ngài có nghĩ vậy không?"

Hà Viện Viện đỡ cái trán của cô, ông chủ đang ra vẻ đè đầu cô sao?

“Tốt!” Đặng Văn Lâm nói:

"Anh Lâm, anh có thể không làm việc với tôi, nhưng anh không thể xúc phạm tay nghề nấu nướng của tôi. Nếu vậy thì chúng ta hãy thử làm các món ăn đi. Đừng lo lắng, bất kể các món ăn anh làm có ngon hay không, tôi vẫn sẽ thanh toán hóa đơn sau khi kết thúc."

"Vậy mời ngài."

"Đi thôi."

Lâm Dật và Đặng Văn Lâm đi vào phòng bếp phía sau, Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện liếc nhìn nhau rồi cũng đi theo.

Đặng Văn Lâm hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy nguyên liệu được đặt ở bếp sau.

Tuy rằng ông chủ nhỏ này có chút kiêu ngạo, nhưng những thứ được bày ra đều là đồ tốt.

Những thứ này gần như đã đạt đến tiêu chuẩn của Michelin.

Tuy là đàn em non nớt nhưng thái độ vẫn tạm ổn.

Nếu anh ta có thể dẹp bỏ cái thái độ kiêu ngạo của mình, vậy thì có thể cho anh ta một chút chỉ điểm.

“Nguyên liệu nấu ăn ở phòng bếp có thể tùy ý dùng, làm như thế nào đều tùy ngài.” Lâm Dật nói.

“Không cần đâu, tôi sẽ sử dụng những nguyên liệu nào mà anh sử dụng, nếu không người khác lại nói rằng tôi đang bắt nạt anh.” Đặng Văn Lâm nói:

"Ở đây tôi muốn nói trước với ngài. Mặc dù nhiều người nói rằng cơm chiên trứng là ẩm thực Quảng Đông, nhưng nó đã được xếp vào danh sách các món ăn Hoài Dương mà mỗi đầu bếp ẩm thực Hoài Dương đều đã từng chuẩn bị qua, nếu đến cơm chiên trứng còn không nấu được thì sẽ không được phép nấu các món khác.”

"Ý của anh là kỹ thuật làm cơm chiên trứng của anh hơn các món khác."

“Có thể hiểu theo ý đó.” Đặng Văn Lâm nói: “Đây cũng là quy tắc của nghề, tất cả đều được học từ những điều đơn giản nhất.”

"Như thế nào cũng được, chỉ là cơm chiên trứng mà thôi."

“Vậy bắt đầu đi.” Đặng Văn Lâm nói:

"Tôi cũng rất muốn biết hương vị của phần cơm chiên trứng được bán với giá 189 tệ là như thế nào."

"Vậy thì hãy bắt đầu đi."

Lúc trước, Lâm Dật cảm thấy món cơm chiên trứng do anh làm đã rất ngon.

Nhưng giờ đây, hệ thống khen thưởng cho kỹ thuật nấu ăn bậc thầy các món trong thực đơn không biết hương vị sẽ như thế nào.

Sau khi hạ quyết tâm, Lâm Dật ngừng nói nhảm, bắt đầu bận rộn công việc.

Anh đem miếng thịt ba chỉ cắt thành khối vuông, bào ngư cắt thành sợi nhuyễn, tôm khô và lá hẹ đều đã chuẩn bị sẵn.

Sau đó tách lòng đỏ trứng gà ra khỏi lòng trắng trứng, đổ lòng đỏ trứng gà vào cơm, khuấy đều, đến đây đã có hình thức ban đầu của cơm chiên trứng.

Nhìn thấy nguyên liệu do Lâm Dật chuẩn bị, Đặng Văn Lâm lắc đầu.

Món cơm chiên trứng tuy nói rất đơn giản nhưng cũng là món khó làm nhất.

Muốn làm ra một bát cơm chiên trứng ngon, tuy nguyên liệu rất quan trọng nhưng không phải lấy nguyên liệu quý hiếm làm chủ.

Anh ta mù quáng chất đống nguyên liệu đắt tiền mà bỏ qua hương vị cốt yếu nhất của món cơm chiên trứng.

Món cơm chiên trứng làm theo cách này chỉ có vẻ đắt tiền, còn hương vị tự nhiên thì lại kém hơn rất nhiều.

Cậu thanh niên này cho rằng việc nấu nướng quá đơn giản.

Nghĩ đến đây, Đặng Văn Lâm cảm thấy dịu đi rất nhiều.

Ông ta đã biết nguyên liệu mà Lâm Dật sử dụng, ông ta chỉ cần lấy những nguyên liệu tương tự để làm ra món cơm rang trứng ngon hơn.

Hai cái bếp cách nhau không xa, nhưng cả hai đều không có ý định nhìn trộm.

Hai người bọn họ đều ở trình độ đầu bếp cao cấp, đương nhiên sẽ không làm những chuyện không có tự trọng như vậy.

"Chị ơi, ông chủ đứng nấu ăn trông thật đẹp trai."

Đứng ở phía sau hai người, Hà Viện Viện thì thào nói.

"Lâm Dật lúc nghiêm túc trông có vẻ rất hấp dẫn."

“Nhưng anh ấy lại rất ít khi nghiêm túc.” Hà Viện Viện phỉ nhổ: “Ngoài ra vẻ, anh ta còn huênh hoan ngạo mạn.”

“Vì vậy cơ hội này là rất hiếm, chúng ta hãy cố gắng quan sát kĩ hơn.” Kỷ Khuynh Nhan cười nói.

“Nhưng em lo rằng ông chủ sẽ thua.” Hà Viện Viện nói:

"Kỳ thật, về mặt nấu nướng anh ấy vốn dĩ đã rất giỏi. Nếu có thể vượt qua đầu bếp quốc yến về tài nấu nướng, thì quả thật là sẽ càng tự đắc. Trong mắt anh ấy, phụ nữ ngoại trừ sinh con ra thì là vô dụng."

"Sao……"

Kỷ Khuynh Nhan chợt dừng lại, có chút băn khoăn không biết trả lời câu hỏi này như thế nào.

Chẳng lẽ cô trong mắt Lâm Dật, ngoại trừ sinh con ra thì mình một chút giá trị cũng không có sao?

"Chị ơi, sau những gì em nói, chị cảm thấy mình không còn cảm giác tồn tại nữa sao?"

"Không có." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Vậy thì sinh thêm nhiều đứa bé nữa, như vậy sẽ có cảm giác tồn tại lớn hơn."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 590.

Chương 591. Một Kiểu Người Đàn Ông Kiêu Ngạo Đến Tận Xương Cốt

"Sinh nhiều thêm mấy đứa ..." Hà Viện Viện nói:

"Chị đang cố gắng làm ông chủ của em nghẹn chết sao?"

"Bị nghẹn chết?"

“Đúng vậy.” Hà Viện Viện nói:

"Chị thử nghĩ xem, từ khi mang thai đến khi sinh con phải mất ít nhất một năm. Muốn sinh thêm mấy đứa nữa, đoán chừng số lần được sinh hoạt Acb...Xyz của và anh ấy chỉ có thể đếm được trên mười đầu ngón tay. Em là một người phụ nữ còn không chịu được, nói gì đến anh ấy là đàn ông."

“Đổi chủ đề, đừng nói chuyện này nữa.” Kỷ Khuynh Nhan ngăn lại:

"Chúng ta đều là người lớn rồi, tại sao lại nói những chuyện này lung tung như vậy."

"Đây đều là những cái cần thiết phải trải qua, có gì mà ngại ngùng."

"Nhưng cũng không thể nói được."

Hà Viện Viện trợn tròn mắt, gặp được một cô gái như học tỷ, thật là làm khó cho ông chủ nhà mình.

"Hà tiểu thư, các cô có thể đi ra ngoài đợi. Lát nữa tôi và anh Lâm sẽ mang cơm rang ra. Phiền hai cô nếm thử một chút." Đặng Văn Lâm nói.

"Đã biết, sư phụ Đặng."

Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện ngồi vào bàn, vừa đúng lúc hai người chưa ăn trưa, vì vậy sẽ giải quyết bữa trưa của mình ở đây.

Hà Viện Viện còn thuận tay cầm lấy hai chai nước khoáng, tự nhiên giống như cô ấy đã về đến nhà của mình.

“Chị ơi, em nghĩ hai chúng ta phải giở thủ đoạn gì đó.” Hà Viện Viện thì thầm.

"Thủ đoạn gì?"

"Cơm chiên trứng do ông chủ làm, hẳn là chị nhớ rõ nó trông như thế nào đúng không."

"Nhớ rõ, chị thường xuyên ăn."

“Vậy là tốt, em cũng nhớ rõ nó ra sao.” Hà Viện Viện nói:

"Khi cơm chiên trứng được làm xong, dù sư phụ Đặng có làm ngon như thế nào, chúng ta vẫn phải nói rằng ông chủ làm rất ngon, bất kể như thế nào, chúng ta cũng phải cứu thể diện của ông chủ."

"Chuyện này không tốt lắm đâu."

“Chuyện này có gì sai.” Hà Viện Viện nói:

"Tuy rằng hai người chưa lãnh chứng, nhưng đã ước định quan hệ. Bất luận thế nào khi ra khỏi cửa chị đều phải giữ vững thân phận cho ông chủ, cho anh ấy đủ thể diện. Đây là điều phụ nữ nên làm."

“Em nói không sai, nhưng em không hiểu Lâm Dật.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Anh ấy kỳ thực bên ngoài khiêm tốn, nhưng là người từ kiêu ngạo từ trong xương cốt. Nếu anh ấy lừa gạt mà thắng được sư phụ Đặng, anh ấy cũng sẽ không vui."

"Vậy cho nên chúng ta phải nói thật sao?"

Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp, "Đúng vậy, chúng ta hãy ăn ngay nói thật đi, không cần nghĩ nhiều như vậy."

"Vậy chúng ta làm theo lời chị nói."

Vừa nói xong, hai người họ đã thấy Đặng Văn Lâm bước ra với hai đĩa cơm chiên trứng.

Một đĩa có màu vàng vàng, đĩa còn lại có một chút màu giống nước sốt, mang đến cho người thưởng thức một trải nghiệm thị giác hoàn toàn khác nhau.

Mà Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện cũng ngay lập tức nhận ra hai món cơm chiên trứng này xuất phát từ tay ai.

Lâm Dật chắc hẳn đã làm món cơm chiên trứng vàng.

Món này giống hệt món cơm chiên trứng mà anh thường làm, nhưng có nhiều nguyên liệu hơn một chút.

Phần còn lại là do Đặng Văn Lâm làm.

"Cái này do hai chúng tôi làm. Hai cô có thể nếm thử riêng để xem ai ngon hơn."

Bởi vì hai người họ đã ăn món ăn do Lâm Dật làm, cả hai đều biết nó như thế nào. Vì vậy họ dự định sẽ thử món ăn của Đặng Văn Lâm trước.

Hà Viện Viện xúc thử một thìa, vừa cho vào miệng, hai mắt cô ấy đã mở to ra.

"Trời ạ, chị ơi, chị mau nếm thử đi, đĩa cơm chiên trứng này mùi vị quá tuyệt vời, ngon hơn của ông chủ rất nhiều."

Bởi vì cô ấy vẫn còn nhớ rõ hương vị món ăn của Lâm Dật, mà Kỷ Khuynh Nhan đã dặn dò cô ấy phải nói sự thật, Hà Viện Viện cũng không giấu giếm.

Vị giác và trực giác mách bảo cô ấy rằng món cơm chiên trứng do Đặng Văn Lâm làm ngon hơn của Lâm Dật làm rất nhiều.

Thậm chí có thể nói rằng hai món không cùng cấp bậc, không đủ tư cách để so sánh với nhau.

Mà đây là hệ thống khen thưởng chênh lệch.

Trình độ nấu nướng của Lâm Dật được học từ trí nhớ của hiền giả, mà trình độ của anh ấy chỉ có thể so sánh với một đầu bếp trong một nhà hàng bình thường.

So với các bà nội trợ bình thường, trình độ đương nhiên cao hơn.

Nhưng so sánh với những sư phụ phụ trách quốc yến như Đặng Văn Lâm, cũng phải kém hơn một chút xíu.

Hà Viện Viện đưa ra đánh giá như vậy là điều đương nhiên.

"Có khoa trương đến mức như em nói không."

Mặc dù cô yêu cầu Hà Viện Viện nói sự thật, nhưng Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy rằng cô ấy đã biểu hiện hơi quá.

Chỉ là một đĩa cơm rang trứng, cho dù có ngon đến mấy, cũng không thể đến mức cảm nhận được hương vị của nước lẩu.

"Chị ơi, em không lừa chị, chị cứ nếm thử đi."

Kỷ Khuynh Nhan không tin, cô cũng cầm thìa nếm thử một miếng.

Cũng giống như Hà Viện Viện, cô vừa mới cho một miếng cơm vào miệng, liền nhận ra hương vị của món cơm chiên trứng này không giống bình thường.

Hương vị càng thêm nồng đậm và độc đáo hơn rất nhiều.

Không nói là cơm chiên trứng mà nói là một món ăn có thể mang đến cho người thưởng thức một hương vị khác, vượt trội hơn hẳn so với hương vị của cơm chiên trứng bình thường.

Kỷ Khuynh Nhan khẽ cau mày, mùi vị có vẻ ngon hơn của Lâm Dật làm rất nhiều.

Kỷ Khuynh Nhan liếc nhìn Lâm Dật đầy vẻ bực bội, biểu hiện u oán.

"Đúng là so với món anh làm ngon hơn một chút."

Đặng Văn Lâm cười cười nhìn Lâm Dật, ông ta đã đoán trước được kết quả này.

Trình độ của hai người chênh lệch không phải là nhỏ, vì vậy món ăn do hai người làm ra cũng khác biệt rất lớn.

Hai cô gái kia cũng không có cơ hội thiên vị.

"Anh Lâm, thật ra thì anh cũng có chút kỹ năng nấu nướng. Ít nhất khi bằng tuổi anh, tôi không thể đạt đến trình độ này. Nhưng xét về trình độ hiện tại, tôi nấu ăn ngon hơn anh. Vì vậy, tôi khuyên anh hãy thay đổi giá cả. Giá món ăn đến 189 tệ quả thực là quá cao. Mặc dù có nhiều thành phần đắt tiền trong đó nhưng tôi nghĩ anh nên đặt giá ở mức 88 tệ hoặc 98 tệ sẽ phù hợp hơn. Tôi hy vọng anh có thể chấp nhận xem xét gợi ý của tôi."

"Vẫn chưa so sánh xong, sao ngài lại đưa ra kết luận trước như vậy."

Lâm Dật bĩu môi, làm một nhân vật phản diện, ông ta thật sự rất có quy củ, không bao giờ buông tha bất kỳ cơ hội nào để chế nhạo anh.

"Hai người bạn của anh không phải đã bày tỏ rõ quan điểm rồi sao, cơm chiên trứng do tôi làm ngon hơn anh, anh còn phản đối kết quả này ư?"

"Bọn họ quả thực đã ăn cơm do tôi nấu, nhưng đều là đồ ăn trước đây tôi đã làm. Món cơm chiên trứng này không giống trước đây, mùi vị đương nhiên cũng khác."

"Ông chủ ..."

Hà Viện Viện thì thầm nói: "Món cơm chiên trứng này của anh chỉ là thêm một số nguyên liệu đắt tiền mà thôi. Thứ này sẽ không làm ảnh hưởng gì đến hương vị. Anh cũng đừng cố chấp nữa. Với trình độ của sư phụ Đặng, anh thua trước ngài ấy cũng không có gì đáng xấu hổ."

Lời nói của Hà Viện Viện không phải là không có lý.

Nói chung, cơ bản không có sự khác biệt hương về vị giữa cơm chiên thịt heo và cơm chiên trứng, chỉ cần gắp thịt heo vụn ra thì sẽ có hai đĩa cơm chiên trứng giống nhau.

Là bên thưởng thức đồ ăn, Hà Viện Viện có quyền lên tiếng về vấn đề này.

"Đừng nóng lòng đánh giá, hãy nếm thử mùi vị món ăn rồi nói chuyện."

Hà Viện Viện bĩu môi nói trong lòng:

"Anh đúng là không đâm vào tường không quay đầu lại, không nhìn thấy Hoàng Hà tâm bất tử."

Dù sao cũng là ông chủ của mình, Hà Viện Viện vẫn phải nể tình một chút, cô cho một thìa cơm vào miệng.

Đúng vào lúc này, Hà Viện Viện cảm thấy cả thế giới đều sáng ngời.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 591.

Chương 592. Suy Nghĩ Của Người Có Tiền Thật Kỳ Quặc

Nhìn thấy vẻ mặt của Hà Viện Viện, Đặng Văn Lâm có chút kỳ quái.

Cho dù Lâm Dật làm cơm rang trứng không bằng mình, nhưng so với đầu bếp bình thường làm ngon hơn rất nhiều.

Cũng không nên lộ ra vẻ mặt như thế chứ?

Chẳng lẽ là trong quá trình làm, bởi vì quá lo lắng, không có điều chỉnh tốt hương vị?

Hình như cũng chỉ có khả năng này thôi.

Hà Viện Viện kích động cầm lấy cánh tay Kỷ Khuynh Nhan, hưng phấn đến nói năng lộn xộn.

"Học tỷ, chị mau nếm thử, ông chủ làm cơm rang trứng ăn cực kỳ ngon luôn, ăn ngon hơn trước rất nhiều, vô địch rồi."

Kỷ Khuynh Nhan bị Hà Viện Viện làm cho giật mình không biết làm sao.

Cô có chút hơi bối rối, là ăn ngon thật hay chỉ là đang giả bộ.

Dù sao đi nữa, sư phụ Đặng là một bậc thầy về ẩm thực Hoài Dương ở cấp độ đại tiệc quốc gia, lẽ ra muốn so Lâm Dật làm thì càng ăn ngon hơn, làm gì có bộ dạng này.

Trước đó cũng đều đã nói xong, công việc quan trọng chính là đánh giá hai chén cơm rang trứng? Làm sao có thể có bộ dạng này vậy.

"Ai nha, chị đứng ngẩn ra đó làm gì, mau nếm thử đi, thật sự siêu cấp ngon, em xưa nay chưa từng ăn món cơm rang trứng ngon như vậy."

"So với Đặng sư phụ còn làm ngon hơn à."

"Đặng sư phụ làm ăn rất ngon, nhưng em vẫn là cảm thấy ông chủ làm ngon hơn một chút, thật sự, em không có lừa chị đâu."

Kỷ Khuynh Nhan cũng cầm cái thìa lên nếm thử một miếng, mặc dù vẻ mặt không khoa trương như Hà Viện Viện, nhưng là vẫn có thể nhìn thấy sắc mặt cô ấy có chút bất ngờ.

Nó thực sự ăn ngon hơn nhiều so với sư phụ Đặng.

"Lần này chị tin rồi chứ." Hà Viện Viện nói:

"Ông chủ anh thực là thần rồi, món cơm rang trứng này có vị rất khác so với món anh làm trước đây, ăn ngon đến vô địch."

"Chờ đã ..."

Đặng Văn Lâm lên tiếng:

"Hà tiểu thư, ý của cô là nói, Lâm tiên sinh làm cơm rang trứng, so với tôi làm còn ngon hơn ư?"

"Ừm, mặc dù anh ấy là ông chủ của tôi, nhưng tôi có thể công tâm mà nói, cơm rang trứng của anh ấy quả thực ngon hơn của anh một chút, không tin anh có thể hỏi học tỷ của tôi, chị ấy chưa bao giờ gạt người."

"Tôi cũng cảm thấy như vậy." Kỷ Khuynh Nhan gật đầu nói.

"Không thể nào, vừa nãy hai người các cô còn nói cơm rang trứng tôi làm ngon hơn anh ta làm, làm sao bây giờ liền đổi giọng rồi." Đặng Văn Lâm không cho là đúng.

"Chúng tôi vừa nãy nói như vậy, là so với khẩu vị trước đây anh ấy làm, nhưng anh ấy hôm nay làm cơm rang trứng, khẩu vị cùng với lúc trước rất khác nhau, nếu như Đặng sư phụ không tin, có thể tự mình nếm thử."

Đặng Văn Lâm thật có chút không thể tin được, anh ta là một cao thủ ẩm thực cấp đại tiệc Hoài Dương.

Anh vào nghề cũng đã lâu, so với anh ta số tuổi còn lớn hơn.

Đồ ăn anh ta làm, làm sao có khả năng so với mình con ngon hơn chứ.

Cầm thìa lên, Đặng Văn Lâm nếm thử một miếng.

Nhưng đúng trong giây phút này, vẻ mặt của anh ta cũng đông cứng lại, trở nên có chút kỳ quái và khó tin.

Không nghi ngờ gì nữa, trong lòng anh ta đã có kết quả rồi.

Loại biến ảo mùi vị đa dạng như thế này, thật không phải là mình có thể so sánh được.

Nhưng hai người dùng đều là nguyên liệu nấu ăn tương tự, đây chẳng qua là một chút khác biệt nhỏ trong gia vị, tại sao vị của hai dĩa cơm rang trứng lại khác nhau đến vậy chứ?

Đây tuyệt đối là trình độ cấp đại tiệc quốc gia!

Đặng Văn Lâm không nói gì hết, mà là tinh tế bắt đầu nhai nuốt.

Hương vị độc đáo và khác biệt, quả thực có thể gọi là muốn ngừng mà không được.

Gần nửa phút sau, Đặng Văn Lâm cười khổ một tiếng, sau đó hướng Lâm Dật giơ ngón tay cái lên.

"Lâm tiên sinh, anh làm món cơm rang trứng này thật sự ngon, Đặng mỗ tôi chịu thua bái phục anh, hơn nữa định giá món cơm rang trứng này là 189 tệ, tôi cảm thấy có chút thấp. Nói thật ra, anh đem tiệm cơm mở ở nơi này, đúng là quá ủy khuất, học sinh ở nơi này, căn bản không trả nổi."

Những người như Đặng Văn Lâm có chơi có chịu, Lâm Dật rất thích, nói:

"Mùi rượu ngon không sợ ngõ nhỏ sâu, mà tôi cũng không thiếu tiền, chỉ là vui đùa một chút mà thôi."

"Nếu Lâm tiên sinh xem đây như là một loại giải trí về mặt tinh thần, tôi không nói thêm cái gì, về sau tôi có thể sẽ lại tới, thỉnh giáo với anh về phương diện nấu ăn, tiểu huynh đệ cũng không ngại phiền phức chứ."

"Ách ..."

Lâm Dật có chút khó trả lời, chính mình chỉ am hiểu món ăn trên menu, luận các món ăn khác, mình còn thực sự không bằng anh ta.

Nhưng đã đến bước này rồi, trang thì phải trang tới cùng.

"Không thành vấn đề, có cơ hội trao đổi nhiều hơn."

Lâm Dật giả bộ làm ra vẻ cao thâm khó dò, lừa dối Đặng Văn Lâm một chút.

Đặng Văn Lâm hưng phấn, từ trong túi lấy ra 200 tệ.

"Theo những gì tôi đã nói, bất luận thắng hay thua tôi đều sẽ mua cơm rang trứng do anh làm, cho nên tôi có thể đem đĩa cơm rang trứng này đi không?"

"Nếu như anh không chê, liền trực tiếp lấy đi, không cần phải trả tiền đâu." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Vậy không được, đây là quy tắc trong nghề, ăn cơm phải trả tiền, không thể treo ân tình." Đặng Văn Lâm cười nhìn Kỷ Khuynh Nhan,

"Cô là bà chủ, mau thư tiền đi, tôi không chiếm tiện nghi của các cô, nhưng các cô cũng không thể chiếm tiện nghi của tôi, cô phải trả lại tôi 11 tệ."

Mặc dù đã bị gọi nhiều lần, nhưng mỗi lần nghe được hai chữ này, Kỷ Khuynh Nhan đều vui vẻ.

Từ bên trong túi xách lấy ra 11 tệ, sau đó đưa cho Đặng Văn Lâm.

Cái cảm giác này, đối với Kỷ Khuynh Nhan rất đặc biệt.

Cảm giác 189 tệ, so với kiếm được 1890 vạn, còn có có ý nghĩa hơn.

"Tôi đi trước, không quấy rầy mọi người làm ăn cơm."

"Được, Đặng tiên sinh đi thong thả."

"Lâm Dật anh xem, chúng ta kiếm được 189 tệ, mới vừa khai trương liền kiếm tiền, về sau chuyện làm ăn chắc chắn sẽ tốt."

"Chỉ là 189 tệ mà em đã hưng phấn như thế rồi, trừ đi tiến nguyên liệu và ga, điện, nước còn chưa đủ tiền mua một cây son cho em đấy."

"Cái này không giống nhau." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Trước đây chúng ta động miệng, động não, liền có thể kiếm rất nhiều tiền, nhưng 189 tệ này là chúng ta dựa vào thể lực kiếm được tiền, là tiền lao động ra."

"Ách ... em nói như vậy, cũng có phần đúng."

"Cho nên, em chợt có một suy nghĩ."

"Suy nghĩ gì?"

"Mượn cơ hội này, chúng ta trải nghiệm cuộc sống của những người bình thường đi, anh cảm thấy như thế nào?"

"Cuộc sống bây giờ còn không bình thường ư?"

"Anh đeo đồng hồ Richard Miller hơn 10 triệu, lái siêu xe thể thao hơn 30 triệu, đi một đôi giày sneaker phiên bản giới hạn hơn 6000 ngàn, anh cảm thấy đây là cuộc sống của người bình thường ư? "

"Ách ... hình như có vẻ là không bình thường." Lâm Dật nói: "Em muốn trải nghiệm như thế nào?"

"Chính là dùng số tiền kiếm được từ cửa tiệm nhỏ này để nuôi hai chúng ta, nhìn xem mỗi tháng bỏ ra bao nhiêu, kiếm được bao nhiêu." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nếu như cửa hàng này liên tục thua lỗ, điều đó có nghĩa là năng lực của hai chúng ta có vấn đề, về sau rất có thể sẽ chết đói."

"Ý tưởng này cũng khá thú vị, dù sao cũng là đang nhàn rỗi, vậy thì thử xem."

"Ừ, quyết định như vậy đi, bắt đầu từ bây giờ, chi tiêu hàng ngày của chúng ta đều lấy từ doanh thu của cửa hàng nhỏ này."

"Không thành vấn đề."

Hà Viện Viện: ???

Người có tiền đều có những suy nghĩ kỳ quặc như vậy à?

Nếu như hai người ngại tiền nhiều, có thể đưa cho tôi mà.

Để tôi nói cho hai người biết cái gì gọi là dân gian khó khăn.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 592.

Chương 593. Giá Trị Nhan Sắc Cao

"Này này này, hai người các ngươi rảnh rỗi quá hỏng não rồi à?" Hà Viện Viện không chịu nỗi nữa phải lên tiếng:

"Có tiền không có chỗ nào để tiêu à?"

"Viện viện, có một số việc em không hiểu." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Em không phải là không hiểu, mà là em không giàu bằng hai người."

"Ít nói lời vô dụng đi, cô nhanh đi làm việc đi." Lâm Dật nói.

"Thật là không có nhân tính mà, em đường đường là một CFO mà phải tới nơi này làm phục vụ viên, cái gì mà sống cuộc sống của người bình thường, thuê một người có lương một năm 5 triệu làm nhân viên phục vụ."

"Em không thể nói như vậy, em là đến nơi này kiêm chức, dựa theo giá thị trường cho một giờ là gần 12 tệ, nhưng chị sẽ cho em 15 tệ." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Em thực sự là cảm ơn chị nhiều."

Kỷ Khuynh Nhan ngược lại rất nghiêm túc, rất nhanh đã thích ứng với thân phận mới.

Ngay cả Lâm Dật cùng Hà Viện Viện, đều sinh ra một loại ảo giác, tôi thật giống không phải là người có tiền gì, chỉ là một người nghèo.

Ngoài ra, Kỷ Khuynh Nhan cũng tính toán chi phí cho một bát cơm rang trứng.

Có giá gần 86 tệ.

Mặc dù cơm và trứng đều là chất lượng đứng đầu, thế nhưng không có bao nhiêu tiền.

Nhưng bên trong thịt bò và bào ngư, đều là đồ ăn có giá hơi đắt, cho nên giá cả liền mắc tiền một tí.

Nhưng đây chỉ là giá của một bát cơm rang trứng, ở tình huống bình thường cũng phải có một bát canh hải sâm đi kèm.

Trong trường hợp như vậy, chi phí ít nhất cũng phải thêm 40 tệ, tổng là 126 tệ rồi.

Lợi nhuận còn lại là gần 63 tệ.

Ở đoạn đường phố Chính Dương này xét theo diện tích cửa hàng mỗi tháng tiền thuê gần như là 40 ngàn, vậy chi phí thuê một ngày là khoảng 1300 tệ, lại công thêm tiền điện nước thì gần 1400 tệ.

Tính theo cách này, mỗi ngày phải bán được khoảng 23 suất cơm rang, mới có thể bảo đảm không bị lỗ, còn dư lại mới là lợi nhuận.

Nhưng cái giá này, ở khu đại học này thì có vẻ có chút khó khăn.

Mỗi ngày có thể hay bán được 23 suất hay không, đều vẫn là một ẩn số.

Cho nên trong tiếp thị, còn cần phải bỏ công sức.

"Học tỷ, chị bận rộn nửa ngày, tính cái gì vậy."

Bởi vì từ khi Đặng Văn Lâm rời đi, cũng không còn khách hàng nào nữa, Hà Viện Viện rảnh rỗi muốn chết.

"Chị đang tính toán chi phí, giá vốn một bát cơm rang trứng là 126 tệ. Mỗi ngày chỉ cần bán được 23 suất, chúng ta có thể hoàn được vốn, còn dư lại cơ bản đều là lợi nhuận."

"Giả sử em làm việc năm giờ một ngày, hai người cung cấp cho em hai bữa ăn, tức là khoảng là 327 tệ, chị phải bán nhiều thêm 5 suất nữa mới được."

"Lại muốn nhiều như vậy." Kỷ Khuynh Nhan ủ rũ, 23 suất cũng không thể bảo đảm đây, nếu như nhiều thêm 5 suất nữa thì sao đây.

Điều này làm cho gia đình không giàu có, càng thêm khó khăn hơn rồi.

"Cho cô 15 tệ một giờ, đã không ít, chuyện ăn cơm cô tự mình giải quyết đi." Lâm Dật nói.

"Em tới đây làm công, thậm chí ngay cả cơm cũng không cung cấp, thật chưa từng thấy ông bà chủ nào keo như hai người."

"Cái con bé này, mỗi ngày đều nghĩ đến chuyện chiếm tiện nghị của ông chủ, tôi có thể cung cấp cho cô công việc đã không tệ rồi." Lâm Dật nói:

"Không nên nghĩ từ nơi này của chúng tôi có thể được cái gì, mà cô phải suy nghĩ xem mình nên đóng góp gì cho nơi này."

Kỷ Khuynh Nhan gật đầu, "Lời này có đạo lý, đúng rồi, thuận tiện đem đèn trong cửa hàng tắt đi, như vậy tiết kiệm điện."

Hà Viện Viện ấn huyệt nhân trung - giữa mũi và miệng.

Tại sao đời tôi lại gặp phải ông chủ và học tỷ như vậy chứ.

Hay là mình đời trước đã làm việc táng tận lương tâm.

"Được rồi, việc còn lại hai người sắp xếm đi, anh đi ra sau bếp đây."

Cửa tiệm mới khai trương, cần phải chuẩn bị trước một số nguyên liệu thức ăn, vì vậy Lâm Dật đi ra sau bếp.

"Ừ, anh đi đi, quầy lễ tân giao cho em là được rồi."

Đúng lúc này, một đôi nam nữ trẻ tuổi, đứng ở trước cửa tiệm.

Nam sinh ăn mặc quần đùi, áo phông trắng và giày chơi bóng, nữ sinh mặc áo đầm, để tóc dài.

Nhìn dáng dấp cũng là dáng vẻ chừng hai mươi, hẳn là sinh viên đại học gần đây.

"Đại Bảo, anh nhìn tên cửa hàng này đi, thật thú vị nha." Nữ sinh lôi kéo cánh tay nam sinh nói.

Tên của cô gái là Đồng Phỉ, chàng trai tên gọi là Lưu Tể Nguyên, hai người là quan hệ yêu đương, bình thường nickname của bọn họ là Đại Bảo và Tiểu Bảo.

"Của trộm là của ngon?"

Lưu Tể Nguyên nói: "Thật rất đặc biệt, hình như là mới mở, lúc trước đi ngang cũng chưa từng thấy, em có muốn nếm thử hay không?"

"Hay là thôi đi tên quán trang bức như vậy, đoán chừng đồ ăn bên trong cũng không có rẻ. Chúng ta hay là đi ăn bún cay thập cẩm đi, vừa tiết kiệm lại giá cả phải chăng."

"Anh nghĩ cũng không đến nổi nào đâu, ông chủ cũng không phải người ngu, nếu như bán quá đắt, ai mua." Lưu Tể Nguyên nói:

"Lại nói, mẹ anh mới vừa cho anh thêm sinh hoạt phí, chúng ta đi ăn xa xỉ một chút, cũng không thành vấn đề."

"Vậy thì đi xem sao?"

"Đi thôi."

Hạ quyết tâm, hai người đẩy cửa vào.

Nhìn thấy đồ trang trí bên trong, nhất thời bị dọa sợ hết hồn.

Tuy chỉ có sáu chiếc bàn nhỏ, nhưng nhìn chúng vô cùng cao cấp.

Hơn nữa phong cách trang trí và đồ vật, cũng đều lộ ra phong cách sang trọng mạnh mẽ.

Ngay cả những khách sạn cao cấp cũng đều không có bức cách như vậy.

Nhìn thấy phong cách cửa tiệm sang trọng như vậy, Đồng Phỉ đánh trống lui quân, xem ra chỗ này không phải nơi thích hợp dành cho sinh viên tới tiêu phí?

Nhưng lúc này, ánh mắt của Lưu Tể Nguyên lại rơi vào trên người Hà Viện Viện.

Khí chất của người phụ nữ này thật tốt, cách ăn mặc rất là thời trang, đặc biệt là tất chân màu da với giày cao gót.

Giời ạ, người phục vụ trong cửa hàng này, quả thực vô địch!

"Đại Bảo, nếu không chúng ta đổi cửa tiệm đi."

Đồng Phỉ cảm thấy có chút áp lực, chủ yếu bắt nguồn từ hai phương diện.

Một mặt là cách trang trí trong cửa tiệm làm cho cô cảm thấy, chính mình tiêu phí không nổi nơi như thế này.

Thứ hai là Hà Viện Viện, vị tiểu thư này khí chất rất tốt, khí tràng thật lớn.

Lớn lên tốt như vậy tại sao lại đi làm người phục vụ, tùy tiện đi làm người mẫu, đều so với nơi này kiếm tiền nhiều hơn nha.

"Đổi cửa tiệm ~~~ "

Lưu Tể Nguyên cũng hơi sợ hãi.

Trong cửa tiệm trang trí tốt như vậy, người phục vụ lại xinh đẹp có khí chất như vậy, đoán chừng tùy tiện một món ăn, phải mấy trăm, cái giá này đủ cho hai người ra ngoài ăn một bữa thịnh soạn.

"Có người đến ư? Nhanh ngồi vào bàn đi."

Rõ ràng chuyện chiêu đãi khách hàng, là do Hà Viện Viện tới làm.

Nhưng rõ ràng cô ấy vẫn chưa thích ứng thân phận mới của mình, ngay cả khách hàng bước vào cũng không biết tiếp đãi như thế nào.

Còn ngồi đó kêu người ta tự ngồi vào bàn.

Thời điểm Kỷ Khuynh Nhan đứng lên, Đồng Phỉ cùng với Lưu Tể Nguyên đều sững sờ.

Người phục vụ trong cửa tiệm này đều dễ nhìn như vậy à, như nào người sau còn đẹp hơn người trước chứ?

Cái này, rốt cuộc là giá trị nhan sắc thần tiên gì!

Dung mạo này!

Vóc người này!

Khí chất này!

Làm minh tinh đều thừa sức rồi!

Coi như là hoa khôi của học viện hí kịch Trung Hải cũng không sánh bằng người ở đây.

"Hai vị muốn ăn gì?"

Kỷ Khuynh Nhan cũng chưa từng làm loại chuyện lặt vặt này, chỉ có thể y dạng họa hồ lô (*đồ lên vật có sẵn mà ra hình vẽ).

Chính mình lúc đi ăn cơm, người khác cũng là dùng thái độ như thế này phục vụ.

"Chúng tôi đi nhầm chỗ, thật xin lỗi." Đồng Phỉ lôi kéo cánh tay Lưu Tể Nguyên, muốn cùng nhau rời đi.

Những cửa hàng như thế này chắc đắt lắm, chính mình vẫn là nên đi thôi.

"Không đi, ở đây ăn đi, anh cảm thấy tiệm này cũng rất tốt." Lưu Tể Nguyên giả vờ trấn định nói.

"Không được, tiệm này vừa nhìn cũng thấy là rất đắt rồi, chúng ta ăn không nổi đâu."

Thứ nhất là cảm thấy đắt, thứ hai là Đồng Phỉ cảm thấy ở trước mặt hai người phụ nữ này ăn cơm, chính mình cũng không tự tin ăn.

Đặc biệt là vị tiểu thư phía sau kia.

Chân dài, eo nhỏ nguy hiểm còn lớn hơn, mình ở trước mặt cô ấy, cũng không xứng gọi là phụ nữ.

"Đến đã đến rồi, ăn ở đây đi." Lưu Tể Nguyên không muốn từ bỏ.

"Không được, nhất định phải đi." Đồng Phỉ kiên quyết nói, không cho Lưu Tể Nguyên bất kỳ cơ hội phản bác nào.

"Vậy được rồi."

Đúng lúc này, Lâm Dật từ sau nhà bếp đi ra, "Khách muốn gọi món gì thế?"

Trong phút chốc, Đồng phỉ lần nữa sửng sốt.

Nam đầu bếp này sao lại lớn lên đẹp trai xuất sắc như vậy?

"Đại Bảo, em có chút mệt mỏi, không muốn đi nữa, vẫn là ở chỗ này ăn đi." Đồng Phỉ cũng giả vờ bình tĩnh nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 593.

Chương 594. Ông Chủ Của Chúng Tôi Đặc Sắc

"Không đi ư?"

"Không đi, không đi."

Đồng Phỉ lôi kéo Lưu Tể Nguyên ngồi xuống, ánh mắt như có như không nhìn Lâm Dật.

Tiểu ca ca này, lớn lên thật là đẹp trai!

Anh ấy làm cơm nhất định là rất ngon.

Nhưng cảm giác không cần ăn cũng đã no rồi, sắc đẹp có thể thay cơm nha.

Lưu Tể Nguyên cũng không hề nhận ra trong lòng bạn gái mình đang suy nghĩ gì.

Bởi vì anh ta cũng là có ý nghĩ như thế.

Hai cô gái này thật là xinh đẹp.

Cùng lúc đó, Hà Viện Viện đã đưa menu tới, Lưu Tể Nguyên nhìn một chút giá cả phía trên, cùng Đồng Phỉ hít một ngụm khí lạnh.

Một bát cơm rang trứng giá là 189 tệ?

Hai phần ăn có giá gần 400 tệ!

Mặc dù bọn họ có thể chi trả được, nhưng với 400 tệ cho món cơm rang trứng, có phải là có hơi nhiều tiền không.

Ngay lúc hai người đang do dự, khuôn mặt của Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan xuất hiện trong tâm trí họ.

Đáng giá!

"Chúng tôi muốn gọi hai phần cơm rang trứng." Đồng Phỉ nói.

"Chờ một chút." Hà Viện Viện cũng bất đầu nhập vai.

Ước chừng mười phút sau, hai phần cơm rang trứng đã được bưng lên, còn có thêm hai phần súp hải sâm.

Nhưng để có được hương vị ngon hơn và dinh dưỡng được kết hợp vào súp, Lâm Dật đã băm nhỏ ra, cho nên không nhìn ra trong canh là vật gì.

Nhìn thấy màu vàng rực rỡ của cơm rang trứng, hai người lần nữa sửng sốt.

Cơm rang trứng ở quán nhỏ này khác với những quán họ đã ăn trước đây, nhưng không biết mùi vị của nó như thế nào.

Lưu Tể Nguyên thử nếm thử một miếng, nhất thời hai mắt nháng lửa.

"Em mau nếm thử đi, món cơm rang trứng của cửa tiệm này ăn cực kỳ ngon, hơn nữa bên trong còn có thịt bò vị cực kỳ tốt, anh lúc trước cũng chưa từng ăn qua."

"Anh có cần nói khuếch đại như vậy không."

Ngay từ đầu, hai người đối với cơm rang trứng cũng không có chờ mong gì.

Dùng tiền ăn cơm chỉ là nhìn người, cho nên mùi vị gì gì đó, kỳ thực đều là không sao cả.

Dù sao cũng chỉ là một đĩa cơm rang trứng mà thôi, nguyên liệu nấu ăn cũng chỉ có mấy thứ, làm sao cũng không làm được đến nổi ngon như vậy.

Nhưng món cơm rang trứng vàng thơm ngon trước mặt họ đã triệt để lật đổ trí tưởng tượng của Lưu Tể Nguyên.

Thậm chí không thể tin được là đây là một bàn cơm rang trứng!

Không chỉ có ăn cơm rang trứng ngon như vậy, mà còn được chứng kiến cô gái xinh đẹp như vậy, bữa cơm này ăn quá đáng giá.

"Anh có nói khuếch đại quá hay không."

Là một tín đồ ẩm thực, hội viên cao cấp hội bún cay thập cẩm, Đồng Phỉ đối với ăn uống, vẫn rất có quyền phát ngôn.

Dưới cái nhìn của cô, cho dù cơm rang trứng có được làm thành bông hoa thì mùi vị cũng giống nhau.

"Anh thật sự không có khoa trương, cơm rang trứng của bọn họ xác thực ăn ngon, với phần cơm rang trứng ở chỗ này, những nơi khác so ra chỉ là đồ ăn cho heo ăn."

"Anh lừa em à." Đồng Phỉ không để ý lắm, thản nhiên nếm thử một miếng.

Nhưng vừa bỏ một miếng vào miệng, Đồng Phỉ có loại cảm giác như đang mơ.

Cơm rang trứng có thể được làm ra mùi vị này sao?

Trên thực tế, Đồng Phỉ cũng không biết phải hình dung như thế nào, chỉ một đĩa cơm rang trứng thôi, đã khiến người ta răng môi lưu hương, dư vị vô tận.

"Em xem anh đã nói gì nào, không lừa em chứ."

"Ừ, thật sự ăn quá ngon rồi."

Sau khi nếm thử món cơm rang trứng của Lâm Dật, hai người cũng còn không tâm tư để nhìn mỹ nữ và mỹ nam nữa.

Cuối cùng ăn đến một hạt cơm cũng không còn, mới cảm thấy mỹ mãn.

"Ông chủ, anh làm cơm ngon quá, tuy rằng mắc tiền một chút, nhưng rất đáng đồng tiền bát gạo nha!"

"Các bạn cảm thấy ăn ngon là được rồi." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Ông chủ, mã QR của anh đâu, tôi quét thanh toán." Lưu Tể Nguyên nói.

"Ách ..."

Ba người liếc nhau một cái, dường như đã quên mất mã QR.

"Mã QR chúng tôi vẫn chưa có, cậu trước chuyển khoản."

"Cũng được."

"Đừng đừng đừng, bữa cơm này để en mời." Đồng phỉ nói.

"Hai chúng ta đã ở bên nhau hơn một năm rồi, ai trả cũng giống nhau mà."

Lưu Tể Nguyên có chút khó hiểu, lúc trước đi ăn cơm với nhau, cô ấy chưa từng nói sẽ chủ động trả tiền.

Đều là tiêu hết tiền của mình sau đó mới dùng tiền của nàng.

Hôm nay làm sao lại chủ động như vậy?

"Ông chủ, số WeChat của anh là bao nhiêu vậy, tôi trước tiên thêm bạn, sau đó chuyển khoản cho anh." Đồng Phỉ cầm điện thoại di động nói.

"Không cần thêm WeChat, tôi có mã thanh toán, cô quét một cái là được rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Ách, được."

Mặc dù Lâm Dật không phải là người có thói quen ai cũng kết bạn, nhưng chút tâm tư của Đồng Phỉ, Kỷ Khuynh Nhan trong nháy mắt đã nhìn thấu.

Muốn thêm WeChat của Lâm Dật ư? Không có cửa đâu!

Hà Viện Viện bĩu môi, học tỷ đây cũng là quá đề phòng rồi.

Sau khi thanh toán xong, hai người đều lưu luyến rời đi.

Đồng thời đều tính toán ở trong lòng, khi nào đủ phí sinh hoạt sẽ trở lại đây ăn nữa.

Khi 378 tệ tới sổ, Kỷ Khuynh Nhan đắc ý nhìn tới nhìn lui con số trong tài khoản.

Cộng với bát cơm rang trứng trước đó, lợi nhuận ròng 189 tệ, nhưng khoảng cách hồi vốn vẫn còn một đoạn chênh lệch.

Nhìn thấy học tỷ bởi vì kiếm được 189 tệ, mà nhảy cẫng hoan hô, Hà Viện Viện im lặng ngồi ở một bên, hai người kia có phải bị bệnh hay không?

Cùng lúc đó, thời điểm Kỷ Khuynh Nhan nhận được tiền, lời nhắc của hệ thống vang lên trong đầu Lâm Dật.

Tiếp đãi khách hàng thành công, khen thưởng 100.000 điểm thông thạo.

Độ thuần thục của nghề nghiệp: 20%, tặng bình thuốc mật độ xương.

"Hả? Bình thuốc mật độ xương?"

Nhìn thấy phần khen thưởng này, Lâm Dật liếc nhìn về phía icon vật phẩm, phía trên xuất hiện một cái bình màu nâu.

Quả thực có chút mới mẻ.

"Hệ thống, đây là cái đồ vật gì vậy?"

Tăng mật độ xương của vật chủ, trang bị đến tận răng.

"Mẹ kiếp, cái này là đồ tốt!"

Bất kể nói thế nào, Lâm Dật đã từng là bác sĩ chuyên nghiệp, đối với mật độ xương cũng có hiểu biết.

Thông tục chút giảng, liền là xương của mình trở thành cứng ngắc rồi.

Nếu như mình cùng người khác đối đầu một quyền, chính mình không bị làm sai nhưng người khác có thể sẽ gãy xương.

Sự tính phát sinh ở Manga hình như có khả năng sẽ phát sinh tại trên người mình.

Nếu đâm vào tường hoặc bị xe đụng, còn có thể bình yên vô sự đứng lên, bởi vì xương rất cứng rắn nha.

Nhưng nhìn theo cách này, sau này mình, liền triệt để cáo biệt nghề nghiệp người giả bị đụng rồi.

Mật độ xương siêu lớn, cộng với sức chiến đấu cấp E mình đã được khen thưởng trước đây nữa.

Lão tử đã bước lên một chân ra khỏi thế giới phàm trần này, đã gần như bất khả chiến bại rồi.

Bỗng nhiên rất nhớ Tu Tiên!

Liếc nhìn menu hệ thống, Lâm Dật không do dự, trực tiếp sử dụng thuốc mật độ xương.

Dưới sự thúc giục của tâm trí, biểu tượng của bình thuốc mật độ xương bắt đầu mờ đi.

Lâm Dật bỗng nhiên cảm thấy khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều ngứa ngáy khó chịu, anh biết đây là do thuốc mật độ xương tác động.

Quá trình này, ước chừng kéo dài khoảng nửa phút mới biến mất không còn tăm hơi.

Mặc dù không cảm thấy có bất kỳ thay đổi cụ thể nào, nhưng Lâm Dật có thể chắc chắn rằng bình thuốc tăng mật độ xương hẳn đã phát huy tác dụng.

Hệ thống chỉ là ngẫu nhiên chó, chứ cũng không có một mực chó.

Đối mặt với loại trái phải rõ ràng như vậy, sẽ không đóng khung chính mình.

"Hệ thống, mật độ xương hiện tại của ta là bao nhiêu?"

Gấp đôi so với nam giới bình thường.

"Mẹ kiếp, quả thật là gấp đôi rồi!"

Lâm Dật hưng phấn đền nổi nói không mạch lạc.

Theo quan điểm y học mà nói, mật độ xương trị số max của nam giới bình thường sẽ được duy trì ở mức 1.228 (g/cm3).

Theo cấu tạo của cơ thể người, dù cho tăng lên 0.01, thì chức năng và khả năng thể thao của cơ thể cũng sẽ đều vượt xa người thường.

Hệ thống ngược lại rất hào phóng, dĩ nhiên tăng lên gấp đôi!

Mình bây giờ, còn có thể tính là người bình thường ư?

Thật muốn cho Hà Viện Viện một quyền, thử hiệu quả xem thế nào.

Tiếp đón thành công hai mươi vị khách, khen thưởng điểm thông thạo 200.000 (2/20).

Nhìn nhiệm vụ mới tiếp theo, ý nghĩ muốn đánh tơi bời Hà Viện Viện một trận của Lâm Dật phải bỏ qua một bên.

Cô ấy còn phải giúp mình kiếm tiền nữa, tạm thời không thể giết, đợi đến lễ mừng năm mới vậy.

Sau khi tiễn đợt khách đi, ba người bắt đầu ai cũng bận rộn.

Lâm Dật trở lại phòng bếp phía sau, Kỷ Khuynh Nhan ngồi ở quầy thu ngân, chờ nhóm khách tiếp theo tới.

Hà Viện Viện ngồi ở một bên ăn no chờ chết, còn ngồi xem phim truyền hình não tàn.

Bởi vì buổi chiều mới khai trương, nên Kỷ Khuynh Nhan cũng không có ôm nhiều kỳ vọng vào việc kinh doanh của cửa hàng.

Chỉ cần tới giờ ăn chiều, chi phí của cửa hàng có thể kiếm lại được.

Nhưng sau khi đưa hai nhóm khách khác đi, sau đó kế tiếp mấy tiếng, không có một ai đến.

Mặc dù cũng có người vào cửa, nhưng đều bởi vì giá cả quá đắt, mà xoay người rời đi.

Cũng không có bởi vì giá trị nhan sắc của Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan mà tới dùng cơm.

"Học tỷ, em thấy chúng ta vẫn nên là tan tầm, đều hơn bảy giờ tối rồi, đã qua giờ cao điểm để cơm, đoán chừng cũng sẽ không có khách nhân nào tới nữa đâu." Hà Viện Viện đề nghị.

Kỷ Khuynh Nhan cũng có chút ủ rũ, không nghĩ tới ngày thứ nhất khai trương, chuyện làm ăn lại kém như vậy.

"Vậy được, hôm nay trước tiên đến đây thôi, chị phải suy nghĩ lại một chút, nếu cứ tiếp tục như thế này, khẳng định sẽ lỗ chết mất."

"Học tỷ, chị có phải hay không nhập vai quá sâu rồi?" Hà Viện Viện nói.

"Bọn chị như này gọi là sống có trách nhiệm, em không thể hiểu được."

"Ai bảo em không có tiền nhiều như chị chứ."

"Việc này cùng không liên quan gì đến tiền bạc, cái này gọi là mẫu mực, em biết cái gì chứ." Lâm Dật nói giúp vào.

Hà Viện Viện không tiếp lời, gác lại cuộc sống phú quý, muốn đi ra trải nghiệm cuộc sống, quả thực là có bệnh, hơn nữa bệnh còn không nhẹ.

Két kẹt ——

Ngay lúc ba người bọn họ đang định đóng cửa, cửa của cửa tiệm bị đẩy ra.

Một người đàn ông trung niên từ bên ngoài bước vào, ông ấy có một đầu tóc dài thô ráp, mang mũ lưỡi trai, mặc vest xanh quân đội, giống như một văn nhân trung niên.

Sau khi đi vào, người đàn ông trung niên quan sát một chút cách trang trí của cửa tiệm, liên tiếp gật đầu tỏ ý hài lòng với không khí trong cửa tiệm.

"Cửa tiệm này cũng không tệ lắm, trang trí cũng rất có phong cách." Người đàn ông trung niên bình phẩm từ đầu đến chân nói.

"Cảm ơn." Kỷ Khuynh Nhan lễ phép trả lời.

Người đàn ông trung niên ngồi xuống ghế, làm cho Kỷ Khuynh Nhan có hơi hứng thú.

Xem điệu bộ này, chắc sẽ ở lại chỗ này ăn cơm, sẽ không đi rồi.

Lại có việc có thể làm rồi.

Người đàn ông trung niên gõ ngón tay trên mặt bàn, không kiêng dè chút nào quan sát Kỷ Khuynh Nhan cùng với Hà Viện Viện.

Đối với thân hình của các cô cũng với khuôn mặt biểu thị hài lòng.

"Cửa tiệm các cô có những món đặc sắc nào, giới thiệu một chút tôi nghe thử?"

"Cửa tiệm chúng tôi đặc sắc nhất có ông chủ, anh có muốn nói chuyện với anh ấy không?" Hà Viện Viện nói.

Lâm Dật: Con mẹ nó cô làm xấu danh tiếng của tôi!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 594.

Chương 595. Anh Có Phải Hay Không Muốn Bao Nuôi Tôi?

"Ách ... Tôi không nói đến ông chủ của cô."

Người đàn ông trung niên ngơ ra một lúc, không nghĩ tới lại nhận được câu trả lời như vậy.

"Tôi muốn hỏi, nhà hàng các cô có những món ăn đặc sắc gì."

"Món ăn đặc sắc là cơm rang trứng, mì rau dưa." Hà Viện Viện nói, thái độ rất lạnh lùng.

Cái lão già háo sắc này, liên tục nhìn chằm chằm vào chân của mình, thật muốn mang giày cao gót đi tới cho ông ta một cước.

Lớn lên không đẹp trai như ông chủ của tôi, còn dám đùa nghịch lưu manh, ai cho ông ta cái dũng khí đó chứ?

"Vậy thì một phần cơm rang trứng." Người đàn ông trung niên nói: "Đồ uống thì có những loại gì?"

"Cái gì cũng có, trên bàn có Menu, ông muốn uống gì tự xem đi."

"A a, tôi mệt mỏi một ngày rồi, cô tiến cử cho tôi đi."

"Được, chờ chút."

Hà Viện Viện thu hồi điện thoại, đi đến quầy bar cầm một chai rượu vang đỏ đi ra.

"Chateau Latour năm 82, 28 vạn một bình, được không?"

"Cô nói cái gì? Chateau Latour năm 82? "

"Đúng vậy, ông không phải là kêu tôi tùy tiện giới thiệu cho ông sao, tôi cảm thấy cái này thật không tệ. Tất cả những người đàn ông đến nhà hàng chúng tôi đều gọi chai này."

Ngạch ...

Chateau Latour xác thực là đồ tốt, nhưng cũng phải có tiền mới uống được a.

Sắc mặt người đàn ông trung niên ngay thẳng, bình tĩnh nói:

"Tiểu cô nương, vừa nhìn là biết cô không am hiểu về rượu rồi. Đây là loại rượu chỉ nên uống khi đang đi ăn đồ ăn cơm tây, ăn cơm rang trứng, uống rượu đỏ cũng không quá thích hợp, cô cho tôi một bình nước là được rồi."

"Được."

"Ông chủ, một phần cơm rang trứng."

Gọi một tiếng, Hà Viện Viện lại đem một bình nước đưa lên, sau đó liền không để ý đến người đàn ông trung niên nữa.

Mà Kỷ Khuynh Nhan thì ngồi ở quầy thu ngân, một mực không đi ra.

Cô ấy không ưa loại người như vậy.

Vốn tưởng rằng chỗ này là làng đại học, loại người như vậy sẽ ít hơn chứ.

Không ngờ đợt khách thứ hai vừa đón, chính là cái dáng vẻ này.

"Tiểu cô nương, các cô là từ nông thôn tới à."

Trong lúc đợi món ăn được đưa lên, người đàn ông trung niên hỏi.

"Hả? Anh xem cách ăn mặc của chúng tôi, nơi nào như từ nông thôn tới?" Hà Viện Viện nói.

"Lớn lên xinh đẹp như vậy, sao lại tới đây làm công như vậy? Thật là đáng tiếc, bằng cấp hẳn là sẽ không quá cao."

"Vị tiên sinh này, việc này cùng anh có quan hệ gì không?" Hà Viện Viện không mặn không nhạt nói.

"Cái kia, tôi trước tiên tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Phùng Ngọc Thụ, tôi là giáo viên khoa đạo diễn của học viện hí kịch Trung Hải, thời gian trước có làm qua một số loại tác phẩm như {{ sông Hồng }} {{ trong hốc núi hô hoán }}."

"Đạo diễn cũng không bớt." Hà Viện Viện đầu cũng không ngẩng lên mà nói.

"Cô đã hiểu lầm rồi, với thu nhập của tôi, đã sớm tự do kinh tế rồi, cũng không cần chiết khấu." Phùng Ngọc Thụ nói:

"Tôi chẳng qua là cảm thấy, với giá trị nhan sắc của hai người mà làm công ở đây, thật là đáng tiếc, không nên cảm thấy chính mình không học thức, liền để cho giá trị nhan sắc của mình bị mai một ở đây. Nếu như các cô có hứng thú, có thể ghi lại số điện thoại của tôi, tôi có thể đưa hai cô tiến vào giới giải trí để phát triển."

"Cmn!"

Câu này không phải câu Lâm Dật hay nói ra sao, Hà Viện Viện.

Lại còn nói tiến sĩ Bắc Đại không học thức?

Đây đều là cái lời thiểu năng gì vậy chứ, làm sao mà học viện hí kịch Trung Hải lại có thể tuyển được giáo viên bị thiểu năng như vậy chứ?

"Nghe lời này của ông, thế nào giống như là muốn bao nuôi tôi vậy nhỉ?"

Mặc dù hay bị Lâm Dật ép cho phải ngoan ngoãn, nhưng Hà Viện Viện ở trước mặt người khác, như cũ là một cao thủ độc miệng, có thể nói là chay mặn không nể.

Có thể thanh thuần để người khác cho rằng cô ấy chỉ là một cô gái nhỏ.

Cô cũng có thể phóng đãng để người khác cho rằng cô ấy là một cô gái trẻ.

Nói chung, muốn dáng vẻ gì cô ấy đều có.

Chỉ với một người như Phùng Ngọc Thụ, ở trước mặt Hà Viện Viện thật không để đáng chú ý.

"Cô cái tiểu cô nương này, làm sao lại nói chuyện như vậy được."

Phùng Ngọc Thụ cũng là bị ép buộc.

Chuyện như vậy cũng phải là tiến lên từ từ, phải có quy trình, cũng không thể bỏ qua quy trình mà chỉ chạy kết quả được.

"Tôi chỉ là thấy dung mạo của cô với tư thái thật không tệ, không vào làng giải trí thì thật tiếc, cho nên muốn làm một quý nhân chỉ dẫn cô. Cô nếu như có ý muốn với vấn đề này, chúng ta có thể nói chuyện nhiều hơn."

"Điều này không cần thiết, tôi đi thẳng vào vấn đề nói chuyện là được rồi."

Hà Viện Viện tiện tay móc ra chìa khóa xe của mình.

"Đây là xe của tôi, ông xem một chút ngủ với tôi một đêm, cho bao nhiêu tiền là thích hợp?"

Nhìn thấy chìa khóa xe Porsche, Phùng Ngọc Thụ sửng sốt rất lâu.

"Cô, cô rõ ràng có tiền như vậy?"

"Lớn lên xinh đẹp, vóc người lại còn tốt như vậy, giá cả tự nhiên cao, ông nói có đúng không?"

Kỷ Khuynh Nhan cố nén cười, từ đầu đến cuối một câu nói đều không nói.

Viện Viện nói chuyện cũng đủ hung hăng rồi.

Tuy rằng không ưa ông ta, nhưng không để ý là được rồi, dù sao còn muốn kiếm tiền của ông ta đấy, cũng không thể vì chọc giận ông ta, mà cái gì cũng đều nói.

Không thể cho trường học cũ mất mặt nha.

"Tiểu cô nương, cô nói như vậy liền vô vị rồi, đây không phải là đang trêu đùa tôi sao?" Phùng Ngọc Thụ nói.

"Là ông trêu chọc tôi trước đấy chứ."

Lúc này, Phùng Ngọc Thụ cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Là mình nhìn lầm, cô gái này hẳn không phải là nhân viên phục vụ ở đây, ngược lại hình như là qua đây để giúp đỡ.

Nếu không, nhân viên phục vụ nào lại biết lái Porsche.

Lúc này, Lâm Dật từ sau nhà bếp đi ra.

Hà Viện Viện đứng dậy, nhận lấy cơm rang trứng trên tay anh, đưa tới trước mặt Phùng Ngọc Thụ.

Sau khi bị Hà Viện Viện làm cho một trận, Phùng Ngọc Thụ không nói cái gì nữa, bắt đầu ăn cơm của mình.

Nhưng vừa ăn xong, Phùng Ngọc Thụ phát hiện đĩa cơm rang trứng này ngon đến bất ngờ.

Thậm chí không thể tìm được từ để hình dung, mô tả mùi vị của món cơm rang trứng này.

Chỉ là tùy tiện tìm một nhà hàng chưa từng ăn để đi ăn, không nghĩ tới mùi vị lại tốt như vậy.

Không tự chủ, liền ăn cơm với tốc độ nhanh hơn.

Sau mười mấy phút, Phùng Ngọc Thụ từ trong túi lấy ra 100 tệ, vỗ tới trên bàn, nhìn Hà Viện Viện nói:

"Thanh toán đi."

"Tổng cộng là 259 tệ, một tờ này không đủ." Hà Viện Viện nói.

"Cô nói cái gì?! Tôi chỉ gọi một phần cơm rang trứng và nước suối, lại muốn lấy của tôi 259 tệ, có phải hay không các người muốn tiền muốn đến điên rồi?"

Nghe xong con số 259 tệ này, làm Phùng Ngọc Thụ trực tiếp bùng nổ.

Ông ta vốn tưởng rằng, ở phố Chính Dương này, một phần cơm rang trứng, một bình nước suối, giá hơn 30 tệ là được rồi, không ngờ được, lại muốn mình trả 259 tệ!

Cái này cùng cướp đoạt khác nhau ở chỗ nào!

Nếu như mình thật có tiền như vậy, thì sẽ không gọi một phần cơm rang trứng rồi!

"Người như ông vậy, căn bản không có giá trị cho chúng tôi cướp." Hà Viện Viện nói thầm:

"Hơn nữa chúng tôi đều viết trên Menu, công khai ghi giá, cướp của ông làm gì?"

Phùng Ngọc Thụ cầm lấy Menu lên nhìn, phát hiện cơm rang trứng thật sự bán 189 tệ!

Nhìn như thế này, chai nước mình uống cũng bán được 70 tệ!

"Các cô đây chính là làm ăn phi pháp, hi vọng các cô có thể dựa theo giá cả bình thường mà bán, nếu không tôi sẽ báo cáo các cô!"

Lúc này, Lâm Dật từ sau phòng bếp đi ra, nói:

"Giá bình thường mà ông nói là bao nhiêu?"

Phùng Ngọc Thụ duỗi ra một ngón tay, cực kỳ chăm chú nghiêm túc nói:

"Chín tệ chín ... Lại tặng tôi ba bình nước suối!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 595.

Chương 596. Nghèo Hèn Phu Thê Trăm Sự Buồn Bã

Ngạch ...

Lâm Dật cùng Hà Viện Viện đều nhìn Phùng Ngọc Thụ như nhìn kẻ bị thiểu năng trí tuệ.

"Anh đặc biệt đến chỗ tôi để tập tiết mục ngắn đây hả?"

"Anh đừng có mà đổi chủ đề." Phùng Ngọc Thụ hừ lạnh nói:

"Các anh chính là những nhà tư bản xấu xa, chính là chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, nhanh lên một chút làm theo lời tôi nói. Nếu không với sức ảnh hưởng của tôi, cửa hàng của các anh ngày mai sẽ bị đóng cửa."

"Anh nếu như không chê lãng phí thời gian, có thể tùy tiện báo cáo." Hà Viện Viện nói.

Bởi vì mấy ngày qua, Long Tâm cùng với Khoa Sáng chuẩn bị lên sàn thị trường, ngày hôm qua mới vừa cùng với lãnh đạo công thương cơm nước xong.

Ngay cả khi bọn họ tới, cũng không dám nói gì.

Nhìn toàn bộ Trung Hải này, ai dám điều tra ông chủ của tập đoàn Lăng Vân chứ?

"Các người cũng đừng giả vờ trấn định." Phùng Ngọc Thụ chỉ vào Hà Viện Viện nói:

"Các cô đây chính là cửa tiệm không đứng đắn, muốn dựa vào sắc đẹp câu dẫn sinh viên đại học gần đây mắc câu, sau đó lừa bọn họ tới đây tiêu phí..."

Ầm!

Lâm Dật một cước đá lên người Phùng Ngọc Thụ,

"Con mẹ nó anh nếu như muốn chết, cứ việc nói thẳng, tôi tiễn anh một đoạn đường."

"Anh, các anh làm ăn buôn bán bất chính, lại còn động thủ đánh người!"

"Tôi con mẹ nó không đánh chết anh, đã đủ nể tình rồi, nhanh lên một chút thanh toán tiền rồi cút đi!"

Những người háo sắc như Phùng Ngọc Thụ, đều cũng có tâm làm chuyện xấu nhưng lại không có gan làm.

Nhìn thấy người như Lâm Dật, lúc này liền kinh hãi.

"Tôi, tôi không nghĩ tới cửa tiệm các anh cơm rang trứng mắc như vậy, không, không mang nhiều tiền như vậy."

Hà Viện Viện lườm một cái, ngay cả 259 tệ đều không có, còn muốn tán tỉnh mình sao?

Lão nương lớn lên không đáng tiền như vậy sao?

"Vậy thì gọi điện thoại, gọi người trong nhà của anh đưa tiền đến." Lâm Dật nói: "Đến chỗ lão tử ăn cơm chùa, lá gan của anh cũng là khá lớn đấy."

"Lâm Dật."

Kỷ Khuynh Nhan đứng lên,

"Chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ chuyện nhỏ coi như không có đi, anh ta có bao nhiêu liền lấy bấy nhiêu đi, chỉ cần có thể lấy được một chút tiền là được rồi."

Bất luận việc có lớn tới mức nào, Kỷ Khuynh Nhan đều là tốt bụng như vậy.

Nếu như ở chỗ này chỉ có Lâm Dật cùng với Hà Viện Viện, thì thiếu 1 tệ cũng sẽ không bỏ qua?

"Tôi ở đây chỉ có 210 tệ, đều đưa cho các cô, hãy để cho tôi đi."

"Coi như ông may mắn, được học tỷ của tôi thay ông cầu tình, bằng không ông cũng đừng hòng mà đi được!"

"Dạ dạ dạ, cảm ơn ông chủ, cảm ơn bà chủ."

Phùng Ngọc Thụ lấy ra toàn bộ số tiền trong túi của mình, ném nó trên bàn, xám xịt rời đi.

"Học tỷ, chị quá tốt bụng rồi, làm như vậy trong chuyện làm ăn là không được." Hà Viện Viện nói:

"Chị nhìn ông chủ em đi, người tàn nhẫn không nhiều lời, vừa lớn mật vừa quyết đoán. Nếu không tập đoàn Lăng Vân cũng không thể có quy mô như ngày hôm nay."

"Người tàn nhẫn không nhiều lời chị miễn cưỡng có thể làm được, nhưng cái sau thì chị không thể làm." Kỷ Khuynh Nhan cười nói:

"Cho dù chị có thể làm được, đoán chừng Lâm Dật cũng sẽ không đồng ý."

"Không sao đâu, hai chúng ta đóng cửa, em muốn thế nào đều được."

"Nghĩ hay quá nhỉ." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Nhanh lên một chút thu dọn đồ đạc, hôm nay đóng cửa được rồi."

"Mau đóng cửa thôi." Hà Viện Viện nói: "Em còn có chuyện phải xử lý đây này."

Đơn giản thu thập một chút, ba người từ cửa tiệm nhỏ rời đi.

Bởi vì không phải cùng một đường, Hà Viện Viện lái chiếc Cayenne của mình đi trước.

"Anh hôm nay lái xe gì tới?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Koenigsegg."

"Vậy hôm nay cứ như vậy, ngày mai anh lái FAW nha." Kỷ Khuynh Nhan nói ra: "Nếu không quá kiêu căng rồi."

"Không cần nghiêm túc như vậy."

"Anh không phải là đến trải nghiệm cuộc sống sao, nếu làm, vậy thì phải triệt để một chút, muốn trải nghiệm cuộc sống thì phải có bộ dáng của trải nghiệm chứ."

Lâm Dật nhìn Kỷ Khuynh Nhan, thử thăm dò nói:

"Em nhất định phải triệt để trải nghiệm ư?"

"Đương nhiên rồi, chủ ý là do em nói ra, đương nhiên em phải tuân thủ."

"Vậy thì đi, hai chúng ta ai cũng đừng lái xe, hôm nay ngồi xe buýt trở về."

"Ngồi xe buýt?" Kỷ Khuynh Nhan có chút khó hiểu hỏi lại.

"Nếu không, bất kể là Maserati của em, hay là Koenigsegg của anh, đều là siêu xe. Từ nơi này chạy đến Cửu Châu Các, ít nhất cũng phải tốn 60 tệ tiền xăng, em tính toán xem hôm nay mình mới kiếm được bao nhiêu."

"Ách ..."

Kỷ Khuynh Nhan phát hiện, chính mình không để ý đến rất nhiều vấn đề chi tiết.

Loại xe phân khối lớn này, đều rất là hao xăng.

Nếu như mỗi ngày lái xe tới nơi này, tiền xăng có khả năng là một khoản chi tiêu lớn.

"Hừ, vậy cũng phải oán trách anh, kiếm không nhiều."

Kỷ Khuynh Nhan thành công đem nồi đá văng ra ngoài, nhưng lại phát hiện, Lâm Dật đang dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn mình, khiến người ta cảm thấy khó chịu.

"Làm sao vậy? Trên mặt của em có dính gì sao?"

"Không có gì." Lâm Dật nói:

"Em không cảm thấy, câu nói vừa rồi kia của em làm người rất đau sao?"

"Anh đau?"

Kỷ Khuynh Nhan có chút vô tội, chính mình cũng không nói lời gì quá đáng nha.

"Em cảm thấy không có gì, là bởi vì em rất có tiền, anh cũng rất có tiền, cuộc sống của chúng ta, đều không cần vì tiền mà phát sầu, cho nên không có gì to tát." Lâm Dật nói ra:

"Nhưng em suy nghĩ một chút, nếu như chúng ta không còn gì cả, trên tay chỉ có hơn 200 tệ để xài thì kết quả sẽ ra sao?"

Được Lâm Dật vừa nói như thế, Kỷ Khuynh Nhan mới ý thức

được.

"Coi như là vô tâm, lấy tư cách là đàn ông, nghe xong cũng sẽ rất khó chịu." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Cái này có phải hay không gọi là là nghèo hèn phu thê trăm sự buồn bã?"

"Gần như vậy."

Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy, Lâm Dật nói rất nhiều đạo lý.

Đàn ông lúc bần cùng, thật sự sẽ rất mẫn cảm, cũng là lúc tình cảm dễ bị tổn thương nhất.

Nếu như phụ nữ có thể nhạy bén nhận ra được tâm tình của đối phương, vượt qua đoạn thời gian chật vật này thì có thể đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng.

Nếu như không thể vượt qua nỗi, sẽ không có tương lai về sau.

"Ha ha ..."

Kỷ Khuynh Nhan bỗng nhiên nở nụ cười, cầm lấy tay Lâm Dật.

"Vậy chúng ta triệt để cùng nhau trải nghiệm cuộc sống của người thường đi."

"Làm sao trải nghiệm?"

"Thể lực của anh hẳn là rất tốt."

"Ách ..."

Lâm Dật bỗng nhiên cảm giác được bụng dưới của mình dâng lên một đám lửa, hơn nữa còn có càng lúc càng kịch liệt.

"Thể lực của anh rất khỏe, một ngày một đêm cũng không có vấn đề gì."

"Vậy chúng ta hôm nay không lái xe, cũng không ngồi xe buýt, anh lái xe ba bánh đưa em về đi."

Lâm Dật:...

Lâm Dật nhéo nhéo mặt Kỷ Khuynh Nhan, "Tỉnh lại đi, từ nơi này đến Cửu Châu Các, ít nhất là 20 km đấy, em là muốn đem anh làm mệt chết ư?"

"Anh không phải nói là thể lực của mình tốt sao."

"Tuy rằng thể lực của anh tốt, nhưng cũng không phải dùng vào việc lái xe ba bánh."

"Vậy dùng ở đâu?"

"Dùng ở trên người của em chứ ở đâu."

"Đồ lưu manh, anh mỗi ngày ngoại trừ bắt nạt em, thì không biết làm gì khác sao." Kỷ Khuynh Nhan tức giận hờn dỗi một câu.

Lâm Dật nở nụ cười, "Bởi vì lúc khi dễ em là lúc vui tai vui mắt nhất."

Kỷ Khuynh Nhan kiêu ngạo hừ một tiếng.

"Hôm nay trước tiên cứ lái xe trở về nhà, ngày mai anh lái FAW đi, Koenigsegg tiền xăng quá cao, bình thường lái đi thì có thể, nhưng khi đến trải nghiệm cuộc sống ở cửa tiệm thì cũng đừng có lái ra."

"Được, nghe lời em." Lâm Dật nói: "Nhưng hôm nay không đi Cửu Châu Các, về biệt thự Vân Thủy đi."

"Đi chỗ em? Anh có việc ư?"

"Đừng hỏi nhiều như vậy, đi rồi em sẽ biết."

Kỷ Khuynh Nhan ngờ vực, Lâm Dật muốn đi tới nhà mình làm gì?

Cho dù muốn giở trò xấu, cũng không cần thiết phải về nhà mình.

Bình thường anh ấy đều là không phân thời gian, không phân địa điểm, không phân trường hợp.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 596.

Chương 597. Nếu Anh Bằng Lòng Cưới, Em Sẽ Bằng Lòng Lấy

Lâm Dật đi ra cửa sau, lên chiếc xe Koenigsegg của mình.

Kỷ Khuynh Nhan lái chiếc Maserati của mình cùng trở lại biệt thự Vân Thủy.

"Anh tới đây làm gì? Anh định lấy đồ sao?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi: "Em mua quần áo cho anh đều để cả trong Cửu Châu Các rồi."

"Anh tới lấy ít quần áo của em."

"Quần áo của em à? Quần áo em thường mặc đều để ở trong Cửu Châu Các."

"Nhưng em không cảm thấy trang phục của mình quá bắt mắt sao?" Lâm Dật nói:

"Đám nhóc nam sinh kia vừa nhìn thấy em là không dời mắt đi được, cho nên em vẫn nên thay quần áo bình thường một chút, tránh tỏa sáng khắp nơi đi."

Kỷ Khuynh Nhan cười nhạt nhìn Lâm Dật, "Anh sẽ không ghen đấy chứ? Nhưng những cô nữ sinh kia cũng nhìn anh, đôi tình nhân hôm nay tới ăn cơm rõ ràng đã sắp đi, cũng vì anh mới ở lại đấy."

"Anh có thể nhưng em thì không được, nếu em không tìm quần áo, anh lại tìm hộ em."

"Không được!" Kỷ Khuynh Nhan cản Lâm Dật nói: "Bên trong đều là đồ lót của em, anh không thể vào được!"

"Đâu phải anh chưa từng thấy, em làm vậy có chút giấu đầu hở đuôi đấy."

"Đó là anh nhìn thấy trong tình huống đặc biệt." Kỷ Khuynh Nhan ngăn cản Lâm Dật nói:

"Chẳng qua em có thể thưởng cho anh một cơ hội nhìn em thay quần áo."

"Cái này thì được."

"Cắt, đồ dê xồm."

Kỷ Khuynh Nhan đến phòng thay quần áo, "Em thường chạy bộ nên mua không ít áo phông trắng. Cái này chắc là được chứ? Đó là quần áo bình thường nhất rồi đấy."

"Không có vấn đề gì."

"Vậy sau này em sẽ không mặc váy tới cửa tiệm nữa, mang theo mấy cái quần Jean, enenen. . . quần áo bình thường cũng chỉ có vậy, không có gì hay để chọn nữa."

"Vậy lúc em rảnh rỗi lại tới sau bếp với anh, nói chung là ít lộ mặt thôi."

"Được rồi, được rồi, anh nói thế nào thì em làm theo như vậy, tất cả đều nghe theo anh hết."

Mặc dù Kỷ Khuynh Nhan bị Lâm Dật quản nhưng rất thích cảm giác này.

Bởi vì trong lòng anh ấy có mình.

"Hì hì, Lâm Dật, anh xem bộ váy này thế nào?"

Kỷ Khuynh Nhan lấy một bộ váy ngắn hở rốn ra khỏi tủ quần áo và ướm trên người của mình.

"Em mua về đã hơn nửa năm rồi, còn chưa từng mặc qua đâu. Nếu em mặc cái này tới cửa tiệm của anh, bảo đảm việc kinh doanh sẽ rất tốt."

"Anh thấy em ngứa da rồi nhỉ."

Lâm Dật lao tới. Kỷ Khuynh Nhan thấy tình hình không ổn vội xoay người chạy, trong biệt thự vang vọng tiếng cười như chuông bạc của nàng.

Kỷ Khuynh Nhan quay lại phòng mình để trốn Lâm Dật.

Nhưng lúc cô vừa định khóa cửa thì Lâm Dật đã lách được nửa người vào.

Anh lẻn vào trong phòng ngủ nhanh như chớp, lười biếng ôm lấy thắt lưng của Kỷ Khuynh Nhan.

"Lâm Dật, anh thả em ra, không được cù em."

Lâm Dật không hề thương hoa tiếc ngọc, ném Kỷ Khuynh Nhan lên trên giường.

Tạo nên từng gợn sóng, Lâm Dật cũng thuận tiện đè người lên.

Hai người nhìn nhau, má Kỷ Khuynh Nhan thoáng ửng hồng.

Cô ngượng ngùng tránh ánh mắt như muốn xâm lược của Lâm Dật.

Lâm Dật cúi đầu hôn làm Kỷ Khuynh Nhan phát ra những tiếng ưm ưm.

Nhưng rất nhanh, Lâm Dật phát hiện cánh tay Kỷ Khuynh Nhan đã ôm lấy lưng mình, dường như đang đáp lại.

Chẳng qua vào lúc Lâm Dật tính hành động thêm một bước nữa, Kỷ Khuynh Nhan lại đột nhiên nắm tay anh.

"Hôm nay không được."

"Em đừng nói với anh là kỳ kinh nguyệt của em tới nhé?"

"Nó thật sự tới rồi."

"Ôi mẹ kiếp."

Lâm Dật lập tức mất hết hứng thú. Khó khăn lắm mới có thể tạo ra bầu không khí lãng mạn thì họ hàng lại tới.

Mẹ kiếp, đây đúng là thiên tai mà!

Kỷ Khuynh Nhan cũng cảm thấy mình như có lỗi với Lâm Dật.

"Anh đừng đi, ôm em thêm một lát đã." Kỷ Khuynh Nhan nói nhỏ gần như không thể nghe được.

Bầu không khí trong căn phòng lại giống như bờ biển khi thủy triều xuống.

Mặc dù ít đi sóng lớn dâng trào nhưng có hai người chân thực nhất.

Hai người nhẹ nhàng ôm nhau. Kỷ Khuynh Nhan cũng không cảm thấy Lâm Dật nặng, tỳ cằm lên vai anh khẽ nói:

"Lâm Dật, anh có thích em không?"

"Chuyện này còn phải hỏi à?"

"Em cũng thích anh."

Lâm Dật sửng sốt. Đây xem như là lần Kỷ Khuynh Nhan tỏ tình nghiêm túc nhất.

"Sau này anh sẽ cưới em chứ?"

"Anh không cưới em thì cưới ai, lẽ nào anh muốn kết hôn Hà Viện Viện tham tiền kia sao?"

"Hì hì, chỉ cần anh bằng lòng cưới em, em sẽ bằng lòng lấy anh."

Lâm Dật vừa định nói chợt phát hiện Kỷ Khuynh Nhan càng ôm mình chặt hơn.

"Vậy anh phải hứa với em sau này không được trêu hoa ghẹo nguyệt nữa. Em cũng hay ghen giống anh, cũng không hy vọng những cô gái khác nhìn anh."

"Thế sau này anh sẽ đeo mặt nạ ra ngoài, như vậy em đã yên tâm chưa?"

"Hì hì, anh không cần phải làm vậy, chỉ cần anh hứa với em là được rồi."

"Ừ, anh hứa với em."

Bầu không khí lại trở nên ngọt ngào, Lâm Dật tất nhiên sẽ không phá hỏng nó.

Kỷ Khuynh Nhan lật người, đè Lâm Dật xuống dưới.

Đôi mắt cô sáng long lanh, nghiêm túc lại dịu dàng.

"Vậy bây giờ em đã được tính là bạn gái của anh, đúng không?"

"Đúng vậy, bà Lâm."

"Hì hì, em thích nghe, anh lại gọi em một tiếng như vậy đi."

"Bà chủ, bà Lâm."

"Bà chủ, bà Lâm."

"Hì hì, dễ nghe, dễ nghe."

Đôi mắt tuyệt đẹp của Kỷ Khuynh Nhan híp lại thành vầng trăng khuyết, "Nhưng chúng ta chỉ có thể gọi vậy ở trong nhà thôi, ra ngoài thì không cần."

"Tại sao?"

"Nhỡ ngày nào đó em gặp được người ưu tú hơn, vậy lại có thể đổi ý."

Lâm Dật giơ tay bắt lấy mông Kỷ Khuynh Nhan.

"Nếu em dám thì khỏi cần cái mông này nữa."

"Ôi..." Kỷ Khuynh Nhan nũng nịu mắng, "Anh nhẹ một chút, em chỉ nói vậy thôi mà."

Kỷ Khuynh Nhan cười hạnh phúc, "Anh yên tâm đi, em vĩnh viễn là của anh, cho dù người khác có tốt mấy đi nữa, em cũng chẳng thèm. Hơn nữa em cảm thấy cả thế giới này cũng không có ai tốt hơn anh."

"Nếu vậy, vậy thì bắt đầu thôi."

"Anh không được phép làm mấy chuyện xấu!"

Kỷ Khuynh Nhan ngăn bàn tay Lâm Dật thò vào trong áo mình nhưng vẫn chậm một chút, bàn tay kia đã leo lên đỉnh ngọn núi.

"Hôm nay anh yên phận mà ngủ đi, em đâu có chạy mất, anh sốt ruột làm gì?"

"Anh biết quá rõ về em rồi. " Lâm Dật nói:

"Đợi qua thôn này chắc hẳn không có tiệm khác nữa. Cho dù kinh nguyệt qua đi cũng sẽ không giống với hôm nay."

Kỷ Khuynh Nhan đỏ mặt vì bị Lâm Dật nhìn thấu chút tâm tư của mình.

"Hai người yêu nhau là vì tình cảm hòa hợp, tam quan phù hợp chứ không phải vì cái đó."

"Nhưng con người anh rất nông cạn, chỉ có thể nghĩ đến những thứ bản năng này."

"Anh chỉ toàn nghĩ tới mấy chuyện xấu xa thôi." Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy nói:

"Được rồi, anh mau dậy đi. Em đã để anh chiếm lợi lâu như vậy, chắc cũng đủ nghiền rồi chứ?"

"Không, anh chỉ mới sờ một bên còn không biết bên khác không biết có cảm giác thế nào đâu."

"Đều giống nhau cả, đâu có thể một bên tròn, một bên vuông chứ?"

"Nhưng thứ này kích thước không giống nhau, tất nhiên cảm giác cũng khác rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 597.

Chương 598. Anh Lại Còn Muốn Nói Đạo Lý Với Phụ Nữ À

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật với ánh mắt không tốt, giống như cảnh sát nhìn kẻ trộm vậy.

"Sao anh biết nhiều chuyện như vậy? Ai nói cho anh biết?"

"Lúc trước anh làm bác sĩ, cho dù không phải phụ khoa nhưng đây đều là kiến thức thông thường, bản thân em không có kiến thức cũng không thể trách anh biết nhiều chứ?"

Lúc này, có đánh chết Lâm Dật cũng không nói anh nghe học tỷ khóa trên nói cho biết.

"Anh mới không có kiến thức." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Em đi tắm đây."

"Anh cũng muốn đi tắm."

"Anh có muốn đi em cũng không dẫn anh đi cùng, cho anh thèm chết đi."

"Vậy khi anh tắm, em cũng đừng nhìn đấy."

"Xì, em chẳng thèm nhìn đâu."

Kỷ Khuynh Nhan ra khỏi phòng, Lâm Dật đi vào phòng sách của cô.

Cho dù ở đây không có trang thiết bị chuyên ngành như ở Cửu Châu Các nhưng muốn làm vài công việc cơ bản vẫn không có vấn đề gì.

Chuyện liên quan tới chip 3.0 còn cả chặng đường rất dài phải đi, trước khi hoàn thành thì không thể lười biếng được.

Khoảng một giờ sau, Kỷ Khuynh Nhan tắm xong, bước từ bên ngoài vào.

Cô mặc áo ngủ dài chưa tới đầu gối, tóc còn ướt sũng.

Toàn thân từ trên xuống dưới đều tỏa ra một mùi thơm dễ chịu.

Cô giống như bông hoa Bách Hợp trong gió, lộ ra sự nhẹ nhàng và thanh thoát.

Trên tay cô cầm laptop, còn có đĩa xoài đã cắt sẵn và trà xanh đặt lên trên bàn của Lâm Dật.

"Anh ăn ít xoài bổ sung thêm vitamin C."

Trong thời gian này, Lâm Dật vẫn luôn bận rộn nhưng Kỷ Khuynh Nhan chưa từng khuyên anh nên nghỉ ngơi sớm.

Công việc là như vậy, nếu anh không cố gắng thì chắc chắn sẽ không có thành tích tốt.

Cho dù là người thông minh như Lâm Dật, nếu anh không âm thầm cố gắng, cũng sẽ không có thành tích như ngày hôm nay.

Lâm Dật gật đầu, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình không nói gì.

Anh hoàn toàn tập trung vào công việc trước mắt.

Kỷ Khuynh Nhan cầm laptop tới sô pha vừa dùng laptop vừa trò chuyện WeChat.

Tình trạng như vậy vẫn duy trì đến hơn mười một giờ mới kết thúc.

Ngược lại không phải Lâm Dật mệt. Mà là nếu anh không đi ngủ, Kỷ Khuynh Nhan chắc chắn sẽ thức cùng. Anh vẫn nên để cô nghỉ ngơi sớm thì tốt hơn.

Dù sao trong phòng ngủ cũng có laptop, anh về phòng làm tiếp cũng vậy thôi.

"Em vừa làm gì vậy?" Lâm Dật hỏi.

"Em định đăng ký cửa tiệm trên app của Mỹ Đoàn. Nếu tính luôn nghiệp vụ bán online, có lẽ việc kinh doanh khá hơn một chút."

"Em ngồi đây cả tối chỉ để làm chuyện này à?"

"Đúng vậy." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Lúc trước không phải Viện Viện là CFO của Mỹ Đoàn sao? Cô ấy hiểu rõ về phương diện này. Ngày mai rảnh rỗi, em sẽ gửi hình ảnh qua, như vậy có thể bắt đầu bán online được rồi."

"Nhưng anh nghĩ hiệu quả không tốt lắm đâu." Lâm Dật nói:

"Bán hàng online chủ yếu là rẻ tiền, người bình thường không trả nổi cho đồ đắt tiền như vậy. Nếu có trả nổi, người ta cũng sẽ không mua trên mạng."

"Nói thì nói như vậy nhưng dù sao cũng phải thử chứ!" Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Cho dù bán được một suất thôi, chúng ta cũng không có lãi, chẳng qua vẫn phải nghĩ cách khác, bằng không sẽ không thể duy trì được cơm no áo ấm. Giống như hôm nay vậy, chúng ta thậm chí còn chẳng kiếm nổi tiền thuê nhà."

"Em mau chỉnh đốn lại cách suy nghĩ đi." Lâm Dật dở khóc dở cười nói:

"Mở cửa tiệm chỉ là trải nghiệm cuộc sống thôi, em đừng ném dưa hấu nhặt hạt vừng, tập đoàn Triều Dương còn có cả đống chuyện đang chờ em tới xử lý đấy."

"Anh yên tâm đi, em có chừng mực." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Nếu em không tìm được dự án sẽ đòi anh, nói chung em không lo lắng lắm."

"Công ty của em, dựa vào đâu lại đòi anh dự án chứ?"

"Em muốn đòi anh, anh không cho em cũng không được."

"Sao em nói chuyện vô lý vậy?"

"Anh lại còn muốn nói đạo lý với phụ nữ à? Thật là..." Kỷ Khuynh Nhan ghét bỏ nói:

"Tư tưởng này của anh quá nguy hiểm, nếu không phải em thu nhận anh, anh sẽ phải độc thân cả đời đấy."

"Được rồi, em là phụ nữ, em là người có lý. Em đừng nói là độc thân, đánh ~ máy bay cũng không có vấn đề gì."

Kỷ Khuynh Nhan không hiểu nổi câu nói đùa tục tĩu của Lâm Dật, "Không còn sớm nữa, chúng ta mau đi ngủ thôi."

"Ừ."

"Anh đi như vậy à?"

"Hả? Vậy anh phải đi thế nào? Chẳng lẽ trồng cây chuối để đi à?"

"Hôn chúc ngủ ngon, anh sống cần phải có cảm giác của nghi thức chứ."

"Sao em không nói sớm, cái này thì anh am hiểu đấy."

Lâm Dật nói xong hôn bên khóe miệng của Kỷ Khuynh Nhan.

"Em bảo anh hôn trán, ai thèm hôn môi với anh."

"Như vậy thì cảm giác nghi thức càng mạnh hơn."

"Hừ, anh chỉ muốn giở trò lưu manh với em thôi."

Hai người quay về phòng mình, Kỷ Khuynh Nhan nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lâm Dật lại cầm laptop dự phòng tiếp tục bận rộn lo chuyện chip, cho đến hơn ba giờ sáng mới đi nghỉ.

Nhưng anh cảm giác mình mới ngủ không bao lâu đã nghe được bên ngoài có tiếng bước chân. Chắc là Kỷ Khuynh Nhan dậy sớm làm bữa sáng.

Hơn tám giờ sáng, sau khi bọn họ ăn sáng xong, Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Lúc anh tới cửa tiệm nhớ cầm laptop theo, nói không chừng hôm nay lại có người đặt hàng đấy. Hơn nữa lúc rảnh rỗi anh vẫn có thể làm việc, không bỏ lỡ cả hai bên."

"Được rồi." Lâm Dật nói: "Nhưng có lẽ anh phải đổi xe."

"Anh đổi xe à? Không phải chiếc FAW rất thoải mái sao? Nó còn tốt hơn chiếc xe thể thao của anh nhiều."

"Thoải mái thì thoải mái nhưng không thể cứ đi mãi được."

"À..." Kỷ Khuynh Nhan dừng một chút, "Anh tạm thời đi mấy ngày, sau này chúng ta kiếm được nhiều tiền, em sẽ không quản anh nữa."

"Được rồi."

Nói xong, hai người lần lượt lên xe, một người đi đến tập đoàn Triều Dương, một người khác tới cửa tiệm nhỏ.

Hơn chín giờ sáng, ngoài phố Chính Dương không có bóng người nào, rất nhiều cửa tiệm còn chưa mở cửa.

Trên đường chỉ có mấy cặp đôi sinh viên mới ra khỏi khách sạn, nhưng bình thường họ đều không chọn ăn sáng ở đây.

Đến cửa tiệm, Lâm Dật đặt laptop lên trên bàn.

Trong cửa tiệm rất yên tĩnh, cảm xúc của Lâm Dật cũng theo đó lặng xuống.

Chờ sau này lớn tuổi, cùng Kỷ Khuynh Nhan mở cửa tiệm nhỏ, sống cuộc sống đơn giản cũng tốt.

Không biết thứ hệ thống này có thể làm đồ gia truyền giữ lại cho đời sau không?

Nếu có thể, đợi đến đời con trai mình, chắc hẳn cả địa cầu đều là nhà họ Lâm.

Sau khi thu xếp sơ qua, Lâm Dật đến sau bếp chuẩn bị đồ.

Nhưng chỉ chuẩn bị một chút, chắc hẳn hôm nay sẽ chẳng có người khách nào, chuẩn bị nhiều cũng chỉ lãng phí.

Hơn mười một giờ sáng, Lâm Dật đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Đến giờ ăn trưa rồi, phải chuẩn bị tiếp đón khách thôi.

Trong lúc đó, Lương Nhược Hư và Kiều Ân đều nhắn tin cho Lâm Dật.

Nội dung cũng không có gì quan trọng, chỉ nói chuyện phiếm, hỏi thăm tình hình hiện nay.

Lương Nhược Hư còn tốt nhưng Kiều n rõ ràng là hỏi giúp Lý Sở Hàm, còn nói chờ khi nào rảnh sẽ tới ủng hộ.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 598.

Chương 599. Tớ Nói Với Anh Ấy Là Tớ Đi Làm Tóc

Trong cửa tiệm vẫn không có ai đến ăn, Lâm Dật cũng không nhàn rỗi, cầm laptop bắt đầu lo chuyện chip 3.0.

Anh vừa làm việc vừa chờ khách tới.

Cùng lúc đó, trên đường Chính Dương có ba cô gái trang điểm theo phong cách khác nhau đi về phía cửa tiệm nhỏ của Lâm Dật.

Mà một người trong đó chính là Đồng Phỉ mới gặp hôm qua.

"Tớ nói cho các cậu biết, hôm qua tớ phát hiện ra một cửa tiệm nhỏ, cơm rang trứng của bọn họ quả thật là ăn ngon vô địch luôn, hơn nữa ông chủ cực kỳ đẹp trai!" Đồng Phỉ khoa chân múa tay nói.

"Phỉ Phỉ, có phải cậu nói quá lên không vậy?"

Nữ sinh này tên là Lý Sướng, để kiểu tóc ngắn ngang vai, mặc quần soóc bò và áo thun Nike, trông nhẹ nhàng khoan khoái lại hào hiệp.

Giữa hai người, còn có một nữ sinh tóc dài.

Cô ta có gương mặt tinh tế, để tóc dài, mặc váy liền, trên tay cầm hai quyển sách trông rất trong sáng lại quyến rũ.

Nữ sinh tên là Triệu Duyệt Đồng, là sinh viên năm ba của đại học Khoa Học và Công Nghệ Trung Hải cũng là hoa khôi ở đây.

"Không hề khoa trương!" Đồng Phỉ nói:

"Thật sự là đẹp trai ngất ngây con gà tây, còn là loại đẹp trai tới mức không người thân, bi thảm nhất trần gian nữa."

"Thật không đấy? Có thể đẹp bằng bạn trai Tiểu Đồng không?"

Nhìn vẻ mặt Lý Sướng rõ ràng là không tin.

"Cậu đừng nói linh tinh, tớ chỉ cho anh ấy cơ hội, vẫn đang trong giai đoạn khảo sát, vẫn chưa chính thức xác lập quan hệ đâu." Triệu Duyệt Đồng nói.

"Lời này thật giả dối nhé." Lý Sướng nói:

"Phùng Thế Vũ là nam sinh đẹp trai nhất trường chúng ta. Cậu ấy không chỉ học giỏi, chơi bóng rổ cũng tốt, chẳng kém gì các anh chàng bên học viện Hí kịch Trung Hải, thế mà cậu còn nói khảo sát người ta, quá giả."

"Nhưng chỉ đang khảo sát thôi." Triệu Duyệt Đồng xấu hổ nói, "Đẹp trai cũng không thể thay cơm được, tớ thích loại nam sinh học giỏi hơn."

"Vậy Phùng Thế Vũ cũng không tệ mà." Lý Sướng nói:

"Mặc dù anh ta không phải là giỏi nhất nhưng cũng đứng top đầu trong mấy cuộc thi, sau này thừa sức thi nghiên cứu sinh, hơn nữa điều kiện gia đình cũng khá giả, bất kể tham gia chính trị hay buôn bán, người ta đều có quan hệ, quả thật chính là điển hình của bạn trai hoàn mỹ."

"Được rồi, được rồi, cậu đừng nói nữa." Triệu Duyệt Đồng nói: "Dù sao bây giờ cũng chỉ là giai đoạn khảo sát thôi."

"Lão tam, mọi người đều nói phụ nữ tóc dài kiến thức ngắn, tóc cậu ngắn sao kiến thức cũng ngắn vậy?" Đồng Phỉ nói:

"Một Phùng Thế Vũ đã làm cậu hết lời khen ngợi như thế. Nếu cậu thấy ông chủ đẹp trai, vậy chẳng phải sẽ khiến cậu mê chết sao?"

"Cậu đừng khoác lác, đâu phải tôi chưa từng gặp trai đẹp." Lý Sướng nói:

"Phùng Thế Vũ đã rất đẹp trai rồi, đặc biệt là khi anh ta chơi bóng rổ, quả thật làm người ta mê chết người."

"Ngây ngô, nông cạn, ấu trĩ!" Đồng Phỉ ghét bỏ nói:

"Tớ không hề khoa trương, giá trị nhan sắc Phùng Thế Vũ ở trước mặt ông chủ đẹp trai, sức chiến đấu cũng bằng không, nhưng khuyết điểm duy nhất là cơm rang trứng nhà bọn họ tương đối đắt, tận 189 tệ một suất đấy."

"Không phải chứ? Cơm rang trứng ở phố Chính Dương đều có giá 18 tệ, không ngờ người đó bán tới 189 tệ? Bọn họ dùng trứng khủng long à?"

Không chỉ có Lý Sướng, ngay cả Triệu Duyệt Đồng cũng cảm giác giá tiền này quá cao.

"Nhưng không sánh bằng đồ ăn ngon của người ta, hơn nữa còn là anh chàng đẹp trai rang, bán đắt như vậy cũng là chuyện đương nhiên."

"Ôi trời ơi, xem đi, xem đi, đây là tiếng người sao? Không chừng cậu bị anh ta tẩy não rồi. Một suất cơm rang trứng với giá trên trời 189 tệ cũng bị cậu thổi ra hoa." Lý Sướng nói:

"Cậu phải nhớ, cậu có bạn trai rồi!"

"Có bạn trai cũng đâu cản trở tớ ngắm trai đẹp chứ." Đồng Phỉ kích động nói:

"Tớ nói với các cậu biết, nếu tớ có bạn trai đẹp trai như vậy, nếu cãi nhau, mẹ nó tớ cũng muốn quỳ xuống tát cho mình mấy phát."

"Mẹ kiếp, phụ nữ lẳng lơ nhà cậu vứt bỏ bạn trai của cậu nhanh như vậy à?" Lý Sướng hỏi.

"Không có cách nào, ông chủ quá đẹp trai, tớ không thể kìm chế được."

"Nhưng mỗi ngày các cậu đều ăn cơm chung, bây giờ cậu lén dẫn bọn tớ đi ngắm trai đẹp, cậu không sợ anh ta điều tra ra được à?"

"Không sợ, tớ nói với anh ấy là tớ đi làm tóc, đừng quấy rầy tớ, anh ấy đồng ý rồi."

"Lý do này của cậu đúng là trơn tru thật đấy. Chờ lát nữa về, nếu Lưu Tế Nguyên thấy tóc cậu vẫn vậy, cẩn thận anh ta giết chết cậu."

"Sinh mạng đáng quý, tình yêu càng đáng quý hơn. Nhưng nếu có trai đẹp ở đó thì cả hai thứ đều có thể ném."

"Được rồi, được rồi, cậu đừng nói nhảm nữa." Lý Sướng nói:

"Để tớ xem thử trai đẹp đến bi thảm nhất trần gian kia trông thế nào. Nếu anh ta không đẹp trai, chờ lát nữa về ký túc lại xem tớ trừng trị cậu thế nào."

"Nếu ông chủ mà không đẹp trai, tớ giặt đồ lót cho cậu một tháng."

"Đây là cậu nói đấy nhé."

Ba người hứng thú bừng bừng đi tới trước cửa tiệm nhỏ của Lâm Dật.

"Tuyệt Ngon?"

Thấy bảng hiệu của cửa tiệm, Triệu Duyệt Đồng và Lý Sướng đều bị thu hút.

Bọn họ cảm giác ông chủ cửa tiệm này vẫn rất thú vị, không ngờ lại đặt một cái tên đặc biệt như vậy.

Cũng xem như độc nhất trên cả con đường Chính Dương này.

"Các cậu đừng chỉ nhìn tấm biển, tớ dẫn các cậu đi gặp trai đẹp."

Két…

Đồng Phỉ nóng lòng đẩy cửa ra, ba người cùng đi vào.

Thấy có người bước vào, Lâm Dật bỏ công việc đang làm xuống, đứng lên tiếp khách.

Trong nháy mắt khi vừa nhìn thấy Lâm Dật, Triệu Duyệt Đồng và Lý Sướng đều sửng sốt.

Đây là đẹp trai bi thảm nhất trần gian sao?

Đây quả thực là đẹp trai đến phi nhân loại!

Dáng người này, các đường nét trên gương mặt này, chiều cao này, khí chất này, trên trái đất thật sự có sinh vật đẹp trai như vậy sao?

Đừng nói là ăn đồ ăn anh ấy nấu, chỉ nhìn anh ấy thôi cũng đáng giá 189 tệ rồi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 599.

Chương 600. Đây Đều Là Từ Ngữ Lang Sói Gì Vậy

"Các cô muốn ăn gì?"

Lâm Dật nhận ra Đồng Phỉ, xem ra là khách quen tới ăn.

"Tôi, chúng ta nên ăn gì đây..."

Lý Sướng – người của hiệp hội ngoại hình đã bắt đầu nói năng không mạch lạc.

"Ăn trứng." Đồng Phỉ nói đùa.

"Được, cái này tớ biết, ăn cả hai cũng không thành vấn đề gì."

"Fuck, đây là chỗ để cậu lái xe à?" Đồng Phỉ nói: "Ông chủ, cho chúng tôi ba suất cơm rang trứng."

"Được, các cô tự tìm chỗ ngồi đi."

"Vâng."

Lâm Dật xoay người quay về sau bếp, ba người tìm ghế ngồi xuống. Lúc này, người kích động nhất biến thành Lý Sướng.

"Không được, không được rồi, huyết áp của tớ bắt đầu tăng lên rồi. Người này quá đẹp trai đi."

"Vậy cậu cẩn thận một chút, đừng phun kinh nguyệt ra ngoài." Đồng Phỉ nói.

Đây đều là ngôn từ lang sói gì vậy?

"Chủ yếu là giá trị nhan sắc của anh trai này đẹp đến mức làm người ta không thể cong chân lên được."

"Bây giờ các cậu đã tin chưa?" Đồng Phỉ nói: "Cậu nhìn Tiểu Đồng đi, cậu ấy toàn cúi đầu không nói gì."

"Tiểu Đồng, cậu thấy ông chủ cửa tiệm này thế nào?" Lý Sướng nói.

"Quả thật quá đẹp trai." Triệu Duyệt Đồng ngượng ngùng nói.

"Chuyện gì vậy? Dù gì cậu cũng là hoa khôi của đại học Khoa Học và Công Nghệ Trung Hải chúng ta, bọn tớ không bình tĩnh thì cũng thôi đi, nhưng cậu phải kìm chế được chứ?"

"Tớ đâu có không kìm chế được? Tớ chỉ đơn thuần cảm thấy anh ấy quá đẹp trai thôi."

"Lão tam, cậu đừng quên Tiểu Đồng nói là thích nam sinh học giỏi đấy." Đồng Phỉ nói.

"Có thể anh ấy cũng học rất tốt thì sao?" Triệu Duyệt Đồng nói.

"Ôi... tiêu rồi, tiêu rồi, bây giờ mới liếc nhìn qua đã rơi vào tay giặc."

Reng reng reng…

Trong lúc ba người thảo luận về giá trị nhan sắc của Lâm Dật, điện thoại của Triệu Duyệt Đồng chợt đổ chuông.

"Phùng Thế Vũ gọi điện thoại cho cậu à?" Lý Sướng dò hỏi.

Triệu Duyệt Đồng gật đầu và nghe máy.

Cho dù không phải là người yêu nhưng cô ta đã đồng ý cho người ta một cơ hội, tất nhiên phải nghe máy.

"Tiểu Đồng, em đang ở đâu vậy?"

"Tôi đang ôn tập, vừa nãy tôi đã nói với anh rồi mà."

"Em đi học sớm vậy à? Em ăn cơm chưa?"

"Tôi ăn rồi, tôi không nói chuyện với anh nữa, chờ lát nữa về sẽ gọi điện thoại cho anh sau."

Sau khi nói sơ qua vài câu, Triệu Duyệt Đồng lại cúp máy.

"Phùng Thế Vũ không phải đang kiểm tra đấy chứ?" Lý Sướng hỏi: "Cậu lừa anh ta như vậy, không tốt lắm đâu."

"Tớ chỉ ra ngoài ăn một bữa cơm, không muốn gặp nhiều rắc rối thôi, bằng không anh ta lại gặng hỏi mãi."

"Nói cũng phải." Lý Sướng nói:

"Chúng ta qua ngắm trai đẹp, nếu để anh ta biết được thì không tốt lắm, vẫn nên kín đáo một chút. Nhưng tớ cảm thấy lý do ôn tập hơi gượng ép, đáng lẽ phải nói là đi làm tóc như Tiểu Phỉ vậy."

"Hai người đều làm à?"

"Vậy thì đã sao?" Lý Sướng nói: "Dáng người ông chủ tốt như vậy, hai người đều làm cũng không thành vấn đề."

"Đây là lời lẽ ô uế gì vậy? Quả thật là khó nghe, quá bẩn, ha ha..." Đồng Phỉ nói.

"Không có cách nào, thấy được ông chủ đẹp trai như vậy, hoàn toàn không khống chế được." Lý Sướng lớn mật nói:

"Tớ nói cho các cậu biết, nếu ông chủ bằng lòng hẹn tớ ra ngoài chơi, cho dù có phải vay tiền, tớ cũng chủ động thuê một phòng ở khách sạn năm sao cho anh ấy. Cho dù bị bắt quả tang, tớ cũng sẽ nói là tôi dụ dỗ anh ấy."

Đồng Phỉ nháy mắt ra hiệu nhìn Lý Sướng, "Tớ cũng vậy."

"Hai người các cậu thật là, phải kìm chế chứ." Triệu Duyệt Đồng nói.

"Cắt, bản thân cậu còn không kìm chế được, còn nói bọn tớ."

Đúng lúc này, Lâm Dật cầm khay ăn cỡ lớn, bê cơm rang trứng và canh lên.

Nhìn thấy Lâm Dật gần trong gang tấc, tim ba người bất giác đập nhanh hơn.

Bạn trai hay bạn trai dự bị gì đó đều xếp hàng phía sau, không ai có thể bỏ lỡ cơ hội tự mình ngắm trai đẹp.

"Các món đã đủ rồi, mời dùng từ từ."

"Anh đẹp trai, đợi đã."

Khi Lâm Dật vừa xoay người, Đồng Phỉ trong nháy mắt đã lớn mật gọi anh ta lại.

"Sao vậy? Cô có việc gì à?"

"Không có việc gì, không có việc gì." Đồng Phỉ nói:

"Tôi muốn hỏi, anh đẹp trai như vậy, sao lại muốn mở cửa tiệm ở đây? Anh có thể debut mà? Đường Chính Dương gần đây có rất nhiều hoạt động tìm kiếm ngôi sao đấy."

"Tôi đi ra ngoài để trải nghiệm cuộc sống, không muốn dựa vào mặt kiếm cơm."

"Trải nghiệm cuộc sống?"

Ba nữ sinh đều sửng sốt.

Chẳng lẽ là cậu ấm con nhà giàu chán cuộc sống của kẻ lắm tiền, ra ngoài theo đuổi cuộc sống mới sao?

Đây cũng quá chăm chỉ rồi.

Tốt hơn rất nhiều nam sinh trong trường.

"Chính là trải nghiệm cuộc sống." Lâm Dật trả lời một câu đơn giản rồi quay vào bàn, tiếp tục làm việc của mình.

Anh thuận tiện còn đáp ứng yêu cầu của Kỷ Khuynh Nhan, nói lại tình hình trong cửa tiệm.

"Các cậu nhìn thấy chưa, đây mới là nam sinh chất lượng tốt chứ." Đồng Phỉ nói: "Không tiêu tiền trong nhà, tự mình ra ngoài làm ăn buôn bán."

"Anh ta có tiêu tiền trong nhà hay không đều không sao, nhưng dáng vẻ anh ấy nói chuyện với tớ ở khoảng cách gần như vậy đúng là làm người ta mê chết người."

"Các cậu nói nhỏ thôi, đừng để cho người ta nghe được." Triệu Duyệt Đồng khẽ nói:

"Chúng ta ăn cơm trước đã. Một suất cơm rang trứng 189 tệ lại không rẻ đâu."

"Cho dù không rẻ nhưng các cậu ăn một miếng tuyệt đối có thể thích cơm rang trứng nhà bọn họ. Bằng không tớ cũng không thể lấy tiền mua son để quay lại ăn một lần nữa."

"Hì hì, cũng không biết cơm do trai đẹp nấu có mùi vị thế nào."

Lý Sướng cầm thìa tiện thể nếm thử một miếng, mắt lập tức sáng ngời, vẻ mặt khó có thể hình dung.

"Sao vậy, sao cậu lại có dáng vẻ này?" Triệu Duyệt Đồng hỏi.

"Tớ ăn ra mùi vị tình yêu trong phần cơm rang trứng này."

"Sướng Sướng, cậu không thể đánh mất mình như vậy được." Triệu Duyệt Đồng nói.

"Nhưng ăn ngon thật mà, ăn ngon đến mức có thể khiến cậu nghi ngờ những thứ ăn được lúc trước đều là phân."

"Chỉ là một đĩa cơm rang trứng thôi, cũng đâu phải món gì lạ."

"Nhưng ăn ngon thật đấy, cậu mau ăn thử đi."

Triệu Duyệt Đồng vẫn còn chút lý trí.

Cho dù ông chủ rất đẹp trai nhưng thứ làm ra vẫn phải tách biệt rõ ràng, dù sao chỉ là...

"Hả?"

Vừa ăn được một miếng nhỏ, Triệu Duyệt Đồng phát hiện đĩa cơm rang trứng này ngon hơn sự tưởng tượng của mình quá nhiều.

Sướng Sướng nói không hề khoa trương.

"Cậu xem tớ đã nói gì, có phải là ăn rất ngon, có phải là có chút mùi vị tình yêu không?"

Triệu Duyệt Đồng không phản đối, ăn ra mùi vị tình yêu thì có hơi khoa trương, nhưng quả thật là ăn rất ngon.

Chẳng bao lâu, ba người đã tập trung vào đĩa cơm rang trứng trước mặt.

Ăn ngon đến mức không để ý tới hình tượng thục nữ nữa.

Bởi vì quả thật ăn quá ngon.

Sau khi ăn xong, ba người vẫn có cảm giác chưa thỏa mãn.

Cửa tiệm này cái gì cũng tốt, chỉ là giá hơi đắt.

Bằng không bọn họ có thể tới ăn mỗi ngày.

Có lẽ đây chính là giá ngắm trai đẹp đấy.

"Ông chủ, chỗ anh có khăn giấy không?" Lý Sướng hỏi.

"Có, chờ lát."

Lâm Dật tiện tay cầm một gói khăn giấy đưa tới tay Lý Sướng.

"Khăn giấy được gói thật đẹp, còn thơm nữa." Lý Sướng nói:

"Ông chủ, thẩm mỹ của anh ném các cửa tiệm khác tới mười con phố đấy."

"Ông chủ, khăn giấy này có mất tiền không?" Đồng Phỉ khẽ hỏi.

Lâm Dật bị chọc cho phì cười, "Khăn giấy không lấy tiền, tặng các cô đấy."

"Ông chủ thật tốt, chúng tôi qua cửa tiệm khác ăn cơm, dùng nhiều một chút, ông chủ người ta còn mất hứng đấy."

"Mỗi cửa tiệm đều có quy định riêng, tôi không tiện đánh giá."

"Ừ, anh nói quá hay."

Lâm Dật: ???

Tôi chỉ trình bày sự thật thôi, có gì hay chứ?

"Ông chủ, chờ lát nữa tôi về sẽ tuyên truyền giúp anh. Sau này chúng tôi tới đây ăn cơm, có thể giảm giá được không?" Lý Sướng hỏi.

"Đồ đã lên thực đơn thì không thể giảm giá nhưng có thể tặng các cô ít đồ uống, nước hoa quả."

Lâm Dật không thiếu ba quả dưa hai quả táo nhưng đây là giá do hệ thống quyết định, không thể có bất kỳ dao động nào, chỉ có thể cung cấp một ít phục vụ bồi thường để tăng giá trị.

"Vậy thì tốt quá. Chờ sau khi trở về, chúng tôi chắc chắn sẽ tuyên truyền thêm giúp anh, hơn nữa còn trở lại ủng hộ."

"Các cô ra chút sức là được rồi, đồ trong cửa tiệm đều rất đắt, hơn nữa các cô còn phải tiêu tiền trong nhà không cần tới thường xuyên. Nếu các cô thấy ăn ngon thì thỉnh thoảng qua là được rồi."

"Ông chủ, bây giờ tôi mới phát hiện tam quan của anh ngay thẳng như các đường nét trên gương mặt của anh vậy, tốt hơn các nam sinh còn chưa trưởng thành trong trường chúng tôi."

Lâm Dật: ???

Đây lại không phải là quan điểm của một người bình thường sao?

Lẽ nào đẹp trai thì thật sự có thể muốn làm gì thì làm?

Két…

Cửa quán bị đẩy ra, Lâm Dật ngẩng đầu nhìn thấy ba nam sinh đi vào.

Anh vừa định hỏi bọn họ muốn ăn gì, lại thấy nam sinh đứng ở giữa nói:

"Tiểu Đồng, không nói em nói đang ôn tập à? Sao lại chạy tới đây?"

"Hả?"

Nghe được tiếng nói chuyện, ba nữ sinh đều quay đầu lại.

"Phùng Thế Vũ, sao các anh lại tới đây?"

Ngoại trừ Phùng Thế Vũ, Triệu Duyệt Đồng cũng nhận ra hai nam sinh khác.

Đó là thành viên trong đội bóng rổ của anh ta, tên là Tôn Lập Quân và Phó Vĩnh Huy.

"Anh vừa nói chuyện điện thoại với em xong thì có người nói với anh là gặp em ở đường Chính Dương." Phùng Thế Vũ nói: "Mới đầu anh còn không tin, không ngờ em ở đây thật."

Phùng Thế Vũ nói xong còn lạnh lùng liếc nhìn Lâm Dật làm anh thoáng ngây người.

Ông đây đâu có cắm sừng cậu, cậu nhìn tôi với ánh mắt này làm gì?

"Tôi đang ôn tập ở đây." Triệu Duyệt Đồng giải thích: "Tôi thậm chí còn mang sách đến."

Đồng Phỉ và Lý Sướng đen mặt.

Cô chủ thân yêu của tôi, lý do này của cô quá gượng ép rồi.

Làm gì có ai đến quán ăn để ôn tập chứ?

"Ôn tập à?" Phùng Thế Vũ mất hứng nói:

"Lúc anh vào còn thấy bọn em đang nói chuyện phiếm đấy. Sao anh vừa tới đây lại biến thành ôn tập rồi?"

Mặc dù Triệu Duyệt Đồng vẫn đang khảo sát Phùng Thế Vũ nhưng ở trong mắt anh ta, hai người đã xem như người yêu.

Cô ta hành động như vậy chính là lừa dối mình!

Dưới tình huống bình thường, cho dù gặp phải chuyện như vậy, Phùng Thế Vũ cũng sẽ không tức giận.

Nhưng tình hình trước mắt không bình thường.

Ông chủ cửa tiệm này quá đẹp trai, thực sự làm người ta không yên tâm.

Ba nữ sinh đều không nói gì, có cảm giác như bị bắt gian.

"Vừa rồi tôi có một đề không biết làm nên nhờ ông chủ giảng cho tôi."

"Sao em không đốt báo khi viếng mộ đi, tính lừa gạt quỷ sao?" Phùng Thế Vũ tức giận nói: "Em học về máy tính chứ đâu phải học nấu ăn, anh ta chỉ là một đầu bếp thì có tư cách gì mà dạy em?"

"Tôi không cho phép anh nói ông chủ như vậy." Triệu Duyệt Đồng mắng.

Đồng Phỉ: ???

Lý Sướng: ???

Sao bọn họ có cảm giác hoa khôi Triệu đứng đầu trường đại học bị bắt gian vẫn bảo vệ người tình vậy?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 600.

Chương 601. Vậy Là Chia Tay À?

"Anh có nói sai sao?"

Phùng Thế Vũ nói: "Anh ta chỉ là một đầu bếp, làm gì có tư cách giảng đề cho em."

"Anh có tin hay không thì tùy, dù sao ông chủ cũng đang giảng đề cho tôi." Triệu Duyệt Đồng tức giận nói:

"Còn nữa, anh đừng ở đây hô to gọi nhỏ, ảnh hưởng tới công việc kinh doanh của ông chủ."

Triệu Duyệt Đồng nói xong lại nhìn sang Lâm Dật.

"Xin lỗi ông chủ, chúng tôi đã gây thêm rắc rối cho anh rồi."

"Không sao."

"Phùng Thế Vũ, anh đừng hiểu nhầm, chúng tôi thật sự ôn tập ở đây." Lý Sướng giải thích.

Đồng Phỉ nháy mắt ra hiệu với Lâm Dật, "Ông chủ, đề mà anh vừa giảng cho chúng tôi, chúng tôi đều hiểu rồi, sau này chúng tôi có đề nào không biết sẽ quay lại nhờ anh."

"A... hiểu là được rồi."

"Được rồi, chúng tôi đã ăn xong, cũng phải đi đây. Buổi chiều chúng tôi còn có tiết học đấy."

Đồng Phỉ có cảm giác tội lỗi, nếu không phải mình kéo các cô ấy qua, chắc hẳn sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Chờ sau khi trở về phòng ngủ, mình phải dùng máy uốn tóc làm xoăn tóc, bằng không rất dễ bị lộ.

"Đúng đúng đúng, chúng ta đi thôi, lát nữa còn có tiết đấy." Lý Sướng nói.

"Giảng bài cái gì chứ? Các người tưởng nói vậy là có thể lừa được tôi à?" Phùng Thế Vũ nói với Lâm Dật:

"Giả vờ giống thật đấy. Anh chỉ là một đầu bếp còn muốn giảng đề cho bạn gái của tôi à? Anh tưởng anh là ai? Anh tưởng tôi là thằng ngu chắc?"

"Nếu cậu nói vậy, tôi lại không thích nghe rồi. Sao tôi không thể giảng đề cho các cô ấy?"

"Ha ha..."

Phùng Thế Vũ cười lạnh, "Anh là một đầu bếp có biết cái gì gọi là công nghệ máy tính không? Anh tưởng biết làm hệ thống, giết một con virus đã nghĩ mình hiểu rõ về máy tính à?"

"Anh biết cái gì gọi là Java, cái gì gọi là ngôn ngữ C không? Anh biết cái gì là Python sao? Tôi chắc anh còn chưa từng nghe qua những từ chuyên môn này nhỉ?"

"Anh Vũ, chúng ta đừng để ý tới anh ta làm gì. Những gì chúng ta học quá cao thâm, tôi chắc anh ta nghe cũng không hiểu đâu." Tôn Lập Quân nói:

"Nếu anh ta hiểu được những thứ đó, đã không sa sút đến mức tới làm đầu bếp như vậy."

"Đừng gây rắc rối cho anh ta, sẽ hạ thấp thân phận của chúng ta đấy." Phó Vĩnh Huy nói.

"Tôi căn bản không muốn để ý tới anh ta nhưng tôi phải nói đạo lý cho anh ta hiểu, đừng tưởng mình có chút đẹp trai thì ai cũng dám tán, cũng không nhìn lại thân phận của mình xem!" Phùng Thế Vũ nói:

"Mẹ kiếp, còn nói khoác không biết ngượng là giảng đề cho bạn gái tôi, đúng là mặt dày?"

Lâm Dật nghẹn lời lắc đầu. Thời buổi bây giờ làm sao vậy?

Mới học được Java và Python đã dám ra đây khoe mẽ à?

Trình độ của đám sinh viên đợt này cũng quá tệ rồi!

"Những gì cậu nói hình như đều là chương trình học cơ bản nhất về máy tính, cũng không tính là thứ gì cao thâm." Lâm Dật nói.

"Hả? Trình độ cũng tạm được đấy, không ngờ còn từng nghe qua những từng chuyên ngành này cơ à?" Phùng Thế Vũ khinh thường nói.

"Mấy thứ nát đó, tùy tiện mua giáo án là có thể học được." Lâm Dật nói:

"Cậu biết cái gì gọi FW, MI PS, Nand Gate không?"

"Hả?"

Đám người Phùng Thế Vũ thoáng ngây người khi nghe được Lâm Dật nói ra những từ chuyên ngành này.

Bọn họ mới chỉ nghe giáo viên nói qua về nó.

Bọn họ chưa từng nghĩ tới sẽ có thể nghe được những từ này từ trong miệng một đầu bếp.

"Sao vậy? Có phải anh học loạn được mấy từ lại muốn làm màu trước mặt đám chuyên ngành như chúng tôi không?" Phùng Thế Vũ khinh thường nói.

Lâm Dật tiện tay lấy laptop ra, đặt ở trước mặt mấy người.

"Cho dù trình độ của tôi không tính là cao nhưng các cậu mới học được một chút như vậy dường như thật sự chẳng là gì cả."

Khi nhìn thấy các mã số trên màn hình, sáu sinh viên chuyên ngành máy tính đều giống như hóa đá.

Làm cái gì vậy?

Đây là mã số thần tiên gì vậy?

Bọn họ xem hoàn toàn không hiểu nổi!

Ba nữ sinh đã bắt đầu tự động tưởng tượng.

Anh ấy đẹp trai, học giỏi siêu cấp, còn có một trái tim dũng cảm chống lại số phận.

Lẽ nào tình tiết trên phim truyền hình đã xảy ra trên người mình rồi?

Tuyệt, tuyệt quá.

"Anh… anh trai, anh còn biết về công nghệ máy tính à?"

"Tôi biết không nhiều nhưng dường như vẫn đủ để đối phó với các cậu."

"Đâu chỉ đủ chứ? Đây rõ ràng là quá đủ rồi." Lý Sướng nhìn đám người Phùng Thế Vũ nói:

"Bây giờ các anh hẳn đã tin tưởng chúng tôi đang ở đây học tập chứ?"

"Tin cái gì mà tin!" Phùng Thế Vũ nói: "Anh ta chỉ muốn lừa em thôi!"

"Phùng Thế Vũ, anh thật quá đáng!" Triệu Duyệt Đồng nói:

"Tôi vẫn đang khảo sát anh, chúng ta còn chưa phải người yêu đâu. Tôi hi vọng anh có thể hiểu rõ điều này, anh không có tư cách quản tôi!"

"Nhưng quan hệ giữa chúng ta có gì khác với người yêu chứ?"

"Đương nhiên là có khác rồi, dù sao cũng không phải là người yêu." Triệu Duyệt Đồng nói:

"Hơn nữa tôi cảm thấy cũng không cần phải khảo sát anh nữa, chúng ta không hợp nhau đâu."

Đồng Phỉ: ???

Lý Sướng: ???

Vậy là chia tay à?

Đây chính là Phùng Thế Vũ đấy. Cho dù anh ta không đẹp trai bằng ông chủ trước mặt nhưng mới gặp mặt lần đầu tiên đã như vậy, có phải hơi qua loa không?

"Tiểu Đồng, sao em lại như vậy chứ? Chẳng phải là anh sợ anh ta lừa em sao?"

"Tôi đã lớn như vậy rồi, tôi có tiêu chuẩn đánh giá đúng sai. Hơn nữa anh cũng không có tư cách chỉ trích người khác."

Triệu Duyệt Đồng nói xong lại đi tới trước mặt Lâm Dật, "Ông chủ, mã QR của anh đâu? Tôi quét tiền cơm cho anh."

"Cô quét mã thanh toán là được rồi."

"Vâng."

Sau khi thanh toán tiền xong, ba người rời đi.

Phùng Thế Vũ nhìn Lâm Dật, hừ lạnh một tiếng, "Anh tốt nhất đừng có suy nghĩ xấu xa với Tiểu Đồng, bằng không tôi sẽ không tha cho anh đâu!"

"Bạn gái đã chạy mất rồi, cậu còn có tâm tư ở đây làm màu với tôi, tôi cũng thật sự phục cậu đấy."

"Đây là chuyện của tôi, không liên quan gì đến anh!"

Ném lại một câu xong, ba người Phùng Thế Vũ cũng xoay người rời đi.

Lâm Dật bất lực lắc đầu, bắt đầu thu dọn bát đĩa.

Sau đó anh tiếp tục chờ khách đến.

Một buổi chiều chỉ có mấy đợt khách.

Nhưng sau khi nhìn thấy menu, bọn họ đều quay đầu bước đi.

Mặc dù bạn gái của bọn họ đều thán phục trước giá trị nhan sắc của Lâm Dật nhưng ngại vì trong túi không đủ, cộng thêm bạn trai còn ở bên cạnh, bọn họ đều không ăn cơm ở đây.

Nhưng trong lòng bọn họ đều hạ quyết tâm.

Chờ bạn trai không có mặt, nhất định phải dẫn bạn thân tới đây ăn một bữa.

Lâm Dật cũng vui vẻ thanh nhàn. Có câu Khương thái công câu cá, người sẽ cắn câu.

Cửa tiệm nhỏ vừa khai trương, chờ thêm một thời gian sẽ có khách quen, chắc hẳn có thể kinh doanh tốt hơn

Anh liếc nhìn bảng thông báo nhiệm vụ của hệ thống, đã đạt được (5/20), dựa theo tiến độ này, chắc hẳn phải mất mấy ngày nữa có thể hoàn thành.

Lâm Dật cũng thoáng yên tâm.

Hệ thống vẫn tính là có lương tâm, bởi vì trong năm người này, Đồng Phỉ đã tới hai lần, nếu nhìn như vậy, chắc hẳn nhiệm vụ không tính theo đầu người.

Mà là theo số lượng tiêu thụ.

Như vậy độ khó của nhiệm vụ đã giảm đi rất nhiều.

Reng reng reng.

Vào lúc này, Kỷ Khuynh Nhan gọi điện thoại qua.

"Ngài Lâm, việc kinh doanh hôm nay thế nào?"

"Báo cáo bà Lâm, đã bán thêm ba bát cơm rang trứng."

"Hì hì..."

Mỗi lần nghe được tiếng gọi bà Lâm này, trong lòng Kỷ Khuynh Nhan đều vui sướng.

"Anh hãy không ngừng cố gắng, mục tiêu của ngày hôm nay là tiếp mười người khách, cho dù vẫn chưa kiếm lại đủ chi phí nhưng có thể bù lỗ ít hơn."

"OK."

"Em tạm thời đang bận không nói chuyện với anh được, phải nửa giờ nữa mới có thể xong việc được. Chờ em làm xong sẽ qua tìm anh."

"Được."

Lâm Dật cúp máy, tiếp tục lo chuyện số liệu.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 601.

Chương 602. Tôi Muốn Xuống Tay Với Lâm Dật

Cũng không biết qua bao lâu, cửa tiệm bị đẩy ra, Lâm Dật tưởng Kỷ Khuynh Nhan tới.

Nhưng không ngờ người tới là người quen cũ Quách Nhị.

Quách Nhị mặc quần Jean màu xanh, chân đi bốt, tóc quấn cao, trước sau vẫn là khí chất tao nhã.

Hơn nữa còn có một người phụ nữ hơi đẫy đà đi theo bên cạnh cô.

Người này ăn mặc còn cao quý hơn Quách Nhị nhưng về diện mạo, khí chất và dáng người lại kém xa vạn dặm.

Lâm Dật không ngờ lại gặp được Quách Nhị ở đây.

Cô là giáo sư học viện Hí kịch Trung Hải, đường Chính Dương cách trường của bọn họ không xa, bọn họ tới đây ăn cơm cũng là bình thường.

Nhưng Quách Nhị thấy Lâm Dật ở trong cửa hàng lại ngây ra một lúc lâu.

"Lâm Dật, sao cậu lại ở đây?"

"Em rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên mở một cửa hàng nhỏ ở đây để giết thời gian."

Quách Nhị vén tóc cười, dường như đã quá quen với những hành động khó hiểu của Lâm Dật.

Khi cô mới quen cậu ta, cậu ta đang làm shipper, chỉ mấy tháng không gặp, không ngờ cậu ta lại chạy đến đây mở cửa hàng.

Cậu ta đúng là một người không chịu ngồi yên.

"Cô Quách, hai người quen nhau à?" Người phụ nữ bên cạnh Quách Nhị hỏi.

Đồng thời, cô ta cũng quan sát Lâm Dật.

Cô ta có thiện cảm trước nam sinh đẹp trai này.

"Cậu ấy tên là Lâm Dật, là bạn tôi, cũng quen biết một thời gian rồi."

Quách Nhị nói xong lại giới thiệu cho Lâm Dật:

"Đây chính là Vương Mỹ Vân bên truyền thông Đông Lai, chúng tôi vừa bàn việc xong, qua đây ăn cơm."

Vương Mỹ Vân chủ động giơ tay ra. Xem như nể mặt Quách Nhị, Lâm Dật cũng không từ chối, bắt tay một chút xem như chào hỏi.

"Cô Quách, bạn cô đẹp trai thật đấy. Cậu ta có tính vào giới giải trí không?" Vương Mỹ Vân nói:

"Nếu để tôi giúp, nói không chừng có thể trở thành nhân vật nổi tiếng đấy."

"Hình như cậu ấy không có hứng thú về phương diện này, bằng không đã không tới đây mở quán."

Quách Nhị biết tính cách của Lâm Dật.

Dựa vào gương mặt và tài năng của cậu ta, chỉ cần gia nhập giới giải trí, tất nhiên có thể treo đánh những nam nghệ sĩ trẻ đẹp kia.

Nhưng bản thân Lâm Dật là con em nhà giàu, có công ty còn lái xe thể thao trị giá hơn sáu mươi triệu.

Chút tiền kiếm được sau khi gia nhập giới giải trí hoàn toàn không đủ để lọt vào mắt cậu ta, nên cô ta dứt khoát từ chối giúp Lâm Dật.

"Nghe giọng điệu của cô, sao tôi lại cảm giác giữa hai người có chuyện gì đó vậy?" Vương Mỹ Vân nháy mắt ra hiệu.

Có thể nhìn ra được quan hệ giữa Vương Mỹ Vân và Quách Nhị rất thân thiết, bằng không sẽ không nói với giọng điệu này.

"Cô nói gì vậy?" Quách Nhị nói:

"Con tôi đã lên lớp mười, hai chúng tôi có thể có chuyện gì chứ?"

"Cô cũng tính là bước nửa bước vào giới này, cũng không phải không biết tình hình trong giới giải trí." Vương Mỹ Vân nói rất tùy tiện:

"Có ai mà không cờ đỏ trong nhà chưa đổ cờ màu bay phất phới, hơn nữa chồng cô còn đi công tác suốt, có một người đàn ông bên cạnh cũng là bình thường."

"Cô đừng nói linh tinh, tôi và Lâm Dật thật sự chỉ là quan hệ bạn bè, không phải như cô nghĩ đâu, bằng không làm sao tôi có thể trở thành tấm gương sáng cho người khác được."

"Con người cô chỉ giả vờ nghiêm túc thôi." Vương Mỹ Vân nói đùa:

"Mấy ngày trước chúng ta đi dạo phố, cô mua kiểu dáng áo lót còn to gan hơn cả tôi đấy."

Quách Nhị bất lực thở dài, không phải cô sợ bị Lâm Dật nghe được điều gì.

Chủ yếu là không thể giải thích rõ được.

"Sao cô lại không tin chứ? Tôi hơn cậu ta nhiều tuổi như vậy, cho dù cậu ta có sở thích đặc biệt cũng không thể coi trọng tôi chứ?" Quách Nhị nói:

"Các cô bé trong trường chúng tôi nhìn thấy cậu ta còn không đi nổi, tôi chưa được xếp vào hàng đâu."

"Vậy thì cô lại không hiểu rồi. Chỉ cần kỹ thuật tốt dù là dạng đàn ông nào cũng không kìm chế được đâu." Vương Mỹ Vân vừa cười vừa nói:

"Hơn nữa cô còn quyến rũ như vậy, nam sinh như cậu ta lại càng không kìm chế được."

"Dừng, dừng, mau dừng lại." Quách Nhị nói:

"Tôi và Lâm Dật đúng là bạn tốt, hai chúng ta đã quen biết nhiều năm như vậy, cô thấy cô đã bao giờ làm chuyện đó chưa?"

"Nói cũng phải."

Lâm Dật:...

Người trong giới này đều cởi mở như vậy sao?

Bọn họ trò chuyện về đề tài này không thể kín đáo hơn được à?

Trên thực tế, Lâm Dật vẫn suy nghĩ quá đơn thuần, có lẽ giới giải trí còn loạn hơn anh tưởng.

"Được rồi, ăn cơm trước đi. Tôi bận từ sáng sớm đến bây giờ, còn chưa có hạt cơm nào đâu."

Hai người tìm một chỗ ngồi xuống, Quách Nhị vừa cười vừa nói:

"Tôi không gọi món nữa, cậu đề cử cho chúng tôi mấy món, để tôi nếm thử tài nấu nướng của cậu đi."

"Thật ra em cũng không tiện đề cử, menu ở trên bàn, chị cứ tùy tiện gọi món trên đó, tất cả đều không quá tệ đâu."

"Cậu tự tin như vậy à?"

"Không có cách nào, em dùng Rejoice."

Quách Nhị cầm lấy menu, giá món ăn trên đó thực sự làm hai người phải kinh ngạc.

"Các món trên này đều không rẻ đâu." Quách Nhị vừa cười vừa nói: "Một đĩa dưa muối nhỏ mà những 38 tệ."

"Giá trị vượt quá món ăn, chị không thể ăn được đồ ăn ngon như thế ở bên ngoài đâu."

"Được rồi, tôi muốn một suất mì cải xanh, hai cốc trà sữa, một đĩa dưa muối, còn có canh dưỡng da, đây là suất cho một người hay hai người vậy?"

"Một người."

"Vậy thì lấy hai suất canh. "

Quách Nhị nói xong, đẩy menu qua. Vương Mỹ Vân tùy ý liếc qua, cảm giác các món trên menu có hơi đơn điệu.

So với cửa tiệm, ngược lại có phần giống với quán ăn sáng hơn.

Nhưng đầu bếp đẹp trai như vậy, tiêu ít tiền ở đây rồi tâng bốc cậu ta, kéo gần quan hệ cũng không ảnh hưởng tới toàn cục.

"Cô đã gọi gần hết rồi, vậy tôi lấy một suất cơm rang trứng thôi."

"Được, hai người chờ một lát."

Lâm Dật xoay người quay về sau bếp, Vương Mỹ Vân ghé sát trước mặt Quách Nhị, khẽ hỏi:

"Hai người thật sự không có chuyện gì à?"

Quách Nhị trợn mắt, "Sao có thể có chuyện được. Chúng ta quen biết lâu như vậy, tôi đã bao giờ giấu cô chưa?"

"Nếu hai người không có gì, vậy tôi tính ra tay, chắc cô sẽ không có ý kiến gì chứ?"

Cũng không biết qua bao lâu, cửa tiệm bị đẩy ra, Lâm Dật tưởng Kỷ Khuynh Nhan tới.

Nhưng không ngờ người tới là người quen cũ Quách Nhị.

Quách Nhị mặc quần Jean màu xanh, chân đi bốt, tóc quấn cao, trước sau vẫn là khí chất tao nhã.

Hơn nữa còn có một người phụ nữ hơi đẫy đà đi theo bên cạnh cô.

Người này ăn mặc còn cao quý hơn Quách Nhị nhưng về diện mạo, khí chất và dáng người lại kém xa vạn dặm.

Lâm Dật không ngờ lại gặp được Quách Nhị ở đây.

Cô là giáo sư học viện Hí kịch Trung Hải, đường Chính Dương cách trường của bọn họ không xa, bọn họ tới đây ăn cơm cũng là bình thường.

Nhưng Quách Nhị thấy Lâm Dật ở trong cửa hàng lại ngây ra một lúc lâu.

"Lâm Dật, sao cậu lại ở đây?"

"Em rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên mở một cửa hàng nhỏ ở đây để giết thời gian."

Quách Nhị vén tóc cười, dường như đã quá quen với những hành động khó hiểu của Lâm Dật.

Khi cô mới quen cậu ta, cậu ta đang làm shipper, chỉ mấy tháng không gặp, không ngờ cậu ta lại chạy đến đây mở cửa hàng.

Cậu ta đúng là một người không chịu ngồi yên.

"Cô Quách, hai người quen nhau à?" Người phụ nữ bên cạnh Quách Nhị hỏi.

Đồng thời, cô ta cũng quan sát Lâm Dật.

Cô ta có thiện cảm trước nam sinh đẹp trai này.

"Cậu ấy tên là Lâm Dật, là bạn tôi, cũng quen biết một thời gian rồi."

Quách Nhị nói xong lại giới thiệu cho Lâm Dật:

"Đây chính là Vương Mỹ Vân bên truyền thông Đông Lai, chúng tôi vừa bàn việc xong, qua đây ăn cơm."

Vương Mỹ Vân chủ động giơ tay ra. Xem như nể mặt Quách Nhị, Lâm Dật cũng không từ chối, bắt tay một chút xem như chào hỏi.

"Cô Quách, bạn cô đẹp trai thật đấy. Cậu ta có tính vào giới giải trí không?" Vương Mỹ Vân nói:

"Nếu để tôi giúp, nói không chừng có thể trở thành nhân vật nổi tiếng đấy."

"Hình như cậu ấy không có hứng thú về phương diện này, bằng không đã không tới đây mở quán."

Quách Nhị biết tính cách của Lâm Dật.

Dựa vào gương mặt và tài năng của cậu ta, chỉ cần gia nhập giới giải trí, tất nhiên có thể treo đánh những nam nghệ sĩ trẻ đẹp kia.

Nhưng bản thân Lâm Dật là con em nhà giàu, có công ty còn lái xe thể thao trị giá hơn sáu mươi triệu.

Chút tiền kiếm được sau khi gia nhập giới giải trí hoàn toàn không đủ để lọt vào mắt cậu ta, nên cô ta dứt khoát từ chối giúp Lâm Dật.

"Nghe giọng điệu của cô, sao tôi lại cảm giác giữa hai người có chuyện gì đó vậy?" Vương Mỹ Vân nháy mắt ra hiệu.

Có thể nhìn ra được quan hệ giữa Vương Mỹ Vân và Quách Nhị rất thân thiết, bằng không sẽ không nói với giọng điệu này.

"Cô nói gì vậy?" Quách Nhị nói:

"Con tôi đã lên lớp mười, hai chúng tôi có thể có chuyện gì chứ?"

"Cô cũng tính là bước nửa bước vào giới này, cũng không phải không biết tình hình trong giới giải trí." Vương Mỹ Vân nói rất tùy tiện:

"Có ai mà không cờ đỏ trong nhà chưa đổ cờ màu bay phất phới, hơn nữa chồng cô còn đi công tác suốt, có một người đàn ông bên cạnh cũng là bình thường."

"Cô đừng nói linh tinh, tôi và Lâm Dật thật sự chỉ là quan hệ bạn bè, không phải như cô nghĩ đâu, bằng không làm sao tôi có thể trở thành tấm gương sáng cho người khác được."

"Con người cô chỉ giả vờ nghiêm túc thôi." Vương Mỹ Vân nói đùa:

"Mấy ngày trước chúng ta đi dạo phố, cô mua kiểu dáng áo lót còn to gan hơn cả tôi đấy."

Quách Nhị bất lực thở dài, không phải cô sợ bị Lâm Dật nghe được điều gì.

Chủ yếu là không thể giải thích rõ được.

"Sao cô lại không tin chứ? Tôi hơn cậu ta nhiều tuổi như vậy, cho dù cậu ta có sở thích đặc biệt cũng không thể coi trọng tôi chứ?" Quách Nhị nói:

"Các cô bé trong trường chúng tôi nhìn thấy cậu ta còn không đi nổi, tôi chưa được xếp vào hàng đâu."

"Vậy thì cô lại không hiểu rồi. Chỉ cần kỹ thuật tốt dù là dạng đàn ông nào cũng không kìm chế được đâu." Vương Mỹ Vân vừa cười vừa nói:

"Hơn nữa cô còn quyến rũ như vậy, nam sinh như cậu ta lại càng không kìm chế được."

"Dừng, dừng, mau dừng lại." Quách Nhị nói:

"Tôi và Lâm Dật đúng là bạn tốt, hai chúng ta đã quen biết nhiều năm như vậy, cô thấy cô đã bao giờ làm chuyện đó chưa?"

"Nói cũng phải."

Lâm Dật:...

Người trong giới này đều cởi mở như vậy sao?

Bọn họ trò chuyện về đề tài này không thể kín đáo hơn được à?

Trên thực tế, Lâm Dật vẫn suy nghĩ quá đơn thuần, có lẽ giới giải trí còn loạn hơn anh tưởng.

"Được rồi, ăn cơm trước đi. Tôi bận từ sáng sớm đến bây giờ, còn chưa có hạt cơm nào đâu."

Hai người tìm một chỗ ngồi xuống, Quách Nhị vừa cười vừa nói:

"Tôi không gọi món nữa, cậu đề cử cho chúng tôi mấy món, để tôi nếm thử tài nấu nướng của cậu đi."

"Thật ra em cũng không tiện đề cử, menu ở trên bàn, chị cứ tùy tiện gọi món trên đó, tất cả đều không quá tệ đâu."

"Cậu tự tin như vậy à?"

"Không có cách nào, em dùng Rejoice."

Quách Nhị cầm lấy menu, giá món ăn trên đó thực sự làm hai người phải kinh ngạc.

"Các món trên này đều không rẻ đâu." Quách Nhị vừa cười vừa nói: "Một đĩa dưa muối nhỏ mà những 38 tệ."

"Giá trị vượt quá món ăn, chị không thể ăn được đồ ăn ngon như thế ở bên ngoài đâu."

"Được rồi, tôi muốn một suất mì cải xanh, hai cốc trà sữa, một đĩa dưa muối, còn có canh dưỡng da, đây là suất cho một người hay hai người vậy?"

"Một người."

"Vậy thì lấy hai suất canh. "

Quách Nhị nói xong, đẩy menu qua. Vương Mỹ Vân tùy ý liếc qua, cảm giác các món trên menu có hơi đơn điệu.

So với cửa tiệm, ngược lại có phần giống với quán ăn sáng hơn.

Nhưng đầu bếp đẹp trai như vậy, tiêu ít tiền ở đây rồi tâng bốc cậu ta, kéo gần quan hệ cũng không ảnh hưởng tới toàn cục.

"Cô đã gọi gần hết rồi, vậy tôi lấy một suất cơm rang trứng thôi."

"Được, hai người chờ một lát."

Lâm Dật xoay người quay về sau bếp, Vương Mỹ Vân ghé sát trước mặt Quách Nhị, khẽ hỏi:

"Hai người thật sự không có chuyện gì à?"

Quách Nhị trợn mắt, "Sao có thể có chuyện được. Chúng ta quen biết lâu như vậy, tôi đã bao giờ giấu cô chưa?"

"Nếu hai người không có gì, vậy tôi tính ra tay, chắc cô sẽ không có ý kiến gì chứ?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 602.

Chương 603. Cậu Đừng Trêu chọc Bà Già Như Tôi!

Quách Nhị đang nghĩ cách, thử làm Vương Mỹ Vân từ bỏ suy nghĩ không thực tế này.

Nếu thật sự không được, cô đành phải xả thân vì nghĩa thôi.

Cô cũng không thể để cho tình hình quá mức lúng túng được.

Đúng lúc này, Lâm Dật bê đồ ăn đã làm xong ra, để ở trước mặt Quách Nhị và Vương Mỹ Vân.

"Các chị nếm thử xem mùi vị thế nào, cho một đánh giá đi?"

Quách Nhị cười nhìn Lâm Dật, "Mặc dù là bạn cũ nhưng cậu cũng không thể chém người quen. Món ăn bán đắt như vậy, nếu không thể ăn được, tôi sẽ không trả tiền đâu."

"Không thành vấn đề."

Các món đã làm xong, khi Quách Nhị chuẩn bị động đũa thì Vương Mỹ Vân nói:

"Cậu nhóc, tôi tự giới thiệu một chút tôi là Vương Mỹ Vân tổng giám đốc truyền thông và điện ảnh Đông Lai. Chúng tôi đã lần lượt lên kế hoạch quay mấy bộ phim truyền hình và điện ảnh, có đánh giá rất tốt trong ngành, hơn nữa sẽ lập tức đưa ra thị trường chứng khoán. Chắc cậu ít nhiều cũng từng nghe nói qua chứ?"

"À... tôi chưa từng nghe qua."

Quách Nhị bất đắc dĩ đỡ trán. Lâm Dật trước sau vẫn thẳng thắn như vậy.

Đối với người không quen, cậu ta thậm chí còn lười nói mấy lời khách sáo.

Vương Mỹ Vân cũng không xấu hổ, vẫn tươi cười.

"Cậu chưa từng nghe qua cũng không sao. Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, quy mô của công ty chúng tôi không tính là nhỏ, nếu đưa ra thị trường chứng khoán thì tối thiểu cũng phải trị giá năm trăm triệu."

"Sau đó thì sao? Chị muốn nói gì?"

Vương Mỹ Vân cười nhìn Lâm Dật, "Tôi đã nói đến mức như vậy, cũng không giấu cậu nữa."

Vương Mỹ Vân móc từ trong túi của mình ra một tấm danh thiếp, đưa tới trước mặt Lâm Dật.

"Cửa hàng này này của cậu không lớn, các món ăn còn bán đắt như vậy, tôi đoán việc kinh doanh của cậu không được tốt lắm. Nếu cậu không muốn phấn đấu thì gọi điện thoại cho tôi. Cái khác không dám nói, tôi có thể khiến cho cậu bớt phấn đấu tối thiểu hai mươi năm."

"Đây là chị muốn bao nuôi tôi à?"

Vương Mỹ Vân hơi bất ngờ khi thấy Lâm Dật nói thẳng ra như vậy.

Nhưng điều này hình như cũng là chuyện tốt, nói rõ ra cũng bớt phải vòng vo.

"Đúng là tôi có suy nghĩ như vậy, hơn nữa tôi cũng muốn nói rõ tình hình của tôi cho cậu biết, 70% cổ phần công ty đều nằm trong tay tôi, tài sản của tôi tối thiểu cũng phải có 350 triệu, cậu cứ suy nghĩ kỹ đi."

Thấy Vương Mỹ Vân thậm chí nói ra cả lời này, Quách Nhị đã chuẩn bị nói đỡ cho cô ta.

Đừng nói cô có 350 triệu, cho dù cô có 3,5 tỷ, cậu ấy cũng chưa chắc có thể để ý tới.

Két…

Lúc Quách Nhị chuẩn bị nói chuyện, cửa tiệm chợt bị đẩy ra.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn lên. Đó là Kỷ Khuynh Nhan cầm túi xách tay bước vào.

Kỷ Khuynh Nhan không ăn mặc bắt mắt như hôm qua, hoàn toàn là dựa theo dặn dò của Lâm Dật.

Quần Jean màu xanh, giầy thể thao AJ6 phối màu đen đỏ, còn có một cái áo thun Nike màu trắng giản dị, còn đeo một cái khẩu trang màu hồng.

Nếu trên tay cô không mang theo túi xách Hermes bản giới hạn, cô mặc đồ này sẽ không khác với các nữ sinh gần đó.

Quách Nhị và Vương Mỹ Vân đều hơi kinh ngạc khi nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan bước vào.

Dáng người của cô gái này cũng quá tuyệt rồi.

Hai chân thẳng hơn đũa nhưng không phải là loại gầy như que củi.

Đặc biệt là cặp mông vểnh, mình là phụ nữ nhìn thấy còn phải ghen tỵ.

Nhưng trong nháy mắt khi Kỷ Khuynh Nhan tháo khẩu trang xuống, hai người càng kinh ngạc hơn.

Cô gái này thật xinh đẹp, lại kết hợp với dáng người của cô thì rõ là hoàn hảo.

Lúc này, nếu cô gia nhập giới giải trí, chỉ mấy năm đã có thể trở thành tiểu hoa đán.

"Anh còn tưởng lát nữa em mới qua đây." Lâm Dật vừa cười vừa nói.

"Em cố ý qua lúc này, trên đường không kẹt xe, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian, cũng qua sớm giúp đỡ được anh."

Quách Nhị và Vương Mỹ Vân nghe giọng điệu hai người nói chuyện, đoán được bọn họ chắc hẳn có quen biết nhau.

Hơn nữa quan hệ giữa hai người còn không tệ, thậm chí còn có thể là người yêu.

"Thật ra hôm nay em không bận lắm nhưng buổi sáng phải đi một chuyến tới tập đoàn Lăng Vân các anh, họp với đám người Viện Viện." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Chuyện của Triệu Mặc xem như đã hoàn toàn kết thúc rồi. Sau khi thanh toán các khoản tiền nên trả, tài chính thu về khoảng 80 tỷ. Còn bên Cisco cũng đã chuyển 30 tỷ bồi thường vào tài khoản của tập đoàn Lăng Vân. Nói cách khác, trên tay anh có khoảng hơn 120 tỷ, có thể có tên trên bảng danh sách tỷ phú trong cả Trung Quốc rồi."

Nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người, Quách Nhị và Vương Mỹ Vân đều biến sắc.

120 tỷ...

Mặc dù hai người đều là người không thiếu tiền nhưng con số này vẫn quá lớn đối với bọn họ.

Quách Nhị thấy buồn cười. Tôi biết cậu có tiền nhưng lại không biết cậu có nhiều tiền như vậy đây.

Mà Vương Mỹ Vân càng thêm lúng túng, không dám liếc nhìn Lâm Dật nữa.

Mình vừa nói mê sảng cái gì vậy?

Tất cả gia sản chỉ có 350 triệu lại muốn bao nuôi một tỷ phú có tài sản trên trăm tỷ?

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, mình sẽ trở thành trò cười trong giới mất.

"Vậy còn tạm được." Lâm Dật gật đầu nói:

"Em đã hỏi thăm bộ đầu tư bên kia chưa? Anh tính ném ít tiền vào sản nghiệp công nghệ cao, chuẩn bị làm máy quang khắc."

"Em đã nói chuyện riêng với Điền tổng về chuyện này rồi. Các cô ấy quả thật đã tìm được mấy doanh nghiệp tương đối tốt." Kỷ Khuynh Nhan vén mấy sợi tóc mái rũ xuống trán, nói tiếp:

"Kế hoạch đầu tư lần này không nhỏ như trước đây, rất nhiều dự án có vốn khởi đầu một tỷ, cho nên cần phải thận trọng hơn trong chuyện đầu tư kế tiếp, bằng không sẽ có khả năng đổ số tiền này xuống sông xuống biển."

"Em không cần căng thẳng, đầu tư là vậy, cho dù Buffett(*) tới cũng không thể bảo đảm mỗi khoản đầu tư đều thành công, chỉ cần có một dự án thành công, muốn kiếm tiền lại không thành vấn đề."

(*)Warren Edward Buffett sinh ngày 30 tháng 8 năm 1930 tại Omaha, tiểu bang Nebraska, Hoa Kỳ, là một nhà đầu tư vĩ đại, doanh nhân và nhà từ thiện người Hoa Kỳ.

"Anh nói vậy cũng đúng nhưng bản kế hoạch đầu tư cuối cùng còn chưa được soạn xong. Đến lúc đó còn phải chờ anh quyết định và theo sát."

"Chuyện này thì dễ bàn rồi. Đến lúc đó chúng ta lại nghiên cứu sau."

"Vâng."

Sau khi nói chuyện công việc với Lâm Dật xong, Kỷ Khuynh Nhan đeo khẩu trang và quay lại quầy, nghiễm nhiên là dáng vẻ của bà chủ.

"Lâm Dật, chúng ta ăn cơm xong rồi, cậu tính xem hết bao nhiêu để tôi thanh toán cho cậu."

Hai người gọi rất nhiều món nhưng chưa ăn được bao nhiêu.

Xảy ra chuyện xấu hổ như vậy, Vương Mỹ Vân cũng nuốt không trôi nữa, chuẩn bị nhanh chóng rời đi.

"Hai người ăn xong nhanh như vậy à? Chẳng phải bạn chị còn muốn bao nuôi em sao? Chúng ta nói chuyện tiếp đi, em vẫn rất có hứng thú với chuyện vừa rồi."

Vương Mỹ Vân xấu hổ không biết chui vào đâu.

Cậu có tài sản trên trăm tỷ, đừng trêu chọc bà già như tôi nữa.

Trái tim của tôi không chịu nổi đâu.

"Cậu đừng nói linh tinh, vừa rồi cô ấy chỉ nói đùa một chút thôi, cậu không sợ buổi tối bạn gái cậu sẽ không cho cậu lên giường ngủ à?" Quách Nhị nói đùa, cũng xem như hóa giải sự lúng túng cho bạn mình.

"Đúng rồi, cậu tính xem hết bao nhiêu tiền, tôi quét mã cho cậu."

"Tổng cộng 1180 tệ."

"Được rồi."

"Các người còn quen nhau à?" Kỷ Khuynh Nhan nói với vẻ bất ngờ.

"Chị ấy tên là Quách Nhị, là người bạn anh quen khi làm shipper trước đây, hôm nay đúng lúc gặp được."

"Nếu là bạn anh thì giảm giá 20%." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Không cần giảm giá đâu, hai người mới mở quán, cứ xem như chị tới ủng hộ. Chờ sau này chị tới nữa thì giảm giá cho chị là được rồi." Quách Nhị vừa cười vừa nói.

Kỷ Khuynh Nhan cũng không suy nghĩ nhiều về mối quan hệ giữa Lâm Dật và Quách Nhị, bởi vì tuổi tác giữa hai người không thích hợp.

Sau khi trả tiền xong, Quách Nhị chào Lâm Dật rồi xoay người rời khỏi cửa hàng nhỏ.

Phụt…

Kỷ Khuynh Nhan không nhịn được cười ra tiếng.

"Ngài Lâm không tệ, sức hấp dẫn không hề kém năm đó, không ngờ còn có người muốn bao nuôi anh nữa đấy."

"Không có cách nào, thiếu niên đẹp trai hoạt bát như anh luôn có lực sát thương đối với các cô gái trẻ."

"Anh bớt nói nhảm đi, mau nộp 1180 tệ cho em. Còn cả ba bát cơm rang trứng mà anh bán được buổi sáng nữa, tổng cộng là 1747 tệ, nộp hết ra đây."

"Không phải chứ? Hôm nay anh chỉ bán được ít như vậy, không ngờ em còn muốn lấy hết à?"

Kỷ Khuynh Nhan chống nạnh nhìn Lâm Dật với vẻ ngang ngược và không chịu nói đạo lý, "Đương nhiên rồi. Sau này em quản tiền trong nhà, tiền tiêu vặt mỗi tháng thế nào thì phải xem biểu hiện của anh đấy."

"Anh nghiêm trọng nghi ngờ em ở với anh là vì tiền." Lâm Dật đưa tiền qua với vẻ không tình nguyện.

"Nếu không thì sao? Chẳng lẽ anh nghĩ em coi trọng hộ khẩu Quảng Châu của anh chắc?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 603.

Chương 604. Em Không Đơn Thuần, Lẽ Nào Anh Lại Đơn Thuần À?

"Đây là lời một sinh viên hàng đầu của đại học Yến Đại nên nói sao?" Lâm Dật nói:

"Bây giờ anh phát hiện ra mục đích em ở cùng anh không đơn thuần."

"Em không đơn thuần, lẽ nào anh lại đơn thuần à?"

"Đúng vậy, anh tương đối đơn thuần." Lâm Dật nói: "Anh ở cùng với em chỉ đơn thuần vì thèm muốn sắc đẹp của em thôi."

"Vậy chỉ có thể nói là anh quá lưu manh rồi!" Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Anh mau làm việc đi. Mục tiêu hôm nay là phải kiếm được tiền thuê nhà về."

Lâm Dật vòng ra sau nhà bếp, Kỷ Khuynh Nhan cầm chổi quét nhà, rất có dáng vẻ hai vợ chồng cùng lo liệu việc nhà.

"Hôm nay có người nào đặt hàng online không anh?"

Sau khi quét nhà xong, Kỷ Khuynh Nhan đứng ở cửa bếp hỏi.

"Cái lông còn chẳng có." Lâm Dật nói: "Bán đắt như vậy, chẳng có ai đặt đâu."

"Không có thì thôi, dù sao cũng không mất tiền, cứ coi như treo lên mạng chơi vậy. Chúng ta bán được một suất cũng là lời rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Xem ra, muốn dựa vào cách này để tăng lượng tiêu thụ thì sợ là không ổn, chúng ta vẫn phải nghĩ cách khác thôi."

"Anh đành phải giao cho em nhiệm vụ quang vinh lại gian khổ này vậy."

"Ừ, anh chỉ cần để ý tới chuyện nấu ăn là được rồi."

Kỷ Khuynh Nhan nói xong lấy một mã QR ra khỏi túi của mình, vô cùng nghiêm túc đặt lên trên quầy.

"Cái gì vậy?"

"Mã thanh toán đấy." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Sau này khi khách trả tiền, anh bảo bọn họ quét cái này, em có thể trực tiếp thu tiền."

Lâm Dật thấy buồn cười. Bây giờ Kỷ Khuynh Nhan đã ra dáng bà chủ rồi.

Có thể không quan tâm tới chuyện khác nhưng tiền phải vào tài khoản của tôi.

"Chắc em còn chưa ăn cơm nhỉ? Em muốn ăn gì, anh nấu cho em?"

"Em vẫn chưa đói, anh không cần nấu đâu." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Vậy cũng được, khi nào em thấy đói bụng thì nói cho anh biết đấy."

Lâm Dật cũng không suy nghĩ nhiều. Với quan hệ của hai người bây giờ, nếu Kỷ Khuynh Nhan còn khách sáo với mình thì không hay lắm.

Kỷ Khuynh Nhan đến cũng chẳng làm việc kinh doanh của cửa tiệm tốt hơn.

Mãi đến hơn tám giờ tối, bọn họ mới đón được bốn người khách.

Mà bốn người khách này đều không ngoại lệ, toàn là nữ sinh.

Bọn họ đều nhìn trúng giá trị nhan sắc của Lâm Dật mới quyết định ở lại ăn cơm.

Trên điểm này lại thể hiện rõ cách thức chi tiêu khác nhau giữa nam và nữ.

Trên thực tế, sau khi Kỷ Khuynh Nhan đến cũng có không ít người đi vào cửa tiệm, nhưng sau khi nhìn thấy menu, nam sinh đều rất lý trí rời đi.

Mặc dù có hơi mất mặt, cho dù bà chủ rất đẹp nhưng tiền trong túi cần phải chi tiêu vào các khoản cần thiết.

Dùng gần hai trăm tệ để ăn một bát cơm rang trứng hoặc mì, đây là chuyện bọn họ không thể chấp nhận được.

Nhưng nữ sinh lại khác, khái niệm của bọn họ về tiền mơ hồ hơn nam sinh nhiều, thậm chí có nhiều lúc đều không thể lý trí được như vậy.

Theo bọn họ thấy, dùng gần hai trăm tệ để ăn một bữa cơm do anh chàng đẹp trai nấu vẫn rất đáng giá.

Đây cũng là nguyên nhân các nam nghệ sĩ trẻ đẹp trên thị trường nổi tiếng hơn, có khả năng kiếm tiền hơn một số nữ nghệ sĩ trào lưu trẻ đẹp.

Cho dù không có nhiều khách nhưng đối với hai người, thành tích như vậy đã rất tốt rồi.

Lâm Dật cũng không quan tâm xem buôn bán lời được bao nhiêu tiền, bởi vì tiến độ nhiệm vụ đã đạt được (11/20), nếu nhanh thì đến ngày mai là có thể hoàn thành.

"Lâm Dật, hôm nay chỉ bán tới đây thôi. Bây giờ đã quá giờ cơm, chắc không có ai tới đâu." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nhưng hôm nay chúng ta đã phá kỷ lục rồi, trừ chi phí nguyên liệu nấu ăn, chúng ta lời được 1086 tệ, cho dù còn chưa kiếm được tiền thuê nhà và chi phí điện nước về nhưng em cảm thấy như vậy đã rất tốt rồi."

"Anh cũng thấy vậy." Lâm Dật rất phối hợp nói.

Lâm Dật để Kỷ Khuynh Nhan thu dọn, ngồi ngẩn người ra đó.

Anh cảm giác dường như mình thật sự quá nghèo.

"Em có đói bụng không? Tối nay em còn chưa ăn cơm đâu."

"Em không đói, buổi chiều em đã ăn không ít trái cây ở công ty rồi, cảm giác bây giờ bụng vẫn còn no căng đây này."

"Vậy cũng được. Nếu em đói, chúng ta về nhà nấu cũng thế."

"Ừ."

"Nhưng em cảm thấy thu nhập của chúng ta hôm nay đã hơn một ngàn, đây là một ngày đáng để kỷ niệm, cần phải chúc mừng."

"Em tính chúc mừng thế nào?"

"Chúng ta giữ lại một nghìn, sau đó cầm 86 tệ này ra ngoài đi dạo."

"Em chỉ muốn hẹn hò với anh chứ gì?"

"Em mới không nghĩ vậy đâu. Nếu anh không đi, em sẽ đi một mình, hơn nữa em còn muốn mặc váy ngắn và trang điểm thật xinh đẹp."

"Anh nói cho em biết, những nơi như làng đại học này có rất nhiều kẻ không bình thường, không phải kẻ điên thì là thằng ngu. Em cẩn thận kẻo bọn họ nhào tới trên người em, bảo em đưa tiền đấy."

"A…"

Kỷ Khuynh Nhan nhíu mày: “Anh đừng dọa em, anh đi cùng em đi."

"Chờ lát, để anh dọn dẹp đã."

Lâm Dật cảm thấy, cho dù Kỷ Khuynh Nhan luôn miệng nói muốn trải nghiệm cuộc sống của người bình thường.

Nhưng cô không hiểu được chân lý trong đó.

Nếu quả thật là người bình thường sống giãy giụa ở tầng đáy của xã hội.

Cho dù buôn bán có lời cũng sẽ không cam lòng tiêu 89 tệ này.

Đối với những người phải dốc sức làm việc để có thể sống sót, đây cũng được xem là một khoản tiền không nhỏ.

Nếu bọn họ nhịn ăn nhịn tiêu cũng đủ để ăn được mấy ngày.

Sau khi thu dọn bếp xong, hai người chuẩn bị rời đi, Kỷ Khuynh Nhan còn nhắc nhở Lâm Dật kiểm tra điện nước và cửa sổ, đặc biệt làm hết trách nhiệm.

"Em muốn đi dạo ở đâu?" Lâm Dật nói: "Gần đây có một quảng trường, hình như còn rất tốt đấy."

"Em không đi quảng trường đâu." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Em đói rồi, muốn ăn gì đó."

"Hả? Vừa rồi anh hỏi em, chẳng phải em bảo không đói bụng à? Sao anh vừa khóa cửa, em lại nói là đói rồi?"

"Em cũng không biết tại sao, tự nhiên thấy đói thôi."

"Vậy để anh mở cửa nấu cho em ăn."

"Không được, anh bận rộn suốt cả ngày cũng mệt rồi, đừng nấu nữa."

"Anh không nấu thì em ăn gì? Em tính uống gió tây bắc chắc?"

"Hì hì..." Kỷ Khuynh Nhan cười thần bí,

"Em đã hỏi thăm cận thận rồi, gần trường đại học có một chợ đêm rất náo nhiệt vào buổi tối, chúng ta qua đó đi dạo đi." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Anh thấy chắc em có kế hoạch từ trước rồi."

"Hì hì..."

Kỷ Khuynh Nhan híp mắt lại giống như vầng trăng ấm áp treo trên không trung, lại giống như rượu hoa đào làm say lòng người.

"Thật ra em đã muốn đi từ hôm qua nhưng chúng ta chỉ lời hơn hai trăm nên em ngại nói. Hôm nay chúng ta kiếm được nhiều hơn, cũng coi như khao mình một bữa."

"Đi nào."

Lâm Dật đi được mấy bước mới phát hiện Kỷ Khuynh Nhan vẫn đứng ở phía sau, không đuổi theo.

"Chẳng phải em muốn đi dạo chợ đêm à? Chúng ta đi mau thôi, bây giờ là lúc náo nhiệt nhất đấy."

"Lẽ nào anh không muốn làm gì à?"

"Làm gì chứ?" Lâm Dật nghi ngờ: “Anh quả thật muốn làm nhưng bây giờ không phải lúc, dù thế nào cũng phải ăn no rồi về nhà lại nói sau, bằng không sẽ không có sức đâu."

"Anh nhìn người khác thử xem." Kỷ Khuynh Nhan nói.

Lâm Dật nhìn ra ngoài đường: “Người khác làm sao? Bọn họ cũng có một mũi hai con mắt, đều rất bình thường."

"Em không nói chuyện này." Kỷ Khuynh Nhan phồng má nói:

"Anh xem người khác xem, bọn họ đều khoác tay nhau đi đấy."

"Vậy em cũng khoác đi, anh đâu có cản em."

"Không được, không thể là em chủ động được, anh phải làm trước cơ."

Ôi trời...

"Tới đây, tới đây, bà Lâm, mình khoác tay cùng đi dạo chợ đêm nào."

"Hì hì…"

Kỷ Khuynh Nhan vui vẻ đi tới khoác cánh tay Lâm Dật cùng đi về phía chợ đêm.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 604.

Chương 605. Đây Là Một Vấn Đề Lấy Mạng

Phố ẩm thực ở gần trường đại học, nằm ngay cuối đường Chính Dương.

Ở đây đại khái chia ra làm hai khu vực, nửa đoạn đầu là đủ các đồ ăn đường phố.

Mà nửa đoạn sau lại là các đồ dùng đẹp, rẻ tiền.

Từ vòng tai trang sức đến áo ngủ, giày dép, đồ dùng sinh hoạt trong trường đại học, hầu hết đều có thể mua được ở đây.

Nhưng chất lượng cao thấp khác nhau, có thể mua được đồ bền, dùng tốt hay không phải dựa vào khả năng của mình.

Mức độ đông đúc trên phố ẩm thực này còn vượt xa sự tưởng tượng của Kỷ Khuynh Nhan, có thể nói là đông nghịt.

"Đông thật đấy." Kỷ Khuynh Nhan nhón chân nhìn đám người phía trước, trong mắt đầy vẻ mong chờ.

"Có cần phải đến mức này không? Đâu phải em chưa từng đi chợ đêm."

"Em thật sự chưa từng tới chợ đêm Trung Hải. Lúc học đại học, em và Viện Viện có đi qua chợ đêm Yến Kinh nhưng không đi nhiều."

"Sống thời đại học tự do như vậy, cũng không ai quản em, lẽ nào em đều chưa từng đi?"

"Bởi vì em quá bận học, mỗi ngày đều ở trong thư viện, hơn nữa môn thể dục của em tệ muốn chết, rảnh rỗi còn phải tập thể dục để ứng phó với môn đó. Cứ như vậy, tới khi trở về phòng ngủ, em lại chẳng muốn đâu nữa, chỉ muốn ngủ thôi. Cho nên số lần em đi tới đó cũng không nhiều."

"Đi thôi, anh dẫn em qua cho đã nghiền."

"Anh thường đến bên này à?"

"Trường Khoa học và Công nghệ Trung Hải ở gần đây, mấy người cùng phòng ký túc với anh thường qua bên này ăn cơm khi rảnh rỗi." Lâm Dật nói:

"Nhưng đã hơn một năm anh không tới đây đi dạo, cảm giác chỗ này thay đổi quá nhiều."

"Anh xác định chỉ đi dạo với bạn cùng phòng chứ? Anh không dẫn các cô gái khác tới à?" Kỷ Khuynh Nhan gặng hỏi.

Loại vấn đề này gần như là vấn đề lấy mạng.

Nếu Lâm Dật nói có, chắc chắn sẽ bị Kỷ Khuynh Nhan tra hỏi tới cùng. Trong lúc đó rất có khả năng sẽ xuất hiện sơ hở khác.

Nhưng nếu anh nói không có, rõ ràng câu trả lời này không thể làm cho người ta thấy tin tưởng được.

Dù sao giá trị nhan sắc của anh rõ ràng như vậy.

Cho nên mới nói trả lời loại vấn đề này cũng cần phải để ý tới kỹ xảo.

"Có rất nhiều bạn nữ lớp bọn anh đi cùng. Lúc học đại học, mọi người đều nghèo, liên hoan tất nhiên phải chọn chỗ rẻ như ở đây rồi." Lâm Dật vô cùng xúc động, giả vờ hồi tưởng lại, nói.

"Cho dù bọn anh là trường Khoa học Kỹ thuật nhưng các bạn nữ trong lớp anh vẫn rất xinh. Nhưng từ lúc vào tập đoàn Triều Dương, thấy tổng giám đốc Kỷ, anh mới phát hiện ra giá trị nhan sắc và dáng người của bọn họ đều không tốt, kém hơn em rất nhiều."

"Thật à?" Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật với ánh mắt vui mừng, sáng như ánh sao vậy.

"Đương nhiên rồi, nếu không phải cảm thấy em đẹp, trước đây công ty khác mời anh đi, anh đã chuyển chỗ làm rồi."

"Không tệ, không tệ, điều này chứng tỏ anh vẫn rất tinh mắt." Kỷ Khuynh Nhan rất chảnh chọe nói.

"Chắc chắn rồi."

Thấy Kỷ Khuynh Nhan không xoắn xuýt vấn đề này nữa, Lâm Dật cảm giác câu trả lời của mình rõ ràng đã hoàn mỹ.

Không cần công thức phủ định cộng thêm khẳng định để ứng phó vấn đề như vậy, làm vậy rõ ràng chỉ càng thêm bất lợi thôi.

"Anh chờ lát."

Kỷ Khuynh Nhan cầm một xấp tiền lẻ trong túi ra, cuối cùng lấy 89 tệ đưa cho Lâm Dật.

"Hả? Sao trong túi của em có nhiều tiền lẻ thế?"

"Cho dù thanh toán điện tử đã rất phổ biến nhưng không phải ai cũng biết dùng WeChat." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Đây là em cố ý đổi tiền lẻ ở công ty, chờ tới lúc có người thanh toán bằng tiền mặt, anh có thể trả lại tiền thừa."

"Vậy em đưa 89 tệ cho anh làm gì?"

"Đợi lát nữa mua đồ, anh trả tiền đấy."

Mặc dù Kỷ Khuynh Nhan là con gái trong gia đình giàu đó nhưng tính cách không hề kiêu ngạo ngang ngược.

Trái lại cô vẫn rất ân cần, biết để ý tới thể diện của người khác.

Mặc dù ở bên ngoài, Kỷ Khuynh Nhan luôn có vẻ mạnh mẽ quyết đoán.

Nhưng cô vẫn là một cô gái trẻ, cũng hi vọng có một người bạn trai thương yêu mình, che gió che mưa cho mình.

"Đi thôi."

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan vừa đến, lập tức trở thành phong cảnh được chú ý nhất trên phố ẩm thực.

Có không ít chàng trai, cô gái không nhịn được phải nhìn với ánh mắt nóng rực.

Trong lòng bọn họ cũng cảm thấy đây cũng là sinh viên học viện Hí kịch Trung Hải, bằng không sẽ không thể đẹp như vậy.

"Lâm Dật, bên kia có bán sinh tố hoa quả, em muốn uống."

"Em muốn uống thì mua, chuyện này không phải quá đơn giản sao?"

Hai người tới trước sạp hàng nhỏ, Lâm Dật hỏi:

"Em uống vị gì?"

"Em thích vị xoài."

"Em xác định là muốn uống vị xoài à? Em cứ chọn loại em thích uống là được, không cần phải lo nghĩ tới anh đâu."

"Không, vị đó quả thật uống rất ngon."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn ông chủ sạp hàng, hớn hở nói: "Cháu mua một cốc sinh tố xoài lớn."

"Được rồi, 18 tệ."

A...

Kỷ Khuynh Nhan hơi sửng sốt, trên tay mình chỉ có 89 tệ, nếu tiêu 18 tệ mua một cốc sinh tố, vậy chỉ còn lại 71 tệ.

Nếu cứ tiêu như thế, chờ lát nữa lúc muốn mua những thứ khác sẽ không đủ tiền.

"Vậy cháu không lấy cốc lớn nữa." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Cốc nhỏ bao nhiêu tiền vậy?"

"Cốc nhỏ 12 tệ."

"Cốc nhỏ cũng đắt vậy à?"

Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi, lại không muốn uống nữa.

Cảm giác này giống như sắp tiêu hết mấy trăm triệu của mình vậy.

Thật đau lòng.

"Ông chủ, thật ngại quá, chúng cháu không mua nữa."

Kỷ Khuynh Nhan nói xong thì cúi đầu, xấu hổ kéo cánh tay Lâm Dật lặng lẽ đi vào đám đông.

Sinh viên đứng bên cạnh mua sinh tố thấy Kỷ Khuynh Nhan nói cốc sinh tố nhỏ 12 tệ quá đắt.

Cả người anh ta cũng muốn phát điên rồi.

Chị kia trông xinh, dáng người lại đẹp như vậy, không ngờ lại nói một cốc sinh tố 12 tệ đắt à?

Thế giới này trở nên mộc mạc như vậy từ bao giờ thế?

Theo lẽ thường, chị xinh thế kia, Starbucks Schultz cũng không có tư cách chạm tới môi chị ấy. Cốc sinh tố nhỏ 12 tệ lại có tài đức gì chứ!

Các nam sinh nghe được lời này đều có ý tưởng giống nhau.

Bạn gái của mình muốn uống cốc sinh tố 12 tệ cũng không nỡ mua, anh hoàn toàn không xứng làm bạn trai của cô ấy!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 605.

Chương 606. Nam Sinh Bây Giờ Đều To Gan Như Vậy Sao?

"Sao em không mua?"

"Nó quá đắt, một cốc sinh tố đã 12 tệ, hơn nữa trái cây còn chẳng có bao nhiêu, toàn là nước trái cây ép pha chế ra, quá đen tối." Kỷ Khuynh Nhan than phiền: "Chúng ta đi mua nước khoáng uống đi."

"Em có cần tích cực như vậy không?"

"Tình hình đặc biệt, tiêu một đồng cũng phải tính toán." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Lúc trước dùng tiền quá tay, giờ em phải học cách tính toán chi li một chút."

"Được rồi, em nói sao cũng được hết."

"Hì hì, vậy là được rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Em đã nghĩ xong rồi, nếu sau này lại tới đây, chúng ta tự mang theo nước sinh tố, vừa kinh tế lại có lợi ích thiết thực, tiết kiệm chút nào hay chút ấy, phải nắm lấy từ chi tiết."

"Em nói nhỏ thôi, em không thấy người trên đường đều đang nhìn anh à?" Lâm Dật nói:

"Nếu em còn làm vậy nữa, anh sẽ bị nước bọt của bọn họ dìm chết đuối đấy."

"Tại sao? Đây là chuyện của hai chúng ta, cũng không tốn tiền của bọn họ."

"Anh dẫn theo tiểu tiên nữ xinh đẹp như vậy đi dạo chợ đêm, cuối cùng thậm chí không mua nổi cốc nước sinh tố, bọn họ có thể sẽ tức chết, tại sao tiểu tiên nữ xinh đẹp như vậy lại đi cùng một gã nghèo kiết xác."

Kỷ Khuynh Nhan không nhịn được cười.

Nghe Lâm Dật gọi "tiểu tiên nữ" làm cô mở cờ trong bụng.

"Không sao, không sao, người khác có lắm tiền hơn nữa, em cũng sẽ không để ý tới bọn họ."

"Không được, em chỉ mở miệng nói suông, anh vẫn không yên tâm."

"Vậy em phải làm thế nào thì anh mới yên tâm chứ?"

"Sinh em bé đi. Sau này đi ra ngoài, chúng ta bế con theo, người khác sẽ không còn suy nghĩ gì với em nữa."

"Anh muốn sinh con cũng được nhưng phải chờ sau khi kết hôn lại nói sau. Bây giờ anh không cần suy nghĩ nữa."

Lâm Dật bất lực. Người phụ nữ quá thông minh cũng không phải là chuyện tốt. Anh đã thả thính đến mức này, không ngờ cô lại không cắn câu.

Quá khó khăn.

"Chúng ta đi thôi, đừng đứng ngây ra đây nữa." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Bên kia có bán Takoyaki, chúng ta đi mua một phần đi. Em đã muốn ăn nó từ lâu rồi."

"Mua!"

"Em cũng muốn ăn bánh mực kia nữa."

"Mua!"

"Bên kia có bán bánh rán hành, em cũng muốn ăn."

"Mua!"

"Mua một cái là được rồi, hai chúng ta một người một nửa."

"Cái này có thể ăn no được sao? Chúng ta cứ mua mỗi người một cái đi."

"Hai cái sẽ mất 14 tệ đấy. Chúng ta mua một cái là được rồi."

"Em nói mua bao nhiêu thì tùy em."

Lâm Dật mua bánh rán hành về, sau đó mỗi người một nửa. Anh và Kỷ Khuynh Nhan vừa đi vừa ăn.

"Chúng ta còn bao nhiêu tiền?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"55 tệ."

"Hình như vẫn ăn được không ít món đấy. Chúng ta tiếp tục đi dạo nào."

Hai người đi từ đầu tới cuối đã ăn không ít món.

Sủi cảo chiên, bánh cuốn, thịt bò xiên, bánh xèo, thậm chí còn có mì lạnh nướng Đông Bắc… Bọn họ gần như đã nếm thử hết các món ăn vặt tiêu biểu.

Bởi vì tiết kiệm nên bọn họ chỉ mua mỗi thứ một phần.

Hơn nữa bọn họ chỉ mua phần nhỏ, tuyệt đối không mua phần lớn, chỉ mua loại giá thấp chứ không mua loại giá cao.

Cách chi tiêu của hai người suýt nữa làm ông chủ sạp nhỏ phát khóc.

Cậu dẫn theo cô gái xinh đẹp như thế ra ngoài, không thể hào phóng một chút à?

Tôi là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi ngồi moi kẽ chân cũng không thể nhìn nổi nữa!

Mẹ nó, đúng là phí của trời!

"Lâm Dật đi mau, bên kia có bán khuyên tai."

Hai người ra khỏi phố ẩm thực, đi tới nửa đoạn đường sau.

Ở đây đều bán đồ dùng hàng ngày nhưng phần lớn đều là đồ của nữ sinh.

Bởi vì thời buổi này, nữ sinh mới là đối tượng tiêu dùng chính mà sức mua của đàn ông còn chẳng bằng chó.

"Lâm Dật, anh xem thử cái này đi. Em đeo, liệu có đẹp không?"

Kỷ Khuynh Nhan cầm lấy một đôi khuyên tai bạc, ướm thử lên tai mình.

Phía trên là hình hồ ly nhỏ, trên mắt hồ ly có hai viên kim cương giả làm bằng nhựa, kiểu dáng vô cùng đặc biệt.

Bình thường những vấn đề như vậy cơ bản thuộc về vấn đề tặng điểm.

Cho dù trả lời thẳng là đẹp cũng có thể nhận được số điểm rất tốt.

Nhưng nếu đổi cách trả lời lại trực tiếp được điểm tối đa.

"Kiểu dáng của khuyên tai này hơi đặc biệt, trừ em ra, người bình thường đeo đều không hợp."

Nói bóng gió, trừ em ra, chẳng ai xứng với cái khuyên tai này.

"Thật à?"

Kỷ Khuynh Nhan lại cười rạng rỡ. Nếu đang ở nhà, nói không chừng cô sẽ ôm hôn Lâm Dật đấy.

Nhưng ở chợ đêm có nhiều người như vậy, cô có hơi xấu hổ.

"Chuyện này đã rõ như ban ngày rồi." Lâm Dật nói:

"Em không thấy nó vẫn luôn được bày ở đó không bán đi sao? Đây là vì người khác thử cảm giác mình không xứng với cái khuyên tai này, cho nên mới còn lại đến giờ, chỉ chờ em đến mua thôi."

"Hì hì..."

Kỷ Khuynh Nhan tươi cười như hoa, trong lòng vui sướng.

"Ông chủ, cái khuyên tai này bao nhiêu tiền vậy?"

"Bình thường tôi đều bán 30 tệ, tôi sẽ bớt cho cô 2 tệ, bán 28 tệ thôi."

"Cảm ơn ông chủ."

Kỷ Khuynh Nhan bước đến trước mặt Lâm Dật, "Chúng ta còn bao nhiêu tiền."

Lâm Dật lấy hết tiền lẻ ra, "Còn có 6 tệ."

"A..."

Kỷ Khuynh Nhan hơi xấu hổ, khuyên tai 28 tệ, cho dù có nói thế nào người ta cũng không thể bán cho mình với giá 6 tệ được.

Ông chủ cũng sốc.

Khuyên tai có 28 tệ, chẳng lẽ bọn họ còn mua không nổi sao?

Nhìn quần áo trên người bọn họ đâu giống như người nghèo.

Một cái điện thoại di động cũng phải mấy nghìn đấy.

"Ông chủ, thật ngại quá, chúng tôi không mua nữa."

Kỷ Khuynh Nhan lúng túng đặt khuyên tai trở lại chỗ cũ, cũng không muốn đi dạo với Lâm Dật nữa.

Cho dù đồ trong chợ đêm đều rất rẻ nhưng trong túi chỉ có 6 tệ, bọn họ đã không thể đi dạo ở đây, vẫn nên ngoan ngoãn về nhà thôi.

Cảnh tượng trước mắt này khiến những người đi dạo chợ đêm gần đó đều cảm thấy không thể tin nổi.

Cho dù điều kiện gia đình cô không tốt, không có bằng cấp nhưng dựa vào dáng người và gương mặt, không nói cặp với đại gia, muốn tìm một người bạn trai có chút tiền cũng không thành vấn đề.

Các nam sinh đều căm giận bất bình, cải trắng tốt đều bị heo ủi!

Dựa vào đâu mà heo mặt mũi đẹp lại có thể ủi cải trắng còn chúng ta thì không được?

"Người đẹp, không phải cô thích đôi khuyên tai này sao, tôi tặng cô là được rồi, nó cũng không đáng bao nhiêu tiền."

Vào lúc hai người xoay người rời đi, một nam sinh bên cạnh nói.

Nam sinh vừa nói chuyện rất cao, có thể ngang với Lâm Dật.

Anh ta mặc quần Jean màu xanh quân đội, chân đi đôi giày

Nike Kobe4, trên cổ còn đeo sợi dây chuyền bạc, cách ăn mặc rõ ràng là một người đàn ông thời thượng.

"Không cần, cảm ơn."

Nam sinh cao ráo không nói lời nào, quét mã thanh toán 28 tệ.

Sau đó anh ta đưa đôi khuyên tai hồ ly nhỏ mà Kỷ Khuynh Nhan nhìn trúng tới trước mặt cô.

"Người đẹp, bạn trai cô mua không nổi, tôi tặng cô là được rồi, hi vọng cô có thể nhận lấy."

Lâm Dật tức giận. Nam sinh bây giờ đều to gan như vậy sao?

Bạn trai của người ta còn ở đây mà anh ta cũng dám thả thính trắng trợn như vậy à?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 606.

Chương 607. Tiền Không Nhiều, Chỉ Có Hơn Bốn Triệu Thôi

Đám người xung quanh đều đang xem náo nhiệt.

"Vừa rồi lúc tôi mua bánh xèo đã nhìn thấy bọn họ rồi. Cho dù nam sinh này trông rất đẹp trai nhưng hình như rất nghèo, cô bạn gái mua một bánh xèo, thậm chí tiếc, không nỡ mua thêm xúc xích jăm bông đấy."

"Trời cao đúng là công bằng, cho anh ta đẹp trai như vậy nhưng lại đóng cánh cửa tài sản."

"Ôi, chỉ cần là người có cố gắng, chịu tìm việc làm thì không đến mức này!"

"Tôi cảm giác, bình thường nam sinh đẹp trai đều rất tham vọng, cảm thấy mình đẹp trai lại không cần làm gì cả. Nhưng vẫn có nữ sinh thích loại người này, thà bản thân mình không ăn không uống cũng muốn nuôi bạn trai, thật không biết nghĩ thế nào nữa."

"Đúng là đáng tiếc, nếu anh trai này cố gắng hơn nữa, có một công việc ổn định thì bây giờ đâu phải như vậy."

"Tôi cũng cảm thấy anh ta đẹp trai nhưng cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, khuyên tai hơn 20 tệ cũng không mua nổi, vậy là không được rồi!"

"Ôi, thật đáng tiếc, anh chàng đẹp trai như vậy, tôi thật sự không muốn nhìn thấy anh ta mất mặt."

Các nữ sinh có mặt ở đó đều thấy đáng tiếc nhưng phần lớn các nam sinh đang hả hê, vui sướng.

"Gì vậy? Kẻ có tiền tán gái thì cũng thôi đi, trong túi anh ta chỉ có 6 tệ, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta cướp mất bạn gái thôi."

"Bây giờ đã có người ra tay rồi. Tôi có chút ấn tượng về cậu thanh niên kia. Hình như cậu ta tên là Hồ Hải Dương của trường Khoa học và Công nghệ Trung Hải, gia đình còn rất giàu. Lúc cậu ta lên đại học, người nhà đã mua cho một chiếc BMW 5-Series, còn thường qua học viện Hí kịch Trung Hải hẹn nữ sinh ra ngoài ăn cơm đấy."

"Nữ sinh bây giờ đều rất thực dụng, thích đi lại với nam sinh có tiền. Cho dù người đẹp này trông rất đơn thuần nhưng tôi chắc cũng không chịu nổi trước cám dỗ của đồng tiền đâu."

"Anh nói quá đúng. Ngay cả đi ăn ở chợ đêm còn phải tính toán chi li, nữ sinh nào có thể chịu được cuộc sống như thế. Lúc này, nếu có người có tiền phát ra chút tín hiệu và ám chỉ với cô ta, chuyện chia tay chắc hẳn sẽ chẳng còn xa nữa."

"Ông đây ghét nhất những kẻ cho rằng mình đẹp trai lại có thể tùy tiện tán gái, bây giờ cuối cùng đã có người có thể cho anh ta một bài học rồi."

Kỷ Khuynh Nhan vén tóc, "Thật ngại quá, tôi không thể nhận đồ của cậu được."

"Không sao, chỉ là một đôi khuyên tai thôi, còn không bằng một bao thuốc lá của tôi đâu." Hồ Hải Dương nói:

"Hơn nữa tôi cũng không có ý gì khác, chỉ thấy cô rất thích đôi khuyên tai này mà bạn trai cô lại mua không nổi nên đơn thuần muốn tặng cho cô mà thôi."

"Dù vậy tôi cũng không thể nhận được." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Thật ra anh ấy có thể mua được nhưng dự toán của chúng tôi hôm nay có giới hạn, không muốn tiêu nhiều như vậy thôi."

"Chỉ mua một đôi khuyên tai hai mươi mấy tệ cũng phải dự toán sao? Cũng đâu phải là đồ mấy triệu chứ?" Hồ Hải Dương nói:

"Nếu anh ta thật sự có tiền, đi dạo chợ đêm còn cần phải tính toán sao?"

"Đây là chuyện của chúng tôi, cảm ơn ý tốt của cậu."

Kỷ Khuynh Nhan không muốn nói nữa, kéo cánh tay Lâm Dật chuẩn bị rời đi.

"Em xác định đi như thế à? Em không muốn đôi khuyên tai này sao?"

"Em muốn nhưng đã bị người khác mua rồi." Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi nói:

"Hơn nữa chúng ta chỉ còn 6 tệ, không thể mua được."

"Vậy cũng được, em không mua thì thôi."

Lâm Dật đã nghĩ xong rồi, chờ tới lúc bọn họ về sẽ tìm một cửa hàng trang sức, bảo bọn họ làm cho Kỷ Khuynh Nhan một đôi, dù thế nào cũng phải gắn kim cương thật mới đủ đẳng cấp.

"Này, anh bạn."

Hồ Hải Dương ở phía sau kêu lên một tiếng.

"Cậu muốn gì?" Lâm Dật hỏi.

"Nếu các người muốn mua, tôi có thể bán trao tay khuyên tai này cho anh, vẫn là giá gốc 28 tệ, anh có thể mua nổi không?"

"Ha ha..."

Nghe được lời này, những người ở đây đều cười vang.

Người này cũng quá sành chơi rồi.

Đừng nói anh bán 28 tệ, cho dù anh bán 7 tệ, anh ta cũng vẫn không mua nổi!

Nếu anh ta thật sự có thể mua nổi, vừa rồi đã mua cho bạn gái anh ta rồi, cũng đâu xảy ra chuyện như vậy nữa.

"Không cần đâu, vừa rồi chúng tôi chỉ xem chơi thôi, loại khuyên tai hơn 20 tệ này không xứng với bạn gái tôi. Chờ tôi về sẽ làm cho cô ấy một đôi khuyên tai bạch kim đính kim cương, cho nên cũng không cần cái đôi của cậu nữa."

"Hả? Bạch kim đính kim cương?"

Đám người ở đây nghe vậy đều sửng sốt.

Anh ta bị kích thích nên bắt đầu nói mê sảng à?

Trong túi anh ta chỉ còn lại 6 tệ, còn muốn làm khuyên tai bạch kim đính kim cương?

Cho dù là chém gió cũng không thể chém như anh được!

Hồ Hải Dương không nhịn được cười:

"Anh bạn, anh không cần ở đây phồng má giả làm người mập, tôi cũng không có ý gì khác, chỉ không muốn các người xấu hổ thôi. Anh cần gì phải làm vậy, khiến bạn gái anh cũng mất mặt theo."

"Tôi làm gì khiến cô ấy mất mặt chứ? Một đôi khuyên tai bạch kim đính kim cương thôi, cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền, tôi không cần phải nói mạnh miệng."

Hồ Hải Dương nhún vai, "Nhưng tình hình thực tế là anh thậm chí không mua nổi khuyên tai 28 tệ, đi dạo chợ đêm còn phải tính toán chi li, mua một đôi khuyên tai bạch kim đính kim cương, còn không phải móc hết tài sản của anh ra sao?"

Lâm Dật còn muốn lên tiếng nhưng Kỷ Khuynh Nhan lại mất hứng.

"Hi vọng cậu đừng nói nữa, bạn trai tôi giàu hơn cậu, chúng tôi chỉ không muốn mua chứ không phải không mua nổi!"

"Người đẹp đừng kích động, tôi không có ý sỉ nhục anh ta." Hồ Hải Dương xin lỗi với vẻ rất thản nhiên.

Làm một người tán gái phóng khoáng lạc quan, anh ta biết rõ muốn cua được gái đẹp như vậy thì không phải chỉ một lần là xong.

Mà phải tiến hành theo chất lượng, làm dần dần có khả năng tán đổ.

Cho nên nhiệm vụ hàng đầu của mình bây giờ là để lại một ấn tượng tốt cho cô ấy.

Nếu có cơ hội lại trao đổi số điện thoại, vậy sẽ càng hoàn mỹ hơn.

Cho nên chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải ổn định cảm xúc của cô ấy.

Dù sao có nhiều người ở đây, muốn cho cô ấy làm vài chuyện trái với lẽ thường thì khó lắm.

Cho nên mình phải từ từ mà tới.

"Cậu không cần nói gì hết, chúng tôi muốn rời đi." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Các cô cứ đi, tôi không ngăn cản. Nhưng tôi cảm thấy là một nữ sinh cần phải đốc thúc bạn trai của mình cố gắng kiếm tiền, chứ không phải bao che cho anh ta. Dù sao làm vậy cũng chẳng có tác dụng gì."

"Tôi mới vừa nói bạn trai tôi rất giàu, hi vọng cậu đừng hiểu nhầm."

Đám người xem náo nhiệt đứng bên cạnh đều không nhịn được cười, đồng thời cũng tỏ ra hâm mộ.

Thật là một cô gái quý hiếm.

Bạn trai đã như vậy, cô vẫn còn cố gắng giữ thể diện cho anh ta.

Rõ ràng là quá hoàn mỹ.

Nếu có thể có bạn gái như vậy, tôi chấp nhận mười đời sau làm FA.

"Người đẹp, cô từ chối món quà tôi tặng, tôi cảm thấy điều này không có gì đáng trách, nhưng phồng má giả làm người mập lại không có ý nghĩa gì."

"Sao lại là phồng má giả làm người mập?" Kỷ Khuynh Nhan thoáng biến sắc, rõ ràng đã rất mất hứng.

Lâm Dật là người cô yêu quý nhất, đặt ở trong tim, người khác không được phép nói xấu nửa câu.

"Tôi chỉ không rõ, anh ta thậm chí còn chẳng mua nổi đôi khuyên tai hơn 20 tệ, sao cô lại nói anh ta giàu có? Mọi người ở đây đều không phải là kẻ ngốc, đều có thể nhìn thấy chuyện gì xảy ra. Cô nói như vậy hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả."

Kỷ Khuynh Nhan quay đầu nhìn Lâm Dật, "Có phải trong WeChat của anh còn tiền không."

"Có thì có nhưng không nhiều lắm..."

"Không nhiều là bao nhiêu?"

"Chỉ có hơn 4 triệu thôi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 607.

Chương 608. Tôi Cũng Từng Là Một Thiếu Niên Nhiệt Huyết

Hơn 4 triệu...

Con số này vừa được nói ra, mọi người ở đây đều thoáng sửng sốt.

Bọn họ đều không dám tin vào tai mình.

Không ngờ một người thậm chí không mua nổi đôi khuyên tai hơn 20 tệ lại nói trong WeChat của mình có hơn 4 triệu?

Cho dù trời tối nhưng anh cũng không thể nằm mơ trước mặt mọi người như vậy được.

Lời này vừa nói ra, những nữ sinh mê mẩn giá trị nhan sắc của Lâm Dật đều lộ vẻ xem thường và khinh bỉ.

Sao người này lại như vậy chứ?

Không có tiền không đáng sợ, cố gắng kiếm tiền là được rồi, đây cũng không phải là chuyện gì mất mặt, anh khoác lác như vậy làm gì chứ?

Bản thân anh ta không thấy xấu hổ nhưng những người đứng xem đều cảm giác lúng túng.

"Anh bạn, nói suông như vậy chẳng có nghĩa lý gì đâu." Hồ Hải Dương nói:

"Anh tưởng 4 triệu là con số nhỏ à? Thu nhập một năm của nhà chúng tôi cũng chỉ hơn 1 triệu thôi. Nói thật, tôi có mượn được mấy lá gan cũng không dám khoác lác như thế đâu. Vừa nghĩ tới tôi đã cảm thấy xấu hổ rồi."

"Cậu lúng túng là vì cậu nghèo. Tôi không xấu hổ là vì tôi thật sự có bốn triệu."

Lâm Dật lấy điện thoại di động ra, mở ra phần số dư trong ví, Hồ Hải Dương nhìn một dãy số dài mà hai chân như nhũn ra, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Anh… anh thật sự có bốn triệu..."

Các sinh viên đại học đứng ngoài xem đều hít sâu một hơi.

Cả đời bọn họ cũng chưa từng thấy nhiều tiền như vậy.

Mà hơn bốn triệu đối với người đàn ông này lại có thể chỉ là số tiền nhỏ.

Chênh lệch giữa người và người thật sự lớn như vậy sao?

"Tôi lừa cậu làm gì." Lâm Dật nói:

"Chúng tôi chỉ ra ngoài trải nghiệm cuộc sống của người bình thường, không ngờ đám ngu si các người còn tưởng thật. Đây là IQ gì vậy? Thật là…"

Lâm Dật ném lại một câu rồi ôm eo Kỷ Khuynh Nhan rời đi trong ánh mắt chú ý của mọi người.

Tất cả đều ghen tỵ.

Quả nhiên, người đẹp sẽ không đi cùng với người bình thường, bọn họ đã được đặt sẵn cho kẻ có tiền từ lâu.

Người ta chỉ chán ngấy cuộc sống của kẻ lắm tiền, tới trải nghiệm cuộc sống mà thôi, không ngờ mình lại tưởng thật.

Đúng là tội lỗi!

Hai người chậm rãi đi về phía cửa tiệm.

"Chẳng phải em nói muốn trải nghiệm cuộc sống của người bình thường à? Sao lại làm lộ ra thân phận của anh thế?" Lâm Dật mỉm cười hỏi.

"Người kia quá đáng ghét. Em đã nói rất nhiều lần, cậu ta còn cứ theo mãi không dừng, làm em buồn bực muốn chết." Kỷ Khuynh Nhan ghét bỏ nói.

"Nhưng thế giới người bình thường chính là như vậy." Lâm Dật nói:

"Trong TikTok đều là lời khuyên cuối đời của đám người sống với những năm tháng êm đềm, bình quân đầu người là 985, thu nhập hằng năm một triệu. Nhưng thế giới người bình thường là toàn những chuyện vụn vặn và lông gà vỏ tỏi."

"Thật ra nghèo khó là chuyện rất đáng sợ, nó có thể đánh bại ý chí của một người đàn ông, cũng có thể phá hỏng phòng tuyến cuối cùng mà người phụ nữ cố giữ vững. Trong thế giới rực rỡ hào nhoáng này, chuyện như vậy vẫn diễn ra mỗi ngày, rất bình thường, chỉ là em không biết thôi."

Kỷ Khuynh Nhan khoác cánh tay Lâm Dật không biết phải trả lời thế nào.

Ở trên phương diện kinh nghiệm của đời người, mình thật sự không bằng Lâm Dật.

Anh ấy là người ở tầng đáy của xã hội lăn lê bò lết mới lên được, anh ấy biết rõ thế giới này hơn mình.

Anh ấy đang cố gắng chống lại, đồng thời cũng sợ hãi kiêng dè thế giới này.

Hơn nữa, chỉ sợ cả đời mình cũng không có cách nào hiểu được chuyện này.

Từ trước đến nay dường như cuộc sống không phải là một chuyện đơn giản.

"Vậy chúng ta lại tiếp tục cố gắng, không cầu mong có thể thay đổi thế giới này nhưng cũng không nên để thế giới này thay đổi mình."

"Lời này rất hay, làm anh không nhịn được muốn hôn em một cái."

"Anh chỉ muốn giở trò lưu manh thôi, em mới không cho anh hôn đâu."

Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì chạy về phía trước, Lâm Dật đi theo phía sau giống như một cặp đôi sinh viên sắp đi thuê phòng.

Đến cửa tiệm, hai người lần lượt lái xe trở về Cửu Châu Các.

Kỷ Khuynh Nhan vào phòng vệ sinh tắm trước, đồng thời cũng đẩy Lâm Dật vào một phòng vệ sinh khác.

Lát sau, khi Kỷ Khuynh Nhan tắm rửa xong, lau tóc đi tới phòng sách, đã thấy Lâm Dật đã ngồi làm việc trước laptop.

"Em có chuyện quên nói với anh, hôm nay lúc bọn em họp, Viện Viện nói có chút việc muốn báo cáo với anh, muốn hỏi anh tới công ty hay để bọn họ qua tìm anh."

"Cụ thể là nói chuyện gì vậy?"

"Chắc là chuyện đầu tư và đưa Long Tâm ra thị trường." Kỷ Khuynh Nhan đặt cốc trà sâm tới trên bàn Lâm Dật, "Có lẽ Điền tổng cũng sẽ đi."

Lâm Dật im lặng vài giây mới nói:

"Em bảo bọn họ tới cửa hàng đi, đừng làm chậm trễ chuyện buôn bán của anh."

"Vậy lát nữa em sẽ nói với Viện Viện."

"Được."

Sáng sớm hôm sau, hai người lần lượt lái xe đi lo chuyện của mình.

Khi Lâm Dật đến cửa hàng, chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn lại nhận được điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan.

Cô nói cho Lâm Dật biết đám người Viện Viện sẽ qua vào buổi trưa.

Sau khi nhận được tin tức, Lâm Dật gọi điện thoại cho Lục Dĩnh.

"Lát nữa cô thu xếp công việc tới gặp tôi, tôi có chút chuyện cần tìm cô và Tôn Phú Dư. Đúng rồi, cô gọi cả Vương Nhiễm đi cùng nữa."

"Tôi đã biết rồi ông chủ. Vậy chúng tôi đi qua đó hay vẫn tới Hoa Thanh Trì sao?"

"Các cô đi tới Hoa Thanh Trì làm quái gì? Ở đó đã bị phong tỏa rồi." Lâm Dật nói:

"Các cô đến số 89 đường Chính Dương, tôi mới mở cửa tiệm ở đó."

"Tôi biết rồi, ông chủ, anh có yêu cầu gì về cách ăn mặc của tôi không? Như tất đen váy ngắn chẳng hạn?"

"À, lần này ăn mặc giản dị một chút là được."

"Ông chủ thay đổi rồi, không còn là anh lúc trước nữa."

"Chủ yếu là hôm nay có chút tình huống đặc biệt, nhưng cô yên tâm, sau này còn có không gian cho cô phát huy."

"Chúng tôi sẽ đến đúng giờ."

"Được."

Sau khi thu xếp công việc cụ thể xong, Lâm Dật bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu.

Tình hình buổi sáng vẫn vắng vẻ như trước.

Đây là tình hình kinh doanh đặc biệt gần làng đại học hiện nay.

Việc kinh doanh tập trung vào buổi trưa và buổi tối.

Chỉ có đôi yêu nhau đi thuê phòng vào buổi tối, thỉnh thoảng mới để mắt tới việc kinh doanh buổi sáng.

Chưa tới mười hai giờ, Lục Dĩnh, Tôn Phú Dư và Vương Nhiễm đã tới cửa hàng.

Lục Dĩnh vẫn dáng vẻ thon thả như trước. Bởi vì Lâm Dật không có yêu cầu đặc biệt về phương diện ăn mặc, cô ta đã quay lại với sở thích của mình.

Mà sau nhiều ngày không gặp, Tôn Phú Dư hình như béo hơn nhiều, gương mặt hồng hào như mới có tình nhân vậy.

Nhưng người thay đổi lớn nhất vẫn là Vương Nhiễm.

Sau khi trải qua rèn luyện ở Khoa Sáng và sở nghiên cứu Long Tâm, cô ta đã không còn vẻ ngây ngô như thời sinh viên đại học nữa.

Bây giờ trông cô ta có dáng vẻ người thành phần tri thức cao cấp, trong lúc giơ tay nhấc chân đều lộ vẻ sắc bén.

Mà đây cũng là điều Lâm Dật muốn. Chắc hẳn qua một thời gian nữa, cô ta có thể một mình đứng ra đảm đương một phương.

"Sở trưởng Lâm, gần đây xảy ra chuyện gì vậy? Hoa Thanh Trì đã bị phong tỏa hơn một tháng, sao vẫn chưa mở cửa chứ? Có phải nơi đó đã đắc tội người nào không?" Tôn Phú Dư hỏi.

"Tốt xấu gì chúng ta cũng là người làm công việc khoa học, mẹ nó anh vừa bắt đầu đã nói với tôi về chuyện bảo vệ sức khoẻ, có phải anh muốn bồi dưỡng từ lớp mẫu giáo không?"

"Ôi, thật ra tôi cũng từng là một thiếu niên nhiệt huyết chí ở bốn phương. Nhưng có một ngày, khi tôi cực khổ làm luận văn tiến sĩ suốt đêm mới xong, chuẩn bị ra ngoài ăn sáng thì chợt nhìn thấy hiệu trưởng của chúng tôi từ trong trung tâm xông hơi đi ra. Bắt đầu từ giây phút đó, quỹ đạo của cuộc sống tôi đã xảy ra thay đổi."

A...

"Chắc hẳn hiệu trưởng của các người cũng không biết một hành động trong lúc vô tình của ông ta đã làm thay đổi cuộc đời của một sinh viên đâu."

"Đây chính là cuộc sống, người làm nghiên cứu khoa học cũng là con người đấy."

"Chờ tôi tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho thị trường Lương. Hoa Thanh Trì chính là do cô ta phong tỏa mà."

"Sở trưởng Lâm thật trâu bò." Tôn Phú Dư nói:

"Bây giờ những người nước ngoài trong sở chúng ta đều thích cảm giác của đại bảo kiếm, những người lúc trước còn nói phải về nước, bây giờ cũng quyết định sẽ định cư lại rồi."

"Con mẹ nó, thật quá giỏi. Tôi sẽ ghi công cho anh trong chuyện này."

Tôn Phú Dư cười với vẻ trong nóng ngoài lạnh, "Sở trưởng Lâm, nếu anh thật muốn thưởng cho tôi, có thể tặng tôi một gói Đế Vương. Vợ tôi kiểm tra rất chặt, có đôi khi muốn dùng tiền dễ dàng để lại sai sót trên sổ sách."

"Gói Đế Vương cũng không tốn bao nhiêu tiền, anh không thể ném dưa hấu nhặt vừng. Tôi sẽ bảo Vương Nhiễm làm thẻ lương cho anh, đến lúc đó quỹ chăm sóc sức khỏe của anh sẽ được chuyển riêng vào trong thẻ này. Anh đừng để cho vợ anh biết đấy."

"Tri âm tìm kiếm tri âm, làm việc dưới quyền của sở trưởng Lâm, cho dù có mệt chết tôi cũng cam tâm tình nguyện."

"Tiểu Nhiễm, cô xem thử, đây chính là thầy Lâm tấm gương sáng của cô đấy." Lục Dĩnh nói móc:

"Vẫn… vẫn còn tốt mà. Giáo viên giỏi như thế, áp lực trên người cũng lớn, đi tới nơi đó thư giãn, thả lỏng tinh thần cũng là chuyện có thể hiểu được."

"Xem em nói gì kìa. Đây mới là học sinh tốt của thầy chứ. Chờ đến cuối năm, em chắc chắn đạt chỉ tiêu một trong mười nhân viên xuất sắc nhất."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 608.

Chương 609. Nội Bộ Của Tập Đoàn

"Cảm ơn thầy Lâm."

"Tôi cũng sẽ bớt chút thời gian mở gói Đế Vương cho em, để em tới Hoa Thanh Trì hưởng thụ một chút."

"Dạ?" Vương Nhiễm sửng sốt, "Nữ sinh cũng có thể tới chỗ đó sao?"

"Em đúng là kiến thức hạn hẹp. Lần trước chị Dĩnh của em còn đi được, sao em lại không thể đi chứ?"

"Ông chủ, anh đừng nói linh tinh, tôi chỉ ngâm nước nóng cộng thêm báo cáo công việc với anh, cũng không làm gì khác."

"Ai quan tâm đến những chi tiết kia đó chứ? " Lâm Dật nói: "Chờ sau khi cô có bạn trai, tôi cũng sẽ làm riêng cho cô một thẻ lương."

Két…

Trong lúc ba người đang nói chuyện phiếm, Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện và Điền Nghiên bước vào.

Đám người Lục Dĩnh chỉ gặp qua Hà Viện Viện và Điền Nghiên, không tính là quen thuộc với Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng trong ba người này, Lục Dĩnh phát hiện, cho dù Kỷ Khuynh Nhan ăn mặc rất bình thường nhưng lại là người có khí thế nhất.

"Ồ, các người cũng ở đây à?" Thấy đám người Lục Dĩnh, Hà Viện Viện mỉm cười chào hỏi.

"Ông chủ gọi chúng tôi qua, nói có chuyện muốn bàn." Lục Dĩnh nói với vẻ khách sáo.

Ngoại trừ Kỷ Khuynh Nhan, mọi người thường trao đổi công việc với nhau nên từng gặp nhau vài lần, không cần giới thiệu nhiều.

Nhưng Lâm Dật vẫn giới thiệu lại về Kỷ Khuynh Nhan.

Từ giọng điệu và sắc mặt hai người nói chuyện, đám người Lục Dĩnh cũng đoán ra được.

Người phụ nữ có khí thế mạnh mẽ này rất có thể là bạn gái của ông chủ, bà chủ của tập đoàn Lăng Vân.

Thảo nào không để cho mình đi tất đen mặc váy ngắn, hóa ra là bà chủ cũng tới.

"Những người còn lại đều biết nhau, tôi sẽ không giới thiệu nhiều nữa." Lâm Dật nói:

"Trong phòng đều là người nhà, có gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra."

"Điền tổng lên danh sách mấy công ty cần đầu tư, cảm thấy có lẽ sẽ có triển vọng sau này rất tốt, sẽ có khả năng mượn thời cơ vượt qua đối thủ. Mọi người xem, nghiên cứu một chút đi." Hà Viện Viện nói.

Cô ta nói xong, Điền Nghiên cầm tài liệu đầu tư trên tay đưa đến cho Lâm Dật.

Cùng lúc đó, cô ta vẫn lấy một cái Ipad ra khỏi túi, đưa cho Lục Dĩnh.

"Trước đó chúng tôi không biết các người sẽ đến, cho nên chỉ chuẩn bị một phần tài liệu giấy. Các người có thể xem tài liệu điện tử."

Lục Dĩnh dùng hai tay nhận lấy, "Được, cảm ơn."

Lâm Dật cầm tài liệu đầu tư lật xem sơ qua, sau đó tiện tay ném sang bên.

"Nói tiếp đi, cô mới nói mượn cơ hội vượt qua đối thủ là có ý gì."

Hành động của Lâm Dật làm Kỷ Khuynh Nhan đang im lặng chợt thấy căng thẳng.

Cô quá quen với vẻ mặt này của Lâm Dật.

Hình như anh có chút mất hứng.

Chẳng lẽ tài liệu đầu tư này có vấn đề?

Theo lẽ thường, với năng lực của Viện Viện và Điền Nghiên không thể xảy ra vấn đề được.

Sớm biết vậy, mình nên xem trước khi tới.

Nhưng những người khác không phát hiện ra động tác vi diệu này của Lâm Dật.

Bởi vì các cô đều biết Lâm Dật thường có vẻ bất cần đời.

Khi làm chuyện lớn luôn rất kín kẽ, cho nên cũng không xem là thật.

"Chuyện máy quang khắc còn phức tạp hơn chúng ta tưởng, chỉ cần là linh kiện quan trọng, bọn họ đều cấm xuất khẩu tới Trung Quốc, chắc hẳn ông chủ cũng biết nguyên nhân trong đó."

"Ừ, tôi hiểu."

Trung Quốc quật khởi sẽ tạo ra uy hiếp cực lớn cho các nước trên cả thế giới.

Cũng chỉ có nước Mỹ có thể đấu được với Trung Quốc, chắc chắn là bọn họ ngầm giở trò sau chuyện này.

Lâm Dật khẽ xoa cằm. Bây giờ, cho dù mình có thể dựa vào công nghệ chip 3.0 bắt được nguồn sáng, cũng không có cách nào vượt khỏi được vấn đề khó khăn khi chế tạo máy quang khắc.

Bởi vì còn có những linh kiện vô cùng quan trọng khác.

Nếu không có, rất khó làm ra được máy quang khắc.

Suy nghĩ của đám người Hà Viện Viện quá đơn giản, chỉ là đầu tư công ty hạng hai.

Bởi vì bọn họ rất gần với hạng một trên thế giới, nếu hỗ trợ rất nhiều tài chính cho bọn họ, bọn họ lại có khả năng một lần hành động vượt qua, đạt được tiêu chuẩn của top ngành sản xuất.

"Cô nói tiếp đi." Lâm Dật thản nhiên nói.

"Bọn em đã thống kê qua, máy quang khắc tổng cộng có mười bảy linh kiện chính, ở Mỹ có chín nhà, Macao có bốn nhà, Nhật có ba nhà, Đức có một nhà sản xuất những linh kiện này. Đây đều là vấn đề chúng ta cần phải giải quyết thật nhanh, cho nên kế hoạch đầu tư của chúng tôi cũng xoay quanh việc triển trai 17 linh kiện lớn này."

"Tình hình không tệ như chúng tôi tưởng." Lục Dĩnh nói chen vào:

"Trong đó có bốn chỗ linh kiện chính, doanh nghiệp Trung Quốc có thể miễn cưỡng sản xuất ra. Mà phòng thí nghiệm của chúng ta đang giải quyết vấn đề khó khăn khác. Chỉ cần giải quyết được những vấn đề khó khăn này là có thể đạt được tiêu chuẩn cấp thế giới, cũng giành được cách thức uy hiếp tư bản, đạt được hợp tác với ASML hoặc xưởng sản xuất linh kiện khác."

"Ngoài ra, chúng tôi còn đang nghiên cứu và phát triển một dự án khác càng tinh vi hơn. Một khi nghiên cứu thành công dự án này, chúng ta sẽ ném công nghệ ASML ra phía sau, đến lúc đó có thể thực hiện mượn khúc cua vượt qua đối thủ."

"Kế hoạch này do là anh Trầm đề xuất ra à?" Lâm Dật nói.

Lục Dĩnh gật đầu, "Đây là một quy hoạch phát triển do anh Trầm nghĩ ra. Nhưng anh ấy nói kế hoạch này vẫn chưa hoàn thiện, cần phải từ từ suy nghĩ, cho nên chưa báo cáo với anh."

"Mà loại máy quang khắc này chỉ dựa vào một quốc gia thì không thể chơi được, điểm ấy là không thể nghi ngờ, cho nên phải thông qua con đường nào đó để đạt được hợp tác toàn cầu."

"Nhưng bây giờ, nước ngoài đang thực hiện chiến lược phong tỏa công nghệ với chúng ta, cho dù chúng ta muốn hợp tác, người ta cũng không cho cơ hội, cho nên chỉ có thể dùng cách thức áp chế tư bản để làm chuyện này."

Lục Dĩnh nói xong thì dừng lại nhìn Hà Viện Viện và Điền Nghiên, vẻ mặt không được tự nhiên.

Nhưng sự nghiêm khắc thận trọng và ngay thẳng của nữ sinh ngành kỹ thuật vẫn khiến cho cô nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

"Anh Trầm đã nói riêng với chúng tôi về việc này, suy nghĩ của anh ấy là, nếu muốn đầu tư vào lĩnh vực công nghệ, tốt nhất là đầu tư cho doanh nghiệp trong nước." Lục Dĩnh nói tiếp:

"Anh ấy rất hiểu phong cách của người Mỹ, nếu có một ngày chúng ta đầu tư vào công ty nước ngoài và đạt được tiến triển trên phương diện nghiên cứu, nước Mỹ chắc chắn sẽ ra tay can thiệp. Mà chúng ta ở Trung Quốc xa xôi, cho dù có kiện ra tòa cũng không thể nào là đối thủ của bọn họ, chỉ có thể chịu thiệt. Nói cách khác, chúng ta may áo cho người khác."

Kỷ Khuynh Nhan nhíu mày, rốt cuộc đã hiểu rõ lý do Lâm Dật lộ ra vẻ mặt đó.

Cho tới giây phút căng thẳng lúc này, không thể nghi ngờ đây là là sai lầm quan trọng.

Cho dù nhà cung ứng trong nước không bằng nước ngoài trên phương diện kỹ thuật, nhưng chỉ cần không quá kém lại có giá trị đầu tư.

Những thứ còn lại không có cách nào nghiên cứu ra trong thời gian ngắn, dùng cách thức uy hiếp tư bản để triển khai hợp tác với nước ngoài mới là hợp lý nhất.

Mà trên bản kế hoạch này, các cô vạch ra doanh nghiệp định đầu tư cơ bản đều ở nước Mỹ và Nhật.

Lại giống như Lục Dĩnh đã nói, không thể nghi ngờ đây chính là may áo cho người khác.

Một tay Lâm Dật chống đầu, nhướng mày nhìn Hà Viện Viện và Điền Nghiên.

"Hai cô nghĩ sao về chuyện này?"

Điền Nghiên nhăn nhó một lúc lâu mới nói:

"Lâm tổng, tôi đã sơ suất trong chuyện này, chưa từng nghĩ tới vấn đề trên phương diện này."

"Tôi cũng có trách nhiệm, bản đầu tư kế hoạch này là do tôi và Điền tổng nghiên cứu ra."

Lúc này, Hà Viện Viện và Điền Nghiên mới ý thức được mình suy nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Bây giờ, ông chủ đã không muốn chơi ở trong nước nữa.

Cho nên lúc suy nghĩ vấn đề cần phải cân nhắc tới hoàn cảnh quốc tế.

Bởi vì khoa học cũng có biên giới.

"Các cô cầm bản kế hoạch đầu tư này về làm lại, nếu lại có sơ suất nghiêm trọng như vậy, hai người các cô sẽ bị giáng xuống một cấp."

"Tôi đã biết, Lâm tổng."

Anh dùng một tay chống đầu, nhìn về phía Tôn Phú Dư.

"Anh làm hệ điều hành điện thoại di động thế nào rồi? Có tiến triển gì mang tính đột phá không?"

Tôn Phú Dư nghiêm mặt nói:

"Lâu nay, Trung Quốc có rất nhiều nhà máy sản xuất điện thoại vẫn đang làm thử theo phương diện này nhưng nguyên nhân cuối cùng dẫn tới thất bại đều là do sản phẩm không đủ hoàn thiện và hệ điều hành sinh thái không thích hợp, đặc biệt là nguyên nhân sau quan trọng nhất đối với một hệ điều hành điện thoại di động."

"Ừ, anh nói tiếp đi."

"Cho nên bây giờ chúng tôi đang ra sức tiến hành khai thác hệ điều hành sinh thái, đã có một vài tiến triển mang tính đột phá, nhưng ngoài ra còn có vài vấn đề khó khăn bên ngoài, trong thời gian ngắn chúng tôi vẫn chưa nghĩ ra được cách giải quyết nào tốt hơn."

"Anh nói xem là vấn đề khó khăn gì."

"Ứng dụng điện thoại di động." Tôn Phú Dư nói:

"Vấn đề này thuộc về hệ điều hành sinh thái, cho dù chúng tôi tạo ra một hệ điều hành hoàn thiện, nhưng nếu không ai chịu phát triển phần mềm phù hợp với hệ điều hành, hệ điều hành có tốt mấy đi nữa cũng trở thành vô dụng."

Nói đến vấn đề này, bầu không khí trong cửa hàng đột nhiên im lặng.

Cho dù đám người Kỷ Khuynh Nhan không phải là chuyên gia trong lĩnh vực này nhưng cũng biết vấn đề này rất khó giải quyết.

Đừng nói là nghiên cứu ra một hệ điều hành mới, cho dù là Apple và Android mà không có sự ủng hộ của ứng dụng lớn, cũng chẳng là gì cả.

Cho nên, đây mới là điểm trí mạng nhất.

"Những vấn đề bên ngoài này cứ giao cho tôi giải quyết." Lâm Dật nói với Tôn Phú Dư:

"Ngoài ra, bên phía anh còn gặp phải khó khăn gì nữa?"

"Trên phương diện nghiên cứu và phát triển, chúng tôi không thấy có khó khăn cho lắm, bởi vì có rất nhiều kinh nghiệm trước đây để tham khảo." Tôn Phú Dư do dự một lát mới nói tiếp, "Nhưng tôi có một yêu cầu, hi vọng sở trưởng Lâm có thể đồng ý."

"Anh cứ nói đi."

"Anh cho tôi ba tháng, hệ điều hành mới lại có thể được ra mắt, tôi hi vọng làm ra thành phẩm bán ra."

Lâm Dật nhìn về phía Hà Viện Viện và Điền Nghiên.

"Hai người nói thử suy nghĩ của mình xem."

Hai người cùng lắc đầu, cuối cùng Viện Viện nói:

"Phó sở trưởng Tôn, tôi tin tưởng vào năng lực và trình độ của anh, nhưng thị trường điện thoại trong nước đã bị hai bên IOS và Android chia nhau, tôi rất ủng hộ việc kinh doanh điện thoại của tập đoàn Lăng Vân nhưng tôi cảm thấy ba tháng quá vội vàng, hơn nữa cũng không có điểm thời gian thích hợp, tôi có thể dự đoán được, một khi dự án này được duyệt, chắc chắn sẽ lỗ vốn."

Lâm Dật nhìn Điền Nghiên, "Suy nghĩ của cô thế nào?"

"Suy nghĩ của tôi cũng giống với Hà tổng." Điền Nghiên nói:

"Sáu tháng cuối năm là ngày các nhà sản xuất lớn phát hành điện thoại mới. Chúng ta hoãn lại đến ba tháng sau cũng là tết âm lịch của Trung Quốc, mặc dù cơn sốt phát hành sản phẩm mới đã qua nhưng lúc này vừa vặn là thời điểm khủng hoảng nhất."

"Bởi vì sau khi sản phẩm mới được phát hành, giá điện thoại sẽ duy trì ở mức cao nhất, dân chúng không chắc sẽ mua, trải qua mấy tháng lắng xuống lại thêm tết âm lịch, những sản phẩm mới tất nhiên sẽ có một đợt khuyến mãi lớn. Nếu chúng ta tuyên bố nắm giữ hệ điều hành điện thoại mới vào lúc này, tôi cảm thấy tổn thất sẽ lớn hơn trong tưởng tượng."

Lâm Dật nhìn Vương Nhiễm, "Em nói ra suy nghĩ của em, cũng phát biểu ý kiến đi."

"Em… em không có ý kiến gì. Nhưng nếu công ty sản xuất điện thoại di động mới, em chắc chắn sẽ mua, cũng nhờ bạn bè họ hàng của em đi mua ủng hộ."

Vương Nhiễm bối rối, cho dù trong lòng có suy nghĩ cũng không dám nói ra.

Một bên là người đứng đầu sở nghiên cứu, một bên là quản lý cấp cao của tập đoàn, tất nhiên đã chia làm hai phe phái.

Mình đứng bên nào cũng không tốt, chỉ có thể không chọn đội.

Lâm Dật mỉm cười, câu trả lời của Vương Nhiễm nằm trong dự đoán của anh.

Cho dù cô đã lớn lên nhưng biên độ trưởng thành còn chưa đủ, đối mặt với cuộc họp như vậy, tất nhiên không dám lên tiếng nhiều.

Mà điều này cũng là điều mình muốn.

Lâm Dật dịch mông, đổi tư thế.

Bây giờ đến thời điểm thử thách ông chủ là mình.

Người hai bên đều có ý kiến khác, giúp bên này thì bên kia chắc chắn sẽ không thoải mái.

Vừa nhìn qua, quả thật có hơi khó giải quyết.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 609.

Chương 610. Kỷ Khuynh Nhan Tỏ Thái Độ

"Lão Tôn, anh nói thử suy nghĩ của anh trước đi." Lâm Dật nói.

"Thật ra chúng ta đều biết, nếu dự án này được duyệt sẽ rất khó mang đến lợi ích mang tính thực chất cho công ty." Tôn Phú Dư nói:

"Nhưng ý kiến của người sử dụng mới là quan trọng đối với một hệ điều hành. Nếu chúng ta cho rằng hệ điều hành rất hoàn hảo, vậy chỉ là quan niệm phiến diện, vẫn phải để người sử dụng nói tốt, nhận được tán thành của thị trường mới được."

"Sở trưởng Lâm, chúng tôi cũng ủng hộ anh." Hà Viện Viện nói:

"Nhưng tôi cảm thấy chúng ta đưa sản phẩm ra thị trường trong thời gian ngắn như vậy, trên cấp độ thị trường sẽ không nhận được phản hồi tốt, có thể chờ công nghệ hoàn thiện hơn mới quay lại thực hiện chuyện này."

"Nhưng nếu hệ điều hành không được đưa ra thị trường, chúng ta vĩnh viễn không nhận được hiệu ứng ngược, thậm chí cũng không tìm được phương hướng nghiên cứu và phát triển kỹ thuật mới." Tôn Phú Dư nói:

"Chúng ta đã bị các nhà sản xuất điện thoại lớn khác bỏ lại rất xa, càng trì hoãn lâu thì khoảng cách sẽ càng lớn, có muốn đuổi kịp cũng khó."

Hà Viện Viện và Tôn Phú Dư thảo luận sôi nổi về chuyện có nên mau chóng tung ra hệ điều hành mới không.

Lúc này Lâm Dật mới phát hiện, hóa ra tài ăn nói của Tôn Phú Dư cũng không tệ.

Anh ta có thể tranh luận với Hà Viện Viện lâu như vậy, thực sự không dễ dàng gì.

Có câu nói cái mông quyết định cho đầu, bản thân bọn họ đứng ở vị trí khác nhau, hai người đều muốn bảo vệ quan điểm của mình, không ai chịu từ bỏ.

Mặc dù tài ăn nói của Tôn Phú Dư đã dần yếu thế nhưng vẫn muốn giữ quan điểm của mình, không chịu nhường.

Nhìn hai bên không ai nhường ai, Lâm Dật cảm giác đã đến lúc mình ra tay.

Nhưng anh vừa muốn nói lại nghe Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Tôi cảm giác suy nghĩ của sở trưởng Tôn rất tốt."

Hà Viện Viện và Điền Nghiên đều nhìn Kỷ Khuynh Nhan.

Trong mắt bọn họ lộ vẻ kinh ngạc.

Đây rõ ràng là một dự án lỗ vốn, sao chị ấy vẫn ủng hộ?

Cô không thể không nghĩ tới mấy vấn đề này được.

"Nghiên cứu và phát triển hệ điều hành điện thoại di động quả thật có rất nhiều điểm không chắc chắn, triển vọng sau này cũng không rõ ràng." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nếu chỉ nhìn từ hiệu ứng ngược của thị trường thì khả năng thua lỗ sẽ rất lớn, nhưng với hình thức phát triển của tập đoàn Lăng Vân để xem xét, nhiều bộ phận cùng hợp tác trợ giúp lẫn nhau mới là một bước thật sự cần thực hiện trong tương lai."

"Điền tổng từ Didi đi ra nên hiểu rõ tình hình của Didi nhất.

Thật ra từ báo cáo quý và năm trước đó đã có thể phân tích ra được Didi đã đến giai đoạn phát triển ổn định, nhưng với hoàn cảnh trong nước như vậy, đây được xem là một tín hiệu nguy hiểm."

"hệ điều hành mới khó có thể quảng cáo trên điện thoại di động nhưng vẫn có công dụng rất lớn trên lĩnh vực du lịch thông minh, tương tác giữa người và máy, liên hệ với tất cả mọi thứ."

Kỷ Khuynh Nhan đổi tư thế, bình tĩnh nói mà không nhìn ai:

"Tôi không hiểu Internet nhưng tôi cảm thấy Long Tâm và Didi có lẽ có thể đạt được hợp tác và nhận thức chung trên phương diện này, lấy điều này tới trung hòa nguy cơ tiến vào thị trường điện thoại, cũng có thể bày bố cục để tiến vào thị trường điện thoại."

Kỷ Khuynh Nhan nói xong, bầu không khí trong cửa tiệm nhỏ lại trở nên kỳ lạ.

Vương Nhiễm lặng lẽ liếc nhìn Kỷ Khuynh Nhan với ánh mắt kính phục.

Kỷ tổng đã làm hết chuyện thầy Lâm nên làm, cũng đóng luôn vai người xấu.

Hóa giải mâu thuẫn của hai phe phái, hơn nữa lại quan tâm tới thể diện của cả hai bên.

Còn để thầy Lâm làm người tốt, thật sự quá lợi hại.

Bao giờ mình mới có thể làm như vậy chứ?

Trước đây, khi Kỷ Khuynh Nhan biết Lâm Dật mời Điền Nghiên từ Didi qua đã có suy đoán như vậy.

Năng lực của Trình Song và Điền Nghiên là không thể nghi ngờ.

Để suy yếu thực lực của Didi, Lâm Dật đã điều Điền Nghiên đến bộ phận đầu tư của tập đoàn Lăng Vân.

Chính là để đề phòng mâu thuẫn phe phái giữa Didi và tập đoàn Lăng Vân.

Lúc này thì hay rồi, Didi và tập đoàn Lăng Vân chơi rất vui vẻ, không ngờ tập đoàn và bên Long Tâm đã xuất hiện suy nghĩ không hợp nhau trước.

Nhân phẩm của Viện Viện và Điền Nghiên không có gì phải soi mói.

Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh đều thuộc về phe hành động tâm tư đơn thuần, trong xương cốt đều là người ngay thẳng.

Nhưng bọn họ đều suy nghĩ vấn đề từ góc độ của mình, tất nhiên sẽ có xung đột và mâu thuẫn.

Cứ thế mãi, mâu thuẫn sẽ trở nên gay gắt, điều này không phải là chuyện tốt đối với sự phát triển sau này của tập đoàn Lăng Vân.

"Kỷ tổng nói có lý, so với nói Didi phát triển tới một giai đoạn ổn định còn không bằng nói đã đến ngưỡng, bên phía Trình tổng đang tích cực suy nghĩ phương án cải cách. Việc nghiên cứu và phát triển hệ điều hành mới lần này có thể là một cơ hội mới đối với Didi." Điền Nghiên nói.

"Tôi chỉ là nói sơ qua về suy nghĩ của mình nhưng còn phải chú ý tới tình hình thực tế nữa, vẫn phải cần mọi người trở về mở cuộc họp thảo luận về chuyện này." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Được." Tôn Phú Dư nói.

"Được rồi, vậy mọi người cứ làm theo phương pháp vừa thảo luận đi." Lâm Dật nói:

"Lão Tôn, các anh tiếp tục mở rộng hệ điều hành điện thoại di động, đừng giảm tốc độ. Nếu chậm, các anh trở lại nghiên cứu về lĩnh vực du lịch thông minh."

"Tôi biết rồi, Lâm tổng."

"Long Tâm và Khoa Sáng chỉnh sửa lại chuyện đưa ra thị trường, phương diện công việc về vấn đề nghiệp vụ và thủ tục cụ thể sẽ giao cho em." Lâm Dật nhìn Vương Nhiễm nói.

"Giao cho em ạ?" Vương Nhiễm vừa mừng vừa lo.

Mình mới ra trường không bao lâu, thầy lại bảo mình tiếp nhận nhiệm vụ khó khăn như vậy sao?

"Thầy Lâm, em sợ mình không làm được, sẽ làm hỏng việc mất."

Lâm Dật nhìn Vương Nhiễm, "Em xác định không làm được à?"

"Em..."

Lục Dĩnh thò tay ra phía sau, lặng lẽ nhéo Vương Nhiễm.

"Em làm!"

"Em có lòng tin là được rồi, cứ đi làm chuyện này, phối hợp với công tác của Hà tổng và Điền tổng, chuẩn bị sẵn sàng đưa Long Tâm ra thị trường."

"Em biết rồi, thầy Lâm."

Lục Dĩnh thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may Vương Nhiễm phản ứng nhanh.

Bằng không với tính cách của ông chủ, công việc này lại vô duyên với cô.

"Được rồi, hôm nay họp đến đây thôi." Lâm Dật đứng dậy nói:

"Chắc hẳn mọi người đều chưa ăn cơm nhỉ? Để tôi cho các người nếm thử tài nấu ăn của tôi."

Bầu không khí căng thẳng trong quán nhỏ đá biến mất, mọi người đã thoải mái trở lại.

Nhưng trong lòng Hà Viện Viện vẫn không thể bình tĩnh được.

Có một số việc, cô ta suy nghĩ mãi vẫn không thể thông suốt được.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 610.

Chương 611. Yêu Cầu Tuyển Người Của Chúng Tôi Rất Cao

Két…

Cửa quán bị đẩy ra, bốn nữ sinh bước vào.

Lâm Dật nhận ra hai người trong đó, chính là Triệu Duyệt Đồng và Lý Sương đã tới ăn cơm hôm qua.

Ngoài hai nữ sinh còn có một người cũng trạc tuổi các cô, chắc là bạn học của các cô.

Một người còn lại hơi lớn tuổi, khoảng chừng ba mươi, trông có vẻ không giống bạn học của bọn họ lắm.

Nhưng đối với Lâm Dật, những điều này đều không quan trọng, chỉ cần bọn họ tới đây ăn cơm để mình kiếm tiền là được rồi.

"Chào ông chủ."

Mặc dù trong cửa tiệm có không ít người nhưng Lý Sương không hề luống cuống, mỉm cười chào hỏi Lâm Dật.

"Vì ủng hộ cho anh, tôi còn kéo cả giáo viên hướng dẫn chuyên ngành của chúng tôi tới đây."

Trong lòng Lâm Dật hiểu rõ, người phụ nữ lớn tuổi hơn chính là giáo viên hướng dẫn của các cô.

"Lát nữa tôi sẽ tặng cho mỗi người các cô một chai nước sinh tố."

Nước sinh tố không có trong menu, thuộc về thứ bán riêng.

Sau khi tặng, chỉ kiếm ít tiền hơn thôi, sẽ không ảnh hưởng đến tiến độ nhiệm vụ.

"Hì hì, vậy chúng tôi lại cảm ơn ông chủ trước."

Lý Sướng nói xong, nhìn cô giáo bên cạnh.

"Cô Tôn, anh ấy chính là đại thần máy tính mà em đã nói với cô lúc trước. Anh ấy viết ra mật mã đến bọn em nhìn cũng không hiểu nổi, lại giống như thiên thư vậy."

"Được rồi, các em lý trí chút đi, chúng ta tới đây để ăn cơm." Tôn Giai nói.

"Hì hì, em biết rồi cô Tôn."

"Mọi người muốn ăn món gì?" Lâm Dật hỏi.

"Cơm rang trứng là được rồi." Lý Sướng nói:

"Ông chủ, có thể cho tôi thêm ít cơm không, lần trước ăn không đủ."

"Cái này không thành vấn đề."

Đối với Lâm Dật, chỉ cần khách trả tiền dựa theo giá trên menu, xem như hoàn thành một đơn nhiệm vụ.

Cho nên anh làm thêm cho các cô cũng không phải là vấn đề lớn.

Có khách tới, Lâm Dật chuẩn bị đồ ăn cho bọn họ trước, sau đó mới tiếp đám người Hà Viện Viện.

Làm chuyện buôn bán quan trọng hơn.

"Em… em ra sau bếp giúp đỡ." Vương Nhiễm nói.

Ngồi bên cạnh các sếp lớn trong bầu không khí căng thẳng này làm cô không chịu nổi, vẫn nên trốn một lát đã.

Cô ở bên cạnh thầy Lâm vẫn thấy thoải mái hơn.

"Mọi người nhìn xem. Tớ nói không sai chứ? Có phải ông chủ đẹp trai không? Một suất cơm rang trứng 189 tệ tuyệt đối đáng giá." Lý Sướng nói.

"Nào chỉ là đáng giá, rõ ràng là kiếm lớn rồi. Bây giờ tớ đột nhiên có động lực học tập, sau này kiếm nhiều tiền cũng tiện ngắm trai đẹp." Một nữ sinh khác nói.

"Đừng nói là một suất cơm rang trứng 189 tệ, cho dù bán 298 tệ, tớ cũng tới ủng hộ. Ông chủ trông quá đẹp trai còn nói chuyện dịu dàng nữa, quả thật chính là một anh chàng hiếm có."

Hà Viện Viện nhìn Kỷ Khuynh Nhan không có ý tốt, khẽ nói:

"Chị ơi, hình như đám các cô nhóc nghịch ngợm này không để chị vào trong mắt."

"Tôi còn chưa để bọn họ vào trong mắt đâu." Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu nói:

"Bọn họ chỉ là đám sinh viên mê trai thôi, không có gì đáng lo."

"Lẽ nào chị không có cảm giác nguy cơ sao? Ở đây chính là làng đại học của Trung Hải, nơi gái đẹp nhiều như mây đấy."

Kỷ Khuynh Nhan ưỡn ngực, "Nếu chị chẳng có nổi chút tự tin này, vậy sau này không cần làm gì khác, mỗi ngày chỉ nhìn Lâm Dật là được."

"Chị chỉ ỷ vào ông chủ thích ngực lớn, bắt nạt số đo của người ta nhỏ thôi."

"Đây là ưu thế của bản thân tôi, không dùng cũng uổng."

Hai người cười hì hì, lại trò chuyện một lát.

Nhưng có thể nhìn ra được, dù nghe những người này bình phẩm Lâm Dật từ đầu đến chân, Kỷ Khuynh Nhan vẫn không quan tâm.

Mà lời bình luận của những nữ sinh nhỏ về Lâm Dật lại khiến Hà Viện Viện cười nhạt.

Đám các cô nhóc nghịch ngợm đúng là quá ngây ngô.

Còn chàng trai quý hiếm à?

Phải gọi cậu bé bảo kiếm lớn mới đúng.

"Các em đừng quên thân phận của mình, học tập quan trọng hơn, đừng để tâm tới những chuyện vô nghĩa này." Tôn Giai nói.

"Cô Tôn, lẽ nào cô không thấy ông chủ rất đẹp trai sao?"

"Chuyện này không liên quan tới việc học tập của các em, nên đặt tâm tư vào đúng chỗ, đừng bỏ gốc lấy ngọn."

Lần này Tôn Giai tới đây không phải để ngắm trai đẹp, cũng không phải tới ăn cơm mà muốn xem thử tình hình của cửa hàng này.

Xã hội bây giờ quá loạn, loại người nào cũng có.

Triệu Duyệt Đồng và Lý Sướng vẫn còn là sinh viên chưa trải đời, rất dễ bị người xấu lời ngon tiếng ngọt lừa dối, cho nên cô ta phải đề phòng.

Về phần xưng hô đại thần máy tính gì đó, Tôn Giai không hề để tâm.

Máy tính là một môn chuyên ngành với rào cản rất lớn, nếu chưa từng học qua chuyên ngành thì khó có thể tự học được.

Nếu hắn thật sự có kỹ thuật máy tính cao siêu như vậy, cũng sẽ không tới đây làm đầu bếp.

Hắn tùy tiện vào làm trong một doanh nghiệp nào đó cũng kiếm được nhiều tiền hơn ở đây.

Mà đây chính là mục đích Tôn Giai tới đây.

Không tới hai mươi phút, Vương Nhiễm cầm bốn đĩa cơm rang trứng đưa tới trước mặt nhóm người Lý Sướng.

"Mời mọi người dùng bữa."

"Cảm ơn." Lý Sướng đáp một tiếng rồi nói với những người khác.

"Mọi người mau nếm thử đi, ông chủ nấu cơm rang trứng ăn ngon vô địch."

"Có ăn ngon hay không cũng không sao, có thể nhìn thấy được ông chủ đẹp trai như vậy, cho dù không thể nuốt tôi vẫn cảm thấy đáng giá."

Mọi người đều nhìn Kỷ Khuynh Nhan.

Bà chủ còn ở đây mà những người này vẫn nói linh tinh, đây là không muốn để ông chủ lên giường ngủ vào buổi tối à?

Kỷ Khuynh Nhan cũng có chút mất hứng.

Bọn họ nói vài câu là được rồi, sao mãi vẫn chưa xong chứ?

"Ông chủ, chỉ một mình anh lo chuyện ở cửa hàng này sao?" Triệu Duyệt Đồng hỏi.

"Ừ." Lâm Dật gật đầu, "Thỉnh thoảng bạn tôi sẽ đến giúp."

"Vậy ở chỗ anh có cần nhân viên phục vụ không?" Triệu Duyệt Đồng hỏi.

"Đúng đúng đúng, anh có định tìm nhân viên phục vụ không?" Lý Sướng nói như làm nũng:

"Chúng tôi không cần tiền, có thể tới làm công miễn phí, ông chủ hãy thu nhận chúng tôi đi."

"À..." Lâm Dật đơ mặt, mơ hồ cảm giác được một sát khí lan tràn trong phòng.

"Các em muốn tới làm thêm à?" Tôn Giai nói.

"Em muốn thử xem." Triệu Duyệt Đồng nói:

"Trường học không phải vẫn nói khích lệ sinh viên ra ngoài rèn luyện bản thân sao? Em cảm thấy mình tới đây làm thêm cũng xem như là một sự rèn luyện."

"Bây giờ các em đều là sinh viên năm thứ ba, đã qua thời gian rèn luyện rồi. Các em nên tập trung vào việc học thì hơn."

Tôn Giai sợ các cô ấy bị lừa, cho nên mới tới xem thử.

Bây giờ vừa nhìn, mình qua đây là rất cần thiết.

Bởi vì ngay cả nữ sinh hoa khôi như Triệu Duyệt Đồng cũng muốn rơi vào tay giặc.

"Ông chủ là đại thần máy tính, nếu quả thật có thể tới làm thêm, có chỗ nào không hiểu lại có thể hỏi anh ấy, cũng có trợ giúp cho việc học tập." Lý Sướng nói.

"Máy tính là một chuyên ngành rất cao siêu, không phải tùy tiện học là có thể trở thành đại thần được."

"Nhưng ông chủ lại khác, anh ấy đẹp trai như vậy, chắc chắn rất lợi hại." Lý Sướng nói với vẻ rất mê trai, sau đó nhìn Lâm Dật:

"Ông chủ, anh thuê chúng tôi đi, miễn phí đấy."

"À... Chuyện này có hơi khó, yêu cầu tuyển người của chúng tôi rất cao, các cô vẫn nên học tốt rồi hãy nói." Lâm Dật từ chối khéo.

Tôn Giai thỏa mãn gật đầu, xem ra sự xuất hiện của mình đã đưa đến tác dụng trấn áp nhất định.

Bằng không sẽ để anh ta dễ dàng đạt được ý định.

Kỷ Khuynh Nhan cũng rất hài lòng về thái độ của Lâm Dật, xem như không tệ.

"Yêu cầu rất cao ạ? Không phải chỉ bê khay đĩa, quét nhà rửa bát thôi sao? Chẳng lẽ còn cần bằng tốt nghiệp đại học chính quy?"

"A... có lẽ bằng chính quy vẫn hơi kém một chút." Lâm Dật chỉ vào đám người Lục Dĩnh nói:

"Những người này đều tới nộp đơn nhưng còn chưa biết có thể được nhận vào làm không."

Đám người Lý Sướng và Triệu Duyệt Đồng sửng sốt, cảm giác quán nhỏ này thật đặc biệt, tuyển dụng nhân viên phục vụ cũng bố trí lớn vậy à.

Hơn nữa sắc đẹp và dáng người của những chị này hình như đều rất tuyệt.

"Chị ơi, trình độ học vấn của chị là gì vậy?" Lý Sướng tò mò hỏi Lục Dĩnh.

"Đại học Thanh Hoa, tiến sĩ chuyên ngành kỹ thuật khoa học và máy tính."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 611.

Chương 612. Có Nhị Tướng Ở Đây, Lo Gì Thiên Hạ Bất An?

"Tiến sĩ Thanh Hoa ..."

Leng keng ——

Bằng cấp của Lục Dĩnh, làm Lý Sướng bị dọa sợ rơi muỗng trên tay xuống đất.

Tới đây ứng tuyển làm nhân viên, đều cần bằng cấp tiến sĩ top 2 sao?

"Tiểu tỷ tỷ, chị có bằng cấp gì vậy ạ?" Lý Sướng nhìn Hà Viện Viện, thử thăm dò hỏi.

"Yến Đại, chuyên ngành kinh tế và thương mại, tiến sĩ."

Bầu không khí trong phòng, tựa hồ càng trở nên ngưng trọng hơn.

"Tiểu tỷ tỷ, còn chị thì sao?" Lý Sướng nhìn Điền Nghiên hỏi.

"Phục Đán, chuyên ngành Marketing, tiến sĩ."

"Ách ..."

Lý Sướng cảm giác cả người cũng không ổn.

Các cô ấy thực sự là đến ứng tuyển làm người phục vụ đấy sao?

Làm sao đều là từ tiến sĩ trở lên vậy!

Đây đều là quái vật gì vậy trời!

Tôn Giai vẫn luôn đề phòng, trong đầu cũng bắt đầu ong ong.

Chỉ cần một trong những người này đến trường đại học của mình, ít nhất cũng đạt trình độ giáo sư, tới đây làm người phục vụ làm gì chứ!

"Tiểu ca ca, tiểu tỷ tỷ, hai người chắc cũng không phải là tiến sĩ đấy chứ?" Lý Sướng thử thăm dò hỏi.

"Yến Đại, chuyên ngành kinh tế và thương mại quốc tế, tiến sĩ." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Khụ khụ khục..."

Tôn Phú Dư hắng giọng một cái, "Bỉ nhân bất tài, đại học Pennsylvania, phương hướng thị giác máy tính, nghiên cứu sinh sau tiến sĩ."

Lâm Dật thoả mãn gật đầu, bộ dạng giả vờ này của Tôn Phú Dư, thực sự là chi tiết nhỏ làm tràn đầy ly.

Mặc dù anh ấy là người xấu nhất trong cửa tiệm, nhưng là người làm náo động nhất.

Trước có Vương Thiên Long, sau có Tôn Phú Dư, quả thực thủ hạ của mình chính là Ngọa Long Phượng Sồ.

Có nhị tướng ở đây, lo gì thiên hạ bất an?

Nhìn thấy các đại lão khắp quán, đám người Tôn Giai đều cảm thấy vừa mới hiểu rõ một chút.

Đây là làm gì chứ, khi dễ người cũng không có như vậy.

Rõ ràng lấy một phòng tiến sĩ, cộng thêm một cái trên tiến sĩ, còn có thể hay không thể cùng nhau khoái trá chơi đùa!

"Kỳ thực tôi cũng muốn để các cô tới đây làm công, nhưng điều kiện phần cứng thực sự không cho phép, xin lỗi, xin lỗi." Lâm Dật nói, đoán chừng lần này có thể làm cho các cô ấy tuyệt vọng rồi.

"Tôi thấy chúng ta vẫn là không nên suy nghĩ lung tung, cơm nước xong nhanh lên một chút trở lại học tập, sau này thi đậu tiến sĩ thì trở lại chỗ này ứng tuyển vậy." Lý Sướng nói.

"Ừ."

Lâm Dật:...

Đám người:...

Hoảng hốt ăn cơm xong, bốn người thanh toán tiền rồi rời đi.

Lâm Dật liếc nhìn tiến độ nhiệm vụ, đã đến (15/20), có lẽ hôm nay thật sự có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi bốn người bọn họ rời đi, Lâm Dật làm ít đồ ăn cho Kỷ Khuynh Nhan và những người khác.

Bọn họ ăn không còn biết trời đâu đất đâu, ai cũng không nghĩ tới, Lâm Dật làm cơm sẽ ăn ngon như thế.

Sau khi ăn xong, mấy người đều không ở nơi này lâu thêm, bởi vì trong tay bọn họ còn có những chuyện khác phải làm, liền lần lượt rời khỏi.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan cùng với Hà Viện Viện lại là người rời đi sau cùng, hai người ở lại giúp đỡ Lâm Dật bận rộn một trận mới rời khỏi.

"Học tỷ, không phải lúc trước chị nói sẽ không chủ động tham dự chuyện bên này của tập đoàn sao? Sao hôm nay lại đột nhiên lên tiếng vậy." Sau khi ra cửa, Hà Viện Viện hỏi:

"Em cảm thấy cho dù các dự án du lịch thông minh của Long Tâm và Didi có thể thành công, cũng phải tập trung vào rất nhiều nhân lực và vật lực. Sở dĩ Điền tổng đồng ý, hoàn toàn cùng là vì thân phận bà chủ của chị, không dám phản bác chị."

Những câu nói này ở trong bụng của Hà Viện Viện đã nín một thời gian thật dài rồi, hiện tại rốt cuộc cũng có cơ hội hỏi.

"Em nha, chính là để Lâm Dật làm hư em rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Anh ấy dạy hư em lúc nào chứ, mỗi ngày đều nói em ngực lép mông nhỏ, em đều bị anh ấy đả kích cho gần chết ấy chứ."

"Vậy thì em nên hài lòng rồi, chuyện này nếu như ở một công ty khác, em dám nói ra những lời như vậy không, nhất định sẽ bị đánh chết đó."

"Đây đều là những lời từ tận đáy lòng em, em cũng xuất phát từ lợi ích của công ty mà. Tại sao phải đem em đánh chết chứ, em cũng không làm gì sai."

"Bởi vì em sẽ không phỏng đoán ý đồ của lãnh đạo và làm trái lại với lãnh đạo."

"Em biết anh ấy muốn làm hệ điều hành điện thoại di động, em cũng không phải là không đáp ứng, chẳng qua là cảm thấy thời điểm này không quá thích hợp."

"Em đem sự tình nghĩ quá đơn giản rồi, Lâm Dật căn bản không thiếu tiền, hơn nữa mục đích từ đầu đến cuối của anh ấy cũng không nghĩ tới liều mạng kiếm tiền để trở thành người Trung Quốc giàu nhất. Em và Điền Nghiên đều không thấy rõ điểm ấy, cho nên sẽ không đoán được ý đồ của anh ấy muốn làm."

Hà Viện Viện bị Kỷ Khuynh Nhan nói cho sững sờ, không quá hiểu ý của cô.

"Lâm Dật muốn làm hệ điều hành điện thoại di động, cũng không có ý định xâm lấn thị trường điện thoại. Đây là hiện tại anh ấy mai phục một nước cờ, tương lai sẽ dùng đến. Mặc dù chị cũng chưa nhìn ra được anh ấy sẽ dùng tại phương diện nào, nhưng cũng chắc chắn, tuyệt đối không phải là vì lợi ích cá nhân."

"Vậy ý của chị là nói, ngay cả khi lúc đó chị không lên tiếng nói, anh ấy cũng sẽ ủng hộ ý tưởng của sở trưởng Tôn sao?"

"Không sai, Long Tâm là chiếc đĩa cơ bản của anh ấy, cho nên hệ điều hành điện thoại là nhất định phải làm. Nhưng chị cũng không ngờ tới anh ấy sẽ từ chối thẳng thừng với em." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Em suy nghĩ kỹ một chút, anh ấy mỗi lần tổn hại em, đều là lúc bên người không có người ngoài, vừa nãy lúc họp, có rất nhiều người ngoài ở chỗ đó, anh ấy khẳng định sẽ nghĩ biện pháp giữ lại chút mặt mũi lại cho em, sẽ không nói trực tiếp như vậy. Nhưng bất kể nói thế nào, chuyện hệ điều hành điện thoại anh ấy nhất định sẽ làm. Cho nên từ lúc vừa mới bắt đầu, em và Điền Nghiên là đi sai phương hướng rồi, không có phỏng đoán được ý đồ của anh ấy."

"Trong đầu của anh ấy mỗi ngày đều đang suy nghĩ cái gì, tại sao mạch não so với người bình thường lại không giống nhau chứ."

"Chênh lệch là ở nơi này, anh ấy là sinh viên đại học khoa học và công nghệ tự nhiên Trung Hải chưa tốt nghiệp, là ông chủ của tập đoàn Lăng Vân, mà các cô các tiến sĩ từ những trường đại học danh giá đều trở thành cấp dưới của anh ấy."

"Nói như vậy, trong lòng em thoải mái hơn."

"Em đem tâm trí đặt ở trên công việc, đừng nghĩ những thứ ngổn ngang kia nữa." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Tập đoàn Lăng Vân vừa mới tích hợp Didi, anh ấy liền đem Điền Nghiên tách ra, nhưng em với Kỳ ca vẫn ở tại tập đoàn Lăng Vân. Điều này cũng có thể nói rõ vấn đề, nếu không lần này em đã bị phái tới sở nghiên cứu Long Tâm làm người đứng đầu rồi, làm sao có thể ở lại tập đoàn."

"Học tỷ, vẫn là chị nhìn sâu trông rộng." Hà Viện Viện nói:

"Đoán chừng đời em, cũng chính là mệnh đi làm công rồi."

"Được rồi, quay về làm việc đi." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Có chuyện gì thì gọi điện cho chị."

"Ừ."

Đơn giản nói chuyện vài câu, hai người lên xe riêng, hướng về công ty từng người mà lái đi.

Đám người rời khỏi, quán nhỏ yên tĩnh lại.

Lâm Dật ngồi ở quầy bar, đem chân gác lên trên ghế.

Cảm giác công việc trên tay lại thêm nhiều.

Ngoại trừ nghiên cứu phát minh chương trình chip 3.0, ứng dụng điện thoại của hệ điều hành mới cũng là một vấn đề.

Đặt ở trước mặt có hai phương án giải quyết.

Cái thứ nhất chính là mượn cấu trúc của Android, loại bỏ lớp vỏ bên ngoài, thay thế bằng Long Tâm.

Bằng cách này, các vấn đề có thể được giải quyết được một cách dễ dàng.

Nếu như hệ điều hành điện thoại di động của mình không ra thể thống gì, thì một chút vấn đề cũng không có.

Nếu như tương lai phát triển lớn mạnh, chiếm thị phần của Apple và Android, bọn họ sẽ không nhúng tay vào sao.

Mà đây là thói quen thông thường của bọn họ để tấn công các doanh nghiệp của Trung Quốc

Lấy ví dụ đơn giản nhất nói.

Như hệ điều hành windows, đạo văn phần mềm khắp nơi đều có, thậm chí còn có thể đúng lúc cung cấp tài nguyên đổi mới.

Mà Microsoft đả kích cường độ, từ trước đến giờ đều là sấm to mưa nhỏ, đánh tới cuối cùng, liền rắm đều không có một cái.

Cũng không phải là bọn họ không coi trọng lợi nhuận thị trường, mà là thông qua phương thức như thế, có thể đánh vào ngành sản xuất phần mềm trong nước.

Thử hỏi, nếu có một hệ điều hành rẻ và dễ sử dụng, ai sẽ dùng hệ điều hành đơn giản mới được phát triển ở Trung Quốc?

Căn cứ vào nguyên nhân như vậy, các nhà cung cấp phần mềm trong nước không có thị trường. Và không có thị trường có ý nghĩa là không có vốn, kết cục cuối cùng cũng sẽ chỉ là diệt vong.

Đây cũng là nguyên nhân cơ bản khiến phần mềm công nghiệp trong nước không phát triển được.

Không có tiền, thì không có gì để nói.

Một khi một ngày nào đó, Trung Quốc nghiên cứu ra được hệ điều hành máy tính mới, như vậy đả kích, liền sẽ lũ lượt kéo đến, hơn nữa còn là không thể chịu đựng.

Mà những gì mình đang đối mặt, chính là cái vấn đề này.

Muốn dùng phương thức bình mới rượu cũ tới làm chuyện này, đương nhiên là sẽ có nhược điểm, đến lúc đó sẽ chết rất khó coi.

Như vậy cũng chỉ còn sót lại một con đường có thể đi rồi, nghiên cứu phát minh một hệ sinh thái điện thoại di động hoàn toàn mới.

Sau đó phát triển phần mềm ứng dụng một cách độc lập.

Nhưng chuyện này, cũng không phải có tiền liền có thể làm được, sau đó còn phải tìm Lương Nhược Hư giúp đỡ.

Lá bài này của Trầm lão đại, đoán chừng cũng nhanh dùng đến rồi.

Ai, con đường này có chút khó đi!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 612.

Chương 613. Ông Chủ Có Tiền Không Chỗ Để Tiêu À?

Đương Đương ——

Ngay lúc Lâm Dật đang làm ổ ở trong quầy thu ngân, suy nghĩ về những kế hoạch trong tương lai,thì anh nghe thấy tiếng gõ cửa.

Ăn một bữa cơm lại còn gõ cửa?

Phải hay không quá lịch sự rồi?

Lâm Dật ngồi dậy trên băng ghế ở quầy thu ngân, nhìn thấy hai người cầm túi xách từ bên ngoài đi vào.

Tiến vào là một nam một nữ, xem tướng mạo hình như hơn 30 tuổi, trên mặt mang nụ cười, thấy thế nào đều không giống như là tới để ăn cơm.

"Hai người là?" Lâm Dật dò hỏi.

"Xin chào tiên sinh, trước tiên tôi xin tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Lý Lôi, vị này chính là đồng nghiệp của tôi Vương Vi."

Hai người đều rất lịch sự, cả hai lần lượt đưa danh thiếp.

Lâm Dật liếc nhìn, thân phận cụ thể của bọn họ đều được ghi trên danh thiếp tiêu chuẩn.

Công ty phân phối Trung Hải Bay Lên.

"Nhân viên bán hàng?"

"Đúng đúng đúng, công ty chúng tôi kinh doanh chủ yếu là đồ uống và nước giải khát, hơn nữa phẩm loại đầy đủ hết, giá cả rẻ tiền." Lý Lôi nói:

"Ngoài ra, công ty chúng tôi còn nhập cổ phần với một nhà bán sỉ trên thị trường, nguyên liệu thường dùng cho việc nấu ăn và thịt tươi, chúng tôi đều có thể cung cấp, hơn nữa chất lượng tuyệt đối có thể đảm bảo."

"Tới rất đúng thời điểm." Lâm Dật nói: "Vừa vặn tôi còn muốn mua một chút mặt hàng."

Hai người liếc nhau một cái, biểu hiện vui mừng, "Vậy chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi, những cái khác không dám nói, nhưng về chất lượng chúng tôi tuyệt đối có thể bảo đảm. Nếu như hàng chúng tôi cung cấp cho các anh có bất kỳ vấn đề gì về chất lượng, chúng tôi khẳng định vô điều kiện trả hàng."

"Đây đều là việc nhỏ, nhưng cửa hàng chúng tôi có yêu cầu tương đối cao đối với nguyên liệu, không biết các anh có hay không."

"Ông chủ, anh cứ yên tâm, chúng tôi nhập cổ phần thị trường nhà kia, xem như là nhiều nhất thị trường cao cấp trong thành phố, cho dù là nguyên liệu cao cấp nấu ăn hay là là dầu muối tương giấm trà thông thường, chúng tôi đều có thể cung cấp đầy đủ hết. Nhiều cửa hàng trên phố Chính Dương cũng đều là chúng tôi cung ứng đây, đều đã hợp tác được nhiều năm."

"Có hải sâm hoang dã không?"

"Hải sâm hoang dã?"

"Đúng, chính là nó, tôi muốn dự trữ một số mặt hàng."

"Này, cái này hình như không có."

"Bào ngư một đầu có không?"

"Người anh em, đây chính là bào ngư cực phẩm đấy, chúng tôi làm sao có được, chúng ta có thể mua bào ngư đông lạnh với giá 5 tệ mỗi con được không?"

"Tất nhiên không được." Lâm Dật nói: "Cá ngừ ca-li nhập khẩu có không?"

"Ặc, có vẻ như cũng không có ..."

"Làm sao không có thứ gì hết." Lâm Dật nói: "Latour cổ bảo cùng với Romanee Conti có không?"

"Này, đây là loại rượu vang đỏ hàng đầu thế giới, cho dù chúng tôi có, người khác cũng mua không nổi!"

"Người anh em, cửa hàng này của anh là dành cho sinh viên đại học, mức độ tiêu phí cũng không cao, chưa dùng tới những thứ đồ này."

"Cửa hàng của chúng tôi khá là đặc biệt, đi đường cao cấp nhỏ nhưng tinh xảo, cho nên cần nguyên liệu nấu ăn cao cấp."

"Người anh em, anh nói như này cũng thật là nhàm chán." Lý Lôi nói:

"Anh muốn những thứ đồ này, bình thường ở đây cũng mua không được, hơn nữa đều là giá trên trời, anh nếu như không muốn mua hàng của bọn tôi, chúng ta có thể nói thẳng, từ chối chúng tôi cũng không việc gì đâu, buôn bán không thành cũng đừng chơi bẩn thỉu như vậy chứ."

Tính chuyên nghiệp của Lý Lôi vẫn phải có.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đây chỉ là cửa tiệm nhỏ, vậy mà cũng nhập nguyên liệu nấu ăn cao cấp như vậy?

Nhập mấy mặt hàng đó về cũng không sợ bán không được lỗ sặc máu à?

Rồi lại nói, anh nếu như có nhiều tiền như vậy, mở một cửa hàng như vậy ở đây làm gì?

Thật giỏi làm bộ mà.

"Hả? Ai chơi bẩn với anh, bên trong cửa hàng chúng tôi thật sự cần những thứ đồ này, các anh đừng không tin." Lâm Dật nói:

"Phòng bếp phía sau có lồng ấp và tủ rượu, các anh nhìn xem liền biết rồi."

Hai người không tin quỷ quái, thuận thế đi về phía trước hai bước, liếc nhìn cái tủ rượu cửa tiệm nhỏ.

Cả người đều mẹ nó không xong.

"Này, những thứ đồ này đều là thật?"

Yamazaki Malt Whiskey số lượng có hạn của đảo quốc, giá thị trường hình như đã bán hơn 12 vạn.

Rượu nho Bạch Mã năm 1947.

Rượu trắng Chi Thuyền năm 1907.

Thùng gỗ năm 1945...

Nhìn thấy chỗ rượu này, Lý Lôi cùng với Vương Vi, cảm giác đầu tiên là nó chắc là hàng giả.

Ngoại trừ cái bình Yamazaki, các loại rượu khác, tùy tiện lấy ra một bình, đều là cấp bậc đồ cổ, giá trị ít nhất cũng phải một triệu trở lên, làm sao có khả năng được bày ở chỗ này đây.

Nhưng bọn họ bình thường, tiếp xúc với rượu đều tương đối nhiều, nhìn hình dáng và bao bì, thì thấy thế nào cũng không giống như là hàng giả.

"Anh hoài nghi là rượu giả à?" Lâm Dật nói: "Tôi mở thử một chai cho anh nếm thử nha?"

"Đừng đừng đừng, chúng tôi uống không nổi." Lý Lôi phất tay nói.

"Bên trong còn nhiều thứ nữa, nếu không các anh cũng đi xem sao?"

"Chúng tôi không cần xem thêm đâu." Lý Lôi lên tiếng từ chối: "Chúng tôi chỉ là công ty nhỏ, không bán được loại anh cần, quấy rầy rồi."

Bỏ lại một câu, hai người xám xịt rời đi, con mẹ nó đến cùng đây là cái cửa tiệm nhỏ gì chứ!

Ông chủ có tiền không chỗ để tiêu à?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 613.

Chương 614. Tôi Chính Là Trai Đẹp Nghiêm Túc

Hai người rời đi không bao lâu, liền có khách đến cửa tiệm, hơn nữa đều là nữ sinh.

"Trời ạ, thật sự là đẹp trai nha! Xem ra lời đồn là thật!"

Nhìn thấy hai người đi vào, nhìn mình như đang xem sinh vật ngoài hành tinh, Lâm Dật dị thường bất đắc dĩ.

Chẳng lẽ là chưa từng thấy đàn ông bao giờ à?

Có thể là chưa từng thấy một người đàn ông đẹp trai như mình vậy.

"Các cô đến đây ăn uống sao? "

"Đã đến rồi đương nhiên là phải ăn một chút gì đó chứ." Một người nữ sinh nói.

"Cũng không thành vấn đề, các cô tùy ý."

Hai nữ sinh ngồi xuống, lật qua lật lại Menu, cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên.

Các cô đều là nghe đồn mà đến, biết tiệm này đồ ăn rất đắt, nhưng cũng không thành vấn đề, bởi vì ông chủ siêu đẹp trai nha.

"Cho chúng tôi hai ly trà sữa."

"Được, chờ một chút."

Lâm Dật cũng nhìn ra rồi, hai người này tới, căn bản không phải tới ăn cơm, giống như là đang rãnh rỗi.

Nhưng vấn đề cũng không lớn, lại có hai khách hàng vào sổ rồi, đợi lát nữa tiến độ nhiệm vụ sẽ đạt (17/20) rồi.

Bởi vì không phải quán trà sữa chuyên nghiệp, cho nên chỉ có một loại trà sữa, Lâm Dật cũng không hỏi quá nhiều, trực tiếp làm hai ly, đưa tới trước mặt các cô.

"Ông chủ cái ống hút này quá nhỏ rồi, cửa tiệm các anh có ống hút to một chút hay không?" Nữ sinh mặc váy ngắn nói.

"Ống hút trà sữa bình thường đều là như vậy."

"Nhưng tôi muốn loại to một chút."

"Muốn to bao nhiêu? To như quả dưa chuột có được hay không?"

"Có thể nha, vừa vặn."

Hai giọng nữ đều cười rộ lên, lái xe so với Lâm Dật còn trượt hơn.

"Ông chủ chúng ta có thể thêm bạn WeChat không?"

"Đương nhiên là không thể."

"Vậy tôi phải bỏ bao nhiêu tiền mới có thể thêm bạn WeChat của anh nha? Mười ngàn có thể không?"

"Mười ngàn?"

Lâm Dật có chút ngoài ý muốn, lại là một đứa trẻ có tiền nha.

"Đừng có mà nghĩ đến việc thêm WeChat, hơn nữa tôi cũng không thiếu mười ngàn, chúng tôi là quán cơm đứng đắn, cấm chỉ bán nhan sắc."

"Ông chủ đừng như thế này chứ, chúng tôi là cố ý trốn học tới gặp anh." Nữ sinh váy ngắn nói:

"Nhưng xem phong cách ăn mặc của ông chủ, đoán chừng cũng không phải người nghèo, có muốn hay không suy tính một chút hai chúng tôi?"

Két kẹt ——

Khi nữ sinh váy ngắn đang nói chuyện, cửa của cửa tiệm bị đẩy ra, Kỷ Khuynh Nhan từ bên ngoài đi vào.

Mà cuộc nói chuyện giữa ba người cô cũng đã nghe thấy rõ ràng.

Lâm Dật nhún vai một cái, "Bà chủ đến rồi, các cô một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có."

"Bà chủ?" Nữ sinh váy ngắn quay đầu lại liếc mắt nhìn, "Tiểu tỷ tỷ vóc người thật là tốt."

Sau đó Kỷ Khuynh Nhan kéo khẩu trang xuống, nhìn thấy dung mạo của Kỷ Khuynh Nhan, hai nữ sinh cũng vì đó mà sững sờ.

Vóc người đã là vô địch rồi, sao khuôn mặt còn xinh đẹp như vậy?

Xét về ngoại hình và hình thể, cho dù là nữ sinh học viện hí kịch đến đây, cũng không có khả năng được như vậy?

"Vị tiểu tỷ tỷ này là vợ của ông chủ à?"

"Loại quan hệ này hẳn không có ai dám nói lung tung."

"Ách ... Quấy rầy rồi."

Ở trước mặt Kỷ Khuynh Nhan, ba người họ có chút xấu hổ và xoay người rời đi sau khi thanh toán hóa đơn xong.

"Em mới đi khỏi có một lúc, sao nhanh như vậy em đã quay lại rồi"

"Chê em làm lỡ thời gian tán gái của anh à? "

"Đừng có mà nói chuyện nhảm nhí, anh ngay cả cua em còn chưa được, nào có thời gian đi tán người khác chứ."

"Em không để anh cua tới tay sao."

"Này tính là gì, ngủ chung một giường mới thật sự là tu thành chính quả, nắm tay hôn môi, chuyện này cũng không có gì to tát."

"Chỉ có đàn ông các anh mới có những suy nghĩ bậy bạ như vậy, kỳ thực em cảm giác như vậy rất tốt, cuộc sống không phải chính là như vậy sao, thanh thanh thản thản mới là thật, tế thủy trường lưu mới là yêu, lẽ nào anh chưa từng nghe tới câu nói này à."

"Vậy anh hỏi em, trẻ con là cầu nối ràng buộc giữa vợ chồng, câu nói này em nghe nói qua chưa?"

"Đương nhiên nghe nói qua."

"Vậy em tán thành câu nói này không?"

"Đương nhiên tán thành, em còn cảm thấy nói rất có đạo lý ấy chứ."

"Nhưng điều kiện tiên quyết là, chúng ta phải làm ra một đứa bé?" Lâm Dật nói:

"Thế nào, trong nhận thức của em, hôn môi nắm tay liền có thể sinh ra trẻ con à? Sinh vật ngoài hành tinh ư?"

"Anh ít dùng những loại lý luận tà môn tẩy não em đi, đầu anh bên trong chỉ suy nghĩ những chuyện không đứng đắn là giỏi."

"Kỷ Khuynh Nhan, em nếu như nói như vậy, anh liền giống như vậy nói lý luận với em."

"Được, vừa vặn hiện tại không có khách, hai chúng ta liền lý luận."

"Lại như em nói, giả như bố vợ, mẹ vợ của anh đều là người đứng đắn, vậy thì em từ đâu chui ra?" Lâm Dật nói:

"Trái ngược biện luận, mời em chính diện trả lời vấn đề của anh."

Ngạch ...

Kỷ Khuynh Nhan không nói.

Vấn đề thế này để cô phải trả lời thế nào!

"Loại chuyện như vậy, cũng nên là lĩnh xong chứng nhận kết hôn thì mới nghĩa tới, hiện tại chính là kết giao tốt, chăm chỉ kiếm tiền, cái gì khác cũng không nên nghĩ."

"Nói thì nói như thế không sai, thế nhưng ..."

"Được rồi người biện luận, luận điểm của anh bị bác bỏ, cái gì cũng không cần nói."

Lâm Dật:...

Đều sẽ đoạt đáp.

"Có đói bụng hay không, anh đi làm chút đồ ăn cho em?"

"Em muốn ăn một tô mì và thêm hai quả trứng luộc nữa."

"Chờ chút, hiện tại làm cho em."

"Hắc hắc, em cũng đi, hai chúng ta cùng làm."

"Đi thôi."

Hai người tới nhà bếp, Kỷ Khuynh Nhan vén tay áo lên.

"Em nhào bột mì, anh tới chuẩn bị cái khác."

"Nhào bột mì là công việc cần kỹ thuật, em xác định mình làm được hả?"

"Thử một chút thì biết mà?!" Kỷ Khuynh Nhan tự tin tràn đầy nói: "Hẳn là một tô bột mì, nửa bát nước."

"Gần như là vậy, nhưng hãy thử thêm nước, phương pháp em mới nói chỉ là tỉ lệ đại khái."

"Biết rồi."

"Anh vẫn có chút không an tâm, anh nhìn em làm."

"Anh cứ xem thường em như vậy à? Em là tốt nghiệp Yến Đại đấy."

"Đại học Yến đại của em cũng qua chuyên nghiệp rồi, ngay cả món ăn phương đông cũng dại mấy em nấu."

"Cái đó thì không phải, em là muốn nói, em có đầy đủ thông minh, anh làm được thì dựa vào cái gì mà em không làm được."

"Ý em là gì, xem thường trường khoa học và kỹ thuật Trung Hải của anh"

"Hì hì, em chưa nói vậy mà, là anh nói đấy chứ." Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan đem Lâm Dật đẩy sang một bên, "Đi làm việc của anh đi, em tự mình làm được."

"Trong cửa tiệm có ai không?"

Nghe phía bên ngoài truyền tới âm thanh, Kỷ Khuynh Nhan thúc giục: "Nhanh đi nhanh đi, khách tới rồi."

"Được."

Lâm Dật đi ra ngoài, nhìn thấy là một cặp đôi tình nhân trẻ tuổi, giá trị nhan sắc rất tốt, cũng coi như xứng đôi vừa lứa.

"Anh yêu anh xem, ông chủ thật sự rất đẹp trai! Quả nhiênnhững gì học tỷ nói đều là thật!"

"Cái kia, bạn trai của em còn ở đây, nói như vậy mà được à?"

"Không liên quan nha, đây là quyền lợi thưởng thức cái đẹp nha, em chỉ là đơn thuần thưởng thức trai đẹp thôi, anh ấy sẽ không để ý."

Nói xong, nữ sinh nhìn nam sinh, "Anh nói đúng hay không?"

"Vậy anh ngày hôm qua liếc nhìn học tỷ, em làm sao một buổi tối đều không nói chuyện cùng với anh."

"Đó đều là việc làm mà cặn bã nam hay làm, anh còn có mặt mũi để nói à, có tin hay không em lấy búa bạo đầu chó của anh."

"Vậy em cũng không được nhìn trai đẹp."

"Tính chất không giống nhau." Cô gái nói ra: "Em xem chính là trai đẹp đứng đắn, anh xem chính là học tỷ không đứng đắn, loại tư tưởng này rất nguy hiểm."

Lâm Dật gật đầu, trong lòng nói thầm, "Cô nương, tôi cảm ơn toàn gia đình cô."

Nhìn ra, bạn trai cũng là người đàng hoàng, cô nương tuy rằng tính khí bốc lửa chút, nhưng người cũng không tệ.

Tình yêu thời đại học, vẫn là rất tốt đẹp.

So sánh với mình liền thật đáng buồn.

Ở trường đại học, những nữ sinh kia đều cảm thấy không xứng với chính mình, không một ai dám thổ lộ, chỉ có thể dám lấy phao làm phương thức hẹn mình ra ngoài.

Thậm chí ngay cả cơ hội trả tiền cũng không cho mình trả.

Thực sự là đáng thương, thật hâm mộ những mối tình như vậy.

"Đồ ăn trên menu đều có thể làm, nhìn xem có món gì muốn ăn." Thấy hai người ngồi xuống, Lâm Dật hỏi.

Cô gái duỗi ra hai ngón tay, cười nói: "Hai phần cơm rang trứng, cho tôi nửa phần là được rồi, còn dư lại nửa phần, để vào khay của anh ấy."

Nói xong, con gái còn nghĩ linh tinh nói: "Tại sao mỗi ngày đều ăn như vậy? Ăn như heo mà vẫn gầy như vậy, đúng là nghiệp chướng."

"Được, chờ chút."

Nói xong, Lâm Dật xoay người đi vào phòng bếp sau.

Nhưng mới vừa vào đến, trực tiếp sững sờ.

Trong chậu Inox, có đầy ấp bột mì, mà Kỷ Khuynh Nhan còn đang không ngừng đi đến thêm bột mì.

"Em đang làm gì vậy? Em không phải là học thương mại quốc tế sao? Trộn xi măng không phải là việc mà em nên làm."

Kỷ Khuynh Nhan ủ rũ quay đầu lại, trên mặt đẹp dính không ít bột mì, oan ức nhìn Lâm Dật.

"Lúc đầu em cảm thấy bột mì ít quá, không đủ em ăn, liền bỏ thêm bột mì vào, sau đó nước không đủ, lại bỏ thêm nước, thêm xong sau lại thấy bột không đủ, cho nên liền biến thành hồ dán rồi."

"Anh cảm giác em nói không phải là tô mì này, mà là đầu óc của em đấy."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 614.

Chương 615. Muốn Ăn Chùa Là Không Được

“Anh nói là đầu của em giống hồ dán sao?”

“Nói với em những lời này, anh còn cảm thấy là đang làm nhục hồ dán đây.”

“Lâm Dật, anh lại còn nói em, trước đây anh không như này.” Kỷ Khuynh Nhan trừng mắt, nhìn chằm chằm vào Lâm Dật, nói:

“Là bởi vì ở chung một chỗ trong khoảng thời gian dài, cho nên thích sẽ dần biến mất, đúng không?”

Lâm Dật nắm khuôn mặt đáng yêu Kỷ Khuynh Nhan, “Bình thường một chút đi, nói tiếng người.”

“Vậy làm sao bây giờ, nhiều mì như vậy, hai chúng ta chắc chắn là ăn không hết.”

“Đương nhiên là đổ đi làm lại rồi.”

“Vậy được rồi.” Kỷ Khuynh Nhan phồng má lên, nói.

“Em đừng nhúc nhích.”

“Ừm? Làm gì vậy.”

“Đứng lại, đừng nhúc nhích là được.”

Lâm Dật cầm sốt cà chua qua, vẽ ba chòm râu trên gương mặt của Kỷ Khuynh Nhan, phối hợp với bột mì trên chóp mũi, nhìn giống như một con mèo hoa nhỏ.

Kỷ Khuynh Nhan nhìn vào trong gương một chút, đắc ý cười rộ lên, cảm thấy đúng là có chút thú vị.

Hai người chơi một hồi, sau đó Lâm Dật cũng không để ý đến Kỷ Khuynh Nhan nữa, bên ngoài còn có hai khách, phải đem cơm của bọn họ ra.

Sau mười mấy phút, Lâm Dật bưng hai suất cơm chiên trứng đi ra ngoài.

“Ông chủ, số lượng cơm chiên trứng nhà các ngươi sao mà nhiều như vậy?” Cô gái kinh ngạc nói.

“Cho bạn trai cô thêm một chút.”

“Hắc hắc, cám ơn ông chủ.” Cô gái đem cơm chiên đẩy tới, “Heo, anh ăn nhiều một chút.”

Sau khi bưng cơm lên, Lâm Dật trở lại nhà bếp, phát hiện Kỷ Khuynh Nhan đã tiến bộ không ít, ít nhất cũng không hoàn toàn biến dạng giống như trước đó.

“Lâm Dật, em cảm thấy mình không được, hay là anh tới đi.”

“Biết mình không được sao?”

“Ừm, anh lợi hại, anh lợi hại.”

Cũng không còn sớm nữa, Lâm Dật cũng có chút đói bụng, liền nhận lấy mì vắt trên tay Kỷ Khuynh Nhan, bắt đầu nhào bột mì làm mì sợi.

Còn Kỷ Khuynh Nhan thì dựa theo hướng dẫn của Lâm Dật, bắt đầu nấu nước dùng.

Không bao lâu sau, hai bát mì nóng hôi hổi đã được bưng lên bàn.

“Oa, ông chủ, chị gái này là bạn gái của anh sao?” Cô gái kinh ngạc hỏi.

Kỷ Khuynh Nhan đắc ý không có lên tiếng, chờ Lâm Dật thừa nhận.

“Đúng vậy a.”

Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy vô cùng hạnh phúc, loại cảm giác này thật là tốt nha.

“Chị gái lớn lên thật là xinh đẹp nha.”

“Cám ơn.”

A ~~

Cô gái nhéo chàng trai một chút, “Ăn cơm của anh đi, không được nhìn lén chị gái.”

“Em không phải đã nói, ai cũng có quyền thưởng thức cái đẹp sao?” Người con trai nói:

“Em có thể nghiêm túc nhìn các anh trai, anh thì không thể nghiêm túc nhìn các chị gái sao?”

“Chị gái xinh đẹp như thế, anh không xứng để thưởng thức.”

Người con trai:…

Trong sự ủy khuất và không cam lòng, người con trai cuối cùng cũng ăn cơm xong, sau đó hai người rời đi.

Mà sau khi hai người cơm nước xong, lại có một người đến nữa, sau khi thanh toán xong, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu của Lâm Dật.

【 Nhiệm vụ hoàn thành, khen thưởng 200 ngàn điểm thông thạo. 】

【 Mức độ hoàn thành nghề nghiệp: 40%, khen thưởng thẻ may mắn X1, hạn định mười phút. 】

Nhìn thấy khen thưởng của hệ thống, Lâm Dật cảm giác có chút quen thuộc.

Trước đó hình như đã khen thưởng cho mình đồ giống như này, nhưng lần trước thời hạn là năm phút, lần này trực tiếp tăng lên gấp đôi.

Thứ giống như thẻ may mắn này, Lâm Dật vẫn là rất ưa thích.

Nếu như dùng tốt, thì nó có thể trở thành đồ vật bảo mệnh, phải giữ thật tốt mới được.

【 Nhiệm vụ hệ thống, tổng thu nhập của cửa tiệm nhỏ đạt tới 100 ngàn tệ, khen thưởng 200 ngàn điểm thông thạo. 】

Nhiệm vụ này, khiến Lâm Dật có chút phiền muộn.

Hiện tại thu nhập mỗi ngày của cửa tiệm nhỏ, cũng chỉ có hai ba ngàn tệ.

Ngày tháng năm nào mới có thể kiếm được 100 ngàn tệ đây?

Phải nghĩ biện pháp tăng lượng tiêu thụ lên mới được.

Sau khi hai người cơm nước xong, Kỷ Khuynh Nhan bắt đầu tính sổ sách, Lâm Dật ngồi ở một bên chơi điện thoại di động, chơi game cùng Tô Cách.

Đối với Lâm Dật mà nói, tồn tại của Tô Cách, chính là giới hạn cuối cùng của loài động vật Linh Trưởng.

Lúc Thượng Đế sáng tạo Kỷ Khuynh Nhan, chỉ là rót thêm hồ dán, nhưng lúc sáng tạo Tô Cách thì hình như đã trực tiếp bỏ qua bước này.

Vừa mới đánh xong một ván game, lại có khách đến cửa.

Hai người bắt đầu tiếp đãi khách nhân, cho đến hơn tám giờ tối, lục tục có tám vị khách tới, lượng khách như này so với mấy ngày trước thì đã có tiến bộ rất lớn.

Với lại đồ mà bọn họ gọi cũng không chỉ giới hạn là cơm chiên trứng và mì như trước nữa, Lâm Dật cảm thấy hôm nay hẳn là có thể kiếm lại được phí tổn.

“Bà Lâm, hôm nay đã kiếm được bao nhiêu tiền vậy?” Lâm Dật hỏi.

“3438 tệ.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Lợi nhuận khoảng 1400 tệ, nhưng lợi nhuận thực tế thì chỉ khoảng tầm 1000 tệ thôi, vẫn là không kiếm lại được phí tổn.”

“Ừm? Sao vô duyên vô cớ lại thiếu mất 400 tệ lợi nhuận vậy?”

“Mấy người Viện Viện không phải là đã ăn cơm tại đây sao, chi phí ước chừng là 400 tệ.”

“Thì ra là như vậy.”

Lâm Dật cầm điện thoại di động lên, mở Wechat, lập một cái nhóm mới.

Sau đó liền kéo mấy người Hà Viện Viện, Điền Nghiên, Lục Dĩnh, Tôn Phú Dư, Vương Nhiễm vào trong nhóm.

Hà Viện Viện: “Ông chủ, có chỉ thị gì sao? Có cần tôi gọi anh Kỳ tới hay không?”

Điền Nghiên: “Trình tổng cũng đang ở công ty tăng ca đây.”

Lâm Dật: “Không cần để ý bọn họ, tôi có chuyện bí mật, muốn nói riêng cùng với các người.”

Vương Nhiễm: “Thầy Lâm, phương án Long Tâm và Khoa Sáng, em đã làm rồi.”

Tôn Phú Dư: “Lâm sở trưởng, xin đưa ra chỉ thị?”

Lục Dĩnh gửi lên một biểu tượng cảm xúc, là ba dấu chấm hỏi.

Lâm Dật: “Bởi vì do các người cho nên hiệu suất của tiệm bị giảm 28%, cho nên hiện tại, đến lúc cho các người biểu hiện rồi đó.”

Lâm Dật: “Năm người các người, buổi trưa mỗi người ăn một phần cơm chiên trứng, mỗi người 189 tệ, hiện tại liền chuyển khoản đi.”

Hà Viện Viện đã rời khỏi nhóm.

Lục Dĩnh đã rời khỏi nhóm.

Lâm Dật:…

Tuy Hà Viện Viện và Lục Dĩnh đã rời khỏi nhóm, nhưng những người khác, vẫn là rất phối hợp, chuyển khoản 189 tệ.

Lâm Dật tính một lúc, thu được 567 tệ, tuy rằng không có kiếm lời được bao nhiêu, nhưng ít nhất cũng thu hồi được phí tổn.

Sau đó, Lâm Dật lại gửi Wechat cho Kỳ Hiển Chiêu.

Lâm Dật: “Nói với phòng tài vụ một tiếng, tháng này tiền lương của Hà Viện Viện và Lục Dĩnh trừ đi 189 tệ.”

Kỳ Hiển Chiêu: “Đã biết, Lâm tổng.”

Hiện tại, thu nhập của cửa tiệm nhỏ chính là vận mệnh của

Lâm Dật.

Muốn ăn chùa là không được.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 615.

Chương 616. Em Đã Hoàn Thiện Cuộc Sống Của Anh

Lúc này, điện thoại di động của Kỷ Khuynh Nhan vang lên, là Hà Viện Viện gọi tới.

“Học tỷ, người nhà chị cũng thật là quá đáng, em chỉ ăn một phần cơm chiên trứng mà anh ấy lại đến đòi tiền em, còn có chút lương tâm nào hay không vậy.”

“Chuyện này… hai người bọn chị kiếm tiền cũng không dễ dàng, làm nhân viên thì cần phải nghĩ cho ông chủ của mình chứ.”

Hà Viện Viện:…

“Các người đúng là lão tư bản mà.”

Hà Viện Viện cúp điện thoại, nhưng vẫn không có chuyển tiền qua.

Nhưng Lâm Dật cũng không sợ, cứ trừ trong tiền lương là được.

“Chúng ta khai trương ba ngày, đã kiếm được bao nhiêu tiền?” Lâm Dật hỏi.

“Khoảng 7000 tệ.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Nhưng hôm nay đã phá vỡ kỷ lục, kiếm lại được phí tổn, hi vọng ngày mai có thể được nhiều hơn.”

Lâm Dật gối hai tay sau ót.

Ba ngày mới kiếm được 7000 tệ, như vậy thì đến ngày tháng năm nào mới có thể kiếm được 100 ngàn đây?

Giá cả thực đơn là do hệ thống quy định, muốn sửa đổi theo ý mình là chuyện không thể, cho nên muốn đề cao lượng tiêu thụ thì phải suy nghĩ biện pháp khác.

“Lâm Dật, nếu không hôm nay đóng cửa tại đây đi, chúng ta đi dạo một chút.” Kỷ Khuynh Nhan một tay chống má, cười nhìn Lâm Dật.

“Còn muốn đi chợ đêm sao?”

“Không phải? Chúng ta đi dạo xung quanh khu vực trường đại học có được không? Đi cảm nhận không khí nơi đó một chút đi.”

“Cái đó có cái gì tốt mà cảm thụ, không phải em cũng đã từng trải qua cuộc sống đại học rồi sao?”

“Lúc đó, đều tập trung tinh thần cho việc học, không có tâm tư đi dạo ở trong trường học, cho nên bây giờ muốn đi thể nghiệm một chút.”

Lâm Dật cười như không cười nhìn Kỷ Khuynh Nhan, “Bởi vì khi đó em là một cẩu độc thân, cho nên đi dạo mới không có ý nghĩa đúng không.”

“Anh mới là cẩu độc thân, lúc em đi học có rất nhiều người theo đuổi đó, nhưng em đều không đồng ý.” Kỷ Khuynh Nhan ngạo kiều mà nói.

“Đi thôi, hôm nay anh sẽ để em thể nghiệm một chút, được bạn trai dẫn đi dạo quanh trường học là cảm giác gì.”

“Hắc hắc, đi thôi.”

Hai người thu dọn xong đồ đạc rồi khóa chặt cửa, sau đó đi về phía trường đại học.

“Xung quanh đây có bốn trường đại học, em muốn đi đâu?”

“Trường gần nhất là được, hai chúng ta đi dạo đơn giản một vòng, anh về nhà còn phải làm việc mà.”

“Vậy thì đến đại học Khoa Đại (Khoa học và Công Nghệ) Trung Hải đi, qua ngã rẽ phía trước là đến.”

“Ừm, đến đó đi.”

Tuy đã hơn tám giờ tối rồi, nhưng đường phố vẫn còn náo nhiệt.

Quầy hàng lớn huyên náo cùng với đèn neon năm màu hợp lại như càng tăng thêm vẻ phồn hoa cho thành thị.

Có người giống như Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, đi về phía trường học.

Mà có người thì ngược lại, lại đi về các quán hàng sát ven đường.

Lúc còn đi học, Lâm Dật đã tới Khoa Đại Trung Hải mấy lần, đối với hoàn cảnh nơi này cũng coi như là quen biết.

“Trường học còn có rừng cây sao?”

Nhìn thấy môi trường của Khoa Đại Trung Hải, Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nói.

“Khoa Đại Trung Hải có Học viện Nông Nghiệp và học viện Lâm Nghiệp. Đó là nơi cho bọn họ thí nghiệm, hiện tại cũng đã thành nơi cho các cặp đôi trẻ đánh dã chiến.”

Kỷ Khuynh Nhan hướng mắt nhìn vào bên trong, phát hiện quả thực có không ít đôi nam nữ trẻ tuổi đang ôm ấp.

“Những người này cũng quá to gan đi.” Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói.

“Nhưng chơi đúng là kích thích.”

Kỷ Khuynh Nhan kéo cánh tay Lâm Dật, đi trên con đường nhỏ, hai bên có trồng đủ loại cây.

Người tới lui, nhìn thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, cũng nhịn không được mà ghé mắt nhìn sang.

Nhưng hai người cũng đều không để trong lòng, đối với Kỷ Khuynh Nhan mà nói, đây là thời khắc khó có được nhất trong đời.

“Em mỗi lần nhìn bọn họ, lại cảm thấy mình già rồi.” Kỷ Khuynh Nhan cảm khái nói.

“Em đang tiếc nuối sao?”

“Ừm.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Em cảm thấy những gì mà tuổi trẻ nên làm, em lại chưa từng làm qua, tất cả đều dồn hết vào việc học, bây giờ muốn làm cũng không có cơ hội.”

“Nếu như không phải anh mang em đến Disney chơi một vòng, thì em có lẽ sẽ quên mất công viên nước là cái dạng gì.”

“Nhưng mà bây giờ suy nghĩ một chút, cố gắng cho cuộc sống vẫn là điều quan trọng hơn, sau đó cùng anh dạo chơi, em cảm thấy như này cũng rất lãng mạn rồi.”

Mỗi lần đối mặt với loại vấn đề khác người này, Lâm Dật đều cảm thấy, tại sao chênh lệch mạch não giữa nam sinh và nữ sinh lại lớn như vậy?

Đi khách sạn mướn phòng, không phải là lãng mạn hơn nhiều so với cái này sao?

Với lại cái kia không chỉ lãng mạn, mà linh hồn còn có thể được thăng hoa.

Không phải là thú vị hơn nhiều so với việc đi dạo quanh đây sao?

Ai…

“Sao anh lại không nói chuyện? Anh không có loại cảm giác này sao?”

Ngạch…

Màn tra khảo linh hồn lại bắt đầu.

“Anh cũng giống như em, còn nhiều điều tiếc nuối lắm.” Lâm Dật sắp xếp lại lời nói, chuẩn bị đưa ra câu trả lời max điểm.

“Lúc anh lên đại học, phí sinh hoạt mỗi tháng chỉ có 500 tệ, đều dựa vào học bổng mà sống, những thứ như quán ăn đêm hay là du lịch gì đó, anh đều chưa từng đi qua. Lúc đến cửa tiệm mua đồ, cơ bản cũng đều mua thứ rẻ nhất. Tiền mỗi tháng, đều phải tính toán cẩn thận, nếu như tháng này tiêu nhiều thì sinh hoạt phí tháng sau sẽ bổ sung vào, tóm lại là cuộc sống rất khổ sở.”

“Cho nên những thứ này đều biến thành tiếc nuối của anh?”

“Ừm.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Sau khi tốt nghiệp, anh cảm thấy, có lẽ những tiếc nuối cả đời của anh cũng giống như em nói, cho dù tương lai có năng lực thì cũng không thể tìm về cảm giác lúc trước được, muốn mua Quế Hoa và rượu, cuối cùng lại không giống. Thiếu cảm giác tuổi trẻ.”

“Nhưng sau khi gặp em, anh mới phát hiện, những cái được gọi là tiếc nuối kia chỉ là những lỗ hổng không có ý nghĩa trong cuộc đời của anh. Mà em vừa xuất hiện đã hoàn thiện cuộc sống của anh.”

Kỷ Khuynh Nhan ngơ ngẩn, cô chưa bao giờ nghĩ tới, mình trong lòng Lâm Dật sẽ đóng vai trò quan trọng như vậy.

So với những lời như anh yêu em thì lí do thoái thác của Lâm Dật càng khiến người ta cảm động hơn.

Nhìn vẻ mặt của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật biết đây là một câu trả lời hoàn mỹ.

Bầu không khí đã làm nền đến mức này, cô cũng có chút bị làm cho cảm động.

Lâm Dật cảm thấy cửa lớn khách sạn đã mở rộng vẫy tay về phía mình.

“Thì ra trong lòng của anh, em lại chiếm vị trí quan trọng như vậy.” Kỷ Khuynh Nhan vui vẻ cười:

“Vậy em sẽ cùng anh đi dạo thêm một hồi, như vậy thì cuộc sống của anh sẽ càng được hoàn thiện hơn.”

“Đi dạo thêm một hồi sao?”

Lâm Dật cảm thấy Kỷ Khuynh Nhan hình như đã hiểu sai ý mình.

Cho dù đi dạo như thế nào, nhưng mà không đến khách sạn tẩy lễ thì đều không thể hoàn thiện được!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 616.

Chương 617. Không Còn Sau Đó Nữa

“Còn muốn đi dạo sao?”

“Chẳng lẽ anh không muốn đi dạo sao? Nếu không thì trở về nhà cũng được.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Thực ra anh cũng không vội trở về, nhưng cảm thấy đi loanh quanh đây chẳng có gì cả, hay là chúng ta đi dạo phía ngoài trường học?”

“Phía ngoài trường học chỉ có một vài quán ăn vặt đường phố, hôm qua không phải đã đi dạo qua rồi sao.”

“Đó chỉ là những nơi cho dân ngoài nghề, em nhìn ra phía cửa trường học xem, đối diện có Thất Thiên, đi về bên trái một trăm mét có Như Gia, hướng bên phải 50m có GreenTree, lại hướng bên phải 80m có Hán Đình. Đây đều là danh thắng cổ tích xung quanh trường đại học, đều đã đến đây rồi thì nên qua xem một chút, nếu không sẽ chẳng phải là uổng phí cơ hội lần này sao.”

“Anh chính là sắc tâm không thay đổi, vậy mà lại muốn kéo em vào loại địa phương kia.” Kỷ Khuynh Nhan cũng không quay đầu lại mà cứ thế đi về phía trước, “Dù sao em cũng không đi, em cảm thấy ở trong trường học rất tốt.”

Lâm Dật bất đắc dĩ, chỉ có thể đi dạo trong trường học với Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng tại lúc này, một tiếng kinh hô đã phá vỡ sự yên tĩnh của hai người.

"Ông chủ?"

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan cùng quay đầu, phát hiện phía sau có năm sáu người.

Có mấy người là khách hàng quen của cửa tiệm.

Triệu Duyệt Đồng, Đồng Phỉ, Lý Sương.

Nhưng ở phía sau các nàng, còn có mấy người nam sinh, Lâm Dật cũng có chút ấn tượng.

Bên trong có một người là bạn trai của Đồng Phỉ tên là Lưu Tể Nguyên.

Mấy người khác là đám người tên là Phùng Thế Vũ là người theo đuổi Triệu Duyệt Đồng hôm qua.

Cuộc sống đại học chính là như vậy, tại lúc ngươi chưa bắt được một nữ sinh thì bình thường đều là lấy phòng ngủ làm đơn vị xuất động.

Nhìn thấy Lâm Dật, mấy nữ sinh đi tới.

"Ông chủ, chị gái này là bạn gái của anh sao?"

"Ừm, chúng tôi đóng cửa tiệm, đi dạo chơi một chút." Lâm Dật cười đáp lại.

"Chào chị."

Bởi vì vì mấy nữ sinh đều đã gặp qua Kỷ Khuynh Nhan, cho nên sớm đoán được quan hệ giữa hai người.

Trai tài gái sắc, đứng tại một chỗ quả thực rất xứng đôi.

"Chào các em." Kỷ Khuynh Nhan cũng cười chào hỏi lại.

“Ông chủ, các người trước đây hẳn là chưa từng tới trường học của chúng em đúng không? Có muốn đi chung hay không?” Triệu Duyệt Đồng mời.

“Tiểu Đồng, cậu mời bọn họ làm gì, chúng ta cứ đi dạo như này không phải là tốt sao.” Phùng Thế Vũ nói.

“Đây là chuyện của tớ, nếu như cậu không thích thì có thể đi chỗ khác.”

Bị dỗi một câu, Phùng Thế Vũ không nói nữa.

Oán hận trong lòng đối với Lâm Dật lại sâu hơn không ít.

Nếu như không phải bởi vì anh ta, thì mình và Tiểu Đồng hiện tại đã tu thành chính quả.

“Như vậy thì cùng nhau đi đi.”

Kỷ Khuynh Nhan vốn không muốn đi cùng người khác, như vậy sẽ quấy nhiễu thế giới riêng của mình và Lâm Dật.

Nhưng người ta cũng đã chủ động nói ra rồi, trực tiếp từ chối cũng không tốt lắm, cũng chỉ có thể cùng đi loanh quanh.

Lý Sướng cười hắc hắc, “Ông chủ, mấy ngày nay ngày nào anh cũng lên diễn đàn trường học của chúng em, hiện tại người biết đến anh càng ngày càng nhiều, công việc làm ăn hôm nay hẳn là rất tốt đúng không?”

“Quả thực tốt hơn một chút, đa tạ.”

“Không cần phải như vậy đâu, chủ yếu là đồ ăn mà các người làm quá ngon, tuy giá hơi đắt một chút, nhưng thỉnh thoảng ăn một lần thì cũng rất không tệ.”

“Hoan nghênh lần sau ghé thăm nhiều hơn.” Kỷ Khuynh Nhan vừa cười vừa nói, rất cảm ơn lời động viên của những người này.

Một đường đi dạo đến sân bóng rổ, nhìn thấy không ít nam sinh đang đổ mồ hôi như mưa, Kỷ Khuynh Nhan hỏi:

“Nếu như em nhớ không lầm thì anh hình như còn chơi bóng rổ đúng không?”

“Cái gì gọi là hình như? Loại trò chơi trẻ con này, anh đã luyện đến thành thục rồi.”

“Ông chủ còn biết chơi bóng rổ sao?” Lý Sướng cảm thấy ngoài ý muốn nói.

“Thứ đơn giản như vậy ai mà không biết chứ.”

“Ông chủ, anh cũng quá lợi hại rồi, không chỉ có lớn lên đẹp mắt, nấu ăn ngon, lại còn biết chơi bóng rổ, còn có thể hoàn mỹ đến đâu đây?”

“Chú ý một chút, chú ý một chút, chị gái của các người đang ở đây.”

“Hắc hắc...” Ba nữ sinh cười rộ lên, “Nhưng quả thực là rất lợi hại nha, em thích nhất là nam sinh chơi bóng rổ.”

“Vậy không phải là vừa lúc sao, bóng rổ là điểm mạnh của tớ.” Phùng Thế Vũ nói.

“Tớ chỉ thích nam sinh chơi bóng rổ giống như ông chủ đây, không phải là người khác.”

Phùng Thế Vũ cảm thấy bó tay rồi, anh ta rõ ràng là đang khoác lác trước mặt bạn gái, như vậy cũng có thể tin sao?

“Lâm Dật, chúng ta đi dạo quanh sân bóng rổ đi.” Kỷ Khuynh Nhan lôi kéo tay Lâm Dật, cười híp mắt nói:

“Em cũng thích nam sinh chơi bóng rổ.”

“Thật hay giả vậy, lúc đầu sao chưa từng nghe em nói qua.”

“Em sợ anh không biết, nói ra sợ làm tổn thương lòng tự trọng của anh nha.”

“Vậy thì đi thôi, qua đó dạo một chút.”

Kỷ Khuynh Nhan và Triệu Duyệt Đồng xuất hiện, khiến cho người trên sân bóng, đều ngừng động tác trên tay lại.

Tuy rằng chơi bóng rổ rất vui, nhưng cũng không có sức hấp dẫn bằng mỹ nữ.

Huống chi là nữ sinh xinh đẹp như vậy.

“Anh Phùng lại tới hành hạ người mới sao.”

Nhìn thấy Phùng Thế Vũ đi tới, người trên sân bóng rổ đều chủ động tiến lên chào hỏi.

Tại Khoa Đại Trung Hải, thành viên đội bóng rổ của trường - Phùng Thế Vũ, có thể được coi là một nhân vật phong vân, chỉ cần nói đến cái tên này thì mọi người hầu hết đều biết là ai.

Chỉ là lần nào cậu ta đến sân bóng rổ, thì cũng đều là hành hạ người mới, cho nên cậu ta cũng không thường tới này, cảm thấy không có ý nghĩa. Cậu ta thường đi đến các trường học khác, tìm người lợi hại hơn để chơi.

“Lúc nãy có người, nói muốn chơi bóng rổ, muốn đến đây nhìn xem.”

Ánh mắt của mọi người, rơi xuống trên người Lâm Dật.

Bởi vì người này có chút lạ mặt, lúc trước chưa từng thấy qua.

“Vậy thì thật là tốt, cùng nhau chơi đi.” Lúc nói chuyện, nam sinh còn đem bóng rổ đưa tới.

“Đánh thì thôi đi, chỉ là đến đi dạo thôi, không có nhiều thời gian như vậy.”

“Vậy thì ném một lúc đi, đều là bạn bè của anh Phùng mà, đừng khách khí.”

Lâm Dật cười tiếp nhận bóng rổ, đưa tới trước mặt Kỷ Khuynh Nhan, “Em có muốn thử một chút hay không?”

“Chuyện này em thật sự không được, thể dục không phải là điểm mạnh của em.”

“Thử một chút xem, dù sao cũng đang nhàn rỗi.”

“Hắc hắc, vậy em sẽ thử một chút.”

Kỷ Khuynh Nhan cầm lấy bóng rổ, đi tới vạch, sau đó dùng toàn bộ sức mạnh ném bóng, bóng rổ không sai biệt lắm bay qua đỉnh đầu của cô, sau đó liền không có sau đó nữa...

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 617.

Chương 618. Em Chính Là Thích Dáng Vẻ Anh Được Nhiều Người Ngưỡng Mộ

“Cái này?”

“Ngạch... Trình độ này của em...” Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói.

“Bình thường lúc em nhéo anh không phải rất có lực sao.”

“Cái kia không giống nhau nha, điểm phát lực không giống nhau.” Kỷ Khuynh Nhan nhỏ giọng nói, “Nếu như có trận đấu, chuyên so nhéo người, hai chúng ta mà dự thi, em cảm thấy mình có thể giành được giải.”

“Được rồi, chúng ta đổi chủ đề đi.”

Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì lôi kéo tay Lâm Dật, “Anh tới đi, ném thử bóng ba điểm, đừng làm mất mặt nha.”

“Chút chuyện nhỏ thôi, nhắm mắt cũng có thể quăng vào.”

Bọn người Phùng Thế Vũ âm thầm khinh bỉ.

Khoác lác cái gì chứ.

Đó là vòng rổ, cũng không phải khung thành, anh cho rằng có thể tùy tiện ném vào sao!

Ba!

Bóng ba điểm vào rổ.

“Không tệ lắm.” Kỷ Khuynh Nhan giơ ngón tay cái lên.

Nhưng bọn người Phùng Thế Kiệt lại cảm thấy có chút ngoài ý muốn, thật sự vào rồi sao?

“Lại tới thêm một quả, thêm một quả nữa đi.” Kỷ Khuynh Nhan nóng lòng muốn xem.

Cô rất hưởng thụ việc Lâm Dật được vạn người theo dõi, cảm thấy như mình cũng có chút mặt mũi.

“Một quả ba điểm mà thôi, em cũng không ngại nhàm chán sao.”

“Có cái gì mà nhàm chán, có thể ném được ba điểm, đã là rất lợi hại.” Kỷ Khuynh Nhan rất thỏa mãn mà nói.

Bởi vì tư thế ném bóng vào rổ của Lâm Dật rất tiêu chuẩn, có vẻ như năng lực vận động rất tốt.

Chờ sau này có con, có thể cải thiện gen năng lực vận động còn thiếu của mình.

Hả?

Sao mình lại nghĩ đến vấn đề xấu hổ như vậy chứ?

Lần này, Lâm Dật đứng ở vị trí xa hơn, “Anh lại ném thêm một quả cho em xem.”

“Ừm, cố lên.”

“Đứng xa như vậy, có phải là có chút giả bộ hay không?” Lưu Tể Nguyên nói: “Cũng chưa hẳn là có thể đụng tới vòng rổ đi.”

“Tôi cũng cảm thấy anh ta đang giả bộ.” Phùng Thế Vũ nói.

“Các người không phải là đang ghen tị đó chứ.” Đồng Phỉ nói.

“Không phải là ghen tị gì mà là căn bản là không có khả năng.” Phùng Thế Vũ nói:

“Các người nhìn chỗ đứng của anh ta xem, đã ở giữa sân, cảm thấy mình là vận động viên chuyên nghiệp sao? Tuyển thủ nghiệp dư không có khả năng có lực cánh tay mạnh như vậy được, tôi đoán anh ta ngay cả vòng rổ cũng không thể đụng tới.”

“Không sai, đây là phản nhân loại.” Lưu Tể Nguyên nói.

Hai tay Phùng Thế Vũ vẫn ôm trước ngực, nhìn có chút hả hê nói: “Nếu như có thể ném vào thì tôi sẽ ăn luôn bóng rổ.”

Ba!

Bóng rổ bay giữa không trung, tạo thành một đường vòng cung hoàn mỹ, sau đó vào rổ.

“Mẹ nó!”

“Chuẩn như vậy!”

Trên sân bóng rổ vang lên từng đợt kinh hô.

Liên tục ném vào hai quả, mà tư thế lại còn chuẩn như vậy, xem ra cũng đã từng luyện qua!

“Anh Vũ, việc này có chút xấu hổ a.” Lưu Tể Nguyên nói.

“Anh không phải đã nói, nếu như ông chủ ném vào, thì ăn bóng rổ sao?” Lý Sướng nói.

“Chuyện này...” Vẻ mặt Phùng Thế Vũ xấu hổ, “Tôi chỉ tùy tiện nói thôi, lại nói, ném vào rổ thì tính là gì, người bình thường luyện qua một chút liền có thể luyện tới tỉ lệ chính xác, chơi bóng rổ thực chiến mới là quan trọng nhất.”

“Ông chủ ném chuẩn như vậy, có lẽ thực chiến cậu cũng không phải là đối thủ đâu, cũng không cần ở đây gièm pha người ta làm gì.” Triệu Duyệt Đồng nói.

Cho dù Lâm Dật đã có bạn gái, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của những thứ tiểu mê muội này.

“Tiểu Đồng, cậu nói như vậy thì có chút không đúng rồi. Trình độ của tớ không phải là mạnh nhất, nhưng trong vòng tròn bóng rổ tại Trung Hải, cũng là người có danh tiếng, đánh với anh ta còn không phải là chuyện dễ dàng sao?”

“Vậy cũng không nhất định, cậu cũng đừng mạnh miệng.”

“Tiểu Đồng, nếu không thì như vậy đi, đợi lát nữa tớ và anh ta sẽ đấu một trận Nếu như tớ thắng, thì cậu cho tớ thêm một cơ hội, được hay không.”

“Nếu như cậu thua thì sao?”

“Tớ không có khả năng thua.”

“Cậu đừng tự tin như vậy.” Triệu Duyệt Đồng nói: “Nếu như cậu thua thì sau này đừng quấn lấy tôi nữa.”

“Ha ha, không thành vấn đề, không cho phép đổi ý.”

“Yên tâm, đánh chết tôi cũng không đổi ý.”

“Tiểu Đồng, cậu không phải là thích Phùng Thế Vũ rồi đó chứ.” Lý Sương nhỏ giọng nói.

“Lúc trước tớ thấy cậu ta cũng rất tốt, nhưng qua chuyện ngày hôm qua thì lại cảm thấy người này không được tốt cho lắm, ngay cả chuyện tối thiểu nhất như tôn trọng người khác cũng không hiểu, nam sinh như vậy không đáng tin.”

“Nếu như cậu đã cảm thấy anh ta không được, vì sao lại cho cậu ta cơ hội?”

“Tớ cho cậu ta cơ hội lúc nào?” Triệu Duyệt Đồng ngơ ngác hỏi lại.

“Cậu không phải nói, nếu như cậu ta đấu thắng ông chủ trong trận đấu một đối một thì sẽ cho cậu ta cơ hội sao, điều này chẳng phải là đại biểu cho việc chấp nhận sao.”

“Nhưng ông chủ ném vô cùng chuẩn, kỹ thuật chắc chắn sẽ không kém.”

“Cậu thật sự là học tập đến choáng váng rồi, ngay cả loại người bỏ tiết thể dục mỗi năm như tớ đều biết, thực chiến và ném bóng là hai chuyện khác nhau, sao cậu lại không biết chuyện này chứ.”

“Chênh lệch lớn như vậy sao?”

“Đương nhiên.” Lý Sướng nói:

“Ông chủ có lẽ cũng đã từng chơi bóng rổ, nhưng Phùng Thế Vũ là người của đội bóng trường học, bọn họ căn bản không thể nào so sánh với nhau được.”

Thấy Lý Sướng nói như vậy, Triệu Duyệt Đồng mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lặng lẽ kéo Đồng Phỉ sang một bên.

“Phỉ Phỉ, cậu cảm thấy nếu ông chủ và Phùng Thế Vũ đấu đơn thì ai sẽ thắng?”

“Điều này còn cần phải nói sao, chắc chắn là Phùng Thế Vũ a, dùng cái mông nghĩ cũng biết kết quả.”

Đồng Phỉ cười mập mờ một tiếng, lấy cùi chỏ lặng lẽ đụng Triệu Duyệt Đồng một chút, “Có phải là sau khi nhìn thấy bạn gái của ông chủ, thì hối hận vì đã từ chối Phùng Thế Vũ rồi? Hối hận thì cứ nói thẳng đi, cũng không phải là chuyện gì lớn, cũng không cần thiết phải dùng phương thức như vậy, càng che sẽ càng lộ nha.”

“Làm gì có.” Triệu Duyệt Đồng nói.

Lúc này cô cũng mới ý thức được suy nghĩ vừa rồi của mình, có chút ngây thơ.

“Phùng Thế Vũ, tôi hối hận rồi, những lời vừa mới nói không tính là gì hết.”

“Không tính là gì hết?” Phùng Thế Vũ nói:

“Cậu vừa mới nói, có đánh chết cũng không đổi ý. Nếu như cậu không muốn giữ lời hứa, thì tự động phán định anh ta thua, vừa lúc tớ đánh thắng anh ta cũng không có cảm giác thành tựu gì, người khác còn nói là tớ khi dễ người.”

Triệu Duyệt Đồng không nói, cảm giác mình đã bán đứng chính mình.

“Tiểu Đồng, tôi thấy cậu vẫn là nhập gia tùy tục đi.” Lý Sướng an ủi:

“Khả năng ông trời cũng hy vọng hai người ở cùng một chỗ, không phản kháng được thì yên lặng hưởng thụ đi.”

“Nhưng tớ lại không muốn như vậy.” Triệu Duyệt Đồng không cao hứng nói: “Sớm biết kết quả là như vậy thì tớ chắc chắn sẽ không đánh cược với cậu ta.”

“Nhưng việc đã đến nước này rồi, cậu hối hận cũng vô ích.” Lý Sướng nhún vai nói:

“Cậu chỉ có thể gửi hy vọng rằng ông chủ có thể thắng.”

“Vậy cậu nói xem ông chủ có cơ hội thắng không?”

“Cậu bây giờ ngủ một giấc, trong mộng có thể sẽ có cơ hội.”

“Vậy là xong rồi.” Triệu Duyệt Đồng uể oải nói.

Mấy người trò chuyện ở một bên, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đều không có nghe được, chỉ là ở một bên chơi đùa.

“Lâm Dật, trình độ của anh cũng quá được đó chứ, sao lúc trước em lại không biết anh lợi hại như vậy nhỉ.”

“Anh từng làm giáo viên bóng rổ tại trường đại học Sư Phạm, chẳng lẽ việc này em quên rồi sao?”

“Khi đó em cho là, anh chỉ nói đùa vài câu, động miệng để lên lớp, cũng không biết anh lại lợi hại như vậy, hắc hắc...”

Vẻ mặt của Kỷ Khuynh Nhan giống như một tên trộm.

“Anh nhìn đàn ông bốn phía xem, bọn họ đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn anh kìa, xem ra bọn họ cũng không có lợi hại như anh.”

“Đừng khen anh nữa, khen nữa anh sẽ lên trời mất.”

“Anh đúng là rất lợi hại nha.” Kỷ Khuynh Nhan đẩy Lâm Dật nói:

“Anh ném thêm một quả có độ khó cao hơn đi, để bọn họ lại hâm mộ một hồi.”

“Quả bóng mà anh vừa mới ném đã là rất khó khăn rồi.”

“Chẳng lẽ không có phương thức ném bóng lợi hại hơn nữa sao?” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Em muốn thấy ánh mắt hâm mộ của bọn họ đối với anh.”

“Vậy anh sẽ biểu diễn cho em một tuyệt kỹ rung động toàn trường, cam đoan trong đời này em chưa thấy qua.”

“Tốt, tốt.”

“Chờ chút.”

“Anh!”

Nhìn thấy Lâm Dật đi ra khỏi hàng ba điểm, Phùng Thế Vũ gọi Lâm Dật lại.

“Chuyện gì vậy?”

“Ném rổ nhiều cũng không có ý nghĩa, hai chúng ta đấu bóng đi?”

“Tùy tiện ném mấy quả bóng thôi, đấu bóng xong chắc chắn một thân sẽ đầy mồ hôi mất.”

“Năng lực vận động không kém đến mức như vậy đi, chỉ bảy qủa bóng mà thôi, vài phút là có thể giải quyết xong trận đấu.”

“Vậy cũng được, vừa lúc cũng đã lâu rồi tôi không chơi bóng rổ, đợi lát nữa sẽ đánh bảy quả.” Lâm Dật cảm thấy không quan trọng, nói.

“Đợi lát nữa đánh sao?”

“Bạn gái của tôi muốn xem tôi biểu diễn tuyệt kỹ, chờ tôi biểu diễn xong, chúng ta lại tiếp tục đánh.”

“Được, anh tới trước đi.” Phùng Thế Vũ cũng không vội.

“Anh Vũ, chẳng lẽ anh không nhân lúc này làm nóng người sao?” Lưu Tể Nguyên nói.

“Đánh với anh ta cần gì làm nóng người, đoán chừng sau khi đánh xong bảy quả, tôi ngay cả mồ hôi cũng không đổ.”

“Nói cũng đúng, chênh lệch giữa các người quả thực là không nhỏ.”

Triệu Duyệt Đồng thầm thở dài, nàng đã hối hận muốn chết.

Cùng lúc đó, ánh mắt của mọi người, đều rơi xuống trên người Lâm Dật.

Chỉ thấy anh cầm bóng rổ, lui đến vị trí giữa sân, mọi người cũng không biết anh muốn làm gì.

“Anh ta muốn làm gì vậy? Chẳng lẽ muốn ném mù sao?” Lưu Tể Nguyên hỏi.

“Có thể là vậy đi, đây cũng coi như là có chút kỹ thuật, nhưng trong đó còn bao gồm rất nhiều yếu tố may mắn. Nếu như ném vào thì có thể giả vờ trước mặt bạn gái, ném không vào thì có thể nói rằng mình không phát huy tốt. Tóm lại mục đích của anh ta chỉ có một, chính là giả bộ, khoe khoang trước mặt bạn gái.”

Nhưng tại lúc này, Lâm Dật di chuyển.

Dẫn bóng, xông về phía vòng rổ.

“Tôi dựa vào, đây là cái gì? Cũng không phải ném bóng mù!” Lưu Tể Nguyên kinh ngạc nói.

“Chẳng lẽ là muốn biểu diễn layup sao?” Phùng Thế Vũ nhìn mà mộng bức.

Loại kỹ thuật chạy ba bước ném bóng này, so với ném bóng ba điểm khó hơn không ít đâu, anh biểu diễn cho ai xem!

Cho dù bạn gái của anh không hiểu bóng rổ, nhưng trong sân bóng, có nhiều người yêu thích bóng rổ như vậy.

Thật sự là phục.

Ngay cả giả bộ cũng không biết!

“Mẹ nó, anh ta đang free throw line dunk, anh ta không phải muốn layup, mà là muốn dunk (úp rổ)!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 618.

Chương 619. Chẳng Lẽ Kết Cục Cuối Cùng Của Anh Là Tê Liệt Sao?

Dưới sự chú ý của mọi người, Lâm Dật mang theo bóng, rồi nhảy lên cao theo đường ném phạt.

Thân thể giãn ra hết mức, như một thanh kiếm phủ uy lực to lớn, bay qua trước mắt vô số người!

Hô thông!

Lâm Dật hung hăng đem bóng rổ đập vào vòng rổ.

Thời gian ngay lúc này tựa như đã dừng lại.

Chỉ có khung bóng rổ đang lắc lư như nói rõ vừa mới xảy ra chuyện gì.

“Mẹ nó, là cú bổ đập tomahawk, đây là chuyện mà người có thể làm sao?”

Đôi mắt đẹp của Kỷ Khuynh Nhan trừng lớn, cô đang cảm thấy choáng.

Lâm Dật vừa rồi nhảy thật là cao a.

Chuyện cải thiện gen sẽ không có vấn đề gì lớn.

Ngạch... Sao mình lại nghĩ tới loại vấn đề cảm thấy xấu hổ này chứ.

“Tôi thao, trâu bò, đại thần!”

Sau mấy phút yên tĩnh ngắn ngủi, trong sân bóng rổ, vang lên từng đợt tiếng thán phục.

Trong mắt của mỗi người đều lộ ra vẻ rung động và sùng bái, ánh mắt rơi vào trên người Lâm Dật, không thể dời đi.

Điều này cũng làm cho lòng hư vinh của Kỷ Khuynh Nhan vô cùng thỏa mãn.

Loại cảm giác này thật là tốt nha.

“Quả bóng này có được không?”

“Quá được.”

Kỷ Khuynh Nhan kích động đến giậm chân, nếu như không phải là có nhiều người ở đây, thì nhất định cô sẽ chạy tới hôn Lâm Dật một cái.

Ánh mắt của mấy nữ sinh Triệu Duyệt Đồng đều đã phát sáng như sao.

Không chỉ là đại thần máy tính, mà còn chơi bóng rổ tốt như vậy.

Trên thế giới sao lại có người hoàn mỹ vô khuyết như vậy chứ!

Lâm Dật quay đầu nhìn Phùng Thế Vũ, “Cậu không phải nói muốn đánh bảy quả bóng sao, hiện tại bắt đầu đi, dù sao tôi cũng đang nhàn rỗi.”

“Ngạch...”

Phùng Thế Vũ sửng sốt không nói nên lời, những người khác đều mang dáng vẻ xem kịch vui.

Từ tư thế ném rổ và úp rổ vừa rồi có thể nhìn ra, người ta tuyệt đối là có bản lĩnh chơi bóng rổ, hơn nữa còn tuyệt đối không kém.

Úp rổ nhìn như đơn giản, nhưng tuyệt đối là chuyện cần có kỹ thuật.

Cũng không phải chỉ cần nhảy cao là có thể úp rổ, mà anh ấy còn có thể thực hiện động tác quá mức như thế, thực lực đương nhiên là trên Phùng Thế Vũ.

Tuy rằng còn chưa đánh, nhưng kết quả đã rõ ràng.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Có đánh hay không?”

“Cái kia, tôi đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái, hôm nay không đánh nữa, hôm nào đó chúng ta lại chơi đi.”

“Vậy được thôi, không đánh thì không đánh.”

Thuận miệng trả lời một câu, Lâm Dật ôm bả vai Kỷ Khuynh Nhan.

“Cũng không còn sớm nữa, hai ta trở về đi.”

“Ừm, vâng.”

Sau khi Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan rời đi, Phùng Thế Vũ đi tới trước mặt Triệu Duyệt Đồng.

“Tiểu Đồng, cậu không phải mới vừa hối hận sao, tớ cũng cảm thấy so như này cũng không có ý nghĩa gì nữa, vậy cứ theo như lời cậu nói đi.”

“Cậu không có can đảm so với người ta, bây giờ nói hối hận làm cái gì. Tóm lại hai chúng ta là không thể nào, với lại cậu cũng không có cơ hội nữa đâu, sau này đừng gửi tin nhắn Wechat cho tôi nữa.”

Lâm Dật cũng không biết, trong lúc vô tình mình đã dập tắt tia hy vọng cuối cùng của Phùng Thế Vũ.

Chuyện này rất xin lỗi.

Hai người chậm rãi về tới cửa tiệm nhỏ, rồi lái xe về Cửu Châu Các.

Lâm Dật ngồi ở trên sô pha, Kỷ Khuynh Nhan cắt hoa quả, bưng đến trước mặt anh.

Cô bước qua ngồi xuống trên đùi anh, bưng lấy mặt của anh nói, “Anh vừa rồi thật sự là quá tuyệt vời, những người khác đều hâm mộ anh chết đi được.”

Lâm Dật có chút dở khóc dở cười, “Chỉ là mấy quả ba điểm và úp rổ, có đến mức khiến em cao hứng đến bây giờ không.”

“Đó là anh chưa nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của bọn họ.”

“Được thôi, em vui là được rồi.”

Kỷ Khuynh Nhan cười híp mắt, bưng lấy mặt Lâm Dật, nói một cách nghiêm túc.

“Lúc chúng ta đi dạo ở trong trường học, anh nói em đã hoàn thiện cuộc sống của anh, những lời này là thật sao?”

“Đương nhiên là thật.”

“Trên đường trở về, em cũng nghĩ về nó một lát, em cảm thấy anh đối với em mà nói cũng là như vậy.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Cho nên anh yên tâm, chờ đến lúc mà anh già, không thể đi đứng được, hoặc là chân bị tê liệt, em cũng sẽ dùng xe lăn đẩy anh, tuyệt đối sẽ không để anh ngồi ở một bên, nhìn em nhảy quảng trường cùng với những lão đầu khác.”

“Chờ đã…” Lâm Dật nói:

“Chẳng lẽ lúc về già, anh không thể khỏe mạnh một chút sao? Chẳng lẽ kết cục cuối cùng của anh chính là tê liệt? Chẳng lẽ không thể là anh đẩy em sao?”

“Ai nha, em chỉ là ví dụ một chút, chứng minh sau này em nhất định sẽ đối tốt với anh.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Cho dù sau này tính mạng của anh cần dựa vào thiết bị để duy trì, thì em cũng nhất định sẽ tìm bác sĩ toàn lực cứu giúp anh.”

“Nếu có một ngày, tính mạng của anh cần dựa vào thiết bị để duy trì, thì em cứ để bác sĩ cho anh ra di thanh thản, một đời lẫy lừng của anh không thể có cuộc sống cuối đời quá oan uổng như vậy được.”

“Anh chắc chắn chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

Kỷ Khuynh Nhan đứng lên từ trên người Lâm Dật, đi tới bên cạnh TV.

“Ai mẹ nó, em đừng rút Router a.”

…

Có lẽ là bởi vì tâm tình tốt cho nên sáng ngày thứ hai, Kỷ Khuynh Nhan làm mấy món ăn, đều là món mà Lâm Dật thích ăn, dùng cái này để khen thưởng anh.

Sau khi ăn xong, Kỷ Khuynh Nhan mặc áo sơ mi màu xanh lam, váy đuôi én màu trắng cùng với xăng-đan trong suốt, đi ra ngoài cùng Lâm Dật.

“Anh muốn lái Koenigseg ra ngoài sao?”

“Đi ra ngoài nói chút chuyện, không đến cửa tiệm thì không cần lái FAW.”

“Là muốn nói chuyện về hệ điều hành điện thoại di động sao.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Ừm.”

“Cũng được, dù sao chúng ta cũng kiếm được tiền, phóng túng một lần cũng là bình thường.” Kỷ Khuynh Nhan gật đầu nói.

Nói chuyện đơn giản vài câu, hai người mỗi người đều tự lái xe đi ra ngoài.

Kỷ Khuynh Nhan đến tập đoàn Triều Dương, Lâm Dật lái xe đến chỗ Lương Nhược Hư.

“Cô có ở văn phòng không.”

Trên đường, Lâm Dật gọi điện thoại cho Lương Nhược Hư.

“Tôi đang ở nhà, còn chưa có đi ra ngoài.”

“Bây giờ là lúc nào rồi, cô còn chưa ra ngoài, có muốn tiền thưởng chuyên cần tháng này nữa hay không.”

“Ai dám trừ tiền của tôi?” Lương Nhược Hư vừa cười vừa nói:

“Mấy ngày trước chú Trần có gọi điện thoại cho tôi, muốn hẹn anh ăn một bữa cơm, nhưng tôi biết anh không thích xã giao, cho nên đã giúp anh cự tuyệt.”

“Thật tốt, chú ấy mời tôi ăn cơm làm gì?”

“Anh đã làm ra chuyện kinh thiên động địa như vậy, lấy được phúc lợi vô cùng lớn cho dân chúng, chú ấy chắc chắn là muốn cảm tạ anh. Hơn nữa chú ấy còn nói muốn cho anh cái chức vụ Tổng thư ký Hiệp hội y học Trung Quốc, chuẩn bị để cho tôi đưa thư mời cho anh đây.”

“Lúc nào anh có thời gian thì đến gặp tôi một chuyến đi.”

“Tôi hiện tại đang có thời gian, ở nhà chờ tôi.”

“Vậy anh mua giúp tôi một hộp sữa chua đi, tôi muốn uống.”

“Sao cô lại lắm chuyện như vậy.”

“Tiệm của anh có còn muốn kinh doanh nữa hay không, có tin tôi niêm phong nó không.”

“Xem như cô giỏi.”

Lâm Dật lái xe đến nhà Lương Nhược Hư, cũng thuận đường giúp cô mua hai hộp sữa chua.

Rất hiển nhiên, Lương Nhược Hư vừa mới ngủ dậy, trên người còn mặc đồ ngủ, tóc rối bời, hai chân trắng nõn như ngọc trần trụi bên ngoài, trước người tròn trịa, vô cùng no đủ, biểu lộ rõ dáng vẻ ở nhà của người phụ nữ.

“Anh chủ động gọi điện thoại cho tôi, có phải là có việc gì không?”

“Cô nói như vậy, có khác nào tôi là kẻ nịnh bợ không, chẳng lẽ không có chuyện gì thì không thể tìm cô sao?”

“Anh xác định không có chuyện gì sao?”

“Bản thân tôi không có việc gì, nhưng chuyện này có liên quan đến cô, cho nên tôi mới đến.”

“Chuyện có liên quan đến tôi sao?”

“Đưa cho cô chút chiến tích, muốn hay không?”

“Anh lại lắc qua lắc lại rốt cuộc ra thứ gì cơ chứ?”

“Chúng tôi đang bí mật khai phá một hệ điều hành điện thoại di động, vẫn đang tiến hành như cũ, người chỉ đạo viết tên cô.”

“Anh đừng có lừa tôi.” Lương Nhược Hư nói:

“Hệ điều hành điện thoại di động cũng không phải là cái gì cao siêu. Nếu như anh có việc cần tôi giúp đỡ thì cứ nói thẳng, mỗi một ngày của tôi đều không phải là để anh lừa dối đâu.”

Lâm Dật cười hắc hắc, “Vậy thì tôi cũng không giấu cô nữa, có thể hạ một ít chính sách được không?”

“Chính sách gì anh nói xem.”

“Lễ hội mùa xuân, quyền tiêu đề độc nhất vô nhị, tiền không quan trọng, chỉ cần số lượng, tôi sẽ lấy lên. Nhưng tôi không muốn tham gia quá trình đấu thầu, việc này có thể thao tác một chút hay không?”

“Trên lý luận là không thể.”

Lâm Dật cười một tiếng, trong nháy mắt liền hiểu.

Tại quốc gia như Trung Quốc, nói chuyện tuyệt đối là một môn nghệ thuật.

Chuyện trên lý luận không được, có nghĩa chính là có thể.

Chuyện trên lý luận có thể, chính là không được.

“Tìm người liên quan nói một câu, vấn đề không lớn, nhưng quá trình thì vẫn nên đi, nhưng cũng chỉ là một cái quá trình, sẽ không ảnh hưởng đến kết quả, điểm ấy anh không cần lo lắng.” Lương Nhược Hư nói:

“Dựa theo giá cả năm ngoái, thì quyền tiêu đề của Lễ hội mùa xuân ước chừng khoảng 1 tỷ. Nhưng lấy danh tiếng tốt trước đó của anh, đoán chừng cũng không cần dùng đến nhiều tiền như vậy đâu, sẽ chỉ thu tượng trưng một chút thôi.”

“Có lời này của cô tôi an tâm rồi.”

Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật chăm chú, “Anh muốn làm quảng cáo gì? Mới nghiên cứu ra điện thoại di động sao?”

“Không phải điện thoại di động, mà là hệ điều hành.”

“Hệ điều hành?”

Lương Nhược Hư có chút nghĩ không ra, “Nào có đơn quảng cáo cho hệ điều hành điện thoại di động chứ? Không có ý nghĩa gì cả?”

“Đây là một loại thử nghiệm mới của tôi.” Lâm Dật nói:

“Bởi vì hiện tại thị trường điện thoại di động đã được định, không phải Apple iOS thì cũng là Google Android. Nếu như dùng phương thức truyền thống để tuyên truyền, thì hiệu quả chắc chắn sẽ không lý tưởng, cho nên tôi định đem hệ điều hành điện thoại di động mới xem như hàng hoá, đóng gói rồi đem bán.”

“Cho nên anh muốn lợi dụng hướng phát triển của lễ hội mùa xuân để làm chuyện này?”

“Chính là như vậy.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 619.

Chương 620. Áo Sơ Mi Trắng Cùng Với Váy, Tất Đen Giày Cao Gót Mê Người

“Không sai, xem như là lan truyền một cái tín hiệu đi, cũng không biết có bao nhiêu người sẽ bị lừa vào.”

“Không có khả năng sẽ bị mắc lừa đâu, những doanh nhân kia đều là sóng lớn cuồn cuộn, nhưng nhất định sẽ ảnh hưởng tới quyết định tương lai của bọn họ.” Lương Nhược Hư nói:

“Nếu anh muốn dùng phương thức như vậy, để bọn họ thử nghiệm hệ điều hành điện thoại di động mới nghiên cứu ra là chuyện không có khả năng.”

“Cho nên tôi mới định làm rối tình hình.”

“Tôi thấy anh không phải muốn đến phá rối, mà chính là muốn cầm tiền đập người.”

“Vẫn là cô hiểu tôi.”

“Nhưng tôi cảm thấy, sẽ không ai nguyện ý làm vậy đâu.” Lương Nhược Hư nói:

“Bởi vì hệ điều hành IOS và Android đã quá thành thục, IOS thì không nói, Android là mã nguồn mở, ai sẽ bỏ gốc để dùng ngọn đây?”

“Vấn đề mà cô nói tôi cũng đã nghĩ đến, cho nên tôi phủ định ý nghĩ này, nếu như người khác không chuyển, thì tự mình tới đi.”

“Đây không phải là chào hàng điện thoại di động đó chứ.”

“Cũng không phải vậy, hệ điều hành điện thoại di động vẫn là hàng hoá, ai muốn thì tôi sẽ đưa cho người đó, dùng miễn phí.”

Lương Nhược Hư cảm thấy có chút lạ, “Tại sao anh lại làm thứ này? Đây hình như không phải là con đường kiếm tiền đi.”

“Bây giờ không phải là lúc kiếm tiền cho nên không thể vội được.” Lâm Dật nói:

“Mà chuyện này, cần có sự hỗ trợ của cô.”

“Quyền tiêu đề là chuyện nhỏ, không cần ông nội tôi ra mặt, tìm chú Trần là có thể làm xong việc này.” Lương Nhược Hư nói:

“Nhưng những thứ này đã đủ chưa, có cần chuẩn bị phê duyệt thêm gì cho anh nữa không?”

“Ừm? Phê duyệt cái gì?”

“Ví dụ như cái gì mà 《Một số kế hoạch thúc đẩy sự phát triển của ngành phần mềm》, cũng có tính định hướng nhất định, có khả năng sẽ có ích với anh.”

“Cũng được, tóm lại nếu như cô cảm thấy có ích cho tôi, có thể đưa thì đưa, tôi không chê ít.”

“Thật tham lam.”

Nói chuyện đơn giản vài câu, Lương Nhược Hư thay quần áo, chuẩn bị đi làm.

Vốn là muốn ngồi xe của Lâm Dật, nhưng khi nhìn thấy chiếc Koenigsegg kia thì liền dứt khoát liền từ bỏ.

Lúc trở lại trong tiệm, đã hơn 10h sáng.

Lâm Dật sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu một lần.

Lương Nhược Hư nói rất đúng, muốn để cho người khác dùng hệ điều hành của mình là chuyện không có khả năng lắm, cho nên vẫn phải tự mình tới.

Nhưng Khoa Sáng chỉ sản xuất Chip nhỏ, muốn đổi thành dây chuyền sản xuất điện thoại di động thì có chút khó khăn.

Con đường duy nhất chính là tìm người làm thay.

Sau khi giải tỏa những suy nghĩ trong đầu, Lâm Dật kéo Tôn Phú Dư và Kỳ Hiển Chiêu vào trong nhóm.

Chuẩn bị mở cuộc họp video, phân chia nhiệm vụ cho bọn họ.

“Lâm sở trưởng, có gì dặn dò sao?” Trong video, Tôn Phú Dư nói.

“Mã nguồn của hệ điều hành mới phải tương tự với Android nhất có thể. Nói cách khác, nó phải thích hợp với các app Android, nếu sửa đổi một ít thì có thể dùng đến hệ điều hành mới của chúng ta. Nhưng hẳn là nên làm cho khác nhau tuyệt đối, không thể để cho người khác nắm được nhược điểm. Như vậy, xét về mặt kỹ thuật có chút khó khăn nào hay không.”

Tôn Phú Dư cười gian xảo một tiếng, “Lâm sở trưởng yên tâm, ngay từ đầu tôi đã làm như vậy rồi.”

“Thật hay giả vậy?”

“Thật.” Tôn Phú Dư nói: “Chuyện làm hệ điều hành này, chúng ta cũng không phải là người đầu tiên, cho nên trong vòng tròn này cũng rất thống nhất.”

“Anh từ từ nói.”

“Nếu như không muốn bị bóp chẹt, thì phải nghiên cứu một hệ điều hành điện thoại di động hoàn toàn mới. Nếu như muốn sáng chế ra cái mới ở trong cái thời đại trăm APP đua nở này, chính là muốn chết. Không có ai lại phí tâm phí sức phát triển nghiên cứu hệ điều hành APP mới như này cả, con đường duy nhất chính là làm hệ điều hành tương tự với Android, sau đó sửa đổi chút ít, liền có thể biến thành hệ điều hành APP mới thích ứng, giảm mạnh độ khó khi khai phá."

"Về mặt rủi ro thì sao?"

"Chuyện này thì càng đơn giản hơn, Penguin đã vạch ra cho chúng ta một con đường sáng." Tôn Phú Dư nói:

"Trong lĩnh vực an toàn thông tin mạng, định nghĩa của giám định sao chép là dấu hiệu nhất trí. Nhưng chúng ta chỉ cần biên soạn dấu hiệu một lần nữa là được, cho dù bọn họ có báo cáo cũng không sợ. Dấu hiệu của chúng ta chỉ là tương tự, cũng không phải là hùa theo, huống hồ nó còn là một công ty nước ngoài, muốn kiện thắng một công ty Trung Quốc bản địa là chuyện không có khả năng."

Tê _ _

Lâm Dật hít vào một ngụm khí lạnh.

"Anh mẹ nó đúng là thiên tài a!"

"Hắc hắc, cám ơn Lâm sở trưởng đã khích lệ."

"Lão Kỳ, có một nhiệm vụ rất quan trọng muốn giao cho anh." Lâm Dật nói: "Đi tìm mấy nhà xưởng lớn, chúng ta chuẩn bị tiến quân vào ngành nghề sản xuất điện thoại di động."

"Tôi đã thử liên hệ mấy nhà, đang chờ chỉ thị của Lâm tổng bên này đây."

"Sớm chuẩn bị rồi sao?"

"Viện Viện trở về có nói với tôi, tôi cũng đoán được là sẽ có loại khả năng này."

Lâm Dật gật gật đầu, lão Kỳ cũng là nhân tài.

"Nếu anh đã có chuẩn bị, thì tôi sẽ nói ngắn gọn." Lâm Dật nói:

"Giá của điện thoại di động khống chế trong vòng 1000 tệ, nhưng Cameras và màn hình pixel thì không thể mập mờ, đây là trọng điểm, tại phương diện phần mềm, tất cả đều áp dụng hệ điều hành mới của chúng ta, còn lại thì anh xem đó mà làm."

"Đã biết."

"Tôi sẽ tranh thủ hoàn thành phương án trong vòng một tuần."

"Tốt, hôm nay nói đến đây thôi, các người đi làm việc đi. Nếu như gặp phải khó khăn, hoặc là có chuyện không giải quyết được thì gọi điện thoại cho tôi."

Sau khi giao phó mọi chuyện, Lâm Dật lại bận chuyện bên trong tiệm, bắt đầu chuẩn bị hàng.

Nhưng vào lúc này, bỗng có người đẩy cửa vào.

Ba nữ một nam, ăn mặc vô cùng sành điệu, mức độ kinh tế hình như cũng không kém.

"Trời ạ, các người nhìn xem, ông chủ đúng là vô cùng đẹp trai nha!"

"Không được, tôi muốn hôn mê rồi."

Lúc này, một nữ sinh đi tất đen, đi tới trước mặt Lâm Dật.

"Soái ca, chúng tôi có thể chụp ảnh với anh được không?"

"Tôi lớn lên giống gấu trúc lắm sao? Cần phải chụp ảnh sao?" Lâm Dật nói.

"Soái ca cao lãnh, đúng là khác với mấy tên liếm chó kia."

"Hắc hắc, tôi rất thích loại người cao lãnh như này, càng không để ý tới tôi thì tôi lại càng muốn dây dưa đến cùng."

Lâm Dật:…

Đây mẹ nó đều là người dở hơi gì vậy?

"Soái ca chúng tôi muốn ăn cơm." Nữ sinh đi tất đen nói.

"Thực đơn ở trên bàn, muốn ăn gì thì tự mình chọn."

Dường như đã sớm biết tiệm này rất đắt, cho nên khi nhìn đến giá cả, mấy nữ sinh vẫn không cảm thấy ngoài ý muốn.

Gọi hai phần cơm chiên trứng và một phần mì, cộng thêm ba món ăn kèm, sau đó liền ngồi xuống trước bàn.

Lâm Dật đang chuẩn bị vào bếp nấu cơm, nhưng lúc này, lại có mấy nữ sinh đi đến.

"Ông chủ, ba phần cơm chiên trứng."

"Được."

Mới sáng sớm mà đã có nhiều mối làm ăn đến như vậy khiến cho Lâm Dật cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ).

Nhưng khách đến phần lớn là chuyện tốt, khoảng cách tới lúc hoàn thành nhiệm vụ lại gần thêm một bước.

Khuyết điểm duy nhất chính là, chính mình có chút bận.

Sau khi Lâm Dật trở lại thì bắt đầu nấu cơm.

Không đến mười phút sau, cơm chiên trứng đã xong, mì rau còn lại cũng làm rất nhanh, cũng không có mất bao lâu thời gian.

Khoảng nửa giờ sau, khách hai bàn kia lần lượt rời đi, nhưng khách nhân đến sau vẫn không đứt đoạn, vẫn luôn có người tới.

Thậm chí buổi trưa, bên ngoài vẫn còn người xếp hàng.

Loại trường hợp này khiến cho Kỷ Khuynh Nhan tại tập đoàn Triều Dương ở phía xa đều sửng sốt.

Bởi vì mã thanh toán của cửa hàng là của cô.

Cách mỗi mười mấy phút, lại nhận được thông báo nhận tiền.

Chỉ mới trong khoảng thời gian giữa trưa thôi, mà đã thu được hơn 4000 tệ.

Chuyện kinh doanh đột nhiên tốt như vậy cũng không phải là không có nguyên nhân.

Trải qua mấy ngày lên men, danh tiếng của cửa tiệm nhỏ đã truyền ra ngoài.

Có nhiều thứ tốt đương nhiên là sẽ có người tới nhấm nháp, cho dù nó có chút đắt, nhưng thỉnh thoảng ăn một lần cũng không sao cả.

Tiếp theo chính là giá trị nhan sắc của Lâm Dật.

Có thể được trai đẹp cấp bậc này nấu cơm cho mình, đây tuyệt đối là một loại hưởng thụ.

Thậm chí sau đó, người tới ăn cơm đã không còn tự chọn món ăn cho mình nữa.

Lâm Dật làm cái gì thì bọn họ ăn cái đó.

Chỉ cần Lâm Dật làm là được.

Cho nên Lâm Dật cảm giác mình giống như một con khỉ.

Hơn nữa còn là một con khỉ bận rộn.

Rơi vào đường cùng, Lâm Dật đành gọi điện thoại cho Hà Viện Viện và Điền Nghiên, để cho hai cô đến tiệm giúp đỡ.

Nếu như làm việc một mình thì chắc chắn sẽ bận đến chết mất.

Khoảng nửa giờ sau, hai người từ tập đoàn Lăng Vân chạy tới cửa tiệm nhỏ.

Nhìn thấy hai ngự tỷ mặc đồ công sở xuất hiện ở trong tiệm.

Các nữ thực khách trong tiệm đều cảm thán không thôi.

Hai chị gái này cũng quá đẹp đi.

Mà lại giống như đều là người rất có tiền, bởi vì túi xách của hai người đều là Hermes.

“Ông chủ, tôi xin anh hãy làm người đi, ở công ty tôi còn có một đống chuyện lớn kìa, anh để tôi tới đây làm việc, buổi tối tôi sẽ phải tăng ca.”

Dám mắng Lâm Dật như thế, ngoại trừ Hà Viện Viện ra thì không còn ai khác.

“Tôi nói cho cô biết, thứ quyết định một người có thể thành công hay không, cũng không phải là nhìn xem công ty của họ làm được bao nhiêu, mà chính là nhìn lúc tan làm, họ nỗ lực bao nhiêu. Tôi đây cũng là vì tốt cho cô, cô sao lại không hiểu dụng tâm của tôi chứ?”

“Cô nhìn Điền Nghiên xem, tại sao cô ấy lại có thể làm với không một lời oán giận như vậy?” Lâm Dật nói:

“Cho dù tôi đi vệ sinh thì cô ấy đều có thể đưa giấy, cho dù tôi bị phồng rộp thì cô ấy đều có thể đưa bao, cô sao lại không được? Cùng là nữ nhân, một người 36B, một người 37E, chênh lệch giữa người với người sao lại lớn như vậy chứ.”

“Phồng rộp còn mang bao? Cái gì cũng không được.”

Lâm Dật:…

Điền Nghiên:…

Cô hiện tại đã hiểu rõ một đạo lý.

Có rất ít người có thể trở thành người thân thích của Lâm tổng cũng không phải là không có nguyên nhân.

“Bớt nói nhảm, nhanh làm việc đi, ra ngoài chào hỏi khách khứa.”

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Hà Viện Viện cũng biết, mình là chạy không được.

Cho dù ông chủ không để cho mình làm, thì học tỷ cũng sẽ gọi điện thoại cho mình qua giúp đỡ.

Nhìn Điền Nghiên chịu mệt nhọc, có cái gì thì làm cái đó, không nói nhảm nhiều giống như Hà Viện Viện.

Có Hà Viện Viện và Điền Nghiên giúp đỡ, áp lực của Lâm Dật đỡ đi không ít, chỉ cần chuyên tâm làm cơm là được.

Hơn nữa đồ mà thực khách gọi cũng rất đơn giản, muốn ứng phó cũng không khó.

“Ông chủ, một phần cơm chiên trứng, một phần cơm cuộn rong biển, canh trứng hoa.”

“Lâm tổng, một phần mì rau và một phần dưa muối nhỏ.”

“Ông chủ, một phần mì rau, một phần bánh bao chiên, hai phần trà sữa.”

“Lâm tổng, một phần cơm chiên trứng, một phần bánh rán hành, hai phần canh sâm.”

“Tôi thao... Đợi chút đã.” Lâm Dật nói:

“Buôn bán sao lại càng ngày càng tốt rồi? Hơn nữa đồ gọi còn phong phú như vậy.”

“Bởi vì người ăn cơm, không chỉ là những nữ sinh kia, còn có một nhóm nam sinh tới nữa.”

“Nam sinh?” Lâm Dật nói: “Nam sinh tới đây ăn cơm cái cọng lông?”

“Anh nhìn quần áo chị Nghiên là biết.”

“Quần áo này không phải rất bình thường sao?”

“Bình thường sao?” Hà Viện Viện giống như cười mà không phải cười nói.

“Áo sơ mi trắng cùng với váy, tất đen giày cao gót mê người, cho nên những nam sinh kia đều là đến vì chị Nghiên.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 620.

Chương 621. Có Lẽ Đây Chính Là Cuộc Sống Đi

“Váy của em, cũng không có dài hơn chị là bao đi.” Điền Nghiên mắng:

“Những nam sinh kia, cũng đều nhìn chằm chằm vào chân của em kìa.”

Hà Viện Viện cười híp mắt nói: “Chân của em quá ít thịt, nữ sinh có thịt như chị mới được nhiều người yêu thích hơn.”

“Hai người cũng không cần ở đây khen lẫn nhau làm gì.” Lâm Dật nói:

“Nhiều người tới như vậy, tôi mẹ nó làm sao nghỉ ngơi a.”

“Vậy sao không làm giống như trước đó, chỉ làm cơm chiên trứng thôi.” Hà Viện Viện nói: “Hoặc là anh cứ làm một phần một, còn lại thì mặc kệ.”

“Không được, mị lực của cô không lớn như tôi, tôi sợ để bọn họ đợi quá lâu, bọn họ sẽ đi mất.”

“Ông chủ, thật ra trong lòng tôi cảm thấy, mệt chết anh cũng là đáng đời a!”

Điền Nghiên cười rộ lên, nói: “Làm sao bây giờ, nhiều người đến như vậy, dù sao thì cũng phải nghĩ biện pháp xử lý một chút chứ.”

“Cứ làm từng phần một đi.” Lâm Dật nói: “Nhìn xem mị lực của các cô lớn bao nhiêu.”

Chỉ có kiếm được 100 ngàn tệ thì mới có thể hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn này của hệ thống.

Lâm Dật không muốn bỏ qua bất kỳ một khách hàng nào cả.

Nhưng đến quá nhiều người, thì nhất định sẽ ảnh hưởng tới tốc độ ra món ăn, có người đợi không nổi, chắc chắn sẽ rời đi trước, rời đi cũng là chuyện bình thường, dù sao cũng không còn cách nào khác.

“Khách hàng có về sớm hay không vậy thì phải nhìn vào độ ngắn váy của chị Nghiên rồi.” Hà Viện Viện trêu ghẹo nói.

“Nếu như ngắn hơn nữa, thì quần bảo hộ sẽ lộ ra mất, đến lúc đó Tảo Hoàng (càn quét tệ nạn), sẽ bắt chúng ta đi mất.” Điền Nghiên cũng hài hước đùa lại.

Ba người đều cười rộ lên, sau đó tiếp tục làm việc.

Lâm Dật bận bịu trong phòng bếp, Hà Viện Viện và Điền Nghiên phụ trách tiếp đãi khách hàng và bưng thức ăn, công tác tương đối nhẹ nhàng.

Tốc độ làm đồ ăn của Lâm Dật ra không tính là nhanh, nhưng có Hà Viện Viện và Điền Nghiên trấn tràng, cho nên nếu như không phải là có việc quá gấp thì mọi người đều ngồi lại chỗ này chờ một lát.

Giống như Hà Viện Viện nói, có người nào mà không thích xem tất đen váy ngắn?

Bận rộn đến hơn 5h chiều, Kỷ Khuynh Nhan lái xe tới.

Nhìn thấy hàng dài bên ngoài tiệm có khoảng mười mấy người, Kỷ Khuynh Nhan có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Việc làm ăn của tiệm thế mà lại tốt đến mức độ này.

Ban ngày lúc ở công ty đã liên tục nhận được gần 10 ngàn tệ.

Không nghĩ tới hiện trường còn nóng hơn vậy, hôm nay muốn đột phá 20 ngàn, cũng là chuyện không thành vấn đề đi.

Kỷ Khuynh Nhan đến, đối với việc làm ăn của cửa hàng nhỏ càng thêm tự tin

Người đến xếp hàng hình như lại càng nhiều.

Nữ sinh ngắm soái ca, nam sinh ngắm mỹ nữ, cho dù là mấy cặp tình nhân cũng nhìn xem, cực kỳ hài hòa.

Cái gì gọi là xã hội hài hòa?

Chính là đây!

“Học tỷ, chị đến rồi.”

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện đi tới chào hỏi.

“Mệt muốn chết rồi đúng không.”

“Chúng em cũng không mệt mỏi, trong tiệm của chúng ta cũng chỉ có mấy bàn, sao có thể mệt mỏi được.”

Kỷ Khuynh Nhan nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã sắp sáu giờ rồi.

“Viện Viện, em ra ngoài lập bảng thông báo, nói sáu giờ rưỡi đóng cửa, chỉ tiếp đãi những người xếp hàng ở bên ngoài, người mới đến sẽ không tiếp nữa.”

“Sáu giờ rưỡi liền đóng cửa? Có tiền mà không kiếm lời sao?”

Hà Viện Viện cảm thấy không thể lý giải nổi suy nghĩ của học tỷ, mấy ngày trước còn sầu muộn vì làm ăn không tốt, tiền kiếm không đủ để trả tiền thuê tiệm.

Hiện tại buôn bán tốt, lại muốn đóng cửa sớm?

"Bắt đầu từ buổi sáng, điện thoại di động của chị đã không ngừng vang lên, tất cả đều là thông báo nhận tiền. Nếu như cứ tiếp tục bận rộn như vậy, còn không phải sẽ làm Lâm Dật mệt chết sao, khoảng tầm này là được rồi."

"Đã biết, em sẽ đi thông báo một chút."

Điền Nghiên cười một tiếng, bà chủ đây là đau lòng a.

Sau khi đến cửa tiệm, Kỷ Khuynh Nhan liền đi vào nhà bếp, bận rộng cùng một chỗ với Lâm Dật.

Tuy rằng nơi có thể giúp một tay không nhiều, nhưng cũng giúp anh giảm bớt một số áp lực.

Đối với chuyện đóng cửa sớm, Lâm Dật cũng không nói gì.

Cho dù sẽ ảnh hưởng đến tiến độ nhiệm vụ, nhưng chỉ cần cô cao hứng là được.

Khoảng lúc sáu giờ rưỡi, Hà Viện Viện đi vào trong bếp.

"Còn có một bàn khách nữa, làm xong thì chúng ta có thể kết thúc công việc."

"Được, các người ra ngoài quét dọn một chút đi, sau khi chị và Lâm Dật thu dọn bếp xong chúng ta sẽ liền đi, về nghỉ ngơi sớm một chút."

"Không thành vấn đề."

Khoảng hai mươi phút sau, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, thu dọn bếp sơ qua một chút, chờ sau khi bàn khách hàng cuối cùng rời đi về, thì định đóng cửa hàng.

“Lớp trưởng, sao cậu lại làm cái này?!”

Sau khi Lâm Dật đi ra khỏi phòng bếp, chợt nghe tiếng kinh ngạc thán phục, do đó anh liền nhìn về bàn kia.

Mấy người Kỷ Khuynh Nhan cũng không nghĩ tới, lại gặp được bạn học của Lâm Dật ở chỗ này.

Trên chiếc bàn nhỏ có năm người đang ngồi.

Ba nam hai nữ, đều là bạn học của Lâm Dật.

Mà người mới vừa nói, tên là Thiệu Bân, là bạn học thời đại học của Lâm Dật.

Nhưng sau khi tốt nghiệp, Lâm Dật thì bắt đầu công việc, mà anh ta thì lựa chọn học lên cao học.

Bởi vì lúc đi học, gặp nhau cũng không tính là nhiều, lại thêm đối tượng thầm mến của Thiệu Bân vẫn luôn thích Lâm Dật, cho nên bắt đầu từ năm đại học thứ hai, hai người vốn đã không có gì để trao đổi.

Hôm nay gặp lại ở chỗ này, đúng là ngoài ý muốn.

Bốn người còn lại lần lượt tên là Chu Hạo, Phương Truyền Vũ, Tống Khả Tâm và Hoàng Lệ Lệ.

Trong đó có người tên là Tống Khả Tâm, cũng là đối tượng mà Thiệu Bân thầm mến lúc trước, nhưng cô vẫn luôn có ý với Lâm Dật.

Nhìn thấy Lâm Dật mặc quần áo đầu bếp đi ra từ nhà bếp phía sau, năm người đều cảm thấy ngoài ý muốn và chấn kinh.

“Lớp trưởng, cậu làm đầu bếp ở chỗ này sao?” Thiệu Bân có chút ngoài ý muốn.

“Ngạch... Có thể nói như vậy, đồ mà các người ăn, đều là tôi làm.”

“Tôi nghe bạn học chúng ta nói, không phải cậu đang làm việc cho một công ty bất động sản sao, sao giờ lại chạy tới làm đầu bếp rồi. Như này cũng không hợp với thân phận của cậu lắm nha.”

“Tôi đã sớm không còn làm công việc kia nữa rồi.”

“Vậy thì cũng phải tìm một công việc vẻ vang một chút chứ, làm một người đầu bếp, việc này nếu như truyền ra ngoài thì không có thể diện lắm đâu.”

Lâm Dật bị chọc cười, “Làm đầu bếp thì không có thể diện sao?”

“Chuyện này còn phải nói sao.” Thiệu Bân nói:

“Tôi cảm thấy lúc trước, cậu không tham gia cuộc thi khảo nghiệm chính là quyết định sai lầm nhất. Loại địa phương như Trung Hải, khắp nơi đều là nhân tài, một sinh viên đại học bình thường chưa tốt nghiệp, nếu như không thi khảo nghiệm, thì sẽ không thể tồn tại trong thành phố này được.”

“Cậu nói như vậy, cũng có đạo lí riêng của mình.”

“Lớp trưởng, theo lời của cậu, có phải là đã cúi đầu trước vận mệnh rồi hay không? Lúc trước cậu không phải như thế.” Thiệu Bân cười ha hả nói:

“Hiện tại hẳn là đã biết tầm quan trọng của học tập rồi đi? Cậu nhìn tôi hiện tại, sau khi thi đậu nghiên cứu sinh, sau đó bắt đầu làm một hạng mục đầu tư mạo hiểm với giáo viên hướng dẫn, lúc đi công tác, đều ở khách sạn năm sao, cà phê Starbucks gì đó cũng có thể tùy tiện uống. Khi còn đi học, giáo viên mỗi ngày đều quan sát việc học tập của chúng ta, khi đó thật đúng là phiền, hiện tại nhìn lại, mới hiểu được bằng cấp quan trọng bao nhiêu.”

Hà Viện Viện nhìn Thiệu Bân, cảm mấy người bạn này của ông chủ đúng là không biết giả trang chút nào.

Với lại còn vô cùng cứng nhắc, không mượt một chút nào hết.

Kỷ Khuynh Nhan và Điền Nghiên cũng không thèm quan tâm việc này, ba người ghé vào một chỗ, bắt đầu trò chuyện về việc đồ trang điểm mới ra mắt gần đây.

Hai nhóm người, không ai làm phiền ai cả.

“Thiệu Bân, bớt tranh cãi đi.” Chu Hạo nói.

“Tôi cũng không có ý gì khác, chỉ nói đúng về tình huống hiện tại của chúng ta thôi.” Thiệu Bân nói:

“Giống như tâm nguyện vậy, khi còn đi học, một mực nói không khảo nghiệm, lúc thực tập tứ đại lại phát hiện không tìm được công việc tốt, sau đó lại trở về khảo nghiệm, còn không phải là bởi vì nhân tài của Trung Hải quá nhiều, cạnh tranh quá kịch liệt đi.”

“Được rồi, cậu nhắc đến tôi làm gì.” Tống Khả Tâm nói.

Nhưng ánh mắt lại có chút lóe lên, dường như không dám nhìn Lâm Dật, trong lòng buồn bã.

Khi còn đi học, Lâm Dật chính là nhân vật phong vân trong trường học.

Lớn lên đẹp trai, chơi bóng rổ cũng tốt, ai cũng cho là sau khi cậu ấy tốt nghiệp, nhất định là người có tiền đồ nhất.

Không nghĩ tới bây giờ lại lưu lạc tới đây làm đầu bếp.

Xem ra bằng cấp thật sự có thể quyết định tất cả a!

Người trong nhà nói đúng là không sai, nữ sinh lên đại học, thật sự không thể nói chuyện yêu đương.

Bởi vì mình căn bản không biết, tương lai của nam sinh sẽ như thế nào.

Lâm Dật chính là một ví dụ.

Nếu như không phải hôm nay tận mắt nhìn thấy, ai có thể nghĩ đến, nhân vật phong vân của trường trước đây lại sẽ lăn lộn tới tình trạng ngày hôm nay?

Ai có thể nghĩ đến, Thiệu Bân lúc trước không lộ liễu, hiện tại lại bay khắp cả nước, làm việc cùng những người thành công nhất?

Có lẽ, đây chính là cuộc sống đi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 621.

Chương 622. Em Trai, Không Phải Giả Trang Như Vậy

"Tôi chỉ là lấy một ví dụ, đừng coi là thật."

Thiệu Bân cười hắc hắc, tất cả cảm giác ưu việt đều viết lên trên mặt.

"Tôi cảm thấy vẫn tốt mà." Hoàng Lệ Lệ nói:

"Lớp trưởng nấu ăn ngon như vậy, chờ khi tích lũy đủ tiền thì tự mình có thể mở cửa hàng, tự cung tự cấp hẳn là đủ."

Cho tới bây giờ, mấy người hình như cũng không biết, tiệm này là Lâm Dật mở, còn tưởng rằng anh đang làm thuê ở chỗ này.

"Cậu cho rằng làm ăn, dễ dàng như trong tưởng tượng của mình vậy sao." Thiệu Bân nói:

"Chỗ giống như Trung Hải đây, áp lực cạnh tranh lớn như vậy, sơ ý một chút thì không chừng phải bồi thường con số lớn như trên trời. Nếu như không có thiên phú buôn bán thì vẫn nên an ổn làm thuê mới tốt."

"Tôi cũng không cảm thấy như vậy, lúc đi học, đầu óc lớp trưởng rất linh hoạt, nếu như đi ra lập nghiệp, tôi cảm thấy cũng không tệ lắm, cho nên hiện tại khổ một chút cũng không là gì cả." Hoàng Lệ Lệ nói:

"Lớp trưởng, chờ lúc cậu tự mình mở tiệm, nhớ nói với tôi một tiếng, tôi sẽ đầu tư cho cậu, nhập một ít cổ phần."

Kỷ Khuynh Nhan đang xem đồ trang điểm, bỗng ngẩng đầu nhìn Hoàng Lệ Lệ một chút.

Sau khi xem xét một vòng, phát hiện nàng không tạo được uy hiếp đối với mình, thì thu hồi ánh mắt, tiếp tục xem đồ trang điểm trên điện thoại di động.

“Đầu tư thì không cần đâu, tôi chỉ là tùy tiện chơi đùa, nói không chừng đến lúc nào đó sẽ không làm nữa.”

“Không làm nữa?” Thiệu Bân nói:

“Lớp trưởng, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới như vậy là không thể được, như vậy sẽ rất khó thành chuyện lớn.”

Lâm Dật cười, “Cậu đang dạy tôi làm việc sao?”

“Lớp trưởng, chúng ta đều đã tốt nghiệp, cậu cũng đừng dùng chức vụ ở trường học kia để nói chuyện với tôi nữa.” Thiệu Bân nói:

“Lúc đi học, cậu quả thực là mạnh hơn so với tôi, nhưng tôi đã thi đậu nghiên cứu sinh, tương lai sau này chính là đến những chỗ cao cấp. Còn cậu lại chỉ là một đầu bếp, chênh lệch giai cấp chẳng phải là đã thể hiện ra đó sao, tôi chẳng lẽ còn chưa có đủ tư cách giảng đạo lý cho cậu sao?”

Lâm Dật cười, vỗ vỗ bả vai Thiệu Bân.

“Em trai, tôi hiểu tâm tình của cậu mà. Cậu thi đậu nghiên cứu sinh, tôi thành đầu bếp, địa vị xã hội không bằng cậu, cho nên cậu cảm thấy mình hơn người một bậc. Nhưng mà giả trang không phải như vậy đâu, nên lăn lộn trong xã hội thêm mấy năm nữa rồi hãy quay lại giả trang với tôi.”

Thiệu Bân mặt đỏ tới mang tai, biểu lộ khó coi.

Giờ phút này, cậu cảm thấy có loại cảm giác bị nghiền ép.

Đáng giận nhất là, đối phương lại chẳng phải là cái gì, kém mình xa vạn dặm, thế mà lại không xem mình ra gì!

Điền Nghiên âm thầm lắc đầu, trong lòng oán thầm nói:

“Khí tràng này, không phải là ai cũng có, cho dù một ngày nào đó Lâm tổng không có gì cả thì người khác cũng sẽ kính trọng ba phần.”

“Được rồi, chúng ta cũng đã ăn xong, hôm nay chỉ tới đây thôi.”

Thấy bầu không khí không đúng lắm, Hoàng Lệ Lệ đứng ra hoà giải.

“Lớp trưởng, tổng cộng hết bao nhiêu tiền, tôi quét mã cho cậu.”

Có thể nhìn ra, Hoàng Lệ Lệ cũng không phải là người thiếu tiền.

“Không cần, bạn học gặp nhau, để tôi mời cho.” Lâm Dật tỏ vẻ rộng lượng nói.

“A, vẫn là thôi đi, tiệm này các người có thể có chút không tiện. Năm người chúng tôi ít nhất cũng phải hơn một ngàn, nếu như bởi vì chút chuyện này, để cho ông chủ dạy dỗ cậu thì chúng tôi không đảm đương nổi trách nhiệm.”

Thiệu Bân không phục, móc điện thoại di động ra, “Tính toán một chút đi, tôi sẽ quét mã.”

“Được, nếu các người nguyện ý trả thì tôi cũng không ngăn cản làm gì.”

“Tổng cộng hết 1280 tệ.” Hà Viện Viện nói.

Thiệu Bân không chút do dự, tiêu sái tự nhiên cầm điện thoại di động trả tiền, cố gắng đè ép khí thế của Lâm Dật.

Hà Viện Viện và Điền Nghiên, đem đồ trên bàn ăn dọn vào bếp, dọn dẹp đơn giản một chút. Một ngày làm việc, coi như đã hoàn thành.

“Lớp trưởng, chúng ta đều đã tốt nghiệp lâu như vậy rồi, Thiệu Bân trước đó đề nghị, muốn tổ chức một buổi họp lớp, vừa lúc gặp được cậu, đến lúc đó cậu nhớ phải đi nha, bạn học chúng ta sẽ tụ họp.”

Trước khi đi, Hoàng Lệ Lệ nói.

“Bạn học lớp chúng ta ở khắp trời nam đất bắc, hẳn là cũng không thể tụ tập đủ được, tôi có thể không đi hay không.”

“Nếu như cậu không đi, vậy thì còn ý nghĩa gì nữa, không có cậu thì sẽ không vui nha.”

“Đến lúc đó rồi nói sau.” Lâm Dật thuận miệng trả lời một câu, nhưng cũng không thèm quan tâm.

“Lệ Lệ, cậu cũng đừng cưỡng cầu cậu ta làm gì.” Thiệu Bân nói: “Lớp trưởng hiện tại không được tốt lắm, không muốn đi cũng là chuyện bình thường.”

Nhìn cách ăn mặc của Lâm Dật, Hoàng Lệ Lệ thở dài.

Lớp trưởng oai phong một cõi năm đó, hiện tại lại thành cái dạng này, trong lòng cô cũng chịu không nổi.

“Lệ Lệ, cậu đừng nói nữa, mấy người lớp trưởng cũng muốn tan làm, chúng ta đi trước đi.” Tống Khả Tâm nói.

“Chẳng lẽ trong lòng cậu không có gì muốn nói với lớp trưởng sao?” Hoàng Lệ Lệ nói: “Lúc đại học, không phải cậu đã thầm mến lớp trưởng lâu như vậy sao.”

“Ai nha, đều đã tốt nghiệp lâu như vậy rồi, cậu còn nói chuyện này làm gì.” Tống Khả Tâm nói.

“Được được được, tôi không nói nữa.” Hoàng Lệ Lệ nói:

“Lớp trưởng, cậu có phải sắp tan làm hay không? Tôi gần đây vừa mua xe, có cần tôi đưa cậu về hay không?”

“Không cần, tôi cũng có xe, làm phiền các người rồi.”

“Ừm, vậy tôi sau này sẽ đến cổ động cho cậu.”

“Được.”

Nói chuyện khách sáo vài câu, Hà Viện Viện và Điền Nghiên đi ra từ phòng bếp phía sau, chuẩn bị đóng cửa tiệm.

Một đoàn người đi ra khỏi cửa tiệm nhỏ, Lâm Dật phụ trách đóng cửa sổ khóa cửa.

“Viện Viện, em đi đâu?”

Bởi vì hai người đi cùng nhau, cho nên chỉ lái xe của Điền Nghiên.

“Trời còn sớm, em còn phải về công ty, trên tay còn một đống việc đang chờ em đây.”

“Vừa lúc chị cũng không trở về nhà, cùng nhau đến công ty đi.”

Nói xong, Điền Nghiên và Lâm Dật lên tiếng chào hỏi:

“Lâm tổng, Kỷ tổng, chúng tôi đi trước.”

Nghe thấy xưng hô của Điền Nghiên đối với Lâm Dật, bọn người Thiệu Bân vừa đi không xa lập tức quay đầu.

Cảm thấy kinh ngạc và ngoài ý muốn.

Sao lại gọi cậu ta là Lâm tổng?

Cậu ta không phải chỉ là một đầu bếp thôi sao?

“Chuyện công việc, các người sắp xếp sao cho thỏa đáng là được, đừng tự hủy hoại thân thể mình.” Kỷ Khuynh Nhan cười nói:

“Tập đoàn Lăng Vân không có các người thì không được.”

Kỷ Khuynh Nhan phát huy hết vai trò của một bà chủ, Lâm Dật đã áp bức người ta một đợt, cô phải đi qua an ủi một chút.

Lúc lên lúc xuống, tìm về một chút thăng bằng.

“Lớp trưởng? Mấy người đó đều là cấp dưới của cậu sao?” Hoàng Lệ Lệ hỏi.

“Ừm.” Lâm Dật gật gật đầu, “Một người là Phó tổng giám đốc chủ quản tài vụ của công ty tôi, một người là Phó tổng giám đốc chủ quản đầu tư, còn đây là bà chủ.”

“Thật, thật hay giả vậy...”

“Việc này có cái gì mà phải gạt mọi người chứ.” Lâm Dật cười ha hả nói:

“Chờ đến lúc các người thi đậu tiến sĩ, đến công ty của tôi xin việc, tôi sẽ để cho Bộ nhân sự bật đèn xanh cho các người.”

Bọn người Thiệu Bân giật nảy mình, “Tiến, tiến sĩ sao?”

“Ba cô ấy, hai người là tiến sĩ Yến Đại, một người là tiến sĩ Phục Đán, bằng cấp nghiên cứu sinh tại công ty của chúng tôi vẫn là không đủ, cho nên mọi người còn phải nỗ lực thêm.”

“Lớp trưởng, tiến sĩ còn phải làm thuê ở chỗ cậu, cậu bây giờ cũng quá lợi hại đi.” Hoàng Lệ Lệ nói.

“Thì chính là may mắn, mở công ty kiếm lời được ít tiền, không có gì lớn cả. Tôi vẫn còn có chuyện, không nói nhiều với các người nữa.”

“Lớp trưởng, chờ một chút.”

Ngay tại lúc Lâm Dật sắp đi, Tống Khả Tâm ở phía sau chợt lên tiếng:

“Mấy ngày nữa có tổ chức họp lớp, cậu xác định sẽ đi sao?”

“Chuyện này không chắc chắn lắm, nhìn xem tình hình đi.”

Thuận miệng nói vài câu, Lâm Dật cũng không quan tâm nhiều nữa, quay người rời đi.

Hà Viện Viện lên Panamera của Điền Nghiên, Kỷ Khuynh Nhan lên Maserati của mình, Lâm Dật lên Koenigsegg, rồi rời đi như một làn khói.

Bọn người Thiệu Bân đứng ngây ra tại chỗ.

“Lớp trưởng vậy mà lái Koenigsegg?!” Chu Hạo sợ hãi than:

“Xe này cũng không rẻ.”

“Tiến sĩ tốt nghiệp trường ưu tú đều chỉ có thể làm cấp dưới cho lớp trưởng, thì nhất định là kiếm lời rất nhiều, lái siêu xe cũng là chuyện đương nhiên.” Hoàng Lệ Lệ nói.

Hoàng Lệ Lệ cũng không cảm thấy thế nào cả, nhưng bốn người Thiệu Bân lại bị đả kích.

Học tập sớm đi tối về, sau cùng chỉ thi đậu nghiên cứu sinh Khoa học Tự nhiên Trung Hải.

Cho là như vậy đã có thể trở nên nổi bật, hơn một bậc so với các bạn học của mình.

Nhưng chưa từng nghĩ qua, chính mình ngay cả tư cách làm thuê cho người ta cũng không có.

“Tôi cảm thấy họp lớp mấy ngày nữa, lớp trưởng sẽ không đi đâu.” Tống Khả Tâm nói.

“Tất nhiên là sẽ không đi rồi, chúng ta và người ta lại không cùng đẳng cấp, đương nhiên là không có khả năng ăn cơm cùng một chỗ.” Hoàng Lệ Lệ cười hì hì nói:

“Nhưng mà như vậy cũng rất tốt, chờ sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, thì có thể ôm lấy đùi lớp trưởng, để cậu ấy sắp xếp công việc cho.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy, đến lúc đó hai người chúng ta cùng nhau đi.” Tống Khả Tâm nói.

“Không phải cậu đã đáp ứng tôi, sau khi tốt nghiệp sẽ cùng tôi tới Yến Kinh sao? Hiện tại sao lại đổi ý rồi.” Thiệu Bân nói.

“Tôi cảm thấy áp lực tại Yến Kinh quá lớn, không quá thích hợp với tôi, vẫn nên ở lại Trung Hải thì hơn.”

Thiệu Bân:…

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 622.

Chương 623. Đi Nhập Hàng!

Sau khi rời khỏi cửa hàng, hai người lái xe về Cửu Châu Các.

Kỷ Khuynh Nhan dùng ánh mắt xem xét nhìn Lâm Dật, vẻ mặt giống như cười mà không phải cười, mang theo một nét đẹp khác lạ.

“Em dùng loại ánh mắt này nhìn anh làm gì?”

“Lâm đại lớp trưởng, xem ra lúc anh đi học, cũng là nhân vật phong lưu nha, lúc ăn cơm, nữ sinh tóc dài kia hình như đã từng theo đuổi anh đúng không?”

“Đương nhiên, em cho rằng gương mặt của anh chỉ để trưng thôi sao?”

“Vậy anh có làm chuyện gì xấu hay không.” Kỷ Khuynh Nhan vung nắm tay nhỏ lên, nói.

“Làm sao có thể, anh là người chính trực như vậy, làm sao có thể làm chuyện xấu.”

“Chắc chắn chứ? Không có lừa em?”

“Chắc chắn mà, nếu như anh lừa em thì sẽ bị thiên lôi đánh.”

“Không cần phải thề độc đâu, anh nói thì em sẽ tin.”

Thấy Lâm Dật ngay cả loại lời này cũng có thể nói ra, Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy mình không có lý do gì mà không tin cả.

“Em muốn đi tắm rửa, anh tự chơi đi.”

Kỷ Khuynh Nhan đắc ý nói: “Xét thấy biểu hiện hồi đại học của anh ngoan như vậy, khen thưởng anh một cái hôn.”

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan hôn lên mặt Lâm Dật một cái, sau đó mới lên phòng vệ sinh tầng hai tắm rửa.

Lâm Dật sờ sờ mặt mình, tự nhủ:

“Đều là tiểu huynh đệ của mình làm, quả thực không có quan hệ gì với mình.”

Kỷ Khuynh Nhan đi tắm rửa, Lâm Dật về tới thư phòng, mắt nhìn trang chủ hệ thống.

Nhiệm vụ hệ thống đã đạt (21790/100000).

Lâm Dật nghĩ một lúc, nếu như không đóng cửa sớm thì tiền chảy vào khẳng định sẽ càng nhiều.

Dựa theo lượng khách hôm nay, thì ước chừng khoảng năm ngày nữa là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nếu như Kỷ Khuynh Nhan không ngăn cản, bản thân mình liều mạng làm, đoán chừng thời gian còn có thể rút ngắn hơn, có khả năng ba ngày là sẽ hoàn thành.

Sau khi suy nghĩ về những việc này, Lâm Dật gối hai tay sau đầu, bắt đầu suy nghĩ về chuyện công việc.

Hiện tại thì nghiệp vụ hệ điều hành điện thoại di động của tập đoàn Lăng Vân là quan trọng nhất.

Thậm chí có thể so với Chip 3.0 và máy quang khắc có thể tạo ra trong khoảng thời gian ngắn hay không, vậy thì phải nhìn xem nghiệp vụ hệ điều hành điện thoại di động có thể triển khai thuận lợi hay không.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật lại gọi điện cho Kỳ Hiển Chiêu.

Sau khi trao đổi chi tiết một chút, lúc này mới coi như hoàn toàn yên tâm.

Không bao lâu sau, Kỷ Khuynh Nhan đi vào từ bên ngoài, nàng mặc một bộ đồ ngủ màu lam nhạt, trên đầu đang quấn tắm.

Trên tay cầm lấy sổ và bút, cô liên túc nhíu mày, ghi ghi chép chép lên cuốn sổ, không biết đang tính toán cái gì.

“Em lải nhải cái gì đó?” Lâm Dật hỏi.

“Trước lúc tan sở, lúc đang bận bịu ở phía sau bếp, em có kiểm lại hàng bên trong một chút, cảm thấy hình như không còn nhiều lắm, với lại rau xanh còn lại cũng cũng không quá tươi. Nếu như mình bán cho khách hàng, có thể sẽ sinh ra một số loại ảnh hưởng.”

“Cho nên, em muốn nói cái gì?”

Kỷ Khuynh Nhan tiếc nuối nhún vai, “Em cảm thấy chúng ta phải đi nhập hàng.”

“Vậy thì nhập hàng thôi, cũng không phải là chuyện lớn gì.”

“Nhưng em tính toán một lúc, doanh thu mấy ngày này của chúng ta đại khái là 21000 tệ, lợi nhuận sau thuế là 8000 tệ, tính cả chi phí phòng ốc điện nước cho bốn ngày nữa thì thuần thu nhập ước chừng là 2400 tệ, thật là ít nha.”

Lâm Dật cười rộ lên, “Chút tiền ấy hẳn là không đủ cho em mua túi đi.”

“Nào chỉ là không đủ mua túi, ngay cả nước hoa phiên bản giới hạn cũng không mua nổi.”

Kỷ Khuynh Nhan ngồi khoanh chân trên tấm thảm tại thư phòng, “Với lại anh biết không, chúng ta không để ý đến một vấn đề rất quan trọng.”

“Vấn đề gì?”

“Nhà nha.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Nếu như chúng ta thuê nhà, thì mỗi tháng còn phải trả một số tiền thuê cố định nữa. Nếu như là vay để mua phòng thì mỗi tháng còn phải trả góp, tiền có thể chi sẽ càng ít. Nhưng mà điều kiện tiên quyết là không bị bệnh gì, không có trẻ con đi học, xã hội bây giờ, đối với doanh nhân mà nói thì thực sự quá không tốt.”

“Cho nên bạn học giả trang kia của anh có một câu nói rất đúng, hiện tại trong xã hội này, bằng cấp càng ngày càng quan trọng.”

“Thật vậy sao.”

Kỷ Khuynh Nhan ưỡn thẳng lưng, đắc ý.

“Nếu nói như anh, em đây là tiến sĩ đại học Yến Kinh vẫn rất có thị trường, nhưng anh chỉ là một học sinh đại học bình thường thì lại không được sao.”

“Em là đang kỳ thị anh sao?”

“Biết là được rồi, không cần nói lên làm gì, em không muốn đả kích anh.”

“Anh dáng dấp đẹp trai như vậy, chính là sinh ra để ăn cơm mềm, cho nên em cố gắng thêm một chút, về sau nuôi anh đi.”

Kỷ Khuynh Nhan nâng má, đôi mắt to híp lại thành trăng khuyết, lộ ra hàm răng trắng tinh.

“Được thôi.”

“Vậy cứ quyết định như vậy đi.”

“Ăn bám thật ra cũng không sao cả, nhưng chúng ta phải đem vấn đề nhập hàng giải quyết đã.” Kỷ Khuynh Nhan cầm lấy cuốn sổ, lắc lắc trước mặt Lâm Dật.

“Hiện tại, số tiền mà chúng ta có thể chi phối là khoảng 2400 tệ, dựa theo tiêu chuẩn cuộc sống của người bình thường, thì ít nhất phải giữ lại 1000 tệ mới có thể sinh tồn.”

“Vậy nên theo như lời em nói thì giữ lại 1000 tệ, lấy 1400 tệ làm tiêu chuẩn nhập hàng sao.” Lâm Dật nói:

“Vừa lúc gần phố Chính Dương, có một chợ đầu mối chuyên buôn bán trái cây rau củ, chúng ta đến đó nhìn xem một chút.”

“Được, nghe anh, nhưng anh hiểu mấy chuyện này sao?”

“Khẳng định là không hiểu rồi, nhưng vấn đề không lớn, ngày mai anh sẽ gọi Vương Thiên Long tới, những vấn đề này sẽ được giải quyết dễ dàng.”

“Có thể không tìm Vương quản lý hay không?”

“Em có ý nghĩ khác sao?”

“Em muốn hai người chúng ta cùng nhau đi, thể nghiệm cuộc sống như vậy một chút.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Bởi vì anh có thể thử nghiệm các công việc khác nhau, em lại không có cách nào tham dự, cho nên lần này muốn thể nghiệm toàn bộ hành trình một chút xem nó là cảm giác gì.”

“Không thành vấn đề, ngày mai hai ta sẽ đi cùng nhau, nhưng mà phải dậy sớm, việc này có vấn đề không?”

“Đương nhiên không có vấn đề, nhưng em sẽ không có thời gian làm cho bữa sáng cho anh.”

“Em xem có ai buổi sáng ra ngoài nhập hàng, lại ăn sáng ở nhà đâu, đều là giải quyết bên ngoài hết.”

“Vậy thì không thành vấn đề, em có thể dậy từ ba giờ sáng.”

“Ngạch… Không cần sớm như vậy đâu.”

Kỷ Khuynh Nhan nhiệt tình đối với chuyện nhập hàng này, khiến cho Lâm Dật có chút giật mình.

Xem ra cũng là đại tiểu thư con nhà giàu, nếu không thì cũng không có khả năng hứng thú đối với loại chuyện như vậy.

“Dậy sớm một chút, có thể mua được đồ ăn tươi hơn.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Với lại chiếc xe ba bánh màu hồng của chúng ta cuối cùng cũng có đất dụng võ rồi.”

“Ừm hả? Em hưng phấn như vậy làm gì?”

“Em có thể ngồi nó nha.”

Tuy Lương Nhược Hư cũng xuất thân từ nhà giàu, nhưng chuyện ngồi xe ba bánh, thái độ của hai người lại có sự khác biệt rất lớn.

Lương Nhược Hư cảm thấy xấu hổ, Kỷ Khuynh Nhan lại cảm thấy rất thú vị.

Đây chính là sự khác biệt do hoàn cảnh sinh trưởng mang tới sao.

Kỷ Khuynh Nhan hưng phấn không thôi, nói: “Anh lái xe ở phía trước, em ở phía sau cổ vũ cho anh, chúng ta một nắng hai sương đi mua sắm.”

“Vì sao lại là anh lái?”

“Anh không phải muốn ăn cơm mềm của em sao, dù sao cũng phải làm chút gì đó chứ.”

“Người ăn bám, đều làm việc buổi tối, nào có làm việc ban ngày bao giờ.”

“Chuyện này không sao cả, lúc chúng ta xuất phát, trời mới tờ mờ sáng, cũng không tính là ban ngày.”

“Vậy được rồi, anh sẽ làm việc trên xe.”

“Đừng nói nhảm nữa.” Kỷ Khuynh Nhan đứng lên nói: “Em đi ngủ đây, ngày mai nhớ dậy sớm.”

Bởi vì Kỷ Khuynh Nhan muốn đi thể nghiệm niềm vui thú nhập hàng, cho nên mình cũng phải đi ngủ sớm một chút, nếu không sẽ dậy không nổi.

Hơn bốn giờ sáng, cửa phòng Lâm Dật vang lên tiếng gõ.

Lâm Dật mơ mơ màng màng đi mở cửa, nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đã sẵn sàng xuất phát.

Áo khoác vàng nhạt, quần bò màu xanh lam, giày cao gót màu đen, trên tay còn cầm hai cái túi trong suốt.

“Em đây là muốn làm gì?”

“Đi nhập hàng a?”

“Có ai đi nhập hàng lại mặc giống em không, người không biết còn tưởng rằng em đang đi Catwalk đấy.” Lâm Dật nói:

“Còn có, túi trên tay em là dùng để làm gì?”

“Em mang theo chút hoa quả, đã được cắt trước, hai chúng ta có thể ăn trên đường đi.”

Lâm Dật:…

“Phú bà, em đây là muốn đi dạo chơi ngoại thành sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 623.

Chương 624. Mình Quá Đáng Thương Mà

“Có vấn đề gì không?”

“Em đã ăn mặc rất mộc mạc rồi.” Kỷ Khuynh Nhan quay đầu lại, “Anh nhìn tóc của em xem, còn tản ra, chưa kịp cuốn lại đây.”

“Mấy thứ đó thì anh không nói, nhưng trước tiên đổi lại đôi giày cao gót kia đi, đây không phải là đi thảm đỏ, không cần mang giày cao gót.”

“Được thôi.”

Kỷ Khuynh Nhan lộ vẻ tức giận trở về đổi sang giày đế bằng, sau đó hào hứng vội vàng lôi kéo Lâm Dật đi ra ngoài.

Phía ngoài trời mới vừa tờ mờ sáng, Kỷ Khuynh Nhan quấn chặt lấy quần áo trên người.

“Đã rất lâu rồi em chưa từng thấy qua cảnh bầu trời tờ mờ sáng.”

“Lời nói này có ý gì? Chẳng lẽ ban đầu em cũng từng thấy qua sao?”

“Lúc đi học đã từng thấy qua, phòng tự học của bọn em đều không khóa cửa, lúc cuối kỳ sẽ học lúc hừng đông, những lúc khác, vào khoảng thời gian này thì đang học tiếng Anh.”

Tê _ _

Lâm Dật hít vào một ngụm khí lạnh,

Chênh lệch của học bá và học tra tựa như là người của hai thế giới.

Hai người đi ra ngoài, Lâm Dật lái Koenigsegg, đến cửa tiệm.

Lâm Dật tìm được xe ba bánh, Kỷ Khuynh Nhan cầm đệm ghế phụ xuống dưới, sau đó trải ra trên xe ba bánh, rồi ngồi khoanh chân lên đó.

“Em chuẩn bị xong rồi, chúng ta có thể xuất phát.”

Lâm Dật cảm thấy như mình không phải là đi nhập hàng, mà càng giống như đưa trẻ em đi chơi xuân hơn.

Thời gian dần trôi qua, bầu trời dần dần sáng lên.

Người đi trên đường, cũng nhiều hơn.

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan ngồi trên xe ba bánh, bọn họ cảm giác như tam quan của mình đều bị sụp đổ.

“Đây mẹ nó là chuyện gì vậy, xe ba bánh cũng có thể chở được mỹ nữ cực phẩm như thế sao?”

“Chẳng lẽ chiếc xe này có chỗ đặc biệt gì sao? Là sản phẩm mới của Lamborghini sao?”

“Tôi lấy đầu trên cổ cam đoan, bọn họ nhất định không phải quan hệ người yêu!”

Nhìn thấy người ven đường đều nhìn về phía mình bằng ánh mắt khác thường, Kỷ Khuynh Nhan một chút cảm giác cũng không có, cũng không thấy xấu hổ.

Ngược lại Lâm Dật lại cảm thấy mất tự nhiên.

“Lâm Dật, anh ăn chút dưa hấu để bổ sung năng lượng đi.”

“Anh không ăn, em cứ ăn đi.”

“Xác định không ăn à, vậy thì em mặc kệ anh.”

“Ừm.”

Lâm Dật quay đầu nhìn, phát hiện Kỷ Khuynh Nhan không chỉ có mang theo hoa quả, mà còn mang theo nửa bao bánh quy nhỏ.

Ngoại trừ mấy cái đó, cô còn đem bình nước màu hồng mà cô vừa mới mua.

Bình nước đó dùng để giữa nhiệt.

“Lâm Dật, đợi lát nữa dừng lại phía trước một chút.” Lúc đi ngang qua ngã tư, Kỷ Khuynh Nhan hô to gọi nhỏ nói.

“Chúng ta đây là xe ba bánh, cảnh sát giao thông sẽ mặc kệ, em đừng ném gì lung tung xuống đường là được.”

“Không phải cảnh sát giao thông, ven đường có chỗ bán khoai lang nướng, anh mua cho em một cái đi chứ.”

Lâm Dật:…

“Tốt xấu gì trong mắt của người khác, em cũng được coi là mỹ nữ, có thể ăn đồ cao cấp một chút hay không? Ăn khoai lang nướng làm gì.”

“Khoai lang ăn ngon mà.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Để em nói cho anh biết, lúc đi học, buổi sáng sau khi đọc xong tiếng Anh, em và Viện Viện sẽ đi ra chợ sáng tại cửa Tây trường học để mua đồ ăn. Hai chúng em đều thích ăn thứ này, anh nhanh đi mua cho em một củ đi, chờ một lát nữa sẽ đóng hàng mất.”

“Được được được, chờ ở đây đi.”

Lâm Dật cảm thấy bất đắc dĩ, đem xe ba bánh ngừng qua một bên, đi mua khoai lang nướng cho Kỷ Khuynh Nhan.

Lâm Dật cảm thấy tam quan của mình như sụp đỗ, mỹ nữ sau khi có bạn trai thì triệt để buông thả như vậy sao?

Một mỹ nữ 100 điểm, ngồi trên xe ba bánh, ăn khoai lang nướng.

Hình ảnh như vậy cũng được sao?

“Lâm Dật.”

Tại lúc Lâm Dật đang xếp hàng mua khoai lang nướng, Kỷ Khuynh Nhan ngồi ở trong xe nói ra.

“Sao nữa?”

“Bên cạnh có bán bánh chiên ngọt, anh cũng mua cho em một cái đi.”

“Được được được, chờ chút.”

Mấy phút đồng hồ sau, Lâm Dật cầm khoai lang nướng và bánh chiên ngọt, về tới xe ba bánh.

Kỷ Khuynh Nhan cười hắc hắc, “Đã lâu lắm rồi không ăn được những thứ này.”

“Nhanh ăn đi, lát nữa còn có chuyện cần làm đó.”

“Biết rồi.”

Qua hai con đường, Lâm Dật lái xe ba bánh, đến chợ đầu mối.

Kỷ Khuynh Nhan cầm theo bình nước của mình xuống.

“Anh có muốn uống một ngụm bổ sung nước hay không.”

“Em cứ giữ lấy cho mình uống đi.”

“Ừ ừ.”

Hai người tới chợ bán nguyên liệu, Lâm Dật nhìn bốn phía một chút, cảm giác như mình đã tới chậm.

Nguyên liệu còn lại có vẻ như đều không còn tươi mới nữa, phải lựa chọn tốt một chút mới được.

Nhưng lực chú ý của Kỷ Khuynh Nhan lại không ở đây.

Nơi này cũng bán bữa sáng sao?

Bánh trứng gà và bánh rán hành hình như có vẻ rất ngon.

Nhưng nếu như lại để Lâm Dật mua cho mình, thì nhất định sẽ bị mắng mất?

Mình quá đáng thương mà.

Vẫn là nhịn một chút, chờ mua xong nguyên liệu rồi lại ăn cũng được.

“Ông chủ, cà rốt này của ông bán thế nào?” Lâm Dật hỏi.

“5 tệ 2 đồng một cân.”

“Đắt như thế? Bán buôn là bao nhiêu?”

“10 cân trở lên thì 3 tệ 8 một cân.”

Lâm Dật quan sát giá cả một chút, cảm giác giá có chút đắt, cho nên liền dẫn Kỷ Khuynh Nhan rời đi.

“Sao lại rời đi vậy, em cảm thấy cà rốt nhà bọn họ cũng không tệ.”

“Có chút đắt, chúng ta đi nhà khác nhìn xem.”

“Nếu như chúng ta mua 10 cân trở lên thì sẽ là 3 tệ 8, giá này đã rẻ hơn nhiều rồi mà.”

“Vậy cũng phải so sánh giữa ba nhà đã.” Lâm Dật nói:

“Tuy rằng tám đồng trong mắt em không là gì cả, nhưng đối với những người buôn bán nhỏ mà nói, đây đều là chi phí, dù là tiết kiệm được một đồng, tích quanh năm suốt tháng thì sẽ được một khoản phí không nhỏ.”

“Anh nói cũng đúng nha.”

Tại lúc làm ăn, Kỷ Khuynh Nhan cũng sẽ lựa chọn cẩn thận về tài liệu của các nhà cung ứng.

Chỉ là tư tưởng của cô còn chưa có chuyển biến hoàn toàn.

Trong suy nghĩ của người giàu thì trong những cuộc làm ăn nhỏ, bọn họ vẫn chưa để tâm mấy đến món tiền nhỏ này.

Hai người dạo một vòng quanh chợ bán thức ăn, chuyện của Kỷ Khuynh Nhan cũng chỉ là quan sát, Lâm Dật phụ trách chọn, thỉnh thoảng sẽ đưa ra chút đề nghị, nhưng đều bị Lâm Dật bác bỏ.

Đi dạo một vòng, Lâm Dật dừng lại trước một gian hàng phía trong cùng.

“Ông chủ, cà rốt nhà các người bán thế nào?”

Nhìn thấy có khách hàng đến cửa, chủ cửa hàng vẫn ngậm điếu thuốc, đấu địa chủ với hai người giúp việc, nói:

“Mua lẻ thì 5 tệ 1, nếu như mua buôn 10 cân trở thì 3 tệ 2.”

Nghe thấy cái giá này, đôi mắt Kỷ Khuynh Nhan trừng lớn, kích động nhìn Lâm Dật.

“So với nhà trước đó thì rẻ hơn 6 đồng, mua 10 cân sẽ tiết kiệm được 6 tệ.”

Như vậy sẽ bớt được 6 tệ, cộng với các món còn lại nữa sẽ bớt được càng nhiều hơn.

“Cho nên còn phải nhìn nhiều một chút, đây chẳng phải là đã gặp được giá rẻ hơn rồi sao.”

Thật ra Lâm Dật đối với loại chuyện này, cũng không phải là chuyên nghiệp, nhưng dù sao cũng mạnh hơn so với Kỷ Khuynh Nhan.

“Vậy lấy cho tôi 10 cân đi.” Lâm Dật nói.

“Tôi vào trong kho lấy cho cậu cả bao a, đều là mười cân, mấy thứ bày bên ngoài đây đều đã qua một đêm, không tươi bằng trong kho.”

“Được, đến lúc đó mở ra cho tôi xem một chút.”

“Chuyện này không thành vấn đề, nhưng cậu còn muốn mua gì nữa không. Những thứ khác tôi không dám nói, nhưng cậu cứ đi khắp toàn bộ mà chợ xem, tôi dám cam đoan, thức ăn các nhà đều không tươi mới bằng nhà tôi, cũng không rẻ như tiệm của tôi.” Ông chủ ngậm lấy điếu thuốc nói:

“Nếu như cậu còn muốn mua gì thì có thể chọn thêm, tôi sẽ lấy rẻ cho cậu một chút.”

“Em cảm thấy có thể.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Chúng ta cần phải mua không ít thứ, nếu như mua cùng nhau, thì ít nhất có thể rẻ hơn 100 tệ.”

“Vậy thì nghe theo em.”

Sau cùng, Lâm Dật lại mua hơn chục loại rau củ dưa leo, cà chua, cải trắng, đậu cô-ve, củ cải trắng….

Với hơn mười cái bọc lớn, nhìn Kỷ Khuynh Nhan vô cùng thỏa mãn, giống như giành được chiến lợi phẩm mà không tiêu tiền vậy.

Mà những thứ này, mới hết có hơn 400 tệ, quả thực là rất rẻ.

“Ông chủ, đồ của nhà ông sao lại rẻ như vậy.” Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Cô gái, đây chính là hỏi bí quyết kinh doanh.” Ông chủ nói:

“Trong toàn bộ chợ thức ăn này, cửa hàng nhà chúng tôi là lớn nhất, hàng cũng đầy đủ nhất, chúng tôi lấy rau từ tay nông dân trồng, cho nên giá cả cũng thấp nhất, nhất định là rẻ hơn so với người khác rồi.”

“Hình như đúng là như vậy.”

Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy cửa hàng mà mình mua này, nên được xem là một gã khổng lồ trong ngành của chợ đầu mối này.

Đoán chừng cũng là cửa hàng kiếm lời nhiều nhất.

“Người anh em, cậu chờ chút, tôi gọi người giúp cậu đưa ra ngoài.” Sau khi thanh toán xong, ông chủ lên tiếng.

“Được.”

Ông chủ gọi người giúp việc của mình tới, đẩy xe vận chuyển, giúp Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, đem tất cả đồ mua được ra xe ba bánh, sau đó nhìn họ rời đi.

“Lão Mao Tử, ông cũng thật là tàn nhẫn, vậy mà lại bán hết đồ thối rữa từ mấy ngày trước cho bọn họ?” Người đàn ông mập mạp đứng đối diện nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 624.

Chương 625. Vậy Thì Phải Xem Bọn Họ Có Dám Chống Lại Hay Không

Ông chủ tên là Mao Đại Hữu, có thể xem như là lão làng của chợ đầu mối này.

Người quen biết ông, cơ bản đều gọi ông là lão Mao tử.

Sở dĩ có biệt danh này, cũng không phải là bởi vì họ tên của ông ta.

Mà là bởi vì tính cách của ông, giống như người Nga vậy.

Có chút hổ.

“Tất nhiên rồi, tôi đã bán thức ăn tại cái chợ này hơn chục năm rồi, nếu như ngay cả chút năng lực ấy cũng không có, đây không phải là mất công lăn lộn sao.”

“Anh Mao, vẫn là anh gan lớn, nếu như là tôi thì tôi cũng không dám bán.”

Người nói chuyện, là người phụ nữ trung niên bên cạnh, vừa gặm hạt dưa, vừa nói:

“Chờ khi hai người bọn họ trở về, phát hiện đồ phía dưới đều là đồ hư, không phải là sẽ tới tìm anh sao?”

“Không thể nào, các người yên tâm đi.” Mao Đại Hữu nói:

“Cô xem hai người bọn họ như thế, chính là đôi vợ chồng trẻ vừa mới bắt đầu làm ăn, cái gì cũng đều không hiểu, sao có thể không biết xấu hổ mà vác mặt tới tìm tôi chứ?”

“Cũng không thể nói như vậy được, vạn nhất họ tới tìm anh thì sao?”

“Tới thì tới chứ sao.” Mao Đại Hữu giẫm tắt đầu thuốc lá, nói:

“Tôi chỉ ở lại đây qua đêm nay, đợi lát nữa vợ tôi sẽ tới thay. Lúc bọn họ tới cũng không thể tìm thấy người, với lại ở đây cũng không có giám sát, ai có thể chứng minh là họ mua ở chỗ tôi? Nói không chừng là do bọn họ tự đánh tráo, cố ý lừa tôi.”

“Ha ha, chiêu này thật đúng là tuyệt.”

“Tôi nói với các người, lúc làm ăn thì mắt nhìn người phải sáng một chút. Nếu như gặp phải loại người mà bên ngoài mang theo trang sức, trên người đều là hình xăm thì không nên chọc vào, cho người ta chút đồ tốt. Nếu như gặp phải loại người mới như vừa rồi, vậy thì tốt xấu gì cũng nên chiếm một nửa.” Mao Đại Hữu chậm rãi nói:

“Tú tài gặp quân binh, có lý cũng không thể nói rõ.”

“Chủ yếu là chúng tôi không có gan lớn như ông a.”

“Chút lá gan cũng không có, về sau làm sao mà phát tài.”

Đúng lúc này, hai người giúp việc đưa hàng trở về.

“Anh Mao, đồ đã được đưa đi rồi.”

“Bọn họ lái xe gì tới, xe tải hay là xe bán tải nhỏ?”

“Đều không phải, chỉ lái xe ba bánh thôi.” Người giúp việc vừa cười vừa nói.

“A? Bản thân lái xe ba bánh đi nhập hàng? Tôi còn tưởng là cái gì.”

“Với lại còn là xe ba bánh màu hồng, đây cũng không giống như người buôn bán, tôi thấy không đến mấy ngày, đôi vợ chồng trẻ kia sẽ phải bồi thường đến chết.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.”

“Lão Mao Tử, vẫn là anh nhìn người chuẩn, lái xe ba bánh đi nhập hàng, đoán chừng hai người này cũng không có năng lực gì lớn.”

Bởi vì trên xe đã đầy đồ cho nên Lâm Dật để cho Kỷ Khuynh Nhan đón xe trở về.

Bên trong đã không còn chỗ cho cô ngồi nữa.

Lúc Lâm Dật lái xe ba bánh trở về, Kỷ Khuynh Nhan đã chờ ở cửa.

“Sao không vào trong tiệm đi, đứng đây làm gì.”

“Em tới giúp anh bưng đồ.”

“Những đồ này đều rất nặng, anh tự mình tới là được rồi, em vào trong tiệm nghỉ một lát đi.”

“Em biết anh có thể tự làm một mình, nhưng hai người nhấc mới có cảm giác nghi thức.”

“Việc này với cảm giác nghi thức có quan hệ cái cọng lông?”

“Lúc này mới có thể thể hiện ra sự khó khăn của thanh niên mới lập nghiệp nha, cho nên hai người phải cùng bê một đồ vật.”

“Em có phải là đã xem phim truyền hình nhiều quá rồi hay không?”

“Chuyện này thì có liên quan gì với phim truyền hình chứ, trong cuộc sống không phải đều là như vậy sao? Hai người cùng nỗ lực a.”

“Nhưng em nhìn thấy người đàn ông nào mà lại để cho người phụ nữ của mình làm việc trong khi mình có đủ khả năng chưa?”

Kỷ Khuynh Nhan hé miệng cười rộ lên, trong ánh mắt đều là vẻ hạnh phúc.

“Để em giúp anh, cam đoan sẽ sắp xếp ngay ngắn.”

“Được, đi vào sau bếp đi.”

“Ừm vâng.”

Nhìn bóng lưng của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật đột nhiên cảm thấy cuộc sống như vậy cũng rất tốt.

Ít nhất là giàu có về mặt hạnh phúc.

Lâm Dật mang theo hai cái túi, đem đồ vào tới sau bếp.

Còn phần sắp xếp sẽ do Kỷ Khuynh Nhan làm.

Trên xe ba bánh còn có mấy cái túi, theo như Lâm Dật tính toán thì phải đi hai chuyến nữa thì mới có thể xong.

“Lâm Dật! Lâm Dật!”

Lâm Dật vừa cầm hai túi hàng lên, thì nghe thấy Kỷ Khuynh Nhan hốt hoảng gọi tên mình.

Lâm Dật bị giật nảy mình, thả hàng trên tay xuống, vội vàng chạy vào xem.

“Xảy ra chuyện gì vậy.”

“Anh nhanh tới xem một chút, phía dưới có rất nhiều đồ bị nát.”

“Đồ bị nát sao?”

Sau khi Lâm Dật chạy vào bếp, phát hiện Kỷ Khuynh Nhan, đã chia cà rốt vừa mua làm hai phần.

“Chúng ta đã nhìn lầm, phía trên là một tầng tốt, nhưng đồ phía dưới hầu hết đều là đồ thối rữa.”

Lâm Dật nhìn vào trong đống thối nát kia, phát hiện mỗi một cây cà rốt, cơ bản đều có tổn hại, tuy rằng sau khi cắt bỏ vẫn có thể ăn được.

Nhưng mình rõ ràng là đã bị hố.

“Trước khoan hãy gấp, đem mấy nguyên liệu còn lại lấy ra xem đã.”

“Ừm vâng.”

Lâm Dật đi ra ngoài xe ba bánh đem hết đồ còn lại vào trong, Kỷ Khuynh Nhan phụ trách mở bao kiểm hàng.

Kết quả đúng như hai người nghĩ, hầu như mỗi một túi đồ ăn, phía trên đều là tốt, nhưng phía dưới đều bị hư thối ở các mức độ khác nhau.

“Người kia cũng quá đáng, thế mà lại bán đồ thối nát cho chúng ta.”

Tuy rằng không tốn nhiều tiền, nhưng Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy rất tức giận.

Bất kể là khoảng thời gian đi học lúc trước, hay là kinh doanh bây giờ, còn chưa có người nào dám đùa nghịch như thế với mình đâu.

“Em sẽ gọi cho bộ phận pháp vụ của công ty, bảo luật sư hạ một cái văn kiện cho bọn họ.”

Lâm Dật nghe xong cười ha ha không ngừng.

“Cười cái gì mà cười, chúng ta bị lừa, chúng ta phải dùng pháp luật để giải quyết.”

“Tổng cộng hết hơn 400 tệ, còn không đủ tiền xăng cho người ta ra tòa án nữa là.”

“Chẳng lẽ cứ tính như vậy sao?”

“Cách làm của em, đều là tư duy của thương nhân, đổi lại là dân chúng bình thường, ai sẽ đưa giấy gọi cho bọn họ chứ.”

“Cho nên, anh muốn làm gì?”

“Đương nhiên là đi tìm bọn họ, chuyện của dân chúng, đương nhiên phải dùng cách của dân chúng để giải quyết rồi.”

“Nhưng nếu chúng ta đem đồ trở lại, vạn nhất người ta không chịu thừa nhận thì làm sao bây giờ?”

Giống như Lâm Dật nói, tư duy của Kỷ Khuynh Nhan vẫn giống các thương nhân truyền thống kia.

Chỉ cần ký kết hợp đồng thì coi như đạt thành giao dịch, cho dù sau đó phát hiện ra điều gì đó mờ ám, cũng không thể thay đổi.

Cho nên cô có chút không biết nên làm sao bây giờ.

“Vậy thì phải xem bọn họ có dám hay không.”

Sau đó, Lâm Dật gọi điện thoại cho Vương Thiên Long, để anh ấy lái một chiếc xe vận tải tới, chở toàn bộ số rau đã mua trở lại.

Mà trong quá trình này, Lâm Dật mới hiểu được, đạo lý của câu cách nghề như cách núi.

Nếu như Vương Thiên Long đến thì hẳn là sẽ không xuất hiện chuyện như vậy.

Những năm này luôn quen thói hố người khác, không nghĩ tới lúc dạo chợ đầu mối lại để cho người khác hố lại mình.

Danh tiếng cả đời của mình đều đã bị hủy rồi.

Đến chợ đầu mối, tâm trạng của Lâm Dật lại rất bình tĩnh, nhưng Kỷ Khuynh Nhan lại giận dữ, khác hoàn toàn so với lúc mới đến đây.

Nhìn thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan tới, những chủ cửa hàng khác đều thò đầu ra, cũng đều đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Mao Đại Hữu bán đồ ăn thối nát cho người ta, cho nên đôi vợ chồng trẻ mới tìm tới cửa.

Nhưng bây giờ Mao Đại Hữu đã đi, là vợ của ông ta đang trông hàng.

Mà vợ của ông ta lại là người đanh đá không nói lý, đoán chừng đôi tình nhân nhỏ này, sẽ bị mắng máu chó phun đầy đầu, sau đó xám xịt rời đi.

Hai người không quan tâm tới những ánh mắt khác thường của người khác, đi tới trước gian hàng, lại ngoài ý muốn phát hiện chủ cửa hàng đã đổi người.

Ngoại trừ hai người giúp việc, thì trước gian hàng có một người phụ nữ lôi thôi lếch thếch đang ngồi.

Da mặt người phụ nữ ngăm đen, khóe mắt chất đầy nếp nhăn, mặc một bộ quần bò màu đen, đi giày quân dụng, đúng là dáng vẻ của một người phụ nữ chợ búa.

Người phụ nữ tên là Vương Phương, chính là vợ của Mao Đại Hữu.

“Ừm? Chủ cửa hàng sao lại đổi người rồi?” Kỷ Khuynh Nhan dò hỏi.

Người phụ nữ trung niên ngẩng đầu nhìn Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan một chút.

Trước tiên liền đoán được thân phận của bọn họ, cũng biết bọn họ là tới để làm gì.

“Cái gì mà đổi người rồi? Ở đây chỉ có một mình tôi là bà chủ, chưa từng đổi qua.” Vương Phương nói mà không thèm nhìn lên.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 625.

Chương 626. Ai Dám Đụng Đến Lông Mày Của Lâm Dật?

“Đổi người hay không không quan trọng, nhưng các người đem rau củ nát bán cho tôi, có phải là có chút không chính thống rồi hay không?”

“Đồ ăn nát sao?” Vương Phương nói:

“Cô đang nói mê sảng cái gì vậy, đồ của tiệm của chúng tôi chính là đồ tốt nhất trong toàn bộ chợ đầu mối này, đừng nói xấu danh tiếng của nhà chúng tôi.”

“Rau củ tôi đã gọi người mang đến, không tin thì tự bà nhìn xem.” Lâm Dật không chút hoang mang nói:

“Với lại loại chuyện này, cũng không cần tôi phải nhiều lời, bà cũng không cần phải giả hồ đồ làm gì.”

“Thế nào, không phải là đến đây để gây chuyện sao?” Vương Phương nhìn Lâm Dật, kêu gào nói:

“Lúc mua không phải đều rất tốt sao, qua thời gian dài như vậy, cậu mới tìm đến nói đồ ăn bị hư. Tôi thấy cậu chính là muốn đến để lừa tiền, đừng nghĩ là chúng ta bán đồ ăn thì có thể dễ dàng bắt nạt.”

Lâm Dật bất đắc dĩ ngoáy lỗ tai một cái.

“Cách làm tiểu thị dân này của bà tôi có thể hiểu được, nhưng tôi cũng đã tìm tới cửa rồi mà bà còn làm như vậy, hẳn là không có ý nghĩa gì đi?”

“Tôi làm thế nào? Cậu có chứng cớ gì cho thấy tôi bán đồ nát?” Vương Phương nói:

“Hơn nữa từ lúc tôi đến đây, hàng còn chưa có bán đâu, cậu cũng không phải là mua đồ từ tay tôi, dựa vào cái gì mà tới đây tìm tôi?”

“Bà nói bậy!” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Chúng tôi chính là mua đồ ở đây, bà đừng có mà không thừa nhận!”

“Tôi không phải là không thừa nhận, nhưng nếu như cô cậu quả thực sự mua đồ của tôi, có năng lực thì kêu người giám sát đến. Nếu quả thật có thể chứng minh thì tôi sẽ thừa nhận.”

Lâm Dật nhìn bốn phía một chút, phát hiện nơi này căn bản không có Cameras.

Muốn điều tra giám sát, đều là lời nói vô căn cứ.

“Chúng tôi đã nói như vậy rồi mà sao bà vẫn không nghe chứ, thật sự khiến người ta đau đầu mà.”

“Tôi có không nghe sao?” Vương Phương rất vô tội nói:

“Tôi cũng chỉ nói thật, nhưng các người lại không đưa ra nổi chứng cứ, cũng không thể trách tôi được.”

Người của mấy tiệm xung quanh đều cười rộ lên.

Kết quả như vậy, đã nằm trong dự liệu của bọn họ.

Loại người phụ nữ đanh đá trong mắt chỉ có tiền giống như Vương Phương đây, muốn để cho bà ta trả lại tiền, chính là chuyện trong mơ.

Hô thông!

Lâm Dật không có nói nhảm nữa, một chân đá ngã sạp hàng của Vương Phương.

Hành động như vậy, khiến cho tất cả mọi người đều giật nảy mình.

Cho dù chuyện như vậy, lúc trước cũng từng có người làm qua, nhưng đối phương đều là đại hán cường tráng, tính khí nóng nảy.

Không hề nghĩ tới, người đàn ông nhìn như nhã nhặn này cũng sẽ làm ra loại chuyện táo bạo như vậy.

Vương Phương cũng bị giật nảy mình, nhưng dù sao cũng là phụ nữ sống lâu năm trong phố chợ, rất nhanh liền khôi phục tỉnh táo, chỉ vào mặt Lâm Dật mà mắng:

“Con mẹ nó cậu muốn chết có phải hay không, lão nương lăn lộn nhiều năm như vậy, thật sự cho rằng tôi sẽ sợ cậu!”

Vương Phương mắng một câu, quay người lại nói với hai người giúp việc đằng sau.

“Còn giương mắt nhìn làm gì! Đánh cho tôi!”

Trên thực tế, không cần Vương Phương nói thì hai người giúp việc cũng đã đứng dậy.

“Con mẹ nó cậu đến đây để gây chuyện tới có phải không, cho là lão tử không dám đánh cậu có phải không!”

Có hai người đàn ông đằng trước làm chỗ dựa, Vương Phương vô cùng tự tin, không sợ hãi chút nào.

Biểu lộ trên mặt, so với lưu manh bên đường còn phách lối hơn.

“Tôi nói cho cậu biết, các người tự bày ra chuyện, hôm nay nếu như không bồi thường gấp đôi cho tôi thì nhất định sẽ không thể thiếu đánh đâu!”

“Gọi hai tên ngốc đi ra, liền cho rằng tôi sợ các người rồi sao?”

Lâm Dật không có nói nhảm nữa, đi lên dùng một chân, đem hai người giúp việc đánh ngã xuống đất.

Vốn dĩ lấy năng lực của Lâm Dật muốn đối phó hai người kia thì không tốn chút sức nào.

Mà bây giờ, hệ thống còn khen thưởng thêm chiến lực cấp E và thuốc mật độ xương.

Cứ như vậy, đối phó với hai người kia, lại càng không phí sức.

Nhìn thấy hai người giúp việc bị Lâm Dật đánh tới hộc máu, Vương Phương bị dọa cho mộng bức.

Tiểu tử này nhìn thì mỏng manh, hào hoa phong nhã, sao ra tay lại độc ác như vậy chứ?

“Tôi không có thời gian nói nhảm với bà, việc này bà nói xem nên giải quyết thế nào đi. Trước khi tôi chưa nổi giận hoàn toàn thì bà còn có cơ hội.” Lâm Dật thản nhiên nói.

“Tôi nói cho cậu biết, muốn lấy tiền từ trên tay của tôi là chuyện không có khả năng!” Vương Phương nói:

“Với lại cậu còn đập phá đồ mà tôi bày ra, người nên bồi thường tiền là cậu, nếu không thì tôi sẽ nằm trên mặt đất, lừa chết cậu!”

“Lâm Dật, anh đừng ra tay.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Em hiện tại sẽ gọi điện thoại cho bên công thương, để bọn họ phái người đến, nếu không thì chúng ta sẽ không chiếm được tiện nghi gì đâu.”

Kỷ Khuynh Nhan rất rõ ràng, việc này nên làm như thế nào.

Nếu như đối phương không bồi thường tiền, thì mình cũng không có một chút biện pháp nào cả.

Nếu như lấy tiền từ trong túi của bà ta, như vậy thì tính chất của câu chuyện sẽ thay đổi, họ sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự.

Cho nên hiện tại, biện pháp tốt nhất chính là gọi điện thoại cho công thương.

“Cũng được, bảo bọn họ nhanh lên một chút.”

“Ừm.”

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan gọi điện thoại, Vương Phương ngược lại là không sợ.

“Tôi nói cho các người biết, cho dù có gọi điện thoại cho công thương cũng vô dụng thôi. Người phụ trách mảnh đất này, chúng tôi đều quen biết, ngày lễ ngày tết, chúng tôi cũng đều sẽ tặng lễ, bọn họ tới, hai người các người cũng không chiếm được lợi lộc gì đâu.”

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan gọi điện thoại, những người khác cũng cười rộ lên.

Bọn họ cũng biết điều mờ ám ở đây.

Muốn làm ăn tốt tại mảnh đất này, nếu như không giữ quan hệ tốt với công thương thì làm sao có thể sống yên ổn được?

Đến lúc đó, người mà đến thì cũng sẽ không giúp hai người này, nói không chừng còn phải bồi thường thêm tiền và xin lỗi, thật sự là không biết gì cả.

“Uy, vậy thì bà đúng thật là trâu bò, vậy mà lại có thể đưa lễ đến tận cục trưởng.” Lâm Dật cười nói.

“Cậu nói cái gì? Cục trưởng?”

Ngay tại lúc Vương Phương và những người khác cảm thấy không rõ ràng cho lắm, Kỷ Khuynh Nhan bấm điện thoại.

“Tôn cục đúng không? Tôi là Kỷ Khuynh Nhan của tập đoàn Triều Dương, tôi gặp chút tình huống tại thị trường phát triển nông nghiệp, ngài có thể phái người tới xem một chút được không?”

Cuộc nói chuyện rất ngắn, thậm chí còn không đến một phút đồng hồ đã cúp điện thoại.

Đối phương cũng hết sức phối hợp mà đáp ứng, cũng biểu thị sẽ mau chóng xử lý việc này.

Tại thành phố lớn như Trung Hải này, lấy giá trị thị trường của tập đoàn Triều Dương thì còn lâu mới có thể lay động được một tên cục trưởng.

Nhưng nhóm lãnh đạo cao cấp của Trung Hải hầu như đều biết chủ tịch tập đoàn Triều Dương, Kỷ Khuynh Nhan là bạn gái của chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, Lâm Dật.

Thân phận người này thì lại khó lường.

Những chuyện mà Lâm Dật làm, tùy tiện lấy ra một cái đều có thể thay thế một cục trưởng tương xứng.

Thử hỏi, tại 1/3 mảnh đất Trung Hải này, ai dám động đến lông mày Lâm Dật?

“Tôn cục nói, lát nữa sẽ dẫn người tới.” Cúp điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Được, dù sao ông ta cũng đang nhàn rỗi.”

“Cậu, các cậu đang nói cái gì, gọi điện cho cục trưởng sao?”

Vương Phương có chút hoảng, nhìn chằm chằm vào Lâm Dật, cảm giác việc này hình như không tốt lắm.

“Nhân viên bên dưới không xử lý được các người, tôi đành phải tìm người ở phía trên thôi.”

“Cậu bớt hù dọa người đi, nếu như cậu có thể tìm cục trưởng tới, sao lại dùng xe ba bánh đi nhập hàng?”

“Theo logic đó, thì suy nghĩ này của bà quả thực không sai.” Lâm Dật nói:

“Nhưng hoàng thượng còn có lúc cải trang vi hành, sao tôi lại không thể lái xe ba bánh đi nhập hàng rồi?”

“Cậu đừng giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo với tôi.”

Khí thế của Vương Phương đã yếu đi không ít, bà cũng có chút không làm rõ được, việc này là thật hay giả.

Nếu như cục trưởng tới, thì trận thế như vậy người nào chịu được a.

“Đừng hoảng hốt, lấy cái khí thế vừa rồi của bà ra đi chứ.” Lâm Dật nói: “Đừng sợ, tiếp tục cứng rắn lên.”

“Cậu, các người...”

Vương Phương lui về sau hai bước, sau đó bưng lấy ngực của mình, nằm xuống mặt đất.

Kỷ Khuynh Nhan ngây người một lúc, “Đây là có chuyện gì vậy?”

“Kinh sợ, bắt đầu giả vờ rồi đây.”

“Không được, tim của tôi không thoải mái, đều là do các người gây nên!” Vương Phương bưng lấy ngực trái lăn lộn trên đất, tóc tai bù xù, lộ ra dáng vẻ vô lại lưu manh của phố chợ.

“Làm sao bây giờ?”

“Chờ ở đây chứ sao nữa.” Lâm Dật nói: “Nếu như thật sự chết rồi, liền trực tiếp đưa đến lò hỏa táng, nếu như kiểm tra không có chuyện gì, thì cứ xử lý theo tội lừa đảo.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 626.

Chương 627. Đây Không Phải Là Khi Dễ Người Sao

"Này, như vậy tốt sao?"

Tình hình như vậy, Kỷ Khuynh Nhan quả thực chưa từng thấy, chỉ lo là xảy ra chuyện gì.

"Đừng sợ, đánh rắm cũng không có gì đâu."

Những người bán hàng xung quanh cũng bối rối.

Chuyện này thật là khó tin cặp vợ chồng trẻ lái xe ba bánh đi chở hàng thật sự có thể tìm đến cục trưởng?

Có nói phét quá không.

"Các anh đang làm gì ở đây!"

Ngay khi tình huống diễn ra tới mức không kiểm soát được, một người mặc tây trang, mang theo hai người mặc đồng phục an ninh, từ nơi không xa đi tới.

Đẩy những người đang vây xem ra, đi tới trước mặt Lâm Dật.

"Quản lý Mã đến rồi."

Người được gọi là quản lý Mã, tên là Mã Thụ Lượng, là quản lý an ninh của thị trường phát triển nông nghiệp.

Vào các ngày trong tuần, nhiệm vụ chính là duy trì trật tự của chợ đầu mối và điều chỉnh những mâu thuẫn giữa người bán và người bán, giữa người mua và người bán.

"Vương Phương, cô nằm trên đất làm gì vậy."

"Quản lý Mã anh đã đến rồi."

Nhìn thấy Mã Thụ Lượng, Vương Phương từ trên mặt đất đứng lên.

Eo không mỏi, chân không đau, trái tim cũng không khó chịu.

"Hai người kia, vu hãm tôi bán cho bọn họ rau hư, còn đập phá quầy rau của tôi nữa, người giúp việc của nhà tôi cũng bị anh ta đánh."

Mã Thụ Lượng liếc nhìn tình hình, ngước mắt nhìn Lâm Dật.

"Người anh em, anh là có ý gì, anh không thể thấy người ta chỉ là người bán rau mà khi dễ người được." Mã Thụ Lượng nói.

"Tôi khi dễ người lúc nào?"

"Người bị anh đánh thành như vậy, còn không gọi là khi dễ người sao?" Mã Thụ Lượng nói:

"Anh cho là tôi ăn no rồi không có chuyện gì làm à?"

"Anh đừng có nói bậy nói bạ, ai nhìn thấy anh ở chỗ tôi mua đồ ăn chứ?" Vương Phương kêu gào nói.

Kỷ Khuynh Nhan quay đầu lại, nhìn những người khác, "Bọn họ đều thấy được."

"Nè nè nè, tiểu cô nương, cô nhưng đừng có mà nói nhảm, chúng tôi cái gì cũng không thấy."

"Tôi ở đây nhìn chăm chú một đêm rồi, nhưng chưa từng thấy các cô tới đây mua thức ăn nha."

"Người ta từ sáng sớm đến bây giờ, còn chưa mở hàng đấy, các cô cũng đừng có mà oan uổng cho tôi như thế."

Tất cả mọi người đều là đồng nghiệp ở chợ rau, lúc này tự nhiên sẽ đứng chung một chỗ.

Bằng không ngày sau cúi đầu không gặp ngẩng đầu thấy, còn thế nào làm ăn được?

"Các người nói dối!" Kỷ Khuynh Nhan nói, "Khi chúng tôi đến mua hàng vào buổi sáng, rõ ràng các người cũng đều ở đây!"

"Cô nói cái này là có ý gì? Chúng tôi cùng Vương Phương không quen không biết, cũng không có lý do giúp cô ấy, nhìn thấy chính là nhìn thấy, không thấy chính là không thấy, cũng không nói dối gạt người việc gì."

"Cô!"

"Được rồi, đừng nói nữa." Lâm Dật lôi kéo Kỷ Khuynh Nhan, "Cùng bọn họ tính toán những thứ vô dụng này làm gì."

"Người anh em, sự tình đều bày ở trước mắt rồi, anh có phải hay không cho chúng tôi một lời giải thích?" Mã Thụ Lượng nói.

Trên thực tế, việc ở chỗ này, Mã Thụ Lượng đều hiểu rõ.

Nhất định là Vương Phương và người của cô ta bán cho người ta rau nát, lúc trước cũng không phải là chưa từng làm bao giờ.

Nhưng dưới tình huống có chứng cứ xác thực, chính mình tất nhiên cần phải giúp đỡ khách hàng.

Nhưng tình huống trước mắt không giống nhau, một chút chứng cứ cũng không có, hơn nữa còn có người bên ngoài làm chứng, mình phải giúp đỡ Vương Phương mới được.

"Giải thích cái cộng lông, đợi lát nữa người tới rồi, có người sẽ nói chuyện với anh."

"Người đến?" Mã Thụ Lượng bị làm cho sửng sốt, "Ai tới?"

"Quản lý Mã, bọn họ nói tìm Tôn cục trưởng cục công thương tới." Vương Phương nói.

"Tôn cục?" Mã Thụ Lượng lẩm bẩm một câu, "Không phải cục trưởng cục công thương họ Lý sao? Tôi chưa nghe nói người nào có họ Tôn."

"Hả?"

Đám người phản ứng lại, cảm giác sự việc có điểm không đúng.

Không phải là khoe khoang sao?

Có vẻ như thật có khả năng này.

Lại như Vương Phương mới vừa nói, nếu là thật có năng lực lớn như vậy, cũng không đến nỗi cưỡi xe ba bánh đi lấy hàng.

“Quản lý Mã, anh nói chuyện này phải làm sao? Bọn họ quậy banh quầy rau của tôi, còn đánh người làm của tôi nữa, nếu không chúng ta báo công an."

"Không đến nỗi làm vậy."

Mã Thụ Lượng nhìn Lâm Dật nói:

"Người anh em, việc đã đến nước này rồi, chúng ta liền chuyện lớn hóa nhỏ đi, chuyện nhỏ hóa không, món ăn đều đổ, anh bồi thường cho Vương Phương 2000 đồng tiền, về phần hai người nằm trên đất kia, anh lại bồi 5000 đồng tiền, việc này liền coi như xong."

"Bồi cái cộng lông."

"Anh nói như vậy là muốn làm sao." Mã Thụ Lượng nói:

"Tôi cũng là vì tốt cho anh, anh nếu như còn như vậy, tôi liền báo cảnh sát, đến lúc đó người chịu thiệt cũng là các anh!"

"Đều nhường một chút, ai muốn báo cảnh sát."

Tiếng hừ lạnh từ bên ngoài truyền đến, người xung quanh tản ra, nhìn thấy mười mấy người mặc đồng phục từ bên ngoài đi vào.

Nhìn thấy người đi tới, Mã Thụ Lượng sửng sốt, người của công thương thật sự là đến thật sao?

Trong đó có một người anh ta có quen biết.

"Lý cục, ngài đến khảo sát à?"

"Anh là?"

"Tôi là Mã Thụ Lương, quản lý bảo an ở chỗ này, lúc trước ngài có đến thị sát, tôi đã đi theo lãnh đạo cùng với ngài qua đây."

"Ừm, tôi có chút ấn tượng."

Đơn giản trả lời một câu, mười mấy người hướng về Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đi tới.

"Lâm tổng, Kỷ tổng, người phụ nữ gây rối là người này?"

Người nói chuyện tên là Tôn Học Dân, lão đại của cục công thương Trung Hải.

"Đúng, chính là bọn họ, các anh tới xử lý một chút đi."

"Ngài yên tâm, chúng tôi khẳng định xử lý tốt!" Tôn Học Dân luôn miệng đồng ý.

Người chung quanh, đều nhìn đến sửng sốt.

Người đàn ông trung niên này có lai lịch gì?

Tại sao Lý cục trong miệng Mã Thụ Lượng lại đứng sau lưng anh ta khi anh ta đang nói chuyện?

Còn có, tại sao anh ta lại gọi người đàn ông kia là Lâm tổng?

Chẳng lẽ họ còn có thân phận khác nữa sao?

Tôn Học Dân hất cằm lên, "Lão Lý, gọi người đem bọn họ đều đưa đi đi, tiệm này cũng tra xét, nếu như có ai ngăn cản thì phải nghiêm trị!"

"Dạ vâng Tôn cục!"

"Nè nè, các anh vì cái gì bắt tôi, là anh ta đỗ oan cho tôi, tôi không có làm chuyện xấu gì hết!" Vương Phương kêu ầm lên.

"Lâm tổng là một doanh nhân nổi tiếng ở Trung Hải với tài sản ròng lên đến hàng trăm tỷ, cô cảm thấy người ta sẽ đến đỗ oan cô sao?"

"Trị, trị giá hàng trăm tỉ ..."

Biết được thân phận thật sự của Lâm Dật, Mã Thụ Lương với Vương Phương và những người khác, con ngươi suýt chút nữa rơi xuống.

Lấy thân phận này của người này, còn tự mình đi mua thức ăn sao?

Coi như là cải trang vi hành, cũng không có như những người này vậy!

Đây không phải là khi dễ người sao.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 627.

Chương 628. Đừng Để Hà Viện Viện Đến, Cửa Tiệm Của Anh Là Cửa Tiệm Nghiêm Túc Nha

"Lâm tổng, tôi thực sự xin lỗi, việc này là do sơ suất quản lý của chúng tôi. Gần đây chúng tôi đang chuẩn bị kế hoạch tổ chức lại toàn bộ ngành về vấn đề này, phải chấm dứt hoàn toàn hiện tượng tồi tệ này!" Tôn Học Dân cười nói.

"Chuyện này tôi không có đủ tư cách để tham dự." Lâm Dật cười ha hả nói: "Anh xem xử lý là được rồi."

"Được được được, vậy chúng tôi trước tiên đem bọn họ mang về, Long Tâm bên kia không phải là muốn ra thị trường sao? Có chỗ nào cần hỗ trợ, anh lại gọi điện thoại cho tôi là được."

"Được."

Sự việc đã được giải quyết thành công, Lâm Dật cùng với Kỷ Khuynh Nhan cũng đi theo rời đi.

Đi ra khỏi chợ, nhìn thấy hai người lên một chiếc siêu xe màu trắng, Mã Thụ Lượng cùng với Vương Phương cảm thấy cả người cũng không tốt rồi.

Này mẹ nó cái quái gì vậy?

"Chúng ta làm sao bây giờ? Đồ ăn sau bếp, cũng chỉ có thể kiên trì một ngày, phải cần mua chút đồ trở về mới được." Trên đường trở về, Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Đợi lát nữa anh để Vương Thiên Long đưa chút đồ lại đây, đến lúc đó tính tiền cho anh ta cũng được."

"Nhưng như vậy dường như không tính là trải nghiệm thực sự." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Có một số việc, thể nghiệm qua một lần là được rồi, không cần thiết phải làm thật."

Kỷ Khuynh Nhan gật đầu, cảm thấy Lâm Dật nói cũng có đạo lý.

Nếu như hôm nay, không phải Lâm Dật mang theo mình đi ra, mình cũng không có khả năng biết, trong chợ đầu mối hỗn loạn lẫn lộn như vậy.

Đây có thể là thế giới trong mắt Lâm Dật, tràn ngập khói lửa nhân gian.

Lâm Dật lái xe, cũng không trở về cửa tiệm, mà là đưa Kỷ Khuynh Nhan đến tập đoàn Triều Dương, sau đó chính mình lại trở về cửa tiệm.

Nhìn thấy chiếc Koenigsegg khoa trương dừng ở cửa vào, những người đi qua thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn.

Xe này cũng không thường thấy, người lái cũng thật là đẹp trai.

Nếu như hôm nay không phải thứ hai, không có nhiều học sinh đi dạo, đoán chừng Lâm Dật sẽ bị vây quanh rồi.

Đã đến trong cửa tiệm, Lâm Dật bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Mặc dù bây giờ không có nhiều người, đợi được lúc cơm trưa, liền bề bộn nhiều việc.

Buổi trưa, lục tục có người đi vào.

Không còn Hà Viện Viện cùng Điền Nghiên đứng cửa, hầu hết những người đi vào đều là nữ sinh.

Ăn cơm là một mặt, một mặt khác là vì giá trị nhan sắc của Lâm Dật mà tới.

Dù sao lấy điều kiện của mình, muốn chấm mút thân thể của anh cũng không có khả năng.

Hầu hết các cô gái đến ăn đều tỏ ra rất hợp tác và không gọi thêm món nào khác, cơ bản đều là cơm rang trứng và mì rau.

Ăn cái gì cũng không quan trọng, có thể đến đây được nhìn nhan sắc như hoa của ông chủ, mới là quan trọng nhất.

Bận bịu đến hơn một giờ chiều, Lâm Dật mới lần lượt tiễn hết khách.

Tuy lượng khách hàng không bùng nổ như ngày hôm qua, nhưng doanh thu cũng vượt mốc 3 ngàn.

Lâm Dật suy nghĩ một chút, nếu như đổi thành cuối tuần, chuyện làm ăn sẽ càng thêm nóng hơn.

Nhưng xét theo tình hình trước mắt, doanh thu đột phá vượt qua một vạn tệ, hẳn không phải là việc khó.

Két kẹt ——

Hơn hai giờ chiều, Kỷ Khuynh Nhan đeo túi xách, từ bên ngoài đi vào.

"Sớm như vậy đã tới rồi?"

"Em sợ anh bận rộn, nên đã giao công việc cho người khác làm rồi." Kỷ Khuynh Nhan nhìn cửa tiệm vắng tanh, "Nhưng hôm nay hình như cũng không có việc gì nhiều, em đến sớm."

"Ngày hôm qua là ngày cuối tuần, lại tăng thêm Viện Viện cùng với Điền Nghiên đều ở nơi này, chuyện làm ăn tốt cũng là bình thường. Bây giờ học sinh đều đã vào lớp, hơn nữa cũng đã qua giờ cơm, nên không có ai tới dùng cơm nữa."

"Điền tổng thì em cảm thấy không cần gọi tới, nếu không đem Viện Viện gọi tới." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Không sao đâu, cửa tiệm của chúng ta đây là làm ăn nghiêm túc, anh sợ cô ấy mà đến, liền biến thành chỗ không đứng đắn."

"Anh đừng nói Viện Viện như vậy, tốt xấu gì cũng là học muội của em đấy."

"Anh khuyên em nhanh chóng cùng với cô ấy đoạn tuyệt quan hệ đi." Lâm Dật nói: "Ngày hôm qua lúc em không có ở đây, những tiểu nam sinh ngây thơ kia, bị cô ấy trêu chọc mặt đỏ đến mang tai đấy, nếu như không biết, người ở ngoài còn tưởng trong cửa tiệm chúng ta kinh doanh cái gì mờ ám."

Kỷ Khuynh Nhan cười rộ lên, tiếng cười như chuông bạc.

"Anh nói như vậy em không phản bác anh được, Viện Viện đúng là loại người có tính cách không kiêng kỵ như vậy."

Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy, cũng nhờ Viện Viện có loại tính cách này, nếu không cũng đã không trở thành cấp dưới của Lâm Dật rồi.

"Được rồi, không nói đến các cô ấy nữa, chúng ta tiếp tục làm việc đi."

"Em buổi sáng tính toán một chút, gần như nhận được 3200 tệ, hôm nay thu nhập vẫn là không tệ." Kỷ Khuynh Nhan cười híp mắt nói:

"Nếu như hôm nay có thể kiếm được một vạn tệ, trừ đi nguyên liệu nấu ăn và tiền thuê nhà, gần như có thể kiếm được 3000 tệ, một tháng chính là hơn chín vạn, một năm thu nhập liền có thể vượt qua một triệu rồi. Em cảm thấy về sau, cho dù hai người chúng ta không buôn bán, cũng có thể nuôi sống chính mình được rồi."

"Hầu như cuộc sống của người bình thường đều là như thế này, tính kế đi ra ngoài."

"Ừ, kỳ thực em cảm thấy cuộc sống như thế này cũng khá thú vị, mỗi lần nhìn thấy thông báo chuyển khoản, cảm giác thỏa mãn hơn với đàm phán thành công một dự án."

"Đây chính là thú vui của những người bình thường, người có tiền bình thường lĩnh hội không tới."

Kỷ Khuynh Nhan cười hắc hắc, vén một bên tóc rồi ngồi xuống quầy thu ngân.

"Mấy ngày nay như thế nào, có đơn hàng online nào không?"

"Em ngược lại là nhắc nhở anh, nên tắt hệ thống giao hàng mang đi, hiện tại công việc kinh doanh trong cửa tiệm càng ngày càng tốt, anh không thể lo việc buôn bán mang đi được nữa."

"Vẫn là để đó đi, chúng ta có thể không bán đồ, cũng xem như cái tuyên truyền rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Cũng được, anh tăng phí giao hàng cao lên một chút, như vậy sẽ không có ai đặt hàng rồi."

"Ừm, em nghe anh." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Phí giao hàng tăng lên 50 tệ được không?"

Lâm Dật nhéo nhéo khuôn mặt mặt mềm mại của Kỷ Khuynh Nhan, "Dùng sức nhiều như vậy, em mới tăng được có 50 tệ à, em còn có tiền đồ hay không."

"50 tệ đã là không ít rồi, lúc em gọi đồ ăn mang đi, quán đắt nhất cũng chỉ có 20 tệ thôi."

"Nhưng mà em làm như thế này cũng không có hiệu quả cho lắm, lại công thêm phí giao hàng 500 tệ đi."

"Có phải là quá khoa trương một chút rồi không?"

"Đừng nghĩ nhiều như thế, làm nhanh đi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 628.

Chương 629. Chuyên Trị Các Loại Không Phục?

Biệt uyển Lệ Cảnh Trung Hải, là một tiểu khu cao cấp.

Căn hộ nhỏ nhất ở đây cũng hơn 80m vuông, tùy tiện lấy ra một hộ, đều giá trị gần nghìn vạn.

Ở Trung Hải, chỉ có một ít thành phần tri thức cao cấp, mới đủ tiền sống ở một nơi như thế này.

Tổng thể xây dựng và các tiện ích hỗ trợ của cộng đồng cũng xứng với mức giá như vậy.

Hồ bơi, phòng tập thể hình, bệnh viện tư nhân không thiếu gì cả, ở trong mắt người bình thường, này đã coi như là khu nhà giàu rồi.

Trong một căn nhà rộng hàng trăm mét vuông, một cô gái vóc người cao gầy, mặc quần áo tập thể hình đang cắm mặt vào điện thoại di động phía trước, nói chuyện không ngừng.

"Với tư cách là một chuyên gia đánh giá hoạt náo viên, chính các cô đã nói rằng chiếc điện thoại xiaomi mới được thử nghiệm ngày hôm qua là không đủ tốt. Tất cả những thiếu sót đã được chỉ ra cho cô rồi, không để nhóm cô đi sai đường, nhìn toàn bộ các nền tảng, các cô tuyệt đối không tìm được hoạt náo viên có lương tâm như tôi đâu, mọi câu nói đều là nói thật, tuyệt không lừa dối."

Cô gái nói chuyện tên là Trương Hiểu Du, Internet ID: Tiểu ngư, là một hotgirl hot trên nền tảng Douyu.

Trong xã hội náo nhiệt này, cô ấy vốn là muốn đi đường tắt, làm một hotgirl mạng nổi tiếng, sau đó hấp dẫn một số nhãn hàng, cắt một làn sóng rau hẹ.

Nhưng sau khi phát sóng trực tiếp, một số người hâm mộ cho rằng nếu không nhìn mặt thì không phân biệt được đâu là tích cực và tiêu cực, trực tiếp đem giấc mơ trở thành hoạt náo viên bóp chết ở trong trứng nước.

Sau đó, cô ấy định chuyển đổi để trở thành một phát thanh viên truyền hình và ẩm thực, nhưng lại mấy lần bị lật xe, sau đó lại bị ép bất đắc dĩ xoay chuyển phong cách, bắt đầu làm việc trong ngành đánh giá.

Mà sự chuyển biến này, đã để cho Trương Hiểu Du tìm ra một lối thoát.

Kết hợp với sự tò mò của người dùng, nhanh chóng thu thập được một làn sóng lớn người hâm mộ, cũng nhanh chóng tạo dựng thành công chỗ đứng trên nền tảng Douyu và kể từ đó công việc đã nằm ngoài tầm kiểm soát của cô.

"Tiểu ngư, chúng tôi muốn nhìn cô kiểm tra đánh giá đồ nội y cúp D nha." Cư dân mạng ngu ngốc A nói.

"Đo thì đo, lấy vóc người của tôi, dễ dàng liền có thể cầm được."

"Là hoạt náo viên nhẹ nhàng hay là tôi uống nhiều quá, ngay cả loại lời này cũng có thể nói ra được?"

"Mọi người chờ đấy, tôi hiện tại liền đi mua một bộ trên mạng, đến lúc đó kiểm tra đánh giá cho mọi người nha, nhưng mọi người để tôi đi ăn cơm đã nha."

"Nhanh đi ăn, tôi nghe nói món canh sườn nấu đu đủ là một món canh đại bổ nha, mãnh liệt đề cử."

"Tôi thật sự phải phản bác lại phát biểu của trên lầu, vóc người tiểu ngư đã hết thuốc chữa rồi, đừng nói ăn một quả đu đủ rồi, cho dù ăn hai quả, mười quả cũng không thể lấp đầy nội y cúp D được đâu, mọi người cứ thả đu đủ đi, vẫn để cho tôi tới."

Nhìn thấy mấy thanh niên đua xe trong phòng phát sóng trực tiếp, Trương Hiểu Du dửng dưng như không.

Làm hoạt náo viên, nếu như ngay cả sự chế giễu của cư dân mạng cũng không chấp nhận được, thì không thể lăn lộn được trong nghề này được nữa.

Trương Hiểu Du cầm một cái điện thoại di động khác bắt đầu chọn món ăn, bỗng nhiên nàng hét lên một tiếng.

"Quán ăn Tuyệt Ngon đang là gì thế này? Một đĩa cơm rang trứng bán 189 tệ? Một phần mì rau 179 tệ? Coi mình là nhà hàng ba sao Michelin à?"

"Tôi mấy ngày trước đặt đồ ăn mang đi, cũng nhìn thấy tiệm này rồi, đồ ăn đắt kinh khủng, tôi đoán chừng đều là lừa dối người."

"Tôi cũng biết cửa tiệm này, nhưng lượt mua của bọn họ bằng không, đồ vật còn mắc như vậy, tôi liền không cam lòng mua."

"Tiểu ngư, cô nhanh đi mua một phần nếm thử, thay chúng tôi gỡ mìn."

"Không thành vấn đề, tôi hiện tại liền đặt đơn."

Đối với người bình thường mà nói, 189 tệ một phần cơm rang trứng, 179 tệ một tô mì rau có thể coi là giá cao ngất trời, nhưng đối với cấp bậc dẫn chương trình như Trương Hiểu Du mà nói, đó cũng chỉ là một số tiền nhỏ mà thôi, không nhiều.

"Như vậy, tôi lựa chọn trước một phần cơm rang trứng, với lại một ly trà sữa, sau đó là canh đu đủ nấu sườn heo theo yêu cầu của mọi người." Trương Hiểu Du hiểu chuyện nói:

"Nhưng mà tôi có dự cảm đồ ăn ở cửa hàng bọn họ nhất định không đáng giá tới mức này, dứt khoát liền giúp mọi người gỡ mìn đi, về sau không nên đặt hàng... Tôi dựa vào, này tình huống thế nào, tôi chỉ đặt có ba món, lại tính phí giao hàng cho tôi 500 tệ? Người giao hàng là Ngô Ngạn Tổ lái xe thể thao đến đưa à?"

Nhìn thấy vẻ mặt khoa trương của Trương Hiểu Du, tất cả mọi người trong phòng phát trực tiếp đều bật cười.

"Phí giao hàng cho một đơn hàng mang đi bình thường chỉ có vài tệ, họ lại muốn 500 tệ, vừa nhìn chính là cửa tiệm đen rồi."

"Cửa tiệm như vậy, chính là chỉ bán một lần, một cái tính một cái, sớm muộn cũng đóng cửa."

Nhìn thấy phí giao hàng 500 tệ cao ngất trời, Trương Hiểu Du cũng có chút tức giận.

"Tôi sẽ gọi điện thoại và hỏi xem chuyện gì đang xảy ra với người bán này."

Ngay sau đó, Trương Hiểu Du gọi vào điện thoại cố định trong cửa tiệm.

"Xin chào, là ông chủ của cửa hàng Tuyệt Ngon ư?"

"Là tôi, làm sao vậy?"

"Sao phí giao hàng của các anh lại mắc như vậy? Tôi đặt ba món ăn, lại lấy của tôi phí giao hàng 500 tệ? Các anh muốn tiền muốn đến điên rồi à? Cầm xe thể thao đi giao hàng cũng không mắc như vậy?"

"Chúng tôi có thể cung cấp phương diện dịch vụ này cho cô được, nhưng cô phải trả thêm 200 tệ nữa, nếu như chê đắt thì cũng đừng có đặt hàng."

Câu trả lời của Lâm Dật, khiến cho khán giả xem trực tiếp, trực tiếp sôi sùng sục.

"Tiểu ngư, nếu như anh ta trào phúng vóc người của cô, chúng tôi còn có thể chịu, nhưng anh ta trào phúng cô không có tiền, đây không phải đánh vào mặt của cô sao."

"Các cô cũng không biết khái niệm một bát cơm rang trứng bán được 189 tệ là những gì? Chúng tôi bình thường chỉ biết dùng bốn chữ để hình dung người đàn ông này: Kinh doanh nham hiểm."

"Tiểu ngư, chúng tôi cho cô tên lửa, chúng tôi muốn xem cô đánh vào mặt của anh ta!"

"Mẹ nó còn nói dùng xe thể thao đi giao hàng, sao không nói dùng tên lửa luôn đi!"

Nhìn thấy trong phòng trực tiếp, có vô số người lại cho mình quà tặng, ủng hộ mình đặt mua đồ ăn nhà bọn họ.

Trương Hiểu Du cảm giác, cơ hội của mình đến rồi.

Tuyệt đối không thể để cho khí thế của những người này giảm xuống được!

Nghĩ tới đây, Trương Hiểu Du cười vui vẻ, nhưng trong lòng oán thầm:

"Thực sự xin lỗi, là chính anh tự nghĩ ra cái đó nha, tôi muốn đánh vào mặt của anh rồi."

Trương Hiểu Du nghiêm mặt, "Tôi hôm nay liền muốn đặt đồ ăn của cửa hàng nhà anh đó, không phải là nhiều hơn 200 tệ thôi sao, tôi trả là được, tôi xem anh làm sao lấy xe thể thao đi giao đồ ăn cho tôi!"

Nói xong, Trương Hiểu Du cúp điện thoại, sau đó lại thêm 200 tệ cho phí giao hàng nữa, đem điện thoại đặt trước máy quay.

"Các anh em, nhóm lão Thiết, tôi đã đặt đơn rồi nha, tôi đã bỏ ra 1237 tệ, nếu như anh ta không lái xe thể thao đến, nhất định phải dạy dỗ tốt anh ta một trận, sau đó lại cho anh ta cái đánh giá không tốt, vĩnh viễn không đi cửa hàng của anh ta ăn nữa!" Trương Hiểu Du nói.

"Nếu như anh ta thuê một chiếc xe thể thao thì làm sao bây giờ?" Có người hỏi, bởi vì loại khả năng này cũng có khi sẽ có thật.

"Không thể nào, ở Trung Hải này, muốn thuê một chiếc siêu xe, giá ít nhất cũng phải 1000 tệ trở lên, trừ đi tiền nền tảng khấu trừ, căn bản không đủ cho anh ta trả tiền." Trương Hiểu Du lời thề son sắt nói:

"Rồi lại nói, giao món ăn thời hạn chỉ có 35 phút, anh cũng không có thời gian đi thuê, chúng ta cứ đợi là được rồi."

"Ha ha, tôi đoán chừng ông chủ cửa hàng chắc đang rất đau đầu, sẽ không nghĩ tới tiểu ngư nhà ta lại có tiền như vậy, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp đặt đơn rồi."

"Đợi lát nữa lái một chiếc xe điện đến giao đồ ăn, tình cảnh nhất định sẽ rất là lúng túng."

"Ngồi đợi ông chủ cửa hàng tới bị dạy dỗ."

Trương Hiểu Du hai tay vòng trước ngực, vẻ mặt tự phụ.

"Hừ, dám cùng với Trương Hiểu Du tôi hung hăng, không biết tôi là người chuyên trị người không phục sao!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 629.

Chương 630. Không Chỉ Xuất Sắc Mà Còn Trên Cả Xuất Sắc

Trong cửa tiệm nhỏ, đôi mắt to tròn của Kỷ Khuynh Nhan ngước nhìn Lâm Dật.

“Tiểu cô nương này hình như đang muốn cà khịa mình đây mà, gọi đồ hết có hơn 500 tệ, nhưng tốn tận 700 tệ tiền phí giao hàng, chuyện này phải làm sao đây?”

“Còn làm gì nữa, tiền đã đưa đến tận cửa rồi, có ngu đâu mà không nhận.”

“Hắc hắc, em cũng nghĩ vậy, hơn 1000 tệ, ngoài chi phí và hoa hồng, ít nhất cũng có thể kiếm được 700 tệ, không lỗ không lỗ.”

“Ai nói không phải nào.”

Hai người cùng vào bếp, Kỷ Khuynh Nhan phụ trách làm trà sữa và rửa rau, còn lại đều do Lâm Dật hoàn thành.

10 phút sau, khi món ăn sắp hoàn thành thì anh giao hàng của Mỹ Đoàn đi từ ngoài vào.

“Ông chủ, món ăn xong chưa?”

“Xong luôn rồi đây, đợi chút.”

“Được.”

Thao tác của Lâm Dật rất thuần thục, làm xong, Kỷ Khuynh Nhan phụ trách đóng gói, phân loại rõ ràng.

“Các anh, bình thường khi các anh giao đồ đều giao bằng xe máy à?” Lâm Dật hỏi.

“Đương nhiên rồi, dùng phương tiện khác sẽ bị lỗ.”

“Thế anh biết lái xe không?” Lâm Dật hỏi tiếp.

“Anh hỏi đúng chỗ rồi, không phải tôi nói phét, khi tôi bốn tuổi, tôi đã lái máy kéo. Sau khi tốt nghiệp trung học, tôi đến trường kỹ thuật Lam Tường để học sửa chữa ô tô.” Anh giao hàng nói chuyện thoải mái:

“Có một điều có thể anh chưa biết, khi tôi học sửa chữa ô tô, tôi cũng tự học lái máy xúc, anh nói tôi có xuất sắc không!”

“Không chỉ xuất sắc mà còn trên cả xuất sắc.”

“Vì vậy, ngoài máy bay trên bầu trời, tàu dưới biển, thì không có chiếc ô tô nào mà tôi không thể lái được.” Anh giao hàng hào hứng nói và chỉ ra ngoài cửa sổ:

“Hãy xem chiếc siêu xe màu trắng đó, chiếc xe đó tên là Koenigsegg Regera, một siêu xe thể thao, cách lái của nó cũng khác những chiếc xe thông thường. Không phải tôi nói phét, tôi lái loại xe này cũng thuộc dạng siêu, có thể nói trên đời này không có chiếc xe nào mà tôi không lái được, về mọi mặt tôi đều có thể xử lý tuyệt vời.”

“Anh trai, chiếc xe đó hình như không phải là Regera, nó là Koenigsegg RS, không giống nhau.”

“Ờ…”

Anh giao hàng có chút xấu hổ.

Thời điểm ra vẻ lại bị người khác vạch trần là cái trải nghiệm như thế nào?

“Anh nhìn sai rồi, chắc chắn là Regera, bạn tôi cũng từng có chiếc xe như vậy, tôi còn mượn để lái, sao có thể nhận nhầm được.”

Anh giao hàng đứng dậy, nhận đồ từ tay Lâm Dật: “Xem ra anh cũng là người hiểu biết về xe, khi nào có thời gian chúng ta giao lưu. Tôi còn phải đưa cơm, không nói với anh nữa.”

“Ấy, anh đợi chút, từ từ hẵng đi.”

“Còn chuyện gì nữa?”

“Không phải anh nói rằng anh đã lái Koenigsegg sao? Thôi không đi xe máy của anh nữa, lái chiếc xe thể thao này đi.”

“Hơi quá rồi đấy. Mặc dù tôi chỉ là người giao hàng, nhưng anh cũng không được lấy tôi ra làm trò đùa chứ.”

“Ai lấy anh làm trò đùa, đó là xe của tôi, anh lái đi giao hàng.”

Vừa nói, Lâm Dật ấn chìa khóa điều khiển, cánh cửa kéo tự động mở ra, anh giao hàng mắt chữ A mồm chữ O.

Thế giới quan vừa mới được thiết lập đã bị sụp đổ ngay vào thời khắc này.

“Xe đó là của anh?”

“Có khách hàng yêu cầu tôi sử dụng xe thể thao để giao đồ ăn, nên chỉ có thể dùng nó đi giao đồ ăn.” Nói xong, Lâm Dật đưa chìa khóa xe, cười nói:

“May mà anh biết lái, nên tôi không cần đi nữa.”

“Anh, anh….”

Anh giao hàng run rẩy: “Anh thực sự là đầu bếp?”

“Đầu bếp thì sao, đầu bếp thì không được lái siêu xe à?” Lâm Dật nói:

“Mà tôi còn muốn nói với anh một điều, mặc dù anh là người giao đồ ăn, nhưng nếu anh lái Koenigsegg thì không ai chặn anh lại, ngoài ra, nếu anh mua Lamborghini, Les Royce, Ferrari, Porsche, thì cũng không ai chặn anh lại, nếu không tin anh có thể thử.”

“Thế thì tôi cũng nói cho anh một chuyện.” Anh giao hàng nuốt nước bọt nói: “Nếu tôi thực sự có thể mua được những loại xe đó thì tôi không đi giao đồ ăn nữa.”

“Không cần quan tâm tiểu tiết, nhiệm vụ của anh bây giờ là giao phần đồ ăn này đi, tiện thể cảm nhận tay lái.”

“Chuyện này, chiếc xe đắt như vậy, anh bảo tôi lái có phải hơi kích động rồi không? Bình tĩnh lại chút.”

“Chỉ là một chiếc xe thể thao, nhà tôi còn mấy cái cơ, yên tâm cứ mạnh dạn mà lái, không sao đâu.”

“Người anh em thật ra tôi chỉ chém gió thôi không ngờ anh lại tin là thật, nhìn tướng mạo của anh cũng không giống người đơn thuần dễ tin người như vậy.”

“Nhưng tôi thực sự biết lái máy xúc, nếu có một ngày khách hàng muốn anh lái máy xúc đi đưa đồ thì nhớ gọi tôi.”

“Cứ thế đi, anh nhận đơn hết.”

“Anh cầm điện thoại của tôi đi, xong việc ấn đã giao hàng, sau đó về đưa điện thoại lại cho tôi là được.”

“Thế thì làm như vậy đi.”

Anh giao hàng quay lưng đi ra, trong lúc này Kỷ Khuynh Nhan từ trong bếp đi ra.

“Anh đi giao đi, sắp đến giờ rồi, nếu quá giờ giao thì không tốt đâu.”

“Thôi được, thế thì anh đi nhanh về nhanh, em ở lại coi tiệm một chút.”

“Yên tâm, cứ giao cho em.”

Cầm đồ đi ra khỏi cửa, Lâm Dật lên xe Koenigsegg.

Mặc dù ở trên đường không nhiều người, nhưng vẫn thu hút không ít ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

“Thật sành điệu!”

….

Biệt thự Lệ Cảnh, nhà của Trương Hiểu Du.

Lúc này cô ta cũng đang ở nhà phát trực tiếp.

Mà lượng người theo dõi cô ta phát trực tiếp đã vượt kỷ lục trong lịch sử.

Mọi người đều đang đợi cô ta vả mặt chủ cửa tiệm kia.

“Dựa theo chỉ dẫn trên điện thoại, còn 10 phút nữa là anh ta sẽ đến nơi, bây giờ tôi phải đi thay đồ rồi xuống dưới lấy đồ.”

“Còn thay đồ gì nữa? Bây giờ đi luôn đi, chúng tôi không đợi được nữa rồi.”

“Sao có thể như thế được.” Trương Hiểu Du nói:

“Bây giờ tôi còn đang mặc quần thể thao bó sát, áo thì cũng là thể thao hai dây, nếu cứ như vậy đi xuống, thì không phải để cho các chú trung niên thô tục đó được bổ mắt sao, cho nên tôi vẫn nên đi thay bộ kín đáo hơn."

“Ha ha, cô nói cũng đúng, xin phát trực tiếp thay đồ, tôi cho cô tên lửa luôn.”

“Hừ hừ, đừng có lừa tôi. Cho dù các người cho tôi vệ tinh thì chuyện này cũng miễn bàn, nếu không ngày hôm sau phòng phát sóng trực tiếp của tôi sẽ bị phong tỏa mất.” Trương Hiểu Du nói.

“Các anh thật là biến thái, người mà không cởi quần không phân biệt được là nam hay nữ dẫn chương trình mà còn muốn xem cô ý thay đồ, đúng là không có một chút phẩm vị nào.”

“Lầu trên tôi xin phép phản bác lại phát ngôn trên, tôi đã quan sát rất nhiều ngày, Tiểu Ngư rất có thể là một bà lão cải trang thành, nếu cởi quần thì tam quan của các anh có thể bị lật nhào.”

“Mẹ kiếp, các anh dám xúc phạm bà!”

Trương Hiểu Du cười mắng chửi một câu, sau đó về phòng của mình và thay đồ.

Khi đi ra, bộ đồ bó sát được thay bằng quần bò rộng, áo cộc tay và áo khoác mỏng, tóc hơi rối buông thả trên vai, so với người phụ nữ gợi cảm vừa nãy giống như hai người hoàn toàn khác nhau.

Trương Hiểu Du cầm gậy tự sướng, nói với những người trong phòng phát trực tiếp:

“Các quý ông và quý bà, chương trình vả mặt quy mô lớn sẽ bắt đầu ngay bây giờ, vui lòng khóa điều khiển từ xa trong tay, trong suốt chương trình sẽ không có điều vô nghĩ, không có quảng cáo, không có tin tức, Trương Hiểu Du người dẫn chương trình có lương tâm sẽ đưa các bạn đi dạy cho ông chủ có tâm địa đen tối một bài học!”

Nói xong, Trương Hiểu Du mang đôi dép lê, ngông nghênh đi ra ngoài.

Nhưng vừa đi ra khỏi cửa thì đúng lúc đó chạm trán với Lâm Dật.

Trương Hiểu Du đứng không vững, người đập vào tường.

“Tôi dựa...”

Trương Hiểu Du vẫn mở miệng mắng một câu, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Dật, giọng điệu cô ta đột ngột thay đổi.

“Tôi, tôi dựa vào đây thấy rất thoải mái…”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 630.

Chương 631. Ai Cướp Việc Làm Ăn Của Ai

Lúc này, trái tim thiếu nữ của Trương Hiểu Du nhảy lên liên hồi, bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Nhan sắc thần tiên gì thế này, không phải quá ưa nhìn rồi sao?”

“Anh đẹp trai nhà ai lẻn ra ngoài đây, không biết các chị gái bên ngoài đều là lang sói sao?”

“Bảo em đẹp trai đợi tỷ một chút, tỷ vẫn còn xẻng để chôn chồng.”

Sự xuất hiện của Lâm Dật khiến không ít khán giả nữ phòng phát sóng trực tiếp bùng nổ, dậy lên làn sóng cao trào.

Tim của Trương Hiểu Du loạn nhịp cả lên.

Nếu cô ta biết ra ngoài sẽ gặp trai đẹp như vậy, cô ta đã ăn diện lộng lẫy hơn rồi.

Lâm Dật liếc nhìn Trương Hiểu Du, cảm thấy não của cô gái này có chút không bình thường.

Anh không để ý đến cô ta quá nhiều, mang theo đồ của mình, chuẩn bị lên lầu.

“Này này, anh trai, đợi đã.” Trương Hiểu Du kịp thời ngăn Lâm Dật lại, cố ý vén tóc mình, nói với giọng thục nữ:

“Anh trai, anh cũng sống ở biệt thự Lệ Cảnh à? Tôi cũng sống trong tòa nhà này nhưng tôi chưa gặp anh bao giờ."

"Tôi đến giao đồ ăn, nhà cũng không ở đây. Chị mà nhìn thấy tôi thì điều đó mới kỳ lạ."

"Hả, anh đang giao đồ ăn à?"

Trương Hiểu Du muốn xin số điện thoại để bắt chuyện hoặc tương tự vậy, không ngờ rằng anh chàng này thật không có tiền đồ.

Với vẻ ngoài đó, không phải là quá đáng tiếc khi chỉ giao đồ ăn sao?

"Chờ chút."

Ngay khi Lâm Dật chuẩn bị rời đi, Trương Hiểu Du ở phía sau gọi lại.

"Anh giao hàng cho Trương Hiểu Du đúng không?"

"Đúng vậy? Làm sao cô biết?"

"Tôi tôi tôi, chính là tôi."

Trương Hiểu Du điên cuồng gật đầu, ngay cả nhịp tim cũng tăng nhanh.

Anh chàng này là người giao đồ ăn cho mình. Đó không phải là sự trùng hợp sao?

"Chết tiệt, dẫn chương trình động sắc niệm à. Đây là muốn ôm người đẹp vào lòng rồi?"

"Mối thù chung chồng, không đội trời chung!"

"Không phải anh ta chỉ dựa vào ngoại hình đẹp trai hơn tôi một chút thôi sao?"

“Tôi muốn hỏi, sau này tôi có thể xem video của họ trên trang web nào?”

“Đây không phải chương trình phát sóng trực tiếp vả mặt quy mô lớn sao, sao bây giờ lại trở thành live gặp gỡ bạn tình rồi?”

Lúc này, Trương Hiểu Du không còn quan tâm đến chuyện vô nghĩa trong phòng phát sóng trực tiếp nữa.

Mục đích duy nhất của cô ta là lấy được số điện thoại của Lâm Dật!

“Nếu là đồ ăn cô gọi, vậy cầm lấy đi.”

Anh đặt đồ vào tay Trương Hiểu Du, việc đã làm xong cũng có thể quay về cửa tiệm rồi.

“Tôi muốn hỏi, tôi đã đưa 200 tệ phí giao hàng. Chủ các anh nói rằng anh ta sẽ lái một chiếc xe thể thao đi giao đồ ăn. Tại sao anh ta lại bảo anh đến đây?”

“Tôi chính là ông chủ.” Lâm Dật nói tiếp: “Tôi đã giao tất cả những gì cô gọi.”

“Hả, anh là ông chủ?”

Nghe tin này, Trương Hiểu Du và những người trong phòng phát sóng trực tiếp đều sững sờ.

Ai cũng không ngờ rằng một anh chàng đẹp trai như vậy lại là chủ của cửa tiệm đó!

Hơn nữa còn kiêm chức đầu bếp!

“Cô đã nói rằng cô sẽ làm bẽ mặt anh ta. Giờ cô đổi ý chỉ vì anh ta đẹp trai à?”

“Dẫn chương trình tiêu chuẩn kép, nếu không có chuyện vả mặt, vậy chúng tôi sẽ bỏ theo dõi!”

“Tôi chỉ không quen có kẻ đẹp trai hơn mình.”

Nhìn thấy người trong phòng phát sóng trực tiếp đều muốn bỏ theo dõi, Trương Hiểu Du có chút hoảng hốt.

Nếu tất cả đều bỏ theo dõi, cô ta sẽ tổn thất rất lớn.

“Tôi không thể làm ông chủ sao?” Lâm Dật hỏi.

“Có thể chứ, nhưng không phải anh bảo sẽ lái xe thể thao đi giao đồ ăn sao?”

“Vấn đề này quan trọng à? Lại không ảnh hưởng đến hương vị món ăn.”

Trương Hiểu Du thầm nghĩ, chắc chắn vụ lái xe thể thao đi giao đồ ăn là một mánh lới quảng cáo, chỉ để lừa tiền của cô ta.

Nhưng đẹp trai như vậy lại chỉ lừa 200 tệ.

Nhưng nếu cứ để anh ta đi, cô ta sẽ không có cách nào giải thích với những người trong phòng phát sóng trực tiếp.

Làm thế nào mới tốt đây!

Tít tít!

Lâm Dật xoay người rời đi, ấn chìa khóa xe, đèn xe Koenigsegg bật sáng, cửa xe cũng mở ra.

Qua camera trong phòng phát sóng trực tiếp, mọi người đều thấy Lâm Dật lên chiếc Koenigsegg màu trắng vui vẻ rời đi.

Nghe tiếng động cơ Koenigsegg gầm rú, Trương Hiểu Du và những người trong trường quay trực tiếp im bặt.

“Anh ta, anh ta thật sự lái xe thể thao!” Trương Hiểu Du không thể tin được thốt lên: “Bây giờ bọn họ không bỏ theo dõi mình được rồi.”

“Chết tiệt, tại sao hắn ta đẹp trai và giàu có hơn tao? Ông đây không thể chấp nhận được mà.”

“Xem ra chôn cất chồng là một sự lựa chọn đúng đắn.”

“Đừng nói nữa, chị đây phải đi mua một chai Dichlorvos* cho tên bạn trai.”

*Dichlorvos: một loại thuốc trừ sâu.

“Cửa tiệm của họ tên là “Tuyệt Ngon” đúng không? Tôi không nhịn nổi nữa. Tôi đi check-in!”

…..

Lái xe trở lại cửa tiệm, ngay khi vừa bước xuống xe, Lâm Dật liền sửng sốt.

Một hàng dài người đứng đợi ở cửa, hầu hết trong số họ còn là nam sinh.

Lâm Dật mở cửa bước vào trong, Kỷ Khuynh Nhan đang ngồi ở quầy thu ngân, đợi anh trở về.

“Tình huống gì thế này? Tại sao bên ngoài có nhiều người xếp hàng như vậy?”

“Tất cả đều đến ăn tối nhưng em nói rằng ông chủ không có ở đây nên họ phải đợi một lúc trước khi anh quay lại.” Kỷ Khuynh Nhan đáp.

“Có thể là do bà chủ hấp dẫn hơn.”

“Hắc hắc…”

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Thật đúng là một người đẹp xấu xa.

“Gọi mọi người vào.” Lâm Dật nói: “Bắt đầu làm việc.”

“Rồi rồi.”

Sau đó đã đến giờ ăn tối, việc kinh doanh trong cửa tiệm lại càng trở nên nhộn nhịp, buôn bán vô cùng đắt hàng.

Cuối cùng, để phục vụ được nhiều khách hơn, Lâm Dật quyết định chỉ bán cơm chiên trứng và mì rau củ để thức ăn được phục vụ nhanh hơn.

Hơn nữa, họ còn có thể tiết kiệm được nhiều nguyên liệu khác bởi thực phẩm dự trữ đã dùng gần hết, không thể làm thêm món khác.

8 giờ tối, mặc dù vẫn còn lẻ tẻ vài vị khách nhưng Kỷ Khuynh Nhan quyết định đóng cửa.

Doanh thu hôm nay là hơn 20000 nhân dân tệ.

Khá tốt rồi, nếu cứ tiếp tục đà này, kẻ kiệt sức đến chết là Lâm Dật.

Kết thúc giờ làm việc, Lâm Dật liếc nhìn sơ trang chủ hệ thống và phát hiện ra rằng tiến độ hệ thống đã đạt (45130/100000).

Với tốc độ này, tối đa trong 3 ngày thì anh có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi đóng cửa cửa tiệm, Kỷ Khuynh Nhan kiểm tra nguyên liệu ở bếp sau.

“Lâm Dật, ngoài rau, thịt, hải sản không nhiều, xét theo số lượng khách hàng hôm nay, ngày mai chắc chắn sẽ không đủ.”

“Được, ngày mai gọi điện cho Vương Thiên Long, bảo anh ta mang đến đây.”

Vì trải nghiệm mua nguyên liệu nấu ăn sáng sớm nay không được tốt, ngày mai Lâm Dật không có ý định lại đi nữa.

Dù cả hai đã đóng cửa tiệm nhưng đường Chính Dương vẫn rất sôi động.

Học sinh đi đi lại lại đều sẽ đi ngang qua đây.

Đối diện cửa tiệm có quầy bán đồ nướng, bên ngoài xếp cả chục cái bàn gọn gàng, nhưng chỉ có một bàn có khách.

Quây quanh bàn là ba người đàn ông trung niên, trên bàn là đùi cừu nướng vàng ươm và hơn chục lon bia rỗng.

“Chết dẫm, quán đối diện có gì đặc biệt, đồ đắt thế mà ngày nào cũng có bao nhiêu người xếp hàng vậy? Khiến cho không ai đến chỗ tôi?”

Người đàn ông vừa lên tiếng là Chu Bằng, dáng người cao lớn vạm vỡ, mặc áo phông đen, hầu như tất cả cô gái đi ngang qua đều sẽ đi đường vòng.

“Đừng mắng nữa, hàng bánh bao của chúng tôi cũng vậy, mấy ngày nay kinh doanh ảm đạm lắm.”

Người đàn ông vừa nói chuyện tên là Trần Ngạn Tùng, ngồi đối diện Chu Bằng, người có vẻ hơi ốm yếu, mặc áo cộc tay, trông có vẻ là một người khôn khéo.

“Ban ngày có mấy cô gái đến cửa tiệm của tôi ăn, bảo rằng tháng này sẽ ăn tiết kiệm để dành tiền nhiều một chút, sau đó sẽ đến cửa tiệm đó ăn vài bữa nữa.”

“Chuyện quái gì vậy? Đồ ăn ở cửa tiệm đó rất ngon à?”

“Ngon cái rắm.” Trần Ngạn Tùng chửi rủa: “Nguyên nhân là chủ cửa tiệm kia quá đẹp trai, mê hoặc mấy cô gái nhỏ, bọn họ đều đổ xô vào trong đó ăn cơm.”

“Không đúng, tôi thấy vào buổi chiều vẫn có rất nhiều nam sinh xếp hàng.”

Người tiếp lời là Đoàn Gia Bảo ngồi cạnh Chu Bằng, chủ tiệm trà sữa bên cạnh.

“Vì trong cửa tiệm có một người phụ nữ, người cũng rất xinh đẹp, nam sinh đến đây ăn đều vì cô ta.”

Khi nhắc đến Kỷ Khuynh Nhan, Trần Ngạn Tùng bỗng trở nên nhiều lời.

“Ban ngày tôi từ cửa sổ nhìn sang cửa tiệm của bọn họ, phát hiện cô nàng này rất đẹp, giống như tiên nữ vậy.”

“Bây giờ không phải lúc tán dóc chuyện này, chúng ta phải nghĩ cách cứu vãn việc làm ăn của mình, nếu không sẽ phải uống gió Tây Bắc đấy!” Chu Bằng nói.

“Tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện với họ và yêu cầu bọn họ rút ngắn giờ làm việc.” Đoàn Gia Bảo tiếp lời.

“Hoặc nghĩ ra một cách cực đoan để bọn họ chuyển đi!”

Chu Bằng và Đoàn Gia Bảo đều thấy hứng thú, vội vàng hỏi:

“Phương pháp cực đoan mà chú đang nói đến là gì?”

“Cho họ ít chướng ngại.” Trần Ngạn Tùng vạch ra.

“Ví dụ, thuê một số côn đồ địa phương đến ăn ở cửa tiệm chúng, làm cho mấy người sinh viên hoảng sợ hoặc tìm một vài nhân viên kiểm tra an toàn thực phẩm đến điều tra cửa tiệm, dồn họ vào chỗ chết. Sau một thời gian, tự tụi bọn họ sẽ đi.”

“Đây cũng là một ý hay.” Chu Bằng đáp:

“Ngày mai chúng ta đến nói chuyện xem thái độ hắn ta thế nào. Nếu cứ tiếp tục như bây giờ, toàn bộ đường Chính Dương sẽ do hắn ta độc chiếm, không ai trong chúng ta sống được.”

“Cứ làm vậy đi!” Đoàn Gia Bảo nói tiếp: “Tôi sẽ liên lạc nhiều người hơn giúp chú một tay, cho hắn biết thế nào là ra oai, cũng đỡ phải nhiều lời.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 631.

Chương 632. Chiều Hướng Phát Triển? Thuận Thế Mà Làm?

Đến tám rưỡi tối, cửa tiệm đã được vệ sinh dọn dẹp sạch sẽ.

Kỷ Khuynh Nhan ngồi vào bàn, tận hưởng sự yên tĩnh hiếm có.

“Đang ngẩn người nghĩ gì vậy?” Lâm Dật bước tới hỏi.

“Em muốn đến chợ đêm dạo một vòng nhìn xem người ta bán các mặt hàng sinh hoạt thiết yếu. Tuy giá rất rẻ nhưng nghe vẻ chất lượng lại khá tốt.”

“Chỉ xem đồ dùng thiết yếu thôi à? Không định ăn gì sao?”

“Ừm...”

Kỷ Khuynh Nhan lộ ra vẻ mặt có chút xấu hổ: “Buổi tối em còn chưa ăn cơm, cho dù ăn một ít đồ ăn vặt cũng rất bình thường, không phải sao?”

“Để anh nấu cho em, vừa ngon lại vừa vệ sinh sạch sẽ.”

“Anh đã vất vả cả ngày rồi, đừng làm nữa, nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không mệt.”

“Nguyên liệu nấu ăn trong tiệm không còn nhiều lắm, hơn nữa nấu một bữa cho em thì tổn thất rất nhiều.”

“Không sao đâu, ngày mai Vương Thiên Long sẽ đưa đồ qua đây.”

“Lâm Dật!”

Kỷ Khuynh Nhan tức giận, hay tay chống lên eo thon nhỏ, nói: “Không được, em nói anh mệt là anh phải mệt, nhanh thu dọn đồ đạc đi!”

Lâm Dật: “...”

Dưới sự áp bức của Kỷ Khuynh Nhan, hai người đóng cửa tiệm, dắt tay nhau đi về phía chợ đêm.

Thấy hai người họ đóng cửa tiệm sớm như vậy, Chu Bằng tức giận nghiến răng.

Bà nó, có việc mà không muốn làm, định chọc tức ai đây chứ.

...

Sáng hôm sau, Lâm Dật vừa đến cửa tiệm đã nhận được điện thoại của Lương Nhược Hư.

“Anh đến cửa tiệm chưa?”

“Vừa mới đến.”

“Khoảng nửa tiếng nữa tôi sẽ đến, nấu giúp tôi một tô mì, để tôi đến giải quyết bữa sáng cho nhanh.”

“Cô có trả tiền không?”

“Trả anh cái con khỉ khô ấy.”

Nửa giờ sau, Lương Nhược Hư đi từ bên ngoài vào, trên người không mặc bộ đồng phục công sở thường ngày.

Mà là quần jeans xanh được phối với áo gió màu be, dưới chân đi một đôi bốt màu đen, mặt còn trang điểm nhẹ, trông thật sự rất đoan trang và uy nghiêm.

Phong cách ăn mặc của Lương Nhược Hư từ trước đến nay đều là kiểu này, hoàn toàn trái ngược với Kỷ Khuynh Nhan.

Kỷ Khuynh Nhan luôn trang điểm tinh xảo, phù hợp với khí chất riêng của bản thân, bất kể khi nào nhìn vào đều có cảm giác sắc sảo, khiến người ta phải sợ hãi ba phần.

Nhưng Lương Nhược Hư thì không giống vậy, cô ấy không hề có ý theo đuổi sự tinh tế sắc sảo, mà trên người luôn có phần tùy ý giản dị.

Cách trang điểm cùng ăn mặc làm khí chất của cô ấy toát lên vẻ trưởng thành và già dặn.

Nhưng vì yêu cầu công việc, nên cô ấy cũng không còn cách nào khác.

“Trang trí cửa tiệm không tồi đấy!” Sau khi tiến vào, Lương Nhược Hư nhận xét từ đầu đến cuối.

“Lương đại mỹ nữ có muốn đầu tư gì không, tôi sẽ để dành cho cô một phần.”

Vừa nói chuyện, Lâm Dật vừa bưng bát mì tới trước mặt Lương Nhược Hư, đồng thời còn tặng kèm một đĩa dưa muối nhỏ.

“Đĩa dưa muối này của cửa tiệm các anh hình như cũng không rẻ đâu!”

“Không sao, cô có thân phận đặc biệt, tôi sẽ cho cô một cơ hội, cô tích lũy đến cuối tháng, tôi sẽ đưa hóa đơn đến thành ủy thành phố giúp cô.”

“Nếu để bọn họ biết, tôi ăn một tô mì sợi 179 tệ, cùng đĩa dưa muối 39 tệ, thì anh cứ chờ việc tôi bị song quy (*) đi, rồi sau này nhớ đến cục cảnh sát đưa cơm hộp cho tôi đi là vừa.”

(*)Song quy là phương pháp chống tham những hữu hiệu của Đảng Cộng sản Trung Quốc.

“Cho nên tôi mới không muốn cô đi con đường này, cho dù được phần lớn mọi người đồng ý cũng không thể làm.”

“Được rồi, bớt nói nhảm đi.” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Mẹ tôi đã liên hệ với mấy công ty giúp anh, đến lúc đó anh hãy tìm người kết nối công nghệ với bọn họ đi nhé.”

“Kết nối cái gì?”

Lương Nhược Hư lấy ra hai tờ giấy từ trong túi đưa đến trước mặt Lâm Dật.

Lâm Dật nhìn thấy trên tờ giấy A4 có ghi chép hơn ba mươi cái tên công ty.

Có mấy công ty nổi tiếng được mọi người nhắc tới nhiều đến mức thuộc làu như Penguin, Ali, JD.com đều có tên trong danh sách.

Có thể nói, các công ty được liệt kê có tên trên tờ giấy, hàng năm đều được coi là những gã khổng lồ trong ngành.

“Đây là cái gì?”

“Không phải anh muốn phát triển hệ thống điện thoại mới sao, mẹ tôi đã theo chân chào hỏi lãnh đạo của bọn họ, sẽ hỗ trợ nghiên cứu phát minh và phát triển phần mềm tương ứng.” Lương Nhược Hư vừa ăn vừa nói.

“Mẹ nó, thật hay giả vậy?”

“Đương nhiên, dù sao cũng không thể ăn không mì sợi của anh được.”

Lâm Dật lại quét mắt nhìn danh sách trên tờ giấy A4, mặc dù chỉ có ba mươi mấy công ty trong danh sách, nhưng nếu cộng tất cả các ứng dụng của bọn họ lại với nhau, ít nhất cũng phải có đến hơn ba trăm khoản.

Tuy đối với thị trường ứng dụng mênh mông rộng lớn mà nói, con số như vậy, cũng chỉ là chín trâu mất một sợi lông, nhưng trong phần mềm này được lập trình bao gồm hơn 70 loại ứng dụng dùng trong cuộc sống sinh hoạt thiết yếu, hẳn là đủ để đáp ứng các nhu cầu hằng ngày của hầu hết mọi người.

Nhìn thấy danh sách này, Lâm Dật mới ý thức được năng lực của Trầm Thục Nghi vượt xa so với tưởng tượng của mình.

Chỉ mới chào hỏi thôi mà ngay cả những nhân vật máu mặt như Lian Erma hay Face Blind Qiang cũng phải đồng ý hợp tác, từ điểm này cũng có thể nhìn ra Trầm Thục Nghi rất mạnh ở thị trường tư bản.

Có thể sánh vai đứng ngang hàng cùng với những người đó, cũng là bình thường.

“Đúng rồi, mẹ tôi có một lời khuyên cho anh, có muốn nghe không?”

“Lời khuyên gì, cứ việc nói.”

“Bà ấy nói mô hình thị trường hệ điều hành điện thoại đã ổn định, nếu anh muốn tiến lên thoát ra khỏi vòng vây, cách trực tiếp hiệu quả nhất nhất chính là chi tiền, tiếp theo chính là khai thác thị trường thứ ba trên thế giới.”

“Ừ, tôi cũng nghĩ tới điều này.” Lâm Dật gật đầu nói.

“Ngoài ra còn có một việc nữa, tôi phải nói với anh.” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Bên trên có ý định thành lập một trung tâm công nghiệp Phu Hóa lương cao ở Trung Hải, anh có muốn hạng mục này không?”

“Cho tôi? Hạng mục này có hơi phỏng tay rồi, tôi cũng không dám nhận.”

Có một số chuyện một khi đã liên quan đến chính phủ sẽ tương đương với việc đeo trên mình một chiếc xiềng xích.

Loại chuyện này Lâm Dật sẽ không làm, cũng không muốn làm.

“Anh bình tĩnh trước đã.” Lương Nhược Hư nói: “Hạng mục này bên trên không tham dự, xem như khen thưởng cho anh.”

“Khen thưởng?”

“Thật ra từ lâu rồi, phía trên cũng đã đoán trước được khủng hoảng, chúng ta chỉ đứng đầu thế giới về ngành công nghiệp dịch vụ, nhưng ở lĩnh vực nghiên cứu khoa học cơ bản vẫn đang trong giai đoạn cực kỳ suy yếu.” Lương Nhược Hư chải lại tóc, nói:

“Nhưng lúc ấy, mức độ phát triển kinh tế không đồng đều, không cho phép có quá nhiều người đầu tư vào phương diện này, nên dứt khoát đành gác lại dự án, nhưng thẳng đến 18 năm sau, cuộc khủng hoảng của ZTE làm bại lộ vấn đề này ra cho nên bên trên không muốn đợi nữa.”

“Cho nên mới xảy ra một màn thế này?”

“Không sai, hơn nữa, cũng đến lúc phải ra tay.” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Hiện tại, thị trường smartphone ở Trung Quốc đều đã bị IOS và Android độc quyền chiếm đóng, nếu có một ngày xảy ra xung đột, Apple cùng Google sẽ ngừng cập nhật ngắt kết nối với thị trường Trung Quốc, vấn đề này rất nghiêm trọng, đương nhiên khả năng này cực kỳ nhỏ, nhưng chúng ta cần phải có sự chuẩn bị, không thể bị người khác dắt mũi được, cho nên anh mới có được một cơ hội tốt này, lại trùng hợp với ý kiến phía trên.”

“Sau đó thì sao, phía trên đang tính toán làm gì với hạng mục trung tâm ươm tạo này?”

“Anh muốn cái gì sẽ cho anh cái đó, hơn nữa tôi có thể bảo đảm, các chính sách sở hữu sẽ không lừa đảo mà chắc chắn được thực hiện, nhất định sẽ ưu ái cho anh.” Lương Nhược Hư nói:

“Nhưng niên hạn sử dụng là 20 năm, trong 20 năm này, toàn bộ lợi ích đều về anh, 20 năm sau phải bàn giao lại cho họ.”

“Người trước trồng cây để người sau hưởng bóng mát.”

Lương Nhược Hư suy nghĩ một lúc: “Cũng không thể nói như vậy, dù cho có trao lại thì anh cũng không thiệt, bởi vì bình thường trong mắt lãnh đạo thì trung tâm ươm tạo vẫn là của anh, nhất định có thể kiếm được danh tiếng, tôi vẫn cảm thấy lợi nhiều hơn hại.”

“Được rồi, để tôi suy nghĩ.” Lâm Dật không trực tiếp đồng ý.

Từ trước đến nay, anh không hề muốn tham dự chuyện như vậy.

Nhưng hiện tại hình như không còn cách nào khác.

Người ta cũng đã chủ động như vậy, chung quy vẫn phải cho chút mặt mũi.

“Được thôi, anh cứ từ từ nghĩ, cũng không phải chuyện gì gấp.”

Lương Nhược Hư rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút khó hiểu.

Chuyện này tuyệt đối là một vụ giao dịch có lợi nhuận, cần gì phải nghĩ ngợi chứ?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 632.

Chương 633. Tới Đi!

Két két!

Lúc hai người đang nói chuyện, cửa tiệm bị đẩy ra, sáu người từ bên ngoài đi vào.

Đi đầu đúng là Chu Bằng cùng đám người Trần Ngạn Tùng.

“Hiện tại chỉ có thể nấu cơm chiên và mì sợi, muốn ăn món khác phải chờ một lát.” Lâm Dật nói.

“Người anh em, chúng tôi không phải tới ăn cơm, là có chút việc muốn tâm sự với cậu.” Chu Bằng nói.

“Tìm tôi?”

“Trước tiên tự giới thiệu một chút, tôi là Chu Bằng, chủ quán hải sản nướng BBQ Hồng Đạt ở đối diện, vị này là chủ quán bánh bao Hâm Hâm - Trần Ngạn Tùng, vị này là Đoàn Gia Bảo của tiệm Trà Sữa Hạnh Phúc, vị này là...”

Sáu người Chu Bằng tiến vào đều lần lượt giới thiệu một lần, Lâm Dật cũng biết thân phận đối phương.

Lương Nhược Hư nghiêng đầu, liếc mắt nhìn đám người đi vào, sau đó tiếp tục ăn đồ trong tô.

“Mọi người tới đây tìm tôi là có chuyện gì vậy?”

“Cậu thấy đó, chúng ta đều làm ăn buôn bán trên đường Chính Dương, chú ý hòa khí sinh tài, nhưng từ khi cậu khai trương, chúng tôi lại không kinh doanh nổi nữa.” Chu Bằng nói.

“Không kinh doanh được?” Lâm Dật nói: “Tôi cũng không đi giành việc làm của các anh, các anh làm ăn không tốt, việc này không liên quan tới tôi.”

“Nghe cậu nói kìa, nếu không liên quan tới cậu thì chúng tôi đã không tới đây tìm cậu.” Chu Bằng nói tiếp:

“Đồ nhà các cậu ngon như vậy, hiện tại bao nhiêu học sinh đều tích cóp tiền không tiêu, đều là để đến chỗ cậu ăn cơm, đương nhiên chúng tôi không còn việc làm.”

Lâm Dật cảm thấy những người trước mắt này có phần nực cười.

“Vậy các anh có ý gì? Muốn bảo tôi đóng cửa, thành toàn cho việc làm ăn của các anh à?”

“Sao chúng tôi có thể làm vậy được, cậu cũng cần nuôi sống gia đình cậu mà.” Chu Bằng nói tiếp:

“Cậu xem có thể rút ngắn thời gian buôn bán lại sao cho thích hợp không, cũng chừa cho chúng tôi một con đường sống.”

“Nếu các anh nói như vậy thì tôi không thể đồng ý, nhà ai làm nhà đó ăn, tay nghề bản thân không tốt, nên tìm nguyên nhân từ trên người mình, thế mà các anh lại la ó bảo tôi phải rút ngắn thời gian buôn bán lại, các anh nghĩ sao vậy? Buồn cười thật đấy?”

“Người anh em, cậu đừng nói chuyện kiêu căng ngạo mạn như vậy, chúng tôi cũng không có ý gì khác.” Chu Bằng nói tiếp:

“Việc làm ăn của cậu làm lên như thế nào, trong lòng cậu hiểu rõ, chúng tôi không nói nhiều, nếu xảy xung đột không đáng có sẽ không tốt.”

Câu này khiến Lâm Dật càng không hiểu ra làm sao.

"Vậy anh nói cho tôi biết việc làm ăn của tôi làm như thế nào?"

Ba người Chu Bằng liếc nhìn nhau một cái, người trước nói:

"Tôi cũng đã hỏi thăm rõ ràng, cửa tiệm này là do cậu hợp tác cùng một cô gái xinh đẹp, ngày thường đều dùng phương thức câu dẫn, dụ dỗ cả trai lẫn gái tới ăn cơm. Tôi nói đúng chứ? Tiền của sinh viên cũng lừa, cậu cảm thấy làm ăn như vậy có ý nghĩa gì không?"

"Dụ dỗ?" Vẻ mặt Lâm Dật lạnh lùng.

"Chẳng lẽ không phải sao?" Chu Bằng nói tiếp: "Lúc chúng tôi đi vào còn nhìn thấy cậu với cô gái này vừa cười vừa nói chuyện với nhau, cậu còn không thừa nhận sao?"

"Cô ấy là bạn của tôi, chẳng lẽ còn không được nói chuyện?"

"Bạn bè?"

"Ha ha..."

Sắc mặt Chu Bằng khinh thường: "Theo như cậu nói như vậy thì có phải mỗi cô gái tới tiệm cậu ăn cơm đều xem như bạn bè của cậu không? Tất cả những người đàn ông đến tiệm ăn cơm cũng tính là bạn bè của cô gái đó không?"

Rầm rầm!

Lâm Dật nhấc một chân lên đá một phát vào người Chu Bằng: "Tôi có phải nể mặt anh quá nhiều rồi không?"

Mọi người trong cửa tiệm đều sửng sốt.

Ngoại trừ Lương Nhược Hư, thì không ai nghĩ đến Lâm Dật sẽ động thủ đánh người.

Đặc biệt đối phương là Chu Bằng với cân nặng hơn 100kg.

Sức lực tên nhóc này có phải hơi lớn rồi không?

Lương Nhược Hư không lên tiếng, yên lặng ăn đồ của mình.

Kỷ Khuynh Nhan từ đầu đến cuối là do anh ta độc chiếm, anh ta không bao giờ chấp nhận để người khác vũ nhục cô dù là một chút.

Đó là vảy ngược của Lâm Dật, vẫn nên đừng động vào.

Thấy trong cửa tiệm náo loạn bất thường, Lương Nhược Hư bèn lặng lẽ rút điện thoại gửi tin nhắn Wechat cho Cục trưởng công an Trung Hải.

Những kẻ này chỉ biết dựa vào uy hiếp đe dọa để cạnh tranh một cách ác ý, không thể để yên cho bọn chúng lộng hành được.

“Thằng nhóc kia, mày lại dám ra tay đánh người lớn, mày đúng thật không coi luật pháp ra gì!” Trần Ngạn Tùng quát.

“Tôi còn chưa đánh chết anh ta đã coi như tâm trạng tôi tốt rồi đấy.”

“Đệt, đừng phí lời với hắn nữa. Suốt mười năm tao mở cửa hàng trên đường Chính Dương này, đều là tao ra tay đánh người khác, đây là lần đầu tiên có đứa dám ra tay đánh tao đấy!”

Sự giận dữ của Chu Bằng đã hiện rõ trên khuôn mặt.

Vóc dáng hắn to lớn, bản thân cũng lăn lộn trên con đường này nhiều năm như vậy, lại bị một thằng nhãi con đánh lén, hắn không thể chấp nhận được loại chuyện này.

Chu Bằng từ dưới đất bò dậy, hắn chộp lấy cái ghế bên cạnh, hung tợn đập tới.

“Anh Bằng, anh Bằng, anh bớt giận.”

Thấy Chu Bằng định đánh người, Trần Ngạn Tùng và Đoàn Gia Bảo vội lao lên can ngăn.

Bọn họ quen biết Chu Bằng lâu năm, đã biết rõ tính khí và thân thủ của hắn.

Mấy năm nay làm ăn buôn bán, hắn cũng thu bớt tính tình lại, nhưng thực chất từ sâu trong xương cốt hắn vẫn còn lưu lại một thời liều mạng bên đường cầm đao chém người.

Giờ hắn lại bị người ta đạp một đạp trước mặt mọi người, mất hết cả thể diện, nếu không ngăn lại tất có án mạng xảy ra.

“Đệt, chúng mày đừng có cản tao!” Chu Bằng trừng mắt quát tháo:

“Thời trẻ ông đây đã từng làm mưa làm gió ở cái đường Chính Dương này, lần đầu tiên có đứa dám chọc giận tao, con mẹ nó không có chuyện tao tha cho hắn đâu!”

“Anh Bằng, anh bớt nóng lại đi, đừng vì chuyện cỏn con này mà rước thêm phiền toái vào người.”

“Khỏi lo, tao tự biết nặng nhẹ, chỉ ra tay dạy dỗ hắn một chút thôi.”

Chu Bằng cứ thế bỏ ngoài tai mấy người kia, vác ghế đập thẳng về phía Lâm Dật.

Đám người Trần Ngạn Tùng chỉ biết thở dài.

Người này đúng là nghé mới sinh không sợ hổ.

Có thể nói chuyện với hắn ta một cách bình tĩnh như vậy thì Chu Bằng đã phải kiềm chế lắm rồi.

Hắn ta thì hay rồi, còn dám làm càn đánh người, thật sự cho rằng mình đẹp trai là không ai dám trừng trị sao?

Tới đi!

Cũng như vừa rồi, Lâm Dật không nói thêm lời thừa thãi vô nghĩa nào.

Anh lách mình sang một bên tránh đòn tấn công của Chu Bằng, rồi tung cước cho hắn một đá.

Mọi người trong phòng lại choáng váng lần nữa, vừa rồi là đánh lén, nhưng lần này không phải, vậy mà Chu Bằng vẫn bị đánh gục sao?

Thằng nhóc này trông gầy gò đơn bạc mà sao lại có sức lớn thế này?

Chu Bằng ngã xuống đất, hai cái răng cửa cũng thuận thế rơi ra.

“Với cái đức hạnh này của anh, còn muốn so chiêu với tôi à?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 633.

Chương 634. Cuộc Đối Thoại Giữa Lâm Dật Và Trầm Thục Nghi

Chu Bằng che miệng, lúc này hắn cũng ngẩn ra, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Anh Bằng, anh không sao chứ?” Bọn Trần Ngạn Tùng sốt sắng chen tới đỡ Chu Bằng đứng dậy.

“Không việc gì, tạm thời tao không chết được.”

Bị Lâm Dật đánh cho một trận, đám Chu Bằng mới nghiêm túc nhìn nhận lại Lâm Dật, đoạn lên tiếng:

“Thằng kia, hôm nay coi như mày trâu bò, nhưng để tao nói cho mày biết hiện cái xã hội này đã qua cái thời kì chém giết lẫn nhau rồi, đừng tưởng mày biết tí võ mà vênh váo, việc làm ăn sắp tới của chúng mày, chỉ cần bọn tao rêu rao ra bên ngoài, sẽ sớm có người đến vây bắt cả đám thôi.”

"Hoan nghênh gọi cảnh sát, để xem ai dám bắt tôi."

“Mẹ kiếp mày điên rồi, cứ đợi đấy, trong vòng nửa tháng nữa, nếu tao không bắt mày dẹp tiệm thì tao không mang họ Chu."

"Anh Bằng trước hết cứ bình tĩnh đã.” Trần Ngạn Tùng lấy ra điện thoại di động: “Tôi đã quay lại cô gái này, không chừng về sau có thể sử dụng làm bằng chứng”

“Đúng đúng đúng, bọn tôi lưu hết bằng chứng lại rồi.” Đoàn Gia Bảo nói:

“Anh nhìn ra bên ngoài đi, còn có rất nhiều nữ sinh đang chờ vào ăn cơm, đều bị quay lại rồi.”

“Yên tâm đi, không bỏ sót đứa nào đâu.”

Chu Bằng che mặt, nhếch mép nói: "Tuy tao không đánh lại mày, nhưng mày vừa làm chuyện thất đức vừa kiếm tiền phi pháp, tao không để mày được như ý đâu.”

“Một đám ngu xuẩn, khó trách việc làm ăn không tốt là đúng rồi.”

“Mày cứ việc chửi mắng, dù sao chúng tao cũng quay lại hết rồi, cho dù có thể không sử dụng tới nhưng mày cũng đừng mong sống yên ổn, để xem về sau còn ai dám đến chỗ mày ăn cơm!”

Két!

Két!

Két!

“Đến rồi đến rồi, tránh đường nào.”

Bên ngoài vang lên từng tiếng phanh xe, ngay sau đó là tiếng bước chân vội vã và tiếng nói chuyện.

Hơn mười người cảnh sát từ bên ngoài xông vào.

Nhìn thấy cảnh sát tới, đám Chu Bằng đều vô cùng ngạc nhiên.

"Tình huống gì thế này? Chúng ta còn chưa gọi điện báo cảnh sát, sao cảnh sát đã tới rồi?" Chu Bằng hỏi.

"Chắc hẳn đã có ai đó gọi họ tới." Trần Ngạn Tùng thì thầm: "Quán cơm mà dùng thủ đoạn làm ăn phi pháp như thế này chắc không kéo dài được lâu đâu.”

“Xem ra bọn chúng đã đắc tội nhiều người nên mới có người thay chúng ta tố cáo trước.”

“Đúng là ác giả ác báo!”

Lâm Dật nhìn thấy cảnh sát đi vào, anh không tỏ ra sợ sệt gì nhưng thật sự không hiểu, ai gọi họ đến vậy?

Lương Nhược Hư chăng?

Hay có người nào khác?

“Thị trưởng Lương, ngài dùng bữa ở đây à?” Một người đàn ông trung niên cười nói.

Ông ta tên là Trần Bỉnh Cường, là lão đại của Cục cảnh sát Trung Hải.

"Những người trong tiệm này đã dùng thủ đoạn bất chính uy hiếp người khác đóng cửa ngừng kinh doanh, tình tiết khá là nghiêm trọng, các anh xem xét giải quyết đi."

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ xử lý chuyện này thật nghiêm minh.”

“Hả?”

Đầu óc đám người Chu Bằng vang lên tiếng ong ong.

Tình huống gì thế này?

Cô gái này là thị trưởng thành phố sao?

"Tôi có thể tự mình giải quyết, cô không cần phải làm phiền đến cảnh sát làm gì, nhiều người không tốt." Lâm Dật nói.

"Cục trưởng Trần có đủ tư cách giải quyết chuyện này hơn anh đấy.”

“Nhưng thời gian của người ta là quý giá, vừa lúc tôi rảnh rỗi không có việc gì làm, cứ để tôi đánh bọn chúng một một trận, không phải là đã giải quyết xong sao."

“Ờ…”

Trần Bỉnh Cường lau mồ hôi lạnh trên trán, tôi còn ở đây, anh nói như vậy có chút không thích hợp rồi.

Để lại cho tôi ít mặt mũi chứ.

"Mỗi ngày chỉ biết đánh nhau, nếu ai cũng giống như anh thì xã hội sẽ loạn mất.” Lương Nhược Hư giận dỗi nói.

"Được rồi, cô đẹp như vậy thì nói gì cũng đúng, mau đưa những kẻ này đi đi, lát nữa tôi còn mở cửa bán hàng.”

Thấy hai người đã nói xong, Trần Bỉnh Cường xua tay: “Giải mấy người này đi.”

“Các đồng chí, các anh không thể làm vậy, bọn chúng mở dịch vụ ngầm dụ dỗ nữ sinh đến ăn cơm, sao không bắt hắn lại?" Chu Bằng nói.

“Thấy người ta đẹp trai mà anh đã vội quy cho người ta làm dịch vụ ngầm? Đây là cái logic gì vậy?"

Trần Bỉnh Cường cảnh cáo một câu rồi không nhiều lời nữa, cho người đến còng đám Chu Bằng lại.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài cửa hàng, ngoài người muốn tới để ăn cơm, còn có rất nhiều chủ cửa hàng gần đó ra hóng chuyện.

“Cửa tiệm đó xảy ra chuyện gì vậy, sao cả xe cảnh sát cũng ở đây?”

“Sáng nay Chu Bằng kéo người sang gây chuyện với chủ cửa hàng kia, có lẽ vẫn chưa giải quyết ổn thỏa, Chu Bằng liền tố cáo bọn họ.”

“Người ta đang làm ăn tốt, có cái gì để tố cáo chứ?"

“Là dịch vụ ngầm đấy, lúc trước không phải có tin tức như vậy sao, nghe nói một quán cơm thuê rất nhiều nữ phục vụ xinh đẹp, khi đi làm, tất cả đều mặc nội y, váy ngắn. Chưa đầy một tuần sau khai trương thì bị tố giác, khả năng nhà kia cũng giống vậy.”

“Tôi nhớ ra rồi, trong quán họ quả thật có một cô gái rất xinh đẹp, không chừng cũng giống như bác nói.”

“Vậy mới nói, Chu Bằng tuy có phần ngang ngược, nhưng hắn cũng coi như làm chuyện tốt, nếu không chúng ta đã không làm ăn nổi, chắc chắn bị chiếm hết khách rồi.”

"Giờ thì tốt rồi, cảnh sát đã đến đây, đường Chính Dương được thanh tịnh rồi... Ủa đậu má, chuyện gì thế này? Sao Chu Bằng lại bị áp giải đi?"

Nhìn đám Chu Bằng và Trần Ngạn Tùng, mỗi người mang một cái còng tay, cúi gằm mặt xuống, những người bán hàng xem náo nhiệt bên ngoài đều mắt to trừng mắt nhỏ, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Chu Bằng đi tố giác người ta, tại sao chính hắn lại bị bắt?

Đây là thao tác gì vậy chứ?

Chu Bằng cùng đồng bọn rất nhanh đã bị cảnh sát bắt đi, ngay cả cửa hàng của bọn họ cũng bị niêm phong.

Xem như trực tiếp khai tử, không để lại chút cơ hội nào.

Khoảng nửa giờ sau, khi nhìn thấy cửa tiệm nhà Lâm Dật mở cửa trở lại, mấy ông chủ quán khác xúm lại muốn biết rõ thực hư ra sao.

Tố cáo cũng không có tác dụng sao?

Ông chủ tiệm cơm này có gia thế lớn đến đâu?

Sau khi mở cửa trở lại, công việc kinh doanh của cửa tiệm không hề bị ảnh hưởng mà còn trở nên bận rộn hơn trước.

Đầu tiên là bởi vì danh tiếng ngày càng bay xa, thu hút đông đảo khách hàng.

Kế tiếp phải kể đến công lao của cô nàng streamer Trương Hiểu Du.

Hôm qua trong buổi phát sóng trực tiếp của cô ta, rất nhiều người đã biết đến quán ăn Ngon Tuyệt này.

Hơn nữa với giá trị nhan sắc đỉnh cao của Lâm Dật khiến các cô gái không cưỡng nổi mà tìm tới tận nơi, hơn nữa cũng mạnh tay chi trả, bình thường cũng bỏ ra 500 tệ chỉ để ăn vặt.

Thậm chí còn có một phú bà chi hơn 8 nghìn, không vì cái gì khác mà chỉ là ủng hộ quán của Lâm Dật thôi.

Nếu không phải giữa lúc đó Vương Thiên Long đưa người đến để giao hàng, một mình Lâm Dật bận rộn cả ngày như vậy nhất định không chống đỡ nổi.

Sau bữa trưa, lượng khách trong quán cũng thưa thớt đi nhiều.

Mặc dù vẫn có người tới gọi thức ăn, nhưng tất cả đều nằm trong phạm vi chịu đựng của Lâm Dật.

Thậm chí còn có một chút thời gian để nghỉ ngơi.

Nấu nướng xong xuôi, Lâm Dật kiểm tra trang chủ hệ thống, bất ngờ phát hiện tiến độ nhiệm vụ đã đạt (84390/100000), nếu chăm chỉ thì có thể hoàn thành nhiệm vụ ngay trong hôm nay.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật suýt không để ý đến thời gian, ngày mai chính là ngày thứ bảy của nghề nghiệp này.

Sau mười hai giờ đêm lại bắt đầu một công việc mới, không biết sau này còn phải trải qua loại nghề nghiệp như thế nào.

Gạt vấn đề về hệ thống sang một bên, Lâm Dật lấy tờ A4 mà Lương Nhược Hư đưa cho anh, nhìn thấy hơn 30 xí nghiệp được ghi trên đó, anh không khỏi rơi vào trầm tư.

Vài giây sau, Lâm Dật lấy điện thoại di động bấm số của Trầm Thục Nghi.

Nhưng kết nối được một lúc, đầu dây bên kia đã tự động cúp máy.

Lâm Dật cũng không nghĩ nhiều, có lẽ bên kia đang bận, nói sau cũng được.

Không lâu sau đó, Trầm Thục Nghi lập tức gọi lại.

“Dì Trầm, lúc này dì có bận không?”

“Ồ, dùng ngữ điệu này nói chuyện với dì, chắc là có chuyện hả?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 634.

Chương 635. Bảo Vệ Nhà Họ Lâm Trăm Năm Cường Thịnh Bất Diệt

“Con muốn biết, cái thứ được gọi là trung tâm công nghiệp Phu Hóa lương cao rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Hạt Gạo không nói con nghe chuyện này sao?”

“Có nói qua, nhưng con cảm giác cô ấy nói không đầy đủ ý, cũng không kể rõ ràng.”

Trầm Thục Nghi ở đầu dây điện thoại bên kia cười lên: “Con muốn biết tường tận hơn về chuyện này sao?”

“Có thể nói như vậy ạ, muốn biết cấp trên có thái độ gì?”

“Đầu tiên con hãy ổn định tâm trạng lại đã, có đôi lúc, thái độ của cấp trên, thực ra ôn hòa hơn nhiều so với những gì con tưởng tượng, dù gì nước chúng ta cũng là một đất nước có tình người, con âm thầm làm nhiều việc như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều người cảm kích con.”

“Dì Trầm à, giữa chúng ta đừng nói những lời khách sáo như thế nữa, nhàm chán lắm.”

“Tên nhóc con này, chẳng có chút kiên nhẫn nào cả.” Trầm Thục Nghi nói:

“Tiết lộ cho con biết vài thông tin nội bộ nhé, ngành công nghiệp bán dẫn sẽ là một dự án xây dựng trọng điểm trong kế hoạch 5 năm tới, thế nên trên phương diện thuế thu từ nhà nước và chính sách, đều sẽ tiến một bước để nới lỏng.”

“Thứ được gọi là trung tâm công nghiệp, chỉ là bước đầu thôi, cấp trên muốn thông qua thời cơ này để xây dựng chuỗi công nghiệp công nghệ cao tương tự như Thung lũng Silicon(*) vậy."

(*)Thung lũng Silicon (tiếng Anh: Silicon Valley) là phần phía Nam của vùng vịnh San Francisco tại phía Bắc California ở Mỹ. Ban đầu tên này được dùng để chỉ một số lượng lớn các nhà phát minh và hãng sản xuất các loại chip silicon (bộ xử lý vi mạch bằng silic), nhưng sau đó nó trở thành cái tên hoán dụ cho tất cả các khu thương mại công nghệ cao (high tech) trong khu vực.

“Dự án này không thích hợp đặt tại Trung Hải, thôn Trung Quan đã có kinh nghiệm thành thục, đó mới thật sự là Thung lũng Silicon chân chính của Hoa Hạ.”

“Đây là kế hoạch một mũi tên trúng hai đích, thôn Trung Quan ở Yến Kinh đã lan rộng ra các khu vực phía Bắc, vùng duyên hải phía Đông Nam bên này cần trung tâm kinh tế như Trung Hải thúc đẩy, thế nên mới có kế hoạch này.”

“Còn ngoài ra, nội dung cụ thể, có lẽ Hạt Gạo đã nói con nghe rồi, 20 năm đầu thuộc về con, còn sau này sẽ thu hồi lại, nhưng nếu như kế hoạch này không phát triển, e là cấp trên cũng không cần nữa, nhưng đó cũng chỉ là lời dì suy đoán thôi, không chính xác được.”

Lâm Dật gật đầu, trầm ngâm nói:

“Nhưng chuyện này sao lại giao tới tay con thế? Ngài Nhâm của Huawei lợi hại hơn con nhiều mà.”

“Đầu tiên, khi một hạng mục xuất hiện, sẽ phải cần người đến làm, mà mô hình thương nghiệp của Hoa Hạ đã gần đạt đến mức ổn định, nếu cấp trên nâng đỡ một chút, xí nghiệp này tất nhiên sẽ thuận lợi phất lên, sẽ tiến thêm một bước tạo nên sự độc quyền, đây là điều mà cấp trên không muốn phải thấy.”

“Điều tiếp theo, con và ngài Nhâm không thể đặt chung mà so sánh được” Trầm Thục Nghi nói tiếp:

“5G của Huawei và máy quang khắc trên tay con, những thứ này đều là công cụ quan trọng của một đất nước lớn mạnh trong thời hiện đại, việc phân chia đến hai người tụi con, thuộc về phương pháp của mục tiêu phân tán, nếu không một khi bọn họ ngăn cấm sẽ kết thúc tất cả.”

"Ở trong giai đoạn này, mặc dù ngài Nhâm của Huawei sẽ phù hợp hơn con một chút, nhưng con trẻ trung hơn ông ấy, đây là một lợi thế mà không ai có thể so sánh được."

Mất vài phút im lặng, Lâm Dật lại nói:

“Con có cơ hội để từ chối không?”

“Tất nhiên rồi.” Trầm Thục Nghi đáp:

“Nhưng có một điều con phải hiểu rõ, nếu như con đạt được thành tựu trong lĩnh vực máy quang khắc, thì con và con cháu đời sau sẽ giống như có được một tấm kim bài miễn tử vậy. Những thứ khác thì không dám nói, nhưng ít nhất có thể đảm bảo cho nhà họ Lâm trong tương lai trăm năm vẫn cường thịnh bất diệt.”

“Nhưng có một điều, việc thành lập một trung tâm công nghiệp như thế này, đối với chuyện nghiên cứu hệ điều hành điện thoại di động cũng sẽ có sự hỗ trợ rất lớn. Đây đều là những ưu thế rất nổi bật, con hãy cân nhắc tình hình cụ thể, nhưng dì vẫn sẽ tôn trọng sự lựa chọn của con.”

“Nếu đã nói như thế thì việc này vẫn có thể nghiên cứu.”

“Dì cũng cảm thấy như vậy.” Trầm Thục Nghi nói tiếp:

“Bây giờ, các địa điểm đều đã được cấp trên định sẵn, cũng sắp đến lúc lên danh sách rồi, con phải nhanh chóng nghĩ ra giải pháp mà kịp thời hành động đi, thông tin cụ thể con cứ việc hỏi Hạt Gạo là được.”

“Vâng.”

Nói suốt hai mươi mấy phút, Lâm Dật cúp điện thoại.

Đã đi đến bước đường này rồi, cũng chẳng có lí do gì mà từ chối nữa.

Nếu không cũng sẽ ảnh hưởng tới nghiên cứu của bản thân, chi bằng cứ thuận theo tình hình mà làm.

Lâm Dật chụp hình hai trang giấy A4, rồi gửi qua điện thoại của Tôn Phú Dư.

Khối lượng công việc bên trong rất lớn, cần nhanh chóng liên lạc trao đổi mới được.

“Có ai không?”

Anh vừa cùng Tôn Phú Dư bàn về chuyện hệ điều hành xong, bên ngoài truyền đến một giọng nói, hơn thế nữa âm thanh lại có chút quen thuộc.

Cất điện thoại vào trong túi, Lâm Dật đứng dậy đi ra phía ngoài.

“Anh Lâm?”

“Lộ Lộ sao?”

Người bước vào chẳng phải ai khác, mà là Vương Lộ em gái của Vương Oánh, còn có Đỗ Vũ Hiên khi ấy cùng thi với cô để vào Học viện Hí Kịch.

“Anh Lâm, tiệm này không phải là anh mở đó chứ?”

“Ngoại trừ anh ra còn có thể là ai nữa đây?” Lâm Dật cười hơ hơ mà đáp lại.

“Mấy hôm trước em có nghe nói, có một nhà hàng nhỏ vừa được mở trên đường Chính Dương, ông chủ rất đẹp trai, chẳng ngờ đến là anh Lâm mở đó, việc này cũng quá trùng hợp rồi.”

“Vậy mấy ngày trước sao em lại không qua đây?”

“Anh Lâm có chỗ không biết đấy, Lộ Lộ bây giờ khác rồi. Cậu ấy sắp nổi tiếng rồi.”

Đỗ Vũ Hiên khoác lấy cánh tay của Vương Lộ, trêu ghẹo nói.

“Làm sao? Em mới là sinh viên năm nhất thôi, không lẽ đã có người muốn đăng ký trước rồi sao?”

“Không phải có người muốn đăng ký trước đâu, mà là trường học của bọn em đang luyện tập một vở kịch nói, toàn các chị năm ba năm tư tham gia diễn xuất, nhưng tân sinh viên năm nhất và năm hai cũng được phân một vị trí.” Vương Lộ nhịn không được liền mỉm cười, làm lộ ra hai chiếc răng khểnh nhỏ.

“Mà một vị trí thuộc về sinh viên năm nhất đó đã rơi vào người của em rồi, mấy ngày nay bận tối mặt tối mày, vẫn luôn cùng các đàn anh đàn chị luyện diễn xuất, không dễ gì nhà trường mới cho nghỉ ngơi nửa ngày, em mới có cơ hội đến xem thử. Hehe, không ngờ đến lại là tiệm của anh Lâm đó.”

“Đây là chuyện tốt, xem ra em cũng không hề lười biếng nha.”

“Anh Lâm, em nói anh nghe, cái vị trí duy nhất thuộc về sinh viên năm đầu này có rất nhiều người cạnh tranh đó. Cuối cùng Lộ Lộ trổ hết tài năng, bây giờ đã trở thành nhân vật có ảnh hưởng của khóa tụi em rồi.” Đỗ Vũ Hiên nói.

“Hì hì, may mắn thôi.”

“Vậy đã cảm ơn Quách Nhị chưa?”

Lâm Dật không rõ Vương Lộ có tài năng như thế nào, nhưng có thể thi đậu Học Viện Hí Kịch của Trung Hải, có lẽ không tồi chút nào.

Tại một nơi có rất nhiều người tài giỏi như nơi đây, Vương Lộ vốn chẳng có nhiều ưu thế.

Cô ấy có thể bộc lộ hết tài năng như thế tại hoạt động này, nói không chừng do Quách Nhị ở đằng sau giúp đỡ.

“Chị của em cũng nói như thế, có thể là giáo sư Quách ở phía sau nâng đỡ.” Vương Lộ nói tiếp:

“Vậy nên em mua chút đồ muốn tặng cho giáo sư Quách, nhưng sau khi gặp mặt, giáo sư Quách nói rằng, giáo sư không liên quan đến chuyện đó, thế nên...”

“A ừm, nếu đã nói như thế, vậy em cũng khá lợi hại đó chứ.”

“Hì hì...”

“Được rồi, đừng nói những thứ này nữa, những món trên thực đơn đều có thể nấu hết, muốn ăn gì cứ việc gọi đi.”

Bởi vì mối quan hệ với Vương Oánh, nên Lâm Dật vẫn giữ thái độ cưng chiều với Vương Lộ.

Nhưng nghĩ kĩ lại, hình như cũng lâu rồi anh không gặp lại Vương Oánh.

“Vậy cho em món ăn đặc trưng, cơm chiên trứng.”

“Em cũng thế.” Đỗ Vũ Hiên nói.

“Ngoài cơm chiên trứng ra, những món khác trên thực đơn cũng không tồi đâu, lên cho bọn em hai phần bò bít-tết nhé, ăn cùng với cơm chiên trứng, sự kết hợp giữa Đông và Tây.” Lâm Dật nói.

“Đừng anh Lâm, chúng em cũng không phải nhân vật cao cấp thượng lưu gì, cơm chiên là được rồi.”

Vương Lộ không phải loại người không hiểu phép tắc, bản thân đến ăn cơm, anh Lâm nhất định sẽ không lấy tiền.

Vậy nên không thể tùy tiện thứ gì cũng lấy.

“Vậy được thôi, bây giờ sẽ làm cho các em.”

Hơn mười phút sau, Lâm Dật bưng lên hai đĩa cơm chiên.

“Anh Lâm, tay nghề của anh cũng tốt quá nhỉ, tuyệt đối xứng với cái giá 189 tệ này.” Vương Lộ ăn xong một miếng thì không ngớt lời khen ngợi.

“Nếu như em thích, khi không có việc gì thì cứ đến đây, nuôi em ngày ba bữa cũng không phải vấn đề gì to tát.”

“Anh Lâm, anh thật khiêm tốn đó.” Vương Lộ nói tiếp:

“Nhà hàng anh cũng đã mở được rồi, đừng nói nuôi một mình em, cho dù có nuôi tất cả nữ sinh trong trường em cũng không thành vấn đề.”

“Trường tụi mình hơn mấy ngàn nữ sinh lận, cậu muốn khiến anh Lâm mệt chết sao?” Đỗ Vũ Hiên nói.

“Trường các em là học diễn xuất hay học bằng lái xe vậy, sao còn lái lụa hơn cả anh thế.”

“Chẳng phải do gặp anh Lâm đây nên mới không khống chế được sao.”

Trong lúc bọn họ cứ vừa nói vừa cười mà trò chuyện, bên ngoài có hai cô nữ sinh cũng đang đi về hướng của tiệm.

“Vũ Đình, cậu chắc chắn muốn đi cửa tiệm đó sao?”

Nữ sinh đang nói tên là Vương Kỳ, mái tóc dài, mặc áo sơ mi trắng phối với quần short jean, có giá trị nhan sắc khá cao.

Nhưng so với Tống Vũ Đình ngay kế bên vẫn kém cạnh hơn một chút.

Trong các tân sinh viên năm nhất tại Học Viện Hí Kịch Trung Hải, nhan sắc của Tống Vũ Đình cũng xem như thuộc hàng bậc nhất rồi.

Thân hình của cô ta mảnh mai, là dáng vẻ tiêu chuẩn của một diễn viên.

Nếu để so sánh, dáng người của Vương Lộ cũng chẳng thua kém với Vương Oánh, thể chất dễ béo lên, xếp vào kiểu đầy đặn vừa phải.

Vương Oánh cũng xem như là một nhân viên cổ cồn trắng cao cấp(*), không có nhiều yêu cầu đối với thân hình, nhưng Vương Lộ sau này nhất định sẽ cần phải giảm cân.

(*)Những chuyên gia được trả lương hoặc những công nhân có học vấn cao công tác ở các lĩnh vực văn phòng bán chuyên nghiệp, hành chính.

“Tại sao không thể đi chứ?” Tống Vũ Đình nói:

“Rất nhiều người trong trường đều nói đồ ăn của tiệm này rất ngon, cuối cùng hôm nay cũng có chút thời gian, làm thế nào cũng phải đi thử cho bằng được.”

“Nhưng trước khi tan học, tớ nghe Vương Lộ và Đỗ Vũ Hiên nói bọn họ cũng sẽ đến tiệm này ăn thử, nếu như gặp phải sẽ không tốt cho lắm.”

“Vậy có gì không tốt chứ, lẽ nào cậu ta đi được, còn tớ thì không đi được sao?” Tống Vũ Đình nói tiếp:

“Nghe nói ông chủ của tiệm rất đẹp trai, tớ phải đi ngắm thử.”

“Nhưng vị trí diễn xuất của cậu ta đã bị cậu lấy đi rồi, giảng viên sẽ nhanh thông báo với cậu ta thôi, đến lúc ấy sẽ rất ngại đó.” Vương Kỳ nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 635.

Chương 636. Nguyên Nhân Của Cuộc Cãi Vã

"Điều đấy thì có gì phải ngại ngùng." Tống Vũ Đình lơ đãng nói.

"Trường học cho chúng ta một vai diễn, người nào có năng lực thì người đó được đi, thực lực của cậu ta không đủ tốt nên bị loại bỏ, điều này không phải là bình thường sao."

"Đúng là như vậy, nhưng tớ cảm thấy, vẫn có chút lúng túng."

Vương Kỳ biết rõ Tống Vũ Đình làm cách nào để có thể thay thế Vương Lộ, được tuyển chọn trong thời gian này.

Cha cô ta là một tổng giám đốc của công ty niêm yết trên thị trường, trong tay có tiền, giúp con gái mua lại vị trí này là việc đương nhiên.

Chờ Vương Lộ biết chuyện này, hai người nhất định sẽ có một trận cãi vã dữ dội.

Hiện tại, chỉ có thể hi vọng Vương Lộ không biết chuyện đó vào lúc này.

Như vậy mới có thể tránh một trận cãi vã, nếu không thì bạn bè cũng chẳng còn cách nào ở chung được.

"Được rồi, cậu đừng nghĩ những chuyện không đâu nữa, đi nhanh thôi, lát nữa cha tớ sẽ đến đón."

"Đừng giục mà."

Xong hai người vẫn bước nhanh hơn, đến cửa tiệm, mở cửa ra bước vào.

"Xít! Anh chủ quán thật rất đẹp trai nha." Vương Kỳ nhịn không được nói.

Ban đầu tất cả mọi người đều nói ông chủ rất đẹp trai, cô ta còn có chút không tin.

Hiện tại nhìn thấy tận mắt, đây quả thật là nhan sắc trời ban.

Nghe được tiếng nói chuyện, Vương Lộ và Đỗ Vũ Hiên theo tiềm thức quay đầu nhìn lại.

Ngoài ý muốn nhìn thấy, người đến dùng cơm là bạn học của mình, Tống Vũ Đình và Vương Kỳ.

"Kỳ Kỳ, các cậu cũng tới đây ăn cơm à?" Đỗ Vũ Hiên nói.

"Thật là trùng hợp."

Vương Kỳ ngượng ngùng trò chuyện nói: "Mọi người đều nói đồ ăn trong cửa tiệm này rất ngon, chúng tớ cũng tới ăn thử một chút, không ngờ tới đây còn gặp được hai cậu."

"Vậy ngồi xuống cùng ăn đi." Đỗ Vũ Hiên thuận miệng nói, cũng không nhiệt tình như trong tưởng tượng.

Vì vai diễn trong kịch bản mà mối quan hệ giữa Vương Lộ và Tống Vũ Đình không mấy tốt đẹp.

Là bạn thân nhất của Vương Lộ, đương nhiên cô sẽ đứng về phía cô ấy.

Vương Lộ không nói gì, phớt lờ Tống Vũ Đình, mà đối phương cũng lười phản ứng cô ấy, phối hợp ngồi xuống.

Lâm Dật cảm giác bầu không khí có chút không đúng, nhưng cũng không có gì đáng ngại, nên việc kinh doanh vẫn cần tiếp tục.

"Các em muốn ăn món gì?"

Nhìn thấy mấy món ăn trên menu, Tống Vũ Đình không thể hiện chút cảm xúc dư thừa nào.

So với nhà hàng cao cấp ba sao Michelin cô ta thường xuyên ăn, 189 nhân dân tệ một bát cơm chiên trứng thì cũng không phải rất đắt.

Nhưng đến khi chọn đồ ăn, Tống Vũ Đình nhìn Vương Lộ, như là muốn khoe khoang, cô ta gọi liên tiếp vài món của tiệm.

"Hai phần cơm chiên trứng."

"Một phần cua xay áp chảo."

"Một phần súp nấm truffle bào ngư."

"Lại thêm một phần cực phẩm cung đình Phật nhảy tường."

"Một bình rượu hoa đào từ quốc đảo."

"Lại đến một phần..."

"Vũ Đình, cậu gọi có phải hơi nhiều rồi không? Có hai chúng ta thôi, có thể ăn hết được sao?" Vương Kỳ nói.

"Không phải ai cũng nói đồ ăn trong cửa tiệm này rất ngon sao, thật vất vả mới tới một lần, dù sao cũng phải nếm thử, cũng không thể chỉ chọn hai phần cơm chiên trứng."

"Này..."

Vương Kỳ không biết nói cái gì cho phải, không còn hơi sức nào để tranh luận.

"Lại thêm một phần sashimi cá ngừ vây xanh cùng salad trái cây."

"Được, xin quý khách chờ đợi trong giây lát."

Lâm Dật xoay người đi ra sau bếp, Đỗ Vũ Hiên nhỏ giọng nói: "Lộ Lộ, cậu đừng giận, chúng ta ăn phần của chúng ta."

Tống Vũ Đình không nói gì, nhưng ở trong lòng lại thầm khinh bỉ một trận.

"Các cậu ngược lại còn định làm gì, ở nơi đắt tiền như vậy, các cậu cũng chỉ có thể ăn cơm chiên trứng."

"Tiệm này là của anh tôi, các cậu ăn càng nhiều, tôi càng vui vẻ."

Tay Tống Vũ Đình run một cái.

Anh của cô ta?

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Đỗ Vũ Hiên nhịn không được cười phá lên, có chút vui vẻ.

Rất nhanh, Tống Vũ Đình liền trở lại bình thường, không quan tâm đến chuyện vặt vãnh này nữa.

Dù sao mình cũng có được thứ mình muốn, bỏ ra một chút tiền để ăn, không tính là thiệt gì.

Gần hai mươi phút sau, Lâm Dật mang các món ăn được gọi bày lên trên bàn.

"Cám ơn ông chủ." Vương Kỳ nói.

"Đừng khách sáo."

Đồ ăn của cửa tiệm nổi tiếng ở đường Chính Dương làm ra, nhìn mấy món ăn được bưng lên, cả Tống Vũ Đình và Vương Kỳ đều nhịn không được nếm thử một miếng.

Mùi vị ấy thật tuyệt vời, làm hai người phải trầm trồ khen ngợi một hồi lâu.

Nhất là Tống Vũ Đình, cảm giác hương vị của tiệm này còn ngon hơn so với nhà hàng ba sao Michelin.

Đúng là đồ ăn do soái ca làm khác hẳn với mấy tên khờ khạo bên ngoài.

Sau khi các món ăn được dọn ra, hai người đều cắm đầu ăn, ai cũng không để ý đến đối phương, nhìn không ra chút nào giống bạn học của nhau.

Lâm Dật cũng lười phản ứng nhiều như vậy, những mâu thuẫn này rất phổ biến ở mấy nữ sinh của mấy trường đại học.

Nếu không, cái từ xé rách mặt cũng không được nghiên cứu ra, cũng không gặp người nào cũng nói xâu xé.

Reng reng reng!

Đúng lúc này, điện thoại của Vương Lộ reo lên.

"Thầy Lưu." Sau khi nhận điện thoại, Vương Lộ rất tôn kính chào hỏi.

"Bị thay thế sao?"

"Em, em biết rồi."

Cuộc gọi kéo dài không đến một phút đồng hồ, sau khi cúp điện thoại, sắc mặt Vương Lộ thay đổi rõ rệt, Lâm Dật và Đỗ Vũ Hiên đều cảm thấy có gì đó không ổn.

"Sao vậy? Đã thay đổi cái gì à?" Đỗ Vũ Hiên hỏi.

"Vai diễn của tớ bị đổi." Vương Lộ lạnh lùng nói.

"Điều này không có khả năng." Đỗ Vũ Hiên nói:

"Cậu đi theo tập luyện một tuần lễ, cũng không có phạm sai lầm gì. Sao lại bị thay thế được?"

"Vậy thì phải hỏi cậu ta."

Nhìn theo ánh mắt Vương Lộ, Lâm Dật và Đỗ Vũ Hiên, nhìn thấy Tống Vũ Đình.

"Bị cậu ta cướp vai sao?"

"Hả? Các cậu đang nói gì vậy?" Tống Vũ Đình tỏ vẻ ngây thơ nói, bày ra một bộ dạng cái gì cũng không biết.

"Đừng ở đó mà giả bộ, tôi không tin cậu không biết cái gì về chuyện này." Vương Lộ lạnh như băng nói.

"Lộ Lộ, cậu đang nói gì đấy, tớ thật không biết chuyện này." Tống Vũ Đình nói:

"Thầy cũng thật là, cậu vẫn luôn luyện tập kịch bản đó, cho dù diễn không tốt cũng không thể đem cơ hội này cho tớ, cái này là đang ly gián quan hệ giữa chúng ta."

"Cậu không cần giả vờ như vậy đâu, nhìn thấy thật buồn nôn!" Đỗ Vũ Hiên nói.

"Này này này, tôi có nói gì đâu." Tống Vũ Đình nói tiếp:

"Loại chuyện này là do ai làm ra, cậu bị loại bỏ là do năng lực của cậu không tốt, làm sao có thể đổ lỗi cho người khác, không biết tự tìm nguyên nhân ở bản thân hay sao?"

"Khẳng định là cha cậu ta đã mang quà cáp gì cho trường học cùng thầy cô, đừng cho là chúng tôi không biết!"

Đỗ Vũ Hiên tức giận nói: "Chính cậu làm cái gì, trong lòng cậu biết rõ!"

"Quà cáp cái gì chứ?" Tống Vũ Đình nói tiếp: "Các cậu đừng ngậm máu phun người."

"Vũ Đình, vẫn nên nói ít vài ba câu đi, dù sao thì đều là bạn học, không cần thiết phải như vậy." Vương Kỳ nhỏ giọng nói.

"Là cậu ta gây sự trước, tôi cũng không có tâm tư cãi nhau với bọn họ." Tống Vũ Đình nói tiếp:

"Thầy Lưu cũng thật là, rõ ràng biết tôi không muốn cơ hội này, còn cứng rắn áp đặt lên trên người tôi. Gần đây tôi đều bận muốn chết, làm gì có thời gian đi luyện tập, không chừng một tháng sau, thời gian dạo phố cũng không còn."

"Cậu!"

"Được rồi được rồi, chút chuyện nhỏ như vậy, không cần thiết phải cãi nhau." Lâm Dật nói tiếp:

"Nếu cô ấy không muốn, thì em tranh thủ một chút là được."

"Anh Lâm, đây không phải chuyện tranh giành mà được, nếu như không phải trong nhà cô ta có tiền, trường học cũng không thể loại em ra."

"Không phải cô không muốn đi sao, chỉ cần trao lại cơ hội này cho những người khác là được."

"Ông chủ, nói như vậy thật không đúng nha." Tống Vũ Đình nói tiếp:

"Ngay từ đầu, trường học là muốn tìm tôi đi, nhưng tôi không đồng ý diễn, bởi vì quá lãng phí thời gian, thầy mới lùi lại mà chọn cậu ta. Đoán chừng là thầy thấy thực lực của cậu ta kém cỏi, mới lại tìm đến tôi. Anh cảm thấy tôi có thể từ chối sao? Vì chất lượng của bộ kịch nên trường học chắc chắn sẽ không để tôi từ chối."

"Không có việc gì, tôi gọi điện thoại, có thể giúp cô từ chối."

Nói rồi, Lâm Dật cầm lấy điện thoại di động, bấm số của Quách Nhị.

"Cô Quách, kịch bản diễn kịch trong trường cô, lúc đầu người được chọn là Vương Lộ, sao giờ lại thay người rồi?"

"Được, tôi đã hỏi qua một chút, học sinh Tống Vũ Đình kia thực sự không muốn diễn, tôi từ chối giúp cô ấy."

"Không vấn đề, chịu khó dành thời gian đến cửa tiệm, tôi mời cô ăn cơm."

Trò chuyện với Quách Nhị xong, Lâm Dật cúp điện thoại, cười ha hả nhìn Tống Vũ Đình.

"Chuyện này tôi đã giúp cô giải quyết, vai diễn này không cần cô nhận nữa, lần này thì cô có thời gian dạo phố rồi."

"Hả..."

Tống Vũ Đình và Vương Kỳ đều sửng sốt.

Ai cũng không nghĩ tới, Lâm Dật chỉ cần gọi một cuộc điện thoại.

"Anh nói cô Quách là ai?"

"Quách Nhị, giáo sư của trường mấy cô, chắc là cô phải biết chứ."

"Quách Nhị?"

Tống Vũ Đình và Vương Kỳ đều lẩm bẩm một câu, đối với người này có chút lạ lẫm.

Cả hai đều là sinh viên thuộc khoa diễn xuất, mà Quách Nhị lại là giáo sư ở khoa khác.

Cùng một trường học, nhưng lại ở học viện khác nhau, căn bản nhìn thấy cũng chẳng biết ai là ai.

Vì vậy hai người họ không biết Quách Nhị cũng là chuyện bình thường.

"Người đó là ai, tôi lại chưa từng nghe qua?" Tống Vũ Đình thầm nói.

"Có thể là giáo sư của học viện khác." Vương Kỳ nói tiếp:

"Cậu không cần quá nghiêm túc, cô ấy cũng chỉ là một giáo sư nhỏ mà thôi, nào có quan trọng bằng cậu. Cho dù cô ta tùy tiện nói một chút, có thể ảnh hưởng đến vai diễn của cậu hay sao? Đây mới là chuyện quan trọng."

"Tớ cũng cảm thấy như vậy."

Tống Vũ Đình cầm đũa chọc chọc đáy chén, mới đầu cảm thấy ông chủ của cửa tiệm này rất đẹp trai, gọi món gì ăn cũng ngon miệng.

Không nghĩ tới lại khiến cô ta ra bộ dạng này, sớm biết như vậy đã không đến đây ăn cơm.

Nghĩ đến đây, Tống Vũ Đình lập tức nhắn Wechat cho cha, để ông ấy qua đón mình, vì vậy cô ta không muốn ăn nữa.

"Anh Lâm, anh thật sự có thể cướp lại vai diễn sao?" Đỗ Vũ Hiên hỏi.

"Đây sao có thể gọi là cướp." Lâm Dật nói tiếp:

"Người ta không muốn diễn, anh chỉ thuận nước đẩy thuyền, thỏa mãn tâm nguyện của cô ta, cho nên cái này không thể gọi là cướp được."

"Haha, mấy lời này rất có lý." Đỗ Vũ Hiên vừa cười vừa nói.

"Thôi đi, càng nói càng ngứa tai." Tống Vũ Đình nói tiếp:

"Mặc dù tôi không hứng thú, nhưng không phải ai đó cũng có thể diễn tốt vai diễn này, lãnh đạo trường học lại không bị mù, làm sao có thể đem vị trí này tùy tiện cho người khác được, lại còn không có chút thực lực, chỉ mới quen biết một giáo sư nho nhỏ sao có thể ảnh hưởng lớn như vậy."

Reng reng reng!

Đúng lúc này, điện thoại của Tống Vũ Đình vang lên.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 636.

Chương 637. Khách Sáo Với Tôi Vậy Sao

“Điện thoại của thầy Lưu?”

Cả hai người hồi hộp đứng lên trong vô thức, thật sự sẽ không thay đổi chứ?

Đúng ra là không thể, ba đã đưa vài trăm ngàn tệ, nếu ngay cả điều này mà cũng không đủ sức, thì quá hồ đồ rồi.

“Thầy Lưu.”

Sau khi bắt máy, Tống Vũ Đình nhỏ giọng nói.

“Tại sao lại như vậy!”

“Thế nhưng....em biết rồi...”

Cuộc gọi nhanh chóng kết thúc, nhìn vẻ mặt của cô ta, Vương Kỳ đã đoán được chuyện gì đang xảy ra.

“Vũ Đình, thật sự sẽ không thay đổi chứ?”

“Ừm.” Tống Vũ Đình lạnh lùng nhìn Lâm Dật và Vương Lộ: “Các người quá đê tiện!”

“Đê tiện?” Lâm Dật cười nói: “Không phải cô nói không muốn diễn sao? Tôi đây không phải đã giúp cô rồi sao? Dựa vào đâu mà nói tôi đê tiện?”

“Anh!”

Tống Vũ Đình tức giận đập bàn một cái: “Tôi có muốn diễn hay không cũng không liên quan đến anh, nhưng tôi nói cho anh biết, vai diễn này, tôi nhất định lấy lại được.”

“Cô có bản lĩnh thì hãy dựa vào năng lực của mình mà tranh giành, dựa vào gia đình mình thì tính là bản lĩnh gì chứ!”

“Làm sao, các người không phục à!”

Tống Vũ Đình nói: “Nhà tôi có tiền đó chính là ưu thế của tôi, nhà các người nghèo, vậy còn trách móc người khác?”

“Được rồi Vũ Đình, đừng nói nữa, chúng ta nên đi thôi.” Vương Kỳ giảng hòa nói.

“Đi thôi, đúng lúc tôi cũng không muốn nán lại đây.”

Tống Vũ Đình nói: “Tôi thật muốn nhìn xem, ai có thể cướp lấy vai diễn này từ trên tay tôi.”

Cót két --

Đúng lúc này có tiếng mở cửa truyền đến, một người đàn ông mặc áo sơ mi xanh phối với quần tây bước vào.

“Ba, ba đến rồi.”

Tống Vũ Đình lên tiếng khi thấy người đàn ông trung niên bước vào.

“Ăn xong rồi sao, ba mua chút đồ, lát nữa mang về cho mẹ con, bà ấy vẫn chưa ăn cơm đâu.”

“Đừng mua ở đây, đồ ăn của họ không ăn được đâu!”

Tống Vũ Đình nói: “Ba, con hỏi ba, con bị loại khỏi vai diễn, rốt cuộc là chuyện gì đây!”

“Hả? Bị loại khỏi vai diễn?” Ba Tống Vũ Đình nói: “Không thể nào, ba đều nói tốt với hiệu trưởng của các con rồi, tại sao lại có chuyện này chứ?”

“Cũng tại anh ta!”

Tống Vũ Đình chỉ vào Lâm Dật nói: “Chính anh ta làm cho con bị loại, con mặc kệ, ba phải giúp con lấy vai diễn đó về đây.”

“Được được được, bớt giận đi, không phải chỉ là một vai diễn thôi sao, đợi lát nữa ba sẽ gọi điện hỏi một chút…”

Nói được nửa chừng, ba của Tống Vũ Đình đã ngừng lại.

“Lâm Tổng?”

“Ừm?”

Chỉ một câu xưng hô như vậy đã làm cho những người có mặt ở đây đều sửng sốt, tại sao ông ta lại gọi anh ấy là Lâm Tổng?

“Ông là?”

Lâm Dật suy nghĩ một chút, hình như là không quen ông ta.

“Lâm Tổng, tôi là Tống Thế Siêu của khoa học kỹ thuật Đằng Đạt, tôi cũng có tham gia hội nghị chip 2.0 mà ngài tổ chức trước đó, tôi vô cùng ngưỡng mộ Lâm Tổng, hậu sinh khả úy, tự thấy mình không sánh bằng.”

Tống Vũ Đình sững sờ nhìn ba mình, đến giờ cô vẫn chưa lấy lại đươc tinh thần.

“Ba, hai người còn biết nhau sao?”

“Ba biết Lâm Tổng, nhưng Lâm Tổng không biết ba.”

Tống Thế Siêu xấu hổ cười một tiếng, nói:

“Đúng lúc hôm nay được gặp, ba giới thiệu với con một chút, Lâm Tổng là người đứng đầu của tập đoàn Lăng Vân, ngoài ra còn có sở nghiên cứu Long Tâm và công ty Didi, tất cả đều là công ty con thuộc sở hữu của Lâm Tổng, giá trị bản thân hơn trăm tỷ, trong số những người trẻ tuổi ở Trung Hải, chắc chắn là người xuất sắc nhất.

“Bản thân, giá trị bản thân hơn trăm tỷ?”

Tất cả mọi người trong cửa tiệm đều ngơ người, kể cả Vương Lộ và Đỗ Vũ Hiên cũng thế.

Họ biết là Lâm Dật giàu, nhưng không biết là anh lại giàu như thế!

Trăm tỷ là cái khái niệm gì?

Nằm mơ cũng chưa được thấy nhiều tiền như vậy.

“Giá trị bản thân trăm tỷ có thể ít được nhắc tới, tóm lại, năng lực và tài chính của Lâm Tổng chúng ta đều không thể tưởng tượng được.” Tống Thế Siêu khen ngợi nói: “Nếu Lâm Tổng đã lấy vai diễn kia đi rồi, con cũng đừng nghĩ đến nữa.”

Vẻ mặt của Tống Vũ Đình suy sụp.

Công ty nhà mình, giá trị thị trường mới có mấy trăm triệu, có thể còn không bằng số lẻ của người ta, căn bản là không có cách nào so sánh được!

Cho dù bản thân muốn tranh giành, cũng không có cơ hội.

“Vâng, con biết rồi.”

Tống Thế Siêu cúi người đưa danh thiếp của mình ra: “Lâm Tổng, hy vọng sau này chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác.”

“Được.” Lâm Dật tiện tay lấy danh thiếp, gật đầu nói.

Xã giao vài câu, Tống Thế Siêu và hai người kia rời khỏi cửa tiệm.

“Anh Lâm, anh cũng quá lợi hại rồi.” Vương Lộ cười hì hì nói: “Thì ra em cũng không biết là bên cạnh em lại có một vị phú ông trăm tỷ.”

“Đều là người ta nói bậy, đừng có kích động như thế."” Lâm Dật cười nói: “Chị của em dạo này sao rồi, cũng ổn chứ.”

“Ừm ừm, vẫn ổn, anh Lâm không cần lo lắng.”

Sau khi ăn uống xong, Vương Lộ cũng không vội rời đi, bận rộn giúp Lâm Dật một lúc, đến khi Kỷ Khuynh Nhan đến thì mới đi.

Đến khoảng thời gian tan học buổi tối, công việc buôn bán của cửa tiệm rất bận rộn.

Tuy thu được nhiều tiền, nhưng Kỷ Khuynh Nhan vẫn cảm thấy như thiếu cái gì đó.

Không còn cái loại cảm giác chậm rãi, ung dung kia, dù sao ít nhiều gì cũng đã chung sống hòa hợp với nhau một khoảng thời gian.

Nhưng cô cho rằng, đây chính là cái gọi là cuộc sống mà Lâm Dật đã nói.

Khắc nghiệt gian khổ mới là mùi vị của nhân gian.

Tới khoảng tám giờ tối, vì sắp đến giờ đóng cửa nên khách trong cửa tiệm cũng càng ngày càng ít.

Mấy ngày nay đều là như vậy, Kỷ Khuynh Nhan không muốn Lâm Dật quá mệt mỏi, nên thu xếp đến thời điểm thích hợp thì sẽ đóng cửa không bán nữa.

[Nhiệm vụ hoàn thành, thưởng hai trăm ngàn điểm trị số thông thạo.]

[Độ hoàn thành nghề nghiệp: 60% khen thưởng: thể chất hoàn mỹ.]

m thanh nhắc nhở trong đầu làm Lâm Dật dừng công việc trên tay.

Việc mua bán hôm nay đông đúc như vậy, Lâm Dật đã sớm đoán trước là hôm nay có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng phần thưởng này làm anh có hơi bất ngờ.

Hệ thống khen thưởng càng ngày càng khó chịu.

Máy in quang khắc và hệ thống điện thoại di động đều là những thứ đốt tiền, yên ổn cho mình một chút tiền không phải là tốt hơn sao?

Ông đây đã rất hoàn mỹ rồi, căn bản là không cần những thứ này.

Dường như nghe được những lời than thở của Lâm Dật, hệ thống tùy tiện nói: [Cơ chế hoàn mỹ thuộc về chức năng đặc thù của cơ thể, không phải là biểu hiện một phía ở bên ngoài.]

“Hả?”

Vẻ mặt Lâm Dật hơi khựng lại, phần thưởng này hình như không giống với những gì anh nghĩ.

“Có thể thay đổi chức năng của cơ thể sao? Giống như thuốc tăng cường thuộc tính trước đây?”

[Đúng vậy.]

“Cơ chế hoàn mỹ này có thể mang lại những thay đổi gì cho tôi?”

[Loại bỏ những tạp chất trong cơ thể và trở thành người khỏe mạnh hơn.]

“Mẹ nó, đây là đang đùa với tôi sao, cho tôi chút tiền không được sao, tôi không muốn cái cơ chế hoàn mỹ chết tiệt này, tôi chỉ muốn kiếm ra tiền.”

Lâm Dật vừa nói xong lập tức cảm thấy cơ thể giống như xảy ra biến đổi.

Từ trên trán nhỏ xuống những giọt mồ hôi giống như hạt đậu, giống như là đi tắm hơi.

Lâm Dật cho rằng mồ hôi chảy ra này rất có thể là tạp chất trong cơ thể.

Bởi vì có thể cảm nhận được rõ ràng thân thể so với trước kia có sự linh hoạt hơn, thuộc tính tổng hợp đều được tăng lên.

Đây chắc là tác dụng của cơ chế hoàn mỹ.

“Hệ thống, thứ này không tệ nha.”

Hệ thống không trả lời, tự động biến mất.

“Này sao nói đi là đi thế, dù gì cũng đến rồi, ở lại ăn bữa cơm đi, khách sáo với tôi như vậy ư.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 637.

Chương 638. Tôi Cũng Đã Luyện Tập

Lâm Dật đợi vài phút, nhưng hệ thống cũng không trả lời thêm gì.

Chưa có thông báo thời gian của nhiệm vụ tiếp theo, dựa theo thông lệ trước đây, có khả năng sẽ được kích hoạt trong quá trình này.

Điều này có hơi không ổn.

“Đang suy nghĩ gì vậy, sao lại ngây người.” Kỷ Khuynh Nhan đứng trước mặt Lâm Dật quơ quơ ngón tay: “Dọn dẹp xong rồi, nên đóng cửa về thôi.”

Lâm Dật gật đầu: “ Đi thôi.”

Sau khi thu dọn đồ đạc, hai người kết thúc một ngày làm việc, trở về nhà.

Sáng hôm sau, Lâm Dật vừa đến cửa hàng đã nhận được điện thoại của Lương Nhược Hư.

“Chuyện của trung tâm ươm tạo lương cao chắc là nên suy nghĩ đến được rồi chứ.” Lương Nhược Hư nói: “Đúng lúc hôm nay tôi rảnh rỗi, đưa anh đi xem xét xung quanh.”

“Cũng được, gặp nhau ở đâu?

“Anh đến nhà của tôi đi.” Lương Nhược Hư nói: “Phải rồi, anh đang ở cửa hàng sao?”

“Ở đây, sao thế?”

“Mang đến giúp tôi một phần cơm chiên trứng, còn nữa thêm một phần củ cải dưa muối của anh.” Lương Nhược Hư nói: “Lái chiếc FAW của anh đến, đừng lái xe đua.”

“Hôm nay tôi lái chiếc Lycan đến cửa hàng, ngoài ra còn có xe ba bánh, cô chọn một chiếc đi.”

“Ừm…vậy thì Lykan đi.”

Nghĩ đến trải nghiệm xấu hổ mấy ngày trước, Lương Nhược Hư vẫn lựa chọn Lykan.

“Hết ăn rồi lại uống, còn nhiều chuyện như vậy, cứ ở nhà chờ đi.”

Nói xong, Lâm Dật làm một phần cơm chiên trứng, lại mang theo một phần củ cải dưa muối, lái xe đến nhà cô ấy.

Lương Nhược Hư như thường lệ trang điểm nhẹ một chút, giống như một người phụ nữ hòa nhã hiền lành bình thường của gia đình.

Nếu như không chủ động tiết lộ thân phận, không ai nghĩ rằng cô là người ở địa vị cao, ít ai có thể so sánh được với cô.

“Mang cơm đến rồi sao? Tối hôm qua họp đến chín giờ, đến bây giờ cũng chưa được ăn cơm.”

“Đây này.” Lâm Dật đưa cơm cùng với một ít củ cải dưa muối đến trước mặt Lương Nhược Hư.

“Không tệ nha, cũng chưa nguội, nếu không lại phải hâm nóng lại.”

“Đương nhiên là không nguội rồi, vì để giữ ấm, cả đoạn đường đến đây đều để nó trên đũng quần, đũng quần có độ ấm, nên nó cũng ấm.”

“Cút cút cút.”

Lương Nhược Hư không để ý để lời nói nhảm của Lâm Dật, gấp rút mở hộp, chuẩn bị ăn sáng.

“Cơm này anh làm như thế nào vậy, ăn ngon thật đó.” Lương Nhược Hư vừa nói vừa ăn, cũng không thèm để ý đế hình tượng của bản thân.

“Làm bằng tay.”

Vừa nói Lâm Dật vừa mở tủ lạnh: “Sao cô lại đem tất chân bỏ vào trong tủ lạnh nữa rồi, không muốn cho người khác uống nước đúng không.”

Vẻ mặt Lương Nhược Hư nhàn nhạt: “Trong ấm có nước đun sôi để nguội, rót cho tôi một ly.”

Lâm Dật rót hai cốc nước, một cho mình, một cho Lương Nhược Hư.

“Chỗ đó đã chuẩn bị xong hết rồi sao?”

Lương Nhược Hư gật đầu: “Đã xong từ lâu rồi, nhưng vẫn chưa kết thúc đâu, bởi vì chính sách này vẫn luôn nằm ngoài lề, hiện tại có cơ hội, toàn bộ kế hoạch đều được đưa ra để bàn bạc trong cuộc họp, ngày hôm qua chúng tôi tổ chức họp chính là do nghiên cứu việc này.”

“Kết quả của nghiên cứu là gì?”

“Chuyển đổi thành sản nghiệp thuộc sở hữu tư nhân.” Lương Nhược Hư nói: “Tòa nhà lớn đó tặng không cho anh hai mươi năm, toàn bộ tiền thu được đều thuộc về anh, yêu cầu duy nhất là các doanh nghiệp chuyển đến phải có ngành công nghiệp công nghệ cao.”

“Thật sao? Tất cả tiền thu được đều thuộc về tôi?”

Lúc đầu Lâm Dật còn nghĩ rằng mình chỉ có quyền sử dụng, nhưng không ngờ cuối cùng lợi nhuận cũng chia cho mình.

“Ừm, xem như là phần thưởng cho anh đi.” Lương Nhược Hư nói: “Suy cho cùng, lợi nhuận anh mang về cho đất nước còn đáng giá hơn so với một tòa nhà, hơn nữa, anh còn có thể hoàn toàn hạ giá tiền thuê nhà, thu hút những công ty mới thành lập gia nhập vào, cái giá phải trả là nghiên cứu phát triển APP cho hệ điều hành mới, nhưng đây chỉ là suy nghĩ cá nhân của tôi, cụ thể làm như thế nào thì do anh quyết định.”

“Ý tưởng này quả thật không tệ, dù sao nó cũng là chính sách miễn phí, không lấy thì đúng là thiệt thòi.”

“Ý của tôi chính là như vậy.”

Sau khi thỏa mãn việc ăn uống, Lương Nhược Hư quay về phòng thay quần áo, lúc cô bước ra đã làm cho Lâm Dật hoảng sợ một phen.

Áo hoodie trắng cùng với quần tây màu lam rộng thùng thình, làm lộ ra mắt cả chân trắng như ngọc.

Ngày cả tóc cũng cột lên thành đuôi ngựa, nhìn giống như một nữ sinh ở trường đại học.

“Tại sao lại dùng ánh mắt đó nhìn tôi?”

“Cũng đã ba mươi mấy rồi, cô mặc như thế để làm gì? Giả bộ như mới lớn sao?”

“Anh nói lại lần nữa.” Lương Nhược Hư tức giận nói: “Tôi mới ba mươi, ai ba mươi mấy chứ.”

“Ý của tôi muốn nói là mặc như vậy không phù hợp với thân phận của cô.”

“Tôi là nhân viên chính phủ, đi ra ngoài cùng với một ông chủ công ty tư nhân như anh mới là không phù hợp.”

Nói xong, Lương Nhược Hư đeo khẩu trang và mang kính râm vào, che chắn bản thân kín mít.

Giống hệt như xác ướp.

“Đi thôi, tôi dẫn anh đi xem xung quanh.”

Ra khỏi nhà, cả hai lên xe.

Dựa theo lời Lương Nhược Hư nói, đến trung tâm công nghiệp Phu Hóa lương cao mới thành lập.

Vị trí của trung tâm Phu Hóa nằm ở số 190 đường Nam Tân.

Lúc chạy Didi đã từng đi ngang qua nơi này, nhưng lại không quá chú ý đến cảnh vật xung quanh đó.

Hai người tìm một bãi đất trống đậu xe, nhìn thấy cách đó không xa là tòa nhà bốn mươi tầng, Lâm Dật nói: “Nơi này không tệ, tuy không bằng tòa nhà Lăng Vân, những cũng không khác biệt lắm.”

“Đừng nói là Trung Hải, nhìn khắp Trung Quốc, có tòa nhà văn phòng nào có thể so sánh với tòa nhà Lăng Vân.” Lương Nhược Hư nói: “Anh cũng thật kỳ lạ, nhiều lúc thì cao giọng nói khoác muốn chết, nhiều lúc lại cực kỳ khiêm tốn.”

“Tôi mua tòa Lăng Vân này tốn 18 tỷ, cũng không có nhiều tiền.” Lâm Dật nói lời sâu xa, vỗ vỗ bả vai của Lương Nhược Hư: “Cô đó, số mệnh quá nhỏ, tầm mắt quá hẹp, khó trở thành người tài.”

“Bớt nói lời cay nghiệt với tôi đi.” Lương Nhược Hư nói: “ Đi, mau vào trong xem.”

Hai người sóng vai đi về phía tòa nhà.

“Tôi thấy tình trạng của hai chúng ta bây giờ giống như là yêu đương vụn trộm vậy, hơn nữa còn là loại đàn ông đã có vợ này.”

“Muốn chết sao, đừng có nói nhảm, đi thôi.”

Kết cấu bên trong tòa nhà còn đơn giản hơn so với tưởng tượng của Lâm Dật.

Không có nhiều đồ vật hoa hòe lòe loẹt, có khuynh hướng thực dụng hơn.

Ở phương diện bố cục và phân bố, cũng không có khuyết điểm gì lớn, làm cho người khác cảm thấy không tệ.

Ngoài ra, đồ đạc dùng cho công việc cũng đã lấp đầy nơi này, nói đơn giản là, đã đạt tới trình độ sống trong bao(*) rồi.

(*)nghĩa là: đồ đạc đều có sẵn rồi, chỉ cần xách vali đến là có thể vào ở được, không cần chuẩn bị gì thêm.

Khi hai người đang đi xem bên trong, thỉnh thoảng thấy có vài người đi qua đi lại trước mặt, điều này làm Lâm Dật hơi bất ngờ.

“Những người đi tới đi lui nãy giờ là đang làm gì vậy?”

“Tôi đoán là họ nghe được tin tức nên đến đây thăm dò.”

“Nắm bắt tin tức tốt vậy sao?”

“Một số người kinh doanh có khứu giác rất nhạy, hơn nữa từ trước đến nay Trung Hải không thiếu người lập nghiệp, cho nên chỉ cần có một biến động nhỏ, rất nhiều người đều sẽ biết.” Lương Nhược Hư nói: “Giống như hôm qua chúng tôi mở cuộc họp thảo luận việc chuyển đổi xí nghiệp thuộc sở hữu tư nhân, đoán chừng tin tức này cũng có thể đã bị lộ ra bên ngoài, thậm chí chuyện hạ giá cho thuê cũng được họ đoán trước rồi, vì vậy họ đến đây để thăm dò trước cũng là chuyện bình thường.”

“Đúng là một nhóm người chăm chỉ.”

“Có cảm thấy so với trước đây thì bản thân lười biếng hơn rất nhiều không?” Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật cười nói: “Sau khi tài sản lên hàng tỉ rồi, sẽ không còn sự bốc đồng như lúc trước nữa.”

Lâm Dật bất đắt dĩ nhún vai: “Cô thấy tôi rất chăm chỉ sao? Tôi chỉ là tùy tiện mà thành công thôi.”

Lương Nhược Hư: ...

“Anh không nói thì không sao, nhưng một khi anh mở miệng, tôi có cảm giác dường như anh bị thiếu đòn thì phải."

“Ha ha, đây là do trong lòng cô gây chuyện đố kị, đồng chí Lương Nhược Hư, cô có ý nghĩ như vậy thì thật là nguy hiểm à.”

“Nguy hiểm cái đầu anh.”

Lương Nhược Hư nhéo bên eo Lâm Dật một cái: “Nghiêm túc làm việc chính chút đi.”

“Cô to gan thật, lại có thể dám động tay với tôi như vậy.” Lâm Dật không đau không ngứa nói: “Nhìn vóc dáng nhỏ bé của cô, vẫn là không nên cằn nhằn với tôi, khi mà không mang theo vũ khí thì tốt nhất nên khiêm tốn một chút.”

“Anh cho rằng tôi ở trong viện chỉ là một cô gái đơn thuần thôi sao?” Lương Nhược Hư nói: “Đọ sức tự do gì đó, tôi đều đã học qua, đừng khinh thường tôi.”

Bỗng nhiên Lâm Dật nhớ đến lúc ở đại học sư phạm, trong lúc vô tình Lương Nhược Hư đã phô diễn tài năng của bản thân ra, đúng thật là có từng luyện tập.

“Con gái như cô cũng từng luyện tập qua.”

Lương Nhược Hư có hơi không phục, bỗng nhiên xoay người, túm lấy cánh tay của Lâm Dật, khiêng anh ở trên vai, chuẩn bị quăng từ trên vai xuống, cho anh tự mình nếm mùi lợi hại.”

Nhưng vừa ra sức một cái, lập tức thấy có gì đó không đúng.

Thân thể anh ta cứng rắn đứng yên tại chỗ giống như một ngọn núi nhỏ, cho dù dùng bao nhiêu sức lực cũng không thể làm anh ta di chuyển nữa bước.

“Hả? Tại sao thân dưới của anh lại có thể ổn định như vậy được?” Lương Nhược Hư kinh ngạc hỏi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 638.

Chương 639. Vừa Nhìn Chính Là Mối Quan Hệ Không Đứng Đắn

Hành động giữa hai người có chút buồn cười.

Lâm Dật cố nhịn cười, “Cô đây là đang làm cái gì vậy?”

Vẻ mặt của Lương Nhược Hư hiện lên sự xấu hổ, đây là phương pháp cô đã thử nghiệm qua.

Mặc dù kĩ năng của bản thân không bằng Lâm Dật, nhưng trong tình huống bất ngờ này, cơ hội thành công vẫn là rất lớn.

Đây là lần đầu tiên gặp, người đứng vững vàng như Lâm Dật.

Anh ta là quái thai hay sao thế?

Aaa

Lâm Dật thuận thế kéo cánh tay của Lương Nhược Hư, cô hét lên một tiếng, anh dễ dàng mang cô ép sát vào tường, không thể động đậy được.

“Mau buông tôi ra.” Lương Nhược Hư xấu hổ nói.

Lâm Dật áp người lại, thì thầm vào tai Lương Nhược Hư:

“Nào, cố gắng phản kháng lại, để tôi xem xem cô có năng lực lớn thế nào.”

Cảm nhận được hơi thở ấm áp từ môi của Lâm Dật, Lương Nhược Hư cảm thấy cơ thể của bản thân mềm nhũn.

Hành động này quá mập mờ khiến cho người chưa từng trải sự đời như Lương Nhược Hư có chút mất khống chế.

“Đừng gây rối, đợi lát nữa sẽ có người đến.”

“Đây là tầng trên cùng, không có gì cả, người tới đây làm gì.”

“Tiểu Uyển, nghe ba tôi nói, phía trên đã gửi văn kiện uống, muốn đem nơi này tạo thành trung tâm công nghiệp có thu nhập cao, trong thành phố đã họp xong, rất nhanh sẽ làm quảng cáo cho thuê.”

Lâm Dật và Lương Nhược Hư đều bất ngờ khi nghe được giọng của người khác ở đây, sững sờ một lúc, hai người vội vàng thu hồi động tác của mình.

Không để cho người đi qua nhìn thấy.

Lương Nhược Hư tức giận véo Lâm Dật một cái, “Cũng may tôi phản ứng nhanh, nếu như để người khác nhìn thấy, tôi không cần làm người nữa.”

“Cái này có gì, mọi người đều là người lớn, đều hiểu.”

“Hiểu được cái đầu quỷ nhà amh.”

Bởi vì có người đến, Lương Nhược Hư chột dạ, ra vẻ bình tĩnh nói.

“Anh chọn được nơi tốt thật.”

“Tôi cảm thấy tầng trên cùng này khá tốt.” Lâm Dật không trêu chọc Lương Nhược Hư nữa, nói ra quan điểm của bản thân.

Vốn là dự định, chờ sau khi Long Tâm và Khoa Sáng cùng niêm yết, đem địa chỉ của công ty, đặt ở tòa nhà Lăng Vân.

Nhưng hiện tại, tiếp quản tòa nhà này, thành lập một công ty mới ở đây cũng không tệ.

“Cái này anh quyết định đi, dù sao chỗ nào cũng giống nhau, vấn đề thủ tục tiếp theo, tôi sẽ giúp anh làm.”

“Được thôi, cứ quyết định như vậy.”

Đối với Lâm Dật mà nói, đứng cao nhìn xa, chọn tầng trên cùng có thể tạo ra dấu hiệu tốt.

Không có chấp niệm đặc biệt.

“Này anh bạn.”

Ngay sau khi hai người rời đi, không ngờ nghe thấy có người nói chuyện sau lưng.

Chính là bốn người vừa đi lên.

Hai nam hai nữ, ngoại trừ một nam sinh trong đó, trang phục của những người khác, đều rất thoải mái, gần giống cách ăn mặc của Lương Nhược Hư.

Nam sinh đi đầu mặc đồ hiệu, tóc uốn, mặc áo T-Shirt đen thùng thình, mang theo dây chuyền kim loại màu bạc, dưới chân mang một đôi AJ1 màu trắng, cách ăn mặc theo xu thế.

Nhưng trong bốn người, dung mạo xuất sắc nhất, chính là nữ sinh đứng bên cạnh anh ta.

Đội mũ bóng chày giống như Lương Nhược Hư, mái tóc đen dài xõa trên vai, quần jean đen cùng đôi boot nhỏ, đường cong của chân hiện ra vô cùng cân xứng.

Chỉ hai chân này, đã đủ hấp dẫn người khác.

Người nam tên Chu Trạch, người nữ tên Hứa Uyển.

Còn lại hai người, lần lượt là Hàn Phi và Vương Chấn, bốn người đều là sinh viên của đại học khoa học tự nhiên Trung Hải, hơn nữa đều có bằng thạc sĩ.

Mặc dù Hứa Uyển lớn lên rất xinh đẹp, nhưng cũng là đại diện của siêng năng, đều thuộc về phạm trù con nhà người ta.

Mà Chu Trạch là dựa vào mối quan hệ của gia đình, để có được bằng thạc sĩ.

Dù sao đại học khoa học tự nhiên Trung Hải, chỉ là trường cao đẳng 211 phổ thông, muốn hoàn thành khóa luận độ khó cũng không lớn.

Hứa Uyển ưu tú, là việc mà tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Trong năm thứ hai của thạc sĩ, đã hoàn thành luận văn trước thời hạn, còn gửi đi một bài SCI, dưới sự giúp đỡ của nhà trường, đi trên con đường khởi nghiệp, và còn có chút thành tựu.

Nhưng vì sau này để có thể có phát triển tốt hơn, cũng vì để bình thường hóa công ty của mình, liền đến đây, chuẩn bị chọn một địa điểm.

“Các người tìm tôi?”

Vẻ mặt Lâm Dật hờ hững, lạnh lùng.

Nếu như không phải có mấy người bọn họ, nói không chừng mình và Lương đại mỹ nữ đã có một câu chuyện khác.

“Tôi muốn hỏi, các người cũng là đến đây thuê văn phòng sao?”

Lâm Dật gật đầu, “Làm sao vậy?”

“Nói thật với anh, chúng tôi cũng muốn thành lập công ty ở đây, chúng tôi nghiên cứu, đến lúc đó đừng va phải.” Chu Trạch

nói.

“Cái này hình như không được, tầng này tôi đều vừa ý, các người đi tầng khác chọn đi.”

Tầng này đều vừa ý?

Công ty của người này lớn thế nào?

Lâm Dật và Lương Nhược Hư không để ý đến Chu Trạch nữa, đi về phía khác, chuẩn bị tiếp tục nhìn.

Nếu như có gì không hài lòng nơi này, vẫn cần phải tiến hành cải tạo.

Nói chung, từ giờ về sau, đây là địa bàn của Lâm Dật, đây là những gì anh nói.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Chu Trạch lạnh lùng hầm hừ nói:

“Người này có phải quá khoác lác rồi không, còn phải bao trọn một tầng?” Vương Chấn châm biếm.

“Nhưng tôi cảm thấy, người đàn ông đó hình như tâm trạng không tốt lắm, nói chuyện đều mang theo sự tức giận.” Hàn Phi nói.

“Con gái các người, đúng là quá đơn thuần, ngay cả cái này cũng không nhìn ra.” Vương Chấn nói:

“Khi nãy chúng ta vừa đến, các người không thấy anh ta và người phụ nữ kia vẻ mặt đều luống cuống, liên tục chỉnh đốn quần áo sao.”

“Chỉnh quần áo thì làm sao?”

“Vừa nhìn là biết làm chuyện không tốt, để chúng ta gặp được.”

“Không phải đâu.” Hàn Phi biểu cảm khoa trương, “Ở nơi này cũng có thể sao?”

“Trên xe đều có thể, tại sao ở đây không được.” Vương Chấn nói: “Ở đây tầm nhìn rộng, mới kích thích.”

“Tâm lý của các người thật biến thái.” Hàn Phi nói: “Có gì để kích thích ở đây.”

“Đó là cậu chưa được mở mang.”

“Đừng nói bậy, nhanh suy nghĩ chuyện chính.” Hàn Phi nói:

“Người đó nói đã bao hết một tầng, chúng ta đi xuống xem tầng khác đi.”

“Cậu đừng nghe anh ta khoác lác, bình thường công ty có quy mô, sẽ không tiến vào nơi này. Có thể đến đây đều là doanh nghiệp vừa và nhỏ, ai có khả năng bao trọn một tầng, giống như nói đùa.” Chu Trạch nói.

“Nói như vậy cũng không sai, vậy chúng ta sẽ tranh sao?” Hàn Phi nói.

“Tất nhiên rồi, tôi hỏi người trong nhà, để ba tôi tìm mối quan hệ, tốt nhất có thể ký hợp đồng sớm, chọn một vị trí tốt.” Chu Trạch nhìn Hứa Uyển nói.

“Nếu phiền thì thôi, mặc dù tôi thích tầng cao nhất, nhưng không nhất thiết phải là tầng cao nhất.”

“Tiểu Uyển, cậu nói như vậy làm cho mọi người chán nản, mọi người đều cạnh tranh công bằng, chúng ta không thể sợ.” Vương Chấn nói:

“Công ty vừa mới thành lập, nhất định phải chọn một nơi tốt, ngụ ý sẽ phát triển mạnh mẽ, vì vậy nhất định phải tranh thử xem!”

“Tôi cũng cảm thấy có lý, vậy thì tranh thử đi, lỡ như có cách thì sao.” Hàn Phi nói thêm.

“Đúng vậy, chúng ta điều thuộc phái thực lực, tuyệt đối không thể thua Tiểu Bạch Kiểm.”

“Tiểu Bạch Kiểm?” Hàn Phi bất ngờ nói: “Vương Chấn, cậu nói cái gì vậy?”

“Chuyện này không rõ sao?” Vương Chấn nói:

“Người đàn ông vừa rồi, lớn lên rất giống minh tinh, mà người phụ nữ đó, vừa đeo khẩu trang vừa đeo kính râm, che chắn cực kì cẩn thận, vừa nhìn chính là phụ nữ có chồng, cùng tình nhân nhỏ của mình đến đây chọn địa điểm.”

“Nói như vậy có chút vu oan cho người ta.” Hứa Uyển nói: “Chúng ta cũng không có bằng chứng, không thể ngậm máu phun người.”

“Tiểu Uyển, cậu có hơi đơn thuần rồi.” Chu Trạch nói:

“Vừa rồi, người phụ nữ đó không phải nói sao, sẽ giúp người đàn ông đó làm thủ tục, vừa nhìn đã biết cô ấy mua nhà cho tình nhân của mình, nếu không chuyện thủ tục, sao có thể để một người phụ nữ làm.”

Bị Chu Trạch nói như vậy, Hứa Uyển nhớ lại cuộc nói chuyện giữa hai người, hình như nói như vậy là thật.

Hứa Uyển lắc đầu bó tay, đáng tiếc cho nam sinh kia.

Xã hội bây giờ, ngoại hình cũng là một ưu thế.

Ra ngoài tìm việc làm, cho dù ở nơi như Trung Hải, cũng có thể sống rất tốt.

Tại sao không thể cố gắng tiến lên một chút chứ.

Thật đáng tiếc.

“Hôm nay dừng ở đây thôi, tôi sẽ về hỏi ba tôi, để ông ấy nhờ các mối quan hệ, tranh thủ ký hợp đồng thuê sớm.”

“Anh Chu, việc này xin nhờ anh.” Vương Chấn tràn đầy tự tin nói:

“Tôi có linh cảm, chỉ cần lấy được vị trí tầng trên cùng, công ty nhỏ của chúng ta, sau này sẽ có thể không ngừng phát triển, đánh đâu thắng đó.”

“Tôi cũng cảm thấy vậy, mọi việc như đã được thu xếp xong.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 639.

Chương 640. Bù Thịt Được Không?

Ra khỏi tòa nhà, Lâm Dật lái xe, đưa Lương Nhược Hư đến đơn vị.

Nhưng cách nơi đó khoảng hơn hai trăm mét, Lương Nhược Hư đã bảo Lâm Dật dừng xe lại, chỉ sợ người khác nhìn thấy lại nói xấu.

Đưa Lương Nhược Hư xong, Lâm Dật lái xe trở về cửa hàng.

Làm xong nhiệm vụ của giai đoạn trước, tâm trạng Lâm Dật khá tốt.

Có thể bán bao nhiêu thì bán bấy nhiêu.

Sau khi mở cửa kinh doanh lập tức có khách tới cửa.

Lâm Dật phát hiện, người đến ăn cơm, có tỉ lệ rất lớn là người nghe danh mà đến.

Và còn có rất nhiều chị gái giàu có, hóa đơn của mỗi bàn, cũng đều duy trì ở khoảng một nghìn, không phải là quá nhỏ.

“Ông chủ, hôm nay tôi quên mang ví tiền, anh cho tôi nợ một đĩa cơm chiên trứng được không?”

“Nợ cái cộng lông, trừ khi cô cỡ E.”

“Cỡ E thì không có, có thể bù thịt không?”

“Nữ sinh đầy trong quán, đều muốn bù thịt, cô là cái gì chứ......

hả?

Lâm Dật đang làm cơm, cảm thấy có chút không đúng.

Giọng điệu và ngữ khí của người này, nghe quen quá.

Quay đầu mạnh một cái, phát hiện Vương Oanh đứng ở cửa.

Vương Oánh ăn mặc rất ra dáng ngự tỷ, bên trên mặc áo sơ mi trắng cùng âu phục công sở, bên dưới là tất màu da cùng váy công sở, lại phối thêm đôi giày cao gót màu đen.

Nhìn một cái có lẽ là đi từ công ty đến đây, quần áo cũng chưa kịp thay.

“Chị Oánh, sao chị đến đây.” Lâm Dật cười nói: “Không phải chị nói mấy ngày này bận, khi nào hết bận mới đến sao?"

Vương Oánh sớm biết Lâm Dật mở cửa hàng ở đây, nhưng bởi vì bận nhiều việc quá cho nên bây giờ mới đến được.

Nhưng hôm qua, Vương Lộ đem chuyện hôm qua, nói với Vương Oánh một lần nữa.

Hôm nay nàng liền không nhịn được, nhân lúc nghỉ trưa chạy qua đây.

“Chủ yếu là chị không nghĩ đến, việc làm ăn của cậu đang nóng như vậy, Lộ Lộ nói cậu một người bận rộn làm không xuể, chị liền suy nghĩ đến đây để giúp cậu.”

Khi đang nói, Vương Oánh cầm túi của mình, đặt nó lên trên tủ lạnh, tiến đến bên cạnh Lâm Dật, thì thầm nói:

“Khi chị đến chị đã hỏi thư kí Liễu, cô ấy nói Kỷ tổng cùng Quan tổng của thiết kế Nhã Lạc, đi nói về chuyện bến cảng Vọng Giang, tạm thời không đến đây, không sẽ bị bắt.”

Vương Oánh cười duyên dáng, “Nếu như chút giác ngộ này cũng không có, chị không có chỗ nào khiến cậu vừa ý.”

“Đừng nói như vậy, dáng người béo nhưng không ngấy này, ai nhìn đều thích.”

“Yên tâm, người khác chỉ có thể nhìn, mà cậu có thể tùy ý ăn.” Nói xong, Vương Oánh còn hôn lên mặt Lâm Dật một cái, một chút kiêng dè đều không có.

Lâm Dật ôm eo Vương Oánh, và véo trên mông cô ấy một cái.

“Trả lời đủ phần.”

“Nhẹ chút, đừng có mà giở trò xấu.” Vương Oánh khiển trách một câu, “Nhanh làm cơm, chị giúp cậu một tay.”

“Chị đã ăn trưa chưa, muốn ăn gì tùy ý, em làm cho chị.”

“Không cần cậu quản, chờ làm cho khách bên ngoài xong rồi nói.”

“Vậy làm sao được, đến chỗ em, không thể để chị đói được.”

“Yên tâm đi, chị không khách khí với cậu đâu.” Vương Oánh nói: "Chị đợi lát nữa ăn cũng được, làm chuyện chính trước.”

“Được, nếu chị đói, thì nói với em, đừng ngại.”

“Ừm.”

Trong mắt Lâm Dật, trên người Vương Oánh, kế thừa hoàn mỹ truyền thống tốt đẹp của người phụ nữ Trung Hoa.

Chịu khổ trước, tận hưởng sau.

Mặc dù diện mạo xuất sắc, dáng người mượt mà, nhưng sau khi gặp phải người mình thích, liền tập trung vào gia đình và chồng.

Điểm này, quả thật rất hiếm có.

Vương Oánh đến, áp lực của Lâm Dật giảm rất nhiều.

Kỹ thuật nấu ăn của cô so với Kỷ Khuynh Nhan tốt hơn nhiều, cũng giúp cho Lâm Dật thoải mái không ít, chỉ phụ trách làm cơm là được.

Dựa vào lý do này, tốc độ bán của cửa tiệm nhanh hơn nhiều.

Nhưng vẫn khó cản những khách hàng nhiệt tình, đến mức bên ngoài đều đứng xếp thành hàng dài, ít nhất có hai mươi mấy khách, chờ đợi không mệt mỏi.

Có một số đến ăn những món ngon Lâm Dật làm, có một số đến vì vẻ đẹp của Lâm Dật, mục đích không đơn giản.

Lúc đó, trên phố Chính Dương, có hai người nước ngoài với làn da trắng, đang đi về hướng cửa hàng.

Tên hai người là Lewis và Nathan, đến từ Nevada Hoa Kỳ, là nghiên cứu sinh của đại học khoa học tự nhiên Trung Hải.

Theo một nghĩa nào đó, xem như là cùng khóa với Lâm Dật.

“Này, Lewis, nghe nói nhà hàng mới mở này rất ngon, có muốn đi nếm thử không?”

“Fuck, tôi biết cửa hàng này!” Lewis mắng một câu:

“Vài ngày trước, tôi đã gặp một nữ sinh Trung Hoa, sắp thành công nhưng cuối cùng lại nói, cô ấy thích ông chủ của cửa hàng này, sau đó đưa Wechat của tôi vào sổ đen, không liên lạc được nữa.”

“Tôi cũng nghe nói, rất nhiều nữ sinh trong trường đều nói, ông chủ cửa hàng này rất đẹp trai, nhưng tôi nghĩ, cách nói như vậy rất phóng đại.” Nathan nói:

“Tôi không cảm thấy nam sinh Trung Hoa sẽ có người đẹp trai."

“Tôi cũng cảm thấy như vậy, chỉ có thể nói quan điểm của họ quá kém, đừng nói là tôi, cho dù tùy tiện chọn ra một người da trắng, đều đẹp hơn so với người Trung Hoa.”

Lewis nhúng vai, sau khi oán giận một câu, chưa bao giờ cảm thấy tức giận như vậy.

“Lại có thể vì một ông chủ cửa hàng mà từ bỏ tôi, đây sẽ là mất mát lớn của cô ấy.”

“Nói như vậy cũng đúng không cần để tâm nhiều như vậy.” Nathan nói:

“Cửa hàng này thấy không tệ, cũng không biết, có thể ăn bít tết chính thống không.”

“Ý nghĩ của cậu quá ngây thơ, đây không phải là nước Mỹ, muốn ăn bít tết chính thống rất khó.” Lewis nói:

“Với lại cũng không có rượu vang đỏ chính thống, nếu như không phải ba tôi đến đây làm việc, tôi sẽ không đến một nơi như vậy.”

“Mặc dù bít tết Trung Hoa không ra làm sao, nhưng may mắn mọi thứ đều rẻ, nữ sinh cũng rất xinh đẹp, trường học còn quan tâm rất nhiều, hãy coi như đến nơi này để đi nghỉ dưỡng vậy.” Nathan nói:

“Dù sao chúng ta ở đây, vẫn rất được tôn trọng.”

“Trời ơi, không phải chứ, vậy mà còn yêu cầu xếp hàng.”

Lewis nói.

Khi hai người đi đến trước cửa nhà hàng, phát hiện bên ngoài có hai mươi mấy người đang xếp hàng, đều là đợi để vào ăn cơm.

“Trên phố Chính Dương, lại có cửa hàng yêu cầu xếp hàng, tôi là lần đầu thấy.” Nathan có chút bất ngờ, “Có lẽ chúng ta đến đúng nơi, đồ trong tiệm họ, có lẽ thật sự ngon.”

Lewis nhún vai, “Thực sự có khả năng này, nhưng tôi không muốn xếp hàng, tôi không có sự kiên nhẫn tốt như vậy.”

“Nếu không đổi tiệm?”

“Vẫn là đừng đổi.”

Lewis sờ vào mũi, nói đùa: “Thật ra tôi rất muốn đi vào xem xem, ông chủ của cửa hàng này trông như thế nào.”

“Hey, bình tĩnh một chút, nhìn bộ dạng của cậu, sao lại giống như muốn đi đánh người.” Nathan khuyên giải:

“Mặc dù cậu đã học boxing từ gia đình, nhưng trật tự an ninh của Trung Hoa rất nghiêm ngặt, tốt nhất đừng tùy tiện gây sự.”

“Không cần lo lắng.” Lewis vẫy tay, thờ ơ nói:

“Tôi không có ý định đánh nhau, hơn nữa tôi cũng không có thói quen ra tay với kẻ yếu, vì vậy cậu không cần lo lắng, tôi đơn giản chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, thuận tiện đánh giá tiệm của họ một chút về món bít tết có chút rác rưởi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 640.

Chương 641. Đến Nước Này Rồi Còn Muốn Giả Bộ Với Tôi? 1

"Chủ ý này đúng thật không tồi."

"Nhưng có chút không may, bên ngoài có quá nhiều người xếp hàng, tôi thì không muốn chờ đâu."

"Chuyện này đơn giản rồi." Nathan vừa cười vừa nói, sau đó đi đến chỗ người đứng đầu hàng, bên cạnh một cặp tình nhân trẻ.

Nhìn thấy Nathan đi tới, cặp tình nhân trẻ mới đầu hơi sửng sốt một chút, sau đó nhận ra Nathan và Lewis.

Bởi vì bọn họ cũng là sinh viên Học viện Kỹ thuật Trung Hải nên cũng biết Lewis và Nathan.

"Tôi là Nathan, du học sinh đến từ Mỹ, chúng tôi muốn đi ăn cơm, hai người các cậu có thể nhường chỗ cho chúng tôi một chút được không."

"Nhường chỗ?"

Sắc mặt nam sinh không được tốt lắm, bạn gái của anh ta còn ở đây mà.

Nếu cứ đi ra nhường chỗ như vậy thì anh cũng quá mất mặt rồi.

"Chúng tôi đã xếp hàng chờ hơn nửa giờ, dựa vào cái gì phải nhường chỗ cho các cậu?"

Nathan hơi sửng sốt, không ngờ nam sinh này sẽ từ chối yêu cầu của mình.

"Chẳng lẽ cậu không biết tôi là ai?" Nathan nói ra: "Cậu đừng quên bố của Lewis thế mà là một tay quyền anh chuyên nghiệp đấy."

"Thế thì làm sao." Nam sinh không cam lòng yếu thế nói:

"Nếu các cậu muốn ăn thì ra phía sau mà xếp hàng, đừng đi chiếm chỗ của chúng tôi."

"Cậu lợi hại quá nhỉ, dám từ chối cả chúng tôi." Lewis nói: "Nếu như không ngại, tôi muốn tâm sự một chút với cậu, có dám không?"

"Có cái gì không dám, ai sợ ai!"

"Đừng chấp nhặt với bọn họ." Nữ sinh lôi kéo tay bạn trai, sợ bọn họ sẽ thực sự đánh nhau.

Lewis cùng Nathan việc xấu đầy người, nếu thực sự đánh nhau thì bạn trai mình chắc chắn không phải là đối thủ của bọn họ.

Nếu để nhà trường biết chuyện này, nói không chừng bọn họ còn bị xử phạt nữa là.

"Chúng ta đi thôi, hôm khác lại đến ăn, đừng tranh chấp với bọn họ."

"Không được, hôm nay phải ăn ngay tại đây!"

"Aizzz, nghe lời nào, mau đi với em!"

Nữ sinh dậm chân bình bịch, dùng toàn bộ sức mạnh lôi bạn trai mình đi.

Lewis và Nathan đều cười đắc ý.

"Ha ha, lá gan cũng thật nhỏ."

Sau khi cặp tình nhân trẻ đứng đầu hàng đi rồi, hai người chẳng biết xấu hổ chen ở vị thứ nhất.

Người đứng phía sau đều lộ ra vẻ khinh thường.

Nhưng lại theo nguyên tắc thà bớt đi một chuyện còn hơn là nhiều thêm một chuyện nên chẳng ai so đo với bọn họ.

Rất nhanh trong tiệm lập tức có khách đi ra, Lewis cùng Nathan nghênh ngang bước vào.

"Chủ quán!"

Khi bước vào trong tiệm, Lewis chào hỏi một tiếng, khiến cho người trong cửa tiệm nhìn vào đều cảm thấy phản cảm.

Mặc dù đây là tiệm cơm bên ngoài nhưng nội quy so với nhà ăn trường học cũng không khác biệt lắm, đều là bản thân chủ động chọn món ăn mà bọn họ lại hô to gọi nhỏ, một chút tố chất cũng không có.

Buồn nôn chết mất.

Nghe phía bên ngoài có người nói chuyện, Vương Oánh cầm khăn mặt lau tay.

"Cậu làm việc trước, chị đi ra xem một chút."

Lâm Dật gật đầu, cũng không nói gì thêm.

"Xin hỏi hai vị cần gọi gì?" Vương Oánh ra ngoài ghi thực đơn.

Vốn Lewis tới đây là muốn gặp Lâm Dật một lần.

Nhưng khi nhìn thấy Vương Oánh, đôi mắt lập tức không thể dời đi được, cũng làm anh ta có cảm giác kinh ngạc.

Nước Mỹ không phải nơi lấy việc gầy để đo sắc đẹp, mà là nơi theo đuổi vẻ đẹp đầy đặn cùng khỏe khoắn.

Mặc dù dáng người Vương Oánh không quá nuột nà như phụ nữ Châu u, nhưng chỗ nên gầy thì gầy, chỗ nên béo thì béo, đối với hai người bọn họ mà nói đều có sức hấp dẫn rất mạnh.

"Này người đẹp, chúng tôi muốn hai phần bò bít tết Prime (bò bít tết thượng hạng), có thể chứ?."

"Có thể." Vương Oánh nói: "Còn cần món gì khác không?"

Từ lúc lên làm quản lý tiêu thụ, Vương Oánh thường xuyên lui tới các nhà hàng cao cấp, cũng biết bò bít tết Prime là loại bít tết đắt đỏ bậc nhất.

Có thể gọi được bò bít tết Prime ở đây khiến hai người bọn họ đều có chút không thể tưởng tượng được.

Đến Trung Quốc hơn nửa năm còn chưa hề được nếm qua bò bít tết Prime chính tông.

"Chỗ các cô có rượu vang đỏ không?" Lewis hỏi.

"Có, nhưng rượu vang đỏ không nằm trong menu, có thể đến tủ rượu tự do chọn."

"Cô gái xinh đẹp này, tôi hy vọng cô có thể chọn cho chúng tôi một chai. Tôi muốn nhìn xem cô chuyên nghiệp đến mức nào." Lewis trêu đùa.

"Thật xin lỗi, tôi cũng không hiểu rượu vang đỏ lắm, muốn uống gì thì các vị vẫn nên tự mình lấy thì hơn."

Mặc dù trong lòng đầy khinh ghét nhưng đều được Vương Oánh giấu nhẹm đi.

Bởi vì sợ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của Lâm Dật.

Lewis nhún vai: "Vậy tôi đành tùy ý chọn một chai vậy."

Chọn món ăn xong, Vương Oánh trở lại bếp tiếp tục bận rộn giúp đỡ Lâm Dật mấy chuyện trong tay, hai người phối hợp hết sức ăn ý.

"Bò bít tết xong rồi, có thể bưng lên phục vụ được."

"Bây giờ chị đi ngay đây."

Vương Oánh một bên bưng đĩa bò bít tết, một bên thuận tay mặc áo khoác của mình vào, phòng ngừa hai tên nước ngoài kia nhìn lén.

Sau khi dọn món lên, Vương Oánh quay trở lại phòng bếp, cởi áo khoác ra, động tác liền một mạch.

Cho nên Lâm Dật cũng không hề phát hiện.

Không biết qua bao lâu, trong cửa tiệm xảy ra một trận cãi vã, to tiếng đến mức, ngay cả người ở sau bếp cũng nghe được.

"Nhưng ở đây là nơi công cộng! Các anh có thể đừng thể hút thuốc ở đây được không?" Một nữ sinh tóc dài vừa lấy tay gạt khói thuốc sang một bên, vừa nhìn họ với ánh mắt chán ghét đầy khinh bỉ.

"Ở đây cũng đâu có treo bảng cấm hút thuốc, thế là cho phép hút thuốc rồi." Lewis nói.

"Nhưng đây là nơi công cộng, mà cửa tiệm cũng không lớn, anh làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến những người khác."

"Cái này thì liên quan đến chúng tôi."

Lewis nói: "Chỉ là một quán cơm trưa mà còn giảng nhiều phép tắc như vậy?"

"Ông chủ, có người hút thuốc ở đây, anh mau tới xử lý đi."

Đảo xong cơm trên tay, Lâm Dật đi ra ngoài, cũng ngửi thấy mùi khói thuốc nồng nặc.

"Ông chủ, có người hút thuốc ở đây làm cả tiệm toàn là khói thuốc." Nữ sinh tóc dài nói.

Lâm Dật không trực tiếp đáp lại mà nói với Lewis và Nathan:

"Trong tiệm không cho phép hút thuốc, không nhịn được có thể đi ra ngoài hút." Lâm Dật nói.

"Nội quy trong tiệm anh thật nhiều, nếu ở cửa tiệm khác chúng tôi đều có thể làm vậy." Lewis nói ra:

"Huống hồ chúng tôi còn chưa cơm nước xong xuôi, chẳng lẽ anh muốn đuổi chúng tôi đi sao?"

"Nếu muốn ăn cơm thì dập điếu thuốc đi."

"Nhưng tôi mới hút được một nửa, dập đi thì tiếc quá." Lewis mỉm cười nói, cũng không có ý định dập lửa.

"Vậy phiền anh ra ngoài hút."

"Nhưng tôi gọi bò bít tết, còn có một nửa..."

"Con mẹ nó anh muốn mài răng ở đây với tôi đúng không?" Lâm Dật mắng một câu.

Lewis bị Lâm Dật mắng thì sững sờ, có chút không kịp phản ứng, không nghĩ đến ông chủ sẽ mở miệng mắng chửi người.

Điều này khiến cho nhiều vị khách nữ trong tiệm chú ý, nhìn mà trong lòng cảm xúc dâng trào.

Ông chủ men lỳ quá, thật sự rất nam tính nha.

"Hai người các anh, hoặc là dập thuốc lá hoặc là đi ra ngoài hút, đừng để tôi nói nhiều."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 641.

Chương 642. Đến Nước Này Rồi Còn Muốn Giả Bộ Với Tôi? 2

Lewis tựa lưng vào ghế ngồi, bắt chéo hai chân, cầm điếu thuốc trên tay, nhìn Lâm Dật một cách nghiền ngẫm.

"Nếu tôi muốn vừa ăn cơm vừa hút thuốc thì sao? Anh làm gì được tôi?"

"Vậy tôi cũng chỉ có thể thỏa mãn yêu cầu của anh."

Mặt Lewis tươi cười, nhìn nữ sinh bàn bên.

"Nhìn thấy không, người khác không được hút thuốc ở đây nhưng tôi thì được, đây chính là sự khác biệt, cho nên tôi hi vọng mấy người cứ yên tĩnh mà ăn uống, còn nữa bò bít tết với rượu vang đỏ nhà cậu ta cũng không tệ, không nên quấy rầy người khác vui vẻ ăn cơm..."

Lewis nói được một nửa liền im bặt.

Anh ta kinh ngạc nhìn thấy Lâm Dật đoạt lấy điếu thuốc trên tay mình, ấn thẳng lên nửa miếng bít tết còn lại, phát ra âm thanh xèo xèo.

Ngay khi mọi người ở đây vẫn chưa rõ chuyện gì xảy ra thì đã thấy Lâm Dật nắm lấy tóc Lewis, đập thẳng vào trong đĩa!

Aaa

Lewis thét lên một tiếng, đĩa bò bít tết theo đó mà vỡ tan.

Những người ăn cơm trong quán nhỏ đều sửng sốt, Lâm Dật xuống tay quá đột ngột khiến họ không kịp phản ứng.

"Anh thả tôi ra!"

Lewis dùng sức giãy dụa.

Anh ta cố gắng thoát khỏi sự ghì chặt của Lâm Dật, lại phát hiện không chút tác dụng nào.

"Không phải anh muốn vừa ăn cơm vừa hút thuốc sao, cơ hội cho anh sáng tạo đến rồi đấy, bắt đầu đi."

"Người Trung Quốc các anh, đều chuyên đánh lén, có bản lĩnh thì quang minh chính đại đánh nhau với tôi!" Lewis giãy giụa nói.

"Được."

Lâm Dật buông lỏng tay ra, Lewis thoát khỏi sự trói chặt, trên mặt dính đầy nước sốt của miếng bò bít tết.

Anh ta lúc này giống một con hổ dữ đứng lên trên ghế, căm tức nhìn Lâm Dật.

"Dám động thủ với tôi, anh muốn tìm chết sao!" Lewis giơ nắm đấm hướng về phía Lâm Dật lao tới.

Sau khi sở hữu sức chiến đấu cấp E cùng thể chất hoàn mỹ, toàn bộ các năng lực khác nhau của Lâm Dật đều vượt trội hơn người khác một bậc.

Trình độ công kích này, đối với Lâm Dật mà nói, ngay cả mức độ mưa phùn cũng không đạt được.

Thuận thế anh nắm lấy cổ tay Lewis rồi kéo đến trước mặt mình.

Đúng vào lúc này Lewis cảm giác được cơ thể của mình dường như không thể kiểm soát.

Sức mạnh của người đàn ông này lớn hơn anh ta tưởng tượng!

Ngay lúc cơ thể Lewis mất thăng bằng, Lâm Dật liền đá một cú vào thắt lưng anh ta, khiến anh ta chật vật bổ nhào xuống mặt đất như chó gặm phân.

"Trời đất, ông chủ thế mà lợi hại như vậy?"

Trong phòng có vài người biết Lewis và Nathan, cũng biết bọn họ không dễ chọc, không ngờ hôm nay lại bị ông chủ đẹp trai trong tiệm đánh.

Thật sự rất hả giận!

Lewis đứng dậy một cách khó nhọc, nhìn Lâm Dật với ánh mắt tràn đầy e sợ.

"Đến nước này còn muốn giả bộ với tôi?" Lâm Dật lạnh lùng nói.

"Tôi là người Mỹ, anh lại dám đánh tôi, chuyện này sẽ không xong đâu!"

"Còn nói mình là người Mỹ nữa?"

Mở miệng ra lại vung một quyền, trực tiếp đá gãy xương mũi Lewis.

Aaa

Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên trong quán nhỏ, Lewis đau khổ che mũi mình lại, lăn lộn trên đất.

"Còn nói mình là người Mỹ nữa không?"

"Không, không nói..."

"Còn anh thì sao." Lâm Dật nhìn Nathan nói.

"Tôi, tôi cũng không nói, tôi, tôi không phải người Mỹ, anh đánh người khác đi."

"Đừng nói nhiều." Lâm Dật không kiên nhẫn nói: "Thanh toán tiền đi, đừng chậm trễ việc làm ăn của tôi."

"Vâng vâng vâng, chúng tôi trả tiền ngay đây."

Tổng cộng là mười bốn vạn, quẹt thẻ hay trả tiền mặt."

"Mười bốn vạn?"

Không chỉ có là Lewis và Nathan mà những người khác trong quán nhỏ cũng sửng sốt.

Mặc dù món hơi đắt tiền một tí nhưng cũng không đắt đến mức này chứ?

Ông chủ phong độ như vậy sẽ không có khả năng lừa người đâu nhỉ?

"Bò bít tết hai nghìn tám trăm tệ, còn lại là tiền rượu vang đỏ Romanee-Conti bốn năm tuổi, anh nói thử xem có đáng giá không?"

Hai người họ lúc này hoàn toàn sững sờ, chỉ tùy tiện lấy một chai vang đỏ thế mà lại đắt như vậy?

Lời nói của Lâm Dật khiến những người trong quán nhỏ giọng xôn xao bàn tán.

Lại còn có loại rượu đắt như vậy.

Người bình thường hoàn toàn không uống nổi!

"Tôi, chúng tôi không có nhiều tiền như vậy."

"Không có nhiều tiền như vậy còn gọi món? " Lâm Dật nói: "Vậy là định đến chỗ tôi ăn cơm chùa sao?"

"Không, chúng tôi không có ý đó, anh cho tôi thời gian mấy ngày, chúng tôi sẽ kiếm tiền trả cho anh, đừng ra tay đánh người." Nathan nói.

Nhìn thấy Lewis bị đánh người không ra người quỷ không ra quỷ, Nathan sợ đến nỗi chỉ thiếu nước tè ra quần.

Thân thể của mình cũng không cường tráng như cậu ta, nếu như bị đánh một trận, đoán chừng liền phải vào nằm viện.

"Lâm Dật."

Vương Oánh đi ra từ sau bếp: "Cậu kiềm chế tính tình một chút, mấy chuyện như thế này chúng ta không nên tự mình xử lý, trước tiên báo cảnh sát đi, để cho bọn họ tới xử lý."

"Cũng được."

Lâm Dật thuận miệng đồng ý, đây cũng là biện pháp hợp lý nhất hiện tại.

Nếu cứ để bọn họ ở đây chắc chắn sẽ chậm trễ chuyện kinh doanh của mình.

Nếu để cho bọn họ đi thì tiền bữa cơm này sẽ phải ngâm nước nóng, cho nên việc này giao cho cảnh sát xử lý là thích hợp nhất.

Vương Oánh cầm điện thoại lên bấm số cảnh sát, hiện tại phía bên mình chiếm ưu thế, cảnh sát nhất định có thể trả lại công đạo cho bên mình.

"Ông chủ, hai người báo cảnh không thích hợp lắm." Một nữ sinh mặc váy tóc dài nói.

"Hả? Sao lại không thích hợp lắm?"

"Bọn họ là du học sinh nước ngoài, chắc chắn cảnh sát sẽ thiên vị bọn họ." Nữ sinh nói:

"Em nhớ được có một lần mấy tên du học sinh bọn họ đánh nhau bị mang vào không đến ba mươi phút đã nghênh ngang đi ra, hơn nữa còn bắt đối phương bồi thường tiền."

"Không đến mức đó đâu." Lâm Dật nói.

"Thật sự có chuyện này, em có thể làm chứng." Một nam sinh nói: "Em thấy tốt nhất là nên giải quyết việc này một cách âm thầm thì hơn, bây giờ để hai người bọn họ đi kiếm tiền."

"Em cũng nghĩ như vậy, nếu không bọn họ sẽ cắn ngược lại một cái, nói anh mở tiệm đen, rao giá trên trời, không chỉ không lấy được tiền mà còn có thể bị phạt nữa."

Lewis đang co quắp ở một bên, khóe miệng chợt lộ ra ý cười.

Đánh giá tình hình hiện tại, gọi cảnh sát là kết quả tốt nhất.

Mình với Nathan là du học sinh nước Mỹ, bọn họ cũng không dám làm lớn chuyện này, chắc chắn khi nói chuyện thiên vị phía mình.

Đến lúc đó liền có cơ hội trả thù.

"Chúng tôi không có khả năng trả tiền đâu, hay là báo cảnh sát đi." Lewis chủ động nói.

"Ông chủ, tuyệt đối đừng gọi cảnh sát." Nữ sinh trong cửa tiệm nói.

"Chuyện này không phải là chuyện của mấy người, câm miệng lại đi."

Bịch!

Lâm Dật lại đá một cước nữa, đụng trúng người Lewis.

"Mẹ nó, dám nói chuyện như vậy với khách hàng trong quán của tôi sao?"

"Vâng vâng vâng, tôi nói sai rồi." Lewis bị dọa đến mức không dám lên tiếng, sợ sẽ bị Lâm Dật đánh.

"Ông chủ, anh nghe chúng tôi nói, chuyện này tuyệt đối không thể báo cảnh sát được."

"Không sao, mọi người đều nhìn rõ đúng sai mà, chúng tôi luôn đứng về lẽ phải, vậy nên không cần phải sợ gì cả."

Nói thì nói như vậy, nhưng đám học sinh trong cửa tiệm vẫn có chút lo lắng.

Ông chủ vẫn còn quá trẻ, chưa từng trải qua việc giống như thế này, vậy nên cũng sẽ không biết được mức độ nghiêm trọng của việc này.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 642.

Chương 643. Tôi Nên Làm Theo Trình Tự Hay Là Trực Tiếp Ra Tay Đây?

Một lát sau, ngoài cửa vang lên tiếng còi báo động của cảnh sát, cảnh sát nhân dân của đồn cảnh sát khu vực từ bên ngoài tiến vào.

Nhìn mấy người cảnh sát đang bước vào kia.

Lewis và Nathan vội vàng chạy qua giống như là nhìn thấy cứu tinh của cuộc đời họ vậy.

"Anh cảnh sát, gã Trung Quốc này đã ra tay đánh chúng tôi, còn lấy bò bít-tết giả và rượu vang giả ra lừa chúng tôi nữa, vậy mà đòi chúng tôi đến tận 14 vạn, mấy anh phải giúp chúng tôi giải quyết chuyện này."

Đám học sinh đang hóng chuyện trong nhà hàng đều cau mày, ánh mắt lạnh lùng, đúng như bọn họ nghĩ, cảnh sát đến rồi.

Rõ ràng những người này cố ý bới lông tìm vết, vậy mà còn quay lại cắn ngược người ta một cái.

Đúng thật là không cần mặt mũi nữa mà.

“Anh cảnh sát, mọi chuyện không phải như vậy đâu.” Vương Oánh đứng ra giải thích, nói:

"Là bọn họ hút thuốc trong cửa tiệm trước, còn không nghe chúng tôi khuyên bảo, vậy nên mới xảy ra xung đột. Trừ chuyện đó ra, mặc dù đồ trong cửa tiệm chúng tôi đắt thật nhưng đều là hàng thật giá thật, nếu có bán 14 vạn thì nó cũng có nguyên nhân của nó cả."

"Hàng thật giá thật? Cô nghĩ đây là cửa tiệm ba sao Michelin à?" Nathan tỏ vẻ cáo mượn oai hùm nói.

"Tôi có thể nhân danh Chúa mà thề rằng bít tết là giả, rượu vang đỏ cũng là giả, giá gốc của nó không vượt quá 50 đô la Mỹ, vậy mà mấy người lại bán với giá 14 vạn nhân dân tệ, đúng thật quá đáng mà, đây là lừa đảo. Chúa sẽ không tha thứ cho mấy người đâu!"

Nghe những lời vô liêm sỉ này của Nathan, những sinh viên khác không thể nhịn thêm được nữa.

"Chú cảnh sát, mấy chú đừng tin anh ta, ông chủ không đổ oan cho bọn họ đâu, là bọn họ hút thuốc trước."

"Đúng vậy, tất cả chúng cháu đều có thể làm chứng, là do bọn họ gây sự trước."

“Dừng lại, dừng lại, mọi người cứ yên lặng trước đã.” Nam cảnh sát nói: “Chúng tôi sẽ điều ra chuyện này rõ ràng."

“Không cần kiểm tra.” Lâm Dật nói với Lewis và Nathan:

"Tôi gọi cảnh sát tới là muốn tiết kiệm chút thời gian để buôn bán mà thôi. Hành động và lời nói của mấy người có phải có chút trước sau không giống nhau hay không?"

"Là do anh đánh người trước, đều là anh sai, chúng tôi vô tội!" Lewis nói.

"Trước khi cảnh sát đến, sao anh không nói như vậy đi? Sao vậy? Nhìn thấy bọn họ đến rồi, cảm thấy có người làm chỗ dựa rồi sao?"

"Vì tôi đánh không lại anh, vậy nên không dám ra tay với anh, hiện giờ cảnh sát đến rồi, bọn họ sẽ giúp tôi thôi."

Lâm Dật bị chọc cười: "Sống nhiều năm như vậy rồi, đây đúng là lần đầu tiên tôi gặp được người mặt dày như hai người, còn không biết xấu hổ mà nói ra mấy lời thanh cao ấy."

"Chuyện này cũng chẳng có gì là mất mặt cả, dù sao thì cảnh sát cũng sẽ xử lý anh thôi."

Lâm Dật đi về phía hai người cảnh sát, cười nói: "Quen tôi không?"

"Quen."

Vẻ mặt của nam cảnh sát rất căng thẳng, khá mất tự nhiên.

Cho dù chúng tôi không quen cục trưởng nhưng chúng tôi nhất định phải quen anh!

Từ lúc Chu Bằng qua đây gây chuyện, Lương Nhược Hư đã chào hỏi qua rồi.

Cho dù bề ngoài thì có vẻ là sóng yên biển lặng nhưng sâu trong đó, tất cả mọi người ở đồn cảnh sát của khu vực này đều đang âm thầm nhìn chằm chằm vào nơi này, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện gì.

"Vậy mấy người ra ngoài trước đi, đợi tôi gọi mấy người rồi hẵng vào."

"Được, anh làm gì thì làm đi, đợi đến lúc cần chúng tôi, chỉ cần báo một tiếng là được."

Nói xong câu này thì hai người cảnh sát cũng quay người rời đi, Lewis và Nathan sững sờ, đứng nguyên tại chỗ.

Hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mọi việc đang thuận lợi mà sao lại bỏ đi rồi?

Những người khác đang hóng chuyện cũng không hiểu cái gì đang xảy ra.

Chỉ một câu như vậy đã có thể đuổi được hai người cảnh sát đi rồi?

Sở cảnh sát là nhà của ông chủ đẹp trai à?

Lâm Dật nhìn Lewis và Nathan.

"Hai người nói, tôi nên làm theo trình tự hay là trực tiếp ra tay đây?"

"Anh, anh không thể như thế được, chúng tôi là người Mỹ, anh mà ra tay là sai, anh sẽ phải chịu trách nhiệm đấy."

"Cái gì mà chịu trách nhiệm chứ, anh tưởng tôi sợ sao?"

Lâm Dật bắt lấy đầu Nathan, một cước đá lên mặt anh ta, có lẽ sống mũi anh ta cũng gãy luôn rồi.

Nathan ôm chặt lấy mũi của mình, nằm trên mặt đất mà hét lên, Lewis ôm đầu sợ hãi mà cầu xin Lâm Dật tha cho anh ta.

"Anh đừng đánh, chúng tôi sai rồi, chúng tôi sai rồi, chúng tôi sẽ trả tiền cho anh, đừng đánh nữa."

"Một lũ hèn."

Lâm Dật chỉ mắng một câu như vậy, sau đó gọi hai người cảnh sát ở ngoài tiến vào.

"Anh Lâm, đã xử lý xong hết chưa? Có thể dẫn hai người này đi được chưa?"

"Mấy người dẫn hai kẻ này về đánh tiếp, mấy bước này là không thể thiếu được."

"Dạ, biết rồi ạ!" Cảnh sát toát mồ hôi lạnh nói.

"À, còn có, tiền cơm của hai người đó, cộng thêm tổn thất của cửa tiệm tôi, cứ tính là 20 vạn sau đó bắt bọn chúng bồi thường, không giao được tiền thì đừng thả ra."

"Được, được, được, cứ theo lời anh mà làm vậy."

"Ừ." Lâm Dật khoát khoát tay, nói: "Đi, đi."

Dựa theo sự dặn dò của Lâm Dật, cảnh sát dẫn Nathan và Lewis rời đi.

Mà các thực khách còn lại trong cửa tiệm cũng nhìn thấy được sự lợi hại của Lâm Dật.

Đến cảnh sát còn phải nói chuyện khách sáo với anh, cho anh mặt mũi lớn như vậy, đúng là quá đỉnh rồi!

"Được rồi, trưa hôm nay chỉ bán đến đây thôi." Lâm Dật nói: "Ba giờ chiều nay sẽ bán tiếp, thật xin lỗi mọi người."

"Không sao cả." Các nữ sinh sùng bái mà nói: "Ông chủ, cũng xem như là anh giúp chúng tôi trút được cơn giận này, đúng là phấn khích quá đi."

"Ông chủ, thật không ngờ anh lại đánh nhau lợi hại đến thế, anh có cơ bụng không? Tôi có thể sờ thử được không?"

"Sờ thì sờ, lè lưỡi ra làm gì."

"Ha ha..."

Người trong cửa tiệm lần lượt rời đi.

Nhưng Vương Oánh không đi mà ở lại giúp Lâm Dật quét dọn lại cửa tiệm một lần nữa, sau khi lau khô vết máu trên sàn nhà mới rời đi.

Gần đến ba giờ chiều, Lâm Dật hưởng thụ chút khoảnh khắc an nhàn trước khi bắt đầu làm việc.

Giai đoạn tiếp theo của nhiệm vụ chắc chắn sẽ xảy ra trong quá trình làm việc, vậy nên không thể dừng lại được.

Ba giờ chiều, Lâm Dật lấy tấm bản "Tạm dừng kinh doanh" cất vào trong, chuẩn bị tiếp khách.

Chưa được bao lâu, cánh cửa của quán ăn đã bị đẩy ra.

Cùng lúc đó, còn có tiếng cười nói hi hi ha ha truyền đến.

"Tiểu Uyển, mình nói cậu nghe, hiện giờ cửa tiệm này rất nổi tiếng trong làng đại học của chúng ta đấy, hơn nữa ông chủ còn vô cùng đẹp trai, đúng lúc hôm nay cũng không bận lắm, qua đây thử vài món xem sao."

Nghe thấy có người tiến vào, Lâm Dật từ sau bếp đi ra ngoài.

Phát hiện có hai nữ sinh đang tiến vào, không hiểu vì sao lại nhìn có chút quen mắt.

Hình như là hai cô gái mà sáng nay anh gặp được trong tòa cao ốc thì phải.

Hứa Uyển và Hàn Phi cũng khá bất ngờ.

Hai người cũng không nghĩ là sẽ gặp được tên tiểu bạch kiểm đó ở đây.

Lẽ nào anh ta là ông chủ ở đây?

Lớn lên đẹp như vậy.

Nhìn bề ngoài thì đúng thật là có khả năng này.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 643.

Chương 644. Ông Cũng Là Lão Lưu Manh

“Anh, anh là ông chủ của tiệm này sao?” Hàn Phi hỏi một cách khó có thể tin.

“Lẽ nào không được sao?”

Lâm Dật không có ý đối đầu với hai người, anh gần như đã quên chuyện xảy ra lúc sáng.

“Đương, đương nhiên là có thể.”

“Những đồ ở trên thực đơn đều có thể làm, muốn ăn cái gì thì tự mình chọn đi.”

Hai người nhìn nhìn thực đơn, tuy những món ăn này không hề rẻ nhưng hai người vẫn có thể ăn nổi.

“Hai phần cơm chiên trứng, một phần canh xương sườn bắp, thêm ít củ cải trắng dưa muối.”

“Được.”

Nhìn thấy Lâm Dật trở lại phòng bếp, Hàn Phi tiến đến bên tai Hứa Uyển.

“Tiểu Uyển, cái tình huống này như thế nào? Anh ta chỉ là đầu bếp của một tiệm cơm nhỏ, lại muốn đi thuê phòng ở trung tâm Phu Hóa sao? Đấy đâu phải là nơi anh ta có thể đi chứ?”

Hứa Uyển nghĩ ngợi: “Có khi nào anh ta muốn đến đấy để mở quán ăn không?”

“Ồ? Hình như thật sự có khả năng này.” Hàn Phi nói.

“Một tòa cao ốc bình thường như vậy, mà cũng có quán ăn, vừa hay anh ta lại là đầu bếp, thật là trùng hợp.”

“Nếu nói như vậy thì chúng ta có thể hết cơ hội rồi.” Hứa Uyển nói:

“Thông thường khi nhận thầu quán ăn đều là nhận từng tầng, không có khả năng bỏ trống.”

Hàn Phi gật gật đầu, cũng đồng ý quan điểm của Hứa Uyển.

“Cái người phụ nữ mang kính râm đeo khẩu trang kia, đúng thật là có tiền mà, dốc hết vốn liếng lên người anh ta rồi.”

“Không thể trách được, ai bảo người ta đẹp chứ.”

“Cũng không thể nói như vậy.” Hàn Phi nói: “Cô cũng đẹp mà nhưng lúc đó không phải cũng dựa vào thực lực để nói chuyện sao.”

“Ai cũng có mục tiêu riêng, không cần phải đánh giá người khác.” Hứa Uyển nhỏ giọng nói.

“Người ta mở quán ăn ở đây cũng coi như là tự lực cánh sinh, cái này không phải dựa vào thực lực để kiếm ăn sao.”

“Mặc dù là tự lực cánh sinh, nhưng chắc chắn không thể nhiều bằng tiền của phú bà.” Hàn Phi nói.

“Nếu không thì dựa vào thu nhập của anh ta dù cho nỗ lực cả đời, cũng không bao được một tầng ở trung tâm Phu Hóa nữa.”

“Nói nhỏ chút đi, đừng có để cho người ta nghe được.”

Không bao lâu, Lâm Dật bưng đồ ăn của hai người đi lên.

“Ông chủ à, hôm nay anh cũng đi trung tâm Phu Hóa, là nhìn trúng chỗ đó sao?” Hàn Phi hỏi.

“Làm sao vậy?”

“Chúng tôi cũng nhìn trúng tầng cao nhất rồi, cho nên muốn hỏi một chút, có thể thương lượng thêm không.”

Theo Hàn Phi thấy, muốn mở quán ăn ở trong cao ốc, cũng không nhất thiết phải là tầng cao nhất.

Nếu như có thể thương lượng thêm chút, vậy thì tốt rồi, không cần phải liên lạc lại với bên Chu Trạch nữa.

“Không thể, các người xem những tầng lầu khác đi.” Lâm Dật bình tĩnh nói.

“Được rồi, vậy cũng chỉ có thể cạnh tranh công bằng thôi.”

Hàn Phi cảm thấy, mặc dù phú bà bên cạnh anh ta tiền nhiều như nước, nhưng trong nhà của Chu Trạch cũng không kém.

Nếu tạo một mối quan hệ trước, muốn lấy được vị trí tầng đỉnh, cũng không phải là vấn đề gì to tát.

Xì, còn không phải là có phú bà che chở sao, tài giỏi cái gì chứ!

Lâm Dật liếc mắt nhìn Hàn Phi, cảm giác người phụ nữ này thật thú vị.

Còn muốn cạnh tranh công bằng với mình sao?

Toàn bộ trung tâm Phu Hóa đều là của lão tử, cô tranh cái quái gì chứ.

Bởi vì vấn đề thuê phòng khiến cho bầu không khí ăn cơm không phát triển tốt lắm.

Thế nên tốc độ hai người ăn cơm đều rất nhanh, trả hết tiền sau đó vội vàng rời đi.

“Người đàn ông này cũng biết giả bộ quá đấy, chẳng phải chỉ là có chút nhan sắc thôi sao, giả bộ cái gì mà giả bộ chứ, nói chuyện đầu không thèm ngẩng, mắt không thèm trợn giống như là chẳng để chúng ta vào mắt vậy.”

“Chúng ta cũng chỉ là công ty con đang gây dựng sự nghiệp, không phải ông chủ lớn, người ta dựa vào cái gì mà để mắt đến chúng ta chứ.”

“Không phải mới bước khởi đầu thôi sao, công ty quy mô nhỏ cũng coi như bình thường.” Hàn Phi nói.

“Nhưng chúng ta gây dựng sự nghiệp kiếm tiền từ hai bàn tay trắng, không đi đường ngang ngõ tắt chút nào còn anh ta thì có phú bà ở phía sau hỗ trợ, cho nên tôi mới khinh thường anh ta, thật uổng phí gương mặt kia.”

“Lòng đầy căm phẫn đến nỗi như vậy sao.” Hứa Uyển nói.

“Những minh tinh, lưu lượng cô theo đuổi, sau lưng cũng có phú bà ủng hộ đấy.

Chẳng phải lúc đó cô vẫn nhiệt tình mua những thứ mới mẻ, đắt đỏ để tặng cho bọn họ sao.”

“Cái đó không giống, đây đều là người khác cố tình bịa đặt, không đáng tin, nhưng chuyện của anh ta với người phụ nữ kia là bị chúng ta bắt gặp, hơn nữa còn vì anh ta mà bao trọn cả tầng lầu, điều này có thể giải thích rõ ràng cho vấn đề đó.”

“Đã nói rồi mỗi người đều có chí riêng, chúng ta không nên vì vậy mà để ý quá nhiều, lo làm tốt chuyện của mình là được rồi, huống hồ anh ta làm cơm trứng chiên cũng ngon đấy chứ, tôi vẫn cảm thấy ăn chưa đủ đây.”

Trải qua thời gian dài, Hứa Uyển đối với những người dựa vào nhan sắc mà kiếm ăn cũng không có quá nhiều ấn tượng tốt.

Nhưng cô ta biết, cái này là chuyện của người khác, bản thân không nên xen vào, cũng không có tư cách đánh giá quá nhiều.

“Thật ra anh ta có ở bên cạnh phú bà hay không tôi không để bụng, nhưng cái bộ mặt vô cùng chảnh kia của anh ta, thật sự làm người ta bực bội, giống như cả tòa nhà cao ốc kia là của anh ta vậy.” Hàn Phi nói.

“Chờ một chút tôi gọi điện thoại cho Chu Trạch, hỏi anh ta có thể thuê phòng ở tầng cao nhất kia không, đến lúc đó liền lấy hợp đồng thuê đến đập vào mặt anh ta, hừ!”

…

Hai người rời đi không bao lâu, chuyện làm ăn của quán nhỏ, cũng theo đó thịnh vượng lên.

Nhưng không bao lâu, cửa của quán ăn thì lại bị đẩy ra.

Một người đàn ông trung niên dẫn theo hai học sinh, từ bên ngoài đi vào.

“Ông chủ của bọn nó ở đâu?”

“Chủ nhiệm Lý, cái quán này chỉ có một mình ông chủ thôi, đoán chừng đang ở bên trong nấu cơm.” Một người nữ sinh tóc dài nói.

“Đi thôi, theo tôi qua đó tìm anh ta.”

Người đàn ông trung niên tên là Lý Chí Vỹ, là trưởng phòng của phòng giáo vụ trường đại học khoa học tự nhiên Trung Hải.

Sau khi biết hai du học sinh của trường bị đánh, liền dẫn học sinh đến làm rõ mọi chuyện.

“Thầy Lý, tính khí của ông chủ không phải quá tốt đâu, anh ta có thể nghe lời ông sao.” Nữ sinh nói.

“Chuyện đấy tôi vẫn biết chừng mực.” Lý Chí Vỹ nói: “Dẫn tôi đi qua đó là được rồi.”

“Dạ biết rồi, thầy Lý.”

Lý Chí Vỹ được đưa tới sau bếp, thấy Lâm Dật đang xào rau.

Nhưng chỉ có thấy được hình bóng, cũng không nhận ra Lâm Dật là ai.

“Làm phiền một chút, anh là ông chủ của quán này à.”

Nghe thấy có người nói chuyện, Lâm Dật quay đầu lại.

Bất ngờ phát hiện, là trưởng phòng giáo vụ Lý Chí Vỹ.

“Lâm Dật à? Sao anh lại ở đây?”

“Tôi là ông chủ ở đây, đương nhiên phải ở đây rồi.” Lâm Dật nói: “Thầy Lý, hôm nay rảnh rỗi như vậy sao? Còn tới ủng hộ tôi?”

Lâm Dật với Lý Chí Vỹ cũng được coi là người quen cũ.

Lúc Lâm Dật còn đi học, những “vụ án lớn” ở đại học khoa học tự nhiên Trung Hải đều do anh ta dẫn đầu, không ít lần đến văn phòng của Lý Chí Vỹ uống trà.

Nhưng bất đắc dĩ, thành tích của Lâm Dật cũng không tệ lắm, hơn nữa mỗi lần phạm tội cũng không chạm tới ranh giới cuối cùng để bị đuổi học.

Chính vì nguyên nhân ấy mà hai người vẫn luôn đấu trí, so dũng khí.

Quan hệ như vậy, cứ luôn duy trì đến khi Lâm Dật tốt nghiệp.

Hai nữ sinh có chút bất ngờ, không nghĩ tới ông chủ đẹp trai này lại tốt nghiệp trường đại học khoa học tự nhiên Trung Hải.

Nói cách khác, anh ta không phải là học trưởng của mình sao?

“Anh là ông chủ của chỗ này, vậy càng tốt.” Lý Chí Vỹ nói.

“Nhanh gọi điện cho công an đi, đừng để cho hai nghiên cứu sinh kia bồi thường tiền, sau đó lại cho bọn nó đền món quà gì đó coi như lời xin lỗi, tôi ở giữa giúp anh hòa giải, việc này cũng xem như giải quyết xong.”

“Hả?” Lâm Dật nói ra: “Ông nói cái gì vậy? Vẫn còn mơ ngủ sao?”

“Lâm Dật, sao anh lại nói chuyện với tôi kiểu đó, tôi là thầy giáo đấy!”

“Thầy giáo sao? Tôi thấy ông giống đang muốn ăn rắm hơn.” Lâm Dật nói.

“Ăn cái gì mà không cần trả tiền? Đồ vật hỏng thì không cần bồi thường sao?”

“Những thứ mà anh bán có chuyện gì, anh không biết sao, một chai rượu vang đỏ, hai miếng bò bít tết giá 14 vạn, anh không phải gạt người đó chứ.”

“Nếu như người ta truy cứu, anh sẽ chịu không nổi đâu, lẽ nào anh nhìn không ra tôi đang bảo vệ anh sao.”

“Ông nói như vậy thì tôi không thể chịu bừa được rồi.” Lâm Dật nói.

“Phòng gội đầu của các chị giá 80 tệ một lần gội nhưng câu lạc bộ của mấy em gái thì 8000 một đêm, không phải cùng một vật, đương nhiên không cùng một giá, ông cũng là lão lưu manh rồi, sao lại đến cả chút đạo lý này cũng không hiểu vậy.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 644.

Chương 645. Anh Khiến Người Khác Rất Yên Tâm

Ặc…

Hai em nữ sinh khóa dưới của Lâm Dật, nghe thấy mà lập tức trừng mắt.

Học trưởng không chỉ đẹp trai mà còn mạnh mẽ quá đi, những lời này mà cũng dám nói sao?

Lý Chí Vỹ mặt đỏ tới mang tai, ông ta cho là sau khi trải qua những gai góc của xã hội, tính cách kiêu ngạo của Lâm Dật sẽ bớt bớt lại.

Không ngờ lại càng trở nên tự phụ hơn nữa

“Lâm Dật, tốt xấu gì thì anh cũng là tốt nghiệp đại học khoa học tự nhiên Trung Hải, học nhiều năm như vậy mà ngay cả lí lẽ tôn sư trọng đạo cũng không hiểu được sao.”

“Ông nói tôn sư trọng đạo với tôi sao? Vậy thì tôi đây cũng nói chuyện với ông thế nào gọi là pháp luật, luật lệ.” Lâm Dật nói.

“Tôi nhớ rõ thời gian trước đây, Trung Hải đã ban hành rồi, bây giờ mà ông còn bày ra cái bộ mặt xu nịnh ấy, thế nào, quy định không có trong luật hình sự, ông liền không để trong lòng sao?”

Lúc trước ở sư phạm Trung Hải, sự kiện náo loạn của du học sinh lần đó tạo nên ảnh hưởng không nhỏ.

Căn cứ vào nguyên nhân như vậy, giáo ủy Trung Hải đã ban bố điều lệ liên quan, để tránh cho những chuyện tương tự vậy xảy ra.

Nhưng nhìn tình huống này mà xem, chấp hành luật lệ cũng không triệt để.

Nếu không Lý Chí Vỹ cũng không thể mặt dày vậy được.

Biểu cảm của Lý Chí Vỹ thay đổi nhanh chóng, chưa từng nghĩ tới, Lâm Dật sẽ đưa ra cái điều lệ được ban hành vào khoảng thời gian trước đây.

Cái này làm cho ông ta không biết trả lời lại như thế nào, giọng điệu lẫn thái độ đều không còn cương quyết giống như trước nữa.

“Lâm Dật, sở dĩ tôi nói cho anh những điều này, là sợ gây ra ảnh hưởng không tốt.” Lý Chí Vỹ nói.

“Hơn nữa anh phải biết, trường học chúng ta có hơn một trăm du học sinh, Lewis cũng là chủ tịch của hiệp hội du học sinh, nếu như động tĩnh quá lớn, anh cũng biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào rồi đó.”

“Hiệp hội du học sinh sao?” Lâm Dật lẩm bẩm một câu: “Khi tôi còn đi học đâu có cái tổ chức này đâu.”

“Mới thành lập đấy.”

“Vậy coi như bọn chúng tránh được một kiếp, bằng không tôi đã sớm làm cho bọn nó phải gánh hậu quả rồi, cũng sẽ không xảy ra việc này.”

Lý Chí Vỹ: …

“Rốt cuộc anh có nghe lời cảnh cáo của tôi không vậy, nếu như xảy ra chuyện, anh không đảm đương nổi đâu!”

“Đừng nói hậu quả với tôi.” Lâm Dật nói.

“Khi còn đi học, hai chúng ta không ít lần giao tiếp rồi, tính cách phá hoại của tôi ông cũng biết, tóm lại vẫn là câu nói kia, không thấy được 20 vạn thì việc này sẽ gắn chặt với bọn nó cả đời.”

“Anh!”

“Đừng nhiều lời.” Lâm Dật nói: “Muốn ăn cơm thì tìm chỗ ngồi, nể tình thầy trò, tôi sẽ giảm giá cho ông 99%.”

“Tiểu tử nhà anh, tôi thật sự hết cách với anh mà!”

Lý Chí Vỹ lắc đầu lẩm bẩm một câu rồi rời đi.

Mà cảnh tượng này cũng làm cho các thực khách trong tiệm thấy được mặt đàn ông của Lâm Dật.

Thái độ cứng rắn đến cùng này, thật sự là đẹp trai đến phát điên!

“Ông chủ, tôi có thể kết bạn Wechat với anh không?” Một nữ sinh với mái tóc đen dài nói.

“Đã có bà chủ rồi, kết bạn WeChat thì miễn đi.”

“Ayda, ông chủ à, bà chủ chẳng phải không có ở đây sao.”

“Vì tới quán các người ăn cơm, tiền sinh hoạt tháng này của tôi đều xài hết rồi đó, chẳng lẽ đến kết bạn WeChat cũng không thể sao?” Một nữ sinh khác nói.

“Việc thu tiền trong tiệm là việc của bà chủ, thu nhập trong tiệm cũng như vậy, đều rơi xuống túi bà chủ, chúng ta kết bạn WeChat, chúng tôi lén chuyển cho anh, như vậy là có thể trữ làm tiền riêng được rồi.”

“Ông chủ à, xin kết bạn Wechat đi mà!”

Két kẹt ——

Lúc mà đông đảo nữ sinh đang năn nỉ xin kết bạn Wechat thì Kỷ Khuynh Nhan từ bên ngoài đi vào, nhìn chằm chằm Lâm Dật.

Thấy bà chủ xinh đẹp động lòng người tiến đến, mấy nữ sinh đều ngừng công kích, lúng ta lúng túng nói.

“Bà chủ, cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn kết bạn WeChat với ông chủ thôi, cũng không có ý gì khác, chỉ nghĩ là nếu có gì giúp được thì giúp.”

“Đúng đúng đúng, ví dụ như về sau con của các người đi học nhà trẻ, chúng tôi cũng có thể giúp đỡ bỏ phiếu cho nó, chuyện vậy tốt quá rồi.”

Lâm Dật nhẹ nhàng thở ra, khó trách có thể thi đậu đại học, năng lực phản ứng cũng được đấy chứ.

Kỷ Khuynh Nhan:…

Lâm Dật cần nhiều người giúp đỡ như vậy sao?

Tập đoàn Lăng Vân nhiều công nhân như vậy.

Còn cần người khác giúp đỡ bỏ phiếu sao?

Kỷ Khuynh Nhan đi tới, các nữ sinh xuân tâm nhộn nhào đều cười hì hì rời đi.

Mà Kỷ Khuynh Nhan cũng không coi là thật.

Bởi vì cũng sẽ có người vô duyên vô cớ chạy tới gần mình xin WeChat.

5 giờ chiều, Hà Viện Viện cũng chạy tới, chia sẻ một phần

công việc.

Tới gần tám giờ tối, khách ở trong tiệm cũng vơi dần.

Bởi vì Kỷ Khuynh Nhan treo bảng hiệu ngừng kinh doanh lúc 8 giờ.

Lâm Dật làm vài món ăn đơn giản, nhanh chóng giải quyết xong bữa tối.

“Lâm Dật, vừa rồi em nghe được, anh vào ban ngày, lại đánh nhau với người khác à?” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Gặp phải hai kẻ uy hiếp, đạp cho mỗi người một cước, đều đưa lên đồn công an rồi.”

Lâm Dật kể lại đại khái mọi chuyện đã qua cho hai người một lần, Hà Viện Viện quơ chân múa tay nói.

“Việc này làm cho gọn gàng vào, những du học sinh kia, đứa nào cũng không phải dạng vừa đâu, chúng ta lúc đi học, sư tỷ còn từng bị quấy rối nữa đấy.”

“Hả? Cũng có việc này sao?”

“Được rồi em nhắc lại chuyện này làm gì chứ.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Đều là chuyện gạo xưa thóc cũ rồi.”

“Em cứ để cho cô ấy nói, anh muốn nghe có chuyện gì đã xảy ra.”

“Lúc mà sư tỷ học tiến sĩ, một du học sinh người Mỹ của Yến Đại điên cuồng theo đuổi học tỷ, không tặng hoa thì cũng là tặng những món quà khác, còn nói muốn mượn mối quan hệ trong nhà, giúp đỡ học tỷ gây dựng sự nghiệp, nếu không phải thầy Trương ra mặt, đuổi người kia đi, nói không chừng học tỷ đã chuyển sang Thanh Hoa học tiến sĩ rồi.”

“Con mẹ nó, lá gan cũng không nhỏ đấy chứ.”

“Còn không phải sao.” Hà Viện Viện thành thật nói.

“Hơn nữa lúc trước, học tỷ cũng là hoa hậu giảng đường của Yến Đại, việc này cực kì chấn động nhưng mà học tỷ không có phản ứng gì với anh ta, anh đừng có hiểu lầm.”

Kỷ Khuynh Nhan kiêu ngạo ngẩng đầu lên, giống như nói, năm đó tôi rất được hoan nghênh.

“Cái người đó sau này không còn quấy rối học tỷ của cô nữa hả?”

“Cái đó thì không còn nữa.” Hà Viện Viện nói: “Có thầy Trương bảo kê, anh ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sau đó từ từ biến mất.”

“Coi như anh ta thông minh.”

Kỷ Khuynh Nhan cười lên thật đẹp, loại cảm giác này thực sự tốt.

“Đúng rồi, chuyện Long Tâm với Khoa Sáng đưa ra thị trường chuẩn bị như thế nào rồi.” Lâm Dật hỏi.

“Có hai thủ tục không có hợp lệ lắm, đang được sửa đổi, tóm lại cũng không phải vấn đề gì to lớn.” Hà Viện Viện nói.

“Các ban ngành liên quan biết là tập đoàn Lăng Vân của chúng ta nên đều bật đèn xanh rồi, không bao lâu nữa liền có thể đưa ra thị trường.”

Lâm Dật gật gật đầu: “Hiện tại trong thành phố đã thành lập một cái trung tâm công nghiệp Phu Hóa có thu nhập cao, địa điểm của công ty mới, tôi chuẩn bị đặt ở chỗ này.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 645.

Chương 646. Hai Người Biết Mình Sai Chưa

“Trung tâm Phu Hóa?” Hà Viện Viện nói thầm trong miệng: “Là số 190 đường Nam Tân kia sao?”

“Cô cũng biết rồi hả?”

“Sớm đã nghe qua một chút tiếng tăm rồi, văn kiện cuối cùng cũng tới nơi.” Hà Viện Viện nói.

“Nhưng tôi cảm thấy không cần phải vậy đâu, chỗ như thế, đều là những công ty nhỏ, nếu như Long Tâm đến rồi, trong lúc vô hình, sẽ kéo theo sự dồn ép.”

“Đạo lý này không sai, nhưng địa điểm kia hiện tại là của tôi, không cần lãng phí.”

“Hả?”

Hà Viện Viện thiếu chút nữa phun sợi mì trong miệng ra.

“Cái trung tâm Phu Hóa kia là của anh sao? Mua khi nào vậy? Tiền của anh không phải đều trong sổ sách của tôi hết sao? Sao tôi lại không biết vậy?”

Kỷ Khuynh Nhan cũng có chút buồn bực, những ngày này bản thân mình với Lâm Dật như hình với bóng, anh ta mua cái trung tâm Phu Hóa kia lúc nào vậy chứ?

Chẳng lẽ là giấu giếm tiền thuê nhà rồi hả?

“Đến học tỷ của cô còn không biết thì cô làm sao biết được cơ chứ, huống hồ tôi với cô lại không có gì.”

“Tôi học với học tỷ nhiều năm như vậy, cách làm người của tôi cô ấy biết rõ, cho dù có một ngày hai chúng ta ngủ chung một chỗ, cô ấy cũng sẽ không hiểu lầm.”

“Đợi một chút, cô đừng có dát vàng lên mặt mình.” Lâm Dật nói.

“Thân hình với tướng mạo của cô, căn bản không xứng với giá trị nhan sắc của tôi, coi như là giả thiết, cũng là một loại nhục nhã với tôi rồi, hơn nữa thứ mà học tỷ cô tín nhiệm không phải là nhân phẩm của cô bởi tướng mạo cùng dáng người của cô cũng không thể sinh ra uy hiếp với cô ấy được.”

“Học tỷ, chị xem thử anh ta lại nói em vậy kìa, chị cũng không quản sao.”

“Hai người các người vừa thấy mặt đã như vậy, nếu mỗi ngày chị đều phải giải quyết mâu thuẫn cho các người thì không thể làm được chuyện gì khác nữa rồi.”

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật: “Trước tiên hãy nói xem chuyện này là như thế nào đã, anh mua cái chỗ đó lúc nào vậy?”

“Không phải mua lại đâu, là phía trên tặng cho đấy.” Lâm Dật nói.

“Thẩm lão gia không phải là đang nghiên cứu máy in quang khắc sao, hơn nữa mấy thứ con chip với hệ điều hành điện thoại di động này, đều là những mắt xích quan trọng của ngành công nghệ cao trong nước, do đó phía trên cố ý bồi dưỡng, đi đầu là sản nghiệp công nghệ cao của Hoa Hạ, vì vậy liền tặng cho anh.”

“Nhưng anh chỉ có quyền sở hữu trước 20 năm thôi, cuối cùng cũng phải nộp về.”

“Vậy cũng không tệ.” Hà Viện Viện nói.

“Trong 20 năm tới, chúng ta sẽ làm được rất nhiều việc, chưa kể khi tập đoàn Lăng Vân đưa ra thị trường, những thứ này đều không thể thiếu, cộng thêm cổ phiếu rồi chia hoa hồng gì gì đó, anh cũng có thể đứng vào hàng ngũ tỷ phú rồi, chậc chậc chậc, xem ra cũng tốt đấy chứ.”

Reng reng reng…

Lâm Dật đang muốn nói chuyện, điện thoại trong túi quần lại kêu lên, phát hiện là một số lạ.

“Anh là?”

“Anh Lâm, chào anh, tôi là Thạch Thiếu Hưng đồn trưởng của đồn công an Chính Dương, chuyện lúc ban ngày đã có kết quả, nhưng cần người bên này ký tên, tiện thể nhận tiền luôn, anh có tiện tới không?”

“Tiện, nửa tiếng sau tôi đến.”

“Được được được, chúng tôi ở đây chờ anh.”

“Được, làm phiền rồi.”

Nói đơn giản vài câu, Lâm Dật cúp điện thoại.

“Có chuyện gì sao?”

Kỷ Khuynh Nhan với Hà Viện Viện cùng buông đũa xuống, giống như chuẩn bị không ăn nữa vậy.

“Điện thoại của đồn công an, nói hai du học sinh kia, đã gom đủ tiền rồi, hỏi anh có thời gian đến nhận tiền hay không.”

“Bây giờ chúng ta đi thôi, ăn cũng nhiều rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Ăn mấy miếng nữa đi, chén mì sợi kia của em còn thừa hơn nửa kìa.”

“Đã hơn tám giờ rồi, nếu mà ăn nhiều thì buổi tối không tiêu hóa được.”

“Không tiêu hóa thì không tiêu hóa chứ, đã là hoa có chủ rồi, em quan tâm nhiều vậy làm gì.” Lâm Dật nói: “Sao nào, em còn ý định khác sao?”

“Đừng nói bậy.” Kỷ Khuynh Nhan phun ra một câu, lại cúi đầu ăn thêm một ít.

Nhưng suy nghĩ một chút, cảm giác lời nói của Lâm Dật cũng rất có đạo lý.

Hà Viện Viện liếc mắt, không muốn nhìn hai người phát cơm chó, tự mình đi quét dọn vệ sinh.

Sau khi cơm nước xong, dọn dẹp quán nhỏ một chút, ba người liền khóa cửa, đi đến đồn công an Chính Dương ở gần đây.

Không ngờ Lâm Dật thấy được ở ngay cửa ra vào của đồn công an lại có mười mấy người vây quanh.

Những người này màu da khác nhau, ăn mặc cũng không quá phù hợp với xu hướng bây giờ, thấy ba người Lâm Dật đều đang dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn bọn họ.

“Đám du học sinh này có chuyện gì vậy? Sao lại tụ thành một đống như vậy chứ?” Hà Viện Viện nhỏ giọng nói.

“Đoán chừng đều là người của trường khoa học tự nhiên Trung Hải đó, đến nơi này để đón Lewis của bọn họ.”

“Có lẽ chính những người này đút lót tiền chuộc bọn họ ra.”

“Là ai cũng không quan trọng, nhiệm vụ của chúng ta chính là lấy tiền, những thứ khác không cần phải xen vào.” Lâm Dật tùy tiện nói, cũng không thèm để ý đến đám du học sinh đang đứng ngay cửa ra vào ấy

Nhưng vào lúc này, cách đó không xa, cửa sổ của chiếc BMW chậm rãi hạ xuống.

Ở trên ghế lái xe, một người đàn ông ngoại quốc tóc vàng mắt xanh ngồi đó, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Kỷ Khuynh Nhan cùng Hà Viện Viện, mang theo một vẻ rung động.

Cùng lúc đó, ba người Lâm Dật đi đến đồn cảnh sát.

Trên mặt Lewis và Nathan đều quấn băng vải, lộ rõ vẻ thảm hại.

Ánh mắt nhìn Lâm Dật vẫn còn mang chút vẻ sợ hãi.

“Lâm tiên sinh, anh đến rồi.”

Nhìn thấy Lâm Dật, Thạch Thiếu Hưng cười ha hả chào hỏi, cũng không dám chậm trễ một chút nào.

“Đều đã xử lý xong rồi chứ.” Lâm Dật nói.

“Đã xử lý xong rồi, tiền bồi thường cũng đã gom đủ.”

Thạch Thiếu Hưng nhặt một cái túi từ trên mặt đất lên, đưa đến trước mặt Lâm Dật.

“Lâm tiên sinh, toàn bộ tiền đều đã ở đây hết, ngài đếm lại một chút.”

“Anh làm việc tôi rất yên tâm, số tiền này không cần đếm, không phải còn có bước ký tên sao, bây giờ tôi sẽ ký.”

“Được được được.”

Thạch Thiếu Hưng đem văn kiện đã được chuẩn bị từ trước ra.

Lâm Dật nhìn lướt qua nội dung bên trên, đều là những thủ tục gì đó, cho nên cũng không quá để ý, trực tiếp ký tên của mình vào.

Đến bước này, mọi việc coi như đã kết thúc.

Nhìn thấy Lâm Dật ký tên, Thạch Thiếu Hưng thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta đã làm tới cấp bậc này rồi, thế nhưng vẫn còn những người dễ thương lượng như vậy, quả là hiếm thấy.

“Hai người các cậu đã biết mình sai chưa.” Thạch Thiếu Hưng nhìn Lewis và Nathan nói.

“Biết rồi.” Hai người không cam tâm tình nguyện nói.

“Nói nhỏ quá.” Thạch Thiếu Hưng nói

“Biết rồi.” Hai người tăng đề – xi - ben lên, ngay cả bản thân mình cũng bị dọa đứng thẳng.

“Như vậy mới đúng đó, có lỗi thì phải nhận, ăn đòn là phải đứng nghiêm, đến đây thì phải tuân thủ quy định của chỗ này, đừng làm mấy chuyện không vừa mắt.”

Hai người cũng chưa lên tiếng, nhưng có thể nhìn ra trong lòng nghẹn một chút bực tức, thật sự vẫn chưa phục.

Nhưng Lâm Dật cũng không muốn truy cứu những chi tiết nhỏ đó trong chuyện này.

So đo với những người như vậy cũng không có ý nghĩa gì.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 646.

Chương 647. Hành Động Phục Thù

Ba người từ đồn cảnh sát đi ra ngoài, Kỳ Khuynh Nhan nói: “Rảnh rỗi không có việc gì làm, chúng ta đi dạo chợ đêm nha?”

“Ý kiến này được đó, em đã bị tư bản ép khô rồi, nhu cầu cấp bách bây giờ là đi chợ đêm tiêu tiền để bổ sung năng lượng.” Hà Viện Viện nói.

Lâm Dật nhìn Kỷ Khuynh Nhan: “Lúc nãy kêu em ăn cơm em không ăn, là đợi đi chợ đêm chứ gì.”

“He he …”

Kỷ Khuynh Nhan đỏ mặt xấu hổ cười rộ lên, cưỡng ép lôi Lâm Dật đến chợ đêm.

Cũng lúc đó, Lewis và Nathan từ trong đồn cảnh sát đi ra.

Nhìn thấy hai người họ, những người đứng đợi bên ngoài bước lên đón.

“Lại có thể bị đánh đến như vậy, Lewis, cha của cậu là tay quyền anh chuyên nghiệp mà, đối phương có bao nhiêu người?”

Nhìn thấy tình trạng thảm hại của hai người họ, những du học sinh học chung đều cảm thấy kinh ngạc và bất ngờ.

“Đừng nói nữa, đối phương chỉ có một người, chính là người đàn ông khi nãy vừa mới đi ra, thân thủ của anh ta cực kỳ tốt, tôi không phải là đối thủ của anh ta.” Lewis tức giận nói.

Đối với anh ta mà nói, bại bởi một người Trung Quốc là chuyện cực kỳ mất mặt.

“Xem ra người đàn ông đó chắc là đã luyện qua công phu Trung Hoa, nếu không thì với thực lực của cậu, đánh bại anh ta không thành vấn đề.”

“Được rồi, trước tiên đừng nói việc này nữa, Bardon vẫn còn đang chờ tôi ở đằng kia.”

Nói xong, Lewis đi về phía chiếc BMW 7-Series đậu cách đó không xa.

Cùng lúc đó, người trên xe cũng bước xuống.

Người đàn ông này tên là Bardon, là tiến sĩ của trường đại học Phục Đán Trung Hải, cũng là hội trưởng của Hiệp hội Du học sinh Trung Hải.

Các nghiên cứu sinh của hiệp hội tại các trường đại học ở Trung Hải đều nằm trong phạm vi quản lý của anh ta.

Lewis và Nathan xảy ra chuyện cũng là anh ta chịu trách nhiệm xử lý công bằng.

“Ha, người anh em, sao lại bị đánh đến như vậy.” Bardon ngậm thuốc lá, mái tóc vàng dài bay trong gió, vô cùng thảnh thơi.

“Đừng nhắc tới nữa, tôi cũng không biết sẽ xảy ra chuyện này, nếu không tôi đã gọi thêm người đến rồi.”

Bardon gật đầu, nhìn về phía nhóm người Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đi.

“Tôi có chuyện muốn hỏi cậu, cậu có biết hai người con gái đi cùng tên kia là ai không?”

Lewis nhớ lại dáng vẻ của Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện, sau đó lắc đầu.

“Không biết, lúc sáng tôi có gặp một người con gái trong cửa hàng của anh ta, nhưng không phải là hai người này.” Lewis nói: “Nhưng hai cô gái đó đúng là rất xinh đẹp, từ trước đến nay tôi chưa từng nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp đến vậy, nhất là cô mặc quần jean kia.”

“Ha ha, đúng là rất đẹp.” Bardon nói: “Nếu tôi không nhầm, thì cô gái mặc quần jean kia chắc là học tỷ trước đây của tôi, hoa khôi của Yến Đại, nhiều năm không gặp, vậy mà không ngờ rằng cô ấy cũng sống ở Trung Hải, thật là trùng hợp.”

“OMG, hai người lại có thể biết nhau sao.”

“Đương nhiên là biết.” Bardon nói: “Nhưng trong lúc tôi theo đuổi cô ấy, bị một giáo viên ngăn cản, nếu không, tôi đã sớm có được cô ấy, không ngờ rằng bây giờ cô ấy lại ở bên cạnh một người đàn ông khác, thật đáng tiếc.”

“Có gì mà đáng tiếc chứ, đơn giản thôi, nghĩ cách cướp cô ấy lại là được.”

“Người học tỷ này của tôi cũng không dễ theo đuổi như vậy, cho nên chuyện này không thể gấp gáp được.”

Bardon nói: “Tin tức về vụ ồn ào này không nhỏ, ở trên mạng cũng có rất nhiều người bàn tán, không chỉ có Trung Hải mà còn có rất nhiều du học sinh ở Trung Quốc cũng chú ý đến chuyện này, tôi phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp xử lý mới được.”

Nói về mức độ nghiêm trọng của tình hình này, vụ việc ngày hôm nay thua xa so với việc của du học sinh ở đại học Sư Phạm trước kia.

Nhưng địa điểm xảy ra không giống nhau thì kết quả cũng khác nhau.

Phố Chính Dương là một con phố buôn bán kế bên làng đại học, mỗi ngày đều có mấy vạn học sinh đi qua nơi này.

Bên cạnh đó, học sinh trong làng đại học này cũng không có ấn tượng tốt đối với du học sinh, vì thế nên chuyện này được lan truyền trên mạng rất nhanh chóng, thậm chí rất hot.

Nhưng ở trên mạng, tất cả đều là một tràng tiếng vỗ tay tán thưởng, cảm giác như vô cùng hả giận.

Cũng chính vì lý do này mà nhóm du học sinh ở Trung Hải cực kỳ tức giận, đã hình thành hai nhóm người đối lập.

Vì vậy cho nên cả buổi chiều Bardon đều xử lý việc này nhưng hiệu quả không được tốt lắm.

Sự phản kháng và phát ngôn của bọn họ đã nhanh chóng bị nhấn chìm trong biển người, không ai quan tâm đến.

“Anh ta rất lợi hại, nếu như muốn dạy dỗ anh ta, chúng ta phải gọi thêm người đến.” Lewis nói.

“Tôi cho rằng chỉ dạy dỗ anh ta một chút thì đúng là có lợi cho anh ta rồi.” Nathan nói: “Phải làm cho anh ta quỳ xuống xin lỗi chúng ta, hơn nữa không thể mở cửa hàng tại đây, nếu không chúng ta sẽ không cách nào có thể tồn tại trong trường được, sẽ bị người khác cười nhạo đến chết.”

Tính cách của Nathan là điển hình cho loại người cáo mượn oai hùm.

Vào buổi sáng, ỷ có Lewis chống lưng nên mới dám chen hàng.

Nhưng sau khi Lewis bị đánh bại, cậu ta lại là người đầu tiên sợ hãi.

Bây giờ, có Bardon ở đây, anh ta lại nổi lên sự kiêu ngạo, nhưng ở trước mặt Lâm Dật, đến hắt xì hơi cũng không dám.

“Đúng, Nathan nói đúng! Nhất định phải dạy dỗ anh ta một chút!”

Điều vô cùng bất ngờ là người nói câu này không phải là một gương mặt u Mĩ, mà là một người châu Á da vàng.

Tên anh ta là Shiro Ishii, là một du học sinh người Nhật Bản.

Vốn dĩ trước khi người này đến Trung Quốc vẫn là một người bình thường, nhưng sau khi đến đây, thì trở nên không bình thường nữa.

Bởi vì nữ sinh Trung Quốc không quan tâm đến anh ta, thà rằng tìm một nam sinh Trung Quốc chứ cũng không muốn ở cùng một chỗ với anh ta.

Dựa vào tâm lí như vậy, anh ta lập tức trở nên không bình thường.

Nhất là khi gặp được những nam sinh cực kỳ ưu tú kia, cảm giác ghen ghét đố kị trong lòng tăng cao hơn bao giờ hết, không có cách nào đè nén.

“Vậy cậu nói xem có cách gì tốt.” Bardon ngậm thuốc lá nói.

“Tôi thấy là nên đốt cửa hàng của anh ta một phen, sau đó bắt anh ta lại đánh một trận, cho tên đó biết chúng ta lợi hại.”

“Đây cũng là cách hay!” Nathan nói: “Hãy đốt cửa hàng rồi cho anh ta một bài học.”

“Tôi cũng cảm thấy cách này không tệ.” Những du học sinh khác nói.

“ No no no …”

Bardon lắc lắc ngón tay nói: “Tôi biết các cậu đều coi thường người đàn ông Trung Quốc này, tôi cũng vậy, nhưng nếu phóng hỏa, chuyện này rất dễ bị làm lớn lên, nếu liên lụy đến những của hàng khác, chúng ta cũng phải chịu trách nhiệm, chưa đến đường cùng thì chưa thể làm vậy.”

Bardon có thể giữ chức hội trưởng của Hiệp hội Du học sinh Trung Hải cũng là có lí do.

Ngay lúc này, anh ta vẫn giữ được sự tỉnh táo.

“Vậy phải làm sao bây giờ, chỉ dạy cho anh ta một bài học thì quá có lợi rồi.” Lewis nói.

“Không phải rất đơn giản sao.” Bardon ngậm thuốc lá nói: “Buổi tối tìm vài người đến cửa hàng của anh ta đập phá, vậy không phải là đã đạt được mục đích rồi sao.”

Đám người Lewis mắt sáng ngời, đây đúng là một cách tốt.

Bởi vì phóng hỏa thì có hơi quá đáng, lỡ như đám cháy lây lan, ai cũng không thoát khỏi liên quan.

Nếu sai người đến đập phá cửa hàng của anh ta, thì sẽ không có vấn đề gì.

“Quyết định như vậy đi, tôi sẽ đi sắp xếp chuyện này sau, bây giờ đi ăn cơm đi.”

“Được! Cứ làm như vậy đi!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 647.

Chương 648. Tôi Biết Chủ Xe, Tôi Xem Cũng Không Được Sao?

Chợ đêm ở cuối phố Chính Dương, Lâm Dật mang theo ví tiền dắt hai người phụ nữ đi dạo ở đây.

Kỷ Khuynh Nhan cùng Hà Viện Viện đều rất hứng thú với những món ăn vặt.

Trên đường đi dạo, miệng luôn ăn không ngừng.

“Học tỷ, em cảm thấy chợ đêm ở đây lớn hơn so với ở Yến Kinh.” Hà Viện Viện nói:

“Chợ đêm ở cổng lớn phía Đông của trường chúng ta, đồ ăn ít đến thảm hại, rõ ràng không thể so sánh với ở đây.”

“Vậy nên chúng ta đều lén lút đến đây vài lần.” Kỷ Khuynh Nhan cười tủm tỉm nói.

“Em biết em là bóng đèn, nhưng hai người cũng đừng rải cẩu lương chứ.” Hà Viện Viện nói:

“Nếu không phải có người mời, hôm nay em cũng sẽ không đến đây.”

“Nếu em không đến, không phải sẽ không ăn được món ngon ở đây sao.”

“Nói cũng đúng, đã rất lâu không tới chợ đêm, so với đồ ở cửa lớn phía Đông tốt hơn nhiều,” Hà Viện Viện chửi:

“Cùng là bán đồ ăn vặt, tại sao lại chênh lệch lớn như vậy.”

“Bình thường.” Lâm Dật nói:

“Đó là Yến Đại, không phải trường học thông thường, vì vậy xung quanh không có những đồ lạ mắt, có thể có chợ đêm để các người đi dạo đã rất tốt rồi.”

“Nhưng học sinh của Yến Đại cũng là người mà, cũng phải ăn đồ ăn vặt.”

“Hai cô đúng là không hiểu cuộc sống.” Lâm Dật nói:

“Trường học các cấp của Yến Đại đều là học bá, mấy ai có nhiều thời gian rảnh để đi ra ngoài tản bộ.”

“Cô không tin thì có thể đi xem thử, các trường như đại học Phục Đán, khu vực lân cận ngay cả một khách sạn nhỏ cũng không có, cô lại nhìn khu đại học bên kia đi, 20 tệ đến 2000 tệ, các loại giá đó tất cả khách sạn đều có đủ, vừa đến lễ tết, phòng khách sạn đều kín chỗ, không chấp nhận cũng không được.”

“A, hình như thật sự có đạo lý này.”

“Ông chủ, anh thông minh như vậy, sao năm đó còn thi vào đại học khoa học tự nhiên Trung Hải, cho dù không đạt đến Thanh Hoa Yến Đại, riêng 985 vẫn dư xài.” Hà Viện Viện nói:

“Không phải lúc đó đã yêu sớm sao, nên không có tâm tư tập trung vào việc học?”

Kỷ Khuynh Nhan dựng lỗ tai lên, chờ đợi Lâm Dật trả lời câu hỏi một cách rất nghiêm túc.

“Yêu sớm cái gì, năm đó tôi còn là một nam sinh trong sáng.” Lâm Dật nói:

“Lúc đó, trong viện có quá nhiều trẻ em, kinh phí eo hẹp, đến

năm 12 tôi không muốn học nữa, vì vậy cũng không học làm gì, đơn giản vậy thôi.”

“Bác gái thật là lợi hại, chống đỡ cô nhi viện lâu như vậy.”

Trước đây Lâm Dật có rất nhiều hành động đều khiến cho Hà Viện Viện không hiểu nổi.

Đến bây giờ tiếp xúc nhiều hơn, dần dần cũng hiểu được.

Ba người tiếp tục đi dạo, đi ra khỏi phố ăn vặt, đến nơi bán đồ dùng sinh hoạt.

“Học tỷ, phía trước có bán tất và đồ lót hoạt hình, chị có muốn đến xem không.”

“Đồ mặc trên người, vẫn là không nên mua ở đây, cảm thấy chất lượng không tốt lắm.”

“Chính vì chất lượng không tốt mới mua.” Hà Viện Viện nói:

“Nếu như chị mua đồ chất lượng tốt, xé cả buổi cũng không rách thì sẽ làm lỡ chuyện mất.”

Kỷ Khuynh Nhan mặt đỏ bừng lên, “Nói bậy cái gì thế, ăn cũng không dừng được cái miệng của em được.”

Hà Viện Viện cười khà khà, nhìn vẻ mặt học tỷ thẹn thùng, đúng là làm người ta không thể nào cầm lòng được.

Thời gian không còn sớm nữa, ba người đi dạo thêm một vòng rồi chuẩn bị quay về.

“Này, chiếc xe phía trước trông rất quen?”

Theo ánh mắt của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện nhìn thấy một chiếc Alphard màu trắng dừng bên đường.

Loại xe này không đắt, sau khi tăng giá cũng chỉ mới hơn 100 vạn, nhưng những người mua loại xe này, có thể dùng giá trị không nhỏ để hình dung.

“Anh biết chiếc xe đó?” Kỷ Khuynh Nhan thuận miệng hỏi.

“Hình như là xe của lão Tần, tại sao anh ta lại đến nơi này.”

“Qua xem là biết.”

Ba người đi qua, Lâm Dật liếc nhìn biển số xe, phát hiện ra đó thật sự là xe của Tần Hán, sau đó liền lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho anh ta.

Nhưng vừa lấy điện thoại ra lại nghe thấy sau lưng có người la hét.

“Nhìn vớ vẩn cái gì thế, đứng xa ra một chút.”

Lâm Dật nhìn người đang nói, là một cậu trai trẻ với mái tóc nhuộm màu xám.

Mặc áo hoodie rộng với quần vải thô, đeo một sợi dây chuyền bạc quanh cổ, ăn mặc rất thời trang.

“Tôi biết chủ xe, tôi xem cũng không được sao?” Lâm Dật cười nói.

“Đừng nhảm nhí ở đây, đây là xe của Tần thiếu, anh cũng biết anh ta?”

“Ngụy Trì, mày đang làm cái mẹ gì vậy.”

Lâm Dật muốn mở miệng nói, bỗng nhiên nghe được giọng nói của Tần Hán.

Đúng lúc thấy anh ta đang ôm một cô gái đeo thắt lưng, cùng Cao Tông Nguyên một trước một sau, bước ra từ quán lẩu.

“Anh Tần, người này ở phía trước xe anh, lén lén lút lút nhìn cả buổi, còn khoác lác nói biết anh, em đang muốn đuổi anh ta đi.”

“Mày đần độn à, cút qua một bên, cậu ta chính là Lâm Dật, mày nói xem cậu ta biết tao không?”

“Đ*, người này là anh Lâm?”

Cậu trai trẻ tóc màu xám nhìn Lâm Dật, trên mặt lộ vẻ khó tin.

Chợ đêm ở cuối phố Chính Dương, Lâm Dật mang theo ví tiền dắt hai người phụ nữ đi dạo ở đây.

Kỷ Khuynh Nhan cùng Hà Viện Viện đều rất hứng thú với những món ăn vặt.

Trên đường đi dạo, miệng luôn ăn không ngừng.

“Học tỷ, em cảm thấy chợ đêm ở đây lớn hơn so với ở Yến Kinh.” Hà Viện Viện nói:

“Chợ đêm ở cổng lớn phía Đông của trường chúng ta, đồ ăn ít đến thảm hại, rõ ràng không thể so sánh với ở đây.”

“Vậy nên chúng ta đều lén lút đến đây vài lần.” Kỷ Khuynh Nhan cười tủm tỉm nói.

“Em biết em là bóng đèn, nhưng hai người cũng đừng rải cẩu lương chứ.” Hà Viện Viện nói:

“Nếu không phải có người mời, hôm nay em cũng sẽ không đến đây.”

“Nếu em không đến, không phải sẽ không ăn được món ngon ở đây sao.”

“Nói cũng đúng, đã rất lâu không tới chợ đêm, so với đồ ở cửa lớn phía Đông tốt hơn nhiều,” Hà Viện Viện chửi:

“Cùng là bán đồ ăn vặt, tại sao lại chênh lệch lớn như vậy.”

“Bình thường.” Lâm Dật nói:

“Đó là Yến Đại, không phải trường học thông thường, vì vậy xung quanh không có những đồ lạ mắt, có thể có chợ đêm để các người đi dạo đã rất tốt rồi.”

“Nhưng học sinh của Yến Đại cũng là người mà, cũng phải ăn đồ ăn vặt.”

“Hai cô đúng là không hiểu cuộc sống.” Lâm Dật nói:

“Trường học các cấp của Yến Đại đều là học bá, mấy ai có nhiều thời gian rảnh để đi ra ngoài tản bộ.”

“Cô không tin thì có thể đi xem thử, các trường như đại học Phục Đán, khu vực lân cận ngay cả một khách sạn nhỏ cũng không có, cô lại nhìn khu đại học bên kia đi, 20 tệ đến 2000 tệ, các loại giá đó tất cả khách sạn đều có đủ, vừa đến lễ tết, phòng khách sạn đều kín chỗ, không chấp nhận cũng không được.”

“A, hình như thật sự có đạo lý này.”

“Ông chủ, anh thông minh như vậy, sao năm đó còn thi vào đại học khoa học tự nhiên Trung Hải, cho dù không đạt đến Thanh Hoa Yến Đại, riêng 985 vẫn dư xài.” Hà Viện Viện nói:

“Không phải lúc đó đã yêu sớm sao, nên không có tâm tư tập trung vào việc học?”

Kỷ Khuynh Nhan dựng lỗ tai lên, chờ đợi Lâm Dật trả lời câu hỏi một cách rất nghiêm túc.

“Yêu sớm cái gì, năm đó tôi còn là một nam sinh trong sáng.” Lâm Dật nói:

“Lúc đó, trong viện có quá nhiều trẻ em, kinh phí eo hẹp, đến

năm 12 tôi không muốn học nữa, vì vậy cũng không học làm gì, đơn giản vậy thôi.”

“Bác gái thật là lợi hại, chống đỡ cô nhi viện lâu như vậy.”

Trước đây Lâm Dật có rất nhiều hành động đều khiến cho Hà Viện Viện không hiểu nổi.

Đến bây giờ tiếp xúc nhiều hơn, dần dần cũng hiểu được.

Ba người tiếp tục đi dạo, đi ra khỏi phố ăn vặt, đến nơi bán đồ dùng sinh hoạt.

“Học tỷ, phía trước có bán tất và đồ lót hoạt hình, chị có muốn đến xem không.”

“Đồ mặc trên người, vẫn là không nên mua ở đây, cảm thấy chất lượng không tốt lắm.”

“Chính vì chất lượng không tốt mới mua.” Hà Viện Viện nói:

“Nếu như chị mua đồ chất lượng tốt, xé cả buổi cũng không rách thì sẽ làm lỡ chuyện mất.”

Kỷ Khuynh Nhan mặt đỏ bừng lên, “Nói bậy cái gì thế, ăn cũng không dừng được cái miệng của em được.”

Hà Viện Viện cười khà khà, nhìn vẻ mặt học tỷ thẹn thùng, đúng là làm người ta không thể nào cầm lòng được.

Thời gian không còn sớm nữa, ba người đi dạo thêm một vòng rồi chuẩn bị quay về.

“Này, chiếc xe phía trước trông rất quen?”

Theo ánh mắt của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện nhìn thấy một chiếc Alphard màu trắng dừng bên đường.

Loại xe này không đắt, sau khi tăng giá cũng chỉ mới hơn 100 vạn, nhưng những người mua loại xe này, có thể dùng giá trị không nhỏ để hình dung.

“Anh biết chiếc xe đó?” Kỷ Khuynh Nhan thuận miệng hỏi.

“Hình như là xe của lão Tần, tại sao anh ta lại đến nơi này.”

“Qua xem là biết.”

Ba người đi qua, Lâm Dật liếc nhìn biển số xe, phát hiện ra đó thật sự là xe của Tần Hán, sau đó liền lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho anh ta.

Nhưng vừa lấy điện thoại ra lại nghe thấy sau lưng có người la hét.

“Nhìn vớ vẩn cái gì thế, đứng xa ra một chút.”

Lâm Dật nhìn người đang nói, là một cậu trai trẻ với mái tóc nhuộm màu xám.

Mặc áo hoodie rộng với quần vải thô, đeo một sợi dây chuyền bạc quanh cổ, ăn mặc rất thời trang.

“Tôi biết chủ xe, tôi xem cũng không được sao?” Lâm Dật cười nói.

“Đừng nhảm nhí ở đây, đây là xe của Tần thiếu, anh cũng biết anh ta?”

“Ngụy Trì, mày đang làm cái mẹ gì vậy.”

Lâm Dật muốn mở miệng nói, bỗng nhiên nghe được giọng nói của Tần Hán.

Đúng lúc thấy anh ta đang ôm một cô gái đeo thắt lưng, cùng Cao Tông Nguyên một trước một sau, bước ra từ quán lẩu.

“Anh Tần, người này ở phía trước xe anh, lén lén lút lút nhìn cả buổi, còn khoác lác nói biết anh, em đang muốn đuổi anh ta đi.”

“Mày đần độn à, cút qua một bên, cậu ta chính là Lâm Dật, mày nói xem cậu ta biết tao không?”

“Đ*, người này là anh Lâm?”

Cậu trai trẻ tóc màu xám nhìn Lâm Dật, trên mặt lộ vẻ khó tin.

Chợ đêm ở cuối phố Chính Dương, Lâm Dật mang theo ví tiền dắt hai người phụ nữ đi dạo ở đây.

Kỷ Khuynh Nhan cùng Hà Viện Viện đều rất hứng thú với những món ăn vặt.

Trên đường đi dạo, miệng luôn ăn không ngừng.

“Học tỷ, em cảm thấy chợ đêm ở đây lớn hơn so với ở Yến Kinh.” Hà Viện Viện nói:

“Chợ đêm ở cổng lớn phía Đông của trường chúng ta, đồ ăn ít đến thảm hại, rõ ràng không thể so sánh với ở đây.”

“Vậy nên chúng ta đều lén lút đến đây vài lần.” Kỷ Khuynh Nhan cười tủm tỉm nói.

“Em biết em là bóng đèn, nhưng hai người cũng đừng rải cẩu lương chứ.” Hà Viện Viện nói:

“Nếu không phải có người mời, hôm nay em cũng sẽ không đến đây.”

“Nếu em không đến, không phải sẽ không ăn được món ngon ở đây sao.”

“Nói cũng đúng, đã rất lâu không tới chợ đêm, so với đồ ở cửa lớn phía Đông tốt hơn nhiều,” Hà Viện Viện chửi:

“Cùng là bán đồ ăn vặt, tại sao lại chênh lệch lớn như vậy.”

“Bình thường.” Lâm Dật nói:

“Đó là Yến Đại, không phải trường học thông thường, vì vậy xung quanh không có những đồ lạ mắt, có thể có chợ đêm để các người đi dạo đã rất tốt rồi.”

“Nhưng học sinh của Yến Đại cũng là người mà, cũng phải ăn đồ ăn vặt.”

“Hai cô đúng là không hiểu cuộc sống.” Lâm Dật nói:

“Trường học các cấp của Yến Đại đều là học bá, mấy ai có nhiều thời gian rảnh để đi ra ngoài tản bộ.”

“Cô không tin thì có thể đi xem thử, các trường như đại học Phục Đán, khu vực lân cận ngay cả một khách sạn nhỏ cũng không có, cô lại nhìn khu đại học bên kia đi, 20 tệ đến 2000 tệ, các loại giá đó tất cả khách sạn đều có đủ, vừa đến lễ tết, phòng khách sạn đều kín chỗ, không chấp nhận cũng không được.”

“A, hình như thật sự có đạo lý này.”

“Ông chủ, anh thông minh như vậy, sao năm đó còn thi vào đại học khoa học tự nhiên Trung Hải, cho dù không đạt đến Thanh Hoa Yến Đại, riêng 985 vẫn dư xài.” Hà Viện Viện nói:

“Không phải lúc đó đã yêu sớm sao, nên không có tâm tư tập trung vào việc học?”

Kỷ Khuynh Nhan dựng lỗ tai lên, chờ đợi Lâm Dật trả lời câu hỏi một cách rất nghiêm túc.

“Yêu sớm cái gì, năm đó tôi còn là một nam sinh trong sáng.” Lâm Dật nói:

“Lúc đó, trong viện có quá nhiều trẻ em, kinh phí eo hẹp, đến

năm 12 tôi không muốn học nữa, vì vậy cũng không học làm gì, đơn giản vậy thôi.”

“Bác gái thật là lợi hại, chống đỡ cô nhi viện lâu như vậy.”

Trước đây Lâm Dật có rất nhiều hành động đều khiến cho Hà Viện Viện không hiểu nổi.

Đến bây giờ tiếp xúc nhiều hơn, dần dần cũng hiểu được.

Ba người tiếp tục đi dạo, đi ra khỏi phố ăn vặt, đến nơi bán đồ dùng sinh hoạt.

“Học tỷ, phía trước có bán tất và đồ lót hoạt hình, chị có muốn đến xem không.”

“Đồ mặc trên người, vẫn là không nên mua ở đây, cảm thấy chất lượng không tốt lắm.”

“Chính vì chất lượng không tốt mới mua.” Hà Viện Viện nói:

“Nếu như chị mua đồ chất lượng tốt, xé cả buổi cũng không rách thì sẽ làm lỡ chuyện mất.”

Kỷ Khuynh Nhan mặt đỏ bừng lên, “Nói bậy cái gì thế, ăn cũng không dừng được cái miệng của em được.”

Hà Viện Viện cười khà khà, nhìn vẻ mặt học tỷ thẹn thùng, đúng là làm người ta không thể nào cầm lòng được.

Thời gian không còn sớm nữa, ba người đi dạo thêm một vòng rồi chuẩn bị quay về.

“Này, chiếc xe phía trước trông rất quen?”

Theo ánh mắt của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện nhìn thấy một chiếc Alphard màu trắng dừng bên đường.

Loại xe này không đắt, sau khi tăng giá cũng chỉ mới hơn 100 vạn, nhưng những người mua loại xe này, có thể dùng giá trị không nhỏ để hình dung.

“Anh biết chiếc xe đó?” Kỷ Khuynh Nhan thuận miệng hỏi.

“Hình như là xe của lão Tần, tại sao anh ta lại đến nơi này.”

“Qua xem là biết.”

Ba người đi qua, Lâm Dật liếc nhìn biển số xe, phát hiện ra đó thật sự là xe của Tần Hán, sau đó liền lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho anh ta.

Nhưng vừa lấy điện thoại ra lại nghe thấy sau lưng có người la hét.

“Nhìn vớ vẩn cái gì thế, đứng xa ra một chút.”

Lâm Dật nhìn người đang nói, là một cậu trai trẻ với mái tóc nhuộm màu xám.

Mặc áo hoodie rộng với quần vải thô, đeo một sợi dây chuyền bạc quanh cổ, ăn mặc rất thời trang.

“Tôi biết chủ xe, tôi xem cũng không được sao?” Lâm Dật cười nói.

“Đừng nhảm nhí ở đây, đây là xe của Tần thiếu, anh cũng biết anh ta?”

“Ngụy Trì, mày đang làm cái mẹ gì vậy.”

Lâm Dật muốn mở miệng nói, bỗng nhiên nghe được giọng nói của Tần Hán.

Đúng lúc thấy anh ta đang ôm một cô gái đeo thắt lưng, cùng Cao Tông Nguyên một trước một sau, bước ra từ quán lẩu.

“Anh Tần, người này ở phía trước xe anh, lén lén lút lút nhìn cả buổi, còn khoác lác nói biết anh, em đang muốn đuổi anh ta đi.”

“Mày đần độn à, cút qua một bên, cậu ta chính là Lâm Dật, mày nói xem cậu ta biết tao không?”

“Đ*, người này là anh Lâm?”

Cậu trai trẻ tóc màu xám nhìn Lâm Dật, trên mặt lộ vẻ khó tin.

Chợ đêm ở cuối phố Chính Dương, Lâm Dật mang theo ví tiền dắt hai người phụ nữ đi dạo ở đây.

Kỷ Khuynh Nhan cùng Hà Viện Viện đều rất hứng thú với những món ăn vặt.

Trên đường đi dạo, miệng luôn ăn không ngừng.

“Học tỷ, em cảm thấy chợ đêm ở đây lớn hơn so với ở Yến Kinh.” Hà Viện Viện nói:

“Chợ đêm ở cổng lớn phía Đông của trường chúng ta, đồ ăn ít đến thảm hại, rõ ràng không thể so sánh với ở đây.”

“Vậy nên chúng ta đều lén lút đến đây vài lần.” Kỷ Khuynh Nhan cười tủm tỉm nói.

“Em biết em là bóng đèn, nhưng hai người cũng đừng rải cẩu lương chứ.” Hà Viện Viện nói:

“Nếu không phải có người mời, hôm nay em cũng sẽ không đến đây.”

“Nếu em không đến, không phải sẽ không ăn được món ngon ở đây sao.”

“Nói cũng đúng, đã rất lâu không tới chợ đêm, so với đồ ở cửa lớn phía Đông tốt hơn nhiều,” Hà Viện Viện chửi:

“Cùng là bán đồ ăn vặt, tại sao lại chênh lệch lớn như vậy.”

“Bình thường.” Lâm Dật nói:

“Đó là Yến Đại, không phải trường học thông thường, vì vậy xung quanh không có những đồ lạ mắt, có thể có chợ đêm để các người đi dạo đã rất tốt rồi.”

“Nhưng học sinh của Yến Đại cũng là người mà, cũng phải ăn đồ ăn vặt.”

“Hai cô đúng là không hiểu cuộc sống.” Lâm Dật nói:

“Trường học các cấp của Yến Đại đều là học bá, mấy ai có nhiều thời gian rảnh để đi ra ngoài tản bộ.”

“Cô không tin thì có thể đi xem thử, các trường như đại học Phục Đán, khu vực lân cận ngay cả một khách sạn nhỏ cũng không có, cô lại nhìn khu đại học bên kia đi, 20 tệ đến 2000 tệ, các loại giá đó tất cả khách sạn đều có đủ, vừa đến lễ tết, phòng khách sạn đều kín chỗ, không chấp nhận cũng không được.”

“A, hình như thật sự có đạo lý này.”

“Ông chủ, anh thông minh như vậy, sao năm đó còn thi vào đại học khoa học tự nhiên Trung Hải, cho dù không đạt đến Thanh Hoa Yến Đại, riêng 985 vẫn dư xài.” Hà Viện Viện nói:

“Không phải lúc đó đã yêu sớm sao, nên không có tâm tư tập trung vào việc học?”

Kỷ Khuynh Nhan dựng lỗ tai lên, chờ đợi Lâm Dật trả lời câu hỏi một cách rất nghiêm túc.

“Yêu sớm cái gì, năm đó tôi còn là một nam sinh trong sáng.” Lâm Dật nói:

“Lúc đó, trong viện có quá nhiều trẻ em, kinh phí eo hẹp, đến

năm 12 tôi không muốn học nữa, vì vậy cũng không học làm gì, đơn giản vậy thôi.”

“Bác gái thật là lợi hại, chống đỡ cô nhi viện lâu như vậy.”

Trước đây Lâm Dật có rất nhiều hành động đều khiến cho Hà Viện Viện không hiểu nổi.

Đến bây giờ tiếp xúc nhiều hơn, dần dần cũng hiểu được.

Ba người tiếp tục đi dạo, đi ra khỏi phố ăn vặt, đến nơi bán đồ dùng sinh hoạt.

“Học tỷ, phía trước có bán tất và đồ lót hoạt hình, chị có muốn đến xem không.”

“Đồ mặc trên người, vẫn là không nên mua ở đây, cảm thấy chất lượng không tốt lắm.”

“Chính vì chất lượng không tốt mới mua.” Hà Viện Viện nói:

“Nếu như chị mua đồ chất lượng tốt, xé cả buổi cũng không rách thì sẽ làm lỡ chuyện mất.”

Kỷ Khuynh Nhan mặt đỏ bừng lên, “Nói bậy cái gì thế, ăn cũng không dừng được cái miệng của em được.”

Hà Viện Viện cười khà khà, nhìn vẻ mặt học tỷ thẹn thùng, đúng là làm người ta không thể nào cầm lòng được.

Thời gian không còn sớm nữa, ba người đi dạo thêm một vòng rồi chuẩn bị quay về.

“Này, chiếc xe phía trước trông rất quen?”

Theo ánh mắt của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện nhìn thấy một chiếc Alphard màu trắng dừng bên đường.

Loại xe này không đắt, sau khi tăng giá cũng chỉ mới hơn 100 vạn, nhưng những người mua loại xe này, có thể dùng giá trị không nhỏ để hình dung.

“Anh biết chiếc xe đó?” Kỷ Khuynh Nhan thuận miệng hỏi.

“Hình như là xe của lão Tần, tại sao anh ta lại đến nơi này.”

“Qua xem là biết.”

Ba người đi qua, Lâm Dật liếc nhìn biển số xe, phát hiện ra đó thật sự là xe của Tần Hán, sau đó liền lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho anh ta.

Nhưng vừa lấy điện thoại ra lại nghe thấy sau lưng có người la hét.

“Nhìn vớ vẩn cái gì thế, đứng xa ra một chút.”

Lâm Dật nhìn người đang nói, là một cậu trai trẻ với mái tóc nhuộm màu xám.

Mặc áo hoodie rộng với quần vải thô, đeo một sợi dây chuyền bạc quanh cổ, ăn mặc rất thời trang.

“Tôi biết chủ xe, tôi xem cũng không được sao?” Lâm Dật cười nói.

“Đừng nhảm nhí ở đây, đây là xe của Tần thiếu, anh cũng biết anh ta?”

“Ngụy Trì, mày đang làm cái mẹ gì vậy.”

Lâm Dật muốn mở miệng nói, bỗng nhiên nghe được giọng nói của Tần Hán.

Đúng lúc thấy anh ta đang ôm một cô gái đeo thắt lưng, cùng Cao Tông Nguyên một trước một sau, bước ra từ quán lẩu.

“Anh Tần, người này ở phía trước xe anh, lén lén lút lút nhìn cả buổi, còn khoác lác nói biết anh, em đang muốn đuổi anh ta đi.”

“Mày đần độn à, cút qua một bên, cậu ta chính là Lâm Dật, mày nói xem cậu ta biết tao không?”

“Đ*, người này là anh Lâm?”

Cậu trai trẻ tóc màu xám nhìn Lâm Dật, trên mặt lộ vẻ khó tin.

Chợ đêm ở cuối phố Chính Dương, Lâm Dật mang theo ví tiền dắt hai người phụ nữ đi dạo ở đây.

Kỷ Khuynh Nhan cùng Hà Viện Viện đều rất hứng thú với những món ăn vặt.

Trên đường đi dạo, miệng luôn ăn không ngừng.

“Học tỷ, em cảm thấy chợ đêm ở đây lớn hơn so với ở Yến Kinh.” Hà Viện Viện nói:

“Chợ đêm ở cổng lớn phía Đông của trường chúng ta, đồ ăn ít đến thảm hại, rõ ràng không thể so sánh với ở đây.”

“Vậy nên chúng ta đều lén lút đến đây vài lần.” Kỷ Khuynh Nhan cười tủm tỉm nói.

“Em biết em là bóng đèn, nhưng hai người cũng đừng rải cẩu lương chứ.” Hà Viện Viện nói:

“Nếu không phải có người mời, hôm nay em cũng sẽ không đến đây.”

“Nếu em không đến, không phải sẽ không ăn được món ngon ở đây sao.”

“Nói cũng đúng, đã rất lâu không tới chợ đêm, so với đồ ở cửa lớn phía Đông tốt hơn nhiều,” Hà Viện Viện chửi:

“Cùng là bán đồ ăn vặt, tại sao lại chênh lệch lớn như vậy.”

“Bình thường.” Lâm Dật nói:

“Đó là Yến Đại, không phải trường học thông thường, vì vậy xung quanh không có những đồ lạ mắt, có thể có chợ đêm để các người đi dạo đã rất tốt rồi.”

“Nhưng học sinh của Yến Đại cũng là người mà, cũng phải ăn đồ ăn vặt.”

“Hai cô đúng là không hiểu cuộc sống.” Lâm Dật nói:

“Trường học các cấp của Yến Đại đều là học bá, mấy ai có nhiều thời gian rảnh để đi ra ngoài tản bộ.”

“Cô không tin thì có thể đi xem thử, các trường như đại học Phục Đán, khu vực lân cận ngay cả một khách sạn nhỏ cũng không có, cô lại nhìn khu đại học bên kia đi, 20 tệ đến 2000 tệ, các loại giá đó tất cả khách sạn đều có đủ, vừa đến lễ tết, phòng khách sạn đều kín chỗ, không chấp nhận cũng không được.”

“A, hình như thật sự có đạo lý này.”

“Ông chủ, anh thông minh như vậy, sao năm đó còn thi vào đại học khoa học tự nhiên Trung Hải, cho dù không đạt đến Thanh Hoa Yến Đại, riêng 985 vẫn dư xài.” Hà Viện Viện nói:

“Không phải lúc đó đã yêu sớm sao, nên không có tâm tư tập trung vào việc học?”

Kỷ Khuynh Nhan dựng lỗ tai lên, chờ đợi Lâm Dật trả lời câu hỏi một cách rất nghiêm túc.

“Yêu sớm cái gì, năm đó tôi còn là một nam sinh trong sáng.” Lâm Dật nói:

“Lúc đó, trong viện có quá nhiều trẻ em, kinh phí eo hẹp, đến

năm 12 tôi không muốn học nữa, vì vậy cũng không học làm gì, đơn giản vậy thôi.”

“Bác gái thật là lợi hại, chống đỡ cô nhi viện lâu như vậy.”

Trước đây Lâm Dật có rất nhiều hành động đều khiến cho Hà Viện Viện không hiểu nổi.

Đến bây giờ tiếp xúc nhiều hơn, dần dần cũng hiểu được.

Ba người tiếp tục đi dạo, đi ra khỏi phố ăn vặt, đến nơi bán đồ dùng sinh hoạt.

“Học tỷ, phía trước có bán tất và đồ lót hoạt hình, chị có muốn đến xem không.”

“Đồ mặc trên người, vẫn là không nên mua ở đây, cảm thấy chất lượng không tốt lắm.”

“Chính vì chất lượng không tốt mới mua.” Hà Viện Viện nói:

“Nếu như chị mua đồ chất lượng tốt, xé cả buổi cũng không rách thì sẽ làm lỡ chuyện mất.”

Kỷ Khuynh Nhan mặt đỏ bừng lên, “Nói bậy cái gì thế, ăn cũng không dừng được cái miệng của em được.”

Hà Viện Viện cười khà khà, nhìn vẻ mặt học tỷ thẹn thùng, đúng là làm người ta không thể nào cầm lòng được.

Thời gian không còn sớm nữa, ba người đi dạo thêm một vòng rồi chuẩn bị quay về.

“Này, chiếc xe phía trước trông rất quen?”

Theo ánh mắt của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện nhìn thấy một chiếc Alphard màu trắng dừng bên đường.

Loại xe này không đắt, sau khi tăng giá cũng chỉ mới hơn 100 vạn, nhưng những người mua loại xe này, có thể dùng giá trị không nhỏ để hình dung.

“Anh biết chiếc xe đó?” Kỷ Khuynh Nhan thuận miệng hỏi.

“Hình như là xe của lão Tần, tại sao anh ta lại đến nơi này.”

“Qua xem là biết.”

Ba người đi qua, Lâm Dật liếc nhìn biển số xe, phát hiện ra đó thật sự là xe của Tần Hán, sau đó liền lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho anh ta.

Nhưng vừa lấy điện thoại ra lại nghe thấy sau lưng có người la hét.

“Nhìn vớ vẩn cái gì thế, đứng xa ra một chút.”

Lâm Dật nhìn người đang nói, là một cậu trai trẻ với mái tóc nhuộm màu xám.

Mặc áo hoodie rộng với quần vải thô, đeo một sợi dây chuyền bạc quanh cổ, ăn mặc rất thời trang.

“Tôi biết chủ xe, tôi xem cũng không được sao?” Lâm Dật cười nói.

“Đừng nhảm nhí ở đây, đây là xe của Tần thiếu, anh cũng biết anh ta?”

“Ngụy Trì, mày đang làm cái mẹ gì vậy.”

Lâm Dật muốn mở miệng nói, bỗng nhiên nghe được giọng nói của Tần Hán.

Đúng lúc thấy anh ta đang ôm một cô gái đeo thắt lưng, cùng Cao Tông Nguyên một trước một sau, bước ra từ quán lẩu.

“Anh Tần, người này ở phía trước xe anh, lén lén lút lút nhìn cả buổi, còn khoác lác nói biết anh, em đang muốn đuổi anh ta đi.”

“Mày đần độn à, cút qua một bên, cậu ta chính là Lâm Dật, mày nói xem cậu ta biết tao không?”

“Đ*, người này là anh Lâm?”

Cậu trai trẻ tóc màu xám nhìn Lâm Dật, trên mặt lộ vẻ khó tin.

Bởi vì thường xuyên cùng Tần Hán qua lại nên đối với đại danh của Lâm Dật cũng đã từng nghe qua, tuy nhiên trước kia chỉ là nghe nói, không nghĩ hôm nay lại gặp được người thật.

“Anh Lâm, thật xấu hổ, là em có mắt không thấy núi Thái Sơn, anh đừng tính toán với em.”

“Không sao, cậu cũng không phải cố ý.” Lâm Dật nói.

Nhìn thấy bộ dạng người đàn ông tóc xám xin lỗi, Hà Viện Viện cảm thấy, ông chủ chắc cũng có chỗ đứng trong giới phú nhị đại Trung Hải, sau này cho dù đi đến đâu đều sẽ có người kêu một tiếng anh Lâm.

Sau này học tỷ chính là người phụ nữ của đại ca.

Hà Viện Viện thở dài, đây cũng chính là giấc mơ của mình mà!

Tại sao mình không thể trở thành người phụ nữ của đại ca, trái lại càng ngày càng giống đại ca.

Ôi......

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 648.

Chương 649. Không Phải Bị Tổn Thương, Mà Là Bị Bỏ Lỡ

“Lão Lâm, dạo này cậu như thế nào, sao còn chạy đến đây?” Tần Hán hỏi.

“Tôi mở một cửa tiệm ở đây, hai người bọn họ đến để giúp đỡ, sau khi đóng cửa rảnh rỗi không có chuyện gì, liền đến đây đi dạo một vòng, không ngờ còn gặp anh.”

“Đ*, phải anh Lâm không? Anh đến đây mở cửa tiệm?” Cao Tông Nguyên bất ngờ nói.

“Trải nghiệm cuộc sống một chút, nếu không rảnh rỗi chả có việc gì làm.”

“Anh Lâm, điều này với anh không đủ thú vị, mở cửa tiệm sao không nói sớm, ngay cả cơ hội cổ vũ cũng không cho chúng tôi” Cao Tông Nguyên nói.

“Chỉ là một cửa tiệm nhỏ, tùy tiện mở vui thôi, số 89 phố Chính Dương, luôn chào đón.”

“Chắc chắn rồi!”

“Vậy đừng tán dóc nữa, đến Đại Đô Hội dạo một vòng đi, mấy anh em chúng ta lâu rồi cũng không uống rượu với nhau.” Tần Hán nói.

“Những người có gia đình có sự nghiệp như tôi, cơ bản đã tạm biệt những nơi đó rồi, hai người đi đi.”

Cao Tông Nguyên liếc nhìn Hà Viện Viện, “Anh Lâm, thư giãn những lúc thích hợp vẫn rất cần thiết, đúng lúc chị dâu cũng ở đây, đi một vòng đi.”

“Tôi thấy là anh không có ý tốt.”

Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười nhẹ, cũng nghe hiểu ý của Lâm Dật.

Hình như Cao Tông Nguyên đối với Viện Viện có ấn tượng không tệ.

“Đại Đô Hội thì bỏ đi, hôm khác chúng ta lại gặp mặt, hôm nay cũng muộn rồi.”

“Vậy cũng được, Đại Đô Hội thật sự không phải là nơi để nói chuyện.” Cao Tông Nguyên cười ha ha nói.

Nói chuyện một lúc, hai nhóm người chia tay.

“Đừng giống như chim cút, phát biểu ý kiến đi.” Trên đường về cửa tiệm lấy xe, Lâm Dật nói với Hà Viện Viện.

“Tôi không cao bằng học tỷ, nhưng cũng không tính là thấp, tôi đâu giống chim cút chứ.” Hà Viện Viện nói.

“Lần trước, trong lúc tập đoàn họp, lão Cao vẫn luôn liếc nhìn cô, hình như có tình ý với cô, cô không có ý nghĩ gì sao?’ Lâm Dật nói:

“Cô đừng nhìn anh ta bây giờ cà lơ phất phơ một chút, nhưng nhân phẩm cũng không tệ, nếu như cô không thích anh ta, lão Lương cũng không tồi, vừa ý ai thì nói thẳng với tôi, tôi đi dò xét giúp cô.”

“Đừng, chuyện này vẫn là để em tự làm đi, bạch mã hoàng tử của em phải do em tìm.”

“Cô sẽ không có ý với lão Kỳ phải không?” Lâm Dật nói:

“Hai người các người mỗi ngày đều tăng ca ở văn phòng, có xảy ra va chạm không? Đừng đốt tòa nhà Lăng Vân của tôi.”

“Sao có thể, em và anh Kỳ là mối quan hệ đồng nghiệp đứng đắn, anh đừng nói bậy.”

“Bây giờ anh Kỳ đang mập mờ với phó tổng giám đốc của một bộ phận, nếu anh se tơ hồng bừa bãi, phá hỏng nhân duyên của anh Kỳ, em sẽ thành tội nhân thiên cổ.”

“Mẹ kiếp, không phải chứ, lão Kỳ thực sự có mối tình công sở sao, đúng thật là biết người biết mặt không biết lòng.”

“Đây được gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn, khi anh hẹn hò với học tỷ, không phải cũng là nhân viên của tập đoàn Triều Dương sao.”

“Cô đừng nói bậy, sau khi từ chức tôi mới yêu đương.”

Kỷ Khuynh Nhan trợn trắng mắt, “Hai người các người có thể bình thường một chút không.”

“Được được được, chủ đề này kết thúc tại đây.”

Đến trước cửa tiệm, ba người lần lượt lên xe của mình.

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan trở về Cửu Châu Các, Hà Viện Viện cũng trở về nhà của mình.

“Tại sao anh cứ cảm thấy có điều gì đó không ổn với đồ chim cút Hà Viện Viện kia nhỉ.” Lâm Dật ngồi trên ghế sofa nói:

“Vốn tưởng rằng người khó chịu như cô ta chắc hẳn rất quan tâm đến việc tìm một đối tượng, không ngờ lại mâu thuẫn như vậy.”

“Anh không hiểu Viện Viện, anh không biết nhiều chuyện của cô ấy.” Kỷ Khuynh Nhan nói

“Cô ta có chuyện gì? Bị tra nam tổn thương sao?”

Lâm Dật cảm thấy chuyện này có khả năng xảy ra, bởi vì cô ta luôn nói mình là tra nam.

“Không phải là bị tổn thương, mà là bị bỏ lỡ.”

"Bỏ lỡ?" Lâm Dật nói:

"Nghe lời này của em, làm sao cảm giác nơi này, còn có đoạn cố sự xúc động lòng người đây."

Kỷ Khuynh Nhan vén mái tóc dài ra sau đầu, đặt mông ngồi xuống ghế sô pha.

"Viện Viện yêu sớm khi vừa học cấp ba, cái này anh không biết."

"Mẹ kiếp, không phải chứ." Lâm Dật kinh ngạc nói:

"Yêu sớm còn có thể thi đậu Yến Đại? Cũng quá trâu bò rồi."

"Hơn thế nữa." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Lúc ấy, bạn trai cấp ba của cô ấy học cũng giỏi, nhưng so với Viện Viện lại kém một chút, thuộc về loại cố gắng một chút mới có thể vào được Thanh Hoa Yến Đại, nhưng Viện Viện thuộc về loại người có thể vững vàng mà vào được Thanh Hoa. Cho nên lúc thi tốt nghiệp trung học, câu cuối cùng của môn toán, Viện Viện đã không trả lời câu hỏi thứ hai. Vì thế nên không chênh lệch điểm, chỉ để có thể vào học cùng một trường với cậu nam sinh kia."

"Sau đó thì sao, bọn họ thi được bao nhiêu điểm?"

"Cậu nam sinh kia thi được 672, Viện Viện thi được 673."

"Còn kém một điểm, kiểm soát điểm như này là được rồi, bọn họ chắc đều cùng học một trường rồi."

Lâm Dật sâu đậm cảm nhận được sự chênh lệch của học bá và học tra.

Người ta là muốn thi bao nhiêu điểm, liền thi bấy nhiêu điểm, học tra có thể thi bao nhiêu điểm, phải xem trước sau trái phải ngồi là người nào.

Này đặc biệt chính là chênh lệch.

Kỷ Khuynh Nhan bất đắc dĩ nhún vai một cái, "Cũng không có."

"Không phải chứ, không có khả năng."

"Khả năng dưới cái nhìn của anh, một điểm chênh lệch không lớn, nhưng đối với hai người bọn họ mà nói, một điểm chênh lệch này, liền đại diện cho 1300 km." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Năm đó, điểm xét tuyển tối thiểu của đại học Yến Đại là 673 điểm, Viện Viện ứng tuyển được vào Yến Đại, cậu nam sinh thì đi đến Cáp Nhĩ Tân, học công nghệ thông tin."

Kỷ Khuynh Nhan thở dài, một tay kéo cái má, tâm tình cũng hơi trùng xuống.

"Sau đó thì sao? Cứ như vậy kết thúc à? Với tính cách của Hà Viện Viện, lẽ ra là không thể." Lâm Dật nói.

"Sao có thể đơn giản như vậy liền kết thúc." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Lúc ấy, em gặp Viện Viện trong câu lạc bộ ngoại ngữ của Yến Đại, quan hệ vẫn luôn rất tốt. Có một ngày em ấy nói với em những chuyện này, sau đó em nhớ được, sau học kỳ đầu tiên, trong kỳ nghỉ đông, hai chúng em cùng nhau đi đông bắc, đi đến Cáp Nhĩ Tân ... Hô ~~~ "

Nói đến đây, hốc mắt Kỷ Khuynh Nhan cũng ẩm ướt, "Em nhớ được ngày ấy, thành phố băng tuyết dày đặc, bao phủ một màu trắng, phong cảnh đường phố đặc biệt đẹp, rất khéo chính là, hai chúng em vừa đi vào đến cổng lớn, liền nhìn thấy người nam sinh kia."

"Sau đó thì sao, nói cái gì rồi? Tới ôm ấp một cái? Hay là đem em quăng một bên, đi khách sạn hạnh phúc “ba ba ba”?"

"Cái gì cũng không có." Kỷ Khuynh Nhan nói ra: "Người nam sinh kia, chỉ là nhàn nhạt nói một câu đã lâu không gặp, sau đó cứ như vậy bỏ lỡ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 649.

Chương 650. Đã Thích Dù Núi Biển Ngăn Cách, Núi Biển Cũng Có Thể Bình

Kỷ Khuynh Nhan liên tục thở dài: "Nếu như không phải kém một điểm đó, bọn họ hiện tại có thể đã có một cái kết thúc tốt đẹp rồi."

"Không chắc."

"Tại sao?"

"Bởi vì thích nhau thì cho dù núi biển ngăn cách, núi biển cũng có thể bình."

"Khả năng người và người không giống nhau." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Từ đó về sau, Viên Viên liền dồn hết tâm trí vào việc học, cự tuyệt rất nhiều nam sinh ưu tú theo đuổi. Cuối cùng, cô ấy tham gia kỳ thi tuyển sinh liên thông sau đại học và được nhận vào làm giáo viên cùng em. Đồng thời cô ấy học thạc sĩ và tiến sĩ, nhưng vẫn đơn độc đến tận bây giờ."

"Vậy thì không dễ xử lí rồi, cởi chuông phải do người buộc chuông, chuyện như vậy người khác cũng không giúp đỡ được." Lâm Dật nói: "Trước tiên cứ để cô ấy một mình."

"Nhưng em luôn cảm thấy kéo dài như vậy cũng không phải biện pháp tốt." Kỷ Khuynh Nhan vén tóc mái nói, "Ban đầu em cho rằng, cô ấy cùng với anh Kỳ cùng làm việc trong tập đoàn Lăng Vân, có thể cọ sát ra một số tia lửa, không nghĩ tới một chút phản ứng đều không có."

"Với tính cách thận trọng của Lão Kỳ, nếu như Viện Viện chủ động một chút thì thật là có khả năng, nhưng bây giờ cũng đã muộn rồi, đã bị người nhanh chân đến trước rồi."

"Cho nên em rất sốt ruột, hi vọng Viện Viện có thể có được một kết thúc tốt."

"Ai, không nghĩ đến cái cô gái truy phong này, cũng là người có chuyện xưa!"

Vẻ mặt Kỷ Khuynh Nhan buồn bã, cũng không biết nút thắt ở trong lòng Hà Viện Viện, lúc nào mới có thể tháo gở.

Sau đó, Lâm Dật quay lại phòng làm việc, Kỷ Khuynh Nhan cũng đi bận bịu công việc của mình.

Tới gần nửa đêm lúc mười hai giờ, hai người mới đi về nghỉ.

Nếu như là thời điểm khác, Tần Hán mời Lâm Dật đi Đại Đô Hội, Lâm Dật không có khả năng sẽ từ chối.

Nhưng hôm nay nửa đêm 12 giờ vừa qua, chính là mở ra nghề nghiệp mới của tuần này, Lâm Dật cũng không muốn bỏ qua thời khắc này, liền lựa chọn trở về nhà.

Nửa đêm, khi ba cái kim đồng hồ chỉ tại vị trí 12 giờ, âm thanh của hệ thống ở trong đầu vang lên.

[Mở ra nghề nghiệp mới: Có/Không]

[Thể nghiệm nghề nghiệp mới: Streamer]

[Độ hoàn thành nghề nghiệp: 0%]

[Mới ký chủ nhận lấy bao đại lễ cho nghề nghiệp mới, 10 triệu nhân dân tệ pin năng lượng mặt trời cho điện thoại di động]

"Hả? Streamer?"

Nghề nghiệp này ngược lại là khá thú vị, Lâm Dật sờ sờ cằm nói.

Xem ra hệ thống cũng là đi đầu trong nhiều lĩnh vực a.

Từ lúc lao đầu vào công việc tới nay Lâm Dật cơ bản chưa từng xem trực tiếp.

Nhưng khi còn đi học, ngược lại là xem qua một ít, cũng tính là hiểu rõ một chút, nhưng cũng không tính là nhiều.

Ngoại trừ gói quá lớn tân thủ, hệ thống cũng không hề tiết lộ quá nhiều tin tức.

Đoán chừng đợi lúc chính mình hoàn toàn mở ra nghề nghiệp mới, sẽ được thông báo rõ ràng sau.

...

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan như thường ngày đi làm, tháng ngày bình yên cứ thế trôi qua.

Thế nhưng, lúc Lâm Dật đi tới cửa tiệm, phát hiện không ít người vây quanh cửa tiệm, tất cả đều chỉ trỏ nói gì đó.

Thấy thế nào đều không giống như là xếp hàng chờ ăn cơm.

"Ông chủ, anh đã đến rồi."

Nhìn thấy Lâm Dật lại đây, những người vây ở cửa đều nhanh chóng nhường đường.

"Cửa còn chưa mở, mọi người sao tới sớm như thế." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Ông chủ, chúng tôi không phải tới ăn cơm, cửa tiệm nhỏ của anh xảy ra vấn đề rồi, mau đến xem sao."

"Xảy ra vấn đề rồi?"

Lâm Dật vẻ mặt ngưng tụ, bước nhanh đi tới.

Bất ngờ nhìn thấy, cửa tiệm của mình bị đập phá.

Cửa cuốn bên ngoài bằng sắt bị đập ra mấy cái hố to, sơn, kính vỡ vương vãi khắp mặt đất.

Lâm Dật từ cửa sổ nhảy vào, phát hiện bên trong cửa tiệm còn vô cùng thê thảm.

Toàn bộ bàn ghế đều bị đập vỡ, nguyên liệu trong phòng bếp sau rơi vãi khắp mặt đất, trong tủ rượu, những bình rượu ngon cổ nhiều năm, tất cả đều bị đập nát không còn một mống, mảnh vụn khắp nơi, tàn tạ không thể diễn tả bằng lời.

Thậm chí ngay cả con mèo cầu tài mà Kỷ Khuynh Nhan mua, cũng không may mắn thoát khỏi được.

Tâm trạng Lâm Dật lúc này, ngược lại là đặc biệt bình tĩnh.

Đánh giá tình hình tại hiện trường, có thể phán đoán ra được, kẻ tình nghi là từ cửa sau tiến vào.

Về phần là ai làm, Lâm Dật cũng đoán được đại khái.

Đồng nghiệp gần đó đều là dân chúng bình thường, lai lịch lúc trước Chu Bằng không lớn, tự nhiên không dám làm chuyện như vậy.

Ngoại trừ Lewis và Nathan ngày hôm qua bị mình đánh một trận, sẽ không có người khác.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật có chút dở khóc dở cười.

"Ai mẹ nó cho đám người này lá gan cũng không nhỏ nhỉ."

"Mẹ kiếp, lão Lâm, này tình huống gì vậy?"

Nghe có người nói chuyện, Lâm Dật ngẩng đầu liền nhìn thấy Tần Hán từ bên ngoài thò đầu mò vào.

Lương Kim Minh với Cao Tông Nguyên cũng đang ở bên cạnh anh ta.

"Bị người ta đập phá." Lâm Dật cười nói, sau đó mở cửa cuốn ra, để ba người đi vào.

"Ai lại có cái lá gan lớn như vậy, dám đập phá cửa tiệm của anh Lâm?" Lương Kim Minh mắng:

"Cha tôi có quen biết với mấy người bên cục thành phố, tôi hiện tại gọi điện thoại, để cho bọn họ bây giờ đến đây điều tra."

"Không cần, tôi biết ai làm."

Lâm Dật đem lại chuyện đã xảy ra ngày hôm qua kể lại với ba người, Cao Tông Nguyên châm một điếu thuốc.

"Đám du học sinh này, có phải sống quá thư thả rồi hay không? Tôi phải cho nhóm người bọn họ một trận mới được."

"Nổi giận như vậy làm gì." Lâm Dật không chút hoang mang nói: "Loại chuyện như này, phải từ từ chơi mới thú vị chứ."

Nói xong, Lâm Dật nhìn Lương Kim Minh, "Cậu cũng không cần gọi điện thoại, để cho bọn họ biết việc này sẽ không còn thú vị nữa."

"Anh Lâm, anh định giải quyết riêng à?"

"Nếu không, đem bọn họ lùa vào đồn, sau đó bồi ít tiền, cậu cảm thấy làm như vậy thú vị à?"

"Không, rất vô vị."

"Việc này vẫn chưa kết thúc." Lâm Dật nhìn ba người, "Các cậu ai quen biết mấy người sửa chữa, gọi người tới làm một cái, nơi này bừa bộn quá về sau đều không có cách nào buôn bán được."

"Việc này giao cho tôi." Cao Tông Nguyên nói: "Mấy người trong nhà tôi làm bên phương diện này, nói một tiếng là được rồi."

"Được, việc này liền giao cho cậu."

Những việc nhỏ như vậy, chỉ cần Lâm Dật cùng với Quan Nhã lên tiếng chào hỏi, tùy tiện liền có thể làm.

Nhưng gần đây, Kỷ Khuynh Nhan cùng với Quan Nhã đang thảo luận về giai đoạn hai của dự án cải tạo bến cảng Vọng Giang.

Nếu như cô ta biết được việc này, Kỷ Khuynh Nhan cũng chẳng mấy chốc sẽ biết.

Vẫn là tự bản thân chậm rãi xử lý, nói cho cô ấy biết sau vậy, bằng không ngày hôm nay cô ấy cũng sẽ không còn tâm tư mà làm việc nữa.

Ngay sau đó, người Cao Tông Nguyên gọi tới đã đến cửa tiệm.

"Anh Lâm, anh Tần, anh Cao, anh Lương."

Chàng trai dẫn đầu, tên là Chung Chấn Văn, nhuộm tóc đỏ, ăn mặc rất thời trang.

Sau khi nhìn thấy bốn người đều rất lễ phép chào hỏi từng người một, còn có chút câu nệ.

Tuy rằng đều là con nhà giàu, nhưng anh ta còn rất xa mới đạt được tới đỉnh cao được.

"Văn Văn, chuyện trong cửa tiệm tôi giao cho cậu xử lý, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất phục hồi như cũ."

"Anh Lâm yên tâm, nhà tôi chính là làm cái này, chắc chắn sẽ không làm lỡ quá nhiều thời gian của anh."

"Cậu gọi người phía dưới suốt đêm làm." Cao Tông Nguyên nói: "Chi phí tôi trả."

"Anh Cao, xem anh nói kìa, chúng ta đã quen biết nhiều năm như vậy, tôi làm sao có thể lấy tiền của anh được? Việc này coi như là tôi giúp anh Lâm bề bộn thôi, sáng sớm ngày mai gần như có thể trở lại như cũ."

"Được, nhanh lên một chút là được, đừng chậm trễ anh Lâm làm ăn."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 650.

Chương 651. Cửa Tiệm Của Anh Bị Đập Phá?

Thuận miệng trả lời một câu, Cao Tông Nguyên nhìn Lâm Dật:

"Anh Lâm, chuyện trong cửa tiệm cứ giao cho người anh em này của tôi xử lý là được. Việc còn lại, anh xử lý như thế nào, có cần hay không sắp xếp chọn người?"

"Không cần, tôi sẽ đi đến trường khoa học tự nhiên Trung Hải trước một chuyến, tìm bọn họ tâm sự."

"Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta cùng nhau đi, giết chết đám chó này."

Một nhóm bốn người bước ra từ cửa tiệm, còn có thể nhìn thấy không ít người, ở phía xa đi cà nhắc hướng về trong cửa tiệm quan sát, muốn biết là chuyện gì xảy ra.

Nhưng tuyệt đối đại đa số người, đều không nghĩ nhiều như thế, còn tưởng rằng là đồng nghiệp họ làm.

Dù sao cửa tiệm này, mới mở được hơn một tuần, đã trở thành cửa tiệm nổi tiếng trên phố Chính Dương, người khác đỏ mắt đố kị cũng là bình thường.

Tuy nhiên, vẫn còn có một nhóm nhỏ sinh viên loáng thoáng đoán được, rất có thể là những du học sinh đó đã làm việc này, họ đang theo dõi sát sao diễn biến của sự việc, muốn biết ông chủ đẹp trai sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Không lâu sau khi rời đi, bốn người tới đại học khoa học tự nhiên Trung Hải.

Đây là lần đầu tiên Lâm Dật trở lại trường cũ sau khi tốt nghiệp.

Trong sân trường từng ngọn cây cọng cỏ, Lâm Dật đều còn quen thuộc.

Đặc biệt là mảnh rừng cây nhỏ xanh tươi tốt kia, bên trong tràn ngập mùi vị thanh xuân.

Khi đến trường học, Lâm Dật cũng không đi những nơi khác, trực tiếp đi tới phòng làm việc của Lý Chí Vĩ.

"Lâm Dật, sao anh lại tới đây?"

Nhìn thấy Lâm Dật đi vào, Lý Chí Vĩ đứng lên nói: "Mọi chuyện không phải đã giải quyết ổn thỏa rồi sao?"

"Giải quyết là giải quyết xong, nhưng cửa tiệm tôi tối hôm qua bị người ta tới đập phá, tôi muốn tìm Lewis và những người khác nói chuyện một chút."

"Cửa tiệm của anh bị đập phá?"

Nghe được tin tức này, Lý Chí Vĩ cũng vô cùng bất ngờ, không hề nghĩ rằng sẽ xuất hiện chuyện như vậy.

"Anh sẽ không phải là hoài nghi là Lewis và những người khác làm đấy chứ?"

"Chẳng lẽ không phải vậy, lẽ nào là ông làm?"

"Lâm Dật, việc này mặc dù có chút trùng hợp, nhưng tôi cảm thấy, anh nghĩ như vậy có chút quá võ đoán rồi." Lý Chí Vĩ nói:

"Chuyện ngày hôm qua, đại khái tôi đều biết rồi, các anh cũng đã ký thỏa thuận hòa giải rồi, điều này có nghĩa là vấn đề này đã được bỏ qua. Dựa trên hiểu biết của tôi về Lewis, bọn họ không có khả năng làm ra chuyện như vậy, tôi đoán chừng là có một người khác làm."

"Ông nói cũng có đạo lý, vậy ông phân tích cho tôi đi, không phải Lewis bọn họ làm thì sẽ là ai?"

"Anh đây là đang nói giỡn à, tôi cũng không phải làm cảnh sát hình sự, làm sao có khả năng giúp anh phân tích ra được hung thủ chứ."

"Cái kia con mẹ nó ông còn phải nhất quyết cằn nhằn, nói không phải Lewis làm sao, vậy thì làm sao không phân tích tiếp đi"

Lý Chí Vĩ vỗ bàn một cái, "Lâm Dật, anh nói như thế nào đấy, tốt xấu gì tôi cũng là thầy giáo của anh."

"Tôi biết, tôi đây không phải đã rất nể mặt thầy rồi, đến tìm thầy nói chuyện này sao, bằng không tôi liền trực tiếp động thủ rồi."

Lý Chí Vĩ cũng biết rằng sau khi sinh viên tốt nghiệp, họ không chịu sự quản chế của mình nữa.

Mà đối với một người có tính cách như Lâm Dật, việc dùng thân phận của một người thầy để trấn áp anh ta là điều không thể.

Hiện tại chỉ có thể hiểu chi lấy lý, lấy tình cảm để nói chuyện với cậu ta.

"Cái kia anh suy nghĩ một chút, hai người bọn họ đều bị anh thu phục. Làm gì còn có gan mà đến cửa tiệm của anh đập phá chứ, ai sẽ tự mình chuốc lấy cực khổ làm loại chuyện này?"

"Thầy không cần ở đây phân tích này nọ nữa, thầy gọi hai người bọn họ kêu qua đây đi, chúng ta gặp mặt nói chuyện này."

"Cái này cũng thật trùng hợp, tối hôm qua hai người bọn họ gọi điện thoại cho tôi xin nghỉ một tuần. Cho nên hiện tại, khả năng không có ở trường học."

"Ý của thầy là không thể gọi cho bọn họ chứ gì." Lâm Dật nói.

"Người đều đi rồi, tôi muốn giúp anh cũng không có cách nào."

"Con mẹ nó ông có phải hay không có ý định bao che cho hai người bọn họ không?" Cao Tông Nguyên không nhìn được nữa.

Anh Lâm tính khí thật đúng là tốt mà, lầm bà lầm bầm, nói với ông ta thời gian dài như vậy, cũng không hỏi ra chuyện hữu ích nào.

"Lâm Dật, nói bạn của anh nói chuyện chú ý một chút, nơi này là trường học, không phải chỗ anh ta ngang ngược muốn nói gì là nói."

"Tính khí người bạn này của tôi chính là như vậy đấy." Lâm Dật không mặn không nhạt nói:

"Nhưng tôi cũng không muốn cùng ông nhiều lời, cho ông thời gian một tiếng, để cho bọn họ đi tới cửa tiệm của tôi tìm tôi, thì người rời đi chính là ông."

"Tốt xấu gì tôi cũng là thầy giáo của anh, sao anh có thể dùng giọng điệu lãnh đạm này để nói chuyện với được. Lẽ nào anh đem những gì trường học bồi dưỡng đều đã quên rồi sao!" Lý Chí Vĩ nói:

"Còn có, bọn họ bây giờ không có ở trường học, anh muốn tôi đem bọn họ tìm trở về cũng không khả năng. Với thời gian này, anh có thể đến báo cảnh sát để tìm hung thủ thật sự, không thể bằng ý nghĩ chủ quan liền phán đoán là hai người bọn họ làm được."

"Khó trách ông có thể đứng thứ tư toàn trường, công phu ba phải này, người bình thường vẫn đúng là không sánh được với ông nha."

Lâm Dật đứng dậy nhìn Lý Chí Vĩ nói:

"Nhưng tôi người nói giữ lời, tôi không nhìn thấy bọn họ trong một giờ tới, người gặp không may chính là ông."

Nói xong, Lâm Dật phất phất tay, cùng bốn người Tần Hán đi ra khỏi văn phòng, trở về cửa tiệm của mình.

Công việc dọn dẹp và cải tạo đang được khua chiêng gõ trống triển khai.

Cao Tông Nguyên tìm người tới vẫn tính là đáng tin, tiến độ thi công rất nhanh.

Chưa đầy một tiếng đồng hồ, quán đã được dọn dẹp sạch sẽ.

"Anh Lâm, em cảm thấy việc này, khả năng không đơn giản như vậy." Lương Kim Minh nói:

"Anh ngày hôm qua đều đem hai người bọn họ đánh, lẽ ra họ cũng không có lá gan lớn như vậy." Lương Kim Minh nói.

"Bình thường mà nói hẳn là sẽ không như vậy, nhưng tôi cảm giác bọn họ hẳn là tìm người tới giúp đỡ, cho bọn họ chỗ dựa rồi."

"Có phải hay không là tìm người lớn trong nhà tới?"

"Có vẻ như không có khả năng lắm." Lâm Dật nói:

"Xảy ra chút xung đột, liền đến cửa tiệm của tôi đập phá, loại hành vi vũ lực thấp kém này, người trưởng thành bình thường đều không làm." Lâm Dật nói:

"Hẳn là có người so với bọn họ lợi hại hơn tới hỗ trợ, nhưng cụ thể là ai tôi cũng đoán không được, chỉ có thể chờ tin tức bên Lý Chí Vĩ kia."

"Nhưng tôi cảm thấy lão chó già kia hẳn là sẽ không ngoan ngoãn phối hợp, chi bằng trực tiếp lấy chút thủ đoạn cứng rắn ra mặt."

"Đừng có gấp, chuyện như vậy chậm rãi chơi mới thú vị chứ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 651.

Chương 652. Sớm Biết Như Thế, Sao Ngay Từ Đầu Lại Như Vậy Chứ

Ước chừng sau một tiếng, thư ký của Lý Chí Vĩ, đi tới phòng làm việc của ông.

"Thầy Lý, lẽ nào việc này chúng ta liền mặc kệ ư? Vạn nhất Lâm Dật truy cứu xuống đến thì làm sao bây giờ?"

"Ngoài việc gọi cảnh sát, anh ta còn có thể truy cứu cái gì?" Lý Chí Vĩ khinh thường nói:

"Hiện tại cũng không có chứng cứ, có thể chứng minh là Lewis bọn họ làm, cho dù cảnh sát đến rồi cũng vô dụng thôi."

"Thầy Lý, vậy thầy cảm thấy chuyện này, có phải hay không là Lewis bọn họ làm?"

"Trừ bọn họ ra còn có thể là ai." Lý Chí Vĩ nói:

"May mà vừa nãy tôi phản ứng nhanh, đem Lâm Dật lừa gạt qua, bằng không việc này phải nháo đến mức độ nào chứ."

"Nhưng tôi thấy Lâm Dật hung hăng xông tới đây, hình như cũng không có ý định dễ dàng buông tha, hơn nữa mới vừa rồi còn uy hiếp ngài nói ..."

"Anh ta làm gì có cái đức hạnh này, nếu là có năng lực lớn như vậy, anh ta sẽ chạy đến phố Chính Dương bên này mở cửa tiệm sao?" Lý Chí Vĩ khinh thường nói:

"Cô xem nhà ai có năng lực lại tự mình đi làm đầu bếp làm cơm tán dóc như thế không, cho nên không cần coi chuyện của anh ta quan trọng, không cần phản ứng đến anh ta là được rồi."

"Biết rồi, thầy Lý."

Nói xong, nữ thư ký bước ra khỏi văn phòng.

Lý Chí Vĩ cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, ngược lại là gọi điện thoại cho Lewis.

"Lewis, vừa nãy Lâm Dật tới tìm thầy rồi, cậu ta đã nghi ngờ đến trên đầu hai người rồi, mấy ngày nay em trước đừng về trường học, chờ mọi chuyện lắng xuống rồi trở về sau."

"Thầy Lý, thầy phải hiểu được một vấn đề, em không tới trường học cũng không phải sợ anh ta, mà là có những chuyện khác muốn làm."

"Em có chuyện gì cũng không quan trọng, nói chung tạm thời không nên quay lại, tên tiểu tử Lâm Dật kia tôi sẽ giải thích, cậu ta là người xưa nay không chịu thiệt thòi, xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu ta chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Chuyện này chúng em sẽ tự xử lý, thầy không nên nhúng tay vào."

"Được, các em tự nhìn rồi mà làm, chỉ cần có chừng mực là được rồi."

Đơn giản dặn dò vài câu, Lý Chí Vĩ cúp điện thoại.

Hai tay chống đỡ ở trên cằm, chân mày cau lại, bất an đốt điếu thuốc, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Từ trong lời nói của Lewis có thể phán đoán ra được, cậu ta rõ ràng cho thấy không muốn giảng hoà và sẽ có những hành động trả thù khác sau đó nữa.

Cái này Lâm Dật cũng thiệt là, đang yên đang lành anh ta đi đắc tội bọn họ làm gì không biết?

Người ta là du học sinh ngoại quốc, thân phận không bình thường, sao có thể là nhân vật mà anh ta có thể đắc tội được.

Cho dù quả đấm của anh ta có cứng rắn, cũng chỉ có thể chiếm thế thượng phong trong nhất thời, cuối cùng thua thiệt không phải là chính anh ta ư?

Lúc đi học hung hăng một chút thì cũng thôi đi, sau khi tốt nghiệp làm sao vẫn là như vậy?

Hy vọng lần này anh ta rút ra được bài học cho mình, về sau khiêm tốn một chút, có một số người mà anh ta không thể trêu chọc nổi!

Két kẹt ——

Lý Chí Vĩ đang suy nghĩ miên man thì thư ký từ bên ngoài đi vào.

"Tại cô lại trở về rồi?"

"Thầy Lý, hiệu trưởng Trần tìm thầy qua đó một chuyến."

"Hiệu trưởng Trần tìm tôi nói chuyện gì?"

"Cái này thầy ấy chưa nói, a đúng rồi không phải mấy ngày trước trường học cũng có báo cáo tài liệu của thầy cho sở giáo dục sao? Có thể là nói chuyện về Phó hiệu trưởng."

Lý Chí Vĩ vỗ ót một cái, "Nhìn trí nhớ của tôi này, làm sao đem việc này quên mất chứ."

Đơn giản thu thập một chút đồ trên bàn, Lý Chí Vĩ vội vàng đứng dậy, đi đến phòng làm việc của hiệu trưởng.

"Hiệu trưởng Trần thầy tìm tôi."

Ngồi trong phòng làm việc là một người đàn ông trung niên ngoài năm mươi tuổi.

Mặc một chiếc áo sơ mi trắng và tây trang màu đen, dưới chân là một đôi giày da màu đen.

Người đàn ông này tên là Trần Tráng, chính là phó hiệu trưởng của đại học khoa học tự nhiên Trung Hải.

Nhìn thấy Lý Chí Vĩ đi vào, Trần Tráng nhướng mắt nhìn, không mặn không nhạt nói:

"Thầy mấy ngày nay làm cái gì thế."

Nghe nói như thế, Lý Chí Vĩ biểu hiện vui vẻ, vẫn đúng như những gì mình đoán trúng.

"Tôi năm ngoái không phải nhận một dự án sao? Gần đây, đã có những nghiên cứu phát hiện mới, tôi đang chuẩn bị đem kết quả thí nghiệm sửa sang một chút, sau đó gửi nó đến tạp chí khoa học."

Trần Tráng hờ hững gật đầu.

"Ngoại trừ những cái này còn làm chuyện gì nữa?"

Cái vấn đề này xem như là đang hỏi Lý Chí Vĩ.

Ngoại trừ dự án nghiên cứu khoa học có thể cho mình thêm điểm trong quá trình thăng chức, những chuyện hình như không có liên quan gì.

"Những chuyện khác đều là chuyện nhỏ, không đáng không cần đề cập tới cũng được." Lý Chí Vĩ cười ha hả nói, tâm tình trong lòng đã khó nén kích động rồi.

"Anh đã không nhớ ra được mình làm chuyện gì, vậy tôi liền đi thẳng vào vấn đề."

Trần Tráng đẩy tài liệu trên bàn hướng về Lý Chí Vĩ.

"Qua về thu dọn đồ đạc đi, ngày mai cũng không cần tới đây đi làm nữa, nhưng anh ở trường học vi phạm nhiều năm như vậy, tháng lương này coi như bổ vào đó đi."

Hả?

Tin tức này đối với Lý Chí Vĩ mà nói như sét đánh ngang tai.

Sửng sốt mất mấy giây, cũng không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

"Hiệu trưởng Trần, tình huống này là thế nào? Tôi như thế nào lại bị đuổi việc chứ?"

"Anh hỏi tôi, tôi đi hỏi ai đây?" Trần Tráng nói:

"Vừa nãy lãnh đạo sở giáo dục gọi điện thoại cho tôi, cố ý nói chuyện này, hơn nữa là mệnh lệnh bắt buộc, ngay cả nguyên nhân cũng không nói."

Lý Chí Vĩ mặt xám như tro tàn, vốn tưởng rằng có thể thăng chức tăng lương, không nghĩ tới chờ mình lại là tin tức nghỉ việc.

Đột nhiên trong nháy mắt, Lý Chí Vĩ nghĩ tới điều gì đó.

Vừa nãy Lâm Dật lúc đi đã nói, nếu như không đem Lewis bọn họ tìm đến, liền để cho mình rời đi.

Lẽ nào việc này cùng với anh ta có quan hệ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Lý Chí Vĩ càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, hay thật đúng là như vậy, nói chung trước tiên gọi điện thoại xác nhận một chút.

Đến lúc này, thà tin rằng là có còn hơn tin là không!

Trong lòng vội vàng, Lý Chí Vĩ lấy điện thoại di động ra, tìm thấy số điện thoại của Lâm Dật mà mình đã lưu khi xưa.

Cũng ở trong lòng cầu nguyện anh ta không có đổi số điện thoại di động.

Rất nhanh, điện thoại đã được kết nối, giọng nói của Lâm Dật từ bên trong truyền ra.

"Lâm Dật, đến cùng là có chuyện gì xảy ra, chuyện tôi bị đuổi việc có phải hay không cùng cậu có quan hệ!"

"Không phải tôi mới vừa nói cho ông biết rồi sao, nếu như không tìm được Lewis đến, rời đi chính là ông, ông như nào đây lại không tin lời tôi nói."

Câu trả lời của Lâm Dật khiến Lý Chí Vĩ triệt để há hốc mồm, thân thể đều run rẩy theo.

Hoàn toàn không nghĩ tới Lâm Dật sẽ có năng lực lớn như vậy.

"Cậu đừng xúc động, chúng ta có chuyện gì thì từ từ nói, tôi hiện tại liền giúp cậu liên hệ với Lewis."

"Sớm biết như thế, sao ngay từ đầu lại như vậy chứ."

Nói xong, Lâm Dật cúp điện thoại, không cùng với Lý Chí Vĩ nhiều lời.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 652.

Chương 653. Đến Chỗ Tôi Đòi Công Đạo À?

Mà Lý Chí Vĩ cũng không dám lãng phí thời gian nữa, vội vàng gọi điện thoại cho Lewis.

"Lewis, em nhanh tới trường học một chuyến, xảy ra vấn đề rồi."

"Trường học có thể xảy ra chuyện gì chứ?"

Lewis có chút không hiểu nổi, chính mình không ở trường học, chẳng lẽ Lâm Dật còn có thể lấy thầy giáo ở trường học trút giận sao?

Căn bản không có khả năng.

"Em đừng hỏi nữa, nhanh lên một chút đi tìm Lâm Dật, bằng không tôi sẽ không xong."

"Đợi lát nữa lại nói, em hiện tại không có thời gian trở lại." Lewis không có sợ hãi nói:

"Nhưng thầy có thể nói cho anh ta biết, anh ta đánh em, chuyện này chưa xong đâu!" Lewis nói: "Em nhất định sẽ làm cho anh ta hối hận!"

"Ai u uy, em đừng làm rộn nữa, thầy van cầu em, mau trở lại, thầy thật sự không có khả năng trì hoãn ..."

Mới nói được nửa câu, Lewis đã cúp điện thoại.

Căn bản không để Lý Chí Vĩ ở trong mắt.

Nhìn thấy Lý Chí Vĩ để điện thoại di động xuống, Trần Tráng bất ngờ hỏi:

"Xảy ra chuyện gì, như nào Lâm Dật với Lewis lại dính líu với nhau? Tiểu tử Lâm Dật kia, không phải tốt nghiệp rồi sao?"

"Hiệu trưởng Trần, tôi sẽ nói chuyện này với thầy sau, trước tiên chờ tôi giải quyết xong chuyện này đã."

Sau khi để lại một câu, Lý Chí Vĩ vội vàng chạy ra ngoài, chuẩn bị đi đến cửa tiệm của Lâm Dật.

Chỉ muốn hoà giải, việc này còn có chỗ thương lượng.

Một đường chạy chậm, Lý Chí Vĩ chạy đến cửa tiệm của Lâm Dật, trên mặt và áo sơ mi đều là vết mồ hôi.

"Sao thầy lại tới đây?"

Nhìn thấy Lý Chí Vĩ bộ dạng đầm đìa mồ hôi, Lâm Dật hỏi.

"Lâm Dật, tốt xấu gì chúng ta cũng là thầy trò với nhau một thời, anh không thể đem chuyện này làm tuyệt tình như vậy được."

"Đến lúc nào rồi mà ông còn chơi đánh bài tình cảm này với tôi, không thích hợp đâu."

"Tôi ..."

Lý Chí Vĩ lo lắng đến mức khóc không ra nước mắt nói:

"Tôi đã gọi điện thoại cho bọn họ rồi, nhưng Lewis không nghe, tôi cũng không có cách nào."

Lâm Dật nhún vai một cái, "Vậy thì không có biện pháp, dù sao tôi cũng không vội, chậm rãi lãng phí thời gian cũng được."

"Lâm Dật, anh hãy nghe tôi nói." Lý Chí Vĩ nghiêm túc nói:

"Kỳ thực, Lewis có thể tới trường học chúng ta học cao học, hoàn toàn là dựa vào trong nhà có tiền, hơn nữa cậu ta còn là hội trưởng hiệp hội du học sinh ở trường của chúng ta, cùng những người khác ở hiệp hội du học sinh khác đều có không ít liên hệ. Nếu như cậu ta đem những này người này liên hệ tới, cùng đi đối phó với cậu, như vậy tính chất của chuyện này sẽ thay đổi, sự nghiệp của cậu sau này làm sao phát triển được nữa?"

"Ông cũng đừng nói dối những thứ vô dụng kia làm gì." Lương Kim Minh nói:

"Chỉ là mấy tên nhãi con, chúng vẫn không thể nào mà ảnh hưởng tới sự nghiệp của anh Lâm đâu."

Bặp ——

Cao Tông Nguyên tiện tay đốt điếu thuốc, hướng về phía Lý Chí Vĩ nói:

"Ông đó, trước tiên liên hệ với bọn họ, nói bọn họ tốt nhất là chủ động lại đây thừa nhận mình làm sai, nếu đợi một lát nữa tâm tình chúng tôi không tốt, bọn họ có muốn chạy cũng không được."

Vẻ mặt của Lý Chí Vĩ suy sụp, giống như mất hồn, đều không biết làm sao giải thích chuyện này.

Vốn dĩ Lâm Dật chính là người đau đầu nhất, làm sao anh ta còn có những người bạn cũng đều như vậy?

Mình nói nhiều như vậy, sao liền một câu nói cũng nghe không lọt tai đây chứ.

Du học sinh Trung Hải, đều phải đột phá trăm ngàn người rồi, loại chuyện này mà trở nên nghiêm trọng, sẽ có sự can thiệp chính thức của chính phủ.

Ngay cả khi anh ta cũng có chút nhân mạch quan hệ, cũng không có cách nào cùng với nhiều người như vậy chống lại!

"Mẹ kiếp, tình huống gì vậy? Bên ngoài sao lại có nhiều người nước ngoài tới như vậy." Tần Hán ngậm điếu thuốc nói.

Nghe nói như thế, Lâm Dật và những người khác ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

Phát hiện bên ngoài đứng mấy chục người, hơn nữa màu da khác nhau, tất cả đều là người nước ngoài.

Ngoài ra, những người này trên tay còn cầm tranh chữ và các loại đồ vật tương tự, giống như các cuộc diễu hành kháng nghị đã nhìn thấy trong tin tức.

"Những người này tới đây làm mấy cái lông gì vậy? Muốn đến chỗ tôi để đòi lại công đạo à?" Lâm Dật nói.

"Xong xong! Bọn họ dẫn người tìm tới cửa rồi!"

Lý Chí Vĩ nói ra: "Bọn họ nhất định là bởi vì chuyện này mà tới."

"Tới thì tới chứ, ông sợ máy con gà này à, đi ra trước xem một chút." Tần Hán đứng dậy nói:

"Những tên ngốc này cũng đủ thú vị đấy chứ, đám nước ngoài này tưởng mình đang ở nước ngoài sao."

"Khả năng vẫn là không nhập gia tùy tục rồi."

Đáp lại một câu, Lâm Dật dẫn đầu bước ra ngoài.

Nhìn kỹ hơn, có ít nhất bốn mươi hoặc năm mươi người ở bên ngoài, ngoài ra, còn có một nhóm lớn người vây xem.

Một trận chiến lớn như vậy. tại phố Chính Dương trước nay chưa từng xảy ra.

Thậm chí còn có không ít người, đến điện thoại di động cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, muốn đem thời khắc này quay lại.

"Trời ơi, nhìn kìa, ông chủ đẹp trai đi ra rồi kìa."

Nhìn thấy dáng vẻ tiêu sái của Lâm Dật với một tay đút ở trong túi quần, các nữ sinh vây xem, đều lộ ra vẻ mặt hoa si.

Lâm Dật du côn đẹp trai như vậy, làm cho các cô không có bất kỳ sức đề kháng nào.

"Tối ngày hôm qua, cửa hàng bị đập phá, khẳng định đều là do bọn họ giở trò quỷ."

"Ông chủ đẹp trai cố lên, cho bọn họ biết thế nào là lễ độ đi!"

"Hừ hừ, đừng nghĩ đến đám các ngươi nhiều người, chúng ta liền sợ! Chúng tôi đều là ủng hộ ông chủ đẹp trai nha!"

Người vây xem càng ngày càng nhiều, rất nhanh liền đến mức độ nước chảy không lọt.

"Cửa hàng này bị đập phá?"

Nói chuyện là một cô gái tóc dài, mặc quần jean xanh và bộ vest nữ màu xám nhạt, dưới chân là đôi giày nhỏ màu đen, cho người khác cảm giác thập phần già dặn.

Mà người này chính là Hứa Uyển mà Lâm Dật đã gặp trước đó.

"Tôi có nghe nói về chuyện này, ngày hôm qua ông chủ của cửa hàng này đánh hai sinh viên nước ngoài, bây giờ người ta dẫn người đến kháng nghị đó." Hàn Phỉ nói:

"Bọn họ đem cửa hàng của người ta đập phá như vậy, hiện tại lại tới đây kháng nghị, việc này không phải là có chút quá đáng sao?"

"Chuyện này thì có gì quá đáng, tuy rằng những du học sinh này đều không ra sao, thế nhưng là anh ta động thủ đánh người ta trước." Hàn Phỉ nói:

"Xảy ra chuyện lớn như vậy, cũng không biết người phụ nữ kia, có thể hay không đứng ra đảm bảo cho anh ta."

Hứa Uyển bĩu môi, vốn muốn hôm nay hết bận sẽ lại đến chỗ này ăn cơm, xem ra là không có cơ hội rồi.

"Đây cũng không phải chuyện chúng ta nên bận tâm, bên công ty vẫn còn rất nhiều việc đang chờ chúng ta đấy, đừng ở chỗ này xem trò vui nữa."

"Ai, đáng tiếc, tôi còn muốn nhìn một chút náo nhiệt."

Hứa Uyển với Hàn Phỉ, cũng không hề ở chỗ cửa hàng dừng lại quá lâu, vội vã liếc nhìn, liền xoay người rời đi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 653.

Chương 654. Trong Một Tiếng, Gặp Nhau Ở Đại Học Phúc Đán

Trước cửa tiệm, ánh mắt Lâm Dật đều đã rơi vào trên người những người nước ngoài kia.

Mà tại đây, còn có người quen.

Đó là Nathan, người đã bị mình đánh cho một trận ngày hôm qua.

Ở bên cạnh anh ta, còn có bạn học cùng quốc gia Ishii Shiro.

"Nathan, Ishii Shiro, làm sao hai người các em lại ở đây, Lewis đâu."

Nhìn thấy hai người, Lý Chí Vĩ tiến lên hỏi.

Nathan nhún vai một cái, "Em cũng không biết cậu ta đi đâu."

"Ông đứng đấy làm gì, chắn tầm mắt của tôi rồi."

Lý Chí Vĩ xem như là triệt để kinh hãi, cúi đầu khom lưng đứng ở phía sau.

Lần nữa đối mặt với Lâm Dật, Nathan eo lại cứng lên, không một chút kinh sợ.

Cậu ta so với ngày hôm qua hơi khác, quả thực như hai người khác nhau.

"Kêu nhiều người như vậy đến, muốn hù dọa tôi à?" Lâm Dật nhàn nhạt nói.

"Chúng tôi là đến kháng nghị!" Nathan chỉ vào vải băng của mình, hướng về du học sinh phía sau lưng nói:

"Mọi người nhìn xem, vết thương trên người của tôi, là do chính tên người Trung Quốc này đánh!"

"Chúng tôi phản đối, hành vi như vậy là không có đạo đức!"

"Phản đối!"

"Phản đối!"

Cuộc biểu tình của các du học sinh giống như là đại hợp xướng, Nathan dẫn đầu, Ishii Shiro phụ trách chỉ đạo.

Sau đó những người khác, đi theo kêu lên theo họ chỉ dẫn.

Lại sau đó, Lâm Dật một cước đá lên trên người Nathan, tiếng kháng nghị im bặt đi.

"Ôi trời ơi, đây cũng quá là đẹp trai rồi, một câu nói phí lời cũng không có, cứ thế mà làm, không hổ là đàn ông Trung Quốc chúng ta! Tôi chỉ thích người đàn ông như vậy nha." Một cô gái mặc váy ngắn tơ đen nói.

"Cô ở trên giường cũng yêu thích con trai như thế?"

"Đúng rồi, tôi yêu thích loại mà không cần nói gì thừa thảo, cứ làm ngay việc chính."

"Cô đúng là một người phụ nữ kỳ lạ mà."

Nathan bị đánh ngã trên mặt đất, các sinh viên nước ngoài có mặt tại đây sợ hãi đứng lại.

Lâm Dật ở trên cao nhìn xuống Nathan, "Không phải muốn kháng nghị sao, tiếp tục."

"Anh, anh lại dám bên đường đánh người!"

Nathan chỉ vào Lâm Dật, run rẩy vì sợ.

"Lần này nhưng là anh động thủ trước, chúng tôi cái gì cũng không làm, đợi lát nữa lúc cảnh sát tới, nhất định sẽ đem anh bắt đi!"

"Bắt tôi? Các cậu ở nước Mỹ không phải cũng như vậy sao, phàm là có du học sinh kháng nghị, những người lính Mỹ đi tới việc đầu tiên làm chính là đánh một trận." Lâm Dật nói:

"Một cước này của tôi có làm cho cậu cảm nhận được hơi ấm của đất mẹ không?"

"Phốc ha ha ..." Người vây xem cười ha hả:

"Ông chủ cũng quá hài hước rồi."

"Loại đàn ông đẹp trai có khiếu hài hước này, thật là một kho báu trên đời mà."

Lúc này, Lý Chí Vĩ đi lên, khuyên can nói:

"Lâm Dật, tôi thấy việc này coi như xong đi, náo động đến quá lớn đối với anh cũng không có gì tốt."

"Mẹ nó ông đừng có mà nhiều lời vô ích." Lâm Dật mắng một tiếng, "Đám người này, chính là do đám các ông nuông chiều mới có ngày hôm nay."

Bị Lâm Dật mắng một trận, Lý Chí Vĩ lúng túng không thôi.

Xung quanh còn có không ít sinh viên trường khoa học tự nhiên Trung Hải, mặt mũi của chính mình xem như là không còn sót lại chút gì rồi.

Cho dù về sau còn có thể trở lại trường học, cũng không dễ dàng bắt đầu làm việc lại.

"Cậu cũng đừng nói như vậy, tôi cũng chỉ là theo quy định làm việc."

"Quy định cái cọng lông, hình tượng tốt đẹp của người Trung Quốc, đều mẹ nó để cho các ông phá hủy rồi, cút sang một bên, thấy ông là thấy phiền."

Lần này Lý Chí Vĩ triệt để tịt ngòi rồi, ngay cả cái rắm cũng không dám thả.

Ông vốn tưởng rằng, những góc cạnh và kiêu ngạo của Lâm Dật sẽ được làm phẳng sau khi đi ra ngoài xã hội nghiêm khắc.

Không nghĩ tới bây giờ lại càng thêm lớn lối.

Xem Lâm Dật cũng dám mắng Lý Chí Vĩ.

Nathan, Ishii Shiro và những người khác cũng đều bị dọa sợ hãi đến không dám nói lời nào.

Trong ánh mắt mang theo phòng bị, không còn thái độ phách lối lúc trước đó.

Vào lúc này, Lâm Dật đi về phía trước một bước, Nathan cùng những người khác cũng lùi lại một bước.

Giống như một con sư tử đang nhìn chằm chằm trước mặt bầy cừu.

"Chúng ta có chuyện gì từ từ nói." Ishii Shiro nói:

"Tất cả mọi người là người văn minh, chúng tôi hôm nay tới là giảng đạo lý."

Bốp!

Lâm Dật tát vào mặt Ishii Shiro một cái.

"Giảng mẹ cậu đạo lý giả tạo, cha mẹ để cho các cậu đến nơi này du học, không học tập cho giỏi coi như xong, còn chạy đến theo người khác tới đây áp bức người khác, cậu có giảng đạo lý sao."

"Tôi, tôi không có ..." Ishii Shiro run rẩy nói:

"Anh, anh đừng đánh tôi ..."

Lâm Dật không có ở phản ứng đến anh ta, nhìn Nathan nói:

"Nói, việc này ai làm?"

"Là, là Brandon tìm người làm."

"Brandon?"

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, "Người này là ai?"

"Cậu ta là hội trưởng hiệp hội du học sinh Trung Hải, cậu ta sẽ giải quyết những chuyện liên quan đến du học sinh. Là cậu ta tìm người đến đập phá cửa tiệm của anh, không có quan hệ gì tới tôi."

Những người nước ngoài này không có tính cách kiên cường, bất khuất giống như người Trung Quốc.

Trước khi Lâm Dật làm nóng người xong, Nathan đã khuất phục và đem những chuyện mình biết nói ra hết.

Nghe đến đây, những người đứng xem bên ngoài mới nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Ai cũng không nghĩ tới chuyện này, sẽ do tổ chức hiệp hội du học sinh Trung Hải này tác động đến.

Chuyện này thật giống muốn làm lớn lên.

Bởi vì nó dễ dàng liên quan đến các vấn đề của quan hệ quốc tế.

Một khi nó thu hút được sự chú ý của chính phủ, thua thiệt rất có thể là ông chủ đẹp trai rồi.

Lâm Dật không quan tâm đến phương diện vấn đề này, ngoáy lỗ tai một cái, thản nhiên nói:

"Được, cậu bây giờ gọi điện thoại cho anh ta, kêu anh ta tới đây gặp tôi."

"OK OK, anh đừng cử động tay."

Nathan run rẩy lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Brandon.

"Này người anh em, tình huống bên kia như thế nào? Có phải đã dọa cho anh ta sợ không dám ra cửa rồi không." Brandon cười nói.

"Lão đại Brandon, chúng tôi bị anh ta đánh, anh ta nói muốn gặp anh."

"Anh ta thực sự dám động thủ với các cậu à!" Brandon bất ngờ nói: "Lá gan của anh ta cũng quá lớn!"

"Anh ta thật sự động thủ đánh chúng tôi rồi, tôi đánh không lại anh ta, lão đại Brandon anh mau tới đây đi."

Đầu dây bên kia điện thoại im lặng một lúc, Brandon nhỏ giọng nói:

"Người đánh cậu, có phải là người ngày hôm qua không?"

"Đúng, chính là anh ta."

"Được, cậu để anh ta nghe điện thoại đi." Brandon nói.

"Tôi mở loa ngoài, anh nói chuyện hiện tại anh ta có thể nghe được."

"Ha, người Trung Quốc." Brandon thay đổi sang giọng điệu trêu đùa, nói:

"Tôi từ chỗ khác hỏi thăm được, tên của anh là Lâm Dật, thật giỏi trang bức, ngay cả Lewis cũng không phải đối thủ của anh."

"Sau đó thì sao."

"Anh đem du học sinh chúng tôi đánh, tôi hi vọng anh có thể đứng ra xin lỗi và bồi thường cho bọn họ một ít. Vì nể mặt của học tỷ, tôi có thể sẽ không truy cứu đến cùng, cho anh một cơ hội."

Bốn người Lâm Dật cùng liếc mắt nhìn nhau một cái.

Những lời nói trang bức ngược lại là trung quy trung củ, cũng không có chỗ nào đặc sắc.

Nhưng học tỷ trong miệng anh ta là ai? Điều này khiến cho bốn người đều có chút khó hiểu.

"Học tỷ cậu nói là ai?"

"Đương nhiên là học tỷ Kỷ Khuynh Nhan cùng với Hà Viện Viện rồi." Brandon cười nói:

"Cho nên nói anh rất là may mắn khi mà quen biết được với hai đàn chị của tôi, chỉ cần anh tỏ thái độ tương ứng, tôi sẽ không theo chuyện này truy cứu quá sâu."

Lâm Dật cau mày, biểu cảm rất lạnh lùng.

"Cậu đã từng học ở Yến Đại, lúc đi học, cậu theo đuổi Kỷ Khuynh Nhan, sau đó bị giáo sư Trương ngăn trở."

"Không nghĩ tới anh cũng biết nhiều như vậy, hẳn là học tỷ nói cho anh biết." Brandon nói:

"Lúc ấy, giáo sư Trương rất nổi tiếng ở Yến Đại, tôi không dám nói gì, do đó buông tha dự định theo đuổi học tỷ. Sau đó, tôi được đưa đến đại học Phục Đán, nhưng chưa từng nghĩ qua sẽ gặp được học tỷ ở đây. Tôi nghĩ đây cũng là do Thượng Đế sắp xếp, lại để cho tôi ở nơi này gặp lại cô ấy, để tôi nghĩ tới đoạn hồi ức tốt đẹp này."

"Cái kia cậu cũng không cần nể mặt mũi của cô ấy đâu, việc này hai chúng ta đơn độc giải quyết." Lâm Dật nói:

"Phái một đám kinh sợ áp bức lại đây, anh cảm thấy làm như vậy có thể có hữu dụng sao?"

"Sở dĩ tôi phái bọn họ đi qua, là vì đối phó người như anh, căn bản không cần tôi động thủ, đánh đập du học sinh, ở Trung Quốc là chuyện rất nghiêm trọng, người Trung Quốc sẽ xử lý anh, để giữ gìn quyền lợi của chúng tôi. Tôi nghĩ chúng ta rất nhanh, liền sẽ gặp mặt nhau ở trong tù, tôi nghĩ lúc ấy, học tỷ sẽ chủ động tới cầu tôi."

Lâm Dật bị chọc giận quá mà cười lên, "Anh phái tới một đám người ngu ngốc này, đều ở đây ngốc hơn nửa canh giờ, bị tôi đánh ngay cả cái rắm cũng không dám thả. Nhưng đến giờ cũng không có người đi tới quản việc này, lẽ nào anh vẫn không rõ có ý gì à?"

Khi Lâm Dật vừa nói như thế, bên đầu dây điện thoại bên kia Brandon đã trầm mặc.

Dường như cũng cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

"Vậy thì tốt, nhìn dáng dấp anh so với trong tưởng tượng của tôi lợi hại hơn đấy. Nhưng mà không thành vấn đề, nếu như anh thật sự muốn giải quyết chuyện này, như vậy trong vòng một tiếng, anh đến đại học Phúc Đán. Tôi sẽ đợi anh ở sân bóng rổ, anh có dám hay không?"

Lâm Dật nhếch miệng lên, mang theo một nụ cười ma mị.

"Không gặp không về."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 654.

Chương 655. Lần Đầu Tiên Gây Sốc

Lâm Dật cúp điện thoại, Tần Hán cười châm điếu thuốc.

"Các anh em, đừng đứng ngốc ở chỗ này nữa, đi thôi."

"Đi, qua đi gặp mấy cái tên nhãi con thi đấu." Lương Kim Minh nói: "Ngay cả anh Lâm mà cũng dám chọc, lá gan quả thực có chút lớn."

Cao Tông Nguyên vỗ bụi trên người, "Hôm nay để cho bọn họ nhìn xem, ở mảnh đất Trung Hải này, đến cùng ai là cháu trai ai là ông nội đây."

"Trước tiên đừng có gấp, tôi gọi điện thoại cho Đoạn Vĩnh Xuân, cho bọn họ biết trước đừng có chạy đến làm vướng chân vướng tay."

...

Một tiếng sau, tại sân bóng rổ Phục Đán.

Trong một ngôi trường như đại học Phúc Đán, sân bóng rổ cũng không phải là nơi để gây ra ồn ào được.

Nhưng vào hôm nay, nơi này lại thành một nơi sôi động.

Nhìn xung quanh, dưới hai mươi mấy cái kệ bóng rổ đều là người với người, hơn nữa bên sân còn có không ít khán giả.

Nhưng cẩn thận quan sát, có thể phát hiện trong những người này, hơn 70% là sinh viên nước ngoài.

Hơn nữa hình ảnh như vậy, khiến cho sinh viên người Trung Quốc cảm thấy khó hiểu.

"Này tình huống thế nào? Sao hôm nay lại có nhiều người đến đây chơi bóng vậy?"

"Hay là muốn tổ chức hoạt động gì đó? Trước kia hình như không có chuyện như vậy."

"Xem điệu bộ này không quá giống, cậu xem một chút trong những người này, hầu hết đều là nam sinh, nào có tổ chức hoạt động mà không mang theo nữ sinh không? Hơn nữa cậu xem những người này, người nào cũng cao lớn vạm vỡ, giống như là họ muốn đánh nhau thì có."

"Mẹ kiếp, tôi nhớ ra rồi, ngày hôm qua đã xảy ra một chuyện ở trên phố Chính Dương kia, có người đã đánh hai sinh viên nước ngoài. Nghe nói chuyện này náo động đến lớn chuyện rồi, hẳn là họ bởi vì chuyện này mà tới."

"Có vẻ như có khả năng này, cậu xem người bên cạnh Brandon, trên người có quấn lấy băng vải, bị đánh chính là cậu ta."

"Nếu như vậy, chuyện này không phải động tĩnh quá lớn rồi sao? Nếu như nhiều người cùng lúc tụ tập như này, sẽ có ảnh hưởng không tốt."

"Chuyện này chúng ta nên không xen vào, người tên là Brandon kia là người rất lợi hại, không chỉ là chủ tịch hiệp hội du học sinh của trường học chúng ta, mà còn là chủ tịch hội du học sinh của Trung Hải ở nước ngoài. Bây giờ có du học sinh bị đánh, anh ta nhất định phải đứng ra."

"Lần này thật là náo nhiệt."

Cùng lúc đó, những người đứng đầu chi nhánh sinh viên quốc tế của các trường đại học khác nhau, tất cả đều tiến tới bên người

Brandon.

"Ha, Brandon, đã qua một giờ, đám người kia như nào còn chưa tới vậy."

Người nói chuyện tên là Jack, đến từ học viện ngoại ngữ Trung Hải, là phó hội trưởng hiệp hội du học sinh Trung Hải, cũng là trợ thủ của Brandon.

"Chờ một chút nữa đi." Brandon cười ha hả nói: "Anh ta chắc sẽ tới."

"Cậu có chắc như vậy không?"

"Đương nhiên." Brandon nhún vai một cái, "Học tỷ của tôi là một người rất lợi hại, người đàn ông có thể được cô ấy nhìn trúng, khẳng định cũng không phải người bình thường, sẽ không phải loại người nhát gan."

"Tôi nghĩ cậu quá lạc quan rồi." Jack lơ đễnh nói:

"Hiệp hội du học sinh Trung Hải là một tổ chức lớn, chỉ cần điều tra qua một chút, liền biết chúng ta cũng không phải chỗ dễ chọc đến, tôi cảm thấy anh ta có thể là sợ hãi rồi."

"Việc này cũng không đáng kể." Brandon ngậm thuốc lá nói: "Bọn họ không đến thì tôi cũng sẽ đi tìm bọn họ, nhưng mục đích của tôi là để học tỷ của tôi đứng ra."

"Ha, người anh em, sao cậu cứ nhắc đến vị học tỷ đó vậy?"

"Bởi vì cậu không biết, học tỷ của tôi xinh đẹp như thế nào đâu." Brandon nói:

"Tôi thề rằng cô ấy là người phụ nữ đẹp nhất mà tôi từng thấy. Nếu như không phải lão thái bà kia ngăn cản, tôi nhất định đã theo đuổi được cô ấy vào tay rồi."

"Cho nên cậu muốn nhân cơ hội này, để học tỷ của cậu lộ diện, ở trước mặt cô ấy chứng minh thực lực của mình à?"

"Đương nhiên." Brandon vui vẻ nói: "Tôi tin rằng chờ khi các cậu nhìn thấy học tỷ của tôi, nhất định sẽ bị sắc đẹp của cô ấy làm cho u mê.”

"Tôi đã có chút nóng lòng đợi không được rồi đấy." Jack nói: "Nếu không chúng ta đi qua đó đi, tôi đoán bọn họ là không dám tới."

"Jack nói rất đúng." Lewis nói:

"Bọn họ nhất định là không dám tới, không bằng chúng ta trực tiếp đi tìm bọn họ."

"Tôi cảm thấy một màn này sẽ rất là thú vị đấy." Jack nói:

"Trong số chúng ta, có hai mươi mấy người có xe, toàn bộ đậu trước cửa tiệm của anh ta, tôi nghĩ anh ta sẽ bị dọa sợ không dám ra cửa luôn đó."

"Cậu sai rồi." Brandon nói: "Các cậu biết tôi tại sao phải để bọn họ tới nơi này không?"

Jack, Lewis và những người khác lắc đầu một cái, không hiểu rõ ý định của Brandon.

"Cậu nhìn một chút trong sân trường, toàn bộ đều là sinh viên Trung Quốc. Tôi muốn nhân cơ hội này, ở trường học xây dựng uy tín mạnh mẽ hơn, về sau có thể tranh thủ được lợi ích cho du học sinh quốc tế như chúng ta."

"Ý kiến này của cậu hay đấy." Jack nói: "Nhưng cũng không thể đợi ở đây mãi được, nếu như bọn họ không dám tới thì lúc nào mới động thủ được?"

Brandon cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Hiện tại vừa vặn đúng một giờ, cho anh ta thêm năm phút, thật sự nếu không đến, chúng ta liền đi qua!"

"Tôi thông báo những người khác chuẩn bị một chút."

"Được."

Nhìn thấy sinh viên nước ngoài ở đây, mỗi một người đều rục rà rục rịch, cái sinh viên Trung Quốc khác cũng cảm giác suy đoán của mình có khi là thật.

Những người này thật giống muốn đi gây chuyện.

"Trận chiến này cũng quá lớn, ai có thể chịu được."

"Tôi nghe nói, người đánh sinh viên nước ngoài là ông chủ của một cửa hàng ở phố Chính Dương, không chỉ có đem người ta đánh, còn muốn người bồi thường 20 ngàn, nếu anh ta không làm như vậy thì bọn họ cũng sẽ không như thế này."

"Ông chủ cửa hàng này xem như xong đời rồi, anh ta hẳn là không nghĩ tới, chính mình đắc tội tới một tổ chức lớn như vậy."

"Ai nói không phải đây, Brandon và những người khác, họ đều là những người trong nhà đều là không thiếu tiền, lúc đi học, họ còn lái một chiếc xe hơn một triệu, hơn nữa còn thường xuyên thay đổi. Hiện tại anh ta ra mặt, đối phương nhất định sẽ chịu không nổi."

"Không thể như vậy sao, trong này có không ít người, trong nhà thật giống đều rất có tiền, vừa nãy lúc tôi đi ngang qua bãi đậu xe, đều bị xe của bọn họ chiếm hết chỗ. Chiếc xe rẻ nhất trong số đó có vẻ cũng hơn 300.000 đấy."

"Người ta có tiền còn có người, người chịu thiệt là ông chủ cửa hàng kia rồi!"

Rầm rầm rầm ——

Lúc mọi người đang bàn tán xôn xao thì chợt nghe từng đợt tiếng nổ vang rền, từ nơi không xa truyền đến.

Thình lình phát hiện, là từng chiếc từng chiếc siêu xe, hướng về sân bóng rổ bên này lái tới!

"Mẹ kiếp, chiếc xe màu đỏ đi đầu trông giống như một chiếc Lycan!"

"Chiếc phía sau cũng thật trâu bò, là một chiếc Bugatti Veyron!"

Nhìn thấy chiếc xe thể thao đang lao tới, những người trong sân trường và sân bóng rổ, tất cả đều nhìn đến trợn tròn mắt, thời gian như đứng yên.

Lycan!

Bugatti Veyron!

Aston Martin No E77!

Lamborghini!

Ngoài ra, còn có McLaren, Pagani, Koenigsegg, Ferrari đều theo sát phía sau lái tới.

Và dừng lại trước cửa sân bóng rổ.

Nhìn thấy tình huống như vậy, đừng nói là học sinh bình thường Trung Quốc, ngay cả Brandon và những người khác xem trợn tròn mắt.

Nhiều xe tốt như vậy, đều là từ ở đâu ra?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 655.

Chương 656. Tôi Sẽ Không Giải Tán Hiệp Hội

Vào giờ phút này, trong đầu của mọi người đều là dấu chấm hỏi.

Đây rốt cuộc là đội hình thần tiên gì vậy!

Toàn bộ con nhà giàu tại Trung Hải, hẳn là đều tụ tập cùng một chỗ à?

Sau khi những chiếc siêu xe ngừng lại, Lâm Dật và những người khác xuống xe.

Nhìn thấy Lâm Dật, Lewis sợ hãi muốn tè ra quần tại chỗ, "Anh ta, chính là anh ta đánh người!"

"Là anh ta!"

Sắc mặt Brandon cùng với Jack hoàn toàn thay đổi.

Brandon đoán được Lâm Dật rất có thể sẽ đến, nhưng chưa từng nghĩ qua, bọn họ sẽ mang nhiều người đến như vậy!

Hơn nữa lái đến cũng đều là siêu xe!

"Lewis đứng ở sau lưng anh, anh có phải là Brandon?" Lâm Dật nhướng chân mày nói.

"Là tôi."

"Anh không phải là hẹn tôi lại đây sao, hiện tại tôi đến rồi." Lâm Dật vỗ vai Brandon nhàn nhạt nói:

"Gọi người đến đập phá cửa tiệm của tôi, còn muốn tìm bạn gái của tôi, con mẹ nó anh lá gan không nhỏ nhỉ."

"Lâm tiên sinh, anh nghe tôi giải thích, chuyện này là hiểu lầm."

Sắc mặt Brandon trắng bệch, nói chuyện không còn lưu loát nữa.

Những người trước mắt này, mỗi một người đều lái siêu xe tới, huống chi chưa nhắc tới thực lực của bọn họ, cho dù có so sánh với thực lực của của nguyên một nhóm người mình chắc chắn cũng không phải là đối thủ của bọn họ!

"Làm sao lại là hiểu lầm được?" Lâm Dật nói: "Hiệp hội du học sinh của các cậu không phải rất là lợi hại sao? Thế nào, cảm thấy mình có thể ở đây hô mưa gọi gió à?"

"Không, không có, việc này là tôi không đúng, tôi sẽ nghĩ biện pháp bồi thường tiền lại."

"Cậu cảm thấy tôi thiếu chút tiền này à?"

"Cái kia, vậy ngài nói làm sao bây giờ? Chúng tôi khẳng định dựa theo yêu cầu của ngài mà làm."

Hô thông!

Lâm Dật một cước đá trên người Brandon, người sau bay ngược ra ngoài, trực tiếp nằm ở trên đất.

Nhưng cho dù như vậy, không một du học sinh nào ở đây dám đứng lên.

Mỗi một người đều cúi đầu, thậm chí đều không ai dám đi đỡ Brandon dậy.

Những người khác có mặt đều bị sốc khi chứng kiến cảnh tượng này.

Những người con nhà giàu này cũng thật là trâu bò!

Giết chết đám chó này!

"Ở trong điện thoại không phải rất hung hăng sao? Sao bây giờ không nói gì nữa?"

Brandon và những người khác im lặng không lên tiếng, không dám nói thêm cái gì.

"Nếu đã không nói, vậy tôi đến nói hai câu." Lâm Dật nói:

"Tôi cảm thấy, cái gọi là hiệp hội du học sinh này cũng không cần thiết làm tiếp nữa, hôm nay liền giải tán đi."

"Giải, giải tán hiệp hội du học sinh?"

Brandon, Jack và những người khác trừng hai mắt, không nghĩ Lâm Dật sẽ nói ra lời như vậy.

"Có ý kiến?" Lâm Dật ở trên cao nhìn xuống nói: "Có ý kiến thì nói ra, ở Trung Quốc chúng tôi rất dân chủ."

"Tôi, chúng tôi không có ý kiến."

"Nếu không có ý kiến, nhanh giải quyết cho xong đi." Lâm Dật nói: "Tôi không hi vọng hiệp hội du học sinh của cậu ngày mai còn tồn tại."

"Tôi, tôi biết rồi."

Lâm Dật ngồi xổm người xuống, vỗ mặt Brandon.

"Anh bạn nhỏ, khi các cậu đã đến Trung Quốc thì phải tuân thủ theo quy tắc của Trung Quốc, đây không phải chỗ cậu có thể ngang ngược được, biết không?"

"Biết, biết rồi."

"Được rồi, hôm nay đến đây thôi."

Lâm Dật gọi một tiếng, "Đêm nay ở Đại Đô Hội, tất cả chi phí đều sẽ do Tần công tử chi trả!"

Tần Hán:...

Mẹ kiếp, tôi con mẹ nó van cầu cậu làm người đi!

"Oh yeah!"

"Đi thôi!"

Dưới sự dẫn dắt của Lâm Dật, một đám con nhà giàu lần lượt lên xe của mình, từ trường học rời đi.

Về phần bồi thường gì gì đó, Lâm Dật căn bản cũng không muốn.

Thứ nhất là anh không thiếu chút tiền này, thứ hai là không cần thiết.

Gióng trống khua chiêng mang nhiều người như vậy đến, để đánh người ta một trận, sau đó lấy chút tiền trở lại, quá thấp kém.

Hơn hai mươi tuổi, bệnh tự kỷ sớm đã khỏi hẳn.

Trong ánh mắt hâm hộ của nhiều người, từng chiếc từng chiếc siêu xe thể thao, Nhanh chóng rời khỏi sân trường.

Vài phút trước, sân bóng rổ còn chật kín đông người, hiện tại đã trở nên vắng vẻ khi mọi người đều đã tản ra.

Đám người Brandon đuổi một số du học sinh bình thường khác đi, sau đó mang theo mấy người quan trọng, lúng túng rời khỏi sân bóng rổ.

"Brandon, bây giờ nên làm gì đây? Lẽ nào thật sự muốn giải tán hiệp hội sao? Cứ như vậy, ai sẽ tranh thủ lợi ích cho chúng ta!"

"Không thể!" Brandon hung hãn nói:

"Tôi sẽ không giải tán hiệp hội!"

"Vậy chúng ta liền phải nghĩ biện pháp đối kháng bọn họ."

Lúc nói lời này, Jack cũng cảm thấy chột dạ.

Đối phương có nhiều người như vậy, hơn nữa mỗi một người đều không dễ chọc, muốn cùng bọn họ chống lại, đúng là một chuyện rất khó khăn.

"Với thực lực hiện tại của chúng ta, muốn cùng bọn họ chống lại khẳng định là không được, cho nên phải tìm người khác đứng ra thay chúng ta."

"Ý nghĩ của cậu là?"

"Trước đi tìm lãnh đạo trường học, đem chuyện này nói cho bọn họ biết, để cho bọn họ đứng ra giải quyết."

"Được!"

Quyết định chủ ý, đoàn người Brandon hướng về phòng làm việc của hiệu trưởng đi tới.

...

Bên trong phòng làm việc của hiệu trưởng, có hai người đàn ông lớn tuổi đang ngồi.

Hai người trang phục đều không khác mấy, áo sơ mi ngắn tay và quần tây âu phục, thuộc kiểu ăn mặc cổ điển của cán bộ thời xưa.

Mà một người trong số đó, Lâm Dật cũng quen biết, chính là Đoạn Vĩnh Xuân.

"Lão Đoàn, Lâm Dật người kia tôi không biết, nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, lẽ nào không để ý tới việc này sao, làm sao anh cũng phải có cái thái độ."

Người nói chuyện, tên là Tằng Phàm Lộ, là hiệu trưởng trường Phục Đán, người đứng đầu thực sự.

"Nghe tôi khuyên một câu, việc này liền thuận theo tự nhiên, chúng ta đừng nhúng tay vào. Năng lực với thủ đoạn của Lâm Dật, không phải chúng ta có thể tưởng tượng được."

Sau một lúc im lặng, Tằng Phàm Lộ nói:

"Nếu như tôi muốn nhúng tay vào chuyện này thì sao?"

"Vậy phải xem anh là làm sao nhúng tay vào được, nếu như anh đứng ở phía bên Lâm Dật, vậy thì không thành vấn đề. Nhưng anh nếu như giúp đỡ du học sinh nói chuyện, có chuyện gì xảy ra cũng rất là khó nói."

"Tôi biết anh ta và thị trường Lương quan hệ rất tốt, nhưng thật sự có khả năng lớn đến mức có thể quản lên trên đầu tôi sao?"

"Lão Tăng, chúng ta đã quen biết nhau nhiều năm như vậy, tôi sẽ cho anh biết một số chuyện. Lâm Dật anh ta thật ra là một người sâu không lường được. Mặc dù anh ta ở bề ngoài, chỉ có quan hệ giao thiệp với Lương Nhược Hư, nhưng ở trong bóng tối, quan hệ của anh ta cùng với năng lực so với những gì chúng ta tưởng tượng càng thêm lợi hại hơn." Đoạn Vĩnh Xuân nói:

"Anh suy nghĩ một chút đi, nếu anh thật không có chút năng lực, sao có thể triệu tập nhiều người như vậy lại đây được. Trung Hải có mấy người có thể làm được như vậy chứ."

Tằng Phàm Lộ thở dài một cái, "Anh nói cũng đúng, Trung Hải có một nhân vật không tầm thường."

"Ai nói không phải đây, việc này chúng ta liền qua loa cho xong chuyện, mở một con mắt nhắm con mắt, coi như xong."

"Được, vậy thì nghe lời anh."

Tằng Phàm Lộ đứng dậy, cầm áo khoác trên móc treo.

"Buổi tối có chuyện gì không? Cùng tôi ngồi uống chén trà đi?"

"Cũng được, tôi gần đây mua hai bộ cần câu, chất lượng cũng không tệ, vừa vặn mang qua anh một bộ."

"Vậy còn chờ gì nữa? Mang tôi đi nhìn xem." Tằng Phàm Lộ cười ha hả nói:

"Vừa vặn cuối tuần này buổi họp bị hủy bỏ, hai chúng ta đi câu cá."

"Tôi cũng muốn như vậy, ha ha."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 656.

Chương 657. Cậu Đang Dùng Giọng Điệu Chất Vấn Nói Chuyện Với Tôi À?

Cốc Cốc ——

Hai người mới vừa đứng dậy muốn đi, thì nghe thấy tiếng gõ cửa phòng làm việc.

"Vào đi." Tằng Phàm Lộ thả áo khoác của mình xuống nói.

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, hai người bất ngờ nhìn thấy, từ bên ngoài người tiến vào là đám người Brandon.

Sắc mặt không khỏi hơi thay đổi, đã đoán được ý đồ của bọn họ tới đây.

"Có việc gì thế." Tằng Phàm Lộ giả vờ bình tĩnh hỏi.

"Hiệu trưởng Tằng, chuyện vừa xảy ra, thầy đã đều biết rồi."

"Hả? Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?" Tằng Phàm Lộ nói:

"Tôi đang cùng hiệu trưởng Đoạn thương lượng công việc, không chú ý cái khác."

"Vừa nãy có một đám người, đến trường học chúng ta gây sự, còn uy hiếp tôi giải tán hiệp hội du học sinh, hiệu trưởng Tằng chẳng lẽ mặc kệ không quản việc này sao!"

Tằng Phàm Lộ ngẩng đầu nhìn Brandon.

"Cậu đang dùng giọng điệu chất vấn để nói chuyện với tôi à? "

Tằng Phàm Lộ là ai cơ chứ?

Người đứng đầu Phục Đán, điều hành là cấp thứ trưởng.

Ngay cả khi điều kiện gia đình Brandon có lợi hại đi chăng nữa, ở trước mặt ông cũng phải thành thật.

"Hiệu trưởng Tằng, em không phải có ý đó." Brandon khách khí nói:

"Hiệp hội du học sinh chúng em, đại diện cho quyền lợi của tất cả du học sinh. Hiện tại có người uy hiếp chúng em giải tán, em cảm thấy hiệu trưởng Tằng, hẳn là sẽ đứng ra thay chúng em giải quyết chuyện này."

"Vậy tôi muốn biết, lợi ích của các cậu đã bị xâm hại rồi sao?" Tằng Phàm Lộ hỏi.

Chỉ đơn giản một câu nói, đã làm cho Brandon và những người khác á khẩu không biết nói gì.

Ấp úng hồi lâu, đều là chút chuyện việc nhỏ vặt vãnh, không hề có một chút tính thực chất.

"Các cậu đến từ những nước khác nhau trên khắp thế giới. Để chăm lo cho thói quen sinh hoạt các vùng khác nhau, chúng tôi đã dành sự quan tâm và ưu đãi đặc biệt cho các cậu. Mà những quy định này, ở những trường học khác ở Trung Hải cũng đều chứng thực vô cùng triệt để. Cho nên cậu tới nói cho tôi biết, ai xâm hại lợi ích của các cậu chứ?"

"Hai người bạn du học sinh của tôi bị đánh, lẽ nào cái này cũng chưa tính ư?"

"Việc này thuộc về vấn đề trị an, cũng thuộc về một trường hợp tại trong phạm vi toàn thế giới, chuyện như vậy mỗi ngày đều đang phát sinh." Tằng Phàm Lộ nói:

"Có rất nhiều sinh viên Trung Quốc du học cũng thường bị dân bản xứ bắt nạt đấy thôi. Cho nên cậu không thể cùng với trường học nói những chuyện như này được, có thể đi đến đồn công an tìm người hỗ trợ."

"Nhưng chúng tôi đã báo cảnh sát, cảnh sát không chỉ không hỗ trợ, mà còn phạt 20 ngàn!"

Tằng Phàm Lộ tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn đám người Brandon.

"Chuyện này tôi nghe nói rồi, trong 20 ngàn đó có 14 ngàn là dùng để trả tiền đồ ăn, còn dư lại 6 ngàn là cho tiền bồi thường cho cửa tiệm. Điều này được ghi rõ ràng trong sách hòa giải dân sự, lẽ nào các cậu không nên làm như vậy? Cậu cũng tới Phục Đán được hơn một năm rồi, cũng không nên phụ lòng bồi dưỡng của trường học như vậy."

"Đây rõ ràng là lừa đảo, chính là khi dễ người!"

"Được rồi." Đoạn Vĩnh Xuân phất tay một cái nói:

"Chuyện đã xảy ra, chính các cậu đều hiểu rõ, cũng đừng có bởi vì chuyện này mà tranh luận không ngớt nữa."

"Hơn nữa các cậu tới đây, là vì học tập, cái tổ chức hiệp hội du học sinh cũng đều là hào nhoáng bên ngoài, không có bất kỳ tính thực chất nào. Tôi cảm thấy bắt đầu từ hôm nay, hiệp hội du học sinh Phục Đán sẽ giải tán. Các cậu dồn hết tâm sức đặt lên việc học đi, đừng cả ngày nghĩ đến những chuyện khác, thân là học sinh, các cậu nên lấy việc học làm chủ."

Brandon tâm tình kích động, "Lẽ nào hai người không muốn dính vào chuyện này đến vậy sao."

"Cậu cho rằng sự sắp xếp của chúng tôi là không hợp lý?" Đoạn Vĩnh Xuân hỏi ngược lại.

"Đương nhiên không hợp lý, các người đang bóc lột quyền lợi của chúng tôi, làm như vậy là không được!"

"Chẳng lẽ không giải tán hiệp hội du học sinh, làm như vậy cũng rất hợp lý?" Đoạn Vĩnh Xuân đa mưu túc trí nói:

"Vậy cậu nói cho tôi biết, các cậu muốn dựa vào hiệp hội du học sinh này tranh giành lấy lợi ích gì?"

"Khi chúng tôi bị bắt nạt, chung quy phải có một nơi để khiếu nại. Tại nước Mỹ, cũng có rất nhiều hiệp hội cho người Hoa. Tại sao khi đến Trung Quốc lại muốn giải tán chứ."

"Cậu đã nhắc tới tiêu chuẩn của nước Mỹ, vậy thì theo như quy củ của các cậu làm việc này." Đoạn Vĩnh Xuân nói:

"Từ nay về sau, tất cả các quy định đặc biệt dành cho sinh viên quốc tế sẽ bị bãi bỏ, ký túc xá sẽ được chuyển thành phòng bốn người, và tất cả các phòng độc lập sẽ bị bãi bỏ. Việc sắp xếp chương trình học giống như các sinh viên khác. Tôi sẽ yêu cầu ủy ban liên đoàn trường thông báo điều này sau. Cậu cũng cùng với các du học sinh khác nói qua một chút, bắt đầu từ ngày mai thực thi."

Brandon trừng hai mắt, không hề nghĩ rằng, Đoạn Vĩnh Xuân sẽ lấy phương án này giải quyết như vậy.

Nếu như hết thảy phúc lợi đều hủy bỏ, tổn thất liền quá lớn.

"Tại sao hủy bỏ đãi ngộ dành cho chúng tôi!" Brandon kích động nói.

"Bởi vì tất cả các trường đại học ở nước Mỹ cũng đều là đối xử bình đẳng đối với sinh viên Trung Quốc không có bất kỳ ưu đãi nào. Tại sao các cậu lại không đồng ý khi đặt trên người các cậu?"

Hiện tại tất cả phẫn nộ đều viết lên mặt Brandon.

Anh ta không nghĩ tới, hai vị hiệu trưởng tại sao phải thiên vị đám người kia.

"Hiệu Trưởng Tằng, hiệu trưởng Đoạn, nếu như hai người không giúp chúng em giải quyết vấn đề này, chúng em quyết định xin thôi học."

"Đúng xin thôi học!" Một ít du học sinh Phục Đán nói.

Ánh mắt Tằng Phàm Lộ thâm thúy nhìn Brandon và những người khác.

"Trong số các cậu, còn có những sinh viên của trường học khác, tôi không tiện xử lý, nhưng học sinh của trường này mời đứng ra, cho tôi xem một chút các cậu là ai."

Brandon đi về phía trước một bước, sát theo đó là bốn học sinh bước lên.

"Tất cả chúng em đều là học sinh của trường mình." Brandon nói, trong ánh mắt mang theo kiêu ngạo.

"Các cậu trở về viết đơn thôi học rồi giao cho bên đoàn ủy trường học, tôi sẽ để bọn họ ký tên."

Lần này Brandon và những người khác hoàn toàn chết lặng.

Họ hoàn toàn không nghĩ tới, Tằng Phàm Lộ sẽ nói ra lời nói như vậy.

Lẽ nào ông ta thật sự muốn đem những người này đuổi học sao!

"Hiệu trưởng Tằng, toàn bộ đại học Phục Đán có hơn 1000 du học sinh, lẽ nào thầy thật muốn làm như thế này?" Brandon khó có thể tin nói.

"Chúng tôi tôn trọng nguyện vọng của sinh viên, nếu như các cậu có ý nghĩ như thế, tôi sẽ đồng ý." Tằng Phàm Lộ thản nhiên nói:

"Cho dù không có người như các cậu, Phục Đán vẫn là Phục Đán, phải biết đặt mình đúng vị trí của mình mới được."

Nếu như là ở những trường học khác, lời uy hiếp như vậy còn có chút tác dụng, nhưng ở trước mặt Tằng Phàm Lộ, thì cái rắm cũng không có.

Thật là ngu ngốc khi nói điều này trước mặt một quan chức cấp thứ trưởng.

"Hiệu trưởng Tằng, hiệu trưởng Đoạn, mặc dù các thầy cự tuyệt yêu cầu của chúng em, nhưng chúng em sẽ không dễ dàng buông tha như vậy."

Nói xong, Brandon mang theo những người khác rời khỏi văn phòng.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 657.

Chương 658. Ngọa Long Ra Tay, Nhất Định Sẽ Mã Đáo Thành Công

Đoạn Vĩnh Xuân hướng về Tằng Phàm Lộ giơ ngón tay cái lên.

"Anh bạn nha, tuy rằng đã lớn tuổi rồi, nhưng quyết đoán không giảm như xưa."

"Chính là thói quen của bọn họ." Tằng Phàm Lộ nói:

"Ngày mai anh đi đoàn ủy trường học nói một tiếng, đem tất cả những quyền lợi của những du học sinh này hủy bỏ đi."

"Chủ ý này có thể được, chúng ta phải tạo một khởi đầu tốt cho các trường đại học Trung Quốc."

...

Sau khi đi ra khỏi trường học, Lâm Dật mang người đi đến Đại Đô Hội.

Lúc ở trên đường đi, Lâm Dật nhận được điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan.

"Anh đang làm gì vậy? Hôm nay làm sao một đơn hàng cũng không có? Không phải là anh lười biếng rồi đấy chứ."

Bởi vì công việc của Kỷ Khuynh Nhan rất bận, không có thời gian quan tâm những việc khác, cũng không biết chuyện cửa tiệm bị đập phá.

Bận bịu cả ngày, cô mới nhận ra hôm nay chưa nhận được khoản tiền nào, liền gọi điện thoại cho Lâm Dật.

Lâm Dật cũng không che giấu, đem chuyện đã xảy ra nói hết một lần cho Kỷ Khuynh Nhan nghe.

Bởi vì loại chuyện này muốn giấu cũng không giấu nổi, cô ấy sớm muộn gì cũng sẽ biết.

"Cửa hàng của chúng ta bị đập phá?" Nghe được tin tức này, Kỷ Khuynh Nhan vừa tức giận vừa ngạc nhiên.

"Chúng ta cũng không trêu chọc người khác, ai sẽ làm chuyện thất đức như vậy chứ."

"Đương nhiên là người đã từng theo đuổi bà chủ rồi."

"Hả? Người theo đuổi em?"

Lâm Dật đem nửa phần sau câu chuyện thuật lại cho cô nghe, Kỷ Khuynh Nhan mới hoàn toàn hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

"Như nào lại đụng chạm đến tên gia hỏa đó vậy."

"Anh cũng cảm thấy khá ngạc nhiên, anh mới vừa nói với em sau này sẽ gặp, ai ngờ ngày hôm sau liền gặp."

"Chúng ta mặc kệ anh ta đi, dù sao mọi chuyện cũng đã được giải quyết ổn thỏa rồi, đoán chừng về sau cũng sẽ không sẽ tới tìm chúng ta gây chuyện nữa."

"Đoán chừng là không dám."

"Anh hiện tại đang ở đâu? Em qua tìm anh."

"Em về nhà trước đi, anh ở đây có không ít người, anh mang theo bọn họ đi Đại Đô Hội chơi một chút liền trở về."

"Chơi thì chơi, nhưng anh không thể làm cái khác nha." Kỷ Khuynh Nhan dặn dò.

"Nhóm phụ nữ kia, ngay cả đầu ngón chân của em cũng không bằng, anh đâu có bệnh?"

"Hừ, này còn tạm được." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Hơn một tuần nay, anh cũng rất mệt mỏi rồi, nhân cơ hội này đi thả lỏng một chút. Em ở nhà một mình cũng không có vấn đề gì, anh không cần phải gấp trở về. Nhưng nhớ kỹ, trước khi trở về nhất định phải gọi điện thoại cho em."

Ngạch ...

"Nhất định" Cái câu này, nghe thật không được tự nhiên.

Tôi có phải hay không trước tiên nên về thăm nhà một chút nhỉ?

"Vậy anh không đi nữa, vẫn là nên về nhà."

"Tại sao không đi nữa nha?" Kỷ Khuynh Nhan nói: "Tần Hán và những người khác đã giúp anh rất nhiều việc, làm sao cũng phải cảm ơn người ta, đi chơi đi, đừng có gấp trở về."

Lâm Dật: ...

Em càng như vậy, anh lại càng muốn trở về!

Cùng với Kỷ Khuynh Nhan nói chuyện một lúc, Lâm Dật liền cúp điện thoại, đến bữa tiệc cũng đã muộn.

Khi ra khỏi Đại Đô Hội, cả bốn người đều trong trạng thái say xỉn.

"Anh Lâm, anh có sắp xếp gì chưa?" Lương Kim Minh hỏi.

"Tôi sẽ đi đến cửa tiệm nhìn xem làm thế nào rồi."

"Vậy đi thôi, chúng tôi cũng không có việc gì khác, cùng nhau đi nhìn xem."

Bởi vì uống rượu, bốn người đều không lái xe của mình, mà là cũng ngồi xe của Tần Hán, lái xe đi về hướng cửa tiệm.

Ngoài dự liệu của Lâm Dật, cửa tiệm cơ bản đều được khôi phục về nguyên dạng.

Tất cả những thứ bị đập phá đều được thay thế bằng những thứ mới, sơn mới lại, công việc sấy khô cuối cùng đang được tiến hành.

Bếp sau cũng được quét dọn sạch sẽ, các nguyên liệu cần thiết đã được sắp xếp gọn gàng.

Mặc dù một số công việc sau trang trí vẫn cần thời gian để hoàn thành, nhưng đã đủ khả năng để mở cửa buôn bán lại.

Mà việc gấp rút làm xong, Lâm Dật đã không cần thiết.

Danh tiếng của cửa hàng đã vang xa, cho dù không dựa vào những chiêu trò để hấp dẫn, thì vẫn sẽ có một số lượng khách hàng ổn định tới.

Cho nên, chỉ cần lớp sơn trên tường khô đi, thì có thể mở cửa buôn bán bình thường.

"Anh Lâm, anh xem thấy thế nào? Nếu có chỗ nào không hài lòng, em kêu người phía dưới đổi lại." Chung Chấn Văn nói.

"Đều rất tốt, cực khổ rồi."

Lâm Dật đến bếp sau pha một ấm trà, chuẩn bị uống chút trà, tỉnh rượu một chút, miễn một thân nồng nặc mùi rượu.

Ngoài ra, còn nói trước một phần cơm.

Cơm để qua đêm là một nguyên liệu tuyệt vời để làm món cơm chiên trứng.

"Mấy người các cậu hiện tại cũng không bận bịu cái gì đúng không?" Lâm Dật uống trà, thuận miệng hỏi.

"Sống phóng túng quen rồi, thuận tiện chiếu cố một chút chuyện công ty bên kia."

"Tôi còn có việc này, cần các cậu giúp đỡ." Lâm Dật nói.

"Anh Lâm, có chuyện gì anh cứ nói." Cao Tông Nguyên đỉnh đạc nói.

"Gần đây, tôi đang nghiên cứu một hệ điều hành điện thoại mới. Nhưng gặp một số vấn đề trong việc xây dựng hệ sinh thái điện thoại di động. Ba người các cậu giúp tôi một việc, làm mấy cái APP hoạt động phát triển. Nhóm nào phát triển các ứng dụng hệ thống mới sẽ trợ giá 100 ngàn đến 100 vạn không giống nhau, đến lúc đó tôi cho mỗi người các cậu 1 tỷ tiền vốn."

Nghe được con số này, trong đầu Chung Chấn Văn run lên.

Xí nghiệp nhà mình có giá trị trên thị trường chưa tới 1 tỷ đấy, anh Lâm tùy tiện đưa ra một cái hoạt động, liền hào sảng quăng ra 3 tỷ, sự chênh lệch này cũng quá lớn rồi.

"Cậu muốn bắt đầu làm điện thoại di động rồi! "

"Ừm, có ý định này."

Tần Hán bĩu môi, "Cái nghề này đã bão hòa rồi, cái khác đừng nói, lấy Huawei ví dụ, cậu khẳng định không làm được, sẽ bị xâu đánh đấy."

"Điện thoại chỉ là cái là làm nền thôi, vừa nãy không phải tôi nói muốn làm là hệ điều hành điện thoại di động à, điện thoại chỉ là thứ yếu thôi."

"Vậy anh lấy danh nghĩa của tập đoàn Lăng Vân làm là được rồi, không nên qua tay của chúng tôi." Cao Tông Nguyên nói ra.

"Nói thì nói như thế không sai, nhưng từ lúc trận chiến bán khống kết thúc, tôi cảm thấy tập đoàn Lăng Vân và Long Tâm đã bị theo dõi. Cho nên phải chuyển hỏa lực, trước tiên cho người khác đánh bom khói."

"Cái biện pháp này đúng là có thể được." Tần Hán nói:

"Nhưng xây dựng hệ thống sinh thái thực sự là rất quan trọng. Trước đó có rất nhiều công ty, đều muốn độc lập nghiên cứu phát minh hệ điều hành điện thoại di động, cuối cùng đều chết ở chỗ nghiên cứu phát minh hệ sinh thái đó."

"Cho nên việc này phải được nghiêm túc làm một chút." Lâm Dật nói: "Không qua loa được."

"Không thành vấn đề." Lương Kim Minh nói: "Nhưng tôi cảm thấy, chúng ta không thể giăng lưới rộng rãi được, phải có mục tiêu."

"Ý cậu là sao, cậu nói một chút xem sao."

"Anh suy nghĩ một chút, người sử dụng chính của điện thoại thông minh cơ bản đều là người trẻ tuổi. Cho nên hệ sinh thái mới nên được xây dựng chủ yếu bởi những người trẻ tuổi."

"Sau đó thì sao."

"Sau đó chúng ta sẽ tập trung vào việc phát triển các ứng dụng có các thuộc tính xã hội và trò chơi." Lương Kim Minh nói:

"Không tin thì anh xem một chút điện thoại của những người trẻ tuổi này, ít nhiều gì cũng phải có mấy cái phần mềm hẹn hò."

"Mẹ kiếp, ý kiến này của cậu rất hay!" Cao Tông Nguyên nói: "Vậy tôi cũng nghĩ đến cái biện pháp, muốn nghiên cứu phát triển một ứng dụng công cụ tìm kiếm."

"Công cụ tìm kiếm?"

"Đúng vậy, tất cả các loại trang web sẽ không bị chặn và các trình duyệt hỗ trợ phát lại trực tuyến!"

"Ý kiến này của cậu càng phô trương hơn." Lương Kim Minh nói.

Lâm Dật sờ sờ cằm, "Tuy rằng hai cái yến kiến này có chút khó nhằn, nhưng vẫn có thể xem là một biện pháp hay."

Lâm Dật có dự định để hai dự án xã hội với công cụ tìm kiếm này giao cho Tôn Phú Dư đi làm.

Ngọa Long ra tay, nhất định sẽ mã đáo thành công.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 658.

Chương 659. Trong Ngọn Đèn Ấm Áp

"Đây đều chỉ là nói suông." Tần Hán nhấp một ngụm trà, "Tôi cảm thấy cậu phải để người sử dụng nhìn thấy được lợi ích thiết thực."

"Anh có suy nghĩ gì."

"Mua điện thoại di động tặng thẻ hội viên các loại." Tần Hán nói:

"Nói thí dụ như, nếu cậu mua điện thoại di động sử dụng hệ điều hành điện thoại di động của chúng ta, có thể hưởng thụ ưu đãi giảm giá 20% tại khách sạn Bán Đảo và ưu đãi du thuyền tại bến tàu Vọng Giang. Để cho bọn họ có thể nhìn thấy được lợi ích thực tế, muốn đột phá mẫu điện thoại hiện có, tiêu chuẩn không thôi cũng không đủ."

"Anh nói vậy cũng có đạo lý."

Ý tưởng của Tần Hán trùng với những gì Lâm Dật nghĩ.

Hiện vận thế đang dần được ổn định, muốn đánh vỡ cục diện, quăng tiền là tất yếu.

"Cậu bên kia nghiên cứu thế nào rồi? Nếu cậu không tính đến chúng tôi, tôi sẽ đầu tư một số tiền cho cậu."

"Tình huống còn chưa rõ ràng, chờ thêm một thời gian nữa tôi sẽ thông báo tiếp cho các cậu."

"Vậy chuyện này coi như vậy đi."

"Ừm."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã hơn một giờ đêm rồi, cũng nên về đi ngủ.

"Bà là ai?"

Ngay khi Lâm Dật chuẩn bị rời đi, chợt nghe thấy tiếng Chung Chấn Văn trách móc, theo bản năng hướng về cửa ra vào nhìn lại.

Đứng ở cửa là một thân hình lưng gù, là một bà lão tuổi đã cao.

Trên đầu quấn một cái khăn quàng cổ màu xanh da trời, trên mặt lấm lem vết bẩn nhăn nhúm, bên người còn có một cái túi vải, đang nhìn vào bên trong cửa hàng.

Lâm Dật đứng dậy, mở cửa nhìn bà lão ở cửa.

"Có chuyện gì không, thưa bà?"

Cụ bà nhếch miệng cười cười, "Tiểu tử, cậu là ông chủ à?"

"Là tôi, bà có chuyện gì không?"

"Các cậu ở đây có bán bánh màn thầu không?"

"Bánh màn thầu?" Lâm Dật lắc đầu một cái, "Cái này tôi không có bán."

Lâm Dật cũng có thể làm bánh màn thầu, nhưng trên menu không có món này, cho nên bình thường đều là không bán.

"Thật ngại quá quấy rầy rồi."

Bà lão chống chiếc túi vải bố, rập khuôn từng bước rời đi.

"Bà ơi, bà có phải hay không muốn ăn cơm?" Lâm Dật nói.

"Không ăn không ăn, cậu đừng hiểu lầm."

"Vậy bà hỏi tôi có bánh màn thầu không làm gì?"

"Bánh màn thầu rẻ."

Trong lòng Lâm Dật có chút cảm giác khó chịu, dỡ túi vải trên vai của bà lão xuống.

"Bà trước đến trong cửa hàng ngồi một lát, tôi làm cho bà những món ăn khác, ăn no rồi lại đi."

Bà cụ mỉm cười vẫy tay với Lâm Dật.

"Không phải là tôi không ăn, những thứ đồ ăn khác tôi mua không nổi, tôi còn phải tích góp tiền để cho cháu tôi đi học nữa."

"Không có chuyện gì, bữa ăn này tính cho tôi."

"Vậy cũng không được, cậu cũng không dễ dàng."

"Không dễ dàng đi nữa cũng không kém bà một miếng cơm, đi vào nào."

Không nói lời gì, Lâm Dật đón bà cụ đi vào, không cho người cơ hội cự tuyệt.

Bà cụ khom người đi vào, nhìn thấy đám người Tần Hán cũng không dám đi về phía trước, lộ ra nụ cười căng thẳng, gò bó đứng ở cửa vào.

"Quấy rầy các cậu, thật xin lỗi."

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì."

Tần Hán đi đến quầy rượu, cầm lấy một cái ly thủy tinh màu trắng, rót cho bà cụ chén trà.

"Uống chén trà, giải khát."

"Ai ai ai, cảm ơn cảm ơn."

Bà cụ yên lặng uống nước, không nói một lời, nhưng vẻ mặt vẫn như cũ rất chật vật, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Lâm Dật đi tới phòng bếp sau, dùng cơm mới nấu làm thêm một phần cơm rang trứng, bưng lên cho bà cụ.

"Ngày mai cửa hàng mới chính thức mở cửa, đồ ăn không nhiều, chỉ có thể cho bà những cái này"

"Tiểu tử cảm ơn cậu."

"Không có chuyện gì, ăn đi, không đủ ăn bà cứ nói, tôi lại làm tiếp cho bà."

"Đủ rồi, đủ rồi."

Bà cụ tiếp nhận cơm rang trứng của Lâm Dật, lại đứng ở góc tường, không dám có động tác lớn.

"Bà đến trên bàn ăn đi, đứng ở cửa làm gì."

"Trên người tôi đều là đất, đừng để làm bẩn cửa tiệm, hơn nữa trên người còn có mùi, đã lớn tuổi rồi không thể làm người ta ghét được." Bà cụ cười hì hì nói.

"Không có chuyện gì, đến nơi này, chính là khách của tôi, không ai ghét bỏ bà đâu."

"Vậy cũng không được, không thể gây phiền phức cho cậu được."

"Như vậy cũng k có đạo lý đứng ăn cơm."

Lâm Dật không nói lời nào, lôi kéo bà cụ lại trên bàn ngồi

xuống.

"Cảm ơn cậu, tiểu tử."

Bà cụ vừa bắt đầu vẫn là cười, nhưng nói xong lại khóc rồi.

"Đều chuyện tôi nên làm."

Bà cụ im lặng ăn cơm, Lâm Dật, Tần Hán và những người khác ngồi xuống một cái bàn khác.

Đều yên lặng nhìn chăm chú vào người bà, trong lòng đều có loại cảm giác nói không được.

Vừa nãy ở Đại Đô Hội, hào phóng quăng mấy triệu, cùng những người kia giấu trong lòng dục vọng nam nữ, cùng tận tình phát tiết.

Nhưng trong đêm khuya thanh vắng, còn có người vì một cái bánh bao mà đói bụng.

Nếu như không phải không chịu nổi, bà ấy chắc chắn bánh màn thầu cũng sẽ không mua.

Ánh mắt Lâm Dật, nhìn tướng ăn như hổ đói của bà cụ.

Hay là làm cho bà ấy nhẫn nại không được, cũng không phải trong bụng đói bụng.

Mà là tại tịch mịch trong đêm khuya, một vệt ánh sáng nhạt trong khung cửa sổ của quán hắt ra.

Đây là một ánh sáng với sự ấm áp, làm cho bà không nhịn được tới gần.

"Tiểu tử."

Sau khi ăn vài miếng, bà cụ dừng lại nhìn Lâm Dật.

"Bà bị nghẹn ạ? Tôi đi lấy nước cho bà."

"Không phải không phải, cậu nơi này có túi nilon không? Có thể cho tôi một cái không?"

"Túi nilon?"

"Cơm rang trứng cửa tiệm của anh ăn rất ngon, tôi muốn mang về cho cháu của tôi một ít, có thể không?"

"Bà còn chưa ăn xong, làm sao có thể mang về cho cậu ta."

Bà cụ nở nụ cười, có thể thấy rõ ràng có vài chiếc răng ở trong miệng.

"Tôi đã lớn tuổi rồi, ăn không được bao nhiêu liền no rồi, tôi muốn mang về cho cháu của tôi, có được hay không."

"Bà lại ăn nhiều một chút đi, đợi lát nữa tôi lại xào một phần khác, bà lấy về là được rồi."

"Cậu đừng làm, tôi ăn no thật rồi." Bà cụ nói, "Tôi ăn một miếng là được rồi, trở về liền đi ngủ, ăn nhiều cũng lãng phí."

Bà cụ nhìn Lâm Dật, trong mắt mang theo hi vọng, "Cậu có thế để cho tôi mang phần dư còn lại về không?"

"Được rồi, bà đợi lát nữa, tôi đi lấy cho bà túi nilon."

"Ai ai ai, cảm ơn cậu, tiểu tử."

Lâm Dật đứng dậy, đi phòng bếp lấy một cái túi nilon mới.

Đồng thời, một chút giăm bông và trái cây cũng được bỏ vào.

"Những thứ đồ này bà cũng đều lấy về đi, đều là đồ tốt, bên ngoài mấy cái này rất đắt, bà lấy về nếm thử đi."

"Cảm, cảm ơn cậu, tiểu tử."

Bà cụ đang lau nước mắt, âm thanh nghẹn ngào.

"Khóc cái gì, cũng không đáng giá mấy đồng tiền, trở về nghỉ sớm một chút." Lâm Dật nói:

"Về sau nếu như đói bụng, liền đến cửa tiệm của tôi ăn cơm, tôi miễn phí mời bà. Vừa vặn, trong cửa hàng của tôi mỗi ngày đều có thùng rác và bình nhựa, đến lúc đó bà tới lấy đi."

"Ai ai ai, cảm ơn cậu."

Bà cụ ngoài cảm ơn cũng không biết nói gì, mang theo đồ vật Lâm Dật cho, vừa nói vừa khóc, sau khi bình tĩnh lại một lúc, bà mới rời khỏi cửa hàng.

"Lão Lâm, cậu đúng là mặt lạnh bụng thánh thiện nha." Tần Hán nói:

"Tôi chưa bao giờ nghĩ trong đời mình có thể bưng trà rót nước cho một người như vậy đó."

"Các cậu vừa sinh ra đã được ngậm thìa vàng, khẳng định không thể hiểu được những nỗi khổ của người nghèo."

"Không phải cậu cũng vậy sao." Tần Hán nói:

"Tuy rằng cậu là tại viện mồ côi lớn lên, nhưng ăn uống cũng không thiếu."

"Khi còn bé tuy rằng khổ một chút, nhưng vẫn thật là bụng không bao giờ đói." Lâm Dật nói:

"Nhưng tôi nhớ rằng khi tôi học tiểu học năm thứ ba, mẹ tôi cũng đi ra ngoài nhặt đồng nát, sau đó lén lút mua cho tôi một cái Hamburg. Bởi vì bà ấy nghe nói, có người cười nhạo tôi chưa từng được ăn Kentucky."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 659.

Chương 660. Lâm Dật, Anh Muốn Chết Rồi À

"Hoàn cảnh của chúng ta cũng không khác mấy." Tần Hán nói:

"Lúc cha tôi còn trẻ, ông ấy đã mang nhà đi thế chấp, còn đi mượn không ít tiền, cuối cùng bồi một phần không dư thừa. Chủ nợ cầm dao làm bếp, đều đuổi tới nhà bà ngoại tôi. Nếu không phải bà ngoại tôi còn linh hoạt, có khi trực tiếp nằm trên đất rồi, đoán chừng cha tôi còn bị người ta lấy đi một cái tay."

Cao Tông Nguyên quẳng xuống cái chén nhỏ, "Khi ba mẹ tôi bắt đầu lập nghiệp, nghe nói một ngày họ chỉ ngủ được ba tiếng. Cha tôi khi còn làm việc, bởi vì mệt nhọc làm việc, bị máy cơ khí xoắn đứt một đầu ngón tay, hiện tại những người quen biết vẫn còn gọi cha tôi là Cao lão cửu đây này."

"Ách ..."

Lương Kim Minh do dự một chút, cười ha hả nói:

"So sánh thì nhà của chúng tôi tình huống có vẻ như khá hơn một chút, ông nội tôi là một kỹ sư sửa chữa máy bay, cũng coi như là ăn uống không lo, nhưng lúc nhà chúng tôi lập nghiệp cũng không dễ dàng chút nào."

"Cho nên có lúc, nhìn thấy những người này, vẫn rất cảm khái." Lâm Dật nói: "Có thể giúp một lần, chính là một lần."

"Được rồi, chúng ta cũng đừng ở chỗ này cảm khái nữa, về đi ngủ thôi." Tần Hán duỗi thắt lưng, "Đây cũng không phải là chuyện mà chúng ta quản được."

Đơn giản thu thập một chút, đoàn người ra ngoài, tất cả về nhà của mình.

Lâm Dật không để Tần Hán đưa, chính mình tự gọi xe trở về Cửu Châu Các.

Lúc trở về, nhìn thấy phòng ngủ của Kỷ Khuynh Nhan, ánh đèn vàng và mờ ảo.

Lặng lẽ vào cửa, đến cửa phòng Kỷ Khuynh Nhan, phát hiện cô ấy đang nằm trên giường trong một tư thế vô cùng phóng túng.

Chăn có một nửa rơi xuống đất, còn có tiếng ngáy đều đều, đang ngủ say.

Lâm Dật biết Kỷ Khuynh Nhan lúc ngủ không thành thật, nhưng không nghĩ tới, tư thế ngủ lại bất nhã như thế.

Nhàn rỗi buồn chán, Lâm Dật cầm điện thoại di động, đem trò hề của Kỷ Khuynh Nhan đều ghi lại.

Lặng lẽ, Lâm Dật từ phòng của Kỷ Khuynh Nhan lui ra ngoài.

Vốn muốn đi ngủ, nhưng anh lại không thấy buồn ngủ, liền đi đến thư phòng làm việc bắt đầu nghiên cứu chíp 3.0.

Trời lờ mờ sáng, Lâm Dật duỗi thắt lưng, lái xe ra ngoài mua bữa sáng cho Kỷ Khuynh Nhan.

Lâm Dật mua đồ xong, vừa bước chân trước vào nhà, liền nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan trong bộ đồ ngủ đang vươn eo đi xuống lầu.

Xem bộ dáng là muốn đi vào bếp làm cơm.

"Anh mới trở về sao?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Ừm, thuận tiện mua bữa sáng."

"Các anh chơi đùa cũng quá điên rồi." Kỷ Khuynh Nhan oán giận nói: "Em đợi anh ở nhà một đêm không ngủ."

"Hả? Một đêm không ngủ?"

"Anh không trở lại, trong lòng em rất lo lắng, vừa nghe thấy tiếng động của anh, em liền chạy ra ngoài." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Em cảm thấy quầng thâm mắt đang dần lộ ra rồi, coi như anh còn có chút lương tâm, biết mua bữa sáng trở về."

"Ách ... Thật sự một đêm không có ngủ sao?"

"Đương nhiên rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Ưu điểm lớn nhất của em, chính là chưa bao giờ nói dối."

"Vậy chúng ta trước tiên ăn cơm đã, ăn xong anh cho em xem một thứ."

"Xem cái gì?" Kỷ Khuynh Nhan hứng thú vội vàng hỏi.

"Ăn cơm trước đã."

"Ừ."

Lâm Dật đặt bữa sáng đã mua lên bàn, nhưng Kỷ Khuynh Nhan lại không động, tò mò nhìn Lâm Dật.

"Anh định cho em xem cái gì vậy?"

Lâm Dật lục tìm lại video quay tối hôm qua, sau đó đưa điện thoại qua.

Mới đầu, trong video đen thùi lùi một mảnh, Kỷ Khuynh Nhan cũng không thấy rõ là vật gì.

Nhưng nhìn mấy giây sau, mặt của cô đột nhiên đỏ bừng như thoa một lớp phấn má trên mặt.

"Em không phải nói là tối hôm qua không ngủ sao?" Lâm Dật nói: "Nói thật, heo đều không ngủ ngon được như em đấy."

"Không phải nãy anh nói anh vừa mới trở về sao." Kỷ Khuynh Nhan lúng túng nói.

"Đúng, mới vừa mua xong điểm tâm trở về." Lâm Dật nói: "Kỷ Khuynh Nhan nữ sĩ, đối với cái sự kiện này em có phải hay không nên cho anh một lời giải thích không?"

"Lâm Dật, anh muốn chết rồi à."

Kỷ Khuynh Nhan cùng đường, lấy bản lĩnh chơi xấu khóc lóc om sòm ra.

"Anh trở về rồi lại không nói cho em biết."

"Anh lúc đó chẳng phải sợ quấy rầy em ngủ sao, không nghĩ tới em lại chơi anh như thế này." Lâm Dật thở dài, "Thực sự là thói đời, lòng người không đoán được!"

"Không cho phép anh nói em như vậy!" Kỷ Khuynh Nhan phồng lên hai má nói:

"Em xác thực đợi anh đến 12 giờ đêm, nhưng anh không trở về, em chờ lâu quá liền ngủ quên mất."

"Được được được, việc này trách anh."

Kỷ Khuynh Nhan miệng nở một nụ cười, "Lúc này mới ngoan nha."

"Trong cửa tiệm thế nào rồi? Còn cần mấy ngày nữa mới có thể làm xong?"

"Đã xong việc, hôm nay liền có thể mở cửa bán lại."

"Nhanh như vậy à?"

"Có tiền có thể xui ma khiến quỷ nha." Lâm Dật nói: "Chỉ cần tiền cho đúng chỗ rồi, tốc độ dĩ nhiên là nhanh hơn."

"Lời này có đạo lý." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Anh nửa đêm hôm qua mới trở về, buổi sáng cũng đừng đi tới cửa tiệm nữa, ở nhà ngủ một giấc đi."

"Không cần, anh cũng không có buồn ngủ." Lâm Dật nói: "Nếu như mệt mỏi anh sẽ đóng cửa về sớm."

"Cũng được, anh lượng sức mà làm, đừng để thân thể mệt mỏi quá là được."

"Anh biết rồi, em yên tâm."

Sau khi cơm nước xong, Kỷ Khuynh Nhan không đến tập đoàn Triều Dương, mà đưa Lâm Dật đến Đại Đô Hội để lấy xe, sau đó mới mỗi người đi một ngả.

Khi đến cửa tiệm, Lâm Dật như thường ngày đi phòng bếp sau xếp hàng.

Khoảng 10h sáng, đã lục tục có khách tới dùng cơm rồi.

Rất nhiều người tới nơi này, và việc đầu tiên họ bước vào cửa tiệm không phải là gọi đồ ăn, mà là hỏi dò Lâm Dật chuyện phát sinh ngày hôm qua.

Lâm Dật cũng không hề mô tả quá trình cụ thể, chỉ là mỉm cười nói sơ lược qua.

Nhưng ở trong chuyện này, đám người cũng đại khái đoán được, ông chủ cửa tiệm cũng không phải là một người đơn giản.

Bằng không cũng không đem những du học sinh kia trị một cách dễ dàng được.

Hơn một giờ chiều, giờ dùng cơm cao điểm cũng qua, việc kinh doanh của cửa tiệm cũng bắt đầu nhẹ nhàng hơn.

Dù sao món ăn không tính là rẻ, không thể tại mọi thời khắc đều có người đi tới đến ăn.

Cũng không thể khiến người ta một mực vì yêu phát điên.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 660.

Chương 661. Ngay Cả Loại Rác Lỗi Này Mà Cũng Không Xử Lý Được

Hơn hai giờ chiều, cửa tiệm trở nên vắng lặng xuống.

Lâm Dật cầm điện thoại di động, chuẩn bị cùng Tô Cách lập đội chơi game.

Nhưng vào lúc này, cửa tiệm bị đẩy ra, Hứa Uyển mang theo máy tính, từ bên ngoài đi vào.

Buổi sáng bận bịu xong công việc, Hứa Uyển muốn cùng Hàn Phỉ tới đây ăn cơm

Nhưng Hàn Phỉ đối với ông chủ cửa tiệm có ấn tượng không tốt lắm, nên cô ấy chỉ có thể tự mình đi đến đây.

Lâm Dật cũng nhận ra Hứa Uyển, hình như là mấy ngày trước, người phụ nữ cùng mình tranh giành tầng cao nhất.

"Ông chủ, một phần cơm rang trứng."

Lâm Dật gật đầu, trở về bếp sau làm cơm cho Hứa Uyển.

Sau mười mấy phút, Lâm Dật đem cơm rang trứng bưng đi ra.

Hứa Uyển khách khí nói một tiếng cám ơn, sau đó liền một mực không chớp mắt nhìn chằm chằm máy tính, vừa nhìn vừa ăn.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc này của cô ấy, ngược lại là có mấy phần giống Lục Dĩnh.

Lâm Dật không để ý đến cô nữa, cầm điện thoại di động cùng nói chuyện với Tô Cách.

"Hôm nay trường học không có chuyện gì sao? Cô rảnh rỗi như vậy." Lâm Dật hỏi.

"Đều xử lý xong rồi, tôi ở đây chờ đến lúc tan tầm ... Ai ai ai, anh mau cấp máu cho tôi đi, tôi sắp chết rồi."

"Cô thông minh như vậy làm sao không có chút tiến bộ nào, sẽ không sợ người khác giết cô à?"

"Chơi tốt thì có tư cách mắng người? Cuối cùng cũng không phải khóc lóc cầu tôi đừng đi loạn sao."

"Cô dạo này lớn mật nhỉ."

Người ta nói rằng những người trẻ bị thiểu năng trí tuệ có rất nhiều niềm vui, cùng chơi trò chơi với một tuyển thủ như Tô Cách, quả thật có thể cảm nhận được rất nhiều niềm vui khác nhau.

Trí năng khoảng không lớn, Tốc Biến đưa đầu.

Tô Cách hoạt động ở cấp độ thần như vậy cũng là chuyện bình thường.

"Ông chủ, tôi có thể ngồi ở đây một lúc nữa được không?" Hứa Uyển hỏi.

"Ngồi thêm một lúc?"

"Phòng ngủ của chúng tôi mất điện rồi, bạn cùng phòng của tôi nói phải hơn nửa tiếng nữa mới có điện trở lại."

"Bạn cùng phòng? Cô không phải là bà chủ công ty mới lập nghiệp sao? Như thế nào vẫn có bạn cùng phòng?"

"Tôi là nghiên cứu sinh năm thứ hai của Đại học khoa học và công nghệ Trung Hải, còn mấy tháng nữa mới tốt nghiệp, cho nên khoảng thời gian này tôi vẫn còn ở trong trường. Nếu như quấy rầy đến anh, tôi sẽ rời đi ngay."

"Không sao đâu, cô cứ ở lại đi."

"Cảm ơn ông chủ."

Lâm Dật gật đầu, cũng không phản ứng lại Hứa Uyển, tiếp tục cùng Tô Cách chơi trò chơi.

Leng keng leng keng ——

Điện thoại Lâm Dật vào lúc này vang lên.

Là Lương Nhược Hư gọi điện thoại tới.

"Anh đánh một vài du học sinh ở trường Phúc Đán à?"

"Việc này cô cũng biết?"

"Đều nháo đến bộ giáo dục rồi, lãnh đạo bên kia muốn hoà giải nhưng người dẫn đầu tên là Brandon không có ý tứ muốn buông tha."

"Sau đó, cô muốn xử lý như thế nào?"

"Loại chuyện lộn xộn này, nếu như còn cần tôi đứng ra, vậy tôi đây một ngày thậm chí đi ngủ cũng không cần ngủ rồi."

"Chậc chậc chậc, Lương đại mỹ nữ thật thô bạo nha."

Trên người của Lương Nhược Hư thiếu đi nét tinh tế của người con gái miền Nam, trong xương trước sau đều mang nét mạnh mẽ của phụ nữ miền Bắc.

Loại tính cách dám yêu dám hận này, hầu hết đàn ông đều rất yêu thích.

Nhưng Lâm Dật không chú ý tới chính là, lúc anh đang gọi điện thoại thì Hứa Uyển lặng lẽ liếc mắt nhìn anh.

Giống như đã đoán được, người gọi điện thoại cho anh là ai.

"Tôi cũng không có việc gì, chính là muốn nói cho anh biết một tiếng. Nếu như anh bên kia thuận tiện, liền tự mình đem chuyện này giải quyết hết đi." Lương Nhược Hư nói:

"Lãnh đạo bên bộ Giáo dục bên kia, cũng không quá muốn xử lý chuyện của bọn họ. Tôi đoán chừng bước kế tiếp, có khả năng sẽ tìm đến đại sứ quán, anh nếu như nhàn rỗi không chuyện gì làm, liền đem việc này giải quyết triệt để một lần đi. Chỉ cần không nháo quá lớn, tôi đều có thể giúp anh được."

"Việc này tôi sẽ xử lý." Lâm Dật nói: "Các thủ tục củatrung tâm công nghiệp Phu Hóa, cô bên kia xử lý xong chưa."

"Còn một vài việc nữa, sau khi xong, tôi sẽ cho người đưa qua cho anh."

"Vẫn là cô phục vụ chu đáo, hôm nào tôi nấu cơm cho cơm ăn."

"Đừng, nếu để cho chính thất biết được, tôi chịu không nổi đâu." Lương Nhược Hư cười nói, sau đó cúp điện thoại.

Lâm Dật thu hồi nụ cười, sờ sờ cằm, lầm bầm lầu bầu nói:

"Những người này, thật đúng là đến chết cũng không đổi."

Lâm Dật liếc nhìn thời gian, đã hơn ba giờ chiều rồi.

Muốn xử lý việc này cũng không kịp rồi, thôi để ngày mai lại nói.

Nhìn thấy Lâm Dật cúp điện thoại, Hứa Uyển lại lặng lẽ liếc mắt nhìn anh.

Cô thực sự có chút không nghĩ ra, lớn lên đẹp mắt như vậy, hơn nữa trù nghệ cũng tốt, chỉ cần cố gắng một chút ăn chút khổ cực, muốn ở Trung Hải đứng vững gót chân là không thành vấn đề.

Tại sao phải dựa vào những người phụ nữ khác?

Thật sự là không hiểu nổi.

Hứa Uyển lắc đầu, cũng không chuẩn bị nghĩ tiếp chuyện của Lâm Dật nữa.

Mỗi người đều có chí hướng khác nhau, đây cũng không phải là chuyện mình có thể quản được.

Hay là trước nghiên cứu số liệu trên tay đã, cũng đã nửa giờ rồi, còn không có chút tiến triển nào đây này.

Lâm Dật cũng không biết ý nghĩ của Hứa Uyển, lại bắt đầu bận việc trong cửa tiệm, bởi vì lại có khách hàng mới vào cửa.

"Ông chủ, tôi có làm trì hoãn việc của anh không?" Hứa Uyển nhỏ giọng hỏi.

"Trong tiệm chỗ trống còn nhiều, cũng không tính là quấy rầy. Nhưng cô đã ngồi ở đó được nửa giờ rồi, như một bức tượng điêu khắc vậy, đang làm gì vậy."

"Chương trình bị lỗi, tôi đang nghĩ biện pháp để giải quyết, nhưng vẫn chưa nghĩ ra được." Hứa Uyển thở dài, "Chương trình kết xuất luôn không hoàn hảo, quá trình OI cũng không lý tưởng, còn có ..."

"Loại rác rưởi lỗi này cũng xử lý không được, lúc cô đi học làm cái gì vậy, chỉ chú ý nhìn vào rừng cây nhỏ sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 661.

Chương 662. Trước Tiên Hãy Rèn Luyện Kỹ Năng

"Anh, anh nói đây là lỗi rác rưởi?"

Hứa Uyển nghe có chút choáng váng, vẻ mặt trong nháy mắt ngốc manh, nhìn còn có chút đáng yêu.

Lỗi mà cô tự xử lý này, là vấn đề lớn nhất mà cô gặp phải kể từ khi bắt đầu lập nghiệp.

Liên tục xử lý hai ngày, một chút đầu mối đều không có, cảm thấy đầu mình như muốn hói luôn rồi.

Làm sao anh ta lại nói đây là lỗi rác chứ?

Anh ta không phải đầu bếp sao? Làm sao có thể biết được những cái này chứ?

Lâm Dật một tay cầm điện thoại, cùng Tô Cách chơi trò chơi, một cái tay khác không ngừng gõ trên máy tính xách tay của Hứa Uyển.

"Quá trình OI này không phải làm như thế này, viết ra khẳng định có vấn đề." Lâm Dật nói:

"Cũng giống như người ta muốn ăn cơm rang trứng, cô lại làm bắp xào, không gặp sự cố mới là lạ."

Lạch cạch, ngón tay tinh tế thon dài của Lâm Dật giống như là đang chơi đàn dương cầm, làm Hứa Uyển khó có thể tưởng tượng được tốc độ gõ bàn phím nhanh như vậy.

Hứa Uyển sững sờ trước chuỗi mật mã mới được viết ra.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy một đoạn mã như vậy trước đây.

Cũng chưa từng nghĩ qua, mã còn có thể viết như vậy.

Sau gần mười phút trôi qua, Lâm Dật đã sửa lại tất cả mã chương trình của Hứa Uyển.

"Xong việc rồi, cô chạy lại một lần đi, cũng không có vấn đề gì đâu."

"Tôi, tôi thử xem ..."

Dựa theo Lâm Dật nói, Hứa Uyển đã chạy lại mã chương trình mới.

Bất ngờ phát hiện, những vấn đề lúc trước khiến cô muốn hói đầu, toàn bộ đều đã được giải quyết xong!

Hơn nữa trình độ trôi chảy của chương trình, tối thiểu tăng lên 20%!

Vẻ mặt Hứa Uyển không khỏi kinh hãi, làm sao một đầu bếp có thể viết ra được một đoạn mã như vậy?

Cái này có phải là quá lợi hại rồi không?

"Ông, ông chủ, cảm ơn anh."

"Không có gì." Lâm Dật phất tay một cái, không để ý nói, "Trước tiên hãy rèn luyện kỹ năng trước khi khởi nghiệp đi."

"Biết rồi."

Sau khi sửa lỗi của chương trình xong, Hứa Uyển đứng lên nói cảm ơn.

Mang theo máy tính, cũng không chuẩn bị trở về phòng ngủ nữa, mà về công ty tiếp tục làm việc!

Muộn lúc sau, công việc kinh doanh của cửa tiệm cũng trở nên bận túi bụi.

Nhưng có rất nhiều người đối với chuyện xảy ra ngày hôm qua đều biểu hiện ra hứng thú thật lớn, đuổi theo Lâm Dật hỏi thăm.

Lâm Dật không muốn lãng phí nhiều lời giải thích, đều là sơ lược nói qua, sau đó liền đi vào phòng bếp sau.

Lúc nấu nướng, Lâm Dật đem tích góp lại bình nhựa, giấy vụn, đồ sắt vô dụng, đều thu thập lại với nhau, chuẩn bị đưa cho bà cụ kia.

Bởi vì Kỷ Khuynh Nhan có chuyện của mình phải xử lý, nên mãi đến hơi sáu giờ tối cô mới lái xe lại đây.

Hơn bảy giờ tối, Kỷ Khuynh Nhan cầm phấn viết trên bảng đen, viết một dòng xinh đẹp.

"Cửa tiệm đúng tám giờ đóng cửa."

Phía sau còn vẽ thêm hai cái trái tim nhỏ, cho thấy tính trẻ con của cô còn chưa mất.

"Hôm nay đem tấm bảng để ở trong cửa tiệm đi." Lâm Dật nói:

"Tại sao?" Kỷ Khuynh Nhan nói: "Nếu đặt ở bên trong, học sinh bên ngoài sẽ không nhìn thấy được, còn có thể tiến vào."

"Anh muốn đợi một người."

"Đợi một người?"

Lâm Dật đem chuyện xảy ra tối hôm qua, kể ngắn gọi lại cho Kỷ Khuynh Nhan, nghe xong cô liền hiểu rõ.

"Vậy nghe theo anh."

"Anh cũng không biết sẽ chờ tới khi nào, nếu không em về nhà trước đi."

"Không muốn."

Kỷ Khuynh Nhan lắc đầu, "Em với anh cùng chờ."

"Vậy nếu em mệt thì đi nằm ngủ đi."

"Ừ."

Kỷ Khuynh Nhan đặt chiếc bảng đen nhỏ ở vị trí kín đáo trước cửa.

Làm như vậy có chỗ tốt, nếu có người ăn cơm sau khi đi vào cửa, liền có thể nhìn thấy tấm bảng đen này, thì sẽ không vào nữa.

Nhưng cụ bà đã lớn tuổi rồi, ánh mắt không tốt bằng người trẻ tuổi.

Cho dù đứng ở khoảng cách gần có thể cũng không thấy rõ chữ phía trên, mà lúc này đây, mình và Lâm Dật có thể phát hiện bà ấy trước.

Xem như là nhất cử lưỡng tiện.

Sau khi đóng cửa tiệm, Lâm Dật cùng với Kỷ Khuynh Nhan cũng không nhàn rỗi, nói rất nhiều chuyện liên quan đến sự phát triển của hai công ty.

Đặc biệt là chuyện liên quan với hệ điều hành mới, Kỷ Khuynh Nhan có rất nhiều ý kiến mang tính xây dựng.

Hơn nữa Lâm Dật cũng đem ý nghĩ của Lương Kim Minh với Cao Tông Nguyên nói ra một lần.

Trước đây Kỷ Khuynh Nhan từng khinh thường những người này.

Những nam sinh này lúc nào cũng nghĩ đến những chuyện này, quá kinh khủng và vô vị rồi.

Hơn mười một giờ khuya, trên phố Chính Dương người đi trên đường dần dần ít đi.

Các cửa tiệm khác cũng lần lượt đóng cửa, chỉ còn lại một cửa tiệm nhỏ của Lâm Dật.

"Lâm Dật, bên ngoài hình như có người đến." Kỷ Khuynh Nhan nói.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn một chút, phát hiện là bà cụ ngày hôm qua đến rồi, liền đứng dậy đi mở cửa.

Lâm Dật bất ngờ kinh ngạc, ngoài cửa không chỉ có một người, còn có một bé trai mười mấy tuổi.

Trên người cậu bé, cũng đang mang một chiếc túi vải bao bố, mặc quần đùi và áo nửa tay, mặt trên dính không ít đất.

Nhìn thấy Lâm Dật cùng với Kỷ Khuynh Nhan, trên mặt họ lộ ra vẻ căng thẳng và chật vật.

"Đây là cháu của tôi, nó hôm nay tới giúp tôi một chút."

Bà cụ nhe răng, trong mắt mang theo nụ cười.

Dù cuộc sống có khổ cực, nhưng trước sau đều lạc quan sống sót.

"Bà ơi, mau vào trong đi."

Kỷ Khuynh Nhan đem hai người đón vào.

"Chúng tôi không vào đâu, hôm nay trên người quá bẩn rồi, đừng làm bẩn sàn nhà của hai cháu."

"Không sao đâu, mau vào đi."

"Cảm ơn chị." Đứa trẻ nhỏ giọng nói.

"Mau dừng lại!"

Thấy cậu bé sắp ngồi trên ghế, bà cụ ngăn cậu bé lại, cũng từ trong lòng lấy ra một tờ báo sạch sẽ trải ở trên ghế.

Trong lòng Kỷ Khuynh Nhan cảm giác khó chịu, là cuộc sống này khiến cho bọn họ sinh ra cảm giác sợ hãi ư?

"Lâm Dật, anh nhanh đi làm cơm đi, em giúp đỡ bà ấy thu dọn đồ đạc."

"Được."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 662.

Chương 663. Nhân Gian Không Phải Lúc Nào Cũng Sung Túc, Đều Có Cái Khổ

Sau mười mấy phút, Kỷ Khuynh Nhan bưng đĩa cơm, đưa trước mặt hai người, Lâm Dật đem phế phẩm tích góp lại từ sáng giờ đưa cho bà.

"Cảm ơn anh chị." Cậu bé nhỏ giọng nói.

Kỷ Khuynh Nhan sờ đầu bé trai, "Nói cho chị biết, em tên là gì?"

"Vương Đông Đông."

"Năm nay bao nhiêu tuổi, em học lớp mấy rồi?"

"Em 11 tuổi, nhưng em không đi học."

"Không đi học?"

Vương Đông Đông mím môi, muốn nói, nhưng lại không nói ra.

"Chúng tôi chưa đóng được tiền học phí, trường học sẽ không để chúng tôi đi." Cụ bà nói ra:

"Tôi liền suy nghĩ, để nó đi ra ngoài với tôi nhặt chút đồ bán lấy chút tiền, tiền tích góp đủ rồi, là có thể đi học được."

"Vậy còn bố mẹ của cậu bé thì sao?"

"Cha của nó trước đây làm việc trong hầm mỏ, xảy ra chuyện bị chôn vùi ở nơi đó rồi, ông chủ cũng bỏ chạy mất. Sau đó, mẹ nó xảy ra chút vấn đề về tinh thần, ba năm trước đã bị lạc mất, hiện tại cũng không có tin tức. Tôi tìm hơn một năm, một chút tin tức cũng không có, khả năng cũng xảy ra vấn đề rồi."

Kỷ Khuynh Nhan quay lưng lại, lặng lẽ lau đi nước mắt.

Tâm trạng đủ mùi vị lẫn lộn, không biết nói cái gì cho phải.

Bà cụ cười nói lòng chua xót, nhưng ở trong mắt của Kỷ Khuynh Nhan, đây là nỗi đau khổ, dằn vặt sâu sắc nhất.

Lâm Dật không lên tiếng, sờ đầu Vương Đông Đông, "Ăn nhiều một chút, không đủ anh lại làm cho em."

"Cảm ơn anh."

Nước mắt của Vương Đông Đông cũng rớt xuống, nhưng động tác trên tay nhưng không có ngừng.

Có thể ăn xong một bữa cơm no, đối với nó mà nói, cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Ăn từ từ, ngày mai còn có thể ăn nữa." Lâm Dật cười nói.

"Dạ, cảm ơn anh chị."

Sau khi ăn cơm trong cửa tiệm xong, Lâm Dật cùng với Kỷ Khuynh Nhan đưa bà cụ và Vương Đông Đông về.

Nhưng viền mắt của Kỷ Khuynh Nhan vẫn đỏ chót.

Lâm Dật đi tới vỗ bả vai của cô, an ủi:

"Thế gian này không phải chỗ nào cũng sung túc, mỗi người đều có nỗi khổ riêng, đây chính là cuộc sống, em đừng xúc động như vậy."

"Biết rồi." Kỷ Khuynh Nhan nặng nề thở phào một cái, "Chúng ta về nhà thôi."

"Ừm."

Hai người dọn dẹp cửa tiệm một chút, lái xe về tới Cửu Châu Các.

Nhưng khả năng kiềm chế cảm xúc của Kỷ Khuynh Nhan không được cao, cô ấy vẫn chưa thoát ra khỏi cảm xúc lúc nãy của mình.

Vì thế sau khi tắm xong cô cũng không tới thư phòng tìm Lâm Dật mà trở về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, tâm trạng của Kỷ Khuynh Nhan lại khôi phục được dáng vẻ lúc trước.

Leng keng leng keng ——

Lúc đang ăn sáng, điện thoại di động Lâm Dật vang lên.

Là Vương Nhiễm gọi điện thoại tới.

"Thầy Lâm, thiết bị văn phòng đã được chuyển đến ở công ty mới rồi, thầy có muốn đến xem không?"

"Nhanh như vậy tới rồi à?"

"Điền tổng đã qua giúp đỡ, tiết kiệm được rất nhiều thời gian." Vương Nhiễm cười nói, có thể nhìn thấy cô cũng rất vui vẻ.

"Được, tôi sẽ đi qua xem một chút."

"Ừ."

Sau khi ăn xong, Kỷ Khuynh Nhan, thay đổi cách ăn mặc, hai người cùng nhau ra ngoài.

Lâm Dật lái xe đến trung tâm công nghiệp Phu Hóa, chuẩn bị đi công ty mới lượn một vòng, sau đó lại đi xử lý chuyện của Brandon và những người khác.

Điểm khác biệt so với mấy ngày trước là trung tâm công nghiệp Phu Hóa đã có bảng tên rồi.

Trên đỉnh của tòa nhà, dựng lên bốn chữ lớn.

"Cao ốc Long Tâm."

Ngoài ra, có một hàng chữ in nhỏ ở một bên của tòa nhà.

"Trung tâm công nghiệp Phu Hóa có thu nhập cao."

Sở dĩ làm như vậy, cũng là do Lương Nhược Hư cố ý mà làm.

Đặt "Cao ốc Long Tâm" ở vị trí dễ thấy nhất, mục đích là để nói cho những người khác biết, chủ nhân của tòa nhà lớn này là Long Tâm.

Những dòng chữ ở mặt của tòa nhà là đang nhắc nhở những người khác rằng công ty này có người bảo kê, bình thường đều thành thật một chút.

Lúc này, một chiếc xe ô tô hiệu Civic màu trắng đang dừng trong bãi xe.

Hứa Uyển mặc một chiếc áo khoác gió màu trắng, mang theo laptop của mình cùng với Hàn Phỉ đi về phía cao ốc.

Mà lúc này, Chu Trạch cùng với Vương Chấn, đã ở chỗ này chờ các cô.

"Tiểu Uyển, tôi có chuyện này muốn nói với cô trước, chuyện tầng cao nhất bị hỏng rồi." Chu Trạch nhún vai một cái nói: "Bị người khác lấy rồi."

"Sẽ không phải thật sự là do tên đầu bếp kia lấy đấy chứ?" Hàn Phỉ nói: "Người phụ nữ kia cũng thật sự có năng lực lớn như vậy, đã đoạt trước chúng ta một bước."

"Không có quan hệ gì với bọn họ." Chu Trạch chỉ mái nhà, "Nhìn bốn chữ lớn trên đó kìa."

"Cao ốc Long Tâm?"

"Ba tầng phía trên cùng đã bị Long Tâm lấy rồi, không liên quan gì đến người đầu bếp kia." Chu Trạch nói: "Mà người ta đã trả nhiều tiền lắm để mua quyền lại quyền đặt tên, chúng ta không tranh nổi với bọn họ đâu."

"Chuyện này cũng không sao." Hàn Phỉ nói : "Chỉ cần không phải do tên đầu bếp kia cướp là được."

"Các cậu đừng nói như vậy." Hứa Uyển nói: "Anh ta rất lợi hại, lỗi OI, là chính anh ta giúp tôi xử lý đấy."

"Cái gì?"

Biểu lộ của Chu Trạch với Vương Chấn đều bất ngờ, đối với lí do Hứa Uyển đưa ra, cảm thấy khó mà tin nổi.

"Không thể nào, anh ta chỉ là một đầu bếp, sao có thể biết mã máy tính được?" Chu Trạch nói:

"Nếu như anh ta thật lợi hại như vậy, hoàn toàn có tư cách chính mình lập nghiệp rồi, còn đi làm đầu bếp làm cái gì."

"Lời này tôi tán thành, đừng nói là lập nghiệp, nếu là thật có trình độ giỏi như vậy, đi những công ty khác làm công, một năm cũng có thể kiếm được vài trăm ngàn dễ dàng, cũng không cần thiết ăn bám phú bà."

"Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng Tiểu Uyển nói chính đầu bếp kia đã giúp một tay, tôi thấy có khi cô ấy tâm động rồi." Hàn Phỉ nói.

"Cậu nói cái gì đó." Hứa Uyển nói:

"Chuyện này tôi lừa các cậu làm gì chứ, thực sự là anh ta giúp tôi xử lý. Chúng ta nghiên cứu nhiều ngày như vậy, đều không có phương án tốt để giải quyết, tôi cũng không có khả năng tùy tiện là có thể nghĩ ra được biện pháp xử lý."

"Tôi thấy là cậu thèm muốn thân thể của người ta nha, đi ăn cơm đều không nói cho tôi một tiếng." Hàn Phỉ nói.

"Cô không phải là nhìn anh ta không vừa mắt sao, tôi liền tự mình đi thôi." Hứa Uyển nói: "Hơn nữa đồ ăn của cửa tiệm bọn họ rất ngon, muốn ăn cũng rất bình thường."

"Chậc chậc chậc, việc này cô nói với tôi làm gì đi mà nói với Chu Trạch ấy."

"Thực sự là không còn cách gì với các cậu mà." Hứa Uyển im lặng lắc đầu một cái, "Long Tâm đã chuyển tới nơi này, chúng ta có nên gửi qua một giỏ hoa quả để chào hỏi không?"

"Ngày hôm qua, cũng đã lục tục đưa thiết bị vào rồi." Hàn Phỉ nói: "Hôm nay hẳn là làm không sai biệt lắm."

"Tôi cảm thấy cần phải đi chào hỏi một lần, tuy rằng người ta không quen biết chúng ta, nhưng đi qua đi lại trước lạ sau quen, đều là không sai." Vương Chấn nói:

"Giai đoạn gây dựng sự nghiệp, phải phát huy tinh thần da mặt dày, như vậy mới có càng nhiều cơ hội."

"Yên tâm, tôi đã cân nhắc đến phương diện này rồi, đều đã mua đồ xong rồi, đợi lát nữa liền đưa tới, giao lưu thân mật." Chu Trạch nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 663.

Chương 664. Tập Đoàn Lăng Vân Cũng Là Của Tôi

“Được đó Chu Trạch, thế mà lại nghĩ đến chuyện như vậy từ sớm, không tệ không tệ.” Hàn Phỉ nói.

Chu Trạch lấy chìa khóa xe, mở cốp sau ra.

Bên trong có một con mèo may mắn cỡ lớn, ngoài ra còn có hai bó hoa tươi, nhìn vô cùng cao cấp.

“Con mèo cầu tài này thật là đáng yêu, bọn họ hẳn là sẽ không ghét bỏ đâu.” Hàn Phỉ nói.

“Hẳn là sẽ không đâu.” Hứa Uyển nói:

“So với các ngành truyền thống thì ngành Internet vẫn đang còn rất buông lỏng, không nên đưa những thứ đồ quê mùa, chỉ cần có thể có ngụ ý tốt là được.”

“Chuyện gì thế này? Tên đầu bếp kia sao lại tới đây?”

Ngay tại lúc mấy người chuẩn bị đi vào, ngoài ý muốn nhìn thấy Lâm Dật, đi tới từ nơi cách đó không xa.

“Sao anh ta lại tới đây? Vậy mà lại không đi cùng người phụ nữ kia.” Hàn Phỉ mắng một câu.

“Phú bà làm sao có thời gian mỗi ngày đều quan tâm đến anh ta được.” Chu Trạch không mặn không nhạt mà nói.

“Các người bớt tranh cãi đi.” Hứa Uyển nói, sau đó đi về phía Lâm Dật, vén tóc, khách khí nói:

“Lâm tiên sinh, xin chào.”

Bởi vì cửa tiệm nhỏ của Lâm Dật rất nổi tiếng tại đường Chính Dương.

Muốn nghe ngóng một số tin tức cơ bản về anh ta là chuyện vô cùng dễ dàng.

Cho nên Hứa Uyển đã biết tên của anh.

“Cô cũng ở đây sao?”

“Thiết bị văn phòng của chúng tôi đều đã chuyển tới đây, sau này sẽ làm việc ở chỗ này.”

“Vậy thì là chuyện tốt.” Lâm Dật thản nhiên nói.

“Anh không phải là cũng muốn thuê phòng ở đây để buôn bán à, thủ tục thế nào rồi?” Hứa Uyển hỏi.

“Đều đã làm xong, vừa vặn hôm nay tới xem một chút.”

“Vậy thì tốt quá tôi sẽ không quấy rầy anh nữa.”

Lâm Dật gật gật đầu, không nói gì, hai tay đút trong túi, đi thẳng vào trong tòa nhà.

“Người này bị gì vậy, Tiểu Uyển chủ động nói chuyện với anh ta, vậy mà còn hờ hững, lạnh nhạt cái gì chứ.” Hàn Phỉ nói.

“Người ta đang có quan hệ với phú bà, tuy dung mạo Tiểu Uyển xinh đẹp, nhưng không có tiền như người ta, đương nhiên anh ta sẽ không thèm phản ứng với cô ấy rồi.”

“Được rồi được rồi, các người đừng nói nữa.” Hứa Uyển nhìn thoáng qua về phía tòa nhà, nói:

“Chúng ta lên đó xem một chút, rồi đem đồ vật đưa cho người ta, sau đó trở về công ty.”

“Được.” Nói chuyện đơn giản vài câu, một hàng bốn người đi vào tòa nhà, cũng thuận thế đi đến tầng cao nhất.

Vừa bước ra khỏi thang máy, bốn người tình cờ nhìn thấy Điền Nghiên đi qua trước mặt.

Nhất thời bị loại khí tràng lãnh diễm mà cường đại kia làm cho kinh sợ.

“Chị gái này xem ra cũng không phải là người đơn giản.” Hàn Phỉ hâm mộ nói.

“Tôi nghe nói người phụ nữ này thật không đơn giản, có vẻ như là Phó tổng giám đốc của công ty Didi và nghiệp vụ hiện tại của Long Tâm tạm thời sẽ do cô ấy phụ trách.”

“Trời ạ, người phụ nữ này vậy mà lại là Phó tổng giám đốc Didi?”

Bốn người đối với thân phận của Điền Nghiên, đều cảm thấy bị chấn kinh và ngoài ý muốn.

Vừa mới ra khỏi thang máy, mà đã gặp được nhân vật lớn như thế, Long Tâm quả thật không tầm thường a.

Bốn người mang tâm tình thấp thỏm, cầm lấy đồ, đi về phía Long Tâm, trùng hợp lại gặp Điền Nghiên đang đứng ở cửa ra vào.

Nhìn thấy bốn người tới, Điền Nghiên đầu tiên là sững sờ.

“Các người là?”

“Ngài, ngài khỏe chứ, chúng tôi đến từ Khoa học kỹ thuật Xuân Điền, nghe nói các người chuẩn bị khai trương, cho nên chúng tôi đem chút quà nhỏ đến.”

“Được, cám ơn.”

Ấn tượng của Điền Nghiên đối với mấy thanh niên trẻ tuổi vừa mới lập nghiệp này cũng không tệ lắm.

Bởi vì lúc Didi vừa thành lập, cũng đã từng làm chuyện như vậy.

Điền Nghiên nhận lấy hoa và mèo may mắn trên tay Hứa Uyển, cũng biểu đạt sự cảm tạ.

“Tôi còn có những chuyện khác nên không tiếp đãi các người được, các người ở đây đợi một hồi, tôi sẽ gọi đồng nghiệp tới mang các người đi tham quan một vòng.”

Điền Nghiên có thể lăn lộn cho tới vị trí ngày hôm nay, đương nhiên là có liên quan mật thiết đối với cách hành xử của cô.

Lấy thân phận của cô thì hoàn toàn cũng không cần phải quan tâm mấy người này, bởi vì bọn họ căn bản không cùng một cấp bậc.

Nhưng cô vẫn rất khách khí, thể hiện ra khí chất và đẳng cấp mà một người thành công nên có.

Bởi vì Điền Nghiên hiểu rõ một đạo lý.

Ngành nghề công nghệ cao không giống với các ngành nghề truyền thống còn lại.

Có lẽ người ngày hôm nay mà mình xem thường lại trở thành con cưng mới của giới đầu tư vào ngày sau đó.

Cũng giống như ông chủ Mã năm đó, những người từng nghe qua ông ta khoác lác cũng không hề nghĩ tới ông ta lại có thành tựu như ngày hôm nay.

Bốn người liếc nhau một cái, trong mắt lộ ra một tia kinh hỉ.

Ai cũng không nghĩ tới, người phụ nữ cao cao tại thượng này, vậy mà lại dễ nói chuyện như vậy.

“Vậy thì cám ơn ngài.” Hứa Uyển cúi đầu nói.

“Cố lên, chăm chỉ một chút, nói không chừng sau này sẽ có khả năng hợp tác.” Cười nói xong, Điền Nghiên kéo một tên đồng nghiệp qua, phân phó đơn giản vài câu rồi đi vào văn phòng tổng giám đốc.

Nhưng tại lúc này, cửa phòng tổng giám đốc bị đẩy ra, Lâm Dật đi ra từ bên trong.

Vương Nhiễm đứng bên cạnh anh, chăm chú lắng nghe chuyện mà anh bàn giao.

Cũng đúng vào lúc này, bọn người Hứa Uyển nhìn thấy Lâm Dật, đều mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Anh, sao anh lại ở đây?” Chu Trạch kinh ngạc nói.

“Tôi là ông chủ của công ty này, tôi không ở đây thì người nào sẽ ở đây?”

Biết được thân phận của Lâm Dật, bốn người Hứa Uyển kinh ngạc thiếu chút nữa rớt cằm.

“Anh là ông chủ của Long Tâm sao? Anh không phải là đầu bếp sao?”

“Làm đầu bếp là nghề phụ, đây mới là nghề chính của tôi.”

“Nhưng tôi nghe nói, Long Tâm là công ty con của tập đoàn Lăng Vân, anh làm sao có thể là ông chủ của công ty này được.”

Nghi vấn của Chu Trạch cũng là nghi vấn của những người khác.

Thân phận của Lâm Dật đột nhiên thay đổi 180 độ, trong lúc nhất thời bọn họ còn khó có thể tiếp nhận.

“Bởi vì tập đoàn Lăng Vân cũng là của tôi, hiện tại các người còn có nghi ngờ gì nữa không?”

Nghe nói như thế, mọi người như bị ngũ lôi oanh đỉnh, đứng sững sờ tại chỗ.

Tên đầu bếp mà mình không thèm nhìn đến, lại là chủ tịch của tập đoàn Lăng Vân nổi tiếng kia? Tin tức này cũng quá huyền ảo đi.

“Vậy người phụ nữ đi cùng anh mấy ngày trước là?”

“Các người còn muốn biết thân phận của cô ấy sao?”

Lâm Dật vừa cười vừa nói: “Bình thường hẳn là không hay xem tin tức đi.”

“Chuyện này có quan hệ gì với tin tức sao?” Hứa Uyển hỏi dò.

“Người phụ nữ kia là Phó Thị trưởng của Trung Hải, có phải là rất bất ngờ hay không?”

“Thế, thế mà lại là Phó thị trưởng?” Bốn người Hứa Uyển đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Vậy mà lại có quan hệ thân thiết như vậy với Phó thị trưởng, anh ta cũng quá lợi hại đi.

“Lâm tổng, các người có quen biết sao?” Điền Nghiên cảm thấy ngoài ý muốn nói.

Lâm Dật chỉ vào Hứa Uyển, “Cô ấy thường xuyên đến tiệm của tôi ăn cơm, cho nên có quen biết.”

Hứa Uyển vội vàng hạ thấp người cúi đầu, “Lâm tổng, ngài khỏe chứ, tôi là quản lý của Khoa học kỹ thuật Xuân Điền ở tầng dưới, Hứa Uyển.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Công ty của các người chủ yếu là làm về cái gì?”

“Chúng tôi đang khai phá một cái app giáo dục online, chẳng mấy chốc sẽ ra mắt trên thị trường IOS và Android .”

“Được, cố gắng làm cho thật tốt.”

Lâm Dật thuận miệng dặn dò một câu, sau đó liền rời đi dưới cái nhìn chăm chú của bốn người.

Nhưng lần này, trong ánh mắt của bốn người, đều nhiều hơn vẻ chấn động.

Tuổi còn trẻ mà đã có thể trở thành chủ của tập đoàn Lăng Vân, người đàn ông này không khỏi quá lợi hại đi.

Nhưng tại sao anh ta lại đi mở quán ăn, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 664.

Chương 665. Ai Dám Khiêu Khích Lâm Dật!

“Hiện tại các người hẳn là không còn hoài nghi về phú bà bên cạnh anh ấy nữa đúng không?”

“Không, sẽ không.” Chu Trạch lau mồ hôi lạnh, nói.

“Thật sự là quá kinh khủng, may mà anh ấy không có tức giận. Nếu không thì chỉ một câu thôi là có thể khiến cho cái công ty nhỏ này của chúng ta sẽ không còn nữa.”

“Tôi sau này sẽ không tiếp tục mua đồ ủng hộ cho tiểu thịt tươi nữa đâu, mỗi ngày đều sẽ đến quán anh ấy ăn cơm.” Hàn Phỉ nói.

Nhìn bóng lưng Lâm Dật rời đi, Hứa Uyển thầm nghĩ.

Lâm tiên sinh lợi hại như vậy, giữa anh ấy và Lương thị trưởng hẳn là có thân phận ngang nhau đi?

Mà anh ấy lại ưu tú như vậy, liệu có phải là Lương thị trưởng đang theo đuổi anh ấy hay không?

Có lẽ cũng có khả năng này.

…

Điền Nghiên và Vương Nhiễm đi theo Lâm Dật đi ra khỏi tòa nhà.

“Tuy Long Tâm còn chưa lên sàn, nhưng công việc cụ thể đã có thể triển khai.” Lâm Dật nói:

“Hiện tại việc phát triển sinh thái điện thoại là quan trọng nhất, đừng để như xe bị tuột xích.”

“Đã biết, Lâm tổng.”

Dặn dò đơn giản vài câu, Lâm Dật liền lái xe rời đi.

Chuẩn bị xử lý chuyện của Brandon.

Cùng lúc đó, Brandon, Jack và Lewis đã đến trước đại sứ quán Hoa Kỳ tại trung Quốc.

Người phụ trách tiếp đãi Brandon là một người phụ nữ da đen.

Tên của cô là Roland, rất khách khí mời bọn họ vào sảnh.

“Các người là du học sinh đến Trung Quốc sao?” Roland hỏi.

“Đúng vậy, chúng tôi bị sinh viên Trung Quốc đánh, còn uy hiếp đến sự an toàn cá nhân của chúng tôi, ngoài ra còn muốn chúng tôi giải tán Hiệp hội du học sinh Trung Hải. Chúng tôi hi vọng các người có thể giúp đỡ xử lý chuyện này.”

“Trời ạ, vậy mà còn có loại chuyện này sao?” Roland khoa trương nói: “Thật là quá đáng mà!”

“Quả thực là vô cùng quá đáng.” Brandon nói:

“Chúng tôi đã đem những việc này, phản ánh với trường học, nhưng trường học cũng không có chấp nhận, thái độ lại vô cùng tiêu cực. Sau đó chúng tôi tìm đến người của bộ giáo dục, bọn họ cũng không xử lý chuyện này, trơ mắt nhìn chúng tôi bị bắt nạt. Chúng tôi ở đây là để sinh hoạt học tập, nhưng mà một chút nhân quyền cũng không có!”

“Trước khoan lại gấp.” Roland trấn an nói: “Cậu trước tiên nói cụ thể mọi chuyện một chút cho tôi, sau đó tôi sẽ đem tin tức liên quan chuyển báo lên trên, nhất định sẽ giúp các người giải quyết vấn đề.”

“Được rồi.”

Trong nửa giờ tiếp theo, ba người Brandon đem mọi chuyện đã xảy ra, thêm mắm thêm muối rồi tự thuật lại một lần.

Vẻ mặt của Roland vô cùng tức giận, ghi lại chuyện đã xảy ra.

“Không chỉ lừa tiền của các người, hơn nữa còn kêu nhiều người đánh các người, những người Trung này thực sự là quá phận mà.”

“Quan trọng nhất chính là, giáo viên và hiệu trưởng trường học đều mặc kệ chuyện này, chúng tôi đã không còn ôm bất cứ hy vọng gì với Trung Quốc nữa.”

“Ba người yên tâm đi, tôi đã ghi lại chuyện này, hiện tại liền sẽ báo cáo lại cho Brown tiên sinh.” Roland nói:

“Anh ấy là một người rất cường ngạnh, mà lại rất có tinh thần chính nghĩa, nhất định sẽ giúp đỡ các người.”

“Cám ơn cô, nữ sĩ xinh đẹp.”

Roland cầm bản ghi chép của mình, đi thang máy lên tầng bốn.

Cô chuẩn bị đi tìm người đứng đầu Đại sứ quán, Brown, để báo cáo chuyện này.

Trong văn phòng, có một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh đang ngồi.

Brown đã hơn năm mươi tuổi, mặc dù là nhân viên công chức, nhưng lại có kiểu tóc như lập trình viên IT, tóc trên đầu đã không còn mấy sợi nữa.

Brown cầm điện thoại di động, đang cao hứng bừng bừng gọi điện.

“Yên tâm đi, Roy tiên sinh, tôi bên này sẽ tích cực phối hợp.”

“Ngoại trừ thân phận của tôi bây giờ, thì tôi vẫn là cố vấn của Pfizer trên danh nghĩa, đương nhiên là sẽ tích cực đẩy mạnh chuyện này, cho nên ông yên tâm, chuyện bên này tôi sẽ xử lý tốt.”

Lại nói chuyện vài câu, Brown cúp điện thoại.

Sau đó ông gối hai tay sau đầu, nhàn nhã tựa lưng vào ghế ngồi.

Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn đang liên hợp thiết lập một phòng nghiên cứu y dược tại Trung Hải, đây cũng chính là một hạng chiến tích trong lúc mình nhận chức.

Không bao lâu nữa, sẽ có rất nhiều rất nhiều tiền mặt vào trong túi của mình.

Người Mỹ và Trung không giống nhau, phương thức tặng lễ của bọn họ sẽ có vẻ càng chính quy hơn.

Sẽ thuê những quan viên cấp bậc tương ứng làm cố vấn cho công ty mình.

Mà cái gọi là hối lộ, đều sẽ dưới hình thức tiền lương, được áp dụng một cách cố định. Như vậy sẽ càng trở nên hợp lý, người khác muốn tra cũng tra không được.

Xem ra cần phải bớt thời gian, đi gặp người Trung tên là Lâm Dật kia.

Nói không chừng về sau, sẽ có tác dụng lớn.

Đương đương đương ——

“Vào đi.”

Roland đẩy cửa đi vào,

“Brown tiên sinh, tôi có chuyện muốn báo cáo với ngài.”

Brown điều chỉnh lại vẻ mặt, “Chuyện gì? Tôi vẫn còn có chuyện, cô chỉ có 5 phút.”

“Brown tiên sinh, chuyện là như thế này.” Roland nói:

“Tại đại học Phục Đán Trung Hải, đã xảy ra chuyện có tính đả thương người. Du học sinh chúng ta, bị một đám người Hoa uy hiếp bắt nạt, thậm chí còn muốn bọn họ giải tán Hiệp hội du học sinh. Tôi cho rằng chúng ta cần phải nghiêm túc xử lý chuyện này.”

Nghe Roland báo cáo, Brown để bút trên tay xuống.

“Thế mà còn có chuyện như vậy?”

“Là thật, còn thật sự đã xảy ra.” Roland nhún vai nói:

“Hơn nữa mấy du học sinh kia còn đang chờ ở dưới tầng.”

Nói xong, Roland đưa ghi chép trên tay giao cho Brown.

Liếc nhìn tư liệu trên tay, vẻ mặt Brown đang rất nghiêm túc, trong nháy mắt liền biến thành ngưng trọng.

Không vì cái gì khác, bởi vì người có hiềm nghi tên là Lâm Dật!

“Không thực sự trùng hợp như vậy chứ?”

Brown lẩm bẩm một câu, biểu lộ rối rắm.

Hiện tại, Pfizer và mấy công ty dược phẩm còn lại đang chuẩn bị thành lập trung tâm nghiên cứu y dược tại Trung Hải.

Người mà bọn họ hợp tác tên là Lâm Dật!

“Chính là người tên Lâm Dật này sao?"

Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi đúng không?

Brown cau mày, ông cũng có chút không biết nên làm thế nào.

Nếu như là trùng hợp, như vậy vấn đề không lớn.

Nhưng nếu như thật sự là cùng một người, vậy thì chuyện này sẽ không có cách nào xử lý nổi.

Nếu xử lý không tốt thì con đường tiền tài của mình sẽ bị gãy mất.

“Cô nói mấy người học sinh bị đánh kia đang ở đây đúng không?”

“Bọn họ đang ở dưới lầu, đang chờ tin tức tức của chúng ta.” Roland nói.

“Cô khoan để cho bọn họ đi, tôi gọi điện thoại chút đã, sau đó sẽ xử lý chuyện này.”

“Được rồi, Brown tiên sinh.” Roland nói ra: “Tôi ra ngoài... Chờ ngài.”

Sau khi Roland rời khỏi đây, Brown cầm điện thoại di động, gọi điện thoại cho Lương Nhược Hư, hỏi số điện thoại của Lâm Dật, chuẩn bị xác nhận một chút.

Nếu thật sự hai người khác nhau, như vậy thì chuyện này sẽ phải truy cứu tới cùng.

Nếu như thật là cậu ta thì phải xử lý cẩn thận.

Nếu như chọc cho cậu ta mất hứng, thì hạng mục hợp tác chỉ sợ cũng rất khó để khai triển.

Nghĩ đến đây, Brown không có dự nữa, gọi điện thoại cho Lâm Dật.

“Xin chào, Lâm tiên sinh, tôi tự giới thiệu mình một chút, tôi là người phụ trách Đại sứ tại Trung Quốc, Brown.”

“Tôi muốn hỏi ngài một số vấn đề.”

“Mấy ngày trước, có mấy du học sinh Mỹ bị đánh, xin hỏi chuyện này...”

“Thật sự xin lỗi, ngài hiện tại có thể tới Đại Sứ quán một chuyến không, tôi sẽ giúp ngài giải quyết chuyện này một cách thỏa đáng.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 665.

Chương 666. Sớm Mẹ Nó Nhìn Thấy Cô Đã Khó Chịu

Trong xe, sau khi Lâm Dật nghe xong điện thoại, cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

Bản thân mình đang muốn đi tìm bọn họ đây, không nghĩ tới họ lại chủ động gọi tới.

Lương Nhược Hư nói đúng thật không sai, những người này quả nhiên sẽ đến Đại Sứ quán tìm viện binh.

Thế nhưng người tên là Brown kia, nói sẽ giúp mình giải quyết chuyện này một cách thỏa đáng, dạng hành động này có chút thú vị.

Lẽ ra ông ta cần phải giúp những du học sinh kia mới đúng chứ.

Khóe miệng Lâm Dật mang theo ý cười, cũng không có nghĩ nhiều như vậy, thay đổi hướng xe, lái về phía Đại Sứ quán.

Thông thường mà nói, nếu xảy ra chuyện như vậy thì đều sẽ do cơ quan có chức năng xử lý, với lại ở giữa còn có rất nhiều quy trình rườm rà.

Nhưng bởi vì quan hệ đặc thù của Lâm Dật, nên Lương Nhược Hư ngầm cho phép Brown hành động.

Bởi vì cô biết rõ, Brown không có khả năng làm gì Lâm Dật.

Khoảng hai mươi mấy phút sau, Lâm Dật lái xe đến cửa đại sứ quán.

Vừa đem xe ngừng lại, thì thấy một người phụ nữ da đen đang đứng ở trước mặt.

Vẻ mặt người phụ nữ lạnh lùng, thần sắc cao ngạo, trên mặt mang theo một tia tức giận.

Mà người này, cũng chính là Roland.

“Chúng tôi đã chờ cậu rất lâu, hi vọng cậu có thể giải thích rõ ràng đối với chuyện xảy ra mấy ngày trước.”

Tin tức Lâm Dật đến đây là do Brown nói, nhưng nguyên do trong đó thì lại không có nói rõ cho Roland.

Loại chuyện lén lút này, nếu để cho người ngoài biết thì sẽ không tốt.

Lâm Dật cười cười, lão đại các người ở trước mặt tôi còn phải khách khí nói chuyện, con mẹ nó cô còn muốn giả trang với tôi cái gì?

“Đi thôi.”

Dưới sự dẫn dắt của Roland, Lâm Dật đi vào trong Đại Sứ quán.

Đúng lúc này, bốn tên nhân viên bảo an cao lớn vạm vỡ, vọt tới bên người Lâm Dật.

Tuy vẫn còn giữ khoảng cách nhất định, nhưng lần này bầu không khí lại vô cùng ngưng trọng.

Dường như chỉ cần Lâm Dật có bất kỳ động tác nào khác thì sẽ bị đánh.

“Đây là làm cái lông gì vậy, coi tôi là phạm nhân sao?”

“Lâm tiên sinh, hi vọng anh nói chuyện khách khí một chút, nơi này là Đại Sứ quán Mỹ.”

Roland đã làm việc tại đại sứ quán nhiều năm, rất hiểu rõ về văn hóa Trung Quốc.

Ý nghĩa câu nói của Lâm Dật, cô đều nghe được rõ ràng, cũng nói lại với giọng cảnh cáo:

“Tôi hi vọng anh có thể tuân thủ quy củ của chúng tôi, đừng có bất kỳ hành động gì quá khích, nếu không bọn họ sẽ ra tay.”

Lâm Dật phủi phủi bụi quần áo trên người, cười nói:

“Cô tốt nhất nên làm rõ tình huống đi, nơi này là Trung Hải, người phải tuân thủ quy củ hẳn là các người mới phải?”

“Nhưng nơi này là Đại Sứ quán, không giống với những nơi khác.” Roland rất phách lối nhún vai, nói:

“Tôi đã nhắc nhở cậu, nếu như cậu có bất kỳ hành động nào quá khích, bọn họ sẽ ra tay.”

“A...”

Lâm Dật nhìn Roland, “Nếu như cô có can đảm thì cứ để bốn người bọn họ thử ra tay một chút, tôi muốn xem xem người nằm xuống trước sẽ người nào.”

Nói xong, Lâm Dật sải bước đi về phía trước, thân thể bốn tên nhân viên an ninh lắc một cái, không dám nói thêm cái gì, chỉ bước nhanh đi theo.

Dưới sự dẫn dắt của Roland, Lâm Dật đi đến phòng họp tầng hai.

Roland đang muốn gõ cửa, thì Lâm Dật đã đẩy cửa ra.

Ngoại trừ bọn người Brandon thì Brown cũng đang ở đây, ông ấy khách khí chào hỏi:

“Ngài chính là Lâm Dật Lâm tiên sinh đúng không.”

“Là tôi.” Lâm Dật kéo một cái ghế qua, ngồi xuống.

“Brown tiên sinh, chính là anh ta tìm người đánh chúng tôi, hy vọng ngài có thể tích cực xử lý chuyện này.”

Lewis đứng dậy, “Ngài nhìn răng của tôi xem, chính là bị anh ta đánh rụng.”

“Anh ta không chỉ có đánh du học sinh chúng tôi, còn muốn chúng tôi giải tán Hiệp hội du học sinh. Chúng tôi mãnh liệt đề nghị, nên bắt anh ta lại.”

Bởi vì có Brown bên cạnh, cho nên ba người Brandon vô cùng tự tin, lúc đối mặt với Lâm Dật, không có chút lo sợ nào cả.

Lâm Dật nửa nằm nửa ngồi thoải mái trên ghế sô pha, một tay ôm đầu, ánh mắt liếc xéo về phía Brown.

“Ông không phải nói là muốn xử lý chuyện này một cách thích đáng sao, hiện tại thì xử lý đi, tôi sẽ nhìn xem kết quả xử lý như thế nào.”

Brown xoa mồ hôi lạnh trên trán, “Ba người các người đều bình tĩnh một chút, tôi đã biết được chân tướng vụ việc qua con đường khác. Tôi hi vọng ba người lập tức xin lỗi Lâm tiên sinh, rồi bồi thường tương ứng!”

“Ừm hả?”

Nghe thấy lời nói của Brown, người trong phòng họp đều cảm thấy ong ong đầu.

Thậm chí cảm giác như mình đã nghe nhầm.

Brandon kích động đứng lên, lớn tiếng nói:

“Brown tiên sinh, ngài làm sao có thể nói như vậy được, chúng tôi mới là người bị hại!”

“Nhưng tôi đã biết rõ mọi chuyện, hình như là các người làm trái pháp luật tương ứng trước, hơn nữa còn đập cửa tiệm của Lâm tiên sinh. Đây đều là chuyện mà các người làm đúng không.”

“A không!”

Hai tay Brandon ôm đầu, vẻ mặt khoa trương, “Brown tiên sinh, bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, là chúng tôi bị bắt nạt, ngài phải nói giúp cho chúng tôi chứ.”

Suy nghĩ của đám người Brandon này rất đơn thuần, chúng ta đều là người Mỹ, ông cần phải giúp chúng tôi mới đúng.

Dựa theo tình huống bình thường thì Brown sẽ làm như vậy.

Nhưng tình huống hiện tại lại không bình thường.

Người Trung trước mắt, có địa vị vô cùng quan trọng tại Trung Hải, với lại cậu ta còn có hạng mục hợp tác với Pfizer và nó cũng sắp được triển khai rồi.

Nếu như bây giờ xử lý cậu ta, như vậy thì ích lợi của mình sẽ bị nguy hại nghiêm trọng.

Tại đất nước đặt lợi ích lên hàng đầu như Mỹ, Brown sẽ không để cho ích lợi của mình bị hư hại.

Trong lúc mấu chốt, đương nhiên là muốn bảo vệ lợi ích của Lâm Dật.

“Cậu không nên kích động, chuyện này phải được xử lý công bằng, không thể bởi vì chúng ta đều là người Mỹ, mà tôi sẽ đứng về phía các người được.” Brown nói.

“Chẳng lẽ ngài không quan tâm đến lợi ích của chúng tôi sao!” Brandon chất vấn.

“Vậy tổn thất của Lâm tiên sinh sẽ do ai đến gánh chịu đây?”

“Chuyện này...”

Bọn người Brandon không nói nên lời, Lâm Dật cười nói:

“Xem ra các người đã có quyết định.”

Nhìn sang Lâm Dật, Brown liền thay đổi vẻ mặt, nói:

“Ngài cảm thấy phương thức xử lý của tôi như vậy có được không?”

“Tôi cảm thấy mấy người bọn họ không xứng để học tại Trung Quốc nữa, đợi lát nữa tôi sẽ liên hệ với lãnh đạo có liên quan, mở học tịch của bọn họ rồi trả trở về. Đất Trung Hoa không chào đón những người như này.”

Mày Brown nhăn lại, nhưng cũng không dám nói gì, chỉ có thể đáp ứng.

“Chúng tôi đã biết, sau đó tôi sẽ phái người đến trao đổi chuyện này với trường học của bọn họ, tranh thủ nhanh chóng giải quyết chuyện này.”

Lâm Dật gật đầu đứng dậy, cười nhìn bọn người Brandon.

“Mấy người các người đúng là, ngoan ngoãn nghe lời chẳng phải tốt sao, sao lại nháo tới đây chứ. Tuy rằng sẽ được đưa trở về, nhưng cũng nên cẩn thận một chút, trị an của Trung Quốc cũng không tốt lắm đâu.”

Ba người bị dọa cho run rẩy, đây đã có thể coi như là uy hiếp trắng trợn.

“Lâm tiên sinh, xin chú ý thái độ nói chuyện của cậu, xin đừng nên uy hiếp học sinh của chúng tôi.” Roland nói.

Cho tới bây giờ, Roland vẫn không thể lý giải cách làm của Brown.

Tất cả mọi người đều là người Mỹ, tại sao ông ta lại không nói giúp cho người của mình?

Roland có ý nghĩ như vậy, hoàn toàn là do sự khác biệt của giai cấp địa vị đưa đến.

Bởi vì cô không hề nhận được bất kỳ lợi ích nào từ lần hợp tác này cả, đương nhiên sẽ nói đỡ cho người của mình.

“Sớm mẹ nó nhìn cô đã thấy khó chịu rồi, tôi con mẹ nó đang uy hiếp đó, cô có thể làm gì tôi?!”

Roland bị Lâm Dật mắng mà mộng bức, không ngờ tới người này lại có thể thô lỗ như vậy.

“Tiên sinh, nữ sĩ Roland là quan viên nước Mỹ chúng tôi, cậu làm như vậy là phạm pháp.” Một binh sĩ mặc đồng phục nước Mỹ nói.

“Phạm pháp? Lão đại các người còn phải khách khí nói chuyện với tôi, cậu con mẹ nó tính làm cái quái gì vậy?”

Nói xong câu tiếp theo, Lâm Dật tiêu sái rời đi, không ai dám nói thêm cái gì.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 666.

Chương 667. Chị Dẫn Em Đi Kiếm Đồ Ăn Ngon

Trong phòng họp, sắc mặt bọn người Brandon như tro tàn, ngồi phịch ở trên ghế.

Đây là kết quả mà bọn họ không hề nghĩ tới.

“Mọi chuyện đã được giải quyết, tôi hi vọng các người có thể viết một lá thư xin lỗi.” Brown nói:

“Về phần chuyện nghỉ học và cưỡng chế về nước, còn có một số thủ tục cần làm, khả năng còn cần phải chờ mấy ngày nữa, các người trở về chuẩn bị đi.”

“Chẳng lẽ không có chỗ nào để thương lượng nữa sao?”

“Không có, các người vẫn là nên đi đi thôi, nhưng mà các người yên tâm, tôi nghĩ Lâm tiên sinh sẽ không làm loạn đâu. Tôi có thể cam đoan về vấn đề an toàn mấy ngày nay của các người.”

Brown không hề nói rõ đây là bởi vì bọn họ đắc tội người không nên dây vào, không muốn đả kích lòng tin của bọn họ.

Đừng nói nơi này là Trung Quốc, cho dù là tại nước Mỹ, thì trước lợi ích to lớn cũng sẽ không có ai đứng ra nói chuyện giúp bọn họ đâu.

“Mẹ nó, chúng ta đi thôi.”

Mắng một câu, ba người Brandon tức giận rời đi.

“Brandon, chúng ta hiện tại xong rồi, đã không thể tìm được người đối phó anh ta nữa.” Jack nói.

“Tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu, tôi nhất định sẽ làm cho anh ta phải trả giá thật lớn!” Brandon nghiến răng nghiến lợi nói:

“Tôi là người Mỹ, dựa vào cái gì lại bị người Hoa bắt nạt!”

“Nhưng chúng ta đã không có cách nào nữa.”

“Cậu ta không phải muốn khai trừ chúng ta sao, chờ đến trước khi về nước một ngày, tôi sẽ đi đốt đi tiệm của anh ta.” Brandon nói:

“Dùng cách nói của người Trung, đây là hoặc là không làm, còn mà đã làm thì phải làm cho xong. Chờ đến lúc bọn họ tra được hung thủ thì chúng ta đã trở về nước, pháp luật nước Mỹ sẽ bảo hộ chúng ta, sẽ không hèn nhát giống như Brown!”

Lúc Lâm Dật trở lại cửa tiệm nhỏ thì đã qua giờ dùng cơm.

Nhưng Lâm Dật ngoài ý muốn phát hiện, tại trước cửa tiệm, có mấy cái hộp cỡ lớn được gia cố thêm.

Trên mỗi một thùng giấy, đều là các nhãn tên không giống nhau, dùng để thu gom các loại đồ bỏ đi khác nhau.

Lâm Dật nhìn vào bên trong thùng giấy, có thùng đựng đầy chai nhựa, có thùng đựng sách cũ và giấy báo, còn có một thùng có đựng mấy món quần áo cũ nhưng còn chưa hỏng, xem ra vẫn còn còn có thể mặc.

Lâm Dật sờ cằm, ngoại trừ Kỷ Khuynh Nhan, thì hình như không ai có lá gan để những vật này tại tiệm của mình cả.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật liền gọi điện thoại.

“Đồ trước cửa tiệm là của em sao?”

“Ừm, em gọi người đưa qua, nó có thể giúp bọn họ thu được thêm ít đồ.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Công việc ngày hôm nay của em cũng không nhiều, đợi lát nữa em sẽ qua.”

“Được.”

Việc làm ăn của tiệm buổi chiều không quá bận, Lâm Dật buồn bực ngán ngẩm ngồi ngẩn người trong tiệm.

Cứ như vậy ngày qua ngày cũng không tìm được biện pháp mở nhiệm vụ cuối cùng, khi nào mới lấy được phần thưởng cuối cùng của hệ thống đây!

Buổi chiều, ngay tại lúc Lâm Dật bận rộn, Kỷ Khuynh Nhan đi vào từ bên ngoài.

“Lâm Dật anh mau tới đây, chúng ta thu thập được rất nhiều thứ, em cảm thấy ít nhất có thể được 100 tệ.”

Lâm Dật nhìn Kỷ Khuynh Nhan, dở khóc dở cười nói:

“Đồ rách nát của nhà ai mà đáng tiền như thế, em nói cho anh một tiếng, anh cũng đi nhặt ve chai.”

“A? Nhiều đồ như vậy, chẳng lẽ còn không được 100 tệ sao?”

“Cùng lắm chỉ có thể bán được 20 tệ.”

“Không phải chứ, ít như vậy sao?”

“Chính là ít như vậy, khả năng còn không đủ cho em mua một đôi tất.”

Kỷ Khuynh Nhan theo Lâm Dật vào phía sau bếp, uể oải nói: “Vậy thì thu nhập một ngày của bọn họ khả năng đều không đến 100 tệ.”

“Cũng không nhất định, nếu như gặp được người có lòng tốt thì có thể bán được nhiều chút.”

“Nhưng cho dù có thể bán được hơn 100 tệ thì tại thành thị như Trung Hải này, hình như cũng không đủ để sinh hoạt.”

“Không phải vậy sao, đây chính là cuộc sống, có một số việc là không còn cách nào.”

“Vậy anh nói xem, em giúp đỡ mấy người đó một chút, trợ cấp cho Đông Đông đến trường, lại cho bọn họ một phòng nhỏ, cải thiện cuộc sống, anh cảm thấy thế nào.”

Lâm Dật bưng lấy khuôn mặt đáng yêu của Kỷ Khuynh Nhan.

“Làm việc tốt đương nhiên là không thành vấn đề, nhưng có một chuyện, em cần phải nhìn rõ một chút.” Lâm Dật nói:

“Em cảm thấy nhà của Đông Đông rất khó khăn, nhưng trên thực tế, còn có người còn khó khăn hơn nhiều so với bọn họ. Cho dù chúng ta có tiền thì cũng không thể giúp hết tất cả mọi người được.”

“Chị...”

Ngay lúc Lâm Dật đang nói chuyện với Kỷ Khuynh Nhan, có một cái đầu nhỏ thò vào từ ngoài cửa.

Kỷ Khuynh Nhan đi ra từ sau bếp, phát hiện là Vương Đông Đông tới.

“Đông Đông vào đi.”

Nhìn thấy Vương Đông Đông, Kỷ Khuynh Nhan đón cậu vào.

“Sao lại chỉ có một mình em tới, bà nội em đâu.”

“Bà nội em đang nhặt ve chai trong trường học, bà sẽ không tới đâu.”

“Đi, chị dẫn em vào sau bếp, chỗ đó có đồ ăn ngon.”

“Hắc hắc...”

Vương Đông Đông thật thà cười rộ lên, “Chị, em không đói bụng, em tới để tặng đồ cho chị.”

“Ừm? Cho chị cái gì vậy?”

Vương Đông Đông hưng phấn lấy ra hai quả táo từ trong túi.

“Vừa rồi em và bà nội cùng đi bán phế phẩm, ven đường có mua táo, bà mua cho em hai quả, bảo em mang đến cho các người.”

Táo cũng không tính là lớn, thậm chí còn không bằng nắm đấm của mình.

Người thường xuyên đi dạo siêu thị như Kỷ Khuynh Nhan, liếc một chút liền nhận ra hẳn là loại táo rất rẻ.

Nhưng nhìn hai quả táo, Kỷ Khuynh Nhan lại cảm thấy vô cùng quý giá.

“Em giữ lấy mà ăn đi.” Kỷ Khuynh Nhan kìm nước mắt, “Chị bình thường cũng có ...”

Nói được nửa câu, Kỷ Khuynh Nhan cảm giác bả vai mình bị xiết chặt, Lâm Dật từ phía sau bấm một cái, khiến cho câu nói kế tiếp đều nghẹn lại trong bụng, cũng không nói ra miệng.

Lâm Dật cầm lấy hai quả táo, mình tự nếm thử trước một miếng.

“Rất ngọt nha, em nếm thử xem.”

Kỷ Khuynh Nhan giờ mới hiểu được dụng ý của Lâm Dật, cũng cắn một miếng, thế nhưng vị chua này thiếu chút nữa khiến cô nghiến răng.

“Rất ngon, ngọt hơn nhiều so với táo trước đó mà chị đã từng mua.”

“Hắc hắc...”

Vương Đông Đông cười rộ lên, nhưng không nói gì, chỉ là đứng cười tại chỗ, trong mắt tràn ngập cảm giác thỏa mãn và vui sướng.

Nhìn nụ cười của Vương Đông Đông, khóe miệng của Kỷ Khuynh Nhan cũng giương lên.

Nhưng trong lòng lại còn chua hơn so vị táo lúc nãy.

Cậu bé ngay cả ham muốn tối thiểu nhất cũng không có, tại sao lại phải nếm trải mọi khó khăn của đời người chứ.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 667.

Chương 668. Nhân Gian Rực Rỡ, Lòng Lại Đầy Chua Xót

Kỷ Khuynh Nhan đem phần táo còn lại, bỏ vào trong túi xách của mình.

Sau đó cúi người, sờ lên đầu của Vương Đông Đông, “Đi, chị dẫn em đi xem đồ tốt.”

“Đồ tốt gì vậy?”

“Chị giúp mấy người thu gom một ít đồ, lát nữa sẽ cùng em mang đi bán.”

“Đây đều là của em sao?”

Đôi mắt của Vương Đông Đông trừng lớn, trong ánh mắt không giấu nổi sự vui sướng.

Trong mắt cậu, bình nhựa và báo chí cũ chính là tiền, chính là bảo bối.

“Ừm, đi, chị dẫn em đi nhìn xem.”

“Anh sẽ thu thập cùng hai người.”

Lâm Dật đóng cửa tiệm, giúp đỡ Vương Đông Đông bỏ phế phẩm thu gom được vào trong túi, chuẩn bị lái xe đi bán, nếu không thì một mình cậu cũng cầm không được nhiều đồ như vậy.

Sau khi thu thập xong thì được hai cái túi lớn.

“Lái xe của em đi, xe của anh là xe hai chỗ, chứa không nổi những vật này.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Được.”

Nhìn thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, đem hai bao phế phẩm lớn bỏ vào xe Maserati.

Người xung quanh đi qua đều kinh ngạc muốn rớt cằm.

Lái Maserati đi bán phế phẩm, kẻ có tiền đều chơi trò kích thích như thế sao?

Ngồi trong xe Kỷ Khuynh Nhan, Vương Đông Đông khẩn trương đến mức thân thể cứng ngắc, ngay cả động cũng không dám động.

“Không cần khẩn trương như vậy.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Đây là lần đầu tiên em được ngồi xe như này, sợ sẽ đụng hỏng đồ.”

“Không có việc gì, đây là xe của chị, cứ tự nhiên một chút, không cần câu nệ như vậy, nếu không thì chị sẽ không vui.”

“Đã biết, thưa chị.”

Dưới sự dẫn đường của Vương Đông Đông, Lâm Dật lái xe đến một tiểu khu cũ kỹ, phía trong tiểu khu có một nhà để xe đang mở cửa.

Nơi đó là một nhà thu gom ve chai, có hai người một nam một nữ đang ngồi thu dọn đồ đạc tại cửa ra vào, sau đó đem đồ bỏ vào xe tải bên cạnh.

Nhìn thấy Maserati lái qua, một nam một nữ đều dừng động tác trên tay lại, không biết xe này là tới để làm gì.

“Chú Lý, chúng con tới bán phế phẩm.”

Sau khi xe dừng hẳn, Vương Đông Đông dẫn đầu xuống xe, rồi đem hai bao phế phẩm lớn cầm xuống.

“Lái xe tới bán phế phẩm? Bán từng ấy phế phẩm, còn không đủ tiền xăng cho người ta đi.”

Vương Đông Đông có chút mất tự nhiên, “Là anh chị dẫn con tới.”

“Giúp nó tính toán xem được bao nhiêu tiền, nếu có thể cho nó thêm chút nào thì cho thêm chút đó đi.” Kỷ Khuynh Nhan thương lượng.

Người đàn ông được gọi là chú Lý bỗng đỏ mặt, sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu nhìn thấy cô gái xinh đẹp như vậy mà lại nói chuyện với mình.

“Tên nhóc Đông Đông này tôi cũng có quen biết, dù sao cũng hay đến đây để bán đồ, cụ thể có bao nhiêu tôi cũng không đếm nữa, cho cậu 25 tệ có được không.”

Lâm Dật tính rằng những vật này nhiều lắm cũng chỉ có thể bán được 20 tệ, đối phương lại cho đến 25 tệ, đã không tính là ít.

“Đông Đông, em cảm thấy thế nào?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Ừm vâng, đã rất nhiều rồi.”

Người đàn ông được gọi là chú Lý kia lấy ra 25 tệ nhàu nát từ trong túi bên hông, giao cho Vương Đông Đông.

“Chú Lý, dì Vương, chúng con đi đây.”

“Đi thôi, đi thôi, xú tiểu tử đi ra ngoài còn được ngồi xe con.”

“Hắc hắc.”

Ba người lên xe, trở về cửa tiệm nhỏ.

Kỷ Khuynh Nhan sờ đầu Vương Đông Đông.

“Có đói bụng không, để anh của em làm cho em chút cơm nha.”

“Em không đói bụng, em phải đến trường học tìm bà nội, đem tin tức tốt này nói cho bà mới được.”

“Vậy em chờ một lát.”

Kỷ Khuynh Nhan đến sau bếp, cầm mấy cây dăm bông và hoa quả, đưa cho Vương Đông Đông.

“Đói thì ăn ít đồ lót dạ một chút.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Chị và anh sẽ ở chỗ này chờ các người, buổi tối nhất định phải tới ăn cơm đó.”

“Cảm ơn anh chị.”

Sau khi cúi chào hai người, Vương Đông Đông hào hứng vội vàng chạy ra khỏi cửa tiệm nhỏ.

Đối với cậu mà nói, đi qua đó giúp đỡ cũng không phải là chuyện quan trọng nhất.

Mà là muốn đem 25 tệ này cho bà nội.

Trở lại trong tiệm, Kỷ Khuynh Nhan chỉnh sửa lại một phần quy tắc tái chế.

Hi vọng các học sinh gần đây có thể bỏ các loại rác tái chế vào trong thùng trước cửa, cố gắng giúp bọn họ càng nhiều càng tốt.

Hơn mười giờ đêm, khách trong tiệm đã về gần hết.

Bà cụ và Vương Đông Đông, lặng lẽ đi vào từ bên ngoài.

“Cô gái, trong tiệm không còn khách nữa đúng không.”

“Có khách cũng không có việc gì, mau vào đi.”

Khi đến trong cửa tiệm nhỏ lần nữa, hai người đã không còn câu nệ giống như trước đó.

Nhất là Vương Đông Đông, đã thân quen với Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, nói chuyện cũng không còn rụt rè nữa.

“Chị, chị lại đây với em.”

Vương Đông Đông đứng tại cửa ra vào, vô cùng thần bí, hướng về Kỷ Khuynh Nhan mà ngoắc ngón tay.

“Là có bí mật gì muốn nói với chị sao?” Kỷ Khuynh Nhan vừa cười vừa nói.

“Ai nha, chị mau tới đây đi.”

“Em đúng là tiểu hỗn đản, tuổi không lớn lắm mà đã học được cách câu dẫn bạn gái anh rồi.” Lâm Dật cười nói.

“Chớ dọa đứa nhỏ, nhanh đi nấu cơm đi.”

Vương Đông Đông vẫn đứng ở đằng xa, cười hì hì nhìn Kỷ Khuynh Nhan, lại ngoắc ngón tay.

“Chị mau tới đây đi.”

Kỷ Khuynh Nhan cười đi qua, ngồi xổm xuống nhìn Vương Đông Đông.

“Em muốn nói gì với chị sao?”

Vương Đông Đông lặng lẽ liếc nhìn Lâm Dật liếc một chút, sau đó xoay người, chặn ánh mặt của Lâm Dật lại, nhỏ giọng nói:

“Chị nhắm mắt lại đi.”

“Được, chị sẽ nhắm mắt lại.”

Vương Đông Đông sờ soạng trong túi quần một hồi lâu, sau đó nói:

“Chị mở mắt ra đi.”

Kỷ Khuynh Nhan mở mắt, phát hiện trên tay Vương Đông Đông có cầm một cây kẹo.

“Cái này cho chị.”

Vẻ mặt Kỷ Khuynh Nhan mang theo vui vẻ, nhận lấy kẹo trên tay Vương Đông Đông.

“Cái này cho chị thật sao?”

“Vâng.” Vương Đông Đông liên tục gật đầu, sợ Kỷ Khuynh Nhan không tin.

“Thật là tốt, nhưng sao em lại mua kẹo cho chị.”

“Lúc em và bà nội đang nhặt ve chai trên sân bóng rổ, có một anh trai tặng cho một chị gái một một cây kẹo. Chị ấy sau khi ăn xong thì vô cùng vui vẻ, cho nên em cũng muốn mua cho chị một cái.”

Kỷ Khuynh Nhan dở khóc dở cười nhìn Vương Đông Đông.

Bản thân mình cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi, thế mà lại để một bé trai mười mấy tuổi trêu chọc.

Đây là muốn trưởng thành rồi đúng không?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 668.

Chương 669. Cháu Giữ Giúp Bà

Cây kẹo tuy không đáng tiền, nhưng trong lòng Kỷ Khuynh Nhan vẫn cảm thấy rất vui.

Nào là táo, nào là kẹo que, từng món quà nhỏ.

Loại cảm giác này thú vị hơn nhiều so với việc bị Lâm Dật trêu chọc.

Không bao lâu sau, Lâm Dật bưng hai bát mì đi ra, còn có hai món ăn kèm.

Ăn cơm chiên trứng hoài cũng sẽ chán, hôm nay đổi khẩu vị cho bọn họ.

“Đợi lát nữa cơm nước xong xuôi, các người cứ để đồ vật lại trong tiệm, ngày mai cháu sẽ lái xe đi bán giúp hai người, không cần tự mình đi làm gì.” Lâm Dật nói.

“Không cần vậy đâu.” Bà lão vội vàng từ chối, “Tự chúng tôi đi là được rồi, không thể chuyện gì cũng nhờ hai người giúp đỡ được. Vợ chồng trẻ hai người làm ăn cũng không dễ dàng gì, da mặt tôi cũng không dày đến mức đó.”

“Việc này thì có là gì, chỉ là giúp đỡ chút thôi.”

“Vậy cũng không được, tự chúng tôi đến là được rồi.” Ánh mắt bà lão híp lại, tuy rằng có chút chua xót, nhưng lại rất hạnh phúc.

“Vậy được rồi, có gì cần giúp đỡ thì hai người cứ nói với cháu, tóm lại đừng khách khí làm gì.”

“Cám ơn hai người, người tốt nhất định sẽ được đền đáp.”

Bầu không khí trong cửa tiệm nhỏ rất hài hòa, nhìn thấy hai người hài lòng ăn đồ mà Lâm Dật làm, Kỷ Khuynh Nhan ngồi một bên nâng má.

Cô cảm thấy, lúc mình có năng lực thì nên đi giúp đỡ một số người cần sự trợ giúp.

Đối với mình mà nói, đây cũng là một loại may mắn.

...

Trong tuần tiếp theo, cuộc sống của Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan cũng không có gợn sóng gì quá lớn.

Công việc của Long Tâm đang chậm rãi triển khai, đồng thời cũng đã đi vào quỹ đạo.

Mà trong đó, Lương Nhược Hư cũng đã giúp đỡ không ít.

Ngoài ra, từ trong miệng Lương Nhược Hư, Lâm Dật cũng hiểu rõ tại sao người phụ trách Đại sứ quán - Brown lại dùng thái độ cung kính như vậy đối với mình.

Bởi vì chuyện trung tâm nghiên cứu đã được đưa vào danh sách quan trọng, Brown là người đứng đầu Đại sứ quán, trong đó có không ít chuyện điều giải công tác cần ông ta làm.

Với lại trong đó, ông ta cũng có thể thu được lợi nhuận to lớn, đương nhiên là sẽ đứng về phía mình.

Dựa vào nguyên nhân trên, Lâm Dật nghĩ chủ nghĩa tư bản có vẻ như cũng có ưu điểm của bọn họ.

Có tiền chính là cha.

Ai cũng phải nhìn sắc mặt của mình để nói chuyện.

Mà trong một tuần này, hầu như ngày nào cửa tiệm nhỏ cũng đóng cửa vào khoảng mười một giờ.

Mỗi ngày đều sẽ chờ cụ bà và Vương Đông Đông cơm nước xong xuôi mới rời khỏi.

Qua mấy ngày tiếp xúc, Vương Đông Đông đã mập lên một vòng, mà Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan cuối cùng cũng biết tên của bà lão.

Bàng Tú Hoa, một cái tên rất thuần phác lại mang theo cảm giác thời gian.

Mà trong khoảng thời gian này, Vương Đông Đông với Kỷ Khuynh Nhan và Lâm Dật, cũng coi như thân quen hoàn toàn.

Lúc Lâm Dật bắt nạt Kỷ Khuynh Nhan, nó cũng dám đứng ra nói đỡ cho Kỷ Khuynh Nhan.

Mà bạn tốt của Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện cũng biết trong cửa tiệm nhỏ có hai vị khách đặc thù.

Vào một ngày nào đó, còn cực kỳ không biết xấu hổ mà lừa Vương Đông Đông một cây kẹo que.

Thật sự là thoái hóa đạo đức không có lòng người mà.

Ngoài chuyện đó ra, Kỷ Khuynh Nhan còn mua rất nhiều sách cho Vương Đông Đông.

Có lúc, cậu bé không cần đi hỗ trợ bà thì sẽ ở lại sau bếp của Lâm Dật, giúp đỡ rửa chén, lúc rảnh rỗi sẽ ngồi ở một bên đọc sách.

Là một đứa bé vô cùng hiểu chuyện.

Mà Kỷ Khuynh Nhan cũng đang tự hỏi, làm thế nào mới có thể giúp đỡ bọn họ tốt hơn.

Giúp đỡ Vương Đông Đông đến trường là chuyện không thành vấn đề, đưa cho bọn họ một căn nhà nhỏ cũng không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề chính là, hai người bọn họ đều không có nguồn kinh tế.

Mình có thể giúp đỡ bọn họ nhất thời, nhưng lại không có biện pháp giúp bọn họ cả đời được.

Cho nên Kỷ Khuynh Nhan vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, hy vọng có thể nghĩ ra một biện pháp hoàn mỹ để giải quyết vấn đề này.

“Tiểu tử, tới đây.”

Giống như thường ngày, sau khi hai người ăn xong, Vương Đông Đông giúp đỡ thu dọn chén đũa.

Nhưng trong lúc này, bà lão lại gọi Lâm Dật sang bên cạnh.

Nhìn thấy cảnh này, Kỷ Khuynh Nhan tìm một lý do giữ Vương Đông Đông lại phía sau bếp.

Hai người rõ ràng là có lời muốn nói, mà lại không muốn để cho người khác nghe được, nếu không thì bà lão cũng sẽ không làm như vậy.

“Có chuyện gì vậy ạ.” Sau khi ngồi xuống bên cạnh bà lão, Lâm Dật hỏi.

Bà lão run run rẩy rẩy, lấy từ trong ngực ra một cái túi màu đỏ, bên trong hình như đựng không ít đồ.

Bà lão mở cái túi đó ra trước mặt Lâm Dật.

Lâm Dật nhìn thấy bên trong tất cả đều là tiền, một tệ, năm tệ, mười tệ, thậm chí còn có mấy tờ 50 tệ, mà còn lại, tất cả đều là tiền xu.

Lâm Dật không biết cụ thể có bao nhiêu tiền, nhưng ít nhất cũng gần 1800 tệ.

“Bà đưa nhiều tiền ra như vậy làm gì, nếu như gặp phải người xấu thì sẽ bị cướp mất đó.” Lâm Dật cười ha hả nói.

Nói như vậy, là bởi vì Lâm Dật muốn bà ấy có ý thức an toàn một chút.

Bởi vì có khả năng đây là toàn bộ tiền tiết kiệm của bà.

Bà lão nhếch miệng cười lên, nếp nhăn trên khóe mắt đều chồng lại cùng một chỗ.

Cho dù trên thân bẩn thỉu, nhưng nụ cười lại phá lệ sạch sẽ.

“Bà bình thường đều không để nó trên người, hôm nay cố ý lấy ra.”

Lâm Dật phản ứng nhanh, đoán được ý của bà.

“Bà có phải là muốn cháu gửi dùm hay không?”

“Đúng đúng đúng, cháu giữ giúp bà.”

Hả?

Khác một chữ mà như một trời một vực.

Suy nghĩ của bà lão có vẻ như không giống với suy nghĩ của mình lắm.

“Ý của bà là nhờ cháu cầm giúp, mà không phải là gửi tới ngân hàng sao?”

Bà lão cười gật đầu, lộ ra hai hàm răng không đầy đủ.

“Đúng đúng đúng, cháu giữ giúp bà.”

“Bà ơi, như này cũng quá lạc hậu đi.” Lâm Dật nói:

“Bà đưa cho cháu giữ cái này không thể an toàn bằng việc gửi ở ngân hàng đâu.”

“Không gửi ngân hàng, bà muốn gửi nó cho cháu.” Bà lão cố chấp nói:

“Cháu giúp bà một chút đi.”

“Đây không phải là chuyện có giúp hay không.” Lâm Dật nói:

“Cháu có thể cam đoan, cho dù người gửi ở chỗ cháu thì cháu một đồng cũng sẽ không động, nhưng dù nói thế nào, nơi này của cháu cũng không an toàn bằng ngân hàng a.”

“Đây không phải là chuyện có an toàn hay không, mà là thân thể của bà đã càng ngày càng tệ.” Bà nói:

“Bà sợ có một ngày nào đó mình đột nhiên không còn nữa, nếu quả thật có một ngày như vậy, bà hy vọng cháu có thể đem số tiền này giao lại cho cháu của bà. Về phần nó có thể sống bao lâu, bà cũng không quản nữa.”

Lâm Dật nhếch miệng, trong lòng cảm thấy khó chịu.

“Việc này đợi lát nữa lại nói, cháu đã từng học y, để cháu xem mạch giúp bà.”

Lâm Dật cũng không có kỹ năng lâm sàng gì cao siêu, nhưng dưới sự gia trì của 《Nội Kinh dược điển》 thì trình độ Trung y cũng có thể coi là không tệ. Chút năng lực nhỏ như bắt mạch, xem bệnh thì vẫn có.

“Tiểu tử, cháu còn biết Đông y sao? Thật sự là không tầm thường nha.”

“Bà trước khoan hãy nói chuyện.”

Lâm Dật nghiêm túc, bởi vì như vậy sẽ ảnh hưởng đến kết quả chẩn bệnh.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 669.

Chương 670. Nhân Gian Quá Khổ, Tôi Cũng Không Muốn Tiếp Tục Nữa

Bà lão không nói nữa, cũng sợ ảnh hưởng đến Lâm Dật.

“Năm nay bà bao nhiêu tuổi rồi?” Lâm Dật hỏi.

“Bà đã 86.” Bà lão khoa tay nói:

“Lúc ấy đứa con kia của bà cũng không chịu thua kém, nếu như nó kết hôn sớm thêm mấy năm nữa thì và đã có thể nuôi lớn cháu trai rồi.”

Lâm Dật thở phào một cái, tim của bà ấy không tốt lắm, còn bị suy tim nghiêm trọng, nhưng kết hợp với tuổi tác hiện tại của bà thì cũng coi như là hiện tượng bình thường.

Nhưng sau này nhất định phải coi trọng, nếu như cứ tiếp tục như thế nữa thì thật sự có khả năng sẽ xảy ra chuyện bất cứ lúc nào.

“Ngày mai bà tới tìm cháu sớm một chút, cháu dẫn bà đi bệnh viện một chuyến.”

Suy nghĩ ban đầu của Lâm Dật là làm phẫu thuật chống đỡ tim cho bà ấy trước, như vậy sẽ có thể bớt đi được rất nhiều nguy cơ, sau đó lại chú ý điều dưỡng thân thể, sống lâu thêm mấy năm là chuyện không thành vấn đề.

Nếu không lấy trạng thái hiện tại của bà ấy thì quả thực là rất khó nói.

“A? Đi bệnh viện sao? Bà không đi đâu, chỗ kia đắt lắm, chút tiền ấy của bà còn không đủ mua thuốc.”

“Yên tâm, tất cả phí dụng đều sẽ do cháu trả, không cần người trả tiền đâu.” Lâm Dật nói:

“Bà cũng đừng từ chối nữa, nếu như buổi sáng ngày mai bà không đến thì từ nay về sau cũng đừng đến tiệm của cháu nữa, cháu cũng mặc kệ cháu của bà luôn.”

“Tiểu tử, cháu đừng như vậy mà.” Bà lão nói:

“Bà đều đã lớn tuổi như vậy rồi, dù sao cũng đã sắp chết, lãng phí nhiều tiền trên người bà như vậy không đáng đâu.”

“Không có gì mà đáng hay đáng không hết, chỉ có nên hay không thôi.” Lâm Dật nói:

“Bà chỉ cần nghe lời của cháu, muốn sống thêm ba, năm năm nữa cũng là chuyện không thành vấn đề.”

“Đừng nói ba, năm năm, ba năm ngày bà cũng không muốn sống nữa.” Bà lão cười nói: “Còn không bằng chết ngay bây giờ.”

“Đây là lời nói gì vậy, bà phải điều dưỡng thân thể thật tốt, rồi hãy nhìn ngắm thế giới này thật kỹ.”

Bà lão vừa cười vừa khóc:

“Nhân gian quá khổ, bà không muốn nhìn nữa, cũng không muốn tiếp tục nữa.”

Vẻ mặt của Lâm Dật trong nháy mắt liền ngưng lại.

Trong lòng mang theo nỗi sợ hãi và lo nghĩ, nhẹ nhàng kéo tay bà cụ lại.

“Mọi chuyện đều sẽ khá hơn thôi, vì Đông Đông, phải sống cho thật tốt, bà còn phải nhìn thấy em ấy học đại học, cưới vợ nữa.”

Bà lão cười rộ lên, “Sống một ngày chính là một ngày, phải tranh thủ tích lũy thêm cho nó.”

“Chúng ta đều phải cố gắng mà sống.”

Bà lão đem túi vải đỏ giao cho Lâm Dật, nói nghiêm túc: “Cái này cháu nhất định phải giữ giúp bà.”

“Được, cháu sẽ giữ giúp bà.” Lâm Dật nói: “Nhưng buổi sáng ngày mai người phải qua đây.”

“Chỉ cần cháu có thể giúp bà giữ tiền, vậy thì mọi chuyện đều sẽ nghe theo cháu.”

“Chuyện này cứ quyết định như vậy đi.”

Bà lão nhếch miệng nở nụ cười, “Đã hơn mười một giờ rồi, bà không quấy rầy vợ chồng trẻ hai người nữa, sau này phải sống thật tốt, không được cãi nhau đó.”

“Vâng, cháu biết rồi.”

“Cháu trai, đi thôi, để cho anh chị còn về nhà nữa.”

“Vâng thưa bà.”

Vương Đông Đông đi ra từ phía sau bếp, trên tay còn mang theo một bao đồ lớn, đều là Kỷ Khuynh Nhan đưa cho.

Kỷ Khuynh Nhan kiểm tra điện nước, Lâm Dật khóa chặt cửa, cửa sổ, một hàng bốn người đi ra khỏi cửa hàng.

“Bà xem, phế phẩm hôm nay tốt hơn nhiều, có nhiều đồ như vậy, cháu cảm thấy chúng ta ít nhất cũng có thể bán được 80 tệ!”

Nói xong, Vương Đông Đông đem cái bao đã chuẩn bị từ trước ra, bắt đầu bỏ phế phẩm vào bên trong.

“Bà ơi, nhiều đồ như vậy, các người cầm một lần hẳn là không hết đi, để chúng con lái xe đưa các người trở về.”

“Không cần không cần đâu.”

Bà lão vừa cầm đồ vừa nói: “Một chuyến cầm không hết thì quay lại lần nữa là được.”

“Cần gì phiền phức như vậy chứ, các người còn phải đi đi lại lại một chuyến. Chúng con đưa người đi, sớm xong việc một chút, trở về liền có thể nghỉ ngơi sớm.”

“Không cần đâu.”

Bà lão cười nói: “Vợ chồng trẻ hai người đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, các người còn có cuộc sống riêng của mình, chúng tôi cũng có cuộc sống riêng của mình. Người chỉ cần không chết, thì phải nỗ lực mà sống, tiểu tử, cháu nói có đúng không?”

“Lời này không sai.” Lâm Dật cười ha hả, nói.

Anh ôm bả vai Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật vỗ nhẹ, “Đi thôi, về nhà.”

“Ừm.”

“Gặp lại anh chị sau.”

“Ừm, ngày mai gặp lại.”

Kỷ Khuynh Nhan lưu luyến không rời, cô vẫn còn muốn giúp đỡ họ.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 670.

Chương 671. Để Lại Chút Tôn Nghiêm Cuộc Sống Cho Bọn Họ

Hai người lần lượt lái xe về Cửu Châu các, Kỷ Khuynh Nhan cởi giày thể thao, thả mái tóc dài phía sau xuống, nhìn như thác nước màu đen chảy xuống từ cửu thiên.

“Chuyện lúc nãy, anh nói xem hai người Đông Đông có thể thu thập hết phế phẩm không?”

“Đoán chừng còn phải mất một hồi.” Lâm Dật nói:

“Những ngày này phế phẩm càng ngày càng nhiều, bọn họ còn phải đi lại nhiều chuyến, sao có thể xong việc nhanh như vậy được.”

“Nếu như có hai chúng ta giúp đỡ, đoán chừng hiện tại đã xong rồi.”

“Giúp đỡ cũng được, nhưng cũng phải cho bọn họ chút tôn nghiêm của cuộc sống chứ.” Lâm Dật nói:

“Qua nhiều năm như vậy, cụ bà cho dù là đi nhặt đồ bỏ đi, nhưng lại chưa từng nghĩ đến việc dựa vào ăn mày mà sống qua ngày. Điều này cho thấy chắc hẳn bà ấy cũng là người có cốt khí, bọn họ có thể tiếp nhận một phần trợ giúp của chúng ta, nhưng lại không thể tiếp nhận toàn bộ. Bà ấy còn muốn sống dựa vào năng lực của mình. Đây cũng là nguyên nhân mà bọn họ có thể sống được trong khoảng thời gian không nhận sự giúp đỡ của chúng ta.”

“Em đã hiểu.”

Lâm Dật thở phào một cái, trong đầu vẫn quanh quẩn lời nói mà bà cụ đã nói với mình.

“Nhân gian quá khổ, bà cũng không muốn tiếp tục nữa.”

Nếu như không phải là thật sự không chịu nổi, thì hẳn là bà ấy cũng sẽ không nói ra lời như vậy đâu.

“Đúng rồi, lúc em và Đông Đông ở phía sau bếp, anh và bà đã nói chuyện gì vậy?”

Lâm Dật lấy ra một túi vải đỏ từ trong túi áo của mình, cũng đem tiền bên trong đổ ra ngoài.

“Cái này…”

“Tiền?” Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy ngoài ý muốn nói: “Bà đưa cho anh sao?”

“Ừm.” Lâm Dật nói: “Bà ấy nói thân thể của mình, càng ngày càng tệ, sợ chính mình bỗng nhiên không còn nữa, cho nên muốn gửi tiền ở chỗ của anh.”

“Anh phải nói cho bà ấy rằng, không thể nói những chuyện không may như vậy.”

“Nói như thế cũng không sai, nhưng bà ấy cũng hơn 80 rồi, các cơ quan của thân thể cũng đã thoái hóa, ăn không ngon ngủ không ngon, có thể duy trì được trạng thái bây giờ đã là rất tốt rồi.” Lâm Dật nói:

“Anh chuẩn bị ngày mai sẽ đưa bà ấy đến bệnh viện một chút, sắp xếp một cuộc phẫu thuật chống đỡ tim, như vậy sẽ có thể sẽ hóa giải được trạng thái hiện tại một chút.”

“Cũng được, nhưng nhất định phải làm cho thật tốt đấy.”

“Anh tự mình cầm đao, em còn sợ cái gì.”

“Hắc hắc, đùa thôi mà ~"

Kỷ Khuynh Nhan hôn lên mặt Lâm Dật một cái, “Bác sĩ Lâm là tốt nhất.”

“Tốt chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng tốt.”

Lâm Dật sờ lên cái cằm, chậc chậc chậc, đúng là một lời khen khiến cho người ta suy nghĩ miên man bất định a!

Kỷ Khuynh Nhan đi đến ngồi xuống ghế sô pha, đẩy mông Lâm Dật chen qua một bên.

“Được rồi, cũng không còn sớm nữa, nhanh đi rửa mặt đi.”

“Thế nào, mông lớn là có thể bắt nạt người khác sao.”

“Đúng vậy, dù sao cũng lớn hơn anh, nhanh đi rửa mặt đi.”

“Bình thường không phải đều là em đi trước sao.”

“Em phải đếm tiền, ngày mai sẽ để cho tài vụ làm một tấm thẻ lưu trữ.”

“Được rồi.”

Hai người chia ra làm việc, ai cũng bận rộn, sau đó mỗi người đi nghỉ ngơi.

Trở lại phòng ngủ, Lâm Dật gọi điện thoại cho Lý Sở Hàm, đem chuyện đã xảy ra nói qua với cô một lần.

Lý Sở Hàm vui vẻ đáp ứng, nói rằng sẽ mau chóng sắp xếp kiểm tra và phẫu thuật.

Sắp xếp xong mọi chuyện, Lâm Dật mới giữ nguyên áo mà nằm xuống, chuẩn bị ngày mai dậy sớm một chút.

Sau đó mang bà ấy đến bệnh viện.

…

Bên ngoài cửa tiệm nhỏ, bà lão và Vương Đông Đông đã đem tất cả phế phẩm đều bỏ vào trong bao.

“Bà nội, chúng ta đã lấy nhiều như vậy rồi, trở về trước đi.” Vương Đông Đông lau mồ hôi nói.

“Trước tiên khóa ổ khóa lại đã, đợi lát nữa trở lại lấy sau.”

“Vâng.”

Lúc mới bắt đầu, bởi vì là nguyên nhân thời gian cho nên Kỷ Khuynh Nhan chỉ chuẩn bị mấy cái thùng giấy.

Nhưng bởi vì vấn đề chất lượng cùng với việc càng ngày càng nhiều phế phẩm, cho nên sau đó cô đã tìm người đặt làm mấy cái hòm gỗ có kích thước lớn hơn, hơn nữa còn có cả ổ khóa.

Trong tiệm lúc không có người thì sẽ khóa lại, khi có người mới mở ra để mọi người cho đồ vào.

Sau khi khóa kỹ hòm gỗ, hai bà cháu mang theo túi đồ trên vai, mượn ánh sáng đèn đường, đi về nhà mình.

Trời buổi đêm có chút lạnh, nhưng nụ cười trên mặt bọn họ thì lại rất ấm áp.

Hơn 1h sáng, sự náo nhiệt và phồn hoa của đường phố Chính Dương cũng kết thúc tại thời khắc này.

Ngoại trừ tiếng kêu của dế mèn và tiếng ve thì không nghe thấy bất cứ thanh âm nào nữa.

Nhưng tại lúc này, có ba bóng người lén lén lút lút, đi ra từ bên trong một ngõ hẻm nhỏ.

Ba người ăn mặc đều rất đồng đều, mặc quần áo rộng thùng thình mũ che hết khuôn mặt, đeo khẩu trang và kính râm, đem chính mình bao bọc cực kỳ chặt chẽ, không lộ ra một chút khe hở nào.

Ngoài ra, trên tay của ba tay còn mang theo đồ vật gì đó, đi đến trước cửa tiệm.

“Brandon, anh xác định làm như vậy không có vấn gì đề sao.” Lewis nhỏ giọng nói.

“Có thể có vấn đề gì chứ?” Brandon khinh thường nói: “Đợi lát nữa đập vỡ cửa kính rồi đem xăng đổ vào trong tiệm, sau đó chúng ta sẽ rời đi.”

“Lewis, cậu đúng là một tên hèn nhát, thủ tục của chúng ta đều đã xong xuôi rồi, tám giờ sáng ngày mai, máy bay sẽ bay về Mỹ. Cho dù bọn họ có biết là chúng ta làm, thì có thể làm gì được chúng ta? Pháp luật nước Mỹ sẽ bảo hộ chúng ta.” Jack nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 671.

Chương 672. Có Ai Không, Bắt Kẻ Trộm

“Nhưng tôi sợ sẽ gây ra động tĩnh quá lớn.” Lewis nói:

“Xung quanh còn có nhiều nhà như vậy, nếu như đốt lan sang nhà khác thì chúng ta sẽ gặp phiền toái.”

“Không cần phải sợ.” Brandon nói:

“Chờ sau khi đốt, chúng ta sẽ đứng gần đó để quan sát, chờ lúc lửa có xu hướng bùng lớn thì sẽ gọi điện báo cảnh sát. Lúc còn ở Mỹ, tôi cũng đã từng làm chuyện như này, cho nên rất có kinh nghiệm.”

“Vậy được, cứ làm như vậy đi.”

Hạ quyết tâm, ba người cầm lấy công cụ, lén lén lút lút đi tới cửa tiệm nhỏ.

Phá hủy ổ khóa trên cửa sổ, rồi lần lượt nhảy vào, sau đó đem xăng đổ ra khắp ngõ ngách trong cửa tiệm nhỏ.

“Đi thôi, xong việc rồi.” Brandon hài lòng nói, dường như đã thấy vẻ mặt Lâm Dật bó tay không biết làm thế nào hiện ra trước mắt.

Sau khi tưới hết xăng, ba người lại nhảy ra từ trong tiệm.

Hiện tại, chỉ cần một ngọn lửa nhỏ thì nhiệm vụ của mình sẽ hoàn thành.

“Các người là ai!”

Trong đêm khuya yên tĩnh, đột nhiên xuất hiện một tiếng hét chói tai, khiến cho ba người giật nảy mình.

Không hề nghĩ tới sẽ có người đột nhiên lại xuất hiện ở đây.

Nhìn thấy hai người xuất hiện ở trước mặt mình, tâm trạng của ba người đều khẩn trương.

Cũng may đó chỉ là một bà lão và một đứa trẻ, còn ăn mặc rách rưới, có chút giống với ăn mày gần đây, ứng phó hẳn là không khó lắm.

“Cút đi, ở đây không có chuyện của hai người.”

Suy nghĩ của Brandon rất đơn giản, chính là đuổi hai người kia đi, sau đó lại tìm cơ hội châm lửa.

Nhưng anh ta lại không biết hai bà cháu này lại có quan hệ với Lâm Dật.

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan là người duy nhất trên thế giới này đối tốt với hai người, sao bọn họ có thể tùy tiện rời đi được.

“Các người là kẻ trộm, đừng hòng rời đi!”

Vương Đông Đông xông tới, nắm lấy quần áo của Brandon.

“Có ai không, bắt kẻ trộm a!”

“Có ai không, bắt kẻ trộm a!”

Tiếng gọi ầm ĩ nhanh chóng truyền khắp đường phố Chính Dương.

Ba người Brandon bị dọa sợ mất mật, chuyện này nếu như để người ta biết, thì mình sẽ xong đời mất!

“Mẹ nó, cậu cút ngay cho tôi!”

Brandon giáng một cú đấm thật mạnh vào đầu Vương Đông Đông.

Vương Đông Đông rên khẽ một tiếng, ý thức đã không rõ ràng nữa, nhưng vẫn ôm chặt lấy chân Brandon.

Thấy tình huống không tốt, bà lão run rẩy chạy chậm qua, cũng nắm lấy quần áo của Brandon, rồi cùng Vương Đông Đông la lên.

“Có ai không, có người trộm đồ!”

“Bắt kẻ trộm!”

Dưới sự hô hoán của hai người, đèn của các nhà xung quanh cũng dần sáng lên.

Nhìn thấy cảnh này, ba người bị dọa cho chảy cả mồ hôi lạnh.

“Mẹ nó, cút ngay cho tôi!”

Một chân Jack đá vào người Vương Đông Đông, không có bất cứ tình cảm nào.

Vương Đông Đông bị một chân đá bay, hét lên một tiếng.

Mà Lewis cũng không nhàn rỗi, nắm lấy bà lão, dùng lực kéo một cái, ném bà ra ngoài, ngã ầm trên mặt đất.

“Chúng ta đi nhanh đi, nếu không lát nữa mà có người tới thì chúng ta ai cũng không thoát được đâu!” Jack nói.

“Mẹ nó!”

Brandon không cam lòng, mình đã chuẩn bị lâu như vậy, không nghĩ tới lại bị hai tên ăn mày này phá hư.

“Đi thôi, nếu không thì sẽ xảy ra chuyện mất.”

Ba người cũng không có ở lâu trước cửa tiệm nữa, nhanh chóng chạy khỏi hiện trường.

Cũng đúng vào đúng lúc này, mấy người nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ, mặc tạm một bộ quần áo, rồi chạy ra từ trong nhà, muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

“Bà nội!”

“Bà nội!”

Vương Đông Đông bò dậy từ dưới đất, chạy tới bên người bà nội, phát hiện cho dù gọi như thế nào thì bà cũng không trả lời.

Mà tại khóe miệng của bà còn có một vệt máu.

Người chưa từng trải như Vương Đông Đông bị dọa cho sắc mặt tái nhợt, vừa khóc lóc vừa kêu gào.

“Có ai không, van cầu các người cứu bà của cháu với.”

Có mấy người tốt đi xuống từ trên lầu, cùng nhau xông tới, nhưng cũng cuống cuồng theo.

“Chúng ta đừng nhìn nữa, bà lão đã bị như vậy rồi, phải nghĩ biện pháp đưa bà ấy đến bệnh viện thôi!”

“Bệnh viện Hoa Sơn là gần đây nhất, vậy thì đưa đến đó đi.” Một người phụ nữ trung niên nói: “Nhà ai có xe, có thể giúp đỡ một chút hay không.”

Lúc này, một người đàn ông cường tráng đứng dậy, “Nhanh lên xe của tôi đi, đừng lãng phí thời gian nữa.”

Mọi người hợp lực, đem bà lão lên trên xe, rồi đưa đến bệnh viện Hoa Sơn.

…

Hơn ba giờ sáng, Bất Dạ Thành Trung Hải, cũng trút bỏ lớp áo lộng lẫy, để lộ ra mặt yên bình nhất của nó.

Reng reng reng _ _

Lâm Dật đang ngủ say thì bị đánh thức bởi chuông điện thoại.

“Mẹ nó...”

Lâm Dật xoay người mắng một câu, “Người nào mẹ nó lại gọi điện tới ở thời điểm này vậy.”

Xoay người lấy điện thoại, Lâm Dật đang muốn mắng chửi người thì ngoài ý muốn phát hiện, người gọi điện thoại cho mình lại là Kiều Hân.

Hả?

Lâm Dật trong lòng nghĩ thầm, cô gái nhỏ này, nửa đêm gọi điện thoại cho mình làm gì?

“Có chuyện gì sao?”

“Anh Lâm, tiệm của anh có phải là ở số 89 phố Chính Dương hay không? Anh có biết một đứa trẻ tên là Vương Đông Đông hay không?”

Ừ?

Hai câu hỏi liên tiếp của Kiều Hân khiến cho Lâm Dật không hiểu gì cả.

Kiều Hân sao lại hỏi mấy chuyện này?

“Có quen biết, có chuyện gì sao?”

“Bà nội của Vương Đông Đông xảy ra chút chuyện, được đưa đến cấp cứu. Lúc em hỏi người nhà của nó là ai thì nó nói có quen biết anh, cho nên em mới gọi điện để xác nhận.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Dật hoảng hốt, tỉnh cả ngủ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Kiểm tra sơ bộ cho thấy là bị va đập, Lý chủ nhiệm đang ở bên cạnh em, chuẩn bị đưa vào ICU.”

“Tình huống nghiêm trọng như vậy sao?”

“Vâng, tình huống không quá lạc quan lắm.”

“Ở bệnh viện chờ chút, bây giờ anh sẽ qua đó ngay!”

Cúp điện thoại, Lâm Dật mặc vội một bộ quần áo, sau đó lao ra khỏi phòng.

Nghe thấy âm thanh từ phòng đối diện, Kỷ Khuynh Nhan mơ màng tỉnh dậy, thì thấy Lâm Dật đã thay quần áo, cảm thấy ngoài ý muốn.

“Anh muốn ra ngoài sao? Bên phía công ty xảy ra chuyện gì à?”

“Bên phía Đông Đông xảy ra chuyện, đang ở bệnh viện.”

“Bệnh viện sao?”

Nghe thấy câu trả lời như vậy, Kỷ Khuynh Nhan cũng bị dọa cho phát sợ.

“Anh chờ em chút, em cũng đi với anh.”

“Vậy em nhanh lên một chút, tình huống bên kia hình như không tốt lắm.”

“Ừm.”

Lâm Dật đi ra khỏi biệt thự, lấy xe ra ngoài.

Cùng lúc đó, Kỷ Khuynh Nhan mặc thêm quần bò và áo cộc Nike rồi đi ra ngoài, sau đó cùng Lâm Dật tới bệnh viện.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 672.

Chương 673. Thiếu Chút Nữa Thì Mỹ Mãn

Trên đường, Kỷ Khuynh Nhan cũng hiểu rõ được đại khái mọi chuyện, trên mặt tràn đầy lo lắng.

Nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì còn phải đến bệnh viện mới có thể biết được.

Trên đường đi, Lâm Dật liên tiếp vượt qua mấy cái đèn đỏ.

Không đến hai mươi phút, xe đã chạy đến bệnh viện, anh bấm gọi cho Kiều Hân.

“Các người đang ở chỗ nào.”

“Tại cửa ICU, anh Lâm, anh đi thang máy số sáu cạnh trung tâm điều trị đau ngực lên là có thể nhìn thấy chúng tôi.”

“Được.”

Hai người vào thang máy, một đường đi đến tầng bốn.

Cửa thang máy vừa mở ra, đập vào mi mắt hai người, khắp nơi đều là người nhà của bệnh nhân.

Trên mặt những người này hiện rõ sự mỏi mệt, thậm chí là tuyệt vọng.

“Chị!”

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan, Vương Đông Đông liền nhào tới, ôm thật chặt cô rồi gào khóc, không thể kìm nén được nữa.

Kiều Hân đứng ở một bên, trong mắt đầy vẻ đau lòng.

Trong lòng Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy khó chịu, nhẹ nhàng ôm lấy Vương Đông Đông.

“Đừng sợ, có chị đây rồi, nói cho chị biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì có được không.”

Vương Đông Đông lau nước mắt, không ngừng nức nở.

“Sau khi em và bà nội đem chỗ phế phẩm kia trở về, rồi quay lại chuẩn bị lấy phần còn lại thì đúng lúc đó nhìn thấy ba người lén lút nhảy ra từ trong cửa tiệm của hai người. Em cảm thấy bọn họ là kẻ trộm, cho nên đã cùng bà nội ngăn cản không cho bọn họ đi. Mấy người kia đá em mấy cước, còn ném bà sang một bên, sau đó bỏ chạy.”

“Có người vào trong tiệm của chúng ta sao?”

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy ngoài ý muốn.

Thời điểm khuya khoắt, ngoại trừ mình và Kỷ Khuynh Nhan ra thì bất kỳ người nào vào trong tiệm, đều có thể coi là có hành vi trộm cướp.

Nhưng lấy tình trạng an ninh của Trung Hải hiện tại thì đã rất ít gặp mấy tên trộm trắng trợn như vậy.

“Em có nhớ mấy người kia trông thế nào không?” Lâm Dật hỏi.

“Bọn họ đeo khẩu trang và kính mắt, em không thấy rõ dáng dấp ra sao.” Vương Đông Đông lại lau nước mắt một cái, “Nhưng bọn họ lớn lên rất cao to, nói chuyện cũng rất khó chịu, hình như không phải là người Hoa.”

“Không phải người Hoa sao?”

Trong lòng Lâm Dật lộp bộp một chút, đã đoán được là ai.

Lâm Dật nháy mắt ra hiệu cho Kỷ Khuynh Nhan, “Hai người cứ ở lại đây đã, anh đi qua kia nhìn một chút.”

“Đi đi, ở đây giao cho em là được.”

Lâm Dật và Kiều Hân đi qua một bên.

“Ai đã đưa bọn họ tới vậy, có nói cụ thể chuyện gì đã xảy ra không.”

“Là một người đàn ông trung niên, ông ấy nói nghe thấy tiếng cầu cứu của đứa bé này, liền đem bọn họ đến bệnh viện. Hơn nữa ông ấy còn nói, trong tiệm của anh, ngửi thấy mùi xăng rất nồng, đây không quá giống với chuyện mà kẻ trộm có thể làm ra.”

Lâm Dật gật gật đầu, thông qua những manh mối này, anh đã đem mục tiêu khóa chặt trên người bọn Brandon.

Lâm Dật cầm điện thoại di động, bấm gọi cho Lương Nhược Hư.

Hai lần đầu đều không có ai nhận, cho đến khi gọi đến lần thứ ba mới có người bắt máy.

“Đêm hôm khuya khoắt gọi điện là có chuyện gì sao?” Lương Nhược Hư mơ màng hỏi.

“Bên phía tôi có xảy ra chút chuyện, cô bảo với người bên dưới, bắt ba tên du học sinh Brandon, Jack và Lewis lại, đừng để cho bọn họ rời khỏi Trung Hải.”

“Bắt ba người này lại sao?”

Vốn dĩ Lương Nhược Hư còn chưa tỉnh ngủ, nghe Lâm Dật nói thì càng lộ vẻ mê mang.

“Những chuyện khác khoan lại hỏi, cứ làm theo lời tôi nói là được.”

“Được, tôi hiện tại sẽ sắp xếp ngay.”

Lương Nhược Hư cũng không biết đầu đuôi câu chuyện, nhưng cô có thể cảm thấy được, hẳn là đã xảy ra chuyện gì đó rất lớn.

Nếu không thì Lâm Dật cũng không có khả năng dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với mình ở thời điểm này.

Mà chuyện mình có thể làm chính là giúp anh ấy xử lý tốt chuyện này.

Cúp điện thoại, Lâm Dật nhìn Kiều Hân.

“Tình huống của bà ấy thế nào rồi? Có nghiêm trọng không?”

Lâm Dật hỏi câu này, nhưng thật ra là có hai tầng ý tứ.

Mệnh còn có thể giữ được hay không?

Nếu đổi lại là những người khác thì Lâm Dật cũng sẽ không hỏi như vậy.

Nhưng bà cụ đã lớn tuổi rồi, sẽ chịu không nổi chút giày vò nào cả.

Bất kỳ một sơ ý ngoài ý muốn nào đó cũng có thể là trí mạng.

“Tình huống rất không lạc quan, Lý chủ nhiệm đã kiểm tra cho bà ấy một chút. Bệnh nhân bị suy tim đã đến cấp độ hai, việc này vốn dĩ đã rất nguy hiểm. Tiếp theo bởi vì do va chạm, dẫn đến xuất huyết bên trong não. Hiện tại chỉ có thể cầu nguyện, tình huống của bà ấy có thể tạm thời ổn định lại, sau đó mới có thể hội chẩn, sắp xếp phẫu thuật được.”

Lâm Dật trầm mặc một lát, “Đi tìm cho tôi một bộ quần áo, tôi vào xem thử.”

“Anh Lâm, anh đi theo em, chúng ta đi vào bên trong đổi đồ.”

Dựa theo quy định của bệnh viện thì trừ khi là nhân viên phòng ICU, nếu không những người khác sẽ không được vào trong.

Nhưng nhân vật đại thần giống như Lâm Dật và Lý Sở Hàm thì có thể tự nhiên lui tới ở chỗ này, không ai dám quản.

Cho dù Lâm Dật đã rời chức lâu rồi, nhưng lạc đà gầy vẫn còn lớn hơn ngựa(*), mặc dù người không còn nhưng uy vẫn còn.

(*)những người có chuyên môn đặc biệt về một khía cạnh nào đó, ngay cả khi họ đột nhiên trở nên kém cỏi về khía cạnh này thì họ vẫn giỏi hơn một số người vừa mới ở khía cạnh này

Chỉ cần đến đây, thì người nào gặp cũng đều phải khách khí kêu một tiếng Lâm chủ nhiệm.

Hai người thay trang phục chuyên dụng tại giữa phòng giảm xóc ICU.

Sau khi thay xong quần áo thì gặp được Lý Sở Hàm và chủ nhiệm phòng ICU đi ra từ bên trong.

Lại còn vừa đi, vừa thương lượng đối sách.

“Lâm Dật, cậu đến rồi.”

Nhìn thấy Lý Sở Hàm, Lâm Dật bước nhanh tới.

“Hiện tại tình huống thế nào rồi, có thể ổn định lại không?”

Đôi mi thanh tú của Lý Sở Hàm cau lại, “Tôi đã dùng hết biện pháp có thể dùng rồi, chỉ cần có thể gắng gượng qua buổi tối hôm nay, thì vẫn còn khả năng cứu, nhưng nếu như không được thì coi như xong.”

“Mang tôi qua đó xem thử.”

Trình độ lâm sàng của Lâm Dật đã đến cấp đại sư, dù ở trong khoa hồi sức thì anh vẫn có quyền uy của mình như trước.

Lý Sở Hàm nghĩ không ra biện pháp, không có nghĩa là mình cũng sẽ không có, nắm bắt thời gian đi qua nhìn một chút, nói không chừng còn có biện pháp giải quyết.

Với lại trước đó lúc làm nhiệm vụ, hệ thống còn thưởng cho mình một tấm thẻ may mắn có thời hạn mười phút, có lẽ có thể tạo nên được kỳ tích.

“Vậy thì đi thôi, chúng ta đi qua nhìn một chút.”

Dưới sự dẫn dắt của Lý Sở Hàm, một đoàn người lại về tới phòng ICU.

Bên cạnh chiếc giường bệnh trong cùng có mấy y tá và bác sĩ đang vây quanh.

Lý Sở Hàm chỉ vào đó rồi nói, “Chính là chiếc giường kia.”

“Được.”

Sau khi biết được vị trí cụ thể, Lâm Dật bước nhanh hơn.

Tích ~~

Ngay tại lúc anh đi qua đó, thân thể Lâm Dật bỗng nhiên cứng lại tại chỗ.

Đầu óc trống rỗng, ngay cả hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Mà trong đầu của anh, lúc này chỉ còn lại tiếng tích tích kéo dài.

Nghe thấy thanh âm này, Lý Sở Hàm và Kiều Hân cũng ngây ngẩn cả người.

Bọn họ đều là bác sĩ chuyên nghiệp, đều biết rõ âm thanh này có ý nghĩa thế nào.

Bệnh nhân đã không còn.

Thân thể của bác sĩ và y tá ở bên cạnh dường như cũng đã sụp đổ, quay đầu nhìn mấy người Lý Sở Hàm, lộ ra vẻ thương mà không giúp được, dường như đang nói cho bọn họ, bệnh nhân đã không còn nữa.

Lâm Dật ba chân bốn cẳng vọt tới.

Đường của Bản Điện tim đã biến thành một đường thẳng, da thịt bà lão đã tái xám, nhắm chặt hai mắt, đã rời khỏi thế giới này.

Dưới chân Lâm Dật giống như đang có một tảng đá ngàn cân, khiến cho mỗi một bước đi đều vô cùng khó khăn.

Vẫn là tới chậm một bước, nếu như mình tới sớm hơn một chút, liệu mọi chuyện có thể chuyển biến tốt không?

Đi đến trước mặt bà lão, Lâm Dật sờ lên phần gáy của bà, đã lạnh.

Gỡ mí mắt, đồng tử cũng đã giãn ra.

Nhưng khóe miệng, hình như còn mang theo một đường cong, dường như là đang cười.

Đến lúc này, cho dù là ai tới, cũng không thể cứu chữa nữa.

Tâm trạng của Lâm Dật dường như tại thời điểm này, đã tiêu tán không còn một mảnh.

Thứ duy nhất chống đỡ cho anh có lẽ chính là nụ cười nhàn nhạt trên khóe miệng kia.

Khoảnh khắc rời khỏi trần thế, có lẽ bà ấy đã không phải thống khổ nữa.

Lâm Dật ngồi xổm xuống, nắm lấy đôi tay đã lạnh buốt kia, cẩn thận từng li từng tí nói:

“Có phải bà đã chờ ngày này lâu rồi đúng không...”

“Nói thật, nhân gian rất khổ, kiếp sau đừng tới nữa...”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 673.

Chương 674. Bọn Họ Chạy Không Thoát Được Đâu

“Hiện tại xử lý thế nào đây?”

Lý Sở Hàm đứng bên cạnh Lâm Dật, thấp giọng hỏi.

Lâm Dật đã quen nhìn thấy tình người ấm lạnh, Lý Sở Hàm cũng đã gặp nhiều chuyện sinh lão bệnh tử.

Vào lúc này, cô bình tĩnh hơn nhiều so với Lâm Dật.

“Dựa theo trình tự bình thường mà xử lý đi, sau đó tôi sẽ sắp xếp chuyện hỏa táng.”

“Muốn để cho đứa trẻ nhìn một chút không?”

Trầm mặc một lát, Lâm Dật gật gật đầu, “Để cho nó nhìn một chút đi.”

“Được, tôi sẽ để y tá đẩy di thể ra.”

Lâm Dật đem không gian nhường lại, thở sâu mấy hơi, tâm trạng cũng bình phục hơn rất nhiều.

Y tá đẩy di thể bà lão ra, Lâm Dật và mấy người Lý Sở Hàm đi theo phía sau.

Nhìn thấy Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan và Vương Đông Đông lập tức chạy tới.

“Tình huống thế nào rồi? Đều đã ổn định rồi đúng không?”

Tất cả mọi người đều không nói chuyện, mà chờ Lâm Dật mở miệng.

Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Vương Đông Đông, lại giống như là đang nói một mình:

“Người đã không còn nữa.”

Mấy chữ đơn giản này, đối với Kỷ Khuynh Nhan và Vương Đông Đông mà nói thì nó lại như sấm sét giữa trời quang vậy.

“Người, người không còn nữa sao?”

“Tình huống còn tồi tệ hơn so với trong tưởng tượng của chúng tôi, cho nên thật đáng tiếc.”

“Bà ơi!”

Nước mắt Vương Đông Đông giống như là dòng nước mùa xuân.

Cậu ghé vào trên giường bệnh, vén chăn lên, nước mắt không cầm được mà chảy xuống.

Thế nhưng bây giờ người thân cận nhất trong cuộc đời cậu vẫn bất động, cho dù cậu có gọi thế nào đi chăng nữa thì đều không có người đáp lại.

“Đông Đông ngoan, đừng khóc.” Kỷ Khuynh Nhan kéo Vương Đông Đông lại.

Cậu còn nhỏ, nếu như cứ tiếp tục khóc như thế thì rất dễ khiến cho thân thể bị suy sụp.

“Đem di thể đẩy đến nhà xác trước đi, nếu như không có người thân đặc biệt nào muốn gặp thì ngày mai sẽ sắp xếp hoả táng.” Lý Sở Hàm nói.

“Vậy mọi chuyện tiếp theo nhờ bên bệnh viện sắp xếp một chút, làm phiền cô rồi.”

“Được.”

Lý Sở Hàm gọi người đẩy di thể đi, nhưng Vương Đông Đông vẫn còn gào khóc, không chịu rời đi.

“Đi thôi, ngày mai vẫn còn có thể nhìn thấy mà.”

Lâm Dật lái xe, đem Vương Đông Đông về Cửu Châu Các.

Nhưng cậu bé vẫn luôn ôm lấy Kỷ Khuynh Nhan và khóc.

Lúc trước, khi biết Lâm Dật là cô nhi, Kỷ Khuynh Nhan cũng không có bao nhiêu cảm xúc, chẳng qua cũng chỉ cảm thấy thân thế có chút đáng thương.

Nhưng bây giờ nhìn thấy Vương Đông Đông, Kỷ Khuynh Nhan mới nhận ra, chuyện này lại là một loại cô độc đến cực hạn.

Muôn hình muôn vẻ, 14 tỷ người, mảnh đất rộng 9600 ngàn km2.

Lại không thể tìm được một cái ôm ấm áp, cũng tìm không thấy một nơi có thể đặt chân.

Cậu bé khóc đến nghiến răng nghiến lợi, hai tay nắm chặt, nhưng cuối cùng vẫn không cầm được nước mắt.

Sau cùng, khóc đến mệt, Vương Đông Đông ngủ thiếp đi trong lòng Kỷ Khuynh Nhan.

Lâm Dật ôm cậu bé vào phòng, sau đó về tới phòng khách.

Vẻ mặt Kỷ Khuynh Nhan tiều tụy ngồi ở trên ghế sô pha, trong mắt còn mang theo nước mắt.

“Ngày tốt chỉ vừa mới bắt đầu, sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ, ông trời cũng quá không công bằng đi.”

“Nếu bình thường thì chuyện này sẽ không xảy ra, nhưng lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn là sao?”

Lâm Dật đem chuyện đã xảy ra kể lại một lần cho Kỷ Khuynh Nhan, cuối cùng cô mới hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

“Lại là bọn họ làm, những người này cũng quá ghê tởm rồi!”

“Yên tâm đi, bọn họ không chạy thoát được đâu, anh sẽ xử lý tốt chuyện này.”

“Nhất định phải nghiêm túc xử lý bọn họ, đòi lại công đạo cho bà lão.”

“Anh biết phải làm thế nào mà.” Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Kỷ Khuynh Nhan.

“Em lên tầng nghỉ một lát đi, thuận tiện nhìn Đông Đông xem, anh sẽ đi xử lý những chuyện khác.”

“Ừm.”

Lâm Dật cầm điện thoại di động, đi vào trong sân.

Lúc này trời đã hơi sáng, ánh sáng mờ nhạt chiếu rọi trên mặt đất.

Điều đáng tiếc là, bà ấy đã không thể chờ được đến ngày mới.

Reng reng reng ~~

Điện thoại Lâm Dật vang lên, là Lương Nhược Hư gọi tới.

“Ba du học sinh kia đã bị khống chế lại, đều đang ở trại tạm giam, anh lúc nào thì tới.”

“Tôi còn có những chuyện khác cần phải xử lý, cứ cho vào trại tạm giam trước, chiều nay tôi sẽ qua.”

“Được, lúc anh tới thì nhớ gọi điện thoại cho tôi.”

Nói đơn giản vài câu, Lâm Dật liền cúp điện thoại, bắt đầu sắp xếp chuyện sau hỏa táng.

Còn thuận tiện chọn một khu mộ.

Lúc còn sống trôi dạt khắp nơi, hiện tại người đã mất, dù sao cũng phải tìm cho bà ấy một ngôi nhà đường hoàng.

Ngủ được một lúc, Vương Đông Đông liền tỉnh lại, trên mặt đều là vẻ bi thương.

Dưới sự sắp xếp của Lâm Dật, ba người đi tới nhà tang lễ, tiến hành đưa tiễn lần cuối.

Ngoài ra, sau khi biết tin này, Hà Viện Viện và Kỷ Hiển Chiêu cũng chạy tới, tham gia đưa tiễn hài cốt.

Trong quá trình này, Vương Đông Đông đã ngất xỉu mấy lần, nếu không có Kỷ Khuynh Nhan ở bên thì tinh thần đứa trẻ này không chừng đã sớm hỏng mất rồi.

Sau khi đưa tiễn di thể hoả táng vào đất, thì khoảng trước mười hai giờ trưa, tất cả mọi chuyện đều đã kết thúc.

“Viện Viện, cô và học tỷ cô đưa Đông Đông về Cửu Châu Các trước đi, để một mình lão Kỳ về công ty là được.” Trên đường đi ra ngoài nghĩa trang, Lâm Dật nói:

“Anh đi xử lý những chuyện khác, sau đó lại trở về tìm các người.”

“Vậy anh đi cẩn thận một chút, có việc thì gọi điện cho chúng em.”

“Ừm, anh tự biết chừng mực.”

Nói xong câu kế tiếp, Lâm Dật lái xe rời đi.

Trên đường đi, anh gọi điện thoại cho Lương Nhược Hư.

“Tôi hiện tại sẽ đến trại tạm giam, cô có thời gian hay không.”

“Anh chờ tôi một lát, tôi có một cuộc họp sắp kết thúc, sau đó chúng ta sẽ cùng đi.” Lương Nhược Hư nhỏ giọng nói qua điện thoại.

“Không có thời gian chờ cô, tôi cúp trước đây.”

“Anh chờ chút.” Lương Nhược Hư u oán nói:

“Tôi sẽ không mở cuộc họp nữa, hiện tại tôi sẽ đi, chúng ta gặp ở cửa ra vào.”

“Ừm.”

Nửa giờ sau, Lâm Dật lái xe đến trại tạm giam, Lương Nhược Hư đã chờ ở chỗ này.

“Người đều ở bên trong phải không? Đi thôi.”

“Đều đã bị giam lại.”

“Anh bớt giận đã.” Lương Nhược Hư nói:

“Bọn họ cũng chỉ là muốn báo thù anh, nhưng lại không thành công, chậm rãi xử lý là được, nóng giận như thế làm gì.”

“Người đều đã chết, còn xử lý cái lông.”

“Hả?”

Lương Nhược Hư ngây ngẩn cả người, “Anh nói cái gì? Người chết sao? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Cô không biết chuyện gì sao?”

“Tôi chỉ biết là lúc bọn họ đến phá thì bị hai bà cháu nhặt ve chai phát hiện, sau đó liền bỏ chạy.”

“Nhưng cụ bà vì vậy mà xuất huyết não, sau khi đưa vào ICU, không đến một giờ liền mất, cô nói chuyện này nên xử lý như thế nào đây?”

Chân mày Lương Nhược Hư cau lại.

Nếu như chỉ đơn thuần liên quan đến phóng hỏa, thì phạt tiền và tạm giam là có thể giải quyết vấn đề.

Nhưng chuyện này lại liên quan đến ngộ sát, vụ án sẽ trở nên phức tạp hơn.

Với lại bọn họ vẫn là du học sinh quốc tịch Mỹ, Trung Quốc bên này có thể xử lý hay không cũng là một vấn đề.

Tóm lại chuyện này rất phiền phức.

Lâm Dật không thèm quan tâm tới Lương Nhược Hư nữa, trực tiếp đi vào.

Nhìn thấy Lâm Dật và Lương Nhược Hư tiến đến, giám ngục trực ban đứng lên.

“Lương thị trưởng, Lâm tiên sinh, người đang ở bên trong.”

Lương Nhược Hư gật gật đầu, “Chuyện bên này, cũng còn tốt chứ.”

“Người của Đại sứ quán, người giám hộ của nghi phạm và luật sư của bọn họ đều đã tìm đến. Nếu như muốn xử lý việc này, sợ rằng sẽ rất phiền phức.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 674.

Chương 675. Chắc Chắn Phải Chết

"Được, tôi biết rồi."

Sau khi trao đổi vài câu đơn giản, Lâm Dật và Lương Nhược Hư đi vào bên trong.

Vào đến phòng điều tra, mọi người đã chờ sẵn bên trong phòng.

Có Brown - người đứng đầu đại sứ quán, và Roland - người đứng đầu cơ quan hành chính.

Phía sau bọn họ còn có hai người vệ sĩ.

Ngoài ra, còn có bốn người lạ mặt mà Lâm Dật chưa từng gặp.

Không có gì ngạc nhiên, bọn họ chắc hẳn là thành viên trong gia đình của Brandon. Còn mấy người ngoại quốc mặc đồ vest kia, hẳn là luật sư mà bọn họ tìm đến.

Ngoại trừ mấy người đó ra, thì còn có ba người bọn Brandon bị tạm giam ở phía bên kia cửa kính.

Mặc dù trên người đang mặc áo tù, tay mang còng chân đeo xích, nhưng vẻ mặt bọn họ lại cực kỳ bình tĩnh, như thể bọn họ cơ bản không coi Lâm Dật ra gì.

Mấy vệ sĩ cùng đám người nhà Brandon cũng chỉ nhàn nhạt liếc sơ qua Lâm Dật một cái, hiển nhiên là không để tâm.

Chính vì bọn họ đều cho rằng, ở đây không một ai có đủ quyền hạn để xử lý bọn họ!

"Mọi người đều đã có mặt ở đây, mở cửa ra đi, cách một cánh cửa nói chuyện với nhau thật không tiện."

Lâm Dật thản nhiên nói.

"Cái này..."

Giám ngục có chút lưỡng lự vì đây là làm trái với quy định.

Nhưng tình huống bây giờ có chút đặc biệt, bọn họ cũng không biết bây giờ nên làm sao cho hợp lý.

"Đừng nghe anh ấy, cứ để vậy là được rồi."

Lương Nhược Hư nói.

Lương Nhược Hư hiểu rất rõ tính tình của Lâm Dật.

Một khi mở cửa ra, Lâm Dật có thể sẽ đánh chết ba người trong kia mất.

Trên mặt Lương Nhược Hư không chút biểu cảm, lạnh lùng nhìn ba người bọn Brandon.

Ba người này thật sự muốn chết mà, tốt rồi, các người chọc ai không chọc, hết lần này tới lần khác lại trêu chọc Lâm Dật.

Phải bị đánh chết mới vừa lòng hay sao?

Lâm Dật không còn khăng khăng muốn mở cửa nữa, mà nhìn chằm chằm vào ba người họ.

"Ba đứa chúng mày gan lớn bằng trời đấy, lại dám vác mặt đến cửa tiệm của tao phóng hỏa."

Brandon nhún vai: "Vận may của mày cũng thật tốt đấy, hành động của bọn tao bị hai tên ăn mày cản trở, nếu như cho bọn tao thêm một cơ hội, nói không chừng bọn tao đã có thể đánh nhanh thắng nhanh rồi."

"Chúng mày có lẽ còn chưa biết, bà cụ ngày hôm qua vì cứu chữa không kịp đã qua đời rồi."

"Chết rồi?"

Nghe được tin này, ngoại trừ Lương Nhược Hư ra thì tất cả mọi người đều sững sờ, bầu không khí dần trở nên căng thẳng.

"Mày đang cố gắng đổ tội cho chúng tao sao?"

Brandon không chút sợ hãi nói:

"Có phải mày đang gạt bọn này đúng không?"

"Tao việc gì phải lừa chúng mày?"

"Ha ha, không phải chỉ là một kẻ ăn mày thôi sao? Chết thì chết, có gì to tát chứ." Bradon nói tiếp:

"Chúng tao có thể bồi thường tiền cũng có thể trải qua các thủ tục pháp lý. Ha ha, nhưng có một điều mày phải nhớ kỹ, chúng tao là người Mỹ, và mấy người các người chẳng có quyền hạn gì để xử lý và phán quyết bọn tao cả."

Bố của Brandon đứng ở bên cạnh, lạnh lùng cười một tiếng.

Người Trung Quốc này, quả thật có chút ngây thơ.

Rầm rầm!

Một tiếng động lớn vang lên khiến tất cả mọi người đều sững sờ, chưa kịp làm gì thì đã thấy Lâm Dật đá bay cánh cửa ngăn cách ở giữa ra.

Giám ngục đứng bên cạnh kinh ngạc trợn tròn mắt nhìn.

Đây là cửa inox mới hàn không chút gỉ sét, sao chỉ cần đạp một phát đã hỏng rồi?

Sức mạnh của người này, không phải quá lớn rồi sao?

"Lâm Dật, anh đừng xúc động!"

Lương Nhược Hư khẽ lên tiếng.

"Ngậm miệng!"

Thấy Lương Nhược Hư bị quát đến đứng hình, ba người bọn Brandon bắt đầu trở nên căng thẳng.

Chưa kể đến còng tay với xích chân trên người, cứ cho là bọn họ được tự do, tháo bỏ mấy thứ này ra đi nữa thì bọn họ cũng chưa chắc là đối thủ của Lâm Dật!

"Anh, anh định làm cái gì?"

Nhìn thấy Lâm Dật đi về phía mình, Brandon sợ hãi đến nỗi thiếu chút nữa liền tè ra quần.

Rầm!

Lâm Dật không nói nhảm thêm gì, anh nhấc chân đạp mạnh vào người Brandon.

Aaa!

Tiếng la hét thảm thiết vang lên trong phòng tạm giam, Brandon đau đớn ôm người lăn lộn trên mặt đất, cảm giác xương cốt trên người bị gãy thành từng đoạn luôn rồi.

"Sao mày dám đánh con trai tao!"

Người nói chuyện là bố của Brandon, ông ta trừng mắt gào lên.

Lâm Dật quay đầu, liếc ông ta một cái:

"Lại chọc tôi thì tôi đánh luôn cả ông đấy!"

"Bố, mau tới cứu con, hắn ta muốn giết người!"

Lewis bị dồn vào góc tường, trên mặt cắt không còn một giọt máu.

Anh ta biết rất rõ thực lực của Lâm Dật, đến cả một chiêu của Lâm Dật anh ta cũng đỡ không nổi.

Nếu như bị đá vào người, xương cốt anh ta đều sẽ gãy mất!

"Dừng tay!"

Bố của Lewis từ bên ngoài bước vào.

Thân hình to lớn như núi của ông ta khiến mọi người nhìn vào đều có cảm giác áp bách, đứng bao phủ che khuất cả người Lâm Dật.

Ngay cả khi đứng trong đám võ sĩ quyền anh chuyên nghiệp, thì thân hình của ông ta vẫn vô cùng nổi bật.

"Anh này, mong là anh là việc theo luật, anh không có quyền động thủ đánh con tôi như vậy."

Lâm Dật nhíu mày, nhìn bố của Lewis một chút:

"Ông có ý kiến gì sao?"

"Tôi hy vọng anh có thể đi ra bên kia, nếu không đừng trách tôi ra tay."

Lâm Dật không đáp lại, anh vẫn nắm lấy tóc của đối phương, hung hăng đập mạnh lên chiếc bàn sắt bên cạnh.

Aaa!

Tiếng hét thảm thiết lại một lần nữa vang lên, hơn nữa ngoại trừ tiếng la hét, mọi người có mặt còn nghe thấy cả tiếng xương gãy vụn.

Lương Nhược Hư bị dọa đến khiếp vía, nếu Lâm Dật đã thật sự nóng giận thì không ai có thể ngăn cản được.

Đầu Lewis bê bết máu, anh ta lấy tay che đầu của mình lại, lúc này trong phòng tạm giam vang vọng lên tiếng la thảm thiết của anh ta.

Ánh mắt của Lâm Dật lại chuyển về phía những người khác, lạnh lùng nói:

"Nếu ai dám vượt qua cánh cửa này, tôi cam đoan sẽ làm cho kẻ đó nằm xuống ngay tại đây."

"Ông Brown, chẳng lẽ chúng ta cứ nhìn như vậy sao?"

Trên mặt Roland có chút khẩn trương kèm theo vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Dưới cái nhìn của cô ta về sự việc này, đường đường là người đứng đầu đại sứ quán, ông Brown hẳn là phải ra mặt.

Brown chần chờ trong chốc lát nói: "Vậy cô có thể vào nói một chút lý lẽ với cậu ta."

"Hả.."

Roland do dự: "Nếu như tôi đi, hẳn là tôi sẽ bị hắn đánh chết."

"Chẳng lẽ tôi đi thì không như vậy sao?"

Lương Nhược Hư không quan tâm đến mấy suy nghĩ vớ vẩn của hai người nước ngoài này, cô ấy nháy mắt ra hiệu cho người giám ngục.

Ra hiệu cho anh ta ra ngoài trông chừng bọn họ.

Việc đã đến nước này, muốn ngăn Lâm Dật dừng lại là điều không thể nào.

Bây giờ, việc có thể làm chính là làm giảm mức ảnh hưởng bên kia xuống đến thấp nhất.

"Cầu xin anh, đừng đánh nữa, chúng tôi biết sai rồi, đừng đánh nữa mà..."

Zack và Lewis đều quỳ trên mặt đất.

Mặc dù thân phận của bọn họ có thể bảo vệ bản thân không bị chịu hình phạt, nhưng làm sao có thể tránh khỏi người đàn ông trước mắt này, đây mới chính là vấn đề.

Nếu như không ai ngăn lại, bọn họ có thể bị anh đánh đến chết mất.

"Nếu xin lỗi có tác dụng, thì hôm nay tôi đến chẳng phải uổng công rồi sao?"

Lâm Dật nhấc chân phải lên đá một phát chính xác vào đầu Zack.

Trong nháy mắt, Zack cảm giác đầu của mình ong ong choáng váng, giống như nổ tung.

Cái khác thì không dám nói, nhưng một cú đạp này giáng xuống thì khẳng định bị chấn động não chứ chẳng chơi.

Chứng kiến mấy người Brandon và Zack bị đánh thảm hại, Lewis sợ tè ra quần.

Anh ta không ngừng đập đầu vào tường, tỏ ra vẻ xin lỗi rất chân thành. Bộ dạng lúc này còn tệ hại hơn hai người kia gấp mấy lần.

"Một đám thỏ đế."

Lâm Dật phủi phủi bụi trên người, rồi đi ra bên ngoài.

Mấy người đứng bên ngoài đều vô thức lùi về phía sau một chút.

Bọn họ sợ cái người Trung Quốc này lại vô cớ đánh người.

Lâm Dật nhìn người luật sư mặc âu phục, thản nhiên nói:

"Anh chính là luật sư bào chữa của bọn họ đúng không?"

"Tôi, tôi là..."

"Vậy cho tôi hỏi một chút, anh cảm thấy vụ án này sẽ xét xử như thế nào?"

Luật sư nhẹ nhàng ho khan vài tiếng:

"Đầu tiên xin tự giới thiệu một chút, tôi là Owen, là luật sư phụ trách vụ án này, dựa theo điều lệ thì vụ án này sẽ theo pháp luật của nước chúng tôi mà tiến hành phán quyết."

Lâm Dật không nói gì, quay đầu nhìn Lương Nhược Hư:

"Vụ án này có thể phán quyết tại Trung Quốc không?"

"Về phương diện này thì tôi không rõ lắm, nhưng trên lý thuyết mà nói thì có thể, tôi sẽ xem xét lại."

Ánh mắt của Lâm Dật đảo qua đảo lại trên mấy người bọn họ rồi nói:

"Tôi không rõ là vụ án này sẽ do nơi nào phán quyết, cũng không rõ là sẽ phán bọn họ tội gì, nhưng có một điều, tôi muốn nói với các người một chút, coi như pháp luật không tuyên án tử hình, thì tôi cũng sẽ tìm mọi cách chơi chết bọn họ. Cho nên, bây giờ chọn sẵn một mộ phần tốt một chút đi là vừa."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 675.

Chương 676. Ông Hoàng Trí Tuệ, Chúa Tể EQ

“Anh nói cái gì?”

Bố của Brandon hét lớn:

“Anh như thế này là uy hiếp, là âm mưu giết người đấy!”

Lâm Dật gật đầu không hề e dè.

“Ông có thể hiểu như vậy. Nếu như bị kết án ở Trung Quốc, chắc chắn sẽ nhận án tử hình, nhưng nếu trở lại Mỹ, ba người họ có khả năng sẽ nhặt được mạng của mình về, tôi không hiểu rõ về thị trường ở Mỹ cho lắm, nhưng một triệu đô để mua lại một mạng người, hẳn là không sai biệt lắm nhỉ, nên cứ chuẩn bị sẵn tâm lý đi.”

“Nếu như anh dám làm như vậy, pháp luật của chúng tôi sẽ không buông tha cho anh đâu!”

Lâm Dật nhún vai: "Được thôi, chỉ cần ông có thể tìm được chứng cứ, hoặc là ông có nhiều tiền hơn tôi.”

Nói xong, Lâm Dật bước ra khỏi phòng xét thẩm. Lương Nhược Hư ghé vào tai Brown nói nhỏ vài câu, sau đó cũng đi theo ra ngoài.

Nhưng từ đầu đến cuối, Lương Nhược Hư đều không hiểu tại sao Lâm Dật lại tức giận đến thế.

Trong ấn tượng của cô ấy, ngoại trừ Kỷ Khuynh Nhan ra, chẳng ai có thể khiến Lâm Dật mất bình tĩnh như vậy.

Bước ra khỏi trại tạm giam, Lương Nhược Hư đứng cạnh bên Lâm Dật.

“Anh thật sự muốn làm như vậy sao?”

“Ừ, không có gì đáng để thương lượng ở đây cả.”

“Đừng kích động, tôi sẽ tranh thủ giữ vụ án này lại, rồi xử lý tại Hoa Hạ.”

“Ở đâu xử lý cũng giống nhau cả thôi, khác ở chỗ có tốn tiền hay không mà thôi.”

“Anh cứ bình tĩnh lại đã.” Lương Nhược Hư khuyên nhủ: “Bây giờ sự nghiệp của anh đang trong giai đoạn thăng tiến, nếu xuất hiện tin tức tiêu cực thì sẽ không tốt đâu.”

“Không sao, trong đầu tôi đã có dự tính cả rồi.”

Lương Nhược Hư lắc đầu bất lực, sao cô ấy có thể gặp được một người đàn ông cứng đầu đến vậy.

Thật sự cố chấp muốn chết mà.

“Được rồi, chuyện này kết thúc ở đây đi, tôi về trước đã.” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Nhưng anh phải hứa với tôi, sẽ không kích động thêm nữa.”

“Phiền quá đấy, có phải bà dì của cô tới rồi không, sao hôm nay lại nhiều lời thế nhỉ?”

“Anh mới là tới ngày ấy, còn không phải do tôi muốn tốt cho anh hay sao?” Lương Nhược Hư oan ức nói: “Đúng là làm ơn mắc oán mà!”

“Được rồi, đừng dài dòng nữa.” Lâm Dật sốt ruột nói: "Chuyện này nếu cô có thể xử lý thì cô cứ việc xử lý, còn nếu không thể thì để tôi làm.”

Lâm Dật không phí lời với Lương Nhược Hư nữa, quay vào trong xe, nhấn ga rồi phóng khoáng rời đi.

“Lại dám nói tôi phiền! Dám nói tôi dài dòng sao!”

Lương Nhược Hư tức giận giậm chân: "Chuyện của kẻ khác, tôi mới không thèm lo đâu!”

Rời khỏi trại tạm giam, Lâm Dật lái xe quay về Cửu Châu Các.

“Mọi chuyện xử lý thế nào rồi?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Xử lý ổn thỏa rồi, em không cần phải lo lắng nữa.” Lâm Dật nói tiếp: "Tên nhóc Đông Đông đâu rồi?”

“Đang ngủ trên lầu ấy.”

Kỷ Khuynh Nhanh không hỏi thêm về những vấn đề liên quan nữa, từ trước đến nay Lâm Dật làm việc luôn rất đáng tin cậy.

Khi anh ấy nói rằng chuyện đã đâu vào đấy rồi, thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì nữa.

“Học tỷ, tình huống của Đông Đông đã đến mức này rồi, về sau mọi người định xử lý thế nào?” Hà Viện Viện hỏi.

“Tình hình trước mắt cũng đã thế này rồi, cũng không thể để em ấy lại đi nhặt phế liệu nữa.” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp:

“Giúp em ấy liên lạc với trường học trước, dù sao em ấy cũng cần được đi học.”

Hà Viện Viện không có ý kiến liền gật đầu: "Chắc chắn là em ấy sẽ được đi học rồi, nhưng vấn đề là cuộc sống sau này của em ấy, cũng cần phải giải quyết nữa chứ. Hai người còn chưa kết hôn, cho nên không thể lúc nào cũng ở trong khu Cửu Châu Các được, thuê bảo mẫu cũng không tốn kém bao nhiêu, nhưng sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của hai người đấy.”

Lời nói của Hà Viện Viện tuy có chút ích kỉ, nhưng lại là vấn đề thực tế.

Mặc dù cô thông cảm với xuất thân của Vương Đông Đông, nhưng càng nhiều hơn là đứng ở góc độ của Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan để suy xét.

Một cặp tình nhân còn chưa đăng ký kết hôn, lại phải mang theo một đứa trẻ con, mà thật sự thì chuyện cũng chẳng phải như thế.

Kỷ Khuynh Nhan cũng biết rằng, đây là vấn đề mà bản thân cô và Lâm Dật phải đối mặt.

“Anh đã nghĩ đến chuyện này rồi.” Lâm Dật nói tiếp: "Bây giờ chỉ còn một mình em ấy thôi, đợi ngày mai sau giải quyết xong mọi chuyện, trước tiên cứ dẫn em ấy đi chơi vài hôm ở Trung Hải đã, sau đó thì đưa đến chỗ mẹ anh đi, có nhiều trẻ em của trại trẻ mồ côi, cũng không cô đơn đâu.”

“Đây cũng là một cách.” Hà Viện Viện nói.

Kỷ Khuynh Nhan không có ý kiến gì, mẹ Vương là một người tốt bụng. Giao Đông Đông cho bà ấy, đều khiến mọi người thấy yên tâm.

“Được rồi, việc này xem như giải quyết ổn thỏa rồi.” Hà Viện Viện nói tiếp:

“Chuyện còn lại chính là làm công tác tư tưởng với đứa trẻ này thôi.”

“Em sợ sẽ xảy ra vấn đề ở chính điểm này đấy.” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp:

“Một đứa trẻ còn nhỏ như vậy, trong nhận thức vẫn chưa đủ trưởng thành đã phải trải qua sự việc như vậy, em sợ rằng trong lòng em ấy sẽ có bóng ma tâm lý.”

“Yên tâm đi, đứa nhóc Đông Đông này không suy nghĩ yếu đuối như em nghĩ đâu.”

Lâm Dật nói:

“Cha qua đời, người mẹ bị bệnh tâm thần lại mất tích, những chuyện này đều không ảnh hưởng gì đến em ấy. Thế nên sẽ không có vấn đề gì đâu, cứ để mọi việc thuận theo tự nhiên thôi, sẽ không tệ hại như em suy nghĩ đâu.”

Hà Viện Viện kéo lấy cánh tay Kỷ Khuynh Nhan, an ủi nói:

“Học tỷ à, chị không cần phải suy nghĩ nhiều như thế. Trong khoảng thời gian này, chị thực sự đã làm hết sức mình rồi, không ai muốn xảy ra chuyện như thế này cả.”

“Chị biết chứ, nhưng chuyện xảy ra quá đột ngột, khiến con người ta có chút khó tiếp nhận.”

Kỷ Khuynh Nhan thở dài:

“Ngày hôm qua còn nói, hôm nay phải đưa bà cụ đi làm kiểm tra tổng quát, tiện thể còn làm một ca phẫu thuật, vừa mới bắt đầu ngày mới đã phát sinh chuyện thế này rồi.”

“Cũng không ai muốn xảy ra chuyện như này.” Hà Viện Viện tiếp lời:

“Chẳng ai ngờ trước được, ngày mai hay tai nạn thứ nào sẽ đến trước, ít nhất trong giây phút cuối cùng của đời mình đã gặp được hai người, mà cháu của bà, cũng không phải sống lang thang trôi giạt nữa, bà cụ ở trên trời cũng sẽ yên tâm mà ra đi thanh thản.”

Lời nói của Hà Viện Viện khiến Lâm Dật nhớ đến lúc bà cụ hấp hối, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Có lẽ bà cụ cũng nghĩ rằng, giao Đông Đông vào tay mình là một chuyện đúng đắn đủ khiến bà cụ an tâm.

Tối hôm đó, Hà Viện Viện cũng ở lại nơi đó không rời đi nữa, hơn nữa lại ở chung phòng với Kỷ Khuynh Nhan.

“Ông chủ, hôm nay thiệt thòi cho anh rồi, em phải ngủ cùng chị ấy thôi.” Hà Viện Viện đắc ý nói.

“Nói linh tinh, bình thường chúng tôi vẫn chia phòng mà ngủ đó.” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp:

“Không giống những người khác, vừa xác định quan hệ đã ở chung với nhau rồi.”

“Không phải chứ.” Hà Viện Viện ghét bỏ mà liếc nhìn Lâm Dật: "Lúc anh ở cùng em không phải rất lợi hại sao? Đã lâu như vậy rồi, ngay cả giường của chị ấy cũng không được lên, thật mất mặt.”

“Chuyện này có thể trách anh sao?”

“Đương nhiên rồi, một ông lớn như anh, sao lại sợ hãi như vậy chứ?” Hà Viện Viện xem thường mà nói.

“Chị của em là người như thế nào em còn không biết sao? Cô ấy không đồng ý, anh có thể làm gì được đây.”

Hà Viện Viện trợn tròn mắt, vẻ mặt càng thêm khinh thường.

“Chị ấy không đồng ý, thì anh cứ thế mà làm theo sao? Cứng rắn lên chứ, sợ chị ấy kiện anh sao? Cho dù có kiện anh cũng có gì mà sợ chứ, có tập đoàn Lăng Vân ở đây cơ mà, quy mô lớn hơn nhiều so với tập đoàn Triều Dương của chị ấy. Chị ấy không thắng kiện được đâu, cứ mạnh dạn làm đi! Còn ngại gì nữa!”

Lâm Dật: “?”

Mẹ nó, đúng là ông hoàng trí tuệ chúa tể EQ mà.

“Em muốn chết đấy à?” Kỷ Khuynh Nhan nhéo eo Hà Viện Viện một cái: "Nếu em dám nói thêm câu nào nữa, chị sẽ nhéo chết em luôn.”

“Ai da, em chỉ là nói linh tinh thế thôi mà.”

“Nhưng anh ấy lại dám làm ra loại chuyện như thế đó.”

Hà Viện Viện: “...”

Ông chủ thật tuyệt vời!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 676.

Chương 677. Chỉ Có Đồ Ăn Ngon Và Tình Yêu Là Không Thể Phụ Lòng

Nhằm tránh để Hà Viện Viện tiếp tục nói lung tung, Kỷ Khuynh Nhan kéo cô ấy về phòng.

Lâm Dật quay người bước vào căn phòng khách bên cạnh.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, cậu bé cứ trốn trong phòng suốt không ra ngoài.

Lâm Dật có thể hiểu được hành vi này, mất đi người thân duy nhất, ở mặt tình cảm, ai cũng rất khó tiếp nhận, cậu bé cần chút thời gian để thích ứng.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật cảm thấy bản thân còn khá may mắn.

Bố mẹ mình trong tình cảnh mà bản thân cái gì cũng không biết đã chết rồi.

Đợi đến khi bản thân anh chết đi, phải tử tế kiến nghị với Diêm Vương gia mới được.

Nếu như một người nào đó, tương lai sẽ trở thành trẻ mồ côi, vậy thì sớm đưa người thân của họ đi trước đi.

“Anh ơi…”

Nhìn thấy Lâm Dật, Vương Đông Đông nhỏ giọng nói: “Có phải em đã làm phiền mọi người rồi không? Ngày mai em sẽ trở về.”

“Nhà anh nhiều phòng như vậy, không thể nói là làm phiền.” Lâm Dật nói tiếp:

“Nhưng anh với chị của em đều có việc riêng cần phải bận rộn, sau này em đến chỗ của mẹ anh sống đi.”

“Em không thể gây phiền toái cho người khác, em nhặt ve chai cũng có thể sống được.”

Lâm Dật xoa xoa đầu của Vương Đông Đông: “Không phải như em nghĩ đâu, đó không phải là mẹ ruột của anh, là mẹ nuôi.”

“Mẹ nuôi?”

“Bởi vì anh cũng là trẻ mồ côi mà.” Lâm Dật cười nói:

“Từ nhỏ anh đã ở trong cô nhi viện, đơn giản nói về thân thế thôi, anh còn thảm hơn em một chút, anh còn không biết bố mẹ mình là ai, thậm chí không biết ai có quan hệ huyết thống với anh, em nói xem anh có thảm không?”

“Anh cũng là trẻ mồ côi sao? Nhưng em cảm thấy anh rất lợi hại.”

“Vì vậy mới nói, muốn trở thành một người lợi hại, điều kiện trước tiên là phải trở thành trẻ mồ côi.” Lâm Dật nói tiếp: “Bố mẹ là ông trời thì pháp lực vô biên mà.”

“Thật, thật sao?”

“Đương nhiên rồi.” Lâm Dật nói tiếp:

“Em xem trong tiểu thuyết trên mạng, có nam chính nào có bố mẹ hoàn hảo không? Cứ có bố mẹ bảo vệ, cơ bản đều là vai phản diện.”

“Em chưa từng xem tiểu thuyết trên mạng, nhưng em cảm thấy anh nói có lý.”

“Đúng vậy đúng vậy, em có thể hiểu được đạo lý này, chứng minh em đã thành công bước đi đầu tiên rồi.”

“Anh à, nếu như em đến ở chỗ dì, em có cơ hội được đi học không?”

“Đương nhiên.” Lâm Dật nói: “Bọn trẻ trong cô nhi viện đều do anh đang cung ứng đó, ăn ngon uống ngon, vả lại còn được đi học, nhược điểm duy nhất chính là không học hành tử tế sẽ bị ăn đòn.”

“Vậy thì em nhất định học tập thật tốt.”

“Đúng rồi, đúng rồi.” Lâm Dật vỗ vỗ lên bả vai của Vương Đông Đông: “Em đã có ưu thế cả hai bố mẹ đều đã mất và trở thành tiên trên trời rồi, còn lại chỉ cần cố gắng học tập, tương lai khẳng định sẽ còn oai phong hơn anh.”

“Dạ biết rồi anh.”

“Được rồi, tối nay ngủ sớm đi, ngày mai chúng ta còn có việc chính cần phải làm đó.”

“Vâng.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Hà Viện Viện dậy từ rất sớm gõ cửa phòng của Lâm Dật.

“Gõ cái gì mà gõ hả, lúc này mới mấy giờ.”

Trong nhà chỉ có vài người như này, Kỷ Khuynh Nhan không thể nào gõ cửa phòng mình, Vương Đông Đông càng không thể nào.

Ngoại trừ Hà Viện Viện, không ai khác.

Cũng chỉ có cô ấy có lá gan này thôi.

“Ông chủ, tôi muốn ăn cơm chiên trứng anh nấu, anh dậy làm cho tôi chút đi mà.”

“Con mẹ nó, trong lòng cô còn có ông chủ như tôi không hả!” Lâm Dật mắng:

“Nhận tiền lương của tôi, còn muốn tôi nấu cơm cho cô?”

“Tôi là nhân viên của anh, mỗi đồng tiền anh tiêu đều là tôi tạo nên, tôi kêu anh nấu ít cơm thì làm sao nào?”

Lâm Dật: “?”

“Cô thật sự là một con quỷ thiên tài lý lẽ trâu bò mẹ nó rồi.”

Từ trong chăn bò dậy, Lâm Dật đi vào bếp, lạch cạch làm mấy món ăn đơn giản.

Không phải anh nấu riêng cho Hà Viện Viện, bởi vì hôm nay anh còn có vài chuyện khác, đã giờ này rồi cũng nên thức dậy thôi.

Trên bàn ăn, nhìn thấy Vương Đông Đông ngồm ngoàm ăn thức ăn, Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện đều yên tâm không ít.

Nhìn cậu bé đã ổn nhiều rồi.

Ăn xong, Lâm Dật lái xe, mang theo tro cốt của bà cụ đến nghĩa trang.

Đây là bước cuối cùng, nhất định phải làm cho tốt.

Hà Viện Viện đặt một bó hoa bách hợp lên trước bia mộ, như gửi gắm thương xót.

Kỷ Khuynh Nhan bước lên trước mấy bước, nằm ngoài dự đoán, cô đặt cây kẹo mút mà lần đầu tiên Vương Đông Đông tặng cho cô lên trước bia mộ.

Sau khi nhận được cây kẹo mút đó, Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy rất có ý nghĩa kỷ niệm, nên cô không nỡ ăn mà vẫn luôn giữ gìn.

Cô vốn nghĩ sẽ cất giữ mãi mãi, những không ngờ tới sẽ xảy ra chuyện như thế này.

Sau cùng cô cảm thấy, vẫn nên đặt ở đây thích hợp hơn.

“Bác gái à, bác yên tâm đi, chúng cháu sẽ thay bác chăm sóc tốt cho Vương Đông Đông.” Kỷ Khuynh Nhan nói nhỏ nhẹ:

“Ngày tháng sau này của cậu bé sẽ giống như cây kẹo mút này, vĩnh viễn đều là ngọt ngào.”

Lâm Dật cười nhìn qua Kỷ Khuynh Nhan, cô luôn luôn là một người có tình cảm lương thiện như thế.

Một giây sau, biểu cảm của Lâm Dật đứng hình.

Bởi vì âm thanh của hệ thống đang vang lên trong đầu của anh.

【Chỉ có đồ ăn ngon và tình yêu là không thể phụ lòng, nhiệm vụ đặc biệt hoàn thành, phần thưởng 400 nghìn điểm thông thạo.】

【Cấp độ hoàn thành nhiệm vụ: 100%, phần thưởng Tinh luyện tinh hoa (Loại thức ăn).】

“Phần thưởng đã đến tài khoản rồi à?”

Lâm Dật chưa từng nghĩ đến, phần thưởng sẽ vào tài khoản đúng lúc này.

Vả lại phần thưởng cuối cùng còn là 400 nghìn điểm thông thạo!

“Tinh luyện tinh hoa là có ý gì?” Lâm Dật hỏi: “Có phải là ý này không? Ví dụ trước mặt tôi có một cái bánh mì, tôi không cần ăn, sờ lên chút thì có thể đoạt được năng lượng bên trong.”

【Gần như là ý này.】

“Nếu là như vậy, miệng của tôi không phải đã lãng phí sao?”

【Chẳng lẽ miệng của ký chủ chỉ dùng để ăn cơm sao?】

“Câu trả lời này của ngươi, mẹ nó đúng là hoàn mỹ.” Lâm Dật nói:

“Nhưng chỉ có thể giới hạn trong danh mục thực phẩm này sao?”

【Đúng vậy, chỉ cần là thứ có thể ăn, đều có thể tính vào trong danh mục, có thể dùng cho bản thân, cũng có thể chuyển nhượng.】

“Hửm? Chuyển nhượng là ý gì? Có thể lấy ví dụ không?”

【Ví dụ, trước mặt của ký chủ có hai hạt dẻ, ký chủ có thể thông qua năng lực của bản thân để năng lượng của một hạt chuyển nhượng vào hạt dẻ còn lại, khiến cho một trong hai hạt dẻ mang theo năng lượng gấp đôi.】

“Đờ mờ!”

Trong lòng Lâm Dật kinh ngạc hét lên một tiếng: “Năng lực này có phải quá oách rồi không.”

Hệ thống vẫn giống như mọi lần kiệm lời, trông giống như cái miệng đó là thuê từng đồng vậy.

Tuy rằng đoạt được phần thưởng của hệ thống, Lâm Dật không có gấp gáp khởi động ngành nghề mới.

Đợi xử lý xong những chuyện trước mắt rồi khởi động cũng như vậy.

Nếu không thì cũng không có thời gian đi làm nhiệm vụ của hệ thống, khởi động sớm một chút cũng không có ý nghĩa.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 677.

Chương 678. Điều Kiện Trời Cho

“Đông Đông, chúng ta quay về thôi.” Kỷ Khuynh Nhan dắt tay Vương Đông Đông, nói: “Hôm nay chị sẽ dẫn em ra ngoài chơi, muốn đi đâu chị đều đi cùng em.”

“Em không muốn đi chơi, em muốn đến chỗ của dì.”

“Hửm? Chỗ của dì?” Kỷ Khuynh Nhan thắc mắc hỏi lại.

“Chính là chỗ của mẹ anh đó.” Lâm Dật nói: “Tối hôm qua, anh đã nói chuyện cụ thể với thằng bé rồi.”

Trong lòng Kỷ Khuynh Nhan đã hiểu, lúc trước còn lo lắng phải làm thế nào để nói chuyện này với thằng bé.

Thì ra Lâm Dật đã giúp mình xử lý xong rồi.

Trên mặt của Kỷ Khuynh Nhan bất giác lộ ra nụ cười.

Lâm Dật đúng là rất cẩn thận, chuyện mà bản thân cô không làm được thì anh ấy đều giúp xử lý xong hết trước rồi.

“Vậy cũng không uổng phí mấy ngày này, chị đưa em đi Trung Hải chơi mấy hôm.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Anh nói rồi, em đã có điều kiện trời cho, còn lại, chỉ cần học tập thật tốt thì có thể trở thành một người lợi hại rồi, vì vậy em muốn đi học.” Vương Đông Đông nói.

“Điều kiện trời cho?”

Hà Viện Viện nhìn sang Lâm Dật, ông chủ lại làm thế nào đánh lừa đứa trẻ này rồi.

Đã không có nhà để về, thằng bé còn có thể có điều kiện trời cho gì chứ?

Một chút điều kiện cũng không có, được không hả?

“Chính là hai bố mẹ đều đã chết đấy.” Vương Đông Đông nói:

“Anh nói anh ấy là trẻ mồ côi, em cũng là trẻ mồ côi, chỉ cần em nỗ lực giống anh ấy thì có thể trở thành người lợi hại như anh ấy vậy, rồi sau đó tìm một cô vợ xinh đẹp như chị nữa.”

Hà Viện Viện xoa xoa đầu của Vương Đông Đông: “Em hiểu nhầm rồi, chị không phải là vợ của anh ấy.”

Vương Đông Đông chỉ về phía Kỷ Khuynh Nhan: “Em nói là chị gái xinh đẹp này.”

“Em chắc chắn không?” Hà Viện Viện hỏi với giọng đầy uy hiếp.

“Vâng, chắc chắn.”

Hà Viện Viện: “...”

Hiện trường lại trở nên vô cùng khó xử.

Chẳng lẽ bà đây không xinh gái sao?

“Không phải tôi nói cô chứ.” Lâm Dật nói tiếp: “Đông Đông tuổi tác có hơi nhỏ một chút, nhưng cũng không phải mù, sao cô phải tự mình hạ nhục mình vậy, đúng thật là...”

“Tại sao lại là tôi tự mình hạ nhục mình, người theo đuổi tôi cũng phải xếp hàng đấy có được không hả! Chỉ là tôi không thích thôi đấy.”

“Là người ta không thích cô chứ.”

“Còn lâu.” Hà Viện Viện nói tiếp: “Đều là bọn trẻ ranh, biết cái gì, cả ngày chỉ biết õng ẹo, không phải khẩu vị của tôi.”

“Thế thì cô đi tìm các ông chú ấy, các ông chú chững chạc, ổn định ít việc, hàng tháng được nhận phụ cấp tối thiểu, đúng là hợp với cô.”

“Học tỷ, chị xem xem, lúc nào anh ta cũng nói xấu em!”

Kỷ Khuynh Nhan cạn lời nhìn hai người: “Hai người bình thường chút đi, sản nghiệp lớn của tập đoàn Lăng Vân sẽ rơi vào tay hai người, chậm nhất một ngày nào đó cũng sẽ có chuyện.”

“Thế thì anh nghe em, để cho cô ấy ít thể diện.”

“Hai người cũng đừng ai nói ai, kẻ tám lạng người nửa cân.”

Vẻ mặt Hà Viện Viện oán giận: “Học tỷ, chị thay đổi rồi.”

Đi ra khỏi nghĩa trang, Kỷ Khuynh Nhan vuốt tóc: “Buổi chiều ra ngoài dạo đi, em mua vài thứ cho Đông Đông, sau đó đi Quảng Châu, anh thấy sao?”

“Đều được, em thu xếp đi.”

“Chị à, chị mua nhiều quần áo cho em rồi, em không muốn nữa, bây giờ chúng ta đi luôn được không?”

“Đi ngay bây giờ á? Không cần gấp gáp vậy mà, ở đây với chị một ngày nữa.”

“Nhưng em vẫn muốn đi, cứ ở đây em lại nghĩ đến bà nội.”

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật, sau đó gật đầu: “Vậy bây giờ đi, cũng nên sớm thích nghi với môi trường mới.”

“Thế thì bây giờ anh đặt vé máy bay.”

“Ông chủ, bây giờ mọi người đi à?” Hà Viện Viện hỏi.

“Ừ, có việc gì không?”

“Chúng ta có dự tính đầu tư vào mấy công ty, có một cái ở Quảng Châu, anh có muốn đi xem không?”

Lâm Dật trầm tư một lát: “Xem tình hình, nếu có nhiều thời gian thì xem qua một chút.”

“Được, tôi sẽ thông báo trước một câu.”

“Các cô xem rồi thu xếp, đi được hay không cũng không chắc chắn.”

Từ trước đến giờ Lâm Dật đều không quan tâm những nghiệp vụ đầu tư đó, tùy bọn họ vật lộn.

Mà bây giờ, muốn đầu tư vào các công ty đều là dịch vụ máy in thạch bản, tự mình cũng phải để tâm một chút.

Nhưng vẫn phải xem thời gian để hẹn.

Đơn giản giao phó vài câu, Hà Viện Viện lái xe về công ty.

Kỷ Khuynh Nhan bắt đầu đặt vé, nhưng đã không còn chuyến nào.

Lâm Dật gọi điện thoại cho Tần Hán, rồi mượn máy bay riêng của nhà anh ta, đơn giản chuẩn bị một chút, rồi bay thẳng đến Quảng Châu.

Buổi chiều hơn 3 giờ, khi ba người đến cô nhi viện, nhìn thấy bọn trẻ đang ở sân chơi.

Nếu không có tấm biển trước cửa, ai nhìn thấy cũng sẽ nghĩ đây là trường học chứ không phải cô nhi viện.

“Anh Tiểu Dật!”

Nhìn thấy Lâm Dật đến, tất cả bọn trẻ trong sân đều chạy ra vây quanh bên cạnh anh.

“Chào chị dâu.”

Hử?

Một tiếng chị dâu làm cho Kỷ Khuynh Nhan sững người.

Trước kia đều gọi là chị, sao bây giờ lại gọi là chị dâu rồi.

Kỷ Khuynh Nhan cúi xuống ngồi xổm trước mặt một cô bé mập mạp, nhẹ nhàng véo má cô bé.

“Sao không gọi là chị nữa.”

“Mẹ em bảo bắt đầu từ hôm nay gặp chị đều gọi là chị dâu, không gọi là chị gái nữa.”

“Ờ…”

Điều này khiến người da mặt mỏng như Kỷ Khuynh Nhan trở nên ngượng ngùng.

“Chẳng lẽ chị không thích chúng em gọi như vậy sao? Thế em lại gọi là chị vậy.”

“Không có không có.” Kỷ Khuynh Nhan véo nhẹ lên má cô bé mập mạp: “Chị thích.”

Trước khi đến, Lâm Dật có nói qua tình hình với Vương Thúy Bình, bà cũng biết là hai người sẽ đến.

Cho nên đã dặn dò trước với bọn trẻ trong sân, sau này khi gặp

Kỷ Khuynh Nhan thì gọi là chị dâu, không được gọi là chị gái nữa.

Coi như càng khẳng định lại thân phận của Kỷ Khuynh Nhan.

Tuy có một chút ngại ngùng, nhưng trong lòng Kỷ Khuynh Nhan thì rất thích.

Đột nhiên có cảm giác quanh minh chính đại.

Thật tuyệt.

Vừa đến sân được một lúc thì Vương Thúy Bình và Triệu Toàn Phúc cũng từ trên tầng đi xuống.

“Đây chính là Đông Đông phải không?”

Lâm Dật gật đầu, cười nói: “Gọi bố mẹ đi.”

Vương Đông Đông lo lắng lùi về phía sau, trốn sau lưng Kỷ Khuynh Nhan, chỉ dám lén lút nhìn Vương Thúy Bình và Triệu Toàn Phúc.

“Không cần gấp, đứa nhỏ vừa đến đây còn lạ lẫm, từ từ rồi sẽ quen.”

Đối diện với việc này Vương Thúy Bình có rất nhiều kinh nghiệm.

Chuyện xảy ra lớn như vậy, trẻ con cũng cần phải có thời gian để thích nghi.

Xuất hiện tình trạng như vậy cũng là chuyện bình thường.

“Đi thôi, đừng đứng hết ở đây nữa, đi vào phòng trước, cơm cũng đã làm xong rồi, ăn cơm trước đã.” Vương Thúy Bình nói.

“Đợi thêm mấy phút nữa, tiểu nha đầu Ngưng Nguyệt sắp đến rồi.” Triệu Toàn Phúc nói.

“Ngưng Nguyệt cũng muốn đến à?”

“Không phải từ trước đến giờ nó đều thế sao, lần nào con về, nó đều qua đây thăm.” Triệu Toàn Phúc cười nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 678.

Chương 679. Chỉ Cần Con Đủ Ngu Ngốc Thì Sẽ Không Ai Lợi Dụng Con

“Anh, chị dâu.”

Đúng lúc này, tiếng của Quách Ngưng Nguyệt từ phía sau truyền đến, sau đó chạy một mạch, cười “hihi” ôm lấy cánh tay Kỷ Khuynh Nhan.

“Chị dâu, chị ngày càng xinh đẹp, làm em ngưỡng mộ chết đi được.”

“Giống anh trai em, chỉ biết nịnh mọi người.”

“Đâu có, hehe, em thực sự ngưỡng mộ chị mà, không chỉ xinh đẹp, thân hình lại chuẩn, em nhìn cũng rớt nước miếng.”

“Bộ dạng em bây giờ càng giống anh em.”

Lâm Dật: “…”

Nằm yên mà vẫn bị trúng đạn à?

“Đi thôi, mọi người đến đủ rồi, chúng ta vào phòng ăn thôi.” Triệu Toàn Phúc nói: “Mẹ con nấu rất nhiều món ngon cho mọi người, nhanh không nguội hết bây giờ.”

“Đi thôi.”

Ba người đồng hành cùng đi lên tầng ba. Trên bàn bày mười mấy món ăn, tôm to, cua, sườn, thịt bò,… đều là những món đắt đỏ trong mắt người thường.

“Nguyệt Nguyệt, đợt này em đang bận gì à?” trong phòng ăn, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“He he, em làm dẫn chương trình.”

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan có chút ngạc nhiên.

“Em thấy cũng thú vị, buổi tối tan làm, rồi đi dẫn chương trình. Mới có hơn nửa tháng mà em đã kiếm được hơn 2000 tệ, nếu cố gắng nỗ lực, có khi còn kiếm được nhiều hơn công việc chính của em đấy.”

“Nhưng đây cũng không phải biện pháp lâu dài.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Hay là em sang chỗ chị, hoặc qua chỗ anh em cũng được, chắc chắn không để em thiệt.”

Quách Ngưng Nguyệt cười nói: “Em biết chị và anh em chắc chắn không để em phải chịu thiệt, nhưng nếu để mọi người ở công ty biết, đường đường là em gái của chủ tịch Lâm mà phải đến công ty đi làm kiếm tiền nuôi bản thân thì đây mới là tự vả vào mặt anh em.”

“Con đã là đứa con gái lớn tướng như vậy rồi mà sao không biết xấu hổ hả!” Vương Thúy Bình cười mắng:

“Tiền của anh và chị dâu con không phải gió thổi mà tới.”

“Cô nhi viện bây giờ không phải là đang do anh con lo cho sao, mà con cũng là một thành viên của cô nhi viện, anh nuôi con không phải là điều đương nhiên sao.”

“Thôi đừng nói những lời mất mặt như vậy, có cô em gái như con, kiếp trước anh con đúng là gặp xui xẻo.”

“Mẹ, con thấy mẹ nói rất đúng.”

“Con gái, bố đây cũng có vài lời muốn nói với con, tuy là anh của con có tiền, nhưng bản thân con cũng phải nỗ lực, nếu không sẽ trở thành đồ bỏ đi.”

“Chẳng lẽ làm một đồ bỏ đi xinh đẹp không tốt sao?” Quách Ngưng Nguyệt nói khoác mà không biết ngượng:

“Hồi con còn nhỏ, mọi người đều dặn dò con phải học cách thông minh một chút, tránh sau này khi lớn lên bị người khác bắt nạt. Bây giờ con cũng nghĩ kỹ rồi, chỉ cần con đủ ngu ngốc thì không ai có thể lợi dụng được con.”

Nói xong, Quách Ngưng Nguyệt nhìn Lâm Dật: “Anh, hy vọng anh cho em cơ hội làm kẻ bỏ đi.”

“Có tin anh lấy dép đánh phát vào mặt không.”

“Mẹ, mẹ xem anh kìa! Anh muốn đánh con.”

“Chuyện này không thể oán trách anh con được.” Vương Thúy Bình nói:

“Hai con chỉ chênh nhau một tuổi, con xem anh con, con dâu cũng đưa về đây cho mẹ rồi, còn con thì bao giờ mới đưa con rể về đây cho mẹ hả.”

“Con có người yêu rồi, đợi khi nào có thời gian rảnh con đưa về cho mọi người gặp.”

“Con có người yêu khi nào, sao mẹ không biết chuyện này?”

Vương Thúy Bình và Triệu Toàn Phúc ngạc nhiên.

So với Lâm Dật, hai người quan tâm đến chuyện của Quách Ngưng Nguyệt hơn.

Dù sao cũng là con gái, nếu gặp phải người không đàng hoàng thì dễ dàng bị thiệt thòi.

“Khi con đi làm thì quen, điều kiện gia đình cũng rất khá.”

“Tiểu Nguyệt, vậy con đã nói cho người ta biết tình cảnh của chúng ta chưa?” Vương Thúy Bình nói:

“Có một điều con phải rõ, cô nhi viện tuy sung túc, nhưng đấy đều là tiền của anh con, con phải nói rõ tình cảnh của chúng ta cho người ta biết.”

“Mẹ con nói đúng.” Triệu Toàn Phúc nói thêm.

“Đừng tìm những người giàu có và đẹp trai, những người này không đáng tin cậy. Con phải tìm những người giữ phép tắc và đối xử tốt với con để kết hôn.”

“Chú nói rất đúng.” Kỷ Khuynh Nhan gật đầu.

“Nói cái gì vậy.” Vương Thúy Bình phàn nàn một câu.

“Con trai tôi đẹp trai, giàu có, đối xử với con dâu tôi cũng rất tốt đấy thôi.”

“Tiểu Dật là một ngoại lệ, chúng ta cũng phải nhìn điều này từ tình hình tổng thể.”

“Ông nói như vậy cũng đúng.”

“Mọi người cứ yên tâm, con đã nói hết tình cảnh của mình cho đối phương nghe rồi. Con sẽ bảo vệ tốt mình, tóm lại không phải lo, đến khi con đưa về cho mọi người gặp, rồi mọi người kiểm tra cho con.”

“Việc này thì cứ để anh con và chị dâu kiểm tra, hai người họ hiểu biết nhiều, ánh mắt cũng tốt hơn mẹ.”

“Vâng.”

Bữa cơm của cả gia đình thật vui vẻ mãi đến tối mới kết thúc.

Nhưng khi rời đi, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan để Đông Đông ở lại.

Từ nay về sau thằng bé sẽ sống ở đây, tuy rằng không nỡ, mà thằng bé vẫn còn chút chưa thích nghi, nhưng phải chấp nhận sự thật này.

Bởi vì có một số việc không thể làm được bằng sức người.

“Anh, anh và chị dâu không dễ gì về đây được một chuyến, ở đây chơi vài ngày đã.” Đi ra khỏi cô nhi viện, Quách Ngưng Nguyệt nói.

“Anh thì không sao, nhưng chị dâu em còn rất nhiều việc phải làm, ở đây được hay không thì em phải hỏi chị ấy.”

Quách Ngưng Nguyệt ôm lấy tay Kỷ Khuynh Nhan.

“Chị dâu, em biết là chị nhiều việc, nhưng ở đây thêm một ngày đi, ngày mai chúng ta đi chơi vui vẻ, buổi tối ăn cơm với bạn trai em. Chị giúp em xem thử, nếu chị và anh trai cảm thấy được, thì em sẽ tiếp tục với anh ta, nếu không được thì em cắt đứt luôn.”

Biểu cảm của Kỷ Khuynh Nhan có chút khó xử: “Ở lại thêm một ngày nữa cũng không sao, nhưng chuyện về mặt tình cảm, chị và anh em cũng không thể làm chủ cho em được, vẫn phải do em tự quyết định, anh chị chỉ có thể đưa ra một số ý kiến tham khảo thôi.”

“Không sao, em nghe lời anh chị.” Quách Ngưng Nguyệt nói: “Lần trước em đưa bạn trai về, nếu không phải có anh em thì em không biết phẩm chất của hắn ta lại kém như vậy.”

“Được, mai anh giúp em xem.” Lâm Dật đồng ý.

“Vâng, vậy thì quyết định như thế, mai em đến tìm anh chị.”

“Mai là thứ hai, em không phải đi làm à?” Lâm Dật nói.

“Anh nhiều tiền như vậy, em mà phải đi làm thì khác gì tự tát vào mặt anh.”

Nói xong, Quách Ngưng Nguyệt cười hì hì rồi lái xe đi. Lâm Dật cạn lời:

“Ài, tại sao anh lại có một cô em gái vô liêm sỉ như vậy.”

“Anh là anh trai của em ấy, chẳng lẽ anh không nên ngẫm lại chính mình sao?”

"Em nghĩ chúng ta nên kiếm nơi nào ấm áp để dễ bề trò chuyện."

"Ha ha, được thôi người đẹp."

Hai người lái xe trở về khách sạn, sau khi Kỷ Khuynh Nhan tắm rửa sạch sẽ thì về phòng nghỉ ngơi.

"Anh không ngủ được à?"

Nhìn thấy Lâm Dật vẫn ngồi trên sô pha không có đáp lại, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Em ngủ trước đi, anh còn có việc cần xử lý."

"Vậy em không quản anh nữa."

Bởi vì tập đoàn Lăng Vân còn rất nhiều việc, Long Tâm sắp lên thị trường, cần mua thêm các loại máy móc và hệ điều hành điện thoại di động mới, vậy nên việc Lâm Dật bận rộn là chuyện bình thường. Kỷ Khuynh Nhan cũng không nghĩ nhiều, ngáp dài rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 679.

Chương 680. Hệ Thống Ơi Là Hệ Thống, Ngươi Càng Già Càng Hư Hỏng!

Lâm Dật dựa vào sô pha, trong đầu hiện lên màn hình hệ thống.

"Bắt đầu nghề nghiệp mới."

【Tiến độ hoàn thành nghề nghiệp cũ: 100%, có thể bắt đầu nghề nghiệp mới.】

【Bắt đầu nghề nghiệp mới (Có / Không)】

"Bắt đầu."

【Thể loại nghề nghiệp: Streamer 】

【Tiến độ hoàn thành nghề nghiệp: 0%.】

【Ký chủ vui lòng nhận gói quà đại lễ nghề nghiệp, 1 triệu nhân dân tệ, điện thoại di động chạy bằng năng lượng mặt trời.】

"Nhận."

Như thường lệ, phần thưởng tiền mặt trị giá 1 triệu sẽ được chuyển đến tài khoản ngân hàng ngay lập tức.

Về phần điện thoại di động chạy bằng năng lượng mặt trời được hệ thống tặng thưởng, dự tính sẽ sớm được giao đến tận tay anh.

Nhưng điều khiến Lâm Dật tò mò hơn cả là hệ thống sẽ cho anh lên sóng trực tiếp trên nền tảng nào.

Tóm lại vấn đề cũng không lớn, cứ phát trực tiếp là được rồi sao.

Cùng lúc đó, Lâm Dật bỗng chú ý đến màn hình hệ thống.

Sau khi hoàn thành nghề nghiệp chủ cửa hàng, anh đã có năm huy hiệu thành tích.

5 huy hiệu màu sắc khác nhau, lặng lẽ đặt ở đó, cũng không biết có tác dụng gì.

Reng reng reng!

Ngay lúc Lâm Dật đang suy nghĩ những điều này, chuông cửa vang lên.

Lâm Dật có linh cảm hẳn là phần thưởng của mình đã đến.

Dù gì thì đây cũng là khách sạn chính quy nên có lẽ người đến không phải để đưa cho anh đưa những thứ vặt vãnh.

Anh đứng dậy mở cửa, bên ngoài là một người phụ nữ mặc sườn xám xẻ cao, hai chân thon dài, thân hình mềm mại uyển chuyển, đây tuyệt đối là một người đẹp.

"Chào ngài, đây là hàng chuyển phát nhanh của ngài, xin ngài ký nhận."

“Cô là người của công ty chuyển phát nhanh nào mà ăn mặc như vậy?” Lâm Dật nhận lấy hàng, hỏi: “Phòng kế bên là Hồng Lãng Mạn sao?”

*Hồng Lãng Mạn: đề cập đến một số trung tâm tắm "cao cấp".

"Ngài đây thật có khiếu hài hước."

Lâm Dật thật ra khá bình tĩnh, có Kỷ Khuynh Nhan ở bên cạnh thì loại phụ nữ này chẳng thể lọt vào mắt anh.

Mà hành động của cái hệ thống này, ngày càng có xu hướng đen tối rồi.

Lúc trước còn có nhân viên chuyển phát nhanh nghiêm chỉnh, bây giờ lại đưa tới một cô gái mặc sườn xám.

Người nào ở đây mới biết là nhân viên chuyển phát nhanh, còn người không biết có khi lại tưởng là gái ngành.

Lâm Dật khóa kỹ cửa rồi cầm di động quay trở về ghế sô pha.

"Đậu má!"

Lâm Dật vừa mới ngồi xuống ghế sô pha, đã nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan hé cửa phòng ngủ ra, qua khe hở nhìn chằm chằm vào anh.

"Em thức dậy mà không phát ra tiếng động, làm anh giật mình đấy."

"Anh nửa đêm còn không ngủ, lén lút làm cái gì."

“Nhận hàng chuyển phát nhanh.” Lâm Dật thẳng thắn nói.

Người ngây thẳng không sợ tà, anh đây sợ em chắc?

"Nửa đêm rồi còn ai gửi hàng chuyển phát nhanh."

Kỷ Khuynh Nhan nheo mắt, như một con hồ ly nhỏ tinh quái.

"Vừa rồi em ở trong phòng có nghe được, người đưa hàng chuyển phát nhanh cho anh là phụ nữ.”

"Ừm, đúng là phụ nữ."

"Để em xem anh mua cái gì."

"Một cái điện thoại di động thôi, có gì đáng xem đâu."

Lâm Dật thản nhiên mở gói hàng chuyển phát nhanh, đúng như anh dự đoán, đó là một chiếc điện thoại di động mới của hãng Apple, giống hệt chiếc anh đang dùng hiện tại.

“Điện thoại của anh không hỏng, tại sao phải mua cái mới?” Kỷ Khuynh Nhan khoanh tay trước ngực: “Nửa đêm không ngủ, hóa ra là chờ cái điện thoại này.”

"Ừm..."

Lâm Dật không nghĩ ra lý do phản bác lại, bởi vì đúng là như vậy.

"Nói đi, anh mua điện thoại mới làm gì, có phải định làm chuyện xấu sau lưng em không."

“Làm chuyện xấu cái quái gì.” Lâm Dật thầm nghĩ.

Trí tưởng tượng của phụ nữ thật phong phú, chuyện này mà cũng có thể nghĩ ra.

"Anh không mở tiệm nữa, sắp tới anh định livestream trên mạng, nên trước tiên mua một chiếc điện thoại di động mới pin dùng bền hơn."

"Hả? Anh định làm streamer à?"

"Đúng vậy, nếu không thì nhàn rỗi biết làm gì."

"Anh đã nghĩ thông suốt chưa? Anh định kiếm tiền nhờ cái mặt này sao?"

"Dựa mặt kiếm ăn cái gì, anh chỉ đang trải nghiệm cuộc sống thôi."

"Nếu anh mà livestream, các nữ khán giả sẽ càng điên cuồng tiêu tiền cho phòng phát sóng của anh đấy.”

"Không còn cách nào, giá trị nhan sắc của anh như vậy cũng đâu thể làm được gì.

“Vậy thì anh đeo khẩu trang đi.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

Về việc Lâm Dật làm streamer, Kỷ Khuynh Nhan cũng không nói thêm nhiều.

Dù sao anh vẫn luôn ra bài không theo logic nào cả.

Hơn nữa sau sự việc kia, khả năng Lâm Dật không có ý định mở cửa hàng nữa, xem ra trải nghiệm cuộc sống dưới thân phận khác cũng là một lựa chọn không tồi.

"Đeo khẩu trang sao?"

“Lúc anh mới mở cửa tiệm, chẳng phải em luôn đeo khẩu trang khi đến quán nhà anh sao?” Kỷ Khuynh Nhan tỏ ra kiêu ngạo nói:

"Lần này đến lượt anh."

“Ừm, được rồi.” Lâm Dật nói:

"Anh muốn dựa vào thực lực, không cần dựa vào mặt cũng có thể kiếm tiền."

“Cứ như vậy đi.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Mau vào phòng ngủ thôi."

"Anh vẫn còn những việc khác phải hoàn thành."

"Gấp cái gì, nhanh đi ngủ đi."

Vốn dĩ Lâm Dật không định ngủ, nhưng Kỷ Khuynh Nhan không cho anh cơ hội đó.

Cô trực tiếp lôi anh về phòng ngủ.

Lâm Dật không đùa giỡn với Kỷ Khuynh Nhan nữa, cầm di động trở về giường.

Điện thoại di động do hệ thống cung cấp không có khác biệt nhiều so với điện thoại di động bình thường.

Sự khác biệt duy nhất là bên trong đã cài đặt sẵn một chương trình mới.

Đấu Ngư trực tiếp.

Là nền tảng livestream top đầu toàn dân, Lâm Dật vẫn có một chút ấn tượng về Đấu Ngư.

Trước đây lúc anh còn làm tài xế Didi đã giúp đỡ một nữ streamer, có vẻ cô gái đó chính là streamer trên nền tảng Đấu Ngư.

Trừ lần đó ra, cô streamer tên Trương Hiểu Du mà anh mới gặp vài ngày trước dường như cũng làm ở đây.

Không ngờ tới chính mình một ngày nào đó cũng trở thành một trong số họ.

【Làm cho nữ streamer biểu diễn Thần Long vẫy đuôi, phần thưởng 1 triệu nhân dân tệ, thưởng 100 nghìn giá trị thuần thục.】

"Hả?"

Nhìn thấy nhiệm vụ do hệ thống đưa ra, Lâm Dật sờ sờ cằm.

Thần Long vẫy đuôi là cái gì?

Đã lâu không xem chương trình livestream, lại khai phá ra trò chơi mới rồi sao?

Lâm Dật cầm điện thoại di động, tìm kiếm xem Thần Long vẫy đuôi là cái gì.

Nhưng sau khi đọc lời giải thích mà Baidu đưa ra, Lâm Dật lại càng mông lung.

“Thần Long vẫy đuôi, một trong Hàng Long Thập Bát Chưởng, ghi chép trong Kinh Dịch.”

Hệ thống này bị điên rồi sao?

Để cho nữ streamer biểu diễn Hàng Long Thập Bát Chưởng à?

Có streamer nữ nào lại dở hơi muốn thử cái thứ này!

Lâm Dật mơ hồ cảm thấy được có lẽ mọi chuyện không đơn giản, cho nên anh lập tức hỏi trong nhóm bốn người:

Lâm Dật: "Các anh có biết cái gọi là Thần Long vẫy đuôi không?"

Cao Tông Nguyên là người trả lời đầu tiên.

Cao Tông Nguyên: "Anh Lâm, anh muốn chị dâu biểu diễn sao?"

Lương Kim Minh: "Anh Lâm uy vũ, thật là có diễm phúc."

Lâm Dật: "Biểu diễn cái đầu cậu ấy, tôi cũng có biết nó là cái gì đây."

Cao Tông Nguyên: "Trâu bò gặp sét đánh, hay người thuần khiết bị vấy bẩn ấy nhỉ, chẳng lẽ anh mà không biết Thần Long vẫy đuôi sao?"

Lâm Dật: "Tôi thật sự không hiểu."

Cao Tông Nguyên: "Đơn giản thôi, tôi gọi người biểu diễn cho anh xem."

Ngay sau đó, Cao Tông Nguyên đã gửi đến một video.

Xung quanh vô cùng ồn ào, hình như quay ở quán bar.

Tần Hán và Lương Kim Minh cũng ở chỗ anh ta luôn.

Ngay sau đó, anh thấy Cao Tông Nguyên đứng trên bàn trà, lớn tiếng nói:

"Các cô gái, anh Lâm muốn xem Thần Long vẫy đuôi, múa đẹp sẽ có thưởng."

Với tiếng tăm của Cao Tông Nguyên, quán bar nhiệt tình hưởng ứng đáp lại.

“Đó có phải là anh Lâm trong tứ thiếu của Trung Hải không?” Một cô gái chỉ mặc áo dây cùng váy ngắn bó sát nói.

"Đương nhiên, không thì còn có thể là ai."

"Hì hì, để em đến."

"Em cũng thế."

"Em đến, em đến."

Biết Lâm Dật muốn xem Thần Long vẫy đuôi, mười mấy cô gái mặc quần đùi, váy ngắn lập tức đứng thành một hàng.

Hai chân khẽ mở ra, bắt đầu lắc mông nhịp nhàng, cảnh tượng vô cùng hương diễm.

"Anh Lâm, anh thấy không, cái này gọi là Thần Long vẫy đuôi, vẫy cũng không tệ lắm nhỉ."

"Cao thiếu, anh thử hỏi Lâm thiếu xem, có muốn xem những thứ khác không, em cũng biết múa lưng rồng nữa đấy."

"Thần Long vẫy đuôi quá nhàm chán, tôi thích bọ cạp vẫy đuôi hơn, thế này mới kích thích."

“Không cần đến mức đó đâu.” Lâm Dật cười nói, sau đó tắt video, trong lòng nghĩ:

"Hệ thống ơi là hệ thống, người ta càng già càng khôn ngoan, còn mi càng già càng mất nết!"

Chế giễu thì chế giễu, nhiệm vụ thì vẫn phải làm.

Mở ra APP Đấu Ngư, Lâm Dật nhanh chóng làm quen với quy tắc hoạt động, định bụng tìm kiếm một nữ streamer có thể hỗ trợ anh hoàn thành nhiệm vụ.

"Lâm Dật..."

Ngay khi Lâm Dật đang chuẩn bị làm nhiệm vụ, anh bỗng nghe thấy tiếng Kỷ Khuynh Nhan ở giường bên kia khẽ gọi tên mình.

"Sao thế? Mất ngủ à?"

"Anh nói, nữ streamer của anh đẹp, hay em xinh đẹp hơn?"

"Còn cần phải hỏi sao, đương nhiên là em rồi. Nửa đêm em không ngủ chỉ để hỏi anh câu này sao?"

"Nếu em đẹp hơn, vậy sao nửa đêm anh không ngủ mà lại đi xem nữ streamer đó là có ý gì?”

“Ừm… Đây cũng là một câu hỏi đáng suy ngẫm.” Lâm Dật nhảy lên giường, Kỷ Khuynh Nhan còn chưa kịp phản ứng thì anh đã ngựa quen đường cũ chui vào đệm chăn của cô.

"Đêm nay anh không nhìn ai cả, chỉ nhìn em thôi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 680.

Chương 681. Vật Lộn Đến Mấy Giờ

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng đẩy Lâm Dật ra.

"Em không cho anh nhìn những cô gái khác chứ có bảo anh chui vào chăn của em đâu."

"Như thế này anh mới nhìn rõ được cái đẹp của em."

"Anh chỉ biết mượn cơ hội để lưu manh, Nguyệt Nguyệt cũng bị anh làm cho hư hỏng rồi."

"Em không cho anh xem nữ streamer, vậy anh đương nhiên phải xem em rồi, ít ra cũng phải cho anh xem một thứ chứ."

"Thế thì anh ngủ hẳn hoi, đừng giở trò xấu đấy."

"Nói gì vậy, anh mà không làm việc khác thì anh đến giường em làm gì, suy nghĩ sự đời chắc?"

"Đồ lưu manh nhà anh… A, bóp nhẹ chút."

…

Buổi sáng ngày hôm sau.

Ánh sáng ấm áp từ ngoài chiếu vào, Kỷ Khuynh Nhan nằm trong lòng Lâm Dật cựa quậy, một giấc ngủ này thật thoải mái.

Bốp.

Lâm Dật vỗ một cái lên mông Kỷ Khuynh Nhan.

"Mau dậy đi, đã 8 giờ rồi."

Kỷ Khuynh Nhan cựa quậy người: "Em ngủ thêm chút nữa, anh dậy trước đi."

Lâm Dật dậy rửa mặt trước, không được bao lâu thì có tiếng gõ cửa, Quách Ngưng Nguyệt mặc một cái váy màu trắng từ ngoài đi vào.

"Ủa? Chị dâu em đâu?"

"Vẫn còn đang ngủ."

"Anh chị vật lộn đến mấy giờ thế, ở nhà có phải không có cơ hội đâu, sao lại giống bọn sinh viên trẻ tuổi vậy."

"Cái này em không hiểu." Lâm Dật nói: "Cảm giác ở khách sạn và ở nhà không giống nhau."

"Có thể do em vẫn là trẻ con."

Két két!

Kỷ Khuynh Nhan kéo cửa: "Đừng có nghe lời anh em nói lung tung, tối hôm qua bọn chị không làm gì cả, chỉ là đi ngủ muộn chút thôi."

"Cái gì cũng không làm, vậy tại sao vẫn đi ngủ muộn? Tâm sự à?"

Kỷ Khuynh Nhan: “…”

Quách Ngưng Nguyệt cười hì hì, đi đến trước mặt Kỷ Khuynh Nhan.

"Được rồi chị dâu, chị không phải giải thích nữa. Mọi người đều trưởng thành rồi, chuyện này rất bình thường."

Kỷ Khuynh Nhan khóc không ra nước mắt, dự đoán mình có giải thích như thế nào đi nữa cô ấy cũng sẽ không tin.

"Chị đi rửa mặt và trang điểm chút, rồi cùng nhau đi ăn."

"Không cần gấp." Quách Ngưng Nguyệt nói:

"Chị dâu, chị muốn đi đâu chơi, em đưa chị đi."

"Cái này hỏi anh em đi, chị nghe anh ấy."

"Anh, ý anh sao?"

"Quảng Châu anh chơi chán rồi, thôi không đi nữa." Lâm Dật nói tiếp:

"Hôm nay chỉ ở cô nhi viện thôi, nếu có việc mà không giải quyết được, anh còn phải chạy đi một chuyến."

"Thế thì em đi cùng, nhưng chuyện anh đồng ý với em không được quên đâu nhé."

"Chuyện gì?"

"Chị dâu chị xem anh em kìa, chuyện đồng ý với em đã quên luôn rồi."

Kỷ Khuynh Nhan xoa xoa mặt: "Hôm nay không phải là Nguyệt Nguyệt hẹn bạn trai để gặp mặt sao, thay em ấy xem xem. Chuyện này mà anh cũng quên được, anh làm anh kiểu gì vậy."

"Ha ha ha...." Lâm Dật cười ngượng ngùng: "Thực ra là anh nhớ, nhưng chỉ muốn kiểm tra trí nhớ của em thôi."

"Hừ, anh lại đẩy trách nhiệm lên người em."

"Anh em là như vậy đó, bản lĩnh gì không có, chứ bản lĩnh vứt nồi thì siêu hạng nhất." Quách Ngưng Nguyệt nói:

"Hồi đi học, có một học sinh nữ viết thư tình cho anh ấy, bị mẹ em phát hiện, sau đó anh ấy cố tình nói bức thư đó là viết cho em, làm cho mẹ em tưởng em bị đồng tính, tí nữa thì đưa em đi khám bác sĩ tâm lý."

Kỷ Khuynh Nhan không nhịn được cười, cũng bó tay với hai anh em nhà này.

"Em còn nói nữa, ai đi đường không có mắt nhìn đường rồi ngã vào vũng bùn, sau đó về còn nói là anh đẩy?"

"Anh là anh em, em vu oan cho anh chút thì sao nào."

"Em là em gái, giúp anh tí, không phải là điều đương nhiên sao?"

"Chị dâu…"

"Được rồi, anh đừng nói nữa." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Khi ở Trung Hải, ngày nào cũng tranh luận với Viện Viện, đến Quảng Châu lại tranh với Nguyệt Nguyệt như vậy, làm gì có người anh như vậy chứ."

"Anh phải cho em ấy biết đời người hiểm ác, đợi sau này khi ra ngoài xã hội mới không bị lừa."

Kỷ Khuynh Nhan cũng bó tay với Lâm Dật, vì từ đầu đến cuối chính cô cũng không phải là đối thủ của anh.

Sau khi hai người rửa mặt xong, đến sảnh khách sạn dùng bữa sáng, tiếp theo là đi đến cô nhi viện.

"Anh, anh và chị dâu không muốn đi chơi, vậy em đi làm đây."

"Vẫn làm kế toán ở cửa hàng đó à?"

"Vâng, vẫn làm ở đó không chuyển." Quách Ngưng Nguyệt nói:

"Lương của em được tăng lên 6000 tệ rồi. Vả lại chị Vương làm cùng đã nói đợi em lấy được chứng chỉ trung cấp kế toán thì lương còn được tăng thêm 800."

Lâm Dật gật đầu.

"Công việc có vất vả không?"

"Không." Quách Ngưng Nguyệt nói: "Nếu vất vả thì em làm gì có thời gian đi làm streamer."

"Làm việc chăm chỉ là tốt, nhưng nếu mệt thì cũng đừng làm cho mình vất vả quá, anh nuôi được em."

"Biết rồi anh."

"Đi làm đi." Lâm Dật nói: "Đã không làm thì thôi, nhưng chỉ cần một ngày đi làm thì phải chăm chỉ chút, đừng có lười biếng."

"Ừm."

Quách Ngưng Nguyệt giúp hai người gọi xe, tiễn Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan lên xe vẫn không quên nhắc lại.

"Anh, anh đừng quên chuyện đồng ý với em đó, đợi em gọi cho anh."

"Anh mà quên thì chị dâu em cũng không quên, không phải nhắc, mau đi làm đi."

"Biết rồi biết rồi, em tự biết lo mà."

Hai người ngồi xe đến cô nhi viện.

Hôm nay bọn trẻ ở cô nhi viện không nhiều, vì những đứa đủ tuổi đi học thì đều đi học, trong đó có cả Đông Đông.

Còn lại đều là những đứa dưới bảy tuổi, chương trình mầm non của bọn trẻ đều được hoàn thành ở đây.

"Mẹ, có việc gì cần con giúp không, hôm nay con không có việc gì làm."

"Không có việc gì cả, không có gì cần bọn con bận tâm, con dâu mẹ công việc bận rộn, không dễ gì đến Quảng Châu một chuyến, con đưa con bé ra ngoài đi dạo đi."

"Dì à, dì không cần bận tâm đến con, con ở đâu cũng như nhau cả." Kỷ Khuynh Nhan cười nói.

"Thế thì cũng không cần con giúp gì. Muốn làm gì thì cứ làm, cứ coi như ở nhà mình, không phải ngại."

"Vâng ạ."

"Tiểu Dật, con dâu, hai con đến rồi à."

Triệu Toàn Phúc đi ở bên kia hành lang, vẫy tay với hai người bọn họ.

"Có chuyện gì ạ?" Lâm Dật đi qua hỏi.

"Thu xếp cho hai người chút việc."

Triệu Toàn Phúc đưa bọn họ qua gian phòng bên cạnh, trên bàn có ba phần tài liệu dùng kẹp nhựa quần áo kẹp lại để trên bàn.

"Có người muốn đến nhận nuôi trẻ à?"

"Ừ." Triệu Toàn Phúc gật đầu: "Có ba hộ gia đình đến tìm chúng ta, bọn họ đều không có khả năng sinh sản, nên muốn nhận nuôi trẻ. Các con giúp đối chiếu thông tin xem có vấn đề gì không."

"Chuyện nhỏ."

Từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, Lâm Dật đối với chuyện này đều đã quen như xe chạy đường quen, biết phải làm như thế nào.

"Thế được rồi, chuyện này các con làm, có mấy cái giường của bọn trẻ bị hỏng, ta phải đi xử lý một chút."

"Vậy bố cứ đi đi."

Giao xong việc, Triệu Toàn Phúc rời đi, Kỷ Khuynh Nhan cầm ba phần tài liệu trên bàn lên.

Phút chốc cô đã đưa chính bản thân mình hòa vào trong, không nỡ đưa bọn trẻ đi.

"Trong lòng không được thoải mái à?"

"Vâng, không nỡ."

"Hãy mãn nguyện đi, tình hình bây giờ đã tốt hơn rất nhiều rồi." Lâm Dật nói tiếp:

"Cô nhi viện có anh chống đỡ đã không cần phải lo lắng về việc tiền nong nữa, nên mẹ anh có thay đổi quy định, trẻ trên ba tuổi thì không cho nhận nuôi nữa, trừ khi chính nó tự nguyện đi."

"Thế còn dưới ba tuổi thì sao."

"Dưới 3 tuổi, nhận biết chưa rõ ràng, mẹ Vương cũng đồng ý tìm cho chúng những gia đình tốt." Lâm Dật nói tiếp:

"Cô nhi viện có tốt đến mấy thì vẫn là cô nhi viện."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 681.

Chương 682. Nhân Tính

“Anh nói cũng đúng.” Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu.

“Nhưng nếu như, chúng ta đem đứa nhỏ gửi ra ngoài, lỡ như cha nuôi mẹ không đối xử tốt với nó thì làm sao bây giờ?”

“Chuyện này thì em không cần quá lo lắng.” Lâm Dật nói:

“Cha mẹ nuôi đứa nhỏ bình thường đều được địa phương chọn, cách mỗi mấy tháng, đều sẽ đến thăm đáp lễ một lần. Nếu như phát hiện bọn họ đối xử với đứa nhỏ không tốt, thì sẽ mang nó về trước. Cho nên nhiều năm như vậy, vẫn chưa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả. Dù sao người tới đây để nhận con, cơ bản đều là người không thể sinh con, cùng lắm thì điều kiện gia đình không được tốt lắm, nhưng chuyện ngược đãi trẻ con thì lại chưa từng xảy ra.”

Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu, cũng hiểu ý của Lâm Dật.

Nếu như không phải là người vô cùng thích trẻ con thì cũng không có khả năng đến nhận nuôi.

Hẳn là không cần phải lo lắng quá nhiều.

“Vậy thì làm như thế nào để thẩm tra đối chiếu tư liệu đây?”

“Gọi điện thoại cho sở cảnh sát.” Lâm Dật nói: “Nói với bọn họ, em đến từ cô nhi viện Lam Thiên, bọn họ sẽ hỗ trợ thu thập tất cả các thông tin của người nhận nuôi. Về phần có đồng ý cho bọn họ nhận nuôi hay không thì vẫn cần phải phân tích cẩn thận.”

“Được rồi, chuyện này giao cho em là được.”

Chỉ có ba phần văn kiện nhận nuôi, lượng công việc cũng không tính là lớn, không đến nửa giờ, Kỷ Khuynh Nhan đã làm xong toàn bộ.

Nhưng để kiểm tra đối chiếu tài liệu, thì phải để Vương Thúy Bình hoặc là Triệu Toàn Phúc tự mình đến sở cảnh sát để nhận, tránh tiết lộ mọi chuyện.

“Lâm Dật, trong đó có một nhà, điều kiện cũng không tệ lắm, trong nhà có làm ăn, hơn nữa còn cố ý nói rõ vợ mình vô sinh, lại vô cùng thích trẻ con. Nếu như được gia đình như vậy nhận nuôi, thì đứa trẻ hẳn là sẽ không phải chịu khổ.”

“A? Vợ vô sinh sao?”

Lâm Dật đang chơi game, bỗng ngồi dậy, vẻ mặt có chút gì đó là lạ.

“Sao vậy? Có cái gì không đúng sao?”

“Bình thường mà nói, người đến đây muốn nhận con đều là nam có vấn đề, phụ nữ có vấn đề không nhiều.”

“A? Chuyện này có gì khác nhau sao?”

“Khác nhau rất lớn.” Lâm Dật nói: “Anh lấy một ví dụ thì em sẽ hiểu thôi.”

“Giả dụ em với anh, ngạch... Nói như vậy không quá may mắn, anh lấy cho em một cái ví dụ khác.”

“Giả dụ Tần Hán và vợ của cậu ấy, nếu như Tần Hán có vấn đề, bọn họ còn muốn có con, em nói xem bọn họ sẽ làm thế nào?”

“Đi nhận nuôi con a.” Kỷ Khuynh Nhan nói với vẻ đương nhiên: “Giống như là ba cặp vợ chồng này vậy.”

“Vậy giả dụ, là vợ của Tần Hán có vấn đề, em nói xem sẽ như thế nào?”

“Còn có thể làm sao nữa, chắc chắn là cũng muốn nhận nuôi nha, đây cũng không phải là chuyện riêng.”

“Sai!” Lâm Dật nói: “Tần Hán sẽ đi tìm một người khác.”

“A? Không phải chứ?!”

Đôi mắt đẹp của Kỷ Khuynh Nhan trừng lớn, cảm giác tam quan như muốn sụp đổ.

“Hiện thực chính là như thế.” Lâm Dật nói:

“Cho dù cậu ấy có cùng những người phụ nữ khác sinh con, nhưng bất kể nói như thế nào, thì đó cũng là con của cậu ấy, tại sao lại phải đi nhận nuôi một đứa trẻ không cùng huyết thống với mình chứ?”

“Theo như anh nói vậy thì phụ nữ cũng có thể cùng người đàn ông khác sinh một đứa con, đó không phải cũng là con của mình sao.”

“Là máu mủ của mình không sai, nhưng có người đàn ông nào lại nguyện ý dùng tiền của mình để nuôi con của người khác không?” Lâm Dật nói:

“Ngoài ra, xuất phát từ bản tính ôn nhu cảm tính của người phụ nữ, bọn họ cũng sẽ không để cho người đàn ông khác đụng vào mình, hiểu ý của anh không?”

“Em đã hiểu.” Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi, Lâm Dật nói rất có lý, nhưng cô còn cần một khoảng thời gian để tiêu hóa.

Kỷ Khuynh Nhan cầm chỗ tài liệu mà Lâm Dật còn nghi vấn qua.

“Vậy chuyện này làm sao bây giờ?”

“Anh gọi điện thoại điều tra một chút là biết.”

Lâm Dật cũng không chắc chắn là sẽ có vấn đề, nhưng dù sao cũng chỉ cần một cuộc điện thoại, cẩn thận một chút cũng có chỗ tốt.

Lâm Dật liếc nhìn điện thoại di động, thời điểm đến Quảng Châu trước đó, hình như có lưu lại số điện thoại của bí thư Quảng Châu Ngô Triệu Hữu.

Hiện tại công trình trấn Bắc Kiều vẫn còn được tiếp tục, tìm anh ta bàn bạc ít chuyện, hẳn là không tệ.

“Ôi, Lâm tiên sinh, chúng ta đã lâu rồi không có liên hệ.” Ngô Triệu Hữu khách khí nói, vô cùng nhiệt tình.

Ngô Triệu Hữu vô cùng cảm kích Lâm Dật.

Chỉ cần 5 triệu từ bộ tài chính trong thành phố, lại thêm 15 triệu, chiến tích này đối với mình mà nói đã là rất nổi bật rồi.

Ngoài ra, anh còn biết, Lâm Dật và Lương Nhược Hư có quan hệ rất thân thiết.

Bất kỳ thời điểm nào, giữ gìn mối quan hệ với Lâm Dật đều là chuyện không sai.

“Quả thực là lâu rồi không có liên hệ.” Lâm Dật cười ha hả nói: “Ngô bí thư, mọi chuyện gần đây đều rất tốt đi.”

“Đều rất tốt, tôi còn nghĩ đến chuyện dành thời gian đến Trung Hải một chuyến, tìm anh uống một chén đây.”

“Nào dám nào dám.” Lâm Dật nói: “Ngô bí thư, hôm nay gọi điện thoại cho anh, chủ yếu là có chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ.”

“Không thành vấn đề, anh có chuyện gì cứ nói, trên một phần ba mảnh đất Quảng Châu này, tôi vẫn là có chút phân lượng.”

“Giúp tôi điều tra một người tên là Trương Văn Báo, bên dưới có một công ty bảo vệ môi trường tên là Lục Khống, nhìn xem người của nhà này có sạch sẽ hay không.”

Câu nói sau cùng, là tiếng lóng trong ngành nghề, Ngô Triệu Hữu đương nhiên là nghe hiểu, cũng có nghĩa là điều tra toàn diện.

Nếu không thì lấy tài liệu từ cục công an là đủ rồi.

“Được, việc này cứ giao cho tôi, tôi hiện tại sẽ gọi người đi thăm dò.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật nhìn Kỷ Khuynh Nhan.

“Đã làm xong, chờ tin tức đi.”

“Ừm vâng.”

Kỷ Khuynh Nhan gật đầu nói:

“Nếu quả thật điều tra mà xảy ra vấn đề, thì chuyện này nhất định phải xử lý nghiêm túc.”

“Chuyện này còn phải nói sao.” Lâm Dật nói: “Đem chủ ý đánh tới trên đầu cô nhi viện, chuyện này khẳng định là không được.”

Buổi chiều, sở cảnh sát gọi điện thoại tới, thông báo người của cô nhi viện đến lấy kết quả điều tra.

Vốn dĩ Lâm Dật cũng không vội, sớm một ngày hay chậm một ngày thì kết quả cũng đều như thế.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan lại không đợi được, lôi kéo Lâm Dật đi ra ngoài, muốn biết kết quả điều tra trước tiên.

Lâm Dật bất đắc dĩ đành phải đưa Triệu Toàn Phúc đến sở cảnh sát gần đó.

“Chú Triệu, tư liệu của ba gia đình đều ở chỗ này đây, cảm thấy đều không tệ.”

Người phụ trách là một cô gái trẻ tuổi, nói chuyện cũng rất khách sáo.

“Đã làm phiền cô rồi.” Triệu Toàn Phúc thật thà cười nói:

“Luôn đem đến phiền phức cho các người, thật sự xin lỗi.”

“Đều là việc chúng tôi nên làm, các người cũng vì phục vụ xã hội, chúng tôi nhất định sẽ tích cực phối hợp.”

“Cảm ơn, cảm ơn.”

Sau khi nói cám ơn, ba người đi ra khỏi sở cảnh sát.

Triệu Toàn Phúc nhìn tư liệu trên tay một chút, “Hình như thật sự là không tệ, nhất là người tên là Trương Văn Báo này, trong nhà hình như còn có tiền, đứa nhỏ qua đó hẳn là sẽ không phải chịu khổ.”

Lâm Dật đang muốn nói chuyện, thì nghe thấy điện thoại trong túi quần vang lên.

Là Ngô Triệu Hữu gọi tới.

“Lâm tiên sinh, người mà anh nhờ tôi điều tra khá là sạch sẽ, không có tiền án phạm tội, bên dưới còn có một đứa con trai một tuổi. Quy mô của công ty dưới trướng cũng không lớn, không thể nào so sánh với tập đoàn Lăng Vân được. Nếu như không có nguyên nhân gì đặc biệt, tôi cảm thấy không có gì để hợp tác cả.”

Hiển nhiên, Ngô Triệu Hữu đã nghĩ lệch về vấn đề này rồi.

Anh ấy cho là Lâm Dật là muốn hợp tác cùng người này, cho nên mới để cho mình đi điều tra.

“Anh nói anh ta còn có con trai sao?”

“Trên tư liệu có viết, hình như là một tuổi ba tháng.”

“Được, tôi đã biết, cảm ơn Ngô bí thư.”

Lâm Dật cúp điện thoại, nhưng nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi, Kỷ Khuynh Nhan và Triệu Toàn Phúc đều nghe được.

“Nhà người này có con rồi sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 682.

Chương 683. Giở Trò Bịp Bợm

“Tiểu Dật, chuyện này là sao.” Triệu Toàn Phúc nói:

“Trên tư liệu không phải nói là không có khả năng sinh đẻ sao, sao lại còn xuất hiện đứa trẻ nữa.”

“Giở trò bịp bợm chứ sao.” Lâm Dật nói:

“Quan hệ của nhà này xem ra là khá tốt, thế mà lại có thể che giấu được tin tức này. Nếu như con không để Ngô Triệu Hữu đi điều tra, đoán chừng những người khác cũng không thể tra ra.”

“Nhà này cũng thật là quá đáng.” Triệu Toàn Phúc hùng hổ nói:

“Nhất định mẹ nó là có ý khác, không thể giao đứa nhỏ cho bọn họ được.”

“Điều đó là đương nhiên.”

Reng reng reng ~~

Điện thoại di động của Lâm Dật lại vang lên, lần này là Vương Thúy Bình gọi tới.

“Con trai, chuyện điều tra kết quả sao rồi? Không có vấn đề gì chứ?”

“Đừng có gấp, chờ chúng con trở về sẽ nói với người.” Lâm Dật nói.

“Vậy được, các con nhanh trở về chút đi, người ta đều đã đến đây rồi, muốn hiện tại mang đứa nhỏ đi luôn.”

"Người tới là ai? Tên là gì vậy?" Lâm Dật nhíu mày hỏi.

"Tên là Trương Văn Báo, buổi sáng không phải con đã nhìn qua những tài liệu kia rồi sao, hẳn là phải có ấn tượng đối với người này chứ."

"Đâu chỉ là có ấn tượng." Lâm Dật như cười mà không cười nói:

"Mẹ, người để bọn họ chờ ở trong viện, chúng con bây giờ sẽ trở về ngay."

"Được, nhanh lên chút, người ta đang chờ đó."

"Để bọn họ chờ chút."

Cúp điện thoại, Lâm Dật nhìn về phía hai người nói:

"Đi thôi, người nhà họ Trương kia tới rồi, đi hỏi một chút xem chuyện của anh ta là như thế nào."

"Chúng ta đi nhanh thôi, người này quá ghê tởm, vậy mà lại làm giả tin tức gạt người, nhất định phải đem việc này hỏi rõ ràng mới được."

Ba người về tới cô nhi viện, cũng gặp được vợ chồng Trương Văn Báo ở trong phòng làm việc của viện trưởng.

Cách ăn mặc của hai vợ chồng, so với Lâm Dật thì hình như thời thượng hơn nhiều.

Người đàn ông mặc áo sơ mi màu trắng, quần thể thao màu xanh lam cùng giày da màu đen.

Người phụ nữ mặc váy hoa, trên tay cầm túi LV, thể hiện ra sự giàu sang.

"Con trai, mấy người cuối cùng cũng trở về rồi, kết quả điều tra đâu, đưa mẹ xem một chút.” Vương Thúy Bình nói.

Lâm Dật đem ba phần báo cáo đưa tới, Vương Thúy Bình lấy ra phần của Trương Văn Báo, nhìn kỹ nhiều lần, cũng không có phát hiện ra vấn đề gì quá lớn.

“Vương viện trưởng, chúng ta hẳn là rất phù hợp đi.” Trương Văn Báo vừa cười vừa nói.

“Đều rất tốt, không có vấn đề gì.”

“Chút chuyện ấy cô đại khái có thể yên tâm, chúng tôi đều là người sống nghiêm chỉnh. Nếu như không phải rơi vào đường cùng thì cũng không có khả năng đến nơi này của ngài.”

“Việc này tôi hiểu.” Vương Thúy Bình gật đầu nói:

“Có thể tiến hành bước kế tiếp, nhưng chỉ có thể nhận đứa trẻ ba tuổi trở xuống, điều này trước đó cũng đã nói qua với các người rồi, hẳn là cũng không có vấn đề gì đi.”

“Không thành vấn đề không thành vấn đề.” Hai vợ chồng vui mừng nhướng mày, vội vàng nói.

“Mẹ, người chờ chút đã.” Lâm Dật nói.

“Còn có chuyện gì khác sao?”

Lâm Dật gật gật đầu, nhìn vợ chồng Trương Văn Báo.

“Căn cứ theo báo cáo, thì các người quả thực là không có vấn đề. Nhưng tôi nhàn rỗi không chuyện gì, đã đem thân phận của các người tra xét một chút. Các người đang còn có một đứa con trai một tuổi ba tháng đúng không.”

“Chuyện này...”

Vẻ mặt hai người hiện lên vẻ hoảng hốt, ai cũng không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ điều tra ra được tin tức này.

"Chuyện này, vị tiên sinh này, cậu đang nói gì đấy, tôi nghe có chút không hiểu."

"Đã đến lúc này rồi, cũng không phải giả bộ làm gì nữa." Lâm Dật nói: "Các người cảm thấy còn có ý nghĩa gì sao?"

Lúc này, Vương Thúy Bình đương nhiên là tin tưởng Lâm Dật.

Cho nên hai người kia là đang nói dối!

"Trương tiên sinh, tôi hi vọng anh có thể đưa ra một lời giải thích hợp lý, trên tư liệu của các người hình như không có viết như vậy!"

Hai vợ chồng liếc nhau một cái, vẻ mặt đều có chút ngưng trọng.

"Được thôi, tôi sẽ nói thật với các người." Trương Văn Báo nói:

"Chúng ta quả thực là có con trai, nhưng mắt của nó có chút vấn đề, cần thay giác mạc, cho nên chúng tôi muốn nhận một đứa bé để thay giác mạc cho con trai mình."

"Chúng tôi đã đến tất cả cô nhi viện ở Quảng Châu, chỉ có nơi này mới có nhiều đứa trẻ trạc tuổi với con trai của tôi. Với lại thức ăn và đãi ngộ nơi này của các người hình như cũng thật không tệ, nuôi mấy đứa nhỏ đến trắng trắng mập mập, cho nên tôi mới tới đây."

Sau khi vạch mặt, hai vợ chồng Trương Văn Báo lập tức liền thay đổi vẻ mặt, lộ ra sắc mặt tiểu nhân.

"Đã đến nước này rồi, tôi cũng không nói nhiều nữa, 500 ngàn mua một đứa bé của các người, cũng không tính là ít đi."

“Anh hỗn đản!”

Kỷ Khuynh Nhan nhịn không được mà mở miệng mắng:

“Anh có còn là người hay không, vậy mà loại lời như này cũng có thể nói ra được.”

Trương Văn Báo không thể tin nổi mà nhìn Kỷ Khuynh Nhan, cảm thấy người phụ nữ xinh đẹp trước mắt này, có chút nhỏ nói thành to.

“Tôi cũng chỉ nói sự thật thôi, mà việc này cũng phù hợp với ích lợi của các người, có cái gì không thể à. 500 ngàn cũng không phải là một con số nhỏ, mua một đứa cô nhi đã là đủ rồi.”

“Các người không phải là muốn công phu sư tử ngoạm đó chứ.” Vợ của Trương Văn Báo nói.

“Chúng tôi mới không vô sỉ giống như các người!”

“Cô gái này nói gì đó, cô nói ai vô sỉ hả!”

Ba!

Lâm Dật đưa tay lên, trực tiếp tát thẳng vào mặt của vợ Trương Văn Báo.

“Con mẹ nó cô nói chuyện chú ý một chút, đừng chỉ tay vào người khác.”

“Cậu lại dám ra tay đánh người sao.”

Trương Văn Báo đỡ vợ mình lên, “Không phải chỉ là một đứa trẻ mồ côi không ai muốn sao, đem giác mạc cống hiến cho con trai của tôi, đây đã là phúc khí của nó rồi.”

“Anh cút cho tôi, cút ngay bây giờ!”

Thân thể Vương Thúy Bình đã phát run, chỉ vào hai vợ chồng Trương Văn Báo mà mắng.

“Đi thì đi, không nhận ở nơi này của các người thì chúng tôi lại đến mấy cô nhi viện xung quanh, có người ước gì có thể bán con cho chúng tôi đây.”

“Vậy chỉ sợ là các người sẽ không có cơ hội.” Lâm Dật nói:

“Đã đến nơi này, tôi sẽ để cho các người tùy tiện rời đi sao?”

“Cậu có ý gì, chẳng lẽ cậu còn muốn giữ tôi lại sao?”

“Không nói nhảm với anh nữa, đợi lát nữa nói chuyện với cảnh sát đi.”

Trương Văn Báo lạnh lùng nhìn Lâm Dật, “Cậu cảm thấy tôi sẽ sợ cậu sao? Nếu như ngay cả chút quan hệ này cũng không có, tôi chẳng phải là đã mất công lăn lộn đến đây sao.”

“Anh nói như vậy hình như có chút khoác loác hơi quá rồi.” Lâm Dật cười ha hả nói:

“Tôi có quen Bí Thư Quảng Châu Ngô Triệu Hữu, anh ấy cũng không giả trang đến mức như anh đâu.”

“Cậu, cậu nói cái gì? Cậu còn quen biết Ngô bí thư sao?”

Tại Quảng Châu, Trương Văn Báo mặc dù không tính là nhân vật có mặt mũi, nhưng anh ta cũng có hối lộ đôi chút, cho nên anh ta cũng có thể gọi được tên các lãnh đạo to nhỏ tại Quảng Châu.

Đương nhiên anh ta biết Ngô Triệu Hữu là ai.

“Không phải vậy thì sao, nếu không thì ai có thể tra rõ lai lịch của anh như vậy chứ.” Lâm Dật nói:

“Loại chuyện này bình thường kết án cũng không có bao nhiêu năm, nhưng các người yên tâm, tôi đã lên tiếng chào hỏi với Ngô bí thư rồi, để cho các người ngồi xổm ba năm tám năm là chuyện không thành vấn đề.”

Hai vợ chồng Trương Văn Báo đã hoàn toàn choáng váng.

Run rẩy sững sờ tại chỗ, mỗi một phút mỗi một giây, đối với bọn họ mà nói đều là dày vò.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 683.

Chương 684. Ở Lại Bên Cạnh Mẹ

Không bao lâu sau, người của đồn công an tới cô nhi viện, đem hai người khống chế lại.

Sở trưởng đi tới trước mặt Lâm Dật, khách khí nói:

“Lâm tiên sinh, bên phía Ngô bí thư đã lên tiếng, chuyện này chúng tôi sẽ xử lý nghiêm túc.”

“Vậy làm phiền các người rồi.”

“Không phiền, đều là chuyện mà chúng tôi nên làm.”

Sau khi hai vợ chồng Trương Văn Báo bị mang đi, điện thoại di động của Lâm Dật rất nhanh lại vang lên, là Ngô Triệu Hữu gọi tới.

Trong phòng nhiều người, Lâm Dật liền ra ngoài hành lang để nhận điện thoại.

“Lâm tổng, tôi nghe người bên dưới nói anh đến Quảng Châu sao?”

“Hôm nay vừa tới, công ty có mấy hạng mục đầu tư, thuận tiện đến nhìn một chút.” Lâm Dật cười nói: “Thuận tiện đến thăm cha mẹ tôi một chút.”

Lâm Dật cũng chẳng suy nghĩ giấu diếm nữa, Ngô Triệu Hữu đã biết hành tung của mình.

Sở trưởng đều đã thấy mình, sau khi rời đi, khẳng định là sẽ đem tin tức này báo cáo lại trước.

“Vậy thì tốt, vậy lúc nào có thời gian thì đến chỗ tôi ngồi một chút, để cho tôi làm tốt vai trò của chủ nhà.”

“Ngô bí thư khách sáo rồi, ngày mai tôi sẽ gọi điện cho anh, hẹn gặp mặt.”

“Vậy thì quyết định như vậy đi, tôi sẽ chờ điện thoại của anh.”

“Được.”

Nói chuyện đơn giản vài câu, Lâm Dật liền cúp điện thoại.

Sau khi trở lại văn phòng, nhìn thấy Vương Thúy Bình mệt mỏi vô lực ngồi ở trên ghế.

“Con trai, lần này may mà có con, nếu không thì thật sự sẽ xảy ra chuyện. Mẹ làm sao cũng không thể nghĩ tới, loại chuyện này sẽ xảy ra đối với cô nhi viện chúng ta.”

Mấy năm trước, lúc mà trị an xã hội và pháp luật chưa được kiện toàn giống như bây giờ, quả thực là đã từng có những tin tức tiêu cực như vậy đến từ cô nhi viện.

Nhưng những năm gần đây, việc giám sát ngày càng nghiêm khắc, chuyện như vậy hầu như là rất ít gặp.

Với lại qua nhiều năm như vậy, cuộc sống của những đứa trẻ đi ra từ cô nhi viện cũng đều rất tốt, không có bị người ta ngược đãi, cho nên Vương Thúy Bình và Triệu Toàn Phúc đều dần buông lỏng cảnh giác.

Làm sao cũng không nghĩ tới, chuyện như vậy lại xảy ra trên người mình.

“Chuyện này không phải chỉ là trùng hợp thôi sao, người đừng nổi giận, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn.” Lâm Dật an ủi.

Vương Thúy Bình lau nước mắt.

“Có phải ngoài ý muốn hay không mẹ không quan tâm, về sau mẹ sẽ không đưa bất kỳ đứa trẻ nào của cô nhi viện ra bên ngoài nữa. Cho dù là ăn trấu ăn rau, thì mẹ cũng sẽ để bọn chúng ở lại bên cạnh mẹ.”

Kỷ Khuynh Nhan đi qua, giúp Vương Thúy Bình lau nước mắt.

“Dì à, người đừng khóc, việc này không liên quan gì đến người, ai cũng không muốn chuyện này xảy ra cả.”

“Vẫn là do dì sơ ý.” Vương Thúy Bình lau nước mắt nói:

“Về sau trừ khi là cha mẹ đến, nếu không thì dì một người cũng không cho.”

“Đúng đúng đúng, nuôi, nuôi hết.” Lâm Dật cười hì hì an ủi:

“Con trai người có tiền, đừng nói là mười mấy đứa trẻ, cho dù có thêm mười mấy đứa nữa con đều nuôi được.”

Triệu Toàn Phúc đưa giấy qua, “Khóc cái gì mà khóc, con trai và con dâu đều đang ở đây đó, bà cũng không ngại mất mặt sao.”

“Một người là con trai của tôi, một người là con dâu, tôi ngại gì chứ.” Vương Thúy Bình nói:

“Con trai, buổi tối có phải là các con sẽ đi ăn cơm với Tiểu Nguyệt hay không, nhớ xem thật kỹ một chút coi đối tượng của nó là người thế nào. Nếu như nhân phẩm không tốt, thì khuyên nó một chút. Mấy người như các con thì mẹ cũng không lo lắm, nhưng vẫn mong cho tiểu nha đầu này có thể được tìm một người tốt.”

“Việc này người không cần lo lắng, hai chúng con sẽ giúp người kiểm tra, sẽ không để xảy ra chuyện gì đâu.”

Reng reng reng ~~

Lâm Dật vừa nói xong, điện thoại di động liền vang lên, là Quách Ngưng Nguyệt gọi tới.

“Anh, em đã tìm được được chỗ rồi, Lãng Đào Sa, anh hẳn là cũng biết đi, năm giờ rưỡi, không gặp không về.”

“Được, anh đã biết.”

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã năm giờ.

“Mẹ, Ngưng Nguyệt gọi điện tới, con đi qua nhìn một chút.”

“Mau đi đi, giúp mẹ xem nó kỹ một chút.” Vương Thúy Bình nói: “Con nhóc kia một chút tâm nhãn cũng không có, nói không chừng lại bị người ta lừa.”

Kỷ Khuynh Nhan trên mặt hiện lên ý cười, nhiều năm như vậy, cô ấy và chú Triệu chống đỡ một viện phúc lợi lớn như vậy, hẳn là đã tan nát cõi lòng không ít lần đi.

Sau khi lên tiếng chào hỏi, hai người đón xe đến Lãng Đào Sa, Kỷ Khuynh Nhan nhân tiện còn trang điểm lại trên xe.

Có chút giọng khách át giọng chủ.

Tại Quảng Châu, Lãng Đào Sa được xem như là một nhà hàng tương đối cao cấp.

Nhưng lý niệm kinh doanh nơi này lại có chút quái dị.

Tuy rằng hương vị cũng được coi là tạm được, nhưng còn chưa tới đỉnh cấp.

Cho dù là cấp bậc có kém một chút so với nhà hàng, hương vị lại dường như hơn một chút.

Nhưng ông chủ nhà người ta cũng là người làm ăn.

Đến nơi đây ăn cơm còn thoải mái hơn nhiều so với đi Đại bảo kiếm.

Tiếp theo, đặc điểm quan trọng nhất chính là đắt.

Về phần trang trí tuyệt đối là đủ.

Nếu như mời khách ăn cơm ở đây mà ở mức độ rất lớn, thì có thể biểu lộ thái độ của người mời khách.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 684.

Chương 685. Mùi Thuốc Súng Trước Cuộc Gặp Mặt Gia Đình

Lúc này, tại cửa Lãng Đào Sa, có ba người đang đứng.

Ngoại trừ Quách Ngưng Nguyệt, còn có một nam một nữ.

Người đàn ông bên cạnh Quách Ngưng Nguyệt, cao hơn nửa cái đầu so với cô.

Anh ta mặc một bộ quần áo đơn giản bình thường, trên tay đeo đồng hồ Green Water Ghost, tóc cũng được uốn một chút, ăn mặc vô cùng nghiêm túc.

Mà người đàn ông này, chính là bạn trai của cô, Khúc Huyên Hách.

Người bên cạnh Khúc Huyên Hách có gương mặt tinh xảo, dáng người cao gầy.

Cô mặc một chiếc váy liền thân màu đen, phối hợp với tất chân màu da và giày cao gót màu đen, trên tay đeo túi LV bản giới hạn. Cô đứng yên không nói một lời.

Người phụ nữ tên là Khúc Băng, là chị họ của Khúc Huyên Hách, hai người cùng nhau lớn lên từ nhỏ, quan hệ rất tốt.

Lần này cô biết Quách Ngưng Nguyệt đưa em trai của mình đi gặp anh trai và chị dâu của cô, mà người nhà họ Khúc cũng rất xem trọng chuyện này.

Nhưng bọn họ cũng biết, thân là trưởng bối, không tiện có mặt trong những trường hợp như này.

Cho nên đã phái Khúc Băng tới, xem như là cho Khúc Huyên Hách có thêm can đảm một chút. Nếu không thì người của nhà gái có thể sẽ có cơ hội bắt nạt cậu.

“Anh không cảm thấy, em chọn nơi này quá xa xỉ sao?” Quách Ngưng Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

Khúc Huyên Hách quay đầu lại, “Rất tốt, cũng không phải là rất đắt, với lại còn là gặp mặt anh trai và chị dâu của em, vẫn nên chính thức một chút.”

“Đúng, em chính là nghĩ như vậy.” Quách Ngưng Nguyệt nói:

“Lần thứ nhất gặp mặt, dù sao cũng phải chính thức một chút, sau này lúc lại gặp mặt thì cũng không cần như này nữa.”

Khúc Băng đứng ở một bên, cũng không nói gì, hai người nói cũng có lý.

“Còn có, anh đừng cà lơ phất phơ nữa, đợi lát nữa anh trai và chị dâu của em sẽ đến đó.” Quách Ngưng Nguyệt nói.

“Anh như này không phải là rất tốt sao.” Khúc Huyên Hách nói: “Anh còn uốn cả tóc, còn không đủ nghiêm túc sao?”

“Là thế đứng có vấn đề, đừng hút thuốc nữa, anh trai và chị dâu của em đều không hút thuốc lá.”

“Ngạch, không đến mức đó đi, cũng không phải là gặp cha mẹ em, người trẻ tuổi không được tùy ý một chút sao?”

“Em không phải là vì để anh có ấn tượng tốt với anh trai em sao.” Quách Ngưng Nguyệt nói:

“Còn có, đợi lát nữa lúc ăn cơm, anh đừng đem bộ dạng thiếu gia nhà giàu kia ra, khiêm tốn một chút, anh trai và chị dâu của em đều là người có tiền, tóm lại là đừng có giả bộ.”

“Ngạch...”

Khúc Huyên Hách bĩu môi, đứa trẻ lớn lên từ cô nhi viện, không có cha mẹ giúp đỡ, thì có thể có tiền đến mức nào chứ?

Không phải trong mắt của cô thì người khá giả đều xem như là có tiền đó chứ?

Đây là cái logic gì chứ.

“Em đi gọi điện thoại một chút, hỏi xem hai người họ lúc nào thì tới.”

Bởi vì còn có Khúc Băng, Quách Ngưng Nguyệt cũng không tiện để cho người ta đợi lâu.

Vẻ mặt Khúc Băng có chút mất tự nhiên, nhẹ nhàng đụng Khúc Huyên Hách một cái, nhân lúc Quách Ngưng Nguyệt đi gọi điện thoại, nhỏ giọng nói:

“Cô bạn gái này của em là sao vậy, là đang ra oai phủ đầu với em sao?”

“Hả? Cái gì mà ra oai phủ đầu?”

“Nhắc nhở là nhà bọn họ có tiền chứ sao.”

“Trước đó không phải chị đã từng ăn cơm với Ngưng Nguyệt rồi sao, cách làm người của cô ấy chị còn không hiểu rõ sao.”

“Ngưng Nguyệt quả thật không tệ, nhưng hôm nay nói lời này, cũng quá không dễ nghe.” Khúc Băng nói:

“Nhà họ Khúc chúng ta, làm ăn nhiều năm như vậy, cũng không dám ở trước mặt người ngoài nói mình có tiền. Cô ấy nói lời này, rõ ràng chính là đang mỉa mai nhà họ Khúc chúng ta.”

“Chuyện này...”

Khúc Huyên Hách không biết nói gì cho phải, cậu cũng có chút cảm giác Ngưng Nguyệt nói lời này quả thật là có chút quá mức.

Cũng không phải là anh xem thường bọn họ, nhưng đứa trẻ đi ra từ cô nhi viện, còn không được học trường ưu tú, có thể duy trì ấm no đã không tệ rồi.

Muốn lăn lộn trong xã hội này đến trình độ ‘có tiền’, chỉ sợ so với lên trời còn khó hơn.

Dù sao trong một thành phố lớn, có mấy triệu cũng không tính là gì, nhiều lắm cũng chỉ ở mức độ khá giả.

Giống như chị họ nói, Khúc gia còn chưa nói mình là kẻ có tiền đâu, Ngưng Nguyệt nói như vậy, thì lại càng không thích hợp.

“Được rồi, trước đừng thảo luận chuyện này nữa, đều đã đến đây rồi thì nhất định phải gặp mặt, hai chúng em chính là quen nhau trên nền tảng hôn nhân đó.”

“Có ai không để cho hai người kết hôn đâu.” Khúc Băng nói:

“Nhưng bữa cơm hôm nay, còn có chút ý nghĩa như gặp mặt cha mẹ, chị nhất định sẽ giúp em đánh tốt trận chiến này, không thể để cho anh của cô ấy khoa tay múa chân hay bắt nạt em được.”

Khúc Huyên Hách nhìn chị họ một chút, “Hôm nay chị ăn mặc như vậy, hẳn là cố ý đúng không?”

“Thế nào? Bộ quần áo này của chị không tệ đúng không.” Khúc Băng nói:

“Vốn dĩ chị muốn mặc một thân đen, nhưng dì của em nói, mặc như thế thì lại quá kiêu căng, cho nên đã đổi sang màu da.”

“Chị à, chị có thể khiêm tốn một chút không, thu miệng lưỡi ba tấc không nát kia của mình lại chút đi. Hôm nay cũng không phải nói chuyện làm ăn, lấy hòa khí làm chủ.”

“Em nói như vậy là đang xem chị như nữ ma đầu sao.” Khúc Băng nói:

“Chúng ta là tiếp chuyện không tiếp người, nếu như bọn họ quá kiêu căng thì chị cũng phải nói đôi câu.”

“Nhìn thấy khí chất mạnh mẽ của bà chủ Khúc đây, ai mà dám kiêu căng chứ.” Khúc Huyên Hách trêu ghẹo nói.

“Hừ, em biết là được.”

“Được rồi, đừng nói nữa, Ngưng Nguyệt tới.”

Cúp điện thoại, Quách Ngưng Nguyệt đi tới, “Anh của em nói lập tức sẽ tới ngay, trên đường có chút kẹt xe. Anh của em trước đó vẫn luôn sống tại Trung Hải, đã lâu rồi không có về Quảng Châu, cho nên đối với đường xá bên này cũng không phải là quá quen thuộc, nên đã tính sai thời gian đi.”

“Không có việc gì, không phải chỉ là chờ thêm vài phút sao, cũng không phải chuyện gì lớn.”

Khúc Băng đứng ở bên cạnh không nói chuyện, hẳn là sống tại Trung Hải cho nên có cảm giác ưu việt hơn người bản địa sao.

Nhưng Quảng Châu cũng không kém a.

Hi vọng lát nữa bọn họ không nên quá kiêu ngạo.

Nếu không thì bản thân mình sẽ phải ra mặt.

Không đến vài phút, một chiếc xe taxi, dừng lại trước cửa nhà hàng, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đi xuống từ trên đó.

Vẻ mặt của hai chị em Khúc gia đều dừng lại trong nháy mắt.

Khúc Huyên Hách: Chị dâu của Ngưng Nguyệt lớn lên xinh đẹp như vậy sao?

Khí chất ung dung cao quý này, hình như chưa từng thấy qua ở trên người chị họ.

Khúc Băng: Anh của Ngưng Nguyệt lớn lên đẹp trai như vậy sao?

Cái thần thái cao lãnh khi giơ tay nhấc chân này, phải là lừng lẫy mấy con phố a!

“Anh, chị dâu.”

Nhìn thấy hai người tới, Quách Ngưng Nguyệt liền đi lên đón tiếp, theo bản năng khoác cánh tay của Kỷ Khuynh Nhan.

“Em giới thiệu cho hai người, đây là anh của em, Lâm Dật, đây là chị dâu của em, Kỷ Khuynh Nhan.”

Nói xong, lại giới thiệu cho hai người: “Anh, chị dâu, anh ấy là bạn trai em, Khúc Huyên Hách, vị này là chị họ Khúc Băng.”

“Xin chào.”

“Xin chào.”

Hai bên lần lượt đưa tay ra, xem như đã chào hỏi.

Khúc Huyên Hách lặng lẽ liếc mắt nhìn chị họ, cảm giác như bị đánh vào mặt.

Khí chất của chị dâu Ngưng Nguyệt cũng không phải là lớn bình thường a!

Có vẻ như không giả chút nào.

Khúc Băng căn bản không thèm để ý tới Khúc Huyên Hách, len lén nhìn Lâm Dật.

Cô nhi viện cũng có thể nuôi dưỡng được một người đàn ông cấm dục cao lãnh như thế sao?

Cùng là con trai, tại sao em trai mình lại kém nhiều như vậy chứ?

Chẳng lẽ là do cha mẹ hai bên sao?

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đều không phải là người thích giảng phô trương, nhưng lúc tới ăn bữa cơm thì người của Khúc gia đều đã đứng ở cửa ra vào để nghênh đón.

Như này đúng là rất không tệ, cho thấy bọn họ rất để ý tới Ngưng Nguyệt.

Nói tóm lại, ấn tượng ban đầu vẫn rất tốt.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 685.

Chương 686. Vị Nào Là Lâm Dật Lâm Tiên Sinh?

“Anh, chúng ta đi vào trong rồi nói chuyện đi.”

“Đi thôi.” Lâm Dật gật đầu nói.

Một hàng năm người, lần lượt bước vào quán ăn.

Quách Ngưng Nguyệt mang Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, đi ở phía trước.

Khúc Huyên Hách lôi kéo Khúc Băng, cố ý đi ở đằng sau.

“Chị, chị cảm thấy anh và chị dâu của cô ấy như thế nào?”

“Thái độ còn rất tốt, hình như cũng không làm ra vẻ tự cao.” Khúc Băng bình luận.

“Nhưng nhìn giọng điệu và khí chất của bọn họ, cảm giác điều kiện hẳn là không tệ.”

“Cho dù xem như không tệ, thì cũng không thể nào so với Khúc gia được.” Khúc Băng nói:

“Nhưng theo như lời nói cử chỉ, cộng với ngoại hình của bọn họ có thể đoán được, công việc của bọn họ hẳn là ngành nghề tương đối cao cấp, cũng thường xuyên tiếp xúc với người có thân phận. Nếu không cũng không thể tự tại như vậy khi ứng phó với chúng ta.”

“Em đoán chừng đây chính là lý do Ngưng Nguyệt nhắc nhở em phải ổn trọng một chút.”

“Có thể là vậy.” Khúc Băng nói:

“Nhưng em cũng đừng khiêm tốn quá, Khúc gia mặc dù không phải là quá giàu có, nhưng vẫn có chút tài sản, đừng để bọn họ bắt nạt.”

Tuy Lâm Dật lớn lên đẹp trai, nhưng Khúc Băng cũng không có đánh mất phương hướng của mình.

Không thể quên việc chính được.

“Việc này em không được, luận về khí tràng, em chắc chắn là không bằng chị.”

“Xong đời, anh người ta cao hơn một mét tám đó nha.”

“Người ta cũng hơn một mét tám mà.” Khúc Huyên Hách nói: “Với lại chị dâu của Ngưng Nguyệt hình như còn cao hơn chị.”

Khúc Băng liếc mắt nhìn đứa em trai không chịu thua kém này một chút, trong lòng mắng thầm:

“Đâu chỉ là cao hơn mình, ngay cả chỗ kia cũng lớn hơn mình, thật sự là tức chết người, làm sao để phát triển đây.”

Hai chị em ở phía sau nói thầm một hồi, cũng đã có suy đoán đại khái về thân phận của Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan.

Hẳn đều là tri thức cấp cao, chẳng hạn như nhà thiết kế, cơ trưởng, nữ tiếp viên hàng không, hẳn là khá giả, cũng không là tính kém.

Nhưng mức độ như vậy, đừng nói là tại Trung Hải, dù là tại Quảng Châu cũng không thể xem như là người có tiền,

Ngưng Nguyệt đúng là biết cách bảo vệ người nhà mà, điều kiện như vậy còn có thể nói thành có tiền.

“Anh, hôm nay đặt bàn chậm, không tìm được phòng riêng, chỉ có thể ăn trong đại sảnh.” Quách Ngưng Nguyệt nói xin lỗi.

“Ăn cơm ở đâu cũng như nhau thôi, cũng không phải là người ngoài.” Kỷ Khuynh Nhan cười nói.

Từ lúc dưới xe nhìn thấy Khúc Băng, Kỷ Khuynh Nhan đã cảm thấy được bữa cơm hôm nay, hẳn là sẽ không quá đơn giản.

Người chị dâu như mình, hình như không có cách nào làm người trong suốt được.

Dù sao cũng phải giúp đỡ cô em chồng này tỏ chút thanh thế.

“Ngài, ngài là Kỷ tổng đúng không?”

Mới vừa vào cửa, năm người còn chưa kịp ngồi xuống, thì nghe thấy có người nói chuyện phía sau.

Kỷ Khuynh Nhan quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông trung niên bụng phệ đang đứng phía sau.

“Ngài là Tôn tổng?”

Kỷ Khuynh Nhan còn có chút ấn tượng đối với người đàn ông trung niên này, nhưng lại không sâu.

Trước đó hình như đã từng hợp tác qua, còn lại thì có chút không nhớ rõ, nhưng ai cũng giả trang rất tự nhiên.

Quy tắc giao tiếp của người trưởng thành chính là như vậy, đều không cần biết là ai, chỉ cần biết đại khái, là có thể trò chuyện một hồi.

“Thật sự đúng là Kỷ tổng.” Người đàn ông trung niên đi tới chào hỏi, “Đây là đến chi nhánh tại Quảng Châu để khảo sát nghiệp vụ sao?”

“Lần này cũng không phải là đến vì công việc, đi bồi em chồng ăn bữa cơm thôi.”

“Thì ra là gặp mặt gia đình.” Người đàn ông trung niên vừa cười vừa nói: “Khó khăn lắm Kỷ tổng mới đến Quảng Châu một chuyến, bữa cơm này cứ để tôi mời khách.”

“Chuyện này như vậy không hay lắm đâu, cũng không phải người ngoài, không cần khách khí.”

Thấy Kỷ Khuynh Nhan từ chối, người đàn ông trung niên cũng không nói tiếp về chủ đề này nữa.

“Vậy tôi không quấy rầy Kỷ tổng nữa, sau này nếu như có hạng mục bên Quảng Châu thì mong ngài có thể chiếu cố Tôn mỗ một chút.”

“Đây là điều nhất định.”

“Được, vậy trước tiên cứ quyết định như vậy đi, qua một thời gian nữa, tôi sẽ đến Trung Hải thăm hỏi Kỷ tổng, đến lúc đó ngài nhớ cho tôi cơ hội mời khách đó.”

“Không thành vấn đề.”

Sau khi tạm biệt người đàn ông trung niên, người Khúc gia sửng sốt một hồi lâu.

Tuy còn không biết người đàn ông trung niên kia là ai, nhưng nhìn cách ăn mặc của ông ta thì liền biết điều kiện cũng rất không tệ.

Nhưng cho dù là như vậy, trước mặt chị dâu Ngưng Nguyệt lại nói chuyện rất khách khí.

Chuyện này có chút không tầm thường a!

Đi đến vị trí đã đặt trước, năm người ngồi xuống, Lâm Dật thuận miệng hỏi:

“Em quen người đàn ông kia sao?”

“Không có ấn tượng gì mấy, năm ngoái chi nhánh công ty bên này có cái hạng mục thiết kế xanh hóa, hình như là từng hợp tác với bọn họ.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Nhưng cụ thể đã xảy ra những gì, em cũng không nhớ rõ lắm.”

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan nhìn Quách Ngưng Nguyệt nói: “Sau này nếu như em không muốn đến Trung Hải thì ở lại Quảng Châu cũng được. Chúng ta cũng có công ty con bên này, lúc nào em muốn đến thì cứ gọi điện thoại cho chị là được.”

Kỷ Khuynh Nhan nói lời này, đương nhiên là có tâm tư của mình.

Cũng là đang nói cho đối phương biết, điều kiện của chúng tôi cũng không kém, sau này không được bắt nạt em tôi.

Trong bữa tiệc đấu trí đấu dũng này, Kỷ Khuynh Nhan cũng coi như là xung phong đi đầu.

“Đã biết, chị dâu.” Quách Ngưng Nguyệt cười hắc hắc nói.

Nhưng cô lại không nghe ra ý nghĩa khác trong câu nói đó, chỉ cảm thấy Kỷ Khuynh Nhan đơn giản là đang đối tốt với mình.

Người không hiểu gì còn có Khúc Huyên Hách, hai người này ở cùng một chỗ cũng coi như là xứng đôi.

Ngoại trừ Lâm Dật, thì Khúc Băng cũng nghe rõ là có ý gì, nhưng lại không có nhiều lời.

Thân phận của Kỷ Khuynh Nhan khiến cho cô có chút kiêng kị.

Chuẩn bị kỹ trước rồi hẵng nói.

Công ty con gì đó, Khúc gia cũng có, nhưng cũng không biết quy mô của người nào sẽ lớn hơn.

Hiện tại, Khúc Băng có thể khẳng định lời mà Ngưng Nguyệt nói cũng không phải là nói dối.

Gia cảnh chị dâu của cô quả thực thật sự không tệ.

Nhìn theo cách này thì mọi chuyện liền dễ hiểu.

Anh của cô ấy là cô nhi, có thể có được cuộc sống như hôm nay, hẳn là đều dựa vào chị dâu.

Dù sao thì giá trị nhan sắc vẫn là rất xứng.

“Anh, chị dâu, đồ ăn của nhà hàng này cũng không tệ lắm, các người gọi món đi.” Khúc Huyên Hách đem danh sách đẩy qua, nói.

“Các người gọi đi, chúng tôi nhập gia tùy tục, ăn cái gì cũng được.”

Vẻ mặt Lâm Dật buông lỏng, cũng không để ý nhiều đến việc này.

Có Kỷ Khuynh Nhan ở đây, mình đã không còn đất dụng võ.

“Vậy thì em sẽ gọi vậy.”

“Gọi thêm chút hoa quả, thêm một ít xoài, anh của em thích ăn xoài.” Quách Ngưng Nguyệt nói.

“Được rồi.”

Khúc Huyên Hách lật qua lật lại danh sách, vừa muốn gọi nhân viên phục vụ thì ngoài ý muốn nghe thấy hai người đàn ông trung niên trong nhà hàng nói:

“Xin hỏi vị nào là Lâm Dật Lâm tiên sinh.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 686.

Chương 687. Thê Bằng Phu Quý

Nghe thấy có người gọi tên Lâm Dật.

Kỷ Khuynh Nhan và mấy người Quách Ngưng Nguyệt, đều đem ánh mắt dừng lại ở trên người anh, muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

Mà các thực khách còn lại trong tiệm, lúc nghe tên Lâm Dật, cũng dừng lại một chút, đưa ánh mắt qua.

Lâm Dật cũng cảm thấy rất buồn bực, mình cũng không có kinh doanh gì tại Quảng Châu, hẳn là không có người biết mình mới đúng?

“Là tôi.” Lâm Dật giơ tay lên, ra hiệu.

Thấy có người đáp lời, người đàn ông trung niên mang theo một nhân viên phục vụ đi tới từ phía gần đó.

“Chúng ta hình như không quen biết thì phải?”

“Lâm tiên sinh, là như vầy.” Người đàn ông trung niên vừa cười vừa nói:

“Vừa rồi Ngô bí thư có gọi điện thoại tới cho chúng tôi, nói bữa cơm này ngài ấy sẽ tính cho ngài ấy, để chúng tôi chiếu cố ngài thật tốt.”

“Ngô bí thư sao?”

“Đúng, chính là lãnh đạo thành ủy của chúng tôi, Ngô Triệu

Hữu Ngô bí thư.”

Lâm Dật cảm thấy có chút bội phục năng lực làm việc của Ngô Triệu Hữu.

Không cho anh ta biết hành tung nhưng vẫn biết mình đến nơi này, có thể có năng lực làm việc như này khó trách người ta có thể lên làm lãnh đạo. Đây hình như cũng là chuyện đương nhiên.

Khúc Huyên Hách và Khúc Băng liếc nhau một cái.

Trong mắt bọn họ đều hiện rõ vẻ kinh ngạc.

Khúc gia cũng làm ăn, đương nhiên biết Ngô Triệu Hữu là ai, nhưng còn chưa tới mức quen biết.

“Không cần đâu, chúng tôi cũng chỉ tới ăn bữa cơm gia đình thôi, không cần chiếu cố làm gì.” Lâm Dật chẳng hề để ý mà nói.

“Ngài đừng làm khó tôi nữa, Ngô bí thư đã tự mình gọi điện tới, chúng tôi nhất định phải phục vụ thật tốt, nếu không thì cửa hàng nhỏ này của tôi cũng không cần mở nữa.”

Nói xong, ông chủ nhìn nhân viên phục vụ bên cạnh, “Đi lên tầng, mở gian phòng chuyên dùng cho các lãnh đạo thành phố ra, không phục vụ tại đây nữa.”

Lời nói của ông chủ khiến Khúc Băng cảm thấy kinh ngạc.

Cô cũng có việc buôn bán của mình, khi có khách hàng quan trọng cũng sẽ mời đối phương ăn cơm ở đây.

Cũng biết nơi này có gian phòng sang trọng được chuẩn bị riêng cho lãnh đạo thành phố.

Nhưng từ đầu đến cuối, bản thân mình cũng chưa từng tới đó ăn cơm, cũng không biết bên trong là như thế nào.

Mà anh của Ngưng Nguyệt, căn bản là không có ý muốn đi, nhưng không muốn cũng không được?

Rốt cuộc anh ấy làm nghề gì? Vậy mà lại được Ngô bí thư đối xử như thế?

Với lại, không phải anh ta làm việc tại Trung Hải sao, sao tại Quảng Châu còn có lực ảnh hưởng lớn như vậy.

Càng nghĩ, Khúc Băng càng có chút không hiểu, tại sao anh của Ngưng Nguyệt lại có đãi ngộ như vậy.

Chẳng lẽ anh ấy còn có thân phận khác nào sao?

Chuyện này hình như không có khả năng lắm đi.

“Lâm tiên sinh, gian phòng đã chuẩn bị xong, chúng ta hiện tại đi qua đó đi.” Ông chủ cung kính nói.

Lâm Dật nhún vai, nhìn Kỷ Khuynh Nhan nói: “Có vẻ như là không thể từ chối được rồi, chúng ta qua đó đi.”

“Ừm vâng.” Quách Ngưng Nguyệt gật đầu nói: “Vừa lúc ngồi trong phòng riêng sẽ thanh tịnh hơn.”

Hai chị em Khúc gia có chút khẩn trương đứng dậy, nhất là Khúc Băng, ban đầu vốn còn muốn cho em trai chỗ dựa, hiện tại xem ra bản thân mình căn bản là chống đỡ không nổi a!

Dù sao mình tới đây còn phải đặt chỗ trước, người ta thì trực tiếp được được mời đến gian phòng chuyên dụng.

Đây chính là chênh lệch.

Nhưng mà, ngay lúc Lâm Dật đứng dậy, chuẩn bị lên lầu, chợt có mấy người đàn ông trung niên đi tới.

“Chào ngài, mạo muội hỏi một chút, ngài là Lâm tổng của tập đoàn Lăng Vân đúng không?” Một người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam nhạt nói.

“Ông biết tôi sao?”

Người đàn ông trung niên đưa tay ra, “Tự giới thiệu một chút, tôi là Mã Hữu Tường của Khoa học kỹ thuật Bắc Phong Quảng Châu. Trước đó tôi có xem buổi họp báo liên quan tới Chip 2.0, sau khi xem xong toàn bộ quá trình, tôi thật sự là phục sát đất.”

“Ngạch...”

Lâm Dật có chút ngoài ý muốn, danh tiếng của mình đều đã lan tới Quảng Châu rồi sao?

Lúc này, lại một người đàn ông trung niên đưa tay ra.

“Lâm tổng, tôi là Triệu Vệ Đông của công ty giải trí Hồng Chanh, trước đó nghe qua có người ác ý bán khống Didi, mà ngài lại có thể ném ra 100 tỷ và thắng được trận phản chiến bán khống đó. Tôi lăn lộn nhiều năm như vậy, cũng không quyết đoán được như vậy, bội phục bội phục.”

Ném ra cả 100 tỷ...

Nghe thấy mấy chữ này, hai chị em Khúc gia đã trợn tròn mắt.

Rốt cuộc anh ta làm nghề gì vậy, lại có bút tích lớn như vậy?

Nếu như anh ta thật sự dựa vào nữ nhân bên người để làm giàu, hẳn là sẽ không có được đãi ngộ như vậy đi.

“Mấy vị khách khí rồi.”

Vẻ mặt của Lâm Dật rất bình thản, còn Kỷ Khuynh Nhan lại cảm thấy rất vui vẻ.

Lâm Dật được người khác tôn kính, cô cũng cảm thấy có mặt mũi.

Nói chuyện đơn giản vài câu, một hàng bốn người đi vào phòng riêng trên tầng.

Tuy tầng dưới cũng đã rất tinh xảo, nhưng so với bên trên thì còn kém không ít.

Lấy bất kỳ một vật trang trí trong đó thì giá trị đều từ năm chữ số trở lên, điều này cũng làm cho chị em Khúc gia chỉ biết nhìn mà than thở.

Không hổ là gian phòng dành riêng cho lãnh đạo cấp cao, đúng là không giống nhau a!

Nếu như không phải nhờ ánh sáng của anh Ngưng Nguyệt thì đời này bọn họ hẳn là cũng không có cơ hội tới đây để ăn cơm đi.

“Anh, mặt mũi của anh cũng quá lớn đi, thế mà có thể khiến cho Ngô bí thư tự mình sắp xếp bữa cơm cho anh.” Khúc Huyên Hách hỏi.

“Trước đó, có xây một trường học hy vọng ở đây cùng với sửa sang mấy con đường, anh ấy cũng chỉ là biểu đạt sự cảm tạ.”

“Vậy cũng rất lợi hại a, người bình thường cũng không có bản lĩnh này.”

Trước khi tới, Quách Ngưng Nguyệt nói anh của cô ấy có tiền, bản thân mình còn không tin.

Hiện tại xem ra, chuyện này không phải là khoác lác.

Người ta thật sự có tiền, so với Khúc gia còn cao hơn không biết bao nhiêu cấp bậc.

Nhưng trong mắt của Khúc Băng, hành động của Lâm Dật càng khiến cho người ta chấn động hơn.

Tại Trung Quốc, cũng có nhiều phú hào bỏ tiền ra sửa đường xây trường học, nhưng lại không có mấy người có thể khiến cho lãnh đạo thành phố đối đãi như vậy.

Thân phận của anh Ngưng Nguyệt, chỉ sợ đã đến mức mà bản thân mình không thể tưởng tượng được.

“Anh, anh lợi hại như vậy, vậy anh có biết Tần Hán không?” Khúc Huyên Hách rất bát quái mà hỏi.

“Rất quen, có thể coi như anh trai của anh.”

Khúc Huyên Hách:…

Khúc Băng:…

“Tần Hán danh tiếng lẫy lừng lại là anh trai của anh sao?”

“Trước đó còn đến mượn xe của anh đây.”

“Anh thật đúng là chân nhân bất lộ tướng a, Tần Hán lại là anh trai anh.”

“Chờ lúc nào mấy người đi Trung Hải, tôi sẽ giới thiệu cho các người làm quen.”

“Đây chính là anh nói đó nha, em sẽ nhớ kỹ.” Khúc Huyên Hách nói: “Chờ lúc em đến Trung Hải, nếu ai bắt nạt em, em sẽ nói tên anh ra.”

“Anh cũng đừng tìm phiền phức cho anh trai và chị dâu của em nữa, bọn họ đều là người làm ăn nghiêm túc.” Quách Ngưng Nguyệt nói.

“Hắc hắc, anh chỉ là tùy tiện nói một chút thôi, yên tâm, nhất định sẽ không gây chuyện đâu.”

“Được rồi, ăn cơm trước đi, chắc là chị họ cũng đói bụng rồi.”

“Chị không sao, nhưng đừng để anh trai và chị dâu của em đợi.” Khúc Băng nói.

“Em cũng nghĩ như vậy.”

Sau đó, Khúc Huyên Hách gọi vài món, về phần còn lại đều là ông chủ chủ động tặng.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 687.

Chương 688. Thần Long Quẫy Đuôi

Lúc tính tiền còn không thu, đem mọi chuyện làm rất rõ ràng.

Mà từ trong bữa ăn này, Khúc Băng phát hiện, trước đó bản thân mình quả thật có chút lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Tuy thân phận của anh và chị dâu của Ngưng Nguyệt đều rất không bình thường.

Nhưng lại không tỏ vẻ kiêu ngạo gì cả, thái độ nói chuyện đều rất hòa thuận.

Mà bọn họ đối với Khúc gia, hình như cũng không có yêu cầu gì cả, chỉ cần đối tốt với Ngưng Nguyệt là được rồi.

Thậm chí sau bữa ăn, còn nói chuyện với chị dâu của cô ấy rất nhiều về đồ trang điểm.

Tóm lại một bữa cơm này, vô cùng vui vẻ.

Sau khi ăn xong, một đoàn người mỗi người đi một ngả.

Sau khi trở lại khách sạn, Lâm Dật báo cáo lại một chút tình huống cho mẹ Vương, lúc này mới xem như là yên tâm.

“Chúng ta ngày mai có dự định gì không?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Ngô Triệu Hữu đã hẹn anh, cứ đi như thế cũng không tốt lắm. Ngày mai anh sẽ đi uống chén trà với anh ta, thuận tiện nhìn xem công ty của nhà kia, tối sẽ về.”

“Vậy em sẽ đặt vé máy bay trước.”

“Ừm.”

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, đi xem tình hình đầu tư của công ty trước, sau đó mới đến chỗ Ngô Triệu Hữu.

Nhưng cũng không phải là đi không, Lâm Dật đem một số tình huống của Long Tâm ra trò chuyện với Ngô Triệu Hữu.

Yêu cầu một số chính sách phía bên Quảng Châu, đối với sự phát triển và bố cục tương lai đều có ảnh hưởng vô cùng tích cực.

Hơn mười một giờ khuya, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan mới trở lại Cửu Châu Các.

“Chúng ta hôm nay có thể xem như là đi lại không ngừng, em cảm thấy cả người như muốn rời ra từng mảnh.”

Sau khi đến nhà, Kỷ Khuynh Nhan nằm trên ghế sô pha nói.

“Vậy để anh xoa bóp toàn thân cho em, vừa dễ chịu lại thoải mái.”

Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì né tránh, “Em mới không cần, anh chính là muốn mượn cơ hội chấm mút, em còn không hiểu anh sao.”

Sau khi đứng dậy, Kỷ Khuynh Nhan đi vào phòng vệ sinh tắm rửa, sau khi đánh răng rửa mặt liền đi nghỉ ngơi.

Mà Lâm Dật cũng về phòng của mình.

“Con bà nó, cuối cùng cũng có cơ hội làm nhiệm vụ.”

Lâm Dật mở trang chủ hệ thống ra, nhiệm vụ của hệ thống là khen thưởng cho nữ streamer 1 triệu, để cô ấy biểu diễn Thần Long quẫy đuôi.

Trước đó Lâm Dật cũng không chú ý lắm, nhưng giờ xem kỹ lại cảm thấy nhiệm vụ này cũng không khó lắm.

Đừng nói là 1 triệu, khen thưởng 50 ngàn tệ thôi cũng có thể khiến cho bọn họ gọi ba ba rồi.

Huống chi chỉ là một cái Thần Long Quẫy Đuôi.

Mở app Đấu Ngư lên, tìm một streamer, chuẩn bị hoàn thành nhiệm vụ.

Lâm Dật vẫn còn có chút ấn tượng đối với streamer tên là Trương Hiểu Du. Nếu như nhớ không lầm, cô chính là streamer của Đấu Ngư.

Nhưng Lâm Dật cũng không phí sức đi tìm cô ấy, anh chuẩn bị đổi sang một streamer khác.

Điều khó khăn duy nhất là không phải tất cả streamer đều biết cái này, phải hỏi trước một chút.

Lúc mở app thì thấy một cửa sổ hiện lên.

“Nóng, cuộc thi đã bắt đầu, mau tới pick cho chị gái trong lòng bạn đi.”

“Trâu bò a, loại nhiệt độ như này cũng cọ được.”

Hiện tại, các nền tảng hoạt động phát sóng trực tiếp càng ngày càng nhiều, loại hoạt động như bắt lông cừu này, tại Internet nó cũng không phải là ngành nghề hiếm lạ gì.

Vì kiếm lưu lượng, đoạt nhiệt độ, có thể nói là dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Lâm Dật nhớ rõ, hồi trước có một người nào đó livestream tiến hành một hoạt động.

Lý do tổ chức hoạt động cũng vô cùng kỳ lạ.

Lại là để ăn mừng hai người ông chú của mình thuận lợi vượt qua kỳ thi.

Lúc nhìn thấy tin tức này, Lâm Dật cảm thấy, những thằng nhãi con hoạt động kiếm sống trước đó đều quá yếu kém.

Mà chuyện như vậy, hình như cũng chỉ xuất hiện tại ngành nghề Internet này.

Sau khi ấn vào, bên trong có một giao diện hoạt động chi tiết.

Lâm Dật tiện tay nhấn vào, nhìn thấy bên trong có một bảng danh sách.

Sau khi lướt qua top 10, phát hiện nữ streamer đứng thứ năm cũng không tệ lắm, liền trực tiếp vào phòng của cô ấy.

Nữ streamer tên là Hàn Sương, ID mạng: Tiểu Nãi Miêu Miêu.

Nhìn avata thì tướng mạo của streamer Hàn Sương này cũng không tệ lắm.

Tóc dài xõa vai, sống mũi cao thẳng, cũng được xem là một mỹ nữ.

Trên nền tảng Đấu Ngư này, danh tiếng của Hàn Sương rất cao, nhưng lại có một khuyết điểm trí mạng.

Có chút cao lãnh, giống như tên của cô vậy.

Mang đến cho người ta loại cảm giác như cách người ngàn dặm, luôn luôn lạnh lùng, rất ít khi có thể thấy cô cười.

Tại diễn đàn Đấu Ngư đều đã thảo luận qua về vấn đề này.

Lấy dung mạo và khí chất của Hàn Sương, nếu như hoạt bát thêm một chút, khiến cho người xem nếm được chút ngọt ngào, thì muốn đánh chiếm ngai vàng nhất tỷ là chuyện không thành vấn đề.

Nếu không thì hiện tại, cô cũng không có khả năng chỉ xếp thứ năm.

"Cảm ơn mọi người đã khen thưởng, đã đến hạng 5." Hàn Sương nói.

"Nhìn Miêu Miêu nhà chúng ta xem, vẫn cao lãnh trước sau như một, biết mình xếp thứ năm, tâm tình cũng không dao động một chút nào."

"Nói đùa, Miêu Miêu chính là Nữ thần Băng Sơn của Đấu Ngư, muốn thấy Miêu Miêu cười một tiếng, chỉ mới hạng 5, các người cảm thấy có thể sao."

"Ai, phòng livestream nhà người ta, muốn nhìn tài nghệ gì thì có thể tùy tiện nói, bên Miêu Miêu đây, còn phải nhìn tâm trạng của cô ấy, tôi quá khó khăn mà."

Trên toàn bộ nền tảng Đấu Ngư, Hàn Sương được coi là Nữ thần Băng Sơn.

Ngẫu nhiên cười, chính là nụ cười nhếch mép chuyên nghiệp.

Người thường xuyên xem trực tiếp của Hàn Sương đều biết, chỉ có một lần khen thưởng vượt qua năm tên lửa siêu cấp, cũng chính là 10 ngàn tệ, thì cô mới để lộ ra giọng nói ngọt ngào và mỉm cười.

Dựa vào lý do này, người khác đều quen gọi Hàn Sương là Nữ thần Băng Sơn.

Mà những người xem cô livestream, đều được gọi là simp.

Bởi vì simp bình thường sẽ không thể chịu được bộ dạng này của cô, Hàn Sương quả thực là quá lạnh.

“Streamer có biết Thần Long Quẫy Đuôi không?”

Ngay lúc Hàn Sương đang livestream, nhìn thấy một bình luận như vậy thì có chút ngây người.

Trong công việc nữ streamer như này, Thần Long Quẫy Đuôi chính là một kỹ năng cần thiết, sao có người lại không biết chứ?

Chỉ là mình sẽ không dễ dàng thể hiện thôi, nhất định phải có mười tên lửa siêu cấp mới được!

Nếu không thì sẽ tiện nghi cho mấy tên ở đây.

“Rất đơn giản, biết.” Hàn Sương lời ít mà ý nhiều trả lời.

“Có thể biểu diễn Thần Long Quẫy Đuôi không, sau đó tôi sẽ khen thưởng tên lửa.”

Cô nhìn biệt danh người nói chuyện, tên là ‘Ẩn Kê Sí Bàng’.

Trên mặt Hàn Sương, sinh ra một tia chán ghét và vẻ khinh thường.

Loại biệt danh không rõ đầu đuôi như vậy, bình thường đều là mấy tên trung niên đầy mỡ, hoặc là mấy tên nhà nghèo chẳng làm nên trò trống gì.

Những tên đáng chết này, thế mà lại dám đến chỗ của mình!

Coi mình là ma mới sao?

Suy nghĩ một chút liền cảm thấy buồn nôn!

Những kẻ có tiền chân chính, đều là thưởng trước, sau đó mới đưa ra yêu cầu.

Nếu như mình làm thật, đoán chừng hắn ta ngay cả một cái vây cá còn khen thưởng không nổi!

Đều là vô ích!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 688.

Chương 689. Thì Ra Bọn Họ Yêu Thích Loại Người Có Thể Tùy Tiện Giả Trang Như Này Sao

Bình luận của Lâm Dật khiến cho cả nhóm giễu cợt.

“Người anh em, tôi thấy cậu là đang nằm mơ đúng không? Muốn nhìn Thần Long Quẫy Đuôi, thế mà lại lừa gạt đến nơi này?”

“Cậu cho rằng danh xưng Nữ thần Băng Sơn của Miêu Miêu là gọi không sao?”

“Năm tên lửa siêu cấp mới có thể đổi được một nụ cười mỉm, mười tên lửa siêu cấp mới có khả năng đổi tới một Thần Long Quẫy Đuôi, cầm một cái tên lửa liền muốn lừa gạt Thần Long Quẫy Đuôi sao. Đúng là cười chết người mà.”

“Được rồi, đi nhanh đi, đừng ở lại đây làm mất mặt xấu hổ nữa, tôi còn cảm thấy xấu hổ thay cậu đây.”

“Cám ơn đông đảo thủy hữu đã nói chuyện thay tôi, những tên lừa đảo như vậy thì nên bị toàn bộ cư dân mạng tẩy chay.” Hàn Sương lộ ra một tia mỉm cười, xem như phản hồi lại người trong phòng livestream.

“Trời ạ, Miêu Miêu cười rồi!”

“Tôi đã xem livestream mấy ngày, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy Miêu Miêu cười rồi.”

“Chuyện này cũng quá khó khăn mà, chờ tôi lĩnh lương, nhất định sẽ khen thưởng cho cô!”

Nhìn khung bình luận điên cuồng trong phòng livestream, Lâm Dật nổi cả da gà.

Những người này đều bị M sao?

Nụ cười Hàn Sương vẻn vẹn chỉ duy trì có một giây đồng hồ, sau đó lại khôi phục vẻ nghiêm túc, lãnh đạm nói:

“Vị bằng hữu tên là ‘Ẩn Kê Sí Bàng’, loại chiêu thức này, lừa gạt những người mới thì còn được chứ ở trước mặt tôi không có tác dụng đâu. Mời anh rời khỏi phòng livestream của tôi, nơi này không chào đón anh.”

“Còn có, một tên lửa bình thường, mua một nụ cười của tôi còn không đủ, thế mà còn muốn lừa gạt Thần Long Quẫy Đuôi, không cảm thấy mình rất buồn cười sao.”

Lâm Dật không có nói nhảm nữa, trực tiếp rời khỏi phòng livestream.

Con hàng này quả thực có chút khoe khoang a.

Sau khi rời khỏi phòng livestream của Hàn Sương, Lâm Dật cũng không định đi tìm phòng livestream của những người khác nữa.

Vẫn nên đi tìm người gọi là Trương Hiểu Du kia đi, để cho cô ấy biểu diễn Thần Long Quẫy Đuôi, vấn đề cũng không lớn.

Lại tiếp tục kéo xuống, nhưng tại trang thứ hai cũng không tìm được Trương Hiểu Du.

Trang thứ ba cũng không có.

Cho đến khi lật đến trang thứ tư, mới tìm được Trương Hiểu

Du, vị trí xếp tại thứ 78.

Thứ hạng này có chút thấp.

Luận về giá trị nhan sắc, Trương Hiểu Du cũng không thua Hàn Sương.

Nhưng Trương Hiểu Du không phải là streamer bán thịt, tuy thu nhập khá cao, nhưng so với những người dẫn đầu như Hàn Sương thì vẫn có khoảng cách.

Khả năng cô cũng muốn bán, nhưng điều kiện không cho phép.

Ngoại trừ cái đó ra, nguyên nhân thành tích không tốt, cũng có liên quan đến quần thể người dùng của cô.

Người xem trực tiếp của Hàn Sương, trên cơ bản đều có thể nhận định là mấy lão háo sắc, ngốc mà nhiều tiền.

Nhưng nhìn buổi trực tiếp của Trương Hiểu Du, cơ bản đều là những người trẻ tuổi có đầu óc tò mò, rất thích những xác định và đánh giá kỳ quái của cô, nhưng năng lực chi tiêu cũng rất có hạn.

Trong trận thế bán thịt quy mô lớn như vậy, cô có thể xếp tới cái hạng này, đã là vô cùng tốt rồi.

Đi vào phòng livestream của Trương Hiểu Du, Lâm Dật phát hiện, cô cũng thuận theo trào lưu gợi cảm, mặc một chiếc váy bó hông màu xám nhạt.

Điều quan trọng nhất là Lâm Dật phát hiện, so với trước đó, cô hình như lớn thêm không ít.

Đoán chừng là thêm mấy tầng.

Cũng là liều mạng vì hoạt động lần này.

“Tiểu Ngư Ngư, cô như này không được a, mấy ngày trước nhiệt độ của cô tăng lên nhiều như vậy, sao lại không biết nắm chặt cơ hội chứ.”

“Mấy ngày trước không phải gặp được anh chàng đẹp trai kia sao.” Trương Hiểu Du nói:

“Tôi vốn chỉ muốn, tại trận đấu mấy ngày hôm nay, sẽ đến chỗ của anh ấy làm một buổi livestream, không nghĩ tới người ta lại đóng cửa, ô ô ô, tôi quá đáng thương mà.”

“Huynh đệ đừng khóc, đứng lên đi!”

“Các người đừng như vậy, tôi là con gái đó!” Trương Hiểu Du khóc không ra nước mắt nói.

“Nếu như cô không nói, thì tôi cũng suýt quên chuyện này rồi.”

“Đừng nghĩ đến hạng 1 nữa, năng lực của Tiểu Ngư Ngư cứ như vậy đi, mọi người cũng không nên làm khó cô ấy, nữ giả trang lão đại đã không dễ dàng rồi.”

“Lời này có ý gì đây, lão nương không chỉ có xác định và đánh giá, tôi cũng có tuyệt chiêu đó nha!”

“Cô còn có tuyệt chiêu sao?”

“Tất nhiên rồi” Trương Hiểu Du nói: “Mấy cái như động tác squat thì không nói, Thần Long Quẫy Đuôi, mấy chuyện như mở Long Tích, tôi cũng là hạ bút thành văn đó nha.”

“Vậy cô nhanh nghĩ biện pháp đi, anh chàng đẹp trai kia không phải là lái xe thể thao có tiền sao. Cô nghĩ biện pháp liên hệ với anh ta một chút, nói không chừng anh ta sẽ khen thưởng cho cô.” Cư dân mạng nhiệt tình hiến kế.

“Nghe nói hoạt động lần này, có một hợp đồng đảm bảo 3 triệu, phía sau sẽ còn ra sức tuyên truyền, nếu như cô bỏ lỡ, thì sau này sẽ không còn có cơ hội tốt như vậy đâu.”

“Đừng náo nữa, người ta lớn lên đẹp trai như vậy, bên người cũng không thiếu phụ nữ. Nếu như anh ta muốn nhìn, thì sẽ có người đến cửa biểu diễn, còn cần phải xem nữ streamer như tôi đây sao.”

“Vậy cũng không nhất định nha, không chừng có khẩu vị đặc biệt thì sao.”

“Thôi đi, nếu là thật sự có thổ hào dạng này, tôi sẽ biểu diễn 100 lần Thần Long Quẫy Đuôi cũng không thành vấn đề gì.”

“Tiểu Ngư Ngư, cô điên rồi nha, lại muốn đến 100 lần, eo còn chịu được không vậy.”

“Ôi ôi ôi, các người cho rằng tôi ngồi xổm lâu như vậy là luyện không sao?”

Không có dấu hiệu nào, Trương Hiểu Du trực tiếp lái xe, “Đừng nói là 100 lần, dù là 10000 lần cũng không thành vấn đề, eo tốt, chính là tự tin như vậy.”

“Ha ha, Tiểu Ngư Ngư, tôi thấy cô đang khoác loác, cẩn thận bị vả mặt đấy.”

“Không sao nha, tôi chính là thích bị vả mặt, cũng thích bị đánh tại nơi khác, nhưng chính là không có ai đến đánh, ai, thật là tịch mịch mà.”

Nhìn thấy Trương Hiểu Du và cư dân mạng trò chuyện với nhau, Lâm Dật cười một tiếng, tự nhủ:

“Thì là bọn họ lại yêu thích loại người có thể tùy tiện giả trang như này sao.”

Bá bá bá ~~

Hàng loạt tên lửa siêu cấp trực tiếp bay lên trong phòng livestream, chắn cả hình của Trương Hiểu Du.

“Tôi dựa vào, 100 tên lửa siêu cấp! Kích thích!”

“Người tới, người tới, người mang theo tên lửa đến rồi!”

“10 ngàn lần Thần Long Quẫy Đuôi, nói lời phải giữ lời.”

Trương Hiểu Du cảm thấy mông lung, mình chỉ là tùy tiện nói thôi, lại thật sự khiến cho đại ca thổ hào ẩn tàng ra mặt sao?

Chẳng lẽ đây chính là mị lực bán thịt sao?

Nếu như streamer khác là những con cá vừa mập vừa lớn, bản thân mình nhiều lắm thì cũng chỉ là cá hố gầy mặn khô khan, thực sự có người nguyện ý xem sao?

Đây cũng quá xấu hổ đi!

100 tên lửa siêu cấp được phóng ra ngoài, nhiệt độ của Trương Hiểu Du lập tức vọt thẳng vào top 10!

Tuy rằng so với người đứng thứ chín còn có chút chênh lệch, nhưng đã vô cùng thu hút ánh mắt người khác rồi.

Sau đó, Lâm Dật lại phóng thêm 100 tên lửa siêu cấp nữa, phòng livestream của Trương Hiểu Du lại bị che mất lần nữa.

Nhưng Lâm Dật lại gặp khó khăn, một tên lửa siêu cấp là 2000 tệ, khen thưởng 200 cái, mới có 400 ngàn.

Tiền này được tiêu cũng quá chậm đi.

Mà lần này, thứ hạng của Trương Hiểu Du bay thẳng đến thứ tư, đã vượt qua Hàn Sương!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 689.

Chương 690. Tôi Chỉ Là Một Con Cá Hố Gầy Mặn Thôi!

Tuy Đấu Ngư là nền tảng phát sóng trực tiếp hot nhất trên Internet, nhưng một hơi ném ra 200 tên lửa siêu cấp!

Chuyện này tại toàn bộ phòng livestream đều là vô cùng hiếm thấy!

Mà lúc này, phòng livestream của Hàn Sương đã sôi trào.

“Chuyện này là sao vậy, Miêu Miêu sao lại rớt xuống hạng 6 rồi!”

“Còn nữa, streamer tên là Tiểu Ngư Ngư kia đã xảy ra chuyện gì vậy, vừa rồi trong top 10 còn không có người này đâu, làm sao mới một chút thôi mà đã lên đến hạng 4 rồi?”

Hàn Sương cũng có chút buồn bực, mắt thấy trận đấu sắp kết thúc, sao lại có người đột nhiên vượt qua mình rồi?

Tuy khen thưởng của hạng 1 rất phong phú, nhưng khen thưởng của Top 5 cũng không kém. Ngay từ đầu, mục đích của mình chính là giữ vững top 5.

Hiện tại, đột nhiên bị một streamer nhỏ vượt qua, cô đã có chút đứng ngồi không yên.

“Mọi người đừng có gấp, tôi mang các người qua phòng livestream của cô ấy nhìn một chút.” Hàn Sương nói.

“Đúng đúng đúng, chúng ta đi qua nhìn một chút. Nếu như phát hiện cô ấy dùng nhan sắc, thì tập thể sẽ cùng tố cáo, khiến cho phòng livestream của cô ấy bị cấm vĩnh viễn luôn!”

Suy nghĩ của Hàn Sương cũng không khác lắm so với mấy người này.

Nếu như bên trong không có gì đó thì không có khả năng nhảy lên nhanh như vậy!

Một khi bị mình bắt được cái chuôi, thì sẽ tố cáo cô ấy trước tiên!

Rất nhanh, Hàn Sương đi vào phòng livestream của Trương Hiểu Du.

Nhìn thấy tên lửa khắp màn hình, Hàn Sương liền cảm thấy choáng váng!

Lại có người thưởng 200 tên lửa siêu cấp!

Đây chính là 400 ngàn nhân dân tệ a!

“Trời ạ, Miêu Miêu cô nhìn xem, người khen thưởng tên là ‘Ẩn Kê Sí Bàng’, chính là người vừa mới muốn cô biểu diễn Thần Long Quẫy Đuôi đó!”

Được người trong phòng livestream nhắc nhở, Hàn Sương mới phát hiện, thật đúng là người vừa rồi!

Đầu óc Hàn Sương lập tức cảm thấy trống rỗng, trong lòng vô cùng hối hận!

Nếu như vừa rồi nghe lời anh ta, biểu diễn Thần Long Quẫy Đuôi, vậy thì 200 tên lửa siêu cấp này sẽ là của mình đi!

Lấy nhiệt độ trước mắt của mình, muốn vượt qua hạng 1 Bạch Băng Ngọc, là chuyện không thành vấn đề.

Nhưng bây giờ, nói cái gì cũng đã trễ rồi.

Mình vậy mà lại đi giễu cợt một thổ hào!

Mình đúng là ngu ngốc mà!

200 cái tên lửa siêu cấp a!

Đừng nói một Thần Long Quẫy Đuôi, cho dù là hẹn mình ra ngoài, không mặc quần áo biểu diễn cho hắn xem cũng không thành vấn đề a!

...

Lúc này, phòng phát sóng trực tiếp số 188888, có một nữ streamer dáng người nóng bỏng đang ngồi.

Nữ streamer tên là Bạch Băng Ngọc, là nữ streamer hàng đầu của Đấu Ngư. Chỉ với hơn một năm phát sóng trực tiếp, cô dựa vào dáng người đáng tự hào của mình, ngồi vững trên ngai vàng nhất tỷ của Đấu Ngư.

Ở trước mặt cô, hầu như không ai có thể đánh lại.

Nhìn thấy nhiệt độ phòng livestream của mình đã đột phá 80 triệu, mà người đứng thứ hai còn đang dừng lại tại 60 triệu.

Trên mặt Bạch Băng Ngọc hiện lên ý cười, còn có năm phút đồng hồ nữa sẽ kết thúc, hạng một của trận đại PK này tất nhiên là của mình.

3 triệu tiền thưởng không tính là gì, hoạt động đề cử phía sau mới là quan trọng nhất.

“Tôi dựa vào, có phòng livestream có thổ hào tặng một lúc 200 tên lửa siêu cấp, khiến cho nữ streamer kia lọt top.”

“Thật hay giả vậy, tôi muốn đi xem một chút.”

Nhìn bình luận trên màn hình, Bạch Băng Ngọc cảm thấy khó hiểu.

Cô vội vàng nhìn sang bảng danh sách, bất ngờ phát hiện, streamer tên là Tiểu Ngư Ngư kia đã vọt tới hạng 4!

Mà nhiệt độ còn đang tăng lên!

“Các vị thổ hào đại ca, các người đừng đi mà, người ta lại hát cho các người nghe một bài, nghe người ta hát xong rồi đi không được sao.”

“Đợi lát nữa chúng tôi sẽ trở lại, hiện tại phải đi xem thổ hào đã.”

Nhìn thấy nhân khí phòng livestream của mình hạ xuống một chút xíu, Bạch Băng Ngọc tức gần chết.

“Mấy người này đúng thật là, luôn miệng nói chống đỡ cho người ta, giờ thì hay rồi, mới có như vậy mà đã làm phản rồi, không thèm để ý đến các người nữa.”

Quần chúng ăn dưa xung quanh, tất cả đều chạy tới phòng livestream của Trương Hiểu Du.

Nhưng Bạch Băng Ngọc dù sao cũng là nhất tỷ, có vô số fan, cho dù có đi mất một số người, cũng không ảnh hưởng đến nhân khí phòng livestream của cô.

Vẫn chiếm lấy hạng 1 như trước.

“Băng Băng đừng sợ, streamer tên là Tiểu Ngư Ngư kia căn bản là không thể so sánh với cô, hạng 1 nhất định là cô.”

Nhìn thấy fan cứng của mình vẫn còn, Bạch Băng Ngọc cũng yên tâm không ít.

“Các vị đại ca, các người nhớ giúp đỡ người ta chút nha, người ta không muốn thua trận tại thời khắc cuối cùng đâu.” Thân thể

Bạch Băng Ngọc run lên, làm nũng nói.

Đây là cách mà cô thường dùng để đòi quà, đàn ông bình thường đều chịu không được.

“Ngừng ngừng ngừng, đừng lung lay nữa.”

“Đừng sợ, đại ca hiện tại sẽ tặng quà, để cho họ biết ai mới là lão đại! Hiện tại sẽ tặng ngay!”

“Cám ơn đại ca, chờ sau khi các người tặng quà cho tôi, tôi sẽ cho các người tài khoản Wechat.”

“Đây chính là cô nói đó nha, không thể nuốt lời.”

“Yên tâm đi, người ta nói được làm được.” Bạch Băng Ngọc gắt giọng.

Nhìn thấy quà tặng trong phòng livestream tăng nhanh, khóe miệng Bạch Băng Ngọc hiện lên ý cười.

“Ha ha, một tiểu nha đầu còn chưa đủ lông đủ cánh, còn muốn đấu với mình sao? Đùa à!”

“Mẹ nó, sao lại thế này? Nữ streamer tên là Tiểu Ngư Ngư kia sao lại lên đến hạng 1 rồi?”

Nhìn thấy bình luận trong phòng livestream, Bạch Băng Ngọc lại nhìn sang bảng xếp hạng.

Bất ngờ phát hiện, người phụ nữ tên là Tiểu Ngư Ngư đã lên đến hạng 1.

“Sao lại thế này, mới vừa rồi còn thứ tư mà, lúc này vẫn chưa tới một phút đồng hồ đâu, sao lại thành thứ nhất rồi?”

Bạch Băng Ngọc gấp đến dậm chân, nếu để cho cô ta được hạng 1 thì tài nguyên trong giai đoạn sau của nền tảng chắc chắn nghiêng về trên người cô ta.

Nếu như không nghĩ ra được biện pháp thì địa vị nhất tỷ nền tảng có khả năng là sẽ không giữ được!

“Các vị đại ca, nhanh giúp đỡ chút nha, chỉ cần các người giúp tôi đạt được hạng 1, tôi sẽ đăng ảnh riêng tư trong nhóm Wechat, cầu xin các người đó.”

“Không được, phòng livestream đối diện liên tục tặng 400 tên lửa siêu cấp, đạn dược của chúng tôi không đủ.”

“Hôm nay gặp phải Thần Hào rồi, một cơ hội nhỏ nhoi cũng không cho a!”

“Mọi người đừng sợ, theo tôi suy đoán, 400 tên lửa siêu cấp đã là cực hạn rồi. Hiện tại chênh lệch của chúng ta không lớn, chỉ cần các vị đại ca cố gắng thì hạng 1 nhất định sẽ là tôi!”

“Ai nha, thật ra tôi còn có 200 triệu, nhưng mà...”

Nhìn thấy lời này, hai mắt Bạch Băng Ngọc tỏa sáng.

Không nghĩ tới trong phòng livestream của mình, lại còn có dạng siêu cấp thổ hào như này!

Chỉ cần anh ta có thể xuất ra con số lẻ để tặng quà cho mình, muốn vượt qua tiểu tiện nhân kia, còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

“Vị đại ca kia, anh có tiền như vậy thì giúp người ta một chút nha, sau đó người ta mời anh ăn cơm.” Bạch Băng Ngọc bắt lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng,

“Tôi thấy người đối diện rõ ràng là đang khiêu khích anh, tuyệt đối không thể thua hắn.”

“Nói như thế cũng không sai, nhưng gia tài 200 triệu này của tôi đang cất giữ ở trong đũng quần, tạm thời không thể lấy ra được.”

Lời này vừa nói ra, khung bình luận của phòng livestream lập tức nổ tung tại chỗ.

“Ha ha... Tôi cũng có...”

“Tôi cũng có...”

“Tôi cũng có...”

Mặt Bạch Băng Ngọc tối sầm, nhìn thấy thời gian kết thúc đang đếm ngược, mà chênh lệch của mình và Tiểu Ngư Ngư lại càng ngày càng càng lớn, đã không còn hy vọng có thể đuổi kịp nữa.

Hoạt động kết thúc, trong phòng livestream của Trương Hiểu Du, khung bình luận và quà tặng vẫn đang chắn cả màn hình.

500 tên lửa siêu cấp!

1 triệu nhân dân tệ!

Đem nhất tỷ nền tảng Bạch Băng Ngọc đè xuống sát đất!

Nhìn khắp nền tảng, cũng chỉ có vị thổ hào tên là “Ẩn Kê Sí Bàng” này mới có thể làm được!

Cùng lúc đó, phòng livestream của Hàn Sương cũng yên tĩnh im ắng, khung bình luận cũng không còn náo nhiệt giống như trước đó nữa.

Cảm giác bị đánh ba ba vào mặt, thật là không tốt.

Bản thân mình chỉ là một kẻ nghèo hèn lương một tháng 3000 tệ, khen thưởng 100 tệ thôi cũng phải đắn đo suy nghĩ, vậy mà lại đi chế giễu người tiện tay khen thưởng 1 triệu!

Mặt thật đau!

Nhìn thấy nhân khí của phòng livestream hạ xuống một chút, vẻ mặt Hàn Sương như tro tàn, trong lòng hối hận muốn chết.

Nếu như mình không cao lãnh, thì tất cả đây đều là của mình!

500 tên lửa siêu cấp kia cũng là của mình!

Nhưng những vật này, lại bởi vì ánh mắt thiện cận của mình mà đã bỏ lỡ.

Bản thân mình xứng sao!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 690.

Chương 691. Thổ Hào Simp

Trong phòng livestream của Trương Hiểu Du.

Sau khi Lâm Dật bắt đầu khen thưởng, Trương Hiểu Du cũng chưa từng ngồi xuống, vẫn một mực cúi đầu cảm tạ Lâm Dật.

Một hơi khen thưởng cho mình 1 triệu, còn thuận tiện giúp mình đạt hạng 1 hoạt động, phần ân tình này vô cùng lớn, cho dù có làm tiểu tam miễn phí cho người ta thì cũng không thể nào báo đáp hết được.

“Ngư Ngư, thổ hào đại ca giúp cô trèo lên đỉnh, cô định cảm tạ người ta sao đây?”

“Tôi thấy hay là lấy thân báo đáp đi, nên trực tiếp một chút.”

“Đừng quên 10000 Thần Long Quẫy Đuôi kia nha.”

Trương Hiểu Du muốn khóc, mình thật sự chỉ là thuận miệng nói thôi mà.

Thật tốt, nói làm gì, chuyện này phải làm đến ngày tháng năm nào mới có thể làm xong đây.

“Mọi người đừng có gấp, tôi sẽ thực hiện lời hứa, nhưng 10000 lần Thần Long Quẫy Đuôi này, tôi không thể làm xong trong một lần được, giờ sẽ biểu diễn trước vài lần cho vị thổ hào này xem.”

Nói xong, Trương Hiểu Du ngượng ngùng đứng lên, sau đó đưa lưng về phía màn hình, làm một động tác Thần Long Quẫy Đuôi cực kỳ tiêu chuẩn!

Cộng với chiếc váy liền thân mặc hôm nay càng làm tăng thêm hiệu quả thị giác.

Mà lúc này, Lâm Dật rời khỏi phòng phát sóng trực tiếp, bởi vì âm thanh nhắc nhở của hệ thống đã vang lên.

【 Nhiệm vụ hoàn thành, khen thưởng 10 ngàn điểm thông thạo. 】

【 Mức độ hoàn thành nghề nghiệp: 10%, khen thưởng Bugatti Voice Night. 】

“Mẹ nó!”

Nhìn thấy phần thưởng của hệ thống, Lâm Dật phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

Là một người mê xe, Lâm Dật vô cùng hiểu rõ đối với loại xe này.

Giá trị 126 triệu, trên thế giới chỉ có một chiếc duy nhất!

Vậy mà lại khen thưởng cho mình?

Trêu bò!

“Hệ thống, xe ở chỗ nào vậy?”

【 Phần thưởng của hệ thống đã được đưa đến nhà để xe số 2 của Cửu Châu Các, chìa khóa xe ở phía dưới bánh trái trước. 】

Lâm Dật xoay người xuống giường, nhưng lại không vội ra ngoài, mà sang phòng của Kỷ Khuynh Nhan để xem xét trước.

Phát hiện cô đang ngủ say, liền đi lặng lẽ ra ngoài.

Đi vào biệt thự số 2 của Cửu Châu Các, sau đó mở nhà để xe ra.

Nương theo ánh sáng của ánh trăng, có thể nhìn thấy một con quái vật khổng lồ màu đen đang đứng trước mặt mình.

Lấy giá trị hiện tại của Lâm Dật, mua chiếc xe hơn trăm triệu là chuyện vô cùng bình thường.

Nhưng xe này có chút đặc thù, cả thế giới chỉ có một chiếc, cũng không phải nói mua là mua được.

Hiện tại lại rơi vào tay mình, quả thực là chuyện đáng để cao hứng.

Mở cửa xe, Lâm Dật lên trên xe ngồi một hồi.

Tuy rằng xe rất phong cách, nhưng ghế dựa vẫn không thoải mái như mọi khi, còn kém xa con FAW của mình.

Cảm thụ một lúc, Lâm Dật liền xuống xe, rồi về tới phòng của mình.

Nếu như bị Kỷ Khuynh Nhan phát hiện, thì việc này sẽ rất khó để giải thích.

Hơn nửa đêm, bỗng nhiên có nhiều thêm một chiếc xe, việc này quá quỷ dị rồi.

Ong ong ong ~~

Vừa về đến phòng, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là thông báo của Đấu Ngư.

Mà còn là mấy tin cùng gửi đến một lúc.

Sau khi mở hộp thư, thì thấy người gửi vậy mà lại là nữ streamer Hàn Sương.

“Đại ca, người ta mới vừa rồi quá lạnh lùng với anh, giờ người ta sẽ giải thích, anh đừng giận người ta có được không.”

“Người ta còn đang chờ anh trong phòng livestream đây. Anh không phải muốn xem người ta biểu diễn Thần Long Quẫy Đuôi sao, chỉ cần anh đến, tôi sẽ cho anh xem. Người tên là Tiểu Ngư Ngư kia biểu diễn cho anh một lần thì tôi sẽ biểu diễn 100 lần, cho anh nhìn đủ thì thôi.”

Lâm Dật cười cười, trả lời: “Không phải rất cao lãnh sao?”

Hàn Sương trả lời rất nhanh, gần như là chỉ trong vài giây.

“Không không không, người ta chỉ lạnh nhạt đối với những tên nghèo hèn kia thôi, từ trước tới giờ tôi chưa từng cao lãnh đối với người đẹp trai như anh. Người ta biết sai rồi, anh không nên chấp nhặt với người ta a.”

“Không coi tôi là tên lừa gạt nữa sao?”

“Anh sao có thể là lừa gạt được, người ta hiểu lầm thôi.”

“Nhưng tôi không có tiền khen thưởng cho cô.”

“Không sao cả, chỉ cần anh có thể tới xem tôi trực tiếp là được rồi. Tôi sẽ biểu diễn Thần Long Quẫy Đuôi cho anh xem, nhìn đến khi anh hài lòng mới thôi.”

Nhìn thấy thái độ Lâm Dật có chút hòa hoãn, tim Hàn Sương đã nhảy liên hồi.

May mà mình không ngại mất mặt, đi nói lời xin lỗi, ngoài miệng nói không có tiền, nói trắng ra chính là đang khảo nghiệm mình.

Chỉ cần mình khiến cho anh ta cao hứng, thì nhất định sẽ khen thưởng cho mình!

Có điều anh ta nói cũng có đạo lý, tùy tiện có thể khen thưởng 1 triệu, thì mấy trăm ngàn kia trong mắt anh ta đoán chừng ngay cả tiền lẻ cũng không bằng.

Nghĩ đến đây, Hàn Sương có chút không kìm nổi kích động trong lòng.

Chỉ cần mình bắt anh ta vào tay, thì sẽ không phải lo chuyện ăn uống sau này rồi!

Hạ quyết tâm, Hàn Sương lại thừa thắng xông lên, nói:

“Anh, anh đến xem người ta livestream nha, người ta vẫn đang chờ anh đấy.”

“Vậy được rồi, tôi sẽ cố mà đi qua nhìn một chút.”

“Ừm vâng.”

Rất nhanh, giao diện nói chuyện của hai người, xuất hiện một lời mời kết nối.

Lâm Dật tiện tay nhấn vào, trực tiếp vào phòng livestream của Hàn Sương.

Nhìn đến Lâm Dật đi vào, Hàn Sương vui vẻ ra mặt, liền vội vàng đứng lên cúi đầu.

“Cảm tạ anh trai ‘Ẩn Kê Sí Bàng’ đã đến phòng livestream của tôi.”

Lần này, Lâm Dật tới, đãi ngộ hoàn toàn tương phản so với trước đó. Hàn Sương không nói hai lời lập tức hành động, thể hiện sự tôn trọng đối với Lâm Dật.

Cũng bởi vì Lâm Dật đến, cho nên nhân khí phòng livestream của Hàn Sương lại một lần nữa tăng vọt lên.

“Thần Hào tới, cường thế vây xem!”

“Thần Hào là tới lâm hạnh nữ vương cao lãnh của Đấu Ngư sao!”

“Tiểu Miêu Miêu thay đổi rồi, gặp phải Thần Hào, vậy mà lộ ra nụ cười xán lạn như thế.”

“Mỹ nữ dù có cao lãnh tới đâu cũng không phải chỉ là đồ chơi của thổ hào thôi sao, bắp đùi có đẹp hơn nữa, cũng chỉ là khung pháo.”

Hàn Sương cũng không quan tâm đến những lời đàm tiếu kia, phải đem thổ hào trước mặt nắm chặt trong tay, mới là chuyện mà mình cần làm.

“Anh trai, không phải là muốn xem người ta biểu diễn Thần Long Quẫy Đuôi sao. Tôi hiện tại sẽ biểu diễn, vừa lúc vừa mới đổi tất đen, đoán là anh có thể sẽ càng thích.” Hàn Sương cười nói.

“Nếu như đã chuẩn bị xong, vậy thì bắt đầu đi.”

“Ừm vâng.”

Nói xong, Hàn Sương đứng lên, Lâm Dật phát hiện, váy của cô còn ngắn hơn so với Trương Hiểu Du.

Tư thế của Hàn Sương rất tiêu chuẩn, ánh mắt vũ mị, cùng với cách ăn mặc của nàng lại càng tăng thêm hiệu quả thị giác, hoàn toàn vượt qua Trương Hiểu Du.

“Anh, em biểu diễn Thần Long Quẫy Đuôi như vậy, anh có hài lòng không, đây vẫn là lần đầu người ta nghiêm túc như vậy đấy.”

“Cũng không tệ lắm, tiếp tục đi.”

“Ừm vâng, người ta nhất định sẽ cố gắng.”

Lần này, phòng livestream của Hàn Sương lại sôi trào một lần nữa.

“Không nghĩ tới cô lại là một Hàn Sương như vật a, lão tử thích!”

“Streamer cao lãnh, vì để khiến cho Thần Hào cười một tiếng, mà phá vỡ thiết lập, nhưng lão tử cũng lại thích.”

“Hôm nay thật sự đã được mở rộng tầm mắt, xem Miêu Miêu livestream hơn hai tháng, đây là lần đầu tiên thấy cô ấy đi tất đen, cảm tạ Thần Hào đã mang phúc lợi đến cho chúng ta !”

Khoảng mười phút trôi qua, Lâm Dật cũng không biết rốt cuộc Hàn Sương đã làm bao nhiêu lần, đến nỗi sau đó tư thế cũng không còn đúng tiêu chuẩn nữa.

Kém chút nữa vặn gãy cả eo.

“Anh, người ta một hơi làm cho anh ba mươi mấy lần Thần Long Quẫy Đuôi rồi, chẳng lẽ anh không động viên người ta chút nào sao?”

Hàn Sương ra vẻ đáng thương nói.

Đây là bước mấu chốt nhất của kế hoạch, đoán chừng lập tức sẽ thưởng cho mình.

Mới suy nghĩ một chút thôi đã thấy kích động!

Nhưng mình nhất định phải bình tĩnh, quyết không thể biểu hiện ra ngoài!

“Không tệ.” Lâm Dật đơn giản trả lời một câu.

“Chỉ có như thế thôi sao?” Hàn Sương ra vẻ đáng thương nói.

“Đúng a, lên tiếng khen thưởng cho cô rồi, như thế vẫn chưa đủ sao? Chẳng lẽ cô còn muốn phần còn lại?”

“Người ta còn muốn phần còn lại nha.”

“Cô đang suy nghĩ cái rắm à.”

Nói xong, Lâm Dật trực tiếp rời khỏi phòng livestream, để tránh thêm phiền phức cho nên trực chặn luôn.

Nhìn thấy Lâm Dật rời khỏi phòng livestream,

Hàn Sương sửng sốt tại chỗ!

Mình bỏ công biểu diễn như vậy, chính là để anh ta khen thưởng cho mình!

Thế mà cứ thế mà bỏ đi như vậy sao!

Đem mình đùa giỡn như khỉ vậy!

Mà lúc này, khung bình luận lại bùng nổi một lần nữa.

“Ha ha, streamer quá thảm rồi, lại còn muốn gạt người ta khen thưởng, quá thú vị!”

“Vừa rồi còn hạ thấp Thần Hào người ta, giờ nhìn thấy người ta có tiền, lại tới quỳ liếm, thật là.”

“Cái gì mà nữ thần cao lãnh, đều là giả vờ, đoán chừng đến buổi tối, cũng sẽ biến thành simp(*) cho thổ hào, ai...”

(*)Từ Simp được dùng để chỉ trích hoặc trêu đùa trong các tình huống các thanh niên đứng ra bảo vệ phái nữ một cách thái quá, thậm chí mù quáng bất chấp đúng sai hoặc bị người đó phớt lờ tình cảm.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 691.

Chương 692. Gặp Mặt Lần Đầu Với Thổ Hào Đại Ca

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật vừa mở mắt, nhìn qua điện thoại di động thì thấy lại có mấy tin nhắn từ Đấu Ngư.

Nhưng phần lớn đều là Trương Hiểu Du gửi tới.

Thời gian đều là rạng sáng hôm qua, khi mà mình đã ngủ.

Tiểu Ngư Ngư: “Đại ca, đã ngủ chưa?”

Tiểu Ngư Ngư: “Có thể thêm bạn Wechat không?”

Tiểu Ngư Ngư: “Anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không chủ động quấy rầy anh đâu.”

Nhìn tin nhắn mà Trương Hiểu Du gửi tới, Lâm Dật cảm thấy, thêm cô vào cũng chưa chắc là không thể.

Mình còn có rất nhiều kinh nghiệm cần phải học hỏi.

Lâm Dật đem Wechat của mình gửi qua cho Trương Hiểu Du.

“Lâm Dật, đừng ngủ nữa, nhanh đi rửa mặt rồi ăn sáng.”

“Biết rồi.”

Nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật lên tiếng, sau đó đứng dậy đi rửa mặt.

Lúc xuống dưới lầu, Kỷ Khuynh Nhan đã bưng bữa sáng lên bàn.

“Không xuống ăn sáng, nhìn em làm gì.” Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu, nhìn Lâm Dật đứng ở tầng hai nói.

Lâm Dật đứng tại tầng hai, cười tủm tỉm nhìn Kỷ Khuynh Nhan.

Trên đầu cô có đeo một cái băng đô hình thỏ trắng nhỏ, đem tóc rối bời đều cuộn lại phía sau đầu.

Bàn chân nhẵn nhụi, không có chút sẹo nào, sáng bóng như ngọc.

Lúc này Kỷ Khuynh Nhan không có bất kỳ liên hệ nào với hai từ tinh xảo, nhưng cho dù thế nào thì cô đều rất đẹp.

“Nhìn em đẹp.” Lâm Dật vừa cười vừa nói.

Kỷ Khuynh Nhan lộ ra nụ cười ngọt ngào, “Vậy bà Lâm ngoại trừ đẹp ra thì không có bất kỳ ưu điểm nào nữa sao?”

“Còn rất hiền lành, tài trí, thiện lương, mỹ lệ, hào phóng…”

Lâm Dật khen một trận, khiến Kỷ Khuynh Nhan đều cảm thấy ngượng ngùng.

“Đừng nói nữa, em cũng không có tốt như vậy, anh đừng chê em tùy hứng là được rồi, mau xuống đây ăn sáng đi.”

Lâm Dật cười ha hả xuống lầu, bữa sáng tuy rất đơn giản, nhưng ăn vào trong bụng, lại có loại cảm giác ngọt ngào.

“Anh hôm nay có sắp xếp gì không?”

“Làm streamer a.” Lâm Dật nói:

“Nhưng anh phải nghiên cứu thứ này trước một chút, cái gì cũng đều không hiểu đây.”

“Vậy anh nghĩ ra nội dung livestream chưa.”

Lâm Dật nhún vai, “Còn chưa nghĩ ra đây.”

“Nhưng em phải nói trước, phải đeo khẩu trang, đừng lộ mặt.” Kỷ Khuynh Nhan nói nghiêm túc: “Còn có, em thấy mấy streamer trước đó đều có biệt danh, anh có không?”

“Có a, Ẩn Kê Sí Bàng, có phải là rất tàn khốc hay không.”

“A ~”

Vẻ mặt Kỷ Khuynh Nhan hiện lên sự ghét bỏ, “Không tàn khốc chút nào hết, nghĩ một cái tên hay một chút đi.”

“Biệt danh cũng chỉ là cách gọi mà thôi, tùy tiện một chút là được.”

“Anh đây cũng quá tùy tiện rồi, thay cái tên bình thường một chút đi.”

“Vậy em muốn tên như nào.”

Kỷ Khuynh Nhan nhìn bốn phía một chút, sau cùng ánh mắt rơi xuống cây cối góc tường.

Lâm Dật biến sắc, “Em không phải muốn gọi anh là Bích La đó chứ?”

“Tên này cũng có thể nha.” Kỷ Khuynh Nhan liền cảm thấy vui vẻ, “Anh nhìn Bích La nhà chúng ta xem đã lớn như thế rồi.”

“Ngạch, cái tên này, có chút điềm xấu đi.”

“Điềm xấu? Sao có thể a?” Kỷ Khuynh Nhan khó hiểu nói.

“Tóm lại không thể lấy cái tên này.”

Kỷ Khuynh Nhan ngậm đũa, đôi mắt to chuyển động, "Em biết nên đặt là gì rồi."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy chạy tới bên cạnh TV, từ đáy tủ lấy ra một cái khẩu trang màu hồng, đưa tới trước mặt Lâm Dật.

"Không tệ, ID livestream của anh gọi là anh trai khẩu trang đi."

"Biệt danh như vậy thì không sao cả, nhưng sao em lại lấy cho anh khẩu trang màu hồng chứ?"

"Anh không phải là thích màu hồng sao? Em chỉ mua mỗi màu hồng thôi."

"Kỷ Khuynh Nhan, hình như đã một tuần rồi anh không thu thập em đúng không."

"Hắc hắc..."

Kỷ Khuynh Nhan cười ngả nghiêng, vô cùng đắc ý.

Sau khi ăn xong, Kỷ Khuynh Nhan lên tầng thay quần áo, dặn dò Lâm Dật vài câu, liền lái xe đi làm.

Lâm Dật mở Wechat ra, phía trên có lời mời kết bạn của Trương Hiểu Du, tiện tay nhấn đồng ý.

Trương Hiểu Du: "Cảm tạ đại ca đã thêm bạn tốt."

Lâm Dật: "Không có việc gì."

Trương Hiểu Du: "Cảm tạ đại ca đã thưởng cho tôi một triệu, giành được hạng 1, có thể cho tôi một cơ hội mời anh ăn cơm không?"

Đây là lần đầu Trương Hiểu Du hẹn người khác gặp mặt, vốn dĩ cô không muốn làm mấy chuyện như này.

Nhưng hôm qua, sau khi livestream kết thúc, quản lý đã đến nói chuyện riêng với cô, muốn cô nắm chặt thổ hào này.

Nếu như có thể ôm được bắp đùi này thì sau này sẽ có thể ngồi vững trên ngai vàng của chương trình.

Bất đắc dĩ, Trương Hiểu Du liền to gan hẹn ăn cơm.

Loại chuyện như nữ livestream hẹn gặp ăn cơm offline thật ra là rất thường gặp, thậm chí đã bất giác trở thành quy tắc bất thành văn.

Trương Hiểu Du cũng không chống lại được loại chuyện này, nhưng rất sợ gặp phải mấy người trung niên đầy mỡ, sau đó nhân lúc ăn cơm, sờ tay và đùi của mình.

Nhưng quản lý đã ra lệnh, mình phải ăn bữa cơm này, không có cách nào không đáp ứng cả.

Lâm Dật: “Tôi đã ăn cơm rồi, đổi sang nơi khác đi.”

Trong lòng Trương Hiểu Du giật mình, thầm tính toán:

“Lão háo sắc này sẽ không phải là muốn hẹn mình đi thuê phòng đó chứ? Thật sự cho rằng khen thưởng 1 triệu, là có thể bớt quá trình, liền có thể trực tiếp ba ba ba sao? Con bà nó, nếu như dám bắt nạt lão nương, đến lúc đó lão nương sẽ hất thẳng ly cà phê lên mặt ngươi!”

Trương Hiểu Du: “Đại ca, anh muốn đi đâu?”

Lâm Dật: “Một tiếng sau, Starbucks tầng dưới quảng trường Vạn Đạt thì thế nào?”

Starbucks?

Trương Hiểu Du thở phào một cái, nhìn quanh các khu quán hàng trong nước, thì hẹn ở Starbucks có vẻ như sẽ không có vấn đề gì lớn.

Trương Hiểu Du: “OK, không gặp không về.”

Sau khi trò chuyện với Trương Hiểu Du, Lâm Dật thu dọn đơn giản một chút, lái chiếc Lykan đến quảng trường Vạn Đạt.

Sở dĩ không lái chiếc Voice Night mà hệ thống mới khen thưởng kia là bởi vì Lâm Dật cảm thấy, sau khi có xe mới, vẫn nên để Kỷ Khuynh Nhan ngồi trước mới tốt.

Starbucks quảng trường Vạn Đạt.

Hôm nay cách ăn mặc của Trương Hiểu Du phá lệ thục nữ hơn ngày thường, tóc dài buộc thành đuôi ngựa, mặc chiếc váy dài chữ V màu đỏ rủ xuống tới đầu gối, chân đi giày cao gót màu đen, trên tay cầm một ly cà phê, rất có loại cảm giác yên bình.

Mà bên cạnh nàng, còn có một cô gái mặc quần bò màu đen đang ngồi.

Xét về mặt trang điểm tinh xảo mặc dù so ra còn kém Trương Hiểu Du, nhưng ngoại hình cũng không kém, dáng người còn tốt hơn nhiều so với cô.

Cô gái đó tên là Lý Tư Nhiên, là bạn cùng phòng đại học của Trương Hiểu Du nhiều năm, quan hệ vô cùng tốt.

Bởi vì trong lòng có chỗ lo lắng, cho nên Trương Hiểu Du liền gọi bạn thân đi cùng.

Nếu quả thật có chuyện gì, còn có thể giúp đỡ lẫn nhau.

“Sao cậu lại giống như chim cút vậy, vội vã cuống cuồng làm gì.” Lý Tư Nhiên ghét bỏ nói.

Trương Hiểu Du nhìn bốn phía một chút, “Đây là lần đầu tiên tôi đi offline với người ta, sao có thể không khẩn trương a.”

“Chị gái, người hôm nay gặp mặt, là thổ hào một hơi thưởng cho cậu 1 triệu, nếu đổi thành mấy người kia thì còn không kịp cao hứng đây? Đi, sao mà phải khẩn trương chứ? Đây chính là cơ hội giúp cậu thăng chức rất nhanh, phải biết nắm chắc.”

“Nhưng tôi cũng không phải là streamer bán thịt a, không giống với những người khác.”

“Thế nào, chẳng lẽ cậu muốn dựa vào uống gió Tây Bắc mà sống à?” Lý Tư Nhiên mắng:

“Chỉ cần hôm nay, cậu hầu hạ người ta thật tốt, sau này muốn có bao nhiêu tiền thì sẽ có bấy nhiêu, đầu óc linh hoạt một chút đi.”

“Chủ yếu là tôi sợ hắn có ý đồ gây rối với tôi.” Trương Hiểu Du nhỏ giọng nói.

Lý Tư Nhiên cảm thấy cạn lời, “Cậu suy nghĩ nhiều rồi, cũng đánh giá cao bản thân mình rồi.”

“Sao tôi lại suy nghĩ nhiều rồi?”

“Chị gái, đây chính là 1 triệu đó, nhìn khắp toàn bộ Trung Hải xem, có dạng phụ nữ gì mà hắn chưa từng ngủ qua không?” Lý Tư Nhiên nói:

“Lấy 1 triệu kia, đừng nói là một người, cho dù có muốn ngủ mười người, thì đủ loại phụ nữ gầy béo đều phải cong mông trên giường của hắn. Hiện tại lật đến thẻ bài của cậu, cậu còn ghét bỏ, thế nào, phía dưới có khảm đá quý à?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 692.

Chương 693. Nhiệm Vụ Livestream 200 Ngàn Nhân Khí

“Tôi dựa vào, cậu chính là giáo sư nhân dân đó, nói những lời nói lang sói như vậy mà được à.”

“Người ta là giáo viên thì thế nào.” Lý Tư Nhiên nói: “Không cũng cần làm dịu sao.”

“Vậy cậu nói xem, nếu như hắn ta thật động tay động chân với tôi, tôi nên làm gì đây?”

“Còn có thể làm gì nữa, nếu như cậu có thể tiếp nhận, vậy thì để cho hắn mò thôi, nếu như không tiếp nhận được, thì quay đầu rời đi.”

“Tôi khẳng định là không thể tiếp nhận a.”

“Vậy thì càng đơn giản hơn.” Lý Tư Nhiên nói: “Nếu như đối phương cứ cố chấp, tôi sẽ giúp cậu đánh hắn, cho hắn biết thế nào là lễ độ!”

“Vậy cứ làm theo lời cậu nói vậy…”

Nói được nửa câu, Trương Hiểu Du bỗng nhiên dừng lại, cô nhìn thấy Lâm Dật tại cửa ra vào.

Theo ánh mắt của Trương Hiểu Du, Lý Tư Nhiên cũng nhìn thấy Lâm Dật.

“Tôi dựa vào, đây là giá trị nhan sắc thần tiên gì vậy, cũng quá đẹp đi.”

“Người này tôi biết, là một phú nhị đại siêu cấp vô cùng có tiền.”

Lại nhìn qua Lâm Dật, tim Trương Hiểu Du đập vô cùng nhanh.

Cảm thấy anh ấy vừa giàu có lại vừa đẹp trai!

“Hiểu Du, cậu nói xem thổ hào thần bí khen thưởng cho cậu liệu có phải là anh chàng đẹp trai này hay không.”

“Đừng đùa nữa, anh ấy lớn lên đẹp trai như vậy, hơn nữa còn có tiền, sao có thể muốn xem tôi livestream được.” Trương Hiểu Du nói:

“Với lại cậu cũng đã nói, phía dưới tôi cũng không có khảm đá quý, căn bản không thu hút nổi người ta.”

“Biết đâu được, ảo tưởng một chút cũng không được sao.”

“Giữa ban ngày ban mặt ảo tưởng làm gì, muốn tưởng tượng cũng là buổi tối gối đầu một mình khó ngủ.”

“Loại chuyện này còn phân biệt ngày đêm sao?”

“Tôi thấy sau này cứ gọi cậu là hư lão sư đi.” Trương Hiểu Du mắng: “Đoán chừng là hẹn em gái nào đó, dù sao thì cũng không thể nào là tôi được.”

“Biết đâu được?”

“Ôi ôi ôi, nếu như anh ấy thật sự là vị thổ hào thần bí kia thì tôi sẽ đi khảm phía dưới, dù sao cũng phải khiến cho bản thân mình có giá trị một chút.”

Cùng lúc đó, Lâm Dật nhìn thấy Trương Hiểu Du đang ngồi gần cửa sổ thì trực tiếp đi tới.

“Trên đường kẹt xe, cho nên tới chậm.”

Trương Hiểu Du và Lý Tư Nhiên lập tức sửng sốt.

Cảm giác như thời gian đã ngừng lại tại giờ phút này.

“Anh, anh đang nói chuyện với tôi sao?”

“Vừa rồi không phải là còn hẹn gặp mặt sao.”

“Anh, anh chính là thổ hào đại ca đã thưởng cho tôi 1 triệu kia!”

“Gọi anh là được rồi, cũng không được coi là thổ hào.”

“Mẹ nó!” Lý Tư Nhiên ngồi không yên, “Hiểu Du, cậu không phải nói, nếu như anh ấy thật sự là vị thổ hào đại ca kia thì sẽ đi khảm đá quý bên dưới sao? Cậu muốn khảm pha lê hay là kim cương đây.”

Lâm Dật sửng sốt một chút, rồi nói “Đây là việc cần kỹ thuật, phải đến bệnh viện tốt.”

Trương Hiểu Du:…

“Tư Nhiên, cậu không phải còn phải lên lớp à, mau trở về lên lớp đi.”

“Tôi xin nghỉ rồi, không có việc gì.”

“Xin nghỉ sẽ bị trừ tiền, cậu kiếm tiền cũng không dễ dàng, không cần phải lãng phí thời gian bồi tôi đâu, không đáng.”

“Không sao cả, chúng ta là chị em nhiều năm như vậy, tôi làm sao cũng phải bồi cậu.” Lý Tư Nhiên liếc nhìn Lâm Dật, thẹn thùng nói.

“A _ _ _”

Lý Tư Nhiên hét lên một tiếng, “Cậu bóp tôi làm gì!”

“Mùa xuân của lão nương tới, chẳng lẽ cậu muốn ở đây làm bóng đèn sao?” Trương Hiểu Du nhỏ giọng nói.

“Cậu không phải nữ streamer ngây thơ sao, chẳng lẽ không sợ anh ấy sờ bắp đùi mình sao?”

“Không sao cả, sớm biết thổ hào thưởng cho tôi là anh ấy, tôi đã mặc chiếc váy ngắn mới mua rồi.”

“Mẹ nó, đây là mùa thu, cậu thế mà còn phát xuân.”

“Đừng quản cái gì xuân hay không xuân nữa, tóm lại cậu về lên lớp trước đi.”

Lý Tư Nhiên lặng lẽ liếc Lâm Dật một chút, “Cậu nhìn xem thân hình của anh ấy tốt như vậy, lấy thể trạng này của cậu khẳng định là ứng phó không được, nếu không thì hai chúng ta cùng nhau?”

“Mẹ nó, cậu quá vô sỉ, thế mà loại lời này cũng có thể nói ra được.”

“Không còn cách nào khác, anh ấy thực sự quá đẹp rồi.”

“Vậy cũng không được, đi mau đi mau.” Trương Hiểu Du nói: “Hôm nào tôi mời cậu ăn cơm, xem như đền bù.”

“Cậu đúng là gặp sắc quên bạn.”

Nói xong, Lý Tư Nhiên đứng dậy, vẫy tay với Lâm Dật, “Soái ca, tôi đi trước đây, cô bạn này của tôi biết không nhiều tư thế lắm, cần phải khai phá một chút.”

Lâm Dật:…

Trương Hiểu Du:…

Sau khi Lý Tư Nhiên rời đi, vẻ mặt của Trương Hiểu Du có chút mất tự nhiên.

Một mình đối mặt với Lâm Dật, cô còn có chút khẩn trương.

“Ông chủ, anh có muốn uống chút gì không, tôi gọi giúp anh.”

“Không cần đâu.” Lâm Dật khoát khoát tay, “Hôm nay tới, chủ yếu là muốn nhờ cô tư vấn chuyện này.”

“Chuyện gì anh cứ nói.” Trương Hiểu Du nói nghiêm túc.

“Tôi cũng muốn làm streamer, có chỗ nào cần chú ý không?”

“Anh muốn làm công việc livestream này sao?” Trương Hiểu Du cảm thấy ngoài ý muốn nói: “Tốt xấu gì anh cũng là phú nhị đại a, làm streamer không phù hợp với thân phận của anh đâu.”

“Tôi trước đó còn mở quán ăn kìa, chuyện này có gì mà không phù hợp.”

“Ngạch... Anh nói cũng có đạo lý.” Trương Hiểu Du nghĩ một lúc, “Thật ra làm streamer cũng không có gì quá khó, có một cái điện thoại là được rồi, chỗ khó là có người xem anh livestream hay không.”

“Nam sinh khác nữ sinh, nữ có thể bán thịt, nhưng nam không được, dù sao người xem livestream vẫn là nam chiếm đa số, muốn thu hút người xem thì nội dung trong đó cũng phải hấp dẫn nữa.”

Lâm Dật gật gật đầu, từ chối cho ý kiến với những điều mà Trương Hiểu Du nói.

“Ngành nghề streamer này, thật ra chính là một cái xã hội thu nhỏ, phàm là một streamer nào có chút danh tiếng thì sau lưng đều có công ty quản lý ủng hộ, cũng chính là cái gọi là công hội. Nếu như sau lưng có đoàn đội hành động thì sẽ phát triển một cách nhanh chóng.”

“Cạnh tranh hẳn là rất kịch liệt đi.”

Trương Hiểu Du gật gật đầu, “Tôi tại Đấu Ngư cũng có một chút xíu danh tiếng, cũng có rất nhiều công hội tới tìm tôi, nhưng yêu cầu duy nhất đều là muốn tôi chuyển hình tượng. Không làm streamer xác định và đánh giá nữa mà chuyển sang loại hình bán thịt kia. Tôi không đồng ý, cho nên trạng thái hiện tại họ như là ông trời của tôi rồi. Ngoài ra có lúc sẽ bị những công hội còn lại bôi nhọ chèn ép, tóm lại là rất khó khăn.”

Lâm Dật sờ cằm, lấy đức hạnh của hệ thống, đoán chừng không thể chỉ để cho mình làm một streamer nhỏ được.

Cho nên, có vẻ như việc này có chút khó khăn.

“Đại khái chính là như vậy, còn lại đều là chút chuyện lông gà vỏ tỏi, chỉ cần không làm những chuyện vi phạm pháp luật thì vấn đề bình thường cũng không lớn.”

【 Nhiệm vụ hệ thống, hoàn thành buổi livestream đầu tiên, nhân khí không được thấp hơn 200 ngàn, khen thưởng 200 ngàn điểm thông thạo. 】

Đối với hệ thống xuất quỷ nhập thần, Lâm Dật đã không còn cảm thấy kinh ngạc.

Cho nên biểu hiện rất bình thường.

“Tôi muốn hỏi, muốn muốn đạt được 200 ngàn nhân khí livestream, cô cảm thấy có quá khó không?”

“A? 200 ngàn sao? Vậy phải xem từ góc độ nào nữa.” Trương Hiểu Du đột nhiên nói: “Tiêu ít tiền, lừa gạt một chút, thì có thể làm được một cách nhẹ nhàng.”

“Không giở trò lừa gạt, chỉ livestream bình thường thôi.”

Cho dù hệ thống là càng già càng cợt nhả, nhưng vẫn còn rất cương trực công chính.

Giở trò lừa gạt là chuyện tuyệt đối không được, nếu không thì mình chỉ cần vài phút là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Chuyện này sẽ rất khó.” Trương Hiểu Du nói: “Người mới làm streamer sẽ không ai xem đâu, chứ đừng nói là 200 ngàn.”

“Chẳng lẽ một chút khả năng cũng không có?”

“Cũng không thể nói như vậy.”

“Chẳng hạn như?”

“Chỉ cần nội dung livestream của anh siêu đẹp, siêu hấp dẫn, tiếp đó tôi sẽ dẫn dắt giúp anh, như vậy liền có khả năng.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 693.

Chương 694. Bao Nhiêu Tiền? Tôi Trực Tiếp Mua

“Vậy thì đi theo con đường này đi.” Lâm Dật nói.

“Nhưng nó khó ở chỗ, nội dung livestream của anh có đủ hấp dẫn người khác không?” Trương Hiểu Du nói:

“Giúp anh dẫn lưu là chuyện không thành vấn đề, nhưng nếu như nội dung livestream của anh không được thì sau đó cũng sẽ không có cách nào để giữ người lại cả. Bởi vì nhân khí livestream bình thường của tôi cũng chỉ khoảng 500 ngàn, mà anh muốn phát sóng đạt tới 200 ngàn, điều này sẽ rất khó.”

“Tôi hiểu mà.” Lâm Dật nói ra: “Nam sinh thường truyền bá cái gì thì sẽ được yêu thích?”

“Nam streamer bình thường đều là game.” Trương Hiểu Du nói:

“Nhưng trực tiếp trò chơi thì cũng phải có thiên phú biểu diễn nhất định, giống như là Ngũ Ngũ, tôi cảm thấy anh ấy chính là thiên tài livestream, thật sự không có mấy người có thể là đối thủ của anh ta.”

“Như thế, Lư lão gia lúc còn sống cũng là người có thể diện.”

“Cho nên mới nói, cho dù chơi có tốt, nhưng nếu không có thiên phú biểu diễn, thì hiệu quả livestream cũng sẽ kém đi rất nhiều.” Trương Hiểu Du nói:

“Ví dụ anh muốn livestream, không bằng làm xác định và đánh giá giống tôi đi, làm chút đồ chơi ly kỳ cổ quái, có thể thỏa mãn tâm lý hiếu kỳ của người xem. Với lại bộ phận người thích cái này tương đối cao, là một lựa chọn tốt.”

“Giống như tôi trước đó, ăn cơm chiên trứng nhà các người, cũng là bởi vì đắt cho nên người xem rất ngạc nhiên, tại sao cơm chiên trứng lại bán mắc như vậy, cho nên tôi mới chọn.”

“Đã hiểu.”

“Nếu không thì như vậy đi, vừa lúc xế chiều hôm nay, cửa hàng Honda 4S, có kiểu Civic mới ra mắt, cửa hàng muốn tôi đến livestream, giúp bọn họ tuyên truyền. Đến lúc đó anh tới phòng livestream của tôi, chúng ta làm quen với quy trình trước, anh cảm thấy thế nào?”

“Không thành vấn đề.”

“Được, quyết định như vậy đi.”

Nền tảng trực tiếp Đấu Ngư không giống với các nền tảng online khác.

Nền tảng video ngắn thì có thể dựa vào việc đăng video ngắn để tích lũy fan, nhưng Đấu Ngư lại không như vậy.

Tại hoàn cảnh streamer đã bão hòa nghiêm trọng như ngày nay, nếu như không có người mang theo, muốn từ từ phát triển, chỉ sợ phải tốn không ít thời gian.

Dù sao mình cũng không phải làm một streamer thật sự, hoàn thành nhiệm vụ mới là chuyện quan trọng nhất.

Lấy nhân khí hiện tại của Trương Hiểu Du, nếu như đến phòng livestream của mình thì muốn đột phá 200 ngàn nhân khí, hẳn là không thành vấn đề.

Nhưng hệ thống không có khả năng tốt bụng như vậy, tất nhiên sẽ không tính phần nhân khí này lên đầu mình.

Vẫn phải tự mình thu hút nhân khí mới được.

“Vậy trước tiên tôi giúp anh đăng ký một gian phòng, như vậy thì có thể trở thành một streamer chính thức.”

“Không thành vấn đề.”

Lâm Dật đưa di động qua, cảm giác như vậy cũng rất tốt.

Có Trương Hiểu Du giúp đỡ, mình có thể tiết kiệm không ít chuyện.

“Ông chủ, ID livestream của anh vẫn gọi là ‘Ẩn Kê Sí Bàng’ sao?”

“Giúp tôi đổi thành ‘Anh trai khẩu trang’.”

“A? Anh trai Khẩu trang sao?”

“Ừm, không lộ mặt.”

“Không phải chứ” Trương Hiểu Du đột nhiên nói:

“Nếu như anh không lộ mặt thì tổn thất sẽ rất lớn đấy.”

“Không nghiêm trọng như vậy chứ.”

“Tuy rằng người xem phát sóng trực tiếp trên Đấu Ngư, đều là thẳng nam, nhưng cũng có người xem nữ, chỉ cần anh vừa lộ mặt, tôi cam đoan có thể hấp dẫn được một nhóm fan lớn trong nháy mắt. Hơn nữa sức chiến đấu của bọn họ còn rất lớn, có thể dùng tiền khen thưởng cho anh, tuyệt đối nghiêm túc.”

“Cô cảm thấy tôi thiếu chút tiền này sao?” Lâm Dật cười nói.

“Ngạch, có vẻ như cũng có lý.”

“Vậy cứ làm như thế đi.” Lâm Dật nói:

“Vừa lúc nơi này là quảng trường Vạn Đạt, tôi đi mua một ít đồ, đợi lát nữa lúc livestream sẽ dùng.”

“Tôi đi chung với anh, vừa lúc tôi cũng không có việc gì.”

“Đi thôi.”

Rời khỏi Starbucks, hai người đến trung tâm mua sắm của quảng trường Vạn Đạt. Lâm Dật thuận lấy cái khẩu trang đeo vào, nhưng lại là màu lam nhạt, cũng không phải là cái màu hồng mà Kỷ Khuynh Nhan đã chuẩn bị.

Đến bên trong quảng trường Vạn Đạt, Lâm Dật đến cửa hàng Prada.

Nhìn đến Lâm Dật tiến vào, mấy nữ nhân viên bán hàng ngẩng đầu nhìn sang, nhưng cũng không có coi trọng.

Nhìn cách ăn mặc của hai người, có vẻ như rất phổ thông, cũng không nhất định có thể mua nổi đồ trong cửa hàng, cho nên không ai hào hứng cả.

“Tiểu Trần, có khách hàng đến, em đi tiếp đãi một chút đi.” Nữ quản lý đang tính sổ sách thản nhiên nói.

Người được gọi là Tiểu Trần, tên là Trần Dao.

Mặc một bộ đồng phục nhân viên màu đen, trên đùi là tất màu da và giày cao gót màu đen, trên cổ còn buộc một chiếc khăn lụa màu sắc rực rỡ. Mặc dù không có loại cảm giác kinh diễm, nhưng xem ra cũng rất đoan trang.

“Chị Lưu, em vừa mới kết thúc khóa đào tạo, hướng dẫn sử dụng sản phẩm còn chưa nhớ hết, sao có thể được?” Trần Dao nói.

“Nhìn bộ dáng của bọn họ, chính là tùy tiện đến đi loanh quanh, đoán chừng cũng không thể mua nổi. Em cứ coi như là luyện tập, chờ lúc gặp được khách hàng có sức mua thì em cũng không đến mức bị sợ hãi.”

“Đã biết, chị Lưu, em sẽ đi thử xem.”

Trần Dao hít thở sâu một hơi, đi về phía Lâm Dật và Trương Hiểu Du.

“Tiên sinh, nữ sĩ, tôi có thể giúp gì cho ngài không?”

“Tôi muốn xem kính râm.”

Trong ấn tượng của Lâm Dật, kính râm của Prada vẫn là rất nổi danh, với lại kiểu dáng còn rất mới lạ, cho nên muốn chọn ở đây.

Trương Hiểu Du ở bên cạnh lại có chút khẩn trương.

Tuy thu nhập của mình cũng khá ổn, nhưng tại thành phố như Trung Hải này, cũng chỉ có thể đạt tới cấp bậc khá giả.

Cửa hàng xa xỉ giống như Prada này, bình thường cô đều rất ít khi đến.

Cho nên tâm trạng không tự nhiên giống như Lâm Dật, hơn nữa còn có chút chột dạ.

Thấy Lâm Dật đến mua kính râm, Trần Dao dẫn hai người đến trước một gian hàng.

“Tiên sinh, tất cả kính được trưng bày ở đây đều là kiểu mới của năm nay, ngài có thể tùy tiện xem.”

Lâm Dật nhìn vào trong tủ trưng bày một chút, sau đó thấy một cái kính râm có tròng kính lớn.

“Làm phiền cô lấy cái này ra cho tôi xem một chút.”

Nhìn thấy Lâm Dật chọn kính râm, Trần Dao nghĩ thầm:

“Ánh mắt của người đàn ông này cũng thật là độc ác, đây là chiếc kính râm đắt nhất trong tiệm, giá bán lên đến 98000, thế mà liếc một cái đã chọn trúng cái này.”

Trần Dao thận trọng, đem kính râm lấy ra, sợ sơ ý một chút sẽ làm hỏng mất.

“Tiên sinh, anh có thể thử một chút, tôi cảm thấy kính râm này rất hợp với khuôn mặt của ngài.”

Trần Dao biết Lâm Dật sẽ không mua, nhưng mình là nhân viên phục vụ, phải làm tốt công việc của mình.

“Không cần thử, bao nhiêu tiền? Tôi trực tiếp mua.”

“Ngạch...”

Nghe nói như thế, Trần Dao sửng sốt một chút.

Chúng ta đây là đang ở cửa hàng Prada đó, cũng không phải tiệm ven đường đâu.

Cứ như vậy nói mua liền mua sao?

Anh còn chưa biết giá cả mà!

“Tiên sinh, kính râm này chính là kiểu mới nhất của tiệm chúng tôi, có giá 98000, đồng thời không có giảm giá.”

Nghe thấy cái giá này, Trương Hiểu Du bị dọa cho giật nảy mình.

Một cái kính râm mà giá 98000 sao?

Lão nương livestream cực khổ một tháng, cũng không kiếm được số tiền này a!

“98000 sao.”

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, “Vậy thì trước tiên chờ một chút, tôi xem những cái khác đã.”

Nhân viên phục vụ trong cửa hàng theo bản năng điều liếc Lâm Dật một chút.

Trong mắt mang theo một chút khinh bỉ.

Quả nhiên, nghe xong giá liền sợ.

Trần Dao chỉnh lại vẻ mặt, “Tiên sinh, mời đi theo tôi, bên này vẫn còn có kiểu dáng khác, giá cả lại hợp lý, đều chưa đến vạn tệ.”

“Tôi không xem kính râm nữa, vừa rồi tôi có thấy một cái mũ lưỡi trai, cảm giác thật không tệ.”

Lâm Dật nhìn về tủ trưng bày còn lại một chút, chỉ vào một mũ lưỡi trai màu đen vàng.

“Cái mũ này bao nhiêu tiền?”

Vẻ mặt Trần Dao có chút mất tự nhiên, cô cũng có chút lúng túng.

“Tiên sinh, mũ lưỡi trai này là sản phẩm liên doanh của Prada và Marvel, có giá 164000, so với kính râm ngài vừa xem còn đắt hơn một chút.”

Trương Hiểu Du xám xịt đứng một bên, bình thường cảm thấy thu nhập của mình đã rất cao rồi, cố gắng một chút cũng có thể được 1 triệu một năm.

Nhưng đi vào loại cửa hàng xa xỉ như này, cảm giác như mình cũng chỉ là tên ăn mày.

Cái mũ này cũng không có gì khác thường, có vẻ như không khác mấy so với cái mũ 20 tệ ven đường, thế mà bán 164000, các người sao không cướp luôn đi.

“Quý thì sẽ đắt một chút, đem mũ lưỡi trai này cùng với chiếc kính râm vừa rồi gói lại, rồi giúp tôi tính toán xem hết bao nhiêu tiền.” Lâm Dật nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 694.

Chương 695. Anh Ấy Lớn Lên Xấu, Cho Nên Mới Không Tháo Khẩu Trang

Lời này vừa nói ra, người trong tiệm đều sửng sốt một hồi lâu, ánh mắt rơi xuống trên người Lâm Dật, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Anh ta thật sự có thể mua nổi?

“Tiên sinh, kính râm và mũ lưỡi trai, tổng cộng là 262000.”

Lâm Dật lấy thẻ ngân hàng ra, “Quét thẻ đi, mật khẩu là 111111.”

“Được, được...”

Trên tay cầm thẻ ngân hàng của Lâm Dật, Trần Dao cảm giác như đang cầm một củ khoai nóng bỏng tay.

Đồ hơn 200 ngàn, nói mua liền mua, rốt cuộc là ngài có bao nhiêu tiền a.

Sau khi quét thẻ xong, ánh mắt của người trong cửa hàng nhìn Lâm Dật cũng thay đổi.

Ai cũng không nghĩ tới, người đàn ông đeo khẩu trang này lại là một thổ hào giấu mặt.

Trung Hải đúng là nơi ngọa hổ tàng long, mỗi một người đều không thể xem thường a.

Sau khi quét thẻ, Trần Dao trả lại thẻ ngân hàng cho Lâm Dật, cũng đề nghị:

“Tiên sinh, ngài xác định không thử một chút sao, nếu như hiệu quả không tốt, còn có thể kịp thời điều chỉnh.”

Trần Dao rất hiền lành, suy nghĩ cũng rất đơn giản.

Anh ấy mua đồ đắt như vậy, dù sao cũng phải thử một chút chứ, vạn nhất không hài lòng, sau khi ra khỏi cửa hàng sẽ không được trả nữa, như thế thì sẽ rất tốn tiền.

Vừa dứt lời, nữ quản lý đi tới trước mặt Trần Dao, kéo cô sang một bên, nhỏ giọng dạy dỗ:

“Nói lung tung gì vậy?”

Trần Dao có chút tủi thân, “Em không có nói gì nha, chỉ là muốn để anh ấy thử một chút, cũng không có phá hỏng quy tắc của tiệm.”

“Chuyện này không liên quan gì đến quy tắc cả, chị đang nói em không biết nhìn mặt mà nói chuyện.”

“Em cũng không nói gì sai mà?”

“Em không nhìn thấy anh ta vẫn luôn đeo khẩu trang à, hơn nữa còn mua kính râm và mũ lưỡi trai, rõ ràng là muốn che mặt mình lại, chẳng lẽ em còn không nhìn ra chuyện gì sao?”

Trần Dao nghĩ một lúc, sau đó liền bừng tỉnh.

“Không phải là trên mặt của anh có thương tổn gì đó chứ?”

“Đó là điều chắc chắn.” Nữ quản lý nhỏ giọng nói:

“Chắc chắn là trên mặt có bệnh không tiện nói ra, không muốn lộ mặt trước mặt mọi người, cho nên mới ăn mặc như vậy.”

“Vậy thì thật là đáng tiếc.”

“Thượng Đế luôn công bằng, mở ra một cánh cửa, thì tất nhiên sẽ đóng lại một cánh cửa khác của anh ấy.” Nữ quản lý nói:

“Nếu như anh ấy vừa đẹp trai lại có tiền, thì những người đàn ông khác sống thế nào đây.”

“Lời nói này rất đúng, chị Lưu, thật xin lỗi, em vừa rồi nói sai rồi.”

“Không sao cả, sau này đừng phạm loại này sai lầm như vậy nữa là được.”

Nói xong, nữ quản lý đi tới trước mặt Lâm Dật, khẽ gật đầu, khách sáo nói:

“Tiên sinh, thực sự xin lỗi, cô ấy là người mới của cửa hàng chúng tôi, tuổi còn nhỏ không biết nói chuyện, nếu có chỗ nào đắc tội thì hi vọng ngài bỏ qua cho.”

“Đắc tội tôi sao?” Lâm Dật nói:

“Cô ấy vừa rồi phục vụ rất chu đáo, không đắc tội tôi chỗ nào, các người không cần phải nghi thần nghi quỷ.”

Nữ quản lý và Trần Dao đều nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần không có tức giận là được rồi.

Cứ như vậy, sau này lại đến đây mua sắm, xem như đã giữ chân được một khách hàng lớn.

“Anh Lâm, tôi cảm thấy anh vẫn nên thử một chút đi, dù sao đồ này cũng đắt, tiền của anh cũng không phải là gió thổi tới.” Trương Hiểu Du đề nghị.

Nữ quản lý khẽ nhíu mày, bạn gái của thổ hào này bị sao vậy, chẳng lẽ là không biết chuyện của anh ta sao?

Xem ra tuổi còn nhỏ, ngay cả nỗi niềm khó nói của bạn trai mình mà cũng nhìn không ra.

Trong tiệm có nhiều người như vậy, cô không phải đang cố ý khiến người ta mất mặt đó chứ.

“Cô nói cũng đúng, vậy thì thử một chút đi.”

Lâm Dật đến trước gương.

Sau đó...

Tháo khẩu trang ra.

Trong chốc lát, nhóm nữ nhân viên trong cửa hàng Prada, đều vứt bỏ mọi suy nghĩ mà hít vào một ngụm khí lạnh.

Đây là nhan sắc thần tiên gì vậy!

Lớn lên cũng quá đẹp trai rồi đi!

Tại sao lớn lên đẹp trai như vậy lại còn muốn đeo khẩu trang!

Loại khẩu trang rẻ tiền kia căn bản không xứng đeo lên mặt của anh a.

Chị vừa mới mua Victoria's Secret, có thể cho cậu mượn nửa cái nha.

Lâm Dật không thèm quan tâm đến những người khác, thử kính râm và mũ lưỡi trai một chút, tự nhủ:

“Cảm giác cũng không tệ lắm, khá được, các người cảm thấy thế nào?”

Trương Tiểu Du và nhóm nữ nhân viên cửa hàng, đều đã bị vẻ đẹp trai của Lâm Dật khiến cho muốn khóc.

Như thế nào là khá được, đây phải là quá được mới đúng.

“Có vẻ như không có vấn đề gì, cứ như vậy đi, không đổi làm gì.”

“Đúng đúng, chúng tôi bây giờ sẽ gói lại cho ngài.”

Vốn dĩ Lâm Dật muốn mang luôn, nhưng cảm thấy có chút không được bình thường.

Không người bình thường nào, đi dạo phố mà lại che kín mình như vậy cả.

Nói không chừng còn sẽ bị người ta tố cáo là tội phạm truy nã.

Đợi đến ngày hôm sau, tin tức trên báo sẽ là.

Nghi phạm đẹp trai nhất toàn thế giới.

Sau khi nhận đồ, Lâm Dật và Trương Hiểu Du rời đi.

Trần Dao nhìn nữ quản lý.

“Chị Lưu, chị không phải nói, Thượng Đế mở cho anh ấy một cánh cửa, thì nhất định sẽ đóng cửa sổ lại à. Nhưng em cảm thấy, Thượng Đế hình như đã thuận tiện mở luôn cả cửa sổ, đồng thời còn thuận tay mở luôn cửa sổ mái nhà.”

“Nào chỉ là mở cho anh ta cửa sổ mái nhà, dường như là cho anh ta tất cả.”

Đi ra khỏi tiệm, Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một chút, phát hiện đã hơn 11 giờ, liền hỏi:

“Buổi livestream chiều nay của cô bắt đầu lúc mấy giờ?”

“Một giờ chiều.”

“Vậy thì đi ăn chút gì đó đi, sau đó đi live stream.”

“Được, nghe anh.”

Mặc dù Trương Hiểu Du là lão thủ (người từng trải) mang theo Lâm Dật, nhưng từ tư thế hiện tại thì thấy hình như Lâm Dật mới là lão đại.

Hai người tới tầng trên của quảng trường Vạn Đạt, ăn đơn giản một chút.

Sau đó mới đến bãi đỗ xe.

Trong khoảng gian này, Trương Hiểu Du đã truyền bá một hồi, nội dung cũng là nói cho những người xem còn lại, mình hôm nay sẽ trực tiếp ở một phòng livestream khác.

Cùng lúc đó, còn thay đổi tiêu đề của gian phòng, dẫn lưu qua phòng của Lâm Dật.

“Ông chủ, chiếc Bentley này là của anh sao?”

“Đúng a, chỉ hơn 4 triệu, không cần ngạc nhiên như vậy.”

Trương Hiểu Du cảm nhận được bạo kích đánh sâu vào tâm trí.

Hơn 4 triệu, lại còn dùng giọng điệu này?

“Đi thôi, lên xe.”

“Được, được ...”

Lên Bentley của Lâm Dật, Trương Hiểu Du nhìn quanh bốn phía.

Bình thường đều là nghe người khác nói, xe Bentley này tốt thế nào, không nghĩ tới bản thân mình có một ngày cũng có thể được ngồi xe này.

Ghế dựa hình như là da thật, thật sự là dễ chịu a!

“Ông chủ, tôi hỏi thăm, anh có biết về Civic không?”

“Biết, còn hiểu rất rõ.”

Chuyện này Lâm Dật cũng không có mạnh miệng, lúc đi học anh cũng là người mê xe, hiện tại có trí tuệ Hiền giả gia trì, đối với xe lại càng hiểu rõ hơn.

“Vậy thì không thành vấn đề, đợi lát nữa lúc livestream, anh làm chủ, tôi sẽ trợ giúp.”

“Được.”

“Tôi hiện tại muốn livestream, anh có muốn trang bị chút gì đó hay không?”

“Hiện tại luôn sao?”

“Để có thêm nhiệt độ nha, dù sao người xem cũng không phải là đến trong thoáng chốc được.”

“Phải chậm rãi đi vào, đúng không.”

“Đúng vậy, có thể sẽ vào chậm một chút.”

Dựa theo sự phân phó của Trương Hiểu Du, Lâm Dật đeo khẩu trang kính râm và mũ lưỡi trai lên.

Đem mặt mình che chắn thật kỹ, có thể nói là vũ trang đến tận răng.

Thấy Lâm Dật đã chuẩn bị xong, Trương Hiểu Du bắt đầu livestream.

Không đến vài phút, đã có hơn hai mươi người, đi vào phòng trực tiếp.

“Xin chào mọi người, hôm nay tôi sẽ trực tiếp cho mọi người về lái thử xe, đợi đến lúc trực tiếp, còn có quà tặng, mọi người không được rời đi giữa chừng đó nha.”

“Chuyện hôm nay là sao vậy, sao lại phát sóng trực tiếp ở trong phòng của người khác a? Người tên là ‘Anh trai khẩu trang’ chẳng lẽ là tình nhân cũ của cô sao? Chẳng lẽ cô đã vứt bỏ thổ hào đại ca ngày hôm qua rồi sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 695.

Chương 696. Bắt Đầu Livestream

“Ai nha, các người không được nói lung tung a. Vị đại ca thổ hào ngày hôm qua chỉ đơn thuần thưởng thức tài hoa của tôi thôi, không có ý nghĩ gì xấu cả.” Trương Hiểu Du vừa đùa vừa nói.

“Thật ra ban đầu thổ hào đại ca cũng có ý với cô, nhưng khi nhìn thấy ba vòng của cô, thì một chút ý nghĩ cũng không còn nữa.”

“Các người nói như vậy, thì có chút xúc phạm người khác a.” Trương Hiểu Du ưỡn ngực, “30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây, chớ chê thiếu nữ bằng phẳng!”

“Chờ một chút, Tiểu Ngư, cô đang ngồi xe của ai vậy, đồ vật bên trong nhìn rất không tệ a.”

“Ôi ôi ôi~”

Trương Hiểu Du cười gian trá một tiếng, “Các người luôn nói, tôi thường xác định và đánh giá đồ vật không có giá trị đúng không, hiện tại tôi sẽ để cho các người xem đồ tốt thật sự!”

“Đứng lại, tôi hiện tại long trọng giới thiệu, người ngồi bên cạnh tôi đây, chính là chủ nhân phòng livestream này, Anh trai khẩu trang!”

“Tôi dựa vào! Là Bentley!”

Nhìn thấy Logo trên tay lái, người trong phòng livestream đều không bình tĩnh nổi nữa.

“Người bên cạnh là người giàu có sao?”

“Khó trách không thèm quan tâm đến thổ hào đại ca kia nữa, thì ra là đã có niềm vui mới.”

“Quả nhiên, con gái hung dữ cũng xứng có được tình yêu.”

“Xe này lấy được từ đâu vậy, không phải là đi mượn đó chứ.”

“Làm sao có thể mượn được chứ, không thể là Anh trai khẩu trang tự mình mua sao?” Trương Hiểu Du phản bác.

“Nếu như anh ta thật sự có tiền như vậy, tại sao còn làm streamer a?”

“Cái này gọi là sở thích, dạo chơi nhân gian, các người có hiểu không?” Trương Hiểu Du nói.

“Xin lỗi, là chúng tôi không hiểu.”

“Không hiểu cũng không sao cả, mọi người sau này phải ủng hộ Anh trai khẩu trang giống như ủng hộ tôi. Anh ấy sẽ mang đến cho mọi người những màn livestream càng đặc sắc hơn.”

“Người nào livestream đều không quan trọng, khi nào mới bắt đầu lái thử xe trực tiếp đây, gần đây tôi đang chuẩn bị mua xe, cũng không biết nên mua kiểu nào đây.”

Ngoại trừ một số người lăn lộn giễu cợt, thì những người còn lại xem trực tiếp của Trương Hiểu Du quả thực đều có mục đích rõ ràng.

Dù sao sự hung dữ của Trương Hiểu Du, quả thực không có gì đáng xem cả.

“Mọi người đừng có gấp, khoảng mười mấy phút nữa chúng tôi mới đến nơi. Buổi livestream hôm nay chắc chắn sẽ không khiến mọi người thất vọng.”

…

Trước cửa hàng Honda 4S, có một người đàn ông trung niên và một người nữ trẻ tuổi hết nhìn đông rồi nhìn tây, lại nhìn bốn phía.

Người đàn ông tên là Trương Diệp Lôi, là quản lý của cửa hàng 4S này.

Ông là một fan trung thành của chương trình livestream, trong một lần xem livestream, chợt nhìn thấy Trương Hiểu Du, cảm thấy phong cách của cô rất thú vị, cho nên đã mời cô ấy livestream lần này.

Mà chi phí livestream lại thuộc về hình thức chia hoa hồng.

Bán được một chiếc xe, thì có thể nhận được một khoản hoa hồng là 600 tệ.

600 tệ không được coi là nhiều, đối với Trương Hiểu Du mà nói thì giống như là không lấy tiền.

Bởi vì cô có thể mượn hoạt động lần này, để nâng cao nội dung và chất lượng phát sóng của mình.

Cho nên về chuyện có thể không kiếm được tiền, cô cũng không quan tâm lắm.

“Anh Trương, streamer mà anh tìm đến kia em đã nhìn qua một chút, tuy rằng có chút nhân khí, nhưng cũng không phải là vô cùng nổi tiếng. Chúng ta chuẩn bị nhiều như vậy, có phải là có chút khoa trương hay không.”

Người phụ nữ tên là Tôn Thiến, là quán quân doanh số của cửa hàng 4S này, các loại hoạt động, lời nói của cô đều có trọng lượng và quyền tham dự.

“Xem ra cô cũng không hay xem livestream, không hiểu cách thức hoạt động bên này.”

“Chuyện này thì có thể có cách thức gì chứ, tìm streamer đến làm hoạt động, không phải đều tìm người có nhân khí cao sao.”

“Đây chỉ là một nguyên nhân trong đó, chúng ta phải chọn những streamer có mức độ gắn bó với người sử dụng, như vậy mới có hiệu quả.” Trương Diệp Lôi nói:

“Cô đừng nhìn những nữ streamer đứng đầu kia, nguyên một đám đều có nhân khí rất cao, nhưng đều là dùng dáng người để đổi lấy. Người dùng chỉ thích nhìn bọn họ, không thích xem những thứ khác, cho dù có tìm tới, thì hiệu quả cũng không tốt.”

“Streamer tên là Trương Hiểu Du kia thì không giống, cô ấy là một trong số ít streamer xác định và đánh giá của Đấu Ngư, phong cách trực tiếp cũng thật thú vị, quần thể người dùng cũng vô cùng ổn định, tìm dạng streamer như này mới càng có hiệu quả.”

“Vậy được rồi, ngài là lãnh đạo ngài có tính toán.”

Ngay tại lúc hai người nói chuyện, Lâm Dật lái Bentley dừng lại trước cửa hàng 4S.

Chuyện này khiến cho hai người giật nảy mình, đây chính là Bentley hơn 4 triệu a.

Cũng không phải muốn là có thể nhìn thấy.

Sau khi xe dừng hẳn, Lâm Dật và Trương Hiểu Du bước xuống từ trên xe.

Bởi vì lúc trước đã nhìn qua tư liệu của Trương Hiểu Du, hai người liếc mắt một cái liền nhận ra cô.

Chỉ là Lâm Dật trang bị đầy đủ bên cạnh, khiến cho hai người có chút buồn bực và tò mò.

Che như này cũng quá kín đi, giống như là người bị tình nghi không bằng.

“Chào Trương quản lý, tôi là Trương Hiểu Du.”

Sau khi nhìn thấy Trương Diệp Lôi, Trương Hiểu Du cười chào hỏi.

“Chào cô, chào cô.” Trương Diệp Lôi khách sao nói: “Vị này là?”

“Anh ấy là một streamer khác trên nền tảng của chúng tôi, hôm nay sẽ cùng tôi làm hoạt động này.”

“Vậy bộ dáng hóa trang này là sao?”

Hai người đều có chút không hiểu, cảm thấy cách ăn mặc của Lâm Dật có chút kỳ quái.

Che kín mặt như vậy, đây là không có mặt mũi gặp người sao?

Trương Diệp Lôi có chút buồn bực, xem livestream nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu ông nhìn thấy có người biến mặt mình thành thế này.

“Đây là đặc sắc trực tiếp của anh ấy, chúng tôi dựa vào thực lực để nói chuyện, không làm những chuyện hại não kia.”

“Nói như vậy cũng đúng, thời đại này, bất kỳ ngành nghề nào, nếu như không có chút năng lực thì sớm muộn gì cũng sẽ bị đào thải thôi.”

Chuyện của Lâm Dật hai người vẫn không để ở trong lòng, dù sao anh ta chỉ là vật làm nền.

Chỉ cần Trương Hiểu Du livestream bình thường là được.

Nhưng Tôn Thiến vẫn luôn giữ thái độ phủ định, bởi vì danh tiếng của cô ấy quả thực là không đủ cao.

“Trương tiểu thư, chúng tôi đã bố trí xong hiện trường của hoạt động này, bây giờ có thể bắt đầu.”

“Vậy bây giờ bắt đầu luôn đi, fan trong phòng livestream đã có chút đã không đợi nổi nữa.”

“Được, mời vào bên trong.”

Hai người được dẫn vào trong cửa hàng 4S.

Ở giữa cửa hàng, có một chiếc Honda Civic bản mới đang đỗ.

Tuy giá cả không đắt, nhưng dáng vẻ cùng động cơ tuyệt đối là không thể chê được.

Trong các loại xe cùng một cấp bậc, cơ hồ là không có đối thủ.

Nhìn con Civic bản mới trước mắt, Lâm Dật lại không có chút phản ứng.

Tuy bộ dáng đều không khác mấy, nhưng so với Type-R của Lý Sở Hàm thi tuyệt đối là hai loại khác nhau, kém không phải là một chút.

Trương Hiểu Du cầm gậy Selfie, đem cameras nhắm ngay vào Lâm Dật.

“Anh trai khẩu trang, hiện tại liền bắt đầu đi, nhất định phải lấy mặt chuyên nghiệp ra đó.”

“Được.”

Thấy người livestream biến thành Lâm Dật, sắc mặt của Trương Diệp Lôi và Tôn Thiến liền thay đổi.

“Trương tiểu thư, không phải đã nói là cô đến livestream sao, giờ sao lại biến thành người này rồi?”

“Trương quản lý yên tâm đi, anh ấy hiểu rõ về xe hơn so với tôi. Tôi cũng vì để hiệu quả livestream được tốt hơn, mới lựa chọn để anh ấy tới làm chủ buổi livestream này.”

Trương Diệp Lôi lộ vẻ khó xử, nói:

“Trương tiểu thư, cô làm như vậy thì có chút không chính thống, người mà tôi tìm rõ ràng là cô, cô lại đổi người giữa đường, cũng quá không có tinh thần hợp đồng đi.”

“Các người yên tâm, tôi bảo đảm sẽ bán được mười chiếc, nếu như bán không được thì tôi sẽ mua.” Lâm Dật thản nhiên nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 696.

Chương 697. Tự Mình Khoác Lác, Tự Mình Chịu

“Ừm hả?”

Lời nói của Lâm Dật khiến cho Trương Diệp Lôi và Tôn Thiến đều sửng sốt.

Trong lòng của bọn họ mong muốn có thể bán được 5 chiếc trở lên là được rồi.

Mà anh ta lại nói đảm bảo sẽ bán được mười chiếc, như này thì có chút khoa trương.

“Vị tiên sinh này, Civic kiểu mới nhất, giá thấp nhất cũng là 110 ngàn tệ, cậu nói bán không được thì cậu sẽ mua, chắc chắn sao?”

“Sao lại không chắc chắn chứ?” Lâm Dật nói ra: “Bán không được thì tôi lấy.”

Loại xe Civic này, Lâm Dật hiểu rất rõ, giá cao nhất cũng không quá 200 ngàn.

Cho dù không bán được thì dùng 2 triệu là đủ để mua mười chiếc.

Dù sao cũng là buổi livestream đầu tiên, tuyệt đối không thể để lật xe.

“Vậy được, chúng ta chúc anh trai khẩu trang có khởi đầu tốt đẹp.”

Hai tay Tôn Thiến vẫn ôm trước ngực, vô cùng khinh bỉ đối với người đeo khẩu trang thần bí này.

Làm như đây là chợ bán rau cải trắng không bằng!

Còn muốn bán mười chiếc, có thể sao!

Nhìn xem lúc anh ta bán không được thì sẽ giải thích thế nào!

Trương Hiểu Du đứng ở một bên, cảm thấy ông chủ chính là thiên tài livestream!

Đi vào đây còn chưa tới một ngày đâu, mà đã học được cách gây mâu thuẫn rồi.

Kéo lòng hiếu kỳ của người xem hên, hiện tại nhiệt độ của phòng livestream đã được hơn 10 ngàn rồi!

Đợt một lát nữa chắc chắn sẽ càng cao!

Trâu bò!

“Anh trai khẩu trang trâu bò, tuy tôi mua không nổi Civic Type-R, nhưng nó rất tuyệt a!”

“Người này có hơi khoác loác, nếu như bán không được mười chiếc thì sẽ phải tự móc tiền túi ra mua.”

“Tuy Type-R không đắt lắm, nhưng mua xe chính là chuyện lớn, tất cả mọi người là đều là người có lý trí, cho nên tôi không coi trọng Anh trai khẩu trang này.”

“Nhìn dáng vẻ của anh ta, không chừng còn chưa hiểu rõ tính năng của xe, muốn bán được mười chiếc, giống như là đang nói mơ giữa ban ngày.”

Nhìn thấy nhiệt độ phòng livestream càng ngày càng cao, Trương Hiểu Du cảm thấy thời cơ đã chín mùi, ra hiệu cho Lâm

Dật bắt đầu livestream.

Lâm Dật đi đến trước xe, hướng về phía cameras nói:

“Chiếc Type-R trước mắt này có mẫu hộp số thuộc vào loại hàng đầu, động lực 1.5T, 177 mã lực, nhưng tôi có thể cam đoan với mọi người, về phương diện động lực tuyệt đối nó có thể đánh bại tất cả các loại xe trong vòng 250 ngàn trở xuống.”

“Tiếp theo, kỹ thuật lợi hại nhất của Type-R là gì? Tỷ lệ chuyển hóa!”

“Tuy động cơ chỉ có 1.5T, nhưng tăng tốc trên trăm cây số lại có thể máu hơn tất cả các mẫu xe cấp A và cấp B khác, có thể nói, tỷ lệ chuyển hóa nhiệt 37.5% này có thể ngạo thị toàn cầu.”

Nghe thấy Lâm Dật giới thiệu, Trương Diệp Lôi và Tôn Thiến đều cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Số liệu chuyên nghiệp như vậy, bản thân mình còn không biết, anh ta làm sao mà biết được?

“Ngoài ra, về mặt tiêu thụ nhiên liệu, Type-R cũng đã làm đến trình độ cao nhất, khu vực thành thị thì trung bình trăm cây số sẽ hết sáu lít, chạy cao tốc thì khoảng tầm bốn lít. Điều này đối với giai cấp công nhân mà nói là vô cùng quan trọng.”

“Ngoại trừ mặt động lực và tiêu thụ nhiên liệu, Type-R vẫn còn có rất nhiều ưu điểm...”

Lâm Dật giới thiệu lưu loát trong vòng mười hai phút.

Trương Diệp Lôi nghe mà cảm thấy vô cùng bội phục, gọi thẳng ra chính là người trong nghề.

“Tôn Thiến, cô nhìn người ta xem, một streamer thế mà có thể hoàn thành một cách thuần thục như vậy, cô còn không được.”

“Khoan hãy cười, tôi chính là nhân viên tiêu thụ ba năm rồi, những thứ mà anh ta nói tôi cũng có thể hạ bút thành văn.”

“Nhưng mức độ chuyên nghiệp của người ta hẳn là cũng không kém đi, có thể xem như đã làm đủ, mạnh hơn nhiều so với các nhân viên tiêu thụ còn lại trong cửa hàng chúng ta.”

“Vậy thì thế nào, tôi vẫn không tin anh có thể bán được mười chiếc.” Tôn Thiến nói:

“Anh biết tôi nửa năm qua tại sao mỗi tháng đều đạt được quán quân tiêu thụ không?”

“Chẳng lẽ là có bí quyết gì sao?”

“Tôi nói cho anh biết, giới thiệu như anh ta khẳng định là không được.” Tôn Thiến nói:

“Trên thế giới này không có bất kỳ một xe nào là hoàn hảo cả, anh ta nói lưu loát trong thời gian dài như vậy, toàn bộ đều là ưu điểm. Người xem cũng không ngốc, chắc chắn sẽ biết anh ta đang lừa dối người, cho nên lúc tôi giới thiệu xe, đều sẽ nói qua một chút khuyết điểm tương ứng, như vậy sẽ càng chân thực hơn, độ thành giao cũng cao hơn, cho nên anh ta nói như này là không được.”

Trương Diệp Lôi âm thầm gật đầu, Tôn Thiến nói rất có lý.

Đây chính là sự khác biệt của lão tiêu thụ và tân thủ (người mới).

Trương Diệp Lôi đi đến bên cạnh Trương Hiểu Du, “Tình huống hiện tại thế nào rồi?”

“Nhiệt độ rất cao, thảo luận cũng rất kịch liệt.”

Trương Diệp Lôi nhìn tin nhắn trong phòng livestream, tình huống đúng thật là giống Trương Thiến nói, những người này đang tranh cãi.

“Anh trai khẩu trang cũng quá khoác lác rồi đi, lại còn nói về mặt động lực thì có thể đánh bại tất cả các loại xe từ 250 ngàn trở xuống, nói vậy không thấy vô nghĩa sao.”

“Đúng vậy, đúng vậy, còn có tỷ lệ chuyển hóa nữa, những trị số này đều là con số ảo, đợi đến lúc chạy chính thức thì hiệu quả chắc chắn sẽ không tốt như vậy.”

“Streamer nhất định là đã nhận tiền của người ta, quảng cáo này khắp nơi đều có dấu vết cắm thêm vào.”

Tôn Thiến nhếch miệng lên, mang theo ý cười khinh miệt.

Là quán quân tiêu thụ của cửa hàng 4S, cô cũng cảm thấy những lời kia có chút giả dối.

Còn nói gì mà tại phương diện tốc độ, còn máu lửa hơn các loại xe cấp A và cấp B.

Đây cũng quá nhảm nhí, cũng khó trách người xem lại tranh cãi như vậy.

Lâm Dật đi tới, nhìn Trương Hiểu Du hỏi:

“Tình huống thế nào rồi, người xem có ý định mua xe không?”

Trương Hiểu Du nhún vai, “Mọi người cảm thấy anh có chút khoác lác, cũng không cảm thấy Type-R sẽ có động lực mạnh như vậy.”

Trên thực tế, không chỉ có người xem trong phòng livestream mà ngay cả Trương Hiểu Du cũng không quá tin tưởng.

Xe chỉ hơn 100 ngàn sao có thể có động lực mạnh như vậy được?

Nếu như tính năng thật sự mạnh mẽ như vậy, ai sẽ còn mua những chiếc xe khác?

Trương Hiểu Du có chút khẩn trương, lần đầu anh Lâm livestream sẽ không cứ như vậy mà lật xe đi?

“Hoài nghi tính năng đúng không? Vấn đề này dễ giải quyết thôi, ra ngoài lái thử một vòng, để cho bọn họ kiến thức một chút là được.”

“Anh còn muốn lái thử sao?” Trương Diệp Lôi kinh ngạc nói.

“Là ngựa chết hay là lừa chết, phải lôi ra dùng mới biết, nếu không tôi mà nói thêm thì người khác lại cho là tôi khoác lác, như vậy thì không có ý nghĩa gì cả.” Lâm Dật nói:

“Chẳng lẽ không cung cấp dịch vụ lái thử sao?”

“Lái thử là chuyện không thành vấn đề, nhưng mà...”

Trương Diệp Lôi đúng là người câm ăn phải hoàng liên mà, có nỗi khổ mà không nói được.

Số liệu cậu vừa mới nói, có rất nhiều thứ đều là được khảo nghiệm ở trong phòng thí nghiệm.

Nếu như thật sự chạy thì khẳng định sẽ không thể chạy ra được số liệu như thế.

Khoác lác đến như vậy, đợi đến lúc lái thử, lại không có tính năng tốt như vậy, như vậy buổi livestream hôm nay sẽ thật sự lật xe.

Không chỉ có không tác dụng tăng lượng tiêu thụ, hơn nữa còn có thể khiến cho người khác có suy nghĩ tiêu cực đối với chiếc xe này.

Như vậy thì sẽ không có cách nào đảm bảo được lượng tiêu thụ sau này cả.

Nhưng tại lúc mấu chốt này, nếu như không cho anh ta lái thử, thì lại cho thấy bản thân mình đang chột dạ, người xem chắc chắn sẽ không mua.

Chuyện này nên làm thế nào cho phải đây?

Lúc này, Tôn Thiến đi tới, đứng bên cạnh Trương Diệp Lôi nói:

“Tuyệt đối không thể để cho anh ta lái thử, nếu không thì sẽ bị lộ tẩy.”

“Tôi đang nghĩ biện pháp từ chối đây.” Trương Diệp Lôi nói:

“Sớm biết như vậy, tôi đã không chuẩn bị cho buổi phát sóng này rồi, thật sự là sầu chết người mà.”

Ngay lúc hai người đang nói thầm, Lâm Dật nói:

“Nếu đã có dịch vụ lái thử, vậy thì đưa chìa khoá đi, người xem còn đang chờ đợi kìa, đừng lề mà lề mề nữa.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 697.

Chương 698. Vách Quan Tài Của Newton Cũng Không Ép Được

“Lái thử!”

“Lái thử!”

“Lái thử!”

Độ nhiệt tình của người xem trong phòng livestream lập tức tăng vọt, đều đem lực chú ý tập trung vào việc lái thử.

“Vừa rồi khoác lác nhiều như vậy, sao lại không dám lái thử rồi?”

“Những tên thương gia vô lương tâm này chỉ biết lừa gạt người tiêu thụ thôi! Đồ lừa đảo!”

“Con bà nó, vốn dĩ tôi còn thực sự muốn mua Type-R, nhưng sau khi nhìn sắc mặt đám người này, có đánh chết tôi cũng không mua Type-R nữa.”

“Từ nay về sau, tôi sẽ cho Type-R vào danh sách đen, đừng nói là Type-R, mà những loại xe còn lại của nhãn hiệu này, tôi cũng sẽ không mua nữa.”

Nhìn thấy bình luận của người xem, Trương Diệp Lôi đã khóc không ra nước mắt.

Bọn họ cảm thấy, mình và anh trai khẩu trang kia chính là cùng một bọn, nhưng trên thực tế, bản thân mình cũng là bị lừa mà.

Trương Hiểu Du có chút xấu hổ, mình tới là để giúp người ta bán xe đây.

Nhưng tình huống bây giờ thì có chút giống như đang đập quán nhà người ta hơn.

Anh Lâm, chúng ta không thể càn rỡ a!

“Ông chủ, đã đến lúc này rồi, nếu như không cho anh ta lái thử thì buổi livestream sẽ thật sự bị lật xe.” Tôn Thiến nói.

Trương Diệp Lôi lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Nhưng xe của chúng ta, căn bản cũng không có tính năng tốt như vậy, cho dù ra ngoài lái thử thì hiệu quả cũng không lý tưởng, đến lúc đó cũng bị lật xe thôi.”

“Đến lúc đó lật xe dù sao cũng còn tốt hơn so với hiện tại.”

Tôn Thiến cũng không có biện pháp nào nữa, mới đồng ý cho lái thử.

Đợi lát nữa lúc lái thử, tính năng của xe chắc chắn sẽ không đạt được như mô tả.

Đến lúc đó chỉ có thể lại mượn cớ, giải thích chuyện này,

“Ai, vậy được rồi.” Trương Diệp Lôi thở dài nói: “Hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy.”

Trương Diệp Lôi gọi người phía dưới đem chìa khóa xe tới.

Nhưng trước khi lái thử, còn phải ký một phần thỏa thuận, sau đó mới chính thức bắt đầu lái thử.

Lâm Dật cầm chìa khóa xe rồi lên xe, Trương Hiểu Du ngồi ghế cạnh tài xế, Trương Diệp Lôi và Tôn Thiến, thì ngồi ở phía sau.

Tâm trạng của ba người đều không yên, nếu như lát nữa hiệu quả không lý tưởng, thì làm sao để giải thích với người xem đây?

“Anh Lâm, xác định không có vấn đề gì sao?”

Trương Hiểu Du nhỏ giọng nói vào tai Lâm Dật.

“Chuyện này thì có thể có vấn đề gì.” Lâm Dật nói ra: “Tôi cũng không có nói điêu.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng mà nữa, thắt dây an toàn đi.” Lâm Dật nói ra: “Đúng rồi, nhân khí hiện tại đạt được bao nhiêu rồi?”

“Đã 220 ngàn, vô cùng tốt.”

Yêu cầu của nhiệm vụ hệ thống, phát trực tiếp chỉ cần đạt được 200 ngàn nhân khí, coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng bây giờ lại không có bất kỳ thông báo nào.

Lâm Dật cảm thấy, hệ thống hẳn là đã đoán được, những nhân khí kia không phải là của mình, cho nên mới không có động tĩnh.

Còn phải thêm chút sức.

“Ngồi vững vào.” Lâm Dật thắt chặt dây an toàn nói.

“Ừm, đã thắt dây an toàn.”

Ông ~ ông ~ ông ~~

“Mẹ nó, đây là âm thanh mà Type-R có thể phát ra sao?”

“Cái này mẹ nó là đã sửa lại đi!”

“Mẹ nó, đây là tiếng động cơ bốn xi lanh? Phối âm sao?”

A ~~

Không có dấu hiệu báo trước nào, Type-R đột nhiên khởi động, khiến cho Trương Hiểu Du giật nảy mình, điện thoại di động thiếu chút nữa đã rơi trên xe.

Vẻ mặt của Trương Diệp Lôi và Tôn Thiến mặc dù không khoa trương giống như Trương Hiểu Du.

Nhưng cũng lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi.

Bọn họ cũng đã từng lái qua Type-R trong tiệm.

Nhưng lại không biết còn có loại hiệu quả này.

Đây là tốc độ khởi hành của Type-R sao?

Mang đến cảm giác rất là Type-R nha!

“Không phải nhiều người đều đang chất vấn tính năng của Type-R sao, tôi sẽ tới thể hiện một chút cho mọi người xem.”

Lâm Dật đạp chân ga, phát huy tiếng pháo cỡ nhỏ của Type-R.

Như một làn khói, bỏ hết những chiếc xe xung quanh lại phía sau.

“Mẹ nó, tốc độ này được đó nha, ngay cả Sagitar đều bị nó vượt qua.”

“Nào chỉ là Sagitar a, chiếc Magotan bên cạnh cũng bị bỏ lại phía sau kìa.”

“Mẹ nó, anh trai khẩu trang trâu bò, lại vượt qua một chiếc Cadillac rồi!”

Nhìn thấy Lâm Dật lái Type-R trên đường cái, nhiệt độ của phòng livestream như được nhóm lửa, hơn nữa còn thống nhất thay đổi cách nhìn nhận vấn đề.

“Anh trai khẩu trang trâu bò! Lái chiếc xe Type-R hơn 100 ngàn mà lại mang đến cảm giác như đang lái siêu xe!”

“Thần xe vô địch, cao thủ vô địch dưới 200 ngàn!”

“Các người nhìn xem, chiếc xe Cadillac kia đã đuổi kịp rồi!”

“Tốt xấu gì xe của người ta cũng là Cadillac CT6 hơn 300 ngàn, bị một chiếc Type-R vượt qua, chắc chắn sẽ cảm thấy thật mất mặt, muốn vượt qua cũng là chuyện bình thường.”

Thấy tình huống không ổn, Trương Hiểu Du nhắc nhở: “Anh trai khẩu trang, người ta đang đuổi theo.”

Lâm Dật nhìn về kính chiếu hậu, “Đây là quyền tự do của họ, nhưng có thể đuổi kịp hay không thì cũng là chuyện của bọn họ.”

Trương Diệp Lôi và Tôn Thiến thấy mà sợ mất mật.

Anh trai khẩu trang này là điên rồi sao?

Dùng xe Type-R mấy trăm ngàn để đua cùng CT6 của người ta sao?

Đây không phải là muốn chết sao?

Nhiệt độ của phòng trực tiếp lại được nhóm lên một lần nữa.

“Thế mà lại không phục CT6, anh trai khẩu trang vs 587!”

“Như này có chút điên cuồng a, người ta là Cadillac, chứ không phải Cadillac!”

“Tôi cũng cảm thấy anh trai khẩu trang có chút không biết tự lượng sức mình. Hai xe này căn bản là không cùng một cấp bậc, cho dù Type-R có tốt, cũng không thể nào là đối thủ của người ta được!”

Ngay lúc người xem trong phòng livestream đang thảo luận kịch liệt, chủ xe Cadillac mới vừa bị Lâm Dật vượt qua, đã đuổi theo tới.

Anh ta cũng mở cửa sổ xe nói:

“Người anh em, trâu bò nha, lái Type-R còn dám đua xe với tôi? Cậu quên rằng đây chỉ là Type-R sao?”

Lâm Dật cười cười, “Cũng chỉ là con CT6 mà thôi, muốn ứng phó cũng không khó.”

Type-R tuy được ngợi khen là thần xe, nhưng giá cả vẫn đang còn bày ra đấy.

Cho dù chiếc xe cùng cấp không có địch thủ, nhưng về mặt thiết bị thì so với CT6 hơn 300 ngàn thì chắc chắn là có khoảng cách.

Cho dù chênh lệch rất lớn, nhưng Lâm Dật cảm thấy, dựa vào kỹ thuật của mình, hoàn toàn có thể bù đắp những thiếu sót tại phương diện này.

Nhưng nếu như đổi thành xe có cấp bậc càng cao thì khả năng lại không được.

Về phần CT6 trước mắt này, vẫn chưa phải là vấn đề lớn.

“Ha ha...”

Chủ xe CT6 bị chọc phát cười, “Nói thật, nếu như cậu lái Accord mà khoác lác trước mặt tôi thì tôi cũng không có ý kiến, nhưng cậu lại lái Type-R, vậy mà còn giả bộ như thế, đúng là quá lố mà.”

“Chờ đến lúc anh đuổi kịp tôi rồi nói sau.”

“Vậy được thôi, thử một chút là biết, chúng ta lấy trạm thu phí Trầm Hải làm điểm cuối, có dám hay không?”

“Sao lại không dám?”

Nói xong, Lâm Dật đóng cửa sổ xe lại, một chân đạp ga, lần nữa giành trước khoảng cách một thân xe với CT6.

“Mẹ nó, kích thích a, đua xe giữa ban ngày.”

“Tốc độ này hẳn là phải trên 90 km/h?”

“Đại ca, cậu chậm một chút a, phía trước chính là lối vào đường cao tốc Trầm Hải, sắp phải rẽ đó!”

“Anh trai khẩu trang, nhanh giảm tốc độ đi, phía trước chính là lối rẽ.” Trương Diệp Lôi nói “Nếu như không giảm tốc mà đi thẳng thì sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.”

“Ai nói tôi muốn đi thẳng?”

“Nhưng tốc độ này của cậu đã gần đạt 100 km/h, nếu cứ như thế mà chuyển hướng thì nhất định sẽ lật xe.”

“Không lật được đâu, các người ngồi vững là được rồi.”

Trương Hiểu Du cũng sợ mất mật, ngay cả gậy selfie cũng cầm không vững.

Trên đường cao tốc, tốc độ 100 km/h cũng không tính là nhanh.

Nhưng nếu như dùng tốc độ 100 km/h này để chuyển hướng, thì đừng nói là Type-R mấy trăm ngàn, mà ngay cả xe sang trọng tiền triệu cũng không xử lý nổi kiểu vận hành này đâu!

Nếu không vách quan tài của Newton cũng không ép được.

“Anh trai khẩu trang, tôi xin anh chậm một chút, lão tử mua, anh đừng vì livestream, mà lấy cái mạng nhỏ của mình ra đùa a.”

“Mẹ nó, tôi muốn báo cảnh sát, quá mẹ nó kích thích!”

“Buổi phát sóng trực tiếp lật xe cũng không sao cả, nhưng cậu đừng lật thật nha!”

Ngay lúc cư dân mạng đang ào ào an ủi, chợt nghe một tiếng ma sát chói tai!

Từ góc nhìn của Trương Hiểu Du, mọi người hoảng sợ phát hiện, chiếc xe Type-R mấy trăm ngàn này, vậy mà lấy tốc độ 100 km/h rẻ qua!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 698.

Chương 699. Chúng Tôi Muốn Xem Voice Night

“Mẹ nó! Tôi vừa mới nhìn thấy cái gì vậy?”

“Mẹ nó, Type-R mấy trăm ngàn cũng có thể lái như vậy sao!”

“Con mẹ nó, áo khoác của Tiểu Ngư cũng suýt bị bay đi luôn rồi.”

Mặc dù đã bẻ cua ổn định, nhưng Tôn Thiến ngồi ở ghế sau, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Áo khoác của Trương Hiểu Du có bay hay không cô không biết, nhưng cô thật sắp bị quật bay.

“Lốp xe vẫn là kém một chút, nếu như đổi thành lốp chịu nhiệt, đoán chừng có thể sẽ càng ổn định hơn.” Lâm Dật nhàn nhạt nói.

Trương Diệp Lôi vẫn đang còn ở trong trạng thái mông lung, giống như ngay cả linh hồn đều đã bị quật bay.

Anh trai khẩu trang này rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy.

Tay đua xe chuyên nghiệp sao?

Mà cùng cảm thấy mông lung, còn có chủ xe CT6 ở phía sau.

Cái này mẹ nó đây là thao tác gì vậy?

Mẹ nó tệ, dùng Type-R để lừa dối người ta sao?

Qua mấy vòng liên tiếp, đã không còn nhìn thấy hình bóng của chủ xe CT6 phía sau nữa.

Tuy rằng còn chưa tới điểm cuối, nhưng xem ra đã bỏ cuộc so tài rồi.

Lâm Dật thả chậm tốc độ xe, nếu như cứ lái như vậy, thì lốp xe Type-R nhất định sẽ không chịu được.

“Mọi người nhìn xem, sau khi tôi khởi động khối D, hiện tại vận tốc là 120 km/h, mà tốc độ quay mới khoảng 2000, từ điểm này thôi cũng có thể chứng minh được tính năng của chiếc xe Type-R. Hiện tại các người, còn có câu hỏi nào nữa không?”

“Đặt trước xe, lão tử hiện tại sẽ giao tiền đặt cọc, không ai có thể cản tôi cả!”

“Vợ tôi đã chôn, người nào cũng không thể ngăn tôi đổi xe!”

“Cho tới hôm nay tôi mới biết được, thì ra BMW đời 7 của tôi cũng là một chiếc xe bỏ đi!”

Nhìn thấy tin nhắn trong phòng livestream, Trương Hiểu Du vừa cười vừa nói:

“Mọi người đều muốn đặt trước xe, chỉ cần đến cửa hàng 4S này, rồi nói tên của tôi là có thể được hưởng ưu đãi và nhiều phần quà hấp dẫn, thời gian hoạt động sẽ kéo dài một tuần, mọi người đừng bỏ qua nha.”

Cô nói chuyện cùng người xem, còn Lâm Dật thì lái xe về cửa hàng 4S.

Trương Hiểu Du vừa cười vừa nói: “Trương giám đốc, hiệu quả trực tiếp hôm nay hẳn là cũng được đi.”

Trương Diệp Lôi đều đã kích động đến muốn khóc.

“Chuyện này nào chỉ là được, quả thực quá mẹ nó được, tìm ngài đến trực tiếp, thật sự là là quyết định chính xác nhất trong đời tôi.”

“Hắc hắc, Trương quả lý hài lòng là được rồi.”

Lại nói chuyện khách sáo vài câu, Trương Diệp Lôi đưa cho Lâm Dật và Trương Hiểu Du chút quà tặng để bày tỏ sự cảm ơn, sau đó bọn họ liền rời khỏi đây.

Ngồi lại trên xe của Lâm Dật, Trương Hiểu Du hào hứng, vội vàng nói:

“Các vị khán giả và hương thân, nội dung livestream hôm nay có kích thích không? Đăng ký đi, nếu có khen thưởng, thì càng tốt.”

Lâm Dật nhìn qua phòng livestream, phát hiện nhân khí livestream đã đạt tới 420 ngàn.

Nhưng vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ.

Lâm Dật không khỏi sờ cằm, chẳng lẽ nhân khí livestream khó thu hoạch như vậy sao?

Chẳng lẽ lại còn phải làm cái gì đó thật bùng nổ?

“Buổi livestream hôm nay không tệ, nhưng cô chừng nào thì mới có thể làm được buổi livestream trâu bò a, đừng làm mấy trò ầm ĩ như này nữa!”

“Làm trò ầm ĩ sao?” Trương Hiểu Du nói:

“Lái Civic Type-R, các người đã thấy qua streamer nào làm việc này chưa, không phải tôi khoác lác, nhưng Anh trai khẩu trang tuyệt đối được xem như người đầu tiên trong toàn bộ mạng lưới này.”

“Cho dù có trâu bò thì đó cũng là Type-R, có thể đưa chúng tôi đi gặp hàng cứng hơn không?”

“Cái gì mà hàng cứng rắn hơn?” Trương Hiểu Du nói: “Chúng tôi bây giờ đang ngồi Bentley, vậy có tính là hàng cứng hay không? Tuyệt đối là xe sang trọng.”

“Xe này mà cũng được gọi là hàng cứng sao, hiện tại hôn lễ cũng đều dùng loại xe này, tôi còn ngồi qua một lần kìa, không tính là gì cả.”

“Lời này có lý, Trung Hải cũng không phải là thành thị nhỏ ở tuyến 18, xe mấy triệu ở chỗ này cũng chẳng phải là cái gì cả.”

“Kỹ thuật của anh trai khẩu trang quả thực trâu bò, nhưng những thứ như này, chúng tôi cũng đã từng thấy qua trên mạng. Các người không phải là streamer xác định và đánh giá sao, dù sao cũng phải lấy ra cái gì đó mà chúng tôi chưa từng thấy qua chứ.”

“Vậy được rồi, các người nói một chút xem muốn nhìn cái gì, lần livestream tiếp theo sẽ đem các người đi xem.” Lâm Dật mở miệng nói.

“Anh trai khẩu trang, kỹ thuật lái xe của anh tốt như vậy, xem ra cũng là tài xế lâu năm, đối với xe hẳn là hiểu rất rõ đi.”

“Phương diện này cũng tạm được, nếu như các người có hứng thú, tôi có thể đem các người đi xem những loại xe còn lại một chút, có yêu cầu gì cứ việc nói ra.”

“Anh trai khẩu trang cũng thật ngông cuồng a, nói chuyện giống như thật vậy.”

“Đùa chứ, anh nhìn xe mà Anh trai khẩu trang đang lái xe, Bentley hơn 4 triệu, đoán chừng điều kiện của bạn bè của anh ấy cũng sẽ không kém, mang chúng ta đi xem xe đua, cũng là chuyện đương nhiên.”

“Trong mắt tôi, xe dưới 10 triệu cũng không tính là xe tốt. Với lại tôi cảm thấy chiếc Bentley này, cũng không có khả năng là của anh ta, đoán chừng là vì để thiết lập hình tượng phú hào, cho nên thuê một chiếc, nếu không thì có người trẻ tuổi nào lại mua loại xe này, không có chút phong cách nào hết.”

“Tôi dựa vào, người anh em tên Chanh Tinh này là dân chuyên nghiệp sao? Ngay cả loại âm mưu này cũng nghĩ ra được? Anh trai khẩu trang cũng không có đào mộ tổ tiên nhà cậu, cậu có phải là đang ghen tị hay không.”

“Tôi thực sự không phải ghen tị gì cả, chỉ là cảm thấy anh trai khẩu trang có chút khoác loác, nhìn không nổi.”

“Tôi cũng cảm thấy Anh trai khẩu trang có chút thổi phồng, tại chỗ như Trung Hải đây, xe đua 1, 2 triệu, chỉ cần buổi tối đến cửa quán bar là có thể nhìn thấy, thật sự chẳng có gì ghê gớm.”

“Lời này không sai, dưới lầu nhà tôi có một quán rượu, vào buổi tối, các loại xe sang trọng đều dừng tại đây, Mercedes-Benz BMW đều không có chỗ đứng. Mấy ngày trước tôi còn chứng kiến một chiếc Lamborghini hơn 6 triệu đỗ ở cửa quán bar, cho nên hiện tại, tôi đối với xe từ 10 triệu trở xuống đều không có cảm giác gì cả.”

“Tôi thấy các người chính là không ăn được nho thì nói nho xanh, anh hùng bàn phím lừng danh Trung Quốc.”

Lâm Dật nhìn vào phòng trực tiếp, nói:

“Được thôi, các người nói một chút xem muốn nhìn xe gì, chỉ cần là được sản xuất và lưu bán, thì tôi đều có thể thỏa mãn các người.”

Điều này Lâm Dật cũng không có khoác lác, Tần Hán, Lương Kim Minh, Cao Tông Nguyên, cộng với mình, ít nhất cũng phải có hai mươi mấy chiếc siêu xe.

Loại thường gặp trên thị trường hầu như đều có.

Cho dù không có loại xe đó, thì trên tay của các hội viên còn lại của câu lạc bộ đại khái cũng có thể tìm tới.

Lui thêm bước nữa mà nói, cho dù trên tay bọn họ không có, tìm không thấy xe mà bọn họ muốn nhìn, thì tự mình dùng tiền mua một chiếc là được, cũng không có gì lớn.

“Anh trai khẩu trang, anh cũng quá khoác lác đi, lại còn nói chỉ cần là xe có trên thị trường đều có thể mang ra cho bọn tôi xem sao?”

“Chính là như vậy.”

“Ha ha, tôi rất thích loại streamer không giữ mồm giữ miệng như này, mau tới đánh mặt của anh ta đi.”

“Tôi muốn thấy Lamborghini Evan, Anh trai khẩu trang có thể thỏa mãn tôi được không?”

“Thật không có tiền đồ, nhẫn nhịn nửa ngày, lại chỉ nói ra chiếc Lamborghini, dù sao cũng phải xem Koenigsegg hoặc là McLaren mới đáng chứ.”

“Nhìn các người là biết nguyên một đám chưa từng thấy qua việc đời, Koenigsegg và McLaren trong mắt các người đã được coi là xe tốt rồi sao?”

“Tôi dựa vào, xin chú ý lời nói của anh, nếu như ngay cả xe này cũng không tính là xe tốt, vậy thì xe nào mới được tính?”

“Nói đến xe tốt nhất toàn thế giới, không phải là Bugatti Voice Night thì còn xe nào khác sao, trên thế giới chỉ có một chiếc, đến bây giờ còn chưa từng lộ mặt đây.”

“Tôi nhớ ra rồi, chiếc xe này tôi cũng biết, nghe nói giá bán 126 triệu, 1500 mã lực, tăng tốc trăm cây số chỉ cần 2.6 giây, tuyệt đối là xe trâu bò nhất.”

“Đúng đúng đúng, Anh trai khẩu trang không phải nói xe gì mình đều có thể mang ra cho bọn tôi nhìn sao, chúng tôi muốn xem xe này!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 699.

Chương 700. Lộ Diện Dáng Vẻ

“Các người đúng là quá đáng mà.” Trương Hiểu Du nói:

“Trên thế giới chỉ có một chiếc, vậy Anh trai khẩu trang phải đi đâu lấy cho các người xem đây, chuyện này không ép buộc được.”

“Tôi cũng cảm thấy như thế, cho dù các người muốn đánh vào mặt Anh trai khẩu trang, thì cũng xin tôn trọng hiện thực một chút a. Toàn thế giới chỉ có một chiếc, đoán chừng xe này còn chưa chạy ngoài đường, đã bị người ta mua đi.”

“Lầu trên nói đúng, buổi sáng lúc tôi xem tin tức, còn cố tình chú ý tin về phương diện này. Xe này hình như đã bị một vị thổ hào thần bí mua đi, sau này muốn nhìn thấy chiếc xe này, chỉ sợ là chuyện không thể nào.”

“Tên Chanh Tinh kia đúng là khiến người ta không nói được lời nào, chỉ biết há hốc mồm.”

“Chúng tôi cũng không muốn như vậy, là Anh trai khẩu trang quá ngông cuồng, nếu như anh ta khiêm tốn một chút thì chúng tôi cũng không như vậy. Dù sao kỹ thuật lái xe của anh ta, vẫn khiến cho người ta tin phục.”

“Lời nói của Anh trai khẩu trang chỉ giới hạn trong phạm vi bình thường thôi, các người thì hay rồi, lại nói đến chiếc xe mà toàn thế giới chỉ có một chiếc, ai có thể làm được a.” Trương Hiểu Du nói.

Anh Lâm tuy rằng có tiền, nhưng cũng không giàu đến mức chảy mỡ như vậy.

Một số xe đua bình thường, anh ấy đương nhiên là có năng lực có được.

Nhưng loại xe giống như Voice Night này, khẳng định là không được.

Đây chính là xe đua siêu cấp 126 triệu, dù là cấp bậc như Tần Hán, đều không nhất định có thể mua nổi, muốn gặp được chiếc xe này, hoàn toàn là chuyện không thể nào.

“Không phải chỉ là Voice Night thôi sao, tôi mang các người đi nhìn một chút không phải là được rồi sao.”

Lời nói của Lâm Dật khiến cho Trương Hiểu Du mở to hai mắt.

“Anh trai khẩu trang, anh nói cái gì, muốn dẫn bọn họ đi xem Voice Night sao?”

“Ừm, yêu cầu khác khả năng còn có chút độ khó, nhưng chuyện này thì lại không có gì khó cả.”

Trương Hiểu Du thiếu chút nữa thổ huyết, không có việc gì khó sao?

Chuyện này so với lên trời còn khó hơn đó, có được không.

“Nhưng chiếc xe này đã bị mua đi, anh biết nó ở trong tay ai sao? Có muốn hẹn trước với người ta hay không?”

“Khẩn trương như vậy làm gì.” Lâm Dật vừa cười vừa nói: “Chẳng lẽ người mua chiếc xe này, không thể là tôi sao?”

“Ngạch...” Trương Hiểu Du sửng sốt một giây,

“Anh trai khẩu trang đừng đùa nữa, đây chính là chiếc xe duy nhất trên toàn thế giới, không phải có tiền là có thể mua được, đoán chừng đã bị thổ hào Trung Đông nào đó mua rồi.”

“Nhìn đi, thiết lập thổ hào, cứ như vậy lặng lẽ dựng lên, lại còn nói mình mua Voice Night nữa chứ, đúng là biết nói đùa mà.”

“Streamer mồm miệng tốt nhất năm là đây.”

“Thật ra tôi đã không còn muốn nhìn Voice Night nữa, chỉ muốn xem streamer này làm sao có thể khoác lác được như vậy.”

“Ha ha, hiện trường tự vả sắp đến, thật kích thích!”

Lâm Dật cười cười, cũng không nói nữa.

Mà lúc này, anh phát hiện nhân khí đã đột phá 500 ngàn!

Lâm Dật không biết, nơi này có bao nhiêu là của mình, nhưng chắc chắn là nhiều hơn so với ban nãy.

Chờ lúc trở lại Cửu Châu Các, hẳn là có khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

“Anh trai khẩu trang, thật sự muốn dẫn bọn họ đi xem Voice Night sao?”

“Đương nhiên, loại chuyện này sao có thể gạt người, rất dễ dàng lộ tẩy nha.”

“Được, được rồi…”

Trương Hiểu Du vẫn có chút không tin, nhưng lúc này cô cũng không thể nói gì.

Bởi vì nhân khí phòng livestream đang tăng lên.

Đối với ngành nghề livestream này, tự nói, tự hắc, tự giễu, đều là hình thức livestream rất quan trọng, cũng có thể mang đến hiệu quả rất tốt.

Tuy còn phải nghĩ biện pháp hoàn thành, nhưng nhân khí đã đột phá 500 ngàn, lần phát sóng này vẫn là rất thành công.

Nghĩ đến đây, Trương Hiểu Du sửa lại tên phòng livestream.

《 Theo chân Anh trai khẩu trang, mang bạn đến xem xe đua đắt nhất thế giới, Voice Night thần bí! 》

“Các vị khán giả, làm phiền mọi người chia sẻ phòng livestream của Anh trai khẩu trang một chút.” Trương Hiểu Du nói:

“Chỉ cần nhân khí phòng livestream đột phá 600 ngàn, chúng ta sẽ đi xem Voice Night!”

“Đã chia sẻ, tôi đã không thể chờ được nữa rồi.”

“Đã chia sẻ!”

“Đã chia sẻ!”

Trương Hiểu Du là một streamer rất có kinh nghiệm, ở thời điểm này vẫn mang đến tiết tấu của phòng livestream.

Hi vọng người xem có thể sẽ càng nhiều một chút.

Rất nhanh, Lâm Dật lái đến cổng Cửu Châu Các.

Trương Hiểu Du và người trong phòng livestream đều luống cuống, hoặc có thể nói đã bị giật nảy mình.

“Anh trai khẩu trang, đây là đệ nhất biệt thự Trung Hải - Cửu Châu Các sao?”

Lâm Dật gật gật đầu, “Voice Night đang ở trong đó, tôi dẫn mọi người đi nhìn một chút.”

“Tôi đã không còn hứng thú xem Voice Night nữa, cảm thấy nhà vệ sinh nơi này đã đủ để mua một căn phòng cho tôi rồi.” Trương Hiểu Du nói.

“Nhìn chút tiền đồ của cô kìa.”

Nhìn thấy Lâm Dật lái xe đến Cửu Châu Các, người trong phòng livestream đang thảo luận kịch liệt.

“Nghe nói nhà ở đây còn trâu bò so với Thang Thần Nhất Phẩm, hôm nay rốt cuộc tôi đã được nhìn thấy cái gì vậy.”

“Kẻ có tiền đúng là không giống nhau nha, tôi làm việc một đời không ăn không uống, cũng mua không nổi một cái nhà vệ sinh ở đây.”

“Thật chua xót mà!”

“Chờ một chút!”

Nhìn thấy Lâm Dật sắp lái xe đi vào, Trương Hiểu Du gọi anh lại.

“Anh trai khẩu trang, anh muốn làm gì, chúng ta không đợi người đến đón sao.”

“Hả? Chờ người nào đến đón?”

“Đương nhiên là bạn của anh rồi.” Trương Hiểu Du chỉ vào cửa chính của Cửu Châu Các, “Biệt thự loại cấp bậc này, nếu như không có chủ nhân cho phép thì căn bản là không thể vào được.”

“Đây là nhà của tôi, ai dám ngăn cản tôi chứ?”

Lời này vừa nói ra, phòng livestream lại sôi trào lần nữa.

“Anh trai khẩu trang đang nói cái gì vậy, lại còn nói Cửu Châu Các là nhà mình? Có phải là quá khoác lác rồi hay không?”

“Nếu như anh ta thật sự có tiền như vậy, sao còn đi làm streamer? Có mưu đồ gì đây?”

“Ha ha, ngồi đợi bị vả mặt.”

Lâm Dật không quan tâm nhiều như vậy, lái xe đến cửa chính của Cửu Châu Các.

Nhìn thấy Bentley của Lâm Dật, bảo an tại cửa ra đứng lên chào, cán nâng tự động mở ra, không có bất kỳ trở ngại nào.

Trương Hiểu Du ngây ngẩn cả người.

Cứ như vậy mà tiến vào sao?

Xác định không tính sai sao?

Cùng kinh ngạc, còn có cư dân mạng trong phòng livestream, khung bình luận đang điên cuồng spam.

Sao anh ta có thể đi vào?

Sau khi vào trong Cửu Châu Các, Lâm Dật lái đến biệt thự số 2.

Bởi vì biệt thự số một là chỗ ở của mình và Kỷ Khuynh Nhan, anh cũng không muốn để lộ quá nhiều tin tức.

Sau khi dừng xe lại, Lâm Dật và Trương Hiểu Du xuống xe.

Phong cảnh của Cửu Châu Các khiến cho Trương Hiểu Du cảm thấy mê mẩn.

Đây cũng quá đẹp đi, quả thực giống như lâm viên Hoàng gia vậy.

“Anh trai khẩu trang, Voice Night ở đâu vậy, có thể xem nó sao?” Trương Hiểu Du thử thăm dò.

“Đương nhiên là có thể, không phải vậy tôi đem các người tới đây làm gì.”

“Anh trai khẩu trang, anh đừng khoác lác nữa, tuy Cửu Châu Các là biệt thự hàng đầu của Trung Hải, nhưng tôi cũng không tin Voice Night sẽ xuất hiện ở đây. Anh cũng đừng lấy mấy con xe tương tự ra để lừa chúng tôi.”

“Đúng vậy, chúng tôi đều đã thấy qua Voice Night, không thể gạt chúng tôi được đâu.”

Nhìn khung bình luận trong phòng livestream, Lâm Dật cười cười, “Nếu như tôi thật sự muốn lừa dối các người, tôi cũng không cần tốn công tốn sức nhiều như vậy?”

“Vì nhân khí thôi, hiện tại streamer vì để thiết lập cho mình mà chuyện gì cũng đều có thể làm được.”

“Vậy được rồi, không nói nhiều nữa, tôi sẽ mang các người đi xem rốt cuộc hình dáng của Voice Night là như thế nào.”

Nói xong, Lâm Dật mở cửa nhà xe ra.

Voice Night như một con mãnh thú xuất hiện ở trước mặt tất cả người xem!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 700.

Chương 701. Cường Hóa Khen Thưởng Mới Nhất

Tại khoảnh khắc cửa gara mở ra, bên trong phòng livestream lập tức lặng ngắt như tờ.

Khung bình luận vừa rồi còn như giếng phun, nhưng lúc này lại như một đầm nước đọng, toàn bộ đều tĩnh lặng.

Ánh mắt của tất cả mọi người, đều không chớp mà nhìn chằm chằm vào chiếc xe đua màu đen kia.

Rất nhiều người đều là dân mê xe, cho nên liếc mắt một cái đã nhận ra chiếc xe này.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là chiếc xe duy nhất trên thế giới, Voice Night 126 triệu!

Sự trầm lặng của phòng livestream ước chừng kéo dài khoảng một phút.

Sau đó, khung bình luận trên màn hình lập tức bùng nổ giống như vũ khí hạt nhân vậy.

Tốc độ spam này, khiến cho người ta không thấy rõ bọn họ đang nói cái gì.

“Đúng thật là Voice Night, thần xe trị giá 126 triệu!”

“Anh trai khẩu trang trâu bò, ngay cả loại xe này cũng có thể lấy được!”

“Ha ha, nhóm Chanh Tinh kia, các người cảm thấy mặt có đau không? Đây chính là kết cục khi dám xem thường khí thế của Anh trai khẩu trang!”

“Phục phục, lão đại không thể trêu vào!”

“Đến đăng ký đi.”

“Anh trai khẩu trang, anh đừng chỉ đứng ở đó nữa, mang chúng tôi lại gần để xem cho kỹ chút đi.”

Lâm Dật vừa muốn nói chuyện, thì bị Trương Hiểu Du bên cạnh ngăn lại, cô nói về phía Cameras:

“Hiện tại nhân khí phòng livestream đã đột phá 750 ngàn, mọi người cố gắng một chút, giúp đỡ chia sẻ một chút, đợi đến lúc đạt 1 triệu, chúng ta sẽ theo bước chân Anh trai khẩu trang đi xem sức hút của chiếc thần xe 126 triệu này ở khoảng cách gần.”

Không thể không nói tại phương diện livestream, Trương Hiểu Du đúng là rất chuyên nghiệp.

Nếu như là Lâm Dật thì đã trực tiếp mang bọn họ tới xem rồi.

Chờ sau khi xem xong, thì buổi trực tiếp cũng kết thúc.

Nhân khí cũng không có cách nào tăng lên được nữa.

Đây chính là chênh lệch về mặt kinh nghiệm.

Cùng lúc đó, quà tặng và khung bình luận của phòng livestream đều đang điên cuồng được spam.

Quần chúng đang tràn vào không ngừng, nhân khí không ngừng tăng vọt, rất nhanh đã đột phá 800 ngàn.

Mà trong khoảng thời gian này, Trương Hiểu Du cũng không có nhàn rỗi.

Mang người xem trong phòng livestream, bắt đầu đi dạo Cửu Châu Các.

“Anh trai khẩu trang rốt cuộc là làm nghề gì vậy, vậy mà lại quen biết bạn bè có tiền như vậy, thật sự là phục.”

“Không phải Anh trai khẩu trang đã nói rồi sao? Cửu Châu Các và Voice Night kia đều là của anh ấy, sao các người lại không tin chứ.” Trương Hiểu Du nói.

“Cô suy nghĩ kỹ xem, người có thể mua nổi Cửu Châu Các và Voice Night, ít nhất cũng là phú nhị đại cấp bậc như Tần Hán, mà đã đến cấp bậc kia rồi, còn đi làm streamer sao?”

“Đúng vậy, cho dù phú nhị đại có livestream thì cũng là tiền hô hậu ủng, sao có thể tìm cô để livestream được.”

“Mẹ nó, lời này của các người đã làm tổn thương người ta đó nha.”

Cười mắng một câu, Trương Hiểu Du cảm thấy, người xem trong phòng livestream nói cũng có đạo lý.

Những phú nhị đại hàng đầu của Trung Quốc quả thực có không ít người đều thích xem livestream.

Trông thấy người nào đó lớn lên xinh đẹp, liền tùy tiện khen thưởng ít tiền, sau đó hẹn offline ra ngoài chơi một chút.

Nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, người nào lại tự mình làm streamer như này.

Cho nên thủy hữu(*) nói cũng có lý, có khả năng đây là nhà của bạn bè, cho nên anh ấy mới có quyền tự do ra vào.

(*) là tên gọi của những người xem livestream trên mạng.

“Các người đừng quan tâm nhà và xe có phải là của Anh trai khẩu trang hay không nữa, có thể đi vào Cửu Châu Các, còn mang các người đi xem Voice Night giới hạn toàn cầu, chỉ tính chuyện này thôi đã vô cùng trâu bò rồi.”

“Lời này không sai, Anh trai khẩu trang vẫn là rất có năng lực, tôi đã theo dõi, sau này mỗi lần Anh trai khẩu trang livestream tôi đều sẽ xem.”

“Đợi lát nữa tôi sẽ xây dựng một group người hâm mộ, nếu mọi người có hứng thú thì tham gia và. Mọi người muốn xem livestream về cái gì thì có thể thảo luận trong nhóm, lấy năng lực của Anh trai khẩu trang, nhất định có thể cho các người nhìn thấy nhiều thứ thú vị hơn.”

“Không thành vấn đề, tôi nhất định sẽ tham gia đầu tiên!”

Ngay tại lúc Trương Hiểu Du và người xem đang nói chuyện trên trời dưới đất, thì âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Lâm Dật.

【 Hoàn thành nhiệm vụ, khen thưởng 200 ngàn điểm thông thạo 】

【 Mức độ thuần thục nghề nghiệp độ: 30%, thưởng thẻ may mắn (thời hạn hai mươi phút) 】

“Lại là thẻ may mắn?!”

Lâm Dật rất thích phần thưởng thẻ may mắn này, hơn nữa lần này còn là hai mươi phút.

Mà cộng với trước đó thì tổng cộng có hai tấm và ba mươi phút, đúng là rất không tệ.

Ít nhất thì thời khắc mấu chốt có thể bảo mệnh.

Giống như hoạt động phẫu thuật cho Dương Nghiễm Hạ trước đây vậy.

“Anh trai khẩu trang.”

Trương Hiểu Du đi tới, “Nhân khí phòng livestream của anh đã đột phá 1 triệu, có thể thực hiện bước kế tiếp của buổi livestream rồi.”

“Đi thôi.”

Lâm Dật mang theo Trương Hiểu Du vào trong ga-ra.

Quan sát Voice Night ở khoảng cách gần như vậy, khiến cho người trước màn hình chảy cả nước miếng.

“Môi trước này, đường cong này, yêu rồi yêu rồi.”

“Tôi cảm thấy chỉ cần một cái lốp xe thôi đã đủ mua một căn nhà cho chúng ta rồi.”

“Cái này mẹ nó đúng là vô nhân tính, thật chua xót nha!”

“Anh trai khẩu trang, có thể ra ngoài lái thử một vòng hay không?”

Lâm Dật nhún vai, “Còn chưa có biển số xe, chưa lái được, đợi qua mấy ngày nữa đi.”

Lấy địa vị của Lâm Dật tại Trung Hải thì cho dù không có biển số, lái ra ngoài cũng không thành vấn đề.

Nhưng đây là xe mới, vẫn nên để cho Kỷ Khuynh Nhan là người đầu tiên ngồi mới tốt.

Đối với lí do thoái thác của Lâm Dật, đoàn người cũng không nghĩ nhiều.

Có thể nhìn thấy siêu xe như này, đã là rất hiếm thấy rồi.

Những chuyện như lái thử, chỉ có thể gặp mà không thể cưỡng cầu.

Sau khi livestream kết thúc, Trương Hiểu Du thu thiết bị phát sóng lại, cười nói:

“Ông chủ, buổi livestream hôm nay thật sự là siêu cấp thành công. Một người mới, lần đầu livestream như anh, mà đã có thể đạt được 1 triệu nhân khí. Đây chính là chuyện vô cùng hiếm thấy, sau này lúc anh tự mình livestream, thì sẽ không sợ thiếu người nữa.”

“Nhờ có cô hỗ trợ.”

“Chút giúp đỡ ấy của tôi có tính là gì.” Trương Hiểu Du nói: “Anh thưởng tôi 500 tên lửa siêu cấp, tôi giúp anh cũng là chuyện nên làm.”

“Chuyện tên lửa kia, không cần để ở trong lòng.”

Trương Hiểu Du nhìn bốn phía một chút, “Ông chủ, cũng không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên đi thôi, khu biệt thự cao cấp như vậy, chúng ta ở lại đây cũng không tiện.”

“Đây chính là nhà tôi, có cái gì mà không tiện?”

“Hả?”

Trương Hiểu Du biểu lộ khoa trương, “Nơi này thật sự là nhà anh sao?”

“Nếu không phải vậy thì bảo an sao có thể để mở cửa cho tôi vào được.”

“Nếu nói như vậy, chiếc Voice Night kia cũng là của anh thật sao?”

“Chỉ là chiếc xe hơn 100 triệu, không đến mức khoa trương như vậy chứ?”

Trương Hiểu Du thiếu chút nữa thổ huyết, “Ông chủ, xin anh cho người nghèo chúng tôi một con đường sống đi. Nếu như tôi có 100 triệu, thì đã không làm streamer rồi.”

“Nhìn chút tiền đồ kia của cô xem.”

“Nhưng tôi thật sự tò mò, anh lớn lên đẹp trai, còn có tiền, tại sao lại muốn làm streamer vậy.”

Tuy trước đây, Trương Hiểu Du cũng có thắc mắc như vậy, nhưng khi đó, cô cũng không biết Lâm Dật lại có tiền như thế.

Có tiền đến mức độ này, còn đi làm streamer, hơn nữa còn làm đâu ra đấy, chuyện này rất kỳ hoặc.

“Thật sự kỳ quái lắm sao?”

“Đương nhiên là kỳ quái rồi, quả thực là hành vi mê hoặc nhân loại, tôi chưa từng thấy qua phú nhị đại nào lại ra ngoài làm streamer cả.”

“Bọn họ không chơi, là bởi vì bọn họ còn chưa tới được cảnh giới như tôi.” Lâm Dật nói:

“Nói cách khác, có thể là không có tiền như tôi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 701.

Chương 702. Để Anh Trêu Ghẹo Đủ

“Ngạch ..."

"Anh nói như vậy tôi đã hiểu, những người khác không làm streamer, là bởi vì bọn họ không đủ giàu mà thôi."

"Chính là cái ý tứ này."

Trương Hiểu Du cười hắc hắc, "Anh Lâm, anh ở đây tôi không quấy rầy anh nữa, tôi đi trước đây, có việc gì chúng ta liên hệ WeChat."

"Được, tôi tiễn cô."

"Không cần, không cần." Trương Hiểu Du nói: "Hôm nay tôi đem bỏ bạn thân của mình qua một bên, lát nữa tôi còn phải đi ăn cơm tối với cô ấy, để xoa dịu trái tim bị tổn thương của cô ấy."

"Vậy được."

Đơn giản nói chuyện vài câu, Lâm Dật trở về biệt thự số một.

Liếc nhìn thời gian, phát hiện đã sắp bốn giờ rồi, ngoài ra, còn có một tin nhắn chưa đọc của Lương Nhược Hư.

Mở WeChat ra, Lâm Dật gọi Lương Nhược Hư bằng videocall.

Sau một vài tiếng chuông, Lương Nhược Hư đã bắt máy.

"Lương đại mỹ nữ, có chuyện gì vậy."

Trong thời gian làm việc, Lương Nhược Hư mặc quần áo hầu như là đồng phục công sở màu xám.

Tóc buộc cao, trang điểm có chút chững chạc, nhìn rất thành thục.

"Anh đang ở nhà à?" Nhìn thấy bối cảnh phía sau lưng Lâm Dật, Lương Nhược Hư hỏi.

"Ừm."

"Cửa tiệm của anh xảy ra chuyện gì à? Sao không mở cửa?"

"Ừm, không làm nữa."

Lương Nhược Hư trầm mặc mấy giây, Lâm Dật làm như vậy là có lý do của anh.

Nếu như xảy ra chuyện, đoán chừng anh ấy cũng không còn tâm trí đâu mà làm tiếp nữa.

"Vậy bây giờ anh đang bận làm việc gì? Về tập đoàn Lăng Vân đi làm sao?"

"Cô nói như vậy là ý gì? Trước đó không phải tôi nói rồi sao, đời này cũng không thể về công ty đi làm."

Lương Nhược Hư cười cười, "Vậy Lâm tổng có thể hay không tiết lộ cho tôi biết gần đây anh đang bận cái gì không?"

"Làm streamer."

"Làm streamer?" Lương Nhược Hư nói:

"Anh là rảnh rỗi không có chuyện gì làm à? Long Tâm bên kia nhiều chuyện như vậy, anh lại có tâm tư đi làm streammer, tôi thực sự là phục anh rồi, anh nghiêm túc một chút có được hay không."

Lâm Dật: "Cô căn bản không hiểu dụng tâm lương khổ của tôi rồi."

Lương Nhược Hư: "Anh không nói, tôi làm sao hiểu?”

Lâm Dật: "Chân chính hiểu không cần nói."

Lương Nhược Hư: "Anh nói tôi không hiểu phải không?"

Lâm Dật: "Cô nói vậy là có ý gì? Tôi không nói cô cũng có thể hiểu chứ."

Lương Nhược Hư: "Tôi cũng không phải là thầy bói, sao tôi biết được anh có ý gì."

Lâm Dật: "Tôi không có ý gì."

"Lâm Dật, anh có tin hay không, tôi có thể ra mệnh lệnh đem Hoa Thanh Trì đóng cửa mãi mãi."

"Đừng kích động, dễ dẫn đến mãn kinh sớm đấy." Lâm Dật cười ha hả mà nói: "Tìm tôi có chuyện gì?"

"Không có việc gì lớn, vụ việc của Brandon đã được giải quyết, tại phiên tòa Trung Quốc tôi đã chào hỏi các bộ phận liên quan và đưa ra mức án tử hình."

"Được rồi." Lâm Dật yên lặng nói, "Cô sẽ gặp rắc rối nếu đứng giữa sao?"

"Thật ra ở đây tôi không đóng vai trò gì lớn, đều là Triệu Văn giúp một tay."

"Triệu Văn?"

Lương Nhược Hư gật đầu, "Nghiên cứu phát minh dự án trung tâm kia, đã được một tháng, công việc đã hoàn thành vào đêm trước, qua mấy ngày nữa là có thể chính thức ra mắt rồi."

"Nhanh như vậy sao?"

"Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng những địa điểm và những nơi cần phải di chuyển rồi, chính là cải tạo tường bên ngoài và nội thất." Lương Nhược Hư nói:

"Chủ yếu là muốn đem dự án này trước tiên chứng thực, sau đó lại tìm quốc gia đầu tư một số tiền, xây một cái quy mô lớn hơn. Cho nên khoảng thời gian này, tôi cùng với Triệu Văn tiếp xúc tương đối nhiều. Cô ấy trong lúc vô tình biết đến việc này, nên đã âm thầm giúp đỡ một chút, xem như là bán ân tình cho anh."

"Triệu Văn người con gái này, chỉ số thông minh thực sự là khá tốt, việc này cô ấy làm kín kẽ không một lỗ hổng."

"Xác thực rất lợi hại, tập đoàn Lăng Vân các anh cũng không tìm đâu ra được mấy người như vậy."

"Cô đây là nói sai rồi, chúng tôi có lão Kỳ vẫn là rất tốt." Lâm Dật nói: "Cô gái Triệu Văn kia gặp phải cậu ấy, cũng nhất định không phải là đối thủ."

"Kỳ Hiển Chiêu người kia tôi biết, thuộc về kiểu đầu óc giả ngu, xác thực rất tốt." Lương Nhược Hư vuốt tóc, nói:

"Còn một chuyện nữa, tôi muốn hỏi anh, hiện tại trung tâm nghiên cứu phát minh bên kia, đều đã chuẩn bị gần xong, chẳng mấy chốc sẽ niêm yết rồi, đến lúc đó chú Trần tới đây, anh có tới hay không?"

"Chỗ đó cần tôi tới à?"

"Không có, đều là chỉ là mang chút hình thức mà thôi." Lương Nhược Hư nói: "Nếu anh tới, có thể tăng cường chút hình tượng tích cực cho anh."

"Hình tượng của tôi đã đủ tốt rồi, không cần những thứ hư không viễn vông này."

"Này nếu như là lễ khai trương của Hoa Thanh Trì, anh sẽ đi đúng không."

"Tình huống không giống nhau." Lâm Dật nói: "Tôi là hội viên vinh dự nha, phải đi cổ vũ chứ."

"Thực sự là không làm gì được anh mà." Lương Nhược Hư vén tóc, "Được rồi, tôi sắp tan tầm rồi, không nói chuyện với anh được nữa, bye bye."

Lâm Dật đứng dậy duỗi người, liếc nhìn thời gian, phát hiện đã bốn giờ rưỡi rồi, vừa vặn đúng lúc Kỷ Khuynh Nhan tan sở.

Cầm lấy chìa khóa xe Voice Night, Lâm Dật ngồi xuống ghế điều khiển.

Nội thất bên trong xe, đều thiết kế theo kiểu mới.

Cùng với kiểu dáng của Bugatti có rất nhiều chỗ khác nhau, nhưng lại có rất nhiều chi tiết nhỏ vẫn giữ nguyên như thiết kế ban đầu, nếu như không chú ý, rất khó để phát hiện ra.

Đạp xuống chân ga, âm thanh vang dội như mãnh thú trong đêm đen, phát ra tiếng gầm gừ vang vọng khắp Cửu Châu Các.

Đối với hầu hết đàn ông mà nói, có thể nghe thấy dạng âm thanh gầm gừ này, tuyệt đối là một hưởng thụ kiểu thập phần hoàn mỹ.

Đem xe khởi động, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Triều Dương.

Nhưng anh cũng không có gọi điện thoại báo trước cho Kỷ Khuynh Nhan, đã rất lâu cô không được nghĩ làm, anh lặng lẽ qua đón để tạo niềm vui bất ngờ cho cô ấy.

Ngoài ra, Lâm Dật vẫn mặc trang phục theo phóng cách livestream lúc nãy, giữ được cảm giác bí ẩn đến mức tối đa.

Như vậy mới thú vị.

Khi Lâm Dật lái xe đến bãi đậu xe, tình cờ nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan mang theo túi xách, giẫm lên giày cao gót, lạnh lùng bước ra từ trong thang máy.

Mà ở trong quá trình này, Kỷ Khuynh Nhan cũng không hề phát hiện, trong bãi đậu xe nhiều hơn một quái vật đen khổng lồ, lấy điện thoại từ trong túi xách ra.

Leng keng leng keng ——

Điện thoại di động của Lâm Dật vang lên.

"Anh đang làm gì đấy."

"Anh đang ở nhà."

"Em tan làm rồi, anh có muốn ăn gì không? Em học được mấy món ăn, chuẩn bị bộc lộ tài năng cho anh thưởng thức đấy."

"Hôm nay cũng đừng làm, em công việc bận rộn như vậy, ra ngoài ăn đi."

"Cũng được, em muốn đi ăn chỗ đó."

"Vậy như em muốn, chúng ta tới đó ăn cơm."

"Anh hiểu rõ em muốn đi nơi nào ăn sao? Cứ như vậy nói." Kỷ Khuynh Nhan cười nói.

"Đương nhiên, khoa học cho thấy, hai người ở chung với nhau thời gian lâu dài, sẽ có thần giao cách cảm. Bất luận em đi đâu, anh cũng đều cảm nhận được, anh có thể tìm được em bằng cách theo dõi từ trường và sóng điện giữa chúng ta."

Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười khẽ, "Em biết anh đang nói bậy, em làm sao lại không cảm nhận được từ trường giữa hai chúng ta chứ."

"Điều đó có nghĩa là em không phải thật tâm, không có mãnh liệt như anh."

"Lại nói bậy." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Chờ tới khi em tới nơi, nếu trong vòng mười phút anh không thể xuất hiện trước mặt em, vậy coi như là anh thua, về sau liền ngoan ngoãn làm chính nhân quân tử, đừng không có chuyện gì lại liền đùa bỡn em."

"Vậy nếu như anh tìm thấy em thì sao?"

"Hôm nay em liền cho anh trêu ghẹo đủ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 702.

Chương 703. Dự Án Bị Cản Trở

“Em chắc chắn?"

"Hừ, Kỷ Khuynh Nhan em có lúc nào nói mà chưa làm chứ?"

Mặc dù Kỷ Khuynh Nhan đã vào trong xe của mình, nhưng Lâm Dật hoàn toàn có thể hình dung ra được vẻ mặt kiêu ngạo của cô ấy khi nói những lời này.

"Vậy cứ quyết định như vậy đi."

"Chờ đến khi anh tìm được em rồi lại nói." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Nhớ kỹ nha, em chỉ cho anh mười phút thôi, nếu như không tìm được em, cũng đừng nói là em khi dễ anh nha."

"Không cần mười phút, năm phút đồng hồ là đủ rồi."

"Hứ, anh cứ khoác lác đi." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Em đã nghĩ đến chỗ ăn cơm rồi, hiện tại liền xuất phát, em xem anh làm sao tìm được em chứ, hừ."

"Đi thôi."

Ngay sau đó, Kỷ Khuynh Nhan cúp điện thoại.

Sát theo đó, tiếng xe khởi động, chiếc xe Maserati màu trắng lái ra khỏi bãi đậu xe, Lâm Dật cũng đi theo phía sau, lặng lẽ đi theo sau.

Nếu như đổi thành người có chút kinh nghiệm điều tra hình sự, tất nhiên có thể phát hiện ở phía sau có người đi theo mình.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan thì lại là câu chuyện khác rồi.

Trong xe, Kỷ Khuynh Nhan rất là đắc ý.

Từ tập đoàn Triều Dương đến chỗ ăn cơm, lái xe mất gần mười phút.

Nhưng nếu như từ Cửu Châu Các xuất phát, phải mất ít nhất nửa giờ mới có thể tới nơi được.

Cho dù Lâm Dật biết mình ở nơi nào, cũng không có cách nào trong vòng mười phút chạy tới.

Cho nên anh ấy chắc chắn thua rồi!

Hừ hừ, từ nay về sau, anh đừng hòng lại đùa bỡn em nữa!

Mười phút sau, Kỷ Khuynh Nhan đến trước cửa một nhà hàng Nhật Bản.

Thật trùng hợp, đây chính là nhà hàng Nhất Phong Đường trước kia Lâm Dật đã ăn tại Quảng Châu.

Đi vào trong nhà hàng, Kỷ Khuynh Nhan đặt trước một gian phòng, nhưng không có gấp chọn món ăn, mà là gọi điện thoại cho Lâm Dật.

"Em đến rồi, anh không phải nói là giữa hai chúng ta có cảm ứng điện từ sao? đợi lát nữa anh không tìm được em, xem anh giải thích thế nào."

"Không phải em rất xem thường nhất các loại lũ tiểu nhân sắc mặt đắc chí giống như thế này sao."

"Có ư?" Kỷ Khuynh Nhan cười đắc ý lên,

"Em rất biết điều, chủ yếu là do anh quá kiêu ngạo thôi, còn nói có thể ở trong vòng mười phút, tìm được em, thoáng sơ lược ... Tút tút tút ..."

Nói được nửa câu, Kỷ Khuynh Nhan phát hiện, điện thoại đã bị cúp rồi.

"Sao anh ấy lại cúp điện thoại rồi?"

Lẩm bẩm một câu, Kỷ Khuynh Nhan cũng không coi trọng lắm, nhìn thời gian một chút trên điện thoại di động, phát hiện đã qua sáu phút rồi.

"Hừ, em ở chỗ này, nhìn xem anh làm sao tìm được em." Kỷ Khuynh Nhan còn vung lên một quả đấm nhỏ, "Anh nếu như không tìm được em, xem em về nhà làm sao thu thập ..."

Ào ào ào ...

Ngay khi Kỷ Khuynh Nhan đang rơi vào ảo tưởng đẹp, cửa gian phòng được kéo ra.

Bất ngờ nhìn thấy một người mang theo khẩu trang, đeo kính râm và cầm gậy bóng chày, đứng ở trước mặt mình.

"Anh, anh là ai!"

Lâm Dật cười lấy trang bị trên mặt xuống, đôi mắt đẹp của Kỷ Khuynh Nhan trừng lên.

Thật giống như nhìn thấy quái vật kỳ lạ nào đó.

"Anh, sao anh tìm được chỗ này."

"Không phải anh nói rồi sao, giữa chúng ta có sóng điện từ, cho nên anh mới tìm được." Lâm Dật nói ra: "Anh vừa nãy có tính, gần như sáu phút, cho nên, em thua rồi."

"Anh nói bậy."

Đột nhiên trong nháy mắt, Kỷ Khuynh Nhan sáng mắt lên, tựa như nghĩ tới điều gì.

"Anh theo dõi em!"

"Tất cả mọi người đều là người đọc sách, chuyện này làm sao có thể gọi là theo dõi được." Lâm Dật nói: "Phải gọi là theo đuôi."

"Ồ ~~~ cái từ này càng không tốt hơn, còn không bằng theo dõi."

Kỷ Khuynh Nhan phồng hai má lên, giống như một túi khí.

Đang yên đang lành, lại cho anh ấy lên mặt.

Sau này mình không cẩn thận anh ấy lại tiến thêm một bước nữa thì sao.

"Không cần để ý những chi tiết kia, em chỉ phải nhớ kỹ một chuyện, anh thắng, em thua rồi, vậy là được rồi."

Gương mặt Kỷ Khuynh Nhan đỏ lên, vội vàng đem Menu đẩy qua.

"Không cho nói chuyện này nữa, em đói rồi, nhanh gọi ít đồ ăn đi."

Biết Kỷ Khuynh Nhan da mặt mỏng, hơn nữa nơi này còn là nơi công cộng nữa, Lâm Dật cũng không trêu chọc cô nữa, bắt đầu gọi đồ ăn.

Trong ấn tượng của Kỷ Khuynh Nhan, hai người đã bận bịu trong một khoảng thời gian này, đã rất lâu không đi ăn cơm tối với nhau.

"Tại sao anh lại ăn mặc như thế này?" Lúc ăn cơm, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Không phải em kêu anh phải làm vậy sao? Lúc anh livestream, chính là mặc trang phục này."

"Anh hôm nay livetreams rồi sao?"

"Em có cần kích động như thế không."

"Sao anh không nói với em một tiếng? Em xem rồi khen thưởng cho anh nha." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Em nghe nói có một bảng xếp hạng dành cho streamer, em muốn làm người thứ nhất."

"Xem qua là được rồi, đừng chậm trễ công việc chính của em."

"Vậy không được, chờ anh lần sau lúc livestream, em sẽ đi khen thưởng."

"Cảm ơn phú bà."

"Đúng vậy, về sau chỉ cần nghe lời phú bà nói, anh muốn nhậu nhẹt ăn ngon như thế nào cũng được."

Leng keng leng keng ——

Điện thoại Lâm Dật vào lúc này vang lên, là Kỳ Hiển Chiêu gọi điện thoại tới.

"Lâm tổng, anh có bận không? Tôi có chút việc, muốn báo cáo với anh một chút."

"Cậu thong thả nói đi." Lâm Dật mở loa ngoài ra, đem điện thoại di động để lên bàn.

Kỳ Hiển chiêu là một người rất thận trọng, cũng rất có chừng mực, lúc bình thường, cậu ta cũng sẽ không gọi điện thoại cho mình trong khoảng thời gian không phải giờ làm việc.

Gọi điện vào lúc này, nhất định là có việc.

Đoán chừng khả năng còn không nhỏ.

"Ngài trước đó nói, muốn bước vào lĩnh vực điện thoại di động, để cho tôi tìm một số nhà sản xuất, tôi mấy ngày nay tìm được một nhà sản xuất có uy tín và năng lực tốt. Các cuộc đàm phán sau đó cũng rất suôn sẻ, phía tôi bên này báo cáo đều xong việc rồi. Nhưng đối phương vừa nãy gọi điện tới cho tôi, nói không muốn hợp tác nữa."

"Không muốn hợp tác?" Lâm Dật dừng một chút, "Anh xác định giá cả và quá trình cũng không có vấn đề gì ư?"

"Không có vấn đề, những ngày này tiến triển cũng rất thuận lợi, chính là đột nhiên như vậy."

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn Kỷ Khuynh Nhan một chút, cô ấy suy tư mấy giây, như là lầm bầm lầu bầu tựa nói:

"Có gì đó không đúng lắm."

Ánh mắt Lâm Dật lại lần nữa rơi xuống trên điện thoại di động.

"Ý của cậu là nói, sợ có người nào đó cố ý làm khó dễ sao?"

Với năng lực của Kỳ Hiển Chiêu, gọi cuộc điện thoại này, đương nhiên sẽ không phải là để hỏi biện pháp giải quyết.

Mà là ngửi được mùi nguy hiểm.

"Đúng thế."

Kỳ Hiển Chiêu nói: "Lâm tổng, anh có còn nhớ sau khi kết thúc đại chiến với tập đoàn Hoa Ngân Yên Kinh, có bài báo tài chính và kinh tế internet phát biểu ngày đó không."

"Chính là bài phát biểu sau đó đã bị nhanh chóng xóa bỏ à?"

"Đúng vậy, chính là bài đăng ngày đó." Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Bắt đầu từ lúc đó, tôi liền cảm thấy có điểm gì đó không đúng. Có cảm giác giống như là có ai đó đang đối nghịch lại với chúng ta. Cho nên lần đi công tác này của tôi, hành trình đều làm bí mật, nhưng nói tới cuối cùng, vẫn là không thành công, tôi không cảm thấy đây là trùng hợp."

"Hơn nữa gần đây, Điền tổng bên kia nghiệp vụ đầu tư cũng không ít trở ngại khó khăn. Tôi cảm thấy những điều này, cũng rất có thể nói rõ vấn đề."

"Cậu hoài nghi đây là cùng một nhóm người?"

Sau vài giây im lặng, Kỳ Hiển Chiêu nói: "Chỉ là có khả năng này, tôi vẫn chưa chắc chắn lắm."

Lâm Dật nhổ xương cá trong miệng ra, Lâm Dật nhấp miệng.

"Nói tiếp đi."

"Mặc dù có thể là cùng một nhóm người làm, nhưng cũng không thể loại trừ đám người Triệu Mặc trả thù!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 703.

Chương 704. Anh Nếu Như Trâu Bò, Thì Đưa Chúng Tôi Đi Xem Máy Bay Chiến Đấu Đi

Suy đoán của Kỳ Hiển Chiêu không phải là không có lý.

Nhưng Lâm Dật cảm thấy người sau không có khả năng lắm.

Thông qua chuyện lúc trước, Triệu Mặc đã bị mình thu phục, trong thời gian ngắn, hẳn là sẽ không làm chuyện xấu gì với mình.

Dù sao đi nữa, Triệu gia cùng là một gia tộc lớn, so với Tần gia, còn mạnh hơn một chút.

Lấy tư cách con nhà giàu đỉnh cấp Yến Kinh, Triệu Mặc cũng có nguyên tắc của mình.

Coi như là báo thù, cũng sẽ không dùng phương thức lén lút như vậy.

Chuyện thấp hèn như thế, anh ta hẳn là sẽ không làm.

Thứ hai, chuyện mình muốn làm hệ điều hành điện thoại di động, Thẩm Thục Nghi biết rõ.

Đây là cơ hội lớn để phá bỏ các rào cản trong ngành và ở cấp độ quốc gia, cũng sẽ có xu hướng nhất định.

Cho dù đầu óc của Triệu Mặc chứa đầy nước, cũng sẽ không làm chuyện như vậy.

Cho nên khả năng là anh ta đã có thể bài trừ rồi.

"Triệu Mặc không có khả năng lắm, hẳn là cùng một nhóm người không sai đi."

Suy nghĩ vài giây, Lâm Dật nói: "Cậu thử liên hệ lại với các xưởng khác xem tình hình thế nào, nếu có vấn đề đúng lúc báo cáo."

"Biết rồi Lâm tổng."

Sau khi giao phó xong chính sự, Lâm Dật cúp điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan hỏi:

"Trong lòng anh đã có chủ ý sao?"

"Cũng không dễ đoán lắm." Lâm Dật lắc đầu một cái, "Bởi vì nguyên nhân của máy in quang khắc, Long Tâm được xem như là xí nghiệp rất nổi tiếng, hẳn là sẽ có người sẽ tìm đến gốc gác."

"Có phải hay không là công ty nước ngoài?"

"Cũng không có khả năng này lắm." Lâm Dật nói:

"Mảng kinh doanh điện thoại di động của tập đoàn Lăng Vân, vẫn đang trong giai đoạn nghiên cứu và phát triển, còn lại đại lão điện thoại, sẽ không đem chúng ta để ở trong mắt."

"Có lẽ nào họ không nhắm vào mảng kinh doanh điện thoại di động mà là nhắm vào con chip không?" Kỷ Khuynh Nhan nói ra: "Công nghệ chip 2.0 của Long Tâm đang đứng đầu trên thế giới."

"Hả?"

Sau khi được Kỷ Khuynh Nhan nhắc nhở đến, Lâm Dật hình như đã nghĩ tới điều gì đó.

"Có vẻ như điều này thật sự có thể xảy ra."

"Kỹ thuật chip 2.0, sẽ có tác động rất lớn đến Intel. Em cảm thấy trong chuyện này, có thể sẽ có thân ảnh của bọn họ." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Nhưng anh cảm thấy, lại không có khả năng lắm, bọn họ là công ty của Mỹ. Cho dù đã nhận ra sự uy hiếp từ Long Tâm, cũng sẽ không đưa tay ra nhanh như vậy được."

Kỷ Khuynh Nhan cuốn một miếng thịt nướng cho Lâm Dật, từ từ nói: "Cho dù không đưa tay qua đây, cũng có khả năng là thủ sẵn người theo dõi."

"Nếu nhìn theo cách này, mọi việc cũng sáng tỏ hơn." Lâm Dật nói: "Có khả năng làm chuyện này nhất, chính là Bảo Đảo đài điện."

"Đài điện?"

"Chính là công ty sản xuất chip lớn nhất thế giới." Lâm Dật nói:

"Lão đại của bọn họ tên là Trương Trọng Mưu, lúc trước bên trong tâm quốc tế, cũng chính là bị anh ta chơi ngã, mà mấy năm trước phục hưng, sở dĩ nhanh như vậy lại ngã, cũng đều có bóng dáng của anh ta trong đó."

"Người này không đơn giản."

"Xem như là một loại đa mưu túc trí, so với Triệu Mặc thì mạnh hơn nhiều." Lâm Dật nói:

"Nhưng bọn họ ở trong bóng tối chơi ngáng chân thì vô vị rồi, điểm ấy không bằng Triệu Mặc hùng hổ, không có việc gì."

Mặc dù đã có đáp án, nhưng Lâm Dật vẫn chưa có ý đồ ra tay.

Tất cả vẫn đang trong giai đoạn phỏng đoán, còn phải nghĩ biện pháp chứng thực một chút mới được.

Nếu như đánh nhầm người, vậy thì quá xấu hổ rồi.

Sau khi ăn xong, hai người tính tiền về nhà.

"Hả? Xe của anh đâu?"

Sau khi ra khỏi Nhất Phong Đường, Kỷ Khuynh Nhan nhìn bốn phía một chút, cũng không nhìn thấy xe của Lâm Dật.

Tích tích ——

Lâm Dật nhấn chìa khóa xe, cửa xe Voice Night mở ra, Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt một hồi lâu.

"Đây là xe anh mới mua à?"

"Sao đẹp không, số lượng có hạn toàn cầu chỉ có một chiếc." Lâm Dật hứng thú vội vàng nói.

"Thật đẹp mắt."

"Sau đó thì sao? Không còn gì nữa à?"

"Ách ... Rất tuyệt."

"Thế à, không còn lời nhận xét nào khác?"

"Lời đánh giá khác sao, chỉ là có chút đen."

Kỷ Khuynh Nhan đối với dòng xe không có bao nhiêu hứng thú, bằng không cũng không thể chỉ lái Maserati hơn 1 triệu.

Nhưng bất kể nói thế nào, Kỷ Khuynh Nhan cảm giác vẫn là như nhau.

"Đi thôi, chúng ta đi hóng mát, em rất yêu thích ngồi xe Lâm tiên sinh hóng gió nha."

Nhìn thấy hai người lên xe, những người khác đi qua đều hâm mộ muốn chết, ngày cả nước miếng đều phải chảy ra.

Siêu xe và mỹ nữ, người đàn ông này cũng quá hạnh phúc.

Lâm Dật mang theo Kỷ Khuynh Nhan, đi lượn một vòng ở bên ngoài trước, sau đó mới về đến Cửu Châu Các.

Sau khi về đến nhà, Kỷ Khuynh Nhan kiên trì đi đến phòng vệ sinh rửa ráy.

Lâm Dật thì về thư phòng, nhưng mới vừa ngồi xuống, liền nhận được tin nhắn Wechat của Trương Hiểu Du.

"Anh Lâm, số tài khoản QQ của anh là bao nhiêu? Em giúp anh xây dựng một nhóm người hâm mộ, hiện tại đã có hơn 800 người, anh nhanh thêm một cái."

"Được."

Lâm Dật mở điện thoại ra đăng nhập vào QQ, nhưng thử nhiều lần đều là nhắc nhở tài khoản và mật mã sai, thử nhiều lần đều không thành công.

Dứt khoát đăng ký lại một tài khoản khác, sau đó dựa theo chỉ dẫn của Trương Hiểu Du, thêm một nhóm người hâm mộ.

Nhìn thấy Lâm Dật tham gia, nhóm người hâm mộ trở nên sôi nổi.

"Anh trai khẩu trang, lần sau phát sóng trực tiếp là khi nào? Chúng tôi muốn xem livestream."

"Đúng đúng đúng, anh trai khẩu trang, chúng tôi muốn nhìn anh phát sóng trực tiếp nha."

"Vậy thì các người chia sẻ giúp tôi đi, dù sao cũng là nhàn rỗi."

Nhiều nhiệm vụ của hệ thống chỉ được kích hoạt trong quá trình trải nghiệm, cho nên rảnh thì nên livestream một chút để mọi người chia sẻ giúp mình.

Lâm Dật cầm laptop, đăng nhập giao diện Đấu Ngư.

Trước khi bắt đầu phát trực tiếp, Lâm Dật trang bị võ trang đầy đủ, tất cả trang bị của mình tất cả đều mang lên rồi, chặn chẽ, mọi người không thể thấy rõ bộ mặt thật của mình.

Mà điều khán giả quan tâm, cũng không phải những thứ này.

Mang theo đoàn người đi vào biệt thự đệ nhất Trung Hải, nhìn thấy chiếc xe có số lượng giới hạn trên toàn cầu, việc này đủ để nói anh trai khẩu trang này cũng rất là trâu bò rồi.

Cho nên việc không thể thấy mặt cũng không đáng kể gì.

Ngay khi vừa bắt đầu phát sóng, liền có rất nhiều khán giả tràn vào.

Một phần trong đó là những người đã xem Lâm Dật livestream trước, những người còn lại đều là vì nghe danh mà tới.

Bình đài xuất hiện một siêu cấp thổ hào đến làm hoạt nào viên đương nhiên mọi người phải vào xem một chút rồi.

Chỉ vài phút sau khi mở livetream, mức độ phổ biến đã vượt quan con số 100 ngàn rồi.

Đối với một tân binh hoạt náo viên mà nói, đây đã là thành tích rất lợi hại rồi.

Mà lúc này đây, Trương Hiểu Du còn gửi cho Lâm Dật hai cái siêu cấp tên lửa, xem như là cổ động.

Điều này cũng làm cho bầu không khí sôi nổi lên hẳn.

"Anh trai khẩu trang, tại sao anh lại che mặt vậy? Chúng tôi muốn xem mặt thật của anh nha."

"Sẽ không phải là Kiều Bích La(*) thứ hai đó chứ."

(*)Kiều Bích La tên thật là Vương Thi Cẩm, sinh năm 1990. Sự nghiệp streamer của cô bắt đầu vào ngày 13/6/2019 với tài khoản Kiều Bích La Điện Hạ trên mạng xã hội Đấu Ngư. Nội dung các clip của cô chủ yếu liên quan đến game và ca hát. Kiều Bích La thường dùng hình ảnh nhân vật hoạt hình che mặt khi livestream.

"Tôi là hoạt náo viên thực lực, không dựa vào giá trị nhan sắc để kiếm cơm." Lâm Dật nói.

"Ha ha trâu bò. "

"Anh trai khẩu trang, anh lần sau phát sóng trực tiếp cái gì? Có thể tiết lộ một chút không?"

"Nội dung phát sóng trực tiếp không cố định, muốn nhìn cái gì, mọi người thảo luận là được, chỉ cần không phải quá phận, yêu cầu quá đáng, tôi hầu như đều có thể thỏa mãn mọi người."

"Anh trai khẩu trang, anh có thể khiêm tốn một chút hay không, nếu như còn tiếp tục như vậy, một ngày nào đó sẽ bị vả mặt đấy."

"Nếu như mọi người muốn tôi hái sao trên trời, cái này quả thật có chút khó khăn, nhưng cái khác, hẳn là đều có thể làm được."

"Chúng tôi muốn nhìn máy bay phản lực kiểu mới nhất Gulfstream G650, anh có thể làm được không?"

"Gulfstream 650?" Lâm Dật nói: "Mọi người cũng thật là biết chọn nha, nó không hề rẻ."

"Một cái máy bay hỏng có gì đáng xem." Có người nói: "Muốn xem máy bay chiến đấu cơ, anh trai khẩu trang, anh nếu như cảm thấy mình trâu bò, liền mang chúng tôi đi xem máy bay chiến đấu đi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 704.

Chương 705. Biệt Danh Cát Điêu Của Hà Viện Viện

“Mẹ kiếp, lầu trên thật đúng là dám nói, cậu cho rằng máy bay chiến đấu tùy tiện liền có thể nhìn thấy sao? Hiện thực một chút có được không hả."

"Là anh khẩu trang tự mình nói, cũng không phải hái sao trên trời, yêu cầu này không quá phận chứ? "

"Cái này đúng là có thể suy nghĩ một chút." Lâm Dật nói:

"Mẫu máy bay tân tiến nhất khẳng định không được, đây là bảo mật, nhưng mẫu máy bay bình thường vấn đề không lớn."

"Mẹ kiếp, khẩu trang VS 587, ngay cả cái này cũng đáp ứng được?"

"Đừng nói là tân tiến nhất, dù cho anh dẫn chúng tôi xem cái bình thường nhất, tôi cũng sẽ quỳ xuống gọi anh là ba luôn."

"Chuẩn bị kỹ càng đầu gối của các bạn đi."

Lúc này, Trương Hiểu Du gọi điện thoại tới.

"Anh Lâm, anh có chắc là nói được làm được không vậy? Thực sự muốn dẫn bọn họ đi xem máy bay chiến đấu à?"

"Không phải chỉ là một chiếc máy bay chiến đấu thôi sao? Bình thường thôi, cũng không phải là mẫu tân tiến nhất."

"Nhưng đây không phải có tiền liền có thể làm được."

"Ai nói tôi chỉ là đơn thuần có tiền?"

Trương Hiểu Du: ...

Trâu bò!

Lời nói của Lâm Dật hoàn toàn làm bùng nổ bầu không khí trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Tuy rằng tôi không biết anh có bao nhiêu tiền, nhưng những lời này nói ra cũng thật là tự phụ."

"Tôi đã ghi âm lại."

"Nhìn tất cả người trong nền tảng Đấu Ngư này, ai có thể tự phụ hơn so với anh trai khẩu trang chứ!"

Trong phòng phát sóng trực tiếp lúc này, trở thành hiện trường cúng bái quy mô lớn, Kỷ Khuynh Nhan cắt gọt hoa quả, từ bên ngoài đi vào.

Nhìn thấy Lâm Dật đeo khẩu trang và kính râm đang phát sóng trực tiếp, thế là cô lặng lẽ đem trái cây đặt sang một bên, sau đó ngồi xuống trên ghế sô pha.

Chuẩn bị xem phát sóng trực tiếp của Lâm Dật.

"Anh Lâm, gần đây trên Đấu Ngư có một cuộc bình chọn ngôi sao hoạt náo viên mới, em vừa nãy có đi xem sơ qua bảng xếp hạng, anh đứng thứ hai đó. Ngày mai là ngày cuối cùng, anh có muốn dùng sức chút không, quyết xông lên?"

"Tôi qua xem một chút."

Lâm Dật lần nữa mở ra chương trình phát sóng trực tiếp của Đấu Ngư, nhìn thấy mức độ nổi tiếng trên bảng xếp hạng mà Trương Hiểu Du nói.

Xếp hạng đầu tiên là người có ID tên là “Đại phiêu khách hoang dã”, là một hoạt náo viên trò chơi DNF, lượt yêu thích là 12 triệu.

Chính mình xếp hạng thứ hai, lượt yêu thích là 11 triệu.

Mà người thứ ba còn đáng thương hơn chỉ có 5 triệu, sức chiến đấu thiếu nghiêm trọng.

Lâm Dật quan sát thấy rằng mức độ phổ biến của danh sách, cùng với mức độ phổ biến của các chương trình phát sóng trực tiếp, là hai chuyện khác nhau. Phương thức tính toán cũng không giống nhau.

100 vạn tuy rằng rất nhiều, nhưng chênh lệch cũng không lớn.

Nếu như chăm chỉ, muốn vượt qua người này, vấn đề không hề lớn.

"Vậy thì thử xem sao, cũng không cần đặt nặng vấn đề quá."

Bởi vì nhiệm vụ của hệ thống, rất nhiều nhiệm vụ đều là ngẫu nhiên phát động. Nếu như mình đạt được vị trí thứ nhất, nói không chắc sẽ kích hoạt nhiệm vụ.

Cho nên. Lâm Dật không muốn bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào trong quá trình trải nghiệm nghề nghiệp của mình.

"Được rồi, vậy em giúp anh kéo phiếu bầu."

Trương Hiểu Du cúp điện thoại, lại thưởng thêm cho Lâm Dật ba cái siêu hỏa tiễn.

Nhưng vào lúc này, có mười cái siêu hỏa tiễn bay lên trong phòng phát sóng của Lâm Dật.

"Mẹ kiếp, đây là phú bà nào vậy, tôi che mặt cũng có thể cảm nhận được mị lực của tôi sao, thực sự cùng một lúc thưởng mười cái siêu hỏa tiễn." Lâm Dật nói.

Siêu hỏa tiễn vật này, ngoại trừ hoạt náo viên của nền tảng, các hoạt náo viên vừa và nhỏ thông thường hầu như chưa nhìn thấy bao giờ.

Trương Hiểu Du cũng không cần nói, là người nhà.

Nhưng bất thình lình mười cái siêu hỏa tiễn, bỗng nhiên để cho Lâm Dật có một chút cảm giác thành công.

"Anh đừng có mà đỏm dáng nữa, đều là em tặng đấy." Kỷ Khuynh Nhan nhỏ giọng nói: "Em muốn anh là người đứng nhất."

Ngạch ...

Lâm Dật liếc nhìn nickname của Kỷ Khuynh Nhan, "Con nai không lạc đường", quả thực có chút đáng yêu nha.

Nhưng vào lúc này, lại có thêm chín cái tên lửa, trong phòng trực tiếp bay lên.

Một lần vượt qua Trương Hiểu Du, đã trở thành người đứng thứ hai trên bảng danh sách khen thưởng.

"Em cũng đừng nói anh đỏm dáng, em xem một chút đi, lại có người phụ nữ cho anh chín cái siêu cấp tên lửa. Sự quyến rũ này không phải chỉ có một cái khẩu trang là có thể che chắn được tất cả." Lâm Dật chống đỡ micrô nói.

Kỷ Khuynh Nhan cười ngửa tới ngửa lui, "Người kia là Viện Viện."

Ngạch ...

Lâm Dật liếc nhìn ID của Hà Viện Viện, "Một vị mỹ nhân mà thôi" .

Nhìn thấy cái nickname cát điêu này, Lâm Dật cảm thấy người này ngoại trừ Hà Viện Viện, căn bản sẽ không có khả năng là người khác.

"Hà Viên Viên là người tham tài, một lần tặng 9 cái siêu hoả tiễn như là lấy máu của cô ấy, 18000 tệ đó nha." Lâm Dật nói:

"Người học tỷ như em, cũng phải có chút mặt mũi đó chứ."

"Cô ấy nói đây là lấy tiền công quỹ ủng hộ, không dùng tiền của mình."

"Hà Viện Viện, bà nội cô."

Nhìn thấy từng cái từng cái tên lửa bay lên trong phòng phát sóng trực tiếp của Lâm Dật, có rất nhiều người đều mộ danh mà tới.

Muốn nhìn một chút cái người tên anh trai khẩu trang này, rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Làm sao vừa mới phát sóng, liền đã có nhân khí lớn như vậy

"Mọi người nỗ lực lên, nhân khí anh trai khẩu trang đã đứng thứ nhất trong bảng xếp hạng tân binh rồi, phải giữ vững thứ hàng này. Hoạt động này ngày mai sẽ hết hạn rồi, tranh thủ cầm cái Tân Nhân Vương trở về."

"Thu được, lễ vật đi tới."

Nhìn thấy mưa đạn trong phòng phát sóng trực tiếp, Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy buổi phát sóng trực tiếp này cũng khá thú vị.

Đây có phải là văn hóa hai chiều mà Viện Viện hay nói đến không?

...

Ở tam hoàn Yến Kinh, có một tòa nhà văn phòng xa hoa.

Trong tòa nhà văn phòng này, hội tụ hơn trăm công ty, thậm chí vài vị tỷ phú.

Trên tầng tám của tòa nhà văn phòng, các công ty khác cũng đã trống trơn, trong phòng làm việc một mảnh tối đen.

Nhưng một công ty ở trong góc vẫn sáng đèn, nó trở thành một trong hàng nghìn ngọn đèn ở thành phố Yên Kinh.

Tên công ty là phòng làm việc mạng lưới Duy An.

Công việc kinh doanh chủ yếu chính là bồi dưỡng hoạt náo viên, sau đó dựa vào những hoạt náo viên này để kiếm tiền cho mình.

Trong số tất cả các công ty hoặc phòng làm việc cùng loại, phòng làm việc này tuyệt đối là người dẫn đầu trong lĩnh vực này.

Không quá lời khi nói rằng hầu hết tất cả các nền tảng phát sóng trực tiếp của Trung Quốc đều có hoạt náo viên dưới trướng công ty này.

Cộng thêm một số thu nhập phụ từ tiền hàng, doanh thu hàng năm của phòng làm việc này đã lên tới hàng trăm triệu.

Bên trong công ty trang trí cũng rất phong cách.

Có sự khác nhau rất lớn so với các công ty truyền thống khác.

Mới nhìn vào nó giống như một quán cà phê Internet cao cấp.

Bên cạnh chiếc ghế sô pha, có mười mấy người đang ngồi vây quanh, nam nữ đều có, họ ăn mặc sành điệu và rất hợp thời trang.

Ngoài ra, bên trong còn có hai mươi mấy cái máy tính.

Nhưng chỉ có một người trong số họ, đang phát sóng trực tiếp trò chơi DNF cho khán giả.

Tên của người đàn ông này là Mạnh Kim Dương, ID trò chơi: Đại phiêu khách hoang dã. Anh ta là hoạt náo viên mới được lên cấp một. Nghề nghiệp trước đây là cầu thủ chuyên nghiệp, cũng là một hoạt náo viên hiện đang được xem trọng.

"Dựa theo xu hướng hiện tại, cái danh hào Tân Nhân Vương này, không phải là của lão Mạnh thì còn của ai được chứ."

Người đàn ông nói chuyện, tên là Mã Duy An, là người phụ trách phòng làm việc này.

Gần ngoài ba mươi, trong nhà là buôn bán và chế tác gỗ, phòng làm việc này là thành quả anh ta tự lập nghiệp được.

Bên cạnh Mã Duy An, còn có một người phụ nữ quần trắng.

Mà cái người này, chính là người lúc trước Lâm Dật có xem qua livestream của nàng - Hàn Sương, cũng là người đứng đầu phòng làm việc này.

"Mẹ kiếp, anh Mã xảy ra vấn đề rồi, lão Mạnh bây giờ đứng thứ hai, có người đẩy anh ấy xuống rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 705.

Chương 706. Không Thể Cho Anh Ta Cơ Hội Được

Người nói chuyện tên là Lưu Tư Viễn.

Mặc quần vải rộng, áo len đỏ, mang theo mắt kính gọng đen, ngồi ở trên ghế sô pha cách đó không xa.

Nhìn chằm chằm vào tay ipad cầm trên.

"Làm sao có khả năng, mới vừa rồi còn hơn người thứ hai hơn 4 triệu đây, làm sao lại bị vượt qua rồi." Mã Duy An nói.

"Tôi cũng đang thắc mắc." Lưu Tư Viễn nói: "Người vượt qua lão Mạnh là người đàn ông tên gọi là “anh trai khẩu trang”, tôi trước tiên đi xem chuyện gì xảy ra."

Nói xong, Lưu Tư Viễn lại cầm ipad lên lướt qua lướt lại một lúc, nói:

"Chết tiệt, con hàng này tìm người xoạt bảng, ba người ủng hộ đều là nữ, tổng cộng quét cho anh ta 24 cái siêu hỏa tiễn, lại thêm vào người khác khen thưởng, co số đã lên tới 50 ngàn rồi."

"Tiểu tử này rất có dã tâm." Mã Duy An nói: "Xem điệu bộ này, có vẻ như là đang muốn tranh giành danh hiệu Tân Nhân Vương rồi."

"Tôi đối với người này còn có chút ấn tượng, ngày hôm qua lúc phát sóng trực tiếp, hình như còn náo động lên chuyện không nhỏ." Hàn Sương nói:

"Nghe nói là đi đến Cửu Châu Các, còn mang theo khán giả đến xem phiên bản giới hạn Bugatti Voice Night, xem như là đem tiếng tăm đánh ra."

"Voice Night?" Mã Duy An và những người khác kinh ngạc nói:

"Đó có phải là chiếc Bugatti Voice Night phiên bản giới hạn toàn thế giới chỉ có một chiếc, trị giá 126 triệu?"

"Hình như là chiếc đó." Hàn Sương nói.

"Xem ra tiểu tử này đã có chuẩn bị trước." Mã Duy An nói:

"Đoán chừng là đã chuẩn bị trước rồi, nếu không sẽ không phát sóng trực tiếp được chất lượng cao như thế rồi."

"Vậy làm sao bây giờ, nếu như không nghĩ biện pháp, danh hiệu Tân Nhân Vương của lão Mạnh sẽ bị anh ta cướp đi mất." Lưu Tư Viễn nói.

"Chuyện này không phải đơn giản sao, trực tiếp cày tiền thì xong rồi." Mã Duy An nói:

"Bên kia gần như quét 50 ngàn."

"Đúng rồi khoảng tầm đó."

"Tôi hiện tại quét cho anh ta một chút, thứ hạng tự nhiên sẽ lên."

"Lão đại, không cần quét nhiều như vậy, mười cái siêu hỏa tiễn là được, chúng tôi sẽ tăng cường thêm 18 vũ khí. Có thể thu hút được một lượng người lớn đến, rất nhanh có thể đem lượt yêu thích trở về." Mạnh Kim Dương nói.

"Vậy được, tôi trước tiên giúp cậu quẹt điểm, nhìn xem tình huống như thế nào, nếu không được thì tiếp tục quét."

Mạnh Kim Dương đốt điếu thuốc, khóe miệng mang theo ý cười.

"Người này thật đúng là không tự lượng sức, lại muốn theo tôi tranh giành danh hiệu Tân Nhân Vương, cũng không nhìn một chút Mạnh Kim Dương tôi là ai."

"Lão Mạnh nói có đạo lý, chúng ta không cần quá lo lắng, loại hoạt náo viên bên ngoài như này, bình thường đều không có người đứng phía sau, khẳng định không đánh lại được người như lão Mạnh mỗi ngày phát sóng trực tiếp, chúng ta cũng không cần quá lo lắng."

"Tôi ngược lại thật ra không lo lắng những chuyện này, chủ yếu là hoạt động Tân Nhân Vương, ngày mai sẽ kết thúc." Mã Duy An nói:

"Tuy rằng hoạt động không quá lớn, nhưng nền tảng sẽ thưởng cho một số tài nguyên nhất định trong giai đoạn sau, điều này cũng có ích một phần."

"Hơn nữa những người chính thức bên kia, tôi cũng đã câu thông được. Chờ sau khi đoạt được danh hiệu Tân Nhân Vương kết thúc, tài nguyên giai đoạn sau sẽ tiếp tục được trao, tranh thủ để lão Mạnh trở thành hoạt náo viên của DNF. Cho nên chúng ta bên này không thể tuột xích, chúng ta phải chú ý một chút."

"Tôi đi qua phòng phát trực tiếp của tiểu tử kia nhìn xem, thuận tiện mang một ít tiết tấu." Lưu Tư Viễn nói.

"Bây giờ làm đi."

...

Trong Cửu Châu Các, Lâm Dật vẫn còn đang cùng dân mạng trò chuyện, tình cảnh thư giãn thoải mái.

Lúc này, Trương Hiểu Du gửi tới tin nhắn WeChat.

"Anh Lâm, cái hoạt náo viên DNF kia, có vẻ như anh đã đụng tới anh ta, hiện tại anh ta lại vươn lên làm đứng đầu rồi."

"Không phải chứ, vậy mà liều mạng như vậy à? Đây chỉ là một hoạt động nhỏ thôi mà, có cần như vậy không."

"Tôi đoán chừng sau lưng của anh ta khả năng có công hội nâng đỡ. Tiếp sau đó khẳng định sẽ có một loạt kế hoạch, cho nên nhất định phải đoạt cái danh hiệu này, anh Lâm anh không thể thua nha."

"Đừng có gấp cứ từ từ đi, ngày mai không phải ngày cuối cùng sao."

"Vậy chúng ta cũng phải nắm bắt nhanh nha, loại chuyện như vậy thay đổi trong nháy mắt, làm không cẩn thận rất dễ bị lật xe nha." Trương Hiểu Du lo lắng nói:

"Tôi hiện tại sẽ đến phòng phát sóng trực tiếp để mang một làn sóng tiết tấu mới, xem thử có thể đem độ hot kéo trở về không."

Nói xong, Trương Hiểu Du tới phòng phát sóng trực tiếp phát biểu vài câu:

"Đứng đầu bảng xếp hạng, đã bị người khác cướp mất rồi, mọi người chống đỡ một làn sóng, chỉ cần đứng được hạng nhất, anh trai khẩu trang sẽ mang mọi người đến xem máy bay chiến đấu nha."

Sự nhiệt tình của người xem trực tiếp được thúc đẩy, mọi người nhao nhao nhắn lại, hơn nữa không ít người cũng gửi lên lễ vật.

Nhưng những lễ vật của mấy người này, đều cực kỳ có hạn, không có vai trò quyết định quan trọng.

"Bên kia là muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn cùng với chúng ta tranh giành vị trí đứng đầu à." Kỷ Khuynh Nhan phồng hai má lên nói:

"Không thể cho anh ta cơ hội được."

Còn không chờ Lâm Dật nói cái gì, Kỷ Khuynh Nhan lại quét thêm mười cái siêu cấp tên lửa.

Nhưng phát hiện Lâm Dật vẫn đứng thứ hai, cũng không hề vượt qua người thứ nhất.

"Hả?" Kỷ Khuynh Nhan loay hoay điện thoại, "Là mình quét quá ít ư?"

Sau đó cô lại quét thêm hai mươi cái nữa.

Nhìn thấy tên lửa tung bay trong phòng phát trực tiếp, Lâm Dật vô cùng tiếc nuối cho hoạt náo viên DNF.

Một mình anh ta tiểu hoạt náo viên, cùng một phú bà có giá trị hơn 3 tỷ so sánh năng lực gì chứ.

"Mẹ kiếp, thỏa thỏa phú bà, chúng ta có một đại tỷ đã quét bốn mươi siêu cấp hỏa tiễn."

"Người đứng nhất bảng là nữ, đứng thứ hai bảng cũng là nữ, người kia cũng đã quét chín cái."

"Tôi có chút tò mò, tại sao đeo khẩu trang như vậy lại có phú bà quẹt tên lửa cho. Nếu tôi bịt mặt đi phát sóng trực tiếp, có phải hay không cũng có thể?"

"Người lầu trên cũng quá hài hước rồi, cùng đi đăng ký diễn tiểu phẩm ở chương trình xuân cuối năm đi. Anh trai khẩu trang mặc dù đem mặt bịt kín, nhưng nhìn vào chiều cao và ngoại hình, cũng biết là vô địch đẹp rồi."

"Chiều cao và ngoại hình cũng không có thể nói rõ vấn đề, nói không chừng anh ta có thể là Kiều Bích La thứ hai nha. Nếu không tại sao lại đem mặt giấu đi không cho người khác nhìn xem chứ?"

Hai người đang trò chuyện này chính là Mã Duy An với Lưu Tư Viễn, hai người chuẩn bị sẵn sàng chuyển hướng livestream của Lâm Dật qua một tiết tấu mới.

Bởi vì anh ta đã thấy được Lâm Dật có thể được mức độ nổi như vậy, hoàn toàn là dựa vào chống đỡ cũng mấy người phú bà này.

Nếu như đem những người này lừa đi, anh ta sẽ không đủ tư cách cùng với lão Mạnh tranh giành danh hiệu Tân Nhân Vương nữa.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 706.

Chương 707. Đám Người Này So Sánh Sức Lực Gì Với Kỷ Khuynh Nhan Chứ!

"Anh trai khẩu trang đẹp hay xấu cũng không quan trọng, anh ấy hoàn toàn là dựa vào thực lực để nói chuyện." Người hâm mộ trung thành của Lâm Dật nói:

"Tôi cảm thấy anh trai khẩu trang là một người toàn năng, quả thực rất trâu bò."

"Đây là buổi phát sóng trực tiếp của anh trai khẩu trang, người có ý đồ mang tiết tấu mời lăn đi."

Trương Hiểu Du dùng quyền của quản trị viên, đem Lưu Tư Viễn đá ra ngoài.

Cùng lúc đó, Mã Duy An bên này nhìn thấy Lâm Dật lại vượt lên đứng đầu, sắc mặt trở nên khá là khó coi.

"Sức chiến đấu của bọn họ bên kia mạnh như vậy ư?"

"Có phú bà không có não quét cho anh ta lên bảng, đều đã quét bốn mươi siêu cấp hỏa tiễn rồi."

"Má." Mã Duy An mắng một câu, "Lão Mạnh, nhanh thu hút sự chú ý của người xem đi. Bây giờ cậu đem vũ khí 17 + của cậu cường hóa để thu hút khán giả tới. Sau đó tôi lại cho cậu khen thưởng siêu hỏa tiễn, hôm nay nhất định phải hạ gục được anh ta."

"Biết rồi."

Mạnh Kim Dương điều chỉnh tư thế ngồi một chút, hướng về những người bên trong phòng trực tiếp nói:

"Các anh em, các vật liệu và tấm lót cũng đã chuẩn bị xong, thành hay bại phụ thuộc vào điều này. Hôm nay nhất định phải lên 18, hôm nay tôi muốn làm toàn bộ serve đều phải đỏ mắt!"

Sau khi Mạnh Kim Dương hét lên, nhân khí trong phòng phát sóng trực tiếp tăng lên nhanh chóng.

Mà ở trên bảng danh sách, khoảng cách chênh lệch của anh ta với Lâm Dật lại vô cùng gần.

"Cmn, xong rồi!"

Nhìn thấy chữ cường hóa thành công, phòng phát sóng trực tiếp của Mạnh Kim Dương sôi trào lên.

Rất nhiều khán giả, tràn vào phòng phát trực tiếp của anh ta, thậm chí còn có một số người từng theo dõi phòng phát sóng trực tiếp của Lâm Dật cũng chạy đến nơi này.

Bởi vì chuyện như vậy, cũng không phải là việc làm thông thường, nếu như bỏ qua về sau liền không có cơ hội nhìn.

Cũng vừa vặn là bởi vì nguyên nhân này.

Mã Duy An chỉ quét năm cái siêu cấp tên lửa, liền thành công đưa Mạnh Kim Dương vượt qua Lâm Dật, đã trở thành người đứng nhất.

Mà ở bên Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan không ngừng lẩm bẩm nói:

"Cái tên gọi là “Đại phiêu khách hoang” dã này cũng quá đáng ghét, muốn lấy vị trí đầu của chúng ta."

"Em nguôi giận đi, chuyện không đáng để em tức giận." Lâm

Dật cười ha hả an ủi.

"Trên nền tảng, lễ vật đáng giá nhất chính là siêu cấp tên lửa sao? Có món nào đắt hơn không?"

"Đắt hơn à?"

"Đúng vậy, loại mấy vạn đồng một cái lễ vật, như vậy quét thuận tiện hơn, còn tiết kiệm công sức."

"Ách ... Không có ..."

"Vậy trước tiên cứ quét như vậy đi, dù sao thì cũng đang nhàn rỗi."

Lâm Dật thở dài, có chút đau lòng cho hoạt náo viên kia, trong lòng oán thầm nói:

"Đám người này cũng thực sự là, đang yên đang lành, muốn cùng với Kỷ Khuynh Nhan so sánh sức lực gì đây."

"Chê mình sống chưa đủ tốt sao?"

“Như thế nào, hiện tại đứng thứ nhất?"

Mã Duy An đứng thẳng hai chân nói: "Một hoạt náo viên rác rưởi bên ngoài, còn muốn theo tôi tranh giành cũng không áng chừng phân lượng của mình."

"Tôi biết chuyện gì đang xảy ra rồi!" Hàn Sương nói:

"Người đứng thứ ba trên bảng danh sách khen thưởng, cũng là hoạt náo viên của Đấu Ngư. Trong hoạt động Thừa Phong Phá Lãng trước đó đã nhận được sự ủng hộ của một vị thổ hào, thưởng 1 triệu, trực tiếp xếp thứ nhất, đem tôi đẩy xuống vị trí thứ sáu."

"Tôi cũng biết hoạt náo viên này, tôi đã từng lôi kéo người này qua, nhưng cô ta không đồng ý. Xem tình thế bây giờ, có vẻ như là muốn nâng đỡ hoạt náo viên mới, tự lập môn hộ." Mã Duy An nói.

"Tôi thấy cô ta muốn bành trướng." Hàn Sương khinh thường nói:

"Chỉ là gặp phải một người giàu có bị mù, lại còn muốn tự lập môn hộ, chờ đến khi cô ta ngã chổng vó lên trời, liền biết cái ngành nghề này cũng không phải là dễ làm."

"Nào, dù sao đều là bia đỡ đạn, đối với chúng ta cũng không có ảnh hưởng gì." Mã Duy An nói xong, thuận tay đốt điếu thuốc:

"Lão Mạnh, cậu phát sóng trực tiếp tầm 20 phút nữa, sau đó thì logout đi ăn cơm thôi, nhưng cậu đừng quên thêm nhiệt, nói món vũ khí này ngày mai lên 19, để cho bọn họ tới xem."

"OK."

"Mẹ kiếp, đợi chút!"

Lưu Tư Viễn hét lên một tiếng làm những người khác giật nảy mình.

"Làm gì thế làm tôi sợ hết hồn." Hàn Sương liếc mắt nói.

"Phú bà bên kia lại cho anh trai khẩu trang năm mươi cái siêu hỏa tiễn."

"Năm mươi cái?"

Lần này Mã Duy An và những người khác có chút ngồi không yên.

Đây cũng không phải là một khoảng nhỏ.

"Đừng hoảng hốt, không phải chỉ là 100 ngàn thôi sao, tôi quét một cái nữa là trở lại."

Với tài sản của Mã Duy An, chỉ với 100 ngàn, anh ta còn không để vào mắt.

Nhưng ở giai đoạn này, đầu tư quá nhiều tiền vào Mạnh Kim Dương, đối với anh ta mà nói có chút không có lời.

Nhưng xét đến tình hình trước mắt, nếu như mình không dùng sức, chỉ sợ cũng không có cơ hội.

Hiện tại cũng chỉ có thể đánh cược một lần vậy.

Mã Duy An cầm điện thoại di động, lại quét hai mươi siêu hỏa tiễn đi qua.

"Tình hình bây giờ thế nào?"

"Còn thiếu một chút, đoán chừng cần thêm 10 cái."

Mã Duy An gật đầu, lại quét mười cái siêu hỏa tiễn đi qua, điều này mới khiến cho Mạnh Kim Dương thuận lợi vượt qua Lâm Dật.

Cùng lúc đó, nhiều hoạt náo viên và người xem Đấu Ngư đều phát hiện hai hoạt náo viên hàng đầu trong danh sách tân binh dường như đang ở trên cuộc đua tranh giành vị trí đứng đầu.

Tất cả đều chạy tới xem trò vui, muốn nhìn một chút đến cuối cùng ai sẽ thắng.

Mà ở bên phía Lâm Dật, Trương Hiểu Du là người đầu tiên nhận thấy những thay đổi trong danh sách, cũng gửi tin nhắn Wechat cho Lâm Dật.

"Anh Lâm, anh có thể liên hệ với phú bà trên bảng xếp hạng hay không, nói mấy lời dễ nghe một chút, để cho ấy quét cho anh thêm mấy cái siêu cấp hoả tiễn nữa." Trương Hiểu Du nói:

"Nếu không được, anh có thể dụ dỗ cô ta, trân này nếu bị thua thì cũng quá mất mặt rồi."

Lâm Dật cười cười, nhưng không có trả lời lại Trương Hiểu Du.

Đến lúc này không cần nói cũng biết, ngón tay Kỷ Khuynh Nhan giống như đang lắp động cơ, lặp đi lặp lại hai động tác.

Nạp tiền, quét tên lửa.

Quét một hồi, Kỷ Khuynh Nhan cầm điện thoại di động, gửi tin nhắn Wechat cho Hà Viện Viện.

"Viện Viện, em quẹt 100 vạn lễ vật cho Lâm Dật đi, người phía bên kia thật đáng ghét chết đi được, chúng ta không thể cho anh ta cơ hội, phải giành được vị trí đứng đầu."

"Đúng rồi, em cứ lấy tiền công quỹ quét là được."

Lâm Dật: "..."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 707.

Chương 708. Người Thua Lùi Bước

"Tư Viễn, bây giờ đối phương cũng thành thật rồi." Mã Duy An đứng thẳng hai chân nói: "Một hồi qua phòng anh ta xem thử, tôi muốn xem một chút cái tên bị tôi đánh bại này có dáng dấp như thế nào."

"Cmn, IPAD bị lag rồi."

"IPAD này của cậu không phải mới mua sao, như nào lại bị lag."

"Hai người phụ nữ điên bên kia, một người quét 500 cái siêu cấp tên lửa, đã chi tổng cộng là 2 triệu rồi."

"Chết tiệt!"

Nghe được tin tức này, Mã Duy An suýt chút nữa thổ huyết.

"Quét hai triệu?"

"Không tin anh xem một chút, 1000 cái siêu cấp hoả tiễn, hiện tại toàn bộ khán đài Đấu Ngư đang tiến vào phòng phát sóng trực tiếp của anh ta, đều muốn nhìn xem hai người phụ nữ giàu có này là ai."

Mạnh Kim Dương, người đang ngồi trước máy tính cũng chết lặng.

Anh cũng không nghĩ đến đối phương lại có hỏa lực ác liệt như vậy.

Rõ ràng chỉ là một người đeo khẩu trang, vậy mà có thể không suy nghĩ liền quét 1000 cái siêu cấp tên lửa, đây là chuyện con người có thể làm ư?

Coi như là não tàn cũng phải có cái mức độ chứ.

"Anh Mã, chúng ta làm sao bây giờ?" Mạnh Kim Dương hỏi.

Mặc dù anh ta ký hợp đồng với phòng làm việc làm hoạt náo viên nhưng nếu không đạt được danh hiệu Tân Nhân Vương sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển sau này.

Phải nghĩ ra biện pháp giải quyết mới được.

"Trước tiên đừng có gấp, để tôi nghĩ cách giải quyết."

Mã Duy An cau mày, hiện tại độ nổi tiếng của đối phương đã vượt xa Mạnh Kim Dương rồi.

Cho dù anh có quét hai triệu, cũng chưa chắc có thể đuổi kịp được.

Cho nên hiện tại, dựa vào tiền để giải quyết vấn đề là không quá hiện thực, phải nghĩ biện pháp mới giải quyết.

Mấy phút sau, Mã Duy An nhìn Mạnh Kim Dương nói:

"Cậu trước với liên hệ với anh ta, tìm hiểu kỹ thông tin của anh ta và tiết lộ tình hình của chúng ta một cách thích hợp, tạo cho anh ta một chút áp lực khiến anh ta biết khó mà rút lui."

"Tôi biết rồi, tôi hiện tại thử xem."

Dựa theo Mã Duy An nói, Mạnh Kim Dương gửi lời mời kết bạn với Lâm Dật.

Lâm Dật cũng nhìn thấy và chấp nhận.

"Người anh em, xem tư thế bây giờ của cậu, là muốn theo tôi tranh giành vị trí Tân Nhân Vương à?"

"Tôi ngược lại thật ra không nghĩ tới, nhưng người hâm mộ tôi lại rất nhiệt tình, tôi cũng không có biện pháp gì."

Nhìn thấy Mạnh Kim Dương chủ động kết giao, những người hâm mộ Lâm Dật dồn dập giễu cợt nói:

"Anh ta khẳng định cảm thấy mình không phải là đối thủ của anh trai khẩu trang, nên bắt đầu dùng thủ đoạn rồi."

"Mọi người đừng để cho anh ta thực hiện được ý đồ, nhất định phải làm cho anh trai khẩu trang ngồi trên vị trí Tân Nhân Vương."

"Đại ca nỗ lực lên, tôi đã mạo hiểm liều cả tính mạng để tham ô công khoản quét tên lửa cho anh, cũng là bởi vì coi trọng anh!"

Nhìn thấy "Một vị mỹ nhân mà thôi" phát biểu, phòng phát trực tiếp của Lâm Dật lại một lần nữa nổ tung.

"Là phú bà đúng thứ 2 bảng, có ai cùng tôi quỳ liếm không."

"Tôi muốn quỳ liếm phú ba đứng đầu bảng, cầu phú bà sủng hạnh."

Lúc này, Hàn Sương đang cầm điện thoại di động, xem chương trình phát sóng của Lâm Dật.

Cảm giác hai người phụ nữ kia giống như bị điên rồi.

Còn tham ô công khoản để thưởng cho người ta?

Đối với một người đàn ông không lộ mặt, lại có thể làm đến mức độ điên cuồng như vậy, người này đầu óc chắc là không được bình thường

Chính mình lớn lên xinh đẹp như vậy, làm sao lại chưa từng thấy cường hào như thế chứ?

Mạnh Kim Dương cũng không biết tình hình của Lâm Dật ở bên này, thần thái trên mặt vẫn kiêu ngạo như trước.

"Tôi hi vọng anh có thể từ bỏ hoạt động lần này, anh không thể nào là đối thủ của tôi."

"Anh nói như vậy liền có chút ngang ngược, chỉ là một trò chơi hoạt náo viên nhỏ nhoi, còn muốn uy hiếp tôi sao?"

"Trò chơi hoạt náo viên nho nhỏ?" Mạnh Kim Dương cười lạnh nói:

"Anh đừng nhìn tôi là người mới, nhưng ở trong ngành DNF, xét về trang thiết bị thì chắc chắn tôi có thể đứng trong top 5 rồi. Nếu như nói về kỹ năng PK, nhìn trong cả nước cũng sẽ không có ai nhận hơn tôi cả, nếu anh không hiểu cũng đừng có nói mò, tránh cho người khác chê cười."

"Vậy tôi còn thật sự không quá phục anh."

"Không phục?" Ánh mắt Mạnh Kim Dương chuyển động, cảm giác như là sắp có một cơ hội, hướng về phía Lâm Dật nói:

"Không phục cũng không sao, là ngựa chết hay là lừa chết thì phải chơi mới biết được. Nếu như anh có thể đánh bại tôi trong trận PK, vị trí Tân Nhân Vương này tôi sẽ không tranh với anh nữa. Nếu như anh thua, liền ngoan ngoãn thu lưới, có dám cùng tôi chơi không?"

Lời nói của Mạnh Kim Dương khiến người hâm mộ tại phòng phát trực tiếp của Lâm Dật, trong nháy mắt liền không bình tĩnh được.

Mọi người miệng phun hoa sen, hỏi thăm mười tám đời tổ tông của anh ta.

"Đại phiêu khách hoang dã, anh có còn biết xấu hổ không vậy, một hoạt náo viên trò chơi DNF lại muốn cùng với hoạt náo viên bên ngoài so PK với mình, anh còn có thể vô liêm sỉ hơn nữa không?"

"Bây giờ người thực sự là không biết xấu hổ, chuyện như vậy cũng làm được. Nếu tôi là ba của anh ta, thực sự là mất mặt đến mức muốn quăng anh ta đi cho rồi."

Mạnh Kim Dương cũng biết những câu nói này của mình, chắc chắn sẽ gây ra náo động lớn, nhưng anh ta cũng không để ý.

Chỉ cần có thể lừa Lâm Dật vào tròng, những thứ này đều là đáng giá.

"Không thành vấn đề, vậy chúng ta liền so PK." Lâm Dật nói: "Người thua lùi lưới, có dám hay không?"

Mạnh Kim Dương vẻ mặt vui mừng, suýt chút nữa nhảy cẫng lên vì cao hứng.

"Vậy quyết định như vậy đi, buổi tối ngày mai lúc tám giờ, chúng ta không gặp không về, nếu ai không dám tới thì coi như là nhận thua."

"Không thành vấn đề."

Mạnh Kim Dương thối lui ra khỏi phòng trực tiếp của Lâm Dật.

Mà lúc này, mưa đạn ở trong phòng phát sóng trực tiếp, đã khiến người ta đến trình độ hoa cả mắt.

Nhìn thấy Lâm Dật ứng chiến, mưa đạn trong phòng trực tiếp lại một lần nữa nổi lên.

"Anh trai khẩu trang, anh có phải điên rồi hay không? Tôi đã xem qua chương trình phát sóng trực tiếp của anh ta, người này hình như đã từng tham gia thi đấu chuyên nghiệp, hơn nữa còn giành được vị trí á quân. Kỹ năng PK khẳng định rất tốt, anh với anh ta so tài, cuối cùng chắc chắn sẽ thua đó."

"Anh trai khẩu trang, tôi thấy anh thực sự quá tự tin, anh thật sự cho rằng anh cái gì cũng làm được sao?"

"Tôi là một người chơi trung thành DNF, tôi có thể nói rõ ràng cho anh biết việc PK này cần kỹ thuật, coi như là Bảo ca đại danh đỉnh đỉnh với anh ta PK, đều không nhất định sẽ thắng, anh căn bản không phải đối thủ."

"Ai nói không phải đây, vừa nãy tôi đi đến phòng phát sóng trực tiếp của anh ta xem, anh ta đã mang vũ khí cường hóa đến 18+, còn lại các trang bị khác cũng đều đã đến cấp bậc 15+. Với trang bị như vậy, chỉ cần một loạt chiêu, máu của anh sẽ thấy đáy."

"Không thể nói trước được, lúc tôi học đại học, bạn cùng phòng của tôi cũng rất thích chơi game này. Tôi đi theo chơi một quãng thời gian, trình độ PK vẫn là có thể." Lâm Dật nói.

"Anh trai khẩu trang, anh quá tự tin rồi, cho dù tài nghệ của anh có thể, đó cũng chỉ là người chơi nghiệp dư, người ta là game thủ chuyên nghiệp đấy. Anh không thể nào là đối thủ của anh ta được đâu, ngày mai thi đấu anh khẳng định sẽ thua, sự nghiệp phát sóng trực tiếp của anh sẽ kết thúc."

"Bi quan như vậy làm gì, thi đấu còn chưa bắt đầu mà." Lâm Dật cười ha hả nói:

"Buổi tối ngày mai tám giờ không gặp không về."

Chào khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp xong, Lâm Dật thối lui ra khỏi phòng trực tiếp.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 708.

Chương 709. Cuộc Họp Nội Bộ Của Đấu Ngư

Mà lúc này đây, Kỷ Khuynh Nhan hứng thú vội vã đi tới.

"Em vừa nãy nghe nói, anh muốn cùng người khác PK là ở trong game đánh nhau à?"

"Ách ... Gần như chính là cái ý tứ này."

"Vậy chúng ta phải nỗ lực lên nha, tuyệt đối không thể thua."

"Tất nhiên, anh đã làm chuyện gì không nắm chắc bao giờ chưa? "

"Vậy được, anh lúc nào cũng để cho em không phải thất vọng." Trong mắt của Kỷ Khuynh Nhan, mang theo màu sắc của ánh trăng, cười híp mắt nói.

"Ừm."

Kỷ Khuynh Nhan cũng không biết cái gì gọi là PK, cũng không biết độ khó này lớn đến bao nhiêu.

Nhưng cô lại tin tưởng vô điều kiện, Lâm Dật chắc chắn sẽ không thua.

"Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, nghỉ sớm một chút, ngày mai tranh thủ đánh thắng trận."

"Đợi một chút, em có phải hay không quên mất một việc rồi?"

"Hả? Quên cái gì?"

Ngay khi Kỷ Khuynh Nhan không hiểu gì hết, Lâm Dật đem cô chặn ngang ôm lấy.

Kỷ Khuynh Nhan theo bản năng hét lên một tiếng, sau đó theo thói quen ôm cổ Lâm Dật, nhìn anh với ánh mắt dò hỏi.

"Anh muốn làm gì?"

"Lúc tan sở không phải em đã nói, nếu như anh trong vòng 10 phút tìm được em, hôm nay có thể tùy tiện để cho anh trêu ghẹo sao?"

Kỷ Khuynh Nhan đỏ mặt, "Việc này đã qua mấy giờ rồi, anh sao còn nhớ rõ việc này vậy chứ."

"Trí nhớ của anh rất tốt, em cảm thấy anh sẽ quên ư?"

"Mấy loại chuyện này trí nhớ của anh rất tốt nhỉ." Kỷ Khuynh Nhan trợn mắt nhìn Lâm Dật, "Buông em xuống, em đi đắp mặt nạ dưỡng da trước."

"Đắp cái gì mà đắp, bây giờ đã mấy giờ rồi, anh mang em đi ngủ."

"Lâm Dật anh lưu manh."

"Em hiện tại đang ở trên anh, nói những lời này cũng vô dụng."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật giống như gặp một cảnh khốn cùng.

"Vậy thì vẫn như trước, chỉ được ôm ngủ không cho phép làm cái khác."

"Ôi ôi ôi~~~ em lại còn muốn nói điều kiện với anh à?"

Không bao lâu, liền truyền đến tiếng vui cười huyên náo từ trong phòng Lâm Dật.

Về phần tiếp đó sẽ làm cái gì, cũng chỉ có đương sự biết.

...

Đèn trong văn phòng của trụ sở Đấu Ngư vẫn còn sáng.

Ngồi trong phòng làm việc là một người đàn ông trung niên, mặc quần áo thể dục màu trắng đơn giản, ông ta đang xem tư liệu trên tay, trầm ngâm không nói.

Người đàn ông này tên là Trần Kiêu Dương, là phó chủ tịch của nền tảng Đấu Ngư, ông ta chịu trách nhiệm chính về hoạt động của nền tàng và tài nguyên mở rộng.

Trên ghế sô pha trong văn phòng, còn có một nam một nữ khác đang ngồi.

So với Trần Kiêu Dương, hai người này vẫn còn trẻ.

Người đàn ông tên là Quách Thế Bác, anh ta là giám đốc hoạt động của Đấu Ngư.

Người phụ nữ tên là Lý Lâm, cô ấy là giám đốc thị trường của Đấu Ngư.

Bởi vì công ty còn có những dự án khác, cho nên đến bây giờ vẫn còn mở họp.

"Tình huống như thế nào? Phương án cho một tân binh hoạt náo viên mới, còn lấy tới cho tôi xem?" Trần Kiêu Dương nói.

"Lão đại, là như vậy, đối với chuyện này, hai chúng tôi có ý kiến bất đồng, cho nên muốn cho anh đến định đoạt một chút." Quách Thế Bác nói.

"Lại không phải là hoạt náo viên lớn gì, hai người các cậu có thể phát sinh bất đồng gì?"

"Lần này hoạt động cạnh tranh rất kịch liệt, chúng ta ai cũng không muốn từ bỏ, cho nên liền đến tìm anh giải quyết."

"Được, vậy thì nói tóm tắt, tôi xem một chút chuyện gì xảy ra."

Quách Thế Bác hắng giọng một cái, nói:

"Trên nền tảng của chúng ta, lưu lượng truy cập của lĩnh vực DNF đang dần giảm xuống, cho nên tôi muốn bồi dưỡng một hoạt náo viên cao cấp để cố gắng hồi sinh lĩnh vực DNF. Nhưng Lý tổng lại xem trọng một hoạt náo viên khác bên ngoài. Tôi và cô ấy có những ý kiến khác nhau, chúng tôi cũng đã thảo luận rất lâu nhưng vẫn chưa có quyết định được, cho nên muốn hỏi ý kiến lão đại một chút."

Trần Kiêu Dương tựa lưng vào ghế ngồi, cau mày, suy nghĩ mấy phút.

"Nền tảng của chúng ta cũng không thiếu hụt hoạt náo viên bên ngoài đúng không?"

"Tôi cũng nghĩ như vậy, cho nên tôi vẫn luôn kiên định với ý nghĩ của mình."

"Lão đại, mặc dù bên phần DNF thiếu hụt hoạt náo viên, hơn nữa các hoạt náo viên bên ngoài lại gần như là bão hòa. Nhưng tôi cảm thấy, cái tên hoạt náo viên “anh trai khẩu trang” này, có thể mang lại doanh thu lưu lượng truy cập khổng lồ cho nền tảng. Cho nên tôi mới kiên trì, sử dụng nhiều tài nguyên và mở rộng dùng ở trên người anh ta." Lý Lâm nói.

"Vậy cô trước nói suy nghĩ của mình cho tôi nghe." Trần Kiêu Dương nói.

"Anh ta ngày hôm qua mới vừa phát sóng, đã đột phá 100 ngàn lưu lượng. Trong số những hoạt náo viên bên ngoài mới này, là việc phi thường khó có được."

"Người mới trực tiếp liền có 100 ngàn lưu lượng?" Trần Kiêu Dương kinh ngạc nói.

"Không sai, hơn nữa nội dung phát sóng trực tiếp cũng rất cao cấp. Anh ta đưa cư dân mạng đi dạo ở Cửu Châu Các và xem phiên bản giới hạn của Bugatti Voice Night giá trị 126 triệu. Không có hoạt náo viên nào trong Đấu Ngư của chúng ta có năng lực như vậy."

"Cái này ngược lại là không sai."

"Hơn nữa trong buổi phát sóng trực tiếp vừa rồi, anh trai khẩu trang đã nhận được hơn 2 triệu khen thưởng, hơn Đại phiêu khách hoang dã ít nhất gấp mười lần. Từ khả năng hấp thụ tiền và độ nổi tiếng này, anh ta đều có ưu thế tuyệt đối, cho nên tôi mới cực lực đề cử anh ta."

"Nhưng Đại phiêu khách hoang dã, lúc trước là tuyển thủ chuyên nghiệp, tự mang lưu lượng cùng với vầng sáng, tiềm lực của anh ta cũng là vô hạn." Quách Thế Bác nói:

"Mà hoạt náo viên bên ngoài, bình thường đều có cái bệnh chung, không cách nào phát sóng trực tiếp trong thời gian dài. Hơn nữa chất lượng của các chương trình phát sóng trực tiếp sau này không thể so sánh với hoạt náo viên trò chơi được, cho nên tôi đề cử Đại phiêu khách hoang dã."

Trần Kiêu Dương tựa lưng vào ghế ngồi, cẩn thận suy nghĩ.

Hiện tại đã không phải là sự việc đề cử hoạt náo viên nào nữa.

Quách Thế Bác với Lý Lâm, đều là cấp dưới đắc ý của ông, phải phân giải đúng mực mới được.

"Hai người các cậu đều là từ một tay tôi mang ra ngoài, tôi cũng không tiện thiên vị ai, vừa vặn ngày mai là ngày cuối cùng, liền để chính bọn họ phân bại thắng thua đi."

"Cũng được." Lý Lâm nói.

Cô đối với Lâm Dật rất là xem trọng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Lâm Dật sẽ không thua.

Chất lượng phát sóng trực tiếp có, hơn nữa còn có phú bà chống đỡ, muốn thua rất khó.

Nhưng Quách Thế Bác lại ngồi không yên.

Anh biết rõ, nếu cạnh tranh như vậy, Mạnh Kim Dương sẽ không chiếm được ưu thế.

"Lão đại, nếu như so sánh như thế, Đại phiêu khách hoang dã khả năng sẽ không chiếm ưu thế, tốt nhất là đổi cái phương thức khác."

"Vậy thì không có biện pháp, việc này còn phải công bằng một chút." Trần Kiêu Dương nói: "Bát Tiên quá hải, các hiển thần thông."

"Nhưng mà ..."

"Không có nhưng nhị gì hết, việc này quyết định như vậy đi."

Cốc cốc cốc ——

"Vào đi."

Ngay khi Quách Thế Bác còn đang lúng túng, cửa phòng làm việc bị gõ, thư ký của Quách Thế Bác từ bên ngoài đi vào.

"Trần tổng, tổng giám đốc Quách, tổng giám đốc Lý."

"Có chuyện gì sao?" Quách Thế Bác hỏi.

"Tôi mới vừa mới xem tình hình ở trên mạng, hai hoạt náo viên anh trai khẩu trang cùng với Đại phiêu khách hoang dã dường như đã hẹn trước. Họ muốn dùng phương thức PK quyết định ai là Tân Nhân Vương, người thua sẽ từ bỏ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 709.

Chương 710. Bộ Mặt Thật Của Đài Điện

“Cô nói cái gì? Bọn họ muốn so PK?"

Lời nói của thư ký khiến Lý Lâm không có cách nào bình tĩnh được, thậm chí là cảm thấy có chút hoang đường.

Một hoạt náo viên bên ngoài, lại muốn so PK với với một cựu tuyển thủ chuyên nghiệp DNF?

Người thua rút lui khỏi cuộc tranh đấu?

Anh ta là nghĩ như thế nào vậy?

"Vừa nãy bọn họ tại phòng trực tiếp kết nối với nhau, đúng là đã nói những lời như vậy, người thua liền rút lui khỏi trận đấu."

Người có cảm giác hoang đường, không chỉ có Lý Lâm, mà còn có Trần Kiêu Dương với Quách Thế Bác.

Hai người họ đều không hiểu được kiểu thao tác này.

Điều này tương đương với việc một cậu bé ba tuổi hẹn hò với Tyson để chơi quyền anh.

"Chủ ý này ngược lại thật là không tệ." Quách Thế Bác cười ha hả nói:

"Dùng phương thức như thế để định thắng thua, có vẻ như đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy trên nền tảng phát sóng trực tiếp của chúng ta."

Quách Thế Bác mới vừa rồi còn có chút lo lắng, hiện tại hoàn toàn thoải mái.

Kết quả đã rõ ràng rồi, cái người gọi là anh trai khẩu trang kia, nhất định là thua rồi.

"Chuyện này hiện tại các cậu không cần tranh cãi nữa, người ta đã có biện pháp giải quyết rồi." Trần Kiêu Dương nói:

"Liền theo kết quả cuối cùng của cuộc thi đấu, quyết định danh hiệu Tân Nhân Vương."

"Lão đại, trong này nhất định là có chuyện, nếu như dùng phương thức như thế định thắng thua, có phải hay không có chút quá qua loa." Lý Lâm nói.

"Cô nói cũng có lý, nhưng tôi có thể có biện pháp gì chứ? Đây là bọn họ tự mình quyết định việc này." Trần Kiêu Dương nói:

"Hơn nữa thông qua chuyện lần này, cũng có thể nhìn được một việc. Cái người tên là anh trai khẩu trang kia, rõ ràng không tự lượng sức mình, muốn cùng với cựu tuyển thủ chuyên nghiệp so PK, nói rõ người này đầu óc không quá bình thường. Cho dù về sau dồn sức bồi dưỡng, khả năng cũng sẽ có vấn đề tương tự như vậy xảy ra, dứt khoát cứ như vậy đi."

"Nhưng mà ..."

"Không có nhưng nhị gì hết." Trần Kiêu Dương cầm áo khoác của mình đứng dậy, "Được rồi, việc này quyết định như vậy, không còn sớm nữa tan tầm về nhà thôi."

Trần Kiêu Dương đứng dậy rời đi, Quách Thế Bác theo sát phía sau.

Chỉ chừa Lý Lâm một người bất đắc dĩ lắc đầu, cũng lầm bầm lầu bầu mắng:

"Cái anh trai khẩu trang này đầu óc có vấn đề à? Thiệt là."

Từ công ty rời đi, Trần Kiêu Dương với Quách Thế Bác, lên xe riêng của mình.

Thấy bốn bề vắng lặng, Quách Thế Bác bấm điện thoại gọi cho Mã Duy An.

"Duy An, bên này sự việc đã làm xong, về sau việc mở rộng tài nguyên, đều sẽ giao cho các cậu, làm rất tốt."

"Vậy thì cảm ơn giám đốc Quách, qua mấy ngày nữa tôi sẽ qua thăm hỏi anh, chúng ta gặp mặt cẩn thận trò chuyện, sẽ không để cho anh làm không công."

"Dễ bàn dễ bàn, gặp mặt cẩn thận trò chuyện sau."

Trong mắt của Quách Thế Bác và Mã Duy An, chuyện này đã là chuyện ván đã đóng thuyền rồi.

Với thực lực của Mạnh Kim Dương, cho dù anh ta có cởi bỏ trang bị của mình, một tay cũng có thể đánh bại được anh trai khẩu trang, cho nên hiện tại, có thể tiến một bước sắp xếp đến việc phía sau.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Lâm Dật thức dậy, phát hiện Kỷ Khuynh Nhan đã bắt đầu chuẩn bị làm bữa sáng.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, bữa sáng đã được bày sẵn lên bàn.

"Anh hôm nay có định phát sóng trực tiếp không?" Lúc ăn cơm, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Chờ đến buổi tối đi, ban ngày sẽ không phát, anh phải chuẩn bị một chút."

"Ừ, nói chung chúng ta không thể thua." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Buổi tối, em cùng với Viện Viện lại cho anh khen thưởng."

"Như vậy là được rồi." Lâm Dật nói:

"Tiêu không phải là tiền của mình, anh sợ cô nương Hà Viện Viện kia, sẽ tiêu hết tiền trong tài khoản của công ty mất."

Kỷ Khuynh Nhan cười rộ lên, lấy tính cách của Viện Viện, vẫn đúng là có thể làm được chuyện như vậy.

"Được rồi, em ăn no rồi." Kỷ Khuynh Nhan đặt bát đũa xuống nói:

"Em đi làm đây, anh ở nhà ngoan ngoãn, buổi tối phú bà về sẽ mua đồ ăn ngon cho anh."

Được những người trong phòng phát sóng trực tiếp gọi như vậy, Kỷ Khuynh Nhan đã tự mình nhập vai phú bà.

Đơn giản thu thập một chút, Kỷ Khuynh Nhan lái xe rời đi.

Lâm Dật xoay người trở về trên lầu, cầm điện thoại di động gọi điện cho Thẩm Thục Nghi.

"Dì Thẩm."

"Con gặp phải chuyện gì à?" Thẩm Thục Nghi cười hỏi.

"Dì nói những lời như vậy, làm con cảm thấy giống như con có chỗ để dựa vào vậy." Lâm Dật cười ha hả nói:

"Cũng đã đến mùa thu, Yến Kinh bên kia trời giá rét, con suy nghĩ gọi điện thoại cho dì, nhắc dì mặc nhiều quần áo một chút, đừng để bị lạnh."

"Đã đổi sang trang phục mùa thu rồi." Thẩm Thục Nghi nói: "Nếu như con không có chuyện gì, vậy dì liền tắt điện thoại, đợi lát nữa còn có buổi họp."

"Đừng có gấp." Lâm Dật nói: "Mở họp sao quan trọng bằng việc nói chuyện nhà chứ."

"Tiểu tử con chính là vô sự không lên Điện Tam Bảo." Thẩm Thục Nghi nói: "Nói đi, tìm dì có chuyện gì?"

Lâm Dật cười hắc hắc, "Con chính là muốn hỏi một chút, dì Thẩm có biết đến công ty Đài Điện không?"

"Con biết chuyện gì rồi?"

Thẩm Thục Nghi hơi có chút bất ngờ trước sự quan sát nhạy bén của Lâm Dật, việc này làm cho bà cũng phải thán phục.

"Hả? Dì Thẩm, dì có phải hay không đã sớm biết?"

"Không thể nói là biết, chỉ có thể coi là linh cảm." Thẩm Thục Nghi nói:

"Trước đó, lúc con và Triệu Mặc đối chọi với nhau, có người ở trong bóng tối làm rối. Trên báo tài chính và kinh tế Internet đã đăng một bài viết, đem tất cả những mâu thuẫn trước đây của con đều viết đăng lên."

"Bài đăng ngày đó con có xem, nhưng rất nhanh đã bị thủ tiêu, không tạo nên ảnh hưởng gì."

"Bài đăng ngày đó là dì cho người xóa." Thẩm Thục Nghi nói: "Hơn nữa dì còn tra ra được địa chỉ IP của bài đăng là đến từ Đảo Bảo, cho nên dì suy đoán, có thể là Đài Điện làm."

Lần này Lâm Dật trong lòng sáng tỏ rồi.

Chẳng trách bài viết ngày đó được xóa đi với tốc độ cực nhanh, hóa ra là do Thẩm Thục Nghi làm.

Mà bà ấy cũng xác thực có năng lực này.

"Dì Thẩm, dì đây là không phải rồi." Lâm Dật nói:

"Có phải bởi vì con không gọi dì là mẹ vợ nên dì không muốn giúp đỡ đúng không."

"Con cái tên tiểu tử khốn nạn này, chuyện này thì có liên quan gì với nhau." Thẩm Thục Nghi nói:

"Là vì lúc đó, dì nắm giữ quá ít thông tin, không có cách nào chắc chắn việc đó là do Đài Điện làm. Lại nói với thực lực của con, còn không phải là đối thủ Đài Điện, vì thế dì liền gác lại chuyện này, ngược lại con đó, làm sao con phát hiện được?"

"Con gần gần đây không phải là muốn làm kinh doanh về hệ điều hành điện thoại di động sao. Con bị người khác đứng trong bóng tối ngáng chân, trái lo phải nghĩ, hình như cũng chỉ có Đài Điện là có động cơ này." Lâm Dật nói:

"Cho nên muốn hỏi dì Thẩm một chút, tình huống của Đài Điện cụ thể là như thế nào."

"Bởi vì vị trí ở Đảo Bảo, cho nên sự tồn tại của nó rất đặc thù, chúng ta đối với họ lực ràng buộc cũng không lớn." Thẩm Thục Nghi nói:

"Khi dì nhìn thấy bài viết đó, dì đã gọi người trong bộ phận quan hệ công chúng, lấy danh nghĩa tập đoàn Trung Tín, lại đăng lên một bài viết liên quan, chính là vì cảnh cáo những người sau hậu trường. Vốn tưởng rằng đối phương sẽ thành thật một chút, nhưng họ lại động thủ, dường như là không đem dì để ở trong mắt."

"Trâu bò như vậy à, ngay cả mẹ vợ của con mặt mũi cũng không cho?"

Thẩm Thục Nghi cười một tiếng.

"Hết cách rồi, Đài Điện là công ty ở Đảo Bảo, hơn nữa tính chất công ty của bọn họ cũng rất phức tạp, không như con nghĩ đơn giản như vậy đâu."

"Cho nên con mới đến nhờ dì Thẩm giúp đỡ." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Mặc dù Đài Điện tọa lạc tại Đảo Bảo, nhưng có thể nói đây là một công ty Mỹ đích thực về bản chất doanh nghiệp." Thẩm Thục Nghi nói:

"Hệ thống phát triển sản phẩm của bọn họ được thiết kế bởi IBM, hệ thống nhân sự là do tập đoàn Hay quản lý. Tổ chức cơ cấu là do Mỹ Thế trưng cầu ý kiến xây dựng, về tài chính là do một trong tứ đại Pricewaterhousecoopers làm. Hệ thống bán hàng là do Essen Chul thiết kế. Ngoài cổ phần của công ty, phần lớn là vốn nước ngoài, cho nên con hoàn toàn có thể xem bọn họ như một công ty nước ngoài để giải quyết."

"Mà dì cảm thấy, Đài Điện lần này ra tay với con, cũng chưa chắc là bởi vì việc kinh doanh hệ điều hành điện thoại di động của con, rất có thể là vì chip 2.0." Thẩm Thục nghi nói:

"Dì cũng đã tham khảo ý kiến của những người bên dưới, con làm ra được vật kia, thật giống như rất lợi hại, tối thiểu là Intel sẽ đứng ngồi không yên."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 710.

Chương 711. Cho Tôi Thời Gian Năm Phút, Tôi Có Thể Hạ Gục Bọn Họ

Cả Trầm Thục Nghi và Lâm Dật đều có chung một suy nghĩ.

Hiện tại, trong tay anh, vật duy nhất có thể sử dụng cũng chỉ có mã Chip 2.0.

Hơn nữa còn tổ chức một buổi họp báo công khai tuyên bố cho mọi người biết, thế nên Intel có đề phòng cũng là chuyện bình thường.

Lâm Dật sờ cằm, vì muốn hạ gục Cisco mà làm bại lộ kế hoạch của mình thì thật có chút không đáng.

Cũng may, bộ mã của con chip 3.0 rất nhanh thôi là có thể sao chép thành công, nên việc này chắc chắn sẽ không có vấn đề gì nghiêm trọng xảy ra.

"Lâm Dật? Con có đang nghe dì nói không?"

"Con đang nghe đây, dì Trầm."

"Mặc dù Đài Điện là một khẩu súng của tư bản nước ngoài nhưng Trương Trọng Mưu kia cũng thật sự rất lợi hại, anh ta mạnh hơn hẳn Triệu Mặc."

Trầm Thục Nghi nói tiếp:

"Nếu con muốn chống lại đối thủ như anh ta, vậy thì tốt nhất con nên chuẩn bị cho kỹ càng."

"Con biết rồi."

"Vậy thì dì có thể yên tâm về con rồi."

Trầm Thục Nghi nói:

"Đúng rồi, vừa rồi con nói, việc kinh doanh hệ điều hành điện thoại di động bị người khác ngáng chân là sao? Dì có quen một số người trong lĩnh vực này, nếu con cần hỗ trợ gì thì để dì qua chào hỏi giúp con một chút."

"Loại chuyện nhỏ nhặt này không cần phiền đến dì Trầm đâu."

Lâm Dật nói tiếp:

"Tự con có thể giải quyết được rồi."

Trầm Thục Nghi suy nghĩ một lát, rồi nói:

"Được, dì còn có một cuộc họp, chúng ta liên lạc sau, nếu như con có chuyện gì cần giúp đỡ thì cứ gọi điện cho dì."

"Vậy được, cảm ơn dì Trầm."

Sau khi cúp điện thoại, Trầm Thục Nghi cũng không đi họp ngay, bà ấy chống hai tay lên bàn làm việc, miệng lẩm bẩm tự hỏi:

"Bây giờ cậu ấy đang đề phòng cái gì chứ?"

Tại Cửu Châu Các, sau khi cúp điện thoại, Lâm Dật quàng hai tay ra sau đầu ngửa người lên gối.

Hiện tại có thể chắc chắn người giở trò quỷ phía sau là Đài Điện.

Nhưng tiếp theo làm sao để hạ gục bọn họ, đây lại là cả một vấn đề.

Về chuyện kinh doanh hệ thống điện thoại di động, Lâm Dật cũng không lo lắng lắm.

Nếu không được thì cùng lắm trực tiếp thu mua, vấn đề nằm ở chỗ tiền nhiều hay ít mà thôi.

Hiện tại, chỉ còn việc quan sát tiến độ bên phía Kỳ Hiển Chiêu thế nào.

Trong vòng ba ngày nếu không giải quyết xong vấn đề này thì thật sự việc này không thể trì hoãn lâu hơn nữa.

Lâm Dật lắc đầu, gạt những chuyện này qua một bên.

Tối nay có một trận PK, phải xử lý chuyện này trước đã.

Nghĩ đến điều này, Lâm Dật lập tức gọi điện cho Trương Tùng.

"Đưa tôi tài khoản DNF của cậu, tôi phải lên đó chơi."

"Cái tài khoản đó rác lắm, sau khi lên cấp 100 em bắt đầu ngừng chơi rồi."

"Không sao, cậu cứ việc đưa cho tôi dùng."

"Được rồi, vậy đợi lát nữa em gửi qua Wechat cho anh."

"Được."

Rất nhanh, Trương Tùng đã dùng tài khoản QQ của mình gửi cho Lâm Dật.

Sau khi đăng nhập, anh thấy trang bị của Trương Tùng cũng không có kém như trong tưởng tượng của mình, gần như ở mức trung cấp, có thể dùng nó để chơi cũng tạm được."

Bởi vì đã lâu không chơi, Lâm Dật loay hoay một lúc mới nắm rõ các thao tác cụ thể, sau đó vào mục PK bắt đầu luyện tập PK(*).

(*)PK: đấu với nhau, có thể là đấu lẻ cũng có thể là đấu tổ hợp đội nhóm.

Với trình độ hiện tại của mình, Lâm Dật biết rõ bản thân không thể nào là đối thủ của Mạnh Kim Dương được.

Sở dĩ Lâm Dật chấp nhận là bởi vì hệ thống đã phát thưởng thể chất hoàn mỹ và thẻ may mắn.

Dưới sự gia tăng thể chất hoàn hảo, năng lực phản ứng của anh đã được tăng lên một cấp, vì vậy chỉ cần tập luyện chăm chỉ thì tốc độ cũng sẽ tiến bộ rất nhanh...

Nhưng chỉ dựa vào mấy cái này để so với thực lực của Mạnh Kim Dương thì khoảng cách chênh lệch vẫn còn rất lớn.

Còn phải chọn thêm mấy món trang bị tốt để tiến hành nâng cấp, làm như vậy cũng có thể mạnh lên không ít.

Đến giữa trưa, Lâm Dật vẫn ngồi trước máy tính, không ngừng PK, rất nhanh đã đánh tới cấp bậc Tara Stone.

Tới giai đoạn này, Lâm Dật cũng phát hiện ra một điều, từ đây nếu muốn tăng đẳng cấp sẽ khó khăn hơn nhiều.

Hầu hết người chơi trong cấp này đều là cao thủ, thỉnh thoảng anh còn gặp vài người treo máy, có thể nói là rất bực mình.

Lâm Dật cũng biết, đến cấp bậc này, không thể chỉ dựa vào năng lực của cá nhân để nâng cấp.

Chênh lệch trang bị đã lớn, đã không có cách nào để bù vào được, anh còn phải nghĩ ra cách để trang bị cho PK, nếu không thì không có khả năng đánh thắng được Mạng Kim Dương.

Reng reng reng!

Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Dật reo lên.

Khiến cho anh có chút ngoài ý muốn đó là người gọi tới lại là Triệu Văn.

"Có chuyện gì vậy?"

"Trung tâm nghiên cứu đã đưa vào sử dụng, nhân viên nghiên cứu khoa học cũng đã bắt đầu vào làm việc, anh có muốn tới xem một chút không?"

"Nhanh như vậy đã đưa vào sử dụng rồi sao? Không phải nói còn cần phải làm mấy cái lễ khánh thành gì đó sao?"

"Mấy ngày nay tôi vốn muốn sắp xếp như vậy, nhưng lãnh đạo Hoa Hạ không thu xếp được thời gian. Cho nên lễ khánh thành phải để sau, nhưng điều này cũng không làm chậm trễ tiến độ sử dụng phòng thí nghiệm, việc nghiên cứu đã bắt đầu tiến hành."

"Cần tôi đến đó trước không?"

"Trước đó Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn kia bắt đầu hợp tác, nhưng mới chỉ nghiên cứu được một nửa thì xảy ra vấn đề, cho nên mới đưa cái bán thành phẩm này sang phòng thí nghiệm." Triệu Văn nói.

"Không phải chứ? Bên Mỹ cũng chơi trò chủ nghĩa cộng sản rồi à? Đó là thứ trước kia bọn họ nghiên cứu, nếu đem những thứ đó tới thị trường Trung Quốc thì chẳng có tí lợi nhuận nào để nói cả."

"Bọn họ cũng không muốn như vậy, nhưng không có năng lực nên đành phải chịu thôi."

Triệu Văn nói tiếp:

"Hạng mục này đã duy trì hơn nửa năm, nhưng vẫn không có tiến triển, đây cũng là nguyên nhân lúc đầu Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn kia không muốn hợp tác."

“Được, vậy tôi qua xem một chút."

"Đến số 126 đường Trung Giang, anh đến sớm thì gọi cho tôi, tôi sẽ xuống đón anh."

"Được."

Cúp điện thoại, Lâm Dật thay quần áo để ra ngoài. Khoảng 40 phút sau anh mới đến Trung tâm nghiên cứu mới khánh thành.

Sau khi tiến hành sửa chữa lại, trung tâm nghiên cứu đã mang chút nét đẳng cấp quốc tế.

Nhìn từ bên ngoài, toàn bộ trung tâm giống như được bao bọc trong bức tường kính màu lam. Tổng thể đơn giản mà rộng rãi, làm cho người khác nhìn vào đều cảm thấy ngưỡng mộ.

Tổng kết lại một câu, cách thiết kế này rất phù hợp.

Lâm Dật vừa dừng xe, đã thấy Triệu Văn tiến về phía mình.

Triệu Văn vẫn ăn mặc giản dị như trước.

Váy hoa màu xanh lam đuôi én phối hợp với áo thun màu vàng dài sát nách, dưới chân mang đôi sandal buộc màu đen. Tóc thả dài gợn sóng, khi đi trên đường gió nhè nhẹ lướt qua làm toát lên khí chất thanh thuần mát mẻ.

"Sao cô lại ở đây, không phải cô đang ở bộ phận tổng thanh tra thị trường toàn cầu của Pfizer sao, việc nghiên cứu hẳn không thuộc quyền quản lý của cô?"

"Nhờ phúc của anh, sau khi trở về tôi lập tức được thăng chức, bây giờ tôi là người phụ trách của Pfizer tại khu vực Châu Á - Thái Bình Dương."

Triệu Văn nói tiếp:

"Hiện tại trung tâm nghiên cứu vừa mới được thành lập, công việc trọng tâm của tôi cũng ở chỗ này, thỉnh thoảng tôi sẽ đến xem một chút."

"Vậy có phải là cô nên cảm ơn tôi rồi không?"

"Được, có thời gian thì cùng ăn cơm, nhưng tôi cảm thấy anh hẳn là không xem trọng mấy việc này cho lắm."

"Vẫn là cô hiểu tôi nhất, ăn cơm cái gì, còn không bằng đi đến khách sạn Bán Đảo, thuê một gian phòng nằm xuống trò chuyện một chút còn hơn."

"Có thể để cho tổng giám đốc Lâm nói ra mấy lời như vậy, thì chắc sắc đẹp cùng vóc dáng của tôi trong mắt anh cũng không tệ lắm đâu nhỉ."

Triệu Văn vừa cười vừa nói:

"Chẳng qua bây giờ chúng ta cần phải đi qua bên đó trước, bọn họ đã nháo nhào hết lên rồi, hy vọng anh ở đây có thể giải quyết vấn đề của phát minh đang nghiên cứu kia."

"Chuyện này không phải đơn giản rồi sao, cho tôi năm phút đồng hồ, tôi chắc chắn có thể hạ gục bọn họ, xem còn ai dám kháng cự."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 711.

Chương 712. Đang Làm Cái Quái Gì Thế?

“Đừng kích động, đừng có ra vẻ chống đối tôi nữa, đối phó với bọn họ kia kìa.”

Triệu Văn nghĩ lại còn thấy sợ hãi, nói:

“Mấy người bọn họ đều đã có tuổi cả rồi, không chịu đựng được sự giày vò này của anh đâu.”

“Làm sao thế, trong lòng ám ảnh rồi sao?” Lâm Dật nói: “Lần sau tôi sẽ nhẹ tay một chút.”

Dưới sự dẫn dắt của Triệu Văn, hai người họ tiến vào bên trong trung tâm viện nghiên cứu phát minh. Ngay tầng một là văn phòng hành chính, không khí sạch sẽ lại thoáng mát.

Từ tầng hai trở lên đều là những phòng thí nghiệm được dùng để nghiên cứu phát minh.

Nhìn các thiết bị thí nghiệm được đặt bên trong phòng, Lâm Dật tính toán sơ qua, tổng giá trị ít nhất cũng phải trên một tỷ nhân dân tệ.

“Mọi người đi đâu cả rồi? Sao đến một bóng ma cũng không thấy vậy?”

“Mọi người đều ở tầng sáu cả rồi. Tôi muốn cho anh xem tình hình ở đây trước đã, sau đó mới đưa anh lên trên đó.”

“Thôi dẹp đi, đi bằng thang máy, đi bộ lên tầng sáu là muốn khiến tôi chết mệt hay gì?”

Triệu Văn nhìn Lâm Dật từ trên xuống dưới: “Với thể lực thế này của tổng giám đốc Lâm, có cần nằm xuống cùng tôi bàn bạc công việc không?”

“Mẹ nó, cô đang nghi ngờ năng lực của tôi đấy à.”

“Nhưng theo những gì anh nói, thật sự khiến người khác phải nghi ngờ đấy.”

“Thật sự lúc trước nên cho cô uống thật nhiều Deanxit(*).”

(*)Deanxit là thuốc tâm thần dùng cho các đối tượng: Loạn tâm thần cấp và mạn tính.

Triệu Văn khẽ rùng mình.

Vừa nghĩ tới chữ Deanxit, cô ta đã cảm thấy đau dạ dày.

…

Tầng 6 của trung tâm nghiên cứu và phát triển.

Phòng thí nghiệm phía trong cùng có diện tích hơn 200 mét vuông.

Máy gia tốc hạt(*), máy phân tích dòng chảy liên tục, thiết bị phân tích dòng chảy (FIA), phương pháp quang phổ hấp thu nguyên tử (AAS), hệ thống sắc ký lỏng khối phổ,... Cùng một loạt các thiết bị cỡ lớn mà chỉ có thể tìm thấy tại nơi này.

(*)Large Hadron Collider là chiếc máy gia tốc hạt hiện đại lớn nhất và cung cấp gia tốc mạnh nhất trên thế giới, được thiết kế để tạo va chạm trực diện giữa các tia proton với động năng cực lớn. Mục đích chính của nó là phá vỡ những giới hạn và mặc định của mô hình chuẩn - những lý thuyết cơ bản hiện thời của vật lý hạt.

Những thứ khác khoan hãy bàn đến, chỉ nhìn những thiết bị tại nơi này đã có thể thấy được, quy mô của viện nghiên cứu này chắc chắn thuộc vị trí hàng đầu thế giới.

Khoảng hơn 20 người đang tập trung trong phòng thí nghiệm, tất cả đều mặc áo khoác trắng, người trẻ nhất cũng đã ngoài bốn mươi tuổi.

Hơn thế nữa màu da nào cũng có cả, thậm chí còn có hai người Trung Quốc tại đây.

Lúc này đây, hơn hai mươi mấy người đang vây quanh hai người đàn ông.

Hai người này, một người là người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, người còn lại là người Châu Á da vàng tóc đen.

Người đàn ông ngoại quốc tên là Miller, một dược sĩ nổi tiếng thế giới, từng đoạt giải Nobel Y học.

Đồng thời là nhà nghiên cứu khoa học cấp cao nhất của Viện nghiên cứu.

Người Châu Á ở cạnh bên ông ấy tên là Mitsui Yushi, là một dược sĩ đến từ Đảo quốc, cũng đã từng đạt giải Nobel Y học.

Vị trí của ông ta trong phòng thí nghiệm cũng chỉ đứng sau Miller mà thôi, cả hai người họ đều rất có tiếng nói, chỉ là về mặt hành chính, địa vị của họ lại hơi kém nhau một chút.

Nhưng về mặt quyền lợi chân chính cũng chẳng kém hơn bao nhiêu.

Lúc này, trên tay Miller đang cầm một loại thực vật màu trắng, vẻ mặt ông ta vô cùng kích động, nói với giọng điệu không thể nghi ngờ:

“Tôi vẫn cho rằng, dùng phương pháp chiết xuất bằng dung môi có thể từ bên trong của loài thực vật này, mà chiết xuất ra

Alteplase(*). Tôi nghĩ rằng đây là cách tốt nhất.”

(*)Alteplase có tác dụng điều trị chứng huyết khối ở phổi, cải thiện hoạt động tim mạch và tăng khả năng sống sót sau cơn đau tim.

“Miller, dùng phương pháp này để chiết xuất Alteplase, độ tinh khiết sẽ không cao. Tôi nghĩ tốt hơn hết nên sử dụng phương pháp thăng hoa, ít nhất nó có thể tăng độ tinh khiết lên 8%, tốt hơn nhiều so với phương pháp của ông.” Mitsui Yushi nói.

“Nếu ông sử dụng phương pháp đó của ông, hàm lượng Alteplase sẽ giảm đi 15%, đồng nghĩa với việc tăng thêm chi phí và sẽ làm giảm tỷ suất lợi nhuận.” Miller nói tiếp:

“Mitsui Yushi, tôi cảm thấy ông theo chủ nghĩa lý tưởng hơi thái quá rồi đấy, tôi không tán thành với phương pháp của ông đâu.”

Lý do mà cả hai người bất đồng ý kiến, có liên quan rất lớn đến điều kiện sinh sống trưởng thành của mỗi người.

Nước Mỹ là một đất nước tư bản tối cao, tất cả mọi hành động đều đặt tiền làm chuẩn mực.

Trong mắt họ chỉ có lợi nhuận, nên Miller mới một mực kiên định với phương pháp của mình như vậy.

Còn Mitsui Yushi, từ nhỏ đã sống tại một Đảo quốc, thế nên ông ta nhất quyết bước từng bước nhỏ, chậm mà chắc.

Ông ta cũng sinh ra trong dòng họ Mitsui có tiếng tăm, là tập đoàn hàng đầu ở Đảo quốc, nhà Mitsui không có gì ngoài tiền, nên Mitsui Yushi không quá coi trọng lợi nhuận.

Chỉ xem xem kết quả có thể đạt đến mức độ hoàn hảo hay không, và cũng là mục tiêu mà ông ta vẫn luôn theo đuổi.

Vì lý do này, ông ta luôn phản đối phương pháp của Miller và kiên định rằng những lý luận của mình là chính xác nhất.

“Mitsui à, ông nên hiểu rằng đây là thế giới tư bản, nếu ông không có tiền thì ông sẽ không thể làm được gì cả, cách nghĩ của ông quá cầu toàn rồi.”

“Tôi không nghĩ vậy, mà ngược lại, tôi nghĩ rằng phương pháp của ông có phần không thuyết phục.”

“Ông nói tôi không thuyết phục sao?”

Biểu cảm của Miller trở nên thái quá, tức giận mà quát to lên.

“Không sai, ông thật sự như thế cơ mà.”

“Được rồi, đủ rồi, hai người đừng cãi nhau nữa. Tổng giám đốc Triệu đã đi tìm Lâm tiên sinh rồi, anh ấy là chuyên gia trong lĩnh vực này, sau khi anh ấy đến có lẽ sẽ đưa ra một số ý kiến mới.”

Người đang nói là Mạnh Hải Thanh, trợ lý của Triệu Văn.

Triệu Văn được cử đến Trung Hải làm người phụ trách Pfizer khu vực Châu Á Thái Bình Dương, nên anh ta cũng bị điều qua chung.

“Anh là đang nói tới cái người tên Lâm Dật đó sao?” Miller hỏi.

“Không sai, chính là anh ấy.” Mạnh Hải Thanh tiếp tục:

“Lâm tiên sinh có thành tích rất cao trong lĩnh vực y học, và tôi tin rằng anh ấy có thể đưa ra giải pháp.”

“Tôi đã đọc thông tin của anh ta, anh ta chưa từng tiếp cận với y học hiện đại chính quy, anh ta chỉ đọc một vài cuốn sách về Trung y, rồi tình cờ nghiên cứu chế tạo ra một số loại thuốc có thể thay thế. Nhưng tôi không nghĩ rằng, trong việc này, anh ta có thể đưa ra những sáng kiến gì lớn lao cả.”

“Cứ coi như anh ta tới đây đi, có khi đến cả những thứ chúng tôi đang nói anh ta còn chẳng biết gì cơ đấy.”

“Ông Miller, đừng nói như vậy, anh Lâm thực sự có thế mạnh trong lĩnh vực này. Nếu không, các công ty dược phẩm lớn sẽ không đồng ý thành lập viện nghiên cứu và phát triển tại Trung Hải.”

“Anh ta là một kẻ giỏi kinh doanh, thế nên mọi người đều bị anh ta lừa cả rồi.”

“Tiểu Mạnh, tôi biết rằng các cậu đều là người Trung Quốc, nhưng y học là một chuyện rất nghiêm túc, không thể tùy ý xem vài cuốn sách Y học truyền thống Trung Quốc là có thể bước chân vào lĩnh vực này.” Mitsui Yushi nói.

Nhìn thấy hai nhân vật lớn của phòng thí nghiệm đồng thời tỏ thái độ, những kẻ khác đều bĩu môi.

Đây là lần đầu tiên thấy họ đứng trên cùng một chiến tuyến.

“Tôi không phản đối việc anh ta trở thành một thành viên của phòng thí nghiệm, nhưng tôi không hi vọng anh ta có quá nhiều tiếng nói ở đây, mong cậu có thể giúp tôi truyền đạt lại điều này.”

“Việc này....”

Mạnh Hải Thanh khẽ cau mày, đối mặt với những lão già cứng đầu thiếu hiểu biết này, cảm giác như không có nơi nào để trút giận.

Đám người này thật sự cứng đầu phát sợ.

Lãnh đạo cấp cao của Pfizer và sáu công ty dược phẩm lớn trong khoảng thời ngắn nhất đã khẳng định khả năng của Lâm Dật, nhưng đám người cổ hủ ngoan cố này, lại một mực hoài nghi cùng thái độ phủ định này, thật sự không hiểu nổi bọn họ đang nghĩ gì.

Cho dù thực lực không lợi hại bằng hai người, nhưng lại dư trình so với những kẻ khác, cũng không đến mức như mấy người đang bôi nhọ.

Két két!

Đúng lúc này, cửa của phòng thí nghiệm được đẩy ra, Lâm Dật và Triệu Văn từ bên ngoài tiến vào trong.

Vẻ mặt của Triệu Văn rất nghiêm nghị, vì trên đường đi tới đây, cô đã nghe thấy những lời nói của Miller và Mitsui Yushi.

Mấy con người này thật sự học nhiều đến mức não đần cả ra rồi à.

“Từ bên ngoài đã nghe các người ồn ào, rốt cuộc là đang làm cái quái gì thế?” Lâm Dật cười ha hả nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 712.

Chương 713. Triệu Văn Có Phí Sức Cũng Không Có Kết Quả Tốt

Triệu Văn đứng kế bên Lâm Dật, khẽ nhíu mày.

Nhưng vì để tránh những xung đột không cần thiết, cô ta đành mở miệng nói:

"Giới thiệu với mọi người một chút, vị đứng bên cạnh tôi đây chính là ngài Lâm - Lâm Dật, là chuyên gia dược học nổi tiếng của Hoa Hạ, cũng là thành viên quan trọng trong trung tâm nghiên cứu của chúng ta."

"So với trên hình trông anh còn trẻ hơn nhiều."

Miller dẫn đầu phát biểu ý kiến, nói:

"Vừa đúng lúc chúng tôi đang thảo luận về anh. Với tư cách là người phụ trách trung tâm nghiên cứu, có vài chuyện tôi muốn nói rõ với anh."

"Ngài Miller, có chuyện gì ông cứ nói thẳng."

Miller nhìn Lâm Dật, nói:

"Tôi đã nghe qua về chuyện của anh, nhưng đã đến đây thì phải làm theo quy tắc ở đây. Anh có thể bắt đầu từ chức trợ lý, ở bên cạnh chúng tôi cũng có thể học hỏi được rất nhiều điều. Nhưng tôi không hy vọng anh dựa vào thân phận đặc biệt của mình mà tự cao tự đại. Anh Lâm, anh hiểu ý tôi chứ?"

"Theo ý của ông, nói trắng ra thì ở đây tôi chỉ có thể làm vài việc lặt vặt, còn những việc quan trọng thì không cần tôi động chạm, phải không?"

"Tôi cũng không có ý đó, chỉ là mong anh đến đây hãy khiêm tốn mà học tập. Đi theo chúng tôi, anh sẽ thu hoạch được rất nhiều thứ." Miller nói tiếp:

"Nhưng nếu anh đã hiểu thành như vậy, thì cứ cho là vậy đi."

Lâm Dật cười nhìn Triệu Văn:

"Vậy thì tôi đi được chưa?"

"Đi đâu?"

"Việc nghiên cứu phát minh không cần đến tôi, tôi ở đây cũng vô nghĩa."

Nếu có thể, Triệu Văn thật sự rất muốn đuổi hết những người này đi.

Mục đích thành lập trung tâm này chính là để lôi kéo Lâm Dật tiến hành nghiên cứu phát minh những loại thuốc mới.

Vậy mà những người này lại không muốn anh tham dự vào việc nghiên cứu.

Người ta cầu còn không được nữa kìa.

"Anh Lâm, anh đừng vội." Triệu Văn giữ Lâm Dật lại, sau đó nghiêm túc nhìn bọn người Miller, nói:

"Mặc dù tôi không phải người phụ trách chính của trung tâm, nhưng có việc này tôi muốn nhắc lại một chút, anh Lâm cũng là nhân viên nghiên cứu ở đây. Ngay từ khi mới thành lập, địa vị của anh Lâm đã được xây dựng rất vững chắc, cũng không thua kém ngài Miller cùng ngài Mitsui đây. Tôi hy vọng mọi người sẽ không vì chuyện này mà xảy ra tranh chấp."

"Còn một việc này tôi cũng mong mọi người hiểu rõ, nếu như không có anh Lâm thì cũng sẽ không có trung tâm nghiên cứu này."

"OMG! Cô đang nói gì vậy, địa vị của anh ta lại ngang hàng với tôi và Mitsui sao!” Miller nói với vẻ mặt khoa trương:

"Cô Triệu à, cô phải biết rằng tôi là giáo sư của đại học Harvard, ngài Mitsui đây cũng là giáo sư tại MIT. Hơn nữa chúng tôi đều đã từng đoạt giải Nobel Y học, mà người thanh niên này, anh ta lại chẳng có gì. Chỉ dựa vào mấy quyển sách Trung y, vậy mà lại muốn hưởng đãi ngộ ngang bằng chúng tôi hay sao?"

"Khụ khụ khụ..."

Mitsui cũng hắng giọng nói:

"Cô Triệu này, hy vọng cô có thể phân rõ lập trường, đừng cố tình phóng đại năng lực của anh ta, chỉ vì các người đều là người Hoa. Theo khoa học trước mắt, làm như vậy thật trái đạo đức."

Đối diện với Lâm Dật, có lẽ Triệu Văn còn có phần lép vế.

Nhưng đối diện với mấy người không có đầu óc này, cô ta lại không tốn chút sức lực nào.

"Tiếng tăm của hai vị trong lĩnh vực y học tất nhiên khỏi phải bàn, nhưng tôi cũng không hề nói khoa trương năng lực của Lâm Dật."

Triệu Văn nói tiếp:

"Hơn nửa năm trước đến giờ, các người cùng nhau thảo luận làm sao để chiết xuất Alteplase, nhưng hiện tại thế nào? Không phải vẫn chưa có kết quả sao?"

"Chúng tôi vẫn đang tìm kiếm biện pháp khả thi nhất." Mitsui hùng hổ nói.

"Nhưng dù là phương pháp của ngài Miller, hay phương pháp của ngài, thì cũng đều chưa chắc có hiệu quả."

Triệu Văn nói tiếp:

"Ngài nói dùng biện pháp của mình, có thể nâng cao độ tinh khiết. Nhưng lần thử nghiệm thành công nhất, độ tinh khiết cũng chỉ vỏn vẹn 65%?"

"Còn ngài Miller, ngài một mực kiên trì với ý tưởng của mình, tin rằng nó có thể gia tăng sản lượng, nhưng cũng chỉ đến 0.03% đúng chứ? Những con số này đối với thị trường dược phẩm khổng lồ cũng đều không tính là gì đúng không?"

"Đây là vấn đề về khoa học. Theo thời gian, trình độ khoa học kỹ thuật phát triển, hàm lượng cùng độ tinh khiết tự nhiên sẽ tăng lên."

Miller giải thích:

"Cho nên vấn đề không nằm ở phía chúng tôi."

"Nhưng tôi cảm thấy, anh Lâm có năng lực nghĩ ra biện pháp tối ưu hơn, hoặc là những thứ tốt hơn để thay thế."

"Mẹ nó."

Lâm Dật thầm mắng một câu trong lòng, Triệu Văn giống như con hổ ra oai, đây không phải là bán đứng đồng đội sao?

Sở dĩ Triệu Văn nói như vậy, là vì cô ta hoàn toàn tin tưởng vào năng lực của Lâm Dật.

Anh dùng một tháng để nghiên cứu ra 25 loại thuốc thay thế, năng lực của anh là không thể nghi ngờ.

Mà bây giờ, để anh ấy dùng kiến thức Trung y tìm biện pháp thay thế Alteplase, hẳn cũng không phải việc quá khó.

Miller nhún vai, thờ ơ nói:

"Vậy chúng tôi chờ anh Lâm tạo ra thành quả mới. Nhưng trước đó, phòng thí nghiệm này vẫn do tôi quản lý. Anh ta muốn làm việc tại đây thì phải nghe theo tôi."

"Theo như lời ngài nói, nếu như tôi giải quyết được vấn đề này, người có tiếng nói nhất trong trung tâm nghiên cứu sẽ trở thành tôi?"

"Đương nhiên, nơi này của chúng tôi chỉ dùng thực lực để nói chuyện."

Triệu Văn giật mình, một loại dự cảm xấu tự nhiên xuất hiện.

Cô ta không hề nghi ngờ năng lực của Lâm Dật, nhưng nếu trung tâm nghiên cứu này rơi vào tay anh ta, thì quyền lực và tiếng nói của Pfizer cùng sáu công ty dược phẩm lớn sẽ bị giảm giá trị!

"Ngài Miller, ngài không có tư cách cùng anh Lâm đánh cược như vậy."

Lâm Dật quay đầu lại liếc mắt nhìn Triệu Văn, cô gái này thật đúng là khôn khéo, mới như vậy đã nhìn thấu suy nghĩ của anh.

"Cô Triệu, cô nói cái gì?"

Miller nói:

"Tôi là người phụ trách ở đây, tại sao lại không có tư cách?"

Lúc này, Mitsui đứng một bên một mực thờ ơ lạnh nhạt cũng lên tiếng theo:

"Cô chỉ là người phụ trách Pfizer tại khu vực Châu Á - Thái

Bình Dương, cô không có tư cách quản chuyện này. Hy vọng cô đừng nhúng tay vào."

Lâm Dật lắc đầu, Triệu Văn thật đúng là đáng thương, rõ ràng đang làm chuyện tốt, nhưng có ai hiểu cho cô ta đâu?

"Các người cũng không cần nói cô ấy nữa, tôi chấp nhận lời khiêu chiến này." Lâm Dật nói.

"Nếu như anh có thể tạo ra sản phẩm có độ tinh khiết cao hơn chúng tôi, sản lượng Alteplase cũng cao hơn, chúng tôi sẽ để anh phụ trách phòng thí nghiệm này. Nhưng nếu không làm được, anh phải bắt đầu học tập từ chức trợ lý."

"Được."

"Vậy được rồi, đồ dùng thí nghiệm bên trong, anh có thể tùy ý mà dùng, chúng tôi cũng sẽ ra thời hạn, một năm hay hai năm đều được, chỉ cần anh có thể cho chúng tôi thấy được thành quả.”

"Không cần thời gian dài như vậy."

Lâm Dật nói:

"Trên tay ông đang cầm đồ vật gì? Có phải là cỏ Tuyết Liên đúng không? Chuẩn bị giúp tôi 500g, hiện tại tôi bắt đầu làm, rất nhanh sẽ cho ra kết quả."

"Anh nói cái gì? Anh muốn làm bây giờ sao?"

Triệu Văn ngoài ý muốn nói.

Lâm Dật gật gật đầu:

"Đến cũng đã đến rồi, chẳng lẽ cô còn muốn tôi đi đi lại lại chịu dày vò thêm một chuyến sao?”

"Nhưng loại chuyện này không phải nói làm là làm được luôn đâu? Chẳng lẽ anh không cần người khác hỗ trợ sao? Vả lại cũng không có khả năng cho ra kết quả nhanh như vậy."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 713.

Chương 714. Lần Đầu Thử Năng Lực

Triệu Văn tuy không phải là người trong ngành, nhưng bao nhiêu năm nghe quen tai nhìn quen mắt, ít nhiều gì cũng hiểu chút.

Một tổ quy trình thanh lọc, chí ít phải cần 2, 3 ngày, vả lại còn phải có những người khác giúp đỡ.

Bây giờ chỉ một mình Lâm Dật, làm sao anh ta thực hiện được việc này?

Người bận rộn như anh ta chắc sẽ không lãng phí thời gian ở đây đâu nhỉ?

"Chút chuyện nhỏ này, mình tôi có thể xử lý, cô kêu người đi chuẩn bị một chút đi."

Trên khuôn mặt mấy người Miller và Mitsui Yuzhi đều lộ ra biểu cảm không thể ngờ.

Lời nói của Lâm Dật, đối với bọn họ mà nói giống như là điều viển vông vậy.

Đồng thời bọn họ cảm thấy đầu óc của người này hình như có vấn đề.

Nếu như để anh ta tham gia vào cuộc nghiên cứu, vậy thì trung tâm nghiên cứu này đừng mong nghiên cứu ra bất kỳ loại thuốc nào.

Triệu Văn không có cách nào, chỉ có thể làm theo ý của Lâm Dật.

Nhưng đến tận lúc này, tâm trạng của cô ta rất là thấp thỏm.

Lâm Dật là chuyên gia về phương diện dược học, nếu không cũng không thể nào trong thời gian ngắn đã nghiên cứu ra được nhiều loại thuốc độc quyền như thế.

Nhưng chiết xuất thực vật, đây hoàn toàn là quy trình hóa học, chẳng lẽ một người học marketing như anh ta còn hiểu những thứ này sao?

Anh ta rốt cuộc muốn làm cái gì chứ?

Bên trong trung tâm nghiên cứu, có lưu trữ một lượng lớn cỏ Tuyết Liên.

Chẳng cần nhiều thời gian, nhân viên làm việc đã mang cỏ Tuyết Liên đến, đồng thời giao đến tay Lâm Dật.

Miller nhìn Lâm Dật, khinh thường nói:

“Anh Lâm, mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi, anh có thể tùy ý sử dụng thiết bị thực nghiệm. Nếu như cần nhân lực giúp đỡ, anh cũng có thể đưa ra yêu cầu, bởi vì tôi không hy vọng anh vì sự thất bại của thực nghiệm mà tìm lý do.”

Lâm Dật cười lắc đầu: “Thiết bị và nhân viên đều không cần thiết. Chuẩn bị cho tôi một ống nghiệm, và một căn phòng riêng là được rồi.”

“Chỉ cần một phòng riêng và một ống nghiệm?”

Lời của Lâm Dật, một lần nữa khiến biểu cảm của người trong phòng thí nghiệm cứng đơ.

Con người này điên rồi sao?

Chẳng lẽ anh ta muốn chiết xuất Alteplase từ trong cỏ Tuyết Liên ra giống như vắt miếng bọt biển sao?

“Đúng vậy.”

Lâm Dật nhìn xung quanh, sau đó anh cầm lấy một ống thí nghiệm ở trên mặt bàn thực nghiệm, đồng thời đi vào văn phòng làm việc bên cạnh.

“Mấy người ở đây đợi đi, một chút là xong thôi.”

Sau khi vào trong văn phòng làm việc riêng đó, biểu cảm của Lâm Dật trở nên nghiêm túc.

Phần thưởng cuối cùng của ngành nghề lần trước là chiết xuất tinh hoa, nói một cách khác, bản thân anh có thể chiết xuất Alteplase từ trong cỏ Tuyết Liên ra.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật bốc một nắm cỏ Tuyết Liên đã được hong khô, sau đó nắm chặt trong bàn tay, đồng thời khởi động năng lực của bản thân.

Rất nhanh, Lâm Dật cảm nhận được, từ trong lòng bàn tay truyền ra một cảm giác nóng ấm.

Tiếp sau đó, Lâm Dật phát hiện, nắm cỏ Tuyết Liên trên tay bắt đầu nhanh chóng biến thành bột, sau đó tản ra khắp nơi.

Cuối cùng, khi Lâm Dật mở bàn tay ra, phát hiện trên tay có một nhúm bột màu trắng, trông giống như một đống tro tàn vậy.

Lâm Dật có thể khẳng định, đây chính là chất Alteplase gì đó rồi.

Nhìn thấy thứ này, Lâm Dật muốn khen ngợi một câu hệ thống quá oách.

Cảm thấy sở hữu năng lực như thế này, giống như ăn phải quả ác ma vậy.

Nhưng Lâm Dật cũng biết, dựa vào đức hạnh của hệ thống, khẳng định sẽ không cho mình năng lực nghịch thiên như thế.

Nói không chừng còn có giới hạn khác nữa, chỉ là bản thân chưa biết thôi.

Sau đó mười mấy phút, Lâm Dật biến toàn bộ 500g cỏ Tuyết Liên hóa thành Alteplase.

Hoàn thành chiết xuất, Alteplase ở trong ống nghiệm, còn chưa nhiều bằng tàn một điếu thuốc lá.

Nhưng đây chắc đã là chiết xuất cấp độ lớn nhất rồi.

Lâm Dật do dự vài giây, hàm lượng Alteplase ở trong cỏ Tuyết Liên không được cao.

Nếu như nghiên cứu kỹ lưỡng một chút, chắc có thể tìm ra thứ gì đó tốt hơn cỏ Tuyết Liên, nhưng phải bỏ ra chút công sức mới được.

Dọn dẹp một chút dấu vết, Lâm Dật cầm ống chiết xuất Alteplase đến trước mặt đám đông.

“Quy trình chiết xuất đã hoàn thành rồi, đây chính là thứ mấy người muốn có, đi kiểm tra độ tinh khiết và trọng lượng đi.”

“Đây, đây không thể nào!” Miller nói:

“Tôi dám cá cược, đây nhất định không phải là Alteplase. 500g cỏ Tuyết Liên, không thể nào chiết xuất ra nhiều Alteplase như thế này.”

“Nhất định là anh ta làm giả rồi!” Mitsui Yuzhi nói lớn: “Nhiều Alteplase như vậy, ít nhất cũng phải được 4g!”

Thứ trong ống nghiệm, khiến nhóm nhân viên nghiên cứu tại hiện trường đều cảm thấy không thể tượng tưởng nổi.

Chỉ có một mình Triệu Văn là sắc mặt xám như tro tàn.

Cô ta quá hiểu Lâm Dật, người đàn ông giống như anh ta, cơ bản không thể nào nói dối.

Thứ trong ống nghiệm, nhất định là Alteplase.

Phòng thực nghiệm này xem như đã rơi vào tay của Lâm Dật rồi.

Triệu Văn đau khổ xoa trán, thật là khó lòng đề phòng.

“Không tin cũng chẳng sao, mấy người đi hóa nghiệm chút là được rồi.” Lâm Dật vô tư nói.

“Không cần anh nói, chúng tôi cũng sẽ làm.”

Một thanh niên da đen lấy ống nghiệm trên tay của Lâm Dật, đặt vào thiết bị thí nghiệm, bắt đầu kiểm tra thành phần bên trong.

Mấy người Miller và Mitsui Yuzhi, cũng đều rất nghiêm túc chờ đợi kết quả thí nghiệm.

Nhưng biểu cảm trên mặt họ thì lại rất khinh thường.

Bản thân bọn họ dùng vô vàn biện pháp, thông qua mấy chục bước quy trình mới chiết xuất ra chút ít Alteplase.

Anh ta không dùng thiết bị gì cả, làm sao có thể chiết xuất Alteplase chứ?

Đơn giản là viển vông!

“100%!”

Đột nhiên một tiếng hét lớn truyền đến, khiến đám đông trong phòng thí nghiệm bị giật mình.

“Anh nói cái gì? 100%?”

“Đựng trong ống thí nghiệm chính là Alteplase tinh khiết! Vả lại hàm lượng đạt tới 4.98g!”

Nghe được thông tin này, Miller và Mitsui Yuzhi suýt chút nữa đứng không vững.

“Không thể nào!” Miller gào lớn: “Anh ta không dùng bất kỳ máy móc nào, làm sao có thể chiết xuất Alteplase 100% tinh khiết!”

“Nhưng kết quả thật sự là như vậy.” Thanh niên da đen nói: “Máy móc không thể nào nói dối.”

Miller và Mitsui Yuzhi vội vàng chạy qua đó.

Nhìn thấy báo cáo kiểm định xuất hiện trên thiết bị, toàn bộ nhân viên nghiên cứu khoa học ở trong phòng thí nghiệm mở to đôi mắt.

Giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy, không ai ngờ tới.

Vào thời khắc này, trong đầu óc của bọn họ đều là dấu hỏi chấm.

Người đàn ông này làm như thế nào vậy?

“Kết quả đã hiện ra rồi, chắc sẽ chẳng còn hoài nghi gì nữa chứ?” Lâm Dật nói.

“Không, không còn nữa…”

“Vậy thì trung tâm nghiên cứu này có phải sẽ do tôi hoàn toàn xử lý rồi không?”

“Vâng.”

Miller cúi gập người trước Lâm Dật: “Ngài Lâm, tôi xin lỗi ngài vì hành vi bất lịch sự vừa rồi, hy vọng ngài có thể tha thứ cho sai lầm của tôi.”

“Chuyện nhỏ, sau đây tôi sẽ phái người đến, phụ trách công việc trong phòng thí nghiệm, hy vọng mọi người tích cực phối hợp.”

“Nhất định, điểm này ngài yên tâm.” Miller nói:

“Ngài có thể tiết lộ một chút là làm thế nào chiết xuất ra Alteplase không? Chúng tôi cũng dễ dàng tiến hành bước nghiên cứu tiếp theo.”

“Loại cỏ Tuyết Liên này, không phải là thực vật tốt nhất để chiết xuất Alteplase.” Lâm Dật nói:

“Đợi tôi quay trở về nghiên cứu tiếp, tìm kiếm ra thứ có thể thay thế, như thế có thể cắt giảm một lượng lớn tiền vốn.”

“Cũng được.”

“Vậy thì tôi đi trước đây.”

Lâm Dật vẫy tay, quay người bước ra khỏi phòng thí nghiệm. Triệu Văn cũng vội đuổi theo sau.

Nhìn thấy bóng lưng dần khuất xa của Lâm Dật, tâm trí Miller dần rõ ràng, đồng thời lẩm bẩm một mình:

“Hoa Hạ thật sự là một đất nước thần kỳ.”

Miller cảm thán liên hồi, nhưng Mitsui đứng ở bên cạnh thì lại không nói một lời.

Ông ta nheo đôi mắt già, giống như một con kền kền đang kiếm ăn trên bầu trời.

“Rốt cuộc người đàn ông này có lai lịch như thế nào?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 714.

Chương 715. Bắt Đầu Livestream PK

“Tôi thật sự hối hận khi đưa anh đến đây.”

Đi ra khỏi trung tâm nghiên cứu, Triệu Văn nói.

“Cái này không thể trách tôi được, mà cô cũng hiểu con người tôi rồi đấy. Đồ đưa đến tận cửa, tôi không thể không nhận.”

Triệu Văn có chút khóc không ra nước mắt.

Hôm nay mời Lâm Dật đến là muốn anh giải quyết vấn đề, cố gắng phát triển các loại thuốc làm tan tắc động mạch càng sớm càng tốt.

Bây giờ thì hay rồi, vấn đề coi như được giải quyết, nhưng phòng thí nghiệm cũng trở thành của anh luôn rồi.

Nghĩ đến đây Triệu Văn càng muốn khóc hơn.

Mình rõ ràng không có ác ý, tại sao người bị thiệt thòi vẫn lại là mình?

Đến bãi đỗ xe, Lâm Dật đứng bên cạnh xe, nhìn Triệu Văn nói:

“Năng lực của cô không tồi, có muốn đổi việc không?”

“Hử? Anh muốn lôi kéo tôi?”

“Chứ còn sao nữa? Cô cho rằng tôi muốn thượng cô à?”

“Tôi tạm thời không có ý định muốn đổi công việc, nhưng cám ơn ý tốt của tổng giám đốc Lâm.”

“Thôi được rồi, nếu muốn đổi việc thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Vâng.”

Lên xe, Lâm Dật lái xe rời đi.

Nhìn thời gian cũng sắp đến 4 giờ, đúng lúc đi đón Kỷ Khuynh Nhan tan làm.

Nhưng khi đi trên đường, Lâm Dật gọi điện thoại cho Lương Nhược Hư.

“Lúc này anh gọi cho tôi không phải muốn hẹn tôi đi ăn chứ?”

“Ăn, ăn, ăn, chỉ biết ăn.” Lâm Dật nói: “Trong đầu của cô chỉ biết có ăn thôi à.”

“Đã hơn 4 giờ rồi, không tìm tôi ăn cơm, thì giờ này gọi cho tôi làm gì?”

“Cô thật sự muốn cùng hẹn tôi đi ăn cơm, thì tôi có thể thu xếp lần sau, ngày mai chắc có thời gian.”

“Thôi thôi thôi, anh cho rằng là tôi thèm muốn đi ăn cùng anh chắc, đúng thật là.”

“Có chuyện muốn nói với cô.” Lâm Dật nói tiếp:

“Phía trung tâm nghiên cứu kia, tôi đã lấy phòng thí nghiệm về tay rồi, từ nay về sau sẽ do tôi phụ trách, nhưng tôi không có thời gian quản lý, lúc rảnh cô tìm người nào đáng tin cậy đến rồi bàn giao công việc ở đây.”

“Anh nói sao? Anh đã lấy được phòng thí nghiệm về tay rồi?”

“Ừ.” Lâm Dật nói:

“Nhưng nghiệp vụ hành chính vẫn nằm trong tay bọn họ, đợi qua một thời gian tôi sẽ tìm cách lấy về tay luôn, như vậy trung tâm nghiên cứu đều là của chúng ta.”

“Thế thì tốt quá rồi.” Lương Nhược Hư nói: “Anh đúng là được việc đó.”

“Thế cô có nên mời tôi ăn một bữa không, phải khao tôi chứ?”

“Dựa vào cái gì tôi mời anh, vừa rồi anh còn nói mời tôi ăn mà?”

“Không phải cô không thèm sao.”

“Đừng có luyên thuyên với tôi.” Lương Nhược Hư nói tiếp: “Ngày kia, con nhóc Nghiên Nghiên đến, nếu anh không bận thì chúng ta cùng đi ăn. Con nhóc đó chỉ đích danh anh phải có mặt, tôi cũng hết cách.”

“Được, thời gian địa điểm cô quyết, đến khi đó điện thoại cho tôi.”

“Được.”

Tắt điện thoại Lương Nhược Hư, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Triều Dương, đón Kỷ Khuynh Nhan về.

“Hôm nay không phải anh cùng người khác PK sao, chuẩn bị đến đâu rồi."

Vừa lên xe, Kỷ Khuynh Nhan đã hào hứng hỏi.

“Cũng tàm tạm, không có vấn đề gì lớn.”

“Thế thì được rồi, chúng ta nhất định phải thắng, không được để cho người khác có cơ hội.” Kỷ Khuynh Nhan giơ nắm đấm nhỏ lên, đáng yêu nói.

“Ừ.”

Hai người về đến nhà, Kỷ Khuynh Nhan làm cho Lâm Dật bữa ăn kiểu tây.

Nói một cách đẹp đẽ, sau khi ăn thịt, mới có sức lực đánh nhau.

Reng reng reng!

Trong lúc hai người đang ăn cơm, điện thoại Lâm Dật reo lên, là Trương Hiểu Du gọi đến.

“Lâm Dật, anh đang làm gì vậy? Bây giờ đã hơn 7 giờ rồi, sao anh vẫn chưa vào mạng?”

“Đang ăn cơm, có chuyện gì quan trọng sao?”

“Chẳng lẽ anh quên rồi, hôm nay anh PK với người tên Đại phiêu khách hoang dã đấy, anh phải vào mạng sớm chút để còn chuẩn bị chứ.”

“Không phải gấp, ban ngày tôi luyện cả một buổi PK rồi, vấn đề không lớn, không phải lo.”

“Thật hay đùa đó? Anh Lâm, anh có đang chém gió không đó?”

“Lợi hại thì không đến mức đó, nhưng ý nghĩa thì cũng gần như thế.”

“Vậy trước tiên đừng ăn cơm nữa, mau mau vào mạng, mọi người đều đang đợi anh đó.”

“Được, dù sao cũng ăn gần xong rồi.”

Đơn giản nói vài câu, Lâm Dật tắt điện thoại.

“Là giục anh lên mạng livestream à?”

“Ừ.”

“Thế thì anh mau vào đi, em mang bát đĩa vào nhà bếp, rồi lên tìm anh."

“Ừ.”

Lâm Dật đứng dậy đi vào phòng sách, bắt đầu buổi livestream lần thứ 3 của mình.

Nhìn thấy Lâm Dật vào mạng, đám người trong phòng livestream nhảy nhót hoan hô.

“Anh trai khẩu trang, cuối cùng anh cũng vào rồi, chúng tôi đợi anh thật vất vả.”

“Không phải đồng ý nói 8 giờ livestream sao? Vẫn còn một tiếng nữa, mấy người vào sớm như vậy làm gì.”

“Quan trọng là chúng tôi muốn xem anh chuẩn bị như thế nào, đừng để thua thảm hại quá.”

“Đám người các người, sao lại đứng về phe người ngoài thế, đây vẫn chưa bắt đầu mà đã nguyền rủa tôi thua cuộc rồi.” Lâm Dật cười nói, cũng không tức giận.

“Quan trọng là khoảng cách giữa hai người xa quá, mà trang bị của tên Đại phiêu khách hoang dã kia rất lợi hại, chúng tôi thực sự sợ anh thua à.”

“Biệt hiệu của anh ta tuy là lợi hại, nhưng biệt hiệu của tôi cũng không kém à, khoảng cách chênh lệch không giống các người nghĩ đâu.”

“Thật hay đùa vậy? Vẫn là anh trai khẩu trang lợi hại, nhanh cho chúng tôi xem biệt hiệu thần thánh của anh là gì.”

“Không gấp, bây giờ tôi đăng nhập vào trò chơi.”

Trong lúc nói chuyện, Lâm Dật mở DNF, đăng nhập vào tài khoản của Trương Tùng.

“Biệt hiệu này chắc là được.”

“Ối trời, đây là cái quỷ gì vậy? Cái biệt hiệu rác rưởi này mà nói là được?”

“Anh trai khẩu trang, có phải rất lâu rồi anh không chơi đúng không? Nửa năm trước trang bị này coi như cũng được, nhưng bây giờ, chỉ có thể nói là rác rưởi thôi, không thể nào ra mắt được.”

“Không phải chứ, tôi cảm thấy dùng nó khá thuận tay, không tồi tệ như các người nói đâu.”

“So với những thường dân như chúng tôi, thì những thiết bị này thực sự vẫn ổn, nhưng so với Kryp hạng trung, thì sự khác biệt thậm chí không phải là chút xíu.”

“Ai bảo không phải chứ, chỉ có vũ khí cường hóa +10, còn lại đều là +7+8, mà ngày cả bộ Thiên không cũng không có, anh lấy biệt hiệu này đòi PK với người ta, P một mình à!”

“Các người không nói, thì tôi đúng là đã quên luôn bộ Thiên không.” Lâm Dật nói tiếp:

“Tranh thủ vẫn còn thời gian, tôi đi hợp một bộ đã.”

“Anh trai khẩu trang đúng là giàu có, thế mà muốn tại hiện trường hợp bộ Thiên không, đúng là kích thích!”

“Hợp bộ Thiên không có gì mà kích thích, mấy nghìn tệ thôi mà.” Lâm Dật nói:

"Đến lúc nào đó, tôi rút một đống giải thưởng, phát cho các người ít phúc lợi, không thể để các người ủng hộ tôi vô ích được.”

“Ha ha, anh trai khẩu trang lợi hại, cầu mong anh may mắn.”

Trong lúc rút thưởng kích thích, không khí phòng livestream nhanh chóng được đẩy lên sôi nổi.

Đồng thời, càng ngày càng có nhiều người cũng đổ xô về phòng livestream.

Sẵn sàng để xem cuộc chiến giữa hai tân streamer.

…

Tổng bộ Đấu Ngư, văn phòng của Trần Kiêu Dương.

“Hai người đúng là hơi bị được đấy, lại dám chạy đến văn phòng của tôi để xem livestream. Công ty ngoài hai người ra, chắc không còn ai to gan như vậy nữa đâu.”

Bởi vì Quách Thế Bác và Lý Lâm đều do Trần Kiêu Dương dẫn dắt, cho nên trước mặt anh ta bọn họ tùy tiện hơn rất nhiều.

“Quan trọng là trận PK hôm nay rất thú vị, mà tổng giám đốc Lý cũng không muốn bỏ cuộc, nên hai chúng tôi cùng đến đây.”

“Được rồi, đằng nào vợ tôi cũng mới từ nhà ngoại về, tôi mà về nhà thì khẳng định cô ấy sẽ bắt tôi phải làm việc, chi bằng trốn ở đây để được nhàn hạ.”

Quách Thế Bác bật cười, anh ta đem vào hai cái máy tính xách tay, phân chia đăng nhập vào phòng livestream của Lâm Dật và Mạnh Kim Dương.

Chuẩn bị xem tình hình của hai bọn họ.

“Chuyện gì xảy ra thế này? Vẫn chưa đầy một tiếng nữa là PK rồi, vậy mà Anh trai khẩu trang này vẫn còn đang hợp bộ Thiên không à?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 715.

Chương 716. Hình Như Anh Không Có Cơ Hội Rồi

“Anh ta đang tìm đường chết à?” Trần Kiêu Dương nói: “Chẳng lẽ không có một chút nền móng nào?”

“Có thể thật sự không có.” Quách Thế Bác cười nói:

“Anh xem anh ta, một bên nâng cấp trang phục một bên hỏi ý kiến khán giả, chắc chỉ là một tân binh, không biết chừng tài khoản cũng là đi mượn.”

“Thế thì thi cái khỉ gì?” Trần Kiêu Dương nói tiếp: “Đợi tí nữa PK, chỉ cần một dao đã bị chém chết luôn rồi.”

Tuy Trần Kiêu Dương không chơi DNF, nhưng đối với trò chơi này, anh ta vẫn có chút hiểu biết những thứ cơ bản.

“Tôi đoán anh ta thậm chí còn không được tính là người mới, cho dù nâng cấp được bộ Thiên không cũng vô ích, khoảng cách về thiết bị và kỹ thuật đều bày ra kia kìa.” Quách Thế Bác nói.

“Nếu không phải vợ tôi từ nhà ngoại quay về rồi, thì tôi chắc chắn sẽ không cùng các anh ngồi đây xem anh ta livestream, lãng phí thời gian.”

“Ha ha… thực ra xem anh ta livestream không có ý nghĩa gì, tôi chỉ muốn xem là đến cuối cùng thì anh ta dùng cách nào để rời khỏi trận đấu.” Quách Thế Bác cười nói:

“Hùng hồn hứa hẹn PK với người ta, cuối cùng tự vả vào mặt mình, việc này có ý nghĩa biết bao nhiêu.”

Trần Kiêu Dương châm điếu thuốc, cũng bật cười: “Đúng là rất có ý nghĩa.”

“Nhưng tôi cảm thấy, thằng nhóc này chính là đang tìm đường chết. Yên ổn làm xong chương trình livestream ngoài trời của anh ta, cho dù anh ta không giành được ngôi Tân Nhân Vương, thì cũng có rất nhiều lưu lượng, chúng ta tiếp tục theo dõi thúc đẩy một chút cũng có thể phát triển, việc gì phải không có đầu óc đi tranh đấu với người ta. Giờ thì hay rồi, chẳng mấy chốc sẽ trở thành trò cười cho cả dân mạng.”

“Còn không phải như vậy sao, xem xem độ nóng bây giờ sắp đột phá 2 triệu người rồi, đây là lần đầu tiên tôi thấy livestream của người mới mà lại có sức hút cao như vậy.” Quách Thế Bác nói.

Nhìn thấy hai người nói chuyện sôi nổi, Lý Lâm ngồi bên cạnh không nói một lời.

Tuy rằng ngoài miệng nói là ủng hộ Lâm Dật, nhưng không còn mãnh liệt giống như trước kia nữa.

Bản thân giúp anh như vậy, anh ấy thì lại làm loạn hết, mình cũng không có cách nào.

…

Lúc này, phòng livestream của Lâm Dật đã náo loạn hết cả lên.

Lượt bình luận lướt điên cuồng trên màn hình, đã đến mức choáng ngợp.

Mà đúng lúc này, Mạnh Kim Dương phát míc kêu gọi.

“Người anh em, tinh thần đúng là khá tốt đấy, vẫn đang nâng cấp Thiên không đấy.” Mạnh Kim Dương chế giễu.

“Trang phục bình thường không phong độ, tùy tiện kiếm một bộ chơi chơi.”

Mạnh Kim Dương cười: “Nhưng trang phục chỉ là những thứ như dệt hoa trên gấm, trang bị của anh rác rưởi như vậy, còn muốn PK với tôi? Một cái tóm đầu của tôi, thì có thể diệt anh rồi.”

“Đừng có gấp, nâng cấp trang phục chỉ là bước đầu.” Lâm Dật không nhanh không chậm nói tiếp: “Đợi chút nữa tôi sắm thêm ít trang bị thì cũng tàm tạm rồi.”

Mạnh Kim Dương không nhịn được cười: “Thế thì chúc anh may mắn, ha ha…”

Lâm Dật tắt mic đối phương, tiếp tục phối hợp nâng cấp bộ Thiên không.

“Anh trai khẩu trang, sao anh vẫn còn tâm trí nâng cấp Thiên không, tên Đại phiêu khách hoang dã cũng bắt đầu trang bị mạnh cấp độ +19 rồi!”

“Cứ để anh ta mạnh thêm đi, nếu như nát quá thì chẳng phải tỷ lệ chiến thắng của tôi càng lớn hay sao.” Lâm Dật nói.

“Nhưng người ta còn một thanh vũ khí dự phòng cấp độ +17, nếu lần này anh ta cường hóa thành công, thì không phải anh hết đời sao.”

“Mặc kệ thôi, một thanh vũ khí +19 mà thôi, không ảnh hưởng đến kết quả.”

“Anh trai khẩu trang, anh đúng là bình tĩnh quá rồi, điều này mà anh cũng có thể nói ra được. Lượn thôi lượn thôi.”

“Tôi cảm thấy tên Đại phiêu khách hoang dã kia có chút giống giả vờ. Anh ta có thể mạnh lên cấp độ +18 đã là nhờ mộ tổ bốc khói xanh(*) rồi, lại còn đòi mạnh đến cấp độ +19? Tôi dám cá cược, chắc chắn nát!”

Tin tức Mạnh Kim Dương muốn cường hóa vũ khí lên cấp độ +18 từ tối qua đã bắt đầu được hâm nóng rồi.

(*)Theo quan niệm người Trung Quốc, mộ tổ tiên mà bốc ra khói xanh là điềm may, mang lại phú quý, đại cát đại lợi cho gia đình.

Vì vậy mà bây giờ lượng lớn khán giả đã đổ về phòng livestream của anh ta.

Lượng khán giả và độ nóng lúc đã vượt qua Lâm Dật.

Nhưng những thứ này cũng chẳng sao cả, vì thứ để so sánh của ngày hôm nay không phải những thứ này.

Cho nên hai người họ đều không có quan tâm quá về phương diện lượng khán giả.

“Anh streamer, tôi nghĩ anh chẳng cần thiết phải cường hóa đến cấp độ +19. Với kỹ thuật và trang bị của anh bây giờ, anh có thể chém đứt 1/3 lượng máu của một người cấp A, nên anh không cần mạo hiểm thế này.”

Trong phòng livestream của Mạnh Kim Dương có người khuyên ngăn.

“Người anh em, cái này thì anh sai rồi.” Mạnh kim Dương nói:

“Thành thật mà nói, tôi không hề để mắt đến trận PK này, và cũng không coi trọng nó. Tôi là vì đang chuẩn bị cho buổi livestream sau này.”

“Ha ha, anh nói như vậy thì tôi hiểu rồi.”

“Cho nên mới nói, chút nữa PK, chỉ là để cho mọi người vui vẻ thôi, đừng quá xem trọng như thế.”

Trong khi nói, Mạnh Kim Dương ném bộ đệm tay đã được chuẩn bị sẵn để cường hóa sức mạnh vào trong ô nâng cấp.

Cùng lúc này, lượng khán giả của phòng livestream cũng ngày càng tăng cao.

Tất cả đều chờ đợi để được chứng kiến khoảnh khắc truyền kỳ này.

Mười mấy phút trôi qua, trên mặt Mạnh Kim Dương là biểu cảm nghiêm túc, nói với những người trong phòng livestream:

“Các anh em, mọi công việc chuẩn bị của kỳ trước đã hoàn thành rồi, hôm nay bắt buộc phải lên cấp độ 19!”

“Anh streamer quá đỉnh, vũ khí đã ở cấp độ 18 rồi mà vẫn muốn cường hóa, này mà bị nát thì một cái xe bay mất rồi!”

“Đừng do dự, bắt đầu ném đi!”

Mạnh Kim Dương cẩn thận, cởi bỏ vũ khí của mình xuống, bắt đầu cường hóa trang bị.

“Ui cha, không được rồi, tôi không dám xem nữa, mẹ nó đây là vũ khí cấp độ ＋18 à!”

“Tinh thần của anh streamer cũng quá mạnh mẽ rồi.”

Lúc này Mạnh Kim Dương cũng rất lo lắng, bây giờ, anh ta cũng không còn quan tâm đến trận PK với Lâm Dật nữa.

Nếu thật sự có thể thành công thì bản thân anh ta có khả năng vượt qua Húc Húc Bảo Bảo, trở thành người đứng đầu trong giới DNF.

“Mẹ nó, nhất định phải thành công!”

Phẫn nộ chửi một câu, anh ta nghiến răng nhấn nút cường hóa, đồng thời che mắt của bản thân lại.

Trên màn hình, một ánh kim quang lóe lên!

Cường hóa cấp độ +19 thành công!

“Ui trời thành công rồi!”

“Trời ơi, lão Mạnh anh đây là muốn nghịch thiên rồi!”

Người đầu tiên gào lên là Lưu Tư Viễn, anh ta đang ngồi bên cạnh Mạnh Kim Dương.

Hôm nay, tất cả người trong phòng làm việc đều ở đây, muốn chứng kiến khoảnh khắc này.

Sau khi chứng kiến việc nâng cấp vũ khí cấp độ +19 thành công, những người trong phòng làm việc cũng đều phấn khích theo.

Vũ khí cường hóa thành công, điều này đối với hiệu quả livestream sau này của Mạnh Kim Dương sẽ có ảnh hưởng vô cùng lớn, cũng có thể mang lại lợi ích lớn hơn nữa cho phòng làm việc.

Lúc này, người theo dõi trong phòng livestream của Mạnh Kim Dương cũng bởi vì vũ khí cấp độ +19 này mà đã lên đến đỉnh điểm!

“Mẹ nó, anh streamer thật trâu bò!”

“Vừa rồi là một chiếc xe, giờ là một căn hộ hạng trung trong thành phố rồi!”

“Theo dõi rồi, sau này ông đây chỉ xem livestream của anh!”

“Anh trai khẩu trang ngốc nghếch kia, còn muốn PK với anh. Đây hoàn toàn là tự mình chuốc nhục vào mình!”

“Ha ha, mau cho anh ta xem vũ khí cấp độ +19 của anh đi, tôi đoán anh ta sẽ ói ra máu đấy!”

Nhìn thấy lời bình luận như mưa đạn, Mạnh Kim Dương đang vô cùng huênh hoang gật đầu.

“Mọi người nói cũng đúng, tôi phải nói cho anh ta tin tốt này.”

“Tôi đoán Anh trai khẩu trang kia vẫn còn đang nâng cấp bộ Thiên không.”

“Ha ha, cứ cho là anh ta nâng cấp được bộ Thiên không thì vẫn chưa chắc là đối thủ của anh streamer, đúng là đần độn!”

“Đầu anh ta chắc đã bị lừa đá rồi, mới có ý tưởng PK với tuyển thủ chuyên nghiệp. Thực sự là một hành động hồ đồ.”

Vào lúc này, hai người họ kết nối micro lần nữa, Mạnh Kim Dương nói:

“Anh bạn của tôi, có một tin không may báo cho anh, thanh vũ khí này của tôi đã mạnh đến cấp độ +19, cơ hội của anh có vẻ càng mỏng manh hơn rồi, thật sự xin lỗi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 716.

Chương 717. Sắp Kết Thúc Rồi

Những tin tức này đã được khán giả trong buổi phát sóng trực tiếp của Lâm Dật báo cho anh từ trước rồi.

Anh cũng không có gì ngạc nhiên.

“Vận khí không tệ lắm nhỉ!”

“Trông anh bình tĩnh quá, còn tôi không chờ nổi nữa đâu.” Mạnh Kim Dương nói.

“Nếu không thì cứ bắt đầu ngay bây giờ đi, tôi sẽ cố gắng vượt anh trong vài giây, nếu không sẽ không tạo được hiệu ứng cho chương trình.”

“Trước tiên đừng có gấp, tôi vừa mới hợp bộ Thiên không xong, hiện tại phải kiếm chút trang bị."

“Tôi khuyên anh nên biết mình biết ta một chút, mấy món đồ đấu giá anh mua được đều là thứ rác rưởi, cho dù anh có mang theo cũng vô dụng, tại sao anh lại cố chấp như vậy?”

“Ai nói tôi muốn mua đồ đấu giá?”

Nói xong, Lâm Dật quay về màn hình livestream hỏi:

“Vũ khí tốt nhất hiện nay là gì? Ở chỗ nào? Có ai biết không?”

“Vũ khí tốt nhất chính là thanh kiếm trong tay Thái Cực Thiên Đế, đã bạo phát dưới vực thẳm.”

Lâm Dật kiểm tra một chút: “Theo luật chơi, tôi có thể mở bình không?"

“Có thể làm được, nhưng xác suất là rất thấp. Cách thức chơi đã có từ rất lâu, hình như chỉ cho phép một người mở một lần, nhưng điều này vẫn chưa được xác thực.”

“Anh trai khẩu trang à, có phải anh vẫn còn nằm mơ chưa tỉnh không, muốn dùng cách mở bình để mở ra kiếm Thái Cực Thiên Đế? Không phải rất vô nghĩa sao?”

“Xin anh hãy bình thường lại chút đi, cho dù anh có mở đến khi trời đất sụp đổ, táng gia bại sản cũng không thể. Anh vẫn nên đến chỗ đấu giá mua vũ khí tử tế đi, đừng nghĩ đến những điều không thực tế nữa.”

“Nếu đã có xác suất thì tội gì không thử một lần, nhỡ đâu lại trúng thì sao.”

Thấy Lâm Dật quyết tâm mở rương, Mạnh Kim Dương cười ha hả.

“Anh bạn à anh thú vị thật, anh chưa từng chơi trò này, sao dám mạnh miệng tuyên bố ra bên ngoài? Nếu mở ra dễ dàng như vậy, cái thứ vũ khí bên trong chẳng phải là hàng dỏm sao?”

Lâm Dật nở nụ cười, không có chút nào lo lắng: “Dù sao vẫn còn ít thời gian, tôi đang rảnh rỗi không có việc gì làm, thử chút cũng có hại gì đâu.”

Sau đó, Lâm Dật điền mấy tờ phiếu mang đi phiên đấu giá, tiêu hết số tiền còn lại vào game và tiện tay mua luôn mười mấy bình sử thi.

Tên ngốc nhiều tiền này cứ liên tục vung tay quá trán, khiến những người có mặt trong livestream không khỏi bàn tán.

Có cảm giác như streamer này mắc bệnh không nhẹ rồi.

Mạnh Kim Dương châm một điếu thuốc, nhìn Lâm Dật cười nhẹ.

“Bắt đầu đi anh bạn, chúng tôi đang đợi đây. Chúc may mắn, hy vọng anh có thể tìm được vũ khí tốt giống như tôi.”

“Ha ha…”

Những người trong phòng phát sóng trực tiếp của Lâm Dật phá lên cười ầm ĩ.

“Ngồi chờ streamer táng gia bại sản.”

“Vừa nhìn thấy chính là trò chơi Tiểu Bạch(*), còn không thấy rõ bộ mặt thật của chim cánh cụt.”

(*)Trò chơi Tiểu Bạch (Munchkin) là một nhóm người chơi chỉ theo đuổi quá trình giết người trong các trò chơi nhập vai hoặc MUD và bỏ qua sự cân bằng của trò chơi. Theo quan niệm của họ, trò chơi là để chiến thắng, và máy chủ trò chơi là mối đe dọa lớn nhất cản trở họ đạt được chiến thắng. Vì vậy, họ dùng mọi cách để khai thác sơ hở trong luật chơi, ghi số lượng bom và HP không trung thực, bí mật thay đổi các giá trị thuộc tính và đạo cụ của các nhân vật trên giấy để đạt được chiến thắng trong trò chơi.

“Nếu Anh trai khẩu trang có thể giành được thanh kiếm Thái Cực Thiên Đế, ông đây sẽ livestream nhảy disco ở mộ phần.”

“Disco ở mộ phần đã là gì? Hiện tại tôi đang ở trong nhà vệ sinh, nếu thật sự lấy được, trực tiếp trồng cây chuối hứng phát ăn luôn.”

Lâm Dật cười cười nhìn bình luận như mưa đạn trên màn hình livestream.

“Lần đầu thấy mấy người chỉ biết ăn ăn uống uống vậy đó.”

Nói xong, anh thuận tay mở một chiếc bình sử thi.

Nhưng trước đó, Lâm Dật đã bật màn hình hệ thống lên và mở thẻ may mắn giới hạn trong 10 phút.

[Thẻ may mắn có hiệu lực, thời gian còn lại là 10:00, 09:59, 09:58 ..."]

Sau khi mở bình, vô số biểu tượng vũ khí xuất hiện màn hình và dừng lại sau vài giây.

Sau đó, không khí buổi livestream như muốn nổ tung.

“Chuyện quái quỷ gì đây, đúng là mở được kiếm Thái Cực Thiên Đế này!”

Quần chúng nhìn thấy cảnh này hoang mang đến mức cằm suýt rơi xuống đất.

Máy chủ đã hoạt động lâu như vậy, máy chủ của toàn bộ mấy quốc gia cũng chỉ có một thanh kiếm, xác suất nhỏ như vậy mà anh ta cũng trúng à?

Mẹ nó đây là cái vận cứt chó gì vậy?

“Vận khí không tệ thôi.” Lâm Dật bình tĩnh nói, không thể hiện bất kỳ sự phấn khích nào.

Anh đã sử dụng cả thẻ may mắn, kết quả như vậy là hiển nhiên rồi.

“Đệch, Anh trai khẩu trang quá đỉnh!”

“Toàn thể đứng dậy, bày tỏ lòng kính nể đến Anh trai khẩu trang!”

“Không phải chỉ là một thanh kiếm Thiên Đế sao? Đại phiêu khách hoang dã cũng có, nhưng có hẳn +19 nhé, chơi gì low thế.” Thủy quân của Mạnh Kim Dương chê bai.

"Đồng ý với lầu trên, cùng lắm anh ta rút được một thanh kiếm Thiên Đế, còn lại những thứ khác đều là rác rưởi, tóm gọi lại, Anh trai khẩu trang cũng chỉ là đồ rác rưởi.”

Biết những người này đều là thủy quân nhưng Lâm Dật cũng không vội kick ra, mà chỉ cười nói:

"Đừng có gấp, tôi mua nhiều bình lắm, cứ từ từ mà mở thôi.”

"Ha ha, vừa rồi coi như anh đủ may mắn giẫm phải vận cứt chó, nghĩ mình lấy được sử thi à? Nằm mơ đi.”

“Có thử mới biết chứ.”

Nói xong, Lâm Dật lại nhấn vào một cái bình.

Vài giây sau, màn hình tắc nghẽn.

“Vờ lờ, áo giáp Bóng ma tử vong, lại là cấp bậc sử thi cao nhất!"

Bầu không khí kỳ quái tràn ngập cả buổi livestream.

Cũng không ai biết phải nói gì cho hay.

Mình đang chơi cùng một loại trò chơi với Anh trai khẩu trang sao?

Bởi vì thời hạn của thẻ may mắn chỉ có mười phút, Lâm Dật không dám trì hoãn quá nhiều thời gian.

Phải tranh thủ thu thập đầy đủ trang bị trong 10 phút này.

Không chờ đến lúc đạn bay kín màn hình livestream, Lâm Dật đã trúng thêm trang bị sử thi cấp cao nhất.

Mọi người trong buổi livestream càng la lớn, ai cũng muốn quỳ bái!

"Cái quái gì thế này, anh ta đang gian lận!" Đứng sau Mạnh Kim Dương, Mã Duy An luôn miệng chửi mắng.

Anh ta mở mười mấy bình đã lấy được trang bị giống hệt lão Mạnh!

Việc này nói ra ai dám tin?

"Anh Mã, đừng lo lắng, cho dù anh ta có mở được những trang bị này thì cũng vô dụng thôi." Lưu Tư Viễn nói:

“Về mặt cường hóa trang bị, lão Mạnh vượt trội hơn anh ta rất nhiều, kỹ thuật cá nhân cũng thuộc hàng đỉnh cao, kết quả trận đấu hoàn toàn chưa có gì đáng lo.”

Sắc mặt Mã Duy An đã tốt lên không ít, cũng may bọn họ đã thỏa thuận, người thua rút lui khỏi giới mạng, bằng không với chiến thắng oanh liệt này của anh ta thì đúng là quá dễ dàng để kéo lão Mạnh xuống dưới cấp bậc của mình.

“Anh Mã yên tâm, cứ để hắn hưởng thụ niềm vui trước đi, còn muốn thắng tôi thì không có cửa đâu."

...

Chỉ bằng một thao tác mở bình thần sầu đã tăng nhiệt độ cho buổi livestream của Lâm Dật, đạt đến 2 triệu 400 nghìn lượt xem.

Ngay cả một số streamer lão làng cũng chưa chắc có được độ nổi tiếng cao như vậy.

Mà ngay trong buổi livestream của Lâm Dật, đã có nhiều người quay ngoắt thái độ.

Không còn coi thường Lâm Dật, thậm chí còn cho anh lời khuyên.

"Anh trai khẩu trang, tuy rằng trang bị của anh giống người kia, chỉ khác là chưa được cường hóa. Người ta còn có lợi thế hơn anh mấy giây thực lực, nhanh đi mua phiếu điểm bảo hộ, cường hóa trang bị lên +10 đi, làm thế này anh còn có thể cầm cự được một lúc."

"Đúng đó, trước tiên hãy mua phiếu bảo hộ, sau đó đi gặp con đàn bà đê tiện Kelly, anh phải cường hóa nó lên +10!”

“Anh trai khẩu trang, vận may của anh bây giờ rất tốt, tôi đề nghị mở thêm vài bình, kiếm thêm sử thi, sau đó cường hóa lên bậc cao cấp, như vậy cơ hội sẽ càng lớn.”

Nhìn vào những gợi ý của cư dân mạng, Lâm Dật đi tới NPC của trò chơi, mạnh mẽ lên tiếng:

“Chỉ có kẻ yếu mới phải dùng đến phiếu cường hóa hay đệm tay, người lợi hại sẽ tìm Kelly và trực tiếp bắt đầu.

Nói xong, Lâm Dật ném thanh kiếm Thái Cực Thiên Đế vào, không chút do dự mà nhấn nút cường hóa.

Trực tiếp bắt đầu.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 717.

Chương 718. Mạnh Đến Mức Hoài Nghi Nhân Sinh

“Đờ mờ, anh định làm gì thế Anh trai khẩu trang? Cứ thế mà cường hóa trực tiếp sao?”

“Kia chính là kiếm Thái Cực Thiên Đế đó!”

“Quản anh ấy làm gì, mọi việc xong xuôi rồi.”

Tương tự, trước khi bắt đầu cường hóa, Lâm Dật lại mở thẻ may mắn thứ hai.

[Thẻ may mắn có hiệu lực, thời gian còn lại là 20:00, 19:59, 19:58...]

Vì thời gian có hạn, Lâm Dật không thể lãng phí thêm thời gian nữa.

Anh bấm ngay vào nút cường hóa.

Cường hóa lên +4 mà không gặp bất kỳ vấn đề gì.

Sau đó, Lâm Dật dễ dàng cường hóa kiếm Thiên Đế lên +10.

"Vận may của Anh trai khẩu trang đang bùng nổ, trực tiếp leo lên +10 mà không một lần thất bại, lợi hại lợi hại."

“Nhân dịp này cường hóa những thứ khác đi, phấn đấu tất cả đều lên +10.”

“Giỡn hả, các người nghĩ vận may của hắn sẽ luôn tốt như vậy sao?" Thủy quân của Mạnh Kim Dương nói.

"Tôi dám cá lúc anh ta cường hóa những trang bị khác sẽ không gặp may như vậy nữa đâu!" Một thủy quân khác hùa theo.

Nhìn thấy Lâm Dật tự tin bạo khởi, Mạnh Kim Dương cũng mở mic cười nói:

“Anh trai khẩu trang, nếu anh thật sự cho rằng mình có bản lĩnh thì tiếp tục cường hóa kiếm Thiên Đế đi, có dám tới bậc 11 không? Nếu không dám thì cứ thành thật một chút, đừng vùng vẫy nữa, anh không có khả năng làm đối thủ của tôi đâu.”

“Sao lại không dám, chỉ cần lên 11 thôi à, chẳng có gì to tát."

Nói xong, Lâm Dật bấm nút cường hóa, mấy giây sau, vũ khí vọt thẳng tới 11.

Sắc mặt Mạnh Kim Dương đã có dấu hiệu không ổn: "Cũng chỉ là may mắn thôi, có bản lĩnh lên thử ＋12!”

Lâm Dật bấm vào nút cường hóa.

Vũ khí trực tiếp đi tới ＋12!

“Đừng cố gắng gượng, anh lên tới ＋13 cho tôi xem!”

“Cường hóa thành công, kiếm Thái Cực Thiên Đế ＋13!"

"Đm, tất cả đứng lên, bái Anh trai khẩu trang một lạy, cầu cho về sau cường hóa thành công mỹ mãn!"

"Quỳ lạy!"

"Quỳ lạy!"

"Quỳ lạy!"

Lúc này, giữa màn hình livestream đạn bay loạn xạ, tất cả biến thành hai chữ “quỳ lạy”. Kỷ Khuynh Nhan nằm trên ghế sô pha càng tỏ ra đắc ý.

Lâm Dật dường như thật sự lợi hại.

"Chẳng phải mới có +13 thôi sao." Mạnh Kim Dương lơ đễnh nói:

"Tôi cũng đã từng làm được như vậy rồi, không có gì đặc biệt cả, có bản lĩnh thì lên +14 đi, bảo đảm sẽ khiến tôi ngậm miệng."

"Có cái đéo! Tên Đại phiêu khách hoang dã kia, anh có chút thể diện nào không đấy! Có phải anh sợ thua không, còn muốn dụ dỗ Anh trai khẩu trang tiếp tục cường hóa, nếu vũ khí hỏng rồi anh bồi thường à."

“Dựa vào đâu mà bắt tôi bồi thường? Là do anh ta nhát gan mà thôi.” Mạnh Kim Dương tiếp tục chế giễu:

"Cho dù có cường hóa đến +13 mạnh cỡ nào thì ở trước vũ khí +19 của tôi cũng chỉ là loại rác rưởi không hơn không kém.”

"Vội vàng làm gì chứ, từ từ cường hóa không được sao?" Lâm Dật nói: “Hơn nữa cường hóa +13 cũng không có gì thú vị. Mục tiêu trước mắt là lên +16 đi đã, cứ lên từ từ."

Vừa nói, Lâm Dật lại nhấn nút cường hóa.

“Cường hóa thành công, kiếm Thái Cực Thiên Đế +14!”

“Cường hóa thành công, kiếm Thái Cực Thiên Đế +15!”

“Cường hóa thành công, kiếm Thái Cực Thiên Đế +16!”

Nhìn thấy Lâm Dật không cần đệm hỗ trợ mà trực tiếp cường hóa kiếm Thiên Đế lên +16.

Làn đạn trên màn hình livestream lại được phủ kín bằng hai chữ “Quỳ lạy” một lần nữa!

Tuy rằng cường hóa lên +16 cũng không phải đỉnh cấp, nhưng là trực tiếp lên 16 mà không cần phương tiện hỗ trợ, vững vàng vượt lên như vậy, thì Anh trai khẩu trang nhất định là người đầu tiên!

Giờ phút này, trong trụ sở Đấu Ngư, văn phòng của Trần Kiêu Dương. Ba người đều đang nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, cảm thấy có chút quỷ dị.

"Thằng oắt này có phải là họ hàng với tổng giám đốc Mã không? Lần lượt thâu tóm một thân trang bị sử thi cũng đủ nghịch thiên rồi, giờ anh ta lại trực tiếp cường hóa vũ khí lên +16 rồi, cái vận khí gì thế này."

"Trần lão đại bình tĩnh, anh ta chỉ được cái may mắn thôi. Nếu anh ta dám tiến xa hơn, nói không chừng sẽ toang hết."

"Chuyện này cũng có thể, tùy thuộc vào cách anh ta lựa chọn tiếp theo."

Nhìn thấy cảnh này, Lý Lâm cầm lấy điện thoại di động của mình đăng nhập vào tài khoản riêng và gửi tin nhắn riêng cho Lâm Dật:

“Đừng mạo hiểm nữa, hãy đi cường hóa những trang bị khác!”

Lý Lâm cảm thấy việc cường hóa vũ khí lên +16 thật không dễ dàng chút nào.

Nếu cường hóa những trang bị khác nữa, nói không chừng Lâm Dật có thể đánh được một trận.

Nhưng trước đó, phải ngăn cản anh ấy tiếp tục cường hóa.

Thần may mắn không phải lúc nào cũng đứng ở bên cạnh anh ấy, có thể lần sau cường hóa vũ khí sẽ hỏng, cho nên phải có chừng mực thôi.

Mà lúc này, cả Trần Kiêu Dương và Quách Thế Bác đều dán mắt vào màn hình máy tính, không hề để ý đến những cử động lén lút của Lý Lâm.

“Tiểu Quách, cậu cho rằng anh ta sẽ tiếp tục cường hóa sao?” Trần Kiêu Dương cầm điếu thuốc hỏi.

"Tôi cảm thấy anh ta không có cái gan đó đâu." Quách Thế Bác nói:

“Nhưng thật ra tôi mong anh ta cứ tiếp tục cường hóa, không chừng lần sau sẽ hỏng hết vũ khí."

“Cường hóa thành công, kiếm Thái Cực Thiên Đế ＋17!"

“Tình huống gì đây? Lại thành công hả?”

Cái mông của Quách Thế Bác giống như bắn ra khí, nhảy dựng khỏi ghế sô pha.

"Lá gan của anh ta cũng lớn quá rồi.”

“Cường hóa thành công, kiếm Thái Cực Thiên Đế ＋18!"

"Thật, thật sự cường hóa đến ＋18."

Quách Thế Bác không phải dạng tài giỏi gì cho lắm, nhưng về khoản trò chơi DNF thì anh ta hiểu rất rõ.

Một hơi cường hóa vũ khí lên ＋18, điều này chưa từng xuất hiện trong toàn bộ lịch sử của DNF.

Tuy rằng anh chưa mạnh đến tầm Mạnh Kim Dương, nhưng vũ khí được cường hóa đến cấp độ này, sức chiến đấu cũng được tăng cường.

“Cường hóa thành công, kiếm Thái Cực Thiên Đế ＋19!"

Nhìn lên màn hình của Lâm Dật, lại xuất hiện dòng chữ “cường hóa thành công”, văn phòng Trần Kiêu Dương lặng ngắt như tờ.

Vậy mà đi thẳng tới +19!

Đây là do người làm ra sao?

Lúc này, phòng livestream của Lâm Dật cũng đang sôi trào.

"Anh trai khẩu trang quá oách, tôi cực kỳ nghi ngờ anh và tổng giám đốc Mã có giao dịch kín đó.”

“Mời nói thật, anh cùng ba ba có quan hệ gì?"

“Hôm nay ông đây được mở rộng tầm mắt, từ nay về sau mỗi ngày sáng tối thắp 3 nén nhang, không kính thiên, không kính thần, kính Anh trai khẩu trang của tui.”

“Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt, chúng ta cùng tiếp tục cường hóa nào.”

Nói xong, Lâm Dật lại nhấn một cái.

"Cường hóa thành công, kiếm Thái Cực Thiên Đế +20!”

“Vờ lờ, lên 20 rồi, vượt qua Đại phiêu khách hoang dã rồi.”

"Có cần phải ngầu như vậy không? Van cầu anh trở lại làm người bình thường đi, ông đây sắp khóc rồi."

Lâm Dật mỉm cười nhìn Mạnh Kim Dương: "Có vẻ cường hóa lên +20 cũng không khó lắm, không biết anh còn cái gì đáng tự hào không nhỉ.”

Sắc mặt Mạnh Kim Dương rất kém, anh ta lên tiếng:

“Nếu giỏi thì cứ cường hóa lên cao đi, nói những điều này có ích gì!"

“Được rồi, vậy chúng ta tiếp tục lên.”

Lúc này Mạnh Kim Dương lại ước gì Lâm Dật cứ tiếp tục cường hóa.

Anh ta không tin vận khí của Lâm Dật cứ tốt mãi như vậy.

Chỉ cần thất bại một lần, vũ khí sẽ trở nên vô dụng, anh ta sẽ không thể uy hiếp chính mình nữa.

“Anh trai khẩu trang, anh phải bình tĩnh lại!”

“Vũ khí +20 đã rất mạnh rồi, nếu anh cường hóa nó thêm nữa, có thể sẽ hỏng mất.”

“Tôi là cái người kỹ thuật không tốt lắm, vì vậy càng phải kiếm thêm nhiều trang bị, cho nên chúng ta cứ tiếp tục cường hóa đi, vừa lúc xem giới hạn cường hóa là đến đâu.”

Nói xong, Lâm Dật cũng không bận tâm nhiều đến vậy.

Anh lại ném vũ khí vào, nhấn liên tiếp vài lần.

"Cường hóa thành công, kiếm Thái Cực Thiên Đế +21!"

"Cường hóa thành công, kiếm Thái Cực Thiên Đế +22!"

...

"Cường hóa thành công, kiếm Thái Cực Thiên Đế +25!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 718.

Chương 719. Kết Quả Của Trận PK Đã Không Còn Ý Nghĩa

“Cường hóa thành công, + 25 kiếm Thái Cực Thiên Đế!"

Nhìn thấy dòng chữ xuất hiện trên màn hình, không chỉ có phòng trực tiếp sôi trào.

Mà toàn bộ người chơi DNF cũng đều sôi trào!

Vị đại thần này xuất hiện từ đâu chứ, vậy mà cường hóa đã đến + 25!

"Nếu như cho tôi vũ khí tuyệt vời như vậy, đoán chừng tôi cũng có thể chém chết tuyển thủ chuyên nghiệp."

"Anh trai khẩu trang thật trâu bò! Tha thứ cho tôi không có học thức, tôi chỉ là con cá ướp muối chỉ biết nói lung tung."

Lúc này, trước màn hình, biểu cảm Mạnh Kim Dương phi thường thú vị.

Sắc mặt khó coi như ăn phải thuốc chuột.

Món vũ khí của anh ta đã cường hóa đến + 25, về mặt trang bị, đã đạt đến trình độ nghiền ép mình rồi.

Nhưng dựa vào kỹ thuật của mình, vẫn còn có khả năng thắng!

Nhưng điều kiện tiên quyết là các trang bị khác, không thể cường hóa quá cao, bằng không cơ hội sẽ mong manh.

Từng trận mồ hôi lạnh từ trên trán Mạnh Kim Dương chảy ra, thậm chí có chút không dám nhìn vào màn hình của Lâm Dật.

"Được rồi, vũ khí trước cường tới đây thôi, còn có các trang bị khác nữa, bằng không trước tám giờ sẽ cường hóa không xong."

Nói xong, Lâm Dật bắt đầu cường hóa các trang bị khác trên người.

"Cường hóa thành công, ＋ 25 áo khoác tử thần."

"Cường hóa thành công, ＋ 25 Đai lưng tử thần."

"Cường hóa thành công, ＋ 25 ..."

...

Mất gần 19 phút, Lâm Dật mới có thể cường hóa toàn bộ trang bị của mình lên cấp ＋25.

Chính chiến tích này đã giúp phòng phát sóng trực tiếp của Lâm Dật có bước đột phá đột phá 4500 ngàn!

Xếp thứ ba trên toàn bộ nền tảng!

Văn phòng làm việc của Trần Kiêu Dương, sắc mặt Quách Thế Bác khó coi muốn chết.

Trang bị toàn thân mạnh lên ＋ 25, cũng không có mấy người được như vậy!

Khẳng định là đánh không lại anh ta rồi!

"Lâm Lâm." Trần Kiêu Dương gọi một tiếng.

"Làm sao vậy lão đại." Lý Lâm cười nói.

Cô bây giờ, có thể nói là xuân phong đắc ý, đã có chút không biết phải diễn tả tâm trạng của mình như thế nào rồi.

Vốn cho rằng là phải thua cuộc rồi, không nghĩ đến cái người gọi là Anh trai khẩu trang này, lại toàn thân trang bị cực phẩm như vậy.

Mặc dù mình không hiểu lắm về việc PK, nhưng qua biểu cảm của Quách Thế Bác liền có thể nhìn ra, nhất định là sẽ không thua.

"Cô dành thời gian liên hệ với người hoạt náo viên tên Anh trai khẩu trang này, nhanh chóng ký hợp đồng với anh ta." Trần Kiêu Dương nói: "Đừng để cho người của những nền tảng khác đào anh ta đi mất."

"Biết rồi, tôi sẽ lập tức liên hệ với anh ta." Lý Lâm nói: "Còn phí ký kết thì sao ạ?"

"Bắt đầu ở mức 500 vạn, mức cao nhất là 20 triệu." Trần Kiêu Dương nói: "Nếu như anh ta muốn các tài nguyên mở rộng khác, cũng tận lực thỏa mãn."

"Dạ vâng."

"Lão đại, bây giờ nói những cái này có chút sớm, cũng không thể nói Đại phiêu khách hoang dã nhất định sẽ thua." Quách Thế Bác nói:

"Trang bị của anh ta quả thực tốt, nhưng đối phương lại có kỹ thuật tốt, chiếm cứ ưu thế thật lớn. Trong trận PK cuối cùng này, ai thua ai thắng còn chưa chắc chắn được."

Bởi vì Mạnh Kim Dương bây giờ cùng mình là buộc chặt một chỗ.

Nếu như anh ta nổi tiếng, mình có thể ở bên trong, bắt được một khoản tiền lớn.

Nếu như kí kết với Anh trai khẩu trang, việc này liền không có quan hệ gì với mình rồi.

"Đều đến thời điểm này, PK thắng thua đã không còn quan trọng nữa." Trần Kiêu Dương nói:

"Thông qua buổi phát sóng trực tiếp ngày hôm nay, Anh trai khẩu trang đã nhận được rất nhiều sự yêu thích và người hâm mộ đáng tin. Cậu cảm thấy cái người tên là Đại phiêu khách hoang dã, còn có thể cùng với anh ta so sánh sao?"

Quách Thế Bác không nói gì.

Trần Kiêu Dương không phải là không có lý, nếu như mình cứ cố chấp như vậy thì sẽ dễ bị lão đại hoài nghi.

"À đúng rồi, có chuyện quên nói với các cậu." Trần Kiêu Dương nói:

"Trung tâm khoa học kỹ thuật Long Tâm Trung Hải, các cậu hẳn là có biết đến chứ?"

"Có biết, một thời gian trước, công nghệ chip 2.0 của họ đã gây ra khá nhiều chấn động trong ngành. Là công ty khoa học kỹ thuật đang đạt được đà phát triển trong giới công nghệ." Lý Lâm nói.

Trần Kiêu Dương gật đầu, "Hiện tại, bọn họ đang phát triển một hệ điều hành điện thoại di động mới, chúng ta bên này cần tạo ra một ứng dụng thích hợp với họ."

"Bọn họ muốn làm hệ điều hành điện thoại di động?" Hai người kinh ngạc nói.

Trần Kiêu Dương gật đầu, "Đây là tin tức nội bộ, ngoại trừ kỹ thuật bên kia, thì không có ai biết."

"Lão đại, anh muốn nói cái gì?" Lý Lâm hỏi.

"Sau khi cô ký hợp đồng với Anh trai khẩu trang xong, đi một chuyến đến Trung Hải. Cô đi qua chào hỏi với ông chủ của tập đoàn Lăng Vân, xem có thể hay không kéo được một chút đầu tư lại đây." Trần Kiêu Dương nói:

"Bây giờ có rất nhiều nền tảng phát sóng trực tiếp, nếu như không có hỗ trợ vốn khác, tình hình của chúng ta sẽ rơi vào thế bị động."

"Được tôi biết rồi."

Trần Kiêu Dương gật đầu, cầm áo khoác của mình, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Đối với trận PK phía sau, ông đã không còn tâm tư để xem nữa.

"Được rồi, hai người ở đây xem đi, tôi đi về trước."

"Lúc nãy không phải anh nói chị dâu đã trở về rồi sao." Lý lâm hỏi.

"Đã gửi cho tôi vài tin nhắn WeChat rồi, nếu không quay lại sẽ xảy ra án mạng đấy."

...

Giờ Yến Kinh, tám giờ đúng.

"Tôi thấy thời gian cũng không còn nhiều lắm rồi, bắt đầu PK thôi." Lâm Dật nhìn Mạnh Kim Dương nói.

"P liền P." Mạnh Kim Dương giả vờ bình tĩnh nói: "Ngay cả khi anh làm cho trang bị toàn thân của anh mạnh đến + 25 cũng vô dụng, dựa vào kỹ thuật của tôi hoàn toàn có thể bù đắp."

Nói thì nói như thế, nhưng trong lòng Mạnh Kim Dương một chút tự tin cũng không có.

Anh cũng không biết, dựa vào kỹ thuật của mình, có thể hay không bù đắp sự chênh lệch về trang bị này.

Bởi vì anh căn bản cũng chưa từng PK với một người như vậy.

"Đến."

Mạnh Kim Dương gửi lời mời, hai người cùng tiến vào sân PK.

PK bắt đầu, Mạnh Kim Dương tăng thêm các loại Buff, sau đó bắt đầu đi lang thang.

Ước chừng nửa phút trôi qua, Mạnh Kim Dương đã tìm được cơ hội, nhưng không thành công.

Năng lực phản ứng của Lâm Dật, khiến anh cảm thấy ngạc nhiên.

Ngay khi Mạnh Kim Dương đang loay hoay tìm cơ hội, thì đã bị Lâm Dật bắt được.

Chỉ với một kích Băng Sơn, hai phần ba máu đã mất.

Sau đó ...

Sẽ không có sau đó nữa.

"Mẹ kiếp, vũ khí + 25 mạnh như vậy sao? Hai chiêu chỉ có mấy giây?"

"Như thế này tại sân PK, không phải là tồn tại bất khả chiến bại sao?"

"Trâu bò, lùi khỏi mạng! Lùi khỏi mạng!"

Đối mặt với kết cục như vậy, vẻ mặt của Mạnh Kim Dương sụp đổ.

Với hai kỹ năng bình thường, đã có thể giết chết mình, ngay cả khi anh mình yêu cầu đánh ba trận thắng hai thì cũng không có cơ hội nữa rồi.

"Má!"

Mắng một câu, Mạnh Kim Dương trực tiếp offline!

Phòng phát sóng trực tiếp của Lâm Dật cũng chìm trong tiếng reo hò.

Số người hâm mộ đạt 10.000, khen thưởng 200.000 điểm thông thạo.

Trình độ chuyên nghiệp: 50%, khen thưởng bình thuốc mật độ cơ bắp.

Nghe được tiếng nhắc nhở, Lâm Dật biểu hiện thập phần bình tĩnh.

Quả nhiên như mình nghĩ tới, nhiệm vụ hệ thống được kích hoạt trong quá trình làm việc.

Liếc nhìn phần thưởng hệ thống cho mình, trước tiên phải tìm hiểu đây là vật gì.

Chắc nó cũng giống nước thuốc mật độ xương lúc trước.

Mà thuốc tăng mật độ cơ bắp, là tăng lên độ cứng của cơ bắp.

Nói cách khác, sức mạnh bộc phát của mình, cũng sẽ tùy theo đó mà tăng cao.

Lâm Dật thầm thở phào trong lòng.

Hệ thống a hệ thống, ngươi thật là muốn đem ta trang bị đến tận răng sao.

Lâm Dật có chút khó hiểu, hệ thống khiến mình lợi hại như vậy, đến cùng là vì cái gì đây?

Thông qua suy nghĩ, Lâm Dật nhận lấy bình thuốc mật độ cơ.

Trong nháy mắt, Lâm Dật cảm thấy cơ bắp toàn thân giống như đang vặn vẹo.

Loại cảm giác khác thường này, không thể diễn tả bằng lời được.

Ước chừng nửa phút sau, cảm giác khác thường biến mất.

Lâm Dật nắm lấy hai tay, cũng cảm giác thật giống như có một nguồn sức mạnh sắp phát ra.

Lâm Dật suy nghĩ một chút, tính cả sức chiến đấu cấp E trước đó và thuốc tăng mật độ xương, mật độ cơ bắp.

Trong tất cả những người mình đã gặp, mình nên tính là vô địch rồi.

Nhưng hệ thống đã nói rồi, còn có những người mạnh hơn trên thế giới này.

Điều này làm người ta cảm thấy rất khó chịu.

Những người này đến cùng là ở đâu?

Năm nào tháng nào mới có thể gặp được?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 719.

Chương 720. Hải Thiên Thịnh Yến Là Gì?

Sau khi nhận được phần thưởng, ánh mắt của Lâm Dật trở về phòng phát sóng trực tiếp.

Tuy rằng PK đã kết thúc, nhưng nhiệt độ không có hạ thấp.

"Anh trai khẩu trang, lần sau anh phát sóng trực tiếp là lúc nào? Tôi khẳng định cho anh khen thưởng!"

"Khen thưởng thì không cần thiết, tôi không thiếu chút tiền này. Các bạn kiếm tiền cũng không dễ dàng, tự mình giữ lại đi." Lâm Dật nói:

"Về phần lúc nào phát sóng trực tiếp, thời gian này vẫn còn chưa quyết định, các bạn có thể thêm nhóm QQ, muốn xem phát sóng cái gì thì tôi phát sóng cái đó."

"Anh trai khẩu trang, có người nói tuần sau có một bữa tiệc trên du thuyền tư nhân trên Đảo Á Loan, anh có thể dẫn chúng tôi đi xem được không."

"Bữa tiệc trên du thuyền tư nhân? Đó chính là bữa tiệc tên là Hải Thiên Thịnh Yến."

"Vừa nhìn Anh trai khẩu trang chính là lão tài xế, ngay cả cái này cũng biết."

"Được, đến lúc đó mang các bạn đi xem."

"Không phải chứ Anh trai khẩu trang, anh ngay cả cái này cũng có thể?"

"Chỉ là việc nhỏ thôi, đến lúc đó mang các bạn đi xem, vấn đề này không lớn."

"Anh trai khẩu trang trâu bò, đến lúc đó tôi nhất định cho anh khen thưởng tên lửa, ai cũng không thể ngăn tôi."

"Trước đó anh cũng đã đáp ứng đưa chúng tôi đi xem máy bay chiến đấu, việc này anh không thể quên."

"Yên tâm, chuyện tôi đã đáp ứng với các bạn sẽ không quên." Lâm Dật nói: "Nhưng khen thưởng cho tôi thì không cần đâu, tôi thật sự không thiếu chút tiền này."

"Anh trai khẩu trang là một người tốt."

"Chủ yếu là có hai phú bà nhất và nhì bảng xếp hạng khen thưởng, chút tiền lẻ này của chúng ta, Anh trai khẩu trang căn bản không để vào mắt."

"Anh trai khẩu trang, anh rõ ràng là một hoạt náo viên có thực lực, tại sao lúc nào cũng đeo khẩu trang vậy."

"Đúng vậy đúng vậy, coi như anh lớn lên có xấu xí, cũng không ảnh hưởng chuyện chúng tôi thích anh nha."

"Cũng không phải sao, ngay cả lão Lư cổ điển mà chúng tôi đều yêu thích. Coi như giá trị nhan sắc của anh có kém đi nữa cũng không thể kém hơn anh ta chứ."

"Đừng nói như vậy, lão Lư cũng cần thể diện đó."

Sau khi trò chuyện với dân cư mạng một lúc, Lâm Dật chuẩn bị thoát khỏi nền tảng.

Nhưng vào lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống ở trong đầu vang lên.

Nhiệm vụ hệ thống, mức độ phổ biến của chương trình phát sóng trực tiếp vượt 100.000, khen thưởng 200.000 điểm thông thạo.

"Hả? Cái nhiệm vụ này có chút gian khổ." Lâm Dật nói thầm trong lòng.

Lần trước khi làm nhiệm vụ thứ hai, hình như chỉ có 10.000, lần này không tốt như vậy lên thẳng 100.000.

Hơn nữa vừa nãy mình livestream, hiệu ứng phát sóng trực tiếp quá bùng nổ, mức độ phổ biến cũng chỉ mới hơn 50.000.

Điều này có chút khó khăn rồi.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật nhìn trên nền tảng một chút, phát hiện hoạt náo viên phổ biến nhất mới hơn 80.000.

Nếu như mình có thể nhận được mức độ phổ biến của chương trình phát sóng trực tiếp lên đến 100.000, không phải sẽ trở thành lão đại của nền tảng luôn sao?

Nhiệm vụ này có chút gây khó cho người ta rồi!

Đặt nhiệm vụ này sang một bên, sau vài phút nói chuyện, Lâm Dật thoát nền tảng.

Lúc này, Kỷ Khuynh Nhan đi ra, dùng ánh mắt như thám tử nhìn Lâm Dật từ trên xuống dưới.

"Em dùng loại ánh mắt này nhìn anh làm gì."

"Anh mới vừa nói Hải Thiên Thịnh Yến là cái gì?"

"Buổi tiệc Hải Thiên." Đại não của Lâm Dật nhanh chóng xoay chuyển, nói: "Em mỗi ngày làm cơm, còn không biết cái này sao?"

"Hả? Cái này cùng làm cơm có quan hệ gì?"

"Nước tương và giấm Hải Thiên em còn không biết sao."

"Một công ty bán gia vị còn muốn tổ chức hoạt động ư?"

"Hình như là như vậy, cư dân trên mạng nói muốn xem, anh phải thỏa mãn yêu cầu của bọn họ, em nói đúng không."

"Lời này nói rất đúng, nhưng một nhóm yêu một nhóm, mặc dù anh eo quấn bạc triệu, nhưng khi làm việc cũng phải chăm chú một chút."

"Phu nhân nói rất có lý."

"Vậy khi nào anh phát sóng trực tiếp phải nghiêm túc một chút, cũng không thể lười biếng nha."

Mỗi lần nghe được hai chữ phu nhân, Kỷ Khuynh Nhan lại giống như được ăn kẹo đường, rất là vui vẻ.

Nhìn thấy vẻ mặt Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu để cho Kỷ Khuynh Nhan biết, mình đi phát sóng trực tiếp phụ nữ mặc bikini, đoán chừng mình sẽ bị nhốt ở trong nhà.

Mình đúng thật là một cơ trí boy mà.

"Yên tâm, khẳng định không để cho em mất mặt." Lâm Dật vẻ mặt thành thật nói.

Kỷ Khuynh Nhan cười hắc hắc, mắt to híp lại thành hình trăng lưỡi liềm.

"Em muốn đi ngủ, anh cứ bận việc của mình đi."

"Ừm."

Lâm Dật gật đầu, "Mã chíp 3.0 đã đến thời kỳ mấu chốt rồi.

Trong khoảng thời gian này chúng ta phải cố gắng một chút, càng sớm hoàn thành thì đối với chúng ta càng có lợi."

"Vậy em sẽ không quản anh nữa, nhưng anh cũng không cần làm việc quá muộn, em đi rửa mặt trước."

"Ừm."

Sau khi Kỷ Khuynh Nhan rời đi, Lâm Dật mở ra mã số liệu, chuẩn bị làm chính sự.

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động của anh vang lên.

Là một dãy số lạ.

"Xin chào?"

"Xin hỏi là Anh trai khẩu trang ư?"

"Hả? Cô là ai?"

Lâm Dật thoáng sửng sốt một chút, nếu có thể gọi mình như vậy, nhất định là người xem phát sóng trực tiếp.

Nhưng bọn họ là từ đâu biết số điện thoại của mình.

"Trước tiên tự giới thiệu mình một chút, tôi là Lý Lâm, giám đốc thị trường của Đấu Ngư. Tôi đã xem chương trình phát sóng trực tiếp của anh, cảm thấy hiệu ứng vô cùng tốt. Nền tảng quyết định ký hợp đồng với anh, anh chừng nào thì có thời gian, tôi muốn nói chuyện với anh về việc yêu cầu ký kết trong hợp đồng."

"Ách ..."

Cuộc gọi của Lý Lâm khiến cho Lâm Dật có hơi chút bất ngờ, không nghĩ tới nhanh như vậy bên nền tảng sẽ liên hệ ký kết.

Hơn nữa còn là lãnh đạo cấp cao, giám đốc bộ phận thị trường gọi tới.

"Việc này không cần đâu, quá phiền toái." Lâm Dật nói:

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tôi về sau cũng sẽ phát sóng trực tiếp ở trên Đấu Ngư, điểm này cô yên tâm."

Lý Lâm cũng không ngạc nhiên chút nào khi nghe những lời nói đó.

Thậm chí tất cả đều nằm trong dự liệu của cô.

Một hoạt náo viên như anh ta, khẳng định đều sẽ treo giá, không thể dễ dàng đáp ứng với mình.

Cho nên việc này không thể sốt ruột, phải làm từ từ.

"Anh trai khẩu trang, dựa theo quy định của nền tảng, anh nhất định phải trở thành hoạt náo viên ký hợp đồng, chúng ta có năng lực có thể cung cấp cho anh nguồn lực và quảng bá mở rộng." Lý Lâm nói:

"Hơn nữa anh yên tâm, chúng tôi là một nền tảng lớn, sẽ không có những thỏa thuận dơ bẩn. Nếu như có thể, tôi hi vọng anh dành chút thời gian, chúng ta gặp mặt nói chuyện."

Lý Lâm nói những lời này, thật ra khiến Lâm Dật có chút động tâm.

Nếu như có thêm nguồn lực và mở rộng, chuyện này đối với việc hoàn thành nhiệm vụ cũng là một sự giúp đỡ lớn.

"Vậy được." Lâm Dật thuận miệng đồng ý.

"Chỗ ở của anh hiện nay ở đâu?" Lý Lâm khách khí mà hỏi.

"Trung Hải."

"Vậy thì thật là tốt, tôi sắp tới sẽ đến Trung Hải một chuyến, đến lúc đó sẽ gọi điện thoại cho anh."

"Được."

Đơn giản nói chuyện vài câu, Lâm Dật liền cúp điện thoại.

Cùng lúc đó, Kỷ Khuynh Nhan bước vào từ bên ngoài với một chiếc băng đô hình con thỏ, trên mặt có một cái mặt nạ.

"Không phải muốn đi ngủ sao."

"Thế nào, không hy vọng em đến à." Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật nói: "Không phải là lại đang cùng với những người phụ nữ khác nói chuyện phiếm hả, sợ em phát hiện à."

"Ách ..."

Sức quan sát của phụ nữ đều mạnh như vậy ư?

"Làm sao có khả năng chứ, anh là loại người thủ thân như ngọc, làm sao có khả năng làm loại chuyện đó." Lâm Dật nói: "Giờ này không còn sớm nữa, anh chỉ muốn em đi nghỉ ngơi sớm một chút thôi."

"Lời này em thích nghe."

Kỷ Khuynh Nhan mỉm cười, "Em tới đắp mặt nạ dưỡng da cho anh xong rồi quay về phòng."

"Anh một Đại lão gia, đắp cái này làm gì."

"Anh gần đây mỗi ngày đều thức khuya, đắp chút mặt nạ dưỡng da phòng ngừa có nếp nhăn."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan mở mặt nạ dưỡng da, không nói lời gì dán vào trên mặt Lâm Dật.

"Được rồi, anh làm việc đi, em về nghỉ ngơi."

"Ừm, đi đi."

Kỷ Khuynh Nhan cười đem mặt tiến tới, "Hôn ngủ ngon."

"Mua~~~ "

"Hắc hắc ..."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 720.

Chương 721. Cô Ấy Khi Dễ Cô À?

Sáng hôm sau, sau khi Kỷ Khuynh Nhan đi làm, Lâm Dật cầm điện thoại di động gọi điện cho Lương Nhược Hư.

"Chuyện gì?"

Sau khi nhận cuộc gọi, Lương Nhược Hư trả lời mơ hồ không rõ chữ.

"Cô đang làm gì đấy, bị ai dùng băng keo niêm phong miệng lại à."

"Phong cái miệng anh ấy, tôi đang ăn cơm." Lương Nhược Hư nói: "Tìm tôi có việc gì?"

"Hoa Thanh Trì gần đây mới được trùng tu, tôi suy nghĩ tìm cô tới thị sát lúc tan tầm, thuận tiện lại trải nghiệm dịch vụ của bọn họ. Nếu còn có chỗ nào không tốt, để cho bọn họ tiếp tục cải tiến."

"Tôi thấy là anh muốn cho tôi bị song quy (nhà nước điều tra)." Lương Nhược Hư gắt giọng: "Được rồi, đừng ở đó nói bậy với tôi nữa, vừa sáng sớm đã gọi điện thoại, nhất định là có chuyện."

"Không phải đại sự gì." Lâm Dật nói: "Tôi muốn hỏi, Dương lão tiên sinh hẳn là canh gác khu lãnh đạo tối cao."

"Hóa ra là vậy, hiện tại đã lui xuống, nhưng nói chuyện vẫn có phân lượng." Lương Nhược Hư nói:

"Mà anh hỏi cái này để làm gì?"

"Trước đó tôi không phải đã nói với cô rồi sao? Tôi đang làm phát sóng trực tiếp sao? Cư dân trên mạng nói, muốn nhìn máy bay chiến đấu, có thể hay không giúp tôi liên hệ một chút."

"Tại sao người hâm mộ của anh còn tùy hứng hơn cả anh vậy? Lại còn muốn xem máy bay chiến đấu." Lương Nhược Hư phỉ nhổ nói:

"Anh hỏi bọn họ một chút, có muốn xem mẫu hạm hàng không luôn."

"Cái này bọn họ vẫn chưa đề cập tới."

"Một ít mẫu đào thải thì có thể, còn những mẫu khác thì đừng có nghĩ tới." Lương Nhược Hư nói.

"Cái kia cũng có thể."

"Anh muốn lúc nào phát sóng trực tiếp?"

"Lúc nào cũng được, xem cô chừng nào thì có thể làm được."

"Phía tôi bên này không thành vấn đề." Lương Nhược Hư nói:

"Mấy ngày trước tôi có đi khu canh gác, còn gặp Dương lão tiên sinh rồi, ông ấy hỏi thăm tình hình của anh đấy, nói muốn tìm anh tới uống trà."

"Vậy thì quá tốt rồi."

"Nếu như anh đối với thời gian không yêu cầu, vậy thì ngày mai đi." Lương Nhược Hư nói: "Vừa vặn có truyền thông muốn đến khu canh gác bên kia làm chuyên đề, cùng nhau đi được."

"Còn có những người khác à?"

"Ừm." Lương Nhược Hư gật đầu, "Đài truyền hình Trung Hải bên kia, vừa vặn các anh ngày mai cùng nhau đi."

"OK, quyết định như vậy đi." Lâm Dật nói: "Phía tôi bên này có điện thoại tới, không nói chuyện với cô được nữa."

Cúp điện thoại của Lương Nhược Hư, Lâm Dật nhận điện thoại của Tần Hán.

"Cậu đang làm gì đấy."

"Mới vừa ăn xong điểm tâm, có chuyện gì sao?"

"Tuần tới, sẽ có một cuộc triển lãm du thuyền tư nhân và máy bay tư nhân trên Đảo Á Loan. Tôi gọi đến thông báo với cậu một tiếng, hỏi xem cậu đã đăng ký tham gia chưa."

"Tôi vẫn còn chưa đăng ký, anh đăng ký cho tôi đi."

"Đừng giả thanh thuần với tôi, cậu là người như thế nào tôi còn không hiểu à." Tần Hán nói: "Huynh đệ tôi trực tiếp giúp cậu làm chuyện này, vậy mà cậu không một lời cảm ơn à."

"Tôi cảm ơn tám đời tổ tông nhà anh."

"Đúng rồi, tôi đoán chừng bến tàu Vọng Giang của cậu cũng sẽ được mời, cậu không đi cũng không được." Tần Hán cười ha hả nói:

"Tuy rằng Kỷ tổng là cực phẩm, nhưng thỉnh thoảng cũng phải thay đổi khẩu vị."

"Nhìn những lời anh nói này, ngoại trừ Kỷ Khuynh Nhan, tôi còn có Lương Nhược Hư đây này."

"Ngoại trừ Lương Nhược Hư, tôi còn có Vương Oánh."

"Ngoại trừ Vương Oánh, tôi còn có Vương Lộ, ngự tỷ, thiếu phụ, loli, nữ học sinh, khẩu vị gì tôi cũng có, tại sao phải đi đảo Á Loan thay đổi?"

"Tôi con mẹ nó liền chưa từng thấy người vô sỉ như cậu đấy."

Nói xong, Tần Hán trực tiếp cúp điện thoại.

Điện thoại mới vừa cắt đứt, Hà Viện Viện đã gửi tới lời mời call video WeChat.

Sau khi Video được kết nối, Lâm Dật phát hiện Hà Viện Viện đang ở trong phòng làm việc của Kỳ Hiển Chiêu. Ngoài ra, còn có Điền Nghiên cũng ở đấy.

"Ông chủ, thực sự là làm người tức giận quá mà!"

Video call mới vừa kết nối, Hà Viện Viện liền nói với giọng tức đến nổ phổi.

"Làm sao vậy? Điền Nghiên khi dễ cô gì à?"

"Mẹ kiếp, chúng ta có thể đừng nói chuyện này không." Hà Viện Viện nói: "Đánh người không vẽ mặt, mắng người không vạch khuyết điểm, điểm đạo lý này anh cũng không hiểu sao."

"Vậy là ai khi dễ Hà tổng của chúng ta vậy, nói cho tôi nghe một chút nào."

"Chúng tôi đã liên hệ với một vài nhà sản xuất điện thoại, nhưng bọn họ cũng không muốn nhận đơn đặt hàng của chúng ta, lấy nhiều loại lý do cự tuyệt, không thành được cái nào."

"Chính là vì nói chuyện này?"

"Đúng." Hà Viện Viện nói:

"Nhất định là Đài Điện ở sau lưng động tay chân, này rõ ràng là đang khiêu khích chúng ta. Ông chủ, chúng ta phải nghĩ một chút biện pháp, chơi lại bọn họ một vố."

Điền Nghiên nghe xong chỉ cười không nói.

Hà tổng cùng ông chủ tính khí và khí chất thực sự quá giống nhau, chẳng trách có thể làm việc với nhau.

Chính mình thật giống không có cơ hội như vậy.

Nhưng mà ngẫm lại, nếu có một ngày, nếu như ông chủ trêu chọc mình, thì lúc đó sẽ như thế nào nhỉ?

Ừ?

Nghĩ đến đây khuôn mặt của Điền Nghiên chợt đỏ bừng, không tự chủ kẹp chặt chân, mình làm sao lại nghĩ đến vấn đề như thế này chứ?

"Nguôi giận đi, không đến nỗi như vậy đâu." Lâm Dật nói:

"Nếu biện pháp này cũng không được, liền tìm một nhà có thể được, trực tiếp thu mua là tốt rồi."

"Thu mua?"

Lâm Dật gật đầu, "Trung Quốc nhiều xưởng sản xuất như vậy, bọn họ cũng không thể khống chế tất cả mọi người được, muốn tìm, nhất định là có thể tìm được."

"Ông chủ, anh thay đổi rồi." Hà Viện Viện nhìn Lâm Dật, "Lúc trước, anh không phải là người sợ sệt như vậy, hư não rồi sao."

"Hư cái cọng lông." Lâm Dật mắng: "Cô và học tỷ của cô cộng lại, đều rung chuyển không được lão tử."

"Tôi phải nói cho học tỷ biết, anh muốn chơi đùa tỷ muội chúng tôi cùng lúc."

"Khụ khụ khục..."

Kỳ Hiển Chiêu ho nhẹ một tiếng, "Viện Viện, chạy lệch rồi, chúng ta đang nói chuyện công việc đấy."

"Ách ..."

Hà Viện Viện điều chỉnh lại sắc mặt, "Chúng ta tại sao phải nhẫn nhịn? Với năng lực của tập đoàn Lăng Vân, trừ phi là một công ty như tập đoàn Trung Tín, nếu không, không ai có thể đụng tới chúng ta."

"Tôi hiểu ý của cô." Lâm Dật nói:

"Đầu tiên, mảng kinh doanh hệ điều hành điện thoại di động chỉ là một trong nhiều mảng, không cần thiết tốn nhiều sức lực với bọn họ. Có tinh lực cũng không thể thả ở trên mặt này, tập đoàn Lăng Vân chúng ta không hề thấp như vậy."

"Ông chủ, lẽ nào anh là đang học đầu thi pháp, chuẩn bị đối đầu với Đài Điện?"

"Đài Điện chỉ là một cây thương, nhất định phải đối phó."

"Một cây thương?"

"Sau lưng Đài Điện, còn có sự hỗ trợ của các nhà sản xuất lớn như Intel, đây mới là mục tiêu của tôi." Lâm Dật nói:

"Nếu như cô bây giờ, đem tinh lực đều dồn vào những xưởng sản xuất đó, thì tương đương với việc báo cho người khác biết được mục tiêu của cô là gì rồi."

Hà Viện Viện bĩu môi, "Ông chủ, anh không phải là muốn dùng phương pháp trước đó đối phó Cisco à, đem bọn họ trực tiếp đè chết?"

"Tất nhiên, không phải vậy tôi sẽ giữ lại bọn họ tới lễ mừng năm mới sao?" Lâm Dật nói:

"Hơn nữa, Đài Điện là một doanh nghiệp tầm cỡ thế giới, quy mô của bọn họ cũng không nhỏ, so sánh với đó, tập đoàn Lăng Vân chúng ta đều kém một chút. Nếu như giằng co thì chính là lấy mềm chọi cứng, chúng ta có thể dễ dàng bị dây dưa đến chết, cho nên cần chuẩn bị một chút. Không thể cho bọn họ cơ hội phản ứng, trực tiếp đem bọn họ đè chết."

"Ông chủ da trâu, tôi cũng không nhịn được muốn cho thưởng cho anh."

"Khốn khiếp, đều mẹ nó là lấy công khoản để thưởng, cô tưởng lão tử không biết sao."

"Nhìn anh nói này, quyền lực tài chính của công ty đều nằm trên tay tôi. Với nhiều năm kinh nghiệm làm việc của tôi, coi như là tham ô anh cũng không biết, hiện tại lấy ra khen thưởng cho anh, anh nên cảm ơn tôi mới đúng."

"Mẹ kiếp, đến cùng ai mẹ nó mới là ông chủ hả?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 721.

Chương 722. Tôi Nghĩ Đầu Nhỏ Của Cô Hẳn Là Choáng Váng Rồi

“Đương nhiên anh là ông chủ, tôi chỉ là một giám đốc tài chính nho nhỏ, làm sao có khả năng tranh với anh quyền lực trong công ty chứ."

"Cô còn biết là ai lớn ai nhỏ nữa à?"

"Đương nhiên rồi." Hà Viện Viện nói: "Anh là đại vương, anh Kỳ là Tiểu Vương, tôi chính là Tiểu Tam."

"Ôi ôi ôi~" Lâm Dật cười lạnh một tiếng, "Tiểu Tam cô cũng không xứng!"

Hà Viện Viện khom lưng, cởi giày cao gót của mình.

"Có tin tôi lấy giày cao gót đâm chết anh không."

Kỳ Hiển Chiêu bất đắc dĩ nở nụ cười.

Ông chủ cùng với Viện Viện, làm sao mỗi lần gặp gỡ đều phải đấu với nhau một trận như vậy chứ.

Hơn nữa Viện Viện mỗi lần cũng không phải là đối thủ của ông chủ.

"Điền Nghiên, nói cho cô chuyện này." Lâm Dật hướng về phía Điền Nghiên nói:

"Cô dành chút thời gian đi Hong Kong một chuyến, ở bên kia đăng kí công ty, cô đứng tên trên pháp lý cũng được."

"Lâm tổng, anh muốn đến thị trường ở Hong Kong?"

Đối với việc đảm nhiệm chuyện đứng tên pháp lý, Điền Nghiên cũng không có phản ứng gì quá lớn.

Đây là chuyện thường gặp ở các công ty lớn.

"Nó không liên quan đến chuyện niêm yết cổ phiếu, chủ yếu là dành cho các kế hoạch trong tương lai, việc kinh doanh chủ yếu sẽ là chip cấp thấp toàn cầu, cùng với khoa học kỹ thuật cao phục vụ nhiều lĩnh vực, hãy thực hiện vấn đề này trong thời gian sớm nhất."

"Biết rồi Lâm tổng."

"Còn có, Lão Kỳ, về chuyện điện thoại di động, cũng phải nhanh chóng triển khai một chút, đừng sợ dùng tiền, yên tâm lớn mật mà làm."

"Rõ rồi."

Lâm Dật gật đầu, "Mọi người có còn chuyện gì khác nữa không? Nếu như không có, cuộc họp liền kết thúc ở đây."

"Không còn."

Tắt cuộc gọi video, Lâm Dật vươn eo, bắt đầu bận việc chip 3.0.

Trong một ngày này, ngoại trừ Kỷ Khuynh Nhan gọi điện, Lâm Dật trước sau đều không rời bàn phím máy vi tính.

Hơn ba giờ chiều, Lâm Dật duỗi cái lưng mỏi, đi ra bến tàu Vọng Giang.

"Lâm tổng, ngài đã tới."

Nhìn thấy Lâm Dật đi vào, Tất Tùng Giang đứng dậy nghênh tiếp.

"Chúng ta cũng có phần tham gia chương trình du thuyền trên đảo Ngoặt à?"

"Có, tôi đang muốn cùng với ngài báo cáo về chuyện này đây." Tất Tùng Giang nói:

"Vừa vặn chúng ta mới mua du thuyền Hải Tinh, rất nhanh nó sẽ được đưa đến cảng, đến lúc đó có thể chạy đến đảo Ngoạt một công đôi việc."

"Vậy được, anh cứ chuẩn bị cẩn thận."

Thấy Lâm Dật xoay người có ý định rồi đi, Tất Tùng Giang tiến lên phía trước nói: "Lâm tổng muốn đi sao? Anh rất lâu rồi không đến, anh không nghe chúng tôi báo cáo về công việc sao?"

"Tôi ở nhà cả một ngày, chính là đến đây để hóng mát một chút, báo cáo tôi không muốn nghe, sửa sang xong gửi tới hòm thư của tôi là được."

"Vậy cũng được, Lâm tổng tôi tiễn ngài đi."

Tất Tùng Giang dở khóc dở cười nói, Lâm Dật từ trước đến giờ đều như vậy.

Từ bến tàu Vọng Giang, Lâm Dật đi tới tập đoàn Triều Dương, đưa Kỷ Khuynh Nhan về nhà.

Buổi tối hôm đó, Lâm Dật nhận được Wechat của Lương Nhược Hư.

Cô ấy nói tất cả mọi chuyện đều đã chuẩn bị tốt rồi, cũng nói rõ thời gian cụ thể, mọi người sẽ tập trung tại cổng khu an ninh vào lúc 9 giờ sáng mai.

Sau khi xác định có thể phát sóng trực tiếp, Lâm Dật mới đăng tin này trên nhóm QQ.

"Anh trai khẩu trang, anh thật sự có thể mang chúng tôi đến xem máy bay chiến đấu sao?"

"Trước đó không phải đều đã đáp ứng với mọi người rồi sao, mọi người hoài nghi năng lực của tôi à." Lâm Dật nói.

"Cái này có thể phát sóng, đúng chín giờ sáng mai, đúng giờ báo danh."

Tin tức Lâm Dật muốn đi phát sóng trực tiếp máy bay chiến đấu, đã được lan truyền trong nhóm lớn hơn 2.000 người.

Chỉ mới bỏ máy xuống đi vệ sinh thôi mà khi cầm máy lên đã thấy 99+ thông báo rồi.

Nhiệt độ rất tốt.

Nhưng Lâm Dật cảm thấy, chỉ dựa vào làn sóng này, muốn đạt đến 10 triệu nhiệt độ, hình như có chút khó khăn.

Cái nghề này không thể chỉ vì cái trước mắt, mà còn phải tích lũy từ từ mới được.

"Từng bước, từng bước đi." Lâm Dật ở trong lòng nói.

Ong ong ong ——

Wechat của Lâm Dật vang lên, là tin nhắn Trương Hiểu Du gửi tới.

"Anh Lâm, ngày mai anh thật sự đi khu an ninh phát sóng trực tiếp à?"

"Ừm, nhưng chỉ có thể nhìn chút mấy thứ bình thường thôi."

"Em có thể cùng anh đi không?" Trương Hiểu Du hỏi: "Em có thể làm trợ thủ giúp anh, đơn cử cái gì gì đó."

"Có gì không được chứ, sáng mai đúng chín giờ, đừng tới trễ."

"Anh thật tốt." Trương Hiểu Du cao hứng bừng bừng nói: "Vậy ngày mai em sẽ mặc váy ngắn tất đen, có thể giúp anh thu hút được người xem nha."

"Đừng, em chỉ cần mặc trang phục đơn giản thôi." Lâm Dật nói: "Đó là một nơi nghiêm túc, đừng ăn mặc cầu kỳ."

"Ừ ừ, biết rồi anh Lâm, ngày mai không gặp không về."

Sáng ngày hôm sau, sau khi Kỷ Khuynh Nhan đi làm, Lâm Dật đơn giản thu dọn một chút, chuẩn bị ra ngoài.

Leng keng leng keng ——

Lương Nhược Hư gọi điện thoại tới.

"Anh ra ngoài chưa."

"Bây giờ đi."

"Lái xe FAW của anh đến, đừng lái những chiếc xe cấu hình cao, không thích hợp."

"Được."

Trên thực tế, Lâm Dật cũng không có ý định lái siêu xe đi.

Nơi như khu an ninh khá đặc biệt, lái siêu xe đến thực sự không thích hợp.

"Có cần tôi đi đón cô không."

"Không cần, như thế thì lãng phí thời gian, thời gian cũng không còn nhiều lắm rồi, hiện tại liền ra ngoài." Lương Nhược Hư nói:

"Còn có, khu canh gác là nơi công cộng, anh ít đùa bỡn tôi, đừng để người ta biết hai chúng ta rất quen thuộc, phải chú ý tránh hiềm nghi."

"Cô nói câu này, tôi có thể hay không hiểu như vầy, chỗ nào không có ai, tôi liền có thể trêu ghẹo cô à?"

"Ách ... Đi đi đi, đi sang một bên, nhanh lên một chút ra ngoài."

"Được."

Đơn giản nói chuyện vài câu, Lâm Dật cúp điện thoại, lái xe đi khu an ninh Trung Hải.

...

Cổng lớn khu an ninh Trung Hải, có một không gian mở rộng bằng sân bóng rổ.

Nhưng bởi vì là khu vực cảnh báo, nên không có ai đến gần đây nếu không được phép.

Trương Hiểu Du mặc một chiếc áo phông màu đen, một chiếc quần jean trắng và đôi giày màu trắng, từ trên xe bước xuống, cô ấy trang điểm rất đơn giản.

Đứng ở bên trái cánh cổng, cách đó gần hai mươi mét, Trương Hiểu Du lấm la lấm lét hướng về cổng lớn nhìn xung quanh không ngừng.

Bình thường, luôn có thể nghe chút tin tức về quân nhân ở trên báo chí, trong lòng cô đối với những người đặc biệt như thế vô cùng kính trọng.

Chỉ là loại tôn trọng này rất phiến diện, không thể cụ thể hóa

được.

Nhưng hôm nay, đứng ở chỗ này, nhìn những người lính trang bị súng ống đầy đủ, thế đứng quân nhân kiên cường, loại cảm giác tự hào dân tộc tự nhiên mà sinh ra.

Đặc biệt là khi nhìn thấy dòng chữ "Khu an ninh Trung Hải", loại cảm giác đó càng thêm mãnh liệt.

Vì mình có thể sinh ra ở trên mảnh đất yên bình này, hơn nữa cảm thấy rất tự hào.

Trương Hiểu Du yên lặng lại hướng cổng lớn nhìn một chút.

"Tiểu ca ca đứng gác kia, thật sự rất đẹp trai nha."

Đúng lúc này, Trương Hiểu Du phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình.

Trong giây lát, tim Trương Hiểu Du đập nhanh hơn, chẳng lẽ là nhan sắc của mình, đối với tiểu ca ca sản sinh lực hút ư?

Nếu không tại sao anh ta đang canh gác lẽ ra phải nhìn về phía trước, tại sao có thể nhìn lén mỹ nữ đây.

Thật là xấu hổ quá đi mà!

Lúc này, cảnh vệ đứng gác ở cổng, lại nhìn thật sâu Trương Hiểu Du, nghĩ thầm:

"Người này là như thế nào đây? Không phải là gián điệp đấy chứ?"

Suy đi nghĩ lại, cảnh vệ nhấn vào bộ đàm, nói:

"Cửa vào bên trái đằng trước 20 mét, phát hiện nhân vật khả nghi, tiểu đội trưởng, xin chỉ thị."

"Thời gian luân chuyển hẳn là đã đến, tôi sẽ gọi người trực thay cậu, cậu qua xem một chút tình hình."

"Nhận được!"

Rất nhanh, cảnh vệ phụ trách canh gác phiên tiếp theo đi tới cửa thay ca, nói:

"Có chuyện gì à, nghe nói có tình huống?"

"Người phụ nữ đứng ngoài cửa kia, nãy giờ lén la lén lút nhìn về bên này, anh đứng ở đây gác đi tôi qua xem một chút tình hình."

"Có đạn thật sao?"

"Có, yên tâm."

"Cậu đi đi, nếu như xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, tôi sẽ hỗ trợ ngay."

"Được!"

Sau khi thay ca trực xong, cảnh vệ đi về hướng Trương Hiểu Du.

Mà lúc này, Trương Hiểu Du đang bổ não bằng một kịch bản quân hôn cực kỳ ngọt ngào, cũng không hề chú ý tới cái khác.

Trương Hiểu Du càng nghĩ càng hưng phấn, có phần không khống chế được tâm tình kích động, cô lặng lẽ mở phát sóng trực tiếp.

Bởi vì biết Lâm Dật muốn tới khu an ninh phát sóng trực tiếp, cho nên có rất nhiều người đều canh giữ ở chỗ này.

Nhìn thấy Trương Hiểu Du phát sóng trực tiếp, liền tràn vào.

"Làm sao chỉ có một mình cô? Anh trai khẩu trang lúc nào mới đến, chúng tôi đều đã đợi không kịp."

"Nói Anh trai khẩu trang nhanh lên một chút, sinh nhật lần thứ 80 của bạn gái tôi còn chưa đi, chỉ đợi đến xem Anh trai khẩu trang đến phát sóng trực tiếp đây nè."

"Ai nha, mọi người đừng nóng vội." Trương Hiểu Du nhỏ giọng nói:

"Anh trai khẩu trang lập tức tới ngay, tôi tới đây đợi anh ấy từ sớm, nhưng hiện tại tôi có chuyện quan trọng muốn cùng nói với mọi người."

"Có chuyện quan trọng gì?"

Trương Hiểu Du ôm ngực, trấn định lại tâm tình, "Tôi sắp thoát kiếp độc thân rồi, thật sự, linh cảm của tôi rất mãnh liệt."

"Chỉ với vóc người của cô mà cũng muốn thoát kiếp độc thân. Tôi thấy đầu nhỏ của cô nhất định là nóng đến váng đầu rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 722.

Chương 723. Tiết Mục Phổ Cập Khoa Học

Trương Hiểu Du tay nắm lại thành quả đấm nhỏ.

"Mọi người, mọi người sao không tin lời tôi nói? Tôi lúc nào đã lừa gạt mọi người chưa."

"Chủ yếu là việc này có chút khó, vậy làm sao cô biết được cô sắp thoát kiếp cô đơn?" Cư dân mạng ăn dưa A hỏi.

"Tuy rằng tôi không biết Anh trai khẩu trang dáng dấp ra sao, nhưng chúng tôi cũng cảm thấy, anh ấy có khả năng là chướng mắt cô."

"Tôi cùng với Anh trai khẩu trang là quan hệ bạn bè đơn thuần, hơn nữa việc này với anh ấy cũng không liên quan." Trương Hiểu Du hướng về phía camera, thì thầm:

"Tôi nói cho mọi người biết, tôi hiện tại đang đứng trước cổng khu an ninh, vừa nãy lúc tôi nhìn về phía cổng lớn, phát hiện có một tiểu ca ca đứng gác lớn lên rất đẹp trai, hơn nữa quan trọng nhất là, lúc tôi nhìn lén anh ấy, anh ấy cũng đang nhìn lén tôi đấy. Ánh mắt của hai chúng tôi chạm nhau giữa không trung, mọi người có thể tưởng tượng ra loại cảm giác đó không? Những tia lửa tình yêu, lại như một vụ nổ bom nguyên tử kịch liệt như thế, tản mát ra đám mây hình nấm, cũng đã lao ra khỏi tầng khí quyển rồi."

"Thiệt hay giả? Không phải chứ?"

"Tôi đoán tiểu ca ca quân nhân kia, hẳn là phi công máy bay chiến đấu."

"Tại sao nói như vậy?" Trương Hiểu Du hỏi.

"Bởi vì phi công máy bay chiến đấu, yêu nhất chính là phi trường, tuyệt phối."

"Mẹ kiếp, các ngươi thực sự quá đáng ghét, người ta là nghiêm chỉnh nói chuyện với mọi người, vậy mà mọi người lại hung hăng trêu chọc tôi, có còn một chút lòng thương người nào hay không."

"Chủ yếu là cô nói quá phiến diện rồi, một điểm chứng cứ đều không có, bắt đầu một cái miệng, nội dung dựa cả vào biên, làm sao chúng tôi có thể tin tưởng cô chứ."

"Trong số các bạn ở đây, ít nhất cũng phải có người hâm mộ của tôi đúng không? Tôi Trương Hiểu Du làm người, lẽ nào mọi người không biết tôi là người như thế nào sao? Lúc nào đã lừa gạt người chưa." Trương Hiểu Du nói:

"Tôi hiện tại liền cho mọi người nhìn xem chứng cứ."

Trương Hiểu Du lặng lẽ đem điện thoại di động hướng camera nhắm ngay vào cổng lớn khu an ninh.

Cô tin tưởng chính mình, cùng với ánh mắt của tiểu ca ca kia sẽ một lần nữa trùng hợp gặp nhau, lần này bọn họ liền có thể tin tưởng lời mình nói rồi.

Đúng lúc này, Trương Hiểu Du kinh ngạc phát hiện, vị tiểu ca ca bốn mắt nhìn nhau với mình, vậy mà hướng về phía bên mình chạy tới!

Hơn nữa biểu lộ còn giống như là kích động.

"Trời ơi, mọi người nhìn xem, chính là tiểu ca ca kia, anh ấy đang chạy về hướng tôi, tôi nên làm gì đây!"

Gương mặt Trương Hiểu Du đỏ chót, tim đập nhanh hơn, nói chuyện đều có chút không còn mạch lạc.

Chỉ là liếc nhau một cái, làm sao lại chạy tới đây rồi?

Tốc độ phát triển như vậy có phải quá nhanh rồi không?

Chính mình còn chưa chuẩn bị xong đây này.

"Chết tiệt, không phải chứ, thật sự là coi trọng tiểu Ngư rồi sao?"

"Ha ha trâu bò, chúc mừng tiểu ngư thoát kiếp độc thân nha."

"Chị em của tôi thật lợi hại, ở một nơi như vậy mà thoát kiếp độc thân được, ngày mai tôi cũng đi thử xem."

"Ai nha, các ngươi cũng đừng có nói nói mát nữa, tôi đều sắp căng thẳng muốn chết rồi đây này." Trương Hiểu Du khẩn trương cúi đầu:

"Các ngươi mau giúp tôi nghĩ một chút biện pháp, nếu như anh ấy muốn xin WeChat của tôi, tôi có nên cho anh ấy hay không, hạnh phúc tới quá đột ngột, tôi đây còn chưa chuẩn bị xong."

Đúng lúc này, cảnh vệ chạy tới bên cạnh Trương Hiểu Du.

Lần này Trương Hiểu Du khẩn trương hơn, cảm giác không khí chung quanh đều chuyển từ căng thẳng sang ngọt ngào.

"Tiểu ca ca, anh tìm tôi có việc ư?"

"Cô hết nhìn đông lại nhìn tây là nhìn cái gì chứ, tôi bây giờ hoài nghi thân phận của cô. Mời cô xuất trình giấy tờ để chứng minh thân phận của mình."

"Ách ..."

Sợ nhất là không khí đột nhiên yên tĩnh.

Trương Hiểu Du lúng túng từ trong túi lấy CMND ra.

"Tiểu ca ca, tôi là công dân hợp pháp của Trung Quốc, anh tuyệt đối không nên hiểu lầm."

Kiểm tra một chút CMND của Trương Hiểu Du, sau khi phát hiện không có vấn đề gì, cảnh vệ hỏi tiếp:

"Cô ở đây là đang làm gì."

"Tôi là hoạt náo viên trên Internet, hôm nay tới đây là phát sóng trực tiếp, đã được cho phép rồi, không phải tự ý tới."

Nghe nói như thế, cảnh vệ thoáng buông lỏng chút.

Việc này anh cũng có nghe nói, cho nên liền hiểu.

Mặc dù vị trí của cô đứng nằm gần khu an ninh, nhưng cô ấy nằm ngoài thẩm quyền của mình, chính mình cũng không tiện nói gì.

"Giấy chứng nhận trả lại cho cô, không nên ở chỗ này hết nhìn đông lại nhìn tây, đợi lát nữa lúc phát sóng trực tiếp, cô phải tận lực tuân thủ quy củ."

"Được, được, tôi biết rồi."

Dặn dò vài câu, cảnh vệ xoay người về tới cổng, cùng với chiến hữu bên trong khai báo vài câu, sau đó đi về khu an ninh.

Vẻ mặt Trương Hiểu Du thẳng thắng nói với những người đang xem trực tiếp:

"Cái kia, kỳ thực tôi là sợ mọi người quá nhàm chán, liền tìm chuyện nói đùa với các bạn, có phải rất thú vị hay không?"

"Ha ha ..."

Lúc này trong phòng phát sóng trực tiếp, màn hình đầy hai chữ ha ha tung bay.

"Hiện trường vả mặt quy mô, nhìn tôi xấu hổ đến mức muốn mắc bệnh ung thư luôn."

"Đau lòng tiểu ngư một phút, ha ha, quá đáng thương, ở một giây trước còn thề son sắt là mình thoát kiếp độc thân, một giây sau liền chịu khổ vả mặt, tiểu ca ca tố chất vẫn là rất không tệ."

"Tôi thấy tiết mục phát sóng trực tiếp hôm nay, không nên gọi là đi vào khu an ninh, phải gọi đi vào cát điêu."

Trương Hiểu Du một tay nâng mặt, cảm giác nhân sinh lâm vào thung lũng.

Két kẹt ——

Một chiếc xe Satigar màu xám dừng trước mặt Trương Hiểu Du, từ trên xe bước xuống là hai nam một nữ.

Người đàn ông mặc đồ thể thao đơn giản, đeo kính đen, bộ dáng gần như hơn 30 tuổi, nhìn rất thành thục.

Người đàn ông này tên là Trương Húc, là người dẫn chương trình [thăm dò phát hiện] của kênh truyền hình khoa học và giáo dục Trung Hải.

Người phụ nữ bên cạnh anh ta, mặc quần jean bó sát màu xanh và áo sơ mi hoa vụn màu xám tro, cử chỉ tao nhã, thần thái ung dung.

Người phụ nữ tên là Nhan Từ, là đạo diễn chương trình [thăm dò phát hiện].

Người còn lại, mặc áo sơ mi xám và quần jean đơn giản, trên tay mang theo máy quay phim.

Tên của anh ta là Lương Hưng Hải, là nhiếp ảnh gia của chương trình này.

Nhìn thấy máy quay phim, Trương Hiểu Du đoán được, bọn họ hẳn là người của đài truyền hình.

Hơn nữa nhìn điệu bộ này, thật giống như cũng là tới chỗ này để phỏng vấn.

Đặc biệt là người đàn ông đeo kính kia, nhìn khá quen, hình như đã gặp qua ở chỗ nào đó, nhưng chính là không nhớ ra được.

Trương Hiểu Du có chút buồn bực, lẽ nào hôm nay, trừ mình với anh Lâm ra, còn có những người khác muốn tới sao?

"Đạo diễn Nhan, tôi nghe nói hôm nay, còn có một hoạt náo viên cũng tới đây?" Trương Húc đẩy mắt kính nói.

"Ừm." Nhan Từ gật đầu, "Nhưng hai chúng ta tách biệt, sẽ có người chuyên tiếp đón chúng ta."

"Nhưng một nơi trang nghiêm như vậy, những hoạt náo viên hỗn tạp kia làm sao cũng tiến vào được."

"Hiện tại Internet trực tiếp rất hot, khán giản nới rộng hơn, các nhà lãnh đạo phía trên, khả năng cũng là nhìn trúng điểm ấy."

"Nhưng hoạt náo viên có thể cùng với chúng ta đánh đồng với nhau sao? Chúng ta là những nhà báo đến từ Chính Miêu Hồng, bọn họ tính là gì? Còn tự mình truyền thông? Cũng chỉ là ăn may thu được một nhóm người xem trên Internet mà thôi."

"Hả?"

Nghe được lời nói của Trương Húc, Trương Hiểu Du không vui.

Tại sao chúng ta lại là ăn may?

"Vị đại ca này, chúng ta làm hoạt náo viên, một không trộm hai không đoạt, anh nói như vậy là không đúng."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 723.

Chương 724. Kinh Nguyệt Nói: Tôi Quá Khó Khăn

"Cô là ai?"

Nghe được lời nói của Trương Hiểu Du, ánh mắt của Nhan Từ cùng với Trương Húc đều rơi xuống trên người cô, lập tức đoán được thân phận của cô.

"Cô chính là hoạt náo viên hôm nay đến đây phát sóng trực tiếp?"

"Đúng thế." Trương Hiểu Du nói: "Nhưng tôi cảm thấy, lời anh vừa nói thật sự là không lễ phép."

Trương Húc a một tiếng, nhún vai một cái, "Nhưng tôi cũng không cảm thấy tôi nói sai. Tôi chỉ là đang nói sự thật, các hoạt náo viên như cô chưa trải qua quá trình và học tập chính thức. Nội dung phát sóng trực tiếp một chút điểm mấu chốt đều không có, tôi nói có sai sao?"

"Chúng tôi làm sao lại không có điểm mấu chốt chứ." Trương Hiểu Du tức không nhịn nổi, cùng Trương Húc lý luận, "Những gì chúng tôi phát sóng đều là tích cực hướng lên, nơi nào không có điểm mấu chốt!"

"Còn muốn tôi nói rõ ư?" Trương Húc nói:

"Tôi nhớ khoảng thời gian trước, bệnh viện Hoa Sơn gặp phải trẻ em bị bệnh SMA và bệnh tim bẩm sinh, các hoạt náo viên như cô, liền như ong vỡ tổ nhào tới, ăn bánh bao hấp máu người, việc này còn không phải là không có điểm mấu chốt sao?"

"Đó chỉ là một phần nhỏ những người như vậy, không thể đại biểu cho tất cả mọi người được." Trương Hiểu Du nói:

"Lẽ nào anh có thể xác định, bên trong các nhà báo sẽ không có người dơ bẩn xấu xa sao!"

"Có thể, tôi chính là có thể xác định." Trương Húc nói:

"Các nhà báo chúng tôi có tố chất rất cao, cũng đều nhận được giáo dục chính thống, không phải là ai cũng có thể tới. Tố chất đương nhiên có thể được bảo đảm, cô còn có cái gì muốn nói sao?"

"Anh!"

"Được rồi!"

Lúc này Nhan Từ lên tiếng: "Chú ý cách dùng từ của anh, nơi này là khu an ninh, đừng có lời qua tiếng lại làm lớn chuyện, đợi lát nữa người đến đông đủ chúng ta liền tiến vào."

"Ừm." Trương Húc cười với Nhan Từ, so với khuôn mặt lúc nói chuyện với Trương Hiểu Du như hai người khác nhau.

Két kẹt ——

Tiếng thắng xe vang lên, Lâm Dật đem xe dừng tại bên cạnh Trương Hiểu Du.

Nhan Từ và Trương Húc quay đầu lại liếc nhìn, phát hiện người đến là một người đàn ông đeo khẩu trang và kính râm.

Đem mình bảo hộ chặt chẽ như vậy, làm cho người nhìn có một loại cảm giác quái dị.

"Làm sao vậy? Sao sắc mặt lại khó coi đến như vậy, kinh nguyệt đến à?"

"Không có."

"Không có tới?" Lâm Dật nói: "Sẽ không phải bị ốm chứ, nhanh đi bệnh viện đi."

Phụ nữ chính là một loại loài động vật kỳ quái như vậy đấy, lúc kinh nguyệt tới, có thể bị phiền chết, lúc kinh nguyệt không đến, có thể bị hù chết.

Kinh nguyệt: Tôi quá khó khăn.

"Đây không phải chuyện kinh nguyệt tới." Trương Hiểu Du nhìn Trương Húc nói:

"Anh ta mới vừa nói, hoạt náo viên Internet đều là người không có đạo đức, điểm mấu chốt, không phải người có tố chất, em kêu anh ta xin lỗi nhưng anh ta không chịu."

"Bọn họ là ai thế?"

"Người chủ trì Đài truyền hình, cụ thể tiết mục gì em cũng không biết." Trương Hiểu Du thở phì phò nói.

"Cùng bọn họ so sánh sức lực làm gì." Lâm Dật nói:

"Anh mỗi ngày còn mắng ông chủ Mã đây, em xem người ta để ý đến anh sao."

"Có vẻ như cũng là đạo lý này."

"Này là được rồi nha, anh ta bức ép là chuyện của anh ta, chúng ta kiếm tiền là chuyện của chúng ta, không cần để ở trong lòng."

"Tiểu tử, anh nói cái gì đó, giữ miệng sạch sẽ một chút." Trương Húc nói.

"Cát điêu một cái, cút sang một bên."

"Con mẹ nó anh!"

"Được rồi!" Nhan Từ nói:

"Chúng ta là đến để làm việc, không phải đến đánh nhau, bọn họ phát sóng trực tiếp, chúng ta ghi hình tiết mục, không ai cản trở ai, không có gì hay để ồn ào."

"Một đám người không đủ tố chất, tôi cũng lười phản ứng với bọn họ."

Đúng lúc này, Audi A6 của Lương Nhược Hư cũng dừng tại cổng khu an ninh.

Từ một điểm này, liền có thể nhìn ra Lương Nhược Hư lợi hại ở chỗ nào.

Đoan đoan chánh chánh dừng tại trước cổng lớn, không ai dám nói cái gì.

Lâm Dật cảm thấy, nếu như không phải còn phải mang mình đi vào, đoán chừng cô ấy đã trực tiếp đem xe lái vào rồi.

Mở cửa xe, Lương Nhược Hư xuống xe.

Trang phục của cô hôm nay cùng với trang phục bình thường đi làm cũng không khác biệt gì.

Bộ vest màu xám nhạt kiểu nữ sĩ, giày cao gót màu đen, mái tóc được búi lên, nhìn có hơi chút già dặn.

Nhưng mặc bồ đồ như vậy, thì càng lộ vẻ khí chất.

Nhìn thấy Lương Nhược Hư xuống, Nhan Từ đi tới trước tiên.

"Xin chào thị trưởng Lương, cảm ơn sự hỗ trợ của cô, cho chúng tôi cơ hội lần này."

Sở dĩ Nhan Từ có thể tới chỗ này ghi hình tiết mục được, là bởi vì giám đốc của cô đã tới tìm Lương Nhược Hư nói giúp cho,

cho nên mới cho mặt mũi lớn như vậy.

So với Lâm Dật, bọn họ có thể tới nơi này phỏng vấn, xác thực khó khăn hơn nhiều.

Nguyên nhân chủ yếu nhất, là bởi vì Lâm Dật từng cứu sống Dương Nghiễm Hạ.

Cho dù không có quan hệ với Lương Nhược Hư, chỉ cần Lâm Dật lên tiếng nói với Dương Nghiễm Hạ cũng đều không thành vấn đề.

"Xin chào đạo diễn Nhan." Lương Nhược Hư nói: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đi vào trước."

Vừa nói chuyện, Lương Nhược Hư còn liếc mắt nhìn Lâm Dật đứng ở phía sau.

Nhìn thấy anh đem mình bịt kín mít như vậy, cảm giác thật mắc cười.

Phong cách thời trang như vậy đoán chừng là do Kỷ Khuynh Nhan xây dựng.

Miễn cho anh ta ra ngoài thông đồng với những nữ nhân khác.

"Được, trị trưởng Lương cực khổ rồi."

Lương Nhược Hư cùng với Nhan Từ đi ở phía trước, Trương Húc cùng với nhiếp ảnh gia theo sát phía sau.

Mà Lâm Dật vì tránh hiềm nghi, cùng Trương Hiểu Du đi ở phía sau cùng.

Lâm Dật còn dặn dò Trương Hiểu Du đóng lại kênh phát sóng trực tiếp.

Khu an ninh là một chỗ đặc thù.

Trước khi xin phép, nơi này từng cọng cây ngọn cỏ đều không thể chụp lại.

Đi cửa sau gì gì đó cũng không sao cả, nhưng quy củ không thể phá, đây là nguyên tắc Lâm Dật luôn tuân thủ.

"Anh Lâm, em vừa nãy nghe người phụ nữ kia nói người đi A6 là thị trưởng thành phố Trung Hải đúng không?" Trương Hiểu Du căng thẳng hỏi.

"Không phải chỉ là thị trưởng thôi sao? Em nói chuyện có cần run cầm cập như vậy không."

"Đây chính là thị trưởng, không phải người bình thường có thể nhìn thấy được." Trương Hiểu Du nói:

"Tôi sống hơn hai mươi năm, gặp quan lớn nhất, chính là tổ trưởng tổ dân phố nơi em ở đấy."

"Nhìn bộ dạng này của em là chưa từng va chạm với xã hội rồi, về sau đi theo anh lăn lộn."

"Được." Trương Hiểu Du cao hứng bừng bừng nói:

"Anh Lâm, em cảm thấy anh trời sinh chính là để làm hoạt náo viên, chỉ trong mấy ngày làm việc, mức độ nổi tiếng còn cao hơn tôi. Đều nói trò giỏi hơn thầy, ban đầu là em đem anh nhập môn, nhưng bây giờ mức độ nổi tiếng của anh đều có thể đem em đè xuống đất ma sát."

"Đè xuống đất, ma sát." Lâm Dật bình phẩm từ đầu đến chân nói:

"Hai từ này dùng vẫn rất là sinh động."

"Ai nha, anh Lâm anh cũng đừng đùa bỡn em nữa, với vóc người và tướng mạo của em, nơi nào có thể lọt vào được mắt anh chứ." Trương Hiểu Du ngây thơ nói.

"Việc này ai có thể nói chính xác chứ, cố gắng một chút, mọi người đều sẽ có cơ hội."

"Hắc hắc, được rồi." Trương Hiểu Du nói: "Nhưng em vẫn cảm thấy rất vinh hạnh, lại có thể gặp được một nhân vật lớn như vậy, thực sự là mở mang tầm mắt."

Lâm Dật cười cười không lên tiếng, cũng có thể hiểu được tâm trạng của Trương Hiểu Du lúc này.

Dù sao Lương Nhược Hư cùng với dân chúng bình thường vẫn có một khoảng cách nhất định.

Lúc hai người nói chuyện, Trương Húc quay đầu lại liếc mắt nhìn, trên mặt mang theo nụ cười khinh thường, lầm bầm lầu bầu tự nói:

"Nếu như không phải chúng tôi tới đây ghi hình, các ngươi còn muốn nhìn thấy nhân vật như thị trưởng sao?"

"Hừ, đúng là nằm mơ mà!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 724.

Chương 725. Cát Điêu Thiếu Nữ Trương Hiểu Du

Dưới sự dẫn dắt của Lương Nhược Hư, đoàn người đi vào khu an ninh Trung Hải.

Từ cổng lớn đi vào, là một con đường xi măng rộng rãi bằng phẳng.

Mà đến nơi này, lại giống như đã bước vào một cái thế giới khác.

Cảm giác so với bên ngoài rất khác biệt.

Có một số tòa nhà ba tầng nhỏ ở hai bên, còn có sân bóng rổ bình thường dùng để giải trí lúc nhàn rỗi.

Vừa đi ngang qua, có thể nhìn thấy những người mặc quân phục, bước đều chỉnh tề, rất nghiêm trang.

Sau khi vào đây, Trương Hiểu Du nhìn bốn phía, tuy rằng bên trong thiết bị đều rất bình thường, nhưng từ xa nhìn lại, lại tràn đầy kính nể.

Ước chừng đi được mấy phút, Lương Nhược Hư nhìn thấy Dương Nghiễm Hạ ở cửa một tòa nhà.

Đứng ở bên cạnh ông ta còn có bốn người.

Nhưng Lâm Dật chỉ quen biết được hai người trong số đó.

Chính là hai người trước kia từng tới bệnh viện, Cao Sùng và Mạc Hồng Sơn.

"Dương lão tiên sinh."

Nhìn thấy Dương Nghiễm Hạ, Lương Nhược Hư cười tủm tỉm đi tới.

Nhưng tâm tình của cô, không hề cao hứng giống như trong tưởng tượng của Lâm Dật.

Ông nội của Lương Nhược Hư cùng với Dương Nghiễm Hạ, là chiến hữu vào sinh ra tử với nhau.

Dựa vào cái tầng quan hệ này, Dương Nghiễm Hạ cùng Lương Nhược Hư phải có quan hệ hết sức thân cận.

Nhưng bây giờ hai người lại cho người khác cảm giác phi thường nghề nghiệp hóa.

Nếu như không biết, còn tưởng rằng hai người là quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường.

Sở dĩ Lương Nhược Hư làm như vậy, cũng là vì tránh hiềm nghi.

Nếu để cho người ngoài nhìn thấy, mình và thủ trưởng khu an ninh quan hệ tốt như vậy, nhất định sẽ gây ra sóng gió không cần thiết.

Cho nên mới phải biểu hiện ra bộ dáng này.

Dương Nghiễm Hạ tự nhiên cũng hiểu rõ điểm này, chỉ là cười ha hả nói:

"Tôi ở đây chờ nhóm người các cô một lúc rồi, xem như đến đi."

"Trên đường kẹt xe, bằng không tôi đã tới sớm hơn." Lương Nhược Hư nói:

"Tình hình giao thông ở Trung Hải vẫn cần được cải thiện, trở lại tôi phải làm việc chăm chỉ, để chuyện này được giải quyết tốt, chứ cứ như vậy là không thể được."

Nhan Từ đứng ở một bên, lặng lẽ liếc nhìn thời gian trên điện thoại di động.

Bây giờ là 8: 58 phút, còn chưa tới thời gian đã hẹn.

Thị trưởng Lương quả thật không phải người bình thường, rõ ràng là mình tới sớm nhưng lại đem trách nhiệm vơ tới trên người mình.

Chẳng trách có thể ngồi ở vị trí cao, từ những chi tiết này liền có thể nhìn ra.

"Tôi chính là tùy tiện nói một chút, cô cũng đừng coi là thật, những thứ này đều là vấn đề nan giải, chậm rãi giải quyết là được."

Lương Nhược Hư cười gật đầu, sau đó giới thiệu:

"Dương lão tiên sinh, tôi giới thiệu cho ông một chút, vị này chính là Nhan Từ, đạo diễn chương trình [thăm dò phát hiện] của kênh khoa học và giáo dục đài truyền hình Trung Hải."

"Vị này chính là người dẫn chương trình Trương Húc."

"Người còn lại chính là nhiếp ảnh gia, Lương Hưng Hải."

Lương Nhược Hư chu đáo đem ba người họ giới thiệu một lần, cũng không có bởi vì thân phận chênh lệch mà bỏ qua ai.

Dương Nghiễm Hạ chống ba tong, cười gật đầu, xem như là cùng với ba người chào hỏi.

Ba người thụ sủng nhược kinh, liền vội vàng khom người hành lễ, đáp lại với Dương Nghiễm Hạ.

"Còn lại hai vị này, là đến từ nền tảng hoạt náo viên, bọn họ sử dụng hình thức truyền hình trực tiếp, để phổ cập kiến thức quân sự."

Nghe được lời Lương Nhược Hư giới thiệu, Trương Húc nhếch miệng lên.

Lúc giới thiệu người bên mình, thị trưởng Lương giới thiệu cả tên và nghề nghiệp nhiếp ảnh gia.

Nhưng đến chỗ bọn họ bên kia, chỉ là giới thiệu sơ lược một cái thân phận của bọn họ.

A a, đây chính là cái gọi là chênh lệch giai cấp.

Cho dù ngành nghề này nổi tiếng, cũng không thể cùng với một nhà báo như anh mà đánh đồng được.

Nhưng Trương Hiểu Du cũng không hề chú ý tới những chi tiết này.

Nhìn thấy người cấp bậc như Dương Nghiễm Hạ, thân thể cô cũng đã không nghe sai khiến rồi, liền giống bị tưới xi măng.

Đầu óc cũng không thể hoạt động được nữa rồi.

Lâm Dật đụng khủy tay Trương Hiểu Du một cái.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì đây, chào hỏi đi."

"Ông, chào ông nội ..." Trương Hiểu Du cúi người chào hỏi.

Lâm Dật: ...

Lương Nhược Hư: ...

"Đại tỷ, cô đừng ở chỗ này nhận loạn thân thích có được hay không, tới liền gọi ông nội, muốn tiền lì xì à."

"Cái kia, vậy tôi nên gọi sao, tôi cũng không phải quân nhân, gọi như những khác cũng không thích hợp." Trương Hiểu Du nói:

"Tôi cũng không thể gọi đại gia, cái này quá không lễ phép."

Lâm Dật bất đắc dĩ xoa xoa huyệt Thái dương.

Còn có thể lại cát điêu một chút sao?

"Cô gọi là Dương lão tiên sinh là được rồi." Lâm Dật nói: "Cô nếu như có thể gọi ông nội như vậy, đời này cũng không cần lo lắng rồi."

"Chú ý lời ăn tiếng nói của các anh, không biết mình hiện tại đang nói chuyện với người nào sao." Trương Húc nhắc nhở.

Thực sự là hết cách với bọn họ, thậm chí ngay cả loại lời này đều nói ra được.

Cái này rõ ràng là đang trào phúng Dương lão tiên sinh, nói ông là một người lạm dụng chức quyền sao.

Những hoạt náo viên này có tố chất như vậy, thật là khiến người khác đáng lo.

"Không cần căng thẳng như vậy, không có chuyện gì."

Này nếu như là người khác nói, Dương Nghiễm Hạ có thể sẽ không cao hứng.

Nhưng Lâm Dật không giống nhau, tiểu tử này tính cách vẫn luôn rất đỉnh đạc.

Hơn nữa mạng của mình, cũng đều là cậu ta từ trong quỷ môn quan mò trở về, cho nên tùy tiện một chút cũng không sao cả.

Hơn nữa cậu ta còn là con trai của Lâm Cảnh Chiến.

Thì càng không có nhiều điều kiêng kỵ như thế rồi.

"Xin chào Dương lão tiên sinh."

Trương Hiểu Du khom lưng 90 độ, tóc đuôi ngựa dài cụp xuống thể hiện sự trẻ trung và nhanh nhẹn của cô.

"Cô gọi tên là gì cũng không sao, không cần câu nệ như vậy, dù cho cô kêu tôi Dương đại gia đều được."

Nhìn thấy tiểu cô nương đơn thuần như vậy, Dương Nghiễm Hạ cảm giác mình hình như cũng trẻ theo không ít.

"Không được, không được, như thế quá không lễ phép, vẫn là gọi là Dương lão tiên sinh tốt hơn."

Sau khi Lương Nhược Hư đơn giản giới thiệu xong, nhìn bốn phía một chút, ôn nhu hỏi:

"Dương lão tiên sinh, bọn họ cũng đã chuẩn bị xong, chúng ta bên này lúc nào thuận tiện tiến hành phỏng vấn."

"Chúng tôi cũng đều đã chuẩn bị xong, hôm nay tôi cũng cùng các cô đi, vừa vặn gặp gỡ những món đồ chơi mới."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 725.

Chương 726. Anh Lâm Rốt Cuộc Là Ai

Nghe được tin tức này, Nhan Từ cùng với Trương Húc, kinh ngạc liếc nhau một cái.

Hôm nay muốn ghi hình tiết mục, Lương Nhược Hư có thể đồng hành cùng đã phi thường không dễ dàng gì.

Giờ thì tốt rồi, thủ trưởng khu an ninh vậy mà cũng muốn tham dự, đây cũng quá nể tình rồi.

Lòng tự tin của Trương Húc tăng cao, quả nhiên, nền tảng không giống nhau, nên đãi ngộ liền không giống nhau.

Hai vị lãnh đạo, đối với lần này phỏng vấn này coi trọng như vậy, chờ sau khi anh kết thúc phỏng vấn, nói không chắc còn có thể cùng bọn họ chụp ảnh chung, đây đều có thể viết lại bên trong lý lịch đó.

Đối với việc thăng chức tăng lương sau này rất là có lợi.

"Dương lão tiên sinh, thân thể của ông cho phép không?"

"Yên tâm, hiện tại một chút việc đều không có, không có gì đáng ngại."

Thấy Dương Nghiễm Hạ đều đã nói như vậy, Lương Nhược Hư cũng không tiện nói cái gì, chỉ cần tự mình theo sát chút là được rồi.

"Vậy bây giờ liền bắt đầu." Lương Nhược Hư nói.

Dương Nghiễm Hạ gật đầu, hướng về phía hai người mặc quân trang nói:

"Hai người các cậu, đi theo các đồng chí từ đài truyền hình cùng nhau đi phỏng vấn. Các cậu cũng biết các quy định liên quan rồi, chỉ cần không vi phạm quy định, cái khác đều phối hợp giúp đỡ."

"Đã rõ thủ trưởng."

"Hả?"

Trương Húc có chút bối rối, theo bản năng hỏi:

"Dương lão tiên sinh, ngài không phải nói muốn đi theo chúng tôi ghi hình tiết mục sao?"

Dương Nghiễm Hạ cười gật đầu, "Tôi thấy bọn họ quay trực tiếp rất thú vị, đợi lát nữa cùng bọn họ qua xem một chút. Nhưng các cậu hưởng thụ đãi ngộ là giống nhau, bọn họ có thể phỏng vấn cái gì, các cậu cũng giống vậy, không cần suy nghĩ nhiều."

"Không dám, không dám."

Nhan Từ cùng với Trương Húc có chút mơ hồ, thực sự là đi theo hai hoạt náo viên nhỏ để phỏng vấn ư?

Chuyện này làm sao thấy đều không thích hợp?

"Vậy được rồi, hiện tại liền bắt đầu phỏng vấn."

Dương Nghiễm Hạ phất tay một cái, ra hiệu các cậu có thể đi rồi.

Nhan Từ và nhóm người của cô ta mang theo nghi hoặc rời đi, để lại Lâm Dật và những người khác dưới tòa nhà.

"Chỗ này cũng không có người ngoài, đem khẩu trang của cậu với kính râm tháo xuống đi, tôi nhìn cái này không được tự nhiên cho lắm." Dương Nghiễm Hạ cười nói.

"Hả?"

Trương Hiểu Du sững sờ, lẽ nào Dương lão tiên sinh với Anh Lâm quen biết nhau?

Người này mạch quan hệ cũng quá mạnh rồi.

Lâm Dật cười tháo khẩu trang và kính râm xuống.

"Dương lão tiên sinh, đã lâu không gặp, khôi phục đều tốt chứ."

"Nhờ hồng phúc của cậu, thân thể này so với ban đầu còn cường tráng hơn nhiều." Dương Nghiễm Hạ cười ha hả nói:

"Trước đó tôi đã nói, muốn mời cậu tới uống rượu, nhưng khoảng thời gian này tôi dưỡng sinh, bọn họ đều không cho tôi uống. Vừa vặn hôm nay cậu đã đến rồi, mượn cơ hội này, chúng ta uống với nhau đi."

"Vâng ạ."

"Ha ha, tính khí của tiểu tử cậu so với nha đầu Hạt Gạo này tốt hơn rất nhiều, ai như nó suốt ngày cứ không cho tôi làm cái này không cho tôi làm cái kia."

Lương Nhược Hư thấy buồn cười, cô cũng là vì tốt cho ông thôi mà.

Lúc Lâm Dật lấy khẩu trang xuống, Trương Hiểu Du đã rơi vào tình trạng mông lung khó hiểu.

Anh Lâm rốt cuộc là ai.

Không chỉ có thể cùng với nhân vật lớn trò chuyện vui vẻ như vậy, hơn nữa còn có thể làm cho đối phương mời anh ấy uống rượu

Những người trong phòng trực tiếp, nếu như biết Anh trai khẩu trang của bọn họ, có thể cùng nhân vật như vậy trò chuyện vui vẻ, không biết sẽ có loại cảm giác nào.

Nhưng những gì Trương Hiểu Du nhìn thấy chỉ là vẻ bề ngoài.

Nếu để cho cô biết, Lâm Dật cùng với Lương Nhược Hư còn thân hơn nữa, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

"Đi thôi, các cậu không phải nói muốn quay trực tiếp sao? Nơi này có một chiếc máy bay huấn luyện bị đào thải, chỉ có thể mang bọn cậu nhìn xem những thứ này."

"Tùy tiện lấy ra một chiếc là được, chúng tôi không cần chọn."

"Tiểu tử cậu chính là được tiện nghi còn ra vẻ."

Đám người cười ha ha, bầu không khí thập phần hòa hợp.

Được Lương Nhược Hư nâng đỡ, Dương Nghiễm Hạ đứng lên khỏi ghế.

Mạc Hồng Sơn cùng với Cao Sùng đi ở phía sau của ông.

Vừa nãy còn không chú ý tới, nhưng hai người vừa mới cất bước, Lâm Dật liền phát hiện, hai người kia đều là cao thủ.

Đặc biệt là Mạc Hồng Sơn, anh ta mang lại cho người khác một cảm giác đầy mạnh mẽ.

Tuy rằng không biết thực lực như thế nào, nhưng nhất định là cao thủ.

Tương tự, khi Lâm Dật đang lặng lẽ đánh giá Mạc Hồng Sơn, đối phương cũng đang quan sát anh.

Trước đó tại bệnh viện, lúc nhìn thấy anh ta, cũng không có cảm giác gì.

Nhưng mấy tháng không gặp, anh ta cho người khác cảm giác hoàn toàn khác.

Giống như trong thân thể anh ta đang ẩn chứa một sức mạnh khổng lồ nào đó.

"Anh Sơn."

Nghe được Cao Sùng đang gọi mình, Mạc Hồng Sơn quay đầu lại nhìn cậu ta.

"Làm sao vậy?"

Cao Sùng dùng cằm, chỉ chỉ mũi chân của anh.

Mạc Hồng Sơn lúc này mới phản ứng được, tăng tốc độ đi nhanh hơn.

"Anh Sơn, anh nghĩ gì thế, sao lại mất tập trung như vậy." Cao Sùng nghi ngờ nói.

Lẽ ra lấy trình độ của anh Sơn, hơn nữa còn có thủ trưởng ở bên cạnh, không thể xuất hiện loại sai lầm này được.

"Không có chuyện gì." Mạc Hồng Sơn nhìn thẳng, cũng không hề giải thích quá nhiều.

Đi được khoảng mười mấy phút, một đoàn người đi tới kho chứa máy bay.

Trương Hiểu Du phát hiện, khu an ninh so với mình tưởng tượng bên trong càng lớn hơn.

Hơn nữa có rất nhiều nơi, đều có lính canh nghiêm ngặt, đây có thể là khu vực cấm mà Lâm Dật đã nói.

"Máy bay trong kho, có hai chiếc J7, đều là dùng để huấn luyện, cậu đi xem đi."

"Được rồi."

"Anh Lâm, em bây giờ có thể mở phát sóng trực tiếp không? Khán giả đều sắp bùng nổ rồi." Trương Hiểu Du nhỏ giọng nói.

"Mở đi."

"Tiểu tử cậu tự mình có thể làm được không? Có cần tôi gọi đến mấy người giúp cậu giảng giải một chút không." Dương Nghiễm Hạ chống ba tong hỏi.

"Không cần làm phiền tới người khác, tôi tự mình tới là được."

"Ôi, tiểu tử cậu còn hiểu mấy cái này nữa à?"

Lâm Dật cười hắc hắc, "Có biết một chút."

"Vậy cậu biểu hiện tốt một chút, nếu như nói sai tôi sẽ trừng phạt cậu đấy."

"Không thành vấn đề."

Đôi mắt đẹp của Lương Nhược Hư vẫn đang nhìn chằm chằm Lâm Dật.

Anh ấy còn hiểu biết máy bay chiến đấu sao?

Hay chỉ nói đùa thôi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 726.

Chương 727. Chúng Tôi Muốn Nhìn Cơ Chấn

Lâm Dật cùng với Trương Hiểu Du lắc qua lắc lại thiết bị phát sóng trực tiếp, Dương Nghiễm Hạ cùng với Lương Nhược Hư thì đứng ở phía sau.

Cũng không hề có ý tiến vào máy quay.

Mà Lâm Dật cũng không có dự định để bọn họ lọt vào khung hình.

Cùng lúc đó, Lâm Dật cũng đem tất cả thiết bị cho buổi phát sóng trực tiếp lấp đặt xong, bắt đầu phát trực tiếp.

Vừa mới phát sóng, tất cả cư dân mạng đã chờ đợi từ lâu đã tràn vào.

"Mẹ kiếp, Anh trai khẩu trang, anh rốt cuộc đã tới, chúng tôi còn tưởng rằng hôm nay bị cho leo cây nữa chứ."

"Tôi lúc nào cho các bạn leo cây chứ."

"Cmn, tôi làm sao nghe có người nói anh đem cá ướp muối nhỏ nhà chúng tôi đi nơi nào."

"Ngoại trừ khu an ninh Trung Hải ra, nơi nào còn có máy bay chiến đấu chứ? Cái câu hỏi này thật cũng không có trình độ."

"Cmn, Anh trai khẩu trang uy vũ, ngay cả nơi như vậy anh cũng có thể đi vào, chúng tôi bình thường ngay cả khoảng cách gần liếc mắt nhìn cũng không được."

"Có cảm giác như buổi phát sóng trực tiếp hôm nay, Anh trai khẩu trang sẽ có thể ngồi lên ngôi vị quán quân hoạt náo viên trong các chương trình phát sóng trực tiếp rồi."

"Ha ha, ngay cả tiểu ngư cũng dính được chút vinh quang."

"Anh trai khẩu trang, hôm nay ngoại trừ nội dung này còn có nội dung khác kích thích hơn không?"

"Phát sóng trực tiếp máy bay chiến đấu còn chưa đủ kích thích ư?"

"Xác thực kích thích, nhưng chúng tôi còn muốn xem kích thích hơn."

"Vậy được, sau khi phát sóng trực tiếp máy bay chiến đấu xong, tôi sẽ cho các bạn một cú sốc, cái này tuyệt đối kích thích."

Mới đầu Trương Hiểu Du cũng nghe không hiểu cú sốc này là có ý gì, phản ứng mấy giây sau mới hiểu.

"Anh Lâm, anh nói như vậy, cũng quá không quá coi trọng em rồi." Trương Hiểu Du nói: "Lúc anh phát sóng trực tiếp cũng có không ít người hâm mộ của em đấy, cẩn thận bọn họ tìm anh liều mạng."

"Nhưng hiện thực và tưởng tượng là có sai lệch, không tin cô nhìn xem một chút."

Trương Hiểu Du liếc nhìn tình hình trong phòng phát sóng trực tiếp, cảm giác thế giới này đối với mình tràn đầy ác ý.

"Anh trai khẩu trang, anh nếu như có nhu cầu, có thể đi hội sở, tôi sẽ cho anh khen thưởng tên lửa, ủng hộ anh đi, tiểu Ngư không xứng với anh."

"Chuyện chấn động kích thích như thế, không có khả năng tiện nghi cho tiểu ngư, để cho tôi tới."

"Anh trai khẩu trang anh nhất định phải nhịn, không thể bụng đói ăn quàng được."

Trương Hiểu Du chống nạnh, phồng hai má lên, nhìn đám người trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Ai ai ai, các người cũng hơi quá đáng đấy, trước đó tại phòng trực tiếp của tôi thì nói như thế nào, các người không phải nói yêu tôi sao? Vậy mà nhanh như vậy liền trở mặt, các người có còn đạo đức hay không."

"Chủ yếu là Anh trai khẩu trang quá ưu tú, cô thật sự không xứng với anh ấy, có thể làm phụ tá cho anh ấy, đều là tổ tiên cô tích đức ba đời đấy."

"Phi tôi ngất, các người cũng thật là."

Cùng với những người trong phòng trực tiếp nói chuyện vài câu, thành công trì hoãn một làn sóng tiết tấu, Trương Hiểu Du phát hiện, bây giờ nhiệt độ, đã đến hai triệu rồi.

Vừa mới phát sóng, liền có thể có hiệu quả như vậy, cho dù là hoạt náo viên hàng đầu của nền tảng, hầu như cũng không đạt được hiệu quả như vậy.

Mà anh Lâm mới chỉ phát sóng chưa tới một tuần, liền có hiệu quả như vậy, đoán chừng về sau sẽ càng nổi hơn nữa.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, Trương Hiểu Du ra dấu cho Lâm Dật, ra hiệu Lâm Dật có thể bắt đầu trực tiếp rồi.

Lâm Dật gật đầu, đứng ở trước màn ảnh, nói:

"Phía sau lưng tôi là kho chứa máy bay của khu an ninh Trung Hải, mà ở bên trong đấy là điểm nhấn quan trong buổi phát sóng trực tiếp hôm nay."

Dứt lời, cửa kho chứa máy bay từ từ mở ra, hai chiếc máy bay chiến đấu J7, dần lộ ra trước mắt bọn họ.

"Máy bay chấn!"

"Máy bay chấn!"

“Chúng ta muốn xem máy bay chấn!"(*)

(*) giống như là xe chấn đó mọi người

"Các lảo sắc quỹ này, bình tĩnh một chút." Lâm Dật nói.

"Thực sự bình tĩnh không được, từ nhỏ đến lớn còn chưa từng xem một chương trình kích thích như vậy."

"Anh trai khẩu trang, hãy nghe lời khuyên của anh em, coi như là phải dùng tay, cũng không thể tiện nghi cho Trương Hiểu Du, cô ấy không xứng với anh đâu."

Lâm Dật sờ cằm, "Các bạn nói quả thật có chút đạo lý."

Trương Hiểu Du: ???

Vừa nãy lúc ở ngoài cổng còn nói nếu mình chăm chỉ sẽ có cơ hội trở thành một thành viên trong hậu cung của anh ấy, hiện tại làm sao ngay cả cơ hội cũng không có rồi?

Sau khi trì hoãn một thời gian, mức độ phổ biến của phòng phát sóng trực tiếp, đã vọt lên tới 3,8 triệu.

Mặc dù mức độ phổ biến này đã cao nhưng khoảng cách 10 triệu vẫn còn một khoảng cách lớn.

Lâm Dật cũng chấp nhận số mệnh, hôm nay không thể hoàn thành được nhiệm vụ rồi.

Coi như là tích lũy độ nổi tiếng và người hâm mộ vậy.

Hai người đi vào kho chứa máy bay, nhìn thấy ngoại hình khoa trương của J7, sự chú ý của mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp đều chuyển đến trên người con quái vật khổng lồ này.

"Để tôi giới thiệu cho mọi người một chút, chiếc máy bay chiến đấu J7 này là máy bay chiến đấu phản lực tốc độ kép đầu tiên do Trung Quốc phát triển. Nó thuộc loại máy bay chiến đấu thế hệ thứ hai điển hình, có trên không, cao tốc, đặc điểm nhẹ nhàng linh hoạt, hơn nữa chi phí thấp, hiệu suất cao, bảo trì đơn giản ..."

Dương Nghiễm Hạ hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Lâm Dật nói mạch lạc rõ ràng, "Hạt gạo, trước đây cháu có nói với cậu ta, hôm nay sẽ cho biểu diễn J7 không?"

"Cái này cháu thật không có nói." Lương Nhược Hư lắc đầu nói: "Cháu cũng là đến rồi mới biết việc này."

"Cậu ta làm sao mà biết được nhiều như vậy?"

"Cháu cũng đang tự hỏi điều này." Lương Nhược Hư cười nói.

Dương Nghiễm Hạ thay đổi tư thế, "Đúng rồi, cậu ta có phải có một công ty tên là tập đoàn Lăng Vân không?"

"Dương lão, ông cũng biết chuyện này?"

"Cũng có nghe nói một chút, hình như mấy cậu ấm ở Yến Kinh đều bị cậu ta thu thập."

"Quả thật có việc này."

"Vậy cậu ta đang tốt lành như vậy, sao lại đi làm streamer rồi." Dương Nghiễm Hạ nói: "Có năng lực như vậy, sự nghiệp chắc chắn sẽ rất tốt."

Lương Nhược Hư che miệng cười rộ lên, "Cái này thì tính là gì, ông nếu như biết anh ấy lúc trước làm việc gì, thì sẽ không có nghi vấn như vậy rồi."

"Cậu ta đã làm gì?"

"Trước đó đã trải nghiệm tài xế lái Didi, thầy giáo, shipper, bác sĩ, lúc trước khi làm streamer anh ấy còn mở cửa tiệm bán đồ ăn nữa."

"Thiệt hay giả vậy, trải qua nhiều nghề như vậy à?"

"Thật sự, dùng lời của anh ấy nói, có quá nhiều tiền tiêu hoài cũng, nên muốn đi ra ngoài trải nghiệm cuộc sống một chút."

Nghe được câu trả lời như vậy, không chỉ có Dương Nghiễm Hạ, mà cả Mạc Hồng Sơn cùng với Cao Sùng đứng ở phía sau, đều phải dùng ánh mắt khác để nhìn Lâm Dật.

Suy nghĩ của người đàn ông này có vẻ thực sự khác với những người bình thường.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 727.

Chương 728. Chúng Tôi Muốn Nhìn Máy Bay Chiến Đấu

"Nhưng tiểu tử này, làm còn thật không tệ." Dương Nghiễm Hạ nói:

"Nếu như không có cậu ta, các bác sĩ ở Trung Hải đều đem tôi phán tử hình."

Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật bận trước bận sau, mặt mỉm cười.

"Không chỉ có như thế, anh ấy còn là phó hiệu trưởng danh dự của trường Đại học Sư Phạm Trung Hải. Anh ấy đã bí mật giúp đỡ vô số trại trẻ mồ côi và làm từ thiện rất nhiều nơi. Chớ nhìn anh ấy cả ngày cà lơ phất phơ, bộ dáng bất cần đời, kỳ thực là một người có nội tâm rất đẹp."

"Ôi a."

Dương Nghiễm Hạ quay người lại, "Ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cháu khen một người khoa trương như vậy."

Sắc mặt của Lương Nhược Hư ngượng ngùng, "Nào có, cháu chỉ là ăn ngay nói thật thôi, những việc Lâm Dật làm quả thực tốt hơn so với những người cùng trang lứa."

Dương Nghiễm Hạ hài lòng gật đầu, "Đây chính là cái gọi là lề lối."

"Cháu cũng cảm thấy như vậy."

Dương Nghiễm Hạ nhìn Lâm Dật, trong lòng oán thầm nói:

"Lấy tư cách con trai của anh ta, cậu ấy nhất định phải có một chút khác người mới được."

"Tiểu Cao." Dương Nghiễm Hạ nói một tiếng.

"Thủ trưởng."

"Đợi lát nữa bọn họ kết thúc phát sóng trực tiếp, cậu đưa cậu ta đến sân huấn luyện đi, thao luyện cậu ta."

"Hả?"

Cao Sùng sửng sốt, "Việc này không tốt lắm đâu, chúng ta cảm ơn người ta còn không kịp đây, bây giờ còn muốn thao luyện người ta nữa, cái này thật không tốt."

"Không có chuyện gì, tôi nghe Tiểu Mạc nói, tiểu tử này đánh nhau rất khá, trong xương có sự tàn nhẫn, tôi muốn xem một chút tình huống như thế nào."

Lúc trước, Lâm Dật đâm Triệu Chính Dương với Vương Ma Tử, một màn kia được Mạc Hồng Sơn nhìn thấy.

Sau đó trở về, Mạc Hồng Sơn cùng với Dương Nghiễm Hạ nói tới việc này, cho nên trong lòng ông vẫn luôn nhớ kỹ.

"Được."

Cao Sùng đồng ý, sau đó liếc nhìn Lương Nhược Hư, thật giống như đang nói, việc này không có quan hệ gì với tôi, là thủ trưởng hạ lệnh.

Lương Nhược Hư đứng ở một bên, cô cũng nhìn ra rồi, Dương lão là quyết tâm muốn nhìn một chút bản lĩnh của Lâm Dật.

Nhưng cô có chút không hiểu, thăm dò những việc này với Lâm Dật, cũng không có ý nghĩa.

Dương Nghiễm Hạ làm như vậy, tự nhiên có dụng ý của ông ấy.

Thân là con trai của Lâm Cảnh Chiến, chỉ làm mấy chuyện nhỏ nhặt đời thường cũng quá mất mặt rồi.

Khoảng nửa giờ sau, Lâm Dật cùng với Trương Hiểu Du kết thúc phát sóng trực tiếp.

Toàn bộ hành trình khoảng một tiếng, trong lịch sử phát sóng trực tiếp ngoài trời, thời gian cũng không tính là dài, toàn bộ hành trình điều diễn ra tốt đẹp, không bị lật thuyền.

Vì vậy, Lâm Dật được mệnh danh là hoạt náo viên tận tâm nhất của nền tảng.

Sau khi thu dọn thiết bị phát sóng trực tiếp, Lâm Dật cùng với Trương Hiểu Du đi tới bên cạnh Lương Nhược Hư và Dương Nghiễm Hạ.

Mà trong lúc livestream Lâm Dật cũng đã đeo khẩu trang và kính râm.

"Tại sao lại đem mặt che lại rồi." Dương Nghiễm Hạ nói.

"Đây là đặc sắc của tôi khi phát sóng trực tiếp, không thể để cho người ngoài nhìn thấy."

"Các cậu những người trẻ tuổi này, thích làm mấy việc khác thường." Dương Nghiễm Hạ cười nói.

"Được rồi không đề cập đến vấn đề này nữa, ông không phải nói muốn mời tôi uống rượu sao." Lâm Dật nói: "Ông nếu như không đưa hai bình Mao Đài tới, thì sẽ có lỗi với thân phận của ông đấy."

"Mao Đài tính là gì, đợi lát nữa tôi cho cậu nếm thử đặc sản của khu an ninh."

"Tôi chỉ biết, tới nơi này khẳng định đều là đồ tốt."

Dương Nghiễm Hạ cười ha hả, cảm giác tiểu tự Lâm Dật này tính cách vẫn rất hợp với mình.

"Ngoại trừ máy bay, các cậu còn muốn xem đồ vật gì không, những nơi khác, cũng đều có thể mang các cậu đi dạo."

"Những vật khác coi như xong." Lâm Dật nói:

"Những người trên mạng chỉ nói muốn nhìn máy bay chiến đấu một chút. Cho nên nhìn cái này là được rồi, những thứ đồ khác ít tiết lộ thì mới thỏa đáng."

"Tiểu tử cậu vẫn rất tỉ mỉ."

Dương Nghiễm Hạ ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, nói:

"Đi thôi, bây giờ còn chưa đến giờ ăn cơm, tôi mang các cậu đi sân huấn luyện đi dạo."

"Nghe ông sắp xếp."

Lâm Dật không nghĩ nhiều, đến cũng đến rồi thì đi dạo nhiều một chút cũng được, dù sao không phải ai cũng đều có thể tới chỗ này.

Mấy người chậm rãi đi đến sân huấn luyện, những người lính khu an ninh đang tập luyện bên trong.

Vừa nãy lúc phát sóng trực tiếp tiếng kêu gào, chính là từ nơi này truyền tới.

Mà tại đây, Lâm Dật nhìn thấy Nhan Từ cùng với Trương Húc ở nơi này tiến hành phỏng vấn.

Nhìn thấy Dương Nghiễm Hạ cùng Lương Nhược Hư lại đây, Nhan Từ chủ động lại đây chào hỏi.

"Dương lão tiên sinh, thị trưởng Lương."

Hai người cười gật đầu, xem như là đáp lại.

"Như thế nào, phỏng vấn vẫn thuận lợi chứ?" Dương Nghiễm Hạ hỏi.

"Vâng, rất thuận lợi." Nhan Từ nói: "Cảm ơn Dương lão tiên sinh cho chúng tôi cơ hội."

"Tiểu nha đầu quá khách khí rồi, đều là điều chúng tôi nên làm, có một số việc cần phải để cho dân biết rõ. Nếu không quân dân còn thế nào hòa hợp ở chung với nhau được."

Nhan Từ ôn nhu vuốt nhẹ mái tóc, "Dương lão tiên sinh nói đúng lắm."

Dương Nghiễm Hạ hướng phía trước nhìn một chút, "Người chủ trì của các cô có chuyện gì xảy ra vậy? Sao còn cùng với người của chúng tôi khoa tay múa chân?"

"Là như vậy, đây là một phân đoạn của chương trình, thông qua phương thức so sánh, càng hoàn chỉnh biểu lộ ra thành quả huấn luyện của mọi người."

"Cái này cũng khá thú vị." Dương Nghiễm Hạ nói:

"Tiểu Cao, cậu đi nói cho họ một tiếng, động tác nhẹ chút, đừng làm bị thương đồng chí của đài truyền hình."

"Dạ vâng thủ trưởng."

Cao Sùng chạy tới, nói nhỏ vài câu với người giám sát, sau đó lại chạy chậm trở về, cùng nhau xem cuộc phỏng vấn.

"Tiểu nha đầu, vị đồng chí này của các cô, quả thật cũng không tệ, trước đó có phải hay không từng luyện qua?" Dương Nghiễm Hạ hỏi.

Nhan Từ cười gật đầu, "Lúc trước cậu ấy có đi lính bốn năm, cũng có chút nền tảng, hơn nữa sau khi tham gia công tác cũng thường xuyên huấn luyện, thân thủ cũng tốt. Nếu không chúng tôi cũng không dám để cho cậu ấy đi, dù sao chênh lệch vẫn còn rất lớn."

Nhan Từ cũng là nhân vật biết ăn nói, rất biết cách vuốt mông ngựa nịnh nọt.

"Như vậy cũng không tệ." Dương Nghiễm hài lòng gật đầu, sau đó nhìn Lâm Dật, nói:

"Người ta đều đã ra sân, cậu cũng đừng đứng ở đây nữa, đi luyện một chút đi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 728.

Chương 729. Người Đàn Ông Khiến Người Khác Không Thất Vọng

"Tôi ra sân?" Lâm Dật nói: "Như vậy không tốt lắm."

"Có gì không tốt, cậu sợ sao?"

"Cái này cùng với sợ hay không liên quan gì, nếu như làm tổn thương ai đó, vậy thì không tốt lắm."

"Không có chuyện gì, tôi sẽ để bọn họ thu sức lực, không để cậu bị thương đâu."

"Tôi không phải ý đó." Lâm Dật nói: "Ý của tôi là, vạn nhất tôi đem người của ông làm cho bị thương, vậy cũng không tốt."

Nhan Từ nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Lâm Dật, chân mày xinh đẹp cau lại, người này làm sao cái gì cũng dám nói ra vậy?

Lẽ nào anh ta không biết đây là chỗ nào sao?

"Tiểu tử cậu, thực sự là một chút thiệt thòi cũng không ăn." Dương Nghiễm Hạ cười nói: "Cậu nếu như là có lòng tin như vậy, liền cứ bình thường mà đánh đi. Nếu như cậu thật sự đả thương được người của tôi, coi như là cậu có bản lĩnh."

"Ách ... Vậy thì thử xem."

"Anh Lâm, anh làm được hả." Trương Hiểu Du nói: "Thời điểm này, chúng ta cũng không cần phải giữ mặt mũi đâu."

"Cô cho rằng tôi muốn đi à, người ta đều không trâu bắt chó đi cày rồi, không tránh được."

Lâm Dật bĩu môi, Dương lão đầu là đang muốn chơi đùa à?

Chẳng lẽ là thấy mình phong lưu phóng khoáng, khí vũ hiên ngang, muốn luyện một chút thân thủ cho mình.

Nhưng trong trạng thái bây giờ của mình, những người trên sân huấn luyện này, hẳn là không cùng đẳng cấp?

Mạc Hồng Sơn không chớp mắt nhìn chằm chằm Lâm Dật.

Anh không biết cảm giác mới vừa rồi có phải ảo giác hay không, nhưng một lúc nữa thì có thể thấy rõ ràng rồi.

Thấy Lâm Dật đi tới, Trương Húc cùng với tiểu đội trưởng kia đều ngừng động tác trên tay.

"Anh tới đây làm gì." Trong ánh mắt Trương Húc mang theo phòng bị, đối với Lâm Dật có chút chống cự.

Hơn nữa còn mang theo vài phần thiếu kiên nhẫn.

Lâm Dật nhún vai một cái, "Dương lão tiên sinh để cho tôi xuống hoạt động chân tay, tôi cũng không thể từ chối được."

"Anh muốn xuống thử?" Trương Húc cười lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường.

"Tôi đã từng đi lính, mặc dù tham gia công tác nhiều năm, nhưng kiến thức cơ bản cũng không có mất đi, anh chỉ là một hoạt náo viên, cũng đừng có ở đây lấy lòng mọi người, mau trở về đi."

"Hoạt náo viên thì làm sao? Anh cũng đừng có xem thường người khác như thế chứ."

"Mặc dù nói như vậy làm người khác tổn thương, nhưng tôi cảm thấy, anh vẫn là đứng ở một bên nhìn xem là được rồi, đừng tự làm mình mất mặt."

"Anh nói chuyện với tôi như vậy à, tôi đập cửa kính nhà anh hay là đào mộ nhà anh, mà anh chửi bới chúng tôi như vậy."

Trương Húc cũng không tức giận, mà là vỗ bụi trên vai mình.

"Anh không đi cũng được, hai chúng ta đánh với nhau đi, sau đó cho chúng tôi dùng nó làm tư liệu cho chương trình."

"Anh không được." Lâm Dật lắc đầu một cái.

"Anh sợ sao? Lẽ nào anh muốn tìm tân binh tới luyện tập?"

"Tôi ngược lại là không có ý đó, chỉ là cảm thấy anh không chịu được, muốn đổi người khác lợi hại hơn một chút, không muốn ở trên người anh lãng phí thời gian."

"Hả?"

Nghe nói như thế, Trương Húc cùng với tiểu đội trưởng kia đều sững sờ.

Sắc mặt tiểu đội trưởng đen thui mắt nhìn Lâm Dật.

Thực lực của Trương Húc anh là người rõ nhất.

Nền tảng vẫn còn, so với người bình thường còn tốt hơn nhiều.

Mà cái người đàn ông mang khẩu trang này, nhìn cũng bình thường, vóc người cũng không cường tráng, cùng Trương Húc đánh nhất định sẽ chịu thiệt.

Mà anh ta lại nói, Trương Húc không phải là đối thủ của anh ta, phải hay không có chút quá ngông cuồng?

Ngược lại là Trương Húc, rất nhanh đã bình tĩnh lại, trên mặt còn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

"Không sao, ưu điểm lớn nhất của tôi chính nói lý, nếu như anh có thể đánh thắng tôi, tôi khẳng định có chơi có chịu."

"Đâu cần phải như vậy, lãnh đạo của anh vẫn còn ở chỗ này, đả thương anh thì tôi cũng ngại lắm."

"Không sao, anh không cần khống chế, đem toàn bộ thực lực của anh lấy ra đi, vừa vặn cũng cho tôi xem một chút, anh là làm sao đem tôi đả thương."

Lâm Dật bĩu môi, "Vậy thì đến đi."

Đứng ở cách đó không xa, Dương Nghiễm Hạ nhìn Lương Nhược Hư.

"Tiểu Lương, cháu thấy ai sẽ thắng?"

Bởi vì Nhan Từ ở đây, Dương Nghiễm Hạ thay đổi cách xưng hô đi.

"Chuyện này thật sự không dễ nói lắm."

Thân thủ của Lâm Dật xác thực rất tốt, nhưng chỉ là so với người bình thường mà thôi.

Cái người tên Trương Húc kia rõ ràng đã luyện qua, so sánh như vậy, Lâm Dật rõ ràng không chiếm ưu thế.

Mặc dù anh ấy đã từng chế phục qua hai thuộc hạ của Vương Ma Tử.

Nhưng đó chỉ là chút kỹ sảo, so với kỹ thuật tác chiến của quân đội, tính thực dụng cách biệt rất xa.

Có phải là đối thủ của Trương Húc hay không, điều này thực sự không dễ nói.

"Nhưng tôi thấy cậu ấy vẫn rất tự tin, thân thủ cũng không tính quá kém, xem thử có thể kiên trì trong thời gian bao lâu."

Nhan Từ âm thầm lắc đầu, biết rõ Trương Húc không ưa bọn họ, như thế nào vẫn muốn động thủ.

Cần phải được dạy dỗ một trận mới thoải mái ư?

Trên sân, Trương Húc đã kéo dài khoảng cách, cũng hướng về phía Lương Hưng Hải bên cạnh nói: "Đều chuẩn bị xong chưa, một hồi nhớ ghi lại toàn bộ quá trình."

"Biết rồi anh Trương."

Trương Hiểu Du gật đầu, sau đó hướng về phía Lâm Dật ngoắc ngoắc ngón tay, trên mặt mang theo ý cười:

"Anh chuẩn bị xong chưa, có thể bắt đầu được chứ."

Lâm Dật gật đầu, "Anh chuẩn bị kỹ càng là có thể động thủ."

"Yên tâm tôi sẽ nhẹ tay một chút, sẽ không đả thương anh."

"Anh nói như vậy trong lòng tôi liền nắm chắc."

Trương Húc trong lòng hừ lạnh một tiếng, cũng oán thầm nói: "Đúng là đồ vô sỉ, cho dù tôi hạ thủ lưu tình, cũng có thể cho anh nằm xuống tại chỗ!"

Nghĩ tới đây, Trương Húc đột nhiên phát động ra công kích.

Rất nhanh liền vọt tới trước mặt Lâm Dật.

Lâm Dật cuối người xuống, tránh thoát quả đấm của Trương Húc, sau đó đấm móc một cái vào trên bụng của anh ta.

Sức mạnh khổng lồ, lan khắp toàn thân Trương Húc, anh ta trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt của anh ta trong nháy mắt đông cứng lại, cả người đều cong lại.

Sau đó ôm bụng dưới, trực tiếp nằm trên đất.

"Tôi đã nói với anh là không nên động thủ với tôi rồi, tại sao lại không nghe chứ."

Cảnh tượng này khiến tất cả những người có mặt đều sửng sờ.

Tùy tiện một quyền, liền để người chủ trì đã từng được huấn luyện bài bản đánh ngã xuống đất.

Điều này trước đó, bọn họ ai cũng không nghĩ tới, chuyện này sẽ kết thúc như vậy.

Đôi mắt đẹp của Nhan Từ trừng lên, ánh mắt đều rơi xuống trên người Lâm Dật.

Cái người hoạt náo viên mang khẩu trang này đến cùng có lai lịch gì?

Thậm chí ngay cả Trương Húc đều không phải là đối thủ của anh ta, lẽ nào bình thường cũng có luyện qua?

Vẻ mặt Lương Nhược Hư mang theo một chút kiêu ngạo, quả nhiên, anh ấy trước sau đều là người đàn ông không làm người khác phải thất vọng.

Sau một thoáng ngạc nhiên, Dương Nghiễm Hạ nhìn Lương Nhược Hư, khóe miệng mang theo ý cười.

"Tiểu tử này quả thực không sai, có chút ngoài dự liệu của ta."

"Dương lão, biểu hiện của tôi ông thấy hài lòng không."

"Rất tốt, nhưng cậu đứng đó đi đừng nhúc nhích, tôi lại tìm người thử xem."

"Đây là muốn chơi xa luân chiến."

"Thực lực của người chủ trì kia, cùng với người của chúng tôi không cách nào so sánh được. Làm sao cũng phải thay người không sai biệt lắm, bằng không cũng nhìn không ra tài nghệ của cậu được."

Nói xong, Dương Nghiễm Hạ nhìn tiểu đội trưởng sắc mặt đen thui nói:

"Tiểu Vương, cậu qua thử xem."

Tiểu đội trưởng tên là Vương Hổ, cũng là nhân vật có tiếng tăm trong khu an ninh.

"Vâng thủ trưởng."

Nhìn thấy đội trưởng của mình muốn cùng với người khác so chiêu, những người đang huấn luyện cũng vô thức dừng lại quay qua nhìn.

Nhưng Dương Nghiễm Hạ cũng không nói gì, luyện thiếu một lúc cũng không có gì đáng ngại.

Xem trò vui, ồn ào chút, cũng rất thú vị.

"Tiểu đội trưởng cố lên, người anh em này nhìn cũng rất lợi hại."

Vương Hổ cười thành thật không nói gì.

Nhưng trong lòng lại không coi là chuyện gì quan trọng.

Mình làm lính nhiều năm như vậy, nếu như thua bởi anh ta, về sau cũng không cần lăn lộn tại khu an ninh nữa.

Tuy rằng trong lòng là nghĩ như vậy, nhưng ở bề ngoài, Vương Hổ vẫn giả bộ khiêm tốn.

"Người anh em, cậu nếu như chuẩn bị kỹ càng liền động thủ."

"Vậy anh chuẩn bị xong chưa?"

"Đã chuẩn bị xong." Vương Hổ gật đầu nói.

Trong giây lát, dưới chân Lâm Dật phát lực, một bước xông lên, tốc độ nhanh đến mức Vương Hổ còn không kịp phản ứng lại.

Lâm Dật nhân cơ hội nắm lấy cánh tay của Vương Hổ, quay lưng lại, một cái ném qua vai, sau đó dùng đầu gối đè cổ của anh ta lại.

Thắng bại!

Lập tức phân định!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 729.

Chương 730. Lẽ Nào Anh Ta Cũng Sẽ Dùng Chiêu Kia?

Trong sân yên tĩnh không một tiếng động.

Bất luận người nào cũng đều không nghĩ tới, trận đấu sẽ dùng phương thức như thế này để kết thúc.

Một chiêu liền đem Vương Hổ quật ngã rồi.

Cái này đủ để chứng minh trình độ đánh nhau của Lâm Dật đã đến cấp bậc rất cao.

Lâm Dật cười đứng dậy, đồng thời kéo Vương Hổ đứng lên.

"Người anh em, cảm ơn."

"Tôi phục rồi." Vương Hổ nói:

"Tốc độ và hỏa lực của anh bộc phát đều quá mạnh mẽ, nói thật ra, tôi vừa nãy đều không phản ứng kịp."

"Nhất thời may mắn, để cho tôi đánh lén thành công."

Vương Hổ cười hắc hắc lên.

Tiểu tử này người vẫn rất tốt, chừa lại cho mình ít mặt mũi.

"Thủ trưởng, chúng ta hình như đã nhìn lầm cậu ta." Cao Sùng nói:

"Thực lực của cậu ta có thể so với chúng ta tưởng tượng còn lợi hại hơn nữa."

"Quả thật có chút ngoài dự liệu của tôi."

Mạc Hồng Sơn đứng ở phía sau Dương Nghiễm Hạ, im lặng không lên tiếng.

Hiện tại anh có thể kết luận, cảm giác lần đầu gặp gỡ cũng không phải ảo giác.

Lâm Dật thật sự rất mạnh, chỉ là đã được anh ta che giấu rất tốt, người bình thường không phát hiện được.

"Tiểu Cao, cậu đi lên thử xem."

"Được."

Lúc Lâm Dật chế phục Vương Hổ, Cao Sùng liền có chút nóng lòng muốn thử, muốn đi lên cùng Lâm Dật so vài chiêu.

Hiện tại thủ trưởng đã hạ lệnh rồi, rốt cuộc cũng có cơ hội.

"Chờ đã, cậu tốt hơn là ở lại đi, để Tiểu Mạc lên đi."

"Hả?" Vẻ mặt Cao Sùng phóng đại, "Thủ trưởng, ông đây là không tin tôi sao, để cho tôi đi thử xem."

"Không phải không tin cậu, tôi phải sắp xếp ổn thỏa một chút. Nếu sau này có chuyến công tác, tấm mặt mo của tôi đây còn để nơi nào."

"Làm sao ngài lại không đi công tác được." Cao Sùng tự đề cử mình nói:

"Nhìn toàn bộ khu an ninh Trung Hải, không có bao nhiêu người có thể đánh được tôi, căn bản không có khả năng thua."

"Tôi không phải sợ cậu thua, tôi muốn chính là hiệu quả của một chiêu chế địch, bằng không cũng vô vị rồi."

"Vậy tôi cũng có thể." Cao Sùng nói:

"Ông đừng xem lúc huấn luyện, Hổ Tử rất hùng hổ, tôi bình thường lúc huấn luyện với cậu ta, một tay đều dễ dàng đánh bại cậu ta, để cho tôi đi khẳng định không thành vấn đề."

"Chuyện khác thì được, Tiểu Mạc cậu đi."

"Vâng, thủ trưởng."

Cao Sùng bĩu môi, có chút tiếc nuối.

Lương Nhược Hư lặng lẽ đụng vào anh một cái, "Anh Cao, anh bình tĩnh chút đi, không phải chỉ là tập luyện thôi sao, có gì ghê gớm đâu."

Lương Nhược Hư thực sự không hiểu nổi suy nghĩ của đám đàn ông này.

Chỉ là không được đánh nhau mà đã chán nản như vậy, chuyện này lớn lắm sao.

"Đây là chuyện của đàn ông, cô không hiểu." Cao Sùng tiếc nuối nói.

Lúc này, Mạc Hồng Sơn chạy tới giữa sân thao trường, mà vẻ mặt của Lâm Dật, cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Người này tuyệt đối là cao thủ.

Anh ta cũng là người đầu tiên khiến Lâm Dật cảm thấy không chắc chắn.

Nếu quả thật cùng với anh ta so chiêu, mình có thể thắng hay không, cũng khó nói.

"Sẽ không có quên tôi chứ." Mạc Hồng Sơn cười nói.

Lâm Dật gật đầu, "Còn có ấn tượng."

"Vậy chúng ta so vài chiêu đi." Mạc Hồng Sơn nói: "Thủ trưởng phái nhiệm vụ xuống, tôi cũng không có cách nào."

"Không có chuyện gì, chỉ là học hỏi thôi mà."

Mạc Hồng Sơn cởi cúc áo khoác, sau đó ném tới trên tay Vương Hổ, bày tư thế nói:

"Đến đi."

"Không phải chứ, anh Sơn đem quần áo đều cởi rồi?" Cao Sùng thầm nói.

"Làm sao vậy?" Lương Nhược Hư nói.

"Lúc tôi cùng với anh Sơn so chiêu, anh ấy xưa nay đều không nghiêm túc như vậy."

Ánh mắt của Lương Nhược Hư lại chuyển đến trên người Lâm Dật.

Vẻ mặt của anh ấy cũng đã trở nên nghiêm túc.

Ông nội đã từng đánh giá qua Mạc Hồng Sơn, có thể đứng trên hàng cao thủ khắp Trung Quốc.

Có thể được ông nội đánh giá như vậy, đủ để chứng minh thực lực của Mạc Hồng Sơn hơn những người khác rất nhiều.

Như khi đối mặt với Lâm Dật lại lộ ra vẻ mặt như vậy.

Như vậy là anh ta xem Lâm Dật như là đối thủ cùng cấp bậc với mình rồi.

Bằng không sẽ không như vậy.

Khi Lương Nhược Hư đang suy nghĩ những vấn đề này, Mạc Hồng Sơn đã chủ động phát động công kích.

Từ động tác của anh ta ra chiêu, Lâm Dật thoạt nhìn liền phát hiện đây là động tác quen thuộc Tán Đả.

Mà Lâm Dật cũng quyết định, dùng phương thức như thế đánh trả.

Một nắm đấm trái thẳng tắp vụt tới, thân thể Lâm Dật hướng về phía sau rút lui một bước, sau đó đưa tay đón đỡ, đem toàn bộ sức lực của Mạc Hồng Sơn toàn bộ dỡ xuống, sát theo đó cũng là một nắm đấm trái đánh trả.

Mạc Hồng Sơn xoay người sang một bên, ngăn cản đòn tấn công của Lâm Dật.

Đồng thời còn bị Lâm Dật đánh lui một bước.

Ánh mắt Mạc Hồng Sơn nhìn lên, không hề nghĩ rằng Lâm Dật sẽ mạnh như vậy.

Đặc biệt là sức mạnh bùng nổ trong nháy mắt đó, khiến cánh tay của mình đều đã tê rần.

"Không tệ." Mạc Hồng Sơn cười nói, sát theo đó lại phát động công kích.

Thình thịch oành.

Chỉ mới mấy giây mà hai người đã giao thủ mười mấy chiêu, đánh tới đánh lui, trong lúc nhất thời không nhìn ra ai chiếm ưu thế.

Lương Nhược Hư và Cao Sùng đều nhìn chằm chằm, có chút không tin vào những gì mà họ thấy trước mắt.

Bọn họ đều biết thực lực của Mạc Hồng Sơn.

Trước khi bắt đầu, không ai nghĩ rằng hai người sẽ đánh đến cái trình độ này.

Đặc biệt là Cao Sùng, sắc mặt biến đổi bất định.

Cũng may là vừa rồi mình không đi lên, bằng không sẽ bị đánh ngã.

Nhưng tiểu tử này đến cùng có chuyện gì xảy ra, cậu ta không phải là bác sĩ sao, lúc nào lại lợi hại như vậy?

Dương Nghiễm Hạ ngồi ở một bên, liên tiếp gật đầu, đối với biểu hiện của Lâm Dật hết sức hài lòng.

Tuổi còn trẻ, liền có thể cùng với Mạc Hồng Sơn đánh tới cái trình độ này, người Lâm gia quả nhiên cũng không phải kẻ tầm thường.

Xem ra hôm nay thăm dò, vẫn rất có hiệu quả.

Cũng may mình vừa nãy, không để Tiểu Cao đi lên, bằng không căn bản không ứng phó được với cậu ta.

Nhưng xem tình hình trước mắt này, nếu như Tiểu Mạc không nghiêm túc, khả năng cũng không có cách nào đánh bại cậu ta được.

Mà lúc này, Lâm Dật với Mạc Hồng Sơn vẫn còn tiếp tục so chiêu.

Lâm Dật tung một cú đá chéo ở giữa không trung vẽ ra một đường cong hoàn hảo.

Mạc Hồng Sơn đã sớm dự liệu được chiêu thức của Lâm Dật, sớm đã chuẩn bị lùi lại.

Mà Lâm Dật sức mạnh bộc phát, vào lúc này, tất cả đều biểu hiện ra.

Coi như là Mạc Hồng Sơn có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, vẫn là chậm một bước, bị Lâm Dật quét đến cổ áo.

May mắn là, cũng không phải một cú đánh trực diện, bằng không liền có thể phân thắng bại rồi.

Mạc Hồng Sơn mượn cơ hội cùng Lâm Dật kéo ra khoảng cách hai mươi mét, cười nói:

"Đúng vậy, rất lâu không được đánh một cách thống khoái như vậy."

"Còn tiếp tục sao." Lâm Dật nói: "Nếu như tại tiếp tục đánh, đoán chừng có thể đánh đến trời tối."

"Không đến nỗi đó đâu, sắp phân ra thắng bại rồi."

Lâm Dật có chút khó hiểu, không biết Mạc Hồng Sơn nói vậy là có ý gì.

Anh có tự tin, nếu như lại tiếp tục đánh, nhất định có thể đem anh ta dây dưa đến chết, người thắng nhất định là mình.

Nhưng vấn đề là trong thời gian ngắn, căn bản phân không ra thắng bại.

"Anh Sơn bắt đầu nghiêm túc rồi." Cao Sùng nói.

"Hả? Lẽ nào anh ấy vừa nãy không sử dụng toàn bộ sức lực à?" Lương Nhược Hư hỏi.

"Sử dụng toàn bộ sức lực rồi, nhưng đây là hai cái tính chất khác nhau, anh Sơn nếu như nghiêm túc, sức chiến đấu còn có thể tăng lên một cấp bậc."

Lương Nhược Hư xác thực không hiểu lắm ý tứ của Cao Sùng, mơ hồ có chút lo lắng cho Lâm Dật.

Trong sân, Mạc Hồng Sơn hoạt động một chút thân thể, lần nữa hướng Lâm Dật vọt tới.

Nhưng lần này Lâm Dật phát hiện, Mạc Hồng Sơn lại như biến thành một người khác vậy.

Như hổ xuống núi không gì cản nổi.

Lâm Dật cau mày, trong lòng oán thầm nói:

"Lẽ nào anh ta cũng sẽ dùng chiêu kia?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 730.

Chương 731. Dùng Sức Đánh Vào Trên Người Cậu Ta, Lại Như Đánh Vào Tấm Sắt

Không cho Lâm Dật có cơ hội phản ứng, tốc độ của Mạc Hồng Sơn so với lúc trước nhanh hơn không ít.

Mà ở phương diện sức mạnh, cũng có tăng lên rất nhiều.

Nếu như không phải hệ thống khen thưởng thuốc mật độ cơ bắp, nhất định sẽ trúng chiêu.

Ầm!

Mạc Hồng Sơn một cước đá đến, Lâm Dật hai tay đón đỡ, lùi lại vài bước mới đứng vững thân thể.

Nhìn thấy cảnh tượng này, các chiến sĩ trong khu an ninh đã thốt lên một tiếng hoan hô nồng nhiệt.

"Anh Sơn cố lên!"

"Anh Sơn cố lên!"

"Anh Sơn cố lên!"

Mà lúc này, Lâm Dật cũng không có thời gian mà để ý những giọng nói khác.

Sức mạnh của Mạc Hồng Sơn mạnh hơn rất nhiều so với những lần so chiêu trước.

Lâm Dật có thể khẳng định, Mạc Hồng Sơn cũng phải nắm giữ một loại phương thức phát lực khác. Nếu không cũng không thể, trong chớp mắt sẽ có biến hóa lơn như thế.

"Lần này cảm giác như thế nào? Lực đạo hẳn là đủ chứ." Mạc Hồng Sơn cười nói.

"Còn có thể."

"Còn có thể?"

Lâm Dật gật đầu, "Sức mạnh của anh so với vừa nãy lớn hơn không ít, nhưng mà không có ý nghĩa gì với tôi."

"Vậy thì tiếp đi, tôi đã lâu lắm rồi không đánh một trận lâu như vậy."

"Anh cũng là người đầu tiên, có thể làm cho tôi xuất chiêu thứ hai."

Mạc Hồng Sơn chau mày, cảm giác tình hình có chút không đúng.

Lâm Dật cũng không phải người hay nói vu vơ, cậu ta nói như vậy, nhất định là có ý gì đó.

Nhưng cũng đã đánh tới trình độ này, cậu ta còn có tài năng gì không xuất ra?

Đúng vào lúc này, Lâm Dật chuyển động.

Luồng khí lưu chuyển ở bụng dưới, vào đúng lúc này, bắt đầu ở toàn thân vận chuyển.

Mà khí thế của anh, cũng vào lúc này, tăng lên một đẳng cấp.

Khóe miệng Lâm Dật lộ ra một nụ cười quái dị.

Cái cảm giác này, quả thực là không tồi!

Chân đạp Lâm Dật mặt đất, lao về phía Mạc Hồng Sơn.

Ầm!

Một đòn bay người đơn giản, suýt chút nữa đem Mạc Hồng Sơn đá bay ra ngoài!

"Điều này sao có thể!"

Dương Nghiễm Hạ kích động đứng lên.

Cảnh tượng như vậy, khiến cả Dương Nghiễm Hạ với Cao Sùng đều trừng mắt lên.

Bọn họ đều biết rõ tình hình và sức mạnh của Mạc Hồng Sơn.

Nhưng cho dù như vậy, anh ta vẫn là rơi vào thế hạ phong!

Cũng không thể bởi vì điểm này, liền nói Mạc Hồng Sơn quá yếu, mà là Lâm Dật, xác thực rất mạnh!

Nhưng loại phương thức phát lực này, cậu ta làm sao lại làm được?

Nếu như không có sự hướng dẫn của cao nhân, muốn dựa vào bản thân để lĩnh hội cơ hồ là không có khả năng.

Lông mày Dương Nghiễm Hạ dường như muốn xoắn vào với nhau.

Chẳng lẽ là Lâm Cảnh Chiến trở về rồi, lén lút chỉ đạo cho cậu ta?

Không có khả năng lắm.

Ngay khi Dương Nghiễm Hạ khiếp sợ bởi sức mạnh của Lâm Dật, cả hai đã đánh nhau kịch liệt không thể tách ra.

Nhưng tình hình trong sân khác hẳn những gì họ đã tưởng tượng.

Sau khi Lâm Dật bị Mạc Hồng Sơn một cước đá đi ra sau, anh cũng không đánh trả lại.

"Đừng đánh nữa." Lâm Dật nói ra: "Tôi không phải đối thủ của anh, dừng tại đây đi."

Mạc Hồng Sơn sững sờ, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu ướt đẫm quần áo, cũng không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ nói lời như vậy.

Chỉ cần lại thêm mười chiêu, người thua nhất định là mình.

Mạc Hồng Sơn nghiêng đầu lên liền nhìn thấy Nhan Từ đứng ở cách đó không xa, còn có nhiếp ảnh gia đang khiêng thiết bị.

Đây là cậu ta muốn giữ lại mặt mũi cho mình sao?

"Tiểu tử này." Mạc Hồng Sơn cười khổ một tiếng, "Thật là một người tốt."

"Anh Lâm, anh thật lợi hại."

Trương Hiểu Du cầm khăn giấy, hướng về phía Lâm Dật chạy tới, lau mồ hôi trên trán cho anh.

"May mắn thôi." Lâm Dật cười ha hả nói, sau đó đi tới trước mặt Dương Nghiễm Hạ.

"Lúc này hẳn là có thể."

"Bản lĩnh này của cậu, là học ở đâu đấy?" Dương Nghiễm Hạ hỏi.

"Tôi trước đó vài ngày đi dạo chợ đêm, có một ông lão bán bí kíp Cửu Dương Thần Công, tôi liền mua một quyển, cứ như vậy luyện."

Lương Nhược Hư trợn mắt nhìn Lâm Dật.

Thực sự là phục anh ta, đến lúc này mà miệng còn luyên thuyên như vậy, không thể đứng đắn một chút sao.

"Tiểu tử cậu theo tôi giả bộ ngớ ngẩn à."

"Sao có thể." Lâm Dật đụng Trương Hiểu Du một cái, "Ngày đó cô ấy cũng có đi theo tôi, không tin ông hỏi cô ấy đi."

"Ách ..."

Trương Hiểu Du bối rối.

Sao, như thế nào anh lại mang chuyện của anh đẩy lên người tôi chứ?

"Đúng, đối ..." Trương Hiểu Du khẩn trương nói, khi đối mặt với Dương Nghiễm Hạ, cô vẫn là không có biện pháp nào bình tĩnh được.

"Chúng tôi không chỉ có mua Cửu Dương Thần Công, còn mua Quỳ Hoa Bảo Điển và Tịch Tà Kiếm Phổ."

Lâm Dật:...

Con mẹ nó cô không thể nói cái khác sao.

Lương Nhược Hư ý vị thâm trường nhìn Lâm Dật bằng một con mắt, SB (đồ ngu) đều có thể nhìn hiểu là có ý gì.

"Được rồi được rồi, chúng ta không nói cái này nữa." Dương Nghiễm Hạ nói: "Vậy cậu nói cho tôi một chút, cậu còn biết cái gì nữa không?"

"enenen ... Nói một cách không khiêm tốn thì ngoại trừ sinh con ra, những việc khác tôi đều biết một chút."

"Cậu thật đúng là không có chút nào khiêm tốn."

"Kỹ nhiều không ép thân nha."

"Cậu có thể bắn súng không?"

"Cũng biết một chút."

"Đi, theo tôi đến trường bắn, tôi hôm nay ngược lại muốn xem, cậu có bao nhiêu khả năng."

"Đâu cần phải làm vậy chứ, lúc này, hai chúng ta uống chút, không phải tốt hơn so với bắn súng sau."

"Chuyện cậu với Tiểu Mạc so chiêu, tôi cũng không muốn nói nhiều, làm sao cũng phải tìm cái gì đó có thể đè ép được cậu."

"Ông cũng đã lớn tuổi như vậy rồi, còn cũng với thanh niên như tôi so sức lực gì chứ."

"Như vậy sao được, nếu như mọi thứ đều không bằng cậu, mặt mũi của tôi còn phải để nơi nào?"

Nhan Từ liếc mắt nhìn Lâm Dật.

Không phải người tên Mạc Hồng Sơn vừa rồi thắng sao? Như thế nào Dương lão tiên sinh lại nói mọi thứ đều không bằng?

"Vậy thì đi thôi." Lâm Dật bất đắc dĩ nói.

Đoàn người hướng về trường bắn đi đến, Dương Nghiễm Hạ hướng về phía Cao Sùng nói:

"Tiểu Cao, cậu đi gọi Tôn Thuyền đến đây."

"Tôn Thuyền?" Cao Sùng có chút bất ngờ, "Lão Tôn là vua súng ở khu an ninh, đã từng chém qua các thủ trưởng khác, ngài gọi anh ta đến, không phải là có chút khi dễ người sao."

"Cậu ta nói cái gì cũng biết một chút, chúng ta cũng phải tìm người thích hợp chứ." Dương Nghiễm Hạ phất tay một cái, "Đi đi."

"Thủ trưởng, tôi cùng với Tiểu Cao cùng nhau đi, trôi trở về lấy một chút đồ."

"Cũng được, đi đi."

Dương Nghiễm Hạ không nghĩ gì nhiều, phất phất tay, tâm tình vô cùng tốt.

Hai người cùng nhau rời đi, hướng về đại đội sáu đi đến.

"Anh Sơn, sao anh lại đi theo làm gì, anh muốn lấy cái gì, tôi giúp anh lấy là được rồi." Cao Sùng nói:

"Tuy rằng đây là khu an ninh, không có nguy hiểm, nhưng bên người thủ trưởng, làm sao cũng phải có một người ở bên."

"Tôi biết." Mạc Hồng Sơn nhe răng toét miệng nói, "Tôi phải tìm một chỗ chậm rãi, nếu không không nhịn được nữa."

"Không nhịn được?"

Mạc Hồng Sơn nhìn bốn phía một chút, phát hiện không có ai phía sau, mở cúc áo sơ mi, xắn tay áo lên.

"Cậu xem một chút liền biết."

"Này, cái này sao lại thế này?"

Cao sùng nhìn thấy trên người Mạc Hồng Sơn có những vết bầm tím lớn nhỏ.

Giống như bị nhiều người quần đấu mà thành.

"Đều là vừa rồi giao thủ lưu lại." Mạc Hồng Sơn cười gằn nói:

"Xương của cậu ta thật sự rất cứng rắn, dùng sức đánh trên người cậu ta, lại như đánh vào tấm sắt vậy."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 731.

Chương 732. Lương Nhược Hư Xin Tha

"Thiệt hay giả vậy."

Nhìn thấy vết thương trên người Mạc Hồng Sơn, Cao Sùng nhếch miệng, chuyện này nếu như đổi thành là mình, có thể kiên trì được mười chiêu không?

Cũng may thủ trưởng không cho mình đi qua, bằng không dễ dàng bị đánh chết.

"Nhưng tôi muốn biết, lẽ nào anh ta cũng biết loại phương thức phát lực ư? Anh dạy tôi rất lâu rồi, tôi còn chưa học được."

"Chuyện này tôi cũng thấy rất khó hiểu, tình hình của cậu ta Hạt Gạo đều nói với chúng ta rồi, cậu ta bình thường đều là tiếp xúc với những người thường, lẽ ra sẽ không nhận biết những thứ này."

"Chẳng lẽ là tự học?"

"Làm sao có khả năng, cái này không tự học được." Mạc Hồng Sơn nói: "Nếu như không ai chỉ dạy, tự học còn khó hơn lên trời."

"Nói cũng đúng, anh dạy tôi một thời gian dài như vậy, tôi ngay cả nhập môn cũng chưa tới."

"Được rồi, đừng ở chỗ này nói nữa, đi đến đội sáu gọi Tôn Thuyền trước đã, đừng để cho thủ trưởng đợi lâu." Mạc Hồng Sơn cài cúc áo lại, nói:

"Thuận tiện lấy cho tôi ít rượu thuốc."

"Đợi lát nữa tôi nói với thủ trưởng một tiếng, anh trở lại dưỡng thương đi."

"Không được, tôi phải đi xem xem, cậu ta và Tôn Thuyền ai lợi hại hơn."

"Anh Sơn, anh có phải là một năm bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng rồi không." Cao Sùng nói:

"Cậu ta đánh nhau xác thực lợi hại, nhưng bắn súng, cậu ta là người bình thường chắc cũng không chơi mấy cái này, lão Tôn đã bắn súng thật đạn thật thường xuyên, cậu ta chỉ là một ông chủ bình thường, đều chưa từng thấy vật này, lấy cái gì so với lão Tôn?"

"Nói thì nói như thế không sai, nhưng tôi vẫn muốn nhìn một chút." Mạc Hồng Sơn nói:

"Hơn nữa tôi mà rời đi, thủ trưởng sẽ nghĩ là tôi bị thương, vết thương nhẹ thôi không chết người được, yên tâm."

"Xác định không thành vấn đề?"

"Tôi có thể có vấn đề gì chứ." Mạc Hồng Sơn nói: "Nuôi mấy ngày là khỏe."

"Đi."

Mấy phút sau, hai người tới đội sáu.

"Nha! anh Sơn, anh Cao, các anh đã tới."

Tôn Thuyền vừa muốn cúi chào, bị Cao Sùng ngăn lại, "Cậu đây là làm gì vậy, đang lau súng à?"

"Ừm, nhàn rỗi không chuyện gì lau một chút."

"Đi thôi, đến lúc để cậu thể hiện rồi." Cao Sùng nói.

"Có chuyện gì à? Lại muốn diễn tập à?"

"Không phải diễn tập." Cao Sùng nói: "Có người đến chỗ chúng ta, muốn cùng với cậu so tài bắn súng."

"Là khu nào? Có phải người quen không? Lẽ ra báo lên tên của tôi ra sẽ không có ai dám so với tôi rồi."

"Tôi muốn thấy chính là sự tự tin này của cậu." Cao Sùng cười ha ha, nói:

"Chính là người lần trước làm phẫu thuật cho thủ trưởng, anh ta hôm nay đến nơi này, nói mình cái gì cũng biết, bắn bia gì gì đó đều là điều chắc chắn, cho nên thủ trưởng gọi người muốn xem thử, tiểu tử cậu có thể phải biểu hiện tốt đấy, đừng tuột xích."

"Anh Cao chờ chút." Tôn Thuyền nói: "Người làm phẫu thuật cho thủ trưởng không phải là bác sĩ sao? Sao lại cùng với tôi so tài được?"

"Chính là bác sĩ đó, muốn cùng với cậu so tài."

"Anh Cao, anh đừng có đùa tôi, bác sĩ làm sao so tài với tôi được." Tôn Thuyền nói:

"Nếu là anh ta thật sự muốn chơi, tôi tùy tiện tìm mấy người là được rồi."

"Sao nhiều chuyện như vậy chứ." Cao Sùng nói: "Đây là mệnh lệnh của thủ trưởng, mang theo gia hỏa này, đi theo tôi."

"Biết rồi anh Cao."

Tôn Thuyền chỉnh lý lại một chút y phục trên người, sau đó mang theo súng lục của mình, đi theo Mạc Hồng Sơn với Cao Sùng cùng nhau đi bãi bắn bia.

Trước khi đi, Cao Sùng còn lặng lẽ thuận tiện lấy đi hai bình dầu hồng hoa.

Mà lúc này, Lâm Dật và những người khác đã đợi sẵn ở đây.

Ngoài ra, còn có một lớp tân binh đang làm công tác huấn luyện mục tiêu ở đây.

Sau khi được sự đồng ý của Dương Nghiễm Hạ, Nhan Từ đã ghi hình một đoạn khác ở chỗ này.

Nhưng chỉ là đoạn tư liệu sống, bởi vì Trương Húc đã bị Lâm Dật đánh tới phòng nghỉ ngơi rồi, đứng lên cũng không nổi rồi.

"Cậu xác định mình có thể làm được?" Dương Nghiễm Hạ cười nói hỏi.

"Tui tôi chưa từng ăn qua thịt heo nhưng cũng đã nhìn thấy heo chạy rồi." Lâm Dật nói:

"Thật ra tôi chỉ có chút kiến thức lý thuyết, nhưng sau khi nhìn thấy bọn họ thực hành thì càng có lòng tin rồi."

"Ha ha, tôi thích cái sự tự tin này của cậu."

Lúc này, tiểu đội trưởng đội bảy, Trần Tự Cường chạy tới, cười ha hả nói:

"Lão thủ trưởng, ngài mang người đi tới đây, là có chỉ thị gì sao?"

Dương Nghiễm Hạ gật đầu, "Đúng rồi, gọi người lớp các cậu, đem bãi bắn bia thu thập một chút, đợi lát nữa tôi muốn dùng."

"Thủ trưởng, đây là muốn thi đấu ư?"

Dương Nghiễm Hạ nhìn Lâm Dật, "Đợi lát nữa để cậu ta với Tôn Thuyền thi đấu với nhau."

"Cậu ta so bắn bia với Tôn Thuyền? Nhưng mà anh ta là vua bắn súng trong khu an ninh chúng ta mà."

"Cũng bởi vì thủ pháp của cậu ta tốt tôi mới gọi ra, không thể để mất mặt được."

"Ách ... Nói cũng đúng."

Trần Tự Cường đi tới phía sau Dương Nghiễm Hạ, sau đó hướng về phía người bên trong tiểu đội nói:

"Cái kia, Tôn Thuyền đội sáu chắc các cậu đều biết, đó là vua bắn súng của khu an ninh chúng ta, đợi lát nữa anh ấy đến, các cậu đều nhìn mà học hỏi một chút."

"Rõ!"

"Tiểu đội trưởng."

Có người nhỏ giọng gọi một câu, Trần Tự Cường thuận thế đi tới.

"Tình huống gì vậy? Tìm người bên ngoài tới so bắn súng với Tôn Thuyền sao?"

"Chuyện này tôi cũng không biết, là thủ trưởng an bài, chúng ta cứ làm theo lệnh là được rồi."

"Nhưng tôi sợ anh ta bị ngược đến chết."

"Ai, việc này đều bình thường mà." Trần Tự Cường nói: "Đoán chừng người này chắc là yêu thích bắn súng, nếu không cũng không thể chạy tới đây chơi được."

"Nhưng trò chơi bắn súng bên ngoài, cũng giống như chỉ là để chơi đùa thôi, cùng với chuyện này không liên quan gì. Nếu là anh ta với Tôn Thuyền so tài, cái này không phải là một trời một vực sao."

Trần Tự Cường nhún vai một cái, "Chuyện này không có quan hệ gì với chúng ta, đợi lát nữa nhìn cho thật kỹ là được rồi, học một ít kinh nghiệm."

"Biết rồi tiểu đội trưởng."

Đúng lúc này, ba người Mạc Hồng Sơn chạy bộ lại đây.

"Thủ trưởng, tôi đã đưa Tôn Thuyền đến."

"Đến rồi à." Dương Nghiễm Hạ vẫy vẫy tay, "Cậu không phải luôn nói rằng cậu không có đối thủ trong khu an ninh sao? Hôm nay tôi tìm được một người cho cậu này."

"Báo cáo thủ trưởng, tôi là người khiêm tốn, không lên tiếng nói như vậy."

"Cậu hỗn tiểu tử này, còn cùng với tôi giả vờ à." Dương Nghiễm Hạ nói:

"Tôi cho cậu biết, cậu hôm nay nếu như biểu hiện không tốt, về sau liền đi tiểu đội bếp núc, tới đó mà rửa chén."

"Thủ trưởng yên tâm, nhất định biểu hiện tốt một chút."

Tôn Thuyền nhìn Lâm Dật, "Là anh muốn so tài bắn súng với tôi sao?"

"Là tôi." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Cái kia cậu có phải cậu nên đem khẩu trang với kính râm tháo xuống không, như vậy sẽ ảnh hưởng đến thị lực, căn bản không cách nào thi đấu được."

"Không có chuyện gì, như vậy so tài cũng được, thua tính cho tôi."

Tôn Thuyền:...

Tôi chỉ là khách khí, người này còn thật sự cho rằng có thể thắng được tôi à?

Trần Tự Cường ở phía sau cười rộ lên, cái tên tiểu tử che mặt này, còn thật thú vị.

"Vậy được." Tôn Thuyền nói: "Chúng ta thi đấu như thế nào? Cứ dựa theo ý anh đi."

"Tôi cũng chưa chơi cái này bao giờ, vẫn là theo như quy củ của các anh đi."

"Chúng ta bình thường thi đấu bắn súng, là trước so với tháo lắp, sau đó thi bắn năm mươi mét bia cố định, bia di động, còn có bia phi tiêu, cậu muốn thi đấu toàn bộ, hay là chọn một trong số đó?"

"Ách ..."

Ngay lúc Lâm Dật đang suy tính, Dương Nghiễm Hạ nói: "Đều đến hết đi, so hết tất cả các hạng mục."

"Dương lão, ông như này là đang khi dễ người ta rồi." Lương Nhược Hư gắt giọng: "Tôi thấy so một hạng mục trong đó là được rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 732.

Chương 733. Ai Biết Mình Sẽ Gặp Phải Tên Biến Thái Này Chứ!

"Sợ cái gì." Dương Nghiễm Hạ kiên trì nói: "Thắng thì cậu ta có mặt mũi, thua cũng không mất mặt, cái này không phải rất tốt sao."

Lương Nhược Hư phồng hai má lên, đứng sang một bên như đang giận dỗi.

Cô vẫn cảm thấy Dương Nghiễm Hạ đang khi dễ Lâm Dật.

"Vậy thì so toàn bộ hạng mục đi." Lâm Dật nói: "Chỉ chơi một hạng mục cũng không thú vị."

"Tiểu tử cậu có dũng khí, đối với tôi còn có khí chất, ha ha ..."

Lương Nhược Hư bĩu môi.

"Lão Trần, lấy hai khẩu súng M95 lại đây." Tôn Thuyền chào hỏi.

"Lấy hai khẩu súng làm gì? Anh không phải là có cầm theo súng của mình sao."

"Để cho công bằng, tôi không dùng súng của mình."

"Chờ chút."

Trần Tự Cường cầm qua hai khẩu súng M95, phân biệt giao cho Tôn Thuyền với Lâm Dật.

Lâm Dật cầm M95, ở trên tay áng chừng một chút, rất có trọng lượng.

Bởi vì có trí nhớ của Hiền Giả, Lâm Dật đối với vật này cũng có chút hiểu rõ.

Nhưng đều là kiến thức lí thuyết, đây vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc thực sự.

"Tôi trước tiên làm quen với vật này một chút." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Làm quen?" Tất cả mọi người nghe xong đều sửng sốt, Tôn Thuyền hỏi: "Cậu lúc trước không tiếp xúc qua sao?"

"Chỉ biết qua một chút kiến thức lí thuyết, đây là lần đầu tiên được thực hành."

"Ách ..."

Sắc mặt Tôn Thuyền hơi thay đổi, cảm giác mình hình như bị sỉ nhục.

Thủ trưởng đây là muốn làm gì, tìm người thường chưa cầm súng bao giờ so với mình, việc này không phải là đang đùa giỡn mình sao.

"Lâm Dật, tiểu tử cậu có được hay không, không ngờ vừa nãy ở trước mặt tôi nói như thế, đều là khoác lác "

"Sao có thể." Lâm Dật nói: "Tôi làm quen trước, đừng hoảng hốt."

Lâm Dật dựa vào trí nhớ trong đầu, đem M95 chia làm mấy bộ phận, sau đó lại lắp ráp lại.

Động tác của Lâm Dật cũng không nhanh không chậm, trong đầu ghi nhớ kiểu dáng và trình tự lắp ráp của từng bộ phận.

Hơn nữa còn mô phỏng quá trình lắp ráp nhanh nhất.

Ngoài ra, trong đầu Lâm Dật cũng ước tính rằng theo trình tự lắp ráp này, hẳn có thể đem thời gian áp súc đến trong vòng 20 giây.

Nhưng có thể thắng Tôn Thuyền hay không, vẫn là ẩn số.

Người ta là vua súng khu an ninh, năng lực bày ra ở trước mắt, không phải là ăn cơm khô.

"OK rồi." Lâm Dật giao khẩu súng vào tay Cao Sùng, "Anh kiểm tra một chút, chắc cũng không vấn đề gì."

"Không cần kiểm tra, không sao hết."

Qúa trình Lâm Dật lắp ráp súng ống, bọn họ đều nhìn ở trong mắt.

Trình tự tháo và lắp ráp cũng không có vấn đề gì, tự nhiên không thể phạm sai lầm.

Thao tác như này trong khu an ninh, xem như là bình thường không có gì lạ, ngay cả Lương Nhược Hư cũng có thể làm.

Nhưng vấn đề là, Lâm Dật lúc trước căn bản không tiếp xúc qua những thứ đồ này, chỉ biết một số kiến thức lý thuyết, sau đó liền có thể tháo ra và lắp ráp lại hoàn mỹ.

Cái này cũng coi như là rất lợi hại rồi, người bình thường rất khó làm được.

Bởi vì giữa lý thuyết và thực hành luôn có sự chênh lệch.

"Được rồi, có thể bắt đầu." Lâm Dật nói.

"Cậu xác thực hiện tại liền có thể bắt đầu" Tôn Thuyền nói: "Cậu chắc không muốn luyện thêm mấy lần?"

"Không cần, vấn đề không lớn." Lâm Dật nói: "Anh là vua súng, tôi có thua cũng không mất mặt."

"Vậy bây giờ liền bắt đầu."

Khẩu súng của hai người đã được tháo ra toàn bộ, các linh kiện được sắp xếp chỉnh tề lên bàn.

"Tiểu đội trưởng, anh nói Tôn Thuyền có thể dẫn trước cậu ta bao nhiêu giây?"

"Một phút trở lên." Trần Tự Cường nói.

"Hả? Một phút trở lên?"

Trần Tự Cường gật đầu, "Vừa nãy tôi ước lượng một chút, anh ta gần như dùng hơn ba phút mới lắp ráp xong khẩu súng. Nhưng lúc tranh tài, tốc độ nhất định sẽ nhanh hơn, nhưng nhanh nhất cũng sẽ không thấp hơn một nửa, mà kỷ lục của Tôn Thuyền là 21 giây, tôi nói một phút trở lên, ý đã là kết quả tốt nhất rồi."

"Còn vẻ như thật là như thế này."

Lúc nói chuyện, Trần Tự Cường đã lấy đồng hồ tính giờ ra, muốn nhìn một chút xem Tôn Thuyền có thể phá được kỷ lục của mình được hay không.

Cùng lúc đó công tác chuẩn bị của hai người đều đã kết thúc, Dương Nghiễm Hạ mở miệng hỏi:

"Đều chuẩn bị xong rồi chứ."

Hai người gật gật đầu, biểu hiện chăm chú, "Chuẩn bị xong xuôi."

"Vậy thì tốt, hiện tại bắt đầu!"

Ra lệnh một tiếng, hai người nhặt linh kiện trên bàn lên bắt đầu lắp ráp.

Mà lúc này, bắp thịt toàn thân của Lâm Dật đều căng thẳng.

Dựa theo trình tự trong trí nhớ, lắp ráp từng bộ phận của súng lại.

"Cái này, tình huống này là như thế nào?"

Trần Tự Cường và những người khác đều sửng sốt.

Tốc độ Lâm Dật cũng không chậm, hơn nữa nhanh đến mức cực hạn.

Chỉ mới đi được nửa chặng, cậu ta cũng đã dẫn trước một món linh kiện rồi.

Nhanh hơn ít nhất một giây!

Dương Nghiễm Hạ nghiêng đầu liếc nhìn Mạc Hồng Sơn bên cạnh.

Tốc độ của Lâm Dật quả thực khiến cho bọn họ ngạc nhiên.

Mới chỉ có luyện tập một lần, mà tốc độ lắp ráp lại nhanh như vậy?!

Chuyện này không có khả năng lắm.

"Hoàn thành!"

Nhìn thấy Lâm Dật đặt M95 đã lắp ráp tốt ở trên bàn, toàn trường yên lặng như tờ.

Bởi vì Tôn Thuyền còn kém hai cái linh kiện chưa lắp xong, gần như chậm hơn hai giây.

"Mười, mười tám giây ..."

Trần Tự Cường trừng hai mắt, không thể tin được nói ra thời gian này.

"18 giây đã lắp xong?"

Dương Nghiễm Hạ và những người khác đồng thời khó mà tin nổi.

Kỷ lục của khu an ninh là 21 giây do Tôn Thuyền nắm giữ, mà kỷ lục này đã được duy trì trong nhiều năm, mà không có người nào phá vỡ được.

Hôm nay Lâm Dật đã phá vỡ được?

Tôn Thuyền trợn mắt ngoác mồm, ánh mắt thất thần.

Chính mình chơi súng nhiều năm như vậy, hận không thể lúc ngủ cũng ôm theo.

Vậy mà bây giờ lại thua bởi một người nghiệp dư, kết quả như thế, anh ta không thể tiếp nhận được.

Giữa không trung, ánh mắt Lâm Dật bắt gặp ánh mắt Lương Nhược Hư, người sau lặng lẽ giơ ngón tay cái lên, trên mặt mang theo nụ cười rạng rỡ.

"Tôn Thuyền, tiểu tử cậu làm sao vậy." Cao Sùng nói.

Thủ trưởng kêu anh tới tìm về mặt mũi, vậy mà lại tuột xích.

Vẻ mặt của Tôn Thuyền sụp đổ, cảm giác mình là kẻ ăn vạ chết tiệt, có nỗi khổ không nói được.

Mình chỉ là người bình thường, ai biết sẽ gặp phải tên biến thái này chứ!

"Được rồi." Dương Nghiễm Hạ bình chân như vại phất tay một cái, "Hạng mục tiếp theo, 50 mét bia cố định."

Nói xong, Dương Nghiễm Hạ nhìn Lâm Dật, "Cái này cậu có cần chuẩn bị một chút không?"

"Cái này không cần, trực tiếp tới là được."

"Cậu có tự tin như vậy?"

"Khi tôi còn bé, có sử dụng súng cao su bắn chim, nguyên lý đều không khác mấy."

"Tiểu tử cậu chỉ được cái khoác lác." Dương Nghiễm Hạ phất tay một cái, "Mỗi người mười phát đạn, hiện tại liền bắt đầu."

Tôn Thuyền nặng nề thở ra một hơi, cảm thấy áp lực trên người tăng gấp bội.

Anh ta biết, trong lĩnh vực bắn đạn thật mình nhất định phải thắng.

Nhưng lúc lắp ráp súng ống, chính mình lại đã thua bởi cậu ta.

Ở hạng mục này, mình nhất định phải dùng hết khả năng để đạt được thành tích cao, dẫn trước càng nhiều càng tốt.

Chỉ bằng cách này mới có thể lấy lại mặt mũi đã mất!

Bằng không cho dù thủ trưởng không trừng trị chính mình, anh Cao cũng sẽ động thủ.

Hít sâu một hơi, Tôn Thuyền nhìn thẳng, sau đó bóp cò.

Thi đấu 50 mét bia cố định, chính thức bắt đầu!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 733.

Chương 734. Tôi Có Thể Hỏi Phương Thức Liên Lạc Của Anh Được Không?

Một loạt tiếng nổ truyền đến.

Dọa cho Trương Hiểu Du và Nhan Từ sợ hãi bịt tai lại.

Đối với những người chưa từng tiếp xúc với bắn súng như các cô, âm thanh như vậy quả thực có hơi đinh tai nhức óc.

“Kết quả thế nào?” Cao Sùng ở phía xa hỏi thăm một tiếng.

"Bốn phát trúng vòng 9, sáu phát trúng vòng 10, tổng cộng 96 điểm."

"Thành tích được đấy chứ." Dương Quảng Hạ nói.

Tôn Thuyền cười ha hả, rất hài lòng với kết quả của mình.

Trong những buổi huấn luyện bình thường, thành tích tốt nhất của anh ta là 96 điểm.

Hôm nay anh ta còn không cần sử dụng đến súng của chính mình để đạt được kết quả như vậy, phải nói là mĩ mãn.

“Người anh em, tôi xong rồi, đến lượt anh đấy.”

“Được rồi.”

Lương Nhược Hư lặng lẽ đi đến bên cạnh Lâm Dật: “Anh có làm được không? Anh đã sử dụng cái thứ này bao giờ chưa?”

“Ờm… Ý cô là từng chơi... súng lục chưa à? Tôi chỉ quen đánh thực chiến thôi, chưa từng chơi cái thứ này một mình bao giờ.”

“Đây là lúc nào rồi, anh không thể nghiêm chỉnh hơn được à.” Lương Nhược Hư trừng mắt nhìn Lâm Dật, nói:

“Anh không cần phải bắn liên tiếp từng phát như Tôn Thuyền, nhưng nên nhớ, phải đặt khẩu súng lên trên vai. Tuy độ giật của súng M95 không quá lớn, nhưng người bình thường cũng khó mà chịu nổi, tóm lại là đừng để mình bị thương.”

“Cô không phải quan tâm thái quá đâu, ngoan ngoãn về chỗ của mình đi."

“Tôi không phải vì muốn tốt cho anh à, cái tên này đúng là không biết tốt xấu.”

Lương Nhược Hư ngậm một cục tức, quay về đứng bên cạnh Dương Quảng Hạ.

Cô ta vừa không muốn quan tâm Lâm Dật nữa, lại vừa sợ anh gặp chuyện ngoài ý muốn, những cảm xúc đó vô cùng đối lập.

Lâm Dật cầm khẩu súng M95 lên, làm theo lời Lương Nhược Hư dặn, đặt súng lên vai.

Mặc dù bề ngoài bắt chước rất giống, nhưng trong mắt bọn người Tôn Thuyền, tư thế của Lâm Dật không hề đạt tiêu chuẩn.

Bắn thế này thì hoàn toàn không có khả năng đạt thành tích cao.

Chỉ mong không bắn trượt bia đã là tốt lắm rồi.

Lâm Dật hít sâu một hơi, đôi đồng tử co lại, tập trung toàn bộ ánh mắt vào mục tiêu cách đó 50 km.

Với tác dụng của thiết lập hoàn mỹ, thực lực của Lâm Dật hơn hẳn người thường, có thể thấy rõ mục tiêu của mình.

Đồng thời anh sử dụng cách của riêng mình, tính toán được sức gió, hướng gió, gia tốc trọng trường và năng lượng tiêu hao của viên đạn trong quá trình chuyển động.

Dù đó chỉ là những chuyện vụn vặt không đáng kể nhưng chúng vẫn có ảnh hưởng ít nhiều đến kết quả cuối cùng.

Lâm Dật không muốn qua loa cho xong chuyện, anh muốn nó phải thật sự hoàn hảo!

Đoàng!

Lâm Dật bóp cò, viên đạn bay ra, nhưng thân thể anh giống như một tác phẩm điêu khắc, không hề nhúc nhích!

Không hề dịch chuyển.

“Quả nhiên là vậy.”

Mạc Hồng Sơn thầm nghĩ.

Trong số nhưng người ở đây chỉ có anh là đã từng giao thủ với Lâm Dật, vậy nên anh mới là người có quyền lên tiếng cuối cùng.

Thân thể Lâm Dật vững vàng như tấm khiên sắt, độ giật của M95 chắc chắn không ăn nhằm gì.

Sau lần bắn đầu tiên, Lâm Dật hơi nhíu mày, có vẻ đã trúng vòng 9 điểm, thành tích không quá lý tưởng.

Phù!

Thở ra một hơi, Lâm Dật lẩm bẩm: “Thử thêm một phát nữa, được tầm đó là đạt rồi.”

Nghĩ đến đây, Lâm Dật lại bóp cò!

Đoàng!

Lại thêm một phát súng nữa, nét mặt Lâm Dật không chút gợn sóng, kết quả so với anh dự đoán không sai biệt lắm.

Vòng 10 điểm.

Đoàng đoàng đoàng!

Một loạt tiếng súng khác vang lên.

Tốc độ nổ súng của Lâm Dật càng lúc càng nhanh.

Thậm chí còn nhanh hơn cả Tôn Thuyền.

“OK, xem kết quả đi.”

“Anh Lâm, để em xem giúp anh.” Trương Hiểu Du háo hức nói.

Vốn loại việc này phải được thực hiện bởi các chuyên gia, nhưng với một trận đấu mang tính chất giải trí thì làm đơn giản chút cũng không vấn đề gì.

“Cô bé, thành tích thế nào?”

Trương Hiểu Du đứng ở đằng xa, làm bộ nghiêm trang nói:

“Một phát trúng vòng 9, một phát trúng vòng 10, còn lại đều không trúng.”

“Hả? Tôi bắn không trúng bia sao?”

“Đây cũng là bình thường thôi.” Cao Sùng nói: “Dù sao cậu ấy cũng chưa tiếp xúc với bắn bia thực chiến bao giờ. Một lần vòng 9 và một lần vòng 10, làm được như vậy đã là rất giỏi rồi.”

“Lẽ nào như vậy.” Lâm Dật nói: “Tôi đã nhắm rất chuẩn mà.”

“Có phải cậu thua nhưng vẫn không chịu phục không?” Dương

Quảng Hạ cười nói, rốt cuộc đã hòa nhau một ván.

"Không hề." Lâm Dật nói: "Cô em Trương Hiểu Du ngốc nghếch này không có chuyên môn đâu, tôi phải tự đi xem mới được."

“Cậu thật sự chưa đến Hoàng Hà thì chưa cam lòng sao, cứ ở yên chỗ này đi, để tôi gọi Tiểu Trần đi xem cho.”

"Vâng thưa thủ trưởng!" Trần Tự Cường nói.

Trần Tự Cường nhanh chân rời đi, Tôn Thuyền thở phào nhẹ nhõm.

Nếu ván này lại thua nữa, về sau anh ta sẽ không còn mặt mũi nào mà gặp người ta.

Tuy rằng trước đó đã thua một ván.

Nhưng hiện tại đã đòi lại rồi.

Đợi lát nữa còn có bia di động và bia phi tiêu, Lâm Dật chắc chắn không phải là đối thủ của mình, đến lúc đó cũng sẽ không bị giáo huấn nữa.

“Thủ trưởng.” Trần Tự Cường lên tiếng.

“Được rồi, xác định xong thì quay lại.”

Dương Quảng Hạ nhìn Lâm Dật nói:

“Tôi vừa cho người đi xác nhận rồi, giờ cậu đã tâm phục khẩu phục chưa?”

“Chuyện này thì có gì để ông đắc ý. Ông gọi vua bắn súng tới so tài với tôi, tôi có thua cũng không hổ thẹn.”

“Đúng vậy.” Dương Quảng Hạ cười ha hả nói: “Thi bắn bia cố định cậu đã không phải là đối thủ của Tôn Thuyền, lát nữa không cần so tài bắn bia di động và bia phi tiêu nữa, đỡ khiến cậu bẽ mặt.”

Tôn Thuyền dương dương tự đắc, chung quy cũng không làm lãnh đạo mất thể diện.

“Vậy cảm ơn Dương lão tiên sinh nhé.” Lâm Dật nói:

“Mau đi ăn cơm đi, đã giữa trưa rồi, tôi sắp chết đói rồi.”

“Đi thôi, ăn cơm.”

“Thủ trưởng, đợi lát nữa hẵng đi.” Trần Tự Cường chậm chạp chạy tới.

"Làm sao vậy? Còn có chuyện gì nữa?"

"Người anh em này vừa rồi không bắn trượt bia." Trần Tự Cường khó nhọc lên tiếng.

"Không bắn trượt bia? Vậy tại sao chỉ có hai vết đạn?"

"Bởi vì những viên đạn còn lại đều được bắn xuyên qua vết đạn vòng 10."

Lời này vừa nói ra, nét mặt của toàn bộ mọi người ở đây đều trở nên mất tự nhiên.

Nếu đúng là như vậy, chẳng phải chứng tỏ Lâm Dật đã bắn trúng 99 điểm sao?

“Cậu có chắc là mình không nhìn nhầm không?”

“Thật sự không nhầm, là cô bé này nhìn nhầm.” Vẻ mặt Trần Tự Cường khổ sở, anh ta nói tiếp:

“Đúng là 99 điểm, tốt hơn một chút so với thành tích của lão Tôn.”

Lương Nhược Hư và Nhan Từ cùng nhìn Lâm Dật.

Đôi mắt xinh đẹp của hai cô hiện lên vẻ kinh ngạc tột độ.

Lần đầu tiên bắn bia thực chiến, anh ta đã vượt qua cảnh giới của vua bắn súng.

Đây là cái dạng trải nghiệm gì?

“Ừm… có vẻ như ván này tôi lại thắng rồi.”

“Tên nhóc nhà cậu đúng là quái thai, đây là lần đầu tiên bắn bia thực chiến sao?”

“Thật sự, trước đây tôi chưa bao giờ đến những nơi như thế này.”

Dương Quảng Hạ cười khổ, vốn hôm nay ông ta định giáo huấn tên nhóc này một trận.

Không ngờ mấy người giỏi dưới tay ông ta lại bị cậu ta dạy dỗ ra trò.

Chuyện gì thế này!

“Cho dù kết quả có thế nào thì về sau cũng không so tài nữa, nhanh đi ăn cơm thôi, tôi đói bụng lắm rồi.”

Lương Nhược Hư dở khóc dở cười lắc đầu.

Dám ăn nói kiểu này trước mặt Dương lão, từ trước đến nay cũng chỉ có Lâm Dật có gan làm vậy.

“Đi thôi, ăn cơm đi.”

“Đi nào.”

Về phần bữa cơm sau đó, nhóm của Nhan Từ không tham gia, buổi phát sóng còn có những việc khác nên không thể chậm trễ quá nhiều thời gian.

Nhưng Lâm Dật đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng cô ta.

Người đàn ông này rất khác với trong tưởng tượng của cô ta.

Năng lực tốt như vậy, tại sao lại muốn làm một streamer?

Tài năng của anh ấy cũng có thể vì chuyện này mà bị mai một đi.

“Xin chào, tôi có thể hỏi phương thức liên lạc của anh được không?”

Trước khi rời đi, Nhan Từ nhìn sang Lâm Dật rồi lên tiếng.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 734.

Chương 735. Cuộc Nói Chuyện Bí Mật

Lương Nhược Hư nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Nhan Từ một chút.

Lâm Dật đã che mặt mình lại, tại sao còn muốn xin phương thức liên lạc của anh ấy?

Lâm Dật cũng nhìn sang Nhan Từ, chỗ nào cần lớn thì lớn, chỗ nào cần thon thả cũng rất thon thả.

Cho cô ấy một phương thức liên lạc ư, chuyện này không thành vấn đề.

Lương Nhược Hư đảo mắt xem thường, trong lòng ai oán nghĩ: “Bản tính khó sửa đổi.”

Nhận được cuộc gọi của Lâm Dật, gương mặt Nhan Từ hiện lên ý cười, sau đó cô ấy mới đưa người rời đi.

Lâm Dật và Trương Hiểu Du được đưa đến nhà ăn dành cho khách.

"Cậu được huấn luyện những kỹ năng này ở đâu? Ai dạy cậu?" Trên bàn cơm, Dương Quảng Hạ hỏi.

“Thật sự không có ai dạy tôi cả.” Lâm Dật thuận miệng trả lời:

“Ông cũng biết hoàn cảnh của tôi đấy. Tôi là một đứa trẻ mồ côi, đến kiếm ăn còn khó khăn, làm gì có điều kiện học mấy thứ này?”

“Đừng nói với tôi đó là thiên phú của cậu nhé.”

“Đúng là có khả năng này. Ông chưa từng nghe câu này sao, bố mẹ là ông trời thì pháp lực vô biên.” Lâm Dật nói:

“Khi ông trời đóng một cánh cửa này với tôi, cũng sẽ mở ra một cánh cửa khác cho tôi. Chút thiên phú này cũng là bình thường.”

“Tên nhóc nhà cậu tỏ vẻ nghèo khổ với tôi à.” Dương Quảng Hạ nói tiếp: “Chắc chắn là không hỏi thêm được gì từ trong miệng của cậu rồi, thôi được ngày hôm nay uống một chén đã.”

Rượu quá ba lượt, món ăn đủ năm vị, bữa cơm này kéo dài đến hai giờ chiều mới kết thúc.

“Dương lão, chúng cháu đi trước đây, hôm khác cháu lại đến.” Lương Nhược Hư nói.

“Được rồi, cháu đi đi.”

Lương Nhược Hư gật đầu, vẫy tay chào tạm biệt Dương Quảng Hạ, sau đó xoay người rời đi.

"Thế nào rồi? Có bị thương không?"

Khi mọi người đi hết, Dương Quảng Hạ lên tiếng hỏi.

“Thủ trưởng, ngài đã nhìn ra sao?” Mạc Hồng Sơn ngập ngừng hỏi lại.

"Tuy cậu đã nỗ lực hết sức nhưng cũng không phải đối thủ của người ta, nhất định Lâm Dật cũng sẽ dùng phương thức phát huy sức mạnh đó. Nếu cậu ta không chủ động nhận thua, để lại cho cậu chút mặt mũi, cậu sẽ bị thương đến mất mặt đấy.”

Mạc Hồng Sơn cười chất phác: “Tôi bị thương không quá nặng, nhưng trên người có rất nhiều vết bầm tím. Đừng thấy anh ta gầy như vậy, nhưng tố chất thân thể chắc chắn là hàng đầu. Nắm đấm của tôi lên người anh ta giống như đánh trúng tảng đá, người bình thường không thể có tố chất thân thể tốt như vậy được.”

“Ha...”

Dương Quảng Hạ bật cười, trong lòng thầm nghĩ: “Nhưng cậu ta không phải người bình thường đâu.”

"Được rồi, tôi không còn việc gì nữa, các cậu về trước đi.”

“Vâng thưa thủ trưởng.”

Mạc Hồng Sơn và Cao Sùng đã ra khỏi phòng, Dương Quảng Hạ ngồi trên ghế xích đu, tay cầm quạt phe phẩy, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Khoảng mười phút sau, Dương Quảng Hạ lại ngồi dậy, lấy ra một chiếc điện thoại di động kiểu cũ, gọi vào số điện thoại của Lương Hướng Hà.

“Ông già này, sao ông lại làm điện thoại tôi vang lên lúc này… Ôi ôi ôi, ông không được đi lại nước cờ đó!”

Rất rõ ràng, Lương Hướng Hà ở đầu dây bên kia đang đánh cờ.

"Vừa rồi con bé Hạt Gạo đã đến chỗ tôi.”

“Bình thường nó không chủ động đến thăm ông như vậy.” Lương Hướng Hà nói tiếp: “Tình trạng thân thể của ông thế nào, không có vấn đề gì chứ?”

"Tốt lắm, cảm giác tám năm hay mười năm sau vẫn không chết được.”

“Chứng tỏ kỹ thuật của thằng nhóc kia không tồi, đã kéo ông về từ quỷ môn quan.”

“Nhưng hiện giờ, Hạt Gạo và cậu ta vô cùng gắn bó, cho nên tôi nghĩ, thử kiểm tra xem kỹ năng cậu ta thế nào, tìm người rèn luyện cậu ta một chút. Nhưng ông đoán xem cuối cùng chuyện gì xảy ra?”

“Các ông đánh cậu ta tơi tả hay sao.” Lương Hướng Hà nói tiếp:

"Tôi đã nói với ông rồi, việc này tôi có thể làm lơ, nhưng nếu làm Hạt Gạo nhà tôi không vui, tôi không giải quyết được, ông đừng có nhờ tôi nói giúp nhé.”

“Tên già kia ông nghĩ cái gì vậy, chuyện tôi muốn nói không phải cái này.” Dương Quảng Hạ nói:

"Vốn dĩ tôi muốn tìm người rèn luyện cậu ta, xem cậu ta là người như thế nào. Nhưng chuyện thì hay rồi, người tôi tìm đến đều bị cậu ta dạy dỗ lại, cái mặt mo này của tôi không còn chút thể diện nào nữa.”

"Người của ông bị dạy dỗ hả?” Ban đầu Lương Hướng Hà hơi kinh ngạc, sau đó thì bật cười ha hả.

"Thằng nhóc Lâm Dật đó lợi hại đến vậy sao, chủ yếu là do ông sơ suất thôi, ông phái tiểu Cao ra thì đã có thể ngăn cậu ta lại rồi.”

"Tôi đã phái tiểu Mạc ra so tài, sau cùng vẫn không phải đối thủ của cậu ta, nếu phái tiểu Cao thì chỉ cần ba chiêu là đã bị hạ gục rồi.”

“Ông đang nói cái gì vậy? Tiểu Mạc không phải là đối thủ của cậu ta, có chắc là Mạc Hồng Sơn không hay là nhầm với người khác?"

"Ở bên cạnh tôi, ngoài cậu ấy ra thì còn ai vào đây nữa.”

"Không có khả năng đó, tôi biết thực lực của tiểu Mạc, một hảo thủ của Hoa Hạ như vậy, không thể bại dưới tay cậu ta được.”

"Là vì chuyện này nên tôi mới gọi điện cho ông đấy, thực lực của thằng nhóc Lâm Dật kia đúng là khiến cho người ta phải lau mắt mà nhìn.”

“Tiểu Mạc không đánh với cậu ta nghiêm túc à, nếu dùng toàn lực thì một chiêu cũng có thể đánh Lâm Dật hộc máu rồi.”

“Đã dùng toàn lực rồi, nhưng ông biết đấy, dù thế nào, Lâm Dật cũng sẽ dùng phương thức phát huy sức mạnh đó, tiểu Mạc ở trước mặt cậu ta vốn không có cơ hội để đánh trả, suốt cả trận đều bị áp chế, đến nỗi toàn thân xanh tím, thằng nhóc Lâm Dật kia ngược lại chẳng bị làm sao.”

"Cậu ta mà cũng bị vậy sao?"

“Đúng vậy, tôi có thể chắc chắn." Dương Quảng Hạ nói:

"Phương thức phát huy sức mạnh này từ thời xưa đã được truyền từ đời này sang đời khác, nếu không có người chỉ dạy thì chắc chắn sẽ không thể học được."

Sau vài giây im lặng, Lương Hướng Hà mới lên tiếng:

"Vậy ông đang nghi ngờ điều gì?"

“Ông nghĩ có khi nào Lâm Cảnh Chiến bí mật trở về dạy cậu ta những thứ này không."

"Điều đó là không thể, với tình hình ở bên đó, ông ta có muốn trở về cũng khó.” Lương Hướng Hà nói:

"Mấy năm qua vẫn ổn, nhưng những năm gần đây, anh ta luôn ở trong tình trạng nửa mất tích. Nếu không phải tự mình xuất hiện thì không ai có thể tìm được anh ta, hơn nữa tôi đoán anh ta chưa từng nghĩ đến việc mình có một đứa con trai."

“Người phụ nữ đó hiện tại thế nào? Có tin tức gì không." Dương Quảng Hạ hỏi.

"Tạm thời không rõ, giống như đã biến mất rồi." Lương Hướng Hà thâm trầm nói.

"Có thể là đã không còn trên đời không?”

“Loại chuyện này có ai chắc chắn được đâu." Lương Hướng Hà thở dài nói:

"Nhưng tôi không nghĩ chuyện đó có thể xảy ra, Lâm Cảnh Chiến không hề biết anh ta có một người con trai như vậy, nhưng cô ta không thể từ bỏ, cho dù là vì đứa con trai này, cô ta cũng sẽ cố gắng sống sót. Vậy nên tôi vẫn luôn có cảm giác cô ta đang lẩn trốn trong một cái xó xỉnh nào đó trên thế giới này, chẳng qua chúng ta chưa tìm ra cô ta thôi.”

“Vậy ông cho rằng có khả năng cô ta đã trở lại, vậy nên mới dạy Lâm Dật phương thức phát huy sức mạnh từ thời xưa? Dù sao nhà họ Tần năm đó cũng là một gia tộc tiếng tăm lừng lẫy.”

“Cái này cũng khó nói." Lương Hướng Hà nói:

"Chuyện về Lâm Dật, tôi cũng biết khá nhiều từ con dâu và Hạt Gạo, lòng dạ Lâm Dật thâm sâu, tâm tư kín đáo vượt xa người thường. Cho dù có chuyện như vậy, cậu ta cũng không lộ ra nửa phần, cho nên việc này không dễ dàng đưa ra kết luận.”

“Ông nói đúng.” Dương Quảng Hạ nói:

"Được rồi, chuyện này cứ dừng ở đây, tôi đi ngủ một giấc trước đã, có việc… sẽ gọi điện cho ông.”

"Được.”

Sau khi cúp máy, Lương Hướng Hà chìm vào trầm tư.

"Ông đang nghĩ gì, cứ nói đi.”

Phía đối diện Lương Hướng Hà là một ông lão tóc ngắn ngồi trên băng ghế nhỏ, bên cạnh là một ấm nước chè xanh, là đội trưởng năm xưa của Lương Hướng Hà, Lục Trường Không.

Mặc dù ông cũng họ Lục, nhưng không có liên quan gì đến Lục Huyền trong tứ đại thiếu gia của Yến Kinh, chỉ là cùng họ mà thôi.

Bàn về địa vị ở Hoa Hạ, Lục Trường Không còn cao hơn Lương Hướng Hà một chút.

Ngày trước cũng chính ông là người giúp đỡ Lương Hướng Hà một tay thúc đẩy cải cách ngành y dược.

“Lão đội trưởng, tôi có việc này muốn nói với ông.”

“Có chuyện gì vậy?” Lục Trường Không thản nhiên nói: “Liên quan đến Lâm Cảnh Chiến sao?”

Lương Hướng Hà lắc đầu: “Không phải chuyện của Lâm Cảnh Chiến, mà là về con trai của anh ta.”

“Thằng nhóc Lâm Dật kia đã thành thạo phương thức phát huy sức mạnh đan điền, ngay cả Mạc Hồng Sơn cũng bại dưới tay cậu ta.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 735.

Chương 736. Người Đồng Đội Như Heo Của Anh Đã Online Rồi

“Cậu ta mà cũng thua sao?”

Lục Trường Không không ngờ tới.

Lương Hướng Hà gật đầu: "Vậy nên tôi với lão Dương mới nghi ngờ, có thể người phụ nữ kia sau khi quay về, đã nói cho cậu ta biết phương thức phát huy sức mạnh đó.”

“Không thể nào, hai người đừng đoán bừa nữa.” Lục Trường Không nói tiếp:

“Tuy nhà họ Tần là một gia tộc lớn, nhưng cô ta cũng không thể hiểu được những thứ này. Cô ta muốn dạy dỗ Lâm Dật là chuyện không thể, hơn nữa nhà họ Tần đã sụp đổ, những người khác trong gia tộc đương nhiên sẽ không làm loại chuyện này, cho nên suy đoán của hai người là vô căn cứ.”

Vừa nói, Lục Bắc Thần vừa di chuyển một quân cờ: "Chiếu tướng.”

Lương Hướng Hà nhảy Mã để phòng thủ, nói: “Lão đội trưởng, ý của ông là, cậu ta tự mình học được sao?”

“Cũng có thể như thế.” Lục Trường Không tiếp lời:

“Phương thức cổ xưa này cũng không phải vô duyên vô cớ mà xuất hiện, chúng đều do những người đi trước đã nghiên cứu ra, cậu ta có thể tự mình lĩnh ngộ được cũng là chuyện có thể xảy ra.”

“Nếu mà nói như vậy, thì cậu ta quá lợi hại rồi.”

“Dù gì cậu ta cũng là con trai của Lâm Cảnh Chiến, làm nên chuyện đó cũng chẳng có gì lạ.”

…

Sau khi ba người bọn Lâm Dật tách ra chỗ khu vực canh gác, tâm trạng của Trương Hiểu Du lập tức trở nên chán nản.

Anh Lâm có quan hệ thân thiết với thị trưởng, hơn nữa cả hai lại là trai tài gái sắc, mình không thể ở đây làm bóng đèn được.

“Chỉ cần người ta muốn phương thức liên lạc anh liền đưa ngay, thế này có phải là anh coi trọng đạo diễn người ta rồi phải không?” Lương Nhược Hư nói.

“Thả trong ao mà nuôi thôi, cũng chẳng cần phải cho ăn, không biết chừng lúc nào đó sẽ cần dùng đến.”

“Cái nết của anh có chết cũng không đổi.”

“Tôi cũng đành chịu thôi, đã mang khẩu trang đeo kính râm rồi, mà vẫn không che được sức hấp dẫn chết tiệt này của mình, haizz...”

“Hừ!”

Lương Nhược Hư ghét bỏ: “Đừng khiến tôi buồn nôn nữa.”

“Tốt nhất thì anh nên chú ý một chút về vấn đề phong cách sống của mình đi, nếu những chuyện như lần trước lặp lại thêm lần nữa, xem anh thu dọn tàn cuộc như thế nào.”

“Nghe lời cô nói kìa, cứ giống như tôi đã làm gì người phụ nữ kia vậy, dù sao cũng là đạo diễn của đài truyền hình, nói không chừng sẽ có lúc cần đến.” Lâm Dật nói tiếp:

“Một người bình thường như cô sẽ không thể hiểu được tôi đã suy đi tính lại thế nào đâu.”

“Nói chung anh cứ xem xét mà làm đi, Nhan Từ là đạo diễn của đài truyền hình, sắp xếp thế nào cũng chỉ dựa vào một câu nói của tôi thôi.”

“Mẹ nó, thường nghe rằng độc ác nhất là lòng dạ đàn bà, bây giờ tôi tin rồi.”

Lâm Dật tiếp tục:

“Tôi đi Hoa Thanh Trì, sau đó cô khiến người ta tạm ngừng kinh doanh để chấn chỉnh lại. Đạo diễn đài truyền hình chỉ xin số điện thoại của tôi thôi, cô lại muốn loại bỏ người ta luôn, sự ganh ghét trong tâm tư của người phụ nữ như cô lớn thật đó, thật đáng sợ.”

“Anh cho rằng tôi muốn để ý tới những chuyện này sao, chẳng hiểu ý tốt của người ta gì cả.”

“Cô đừng chọc tôi điên lên, nếu không tôi sẽ trực tiếp ngủ với cô luôn đấy.”

“Anh dám à, anh coi súng trong nhà tôi là vật trang trí thôi sao?”

“Cô nghĩ rằng khẩu súng trong đũng quần tôi rỉ sét rồi sao?”

“Bớt nói bậy với tôi đi.” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Bây giờ tôi phải đi đây, còn rất nhiều việc đang chờ tôi. À đúng rồi, sáng ngày mai chú Trần sẽ đi máy bay đến Trung Hải để tổ chức lễ khai mạc cho Viện nghiên cứu và phát triển, nếu anh có thời gian thì qua đó xem thử.”

“Được thôi, để xem tình hình đã.”

“Vậy anh xem xét rồi làm đi.” Lương Nhược Hư chỉnh lại tóc mình: "Tôi đi trước đây.”

Reng reng reng!

Còn chưa kịp đợi Lâm Dật trả lời, điện thoại trong túi áo của anh đã reo lên.

Lấy điện thoại ra xem, phát hiện là cuộc gọi từ Trần Nghiên.

Nhưng có Lương Nhược Hư ở đây, Lâm Dật không bắt máy.

Cô nhóc Trần Nghiên này bình thường sẽ không liên lạc với mình.

Cho nên lần này nhất định sẽ không có chuyện gì tốt đẹp, để tránh phiền phức không đáng có, anh vẫn nên tránh một chút, miễn cho Lương Nhược Hư hỏi nhiều thêm.

“Được rồi, cô có việc cần làm thì đi trước đi.”

Lâm Dật xoay người, đi về phía xe của mình.

“Chờ một chút đã.”

Lương Nhược Hư từ phía sau gọi Lâm Dật lại.

“Làm sao thế, có việc gì cần tìm tôi sao?”

“Ai gọi điện thoại cho anh đó, anh quay lưng lại với tôi làm gì?”

“Tôi quay lưng lại với cô sao? Ảo giác à?”

“Tôi xem là ai nào?”

Theo bản năng, Lương Nhược Hư cảm giác được, người gọi điện thoại cho Lâm Dật nhất định rất đặc biệt.

Nếu không thì anh ta không cần phải xoay lưng lại với mình.

“Thật sự là ảo giác thôi, là một cuộc gọi lừa đảo, cô quan tâm nhiều như vậy làm gì, đi làm việc của mình đi.”

“Đưa điện thoại của anh cho tôi, tôi xem thử nào.”

“Ơ…”

Lương Nhược Hư xách theo túi, bước đến trước mặt Lâm Dật, sau đó giật lấy điện thoại di động của anh.

Không ngờ tới, người gọi điện thoại cho Lâm Dật, lại là Trần Nghiên.

“Ồ? Khi không em ấy gọi điện thoại cho anh làm gì?”

Điều này khiến Lương Nhược Hư càng nghi ngờ, cho dù có chuyện thì cũng nên gọi điện cho mình, tại sao lại gọi cho Lâm Dật cơ chứ?

“Có thể là nhầm số thôi, cũng không có gì to tát.”

Lương Nhược Hư hơi nhíu mày, đúng là có thể do nhầm số thôi, nhưng có lẽ xác suất không cao.

Ting ting ting!

Di động của Lâm Dật ngay lúc này lại vang lên, là tin nhắn Wechat của Trần Nghiên.

“Anh rể, sao anh không trả lời cuộc gọi của em? Anh đang bận à? Gọi lại cho em sớm nhất có thể nhé, có việc gấp.”

“A...”

Sợ nhất là bầu không khí đột nhiên trở nên im lặng, Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật bằng một ánh mắt không mấy tốt đẹp, trả điện thoại lại.

“Gọi lại cho em ấy đi, để tôi xem thử con nhóc này muốn làm gì.”

“Em ấy tìm tôi thì còn có việc gì nữa, chắc chắc là trong việc học tập gặp phải khó khăn, muốn tôi giảng giải cho em ấy thôi.”

“Tôi dễ bị lừa như vậy sao?” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Với trình độ của em ấy, chọn bất kì một giáo viên trong trường đều có thể giảng cho em ấy hiểu rõ, còn cần phải hỏi anh sao?”

“Đó là điều đương nhiên thôi, đã là giải đáp thắc mắc, chắc chắn sẽ phải tìm người có trình độ cao rồi, cô nói xem có đúng không?”

Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật với ánh mắt không mấy tốt đẹp.

“Hai người chắc chắn có chuyện gì đó, anh cứ gọi lại trước đi đã, tôi nghe thử con bé nói thế nào.”

“Cô cũng thiệt tình, anh đây cây ngay không sợ chết đứng, chẳng lẽ lại sợ cuộc gọi này sao?”

Lâm Dật tiện tay gọi lại cho Trần Nghiên. Ngay khi cuộc gọi được kết nối, đã nghe thấy giọng nói ríu rít của Trần Nghiên.

“Anh rể, anh bận việc gì thế? Có làm phiền anh không đó?”

“Không đâu, có việc gì em nói đi.”

“Hì hì, em đang ở sân bay, sắp lên máy bay rồi, hai tiếng nữa sẽ đến Trung Hải, một lát nữa anh tới đón em nhé.”

“Hả? Chẳng phải là ngày mai tụi em mới lên máy bay sao? Sao một lát nữa đã tới rồi?”

“Chúng ta đi Đại Bảo Kiếm nha.” Trần Nghiên nói tiếp:

“Em tranh thủ lén qua đó trước đã, hai người chúng ta đi chơi một lát, nếu không thì chị em không đời nào để em đi đâu, vậy nên anh phải lặng lẽ đó nha. Tuyệt đối không thể để chị ấy biết được chuyện em đến Trung Hải sớm hơn dự định.”

Hả...

Lâm Dật khẽ rùng mình, cảm thấy như trong bầu không khí dần bị bao phủ bởi sự tức giận.

“Đứa nhóc này, em đang nói cái gì vậy, em là sinh viên của trường đại học, lại còn là con gái của nhân viên công chức, làm sao có thể tùy tiện đến chỗ như Đại Bảo Kiếm đó, còn biết xấu hổ là gì không!”

“Ơ…”

Trần Nghiên bị nói đến sững người: "Anh rể, anh rửa tay gác kiếm rồi sao? Lúc trước chúng ta nói chuyện, không phải anh vẫn thường nói với em, đợi đến khi em đến Trung Hải, anh sẽ dẫn em đến Đại Bảo Kiếm sao? Còn nói con người chị em thật lắm chuyện, chuyện gì cũng muốn quản lý, chắc chắn sẽ không để hai chúng ta đi, còn hứa sẽ lén đưa em đi, sao giờ anh lại thay đổi rồi? Lúc trước anh đâu phải như thế này. Vậy nên yêu vào rồi liền thay đổi, có đúng không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 736.

Chương 737. Góc Độ Của Sự Xảo Trá

"Mẹ nó chứ!"

Lâm Dật mắng thầm trong lòng.

Mẹ nó, cô gọi cho tôi trễ một chút không được sao?

Ngay lúc Lâm Dật nghĩ rằng Lương Nhược Hư sắp phát hỏa, thì chợt anh phát hiện thế nhưng cô lại không có động tĩnh gì.

Anh nghiêng đầu nhìn, thấy mắt Lương Nhược Hư ngấn lệ, sau đó cô lặng lẽ sờ soạng tìm chìa khóa rồi đi về phía xe của mình.

"Hả? Cái người phụ nữ này sao lại khóc rồi? Thật không giống tính cách của cô ấy chút nào."

Lâm Dật lẩm bẩm trong lòng một câu, rồi nói tiếp:

"Đợi đó, lúc tới anh sẽ đón em."

Lâm Dật thuận miệng nói sau đó cúp điện thoại, chạy theo bắt kịp bước chân của Lương Nhược Hư. Trong nháy mắt cô khởi động xe, anh đã chui vào ngồi lên ghế phụ.

"Anh xuống xe đi. Tôi còn có việc."

Lương Nhược Hư nghiêng đầu, cố nén nước mắt.

"Đang êm đẹp cô khóc cái gì?"

"Không cần anh quan tâm."

Lương Nhược Hư lau nước mắt, hốc mắt đã đỏ cả lên.

Nước mắt cô ấy từng giọt rơi xuống, hơn nữa còn có chiều hướng không thể dừng.

"Không phải tôi chỉ đưa em ấy đến Đại Bảo Kiếm thôi sao. Trước đây chúng ta đã đến đó rồi, cũng không phải là cô không biết."

Lâm Dật thản nhiên nói:

"Có phải chuyện lớn gì đâu chứ."

"Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa. Hiện giờ tôi phải đi, anh mau xuống xe."

"Đi cái gì mà đi."

Lâm Dật nói tiếp:

"Hai chúng tôi cùng nhau đi, chuyện này làm cô xấu hổ lắm hay sao?"

Lâm Dật thực sự nghĩ mãi vẫn không thể hiểu nổi. Một sự việc cỏn con, sao lại nháo ra đến bộ dáng này?

Phụ nữ đúng là loài động vật kỳ quái.

"Ai mà thèm nghe chuyện hai người các người đi Hoa Thanh Trì chứ."

Lương Nhược Hư khóc càng thương tâm hơn, nói tiếp:

"Tôi cũng chỉ muốn tốt cho anh, anh dựa vào cái gì lại nói tôi nhiều chuyện. Sau này anh thích làm gì thì làm, muốn tốt với ai thì tốt, tôi không xen vào chuyện của anh nữa."

"Hả... Thì ra là đang nói về chuyện này."

Lâm Dật cười ha hả nói tiếp:

"Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, không phải bình thường tôi vẫn luôn nói vậy trước mặt cô sao? Đây đâu phải là chuyện gì to tát để so sánh chứ."

"Chuyện này không giống nhau."

Lương Nhược Hư nức nở nói:

"Ở trước mặt tôi anh nói như thế nào cũng được. Nhưng không được nói xấu tôi trước mặt người khác."

"Được rồi, đều đã gần ba mươi tuổi, còn ở đây khóc nhè. Về sau không nói nữa, cô là tốt nhất."

"Anh nói chuyện đều không có chừng mực, tôi mới không tin anh đâu. Không chừng trước mặt những người khác anh đều nói xấu tôi."

Lương Nhược Hư tiếp tục lau nước mắt.

"Tóm lại sau này anh cứ làm bất cứ điều gì anh thích, tôi cũng không dám quản anh, muốn quản cũng không quản nổi."

"Sao tôi lại ngửi thấy mùi giấm nồng nặc đâu đây thế nhỉ."

"Anh đừng có ở đó mà nói bậy nói bạ, tôi không có."

"Thật sự không có?"

"Không có... Hu hu hu..."

Không đợi Lương Nhược Hư nói tiếp, Lâm Dật đã trực tiếp hôn lên môi cô, chặn miệng cô ấy lại.

"Hu hu hu.."

Bàn tay nhỏ của Lương Nhược Hư nắm chặt đấm vào bả vai Lâm Dật, nhưng làm cách nào cũng không tránh thoát được.

Chừng mười mấy giây sau, Lương Nhược Hư từ bỏ việc phản kháng.

Cứ như vậy, mặc cho Lâm Dật hôn mình.

"A! Cô cắn tôi làm gì."

"Ai bảo anh giở trò lưu manh." Lương Nhược Hư như rơi vào đường cùng, quẫn bách tức giận mà nói.

"Được rồi, cô cũng cắn tôi rồi, xem như chúng ta hòa nhau."

"Cái gì gọi là hòa nhau, anh giở trò lưu manh, chuyện này tính thế nào?"

"Lưu manh thì lưu manh, cô có thể làm gì? Định kiện tôi sao?"

"Anh đúng là đồ lưu manh!"

"Được rồi, đừng khóc nữa." Lâm Dật nhẹ giọng nói:

"Tối nay tôi đi đón em đấy, cô có muốn đi cùng không?"

"Tôi mới không thèm đi đâu."

"Đây chính là tự cô nói đó nha."

"Không nói chuyện với anh nữa."

Lâm Dật nhéo mặt Lương Nhược Hư:

"Cô đừng khóc thương tâm như vậy, làm như tôi bắt nạt khiến cô chịu oan ức lắm vậy."

"Nhẹ tay một chút, cẩn thận lớp trang điểm của tôi."

Lâm Dật cười ha hả xuống xe, trở lại xe của mình.

Mắt nhìn đồng hồ, phát hiện đã hơn ba giờ, dựa theo thời gian đã sắp xếp, trước hết đi đón Kỷ Khuynh Nhan, sau đó đón Trần Nghiên là vừa vặn.

Về đến Cửu Châu Các, Lâm Dật thay quần áo khác, sau đó ngồi lên chiếc Bugatti Voice Night đi tới tập đoàn Triều Dương.

"Tối nay anh muốn ăn cái gì?"

Sau khi lên xe, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Buổi tối anh có chút việc, không ăn ở nhà."

"Vậy em cũng không ăn." Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp:

"Vừa vặn có thể giảm béo luôn."

"Em cũng không mập, giảm béo cái gì chứ."

"Em đã tăng lên năm cân rồi đó." Kỷ Khuynh Nhan khoa trương nói:

"Thời gian gần đây, một ngày ba bữa, bữa nào cũng không giảm được, lại không tập yoga, cân nặng cứ thế mà tăng vùn vụt."

"Anh cũng thấy được."

"Anh cũng nhìn ra sao?" Kỷ Khuynh Nhan bối rối nói:

"Thế là xong rồi, người khác nhất định cũng sẽ nhìn ra, em nhất định phải ăn kiêng mới được."

"Không phải nhìn ra, mà là anh sờ ra."

"Hả? Có phải lúc anh ôm eo em đúng không? Em cũng cảm thấy gần đây mặc quần có vẻ hơi chật."

"Chẳng lẽ em không phát hiện đến nội y cũng rất chật hay sao?"

"Ơ.."

Kỷ Khuynh Nhan dừng lại một chút: "Đúng thật là có chút chật."

Tại sao góc độ quan sát mọi thứ của Lâm Dật lại luôn háo sắc như vậy chứ?

"Cho nên mới nói, cơm tối vẫn phải ăn."

"Anh đúng là háo sắc, cái gì cũng muốn lớn."

"Cái này không phải nói nhảm sao? Anh cũng không dở hơi, tại sao phải thích nhỏ."

Lâm Dật nói tiếp:

"Nhìn từ một góc độ nào đó mà nói, thì nam nữ đều giống nhau."

"Hả? Giống nhau sao? Mấy người cũng đâu có những bộ phận đó đâu."

"Nếu như có thắc mắc, em có thể đi tìm Hà Viện Viện, cô ấy sẽ giải đáp cho em vấn đề này."

"Em mới không thèm hỏi đâu, khẳng định là không phải câu trả lời gì tốt đẹp."

Hai người cười nói vui vẻ trên đường đi tới Cửu Châu Các.

Kỷ Khuynh Nhan không muốn ăn cơm, vì vậy Lâm Dật đã nấu cho cô một bữa cơm ít chất béo, sau đó mới ra ngoài.

Đến sân bay, Lâm Dật liếc mắt nhìn, vừa vặn đập vào mắt là tấm bảng hiệu của hãng hàng không Tân Hoa của Lương Kim Minh.

Xe vừa dừng lại, anh đã nhận được điện thoại của Trần Nghiên.

"Anh rể, anh đến chưa, bọn em đã xuống máy bay rồi."

"Anh vừa tới nơi."

Lâm Dật nói tiếp:

"Có chuyện gì thế?"

"À, vừa rồi quên nói cho anh biết, còn có hai bạn học đi cùng em nữa."

"Vậy sao không nói sớm."

"Nói sớm hay muộn cũng đâu có gì đáng ngại."

Trần Nghiên cười hì hì nói tiếp:

"Được rồi, chúng em tới ngay đây, không gặp không về."

"Được."

Cúp điện thoại, Lâm Dật gọi cho Lương Kim Minh.

"Lão Lương, cậu đang ở đâu?"

"Đang ở công ty, có chuyện gì vậy anh Lâm?"

"Tân Hoa là hãng hàng không của cậu đúng không?"

"Đúng."

"Có thể gọi một chiếc xe đến, chở giúp tôi mấy người được không?"

"Anh Lâm à, lại là người đẹp đúng không?"

"Tất nhiên, có lúc nào mà tôi quen biết với người xấu đâu?"

"Anh Lâm thật đỉnh nha!"

Lương Kim Minh nói tiếp:

"Bây giờ tôi qua ngay. Đúng rồi, anh tạo cơ hội cho tôi chút được không?"

"Người anh em, cơ hội thì có thể tạo, nhưng được hay không còn phải dựa vào năng lực của cậu nữa."

Lâm Dật nói tiếp:

"Nói trước cho cậu biết, nếu cậu có thể cưa đổ cô ấy, nhà họ Lương sẽ trở nên lớn mạnh hơn rất nhiều. Từ này về sau cậu sẽ là lão đại của Tứ thiếu gia Trung Hải, ba người chúng tôi không so sánh được với cậu đâu."

"Đờ mờ, thật hay giả vậy, lần này cao cấp như vậy à." Lương Kim Minh nói:

"Đối phương có lai lịch thế nào?"

"Cha cô ấy là lão đại của Cục quản lý dược phẩm trung ương, là quan chức cấp cao đó. Cậu nói xem có lợi hại hay không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 737.

Chương 738. Tự Mang Em Gái Đến Đại Bảo Kiếm

“Mẹ nó anh Lâm, sao anh lại quen được cô em tuyệt vời như vậy?”

“Nhờ khuôn mặt này chứ sao nữa.” Lâm Dật nói tiếp:

“Vốn không muốn đả kích cậu, nhưng cậu cứ hỏi mãi nên tôi đành ăn ngay nói thật vậy.”

“Chúng ta đều là anh em một nhà, giả ngu như vậy chả thú vị chút nào đâu.”

“Được rồi, đừng vẽ vời nữa, mau tới đây đi.” Lâm Dật nói: “Lát nữa người đó sẽ đến.”

“Tôi đi chiếc Phantom cha tôi mới tậu được, chắc cũng không mất mặt đâu nhỉ.”

“Cũng tạm thôi, miễn cưỡng chấp nhận.”

“Anh Lâm, đừng nói chuyện kiểu vờ vịt như vậy chứ.” Lương Kim Minh nói:

“Mặc dù xe của tôi không bằng Lycan của anh, nhưng trong dòng xe bốn chỗ cũng xem như đỉnh nhất rồi.”

“Trong dòng xe bốn chỗ thì được coi là hàng ngon, nhưng cũng không tốt bằng chiếc hai cửa của tôi.” Lâm Dật nhìn đồng hồ nói:

“Tóm lại là đến nhanh đi, đợi lát nữa tôi tạo cơ hội cho cậu, còn có thành công hay không, thì phụ thuộc vào vận may của cậu thôi.”

“Tôi đã ra khỏi cửa rồi, tới ngay giờ đây.” Lương Kim nói tiếp: “Nhưng tôi cảm thấy chuyện này quá nguy hiểm, ba cô ấy giỏi như vậy, nhà họ Lương có kém quá không.”

“Đồ nhát gan.” Lâm Dật mắng: “Thế lực của Lương gia không xứng, không phải cậu chỉ cần khoác lác là được rồi sao. Chuyện này mà không làm được nữa thì coi như bỏ đi.”

“Nhưng từ nhỏ tôi đã giỏi sẵn rồi, nên chưa từng phải khoác lác chém gió cái gì.”

“Mẹ nó, thôi thì anh đây giúp cậu.”

“Cám ơn anh Lâm.” Lương Kim Minh cười hì hì nói:

“Đúng rồi, đợi lát nữa xem có phải sắp xếp gì khác không? Lần trước anh dẫn theo lão Cao mặc đồ bơi ra biển mở tiệc, lần này phải đến lượt tôi rồi.”

“Tới nhanh lên.”

“Biết rồi.”

…

Tại ga sân bay, Trần Nghiên xách theo chiếc vali nhỏ, bước ra khỏi nhà ga.

Bên cạnh cô ấy còn có hai nữ sinh đi theo, họ cùng nhau đến Trung Hải.

“Mộng Mộng, nhanh lên, tớ đưa hai người đi gặp anh rể đẹp trai của tớ.” Trần Nghiên vui vẻ nói:

“Tớ dám đảm bảo, hai người ở Yến Kinh, tuyệt đối chưa bao giờ thấy qua anh chàng nào đẹp trai được như này đâu.”

“Vậy thì mau lên, tớ không chờ được nữa rồi.”

Cô gái nói chuyện tên là Lý Tri Mộng, là bạn học Trần Nghiên. Vóc dáng không quá cao, thấp hơn Trần Nghiên nửa cái đầu, khuôn mặt tròn tròn, trên người mặc một chiếc váy hoa màu xanh, trông cực kỳ đáng yêu.

“Đúng rồi, quyết định hôm nay đi Đại Bảo Kiếm đúng không, tớ cũng tò mò về nơi đó lâu rồi, không biết bên trong trông như thế nào.”

“Yên tâm, nhất định sẽ đi.” Trần Nghiên nói tiếp: “Tớ đã nói với hai người rồi, anh rể của tớ có địa vị ở Trung Hải, chắc chắn có thể chuẩn bị tốt cho chúng ta.”

“Vậy thì tốt quá, chúng ta cứ chơi thoải mái, cũng không ai nhận ra chúng ta được.”

“Đúng đúng đúng, tớ cũng có ý này.” Trần Nghiên nhỏ giọng nói:

“Mấy ngày ở đây bung xõa chơi cho thỏa thích, nếu không đến khi về Yến Kinh sẽ chẳng còn ai dẫn chúng ta tới đó nữa.”

“Hai người các em có thể bình thường chút được không, chúng ta tới đây là để thực tập khảo sát, đừng quên mất việc chính.”

Người nói chuyện là Cố Nam Chi, đàn chị khóa trên của Trần Nghiên.

Trên người mặc một chiếc quần jeans ôm vừa vặn, chân đi đôi giày màu đen, tay áo chín phân bằng vải tuyn màu xám nhạt. Khuôn ngực căng đầy, tưởng chừng như hai bên của Trần Nghiên cộng lại, cũng không lớn bằng một bên của người ta.

“Chị à, chị cứ ở đó giả bộ đi.” Trần Nghiên nói tiếp: “Không phải em không tin là chị không muốn đi, nhưng so với việc đi tắm hơi mỗi ngày thì việc này thú vị hơn nhiều.”

“Đây là hai chuyện khác nhau, chúng ta có nhiệm vụ khi tới đây, đến làm việc chính trước.”

Cố Nam Chi cũng không quyết liệt từ chối, bởi vì cô ấy cũng muốn đến xem nơi đó trông như nào.

“Yên tâm đi, y thuật của anh rể em cũng rất lợi hại đó, có chỗ nào không hiểu, cứ trực tiếp hỏi thẳng anh ấy, còn đáng tin cậy hơn khảo sát học tập nhiều.”

“Nghiên Nghiên, cậu đợi một chút, tớ nghĩ tới một chuyện rất quan trọng.” Lý Tri Mộng nói tiếp:

“Ba người chúng ta, lại cùng anh rể cậu đi đến chỗ Đại Bảo Kiếm, nếu để chị cậu biết chuyện này, không phải sẽ xảy ra chuyện sao.”

“Ôi trời, không phải như các cậu nghĩ đâu.” Trần Nghiên nói:

“Quan hệ của anh ấy và chị của tớ chỉ là rất tốt mà thôi, tớ chỉ thuận miệng gọi vậy thôi, không phải anh rể tớ thật đâu.”

“Tớ cũng chỉ là lo lắng cho cậu thôi.”

“Cậu ngẫm lại xem, cô em vợ lôi kéo anh rể đi đấm bóp giác hơi, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, không phải gia đình cậu sẽ chết chìm trong lời ra tiếng vào của người khác sao?”

“Vậy người này có đáng tin không?” Cố Nam Chi nói tiếp:

“Liệu anh ta có thể có âm mưu gì đó với em không? Gia thế của em tốt như vậy, phải cẩn thận mới được.”

Ba người họ dọn vào ở trong cùng một ký túc xá, Cố Nam Chi chỉ biết, điều kiện gia đình Trần Nghiên rất tốt, còn những cái khác cô ấy cũng không rõ là bao.

Cả cô ấy và Lý Tri Mộng đều giống nhau, đều không biết cha Trần Nghiên là quan chức cấp cao, chỉ biết cô ấy là đại tiểu thư của gia đình giàu có nào đó không cần lo ăn lo uống.

Nhưng từ trong sinh hoạt thường ngày, hai người cũng có thể đoán ra được chút gì đó.

Hẳn là nhà cô ấy làm trong giới chính trị, khả năng cũng có vài mối quan hệ nhất định, nhưng cụ thể lợi hại như nào, thì các cô không biết.

"Đừng lo lắng, không thể có chuyện ấy đâu." Trần Nghiên đĩnh đạc nói: "Anh rể em còn có tiền hơn so với nhà chúng em, không có khả năng lừa em đâu."

"Còn có tiền hơn so với nhà em?"

"Ừm..."

Trần Nghiên có phần không chắc chắn: "Cụ thể có bao nhiêu tiền em không biết, nhưng chắc chắn không nghèo, người đến được Đại Bảo Kiếm đều làm thẻ hội viên cao cấp, chắc chắn không thể không có tiền được."

"Chắc chắn là không nghèo, nhưng cũng phải cẩn thận một chút, có lẽ là muốn những thứ khác của em."

"Ha ha, cảm ơn chị đã quan tâm, tóm lại không có vấn đề gì đâu, chị yên tâm đi."

Cố Nam Chi lắc đầu, vẫn là bản thân giúp cô ấy chú ý một chút vậy.

"Anh rể, anh rể!"

Đi ra khỏi ga sân bay, nhìn thấy Lâm Dật cách đó hơn mười mét, Trần Nghiên nhón chân vẫy tay.

Cùng lúc đó, Lâm Dật và Lương Kim Minh cũng đang đi về phía ba người bọn họ.

Hai mắt Lý Tri Mộng tỏa sáng, vẻ ngoài của anh rể Nghiên Nghiên chẳng phải quá đẹp rồi sao?

Đây tuyệt đối là tìm vạn dặm mới thấy một người có nhan sắc như vậy!

“Anh rể, đây có phải bạn của anh không?”

Trần Nghiên nhìn Lương Kim Minh, hỏi không hề luống cuống chút nào.

“Em cũng không nói sớm là dẫn theo bạn bè tới, nên anh đành gọi cậu ta đến, nếu không xe anh không đủ chỗ.”

Lâm Dật nghiêng người, giới thiệu: “Để anh giới thiệu các em một chút, cậu ta là anh em của anh, Lương Kim Minh, có hộ khẩu ở DuBai, ở nơi đó hơn 80% dầu mỏ, đều là của nhà bọn họ.”

“Mẹ nó!”

Lương Kim Minh mắng thầm một câu, anh Lâm, cầu xin anh trở lại làm người đi.

Đào đâu ra hộ khẩu DuBai nào như anh vừa nói chứ!

“Như vậy có phải gọi là hoàng tử rồi không?” Trần Nghiên cười nói.

“Gọi hoàng tử cũng đúng, tên đầy đủ của cậu ta là Maktoum bin Mohammed bin Rashid Al Maktoum Lương Kim Minh.” Lâm Dật nói tiếp: “Các em cứ gọi cậu ta Lương Kim Minh là được.”

“Xin chào hoàng tử.” Trần Nghiên cười vươn tay.

Lương Kim Minh lập tức choáng váng, chưa từng thấy qua tình huống nào như vậy.

“Chào em chào em.”

Sau khi giới thiệu qua lại một cách ngắn gọn, cũng đã biết tên lẫn nhau, Trần Nghiên nói tiếp:

“Anh rể, bây giờ chúng ta chuẩn bị những gì? Trực tiếp qua đó hả?”

“Đi thôi, dù sao bên kia cũng có đồ ăn.” Lâm Dật phất tay nói.

“Ha ha, đi thôi, xuất phát.”

“Hả... Anh Lâm, đợi một chút, chúng ta đang định đi đâu cơ?”

“Đại Bảo Kiếm, nếu không thì đưa các em ấy đi chơi mạt chược sao?”

“Mẹ nó, dẫn theo ba cô gái đến Đại Bả Kiếm á?”

“Có gì không được sao?”

“Người khác đều là đến đó tìm, anh trực tiếp đem người tới, tôi phục anh thật đấy. Nói về tán gái, anh Tần so với anh chỉ là rác rưởi mà thôi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 738.

Chương 739. Cô Đúng Là Người Phụ Nữ Độc Ác Mà

Lâm Dật giả vờ cười một tiếng.

"Như vậy cũng tốt hơn so với ăn cơm trước tiệm cơm, tôi không quen uống rượu để chỗ các cô ấy, nên phải tự mang theo rượu Mao Đài."

"Mẹ nó, rượu này không phải rượu Mao Đài, mà là cực phẩm Nữ Nhi Hồng mới đúng."

"Nữ Nhi thì đúng rồi đó, còn có Hồng hay không thì chưa biết."

"Vậy anh Lâm muốn thử hay không?"

"Hôm nay tôi thử một chút, đứa nào hồng thì tôi tặng đứa đó cho cậu."

"Mẹ nó! Một người trong đó là em vợ của anh đó."

"Ừ, có gì khác biệt sao?"

"Anh Lâm, anh đỉnh thật đấy."

"Anh rể, mọi người to nhỏ chuyện gì vậy, mơ tưởng đến đàn chị khóa trên của em sao? Hay là để mắt tới Mộng Mộng rồi? Bọn họ đều còn độc thân, có thể theo đuổi đấy."

"Đúng đúng đúng, có thể theo đuổi, có thể theo đuổi." Lý Tri Mộng gật đầu nói.

Lâm Dật nhìn Lương Kim Minh, giả bộ nhún vai một cái: "Cậu cũng thấy rồi đó, hai ta vốn không có duyên, chỉ trách tôi vừa có tài lại vừa có sắc."

"Anh Lâm, tôi phục anh."

Đám người vừa cười vừa nói bước ra khỏi nhà ga đi đến bãi đậu xe, Trần Nghiên hỏi:

"Anh rể, xe anh đâu?"

"Chiếc màu đen ở đằng kia kìa."

"Hả? Bugatti Veyron?" Lương Kim Minh ngoài ý muốn thốt lên: "Anh Lâm, anh lại đổi xe nữa hả?"

"Đó không phải Bugatti Veyron, mà là Bugatti Voice Night, tôi vừa mới mua."

"Bugatti Voice Night?" Lương Kim Minh bất ngờ hỏi lại: "Đó có phải là Bugatti Voice Night, phiên bản giới hạn trên thế giới chỉ có một chiếc, giá 126 triệu nhân dân tệ không?"

"Đúng vậy, chính là nó."

"Con bà nó, ngay cả siêu xe phiên bản giới hạn toàn cầu chỉ có duy nhất một chiếc mà anh cũng mua được. Anh Lâm, anh không cần đỉnh chóp đến vậy chứ."

Thấy bề ngoài khoa trương của chiếc xe Bugatti Voice Night kia, Cố Nam Chi nhận ra hình như bản thân mình hiểu nhầm điều gì đó.

Không phải ai có tiền cũng có thể mua được loại siêu xe phiên bản giới hạn toàn cầu này.

Khó trách Nghiên Nghiên lại yên tâm về anh ta như vậy, độ giàu có của anh ta sớm đã vượt ngoài sức tưởng tượng của Cố Nam Chi.

"Hì hì, anh rể, em ngồi lên xe anh có được không."

"Đi thôi, xe tôi chỉ có thể chở được một người, những người còn lại lên xe của Lương thiếu gia đi."

Sau khi vạch ra lộ trình, đám người bọn họ lái xe đến Hoa Thanh Trì.

"Ôi, hôm nay anh Lâm lại tự mình dẫn theo người đẹp tới hả?" Quản lý đại sảnh Hoa Thanh Tri vừa thấy nhóm người Lâm Dật đã lên tiếng chào hỏi.

"Mấy người đẹp chỗ anh, chất lượng thật sự cần phải cải thiện thêm, nên tôi chỉ đành tự mang theo người đẹp của mình mà thôi."

"Anh thật biết nói đùa, nhìn toàn bộ Trung Hải, người đẹp trong tay anh mới là người đẹp nhất đó." Quản lý đại sảnh nói.

"Hôm nay vẫn như cũ chứ?"

"Tất nhiên."

"Được." Quản lý đại sảnh khom lưng nói:

"Hoan nghênh anh Lâm đến Hoa Thanh Trì, nhận lấy thẻ phòng, dép lê các thứ đã được chuẩn bị đầy đủ bên trong, khách nam hai người khách nữ ba người."

Đám người bọn họ sau khi thay đồ bơi, lập tức đến suối nước nóng phía trong tầng một ngâm mình, cả người ai cũng đều cảm thấy sảng khoái.

"Anh Lâm, ngày mai mấy giờ chúng ta lên đường?"

"Có phải cậu muốn nói đến buổi trình diễn du thuyền ở đảo Á Loan không?"

Lương Kim Minh gật đầu: "Anh hẳn sẽ phải đến bến cảng Vọng

Giang nhỉ, liệu có cần xuất phát trước không?"

"Chuyện bên chỗ bến tàu tạm thời không cần quan tâm tới, mọi chuyện ở đó đã có người lo liệu rồi." Lâm Dật nói tiếp:

"Bên này tôi còn chút chuyện, không thể đi cùng mọi người được."

"Đừng, chúng ta đã kết thành một đội rồi, hiện tại bốn người tách ra riêng biệt thì không được tốt cho lắm."

"Vì sao, anh đi ăn cướp, còn cần phải bốn người cùng nhau hành động à."

"Vừa nhìn đã nhận ra ngay, anh có phải chưa từng tới Hải Thiên thịnh yến không."

"Tôi có nghe qua, nhưng chưa từng tới."

Lương Kim Minh mập mờ cười một tiếng: "Tôi nói cho anh biết, buổi biểu diễn du thuyền được tổ chức tại đảo Á Loan này, chính là bản sao của Hải Thiên thịnh yến. Đến lúc đó tất cả những người có tiếng tăm của Hoa Hạ cũng tới, giống như một bữa chè chén say sưa giữa những người giàu có, chúng ta lại là đại biểu của Trung Hải, ít nhiều gì thì chúng ta cũng nên đi cùng nhau chứ."

"Có rất nhiều điều để nói sao?"

"Tất nhiên rồi, ai cũng không muốn mất mặt mà." Lương Kim Minh nói tiếp:

"Năm ngoái, anh Tần có chuyện nên không đến, nên tôi đi cùng với lão Cao, toàn bộ sự chú ý cũng bị đám người Yến Kinh kia cướp lấy, mà một trong số đó là Lục Huyền, hẳn là anh vẫn có chút ấn tượng với anh ta nhỉ."

“Chính là mấy người chịu áp bức cùng với Triệu Mặc sao?”

"Đúng đúng đúng, chính là bọn họ." Lương Kim Minh xiên một miếng dưa hấu, vừa ăn vừa nói:

"Nhưng tôi cảm thấy, đám người Triệu Mặc bị anh chơi thảm như vậy, tôi đoán lần này chắc hẳn sẽ không đi."

"Không đi càng tốt, đỡ phải lượn đi lượn lại giả bộ trước mặt chúng ta."

"Đúng vậy."

"Anh rể, đợi một chút." Trần Nghiên nói. "Anh nói xem liệu có xảy ra chuyện lộn xộn gì đó tại buổi biểu diễn du thuyền trên đảo Á Loan không?

"Từ góc độ nào đó mà nói, anh nghĩ có thể xảy ra chuyện như vậy."

"Em cũng muốn đi xem, anh dẫn em theo đến đó đi." Trần Nghiên hưng phấn nói.

"Ờ cái đó, tôi cũng muốn đi xem nữa." Lý Tri Mộng nhẹ nhàng nói nhỏ.

"Nếu anh dẫn em theo, thì ngày mai cha em sẽ chôn xác anh mất, biết điều thì ở lại trường đi. Đây là chuyện người lớn, con nít không nên xen vào."

"Em không phải con nít." Trần Nghiên ưỡn ngực nói.

Ánh mắt của Lâm Dật và Lương Kim Minh hướng về Cố Nam Chi.

"Nhìn, nhìn tôi làm cái gì."

Cố Nam Chi lúng túng di chuyển trong nước, ngay cả khe ngực, cũng bị giấu xuống dưới nước.

"Anh rể, anh sẽ không phân biệt đối xử với em và Mộng Mộng như vậy chứ?" Trần Nghiên phản đối mà nói.

"Anh không có phân biệt đối xử hai người, anh là sợ hai người bị người khác kỳ thị mới đúng."

"Kỳ thị bọn em làm gì cơ chứ."

"Ngay cả bikini cũng mặc không nổi, không phải sẽ bị chê cười sao?"

Trần Nghiên: “...”

Lý Tri Mộng: “...”

Tổn thương trầm trọng!

Lý Tri Mộng cúi đầu nhìn xuống trước ngực mình, sau đó quay ra nhìn Trần Nghiên.

"Độn, độn vào là được chứ gì?"

Lâm Dật: “...”

Lương Kim Minh: “...”

Em bị điên sao?

Cố Nam Chi ở bên cạnh lắc đầu, thật sự là phục hai người này sát đất.

"Anh Lâm, chúng ta ngâm ở đây cũng lâu rồi, ra ngoài lên lầu hai thôi." Lương Kim Minh nói.

"Đi thôi."

Năm người từ trong suối nước nóng đứng lên, cầm điện thoại của mình, quấn khăn tắm đi đến lầu hai.

"Không biết cô gái số 18 có trở lại không, tôi đến đây mấy lần rồi mà vẫn chưa gặp được cô ấy."

Trần Nghiên hứng thú hừng hực nhìn về phía Lâm Dật.

"Anh rể, để một lúc em xoa bóp cho anh, nhân tiện giác hơi cho anh luôn nha."

"Cô còn biết cả cái này nữa hả?" Lương Kim Minh hỏi.

"Tôi đang nghiên cứu Trung Y, mấy chuyện này đều là những thứ mà tôi bắt buộc phải học, hiệu quả phương pháp kỹ thuật này tuyệt đối đứng hạng nhất."

"Vậy cô cũng xoa bóp cho tôi nữa, trùng hợp là khoảng thời gian gần đây eo tôi đang đau nhức."

Trần Nghiên giơ tay ra dấu OK: "Không thành vấn đề."

Nghe được đoạn đối thoại giữa hai người, mọi người xung quanh đều đổ dồn ánh mắt kỳ lạ về phía bọn họ.

Anh rể mang theo em vợ đi ra ngoài chăm sóc sức khỏe, chuyện này suy nghĩ thôi cũng đã thấy kích thích rồi.

Reng reng reng!

Lúc này chuông điện thoại của Lâm Dật vang lên, anh cầm lên nhìn, là Lương Nhược Hư gọi đến.

"Alo?"

"Đã chín giờ rồi, mau trở về đi, nhanh lên một chút, đừng có chơi linh tinh ở bên ngoài nữa."

"Gấp gáp làm gì, dù gì vất vả lắm tôi mới được tới đây một chuyến, chơi một chút có sao đâu."

"Bây giờ là 8:50, trước chín giờ mà mấy người không ra thì tự đi mà gánh hậu quả."

"Con bà nó, cô đúng là người phụ nữ độc ác mà."

Lâm Dật cúp điện thoại, nhìn xung quanh: "Tôi cảm thấy nơi này có chút nguy hiểm, không thích hợp ở lâu, chúng ta nên đi thôi."

"Hả? Đã xảy ra chuyện gì thế? Không phải là chị em biết chuyện rồi chứ?"

"Cô ấy sớm đã biết rồi, kêu chúng ta trở về ngay bây giờ, thu dọn đồ đạc đi, hôm khác lại tới."

"Anh rể, sao anh có thể sợ như vậy chứ, chị vừa gọi một cú anh đã sợ rồi sao? Không phải còn muốn em bóp lưng cho anh hoặc là mát xa gì đó hay sao?"

"Mát xa con khỉ, đi nhanh đi, không xảy ra chuyện bây giờ."

"Người anh em, anh thế này bị lộ tẩy rồi, dám đưa em vợ đi chơi phong lưu khoái hoạt(*), chắc chắn anh sẽ chết rất thảm."

(*)Phong lưu khoái hoạt: vui sướng đến vô cùng, vui đến quên trời quên đất.

Người nói chuyện cao to vạm vỡ, trên người còn có hình xăm, đứng cách Lâm Dật không xa, đang cười hả hê trên nỗi đau của người khác.

"Tôi thì chưa chắc sẽ chết, nhưng cũng khuyên mấy người các anh một câu, đi nhanh đi, nếu không lát nữa có muốn đi cũng không đi được."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 739.

Chương 740. Dục Cầm Cố Túng (*)

(*)Lạt mềm buộc chặt

“Điều này có liên quan gì với chúng tôi, việc của anh bị bại lộ cơ mà.” Gã đàn ông hình xăm nói:

“Anh dẫn cô em vợ ra ngoài, vợ anh còn có thể oán trách lên người chúng tôi sao?”

“Thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư(*).” Lâm Dật nói: “Nếu mấy người không bỏ đi đợi chút thì muộn rồi.”

(*)Cửa thành cháy, vạ đến cá dưới ao

“Thật biết chém gió.” Gã hình xăm nói:

“Chúng tôi cứ ở lại Đại Bảo Kiếm này chơi đấy, ai có thể quản được chúng tôi?”

“Vậy thì chúng ta cùng chống mắt lên chờ đợi, bái bái.”

Lâm Dật vẫy tay: “Đi thôi, đổi chỗ khác tiếp tục chơi.”

Mấy người quay về thay quần áo, trước 9 giờ, bước ra khỏi Hoa Thanh Trì, chuẩn bị đến Đại Đô Hội tiếp tục happy.

Nhưng còn chưa đợi đến khi lên xe, bọn họ đã nhìn thấy mười mấy chiếc xe cảnh sát dừng lại trước cửa của Hoa Thanh Trì.

Mấy chục cảnh sát mặc đồng phục xông vào trong, cảnh tượng có thể so sánh với một bộ phim bom tấn cảnh sát bắt tội phạm.

“Ơ...”

Lý Tri Mộng bị dọa giật mình: “Nghiên Nghiên, đây là trùng hợp hay là người do chị cậu dẫn tới?”

“Ờ… hình như không phải là trùng hợp...”

“Không phải chứ, chị cậu là cục trưởng sao? Sao mà có thể điều động nhiều người như vậy?”

“Không phải là cục trưởng, là thị trưởng.” Lương Kim Minh nói.

“Thị trưởng? Thị trưởng của Trung Hải sao?”

Lương Kim Minh gật đầu.

Cố Nam Chi và Lý Tri Mộng đều kinh ngạc nhìn qua Trần Nghiên.

Chị gái của cô ấy đã là thị trưởng của Trung Hải rồi, vậy Nghiên Nghiên nhà của bọn họ không phải là...

“Các cậu đừng hiểu lầm, chúng tớ là từ nhỏ lớn lên cùng nhau, không phải là chị ruột.” Trần Nghiên cười hi hi nói: “Nhà bọn tớ không có lợi hại như thế.”

Cố Nam Chi vuốt bỏ mồ hôi lạnh trên trán.

Bây giờ hình như không phải là lúc thảo luận nhà ai càng lợi hại hơn.

Cái người tên Lâm Dật này, có thể có mối quan hệ như vậy với chị gái cậu, đây đã vô cùng lợi hại rồi.

Quan trọng nhất là, đã quen biết chị gái cậu rồi, thế mà còn đến tham gia triển lãm du thuyền của đảo Á Loan đó.

Đây có được tính là cặn bã nam không?

Chẳng bao lâu, người trong Hoa Thanh Trì đều bị dẫn ra ngoài, đồng thời còn có gã hình xăm đó nữa.

“Người anh em, đã bảo anh mau bỏ đi rồi, sao mà không nghe lời thế.” Lâm Dật cười ha ha nói.

“Chết tiệt, mẹ nó mày gài bẫy tao!”

“Điều này anh không thể oán trách tôi chứ, lời phải nói tôi đã nói rồi. Du lịch một ngày trại tạm giam, chúc anh chơi vui vẻ.”

Ba người Trần Nghiên đều bị chọc cho cười ngất ngưởng, sau đó từng người lên xe, lái về phía Đại Đô Hội.

Buổi tối hôm đó, Lâm Dật dẫn Trần Nghiên chơi đến hơn 12 giờ đêm, rồi mới đưa bọn họ trở về khách sạn.

“Anh rể, ngày mai cắt băng khánh thành anh có đến không?”

“Tôi thì không đến đâu, chán lắm.” Lâm Dật nói: “Kiểu việc phải xuất đầu lộ diện như này không phù hợp với tôi.”

“Vậy được rồi, bái bai anh rể.”

Lâm Dật gật đầu, sau đó cùng với Lương Kim Minh rời đi.

Đến khi về tới Cửu Châu Các đã là hơn 1 giờ đêm rồi, Kỷ Khuynh Nhan sớm đã say giấc nồng, tư thế ngủ rất khoa trương, nhưng ngủ khá ngon lành.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Kỷ Khuynh Nhan thức dậy, phát hiện bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn rồi.

“Ngài Lâm rất không tệ nha, vậy mà đã làm xong bữa sáng rồi.” Kỷ Khuynh Nhan đứng trên tầng 2, ánh mắt đầy sự đáng yêu, nói.

“Không còn cách nào khác, anh vẫn luôn ưu tú như thế này.”

Kỷ Khuynh Nhan soi kĩ Lâm Dật: “Không phải là tối qua làm chuyện gì trái lương tâm, bây giờ muốn lập công chuộc tội chứ?”

“Trái tim của anh đều để ở chỗ em rồi, cơ bản không có chuyện xấu như em nói.”

“Hì hì...”

Kỷ Khuynh Nhan bật cười, mới sáng sớm đã trêu chọc người ta như thế, ngại quá đi.

“Đợi em một chút, em đi rửa mặt, lập tức xuống ăn cơm.”

“Đi đi.”

Mười mấy phút sau, Kỷ Khuynh Nhan đầu cột dây buộc tóc, đi đôi dép lê lông nhung, từ tầng trên bước xuống, cùng Lâm Dật ăn sáng.

“Hôm nay anh có lịch livestream không?”

“Không có, mấy hôm nay anh đang bận chút chuyện chính.” Lâm Dật thở dài một hơi nói:

“Thứ hai tuần sau, phía bên Mỹ có một buổi Hiệp hội công nghiệp bán dẫn, muốn mời anh đến tham gia, thời hạn bốn ngày, không muốn đi lắm nhưng lại không thể từ chối, thật phiền.”

“Đây không phải chuyện chính sao, có gì phiền chứ, cần thiết phải đi mà.”

“Một lần đi mất bốn ngày đó, anh không nỡ xa em, vì vậy vẫn là không nên đi.” Lâm Dật vừa ăn vừa nói:

“Bây giờ, em và anh cách nhau nếu vượt quá 10m, anh đến ngủ cũng không ngon giấc.”

“Mới sáng sớm, nói điều này làm gì.” Trên mặt Kỷ Khuynh Nhan đỏ ửng:

“Cho dù có không nỡ anh cũng phải đi, đây là công việc, anh cũng không thể cứ đứng chỉ tay năm ngón chứ, dù sao cũng phải nghiêm túc một chút, nếu không làm sao làm tấm gương cho người dưới đây.”

“Em nói cũng có lý.” Lâm Dật nói: “Hay là em đi cùng với anh đi.”

“Ơ...” Kỷ Khuynh Nhan do dự một chút, áy náy nói:

“Như vậy hình như không nên, gần đây công trình kỳ 2 của bến cảng Vọng Giang đã khởi công, vả lại hạng mục của khu vực ngoại ô đó cũng bắt đầu bận rộn rồi, thật sự không cách nào đi cùng với anh được.”

“Ài...”

Lâm Dật thở dài một hơi, đồng thời trong lòng oán thầm nói: “Chính là bởi vì em rất bận, anh mới ngỏ lời mời em đó.”

“Vậy thì một mình anh đi vậy.”

Kỷ Khuynh Nhan buồn rầu sờ mặt của Lâm Dật: “Chỉ bốn ngày thôi mà, rất nhanh là sẽ trở về mà. Em ở nhà đợi anh, cũng sẽ nhớ anh, ngoan.”

“Nhưng vẫn không nỡ xa em mà, thế này phải làm sao.”

“Ai da, anh đã lớn từng này rồi.”

Mặt của Kỷ Khuynh Nhan càng đỏ bừng hơn, cô phát hiện, nếu Lâm Dật mà dính người thì còn lợi hại hơn cả mình.

Quả nhiên, thực tế trong lòng mỗi người đàn ông đều là một đứa trẻ.

Cũng cần được quan tâm che chở.

Muaaaa!

Kỷ Khuynh Nhan hôn một cái lên mặt của Lâm Dật: “Ngoan, phải lấy công việc làm chủ.”

“Một cái mà muốn xong việc sao?” Lâm Dật nói: “Phải hôn thêm mấy cái, nữa nếu không anh sẽ không đi, công ty cũng không quản nữa.”

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng dậm chân: “Anh đây không phải là bắt nạt người ta sao.”

“Anh không quản, em tự xem mà làm.”

“Được được được, em hôn em hôn.”

Kỷ Khuynh Nhan lại hôn lên mặt Lâm Dật thêm mấy cái: “Giờ thì vừa ý rồi chứ.”

“Không tồi không tồi.” Lâm Dật mãn nguyện nói: “Ở nhà đợi anh, anh tranh thủ đi nhanh về nhanh.”

“Ừm ừm.” Kỷ Khuynh Nhan cười gật đầu, ánh mắt đầy hạnh phúc: “Hôm nay không cần livestream, vậy còn có sắp xếp cụ thể nào không.”

“Chuẩn bị đến công ty xem sao, chuyện hệ điều hành điện thoại phải nhanh chóng đuổi kịp thời hạn, không thể tiếp tục lùi sau.”

“Nói cũng phải, một ông chủ như anh cứ không lộ diện cũng không được.” Kỷ Khuynh Nhan cười nói:

“Em chắc ngoại trừ quản lý cấp cao của công ty, thì một số nhân viên bình thường còn không biết ông chủ như anh trông như thế nào ấy chứ.”

“Những người có năng lực đều rất thần bí, cũng thuận tiện cho anh cải trang vi hành.”

“Em thấy anh chính là muốn giả làm heo ăn thịt hổ(*).”

(*) tẩm ngẩm tầm ngầm mà giết chết voi.

“Đúng, dùng thuật ngữ của chúng ta mà nói, chính là giả bộ.”

“Đừng chỉ toàn nói bậy, anh là một doanh nhân thành đạt, cần phải khiêm tốn lịch sự có kiềm chế.”

“Đây là việc Lâm phu nhân phải làm. Việc anh cần phải làm, chính là cao điệu để người khác biết được, đây là vợ của anh.”

“Còn chưa nhận giấy kết hôn đâu, em không phải là vợ của anh.”

Sắc mặt của Kỷ Khuynh Nhan giống như bị thiêu đốt vậy, nào có ai giữa ban ngày ban mặt lại trêu chọc người ta như thế.

Có để người ta đi làm không đây.

Hứ, quá đáng quá rồi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 740.

Chương 741. Không Có Được Người Của Tôi, Thì Bắt Đầu Phát Điên Lên Rồi

Sau bữa sáng, hai người họ đơn giản thu dọn chút đồ đạc, sau đó cùng lái xe đi làm.

Kỷ Khuynh Nhan đến tập đoàn Triều Dương, Lâm Dật đến tập đoàn Lăng Vân.

Vừa đến công ty, Lâm Dật đá văng cửa văn phòng làm việc của Hà Viện Viện, phát hiện bên trong chẳng có một ai.

“Tổng giám đốc Lâm, ngài đến rồi ạ.”

Người mở miệng nói là thư ký của Hà Viện Viện.

“Hà Viện Viện đi làm cái gì rồi?”

“Có một nghiệp vụ đầu tư, Giám đốc Hà và Giám đốc Điền đang ở phòng họp, có cần tôi gọi cho Giám đốc Hà và Giám đốc Điền đến không ạ?”

Lâm Dật lắc đầu: “Không cần đâu, để bọn họ bận đi.”

“Dạ rõ rồi Tổng giám đốc Lâm.”

Đáp lại một câu, Lâm Dật quay người đi tới văn phòng làm việc của Kỳ Hiển Chiêu.

Trong văn phòng, ngoại trừ Kỳ Hiển Chiêu ra, còn có một người phụ nữ tóc ngắn.

Mặc bộ đồ công sở, mái tóc không tính là dài, đến ngang bả vai mà thôi.

Không thuộc kiểu người rất xinh đẹp, nhưng lại rất ưa nhìn.

Lúc Lâm Dật bước vào, cô ta đang bưng trà cho Kỳ Hiển Chiêu.

Lâm Dật có một chút ấn tượng về cô ta, hình như tên là Trương Mẫn, là giám đốc một bộ phận của phía hội ngân sách.

"Tổng giám đốc Lâm!"

Nhìn thấy Lâm Dật bước vào, tâm trạng của hai người đều có chút mất tự nhiên, đứng dậy chào hỏi.

"Lão Kỳ được lắm nha, giám đốc bộ phận cũng phải đến rót nước bưng trà cho anh rồi." Lâm Dật cười ha ha nói:

"Thế này đi, tôi đánh tiếng với phòng nhân sự, điều cô ấy qua đây để làm trợ lý cấp cao của anh nhé."

"Không cần, không cần." Kỳ Hiển Chiêu ngại ngùng nói: "Chỉ là cốc trà, thực tế cũng không có ý gì khác."

Nói xong, Kỳ Hiển Chiêu hất hất đầu với Trương Mẫn: "Đi bận việc của cô đi."

"Tổng giám đốc Lâm, giám đốc Kỳ, tôi đi trước đây."

Trương Mẫn cúi đầu, ngượng ngùng bỏ đi.

Lâm Dật bĩu môi, nhìn không ra là vui vẻ hay là tức giận.

Hà Viện Viện là cái đồ ngốc nghếch, nếu cô mà không chủ động một chút, lão Kỳ không chừng chẳng còn là của cô nữa đâu.

Mẹ nó thật là sai mà.

Dường như chưa thỏa mãn, Lâm Dật lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn wechat cho Hà Viện Viện.

"Cái gì cũng không phải, xong cái con bê(*)."

(*)Ngôn từ địa phương, dùng để diễn tả người hoặc sự việc không đạt đến trạng thái hoặc mục đích dự kiến.

Hà Viện Viện: "?"

Tôi làm sao rồi à?

"Tổng giám đốc Lâm, nghiệp vụ về phương diện điện thoại di động đã có tiến triển rồi. Chúng tôi tìm được một nhà máy nhỏ, nhưng thiết bị chỉ có khả năng sản xuất ở quy mô nhỏ, vừa hay chúng ta đang làm còn là loại máy cấp thấp tầm 1000 tệ, thay đổi một chút dây chuyền sản xuất chắc có thể thỏa mãn yêu cầu của chúng ta."

"Chi phí bao nhiêu tiền?"

"8 triệu tệ."

"Hả? Thu mua một nhà máy nhỏ cần nhiều tiền vậy sao?"

"Đối phương không chịu nhượng bộ, vì vậy..."

"Anh không cần phải tự đổ trách nhiệm lên bản thân mình, Hà Viện Viện là người keo kiệt, nếu như không có chút nguyên nhân, cô ấy không thể nào tiêu tiền lãng phí như thế này."

"Ờ..."

Kỳ Hiển Chiêu sững sờ một chút, ông chủ đúng thật là liệu việc như thần à!

"Viện Viện nói, con trai của ông chủ trông rất đẹp trai, khiến cô ấy không có dục vọng mặc cả giá."

“Cái gì?”

Lâm Dật cầm điện thoại, gửi tin nhắn wechat cho Hà Viện Viện: “Khúc gỗ, chúc cô cả đời này độc thân!”

Hà Viện Viện: “?”

Mẹ nó tôi chọc giận ai rồi?

Hà Viện Viện đang ở trong phòng họp, chụp lại màn hình cuộc nói chuyện của Lâm Dật với mình, gửi lên nhóm, kèm lời nhắn:

“Không chiếm được người của tôi, ông chủ bắt đầu phát điên lên rồi.”

Trong văn phòng làm việc, Kỳ Hiển Chiêu giới thiệu một chút với Lâm Dật công việc gần đây.

Kế hoạch lên sàn của Long Tâm đã đến giai đoạn cuối cùng rồi, nhanh thì trong một tuần, chậm thì nửa tháng là có thể rõ ràng rồi.

Mà bố cục ở bên Hồng Kông đã bắt đầu từ từ triển khai.

Tất cả đều đang được tiến hành một cách có trật tự.

Cạch!

Cửa văn phòng của Kỳ Hiển Chiêu bị mở ra, Hà Viện Viện cùng Điền Nghiên bước vào.

“Họ Lâm kia, anh có ý gì hả?” Hà Viện Viện nói: “Tôi đi đàm phán một vụ đầu tư, anh mắng tôi làm cái gì.”

Điền Nghiên đứng ở một bên cảm thán, vẫn là Giám đốc Hà lợi hại mà.

“Tôi hận không thể một chân đạp chết cô đó, cho cô cơ hội mà không biết dùng.”

“Hử? Cho tôi cơ hội gì cơ?”

Hà Viện Viện bị mắng một cách vô lý. Tôi vẫn luôn rất nghiêm túc làm việc có được không hả.

“Tổng giám đốc Lâm, đây là khoản đầu tư mà chúng tôi vừa đàm phán, ngài muốn xem qua không?” Điền Nghiên hỏi thăm dò.

Nếu như Lâm Dật không ở công ty, những chuyện này, bản thân có thể làm chủ được.

Nhưng lúc này, ông chủ đến rồi, tất nhiên phải để ông chủ xem xem.

“Đây là trò chơi gì đây? Đầu tư cho Đấu Ngư à?”

“Đây là tương lai của công ty, ở bố cục phương diện giải trí, cũng thuận tiện cho việc kiểm soát dư luận.”

“Nội dung thì tôi không cần xem, mấy người tự xử lý đi.”

Lâm Dật không quá quan tâm đến việc của phương diện này, sau khi bàn giao xong mấy câu, anh lái xe đến viện nghiên cứu.

“Tiểu Dật đến rồi.”

Lâm Dật bước tới, Trầm Thiên Trác đi đến chào hỏi, đồng thời, Lục Dĩnh cũng đi theo.

“Trầm lão đại, nghiên cứu bên anh thế nào rồi, tiền còn đủ tiêu hay không.”

“Quá đủ rồi.” Trầm Thiên Trác nói: “Mấy ngày trước cậu chuyển đến 30 tỉ, chắc đủ tiêu một thời gian rồi.”

“Vậy thì được.” Lâm Dật nói:

“Về mặt tiền bạc, anh yên tâm mạnh dạn chi tiêu, không phải lo lắng, cho dù sau cùng không nghiên cứu ra được cái gì, cũng không sao cả, thế nào cũng đừng có áp lực là được rồi.”

“Làm vậy sao được, cậu cho tôi nhiều tiền như thế, nếu như không nghiên cứu ra cái gì, vậy thì sai quá rồi.”

Đối với sự ủng hộ của Lâm Dật, Trầm Thiên Trác vẫn luôn ôm cảm kích trong lòng.

Cũng đích xác thực hiện lời hứa ban đầu rồi.

Gần như kinh phí không giới hạn và tự do học thuật vô hạn.

Cảm giác ở nơi này thật sự quá tốt.

“Trầm lão đại, tình hình của máy in bản thạch lúc này như thế nào rồi, phía bên này của anh có sắp xếp gì sao?”

“Đi thôi, ở đây không phải là chỗ để nói chuyện.” Trầm Thiên Trác vỗ vỗ lên bả vai của Lâm Dật, hai người đi ra phía ngoài viện nghiên cứu, ngồi trên bậc cầu thang ở bên cạnh.

Trầm Thiên Trác lấy ra hai điếu thuốc lá, đưa cho Lâm Dật, hai người tiện thể châm lửa, bắt đầu hít hà khói thuốc.

Lục Dĩnh đứng phía sau hai người họ, đối với một vài hành vi của đàn ông, cảm thấy rất hiếu kỳ.

Chỉ là bậc cầu thang bê tông bình thường, tại sao khiến hai người họ ngồi ra thành cảm giác ở Starbucks?

“Chúng tôi đang nghĩ cách đánh bại, khắc phục vấn đề bồi thường quang sai của máy in bản thạch, đây cũng là điểm mạnh của tôi.” Trầm Thiên Trác nói tiếp:

“Chỉ cần đánh bại hạng mục kỹ thuật này, chúng ta sẽ sở hữu kỹ thuật tốt nhất trên thế giới, tiếp đến lấy được điều kiện của các bộ phận tương đồng, máy in thạch bản của chúng ta sản xuất chính là loại tốt nhất trên toàn thế giới, riêng việc chế tạo máy in thạch bản thì đừng nghĩ tới, điều này không khả năng, bắt buộc cả thế giới phải hợp tác mới được.”

Lâm Dật gật đầu, đồng ý với lời của Trầm Thiên Trác.

“Vậy được, Trầm lão đại, anh cứ tiếp tục làm đi, có khó khăn nhớ nói với tôi.”

Trầm Thiên Trác nhún nhún vai: “Khó khăn duy nhất, chính là vấn đề nguồn sáng của Cymer thôi, cái này có cách nào kiếm được không?”

“Được, giao cho tôi là được rồi, tôi cũng đang xử lý việc này mà.”

“Vậy thì ngoại trừ cái này, những vấn đề khác không lớn rồi.” Trầm Thiên Trác nói: “Đúng rồi, chỗ tôi còn có mấy phần báo cáo. Cậu đã đến rồi thì tiện thể ký đi?”

“Cũng được.”

Quay trở vào trong viện, Lâm Dật ký hết mấy phần báo cáo nghiên cứu gần đây.

Reng reng reng!

Điện thoại của Lâm Dật đúng lúc này reo lên, là số điện thoại người lạ.

“Là anh khẩu trang phải không?”

“Là tôi, cô là ai?”

“Tôi là Lý Lâm, giám đốc bộ phận thị trường của Đấu Ngư, lúc trước chúng ta có nói chuyện điện thoại rồi. Tôi đến Trung Hải rồi, tôi muốn nói chuyện với anh về việc ký hợp đồng.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 741.

Chương 742. Có Thể Anh Ta Là Một Người Cực Kỳ Xấu Xí Không Ai Sánh Bằng

Lâm Dật sững ra một lúc: “Tôi nhớ ra cô là ai rồi.”

“Chúng ta hẹn một địa điểm gặp nhau, cũng đúng đến giờ trưa, tiện thể ăn cơm luôn.”

“Cũng được, cô cho địa chỉ, tôi qua tìm cô.”

“Tôi đang ở đường Thế Kỷ, ở đây có một nhà hàng tây tên LK, anh biết không?”

“Biết, thế đợi tôi, lát nữa gặp.”

Tắt điện thoại, Lâm Dật gọi điện cho Trầm Thiên Trác chào một câu, sau đó lái xe qua nhà hàng tây mà Lý Lâm nói, đồng thời đeo khẩu trang che mặt mình lại.

Trong nhà hàng tây LK, Lý Lâm và Quách Thế Bác tìm một góc tương đối yên tĩnh, ngồi đợi Lâm Dật đến.

Liên quan đến việc ký hợp đồng, Lý Lâm hoàn toàn có thể tự mình xử lý được.

Nhưng vẫn còn liên quan đến đầu tư, cho nên Quách Thế Bác phải đến cùng.

“Người của tập đoàn Lăng Vân cũng dễ nói chuyện quá.” Quách Thế Bác nói:

“Dựa vào cấp bậc của hai chúng ta mà có thể gặp được hai phó tổng giám đốc của họ thì thật là không dễ dàng gì.”

“Tôi cũng không ngờ.” Lý Lâm nói:

“Chúng ta đến đây là để thăm dò, xem họ có ý định đầu tư hay không, không ngờ họ lại trực tiếp đầu tư luôn, tuyệt đối là thu hoạch ngoài mong muốn.”

“Dựa vào quy mô hiện giờ của tập đoàn Lăng Vân, 678 triệu chỉ là con số nhỏ, tùy tùy tiện tiện có thể đầu tư.”

“Đúng thật có khả năng như vậy.” Lý Lâm nói tiếp:

“Vừa rồi khi chúng ta đàm phán, mới chỉ nói đơn giản vài câu mà đã đưa tiền rồi, nếu là mấy công ty đầu tư khác thì không mười ngày cũng nửa tháng mà chưa chắc đàm phán xong.”

Quách Thế Bác đưa hai tay ra phía sau đầu gối lên: “Đây là công ty lớn nên khác với công ty chúng ta. 678 triệu, xem như là một khoản đầu tư rất lớn với chúng ta, nhưng đối với họ chỉ là nước mà thôi.”

Lý Lâm gật đầu, sau đó vuốt lại tóc: “Việc đầu tư coi như đã làm xong, việc còn lại là ký hợp đồng, nếu tất cả thuận lợi, nói không chừng tối nay chúng ta có thể trở về rồi.”

“Ha ha!” Trên mặt Quách Thế Bác lộ vẻ khinh thường, nói:

“Trần lão đại đúng là coi trọng anh ta, lại còn để bảo đảm hợp đồng là 5 triệu tệ. Theo tôi thấy, anh ta căn bản không đáng cái giá đó.”

“Đã là lúc nào rồi mà anh vẫn còn nói những lời phiến diện như vậy.” Lý Lâm nói tiếp:

“Theo tôi thấy, bất kể nhìn từ phương diện nào người streamer tên Mạnh Kim Dương kia cũng đều không phải là đối thủ của anh ta, Trần lão đại chọn ký với anh ta là lựa chọn đúng đắn nhất.”

“Mà tôi cảm thấy, không cần một thời gian dài nữa, anh ta sẽ trở thành streamer hàng đầu game, tập trung đào tạo chắc chắn không sai. Giống như hôm qua, anh ta còn đi đến khu cảnh giới để livestream, thường thì các streamer không có khả năng như vậy. Cho nên đối với năng lực của anh ta, tôi vẫn có một thái độ tích cực.”

“Anh ta mới livestream vài lần mà chất lượng thực sự rất cao, nhưng tôi không tin anh ta sẽ luôn giữ vững được phong thái như vậy.” Quách Thế Bác nói tiếp:

“Mà cô có bao giờ nghĩ vì sao anh ta luôn đeo khẩu trang và kính râm không?”

“Vấn đề này có cần thiết phải thảo luận không? Bây giờ streamer không phải đều rập theo một khuôn khổ sao, anh ta làm như vậy là muốn thể hiện sự đặc biệt của mình, tôi nghĩ cũng không tồi.”

“Thực sự cũng có khả năng như vậy, nhưng cũng có khả năng diện mạo của anh ta quá xấu, làm như vậy để che đi?” Quách Thế Bác nói tiếp:

“Đến một ngày, người khác biết được diện mạo thật của anh ta, vậy vẫn còn nhiều người thích anh ta nữa không?”

“Ngoài ra, đứng đầu danh sách hâm mộ đều là giới nữ, nếu biết anh ta là một người cực kỳ xấu không ai sánh bằng, thì chắc chắn sẽ không để ý đến anh ta nữa. Cũng giống như streamer trước tên Kiều Bích La, tạo thành ảnh hưởng tồi tệ cỡ nào cô cũng biết mà.”

“Tôi nghĩ vấn đề này không lớn, anh ta cũng không phải là streamer nhan sắc, mà là dựa vào thực lực thu hút mọi người. Cho nên có đẹp hay xấu, với nhân khí của anh ta sẽ không bị ảnh hưởng nhiều.”

“Nhưng cô cũng biết, trong xã hội này, nhan sắc là chính nghĩa, người không có nhan sắc, chỉ sợ đến đàn ông cũng không để ý.”

“Lý do của anh quá vô lý rồi, mà nó còn mang nặng tính chủ quan. Tôi hy vọng anh có thể đánh giá điều này một cách khách quan.”

“Tôi đã rất khách quan rồi, cho nên tôi hy vọng khi nói về hợp đồng, cô đừng đưa cho anh ta cái giá quá cao.” Quách Thế Bác nói tiếp:

“Nếu không đồng ý thì cho anh ta đi, streamer muốn ký hợp đồng với chúng ta không chỉ có mình anh ta, không thiếu một người như anh ta, tóm lại tôi không coi trọng anh ta lắm.”

“Vậy chúng ta cùng đợi mà xem.” Lý Lâm nhìn đồng hồ:

“Đợi chút nữa anh cũng khách khí một chút, đừng biểu hiện không nhẫn nại như thế, nếu như để những trang mạng khác lôi kéo mất sẽ thiệt hại rất lớn đối với chúng ta.”

“Yên tâm đi, trong lòng tôi có tính toán.”

Dặn dò mấy câu, Lý Lâm nhìn thời gian, cảm thấy Lâm Dật chắc sắp đến rồi.

Mấy phút sau, Lý Lâm nhìn thấy Lâm Dật từ bên ngoài bước vào, đứng dậy chào hỏi:

“Chúng tôi ở đây.”

Nghe thấy tiếng người với gọi, Lâm Dật nhìn qua thấy Lý Lâm mặc bộ váy màu xanh dương, mái tóc được búi sau đầu, chuẩn bị khá là tinh tế.

Lâm Dật đoán, người này chắc chắn là Lý Lâm, người đã liên lạc với mình rồi.

Quách Thế Bác ngồi ở bên cạnh, liếc nhìn Lâm Dật một cái, lẩm bẩm một mình:

“Đều đã gặp mặt rồi còn cải trang như này, chỉ biết giả thần giả quỷ, làm màu.”

Lý Lâm lườm Quách Thế Bác, ánh mắt có chút oán trách.

Đã đến lúc này rồi, làm sao vẫn có thái độ phẫn nộ sâu đậm như vậy, có phải là có chút nhỏ mọn không?

Quay lại nhìn Lâm Dật, Lý Lâm cũng có chút khó hiểu.

Đã mặt đối mặt rồi, còn mang khẩu trang và kính râm.

Điều này tạo ra cảm giác không có thành ý rồi.

Lâm Dật bước tới, hai người lịch sự bắt tay.

“Anh trai khẩu trang, mời ngồi.”

Lâm Dật gật đầu, kéo chiếc ghế ra ngồi xuống.

“Anh trai khẩu trang, anh họ gì?”

“Tôi họ Lâm.”

“Anh Lâm có thể tháo khẩu trang và kính râm ra không, chúng ta mặt đối mặt đàm phán chứ?”

“Vẫn là không nên thì hơn, đây là phong cách cá nhân của tôi, không thể dễ dàng phá vỡ.”

“Bây giờ không phải đang livestream, vả lại nhìn ở góc độ nào đó, chúng tôi cũng xem như là ông chủ của anh, còn cần thiết phải đeo khẩu trang và kính râm sao?”

“Không phải nguyên tắc được thiết lập ra chính là để tuân thủ theo sao, tùy ý phá hoại không phải chẳng còn ý nghĩa nữa à.”

Lý Lâm hơi cau mày, trong lòng oán thầm nói:

“Chẳng lẽ thật sự bị Quách Thế Bác nói trúng rồi, xấu xí không ai sánh bằng.”

Nhưng nhìn khí thế và mái tóc của anh ta, thêm dáng người cân đối, cảm giác cho dù có xấu xí, chắc cũng sẽ không xấu đến mức nào đâu.

Chẳng lẽ là dung nhan bị hủy hoại rồi?

Điều này có chút cường điệu quá.

“Được rồi, nếu như anh Lâm không muốn lộ mặt, vậy thì tôi cũng không miễn cưỡng.” Lý Lâm gọi nhân viên phục vụ đến: “Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Đằng nào cũng là mấy người mời khách, sắp xếp thế nào tùy hai người.” Lâm Dật thản nhiên nói.

Lý Lâm gọi một vài món, trong khi chờ món ăn đã dọn lên, từ trong túi xách lấy ra tệp văn bản đã được chuẩn bị sẵn, đặt lên trước mặt của Lâm Dật.

“Anh Lâm, đây là bản hợp đồng chúng tôi đã chuẩn bị, anh xem qua chút đi.”

Lâm Dật bắt chéo chân, lật bản hợp đồng ra xem, hơi cau mày lại hỏi:

“Hàng tháng thời gian lên livestream phải hơn 100 tiếng sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 742.

Chương 743. Anh Lùn Như Thế, Sao Không Đi Bán Bánh Hấp Đi

“Điều kiện này có vấn đề gì sao? Đây đâu tính là quá khắt khe đúng không?” Lý Lâm đổi tư thế nhìn Lâm Dật, nói:

“Thời gian yêu cầu livestream này đã coi như là quá ngắn rồi, những người mới vào nghề này đều làm ít nhất từ 150 đến 200 tiếng đó.”

“Tôi làm livestream này chỉ vì giải trí, cô bắt tôi ngày ngày ngồi trước máy quay là điều không thể.” Lâm Dật nói tiếp:

“Còn đối với các điều kiện khác thì cũng không có gì là khắt khe, đều có thể miễn cưỡng đáp ứng các người.”

“Ơ…”

Điều này đã đẩy Lý Lâm vào thế khó.

Làm nghề livestream này quan trọng là phải phát sóng thời gian dài.

Chỉ sợ dù bạn có nổi tiếng đến như thế nào, nếu một tháng mà không phát sóng mấy lần thì cũng bị khán giả lãng quên.

Mạng internet không có bộ nhớ.

“Về việc livestream thời gian dài chẳng lẽ không có đất thương lượng sao?” Lý Lâm hỏi thăm dò.

Cô ấy thực sự không muốn tuột mất Lâm Dật.

“Đúng là không có. Nếu không ngoài dự kiến, thì trong nửa tháng nữa tôi sẽ livestream liên tục, nếu tính ra thời gian mỗi ngày thì cũng hơn 3 tiếng, nhưng về sau tôi không dám đảm bảo.”

“Nhưng tiền ký hợp đồng của chúng ta tận 5 triệu, chẳng lẽ anh không suy nghĩ lại sao?”

Lâm Dật rung vai: “Cô nhìn tôi giống như người thiếu tiền không?”

“Ha…”

Quách Thế Bác khinh thường hừ lạnh nói:

“Nếu như không thiếu tiền thì anh làm streamer làm gì?”

“Đây là lý do vô lý gì vậy? Chẳng lẽ có tiền thì không được làm streamer à?” Lâm Dật nói tiếp:

“Anh thấp thế, sao cũng không đi bán bánh hấp đi.”

“Anh!”

“Anh cái gì mà anh?” Lâm Dật nhìn Lý Lâm, nói: “Để tên ngốc này tránh xa tôi một chút, nhìn đã thấy phiền.”

“Anh nói ai ngốc.”

“Anh nói xem, điều này còn phải xác nhận lại sao? Đúng là đủ ngốc.”

“Với những người không có tố chất, đúng là không có cách nào nói chuyện.” Quách Thế Bác đứng dậy nhìn Lý Lâm, nói:

“Chúng ta đi, chuyện chính đã nói xong rồi, không cần phí thời gian với anh ta nữa.”

“Chuyện vẫn chưa xong, đợi chút đã.” Lý Lâm nói.

So với Lâm Dật, quan hệ của Lý Lâm và Quách Thế Bác thì tốt hơn.

Nhưng cô ấy không muốn buông Lâm Dật một cách dễ dàng như thế.

Lý Lâm trước sau kiên định, chỉ cần Lâm Dật phát sóng tử tế thì tương lai nhất định sẽ trở thành streamer hàng đầu, nên vẫn muốn tranh đấu.

“Còn chuyện gì để nói với anh ta nữa.” Quách Thế Bác lạnh lùng nói:

“Chuyện đầu tư đã nói xong rồi. Tìm anh ta cũng chỉ là thuận đường mà thôi, anh ta đã không cân nhắc thì chúng ta cũng không cần phải níu kéo.”

“Đây…”

Lý Lâm có chút khó xử, không biết phải làm sao mới ổn.

“Thôi không phải nghĩ đến chuyện đầu tư nữa, chắc chắn là không thành.” Lâm Dật một bên xem điện thoại một bên nói.

“Không thành?” Quách Thế Bác lạnh lùng nhìn Lâm Dật.

“Anh hiểu cái khỉ gì, chuyện đầu tư của chúng tôi đã đàm phán xong hết rồi, mà đối phương còn đồng ý đầu tư cho chúng tôi 678 triệu tệ, anh cho rằng anh là ai? Bắt ép ai, hù dọa tôi chắc?”

“Đồng ý thì đồng ý, nhưng không phải tiền vẫn chưa chuyển vào tài khoản của các người sao, tất cả đều có biến số, anh nói có phải không?”

“Anh cho rằng đây chỉ là trò chơi sao?” Quách Thế Bác cười nói:

“Một công ty lớn giống như tập đoàn Lăng Vân, khi việc họ đàm phán xong, anh nghĩ có thể dễ dàng thay đổi không?”

Quách Thế Bác khinh thường lắc đầu: “Giống như những người thuộc tầng lớp thấp hơn như anh, đừng cố tìm ra các quy tắc và hành vi của những người thuộc tầng lớp trên, đây không phải là điều anh có thể biết được.”

Lâm Dật bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Nói anh là đồ ngốc đúng thật là không sai. Đm anh xem xã hội này là chung sống hài hòa rồi sao? Chuyện đồng ý với anh thì nhất định phải làm sao?”

Reng reng reng!

Đúng lúc Quách Thế Bác chuẩn bị phản kích thì điện thoại Lý Lâm kêu lên.

“Các anh đừng ầm ĩ nữa, tổng giám đốc Điền gọi đến.”

“Thế thì cô mau nghe máy đi.” Quách Thế Bác thu lại thái độ của mình, không nói gì nữa.

Đối phương là phó tổng giám đốc phụ trách nghiệp vụ đầu tư với tập đoàn Lăng Vân, giờ này gọi điện thoại đến chắc là có chuyện quan trọng muốn nói.

“Tại sao lại như vậy? Chúng ta không phải đã đàm phán xong rồi sao?”

“Phát sinh vấn đề ở đâu chứ? Bây giờ tôi đang ở gần đây, có thể giải đáp tất cả các nghi vấn.”

“Thế thì chúng ta hẹn một thời gian để gặp lại được không? Tôi nghĩ rằng ở đây chắc chắn có điều gì đó hiểu lầm rồi.”

“À, được.”

Lý Lâm giống như quả bóng bay bị xì hơi, buồn bã ngồi xuống ghế.

Cô ấy thực sự không hiểu, tất cả đều tiến triển thuận lợi, sao đến lúc này rồi còn phát sinh vấn đề?

“Xảy ra chuyện gì à?” Nhìn thấy biểu cảm khác thường của Lý Lâm, Quách Thế Bác hỏi.

“Tổng giám đốc Điền vừa gọi điện cho tôi, nói chuẩn bị rút vốn, không muốn đầu tư.”

“Lý do gì thì không nói, chỉ nói không muốn đầu tư.”

Biểu cảm của Quách Thế Bác như sụp đổ.

Chuyện này công ty đều biết cả, nếu bây giờ nói với bọn họ tập đoàn Lăng Vân rút vốn, chắc chắn bọn họ sẽ cho rằng vấn đề là do chúng ta, đến lúc này rồi làm thế nào để nói với Trần lão đại?

“Anh xem tôi vừa nói cái gì nhỉ, tiền chưa vào tài khoản thì vẫn có khả năng thất bại, đúng như tôi nói rồi.” Lâm Dật bình tĩnh nói.

“Mẹ nó! Anh câm mồm, đều do anh nguyền rủa.”

“Sao anh không nói là do anh ngốc quá đi, nếu không phải do anh thì không chắc dự án này lại thành đó.”

“Mẹ nó liên quan gì đến tôi.”

“Nếu bây giờ anh đưa đơn từ chức hoặc cút khỏi tầm nhìn của tôi, thì nói không chừng hạng mục này có khả năng thành.”

Lý Lâm nghi ngờ nhìn Lâm Dật.

Cảm nhận việc này trùng hợp làm cho người ta không thể tin.

Chẳng lẽ việc này có liên quan gì với người đàn ông trước mặt sao?

Không có khả năng đó đâu.

Anh ta là một streamer, sao lại có năng lực ngăn cản được chuyện đầu tư giá trị 678 triệu tệ như vậy.

“Mẹ nó, anh cho rằng anh là ai chứ, là ông chủ của tập đoàn Lăng Vân chắc?”

“Chuyện này không cần anh bận tâm.” Lâm Dật cười nói:

“Nếu anh làm theo lời nói của tôi, hạng mục này vẫn có thể thành, nếu không đừng trông ngóng vào việc đầu tư nữa.”

Quách Thế Bác tức giận hất tay áo comple.

“Được, nếu anh thật sự có năng lực để hạng mục này thành công, ông đây sẽ từ chức, nếu không có năng lực này thì ngoan ngoãn từ đây lăn ra ngoài! Nhớ lấy, tôi nói là chính là lăn.”

“Lão Quách, anh nói gì đó? Chú ý chút hình tượng, đây là nơi công cộng.”

Lý Lâm nhìn xung quanh, phát hiện mọi người trong quán đều đang nhìn về hướng này, chốc lát cảm thấy ái ngại.

Bữa cơm này không cần ăn nữa.

“Anh Lâm, chúng ta đi, không ở đây ăn nữa, thay một địa điểm khác nói chuyện.”

“Đến thì cũng đã đến rồi, thay địa điểm làm gì.” Lâm Dật nói.

“Nhưng nhiều người nhìn vậy, ở đây không thích hợp để dùng bữa nữa.”

“Không sao, đợi chút anh ta đi luôn bây giờ.”

“Đi?”

Reng reng reng!

Trong lúc Lý Lâm không rõ chuyện gì đang xảy ra thì điện thoại lại vang lên.

Làm cho cô ấy càng thêm ngạc nhiên là người gọi đến lại là Điền Nghiên.

“Xin chào tổng giám đốc Điền.”

“Lại, lại dự tính tiếp tục đầu tư sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 743.

Chương 744. Xem Ra Cô Cũng Là Người Trong Cuộc

“Ừm hả? Cô nói cái gì?”

Quách Thế Bác ngây ngẩn cả người.

“Điền tổng nói, lại tiếp tục ư…”

“Tiếp tục đầu tư? Không phải đã lặp lại nhiều lần rồi sao?”

“Tôi cũng không biết bên Điền tổng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là lại tiếp tục đầu tư.”

“Vậy thì tốt quá, nếu không thì cũng không biết làm sao để giải thích chuyện này với Trần lão đại.”

Vẻ mặt Lý Lâm hiện lên chút xấu hổ, nói:

“Nhưng vấn đề là, chuyện giữa anh và Lâm tiên sinh…”

“Với cậu ta thì sao?”

Quách Thế Bác lập tức thay đổi sắc mặt, hiện lên vẻ xấu hổ, có chút không biết nên làm sao đối mặt với chuyện này.

“Chuyện đầu tư hạng mục đã thành, anh có phải là nên thực hiện lời hứa kia hay không?”

“Hừ, hạng mục đều đã thành, cậu cho rằng tôi sẽ quan tâm đến nó nữa sao?”

Quách Thế Bác rất không biết xấu hổ mà nói.

“Không quan trọng, dù sao giữa anh và hạng mục này chỉ có thể giữ một cái, về phần làm sao để chọn, tôi tin lãnh đạo của các người tự mình biết rõ.”

Nói xong, Lâm Dật rời đi trước, không muốn lãng phí nước miếng với bọn họ nữa.

“Lâm tiên sinh, anh chờ một chút.”

Lý Lâm cầm túi xách của mình, giẫm lên giày cao gót đuổi theo.

“Lâm tiên sinh, chúng ta còn chưa có nói xong, đừng đi vội như vậy.”

“Còn có gì để nói nữa sao? Hợp đồng cũng ký không thành, có vẻ như đã không còn gì để nói nữa đúng không.” Lâm Dật đứng tại cửa ra vào, nói.

“Có một số việc chúng ta có thể thương lượng mà, dù sao cũng phải thương lượng ra kết quả, nếu cứ đi như thế thì mọi chuyện sẽ rất khó giải quyết.”

“Vậy được thôi, chúng ta nói tiếp, nhưng đừng mang theo tên ngốc kia nữa, nhìn đã thấy phiền.”

Lý Lâm trầm mặc một lát, rồi gật gật đầu.

“Bên cạnh có một quán cafe, đến đó đi.”

“Không cần, có gì muốn nói thì nói tại đây là được rồi, lát nữa tôi còn có việc.”

“Tại phần thời gian phát sóng trực tiếp chẳng lẽ không thể linh động một chút sao?”

“Ừm.”

“Tôi còn có một vấn đề, anh có thể cam đoan, sẽ luôn livestream trên nền tảng Đấu Ngư không?”

“Chuyện này không thành vấn đề, tôi sẽ không đổi nền tảng.”

Nghề nghiệp streamer này là do hệ thống phát xuống, hệ thống đã chọn Đấu Ngư, anh đương nhiên là không có khả năng đổi rồi.

Lý Lâm nhẹ nhàng thở ra.

Nếu như ngay cả yêu cầu này, anh ta đều không thể đáp ứng, vậy thì thật sự không cần phải ký làm gì.

Mà kết quả cũng không tính quá xấu, ít nhất có thể giữ anh ta lại Đấu Ngư.

Kiếm lời một chút cũng tính là kiếm lời.

“Vậy thì như vậy đi, tôi sẽ trở về thay đổi hợp đồng, sẽ không còn hạn chế về thời gian livestream nữa, nhưng nếu là như vậy, phí hợp đồng có thể sẽ...”

“Vừa rồi không phải đã nói rồi sao, tôi không có hứng thú đối với tiền, phí hợp đồng gì đó cũng không đáng để quan tâm.”

“Vậy thì tốt, cứ quyết định như vậy đi.” Lý Lâm đưa tay ra, bắt tay với Lâm Dật, “Chờ tôi trở về thay đổi hợp đồng, sau đó chúng ta sẽ ký kết chính thức.”

“Được.”

“Ừm, mạo muội hỏi một chút, anh có dự định livestream gì trong lần tiếp theo chưa.”

“Ngày mốt, Đảo Á Loan có buổi triển lãm du thuyền, tôi chuẩn bị đến đó trực tiếp.”

“Chính là phiên bản thịnh yến Hải Thiên kia sao?”

“Đúng, chính là nó.”

Lý Lâm có chút mơ hồ, “Ngay cả nơi đó anh cũng có thể đến sao?”

Chuyện liên quan tới triển lãm du thuyền Đảo Á Loan, Lý Lâm cũng có biết một chút.

Biết đó là nơi phú hào Trung Quốc tụ hội.

Đến lúc đó, vô số phú hào và phú nhị đại đều sẽ tụ tập ở đây.

Trong đó thậm chí không thiếu những ngôi sao quen thuộc.

Nhưng những buổi gặp gỡ tư nhân này, người bình thường đều không vào được.

Đừng nói là một streamer như anh ta mà ngay cả mình cũng không có tư cách.

“Vốn dĩ tôi cũng không muốn đi, nhưng cư dân mạng muốn nhìn, vậy liền dẫn bọn họ đi kiến thức một chút.”

“Vậy tôi còn có một chuyện, muốn nói với anh một chút.” Lý Lâm nói.

“Chuyện gì vậy?”

“Qua mấy ngày nữa sẽ có hoạt động livestream giúp đỡ nông dân, các streamer lớn của nền tảng cũng sẽ tham gia, tôi muốn đề cử anh đi, anh có thời gian không?”

“Thời gian của tôi rất dư dả, không thành vấn đề.”

Hoạt động livestream giống như vậy, Lâm Dật đương nhiên là sẽ không từ chối, truyền bá càng nhiều thì tốc độ hoàn thành nhiệm vụ sẽ càng nhanh.

“Vậy thời gian trực tiếp và địa điểm cụ thể đến lúc đó tôi sẽ thông báo cho anh, nhưng chuyện này quyết định như vậy sẽ không có vấn đề gì chứ.”

“Không thành vấn đề, chuyện sau đó, tự cô sắp xếp là được.”

“Đúng rồi, còn có một chuyện nữa, tôi muốn nói với anh.” Lý Lâm nói:

“Nếu như anh thật sự đến Á Loan để livestream, ngàn vạn lần phải chú ý chừng mực.”

“Chừng mực sao?” Lâm Dật nhìn Lý Lâm, “Xem ra cô cũng là người trong cuộc a.”

Lời nói của Lâm Dật khiến cho gương mặt Lý Lâm đỏ lên, nói:

“Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, đối với loại địa phương kia hẳn là đều biết rõ đi. Cho nên lúc anh livestream phải chú ý một chút, nhìn xem thứ gì có thể truyền bá, thứ gì không thể truyền bá.”

“Cô đang sợ tôi bị dìm chết đúng không.”

“Nếu như xảy ra vấn đề, thì cũng không phải là một mình anh bị dìm chết mà toàn bộ nền tảng đều sẽ bị dìm chết theo.”

“Được rồi.” Lâm Dật nói ra: “Nếu như không còn chuyện gì khác, tôi đi trước đây.”

“Ừm.” Lý Lâm gật gật đầu, nhìn bóng lưng của Lâm Dật, từ đầu đến cuối cô vẫn có chút nhìn không thấu anh.

Nếu như anh ta thật sự rất có tiền, tại sao lại còn muốn làm streamer?

Còn có, vấn đề đầu tư của tập đoàn Lăng Vân rốt cuộc là trùng hợp hay là do anh ta đây?

Chẳng lẽ anh ta là bạn tốt với Điền tổng?

Quá quỷ dị.

Ong ong ong _ _

Ngay lúc Lý Lâm đang ngây người, chợt nghe từng tiếng gầm rú truyền đến.

Bất ngờ phát hiện, một chiếc Bugatti màu đen chạy qua trước mặt mình!

Trái tim Lý Lâm chợt nhảy lên, bởi vì cô nhìn thấy người ngồi ở trong xe, thế mà lại là Anh trai khẩu trang!

“Anh, anh ta thế mà lại có tiền như vậy?”

Khó trách lại chướng mắt phí hợp đồng mà mình đưa ra, nhiêu đó còn không đủ cho người ta mua xe kìa?

Lý Lâm chỉ biết là, Lâm Dật lái Bugatti, cũng không biết nó là kiểu gì.

5 triệu nào chỉ là không đủ mua xe, ngay cả một cái lốp xe còn không mua nổi.

Lý Lâm đứng yên lặng tại chỗ, xem lại kỹ vấn đề vừa rồi một lần nữa.

Có lẽ người đàn ông này, thật sự có năng lực hoàn thành hạng mục này.

Còn phải đem chuyện này báo cáo lên bên trên nữa, để cho lãnh đạo quyết định chuyện này.

Lúc Lý Lâm trở về, Quách Thế Bác đứng lên.

“Các người nói chuyện gì vậy.”

“Chuẩn bị ký một thỏa thuận ngắn hạn, không hạn chế thời gian.” Lý Lâm nói:

“Ít nhất có thể giữ anh ta lại nền tảng, tránh cho việc bị các nền tảng còn lại cướp đi.”

“Thỏa thuận ngắn hạn sao?” Quách Thế Bác hừ lạnh một tiếng, “Theo tôi thấy, cô đang quá quan tâm đến cậu ta rồi, tùy tiện ký với một streamer khác đều mạnh hơn so với dạng người này.”

“Dù sao anh ta cũng không cần phí hợp đồng, chúng ta chỉ cần cho chút lưu lượng là được rồi, cho dù nhìn như thế nào thì chúng ta đều không thua thiệt.”

“Chủ yếu là thái độ bất cần đời giống như cậu ta căn bản là không xứng làm một streamer.” Quách Thế Bác hổn hển nói.

Lý Lâm có chút im lặng, hình mẫu của lão Quách có phải là hơi nhỏ một chút rồi hay không?

Streamer cũng không phải là nghề nghiệp gì cao lớn cả, có quan hệ với việc xứng hay không sao?

“Đây cũng không phải là chuyện mà tôi có thể quyết định, tôi chỉ đang hoàn thành nhiệm vụ mà Trần lão đại giao phó thôi.”

“Hừ, lúc tôi trở về sẽ đem chuyện này nói lại với Trần lão đại, dạng người như cậu ta căn bản là không cần phải ký!”

Lý Lâm không nói chuyện, bất đắc dĩ liếc nhìn Quách Thế Bác một chút.

Anh có thể ở lại Đấu Ngư hay không còn phải nhìn sắc mặt của người ta kìa.

Trước hết vẫn nên nghĩ cho bản thân mình đi.

Ai…

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 744.

Chương 745. Tay Giảng Hòa Cừ Khôi

Buổi chiều không có việc gì, Lâm Dật chuẩn bị về Cửu Châu Các, để nghiên cứu tiếp về Chip 3.0.

Tiến độ nghiên cứu bên phía Trầm lão đại bất cứ lúc nào cũng có thể có tiến triển.

Phía bên mình, cũng phải nắm chắc, không thể kéo chân dự án máy in quang khắc được.

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Lương Nhược Hư gọi tới.

“Cô còn không biết xấu hổ mà dám gọi điện cho tôi sao.” Lâm Dật nói.

“Ừm? Sao tôi lại phải xấu hổ khi gọi điện thoại cho anh.”

“Tôi đến Đại Bảo Kiếm mới làm đến một nửa, cô lại chạy đến, tôi thật sự là phục nữ nhân mấy cô luôn.”

“Anh tự hỏi lương tâm mình xem, từ khi khai trương đến giờ, lúc anh đến đó, tôi đã từng quản anh chưa.”

“Vậy hôm qua cô quản cái cọng lông.”

“Nghiên Nghiên đi theo anh toàn học cái xấu, anh còn không biết xấu hổ mà nói?”

“Vậy thì sao chứ, đời người ngắn ngủi có mấy chục năm, cái gì cũng phải thử một chút, nếu không sinh ra Đại Bảo Kiếm để làm gì!”

“Anh nói lại lần nữa xem, có tin tôi mở loa ngoài lên không, đúng lúc chú Trần đang ở bên cạnh, để cho chú ấy nghe một chút, anh đưa con gái của chú ấy đi làm gì.”

“Mẹ nó, sao hai người các người lại ở cùng một chỗ vậy?”

“Sau khi kết thúc việc cắt băng khánh thành trung tâm nghiên cứu lúc sáng, tôi và chú Trần cùng trở về.” Lương Nhược Hư nói: “Anh có chuyện gì không, hiện tại tới đây một chuyến đi, chú Trần muốn mời anh ăn cơm.”

“Được, các người đang ở đâu vậy.”

“Căn tin cơ quan.”

“Ăn ở căn tin cơ quan sao? Có chút hạ giá đi, đến khách sạn Bán Đảo của tôi đi.”

“Đang tận lực tránh hiềm nghi, mau tới đây, chú Trần đang chờ anh đấy.”

“Được rồi.”

Lâm Dật không có hứng thú đối với chuyện cắt băng khánh thành, nhưng vẫn nên gặp mặt cha của Trần Nghiên một chút.

Quay đầu xe, Lâm Dật lái xe đến cơ quan của Lương Nhược Hư, cũng tại căn tin cơ quan, gặp được Trần Kiệt.

Bộ dáng của Trần Kiệt không khác lắm so với trong tưởng tượng của Lâm Dật, vóc người trung bình, đeo kính mắt, tóc ngắn, mang đến cho người ta một loại cảm giác rất nhẹ nhàng khoan khoái.

“Cậu chính là Lâm Dật đúng không, nghe danh thời gian dài như vậy, cuối cùng cũng nhìn thấy được người thật.”

Nhìn thấy Lâm Dật, Trần Kiệt chủ động đưa tay ra, vô cùng nể mặt.

“Trần cục trưởng, chào ngài.”

“Gọi Trần cục trưởng làm gì, đây là đang coi chú là người ngoài sao.”

“Cháu không có ý đó.” Lâm Dật cười ha hả nói: “Cháu chỉ là một thương nhân, muốn tránh hiềm nghi mà thôi.”

“Ha ha…”

Trần Kiệt cười rộ lên, “Tiểu tử cháu cũng hiểu biết không ít nhỉ, yên tâm đi, nơi này không có người ngoài. Nếu như cháu không sợ chú chiếm tiện nghi của cháu thì gọi chú một tiếng chú Trần giống như Hạt Gạo là được rồi.”

“Vậy thì cháu cũng không khách khí với ngài nữa.”

“Tới đi, đừng đứng ở đây nữa, ăn cơm trước đã.”

“Được ạ.”

Địa điểm ăn cơm là một phòng đơn, có đầu bếp và bếp riêng.

Tuy kiểu dáng không được tốt lắm, nhưng hương vị tuyệt đối là rất được.

“Sao Trần Nghiên không tới đây vậy?” Sau khi ngồi xuống, Lâm Dật hỏi.

“Hôm nay trung tâm nghiên cứu khánh thành, bọn họ còn đang ở lại nghiên cứu, không tới đây đâu.” Lương Nhược Hư nói.

Lâm Dật gật gật đầu, cũng không có nói thêm gì nữa.

“Đúng rồi, lần này chú đến đây là có đồ muốn đưa cho cháu.”

Nói xong, Trần Kiệt lấy một túi giấy kraft ra, đưa tới trên tay Lâm Dật.

“Hả? Thứ gì vậy?”

“Cháu xem một chút là biết.”

Lâm Dật đem mở túi giấy ra, bên trong là một tờ bìa chứng nhận màu đỏ.

“Hả? Tổng bí thư Hiệp hội Y học?”

“Tạm giữ chức.” Trần Thuận Kiệt nói:

“Cháu đã làm nhiều chuyện cho Trung Quốc như vậy, chú cũng không có gì tốt để cảm ơn cháu cả, cho nên đã chuẩn bị cái này cho cháu. Mặc dù là tạm giữ chức, nhưng cũng không phải chỉ là để trang trí, vẫn có thực quyền, nhưng cháu cũng không cần đảm nhiệm chức vụ gì cả, sẽ không lãng phí thời gian của cháu đâu.”

Vốn dĩ Trần Kiệt muốn đem việc này công khai, tăng thêm một chút danh tiếng cho Lâm Dật.

Nhưng bởi vì Trầm Thục Nghi ngăn cản cho nên ông đã từ bỏ dự định này.

Nhìn giấy chứng nhận trên tay, Lâm Dật cảm thấy Trần Kiệt vẫn là rất có thành ý.

Dù sao cũng là một tấm giấy chứng nhận có thực quyền, cũng không phải là đồ vô dụng.

“Vậy thì cảm ơn chú Trần.”

“Khách khí làm gì, đây đều là thứ cháu nên có, so với những chuyện mà cháu làm, những thứ này đều không tính là gì.” Trần Thuận Kiệt nói:

“Đúng rồi, hiện tại sản nghiệp của cháu đều tập trung vào Internet và khoa học kỹ thuật đúng không, vậy đã có dự định phát triển thực thể hay chưa.”

“Chú Trần muốn cháu bước chân vào ngành nghề y dược sao?”

Trần Kiệt từ chối cho ý kiến gật đầu, “Năng lực của cháu đã rõ như ban ngày, chú ở phía trên còn có thể giúp cháu một số chỗ, hiện tại chính là một thời điểm tốt. Nếu như lại chờ thêm mấy năm nữa, đến lúc đó chú cũng đã lui xuống rồi, người ở phía trên có ủng hộ cháu hay không cũng không biết được.”

Lâm Dật hơi xúc động, thật sự là người tầng nào sẽ gặp người tầng đó, cho dù không muốn kiếm tiền, cũng sẽ có người đem tiền đưa đến trong túi của mình.

Cái gọi là người giàu sẽ càng ngày càng giàu, người nghèo lại càng ngày càng nghèo, chính là đạo lý này.

“Ừm... Để cháu suy nghĩ một chút.”

Câu trả lời của Lâm Dật nằm trong dự liệu của Lương Nhược Hư.

Lâm Dật cũng không phải là quá coi trọng tiền bạc, cũng sẽ không giống với người bình thường.

“Không nguyện ý làm sao?” Trần Kiệt hỏi, nhưng cũng không tức giận.

“Cháu biết chú Trần là vì tốt cho cháu, nhưng thời gian của cháu khả năng không quá cho phép.” Lâm Dật nói:

“Cháu không có cách nào đem tất cả thời gian đều đặt ở việc nghiên cứu y dược được. Nếu như giao cho người khác quản lý, cũng rất khó trở thành công ty đứng đầu thế giới được.”

Nói xong, Lâm Dật dừng một chút, “Tiếp theo chính là cây to đón gió, cháu vẫn muốn tự do một chút, tạm thời cứ chuyên tâm nghiên cứu máy quang khắc đã.”

“Lâm Dật người này lười biếng quen rồi, nếu để cho anh ấy ngoan ngoãn ngồi trong phòng làm việc, thì không cần đến hai ngày đã có thể khiến anh ấy nghẹn thành bệnh rồi.” Lương Nhược Hư xoa dịu bầu không khí.

“Chậc chậc chậc, vẫn là cô hiểu tôi.” Lâm Dật nói:

“Tuy cháu tạm thời không có suy nghĩ về phương diện này, nhưng nếu như trong quá trình phát triển nghiên cứu dược phẩm gặp phải vấn đề gì, cháu vẫn sẽ hỗ trợ. Cùng với việc thành lập công ty mới, chẳng bằng dùng sức bồi dưỡng mấy cái, nếu không sẽ dính đến gút mắc lợi ích, đây cũng không phải là chuyện gì tốt.”

“Tiểu tử cháu tuổi không lớn lắm, nhưng lại rất thông hiểu những chuyện này.” Trần Kiệt nói:

“Vậy chuyện này chú sẽ không ép buộc nữa, nhưng nếu như cháu có suy nghĩ về phương diện này thì có thể gọi điện thoại cho chú bất cứ lúc nào, chú có thể mở đèn xanh cho cháu, phía bên này nhất định sẽ ký tên.”

“Cảm ơn chú Trần.”

“Đúng rồi, bên phía trung tâm nghiên cứu đang khai phá một loại thuốc làm tan máu đông động mạch, nghe nói có tính đột phá tiến triển, bên cháu có tìm hiểu tình huống này không?”

“Lần trước cháu có đến trung tâm nghiên cứu, đã nghe qua chuyện này.” Lâm Dật nói:

“Cháu cũng đã sửa lại cách điều chế cơ bản, còn giai đoạn thí nghiệm luận chứng thì sẽ để cho người phía dưới làm.”

“Nhanh như vậy đã làm ra rồi sao?”

“Loại thuốc này không giống với những thuốc chữa bệnh hiếm thấy kia, có rất nhiều tư liệu có thể tham khảo, cho nên không mất quá nhiều thời gian.”

“Vậy thì tốt.” Trần Kiệt nói:

“Giá cả của những loại thuốc làm tan máu đông trên thị trường đều hơi cao, mà hiệu quả trị liệu cũng có hạn, đang cần một loại thuốc mới phá vỡ cục diện bế tắc của thị trường đây.”

“Vậy được rồi, đợi lát nữa cơm nước xong xuôi, cháu và Lâm Dật sẽ đến trung tâm nghiên cứu để chứng thực việc này.”

Lâm Dật liếc nhìn Lương Nhược Hư, còn trực tiếp giúp mình đáp ứng?

Cô đúng là một tay giảng hòa cừ khôi a.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 745.

Chương 746. Biểu Hiện Lâm Sàng Cụ Thể Của Học Tra

“Vậy làm phiền hai cháu rồi, nhưng đừng để chậm trễ chuyện chính là được.”

“Sao có thể, đây đều là chuyện ích nước lợi dân, đều là chuyện mà chúng cháu nên làm.”

Có Lương Nhược Hư ở giữa, bữa cơm này vô cùng hài hòa.

Trong bữa ăn, Lâm Dật và Trần Kiệt thảo luận rất nhiều vấn đề liên quan tới Đông y và y học lâm sàng.

Kho kiến thức của Lâm Dật quả thực đã khiến cho Trần Kiệt giật nảy mình.

Không chỉ có cảm thấy bản thân mình không phải là đối thủ, mà cho dù là những học giả lâu năm trong học viện kia khi đứng trước mặt Lâm Dật chỉ sợ cũng đều cảm thấy không bằng.

“Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, đợi lát nữa chú còn phải về Yến Kinh, không nói nhiều với các cháu nữa.”

Lương Nhược Hư nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Chú Trần, ở lại thêm vài ngày đi, khó khăn lắm mới đến đây được một chuyến, vừa lúc chỉ đạo công tác cho chúng con luôn.”

“Nha đầu này.” Trần Kiệt cười ha hả nói: “Chú là người đã nhìn con lớn lên đó, con còn làm ra bộ dạng này với chú sao.”

Lương Nhược Hư cười rộ lên, “Nào có, con đây là thật tâm.”

“Để sau rồi nói đi, bên phía Yến Kinh còn có không ít chuyện đang chờ chú xử lý đây. Nghiên Nghiên có khả năng còn phải ở lại Trung Hải vài ngày, đành phải làm phiền con rồi.”

“Hai chúng con thân nhau như chị em ruột, phiền phức cái gì chứ.” Lương Nhược Hư vén tóc, “Chú Trần, con đưa người ra sân bay.”

“Không cần đâu, bảo tài xế đưa chú đi là được rồi.” Trần Kiệt nói: “Nhanh làm chuyện chính của các con đi.”

“Vậy con cũng không khách khí với chú Trần nữa.”

“Khách khí cái gì chứ.”

Trước khi đi, Trần Kiệt vỗ vỗ bả vai Lâm Dật, nói sâu xa: “Cháu phải làm cho thật tốt, chú xem trọng cháu, chỉ là phải cẩn thận một chút, tương lai nhất định sẽ không tệ.”

“Cảm ơn chú Trần.”

“Được rồi, hai người các con mau lên, chú đi trước đây.” Trần Kiệt nói: “Cũng không phải là người ngoài, không cần tiễn đâu.”

Đi ra khỏi căn tin cơ quan, hai người nhìn Trần Kiệt lên xe, cũng nhìn theo hướng chú ấy rời đi.

“Đi thôi, hai chúng ta đến trung tâm nghiên cứu một chuyến để chứng thực chuyện thuốc mới.” Lương Nhược Hư nói: “Chú Trần rất coi trọng việc này, cho nên không nên dây dưa.”

So với Lâm Dật, Lương Nhược Hư càng biết nhìn mặt mà nói chuyện hơn, nhìn thấy Trần Kiệt rất để ý việc này cho nên liền trực tiếp đáp ứng.

Nếu không lấy tính cách như mây nhàn hạc hoang này của Lâm Dật thì không biết sẽ kéo dài tới khi nào.

“Chút chuyện nhỏ như vậy, một mình tôi đi là được rồi.” Lâm Dật nói: “Cô không cần phải đi làm gì.”

“Hừ, xem ra anh còn có chút lương tâm.” Lương Nhược Hư nói: “Nếu đã không cần đến tôi, vậy tôi về phòng làm việc đây.”

“Đi đi, tôi đi qua nhìn một chút.”

“Lái xe chậm một chút.”

“Biết rồi, yên tâm đi.”

Rời khỏi cơ quan, Lâm Dật lái xe đến trung tâm nghiên cứu.

Tuy đã hơn hai giờ chiều, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng náo nhiệt buổi sáng.

Lâm Dật lái xe chạy quanh bãi đỗ xe vài vòng, phát hiện tất cả chỗ đậu xe đều đã đầy xe.

Có một số xe SUV đã chạy sang hành lang bên cạnh, vòng vo một hồi lâu, cũng không tìm thấy chỗ có thể đỗ xe.

“Đây con mẹ nó là sao vậy? Thế nào lại như thế...”

Mắng được một nửa, Lâm Dật đột nhiên dừng lại.

Bởi vì anh nhìn thấy cách đó không xa, có một chiếc Civic màu đỏ đang đỗ, ngay sau đó anh liền liếc nhìn biển số xe.

“Hả? Đây không phải là Type-R của Lý Sở Hàm sao? Chẳng lẽ cô ấy cũng tới?”

Sau khi xác định đó là xe của Lý Sở Hàm, Lâm Dật liền đem xe đỗ ở phía trước xe của cô.

Cản xe của người khác chắc chắn là không có đạo đức, nhưng cản xe của Lý Sở Hàm, thì lại không thành vấn đề.

Vào trong tòa nhà, có thể nhìn thấy có không ít người đang ra ra vào vào.

Lâm Dật cầm điện thoại di động, bấm gọi cho Triệu Văn.

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy, sao trung tâm nghiên cứu lại có nhiều người tới như vậy?”

“Hôm nay chính thức treo biển hành nghề, cho nên một số trường cao đẳng và bệnh viện nổi tiếng đều phái người đến tham quan học tập.” Triệu Văn nói:

“Anh đến trung tâm nghiên cứu rồi sao?”

“Ừm, đã tới, cô có tới hay không?”

“Tôi không đến đâu, đến kiểu gì cũng sẽ bị anh hố.”

“Em gái, tố chất tâm lý của cô như vậy là không được nha, người một hơi nuốt một lọ thuốc trợ tim kia đâu rồi.”

“Còn dám nhắc tới sao, đó đều là anh rót vào miệng tôi.” Triệu Văn nói: “Những người tới đây hẳn là đều đang ở trên tầng sáu, nếu như anh có việc gì thì cứ trực tiếp lên đó là được.”

“Tán gẫu một chút đi, có thời gian thì cô nên uống thuốc... Tút tút tút...”

“Mẹ nó, người này bị gì vậy, còn chưa nói xong mà đã tắt điện thoại.”

Lâm Dật đi thang máy lên thẳng tầng sáu.

Vừa đi tới cửa phòng thí nghiệm đã nghe tiếng nói chuyện truyền ra từ bên trong.

Qua cửa kính, Lâm Dật hướng mắt nhìn về phía bên trong.

Phát hiện bên trong có khoảng 45-50 người đều đang đứng yên lặng ở nơi đó, nghe Miller giảng giải tri thức về dược lý và thành quả nghiên cứu năm đó của mình.

Lâm Dật sờ cằm, không hiểu sao lại cảm thấy có chút hâm mộ.

Không có trường hợp nào thích hợp giả trang hơn so với trường hợp này cả.

Lâm Dật nhìn qua đám người một chút, tìm thấy bóng người của Lý Sở Hàm và Kiều Hân.

Kiều Hân đang nghiêm túc lắng nghe, liên tục gật đầu.

Nhưng người được đi học đều biết, đây là triệu chứng lâm sàng rõ ràng nhất của học tra.

Cho dù giáo viên có nói cái gì cũng đều gật đầu, cũng mặc kệ bọn họ đang giảng cái gì, tóm lại là trong mấy trường hợp như này thì chỉ cần gật đầu là được.

Nhưng Lý Sở Hàm lại khác, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như nước, có lúc sẽ khẽ nhíu mày.

Một khi lộ ra vẻ mặt như thế, thì chính là trong lòng cô đang có nghi vấn.

Ngoài ra, điều khiến Lâm Dật có chút không nghĩ tới chính là, người mà trước đó anh đã từng gặp qua - Nhan Từ, vậy mà cũng ở đây.

Nhưng lúc này, người quay phim bên cạnh cô đã được đổi, đang chăm chú quay chụp tình huống bên trong.

Lâm Dật nghĩ một lúc, Lương Nhược Hư cũng không biết Nhan Từ sẽ đến, nếu không có lẽ sẽ không có khả năng để cho một mình mình tới.

Sau khi khóa chặt bóng người của Lý Sở Hàm và Kiều Hân, Lâm Dật lại nhìn bốn phía một chút, nhưng không tìm thấy Trần Nghiên.

Sau đó lại đi về phía trước, đến một cửa sau của một phòng thí nghiệm khác.

Phát hiện nơi này cũng có khoảng 45 người, cả đám đều còn rất trẻ, tuổi tác còn không lớn bằng mình. Bọn họ đang cầm bút và sổ, chăm chú lắng nghe, mà ba người Trần Nghiên cũng ở trong đó, chủ giảng là người đứng thứ hai của trung tâm nghiên cứu, Mitsui Yushi.

Mà trạng thái của bọn họ cũng giống như Kiều Hân.

Không quan tâm người ta đang giảng cái gì, chỉ cần gật đầu là được.

Nếu những người khác đều gật đầu mà mình lại không, như vậy không phải là sẽ rất khác biệt sao.

Sau khi khóa chặt vị trí của đám người Trần Nghiên, Lâm Dật liền trở về phòng thí nghiệm, chuẩn bị đi tìm Lý Sở Hàm trước.

Khoảng mười mấy phút sau, Miller nói:

“Chuyện liên quan tới phòng thí nghiệm đều đã giới thiệu xong cho mọi người, nếu như ai có vấn đề gì không hiểu thì có thể đến hỏi tôi.”

Lời nói vừa dứt, tinh thần của mọi người đều như được thả lỏng, nhất là Kiều Hân, biểu lộ giống như là vừa mới được thư giãn ở Đại Bảo Kiếm vậy.

Xem ra buổi tọa đàm cấp bậc này đối với loại học tra như Kiều Hân mà nói vẫn là quá xa vời.

Mà lão đại của một số ngành nghề đã vây quanh bên người Miller để đặt câu hỏi.

Ngoài ra, người được người khác hỏi thăm nhiều còn có Lý Sở Hàm.

Làm một trong những chuyên gia tim mạch xuất sắc nhất tại Trung Hải, năng lực của Lý Sở Hàm chính là không thể nghi ngờ.

Chỉ là, người tới hỏi thăm là nam chiếm đa số, khiến cho Lý Sở Hàm có chút không kiên nhẫn.

Kết thúc chương trình học, Lâm Dật đẩy cửa vào, đi về phía Lý Sở Hàm.

“Người đẹp, có thể thêm Wechat của cô không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 746.

Chương 747. Tôi Quả Thực Không Bằng Lâm Tiên Sinh

Lý Sở Hàm chau mày.

Tốt xấu gì người khác cũng hỏi những thứ liên quan đến y học, sao còn có người muốn xin Wechat mình vậy?

“Tôi không dùng We...”

Nói được nửa câu, Lý Sở Hàm phát hiện, người nói chuyện là Lâm Dật.

Vẻ mặt nhất thời vừa mừng vừa sợ.

Không hề nghĩ tới lại gặp cậu ấy ở chỗ này.

Kiều Hân lặng lẽ đứng một bên, cười híp mắt nhìn hai người.

Anh Lâm thực sự rất biết cách trêu đùa người khác nha.

Khiến cho phụ nữ đều không thể chịu được.

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, các nữ bác sĩ khác cũng ghé mắt nhìn sang.

Tuy rất nhiều người đều đã có tuổi, nhưng tuổi tác cũng không thể ngăn cản bọn họ thưởng thức trai đẹp được.

Nhan Từ đứng ở một bên, liếc qua Lâm Dật vài lần.

Cảm thấy vóc người và giọng nói của người này đều rất quen thuộc, hình như là đã từng gặp qua ở đâu rồi.

Bỗng nhiên, Nhan Từ nghĩ tới anh ta rất giống với người đàn ông livestream tại khu an ninh trước đó.

Cũng không biết có phải là cùng một người hay không.

Cùng lúc đó, Lý Sở Hàm rất phối hợp đưa di động ra, làm bộ để cho Lâm Dật quét.

Như vậy thì sẽ không còn người vây quanh mình nữa.

“Buổi tối có thời gian không, đi ăn một bữa cơm đi?”

“Ừm, được thôi.” Lý Sở Hàm không chút do dự, gật đầu đáp ứng.

Nhìn thấy Lâm Dật đột nhiên xuất hiện, trong mắt các bác sĩ nam còn lại đều tràn đầy sự hâm mộ và ghen ghét.

Tên này từ đâu xuất hiện vậy?

Còn có, Lý chủ nhiệm bệnh viện Hoa Sơn, không phải là rất cao lãnh sao, vậy mà lại tùy tiện cho người ta Wechat như vậy?

Hơn nữa còn muốn hẹn người ta ăn cơm?

Nếu như mình dũng cảm một chút, có phải là cũng có thể hay không?

“Vậy, Lý chủ nhiệm, tôi có thể thêm Wechat của cô không?” Một người đàn ông dáng người cao gầy nói: “Nếu như có thể thì tôi cũng muốn mời cô một bữa cơm.”

“Tôi gần đây bận quá, khả năng không có thời gian.”

Phốc _ _

Kiều Hân cố nén ý cười, làm phiền anh biết tự lượng sức mình một chút!

Bất kể là học thức hay là tướng mạo, anh đều không cùng đẳng cấp với anh Lâm.

Như vậy thì làm sao có thể lấy được Wechat của Lý chủ nhiệm chứ.

Lâm Dật nhún vai, “Thực sự xin lỗi, tôi nhanh chân đến trước rồi.”

Người đàn ông cao lớn lộ vẻ tức giận đứng qua một bên, cũng thầm nói: “Lớn lên đẹp trai, đúng là không tầm thường nha?”

Lâm Dật nhìn Lý Sở Hàm, “Bên này cô không có chuyện gì nữa đúng không, hiện tại đi được chưa?”

“Ừm, được rồi.”

“Sở Hàm, đây là bạn của cô sao?”

Ngay lúc Lâm Dật chuẩn bị mang Lý Sở Hàm đi, một người đàn ông tóc ngắn đi về phía hai người.

Cách ăn mặc của người đàn ông tóc ngắn này vô cùng nhẹ nhàng thoải mái, quần áo cũng rất nghiêm túc, lúc đi tới còn mang theo một cỗ khí tức nho nhã.

“Đồng nghiệp lúc trước của tôi.”

“Đồng nghiệp lúc trước sao?”

Lý Sở Hàm nhàn nhạt gật đầu, “Cậu ấy bây giờ đã từ chức.”

“Thì ra là như vậy.”

Người đàn ông tóc ngắn gật gật đầu, đưa tay về phía Lâm Dật.

“Xin chào, tôi là chủ nhiệm tim mạch của Yến Kinh Hiệp Hòa, Phó Siêu Dương, là bạn học của Sở Hàm.”

“Trâu bò nha, là Hiệp Hòa đó.”

“Ngạch...”

Phó Siêu Dương dừng một chút, không nghĩ tới Lâm Dật lại nói như vậy.

Cũng đúng vào lúc này, người trong phòng, đều đem sự chú ý rơi xuống trên người Phó Siêu Dương.

Tại bệnh viện top 1 Trung Quốc, có thể lên làm chủ nhiệm nơi đó chắc chắn là người thật sự có tài.

Với lại còn trẻ như vậy, tướng mạo cũng không tệ lắm, thật sự là hiếm thấy.

“Các người tiếp tục ở lại nghe tọa đàm đi, chúng tôi phải đi rồi.”

Lý Sở Hàm thu thập đồ của mình một chút, cầm lấy túi, chuẩn bị cùng Lâm Dật rời đi.

Đối với cô và Kiều Hân mà nói thì ăn một bữa cơm với Lâm Dật tốt hơn nhiều so với việc ở lại đây.

“Sở Hàm, cô muốn đi sao? Đợi lát nữa còn phần tham quan nữa đó.”

“Thiết bị nơi này tôi đều biết, không thăm quan nữa.” Lý Sở Hàm nhàn nhạt nói.

“Chúng ta vừa rồi không phải là đang thảo luận về vấn đề bài xích sau khi ghép tim sao, tôi vừa rồi đã nói chuyện với Miller tiên sinh một chút về vấn đề này. Một số câu trả lời của ngài ấy đã dẫn dắt tôi rất nhiều, tôi đang muốn trò chuyện với cô về vấn đề này đây.”

“Không cần đâu, đợi lát nữa tôi hỏi Lâm Dật là được rồi.” Lý

Sở Hàm nói: “Cậu ấy sẽ giúp tôi giải đáp vấn đề này.”

“Cậu ấy không phải là đồng nghiệp trước đây của cô sao, cũng đã từ chức, sao lại cùng cô thảo luận vấn đề này được?”

“Vậy theo ý anh là không thể thảo luận với đồng nghiệp trước kia sao?”

Phó Siêu Dương đánh giá Lâm Dật, “Lâm tiên sinh, ngài thăng chức ở đâu vậy?”

Phó Siêu Dương vẫn còn nghi ngờ đối với thân phận của Lâm Dật.

Nếu như người này, nhậm chức tại các bệnh viện lớn quốc tế thì mình đương nhiên là không thể nói gì.

Nhưng tuổi của cậu ta còn trẻ như vậy, hẳn là không có năng lực nhận chức tại bệnh viện nổi danh thế giới được.

“Tôi sao?” Lâm Dật nói: “Từ chức ở nhà làm streamer.”

“Streamer sao?”

Sau khi biết được thân phận của Lâm Dật, người trong phòng đều rất bất ngờ.

Lúc trước là bác sĩ, bây giờ lại thành streamer, khoảng cách này có phải là chênh lệch hơi nhiều rồi không?

Còn nữa, có thể đến bệnh viện Hoa Sơn Trung Hải làm bác sĩ, tuyệt đối là chuyện rất phi thường rồi, tại sao lại muốn đi làm một ngành nghề không được người tôn kính chứ?

Chẳng lẽ là bởi vì y đức có vấn đề, cho nên bị khai trừ sao?

Có vẻ như cũng có khả năng này.

Phó Siêu Dương cười, “Sở Hàm, đồng nghiệp của cô đã đi làm streamer rồi, cô cùng cậu ấy thảo luận vấn đề cao như vậy hẳn là nghe không hiểu đi.”

“Lâm Dật là một bác sĩ tim mạch rất xuất sắc, kho tri thức và trình độ chuyên nghiệp đều cao hơn tôi, thảo luận những vấn đề này, đều là chuyện không thành vấn đề.”

“Nhưng chuyên môn của cậu ấy tại Thành Đô, hẳn là còn kém Miller tiên sinh đi?” Phó Siêu Dương nói:

“Tôi vừa mới cùng Miller tiên sinh tham khảo sâu về vấn đề này, với lại còn có được giải đáp chuyên nghiệp, tôi cảm thấy, cô không cần thiết phải thảo luận với cậu ta làm gì.”

“Lời này của anh là có ý gì.” Lâm Dật nói:

“Bản thân anh muốn giả trang thì tự mình giả trang đi, giẫm tôi làm gì, tôi có trêu chọc gì anh sao.”

“Lâm tiên sinh, anh hiểu lầm rồi, tôi không có ý gì cả, chỉ đang trình bày sự thật mà thôi.” Phó Siêu Dương nói: “Chẳng lẽ anh cảm thấy những lời này rất chói tai sao?”

“Sự thật cái lông ấy.” Lâm Dật chỉ vào Miller nói: “Ông ta cũng không dám nói tôi như vậy, anh thì hay rồi.”

Lời này vừa dứt, toàn trường xôn xao, ánh mắt xem thường và bài xích không ngừng quăng tới trên người Lâm Dật.

Miller tiên sinh chính là người đoạt giải Nobel, là nhân vật cấp bậc đại thần trong giới y dược.

Cậu ta thế mà lại đang chất vấn năng lực của Miller tiên sinh!

Đây là muốn bị đuổi đi sao?

Hai tay Nhan Từ vẫn ôm trước ngực, khẽ nhíu mày.

Vừa rồi còn có chút không xác định được thân phận của đối phương, nhưng hiện tại đã có thể khẳng định rồi.

Cách nói chuyện của anh ta giống như đúc với tên streamer kia.

Trên thế giới này muốn tìm được người thứ hai có cách nói chuyện giống như vậy chỉ sợ là rất khó.

Sau vài giây kinh ngạc, ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người Miller, hi vọng ông có thể đuổi người đàn ông này ra khỏi đây.

Y học là chuyện nghiêm túc, không cần loại người ăn nói bừa bãi này!

Nhưng ngoài dự liệu chính là Miller lại nhún vai, nói:

“Vị đứng trước mặt các người đây chính là Lâm Dật, Lâm tiên sinh, cậu ấy là người đứng đầu của trung tâm nghiên cứu và phát triển của chúng tôi. Trình độ của cậu ấy trong lĩnh vực y học cao hơn nhiều so với trong tưởng tượng của các người, năng lực của tôi quả thực không bằng Lâm tiên sinh.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 747.

Chương 748. Hai Người Này, Có Phải Nên Gọi Là Chị Dâu Hay Không?

Lời nói của Miller khiến cho người ở chỗ này đều ngẩn người.

Ai nấy đều trợn mắt há hốc miệng, trên mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

“Miller tiên sinh, ngài đang nói gì vậy? Ngài nói trình độ của cậu ấy sao hơn ngài sao?”

Miller nhún vai, “Các người không nghe lầm đâu, năng lực học thuật của cậu ấy đúng là trên tôi. Hơn nữa trung tâm nghiên cứu này chính là được thành lập bởi Lâm tiên sinh, cho nên năng lực của cậu ấy là không thể nghi ngờ, các người không cần phải hoài nghi làm gì.”

Người trong phòng thí nghiệm, đều sửng sốt giống như hóa đá.

Thậm chí bao gồm cả Lý Sở Hàm và Kiều Hân.

Các cô biết Lâm Dật rất lợi hại, nhưng lại không biết, trung tâm nghiên này còn có quan hệ với anh.

Rốt cuộc Lâm Dật còn âm thầm làm những chuyện gì nữa vậy?

Lại còn lén gây dựng một trung tâm nghiên cứu dược phẩm.

Mà vẻ mặt của Nhan Từ cũng là hết sức kinh ngạc.

Trên cơ bản cô có thể kết luận, người đàn ông tên là Lâm Dật này chính là streamer tên Anh trai khẩu trang kia.

Thế nhưng cô không thể tin nổi anh ta lại có trình độ y học cao siêu như vậy.

Trong đầu của Nhan Từ tất cả đều là dấu chấm hỏi.

Anh ta lợi hại như vậy, vậy tại sao lại chạy tới làm streamer?

Lâm Dật vô cùng đắc ý, ôm eo Lý Sở Hàm.

“Bạn học này của cô, não có chút không dùng được, chúng ta vẫn nên đừng quan tâm đến anh ta làm gì.”

Bị Lâm Dật ôm như vậy, Lý Sở Hàm có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không có phản kháng, chỉ lặng lẽ nhẹ gật đầu, sau đó cùng Lâm Dật đi ra ngoài.

Nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của Lý Sở Hàm, Phó Siêu Dương hừ lạnh một tiếng, sắc mặt càng khó coi.

Làm sao cũng không nghĩ tới, người đàn ông trước mắt này lại lợi hại như thế.

Rời khỏi phòng thí nghiệm, trùng hợp nhìn thấy bọn người Trần Nghiên, đi ra từ một phòng thí nghiệm khác.

“Anh Lâm, sao không đi nữa.” Kiều Hân hỏi.

“Anh còn có mấy người bạn, đang nghe giảng ở phòng bên, chúng ta đợi bọn họ một chút.”

“Ừm, được.”

Lâm Dật nhìn Lý Sở Hàm, “Trong khoảng thời gian tôi rời đi, cô có phải là đã mập lên hay không, sao tôi cảm thấy thịt trên lưng có hơi nhiều?”

“Có sao?” Lý Sở Hàm có chút bối rối, “Gần đây bệnh viện vô cùng bận, cơm cũng không ăn bao nhiêu, không có khả năng mập lên được.”

Lâm Dật cười hắc hắc, “Đùa cô thôi.”

Gương mặt Lý Sở Hàm đỏ lên, hai má như cái trống, nhìn càng đáng yêu.

Đúng lúc này, Phó Siêu Dương đi ra từ trong phòng thí nghiệm.

Lâm Dật cho là, anh ta đến tìm Lý Sở Hàm, không nghĩ tới lại đi về phía ngược lại.

“Nghiên Nghiên, bên phía các em xong rồi sao? Vừa lúc bên bọn anh cũng xong việc, cùng đi ăn một bữa cơm đi.”

“Anh Siêu.”

Cố Nam Chi và Lý Tri Mộng lên tiếng chào hỏi.

“Đi thôi, cùng ăn một bữa cơm, vừa lúc em ở chỗ này còn nghe được không ít thứ hữu dụng, có thể nói cho các người một chút.”

Thấy cảnh này, Lâm Dật cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Không hề nghĩ tới, Phó Siêu Dương còn quen biết với bọn người Trần Nghiên.

Phó Siêu Dương đã từng diễn thuyết tại trường của Trần Nghiên.

Lúc diễn thuyết, lãnh đạo bệnh viện đi cùng đã tiết lộ thân phận của Trần Nghiên.

Vì để thường xuyên qua lại, anh ta liền nghĩ biện pháp thêm wechat của Trần Nghiên.

Nhưng bên phía Trần Nghiên cũng chỉ nói chuyện câu được câu không, cũng không có ý gì khác, chỉ là Phó Siêu Dương vẫn luôn để bụng, luôn muốn lôi kéo quan hệ với Trần Nghiên.

“Anh Siêu, em cũng không quá đói, đợi lát nữa rồi nói sau.”

Trần Nghiên cầm điện thoại di động, vừa gửi tin nhắn cho Lâm Dật vừa nói.

“Vậy được, nghe em, đợi lát nữa lại ăn cũng được.” Phó Siêu Dương lấy lòng nói:

“Anh đã tới Trung Hải rất nhiều lần, cũng rất hiểu rõ về mỹ thực bên này, em muốn ăn cái gì có thể nói với anh, đến lúc đó anh sẽ mang các em đi.”

“A a, cám ơn anh Siêu.”

Nhìn bộ dạng lấy lòng của Phó Siêu Dương, Kiều Hân lộ ra vẻ khinh bỉ.

“Người này cũng quá ghê tởm đi, vừa rồi lúc chúng ta ở phòng nghe giảng, anh ta còn bám riết không tha đối với Lý chủ nhiệm. Hiện tại quay đầu lại đi thông đồng với những nữ sinh khác, suy nghĩ một chút đã cảm thấy buồn nôn.”

“Đừng nói lung tung, người ta nguyện ý thế nào thì là thế đó, nói xấu sau lưng người ta là không lễ phép.” Lý Sở Hàm nói.

“Em chỉ cảm thấy người này có chút buồn nôn thôi.” Kiều Hân nói:

“Nữ sinh kia tuy rằng cũng rất xinh đẹp, nhưng số đo không lớn như chị, dáng người cũng không tốt bằng chị, người tên là Phó Siêu Dương kia cũng không có chút phẩm vị nào cả.”

“Em biết tại sao anh ta lại đặc biệt ân cần đối với nữ sinh kia không?” Lâm Dật vừa cười vừa nói.

“Chẳng lẽ cô ấy có thân phận đặc thù gì sao?”

“Ba của nữ sinh kia là lão đại của cục quản lý dược phẩm trung ương, chỉ cần là người làm trong nghề này thì đều muốn nịnh bợ cô ấy.”

“Em dựa vào, không phải chứ, lợi hại như vậy sao?”

“Chính là lợi hại như vậy.”

“A, không đúng.” Kiều Hân nói:

“Anh Lâm, sao anh biết cha cô ấy lợi hại như vậy?”

“Bởi vì anh vừa ăn cơm với cha cô ấy xong, người mà anh muốn chờ chính là ba người bọn họ.”

Phốc _ _

Kiều Hân thiếu chút nữa phun ra ngoài, “Anh Lâm, anh lợi hại như vậy sao?”

“Anh Lâm 666.”

Nhìn thấy Trần Nghiên còn đang chơi điện thoại di động, Lâm Dật phất phất tay với cô.

“Đừng chơi nữa, vừa đi vừa chơi coi chừng đụng vào tường đó.”

Còn không đợi Trần Nghiên nói chuyện, Phó Siêu Dương đã nhìn về phía Lâm Dật.

“La to như vậy làm gì, nơi này là nơi công cộng, cậu không biết sao.”

Lâm Dật có chút cạn lời mà nhìn Phó Siêu Dương, “Tôi có lòng tốt nhắc nhở một chút thì có lỗi gì? Chuyện này anh cũng muốn quản sao.”

“Có tôi ở bên cạnh rồi, còn cần cậu nhắc nhở sao? Cậu không cảm thấy mình đang xen vào việc của người khác sao?”

“Ai cho anh nói anh Lâm của tôi như vậy?” Trần Nghiên lạnh mặt nói.

Bởi vì còn có người ngoài, cho nên Trần Nghiên liền đổi cách xưng hô, lúc không có người, mới có thể gọi là anh rể.

“A? Anh Lâm sao?” Phó Siêu Dương sững sờ, “Các người có quen biết sao?”

“Anh ấy là anh Lâm của tôi, quan hệ của chúng tôi rất tốt.” Trần Nghiên nói: “Mời anh cách xa một chút, không nên xen vào việc của người khác.”

“Ha ha...”

Người đứng vây xem ở bên cạnh đều nhịn không được mà bật cười.

Người này cũng quá khổ cực đi.

Xum xoe nịnh bợ hết nước, đối phương lại đi cùng người đàn ông khác.

Hơn nữa còn là cùng một người đàn ông.

Thật thê thảm.

Phó Siêu Dương lúng túng đứng ở một bên, cảm thấy nơi này đã không còn chỗ dung thân cho mình nữa.

Ba người Trần Nghiên, cũng không quan tâm tới Phó Siêu

Dương nữa, đi về phía Lâm Dật.

“Anh Lâm sao lại tới đây vậy.”

“Tới làm chút chuyện, thuận tiện qua tìm các em.”

Trần Nghiên hoài nghi đánh giá Lý Sở Hàm và Kiều Hân một chút, “Hai chị gái này, em nên xưng hô như thế nào đây? Có phải nên gọi là chị dâu hay không?”

“Gọi người này là chị dâu là được rồi.” Lâm Dật ôm Lý Sở Hàm nói.

“Đúng đúng đúng, tôi nhiều lắm cũng chỉ là một nha hoàn mà thôi.” Kiều Hân cười nói.

“Hắc hắc, đều là người một nhà cả.” Trần Nghiên nói: “Anh Lâm, chuyện của anh xong rồi à, vừa lúc em cũng đói rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Vừa rồi không phải nói là không đói bụng sao.”

“Đó là vì người khác mời, không quá muốn quan tâm đến anh ta.”

Ngạch...

Phó Siêu Dương đang chuẩn bị lặng lẽ rời đi đột nhiên dừng lại.

Nói thẳng thôi còn chưa tính.

Dựa vào cái gì còn muốn bạo kích nữa chứ!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 748.

Chương 749. Tập Đoàn Tài Chính Mitsui Tính Là Gì?

"Đợi lát nữa lại đi ăn, chỉ là còn chưa làm xong đâu."

"Ngài Lâm."

Vào lúc Lâm Dật chuẩn bị đi tìm Miller và Mitsui Yuzhi, trùng hợp thấy người sau đi về phía mình.

"Ông gọi Miller tới giúp tôi, tôi cần tìm hai ông có chút việc."

"Được ngài Lâm, tôi sẽ đi gọi ông ta ngay."

"Anh Lâm, anh còn quen biết với ngài Miller và ngài Mitsui Yuzhi à?" Trần Nghiên nói với vẻ bất ngờ.

"Bọn họ đều là cấp dưới của tôi, chắc có quen."

"Hả? Cấp dưới của anh á?" Trần Nghiên kinh ngạc nói:

"Em biết y thuật của anh rất giỏi nhưng còn chưa đến mức chinh phục cả hai người bọn họ chứ? Người ta từng được nhận giải Nobel đấy."

"Một giải Nobel đã là gì. Em đừng quá coi trọng mấy thứ này. Đối với một người bác sĩ, có thể chữa được bệnh, cứu được người còn quan trọng hơn bất kỳ điều gì khác."

"Vâng, anh Lâm nói rất đúng." Trần Nghiên nói.

"Anh Lâm nói gì chẳng đúng." Lý Tri Mộng nói.

Không bao lâu, Mitsui Yuzhi đã gọi Miller qua.

"Ngài Lâm, ngài có sắp xếp gì sao?" Miller hỏi.

Lâm Dật lấy một tờ giấy ra khỏi túi, đưa cho Miller.

"Lúc trước chẳng phải các ông đang nghiên cứu về thuốc chống đông máu sao? Đây là một toa thuốc được tôi sửa sang lại, thuộc về thuốc pha chế sẵn của Trung Quốc. Nhưng các ông cũng biết, khuyết điểm của thuốc pha chế sẵn của Trung Quốc là hiệu quả chậm, tôi hi vọng các ông có thể bỏ công sức nghiên cứu trên cơ sở này, cho ra thuốc có hiệu quả nhanh hơn. Các ông hiểu ý tôi chứ?"

"Ngài Lâm yên tâm, tôi chắc chắn sẽ cố gắng hết sức nghiên cứu, tuyệt đối sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngài."

Miller như nhặt được vàng, cầm phương thuốc do Lâm Dật đưa qua chẳng khác nào cầm bảo bối vậy.

Đối với ông ta, nếu có thể nghiên cứu và phát triển thuốc này thành công, danh dự và địa vị của ông ta trên quốc tế rất có khả năng sẽ lại được nâng cao thêm một bậc.

Nhưng trái lại Mitsui Yuzhi bình tĩnh hơn nhiều, chỉ nói vài câu cảm ơn mang tính tượng trưng lại không có bất kỳ thái độ nào khác.

"Được rồi, chuyện này cứ giao cho các ông, có chuyện gì không giải quyết được cứ gọi điện thoại cho tôi."

"Được, cảm ơn ngài Lâm."

Lâm Dật gật đầu, quay về phía đám người Lý Sở Hàm nói:

"Đi thôi, chuyện cần thiết đều đã làm xong, tôi dẫn các người ra ngoài ăn cơm."

Đám người đi ra ngoài, Trần Nghiên khẽ nói:

"Anh Lâm, Đại Bảo Kiếm hôm qua còn chưa làm bọn em tận hứng đâu. Đợi lát nữa chúng ta ăn cơm xong, tìm một chỗ tiếp tục chứ?"

"Anh Lâm, anh dẫn theo các cô ấy đi Đại Bảo Kiếm à?" Kiều Hân kinh ngạc nói.

"Ừ, các cô có muốn đi không? Dường như các cô đều rất bận, tôi dẫn các cô đi thư giãn một chút."

"Tôi còn chưa từng tới đó đâu."

"Chưa qua thì cứ nói là chưa qua, em xoa tay như vậy làm gì?"

"Hì hì, tôi muốn đi trải nghiệm thôi."

"Cô thì sao?" Lâm Dật nhìn Lý Sở Hàm hỏi.

"Tôi theo cậu." Lý Sở Hàm khẽ nói.

"Đi thôi."

"Vậy chúng ta đổi một nơi khác, hôm nay đừng đi Hoa Thanh Trì nữa. Tôi cảm giác ở đó đều có tai mắt của chị ấy, đi chỗ đó không an toàn." Trần Nghiên nói.

"Tôi dẫn các cô tới một nơi khác có đẳng cấp không kém hơn Hoa Thanh Trì, bảo đảm chị cô không tìm ra được."

"Ha ha, được."

Đám người đến bãi đỗ xe, Trần Nghiên chuẩn bị lên xe của Lâm Dật, còn lại Cố Nam Chi và Lý Tri Mộng chuẩn bị lên xe của Lý Sở Hàm.

Nhưng lúc lên xe, điện thoại di động của Lâm Dật đổ chuông.

Hắn vừa lấy ra xem, phát hiện là Lương Nhược Hư gọi tới.

"Mẹ nó!"

Lâm Dật thầm mắng một câu: “Người đàn bà này không gắn camera giám sát trên người mình chứ?"

Cố bình tĩnh nhận điện thoại của Lương Nhược Hư, Lâm Dật nói:

"Chuyện gì vậy?"

"Không có chuyện gì thì không thể tìm anh à?"

Nghe giọng điệu của Lương Nhược Hư, Lâm Dật cảm giác mình chắc hẳn an toàn, chắc không phải nói về chuyện Đại Bảo Kiếm.

"Vậy thì không phải, chủ yếu là bây giờ tôi đang bận."

"Vậy anh cứ làm đi, tôi cũng không có chuyện gì, chỉ muốn hỏi anh xem chuyện nghiên cứu và phát triển dược phẩm xử lý thế nào rồi."

"Đó không phải là vấn đề lớn, cô yên tâm đi."

"Được."

Sau khi trò chuyện vài câu lời ít mà ý nhiều, bọn họ lại cúp máy.

"Không xảy ra chuyện gì chứ?" Trần Nghiên hỏi nhỏ.

"Không có chuyện gì, cứ đi theo tôi là được rồi."

"Oh yeah."

Reng reng reng.

Vào lúc Lâm Dật chuẩn bị lên xe, điện thoại lại đổ chuông.

"Mẹ nó, lần này là ai vậy? Sao cứ gọi điện thoại vào lúc này chứ?"

Lâm Dật lấy điện thoại di động ra, phát hiện đó là một số lạ.

"Ai vậy?"

"Ngài Lâm là tôi, Mitsui Yuzhi."

Lâm Dật nhíu mày, lão già kia gọi điện thoại cho mình làm gì?

"Ông tìm tôi có việc gì sao?"

"Tôi có chút việc riêng muốn nói với ngài Lâm. Ngài Lâm đã đi rồi sao? Ngài có thể cho tôi cơ hội này được không?"

"Được rồi, tôi đang ở bãi đỗ xe còn chưa đi đâu."

"Chúng ta gặp ở cổng sau sở nghiên cứu được không?"

"Được."

"Tốt, tôi sẽ xuống ngay đây."

Lâm Dật cúp máy, nhìn về phía đám người Lý Sở Hàm và Trần Nghiên nói:

"Các người lên xe trước chờ tôi, tôi có chút việc phải đi một lát, sẽ trở về ngay."

"Cậu có cần tôi giúp không?" Lý Sở Hàm hỏi.

"Không cần đâu, các người cứ vào trong xe chờ tôi là được rồi. Tôi sẽ quay lại ngay."

"Được, nếu cậu có việc gì thì nhớ gọi điện thoại cho tôi đấy."

Lâm Dật gật đầu, xoay người đi về phía cổng sau của trung tâm nghiên cứu.

Sau khi Lâm Dật tới đó, Mitsui Yuzhi đã đứng chờ sẵn.

"Ngài Lâm." Mitsui Yuzhi mỉm cười gật đầu đặc biệt thân thiết giống như gặp lại người bạn cũ.

Nhưng vừa khéo chính là cảm giác này lại khiến Lâm Dật thấy kỳ quái.

Cho dù giữa hai người không phân rõ quan hệ cấp trên cấp dưới.

Nhưng ở phòng thí nghiệm này, địa vị của mình vẫn cao hơn ông ta một chút.

Hễ là người có chút kinh nghiệm làm việc trong công sở, khi đối mặt với lãnh đạo cấp cao hơn mình đều biết không thể có thái độ này.

Lâm Dật lười quan tâm tới những điều này, anh đi tới thẳng tới trước mặt Mitsui Yuzhi.

"Ông tìm tôi có chuyện gì, cứ nói thẳng là được rồi."

"Ngài Lâm, tôi tự giới thiệu trước, tôi đến từ gia tộc Mitsui ở Nhật, tập đoàn tài chính Mitsui chính là gia tộc của chúng tôi."

Lâm Dật đảo tròng mắt: “Sau đó thì sao, ông muốn nói gì?"

"Chuyện là thế này, gần đây gia tộc chúng tôi muốn thành lập một phòng thí nghiệm sinh học đang thu hút các nhân tài trên cả thế giới như ngài Lâm. Ngài có hứng thú tham dự không?"

"Ha ha ha…" Lâm Dật cười: “Các người muốn thuê tôi à?"

Mitsui Yuzhi cũng cười lên: “Ngài Lâm đừng vội từ chối, chúng tôi có thể cho ngài đủ quyền và tiền, chỉ cần ngài muốn, chỉ cần chúng tôi có thể cho, chúng tôi đều sẽ thỏa mãn ngài mà không hề giữ lại."

"Cái này sợ rằng không có khả năng lắm đâu. Các người vẫn nên tìm cửa khác đi."

"Ngài Lâm khoan hãy đi." Mitsui Yuzhi nói:

"Năng lực của ngài là không thể nghi ngờ, thậm chí còn hơn cả tôi. Cho nên tôi có thể bảo đảm với ngài, chỉ cần ngài đồng ý gia nhập, ngài có thể nhận được tất cả những gì ngài muốn. Tập đoàn tài chính Mitsui chúng tôi có thực lực này."

Lâm Dật quay đầu lại nhìn Mitsui Yuzhi, vừa cười vừa nói:

"Tập đoàn tài chính Mitsui tính là gì chứ? Ông thấy tôi sẽ để vào trong mắt à?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 749.

Chương 750. Tổng Giám Đốc Lâm Đang Bận, Đừng Quấy Rầy Chúng Tôi

“Lẽ nào ngài Lâm không muốn cân nhắc thêm?"

Rất rõ ràng, Mitsui Yuzhi cũng không muốn dễ dàng từ bỏ.

Ít ngày trước, sau khi chứng kiến qua năng lực của Lâm Dật, Mitsui Yuzhi vẫn nhớ mãi không quên.

Ông ta thậm chí khẳng định tài hoa và năng lực Lâm Dật đứng đầu thế giới, đến trình độ không ai có thể sánh bằng.

Nếu có thể kéo anh ta đến tập đoàn tài chính Mitsui, tất nhiên có thể khiến cho địa vị của gia tộc có bước tiến nhảy vọt, thậm chí còn có khả năng gây tác động tới gia tộc đứng đầu nước Nhật!

Cho nên bất kể dùng thủ đoạn nào, cũng phải lôi kéo được anh ta tới.

"Ông muốn tôi suy nghĩ thế nào? Ông có thể cho tôi thứ gì?" Lâm Dật nói:

"Nơi đó không lớn bằng Trung Quốc, gái không đẹp bằng gái Trung Quốc, tôi đến chỗ các ông làm gì?"

"Ha ha..."

Mitsui Yuzhi cười nhìn như rất hiền từ nhưng lại lộ ra sự thâm hiểm giả dối của một lão già coi trọng tiền bạc.

"Nếu ngài Lâm đã nói vậy, không phải là ánh mắt quá nông cạn sao? Chỉ cần có tiền, những thứ đó đều dễ như trở bàn tay."

"Nếu không thì sao? Ông còn có thể cho tôi gì nữa?"

"Quyền lợi!"

Mitsui Yuzhi nói: "Nếu ngài bằng lòng gia nhập gia tộc Mitsui chúng tôi, ngoại trừ tiền tiêu không hết, chúng tôi vẫn có thể cho ngài quyền lợi nhất định, đạt tới một trình độ khác của đời người."

"Đừng nói tới mấy thứ vớ vẩn này nữa." Lâm Dật nói:

"Mẹ nó, tôi thậm chí còn thua cả chức thị trưởng Trung Hải, ông có chút quyền lợi như vậy lại tính làm quái gì?"

Lâm Dật ném lại một câu, sau đó xoay người rời đi.

Mitsui Yuzhi híp mắt, gương mặt cực kỳ thâm độc nhìn theo bóng lưng của Lâm Dật, sau đó cũng xoay người lại.

"Mọi chuyện đã xử lý xong chưa?"

Thấy Lâm Dật trở lại, Lý Sở Hàm hỏi.

Lâm Dật gật đầu, "Tất cả đều xong rồi, chúng ta đi thôi."

Đám người lần lượt lên xe, Lâm Dật vừa thắt dây an toàn, điện thoại di động trong túi lại đổ chuông.

"Fuck, mẹ nó lần này là ai vậy? Có để cho người ta tới Đại Bảo Kiếm không?"

Lâm Dật lấy điện thoại ra, phát hiện người gọi điện thoại là Nhan Từ.

"Ồ? Người phụ nữ này gọi điện thoại cho mình làm gì?"

Lâm Dật nói nhỏ một câu, lại nhận điện thoại.

"Chuyện gì vậy?"

Nhan Từ sửng sốt, mình đâu trêu chọc anh ta, làm gì mà tức giận như vậy chứ?

"Ngài Lâm, ngài chính là anh trai khẩu trang tới khu an ninh livestream mấy ngày trước đúng không?"

"Cô nhận nhầm người rồi."

"Tôi thậm chí đã gọi điện thoại, lẽ nào ngài Lâm còn muốn che giấu nữa?"

"A..."

Lâm Dật dừng lại, mẹ nó lại thất sách rồi.

"Được rồi, tôi không giả vờ nữa, tôi ngả bài. Cô tìm tôi có chuyện gì không?"

"Tôi muốn hẹn ngài Lâm ăn một bữa cơm tối nay, ngài có rảnh không?"

"Không, lát nữa tôi muốn đi Đại Bảo Kiếm, nếu cô không ngại thì đi cùng. Nếu cô ngại thì hết cách rồi."

"A..."

Nhan Từ không nói được lời nào. Đây vẫn là lần đầu tiên cô ta thấy có người nói về Đại Bảo Kiếm tuyệt vời và thoát tục như vậy.

"Thế chúng ta hẹn hôm khác vậy! Hi vọng ngài Lâm có thể cho tôi có cơ hội này."

"Được, hôm khác lại nói."

Lâm Dật cúp máy, đưa điện thoại cho Trần Nghiên.

"Để ý giúp tôi, thấy số điện thoại lạ thì cô nghe máy hộ."

"Vâng vâng." Trần Nghiên gật đầu nói:

"Tôi nên nói thế nào ạ? Cứ nói là tổng giám đốc Lâm đang không tiện nghe điện thoại à?"

"Hay nói tổng giám đốc Lâm đang “bạch bạch bạch” nên không có thời gian nghe điện thoại."

"Ha ha..."

Trần Nghiên cười vui vẻ, "Anh rể và em vợ làm chuyện này, đúng là kích thích thật, hơn nữa còn ở trên xe, ha ha..."

Reng reng reng…

"Fuck, đúng là nhắc tới cái gì thì cái đó tới. Thật sự có điện thoại gọi tới này."

"Cô nghe máy đi." Lâm Dật mắng một câu, "Hôm nay là ngày gì thế? Mọi người tổ chức thành đoàn thể gọi điện thoại cho tôi à?"

"Lâm Dật..."

"Tổng giám đốc Lâm không rảnh, đang bạch bạch bạch đấy, đừng làm phiền chúng tôi." Trần Nghiên đĩnh đạc nói.

Rõ ràng không hề có cảm giác kiêng kỵ, đúng là kích thích.

"Nghiên Nghiên?"

Á...

Bầu không khí đột nhiên yên tĩnh một cách đáng sợ.

Bởi vì hai người đều cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc.

Hình như là giọng nói của Trần Kiệt.

Trần Nghiên cẩn thận nhìn số điện thoại, cả người đều hóa đá.

Lúc này không cần đoán nữa, vẻ mặt của cô ta đã nói lên tất cả.

"Ba, ba nghe con giải thích, vừa rồi con chỉ tùy tiện nói vậy thôi. Bọn con đang ở trên xe, thật sự không làm chuyện đó đâu."

"Ở trên xe à?"

Lâm Dật:...

"Bọn con sắp đi ăn cơm, có rất nhiều người gọi điện thoại cho anh Lâm, anh ấy nghe nhiều thấy phiền nên con nghe máy giúp anh ấy."

"Điện thoại gọi tới quá nhiều là lỡ chuyện à?"

Trần Nghiên: ...

"Ba, ba đừng như vậy nữa. Nếu ba không tin, con gửi video qua cho ba. Con chỉ mạnh miệng nói bậy thôi."

"Con gái con đứa lớn như vậy rồi, đây là lời con nên nói sao?"

"Con biết sai rồi."

"Được rồi, con bảo Lâm Dật nghe điện thoại đi."

"Ơ, vâng vâng."

Trần Nghiên phẫn nộ giao điện thoại cho Lâm Dật.

"Chú Trần."

"Vừa rồi Miller gọi điện thoại cho tôi nói chuyện nghiên cứu và phát triển dược phẩm đã làm gần xong rồi."

"Vâng, nhưng tiếp sau vẫn còn chút vấn đề nhỏ phải xử lý, vấn đề cũng không lớn."

"Vậy cậu bảo người phía dưới phải chuẩn bị sẵn nguyên liệu, tôi đã phê duyệt trước cho cậu rồi, tranh thủ làm nhanh chuyện này đi."

"Tôi hiểu, tôi sẽ thu xếp ngay."

Sau khi nói sơ qua vài câu, Lâm Dật lại cúp máy.

"Cô không nhớ nổi số điện thoại của ba mình à?"

"Em chỉ nhớ số của mẹ, không nhớ số của ba lắm."

"Tôi suýt nữa bị cô hại chết rồi."

"Hì hì, không sao, không sao, ba em sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy đâu." Trần Nghiên cười ha hả nói, rõ ràng không để ý tới chuyện này, "Chúng ta đi nhanh đi, đi sớm hưởng thụ sớm, sau này sẽ không có thời gian tới Trung Hải đâu."

"Đi thôi."

Khoảng hai mươi phút sau, Lâm Dật lái xe đến một nơi tên là Yingzun Reservoir.

"Anh Lâm, chỗ này được đấy, cảm giác không kém gì Hoa Thanh Trì."

"Đây là nơi tôi mới tìm được, tránh cho chị cô bắt."

"Hành động này rất tốt, thỏ khôn có ba hang."

"Anh Lâm, chỗ này an toàn không, không để lộ tin tức của chúng ta chứ?"

"Yên tâm, đó là chuyện đàn ông nên lo lắng, phụ nữ tới không sao."

"Hì hì, vậy thì được."

Sáu người tới phòng lớn, người qua lại đều nhìn tới ngây người.

Dẫn theo năm cô gái tới Đại Bảo Kiếm?

Hơn nữa mỗi người đều xinh đẹp như vậy?

Người anh em này thật ngầu.

Thật sự làm người ta hâm mộ đấy.

"Các người có thẻ hội viên không?"

"Có, một tấm thẻ là 168 ngàn, ngài muốn làm bao nhiêu tấm?"

"Chỉ có 168 ngàn thôi à? Lấy cho sáu tấm thẻ đi."

"Sáu tấm thẻ?"

Nữ thu ngân thoáng ngây người. Mình gặp phải khách sộp à?

"Vâng vâng vâng, ngài chờ lát, tôi sẽ làm cho ngài ngay đây."

"Anh rể tuyệt vời. Em biết mà, đi với anh thì bảo đảm ăn no uống say."

"Phải khiêm tốn đừng rêu rao, đừng để cho chị em biết đấy."

Nữ thu ngân: ???

Anh rể?

Em vợ?

Kẻ có tiền cũng chơi trò này à!

Thẻ hội viên nhanh chóng được làm xong, Lâm Dật dẫn theo năm người đi về phía đại sảnh.

Thấy Lâm Dật mở liền một lần sáu tấm thẻ hội viên cao cấp, mọi người qua lại đều vô cùng hâm mộ.

Thật ra bọn họ không phải hâm mộ anh lắm tiền, chỉ hâm mộ anh có thể tự dẫn theo em gái vào đại bảo kiếm.

Hơn nữa một người trong đó còn có em vợ đấy.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 750.

Chương 751. Chỗ Tôi Đều Là Người Đàng Hoàng

Ngâm suối nước nóng, ăn chút gì đó xong.

Nhóm sáu người quay trở lại phòng Vip, các nhân viên kỹ thuật liên quan cũng đến đây.

"Anh Lâm, ở đây cũng thật thoải mái." Kiều n nói: "Còn hơn cả tắm ở nhà."

"Không phải đã làm thẻ vip cho cô rồi à? Bao giờ cô thấy mệt mỏi thì lại tới đây."

"Hì hì, cảm ơn anh Lâm."

"Các người nói xem, là ai nghiên cứu ra được loại hình Đại Bảo Kiếm này vậy? Sao ấn ở trên người lại thoải mái như vậy chứ?" Trần Nghiên nói.

"Y học cổ truyền Trung Quốc đấy." Lý Tri Mộng nói: "Những kỹ thuật massage này đều bắt nguồn từ kỹ thuật xoa bóp của y học Trung Quốc."

"Nói có lý lắm."

Trần Nghiên vội vàng nhìn Lâm Dật đầy hứng thú: “Anh rể, có cần em xoa bóp cho anh vài cái, để anh thử kỹ thuật của bác sĩ dược Trung y không?"

"Nào nào nào, bắt đầu đi."

"Ha ha, anh Lâm, tôi giác hơi cho anh." Lý Tri Mộng nói.

"Vậy tôi xoa bóp chân cho anh." Kiều n nói.

Mấy nhân viên kỹ thuật tránh sang một bên, mấy người phụ nữ đều hâm mộ nhìn Lâm Dật.

Cái này gọi là phúc được người người vây quanh đấy.

Lý Sở Hàm dịu dàng ngồi bên cạnh không nói gì, cứ lặng lẽ nhìn Lâm Dật.

Đối với cô, đây chính là hạnh phúc.

Ong ong oong…

Vào lúc này WeChat của Lâm Dật vang lên chuông báo.

Là Tận Hán gọi video đến.

"Lão Lâm, mẹ kiếp, cậu cũng thật không đủ ý tứ đấy?"

"Tôi làm sao?"

"Mẹ kiếp, hôm qua cậu dẫn theo mấy em gái đi đại bảo kiếm, không ngờ lại không gọi tôi."

"Chuyện này lớn cái rắm, sao còn phải tới hỏi tội?"

"Rõ ràng là cậu không đủ ý tứ." Tần Hán nói: "Lần trước dẫn theo lão Cao, lần này dẫn theo lão Lương, cả hai lần đều không dẫn theo tôi."

"Không đến mức đó chứ? Anh Tần còn thiếu chút tài nguyên đó à? Tranh cái này sẽ hạ thấp thân phận đấy."

"Cậu nói vậy cũng đúng." Tần Hán ngậm điếu thuốc, ra vẻ ta đây nói: "Tôi cũng không thiếu gái."

Tần Hán nói xong đổi hướng cameras, phía đối diện là một hồ bơi với mấy cô gái mặc bikini đang chơi đùa trong bể bơi.

"Tôi và lão Cao đang ở đây, hôm nay không có phần của cậu. Cậu đừng trách tôi vô tình, là cậu không công bằng trước."

"Xem anh nói kìa, tôi đã bao giờ thiếu gái hả?"

Lâm Dật cũng đổi hướng cameras về phía đám người Trần Nghiên.

"Nào, các cô gái, chào hỏi chút đi."

"Hi..."

Ba người Trần Nghiên, Kiều n, Lý Tri Mộng đồng thời vẫy tay, Lý Sở Hàm và Cố Nam Chi cũng lọt vào ống kính.

"Fuck, đó là đâu vậy? Cậu đang ở Đại Bảo Kiếm à?"

"Thông minh lắm."

"Không đúng, các cô ấy mặc quần áo này không thích hợp."

"Tôi khác anh, tất cả đều là tự mình dẫn theo, con gái người ta đều trong sáng đàng hoàng, kỹ thuật tương đối tốt, còn tuyệt hơn cả nhân viên kỹ thuật đấy." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa bọn họ đều có bằng cấp tiến sĩ, thạc sĩ chính quy cũng không lọt được vào mắt xanh của tôi."

"Fuck, mẹ kiếp, cậu thật sự không phải là người."

Tần Hán mắng một câu xong lập tức cúp máy, tránh cho mình bị tức chết.

Hơn bốn giờ chiều, một lần tới Đại Bảo Kiếm thư giãn đã kết thúc, mấy người tách ra. Lâm Dật đi tới tập đoàn Triều Dương, đón Kỷ Khuynh Nhan đi làm về.

Lâm Dật cảm giác mình lại bước thêm một bước về phía mục tiêu chuyên gia quản lý thời gian rồi.

Nhưng trên đường đi, Lâm Dật nhận được điện thoại của Triệu Văn.

"Ngài Mitsui xin nghỉ việc, anh có biết chuyện này không?"

"Xin nghỉ việc à?" Lâm Dật nói nhỏ một câu: “Tôi nghe cô nói mới biết đấy."

"Vậy thì không sao, tôi chỉ muốn hỏi anh có biết chuyện này không thôi." Triệu Văn cũng hơi buồn bực: “Lúc trước vẫn còn tốt, cũng đã ký hợp đồng nói muốn làm việc ở đây lâu dài, chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì không vui."

"Ông ta thích thế nào thì tùy, chỉ là một người rời đi, thiếu ông ta thì trái đất cũng không ngừng xoay."

"Ừ, vậy tôi cúp máy trước đây."

Sau khi nói chuyện điện thoại với Triệu Văn xong, Lâm Dật đến tập đoàn Triều Dương đón Kỷ Khuynh Nhan về.

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Dật trở lại phòng sách, đăng nhập vào phòng livestream.

Khi thấy Lâm Dật phát sóng, số lượng lớn khán giả lập tức tràn vào.

"Anh trai khẩu trang, anh sẽ không quên chuyện đã hứa với chúng tôi chứ?" Có người hỏi.

"Là livestream ở Đảo Á Loan à? Yên tâm tôi nhớ kỹ rồi, ngày mai sẽ qua đó."

"Anh trai khẩu trang, sao anh lợi hại vậy? Người bình thường không thể vào được chỗ đó đâu."

"Người bình thường cũng không thể vào được khu an ninh, chẳng phải tôi vẫn vào trong à?"

"Tất cả mọi người đứng lên, cung kính cúi chào Anh trai khẩu trang!"

"Mọi người cố gắng chia sẻ, tranh thủ trong lúc livestream đột phá mười triệu người xem."

"Anh trai khẩu trang, mấy ngày trước tôi nghe nói chuyện này, streamer ngoài trời Long Soái đứng đầu Đấu Ngư cũng muốn đi đảo Á Loan livestream, hơn nữa còn làm nóng trước hơn nửa tháng. Tôi đoán anh ta có thể sẽ muốn đấu với anh đấy."

"Đấu thì đấu, với tôi không thành vấn đề, xem ai trâu bò hơn là được."

"Anh… ổn!"

Lâm Dật nói chuyện phiếm với fan trong phòng livestream hơn nửa giờ thì rời khỏi livestream.

Ngay sau đó, anh nhận được WeChat do Trương Hiểu Du gửi tới.

"Anh Lâm, bao giờ chúng ta sẽ xuất phát?"

"Ngày mai, em cứ ở nhà chờ điện thoại của anh."

"Hì hì, vậy em có nên chuẩn bị gì không?"

"Em chuẩn bị gì chứ? Em cứ cầm theo gậy livestream và điện thoại chẳng phải là được rồi sao?"

"Nhưng đó là quay trên du thuyền ở đảo Á Loan đấy. Ánh mặt trời, bãi cát, sóng biển, dù thế nào cũng phải mang mấy cái áo tắm chứ?"

"Người ta đều mặc bikini, em mặc áo tắm không cảm thấy mặc quá nhiều à?"

"A..." Trương Hiểu Du im lặng một lát mới nói tiếp: “Vậy em cũng đi mua bộ bikini."

"Nhưng các cô gái mặc bikini tối thiểu cũng phải là cup C, em cup A không cần tham dự náo nhiệt làm gì, mặc quần áo bình thường một chút là được rồi."

"Anh nói vậy, em sẽ rất đau lòng đấy."

"Anh muốn tốt cho em thôi. Em phải hiểu được nỗi khổ tâm của anh chứ?"

"Ừ ừ, em biết rồi. Vậy ngày mai em thu dọn đồ xong, sẽ chờ anh thông báo."

"Ừ, được."

Sau khi nói chuyện với Trương Hiểu Du xong, không bao lâu, Kỷ Khuynh Nhan đã đi từ bên ngoài vào, tóc rối bời, trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

"Mai anh bay lúc mấy giờ, em đã thu xếp đồ cho anh xong rồi."

"Hả? Em xếp đồ cho anh rồi à?"

"Đúng vậy, nếu không thì sao chứ? Anh tưởng em làm gì?"

"Anh tưởng em đi tắm đấy."

"Chuyện tắm không vội." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Chẳng phải anh sẽ đi bốn ngày sao? Em xếp cho anh bốn bộ quần áo để thay đổi, anh nhớ phải thay mỗi ngày đấy, đừng mang toàn thân đầy mùi hôi thối trở về."

"Được rồi, anh chắc chắn sẽ thay mỗi ngày."

"Ngoan."

Sau khi thu dọn đồ cho Lâm Dật xong, Kỷ Khuynh Nhan đi phòng vệ sinh tắm.

Lâm Dật lại vội vàng lo chuyện chip 3.0 trong phòng sách.

Nhưng Lâm Dật không sao bình tĩnh được.

Anh vẫn cảm giác lão ngân tệ Mitsui Yuzhi kia có gì đó hơi kỳ lạ.

Với trình độ của ông ta đủ để mở một phòng thí nghiệm.

Mà ở Nhật cũng có rất nhiều doanh nghiệp dược phẩm nổi tiếng thế giới, muốn kiếm tiền trên phương diện này hẳn không thành vấn đề.

Ông ta không cần thiết cứ nắm lấy mình không tha.

Cho dù ông ta nhìn thấy năng lực của mình, dường như cũng không đáng để đưa ra điều kiện tốt như vậy.

Lâm Dật luôn có dự cảm Mitsui Yuzhi mời mình không phải vì tiền.

Lâm Dật khẽ xoa cằm.

Tiếp xúc với những lão cáo già này đúng là hao tâm tốn sức mà!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 751.

Chương 752. Ba Mẹ Cô Đến Rồi?

Sáng sớm hôm sau, lúc Lâm Dật thức dậy, phát hiện Kỷ Khuynh Nhan vậy mà nấu sủi cảo.

"Sao hôm nay lại ăn sủi cảo vậy? Hơn nữa còn là sáng sớm."

"Bà của em là người vùng Đông Bắc, bà nói tập tục ở Đông Bắc là lên xe sủi cảo xuống xe ăn mì. Khi trong nhà có người cần ra cửa, đều là làm sủi cảo ăn."

"Cho nên, em học làm sủi cảo từ khi nào?"

"Em mua nha, loại đồ ăn có độ khó cao như này sao em biết làm được, cho dù em biết làm, làm rồi anh có dám ăn không?"

"Lâm phu nhân, em đối với bản thân nhận thức vẫn là rất rõ ràng nha."

Kỷ Khuynh Nhan cười hắc hắc, "Cho nên mới nói, em không thể cái gì cũng đều biết, như thế không phải rất không công bằng với người khác sao."

“Chắc trên đời này em là người đầu tiên nói mình không biết làm mà nói đến thanh lệ thoát tục như vậy."

"Hừ, mau ăn cơm, đồ ăn sẽ lạnh mất."

"Được rồi."

Sau khi ăn xong, Kỷ Khuynh Nhan trở về phòng để trang điểm.

Lâm Dật lặng lẽ cầm điện thoại di động của cô, sau đó mở ra ứng dụng Đấu Ngư, phát hiện cô cũng không có theo dõi đến mình, lúc này mới yên tâm.

Điều này cũng có nghĩa là Kỷ Khuynh Nhan sẽ không nhận được thông báo khi mình bắt đầu phát sóng, như vậy sẽ không sợ bị phát hiện rồi.

Ngoài ra, Lâm Dật cũng đã tắt tính năng đẩy tin tức của Đấu Ngư.

Như vậy cho dù có chính thức đẩy tin tức, Kỷ Khuynh Nhan cũng sẽ không nhìn thấy.

Hoàn mỹ.

Về phần Hà Viện Viện bên kia, Lâm Dật cũng không quá lo lắng, nếu như không phải Kỷ Khuynh Nhan thông báo cho cô ta, cô ta cũng sẽ không xem trực tiếp của mình.

Nhưng để tránh rủi ro, Lâm Dật đã gọi điện cho Kỳ Hiển Chiêu, nhờ anh ta xử lý chuyện này.

Với năng lực ảnh đế dự bị của anh ta, độ khó xử lý chuyện này cũng không lớn.

Hai mươi phút sau, Kỷ Khuynh Nhan trang điểm xong, bước xuống lầu trong chiếc áo khoác gió màu be.

"Em đi trước, anh lúc đi công tác nhớ chú ý an toàn, nhớ rõ ăn cơm đúng giờ"

"Biết rồi, yên tâm."

"Ừ."

Trước khi đi, Kỷ Khuynh Nhan còn hôn Lâm Dật, có chút không nỡ.

Gần trưa, Lâm Dật đến nhà Trương Hiểu Du, sau đó bấm điện thoại gọi cho cô ấy.

"Mau xuống đây, anh đang ở dưới lầu nhà em."

"Anh Lâm anh chờ em một chút, ba mẹ em đến rồi, chờ em đem bọn họ giải quyết xong liền đi xuống tìm anh."

"Ba mẹ cô đến rồi?"

"Đừng nói nữa, đó là chuyện thường tình, họ muốn giới thiệu cho em đối tượng xem mắt, hiện tại đang làm công tác tư tưởng cho em đây này."

"Cái này còn không phải đơn giản sau, anh đây hy sinh một lần, làm bạn trai cô trong năm phút, giải quyết cha mẹ cô cũng đủ rồi."

"Thực sự sao." Trương Hiểu Du cười híp mắt nói: "Vậy không phải là em đang chiếm tiện nghi của anh sao? Như vậy thật xin lỗi."

"Anh cũng nghe được tiếng nuốt nước miếng của em rồi."

"Ha ha, em chỉ là tưởng tượng một chút nha." Trương Hiểu Du nhếch mép cười nói:

"Anh Lâm anh chờ em một chút, chờ em đem bọn họ giải quyết, liền xuống lầu tìm anh."

"Được rồi."

Cúp điện thoại, Trương Hiểu Du từ trong phòng đi ra.

Ở trên ghế salon có bốn người đang ngồi, một cặp vợ chồng trung niên và một nam một nữ.

Cặp vợ chồng trung niên tên là Trương Quốc Cường và Triệu

Nhã Lan, là cha mẹ của Trương Hiểu Du.

Đôi nam nữ còn lại tên là Trương Hiểu Uyển và Dư Bằng, là chị gái và anh rể của Trương Hiểu Du.

"Con nha đầu này, cha đang nói chuyện chính sự, con chạy vào phòng làm cái gì vậy." Trương Quốc Cường nói.

"Vừa nãy không phải con đã nói rồi sao, con muốn cùng với bạn trai ra ngoài du lịch, anh ấy đã đến dưới lầu rồi."

"Con cũng đừng lừa phỉnh chúng ta, mới vừa rồi còn nói không có bạn trai, nhanh như vậy bạn trai ở đâu nhô ra rồi?"

"Vừa nãy là thật không tiện nói với mọi người, bây giờ người ta đều đã tới, đang ở dưới lầu chờ con, bây giờ mà không đi sẽ trễ chuyến bay đấy."

"Xe ở dưới lầu chờ em?" Trương Hiểu Uyển hỏi:

"Tiểu khu này của em, không phải là cấm xe bên ngoài vào sao, làm sao có khả năng chạy vào bên trong tiểu khu được?"

"Có thể là anh ấy lái xe tốt nên người ta cho vào, về phần chuyện gì xảy ra, em cũng không biết."

Điểm ấy cũng là điều mà Trương Hiểu Du khó hiểu.

Nơi cô sống, xem như là tiểu khu cao cấp xa hoa.

Nếu như không có nhà ở đây, xe ở bên ngoài là không được phép tiến vào.

Nhưng hết lần này đến lần khác, anh Lâm đã có thể đi vào hai lần rồi, ngoại trừ xe tốt không ai dám cản, Trương Hiểu Du cũng không nghĩ ra được lý do khác.

"Con cũng đừng lừa phỉnh cha nữa." Trương Quốc Cường nói:

"Anh rể của con lái một chiếc xe trị giá hơn 50 vạn, nhân viên bảo vệ cũng đã chặn chúng ta ở bên ngoài. Chuyện ày căn bản không phải là do xe tốt hay xấu, chỉ là con đang kiếm cớ."

"Con gái, người mà lần này tìm cho con, là dì Vương sát vách giới thiệu cho con. Làm công chức còn có biên chế, điều kiện gia đình cũng không tệ, nhất định đủ tư cách xứng đôi với con. Chúng ta hẹn ngày mai, con đi gặp mặt đối phương, nếu như cảm giác đối phương không sai, việc này liền định xuống."

"Xem cái gì mà xem, con đã nói con có bạn trai rồi sao mọi người lại không tin vậy."

Lúc nói chuyện, Trương Hiểu Du chạy vào phòng lấy vali hành lý mà mình đã chuẩn bị sẵn ra:

"Con mặc kệ, mọi người muốn ở đây thì tùy, dù sao con cũng phải đi rồi."

"Con cái đứa nhỏ này làm cái gì vậy? Cha cũng không là vì tốt cho con sao, người cũng lớn từng này rồi, tốt xấu gì cũng không biết."

"Con có bạn trai rồi, mọi người còn muốn giới thiệu cái gì nữa."

"Có cái gì mà có, con thật sự coi cha già nên hồ đồ rồi đúng không!"

"Cha, cha nguôi giận." Trương Hiểu Uyển nói:

"Em không phải nói bạn trai của em đến rồi sao, chúng ta liền đi xuống xem một chút. Nếu như là thật, thì thay em kiểm tra qua một chút. Nếu như là không có, bàn lại chuyện này cũng kịp mà."

"Em đi xuống làm gì? Hiểu Du rõ ràng là đang trốn tránh." Dư Bằng nói.

"Vậy cũng phải đi xuống xem một chút." Trương Hiểu Uyển nói:

"Hiểu Du là đứa có tính cách không đâm đầu vào tường sẽ không quay đầu lại. Nếu như ép con bé, con bé liền càng không tốt hơn cho mà xem."

"Vậy được, cùng nhau đi nhìn xem." Dư Bằng nói:

"Vừa vặn lấy anh ra làm tiêu chuẩn đi, điều kiện nếu như không tốt được như anh, cũng không thể dễ dàng đáp ứng."

Trương Hiểu Du trợn mắt nhìn Dư Bằng, trong lòng oán thầm nói:

"Anh ta thật sự cho rằng mình là hoạt náo viên không có chút danh tiếng gì sao. Số tiền mình tích góp được, cũng đủ mua ba chiếc BMW 5 đó, đứng ở đây kiêu ngạo cái gì chứ."

Từ đầu đến cuối, Trương Hiểu Du đối với Dư Bằng đều không có ấn tượng gì tốt.

Điều kiện của anh tuy rằng cũng không tệ lắm, nhưng quá keo kiệt.

Đã đăng ký giấy kết hôn với chị gái mình rồi mà ngay cả một que kem cho em gái là mình đây cũng không mua nổi.

Hoàn toàn không đem em gái vợ như mình để ở trong mắt.

"Tùy mọi người vậy, dù sao em cũng phải đi."

Trương Hiểu Du lấy hành lý, từ trong nhà đi ra ngoài.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 752.

Chương 753. Em Gái, Em Nhập Vai Rất Nhanh

Mà người trong nhà của cô, cũng theo sát phía sau vào thang máy.

Vẻ mặt người Trương gia bình tĩnh, chờ thang máy đi xuống lầu một.

Dư Bằng nghịch chìa khóa xe, với bộ dáng nhàn nhã.

"Hiểu Du, em thật sự là đã có bạn trai rồi sao?"

Nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh của Trương Hiểu Du, Trương Hiểu Uyển tò mò hỏi.

Nhìn dáng vẻ của con bé thật giống như không phải giả bộ, hình như thực sự đã có bạn trai, bằng không cũng không thể giả bộ giống như vậy được.

"Em lừa chị làm gì, bằng không không phải sẽ lòi đuôi ngay sao."

Nghe Trương Hiểu Du nói như vậy, Trương Hiểu Uyển xem như là đã tin tưởng chuyện cô có bạn trai.

Mà ngọn lửa buôn chuyện trong người cũng cháy lên hừng hực.

"Bạn trai của em có đẹp trai không?"

"Siêu cấp đẹp trai, anh ấy cao hơn một mét tám, hơn nữa còn có tiền, còn có cơ bụng tám múi, sao chị thấy thế nào hoàn mỹ

không."

"Có thể nha, Hiểu Du, điều kiện này so với anh rể em mạnh hơn nhiều đấy."

"Ha ha ..."

Trương Hiểu Du cười rộ lên, với điều kiện của Dư Bằng, đoán chừng một đầu ngón tay của anh Lâm cũng không thể sánh nổi.

"Hiểu Uyển, em đây không phải kiêu ngạo với người khác mà hủy uy phong mình sao." Dư Bằng nói:

"Cùng với những tiểu thịt tươi kia so sánh, anh khẳng định là không được. Nhưng cùng so với người bình thường, anh hẳn là vẫn không tính là kém."

"Anh không có nghe Hiểu Du nói sao, điều kiện của bạn trai con bé, đã có thể so với tiểu thịt tươi rồi."

"Chúng ta chỉ là gia đình bình thường, em thật sự cho rằng người như vậy có thể coi trọng chúng ta sao? Cũng đừng nghe con bé nói càn."

"Chuyện như vậy hẳn là sẽ không lừa người?"

"Em chính là quá đơn thuần, lúc nào nhìn thấy rồi sẽ biết rõ thôi." Dư Bằng không mặn không nhạt nói:

"Con bé chính là trong mắt người tình hoá Tây Thi, không chừng chỉ là một tên đại ngốc nghếch, đừng coi là thật."

Trương Hiểu Du không lên tiếng, lúc này, còn phải dựa vào giá trị nhan sắc của anh Lâm đến đánh vào mặt của anh ta.

Đoàn người Trương gia đi ra từ thang máy, cũng đẩy cửa cổng ra.

"Honey, để anh chờ sốt ruột rồi."

Trương Hiểu Du chạy tới, khoác lên cánh tay Lâm Dật, trên mặt mang theo ý cười, cử chỉ thân mật.

Lâm Dật:?

Em gái, em nhập vai rất nhanh đấy.

Nhìn thấy Lâm Dật, Trương Hiểu Uyển sững sờ.

Em rể lớn lên quả thực nhìn rất được!

"Nhìn thấy chưa, anh ấy chính là bạn trai của em, không lừa mọi người chứ."

Trương Hiểu Du kéo cánh tay Lâm Dật, còn cố ý cọ xát.

Lâm Dật: Sao có thể cộm như vậy chứ?

"Con, con gái, đây thực sự là bạn trai của con sao?" Trương Quốc Cường nói.

"Đương nhiên là thật rồi, anh ấy cũng đã tới tìm con, con còn có thể lừa cha ư?"

"Đó cũng không phải, cha cảm thấy con không xứng với người ta."

Trương Hiểu Du:...

"Nói như vậy là sao chứ, con cũng rất ưu tú mà."

"Nhưng người ta ưu tú hơn."

Trương Hiểu Du:...

"Hiểu Du, các em không phải là muốn lên máy bay sao? Hiện tại liền đi đi, đừng chậm trễ thời gian." Trương Hiểu Uyển nói.

"Không cần lo lắng, máy bay tư nhân, khi nào thì đi cũng được."

Người Trương gia:...

Càng không xứng rồi.

"Được rồi, con không nói với mọi người nữa, chúng con phải đi đây."

Nói xong, Trương Hiểu Du đem Lâm Dật đẩy lên xe, tiếng nổ vang rền của Voice Night bên tai mọi người càng đi càng xa.

Người Trương gia cũng giống như hóa đá tại chỗ.

"Tôi rốt cuộc biết vì sao người ta có thể đem xe lái đến tiểu khu rồi, xe đắt tiền như vậy, thật sự không ai dám cản."

...

"Anh Lâm, biểu hiện vừa rồi của anh thật sự quá tốt, đem người nhà em lừa gạt hết luôn." Trương Hiểu Du cười hì hì nói.

"Anh chỉ là cái vai phụ mà thôi, là em phát huy tốt."

"Nào có, lấy điều kiện của anh Lâm đến chỗ nào cũng đều là nhân vật chính."

"Hiểu Du." Lâm Dật lời nói thấm thía.

"Làm sao vậy anh Lâm? Anh muốn nói gì?"

"Nghe lời khuyên của anh, khi đến Đảo Á Loan, cũng đừng có mặc đồ bơi, thật sự không thích hợp với em."

"Thật sự có cần thảm như vậy không?"

"Vừa nãy lúc em cọ cái kia trên cánh tay của anh mấy lần, đem cánh tay anh cọ đến đỏ lên, lẽ nào em một chút cảm giác cũng không có ư? "

"Ách, do hôm nay em mặc mỏng hơn, bằng không sẽ không như vậy."

Lâm Dật:...

Đột nhiên, vẻ mặt Trương Hiểu Du trở nên vô cùng phấn khích, nói:

"Anh Lâm, em nghĩ tới chuyện này, trên Đấu Ngư còn có một hoạt náo viên tên là Long Soái, hình như cũng muốn đi Đảo Á Loan phát sóng trực tiếp, có thể sẽ cùng với anh đoạt lưu lượng đó."

Lâm Dật suy nghĩ một chút, "Ngày hôm qua lúc phát sóng trực tiếp, anh cũng có nghe cư dân mạng nói qua người này, hình như là hoạt náo viên bên ngoài đệ nhất gì đó."

"Đúng đúng đúng, chính là anh ta." Trương Hiểu Du nói:

"Người này quả thật có chút lợi hại, lại thêm vào phía sau có công hội nâng đỡ, độ nổi tiếng phi thường cao. Nếu như anh ta muốn cùng với anh đoạt lưu lượng, đối với độ nổi tiếng của anh có thể sẽ bị ảnh hưởng."

Trước đó lúc cư dân mạng nói đến chuyện này Lâm Dật còn không nghe nghiêm túc, nhưng nghe Trương Hiểu Du vừa nói như thế có vẻ như phải chú ý một chút.

Lần này nhiệm vụ của hệ thống là mức độ phổ biến của chương trình phát sóng trực tiếp vượt qua 10 triệu. Mặc dù cũng có một số người đạt được thành tựu này trên nền tảng Đấu Ngư, nhưng cũng không có nhiều người.

Bây giờ nếu như bị người khác cướp lưu lượng nữa thì thật sự không dễ chơi.

"Người này lợi hại chỗ nào?"

"Đặc biệt có thể khoe khoang."

"Có thể khoe khoang?"

"Ừm."

"Thật là bẩn."

"Ách ... Ha ha, anh Lâm anh quá dơ." Trương Hiểu Du cười ngửa tới ngửa lui:

"Nhưng thật sự phải chú ý, bản lĩnh khoe khoang của anh ta thực sự là đỉnh cao. Anh ta luôn nói rằng anh ta đã đi ăn với một số người nổi tiếng, còn nói mình cùng với các tổng thống của những quốc gia khác chụp hình qua, quan trọng là, thật sự có người tin mới hay chứ."

Trương Hiểu Du càng nói càng hăng, điên cuồng phun mưa:

"Hơn nữa em còn nghe nói, lần này anh ta tới đảo Á Loan còn là để thực hiện một cuộc phỏng vấn với một số người nổi tiếng nào đó, dù sao thì cũng tràn đầy mánh lời quảng cáo."

"Quan hệ của anh ta với nền tảng như thế nào?"

"Quan hệ khẳng định tốt, hoạt náo viên có thể kiếm tiền nền tảng đều yêu thích." Trương Hiểu Du nói:

"Ngoài ra, công hội sau lưng của anh ta cũng thật lợi hại. Chị gái của nền tảng chúng ta, Bạch Băng Ngọc ở cùng công hội với anh ta, nói chung rất lợi hại."

"Thường thì trình diễn du thuyền tư nhân kiểu này, bọn họ chỉ là hoạt náo viên, lẽ ra không có tư cách tham gia."

"Ha ha, anh Lâm, anh nói như vậy, không phải là đang nói chúng ta sao." Trương Hiểu Du cười lớn nói:

"Chúng ta không phải cũng là hoạt náo viên sao, cũng không có tư cách đi đến Đảo Á Loan."

"Em có thấy hoạt náo viên nào quen biết thị trưởng và cựu thủ trưởng khu an ninh không?" Lâm Dật nói:

"Có hoạt náo viên nào ở Cửu Châu Các, lái Voice Night không?"

"Ách ... em quên mất việc này."

Trương Hiểu Du lúc này mới nhớ tới, anh Lâm không phải người bình thường.

"Sở dĩ bọn họ có thể đi, đều là công hội ở phía sau vận hành." Trương Hiểu Du nói:

"Đối với công hội như bọn họ, ông chủ cũng đều thật lợi hại, rất có thể chính mình nhận được lời mời, hay là chính mình quen biết với người bên trong thì sẽ có tư cách đi đến đó, tiên thử dẫn streammer theo là được rồi."

Lâm Dật như có điều suy nghĩ gật đầu, "Nói như vậy anh hiểu rồi."

"Đúng rồi, anh Lâm, lấy điện thoại di động của anh ra cho em mượn, chúng ta hiện tại phát sóng trực tiếp, hâm nóng tình hình."

Lâm Dật lấy điện thoại di động ra đưa cho Trương Hiểu Du,

"Kính râm với khẩu trang của anh ở trong hòm giữ đồ ở ghế phụ, giúp anh lấy với."

"Được rồi."

Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, Trương Hiểu Du cầm điện thoại của Lâm Dật, đăng nhập vào kênh phát sóng trực tiếp của anh.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 753.

Chương 754. Sân Bay Này Là Của Bạn Anh?

"Các bạn thân mến, buổi phát sóng trực tiếp của chương trình du thuyền tư nhân Đảo Á Loan, sẽ bắt đầu ngay bây giờ."

"Mẹ kiếp, Đảo Á Loan phát sóng trực tiếp bắt đầu ư?"

"Vui lòng phát sóng trực tiếp toàn bộ quá trình."

"Tôi đã chuẩn bị xong một rương mì, chuẩn bị sẽ xem nó trong bốn ngày, hoạt náo viên cố chịu đựng nhé."

"Hoạt náo viên, không sợ bị phong sát sao?"

"Ai mẹ nó dám phong sát tôi?" Lâm Dật nói.

"Mẹ kiếp, Anh trai khẩu trang thô bạo!"

"Ồ hôm nay xảy ra chuyện gì thế? Sao độ phổ biến của phòng phát sóng trực tiếp lại không cao? Cũng đã phát sóng rồi, mà độ phổ biến mới 200 ngàn, mọi người không phát lực sao, nhanh đi chia sẽ livetream đi."

"Tôi đoán chừng mọi người đều chạy tới phòng của Long Soái bên kia rồi, vừa nãy tôi qua phòng phát sóng trực tiếp của anh ta nhìn xem, hình như họ đã đến sân bay rồi, hơn nữa độ phổ biến đã hơn 2 triệu rồi."

"Mẹ kiếp, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, thế mà lại livestream trước chúng ta." Trương Hiểu Du phỉ nhổ chửi.

"Binh tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn, miệng là để phun châu nhả ngọc không nên nói bậy." Lâm Dật cười ha hả nói.

Chuyện đã như vậy rồi, Lâm Dật ngược lại rất cởi mở trong những vấn đề này.

Chỉ có thể thuận theo tự nhiên, cũng không thể đem đao gác ở trên cổ người ta để ngăn người ta phát sóng được.

Mặc dù nói mình có năng lực như vậy, nhưng nếu là thật làm như vậy, dù cho đạt đến 10 triệu độ phổ biến, hệ thống cũng sẽ không phán định nhiệm vụ thành công.

Cho nên chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

"Anh Lâm, anh thực sự là con nhà giàu có tính khí tốt nhất mà em từng thấy, việc này rõ ràng chính là đang nhằm vào anh đấy." Trương Hiểu Du tắt micrô sau đó giải thích.

"Nhằm vào anh?"

"Bởi vì anh đã bắt đầu có danh tiếng trên Đấu Ngư, thậm chí còn có tình thế bắt kịp Long Soái. Bọn họ chắc chắn sẽ không cho anh dễ dàng được như ý, cho nên mới làm ra nhiều như vậy như vậy."

"Anh hiểu rồi, cạnh tranh ngành nghề nha."

"Đúng đúng đúng, hơn nữa tính chất phi thường ác liệt!"

"Được rồi, em bình tĩnh chút đi, chút chuyện lớn bằng cái rắm, chúng ta đều dựa vào thực lực của mình để nói chuyện."

"Ừ."

Trên đường đến sân bay, mấy người đi đường đều bị thu hút bởi con vật khổng lồ bằng thép đen này, họ cố ý dừng lại lấy di động chụp vài tấm ảnh.

"Vẻ mặt này của cô là gì vậy."

"Từ nhỏ tới lớn em chưa từng nhìn thấy máy bay tư nhân nên có hơi sốt ruột." Trương Hiểu Du nhỏ giọng nói.

“Con nhà nghèo nha."

Nói xong, Trương Hiểu Du đoan chính, đem camera điện thoại di động hướng về phía Lâm Dật.

"Các bạn thân mến, chúng ta bây giờ đã đến sân bay, đợi lát nữa liền lên máy bay." Trương Hiểu Du nói: "Trên máy bay không có tín hiệu, hẹn gặp lại các bạn sau ba giờ nữa."

Trên thực tế, Gulfstream G550 của Tần Hán có wifi, nhưng Lâm Dật không muốn phát sóng.

Bởi vì bọn Tần Hán cũng ở trên máy bay, Lâm Dật không muốn bại lộ quá nhiều thông tin cá nhân.

Sau khi tắt phát sóng, Lâm Dật mang theo Trương Hiểu Du, hướng về khu đăng ký.

Cùng lúc đó, có một quản lý mặc tây trang đen, hướng về Lâm Dật và Trương Hiểu Du đi tới.

"Lâm tiên sinh, ngài đã tới."

"Ừm, bọn họ đều đến đông đủ chứ." Lâm Dật nhàn nhạt hỏi.

"Đều đủ, đều đang đợi ngài tới."

Lâm Dật gật đầu, "Được, tôi biết rồi, anh đi làm việc của anh đi."

"Lâm tiên sinh, ngài bên này có vấn đề gì cần tôi giúp không?"

"Tạm thời không có."

"Vậy thì tốt, tôi sẽ không quấy rầy ngài nữa."

Chào hỏi xong, quản lý lui sang một bên, Trương Hiểu Du thần bí hỏi:

"Anh Lâm, người kia khánh khí với anh như vậy, là vì chúng ta ngồi máy bay tư nhân sao?"

"Không phải, sân bay này là của bạn anh, cho nên anh ta mới khách khí với anh."

"Sân bay này là của bạn anh?"

"Đúng, đợi lát nữa cô sẽ gặp được cậu ấy."

Rời khỏi tòa nhà đăng ký, Lâm Dật nhìn thấy Gulfstream G550 của Tần Hán, trực tiếp đi thẳng tới đó.

Nhưng ngay khi hai người họ đi ra khỏi tòa nhà thương vụ, Trương Hiểu Du bỗng nhiên đứng lại, ánh mắt khóa chặt phía trước, không nhúc nhích.

Lâm Dật nhìn theo ánh mắt của cô ấy, phát hiện có mười mấy người đang đứng ở phía trước.

Một số người đang cầm gậy tự sướng trên tay, còn có người ở bên cạnh chiếu đèn, thập phần bận rộn.

Mà ở trước ống kính, còn có một đôi tuấn nam mỹ nữ, ăn mặc thời trang, đang nói chuyện miệng lưỡi lưu loát, khua tay múa chân.

Xem điệu bộ này liền biết, đây là đoàn thể phát sóng trực tiếp chuyên nghiệp.

"Nhìn chằm chằm người ta làm cái gì, thấy người ta lớn lên đẹp sao?"

"Đẹp hơn nữa cũng không có đẹp bằng anh Lâm." Trương Hiểu Du nói:

"Người đàn ông đang phát sóng trực tiếp kia chính là Long Soái, người phụ nữ bên cạnh anh ta, chính là Bạch Băng Ngọc."

"Cái kia thật đúng là oan gia ngõ hẹp rồi."

"Ai nói không phải đây, anh Lâm chúng ta đừng quan tâm đến bọn họ, đi mau, nhìn thấy bọn họ thật là đáng ghét mà."

"Đi."

Hai người bước nhanh hơn, chuẩn bị rời đi.

Cùng lúc đó, Long Soái Và Bạch Băng Ngọc bên kia, đang còn hăng hái nói chuyện với người trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Thật mẹ nó phiền, ban đầu tôi đã đặt tốt máy bay tư nhân rồi, ai biết giữa đường xảy ra chút vấn đề, hôm nay cũng chỉ có thể ngồi khoang hạng nhất thôi." Long Soái nói.

"Long Soái nguôi giận, khoang hạng nhất đã rất trâu bò rồi, tôi thậm chí khoang phổ thông đều chưa từng được đi đây ."

"Nể mặt các cậu, việc này tôi không tính toán nữa." Long Soái nói:

"Nhưng hôm nay, tôi có thể bật mí cho các cậu một chuyện. Sau khi chương trình phát sóng trực tiếp kết thúc, tôi dự định sẽ lên kế hoạch cho một sự kiện lớn để tạo bất ngờ cho người hâm mộ của mình."

Lời này vừa nói ra, phòng phát sóng trực tiếp của Long Soái sôi trào hẳn lên.

"Long Soái, anh cũng đừng thừa nước đục thả câu nha, anh muốn bày ra cái hoạt động gì? Nhanh nói cho chúng tôi biết một chút đi."

"Ai nha, các bạn không nên nóng lòng như vậy, đây là hoạt động tôi bí mật lên kế hoạch. Nếu như bây giờ nói hết ra, đến lúc đó sẽ không còn vui nữa."

"Không có chuyện gì, anh bây giờ nói chúng tôi cũng vui rồi, nhanh lên một chút nói cho chúng tôi nghe đi."

"Được, các bạn đều đã hỏi, tôi cũng sẽ không giấu diếm nữa, quá không có ý nghĩa." Long Soái nói:

"Qua mấy ngày nữa, tôi dự định bao một hòn đảo, sau đó tìm một số người mẫu, người nổi tiếng trên mạng và các hoạt náo viên, đến để tổ chức một sự kiện. Sau đó lại mời 100 người hâm mộ, bao chuyên cơ đi qua chơi, xem như là cho mọi người một chút phúc lợi."

"Tôi mẹ nó, vẫn là Long Soái trâu bò, lão tử sẽ làm fan của anh cả đời."

"Anh so với cái Anh trai khẩu trang kia càng mạnh hơn nhiều. Tôi đã xem qua chương trình phát sóng trực tiếp của anh ta, anh ta chưa bao giờ nói muốn phát phúc lợi cho chúng tôi."

"Ai nói không phải đây này, cùng với Long Soái so sánh căn bản không cách nào so sánh được, không phải cùng một đẳng cấp."

"Còn có cái hoạt náo viên kia tên gọi là Trương Hiểu Du, lại còn nói anh ta là cái gì hoạt náo viên bên ngoài đệ nhất Đấu Ngư, phi, thật buồn nôn."

"Được rồi được rồi, mọi người cũng đừng có nhổ nước bọt nữa. Kỳ thực người như anh ta vậy, tôi từ đầu đến cuối đều không để vào mắt, không phải là lái chiếc xe tốt sau đó lại đi khu an ninh phát sóng trực tiếp thôi sao. Này chẳng coi là cái gì cả, tôi sẽ cho mọi người nhìn thấy nhiều thứ thú vị hơn trong tương lai."

"Đúng đúng đúng, đi theo Long Soái trà trộn, khẳng định tăng kiến thức."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 754.

Chương 755. Thật Sự Không Có Cách Nào Nói Chuyện Với Mấy Người Ngu Ngốc Này

"Long Soái ..."

Bạch Băng Ngọc đứng ở một bên, nhẹ nhàng đụng vào Long Soái một cái.

"Anh nhìn bên kia một chút."

Dọc theo hướng ngón tay Bạch Băng Ngọc nhìn lại, Long Soái nhìn thấy một người đàn ông đeo khẩu trang và kính râm.

"Đây không phải là cái người gọi là là Anh trai khẩu trang sao, lại còn rất thần bí." Long Soái cười khẩy nói.

"Đúng, chính là anh ta."

"Vừa vặn hôm nay gặp, chúng ta đi qua chào hỏi đi."

"Đúng đúng đúng, đi qua chào hỏi, nghe nói bọn họ cũng đi Đảo Á Loan phát sóng trực tiếp, cho anh ta biết thế nào là lễ độ đi. Cho anh ta biết ai mới là đệ nhất hoạt náo viên bên ngoài Đấu Ngư."

"Mọi người đừng nói như vậy, tôi đối với hư danh như vậy không có hứng thú, nhưng đều là ở cùng một nền tảng, hơn nữa còn lại phát sóng trực tiếp cùng một chỗ, chào hỏi cũng là việc nên làm."

Nói xong, Long Soái ra hiệu cho người đi theo, đem máy thu hình nhắm ngay Lâm Dật, cũng chào hỏi:

"Anh trai khẩu trang, chuyến bay đi Đảo Á Loan ở phía bên hướng của tôi này, anh đi về phương hướng ngược lại làm cái gì, không phải là muốn trốn tôi đấy chứ?"

Nghe được tiếng nói chuyện của Long Soái, hai người quay đầu lại.

"Tôi trốn anh làm gì?"

"Sợ va chạm tôi." Long Soái nói:

"Nhưng anh yên tâm, chúng ta đều là hoạt náo viên cùng một nền tảng, tôi có thịt ăn cũng sẽ cho anh húp canh. Chờ tới lúc tôi không muốn phát sóng trực tiếp nữa, liền đem thời gian phát sóng trực tiếp nhường cho anh, bằng không lưu lượng của anh ở bên kia cũng không có bao nhiêu."

Lâm Dật gãi đầu một cái, có chút bó tay nghĩ không ra.

Đây có phải là bị bệnh tâm thần không?

Hay là lúc đi ra ngoài quên chưa uống thuốc?

"Người anh em, anh bình thường chút đi, nếu như chưa có uống thuốc thì hiện tại lấy thuốc ra uống đi. Tuy rằng hai chúng ta đi cùng một nơi phát sóng trực tiếp, nhưng ai nói chúng tôi phải đi chung một chuyến bay với anh chứ?"

"vào thời điểm hiện tại chỉ có một chuyến bay này bay qua Đảo Á Loan."

"Tôi ngồi máy bay tư nhân không được sao?"

Long soái cười ha ha, "Người anh em, anh thật hài hước, tôi hôm nay cũng không có an bài được máy bay tư nhân, anh cảm thấy anh có thể sao?"

Người trong phòng phát sóng trực tiếp của Long Soái đã bắt đầu cười ha hả.

"Anh trai khẩu trang giống như là bị kích thích rồi, cũng bắt đầu ăn nói linh tinh rồi."

"Không phải sao, ngay cả người như Long Soái đều không nói ngồi máy bay tư nhân đây, anh ta có tư cách gì?"

"Tôi thấy anh ta chính là chột dạ, sợ danh tiếng bị Long Soái cướp đi, cho nên mới nói như vậy."

Lâm Dật không biết trong phòng phát sóng trực tiếp đang thảo luận cái gì, chỉ là nhàn nhạt nói một câu.

"Nói chuyện với bọn ngu ngốc này, thật sự là không có cách nào để giao tiếp được mà."

Sau đó chậm rãi đi về hướng Gulfstream G550 ở cách đó không xa.

Ngạch ...

Không khí bên trong buồng máy bay, bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Ánh mắt của mọi người, đều rơi xuống trên người Trương Hiểu Du, Lương Kim Minh nói:

"Em gái, khó trách em có thể cùng anh Lâm nhập bọn với nhau, xem ra tính tình bên trong em cũng rất bạo nha."

Gương mặt Trương Hiểu Du có phần đỏ, "Lẽ nào em hiểu nhầm rồi ư?"

Lương Kim Minh cầm lấy dao gọt hoa quả, đâm vào một quả táo.

"Em xác thực hiểu nhầm rồi, đây mới là đâm."

Trương Hiểu Du bĩu môi, có chút bị giật mình.

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa." Lâm Dật nói: "Đây là cô gái nhà đứng đắn, đừng dọa đến người ta."

"Lâm thiếu, chúng em không đứng đắn, anh tới đánh chúng em đi, hì hì ..." Mấy cô gái trong buồng máy bay nói.

Trương Hiểu Du lại bị giật mình một lần nữa, những chị gái này cũng quá cởi mở rồi.

Coi như là hoạt náo viên bán thịt của nền tảng, dường như cũng không dám có điệu bộ này.

"Anh Lâm, vừa nãy mấy người giả vờ áp bức anh, cũng là đi Đảo Á Loan sao." Lương Kim Minh cầm điện thoại di động hỏi.

"Ừm, làm sao vậy."

"Em gọi điện thoại, đuổi bọn họ xuống." Lương Kim Minh cầm điện thoại di động nói:

"Kiêu ngạo đến trên đầu của anh rồi, phải trừng trị bọn họ một chút."

"Được rồi, không cần thiết." Lâm Dật nói:

"Bọn họ làm gì kệ bọn họ, để ý đến bọn họ làm gì. Nếu anh thật sự muốn động đến bọn họ, cũng sẽ không lưu đến bây giờ."

"Được, nếu như tới Đảo Á Loan lại nhìn thấy bọn họ kiêu ngạo nữa, thì lúc đó thu thập vẫn còn kịp."

"Đúng rồi lão Lâm, lúc trước cậu không phải nói để cho chúng tôi chuẩn bị APP khai phá hoạt động sao? Chúng tôi bên này đều làm gần xong rồi." Tần Hán ngậm thuốc lá nói: "Cậu muốn khi nào thì triển khai."

"Hiện tại triển khai được rồi, tôi sẽ lấy sạch tiền của tôi đem qua cho cách anh triển khai."

"Cần bao nhiêu tiền, hay là cho chúng tôi nhập cổ phần đi, đến lúc đó có thể chia hoa hồng cho nhóm tôi là được rồi."

"Vậy cũng được, có thể kiếm được bao nhiêu tôi cũng không dám hứa chắc, nhưng khẳng định sẽ không để cho các cậu mất tiền."

"Anh Lâm, anh là muốn làm ăn à?" Trương Hiểu Du hỏi.

"Xem như vậy đi."

"Vậy anh có thể tính thêm em vào được không? Tiền thưởng lúc trước anh thưởng cho em, em đã tiết kiệm được hai triệu rồi."

"Ôi a, thật không nhìn ra, em vậy là một tiểu phú bà nha." Cao Tông Nguyên trêu ghẹo nói.

"Anh Cao, anh chớ giễu cợt em." Trương Hiểu Du ngượng ngùng nói: "Các anh quăng tiền, cũng phải ngàn vạn trở lên."

"Chúng tôi mỗi người 1 tỷ."

"Ách ... Cảnh sắc ngoài cửa sổ thật là đẹp nha."

"Ha ha ..."

Bình thường mà nói, từ Trung Hải đến sân bay Đảo Á Loan, mất hơn ba giờ.

Nhưng bởi vì Lâm Dật và những người khác ngồi là Gulfstream G550, cho nên họ tới sớm hơn một giờ.

Máy bay hạ cánh, bên ngoài sân bay có năm chiếc Bentley màu đen đã đậu sẵn, đây đều là do Tần Hán đặt trước.

Đoàn người lái xe đi đến khách sạn, phát hiện không có chiếc nào đỗ ở cửa ra vào dưới 1 triệu.

Nhiều loại siêu xe vô số kể, cho dù là cấp bậc ngàn vạn, cũng đều tùy ý có thể thấy được.

So sánh thì Lâm Dật ngồi Bentley cũng không được xem là đẳng cấp.

Ngoài ra, ở đây cũng có nhiều gương mặt ngoại quốc, nhưng đại đa số đều là người Châu Á.

Đây như là bản sao của Hải Thiên Thịnh Yến, hội nghị cao cấp tư nhân của Đảo Á Loan có quy mô tuyệt đối là chưa từng có.

Có khả năng hấp dẫn nhiều người đến như vậy cũng là có nguyên nhân.

"Đây cũng quá hào khí rồi." Trương Hiểu Du trợn mắt ngoác mồm nhìn, "Tôi ở triển lãm xe cũng đều chưa từng thấy nhiều xe tốt như vậy."

"Những thứ đồ này đều chạy trên đường đến mòn bánh xe rồi, người có tiền cũng không chơi cái này."

"Vậy chơi cái gì vậy em gái?"

"Ha ha, em gái cũng rất biết thưởng thức nha." Lương Kim Minh nói:

"Hiện tại người có tiền, cũng bắt đầu chơi du thuyền với máy bay tư nhân rồi."

"Những chiếc du thuyền đó không hề rẻ, đúng không?" Trương Hiểu Du tò mò nói.

"Những chiếc rẻ nhất có hơn hàng chục triệu, nếu không triển lãm này cũng sẽ không được tổ chức rồi."

"Ồ, hóa ra là như vậy." Trương Hiểu Du gật đầu nói: "Lần này thực sự là thêm kiến thức."

Đoàn người đã đến khách sạn, sau khi sắp xếp xong, Tần Hán nói:

"Triển lãm ngày mai mới bắt đầu, buổi tối đi xem phim nhé, khoảng thời gian này Đáo Á Loan có chiếu phim buổi tối đoán chừng khá thú vị."

"Các anh đi trước đi, bến tàu Vọng Giang cũng tới đây tham gia triển lãm, tôi đi qua nhìn một chút, xem họ sắp xếp thế nào rồi, xong việc sẽ đến tìm các anh sau."

"Vậy chúng tôi đi cùng với cậu, dù sao chúng tôi cũng không có chuyện gì làm."

"Không cần, các cậu trước đi tìm chỗ, tôi qua xem một chút sẽ trở lại."

"Vậy được." Lương Kim Du nói: "Hiểu Du, đi theo chúng tôi, anh dẫn em đi xem mãnh nam."

"Tôi muốn đi theo anh Lâm." Trương Hiểu Du lặng lẽ meo meo mà nói: "Anh Lâm cũng rất mãnh liệt."

Ba người Tần Hán cùng nhau nhìn Lâm Dật, "Thật mẹ nó cầm thú mà, người như vậy mà anh cũng không buông tha."

Lâm Dật: ???

"Tôi con mẹ nó cái gì cũng không làm được!"

Trương Hiểu Du cười không ngừng, những người con nhà giàu cao cao tại thượng này, hình như cũng không khó tiếp xúc như trong tưởng tượng.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 755.

Chương 756. Bạn Trai Cô Không Ngại Là Được

"Đúng rồi anh Lâm, lúc anh đi ra ngoài, anh nói với chị dâu như thế nào để không bị bắt về giữa đường vậy."

"Làm sao có thể bắt tôi chứ, sáng sớm còn nấu sủi cảo cho tôi, còn dặn tôi chú ý thân thể, đừng để mệt mỏi."

"Đjxmm~, thật mẹ nó cầm thú." Tần Hán lôi kéo Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên, xoay người rời đi.

"Anh ta là người như thế nào chứ, đừng có nói mấy chuyện đó với anh ta!"

Đám người Tần Hán đi rồi, Lâm Dật gọi điện thoại cho Tất Tùng Giang.

"Lâm tổng, ngài đến Đảo Á Loan rồi sao?"

"Đã đến, các anh ở chỗ nào, tôi đi qua nhìn xem."

"Tôi đang ở bến tàu Phượng Hoàng, mọi thứ đều đã được chuẩn bị thỏa đáng, chỗ chúng tôi có một tấm bảng quảng cáo, ngài tới đây liền có thể thấy chúng tôi."

"Được, tôi bây giờ đi qua, các anh ở trên thuyền chờ tôi."

"Vâng."

Cúp điện thoại, Lâm Dật cùng Trương Hiểu Du chuẩn bị rời đi, nhưng vào lúc này, bất ngờ nghe đến phía sau có người nói chuyện.

"Lâm tiên sinh?!"

Lâm Dật quay đầu lại, nhìn thấy người nói chuyện, chính là Nhan Từ anh đã gặp trước đây.

Trang phục Nhan Từ mặc hôm nay nhìn có vẻ đơn thuần.

Váy đuôi bồ câu màu đen và vàng, mái tóc uốn thành lượn sóng lớn, trên cổ trắng noãn thanh tú có một sợi dây chuyền kim cương làm điểm nhấn.

Mặc đồ này, làm cô ấy bớt đi vẻ ác liệt cường thế trong công việc, có thêm chút nhẹ nhàng khoan khoái cùng quyến rũ.

"Cô cũng tới chỗ này sao?"

Ở nơi này nhìn thấy Nhan Từ, Lâm Dật có chút khó hiểu, lẽ ra một người phụ nữ có chút thân phận, bình thường cũng sẽ không tới những chỗ như này.

Mặc dù danh tiếng của bữa tiệc này rất lớn, nhưng người bình thường đều biết, chỗ này cũng không phải là địa phương tốt lành gì.

"Mấy ngày nay được nghỉ ngơi nên cùng với bạn trai tới đây dạo chơi, không nghĩ tới cũng có thể gặp được anh." Nhan Từ cười nói.

"Vậy đúng thật là trùng hợp mà."

"Lâm tiên sinh muốn đi phát sóng trực tiếp sao?" Nhan Từ hỏi.

"Đi bàn bạc chính sự trước, còn về phần phát sóng trực tiếp, phải xem tâm trạng."

"Vừa vặn tôi không có việc gì, Lâm tiên sinh có thể mang tôi đi cùng không?"

"Tôi không ngại, bạn trai của cô không ngại là được." Lâm Dật nói.

Trương Hiểu Du nhìn Nhan Từ một chút, lại nhìn Lâm Dật.

Đều đã có bạn trai, còn lại tìm anh Lâm làm gì?

Thấy đau lòng thay cho bạn trai của cô ta quá, làm sao mình lại cảm thấy mình như người vô hình vậy nè?

"Tôi có việc chính cần thương lượng với Lâm tiên sinh một chút. Tôi nghĩ anh ấy sẽ không để ý đâu." Nhan Từ vuốt tóc mai, dáng vẻ phong tình vạn chủng, đầy mùi vị phụ nữ.

"Vậy thì đi thôi."

Ba người lên Bentley, lái về phía bến tàu Phượng Hoàng.

Đảo Á Loan không hề lớn, lái xe hơn hai mươi phút đã tới bến Phượng Hoàng.

Mới lái xe vào bãi đậu, đập vào mắt mọi người là một chiếc du thuyền xa hoa.

Luận về độ xa xỉ, đối với bất kỳ nơi nào ở Trung Quốc đều có một không hai.

Ngoài ra, còn một chiếc du thuyền to lớn đứng cách đó một trăm mét.

Thấy chiếc du thuyền to lớn kia, Trương Hiểu Du nhìn mà than thở.

Có thể nhận ra tổng chiều dài của chiếc du thuyền ít nhất cũng phải cỡ ba trăm mét, cao mười mấy tầng nhà. Một con quái vật khổng lồ như vậy đặt trước mặt khiến người ta nhìn mà than thở.

Trên thuyền có dòng chữ "Bến tàu Vọng Giang", Lâm Dật biết đây chính là chiếc thuyền du lịch tên là Hải Tinh mà mình đã bỏ ra hai tỉ rưỡi nhân dân tệ để mua về.

Lâm Dật vuốt cằm, tiền bỏ ra thực không uổng.

"Anh Dật, anh xem, chiếc du thuyền kia thật là đẹp, lại còn rất lớn." Trương Hiểu Du chỉ chiếc du thuyền Hải Tinh kia nói.

"Đúng, to lớn đúng là làm người ta yêu thích."

"Chiếc thuyền này chắc hẳn là chiếc lớn nhất trong nước." Nhan Từ nói: "Nhìn biển hiệu, dường như có tên bến tàu Vọng Giang."

"Em biết bến tàu Vọng Giang, rất nổi tiếng ở Trung Hải chúng ta. Trước đây em còn đi tới đó chơi với bạn một lần, quả thực rất tốt, chỉ là hơi đắt."

Lâm Dật cười:

"Nếu hai người hứng thú, lát nữa tôi dẫn hai người đi tham quan một vòng."

"A? Thật sự có thể sao?"

"Chiếc thuyền kia là của tôi, có gì mà không thể?"

"A? Thuyền của anh?" Trương Hiểu Du kinh ngạc: "Nhưng Nhan Từ nói, chiếc thuyền kia là của bến tàu Vọng Giang."

"Quên nói với hai người, bến tàu Vọng Giang cũng là của tôi."

Trương Hiểu Du và Nhan Từ đều trợn mắt, lộ vẻ khó mà tin được.

"Lâm tiên sinh, tôi thật sự tò mò. Anh đều có cả của cải và danh vọng, sao còn phải làm streamer?"

"Thì cũng vì cái gì cũng có rồi, vô dục vô cầu."

Nhan Từ cười nhạt:

"Là tôi thiển cận."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 756.

Chương 757. Để Các Ngươi Xem Món Đồ Chơi Của Người Giàu

"Đúng rồi, không phải cô có việc cần nói với tôi sao, bây giờ nói đi."

Nhan Từ chỉnh lại thần sắc:

"Là thế này, gần đây, chúng tôi cùng mấy đài truyền hình của quốc gia khác cùng nhau thực hiện một tiết mục sinh tồn nơi hoang dã, sẽ mời các cao thủ sinh tồn hoang dã ở các quốc gia tham gia. Tôi muốn hỏi xem Lâm tiên sinh có nghĩ về phương diện này không. Tôi muốn mời anh tham gia."

"Sinh tồn nơi hoang dã?" Lâm Dật cau mày: "Cô có tìm lộn người không? Tuy tôi là người quay livestream, nhưng nói tới sinh tồn nơi hoang dã thì chênh lệch không nhỏ đâu."

Lâm Dật vẫn tự biết lấy mình.

Trong đầu anh chỉ có chút kiến thức căn bản về sinh tồn hoang dã, mà lý luận và thực tiễn hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, không thể đánh đồng làm một.

Giống như ngày ấy anh lắp ráp súng ống trong khu quân sự vậy.

Nếu không phải trước đó đã tập luyện một chút, cuối cùng tốc độ lắp ráp đã không thể nhanh như vậy.

"Quay livestream và sinh tồn nơi hoang dã quả thực khác nhau, nhưng ngày đó thấy trình độ của anh ở khu an ninh, tôi cảm thấy chắc hẳn anh cũng có chút nền tảng. Anh tham gia tiết mục như vậy là thích hợp."

"Có thưởng gì không?"

"Anh sẽ quan tâm phần thưởng của chúng tôi sao?"

Nhan Từ hơi ngại ngùng nói.

Anh ta có tiền có sắc, có thân phận địa vị, bất kỳ phần thưởng nào trước mặt anh ta đều mất hết sắc màu.

Cho nên thưởng cái gì đó, căn bản không thể trở thành điều kiện để lôi kéo anh ta.

"Cô nói như vậy cũng đúng."

Nhan Từ cười nhìn Lâm Dật:

"Vậy Lâm tiên sinh có hứng tham gia lần hoạt động này không? Sẽ có rất nhiều cao thủ tham gia. Nếu Lâm tiên sinh cảm thấy sinh hoạt quá tẻ nhạt thì có thể tìm được rất nhiều kích thích trong chương trình, đồng thời vượt lên bản thân."

"Tiết mục khi nào thì bắt đầu?"

"Gần một tháng sau."

"Được thôi, tôi tạm thời đồng ý. Nếu thời gian của tôi cho phép, tham gia một chút cũng được."

Vì hệ thống có rất nhiều nhiệm vụ đều là tùy tiện phát động, cho nên nếu hoạt động như vậy không phải vấn đề quá lớn, Lâm Dật sẽ không từ chối.

"Vậy tôi báo tên Lâm tiên sinh lên." Nhan Từ cười nói.

"Được, cô cứ nhìn mà làm."

Lát sau, nhóm ba người đến bến tàu Phượng Hoàng.

Như Tất Tùng Giang nói, vừa vào tới đây, mọi người đã nhìn thấy một biển quảng cáo to lớn, viết bốn chữ: "Bến tàu Vọng Giang".

"Anh Lâm, em cảm thấy chúng ta nên quay một lúc. Quay livestream phải đến sớm mới nổi, bằng không hiệu quả sẽ không tốt." Trương Hiểu Du nói: "Hiện giờ có tư liệu trực tiếp sống tốt như vậy, không quay một phen thì quá tiếc."

"Được, nghe lời em."

Về phương diện quay trực tuyến, Trương Hiểu Du chuyên nghiệp hơn mình nhiều.

Chuyện như vậy cứ tùy cô ấy sắp xếp là được.

Trương Hiểu Du lấy trang bị của Lâm Dật ra khỏi túi.

Livestream bắt đầu.

"Hi! Các bạn nhỏ! Bắt đầu từ bây giờ, bắt đầu quay trực tuyến tại đảo Á Loan. Ngày hôm nay, chúng ta hãy theo bước chân của Anh trai khẩu trang đi xem những món đồ chơi mà người giàu mới có."

"Này này này, em quay ngực Nhan Từ làm cái gì?" Lâm Dật nói.

Nhan Từ đỏ mặt, vội vã đưa tay che khuất mặt mình.

"Ha ha, kích thích."

"Món đồ chơi này thật là to, một tay khó khống chế."

"Xin lỗi xin lỗi, sự cố quay chụp." Trương Hiểu Du vội vã đổi góc máy, nhắm về phía du thuyền tại bến Phượng Hoàng.

Một khúc nhạc dạo ngắn ngủi trong vô tình khiến bầu không khí trực tuyến nóng lên.

Chỉ mấy phút sau, lượng người xem đã đạt hai trăm nghìn.

Nhưng Trương Hiểu Du liên tục cau mày, vì không đạt tới tiêu chuẩn mà cô mong muốn.

Trong ấn tượng của cô, với lượng người hâm mộ của anh Lâm hiện giờ, chớp mắt đã có thể đạt tới năm trăm nghìn người mới phải. Hiện giờ con số này quá thấp.

"Lẽ nào mọi người đều đi ăn cơm tối rồi sao, không ai xem trực tuyến?" Trương Hiểu Du cố ý nói.

"Lúc trước mọi người nói muốn xem quay livestream đảo Á Loan, bây giờ chúng tôi đã tới rồi, mọi người lại không xem. Biết thế đã không đến."

"Hiểu Du à, em phải biết đủ đi, là các em quay quá muộn. Long Soái người ta từ lúc xuống máy bay nửa giờ trước đã quay trực tuyến, hơn nữa cũng ở bến tàu Phượng Hoàng, cho nên mọi người đang xem bên anh ta. Tôi cũng vì thấy thông báo Anh trai khẩu trang quay livestream nên mới tới."

"Mẹ kiếp, đám người này đúng là bám dai như đỉa! Ở sân bay đụng mặt thì cũng thôi đi, bây giờ ở đây cũng gặp." Trương Hiểu Du nhổ một bãi nước bọt oán trách.

"Hết cách rồi, đây là nơi mà ai quay trực tuyến đều phải tới."

"Được rồi, em bớt giận, kích động như vậy làm gì?" Lâm Dật nói: "Chúng ta nước giếng không phạm nước sông, vẫn là câu nói kia, thuận theo tự nhiên."

"Anh Lâm, nếu không phải anh Cao nói với em rằng anh từng đâm người, em nhất định cho rằng anh là người hào hoa phong nhã."

Nhan Từ ở cạnh cảm giác như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Người đẹp trai như anh ta, chắc chắn từng chơi bời với rất nhiều người.

Chuyện này cần gì phải nghi vấn?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 757.

Chương 758. Hiện Trường Livestream Khoe Khoang Cỡ Lớn

"Đi thôi, đừng luyên thuyên nữa. Nhân dịp trời còn chưa tối, chúng ta ta đi lòng vòng xem."

"Được rồi."

Nhóm ba người đi về phía du thuyền Hải Tinh. Ngay cả Nhan Từ cũng có chút chờ mong.

Nhưng vừa đi vào, họ đã nghe thấy tiếng huyên náo vang lên.

Vừa nhìn lại, thật trùng hợp, đúng dịp thấy bọn Long Soái.

Các trợ lý công tác vẫn mặc quần áo như trước đó.

Chỉ có Long Soái đã thay một chiếc quần soóc bơi nhàn nhã và kính râm màu đen, phối hợp với buổi trực tuyến ngày hôm nay quả thật rất ứng cảnh.

"Các anh em, chúng tôi đã đến bến tàu Phượng Hoàng. Nơi này chính là địa điểm neo đậu của các du thuyền tư nhân." Long Soái giới thiệu.

"Hơn nữa, vừa nãy tôi đã bàn với ông chủ bên này, lát nữa sẽ dẫn mọi người đi lên tàu du lịch lớn thứ hai ở nơi này xem, là chiếc Merce."

"Long Soái, tôi thấy bên cạnh còn có một chiếc du thuyền còn to lớn hơn, trông thật xa hoa. Chúng ta đi nơi đó xem một chút đi."

"Đúng đấy, với địa vị streamer số một của anh, chắc chắn có thể quay được đồ tốt nhất. Tuy chiếc du thuyền Merce này cũng tốt, nhưng so với chiếc bên cạnh thì còn thiếu chút."

Long Soái cười, giống như đã đoán trước người xem trên kênh sẽ nói vậy, cho nên nói:

"Các anh em, trước tiên, tôi giới thiệu cho anh em một chút. Chiếc du thuyền bên cạnh tên là Hải Tinh, là chiếc sang trọng nhất trong bến tàu Phượng Hoàng, cũng là chiếc có quy mô to lớn nhất. Thế nhưng hôm nay người ta có quy định không tiếp đón bất kỳ ai, vì thế chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác. Tôi sẽ dẫn mọi người đi xem Merce."

"Nếu người ta có quy định như thế thì chịu thôi."

"Long Soái có thể dẫn chúng ta đi chiếc Merce lượn vài vòng đã rất trâu bò rồi."

"Tất nhiên, ngôi sao livestream nổi tiếng nhất internet không phải gọi suông."

"Thực ra không dối gạt mọi người, tôi có quen người của bến tàu Vọng Giang, hơn nữa cũng đã bàn bạc được rồi. Chờ ngày mai, sau khi mở cho tham quan, tôi sẽ dẫn mọi người đi xem một chút, còn hôm nay không xem được rồi."

"Không sao, xem tàu Merce cũng thế. Từ nhỏ đến giờ, tôi chưa từng thấy du thuyền trông như thế nào."

"Mọi người đừng gấp, tôi lập tức dẫn mọi người đi xem hư thực."

Thấy đám Long Soái quay livestream khí thế ngất trời, Trương Hiểu Du khinh bỉ bĩu môi.

"Cái tên kia thật quá thổi phồng, nói cứ như thật vậy."

Lâm Dật cười, cảm giác người tên Long Soái này cũng khá thú vị.

Quay livestream có mô có dạng, mặc dù chứa thành phần bốc phét, nhưng lại cực kỳ hấp dẫn mắt người xem.

Đây chính là tài năng livestream mà Trương Hiểu Du từng nói.

"Long Soái muốn lên thuyền rồi, tôi muốn chạy sang xem xem."

"Tôi phát hiện, luận phát sóng livestream, dường như Long Soái càng trâu bò hơn chút. Ai cũng biết, Anh trai khẩu trang còn thiếu chút."

Thấy lưu lượng của kênh livestream bị hạ thấp, Trương Hiểu Du hoảng hồn.

"Mọi người đừng đi nha! Không phải còn thề son sắt với Anh trai khẩu trang sao? Sao bây giờ lại đi rồi?"

"Chủ yếu là người ta đã lên thuyền, còn là chiếc Merce, phải đi xem sao."

"Không phải một chiếc Merce thôi sao? Chỉ là thuyền xa hoa bậc hai ở nơi này. Lát nữa Anh trai khẩu trang dẫn mọi người đi xem chiếc Hải Tinh, còn hơn chiếc thuyền này nhiều."

"Cô đang đùa các anh em à? Long Soái người ta cũng nói rồi, chiếc Hải Tinh hôm nay không cho vào, cô làm sao dẫn anh em chúng tôi qua được chứ?"

"Mọi người cảm thấy gã kia sánh được với Anh trai khẩu trang sao? Kém xa được chứ." Trương Hiểu Du chống eo nói.

"Tôi nói cho mọi người biết, chiếc du thuyền Hải Tinh kia chính là của Anh trai khẩu trang. Người khác không vào được, Anh trai khẩu trang muốn vào là vào. Bây giờ mấy người đi rồi, nhất định sẽ phải hối hận."

Nghe Trương Hiểu Du nói, người xem trực tuyến đều cười ha hả.

"Tiểu Ngư à, tôi phát hiện cô thay đổi rồi."

"Tôi làm sao thay đổi?"

"Cô vốn là người phi thường thực tế, sao bây giờ lại xốc nổi như vậy? Thậm chí ngay cả lời nói dối như vậy cũng nói ra được. Cô cho rằng anh em sẽ tin cô sao?"

Trương Hiểu Du: ???

Bà nội nó, cõi đời ngày nay bị làm sao thế này?

Bên kia khoác lác tung trời thì các người tin.

Vậy mà tôi nói thật lại chẳng ai tin.

Chẳng lẽ tôi không đáng tin sao?

"Rõ rồi, cô không thành thật gì cả. Bọn tôi muốn xem livestream của Long Soái."

"Đi đi đi, sang Long Soái xem du thuyền. Tôi đoán họ chỉ có thể đi một vòng bên ngoài thôi. Nói về hiệu quả livestream, chắc chắn họ không bằng được Long Soái."

"Tôi cũng nghĩ như vậy, chúng ta nên đi thôi, đừng lãng phí thời gian ở đây."

Một đợt láo nháo qua đi, lượng người xem kênh của Lâm Dật trực tiếp bị chém ngang hông.

Trương Hiểu Du gấp đến độ giậm chân. Vốn lượng người xem trực tuyến đã không cao bằng người ta, bây giờ lại ít đi nhiều, đều là do mình.

"Đừng gấp, đi thì đi đi." Lâm Dật bình tĩnh nói.

"Nhưng cái bọn phá đám này thật quá đáng ghét."

"Cũng bình thường." Lâm Dật nói.

"Chúng ta là streamer bằng thực lực, không cần ba cái thứ hư ảo đó."

Nhan Từ bên cạnh đang nhìn Lâm Dật.

Người con trai đúng là người nhà Phật, tính cách không tranh không giành như vậy mà có thể làm tới mức độ hôm nay thực không dễ dàng.

"Các người bị làm sao thế! Hôm nay tôi đã đến đây rồi, lại không cho tôi lên là sao?"

Ba người Lâm Dật đang chuẩn bị đi đến thuyền Hải Tinh, chợt nghe bên Long Soái có tiếng cãi vã.

"Xin lỗi, chúng tôi có quy định, trừ công nhân viên có công tác, người khác từ bên ngoài đến đều không được lên thuyền. Mong anh hiểu cho." Nhân viên canh giữ thuyền nói.

"Phiền các người mở to mắt ra nhìn xem, chẳng lẽ mấy người không biết tôi là ai sao?" Long Soái bực tức nói.

"Xin lỗi, tôi không quen biết các vị. Nếu không có thẻ nhân viên, chúng tôi sẽ không để các vị đi vào."

"Tôi cho anh ba giây cuối cùng, nếu không cho chúng tôi đi vào, anh tự gánh hậu quả đi."

"Xin lỗi, không có giấy chứng nhận, ai cũng không thể đi vào."

"Ha ha, Long Soái này đến đây là nể mặt các người. Còn không cho tôi đi vào, hôm nay tôi cho các người biết ai là cháu, ai là ông."

Nói xong, Long Soái móc điện thoại ra gọi cho người khác.

Lâm Dật cách đó không xa cười mỉm.

"Buổi livestream của họ hình như lật thuyền rồi."

"Anh Lâm, gã diễn kịch đấy." Trương Hiểu Du nói.

"Diễn kịch?"

"Bọn họ đều đã sắp xếp xong, tự mình thiết kế mâu thuẫn gây xung đột. Trước đó họ đã thề son sắt nói rằng có thể lên thuyền quay livestream, nếu bây giờ lật thuyền sẽ gây ảnh hưởng rất lớn cho sự nổi tiếng của gã. Vì thế, những chuyện kia đều là giả, tỏ vẻ gã rất lợi hại."

Lâm Dật gật gù:

"Hóa ra là vậy."

Rất nhanh, Long Soái bên kia đã kết nối xong điện thoại, vẻ lộ liễu nói:

"Quản lý Tôn, chuyện gì thế này? Tôi đã đến chỗ anh quay livestream, hai người trông cửa lại ngăn cản tôi. Chẳng lẽ bình thường anh dạy dỗ người dưới tay như thế sao?"

"Đúng, tôi ở ngay đây. Hi vọng anh tới xử lý chuyện này một chút, bởi vì các anh em trên kênh của tôi không kịp đợi nữa."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 758.

Chương 759. Ai Mới Thật Sự Trâu Bò?

Nói xong, Long Soái bật loa ngoài điện thoại.

"Quản lý Tôn, tôi không muốn nói nhiều với họ. Việc này để anh nói đi."

"Mấy người làm sao thế? Long Soái là bạn của tôi, các người còn dám cản cậu ta bên ngoài, có còn muốn làm nữa không? Nhanh cho người đi vào!"

"Chúng tôi biết rồi, quản lý Tôn."

Lập tức, người trong điện thoại khách khí nói:

"Long Soái, việc này thật xin lỗi. Chờ hoạt động kết thúc, tôi sẽ trừ họ nửa tháng lương. Thật quá phận."

"Được rồi, vừa nãy tôi cũng nóng tính, được rồi tha được thì tha đi."

"Được, cậu đã nói, thể diện này tôi nhất định cho!"

"Vậy được, tôi phải quay trực tiếp, không nói với anh nữa." Long Soái đáp.

"Gần đây tôi nghe nói ở thủ đô khai trương khách sạn sáu sao, tiệc đứng ở đó rất tuyệt. Đến lúc đó, tôi mời anh đi."

"Dễ bàn dễ bàn, đều là việc nhỏ."

Thấy trạng thái của Long Soái, Lâm Dật bỗng có cảm giác đi một ngày đàng, học một sàng khôn.

Thật đúng là một thiên tài.

"Tôi cảm thấy người này rất giỏi. Cô có muốn mời anh ta tham gia tiết mục sinh tồn dã ngoại kia không?" Lâm Dật nói với Nhan Từ.

Nhan Từ lắc đầu một cái:

"Người này quá nông nổi, không quá thích hợp với tiết mục của chúng tôi."

"Như vậy không phải sẽ càng phối hợp với hiệu quả của tiết mục sao?"

"Tiết mục sinh tồn nơi hoang dã là một tiết mục rất nam tính. Người miệng lưỡi dẻo quẹo lại không có thực lực thật sự như anh ta có tới cũng chỉ làm tốt thí."

"Xem ra tiết mục của các vị có chất lượng rất cao."

"Đương nhiên." Nhan Từ cười nhìn Lâm Dật: "Chỉ có người đàn ông chân chính như anh mới thích hợp. Nếu loại tiểu thịt tươi như bên kia cũng tới, chẳng biết chết như thế nào."

Trương Hiểu Du sâu sắc nhìn Nhan Từ một cái.

E hèm…

Sao chị ấy biết anh Lâm là đàn ông chân chính?

Lẽ nào giữa hai người họ…

Đã xảy ra sự tình không thể cho ai biết?

Nhưng anh Lâm có bạn gái, Nhan Từ cũng đã có bạn trai.

Vừa nghĩ thế, việc này dường như rất kích thích.

Cùng lúc đó, Long Soái bắt đầu quay livestream lần nữa.

Lượng người xem đã vượt con số năm triệu, leo lên hạng ba trên bảng xếp hạng lượt xem.

"Long Soái thật trâu bò, quen biết nhiều người cao cấp như vậy."

"Đây chính là kết cục của kẻ dùng mắt chó khinh người. Để chúng biết ai là cháu, ai là ông."

"Không xem xem mình là ai mà dám tinh tướng trước mặt người đẳng cấp cao như Long Soái. Thật không biết nghĩ thế nào, chẳng phải tự rước lấy nhục sao?"

"Vậy đã là gì. Tôi chạy sang từ bên Anh trai khẩu trang, vừa nãy còn khoác lác không ngượng mồm nói muốn quay trực tiếp trên thuyền Hải Tinh kìa."

"Đi lên thuyền Hải Tinh? Chính là chiếc du thuyền lớn nhất kia?"

"Không sai, anh ta nói như vậy. Hơn nữa, còn nói chiếc du thuyền kia là của anh ta, có thể tùy tiện ra vào."

"Mẹ tôi ơi, thật biết chém gió. Anh ta không sợ bị mất mặt sao?"

"Chính vì không ưa vẻ khoác lác ra vẻ trâu bò của anh ta mà tôi mới sang xem livestream của Long Soái."

"Tôi cũng chạy từ livestream của anh ta sang. Tôi cũng đã nghĩ kỹ, sau này không tiếp tục xem livestream bên đó nữa, đã bỏ đăng ký kênh. Sau này trong giới streamer, chỉ theo dõi một mình Long Soái."

Thấy người xem livestream đều đang chửi bới Lâm Dật, Long Soái nhếch miệng cười.

"Được rồi được rồi, nếu mọi người đã biết hắn ta khoác lác thì đừng tin, cũng không nên thảo luận quá nhiều ở đây. Dù sao chúng tôi cũng thuộc cùng một nền tảng livestream, mà tôi lại thích dẫn dắt streamer mới vào. Nếu sau này mọi người nhắc tới streamer mà chỉ nghĩ tới Long Soái tôi thì thật vô vị.

"Vẫn là Long Soái rộng rãi, so với đám streamer chỉ biết chém gió bậy kia hơn quá nhiều."

"Bây giờ có rất nhiều người đều cho rằng Long Soái là kẻ khoác lác, cho nên dồn dập noi theo. Nhưng điều họ không biết là, Long Soái thật sự trâu bò."

"Long Soái Long Soái, chúng tôi dường như thấy Anh trai khẩu trang, có cần tới chào hỏi anh ta hay không?"

"Bọn họ cũng tới đây à?"

Long Soái lẩm bẩm, sau đó ngẩng đầu nhìn ngó, phát hiện Lâm Dật và Trương Hiểu Du cách đó không xa. Anh ta phất tay nói:

"Người anh em, cậu cũng đến đây quay trực tiếp à?"

"Tôi không thể tới sao?"

"Đừng nóng tính thế mà. Đều thuộc cùng một nền tảng, tôi cũng chỉ muốn giúp cậu một tay thôi."

"Giúp tôi à?"

“Đúng vậy. Lần này đến triển lãm du thuyền của Hán Gia, tôi biết đa số người ở đây. Chỉ cần tôi gọi một cuộc điện thoại là có thể cho cậu lên quay livestream. Nhưng thuyền Merce thì không được rồi, vì ngày hôm nay tôi được độc quyền."

"Không cần, bọn tôi đi thuyền Hải Tinh. Anh từ từ quay ở đây đi."

"Ha ha ha…"

Nghe Lâm Dật nói, người xem trực tiếp bên nhóm Long Soái đều cười.

"Mọi người thấy tôi nói gì chưa? Có phải là rất tinh tướng không?"

"Đúng là tinh tướng. Thật hối hận vì vừa nãy không đi xem livestream của hắn ta. Trông hắn khoác lác xem, ha ha…"

"Long Soái, chúng tôi không muốn lên thuyền. Chúng tôi muốn thấy hắn ta bị mất mặt."

"Vậy không hay đâu. Tốt xấu gì chúng tôi cũng cùng nền tảng trực tuyến, chừa cho cậu ta chút thể diện đi."

"Chừa thể diện cái gì? Căn bản không cần thiết. Anh càng như vậy, hắn ta càng tinh tướng. Nhất định phải dạy cho hắn một bài học, bằng không hắn còn cho rằng mình là streamer số một trên mạng chứ."

"Vậy được rồi. Chúng ta qua đó xem một chút. Thực ra tôi cũng rất tò mò là làm sao cậu ta xử lý việc này."

"Xử lý cái gì? Cuối cùng nhất định là mất mặt thôi, sau đó kiếm cái cớ qua loa lấy lệ cho khán giả."

"Ha ha, hắn có lên được thuyền hay không cũng không sao. Điều chúng ta muốn chính là quá trình thấy hắn bị mất mặt."

"Đi xem một chút. Chúng tôi đi qua bây giờ. Tôi cũng sắp không đợi được nữa."

Long Soái và Bạch Băng Ngọc nhìn nhau, cười nói:

"Đợi lát nữa hãy lên thuyền, đi xem náo nhiệt trước đi."

"Đi thôi." Bạch Băng Ngọc khoanh tay trước ngực nói: "Hoạt động mấy ngày trước, ả tiểu tiện nhân kia tranh mất hạng nhất của em, bây giờ cuối cùng cũng đợi được cơ hội."

"Vậy đi thôi. Anh giúp em báo mối thù này."

Long Soái dẫn người đi về phía Lâm Dật.

Lâm Dật liếc nhìn bọn họ:

"Mấy người tới làm gì? Chẳng lẽ muốn lên thuyền?"

"Vậy thì không. Bởi vì người xem livestream bên tôi tương đối hiếu kỳ, muốn biết cậu có gì mà có thể leo lên thuyền Hải Tinh?"

"Việc này có gì đáng xem? Chưa từng va chạm xã hội sao?"

"Bởi vì tôi đã hỏi qua lãnh đạo của bọn họ, họ đã trả lời rất rõ ràng. Hôm nay du thuyền ở trạng thái nghỉ ngơi, không cho phép bất kỳ ai lên thuyền. Vì vậy, người xem livestream bên tôi muốn biết cậu làm sao có thể đi lên."

"Còn nói các người từng va chạm xã hội? Ngay cả chuyện như vậy cũng hiếu kỳ."

Long Soái nhún vai:

"Người anh em, cậu thực sự là người mạnh miệng nhất mà từng ấy năm qua tôi mới gặp."

Nói xong, Long Soái ra hiệu mời.

"Nào nào nào, mời Anh trai khẩu trang biểu diễn cho chúng ta một phen, xem anh ta làm sao bước lên thuyền Hải tinh."

"Mẹ kiếp, đúng là một đám não ngắn."

Lâm Dật bất đắc dĩ mắng một tiếng, sau đó tay cắm trong túi quần, chân đi về phía thuyền Hải Tinh.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 759.

Chương 760. Hắn Phát Bao Nhiêu, Tôi Trả Gấp Đôi

Thấy dáng vẻ Lâm Dật tiêu sái rời đi, trợ lý của Long Soái nhắm ngay máy thu hình vào Lâm Dật và Trương Hiểu Du.

Long Soái đi tới trước mặt Bạch Băng Ngọc, thần thái buồn bực.

"Tên này có phải bị bệnh hay không?"

"Có bị bệnh hay không thì em không biết, nhưng có khả năng tinh thần không được bình thường." Bạch Băng Ngọc nói.

Lúc này, trợ lý của Long Soái lặng lẽ đi tới, nhỏ giọng nói:

"Long Soái, chị Băng, hai người nói xem, hắn ta thật sự có năng lực lên thuyền hay không?"

"Làm sao có thể, đùa gì chứ?" Long Soái nói.

"Trước đây tôi đã thương lượng với người phụ trách bên kia bao nhiêu lâu còn không được đồng ý. Hắn làm sao có thể."

"Nhưng lúc đến, hắn ngồi trên chiếc G550, hẳn là không bình thường."

"Đây là hai chuyện khác nhau." Long Soái đáp.

"Muốn ngồi chiếc G550 rất đơn giản, trả tiền là được, nhưng thuyền Hải Tinh lại khác. Chiếc thuyền này có giá thị trường tới hai tỉ rưỡi, đắt hơn G550 quá nhiều. Hơn nữa, lúc đó tôi còn mang cả lão đại chúng ta ra để nói chuyện cũng không có tác dụng. Hắn có lợi hại đến đâu, chẳng lẽ có thể so với lão đại chúng ta?"

"Nói cũng phải, ở trong giới này, lão đại của chúng ta vẫn có ít cân lượng."

Long Soái cười cợt:

"Nói cho người cầm camera nhắm ngay ống kính vào hai người họ, đừng bỏ qua trò hay này."

"Được rồi..."

Cùng lúc đó, ba người Lâm Dật đã đi tới thang cuốn.

"Tiên sinh, xin lỗi, ngày hôm nay chúng tôi không chiêu đãi người ngoài." Nhân viên canh bên cạnh thang cuốn nói.

"Ha ha..."

Người xem livestream của Long Soái đều cười vang.

"Xem kìa, bị cản rồi."

"Ha ha, hiện trường mất mặt cỡ lớn, thật lúng túng."

"Long Soái cũng không thể tới, hai stream hạng xoàng các người muốn đi? Tôi thấy mấy người kia muốn ăn rắm rồi đấy."

Lâm Dật nghiêng đầu liếc người nhân viên.

"Mới tới, không biết tôi là ai sao?"

"Ha ha..."

Nhân viên cười lạnh:

"Thật ngại, tôi công tác ở đây ba năm, đường đường là nhân viên kỳ cựu, thật sự không quen biết anh."

Vừa nói xong, người xem livestream bên Long Soái lại sôi lên sùng sục.

"Con hàng này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? Đưa mặt ra cho người ta đánh à?"

"Ha ha, cười chết ta mất. Lại còn nói người ta là người mới nữa. Ngươi cho rằng mình là Đổng Vương, ai cũng phải biết mặt?"

"Trời đất, cũng may tôi dừng kịp trước cửa. Lúc trước thưởng cho hắn ta hai mươi tệ, bây giờ nghĩ lại thấy thật hối hận."

"Hắn đúng là không có thực lực còn khoác lác, nhưng thấy hắn mất mặt thật là kích thích."

Nhìn màn hình, cả Long Soái và Bạch Băng Ngọc đều nở nụ cười.

"Ông anh này thật quá thú vị. Chẳng lẽ hắn ta không biết, phân đoạn xung đột của anh đều là do lên kế hoạch từ trước sao?"

Bạch Băng Ngọc nhún vai một cái:

"Chắc hắn ta thật sự không biết, chuẩn bị bắt chước ngay hiện trường."

Long Soái lắc đầu một cái:

"Anh có lượng người hâm mộ đông đảo, lại thêm nhờ vào mối quan hệ của ông chủ, người ta mới đồng ý cho lên thuyền. Hắn là cái rắm gì! Ài, ví dụ đã cho hắn ta, vậy mà học rồi còn không hiểu. Anh thấy hắn ta không thích hợp chia chén cơm livestream này."

"Chuyện này không liên quan đến chúng ta, cứ xem trò vui là được." Bạch Băng Ngọc cười trên sự đau khổ của người khác.

Trên nền tảng trực tuyến livestream, đối thủ của Long Soái là Lâm Dật, đối thủ của Bạch Băng Ngọc là Trương Hiểu Du.

Từ khi hắn đoạt được danh hiệu stream hạng nhất, rất nhiều tài nguyên của nền tảng đều được nghiêng về phía hắn.

Điều đó khiến địa vị của Long Soái bị khiêu chiến.

Nếu có thể làm Lâm Dật mất hết thể diện, người được lợi cuối cùng chính là gã.

Lúc này, trước thang cuốn, người nhân viên nói với Lâm Dật:

"Tiên sinh, mời ngài rời đi. Dù thế nào, tôi cũng không cho các vị lên thuyền."

Lâm Dật lấy kính râm xuống, lộ mắt mình ra, người nhân viên lập tức sửng sốt.

Tuy Lâm Dật còn đeo khẩu trang, nhưng người nhân viên lập tức nhận ra. Người đứng trước mặt anh ta chính là Lâm tổng của bến tàu Vọng Giang!

Lâm Dật đưa tay ra hiệu đừng lên tiếng, sau đó đeo kính râm lại.

"Tốt, phải có thái độ chân thành như vậy đối với công việc."

Lâm Dật vỗ vai người nhân viên, sau đó dẫn theo Trương Hiểu Du và Nhan Từ cùng lên thuyền.

Thấy ba người Lâm Dật lên thuyền, bầu không khí như đông cứng lại.

Kênh livestream của Long Soái lập tức ồn ào.

"Má nó, tình huống sao thế này? Sao hắn ta lại lên thuyền?"

Thấy cảnh này, Long Soái và Bạch Băng Ngọc đều ngớ người.

Không ai hiểu được chuyện gì vừa xảy ra.

"Chẳng, chẳng lẽ nào họ cũng đã lên kế hoạch trước?" Bạch Băng Ngọc bất ngờ nói.

"Không thể nào! Việc này căn bản không thể nào đàm phán được. Ngay cả anh cũng không được, hắn làm sao được!"

Lúc này, trợ lý của Long Soái đi tới, nhỏ giọng nói bên tai hai người:

"Anh Long, làm sao bây giờ? Người xem kênh đều đang ầm ĩ cả lên."

Sắc mặt Long Soái rất khó coi. Gã nhìn trên kênh, quả nhiên như lời trợ lý nói.

"Long Soái, tình huống này là sao? Không phải anh đã nói thuyền Hải Tinh hôm nay không mở cho người ngoài? Anh trai khẩu trang làm sao đi vào được?"

"Ai dà, có phải năng lực của anh không được không thế?"

"Anh đi thuyền Merce quay livestream còn phải gọi điện thoại cho người ta mới giải quyết được vấn đề. Nhìn người ta mà xem, chỉ tháo cái kính râm xuống là nhân viên đã cho đi, còn không cần lộ mặt. Chẳng lẽ đây chính là chênh lệch sao?"

"Lúc mới đến, anh ta bay đến bằng vé hạng thường, trong khi Anh trai khẩu trang ngồi máy bay tư nhân đến. Bây giờ anh ta lên thuyền Merce quay trực tuyến, Anh trai khẩu trang lại lên chiếc Hải Tinh. Người ta còn chẳng cần gọi người, tự mình đã giải quyết xong, khác biệt thật quá lớn."

"Không xem không xem. Tôi sang chỗ Anh trai khẩu trang. Nếu bỏ mất trò hay đặc sắc thì thiệt mất."

"Đi đi đi, sang kênh của Anh trai khẩu trang. Bên này không được."

"Hu hu hu, tôi trách oan Anh trai khẩu trang rồi! Người ta mới thật sự trâu bò. Long Soái chỉ biết khoác lác là giỏi."

"Các anh em, tôi nói với mọi người, nếu mọi người bỏ đi, mọi người sẽ hối hận. Tôi đã chuẩn bị phong bao một trăm nghìn tệ định phát cho mọi người. Hiện giờ nếu mọi người đi mất, sau này không nhận được nữa."

"Kẻ vô duyên với phần thưởng, đời này chưa từng trúng thưởng bao giờ."

"Thôi đi, ông có phong bao, chẳng lẽ Anh trai khẩu trang không có chắc? Nói không chừng còn nhiều hơn ông đấy."

"Người anh em à, xem cậu nói đã biết mới tới kênh livestream của tôi. Tôi đã chuẩn bị kế tiếp bao một hòn đảo, sau đó thuê hai chiếc máy bay, cho người hâm mộ của tôi phúc lợi. Các vị cảm thấy hắn có thể so tiền với tôi sao?"

"Nhưng Anh trai khẩu trang có thể lên tàu Hải Tinh quay trực tiếp, mà ông anh không thể."

"Long Soái, từ chuyện này có thể nhìn ra, ông anh dường như không phải là đối thủ của Anh trai khẩu trang. Ông anh cũng đừng nên so sánh với người ta, đỡ tự rước lấy nhục."

"Đúng đúng đúng, còn cái danh hiệu streamer số một nữa, ông anh cũng đừng cãi, đó là của Anh trai khẩu trang."

"Ha ha, vậy được rồi, tôi không nói gì nữa." Long Soái nhún vai một cái nói.

"Tôi đứng ở ngay đây, hứa với mọi người một câu. Nếu như hắn ta thật sự phát phong bao, vậy bất kể hắn phát bao nhiêu, tôi cũng phát gấp đôi hắn."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 760.

Chương 761. Trước Tiên Phát Một Triệu Luyện Tay Nghề

"Ối cha ơi, muốn chọi với Anh trai khẩu trang à?"

"Lần này có thứ đáng xem rồi."

"Nhưng tôi vẫn muốn xem Anh trai khẩu trang livestream hơn, đi thôi đi thôi."

"Đi rồi thì đừng hối hận. Ở nền tảng khác, tôi không dám nói, nhưng ở nền tảng này, tôi không tin có người lợi hại hơn tôi."

"Ha ha, nếu như ông anh thật sự trâu bò thì cũng trèo lên tàu Hải Tinh đi. Há mồm nói suông mấy lời này có ích gì?"

Thấy lượng người xem rớt thẳng xuống, sắc mặt Long Soái rất khó nhìn, thầm mắng:

"Đám người hai mặt này!"

"Long Soái."

Bạch Băng Ngọc kéo nhẹ tay áo Long Soái.

"Hiện giờ không phải lúc nói lời này. Ta nên nghĩ biện pháp giải quyết đi."

"Chúng ta lên chiếc Merce trước đi. Lát nữa anh phát chút tiền lì xì là có thể kéo lượng người xem về." Long Soái nói.

"Không thể lên thuyền Hải Tinh là anh tính sai. Đợi lát nữa dùng tiền nện chết hắn là được."

"Đó cũng là biện pháp." Bạch Băng Ngọc gật gù. "Anh còn bao nhiêu tiền? Có đủ không?"

"Còn hơn 1.4 triệu tệ, muốn đập chết hắn chẳng phải dễ như ăn cháo sao."

"Đủ rồi."

Trong một ngày hai lần quay livestream cũng để cho cái tên gọi là Anh trai khẩu trang kia chiếm lấy ánh đèn sân khấu.

Thật sự, nếu không nghĩ biện pháp cướp về, cái danh streamer số một trên nền tảng này thật sự sẽ bị cướp đi mất.

…

Cùng lúc đó, Lâm Dật đã mang theo Trương Hiểu Du và Nhan Từ cùng lên thuyền.

Ánh tà dương chiếu vào boong thuyền, sóng biển dạt dào bọt trắng, hải âu kết bầy ríu rít trên không.

Lạc hà cô vụ, trường thiên thu thủy (*), tượng trưng cho vẻ đẹp vô hạn.

(*)Cánh chim đơn chiếc trong ráng chiều, trời dài dòng nước thu

Cùng lúc đó, Tất Tùng Giang dẫn nhóm quản lý cao cấp đi từ khoang thuyền ra.

Lâm Dật giơ tay ra hiệu cho họ không nên tới.

Tất Tùng Giang giỏi nhìn mặt đoán ý, thấy Lâm Dật đang quay livestream nên cùng các quản lý khác dừng bước chân.

Anh ta xoa mồ hôi trên trán, ông chủ đúng là biết chơi.

"Các anh em, nhìn thấy chưa, đây chính là du thuyền Hải Tinh, không hổ cái tên xa hoa chứ?" Trương Hiểu Du nói.

"Anh trai khẩu trang 666, vừa nãy là tiểu đệ có mắt không tròng! Anh mới thật sự là streamer số một!"

"Anh trai khẩu trang, chẳng phải anh nói thuyền này là của anh sao, có thể cho bọn đệ thấy thật sự không?"

"Không thành vấn đề. Chờ hoạt động này kết thúc, tôi sẽ tổ chức một hoạt động offline nhỏ, dẫn mọi người đi vui đùa một chút." Lâm Dật nói.

"Ha ha, cảm ơn Anh trai khẩu trang."

Trương Hiểu Du liếc lượng người xem, phát hiện đã vượt con số bốn triệu mới yên lòng.

Cuối cùng cũng quay về bình thường.

"Trên thuyền lại có bể bơi lớn như vậy sao?"

Đi về phía đuôi thuyền, Trương Hiểu Du kinh ngạc nói.

"Cũng được, không lớn bằng ở nhà anh."

"Nhưng trên thuyền lại có bể bơi như vậy là không nhỏ rồi." Trương Hiểu Du nói.

"Nếu có thể tổ chức bữa tiệc đứng đồ bơi ở đây chắc sẽ rất thú vị."

"Nhan Từ người ta còn không hưng phấn, người cup A như em sao lại cố chấp với tiệc đứng đồ bơi vậy hả?"

Trương Hiểu Du liếc Nhan Từ, yếu ớt nói:

"Hoa bách hợp dại còn có mùa xuân mà. Sẽ có một ngày, em cũng sẽ nổi bật hơn mọi người."

"Xem ra anh thật sự nên tổ chức một bữa tiệc đứng đồ bơi, để em biết cái gì gọi là lòng người hiểm ác."

"Ha ha..."

Người xem trực tuyến đều cười vang.

"Anh trai khẩu trang, anh có tiền như vậy thì cho tiểu Ngư trăm nghìn tệ để cô ấy đi sửa sang lại đi, tốt xấu gì cũng là trợ thủ riêng của anh mà."

"Với vóc dáng của tiểu Ngư, trăm nghìn tệ đã vào đâu. Riêng phí vật liệu đã hết trăm nghìn, không có hai trăm nghìn tệ là không đủ."

"Người so với người tức chết người, hàng so với hàng muốn vứt hàng. Có người sinh ra đã tự mang lệ phí hai trăm nghìn tệ di động, có người lại bằng phẳng như bị tẩy mất. Ai dà, thật là chênh lệch."

Trương Hiểu Du quay đầu, ước ao nhìn Nhan Từ. Thật hâm mộ đại lão trời sinh mang theo hai trăm nghìn lệ phí di động như vậy a.

"Anh Lâm, lượng người xem trực tuyến của chúng ta đã vượt năm triệu, có muốn tuyên bố một đợt phát lì xì không?"

"Được, em quyết việc này đi."

Cụ thể phát bao nhiêu thì thích hợp, Lâm Dật không có khái niệm cụ thể gì, để Trương Hiểu Du lo liệu là được.

"Vậy cứ phát trước một nghìn tệ đi. Chúng ta cứ từ từ làm, mọi người đều có phần, không nên gấp."

"Anh trai khẩu trang, anh làm như vậy là không được! Người ta bên kia đã nói rồi, anh phát bao nhiêu, người ta sẽ phát gấp đôi. Rõ ràng là người ta muốn chèn ép anh."

Lâm Dật nở nụ cười:

"Lần đầu tiên tôi thấy có người muốn chèn ép tôi đấy."

"Tôi dùng chiếc điện thoại khác xem livestream bên Long Soái, dường như anh ta muốn phát hai nghìn tệ. Bọn tôi không thiếu chút tiền lì xì ấy, nhưng tuyệt đối anh không thể thua nha."

"Anh Lâm đừng gấp, tôi liếc xem tình huống bên họ thế nào."

Trương Hiểu Du lấy điện thoại di động ra, bật kênh livestream của Long Soái, phát hiện đúng như mấy cư dân mạng nói, hai nghìn tiền lì xì đã phát ra.

"Anh Lâm, làm sao bây giờ? Dường như bên kia không định bỏ qua."

"Còn có thể làm sao, phát tiếp chứ sao." Lâm Dật không quan tâm nói: "Anh ta phát hai nghìn tệ, chúng ta phát bốn nghìn. Để xem ai kiên trì được đến cuối cùng."

Bầu không khí livestream bị một câu nói của Lâm Dật đốt nóng.

"Anh trai khẩu trang uy vũ thô bạo, liều chết với gã đến cùng đê, cho gã biết ai mới là trâu bò."

Trương Hiểu Du lặng lẽ tiến đến Lâm Dật, nhỏ giọng nói:

"Anh Lâm, thật sự là họ phát bao nhiêu, chúng ta liền phát gấp đôi à?"

"Ừ."

"Vậy nếu bọn họ phát tận mấy trăm nghìn tệ thì chúng ta phải làm sao? Cũng phát nhiều như vậy sao?"

"Vậy anh mua cả Đấu Ngư luôn."

Hai mắt Trương Hiểu Du lấp lánh ánh sao.

"Anh Lâm, em thích người con trai mạnh mẽ uy lực như anh."

"Vậy thì em cứ giữ trong lòng mà ngẫm đi, không cần có ý đồ không an phận gì nha. Anh là người đàn ông mà em vĩnh viễn không chiếm được."

"Không sao không sao, anh cho em một chỗ tự sướng là được rồi."

Nói xong, Trương Hiểu Du lẩm bẩm:

"Em lập tức phát ra, mọi người đều chuẩn bị kỹ càng, nhanh tay thì được."

"Phát đi, cũng không bao nhiêu tiền." Lâm Dật cười nói: "Đừng gióng trống khua chiêng như vậy, giống như chưa từng va chạm xã hội ấy."

"Khà khà."

Trương Hiểu Du gật gù, sau đó lấy điện thoại phát bốn nghìn tiền lì xì.

Bởi vì tiền lì xì kích thích, lượng người xem đột phá năm triệu rưỡi.

Cũng vừa lúc này, trên kênh livestream của Lâm Dật xuất hiện lời mời kết nối.

"Anh Lâm, Long Soái muốn kết nối livestream với anh."

"Kết nối đi, cũng nhàn rỗi."

Trương Hiểu Du kết nối livestream, nghe Long Soái nói:

"Người anh em, cậu định đối chọi với tôi hả?"

"Nói gì vậy, chẳng phải anh nói muốn phát gấp đôi tiền lì xì với tôi sao? Tôi đang phối hợp với anh mà."

"Ha ha, chúng ta cùng thuộc một nền tảng, như thế thật vô vị." Long Soái nói: "Cậu tự chừa chút thể diện cho mình đi."

"Cảm thấy tôi phát không nổi sao?"

"Tiền kiếm cũng không dễ, không cần thiết phải như vậy."

"Xem tôi ép cho anh phải tròn đây."

Lâm Dật nói với Trương Hiểu Du:

"Tiểu Ngư, phát một triệu luyện tay nghề chút."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 761.

Chương 762. Hồng Bao Chơi Domino

“Anh Lâm, anh nói cái gì?"

"Phát 1 triệu." Lâm Dật nói: "Nếu phát mấy ngàn thì em phải phát tới khi nào?"

Trương Hiểu Du nuốt một ngụm nước miếng, lúc trước anh Lâm thưởng cho mình 500 cái siêu hỏa tiễn, mình đã kích động đến nửa đêm không ngủ.

Thật sự không biết trong mắt anh Lâm, chút tiền lẻ này cũng không bằng.

"Chờ chút, hai người các ngươi đang nói cái gì vậy? Muốn phát 1 triệu tiền lì xì?" Long Soái trừng hai mắt nói.

"Đúng, tôi sẽ phát 1 triệu trước, sau đó anh tiếp bao 2 triệu, tôi đón thêm 4 triệu, anh xem như vậy có được không?"

Long Soái với Bạch Băng Ngọc cùng nhau nuốt ngụm nước miếng.

"Khoe khoang cũng không như anh vậy."

"Việc này có gì mà phải khoe khoang chứ, 1 triệu mà thôi, làm giống như con số trên trời vậy."

Lúc này Trương Hiểu Du nói:

"Anh Lâm, 1 triệu tiền lì xì đã phát ra ngoài rồi."

Nhìn thấy trước màn ảnh tiền lì xì tung bay, mưa đạn trong phòng phát sóng trực tiếp lại giống như núi lửa phun trào.

Mà lúc này, Long Soái cùng Bạch Băng Ngọc đã trợn tròn mắt.

Mẹ nó thật sự phát ra 1 triệu?

Bên trong túi lão tử căn bản không có nhiều tiền như vậy!

Coi như là có, cũng không phát cho bọn họ nhiều như vậy.

"Mẹ kiếp, 1 triệu tiền lì xì, đây là số tiền lì xì nhiều nhất nền tảng Đấu Ngư, cũng là nhiều nhất trên tất cả các nền tảng lớn nhất từ trước tới nay."

"Anh trai khẩu trang trâu bò, lúc trước đều là cường hào khen thưởng cho hoạt náo viên, hôm nay rốt cuộc nhìn thấy hoạt náo viên có lương tâm, phát hồng bao cho chúng ta rồi."

"Tôi thề với trời, cho dù Anh trai khẩu trang anh ngủ lúc phát sóng trực tiếp, tôi mỗi ngày cũng sẽ xem."

Lâm Dật cũng bị chọc cười, sau đó hướng về phía người trong phòng phát sóng trực tiếp nói:

"Phía tôi bên này đã lì xì, các bạn hẳn là nhận gần hết rồi, hiện tại đi qua phòng phát sóng trực tiếp của anh ta, lĩnh một cái bao 2 triệu đi."

"Nhìn này, đây chính là hình mẫu, còn chủ động kêu chúng ta đi đến phòng phát sóng trực tiếp của các hoạt náo viên khác, thật không phải người bình thường có thể so sánh được."

"Anh trai khẩu trang anh chờ chút, chúng tôi lĩnh xong sẽ trở lại, sẽ không làm lỡ thời gian quá lâu đâu."

"Cảm giác hôm nay muốn phát tài, tôi thao ha ha ..."

"Đi đi, đi đến phòng anh ta nhận tiền lì xì rồi lại trở về."

Người trong phòng phát sóng trực tiếp của Lâm Dật điên cuồng tràn vào phòng phát sóng trực tiếp của Long Soái.

Mà lúc này, mưa đạn cũng đã bay khắp nơi.

"Long Soái, phát hồng bao đi, anh không phải là muốn phát gấp đôi Anh trai khẩu trang sao, chúng tôi đã chờ đợi đây này."

"Còn lề mà lề mề gì nữa, làm đi chứ, không phải là không muốn phát đấy chứ?"

"Anh ta không phải là không muốn phát, mà là không có có nhiều tiền như vậy."

"Thật là có khả năng này, làm sao các hoạt náo viên như bọn họ có thể cùng so với doanh nhân như Anh trai khẩu trang được."

"Nếu như anh ta thật sự phát ra 2 triệu, đoán chừng phải bán nhà cửa rồi."

Nhìn thấy trên màn ảnh, thuần một sắc đều là mưa đạn trào phúng mình.

Long Soái cố gắng bình tĩnh lại, dù sao phát sóng trực tiếp nhiều năm như vậy, điểm sóng gió ấy cũng từng thấy qua.

"Các anh em, tôi mãnh liệt hô hào các bạn, không nên bị anh ta lừa gạt, anh ta chỉ là người không chuyên ở đây, không có cách nào để so sánh với một hoạt náo viên bên ngoài thực sự như tôi."

"Thứ hai, ở chỗ này của tôi, một hai triệu chỉ là mưa bụi, tôi mấy tháng trước đi Trung Đông, cùng Saudi vương tử ăn bữa cơm kia, liền xài hơn 1 triệu, các bạn cảm thấy tôi thiếu chút tiền này sao?"

"Nhanh đừng khoe khoang nữa, bữa cơm kia có vẻ như không phải anh mời."

"Anh nếu như thật không thiếu tiền, cũng nhanh chút phát 2 triệu tiền lì xì, sau đó Anh trai khẩu trang phát 4 triệu, nếu như không có năng lực, cái gì cũng không cần nói nữa."

Sắc mặt Long Soái khó coi, Bạch Băng Ngọc cũng lúng túng theo.

Trong túi của mình chỉ có 1.4 triệu, hơn nữa cũng không có khả năng phát ra ngoài cho bọn họ.

"Các anh em, các bạn yên tâm, tiền lì xì tôi nhất định sẽ phát, nhưng cũng không phải bây giờ. Tôi có thể gửi nóng trước 20 ngàn đồng, mọi người không cần đi, chút tiền này đối với tôi mà nói không là gì."

"20 ngàn? Đốt giấy tiền vàng mã viếng mộ sao, anh lừa gạt quỷ à?"

"Không thể như vậy, Anh trai khẩu trang phát sóng trực tiếp quăng 1 triệu, lẽ ra anh nên phát 2 triệu, hiện tại chỉ phát 20 ngàn đây là có ý gì?"

"Không có tiền thì nói không có tiền, cần gì ở đây giả vờ này nọ, chán."

"Đi thôi đi thôi, không xem anh ta phát sóng trực tiếp nữa, nhìn thấy mặt anh ta đã thấy phiền, chúng ta đến xem Anh trai khẩu trang phát sóng trực tiếp, du thuyền Hải Tinh Số có thể so với việc này còn thú vị hơn nhiều."

Một làn sóng tiết tấu qua đi, mức độ phổ biến của kênh phát sóng trực tiếp của Long Soái trực tiếp bị cắt giảm một nửa.

Đã rơi xuống còn hơn một triệu rồi, hơn nữa xu hướng sụt giảm vẫn không hề chậm lại.

Dựa theo cái tốc độ này giảm xuống, không được bao lâu, liền sẽ rơi xuống 100 vạn trở xuống.

"Nhanh lên một chút nghĩ một chút biện pháp, nếu lại tiếp tục như thế, chúng ta xong rồi." Bạch Băng Ngọc nói.

Lão đại để cho mình tới đây cùng Long Soái phát sóng trực tiếp để tăng độ nổi tiếng của phòng phát sóng trực tiếp.

Giờ thì tốt rồi, không những mức độ nổi tiếng không tăng lên mà còn giảm xuống rất nhiều.

Các ông chủ mà biết chuyện này, khẳng định sẽ mất hứng.

"Tôi đã rơi vào bẫy của anh ta." Long Soái hung hãn nói:

"Anh ta chắc chắn rằng tôi không thể phát ra được 2 triệu tiền lì xì, cho nên chính mình liền phát trước 1 triệu, người này quá thuần thục chiêu thức gà trộm rồi."

Bạch Băng Ngọc cũng cảm thấy như vậy.

Lấy tính cách quyết đoán của Long Soái, cũng có thể tiện tay phát ra ngoài 1 triệu tiền lì xì.

Cho nên trong lần so đấu này, người nào phát tiền trước người đó khẳng định có ưu thế.

Đoán chừng anh ta cho rằng, Long Soái khẳng định phát không nổi, cho nên mới làm càn như vậy.

Một cái thao tác xuống, có thể nói là được cả danh và lợi.

Không thể không nói, anh ta xác thực quá khôn khéo, ngay cả Long Soái cũng bị vả mặt như này.

"Bây giờ không phải là lúc để oán trách, phải nhanh chóng tìm ra biện pháp giải quyết chuyện này. Nếu không anh về sau, sẽ bị anh ta ép đến không nhấc nổi đầu lên."

Sau vài giây trầm mặc, Long Soái nhìn Bạch Băng Ngọc nói:

"Cho tôi mượn 60 vạn, hôm nay tôi phải đem 2 triệu tiền lì xì phát ra ngoài."

"Anh điên rồi phải hay không?" Bạch Băng Ngọc trừng hai mắt, "Lại muốn phát 2 triệu tiền lì xì?"

Ánh mắt Long Soái híp lại, mắt lộ ra hung quang.

"Anh ta dám làm như thế, chính là kết luận tôi không thể phát ra được 2 triệu, nhưng tôi hôm nay càng muốn phát, chính là muốn đánh vào mặt của anh ta."

Bạch Băng Ngọc cau mày, cân nhắc lợi hại trong đó.

2 triệu tuy rằng không ít, nhưng cũng không phải nhiều.

Chính mình phát 2 triệu đi qua, đối phương khẳng định không phát ra được 4 triệu, cứ như vậy hướng gió phát sóng trực tiếp cũng sẽ cũng thay đổi.

Long Soái có thể ngồi vững vàng trên ngai vàng của hoạt náo viên ngoài trời đầu tiên, hơn nữa còn có thể đem người hâm mộ đều lưu lại, ngày sau vì anh ta sáng tạo nền kinh tế cuồn cuộn không gián đoạn, hiệu quả và lợi ích có thể nhìn ra được.

Cho dù hành động này có chút mạo hiểm, nhưng cũng đáng giá để thử một lần.

"Anh chờ một chút, tôi hiện tại chuyển khoản cho anh, nhưng đừng quên trả lại tiền cho tôi."

"Yên tâm, chút tiền lẻ này tôi căn bản không để vào mắt, đợi trở về liền đem tiền trả lại cho cô."

Rất nhanh, Bạch Băng Ngọc liền đem tiền gửi tới tài khoản Long Soái.

Trên tay cầm 2 triệu, Long soái cảm thấy tự tin hơn, lần nữa trở về trước máy thu hình, ngay cả sống lưng đều đứng thẳng lên.

"Các anh em, tôi vốn là muốn chậm rãi thêm nhiệt, đem 2 triệu này đều phát ra ngoài. Khi các bạn một mực nói tôi không có tiền, phát không nổi tiền lì xì, lời này tôi không quá thích nghe."

"Hiện tại, tôi đã chuẩn bị tiền xong, sau năm phút, sẽ đem hai triệu tiền lì xì này phát ra ngoài, nếu như mà tới chậm, các bạn liền không giành được rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 762.

Chương 763. Anh Biết Người Của Tập Đoàn Mitsui Không?

“Hả? Vẫn phát bao lì xì sao?"

Lời nói của Long Soái, khiến cho nhiệt độ trong phòng phát sóng trực tiếp của anh ta đang chầm chậm tăng trở lại.

Những người trở lại phòng phát sóng trực tiếp của Lâm Dật, lại lần nữa về tới bên chỗ anh ta.

Có người phát hồng bao, không có lý do gì mà không lấy.

"Đã xem chương trình phát sóng trực tiếp của tôi, ai cũng biết Long Soái tôi cũng không phải là người thiếu tiền, tôi mời người khác ăn bữa cơm, liền xài hơn 1 triệu, lẽ nào tôi còn sợ cho các bạn 2 triệu phúc lợi sao?"

"Nói những lời này có ích lợi gì, trực tiếp phát đi, nếu như anh là lừa phỉnh chúng tôi, tôi sẽ cho anh vào danh sách đen, cũng không xem anh phát sóng trực tiếp nữa."

"Các anh em, không nên táo bạo như vậy nha, bây giờ còn có 3 phút, sau ba phút, tôi liền đen 2 triệu tiền lì xì này phát ra ngoài."

Nói xong, Long soái nở nụ cười, lại hướng về phía máy thu hình nói:

"Mọi người bình tĩnh đừng nóng, tôi cùng Anh trai khẩu trang kết nối, xem anh ta đang có tâm trạng gì, thuận tiện phỏng vấn anh ta một chút."

Nói xong, Long Soái lại gửi yêu cầu kết nối, Trương Hiểu Du trả lời chấp nhận nhay.

"Kết nối làm gì, 2 triệu tiền lì xì, anh còn chưa phát đây này."

"Tôi đến chính là nói với các anh việc này." Long Soái nói:

"Hai triệu tiền lì xì của tôi cũng đã chuẩn bị xong, dựa theo quy củ, anh kế tiếp phải phát 4 triệu rồi, không biết anh đã chuẩn bị tốt hay chưa?"

"Ôi a, có thể." Lâm Dật cười ha hả nói: "Lại còn có 2 triệu đây này."

"Có phải anh cảm thấy 2 triệu rất nhiều không, cho là tôi nhất định phát không nổi, cho nên liền giành trước phát ra 1 triệu?" Long Soái cười ha hả nói, sau đó nhún vai một cái:

"Nhưng chuyện này anh tính toán sai rồi, tôi không dám nói chính mình có bao nhiêu tiền, mấy trăm triệu tôi vẫn phải có, 2 triệu đối với tôi mà nói chỉ là mưa bụi, tiền ăn một bữa cơm mà thôi, tôi tùy tiện liền có thể phát ra."

Lâm Dật cười nhìn Long Soái, "Sau đó thì sao, anh còn muốn nói điều gì nữa?"

"Tôi muốn nói là, 2 triệu tiền lì xì này tôi lập tức liền phát ra ngoài rồi, đem 4 triệu anh chuẩn bị kỹ càng đi, một lúc nữa phát hồng bao cho khán giả."

"Anh đều đã chuẩn bị xong, tôi cũng sae4 không làm mất nhiều thời gian."

Nói xong, Lâm Dật nhìn Trương Hiểu Du:

"Tiểu Ngư, phát 4 triệu ra trước đi."

"Ồ, được."

Trương Hiểu Du gật đầu theo bản năng, tình huống đấu đá giữa các vị thần này đã khiến cô choáng váng rồi.

Trương Hiểu Du rất nghe lời, phát ra ngoài 4 triệu tiền lì xì.

Lâm Dật cười nhìn Long Soái.

"Tôi đã sớm phát xong, dựa theo quy củ vừa nãy quyết định, anh nên phát 10 triệu, đợi phát xong thì tới tìm tôi, tôi cũng chuẩn bị xong 16 triệu phát ra."

Nhìn thấy phòng phát sóng trực tiếp của Lâm Dật tung bay tiền lì xì.

Cằm của Long Soái cùng với Bạch Băng Ngọc suýt chút nữa rơi trên mặt đất.

Đây chính là 4 triệu đấy!

"Anh trai khẩu trang trâu bò, hiện tại ngoại trừ hai chữ này, tôi không còn gì để nói."

"Tôi phát tài rồi, tiền đặt cọc mua xe đã có đủ."

"Đệ nhất hoạt náo viên ngoài trời của toàn bộ nền tảng, không chấp nhận bất kỳ lời phản bác nào, không có gì dễ nói, Anh trai khẩu trang chính là trâu bò."

"Được rồi, ở chỗ này của tôi lĩnh qua tiền lì xì xong, thì nhanh chóng đi qua phòng trực tiếp đối diện đi, anh ta đang đợi để phát cho mọi người 10 triệu đấy." Lâm Dật cười nói.

"Cảm ơn Anh trai khẩu trang, chúng tôi lĩnh xong tiền lì xì sẽ trở lại, nhất định phải chờ chúng tôi đó."

Nói xong, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp của Lâm Dật, tất cả đều đi tới phát sóng trực tiếp của Long Soái.

"Bắt đầu đi, chúng tôi cho phép anh trước phát 2 triệu, sau đó lại phát 8 triệu."

"Anh không phải nói mình có gia tài vài trăm triệu sao? Còn cùng vương tử Saudi ăn cơm, 10 triệu tiền lì xì, đối với anh mà nói chính là mưa bụi "

Đứng ở trước máy thu hình, vẻ mặt Long Soái lúng túng không thôi, hận không thể tìm một chỗ chui vào.

Nhưng mấy giây sau, Long Soái bình tĩnh lại, giả vờ trấn định nói:

"Thực sự xin lỗi, bên này có một khu trưởng, biết tôi đến đây khăng khăng muốn mời tôi đi ăn cơm. Hôm nay phát sóng trực tiếp dừng tại đây, chúng ta ngày mai lại tiếp tục."

Nói xong, Long Soái vội vã đóng phát kênh sóng trực tiếp, mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng, giống như bị mưa to xối qua vậy.

"Lần này xong rồi, danh hiệu đệ nhất hoạt náo viên ngoài trời của anh, khẳng định bị anh ta đoạt đi rồi." Bạch Băng Ngọc nói.

"Tôi cũng không nghĩ đến anh ta lợi hại như vậy, vậy mà đã phát 4 triệu ra ngoài, chúng ta khẳng định phát không nổi, chỉ có thể trước rút lui."

"Vậy làm sao bây giờ, nếu như chuyện này không xử lý tốt, sự nghiệp phát sóng trực tiếp của anh liền kết thúc."

"Tôi hiện tại không có năng lực ứng phó anh ta, chỉ có thể tìm lão đại thôi."

"Chúng ta đi về trước, cùng lão đại nói một tiếng, xem anh ấy có biện pháp xử lý hay không."

"Đi thôi."

Long Soái với Bạch Băng Ngọc và những người khác xám xịt rời đi.

Vốn dĩ những người trong phòng phát sóng trực tiếp của anh ta, cũng đều điên cuồng tràn vào đến Lâm Dật bên này.

Mức độ phổ biến của phòng phát sóng trực tiếp đã đạt đến tầm cao mới, đạt đến 7 triệu.

Nhưng cách 10 triệu còn có chút chênh lệch, Lâm Dật ước lượng một chút, muốn hôm nay hoàn thành nhiệm vụ, sợ là không thể nào.

Sau đó, Lâm Dật lại phát sóng hơn nửa giờ mới rời khỏi phòng phát sóng trực tiếp.

Đợi lát nữa còn có chuyện muốn làm, không thể đem thời gian đều để ở trên việc này.

"Anh Lâm, anh vừa nãy quá trâu, hoàn toàn là nghiền ép, làm cho bọn họ một chút tính khí đều không có, ngẫm lại thấy thật sảng khoái." Trương Hiểu Du nói:

"Tôi hiện tại dám đánh cuộc, không ai dám cùng anh tranh giành danh hiệu đệ nhất hoạt náo viên."

"Tôi căn bản không muốn để ý đến anh ta, nhưng anh ta chủ động đưa đầu lại đây, vậy thì không thể trách tôi được."

"Bọn họ những người này cứ như vậy, vì hiệu quả phát sóng trực tiếp mà đi khắp nơi cọ nhiệt độ." Trương Hiểu Du nói:

“Việc này nếu như đổi thành hoạt náo viên khác, khẳng định bị bọn họ bắt nạt chết."

"Được rồi, không nói cái này nữa." Lâm Dật cười nói:

"Tôi còn bận chút việc, cô nếu như nguyện ý thì đi với tôi. Nếu như không muốn, tự mình ở trên thuyền đi dạo, xong việc tôi gọi điện thoại cho cô."

Trương Hiểu Du cười hắc hắc, "Anh Lâm anh đi làm việc của anh đi, tôi ở trên thuyền chơi một lúc, tôi chưa từng tới chỗ tốt như thế này."

"Vậy còn cô?" Lâm Dật nhìn Nhan Từ dò hỏi.

"Nếu như Lâm tiên sinh không ngại, tôi ngược lại nguyện ý đi theo."

"Vậy thì đi thôi."

Nhìn thấy Lâm Dật cùng với bóng lưng Nhan Từ rời đi, Trương Hiểu Du lắc đầu một cái.

Đau lòng cho bạn trai của đạo diễn Nhan một phút.

Sau khi tách nhau ra, Lâm Dật đi tới trước mặt đám người Tất Tùng Giang.

"Đi thôi, chỗ này không phải là chỗ để nói chuyện."

Đoàn người đi đến trong khoang thuyền, Lâm Dật mở miệng hỏi:

"Bên này chuẩn bị thế nào rồi, có gặp khó khăn gì hay không."

"Đều rất tốt." Tất Tùng Giang cười ha hả nói:

"Chúng tôi lần này tới đây, cũng không có nhiệm vụ gì, công việc chủ yếu nhất chính là tuyên truyền."

Nói xong, Tất Tùng Giang đem một phần kế hoạch tuyên truyền đưa tới trước mặt Lâm Dật.

"Lâm tổng ngài xem, nếu có chỗ nào không hài lòng, chúng tôi tiếp tục sửa chữa."

Lâm Dật lật xem một chút, cảm thấy nội dung cũng khá ổn.

"Về phương diện này anh so với tôi chuyên nghiệp hơn, anh toàn quyền sắp xếp đi, tôi sẽ không hỏi nhiều."

"Cảm ơn Lâm tổng tín nhiệm, chúng tôi nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng." Tất Tùng Giang nói: "Nhưng có chuyện, tôi muốn hỏi một chút."

"Chuyện gì anh cứ nói."

"Lâm tổng, anh biết người tập đoàn Mitsui không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 763.

Chương 764. Hai Đại Công Hội Tụ Họp

“Tập đoàn Mitsui?"

Lâm Dật vẻ mặt bất ngờ, sau vài giây trầm ngâm mới lên tiếng nói, "Không quen biết."

"Vậy thì có chút kỳ quái." Tất Tùng Giang nói:

"Ban đầu, gian hàng triển lãm của chúng ta cũng không được tốt lắm, nằm phía bên ngoài một chút. Nhưng tối ngày hôm qua, có người bên tập đoàn Mitsui gọi điện thoại cho tôi, nói mặt bằng này cho chúng ta miễn phí."

"Miễn phí đưa?"

"Tôi có cẩn thận hỏi thăm qua rồi, đúng là miễn phí đưa, không lấy một phân tiền." Tất Tùng Giang nói: "Họ nói là thưởng thức doanh nghiệp của chúng ta, hi vọng ngày sau có thể có thể hợp tác."

Lúc nói chuyện, trên mặt Tất Tùng Giang mang theo vẻ ngờ vực, lại nói tiếp:

"Nhưng tôi sau đó có điều tra một chút, công việc kinh doanh của tập đoàn Mitsui với bến tàu Vọng Giang chúng ta cũng không hề liên quan, dường như cũng không có khả năng hợp tác."

Ánh mắt Lâm Dật chuyển động, "Vị trí chúng ta ở chỗ nào, gian hàng này trị giá khoảng bao nhiêu tiền?"

"Giá đấu thầu gần 1,3 triệu."

"Vậy anh nghiên cứu một chút, xem có thể tìm cơ hội đáp lễ hay không, cứ gửi tầm 3 triệu qua là được."

"Biết rồi Lâm tổng, tôi đây đi chuẩn bị ngay."

Tất Tùng Giang cũng là một người lão luyện, cũng hiểu rõ ý tứ của Lâm Dật.

Chính là không muốn chiếm tiện nghi của người ta.

Lâm Dật gật đầu, "Chuyện triển lãm này anh có toàn quyền phụ trách, nhưng nếu như lại có người bên tập đoàn Mitsui liên hệ với anh, nhớ rõ gọi điện thoại cho tôi."

"Tôi rõ rồi Lâm tổng."

Giao phó xong công việc, Lâm Dật đứng dậy cùng với Nhan Từ đi ra ngoài.

Mục đích của tập đoàn Mitsui rất rõ ràng, chính là muốn cùng mình thiết lập mối quan hệ tốt đẹp, sau đó đem chính mình lôi kéo đi qua.

Nhưng năng lực của gia tộc Mitsui, quả thực có chút khiến người ta thay đổi hoàn toàn cái nhìn.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, liền có thể tra ra được bến tàu Vọng Giang là của mình.

Như vậy nếu không có gì bất ngờ gì xảy ra, các sản nghiệp còn lại của mình, bọn họ chắc cũng đã điều tra rõ ràng hết rồi.

Bọn họ đều biết giá trị bản thân của mình, còn chơi chiêu này.

Nhan Từ đứng ở một bên, trước sau đều không lên tiếng.

Lâm Dật cùng với Tất Tùng Giang nói chuyện, cô đều nghe rõ ràng.

Rất rõ ràng, đối phương bên kia là tặng lễ cho Lâm Dật.

Hơn nữa còn làm một cách mờ mịt và chủ động.

Mà bên kia là tập đoàn Mitsui, danh bất hư truyền, là một gia tộc có tiếng trên toàn thế giới.

Cho dù trước mắt Lâm Dật có lợi hại, cũng không thể khiến tập đoàn Mitsui có bộ dáng này.

Lẽ nào trên người anh ta, còn mang theo bí mật gì nữa?

"Đi thôi, đừng ở trên thuyền loanh quanh đi loạn."

Lâm Dật hướng về phía xa gọi Trương Hiểu Du.

"Biết rồi anh Lâm."

Ba người hội hợp, cùng nhau lái xe đi về khách sạn.

"Đạo diễn Nhan, cô còn có sắp xếp gì sao?"

"Hiện tại cũng không còn sớm, tôi đi về nghỉ ngơi trước." Nhan Từ vén mái tóc, mỉm cười nói.

"Vậy được, nói chuyện sau."

"Lâm tiên sinh, vừa nãy đáp ứng chuyện của tôi, cũng không nên quên."

"Tôi vẫn còn nhớ kỹ."

Đưa Nhan Từ đi, Lâm Dật mang theo Trương Hiểu Du, chuẩn bị đi tụ họp với đám người Tần Hán.

"Anh Lâm, anh làm sao lại đem đạo diễn Nhan thả đi rồi." Trương Hiểu Du nói.

"Hả? Không cho cô ấy đi thì còn giữ lại làm gì nữa?"

"Tôi cảm thấy, anh nếu như mời cô ấy, cô ấy có thể sẽ đi cùng chúng ta."

"Cô ta cũng có bạn trai rồi, tôi muốn mời cô ta làm gì?"

"Như vậy không phải kích thích hơn ư?"

"Trương Hiểu Du, may mà cô là phụ nữ không có tiền." Lâm Dật nói: "Con mẹ nó cô nếu như mà là nam nhân, nữ nhân toàn thế giới này đều bị cô chà đạp mất."

Trương Hiểu Du cười hắc hắc, "Tôi hiện tại có thể giày xéo mấy cô nương trong suy nghĩ mà, ha ha ..."

...

Đảo Á Loan, quán bar Queen’s.

Một chiếc Mercedes Benz GLS màu đen dừng ở lối vào quán bar.

Long Soái mới vừa mở một bên cửa xe đã nghe thấy tiếng ồn ào ở bên trong.

"Nơi này cũng quá vui nhộn rồi." Bạch Băng Ngọc nói.

Long Soái cười cười, "Tuy rằng triển lãm ngày mai mới bắt đầu, nhưng các hoạt động lễ hội từ hôm nay đã bắt đầu rồi."

"Anh không phải là còn hẹn với mấy cô người mẫu sao? Hẳn là chờ mong đã lâu."

"Vốn là rất mong đợi, nhưng sau sự việc vừa rồi, tôi cũng không còn tâm tư muốn những thứ này."

Bạch Băng Ngọc sầm mặt lại, vừa nghĩ tới chuyện vừa rồi, vẻ mặt cũng lạnh nhạt đi mấy phần.

"Đi thôi, lão đại bọn họ vẫn đang chờ, trước tiên vào xem sao."

Long Soái gật đầu, hai người hướng về phía quán bar đi tới.

Mới vừa đẩy cửa ra, Bạch Băng Ngọc đã phải bịt chặt lỗ tai mình lại, âm thanh ồn ào chấn động ở nơi đây khiến màng nhĩ của cô đau nhức.

Diện tích của quán bar rất lớn, tại toàn bộ Đảo Á Loan quán bar này cũng được nằm trong số ít những quán bar đứng đầu.

Ngoài ra, nơi này còn có cái quy định bất thành văn.

Hầu hết những người đến đây chơi đều là đến từ phương bắc.

Mà nơi này còn được mệnh danh là nơi tụ họp của phú nhị đại Bắc Kinh.

Nếu có người vùng duyên hải tới đây chơi, rất dễ bị kích động, sau đó bị hành hung một trận.

Hai người đi lên cầu thang lên tầng ba, nhưng lúc đi ngang qua các phòng bao còn lại, còn có thể nghe được từ bên trong truyền tới tà âm.

Như những gì Long Soái nói trước đó, tuy rằng triển lãm còn chưa chính thức bắt đầu, nhưng sự kiện hỗn loạn này đã bắt đầu rồi.

Đi tới cửa phòng bao 303, hai người đẩy cửa mà vào.

Bên trong nam nữ ngồi mười mấy người, so với khung cảnh hỗn loạn của những phòng bao khác đều không giống nhau.

Bầu không khí trong phòng bao 303 vẫn tính là bình thường.

"Chị Băng, chị đã đến rồi."

Bạch Băng Ngọc mới vừa vào đã nhìn thấy một người phụ nữ mặc váy màu đỏ quấn mông, nhiệt tình hướng về phía mình đi tới.

Người này Bạch Băng Ngọc quen biết, cô ta cũng là một hoạt náo viên cùng nền tảng với cô, Hàn Sương.

Ngoại trừ Hàn Sương ra, các lão đại công hội Mã Duy An, Lưu Tư Viễn, người cùng với Lâm Dật PK - Mạnh Kim Dương toàn bộ đều ở nơi này.

Nhìn thấy Hàn Sương, Bạch Băng Ngọc thay đổi sắc mặt, vui mừng kéo cánh tay của cô ta.

"Tôi còn nghĩ sẽ gọi điện thoại cho cô, ngày mai chúng ta cùng nhau đi dạo chơi, không nghĩ tới lại gặp cô ở đây."

"Không phải như thế này rất tuyệt sao một lát nữa hai chị em chúng ta phải hảo hảo uống một chén."

"Điều đó là đương nhiên nha, tôi nhớ lần cuối cùng hai người chúng ta gặp mặt đã là nửa năm trước rồi."

"Được rồi, hai người các cô đừng khách khí nữa, nhanh ngồi xuống đi."

Người lên tiếng là người đang ngồi vị trí chủ vị ở ghế sa lon.

Người này mặc quần short jean màu xanh quân đội, có kiểu tóc chia kiểu ba bảy, trên cổ mang theo một chuỗi trang sức màu bạc không biết tên, cánh tay và chân tràn đầy hình xăm.

Người đàn ông này tên là Vương Tử Khiêm, trong nhà là làm khai thác mỏ.

Trên tay của anh ta cũng có mấy cái công ty, Long Soái và Bạch Băng Ngọc trong Băng Hà truyền thông, cũng chính là do anh ta mở.

Tuy rằng kiếm không được bao nhiêu tiền, nhưng dưới cờ nuôi rất nhiều hoạt náo viên xinh đẹp, có thể nói là tồn tại cấp bậc hậu cung.

Cho dù là Bạch Băng Ngọc, cũng là bạn trên giường của anh ta.

Tuy rằng đám người Mã Duy An, thuộc về phòng làm việc khác, vẫn có quan hệ cạnh tranh với nhau trong công việc. Nhưng hai người là chơi đùa từ nhỏ đến lớn, Mã Duy An vẫn luôn là tiểu đệ của Vương Tử Khiêm, lần này cùng nhau tới đây.

"Lão đại, vừa nãy lúc chúng tôi phát sóng trực tiếp xảy ra chút việc, tôi bị một cái tên là hoạt náo viên là Anh trai khẩu trang đánh vào mặt, hơn nữa đã tạo thành ảnh hưởng rất không tốt, lần này sợ rằng chỉ có anh đứng ra mới có thể giải quyết được."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 764.

Chương 765. Đi Gặp Bọn Ngốc Đó Một Lát

Vương Tử Khiêm châm một điếu thuốc, sắc mặt cũng không được tốt lắm.

“Nói quá trình cụ thể đi, tôi muốn nghe chuyện gì đã xảy ra.”

Long Soái kéo ghế ngồi xuống, nói hết toàn bộ quá trình

Vương Tử Khiêm càng nghe sắc mặt càng khó coi.

“Người đó tên là anh trai khẩu trang sao?” Mã Duy An lạnh lùng hỏi.

“Các người cũng đã từng nghe qua người này à?”

“Biết nhiều nữa là đằng khác.” Mã Duy An nói: “Trước đó Đấu Ngư có hoạt động Tân Nhân Vương, vốn dĩ hạng nhất thuộc về lão Mạnh, nhưng bị anh ta cướp mất, không ngờ bây giờ lại làm hỏng chuyện buôn bán của các người.”

“Rốt cuộc là người này có lai lịch gì? Tùy tiện quay một buổi phát sóng trực tiếp lập tức đạt được năm triệu tệ, người bình thường không thể làm được chuyện này.” Vương Tử Khiêm nói.

“Người này có một vài fan cứng, hơn nữa họ đều là những phụ nữ giàu có, đoán chừng kiếm được không ít tiền từ những người phụ nữ này.” Mã Duy An nói: “Tôi nghe nói anh ta đã ký hợp đồng với Đấu Ngư, nói không chừng nền tảng bên kia, có lẽ sẽ còn có thêm vài trò mèo nữa, nói tóm lại, tôi nghĩ năm triệu này không thể là tiền của hắn.”

Long Soái gật đầu: “Tôi cũng cảm thấy như vậy, chắc chắn là sau lưng anh ta còn có hiệp hội giúp đỡ, muốn tạo ra một bạo chúa địa phương (người đứng đầu trong một lĩnh vực) vì vậy nên ngay từ đầu mới điên cuồng đập tiền như thế.”

Những người trong phòng cũng gật đầu đồng ý.

Bọn họ đều có một cái nhìn rất trực quan logic.

Người có tiền sẽ không thể nào tự mình đứng ra phát sóng trực tiếp.

“Lão Đại, hiện tại phải làm sao bây giờ.” Bạch Băng Ngọc nói: “Chuyện xảy ra vừa rồi có ảnh hưởng rất xấu với danh tiếng của Long Soái, nói không chừng ngày mai việc này sẽ nằm trên hot search, nếu như không nắm bắt thời cơ làm chuyện này lắng xuống, sự nghiệp phát sóng trực tiếp của anh ấy cũng sẽ kết thúc.”

“Lão Mã, việc này anh có cách gì không?” Vương Tử Khiêm ngậm điếu thuốc hỏi.

Mã Duy An dựa vào sofa: “Mời anh ta đến nói chuyện thôi, xem anh ta là người của hiệp hội nào, lão đại sau lưng anh ta là ai, chuyện này thì rất dễ xử lý.”

Vương Tử Khiêm đảo mắt: “Mọi người ai có cách liên hệ với anh ta, bây giờ tôi sẽ đi gọi điện.”

“Anh ta có một fanpage, tìm trong fanpage có thể thấy được thông tin của anh ta.” Lưu Tư Viễn nói.

“Vậy trước tiên cậu liên hệ thử xem, trực tiếp nói rõ thân phận, tốt nhất là lấy thông tin liên lạc của họ.” Mã Duy An nói.

“Được.”

Lưu Tư Viễn lấy điện thoại của mình ra tìm kiếm fanpage của

Lâm Dật, sau đó gửi tin nhắn khác nhau cho Lâm Dật và Trương Hiểu Du.

Bầu không khí trong phòng trở nên yên tĩnh, ai cũng chờ đối phương trả lời.

“Lão Đại, người tên Trương Hiểu Du này đã trả lời em và gửi cho em số điện thoại của cô ấy.”

“Đưa số điện thoại cho tôi, tôi sẽ gọi cho cô ấy.” Vương Tử Khiêm nói.

Lưu Tư Viễn gật đầu, đưa số điện thoại của Trương Hiểu Du cho Vương Tử Khiêm, sau đó gọi đi.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối, giọng của Trương Hiểu Du truyền đến.

“Các người lấy số điện thoại của tôi để làm gì?”

“Cô nhóc, trước tiên tôi xin giới thiệu một chút, tôi là Vương Tử Khiêm, cô cũng thuộc nền tảng của Đấu Ngư, chắc là biết Truyền thông Băng Hà của tôi.”

Biết được thân phận của Vương Tử Khiêm, Trương Hiểu Du có hơi ngạc nhiên.

“Anh chính là hội trưởng hiệp hội lớn nhất của Đấu Ngư sao?”

“Không ngờ cô hiểu biết nhiều như thế, vậy thì tôi cũng không nhiều lời nữa.” Vương Tử Khiêm nói: “Người tên là Anh trai khẩu trang kia chắc là đang ở bên cạnh cô nhỉ, gọi anh ta nghe điện thoại đi.”

“Nói tiếp đi, anh Lâm của chúng tôi vẫn nghe được.”

“Tìm tôi làm cái đếch gì?”

Nghe giọng nói của Lâm Duật, làm mọi người sửng sốt.

Tên nhóc này này nói chuyện còn rất ngang ngược.

“Người đứng đầu hiệp hội của các người là ai, nói tên cho tôi nghe một chút.”

“Hiệp hội? Hiệp hội gì?”

“Tôi đang nói đến hiệp hội phát sóng trực tiếp, lúc này còn giả bộ không biết, thật là nhàm chán.”

“Tôi không biết anh đang nói gì, lúc phát sóng chỉ có duy nhất tôi và Tiểu Du, anh có chuyện gì thì mau nói, có rắm thì mau thả, không có chuyện gì thì kéo quần lên đi, rất là mất lịch sự.”

Không khí trong phòng thoáng chốc ngưng lại.

Trong nghề phát sóng trực tiếp này, lần đầu tiên thấy có người dám nói những lời đó với Vương Tử Khiêm như thế.

“Người anh em đúng là nghé mới sinh không sợ hổ.” Vương Tử Khiêm nói: “Hiện tại tôi đang ở phòng 303 quán Bar Queen’s, nếu được thì cậu đến đây tìm tôi, chúng ta nói chuyện với nhau một chút.”

“Được, chờ tôi.”

….

Cùng lúc đó, Lâm Dật hướng về phía Trương Hiểu Du nói: “Cho anh định vị của quán bar Queen’s.”

“Anh Lâm, anh định đi thật à?”

“Không thì sao? Đi tìm bọn Tần Hán uống rượu cũng không có gì thú vị, vừa đúng lúc đi gặp bọn ngốc này coi như là giết thời gian.”

"Nhưng em nghĩ bọn họ chắc là đã tìm được một đám người tới." Trương Hiểu Du nói: "Hay là em đi nói với anh Tần bảo bọn họ cùng đến."

"Gọi bọn họ đến cũng vô dụng, họ cũng sẽ chỉ đứng một bên nhìn."

"Không thể nào, em thấy anh Tần và Cao không phải là loại người nhát gan như vậy."

"Bởi vì bọn họ biết năng lực của anh như thế nào, chắc chắn sẽ không động thủ."

Hai mắt Trương Hiểu Du sáng lên: "Nói cũng đúng, ngày đó khi ở trong khu an ninh kia, tiểu đội trưởng đó cũng không phải là đối thủ của anh, nếu họ không đem át chủ bài ra nói không chừng sẽ bị mất mặt."

Lâm Dật cười cười không nói, Tiểu Du đúng là vẫn suy nghĩ rất đơn giản.

Một lúc sau, Trương Hiểu Du đưa định vị dẫn đường ra.

"Bar Queen's cách chỗ chúng ta khoảng 5km, hình như là rất gần."

"Đi, anh đưa em đi học hỏi thêm."

"Anh Lâm, khi đến bar Queen's, anh sẽ bảo vệ em như hoàng tử bảo vệ công chúa chứ."

"Này~Anh Lâm, anh mở cửa sổ xe ra làm gì vậy?"

"Anh thấy em hình như đang mơ, mở cửa ra cho em mát mẻ một chút."

"Ha ha, anh cho em một chút mặt mũi đi chứ, thật ra mặt em cũng rất đẹp, chân cũng khá dài, anh không thể nào được tổn thương trái tim em như vậy.”

“Sao em không nói thêm là cup A (số đo vòng ngực) nữa, ngưng ảo tưởng đi, làm ra làm chơi ra chơi, đây mới là chuyện em nên làm.”

“Được rồi.”

Hơn mười phút sau, Lâm Dật lái xe đến quán bar Queen’s.

Màn đêm dần buông xuống, trong quán bar âm thanh càng thêm ầm ĩ.

Lâm Dật đeo khẩu trang mang kính râm, xuống xe cùng với Trương Hiểu Du.

Trước cửa quán bar Trương Hiểu Du nhìn thấy hai cô gái uống đến mức không biết trời đất gì nữa, đang nằm cạnh bồn hoa giống như chết rồi vậy.

“Anh Lâm, hai người kia không sao chứ? Chúng ta có cần qua giúp họ không.”

“Loại chuyện này em không quản được đâu, đây là con đường của họ chọn, chúng ta cũng không quản được.”

“Ồ ồ.”

Trương Hiểu Du vội vã đi theo sau lưng Lâm Dật vào trong quán bar.

Bên trong âm thanh đinh tai nhức óc, chỗ nào cũng là nam nữ chè chén ồn ào hoan lạc.

Điều làm cho Trương Hiểu Du không thể chịu nổi chính là rất nhiều nữ sinh thoát y đến mức chỉ còn mặc mỗi đồ lót.

“Mấy người này đúng là không biết tự trọng.” Trương Hiểu Du tức giận nói.

“Này thì có là gì, còn có thứ còn điên cuồng hơn thế này nữa, như là bản sao của “Hải Thiên thịnh yến” tại triển lãm du thuyền đảo Á Loan, thứ mà em nhìn thấy bây còn chưa bằng một cơn mưa phùn nữa.” (ý nói so với bữa tiệc kia thì này chỉ là chuyện nhỏ thôi. Tìm “Hải Thiên thịnh yến” trên google để biết thêm thông tin.)

“Em cảm thấy em vẫn còn là một đứa trẻ, quá dơ bẩn.”

Lâm Dật xoa đầu Trương Hiểu Du cười nói: “Thấy rõ thế giới này rồi sau đó vui vẻ mà sống, đó mới là người dũng cảm nhất.”

Trương Hiểu Du nhìn Lâm Dật, vẻ mặt nghiêm túc.

“Anh Lâm, anh cảm thấy em là người dũng cảm sao?”

Lâm Dật gật đầu: “Em còn có thể chấp nhận được chuyện cup A của mình, vậy nên em dũng cảm hơn bất cứ ai.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 765.

Chương 766. Để Tôi Xem Anh Ta Làm Sao Rời Khỏi Đây

"Mẹ nó, anh Lâm, anh làm tổn thương người ta quá."

Lâm Dật cười ha ha, vỗ vỗ vào vai của Trương Hiểu Du: "Đi thôi, đám ngốc đó ở tầng ba, đi lên xem sao."

"Ừm."

Lâm Dật và Trương Hiểu Du cùng nhau đi lên lầu.

Cùng lúc đó, những người đi qua đi lại xung quanh cũng nhốn nháo nhìn họ.

Bởi vì bọn họ nghe giọng của hai người không giống như là giọng của người phương Bắc.

Hơn nữa nghe giọng điệu vừa rồi khi hai người nói chuyện hình như không phải đến để tìm người.

Mà là giống như đến để kiếm chuyện hơn.

Hai người lên tầng ba, đến trước cửa phòng riêng 303.

Trương Hiểu Du hồi hộp đứng sau lưng Lâm Dật.

Nói gì thì nói, làm gì thì làm, nhưng thật ra đến lúc này rồi thì có hơi sợ hãi.

Hô lớn một tiếng để thông báo!

Lâm Dật tung chân đá văng cửa, đám người Vương Tử Khiêm đang uống rượu bị giật mình.

Động tác của tất cả bọn họ như bị dừng giữa không trung, nhìn về phía Lâm Dật với ánh mắt thù địch.

“Người anh em, vừa đến thì đã đá văng cửa, tính khí nóng nảy đến như vậy sao.” Vương Tử Khiêm nói.

“Tôi đều dùng thái độ này để đối đãi với những kẻ ngốc.”

Lâm Dật lập tức đưa Trương Hiểu Du đi thẳng vào trong: “Nói đi, tìm tôi có chuyện gì.”

“Muốn cùng cậu nói chuyện về phát sóng trực tiếp, chúng ta hãy ngồi xuống từ từ nói.”

Vương Tử Khiêm đặt ly rượu xuống, cũng không có vẻ gì là tức giận, ngược lại còn rất bình tĩnh.

“Vậy nói tiếp đi, tôi vẫn đang nghe đây.” Lâm Dật ngoái ngoái lỗ tai.

“Lúc nói qua điện thoại, cậu nói cậu không có hiệp hội, vậy cậu có muốn tìm đến chúng tôi không?” Vương Tử Khiêm nói: “Đương nhiên cậu cũng có thể mang theo cô trợ lý nhỏ này.”

“Anh mời tôi đến đây, chính là để nói chuyện này?”

Vương Tử Khiêm nhún vai: “Nếu không thì là gì? Ra ngoài kiếm tiền, đều chú trọng hòa khí sinh tài (hòa thuận hợp tác cùng có lợi), không cần phải mâu thuẫn với nhau khiến cho không được thoải mái.”

“Nhưng đối với những tên ngốc như các người, tôi thấy không cần thiết phải hợp tác.” Lâm Dật đứng dậy nói: “Người trẻ tuổi không nên thức khuya, rất dễ bị ba giây (yếu sinh lý).

Trương Hiểu Du cố nhịn cười.

Quả nhiên anh Lâm vẫn ngang ngược như vậy, ai cũng không hợp tác.

“Họ Lâm kia, tôi cho anh một lời khuyên, đừng cho cậu thể diện cậu lại không cần (không biết tự xấu hổ) như vậy.” Vương Tử Khiêm nói: “Hôm nay người của hai hiệp hội lớn chúng tôi đều ở đây, nếu cậu không đưa ra lời giải thích, cậu nghĩ rằng có thể đi dễ dàng vậy sao?”

Lâm Dật bật cười: “Anh muốn đưa ra lời giải thích gì, nói tôi nghe thử.”

“Tôi cũng đã nghe nói qua về chuyện hôm nay.” Vương Tử Khiêm nói: “Không giấu gì cậu, Long Soái là streamer đầu tiên mà hiệp hội chúng tôi cố gắng đào tạo. Hành động của cậu hôm nay giống như đánh một cú vào địa bàn của chúng tôi.”

“Hơn nữa mấy hôm trước cậu đã cướp đi danh hiệu Tân Nhân Vương của hiệp hội lão Mã, căn cứ vào hai việc này, tôi hy vọng sau này cậu sẽ rút khỏi giới phát sóng trực tiếp này, hoặc đổi nền tảng, đương nhiên cậu cũng có thể thấy hối hận mà lựa chọn hiệp hội của chúng tôi, điều kiện đã bày sẵn ở đây, về phần làm như thế nào là do cậu chọn.”

“Tiểu Ngư, em đã nhớ mặt tên ngốc này chưa?”

“Hả?”

“Anh Lâm, anh đang nói đến anh ta sao?”

“Đúng vậy, trong phòng này có mấy người, nhớ kỹ bộ dáng của bọn họ, sau này tránh xa những người này một chút, bởi vì ngốc cũng có thể lây truyền.”

“Con mẹ nó, mày đang nói cái gì đấy!”

Long Soái đứng lên, vốn dĩ anh ta chính là người có tính tình nóng nảy như vậy.

Không thích cách xử lý văn vẻ nho nhã này, bây giờ nóng lòng muốn tiến lên đánh cho Lâm Dật một trận.

“Dừng tay!” Vương Tử Khiêm nói.

“Lão đại, tên này quá hống hách rồi.” Long Soái nói: “Nếu không đánh cho nó một trận, e rằng tối nay không thể ngủ ngon được.”

“Đừng nóng vội, cứ để cậu ta đi đi, để xem tối nay cậu ta làm sao rời khỏi đây.”

Trương Hiểu Du hoảng hốt

Quả nhiên rất giống với những gì cô tưởng tượng đến.

“Anh…anh Lâm, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Bây giờ còn có thể làm gì, anh cũng không có cánh, cứ đi ra là được.”

“Nhưng mà…”

“Nhưng cái gì mà nhưng.” Lâm Dật nói: “Đi là được.”

“Dạ dạ.”

Trương Hiểu Du hồi hộp đi theo sau lưng Lâm Dật, cùng nhau đi ra khỏi phòng 303.

Mã Duy An cười cười nhìn Vương Tử Khiêm: “Anh Vương, vẫn là anh đủ tàn nhẫn, mềm mỏng không được thì trực tiếp mạnh bạo.”

“Còn có thể làm gì khác được, tôi cũng đã cho cậu ta cơ hội, là chính cậu ta không biết quý trọng, một hai phải ra vẻ ta đây trước mặt tôi, vậy thì có thể làm thế thôi.”

“Tôi thấy rất bực bội, rốt cuộc nguyên nhân là do đâu mà cậu ta lại có thể bành trướng như vậy?” Mạnh Kim Dương ngồi ở trong góc nói: “Bản thân có tiền, so với gia tộc có tiền không giống nhau.”

“Cũng bình thường thôi, người có tiền thì bành trướng, ai cũng không sợ, nếu không bị xã hội dạy dỗ cho một trận tàn nhẫn, thì cả đời này cũng sẽ không nhớ lâu đâu, nếu không thì làm sao có câu vấp ngã một lần, khôn lên một chút.” Vương Từ Khiêm nói: “Đó là lý do tại sao mà ba tôi đã đúc kết rằng khi con người ta còn trẻ chịu thiệt thòi một chút, cũng không phải là chuyện xấu gì, bây giờ không phải đạo lý này đã linh nghiệm rồi sao.”

“Ha ha, đúng vậy.” Mã Duy An nói: “Tư Viễn, lão Mạnh, lát nữa hai người lấy điện thoại quay một vài đoạn video gửi đến Đấu Ngư và Khoái Thủ, tạo cho cậu ta một cơ hội, cho cậu ta được nổi tiếng.”

“Được.”

Vương Tử Khiêm lười biếng lắc eo, phất tay: “Đi thôi mấy anh em, đoán chừng hai người họ đã xuống đến dưới đại sảnh rồi, chúng ta ra ngoài xem cảnh náo nhiệt nào.”

“Đi thôi.’

Đám người Vương Tử Khiêm và Mã Duy An từ trong phòng bước ra ngoài.

Cùng lúc đó thì Lâm Dật và Trương Hiểu Du đã đi đến lầu một.

Mà nhóm trai gái lẫn lộn đang phát tiết dục vọng trên sàn nhảy cũng theo bản năng mà đổ dồn ánh mắt nhìn họ.

“Này, các anh em, có hai người bạn từ Trung Hải đến đây chơi, đừng làm mất mặt, hãy tiếp đãi họ tốt một chút đi.”

“Ha ha, không thành vấn đề.”

Lúc này âm nhạc ầm ĩ trong bar đã nhỏ đi rất nhiều, có không ít người đi về phía cửa ra, đứng chắn kín ở cửa, một con kiến cũng không chui lọt, chặn lối đi của Lâm Dật.

“Người anh em, đến đây rồi thì là bạn bè, đừng đi gấp như vậy, ngồi xuống uống một ly đi.”

Người nói là một gã đàn ông cạo đầu đinh, mặc áo tay ngắn với quần đùi.

Hình xăm trên người anh ta còn khoa trương hơn so với Vương Tử Khiêm, thậm chí kéo dài lên đến cổ.

Người đàn ông này tên là Lưu Khải, đến từ Yến Kinh giống Vương tử Khiêm, trong gia đình kinh doanh tài chính, nhưng so về quy mô thì vẫn còn thua xa nhà họ Vương.

“Các người cũng rất hiếu khách.” Lâm Dật cười nói.

“Đương nhiên rồi.” Lưu Khải nói: “Đã đến đây rồi, nếu không uống một ly, chính là không nể mặt.”

“Nói cũng có lý, vậy uống một ly đi.”

Vương Tử Khiêm và Mã Duy An đứng trên tầng ba nhìn nhau cười.

“Tôi tưởng rằng cậu ta còn có thể kiên trì được một lúc chứ. Nhìn thấy một tên khốn như Lưu Khải, bỗng chốc bị dọa cho sợ rồi.” Mã Duy An nói.

“Lão đại, khi nãy anh tốt tính quá rồi.” Long Soái nói: “Anh xem khi nãy lúc còn ở trong phòng, mẹ nó tên đó thật kiêu ngạo, vốn dĩ không coi anh ra gì, anh nhìn xem hiện tại Lưu Khải mời anh ta uống rượu, anh ta cũng không dám cằn nhằn.”

“Ha ha …”

Vương Tử Khiêm chống tay lên lan can, nghiêng người xem trò vui bên dưới.

“Tôi ở cấp bậc này rồi, nếu vẫn còn chơi trò đánh đánh giết giết như vậy nữa, thì không còn gì thú vị. Những loại chuyện như thế này, nhường lại cho bọn người Lưu Khải làm còn thú vị hơn.”

“Tôi tin rằng cậu ta sẽ có một hành trình khó quên ở đảo Loan Á.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 766.

Chương 767. Anh Nói Xem Tôi Có Dám Xuống Tay Không?

“Đâu chỉ là khó quên, không chừng còn làm cho cậu ta khắc cốt ghi tâm.”

Mã Duy An quay lại nhìn Lưu Tư Viễn và Mã Kim Dương nói: “Chuẩn bị cho tốt đi, bây giờ bắt đầu quay lại được rồi.”

“Đã quay lại tất cả.” Lưu Tư Viễn cười ha ha nói: “Anh xem bộ dạng sợ hãi của cậu ta trông thật thú vị.”

“Lão Đại, chi bằng chúng ta xuống dưới xem đi, đứng ở đây xem không đã.” Long Soái nói.

“Xuống dưới xem thì không còn gì thú vị nữa.” Vương Tử Khiêm nói: “Chờ đến lúc cậu ta biết bản thân không còn đường lui, lập tức sẽ đến tìm tôi, đến lúc đó, đối mặt với cậu ta ở khoảng cách gần, không phải là thú vị hơn sao.”

“Ha ha lão Đại, anh đúng là nhìn xa trông rộng.”

Cùng lúc đó, nam nữ ở tầng một của quán bar đều hùa theo.

“Uống đi!”

“Uống đi!”

“Uống đi!”

Lưu Khải cầm chai Vodka Beluga cười nói: “Người anh em, rượu lấy cho cậu có rồi đây, nào uống đi chứ.”

“Chỉ có rượu, không có ly sao?”

“Đúng vậy, chỉ có rượu.” Lưu Khải nói: “Tôi nghe nói tửu lượng của người Trung Hải các cậu rất tốt, dùng ly uống nhiều không đã, vẫn là cầm chai uống đi, uống như vậy mới đã.”

“Anh, các người đừng có quá đáng!”

Trương Hiểu Du vừa bất mãng vừa sợ nói: “Uống rượu kiểu này có thể chết người.”

Trương Hiểu Du tuy không uống rượu nhưng cũng biết loại rượu Vodka này ngấm rất chậm, càng về sau càng dễ say.

Bởi vì cô đã từng làm một bài đánh giá cho người xem, chỉ uống có một chút mà dạ dày giống như bốc cháy.

Nếu như anh Lâm uống rượu như vậy, chắc chắn sẽ uống đến chết.

“Cô em, đây không phải là chuyện của cô.” Lưu Khải kẹp xì gà, nhìn Trương Hiểu Du nói: “Chỗ đàn ông nói chuyện, phụ nữ đừng xen vào, nếu không tối nay cô nằm trên giường của ai cũng không biết được.”

“Anh!”

“Đều là đàn ông, anh dọa dẫm cô gái nhỏ này làm gì, cô ấy là bạn của tôi, đừng làm cô ấy sợ.” Lâm Dật nói.

“Ha ha… Cậu đúng là người có tình có nghĩa.” Lưu Khải nói: “Vậy cậu uống đi, đây là đồ tốt đó, người bình thường cũng không được uống.”

“Chẳng lẽ chỉ có một mình tôi uống sao, các người không uống cùng tôi một chai à? Cái này không theo lẽ thường lắm.”

Lưu Khải liếc nhìn những người khác, cười ha hả.

“Cậu nói cũng đúng, nếu chỉ để cho mình cậu uống, đúng là không phải, cậu uống một chai chúng tôi cũng uống một chai, có qua có lại.”

“Nói vậy mới giống tiếng người.”

Nhưng mà đám người Lưu Khải cũng không sợ.

Chỉ cần là người đã từng uống rượu đều biết Vodka mạnh hơn rượu trắng.

Một chai này, cho dù không làm cậu ta uống tới chết thì cũng làm cho cậu ta nhập viện.

“Người anh em, rượu cũng đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ bắt đầu đi, nếu không sẽ làm hỏng bầu không khí tối nay mất.”

“Đừng nóng vội, từ từ sẽ đến.”

Lâm Dật tiện tay mở nắp chai, mùi rượu nồng đậm bên trong tràn ra ngoài.

Trương Hiểu Du che kín cổ, cảm giác giống như bản thân vừa mới bị sặc.

Lâm Dật ngửi ngửi miệng chai: “Mùi vị cũng được, có thể tạm chấp nhận.”

Nói xong Lâm Dật trực tiếp bắt đầu uống.

Ực ực ực ực ực ~

Mười giây sau, Lâm Dật uống xong một chai Vodka.

Sờ vào vết rượu còn đọng trên khóe miệng: “Vẫn là Vodka đủ mạnh.”

Người ở trong quán mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn Lâm Dật.

Tất cả đều thấy choáng váng.

Uống một hơi hết một chai Vodka, cũng không xảy ra chuyện gì, này là đang uống bia sao?

Nhìn thấy Lâm Dật vẫn đứng đó dường như không có xảy ra chuyện gì, Vương Tử Khiêm và Mã Duy An liếc nhìn nhau.

Đều nhìn thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Vodka Belagu là rượu nền (rượu dùng để pha chế), trước giờ không ai uống trực tiếp.

Nhưng anh ta thì ngược lại, trực tiếp uống hết một chai

Lúc đến đây đã có uống thuốc (giải rượu) rồi sao?

“Tôi đã uống xong rượu rồi, không phải các người nói cùng uống một chai sao, đến lượt các người.” Lâm Dật nói.

Sắc mặt Lưu Khải thay đổi, tình hình có chút xấu hổ, nhưng anh ta cũng không để tâm.

“Người anh em, tửu lượng không tệ.” Lưu Khải nói: “Vừa đúng lúc hôm nay tôi cao hứng, chúng ta không say không về, tôi nói bartender chuẩn bị thêm mấy chai Jagermeister, đã đến đây rồi, dù thế nào cũng phải uống thỏa thích, anh nói có đúng không?”

“Lời này nói rất đúng, nhưng tôi đã uống xong rồi, đến lượt các người cũng uống theo một chai, sau đó mới có thể đổi loại khác.”

Lời nói của Lâm Dật làm cho Vương Tử Khiêm và Mã Duy An bật cười.

“Tên nhóc này đang nói gì vậy? Lại còn muốn Lưu Khải uống theo một chai? Thật sự cho rằng lúc này đang ở trên bàn tiệc sao?”

“Tôi cảm thấy cậu ta cũng biết rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng dưới tình huống như vậy, cậu ta không thể làm gì khác, không sợ không được, nếu vốn dĩ đã không rời đi được, chỉ có thể ép dạ cầu toàn nói như vậy?”

“Anh nói cũng đúng.” Vương Tử Khiêm cười nói: “Để xem lát nữa cậu ta còn có thể nói được gì.”

Cùng lúc đó tại đại sảnh của quán bar.

Lưu Khải nhìn Lâm Dật cười nhạo: “Cậu muốn tôi uống một chai?”

“Đúng, không phải anh đã nói như vậy sao.”

“Aizzz, người anh em, đừng để ý đến chuyện đó, cậu là khách từ nơi khác đến, chúng tôi uống hay không cũng không sao, cậu thấy vui vẻ là được.”

Lâm Dật nhướng mày: “Tức là anh không muốn uống?”

“Không sai, ha ha…” Lưu Khải nhún vai cười nhạo nói: “Người anh em, cậu cũng quá ngây thơ rồi, không thấy chúng tôi đến đây để chơi anh sao, đúng là tin người, muốn tôi uống với cậu, cậu xứng sao?”

“Anh lật lọng như vậy, không phải là ức hiếp người khác sao.” Lâm Dật cân nhấc chai rượu rỗng trong tay nói.

“Đúng vậy, chính là ức hiếp cậu đó.” Lưu Khải không chút sợ hãi nói: “Mẹ nó, còn không biết đây là địa bàn của ai sao mà dám đến đây hống hách? Không phải mày cho rằng mày có thể uống sao, hôm nay bố mày cho mày uống đủ…”

Bốp!

Lâm Dật cầm lấy chai rỗng đập mạnh vào đầu Lưu Khải.

Sau đó mấy người phụ nữ trong quán bị dọa cho một trận không ngừng la hét đến chói tai, nhốn nháo lui về phía sau.

Lưu Khải ôm lấy đầu đang chảy đầy máu, thấy đồ vật xung quanh trở nên quay cuồng.

“Con mẹ mày, dám ra tay với anh Khải của bọn tao, có biết đây là địa bàn của ai không!”

Vừa dứt lời, một gã đàn ông trẻ tuổi lao về phía Lâm Dật

Lâm Dật tiện thể túm lấy cổ áo của gã, cầm nửa chai rượu thủy tinh còn sót lại lên đâm thẳng vào bụng gã.

Lại thêm một tiếng thét vang vọng trong quán bar, người sau xông tới theo đó mà ngã xuống đất.

Liên tiếp hạ gục hai người, cả quán bar hoàn toàn yên tĩnh, nhìn Lâm Dật với vẻ kiêng dè.

Vương Tử Khiêm và Mã Duy An đứng trên lầu nghĩ lại còn rùng mình.

Tên nhóc này có phải là hơi độc ác rồi không?

“Tất cả tránh ra, tất cả tránh ra, có chuyện gì đang xảy ra.”

Ngay khi bầu không khí trở nên căng thẳng, bảo an của quán bar chạy vào, bắt đầu giữ trật tự.

“Nhóc con, cậu từ đâu đến, dám gây sự ở đây, có biết đây là địa bàn của ai không!” Bảo an nói.

Bọn họ đều là người cũ ở chỗ này, hằng năm vào thời gian này đều trông coi ở đây.

Bọn họ cũng biết người đến quán bar này chơi, đều là các cậu ấm cô chiêu của Yến Kinh, hơn nữa ông chủ của chỗ này đều là người có tiếng của Yến Kinh, xảy ra chuyện gì đều sẽ đứng về phía người một nhà bên này.

Lâm Dật cầm nửa chai rượu dính máu, nhàn nhạt nói.

“Cút xa một chút, nếu không người nằm xuống sẽ là anh.”

“Cậu cho rằng bản thân có được mấy đồng tiền dơ bẩn đó thì ghê gớm lắm sao, tôi nói cho cậu biết, tôi là bảo an, tôi có quyền giữ trật tự chỗ này, nếu...”

Lâm Dật bước tới, kề nửa chai rượu còn dính máu lên động mạch chủ của đội trưởng đội bảo an.

“Anh nói xem, tôi có dám xuống tay không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 767.

Chương 768. Trải Nghiệm Nghề Nghiệp Mới

Những người có mặt trong quán Bar, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngay đến việc thở mạnh cũng không dám.

Đặc biệt là đại đội bảo an, nhìn thấy ý cười trên gương mặt của Lâm Dật, toàn thân run rẩy, giống như sợ đến sắp tè ra quần vậy.

Lúc này Trương Hiểu Du mới hiểu được, tại sao Cao Tông Nguyên lại nói tính tình của Lâm Dật không tốt rồi.

Tính cách thế này thật quá nóng nảy rồi.

“Người anh em à, anh đừng kích động, thế này là muốn lấy mạng người ta đấy.”

“Sợ rồi sao?”

“Sợ, sợ rồi….”

“Sợ rồi thì cút đi, đây không phải là chỗ mà anh nên tới đâu.”

“Biết, biết rồi ạ, bây giờ tôi sẽ lập tức dẫn người đi.” Đội trưởng đội bảo an run sợ, dẫn theo những kẻ dưới quyền mình rời đi.

Mà ngay lúc này đây, bên trong quán Bar lặng ngắt như tờ, không có một tiếng động.

Lâm Dật xoay người lại, bước đến trước mặt Lưu Khải, sau đó vỗ vỗ nhẹ lên mặt anh ta.

“Mới vậy mà đã gục xuống rồi sao? Mày cũng không được lắm nhỉ.”

“Mày, mày muốn làm cái gì….”

“Nhìn dáng vẻ mày bị đe dọa sợ sệt thế kia.”

Lâm Dật quay đầu lại nhìn Trương Hiểu Du, “Đi lấy một chai Vodka mang lại đây.”

“Vâng vâng.”

Trương Hiểu Du chạy tới quầy Bar, đối diện với Bartender đang đứng phía bên trong.

Ý đang muốn nói, tôi muốn một chai Vodka giống hệt như thế.

Bartender đã sớm bị dọa đến ngơ người, run rẩy lấy ra một chai, đưa lên tay Trương Hiểu Du.

“Anh Lâm, rượu đây rồi.”

Lấy Vodka qua, Lâm Dật bật nắp chai, đưa đến trước mặt Lưu Khải.

“Con người tao rất hiểu nguyên tắc lý lẽ, lúc nãy tao đã uống một chai rồi, bây giờ theo quy tắc mày nói, thì đến lượt mày rồi đấy.”

Lưu Khải bị dọa nơm nớp lo sợ, “Tôi không uống được, loại rượu này quá mạnh, một ly thôi tôi cũng uống không nổi.”

Lâm Dật nắm lấy tóc của Lưu Khải, dựng đầu của anh ta lên.

“Không uống được còn muốn vờ vịt với tao à?”

“Tôi, tôi biết sai rồi, anh, anh đừng ra tay với tôi.”

“Chai này, nếu như mày uống, giữa hai ta coi như thanh toán xong xuôi, nếu như không uống, tao cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu.”

Vẻ mặt của Lưu Khải tái mét, xoay đầu lại một cách cứng nhắc, nhìn Vương Tử Khiêm và Mã Duy An ở trên lầu.

“Anh Vương, anh mau đến đây cứu em.”

Vương Tử Khiêm bối rối đứng tại chỗ.

Nếu như có thể, hắn sớm đã dẫn người xuống rồi, nhưng vốn dĩ hắn không có cái gan đó.

Người trong quán Bar đều lộ ra vẻ mặt khó xử, bầu không khí vô cùng lúng túng.

Nhiều người như thế này, lại bị một mình anh ta chèn ép.

Thật chẳng có việc gì nhục nhã hơn việc này nữa.

“Hình như chẳng còn ai cứu được mày nữa rồi, tao cho mày thời gian ba phút, mày cân nhắc một chút đi, uống hay là không uống.”

“Cha tao là Lưu Kiến Sinh tại Yến Kinh, giá trị của gia đình tao hơn một tỷ nhân dân tệ, mày không thể đối xử với tao như thế?”

“Cha của mày có bao nhiêu tiền cơ?” Lâm Dật tiếp lời:

“Tao nói cho mày biết, cứ coi như là cha mày có tới đây đi chăng nữa, ở trước mặt tao cũng phải cúi người xuống mà nói chuyện thôi.”

Nói xong, Lâm Dật lấy Vodka, đưa lên tay của Lưu Khải.

“Uống nó, hoặc tao phế bỏ đi một tay của mày.”

“Đừng, đừng như thế mà, bây giờ tôi sẽ uống.”

Lưu Khải thận trọng dè dặt cầm lấy chai rượu, miệng hớp từng ngụm đầy uống ừng ực ừng ực.

Khi vừa uống được hơn nửa chai, Lưu Khải che bụng của mình, ho lên dữ dội.

Cuối cùng ho ra vài ngụm máu tươi, cả cơ thể co rút lại.

“Anh Lâm, hắn ta có vẻ không xong rồi.” Trương Hiểu Du sợ hãi nói.

Cô thật sự sợ Lưu Khải uống đến chết, như thế thì Lâm Dật phải chịu trách nhiệm rồi.

“Hỏng bét, chẳng được cái quái gì cả.”

Lâm Dật quay lưng, “Đi thôi."

“Vâng vâng”

Trương Hiểu Du sớm đã muốn rời khỏi nơi này rồi.

Nơi này quá đáng sợ rồi, vốn dĩ không phải nơi mà người bình thường nên tới.

Lâm Dật xoay người, những người vây quanh phía sau lưng anh đều tự động giải tán.

Hơn nữa còn nhìn chằm chằm vào anh, như sợ rằng người này lại phát điên lên, sẽ ra tay với mình.

Đi tới trước cửa quán Bar, Lâm Dật quay đầu lại, nhìn Vương Tử Khiêm và những kẻ khác trên tầng ba, nhìn đến nỗi làm trong lòng mấy người phía sau dâng lên một nỗi sợ hãi.

Bản thân họ cũng biết rằng, nếu Lâm Dật xông lên, người gặp chuyện sẽ là chính bọn họ.

Lâm Dật duỗi ngón tay cái ra, sau đó chậm rãi hướng xuống đất.

“Chả là cái thá gì cả.”

Sắc mặt của Vương Tử Khiêm cùng những kẻ khác đều xấu hổ, tuy trong lòng giận dữ, nhưng đến rắm cũng chẳng dám thả.

Từ quán Bar đi ra, Trương Hiểu Du vịn lấy cánh tay của Lâm Dật.

“Anh Lâm, anh uống nhiều rượu như vậy, không sao chứ.”

“Bụng hơi khó chịu.”

“Vậy phải uống nhiều nước ấm.”

Lâm Dật:????

“Anh cũng có ngày hôm nay sao?”

Tửu lượng của Lâm Dật thật sự rất tốt, nhưng uống cạn một chai Vodka, chắc chắn cũng chịu không nổi.

Nếu như không có sự hỗ trợ của cái thể chất hoàn hảo kia, hậu quả có lẽ còn nghiêm trọng hơn nhiều.

“Nước ấm chữa được bách bệnh mà.” Trương Hiểu Du tiếp lời: “Có muốn nôn ra một chút không?”

“Vậy quá mất mặt rồi.” Lâm Dật mở cửa xe rồi lên xe, “Đợi lát nữa ăn chút đồ ăn là ổn rồi.”

Hai người lên xe, chuẩn bị đi tìm Tần Hán.

“Anh Lâm, hay là để em lái đi, anh uống cho thành ra thế này em không yên tâm.”

“Đi thôi, không thành vấn đề.”

“Chủ yếu do em sợ chết đó.”

Nói xong, Trương Hiểu Du đẩy Lâm Dật sang ghế phụ, muốn khiến anh tỉnh lại chút.

“Anh Lâm, có khi nào bọn họ sẽ trả thù anh không?”

“Nếu có gan để trả thù, thì lúc nãy chẳng phải sẽ trả thù rồi sao, còn có thể để chúng ta ra ngoài à?”

“Nhưng em sợ sau khi việc xảy ra bọn họ sẽ gọi người tới, tìm anh để trả thù.” Trương Hiểu Du nói tiếp: “Hồi cấp 3 em biết, con trai đánh nhau đều sẽ như thế cả.”

“Anh cũng mong bọn họ sẽ như thế đấy.” Lâm Dật tiếp tục: “Toàn là cậu ấm cô chiêu cả, trong túi được vài đồng tiền lẻ, chẳng biết khoe khoang cái gì nữa.”

“Giá trị con người hơn 1 tỷ, đã được coi là phú nhị đại rồi sao?”

“Còn không đáng giá bằng một con thuyền của anh nữa, em nói xem có coi như thế được không?”

“Ơ…. Anh Lâm đỉnh thật đấy.”

Sau đó, hai người lái tới quán Bar nơi Tần Hán và những người khác đang có mặt.

So với quán Bar Queen’s, thì quy mô của quán Bar Blues lớn hơn một chút, nhưng lại không điên cuồng đến thế.

“Anh Lâm, làm gì mà giờ mới tới thế?” Tiến vào bên trong phòng riêng, Lương Kim Minh hỏi.

“Gặp phải mấy tên ngu xuẩn, nên xử lý một chút.”

Mấy người đám Tần Hán đặt ly rượu xuống, “Có chuyện gì, có người đụng đến cậu sao? Đi, qua đó xem thử.”

“Anh Tần à, anh bớt giận đã, anh Lâm đã xử lý xong xuôi cả rồi.”

Ngay lập tức, Trương Hiểu Du đem những chuyện đã trải qua, kể lại ngắn gọn dễ hiểu.

Tần Hán lẩm bẩm một câu, “Vương Tử Khiêm? Tên nhóc này từ lỗ nào chui ra đấy, chưa nghe qua lần nào cả.”

“Bên Yến Kinh ấy, cũng chẳng có tiếng tăm gì cả, không cần phải để ý đến đâu.”

“Haha, vẫn là anh Lâm đây trâu bò, một mình đã có thể trừng trị hết đám nhóc con ấy.” Cao Tông Nguyên nâng ly nói.

“Nào nào nào, uống một ly.” Lương Kim Minh nói.

“Ơ.... Anh Cao, anh Lương, hai anh chẳng lo lắng chút nào sao?”

“Lo chứ.” Cao Tông Nguyên nói tiếp: “Anh cũng khá lo cho cái cậu tên Lưu Khải kia, sợ không phải uống đến chết rồi sao, ha ha”.

“Hả...” Trương Hiểu Du cạn lời, cảm giác như tam quan lại bị đổi mới lần nữa.

Quả nhiên, khoảng cách chênh lệch giữa người trong vòng tròn và ngoài vòng với nhau lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

Tựa như được ở trong một vòng với anh Lâm, có lẽ rằng một đời của dân thường cũng khó mà hi vọng với tới được.

Cùng với sự xuất hiện của Lâm Dật và Trương Hiểu Du, bữa tiệc chè chén say sưa của mấy người họ chính thức bắt đầu.

Đối với Lâm Dật mà nói, cũng là một cách để buông thả.

【Có bắt đầu nghề nghiệp mới không (Có/Không)】

【Trải nghiệm nghề nghiệp: nông dân.】

【Mức độ hoàn thành của nghề nghiệp: 0%】

【Mời ký chủ nhận gói quà tặng lớn của nghề nghiệp này, mười triệu nhân dân tệ, khu đất quý dùng cho trồng trọt.】

Lâm Dật đang uống rượu, nét mặt chợt ngưng đọng.

Mấy ngày này được vui chơi hết mình, thế nên quên béng đi chuyện hôm nay là ngày mở nghề nghiệp mới.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 768.

Chương 769. Cô Gái Tốt Đẹp Nào Mà Lại Muốn Đào Mộ Tổ Tiên Nhà Cậu?

“Hệ thống, ngươi không thể cho ta một nghề nghiệp nào cao quý hơn sao?”

【Nghề nghiệp thì không phân biệt sang hèn cao thấp.】

“Rồi rồi rồi... Ngươi là hệ thống, ngươi nói gì cũng đúng.”

Lâm Dật suy nghĩ sâu xa vài giây, có vẻ như nghề nghiệp này cũng không tệ.

Tìm một chỗ không có người, trải qua cuộc sống nơi cảnh đẹp non xanh nước biếc, nghe cũng có vẻ thanh tịnh thoải mái.

Nhưng rất có khả năng truyền thông sẽ đưa tin: “SỐC! Tỷ phú XX từ bỏ gia tài bạc tỉ, ẩn cư nơi núi rừng, đây chính là tấm gương lớn về lối tư duy sáng suốt!”

Nghĩ đến đây, Lâm Dật lập tức mỉm cười.

Vừa có thể làm nhiệm vụ, lại còn có thể làm màu.

Cũng coi như là một công đôi việc.

Chuyện về nghề nghiệp mới, Lâm Dật không nóng lòng tiết lộ, bây giờ còn đang trong giai đoạn làm nhiệm vụ cũ, cũng không thể nói trước được, cứ để đó vậy.

Đám người bọn họ chơi đến hơn hai giờ đêm, mới mơ mơ màng màng lên đường trở về nhà.

Bên cạnh là Tần Hán và Lương Kim Minh, mỗi người ôm một cô, không có gì bất ngờ cả, đây là mục đích chính của đêm nay.

Bên cạnh Lâm Dật có Trương Hiểu Du, chỉ còn duy nhất một kẻ cô đơn là Cao Tông Nguyên.

“Lão Lâm, cậu ra ngoài lâu như vậy, tổng giám đốc Kỷ cũng không gọi cho cậu lấy một cuộc điện thoại? Cô ấy thấy yên tâm về cậu đến vậy sao?” Tần Hán hỏi.

“Một người thật thà như tôi, ai mà không yên tâm cho được?”

“Nếu cậu thành thật, khắp thế giới này không còn ai giả dối nữa rồi.” Tần Hán khinh bỉ nói:

“Tốt nhất cậu nên thu xếp chuyện trong nhà cho tốt, đừng để giữa chừng tổng giám đốc Kỷ lại thúc giục cậu về.”

“Sao có thể...”

Reng reng reng ——

Điện thoại của Lâm Dật vang lên, đã hơn hai giờ đêm, ai còn gọi điện thoại cho mình nữa?

Vừa lấy ra liền phát hiện là điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan.

“Cậu nhìn xem, tôi đã nói mà, tổng giám đốc Kỷ gọi kiểm tra rồi.” Tần Hán cười trên nỗi đau của người khác mà nói: “Tôi xem cậu làm như thế nào.”

“Anh Lâm đừng bắt máy, giờ cũng đã hơn hai giờ đêm rồi, nếu anh nhận điện thoại là hỏng đấy.” Lương Kim Minh nói: “Nói là ngủ rồi, không nghe thấy tiếng điện thoại.”

“Với đẳng cấp của tôi, sao có thể dùng biện pháp thấp kém như vậy, đã suy nghĩ kỹ từ lâu rồi.”

Nói xong, Lâm Dật nhận điện thoại, lại còn mở loa ngoài.

“Sao còn chưa ngủ vậy, cũng đã hơn hai giờ đêm rồi.” Sau khi nhận điện thoại, Lâm Dật hầm hầm nói:

“Không phải nói em đi ngủ sớm một chút sao, coi lời của anh như gió thoảng bên tai à?”

“Em nhớ anh, không ngủ được.”

“Anh lớn như vậy rồi, không có gì phải lo lắng cả.” Lâm Dật nói: “Mau đi ngủ đi, đã hai giờ đêm rồi, không quan tâm đến cơ thể nữa à?”

“Rồi rồi rồi, em ngủ liền đây, anh đừng tức giận.” Kỷ Khuynh Nhan tủi thân nói: “Không phải là em đang lo lắng cho anh sao.”

“Không sao đâu, không cần lo lắng, mau ngủ đi.”

“Ừ ừ, biết rồi.”

Nói xong, Lâm Dật tiện tay cúp điện thoại, nhún vai nói:

“Xong rồi.”

Tần Hán: Cậu đang ăn chơi sung sướng, lại còn đi khuyên bảo người ta ngủ sớm?

Lương Kim Minh: Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cao Tông Nguyên: Anh Lâm đỉnh thật.

Trương Hiểu Du: Học được nhiều thứ từ anh Lâm như vậy, sau này mình sẽ không gặp phải cặn bã nam nữa đúng không?

“Lão Lâm, cậu, mẹ nó đúng là thiên tài, mấy cặn bã nam mà được như cậu thì xứng đáng được lưu danh sử sách.”

“Học chút đi, đây đều là kiến thức cả đấy.”

“Thôi, đừng nói gì nữa, tôi phục rồi.” Tần Hán nói: “Đi mau, đi về ngủ.”

Đám người bọn họ cười ha hả trở lại khách sạn, từng người về phòng nghỉ ngơi.

“Anh Lâm, đợi một chút.”

Trước khi Lâm Dật về phòng, Cao Tông Nguyên gọi anh lại nói.

Cả người Lâm Dật nổi da gà.

“Mẹ nó, giờ này rồi, cậu không tìm gái ngủ, lại tới đây tìm tôi, không phải muốn chơi gay ~~~ chứ?”

“Sặc, anh Lâm đừng nói bậy.” Cao Tông Nguyên nói: “Tôi có việc nghiêm túc nói với anh.”

“Việc nghiêm túc gì cơ?”

“CFO công ty các anh có phải vẫn đang độc thân không?”

“Hà Viện Viện? Còn một thân một mình.” Lâm Dật nói: “Cậu thật sự có ý đó sao?”

Trước đó Cao Tông Nguyên còn hỏi thăm qua hoàn cảnh của Hà Viện Viện, chuyện này Lâm Dật còn nhớ rõ.

Cao Tông Nguyên cười ha ha: “Có một chút.”

“Đã hỏi giúp cậu lâu rồi, hình như cô ấy không muốn tìm đối tượng.”

“Không phải chứ, tuổi đã cao như vậy rồi, còn chưa muốn yêu đương? Không phải là đồng tính nữ chứ.” Cao Tông Nguyên bất ngờ nói.

“Mẹ nó tôi cũng nghi ngờ điều này, mỗi ngày theo đuôi Khuynh Nhan cứ như một cô vợ hiền vậy.”

“Hả, vậy cũng không có khả năng, chị dâu sẽ không phải người như vậy.” Cao Tông Nguyên nói: “Anh Lâm, vậy anh nói xem tôi còn cơ hội không.”

“Vậy thì cậu đừng làm loạn lung tung, không để người ta thiệt thòi.”

Lâm Dật vẫn luôn có thái độ bảo vệ với Hà Viện Viện, nếu Cao Tông Nguyên lại muốn làm loạn lần nữa, chắc chắn Lâm Dật sẽ không giao Hà Viện Viện cho anh ta.

“Tôi thề, một tháng nay tôi chưa hề ra ngoài làm bậy.”

“Tôi sẽ đưa số điện thoại cho cậu, còn lại cậu tự mình hoàn thành đi.”

“Nhưng nếu người ta không đồng ý tôi thì sao?”

“Quyết liệt hơn thôi, công ty nhà các cậu cùng khu đô thị giá vài trăm tỷ, cậu còn sợ cô ấy kiện cậu sao? Cô ấy kiện thắng không.”

Hà Viện Viện chưa bao giờ nghĩ đến, chiêu mà cô ấy nghĩ ra cho Lâm Dật, lại có ngày được dùng với chính mình.

“Mẹ nó, biện pháp này quá thô bạo.”

“Đợi lát nữa tôi nhắn số điện thoại vào WeChat cậu, còn lại cậu tự làm cho xong đi.” Lâm Dật nói: “Nhưng cậu nghĩ cho kỹ, thật sự có ý theo đuổi hẵng tìm, thật ra Viện Viện rất tốt, đừng làm xằng làm bậy.”

“Tôi cũng đã nghĩ kỹ lâu rồi.” Cao Tông Nguyên nói: “Chơi đủ rồi, muốn tìm một cô gái tốt để kết hôn.”

“Con mẹ nó, có cô gái tốt đẹp nào mà lại muốn đào mộ tổ tiên nhà cậu?”

“Lão Lâm, tôi dù gì cũng là anh em của anh, lúc này, anh nên nói tốt về tôi mới phải.”

“Có cái khỉ ấy, tiền của tôi đều ở trong tay cô ấy, nếu nói tốt về cậu, ngày hôm sau không phải phá sản rồi sao.”

“Nhưng chẳng phải anh cũng là cặn bã nam sao, anh không thể rộng rãi với chính mình mà nghiêm khắc với kẻ khác được.”

“Vậy cậu có thấy tôi đẹp trai không?”

“Không hề.”

“Có biết cái chiêu trò cũ khi nãy của tôi không?”

“Không biết.”

“Vậy thì làm cặn bã cái khỉ ấy.” Lâm Dật nói: “Nếu muốn làm một bộ phim hay, mẹ nó cũng phải xem kỹ mấy lần, cậu cho rằng làm cặn bã dễ dàng như vậy sao?”

Nói xong, Lâm Dật về phòng mình, Cao Tông Nguyên ngơ ngác đứng ngoài cửa.

“Mẹ nó tôi cũng muốn trải nghiệm mà!”

Sáng hôm sau, đám Lâm Dật ngủ đến giữa trưa mới dậy, bữa sáng trở thành ăn trưa.

“Anh Lâm, triển lãm du thuyền tư nhân trên đảo Á Loan này, mỗi ngày đều có những tiết mục khác nhau sao?” Lúc ăn cơm, Trương Hiểu Du hỏi.

“Em nói ban ngày hay ban đêm?”

“Cái này có khác nhau sao?”

“Tiết mục ban ngày rất nhàm chán, chỉ có đoàn người nói chuyện làm ăn, thưởng ngoạn du thuyền, ngắm vài chiếc máy bay tư nhân, tóm lại không có gì thú vị cả.”

“Vậy buổi tối thì sao?”

“Buổi tối thì đa dạng hơn nhiều, pháo nổ dưới nước, cò quay roulette, đoán trái cây, Angry Birds, gai độc tạc xe vân vân, đều rất thú vị.”

“Nhiều tiết mục như vậy sao?”

Tần Hán cười rộ lên: “Buổi tối anh đưa em đi xem nhé?”

“Được đó, nghe thôi đã thấy thú vị rồi.”

“Mau dừng lại đi.” Lâm Dật nói: “Con bé còn nhỏ đấy, giữ lại chút thể diện của các cậu đi.”

“Anh Lâm, tôi cũng đã 26 tuổi rồi, không còn nhỏ nữa.”

“Anh Lâm của cô nhìn mặt biết người, cái này không liên quan đến tuổi.” Cao Tông Nguyên nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 769.

Chương 770. Cái Thế Giới Này Đúng Là Không Thể Nhìn Thấu Bằng Mắt Thường

"À, tôi hiểu rồi." Trương Hiểu Du nói tiếp: "Tôi không đi nữa, cảm giác như có thứ gì ở đó rất dơ bẩn."

Bốn người Lâm Dật cười ha hả.

Thứ Tần Hán nói đến, đúng là không thích hợp cho Trương Hiểu Du nhìn.

Nếu không tam quan(*) của cô gái này sẽ hỏng mất.

(*)Tam quan gồm thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan

"Anh Lâm, vậy chúng ta vẫn phát sóng trực tiếp chứ?" Trương Hiểu Du hỏi.

"Đương nhiên, phát sóng trực tiếp là không thể bỏ được."

"Vậy chiều nay chúng ta đi đâu?"

Lâm Dật suy nghĩ một lúc, rồi nhìn về phía đám người Tần Hán nói:

"Mấy người hôm nay có dự định làm gì không?"

"Không có kế hoạch gì cả, ngày mai ra biển mới là vở kịch chính, hôm nay chỉ tùy tiện đi dạo một vòng thôi."

"Vậy muốn đi xem máy bay tư nhân không? Nếu có cái nào thích hợp thì mua luôn một chiếc." Lâm Dật nói.

"Thứ đó chẳng có tác dụng gì cả." Tần Hán nói tiếp:

"Chúng ta cũng không phải người ngày nào cũng bay khắp thế giới, thứ đó thật sự không hữu dụng lắm, nếu cậu có nhu cầu thì cứ tùy tiện lấy máy bay ở nhà chúng tôi là được."

"Mua về để trưng bày thôi" Lâm Dật nói

"Những nhà khác đều có, nếu tập đoàn Lăng Vân của chúng ta không có, việc này mà lộ ra ngoài thì chắc chắn chúng ta sẽ bị gạt ra ngoài rìa."

"Tôi cũng cảm thấy như vậy, thứ này tác dụng lớn nhất chính là để trưng bày, nếu không có thứ này, trong mắt những người khác, chúng ta cũng không được coi là công ty lớn gì."

"Đi thôi, lát nữa sẽ dạo quanh một vòng.”

Buổi trưa sau khi cơm nước xong xuôi, cả nhóm lái xe đến sân bay trên đảo Á Loan.

Ở đây có tổ chức một buổi triển lãm máy bay tư nhân.

Nếu để so sánh mà nói, thì buổi triển lãm tại đây mang một nét gì đó rất nghiêm túc.

Bởi vì những người đến đây, hầu hết đều là thế hệ trung niên bốn năm chục tuổi rồi, nhóm phú nhị đại không mua nổi thứ này đâu.

"Anh Lâm, nơi này có minh tinh đó!"

Đến cửa khu triển lãm, Trương Hiểu Du kích động nói.

Theo ánh mắt Trương Hiểu Du, bốn người Lâm Dật nhìn thấy một người phụ nữ mặc váy dài màu trắng.

"Hình như tôi có chút ấn tượng, người phụ nữ kia tên là Triệu

Văn Hi thì phải, gần đây cô ấy có đóng một bộ phim, cũng khá nổi tiếng đấy." Cao Tông Nguyên nói.

"Đúng đúng đúng, chính là cô ấy, hiện tại cô ấy đang rất nổi." Trương Hiểu Du nói.

"Đừng kích động, em muốn gặp minh tinh như vậy, anh đưa em đi gặp người càng nổi tiếng hơn." Lương Kim Minh nói.

"Anh Lương, anh còn có thể quen biết cả minh tinh sao?"

"Nếu là minh tinh nổi tiếng hạng nhất thì không dám cam đoan, nhưng người giống như cô ta, chỉ cần tôi ra hiệu vẫy tay một cái, là ngay lập tức vểnh mông ở khách sạn chờ tôi rồi." Lương Kim Minh nói:

"Ở trước mặt người giàu có, những người này căn bản không đáng một đồng, chỉ có mấy lão trung niên mê gái kia, mới chấp nhận yêu đương sâu sắc đối với loại người này."

"Không phải chứ, tốt xấu gì người ta cũng là minh tinh đó, làm sao anh lại nói người ta không đáng một đồng như thế được chứ."

"Cái gì mà minh tinh với không minh tinh, đừng nghĩ mấy người phụ nữ đó cao quý nỗi gì." Lương Kim Minh nói.

“Hai năm trước, thời điểm cha tôi làm đầu tư, quen biết được mấy người bạn làm trong lĩnh vực này, lúc ấy đang ăn cơm ở Yến Kinh, thì thấy mấy cô minh tinh nổi tiếng giống như cô ta tới bồi rượu, sau khi biết cha tôi có tiền, lập tức ngày nào cũng chủ động gọi điện thoại cho cha tôi, may mà tôi phát hiện kịp thời."

"Ha ha, có phải người ta không tìm cậu, trong lòng cậu cảm thấy không công bằng không." Tần Hán nói.

"Cái này không liên quan gì đến công bằng hay không công bằng, đến cả tuổi còn không lớn hơn tôi, lại muốn đi làm mẹ tôi,

tôi có thể cho phép chuyện này xảy ra sao."

"Mẹ nó, ha ha, việc này đúng là sỉ nhục mà."

Nghe mấy người bọn họ nói chuyện, Trương Hiểu Du lại có thêm cái nhìn mới đối với thế giới của người giàu có.

Quả nhiên, cái thế giới này đúng là không thể nhìn thấu bằng mắt thường mà.

"Anh Lâm, mặc dù các anh xem thường mấy nữ minh tinh đó, nhưng chắc chắn khán giả sẽ cảm thấy hứng thú đối với họ, em nghĩ chúng ta có thể đi phỏng vấn cô ấy một chút."

"Cũng đúng, coi như kéo thêm danh tiếng đi."

Nói xong, Lâm Dật nhìn ba người, "Lão Tần, anh muốn quay chung không?"

Tần Hán cùng Lương Kim Minh, Cao Tông Nguyên không giống nhau.

Tuy đều nổi tiếng như nhau, nhưng danh tiếng trên mạng lại kém hơn anh ấy rất nhiều.

Nếu như quay chung với anh ấy, ngay từ ánh mắt đầu tiên, khán giả đã có thể nhận ra ngay rồi.

Cho nên Lâm Dật muốn hỏi thăm ý kiến của anh ấy.

"Cậu đưa khẩu trang cho tôi, như vậy thì tôi sẽ không lộ mặt rồi."

"Xem ra anh Tần cũng là người có gánh nặng tính thần tượng nha."

"Chủ yếu là tôi cảm thấy số lượng người xem phát sóng trực tiếp quá thấp, cũng chỉ có người suy nghĩ không bình thường như lão Lâm đây mới đi làm việc này."

"Anh Tần, anh nói như vậy thật khiến người ta đau lòng đó."

"Tôi cũng không phải nhằm vào cô, đây cũng là công việc đứng đắn, không có gì sai trái cả, nhưng đạt đến cấp bậc như lão Lâm, đi chơi còn phát sóng trực tiếp, giống như đến phòng gội đầu tìm gái vậy, nhìn thế nào cũng cảm thấy không bình thường."

"Đúng đúng đúng... anh Tần nói có lý, lời lẽ tuy thô thiển nhưng lại rất đúng."

"Đi thôi, tôi dẫn hai người các cậu đi phát sóng trực tiếp." Cao Tông Nguyên nói.

"Được thôi."

Trương Hiểu Du chuẩn bị xong thiết bị phát sóng trực tiếp, đăng nhập phòng phát sóng trực tiếp của Lâm Dật.

"Radisson và các bạn(*), chương trình phát sóng trực tiếp tại du thuyền trên đảo Vịnh hiện tại chính thức bắt đầu, hôm nay chúng ta hãy cùng thưởng thức máy bay thương gia, tôi sẽ dẫn mọi người đến với một mặt khác của xã hội."

(*)Một lời chào khởi đầu mang tính hài hước của Trung Quốc.

Ngay khi Lâm Dật vừa bắt đầu phát sóng, có không ít người kéo vào xem.

"Chúng tôi đã đến cả một buổi sáng, nhưng tại sao bây giờ mới bắt đầu?"

"Ôi chao, chả là ngày hôm qua chơi muộn quá, ngủ đến giữa trưa mới dậy, cơm nước xong xuôi chúng tôi liền lập tức phát sóng trực tiếp cho mọi người xem nè, tôi cùng Anh trai khẩu trang hẳn là rất chuyên nghiệp nhỉ.”

"Mẹ nó, mấy người các anh làm gì tối qua, lại lăn lộn đến tận nửa đêm."

"Anh trai khẩu trang, có vẻ tôi đã nhìn lầm anh rồi, anh thật sự bụng đói ăn quàng sao, ngay cả người như Tiểu Ngư mà cũng có thể vừa ý."

"Ôi chao, mọi người không nên nói lung tung như vậy, không phải như mọi người nghĩ đâu, tôi cùng Anh trai khẩu trang trong sạch nha." Trương Hiểu Du giả bộ thẹn thùng nói.

Làn sóng nhiệt tình kéo đến phòng phát sóng trực tiếp, người vào xem rất nhanh liền đạt mốc hai trăm vạn.

Sở dĩ có hiệu quả tốt như vậy, là vì ngày hôm qua Lâm Dật phát hồng bao lên tới 5 triệu.

"Mau phát sóng trực tiếp đi, đưa chúng tôi đi xem máy bay tư nhân."

Trương Hiểu Du cười haha, "Mọi người đừng gấp gáp, trước khi phát sóng máy bay tư nhân, chúng tôi đã chuẩn bị cho mọi người một niềm vui bất ngờ."

"Bất ngờ gì cơ? Cô đừng úp úp mở mở nữa, nhanh cho chúng tôi xem hàng thật đi."

Trương Hiểu Du xoay camera, "Mọi người nhìn xem người phía trước kia, có phải là đại minh tinh Triệu Văn Hi hay không, đợi lát nữa Anh trai khẩu trang sẽ đi phỏng vấn cô ấy, mọi người nhất định phải khen ngợi và ủng hộ nha."

"Bà nó, đó chính là Triệu Văn Hi nha, cô ấy thế mà cũng tới những chỗ như thế này."

"Tuy rằng Triệu Văn Hi rất nổi tiếng, nhưng còn chưa đạt tới trình độ mua được máy bay tư nhân thì phải?"

"Đây thực sự là bữa tiệc thịnh soạn cho giới nhà giàu mà, vậy mà còn có thể nhìn thấy đại minh tinh nữa, tôi thực hâm mộ những kẻ có tiền này, tới mua máy bay còn có minh tinh đi cùng, thật muốn tự tử rồi đầu thai lại một lần nữa mà."

Nhìn thấy sự hưởng ứng mãnh liệt của khán giả, Trương Hiểu Du bật cười.

"Mọi người đừng gấp, phòng phát sóng trực tiếp của chúng tôi hôm nay, ngoại trừ Anh trai khẩu trang và tôi, còn có một vị khách quý đặc biệt, anh ấy sẽ dẫn theo chúng ta đi phỏng vấn đại minh tinh Triệu Văn Hi."

Cao Tông Nguyên nhìn Lâm Dật cùng Trương Hiểu Du, "Tất cả đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ qua đó chứ?"

Trương Hiểu Du đưa tay ra dấu làm động tác OK.

"Được rồi, anh Cao, chúng ta xuất phát thôi."

Cả nhóm người đi về phía Triệu Văn Hi.

Tần Hán cùng Lương Kim Minh không quay cùng, chỉ đi theo sau lưng Lâm Dật.

Lúc này đứng bên cạnh Triệu Văn Hi, là vài nhân viên công tác của sân bay, đang tìm cô xin chữ ký.

Tuy rằng rất không kiên nhẫn, nhưng cô vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Đúng lúc này, đám người Lâm Dật đi tới trước mặt cô.

Cao Tông Nguyên tùy tiện mở miệng nói:

"Triệu tiểu thư, bạn thân của tôi muốn phỏng vấn cô một chút, không biết bây giờ cô có thời gian không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 770.

Chương 771. Thời Điểm Tôi Trang Bức Cũng Không Khách Khí Như Vậy

"Ừm?"

Nghe thấy có người nói chuyện với mình, Triệu Văn Hi quay lại.

Cứ tưởng là phóng viên đài truyền hình nhưng không ngờ lại là ba streamer.

Triệu Văn Hi nhíu mày, ngay cả streamer cũng có tư cách đến nơi như thế này sao?

“Thật xin lỗi, nếu muốn phỏng vấn, xin hẹn với người đại diện của tôi.” Triệu Văn Hi nhẹ giọng nói, sau đó xoay người, chỉ để lại bóng lưng lạnh lùng.

"Tiêu rồi, Anh trai khẩu trang gặp khó khăn rồi."

"Chẳng phải tôi đã nói rồi sao, người ta là ngôi sao lớn, người hâm mộ đông đảo, bọn họ thật sự không đủ tư cách để phỏng vấn."

“Anh trai khẩu trang mau trở lại đi. Chúng tôi không muốn anh bị sỉ nhục, chúng tôi cũng sẽ không nhìn cô ấy nữa."

Nhìn thấy những người trong phòng phát sóng trực tiếp đều đang nói giúp, Lâm Dật cười nói:

"Không sao, bạn của tôi rất lợi hại, trước mắt cứ xem xem cậu ấy có thể xử lý được không."

Triệu Văn Hi cau mày, thất thần đứng sang một bên, rời khỏi vị trí máy quay.

Cao Tông Nguyên mỉm cười, giả bộ cũng tốt quá rồi.

Những người có địa vị lớn hơn, anh đều đã ngủ qua, hiện tại lại càng tốt lâu rồi thiếu gia không chơi trò cưỡng gian.

“Chúng tôi chỉ phỏng vấn đơn giản thôi, cô không thể cho tôi chút mặt mũi sao?” Cao Tông Nguyên nói.

"Tại sao lại phải cho anh thể diện? Tôi chỉ nhận lời phỏng vấn của các phương tiện truyền thông chính thống. Tôi hy vọng anh sẽ không làm phiền tôi nữa."

"Tôi là Cao Tông Nguyên của Cơ khí Long Đằng, cô không biết tôi là ai sao?"

“Cơ khí Long Đằng?” Triệu Văn Hi lẩm bẩm, và nói khẽ:

"Xin lỗi, anh là ai đối với tôi không quan trọng. Như tôi đã nói vừa rồi, tôi chỉ chấp nhận các cuộc phỏng vấn trên các phương tiện truyền thông chính thống. Tôi hy vọng các bạn streamer sẽ không làm phiền tôi nữa."

Vẻ mặt của Triệu Văn Hi càng thêm chán ghét, chỉ là con cái của giới nhà giàu mới nổi, lại dám cuồng vọng, hung hăng như vậy?

Anh ta coi mình là loại người gì?

Lâm Dật nhìn Cao Tông Nguyên rồi cười, nói:

"Xong con bê, việc như vậy mà cũng làm không xong. "

“Người này thật ngưu bức, không chịu cho tôi chút mặt mũi nào."

"Vậy tôi nên làm gì đây, mọi việc đã xảy ra rồi?"

"Thế thì thật lãng phí. Khi có thời gian, tôi sẽ đưa anh đi gặp những người khác. Loại người nổi tiếng như thế này có phỏng vấn cũng không thú vị."

"Dù sao mục đích hôm nay không phải phỏng vấn cô ta, chúng ta đi xem máy bay tư nhân."

Sau đó, Lâm Dật nói với máy quay:

"Mọi người, tôi thực sự xin lỗi, hôm nay đã xảy ra một chút sự cố, vì vậy chúng ta hãy kết thúc cuộc phỏng vấn với những người nổi tiếng để dành thời gian đưa các bạn đến gặp các ngôi sao khác."

"Ha ha, Anh trai khẩu trang thật mất mặt mà."

"Anh trai khẩu trang trước đây đã nói rằng có thể thỏa mãn chúng ta tất cả mọi thứ, không ngờ nhanh như vậy đã bị vả vào mặt."

"Ôi, thật đáng tiếc, tôi còn tưởng rằng có thể nhìn thấy ngôi sao lớn, xem ra là tôi quá mơ mộng rồi."

"Lúc nãy không phải đã nói rồi sao? Sau này tôi sẽ dẫn các bạn đi gặp những người nổi tiếng hơn, hôm nay mọi người đừng lo lắng."

Sau đó, Lâm Dật ra hiệu cho Trương Hiểu Du đi nơi khác trực tiếp.

"Ừ."

Lâm Dật không lo lắng chuyện của Triệu Văn Hi, đi về phía chiếc máy bay công vụ cách đó không xa.

"Yo, đây là Tông Nguyên sao."

Khi một nhóm người đi ngang qua, một người phụ nữ trung niên bước tới, tươi cười chào hỏi.

Người phụ nữ ấy mặc váy nhìn rất đơn giản nhưng đều đến từ các thương hiệu nổi tiếng.

Một chiếc váy trên người bà ấy còn đắt hơn cả bộ trang phục của Lâm Dật.

Cao Tông Nguyên đưa mắt nhìn người phụ nữ trung niên rồi lộ vẻ nghi ngờ.

"Bà là?"

"Dì là dì Vương, dì đã ăn cơm với ba mẹ của con rồi." Người phụ nữ trung niên nói:

"Trong dự án ở nước ngoài trước đây, nếu không nhờ đơn hàng 300 triệu của ba con, công ty của dì có lẽ không trụ được qua năm nay. Hôm nay đã đến đây rồi, lát nữa dì Vương sẽ mời con ăn tối."

"Wow!"

Nghe vậy, tất cả mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp của Lâm Dật đều ngẩn ra.

"Bạn của Anh trai khẩu trang quả là đặc biệt, thật đáng kinh ngạc!"

"Anh ấy vừa cho người ta dự án 300 triệu tệ? Gia đình anh ấy phải giàu cỡ nào?"

"Tôi vừa mới kiểm tra một chút. Máy móc của công ty Long Đằng này được sử dụng cho cáp treo, đứng đầu trong ngành công nghiệp thế giới. Hàng không mẫu hạm Hoa Hạ của chúng tôi cũng sử dụng cáp treo của họ."

"Wow, tên này chắc chắn là đại gia!"

"Anh trai khẩu trang thật tuyệt vời, thậm chí anh ấy còn biết một người như vậy."

Trước ống kính, Cao Tông Nguyên cố gắng nhớ lại, nhưng anh không thể nhớ người phụ nữ này là ai.

Tóm lại là không có ấn tượng gì cả.

Tuy nhiên quy tắc xã hội của tầng lớp thượng lưu chính là, chúng ta có thể nói chuyện ngay cả khi chúng ta không quen biết nhau.

"Cám ơn dì Vương, con còn có ít bạn bè đi cùng, đều đã hẹn tối nay, không thể vắng mặt."

“Không sao, bạn của con cũng là bạn của dì Vương, tối nay dì Vương tiếp đãi bọn họ.” Người phụ nữ trung niên nói:

"Thật trùng hợp, hôm nay dì cũng đến với bạn bè của mình. Mấy người đều là những người trẻ tuổi, có thể có chung chủ đề."

Nói xong, người phụ nữ trung niên vẫy tay với Triệu Văn Hi.

"Văn Hi, qua đây, để tôi giới thiệu với cô vài người bạn."

Triệu Văn Hi, người đang ở cách đó không xa, bất ngờ bước tới, nhìn vào mắt Cao Tông Nguyên với vẻ kinh ngạc.

"Chắc không cần phải giới thiệu về cô ấy quá nhiều, nữ diễn viên nổi tiếng, gần đây dì đã đầu tư cho một bộ phim của cô ấy. Đến lúc đó dì sẽ gửi cho con một tấm thiệp mời, con nhất định phải đến cổ vũ chúng ta." Người phụ nữ giới thiệu.

“Biết một chút.” Cao Tông Nguyên nhẹ giọng nói.

Cùng lúc đó, Triệu Văn Hi đi tới, lúng túng đứng bên cạnh người phụ nữ trung niên.

“Chị Vương.” Triệu Văn Hi lúng túng nói.

"Để tôi giới thiệu với cô, người đang đứng trước mặt cô là Cao Tông Nguyên, con trai của Cơ khí Long Đằng, lại đây chào hỏi chút đi."

“Chào, chào anh Cao.” Triệu Văn Hi đưa tay ra.

"Chào cái khỉ, vừa rồi khi tôi xin phỏng vấn cũng không thấy cô khách sáo như vậy."

“Nằm thảo, lão ca giận dữ đã online.”

"Nữ ngôi sao ấy vừa xem thường vừa lạnh nhạt với người khác, quả thực ngươi không chạm tới nổi."

"Đây là thời đại mà người giàu nắm quyền, mấy nữ diễn viên này cũng không tốt, đều tham lam quá."

Người phụ nữ trung niên sững người trong giây lát, rõ ràng là Cao Tông Nguyên đang tức giận.

"Tông Nguyên, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Nói với dì Vương, nếu có chuyện gì, dì nhất định sẽ giúp con xử lý."

“Không cần đâu, chỉ là có chút chuyện không vừa ý.” Cao Tông Nguyên sốt ruột vẫy tay, “Dì Vương, con đi đây.”

"Đừng vội rời đi như thế, dì Vương còn có chuyện muốn nói với con."

"Khi nào có thời gian con sẽ lại nói chuyện với dì, bạn của con muốn mua một chiếc máy bay, vậy nên con đi trước đây."

Triệu Văn Hi: “?”

Mấy người không phải là streamer sao, lại còn muốn mua một chiếc máy bay.

Rốt cuộc vừa rồi mình đã xúc phạm ai vậy?

Nhìn đoàn người Cao Tông Nguyên rời đi, sắc của người phụ nữ trung niên trở nên lạnh lẽo.

"Văn Hi, chuyện gì đang xảy ra vậy, sao cô lại đi gây rối với người khác."

"Cái này……"

Triệu Văn Hi lúng túng nói ra mọi chuyện vừa rồi.

Biết được sự thật, gương mặt của người phụ nữ trung niên càng thêm khó coi.

"Văn Hi, trước tiên cô cứ về khách sạn trước đi, nói với người đại diện rằng tôi sẽ không đầu tư cho phần hai của bộ phim nữa, vì vậy hãy tìm người khác."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 771.

Chương 772. Rẻ Hơn Thuyền Nhiều

Khi nghe tin Lâm Dật muốn mua máy bay, độ nổi tiếng của phòng phát sóng trực tiếp này đã vượt quá sáu triệu người.

“Anh trai khẩu trang, anh muốn mua máy bay thật sao?”

“Anh có nhiều tiền ghê, xin anh hãy làm người đi, lương tháng của tôi có hai nghìn tệ thôi!”

“Anh sẽ không thèm chúng tôi đâu, mẹ của tôi hỏi tôi tại sao cứ phải ngồi vểnh mông lên xem phát sóng trực tiếp.”

Lâm Dật kéo khẩu trang: “Các người đừng nghe anh ta nói bậy, chỉ là tùy tiện xem qua, nếu thấy thích hợp thì sẽ mua, cũng không nhất định là sẽ mua ngay lập tức.”

“Nhưng mỗi ngày anh đều nhàn nhã như vậy, cũng không giống như những ông lớn kia, bay khắp thế giới, mua thứ này có hơi lãng phí.”

“Chỉ là đồ trang trí, những người khác cũng có, tôi cũng chạy theo mốt, dùng hay không cũng không sao cả.”

“Nhìn xem, đây là lời mà con người nói sao?”

“Tôi cũng muốn có mấy món đồ chơi như vậy.”

“Mẹ nó, thật chua xót!”

Trương Hiểu Du ở ngoài khung hình, ra dấu khẩu hình về hướng Lâm Dật, nhỏ giọng nói: “Anh Lâm cố lên, nhịp điệu làn sóng này siêu lớn, độ nổi tiếng lập tức vượt quá bảy triệu người.”

Đối với độ nổi tiếng hiện tại, Lâm Dật cũng cực kỳ hài lòng.

Nội dung buổi phát sóng trực tiếp hôm nay thật ra cũng không có gì nổi bật.

Nhưng có thể có được độ nổi tiếng như vậy, anh đã cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Trà nếm từ từ, đường đi chậm rãi, còn muốn bước từng bước đi đến.

“Lâm tiên sinh?”

Nghe thấy có người nói chuyện, Lâm Dật ngẩng đầu nhìn, phát hiện ra người nói là Nhan Từ.

Quần áo và cách trang điểm cũng giống như hôm qua, nhưng tóc được búi lên, càng lộ vẻ đoan trang.

“Thật trùng hợp, lại gặp nhau ở chỗ này.”

Nhan Từ khẽ vuốt tóc: “Bạn trai tôi là phó tổng giám đốc của Bombardier thị trường khu vực Châu Á – Thái Bình Dương, anh ấy là người phụ trách có liên quan đến triển lãm máy bay công vụ lần này, cho nên tôi đã tới đây.”

“Thật trùng hợp, tôi đang muốn mua máy bay đây, đều là người quen, vậy mua ở chỗ cô đi.”

Nhan Từ: ???

“Mua máy bay?”

“Chỉ là rảnh rỗi không có chuyện gì làm định mua một cái về chơi chơi thôi.” Lâm Dật nói: “Cô có thời gian dẫn tôi đi xem một vòng không?”

“Đi dạo thì được, nhưng tôi không hiểu nhiều về thứ này, không có cách nào có thể giới thiệu cho anh, chỉ có thể dẫn anh đi nhìn sơ qua.”

“Không sao, về mặt thông số kỹ thuật, cho dù cô nói, tôi cũng không hiểu, nhìn xem là được rồi.”

“Vậy đi thôi.”

Nhan Từ dẫn đoàn người Lâm Dật đến khu triển lãm của Bombardier.

“Lần này Bombardier có hai mẫu được trưng bày, một là Learjet 60XR, một là 7500, anh muốn xem cái nào trước?” Nhan Từ hỏi.

“Xem cái 7500 đi, chiếc đó nhìn thấy khá lớn.”

“Em biết anh Lâm sẽ chọn chiếc này mà.” Trương Hiểu Du nói.

“Hả? Sao em biết?”

“Bởi vì anh thích những thứ lớn, từ đầu đến cuối, chưa từng thay đổi.”

“Không còn cách nào, anh chính là người một lòng như vậy.”

Lâm Dật nói, cũng khiến cho người trong phòng trực tiếp nổi lên ý muốn trêu chọc.

“Có tiền thì tùy hứng, không tiền thì chấp nhận số phận, toàn thể hướng về phía Anh trai khẩu trang cúi chào!”

“Buổi phát sóng trực tiếp này không phải là có kịch bản à, chẳng lẽ muốn đi mua máy bay thật sao?”

“Anh nghi ngờ khả năng tài chính của Anh trai khẩu trang sao? Bạn thân của người ta, chính là thế hệ siêu giàu đời thứ hai có giá trị bản thân hàng trăm triệu, mua một chiếc máy bay chỉ là mưa phùn* thôi.” (*chẳng đáng là gì.)

“Bạn anh ta có tiền, không có nghĩa là anh ta cũng có tiền, tôi nghi ngờ có kịch bản ở đây, đừng thấy bây giờ gióng trống khua chiêng, chắc chắn cuối cùng sẽ không mua.”

“Anh trai khẩu trang cũng đã nói, không nhất định sẽ mua, người ganh tị cút xa một chút, mẹ kiếp đừng có ở đây nói vớ vẩn làm loạn nhịp điệu.”

Nghe lời nói và giọng điệu thì biết ngay đây là fan lâu năm của Lâm Dật.

Đoàn người cùng với Nhan Từ bước lên chiếc Bombardier 7500.

Bên trong là khung cảnh sang trọng, những thiết bị sinh hoạt đẳng cấp nhất, cho người ta một loại cảm giác quen thuộc giống như bước đi trong một khách sạn cao cấp.

Mà người xem trong phòng phát sóng trực tiếp cũng là lần đầu mở mang thêm kiến thức về sự chênh lệch giữa người giàu và người nghèo.

Giống như đến cuối đời cũng không thể vượt qua.

Lâm Dật tìm một cái ghế ngồi xuống, cảm giác cũng không tệ lắm, sau đó anh mở máy tự sướng, lúc này mới hài lòng rời đi.

“Mọi người cảm thấy thế nào?” Lâm Dật hỏi ý kiến những người khác.

“Cảm giác cũng được.” Lương Kim Minh nói: “Có vẻ như tốt hơn chiếc G550 của anh Tần.”

“Vốn dĩ không phải là thứ ở cùng một đẳng cấp, không gì có thể so sánh được.” Tần Hán ho khan nói.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn Nhan Từ.

“Chiếc này bao nhiêu tiền?”

“Hình như bảy mươi ba triệu đô la Mỹ.” Nhan Từ nói.

“Không sao, rẻ hơn nhiều so với mua một chiếc thuyền.”

“Anh Lâm, người ở phòng phát sóng trực tiếp đang bắt bẻ anh.” Trương Hiểu Du nói.

“Hửm? Bắt bẻ anh cái gì?”

“Bọn họ nói thật ra thuyền rẻ lắm, mấy chục triệu tệ cũng có thể mua được, không đắt giống như máy bay tư nhân.”

“Chậc…” Lâm Dật dừng lại: “Vừa rồi tôi nói sai rồi, là rẻ hơn so với du thuyền.”

“Ha ha, như này thì mới đầy đủ chi tiết.”

“Giống như chiếc du thuyền Hải Tinh có giá hơn hai tỷ tệ, quả thật còn đắt hơn so với một chiếc máy bay này.”

“Tôi cũng thấy hơi bối rối, anh giàu như vậy sao còn chơi phát sóng trực tiếp, cảm thấy chỗ này chắc chắn có mờ ám.”

“Mờ ám con mẹ mày, cút ra chỗ khác.”

Một trận đấu khẩu mới lại bắt đầu ở trong phòng phát sóng trực tiếp của Lâm Dật.

Nhưng Lâm Dật không có thời gian quan tâm đến chuyện đó: “Muốn mua chiếc này thì cần những thủ tục gì?”

“Anh thật sự muốn mua nó sao?” Nhan Từ thử thăm dò hỏi:

“Đừng vì nguyên nhân là do tôi mà tùy tiện mua, dù sao thì cũng rất nhiều tiền, anh phải thận trọng một chút.”

“Không sao, đều là người nhà với nhau, tôi tin ở cô.”

Vừa nói ra những lời này, người ở phòng phát sóng trực tiếp đã cười ầm lên.

“Vẫn là Anh trai khẩu trang chịu chơi, lại có thể lấy bảy mươi ba triệu đô đi tán tỉnh một người phụ nữ đã có gia đình, cách tán gái của người có tiền thật là giản dị tự nhiên.”

“Dáng người của cô gái này thật tuyệt, tốn bao nhiêu tiền cũng đáng.”

“Sao lại thấy hơi quen mắt, giống như đã thấy ở trên TV…”

Từng làn đạn cứ nối tiếp nhau, nhiệt độ cũng từ từ tăng lên, chỉ là tốc độ tăng không quá rõ ràng.

Bởi vì việc này đã chạm đến lưu lượng của nền tảng Đấu Ngư.

Ánh mắt Nhan Từ có hơi mập mờ, nếu Lâm Dật thích chiếc máy bay này, mua cũng không sao.

Nhưng cô không muốn Lâm Dật vì cô mà mới mua chiếc máy bay này.

“Vậy như thế này đi, chúng ta về trước, để bạn trai tôi tìm cho anh một người bán hàng chuyên nghiệp giới thiệu cho anh, bởi vì còn phải đề cập tới mặt bảo dưỡng rồi rất nhiều phí tổn, không đơn giản chỉ mua về là được.”

Lâm Dật không nghĩ là phiền phức như vậy, muốn trực tiếp chốt đơn, nhưng lại thấy Trương Hiểu Du nhìn về phía mình liên tục gật đầu, còn không ngừng ra dấu khẩu hình.

Lâm Dật biết rõ cô có ý gì.

Điều này có thể làm gia tăng thời lượng của buổi phát sóng trực tiếp.

Từ trước đến nay Lâm Dật phát sóng trực tiếp luôn tùy hứng, nhưng thời gian phát sóng trực tiếp của các streamer khác đều lấy đơn vị đo là nửa ngày, hơn nữa thời gian phát sóng trực tiếp dài nhất của Lâm Dật hình như cũng chỉ có hai giờ.

Tuy đều có giá trị, nhưng lại không thích hợp để tích lũy fan.

Cho nên Lâm Dật mới đồng ý với yêu cầu của Trương Hiểu Du.

Lâm Dật cũng không từ chối, dù sao bản thân cũng còn nhiệm vụ, truyền bá một chút cũng tốt.

“Vậy được, chúng ta về trước, tìm người bàn bạc một chút.”

Nhan Từ gật đầu, dẫn theo đoàn người trở lại phòng tiếp tân được mở tạm ở sân bay.

“Nhan Nhan, em về rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 772.

Chương 773. Trình Độ Các Người Quá Kém, Không Phù Hợp

Người đang nói chuyện khoảng chừng ba mươi tuổi.

Mặc một bộ vest màu xanh cùng giày da đen, đầu tóc được chăm sóc cẩn thận, mang lại cho người ta cảm giác đây là một người thành đạt.

Người đàn ông này tên Trịnh Cao, cũng là bạn trai của Nhan Từ.

Ngoài ra, Lâm Dật còn quan sát một chút.

Người xuất hiện ở nơi này, hầu hết đều là áo vest cùng giày da.

Trên tay không phải là chiếc túi nổi tiếng thì cũng là đồng hồ hàng hiệu, phong thái cùng dáng vẻ giống như quý tộc diễn kịch trên truyền hình.

Ngược lại, cách ăn mặc của mình giản dị hơn nhiều, nhưng Lâm Dật không quan tâm, cũng chẳng hề có chút lo lắng.

Đây chính là trong tay có lương thực, trong lòng không hoảng, trong túi có tiền, liền trở nên tự tin.

“Bạn của em muốn mua một chiếc máy bay công vụ, hình như là 7500, có thể tìm người giới thiệu chút được không?”

“Bạn? Mua 7500?” Trịnh Cao liếc nhìn đám người Lâm Dật.

"Vậy ai là bạn của em? Ai muốn mua 7500?"

Nhan Từ lùi nửa bước để Lâm Dật đi ra ngoài.

"Chính là anh ấy, anh xem có thể tìm ai đó để giới thiệu một chút về thông số cụ thể và chi phí bảo dưỡng cho anh ấy không."

"Từ khi nào mà em có bạn bè là streamer vậy?"

Trịnh Cao có chút không kiên nhẫn, rõ ràng là lấy mình ra làm trò cười mà, còn đem về đây nữa chứ.

Một streamer nói muốn mua máy bay tư nhân?

Ai thèm tin chuyện này cơ chứ?

"Đã quen nhau một thời gian trước, đúng lúc gặp ở đây." Nhan Từ nói:

"Em vừa mới dẫn bọn họ đi nhìn 7500 một chút, anh ta cảm thấy cũng không tệ, cho nên muốn mua một chiếc."

Trịnh Cao nhíu mày, kéo Nhan Từ sang một bên.

"Rốt cuộc em đang làm gì vậy? Cho rằng anh rất rảnh rỗi sao?"

"Ý của anh là gì?" Nhan Từ sắc mặt không tốt lắm, hỏi lại.

"7500 bao nhiêu tiền em cũng biết, anh ta chỉ là một steamer, có thể mua sao? Rõ ràng là đang bịp em, muốn thu hút sự chú ý, đến cả chuyện này mà em cũng tin?"

"Ai nói bọn họ đang lừa em." Nhan Từ nói:

"Lâm Dật giàu hơn so với anh tưởng tượng, sẽ không vì chút danh tiếng làm những chuyện này."

"Anh đồng ý, một số streamer của các nền tảng live thực sự rất có tiền, nhưng chút tiền ấy có thể làm gì? Giá bán của 7500 em cũng biết, tương đương với hơn 400 triệu nhân dân tệ, em cho rằng anh ta có thể mua nó sao?”

“Tại sao không thể?” Nhan Từ phản bác:

“Ngay cả du thuyền hai tỷ anh ta còn mua được, chẳng lẽ không mua được một chiếc máy bay công vụ sao?”

Trịnh Cao nhìn Nhan Từ, tức giận lắc đầu, trên gương mặt tràn đầy thất vọng.

“Anh thật sự không hiểu nổi em, dù em tốt nghiệp đại học 211, nhưng năng lực nhận thức cũng không thể tệ đến thế chứ, nếu anh ta lợi hại như vậy? Tại sao đi làm streamer?”

“Đại học 211 của em thì thế nào? Anh cho rằng mình đã tốt nghiệp MIT thì vượt trội hơn so với em sao?” Nhan Từ nói.

Thấy Nhan Từ tức giận, vẻ mặt của Trịnh Cao dịu đi phần nào.

“Anh không phải có ý đó, anh chỉ là muốn nói với em, những streamer như bọn họ, vì muốn có sự chú ý, cái gì cũng dám nói ra ngoài, em tuyệt đối không thể tin tưởng.” Trịnh Cao nói:

“Trước đây anh đã xem qua bài báo liên quan, một streamer nói rằng anh ta cùng hoàng tử Dubai ăn tối, một bữa ăn tiêu hơn một triệu, nói mình có tài sản trăm tỷ, ba mẹ đều đang kinh doanh ở nước ngoài, hơn thế nữa còn có thẻ xanh, em cho rằng chuyện này có khả năng không?

Khuôn mặt Nhan Từ nghiêm nghị, quay đầu sang một bên.

“Người khác em không biết, nhưng những gì Lâm Dật nói đều là sự thật.”

Trịnh Cao cảm thấy mình sắp không nói nên lời.

Mặc dù đại học 211 không phải là cái tên nổi tiếng, nhưng cũng không phải quá tệ, hơn nữa cô ấy còn có nhiều năm kinh nghiệm làm việc, làm sao có thể mắc lừa được?

Nhưng chủ đề chung giữa mình với cô ấy, thật sự ngày càng ít.

“Được được được, em nói thế nào thì như thế đấy đi.” Trịnh Cao cũng không muốn cãi nhau với Nhan Từ, “Bây giờ anh tìm người giới thiệu cho anh ta một chút, em hài lòng rồi chứ?”

“Tùy ý anh, nếu như không giới thiệu thì để bọn họ đi, cũng không có gì đáng lo.”

“Sao em lại như thế, anh đã nhún nhường một bậc, em còn tức giận cái gì chứ.”

Nhan Từ không nói nữa, xoay người rời đi.

Trịnh Cao theo sau bước chân của cô, đi tới cạnh Lâm Dật, nở một nụ cười giả tạo, chuyên nghiệp.

“Tiên sinh, anh đợi một chút, tôi sẽ tìm người giới thiệu cho anh về thông số cụ thể và chi phí bảo dưỡng.”

“Được.”

Đám người Lâm Dật ngồi một bên ghế sofa.

Trịnh Cao đi đến một bên gọi:

“Tiểu Trương, cô lại đây một chút.”

Cô gái tên Tiểu Trương, khoảng hai bảy, hai tám tuổi, mặc âu phục nữ màu đen cùng giày cao gót, mái tóc xoăn trông như quả bóng, trên cổ còn đeo khăn lụa màu trắng xanh, thể hiện sự thông minh và giàu kinh nghiệm.

Cô gái này tên Trương Ny, là chuyên viên bán hàng Bombardier

Châu Á Thái Bình Dương, năng lực nghiệp vụ rất xuất sắc.

“Anh Trịnh, anh tìm tôi.” Trương Ny đến và nói.

“Có một khách hàng, muốn mua 7500, cô đi giới thiệu cho bọn họ một chút.”

“Muốn mua 7500?”

Vẻ mặt Trương Ny bất ngờ, đây chính là sản phẩm mới nhất của Bombardier, giá bán 73 triệu đô la, đến nay vẫn chưa bán ra một cái nào, không ngờ hôm nay lại có thể mở bán.

“Khách hàng đang ở đâu?” Trương Ny hỏi.

“Ngay bên tay phải của cô, chính là mấy người cầm điện thoại kia.”

“Người cầm điện thoại?”

Trương Ny lẩm bẩm một câu, nhìn về phía tay phải của mình.

Bất ngờ phát hiện, những người mà Trịnh Cao nhắc đến, đều ăn mặc giản dị, ngồi lộn xộn trên ghế sofa, thậm chí một trong số đó còn hút thuốc, phong thái và bộ dạng không hề có chút sang trọng nào.

“Anh Trịnh, anh khẳng định là bọn họ?”

“Chính là bọn họ.”

“Cô gái đang cầm gậy selfie, nói luyên thuyên không ngừng, rõ ràng chính là một streamer, bọn họ mua máy bay tư nhân làm gì.”

“Tôi cũng không còn cách nào khác, bọn họ là người mà bạn gái tôi mang đến, nói có khả năng mua, tôi không muốn giới thiệu cho bọn họ, liền cãi nhau với tôi, vậy nên tôi chỉ có thể kéo cô tới đây.”

Trương Ny nhíu mày.

“Anh Trịnh, bạn gái của anh vẫn là đạo diễn của đài truyền hình đó sao?”

“Vẫn là cô ấy, chúng tôi quen nhau từ khi cấp ba, tính ra cũng hơn mười năm rồi.”

“Nhưng tôi cảm thấy, tam quan của hai người hình như không hợp lắm.” Trương Ny nói:

“Đã là người có địa vị, cũng sẽ không kết bạn với streamer chứ?”

“Ai biết được, thế mà lại quen những người không đứng đắn này.” Trịnh Cao nói:

“Bây giờ tôi mới phát hiện, những người học đại học 211 ra, trình độ lại kém đến thế.”

“Anh đã tốt nghiệp MIT, giữa cô ấy và anh, nhất định là có khoảng cách.” Trương Ny nói:

“Thế nào cũng phải tốt nghiệp 985 giống tôi, mới có thể miễn cưỡng xứng với trình độ của anh.”

Trịnh Cao mỉm cười, vỗ vai Trương Ny, “Được rồi, cô đi trước đi, nếu là lừa gạt thì bỏ qua, quả thực tôi không muốn cãi nhau với cô ấy.”

“Được thôi.”

Trương Ny bất lực đi tới, ngồi đối diện Lâm Dật và Trương Hiểu Du.

Mà cùng trong lúc này, Trương Ny liếc mắt nhìn Nhan Từ.

Chỉ có dáng người và khuôn mặt xem như chấp nhận được, nhưng xét về trình độ, thật sự là kém quá nhiều.

Điều chỉnh lại tâm tư và biểu cảm của mình một chút, Trương Ny nói:

“Tiên sinh, tiểu thư, tôi là Trương Ny, chuyên viên tiếp thị của Bombardier, tiếp theo tôi sẽ giới thiệu các thông tin liên quan đến 7500.”

Trương Hiểu Du tắt micro, nghiêng đầu, nói với Trương Ny:

“Tiểu tỷ tỷ, chúng tôi sẽ livestream trong khoảng thời gian dài, làm phiền cô một chút, cảm ơn cô.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 773.

Chương 774. Tôi sẽ đập một cái trước

Trương Hiểu Du cảm thấy, bên mình muốn mua máy bay, để đối phương giới thiệu thêm một chút, hình như cũng không có vấn đề gì.

Chỉ đơn giản đưa ra yêu cầu như vậy, cũng có thể thuận tiện livestream.

Nhưng Trương Ny lại không nghĩ vậy.

Nếu có thể, cô ấy không muốn nói dù chỉ một câu.

Một nhóm streamer, đến đây nghe tư vấn về 7500, đây rõ ràng là đem mình ra để trêu chọc.

Lại còn bảo mình nói nhiều hơn, nghĩ mình rất nhàn rỗi sao?

Cho dù nhàn rỗi, cũng không phải để phục vụ tốt cho các người!

“Điều này e rằng không được rồi, mục đích của chúng tôi là không giới thiệu những thứ giả mạo, cho nên thời gian có hạn, mong cô lượng thứ.”

“Ừ ừ.” Lời nói của Trương Hiểu Du có chút ngại ngùng: “Vậy cứ làm theo quy trình của cô đi.”

Trương Ny nhẹ gật đầu, cầm lấy một phần tư liệu bắt đầu giới thiệu.

Lâm Dật nhướng mắt, nhìn Trương Ny một cái, nhưng lại không nói gì.

Trương Ny hắng giọng, nhìn tư liệu nói:

“7500 hiện tại có mặt trên thế giới, là một trong những chiếc máy bay công vụ lớn nhất, thân máy dài 33.7 mét, khoang máy bay cao 2.1 mét, khoang máy rộng 2.1 mét, tốc độ bay tối đa 0.929 Mach, hành trình tối đa 14260km, được xem là máy bay công vụ tốt nhất.”

“Bên trong máy bay, có một phòng bếp, hai phòng vệ sinh có thể tắm, ngoài ra còn có khu giải trí, khu hội nghị, khu phòng ngủ chính, mức độ riêng tư rất cao.”

“Cái này rất tốt.” Lương Kim Minh cười nói: “Khi dẫn mấy em gái ra ngoài, mỗi người một phòng, ai cũng không cản trở ai.”

Trương Ny nhìn Lương Kim Minh với vẻ chán ghét và kinh tởm.

Đám người này thật không có tố chất, ở một nơi cao cấp như vậy, lại có thể nói ra những loại lời này.

Những streamer này, thật khiến người ta lo ngại.

“Tiểu tỷ tỷ, cô có thể tiếp tục.” Trương Hiểu Du nhỏ giọng nhắc nhở.

“Tiếp tục cái gì?” Trương Ny nhẹ nhàng nói.

“Tiếp tục giới thiệu đặc điểm của máy bay này.”

“Các thông số chủ yếu tôi đã nói xong rồi, cũng không còn gì để giới thiệu, thêm vào đó là chi phí bảo dưỡng, một năm tốn khoảng 10 triệu, không còn những cái khác nữa.”

“Vâng.”

Trương Hiểu Du không biết nói gì cho tốt.

Tiểu tỷ tỷ này rõ ràng đang tức giận, cũng có vẻ như không muốn giới thiệu nữa.

Chỉ vì muốn bán một cái điện thoại mà các giao dịch viên khác còn dành thời gian giới thiệu dài hơn bên này.

“Tiêu rồi, các người gặp khó khăn rồi, người ta không sẵn lòng tiếp đãi mấy người.”

“Có phải kinh doanh cao cấp đều như thế này không? Nhìn thấy người bình thường thì không đếm xỉa đến.”

“Anh trai khẩu trang đừng mặc kệ, lấy tiền đập vào mặt bọn họ đi.”

“Bombardier không phải nhà của các người, chỉ là một nhân viên bán hàng, giả vờ cái gì chứ, tôi thề, cho dù sau này có tiền, cũng sẽ không mua đồ của nhà các người.”

Nhìn thấy thái độ của Trương Ny, mọi người trong phòng livestream đều vô cùng căm ghét.

Muốn Lâm Dật không mua cho nhà này nữa.

“Đây là ý gì? Thuốc của tôi vẫn chưa hút xong, cô đã giới thiệu xong rồi?” Lương Kim Minh nói:

“Tiền của chúng tôi từ trên trời rơi xuống sao? Xem như là nể mặt Nhan Từ mới mua chiếc máy bay này, cũng không thể như vậy chứ.”

Trương Ny nhíu mày, “Thật sự xin lỗi, nhiệm vụ công việc của tôi chính là như vậy, thật sự không còn gì để giới thiệu, nếu các người không hài lòng đối với dịch vụ của tôi, có thể gọi điện thoại khiếu nại.”

Nhan Từ từ ghế sofa ngồi dậy, nhìn Lâm Dật nói:

“Tôi cảm thấy không nên mua nữa, anh có thể đến nơi khác xem thử.”

“Điều này không tốt lắm thì phải, tôi đã nói ủng hộ bạn trai của cô.”

“Với thái độ của bọn họ, tôi cảm thấy không cần phải ủng hộ.”

“Tôi cũng thấy vậy, tôi cảm thấy 7500 này, thật sự không bằng G650ER, không cần phải cố chấp với chuyện này.” Tần Hán nói:

“Nếu anh thật sự muốn mua, đợi buổi tối tôi gọi người phụ trách của bọn họ đến, ở trước mặt giới thiệu cho anh.”

“Cũng được, dù sao không mua cái này thì cũng là cái khác nên mua cái gì cũng như nhau.”

Nghe mấy người này nói chuyện, Trương Ny im lặng đứng lên, đi đến bên cạnh Trịnh Cao.

“Tôi đã dựa theo yêu cầu của anh mà làm, những thứ còn lại tôi không quan tâm.”

“Chỉ cần đối phó một chút là được rồi.”

Vốn dĩ Trịnh Cao còn cảm thấy cách giải quyết của Trương Ny có chút qua loa.

Nhưng vừa rồi họ nói muốn tìm quản lý đến để nói chuyện trực tiếp.

Điều này khiến Trịnh Cao không nói nên lời.

Những streamer này có phải hơi quá rồi không?

Ngay cả những lời này cũng dám nói ra?

Muốn xem người khác như kẻ ngốc sao?

Chính vì nguyên nhân ấy, Trịnh Cao thật sự không muốn để ý đến những người này.

Không chỉ làm lãng phí thời gian, mà còn hạ thấp giá trị của mình xuống.

Lập tức để bọn họ rời đi một cách nhanh chóng..

“Nhan Nhan, em đi làm gì.”

Nhìn thấy Nhan Từ cũng đi theo đám người Lâm Dật, Trịnh Cao đuổi theo hỏi.

“Em không muốn ở lại đây nữa nên đi trước.”

“Em muốn đi đâu, trở về khách sạn sao?”

“Chuyện này không cần anh quan tâm, làm tốt việc của bản thân anh là được.”

“Em làm đến mức như này sao.” Trịnh Cao tức giận nói.

“Em thế nào? Không muốn ở lại đây cũng không được?”

“Chỉ là mấy người streamer thối, em lại có thể cùng chiến tuyến với bọn họ, em xem anh là cái gì?”

“Các người rõ ràng chính là coi thường người khác, cho rằng người ta là streamer nên không mua nổi máy bay tư nhân, nhưng em nói với anh, trong mấy người bọn họ, tùy ý kéo ra một người, đều có tiền hơn anh, anh thật sự không có tư cách xem thường người khác.”

“Vậy tại sao em không nghĩ, tiền của bọn họ đến bằng cách nào.” Trịnh Cao nói:

“Còn không phải là lừa đảo sao, lừa gạt từ người xem, người như bọn họ, chính là ăn xin trên internet, đứng một nơi cùng với bọn họ nghĩa là tự hạ đẳng cấp của mình xuống.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Nhan Từ đỏ bừng, nhưng lại cảm thấy không còn lời nào để nói.

Sao mình có thể chọn ở bên cạnh một người như vậy, lãng phí bao nhiêu năm thanh xuân.

“Em cảm thấy có một số chuyện, hiện tại nói rõ ràng ra cũng tốt, giữa chúng ta hình như không hợp lắm, cho nên mối hệ này dừng ở đây đi.”

“Em lại có thể vì mấy người streamer đó mà chia tay với anh, em cần gì phải làm như vậy, bọn họ có thể so sánh với anh sao, bọn họ có thể dẫn em đến cuộc sống của tầng lớp thượng lưu sao……”

“Này này này, cơm có thể ăn lung tung, nhưng nói không thể nói bừa.” Lương Kim Minh nhướng mày nói:

“Thế nào, đến Bombarbier bán máy bay đã cảm thấy mình lợi hại rồi sao?”

Trịnh Cao sửa sang bộ vest của mình, thẳng lưng nói:

“Tôi không cảm thấy mình lợi hại, nhưng có lẽ tốt hơn so với mấy tên ăn xin internet như các người.”

“Fuck, haha……”

Lương Kim Minh cười, “Mẹ nó, lớn như vậy, đây là lần đầu tiên có người nói tôi là ăn xin internet.”

Lương Kim Minh đi về phía Trịnh Cao.

Thuận tiện cầm lấy chiếc bình thủy tinh đặt bên cạnh.

“Mày có biết đây là thứ gì không?”

Trịnh Cao mơ hồ nhìn Lương Kim Minh.

“Anh lấy bình hoa của chúng tôi làm gì, hơn một nghìn một cái, nếu như bị vỡ, tôi bắt anh bồi thường đấy.”

Lương Kim Minh cầm lấy chiếc bình hoa trên tay một chút, khá hài lòng với trọng lượng của nó.

“Cũng được, hơn một nghìn một cái, không đắt, để tôi đập thử một cái trước.”

Nói xong, Lương Kim Minh cầm bình hoa, ném thẳng đến hướng của Trịnh Cao.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 774.

Chương 775. Logic Cặn Bã Của Trương Hiểu Du

Thấy tình huống không ổn, Trịnh Cao theo bản năng giơ cánh tay lên, chặn chiếc bình hoa mà Lương Kim Minh đập tới.

Cũng thiệt thòi cho Lương Kim Minh là trước giờ chưa từng đánh nhau, tại thêm đêm qua phấn khởi chiến đấu đến rạng sáng, dẫn đến có chút hư.

Bằng không lần này, nhất định sẽ đập vào đầu anh ta.

"Anh muốn làm gì! Có biết đây là chỗ nào hay không!"

Chát!

Lương Kim Minh giơ tay lên tát vào mặt Trịnh Cao, sau đó chỉ vào anh ta nói:

"Tôi không quan tâm đây là chỗ nào, nhưng tôi cho anh biết, về sau đối với anh Lâm của tôi khách khí một chút."

Nói xong, Lương Kim Minh vỗ bụi trên người, "Đi thôi."

"Vậy là xong việc à?" Cao Tông Nguyên nói: "Tôi còn chưa nhìn đủ đây này."

"Cho đạo diễn Nhan chút mặt mũi." Lương Kim Minh cười ha hả mà nói.

Nhóm người cười ha hả tiêu sái rời khỏi phòng tiếp khách.

Bước chân Nhan Từ dừng lại một chút, sau đó vẫn rời đi không quay đầu lại.

"Anh Trịnh, anh không có chuyện gì chứ." Trương Ny tiến lên quan tâm hỏi thăm Trịnh Cao.

"Không có chuyện gì, chỉ là âu phục bị hỏng thôi, không bị thương."

"Người phụ nữ kia cũng hơi quá đáng, người khác động thủ đánh anh, vậy mà cũng không can ngăn, người phụ nữ như vậy căn bản không đáng để anh quan tâm."

"Được rồi, đừng nói chuyện này nữa." Trịnh Cao mặt lạnh nói: "Trước tiên đem hiện trường thu thập một chút."

"Tôi sẽ cho người thu dọn."

Trương Ny đã đi đến đứng một bên Trịnh Cao, mặc dù có áo sơmi cùng âu phục, nhưng vẫn bị một vết thương nhỏ cần phải xử lý một chút.

"Tôi cảm thấy việc này có chút kỳ lạ." Trương Ny một bên vừa lau vết thương vừa nói.

"Cái gì kỳ lạ."

"Bây giờ các anh tính là đã chia tay, vậy tôi liền nói thẳng."

"Ừm, nói đi." Trịnh Cao mặt lạnh nói.

"Tôi cảm thấy bạn gái cũ của anh với người đàn ông hoạt náo viên gọi là anh khẩu trang kia, hình như có quan hệ không bình thường."

"Không thể nào, tính cách của cô ấy tôi biết, rất bảo thủ, sẽ không làm ra loại chuyện này với người khác."

"Sếp, anh cũng quá ngây thơ rồi." Trương Ny quạt gió thổi lửa

nói:

"Nếu như hai người bọn họ không có quan hệ đặc biệt nào, làm sao có thể thân thiết như vậy? Đạo diễn đài truyền hình và hoạt náo viên trong lúc làm việc không thể gặp nhau. Mà cô ta hiện tại, lại cực lực giúp đỡ người đàn ông kia, cái này vẫn chưa thể nói rõ vấn đề ư?"

Trịnh Cao im lặng, chẳng trách gần đây hai người cãi vã càng ngày càng nhiều.

Hay là thật giống như những gì Trương Ny nói.

"Chuyện này tôi sẽ xử lý." Trịnh Cao lạnh lùng nói.

"Tôi cảm thấy không chỉ có phải xử lý, hơn nữa còn phải để cho bọn họ nếm thử vị đắng." Trương Ny nói:

"Anh không phải là có ít khách hàng có quan hệ tốt đang ở bên đây chơi sao, có thể hay không tìm người giáo huấn bọn họ một trận. Tôi không thể để cho một đám tiểu hoạt náo viên khi dễ như vậy được, bằng không cũng thật quá mất mặt rồi."

"Yên tâm, tôi có chừng mực!"

...

Sau khi rời khỏi buổi triển lãm, đoàn người lên xe, mà phát sóng trực tiếp cũng kết thúc.

Điều mà Lâm Dật không nghĩ tới chính là, mức độ phổ biến của phát sóng trực tiếp cao nhất là 8,5 triệu.

Trong đó công thần, tự nhiên chính là Cao Tông Nguyên và Lương Kim Minh.

So với những hoạt động thường xuyên của việc mua máy bay, khán giả càng thêm yêu thích loại hình ảnh bạo lực kích thích này.

"Thực sự xin lỗi, vốn muốn đi cổ vũ, không nghĩ tới khiến cho hai người phải chia tay." Lâm Dật nói.

"Không có chuyện gì." Nhan Từ nhẹ nhõm nói:

"Kỳ thực tôi từ sớm liền bắt đầu suy nghĩ lại quan hệ giữa chúng tôi rồi, hơn nữa cũng đã sớm có ý nghĩ như thế. Nếu như không phải là bởi vì hôm nay có việc này, có lẽ tôi cũng không hạ được quyết tâm này."

"Cô nếu như nói như vậy, tôi cũng không cảm thấy có nhiều áy náy." Lâm Dật nhìn xung quanh một chút, "Kế tiếp cô có sắp xếp gì chưa?"

"Về khách sạn thu dọn đồ đạc, ngày mai sẽ chuẩn bị trở về."

"Đạo diễn Nhan, đừng có gấp rời đi, ngày mai còn có dạ yến trên du thuyền, sẽ có rất nhiều thứ thú vị, ở nơi này mấy ngày, đợi chơi xong rồi cùng nhau về." Lương Kim Minh nói.

"Dạ yến du thuyền tôi không muốn đi cho lắm." Nhan Từ nói:

"Nếu như không phải là vì anh ấy, tôi có thể cũng sẽ không tới đâu, cho nên ngày mai tôi muốn quay về."

"Vậy được, chúng tôi cũng không ngăn cô nữa."

Nói xong, Nhan Từ từ trên xe xuống, sau đó trở về khách sạn.

Lâm Dật và những người khác đi dạo bờ biển, sau đó mới trở về nghỉ ngơi.

Mà trong khoảng thời gian này, Lâm Dật cũng gửi vài tin nhắn Wechat cho Kỷ Khuynh Nhan.

Theo như suy nghĩ của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật hẳn là đang ở nước Mỹ trong thời gian này.

Nếu như tính đến chênh lệch múi giờ, thời gian Lâm Dật gửi tin nhắn WeChat, hẳn là bốn giờ sáng ở nước Mỹ.

Mà lý do Lâm Dật gửi tin nhắn WeChat là muốn nói với cô ấy là anh không ngủ ngon.

Cái lý do này làm Kỷ Khuynh Nhan cảm động quá chừng.

Nửa đêm hơn bốn giờ còn gửi tin nhắn cho mình, hẳn là thật sự nhớ đến cô.

Nhìn thấy cảnh này, ba người Tần Hán chỉ biết than ngắn thở dài gọi hai tiếng sư phụ.

Thời gian muộn chút, đoàn người về tới khách sạn, chuẩn bị ăn một chút gì đó, sau đó bắt đầu cuộc sống về đêm.

Mới vừa vào đến khách sạn, Lương Kim Minh đụng cánh tay Lâm Dật.

"Anh Lâm, anh nhìn bên kia đi."

Theo hướng ngón tay Lương Kim Minh chỉ, Lâm Dật nhìn thấy Nhan Từ đang ngồi trong góc ở bên cạnh hành lang khách sạn, ánh mắt đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Anh Lâm, người phụ nữ này lúc này chắc đang cảm thấy trống rỗng, cần nhất được thấu hiểu và an ủi. Tôi cảm thấy anh nên thừa lúc vắng mà vào đi." Lương Kim Minh nói:

"Vóc người này quả thực rất tuyệt, anh nếu như không đi, thật đáng tiếc."

"Cậu cho rằng tôi là cái loại háo sắc sao, làm sao có thể thừa lúc vắng mà vào được."

"Anh nếu như không muốn, tại sao anh còn đi về phía bên đó thế."

"Cứu vớt thiếu phụ trượt chân."

"Lý do chọc gái của anh Lâm đều thanh lệ thoát tục như vậy à, mãi mãi cũng không khiến người ta thất vọng." Trương Hiểu Du nói.

"Cái này liền nói rõ, làm một người đàn ông cặn bã thời điểm muốn cặn bã, anh ta sẽ có vô số loại phương thức, cô đều sẽ không tưởng tượng nổi."

"Nhưng những điều này cũng không quan trọng." Trương Hiểu Du nói:

"Nếu như có thể ngủ với anh Lâm, rõ ràng là nữ nhân kiếm lời, nếu như may mắn trúng thưởng sinh được một đứa con. Sau đó còn có thể tranh giành một phần gia sản, thấy thế nào cũng không thiệt thòi."

Tần Hán:...

Lương Kim Minh:...

Cao Tông Nguyên:...

"Hiểu Du, với số đo của cô, chúng tôi đều nghĩ cô là một cô gái ngây thơ xinh đẹp, không nghĩ tới cô cũng là người trong nghề nha."

"Gần gần mực thì đen, gần đèn thì sáng nha."

...

Quầy bar của khách sạn ở tầng một là sự kết hợp giữa quán bar và quán cà phê. Mặc dù có chút không ra ngô ra khoai, nhưng cũng may nơi này rất yên tĩnh.

"Cô muốn ở đây mượn rượu giải sầu à?"

Nhìn thấy trước mặt Nhan Từ bày máy ly rượu, Lâm Dật hỏi.

Lâm Dật đột nhiên xuất hiện, Nhan Từ có chút kinh ngạc, sửng sốt một giây.

"Tôi cũng đã lớn như vậy rồi, cũng không phải như những tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi kia, làm sao có khả năng có chuyện mượn rượu giải sầu."

"Vậy ngồi một mình tại đây uống rượu làm gì, sẽ không sợ người khác tới tán cô à?"

"Tôi đều ba mươi hai rồi, ai sẽ tán một người phụ nữ như vậy chứ?"

"Đừng nói như vậy, tôi không kiêng ăn, cô như vậy rất vừa vặn." Lâm Dật nói.

Nhan Từ nhìn Lâm Dật vẻ mặt có chút ủ rũ, khóe miệng nhếch lên.

"Nhìn thấy vóc người của tôi động tâm sao?"

"Vóc người ngược lại là phụ thôi, chủ yếu là ở độ tuổi này vừa vặn."

"Tại sao?"

"Bởi vì tôi chỉ cần vổ mông một cái cô liền biết muốn đổi tư thế rồi, mà không phải quay qua hỏi tôi muốn làm gì."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 775.

Chương 776. Cuộc Chạm Trán Đầu Tiên Giữa Yến Kinh Và Trung Hải

Nhan Từ đầu tiên là giật mình một giây, sau đó che miệng cười rộ lên.

"Đây cũng thật sự là một lợi thế, rất biết lấy lòng đàn ông, biết bọn họ muốn làm cái gì."

"Vậy còn cô, còn ở lại chỗ này làm gì?" Lâm Dật thuận miệng nói: "Chờ người khác tới câu cô à, hay đang chuẩn bị câu kẻ ngốc."

"Anh xem thân phận của tôi thích hợp sao." Nhan Từ nói:

"Tuy rằng không phải là đại nhân vật gì, nhưng còn phải chú ý điểm ảnh hưởng, chính là đến uống một chén, bất kể nói thế nào, đều đổi thân phận mới rồi."

"Cô đã không có chuyện gì tôi liền đi trở về." Lâm Dật hai tay bỏ ở trong túi, chuẩn bị đi trở về ăn cơm.

"Không ở nơi này cùng tôi uống một chén à?"

"Tôi đây lúc làm việc, bình thường đều có mục đích rất rõ ràng, không uống cùng với những người không ngủ được."

"Không ngủ được?"

Nhìn bóng lưng Lâm Dật rời đi, Nhan Từ lẩm bẩm một câu, "Hẳn là ngủ không tới?"

Đây là loại người gì chứ!

...

Từ lầu một đi lên, Lâm Dật đã đến nhà ăn buffet ở tầng cao nhất.

"Anh Lâm, chúng tôi ở chỗ này." Trương Hiểu Du quơ tay nói.

Nghe được tiếng nói của Trương Hiểu Du, Lâm Dật liền dễ nhìn thấy chỗ bọn họ đang đứng.

Đứng ở bên cạnh họ, còn có không ít người đang chào hỏi.

Muốn lôi kéo quan hệ làm quen.

Nhưng sau khi Lâm Dật đến họ đã bị đuổi đi.

"Ủa? Lão Lương đâu, người sao không thấy rồi." Lâm Dật hỏi.

"Có mấy nữ minh tinh, gọi cậu qua đi ăn cơm rồi." Tần Hán nói.

"Cái lão háo sắc này." Lâm Dật nhìn Tần Hán nói: "Sao anh không đi."

"Chơi chán rồi." Tần Hán nói: "Nếu như tình cờ gặp người đẹp mắt, để cậu ta chọn mấy người rồi trở về là được rồi."

"Đúng rồi, tôi vừa nãy gọi điện thoại cho người bên Gulfstream, một lát nữa họ sẽ tới. Cậu nhất định phải mua sao, nếu như không muốn mua, tôi hiện tại sẽ gọi điện thoại cho người ta không cần tới nữa."

"Ừm, mua một chiếc chơi vui cũng được." Lâm Dật nói: "Cũng không thể lúc nào cũng ngồi ké nhà các cậu."

"Chỉ là máy bay, anh cần gì quan tâm đến như vậy, tùy tiện lái là được rồi."

"Chủ yếu là quá nhiều tiền, nếu như không tiêu, chờ tới khi xuống mồ cũng xài không hết rồi."

"Thật mẹ nó tự kiêu mà."

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên hơn 50 tuổi, đứng ở bên cạnh Tần Hán.

"Tần tiên sinh."

"Ôi, Mã tổng đến rồi à."

Dáng vẻ bên ngoài của người đàn ông trung niên này cũng không có gì nổi bật. Nếu như cởi bộ âu phục trên người ra, trên người cũng không nhìn ra nửa điểm sáng.

Lại thêm cái kiểu tóc Địa Trung Hải kia, khiến người ta nhìn còn có chút ghét bỏ.

"Để tôi giới thiệu một chút, đây là tổng giám đốc Mã Hồng Đào, bộ phận tiêu thụ của hàng không Gulfstream."

Nói xong, Tần Hán chỉ vào Lâm Dật nói: "Đây là bạn thân của tôi Lâm Dật, chính là cậu ấy muốn mua 650 ER."

Nhìn Lâm Dật, trên mặt Mã Hồng Đào lộ ra vẻ kính nể.

Người có thể cùng với Tần Hán ngồi cùng một chỗ, thân phận và địa vị đương nhiên sẽ không kém.

Trước mắt đơn hàng này, vẫn là vô cùng có khả năng là thành công.

"Xin chào Lâm tiên sinh, tôi là Mã Hồng Đào từ bộ phận tiêu thụ của hàng không Gulfstream, đây là danh thiếp của tôi."

Lâm Dật tiếp nhận danh thiếp, lặng lẽ hỏi một câu, "Bây giờ có hàng không?"

Mã Hồng Đào có chút lúng túng, "Lâm tiên sinh, là như vậy, bên phía chúng tôi thì không cần thủ tục gì phức tạp hết. Nhưng ở Trung Quốc có rất nhiều thủ tục cần phê duyệt, đây là việc tương đối khó khăn."

"Vậy thì ai là người chịu trách nhiệm chính cho việc này? Cục hàng không dân dụng?"

"Tổng cục hàng không dân dụng chịu trách nhiệm một phần, mà cái này bộ phận phê duyệt không khó." Mã Hồng Đào nói:

"Nhưng máy bay tư nhân, ở mức độ rất lớn, còn được quân đội kiểm soát, cho nên cần một chút thời gian để chuẩn bị thủ tục."

"Về phía hàng không dân dụng bên kia, ông tìm cha của lão Lương, chỉ cần vài phút đồng hồ đã có thể giúp ông giải quyết xong." Tần Hán nói:

"Thủ tục quân đội bên kia, cũng không có biện pháp gì tốt, nhà tôi lúc trước mua máy bay tư nhân, cũng phải đợi một thời gian thật dài."

"Cái vấn đề này có vẻ như cũng không lớn." Lâm Dật nói: "Tôi có quen người bên này."

"Cậu quen biết người trong quân đội." Tần Hán nói:

"Việc giám sát máy bay dân sự làm rất nghiêm ngặt, trừ phi liên lạc với người đứng đầu, bằng không những người khác đều không chen mồm vào được."

"Thủ trưởng tiền nhiệm khu an ninh, người này có thể không?"

"Mẹ kiếp, cậu ngay cả người như vậy cũng đều quen biết?"

"Thao tác cơ bản thôi, bình tĩnh chút đi." Lâm Dật nói:

"Nếu không phải là bởi vì chỗ ngồi quá ít, tôi liền mua máy bay chiến đấu của bọn họ đã đào thải rồi."

"Ha ha, anh Lâm bá đạo, như vậy cũng có thể nha."

Mã Hồng Đào lau mồ hôi lạnh trên trán.

Anh ta đến cùng là ai, sao lại có lai lịch lớn như vậy?

Ngay cả Tần Hán đều kém một chút ý tứ.

"Lâm tiên sinh, ngài còn có vấn đề gì nữa không? Tôi giới thiệu chi tiết cho ngài một chút."

"Không cần giới thiệu, hợp đồng ở chỗ nào, tôi hiện tại liền ký."

"Hiện tại liền mua?"

"Không được sao "

"Chuyện này..."

Mã Hồng Đào dừng một chút, lúng túng nói: "Tôi không nghĩ tới ngài hiện tại mua ngay, cũng chỉ mang tư liệu, không mang theo hợp đồng tiêu thụ."

"Ông là không nghĩ tới anh Lâm của tôi có tiền như vậy à." Cao Tông Nguyên nói.

"Dạ dạ dạ, thật là làm cho tôi mở mang tầm mắt rồi."

"Vậy được, ông đi chuẩn bị một chút, đem hợp đồng đưa tới chỗ tôi một phần."

"Được được được, tôi sẽ đi sắp xếp ngay."

Mã Hồng Đào đứng dậy muốn đi, bỗng nhiên nghe Cao Tông Nguyên nói:

"Anh Lâm, Anh Tần, có người quen đến."

"Người quen?"

Hai người nhìn theo hướng cầu thang, nhìn thấy mười mấy người, đang ồn ào đi tới.

Khi nhìn thấy những người này đến, không ít người trong phòng ăn đều chủ động tiến lên nghênh đón chào hỏi.

Lâm Dật liếc nhìn mười mấy người thấy có mấy người phụ nữ, nhìn rất nhìn quen mắt.

Giống như là nữ minh tinh.

Về phần bốn người dẫn đầu, Lâm Dật làm sao đều cũng không nhớ ra được đã gặp ở đâu.

"Các cậu biết là ai không?"

"Bốn người đi đầu kia, không phải là tứ thiếu gia Yến Kinh sao." Cao Tông Nguyên cười ha hả mà nói:

"Người mặc quần đùi trắng, đầu vuốt keo kia, chính là Triệu Mặc."

"Mẹ kiếp, anh ta chính là Triệu Mặc."

Ở nơi này tình cờ gặp Triệu Mặc, xem như là bất ngờ, lại hợp tình hợp lý.

Bọn họ là đỉnh cấp con nhà giàu Trung Quốc, nếu như không đến nơi này chơi, vậy thì có điểm không đúng.

Đám người Triệu Mặc vừa tới, bầu không khí trong phòng ăn lại vô hình trung ngưng trọng.

Có người đứng ở bên người Triệu Mặc, chỉ chỉ Tần Hán bên này.

Mấy người Triệu Mặc cũng thuận thế nhìn lại.

"Ôi, đây không phải Tần Hán sao."

Người nói chuyện là Cố Trường Xuyên, vừa nói chuyện vừa mang người đi tới.

Cùng lúc đó, những người khác trong phòng ăn cũng đều đứng dậy.

Chính hành động này đã chia thực khách trong nhà hàng thành hai phe.

Chỉ còn dư lại một phần nhỏ nhóm người, đang yên lặng ăn mấy thứ linh tinh.

Những người này hầu như đều là đã có tuổi, đến đây chính là đơn thuần du ngoạn, đi khuây khỏa tâm trí, cũng không muốn tham gia vào các cuộc tranh chấp như vậy.

"Xảy ra chuyện gì? Là muốn đã đánh nhau ư?" Một người phụ nữ hơn 30 tuổi hỏi.

"Đánh nhau thì không đến nổi, nhưng phái con nhà giàu Yến Kinh và phái con nhà giàu Trung Hải tụ lại cùng nhau, mỗi lần đều là tràn ngập mùi thuốc súng." Người đàn ông trung niên nói:

"Trò vui tốt như vậy, cũng không thấy nhiều."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 776.

Chương 777. Ngày Mai Trên Biển Định Thắng Thua

Nhìn thấy đám người Triệu Mặc đi qua, Tần Hán với Cao Tông Nguyên đứng lên, mỉm cười nói:

"Tôi cũng đã đến chỗ này hơn một ngày cũng không nhìn thấy các cậu, còn nghĩ đến đám các cậu không tới chứ."

Nhìn thấy Tần Hán và Cao Tông Nguyên đều đứng lên, Triệu Mặc liếc nhìn Lâm Dật vẫn đang ngồi trên ghế dựa, vẻ mặt có phần không được tự nhiên.

Nhưng cũng không nhận ra được, anh ta chính là Lâm Dật người đã để cho mình thiệt thòi gần 100 tỷ.

"Hoạt động lần này chỉ có một năm một lần, làm sao có thể không đến đây chơi chứ." Triệu Mặc cười nói:

"Ngược lại là các anh không phải bình thường rất bận rộn sao, vậy mà sớm như vậy đã tới rồi."

"Đây không phải là gần đây kiếm được ít tiền sao, nhàn rỗi không có chuyện gì, nên tới sớm một chút." Tần Hán nói: "Cùng với các cậu không so được, lần trước bị làm rất thảm?"

Sắc mặt Triệu Mặc rất khó nhìn, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

"Làm ăn không phải chính là như vậy sao? Có lỗ thì có lãi là chuyện bình thường, lẽ nào Tần gia cậu làm ăn, vẫn luôn là ổn định sao?" Triệu Mặc nói:

"Tôi nhớ được mấy năm trước, ba của cậu đã bại dưới tay Waterloo, thiệt thòi mất ba tỷ việc này có đúng không."

"Cậu nói cũng đúng, nhưng thông qua chuyện lúc trước, chúng tôi cũng coi như kiếm không ít, nói tóm lại, lần này cũng không thiệt thòi."

Bốn người Triệu Mặc vẻ mặt có chút không được tự nhiên, chuyện này vốn dĩ cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, vô luận nói như thế nào, phía bên mình đều không chiếm được lý.

Nghĩ tới đây, Triệu Mặc liếc mắt nhìn Lâm Dật đang ngồi ăn cơm.

"Tần Hán, người bạn này của anh có chuyện gì xảy ra vậy? Cũng không biết đứng lên nói chuyện sao, mang người què tới dùng cơm à?"

Tần Hán nở nụ cười, "Cậu ấy chính là Lâm Dật, cậu thua hơn 100 tỷ từ trên tay anh ta đấy, chơi không lại người ta, liền sỉ nhục người ta là người què, đây cũng quá không phong độ rồi."

"Anh ta chính là Lâm Dật!"

Biết được thân phận của Lâm Dật, bốn người Triệu Mặc vẻ mặt đều ngạc nhiên, mặt biến sắc khá là khó coi.

Đối với bọn họ mà nói, việc bán khống Didi đã trở thành nỗi nhục nhã lớn trong cuộc đời của bọn họ.

"Người anh em, trâu bò, bẫy nhóm chúng tôi nhiều tiền như vậy, bây giờ vẫn còn có tâm tư ăn cơm à?" Lục Huyền vỗ vai Lâm Dật,

"Thật sự coi mình đang ở Trung Hải, chúng tôi cũng không dám động tới anh sao? "

"Anh Tần ..."

Trương Hiểu Du đứng ở một bên, lôi kéo tay áo Tần Hán.

"Bọn họ hình như muốn đánh nhau, làm sao bây giờ?"

"Đừng sợ."

Trấn an một câu, Tần Hán nhìn Lục Huyền.

"Lâm Dật tính tình không tốt, cậu tốt nhất đừng đập bả vai của cậu ấy như thế."

"Thực sự xin lỗi, tính tình của tôi cũng rất tệ, mà tôi đã vỗ, hình như cũng không sao hết."

Nói xong, Lục Huyền còn dùng lực nhéo nhéo, lại như đang khiêu khích.

"Tần Hán cũng đã nhắc nhở anh rồi, anh làm sao lại không nghe đây, làm sao cũng phải cho chút mặt mũi chứ." Lâm Dật nói.

Đám người Triệu Mặc, đối xử với Lâm Dật và Tần Hán thái độ hoàn toàn ngược lại.

Mặc dù mọi người nhìn nhau không lọt mắt, nhưng sau khi thấy mặt vẫn có thể cười ha hả chào hỏi.

Sau đó trào phúng nhau vài câu tranh giành nhau mặt mũi.

Nhưng đối với Lâm Dật thì không giống nhau.

Để cho bọn họ một lần mất hơn 100 tỷ, mặt mũi mất hết, mối thù này bọn họ trước sau đều không quên.

Cũng không có cách nào vào lúc này duy trì bình tĩnh.

"Ai nói cho anh biết, mặt mũi của anh ta tôi nhất định phải cho?" Lục Huyền nói:

"Tần gia xác thực khá tốt, nhưng gia tộc của chúng tôi cũng không phải là giả."

Triệu Mặc, Cố Trường Xuyên cùng Tôn Sách ba người đứng ở một bên, ai cũng không lên tiếng.

Cỗ hỏa khí đặt ở trong bụng đã lâu rồi, hiện tại gặp phải anh ta, đương nhiên phải phát tiết một chút.

Ra tay đánh nhau ngược lại không đến nỗi, nhưng làm sao cũng phải khiến anh ta phải nhớ kỹ.

Các nữ minh tinh và tiếp viên đứng cạnh gần đó, đều có chút căng thẳng.

Các cô không quen biết Cao Tông Nguyên, nhưng đối với Tần Hán lại biết rất rõ.

Những người đứng ở chỗ này, được tính là đỉnh cấp con nhà giàu Trung Quốc.

Những người này phát sinh xung đột, ngày thứ hai nhất định có thể lên hot search của Weibo.

"Kỳ thực cậu ấy cũng là vì tốt cho anh, sợ anh chịu thiệt."

"Anh đây là đang uy hiếp tôi ư? Tôi tuy rằng không để ý đến lão Cố kia mấy, nhưng vẫn thật là không đem anh để ở trong mắt."

Lâm Dật duỗi ra một cái tay, nhẹ nhàng bắt được cổ tay của Lục Huyền.

Mà người sau cũng gia tăng khí lực, không có ý nghĩ di chuyển đi.

Lâm Dật cũng cũng giống như thế, tay phải chậm rãi dùng sức, nhưng vẻ mặt lại không có bất kỳ biến hóa nào, làm cho người ngoài không nhìn ra một chút đầu mối gì.

Nhưng rất nhanh, Lục Huyền liền phát hiện không đúng.

Loại cảm giác đau đớn khó mà chịu được kia càng ngày càng mạnh.

Giống như muốn đem xương của mình nặn gãy vậy.

Đúng lúc này, Lâm Dật đột nhiên hướng phía dưới lôi kéo, Lục Huyền không ứng phó kịp, cả người đều hướng về phía Lâm Dật.

Lâm Dật tay mắt lanh lẹ, cầm lấy đầu Lục Huyền, trực tiếp đè ở trên bàn, cũng cầm lên cái nĩa bên cạnh.

Đặt ở trên cổ Lục Huyền.

"Tôi ngay cả Triệu Chính Dương cùng với Phạm Khải Nam cũng dám đánh, anh nói xem tôi có dám động tới anh hay không?"

"Con mẹ nó anh nếu là dám đụng đến tôi một cọng lông, Lục gia chúng tôi khẳng định sẽ không bỏ qua cho anh."

Lâm Dật cười lắc đầu, "Đều nói người bên ngoài, đối với con nhà giàu có ý kiến không tốt, chỉ nghĩ đám người các anh khiến cho người ta kinh sợ, không ngờ xảy ra chút việc liền tìm gia trưởng trong nhà, cái gì cũng không biết làm."

Triệu Mặc mặt lạnh đứng ra "Con mẹ nó anh nói người nào ..."

"Hô thông!"

Nói còn chưa dứt lời, Lâm Dật một cước đá anh ta ra ngoài.

"Chỉ với bộ dạng này của anh cũng đừng có mà lên tiếng, gọi người có thể đánh ra đi."

Trong phòng ăn tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, ai cũng không nghĩ tới, hai nhóm người này thật sự sẽ đánh nhau.

Cái người tên là Lâm Dật này, cũng quá không theo lẽ thường xuất bài rồi.

"Đem Lục Huyền thả ra." Cố Trường Xuyên nói.

"Anh tính là cái thá gì mà nói thả thì tôi phải thả?"

"Anh là thật không muốn nể mặt mũi?"

"Nếu không?" Lâm Dật nói:

"Mỗi ngày tới lui trang bức như thế mọi người không thấy phiền à, Dù sao cũng phải chơi một ván phân định thắng thua chứ?"

Cố Trường Xuyên cười gật đầu, "Anh nói đúng, vậy chúng ta liền nghĩ một biện pháp định thắng thua đi."

"Tôi thấy chúng ta cũng không cần chọn ngày, ở chỗ này được rồi."

Cố Trường Xuyên nghiêm mặt nói:

"Ở đây không thú vị, tôi biết một chỗ anh có dám tới hay không?"

"Được, anh nói đi."

"Ngày mai có một bữa tiệc rượu trên biển, sẽ có một võ đài thi đấu, hai người chúng ta đánh một trận." Cố Trường Xuyên nói.

"Được, anh đã đề nghị như vậy rồi thì chúng ta cùng nhau chơi đùa một chút đi."

Lâm Dật vỗ bụi trên người, "Tôi thấy ăn như vậy cũng được rồi, chúng ta đi thôi."

Dưới con mắt của mọi người, đám người Lâm Dật giống trống khua chiêng đi vào thang máy.

Mà Cố Trường Xuyên với Triệu Mặc bên này, vẻ mặt chật vật xấu hổ.

"Cố lão đại, anh vừa nãy làm sao không giáo huấn anh ta một trận!" Triệu Mặc hung hãn nói.

"Chỗ này quá ít người, giáo huấn anh ta một trận cũng chẳng có ý nghĩa gì." Cố Trường Xuyên nói:

"Lão tứ, như thế nào."

"Không có chuyện gì." Lục Huyền nói:

"Tôi có chút đánh giá thấp tiểu tử kia, khí lực là thật lớn, bằng không tôi cũng không thể chật vật như vậy."

"Khẳng định, nếu như không có chút nội tình, anh ta cũng không dám lớn lối như vậy." Cố Trường Xuyên nói:

"Rất rõ ràng là có luyện qua, cậu đánh không lại anh ta cũng bình thường."

Nói xong, Cố Trường Xuyên vỗ vai Lục Huyền, "Chuyện ngày hôm trước tiên nhịn một chút, ngày mai tôi giúp cậu xả giận."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 777.

Chương 778. Tôi Thật Sự Rất Khó Từ Chối

Đi ra khỏi nhà hàng, nhóm người đến phòng của Lâm Dật.

"Anh Lâm, anh có vẻ như có chút xúc động rồi."

Cao Tông Nguyên mặt lộ vẻ khó xử, "Cố Trường Xuyên là người thật sự có tài, cũng rất là tàn nhẫn."

"Có bao nhiêu tàn nhẫn?"

"Mười tôi cộng thêm mười anh Tần, đều đánh không lại người ta một cái tay."

"Mẹ kiếp, so sánh với chính mình là được rồi, đừng kéo tôi vào, tôi khi còn bé có luyện qua Taekwondo."

"Taekwondo tính là cái gì? Tôi giờ sau còn luyện qua tán đả đấy, hiện tại cũng không hết con bê sao."

"Anh ta cắn thuốc à? Sao lại mạnh như vậy?"

"Quân lữ thế gia, từ nhỏ đã luyện cái này, tố chất thân thể siêu cấp trâu bò." Cao Tông Nguyên nói:

"Nghe nói ngay cả phụ nữ cũng chưa hề ngủ qua, cậu nói thử xem có mãnh liệt hay không."

"Nếu như cậu đơn thuần nói chưa ngủ với phụ nữ bao giờ, việc này vậy thật là rất ngưu bức."

"Chính xác trăm phần trăm, tôi thật sự đã nghe nhiều người nói qua, việc này hẳn là không sai được."

"Vậy vật kia của anh ta có ích lợi gì, không phải thành đồ trưng bày luôn sao?"

Ba người nhìn Trương Hiểu Du, nhìn đến nổi cô ấy thấy lạnh sống lưng.

"Ba người các anh nhìn tôi như vậy làm gì? Tôi nói cũng không sai."

"Xác thực không sai, nhưng lời này từ trong miệng cô nói ra, làm sao lại có điểm không đúng đây này." Cao Tông Nguyên nói.

"Ách ..." Trương Hiểu Du ngượng ngùng cười rộ lên, "Tha thứ cho tôi là hoạt náo viên, thích mồm mép, chúng ta nói chuyện cởi mở, các anh không nên coi tôi là một người phụ nữ."

"Được rồi được rồi, không nói đến cái này nữa." Tần Hán nói:

"Lão Lâm, tôi biết thân thủ của cậu tốt, nhưng cậu lần này xác thực phải cẩn thận một chút, Cố Trường Xuyên thực chiến tốt, đừng để lật xe."

"Vấn đề không lớn, các cậu cũng đừng có lo lắng chuyện này, trong lòng tự tôi nắm chắc."

Lâm Dật cũng không biết trình độ của Cố Trường Xuyên.

Nhưng Tần Hán với Cao Tông Nguyên đều đã nói như vậy, trình độ khẳng định không sai.

Nhưng suy đi nghĩ lại, Lâm Dật từ đầu đến cuối đều cảm thấy, cho dù thực lực của anh ta mạnh hơn, cũng sẽ không bằng Mạc Hồng Sơn.

Nếu như anh ta giống như mình, đều nắm giữ hai loại phương thức phát lực.

Đoán chừng cũng sẽ không gặp ở chỗ này, nhất định sẽ cường điệu bồi dưỡng, không thể khiến anh ta ở bên ngoài lông nhông khắp nơi.

Tổng hợp những điều kiện này, đối phó với người có trình độ như Cố Trường Xuyên, hẳn là cũng không thành vấn đề.

"Được, cậu đã nói không thành vấn đề, vậy thì liền hết chuyện." Tần Hán đứng dậy chào:

"Đi thôi, tôi đã đặt chỗ tại quán bar rồi, qua đi chơi một lát."

Đoàn người ra ngoài, hướng về thang máy đi đến, phía sau, Cao Tông Nguyên gọi Lâm Dật lại.

"Anh Lâm ..."

"Sao thế."

"Anh tới đây, tôi có chút chuyện muốn nói với anh." Cao Tông Nguyên nói như một tên trộm.

Lâm Dật thả chậm bước chân, cùng với Cao Tông Nguyên song song đi cùng nhau.

"Chuyện gì?"

"Tôi đã gửi tin nhắn cho Viện Viện, nhưng mà cô ấy sao đối với tôi phớt lờ đi."

"Các cậu bình thường nói chuyện gì?"

"Xin chào, cô bao nhiêu tuổi, nhà cô ở đâu, đi làm có mệt hay không, uống nhiều nước nóng ..."

"Chờ đã, cậu nói những thứ này thôi à?"

"Đúng vậy." Cao Tông Nguyên trả lời như điều hiển nhiên: "Tôi lần này rất là nghiêm túc, cho nên muốn chân thành một chút."

"Cô ấy không kéo cậu vào danh sách đen?"

"Không có."

"Vậy chắc là là yêu mến rồi."

"Hả? Cái này cùng với yêu mến có quan hệ gì?"

"Nhìn vào chủ đề của cậu nói chuyện như người bị thiểu năng, ai mẹ nó có hứng thú nói chuyện với cậu chứ."

"Nhưng anh không cảm thấy là tôi rất chân thành sao?"

"Chân thành cái mấy cái lông, chân thành có làm cơm ăn được không?"

"Hai chúng tôi cũng không quen thuộc, trừ cái đó ra, cũng không có cái gì tốt để nói chuyện."

"Nếu cô ấy nói đau bụng, cậu sẽ đưa cho cô ấy chút nước nóng, cô ấy nói mệt mỏi, cậu liền dẫn cô ấy đi Đại Bảo Kiếm chơi, mỗi ngày nói mấy cái rắm đó, làm sao cũng có chút hành động thực tế mới được chứ."

"Anh Lâm, ý của anh không phải là cô ấy muốn làm cái gì, tôi liền cùng cô ấy làm cái đó sao?"

"Đúng, chính là cái ý tứ này, mỗi ngày cứ nhắn tin qua lại, có thể hết tịch mịch sao."

"Cảm ơn anh Lâm, tôi hiểu rồi."

"Các cậu nói chuyện phiếm, nhưng đừng bán đứng tôi, tôi nói với Kỷ Khuynh Nhan chúng ta đang nước Mỹ đấy."

"Anh Lâm yên tâm, tôi hiểu rõ mà."

Cao Tông Nguyên lấy điện thoại ra, hứng thú vội vàng gửi tin nhắn cho Hà Viện Viện.

"Lão Cao, cậu cười bựa như vậy làm gì." Tần Hán hỏi.

"Không phải cậu đã nghe hết rồi sao, cợt nhả gì đấy." Lâm Dật nói.

Đối mặt hai người nói móc, Cao Tông Nguyên vậy mà bất giác không để ý tới, như một người ngớ ngẩn.

Cùng lúc này Lâm Dật vô duyên vô cớ hắt xì mấy cái.

Cũng ở trong lòng lẩm bẩm một câu, "Là có người nhớ mình rồi sao?"

Từ thang máy bước xuống, một nhóm bốn người, trực tiếp đi tới cửa lớn.

"Anh Lâm." Cao Tông Nguyên lại từ phía sau gọi Lâm Dật lại.

"Sao? Được rồi." Lâm Dật đi tới nói.

"Tôi muốn hỏi anh chuyện này." Cao Tông Nguyên nói nhỏ: "Anh sống đủ rồi sao?"

"Mẹ kiếp, con mẹ nó cậu muốn làm cái gì?"

"Anh vừa nãy không phải nói sao, cô ấy muốn làm cái gì, tôi liền cùng cô ấy đi làm, biểu lộ ra thành ý của mình."

"Đúng."

"Nhưng Viện Viện nói với tôi, cô ấy hiện tại chuyện muốn làm nhất chính là giết chết anh."

"Trời ạ Hà Viện Viện."

"Anh Lâm anh biết không, vừa nãy khi anh nhắc nhở tôi, tôi phát hiện, đề tài nói chuyện trước đó của tôi cùng với cô ấy, quả thật có chút vấn đề." Cao Tông Nguyên nói:

"Nhưng cho đến khi nói đến đề tài làm thế nào để giết chết anh, chậm rãi lại như mở ra máy hát như thế, tin nhắn của tôi về cơ bản được trả lời trong vòng mấy giây. Cái cảm giác này đặc biệt sảng khoái, tôi cảm thấy hình như mình đang yêu rồi."

"Cậu đang yêu? Nhưng sao đề tài nói chuyện lại đặt biệt xoay quanh vấn đề hỏa táng vậy."

"Anh Lâm, nếu không anh kính dâng một cái, để cho tôi đánh một trận." Cao Tông Nguyên nói:

"Đoán chừng làm như thế, quan hệ của hai chúng tôi sẽ có bước tiến triển nhảy vọt."

"Trời ạ."

Leng keng leng keng ——

Lâm Dật mới vừa muốn nổi đóa thì điện thoại trong túi vang lên.

Phát hiện là dãy số lạ.

"Lâm tiên sinh, đang bận ư?"

"Cô là ai?"

"Trước tiên tôi xin tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Mitsui Paint, trưởng nữ của gia tộc Mitsui, ngài hiện tại có rảnh không thuận tiện cùng tôi trò chuyện vài câu được không?"

"Người Đảo quốc? Tiếng Trung nói tốt như vậy?"

"Tôi từng đọc sách ở Yến đại, cho nên tiếng Trung cũng rất tốt." Mitsui Paint nói:

"Trùng hợp ngài cũng đang Đảo Á Loan, có thể cho tôi một cơ hội gặp mặt không?"

"Điều này e rằng là không được, tôi có hẹn tiểu tỷ tỷ nhảy disco, hôm nào khác đi."

"Những son phấn tục tằng kia, cũng xứng vào mắt Lâm tiên sinh sao?"

"Hết cách rồi, tôi là một người thô tục, liền yêu thích trước sau lồi lõm."

"Tôi 72 E."

"Cô ở đâu?"

"Chính là khách sạn anh đang ở, số phòng 1616."

"Sau năm phút nữa tôi đến."

Cúp điện thoại, Tần Hán quay đầu lại hỏi:

"Có chuyện gì sao?"

"Có một em gái mời tôi đến phòng cô ấy, không thể đi cùng các cậu được rồi."

"Mẹ kiếp không phải chứ, cậu không phải nói mình là một người kén chọn sao."

"Hơn nữa tôi vừa nãy nghe nói, người gọi điện thoại cho anh, còn là người đảo quốc?" Cao Tông Nguyên nói.

"Ừm, đúng vậy."

"Trước đây anh không phải nói, sẽ không chiếm tiện nghi của người nước ngoài sao?"

"Đối phương 72E, tôi thật sự rất khó có thể từ chối."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 778.

Chương 779. Vì Nước Làm Vẻ Vang

“Giời ạ, vậy không phải giống như quả bóng chuyền rồi sao?"

"Cũng gần giống như vậy."

Trương Hiểu Du nhìn mình, ngay cả phụ nữ ở đảo quốc cô cũng không bằng sao?

"Được rồi, trước tiên không nói với các cậu nữa." Lâm Dật phất tay một cái, "Tôi đi trước, lúc tới quán bar, hai người các cậu nhớ che chở cho Hiểu Du."

"Yên tâm."

Lâm Dật gật đầu, xoay người hướng về thang máy đi đến.

…

Thiết kế của phòng 1616 rất khác so với những phòng khác.

Bàn trà màu gỗ cà phê, thảm vàng nhạt, bình phong màu trắng gần như trong suốt, cùng với nhiều loại trang trí kiểu Nhật khác nhau, làm cho bên trong và bên ngoài phòng như hai thế giới.

Sở dĩ có thiết kế như vậy, cũng không phải khách sạn nguyên bản là có.

Mà là do người trong gia tộc Mitsui vào ở sau đó cố ý đổi.

Chủ yếu là vì thuận tiện tiếp khách, giới thiệu nền văn hóa độc đáo của đảo quốc.

Đảo quốc đã thực sự kiểm soát các chi tiết nhỏ này đến mức thái quá.

Tại hai bên bàn vuông nhỏ có một nam một nữ đang ngồi.

Người phụ nữ mặc váy quây màu đen, da thịt trắng nõn, tóc chải lên kiểu điển hình Trung Quốc, nếu như không phải đoan trang quỳ ngồi ở chỗ đó, thì cùng với phụ nữ Trung Quốc giống nhau như đúc.

Đối diện với người phụ nữ đang ngồi quỳ gối là một người đàn ông mặc tây trang màu đen, vóc dáng không cao lắm, để tóc dài, biểu hiện nôn nóng.

Người phụ nữ tên là Mitsui Paint, là trưởng nữ nhà Mitsui.

Người đàn ông đối diện cô ấy tên là Mitsui One, là cháu trai của Mitsui Yushi.

"Chị, em cảm thấy người đàn ông Trung Quốc tên là Lâm Dật kia, sẽ không dễ dàng đáp ứng chúng ta. Em cảm thấy có thể chọn áp dụng thủ đoạn đặt biệt." Mitsui One nói.

"Thủ đoạn đặc biệt?"

"Anh ta là một doanh nhân có tiếng ở Trung Quốc, em cho rằng làm như vậy là thích hợp sao?"

"Nhưng so cùng với gia tộc Mitsui, công ty của anh ta cũng không đáng nhắc tới." Mitsui One nói.

"Nếu như cho em cơ hội, trong thời gian hai năm, em có thể làm cho giá trị bản thân của anh chém ngang hông. Cho nên em cũng không để ý đến thân phận doanh nhân của anh ta."

"Sau đó thì sao, em còn muốn nói điều gì."

"Ông nội em trước đó cũng đã mời qua anh ta, nhưng anh ta vẫn thờ ơ không động lòng. Đối với những người như vậy, không cần thiết phải cùng nói chuyện." Mitsui One nói:

"Có thể nói thẳng với anh ta, nếu như không đồng ý, thì chúng ta liền động thủ với công ty của anh ta, em không tin anh ta có thể chịu đựng được."

"One, Lâm tiên sinh sắp tới, em lui xuống trước đi." Mitsui Paint nói.

"Em biết rồi."

Mitsui One không nói nhảm nữa, đứng dậy cúi người với Mitsui Paint một cái sau đó lui ra khỏi gian phòng.

Mitsui Paint mặt không thay đổi lắc đầu một cái, tự lẩm bẩm:

"Nếu như anh ta thực sự là dễ dàng bị đánh bại như vậy, thì làm gì với cái tuổi như thế này đã có thể có khối tài sản mà người khác có tích lũy cả thế kỷ cũng chưa chắc có được."

Cũng không lâu sau, cửa phòng lần nữa vang lên, Mitsui Paint đứng dậy, tự mình mở cửa phòng ra.

Sau khi cửa mở, Lâm Dật cúi đầu liếc nhìn.

"Mitsui Paints phải không?"

Mitsui Paints khom mình hành lễ, "Tôi chính là Mitsui Paints, ngưỡng mộ đại danh của Lâm tiên sinh đã lâu, hân hạnh được gặp."

"Cô không phải nói mình là 72E sao? Cô như này nhiều lắm 39B, chênh lệch rất là lớn đó."

"Ách ..."

Mitsui Paints trực tiếp sửng sốt, bởi vì bị Lâm Dật đoán đúng.

"Thực sự có lỗi với Lâm tiên sinh, vì nhìn thấy ngài, tôi hơi mất bình tĩnh." Mitsui Paints cúi chào nói.

Ngay lập tức, Mitsui Paints mở cửa, còn làm ra dấu tay xin mời, làm Lâm Dật muốn đi đều không đi được rồi.

Lâm Dật đi tới, trong phòng có mùi vị trà nhàn nhạt, cho người khác một loại cảm giác an tâm.

Nhập gia tùy tục, Lâm Dật ngồi xếp bằng trên mặt đất, mà Mitsui Paints, thì quỳ ngồi xuống một bên, rót một chén trà cho Lâm Dật.

"Đây là Ngọc Lộ tôi cố ý mang tới từ quê hương, Lâm tiên sinh nếm thử, xem có hợp khẩu vị hay không."

"Nhà bán thanh tú với người mua thanh tú không giống nhau, trà này cho dù uống tốt, cũng cảm thấy vô vị."

Mitsui Paints lần nữa đứng dậy cúi đầu lần nữa, "Tôi xin lỗi Lâm tiên sinh, hi vọng ngài có thể tha thứ cho khuyết điểm này của tôi."

"Đừng cúi đầu như vậy." Lâm Dật nói:

"Cô tìm tôi có chuyện gì? Đợi lát nữa tôi còn phải cùng với tiểu tỷ tỷ nhảy disco nữa đấy."

"Nghe nói sở nghiên cứu Long Tâm dưới cờ Lâm tiên sinh đang nghiên cứu phát minh về chip. Gia tộc Mitsui của chúng tôi vừa vặn cũng có kinh doanh trong lĩnh vực này, cho nên muốn cùng Lâm tiên sinh triển khai hợp tác. Vì vậy tôi đặc biệt mời Lâm tiên sinh tới nơi này trò chuyện một chút."

"Tôi cảm thấy chúng ta vẫn là cẩn thận một chút tốt hơn." Lâm Dật nói:

"Tuy rằng tập đoàn Lăng Vân quy mô cũng tạm được, nhưng cùng với tập đoàn Mitsui so ra còn không coi vào đâu. Cô chạy tới nói với tôi muốn hợp tác, việc này đều có điểm lừa mình dối người rồi."

"Lẽ nào Lâm tiên sinh không tin thành ý của tôi sao?"

"Tin tưởng, nhưng tôi không chịu trách nhiệm về việc kinh doanh của Long Tâm, cô tìm tôi nói chuyện cũng vô dụng. Tôi có thể tìm người liên hệ lại với cô, cho nên hai chúng ta lúc này cũng không có gì để nói cả."

Đôi mi thanh tú của Mitsui Paints cau lại, lại giúp Lâm Dật rót đầy chén trà.

"Vậy tôi sẽ trực tiếp nói cho anh biết."

Mitsui Paints đoan trang ngồi quỳ gối ở trước mặt Lâm Dật.

"Ông nội thứ hai của tôi Mitsui Yushi, đã cùng với anh nói về chuyện này rồi, gia tộc của tôi muốn thành lập một phòng thí nghiệm sinh học. Chúng tôi muốn mời Lâm tiên sinh hợp tác, mỗi người chiếm 50% cổ phần, không biết ý của Lâm tiên sinh như thế nào."

"Tập đoàn Mitsui của các cô chắc cũng không thiếu chút tiền này?"

"Chúng tôi cũng không coi trọng tiền, mà là vì tương lai mà tính toán."

"Tương lai mà cô đang đề cập đến là gì?"

"Thực sự xin lỗi Lâm tiên sinh, những điều này có thể liên quan đến thông tin cơ mật, tôi không có cách nào tiết lộ cho anh biết được."

Mitsui Paints mặt mỉm cười, "Nhưng nếu như Lâm tiên sinh nguyện ý hợp tác với chúng tôi, tôi biết gì sẽ nói nấy, cùng Lâm tiên sinh trình bày hợp tác phương diện tương quan công việc, không biết ý Lâm tiên sinh như thế nào?"

Lâm Dật cầm cái chén nhỏ, thổi một luồng khí trắng lên đó.

"Cô là đang nói điều kiện với tôi ư? Vẫn là cô cảm thấy mình đối với tôi có sức hấp dẫn rất mạnh để cho tôi nguyện ý ngồi xuống cùng cô ở đây uống trà à?"

Động tác của Mitsui Paints dừng lại, không nghĩ đến người đàn ông này nói trở mặt liền trở mặt, một chút tình cảm cũng không lưu lại.

"Đây là một phòng thí nghiệm sinh học, chủ yếu tham gia nghiên cứu và phát triển gen tế bào, mà Lâm tiên sinh là chuyên gia trong lĩnh vực này, có được những bài thuốc thần kỳ của Trung Quốc. Đây là những thứ mà chúng tôi còn thiếu, cho nên mới muốn cùng Lâm tiên sinh cùng nhau hợp tác."

"Chỉ có thế?"

"Tôi chỉ có thể tiết lộ nhiều như vậy, hi vọng Lâm tiên sinh có thể hiểu, cũng hi vọng Lâm tiên sinh có thể thận trọng cân nhắc, chúng tôi là mang theo thành ý tuyệt đối mà tới." Mitsui Paints khom người nói:

"Chỉ cần không phải yêu cầu gì quá phận, chúng tôi bên này cũng có thể thỏa mãn Lâm tiên sinh, hi vọng ngài không cự tuyệt."

Lâm Dật vuốt cái chén nhỏ trong tay, cười khanh khách nhìn Mitsui Paints.

"Hợp tác hay gì đó, tôi cũng không ngại, nhưng hiện tại tôi cái gì cũng không thiếu, các cô có thể cho tôi đồ vật gì? Tôi cũng không cần, cho nên tôi không nghĩ ra lý do tại sao phải hợp tác với các cô."

"Tôi biết, Lâm tiên sinh ở Trung Quốc như mặt trời giữa trưa, danh vọng, của cải, thậm chí là phụ nữ, anh cũng không thiếu, nhưng có một điều Lâm tiên sinh phải hiểu, mỗi người phụ nữ đều là không giống nhau."

"Hả? Cô có ý gì?"

Mitsui Paints chậm rãi đứng dậy, ung dung thong thả cởi chiếc váy đen của mình ra.

"Nếu như Lâm tiên sinh nguyện ý, tôi tin tưởng tôi có thể cho anh cảm giác không giống nhau. Dùng cách nói của đàn ông Trung Quốc, cái này gọi là vì nước làm vẻ vang."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 779.

Chương 780. Chung Cực Thói Quen

“Cô ngay cả cái này cũng biết? Chuyên gia à?"

"Tôi từng sống ở Trung Quốc sáu năm, đối với thói quen sinh hoạt ở nơi này rất hiểu rõ."

Mặc dù chỉ mặc nội y đứng trước mặt Lâm Dật.

Nhưng vẻ mặt của Mitsui Paints lại không chút hoang mang, ung dung không vội mà đáp trả vấn đề của Lâm Dật.

"Lúc trước tôi còn đi học, có rất nhiều nam sinh theo đuổi tôi, bọn họ nói, nếu như đem tôi bắt tới tay, cũng thành công kéo đến trên giường, như thế chính là vì nước làm vẻ vang, cho nên bắt đầu từ lúc đó, tôi liền nhớ kỹ cái từ này."

Lâm Dật đứng dậy, nhìn Mitsui Paints như đang ngắm nhìn con mồi.

"Khuôn mặt của cô cũng rất tốt, vóc người cũng không tệ. Nhưng đối với tôi, cô không có sức hấp dẫn lớn đến như vậy." Lâm Dật nói:

"Bà xã của tôi so với cô còn xinh đẹp hơn."

Nói xong câu cuối, Lâm Dật xoay người rời đi.

Nhưng vào lúc này, Mitsui Paints lại bắt được tay của anh, đặt ở trước ngực của mình.

"Lẽ nào Lâm tiên sinh thật sự thờ ơ, không động lòng sao."

Lâm Dật nhíu mày, thuận tiện ngắt hai lần.

"Tôi nghĩ là Lâm tiên sinh đã động tâm."

"Không mềm như vợ của tôi, hơn nữa tôi cảm thấy hình như có một cục u ở trong đó, tôi kiến nghị cô đi bệnh viện kiểm tra qua đi."

Nói xong, Lâm Dật xoay người rời đi để lại Mitsui Paints sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Cạch cạch một tiếng.

Bên trong gian phòng yên tĩnh lại, nửa phút sau, Mitsui Paints còn chưa có lấy lại tinh thần.

Đối mặt với một người phụ nữ đưa tới cửa, anh ta vậy mà có thể bình tĩnh như nước, định lực của anh ta làm sao tốt như thế?

Trên thực tế, cũng không phải Lâm Dật chính nhân quân tử.

Chỉ là anh đối với số đo nhỏ, hoàn toàn không có chút hứng thú nào.

Kỷ Khuynh Nhan, Lương Nhược Hư, Lý Sở Hàm, Vương Oánh... tùy tiện lấy ra một người cũng có thể hơn cô ta.

Lâm Dật rời đi không bao lâu, cửa phòng Mitsui Paints bị gõ.

"Vào đi." Sau khi mặc quần áo tử tế, Mitsui Paints nói.

Mitsui One đẩy cửa mà vào.

"Chị, anh ta nói như thế nào, có đáp ứng với chúng ta không?"

Mitsui Paints lắc đầu một cái, "Không, anh ta hoàn toàn từ chối."

Mitsui One nguyên bản còn có một tia mong đợi, sau khi nghe xong thì sắc mặt lạnh xuống.

"Em liền đoán được sẽ là kết quả như thế này mà, người này quá không biết cân nhắc rồi, em cảm thấy chúng ta hẳn là áp dụng một ít thủ đoạn cần thiết đối phó anh ta đi."

Mitsui Paints nhìn One.

"Chuyện này chị sẽ toàn quyền phụ trách, không cần em nhúng tay vào, em chỉ cần phụ trách tốt việc kinh doanh ở Đảo Á Loan là được rồi, còn lại đều không cần em quan tâm."

Mitsui One vẻ mặt không tự nhiên, "Nhưng gia tộc phái chúng ta cùng nhau phụ trách chuyện này, em tự nhiên cũng cần phải tham dự vào, hơn nữa chuyện này cũng không thể kéo thời gian quá dài, còn phải nắm chặt xử lý mới được."

Mitsui Paints lành lạnh ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn em trai mình.

"Lẽ nào em muốn cãi lại mệnh lệnh của chị à?"

Mitsui One cảm thấy có chút trống trãi, lui về phía sau một bước.

"Em không có ý này."

"Vậy là được rồi." Mitsui Paints một tay đỡ lấy cái trán nói:

"Cũng muộn rồi, chị cần nghỉ ngơi, em cũng trở về đi."

"Vâng, em biết rồi chị."

Mitsui One không cam lòng lùi ra, cũng về tới gian phòng của mình.

Ngay khi đóng cửa phòng, Mitsui One lấy điện thoại ra, bấm gọi điện thoại cho ông nội của mình Mitsui Yushi.

"Ông nội, mọi chuyện tiến triển không thuận lợi, người kia cũng không hề đáp ứng thỉnh cầu của chúng ta."

Đầu dây bên kia Mitsui Yushi đã trầm mặc mấy giây.

"Đối phương là nói như thế nào?"

"Chị đem con đuổi ra ngoài, cũng không cho con tham dự vào lúc nói chuyện." Mitsui One nói:

"Hơn nữa chị ấy mới vừa rồi còn nói với con, chỉ để cho con phụ trách về công việc kinh doanh trên Đảo Á Loan bên này, không cho con tham dự vào trong chuyện này."

"Ý đồ của chị con rất rõ ràng, muốn nuốt một mình công lao lần này." Mitsui Yushi nói.

"Không sai, cho nên con cũng không muốn làm với chị ấy nữa, bằng không chúng ta ngay cả cơ hội để có địa vị trong gia tộc cũng không có."

"Con có tính toán gì sao."

"Con cảm thấy lần này anh ta cự tuyệt, đối với chúng ta là một chuyện tốt, như vậy con liền có cơ hội lén lút xử lý chuyện này."

"Được, vậy con hiện tại cứ âm thầm lén lút xử lý chuyện này, tận lực không nên cùng Mitsui Paints phát sinh qua nhiều xung đột." Mitsui Yushi nói:

"Nhớ kỹ, cho dù anh ta không đồng ý cũng không liên quan, chỉ cần có thể nắm được thành quả tương quan của anh ta, cũng là có thể."

"Con biết rồi, ông nội yên tâm."

"Có chuyện gì không xử lý được, nhớ rõ thương lượng với ông trước."

"Con biết rồi ông nội."

...

Từ phòng của Mitsui Paints đi ra, Lâm Dật không đi đến quán bar, mà là về gian phòng của mình.

Anh luôn cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ.

Tuy rằng năng lực của mình có chút nghịch thiên, nhưng còn chưa tới mức để cho bọn họ tự hạ thấp để hợp tác.

Đặc biệt là Mitsui Paints, cô ấy là trưởng nữ của gia tộc Mitsui, mọi hành động đều đại diện cho tập đoàn Mitsui.

Nhưng cô ta vì lôi kéo mình nhập bọn, thậm chí ngay cả thân thể của mình đều có thể trả giá.

Nguyên nhân chỉ có hai cái.

Hoặc là cô ta là một người phụ nữ phóng đãng, ai cũng có thể ngủ.

Hoặc là chính là cái hạng mục này vô cùng quan trọng, quan trọng đến mức có thể thao túng vận mệnh của tập đoàn Mitsui.

Bằng không lấy thân phận và địa vị của cô ta, căn bản không thể làm như vậy được.

Suy đi nghĩ lại, Lâm Dật cảm thấy loại khá năng thứ hai vô cùng lớn.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt Lâm Dật trở nên nghiêm túc.

Anh luôn cảm thấy, tập đoàn Mitsui sẽ không bỏ qua dễ như vậy, nói không chừng về sau, sẽ còn tìm cơ hội trên đầu mình.

Lần đầu tiên là Mitsui Yushi, lần thứ hai là Mitsui Paints.

Cũng không biết lần thứ ba, bọn họ sẽ phái ai tới làm thuyết khách.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật đứng dậy xoay lưng.

Đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó cùng Kỷ Khuynh Nhan nói chuyện một lúc.

Những chuyện như hành tung, vẫn là chủ động báo cáo cho thỏa đáng.

Cái gọi là dục cầm cố túng, nói chính là cái đạo lý này rồi.

Cùng với Kỷ Khuynh Nhan nói chuyện một lúc, Lâm Dật liền cầm điện thoại di động, cùng Tô Cách chơi game.

Chơi đến hơn hai giờ sáng, mới chậm rãi xoay người, chuẩn bị ngủ.

Nhưng trước khi ngủ, Lâm Dật lấy điện thoại di động ra, chặn tất cả mọi người trong vòng bạn bè, chỉ để lại mình Kỷ Khuynh Nhan.

Anh đăng tấm ảnh tự sướng chụp ở trên máy bay vào ban ngày, sau đó lại vào internet tìm kiếm một câu thả thính siêu kinh điển.

"Anh ở trên không trung mười ngàn mét, tâm theo Vân Hải cuồn cuộn, khả năng là bởi vì anh đang nhớ em, ngủ ngon."

Sau khi chỉnh sửa xong, Lâm Dật kiểm tra một chút.

Bây giờ ở Trung Quốc đã hơn hai giờ sáng, đổi thành thời gian của nước Mỹ bên kia là đã hơn hai giờ chiều.

Mà tấm ảnh tự sướng này, đúng là mình lúc hai giờ chiều chụp được, thời gian vừa vặn ăn khớp, chọn nó k có bất kỳ sơ hở gì.

Ngoài ra, trong hình cũng chỉ có mình cùng cái ghế sau lưng, còn có ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào.

Các chi tiết nhỏ cũng rất hoàn mỹ, không có bất kỳ lỗi nào, chỉ cần không có ai mật báo, bất luận người nào cũng sẽ không phát hiện vấn đề.

Lập tức, ấn vào gửi đi.

Lâm Dật nhếch miệng cười, khi Kỷ Khuynh Nhan nhìn thấy tin nhắn vòng bạn bè này vào sáng ngày mai, cô ấy có khi sẽ khóc ròng.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật đem điện thoại di động ném qua một bên, ôm đầu đi ngủ.

Cùng lúc đó, cửa thang máy lầu tám mở ra, Trịnh Kiều uống say khướt, mang theo mười mấy người, từ trong thang máy đi ra, hướng về phòng của Nhan Từ đi tới.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 780.

Chương 781. Tôi Là Vì Tốt Cho Anh

“Lão Trịnh, người đang ở đâu, tôi hiện tại đi qua, vừa vặn tôi mượn cơ hội này tỉnh lại rượu."

Người nói chuyện là đàn ông trung niên, cùng với Trịnh Kiều kề vai sát cánh, lúc bước đi còn có chút hơi lắc lư, hiển nhiên là uống nhiều quá.

Người đàn ông này tên là Hùng Huy, anh ta là ông chủ của một công ty tư nhân, từng ở chỗ Trịnh Kiều mua qua một chiếc máy bay nhỏ.

Bởi vì mua được giá rẻ và thường xuyên qua lại nên họ trở thành bạn bè của nhau.

Trải qua chuyện ban ngày, sau đó Trịnh Kiều liền gọi điện thoại cho Hùng Huy, cũng đem chuyện đó đơn giản kể lại một lần.

Nhưng Trình Kiều không nói chuyện tình mình như thế nào, chỉ nói có người đàn ông câu dẫn bạn gái của mình.

Sau khi uống rượu, Hùng Huy liền từ bên ngoài tìm mấy người, chuẩn bị giúp Trịnh Kiều báo thù.

"Tôi cũng không biết anh ta ở đâu." Trịnh Kiều nói: "Trước đi tìm bạn gái của tôi, thì có thể hỏi thăm ra đối phương đang ở đâu rồi."

"Tôi nghe nói, bạn gái anh hình như là đạo diễn đài truyền hình à?" Hùng Huy cười híp mắt nói.

"Ừm, không sai."

"Có bạn trai ưu tú như vậy, cô ta còn ra ngoài tìm người khác, người phụ nữ như vậy cũng không nên cần nữa."

"Anh Huy, không phải như anh nghĩ đâu, bạn gái của tôi không làm ra việc như vậy."

Trịnh Kiều không muốn để cho người khác hiểu lầm là mình bị đội nón xanh, đang cực lực giải thích chuyện này.

Hùng Huy vỗ vai Trịnh Kiều, dùng giọng điệu như người từng trải qua, nói:

"Tôi cũng không tin, nếu như hai người bọn họ thật sự không có gì, còn có thể trơ mắt nhìn cậu bị đánh sao?"

Vẻ mặt Trịnh Kiều quẫn bách, muốn giải thích lại không biết làm sao trả lời.

Trịnh Kiều mặc dù không phải chính nhân quân tử, cũng làm loạn ám muội, nhưng cùng với người như Hùng Huy so ra, vẫn là Tiểu Vu thấy Đại Vu.

Ngay cả mưa bụi cũng không bằng.

"Nghe tôi nói, người phụ nữ như vậy không được." Hùng Huy ôm vai Trịnh Kiều nói:

"Nếu như nói, hôm nay không chỉ có muốn giáo huấn người đàn ông kia, bạn gái kia của cậu cũng không thể dễ dàng buông tha, phải để cho đôi cẩu nam nữ đó ghi nhớ thật sâu!"

Sắc mặt Trịnh Kiều thay đổi, "Anh Huy, anh đây là muốn..."

"Nghe anh khuyên một câu, có hàng ngàn phụ nữ, không được thì liền đổi."

Nói xong, Hùng Huy lộ ra một ý cười xấu xa, "Nhưng trước khi đổi, làm sao cũng phải để cho cô ta nếm thử chút vị đắng, cậu nói có đúng hay không? Nếu không cậu liền bị đánh uổng sao?"

"Thế nhưng ..."

"Cậu không suy nghĩ, cậu là người có phẩm chất cao lại bị một tên hoạt náo viên rắm chó đánh, cậu không cảm thấy việc này rất mất mặt sao?" Hùng Huy nói:

"Còn có, cô ta lại vì một cái hoạt náo viên rắm chó mà bỏ rơi cậu, người phụ nữ như vậy có xứng đáng với cậu không, sẽ cùng cậu tiếp tục sống sao. Cô ta chính là cái loại tiện nhân dâm loạn mà thôi, căn bản không đáng giá để cậu đối xử như thế, cho nên cậu không cần che chở cho cô ta làm gì, không bằng để cho lão ca giúp cậu dạy dỗ, cho cậu thấy rõ cô ta là cái hạng người gì."

Rượu cồn lên não Trịnh Kiều, biểu lộ cũng trở nên nham hiểm lên.

Anh cũng cảm thấy oan ức và không cam lòng.

Những điều kiện của mình, đều so với hoạt náo viên rắm chó kia tốt hơn vạn lần, cô ấy có tư cách gì vứt bỏ mình!

"Đi! Đi tìm cô ấy trước, trước hết thu thập con khốn rác rưỡi kia!"

Hùng Huy bắt đầu cười ha hả, "Đi, lão ca dẫn cậu đi báo thù!"

Trịnh Kiều dẫn đầu, một đám người sải bước đi tới cửa phòng Nhan Từ.

Trịnh Kiều vừa muốn gõ cửa, lại bị Hùng Huy ngăn lại.

"Cậu muốn làm gì?"

"Gõ cửa."

"Đây không phải là bạn gái của cậu sao? Lẽ nào cậu không biết mật mã cửa phòng?"

"Đương nhiên biết, nhưng thời điểm này, không thể trực tiếp xông vào." Trịnh Kiều nói.

"Lão đệ, vừa nhìn là biết cậu không có kinh nghiệm." Hùng Huy nói:

"Hiện tại hai người các cậu đã mỗi người đi một ngả rồi, hơn nữa còn là hơn nửa đêm, cậu cảm thấy cô ta có thể mở cửa cho cậu không?"

"Vậy làm sao bây giờ?" Trịnh Kiều nói: "Chẳng lẽ mở khóa mật mã, vọt thẳng đi vào."

"Tất nhiên rồi, bằng không cậu ngay cả cửa cũng sẽ không cho cậu vào, lẽ nào cậu ở nơi này một mực gõ?"

"Nhưng chúng ta cứ như vậy xông vào, cũng không tốt lắm." Trịnh Kiều nói: "Vạn nhất người ta la to làm sao bây giờ?"

"La to?" Hùng Huy hừ lạnh một tiếng, "Cậu bây giờ nghe một chút, các phòng ở tầng này, cái nào không phải là những con nhà giàu la hét um sùm, cậu còn ở lại chỗ này làm chính nhân quân tử "

"Chuyện này..."

Trịnh Kiều cau mày, do dự không quyết định, đắn đo khó định.

"Cũng đã đến bước đường này rồi, cậu đừng có do dự nữa." Hùng Huy nói:

"Hiện tại liền đi vào, ai có thể biết bên trong chuyện gì xảy ra?"

Suy tư mấy giây, Trịnh Kiều nói:

"Nhưng bất kể nói thế nào, cô ấy cũng là bạn gái trước của tôi, tôi hi vọng trước tiên xử lý người đàn ông kia."

"Đó là đương nhiên, chút chuyện nhỏ này, tôi khẳng định giúp cậu xử lý tốt! Sẽ đánh anh ta ngay cả mẹ nó cũng không nhận ra anh ta!"

"Vậy trước tiên cảm ơn anh Huy."

Nói xong, Trịnh Kiều nhập mật mã cửa phòng Nhan Từ, cạch cạch một tiếng, đẩy cửa mà vào.

Thế nhưng, lúc mấy người tiến vào gian phòng của Nhan Từ, phát hiện bên trong không có một bóng người.

Hơn nữa trong phòng gọn gàng, ngăn nắp dường như căn bản không có người ở qua.

"Hả? Người đâu?"

Hùng Huy sững sờ cả người.

Vốn tưởng rằng lúc này đi vào, có thể nhìn thấy một màn hương diễm, không nghĩ tới lại không có một bóng người?

"Này tình huống thế nào? Lẽ nào đi rồi?"

"Không thể nào." Trịnh Kiều nói ra:

"Gian phòng là tôi đặt, nếu như trả phòng, tôi sẽ nhận được thông báo, hơn nữa nơi này còn có đồ vật của cô ấy, không thể đi rồi."

"Đây là sao." Hùng Huy lẩm bẩm một câu, "Cũng không thể ở trong căn phòng với người đàn ông kia đấy chứ?"

Sắc mặt Trịnh Kiều khó coi, hai tay nắm chặt thành quyền, quả thật có khả năng này.

"Các anh là ai, ở phòng tôi làm gì?!"

Nghe được có người sau lưng nói chuyện, Trịnh Kiều quay đầu lại.

Phát hiện Nhan Từ sắc mặt ửng đỏ đứng sau lưng mình, trên mặt còn mang theo ý lạnh.

Nhìn thấy Nhan Từ, Hùng Huy trợn mắt ngoác mồm.

Vóc người này?

Gương mặt này?

Thực sự là tuyệt!

"Người đàn ông kia ở đâu!" Trịnh Kiều lạnh lùng mà hỏi.

"Các anh nói Lâm Dật?" Nhan từ nói: "Các anh tìm anh ta làm gì."

"Cô còn hỏi tôi làm gì?" Trịnh Kiều đề cao âm điệu, "Anh ta đem tôi đánh, cô cảm thấy tôi sẽ dễ dàng quên đi sao?"

"Anh ấy không đánh anh, động thủ là bạn của anh ấy." Nhan Từ ghét bỏ nói.

"Đó cũng là do anh ta làm chủ!"

Nhan Từ càng che chở cho Lâm Dật như vậy, trong lòng Trịnh Kiều hận ý lại càng lớn!

Hai người từ trường cấp 3 liền ở cùng nhau, hơn nữa họ còn là sinh viên hàng đầu của MIT, có công việc ổn định, giờ thì tốt rồi, thế mà chạy theo một hoạt náo viên rác rưởi!

Dựa vào cái gì!

"Các anh vẫn là không nên đi, thời điểm không còn sớm, trở về ngủ đi." Nhan Từ nhàn nhạt nói.

Vốn dĩ cô muốn ngủ lại đây một đêm rồi ngày mai đi, nhưng trải qua chuyện lần này, ở lại trong căn phòng này đều cảm thấy buồn nôn.

Chính mình rõ ràng cùng với dạng người đàn ông, cùng nhau thời gian dài như vậy, thực sự là mắt bị mù.

"Nhan Từ, cô thực sự là đủ lợi hại rồi, cô vậy mà bảo vệ người đàn ông kia, tôi thực sự là nhìn lầm cô rồi!"

Nhan Từ lắc đầu một cái, "Tuy rằng chia tay, tôi cảm thấy không cần thiết trở thành kẻ thù, tôi làm như vậy, cũng là vì tốt cho anh."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 781.

Chương 782. Tôi Xem Một Chút, Tiếp Theo Đánh Người Nào

"Không cần nói những lý do đường hoàng đó."

Trịnh Kiều nói ra:

"Tôi đã dám đến đây, cũng không sợ người khác nhận ra thân phận của tôi. Nếu như hôm nay không giáo huấn hắn một trận, thì tôi không phải là họ Trịnh!"

Nhan Từ vẫn ôm hai tay trước ngực, thở ra một hơi thật sâu.

"Đừng tùy hứng như vậy, tất cả mọi người là người trưởng thành rồi, tính khí đùa nghịch giống như trẻ con thì thật không có ý nghĩa."

"Đến bây giờ cô còn che chở cho hắn! Hắn cũng chỉ là một cái hoạt náo viên nghèo mạt rệp, chỗ nào có thể sánh được với tôi!"

Trịnh Kiều gầm thét như người bệnh tâm thần.

"Lão đệ nói nhỏ thôi, người phụ nữ giống như nàng cũng không cần phải nhiều lời, làm thật đi."

Hùng Huy kéo Trịnh Kiều sang một bên, nhìn qua Nhan Từ nói:

"Nhan tiểu thư, chúng tôi cũng không muốn làm khó cô, mau chóng nói cho chúng tôi biết hắn ở đâu, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"

"Vậy thì đi thôi, tôi đưa các anh đi tìm anh ta."

Nhan Từ cũng không muốn nói nhảm nữa, bọn họ đã muốn đi, thì dẫn bọn họ đi thôi.

Nhìn thấy Nhan Từ phối hợp như thế, Trịnh Kiều cười khổ một cái.

"Anh Huy, vẫn là anh có thủ đoạn, dễ nói dễ thương lượng. Tôi nói nhiều như vậy mà nàng đều thờ ơ, không nghĩ tới anh nói một câu, vậy mà nàng lập tức nghe lời."

"Nói rõ cậu lịch duyệt không bằng lão ca này."

Hùng Huy nói ra:

"Phụ nữ giống như nàng, cứ mềm là không được, nhất định phải cho nàng nếm thử đau khổ một chút."

"Chẳng lẽ là lúc trước tôi đối xử với nàng quá tốt rồi sao."

"Đúng thế, phụ nữ đều tiện giống nhau, tuyệt đối không thể cho các nàng sắc mặt tốt, nếu không sẽ cho là cậu sợ các nàng."

"Ai, tôi thật sự là nhìn lầm nàng."

Trịnh Kiều thở dài nói.

"Đừng có gấp, chờ giúp cậu xử lý xong việc này, chúng ta trở lại dạy bảo nàng, cam đoan để cậu đem lửa giận trong bụng đều phóng ra!"

"Tốt!"

Trước đó Trịnh Kiều còn có chút do dự, nhưng bây giờ sẽ không, bởi vì trong lòng của hắn tràn đầy hận ý đối với Nhan Từ.

Cũng đã nhận định nàng là một người con gái hay thay đổi lòng.

Nhan Từ đi ở phía trước, cũng không biết hai người đang nói chuyện gì.

Chỉ là đang thầm suy nghĩ ở trong lòng, mười mấy người này có đủ cho một tay Lâm Dật đánh không?

Đi thang máy đến tầng 18, Nhan Từ gõ cửa phòng 1818.

Nhưng gõ đến mấy lần cũng không thấy người đáp lại.

"Lập tức gọi điện thoại cho hắn!"

Hùng Huy nói ra.

Nhan Từ cũng không có phản bác, lấy điện thoại di động ra, bấm gọi điện thoại cho Lâm Dật.

Gọi một lần không ai nhận, Hùng Huy ra hiệu cho Nhan Từ gọi lần thứ hai.

Mà tại thời điểm gọi lần thứ hai, điện thoại có người bắt máy.

"Hơn nửa đêm gọi điện thoại cho tôi có chuyện gì?"

Lâm Dật nói ra.

"Anh ở trong phòng ngủ sao?"

"Đây là lời nói kiểu gì vậy, tôi không ở trong phòng ngủ, chẳng lẽ đi tới phòng cô sao?"

"Tôi đang ở ngoài cửa phòng của anh, có thể mở cửa cho tôi vào hay không?"

"Ngọa tào."

Lâm Dật thanh tỉnh không ít,

"Đúng lúc tôi ngủ một mình không có ý nghĩa, cô đến phòng tôi tâm sự nhân sinh đi."

Nhan Từ không có trả lời lại, trực tiếp tắt điện thoại.

Mà sắc mặt Trịnh Kiều trở nên khó coi, theo nội dung cuộc nói chuyện, là có thể nhìn ra mối quan hệ của hai người không tầm thường.

Khẳng định là có chuyện!

Mẹ nó, hôm nay tôi sẽ để cô biết sự lợi hại của Trịnh Kiều tôi!

Cùm cụp một tiếng, cửa phòng của Lâm Dật mở ra.

Lâm Dật đang muốn đưa Nhan Từ vào trong, ngoài ý muốn nhìn thấy mười mấy người đứng ở sau lưng nàng.

Còn không đợi Lâm Dật kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, bọn người Trịnh Kiều chạy vọt vào, sau đó đóng cửa phòng lại, không muốn cho Lâm Dật bất cứ cơ hội nào.

Lâm Dật đứng ở một bên, hơi giống như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

"Bây giờ hơn nửa đêm, cô đưa nhiều người như vậy đến đây là có ý gì?"

Nhan Từ nhún vai,

"Bọn họ là tới tìm anh để báo thù, tôi không ngăn được bọn họ, nên dứt khoát mang bọn họ đến đây."

"Nếu nói như vậy, người đàn bà như cô có chút thiếu suy nghĩ."

Lâm Dật nói ra:

"Mặc dù tôi còn chưa ngủ với cô, nhưng cô đã nhanh như vậy mang bạn trai cũ tới tìm tôi báo thù, thật là đáng ghét, còn có điểm thành tín hay không."

"Tôi cũng không muốn dẫn bọn họ tới, nhưng bọn họ nhất định muốn đi qua, tôi cũng không có cách nào."

"Tốt, hai người không cần lầm bà lầm bầm nữa."

Hùng Huy nhìn sang Lâm Dật, nói ra:

"Bạn của cậu đánh người anh em của tôi, sự kiện này cậu có phải cho một cái công đạo hay không."

"Ông anh bớt giận, anh muốn công đạo gì, thì cứ nói với tôi."

Lâm Dật nói ra:

"Nhìn tính tình của ông anh, chắc cũng là lão già hám sắc. Ông anh gióng trống khua chiêng tới đây, hẳn là có ý tứ đối với Nhan Từ, có cần tôi cởi sạch nàng và đưa đến trên giường của anh hay không?"

Nhan Từ liếc Lâm Dật một cái.

Miệng của người này thật đúng là gì cũng có thể nói được?

Lâm Dật ngay thẳng, ngược lại là khiếm cho Hùng Huy không kịp phản ứng.

Bên trong kịch bản hình như không viết như vậy.

Ngươi cần phải lòng đầy căm phẫn và phản kháng mới đúng chứ!

"Cậu bớt nói đi, giữ mồm giữ miệng một chút, chúng tôi không có bất kỳ ý nghĩ xấu gì đối với nàng, chỉ là đến báo thù cho người anh em của tôi thôi."

"Thật là mẹ nó con bê, một em gái eo nhỏ chân dài, ngực nở mông cong bày ra ở trước mặt mình như thế, các người đều không có ý nghĩ xấu, có phải yếu sinh lý hay không?"

"Con mẹ nó mày bớt nói nhảm lại đi, nếu như hôm nay lão tử không thu thập mày một trận, thì thật xin lỗi với huynh đệ tao!"

Hùng Huy vung tay lên, mười mấy người hắn mang theo, đều vọt tới phía trước, bao vây thành hình vòng tròn, đặt Lâm Dật đứng vào ở giữa.

"Anh bạn cũng thật là ngưu bức, mới một chút mà gọi đến nhiều người như vậy, hơn nữa cả đám đều mẹ nó một bộ dạng lớn đầu thèm ăn đòn, tôi cũng không biết đánh kẻ nào trước cho tốt."

"Mày bớt nói lời châm chọc đi, không phải mày gọi người đánh tao sao? Hôm nay, tao muốn báo thù rửa sạch mối nhục!"

Trịnh Kiều quay về phía Hùng Huy nói ra:

"Anh Huy, bây giờ lập tức ra tay đi!"

Hùng Huy gật gật đầu,

"Ra tay đi, dạy bảo hắn một trận, để cho hắn nhớ kỹ."

Vừa nói dứt lời, một người đàn ông tóc ngắn dẫn đầu lao vọt tới Lâm Dật.

Nhan Từ đạm mạc đứng ở một bên, không hề hoảng hốt chút nào.

Cùng lúc đó, Lâm Dật cũng đưa ra một bàn tay, rắn rắn chắc chắc tát vào trên khuôn mặt người đàn ông tóc ngắn.

Kẻ sau kêu thảm thiết một tiếng, bụm mặt nằm vật xuống mặt đất.

Hơn nữa trên tay còn có mấy chiếc răng bị Lâm Dật tát rụng ra.

"Cái này. . ."

Nhìn thấy tình trạng thảm thiết của người đàn ông tóc ngắn, Trịnh Kiều và Hùng Huy đều bị giật nảy mình.

Lực tay của tên này không phải quá lớn rồi?

"Gã này chắc là không có sức chiến đấu gì cả."

Lâm Dật nhìn lướt qua đám người còn lại ở đây một chút,

"Để tôi xem nào, tiếp theo nên đánh người nào."

Việc này làm cho bọn người Hùng Huy và Trịnh Kiều đều mộng bức.

Người đàn ông này lợi hại hơn so với sự tưởng tượng của mình.

Nhan Từ ngẩng đầu nhìn Lâm Dật, ánh mắt đều rơi xuống trên người hắn, còn mang theo vài phần thần thái khác.

Nàng đã từng thu qua một bộ phim tài liệu, đi đến châu Phi quay chụp về đàn sư tử ở nơi đó.

Mà vào lúc đó, có một cái ống kính đã cho Nhan Từ ấn tượng thật sâu sắc.

Một đầu sư tử hùng tráng đứng ở phía trước một con sư tử cái, nhe hàm răng nanh dữ tợn, nhìn chằm chằm đàn sói trước mặt.

Nhưng từ đầu đến cuối, đều không có một con sói nào dám xông lên, Chỉ dựa vào một thân khí thể hung hãn, đã hù chạy hơn hai mươi con sói.

Bây giờ nhìn anh ấy, thật sự vô cùng giống với con sư tử uy phong lẫm lẫm kia.

Chỉ cần anh ấy đứng ở nơi đó, là như có một vị dũng tướng một người một ngựa cản ngàn kẻ địch hung hãn.

Làm cho lòng người cảm thấy sợ hãi.

Đồng thời, cũng gọi người muốn ngừng mà không được.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 782.

Chương 783. Một Đám Trang Bức Thấp Kém, Không Thể Là Ba Người?

"Anh Huy, việc này quá dọa người, chúng tôi không dám tiếp tục."

Bao gồm cả người đàn ông tóc ngắn bị đánh ngã trước đó, mười mấy người đều xám xịt chạy ra ngoài.

Thế là chỉ còn Hùng Huy và Trịnh Kiều bị kẹt lại ở nơi này.

"Người anh em, việc này là chúng tôi sai, nhưng anh cũng ra tay đánh người rồi, coi như chúng ta thanh toán xong."

Hùng Huy vừa lùi vừa nói:

"Hơn nữa thời điểm này cũng không còn sớm, anh cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi."

Hô thông!

"Nghỉ ngơi con mẹ ngươi ấy."

Lâm Dật đá một cước vào trên người Hùng Huy, ở trên cao nhìn xuống nói ra:

"Con mẹ nó, mày làm như chỗ tao là trung tâm tắm rửa à? Nói đến là đến, nói thì đi?"

"Không, không có. . ."

Hùng Huy bưng bít lấy bụng của mình,

"Là, là tôi có mắt như mù, xin anh đừng chấp nhặt với tôi."

Lâm Dật cũng không có tâm tư so đo với Hùng Huy, quay đầu nhìn sang Trịnh Kiều.

"Thế nào, ban ngày mày bị huynh đệ của tao đánh một trận, nên tâm lý có lửa giận? Nghĩ muốn tìm đến tao để phát tiết một chút?"

"Tôi, tôi. . ."

Lâm Dật cũng đá một cước lên người Trịnh Kiều,

"Cảm thấy mình tốt nghiệp đại học MIT, đã cảm thấy hơn người một bậc rồi? Hôm nay lão tử nói cho mày biết, vì sao chịu đá phải kêu lên."

Hô thông!

Lâm Dật lại đá thêm một cú nữa, Trịnh Kiều trực tiếp bị đá văng đến cửa.

Hai tay che ngực, thậm chí còn phun ra một ngụm máu.

Hiện tại, trong đầu Trịnh Kiều chỉ tràn ngập một cái vấn đề.

Dựa vào cái gì mà chỉ đạp Hùng Huy một cước, nhưng lại đạp chính mình hai cước?

"Mau cút đi, đừng lởn vởn chướng mắt tao."

Đạt được sự đồng ý của Lâm Dật, hai người bỏ chạy trối chết.

Ở bên trong gian phòng lại trở nên an tĩnh, Lâm Dật quay đầu nhìn sang Nhan Từ.

"Đầu óc cô để lừa đá rồi sao? Ở cùng loại người hèn nhát, không ra gì nhiều năm như vậy? Chờ tới khi to bụng bị đá mới vừa lòng sao?"

"Anh chớ nói nhảm."

Nhan Từ nói ra:

"Mặc dù ở gần rất nhiều năm, nhưng tuyệt đại đa số thời gian tôi đều đi công tác, hơn nữa tôi cũng không có tùy tiện như anh nghĩ."

"Thật sự là say, cũng không biết là cái gì hấp dẫn cô nữa."

Lâm Dật đậu đen rau muống một câu,

"So với lão tử thì kém xa."

"Có mấy người đàn ông có thể so với anh."

"Cô nói như vậy, ngược lại tôi thật ra rất thích nghe."

Lâm Dật nhìn xung quanh một chút,

"Ổ chăn của tôi còn ấm nóng đấy, mời cô vào ngủ một giấc."

"Được rồi, tôi sẽ không quấy rầy nhã hứng của anh, vẫn nên đi đặt trước căn phòng mới đi."

"Tôi nói cho cô biết, qua cái thôn này không còn có nhà trọ khác(*). ”

(*)Nếu chê cái thôn này mà không nán lại vậy thì (khi đi qua rồi) sẽ không có cái nhà trọ nào để mà ở lại..

"Chờ đến khi tôi thật sự có nhu cầu ở phương diện này, khẳng định tới tìm anh, để anh là người ăn đầu tiên."

"Ngạch. . . Theo như cách nói của cô, vậy lần sau lúc gặp mặt, thì tránh không được một phen đại chiến kinh thiên động địa rồi."

Nhan Từ vuốt vuốt mãi tóc, cười nói:

"Ừm, tôi cũng thừa hiểu ám hiệu của đám đàn ông các anh, cam đoan để anh hài lòng."

"Vậy được, lúc đi ra ngoài nhớ khép cửa lại giúp tôi, đi ngủ đây."

Xoay xoay lưng, Lâm Dật bước trở về bên trong phòng ngủ, đột ngột đến mức Nhan Từ không kịp phản ứng lại.

Nhìn thấy bóng lưng Lâm Dật rời đi, Nhan Từ nhẹ cắn môi.

Nếu như anh ta chủ động một chút, chính mình chắc sẽ phóng túng một lần rồi?

Lắc đầu, Nhan Từ đè nén dục vọng bản thân xuống đáy lòng, lặng lẽ bước ra khỏi gian phòng của Lâm Dật.

Mơ mơ màng màng. . .

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Dật nghe được có người đang gõ cửa phòng.

"Nằm thảo, Hà Viện Viện, cô làm mấy cái lông gì đấy?!"

Mặc dù người bên ngoài khẳng định không phải là Hà Viện Viện, nhưng mà Lâm Dật vẫn theo thói quen lên tiếng mắng.

Mở cửa phòng, Lâm Dật sửng sốt.

Bất ngờ phát hiện, người đứng ở cửa ra vào lại là Nhan Từ.

Mà ở bên cạnh nàng còn có cả hành lý.

"Không nói rõ ngày rời đi? Trước khi đi còn muốn tạm biệt, người văn hóa như cô cũng thật coi trọng những thứ này."

"Không có."

Nhan Từ nói ra:

"Hắn đặt cho tôi một gian phòng, nhưng tôi không muốn ở. Tôi lại muốn đi đặt một gian phòng khác, nhưng mà dưới quầy lễ tân nói, gian phòng ở khách sạn đều đã đặt kín hết chỗ, hiện tại đã không còn phòng trống."

"Ngạch. . ."

Lâm Dật dừng một chút,

"Cho nên cô không muốn về gian phòng lúc đầu, mà đến chỗ này của tôi?"

"Ừm."

Nhan Từ nhàn nhạt gật đầu.

Bắt lấy cánh tay của Nhan Từ, Lâm Dật kéo nàng vào trong.

"Mẹ nó chứ, còn chờ cái gì nữa, không mau chóng tiến đến nhanh một chút."

"Anh chờ chút, tôi đi tắm đã."

. . .

Giữa trưa ngày hôm sau, Lâm Dật nghe thấy được tiếng đập cửa đông đông đông.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện đã không thấy Nhan Từ đâu.

Nhưng ở trên mặt bàn đầu giường, có thêm 1000 nhân dân tệ.

"Nằm thảo, bà nội cô."

Mắng một câu, Lâm Dật rời giường mở cửa, nhìn thấy bọn người Tần Hán đứng ở trước cửa phòng.

"Anh có chuyện gì sao? Hôm qua cũng không có đi đâu, thế nào mà muộn thế này mới ngủ dậy?"

"Tôi ở trong phòng này không được sao?!"

Lâm Dật thuận miệng nói ra.

"Nằm thảo, đây là cái gì?"

Lương Kim Minh bước về phía ghế sô-pha, cũng đột nhiên hét lên nói:

"Mẹ nó, đây là máu?"

"Mẹ nó, cạnh cửa cũng có!"

Cao Tông Nguyên cũng la lên.

Đồng loạt, ánh mắt của bốn người đều rơi xuống trên người Lâm Dật.

"Anh Lâm, anh chơi được lắm."

Trương Hiểu Du nói ra.

"Nằm thảo, các cậu.. Đợi lát nữa."

Tần Hán vội vã chạy tới phòng ngủ của Lâm Dật.

"Mẹ nó tiền, trên giường cũng có."

Lương Kim Minh giơ ngón tay cái lên,

"Anh Lâm, vẫn là anh ngưu bức, mới ban đầu tôi còn tưởng là con chim non, hiện tại xem ra hình như là tới ngày kinh rồi."

"Anh Lâm, đây là anh vượt đèn đỏ sao?"

Cao Tông Nguyên hỏi.

"Một đám thấp kém, chẳng lẽ không thể là ba người?"

Tần Hán: . . .

Lương Kim Minh: . . .

Cao Tông Nguyên: . . .

Trương Hiểu Du:

"Anh Lâm thật lợi hại."

"Được rồi, đừng chơi liều, đi ăn cơm."

Lâm Dật thay quần áo khác, sau đó một đoàn người đi ra ngoài, chuẩn bị đi ăn một chút gì đó.

Thời điểm một đoàn người đi vào nhà hàng ở tầng cao nhất, không ít người nhìn Lâm Dật với biểu lộ đều rất ý vị sâu xa, tràn đầy ý cung kính.

Thứ nhất, dạng đại thiếu gia đỉnh cấp như Tần Hán này, bất kỳ đi đến nơi nào, đều sẽ có người tới chào hỏi và lôi kéo làm quen.

Trừ cái đó ra, mọi chuyển xảy ra đêm qua, cũng để cho rất nhiều người còn nhớ rõ mồn một trước mắt.

Mặc dù Tần Hán rất ngưu bức, nhưng anh chàng đẹp trai ở bên cạnh hắn.

Hình như càng ngưu bức hơn một chút.

Hơn nữa, sự tình ước đấu giữa hai đại thiếu gia cũng được truyền ra từ đảo Á Loan.

Bọn họ tự nhiên là trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

"Tần thiếu gia, chúng ta có thể ngồi ăn cơm cùng ở chỗ này không?"

Hai nữ sinh mặc váy ngắn cầm túi xách hàng hiệu, đứng ở bên cạnh Tần Hán, thận trọng hỏi.

"Không được."

"Vậy bọn em sẽ không quấy rầy Tần thiếu."

Hai nữ sinh cũng không tức giận, nhưng lặng lẽ để lại phương thức liên lạc của mình,

"Tần thiếu gia, đây là phương thức liên lạc của bọn em. Nếu như anh nhàm chán, có thể gọi điện thoại cho bọn em."

Tần Hán gật gật đầu,

"Biết."

Đi một đợt người lại tới một đợt người, vẻn vẹn chỉ trong vài phút, đã có ba đợt người tới chào hỏi, cũng đều lưu lại danh thiếp của chính mình.

Trương Hiểu Du yên lặng ăn cơm, nàng cũng biết dụng ý của những nữ sinh này.

Nhưng mãi sau khi về từ đảo Á Loan, nàng mới hiểu được.

Ban đầu vốn cho là mình rất phóng khoáng chuyện xã hội, nhưng so sánh với những người này, thật chẳng phải là cái gì.

Cách sống của người có tiền, thật sự không phải là người bình thường có thể tưởng tượng nổi.

"Anh Lâm, em muốn hỏi chuyện này."

Trương Hiểu Du nhỏ giọng nói.

"Chuyện gì?"

"Vì sao những nữ sinh này đi tới tới lui lui, đều dùng một loại ánh mắt mập mờ nhìn em, các nàng không phải là lưỡng tính chứ?"

"Em nhìn bằng con mắt nào, mà thấy là ánh mắt mập mờ?"

"Ngạch. . . Chẳng lẽ không đúng sao?"

Cao Tông Nguyên cười ha ha lên,

"Các nàng chính là đang ghen ghét với cô, vì cái gì mà cô trước không lồi sau không vểnh lên, vậy mà có thể ngồi ở giữa bốn người chúng tôi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 783.

Chương 784. Đào Người

"Ngạch..."

Trương Hiểu Du có chút xấu hổ,

"Tôi còn tưởng rằng các cô ấy bị vẻ bề ngoài xinh đẹp của tôi chinh phục nữa chứ."

"Buổi tối hôm qua không ngủ ngon giấc sao? Ăn cơm còn nằm mơ."

"Anh Lâm, anh không nên đả kích em vậy chứ, tốt xấu gì cũng phải cho em chút lòng tin nha."

Mấy người cười lên ha hả, cảm giác mang Trương Hiểu Du đi theo cũng thật thú vị.

"Đúng rồi, không phải nói có buổi dạ tiệc ở trên du thuyền à, khi nào thì bắt đầu tổ chức?"

Lâm Dật hỏi.

"Sáu giờ tối nay lái thuyền, mười hai giờ trưa mở ra lên thuyền."

Tần Hán nói ra:

"Hơn nữa dùng chính là chiếc du thuyền Hải Tinh của bến cảng Vọng Giang."

"Tại sao còn dùng Hải Tinh, dù sao cũng phải dùng cái du thuyền càng ngưu bức hơn một chút chứ?"

"Anh đúng là đứng đấy nói chuyện không đau eo."

Tần Hán đậu đen rau muống nói:

"Chiếc Hải Tinh đã không tính kém rồi, nhiều loại du thuyền ở trong nước đều không có lớn như vậy."

"Nhưng sao tôi không có nghe thấy Tất Tùng Giang nói câu nào."

"Không phải anh vung tay giao quyền à, đoán chừng hắn toàn quyền phụ trách việc này, không có nói cho anh."

Lương Kim Minh nói ra:

"Hơn nữa tôi còn nghe nói, ngay từ đầu định hình như không phải Hải Tinh, nhưng không biết tại sao, sau cùng lại biến thành chiếc du thuyền của nhà anh."

"Dạng này không phải quá lợi rồi sao, có thể mang đến cho bến cảng Vọng Giang của anh một đợt tuyên truyền, đoán chừng sau này việc làm ăn sẽ tốt hơn."

Lâm Dật gật gật đầu, cũng không nói gì, dù sao đây cũng là chuyện tốt.

"Anh Lâm, buổi chiều chúng ta còn live streams trực tiếp sao?"

Trương Hiểu Du hỏi.

"Đương nhiên phải tiếp tục live streams, nhàn rỗi chính là nhàn rỗi."

Muốn đạt tới thành tích 10 triệu người xem trực tiếp, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cho nên cần từ từ tích lũy số lượng người xem, chỉ sợ muốn một hơi hoàn thành nhiệm vụ là chuyện không thể nào.

Một đoàn người ăn cơm nước xong xuôi, đi tới bãi biển bên cạnh bến cảng Phượng Hoàng.

Ở bãi cát cách đó không xa, có thể nhìn thấy chiếc du thuyền Hải Tinh rộng rãi, an tĩnh neo đậu ở chỗ đó.

Thật nhiều người đều đang chỉ trỏ, bên trong ánh mắt lộ ra sắc thái hướng tới, muốn đi lên tìm tòi hư thực.

Nhưng loại hoạt động đó bình thường đều là danh ngạch có hạn, cũng không phải là ai cũng có thể đi lên.

"Ông trời của ta, anh Lâm, anh nhìn dáng người của những cô gái trẻ kia xem, ngực nở mông cong thật là chuẩn."

Trương Hiểu Du liếm môi nói ra.

"80% đều là phẫu thuật ra, không có gì mà phải hâm mộ, nếu em muốn, anh có thể giúp em liên hệ bệnh viện chuyên môn."

"Vẫn là thôi đi, em cảm thấy làm như vậy sẽ có di chứng về sau, mặc dù em còn ít tuổi, nhưng vẫn rất khỏe mạnh."

"Cái này chẳng phải quá rõ ràng sao, em cũng không câu dẫn đại thiếu gia, phẫu thuật to lớn như vậy làm gì đâu."

Lâm Dật nói ra:

"Cho nên em cũng không cần phải mơ ước, bắt đầu phát live streams đi."

"Hai người các ngươi thật sự là đầy đủ nhàm chán."

Tần Hán phủi mông một cái đứng dậy, mang theo Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên, cùng nhau rời đi.

"Chúng tôi tới chỗ khác đi dạo loanh quanh, hai người các ngươi xong việc thì gọi điện thoại cho chúng tôi."

"Được, đi thôi."

Ba người Tần Hán rời đi, Lâm Dật đeo khẩu trang và kính râm sẵn sàng, chuẩn bị bắt đầu phát live stream trực tiếp.

Vừa mới bắt đầu phát live stream, thì có số lượng lớn người xem tràn vào.

"Quả nhiên, mỗi lần các người phát sóng đều là giữa trưa, tôi cảm thấy trong việc này nhất định có mờ ám."

"Các người đều là một đám có tư tưởng thật sự không khỏe mạnh, hôm qua chúng ta chơi cũng không quá muộn, ngủ đến giữa trưa mới dậy, không hề XXX. Nhóm các người chỉ nghĩ đến những chuyện xấu xa."

"Không cần giải thích, giải thích chính là che giấu, chúng ta đều hiểu."

"Các ngươi thật coi anh Lâm không có thấy qua việc đời sao? Dáng người của tôi như vậy, căn bản không lọt vào được trong mắt của anh ấy."

"Nói lời này thì tôi không thích nghe, cô chỉ là nhỏ một chút, nhưng hình dạng cũng không kém lắm, trắng trắng đưa tới tận cửa, tôi không tin hắn không muốn."

"Tới tới tới, tôi sẽ cho các người nhìn xem, những cô nàng ở đảo Á Loan, đều là chất lượng loại gì."

Nói xong, Trương Hiểu Du thay đổi hướng quay của Cameras, nhắm ngay về phía những thiếu nữ ở trên bờ cát. Tại thời khắc này, ngay lập tức khiến cho những người đang xem trực tiếp trở nên bùng nổ.

"Ta dựa vào, đây đều là dáng người thần tiên gì vậy?! Không thể không nói đúng là cao cấp hơn nhiều so với Tiểu Ngư."

"Mẹ nó, các ngươi không nên như vậy, nhà chúng ta vừa uống xong nước tăng lực, hiện tại đã không chịu đựng nổi."

"Quả nhiên, món đồ chơi của giới nhà giàu, cũng là thứ tốt hơn so với so với trên tay ta."

Trương Hiểu Du cười hắc hắc,

"Đi thôi, tôi và Anh trai khẩu trang sẽ mang các ngươi đi dạo một vòng trên bãi biển, đợi lát nữa chúng tôi còn muốn lên du thuyền. Mọi người cần phải tập trung chú ý hơn một chút, nhất định phải tiếp tục ủng hộ Anh trai khẩu trang."

"Mẹ nó, tuyệt đối giơ cả hai tay. Ở trong nước đã lâu không có dạng hoạt náo viên lương tâm thế này, nhưng Anh trai khẩu trang, anh không sợ bị đuổi khỏi thuyền sao?"

"Số tôi không ai dám cấm đoán, yên tâm to gan theo dõi là được."

"Vẫn là Anh trai khẩu trang ngưu bức, lão tử trở tay chính là một cái hỏa tiễn."

Reng reng reng...

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật đổ chuông vang lên, gọi điện thoại tới chính là số xa lạ.

"Alo?"

"Chào anh Lâm, trước tự giới thiệu mình một chút, tôi là Lý Vĩ Cường, tổng giám đốc bộ phận vận hành của Khoái Thủ, bây giờ anh có thời gian rảnh không? Tôi có một số việc muốn trò chuyện với anh một chút?"

"Chắc là anh muốn nói chuyện với tôi về sự tình ký kết hợp đồng đi, nhưng tôi đã ký kết với Đấu Ngư rồi, việc này chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi."

"Anh Lâm, tôi biết anh đã ký kết với Đấu Ngư, nhưng nếu như anh nguyện ý đi live kênh khác, chúng tôi sẽ thanh toán tiền bồi thường hợp đồng, hơn nữa chúng tôi đưa ra mức lương, cũng nhất định sẽ làm cho anh thấy hài lòng. Còn nữa, hiện tại tôi đang ở gần khu vực bãi biển, chỉ cần anh nguyện ý cho tôi cơ hội, tôi sẽ lập tức tới tìm anh."

"Thực sự xin lỗi, anh thanh toán bao nhiêu tiền bồi thường hợp đồng cũng vô dụng, việc này không có chỗ trống để thương lượng, cho nên không cần suy nghĩ thêm nữa."

Lâm Dật tắt điện thoại, không cho đối phương lại có cơ hội nói chuyện.

"Anh Lâm, là có công ty nào khác muốn đào anh sao?"

"Người của Khoái Thủ, muốn để cho anh đi live kênh khác."

"Anh Lâm, anh có ý định gì không? Dù sao anh rời đi thì em cũng đi cùng."

"Anh live stream trực tiếp, cũng không phải là vì kiếm tiền, chỉ là tùy tiện chơi đùa, không có khả năng đi live kênh khác."

"Em cũng cảm thấy Đấu Ngư rất tốt."

Trương Hiểu Du cười hì hì nói.

Đối với loại sự tình hèn hạ đi đào người ký kết hợp đồng này, Lâm Dật cũng không để trong lòng.

Nhưng mà sự tình liên quan tới gia tộc Mitsui, tâm lý vẫn không để buông lỏng.

Luôn cảm thấy bọn họ sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy.

Cho nên còn cần phải đề phòng một chút, không thể quá bất cẩn.

...

Cùng lúc đó, trên đường cái cạnh bãi biển có một chiếc xe màu trắng đỗ lại.

Ngoại trừ tài xế ra, trên xe còn có bà người đang ngồi.

Trong đó có hai người mà Lâm Dật nhận biết, chính là Vương Tử Khiêm và Mã Duy An, từng bị anh giáo huấn một trận trước kia.

Nhưng ở giữa hai người, còn một người đàn ông trung niên tầm bốn mươi tuổi ngồi đấy.

Người đàn ông mặc áo sơ mi và quần bò, mái tóc đầu đinh, mang theo một cặp kính đen, càng lộ vẻ từng trải.

Mà người này, đúng là Lý Vĩ Cường vừa gọi điện thoại cho Lâm Dật.

"Lý tổng, tôi đã nói rồi, anh không có giải quyết được việc ký kết hợp đồng này mà."

"Tên nhóc này có lai lịch gì? Cách nói chuyện hình như có vẻ rất không quan tâm đến tiền tạc, tôi cũng có chút không hiểu rõ, tại sao hắn lại muốn live stream trực tiếp."

"Tôi đoán chừng là Đấu Ngư cho hắn lợi ích cực kỳ lớn, cho nên hắn mới có thể từ chối anh gọn gàng như vậy."

Mã Duy An vừa cười vừa nói.

"Hai người các cậu cũng đừng ngồi ở đây nói châm chọc, nếu như hắn không nghe theo chúng ta ký kết hợp đồng, vậy thì hai người cũng không dễ chịu ở Đấu Ngư đâu."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 784.

Chương 785. Bị Tố Cáo

"Cho nên chúng tôi mới tìm Lý tổng để thương lượng chuyện này."

Gia đình Vương Tử Khiêm và Mã Duy An đều rất giàu có.

Chút lợi ích từ việc mở công ty truyền thông so với doanh thu thực tế của gia tộc bọn họ, tuyệt đối là tiểu vu gặp đại vu.

Nhưng ở giai đoạn hiện tại mà nói, đây là một bộ phận sự nghiệp do bọn họ đứng ra thành lập.

Mà lợi nhuận đã đạt đến một con số vô cùng khả quan, cho nên hai người mới coi trọng như vậy.

Trừ cái đó ra, nơi này vẫn là địa phương nuôi dưỡng hậu cung của bọn họ.

Chỉ cần nói một tiếng, những nữ streamer dưới cờ đều sẽ rất chủ động bò lên giường, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến bọn họ mở công ty.

Mà nguyên nhân trọng yếu nhất và lớn nhất trong đó, là bọn họ muốn thông qua cơ hội này, đuổi cổ Lâm Dật đi.

Bởi vì đối với bọn họ mà nói, Đấu Ngư mới là chiến trường chính của bọn họ.

Cho nên muốn đá Lâm Dật ra khỏi cái bình đài này.

Trùng hợp chính là, theo độ hot của Lâm Dật thì bên phía Khoái Thủ cũng nhìn trúng lưu lượng ở trên người hắn, nên muốn đào hắn đi qua. Dựa vào dạng nguyên nhân này, cho nên ba người mới gom lại thành một khối.

"Nhưng mà việc này dường như rất khó làm, hình như hắn gắn bó với Đấu Ngư, ngay cả cái cơ hội gặp mặt cũng không cho tôi."

"Không sao, chúng ta còn có một biện pháp khác."

Vương Tử Khiêm vừa cười vừa nói.

"Biện pháp gì? Cậu nói xem?"

Lý Vĩ Cường nói ra.

"Tố cáo!"

. . .

Cùng lúc đó, Lâm Dật và Trương Hiểu Du đang ở ngay trên bãi biển phát live stream cho khán giả.

Nhưng đa phần thời gian đều là Trương Hiểu Du nói chuyện, Lâm Dật ngẫu nhiên chen vào mấy câu, chứng minh chính mình vẫn còn đang ở đó.

Lúc này Lâm Dật đã xưa đâu bằng nay, cho dù thời điểm phát trực tiếp không lộ mặt, thì tất cả số lượng người xem cũng đều là của anh.

Không còn giống như lúc vừa mới bắt đầu, đều là vào xem vì hướng về phía Trương Hiểu Du.

"Ta dựa vào, tình huống này là như thế nào? Thế mà bôi đen rồi?"

Ngay trong lúc đang live trực tiếp, Trương Hiểu Du sửng sốt một chút, dường như không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như thế.

"Trước đây khi em phát live stream trực tiếp, có từng xuất hiện qua tình huống như vậy không?"

Lâm Dật hỏi.

"Phòng live stream của chúng ta bị khóa lại rồi."

Trương Hiểu Du uể oải nói:

"Có thể là do em ban nick của nhiều tiểu tỷ tỷ, loại sự tình này vốn là có bên hiềm nghi, bên phía quản lý đúng là có lý do để phong cấm chúng ta."

"Không có việc gì, để anh gọi điện thoại đã."

Lâm Dật lấy ra điện thoại di động, bấm số điện thoại của Lý Lâm.

"Anh Lâm."

Sau khi điện thoại kết nối, Lý Lâm lịch sự chào hỏi.

"Tình huống như thế nào? Tại sao phòng live stream trực tiếp của tôi bị khóa lại?"

"Còn có việc này sao?"

Rất rõ ràng, Lý Lâm cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Anh trai khẩu trang đã coi như là hoạt náo viên có lưu lượng đỉnh cấp của Đấu Ngư, phòng live stream trực tiếp bị khóa lại, đối với toàn bộ bình đài mà nói đều là một chuyện lớn động trời.

"Anh đừng có gấp, trước tiên để tôi đi hỏi một chút xem có chuyện gì xảy ra, chờ một lát rồi gọi lại cho anh."

Lý Lâm treo điện thoại, Trương Hiểu Du có chút chán chường nói:

"Anh Lâm, chắc là vừa rồi em quay thứ không nên quay, mới bị như vậy."

"Chỉ là quay một đám tiểu tỷ tỷ Bikini, cái này thì tính là gì, nói không chừng bên trong có âm mưu mờ ám khác."

Lâm Dật đối giác quan của mình rất tin tưởng, mỗi lần live stream là số lượng khán giả xem trực tiếp đều ngày càng tăng vọt, mình tuyệt đối được coi là một trong streamer có lưu lượng đỉnh cấp ở bình đài Đấu Ngư.

Cho dù thật sự truyền bá đồ vật bị cấm, thì cơ quan quản lý cũng sẽ sớm nhắc nhở, không có khả năng khóa phòng lại, cho nên trong việc này khả năng còn có nguyên nhân khác.

"Anh Lâm, anh cảm thấy việc này có âm mưu?"

"Không kém bao nhiêu đâu, nhưng đây là anh suy đoán, đợi lát nữa Lý Lâm trả lời điện thoại cho anh, nhìn xem cô ấy nói như thế nào."

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Lý Lâm gọi tới.

"Vừa rồi có một nhóm đông người tố cáo anh, cơ quan quản lý sợ xảy ra chuyện, nên tạm thời khóa phòng của anh lại."

"Có người tố cáo tôi? Có thể điều tra ra là ai tố cáo không? Có phải là bình đài cho phép hay không?"

"Rất không có khả năng, chắc là có người thuê thủy quân làm như vậy."

Lý Lâm trầm ngâm vài giây đồng hồ,

"Tôi đoán chừng là người của bình đài khác, thấy anh có lưu lượng khán giả quá cao, cho nên dùng thủ đoạn như vậy."

"Vậy được, tôi biết rồi."

Lâm Dật nói ra.

"Anh chờ một lát rồi lại phát live stream trực tiếp, đợi tôi xem một chút tình huống bên này, sau đó gọi điện thoại lại cho anh."

"Được, tôi đã biết."

Tắt điện thoại, ánh mắt Lâm Dật đảo lòng vòng, suy đoán đại khái sự tình vừa rồi.

"Anh Lâm, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ một mực chờ tin tức sao?"

Trương Hiểu Du hỏi.

"Không cần, việc này tự mình anh có thể xử lý được."

Lâm Dật cầm lên điện thoại di động, bấm số điện thoại vừa rồi của Lý Vĩ Cường.

"Anh Lâm, không nghĩ tới nhanh như vậy mà anh đã trả lời điện thoại cho tôi, có phải anh đã nghĩ thông suốt rồi không?"

"Tôi cũng đã gọi điện thoại lại cho anh, vậy thì chúng ta cũng không cần che giấu nhau làm gì."

Lâm Dật cười ha hả nói:

"Phòng live stream trực tiếp của tôi bị khóa lại, chắc hẳn là do anh giở trò quỷ đi."

"Anh Lâm, anh nói như vậy thì quá nghiêm trọng rồi, tôi nào có thủ đoạn lợi hại như vậy chứ. Việc này quả thật không phải là do tôi làm, nhưng mà tôi vốn xuất thân từ dân kỹ thuật, hơn nữa bên trong ngành nghề còn có chút quan hệ nhân mạch, nếu như anh Lâm cần đến sự giúp đỡ, tôi ngược lại là có thể giúp anh chuyện này."

"Vậy được, anh hẹn một địa điểm gặp mặt, tôi sẽ qua hàn huyên trò chuyện với anh."

"Tôi ở khách sạn Vân Thủy 1 phòng số 807, tôi rót trà ngon, xin đợi anh Lâm tới chơi."

Lâm Dật không nói thêm, trực tiếp tắt điện thoại, sau đó quay sang Trương Hiểu Du nói ra:

"Em đi tìm mấy người Tần Hán đi, anh đi xử lý chút chuyện, một lát nữa sẽ quay trở về."

"Anh xác định không cần em giúp đỡ gì sao?"

"Chủ yếu là em đi cũng không giúp được một tay."

"Anh Lâm, anh đây rõ ràng là ghét bỏ em à."

"Enenen. . . Có một số việc tự mình biết là được rồi, nói ra thì không có ý nghĩa."

Nói xong, Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Trương Hiểu Du,

"Mau đi đi, một lát nữa anh sẽ đi tìm mọi người."

"Cần nói việc này cho anh Tần không? Em sợ bọn họ sẽ hỏi."

"Bọn họ muốn hỏi thì hỏi, em cứ ăn ngay nói thật, đoán chừng bọn họ cũng sẽ không để ở trong lòng."

"Ngạch. . . Có vẻ như cũng không phải chuyện gì lớn xảy ra."

Giao phó xong việc chính, Lâm Dật quay người đi ra khỏi bãi cát.

Giương mắt nhìn lên, đối diện đường cái có một tòa nhà cao ốc hai mươi mấy tầng.

Chỗ đó cũng chính là khách sạn Vân Thủy mà Lý Vĩ Cường nói tới.

Đến khách sạn, Lâm Dật đi thang máy lên trên tầng 18, cũng gõ cửa phòng 807.

Dường như đoán trước được Lâm Dật sẽ tới vào thời điểm này, chỉ mới gõ một cái, cửa phòng đã được mở ra.

Nhìn thấy Lâm Dật còn mang theo kính râm và khẩu trang, Lý Vĩ Cường đầu tiên là sửng sốt một chút, không nghĩ tới hắn vẫn là cái bộ dáng hóa trang này.

Nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, làm ra dấu tay xin mời.

"Mời anh Lâm vào, xin đợi đã lâu."

Lâm Dật cũng là không khách sáo, đặt mông ngồi xuống trên ghế sa lon.

"Trong bóng tối âm thầm hại tôi một trận, anh cảm thấy việc này rất thú vị sao?"

"Anh Lâm, anh thật hiểu lầm tôi rồi."

Lý Vĩ Cường cười khổ nói:

"Tôi mới đến đảo Á Loan vào buổi trưa hôm nay, hơn nữa còn là mang theo thành ý mà đến, làm sao có thể làm ra loại sự tình này đây."

"Nói như vậy cũng có đạo lý, nhưng anh phải có liên quan với người đứng sau lưng giở trò quỷ chứ?"

Lâm Dật vén lỗ tai một cái, không nhịn được nói:

"Tôi cũng đã đến đây, chúng ta hãy mở cuộc thương lượng công khai giữa hai bên đi, anh cũng gọi người đi ra cả đi, nếu không thì hai người chúng ta nói chuyện khô cằn với nhau cũng không có ý nghĩa."

Dịch: MBMH translate

Hết chương 785.

Chương 786. Tôi Là Người Coi Trọng Hiệu Suất

"Anh Lâm đừng gấp gáp như vậy.”

Lý Vĩ Cường vừa cười vừa nói:

"Vừa rồi tôi nếm thử một ngụm, loại trà này thực sự không tệ, ngài nếm thử xem."

"Chủ yếu là tính tình của tôi không được tốt lắm, tôi sợ sau khi uống trà xong, thì không muốn trò chuyện với anh về phương diện này nữa."

Lâm Dật nói ra:

"Cho nên tôi cảm thấy, trước tiên vẫn nên nói chuyện chính sự thì tốt hơn."

"Được thôi."

Nhìn thấy Lâm Dật khó chơi như vậy, Lý Vĩ Cường cũng không muốn tiếp tục nói chuyện khách sáo.

Dứt khoát giải quyết việc chung, dù sao sớm muộn cũng muốn đi tới một bước này.

Tất cả mọi người là người trưởng thành rồi, rất nhiều chuyện đều biết rõ trong lòng, còn không bằng trực tiếp nói thẳng một chút.

Nghĩ đến đây, Lý Vĩ Cường đứng dậy, cầm qua chiếc cặp công văn của mình.

Cũng từ bên trong lấy ra hai bộ hồ sơ văn kiện, đưa tới trước mặt Lâm Dật.

"Đây là hợp đồng mà bên phía Khoái Thủ chúng tôi có thể cung cấp cho ngài, chi phí ký kết 20 triệu tệ."

Lý Vĩ Cường nói ra:

"Đương nhiên, anh cũng yên tâm về sự tình ở phương diện tiền bồi thường hợp đồng, chúng tôi sẽ thanh toán toàn bộ, sẽ không để cho anh có một tia chi tiêu ngoài định mức, mời anh Lâm tin tưởng vào thành ý của chúng tôi."

Lâm Dật liếc mắt nhìn Lý Vĩ Cường, không có ý nhìn hợp đồng.

Người này ngược lại đúng là không tệ.

Tác phong làm việc, là hình ảnh thương nhân điển hình.

Thực chất bên trong có tác phong vững vàng thành thật, nhưng lại không thiếu thủ đoạn nham hiểm, tàn nhẫn và hung ác.

Loại người như thế này, mới có thể phát triển việc làm ăn của công ty lớn ở thành phố.

Lâm Dật chụp chụp lỗ tai,

"Tôi muốn nghe không phải những thứ này, là ai tố cáo phòng live stream trực tiếp của tôi? Anh gọi người đi ra, tôi muốn xem một chút là ai."

Lý Vĩ Cường đổi tư thế, vẫn như cũ vô cùng khách khí nói:

"Anh Lâm, thật ra vấn đề về sự tình phòng live stream trực tiếp cũng không to tát gì, anh cũng không cần để ở trong lòng. Anh chỉ cần ký kết bản hợp đồng này, thì vấn đề ở phương diện này, tôi đều sẽ giúp anh giải quyết. . ."

Hô thông!

Lâm Dật một chân đá lật tung bàn trà,

"Con mẹ nó, anh coi là thời gian của tôi không đáng tiền? Mẹ nó rảnh rỗi nghiến răng với tôi ở đây?"

Mộng bức.

Lý Vĩ Cường kinh ngạc nhìn Lâm Dật.

Trước đó một giây còn vẻ mặt ôn hòa, một giây sau liền trở mặt.

Người này cũng quá là biến ảo không ngừng đi.

"Anh Lâm, tôi mang theo thành ý tới, anh cần gì phải như vậy chứ."

"Ở sau lưng hãm hại tôi một trận, đây chính là thành ý như lời anh nói sao?"

Lâm Dật nói ra:

"Đoàn người đều là phiêu khách, mẹ nó ông lại ở đây giả trang vương tử, ông nghĩ mình ngon hơn nhiều so với người khác sao?"

"Được, nếu như anh Lâm không muốn trò chuyện, vậy thì tôi cũng không có biện pháp."

Lý Vĩ Cường nhún vai, lộ ra một bộ tư thế vò đã mẻ không sợ rơi.

"Tôi đi ra ngoài trước, sau đó sẽ có người đến nói chuyện tiếp với anh."

Nói xong, Lý Vĩ Cường đi ra ngoài, nhưng chỉ là xách cặp công văn của mình rời đi.

Hai bản hợp đồng cần ký kết, đều lưu lại ở nơi này.

Dường như có lẽ đã nhận định rằng, Lâm Dật chắc chắn sẽ ký kết phần hợp đồng này, cho nên để ở lại.

Lâm Dật cũng không vội vàng cuống cuồng, đợi lát nữa có người tới đây tiếp chuyện, chắc hẳn chính là người ở sau lưng chơi ngáng chân.

Cùm cụp. . .

Không bao lâu, cửa phòng bị đẩy ra, Vương Tử Khiêm và Mã Duy An từ bên ngoài đi vào.

Không sát khí đằng đằng như trong tưởng tượng, thậm chí còn có chút vẻ mặt ôn hoà.

Hoàn toàn không giống với hình ảnh xảy ra xung đột trước đó.

Nhìn thấy hai người, Lâm Dật tự giễu nở nụ cười.

Gần đây anh có chút quá phóng túng, dẫn đến bộ não đều không dễ dùng lắm, anh nên sớm nghĩ đến là hai người kia.

"Anh trai khẩu trang, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Vương Tử Khiêm kéo cái ghế dựa qua, ngồi xuống đối diện với Lâm Dật.

"Hai người các anh lịch sự như vậy, làm tôi đều không có ý tứ động thủ."

"Tất cả mọi người là người hiểu biết, không ai có thể gây khó dễ với đồng tiền, anh nói có đúng hay không?"

"Sau đó thì sao, anh bạn ở sau lưng hại tôi một vố?"

"Cũng không phải."

Vương Tử Khiêm nói ra:

"Thật ra tôi cảm thấy, người giống như anh mà đi Khoái Thủ thì rất tốt, sau đó chúng ta có thể hợp tác kiếm lời. Ai cũng không ngại động chạm đến người khác, anh cảm thấy thế nào?"

"Chỗ các cậu chơi như thế cũng không vấn đề gì?"

"Cũng đừng nói như vậy, đây chỉ là thủ đoạn thương nghiệp bình thường mà thôi."

Vương Tử Khiêm nói ra:

"Điều gì phải nói thì tôi cũng nói rồi, anh xem có phải nên ký kết hợp đồng hay không? Chỉ cần ký phần hợp đồng này, chúng ta sẽ xóa bỏ ân oán trước đó. Sau đó tối nay, tôi lại mang bày một bàn tiệc rượu, gọi thêm hai nữ streamer hot của công hội chúng ta tới, chúng ta sẽ uống mấy chén vui vẻ, anh nhìn trúng cô nàng nào, xong tiệc đều có thể mang đi."

"Vậy nếu như tôi không ký thì sao?"

"Cần gì phải vạch mặt chứ, mọi người thật vui vẻ kiếm tiền không tốt hơn sao?"

Lâm Dật nhếch lông mày một cái,

"Anh đang dạy tôi làm việc?"

Vương Tử Khiêm cười cười, nhìn thấy Lâm Dật thay đổi sắc mặt, trong lòng cũng không hề hoảng hốt chút nào.

"Làm sao lại thế, tôi cũng là muốn tốt cho anh, không nghĩ tới anh trực tiếp kết thúc kiếp sống như vậy."

Lâm Dật dựa vào ở trên ghế salon, liếc mắt nhìn qua trên người Vương Tử Khiêm và Mã Duy An.

"Thật ra, loại sự tình phong cấm này, tôi không hề sợ. Nếu các người thật sự có thể khóa phòng của tôi lại, vậy thì coi như các anh ngưu bức. Nhưng mà hôm nay tôi tới đây, cũng không phải đến để giải quyết việc này, chỉ là muốn nhìn một chút, người nào mẹ nó ăn tim gấu gan báo, dám chơi ở sau lưng tôi một vố. Không thể không nói, mấy gã đại thiếu gia các anh đúng là một lũ đần độn."

Vương Tử Khiêm đứng lên, lùi về cùng một chỗ với Mã Duy An, đồng thời hai người lại lui về phía sau mấy bước, kéo giãn khoảng cách an toàn với Lâm Dật.

Bọn họ cũng biết tính khí của Lâm Dật không tốt, hơn nữa thân thủ cũng không tệ.

Cho nên còn phải chú ý cẩn thận một chút.

Bởi vì hiện tại, Lưu Khải còn đang nằm ở trong bệnh viện đây.

"Anh đây là muốn ra tay?"

Lâm Dật cười gật đầu,

"Cha mẹ đều làm các người hư hỏng, tôi giúp bọn họ giáo dục các người một chút, cho nên cũng đừng đi đâu cả, trực tiếp bắt đầu đi."

"Được, nếu anh không muốn cùng bình tĩnh giải quyết sự kiện này, vậy thì chúng ta vạch mặt đi."

Nói xong, Vương Tử Khiêm mở cửa, nói vọng ra:

"Vào đi."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một người đàn ông có vóc dáng thấp mặc áo mũ màu trắng, từ bên ngoài đi vào trong phòng.

Sau khi người đàn ông đi vào, kéo chiếc mũ trên đầu xuống.

Sắc mặt hắn ngăm đen, rất gầy, xương gò má nổi bật, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì, mang đến cho người ta một loại cảm giác cực độ lạnh lùng.

"Phải nói thì tôi cũng nói rồi, anh không đồng ý, tôi cũng không có cách nào."

Vương Tử Khiêm nói ra:

"Chỉ có thể tính toán thù mới và thù cũ cùng một lượt."

"Chỉ với một mình hắn sao? Tôi nghĩ rằng đám các ngươi sẽ gọi rất nhiều người tới."

"Những người như chúng tôi làm việc gì, đều coi trọng là hiệu suất, giống như đêm khuya ngày hôm trước vậy, gọi một đám rác rưởi tới, cũng chẳng dùng để làm gì, còn không bằng tìm người đáng tin."

Vương Tử Khiêm nói ra:

"Hắn vốn luyện tập qua tán thủ, còn giành chức vô địch tỉnh, đang chuẩn bị tham gia trận thi đấu vào tối nay, để đối phó với anh nên mới phải đi qua đây."

"Tôi muốn nói là không đủ. Các người khẳng định cho là tôi đang trang bức, nhưng tôi muốn nói là, thật ra chúng ta xem như cùng một loại người, đều coi trọng hiệu suất làm việc, không thích dây dưa dài dòng."

Vương Tử Khiêm chau mày, có một loại dự cảm xấu tự nhiên sinh ra,

"Anh có ý tứ gì?"

Lâm Dật đứng dậy, cũng không nói lời nào, mà chính là bước từng bước một, đi về phía ba người Vương Tử Khiêm.

Sau đó!

Tung cú đấm!

Rắn rắn chắc chắc đánh tới trên khuôn mặt người đàn ông thấp kia.

Kẻ sau ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, chỉ là rên khẽ một tiếng, liền ngã trái ngã phải, rồi co quắp nằm trên mặt đất.

"Thế nào? Có đủ hiệu suất hay không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 786.

Chương 787. Tôi Tới Ký Hợp Đồng

Nhìn thấy người mà chính mình tìm tới, bị Lâm Dật đấm một phát ngã gục.

Vương Tử Khiêm và Mã Duy An đều cảm giác giống như nằm mơ.

Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Vừa rồi mới xảy ra chuyện gì?

"Đã bảo các ngươi nên chuẩn bị thêm một vài người, hiện tại kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, thật quá xấu hổ."

Phanh phanh!

Lâm Dật vung tay cũng là hai cú đấm, hai người đổ máu lỗ mũi, ào ào ngã xuống đất.

Lâm Dật ngồi xổm người xuống, nắm lấy tóc Vương Tử Khiêm nói ra:

"Đệ đệ, trang bức không phải như vậy, về sau khi nào thành thục, thì đừng làm những thứ động tác nhỏ này, thật sự không có ý nghĩa."

"Tôi, tôi đã biết..."

Thu thập xong hai người, Lâm Dật đứng dậy vỗ vỗ bụi bặm trên người, cũng tại thời điểm đi vào thang máy, lấy khẩu trang và kính râm của mình xuống.

Cảm giác mình giống như một siêu cấp anh hùng, đều có hai khuôn mặt khác nhau.

Đi ra khỏi tòa cao ốc, Lâm Dật gọi điện thoại cho Lý Lâm.

"Giải khai phòng live stream trực tiếp của tôi đi, mọi chuyện đều đã xử lý xong."

Lý Lâm hơi có vẻ ngoài ý muốn,

"Tìm tới người giở trò quỷ ở sau lưng là ai?"

"Ừm, tôi đánh cho hắn một trận, nên mọi việc đều giải quyết xong."

"Vậy thì tôi lập tức giải khai quyền hạn cho phòng live stream trực tiếp của anh ngay bây giờ, nhưng ở thời điểm trực tiếp còn phải chú ý một chút."

Nếu khúc nhạc dạo ngắn đều đã làm xong, Lý Lâm cũng không muốn hỏi thêm nhiều.

Nhưng liên quan tới nội dung phát sóng trực tiếp, còn cần phải chú ý hơn một chút.

Bởi vì điều này vốn là thứ bị cấm đoán, những bình đại phát sóng trực tiếp khác rất có thể ở trên đây đăng bài tố cáo.

Mà chuyện này cũng bởi vì Lâm Dật, đổi lại là những người khác, căn bản cũng sẽ không có tư cách phát sóng trở lại.

"Yên tâm, trời sập xuống thì có tôi chống đỡ, không có việc gì hết."

"Đây không phải chuyện anh đỡ được hay không, nếu như làm không cẩn thận, toàn bộ bình đài cũng bị phong cấm, đến lúc đó anh còn live stream trực tiếp như thế nào."

"Không có việc gì, cho dù bình đài bị khóa lại, tôi cũng có thể giải khai, đem nỗi lo lắng cất vào trong bụng đi."

Nói xong, Lâm Dật tắt điện thoại, chuẩn bị đi tụ họp với bọn người Tần Hán.

Reng reng reng _ _

Vừa mới tắt cuộc điện thoại của Lý Lâm, điện thoại di động của Lâm Dật lại vang lên, là một số điện thoại xa lạ gọi tới.

"Anh Lâm, tôi là Gulfstream Mã Hồng Đào, chúng ta đã gặp mặt nhau ngày hôm qua."

"Tôi biết, hợp đồng chuẩn bị xong chưa?"

"Đã chuẩn bị xong, hiện tại anh đang ở đâu? Tôi đưa qua cho anh."

"Chuẩn bị đi lên chiếc du thuyền Hải Tinh, chúng ta gặp mặt ở trên đó được chứ?"

"Vậy được, đúng lúc xe của tôi cũng đang ở gần đấy, lập tức có thể tới ngay."

"Được."

Tắt cuộc điện thoại của Mã Hồng Đào, Lâm Dật chậm rãi đi về phía bến cảng Phượng Hoàng.

Ở bên cạnh bến cảng, một đám nam thanh nữ tú đang lần lượt đi lên du thuyền.

Lâm Dật ở phía sau chậm rãi đi tới, thậm chí có không ít người đang cầm điện thoại di động quay video ngắn.

Có vẻ như bình đài thu video ngắn cũng là một sự lựa chọn tốt.

Phát một đoạn video, hoàn toàn có thể kéo người xem cho phòng live stream trực tiếp của mình.

Nhưng mà bên phía Khoái Thủ khẳng định là không được, ngược lại là có thể đi Đẩu m chơi đùa.

"U a, thật đúng lúc, các người cũng tới đây."

Vừa mới đi tới chỗ khu vực du thuyền neo đậu ở bến cảng, trùng hợp nhìn thấy Trịnh Kiều và nữ nhân viên bán hàng Trương Ny ngày hôm qua cùng nhau đi tới.

Một điều rất thú vị chính là, hai người vẫn kéo cánh tay nhau đi tới.

Nhìn thấy Lâm Dật, ánh mắt Trịnh Kiều có chút né tránh.

Vừa nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

Trương Ny nhìn Lâm Dật có chút nghi hoặc, cảm giác thân hình của người này có chút quen thuộc, nhưng nàng cũng không biết hắn là ai.

Việc này cũng có thể thông cảm được.

Hôm qua khi Lâm Dật phát live stream trực tiếp, Trương Ny chỉ có thể thấy được dáng vẻ Lâm Dật mang khẩu trang, cũng không nhìn thấy gương mặt thật của hắn.

Hiện tại nhìn thấy người thật, chỉ cảm thấy dáng người và kiểu tóc khá quen thuộc, cũng không biết hắn chính là streamer mang khẩu trang ngày hôm qua.

"Anh Trịnh, anh biết người này à?"

Trịnh Kiều gật gật đầu,

"Hắn chính là streamer ngày hôm qua."

"Chính là anh ta!"

Trương Ny kinh ngạc nói:

"Bảo sao em nhìn thấy có vẻ quen mắt."

Biết được thân phận của Lâm Dật, sắc mặt Trương Ny lập tức trở nên vô cùng khó coi.

"Thật sự là không may, thế mà ở đây lại gặp cô."

Trương Ny trợn trắng mắt nói ra:

"Mau tránh xa ra một chút, anh Trịnh tôi dễ tính, chuyện ngày hôm qua còn không tính toán với các người, anh tốt nhất đừng ở đây mất mặt xấu hổ."

"Ừm? Hắn dễ tính? Tôi mất mặt xấu hổ?"

Lâm Dật bị chọc phát cười, cảm thấy Trịnh Kiều còn thật có ý tứ.

"Cô tốt nhất nên hỏi trước hắn một chút, xem đêm qua xảy ra chuyện gì, sau đó lại tiếp tục ăn nói khoác lác."

"Ừm?"

Trương Ny ngẩn người một chút, nghiêng đầu nhìn sang Trịnh Kiều, cảm giác việc này có điểm gì đó là lạ.

"Anh Trịnh, đêm qua xảy ra chuyện gì rồi?"

"Em đừng nghe hắn nói mò, hôm qua phía trên đều không xảy ra chuyện gì hết."

Trịnh Kiều nhìn Lâm Dật,

"Họ Lâm, tôi nói cho anh biết, có thể đánh nhau cũng không tính là bản sự. Nếu như không có tiền, anh vẫn như cũ chẳng phải là cái thá gì."

"Vậy thì tôi muốn hỏi, làm sao cậu biết tôi không có tiền?"

"Có tiền mà anh còn đi live stream trực tiếp?"

Trương Ny khinh thường nói ra:

"Anh cũng không cần ở đây lòe người."

Lâm Dật im lặng cười,

"Các người.. Đợi lát nữa, tôi gọi điện thoại."

"Ha ha, chột dạ rồi đúng không, cho nên muốn lấy việc gọi điện thoại để che đậy phải không."

Lâm Dật cầm điện thoại di động, bấm gọi điện thoại cho Mã Hồng Đào.

"Anh ở chỗ nào?"

"Tôi lập tức tới ngay, không sai biệt lắm còn có một trăm mét, hình như tôi nhìn thấy anh rồi."

"Chạy mau tới đây đi, có người đang trang bức với tôi, mau tới giải vây giúp tôi."

"A? Còn có người dám trang bức với Lâm tiên sinh sao?"

"Thật sự có, anh qua đây đi, tôi để anh chứng kiến."

"Thật tốt, tôi lập tức tới ngay."

Lâm Dật tắt điện thoại, không đến nửa phút, liền thấy Mã

Hồng Đào đang chạy chậm tới.

Nhưng còn không đợi Lâm Dật lên tiếng nói chuyện, đã thấy Trịnh Kiều và Trương Ny bước ra nghênh đón.

"Ôi, Mã tổng, ngài cũng tới đây à."

Mặc dù công ty của hai người là đối thủ cạnh tranh, nhưng đều biết rõ ràng vị trí của bản thân, chính mình đều là người làm thuê.

Hơn nữa ngoại trừ ngành nghề phương diện máy bay tư nhân, tài chính ở phương diện khác thì tất cả mọi người đều cùng hưởng lợi.

Cho nên quan hệ âm thầm trong bóng tối cũng không tệ.

Mã Hồng Đào gật đầu lấy lệ, rất nhanh đưa ánh mắt dừng lại ở trên người Lâm Dật.

"Lâm tổng, anh nói hai người trang bức với anh, không phải là bọn họ chứ?"

"Thông minh, chính là bọn họ."

"Ừm hả?"

Trịnh Kiều và Trương Ny đều sững sờ, ai cũng không nghĩ tới, Lâm Dật còn quen biết với Mã Hồng Đào.

"Mã tổng, chẳng lẽ hắn cũng đến mua máy bay chỗ anh sao?"

Trịnh Kiều hỏi.

"Cậu cũng biết chuyện này?"

"Tôi đoán được."

Mã Hồng Đào nói ra:

"Anh ta cũng là một streamer, đang rất nổi tiếng ở trên mạng internet. Trước đó đi mua máy bay ở chỗ tôi, nhưng tôi không có phản ứng đến nhóm bọn họ, khả năng sau đó lại tìm đến chỗ anh, anh ngàn vạn lần không nên để ý đến hắn."

Trịnh Kiều có thể đoán được đại khái tình huống của Lâm Dật, ở trong khu vực Trung Hải này, cũng được tính là có chút tiền bạc.

Nhưng hắn muốn mua máy bay tư nhân, không thể nghi ngờ là nói chuyện viển vông.

Đây chính là thứ mà giới nhà giàu đỉnh cấp trên toàn thế giới mới có thể chơi được, mà hắn chỉ là một kẻ có tiền nho nhỏ!

Thì làm sao có thể mua nổi.

"Anh Trịnh nói không sai."

Trương Ny nói phụ họa:

"Mã tổng, anh cũng không thể để hắn lừa dối mình, nói không chừng bây giờ anh đã thành tài liệu để hắn live stream trực tiếp đấy."

"Nhưng mà hôm nay, tôi tới là để ký hợp đồng."

Mã Hồng Đào nhàn nhạt nói.

Dịch: MBMH translate

Hết chương 787.

Chương 788. Nhân Khí Cuộc Thi

"Ký hợp đồng?"

Trương Ny nhìn sang Lâm Dật:

"Anh ngược lại là kẻ lừa dối rất giỏi, ngay cả Mã tổng cũng theo anh ký hợp đồng."

"Biết anh có mấy phần cậy mạnh, rất biết đánh nhau, nhưng tôi nói cho anh biết, loại hợp đồng này cũng không phải tùy tiện ký kết. Nếu như anh trực tiếp lừa bịp người khác, có thể sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, đừng nói là tôi không có nhắc nhở anh!"

Nói xong, Trịnh Kiều nhìn sang Mã Hồng Đào,

"Mã tổng, anh đừng để ý đến hắn, hắn chính là đang lừa dối anh đấy."

"Hai người các ngươi nói nhăng nói cuội gì đấy, Lâm tổng cũng đã quyết định rồi, muốn mua chiếc 650ER của chúng tôi, làm sao có thể lừa gạt người khác đây."

"Lâm tổng? Thế mà đóng giả thân phận như vậy? Chuyện này cũng quá bất hợp lý!"

"Các người không nên nói bậy."

Mã Hồng Đào hừ lạnh nói:

"Tôi nói cho hai người biết, đứng ở trước mặt hai người chính là tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân. Hai người cảm thấy, anh ấy sẽ có tâm tư lừa phỉnh loại tiểu nhân vật như tôi sao? Hơn nữa, người giúp Lâm tổng liên hệ mua máy bay, vẫn là Tần Hán đại danh đỉnh đỉnh, hai người cảm thấy việc này có khả năng là giả sao?"

"Tần, Tần Hán?!"

Nghe được cái tên Tần Hán này, hai người giống như gặp phải sấm sét giữa trời quang.

Khả năng là bọn họ chưa từng nghe qua cái tên tập đoàn Lăng Vân này, nhưng đại danh Tần Hán thì lại như sấm bên tai bọn họ.

Thậm chí có thể nói như vầy, phàm là người trẻ tuổi thường xuyên lên mạng, thì không có ai không biết Tần Hán.

Nếu thật sự là anh ta ra mặt liên hệ, như vậy sự kiện này sẽ không khả năng là giả.

"Chính là Tần Hán giúp đỡ Lâm tổng liên hệ."

Mã Hồng Đào nói ra:

"Tôi thật không biết hai người đang làm cái gì, ngay cả Lâm tổng cũng dám đắc tội, thật không biết là các người làm thế nào có thể lăn lộn phát triển được trong cái nghề này."

Hai người choáng váng, thậm chí ngay cả lời nói cũng không nói ra được, bởi vì không biết nên nói cái gì cho phải.

Mà Mã Hồng Đào cũng không có tiếp tục để ý tới hai người nữa, quay sang Lâm Dật nói:

"Lâm tổng, chúng ta đi đâu ký hợp đồng?"

"Ký luôn tại đây đi."

Lâm Dật nói ra:

"Chỉ là ký cái tên mà thôi, cũng không phải là đại sự gì."

"Vâng vâng vâng."

Mã Hồng Đào lấy ra bản hợp đồng và bút ký, cũng giao vào trên tay Lâm Dật.

Vù vù mấy đường bút, Lâm Dật ký xuống tên mình.

"Một lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho bên tài vụ, đến lúc đó chuyển khoản cho các vị."

"Vâng vâng vâng, không cần nóng vội."

Mã Hồng Đào cười nói:

"Lấy danh dự của Lâm tiên sinh, chúng tôi trước tiên có thể cung cấp hàng hóa, chuyện tiền nong không cần nóng vội."

"Cũng không phải nhiều tiền, không đến mức ký sổ, nếu như không phải là thẻ ngân hàng có hạn ngạch, thì tiền lẻ trong túi quần tôi cũng đủ rồi."

"Ôi, tiền lẻ là đủ rồi. . ."

Mã Hồng Đào xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, điều này thật đúng là tài đại khí thô!

"Lâm tổng, hợp đồng cũng đã ký xong, vậy thì tôi không quấy rầy ngài nữa."

"Được, đi làm việc của anh đi."

Nhìn thấy Lâm Dật trong lúc nói cười, đã mua chiếc máy bay 650ER trị giá hơn 300 triệu, lúc này Trịnh Kiều và Trương Ny mới tin tưởng.

Người đàn ông trước mắt này, thân phận của hắn cũng không phải mình có thể tưởng tượng nổi.

Lấy năng lực và thực lực của hắn, chỉ sợ một cái tay là có thể đè chết chính mình.

Nghĩ đến đây, Trịnh Kiều cảm thấy hối hận đến xanh ruột.

Lúc trước Nhan Từ cũng không có lừa gạt mình.

Người đàn ông trước mắt này thật sự là người có tiền.

Mà streamer khả năng chỉ là một cái thân phận không có ý nghĩa khác của hắn mà thôi.

Nhưng mình lại mắt chó coi thường người khác, coi hắn là một streamer nghèo rách để đối đãi.

Nếu như mình nghe theo Nhan Từ, nghiêm túc đối đãi với vị khách hàng này.

Có lẽ hiện tại hắn đã mua máy bay tư nhân 7500 rồi.

Mà chính mình cầm tới tiền hoa hồng trích phần trăm, cũng phải vượt qua hơn 1 triệu.

Hiện tại thì tốt rồi, không chỉ có cái đơn sinh ý này không thành, hơn nữa còn chia tay với Nhan Từ.

Mình mới là bên thua lớn nhất ở trong trò chơi này.

Lâm Dật cười nhìn sang Trịnh Kiều và Trương Ny.

"Hiện tại, không còn cảm thấy tôi là hoạt náo viên?"

Hai người lúng túng đứng tại chỗ, hận không thể tìm một chỗ để chui vào.

Lâm Dật cười cười, đi về phía cầu thang cuốn.

Thấy người đi tới là Lâm Dật, hai bảo vệ canh giữ ở thang lầu hai, ào ào chào hỏi.

"Chào Lâm tổng."

Lâm Dật gật gật đầu,

"Hai người ở đằng sau tôi kìa, cũng đừng để bọn họ đi lên, trường hợp cao cấp như vậy không quá thích hợp với bọn họ."

"Lâm tổng, mặc dù giữa chúng ta có chút qua lại, nhưng anh cũng không thể bắt nạt người khác như vậy chứ."

Trịnh Kiều nói ra.

Thật vất vả mới lấy được tư cách lên du thuyền, chính là vì đi trên du thuyền có thể kết bạn thêm với một số người càng cao cấp hơn, phát triển mối quan hệ của mình trong tương lai.

Nếu như bị cản ở bên ngoài, vậy thì cố gắng của mình sẽ trở nên uổng phí.

"Tôi có bắt nạt người nào sao? Chiếc du thuyền này là của tôi, tôi cần phải có quyền lợi quyết định cho ai có thể đi lên, hoặc là trục xuất người nào xuống thuyền chứ."

"Anh nói cái gì? Chiếc du thuyền này cũng là của anh?!"

"Chiếc du thuyền này là của bến cảng Vọng Giang, mà bến cảng Vọng Giang cũng là sản nghiệp dưới cờ của tôi, nói như vậy các người cần phải hiểu rồi."

Nghe nói như thế, hai người hoàn toàn hoá đá tại chỗ.

Chính mình đến tột cùng đắc tội với dạng nhân vật gì đây!

Lâm Dật không có lại phản ứng đến hai người, hai tay bỏ vào túi, di chuyển trên thân thuyền.

Vừa mới đi lên thuyền, anh có thể nghe được những tiếng cười đùa huyên náo.

Lâm Dật đi về phía đuôi thuyền, nhìn thấy một đoàn em gái mặc bikini, đang chơi đùa ở ngay trong bể bơi.

Bọn người Tần Hán ngồi ở một nơi hẻo lánh không đáng chú ý, dường như không muốn tham dự vào trong cuộc vui đó.

Mà Trương Hiểu Du có vẻ đang vô cùng đắc ý mặc vào một thân áo tắm.

Cũng không biết là ai cho nàng dũng khí này.

Trừ cái đó ra, ở bên cạnh của bọn họ còn có một đoàn thiếu nữ vây quanh ân cần chăm sóc.

Bởi vậy có thể thấy được, danh tiếng của Tần Hán cũng không phải chỉ là hư danh.

"Anh Lâm, anh tới rồi."

Nhìn thấy Lâm Dật tới, Trương Hiểu Du đứng dậy chào hỏi.

"Sự tình ở phòng live stream trực tiếp, anh cũng đã xử lý xong rồi chứ?"

"Đều xong việc, anh đánh một trận thì bọn họ đàng hoàng thôi."

"Anh Lâm cũng thật bá khí, bạn trai lực MAX."

"Đừng có dùng loại ánh mắt hoa si nhìn anh, em không thể hố chính bản thân mình."

"Đừng cự tuyệt trực tiếp như vậy nha, tốt xấu gì cũng chừa chút không gian cho em tưởng tượng, nếu không đến buổi tối em ngủ không yên thì làm sao bây giờ?"

"Vậy thì suy nghĩ một chút về anh Tần, anh Lương và anh Cao của em đi, chỉ cần đừng nhớ thương anh."

"Nhưng em cảm thấy bọn họ cũng không bằng anh."

"Tôi dựa vào Trương Hiểu Du, cô có tin tôi dùng một chân đá bay cô xuống dưới hồ bơi hay không."

Lương Kim Minh nói ra.

"Anh Lương bớt giận, ha ha, anh cũng rất tú, ưu tú tú."

"Được rồi được rồi, hai người các ngươi đừng đấu võ mồm nữa."

Cao Tông Nguyên lên tiếng:

"Còn có chính sự cần phải làm đấy, nếu Party bể bơi tổ chức chơi như vậy, thì thật không thú vị."

"Thế nào? Còn có những tiết mục khác?"

Lâm Dật tò mò hỏi.

Đối với sự tình ở phương diện này, anh thật sự đúng là không hiểu rõ lắm.

"Đây là hoạt động mà hôm nay chúng ta cử hành, bọn người Triệu Mặc mở Party ở ngay trong du thuyền, hai bên so nhân khí một lần, nhìn xem bên nào có nhiều em gái đến hơn."

"Các cậu thật là biết chơi."

Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Không cảm thấy nhàm chán sao?"

"Cũng không phải sẽ chơi, bánh bao bốc khói cũng tranh giành khẩu khí nha, bản thân tranh đấu với đám người Hải Phái này, thì mỗi ngày không ai phục ai, làm sao cũng phải tìm ra cái phương thức để phân chia cao thấp mới được chứ."

“Vậy thì năm ngoái người nào thắng?"

Cao Tông Nguyên nhún vai,

"Năm ngoái anh Tần không có tới, danh tiếng đều để bọn họ cướp đi, cho nên năm nay muốn chơi thật tốt với bọn họ một chút. Anh Lâm, thao tác cợt nhả anh có rất nhiều, mau chóng nghĩ một vài biện pháp giúp đỡ đi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 788.

Chương 789. Nói Chuyện Lâu

"Xem lời nói này của cậu, có vẻ con người tôi hình như rất không đứng đắn ấy."

"Anh Lâm, anh cũng đừng giả bộ, một đêm ba cô gái, ba người chúng tôi cùng nhau cũng không đứng đắn bằng một mình anh."

Lương Kim Minh đậu đen rau muống nói.

"Đừng nói những lời như vậy, chắc hẳn là ba người các cậu cũng không mạnh bằng tôi."

"Được rồi, đừng có trang bức nữa, chúng ta phải nghĩ một chút biện pháp, không cần tranh giành khẩu khí kiểu bánh bao bốc hơi."

Tần Hán nói ra.

"Tối nay đã bố trí tiết mục gì rồi?"

"Tiết mục thì thật sự có rất nhiều, hiện tại chơi những thứ này đều là do chúng ta âm thầm chuẩn bị, bên phía chính quyền vẫn còn có hoạt động."

Tần Hán nói ra:

"Chờ sau khi lái du thuyền về, có một buổi vũ hội trên du thuyền, sau khi vũ hội kết thúc thì có buổi đấu giá, sau buổi đấu giá còn có thi đấu lôi đài. Hôm nay, không phải anh ước hẹn với Cố Trường Xuyên đến đây sao, chờ một lát sẽ đánh ở ngay tại đó."

"Vậy cái hoạt động này của các cậu cần phải có giới hạn thời gian chứ?"

"Sáu giờ tối, du thuyền rời cảng, tiệc rượu bắt đầu vào 7 giờ tối, cho nên thời điểm 7 giờ là một mốc thời gian mấu chốt."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, hiện tại đã hơn bốn giờ chiều rồi.

Nếu thật sự muốn chơi một chút, hiện tại cần phải chuẩn bị.

"Giả dụ không có tôi, vậy thì các cậu sẽ hành động ra sao, bữa tiệc party ở bể bơi sẽ làm như thế nào?"

"Đương nhiên là chuẩn bị nâng cốc, tận tình vui chơi thác loạn."

Cao Tông Nguyên nói ra.

"Chỉ như vậy?"

"Đúng thế, chỉ có vậy."

"Cho tới hôm nay tôi mới phát hiện, những đại thiếu gia các cậu có thể thật sự đầy đủ IQ."

Lâm Dật im lặng nói ra:

"Trước đó đánh bại Triệu Mặc, tôi vẫn có cảm giác thành công, hiện tại xem ra, dường như cũng chẳng có gì ghê gớm."

"Không phải IQ của chúng tôi không đủ, là do anh có nhiều thao tác cợt nhả quá, nào ai có thể so theo với anh được."

Lương Kim Minh nói ra.

Cao Tông Nguyên quay sang Lâm Dật cười mập mờ một tiếng.

"Anh Lâm, chúng ta đừng ngồi nói chuyện châm chọc nhau nữa. Hiện tại, mọi người đều đã đến đông đủ, mau chóng bắt đầu đi."

Lâm Dật gật gật đầu, gọi điện thoại cho Mã Hồng Đào.

"Mã tổng, tìm anh nhờ giúp đỡ một chút."

"Lâm tiên sinh, anh không cần nói như vậy, có việc gì anh cứ nói một tiếng là được. Chỉ cần là việc tôi có thể làm được, khẳng định sẽ nghiêm túc xử lý."

"Vậy thì tôi sẽ nói ngay bây giờ, anh hãy ghi nhớ kỹ từng việc một, cần phải xử lý tốt mọi chuyện trước 6 giờ tối nay."

...

Theo thời gian tới gần, người lên thuyền càng ngày càng nhiều.

Mà tỷ lệ nam nữ cũng dần dần mất cân bằng, ước chừng đạt đến mức độ 10: 1.

Một số người khá lớn tuổi cũng đi vào trong khoang thuyền, chờ đợi buổi vũ hội bắt đầu.

Những vị đại lão của các ngành nghề này bình thường không thấy bóng dáng, bất hiển sơn bất lộ thủy(*), không hề có hứng thú lớn đối với những người mẫu trẻ.

(*)ý nói những người không hiển lộ tài năng.

Đối với những hot girl phong tư trác tuyệt, còn không có hứng thú độc đáo bằng việc vụng trộm với vợ của người khác.

Vì vậy ở trên boong tàu, toàn bộ đều là nam nữ trẻ tuổi.

Mà những cô nàng này cũng đều là người gan lớn cởi mở, không phải mặc Bikini áo tắm thì cũng là váy ngắn gợi cảm.

Tuyệt đối là một cuộc hành trình đi dạo ngập tràn hương diễm.

Tại giờ khắc này, hai phe phái lớn minh tranh ám đấu cũng lập tức triển khai.

Tần Hán và Lương Kim Minh bố trí cũng rất công phu.

Bầu không khí bữa tiệc bể bơi rất nhanh bị đẩy lên, lại thêm Trương Hiểu Du ở bên cạnh hiệp trợ, thanh thế vô cùng náo nhiệt.

Nhưng Lâm Dật và Cao Tông Nguyên lại đứng ở một bên, dường như không hề có ý tứ tham dự vào.

"Tại sao cậu không đi chơi?"

Đứng ở bên cạnh rào chắn, Lâm Dật dò hỏi.

"Tôi đây chính là muốn cải tà quy chính."

Cao Tông Nguyên cười ha hả nói.

"Điều này có liên quan cái lông gà gì với việc cải tà quy chính, cũng không có ai thưởng cho cậu một tràng vỗ tay, đi qua thư giãn một tí, cũng không gì đáng trách."

"Anh không phải cũng giống như vậy sao, còn không biết xấu hổ nói tôi."

"Tôi là thật sự không có nhìn trúng những cô nàng này, tính chất hoàn toàn khác với cậu."

Lâm Dật nói.

"Nhưng tôi cảm thấy, điều này cũng giống như cai thuốc vậy, nói muốn thu tâm thì phải triệt để một chút."

Lâm Dật nhìn Cao Tông Nguyên,

"Lão Cao, cậu có phải trúng tà rồi không? Cô nương Hà Viện Viện kia có mị lực lớn như vậy sao?"

"Ít nhất là cô nương con nhà đứng đắn, hơn nữa bằng cấp cũng cao, còn nhậm chức qua ở những công ty lớn. Tóm lại điều kiện ở các phương diện, tôi cảm thấy đều vô cùng được."

"Có phải lão gia tử trong nhà bị xảy ra chuyện gì hay không?"

"Cha tôi sống rất tốt, anh Lâm, anh đừng ám cha tôi mà."

"Nhưng tôi nghe khẩu khí của cậu, tựa như là lão gia tử trong nhà sắp không chịu được, cậu phải nắm chặt thời gian tìm nàng dâu, sinh một đứa bé để kế thừa tài sản."

"Tôi là con một, còn không dính đến những vấn đề này."

Cao Tông Nguyên dở khóc dở cười nói.

"Nhưng mà cậu nói những thứ kia, đều là điều kiện bề ngoài của cô ấy, đối với con người của cô ấy thì hình như cậu chưa có đánh giá gì."

Cao Tông Nguyên là người anh em của mình, mà Hà Viện Viện tính toán thì là nửa cô em gái của mình.

Nếu như lão Cao thật có ý tứ, Lâm Dật cũng không để ý mà tác hợp cho hai người.

Nhưng trong chuyện này, nếu như bị xen lẫn nguyên nhân khác, thì sau này sẽ không tốt đối với bất cứ người nào.

Mình thì cũng không ngại làm cái tên xấu xa kia, nhỡ đâu lại làm Hà Viện Viện bị tổn thương, vậy thì chính mình cũng có lỗi với nàng.

"Anh Lâm, mặc dù chúng ta không có quan hệ huyết mạch gì, nhưng tôi vẫn luôn coi anh như anh ruột của mình, hôm nay tôi nói với anh nguyên nhân thực sự."

Cao Tông Nguyên nói ra:

"Bà nội của tôi bị mắc bệnh ung thư, bác sĩ nói, cũng chỉ còn lại thời gian mấy tháng. Em họ con chú tôi đã có bạn gái, tình cảm gắn bó, nghe nói cũng sắp kết hôn, mà bên phía tôi thì vẫn luôn độc thân, hơn nữa cả ngày không làm việc đàng hoàng, cho nên tôi muốn tìm một người bạn gái, mang về để bà nội tôi xem mắt."

"Nhưng anh đừng suy nghĩ nhiều, mặc dù cô ấy ngày nào cũng nói muốn giết chết anh, nhưng tôi biết quan hệ giữa hai người ngay thẳng và thân thiết. Nếu tôi không thật lòng đối với cô ấy, thì cũng không có khả năng nói cho anh biết việc này, nếu không tôi tùy tiện tìm một cô gái là có thể lừa gạt, anh nói có đúng hay không?"

"Được, có lời này của cậu là đủ rồi."

Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Cao Tông Nguyên nói ra:

"Nếu cậu thật sự muốn theo đuổi thì phải quan tâm nhiệt tình một chút, cùng lắm thì tôi giao chức CEO cho cậu, sáng tạo cho cậu có cơ hội chung đụng riêng tư."

"Thôi đừng, gia nghiệp lớn như tập đoàn Lăng Vân này, nếu anh giao vào trong tay tôi, không đến một tháng là tôi có thể làm anh phá sản đấy."

"Xong con bê, quản lý một cái công ty cũng không được, còn mẹ nó có thể làm được việc gì."

"Anh nói như vậy thì tôi cũng không phản bác được, ngoại trừ tán gái ra, đúng là tôi đến cả cứt chó cũng không bằng. Hơn nữa còn không giống như anh, thả câu cũng có kỹ xảo như thế, tôi hoàn toàn chỉ là dựa vào tiền nện vào."

Cao Tông Nguyên tự giễu nói:

"Cho nên mỗi lần tôi ra ngoài, nói rằng đi cùng với anh, thì cha tôi đều mặc kệ. Ông ấy muốn cho tôi đi theo anh học hỏi thêm một ít, sau đó trở về tiếp nhận sản nghiệp trong nhà."

"Nghĩ nhiều như vậy làm gì, cho dù có một ngày, nhà họ Cao cậu không được, tôi cũng có thể giúp cậu chống đỡ."

Lâm Dật nói ra:

"Nhưng tôi cảm thấy, nếu như cậu thật có thể giải quyết cô nương Hà Viện Viện, nhà họ Cao các cậu nhất định có thể bốc lửa."

"Anh Lâm, anh nói chuyện chú ý một chút, có thể bỏ hai chữ kia đi hay không, nói không chừng sau này sẽ là vợ của huynh đệ nữa nha."

"Được được được, vậy tôi nói thêm một lần nữa, nếu cậu có thể giải quyết Viện Viện, nhà họ Cao cậu nhất định có thể nâng cao một bước."

"Chuyện đó, anh Lâm, tôi cảm thấy rằng, về sau anh gọi cô ấy là Hà Viện Viện là được rồi, cái biệt danh Viện Viện này quá thân thiết, vẫn là để tôi tới đi."

"Fuck!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 789.

Chương 790. Thời Gian Diễn

"Móa, con mẹ nó cậu nói cũng đúng tiếng người?"

Lâm Dật nói ra:

"Tôi thật sự sợ nếu hai người các ngươi nếu như thành một đôi, mỗi ngày nửa đêm không ngủ được, thì sẽ nghiên cứu làm sao để giết chết tôi."

"Anh Lâm, anh yên tâm, cho dù có giết chết anh, tôi cũng tìm cho anh mảnh đất chôn cất tốt nhất trên toàn thế giới, lấy đá cẩm thạch để khắc cho anh một khối bia mộ."

"Mẹ kiếp, lão tử thật muốn đạp một chân cho cậu rơi vào trong biển."

"Ha ha..."

Cao Tông Nguyên còn muốn lên tiếng, nhưng lập tức ngậm miệng lại, cũng lấy cùi chỏ khẽ đụng vào Lâm Dật.

"Anh Lâm, anh nhìn bên kia, có người đến."

Lâm Dật nghiêng đầu nhìn qua, ngoài ý muốn nhìn thấy Triệu Mặc và Cố Trường Xuyên đang đi tới.

Trừ cái đó ra, ở phía sau của bọn họ còn có bốn cô nàng đi theo.

Mặc dù các nàng không phải mặc đồ tắm, nhưng lại ăn mặc bại lộ nóng bỏng.

"Hai tên ngốc thiếu này không biết sao lại tới đây."

Cao Tông Nguyên nói ra.

"Nhìn bộ dạng đắc ý của bọn họ thế kia, là biết ngay tới để khoe khoang rồi."

Chẳng mấy chốc, Triệu Mặc và Cố Trường Xuyên đã đi tới nơi.

"Làm sao còn đứng ở lại chỗ này thế, có phải Party bể bơi của các người quá nhàm chán hay không, có muốn đi qua loanh quanh ở bên chỗ chúng tôi hay không?"

Lâm Dật đưa tay nhìn đồng hồ đeo tay một cái, vừa cười vừa nói:

"Cách thời điểm kết thúc còn có hơn một giờ mà, vội vàng qua đây trang bức như vậy làm gì."

Triệu Mặc nhún vai,

"Nhưng cục diện đã định, các cô nàng đều chạy đến chơi ở chỗ chúng tôi, mà bên các người hình như đều không có người nào."

"Chúng tôi còn có những tiết mục khác đấy, đợi lát nữa các nàng sẽ đều đến đây."

Lâm Dật cười ha hả nói.

"Tại sao đám người các cậu lại không chịu thua nhau vậy chứ, chơi tới chơi đi cũng chỉ có mấy thứ như vậy, tôi cảm thấy phát chán đi được."

"Nếu không thì sao lại nói, đám đại thiếu gia các cậu trí nhớ thật kém. Lần trước, thời điểm cậu âm thầm gây chiến với Didi, không phải cũng giống như vậy, lúc đầu thì đều bị cậu trang bức hết phần người khác, cuối cùng không phải là bị thua thiệt hơn 100 tỷ sao."

Vốn dĩ Triệu Mặc ra vẻ cười tủm tỉm, nhưng sau khi nghe đến

Lâm Dật nói lại chuyện cũ, vẻ mặt trong nháy mắt lạnh xuống.

Đây là nỗi đau vĩnh viễn ở trong lòng của hắn, cả một đời đều không thể quên được.

Cố Trường Xuyên vỗ vỗ bả vai Triệu Mặc, ra hiệu hắn tỉnh táo trở lại.

"Bình tĩnh một chút, cũng chỉ là hơn 100 tỷ mà thôi, không cần thiết phải gây ầm ĩ lớn như vậy."

Triệu Mặc thở ra một hơi, tâm trạng ổn định lại.

"Hảo hán không đề cập tới dũng khí năm xưa, những thứ đó đều là chuyện đã qua, bây giờ nói còn có ý nghĩa gì?"

"Cho dù không đề cập tới chuyện này, các người cũng không phải là đối thủ của tôi."

Lâm Dật không nhịn được phất phất tay,

"Mau tắm rửa rồi đi ngủ đi, nhiều người có mặt như vậy, cũng đừng mất mặt xấu hổ."

Triệu Mặc nhún vai, trên mặt lộ ra biểu lộ khinh thường.

"Dù sao lập tức sẽ lái thuyền, chúng ta tiếp tục chơi thích hơn, đương nhiên, nếu anh cảm thấy Party bên mình không có ý nghĩa, vậy thì có thể đến tham dự bên phía chúng tôi, tùy thời hoan nghênh."

Nói xong, Triệu Mặc và Cố Trường Xuyên cũng không cho Lâm Dật có cơ hội nói chuyện tiếp, mang theo bốn cô gái của mình quay người đi trở về.

Bởi vì mục đích của bọn họ tới đây, chính là vì muốn trào phúng một lượt, hiện tại đã đạt được mục đích, cũng cần phải trở về.

Bọn người Triệu Mặc vừa bước chân rời đi, Tần Hán và Lương Kim Minh liền chạy chậm tới, đến bên cạnh Lâm Dật và Cao Tông Nguyên.

"Sao hai người bọn họ lại tới đây, có phải tới trang bức hay không?" Tần Hán nói ra.

"Trả lời chính xác."

"Lão Lâm, làm sao anh còn vững vững vàng vàng đứng ở chỗ này, mau chóng nghĩ một chút biện pháp đi, bên phía chúng ta dường như thật sự kém thú vị một chút."

"Nào chỉ là kém thú vị chút."

Lâm Dật đậu đen rau muống nói:

"Quả thực là một chút thú vị cũng không có ấy. Bây giờ những người còn có thể lưu lại chơi ở bên cạnh, đó cũng là những cô nàng đáng yêu, về sau phải đối xử thật tốt với người ta, kiểu gì cũng phải cho một cái danh phận."

"Móa, anh cũng không cần nói châm chọc, năm ngoái tôi không có tới, để bọn họ đoạt hết danh tiếng. Năm nay tôi tới, nếu như còn biến thành cái tình cảnh này, Tần Hán tôi còn để mặt mũi ở đâu."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã tới gần 6 giờ, sẽ rất nhanh đến thời gian lái thuyền rời bến.

"Đừng có vội, món quà thần bí mà tôi chuẩn bị cũng sắp đến rồi."

Cùng lúc đó, Triệu Mặc và Cố Trường Xuyên đang đi về trong khoang thuyền.

"Cậu mặt mày ủ rũ làm gì chứ."

Cố Trường Xuyên nói ra.

"Lão đại, anh nói Lâm Dật có thể lưu lại một tay hay không?"

"Có thể lưu lại hậu thủ gì tốt chứ?"

Cố Trường Xuyên nói ra:

"Có phải cậu bị hắn làm ra hậu di chứng rồi không?"

"Thông qua sự tình lần trước, tôi phát hiện ra hắn là một người không ra bài theo lẽ thường, chuyện gì cũng đều có thể làm được."

"Lời nói này đúng là không sai, nhưng cũng phải tôn trọng hiện thực một chút đi."

Cố Trường Xuyên nói ra:

"Lập tức sẽ lái thuyền rời bến, mặc dù đồ vật trên thuyền nhiều như vậy, hắn còn có thể đùa nghịch kiểu gì hơn?"

Triệu Mặc bĩu môi,

"Thật ra những gì anh nói thì tôi cũng nghĩ đến, nhưng không tới một khắc cuối cùng, tôi vẫn luôn có chút không yên lòng."

Cố Trường Xuyên có chút im lặng, người huynh đệ này của mình còn thật có chứng bệnh, một lần bị rắn cắn, 10 năm sợ dây thừng

"Vậy cậu nói cho tôi biết, hắn ta có thể dùng phương thức gì, để lôi kéo nhân khí trở về? Chẳng lẽ lại dựa vào máy bay trực thăng vận chuyển tiếp tế? Cậu đang đùa tôi sao?"

Rầm rầm rầm _ _

Ong ong ong _ _

Ngay tại thời điểm hai người nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy tiếng vang ù ù tiếng từ giữa không trung truyền đến.

Hai người bị giật nảy mình, đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Hoảng sợ phát hiện, ba cái máy bay trực thăng màu đỏ từ trên bầu trời đang bay đến du thuyền.

Quan trọng nhất chính là ở phía dưới còn treo ba chiếc xe Panamera!

Triệu Mặc và Cố Trường Xuyên đều nhìn trợn tròn mắt.

Máy bay trực thăng vận chuyển xe đua, cái này mẹ nó là cái thao tác gì?

Cùng lúc đó, mọi người ở trên boong tàu và trong khoang thuyền nghe được âm thanh trực thăng, đều đồng loạt chạy ra ngoài.

Nhìn thấy hình ảnh ba chiếc máy bay trực thăng vận chuyển xe thể thao, tất cả mọi người ở trên boong tàu đều trợn mắt hốc mồm.

Đám đại thiếu gia này có phải quá chơi nổi rồi không?

"Đừng đứng ngốc ra nữa, gọi người giúp đỡ đi, tháo lấy xe xuống."

Ba người Tần Hán mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn Lâm Dật.

"Đây đều là anh làm ra?"

"Nếu không phải tôi thì ai làm?"

"Nằm thảo ha ha... Lão Lâm, vẫn là anh biết chơi, ngưu bức ngưu bức."

Chậm rãi, ba chiếc máy bay trực thăng bay ở trên boong tàu.

Tần Hán gọi mười mấy người đến, gỡ cả ba chiếc Panamera màu sắc khác nhau xuống dưới.

Cùng lúc đó, Lâm Dật đứng tại chỗ nói vọng ra xung quanh:

"Sau đó sẽ có hoạt động rút thưởng, phần thưởng chính là ba chiếc Panamera bên cạnh tôi. Hiện tại, thời gian diễn bắt đầu!"

Lời vừa nói ra, từ dưới thân máy bay trực thăng thả ra ba quả cầu đầy màu sắc, mở bung ra ở giữa không trung.

Từng tờ một trăm tệ rơi xuống như mưa, khiến cho những cô nàng tại chỗ mừng rỡ như điên.

Mà bầu không khí của bữa tiệc Party bể bơi cũng trở nên cao trào bùng nổ ở thời điểm này!

Vào đúng lúc này, tiếng còi hơi của du thuyền vang lên.

Hành trình du ngoạn cũng chính thức bắt đầu.

Triệu Mặc và Cố Trường Xuyên kinh ngạc nhìn trò chơi điên cuồng mà Lâm Dật làm ra, hơn nửa ngày sau mới hồi phục tinh thần trở lại.

Lần này, chính mình lại thua tiếp bởi hắn ta!

"Mẹ nó!"

Triệu Mặc mắng một câu, mặc dù không chút cam lòng.

Nhưng lúc này lại suy nghĩ cách chơi, đã không còn kịp nữa rồi.

Lần này lại thua hắn một trận!

"Anh Cố, đợi lát nữa các ngươi không phải có trận đấu sao, tuyệt đối không thể cho hắn cơ hội nào!"

Triệu Mặc nắm chắc hai nắm đấm, nói ra.

"Tôi nắm chắc!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 790.

Chương 791. Em Muốn Làm Nữ Cặn Bã

"Triệu Mặc, hai người các cậu đừng có vội vàng đi, đến chỗ chúng tôi chơi nào."

Tần Hán hô lên.

"Tới quất cái phần thưởng cũng được, Panamera đây."

Lương Kim Minh nói ra.

Hai người có vẻ xấu hổ dị thường, nhanh chóng bước đi, cũng không quay đầu lại đi về phía trong khoang thuyền.

"Ha ha..."

Nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của hai người, Cao Tông Nguyên cười lên ha hả,

"Anh Lâm, anh nói xem mấy người bọn họ nếu như biết rõ chiếc thuyền này là của anh, thì sẽ có loại cảm giác gì nhỉ?"

"Khả năng còn khó coi hơn so với ăn cứt chuột."

"Ha ha, suy nghĩ một chút đều thật kích thích."

Ở dưới sự kích thích của xe thể thao, đám người đều lao qua.

Chỗ nào cũng là chơi, bên này có xe đua, không cần thì phí.

Cùng lúc đó, Lâm Dật còn để Trương Hiểu Du phát live stream trực tiếp, bắt đầu góp nhặt fan.

Nhưng mà từ đầu đến cuối Lâm Dật đều không tham dự, cũng không hứng thú lắm.

Reng reng reng _ _

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Kỷ Khuynh Nhan gọi video call tới.

"Cái này mẹ nó, gọi điện thoại không phải là được rồi sao, vì cái gì lại gọi video?"

Lâm Dật vội vã chạy về tới phòng nhỏ trên tàu, cũng đến gian phòng hào hoa của riêng mình, cởi áo đang mặc, trực tiếp chui vào ổ chăn.

Tạo nên một loại dáng vẻ vừa tỉnh ngủ, thuận tiện quấy loạn kiểu tóc của mình.

Kể ra cũng khá là tỉ mỉ.

Lâm Dật cảm giác, chính mình cần phải chú ý chi tiết một chút, về sau có thể đối đầu với Faker.

Lúc này, cuộc gọi video của Kỷ Khuynh Nhan đã tắt máy, sau khi chuẩn bị xong xuôi toàn bộ công tác chuẩn bị, Lâm Dật gọi trở lại cho nàng.

"Còn không có tỉnh ngủ."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Mau dậy đi, nắng đã chiếu đến đít rồi đấy."

Kỷ Khuynh Nhan tính toán dựa theo thời gian ở Hoa Hạ, lúc này, có lẽ nước Mỹ mới là hơn sáu giờ sáng.

Hiện tại, Kỷ Khuynh Nhan đang mặc một thân đồ ngủ ở nhà, trên đầu mang theo dây cột tóc màu hồng phấn.

Từ sau khi Lâm Dật mở quán ăn kết thúc, những đồ trang sức màu hồng của Kỷ Khuynh Nhan trở nên nhiều hơn.

"Em đang ở đâu đấy? Nơi đây hình như không phải nhà của chúng ta."

Nghe được mấy chữ "Nhà chúng ta" này, Kỷ Khuynh Nhan cười hắc hắc lên.

"Sau khi anh đi, em quay về nhà mẹ em."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Hôm nay, hai bố mẹ em có việc xã giao đi ra ngoài, để một mình em ở nhà tự lo cơm nước. Một mình em ăn uống thật vô vị, không có ý nghĩa, nên em gọi điện thoại cho anh."

"Vậy thì thật là tốt, anh gọi video cho em, đây cũng là tâm đầu ý hợp."

"Chém gió, lại còn nói bản thân tâm đầu ý hợp, anh cũng không cảm thấy ngại."

Kỷ Khuynh Nhan trở lại trước bàn ăn, chuẩn bị ăn cơm.

"Có một chuyện muốn nói cho anh biết."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Đều là Viện Viện nói với em."

"Ừm? Chuyện ở bên công ty?"

"Cô ấy nói buổi trưa hôm nay, bên phía Long Tâm nhận được một khoản đầu tư 40 triệu USD, là tập đoàn Tam Tỉnh đầu tư vào."

Kỷ Khuynh Nhan vuốt vuốt mái tóc, vừa ăn thức ăn, vừa nói:

"Cảm giác khoản đầu tư này tới rất đột ngột, xem ra danh tiếng của Long Tâm ở trên thế giới đã đánh ra. Có lẽ trong tương lai, sẽ có thêm nhiều công ty lớn tới tham gia vào."

Lâm Dật trầm mặc một lát, đã đoán được chân tướng của khoản đầu tư này.

Khẳng định là do Mitsui Paint làm.

Không thể nghi ngờ là đang cố ý lấy lòng mình.

Cô nàng này ngược lại ra tay thật hào phóng, tới đầu tư là ném 40 triệu đô la Mỹ, thật sự là rất xa hoa.

"Sự tình ở phương diện đầu tư thì cứ làm theo trình tự bình thường đi, không cần phải để ý đến quá nhiều, bên phía Điền Nghiên chắc là có thể xử lý tốt."

"Em cũng nghĩ như vậy, năng lực của Điền tổng vẫn rất đáng tin."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lâm Dật,

"Việc chính nói xong rồi, em còn muốn nói với anh một sự tình vô cùng cẩu huyết."

"Cẩu huyết? Liên quan tới hai chúng ta sao?"

"Không phải, có quan hệ với Viện Viện."

"Mẹ nó chứ, không phải đâu, bạn trai cũ của nàng tới?"

"Ngạch... Làm sao anh biết?"

"Bởi vì không có chuyện gì cẩu huyết hơn như vậy cả."

"Mặc dù sự tình không sai biệt lắm, nhưng so với anh nghĩ, còn có chút sai lầm."

Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

"Đây là sự tình của ngày hôm trước. Bạn trai cũ của nàng đến nhận chức ở Sở nghiên cứu Long Tâm, là một kỹ sư cao cấp. Em nghe qua Tôn sở trưởng nói, anh ta có trình độ rất cao, còn có ý định điều anh ta đi phát triển nghiên cứu máy quang khắc."

"A? Trở thành cấp dưới của anh rồi?"

Nghe được việc này, Lâm Dật cũng ngạc nhiên.

Khó trách ngay cả Kỷ Khuynh Nhan cũng nói cẩu huyết, loại nội dung cốt truyện này thật sự là rất máu chó.

"Đúng vậy."

Kỷ Khuynh Nhan vừa cười vừa nói:

"Hôm trước, Vương Nhiễm gọi điện thoại cho em, muốn em thay thế anh mở cuộc họp ban lãnh đạo. Sau đó em đi đến, tiếp theo còn đi thăm bên sở nghiên cứu một chút, em chỉ liếc qua một chút là nhận ra hắn."

"Bọn em đã từng gặp mặt, hắn chắc là cũng nhận ra em đi."

Kỷ Khuynh Nhan cười hắc hắc,

"Điều đó thì không. Lúc bọn em gặp mặt, bên Băng Thành là mùa đông, em mặc trùm kín, ngoại trừ ánh mắt ra thì không hề lộ cái gì ra ngoài, cho nên hắn không nhận ra em."

"Việc này thật là kích thích."

Lâm Dật cười ha hả nói:

"Bạn gái trước trở thành người phát tiền lương cho mình, đây là một loại trải nghiệm gì chứ?"

Kỷ Khuynh Nhan cũng che miệng cười rộ lên,

"Nhưng mà việc này em còn không có nói qua với Viện Viện, cũng không biết rằng sau khi nàng biết tin tức này, sẽ lại có phản ứng gì."

"Sẽ có khả năng tro tàn lại cháy hay không."

Kỷ Khuynh Nhan bất đắc dĩ bĩu môi,

"Nào ai có thể nói rõ ràng được loại sự tình này đâu chứ, nhưng không phải anh đã nói, Cao Tông Nguyên đang theo đuổi nàng sao, cảm giác thật là khó xử."

"Vậy thì phải nói thật nói với nàng chứ sao."

Lâm Dật nói ra:

"Đây cũng không phải sự tình có thể che giấu, nàng sớm muộn cũng sẽ biết."

"Cái này em biết, em phải nghĩ biện pháp, đem sự kiện này ẩn ý nói cho nàng."

"Nói cũng đúng."

Thuận miệng trả lời một câu, Lâm Dật bấm video biến thành cửa sổ nhỏ, tìm được Wechat của Hà Viện Viện.

"Bạn trai cũ của em đến Long Tâm nhận chức đấy."

Gửi tin nhắn xong, Lâm Dật lại tiếp tục nói chuyện video với Kỷ Khuynh Nhan, một bộ thao tác liên tục như mây bay nước chảy, làm cho Kỷ Khuynh Nhan không có tra được bất cứ dấu vết gì.

"Lâm Dật, anh nói chuyện này phải làm sao bây giờ, em luôn cảm thấy có chút xấu hổ."

Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Nếu em cảm thấy khó chịu, vậy thì cứ trực tiếp nói ra."

"Nhưng em vẫn cảm thấy, nếu như làm thế, thì lộ vẻ chúng ta chột dạ."

Kỷ Khuynh Nhan hầm hầm nói:

"Sự tình ban đầu là do hắn làm không đúng trước, tại sao chúng ta phải trốn tránh hắn, hơn nữa em cảm thấy như bây giờ cũng rất tốt. Lúc trước chia tay với Viện Viện, là do hắn có mắt không tròng, để hắn hối hận đi thôi."

Lâm Dật có chút dở khóc dở cười,

"Vậy chuyện này em cứ quyết định đi."

"Ừm vâng."

Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu,

"Anh cũng mau chóng giải quyết cho xong công tác đi, sau đó có thể về sớm một chút."

"Được rồi."

Tắt điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật đứng dậy mặc quần áo vào, sau đó lại chỉnh sửa qua mái tóc của mình, chuẩn bị ra ngoài đi dạo vòng vòng.

Mà ở thời điểm này, Hà Viện Viện gọi điện thoại tới.

"Bạn trai cũ của em trở về rồi?"

Trong điện thoại, Hà Viện Viện đột nhiên hét lên nói.

"Học tỷ của em đi họp với Long Tâm thì gặp, là một kỹ sư cao cấp."

"Khá lắm, có thể trở thành kỹ sư cao cấp của Long Tâm, trình độ chắc là có."

"Mẹ nó, cái này không phải là trọng điểm mà."

Lâm Dật nói ra:

"Em nên suy nghĩ, là muốn quay lại với tình cũ, hay là phát triển tình cảm với lão Cao."

"Anh anh anh... Em có thể đá hắn sao?"

"Đá người nào?"

"Cao Tông Nguyên."

"Mẹ nó, em đá người ta làm gì?"

"Em muốn làm nữ cặn bã."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 791.

Chương 792. Thái Tử Yến Kinh

“Hà Viện Viện, tôi van cầu cô làm con người đi."

"Tôi làm sao lại không phải là người rồi." Hà Viện Viện nói:

"Anh đều có thể làm cặn bã nam, tôi đã là cấp dưới của anh, tôi không thể làm cặn bã nữ ư?"

"Tôi sống hơn hai mươi năm, chưa từng thấy người không biết xấu hổ như cô đấy."

"Vậy anh cũng không cần mặt, hai chúng ta cũng không phải là dạng tốt lành gì, ai cũng đừng nói ai."

Thử hỏi, dám ở trong điện thoại, cùng ông chủ mắng nhau.

Ngoại trừ Hà Viện Viện, còn có ai?

"Lão tử người cao mặt đẹp trai có cơ bụng, trời sinh chính là làm cặn bã nam rồi." Lâm Dật nói: "Cô đều muốn lõm thành lòng chảo rồi, có điều kiện gì làm nữ cặn bã."

"Mẹ kiếp, lão nương không làm nữa, tôi đặc biệt muốn đi công thương báo cáo anh."

"Đừng đừng đừng, Hà đại mỹ nữ nguôi nguôi giận, chúng ta có chuyện gì từ từ nói."

"Này con như là câu người nói." Hà Viện Viện nói:

"Anh yên tâm, tuy rằng tôi trời sinh quyến rũ, phóng đãng không bị trói buộc yêu tự do, nhưng cũng sẽ không làm chuyện chân đạp hai con thuyền. Anh không cần vì Cao Tông Nguyên mà lo lắng, nhưng anh phải nói rõ với anh ta, hai chúng tôi hiện tại, chính là tùy tiện tâm sự, đều là lấy thân phận bạn bè để nói chuyện. Anh đừng làm cho anh ấy suy nghĩ nhiều, chờ tôi có một ngày, có ý nghĩ tới phương diện này, sẽ nói rõ ràng với anh ấy."

"Vậy là được rồi." Lâm Dật nói ra: "Chờ ngày nào đó, hai người các cô nếu như thành, tôi liền cho cô làm phó CEO cao cấp, cùng cấp với lão Kỳ."

"Ôi ôi ôi ..."

Hà Viện Viện khinh thường cười gằn, "Nếu là thật có ngày ấy, tôi chính là thiếu phu nhân Cao gia, chấp chưởng gia tài trăm tỉ, còn có thể ngốc ở trong ngôi miếu đổ nát của anh sao?"

"Con mẹ nó cô ... Tút tút tút ..."

Không cho Lâm Dật cơ hội nói chuyện, Hà Viện Viện trực tiếp cúp điện thoại.

"Này giời ạ!"

Treo điện thoại Hà Viện Viện, Lâm Dật từ gian phòng đi ra ngoài.

Mà lúc này đây, party bể bơi đã tiến vào phần cuối.

"Anh Lâm, nói cho anh biết một tin tức tốt, mức độ phổ biến của phòng phát sóng trực tiếp của chúng ta, đã đột phá 9,6 triệu rồi, thiếu một chút liền đạt thành được thành tựu 10 triệu rồi." Trương Hiểu Du nói.

"Thật hay giả? Mức độ phổ biến cao như vậy sao?"

"Đương nhiên là thật rồi, phát sóng trực tiếp party bể bơi, ai mà không muốn xem."

"Đám người háo sắc này ..."

Nói xong, Trương Hiểu Du lấy chìa khóa xe Palameila, "Anh Lâm, em vừa nãy cũng đi rút thưởng, anh Cao dùng chút thủ đoạn nhỏ, để cho em trúng rồi một chiếc xe, em giúp anh lấy về một chiếc xe rồi."

"Anh cũng không cần đâu, em giữ lại dùng đi." Lâm Dật nói: "Kế tiếp chính là vũ hội và buổi đấu giá rồi, chúng ta đi qua dạo thôi."

"Tôi thì không đi được." Lương Kim Minh nói: "Tôi có hẹn trước nên đi về trước đây."

"Mẹ kiếp, anh mỗi ngày đến, không mệt à." Cao Tông Nguyên nói.

Lương Kim Minh cười hắc hắc, "Cậu có biết người hẹn với tôi là ai không."

"Ai?"

"Chính là ngày đó, không nể mặt anh Triệu Văn Hi, nói không chừng là không còn mặt mũi tìm anh, nên mới tới tìm tôi."

Nói xong, Lương Kim Minh phất tay một cái, "Tôi đi trước, lúc thi đấu võ đài thi đấu, nhớ gọi điện thoại cho tôi, tôi phải đến cổ vũ cho anh Lâm."

"Đi đi."

Hiện tại trong bốn người, đã tạo thành một cái vòng xoay khinh thường không quá rõ ràng.

Như Lâm Dật loại người yêu thích nhiều cô gái, xem thường Cao Tông Nguyên có ý nghĩa tìm một người chung thân cả đời.

Cao Tông Nguyên tự nhận mình là tiểu nam sinh ngây thơ, xem thường Lương Kim Minh người không biết kiềm chế.

Lương Kim Minh người từ đầu đến cuối là cặn bã nam, xem thường Tần Hán nửa cặn bã nửa không cặn bã.

Người như Tần Hán thì xem thường Lâm Dật, chính mình cái gì cũng không làm, vậy mà phụ nữ đàng hoàng cứ như vậy mà nhào lên.

Hoặc là nói họ đang đố kỵ lẫn nhau.

Sau khi chia tay Lương Kim Minh, một nhóm bốn người tới phòng yến hội.

Lúc này, âm nhạc du dương đã vang lên, những người trong sàn nhảy cũng đã uyển chuyển nhảy múa.

"Ách ... Những người này mặc cũng quá quy củ rồi, tôi cảm thấy chúng ta có chút hoàn toàn không hợp ở đây." Trương Hiểu Du chột dạ nói.

"Nói cho cô biết, cái này kêu là mặt người dạ thú." Cao Tông Nguyên nói: "Cô xem những kia vui vẻ ra mặt, ôm, đều là vợ hoặc chồng của những người khác."

"Nhưng tôi cũng giống như làm một cầm thú xinh đẹp."

"Nhưng thêm một chút tâm."

Lâm Dật ngẩng đầu, trùng hợp nhìn thấy đám người Triệu Mặc ở cách đó không xa.

Lúc này, bốn người xác thực chia làm hai nhóm.

Cố Trường Xuyên đang ngồi một mình ở một bên, trong tay có một ly rượu Cocktail màu nâu, vẻ mặt lạnh lùng, giống như trên người có dòng chữ “chớ quấy rầy”.

Còn lại ba người Triệu Mặc đang ngồi ở bàn khác, mà bên cạnh bọn họ, còn có một người đàn ông ngồi trò chuyện với nhau thật vui.

Mà cái người này, chính là Mitsui One, chỉ là Lâm Dật chưa từng gặp qua anh ta.

"Cố Trường Xuyên này cường thật, thật đúng là không gần nữ sắc." Cao Tông Nguyên nói: "Nhìn vẻ mặt kia của anh ta, thật đặt biệt giống như là xanh."

"Thật đúng là như vậy." Trương Hiểu Du nói: "Nhiều chị gái chân dài ở bên cạnh anh ta như vậy, tôi là một người phụ nữ mà cũng phải động tâm."

"Anh ta luyện có thể hay không Đồng Tử Công?" Lâm Dật tò mò hỏi.

"Này cũng không biết." Tần Hán nói: "Nhưng tôi nghe nói, thái tử gia Yến Kinh Vương Miện, thật giống cũng không quá gần nữ sắc, có lẽ là thói quen này anh ta học được ở đó."

"Thái tử gia Yến Kinh?" Lâm Dật lẩm bẩm một câu, "Bình thường mấy người bọn họ hẳn là nhân vật quyền lực nhất ở Yến Kinh."

"Kém xa." Tần Hán nhìn Lâm Dật nói: "Kỳ thực người này, anh ta lúc trước không gọi là Vương Miện, cuối cùng chính mình yêu cầu sửa lại, anh biết có ý gì không?"

"Tôi biết!" Trương Hiểu Du nói ra: "Miện tử mở ra, chính là ngày thêm miễn, là chơi không ý tứ gì?"

Lâm Dật:...

Tần Hán:...

Cao Tông Nguyên:...

"Chính là lấy ý là lên ngôi, hơn nữa anh ta còn họ Vương, cho nên đều hiểu là có ý gì rồi."

"Danh tự này tốt trung nhị." Lâm Dật nói.

"Nhưng hết cách rồi, người ta xác thực trâu bò." Tần Hán nói:

"Chúng ta theo người ta, thực sự là chênh lệch một cấp bậc."

"Ngay cả Tần đại thiếu gia đều cảm thấy không bằng?" Lâm Dật bất ngờ nói.

"Chúng ta chỉ là có chút tiền mà thôi, cùng so với loại người có gốc có rễ thì chẳng là gì cả." Tần Hán nói:

"Chúng ta nhàn rỗi không chuyện gì, sẽ tới nơi này tìm thú vui, nhưng đến cái cấp bậc đó, đều chướng mắt những thứ đồ này rồi."

Lâm Dật bĩu môi, "Cậu nếu như nói như vậy, Cố Trường Xuyên, Triệu Mặc và những người này so với anh ta, thật giống còn kém rất nhiều."

"Nào chỉ là kém nhiều, nếu như nhìn thấy Vương Miện, bọn họ cũng chỉ có thể mời rượu."

Lâm Dật khẽ nhíu mày, cảm thấy nước này thật có chút sâu.

Thực lực của Triệu gia, kỳ thực với Lương gia gần như nhau, tuyệt đối được tính là hàng đầu Trung Quốc.

Mà cái người tên là Vương Miện kia, rõ ràng còn mạnh hơn bọn họ một cấp.

Này đặc biệt cũng rất thái quá.

"Người kia hẳn là có thể đánh nhau?"

"Nào chỉ là có thể đánh, còn có thể đánh mấy người." Tần Hán nói:

"Nhưng cụ thể đa trâu như thế nào thì tôi không biết, dù sao là mạnh, công nhận, không có chỗ để phản bác."

"Cái này tôi cũng nghe nói." Cao Tông Nguyên nói:

"Lúc trước Cố Trường Xuyên, chính là mặt dày mày dạn, đi theo người ta phía sau lăn lộn mấy năm, cũng mới trở thành cao thủ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 792.

Chương 793. Sờ Qua

“Nói như vậy, cái người tên Vương Miện kia, có vẻ như còn có thể."

"Lão Lâm cậu nên khiêm tốn một chút." Tần Hán nói:

"Người ta là thật trâu bò, không phải thổi phồng lên đâu."

Lâm Dật nhún vai một cái, cũng không coi là chuyện to tát.

"Đi, tìm một chỗ ngồi."

Đoàn người ngồi xuống, câu được câu không tán gẫu.

Mà lúc này đây, giữa trường vang lên âm thanh từng trận sợ hãi.

"Là Mitsui tiểu thư đến rồi."

Cùng lúc đó, tiếng nhạc trong phòng yến hội dần dần nhỏ xuống.

Tựa như đang nghênh tiếp từ người phụ nữ bên ngoài đi vào.

Mitsui Paints.

Theo tiếng nói, Lâm Dật nhìn thấy, Mitsui Paints mặc một cái đầm vàng nhạt Chanel, thoải mái hào phóng đi vào.

Mà ở lúc tiến vào, trên mặt mỉm cười, đi qua từng người chào hỏi, thể hiện khí chất tao nhã và cao quý.

Mặc dù đại số người trong này không quen, nhưng nhìn xem lại như quen biết nhiều năm như thế.

Đúng lúc này, ánh mắt Mitsui Paints ở giữa không trung, bắt được ánh mắt của Lâm Dật.

Nhưng vẻ mặt cũng hết sức bình thường tự nhiên, bất luận người nào đều sẽ không nghĩ tới, giữa hai người, còn phát sinh qua một đoạn cố sự cảnh "xuân" ngớ ngẩn.

Nhìn thấy Mitsui Paints đi tới, Triệu Mặc chỉnh lý lại một chút âu phục trên người, đứng dậy tiến lên nghênh tiếp, phi thường khách khí đưa tay ra.

"Tiểu thư Mitsui, tôi chờ đợi đã lâu, mời cô bên này."

"Triệu tiên sinh khách khí rồi." Mitsui Paints khẽ gật đầu, biểu hiện khéo léo hào phóng.

Mà với một cái nhíu mày một nụ cười thần thái của cô, cũng làm cho thiếu nữ cát diêu như Trương Hiểu Du nhìn như si như say.

Giấc mơ của cô chính là một ngày nào đó, có thể trở thành một người phụ nữ nổi tiếng như Mitsui Paints vậy.

Nếu có một ngày, lúc mình ra trận, cũng có thể để nhiều người đàn ông trợn mắt ngoác mồm như vậy. Còn có một đống trai đẹp, tại bên cạnh mình ủng hộ rầm rộ, ngẫm lại đều đẹp.

Sau đó, mình sẽ chọn một người đẹp trai như anh Lâm vậy, buổi tối trở mình lật bài với anh ấy, thật kích thích!

Hắt xì ——

Lâm Dật hắt hơi một cái, tự nhủ: "Ai con mẹ nó lại ở sau lưng mắng mình vậy."

Triệu Mặc đón Mitsui Paints đi qua một bên.

Một nhóm mấy doanh nhân giàu có cũng không ôm vợ của người khác nhảy nữa đều chạy qua đưa danh thiếp của mình tới.

Tập đoàn Mitsui là một tập đoàn tài chính tầm cỡ thế giới, bất kể là thân phận, địa vị hay là tài lực, cũng không có bất kỳ một công ty nào có thể so sánh được.

Đối với bọn họ mà nói, nếu như có thể tranh thủ đến hợp tác cùng với gia tộc Mitsui, đối với sự nghiệp tương lai của mình đều sẽ có ảnh hướng rất sâu rộng.

Mà người phụ nữ trước mặt này, vẫn là trưởng nữ của gia tộc Mitsui, với thân phận và địa vị của cô ấy, đều quyền quyết định và lời nói của cô ấy rất lớn.

Nhiệt tình một chút, là điều cần phải.

Cũng bởi vì lý do này, làm cho vũ hội tạm thời dừng lại.

Những người vốn dĩ đứng ở bên này để chào hỏi Lâm Dật và Tần Hán, cũng đều chạy tới Mitsui Paints bên kia.

"Những người này đều là con ruồi à." Trương Hiểu Du bất mãn nói:

"Mới vừa rồi còn lấy lòng chúng ta, hiện tại cũng chạy đến một bên khác rồi, mấy ông chủ không có nhân tính như vậy về sau cũng không thể cùng bọn họ hợp tác."

"Bình thường mà, thương nhân đều theo đuổi lợi ích, chỉ cần có thể kiếm tiền, em quản nhân phẩm của người ta làm gì. Này là chuyện bình thường, đã quen rồi." Lâm Dật một bên thưởng thức rượu, vừa nói.

Ba người Lâm Dật họ rất bình tĩnh, chỉ có Trương Hiểu Du cảm thấy không tốt lắm.

Cảm giác những người này, một chút nhân tình đều không có, không phù hợp với giá trị quan của cô ấy cho lắm.

Trên thực tế, theo Lâm Dật, những thương nhân Trung Quốc này, kỳ thực đã không tệ, chỉ là không có nhân cách thôi.

Mà những nhà tư bản nước ngoài kia, liền cá nhân cũng không tính rồi.

Lúc này, Mitsui Paints đã bị bao vây xung quanh, nhưng vẫn bình tĩnh đối mặt.

"Chậc chậc chậc, nhìn như thế này vẫn là kỹ năng của Triệu Mặc cao hơn một bậc, vậy mà cũng với đại tiểu thư tập đoàn Mitsui đi gần như vậy."

"Người ta là ông chủ trẻ của tập đoàn Hoa m, thân phận địa vị tự nhiên không bình thường, có thể cùng tiểu thư Mitsui trò chuyện vui vẻ, cũng hợp tình hợp lý thôi."

"Anh nói cũng có đạo lý, thực lực và bối cảnh gia tộc Triệu gia xác thực còn mạnh hơn Tần gia một chút. Mà tập đoàn Lăng Vân, chỉ là một công ty lớn, thuộc loại cây không rễ. Mặc dù bây giờ đang phát triển mạnh, nhưng trong tương lai phát triển trở thành cái dạng gì, thì phải xem vận khí rồi."

"Chênh lệch ở chỗ này." Một người đàn ông trung niên nói:

"Tần Hán bọn họ vẫn còn dừng lại giai đoạn sống phóng túng, mà Triệu Mặc đã có thể được xem là một thương nhân thành công rồi."

"Đây mới chỉ là khởi đầu, đợi tiếp qua vài năm nữa, sự chênh lệch giữa bọn họ sẽ càng lúc càng lớn, đến lúc đó liền không thể giống nhau rồi."

Nghe được người bên ngoài nghị luận, khóe miệng Triệu Mặc lộ ra ý cười, mây mù trước đó cũng bị quét đi.

Đối với một việc vô ích, để cho bọn họ chiếm chút tiện nghi cũng không sao cả.

Nhưng ở những nơi chính sự như này, bọn họ so cùng với mình người có gốc rễ hơn, khẳng định còn phải chênh lệch một chút.

"Tiểu thư Mitsui, người nơi này hơi nhiều, tôi cảm thấy không phải chỗ để nói chuyện. Nếu không chúng ta đi chỗ khác, tìm một chỗ đơn độc trò chuyện chút?" Triệu Mặc cười nói.

"Cảm ơn hảo ý của Triệu tiên sinh, tôi đã lâu rồi không đến Trung Quốc, muốn mượn cơ hội này buông lỏng một chút, chúng ta đổi thời gian trò chuyện vào lúc khác, được không?"

"Đương nhiên có thể." Triệu Mặc cười nói:

"Đến lúc đó tôi có thể làm người dẫn đường cho tiểu thư Mitsui, đưa cô đi tham quan Trung Quốc."

"Vậy làm phiền Triệu tiên sinh rồi."

Cuộc nói chuyện của hai người khiến những người đứng ở bên cạnh đều không ngừng hâm mộ.

Quan hệ của hai người thân thiết như vậy, tương lai nhất định sẽ có một cuộc hợp tác lớn.

Xem ra tập đoàn Hoa Ngân, tương lai rất có thể lại tiến thêm một nấc thang nữa.

Triệu Mặc đứng dậy, hướng về phía Mitsui Paints đưa tay ra.

"Tiểu thư Mitsui, tôi có thể mời cô khiêu vũ cùng được không?"

"Có thể chờ một chút không, thân thể tôi có phần không thoải mái."

"Là tôi đường đột, thực sự xin lỗi."

"Không việc gì đâu."

Triệu Mặc xoay người lại, nhìn người bên cạnh nói:

"Mọi người không nên ở chỗ này vây quanh, tiểu thư Mitsui cảm thấy không được khỏe cho lắm, mọi người tản ra để không khí thoáng một chút."

"Được được được, chúng tôi vậy thì tản ra, vậy thì tản ra."

Người chung quanh, đều lui về phía sau, vũ hội lần nữa bắt đầu.

Mà Triệu Mặc cũng không vội vàng, để Mitsui Paints có thời gian nghỉ ngơi tốt rồi, toàn trường đều sẽ cho mình nhường đường.

"Anh Lâm, người phụ nữ kia có lai lịch ra sao? Không phải họ Triệu kia là con nhà giàu có rất nhiều tiền sao? Làm sao lại ở trước mặt cô ta lấy lòng như vậy?"

"Bởi vì người phụ nữ kia càng có tiền nhiều hơn chứ sao." Lâm Dật nói: "Trưởng nữ tập đoàn Mitsui, so với Triệu Mặc càng có tiền hơn."

"Thì ra là vậy, em cảm giác cô ta rất dễ lôi kéo nha." Trương Hiểu Du nói:

"Anh Lâm giả như cho anh đi cua cô ta, anh có lòng tin hay không?"

"Tự tin ngược lại là có." Lâm Dật nói:

"Nhưng số đo 39B, hơn nữa bên trong còn có khối u, anh thực sự không làm sao có hứng nổi."

"Hả?"

Tần Hán, Cao Tông Nguyên, Trương Hiểu Du ba người đồng loạt nhìn Lâm Dật.

"Làm sao anh biết bên trong có khối u?"

"Sờ qua, có cần phải nhìn tôi kinh hãi như vậy không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 793.

Chương 794. Màn Kịch Tự Biên Tự Diễn

"Thật hay giả vậy? Đến cả Mitsui Paint anh cũng từng chạm vào rồi sao?"

Cao Tông Nguyên bất ngờ nói.

"Bây giờ tôi mà nói đó là do cô ta chủ động để tôi sờ, mấy cậu không phải sẽ hộc máu sao?"

"Mẹ nó, giữa hai người rốt cuộc đang thông đồng với nhau làm chuyện gì không thể để người khác biết hả."

Cao Tông Nguyên mở miệng nói.

"Cậu đừng nghe cậu ta khoác lác nữa."

Tần Hán vừa uống rượu vừa nói tiếp:

"Nếu hai người bọn họ thật sự tiến triển được tới nước này, thì cô gái kia nhất định sẽ tới đây chào hỏi rồi, sao có thể chạy tới ở bên cạnh Triệu Mặc được." Tần Hán nói.

"Theo lời của anh mà nói, thì sờ là sờ, mà ngủ là ngủ, đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau."

"Tôi tán thành với những gì anh Lâm nói, làm một tên đàn ông cặn bã chính hiệu, bàn về chuyện tình cảm chính là hình thức xúc phạm đối với anh ấy.”

"Mẹ nó rốt cuộc cô là cùng một giuộc với ai đấy."

Trương Hiểu Du lè lưỡi:

"Anh Lâm bớt giận, chẳng phải tôi đang khen anh đó sao."

Tần Hán và Cao Tông Nguyên cười ha ha vài tiếng, bầu không khí giữa bọn họ cũng rất hòa hợp.

Cùng lúc đó, bên phía Triệu Mặc lại xảy ra rối loạn không nhỏ.

Chỉ thấy Mitsui Paint đứng dậy khỏi ghế, nhìn xung quanh, cuối cùng dán chặt chỗ bóng dáng Lâm Dật.

Nhìn thấy Mitsui Paint đứng dậy, Triệu Mặc cũng đứng lên theo.

"Cô Mitsui, đã nghỉ ngơi đủ rồi sao?"

Mitsui Paint gật đầu: "Tôi muốn hoạt động cơ thể một chút, khiêu vũ một bài đi."

Nghe thấy câu này, những người có mặt ở hội trường đều dừng nhảy lại, nhìn Triệu Mặc với vẻ ngưỡng mộ.

Đây là cô Mitsui đang trao cơ hội cho Triệu Mặc sao.

Việc hợp tác của hai gia tộc đã là chuyện chắc như ván đã đóng thuyền rồi.

"Tên nhóc này, nhìn người ta rồi tự nhìn lại mình đi. Ngày nào cũng chỉ biết mỗi ăn chơi, nuôi con biết bao nhiêu năm như vậy, không được chút tích sự gì cả."

Một người đàn ông trung niên đang khiển trách con trai mình.

"Cha à, việc này cha cũng không thể trách con được, của cải nhà chúng ta còn chẳng bằng số lẻ của người ta kia kìa. Cha muốn con phải bắt chuyện với người ta thế nào đây, cho dù con có ra vẻ nịnh bợ, thì người ta cũng sẽ không phản ứng lại đâu."

"Ngày ngày không tự mình nỗ lực, chỉ biết viện cớ thôi."

Tôn Sách đứng bên cạnh Triệu Mặc: "Anh Triệu, cơ hội đã tới rồi, chỉ xem anh có thể nắm bắt được không thôi."

Khóe miệng Triệu Mặc nhếch lên: "Đây chẳng phải là việc có thể nắm bắt hay không nữa rồi, cô ấy đã chủ động bày tỏ xong cả rồi, nên chuyện tiếp theo đây, chỉ chờ nước chảy thành sông nữa mà thôi."

Nói xong, Triệu Mặc chỉnh lại âu phục trên người, sau đó hơi khom người xuống, đưa tay về phía Mitsui Paint, chuẩn bị mời cô ấy khiêu vũ một điệu.

Nhưng còn chưa kịp mở lời, bất ngờ nhìn thấy Mitsui Paint lại một mình bước ra bên ngoài.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người nhìn thấy đều sửng sốt.

Chẳng phải cô ấy muốn khiêu vũ với Triệu Mặc sao?

Sao tự mình đi mất rồi?

Mà Triệu Mặc cũng ngẩn cả người, động tác dừng lại như đông cứng lại giữa không trung, vô cùng xấu hổ.

Giờ khắc ấy, toàn bộ ánh mắt của mọi người đều dán chặt vào Mitsui Paint.

Không ngờ lại nhìn thấy cô ấy đi tới hướng Lâm Dật.

"Ngài Lâm, tôi có thể nhảy một điệu với anh không?"

Mitsui Paint còn khom người, đưa tay làm động tác mời, trông rất trang trọng lại chân thành.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người nhìn theo mà chết lặng.

Triệu Mặc mời cô ấy khiêu vũ chân thành đến thế, cô ấy lại từ chối.

Mà bây giờ, lại chủ động tới mời một người đàn ông khác.

Điều này không phải giống như trực tiếp tát thẳng vào mặt Triệu Mặc hay sao?

Tần Hán và Cao Tông Nguyên liếc nhau một cái.

Mẹ nó thế này là 100% xảy ra chuyện rồi.

So với Triệu Mặc, Lâm Dật sẽ không bằng lòng tiếp xúc với người như Mitsui Paint.

Cho dù cô ấy có đứng trước mặt, thì anh cũng chẳng có cảm giác gì.

"Ngực quá nhỏ..."

"Ôi trời, anh Lâm, anh còn đứng ngây ra đó làm gì thế, nhanh lên nào, đến lúc anh giành vinh quang cho đất nước rồi đấy."

Còn chưa đợi Lâm Dật mở miệng, Trương Hiểu Du đã trực tiếp đẩy Lâm Dật ra.

"Cảm ơn anh Lâm đã nể mặt."

Mitsui Paint chủ động nắm lấy tay Lâm Dật, dẫn anh đi lên sàn nhảy.

Còn lấy tay của anh để lên ngang eo của mình, thật là chủ động lại táo bạo, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt và suy nghĩ của kẻ khác.

Những người trong hội trường đều đã nhìn ra.

Cô con gái lớn của tập đoàn Mitsui này hình như chẳng có hứng thú gì với Triệu Mặc cả.

Ngược lại đối với vị CEO trẻ tuổi của tập đoàn Lăng Vân kia, lại đặc biệt yêu thích không thôi.

Theo bản năng, toàn bộ ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên người Triệu Mặc, giống như đang xem chuyện cười vậy.

n cần săn sóc như thế, đều không thể khiến tâm hồn thiếu nữ của người ta rung động, ngược lại người ta còn vùi đầu vào trong lòng một người đàn ông khác, hơn nữa còn cực kỳ chủ động nữa chứ.

Đây chẳng phải câu chuyện của kẻ dại gái và nữ thần ở thời hiện đại sao?

Thật sự quá kích thích.

Theo việc gia nhập sàn nhảy của Lâm Dật và Mitsui Paint, tiếng nhạc lại lần nữa vang lên.

Những người khác trong sàn nhảy đều vô thức mà đứng dẹp sang một bên, sợ làm lỡ mất chuyện của hai người họ.

Mitsui Paint gối đầu một cách nhẹ nhàng lên vai Lâm Dật, dịu dàng nói:

"Ngài Lâm đây cứ chống cự lại tôi thế này sao? Tôi cũng đâu có ăn thịt người."

"Mẹ tôi nói rồi, con trai ở bên ngoài là phải biết bảo vệ bản thân mình cho tốt, nếu trong lòng cô có lời oán than gì cứ đến tìm mẹ tôi để hỏi."

"Ngài Lâm đây thật hài hước, tôi thích một người đàn ông giống anh đấy."

"Nhưng tôi không thích người như cô."

"Lẽ nào thật sự do tôi quá nhỏ sao?"

"Quá nhỏ là điểm chính thôi, thứ hai là tôi khá thích những cô gái có suy nghĩ đơn thuần, loại người khẩu vị cay độc như cô không hợp với sở thích của tôi cho lắm, tôi sợ tới ngày hôm sau sẽ chạy vào nhà vệ sinh mất."

Mitsui Paint cười lên, nghe như tiếng chuông kêu.

"Ngài Lâm à, tôi cảm thấy hình như anh có chút hiểu lầm về tôi rồi. Từ nhỏ đến lớn, bất kể là người trong nhà hay bạn bè bên cạnh đều sẽ dùng từ 'đơn thuần' để miêu tả tôi đó, anh là người đầu tiên nói tôi như thế, lẽ nào tôi đã làm sai gì rồi sao, khiến ngài Lâm phải hiểu lầm điều gì rồi?"

"Từ khi tôi đến đây, cô lập tức tự biên tự diễn màn kịch này, khiến tôi gián tiếp vả mặt Triệu Mặc, sau đó không ngần ngại gì mà làm ra dáng vẻ tự hạ thấp mình, đến thỏa mãn trái tim của một kẻ tự cao tự đại như tôi. "

Vẻ mặt của Mitsui Paint chợt thay đổi, nhưng cũng chỉ duy trì trong một giây, rồi lại quay về như ban đầu.

Trong lòng cô ấy thừa nhận mình đã đánh giá thấp người đàn ông trước mặt rồi.

"Chuyện này do tôi sơ suất rồi, tôi chỉ đơn giản muốn cùng anh khiêu vũ một điệu nhạc thôi, không hề có suy nghĩ nào khác cả."

Lâm Dật khẽ cười, cũng không hề khách sáo.

Bàn tay đang đỡ eo của cô ấy trượt xuống, chạm vào mông của cô ấy, dùng lực bóp mạnh một cái.

"Cô đừng nghĩ đến chuyện lôi kéo tôi nhập hội nữa, thành quả nghiên cứu của tôi cũng thế. Trừ bỏ những nguyên nhân này, nếu cô còn có những ảo tưởng không thực tế đối về tôi nữa, vậy thì tôi cũng không ngại gì mà thẳng thắn đối mặt với cô. Dù gì tôi cũng là một thanh niên sôi nổi, cũng thích làm những chuyện làm vẻ vang cho đất nước thế này."

Chợt Mitsui Paint ngây người trong một giây, không chút mảy may quan tâm tới sự xâm phạm của Lâm Dật đối với mình, mà khẽ cười đáp lại:

"Ngài Lâm à, bỗng nhiên tôi thấy hơi mệt, điệu nhảy này nhảy tới đây thôi."

Nói xong, Mitsui Paint nhấc tay ra khỏi vai của Lâm Dật, không định nhảy tiếp nữa.

Nhưng Lâm Dật lại không có ý muốn buông ra.

"Con mẹ nó, cô nói tôi nhảy thì tôi phải nhảy với cô, mẹ nó cô nói đi thì tôi lập tức phải để cô đi à, thời gian của tôi không đáng giá đến thế sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 794.

Chương 795. Phép Tắc Bí Ẩn Đến Từ Phương Đông

Mitsui Paint vốn luôn có thần thái ưu nhã, thế mà lần này lại bị Lâm Dật làm cho bối rối.

Miệng thơm khẽ nhếch, đôi mắt mở to trợn tròn, trong đó chứa đầy sự kinh ngạc.

Cô ấy chưa từng nghĩ tới việc Lâm Dật sẽ làm ra hành động như vậy.

"Giai điệu này hay lắm, chọn điệu này nhảy đi."

Mitsui Paint kìm nén sự tức giận trong lòng, thật không dễ dàng gì để làm được điều đó.

"Anh Lâm thật có nhã hứng, tôi nhất định sẽ theo anh chơi đến cùng."

"Đây là cô nói đó."

"Vâng, tôi nhất định sẽ khiến anh Lâm đây phải hài lòng."

Sau vài phút, màn khiêu vũ kết thúc, Mitsui Paint mỉm cười nhìn Lâm Dật.

"Có thể nhảy một điệu với anh Lâm là vinh hạnh của tôi, hy vọng lần sau tôi còn cơ hội được nhảy với anh Lâm."

"Đừng lo lắng, cơ hội của cô đến rồi."

"Hả?"

"Bài hát tiếp theo sẽ sớm bắt đầu thôi, chúng ta tiếp tục khiêu vũ."

Mitsui Paint hoàn toàn chết lặng.

Điều này hoàn toàn khác với những gì cô ấy tưởng tượng, cô ấy đã khách sáo quá rồi hay sao.

Vì sao mọi chuyện lại trở nên như thế này?

Xuất phát từ phép lịch sự của người phương Đông, khiến cô hơi không chống đỡ được.

Ngay sau đó, ca khúc tiếp theo bắt đầu, Lâm Dật giữ chặt eo của Mitsui Paint và tiếp tục khiêu vũ.

Nhìn thấy hai người tiếp tục khiêu vũ trên sàn nhảy, mọi người xung quanh đều thức thời lui xuống, trong mắt hiện lên vẻ cực kỳ hâm mộ.

Vừa nhảy xong một bài, bây giờ lại tiếp tục, điều đó chứng tỏ mối quan hệ giữa hai người này hoàn toàn không tầm thường.

Đợi sau khi tiết mục tối nay kết thúc, có khi bọn họ liền vào phòng để vỗ tay tình yêu(*) cũng không chừng.

(*)Vỗ tay tình yêu là từ được dùng để ngầm chỉ ý của "ba ba ba", bởi vì đây là âm thanh sẽ phát ra khi vỗ tay, chắc mọi người cũng biết âm thanh này là gì rồi đó.

Chút nữa phải cổ vũ tiếp sức cho bọn họ mới được, để mối quan hệ của hai người thăng tiến thêm chút nữa.

Cảnh giới tối cao nhất chính là vuốt mông ngựa(*) trong vô hình.

(*)Vuốt mông ngựa: tâng bốc, lấy lòng

Vẻ mặt của Mitsui Paint không còn tươi cười như trước nữa mà ngược lại trở nên có chút nghiêm túc.

Mười phút sau, bài hát thứ hai kết thúc.

Ngay khi Mitsui Paint mở miệng định nói gì đó thì từ bên cạnh đã có một tràng pháo tay nồng nhiệt truyền đến.

"Khiêu vũ quá đẹp, hãy nhảy thêm một khúc nữa đi."

Mitsui Paint: “?”

"Dáng múa của tiểu thư Mitsui Paint thực sự quá hấp dẫn, khiến người ta trông thấy mà thần hồn điên đảo."

"Đã lâu rồi không được nhìn thấy sự kết hợp của giữa trai xinh gái đẹp."

"Anh Lâm, cô Mitsui, hai người hãy nhảy thêm một bài nữa đi."

Lâm Dật nhìn Mitsui Paint đang đứng trong lòng mình.

"Mọi người đều đã nói như vậy rồi. Nếu còn từ chối sẽ không được hay cho lắm, chi bằng chúng ta hãy nhảy thêm một bài nữa."

"Tôi..."

Lâm Dật cắt ngang, không cho Mitsui Paint cơ hội để nói.

"Music!"

Thấy ông chủ nhà mình lên tiếng, nhân viên công tác hậu trường cũng không dám do dự, lần lượt bật hết bài này đến bài khác.

Khuôn mặt xinh xắn của Mitsui Paint đầy vẻ tức giận, nhưng đây là nơi công cộng không tiện để bộc phát, chỉ đành kìm nén cơn giận trong lòng.

Khiêu vũ rồi lại tiếp tục khiêu vũ, tốc độ của Mitsui Paint có chút không theo kịp tiết tấu của Lâm Dật.

"Có chuyện gì vậy, vừa mới nhảy bài thứ ba thôi đã không được rồi à? Sức chiến đấu của cô thấp thật đấy."

"Tôi đang đi giày cao gót, không thích hợp để nhảy lâu. Hôm nay phải làm anh Lâm mất hứng..."

"Không sao đâu. Chỉ cần cởi giày cao gót ra, đi chân trần sẽ lập tức tốt hơn thôi."

Cơ thể Mitsui Paint run lên.

Đây là lần đầu tiên trong suốt bao năm như vậy cô ấy gặp một người ngang ngược như anh ta!

Thực sự là một kẻ vô lại!

"A!"

Ngay lúc Mitsui Paint muốn rút lui, cô ấy đột nhiên cảm thấy ngực đau nhói, cả người đứng ngồi không yên.

"Cô tức giận gì sao? Cô thấy tôi nhảy không đẹp sao? Cô có ý kiến gì thì cứ nói cho tôi biết, tại sao phải tức giận."

"Anh Lâm hiểu lầm rồi. Trình độ của anh hơn hẳn tôi. Sao tôi phải tức giận chứ."

"Tôi đã nói với cô rồi, hầu hết bệnh trên cơ thể phụ nữ là do tức giận mà ra, cô bị sưng một cục to như vậy, nhất định là do giận rồi, cho nên mới thành ra như này."

"Cảm ơn anh Lâm đã quan tâm, thân thể tôi không được dễ chịu cho lắm, trước hết tôi phải xin lỗi vì không tiếp tục được..."

"Được thôi."

Sau khi rời khỏi người Lâm Dật, Mitsui Paint lập tức thở phào nhẹ nhõm, như thể cô ấy vừa thoát khỏi quỷ môn quan vậy.

Nhìn thấy Mitsui Paint nhấc váy xoay người rời sàn nhảy, vũ hội cũng dần kết thúc.

Ngay lúc Mitsui Paint rời đi, đã có một tràng pháo tay nồng nhiệt vang lên.

Mặc dù Lâm Dật và Mitsui Paint đã cách rời khỏi nhau nhưng bầu không khí thăm dò nhau giữa hai người vẫn tràn ngập mùi thuốc súng.

Nhưng những người khác có mặt ở đây, lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ nghĩ đơn giản là hai người này đang vui vẻ khiêu vũ thôi.

Đương nhiên điều này cũng khiến Triệu Mặc trở thành trò cười trong mắt người khác.

Ngoại trừ chuyện đó, trong lúc mọi chuyển xảy ra, Mitsui One đứng trong góc, tận mắt nhìn thấy tất cả mọi việc.

"Chị à, xem ra chị không thể xử lý được người đàn ông này nữa rồi. Cuối cùng lại phải dựa vào em mới có thể làm được."

Buổi dạ hội kết thúc và buổi đấu giá tiếp theo bắt đầu.

Các nhân viên tay chân rất nhanh nhẹn, chỉ trong mười phút sân khấu đã được dọn dẹp đâu ra đó.

Bởi vì Mitsui Paint rời đi, trong nhóm người Lâm Dật và Triệu Mặc là những người có mặt mũi lớn nhất, bọn họ nghiễm nhiên đứng ở hàng đầu.

Đứng ở trước mặt Trương Hiểu Du, Lâm Dật nói nhỏ:

"Lát nữa em bắt đầu phát sóng trực tiếp, anh sẽ không có mặt tại hiện trường. Anh đoán là cư dân mạng chưa từng xem qua buổi đấu giá phát sóng trực tiếp đâu. Chắc chắn hiệu quả sẽ rất tốt."

"Được."

Trương Hiểu Du trực tiếp nhìn vào thiết bị truyền hình trực tiếp, cô nói: 'Nhưng anh Lâm, anh phải cẩn thận, không thì đột ngột bị quay vào máy ảnh, vậy thì khán giả sẽ thấy khuôn mặt của anh đó."

"Đừng lo lắng, sẽ không sao đâu."

Nghe theo lời của Lâm Dật, Trương Hiểu Du bắt đầu chuẩn bị thiết bị phát sóng trực tiếp, sau đó tiến vào phòng phát sóng trực tiếp của Lâm Dật, bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Cùng lúc đó, Triệu Mặc đi tới.

"Lâm Dật, anh thật có tâm nha. Ngay cả Mitsui Paint anh cũng có thể câu được. Thật sự làm tôi rất kinh ngạc."

"Nhìn anh kìa, đang nói cái gì vậy, tôi không có câu cô ấy, là cô ấy chủ động đưa tới cửa."

Lâm Dật nói tiếp:

"Nhưng kích thước của cô ấy quá nhỏ, tôi thực sự không thích nổi, nhưng nhìn bộ dạng vừa rồi của anh tôi rất thích, cho nên tôi có thể âm thầm nói cho anh biết một bí mật, anh nhất định sẽ có thể dùng đến nó."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 795.

Chương 796. Buổi Đấu Giá Chính Thức Bắt Đầu

Triệu Mặc nhíu mày:

"Anh định nói gì cái gì?"

"Cô ấy mới nhảy với tôi hơn 30 phút, còn đi giày cao gót nên chân có chút không thoải mái. Trước hết anh có thể xoa chân cho cô ấy, hiện tại là lúc cô ấy cô đơn nhất, hãy dành cho cô ấy sự quan tâm và một chút ấm áp, chắc chắn sẽ rất có tác dụng đó. Mùa xuân chó liếm(*) của anh đã đến. Đi đi, đừng có ở đây mà phí sức trong cuộc đấu giá này."

(*)Chó liếm ý muốn nói là trong một mối quan hệ, người con gái không thật sự thích người con trai lắm, luôn cư xử không nóng không lạnh với anh ta. Nhưng người con trai đó lại luôn cư xử hết sức chiều chuộng, luôn nghe theo lời cô gái đó, chỉ vì gia thế của cô ấy mà không bởi vì tình yêu, thì hành động đó gọi là "liếm cẩu", như chó liếm vậy. Chó luôn vẫy đuôi và tuân theo mệnh lệnh miễn có đồ ăn ngon.

Hít!

Nghe những lời như vậy, mọi người có mặt đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Trước mặt Triệu Mặc mà dám nói vậy, chẳng lẽ muốn xé rách mặt với anh ta sao?

Đây có phải chơi hơi lớn rồi không?

"Lâm Dật, tốt hơn là anh nên nói chuyện lịch sự, nhiều chuyện chúng tôi không muốn so đo với anh chứ không phải là sợ anh, tốt hơn hết là anh nên biết người biết ta." Lục Huyền nói.

"Đúng, đúng vậy, tứ thiếu gia của Yến Kinh là người tôi không thể trêu vào được." Lâm Dật cười ha hả tiếp lời.

Triệu Mặc lấy tay phủi bụi bộ âu phục trên người, tỏ vẻ lãnh đạm.

"Chuyện trước đây tôi không muốn truy cứu nữa, chờ đến phiên đấu giá tất cả sẽ rõ ràng."

"Nhìn dáng vẻ của anh kìa, anh nghĩ tôi không mua được cái gì sao?" Lâm Dật nói tiếp:

"Nói đi cũng phải nói lại, tất cả các vật phẩm đấu giá lần này đều như rác rưởi, tôi cũng không có hứng thú đập tiền vào đấy. Nếu anh thực sự muốn, thì cho anh tất cả vậy."

"Trước khi cuộc đấu giá bắt đầu, mọi thứ đều được giữ bí mật. Làm sao anh biết đồ đó là rác rưởi chứ? Chẳng lẽ chột dạ không dám mua." Triệu Mặc hừ lạnh nói.

"Chiếc du thuyền các người đang ngồi này là dùng tiền của tôi mua. Vậy anh nói xem, có phải tôi nên sớm biết vật phẩm đấu giá gồm những gì rồi không?"

“Anh, chiếc thuyền này là của anh?"

Sắc mặt của bốn người Triệu Mặc thoáng chốc ngưng đọng, sau đó trở nên vô cùng thú vị.

Tin tức này đối với bọn họ mà nói thực sự là ngoài ý muốn.

Đến nỗi khiến cả bốn người đều có cảm giác như đang ngồi trên bàn chông vậy, thậm chí còn có chút xấu hổ.

"Tôi thực sự nể phục bốn người các anh đấy." Lâm Dật nói

tiếp:

"Thời gian cũng đã lâu như vậy rồi, mà các anh còn chưa điều tra rõ sản nghiệp dưới tên tôi, mới thế mà đã đòi ra ngoài làm ăn rồi. Thanh niên này, vậy là không được đâu."

"Ha ha..."

Tiếng cười này vang lên nhất thời khiến sắc mặt của cả bốn người Triệu Mặc đều trở nên khó coi.

Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Triệu Mặc, thâm thúy nói: "Tôi là người nói được làm được, cũng không thích tranh giành những thứ rác rưởi với anh. Nếu anh thích, thì cứ mạnh dạn mà đấu giá, tất cả đều là của Triệu đại thiếu gia anh hết."

Nói xong, Lâm Dật đút hai tay vào túi, trở lại ghế dựa bên cạnh, dường như không hề có ý định tham gia vào phiên đấu giá tiếp theo.

"Mẹ nó!"

Triệu Mặc tức giận chửi đổng một tiếng, lùi sang một bên.

Ban đầu anh ta còn có chút hứng thú, dự định sẽ tham gia chơi đấu giá. Nhưng lại xảy ra chuyện như thế này, anh ta thật chẳng còn chút hứng thú gì để tham gia nữa.

Mặc dù buổi đấu giá vẫn tiếp tục diễn ra, nhưng những người có mặt ở đây đều cảm nhận được mùi thuốc súng nồng nặc.

Lúc đầu hai nhóm người này muốn ngầm phân tranh cao thấp.

Nhưng hiện tại, trận tranh đấu này dường như được đưa lên bàn đấu giá rồi.

Lát nữa khi buổi đấu giá kết thúc, còn có một trận thi đấu lôi đài.

Đoán chừng đến lúc đó mới chính là thời điểm hai bên phân ra thắng bại.

"Lão Trương, chắc anh cũng nghe rồi nhỉ, đêm hôm qua hai người bọn họ xảy ra mâu thuẫn, hẹn tối nay sẽ lại đánh nhau phân thắng bại đấy."

"Tôi đã nghe chuyện này lâu rồi, hiện tại ở toàn bộ đảo Á Loan, ai mà không biết việc này, cộng thêm chuyện vừa rồi, náo loạn đến mất vui như vậy, lát nữa nhất định sẽ đánh rất ác liệt."

"Vậy thì anh cảm thấy ai có thể thắng được?"

"Chuyện này còn cần phải hỏi sao, nhất định là Cố Trường Xuyên, đại thiếu gia hàng đầu của Yến Kinh rồi." Người đàn ông trung niên tên là lão Trương mở miệng:

"Cậu ta ở Yến Kinh nổi tiếng là đánh nhau rất giỏi, nghe nói cậu ta còn là cao thủ Vịnh Xuân Quyền đấy."

"Thật hay giả vậy? Cậu ta còn luyện qua võ cổ truyền sao?"

"Không chỉ vậy đâu, cậu ta còn biết rất nhiều chiêu thức võ thuật khác, tóm lại là rất lợi hại." Lão Trương nói.

"Tôi nghe con trai tôi kể, cậu ta còn mở phòng tập quyền anh ở Yến Kinh, mỗi ngày đều có người từ khắp đất nước đến khiêu chiến cậu ta. Không chỉ thế thôi đâu, có lần, một vị quán quân tán đả(*) đến khiêu chiến cậu ta. Nghe nói chưa đến 10 giây, cậu ta đã hạ gục được đối phương rồi."

(*)Tán đả là võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa.

"Nói như vậy cũng đúng, nhưng tổng giám đốc Lâm của tập đoàn Lăng Vân cũng không phải đèn cạn dầu đâu. Nghe nói anh ấy khiến Lục Huyền phải khuất phục một cách dễ dàng đấy."

"Tổng giám đốc Lâm đúng là rất lợi hại, nhưng cũng chỉ so được với người bình thường thôi." Lão Trương nói tiếp:

"Trong tám người bọn họ, Cố Trường Xuyên chính là một kẻ khác người. Để duy trì thể lực cường tráng của bản thân, cậu ta thậm chí còn không chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào, mà bảy người còn lại, thân thể cũng sắp bị đào đến rỗng tuếch rồi ấy, làm sao có thể so sánh với người ta."

"Nếu nói như vậy, lát nữa trận đấu bắt đầu, tổng giám đốc Lâm của tập đoàn Lăng Vân sẽ không bị người ta đánh chết chứ?"

"Không đến nỗi bị đánh chết đâu, dù sao cũng có đông người như vậy mà. Nhưng chắc chắn sẽ bị sỉ nhục một trận, bằng không cái tên tứ thiếu gia Yến Kinh của bọn họ cũng không cần gọi nữa."

"Chậc chậc, nói một chặp tôi cũng không muốn tham gia buổi đấu giá nữa rồi."

"Ha ha, sao lại không? Đợi lát nữa khi trận đấu bắt đầu, nhất định phải đặt cược thật tốt, nếu không làm như vậy thì mọi chuyện sẽ chẳng còn gì kích thích nữa rồi."

Trên thực tế, không chỉ riêng hai người bọn họ thảo luận, mà những người khác ở đây cũng đang xôn xao bàn tán, đến cùng là ai mạnh ai yếu.

Phần lớn đàn ông ở đây đều đánh giá cao Cố Trường Xuyên.

Họ cho rằng giữa hai người mà nói, chỉ cần trong vòng ba chiêu lập tức thấy rõ kết quả.

Nhưng trong lòng những người phụ nữ có mặt ở đây đều không cho rằng như vậy.

Tổng giám đốc Lâm tập đoàn Lăng Vân đẹp trai như thế, thân thủ chắc chắn không tệ, ai thua ai thắng cũng không thể nói trước được.

Rất nhanh, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 796.

Chương 797. Trận Đấu Quyền Anh Bắt Đầu

Trương Hiểu Du cũng bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Tuy rằng lần phát sóng trực tiếp này không kích thích ánh mắt bằng bữa tiệc áo tắm lúc trước.

Nhưng những sự kiện cấp cao như vậy, phần lớn người trong phòng phát sóng trực tiếp là lần đầu tiên thấy.

Cho nên sức hút cũng rất lớn, chẳng bao lâu lượt xem đã đột phá 5 triệu, hơn nữa còn tiếp tục tăng lên.

Chưa đến hai giờ đồng hồ, tám vật đấu giá được chuẩn bị cũng đều lần lượt tìm được chủ nhân, buổi đấu giá cũng chính thức chấm dứt.

Người trong hội trường đều nhao nhao dời bước xuống bên dưới thuyền. Lôi đài cỡ nhỏ cũng đã sớm dựng xong, chỉ còn chờ khán giả vào xem.

Trận thi đấu quyền anh này cũng là tiết mục quan trọng nhất của toàn bộ tiệc rượu, những doanh nhân giàu có bước vào đến nơi, cũng đã sớm chuẩn bị tiền mặt kỹ càng. Đã sẵn sàng cho cuộc chơi tại đây.

Các doanh nhân lần lượt ngồi xuống bàn. Cùng lúc đó, trọng tài mặc sơ mi trắng cùng quần tây đen đi đến, đứng trên lôi đài nói:

"Hoan nghênh các quý ông quý bà hôm nay tới tham dự giải đấu quyền anh tranh tài trên du thuyền Hải Tinh này. Tôi là Tê

Ngưu, trọng tài trận đấu lần này."

Với tư cách là kim bài của võ đài quyền anh trong thế giới ngầm, Tê Ngưu chắc chắn là người chủ trì có danh tiếng hiển hách.

Công việc lúc trước của anh ta là võ sĩ chuyên nghiệp. Vì thân hình cường tráng nên được mọi người đặt cho biệt danh là Tê Ngưu(*).

(*)Tê giác

Với tài ăn nói xuất sắc, sau khi phải giải nghệ do chấn thương, anh ta liền bắt đầu sự nghiệp làm người chủ trì chương trình.

Mà trên con đường này, anh ta làm việc cũng coi như rất thuận lợi, danh tiếng và tài sản đều tăng cao.

Khi tiếng vỗ tay tại hiện trường lắng xuống, Tê Ngưu cất lời:

"Trận đấu hôm nay tổng cộng sẽ có 8 tuyển thủ dự thi, mọi người có thể đặt cược bao nhiêu tùy thích, hãy tích cực cổ vũ cho tuyển thủ mình thích đi nào. Tôi lấy danh dự bản thân ra cam đoan, trận đấu này chính là một trận tranh tài công bằng, tuyệt đối không xuất hiện chuyện gian lận trong thi đấu."

"Tốt lắm!"

"Nhanh lên, bắt đầu đi. Chúng tôi chỉ đợi đến trận đấu đêm nay thôi đấy!"

"Tiền mặt bọn tôi cũng đã chuẩn bị xong rồi, mau bắt đầu trận đấu đi."

Không khí trong sân đã được hâm nóng. Rất nhanh, Tê Ngưu mời 8 tuyển thủ dự thi đi ra.

Từng người mặc chiến bào xanh, đỏ đi ra từ hai bên lối đi, đứng ở bên sàn đấu chờ trận đấu bắt đầu.

Sau khi chuẩn bị xong, phòng phát sóng trực tiếp của Trương Hiểu Du cũng chính thức bắt đầu.

"Tiểu Ngư, cô dẫn chúng tôi đến xem thi đấu quyền anh sao?"

"Cái này thật tuyệt vời, tôi chưa từng xem thứ này, so với thi đấu chính quy hình như còn kích thích hơn nhiều."

Trương Hiểu Du nhìn xung quanh, sau đó nói: "Tôi nói cho mọi người nghe, trận đấu này cũng không phải trận đấu tranh tài chính quy bình thường, mà là thi đấu ngầm. Tôi cam đoan mọi người chưa từng thấy trước đây."

"Ôi trời ơi, cuối cùng thì anh khẩu trang khủng bố đến mức nào vậy chứ, ngay cả thứ này mà cũng dám phát sóng? Không sợ sẽ bị đóng phòng sao?"

"Ban ngày đã làm việc này rồi. Các người không thể ở biên giới 404(*) mà điên cuồng thăm dò được, nếu không chúng tôi sẽ không có cách nào để xem phát sóng trực tiếp rồi."

(*)Biên giới 404: ý nói việc bị lỗi mã 404, không truy cập trang được nữa

Trương Hiểu Du cười ha hả, tiếp lời:

"Yên tâm, chuyện ban ngày chỉ là hiểu lầm, anh khẩu trang thần thông quảng đại, sau này cũng không ai dám đóng phòng livestream của anh ấy đâu."

"Hơn nữa, tôi nói cho mọi người biết một chuyện, lát nữa trận đấu tranh tài bắt đầu, anh khẩu trang cũng sẽ ra sân đó, mọi người nhớ cổ vũ cho anh ấy nha."

“Cô nói cái gì? Anh trai khẩu trang cũng sẽ tham gia trận đấu

sao?”

Vừa nói ra lời này, bỗng chốc người trong phòng livestream đều bị giật nảy mình.

Một người chuyên làm streamer mà lại muốn đấu với những quyền thủ này.

Ngoại trừ tìm đến cái chết, bọn họ không nghĩ ra được từ ngữ nào khác để miêu tả việc này.

“Nếu đúng theo lời cô nói thì chắc chắn là Anh trai khẩu trang điên rồi.”

“Cô nhìn chân tay của anh ấy mà xem, hoàn toàn gầy hơn người ta cả mấy vòng, vậy mà còn muốn lên tranh tài, đây không phải trò đùa hay sao.”

“Cô mau nói với Anh trai khẩu trang đừng có làm những thứ bắt mắt như thế, anh ấy đã ngồi vững trên ngai vàng của vị trí đứng đầu livestream ngoài trời rồi, bất luận thế nào chúng tôi cũng sẽ ủng hộ anh ấy, không cần phải làm việc như này nữa.”

“Đúng đúng đúng, nói với Anh trai khẩu trang đừng làm chuyện điên rồ, chúng tôi sẽ tặng cho anh ấy một cái hỏa tiễn siêu cấp, để anh ấy ngoan ngoãn quay về livestream.”

Nhìn thấy người trong phòng livestream quan tâm Lâm Dật như vậy, Trương Hiểu Du cười hihi.

“Mọi người yên tâm đi, Anh trai khẩu trang sẽ không đấu với mấy võ sĩ chuyên nghiệp này, mà là với một người khác.”

Nói xong, Trương Hiểu Du quay camera hướng thẳng tới Cố Trường Xuyên, đồng thời nhỏ tiếng nói:

“Mọi người nhìn thấy không, người này chính là đối thủ của

Anh trai khẩu trang, đợi chút nữa hai người bọn họ sẽ đánh một trận.”

“Hử? Tiểu tử này lai lịch thế nào, nhìn hình như rất không chuyên nghiệp.”

“Anh ta là một rich kid đấy, vả lại vô cùng ngạo mạn. Anh trai khẩu trang không thể nhẫn nhịn nổi, quyết định dạy dỗ anh ta một trận.”

Trương Hiểu Du rất thông minh lôi kéo một làn sóng, tạo cho khán giả một cảm giác bọn rich kid khinh thường người khác quá đáng.

“Cái gì, vậy thì nhất định phải đánh hắn ta một trận nhừ tử, tôi ghét nhất chính là kiểu con nhà giàu như này đó.”

“Vì cái thá gì mà bọn họ có thể ăn ở khách sạn sang trọng ngủ với mỹ nữ, ông đây chỉ có thể ở nhà ăn sợi cay, nhất định phải cho bọn họ biết tay.”

“Tôi thấy cái người đó cũng không có gì đặc biệt, so với Anh trai khẩu trang còn kém xa lắm.”

“Mẹ nó, ông đây phải đi tặng một chiếc hỏa tiễn siêu cấp để cổ vũ cho Anh trai khẩu trang.”

Không khí trong phòng livestream nồng nhiệt khác thường, mỗi một người đều kích động chờ đợi trận đấu bắt đầu.

Mà vào lúc này, Cố Trường Xuyên đi về phía Lâm Dật.

“Ngồi đợi không cũng chẳng có ý nghĩa gì, hai chúng ta lên đánh trận đầu tiên đi. Tuy rằng chiếc du thuyền này là của anh, nhưng tôi thật sự không muốn ở chung một phòng với anh.”

“Hửm? Thi đấu với ở chung một phòng có liên quan gì tới nhau?”

“Người nào thua thì cút khỏi đây, anh dám chơi không?”

“Anh là nói cút khỏi sàn đấu, hay là cút khỏi chiếc du thuyền này?”

Nghe thấy lời nói này, Cố Trường Xuyên bật cười.

“Nghe giọng điệu của anh, có vẻ anh muốn chơi lớn hơn nữa à?”

“Chơi thì đã chơi rồi, tất nhiên phải chơi kích thích chút, anh nói có phải không nào? Đánh bé náo loạn nhỏ cũng chẳng ý nghĩa gì.”

Cố Trường Xuyên cười càng đắc ý hơn: “Được thôi, vậy thì làm theo ý của anh, người nào thua cuộc thì cút xuống khỏi du thuyền.”

“Không thành vấn đề.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 797.

Chương 798. Người Nào Thua Xuống Khỏi Thuyền

Cố Trường Xuyên cười rời đi, trên mặt mang theo sự tự tin vô bờ bến, giống như anh ta đã nhìn thấy dáng vẻ thảm hại bị đuổi khỏi thuyền của mấy người Lâm Dật.

“Xảy ra chuyện gì vậy, mới đi qua đó một chút, quay trở lại đã cười rực rỡ như thế này rồi.” Tôn Sách hỏi: “Có phải anh ta đồng ý với anh rồi không?”

Cố Trường Xuyên cười lên: “Nào chỉ có đồng ý, hai người chúng tôi còn đánh cược với nhau, người nào thua thì sẽ cút khỏi thuyền, cậu nói có ý nghĩa hay không.”

“Thế mà còn đánh cược nữa à?”

Ba người Triệu Mặc đều có chút bất ngờ.

“Nhưng thuyền đang trong trạng thái ra khơi, vậy thì làm sao mà xuống?” Lục Huyền hỏi.

“Đầu óc cậu sao vậy hả.” Triệu Mặc cười nhạo, nói:

“Trên thuyền còn có chuẩn bị thuyền nhỏ dự phòng, đợi chút sau khi thi đấu thua rồi, để bọn họ ngồi lên thuyền nhỏ trở về là được rồi.”

“Cái gì, nếu là nói như vậy thì có ý nghĩa nhiều đấy.” Lục Huyền nói:

“Hải Tinh là thuyền của anh ta, cuối cùng thì lại bị chúng ra đuổi xuống, nghĩ thôi đã sướng rồi à.”

“Ai nói không phải chứ, nhưng tôi có chút băn khoăn, tại sao anh ta lại đồng ý đánh cược với Cố lão đại.” Tôn Sách nói.

Triệu Mặc nhún nhún vai: “Có thể anh ta nghĩ rằng Cố lão đại giống với chúng ta, chỉ là một người bình thường không có chút thân thủ nào, vì vậy mới nói lời như thế. Nhưng lại không biết rằng Cố lão đại là một cao thủ đẳng cấp, có thể đánh cho anh ta đến mức mẹ anh ta cũng không nhận ra ấy chứ.”

“Ha ha, kích thích kích thích.” Lục Huyền cười ha ha, nói:

“Nhanh nói với người chủ trì, bây giờ bắt đầu luôn đi, tôi sắp đợi không nổi nữa rồi.”

“Không việc gì phải vội, chơi từ từ mới có thú vị.”

Tiếp sau đó, Cố Trường Xuyên phái người thì thầm mấy câu bên tai của Tê Ngưu, sau khi anh ta đã hiểu thì gật gật đầu, như là đã biết được phải sắp xếp chuyện này như thế nào.

“Anh Lâm, anh ở đây đợi tôi một chút, tôi cũng qua đó nói với trọng tài.”

Nói xong, Trương Hiểu Du đi tới đó, cũng thì thầm mấy câu với Tê Ngưu.

Sau đó biểu cảm của anh ta lại có chút kỳ quái, nhưng vẫn gật đầu.

Chuyện của hai bên đều đã bàn giao xong hết rồi, Tê Ngưu cầm mic lên, nói với phía đám đông tại hiện trường:

“Các vị quan khách bạn bè, trước khi cuộc thi đấu chính thức bắt đầu, còn có một trận đánh khai màn, tin rằng mọi người cũng không lạ lẫm gì với trận đấu này. Tuyển thủ tham gia chính là anh Cố Trường Xuyên, và anh Lâm Dật, hy vọng mọi người có thể lấy hết nhiệt tình của mọi người để ủng hộ hai tuyển thủ!”

Chuyện Trương Hiểu Du nhắn nhủ rất đơn giản, chính là không được tiết lộ quá nhiều tin tức của Lâm Dật.

Vì vậy lúc giới thiệu, Tê Ngưu chỉ nói tên họ của anh, chứ không có nói thêm bất kỳ điều gì khác.

Cùng lúc này, Lâm Dật đeo khẩu trang lên, nhưng vì tránh quá khác thường, nên anh không đeo thêm kính râm.

Tuy rằng hiệu quả không tốt như đeo kính râm, nhưng như này cũng được rồi.

“Bây giờ tuyển thủ hai bên đều đã chuẩn bị xong, các vị quan khách có thể đặt cược được rồi, đặt xong rời tay, thời gian chỉ có 10 phút, quá hạn không nhận.”

Nghe thấy lời nói của Tê Ngưu, đám phú thương tại hiện trường vội vàng hành động, cầm điện thoại đã tải app trước, bắt đầu đặt cược.

“Tôi cảm giác trận đấu này Cố Trường Xuyên thắng chắc, đặt cược trước 1 triệu tệ đi.”

“Trận này thắng chắc, sao anh không đặt nhiều hơn chút? Anh mà chỉ đặt 1 triệu tệ, cuối cùng cũng chỉ thắng hơn 50 nghìn tệ mà thôi, chẳng có ý nghĩa.”

“Nói cũng phải, vậy thì đặt 10 triệu tệ, hôm nay chơi lớn.”

“Vậy mới đúng chứ, không dễ gì được ra ngoài một lần lại không có người quản, nếu như không chơi hết mình thì sẽ có lỗi với hoạt động lần này.”

Rất nhiều người tại hiện trường đều có suy nghĩ như thế, cảm thấy trận đấu này Cố Trường Xuyên thắng chắc rồi, lấy ra cả một đống tiền đặt lên trên người của anh ta.

Mà đám phụ nữ tại hiện trường thì không như vậy, đều xem trọng Lâm Dật.

Không vì điều gì khác, chỉ vì anh ta trông đẹp trai!

Nhưng đáng tiếc là bọn họ đặt cược số tiền khá nhỏ, khoản lớn nhất mới có 100 nghìn tệ, thậm chí còn có mấy trăm đến mấy nghìn tệ.

Chút ít đặt cược này của bọn họ mà nói cũng không bằng một giọt nước so với sự ủng hộ Cố Trường Xuyên.

“Chơi như thế này không được đâu.” Cao Tông Nguyên nói:

“Khí thế bên này của chúng ta đang bị kéo xuống rồi.”

Tần Hán cầm điện thoại lên mắng:

“Đây là App tồi tệ gì vậy, nhiều nhất cũng chỉ đặt cược được 50 triệu?”

“Bình thường, dòng tiền mặt không thể quá lớn, nếu không Giám sát mạng và Trụ sở chính của Yến Kinh khẳng định sẽ điều tra. 50 triệu thì 50 triệu vậy, nhiều tiền thế này cũng không tính là ít đâu.”

Ba người Tần Hán mỗi người đặt cược 50 triệu, xem như tìm lại chút danh dự cho Lâm Dật.

Mà Trương Hiểu Du cũng vô cùng hào phóng, lấy tất cả tích lũy của bản thân ra, đặt cược 2 triệu tệ lên người của Lâm Dật.

Nếu như thắng, ít nhất cũng có thể được gấp đôi.

Sau 10 phút, người tại hiện trường đặt cược kết thúc.

Tiền đặt cược đặt trên người của Cố Trường Xuyên cao đến 738 triệu tệ, mà phía bên Lâm Dật chỉ có 156 triệu tệ đáng thương.

156 triệu tệ tuy rằng không tính là ít, nhưng không ít người biết, 150 triệu trong đó là của ba người bạn của anh ta.

Đổi cách khác mà nói, người thực sự ủng hộ anh ta cũng chỉ đặt cược hơn 6 triệu tệ mà thôi.

Con số như vậy đối với một vài người mà nói chính là cách biệt thực lực của hai bên.

Tóm lại, đặt cược Cố Trường Xuyên chính là kiếm chắc không lỗ!

Nhìn con số như trên, chủ trì Tê Ngưu cũng phải lau mồ hôi lạnh trên trán.

Lăn lộn trong ngành nghề này lâu nay, đây vẫn là lần đầu tiên thấy trận đấu có cách biệt lớn như thế này.

Cái người tên Lâm Dật này cũng thật là, anh ta đến năng lực của đối phương như thế nào cũng không biết mà còn dám hẹn người ta lên sàn đấu, đây không phải là tìm cái chết sao.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 798.

Chương 799. Địa Vị Của Cố Trường Xuyên

Kết thúc màn đặt cược, Lâm Dật và Cố Trường Xuyên bước lên.

Nhưng cách được đối xử giữa mỗi người khác nhau một trời một vực.

Lâm Dật cô đơn đứng một bên.

Còn tám tuyển thủ trên sàn vội vàng đi đến chào hỏi Cố Trường Xuyên.

“Anh Xuyên, anh cũng ở đây à, lần trước chúng ta đấu với nhau hình như cũng đã nửa năm không gặp rồi.”

“Lần trước anh bị một quyền của tôi đánh ngã, cũng không biết nửa năm nay không gặp, anh có tiến bộ chút nào không.”

“Anh Xuyên đừng đùa chứ, chúng ta cơ bản không cùng một đẳng cấp, cho dù tôi có tiến bộ hơn nữa, cũng không thể nào là đối thủ của anh được.”

Đúng lúc này, lại một người nữa bước đến.

“Tiểu tử đeo khẩu trang đó có lai lịch gì vậy, thế mà dám so tài với anh?”

“Phía bên Trung Hải, nói chuyện làm việc đều khá ngạo mạn. Tôi nhìn không quá vừa mắt, muốn dạy dỗ cho anh ta đạo lý làm người.”

“Vậy thì không phải sẽ bị một quyền của anh đánh chết hay sao?”

“Cho dù tám người chúng ta cộng lại cũng không hẳn là đối thủ của anh, anh ta càng không thể nào.”

“Mấy người nghĩ như thế, nhưng người ta lại không nghĩ vậy. Vả lại giữa chúng tôi cũng có một đoạn ân oán, vừa hay nhân tiện cơ hội này xử lý luôn việc cần phải xử lý.”

“Vậy thì chúc anh Xuyên một chiêu KO anh ta, mở một màn khởi đầu tốt đẹp.”

“Tôi cảm thấy vấn đề không lớn, mấy người ở dưới nhìn là được rồi.” Cố Trường Xuyên nói.

“Ha ha, như vậy vừa hay có thể học hỏi kinh nghiệm từ anh Xuyên, tôi đã mấy tháng không nâng cao tính thực chất rồi.”

“Vậy thì ở dưới xem kỹ đi, đủ cho mấy người học một lúc đó.”

Vốn dĩ Cố Trường Xuyên là một người rất kín đáo.

Nhưng sau khi bị Lâm Dật hết lần này đến lần khác vượt mặt, anh ta cũng kìm nén một bụng lửa giận, cũng không quan tâm nhiều nữa.

Lại thêm thực lực của bản thân, để chiếm thế thượng phong trong trận đấu này thì chẳng có một chút hồi hộp nào cả.

Nhìn thấy tám tuyển thủ kia đều vây quanh bên người Cố Trường Xuyên, cảnh tượng này khiến cho đám phú hào tại hiện trường đều ngạc nhiên.

Bọn họ biết Cố Trường Xuyên rất lợi hại.

Nhưng bọn họ không ngờ anh ta lại lợi hại đến trình độ này.

Tám tuyển thủ chuyên nghiệp ở trước mặt anh ta còn phải khách khí, kính cẩn nói chuyện.

Người bình thường thì làm gì có sự đối đãi như vậy.

Tê Ngưu làm trọng tài đứng trên sàn đấu, trong lòng đầy ngưỡng mộ và tôn trọng.

Ở trong giới này, Cố Trường Xuyên tuyệt đối có thể ngồi trên chiếc ghế vị trí hàng đầu.

Cho dù bản thân anh ta đã từng nắm trên tay mấy đai vàng, ở trước mặt Cố Trường Xuyên sợ rằng cũng không qua được một hiệp, nhận được sự tôn trọng của người khác cũng là điều đương nhiên.

Mà người tên Lâm Dật này, nhìn dáng vẻ của anh ta thì biết ngay là một đại thiếu gia sống trong nhung lụa.

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với Cố Trường Xuyên, kiểu người vì muốn mạnh mẽ hơn mà có thể cam tâm tình nguyện nhẫn nhịn chịu đựng sự cô đơn và dục vọng.

Giữa hai người bọn họ không có chút tính so sánh nào cả, thật sự không biết, anh ta lấy đâu ra năng lực mà đồng ý trận đấu này.

Đợi chút nếu như bắt đầu đấu, Cố Trường Xuyên chắc chắn sẽ không hạ thủ lưu tình, kết cục của anh ta chắc chắn sẽ vô cùng thảm hại.

Còn ở phía bên kia, phòng livestream của Lâm Dật cũng đã bùng nổ.

Vốn dĩ bọn họ đều cảm thấy trong trận thi đấu này, Lâm Dật sẽ có phần thắng.

Nhưng chưa từng nghĩ, thực lực của đối phương lại mạnh đến thế.

“Tiểu Ngư, mấy người có nhầm không vậy, tuyển thủ chuyên nghiệp ở trước mặt người ta cũng phải hạ mình cúi đầu nói chuyện, Anh trai khẩu trang lại muốn thi đấu với anh ta, vậy còn không bị một quyền đánh chết à?”

“Mấy người có phải là bị người ta lừa gạt toan tính rồi không? Anh trai khẩu trang chắc không biết được anh ta lại mạnh như vậy chứ.”

“Xong rồi xong rồi, tôi cảm thấy Anh trai khẩu trang sẽ bị đánh gãy xương, mong sao đừng như thế à.”

“Tiểu Ngư, nói với Anh trai khẩu trang đừng thi đấu nữa, không phải chỉ là tiền thôi mà, tôi sẽ gửi cho anh ấy hỏa tiễn, kêu anh ấy nhanh rút lui quay lại, sau này tôi còn muốn xem livestream của anh ấy nữa.”

Nhìn thấy người trong phòng livestream đều rất quan tâm Lâm Dật, Trương Hiểu Du cũng vô cùng vui vẻ yên tâm.

Mọi người vẫn rất có tình người mà.

“Thực tế Anh trai khẩu trang cũng rất lợi hại, mọi người không cần phải lo lắng, vẫn có cơ hội thắng.”

Mới đầu, Trương Hiểu Du kiên định Lâm Dật sẽ thắng.

Nhưng cảnh tượng vừa rồi khiến lòng tin của cô ấy bị lay động rồi.

Nếu như cái người tên Cố Trường Xuyên kia không có chút thực lực, thì tám tuyển thủ chuyên nghiệp cũng không thể nào nói chuyện khách khí với anh ta.

Vì vậy sau cùng ai thua ai thắng, cô ấy cũng có chút không chắc chắn.

“Mẹ nó, cô đang nói đùa phải không. Cái người đó khẳng định không đơn giản, không thể nào là đối thủ của anh ta, nhanh rút lui đi.”

“Mọi người đừng ngơ người ra nữa, có tiền thì gửi chút quà tặng, không có tiền thì nhấn nút quan tâm chia sẻ, tranh giành người hâm mộ cho Anh trai khẩu trang.”

“Đúng đúng đúng, mấy ngày trước nhận được bao lì xì mấy triệu của Anh trai khẩu trang, trong lòng đều có chút dằn vặt, bây giờ đến lúc mấy người làm chút cống hiến cho Anh trai khẩu trang rồi, nhanh lên nào.”

“Mẹ nó, đừng nói thêm gì nữa, nhanh nhanh gửi quà tặng thôi.”

Nhìn thấy những quà tặng bay lên trong phòng livestream, một dòng ấm áp chảy dọc trong tim của Trương Hiểu Du.

Tuy rằng bọn họ toàn trêu ghẹo mình, nhưng trên thực tế cũng là một nhóm người đáng yêu mà.

Nhưng chuyện này, Trương Hiểu Du cũng không biết nói gì nữa, chuyện này là bản thân anh Lâm quyết định, cô ấy cơ bản không khuyên nổi anh.

“Anh Lương, anh cảm thấy có vấn đề không?”

Trương Hiểu Du rón rén đụng Lương Kim Minh một cái, có chút căng thẳng hỏi.

“Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.” Lương Kim Minh chẳng chút quan tâm nói:

“Người như anh Lâm của cô không chịu thiệt bao giờ, càng không làm việc mua bán lỗ vốn. Cố Trường Xuyên cũng chỉ là tỏ ra lợi hại mà thôi, đợi chút lên đài rồi, nói không chừng một quyền đã bị đánh ngã luôn. Tóm lại cô không phải lo lắng.”

Lời của Lương Kim Minh xem như đã cho Trương Hiểu Du ăn một viên thuốc an thần.

Tuy rằng cô ấy cũng đặt cược 2 triệu tệ lên đó, nhưng cô ấy thật sự không quan tâm mấy đồng tiền đó.

Nếu như Lâm Dật bị thương, trong lòng cô ấy cũng sẽ không thoải mái.

Nhưng những lời này, Trương Hiểu Du không nói với người trong phòng livestream.

Bởi vì lượng người trong phòng livestream đã vượt mức đến 8 triệu 500 nghìn rồi, vả lại tổng thể vẫn còn xu thế tiếp tục tăng cao.

Nói không chừng đợi chút nữa sau khi đấu quyền kết thúc, lượng người xem thật sự có khả năng đột phá 10 triệu.

Vì vậy phải để sự hồi hộp theo dõi đến cuối cùng.

“Người chủ trì, nhanh bắt đầu đi thôi, chúng tôi không đợi nổi nữa rồi.”

“Mọi người đừng vội vàng, bây giờ tôi tuyên bố, bây giờ giải đấu tranh cúp hạng nhẹ Hải Tinh xin được phép bắt đầu.”

Nói xong, Tê Ngưu quay người về phía này của Lâm Dật, cao giọng nói:

“Sau đây xin mời anh Lâm Dật lên đài.”

Lâm Dật cũng không nghĩ nhiều, từ từ chậm rãi lên đài, đứng bên cạnh Tê Ngưu.

Cùng lúc đó, Tê Ngưu quay người đi, nhìn Cố Trường Xuyên nói:

“Mời anh Cố Trường Xuyên lên đài!”

Cố Trường Xuyên mang nụ cười trên mặt, bước lên sàn đấu.

Cùng lúc, dưới võ đài vang lên tiếng vỗ tay kịch liệt giống như muốn nổ tung trần nhà.

Mà cuộc quyết đấu này cũng biểu thị việc mở ra tấm màn che giữa hai người bọn họ.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 799.

Chương 800. Khoảng Cách Chênh Lệch

“Các anh nhìn anh ta kìa, biểu cảm vẫn rất bình tĩnh.” Triệu Mặc ngậm điếu thuốc, cười lạnh lùng nói.

“Tôi đoán rằng anh ta đang rất hoang mang, nghĩ làm thế nào để thua nhưng vẫn giữ được thể diện.”

“Chậc chậc chậc, thứ tôi muốn chính là cái kết như thế này. Ở trên thuyền của mình, rồi sau đó bị đuổi xuống, chuyện này chỉ cần nghĩ thôi đã thấy rất thú vị rồi.”

“Ha ha kích thích ghê.”

Hai người đứng vững trên sàn đấu, Tê Ngưu nhìn hai bên.

“Hẳn là mọi người đã chuẩn bị xong rồi chứ.”

Cố Trường Xuyên gật đầu: “Có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.”

“Bây giờ tôi tuyên bố, cuộc thi đấu tranh cúp Hải Tinh, trận đấu thứ nhất, bây giờ bắt đầu!”

Cố Trường Xuyên khởi động cơ thể, sau đó ngoắc ngón tay về phía Lâm Dật.

“Trận đấu này của chúng ta chỉ là tùy tiện chơi thôi, cũng không có nhiều quy định, nếu anh đã chuẩn bị xong rồi, trực tiếp ra tay là được.”

“Thế thì tôi không khách khí với anh nữa.”

Cố Trường Xuyên gật đầu: “Không cần khách khí, có năng lực gì thì cứ lôi ra, tốt nhất sử dụng toàn bộ sức của anh đi.”

“Đây là anh nói đó nhé.”

Nói xong, Lâm Dật hời hợt ra quyền.

Cú đấm đấm thẳng vào sống mũi của Cố Trường Xuyên.

A!

Kêu lên một tiếng đau đớn, Cố Trường Xuyên lùi lại vài bước thân thể mới đứng vững được.

Anh ta còn phát hiện, trên tay của mình toàn là máu!

Tại hiện trường không một tiếng động, mọi người đều ngẩn người ra nhìn, ngay cả tiếng thở mạnh cũng không dám.

“Sao lại như thế được! Cố Trường Xuyên không phải là cao thủ sao, sao lại nhường đối thủ một quyền, làm cho mũi của mình cũng bị chảy máu?”

Tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, đây là cảnh mà bọn họ chưa từng ngờ đến.

Tê Ngưu đứng bên cạnh kinh hoàng khiếp sợ, anh ta là trọng tài trên sàn, nên cảnh vừa rồi, anh ta nhìn rất rõ ràng.

Tốc độ ra quyền của cái người tên là Lâm Dật này rất nhanh.

Nhanh đến mức bản thân mình cũng nhìn không rõ!

Thay một cách nói khác, nếu người đứng trước mặt anh ta là mình, thì kết cục còn thảm hại hơn Cố Trường Xuyên!

Rốt cuộc là tình huống gì đây?

Người này từ đâu xuất hiện vậy hả?

Thực lực sao có thể mạnh như vậy!

“Mới như vậy anh đã không chịu được rồi à, anh lợi hại lắm mà, chẳng lẽ lại không chịu được đòn thứ hai sao?”

Cố Trường Xuyên không nén được cơn giận, vì anh ta cảm thấy những lời này phải là bản thân anh ta nói ra mới đúng!

“Chẳng trách anh lại kiêu ngạo như vậy, hóa ra là có chút sức mạnh, vậy hôm nay tôi muốn xem thử năng lực của anh như thế nào!”

Vẩy bỏ máu ở tay đi, Cố Trường Xuyên lộ vẻ nghiêm túc, triển khai tư thế, hét lên một tiếng, xông thẳng về phía Lâm Dật!

Bản thân phải nghiêm túc lên, không được cho anh ta một cơ hội nào nữa!

Nếu không hôm nay sẽ bị mất hết mặt mũi!

Nghĩ đến đây, động tác và khí thế của Cố Trường Xuyên càng thêm ác liệt.

Tuy rằng dáng người của anh ta không tính là đẹp, nhưng lúc này, lại có một loại khí phách hiên ngang lẫm liệt.

“Đã mấy năm rồi tôi chưa từng thấy Cố lão đại nghiêm túc như thế này rồi.” Lục Huyền nói.

“Quan trọng là chúng ta đánh giá thấp Lâm Dật rồi, anh ta thật sự có vốn liếng để kiêu ngạo.” Triệu Mặc nói.

“Nếu khi vừa bắt đầu, Cố lão đại nghiêm túc chút thì sự việc đã không như thế này.” Tôn Sách nói.

Triệu Mặc để hai tay ra sau gáy: “Bây giờ Cố lão đại nghiêm túc rồi, ngay sau đây sẽ có kịch hay để xem.”

“Hy vọng anh ta không bị đánh chết.”

“Cái đó thì không chắc, anh ta đã làm Cố lão đại mất mặt trước bao nhiêu người như vậy, nếu không lấy lại được thể diện thì Cố lão đại chắc chắn không để yên.”

Cùng lúc đó, Cố Trường Xuyên đã vọt đến trước mặt Lâm Dật.

Một cú đấm thẳng tắp, nhắm thẳng về mặt của Lâm Dật.

Nhưng vẫn chưa đợi đến lúc đấm vào mặt Lâm Dật, Cố Trường Xuyên đột nhiên cảm thấy một cơn đau ở bụng dưới.

Đột nhiên cúi đầu nhìn xuống, anh ta bàng hoàng phát hiện Lâm Dật đã đá lên người mình.

“Sao lại thế được!”

Cố Trường Xuyên tròn mắt nhìn, không dám tin vào cảnh này.

Anh ta xuất chiêu làm sao lại nhanh đến vậy, nhanh đến mức mình không cách nào phát giác ra!

Mà chiêu thức của anh ta không chỉ đơn thuần là nhanh thôi.

Trong đó còn mang theo một sức mạnh, cũng đến mức khiến cho người ta không chịu đựng được.

Hét lên một tiếng, cơ thể Cố Trường Xuyên không chịu được sự khống chế bay đi, ngã ầm ầm bên viền sàn đấu!

Thêm những vết máu trên mặt, bộ dạng thật thê thảm.

“Sao có thể như vậy được!”

Ba người Triệu Mặc cùng đứng lên, bọn họ đều cho rằng, đợi

Cố Trường Xuyên nghiêm túc thì không có ai là đối thủ của anh ta.

Chưa từng nghĩ rằng lại bị Lâm Dật một chân đá bay đi.

Mà lúc đó độ nóng trong phòng livestream của Lâm Dật đã đạt tới đỉnh điểm.

“Ôi trời, rốt cuộc là thật hay đùa đó, Anh trai khẩu trang lại lợi hại như vậy à?”

“Mẹ nó đây tuyệt đối là diễn viên rồi, tôi không tin một người lợi hại như vậy mà lại bị Anh trai khẩu trang đá một cú ngã gục.”

“Tôi đồng ý với cách nói của lầu trên, người này chắc chắn là diễn viên lão làng rồi.”

“Không hiểu thì các anh đừng có nói lung tung, tôi từng luyện qua đánh trực diện, có thể nhìn rõ được môn đạo bên trong này. Thực lực của Anh trai khẩu trang tuyệt đối không yếu, cái người tên Cố Trường Xuyên cũng không phải diễn viên.”

“Dựa theo anh nói, Anh trai khẩu trang cũng rất lợi hại rồi.”

“Đâu chỉ là lợi hại, mà phải nói lợi hại plus.”

Trong phòng livestream, người xem đều điên cuồng thảo luận tặng quà, Trương Hiểu Du cảm thấy rất hài lòng.

“Mọi người cố gắng lên, nhân khí đã vượt mức 9,8 triệu rồi, chả mấy chốc là vượt 10 triệu, mọi người nhất định phải ra sức đấy.”

“Tiến lên tiến lên, để lượt theo dõi của Anh trai khẩu trang được nâng lên cao.”

Trên sàn đấu, Cố Trường Xuyên chật vật bò dậy.

Nhưng ngược lại trong lòng Lâm Dật có chút ngạc nhiên.

Tuy anh không dùng phương pháp phát lực đan điền, nhưng cú đá vừa rồi cũng dùng đến bảy phần thực lực.

Mà Cố Trường Xuyên vẫn có thể đứng dậy được, điều này chứng tỏ, bản lĩnh công phu của anh ta cũng không kém.

So với Mạc Hồng Sơn đương nhiên là có sự chênh lệch, nhưng thực lực này cũng tương đương với Cao Sùng.

Một cậu công tử ngày ngày chỉ biết lượn lờ bên ngoài, mà có thực lực như vậy, tuyệt đối không tính là kém cỏi.

Chẳng lẽ thật sự có liên quan đến chuyện cấm dục sao?

Nếu như bản thân mình cũng như vậy, thì thực lực có tăng lên được một cấp không?

Nghĩ đến đây, Lâm Dật lắc lắc đầu.

Thôi bỏ đi, em gái 36D không thơm sao.

Sau khi đứng dậy, Cố Trường Xuyên không lập tức phát động công kích.

Mà đứng ở sát viền sàn đấu, nhìn Lâm Dật thật cẩn thận.

Cú đá vừa rồi khiến anh ta nhận thức được rằng, giữa anh ta và Lâm Dật có một sự chênh lệch.

Cho nên lần tấn công tiếp theo, bản thân phải rất cẩn thận, không thể lại cho Lâm Dật có cơ hội.

“Cố lão đại, xác định không vấn đề gì chứ.” Triệu Mặc tiến tới hỏi.

Anh ta có thể nhìn ra, Cố Trường Xuyên đã dùng toàn sức lực rồi.

Nhưng cho dù như vậy, anh ta vẫn bị đánh tơi tả như thế này, điều này đủ cho thấy Lâm Dật không phải là chỉ có bề ngoài.

Thực lực của anh ta rất có thể trên cả Cố lão đại!

“Tôi không sao, các anh ở bên dưới chuẩn bị xem kịch hay đi, tôi tìm cơ hội đối phó anh ta, tôi nhất định phải thắng hiệp này!”

Nói xong, Cố Trường Xuyên nắm chặt nắm đấm, từng bước thăm dò trước mặt Lâm Dật.

“Đấu với người như anh thật phiền phức, vẫn là đánh nhanh thắng nhanh, đoán chắc anh cũng không có bao nhiêu năng lực.”

Nói xong, Lâm Dật lại ra một quyền nữa.

Một cú đấm móc phải, đấm thẳng vào mặt bên trái của Cố Trường Xuyên.

Người sau hét một tiếng thảm thiết, lập tức ngã xuống sàn, mất ý thức.

Như thế nào cũng không đứng dậy nổi!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 800.

Chương 801. Tiến Hóa Sinh Vật

Cố Trường Xuyên lại một lần nữa bị đánh ngã, hiện trường không một tiếng động.

Tất cả mọi người đều nghẹn họng nhìn trăn trối, ai cũng đều nhìn thấy Cố Trường Xuyên đã bị đánh bại.

Lại muốn đứng dậy nhưng đã không có khả năng nữa.

Lâm Dật bước từng bước tiến về phía Cố Trường Xuyên, trên cao nhìn xuống, nói:

"Anh chỉ có chút năng lực vậy mà còn muốn thách đấu với tôi?"

Cố Trường Xuyên trừng mắt nghiến răng, nhìn không ra là đau đớn hay phẫn nộ.

Nhưng khi Lâm Dật định ra tay lần nữa thì Tê Ngưu chạy qua.

"Thi đấu đã phân thắng bại, bây giờ tôi tuyên bố…"

"Cút!"

Lâm Dật gầm một tiếng, làm cho Tê Ngưu không dám nói lung tung, đứng yên tại chỗ đến một câu cũng không dám nói.

Lâm Dật không phí lời, một chân đá lên người Cố Trường Xuyên, coi anh ta giống như bao rác đá ra khỏi sàn đấu.

Không cần bất cứ ai tuyên bố, cuộc thi đấu đã có kết quả.

"Cố lão đại!"

Ba người Triệu Mặc đỡ Cố Trường Xuyên dậy: “Có sao không, còn có thể chống cự được chứ.”

“Tôi không sao.” Cố Trường Xuyên khó khăn nói, nhưng trên nét mặt đầy sự không cam lòng.

“Đã kết thúc rồi, chút tôi sẽ gọi người chuẩn bị cho các anh một chiếc thuyền, bây giờ đi đi, tôi không tiễn các người.”

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, tâm trạng của mấy người Triệu Mặc có chút xấu hổ, cúi thấp đầu xuống, từ hội trường đi ra ngoài.

Nhưng những người khác ở hiện trường đều chẳng ai có tâm tư cười nhạo bọn Triệu Mặc.

Vì số tiền bọn họ đặt cược đều bị bay hết rồi.

Lâm Dật từ trên sàn đấu nhảy xuống, phát hiện tám tuyển thủ dưới sàn đấu đều dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía mình, nhân tiện nói:

“Các anh không phục? Có thể cùng lên.”

“Không không không, chúng tôi phục, chúng tôi phục.”

Tám tuyển thủ bị dọa suýt tè ra quần, đến Cố Trường Xuyên tiếng tăm lừng lẫy còn bị đánh thành bộ dạng thế kia, đây nếu thay chính mình lên thì không phải bị đánh chết à?

【Nhiệm vụ hoàn thành, thưởng 200 nghìn điểm thông thạo】

【Mức độ hoàn thành nghề nghiệp 70%, thưởng thể lực cao nhất.】

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu, Lâm Dật ngây ra một chút, sau đó mới nhận ra chính mình đã hoàn thành nhiệm vụ.

Có vẻ như mọi người đang chú ý đến cuộc thi đấu này nhiều hơn sự tưởng tượng của anh.

“Hệ thống, thể lực cao nhất này rốt cuộc có giới hạn bao nhiêu?”

“Cải thiện toàn diện sức bền tim mạch của ký chủ, tốc độ, sự linh hoạt, nhanh nhẹn, sức mạnh, thăng bằng và các chỉ số khác, mà các chỉ tiêu này đều đạt đến mức cao nhất của người bình thường.”

Lâm Dật hơi nhíu mày, sau khi sở hữu được sức chiến đấu cấp độ E, Lâm Dật đã hiểu, đây là phương thức phân khu giữa người bình thường và một loại người khác.

Mà với thể lực cao nhất này, coi như đã chính mình đã đẩy mình lên đỉnh cao của người bình thường, thuộc loại hình cường hóa của giải thưởng, coi như rất tuyệt rồi.

Nhưng Lâm Dật thất vọng là hệ thống không đưa ra nhiệm vụ tiếp theo.

Rất có khả năng là đang khởi động, cho nên anh còn phải tiếp tục livestream.

“Anh Lâm, anh thật tuyệt vời!”

Nhìn thấy Lâm Dật quay về, Trương Hiểu Du tiến lên đón tiếp, vì Lâm Dật mà thấy kiêu hãnh và tự hào.

“Anh Lâm, anh đúng là lợi hại, chúng tôi đều không nghĩ rằng anh sẽ giải quyết trận đấu nhanh như vậy. Đoán rằng Cố Trường Xuyên bị anh đánh cho tự kỷ mất rồi, thời gian tới đây, chắc anh ta không dám thò mặt ra luôn đấy.” Cao Tông Nguyên nói.

“Được rồi, không nói những chuyện này nữa, tìm nơi nào đó ăn cái gì đã, tôi có chút đói rồi.”

"Đi thôi."

Mấy người Lâm Dật cũng không có tâm trạng để xem tiếp những cuộc tranh tài đằng sau, tìm một chỗ để ăn chút gì đó, rồi sau đấy trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Bên trong căn phòng sang trọng trên tầng cao nhất của du thuyền, Mitsui Paint vừa tắm xong, quấn khăn tắm, từ phòng tắm bước ra.

Từ trong lọ bóp ra một ít kem dưỡng thể, sau đó bôi đều lên người mình.

Còn đặc biệt chú trọng chăm sóc phần bắp chân của mình, bây giờ vẫn còn chút không thoải mái.

Reng reng reng!

Trong lúc Mitsui Paint đang mát-xa dưỡng thể, thì có tiếng chuông cửa.

"Vào đi."

Kẽo kẹt một tiếng, cánh cửa được mở ra, Mitsui One từ bên ngoài đi vào.

"Muộn thế này rồi vẫn chưa nghỉ ngơi à?" Mitsui Paint cười nói.

"Cuộc thi đấu trên du thuyền kết thúc rồi, em mới quay về."

"Nghe nói rất nhiều tuyển thủ có danh tiếng đến tham gia cuộc thi, chắc rất đặc sắc." Mitsui Paint cười nói.

"Đúng thật là rất đặc sắc, nhưng không liên quan gì đến các tuyển thủ đó."

"Ý em là sao? Còn phát sinh chuyện khác hay hơn sao?"

“Trước khi cuộc thi chính thức diễn ra, Lâm Dật và Cố Trường Xuyên đánh nhau một trận.”

“Cái này rất bình thường mà, khi chị ở đại học Yến Kinh cũng đã từng nghe, bọn con nhà giàu của Yến Kinh và Trung Hải không ưa nhau, giữa bọn họ phát sinh xung đột cũng là chuyện đương nhiên.” Mitsui Paint nói:

“Lâm Dật sao rồi? Anh ta có bị thương không.”

“Chị, chị cho rằng Lâm Dật sẽ bị thua sao?”

“Thông tin của Cố Trường Xuyên chị đã điều tra rất kỹ, đúng thật là rất mạnh, nếu vào quân đội có thể trở thành vương trong lính đặc chủng, muốn đánh bại anh ta rất khó.”

Mitsui One nhún nhún vai, nhưng Lâm Dật đã thắng.

Mitsui Paint dừng động tác trên tay lại: “Em nói anh ta thắng rồi?”

“Đúng vậy, mà còn thắng rất nhẹ nhàng. Cố Trường Xuyên giống như con khỉ bị anh ta trêu đùa, đến góc áo của anh ta cũng không sờ tới được.”

“Thì ra là như vậy.”

Kết quả như vậy, với Mitsui Paint mà nói trong một khoảng thời gian ngắn không cách nào tiếp nhận được.

Mặc dù sức chiến đấu của Cố Trường Xuyên không phải là mạnh nhất, nhưng anh ta cũng được coi là một trong những cao thủ hàng đầu.

Có thể nhẹ nhàng đánh gục anh ta, vậy thì thực lực của Lâm Dật không biết là mạnh đến mức độ nào?

“Trước kia chị có bảo em điều tra thông tin về Lâm Dật, xác định thông tin không có bị sai chứ?”

Mitsui One gật đầu: “Xác định không sai. Từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, khi học đại học thì đến Trung Hải, sau đó làm việc tại một công ty bất động sản, sau đó gần nửa năm trước anh ta ở Trung Hải đột nhiên phất lên.”

Trầm mặc một lúc lâu, Mitsui Paint nói:

“Chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi mà có thành tích như vậy, rốt cuộc làm sao mà anh ta làm được như vậy?”

“Chị, em nghĩ bây giờ không phải lúc quan tâm đến những chuyện này, trên người của Lâm Dật có quá nhiều điểm nghi vấn, đây mới là điều mà chúng ta cần tìm hiểu sâu hơn.”

“Sau đó thì sao, em có suy nghĩ gì?”

“Từ trước đến giờ em cảm thấy, anh ta có được thành tích như ngày nay chắc phải có sự hỗ trợ từ bên ngoài.”

“Em muốn ám chỉ đến loại thuốc đặc biệt phải không?”

“Ngoài cái này ra, em không nghĩ được có khả năng nào khác.” Mitsui One nhún nhún vai nói:

“Vì vậy em cảm thấy, anh ta dựa vào tác dụng của loại thuốc đặc biệt nào đó, từ đấy đạt được mục đích của tiến hóa sinh vật, đây là cách giải thích có sự thuyết phục duy nhất.”

Mitsui Paint không nói gì, cô ấy đang suy nghĩ đến khả năng khác nhưng cuối cùng lại quay về điểm xuất phát ban đầu.

Vì bất kể khả năng nào cũng không bằng sự phân tích hợp tình hợp lý hơn của Mitsui One.

“Được rồi, em ra ngoài đi, chuyện này chị biết rồi.”

Mitsui One nhướng mày: “Chị, chẳng lẽ chị không có một chút suy nghĩ gì khác à. Em nghĩ bây giờ chúng ta nên có một chiến lược nào đó.”

“Những điều em nói chỉ là phỏng đoán, còn là thật hay không thì phải có chứng cứ.” Mitsui Paint nói:

“Mà trước kia chị đã dặn dò em rồi, không cần em tham gia vào những chuyện như thế này, chị không hy vọng sẽ nói lại lần thứ ba.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 801.

Chương 802. Nếu Em Nói Dối Anh, Em Chính Là Heo

"Được, em hiểu rồi."

Mitsui One không nhiều lời thêm, cúi chào Mitsui Paint rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Trên mặt Mitsui Paint không cảm xúc, đứng dậy, tự rót cho mình một ly rượu vang đỏ.

Báo cáo của Mitsui One đã cho cô ấy một lời nhắc nhở quan trọng.

Lâm Dật thay đổi vô cùng kỳ quái, bản thân cô ấy cũng là chuyên gia dược học, nên dựa vào hai nguyên nhân trên cũng có thể giải thích được chuyện này.

Nhưng trừ việc đó ra còn một điều nữa, từ trước đến giờ luôn khiến Mitsui Paint không thể hiểu nổi.

Cứ cho rằng những thay đổi trong cơ thể Lâm Dật đều là do thuốc kích thích, vậy anh ta làm cách nào để nghiên cứu ra những thứ này?

Dường như anh ta cũng không có điều kiện làm như vậy.

Bất lực lắc đầu, Mitsui Paint day day thái dương.

Không tìm hiểu sâu hơn thì không sao, nhưng nếu nghĩ một cách tường tận, trên người anh ta quả đúng là chứa đựng những bí mật vô tận.

Vậy chỉ còn cách dùng thêm chút lực mới được.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật còn chưa tỉnh ngủ đã bị tiếng chuông điện thoại đặt cạnh gối đánh thức.

Anh vốn tưởng là Kỷ Khuynh Nhan, cũng không nghĩ tới người gọi đến lại là Kỳ Hiển Chiêu.

"Tổng giám đốc Lâm, bây giờ anh có bận không?"

Kỳ Hiển Chiêu từ Hà Viện Viện biết được Lâm Dật đang đi công tác ở Mỹ, cho nên mới chọn gọi điện vào lúc này.

“Không sao, cậu cứ nói đi.” Lâm Dật ra vẻ điềm tĩnh nói.

"Nhà máy chúng ta vừa mua đã xảy ra chuyện.”

"Không phải đã mua toàn bộ rồi sao, có thể xảy ra chuyện gì?"

"Từ hôm ngài rời đi, đã có rất nhiều nhân viên đã rời khỏi cương vị công tác. Tôi vốn dĩ nghĩ rằng vì nhà máy đã bị bán nên họ mới làm như vậy. Sau đó, tôi và Viện Viện đành ra mặt cố gắng động viên các nhân viên, nhưng vô ích. Tỷ lệ nghỉ việc lên đến 80%, một số nhân viên cũ ở vị trí lãnh đạo cũng đã bỏ đi, có thể nói là ngoài trang thiết bị thì chẳng còn gì cả.”

Lâm Dật từ trên giường ngồi dậy: "Sau đó các cậu có biện pháp gì chưa?"

"Để dự án diễn ra suôn sẻ, tôi đã bàn bạc thêm với Viện Viện, tăng thêm 300 tệ vào lương cơ bản, nhưng hiệu quả cũng không mấy khả quan."

"Cũng không phải vấn đề gì lớn, tuyển nhân sự lại từ đầu là được, chút thời gian đó chúng ta cứ từ từ mà làm."

"Nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy. Qua điều tra tôi mới phát hiện các nhà máy khác trong khu công nghiệp đã thu hút những người này. Chúng tôi tăng lương thông báo tuyển dụng, các nhà máy khác cũng tăng lương cho họ, rõ ràng là muốn đối chọi với chúng ta.” Kỳ Hiển Chiêu nói tiếp:

"Những kẻ ngấm ngầm giở trò phía sau dường như đang có chuyện bất mãn với chúng ta."

Lâm Dật im lặng vài giây: "Cậu ở công ty chờ tôi, tôi sẽ về ngay, nhưng đừng nói cho ai biết chuyện hôm nay của hai chúng ta.”

"Tôi biết rồi, tổng giám đốc Lâm."

Kỳ Hiển Chiêu không biết Lâm Dật có ý đồ gì, nhưng chắc hẳn là có ẩn ý sâu xa trong đó, cứ nghe theo sự sắp xếp của anh ấy là được.

Sau khi cúp điện thoại của Kỳ Hiển Chiêu, Lâm Dật bèn gọi cho Mã Hồng Đào chuẩn bị cử trực thăng đến đón mình.

Mã Hồng Đào vui vẻ đáp ứng, sau khi nói cho anh ta vị trí định vị, Lâm Dật rời giường rửa mặt, chuẩn bị một lúc quay lại Trung Hải.

Rửa mặt xong, Lâm Dật gõ cửa phòng Tần Hán.

“Buổi sáng cậu không ngủ được hay sao lại dậy sớm như vậy?” Tần Hán dụi mắt nói.

Mà trên chiếc giường trong phòng, có hai người phụ nữ đang nằm, một người còn để lộ bộ phận riêng tư, nhưng chẳng ai thèm quan tâm.

"Máy bay tư nhân của nhà anh để cho tôi dùng đi, tôi phải về Trung Hải gấp."

Nghe xong lời này, Tần Hán cảm thấy phấn chấn hơn hẳn.

"Có chuyện gì xảy ra mà cậu phải về sớm như vậy?"

"Công ty gặp một chút vấn đề, các anh cứ tiếp tục ở đây vui chơi, tôi về trước đây."

“Cậu đi rồi, chúng tôi còn chơi cái gì chứ.” Tần Hán duỗi eo: “Để anh gọi cho bọn lão Cao, chúng ta cùng nhau trở về đi.”

"Vậy cũng được."

Sau đó, năm người Lâm Dật ăn uống đơn giản, chiếc trực thăng do Mã Hồng Đào bố trí lúc này cũng đáp xuống boong tàu, đưa họ trở lại sân bay trên đảo Á Loan.

Trong quá trình này, Trương Hiểu Du cũng livestream trong một thời gian ngắn, nhưng không có nhiệm vụ bổ sung nào được kích hoạt.

Ba giờ sau, khi máy bay hạ cánh xuống sân bay Trung Hải, Lâm Dật nói với ba người họ:

"Tôi còn có chút việc nên không đi cùng mọi người được, đi trước đây."

"Chuyện này có lớn không? Có cần bọn anh giúp không?" Tần Hán hỏi.

"Không phải chuyện gì lớn, tôi có thể tự mình xử lý."

"Vậy được rồi, có việc cần giúp cứ gọi cho bọn anh.”

Lâm Dật gật đầu, sau đó đi tới bãi đậu xe, tìm được chiếc Bugatti Chiron, lái xe đến tập đoàn Triều Dương.

Nhưng trước khi đến nơi, Lâm Dật đã đi mua một bó hoa.

Khi anh đến cửa văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan thì vừa vặn điểm mười hai giờ trưa.

Kỷ Khuynh Nhan đang ngồi ngay ngắn, mặc một bộ tây trang nữ màu xám, mái tóc dài xõa ra sau đầu, hai chân nhỏ nhắn bắt chéo nhau, chăm chú đọc tài liệu trên bàn, thỉnh thoảng vẫn xem đi sửa lại.

Bên tay còn lại của cô cũng không nhàn rỗi, liên tục với lấy mấy miếng bánh bích quy bên cạnh.

Những mẩu vụn bánh rơi trên bàn cũng không bị cô bỏ phí, cứ thế nhặt lên ăn luôn.

Lâm Dật lấy điện thoại di động gọi cho Kỷ Khuynh Nhan.

"Sao anh lại gọi điện cho em?"

"Chẳng lẽ anh không thể gọi cho em sao?"

“Lúc này ở Mỹ chắc là mười hai giờ đêm rồi, anh không nghỉ ngơi sao?"

"Anh mới vội hoàn thành công việc, ăn nhẹ bữa khuya, vừa vặn gọi cho em một cuộc, trưa nay em ăn chưa?"

"Em đang ăn, anh đi mấy ngày nay em không bỏ một bữa nào.”

"Chắc chắn không? Em vâng lời như vậy sao?"

“Dĩ nhiên rồi, em ở căng tin ăn thịt kho tàu, tôm nõn nấu bí xanh và giá đỗ xào đó.” Kỷ Khuynh Nhan nói với giọng thề thốt:

"Từ lúc ở bên anh, em đã tạm biệt bánh bích quy rồi.”

"Anh không tin em lại nghe lời như vậy đâu.”

"Thật sự, nếu em nói dối anh thì em chính là heo... tút tút tút..."

Cô chưa kịp dứt lời thì đã nghe thấy âm báo bận của điện thoại.

Kỷ Khuynh Nhan lẩm bẩm nói: "Ơ cái anh này, em còn chưa nói xong đã cúp máy rồi.”

Cạch!

Ngay khi Kỷ Khuynh Nhan còn đang miên man suy nghĩ thì cô thấy cửa văn phòng bị đẩy ra.

Lâm Dật bất ngờ xuất hiện với một bó hoa hồng đỏ rực, từ bên ngoài bước vào.

Cảm xúc của Kỷ Khuynh Nhan đầu tiên là ngạc nhiên và sau đó là ngạc nhiên xen lẫn vui mừng.

"Sao anh quay về đột ngột mà không nói cho em biết một tiếng."

"Đây không phải là muốn cho em niềm vui bất ngờ hay sao, nếu không làm sao anh có thể phát hiện ra heo mẹ nhỏ bé của nhà chúng ta đang lén lút ăn bánh quy."

Bị Lâm Dật nói trúng, khuôn mặt Kỷ Khuynh Nhan bỗng đỏ bừng.

"Anh rõ ràng cố tình trêu chọc em mà.”

"Ai bảo buổi trưa em không đi ăn cơm mà lại trốn trong văn phòng ăn bánh quy.”

Kỷ Khuynh Nhan cười đắc ý, nhận lấy hoa hồng từ tay Lâm Dật.

"Đồ ăn do đầu bếp ở nhà ăn làm không ngon bằng anh nấu, em cũng không có khẩu vị ăn uống, không bằng ăn bánh quy của mình.”

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan hôn một cái lên má Lâm Dật.

"Lần này biểu hiện không tồi, trở về đã biết mua hoa tặng em rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 802.

Chương 803. Ảnh Đế Chuyên Nghiệp

"Đừng ăn bánh quy nữa, em muốn ăn gì anh làm cho em.”

"Ừ."

Kỷ Khuynh Nhan gật đầu: "Nhưng trong tủ lạnh ngoài trái cây thì chẳng có gì cả, để em nhờ đầu bếp trong nhà ăn mang đến một ít."

"Được."

Sau đó, Lâm Dật làm món thịt bò xào và chả trứng ớt xanh cho Kỷ Khuynh Nhan, cô ăn đến quên trời quên đất.

"Đồ ăn anh làm rất ngon, so với đầu bếp trong nhà ăn còn ngon hơn nhiều."

"Ngon thì em ăn nhiều hơn đi."

Ngắm nhìn bộ dạng ăn đến mãn nguyện của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật cũng cảm thấy giờ phút này chính là hạnh phúc.

"Mấy ngày nay anh đi công tác có suôn sẻ không? Anh đã hoàn thành công việc trước thời hạn sao?"

"Còn có hai hội nghị nghiên cứu và phát triển mời anh tham gia, nhưng trời vừa tối là anh nhớ em không chịu nổi nên mới chạy về trước."

"Thật không biết xấu hổ, lớn như vậy còn có thể nói loại chuyện này."

"Không còn cách nào, chỉ là không khống chế được, em nói phải làm sao đây."

"Lúc hai chúng ta ở nhà, anh cũng ngủ một mình đó thôi.”

"Làm sao có thể giống nhau, anh vừa nghĩ tới em ở cách vách liền an tâm, tự nhiên có thể ngủ ngon."

Trên mặt Kỷ Khuynh Nhan đỏ bừng, ngượng ngùng nói:

"Em cũng vậy."

“Cho nên anh mới chạy về trước thời hạn.” Lâm Dật nói: “Về sau có loại chuyện này anh cũng không đi.”

"Đừng nói như vậy, chẳng lẽ anh không muốn kinh doanh nữa sao?"

"Công việc kinh doanh không quan trọng bằng em."

“Chỉ biết miệng lưỡi trơn tru, em không tin anh đâu.” Kỷ Khuynh Nhan cười nói, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy hạnh phúc.

"Đúng rồi, anh đến công ty chưa?"

“Chưa, xuống máy bay là anh đến chỗ em luôn.” Lâm Dật thản nhiên hỏi:

"Làm sao vậy, bên phía công ty gặp chuyện gì sao?"

"Hình như dự án điện thoại di động có chút vấn đề, làm cho anh Kỳ và Viện Viện sứt đầu mẻ trán mà vẫn chưa xử lý dứt điểm, anh có thời gian thì qua xem thử đi.”

"Loại chuyện nhỏ như vậy không cần anh can thiệp đâu, anh sẽ ở đây với em một lát, đã mấy ngày anh không gặp em rồi."

"Đã lớn như vậy rồi, sao anh còn không biết xấu hổ."

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói:

"Mau giải quyết công việc đi, cũng không phải không thấy được em, không cần mỗi ngày đều phải dính vào nhau đâu."

"Như vậy cũng không được, anh quay về là để gặp em, cũng không muốn giải quyết công việc."

“Được rồi, được rồi, đừng tùy hứng như vậy.” Kỷ Khuynh Nhan đẩy Lâm Dật ra: “Nhanh đi giải quyết việc của anh đi, nếu không anh ở đây thì em cũng không tập trung làm việc được.”

"Vậy anh đi nhé, anh qua xem một chút, buổi tối trở về đón em tan tầm."

"Ừ, nhưng không cần cố gắng đến đón em đâu, công việc quan trọng hơn, anh làm xong việc rồi đến cũng được.”

"Như vậy sao được, anh phải phân rõ thứ tự ưu tiên chứ."

“Ôi, ôi, được rồi, đừng có làm nũng nữa.” Kỷ Khuynh Nhan đỏ mặt nói, sau đó đẩy Lâm Dật ra.

Sau khi nhìn thấy Lâm Dật thật sự rời đi, cô nhịn không được mắng thầm:

"Thật là, đều là người trưởng thành rồi, sao giống như học sinh cấp ba yêu đương, một chút cũng không biết xấu hổ."

Theo thang máy xuống dưới, Lâm Dật lái xe trở lại tập đoàn Lăng Vân và đến văn phòng của Kỳ Hiển Chiêu.

Vừa khéo Hà Viện Viện cũng ở đây.

Nét mặt hai người đều nghiêm túc và có vẻ như đang bàn bạc chuyện gì đó.

“Tổng giám đốc Lâm, anh đã về rồi.” Kỳ Hiển Chiêu giả vờ bất ngờ nói.

Lâm Dật gật đầu, rất hài lòng với biểu hiện của Kỳ Hiển Chiêu.

Quả thực chính là nam diễn viên phụ xuất sắc nhất bên cạnh ảnh đế, sau vài năm lăn lộn, cậu ta cũng rất có triển vọng trở thành một gã tra nam đủ tiêu chuẩn.

"Ông chủ, vừa lúc anh trở về, dự án điện thoại di động đã xảy ra sự cố."

"Tôi đã nghe học tỷ của cô nói rồi, nhưng cụ thể sao lại thế này, cô kể lại rõ ràng cho tôi."

Vẻ mặt của Lâm Dật vô cùng tự nhiên, Hà Viện Viện không nhìn ra manh mối gì, liền kể lại ngắn gọn chuyện đã xảy ra.

Kỳ Hiển Chiêu im lặng lắng nghe, cảm thấy vấn đề này có chút kỳ lạ.

Buổi sáng chính mình gọi điện cho tổng giám đốc Lâm, chỉ mất vài giờ sau, anh ấy đã gấp gáp quay trở lại, cho dù có đi máy bay riêng cũng không thể nhanh như vậy được.

Dựa vào tình hình này, nơi mà tổng giám đốc Lâm đã đến hẳn không phải Mỹ.

"Toàn bộ công nhân ban đầu trong nhà máy đã đến nhà máy nào rồi, chuyện này các cậu đã điều tra xong chưa?"

"Về cơ bản đều tới Khoa học kỹ thuật Tân Á và Điện tử Huệ Khoa."

Lâm Dật bắt chéo chân ngồi trên ghế sô pha: "Các người đều biết về tình hình của hai nhà máy này chứ!"

"Bọn họ đều là những công ty hàng đầu trong khu công nghệ cao Tinh Công. Trong số đó, Khoa học kỹ thuật Tân Á sản xuất màn hình LED, là công ty hàng đầu trong lĩnh vực màn hình trong nước và chiếm thị phần rất cao."

“Còn lại Điện tử Huệ Khoa là nhà sản xuất phụ kiện điện thoại di động trong nước, các bộ sạc điện thoại do họ sản xuất cũng như cục sạc di động có danh tiếng rất tốt trong nước."

"Tốt đến mức nào?"

"Tốt đến mức tôi và học tỷ đều mua sạc của nhà họ."

"Đm."

"Chuyện này anh không thể trách tôi được, là chị ấy giới thiệu nó cho tôi, có ý kiến gì thì anh nói với chị ấy đi.”

"Cô ấy thì thôi." Lâm Dật nói: "Quy mô của hai công ty này thế nào? Giá trị thị trường là bao nhiêu?"

“Cả hai đều khoảng 500 triệu.” Hà Viện Viện nói.

"Nếu đúng như lời cô nói, vậy thì cũng đáng gờm đấy."

"Quả thực, nếu không cũng không dám đối đầu với chúng ta."

"Nếu chiều nay hai người không có việc gì, đi dạo với tôi một lúc."

"Để tôi đi với anh, công ty không thể thiếu anh Kỳ."

“Tôi thấy cô không muốn ở công ty làm việc nữa thì đúng hơn.” Lâm Dật mỉa mai.

"Đấy là tôi phải đi công tác cùng anh thôi, nếu không, một nhân viên tận tụy như tôi, làm sao có thể dễ dàng rời bỏ vị trí yêu thích của mình được."

"Nhìn vẻ mặt hưng phấn của cô, không giống đi công tác, mà giống như đang creampie(*) hơn."

(*)Ra bên trong: là một thuật ngữ về tình dục chỉ hành động xuất tinh vào trong âm đạo hay hậu môn mà không dùng bcs

"Không được đâu, hôm nay là ngày nguy hiểm của tôi, anh có nhu cầu thì tìm học tỷ đi.”

"Kém cỏi."

"Tôi đang trải qua thời kỳ đặc biệt tốt đấy.”

“Cuộc đời không trải qua đèn đỏ là cuộc đời không trọn vẹn.”

"Thôi đi, thật buồn nôn, làm sao tôi lại gặp được một ông chủ biến thái như anh cơ chứ."

Nhìn thấy hai người cười nói rời khỏi văn phòng.

Kỳ Hiển Chiêu vô cùng bực bội.

Ra bên trong có nghĩa là gì?

Vì khu công nghiệp ở vùng ngoại thành nên tình hình giao thông không tốt lắm.

Nên Lâm Dật lái chiếc xe Porsche Cayenne của Hà Viện Viện.

“Cô không muốn gặp lại người đồng hương cũ sao?” Trên đường đi, Lâm Dật hỏi.

"Có gì tốt đẹp đâu, đã xa cách nhiều năm như vậy, anh ta là anh ta, tôi là tôi, đã sớm không còn quan hệ rồi." Hà Viện Viện thoải mái nói:

"Nhưng ngược lại là anh đấy, anh cứ đối đãi bình thường với anh ta. Nếu anh ta làm tốt, anh thăng chức và tăng lương cho anh ta. Nếu anh ta làm không tốt, cứ việc đuổi. Tóm lại, hãy cứ đối xử với anh ta như bình thường là được. Trừ chuyện đó ra, anh có thể yên tâm, những tình tiết cẩu huyết trên TV không thể xảy đến với tôi."

"Vậy nhiều năm qua cô cũng không tính đến chuyện tình cảm, không có nguyên nhân gì sao?"

“Tôi không phân cao thấp hay dựa vào khuôn mặt.” Hà Viện Viện nói tiếp:

"Người đẹp thì chướng mắt tôi, người xấu tôi không thích, cho nên vẫn còn độc thân."

"Cô nói vậy tôi hiểu rồi, nếu không tôi còn tưởng rằng cô bị bệnh."

"Đánh rắm, học tỷ của tôi nhiều năm như vậy chưa từng có bạn trai, tại sao anh không nói chị ấy có bệnh."

“Chủ yếu là tình huống không giống nhau.” Lâm Dịch nói tiếp:

"Ngoài tôi ra không có ai xứng với học tỷ của cô cả. Cô thì không như thế, người nào xứng với cô, căn bản sẽ làm cô chướng mắt.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 803.

Chương 804. Nghiên Cứu Binh Pháp

"Ông chủ, tốt hơn là anh nên tìm hiểu tình trạng hiện tại của mình." Hà Viện Viện nói.

"Tình trạng của tôi như thế nào? Tôi rất thoải mái khi ngồi ở đây." Lâm Dật nói: "Chiếc Cayenne của cô xác thực thật không tệ, khi nào có thời gian tôi cũng mua một chiếc."

"Tôi không phải ý này." Hà Viện Viện nói:

"Bây giờ là tôi lái xe, chỉ cần tôi nhẹ nhàng động một cái tay lái, hai chúng ta liền có thể ngã xuống, một chút khả năng sống đều không có."

"Tôi thao, con mẹ nó cô bình tĩnh đi."

"Cái kia xem biểu hiện của anh rồi nói, có anh chôn cùng, tôi cũng thấy đủ rồi."

"Được được được, cô trâu bò, chúng ta có chuyện gì từ từ nói."

"Đây chẳng khác nào thái độ cầu xin, buộc tôi phải dùng thủ đoạn, đây cũng là cần gì chứ."

Lâm Dật không nói, chỉ lo con mụ Hà Viện Viện này, thật sự đem xe chạy xuống cầu.

Sau khi lái xe hơn năm mươi phút, một đường lái đến khu khu công nghiệp Tinh Công.

"Đây chính là khoa học kỹ thuật Tân Á, đi về phía trước, chính là điện tử Thông Hoa chúng ta thu mua, đi về phía trước nữa chính là điện tử Huệ Khoa."

"Suy nghĩ cả nửa ngày được kẹp ở giữa rồi."

"Không sai." Hà Viện Viện nói:

"Vốn dĩ quy mô của ba công ty này không nhỏ, nhưng những năm gần đây điện tử Thông Hoa đã mất rất nhiều sai lầm trong quá trình ra quyết định. Đó chính là một bước đi sai, từng bước sai, mới rơi cục diện ngày hôm nay."

Lâm Dật gật đầu, những chuyện này anh cũng không quan tâm lắm, dù sao hiện tại, đã là sản nghiệp của mình rồi.

"Có một số người đang đứng ở cổng của khoa học kỹ thuật Tân Á, làm sao họ cứ nhìn về phía chúng ta bên này?"

Hà Viện Viện nghiêng đầu liếc mắt nhìn, "Hai người kia tôi đã từng gặp, lúc trước họ đều là trụ cột của điện tử Thông Hoa, một người tên là Trương Diên Xuân, một người khác tên là Lưu Cường Ba, sau khi công ty bị thu mua họ đi tới bên này làm việc."

"Là tự bọn họ đi, hay là bị người đào đi qua."

"Cái này khó nói được." Hà Viện Viện nói: "Tôi cùng bọn họ tiếp xúc không nhiều, cũng không có trao đổi gì nhiều."

"Trước tiên xuống xe, nói chuyện với bọn họ một chút. Nếu như có thể đem đám người này kéo trở về, cũng có thể mau chóng tập trung vào sản xuất sớm."

"Ý của anh là, trước tiên đi dò thám ý tứ của họ?"

Lâm Dật gật đầu, "Trước tiên qua xem một chút."

Hai người cùng nhau xuống xe, hướng về cửa ra vào khoa học kỹ thuật Tân Á đi tới.

Nhìn thấy Lâm Dật cùng Hà Viện Viện đi tới,Trương Diên Xuân với Lưu Cường Ba đang đứng ở cửa hút thuốc lá ném điếu thuốc dưới chân, có phần cẩn thận quan sát hai người.

"Trương sư phụ, Lưu sư phụ, các anh sẽ không có quên tôi chứ, trước đây chúng ta có gặp nhau qua một lần lúc đi nói chuyện thu mua."

"Còn có chút ấn tượng." Trương Diên Xuân nói.

Hà Viện Viện cười rộ lên, "Đây là một chuyện khá ngoắt ngoéo, vốn muốn đem các anh tiếp tục lưu lại trong xưởng, không nghĩ tới các anh lại đi theo người khác trước một bước."

"Nhà máy đã đổi ông chủ, chúng tôi cũng phải nuôi sống gia đình, tự nhiên phải biết được một chút tin tức." Trương Diên Xuân nói.

"Lời nói này không sai, mọi người đều là đang vì cuộc sống mà bôn ba cả." Hà Viện Viện nói:

"Nhưng gần đây chúng tôi dự định sẽ mở lại mảng kinh doanh điện thoại di động, muốn mời hai vị trở về, tiền lương đãi ngộ so với lúc trước cao hơn, không biết ý hai vị như thế nào?"

"Hai người trở về đi, chúng tôi sẽ không trở về đâu. Tiền lương ở đây so với trước đây tốt hơn nhiều, hai người các cô đừng đến lừa người khác."

"Việc này tôi thật sự không lừa anh, hôm nay tôi đưa ông chủ của tôi tới đây, không thể gạt người."

Hai người ngẩng đầu, nhìn sang Lâm Dật.

"Ai tới chúng tôi cũng không quan tâm, nói chung các cô cũng đừng ở đây lừa người nữa, chúng tôi là không thể nào trở về, nhanh lên một chút té ra chỗ khác đi, đừng chậm trễ chúng tôi làm việc."

Nói xong, hai người xoay người về tới trong xưởng, cũng không cho Lâm Dật cùng Hà Viện Viện cơ hội nói chuyện.

"Mọi chuyện có vẻ không ổn lắm, có chút khó khăn." Lâm Dật nói sau vài giây im lặng:

"Nòng cốt của kỹ thuật điện tử Thông Hoa, cô biết mấy người?"

"Hình như là bốn người, hai người này đã đến khoa học kỹ thuật Tân Á, mặt khác hai người còn lại đến điện tử Huệ Khoa."

"Đi thôi, chúng ta đến điện tử Huệ Khoa trước, xem có thể hay không giữ được hai người kia."

"Đi nằm vùng ư?"

"Nếu không làm sao?"

"Anh thật sự để tôi một cô gái trời sinh quyến rũ xinh đẹp như vậy đi cùng anh nằm vùng? Anh cảm thấy đây việc tôi nên làm ư?"

"Tăng lương cho cô."

"Tôi Hà Viện Viện chính là vì nằm vùng mà sinh ra."

Cả hai lái xe đi về phía trước một đoạn đường, đã đến cửa lớn của điện tử Huệ Khoa.

Nhưng trước cửa không có bất kỳ ai, chỉ có thể ngồi ở đó chờ.

Ước chừng qua hơn một giờ sau, vài nhóm người từ trong nhà xưởng đi ra hút thuốc.

"Ông chủ ông chủ, người đến."

Hà Viện Viện chỉ vào một người đàn ông trung niên đầu hói đi ra từ nhà máy mà nói:

"Anh ta là Vương Phú, lúc trước cũng là nòng cốt kỹ thuật điện tử Thông Hoa."

"Qua xem một chút."

Hai người xuống xe, hướng về Vương Phú đi tới.

Cùng lúc đó, Vương Phú và một vài công nhân bình thường xung quanh cũng nhìn thấy Lâm Dật cùng với Hà Viện Viện.

"Vương công." Hà Viện Viện cười chào hỏi.

"Các cô tới làm gì?"

"Nhàn rỗi không có chuyện gì, lại đây đi dạo." Hà Viện Viện cười nói:

"Như thế nào? Công việc ở đây anh có hài lòng không?"

"Đều rất tốt." Vương Phú nhàn nhạt trả lời, xem bộ dáng là không muốn cùng với Hà Viện Viện nói quá nhiều, vẻ mặt có chút lạnh lùng.

"Vương công, là như vậy, chúng tôi lần này tới đây, là muốn nói với anh một chút việc riêng."

"Việc riêng gì?"

"Chúng tôi dự định lại một lần nữa khởi động lại điện tử Thông Hoa, muốn mời anh trở lại làm việc." Hà Viện Viện nói:

"Về tiền lương đãi ngộ các anh yên tâm, khẳng định so với ban đầu cao hơn, tuyệt đối sẽ không bạc đãi các anh. Ông chủ của tôi đứng bên cạnh, tôi có thể lấy nhân cách với tính mạng của anh ấy ra bảo đảm."

Lâm Dật: Giời ạ.

Nhân cách của lão tử không đáng tiền à, nhưng con mẹ nó cô đừng cầm mạng nhỏ của tôi ra đùa giỡn.

Nghe nói như thế, vài tên công nhân bình thường có phần động tâm.

Bọn họ coi trọng nhất chính là lợi ích, ai trả tiền lương cao hơn thì bọn họ làm cho người đó.

Nhưng vẻ mặt Vương Phú lại không hề bị lay động.

"Đi đi đi, đừng ở chỗ này lừa gạt người, các cô là những nhà tư bản ăn tươi nuốt sống, đừng cho là tôi sẽ tin chuyện ma quỷ của cô."

"Anh Vương, anh đừng vội từ chối, chúng ta trước tiên nói chuyện với anh ta, ai cho nhiều tiền hơn chúng ta làm cho người đó."

"Các cậu đám này thanh niên này, chính là chưa từng ăn thiệt thòi, tôi đem lời đặt ở này, các anh đi rồi khẳng định chịu thiệt. Nghe lời của tôi, an tâm ở đây làm, mấy năm sau bảo đảm các anh có thể mua được nhà ở."

"Vậy được, chúng tôi liền nghe anh Vương."

"Đi thôi đi về làm sớm một chút tranh thủ xong sớm thì hôm nay không cần làm thêm giờ nữa."

Mấy người dập tàn thuốc, lần lượt quay trở lại trong xưởng.

Hà Viện Viện vẫy vẫy tay, "Tình hình không lạc quan lắm, muốn đem bọn họ kéo trở lại, rất khó."

"Xác thực rất khó, những người này đã bị thu mua, cho nên không dễ đối phó."

"Tôi chỉ thắc mắc, chúng ta đề xuất trả tiền lương cao, làm sao đều không mua mặt mũi có tiền không kiếm, đầu óc có bệnh ư?"

"Bởi vì những người này có thể nhận được phúc lợi cao hơn ở hai xí nghiệp. Cho nên khi chúng ta tuyển dụng, phản ứng mới mãnh liệt như thế." Lâm Dật cười nói:

"Đám người này ngược lại là rất lợi hại, không nghiên cứu chuyện làm ăn làm như thế nào, ngược lại mẹ nó nghiên cứu binh pháp."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 804.

Chương 805. Cùng Lâm Dật Giả Bộ?

"Hả? Nghiên cứu binh pháp gì?"

"Hai nhà máy này đã cho bốn người đãi ngộ cao hơn, sau đó để bốn người này, đi lừa những công nhân bình thường trong nhà máy đến, như vậy mục đích của bọn họ sẽ đạt được."

"Vậy đãi ngộ phải cao bao nhiêu, bọn họ mới nguyện ý làm chuyện này?"

"Không cao bao nhiêu đâu, thậm chí so với trong tưởng tượng của cô còn thấp hơn, tôi cho cô làm một ví dụ cô sẽ hiểu." Lâm Dật nói:

"Giả như bốn người bọn họ, mỗi người đều có thể kéo đến 100 người, cũng hứa hẹn dâng lên bọn họ tiền lương đãi ngộ. Mà lợi ích bốn người này lấy được chính là từ tốc độ tăng tiền lương bên trong mà thành."

"Cô cứ nghĩ thử xem, nếu như tăng cho bọn họ 100 tệ, mà mỗi người đều có thể thêm vào 10 tệ hoa hồng, như vậy mỗi tháng bọn họ liền có thể lấy thêm 1000 tệ. Đối với người bình thường mà nói, đây cũng không phải là số tiền nhỏ, cho dù chúng ta có thể cho bọn họ tăng lương, cũng không thể tăng nhiều như vậy."

"Căn cứ vào nguyên nhân như vậy, biểu hiện của bọn họ mới vừa rồi phi thường hợp lý. Những công nhân bình thường cảm thấy có thể thử sức ở chỗ chúng ta, bởi vì bọn họ cho rằng có thể ở chỗ chúng ta có được đãi ngộ rất cao. Nhưng bốn người này lại đều biết rõ, nếu như trở về chỗ chúng ta làm việc thì sẽ không lấy thêm được tiền, cho nên mới phải cực lực phản đối."

"Tôi hiểu ý của anh, nếu như cách nói của anh là thật, bọn họ xác thực không cần trả giá quá nhiều đã có thể đem những người này nắm thật chặt trong tay." Hà Viện Viện gật đầu nói:

"Nhưng có một điều là, bọn họ phải bỏ ra mức lương khá cao, chuyện này đối với nhà xưởng mà nói đây chính là một gánh nặng."

Lâm Dật cười cười, "Xem ra tôi thực sự là đối với các cô quá tốt rồi, để cho các cô quên nhà tư bản đều là đức hạnh gì rồi."

"Có ý gì?"

"Những nhà máy như thế này đều có những quy định và luật lệ rất nghiêm ngặt, bình thường tìm một chút lý do, hoàn toàn có thể đem bộ phận tiền lương phát ra ngoài kia phạt trở về." Lâm Dật nói:

"Ví dụ khác, nhà xưởng buổi trưa đều là nuôi cơm, về thức ăn có thể tiết kiệm một chút, cũng có thể tiết kiệm được không ít tiền. Cho nên số tiền chi tiêu thêm, đối với bọn họ mà nói đều không là vấn đề."

Hà Viện Viện suy nghĩ một chút, lập tức nói:

"Theo nhận thức của bọn họ, họ cảm thấy chúng ta không kiên trì được bao lâu nữa. Khi chúng ta triệt để từ bỏ điện tử Thông Hoa, bọn họ cũng sẽ không quan tâm đến lợi ích của những công nhân bình thường này nữa, cắt giảm lương, hoặc là giảm biên chế, để đạt được mục tiêu tối đa hóa lợi ích, tôi nói không sai chứ."

"Thông minh, chính là cái ý tứ này."

"Vậy làm sao bây giờ? Phía sau lưng hai nhà này có người chống đỡ, nói rõ chính là muốn cùng chúng ta cùng chết, chẳng lẽ phải bỏ tiền nện ư?"

"Nếu như chơi như vậy, thì để cho bọn họ vừa lòng đẹp ý rồi, bởi vì mục đích của bọn họ không phải phá đổ chúng ta, mà là ngăn cản chúng ta."

"Anh định cho bốn người bọn họ ít tiền, để cho bọn họ đem công nhân đều mang về?"

"Cô cảm thấy tôi sẽ làm chuyện thấp kém này hay sao? Huống hồ đây cũng không phải là biện pháp gì tốt, không nhất định có hiệu quả."

"Anh có biện pháp gì? Việc này nếu không giải quyết nhanh một chút, việc kinh doanh hệ điều hành điện thoại di động của chúng ta sẽ bị kéo dài."

"Người phụ trách hai nhà máy này, cô có phương thức liên hệ với bọn họ không?"

"Có, tôi đều có trong tay."

"Đi, lên xe, tôi gọi điện thoại."

Trở về trên xe, Hà Viện Viện đem số điện thoại người phụ trách hai nhà máy đều đưa cho Lâm Dật.

"Xin chào, đây có phải ông chủ Vương của khoa học kỹ thuật Tân Á không? Tôi là người phụ trách bên điện tử Thông Hoa, có một số việc tôi muốn trao đổi với anh, ông chủ Vương có thời gian hay không?"

"Ồ, hóa ra là Lâm tổng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

"Ông chủ Vương khách khí rồi, tôi vừa vặn mua lại điện tử Thông Hoa, về sau chúng ta chính là hàng xóm rồi. Tôi muốn mời anh uống chút rượu, không biết ông chủ Vương có nể mặt tôi mà đi không?"

"Thật đúng là không may, gần đây tôi đang đi công tác ở nước, không chắc lúc nào có thể trở lại, chờ tôi trở về, tôi gọi điện thoại cho anh."

"Vậy là trước mắt, không có thời gian cùng tôi gặp mặt."

"Hẳn là không có thời gian rồi, Lâm tổng thực sự xin lỗi."

"Vậy anh khi nào thì có thể trở về, trong vòng một tháng tới tôi đều có thời gian."

"Ai nha, một tháng thì không thể, tối thiểu phải hai ba tháng mới có thể trở lại. Nhưng anh đừng có gấp, chờ tới lúc tôi trở về, khẳng định mời anh ăn cơm, chúng ta nhất định phải uống một chén cùng với nhau."

"Vậy được, tôi sẽ đợi ông chủ Vương gọi lại."

"Được được được, không thành vấn đề, phía tôi bên này còn có việc, điện thoại liền cúp đây."

"Được, anh cứ bận việc đi."

"Bị đóng sầm cửa trước mặt rồi." Hà Viện Viện nhìn có chút hả hê nói.

"Đừng có gấp, không phải còn có một người khác sao."

Nói xong, Lâm Dật bấm dãy số của một người khác.

"Xin chào, đây có phải là ông chủ Tôn của điện tử Huệ Khoa không? Tôi là người phụ trách điện tử Thông Hoa Lâm Dật, tối nay muốn mời anh ăn một bữa cơm, ông chủ Tôn lúc nào có thời gian vậy?"

"Ồ, đây không phải Lâm tổng sao? Có thể làm cho ngài mời ăn cơm, thật là vinh hạnh của tôi."

"Này nói như vậy là anh có thời gian đi."

"Thật vinh hạnh, nhưng dạo gần đây tôi rất bận, vợ tôi mới sinh con thứ hai. Tôi sẽ cùng với cô ấy về quê mẹ để chăm con, cụ thể lúc nào về Trung Hải còn chưa chắc chắn. Bữa cơm này chắc phải hoãn lại sau, thực sự xin lỗi."

"Vậy anh lúc nào có thể trở về? Trong tháng tới tôi lúc nào cũng được."

"Cái này thật sự rất khó nói, sức khỏe của vợ tôi không tốt lắm, mấy tháng gần đây hẳn là rất khó trở lại. Lâm tổng anh chớ để ý, tôi sau khi trở về, khẳng định sẽ đến nhà anh chào hỏi trước."

"Vậy được, chờ anh trở lại rồi nói."

"Được được được, vậy trước tiên như vậy đi."

Lâm Dật cúp điện thoại, Hà Viện Viện nở nụ cười.

"Kỹ xảo giả vờ của hai người kia quá cứng rắn, với anh so ra hoàn toàn không cùng đẳng cấp."

"Cho nên nói người như vậy, kết cục bình thường đều sẽ không quá tốt."

"Anh muốn làm thế nào? Nói chung việc này không thích hợp kéo dài quá lâu."

"Việc nhỏ, chúng ta đi về trước."

"Vậy tôi sẽ không quan tâm tới anh ta, việc này anh nghĩ biện pháp giải quyết đi, còn những việc còn lại tôi cùng Kỳ ca xử lý."

"Được."

"Bây giờ làm gì, trở lại tập đoàn Lăng Vân?"

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã sắp bốn giờ rồi, liền từ bỏ suy nghĩ trước đó.

"Tôi thì không đi được, đi đón học tỷ của cô tan làm."

Hà Viện Viện đưa Lâm Dật đến tập đoàn Triều Dương, sau đó chính mình đi về tập đoàn Lăng Vân.

"Buổi tối ăn lẩu thì sao?"

Ngồi trên ghế lái phụ, Kỷ Khuynh Nhan nói: "Coi như là cho anh bày tiệc mời khách."

"Được, em nói ăn cái gì thì ăn cái đó."

"Này là được rồi nha, ngoan ngoãn nghe lời."

Sau khi rời khỏi tập đoàn Triều Dương, hai người đi siêu thị trước, mua nguyên liệu nấu lẩu Tứ Xuyên, sau đó mới lái xe về nhà.

Về đến nhà, nồi lẩu nghi ngút khói nhanh chóng được bưng lên, hai người ăn no nê ngon lành một trận, ăn không còn biết trời đâu đất đâu.

"Đúng rồi, có chuyện này muốn tìm em hỗ trợ." Lúc ăn cơm Lâm Dật hỏi.

"Chuyện gì?"

"Giúp anh tìm một đội kỹ sư, anh muốn sửa lại một con đường."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 805.

Chương 806. Anh Đúng Là Mặt Dày Mà

"Sửa đường? Việc kinh doanh tập đoàn Lăng Vân cũng không có liên quan gì tới vấn đề sửa đường."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật, "Anh có phải hay không lại muốn hố người khác."

Lâm Dật cười hắc hắc, bỗng nhiên có cảm giác không ai hiểu mình bằng vợ mình.

"Làm sao có thể nói là hố người đây? Anh đây gọi là lấy gậy ông đập lưng ông, cũng không thể để cho bọn họ, cưỡi ở trên cổ anh như vậy được."

"Vậy ngày mai em sẽ sắp xếp người liên hệ với anh, cụ thể làm thế nào, anh tự sắp xếp với bọn họ là được rồi."

"OK." Lâm Dật vừa ăn vừa nói, "Anh nhớ trong tay em, còn có vài công ty."

"Còn có hai cái, dùng để dự phòng." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Anh đây cũng cần?"

Lâm Dật gật đầu, "Chuẩn bị cho anh một công ty có trình độ đầy đủ hơn, anh muốn sử dụng."

"Ngày mai sẽ gọi người chuẩn bị cho anh."

"Được." Lâm Dật đứng dậy hôn lên trên má Kỷ Khuynh Nhan.

Kỷ Khuynh Nhan cũng không có né tránh, còn chủ động đem khuôn mặt sáp tới, đặc biệt ngọt ngào.

Sau khi ăn xong, cả hai cùng nhau rửa chén, thể nghiệm cảm giác của vợ chồng son.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật đi ra ngoài trước không đợi Kỷ Khuynh Nhan.

Tìm trung tâm thương mại, mua hai ly trà sữa, lái xe đi đến chỗ Lương Nhược Hư.

Nhìn thấy Lâm Dật đứng trước mặt mình với hai ly trà sữa, Lương Nhược Hư sửng sốt một hồi lâu.

"Anh vừa sáng sớm chạy đến chỗ tôi làm gì?"

Lương Nhược Hư ngáp một cái, đón Lâm Dật vào.

"Gửi cho cô ly trà sữa đầu tiên của mùa thu, những nữ sinh khác có cô cũng có."

"Cũng đã tháng 12 rồi, đưa cho tôi ly trà sữa đầu tiên của mùa thu, có phải hay không đã qua mùa rồi."

"Mùa nào không quan trọng, quan trọng là chúng ta phải đem trà sữa uống, cuộc sống không thể thiếu lễ nghĩa được."

"Anh nhất định là tìm tôi có việc." Lương Nhược Hư tiếp nhận trà sữa, phát hiện vẫn còn nóng, "Nói, tìm tôi có chuyện gì? Là muốn chính sách, hay là cho vay."

"Nhìn những lời cô nói này, tôi có phải là một kẻ hợm hĩnh như vậy không?"

"Anh là thuộc loại vô sự không lên Tam Bảo Điện, nếu không làm sao sẽ mua cho tôi trà sữa." Lương Nhược Hư phỉ nhổ nói:

"Trước đó khi anh mở nhà hàng, tôi yêu cầu anh làm cho tôi phần cơm rang trứng, đều lầm bà lầm bầm. Hiện tại đến chỗ tôi lấy lòng, nếu như không có việc liền gặp quỷ rồi."

"Tôi đây lúc đó chẳng phải vì cuộc sống bức bách sao."

"Thế nào, là Kỷ tổng buổi tối hôm qua không cho anh lên giường ngủ, cho nên đến chỗ tôi vui vẻ sao?"

"Làm sao có khả năng, nhiều người dự phòng như vậy, muốn vui vẻ cũng không cần đến chỗ cô."

"Ngay cả lời nói này mà anh cũng nói ra được, thật không biết xấu hổ." Lương Nhược Hư một bên uống trà sữa vừa nói:

"Nói nhanh lên, tìm tôi có chuyện gì? Mười giờ sáng tôi còn có buổi họp."

"Hoạt động của công ty gần đây không được tốt lắm, tôi muốn làm một dự án, cô có thể cho tôi đi cửa sau được không?"

"Công việc kinh doanh của tập đoàn Lăng Vân không được tốt lắm sao? Anh thật xem tôi là ăn cơm khô, chuyện gì cũng không quản à?" Lương Nhược Hư liếc mắt nói:

"Anh cứ việc nói thẳng, đến cùng muốn làm gì là được rồi."

"Con đường trong khu công nghiệp Tinh Công bên kia, tôi cảm thấy không được bằng phẳng lắm, muốn tự mình sửa một cái, cô có thể đem dự án này cho tôi được không?"

"Tôi là Phó thị trưởng tập chung bên kinh tế, phương diện kiến thiết không thuộc quyền quản lý của tôi."

"Vậy làm sao bây giờ?"

Lương Nhược Hư nhún vai một cái, "Tôi cũng không biết."

"Vậy cô đừng uống nữa."

Lâm Dật đem ly trà sữa trên tay Lương Nhược Hư đoạt trở về.

"Sớm biết cô không được, tôi đã không mua trà sữa rồi."

Lương Nhược Hư giật mình.

"Làm sao anh lại như vậy, cũng quá hợm hĩnh rồi, chính là không giúp anh hoàn thành việc, còn đem lễ lấy trở về à?"

"Việc đều không làm được, còn uống cái gì mà uống, cô cũng không cảm thấy ngại à?" Lâm Dật nói:

"Cô nhìn lại mình một chút đi, đều mập đến cái dạng trên dưới như nhau, còn không thấy ngại uống những thứ đồ này à?"

"Tôi làm sao lại mập, đây là do mặc đồ ngủ nên mới vậy."

Lương Nhược Hư không phục đứng lên, quấn chặt bộ đồ ngủ trên người lại, "Mở to con mắt của anh ra mà nhìn xem, tôi cái nào trên dưới như nhau hả."

Lương Nhược Hư có vóc người hơi chút đẫy đà, muốn so với Kỷ Khuynh Nhan thì càng thêm đầy đặn hơn một chút.

Mà quan trọng nhất là, cô ấy không mặc nội y, làm áo ngủ che kín, nên nhìn đều thấy được.

Theo ánh mắt của Lâm Dật, Lương Nhược Hư cũng phát hiện mình bị nhìn, ngượng ngùng buông lỏng áo ngủ ra, miễn cho Lâm Dật đùa nghịch lưu manh.

"Có mập hay không cũng không quan trọng, dù sao trà sữa cô cũng đừng uống, tôi đi trước."

"Mặc dù trọng tâm chính của tôi là kinh tế, nhưng chỉ cần tôi lên tiếng, nói chuyện cũng tốt."

"Ai nha, trà sữa này nguội rồi, tôi cầm đi hâm nóng lại cho cô, bụng rỗng uống đồ lạnh không tốt."

"Phi phi phi, anh quá hợm hĩnh rồi, không giúp anh làm việc, liền ngay cả cốc sữa trà đều không cho tôi uống."

"Tôi đây lúc đó chẳng phải vì lo cho sức khỏe của cô sao."

"Đừng có mà nói nhảm với tôi." Lương Nhược Hư nói: "Nói một chút, anh đến cùng muốn làm gì, đang tốt lành, anh nhận thầu đoạn đường kia làm gì."

"Chuyện này tôi sẽ nói sau, tôi muốn cải thiện hiệu suất, nếu không tiền lương cũng không có."

"Anh còn có ý định khác." Lương Nhược Hư nói:

"Giấy phép kinh doanh của tập đoàn Lăng Vân của anh, căn bản không có quyền hạng này, anh ngay cả tư cách đấu thầu cũng không có."

"Chúng tôi đúng là không có tư cách, nhưng tập đoàn Triều Dương của Kỷ Khuynh Nhan thì có." Lâm Dật nói:

"Ở trong tay cô ấy còn nắm giữ hai công ty “vỏ ốc”, đều có trình độ trong lĩnh vực này."

"Dựa theo quy định tương quan, quá trình từ gọi thầu đến đấu thầu, cần ít nhất một tuần công khai, điểm ấy không thành vấn đề."

Lâm Dật suy nghĩ một chút, "Có vấn đề, có thể hay không đem thời gian rút ngắn một chút, tôi sốt ruột."

"Anh là muốn tôi lừa gạt."

"Không phải vậy đâu, cô cho rằng trà sữa của tôi là uống không sao?"

"Anh đây là bày trò để cho tôi phạm sai lầm sao."

"Tôi nhớ đối với một dự án, cũng không cần trải qua quá trình gọi thầu, dùng phương thức tranh giá gọi thầu, có thể tiết kiệm đi rất nhiều trình tự."

"Dựa theo quy định mới nhất của thành phố ban hành, quy trình gọi đấu thầu chỉ có thể được sử dụng nếu số tiền của dự án dưới 250.000 tệ. Anh không phải là muốn sửa chữa lại đường cái sao? 250.000 nhân dân tệ không đủ để lát xi măng."

"Tiền bạc không quan trọng, chỉ cần có thể để cho tôi đem hạng mục này lấy xuống là được."

"Vậy anh sắp xếp mấy người tới đây làm thủ tục đi, nhưng nhanh nhất cũng là ngày mốt, thời gian không thể lại rút ngắn hơn được nữa. Nếu như gặp phải người trong lòng có quỷ, sau đó báo cáo chúng ta quan thương cấu kết, đây sẽ là một vấn đề lớn đó."

"Vậy được, ngày kia thì ngày kia, cô thu xếp xong các vấn đề về thủ tục, đến lúc đó tôi phái người tới đối chiếu với cô sau."

"Được."

"Vậy tôi đi trước đây."

"Lúc này đi rồi? Anh thật đúng là tá ma giết lừa, không cần tới tôi liền mặc kệ mà."

"Không phải để cho cô lo liệu là được rồi sao."

"Tôi còn chưa có ăn sáng đấy." Lương Nhược Hư đánh trống lảng nói:

"Tôi muốn ăn cơm rang trứng anh làm, bây giờ anh làm cho tôi một phần, bằng không hạng mục này tôi liền mặc kệ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 806.

Chương 807. Cùng Lâm Dật So Hung Ác?

"Không thành vấn đề, tôi rất sẵn lòng ra sức."

Lâm Dật đi tới nhà bếp của Lương Nhược Hư, đem những nguyên liệu cần nấu ăn đều mang ra.

Lương Nhược Hư ngồi trên ghế ở bên cạnh bàn ăn, yên tĩnh như vậy nhìn Lâm Dật đang bận việc trong nhà bếp.

Nếu như gặp anh ấy sớm hơn một chút, người ở chung với anh ấy, hẳn chính là mình?

Nghĩ tới đây, gương mặt Lương Nhược Hư ửng đỏ, tim đập nhanh hơn.

Chính mình làm sao lại nghĩ đến những vấn đề này vậy?

Sau mười mấy phút, Lâm Dật bưng một dĩa cơm rang trứng nóng hổi lên.

"Tại sao chỉ có một dĩa? Anh không ăn à?"

"Tôi sáng sớm ở nhà đã ăn rồi."

"Ừ ừ ..." Lương Nhược Hư gật đầu, vừa định ăn miếng đầu tiên thì đột nhiên dừng lại động tác, "Là cô ấy làm cho anh à?"

"Cái này có cái gì tốt mà so đo chứ?"

"Anh nói cho tôi biết trước là ai làm."

"Là cô ấy làm." Lâm Dật thành thật nói.

"Ừ ừ ..."

Lương Nhược Hư lặng lẽ ăn cơm, trong lòng tự nhủ:

"Kỳ thực tôi làm cơm cũng ăn thật ngon."

"Cô lại đang nói thầm cái gì đấy?"

"Không nói gì." Lương Nhược Hư hốt hoảng giải thích, sau đó ăn thêm vài miếng nữa, để che dấu sự chột dạ của mình.

Sau khi ăn xong, Lương Nhược Hư rửa mặt xong xuôi, cùng Lâm Dật đi ra ngoài, ai cũng bận rộn.

Sau khi rời khỏi nhà của Lương Nhược Hư, Lâm Dật trở về Cửu Châu Các, để chuẩn bị cho công việc tiếp theo.

Hai ngày sau, Lâm Dật nhận được điện thoại của Lương Nhược Hư, mọi thủ tục đã được giải quyết xong.

Cũng là đang nhắc nhở Lâm Dật, anh nếu như muốn làm cái gì, hiện tại là có thể bắt đầu.

Sau khi nói chuyện với Lương Nhược Hư xong, Lâm Dật mang theo người trước đó đã chuẩn bị xong, cùng nhau đi đến khu công nghiệp Tinh Công.

Có tất cả ba mươi mấy người, còn có mười mấy chiếc máy đào móc và xe ben, khí thế hùng vĩ.

"Lâm tổng, chúng ta chính là muốn làm gì."

Nói chuyện là một người đàn ông trung niên, gần 50 tuổi, tóc mai trắng bạc, nhìn có vẻ rất hiền lành.

Người đàn ông này tên là Tôn Bảo Quốc, là kỹ sư của tập đoàn Triều Dương, đã tham gia xây dựng hơn 80% bất động sản của tập đoàn Triều Dương.

"Tôn công, anh bây giờ gọi người đào đường Hồng Nhạn, đường Sang Tân, còn có đường Phi Dược, nhưng không cần đào quá lớn, chỉ cần làm cho xe không thể đi qua là được."

"Ba con đường đều phải đào sao?"

"Đúng."

Tôn Bảo Quốc nhìn xung quanh, "Nếu chúng ta đào, những nhà máy ở khu Đông này không có cách nào thông xe qua được."

"Đúng, tôi muốn chính là cái hiệu quả này."

"Nếu là như vậy, nhất định sẽ xảy ra tranh cãi. Các nhà máy này, nhất định sẽ kiện cáo chúng ta."

"Để cho bọn họ tùy tiện kiện cáo, có việc tới tìm tôi, làm theo lời tôi bảo là được."

"Vậy chúng ta đào hết sao?" Tôn Bảo Quốc thử thăm dò hỏi.

"Đúng, yên tâm cứ mạnh dạn mà làm, nếu là có người tìm các anh, liền trực tiếp báo tên của tôi là được."

"Biết rồi, Lâm tổng."

Sau khi sắp xếp mọi việc cụ thể xong, Lâm Dật lái xe rời khỏi.

Việc còn lại chính là chờ bọn họ gọi điện thoại đến tìm mình.

Đúng như dự đoán, Lâm Dật còn chưa đem xe chạy đến Cửu Châu Các, liền nhận được điện thoại của khoa học kỹ thuật Tân Á.

Người gọi điện thoại là, là ông chủ của bọn họ Vương Á Tân.

Lâm Dật ngày hôm qua, chính là gọi điện thoại cho anh ta.

"Lâm tổng, anh đang bận gì sao."

"Nhàn rỗi không chuyện gì, xuất ngoại đi dạo, buông lỏng tâm tình một chút." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Lâm tổng, anh cũng thật là biết nói đùa, vừa nãy người của tôi, còn chứng kiến anh tới khuôn viên của công ty, chuyện này làm sao vừa quay đầu liền xuất ngoại đây."

"Vừa nãy là vừa nãy, bây giờ là bây giờ, anh không thể nói chuyện lung tung như vậy được."

"Lâm tiên sinh nói cũng đúng." Vương Á Tân nói.

"Nếu như Vương tổng không có việc gì, tôi liền cúp điện thoại trước, anh cũng đang nghỉ phép, miễn cho ảnh hưởng đến tâm tình của anh."

"Đừng đừng đừng, Lâm tổng chớ cúp." Vương Á Tân nói:

"Vừa nãy tôi nghe người phía dưới nói, anh đem mặt đường chung quanh khu công nghệ đều cho đào ra, có chuyện gì vậy?"

"Đừng nhắc đến chuyện này, hiệu quả của công ty không tốt, nên tôi ký hợp đồng với công trình. Chuẩn bị đem tất cả con đường gần khu công nghiệp, biến đường bê tông thành đường nhựa, sau đó lại trang trí cây xanh. Tốt xấu gì cũng là một tấm danh thiếp của Trung Hải, không thể quá sập xệ được."

"Ôi Lâm tổng, anh nhưng thật là biết nói đùa, anh là một doanh nghiệp lớn, còn có thể đi làm công trình sao?"

"Ai, tôi đã từng là một thanh niên đầy nhiệt huyết với bao hoài bảo, nhưng cũng bị cuộc đời mài mòn góc cạnh. Hết cách rồi, chỉ có thể dùng phương thức như thế này để duy trì kế sinh nhai."

"Nhưng anh đều đem đào tất cả mặt đường, các xe vận tải của nhà máy chúng tôi không có cách nào đi ra được."

"Tôi cũng hết cách rồi, ngày hôm qua gọi điện thoại cho anh thương lượng việc này, muốn cho các anh lưu một con đường. Nhưng các anh từng người một, đều bận rộn không tìm được ai, tôi liền chỉ có thể chính mình làm chủ thôi."

"Anh làm chủ, nhưng cũng không thể trì hoãn việc kinh doanh của chúng tôi được. Vật liệu ở bên ngoài không vào được, hàng hóa sản xuất bên trong không thể gửi đi ra ngoài. Anh đây không phải là đào một con đường, mà là cắt đứt con đường tài chính của chúng tôi."

"Vương tổng, anh nói như vậy thì quá nghiêm trọng rồi." Lâm Dật nói:

"Tôi cứ nghĩ đến đám các anh thần thông quảng đại, có thể chính mình tự tìm được lối thoát. Cho nên sẽ không nghĩ nhiều như thế, về chuyện mặt đường, khả năng là không có biện pháp, các anh liền chờ một một thời gian rồi lại xuất hàng."

"Nhưng chúng tôi căn bản đợi không được, các đại lý hạ nguồn vẫn đang chờ hàng của chúng tôi."

"Vậy thì tôi không thể xen vào được, tôi làm việc của tôi, các anh làm việc của các anh, ai cũng không cản trở ai. Hơn nữa tôi trước đó, cũng muốn trao đổi với anh về vấn đề này, nhưng các anh không có ý nghĩ về phương diện này, vậy thì cũng không nên trách tôi được."

"Lâm tổng, anh như vậy là có chút bắt nạt người khác rồi." Vương Á Tân nói:

"Chúng ta hẹn thời gian gặp mặt đi, anh cảm thấy như thế nào? Anh ngày hôm qua không phải nói muốn mời tôi ăn cơm sao, nếu không liền hôm nay đi."

"Anh không phải là đang ở nước ngoài đi công tác à, hai ba tháng cũng không thể trở về được sao? Không cần phải trở về một chuyến vì chuyện nhỏ nhặt này, không phải chỉ là ép chút hàng thôi sao, ông chủ Vương anh nhiều tiền lắm của, này cũng không coi vào đâu."

Lời nói của Lâm Dật đã khơi dậy lửa giận của Vương Á Tân.

"Nếu anh là muốn như thế này, tôi liền báo cảnh sát."

"Vậy thì báo cảnh sát đi, bất cứ lúc nào tôi cũng hoan nghênh."

Nói xong, Lâm Dật cúp điện thoại, không cho Vương Á Tân cơ hội nói chuyện.

Không bao lâu, điện thoại của Lâm Dật lại vang lên, là ông chủ điện tử Huệ Khoa Tôn Vĩnh Minh gọi tới.

"Tôn tổng, ngài tìm tôi."

Ngược lại, thái độ của Tôn Vĩnh Minh trực tiếp hơn nhiều, không có nhiều lời khách sáo như vậy.

"Lâm tổng, anh sao lại gọi người tới đào đường, làm xe đều không cách nào đi được."

"Đây là một dự án của thành phố, nói muốn sửa chữa lại mặt đường, tôi đem mặt đường đào ra, cái này có vấn đề gì sao?"

"Anh sửa chữa lại mặt đường không thành vấn đề, nhưng anh đem đào hết tất cả đường có thể đi qua, một cái cũng không lưu lại cho chúng tôi, xe hàng của chúng tôi sao có thể ra vào được nữa."

"Thật ra hôm qua tôi muốn thảo luận chuyện này với anh, nhưng ông chủ Tôn không có thời gian, tôi liền tự ý làm chủ rồi. Cho nên chỉ có thể nói câu xin lỗi, các anh lại chờ một khoảng thời gian đi, đợi đến khi nào công trình sửa chữa xong xuôi các anh lại tái xuất hàng."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 807.

Chương 808. Nam Diễn Viên Chính Xuất Sắc Nhất Cùng Nữ Diễn Viên Phụ Xuất Sắc Nhất

"Lâm tổng, hôm qua anh muốn thảo luận với tôi về chuyện này? "

"Bằng không, anh cho rằng tôi muốn tìm anh thương lượng cái gì?" Lâm Dật cười ha hả nói:

"Ông chủ Tôn, anh không phải đang ở với vợ ở quê nhà sao? Tôi sẽ không lãng phí thời gian của anh nữa, chúng ta có thời gian nói chuyện sau."

Nói xong, Lâm Dật cúp điện thoại, không có cho anh ta cò kè mặc cả, sau đó lái xe về tới tập đoàn Lăng Vân.

Vừa tới văn phòng công ty, Hà Viện Viện liền đi vào.

"Ông chủ, nghe nói anh để cho người ta đào đường."

"Không thể nói như vậy, là con đường ở đó cần sửa chữa, tôi thành công trúng thầu, đang tiến hành thi công, cũng không phải tùy tiện đào."

Hà Viện Viện cười rộ lên, "Tôi có cảm giác không bao lâu nữa, bọn họ phải tìm tới cửa, hoặc là tới tìm anh, hoặc là đi tòa án."

"Tìm ai cũng không quan trọng, dù sao quyền chủ động nắm trong tay chúng ta." Lâm Dật nói:

"Nếu như tới tìm tôi, đối phó bọn họ cũng dễ dàng, nếu như đi tòa án kiện tôi, vậy thì càng tốt hơn. Mọi thủ tục có thể trì hoãn bọn họ ít nhất một tháng. Nếu như một tháng này, bọn họ không có cách nào đem hàng chuyên chở ra ngoài, cô cảm thấy sẽ như thế nào?"

"Tôi cảm thấy bọn họ sẽ bỏ chạy."

"Như vậy thì tốt hơn, tôi cũng ước gì bọn họ bỏ chạy đi."

Hà Viện Viện cả người nổi da gà lên.

Cảm thấy ông chủ của hai nhà máy này, nếu là không đến chịu đòn nhận tội, không bao lâu nữa sẽ bị ông chủ chơi đùa tới chết mất.

"Vậy chúng ta liền ôm cây đợi thỏ, chờ bọn họ chạy tới chứ."

Lâm Dật gật đầu, "Các cô chỉ cần giải quyết những chuyện tiếp theo, một chút phiền toái nhỏ, trong thời gian ngắn sẽ giải quyết được, không cần để ở trong lòng."

"Được rồi."

"Vậy tôi đi làm việc trước, có việc gì gọi tôi."

"Ừm, thuận tiện giúp tôi đặt phần cơm trở về, đói chết tôi rồi."

"Được."

Hà Viện Viện ôm văn kiện rời đi, vừa đi đến cửa, cửa phòng làm việc đã bị đẩy ra, đập mạnh vào trên người cô.

Hà Viện Viện mang giày cao gót, lảo đảo một cái bị đụng ngả trên đất, văn kiện rải rác khắp nơi, dáng vẻ có phần chật vật.

Hà Viện Viện hơi ngẩn ra, đây là phòng làm việc của Lâm Dật, trong toàn bộ tập đoàn Lăng Vân, ai dám ngang nhiên xông vào như vậy?

Còn chưa kịp định thần chuyện gì đang xảy ra, liền thấy hai người đàn ông trung niên, từ bên ngoài vọt vào.

Nhìn thấy Hà Viện Viện bị mình va ngã xuống đất, trên mặt cũng không có bất kỳ áy náy nào, đứng ở trước bàn làm việc của Lâm Dật, hầm hầm nói:

"Lâm tổng, anh đây là ý gì? Làm như vậy là không đúng rồi."

"Này mẹ nó hai người bệnh tâm thần từ đâu xuất hiện vậy." Lâm Dật nhìn Hà Viện Viện nói: "Kêu bảo an đến đây, đem hai người này đuổi ra ngoài đi."

"Không cần anh nói, tôi đã thông báo rồi." Hà Viện Viện nói:

"Đem lão nương đụng ngã, liền cái rắm cũng không thả, nghĩ là tôi dễ ức hiếp lắm sao!"

Lúc này Vương Á Tân cùng Tôn Vĩnh Minh đều đã sững sờ.

Hai người kia làm sao như vậy?

Đây có phải là thái độ mà một doanh nhân và giám đốc điều hành nên có sao?

Gặp phải chuyện như vậy, chỉ có thể trách bọn họ xúi quẩy.

Chỉ riêng việc gặp Lâm Dật hoặc là Hà Viện Viện, liền đủ cho hai người bọn họ uống một hồ được rồi.

Hiện tại được rồi, một hơi đắc tội với hai người, muốn từ căn phòng làm việc này đi ra ngoài, đoán chừng phải lột một lớp da.

"Lâm tổng, tôi đoán chừng chắc anh cũng biết chúng tôi là ai rồi, chúng ta người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám. Tôi hy vọng chuyện này có thể được giải quyết ổn thỏa."

"Đừng con mẹ nó theo tôi lôi kéo làm quen, tôi không biết hai người các anh là ai." Lâm Dật vểnh lên hai chân, ngồi trên ghế dựa, "Mau gọi bảo vệ tới đây đuổi hai tên ngu ngốc này ra ngoài cho tôi."

"Đừng có gấp, lập tức tới ngay."

Lâm Dật cùng Hà Viện Viện đều không phản ứng hai người, mấy phút sau, hơn mười bảo vệ của tập đoàn Lăng Vân vọt vào, đem Vương Á Tân cùng với Tôn Vĩnh Minh vây vào giữa.

"Lâm tổng, hai người này xử lý như thế nào."

"Đưa đến đồn công an đi, nói bọn họ cố ý đánh đập phụ nữ, còn tra tấn cả về thể xác lẫn tinh thần. Trước để cho bọn họ bị tạm giữ, sau đó chờ lệnh triệu tập của tòa án."

Vương Á Tân: ???

Tôn Vĩnh Minh: ???

Rõ ràng là các anh đem đường đều chặn lại rồi, tôi còn chưa đi kiện các anh, anh vậy mà còn muốn gửi lệnh hầu tòa với chúng tôi?

Bất cứ ai quen thuộc với Lâm Dật đều biết, đây là thói quen thường ngày của anh.

Gửi thư hầu tòa, để cho người khác không có thời gian mà đi làm chuyện khác.

"Anh đừng có mà nói bậy, hai chúng tôi lúc nào đánh đập phụ nữ!" Vương Á Tân chất vấn.

"Viện Viện ..."

"Ôi..."

Ầm ầm

Còn không chờ Lâm Dật nói chuyện, Hà Viện Viện trực tiếp nằm trên đất.

Với sự hiểu biết ngầm giữa hai người, căn bản không cần lên tiếng, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không cần, Hà Viện Viện liền biết cách chọn vở kịch tiếp theo để diễn.

"Ai nha, đầu của tôi đau quá, tôi cảm thấy mọi thứ trở nên mờ ảo, cảm giác đầu ong ong."

Các nhân viên bảo vệ của tập đoàn Lăng Vân đều sửng sở.

Lão nhân gia nhưng là phó CEO tập đoàn Lăng Vân, dưới một người trên vạn người, tại sao có thể như vậy chứ.

Không ít bảo an, cảm giác lòng của mình cũng tan nát, bởi vì Hà Viện Viện là nữ thần trong lòng của bọn họ.

Cùng bối rối còn có Vương Á Tân cùng Tôn Vĩnh Minh.

Cô ta là giám đốc điều hành của một công ty lớn, cô ta không nên làm những việc như giả vờ bị đụng như vậy?

"Các cậu còn đứng đó nhìn à, giám đốc Hà đã bị người ta đánh thành như vậy rồi, các cậu còn không mau một chút đem hai người kia mang đi?"

"Dạ vâng, Lâm tổng."

Hơn mười tên bảo an, đồng thời đem Vương Á Tân cùng Tôn Vĩnh Minh khống chế lại, khoác cánh tay của bọn họ, chuẩn bị mang ra khỏi văn phòng.

Vương Á Tân cùng Tôn Vĩnh Minh, cảm giác cả người cũng không tốt.

Chính mình tới đây là đòi lại công đạo, giờ thì tốt rồi, cái gì cũng không làm, bị người ta bắt đi.

Hơn nữa còn bị cáo buộc tội danh hành hung phụ nữ, chuyện này là sao?

"Lâm tổng, anh nói người của anh thả tôi ra đi, có chuyện gì từ từ nói, anh đừng như vậy." Vương Á Tân lớn tiếng nói.

"Phó CEO của công ty chúng tôi để cho các anh đánh thành như vậy. Tôi cảm thấy giữa chúng ta không có gì đáng nói."

"Chúng tôi căn bản không có đánh cô ta, dáng vẻ của cô ấy giống như có chuyện gì sao?"

Lâm Dật nhìn Hà Viện Viện, "Cô có sao không?"

"Ai u uy, đầu lại đau lên."

Vương Á Tân:...

Tôn Vĩnh Minh:...

"Không cần nói nhiều, tình hình của người bị hại các anh cũng đều thấy được. Nếu như các anh không thể đem chuyện này giải quyết tốt đẹp, vậy thì đợi ăn cơm tù đi."

"Chuyện này..."

"Viện Viện cô nói làm sao bây giờ? Dù sao cô cũng là người bị hại."

"Bồi thường tiền." Hà Viện Viện duỗi ra năm ngón tay.

"Một người 500 ngàn, cô yên tâm, ông chủ sẽ làm chủ cho cô, tuyệt không để cho cô chịu thiệt."

Hà Viện Viện: ???

Ông chủ trâu bò, tôi chỉ muốn một người 50 ngàn, sau đó đi mua cái túi.

Anh lại hét giá lên, một cái lật ra 10 lần.

Thật là ông chủ tốt của tôi.

"Anh đùa cái gì vậy, còn đòi chúng tôi 500 ngàn!"

"Không không không ..."

Lâm Dật lắc lắc ngón tay, "Là một người 500 ngàn, nếu như các anh không muốn trả cũng được, chúng ta hẹn gặp ở trên tòa."

"Cô ta căn bản không có việc gì, đừng cho là mình có thể muốn làm gì thì làm!"

"Anh làm sao biết cô ta không có gì? Mới vừa rồi bị cửa va vào một phát, đoán chừng hiện tại não cũng bị chấn động rồi."

"Phi, không thể nào, anh cho rằng quan tòa sẽ dễ dàng tin lời của anh sao!"

"Không có chấn động não cũng không sao, tôi có thể đem cô ấy đánh thành chấn động não, sau đó lại đổ lên trên đầu các anh, thao tác này các anh cảm thấy có được hay không?"

Mẹ kiếp, này mẹ nó chính là vô lại mà!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 808.

Chương 809. Xem Xét Cũng Là Lão Lưu Manh

Lâm Dật ngoáy lỗ tai, dửng dưng không quan tâm đến thái độ của hai người bọn họ.

Nhưng khi cả hai bị kéo ra đến cửa, Vương Á Tân lớn tiếng nói:

"Anh đợi một chút, chúng tôi nguyện ý bồi thường, tôi hi vọng anh có thể cho chúng tôi cơ hội để nói chuyện."

"Vậy có phải là tốt hơn không, sớm biết như thế, cần gì giả bộ chứ."

Bảo an buông lỏng hai người ra, cùng lúc đó, Hà Viện Viện đưa lên một tờ giấy, "Này là số thẻ ngân hàng của tôi, để tài vụ công ty của các anh, hiện tại chuyển khoản là được rồi."

Hai người khóc không ra nước mắt, cái gì cũng không làm, liền mất trắng 500 ngàn.

Con mẹ nó đi đâu nói rõ lí lẽ đây!

Hai người mang theo một bụng tức giận, liên hệ với tài vụ công ty mình, chuyển cho Hà Viện Viện 500 ngàn.

"Wow anh nói xem tiền vừa vào tài khoản, thì eo tôi không đau, chân không đau, đầu cũng không chấn động, một hơi chạy Marathon cũng không có vấn đề gì lớn."

"Nếu tiền tới sổ rồi, các anh gì muốn nói, cứ ngồi xuống nói chuyện." Lâm Dật bắt chéo hai chân, cười ha hả nói.

Hai người cùng nhau thở phào nhẹ nhõm, tuy đều là nhân vật còn sót lại sau sóng lớn, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tình hình như vậy.

Hai người ngồi ở trên ghế salon, Vương Á Tân nói:

"Lâm tổng, anh đem tất cả đường ở khu công nghiệp đều đào lên, xe của chúng tôi không vào được, hàng không ra được. Tôi cảm thấy chuyện này, chúng ta phải thương lượng đưa ra một cái biện pháp để giải quyết."

"Giải quyết thế nào các anh nói đi."

"Tôi hi vọng các anh lập tức đình công, tối thiểu giữ lại một con đường, tất cả mọi người đều là người làm ăn, không nể mặt mũi không tốt."

"Các anh còn không thấy ngại nói với tôi những cái này à?" Lâm Dật nhướng mày, chất vấn:

"Ngày hôm qua lúc tôi tìm các anh, không phải đều nói, hai ba tháng này không có thời gian ư? Làm sao hôm nay một cái đều chạy ra ngoài? Hiện tại nói với tôi xé da mặt không tốt, thế nào, xem da mặt của tôi mỏng, dễ xé?"

Hà Viện Viện không nhịn được cười trộm.

Lời kịch của ông chủ trước sau đều trâu bò như vậy, mình phải ghi nhớ cho kỹ.

Vẻ mặt của Vương Á Tân cùng Tôn Vĩnh Minh đều có chút lúng túng, việc này đúng là chính mình đuối lý rồi.

"Chúng ta quả thật có chuyện quan trọng, nếu không phải xảy ra chuyện như vậy, cũng không có khả năng chạy về." Vương Á Tân nói:

"Lâm tổng, tôi cảm thấy chúng ta vẫn là nên tránh nặng tìm nhẹ, tập trung nói chuyện phương án giải quyết."

"Phương án của các anh tôi không tiếp nhận được." Lâm Dật nhún vai một cái nói:

"Hạng mục này rất gấp, tôi phải nắm chặt thời gian đẩy nhanh tốc độ, nhất định phải được tiến hành cùng một lúc, có thể làm lỡ thời gian."

"Lẽ nào anh cho rằng chúng tôi là kẻ ngu sao!" Vương Á Tân chất vấn:

"Hạng mục chúng tôi đã điều tra rồi, số tiền trúng thầu là 248000, căn bản không thể hỗ trợ một dự án lớn như vậy được, anh chính là muộn mượn việc công trả thù riêng."

Lâm Dật gật đầu, "Không sai, chính là việc công trả thù riêng, tôi chính là muốn đem hai nhà các anh đùa chơi chết, đáp án này các anh hài lòng không?"

Hai người đều là sững sờ, ai cũng không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ trả lời thẳng thắn như vậy.

Đây coi như là đem mâu thuẫn vạch ra rồi, càng không cần phải che đậy nữa.

"Vậy anh đến cùng muốn thế nào!"

"Anh còn hỏi tôi nữa à? Đã đến lúc này rồi, còn giả bộ hồ đồ với tôi nữa sao?"

Vương Á Tân chau mày, "Lâm tổng, chúng tôi không hiểu anh nói cái gì."

"Không hiểu cũng không sao, tôi sẽ cho các anh tự mình nghĩ rõ ràng."

Nói xong, Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Thời gian của tôi rất quý giá, mỗi phút đều là tiền, bắt đầu từ bây giờ, mỗi phút 2 vạn tệ, về phần làm sao nói chuyện, chính các anh định đoạt."

Hà Viện Viện âm thầm dựng thẳng ngón tay cái lên.

Hành động này của ông chủ thực sự là trâu bò, vừa nhìn chính là lão lưu manh.

Lâm Dật bắt chéo hai chân im lặng không lên tiếng, chờ Vương Á Tân cùng Tôn Vĩnh Minh mở miệng.

"Lâm Dật, anh đừng có mà quá đáng!"

Vương Á Tân thay đổi vẻ mặt hiền lành vừa rồi, chỉ vào mũi Lâm Dật nói:

"Anh đừng tưởng rằng chúng tôi sợ anh, không tính quy mô công ty chúng tôi. Nhưng tập đoàn Lăng Vân cũng không lớn, chúng tôi cũng không phải dễ bị bắt nạt."

"Nhìn điệu bộ này của anh, là không muốn cùng với tôi nói chuyện?"

"Chúng tôi ban đầu muốn đàm phán tốt, nhưng anh hết lần này đến lần khác hùng hổ doạ người, điểm ấy hơi quá đáng rồi đó!"

Lâm Dật hờ hững nhún vai một cái, cười nói:

"Các anh đã không muốn nói chuyện vậy thì chấm dứt ở đây đi, dù sao thời gian của tôi cũng có, chúng ta tiếp tục lãng phí cũng được."

Vương Á Tân giận không nhịn nổi đứng dậy, chỉ vào mũi Lâm Dật nói:

"Chúng ta chờ xem, tôi hôm nay tới đây không phải là ăn cơm khô!"

"Tôi rất yêu thích loại người như anh, không có năng lực còn cứng rắn giả vờ ra oai với người khác, để tôi xem thử ai tốn thời gian, ai khởi tố ai nha."

"Vậy thì chờ đi, hi vọng anh đừng hối hận!"

Dứt lời, hai người phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn thấy hai người rời đi, Hà Viện Viện tiến lên hỏi: "Việc này làm sao bây giờ? Xem ra đàm phán không thành rồi."

"Đừng có gấp, bọn họ sẽ trở lại."

"Có câu nói này của anh tôi an tâm rồi."

Hà Viện Viện cầm văn kiện xoay người ra ngoài, chuẩn bị đi làm chuyện của mình.

"Cô đợi một lát."

"Làm sao vậy? Còn có chuyện gì không?"

"Bọn họ đưa cho cô 100 vạn, cô muốn nuốt một mình sao? Tôi là nam diễn viên chính xuất sắc nhất, làm sao cũng phải chia cho tôi 700 ngàn tiền đóng phim chứ."

"Anh có phải người không vậy, tôi liều lĩnh nguy hiểm đến tính mạng làm người giả bị đụng, anh còn muốn lấy của tôi một phần à?"

"Cái này gọi là chia của, cô nếu như độc chiếm liền hơi quá đáng."

"Tôi chính là muốn nuốt một mình, tiền đã đến trong tay tôi, anh đừng mong lấy được một phần."

"Cô chờ đó, cô bẫy tiền của tôi, tôi sớm muộn gì cũng có một ngày ở trên người cô đều lấy trở về."

Hà Viện Viện đem văn kiện đều để lên bàn, sau đó cởi cúc áo vest của mình ra.

Số đo không hề lớn, nhưng bởi vì mặc áo sơ mi nữ kích thước nhỏ, bởi vậy còn có thể nhìn thấy một chút tỷ lệ.

Lâm Dật có chút bối rối, không biết Hà Viện Viện đây là muốn làm cái gì.

Sau khi cởi cúc áo vest, Hà Viện Viện lại mở ra hai cái cúc áo sơmi.

Sau đó mở điện thoại di động ra tự sướng một tấm, sau đó đối điện thoại di động nói:

"Học tỷ, chị có thấy được không, ông chủ anh ấy muốn phi lễ em."

"Hà Viện Viện, con mẹ cô." Lâm Dật mắng: "Cút cút cút, trừ phi con mẹ nó cô tới lò hỏa táng, bằng không đời này tôi đều không muốn nhìn thấy cô."

"Cảm ơn ông chủ, chờ lúc tôi hỏa táng, khẳng định thông báo với anh trước tiên, tro cốt của tôi nhất định phải do anh tới nâng."

Sau khi Hà Viện Viện rời đi, Lâm Dật đem chân gác lên trên bàn làm việc.

Sau vài phút suy nghĩ, cầm điện thoại di động lên, bấm gọi cho Nhan Từ.

"Có chuyện gì sao?"

"Bên cạnh cô làm sao có tiếng nhạc? Không đi làm à?"

"Cùng đơn vị xin nghỉ mấy ngày, chuẩn bị thả lỏng một chút."

"Ra ngoài du lịch?"

"Du lịch thật không có sức lực rồi, phương thức thả lỏng của tôi tập yoga tại nhà."

Tuy rằng đã trải qua một đoạn cảnh "xuân" quanh co khúc khuỷu ban đêm, nhưng hai người đều ăn ý, không đề cập lại chuyện đêm đó.

Nó giống như một cuộc giao dịch ngầm, không để lại dấu vết gì trong cuộc sống của hai người.

Hơn nữa ở một mức độ nào đó, nó thực sự được xem như là một cuộc giao dịch.

Bởi vì Nhan Từ để lại 1000 tệ.

"Vậy thì thật là tốt, tôi có chút chuyện muốn tìm cô giúp đỡ."

"Chuyện gì anh nói đi."

"Chuyện là như vầy, cô có thể hay không giúp tôi ..."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 809.

Chương 810. Bẫy Liên Hoàn

Sau khi rời khỏi tập đoàn Lăng Vân, Vương Á Tân cùng Tôn Vĩnh Minh tức giận đi tới bãi đậu xe.

"Con mẹ nó, tiểu tử này cũng quá không biết phân biệt tốt xấu rồi, cũng không để hai chúng ta ở trong mắt!" Tôn Vĩnh Minh mắng.

"Trước tiên đừng có gấp, chờ tôi nghĩ biện pháp giải quyết đã." Vương Á Tân cau mày nói.

"Tôi có thể không nóng nảy sao, hiện tại xưởng của chúng ta cứ hai ngày phải chuyển hàng, nếu như ngày mai không thể đem hàng chuyên chở ra ngoài, các nhà cung cấp bên dưới sẽ xù lông đấy."

"Tôi sẽ gọi điện thoại cho Trương tổng trước, xem anh ta sắp xếp như thế nào."

"Được, dù sao việc này đều là do anh ta mà xảy ra, không thể để cho chúng ta cõng cái nồi này được."

Vương Á Tân gật đầu, lấy điện thoại ra.

"Trương tổng, anh đang ở đâu? Chúng tôi bên này xảy ra chút việc."

"Tôi chuẩn bị đi ra ngoài gặp một vị khách hàng quan trọng, còn có mười phút nữa, có việc gì anh nói ngắn gọn súc tích đi."

Vương Á Tân bỏ ra năm phút, đem đầu đuôi sự việc, nói hết một lần cho người đối diện nghe.

Anh ta đã trầm mặc mấy giây sau đó nói: "Người tên Lâm Dật này kiêu ngạo như vậy sao?"

"Anh ta xác thực rất phách lối, nếu không cũng sẽ không có khả năng trong một đêm, liền đem Cisco bức đến hoàn cảnh phá sản."

"Theo như các anh nói, tiểu tử này rất hỗn láo."

"Không chỉ có hỗn láo, hơn nữa một chút đạo lý giang hồ cũng không nói, chúng tôi mới vừa vào cửa chưa kịp nói chuyện gì, đã bị lừa mất 1 triệu. Vốn tưởng rằng đem số tiền này đưa ra coi như nhận lỗi, chuyện này liền có thể giải quyết trong hòa bình, nhưng anh ta căn bản không hiểu ý."

"Nếu anh ta chơi các anh, hai người các anh cũng đừng khách khí làm gì."

"Trương tổng là có ý gì?"

"Không phải anh ta kêu người đào hết đường sao? Các anh lại cho vài người đi qua, đem đường lấp lại không phải xong việc sao, còn những cái khác không cần tôi dạy chứ."

Nghe nói như thế, hai người bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Tôi hiểu rồi, Trương tổng."

"Được rồi hiện tại tôi phải ra ngoài, có việc lại gọi điện thoại cho tôi, cúp đây."

"Được được được, Trương tổng anh cứ bận việc đi."

Cúp điện thoại, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Lão Vương, hai ta làm ăn nhiều năm như vậy, một mực nghĩ tới việc tẩy trắng, thật là muốn đem bộ dạng lúc trước đều quên hết." Tôn Vĩnh Minh nói.

"Ai nói không phải được chứ." Vương Á Tân cười ha hả nói: "Nếu cho anh ta thể diện mà không cần, chúng ta cũng không cần khách khí."

"Đi thôi, tôi gọi điện thoại liên hệ người, năm mươi người hẳn là đủ rồi."

"Anh tìm năm mươi người, tôi tìm năm mươi người, gọi nhiều người đi qua như vậy, còn không phải đem bọn họ dọa cho chết sao?" Vương Á Tân cười nói:

"Tôi đoán chừng đến lúc đó, cũng không cần chúng ta động thủ, chính bọn họ liền tự tay đem đường lấp đầy rồi."

"Điều tôi muốn chính là cái hiệu quả này."

...

Trong khu công nghiệp Tinh Công, đội xây dựng đi qua đang đào đường xi măng một cách có trật tự.

Hiện tại đã đào được rộng hơn một mét rồi, tuy rằng không lâu lắm, nhưng muốn thông xe là không thể nào.

"Tôn công, khi nào thì chúng ta phải đào?" Một người đàn ông sắc mặt đen thui nói.

Tên của anh ta là Ngô Quảng Phát, là giám sát công trình của tập đoàn Triều Dương, anh ta được cử đến đây với Tôn Bảo Quốc.

"Tôi cảm thấy đào thành như vậy là được rồi." Tôn Bảo Quốc nói:

"Dù sao Lâm tổng cũng không phải thật sự muốn sửa đường, chỉ cần không để xe trong này thông ra vô, mục đích của chúng ta đã đạt được rồi."

"Vậy thì để người bên dưới nghỉ ngơi một lát, họ cũng đã bận rộn cả buổi sáng rồi."

"Được, nghỉ một lát đi." Tôn Bảo Quốc nói:

"Trước khi đi, Lâm tổng cho chúng ta một người 200 đồng tiền đồ ăn trợ cấp, anh kiếm chút cơm ăn đi, đói chết tôi rồi."

"Được rồi, tôi cũng đói bụng."

Ngô Quảng Phát đốt điếu thuốc, chuẩn bị lái xe đi mua cơm.

Nhưng lúc muốn lên xe đi, chợt thấy một chiếc Bentley và Rolls-Royce, đứng tại trước mặt mình.

Tình hình như vậy, làm cho Ngô Quảng Phát sợ đến hết hồn.

Anh vốn cho rằng là Lâm Dật đến đây xem xét, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, lấy thân phận của anh ta, hẳn là sẽ không lái loại xe này.

Rất có thể là người bên ngoài đến.

Những người đang nghỉ ngơi gần đó nhìn thấy hai chiếc xe ô tô hạng sang, không biết là ai tới.

Sau khi xe dừng lại, Vương Á Tân cùng Tôn Vĩnh Minh đi từ trên xe xuống.

Tôn Bảo Quốc cùng Ngô Quảng Phát, nhìn hai người vài lần, phát hiện mình cũng không quen biết.

Nhưng xem vẻ mặt của bọn họ, nhìn có vẻ không được tử tế cho lắm.

"Đều mẹ nó cút sang một bên, đừng ở chỗ này chướng mắt." Vương Á Tân chỉ vào mũi Ngô Quảng Phát mắng.

Thấy hai người kia vừa tới đã gặp mặt liền mắng, tất cả thợ xây dựng đều đứng dậy, đem sống lưng ưỡn lên thẳng băng.

"Con mẹ nó anh là ai, chúng tôi ở đây thi công với anh có lông gà quan hệ gì, đừng mẹ nó tại đây chỉ chỉ trỏ trỏ." Ngô Quảng Phát mắng.

Vương Á Tân mỉm cười, chỉ vào Ngô Quảng Phát nói:

"Tôi nói cho các anh biết, trước tối hôm nay, tốt nhất đem mặt đường làm bằng phẳng lại cho tôi, bằng không chúng tôi liền không khách khí."

Nghe nói như thế, Tôn Bảo Quốc với Ngô Quảng Phát đều đoán được thân phận của hai người.

Hẳn là người phụ trách hai nhà máy kia, nếu không cũng sẽ không nói lời như vậy.

"Chúng tôi ở đây thi công, đều có công văn phê duyệt, các anh đừng ở chỗ này quấy nhiễu!" Tôn Bảo Quốc nói.

"Chúng tôi quấy nhiễu?" Vương Á Tân cười lạnh một tiếng, "Hạng mục này cụ thể chuyện gì xảy ra, không cần tôi nói các anh cũng biết. Cho nên đừng theo chúng tôi gây phiền toái, nhanh lên một chút đem đường lấp đầy lại cho tôi!"

"Đjxmm~, lão tử làm công trình nhiều năm như vậy, hạng người gì chưa từng thấy, còn có thể đến phiên các anh ở đây uy hiếp sao!"

Tôn Bảo Quốc cũng còn tốt, đã lớn tuổi rồi, tính khí thu liễm không ít.

Nhưng Ngô Quảng Phát không giống nhau, anh mới hơn 30 tuổi, tự nhiên chịu không được cục tức này.

Không có năng lực như Lâm tổng, còn muốn giả vờ uy hiếp như Lâm tổng sao, thực sự là chú có thể chịu, dì cũng không thể nhẫn được.

"Được, các anh không làm, đến lúc đó đừng có mà hối hận."

Vương Á Tân lấy điện thoại ra, "Mang người đến đây, ba chỗ đều phái ít người đi qua."

Nghe nói như thế, Ngô Quảng Phát ý thức được không ổn.

Bỗng nhiên quay đầu lại, thấy hàng chục người lao ra từ nhà máy của công nghệ Á Tân, hơn nữa họ đều hung hãn, vừa nhìn cũng biết là đến đánh nhau.

Những người làm công trình bình thường đều không kinh sợ, đặc biệt là người như Ngô Quảng Phát vậy.

"Thế nào, đến cứng rắn à?"

"Đúng." Vương Á Tân phách lối nói: "Cuối cùng cho các anh một cơ hội, nhanh lên một chút đem mặt đường bị đào lấp lại cho tôi, nếu không tự gánh lấy hậu quả."

"Vậy tôi nếu là không đáp ứng thì sao."

Hô thông!

Vương Á Tân một cước đá vào trên người Ngô Quảng Phát làm cho người sau trực tiếp ngã xuống đất.

Rất lý trí, Ngô Quảng Phát cũng không hề có ý đánh trả.

Anh lúc trước cũng không là vật gì tốt, lúc còn trẻ, cũng thường ra ngoài đánh nhau.

Trong lòng anh cũng hiểu rõ, phía bên mình ít người, nếu như thật sự đánh, khẳng định không phải là đối thủ.

Cho nên hiện tại, kinh sợ một chút cũng không thiệt.

Trước đem những người này lừa gạt sau đó lại đi xin chỉ thị từ

Lâm tổng, đây mới là biện pháp chính xác nhất.

Ngô Quảng Phát mới vừa muốn đứng lên, liền thấy Tôn Bảo Quốc chạy về phía mình

"Tiểu Ngô, cậu không có chuyện gì chứ, có phải hay không cảm thấy đầu đau, không đứng lên nổi?"

P/s: Rồi xong chủ tớ y chang nhau

"Hả?"

Ngô Quảng Phát có chút bối rối, tôi mới hơn 30 tuổi, ở trong mắt anh tôi yếu ớt như vậy sao?

Bị người ta đạp một cước liền không đứng dậy nổi?

Ngô Quảng Phát mới vừa muốn nói chuyện, chợt thấy Tôn Bảo Quốc đối với mình nháy mắt.

Mặc dù vẫn chưa hiểu được ý của anh ta, nhưng hình như là không muốn để cho mình tự đứng lên.

Đây là cái tình huống gì?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 810.

Chương 811. Quả Thực Chính Là Trâu Bò Plus

Thấy Ngô Quảng Phát chưa lên tiếng, Tôn Bảo Quốc chỉ vào Vương Á Tân nói:

"Các anh có còn coi luật pháp ra gì không? Ban ngày ban mặt, vậy mà dám ở chỗ này đánh người! Chúng tôi phải báo cảnh sát!"

"A, đối phó với người như các anh, lão tử là ngoài ý muốn ra tay, nhưng hết cách rồi, đường bị chặn lại rồi, lão tử không trở về được trong nhà máy, phải bắt các anh vung trút giận."

"Anh đây là hành vi côn đồ, chúng tôi là thi công hợp pháp, anh dựa vào cái gì mà động thủ đánh người!"

Đùng!

Vương Á Tân tát vào mặt Tôn Bảo Quốc một cái.

"Con mẹ nó anh chính là người phụ trách đúng không? Nghe nói giám đốc nhà máy chúng tôi đến thương lượng, anh còn đuổi người đi rất trâu bò, đều học được cầm lông gà làm lệnh tiễn?"

Vương Á Tân dùng sức rất mạnh, Tôn Bảo Quốc thuận thế nằm xuống.

Lần này Ngô Quảng Phát càng bối rối hơn rồi, lão nhân gia đều đã đến tuổi này rồi, còn xông lên làm cái gì, cái này không phải là đang chờ bị đánh sao.

"Ai u uy, đau chết mất, tôi cảm giác mình bị gãy xương rồi."

Ngô Quảng Phát gãi đầu một cái, xem tư thế của Tôn Công, làm sao giống như là người giả vờ bị đụng vậy.

Nhưng anh ở chỗ như này làm người giả bị đụng, không ai quan tâm đến anh đâu.

Đợi tới lúc cảnh sát đến, gái trinh cũng đã thành đàn bà rồi.

"Các anh dừng tay!"

Ngay khi Ngô Quảng Phát đang rất bối rối không biết làm sao, chợt nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng.

Sau đó liền thấy, một người phụ nữ mặc váy dài, mang theo hai người đàn ông, hướng về phía bên mình chạy tới.

Một người trong đó cầm trên tay Microphone, một người khác cầm máy quay phim.

Xem điệu bộ này, giống như là người của đài truyền hình.

Thấy cảnh này, Tôn Bảo Quốc vội vã nói chuyện với những công nhân còn lại.

"Đều đứng nhìn làm gì nữa, mau nằm xuống hết đi."

Mấy chục người công nhân đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó lại nhìn sang người chủ trì và nhà quay phim chạy tới, đều hiểu chuyện gì xảy ra, dồn dập nằm lăn ra đất ở các vị trí khác nhau.

Sau đó đồng thanh hô lên.

"Ai nha đầu tôi đau quá, hình như bị chấn động não rồi."

"Trời má!"

Vương Á Tân không nhịn được chửi má nó, "Các anh vậy mà dám chơi đểu lão tử!"

Nhan Từ mang người chạy tới, chĩa máy quay vào người Vương Á Tân cùng Tôn Vĩnh Minh.

"Hai vị, các anh tập kết nhiều người như vậy, ngang nhiên thực hiện các hành vi cố ý bạo lực với người thi công, hi vọng anh có thể đưa ra một lời giải thích hoàn hảo."

Nhìn thấy chiếc Microphone được nâng đến bên miệng.

Đầu của Vương Á Tân và Tôn Vĩnh Minh ù đi.

Bọn họ lúc này mới nhận ra, mình bị gài rồi!

Người khác có bị chấn động não hay không thì ông không biết, nhưng mình sắp bị tức đến mức máu lên não rồi.

Mà tất cả những thứ này, đều là Lâm Dật giở trò quỷ!

"Không không không, đồng chí phóng viên, các cô đã hiểu lầm rồi, chúng tôi chỉ là xảy ra một chút xích mích nhỏ, căn bản không phải như các cô nghĩ đâu." Vương Á Tân giải thích.

"Xích mích nhỏ?"

Nhan Từ lạnh nhạt nói:

"Ba mươi mấy anh em công nhân xây dựng bị các anh đánh thành như vậy, mà lại còn nói là xích mích nhỏ? Có phải bị các anh đánh đến chết rồi, mới được tính là xích mích lớn không?"

Nhan Từ rất thông minh, khi chất vấn Vương Á Tân và Tôn Vĩnh Minh, cố ý dùng "Công nhân xây dựng”.

Là một người làm tin tức, cô biết rất rõ, bốn chữ này có tính nhạy cảm rất mạnh với xã hội.

Cùng một vụ đánh nhau, đánh đập một người bình thường và đánh đập một người công nhân là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

"Không, không phải là như các cô nghĩ đâu, các cô đừng có ghi hình lung tung." Vương Á Tân nói.

"Chúng tôi chỉ là đưa ra tin tức đúng sự thật thôi."

Nói xong, Nhan Từ ra hiệu cho người quay phim, người này hướng máy quay về phía Ngô Quảng Phát và Tôn Bảo Quốc.

"Vị tiên sinh này, lấy tư cách là một trong những người bị hại, tôi hi vọng anh có thể tự thuật lại mọi chuyện đã xảy ra."

Nhìn thấy Nhan Từ, Ngô Quảng Phát đối với Lâm Dật, đã phục sát đất rồi.

Vốn dĩ anh còn nghĩ, sau khi tránh được tai nạn này, anh sẽ báo tin cho Lâm tổng, để anh ta đến xử lý chuyện này.

Hiện tại ổn thỏa rồi, không cần phải báo cáo, Lâm tổng đã sớm dự liệu được, hơn nữa còn sớm sắp xếp.

Quả thực chính là trâu bò Plus.

"Chuyện đã xảy ra là như thế này, chúng tôi ở chỗ này hợp pháp thi công, bọn họ không cho, sau đó liền động thủ đánh chúng tôi." Ngô Quảng Phát vẻ mặt đưa đám nói:

"Tôi là từ nông thôn đến, từ nhỏ cùng bà sống nương tựa lẫn nhau, cho rằng đi tới thành thị lớn có thể nổi bật hơn mọi người, không nghĩ tới bọn họ những người này, ỷ vào mình có tiền, tùy tiện khi dễ người như vậy. Tôi thật sự là quá đáng thương."

Nói đến chỗ cảm động, Ngô Quảng Phát còn lấy tay lau mấy giọt nước mắt.

"Con của tôi tháng trước vừa mới sinh, một nhà già trẻ đều chờ đợi tôi nuôi. Bây giờ bị đánh đến chấn động não, tôi cảm thấy về sau, khả năng tự lo cho bản thân cũng không có, mạng của tôi quá khổ, tôi về sau nên làm gì đây."

Nhìn thấy bộ dạng kêu trời kêu đất của Ngô Quảng Phát, Vương Á Tân có một loại kích động muốn lấy đao đâm người.

Vừa nãy đã để anh ta gài một lần, hiện tại lại một lần nữa.

"Anh Vương, làm sao bây giờ, nếu như không nghĩ biện pháp, hai chúng ta sẽ xong đời mất."

"Tiên sư nó, một là không làm hai là làm tới cùng, đem máy quay của bọn họ đập đi! Sau lại tìm người giải quyết chuyện này là được rồi."

"Theo lời anh nói làm!"

Sau khi hạ quyết tâm, Tôn Vĩnh Minh hướng về phía người trong nhà máy của mình nói:

"Nhanh lên một chút lại đây, đem máy quay phim của bọn họ đập cho tôi!"

"Các anh muốn làm gì, dám đập máy quay phim của chúng tôi. Tôi nói cho các anh biết, đây là hành vi phạm pháp!" Nhan Từ lớn tiếng nói.

"Phạm pháp?"

Vương Á Tân hừ lạnh một tiếng, "Phạm pháp thì như thế nào? Việc phạm pháp lão tử làm rất nhiều, hiện tại không phải vẫn sống rất là tốt sao!"

"Được rồi, các cậu còn ngẩn ra đó làm gì, nhanh lên một chút đem máy quay phim của bọn họ cướp đi!" Tôn Vĩnh Minh nói:

"Một cái con mẹ nó phóng viên, lại dám đến địa bàn của tôi chỉ chỏ, cô cho rằng cô là ai!"

"Các cậu tay chân đều nhanh nhẹn chút, đừng chậm trễ việc!" Tôn Vĩnh Minh chỉ huy nói.

Két kẹt ——

Két kẹt ——

Két kẹt ——

Ngay khi một vài công nhân đang chuẩn bị động thủ, nghe thấy từng tiếng phanh gấp của xe.

Hàng chục chiếc xe cảnh sát mai phục từ lâu đã dừng lại trước mặt Vương Á Tân.

Cửa xe mở ra, các cảnh sát mặc đồng phục lần lượt bước ra, đem đám người Vương Á Tân vây lại.

"Không được nhúc nhích!"

Sững sờ!

Lần này Vương Á Tân và Tôn Vĩnh Minh triệt để bối rối.

Giờ mới hiểu được, Lâm Dật đặt ra bẫy, không chỉ là những phóng viên trước mắt này.

Còn có cả cảnh sát đến nữa!

Mà những người này, rất có thể đã sớm mai phục ở chỗ này.

Chờ mình bên này động thủ, sau đó kéo người qua bắt!

Nghĩ tới đây, sắc mặt hai người đã trắng bệch, không còn màu máu.

"Hai người các anh lá gan không nhỏ, đánh đập công nhân thi công thì thôi đi, lại còn muốn đập máy quay phim của phóng viên, đến cùng ai cho các anh lá gan này?"

"Đồng chí cảnh sát đây là hiểu lầm, anh nghe chúng tôi giải thích."

"Tôi sẽ cho các anh cơ hội giải thích, nhưng không phải ở chỗ này, theo tôi về sở cảnh sát."

Hai người rủ đầu xuống, đã không có bất kỳ dục vọng phản kháng rồi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 811.

Chương 812. Buổi Tối Có Thời Gian, Nhưng Không Uống Đồ Lạnh Được

Hai mươi phút sau, Vương Á Tân và Tôn Vĩnh Minh cùng với những người họ tìm ở nhà máy tới, tất cả đều bị cảnh sát mang đi.

Mà Nhan Từ cũng cứ vậy rời đi, trở về trên xe, gọi điện thoại cho Lâm Dật.

Trong tập đoàn Lăng Vân, sau khi sắp xếp xong mọi việc, Lâm Dật vẫn tiếp tục cầm điện thoại di động nói chuyện phiếm với Kỷ Khuynh Nhan.

Mà nội dung chính của cuộc nói chuyện, tất cả đều quay chung quanh việc tại sao mình phải phi lễ với Hà Viện Viện.

Leng keng leng keng ——

Điện thoại di động vang lên, Lâm Dật liếc mắt nhìn, phát hiện là cuộc gọi của Nhan Từ.

"Mọi chuyện sao rồi?"

"Tất cả đã xong xuôi rồi, đúng như những gì anh dự đoán, hai người mà anh nói kia đã bị bắt lại."

"Thật hay giả?"

"Đương nhiên là thật, nếu không tôi có thể gọi điện thoại cho anh sao."

"Vẫn là lần đầu nhìn thấy có người gấp gáp muốn chết như vậy."

Trên thực tế, Lâm Dật đoán được bọn họ có thể sẽ vận dụng thủ đoạn, giải quyết vấn đề bằng lấy bạo chế bạo, cho nên mới sắp xếp như thế.

Nhưng lại không nghĩ rằng, tốc độ của hai người kia lại nhanh như vậy.

Chân trước mới từ tập đoàn Lăng Vân rời đi, chân sau liền đi sắp xếp chuyện này.

Nó thực phù hợp với câu nói cổ xưa rằng, người nếu như muốn chết, ai cũng không cản được.

"Chuyện bên anh đã xử lý xong chưa, có việc gì cần tôi giúp nữa không?" Nhan Từ hỏi.

"Không có, không có." Lâm Dật cười nói:

"Buổi tối lúc nào có thời gian vậy, tôi mời cô ăn bữa cơm, xem như cảm ơn cô đã giúp đỡ."

"Buổi tối có thời gian, nhưng tôi hôm nay không thể uống đồ lạnh được."

"Ách ..." Lâm Dật dừng lại, "Rượu phải uống lạnh mới ngon. Vậy mấy ngày nữa tôi hẹn cô sau, chúng ta không say không về."

"Anh thực sự là..."

Cười nói một câu, Nhan Từ liền cúp điện thoại.

Lâm Dật đem điện thoại di động ném qua một bên, việc này cơ bản đã gần như xong, việc còn lại chính là chờ bọn họ liên hệ lại với mình.

Sau đó, Lâm Dật gọi điện thoại cho Tôn Bảo Quốc để hỏi thăm một chút tình hình ở hiện trường, cũng cho mỗi người thêm 1000 tệ vào tiền bồi thường, xem như là tiền khổ cực.

Mặc dù là vai quần chúng, nhưng phí lao động vẫn phải trả.

Sau khi an bài xong chuyện ở bên Tôn Bảo Quốc, Lâm Dật đem xe lái đến tập đoàn Triều Dương, để đón Kỷ Khuynh Nhan tan làm.

Bữa tối do Lâm Dật với Kỷ Khuynh Nhan cùng nhau làm.

Kỷ Khuynh Nhan phụ trách rửa rau và thái rau, Lâm Dật phụ trách tay cầm muôi, hai người phối hợp khá ăn ý.

Leng keng leng keng ——

Sau khi ăn xong, Lâm Dật dự định trở về phòng, bận việc chíp 3.0, nhưng còn chưa kịp bật máy tính lên, điện thoại trong túi đã kêu.

"Cục trưởng Trần." Lâm Dật cười nói.

"Lâm tổng, không quấy rầy anh nghỉ ngơi chứ?" Trưởng cục công an Trần Bính Sinh nói.

"Không có không có, mới vừa cơm nước xong."

"Chuyện là như vầy, cái người tên là Vương Á Tân nói muốn được gặp mặt anh. Tôi muốn hỏi một chút ý kiến của anh, anh muốn xử lý như thế nào?"

"Được, tôi bây giờ đi qua, việc này khổ cực cục trưởng Trần rồi."

"Khổ cực cái gì, đều là người một nhà, có việc gì anh nói một tiếng là được rồi."

"Được rồi."

Cúp điện thoại Trần Bính Sinh, Lâm Dật thay đổi bộ đồ thể thao rộng rãi.

"Anh muốn ra ngoài à?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Đến trại tạm giam, chút nữa sẽ trở lại, em ở nhà nhớ khóa cửa kỹ."

"Em biết rồi, anh buổi tối lái xe chú ý an toàn."

Chuyện liên quan tới Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan từ trước đến giờ cũng sẽ không hỏi nhiều.

Bởi vì anh ấy làm rất nhiều việc, chính mình cũng không có khả năng hỏi hết.

Chỉ cần bình an trở về là tốt rồi.

Cùng Kỷ Khuynh Nhan khai báo một câu, Lâm Dật lái xe đi trại tạm giam, không ngờ Trần Bính Sinh cũng còn ở nơi đây.

"Cục trưởng Trần cực khổ rồi, đã muộn như vậy rồi còn làm phiền anh đi một chuyến."

"Trừ gian diệt ác, là chuyện chúng tôi nên làm, tôi phải cảm ơn anh, đem những người này tố cáo đấy chứ."

Hai người cười ha hả lại nói chuyện một lúc, làm đủ mọi công phu mặt ngoài, sau đó Lâm Dật mới đi làm chính sự.

Cũng ở bên trong nhà giam, thấy được Vương Á Tân và Tôn Vĩnh Minh.

Bộ dạng hai người so với trong tưởng tượng của Lâm Dật càng thêm chật vật hơn.

Áo sơmi âu phục tràn đầy bụi bặm, kiểu tóc cũng rối loạn, mặt mày xám xịt như một người tị nạn vừa trốn thoát khỏi một trận động đất.

Nhìn thấy Lâm Dật, hai người như ngồi bàn chông, hoàn toàn không biết nên đối phó với anh như thế nào.

"Hai người các anh không phải nói muốn gặp tôi sao? Hiện tại sao lại câm như hến vậy?"

"Lâm tổng chúng tôi biết sai rồi, van cầu anh cho chúng tôi một cơ hội."

Bây giờ, hai người là triệt để kinh hãi, ở trước mặt Lâm Dật một chút cáu kỉnh cũng không có.

Một là vì Lâm Dật tầng tầng lớp lớp thủ đoạn, thứ hai là trên tay của anh ta, nắm giữ đoạn phim lúc trước.

Nếu như tin tức trong ngày được lan truyền ra bên ngoài, đối với danh dự của công ty mình sẽ có sự đả kích trí mạng. Cổ phiếu công ty cũng sẽ bị giảm mạnh, các công ty khác sẽ có cơ hội thay thế bọn họ.

Mà chính mình còn ăn nói ngông cuồng, nói từng làm rất nhiều chuyện phạm pháp.

Nếu như bị lộ ra ngoài, không chỉ có công ty không gánh nổi, mà còn có thể gặp phải cảnh tù tội.

Nếu như đúng là như thế, chính mình nhiều năm như vậy nỗ lực liền uổng phí hết rồi.

"Tôi coi thường nhất chính là những người như các anh. Vừa mới bắt đầu cảm thấy mình rất lợi hại, cũng không lâu lắm liền tự thừa nhận lại mình." Lâm Dật không nhịn được ngoáy lỗ tai,

"Nếu như là phụ nữ tôi cũng sẽ không nói cái gì, đằng này đại lão gia còn có cái đức hạnh này, có mất mặt hay không chứ."

"Dạ dạ dạ, Lâm tiên sinh nói đúng lắm, chúng tôi biết sai rồi, anh đừng chấp nhặt với chúng tôi nữa."

"Nếu như lúc ban ngày, các anh lấy ra thái độ như vậy, tôi cũng sẽ không nói cái gì, nhưng bây giờ muộn rồi."

Hai người vẻ mặt đưa đám, quỳ gối trước mặt Lâm Dật.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 812.

Chương 813. Người Đàn Ông Bí Ẩn Xuất Hiện

"Lâm tiên sinh, van cầu anh lại cho chúng tôi một cơ hội, anh muốn biết cái gì chúng tôi đều nói cho anh biết, cũng nguyện ý bồi thường tương ứng. Chỉ cần anh đừng đem đoạn phim kia công bố ra ngoài là được."

"Các anh đã có thành ý như vậy, tôi cũng không khách khí nữa." Lâm Dật nói:

"Hai người các anh một người là sản xuất màn hình điện thoại di động, một người là sản xuất linh kiện, vừa vặn tôi muốn làm điện thoại, nếu như có thể miễn phí cung cấp hàng cho chúng tôi, việc này tôi liền không truy cứu nữa."

"Miễn phí cung cấp hàng ..."

Nghe nói như thế, phản ứng của Vương Á Tân vô cùng lớn.

Giá thành của màn hình điện thoại di động còn cao hơn nhiều so với chi phí của một bộ sạc điện thoại di động.

Nếu như cung cấp miễn phí cho điện tử Thông Hoa, điều này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến lợi ích của mình.

Nhưng bây giờ, mình đã không còn đường để đi rồi, ngoại trừ đáp ứng anh ta, không có lựa chọn nào khác.

"Tôi đáp ứng anh!" Vương Á Tân cắn răng nói.

"Tôi cũng đáp ứng."

Cảm xúc của Tôn Vĩnh Minh tương đối ổn định, bởi vì đối với anh tổn thất cũng không nhiều, sẽ không thương gân động cốt.

"Vậy chúng ta tiếp tục nói đến chuyện khác." Lâm Dật nói:

"Tôi muốn biết, là ai ở sau lưng xúi giục các anh, nói cho tôi người này là ai."

Hai người vẻ mặt hoảng hốt, ai cũng không nghĩ tới, anh ta lập tức đã hỏi tới vấn đề trí mạng.

Nhưng đến lúc này, chính bọn họ cũng biết, ở trước mặt Lâm Dật, chính mình không có chỗ để mà mặc cả được.

"Vào ngày thứ hai sau khi điện tử Thông Hoa bị thu mua, có một người tên là Trương Hải Dũng đã tìm đến chúng tôi, muốn để cho chúng tôi phân chia hết công nhân của điện tử Thông Hoa. Mục đích đúng là không để người bên anh thuận lợi khởi công."

"Chức vị của người này ở Đài Điện là gì?"

Lời này vừa nói ra, trên mặt của hai người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hóa ra anh ta đã sớm biết, là người bên Đài Điện đang giở trò quỷ!

"Anh ta là phó tổng giám đốc Đài Điện, tên là Trương Hải Dũng, hơn nữa anh ta đã hứa hẹn với chúng tôi, chỉ cần hoàn thành chuyện anh ta giao phó. Anh ta sẽ giao cho chúng tôi một số đơn hàng màn hình điện thoại và phụ kiện điện thoại di động, đó là lý do mà chúng tôi đã đáp ứng với anh ta."

"Người này ở đâu."

"Cái này tôi còn không quá rõ ràng." Vương Á Tân nói: "Dù sao chúng tôi cùng với Đài Điện có một khoảng cách."

"Hai người các anh cũng thực sự là đủ khôi hài, biết mình cùng với Đài Điện có khoảng cách, liền không biết mình cùng với tập đoàn Lăng Vân có sự chênh lệch?"

"Tập đoàn Lăng Vân là một doanh nghiệp lớn, chúng tôi xác thực không trêu chọc nổi, cái kia giữa chúng ta không có quan hệ kinh doanh nào, lại tăng thêm quy mô của chúng tôi cũng không nhỏ, cho nên liền lựa chọn giúp Đài Điện."

Hai người sở dĩ dám làm như vậy, là bởi vì bọn họ cho đến tận lúc này, còn đem tập đoàn Lăng Vân cho rằng chỉ là một doanh nghiệp thuần túy.

Ở trong nhận thức của bọn họ, Lâm Dật là một mình đấu liều đi ra ngoài, cũng không hề có bối cảnh sâu xa, với Đài Điện căn bản không phải một cấp bậc, cho nên bọn họ mới dám làm như vậy.

Nếu như biết, Lâm Dật ở trong bóng tối nghiên cứu máy quang khắc, biết Lâm Dật xây dựng một trung tâm nghiên cứu và phát triển dược phẩm tầm cỡ thế giới.

Có thể sẽ không có can đảm làm như vậy.

"Không biết anh ta ở đâu cũng không sao cả, phương thức liên lạc chắc phải có chứ?"

"Có." Vương Á Tân chật vật nói.

"Được, đem số điện thoại của anh ta cho tôi."

Vương Á Tân hết cách rồi, đem số điện thoại của Trương Hải Dũng cho Lâm Dật.

"Lâm tiên sinh, chúng tôi đã làm theo những gì anh nói, anh có thể thả cho chúng tôi trở về hay không?"

"Cũng đã tới đây rồi, liền hiện tại ở đây một buổi chiều, trải nghiệm cuộc sống trong trại giam đi." Lâm Dật nói:

"Đúng rồi, chờ các anh ngày mai sau khi trở về, tôi hi vọng các anh đem chuyện này sửa sang lại một chút viết lại rõ ràng, sau đó gửi đến email của tôi."

"Được được được, chúng ta trở về thì đi làm việc này, chắc chắn sẽ không có để sót."

Lâm Dật gật đầu, xoay người rời đi, cười nói:

"Đài điện, không nghĩ tới nhanh như vậy, liền đến lúc so chiêu rồi."

Sau khi ra khỏi trại tạm giam, Lâm Dật gọi điện thoại cho Tôn Bảo Quốc.

Chuyện của hai nhà nhà máy đã giải quyết tốt đẹp rồi, các mặt đường bị đào ra tự nhiên cần được lấp lại rồi. Nếu không nhà máy của mình cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Sau khi cúp điện thoại của Tôn Bảo Quốc, Lâm Dật gọi điện thoại cho Hà Viện Viện.

“Các vấn đề bên nhà máy đều đã được giải quyết xong, các vấn đề tiếp theo cô có thể tiếp tục sắp xếp rồi.”

"Nhanh như vậy liền giải quyết xong tất cả rồi sau?" Hà Viện Viện bất ngờ hỏi lại:

"Tôi nhớ được bọn họ lúc đi, có vẻ như vẫn rất ngang ngược mà."

"Thực sự tôi cũng khá bất ngờ, hai người đang sống yên lành không tốt sau lại muốn đi tìm chết nhanh như vậy, vì thế liền mắc câu ngay."

Lâm Dật luôn cảm thấy đám người này, giống như là được Tô Cách bám vào người.

Đem tinh túy tốc biến tặng đầu người, diễn dịch đến cực hạn.

"Nhưng Thông Hoa bên kia, hình như cũng không có việc gì lớn, việc này anh tìm Vương Nhiễm đi, tốt xấu gì tôi cũng là phó CEO, phải làm chuyện cao cấp hơn chút chứ."

"Thật mấy cái bành trướng."

Sau khi cúp máy Hà Viện Viện, Lâm Dật lại gọi cho Vương Nhiễm.

Đúng như những gì Hà Viện Viện nói, lúc sau đều là một ít việc, để cho cô ấy giám đốc tài chính đi làm những chuyện này, quả thật có chút không cần thiết.

"Chuyện điện tử Thông Hoa, cô đã biết."

"Biết rõ, em đang nghĩ biện pháp đây, thầy Lâm đừng lo lắng, em sẽ cố gắng lên kế hoạch càng sớm càng tốt." Vương Nhiễm vội vàng nói, chỉ lo Lâm Dật không cao hứng.

"Không có chuyện gì, mọi chuyện tôi đều giúp cô giải quyết rồi." Lâm Dật nói:

"Bắt đầu từ ngày mai, cứ làm theo thủ tục tuyển dụng bình thường, về phần tiền lương và đãi ngộ, vẫn như ban đầu là được."

"Giống như ban đầu?" Vương Nhiễm nói:

"Chúng ta trước đó, đề cao tiền lương đãi và ngộ đều không tuyển được người tới. Nếu như dựa theo tiêu chuẩn ban đầu, hiệu quả chắc chắn sẽ không tốt."

"Không sao, làm theo lời tôi bảo là được rồi."

"Dạ vâng thầy Lâm, em nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc."

"Đúng rồi, phòng nghiên cứu mới tới một kỹ sư cao cấp, tên gọi là gì ấy nhỉ?"

"Tên là Khưu Húc Thành, người này quả thật lợi hại." Vương Nhiễm nói:

"Tốt nghiệp khoa chính quy đại học công nghệ Cáp Nhĩ Tân với bằng cử nhân khoa máy tính và tốt nghiệp thạc sĩ và tiến sĩ tại Học viện công nghệ California. Em nghe sở trưởng Tôn nói, năng lực vẫn rất mạnh, thầy Lâm, ngài là có sắp xếp gì không?"

"Không có chuyện gì, chính là tùy tiện hỏi một chút thôi." Lâm Dật gật đầu nói: "Chỉ làm tốt chuyện tuyển dụng là được rồi, càng sớm càng tốt, đừng chậm trễ."

"Dạ vâng, thầy Lâm."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 813.

Chương 814. Chiến Lược Bí Mật Của Lâm Dật

Lâm Dật yên tĩnh không tiếng động ngồi ở trong xe, nhiều lần loay hoay điện thoại.

Anh đã ngồi nghe đoạn ghi âm nhiều lần, nhưng từ đầu đến cuối, đều không có bấm điện thoại gọi cho Trương Hải Dũng.

Đối với Trương Hải Dũng mà nói, Vương Á Tân và Tôn Vĩnh Minh, ở trong mắt anh ta chỉ là hai quân cờ để cản trở Long Tâm mà thôi, họ chẳng là cái thá gì.

Nếu như mình chủ động gọi số điện thoại này, hình thức liền sẽ thay đổi thành bị động.

Cho nên vẫn nên chờ một chút nữa.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật bấm số điện thoại Hà Viện Viện, chuẩn bị gọi lại.

Nhưng trong nháy mắt, anh dừng lại động tác trên tay, tìm tới số điện thoại Điền Nghiên.

Điền Nghiên mới thật sự là phó tổng phụ trách mảng kinh doanh đầu tư, nếu như tìm Hà Viện Viện hỏi việc này, liền có chút bất lợi cho nội bộ đoàn kết công ty.

"Lâm tổng?"

Tại thời gian này, nhận được điện thoại của Lâm Dật, Điền Nghiên vẫn có chút bất ngờ.

"Cô có bận việc không, tôi muốn hỏi cô chút chuyện."

"Không bận, anh nói đi."

"Khoản đầu tư của tập đoàn Mitsui, cụ thể là chuyện gì xảy ra, nói tôi nghe một chút."

Chuyện này, mình chỉ nghe đại khái ở chỗ Kỷ Khuynh Nhan, đối với chi tiết nhỏ cụ thể cũng không biết.

"Chuyện này thực sự rất đột ngột." Điền Nghiên nói:

"Mấy ngày trước, ngân hàng Sumitomo, một công ty con của tập đoàn Mitsui, chủ tịch của bọn họ là Yuten Kentaro đã gọi điện thoại tới cho tôi, nói muốn đầu tư 40 triệu đô la vào nghiên cứu chất bán dẫn của Long Tâm. Sau đó tôi đề nghị ông ấy gặp mặt thảo luận chi tiết về khoản đầu tư, ông ấy lại nói gần đây không có thời gian, nói về sau sẽ liên hệ với tôi sau."

"Cái gì cũng không nói, cũng không nói tỉ lệ cổ phần, liền trực tiếp đem tiền thanh toán?"

"Có thể hiểu như vậy." Điền Nghiên nghi ngờ nói:

"Tôi có cảm giác họ cho chúng ta tiền, làm tôi hiện tại, đều không biết làm sao với số tiền kia."

"enenen—— "

Lâm Dật do dự một chút, nói: "Chỉ cần đầu tư vào điện tử Thông Hoa là được."

"Đều đầu tư hết?" Điền Nghiên kinh ngạc nói:

"Nhưng với quy mô của điện tử Thông Hoa, căn bản không thể đáp ứng được với nhiều khoản đầu tư như vậy. Khi vốn chủ sở hữu được phân phối sau sự kiện này, đối phương rất có thể sẽ gây ồn ào."

"Lại tìm người đánh giá tài sản, lại để cho Hà Viện Viện làm giả sổ sách, việc này không phải giải quyết tốt đẹp đến sao." Lâm Dật nói:

"Nói chung đem số tiền này, dùng tại điện tử Thông Hoa là được rồi, đừng sử dụng tiền này cho các dự án khác."

"Được, tôi hiểu rồi."

Cúp điện thoại, Lâm Dật lại ở trong xe ngồi một lúc, cảm thấy việc này hẳn là không có sơ hở nào rồi.

Nhưng nếu như Trương Hải Dũng còn có hành động mờ ám tiếp theo, cũng đủ anh ta uống một hồ được rồi.

Nhưng mà chuyện này, rất có thể sẽ phải dùng đến Tào Tĩnh Thu.

Chỉ là một thời gian dài rồi chưa thấy cô nương kia rồi, cũng không biết cô ấy có không gì uất ức.

An bài xong tất cả, Lâm Dật mới lái xe về nhà.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Dật cảm thấy vẫn là cần phải đi điện tử Thông Hoa xem một chút.

Nếu như tất cả tiến triển thuận lợi, lấy năng lực của Vương Nhiễm hoàn toàn có thể xử lý được.

Nhưng nếu như Trương Hải Dũng người kia, lại làm ra chuyện gì đó nữa, có lẽ cô ấy sẽ gặp khó khăn trong việc ứng phó.

Vừa vặn ngày mai nhàn rỗi không có chuyện gì, qua xem một chút, coi như là giết thời gian vậy.

Đem xe chạy đến Cửu Châu Các, vừa muốn cởi giày vào nhà.

Liền thấy Kỷ Khuynh Nhan, đeo cặp kính gọng đen, mặc đồ ngủ, từ trong phòng đi ra.

"Mọi chuyện đều xử lý xong rồi sao."

"Tất cả đều OK."

"Vậy là được." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Mau đi tắm rửa đi, anh mấy ngày nay đều không có tắm rửa."

"Tắm sạch để làm gì, chuyện gì cũng không làm."

"Anh sao lại như vậy chứ." Kỷ Khuynh Nhan ghét bỏ nói: "Mau đi tắm rửa đi."

Bị Kỷ Khuynh Nhan giục giã, Lâm Dật đơn giản tắm một cái, sau đó mới đi về nghỉ.

Bởi vì không có thời gian cố định làm việc, chuyện bữa sáng, liền do Lâm Dật đem bao hết.

Chủ yếu là mình đi mấy ngày nay, cảm thấy Kỷ Khuynh Nhan hơi gầy rồi, phải đem người nuôi mập một chút, nếu không lúc ôm sẽ không có xúc cảm rồi.

"Anh làm bữa sáng xong rồi à?"

Kỷ Khuynh Nhan rời giường chuẩn bị làm cơm, nhìn thấy trên bàn ăn bữa sáng phong phú, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

"Anh hiện tại không cần phải đi làm, chuyện này đương nhiên để anh làm."

"Không tồi không tồi." Kỷ Khuynh Nhan sôi nổi đến lầu một, "Em cảm thấy, anh rất có tố chất làm người đàn ông nội trợ nha. Nếu không về sau anh ở nhà chăm con đi, em kiếm tiền nuôi anh được không?"

"Được."

"Hả?"

Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt một chút, "Nhanh như vậy liền đáp ứng à?"

Ở trong ấn tượng của Kỷ Khuynh Nhan, một người đàn ông theo chủ nghĩa vô sanh như Lâm Dật, căn bản sẽ không đáp ứng yêu cầu như thế.

"Tại sao không đáp ứng ở nhà? Ở nhà chăm con rất tốt." Lâm Dật nói:

"Nhưng chúng ta phải nhanh lên một chút đem con tạo ra. Nếu không anh liền không có ai để chăm, thật đáng thương."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 814.

Chương 815. Chịu Trách Nhiệm Với Em

"Ha ha ..."

Kỷ Khuynh Nhan cười ngửa tới ngửa lui, "Em biết, một khi anh không chơi bài theo lẽ thường, thì khẳng định chính là muốn trêu chọc em. Nhưng mà anh yên tâm, em khẳng định sẽ sinh cho anh một đứa, điểm ấy anh cứ yên tâm."

Sự ngay thẳng và thẳng thắn của Kỷ Khuynh Nhan, ngược lại dọa cho Lâm Dật sợ.

Cam kết như vậy, hẳn là so với nghìn cân còn nặng hơn rồi.

Lúc trước Lý Sở Hàm là như thế này, bây giờ Kỷ Khuynh Nhan cũng là như thế này.

"Vậy chuyện này cứ như vậy đi." Lâm Dật nói: "Trước ăn cơm đi, làm sao cũng phải đem thân thể bồi dưỡng tốt mới được."

Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi, "Nhưng làm sao bữa sáng hôm nay, chính là điểm tâm ngọt, không có thanh đạm một chút sao."

"Em không phải là thích ăn vật này sao, anh cố ý làm cho em đấy."

"Nhưng sáng sớm ăn những thứ đồ này, cảm giác quá dầu mỡ." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Em thật vất vả giảm được mấy cân thịt. Nếu như tiếp tục làm càn như vậy, không chừng mấy ngày nữa, cân nặng lại tăng thêm nữa."

"Tăng thì tăng, khỏe mạnh mới là quan trọng nhất."

"Em cảm thấy là anh muốn cho em ăn mập lên, sau đó sẽ ôm thoải mái hơn thì có."

"Ách ..."

"Em thấy anh giống người ích kỷ như vậy sao, làm sao sẽ làm chuyện như vậy chứ."

"Hừ, lấy sự hiểu biết của em đối với anh, anh chính là loại người này." Kỷ Khuynh Nhan gấp một cái bánh nóng hổi, ung dung thong thả xé một miếng, làm thục nữ bắt đầu ăn, hỏi:

"Gần đây anh có thời gian rảnh không?"

"Có việc gì?"

"Cũng không có cái việc gì." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Anh đi mấy ngày nay, không phải là em về nhà ở sao? Mẹ em muốn anh đến nhà em ăn bữa cơm, cho nên em muốn hỏi ý của anh như thế nào."

"Có thể, tối nay liền đi."

"Không cần gấp gáp như vậy, chờ anh có thời gian lại đi là được, em cũng không có ý ép buộc anh đi."

"Trưởng bối cũng đã lên tiếng rồi, nhất định là đi càng sớm càng tốt, việc này không thể kéo dài."

Biểu hiện của Lâm Dật, khiến trong lòng Kỷ Khuynh Nhan vui vẻ.

"Nói cũng đúng, anh nếu như không lấy lòng, cẩn thận cha em không gả em cho anh đấy, hừ."

"Không cho em gả, anh liền lên xe trước mua phiếu sau."

"Lên xe trước mua phiếu sau?"

"Em không hiểu thì đi hỏi Hà Viện Viện, cô ấy cái gì cũng đều biết."

Kỷ Khuynh Nhan xác thực không hiểu lắm lên xe trước mua phiếu sau có ý gì, nhưng kết hợp hoàn cảnh bây giờ, rất nhanh sẽ hiểu ý gì.

"Vậy thì có ích lợi gì chứ, dù sao trong nhà em cũng sẽ không thừa nhận anh."

"Vậy em nhẫn tâm để con không có ba ba sao."

"Nhẫn tâm." Kỷ Khuynh Nhan ngẩng cao đầu, ánh mắt đắc ý, giống như là đã đánh thắng trận.

"Em đều nhẫn tâm để con không có ba ba, vậy anh cũng không tiện nói gì rồi." Lâm Dật nói: "Dù sao anh sướng rồi, cái khác anh cũng không quan tâm."

"Lâm Dật, có tin hay không em bóp chết anh!"

Kỷ Khuynh Nhan đặt miếng bánh xuống, hướng về Lâm Dật vọt tới, còn cắn một miếng trên tay của anh.

"Em thuộc giống chó à, cắn một cái đau như vậy."

"Ai cho miệng anh đầy lời nói bậy chứ." Kỷ Khuynh Nhan thở phì phò nói: "Anh nếu như lại dám nói thế với em, em sẽ cho anh biết tay."

Thấy Kỷ Khuynh Nhan thật sự mất hứng, hơn nữa mắt còn rơi lệ, Lâm Dật phát hiện câu nói đùa này của mình, chạm tới dây thần kinh nhạy cảm của cô ấy rồi.

"Khóc cái gì chứ, em sinh bao nhiêu đứa anh đều sẽ chịu trách nhiệm hết."

"Không sinh cho anh."

"Vậy anh chịu trách nhiệm với em vậy."

Xì xì ——

Được Lâm Dật trêu chọc, Kỷ Khuynh Nhan nín khóc mỉm cười, "Về sau anh đừng nói những lời như vậy nữa."

"Nhất định, mời tổ chức thử thách anh."

"Này còn tạm được."

Những cảm xúc nhỏ của Kỷ Khuynh Nhan đến nhanh mà đi cũng nhanh, cũng không hề ảnh hưởng đến sự thèm ăn của cô.

Mà trong lòng cô cũng biết rõ, Lâm Dật sẽ không làm ra những chuyện như vậy.

Chỉ là nghe xong cảm thấy không thoải mái mà thôi.

Sau khi ăn xong, Kỷ Khuynh Nhan đi phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó thay quần áo ra ngoài.

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, vẫn chưa tới chín giờ, liền trở về phòng.

Leng keng leng keng ——

Điện thoại Lâm Dật vào lúc này vang lên, là Trương Hiểu Du gọi điện thoại tới.

"Anh Lâm, anh có đang bận không?"

"Không có, em có việc gì sao?"

"Em cũng không có việc gì, chính là muốn hỏi anh một chút, gần đây có sắp xếp phát sóng trực tiếp không? Để em sớm giúp anh thêm nhiệt."

"Anh ngược lại là không có sắp xếp gì, em đi vào trong nhóm xem thử khán giả muốn nhìn cái gì, chúng ta liền phát sóng trực tiếp cái đó, dựa theo yêu thích của bọn họ là được."

"Vậy em đi dạo một vòng trong nhóm, thu thập suy nghĩ của mọi người."

"Đúng rồi, anh thật là có chuyện này, phái nói cho em biết." Lâm Dật nói:

"Mấy ngày trước, Lý Lâm gọi điện thoại cho anh, nói mấy ngày gần đây phát sóng trực tiếp phúc lợi công ích giúp nông dân. Em nghiên cứu một chút việc này, có vẻ như là hoạt động lớn."

"Hả? Lý Lâm là ai? Lời cô ta nói có đáng tin không?"

"Người ta là giám đốc thị trường của Đấu Ngư, em nói thử xem có đáng tin hay không hả."

"Anh Lâm anh cũng thật lợi hại, phát sóng trực tiếp vẫn chưa tới nửa tháng. Vậy mà đã liên hệ được với giám đốc thị trường của Đấu Ngư rồi, đố kỵ muốn chết."

"Ước ao cọng lông ấy, anh so với Lý Lâm trâu bò hơn nhiều."

"Ha ha, nói cũng đúng." Trương Hiểu Du nói:

"Nhưng hàng năm đều có những chương trình truyền hình trực tiếp về phúc lợi công ích giúp đỡ nông dân. Trong giai đoạn đầu, hình như phải lựa chọn sản phẩm và xác định bán cái gì. Những việc này anh đều có ý nghĩ sao, em có thể giúp anh tham mưu một chút."

"enenen ..."

Lâm Dật trầm tư mấy giây, "Nếu giúp đỡ nông dân vẫn là phát sóng trực tiếp phúc lợi công ích, chuyện này phải thận trọng một chút. Anh trước tiên hoạch định một chút, đến lúc đó lại liên hệ với em sau, hơn nữa thời gian phát sóng trực tiếp còn chưa xác định được, trước tiên chờ một chút rồi hãy nói."

"OK, em chờ tin tức của anh."

"Được."

Cúp điện thoại, Lâm Dật ở nhà nghỉ ngơi một lúc, sau đó thay quần áo, lái xe đến điện tử Thông Hoa, chuẩn bị đi xem tình hình bên đó như thế nào rồi.

Sau một tiếng lái xe, khi chạy tới khu công nghiệp, phát hiện mặt đường bị đào ra đã được lấp lại hết.

Nhưng nó vẫn chưa được hoàn thành hoàn toàn, còn có chút công việc còn thừa lại cần phải làm.

Ngoài ra, Lâm Dật còn nhìn thấy có rất nhiều người đang tụ tập trước cửa điện tử Thông Hoa.

Náo hò hét ầm ĩ, thanh thế còn không nhỏ, tối thiểu có hơn một trăm người.

"Lâm tổng, ngài đã tới."

Nhìn thấy Lâm Dật lại đây, Tôn Bảo Quốc và Ngô Quảng Phát tới chào hỏi.

"Nghe nói ngày hôm qua bị đánh, như thế nào có nghiêm trọng không?"

Tôn Bảo Quốc mỉm cười, "Cảm ơn Lâm tổng đã quan tâm, không có gì nghiêm trọng, không sao hết."

"Khổ cực cho các anh rồi." Lâm Dật nói: "Đợi lát nữa tôi gọi điện thoại cho Kỷ tổng của các anh, cho các anh thêm chút tiền thưởng, chuyện ngày hôm qua khổ cực các anh rồi."

"Lâm tổng quá khách khí, chúng tôi cũng không bị thương, anh như vậy chúng tôi cũng rất ngượng."

"Không có gì phải ngượng ngùng, đều là những gì các anh xứng đáng có."

Lâm Dật vỗ vai Ngô Bảo Quốc, "Phần còn lại công việc các anh xử lý tốt đi, đừng ăn bớt nguyên vật liệu, chất lượng chỉ có thể tốt hơn so với ban đầu, đừng sợ dùng tiền."

"Được được được, chúng tôi biết rồi."

Lâm Dật gật đầu, sau đó lái xe đến cửa lớn điện tử Thông Hoa.

Nhưng tình hình ở đây không lạc quan như trong tưởng tượng của anh, hình như còn có chút hơi hỗn loạn.

"Hai người các anh đang làm cái gì vậy? Các anh làm ăn như thế này à." Vương Nhiễm nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 815.

Chương 816. Vỗ Vào Chân Ngựa

Một nhóm người rất đông đứng trước cửa điện tử Thông Hoa.

Đa số là đàn ông, nhưng phụ nữ cũng không tính là ít.

Cách ăn mặc rất bình thường, trên người đều mang dáng vẻ người thành thật chất phác.

Mà Vương Nhiễm đang đứng ở trước cửa lớn, tranh chấp với hai nhóm người.

Lâm Dật nhìn một chút hai nhóm người khác, ở bên trong còn nhìn thấy người quen.

Một người là Trương Diên Xuân từ điện tử Thông Hoa chạy đến khoa học kỹ thuật Á Tân.

Một người khác là Vương Phú chạy đến điện tử Huệ Khoa.

"Tiểu cô nương, cô đang nói cái gì vậy, chẳng lẽ bình thường còn không để cho chúng ta tuyển công nhân sao?"

Người nói chuyện, đứng ở bên cạnh Vương Diên Xuân, ăn mặc một thân không thể tính là âu phục được, ước chừng hơn 30 tuổi, cho người khác một cảm giác loại hào hoa phong nhã.

Người đàn ông này tên là Triệu Hâm, là giám đốc nhân sự của khoa học kỹ thuật Á Tân.

Chuyện tuyển dụng trong nhà máy, vẫn luôn là do anh ta phụ trách.

"Ai nói không phải đây, tiểu cô nương này nhìn khá trầm ổn, không nghĩ tới vẫn là cái người đàn bà chanh chua, một chút nói lý cũng không giảng."

Người nói chuyện đứng ở bên cạnh Vương Phú, tên là Lưu Thụy Đông, ăn mặc tương tự như Triệu Hâm, là giám đốc nhân sự điện tử Huệ Khoa.

"Cái gì gọi là tôi không nói đạo lý, chúng tôi tuyên bố thông tin tuyển dụng, người ta lại đây xin việc. Các anh liền dùng tiền lương cao lại đây cướp người, là các anh không có đạo đức." Vương Nhiễm dựa vào lý lẽ biện luận nói.

Trong quá trình này, Lâm Dật nhìn thấy sự trưởng thành của Vương Nhiễm.

Lúc trước còn ở trường học, cô nhưng là một người nói chuyện đều nói lắp, thậm chí tiểu cô nương còn không dám nhìn thẳng đối phương.

Mà bây giờ, đều có thể đứng ở trước mặt mọi người, theo người ta dựa vào lí lẽ biện luận rồi.

Tốc độ trưởng thành, cũng là mắt thường có thể thấy.

Chỉ là hai cái nhà máy ngu ngốc này, như thế nào lại sang đây tìm việc làm?

Lẽ nào Vương Á Tân cùng Tôn Vĩnh Minh còn chưa được thả ra ư?

"Cả hai nhà máy chúng tôi đều đã mở rộng dây chuyền sản xuất, hơn nữa tài chính sung túc, lương cao mời mọc công nhân lẽ nào không được sao?"

"Các anh đây chính là cạnh tranh ác ý!"

Triệu Hâm nhún vai một cái, "Cô có nói cài gì thì tôi cũng không quan tâm. Dù sao chúng tôi ở đây tuyển người, hơn nữa đường này cũng không phải của nhà các cô, chúng tôi ở đây cũng không phạm pháp."

"Các anh em, các anh nhìn xem nhà máy này, cũng đã thất bại, bên trong không có bất kỳ ai. Nếu như các anh đến chỗ này làm việc, đoán chừng ngay cả tiền lương của mình cũng không nhận được." Lưu Thụy Đông nói:

"Hai nhà máy của chúng tôi thì không giống như vậy, đều là xí nghiệp nổi tiếng trong nước, không chỉ có tài chính dồi dào, hơn nữa còn bao ăn bao ở, quan trọng nhất là tiền lương chúng tôi trả so với chỗ này cao hơn. Mọi người đến Trung Hải làm công, không phải cũng là vì muốn kiếm được nhiều tiền một chút sao, về phần chọn bên nào, tôi cũng không cần nhiều lời các anh cũng biết."

Nghe được lời nói của Lưu Thụy Đông, những người lao động đến xin việc đều âm thầm gật đầu.

Tuy rằng bọn họ là nhìn thấy thông tin tuyển dụng của điện tử Thông Hoa mới tới chỗ này.

Nhưng bây giờ, cái xí nghiệp khác cho tiền lương càng cao hơn, dù sao ở đâu cũng là làm, ai cho nhiều tiền liền đi nơi đó, lúc này mới phù hợp tự thân lợi ích.

"Các anh xác định bao ăn bao ở, hơn nữa còn sẽ cho thêm 100 tệ đúng không." Một người đàn ông mặt đen nói.

"Đó là điều chắc chắn, đối với xí nghiệp lớn như chúng tôi căn bản không thiếu chút tiền này, nói được đương nhiên sẽ làm được."

"Vậy được, chúng tôi qua chỗ anh làm."

Có người dẫn đầu rồi, những người khác cũng dồn dập hưởng ứng, chia ra làm hai phía tới hai nhà máy đăng để đăng ký.

Về phần Vương Nhiễm bên này thì người đi nhà trống, khoảng mấy phút sau liền không còn một bóng người.

Nhìn thấy phía bên mình không ai nữa, Vương Nhiễm lo lắng đến giậm chân.

Thầy Lâm đã giao một nhiệm vụ quan trọng như vậy cho mình, vậy mà mình lại làm hỏng việc.

Nếu như cho anh ấy biết chuyện này, nhất định sẽ thất vọng.

Thấy cảnh này, Lâm Dật cười cười.

Xem ra Vương Nhiễm vẫn còn một chặng đường dài trên con đường trưởng thành.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật kéo cổ sổ xe lên khởi động xe, lái xe đến cửa vào điện tử Thông Hoa.

Nhìn thấy xe Lâm Dật, Vương Nhiễm có một chút hoảng hốt.

Cô muốn tự dựa vào năng lực của mình để giải quyết vấn đề này, nhưng thầy Lâm đến rồi, nhất định sẽ biết hết mọi chuyện.

Nhìn thấy Lâm Dật lại đây, Vương Nhiễm tiến lên nghênh tiếp, vẻ mặt căng thẳng mà chật vật.

"Thầy Lâm, thầy đã đến rồi."

Lâm Dật vỗ vai Vương Nhiễm, "Biểu hiện rất tốt, tối thiểu có tiến bộ, quãng đường còn lại chậm rãi đi, đừng có gấp."

"Nhưng mà em đã không làm tốt nhiệm vụ của thầy giao cho."

"Không sao, em vẫn còn trẻ, nếu như em cái gì cũng biết hết, thì không có chuyện của người khác rồi."

Nhìn thấy Lâm Dật không có ý trách tội mình, tâm trạng của Vương Nhiễm khá hơn một chút, nhưng cô vẫn tự trách mình rất nhiều.

Điều này nói rõ năng lực của mình, vẫn có vấn đề rất lớn.

Nhìn thấy Lâm Dật, Triệu Hâm và Lưu Thụy Đông đưa ánh mắt đánh giá vài lần.

"Quản lý Triệu, người này là ông chủ của điện tử Thông Hoa, chúng tôi trước đó gặp qua một lần, anh ta muốn lấy lương cao đem tôi đào trở lại, nhưng tôi không đồng ý."

Trương Diên Xuân không hổ là kẻ già đời, khi báo cáo lại chuyện này, còn bán một cái nhân tình.

"Hóa ra đây là ông chủ."

Nhìn thấy Lâm Dật, Triệu Hâm với Lưu Thụy đông không có chút nào khiêm tốn.

Không có gì phải sợ hãi với một nhà máy sắp bị khai trừ.

Triệu Hâm sở dĩ dám lớn mật như vậy, bởi vì anh chỉ xem Lâm Dật là một ông chủ bình thường, cũng không cảm thấy anh có bao nhiêu lợi hại.

Lâm Dật cười nhìn Triệu Hâm cùng Lưu Thụy đông, "Các anh đây là trắng trợn cướp người, một chút mặt mũi cũng không cho sao."

"Mặt mũi có thể ăn được sao?" Triệu Hâm nói:

"Các anh đãi ngộ không tốt, còn không thể trả tiền lương cao. Anh nghĩ muốn tuyển những người này về làm không công, không phải là đang nằm mơ sao?"

"Các anh này không phải cố ý nhằm vào người khác sao? Mọi người đều ở một khu công nghiệp, hòa thuận thì phát tài thật tốt, cần gì phải huyên náo gây chuyện không vui như vậy chứ?" Lâm Dật cười nói.

"Hừ, anh còn không thấy ngại nói với tôi hòa thuận thì phát tài à?" Triệu Hâm hừ lạnh nói:

"Ngày hôm qua chính là anh, đào đường đi ra ngoài, còn tố cáo ông chủ của chúng tôi và công nhân. Loại người âm mưu quỷ kế như anh, không thể cho anh bất kỳ lối thoát nào!"

Lưu Thụy Đông đốt điếu thuốc, phách lối nhìn Lâm Dật.

"Tôi hôm nay đem lời đặt xuống tại đây, chỉ cần hai nhà máy của chúng tôi không dời đi, thì các anh cũng đừng nghĩ đến việc tuyển người."

Triệu Hâm liếc mắt nhìn Lưu Thụy Đông, khóe miệng mang theo ý cười.

Muốn chính là luồng khí thế này.

Với các mối quan hệ giao thiệp của ông chủ, chẳng mấy chốc sẽ được thả ra, mà mình làm như vậy, tương đương với báo thù cho ông ấy rồi.

Đến lúc đó đi trước mặt ông ấy lập được công lao, nói không chắc còn có thăng chức tăng lương cũng có thể lắm.

Ngẫm lại cũng thấy thật kích động.

"Không còn chỗ để thương lượng sao?"

Lâm Dật cười nói, sau đó nhìn Trương Diên Xuân với Vương Phú, "Hai người các anh lúc trước, đều là nòng cốt kỹ thuật của điện tử Thông Hoa, hiện tại tôi dự định trùng kiến nhà xưởng, muốn mời các anh trở về làm việc với lương cao, các anh có muốn thay đổi chủ ý không, chỉ cần các anh gật đầu, hiện tại là có thể ký hợp đồng."

"Anh nghĩ nhiều rồi, bất luận anh cho tôi bao nhiêu tiền, tôi cũng sẽ không quay trở về." Trương Diên Xuân nói:

"Điện tử Thông Hoa là một nhà máy không có tương lai, làm việc với các anh là lãng phí cuộc sống của tôi, có đánh chết tôi cũng sẽ không trở về."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 816.

Chương 817. Giả Bộ Bị Ép

"Buôn bán không chân chính như vậy, các anh cần gì phải làm vậy chứ." Lâm Dật thở dài nói.

"Tôi chỉ là ăn ngay nói thật, không muốn để cho nhiều anh chị em hơn bị lừa."

Nói xong, Trương Diên Xuân nhìn tất cả công nhân đến báo danh, cũng lớn tiếng nói:

"Các vị, tôi sẽ cho mọi người biết sự thật. Tôi từng là trụ cột kỹ thuật của điện tử Thông Hoa, nhưng đãi ngộ ở nhà này xác thực không ra sao, trình độ lãnh đạo cũng rất hạn chế. Hơn nữa đến hậu kỳ còn không cho trả tiền lương, không dối gạt mọi người, đến bây giờ còn thiếu tôi một tháng tiền lương chưa trả đấy. Chính mọi người nói xem, ở một nhà máy như vậy làm việc có tiền đồ hay không?"

"Tôi có thể làm chứng, lão Trương nói đều là thật." Vương Phú nói:

"Tôi lúc trước cũng là trụ cột kỹ thuật điện tử Thông Hoa, bởi vì bọn họ khất nợ tiền lương nên cuối cùng tôi mới đến Huệ Khoa. Hi vọng mọi người không nghe những gì bọn họ nói, muốn từ tự thân lợi ích xuất phát."

Nghe được những lời nói như vậy, vẻ mặt của những người lao động đến xin việc càng thêm kiên định hơn, ánh mắt của Vương Nhiễm cũng rất không tự nhiên.

"Những người này cũng quá ghê tởm, chính là nhà tư bản ác độc."

"Quảng cáo tuyển dụng viết khá tốt, không nghĩ tới trên thực tế lại là dáng vẻ đạo đức giả như vậy."

"Cũng còn tốt hôm nay gặp may mắn, bằng không liền bị bọn họ lừa rồi."

Nhìn thấy đám người anh một lời tôi một lời chửi bới Lâm Dật, Vương Nhiễm không nhịn nổi nữa.

Nhưng lúc cô đang định lên tiếng, thi Lâm Dật ngăn cản.

"Được, nếu mọi người không muốn đến chỗ tôi làm việc, tôi cũng không ép buộc. Buổi tuyển dụng hôm nay của chúng tôi sẽ kết thúc tại đây." Vẻ mặt của Lâm Dật vẫn như trước hòa ái nói:

"Các huynh đệ tỷ muội, các anh muốn đi nơi nào làm việc, là tự do của các anh. Nếu có ai nguyện ý đi theo tôi, hiện tại hãy cùng tôi đi vào nhà máy, nếu như không ý nghĩ như thế, mọi người cứ tự tiện."

Nói xong, Lâm Dật mang theo Vương Nhiễm và một số công nhân khác của Long Tâm trở lại vào nhà máy.

Không ngoài dự đoán, sau lưng bọn họ, không có một người đi theo.

Dù chỉ chênh nhau 100 tệ tiền lương, nhưng bọn họ như trước lựa chọn người sau.

Cửa lớn chậm rãi đóng lại, tất cả những người nhìn thấy thông báo tuyển dụng đều đứng ở bên ngoài.

Mà cảnh tượng như vậy, nằm ngoài dự đoán của Vương Nhiễm và vài nhân viên khác.

Họ cho rằng năng lực của mình không đủ, cho nên không giải quyết được vấn đề như vậy.

Nhưng thầy Lâm đều tới, lấy năng lực và kiến thức của thầy ấy muốn giải quyết chuyện như vậy, khẳng định không tốn sức chút nào.

Nhưng kết quả cũng không phải là như mình nghĩ như vậy.

"Thầy Lâm, làm sao bây giờ, chúng ta không tuyển được người, nhà máy sẽ không có cách nào bắt đầu công việc."

"Đừng có gấp, xe tới trước núi tất có đường, không được tôi tại tháo bánh xe." Lâm Dật rất lạc quan nói:

"Chuyện như vậy, em như đang ở nhà tìm đồ như thế, tìm như thế nào cũng có thể không tìm được, lúc em không tìm nữa, liền chính mình đụng tới."

Vương Nhiễm có chút không thể hiểu nổi, hai chuyện này sao có thể nói làm một được?

"Vậy chúng ta cứ đợi như thế này ư?" Vương Nhiễm khẽ hỏi.

"Đến trong xưởng thăm quan đi. Tôi đoán chuyện này trong thời gian ngắn sẽ có kết quả. Nói chung không nên gấp gáp, đem trái tim đặt ở trong ngực là được rồi."

"Biết rồi thầy Lâm, em dẫn thầy đi thăm quan."

Rất nhanh, Vương Nhiễm và những người khác đem chuyện tuyển dụng đặt ra sau đầu.

Thầy Lâm đều đã nói không thành vấn đề gì, vậy thì cũng không cần phải lo lắng.

Đã đến phân xưởng, bên trong vẫn tính là yên tĩnh, cơ khí đều yên lặng bày đặt ở một chỗ.

"Thầy Lâm, điện tử Thông Hoa tổng cộng có sáu dây chuyền sản xuất, nhưng bởi vì thiết bị không phải loại tân tiến nhất, nên phải mất khoảng 12 phút để lắp ráp một chiếc điện thoại di động. Dựa theo quy mô 200 người, một ngày gần như có thể sản xuất được mười ngàn chiếc điện thoại." Vương Nhiễm nói:

"So với các nhà sản xuất lớn trong nước, sản lượng này khẳng định không coi vào đâu, nhưng chúng ta chủ yếu không tham gia kinh doanh điện thoại di động, sản lượng này hẳn là miễn cưỡng đủ đáp ứng được."

Lâm Dật cong môi, Vương Nhiễm vẫn còn nghĩ rất đơn giản.

Một ngày sản lượng mười ngàn bộ, quả thật không phải rất nhiều.

Vì vậy chúng ta phải bắt đầu sản xuất trước thời hạn, làm sao cũng phải làm ra 500 ngàn hàng. Nếu không, thị trường cũng không kích thích tới được.

"Vấn đề nhân sự sẽ sớm được giải quyết, mấy ngày nay em tới giám sát, người khác ở đây tôi không yên lòng."

"Biết rồi Thầy Lâm, giao cho em là được rồi, nhiệm vụ này em bảo đảm có thể hoàn thành tốt."

Vương Nhiễm rất hưng phấn, đây là sự khẳng định năng lực của cô.

"Đi thôi, nơi này xem xong rồi, lại đi căng tin và ký túc xá nhìn chút."

"Thầy Lâm, đi theo tôi."

…

Cùng lúc đó, chiếc Rolls-Royce của Vương Á Tân và chiếc Bentley của Tôn Vĩnh Minh, cùng nhau lái đến khu công nghiệp.

Bọn họ cũng không quay lại nhà máy trước, mà là tới trước mặt Tôn Bảo Quốc và Ngô Quảng Phát, cũng chủ động đưa tay ra.

"Hai vị sư phụ, chuyện ngày hôm qua là hiểu lầm, các anh cũng đừng tính toán với chúng tôi nha."

Nói xong, hai người cùng lấy ra mấy chai Mao Đài Trung Hoa đã được chuẩn bị trước, một người đưa hai phần, coi như là chịu nhận lỗi.

Chính là đưa tay không đánh người mặt tươi cười, người ta đều chủ động tặng quà, việc này coi như qua.

"Hai ông chủ khách khí rồi, ngày hôm qua chúng tôi cũng có kích động, chính là không đánh nhau thì không quen biết, chuyện không vui để cho chúng qua đi."

"Đúng đúng đúng, việc này coi như qua." Vương Á Tân cười nói:

"Hai vị sư phụ, chúng tôi còn có chuyện khác nên không thể cùng hai người nói chuyện được nữa. Khi nào rảnh tôi mời hai người ăn cơm, chúng ta hảo hảo tụ họp một chút."

Đoàn người đều biết đây là lời nói quan trường, nhưng đều ngầm đồng ý.

Khách sáo vài câu sau đó hai người lên xe về nhà máy của mình.

Nhìn thấy chiếc Rolls-Royce của Vương Á Tân, Triệu Hâm với Trương Diên Xuân vừa dẫn người trở về nhà máy, trên mặt mang theo nụ cười tiến lên đón.

Sau khi xuống xe, Vương Á Tân cau mày khi nhìn thấy những gương mặt mới tập trung trong nhà máy.

"Những người này là chuyện gì xảy ra? Làm sao lại có thêm nhiều người như vậy."

Thấy Vương Á Tân hỏi tới việc này, Triệu Hâm cao hứng vỗ đùi.

Đang lo anh ta không hỏi việc này, không nghĩ tới hỏi một lần trọng điểm luôn.

"Vương tổng là như vậy, ngày hôm qua không phải là xảy ra một ít vấn đề sao. Điện tử Thông Hoa chưa chết tâm, suốt đêm gửi thông báo tuyển dụng, muốn tuyển người trong thời gian anh vắng mặt, nhưng tôi đã nhìn thấu thủ đoạn của bọn họ." Triệu Hâm hứng thú vội vàng nói:

"Hôm nay khi tuyển dụng người mới, tôi cùng công Trương trực tiếp đi qua, đem những người lao động đã nộp cho bọn họ, toàn bộ đều lôi kéo qua đây. Để cho bọn họ một người cũng không tuyển được, muốn khởi công là không thể nào."

"Việc này tôi có thể làm chứng." Trương Diên Xuân nói:

"Quản lý Triệu sau khi nhận được tin tức liền mang theo tôi đi qua trước, nói chung không cho bọn họ một cơ hội nhỏ nhoi nào. Vương tổng yên tâm, lúc anh không ở nhà, chúng tôi đem việc này xử lý tốt vô cùng."

Đùng ——

Vương Á Tân tiện tay tát vào mặt Triệu Hâm và Trương Diên Xuân, cuồng loạn mắng:

"Chuyện thành thì ít mà bại thì nhiều, tôi lúc nào cho phép anh làm như vậy hả!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 817.

Chương 818. Liệu Sự Như Thần

Vốn hai người là muốn tranh công, đã bị hai cái tát này đánh cho mê muội.

"Vương tổng, ngài trước đó không phải yêu cầu chúng tôi làm chuyện này sao? Tôi cũng không làm gì sai."

"Con mẹ nó, lão tử trước đó để cho các anh làm như vậy, nhưng hiện tại thì không!" Vương Á Tân tức giận mắng:

"Chuyện tốt của Lão tử đều bị các cậu phá hủy."

Hai người đều cúi đầu xuống, hoàn toàn không nghĩ ra vì sao lại như vậy.

Làm sao trong một đêm, mọi thứ đã thay đổi?

"Bắt đầu từ bây giờ, hai người các anh cũng đừng có làm việc ở đây nữa. Còn có, những người được tuyển dụng từ điện tử Thông Hoa, tất cả đều bị đuổi việc, không giữ một ai ở lại."

"Không giữ lại ai?" Các lãnh đạo khác trong nhà máy bất ngờ hỏi.

Cũng đều không nghĩ ra là chuyện gì đang xảy ra, chẳng lẽ là ông chủ cùng với điện tử Thông Hoa đã tiêu tan hiềm khích lúc trước rồi?

Không có khả năng lắm.

Rất nhanh, tin tức này đã lan truyền trong nhà máy, những người trước đó được lôi kéo tới đây, tất cả đều từ phân xưởng chạy ra, đem Vương Á Tân vây vào giữa.

"Ông chủ Vương, đây rốt cuộc là tình huống thế nào? Chúng tôi đã làm việc rất tối, dựa vào cái gì đuổi việc chúng tôi chứ."

Vương Á Tân không nhịn được phất tay một cái, "Không có vì cái gì, tôi không muốn dùng các anh nữa. Từ chỗ nào tới thì về chỗ đó đi, đừng mẹ nó ở đây trở ngại mắt của lão tử, nhanh lên một chút lăn."

Nhìn thấy Vương Á Tân nổi giận, nhất thời tức giận trên người công nhân cũng bị dọa sợ mất, tất cả đều bị bảo an đuổi ra ngoài.

Sau đó có tới hơn trăm tên công nhân, đem Trương Diên Xuân và Triệu Hâm vây vào giữa.

"Anh Trương, làm sao bây giờ? Chúng tôi đều là theo chân anh tới, xảy ra chuyện như vậy, anh phải nghĩ biện pháp giải quyết cho chúng tôi." Một nhân viên kỳ cựu nói.

"Trương sư phụ, chúng tôi vốn là muốn xin việc ở điện tử Thông Hoa, nửa đường bị các anh lôi kéo đi qua. Nếu như anh không thể đem vấn đề này giải quyết, chúng ta sẽ không xong với nhau đâu!"

Trương Diên Xuân với Triệu Hâm hai người không biết giải quyết thế nào với vấn đề lúng túng này.

Mình bị chừng một trăm người bao quanh, nếu như không nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề, rất có thể không đi ra khỏi khu công nghiệp này được.

"Mọi người đừng có gấp, tôi mang mọi người đi qua điện tử Huệ Khoa. Bọn họ bên đó đang tuyển người, nhất định có thể đem các anh an bài xong." Trương Diên Xuân nói.

"Vậy chúng ta đi mau, sớm một chút đi qua."

"Đúng đúng đúng, đi nhanh một chút."

Nghĩ tới đây, đoàn người bước nhanh hơn, hướng về điện tử Huệ Khoa đi đến.

Nhưng lúc đi ngang qua điện tử Thông Hoa, tất cả mọi người vẫn là theo bản năng liếc mắt một cái.

Nếu như vừa nãy, chính mình cùng bọn họ trở về trong xưởng, đoán chừng chuyện công việc đã ổn định rồi, sẽ không chật vật giống như bây giờ.

Nhưng tốt xấu gì vẫn còn một nhà máy khác nhận người, mặc dù quá trình này có chút quanh co, nhưng vấn đề cũng không lớn.

Nhưng vào lúc này, Trương Diên Xuân nhìn thấy, có một đám người điện tử Huệ Khoa từ bên trong đi ra.

Mà người dẫn đầu chính là Vương Phú và Lưu Thụy Đông.

Hai nhóm người ở trên đường gặp gỡ, mắt lớn mắt nhỏ nhìn nhau.

"Tình huống này là thế nào, các anh làm sao cũng đi ra." Vương Phú bất ngờ hỏi.

"Cũng không biết ông chủ nổi điên cái gì, sa thải tất cả chúng tôi." Trương Diên Xuân nói.

"Thật sao? Chúng tôi cũng bị như thế này, những người từ điện tử Thông Hoa đến Huệ Khoa cũng đều bị sa thải."

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Chẳng lẽ là trùng hợp sao?"

"Trong này nhất định là có chuyện." Vương Phú nói:

"Lúc tuyển người, bảo là muốn mở rộng dây chuyền sản xuất, nhưng bây giờ họ lại làm như vậy. Đoán chừng không muốn xây dựng thêm rồi, cho nên chúng ta mới bị sa thải."

"Con mẹ nó, đám người này quá ghê tởm, cũng quá không coi trọng chúng ta rồi."

"Sớm biết như thế này, vừa nãy nên đi xin việc ở bên điện tử Thông Hoa, đều là do các anh làm hại!"

"Đúng, đều là do các anh làm hại, việc này các anh phải giải quyết, bằng không liền không để các anh đi khỏi đây!"

Nhìn thấy hơn hai trăm người vây xung quanh, Trương Diên Xuân với Vương Phú đều bị sợ đến choáng váng, vội vã động viên nói:

"Mọi người đừng có gấp, đây là do nội bộ công ty bọn họ có vấn đề, cũng không thể trách chúng tôi được." Trương Diên Xuân nói:

"Chúng tôi trước đây là công nhân kỳ cựu của điện tử Thông Hoa. Hiện tại liền mang mọi người trở lại, hơn nữa vừa nãy các anh cũng đều nghe được, ông chủ mới muốn mời chúng tôi về làm việc lại với mức lưng cao. Lấy trình độ kỹ thuật của tôi, cộng với uy tín ở trong xưởng, việc đưa các anh quay trở về là điều dễ dàng."

"Vậy được, nhanh đưa chúng tôi trở lại."

"Có công việc làm là được, cũng không kém cái kia 100 tệ."

"Đi thôi, mọi người đi theo tôi."

Hơn hai trăm người hùng hổ đi về hướng điện tử Thông Hoa đi tới.

"Mở cửa ra, chúng tôi muốn gặp ông chủ mới." Trương Diên Xuân hướng về phía bảo vệ cửa nói, âm thanh rất lớn, phái đoàn mười phần.

"Các anh không phải mới vừa đi rồi sao? Tại sao lại trở về rồi, hơn nữa nhân vật như Lâm tổng các anh muốn gặp là liền được gặp sao?"

Bảo vệ cửa nhà máy là một ông lão, là một bà con xa với Vương Nhiễm, bởi vì trong nhà điều kiện rất khó khăn, liền được an bài vào chỗ này.

Cho nên lúc nói chuyện, thập phần có chút sức lực.

"Ông là mới tới, nên tôi cho ông biết, tôi Trương Diên Xuân là nòng cốt kỹ thuật trong nhà máy này. Không có tôi nhà máy muốn khởi công cũng khó khăn, ông nếu như không cho tôi đi vào, làm lỡ chính sự, tự gánh lấy hậu quả."

"Dù sao không có lệnh của Lâm tổng, tôi không thể mở cửa cho các anh được."

"Không mở cửa ra cho tôi, đúng không? Tới lúc đó ông đừng có mà hối hận."

Bác gác cửa không thèm phản ứng lại Trương Diên Xuân, đóng hai cửa lại, tiếp tục nghe đài phát thanh của mình, tương đương làm theo ý mình.

Trương Diên Xuân cũng không để ý nhiều như vậy, tình hình của mình bây giờ đang ở thế bị động, nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề, bằng không dễ dàng bị đánh chết.

Đứng ở cổng chính nhà máy, Trương Diên Xuân hướng về bên trong hô:

"Lâm tổng, quản lý Vương, tôi là Trương Diên Xuân, tôi sẵn sàng hỗ trợ nhà máy của chúng ta tiếp tục sản xuất, hãy mau mở cửa cho chúng tôi!"

"Mọi người còn đứng ngẩn ra đó làm gì, cùng nhau gọi đi, đem

Lâm tổng gọi ra!" Vương Phú nói.

Nghe nói như thế, những ở bên ngoài cũng đều lớn tiếng gọi, toàn bộ khu công nghiệp đều có thể nghe thấy.

Lâm Dật, Vương Nhiễm và những người khác đang tham quan bên trong nhà máy cũng nghe thấy tiếng kêu gào ở bên ngoài.

"Thầy Lâm, hình như là Trương Diên Xuân bọn họ tới." Vương Nhiễm bất ngờ nói.

"Em nhìn xem một chút, tôi vừa nãy nói cái gì." Lâm Dật cười nói: "Tôi đã nói bọn họ sẽ tự quay trở về mà."

Vài nhân viên của Long Tâm, đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lâm Dật.

Ông chủ thực sự là thần mà, thật sự như những gì anh ấy dự liệu.

"Vậy làm sao bây giờ, tiếp tục thu nhận bọn họ à?"

"Em cảm thấy thế nào? Cho tôi chút ý kiến." Lâm Dật nhìn Vương Nhiễm hỏi.

Chần chờ mấy giây, Vương Nhiễm nói:

"Xuất phát từ góc độ lợi ích của công ty mà nói, hẳn là đem bọn họ tìm trở về."

Nói xong, Vương Nhiễm bĩu môi, "Nhưng xuất phát từ góc độ cá nhân em, em không muốn cho bọn họ trở về. Loại người lặp đi lặp lại này, căn bản không thể dựa dẫm được."

Lâm Dật hài lòng cười, "Vậy thì theo lời em nói đi, thông báo tuyển người thêm lần nữa."

"Vậy em đi ra ngoài một chuyến, đem mọi chuyện nói rõ với bọn họ, la hét như vậy còn ra thể thống gì nữa."

"Cùng nhau đi, tôi xem mọi thứ cũng khá ổn rồi, cũng chuẩn bị quay trở về."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 818.

Chương 819. Quá Diễn Lại Chẳng Có Ý Nghĩa Gì

Đám người ra khỏi nhà máy.

Thấy ngoài cửa lớn có khoảng hơn hai trăm người vây kín.

"Có nhiều người từ điện tử Thông Hoa đi ra vậy à?" Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Nhiều người như vậy vây quanh chỗ này, trông thật đáng sợ."

"Thầy Lâm đừng sợ, chúng ta chiếm lý, đừng để ý tới bọn họ."

Lâm Dật cười ha ha: “Sợ là không đến mức đó đâu, đi thôi."

Thấy Lâm Dật và Vương Nhiễm đi ra, đám người Trương Duyên Xuân xông tới vây chật cứng, không có chút khe hở nào.

"Ông chủ Lâm, không phải ngài mới nói sẽ mời chúng tôi về làm với mức lương cao sao? Vừa rồi tôi quay về suy nghĩ, vẫn cảm thấy chỗ của ngài tương đối thích hợp với tôi, hơn nữa tôi còn dẫn cả những nhân viên đã rời đi trước đó về, sẽ bắt đầu làm việc ngay bây giờ."

"Đúng đúng đúng, chúng tôi đều bằng lòng trở lại làm việc trong nhà máy, không muốn làm ở hai nhà máy khác nữa."

"Chờ đã, chờ đã." Lâm Dật nói:

"Tôi đâu nói sẽ thuê lại các anh? Ai nấy đều cao hứng như vậy làm gì?"

"Ông chủ Lâm, chính miệng ngài đã nói ra, sao lại không thừa nhận chứ?" Trương Duyên Xuân nói.

"Đúng là vừa rồi tôi có nói thật nhưng bây giờ chưa nói." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa anh không phải luôn miệng nói chỗ tôi không có không gian phát triển, còn bị trừ tiền lương à? Sao bây giờ lại trở về?"

Trương Duyên Xuân đỏ mặt, lúng túng nói: "Vừa rồi là hiểu nhầm, bây giờ hiểu nhầm đã được loại bỏ, chúng tôi dĩ nhiên phải trở về rồi. Tôi tin tưởng điện tử Thông Hoa dưới sự lãnh đạo của ngài chắc chắn sẽ càng tốt hơn."

Lâm Dật vỗ nhẹ vào vai Trương Duyên Xuân nói với ẩn ý sâu xa.

"Tôi thậm chí còn mở được nhà máy lớn như vậy, ông tưởng tôi sẽ ngu ngốc tin lời ông nói sao? Ông đi chỗ khác mà tìm việc làm, đừng ở chỗ này cho thêm mất mặt xấu hổ."

"Ông chủ Lâm, ngài không thể như vậy được. Đám người chúng tôi đều đang chờ ăn cơm đấy." Trương Duyên Xuân chất vấn.

"Nhưng tôi cho ông bát cơm ăn, ông còn không cầm, điều này có thể trách tôi được sao?" Lâm Dật nói: "Ông tránh đường để chúng tôi còn đi, chúng tôi không có thời gian ở đây với ông."

"Không được!"

Trương Duyên Xuân chắn trước mặt Lâm Dật, nói: "Nếu hôm nay cậu không thu xếp cho chúng tôi, chúng tôi sẽ không để cho cậu đi!"

Bịch!

Lâm Dật đá một phát vào người Trương Duyên Xuân, ông ta lập tức ngã lăn xuống đất: “Sao hả, ông thấy tôi trẻ tuổi, tưởng tôi không dám ra tay với ông à?"

Thấy Trương Duyên Xuân bị đá, những người khác hoảng sợ, vội vàng tránh đường, không dám nói thêm nửa câu.

Ra khỏi nhà máy, Lâm Dật quay về nhà.

Hắn vừa mở cửa ra, điện thoại di động trong túi lại đổ chuông, là Lý Lâm gọi điện thoại tới.

"Ngài Lâm đang bận sao?"

"Tôi không bận, cô có việc gì cứ nói đi."

"Chính là chương trình phát sóng trực tiếp về công ích trợ giúp nông dân, thời gian được quyết định vào thứ sáu tuần sau. Tôi muốn nói cho ngài về những chuyện liên quan."

Lâm Dật cảm thấy cuộc điện thoại này tới vẫn rất đúng lúc.

Sáng sớm Trương Hiểu Du còn gọi điện thoại hỏi về chuyện này, bây giờ Lý Lâm đã gọi điện thoại tới.

"Được, cô nói đi."

"Hoạt động lần này là do ba nền tảng lớn Đấu Ngư, Đẩu m, Khoái Thủ đồng thời tiến hành, cho dù là công ích nhưng bên trong không tránh được một trận so đấu, cho nên bán đồ chỉ là một khâu trong đó, tuyệt đối không thể thua trên phương diện độ hút fan và lượng tiêu thụ được."

"Cái này thì tôi biết."

Bây giờ các nền tảng livestream lớn đều đang trong tối ngoài sáng tranh đấu gay gắt về lưu lượng truy cập, chẳng ai hi vọng mình sẽ thua nên tất nhiên phải tranh một chuyến.

"Ngoài ra, chúng tôi còn thu xếp cho ngài một khách quý là minh tinh, đến lúc đó các người cùng livestream, hiệu quả bán hàng sẽ càng tốt hơn."

"enenen. . ."

Lâm Dật cũng có thể hiểu được hành vi của phía nền tảng.

Nếu có minh tinh đang hot tham dự, hiệu quả sẽ được nâng cao thêm một bước, Lâm Dật cũng không nói gì.

"Ngoại trừ những điều này, còn có yêu cầu gì nữa."

"Chỉ còn lại nội dung livestream, chúng tôi chuẩn bị cho ngài sáu loại sản phẩm, Về quy trình cụ thể thì lát nữa tôi sẽ gửi cho ngài mấy tập tài liệu, trên đó đã viết hết. Trong đó còn có video bán hàng của streamer khác. Đến lúc đó ngài học thêm một ít, hiểu rõ quy trình livestream bán hàng." Lý Lâm nói:

"Tôi thấy với năng lực của ngài, muốn ứng phó với chuyện này cũng không khó lắm."

"Các cô đã chuẩn bị xong đồ tôi sẽ bán chưa?"

Lâm Dật không để ý tới những lời lấy lòng của Lý Lâm, hỏi thăm vấn đề mình muốn biết nhất.

"Có mấy huyện đã làm thật sự không tệ về phương diện tái chế phế phẩm nông nghiệp, sản phẩm cũng tốt. Chúng tôi đã chọn mấy sản phẩm có giá cả tương đối tốt, chuẩn bị sẽ đưa những sản phẩm này lên trong lúc livestream."

"Chờ đã, tôi có một thắc mắc." Lâm Dật ngắt lời Lý Lâm: “Những địa phương đó đều làm tái chế phế phẩm nông nghiệp, vậy cũng không tính là nghèo."

"À. . ."

Vấn đề này ngược lại làm Lý Lâm nghẹn lời.

Lại giống như Lâm Dật đã nói, những địa phương này chỉ có thể nói là không giàu nhưng dường như chẳng dính dáng gì với chữ nghèo.

"Lẽ nào ngài có suy nghĩ khác?"

"Nếu đã là livestream trợ giúp nông dân thì cần phải tìm vài địa phương nghèo, giúp bọn họ bán đồ, khai thác thị trường. Những địa phương không nghèo, cho dù giúp bọn họ cuối cùng tiền kiếm được cũng sẽ không rơi vào trong tay dân chúng, vậy có tác dụng gì?"

Bên kia điện thoại, Lý Lâm im lặng.

Cô rất muốn nói cho Lâm Dật biết, thật ra bản thân việc livestream công ích trợ giúp nông dân là một chương trình.

Nền tảng để ý không phải là ai có thể kiếm được số tiền này mà muốn lấy được lưu lượng truy cập lớn, cũng là để lãnh đạo biểu hiện rõ thái độ với doanh nghiệp của mình.

Về phần dân chúng có thể kiếm được tiền, có thể lấy được lợi ích từ trong đó không, bọn họ cũng không quan tâm.

Chỉ là suy nghĩ của Lâm Dật ngược lại với suy nghĩ của nền tảng.

"Ngài có thể nói thử suy nghĩ của ngài không?" Lý Lâm chăm chú hỏi.

"Ở phương diện sản phẩm, có thể để tôi tự chọn được không?"

Sau khi suy nghĩ thật lâu, Lý Lâm nói: "Tôi không thể cam đoan với ngài về chuyện này, tôi cần phải xin ý kiến của nền tảng."

"Chút chuyện nhỏ như vậy cũng phải xin ý kiến à?"

"Ngài Lâm, có lẽ ngài không biết." Lý Lâm nói:

"Trong đây liên quan đến rất nhiều quan hệ lợi ích, không thể nói đổi là đổi được. Cho nên tôi chỉ có thể cố gắng hết sức xin, lại không thể bảo đảm lãnh đạo có đáp ứng hay không."

"Được, cô đi xin đi, nếu không thể được chấp nhận, các cô cứ đổi streamer khác đi." Lâm Dật nói:

"Cho dù livestream như vậy có thành phần làm cho ra vẻ nhưng diễn quá lại chẳng có ý nghĩa gì nữa."

"Tôi biết rồi, tôi sẽ đi xin thử." Lý Lâm nói: "Nhưng ngài cũng đừng cứng rắn như vậy, lẽ nào không thể bàn bạc lại sao?"

"Không." Lâm Dật nói: "Tôi không cần kiếm chút tiền của nền tảng các cô, dù sao cũng phải làm vài chuyện mình thích chứ?"

Lời Lâm Dật nói làm Lý Lâm nhớ tới cảnh tượng trước cửa nhà hàng cơm tây trước đây.

Anh ấy lái chiếc xe Bugatti rời đi, quả thật không thiếu chút tiền này.

Ngoài ra, anh ấy còn có khả năng ảnh hưởng tới việc tập đoàn Lăng Vân đầu tư vào Đấu Ngư.

Các loại tin tức bày ra trước mắt, đủ để chứng minh người đàn ông này cũng không tầm thường.

Vẫn nên xử lý thận trọng về những lời anh ấy nói.

"Tôi hiểu ý của ngài. Ngài cứ chờ tin tức của tôi là được rồi." Lý Lâm nói:

"Đúng rồi, tôi còn có một việc nữa muốn nói với ngài, Quách Thế Bác đã bị Đấu Ngư đuổi rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 819.

Chương 820. Giá Bao Nuôi Đến Từ Nữ Đại Gia

"Vậy còn rất tốt, công ty các cô bớt đi một con sâu làm rầu nồi canh."

Lý Lâm cười gượng, phụ họa: "Ngài Lâm nói phải."

Anh ấy cũng có khả năng ảnh hưởng tới chuyện đầu tư.

Chắc hẳn anh ấy nói ra yêu cầu này, cấp trên không thể từ chối.

"Ngài Lâm, chuyện livestream tạm thời nói đến đây thôi, tôi báo cáo lại suy nghĩ của ngài, sẽ tranh thủ thông báo lại với ngài càng sớm càng tốt."

Theo Lý Lâm thấy, mình phải nhanh chóng xử lý chuyện này.

Nếu cấp trên thật sự đồng ý với suy nghĩ của anh ấy, còn phải cố gắng hết sức dành ra chút thời gian cho anh ấy, bằng không sẽ không tìm được sản phẩm có thể bán.

"Được, tôi chờ tin tức của cô."

Kết thúc cuộc điện thoại của Lý Lâm, Lâm Dật trở lại phòng sách.

Hai tay hắn gối sau đầu, gác chân lên trên bàn làm việc.

Cho dù trước mắt có rất nhiều chuyện nhưng mình có thể làm lại không nhiều.

Chuyện livestream phải đợi tin tức của Lý Lâm mới có thể bắt đầu hành động.

Về phần bên điện tử Thông Hoa tạm thời sẽ không có vấn đề gì lớn.

Nhưng lúc này, chắc hẳn người tên là Trương Hải Dũng kia đã biết chuyện của Vương Á Tân và Tôn Vĩnh Minh.

Lại không biết anh ta sẽ làm gì sau đó, cũng không biết sẽ tìm ai làm quân cờ tiếp theo.

Cho nên điều mình có thể làm vẫn là chờ, binh tới tướng đỡ nước tới đất ngăn, không gấp được.

Điều duy nhất làm Lâm Dật không yên tâm chính là tập đoàn tài chính Mitsui bên kia.

Cô gái Mitsui Paint kia quá mưu mô xảo quyệt, sau này không chừng sẽ nảy ra ý đồ xấu gì đó.

Mà với năng lực của tập đoàn tài chính Mitsui cũng sẽ không đánh nhỏ, tranh cãi nhỏ, vẫn phải chú ý hơn.

Quy hoạch lại những chuyện trước mắt, Lâm Dật mở laptop ra, bắt đầu lo chuyện chip 3. 0.

Thẳng đến hơn một giờ chiều, anh mới nghỉ ngơi một lát.

Tối nay, anh phải đi tới nhà Kỷ Khuynh Nhan ăn cơm, nếu đi tay không là không được, vẫn phải mua vài món đồ.

Cho dù trước đó cũng đã gặp nhưng lần này mới tính là chính thức đến nhà thăm hỏi.

Mình vẫn phải nghiêm túc một chút.

Ba mẹ Kỷ Khuynh Nhan và ông nội của cô ở biệt thự Đông Hồ.

Mặc dù đã rất lâu nhưng Lâm Dật vẫn nhớ rõ hình dáng của ba người.

Ông nội của Kỷ Khuynh Nhan tên là Kỷ Vĩnh Thanh thích tranh chữ cổ, mua đồ loại này đem tặng chắc chắn sẽ không sai được.

Mẹ Kỷ Khuynh Nhan tên là Tống Minh Tuệ, một người phụ nữ nội trợ rất hiền lành, trên phương diện nào đó, Kỷ Khuynh Nhan rất giống bà, cho nên các đồ trang sức bằng ngọc chắc hẳn rất thích hợp.

Ba của Kỷ Khuynh Nhan tên là Kỷ An Thái dường như thích xem livestream, nếu không tặng ông ấy ít cá viên.

Lâm Dật đã quyết định xong, lái xe đi đến quảng trường Thời Đại.

Lần trước anh tới đây có thấy bán đồ ngọc, nên giờ đi thẳng tới đây luôn.

Lâm Dật đi tới góc tây nam của tầng một, ở đây có một cửa hàng chuyên kinh doanh đồ ngọc tên là Ngọc Viện.

"Thưa ngài, ngài tính mua đeo hay tặng người khác, tôi có thể giới thiệu giúp ngài." Một nhân viên bán hàng nam với dáng người cao ráo nói.

"Tôi muốn tặng cho mẹ vợ tương lai. Anh chọn giúp tôi một món thích hợp đi."

"Vậy ngài tính chi khoảng bao nhiêu?" Nhân viên bán hàng vừa cười vừa nói: "Cho dù tôi là nhân viên bán hàng nhưng tôi cảm thấy quà tặng mẹ vợ vẫn là càng đắt càng tốt."

Lâm Dật mỉm cười: “Anh nói vậy cũng không sai nhưng tôi không có giới hạn gì, chỉ cần đẹp, thích hợp là được."

"Không giới hạn ạ?"

Nhân viên bán hàng nam thoáng ngây người: “Nhưng đồ trang sức có giá cao nhất trong cửa hàng chúng tôi phải tầm hơn năm triệu, cho nên..."

"Không sao, anh cứ mạnh dạn giới thiệu là được, nếu thấy ưng thì tôi sẽ mua."

Những người khác trong cửa hàng đều nhìn Lâm Dật với ánh mắt khác thường.

Đây là cậu ấm con nhà giàu chọn quà tặng mẹ vợ à?

"Vậy tôi kiến nghị chọn vòng ngọc phỉ thúy này, giá 820 nghìn tệ, rất thích hợp cho phụ nữ trung niên đeo." Nhân viên bán hàng nam giới thiệu.

"Lại cái này đi." Lâm Dật đưa thẻ ngân hàng của mình qua. “Mật khẩu là 000000. Đúng rồi, tôi là hội viên kim cương ở đây, dường như có thể giảm 30%."

"Ngài còn là hội viên kim cương ạ?"

Nhân viên trong cửa hàng đều sốc.

Bởi vì chỉ có người từng tiêu dùng đủ mười triệu mới có khả năng trở thành hội viên kim cương.

Vậy phải mua bao nhiêu đồ chứ?

"Được rồi, mong ngài chờ một lát." Nhân viên bán hàng nam cầm thẻ của Lâm Dật đưa cho kế toán, chuẩn bị hộp đựng cho Lâm Dật, cũng lôi kéo làm quen:

"Thưa ngài, ngài đã tiêu tới mười triệu ở đây, chắc hẳn cũng thường xuyên đến quảng trường Thời Đại ạ?"

"Tôi thỉnh thoảng sẽ tới."

"Chỉ là thỉnh thoảng tới đã tiêu dùng tới mười triệu ạ?"

"Trước đây tôi mua một cái đồng hồ nên được một thẻ hội viên kim cương."

Nhân viên bán hàng nam vô thức nhìn về phía cổ tay của Lâm Dật.

Không ngờ anh ta phát hiện ra Lâm Dật đang đeo một chiếc Richard Mille, lập tức có cảm giác hoa cả mắt.

Thật may vừa rồi mình rất khách sáo, bằng không lại đắc tội phải đại gia rồi.

"Đúng rồi, tôi muốn hỏi thăm anh một chuyện, gần đây có chỗ nào bán đồ cổ văn vật không?" Lâm Dật hỏi, tính chọn mua quà cho ông nội của Kỷ Khuynh Nhan.

"Có thưa ngài. Ngài đi ra ngoài cửa phía đông, sau đó rẽ phải, ở đó mới mở một cửa hàng đổ cổ, còn có quy mô rất lớn nữa."

"Cám ơn."

Lâm Dật mua vòng ngọc xong lại đi chọn dây lưng cho Kỷ An Thái. Cho dù ông thích xem livestream nhưng cũng không thể lộ liễu tặng cá viên được.

Sau khi đã thu xếp ổn thỏa, Lâm Dật dựa theo lời nhân viên bán hàng nam nói, đến cửa hàng đồ cổ ở bên phải của cửa phía đông.

Hắn ngẩng đầu quan sát, thấy trên tấm biển viết Cổ Nghệ Các, cửa hàng trang trí theo phong cách cổ kính, bên trong có không ít người đang đi dạo.

Lâm Dật đẩy cửa bước vào. Ông chủ liếc nhìn qua nhưng không nói gì, vừa uống trà vừa nghịch chiếc vòng trên tay.

Kinh doanh trong ngành này, đối tượng tiêu thụ thường là người đàng hoàng, trung niên, người thanh niên không có khả năng mua nên không cần quá để ý.

Đối với những người khách dưới bốn mươi tuổi, chủ cửa hàng đều không mấy để tâm.

Lâm Dật cũng không chú ý tới điều này. Nếu tiền hô hậu ủng, anh ngược lại sẽ không quen.

Nhưng có vài người phụ nữ trong cửa hàng lại liếc nhìn Lâm Dật.

Cậu chàng này trông thật sự đứng đắn.

Cửa hàng có quy mô không nhỏ với chủng loại phong phú nhưng phần lớn là đồ sứ và tượng gỗ, hình thái và kiểu dáng rất kỳ lạ, lấy đi tặng người cũng không ném mặt.

Cuối cùng, Lâm Dật nhìn trúng một vòng tay, tính cầm về tặng cho ông Kỷ.

"Ông chủ, cái vòng tay này bao nhiêu tiền?"

"Ba trăm hai mươi nghìn, làm bằng Hoàng Lê Hoa ở Hải Nam, trên thế giới cũng không có mấy cái đâu."

"Ba trăm hai mươi nghìn à? Có phải hơi đắt không?"

Bởi vì có trí tuệ của hiền giả, Lâm Dật cũng có chút kiến thức về phương diện này.

Chất liệu tương đối mới, hơn nữa phía trên cũng không để lại vết, chỉ có thể xem như là tương đối quý, tuyệt đối không tính là cực phẩm.

Giá ba trăm hai mươi nghìn này thực sự có hơi đắt.

"Không biết thì đừng tùy tiện đánh giá, cậu ngại đắt có thể đi cửa hàng khác, đồ của chúng tôi đều là giá này."

Đây là ngại tôi không mua nổi à?

"Cậu em, cậu nhìn trúng vòng tay này à."

Một người phụ nữ trung niên nói. Bà ta đi bốt, mặc áo khoác màu be, kiểu dáng quần áo và dáng người đều thật sự không tệ nhưng gương mặt thì quả thật bình thường.

"Nhìn không tệ."

"Vậy thì dễ nói thôi, nếu em nhìn trúng, chị tặng em là được rồi." Người phụ nữ trung niên nói: "Đợi lát nữa có thời gian đi ăn bữa cơm chứ?"

Nghe được lời này, đám đàn ông trong cửa hàng đều quan sát Lâm Dật.

Mới bắt đầu đã có nữ đại gia đưa ra giá ba trăm hai mươi nghìn bao nuôi hắn!

Chuyện này có là gì chứ? Trông thật sự đẹp trai là có ưu thế rồi!

"Chị, chị cũng lớn tuổi như vậy, không cần có ý đồ với tôi, tôi đã có bạn gái rồi." Lâm Dật vừa cười vừa nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 820.

Chương 821. Anh Uống Nhiều

Vẻ mặt nữ đại gia chợt thay đổi, hơi mất hứng.

Nhưng bà ta rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

"Chị không quan tâm em có bạn gái không." Nữ đại gia nói:

"Nhưng thứ chị có thể cho em, bạn gái em không cho em được. Nếu em bằng lòng, chị có thể lập tức tặng em vòng tay ba trăm hai mươi nghìn này, hơn nữa còn có thể bắt ông chủ xin lỗi em."

"Sếp Trương, bà đừng làm vậy, ở đây có nhiều người đấy, bà chừa cho tôi chút mặt mũi đi." Chủ cửa hàng lúng túng mỉm cười.

"Từ nay về sau, cậu ấy là người của tôi, vừa rồi ông quả thật có nói hơi nặng, xin lỗi cũng là chuyện đương nhiên."

Chủ cửa hàng lau mồ hôi lạnh trên trán, người phụ nữ trước mắt là khách quen cũ của mình.

Mấy năm nay mình cũng kiếm được không ít tiền trên người bà ta, không thể không nghe lời bà ta được.

"Hai người bị thần kinh à?" Lâm Dật bất đắc dĩ nói:

"Mẹ nó, với mấy xu lẻ trong túi các người còn không đủ cho tôi dưỡng xe, đừng ở chỗ này khoe IQ thấp nữa đi."

"Cậu em à, em nói chuyện nên khách sáo một chút."

"Thái độ của tôi với kẻ ngu ngốc là vậy đấy." Lâm Dật nói.

Nói xong, Lâm Dật đẩy cửa rời đi, không để ý tới hai người.

"Sếp Trương mong bà bớt giận, tôi sẽ tìm người dạy dỗ cậu ta một trận giúp bà!"

Chủ cửa hàng dẫn theo hai người đẩy cửa bước ra ngoài, không ngờ nhìn thấy Lâm Dật leo lên một chiếc xe Bugatti, lập tức cảm thấy cả người đều không ổn.

Xe này rẻ nhất cũng phải trên mười triệu đấy.

...

Lâm Dật ra khỏi cửa hàng đồ cổ lại tìm một cửa hàng khác, tùy tiện mua một vòng tay rồi lái xe tới tập đoàn Triều Dương, chuẩn bị đi đón Kỷ Khuynh Nhan, sau đó cùng về nhà với cô.

Lâm Dật vừa đến bãi đỗ xe của tập đoàn Triều Dương, lại nhận được điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan.

"Khi nào anh tới thì đến phòng làm việc của em một chuyến, em mua rất nhiều đồ, một mình cầm không hết."

"Anh đã đến rồi, anh sẽ lên ngay đây."

Lâm Dật đến văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan, thấy trên mặt đất tổng cộng bày tám hộp quà, hơn nữa đều là đồ ăn.

"Đợi lát nữa tới nhà em, anh cứ nói những thứ này là do anh mua, đừng để lộ ra nhé."

"Anh đã chuẩn bị xong quà gặp mặt rồi, em làm như anh không hiểu cách ứng xử vậy."

Kỷ Khuynh Nhan cười rạng rỡ: “Tại bình thường anh quá bận, em sợ anh không có thời gian mới mua trước giúp anh thôi."

"Anh có bận mấy cũng sẽ không quên chuyện này." Lâm Dật nắm bắt mặt Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nếu làm ba mẹ mất hứng, không cho em lấy anh thì phải làm sao?"

"Hừ, vậy em sẽ mặc kệ, cho anh tự nghĩ cách."

Lâm Dật mỉm cười vỗ nhẹ vào mông Kỷ Khuynh Nhan: “Được rồi, đừng làm dáng nữa, đến giờ rồi, chúng ta đi luôn thôi."

"Ừ, anh chờ em một lát, em đi thay quần áo, sau đó chúng ta cùng đi."

Mười mấy phút sau, Kỷ Khuynh Nhan ra khỏi phòng thay quần áo của mình.

Cô mặc một chiếc váy màu đen dài chín phân, bên trong tất chân dày, trên người mặc áo khoác màu be, tóc búi gọn gàng sau đầu, lộ ra khí chất đặc biệt cao ngạo, lạnh lùng giống như hơi lạnh của mùa đông này vậy.

Hai người cầm đồ đã mua xong, lái xe đến biệt thự Đông Hồ.

"Ông nội, ba mẹ, chúng con đã trở về." Vào cửa sau, Kỷ Khuynh Nhan đã kêu lên.

Thấy Kỷ Khuynh Nhan và Lâm Dật trở về, Kỷ Vĩnh Thanh và Kỷ An Thái đang xem ti vi lại đứng lên.

"Nào nào, hai đứa mau vào nhà đi. Đã là người một nhà còn mua đồ làm gì."

Kỷ Vĩnh Thanh nhiệt tình lên tiếng. Cho dù ông ta đã lớn tuổi nhưng vẫn tính là cường tráng, lúc nói chuyện giọng điệu cũng vang dội.

"Dạ, đây là chuyện nên làm, nên làm thôi ạ."

"Thằng nhóc nhà cậu lừa con gái đi xong, cũng không hề về thăm. Tôi nói cho cậu biết, bây giờ còn chưa qua cửa đâu." Kỷ An

Thái cười ha hả nói.

"Bình thường cháu bận rộn công việc, mấy ngày nay không có chuyện gì nên cháu mới tới." Lâm Dật thuận miệng ứng phó.

Bởi vì trước đó đã gặp mặt, cho nên Lâm Dật cũng không câu nệ, trạng thái đặc biệt thả lỏng.

Ngược lại trông Kỷ Khuynh Nhan có chút khẩn trương.

Lúc này, Tống Minh Tuệ đi từ phòng bếp ra: “Chờ lát, thức ăn sẽ xong ngay đây."

Bình thường, cơm nước đều do dì giúp việc trong nhà nấu nhưng hôm nay Lâm Dật tới, Tống Minh Tuệ lại tự mình xuống bếp, chiêu đãi con rể tương lai này.

"Ngồi đi, em cứ như ở nhà mình vậy, đừng câu nệ, cũng đừng khách sáo." Lâm Dật ngồi trên sô pha nói.

"Con người anh từ trước đến nay thật dễ quen, chỗ này là nhà em, được không?"

"Là nhà em sao? Là nhà em thì em cảm thấy mình hơn người, muốn bắt nạt người khác, đúng không?"

Kỷ Khuynh Nhan: ???

"Dì mau xem con gái dì này, cô ấy dựa vào chỗ này là nhà mình lại bắt nạt người khác."

"Con là con gái lớn rồi, không chừng mấy năm nữa sẽ cưới, sao còn tùy hứng như vậy chứ?" Tống Minh Tuệ ở trong phòng bếp dạy dỗ.

"Anh ấy vu oan cho con, con mới không làm vậy đâu."

Kỷ Khuynh Nhan ngồi bên cạnh Lâm Dật, nhéo một cái vào thắt lưng của hắn.

"Anh đừng tưởng mẹ em che chở cho anh thì em không dám trừng trị anh nhé."

"Anh nói cho em biết, em đừng ép anh ra tay. Ở đây không phải là Cửu Châu các, hơn nữa người nhà em đều ở đây. Da mặt anh dày nên chẳng sợ gì đâu."

"Con người anh đúng là vô lại."

Thấy hai người ở bên cạnh còn không ngừng có hành động mờ ám, hơn nữa vẫn cười không ngừng, người nhà họ Kỷ ngược lại cũng cam tâm tình nguyện thấy hình ảnh như vậy.

Điều này chứng tỏ quan hệ của hai người đang trong trạng thái rất ổn định, việc kết hôn chắc hẳn cũng không xa.

"Đừng nói chuyện nữa, bê thức ăn lên bàn đã."

Tống Minh Tuệ cầm hai món ăn đi ra khỏi bếp, đặt lên trên bàn ăn.

Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy, đi qua hỗ trợ, sau đó mọi người đều vây quanh bàn ăn, chuẩn bị ăn chiều.

Cho dù nhà họ Kỷ giàu có nhưng không có đề tài lắt léo, không có cô ba, bà sáu chỉ nói chuyện phiếm khiến hắn rất hưởng thụ bầu không khí như vậy.

Sau khi ăn xong, Kỷ Vĩnh Thanh chủ động trở lại phòng, để bốn người ở lại phòng khách.

Dù sao cũng là lần đầu tiên con rể tương lai chính thức đến nhà, giữa bọn họ chắc chắn có rất nhiều lời muốn nói, nên ông không ở lại phòng khách gây vướng bận.

Kỷ Khuynh Nhan và Tống Minh Tuệ vào bếp rửa bát. Lâm Dật và Kỷ An Thái ngồi trong phòng khách xem ti vi, nói chuyện câu được câu không.

"Chú nghe Nhan Nhan nói cháu làm streamer?"

"Cháu rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên tùy tiện chơi đùa một chút, coi như để giết thời gian thôi." Lâm Dật nói:

"Chú Kỷ, cháu nhớ hình như chú cũng xem livestream, có cần cháu tìm giúp chú ít cá viên để tặng thưởng không?"

"À... Chú chỉ thỉnh thoảng nhìn một chút, không quá hứng thú với mấy thứ mới lạ đó."

Lâm Dật mỉm cười, không nói gì.

Ba vợ tương lai vẫn rất rụt rè.

Lần đầu tiên gặp mặt không phải như vậy, còn biết nhiều chiêu trò hơn cả mình nữa.

Rất nhanh, hai mẹ con rửa bát xong quay vào. Kỷ Khuynh Nhan ngồi xuống sô pha, nói chuyện nhà rất nhẹ nhàng và ấm áp.

Mà đề tài câu chuyện triển khai xoay quanh mối quan hệ sau này của hai người.

Trong những lời nói đều tiết lộ ra nguyện vọng tha thiết, nếu tình cảm ổn định sẽ nhanh chóng kết hôn sinh con.

Thậm chí không kết hôn cũng được, sinh con ra là được rồi.

Bọn họ đã lớn tuổi rồi, trọng tâm chính là chuyển từ đời tiếp theo tới đời tiếp theo nữa.

Khi nhìn thấy người đời thứ ba, con cái còn lại thế nào cũng không sao.

"Mẹ, bọn con đang trong giai đoạn phát triển sự nghiệp, hai người cứ nhắc mãi tới chuyện kết hôn sinh con làm gì."

"Tình cảm hai đứa ổn định như thế tất nhiên cũng nên suy nghĩ về những chuyện này, nhân lúc bây giờ con còn trẻ, sinh con xong khỏe lại nhanh, chứ chờ tới khi lớn tuổi sẽ nguy hiểm lắm."

"Được rồi mẹ, bây giờ không còn sớm nữa, bọn con phải trở về."

Kỷ Khuynh Nhan sợ nhất là nói về vấn đề này, như vậy cũng quá vội rồi.

"Anh uống hơi nhiều, nghỉ một hồi rồi hãy đi." Lâm Dật dựa vào sô pha nói.

Kỷ Khuynh Nhan: ???

"Anh chỉ uống nước ngọt, sao có thể nói là uống nhiều được?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 821.

Chương 822. Anh Em Ngủ Chung Chăn

"Có thể trong nước ngọt có thành phần của rượu, anh cảm giác đầu óc choáng váng, chúng ta nghỉ một lát hãy đi nhé!"

"Cháu thấy khó chịu thì đừng đi, tối nay ở lại đây đi. Cũng đâu phải trong nhà không có phòng." Tống Minh Tuệ nói.

Lâm Dật âm thầm giơ ngón tay cái lên. Mẹ vợ tương lai của mình còn rất hiểu chuyện.

"Vậy thì xấu hổ lắm, lần đầu tiên cháu đến nhà đã ở lại nhà chú dì, làm phiền chú dì nhiều như vậy." Lâm Dật khổ sở nói.

"Người nhà nói thế lại thành xa lạ, có phiền toái gì đâu." Tống Minh Tuệ nói:

"Cháu khó khăn lắm mới tới một chuyến, tối nay đừng đi, ở đâu chẳng là ở."

"Sao giống được? Bình thường hai đứa đều ở chung, đến đây làm sao như vậy được." Kỷ An Thái nói.

"Bình thường buổi tối bọn con cùng ăn cơm, sau đó ai quay về phòng người nấy, không ở chung đâu." Kỷ Khuynh Nhan giải thích.

"Ba với mẹ con đã tới chỗ con nhiều lần, lần nào cũng chẳng thấy con. Sau đó ba mẹ gọi điện thoại cho con, con còn nói đang ở nhà. Ba cũng muốn biết hơn nửa đêm con đi đâu đấy."

Kỷ Khuynh Nhan chợt đỏ mặt: “Chuyện đó… chuyện đó không phải như ba mẹ nghĩ đâu. Con chỉ thỉnh thoảng tới chỗ anh ấy ăn một bữa cơm thôi."

"Đúng đúng đúng, chỉ thỉnh thoảng đi, một tháng đi ba mươi mấy ngày, không nhiều như trong sự tưởng tượng của chú dì đâu." Lâm Dật nói.

"Anh muốn chết à, nói linh tinh gì đấy?" Kỷ Khuynh Nhan nhéo vào thắt lưng của Lâm Dật một cái, uy hiếp.

"Con người anh không biết nói dối, một tháng em qua ba mươi mấy ngày còn gì."

"Con nhóc này chỉ biết lừa mình dối người thôi." Tống Minh Tuệ nói:

"Con đừng thấy giờ mẹ già, nhưng chút chuyện của đám trẻ bọn con, mẹ đều biết hết. Con đã lớn như vậy, nam nữ yêu đương có gì phải xấu hổ. Mẹ đã thu dọn phòng cho các con xong rồi, tối cứ ở lại đây."

"Cảm ơn dì, bây giờ cháu lại thấy hơi mệt rồi, cháu về phòng nghỉ đây ạ."

"Cháu mệt thì cứ đi nghỉ đi, dì đã đưa trái cây và trà qua rồi."

"Vâng ạ, vậy cháu không nói chuyện với dì nữa, tối mai cháu về, chúng ta lại nói chuyện sau."

"Được rồi, được rồi, buổi tối lại đến đây ăn cơm, hai con cũng đỡ phải nấu."

"Vậy cháu không khách sáo với dì nữa, sau này cháu chắc chắn sẽ thường xuyên đến."

"Đều là người một nhà, có gì phải khách sáo."

Tống Minh Tuệ nói xong, nhìn Kỷ Khuynh Nhan: “Con còn ngồi đấy làm gì? Mau về phòng nghỉ ngơi đi."

"Con nói chuyện với ba một chút."

"Không phải lúc trước con ở nhà suốt mấy ngày à? Con nói chuyện với ba lâu thế còn chưa nói đủ sao?"

"Không, con và ba có chuyện nói không hết."

"Nhưng ba không nói chuyện với con, con mau đi nghỉ đi, ngày mai còn phải đi làm đấy."

Kỷ Khuynh Nhan:...

Lâm Dật thoải mái lên tầng hai của biệt thự.

Phòng Kỷ Khuynh Nhan còn ấm áp hơn phòng ở Cửu Châu Các nhiều.

Mà mơ hồ còn có thêm chút mùi vị của năm tháng.

Một bức tường bên trong phòng ngủ là một giá sách lớn xếp đầy sách.

Phía trên bày đủ loại giấy khen, còn có ảnh chụp khi còn bé của Kỷ Khuynh Nhan.

Thậm chí còn có mấy con thú bông đã phai màu, đặt ở đầu giường của cô.

Chỗ này là nơi Kỷ Khuynh Nhan trưởng thành, hình như từng ngóc ngách đều tràn ngập ký ức.

Cạch…

Kỷ Khuynh Nhan đi từ phía sau tới, sau đó đóng cửa lại.

Lâm Dật vừa muốn nói, đã cảm giác được Kỷ Khuynh Nhan giơ tay về phía thắt lưng của mình, sau đó nhéo mạnh một cái.

"Em nhéo anh làm gì, anh đâu có chọc giận em."

"Anh còn không biết xấu hổ mà nói ra à? Chính là anh cố ý."

"Em có ý gì? Anh hoàn toàn không hiểu em đang nói gì."

"Anh còn giả vờ à!" Kỷ Khuynh Nhan nhéo lưng hắn nói:

"Anh muốn mẹ em giữ anh ở lại đây, sau đó thu xếp cho hai chúng ta vào một phòng, từ đó đạt được mục đích giở trò lưu manh với em."

"Em nói gì vậy? Anh đâu có nói sẽ ở cùng với em. Nếu em không muốn ngủ cùng anh thì có thể đi qua phòng khác, nhà các em nhiều phòng như vậy, em đâu cần thiết phải vào đây với anh."

"Đây là phòng của em. Dựa vào đâu mà em không được vào?"

"Bởi vì mẹ vợ tương lai thu xếp cho anh vào đây, em không muốn thì có thể đi, quay về Cửu Châu Các cũng được, nói chung chẳng ai ngăn cản em."

"Lâm Dật, em bóp chết anh."

Kỷ Khuynh Nhan không quan tâm, nhào tới trên người Lâm Dật. Hai người xoay sang đánh nhau trên giường, hoàn toàn không có chút dáng vẻ thục nữ nào.

Chơi đùa một lúc, tóc tai Kỷ Khuynh Nhan rối bời, đầu đầy mồ hôi.

Nhưng cho dù vậy, trông cô vẫn là cảnh đẹp ý vui.

"Em không thèm để ý tới anh nữa, em đi tắm đây."

"Anh cũng muốn đi tắm."

"Lúc ở nhà sao anh không tắm, đến đây lại đòi tắm là sao? Rõ ràng anh có ý xấu."

"Em biết là được rồi, nói ra lại chẳng có gì thú vị nữa."

"Hừ."

Hai người thay phiên đi tắm, sau đó mới quay về giường nghỉ ngơi.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên bọn họ ngủ chung một giường, Kỷ Khuynh Nhan cũng không nhắc mãi tới chuyện này nữa, vô cùng tự nhiên.

Đối với cô, đây cũng là chuyện vô cùng hưởng thụ.

Sáng sớm hôm sau, hai người ăn sáng xong lại cùng nhau đi làm.

Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đến tập đoàn Triều Dương trước, sau đó mới lái xe rời đi.

Reng reng reng…

Vào lúc này, điện thoại của Lâm Dật đổ chuông, người gọi là Lý Lâm.

"Sau khi công ty họp nội bộ và nghiên cứu qua, đã chấp nhận sản phẩm bán trong lúc livestream sẽ do ngài quyết định nhưng ngài phải nhanh lên, bởi vì còn một tuần nữa là phải livestream rồi."

"Không có vấn đề."

"Trong thời gian này, ngài nhớ luôn mở máy, bởi vì chúng tôi còn có rất nhiều chuyện muốn trao đổi với ngài."

"Được."

Lâm Dật vốn định lái xe quay về Cửu Châu các, nhưng sau khi nhận được điện thoại của Lý Lâm, anh đã đổi hướng, lái về phía tập đoàn Lăng Vân.

Mà trên đường đi, Lâm Dật gọi điện thoại cho Kỳ Hiển Chiêu, chuẩn bị tập hợp quản lý cao cấp của ngân quỹ Lăng Vân để tổ chức một cuộc họp.

Khi Lâm Dật đi tới phòng họp, thấy Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện cũng ở đây, khiến cho quy cách của cuộc họp lại được nâng cao hơn.

"Sếp Lâm."

Thấy Lâm Dật bước vào, một đám quản lý cao cấp đứng dậy chào hỏi.

"Tất cả đều ngồi xuống đi." Lâm Dật gật đầu nói: "Mọi người không cần căng thẳng, tôi có vài việc riêng muốn tìm các người."

"Sếp Lâm, ngài nói đi." Kỳ Hiển Chiêu nói.

"Quỹ hội bên kia làm công tác thống kê, đồng thời khảo sát thực địa từng khu vực nghèo khó xem tổng cộng có bao nhiêu chỗ?"

"Sếp Lâm, ngài chờ một lát, có thể tôi nhớ không chính xác, để tôi đi lấy tài liệu."

Một người phụ nữ trung niên chừng bốn mươi tuổi, dáng người hơi béo đứng dậy áy náy nói.

Người phụ nữ này tên là Triệu Nhã Lệ, là người phụ trách quỹ hội.

Bởi vì cuộc họp được tổ chức bất ngờ, không kịp chuẩn bị, rất khó trả lời chính xác được vấn đề của Lâm Dật, cho nên Triệu Nhã

Lệ muốn quay về chuẩn bị tài liệu.

Mà Lâm Dật không truy cứu nhiều, dù sao nguyên nhân cũng tại mình.

"Ừ, đi đi."

Trong phòng họp rất yên tĩnh, Lâm Dật im lặng không lên tiếng, những người khác cũng không dám gây ra tiếng động lớn.

"Ông chủ, anh có ý nghĩ gì mới à?" Hà Viện Viện ngồi bên cạnh Lâm Dật, khẽ nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 822.

Chương 823. Chuyện Này Liên Quan Quái Gì Đến Tôi?

"Chỉ là chút chuyện riêng, thuận tiện làm việc tốt thôi."

Hà Viện Viện gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Từ trước đến nay ông chủ có vô số ý tưởng xấu, chẳng ai đoán ra được suy nghĩ của anh ấy.

Mười mấy phút sau, Triệu Nhã Lệ từ bên ngoài bước vào, trên tay cầm một chồng tài liệu dày.

Cô ta không biết Lâm Dật muốn hỏi gì, nên cầm tất cả tài liệu có thể dùng tới.

"Sếp Lâm, tính đến trước mắt, cả nước tổng cộng có 521 huyện nghèo, trong đó bao gồm huyện tự trị và một vài đơn vị cấp khu." Triệu Nhã Lệ nói:

"Người trong những khu này đều có thu nhập hàng năm dưới 1200, tất cả đều sống dựa vào trồng trọt, cho nên điều kiện sống rất gian khổ."

"Đây là tiêu chuẩn cấp quốc gia à? Theo công tác thống kê của quỹ hội thì sao?"

"Theo công tác thống kê của quỹ hội thật ra còn nhiều hơn." Triệu Nhã Lệ nói:

"Những huyện nghèo cấp quốc gia này, điều kiện của bọn họ còn khó khăn hơn chúng ta tưởng, quỹ hội đều đã định hướng viện trợ, nhưng đều như muối bỏ biển, cũng không có được hiệu quả rõ ràng."

"Những địa phương đó thu hoạch không tốt à? "

"Trên căn bản là vậy." Triệu Nhã Lệ nói: "Cộng thêm ở địa phương không có môi trường đầu tư tốt, cho nên gây ra tuần hoàn ác tính không tốt."

Lâm Dật khẽ day huyệt thái dương, đối mặt với vấn đề tương tự, anh cũng không có cách gì tốt.

Những địa phương nghèo rớt mồng tơi, không có bất kỳ ưu thế sản nghiệp nào như vậy, cho dù muốn hỗ trợ cũng không thể nào xuống tay.

Thực sự làm người ta đau đầu.

Mà đây cũng là hiện tượng bình thường, ngay cả quốc gia cũng bó tay không làm gì được, anh lại càng không có khả năng xử lý.

"Tôi nói trước với các người về suy nghĩ của tôi."

Lâm Dật cảm thấy bây giờ thảo luận giúp những người này thế nào hoàn toàn phi thực tế.

Ngược lại không bằng nói ra yêu cầu của mình, sau đó lựa chọn một vài địa phương thích hợp để giúp đỡ.

"Bây giờ tôi đang làm livestream, nói bình thường một chút chính là một streamer mạng."

Anh vừa nói ra lời này, ngoại trừ Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện, mọi người trong phòng họp đều nhìn Lâm Dật.

Trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên và bất ngờ.

Chủ tịch thật đúng là một người kỳ lạ, một công ty lớn như vậy không để ý, không ngờ lại chạy đi làm streamer.

Đây là muốn chơi trò nhân gian à?

"À... Lẽ nào các người đều không biết chuyện này sao?"

Triệu Nhã Lệ lúng túng cười: “Nếu sếp Lâm không nói, chúng tôi còn thật sự không biết đâu."

"Hà Viện Viện, cô sao vậy? Sao chuyện lớn như vậy, cũng không biết thông báo cho mọi người một tiếng!"

Hà Viện Viện: ?

Tôi chỉ là một kế toán, chuyện này liên quan quái gì đến tôi?

"Chuyện này là sơ suất của tôi, sau này tôi sẽ tự kiểm điểm mình."

Lâm Dật thỏa mãn gật đầu, lại nói tiếp:

"Hiện tại là thế này, có một hoạt động livestream là làm công ích trợ giúp nông dân, suy nghĩ của tôi là tìm mấy khu vực nghèo khó, giúp đỡ bọn họ bán đồ, thuận tiện tuyên truyền giải quyết vấn đề tiêu thụ sau này."

Kỳ Hiển Chiêu gãi đầu.

Sếp Lâm hình như chưa từng để ý đến chuyện của công ty mình như vậy.

Ôi, quá khó.

Người trong phòng họp đều rất trẻ, cho dù là Triệu Nhã Lệ cũng chỉ mới ngoài bốn mươi.

Bọn họ đều là người dùng trung thành của video ngắn, video được like trong điện thoại di động đều là các chàng hotboy, cho nên rất quen thuộc với phương diện này, không cần nói nhiều cũng hiểu.

"Sếp Lâm, tôi hiểu ý của ngài." Triệu Nhã Lệ nói:

"Trước đây tôi cũng xem qua livestream như vậy nhưng đồ tiêu thụ cơ bản đều là thực phẩm, chúng ta cần phải tìm ra có khu có ưu thế sản nghiệp tương tự để giúp đỡ."

"Không sai, ý tôi chính là vậy."

Lâm Dật dùng một tay chống đầu: “Tôi cũng muốn giúp những huyện nghèo cấp quốc gia kia nhưng thật sự bất lực."

Người trong phòng họp đều liên tục gật đầu.

Cho dù sếp Lâm có lòng tốt nhưng một công ty lại hoàn toàn không thể giải quyết được vấn đề như vậy.

Sau khi suy nghĩ thật lâu, Triệu Nhã Lệ nói:

"Sếp Lâm, chuyện này có một điểm mâu thuẫn, nếu những chỗ này vốn có ưu thế sản nghiệp chắc chắn đã không gặp phải cảnh nghèo khó."

"Tôi biết điều này, cứ tìm những nơi điều kiện tương đối gần là được."

"Vậy thật ra tôi có mấy đối tượng thích hợp."

Triệu Nhã Lệ đọc tài liệu nói: "Huyện Kim Phong thuộc Dương Thành, phần lớn người dân trong thôn trồng đào vàng kiếm sống, nhưng mấy năm gần đây, theo sản nghiệp trái cây trong nước phát triển, gây trồng sản phẩm mới đã gây ra đả kích rất lớn đối với thị trường ở địa phương, cho nên thương lái thu mua với giá rất thấp, nhìn chung thu nhập cũng thấp."

"Còn có huyện Thông Minh tỉnh Giang lúc trước là quê hương của loại trà rất nổi tiếng, nhưng tư tưởng của người địa phương bảo thủ, vẫn kiên trì với cách sao trà thủ công, mấy năm gần đây, theo công nghệ phát triển, kỹ thuật sao trà được nâng cao, cho nên lượng tiêu thụ hàng năm của bọn họ giảm xuống, tình hình cũng rất không lạc quan."

"Còn có đông bắc..."

"Được rồi, không cần giới thiệu quá nhiều." Lâm Dật nói:

"Cô chọn năm chỗ trong những địa phương này, cũng không thể cái gì cũng bán được, tôi không phải vạn năng."

"Vậy được, tôi sẽ mau chóng xử lý chuyện này, sau đó gửi tài liệu vào hòm thư điện tử của ngài."

"Đi, cố làm mau lên." Lâm Dật đứng dậy: “Tan họp."

Sau khi tan họp, Lâm Dật gọi Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện cùng đi ăn trưa, trò chuyện về vấn đề phát triển công ty, sau đó mới một mình rời đi.

Mà trong khoảng thời gian này, Triệu Nhã Lệ đã gửi tài liệu được chuẩn bị xong tới, hiệu suất đặc biệt cao.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật gọi điện thoại cho Trương Hiểu Du.

"Anh Lâm, anh tìm em ạ?"

"Em rảnh hay bận thế? Chuyện livestream công ích trợ giúp nông dân đã được xác định vào thứ năm tuần sau, anh có vài chuyện muốn thương lượng với em."

"Em rảnh,." Trương Hiểu Du nói: "Em đang làm bánh gato, anh qua nhà của em đi, em cho anh nếm thử."

"Cũng được."

Đi đâu với Lâm Dật đều không sao cả, chỉ cần không bỏ lỡ chuyện chính là được.

Nửa giờ sau, Lâm Dật lái xe đến nhà Trương Hiểu Du.

Như mọi khi, thấy siêu xe của Lâm Dật, bảo vệ của khu chung cư không dám ngăn cản.

"Anh Lâm mau vào nhà đi."

Thấy Lâm Dật, Trương Hiểu Du vui vẻ chào hỏi, thuận tiện tìm đôi dép cho hắn, đón anh vào nhà.

"Mùi gì vậy? Hình như có thứ gì bị khét."

"Ôi, bánh Chiffon của em!"

Trương Hiểu Du hấp ta hấp tấp chạy vào bếp, mở lò nướng điện ra, phát hiện bánh chiffon đã bị khét.

"Em muốn cho anh ăn thứ này sao?"

Trương Hiểu Du cười hì hì: “Thất sách thất sách, em biết anh sắp tới nên quá vui mừng, quên mất chuyện bánh Chiffon."

"Em cứ như vậy, sau này tạm biệt chuyện nấu nướng đi."

"Anh Lâm đừng nói móc nữa, chừa cho em chút tôn nghiêm đi." Trương Hiểu Du đưa Lâm Dật đến chỗ sô pha: “Anh muốn uống gì, em đi lấy cho anh."

"Nước khoáng là được rồi."

"Vâng."

Trương Hiểu Du mở tủ lạnh ra, lấy hai chai nước khoáng: “Anh Lâm, của anh này."

Nhìn nước khoáng được lấy từ trong tủ lạnh ra, Lâm Dật suy nghĩ vài giây.

"Trong tủ lạnh của em không để các đồ như tất chân chứ?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 823.

Chương 824. Có Cần Chuẩn Bị Hồng Bao Hay Không

“Tất chân sao?” Trương Hiểu Du nói:

“Em rất ít khi mặc thứ này, cho nên trong tủ cũng không có.”

“Vậy được rồi.”

Lâm Dật cảm khái trong lòng một chút, “Cuối cùng cũng gặp được người bình thường một chút.”

Anh mở nắp chai ra, uống một hớp, chuẩn bị bàn chuyện chính với Trương Hiểu Du.

“Nhưng đồ lót của em sẽ để ở bên trong đó.”

“Mẹ nó.”

Lâm Dật cảm thấy có chút buồn nôn, “Người ta đều là bỏ tất chân, còn em bỏ đồ lót vào làm gì.”

“Đều có lý do cả, đồ của em đều là Lace, dạng chất này bền và không dễ bị biến dạng.”

“Mẹ nó, đi đun cho anh chút nước sôi.”

“Ngạch... Anh Lâm, em cũng chỉ là người mới, tâm lý của anh không cần mạnh như vậy đâu.”

“Vậy cũng đun một ít cho anh.”

Trương Hiểu Du bĩu môi, thói quen cá nhân của anh Lâm cũng thật là kỳ quái.

Lẽ ra đây không phải là chuyện rất dụ hoặc sao?

Dựa theo phân phó của Lâm Dật, Trương Hiểu Du đi đun một bình nước, rồi chuẩn bị để nguội cho anh.

Sau khi trở về, Trương Hiểu Du di chuyển một cái băng ghế nhỏ, ngồi xuống trước mặt Lâm Dật.

“Anh Lâm, chuyện livestream kia, anh định sắp xếp như thế nào.”

“Trên thực tế nền tảng đã sắp xếp xong hết tất cả những đồ muốn bán rồi, nhưng anh cảm thấy làm như vậy thì tiền đều sẽ vào tay tư bản. Anh nghĩ anh sẽ tự mình tìm mấy cái huyện nghèo, những địa phương có ưu thế sản nghiệp nhất định nhưng lại không có con đường tiêu thụ tốt, anh muốn giúp bọn họ.”

Trương Hiểu Du nhìn anh, “Anh Lâm, những vấn đề này, là mấy thứ mà nhà tư bản các người muốn sao?”

“Cái này gọi là gì, chẳng lẽ anh không thể muốn muốn những thứ này sao?”

“Nhưng những người có tiền kia, bình thường cũng chỉ là chém gió, sau đó tùy tiện lấy chút tiền để kiếm chút danh tiếng tốt, rất ít khi gặp được người tự mình làm hết giống như anh.” Trương Hiểu Du nói:

“Chút chuyện nhỏ như vậy còn muốn cẩn thận như thế, không cảm thấy lãng phí tế bào não sao.”

“Hoặc là không làm, nhưng nếu đã quyết định làm thì phải làm hết sức.” Lâm Dật nói: “Anh không muốn trên mộ của anh, ngoại trừ lời khen dáng dấp đẹp trai ra thì không có gì cả.”

“Ha ha ha... Anh Lâm nói có lý.” Trương Hiểu Du cười ngả nghiêng, “Vậy chúng ta hiện tại liền bắt đầu đi, còn có một tuần nữa, quả thực là có chút gấp.”

Lâm Dật đưa điện thoại di động của mình qua, phía trên là tài liệu mà Triệu Nhã Lệ đã sửa lại.

“Cái này là người khác giúp anh chọn ra, em cũng chọn mấy cái trong đó đi.”

Cũng không phải là tất cả mọi thứ đều thích hợp bán trong lúc livestream.

Vì Lâm Dật không quá hiểu, cho nên Trương Hiểu Du liền tới.

“Hoa quả, trà, hoa tươi, gạo, nồi sắt...”

Trương Hiểu Du đem mười mấy thứ đồ nhẩm qua một lần, sau đó lộ ra vẻ khó xử.

“Anh Lâm, những vật này đều thiếu chút ý tứ a.”

“Hẳn là có thể đi, đều là nhu yếu phẩm sinh hoạt.”

“Nhưng đều không thích hợp để bán lúc livestream a.” Trương Hiểu Du nói:

“Đồ thích hợp để bán nhất trên nền tảng livestream là các sản phẩm tiêu thụ nhanh, nói trắng ra là những đồ vật vui chơi giải trí. Tuy đồ dùng sinh hoạt cũng có thể mua, nhưng lượng tiêu thụ lại không thể bảo đảm. Mà tại hoạt động livestream ba bên như thế này, lượng tiêu thụ là chỉ tiêu rất quan trọng, bán ít thì sẽ rất mất mặt.”

Lâm Dật gật gật đầu, Trương Hiểu Du nói cũng có lý.

“Nhưng những đồ trước mặt nhiều như vậy, nếu như bọn họ có năng lực gia công thì cũng sẽ không gặp cảnh khốn cùng như này.”

Trương Hiểu Du cười thần bí, “Anh Lâm, anh hẳn là rất có tiền đi, lấy ra mấy trăm triệu chắc là cũng không thành vấn đề đúng không.”

“Em muốn làm gì?”

“Em có một đề nghị, những thứ giống như hoa quả, chúng ta có thể gia công một chút, làm thành đồ hộp hoa quả, như vậy thì sẽ bán tốt hơn nhiều.” Trương Hiểu Du nói:

“Nhưng điều kiện tiên quyết là, chúng ta phải thống nhất thu mua, sau đó gia công thêm, như vậy thì có thể nâng cao mức tiêu thụ, sau đó còn có thể đạt được mục đích trợ giúp nông dân.”

“Ý nghĩ này đúng thật không tệ.” Lâm Dật nói: “Vậy bây giờ liền lên đường thôi, chúng ta đến huyện Kim Phong Quảng Châu, vừa lúc anh cũng có thể về thăm nhà một chuyến.”

“Ừm vâng.” Trương Hiểu Du gật đầu nói:

“Mấy thứ như đồ ăn, chúng ta cũng nên chuẩn bị một ít, chẳng hạn như lá trà này, gạo này, nồi sắt gì đó... Đồ bán nên đa dạng một chút, tuy rằng lượng tiêu thụ rất quan trọng, nhưng dù sao cũng là livestream có tính công ích, còn phải làm chút chuyện chính.”

“Em cũng biết giác ngộ rồi đấy.”

“Hô hô, đều là học từ anh Lâm.” Trương Hiểu Du vừa cười vừa nói.

“Vậy bây giờ liền đi thôi.”

“Đi thôi, em hiện tại sẽ đi thay quần áo.”

Trương Hiểu Du về đến phòng thay quần áo, Lâm Dật cầm điện thoại di động, gọi điện thoại cho Triệu Nhã Lệ.

Muốn đem ý tưởng của mình nói với cô một chút, cũng sắp xếp nhiệm vụ khảo sát hiện trường, bởi vì bản thân mình căn bản không thể chạy đến nhiều nơi như vậy được.

Sau khi sắp xếp xong nhiệm vụ, Lâm Dật lại gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan, đem hành trình của mình nói qua một lần cho cô, tránh cho cô lại lo lắng.

Rất nhanh, Trương Hiểu Du liền thu dọn xong đồ đạc, thuận tiện còn đặt cả vé máy bay, sau đó hai người lái xe đến sân bay.

Hơn 5h chiều, Lâm Dật và Trương Hiểu Du xuống máy bay, bắt xe đến cô nhi viện.

Khi biết Lâm Dật là cô nhi, Trương Hiểu Du cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn.

Lập tức hiểu được, tại sao Lâm Dật lại để tâm đến chuyện công ích như thế.

Bởi vì anh ấy đã trải qua những điều mà người khác chưa từng trải qua.

Khi đi tới cô nhi viện, đã là hơn 6 giờ tối.

Mấy đứa trẻ đều được gọi về, trên sân nhỏ đã không còn ai nữa.

Tuy thời gian không tính là muộn, nhưng đã bắt đầu mùa đông, Vương Thúy Bình đã gọi mấy đứa về từ sớm để tránh bị cảm lạnh.

“Mẹ.”

Bước vào ngôi nhà ba tầng, Lâm Dật nhìn thấy Vương Thúy Bình đang nắm tay một đứa bé, dắt lên trên lầu.

“Con trai, con...”

Nói được nửa câu, Vương Thúy Bình liền ngừng lại.

Trong điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan đã nói rằng Lâm Dật sẽ trở về.

Đây vốn chuyện vui vẻ, nhưng Vương Thúy Bình lại có chút vui không nổi.

Sao lại mang theo một cô gái khác trở về chứ?

Tên hỗn tử này, thật sự là muốn ăn đòn mà!

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trên mặt Vương Thúy Bình vẫn hiện lên vẻ vui cười đón chào, đây là lễ phép tối thiểu nhất.

Có một số việc nên đóng cửa lại mà nói, không nên thể hiện ra mặt.

“Con trai, đây là?”

“Bạn của con, cùng con tới đây làm chút chuyện.”

“Vậy mau vào đi, cơm đều đã làm xong, ăn cơm trước.”

Lâm Dật và Trương Hiểu Du được đưa lên lầu ba, lúc ăn cơm, Vương Thúy Bình còn cố ý gọi Vương Đông Đông tới.

“Anh Lâm.”

Nhìn thấy Lâm Dật, Vương Đông Đông chạy chậm tới, ôm lấy anh.

Tuy mới tới đây chưa được bao lâu, nhưng cậu nhóc đã mập lên một vòng, tâm trạng còn rất tốt.

“Thế nào, đã quen với nơi này chưa.”

“Vâng, rồi ạ, mẹ Vương đối với em khá tốt.” Vương Đông Đông vừa cười vừa nói: “Nhưng thành tích không tốt thì sẽ bị mắng.”

“Con còn không biết xấu hổ mà nói sao.” Vương Thúy Bình cười nói.

“Nên thỏa mãn đi, không có đánh con đã là không tệ rồi.”

Vương Đông Đông cười hắc hắc, cậu cũng biết mẹ Vương nói mình cũng là vì muốn tốt cho mình.

Một bữa cơm gia đình này, bầu không khí trò chuyện rất vui vẻ, quên cả trời đất, chỉ có Vương Thúy Bình là mang tâm sự nặng nề.

Rốt cuộc là có cần chuẩn bị hồng bao hay không?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 824.

Chương 825. Chủ Động Đến Cửa

Trong lòng Vương Thúy Bình vẫn luôn nhận định Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng con trai đều đã dẫn người trở về, nếu như không cho hồng bao thì chính là đang đánh vào mặt con trai.

Trong lúc nhất thời bà không biết nên làm thế nào.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật ở lại cô nhi viện một hồi, sau đó mới mang theo Trương Hiểu Du rời đi.

Mà lúc rời đi, còn lái chiếc xe tải của cô nhi viện thay cho đi bộ.

“Anh Lâm, em muốn nói với anh chuyện này.” Trương Hiểu Du nói.

“Chuyện gì vậy?”

“Lúc chúng ta cơm nước xong xuôi, trước lúc rời khỏi, anh không phải là có đi vệ sinh sao.”

“Sau đó thì sao.”

“Sau đó dì có đưa cho em một cái hồng bao, bên trong có 500 tệ.”

“A? Em nhận sao?”

“Nhận chứ, vốn dĩ em không muốn, nhưng dì quá nhiệt tình, em cũng không từ chối được.”

“Ngạch...”

Lâm Dật dừng một chút, người này sao cứ thấy con gái là trả thù lao vậy.

Đây cũng không giống với lời nên nói a!

“Chúc mừng em rốt cuộc cũng có được đãi ngộ của con dâu.”

“Ha ha, thật sao, vậy ý nghĩa của 500 tệ này sẽ không giống với trước đó rồi.” Trương Hiểu Du cười ha ha, nói:

“Vậy em cũng phải đi mua một ít đồ, đáp lễ cho dì mới được.”

“Mau tỉnh lại đi, đây không phải là chuyện mà em cần làm.”

“Ai nha, để cho em cao hứng vài phút đi.” Trương Hiểu Du đắc ý mà nói.

Buổi tối, hai người tìm một khách sạn, sau khi nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai lập tức xuất phát đến huyện Kim Phong.

Huyện Kim Phong cách trung tâm thành phố khoảng hơn bốn mươi cây số.

Tính cả thời gian kẹt xe tại khu vực thành phố, phải lái 1 tiếng rưỡi mới tới nơi.

Dựa theo lộ trình mà Triệu Nhã Lệ cung cấp, Lâm Dật lại lái xe về phía thôn trấn.

Nhưng tại mùa này, đào vàng trên cây đều đã được hái xuống, ven đường cũng không còn nhìn thấy cảnh sắc hoa đào mỹ lệ nữa.

Lái xe đến trấn Song Hồng trực thuộc huyện Kim Phong, nơi này là nơi tập trung trồng nhiều đào vàng nhất huyện Kim Phong.

Đi vào trấn Song Hồng, Lâm Dật phát hiện, nơi này phồn hoa hơn một chút so với trấn Bắc Kiều, nhưng cũng rất hạn chế.

Trên đường phố bên trong trấn, khắp nơi có thể nhìn thấy bảng thông báo, nội dung trên đó cơ bản là đều giống nhau.

“Đào vàng tinh phẩm bán buôn giá thấp.”

Thậm chí còn có không ít người, canh giữ ở trước bảng thông báo, trong miệng ngậm thuốc lá, hy vọng có thể tìm được chủ thu mua.

“Anh Lâm, anh nhìn những người này mặt mày ủ rũ, vừa nhìn liền biết lượng tiêu thụ không được tốt rồi.” Ngồi ở trong xe, Trương Hiểu Du nói.

“Đến lúc này, đồ vẫn không bán được, trong lòng đương nhiên là sẽ sốt ruột rồi.” Lâm Dật tháo dây an toàn, “Đi xuống xem một chút.”

Đem xe dừng ở một bên, Lâm Dật và Trương Hiểu Du đi xuống, sau đó đi về phía một người đàn ông trung niên cách đó không xa.

“Đại ca, đào vàng nhà các người bán bao nhiêu tiền một cân vậy?” Trương Hiểu Du cúi người hỏi.

“Chúng ta không bán lẻ, chỉ bán buôn.” Người đàn ông trung niên nói:

“100 cân trở lên, 3 tệ 8 đồng một cân.”

Bởi vì lúc trước đã đọc qua cho nên hai người cảm thấy giá này cũng có thể, tuy không phải là rất rẻ, nhưng cũng không cao lắm.

“Nhà các người tổng cộng có bao nhiêu cân, chất lượng thế nào?” Trương Hiểu Du hỏi.

“Chất lượng đương nhiên là không có vấn đề gì, trong kho có khoảng 10 ngàn cân, nếu như có thể mua lại toàn bộ, tôi có thể bớt cho các người thêm một chút nữa.”

Trương Hiểu Du gật gật đầu, cảm thấy giá này cũng được, sau đó kéo Lâm Dật sang một bên.

“Anh Lâm, chúng ta đến những nhà khác hỏi một chút đi, nếu như chúng ta mua nhiều thì còn có thể ép giá xuống thấp hơn.”

“Chúng ta đây là livestream công ích, giá cả phù hợp là được, không cần thiết phải ép giá vào chỗ chết làm gì, không sai biệt lắm là được rồi.”

“Nói cũng đúng, nếu như chúng ta không cần thu lợi ở bên trong, thì tại phương diện giá tiền sẽ có ưu thế nhất định.”

“Anh chính là nghĩ như vậy, dù sao cũng là đến để giúp đỡ, đừng để bọn họ thua lỗ.”

“Ừm, vậy chúng ta đi những nhà khác hỏi một chút.”

“Được.”

Một giờ tiếp theo, Lâm Dật và Trương Hiểu Du đi lòng vòng trong trấn.

Phát hiện giá mà mọi người bán ra đều không khác nhau là mấy.

Cho dù có rẻ, nhiều lắm thì cũng rẻ hơn được năm xu đến một hào, chênh lệch không lớn như trong tưởng tượng.

Sau khi hiểu rõ giá thị trường, hai người về lại trên xe.

“Anh Lâm, tình huống cụ thể chúng ta đều biết, nếu như nhập một lượng lớn, em đoán giá cả có thể ép được từ 3 hào đến 5 hào trở xuống. Đây là giá mà bọn họ có thể tiếp nhận, nhưng theo như anh nói, chúng ta không thể ép quá thấp, nếu không lần này tới đây sẽ không có ý nghĩa.”

“Anh cảm thấy giá như này là được rồi.” Lâm Dật cầm điện thoại di động, “Tôi gọi điện thoại, liên hệ với người đứng đầu một chút.”

Nói xong, Lâm Dật gọi điện cho Ngô Triệu Hữu.

“Ngô Bí thư, gần đây có bận không.”

Nghe thấy Lâm Dật gọi tên đối phương, Trương Hiểu Du âm thầm tặc lưỡi.

Quan hệ của anh Lâm đây đều là mấy kiểu quan hệ thần tiên gì vậy?

Thế mà còn quen biết Bí Thư?

“Gần đây cũng không quá bận rộn, tôi đang muốn dành thời gian đến Trung Hải một chuyến, để tìm anh uống một chén ôn chuyện đây.”

“Không cần đến Trung Hải làm gì, tôi đã đến Quảng Châu rồi.”

“Thật hay giả vậy? Anh ở chỗ nào vậy, bây giờ tôi sẽ qua ngay.” Ngô Triệu Hữu nhiệt tình nói: “Lâm tổng anh cũng thật là, đến đây sao lại không nói trước một tiếng chứ.”

“Là chuyện mới quyết định tạm thời, cũng không muốn làm phiền anh.”

“Vậy bây giờ gọi điện thoại cho tôi, hẳn là có việc đúng không.” Ngô Triệu Hữu cười nói.

“Gần đây có một buổi livestream giúp đỡ nông dân, thuộc về việc công ích, huyện Kim Phong Quảng Châu chúng ta đều là lấy việc trồng trọt đào vàng mà sống. Tôi muốn đem những thứ này gia công một chút, làm thành đồ hộp, sau đó đem vào trong livestream để bán, xem như giúp bọn họ tuyên truyền.”

“Thật sao? Đây là chuyện tốt a, Lâm tổng, thật sự là rất cảm tạ anh.”

“Đều là chuyện mà tôi nên làm, không cần khách khí như vậy.”

“Vậy chúng ta đi ăn một bữa cơm đi, coi như để thương lượng một chút về việc này được không?”

“Chuyện ăn cơm không cần vội, tôi đang ở trấn Song Hồng huyện Kim Phong đây, cảm thấy dân bản xứ ra giá cho tôi cũng không tệ lắm. Hiện tại tôi cần liên lạc với một nhà xưởng đóng hộp đáng tin, Ngô Bí thư, anh có thể hỗ trợ tôi liên hệ với bọn họ một chút được không?”

“Chuyện này không thành vấn đề, tôi hiện tại sẽ giúp anh liên hệ, rồi sẽ để cho đối phương gọi điện lại cho anh.” Ngô Triệu Hữu nói:

“Anh đây là đang làm việc tốt cho Quảng Châu chúng tôi, tôi nhất định sẽ giúp đỡ hết sức.”

“Vậy thì cảm ơn Ngô bí thư.”

Cúp điện thoại của Ngô Triệu Hữu, Lâm Dật lại suy nghĩ một chút, cảm thấy mấy chuyện còn lại cứ xử lý từng bước là được, không cần quan tâm quá nhiều.

Đương đương đương ——

Ngay tại lúc Lâm Dật đang suy nghĩ những chuyện này thì nghe thấy có người gõ cửa sổ xe.

Đứng ở bên ngoài là một đôi vợ chồng trung niên, mặc bộ quần áo dài màu xanh bình thường, đôi mắt mong đợi đang nhìn về phía mình.

Lâm Dật mở cửa sổ xe, “Chị có chuyện gì sao?”

“Tiểu tử, tôi nghe nói các người đang muốn thu mua đào vàng đúng không? Muốn đến nhà chúng tôi nhìn xem một chút hay không, giá cả cam đoan là sẽ rẻ.”

Nghe nói như thế, hai người liếc nhau một cái, Trương Hiểu Du theo bản năng hỏi:

“Chị bán cho chúng tôi bao nhiêu tiền một cân?”

“100 cân trở lên 2 tệ 8 đồng, nếu như mua nhiều còn có thể rẻ hơn.”

Giá cả như này khiến cho Trương Hiểu Du vô cùng vui vẻ.

Nhưng vẻ mặt của Lâm Dật lại cực kỳ bình tĩnh.

Trước đó mở quán ăn, lúc đi chợ bán thức ăn nhập hàng, mình cũng đã từng bị thua thiệt như vậy.

Giá rẻ thì sẽ không có hàng tốt, hơn nữa còn là chủ động đến cửa, bên trong nhất định là có gì đó mờ ám.

“Không cần dùng mấy thủ đoạn như này làm gì, không có ý nghĩa đâu.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 825.

Chương 826. Giá Cả Khiến Người Ta Bất Ngờ

“Tiểu tử, lời này của cậu là có ý gì, các người không phải là muốn thu đào vàng sao, chúng tôi tới bán cho cậu, sao cậu lại nói chúng tôi dùng thủ đoạn.”

“Các người bán rẻ như vậy, đoán chừng đều là hàng kém chất lượng đi.” Lâm Dật thuận miệng nói ra: “Loại chuyện này tôi đã gặp qua, chúng ta vẫn nên thành thật một chút thì hơn.”

“Cậu nói như vậy, thật là oan uổng cho chúng tôi quá. Đào nhà chúng tôi có thể để cậu chọn từng quả một, nhìn trúng quả nào thì cậu có thể lấy, có quả nào xấu thì cứ trả lại cho tôi.”

Lời này khiến cho Lâm Dật cảm thấy có mấy phần hứng thú.

Nếu như không có chút lo lắng thì cũng không dám nói như thế.

“Anh Lâm, đào nhà bọn họ rẻ hơn không ít so với những gia đình khác, dù sao chúng ta cũng tới đây rồi, đi qua nhìn một chút đi?” Trương Hiểu Du nói.

“Đi thôi, đi qua nhìn một chút.”

Dưới sự dẫn dắt của hai vợ chồng trung niên, đi mười mấy phút, bọn họ liền đến trước của kho hàng.

Nhiệt độ trong kho hàng rất thấp để giữ độ tươi của đồ ăn được lâu hơn.

Cộng với tác dụng của một số thuốc giữ tươi khiến cho đào vàng càng đảm bảo được chất lượng tăng trưởng.

Nhưng cũng không phải là vô hạn, phải nhanh chóng bán đi trong khoảng thời gian ngắn mới được.

“Các người tiến vào xem đi, đào của nhà chúng tôi đều ở bên trong cả, một quả xấu cũng không có.”

Trương Hiểu Du tiến lên nhìn một chút, chất lượng quả thật sự không tệ.

Nhưng cô cũng hiểu rõ lo lắng của Lâm Dật, bởi vì cái gọi là giá rẻ thì sẽ không có hàng tốt. Nhà người ta bán đều đắt như vậy, chỉ có bọn họ bán rẻ, nếu nói bên trong không có nguyên nhân khác thì chắc chắn không ai tin cả, người nào lại sẽ không gây khó dễ với tiền chứ.

“Xác định tất cả đào đều không có vấn đề gì sao?”

“Các người có thể kiểm tra bất kỳ, nếu như có một quả nát, các người có thể quay đầu rời đi.”

Trương Hiểu Du không tin tà, thật sự lấy một rương ra, lật cả đáy lên, phát hiện đúng thật là một chút vấn đề cũng không có.

Sau đó lại tùy tiện chọn thêm một rương nữa, cũng lật toàn bộ lên, xác định không có vấn đề gì.

“Cô gái đừng lật xem nữa, nếm thử một quả xem.” Người phụ nữ trung niên nhiệt tình nói.

Trương Hiểu Du cũng không quản nhiều như vậy, cầm lấy một quả lên rồi xoa một chút, nếm thử một miếng, hai mắt lập tức tỏa sáng.

“Anh Lâm, đào này siêu cấp ngọt, anh nếm thử xem.”

Lâm Dật cũng không nếm thử, từ một loạt hành vi trong lúc nói chuyện với nhau, anh có thể đoán được, đồ mà bọn họ bán hình như thật sự không có vấn đề gì.

Nhưng đồ tương tự nhau lại bán rẻ như vậy, khiến cho người ta rất khó hiểu.

“Đồ nhà các người cũng không khác với nhà người ta là bao, sao lại bán rẻ như vậy?”

“Những đào được hái xuống ở đây, đều đã được một khoảng thời gian rồi, nếu như lại không bán được thì sẽ phải vứt bỏ, tôi cũng không còn biện pháp nào nữa.” Người phụ nữ trung niên tiếc nuối nói.

“Nhưng nhà người ta không phải cũng như vậy sao, bọn họ vẫn bán đắt hơn so với nhà các người.”

“Đám người kia đều là mắt toét, bướng bỉnh như lừa, tôi mới không thèm học theo bọn họ.” Người phụ nữ trung niên nói:

“Nếu như các người muốn mua, tôi có thể giúp liên hệ xe, nhưng phí chuyên chở thì các người phải tự trả, bởi vì chúng tôi thật sự không kiếm lời được bao nhiêu.”

Lâm Dật cũng không quan tâm đến tiền bạc, cho nên người phụ nữ trung niên muốn bán bao nhiêu tiền, đối với anh mà nói thì ảnh hưởng cũng không lớn.

Chỉ là chuyện này so sánh ra thì có chút ý tứ.

Toàn bộ thôn làng đều bán 3 tệ 8, mà bà lại bán rẻ hơn một tệ, luôn cảm giác có chút gì đó không đúng.

“Lưu lão nhị, nhà các người đây là đang làm gì vậy, người khác đều bán 3 tệ 8, còn các người lại bán 2 tệ 8, đây là có ý định đối đầu với mọi người đúng không.”

Còn chưa đợi Lâm Dật kịp phản ứng, đã thấy mười mấy người, vọt tới trong kho hàng.

Bọn họ hầm hầm nhìn đôi vợ chồng trung niên, biểu lộ giống như muốn giết người vậy.

Mà xem cách ăn mặc của bọn họ thì cũng đều là người trong trấn cả.

“Tôi bán bao nhiêu tiền là chuyện của tôi, không liên quan tới các người, cho nên đừng ai xen vào.”

Người phụ nữ trung niên chống eo, khí thế trên không giả chút nào, một bộ tư thế chuẩn bị khẩu chiến.

“Nhưng cô như vậy, không phải là khiến cho bọn họ được như ý nguyện sao, đào vàng trong thôn sau này làm sao mà bán được nữa.”

“Việc này tôi không nói nhiều nữa, dù sao tôi sẽ bán 2 tệ 8, các người đừng đứng đây nói này nói kia nữa.”

“Được rồi được rồi, mọi người chớ ồn ào.” Người nói chuyện, là chồng của người phụ nữ trung niên, “Bọn họ ra giá là 2 tệ 1, các người lại muốn bán 3 tệ 8, người ta chắc chắn sẽ không mua rồi. Với lại chỉ còn hơn mười ngày, mấy quả đào này đều sẽ thối nát, chúng ta đương nhiên là không dây dưa nổi với người ta, có thể bán liền bán đi.”

“Cho dù có hư nát, cũng không thể bán cho những người kia được, bọn họ không thu mua được đào, dù sao cũng sẽ ăn thiệt thòi, nhìn xem ai sợ ai.”

“Nếu như không bán được, năm nay sẽ ăn gì uống gì đây? Người ta là có tiền, cho dù không thu mua được đồ của chúng ta, cũng chỉ là kiếm ít đi một chút, mấy người có thể so với người ta sao.”

“Đừng dùng khẩu khí như vậy để tranh giành nữa, không thể để bọn họ ép bức được.”

“Não các người không dùng được thì đừng mang tôi theo, con trai tôi vẫn đang chờ tiền nộp học phí đây, dù sao thì chúng tôi cũng sẽ bán với giá tiền này.” Người phụ nữ trung niên nói.

“Được rồi được rồi, mọi người đừng ồn ào nữa.” Lâm Dật ngoáy lỗ tai một cái, “Chúng tôi tới đây, chính là muốn thu mua đồ của các người, với lại tôi cũng muốn dùng đồ của các người để kiếm tiền, chỗ các người có bao nhiêu tôi lấy bấy nhiêu, ấn định giá 3 tệ 5 hẳn là vừa lòng các người rồi chứ.”

Nghe nói như thế, người trấn Song Hồng đều ngây ra.

Rõ ràng còn có chỗ mặc cả, thế mà lại không nói?

“Các người muốn mua chỗ đào này với giá 3 tệ 5 sao?”

Lâm Dật gật gật đầu, “Chúng tôi là streamer, dự định làm một buổi livestream công ích trợ giúp nông dân. Sau khi hiểu rõ lý do vì sao mọi người lại tới đây, tôi cảm thấy nếu như đã là trợ giúp, thì hẳn là không nên để các người thua thiệt được. Với lại mức giá 3 tệ 5, chúng tôi cũng cảm thấy phù hợp, nếu như các người cảm thấy không có vấn đề gì thì tất cả đào ở đây tôi đều muốn.”

Lời nói của Lâm Dật khiến cho tất cả mọi người đều ngơ ngẩn, sau vài giây đồng hồ mới vui vẻ ra mặt, nhìn Lâm Dật giống như là nhìn đấng cứu thế vậy.

“Cậu chừng nào thì cho người đến thu? Đào của chúng tôi đều đang ở trong kho, vẫn còn tốt, điều này các người yên tâm.”

“Lát nữa tôi sẽ sắp xếp người tới làm chuyện này, các người về chuẩn bị trước một chút, đến lúc đó sẽ theo cân mà tính tiền, tôi sẽ kiểm kê tại hiện trường cho các người.”

“Được, được, được, chúng tôi sẽ trở về chuẩn bị, việc này đều đã nói rồi, cậu cũng không thể đổi ý.”

“Chúng ta một tay giao tiền, một tay giao hàng, sao tôi phải hối hận chứ, cũng không nói là sẽ nợ tiền của các người.”

Đoàn người đều rất tán đồng với cách nói Lâm Dật, nếu như cậu ta dám chơi mờ ám, cùng lắm thì không bán là được, bên mình cũng không có bất kỳ mạo hiểm nào.

“Vậy trước tiên các người trở về chuẩn bị trước đi, ngày mai tôi sẽ dẫn người tới, chúng ta một tay giao tiền, một tay giao hàng.”

“Được.”

Bởi vì không nghĩ tới sẽ kiếm lời ở phương diện này, cho nên mọi chuyện tiến triển đến bây giờ, đều không có bất kỳ trở ngại nào.

Sau khi giao phó xong mọi chuyện, Lâm Dật và Trương Hiểu Du lái xe về Dương Thành.

“Anh Lâm, vừa rồi em có đánh giá một chút, lượng đào mà bọn họ có ước chừng hơn 2,1 triệu cân, trừ đi trọng lượng hột đào, thì ước chừng có khoảng 2 triệu cân, dựa theo một hộp 500g để tính thì có khoảng 2 triệu hộp, nếu như bán không được thì phải làm sao bây giờ?”

“Bán không được thì tự mình dùng thôi, cho ăn no chết 2 triệu, lấy về làm phúc lợi cho nhân viên cấp dưới cũng không tệ, tóm lại vấn đề này không cần phải lo.”

“Anh Lâm, anh thật đúng là tài đại khí thô nha.”

“Những nữ sinh khác cũng nói như vậy.”

“Nhưng cái mà bọn họ nói, hẳn đều là chữ thứ hai và chữ thứ tư đi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 826.

Chương 827. Anh Trai Khẩu Trang Quá Khó Khăn Rồi

“Giữa ban ngày còn lái xe, mấy thanh niên như các em thật sự là càng ngày càng không học được cái gì tốt.”

“Nhưng chúng ta hiện tại, đúng là đang lái xe mà.”

“Em nói như vậy cũng không sai.”

Hai người vừa nói vừa cười về tới Quảng Châu, sau đó Lâm Dật mang theo Trương Hiểu Du, đi gặp Ngô Triệu Hữu.

Bởi vì lúc trên đường trở về, Ngô Triệu Hữu đã thông báo với Lâm Dật, đã liên hệ xong với nhà xưởng, muốn anh đi gặp mặt một chút.

Kết thúc một ngày, Lâm Dật và Trương Hiểu Du đã không ngừng bận bịu cả ngày, mọi chuyện xem như đã được sắp xếp tốt rồi.

Buổi tối trở lại khách sạn, hai người đứng tại phòng ăn cơm.

“Anh Lâm, ông chủ Mã của xưởng đóng hộp nói, nếu như ấn định 500g một hộp, đồng thời muốn sản xuất 2 triệu hộp, chi phí gia công một hộp ước chừng là 1 tệ 1. Nếu như chúng ta thống nhất giao hàng bằng chuyển phát nhanh, một phần chuyên chở ước chừng vào khoảng 2 tệ, nhưng chúng ta có thể bán từng 6 hộp một, như vậy có thể chống đỡ một chút. Tính ra thì phí chuyên chở cho mỗi hộp rơi vào khoảng 4 đồng, cứ tính toán như thế, tổng chi phí cho một hộp ước chừng rơi vào khoảng 5 tệ, có thể bán 6 hộp 29 tệ 9.”

“Giá cả như vậy cũng được, cũng đủ rẻ.”

Lâm Dật đối với cái giá này vô cùng hài lòng, cảm giác như có thể bán hết trong vòng một giây.

“Anh Lâm, đừng vui vẻ quá sớm.”

“Lời này có ý gì?”

Trương Hiểu Du nhún vai, “Thật ra giá của chúng ta cũng không tính là rẻ.”

“Như này còn chưa tính là rẻ sao.”

“Người bán trên các nền tảng thương mại điện tử và một số streamer khác đều bán hoa quả đồ hộp đông lạnh lâu năm, ước chừng là mấy trăm tệ một tấn. Với lại nhà máy gia công cũng đều chọn mấy xưởng nhỏ không uy tín. Nói cách khác, tất cả chi phí cho một hộp mà bọn họ làm sẽ không vượt quá 2 tệ.” Trương Hiểu Du nói:

“Mà con đường mà chúng ta thì lại vô cùng chính quy, chi phí đương nhiên là cũng sẽ cao, cho nên giá cả cũng sẽ đi lên. Đồ hộp giống như vậy, những streamer còn lại hầu như đều bán 6 hộp 19 tệ 9, so với chúng ta thì rẻ hơn rất nhiều.”

“Nếu như vậy thì đúng là có chút khó khăn.” Lâm Dật nói.

Con đường bên trong thương mại điện tử, Lâm Dật đương nhiên là không hiểu bằng Trương Hiểu Du.

Cảm thấy nước trong này sâu hơn nhiều so với tưởng tượng của mình.

“Quả thực bởi vì người dùng đều rất nhạy cảm đối với giá cả, cho nên dù là đắt hơn một đồng đều sẽ ảnh hưởng tới ham muốn mua sắm của bọn họ.”

“Chuyện này không có biện pháp nào cả, nếu đã là trợ giúp nông dân thì cũng không thể bạc đãi người ta được, nếu không buổi livestream này cũng không có ý nghĩa.”

“Vậy chúng ta liền phải đi theo con đường chất lượng rồi, ngày mai tôi sẽ mở livestream, quay lại toàn bộ quá trình thu mua và sản xuất, tin rằng sẽ có không ít người nguyện ý tốn tiền vì chất lượng.”

“Ừm.” Lâm Dật gật gật đầu, “Ngày mai anh sẽ cùng em đi qua đó, sau đó sẽ về Trung Hải, bên anh còn có không ít chuyện cần phải xử lý, chuyện bên này em phụ trách đi.”

“Ngoài ra, các thương phẩm khác phục vụ cho buổi livestream đều do đồng nghiệp của anh phụ trách, đến lúc đó anh sẽ bảo bọn họ liên hệ với em, em trù tính chung cho chuyện này là được rồi.”

“Sao em lại có loại cảm giác uỷ thác lại cho người khác trước khi lâm chung nhỉ, đây là muốn giao toàn bộ đại quyền lại cho em sao? Lần đầu làm lãnh đạo, tâm trạng còn có chút kích động.”

“Mấy từ như lâm chung uỷ thác như này mà em cũng đều có thể nghĩ ra được, anh thật sự muốn đem đầu em đập nát, rồi nhìn xem bên trong rốt cuộc có chứa cái gì.”

“Đều là IQ, ha ha...”

Sáng sớm hôm sau, hai người dậy rất sớm.

Bởi vì đã hẹn với người phụ trách xưởng đóng hộp là 9 giờ sẽ tập hợp tại trấn Song Hồng, nếu như đến trễ thì sẽ không tốt.

Ngoài ra, Lâm Dật còn liên hệ ngân hàng, lôi kéo người phụ trách tới kết toán.

Lúc đến trấn Song Hồng, phát hiện tại đầu trấn đang tụ tập không ít người, hơn nữa còn có mười mấy chiếc xe ben, dường như đến để chuẩn bị chuyên chở hàng hoá.

“Lâm tổng, Trương tiểu thư, các người đã tới.”

Người nói chuyện hơn bốn mươi tuổi, mặc áo jacket màu tím, nhìn thấy Lâm Dật và Trương Hiểu Du tới, nên chủ động tiến lên chào hỏi.

Người đàn ông tên là Chu Tuấn Tài, là xưởng trưởng của xưởng đóng hộp Đỉnh Thịnh, đồ hộp sản xuất ra từ chỗ bọn họ đều vô cùng nổi danh khắp cả nước.

“Thật xin lỗi, tới chậm rồi.” Lâm Dật cười nói.

“Lâm tổng quá khách khí, rõ ràng là do chúng tôi tới sớm.”

“Tôi thấy mọi chuyện đều đã chuẩn bị không sai biệt lắm, chúng ta liền bắt đầu đi, tranh thủ xong việc sớm một chút, sau đó sẽ bắt đầu sản xuất.”

“Được, được, được, hiện tại sẽ bắt đầu.”

Buổi thu mua rất nhanh liền bắt đầu, toàn bộ đều làm theo quá trình, tiến hành theo từng bước.

Trương Hiểu Du cầm điện thoại di động, bắt đầu livestream hiện trường, nỗ lực quay toàn bộ quá trình một cách chân thực nhất, để cho cư dân mạng tin tưởng, đồ mà mình mua chất lượng cao hơn so với người khác.

Cùng lúc đó, bốn chiếc xe Vans, cùng một chiếc BMW 7 Series màu đen đang lái về phía trấn Song Hồng, mà tốc độ lại cực nhanh.

“Rốt cuộc mẹ nó mọi chuyện là sao vậy, lại dám đoạt việc làm ăn của chúng ta.”

Người nói chuyện là người ngồi bên ghế phụ xe BMW.

Anh ta ước chừng ba mươi mấy tuổi, tay cầm điếu thuốc, trên cánh tay còn có hình xăm, vẻ mặt giống như muốn ăn thịt người vậy

Tên của người đàn ông là Sử Kiến Cường, công ty của anh ta chuyên về gia công hoa quả.

Vốn dĩ anh ta muốn dây dưa với người của trấn Song Hồng thêm một khoảng thời gian nữa, sau đó sẽ đem tất cả hoa quả thu hồi lại với giá thấp, rồi đến chỗ anh rể để tranh công.

Nhưng chưa từng nghĩ qua, thế mà bị người khác chặn ngang.

“Hình như là người tới từ Trung Hải, nghe nói là hai streamer, thu mua tất cả hoa quả, muốn làm thành đồ hộp, rồi đem tới trong phòng livestream để bán.”

Người nói chuyện, là tài xế của Sử Kiến Cường, cũng là trợ lý của anh ta.

“Tôi thao, một tên streamer mà cũng dám bành trướng như thế sao?”

“Hiện tại streamer đúng thật đều là dạng này, chuyện gì cũng dám làm.”

“Nhanh lên chút, tôi muốn xem một chút rốt cuộc hai tên dám cướp việc buôn bán của tôi là cái dạng gì, mẹ nó, thật sự là không muốn sống nữa mà.”

Ước chừng sau hai mươi phút, Sử Kiến Cường mang người lái xe đến trấn Song Hồng.

Nhìn thấy cảnh mua bán diễn ra sôi nổi, cơn tức trong lòng Sử Kiến Cường không ngừng dâng lên, nhanh chóng đi tới.

“Đều cùng tôi xuống xe.”

Sử Kiến Cường ra lệnh một tiếng, bốn chiếc người trên xe tất cả đều vọt xuống.

Bọn họ cùng nhau gào ầm ĩ trên đường:

“Đều mẹ nó dừng tay, ai cho các người thu mua đồ ở đây!”

Tiếng mắng chửi của Sử Kiến Cường khiến người khác đều ngừng động tác trên tay lại, đều e ngại mà cẩn thận nhìn những người trước mắt này.

Nhìn thấy những người đột nhiên xuất hiện, người bên trong phòng livestram cũng đều di dời mục tiêu.

“Tiểu Ngư, chuyện này là như thế nào vậy? Các người tới thu mua hoa quả, sao còn có người đến phá quán.”

“Đám người này hung thần ác sát, hình như là du côn lưu manh, cô và Anh trai khẩu trang không có nguy hiểm gì đi.”

Nhìn thấy những người này, Trương Hiểu Du cũng cảm thấy mông lung.

Mình lúc thu mua đồ hình như cũng không trêu chọc đến bất kỳ kẻ nào mà.

Bọn người này là từ đâu xuất hiện vậy?

“Mọi người không cần lo lắng, thân thủ của Anh trai khẩu trang các người cũng đều biết, nếu như là đến gây chuyện, cũng sẽ không sợ bọn họ.”

“Chúng tôi biết Anh trai khẩu trang đơn đấu rất lợi hại, nhưng mãnh hổ không ngăn nổi một đám sói, đối phương có nhiều người như vậy, nếu như thật sự đánh thì nhất định sẽ không phải là đối thủ a.”

“Không phải sao, còn có cô kéo chân sau nữa, Anh trai khẩu trang đúng là quá khó khăn mà.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 827.

Chương 828. Có Cần Em Diễn Thuyết Giúp Anh Hay Không

“Tôi dựa vào, mấy người các người đúng là xấu xa mà, sao lúc nào cũng luôn có thể bắt được góc độ xảo trá để trào phúng tôi vậy.”

“Bởi vì cô quả thực rất yếu nha, ha ha…”

Trương Hiểu Du không quan tâm đến những lời trào phúng trong phòng livestream nữa, với lại cô cũng không sợ, chỉ là có chút buồn bực, những người này sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây vậy.

Lâm Dật đang ngồi trên xe nói chuyện phiếm với Kỷ Khuynh Nhan, nhìn thấy phía dưới xuất hiện vấn đề, liền mở cửa xe đi ra.

“Đồ vật là tôi thu mua, các người có ý kiến gì sao?”

Sử Kiến Cường đánh giá Lâm Dật, “Chẳng lẽ không có ai nói cho cậu rằng đồ của trấn Song Hồng đã được chúng tôi ngắm trúng, không cho phép những người khác đến thu mua sao?”

Lúc này, người phụ nữ trung niên hôm qua nói muốn bán đào vàng với giá thấp cho Lâm Dật, kéo anh sang một bên.

“Tiểu tử cậu đừng xúc động, trước kia bọn họ có đến trấn thu mua đào vàng, nhưng giá cả đưa ra quá thấp, chúng tôi không có đồng ý.”

“Thì ra là bọn họ.” Lâm Dật vừa cười vừa nói.

“Đám người này hình như thật sự lợi hại, với lại cũng không biết phân phải trái, cậu đừng xúc động, cứ nói rõ với bọn họ là được. Nếu như không được thì báo cảnh sát, bọn họ nhiều người như vậy, nếu như muốn đánh nhau, các người nhất định sẽ ăn thiệt thòi.”

“Không đến mức phải ăn thiệt thòi đâu, các người qua đó phối hợp cân đồ đi, tôi qua xử lý bọn họ là được.”

“Chàng trai, vậy cậu cũng phải cẩn thận một chút.”

“Yên tâm, không có việc gì đâu.”

Trên thực tế, chuyện mà các thôn dân lo lắng cũng không phải là an toàn của Lâm Dật.

Bởi vì nếu như anh bị thương thì sẽ không còn người nào thu hoa quả trong thôn nữa.

Đây mới là trọng điểm.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn Sử Kiến Cường.

“Các người chính là mấy người đè thấp giá để thu hoa quả đúng không.”

“Con mẹ nó cậu cũng trâu bò đó, biết đồ ở đây được chúng tôi ngắm trúng, vậy mà còn dám thu mua với giá cao, người nào mẹ nó...”

Ba!

Sử Kiến Cường nói còn chưa dứt lời, Lâm Dật đã tát cho anh ta một cái.

“Con mẹ nó anh đang nói chuyện với ai vậy?”

Sử Kiến Cường bị đánh một bạt tay, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Bình thường đều là mình đánh người khác, hôm nay vậy mà lại để cho một tên streamer đánh, chuyện này khiến anh ta cảm thấy có chút mộng bức.

Mà khi thấy cảnh này, người trong phòng livestream cũng đều nổ tung rồi.

“Tôi thao, Anh trai khẩu trang trâu bò, cái bạt tay này đúng thật là thoải mái.”

“Tôi đoán mấy người này cũng không nghĩ tới tính khí của Anh trai khẩu trang lại nóng nảy như vậy.”

“Những người này chính là muốn tìm chết, Anh trang khẩu trang cũng không phải là người tốt tính gì cho cam.”

Nhìn thấy Sử Kiến Cường hung thần ác sát bị đánh ngã trên mặt đất, thôn dân trấn Song Hồng đều bị giật nảy mình.

Chàng trai này nhìn thì hào hoa phong nhã, không nghĩ tới tính tình lại nóng nảy như thế.

Thật sự là không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài mà.

Vài giây đồng hồ sau, Sử Kiến Cường mới kịp phản ứng.

“Con mẹ nó cậu muốn chết đúng không? Lại dám động thủ với tôi!”

Hô thông!

Lâm Dật đá một chân lên người Sử Kiến Cường, sau khi bị một chân đá bay, anh ta có che ngực cũng đứng lên không nổi.

Người do Sử Kiến Cường mang tới, đều đang mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Hôm nay tới là để giáo huấn bọn họ, như thế rất tốt, nhưng còn không đợi bên mình động thủ đã bị tên streamer này đánh cho một trận trước rồi.

Cái này mẹ nó chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Đều mẹ nó làm gì chứ, còn không mau ra tay!”

Hai mươi mấy người, đều nhìn chằm chằm vào Lâm Dật, chuẩn bị tìm đúng thời cơ để động thủ.

Nhìn mấy người trước mặt vẫn còn kinh hãi, Lâm Dật nhịn không được cười rộ lên.

“Các người tốt nhất nên tự biết lượng sức mình, sau khi nằm xuống có thể đứng lên hay không, tôi cũng không dám chắc đâu.”

“Mẹ nó, chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn sợ một mình cậu sao? Tất cả mọi người cùng ta tiến lên.”

Người dẫn đầu là tài xế của Sử Kiến Cường, cũng là người thứ nhất đi đầu xông lên.

“Dạng người đầu óc đơn giản tứ chi phát triển như các người đây, một hơi tôi cũng có thể đánh bay 100 người.”

“Thật mẹ nó có thể... A!”

Lời còn chưa nói hết, thì đã phát ra một tiếng hét thảm, anh ta bị Lâm Dật dùng một chân đá ra ngoài, ngã rầm trên mặt đất, thiếu chút nữa phun ra máu.

“Đến, tiếp tục, tiếp theo là ai đây.” Lâm Dật thản nhiên nói.

Mấy người do Sử Kiến Cường mang tới cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Một chân liền có thể đạp ngã một người, cậu ta nắm giữ lực chiến đấu mạnh như vậy, ai mà dám đánh cùng chứ.

“Đều đứng đấy làm gì, đánh nhau bằng ánh mắt sao?” Lâm Dật nói.

Một đám người run rẩy, thối lui đến bên cạnh Sử Kiến Cường.

“Anh Cường, làm sao bây giờ.”

“Còn có thể làm sao nữa! Đi lên đánh cậu ta đi, chuyện này còn cần tôi dạy cho các người sao.”

“Nhưng thân thủ của người này quá tốt, chúng tôi căn bản đánh không lại a.”

“Các người cùng tiến lên không phải là được rồi sao, từng người lên một thì chắc chắn không phải là đối thủ của cậu ta rồi.”

Lời nói của Sử Kiến Cường khiến cho hai mươi mấy người lấy lại được lòng tin.

Bọn họ cũng tin vào đạo lý mãnh hổ không ngăn nổi một đám sói.

Chỉ cần đoàn người cùng tiến lên, không cho cậu ta cơ hội, là có thể đánh ngã cậu ta.

Lâm Dật không nhịn được ngoáy lỗ tai một cái, từng bước đi tới.

Nhưng nhóm thủ hạ của Sử Kiến Cường lại không một ai dám động thủ.

Nguyên một đám tim đều đập rộn lên, bên trong ánh mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Khí tràng vô hình phát ra từ trên người Lâm Dật đã áp cho bọn họ không thở nổi.

Thậm chí theo bản năng, còn kéo dài khoảng cách với anh, không dám đứng quá gần.

Lâm Dật cúi người, vỗ lên mặt Sử Kiến Cường.

“Nếu như anh còn muốn sống thêm hai ngày, thì nhanh mang theo bọn người của anh nhanh cút đi, các người thật sự không phải là đối thủ đâu.”

“Con mẹ nó cậu!”

Sử Kiến Cường vẫn cảm thấy không phục, Lâm Dật không cho anh ta cơ hội nói chuyện, đã cho anh một bạt tay rồi.

Khiến cho nửa mảnh răng của hắn đều rơi mất, ngay cả xương hàm cũng bị đánh cho lệch.

“Còn muốn động thủ hay không?” Lâm Dật giống như cười mà không cười nói.

“Không, không dám...”

“Không dám còn ở lại chỗ này làm cái lông gì? Chờ tôi mời anh ăn cơm sao?”

“Không, không có, tôi hiện tại sẽ đi ngay...”

Sử Kiến Cường ôm lấy cái mặt người không ra người quỷ không ra quỷ của mình, lảo đảo nghiêng ngả, mang theo thủ hạ của mình lên xe, xám xịt rời khỏi trấn Song Hồng.

“Được rồi, tiếp tục thu mua đi.”

Nhìn thấy Lâm Dật thuần thục giải quyết Sử Kiến Cường, thôn dân trấn Song Hồng cũng nghiêm túc trật tự hơn, hiệu suất cũng tăng lên không ít.

“Anh Lâm, phòng livestream của anh đã nổ tung rồi, rất nhiều cô gái nói muốn gả cho anh, còn nói muốn sinh khỉ con cho anh kìa.”

“Nói vậy cũng không thể mua với giá rẻ hơn đâu.” Lâm Dật cười nói một câu, sau đó vỗ bả vai Trương Hiểu Du.

“Anh về Trung Hải trước đây, chuyện bên này em đến phụ trách đi. Nếu như lại gặp loại người giống như vừa nãy, em hãy trốn xa một chút, đừng để bản thân mình bị thương, sau đó anh sẽ tới ra mặt cho em.”

“Ừm, đã biết, anh Lâm.”

Lại bàn giao thêm vài câu, Lâm Dật ngồi chuyến bay buổi chiều trở về Trung Hải, thuận tiện đón Kỷ Khuynh Nhan tan làm.

“Mấy ngày qua không phải anh nói muốn livestream công ích sao, chuẩn bị thế nào rồi?” Lúc ăn cơm tối, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Đều đang tiến hành từng bước, sẽ không có gì vấn đề lớn.”

Kỷ Khuynh Nhan một tay chống má, cười mà nhìn Lâm Dật.

“Có chỗ nào cần em giúp đỡ hay không? Chẳng hạn như lúc anh livestream, em sẽ ở phía sau cổ vũ cho anh?”

“Em muốn cổ vũ cho anh sao?”

"Đúng thế, sau đó lại thay một cái váy ngắn gì gì đó, ngắn đến khoảng đùi, đoán chừng hiệu quả sẽ rất tốt.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 828.

Chương 829. Bắt Đầu Va Chạm

Lâm Dật cúi đầu xuống, Kỷ Khuynh Nhan đang cố ý trêu chọc mình, vị trí bắp đùi này vừa táo bạo lại mê người.

“Hay là thôi đi, việc này tìm Hà Viện Viện đến làm có vẻ phù hợp hơn nhiều.”

“Anh nói vậy là có ý gì, chẳng lẽ chân của em không đẹp bằng Viện Viện sao?”

“Chuyện này không liên quan gì đến đẹp hay không đẹp cả, có người đàn ông nào lại để cho vợ mình đi ra ngoài làm mấy chuyện như vậy đâu?”

Kỷ Khuynh Nhan đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó là mở cờ trong bụng, cười hắc hắc.

“Anh nếm thử gan heo này xem, em đặc biệt học làm cho anh đó, bổ huyết bổ khí, anh ăn nhiều một chút.”

Vào lúc ban đêm, tâm trạng của Kỷ Khuynh Nhan vô cùng tốt.

Còn chủ động rửa chén, chủ động thu dọn phòng, Lâm Dật không cần làm gì cả.

Reng reng reng...

Lâm Dật trở lại thư phòng, chuẩn bị làm chút chuyện, nhưng ở thời điểm này điện thoại di động lại vang lên.

Là Vương Nhiễm gọi điện tới.

“Thầy Lâm không xong rồi, thiết bị bên chúng ta xảy ra vấn đề, không có cách nào sản xuất được.”

“Thiết bị xảy ra vấn đề sao?”

Tâm trạng của Lâm Dật cũng không kích động như trong tưởng tượng.

Có một loại cảm giác ngoài ý muốn, nhưng lại nằm trong dự đoán.

Thậm chí không cần đoán, anh cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Chắc chắn là do cái tên Trương Hải Dũng gian xảo không chết kia giở trò quỷ.

“Trước đừng có gấp, cô đang ở chỗ nào?” Lâm Dật hỏi.

“Em đang ở bên công xưởng, chuẩn bị điều tra vấn đề phía dưới, rồi tiếp tục tổ chức sản xuất.”

“Cô đứng ở công xưởng chờ tôi, tôi qua ngay bây giờ.”

“Vâng, thầy Lâm.”

Cúp điện thoại của Vương Nhiễm, Lâm Dật thay quần áo khác.

“Đã hơn tám giờ tối rồi, anh còn muốn ra ngoài sao?”

“Bên phía công xưởng xảy ra chút chuyện, anh đi xử lý một chút.”

Nói xong, Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Khoảng tầm mười giờ thì anh sẽ về, nếu như em buồn ngủ thì cứ ngủ trước đi, không cần chờ anh đâu.”

Kỷ Khuynh Nhan đứng trước mặt Lâm Dật, giúp anh sửa sang lại cổ áo.

“Anh lái xe trên đường cẩn thận một chút, chú ý an toàn.”

“Ừm.”

Thời gian gần đây Lâm Dật đều bận rất nhiều việc, trong lòng Kỷ Khuynh Nhan cũng hiểu rõ, nên sau khi dặn dò vài câu xong liền đứng trong sân, đưa mắt nhìn Lâm Dật rời đi.

Hơn tám giờ tối, dòng xe cộ trên đường vẫn còn không ít.

Trong tòa đô thị quốc tế hóa như này thì cho dù là tại khoảng thời gian này, mọi người vẫn còn đang phấn đấu.

Có người cố gắng vì cuộc sống, có người lại giở trò xấu với người khác, tóm lại không ai là nhàn rỗi cả.

Hơn bốn mươi phút sau, Lâm Dật lái xe đến Điện tử Thông Hoa.

Thấy xe của Lâm Dật, người gác cổng chủ động mở cửa ra, đón xe Lâm Dật vào, sau đó anh để xe dừng ở cửa phân xưởng.

Lúc này, ngoại trừ Vương Nhiễm và mấy người kỹ thuật nòng cốt của Long Tâm, còn có hai mươi mấy công nhân bình thường cũng ở đây, đều là người mới tuyển dụng tới.

Nhìn thấy Lâm Dật đến, bọn người Vương Nhiễm đi lên nghênh đón.

“Xảy ra vấn đề gì rồi?” Lâm Dật mở miệng dò hỏi.

“Lúc ban ngày, mọi thứ đều còn rất tốt, nhưng ngay vừa rồi, lúc chuẩn bị thử sản xuất, chợt phát hiện máy hàn xảy ra vấn đề, sau một hồi kiểm tra, máy dán, máy định vị cũng đều xuất hiện vấn đề tương tự. Với lại em còn nghe sư phụ nói, vấn đề như vậy, hình như rất khó xử lý, rất có thể cần phải mua sắm thiết bị mới một lần nữa.”

“Cô vừa mới nói, ban ngày lúc kiểm tra thì thiết bị vẫn còn tốt, là vừa rồi mới đột nhiên bị hư, mà máy hàn, máy dán, máy định vị đều lần lượt xuất hiện vấn đề, đúng không.”

“Đúng thế.” Vương Nhiễm nói ra: “Chúng tôi đang tích cực điều tra nguyên nhân, nhưng vẫn chưa tìm được.”

Vẻ mặt Lâm Dật không cảm xúc, nhàn nhạt hỏi: “Những vấn đề này là ai phát hiện?”

“Là Hoắc sư phụ.”

Vương Nhiễm nhường lại vị trí cho một người đàn ông trung niên phía sau.

“Chào Lâm tổng, tôi là xưởng trưởng mới đảm nhiệm của điện tử Thông Hoa, tôi tên là Hoắc Chí Lâm, từng làm giám đốc phân xưởng của Khoa học kỹ thuật Hồng Hải.”

Lâm Dật gật gật đầu, là nhà máy có quy mô lớn nhất toàn thế giới, thực lực của giám đốc đi ra từ nơi đó đương nhiên là không cần phải nói, quả thực có tư cách đến Điện tử Thông Hoa làm xưởng trưởng.

“Hiện tại có phương án xử lý chưa?” Lâm Dật hỏi.

“Thật ra trước mắt những thiết bị này đều có thể sửa, nhưng phí bảo hành lại tương đối cao, với lại sau khi sửa xong, thời gian sử dụng sẽ giảm bớt, đây chính là điểm hại chủ yếu nhất.” Hoắc Chí Lâm nói:

“Tiếp theo chính là mua sắm thiết bị mới, như này có thể bảo đảm hiệu suất, nhưng sẽ mất nhiều thời gian.”

“Hoắc sư phụ, vậy ông cảm thấy, nguyên nhân mà thiết bị bỗng nhiên hư là gì?”

“Chuyện này nói ra thì không hay lắm.” Hoắc Chí Lâm nói:

“Rất có thể là do nguồn cung cấp điện áp bất ổn, khiến cho các linh kiện bên trong bị chập cháy, cũng có thể là do thiết bị bị biến chất, cộng với việc bảo trì không đúng cách, nên mới lộ ra các lỗi như vậy. Tóm lại nguyên nhân nằm trên mọi phương diện, rất khó nói chuẩn.”

“Nhiều thiết bị hỏng cùng một lúc như vậy, nếu như bây giờ mua sắm, tính thời gian lắp đặt điều chỉnh thử thì ít nhất cũng mất một tháng, còn phải mất thêm một khoảng thời gian nữa thì mới có thể đi vào sản xuất.” Vương Nhiễm thầm nói.

“Các người ở lại đây, tiếp tục điều tra những thiết bị còn lại, nhìn xem còn có vấn đề gì khác hay không.” Lâm Dật nói:

“Vương Nhiễm, cô cùng tôi đến văn phòng một chuyến.”

“Đã biết, thầy Lâm .”

Hai người một trước một sau đi ra khỏi phân xưởng, đến văn phòng.

“Thầy Lâm, thầy mắng em một trận đi, mắng cái gì em đều nhận.” Vương Nhiễm nước mắt rưng rưng nói.

“Ừm? Tôi mắng cô làm gì, việc này cũng không liên quan gì đến cô cả.”

“Nhưng việc này là do em phụ trách, xảy ra vấn đề, em khẳng định là phải chịu trách nhiệm hoàn toàn.”

Nhìn Vương Nhiễm khóc đến lê hoa đái vũ, Lâm Dật cười rộ lên.

“Phẩm chất dũng cảm nhận trách nhiệm này của cô đúng là rất đáng thưởng thức, nhưng việc này không trách cô được, là có người đang cố ý giở trò quỷ, nếu không thì sẽ không xuất hiện nhiều chuyện như vậy.”

“Có người cố ý giở trò quỷ sao?” Vương Nhiễm cảm thấy ngoài ý muốn nói: “Nhưng điện tử Tân Á và điện tử Huệ Khoa không phải đều đã bị chúng ta giải quyết rồi sao.”

“Bọn họ cũng chỉ là hai con cờ mà thôi, không quan trọng.” Lâm Dật nói: “Hắc thủ chân chính phía sau là người do Đài Điện phái tới, tên là Trương Hải Dũng.”

Vì để cho Vương Nhiễm nhanh chóng trưởng thành, Lâm Dật cảm thấy nên để cho cô cùng tham dự vào, nếu không thì cô sẽ theo không kịp tiết tấu phát triển của tập đoàn Lăng Vân.

“Đài Điện sao?” Vương Nhiễm kinh ngạc nói:

“Em biết công ty này, vô cùng nổi danh khắp thế giới, nhưng công ty nhà chúng ta với công ty bọn họ có quy mô chênh lệch lớn như vậy, bọn họ không cần thiết phải làm thế.”

“Vì khiến người buồn nôn.” Lâm Dật dựa vào ghế, đổi đề tài:

“Văn phong của cô thế nào?”

“À thì... Cũng được, lúc lên đại học, em từng viết báo cho trường học.”

Người khiêm tốn giống như Vương Nhiễm đây, cô nói cũng được, vậy thì hẳn thật sự là không tệ.

Nhưng nếu đổi thành Hà Viện Viện, thì lại không phải ý này.

“Đợi lát nữa cô trở về, nhìn xem thiết bị còn có vấn đề gì không, sau đó sửa sang lại, rồi lấy giọng điệu của bên thứ ba đăng một bài văn, nói rằng một loạt chuyện này đều là Đài Điện giở trò quỷ. Nhưng nhớ kỹ, trong bài văn không được nhắc đến cái tên

Trương Hải Dũng này, đem toàn bộ mũi giáo hướng về Đài Điện là được.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 829.

Chương 830. Phòng Thủ Phản Kích

“Thầy Lâm, nếu như chúng ta làm như vậy thì sẽ tương đương với việc đối đầu với Đài Điện a, vậy có thể sẽ gây bất lợi đối với chúng ta hay không.”

Lâm Dật cười gật đầu, tuy còn chưa hoàn toàn trưởng thành mạnh mẽ.

Nhưng trong đoạn thời gian này, cũng coi như là đã trưởng thành không ít.

Có thể nghĩ đến những vấn đề này, cũng coi như là không tệ.

“Cũng không phải là chúng ta đối đầu trực diện với Đài Điện, không cần phải lo lắng, cứ dựa theo lời tôi nói mà làm là được rồi.” Lâm Dật nói:

“Sau khi viết xong thì trực tiếp phát ra ngoài là được.”

“Đã biết, thầy Lâm.”

“Được rồi, đi làm việc của cô đi.”

Hai người đi ra khỏi văn phòng, Vương Nhiễm đến phân xưởng, Lâm Dật về tới trên xe của mình.

Trên tay loay hoay điện thoại di động, sau đó gọi điện cho Trương Hải Dũng.

“Xin chào, xin hỏi ngài là?”

“Chào buổi tối Trương tổng, tôi là tổng giám đốc tập đoàn Lăng Vân, Lâm Dật.”

“A, Lâm tổng, xin chào, xin chào.” Trương Hải Dũng khách khí nói.

“Trương tổng hiện tại có thời gian không, tôi muốn hẹn anh một bữa cơm, có một số việc muốn nói với anh.”

“Thật sự là không khéo, tôi đang ăn cơm cùng với mấy vị khách hàng đây. Nhưng tôi còn có 5 phút, nếu như Lâm tổng có chuyện tìm tôi thì chúng ta có thể nói qua điện thoại, nhưng tôi chỉ có 5 phút, cho nên muốn nói tiếng xin lỗi.”

“Nói qua điện thoại thì không có ý nghĩa gì cả, tốt nhất vẫn nên gặp mặt nói chuyện thì hơn, nếu không lại có mấy lời không rõ ràng.”

“Ai nha, vậy thì không còn cách nào rồi, tuy tôi đang ở Trung Hải, nhưng thật sự không có thời gian, đành phải lỡ hẹn.”

“Không sao, Trương tổng chơi như thế này, nhất định phải chú ý nghỉ ngơi, thường xuyên thức đêm sẽ rất dễ bị đột tử.”

“Ôi ôi ôi, cảm tạ Lâm Tổng quan tâm, anh cũng thế, cũng không cần ngày ngày thức đêm viết code làm gì, dưới tay còn có sản nghiệp lớn như vậy, nếu như anh xảy ra vấn đề thì bọn họ sẽ phải chết đói hết mất.”

“Đa tạ đã quan tâm, tôi còn trẻ, hẳn là sẽ sống lâu hơn anh một chút.”

Trương Hải Dũng không nói gì, mà trực tiếp cúp điện thoại.

Trong xe, Lâm Dật xoay xoay lưng, sau đó bấm gọi cho Tào Tĩnh Thu.

“Lâm tổng.”

Giọng điệu của Tào Tĩnh Thu vô cùng bình tĩnh, khiến cho Lâm Dật cảm thấy ngoài ý muốn.

“Tôi phá đổ Cisco của các người, cô còn có thể dùng giọng điệu như này nói chuyện với tôi, xem ra cha cô rất vui mừng a.”

“Anh là nhà đầu tư của tôi, là cổ đông của công ty chúng tôi, tôi không cần phải gây khó dễ với đối tác của mình.” Tào Tĩnh Thu nói:

“Với lại chuyện của Long Tâm và Cisco, tôi cũng biết đại khái, rất nhiều chuyện, tôi đều hiểu rõ.”

“Tôi chính là thích người có tính cách như cô.” Lâm Dật cười ha hả nói: “Cô đang ở chỗ nào, có chút chuyện muốn thương lượng với cô.”

“AFTER SEVEN.”

“Đây là chỗ khỉ gió nào vậy?”

“Một quán rượu, anh tra bản đồ là có thể tìm tới.”

“Ở đó chờ tôi đi.”

Dựa theo tin tức mà Tào Tĩnh Thu cung cấp, Lâm Dật tra trên bản đồ, tìm được địa chỉ của quán rượu, sau đó lái xe tới.

Nhưng trong lúc đi tới, anh có gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan, nói lát nữa sẽ trở về, xem như là báo bình an.

Nửa giờ sau, Lâm Dật lái xe đến cửa AFTER SEVEN.

Nơi này so với trong tưởng tượng của mình thì có chút khác biệt, cũng không ồn ào, hẳn là của gia đình đi.

Đem xe đỗ lại, vừa mới mở cửa, đã thấy Tào Tĩnh Thu ngồi trước quầy Bar, ưu nhã nâng ly, cùng một người nước ngoài vừa nói vừa cười trò chuyện với nhau.

“Người anh em nhường một chút, cô gái này tôi nhìn trúng rồi, anh không câu được đâu.” Lâm Dật vỗ bả vai người nước ngoài, nói.

Tào Tĩnh Thu đã có chút say, trên mày còn mang theo vẻ ôn nhu.

“Cậu đang nói gì vậy? Tôi hoàn toàn nghe không hiểu.” Người nước ngoài biểu lộ rất khoa trương, vẻ mặt thay đổi, kỹ thuật diễn max điểm.

“Nghe không hiểu cũng không sao, tôi có thể nói tiếng Anh.” Lâm Dật nói: “Tôi nói chính là pedicabo mather.”

“Short!”

Người nước ngoài lộ vẻ giận dữ, nhảy lên một chút.

Lâm Dật dùng một tay bổ vào trên cổ người nước ngoài.

Tên đó lập tức ngã xuống đất, hôn mê.

“Đúng là đồ ngốc, còn mẹ nó muốn động thủ với tôi sao.”

“Tiên sinh, AFTER SEVEN chúng tôi là một quầy rượu với bầu không khí hòa thuận, mà ngài lại đối xử với khách của chúng tôi như thế, tôi hy vọng ngài có thể ra khỏi đây.” Người hầu rượu trong quầy bar nói.

Lâm Dật sờ túi, lấy chìa khóa xe Bugatti của mình ra, sau đó đập tới trên mặt bàn.

“Tiên sinh ngài chờ một lát, tôi sẽ gọi người tới khiêng anh ta đi.”

“Đi thôi, chuyển sang nơi khác.”

Tào Tĩnh Thu mỉm cười, “Nghe anh.”

Mấy người đàn ông khác trong quán bar, đều mắt lớn trừng mắt nhỏ mà nhìn Lâm Dật.

Hiện tại tán gái đều trực tiếp như vậy sao?

Trực tiếp ném chìa khóa xe ra là được?

Hai người tới một góc của quầy rượu, Tào Tĩnh Thu nhàn nhạt nói:

“Muốn uống chút gì không, tôi mời anh.”

“Lái xe được không uống rượu.”

“Anh còn sợ chuyện này sao?” Tào Tĩnh Thu nhìn Lâm Dật: “Tại toàn bộ Trung Hải, có ai dám ngăn cản anh à?”

“Nhìn xem lời cô nói kìa, tôi chỉ là một lương dân (người dân hiền lành an phận) thôi.”

“Nếu như anh mà là lương dân, thì trên đời này đã không còn người xấu rồi.” Tào Tĩnh Thu mắng thầm:

“Lần trước anh đến chủ động tìm tôi, là vì hố sáu công ty dược phẩm lớn, hiện tại tới là muốn hố người nào đây?”

“Đài Điện.”

“Đài Điện?” Tào Tĩnh Thu cảm thấy ngoài ý muốn nói: “Là Đài Điện của Đài Loan kia sao?”

“Không sai, chính là bọn họ.”

…

Sau khi nói chuyện với Tào Tĩnh Thu xong, đã hơn mười hai giờ khuya.

Sau khi đi ra cửa, Lâm Dật về tới trên xe, rồi bấm gọi cho Hà Viện Viện.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Sau khi nhận điện thoại của Lâm Dật, Hà Viện Viện đột nhiên hét lên.

“Cô còn chưa ngủ sao?”

“Chưa, gần đây công ty bận rất nhiều chuyện, tôi còn đang làm bảng báo cáo.”

“Đừng khoác lác nữa, tôi còn nghe được tiếng nói chuyện từ trong TV kìa, cô mẹ nó là đang xem phim đúng không.”

“Mẹ nó, có cần phải xé toạch lớp giấy cửa sổ như vậy không, cho nhau chút mặt mũi không được sao.” Hà Viện Viện mắng:

“Hơn nửa đêm gọi điện thoại cho tôi, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

“40 triệu đô la Mỹ do tập đoàn tài chính Mitsui đầu tư phải được đánh tới sổ sách của Điện tử Thông Hoa trước tám giờ sáng ngày mai, sau đó lấy danh nghĩa của Khoa học kỹ thuật Long Tâm viết một bài quan hệ xã hội, dụng ý chính là Điện tử Thông Hoa nhận được 40 triệu tiền đầu tư từ tập đoàn Mitsui. Về phần nội dung thì cô có thể để cho người bộ phận PR của mình biên soạn, đến lúc đó cô chỉ cần kiểm tra lại một chút là được.” Lâm Dật nói:

“Đúng rồi, sau đó nhớ tách biệt Điện tử Thông Hoa và Khoa học kỹ thuật Long Tâm ra, nhất là việc phân chia tài vụ và thuế vụ, không nên lưu lại bất kỳ dấu vết nào.”

“Việc nhỏ, ngày mai tôi sẽ đến công ty sớm để xử lý.”

Tách bạch tài vụ và thuế vụ là chuyện rất phiền phức.

Nhưng trong triều có người thì mọi chuyện lại dễ dàng, lấy quy mô của tập đoàn Lăng Vân, cộng với sức ảnh hưởng của Lâm Dật tại Trung Hải, thì chỉ cần một cuộc điện thoại là có thể giải quyết.

Nếu như người nào có mắt như mù thì ngày thứ hai sẽ bị khai trừ.

“Được, việc này giao lại cho cô.”

“Yên tâm đi, đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Hà Viện Viện nói: “Nếu như không còn chuyện gì khác, tôi cúp trước đây, tôi còn muốn xem kịch.”

“Lúc này đã là mấy giờ rồi, thức đêm đối với thân thể không tốt.”

Hà Viện Viện cười hắc hắc, “Cám ơn ông chủ đã quan tâm, còn có mười phút nữa là hết, sau đó tôi sẽ đi ngủ.”

“Tôi cũng không phải là quan tâm thân thể của cô, chỉ là sợ cô thức đêm nhiều đột tử, chậm trễ chuyện chính của tôi thôi.”

“Mẹ nó!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 830.

Chương 831. Tôi Sẽ Ngu Như Vậy Sao?

Lúc Lâm Dật về đến nhà, đã hơn một giờ sáng.

Kỷ Khuynh Nhan đã ngủ, tư thế vẫn trước sau như một, không ưu nhã chút nào.

Hai chân gác lên chăn, lại phá lệ ngọt ngào.

Rạng sáng Trung Hải đặc biệt yên tĩnh, nhưng Lâm Dật lại tỉnh cả ngủ, có chút chờ mong ánh rạng đông ngày mai.

Reng reng reng _ _

Sáng sớm hôm sau, còn chưa đợi Lâm Dật tỉnh ngủ, đã bị điện thoại bên gối đánh thức.

Người gọi điện tới, khiến cho Lâm Dật có chút không ngờ tới, vậy mà lại là Trầm Thục Nghi.

“Dì Trầm.” Lâm Dật đứng dậy từ trên giường.

“Đây là dự định hoàn toàn khai chiến với Đài Điện sao?”

“Vốn dĩ con cũng không muốn như vậy, nhưng bọn họ lại nhiều lần tới gây phiền toái, thực sự là quá phiền, cho nên con mới chuẩn bị động thủ.”

“Nhưng bên phía Đài Điện hẳn là cũng không có tạo áp lực toàn diện đối với các con đúng không.”

“Đúng vậy, nhưng bọn họ cứ điên cuồng thăm dò tìm đường chết như vậy, con thấy có chút phiền, không muốn chơi với bọn họ nữa, dù sao sớm muộn gì cũng có một ngày này thôi.”

“Nhưng sau khi con làm chuyện này thì quan hệ hai bên coi như là sẽ tan vỡ, sau đó, bọn họ rất có khả năng sẽ ra tay với tập đoàn Lăng Vân.”

“Chuyện này dì Trầm không cần phải lo lắng, con mới không ngốc đến mức cầm tập đoàn Lăng Vân ra đối cứng với bọn họ, sẽ có người tới đảm đương chuyện này.”

“Dì còn nói sao con lại ra tay với Đài Điện, thì ra là tìm kẻ tới chết thay.” Trầm Thục Nghi vừa cười vừa nói:

“Nhưng kẻ chết thay mà con tìm đến xác định có thể ngăn cản được thế công của Đài Điện sao?”

“Con cảm thấy không chỉ có thể ngăn cản bọn họ, hơn nữa còn có thể hù chết bọn họ.”

Nghe nói như thế, Trầm Thục Nghi lại sửng sốt lần nữa.

Bà có chút nghĩ không ra, rốt cuộc là công ty nào mà lại có năng lực lớn như vậy?

Nhưng Trầm Thục Nghi rất thông minh, không có tiếp tục hỏi nữa.

“Bài báo quan hệ xã hội trên mạng ngày đó, hẳn là chiêu thứ nhất của con đúng không, vậy tiếp theo con định ra tay từ đâu đây?”

“Chờ Đài Điện ra giải thích, sau đó thay đổi đúng sai, lúc mà tất cả mọi người tưởng rằng chúng con nghi oan cho bọn họ, thì sẽ đẩy chiêu thứ hai ra, dưa đến liên tục như vậy, đảm bảo sẽ ăn no.”

“Vậy con cứ gây sức ép đi, có chuyện gì không giải quyết được thì nhớ gọi điện thoại cho dì.”

“Không thành vấn đề, cảm ơn dì Trầm.”

Hai người nói chuyện phiếm, không có một câu dư thừa hay vô nghĩa nào, toàn bộ cuộc trò chuyện còn không đến năm phút đồng hồ, đã cúp điện thoại.

Nhưng tiếp sau đó, điện thoại Lâm Dật tựa như muốn nổ tung vậy, không ngừng reo lên.

Lương Nhược Hư, Tần Hán, Cao Tông Nguyên, Lương Kim Minh, từng người lần lượt gọi tới, hỏi thăm tình huống bên phía Lâm Dật.

Sở dĩ tất cả mọi người đều lo lắng, là bởi vì lần này khác với những lần trước, kẻ Lâm Dật đối đầu là Đài Điện.

Cho dù xét về mặt quy mô thì nó tương đương với tập đoàn Hoa Ngân trước đó.

Nhưng lần này lại không giống vậy.

Lão già Trương Trọng Mưu kia mạnh hơn nhiều so với Triệu Mặc.

Dưới tình huống giao thủ so chiêu như vậy, bọn họ cũng không biết Lâm Dật có thể toàn thân trở ra hay không.

Nhưng ngoại trừ điện thoại của Lương Nhược Hư thì Lâm Dật cũng không nhận điện thoại của mấy người kia.

Chỉ trả lời đơn giản vài câu trong nhóm nhỏ bốn người, nói với bọn họ không cần lo lắng.

Nhưng đối với chuyện này, Kỷ Khuynh Nhan lại biết muộn nhất.

Bởi vì buổi sáng, cô vẫn luôn bận rộn làm bữa sáng, không có nhiều thời gian chú ý mấy chuyện này.

Cho đến khi trông thấy Lâm Dật, vẫn luôn cầm điện thoại di động trò chuyện Wechat, không ngừng gọi điện thoại, mới nhận thấy có chút gì đó là lạ, khi đó cô mới hỏi thăm chân tướng mọi chuyện.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan cũng không nói thêm gì cả.

Lâm Dật làm việc từ trước đến nay đều có trình tự quy tắc của riêng mình, không bao giờ làm những chuyện mà bản thân anh không nắm chắc.

Cho nên không cần thiết phải hỏi quá nhiều, để anh ấy tự giải quyết là được.

Dù sao mình cũng đã tiết kiệm đủ tiền, cho dù có một ngày nào đó anh ấy thất bại thảm hại, thì mình cũng có thể nuôi anh ấy nửa đời sau, hoặc là giúp đỡ anh ấy đông sơn tái khởi.

Tóm lại đem trái tim để ở trong lòng là được rồi, không cần lo lắng gì cả.

“Em ăn xong rồi, thu dọn đồ đạc rồi đi làm đây.”

“Anh đưa em đi, lát nữa anh cũng đến tập đoàn.”

“Ừm vâng.”

Sau khi ăn xong, Kỷ Khuynh Nhan trở về phòng thay quần áo rồi cùng Lâm Dật đi ra ngoài.

Sau khi đưa Kỷ Khuynh Nhan đến tập đoàn Triều Dương, Lâm Dật đến tập đoàn Lăng Vân, về tới phòng làm việc của mình.

Cùng lúc đó, Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện cũng đã đến đây.

Ngoài ra, bên cạnh Hà Viện Viện, còn có một người phụ nữ tóc dài xõa vai đang đứng.

Người phụ nữ tên là Hàn Dao, ước chừng 34-35 tuổi, là tổng giám đốc bộ phận PR của tập đoàn Lăng Vân.

“Mọi chuyện thế nào rồi, bên phía Đài Điện đáp lại chưa?”

“Tôi đã phát liên tục ba bài văn quan hệ xã hội kèm với bằng chứng để giải thích về chuyện này. Hiện tại hướng gió dư luận đã thay đổi, rất nhiều người đều đang nói chúng ta đang giả vờ làm nạn nhân, mà bài báo quan hệ xã hội mà ngài để Vương Nhiễm viết ngày đó căn bản cũng không có nhiều người tin tưởng.” Hàn Dao nói:

“Bởi vì quy mô của Điện tử Thông Hoa quá nhỏ, chỉ là một xưởng nhỏ không có danh tiếng gì, cho nên có rất nhiều người đã phản chiến, liên tục xuất hiện không ít bài post phê phán. Đặc biệt là mấy diễn đàn Khoa học kỹ thuật nổi tiếng đã đem chuyện này coi thành chuyện đùa.”

“Không cần quan tâm đến bình luận của đám người ô hợp kia làm gì.” Lâm Dật chẳng hề để ý nói: “Người bên trong vòng công nghiệp nhìn nhận chuyện này như thế nào?”

“Phản ứng của người trong ngành đều rất bình thản, cũng xem chuyện này trở thành chuyện cười.”

“Ông chủ, tôi cảm thấy anh làm như vậy hình như đã trúng bẫy của người ta rồi.” Hà Viện Viện nói:

“Công xưởng xảy ra chút vấn đề, anh liền trực tiếp đổ lên người Đài Điện, tuy rằng sự thật chính là như thế, nhưng căn bản sẽ không ai tin, chuyện này không khác gì nói xấu vu khống người ta cả.”

“Chuyện này tôi biết, đây chính là hiệu quả mà tôi muốn.”

Ba người liếc nhau một cái, cảm thấy tiếp đó, hẳn là sẽ có một thao tác cợt nhả kinh thiên động địa khác.

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật bỗng nhiên vang lên.

Người gọi điện thoại tới là Trương Hải Dũng, chuyện này cũng nằm trong dự liệu của Lâm Dật.

“Chính chủ gọi điện thoại tới, xem xem anh ta muốn nói cái gì.”

Lâm Dật nhận điện thoại, sau đó mở loa ngoài.

“Lâm tổng, anh đây là chó cùng rứt giậu sao? Thế mà lại oan uổng đến trên đầu của chúng tôi?”

“Tôi cũng không cảm thấy có gì oan uổng ở đây cả, các người làm chuyện gì chẳng lẽ bản thân mình không biết sao?” Lâm Dật cười ha hả nói.

“Xin lỗi, tôi thật sự không biết.” Trương Hải Dũng cười lớn nói:

“Trước đó, rất nhiều người đều nói tổng giám đốc tập đoàn Lăng Vân rất không bình thường, hiện tại xem ra hình như cũng không có gì đặc biệt cả, loại thủ đoạn này thực sự quá thấp, anh cảm thấy sẽ có người tin tưởng sao?”

“Chính nghĩa có thể sẽ đến trễ, nhưng vĩnh viễn sẽ không vắng mặt, cho nên không cần phải vội, tôi tin rằng chân tướng cuối cùng sẽ được phơi bày thôi.”

“Tôi khuyên anh không nên đặt tâm tư vào vũng nước này làm gì, trước hết nên nghĩ cho mình đi, nếu không danh tiếng của anh trong vòng tròn này sẽ xấu đi, cách việc đóng cửa cũng không còn xa nữa đâu.”

“Mấy người các người đúng thật là ngu xuẩn, không thông minh được hơn chút nào.” Lâm Dật nói:

“Trong vòng một đêm tôi có thể phá đổ Cisco, sau đó lại đánh bại tập đoàn Hoa Ngân, anh cảm thấy tôi sẽ ngu như vậy, mà dùng con đường này với anh sao?”

“Bản thân mình đần độn thì không nên nghĩ người khác cũng đần độn như mình chứ.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 831.

Chương 832. Người Chơi Cờ

Lâm Dật không nói nhảm nhiều với Trương Hải Dũng nữa.

Sau khi cúp điện thoại, anh nhìn Hàn Dao nói:

“Hàn tổng giám, hôm qua bảo cô chuẩn bị bài văn quan hệ xã hội, đều đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đều đã chuẩn bị xong rồi, nội dung chủ yếu là liên quan tới việc đầu tư này, không dính dáng bất kỳ cái gì đến cuộc phân tranh giữa chúng ta và Đài Điện cả.”

“Ngoài ra, cô lại đi viết thêm một bài quan hệ xã hội khác phản ánh tình cảm gia đình và đất nước của Đài Điện.”

“Tình cảm gia đình đất nước sao?”

Lời nói của Lâm Dật khiến cho ba vị giám đốc điều hành đều nghe mà không hiểu, ai cũng không rõ chuyện này rốt cuộc thì có liên quan gì đến tình cảm gia đình đất nước?

“Các người suy nghĩ một chút xem, sau khi bài văn quan hệ xã hội kia được phát ra ngoài thì trong mắt dân chúng, Điện tử Thông Hoa không khác gì một công ty của Nhật cả. Mà lúc này đây, Đài Điện lại liên tục tới quấy rối, chuyện này chẳng phải mang ý nghĩa tình cảm đất nước sao, không tiếc tổn hại lợi ích cá nhân, cũng muốn ra tay với công ty của Nhật. Đây là một hành động yêu nước to lớn.”

Lời này vừa nói ra, chỉ có Kỳ Hiển Chiêu là kịp phản ứng lại.

Cảm thấy nước cờ này của ông chủ thật sự là quá tuyệt.

Trực tiếp khiến cho Đài Điện và tập đoàn Mitsui đứng về hai phía đối lập nhau.

Nói cách khác, anh ấy sẽ trở thành một đạo diễn, sau đó đem hai đại tuyển thủ này đặt trên đài Battle.

Thật ra, vấn đề Đài Loan vẫn luôn rất nhạy cảm, ông chủ lại đội cho Đài Điện một cái mũ yêu nước.

Đây chính là người câm ăn phải hoàng liên, có nỗi khổ mà không nói được.

Nếu như bọn họ dám rút lui giữa chừng, thì đó chính là hành vi của kẻ đào ngũ, khi đó dư luận cũng sẽ lặp đi lặp lại, khiến cho cổ phiếu của bọn họ giảm mạnh.

Nhưng nếu như bọn họ muốn cùng chết, tập đoàn Mitsui cũng không phải là ăn chay.

Cứ như vậy, tập đoàn Lăng Vân chỉ cần lo thân mình, hơn nữa còn có thể làm một đợt tuyên truyền mạnh mẽ cho Điện tử Thông Hoa.

Cho dù dân chúng bình thường sẽ có những cảm xúc mâu thuẫn nhất định đối với Điện tử Thông Hoa, nhưng các chuyên gia trong ngành thì sẽ nhận ra năng lực của Điện tử Thông Hoa từ các khía cạnh. Chuyện này vô cùng có lợi đối với việc thu hút đầu tư.

Chờ qua một đoạn thời gian, sau khi chuyện này lắng lại, sẽ đến một đợt thu mua đảo ngược, thu mua lại công ty của mình từ trên tay người của Đảo quốc. Đây cũng là một đợt tuyên truyền quan hệ xã hội mạnh mẽ.

Dạng thao tác này quả thực có thể ghi vào sách giáo khoa.

“Lâm tổng, trong này có một vấn đề.” Hàn Dao nói.

“Vấn đề gì, cô nói đi.”

“Chính là chúng ta cần phải khiến cho dân chúng triệt để tin tưởng rằng chuyện này là do Đài Điện, đây là bước rất then chốt, nếu không thì những hành động còn lại đều không có bất kỳ ý nghĩa gì cả.”

“Chuyện này tôi biết.” Lâm Dật cười nói: “Nhưng mà chuyện này, các người cũng không cần phải lo lắng, tôi sẽ tìm người càng chuyên nghiệp hơn tới làm.”

“Nhưng cô cũng không cần hiểu lầm, cũng không phải là nói năng lực của cô không được, bởi vì chuyện này không thích hợp cho những người chính quy như cô làm.”

Ba người liếc nhau một cái, đều hiểu ý của Lâm Dật.

Đây là muốn phát động thủy quân.

Đến giữa trưa, Lâm Dật vẫn ở trong phòng làm việc của mình, cùng ba người Kỳ Hiển Chiêu hoàn thiện chuyện này một cách chi tiết nhất.

Đảm bảo không có bất kỳ sơ hở nào.

Về phần cơm trưa, đều là Hà Viện Viện mang tới giúp.

Mười hai giờ trưa, một bài đăng có tiêu đề 《 Đài Điện tấn công ngành công nghiệp chất bán dẫn của Đại Lục 》 đang được điên cuồng truyền bá trên mạng.

Nó chiếm cứ mục từ khóa hot của mấy chục cổng thông tin của các trang web.

Không đến hai giờ sau, chuyện này bắt đầu lên men trên internet.

Mới đầu dạng bài đăng như này, cũng không có mấy người tin tưởng, nhưng sau đó có một đoạn thu âm được phát ra, nó đã thật sự đánh vào chân tướng.

Ngoài ra, Lâm Dật còn để Vương Á Tân và Tôn Vĩnh Minh lấy tên thực để vạch trần, nói rằng các hành động này đều do tổng giám đốc Đài Điện - Trương Hải Dũng chỉ điểm.

Hai phần tên được xác thực, lại thêm một đoạn thu âm, đã triệt để xác nhận tin tức Đài Điện tấn công vào công ty Đại Lục.

Cũng khiến cho cư dân mạng và những người trong ngành tin tưởng chuyện này thật sự là do Đài Điện làm.

Trong lúc nhất thời, dư luận nổi lên bốn phía, tất cả đều chĩa mũi nhọn vào Đài Điện, thậm chí đã đến mức dùng ngòi bút làm vũ khí.

Hơn ba giờ chiều, nhìn thấy mọi chuyện gây ra đã càng ngày càng nghiêm trọng, Lâm Dật xoay xoay lưng, cảm thấy thời cơ đã chín mùi.

Có thể bắt đầu bước kế hoạch tiếp theo rồi.

Reng reng reng _ _

Nhưng tại lúc này, Trương Hải Dũng lại gọi điện tới.

“Lâm Dật, anh vô sỉ, thế mà lại mua chuộc hai người bọn họ vu khống tôi!”

Lần này, tâm trạng của Trương Hải Dũng đã không còn ổn định giống như trước đó nữa.

Điện thoại vừa mới kết nối, đã gầm hét lên như bệnh nhân tâm thần.

“Hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, sao có thể nói là vu khống được.” Lâm Dật chậm rãi nói:

“Tôi đây nhiều lắm chỉ là lấy đạo của người, trả lại cho người thôi.”

“Tôi hiện tại không muốn nghe anh nói nhảm nữa, tôi lệnh cho anh lập tức kết thúc những lời đồn công kích này, nếu không chúng tôi sẽ dùng đến luật pháp.”

“Trương tổng, đừng nóng nảy như thế chứ. Hôm qua tôi đã muốn hòa giải với anh, nhưng anh cứ phải giả bộ trước mặt tôi làm gì, hiện tại biết không thể giả bộ được nữa liền bắt đầu muốn dùng đến pháp luật sao, nói anh là chó tiêu chuẩn kép có vẻ như đã có chút cất nhắc anh rồi.”

“Tôi không có thời gian nói nhảm với loại người vô lại như anh, nếu như anh lại tùy ý làm bậy, Đài Điện chúng tôi nhất định sẽ không để yên đâu, hi vọng đến lúc đó anh sẽ không hối hận.”

“Tôi luôn là người làm việc không hối hận, trò chơi vừa mới bắt đầu thôi, chúng ta cứ chậm rãi mà chơi.”

Lâm Dật trực tiếp cúp điện thoại, không cho Trương Hải Dũng có cơ hội nói chuyện nữa.

“Ông chủ, đối phương hình như muốn hành động.” Hà Viện Viện nói.

“Một tên ngốc mà thôi, còn có thể làm gì?”

Nói xong, Lâm Dật nhìn Hàn Dao, “Trước đó tôi có để cho cô chuẩn bị mấy bài văn quan hệ xã hội đúng không, hiện tại phát ra ngoài đi, còn lại cứ để cho bọn họ chậm rãi chơi, tôi không tiếp nữa đâu.”

Lâm Dật cầm lấy chìa khóa xe, quay người đi ra khỏi văn phòng.

“Ông chủ, anh đi đâu vậy, việc này còn chưa có xử lý xong

đâu.”

“Sắp đến giờ rồi, đi đón học tỷ của cô tan làm thôi.”

“Chị ấy không phải 5 giờ mới tan làm sao? Lúc này mới ba giờ rưỡi mà.”

“Bởi vì nhà chúng tôi hôm nay sẽ ăn thịt nướng, cô ấy sẽ tan làm sớm rồi cùng nhau đi dạo siêu thị.”

“Anh chờ tôi một chút, tôi cũng đi.”

“Dựa vào.”

Nhìn thấy Hà Viện Viện và Lâm Dật cùng nhau rời đi, Kỳ Hiển Chiêu cảm thấy chuyện này rất bình thường.

Nhưng Hàn Dao lại có một chút ghen tuông.

Lúc nào thì mình mới có thể đến nhà ông chủ ăn chực đây?

Tại sao ông chủ lại có thể nghiêm túc như vậy?

Tại sao lại không có ý nghĩ quy tắc ngầm với nữ cấp dưới chứ?

Ai, thật là tức giận nha.

…

Đại viện Cơ quan, văn phòng Lương Nhược Hư.

Sau khi nhìn thấy bài đăng liên quan, Lương Nhược Hư liền gọi video cho Trầm Thục Nghi.

“Mẹ, chuyện của Điện tử Thông Hoa và Đài Điện hẳn là mẹ đã nghe nói qua rồi?”

“Buổi sáng mẹ có thấy.”

“Sau vụ náo động của Lâm Dật, hai phe bọn họ xem như đã khai chiến hoàn toàn, mẹ cảm thấy Lâm Dật có phần thắng không?”

“Loại chuyện này con không thể hỏi mẹ được, phải đi hỏi Lâm Dật chứ.”

“Nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện gì anh ấy cũng không có nói với con, chỉ nói con không cần phải lo lắng.”

“Cậu ấy đã nói như vậy rồi thì con còn lo lắng cái gì nữa, với lại trước đó, bốn người Triệu Mặc không phải cũng đều bị Lâm Dật thu thập sao, con cần phải tin tưởng năng lực của cậu ấy.”

“Năng lực của Lâm Dật quả thực là không thể nghi ngờ, nhưng lần này người mà anh ấy đối mặt là Trương Trọng Mưu, con sợ anh ấy sẽ phải chịu thiệt thòi.”

Trầm Thục Nghi cười cười, “Con không phải là sợ cậu ấy ăn thiệt thòi, mà là sợ sau khi bại trận cậu ấy sẽ không gượng dậy nổi đúng không.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 832.

Chương 833. Nước Cờ Tuyệt Diệu, Thần Lai Chi Bút

“Chủ yếu là Lâm Dật này quá kiêu ngạo, loại đả kích này đối với anh ấy mà nói rất có thể là trí mạng.”

“Nhưng con phải hiểu được, một người kiêu ngạo thì nhất định luôn có tư cách để kiêu ngạo. Nếu như năng lực của cậu ấy không xứng thì một ngày nào đó cũng sẽ thất bại thôi, con lo lắng cũng không có ích lợi gì đâu.”

Nói xong, Trầm Thục Nghi lấy ra một cái túi giấy từ bàn làm việc bên cạnh.

Bên trong là một chiếc váy màu xám tro, phía trên có in đóa hoa màu trắng.

“Đây là váy mẹ vừa mới mua, có đẹp hay không? Mấy ngày nữa mẹ có một buổi tiệc từ thiện, mẹ chuẩn bị mặc cái này.”

“Đây là kiểu mới của Gucci đúng không, hình như tầm hơn 200 ngàn.”

“Ánh mắt cũng không tệ lắm.”

“Mẹ có thể không mặc nó được không, dù sao cũng là phu nhân của Lương gia, mẹ mặc một chiếc váy đắt như vậy đi ra ngoài, những người khác sẽ nghĩ thế nào đây.”

“Bản thân con không mặc được, nên mới nói mẹ như vậy, có phải là đang ghen tị hay không?”

“Cái này gọi là chuyện chính, không muốn khiến cho nhà họ

Lương mất mặt.” Lương Nhược Hư nói.

“Con đừng tìm lý do cho mình nữa, loại váy này con không khống chế được.”

“Nào có người mẹ nào như người chứ, nếu mẹ còn dám nói con, con sẽ nói cho bà nội.” Lương Nhược Hư nói:

“Với lại người đừng đổi chủ đề, chuyện vừa rồi còn chưa nói xong đâu, nếu như xảy ra vấn đề thì chuyện này sẽ kết thúc như thế nào đây.”

“Mẹ cũng không phải là thần tiên, sao có thể biết nhiều như vậy.” Trầm Thục Nghi nói:

“Nhưng buổi sáng, Lâm Dật có nói qua trong điện thoại là sẽ tìm kẻ khác tới chết thay, cho nên vấn đề cũng không lớn.”

“Tìm người đến đỡ đạn sao?”

“Cậu ấy quả thực nói như thế, nhưng cụ thể làm thế nào thì mẹ cũng không biết. Tên nhóc Lâm Dật kia, con không phải càng hiểu rõ hơn mẹ sao, bụng đầy ý nghĩ xấu, cho nên mẹ cảm thấy, cậu ấy hẳn là sẽ không gặp phải thiệt thòi gì đâu. Con cứ đem trái tim đặt ở trong bụng, xem bước kế tiếp cậu ấy sẽ làm gì đi.”

Vốn dĩ Trầm Thục Nghi muốn mặc thử chiếc váy mới mua ngay trước mặt Lương Nhược Hư.

Nhưng lại sợ cô cáo trạng, cho nên liền dứt khoát thu lại.

Đương đương đương ——

Ngay lúc Trầm Thục Nghi đang cất váy lại, thì tiếng đập cửa vang lên.

“Vào đi.” Trầm Thục Nghi nói.

Người tiến vào là Vương Lệ, tổng giám đốc bộ phận PR của tập đoàn Hoa Nhuận.

“Trầm tổng, mọi chuyện hình như đã trở nên phức tạp hơn.”

“Phức tạp? Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Đây là hai bài đăng vạch trần mới nhất.”

“Trong đó một bài chỉ rõ, Điện tử Thông Hoa là xí nghiệp do tập đoàn Mitsui đầu tư, nhìn theo góc độ thương nghiệp thì nó là một xí nghiệp bị công ty Nhật Bản thu mua lại.”

“Một bài đăng khác thì chỉ rõ hành động tấn công của Đài Điện lần này thuộc về hành động yêu nước, lợi dụng cừu hận của dân tộc làm thành một bài văn.”

Sau khi nghe được tin tức này, Trầm Thục Nghi sững sờ một hồi lâu.

Mà Lương Nhược Hư ở đầu bên kia cũng ngây ngẩn cả người.

Chiêu này của Lâm Dật quả thực rất cao minh.

“Tôi đã biết, tiếp tục chú ý động tĩnh của công ty hai nhà bọn họ.”

“Đã biết Trầm tổng.”

Vương Lệ lui ra ngoài, trên mặt Lương Nhược Hư đều là vẻ vui mừng.

“Mẹ, kẻ chết thay mà Lâm Dật nói tới chính là tập đoàn Mitsui đúng không.”

“Theo tình huống hiện tại thì hẳn là bọn họ.”

“Biện pháp như vậy cũng có thể nghĩ ra được, con thật sự là phục chết anh ấy.”

“Chuyện này căn bản cũng không tính là gì, chỗ lợi hại thật sự hoàn toàn không phải là những thứ này.” Trầm Thục Nghi nói.

“Hả? Chẳng lẽ chuyện này còn có hàm nghĩa sâu xa nào nữa sao?”

Trầm Thục Nghi gật gật đầu, nói nghiêm túc:

“Từ góc độ tranh đấu thương nghiệp thì căn bản cũng không tính là cái gì, vấn đề này đã lên đến tầm quốc gia, nước cờ này của Lâm Dật đi quá đẹp.”

Lời này khiến cho Lương Nhược Hư không hiểu ra sao, không biết nó rốt cuộc có ý gì.

“Lên tới tầm quốc gia sao, không đến mức đó chứ?”

“Con suy nghĩ một chút, qua nhiều năm như vậy, thái độ của Đài Loan vẫn luôn ngang ngược phách lối, nguyên nhân là gì?”

“Có Mỹ ở phía sau làm chỗ dựa.”

“Nhưng bọn họ hiện tại, lại đưa tay tấn công các xí nghiệp của Đảo quốc, nhìn theo góc độ quốc tế thì đây là đang lấy lòng Đại Lục, từ đó sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của bọn họ với Mỹ. Cho nên mẹ mới nói, góc độ thắng thua của thương nghiệp căn bản cũng không tính là gì, đây mới là hàm nghĩa chân chính của nước cờ này.”

Trên mặt Trầm Thục Nghi tràn đầy vẻ vui mừng, “Lần này, Lâm Dật thật sự là đã khiến mẹ phải thay đổi cách nhìn.”

Rất nhanh, Lương Nhược Hư cũng nhận ra rằng chuyện này sẽ mang đến ảnh hưởng lớn cỡ nào, cô trầm mặc rất lâu mới mở miệng nói:

“Mẹ, người nói xem chuyện này có phải chỉ là trùng hợp hay không? Lâm Dật đây là vô tình đụng phải?”

“Quả thực cũng có khả năng này, nhưng mẹ tin với sự thông minh tài trí của Lâm Dật hẳn là đã nghĩ tới chỗ này.” Trầm Thục Nghi nói:

“Bởi vì chuyện này đối với cậu ta mà nói, là một cái ô cực lớn, cho dù không thể địch lại Trương Trọng Mưu, cậu ấy cũng có thể không bị thương chút nào mà toàn thân trở ra. Có thể nói như vậy, tóm tại cho dù là làm như thế nào, cậu ấy đều sẽ không lỗ.”

Trầm Thục Nghi âm thầm thở phào một cái, trong lòng tự nhủ:

“Người của Lâm gia đều lớn lên như thế nào vậy?”

…

Hai bài đăng bùng nổ ra ngoài, giới tài chính và khoa học kỹ thuật Trung Quốc cũng vì đó mà chấn động.

Bởi vì cũng có một bộ phận người, nghĩ như Trầm Thục Nghi, tiên đoán được nước cờ này tinh diệu đến cỡ nào.

Tất cả đều canh giữ trước máy tính, muốn biết bước kế tiếp sẽ tiến triển như thế nào.

…

Khách sạn Shangri La Trung Hải, phòng tổng thống.

Mitsui Paint lười biếng ngồi trước máy vi tính, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Cô biết người đàn ông tên là Lâm Dật kia rất khó đối phó.

Nhưng lại không nghĩ tới, anh ta sẽ âm mưu đến trên tập đoàn Mitsui.

Nói cách khác, chính là đem mình làm thương mà dùng.

Đương đương đương ——

“Vào đi.”

Tiếng gõ cửa vang lên dồn dập, Mitsui Paint lên tiếng.

Cửa phòng bị đẩy ra, Mitsui One đi vào từ bên ngoài.

“Chị, tin tức trên mạng chị đã đọc rồi đúng không, chúng ta bị người tên là Lâm Dật kia đem ra đùa nghịch.”

Mitsui Paint khẽ nhấp một miếng trà.

“Bình tĩnh một chút, không cần phải tức giận, chúng ta cũng không có tổn thất gì cả.”

“Chỉ riêng về mặt dư luận thôi đã là đả kích rất nặng nề đối với chúng ta rồi.”

“Những thứ này cũng chỉ là tạm thời, lấy địa vị của tập đoàn Mitsui trên quốc tế, chuyện như vậy căn bản không lay động được căn cơ của chúng ta, qua một đoạn thời gian sẽ lắng lại thôi.”

Lấy tài năng của Mitsui Paint, cô đã nhìn chuyện này vô cùng thông thấu.

Trong chuyện này, bên chính thức phải chịu ảnh hưởng là Đài Điện.

Cho dù đối với dân chúng, bọn họ sẽ có được hảo cảm, nhưng ở trên quốc tế, hành động như vậy không khác nào là đang chơi với lửa cả.

Thân cận với Mỹ, hiện tại lại chủ động lấy lòng Trung Quốc, chỉ cần dư luận lên men thì cổ phiếu của bọn họ tất nhiên sẽ giảm lớn.

Đây là một nước cờ tuyệt diệu.

“Chị, trong nhà đã hạ thông báo để chúng ta nhanh hành động một chút, chuyện này không thể kéo dài nữa.”

“Chuyện này chị tự có sắp xếp, em đi ra ngoài trước đi.”

Mitsui One nhíu mày, cũng không dám nhiều lời, lặng lẽ rời khỏi phòng của Mitsui Paint.

Mà tại lúc đóng cửa, trên mặt của anh ta lộ ra vẻ hung ác nham hiểm.

“Đang lo không tìm được cơ hội để ra tay đây, cám ơn anh đã cho tôi cơ hội này!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 833.

Chương 834. Muốn Trở Thành Người Giàu Nhất Hay Không?

Rời khỏi tập đoàn Lăng Vân, Lâm Dật mang theo Hà Viện Viện đến tập đoàn Triều Dương, đón Kỷ Khuynh Nhan tan làm.

“Hô hô học tỷ, em tới ăn chực đây, sẽ không làm phiền thế giới của hai người chứ.”

Đi vào văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện cười toe toét nói.

“Cô không cảm thấy mình rất dối trá sao, người cũng đã tới rồi, thế mà còn nói như thế là có ý gì đây?” Lâm Dật mắng.

“Hai chúng ta đi ăn cũng không có ý nghĩa, Viện Viện tới sẽ náo nhiệt hơn.”

“Chủ yếu là cô ấy không chỉ có ăn nhờ uống nhờ, còn nhờ giường, cho nên anh không thể giữ cô ấy lại được.”

“Người trẻ tuổi phải chú ý tiết chế.” Hà Viện Viện nói: “Không suy nghĩ cho mình thì cũng nên suy nghĩ cho thận của mình một chút a.”

“Đừng nói nhảm nữa, bọn chị là chia phòng để ngủ.” Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói.

“Vậy em đoán, có khi ông chủ đây là không muốn cùng chị.” Hà Viện Viện nói: “Nếu như anh ấy thật sự có suy nghĩ về phương diện này thì sao còn có thể giữ chị lại cho tới hôm nay được?”

“Ừm?”

Trên mặt Kỷ Khuynh Nhan lộ ra vẻ nghi ngờ, “Thật sao?”

Lâm Dật:???

“Thật cái rắm a, nếu muốn thì tôi sẽ hành động ngay bây giờ, để cho cô xem rốt cuộc có được hay không.”

Mặt Kỷ Khuynh Nhan đỏ hơn một chút, Hà Viện Viện bổ sung vào:

“Học tỷ, thật ra ở văn phòng sẽ càng kích thích hơn, dù sao cũng thế kỷ 21 rồi, lần đầu tiên nếu như là trên giường thì cũng không có gì mới mẻ cả, ở văn phòng có vẻ tốt hơn.”

“Nói bậy bạ gì đó.” Kỷ Khuynh Nhan đeo bao tay của mình lên, “Cùng chị đi mua thức ăn đi!”

Bởi vì biết Lâm Dật không thích đi dạo siêu thị, hiện tại đã có Hà Viện Viện đi cùng, cho nên cô kêu anh trở về trước.

Lâm Dật chính là vui vẻ nhàn nhã, lái xe trở về Cửu Châu Các, chuẩn bị hết mấy thứ cần thiết rồi chờ hai người trở về.

Reng reng reng _ _

Điện thoại của Lâm Dật đột nhiên vang lên, là Trầm Thục Nghi gọi tới.

“Dì Trầm.” Lâm Dật khách khí nói.

“Bên phía Đài Điện đã có động tĩnh, người tên là Trương Hải Dũng kia đã bị khai trừ, trên quốc tế, giá cổ phiếu của Đài Điện đã bắt đầu không ổn định. Nhưng dì đoán là chuyện này cũng không tạo thành nhiều tổn thất lớn đối với bọn họ, chậm nhất là một tháng, chuyện này sẽ lắng lại hoàn toàn, giá cổ phiếu sẽ trở lại trạng thái bình ổn.”

“Con cũng đã đoán được chuyện này.” Lâm Dật nói.

Nhìn ra toàn thế giới, Đài Điện là nhà sản xuất chip hàng đầu, ngay cả Apple cũng là người dùng của bọn họ, cho dù là Samsung cũng chậm hơn một bước so với họ.

Dựa vào địa vị độc quyền này muốn tạo thành tổn thương có tính thực chất đối với bọn họ thì chỉ dựa vào những thủ đoạn nhỏ này là điều không thể.

Đây cũng là lý do, trong cục diện bị động như này, Đài Điện kiên cố hơn nhiều so với tập đoàn Hoa Ngân lúc trước.

Chính là bởi vì bọn họ có một vị trí không thể thay thế trên thị trường.

Nhu cầu thị trường đối với sản phẩm luôn lớn, một số tin tức tiêu cực như này cũng không tạo thành ảnh hưởng lớn đối với bọn họ như trong tưởng tượng.

Dựa vào điểm này, có thể thấy tập đoàn Hoa Ngân không thể sánh bằng.

“Dì cũng biết, những chuyện này đều nằm trong dự liệu của con.” Trầm Thục Nghi nói:

“Nhưng có một chuyện, có khả năng con đã nghĩ sai, tập đoàn Mitsui không có bất cứ động tĩnh gì.”

“Như thế sao.”

Nhìn từ bên ngoài thì đây chỉ là một vụ đánh cược thương nghiệp đơn giản, nhưng trên thực tế, chiến trường chân chính lại là thị trường tư bản quốc tế.

Bên bị ảnh hưởng không chỉ là Đài Điện, mà tập đoàn Mitsui cũng giống như vậy.

Nhưng bọn họ hiện tại lại không có bất kỳ phản ứng gì, giống như căn bản không đem chuyện này để vào mắt.

Nhìn từ tình huống hiện tại thì bọn họ hẳn là không có ý định truy cứu chuyện này.

Mà Lâm Dật đã tính sai ở chỗ, anh đã đánh giá thấp địa vị của Mitsui Paint trong gia tộc Mitsui.

Lấy quan hệ vi diệu hiện tại của hai người, khẳng định là cô sẽ đem những chuyện này cản lại.

Nếu không tập đoàn Mitsui có thể sẽ sử dụng chút thủ đoạn đối với Đài Điện, tình hình tài chính quốc tế cũng sẽ không yên ổn như vậy.

“Tuy chuyện này sẽ lắng lại trong khoảng thời gian nữa, nhưng con đã xử lý vô cùng tốt.” Trầm Thục Nghi nói:

“Phía trên đã có tiếng gió, chỉ cần sau này không tìm đường chết, con coi như là đã có một tấm kim bài miễn tử, không ai dám động tới con, không biết con có có hứng thú đánh vào ngai vàng thủ phủ (người giàu nhất) Trung Hoa không?”

Trầm Thục Nghi nói với Lâm Dật những lời như vậy ở thời điểm này, hẳn là còn có hàm nghĩa sâu xa.

Trong một quốc gia như Trung Quốc, nếu như tổ tiên không bắt đầu bằng tên hiệu đỏ, muốn làm thủ phủ, thì mẹ nó nằm mơ còn dễ hơn.

“Vẫn là thôi đi, con thật sự không có bản lĩnh kia, cũng không muốn sống dưới đèn chiếu.”

“Thằng nhóc này.” Trầm Thục Nghi vừa cười vừa nói:

“Đúng rồi, còn có chuyện dì phải nhắc nhở con, Đài Điện đã xử lý Trương Hải Dũng, đoán chừng còn sẽ có hành động khác, con nên chú ý một chút.”

“Vâng, cảm ơn dì Trầm.”

Sau khi cúp điện thoại của Trầm Thục Nghi được một lúc thì Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện, mang theo mấy bao đồ, đi về từ bên ngoài.

Không thể không nói, Kỷ Khuynh Nhan vẫn là rất thông minh.

Bắt Hà Viện Viện mang đồ.

Muốn đến nhà chúng ta ăn cơm, cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Rất nhanh, nguyên liệu nấu ăn đều được dọn lên bàn.

Hà Viện Viện cũng không khách khí chút nào, trực tiếp bắt đầu ăn, lại càng không mập mờ.

“Viện Viện, gần đây em và Cao Tông Nguyên phát triển thế nào rồi?”

Ngay từ đầu, ý nghĩ của Kỷ Khuynh Nhan và Lâm Dật cũng không khác nhau là bao, đều muốn tác hợp cho cô và Kỳ Hiển Chiêu.

Tuy dáng vẻ của Kỳ Hiển Chiêu không phải là xuất chúng, nhưng tuyệt đối không xấu.

Hơn nữa cái chiều cao và khí chất đó cũng không tệ, ở cùng một chỗ với Hà Viện Viện cũng coi là xứng đôi.

Nhưng bất đắc dĩ là, Hà Viện Viện đối với anh ấy thực sự không có ý nghĩ gì, cho nên bọn họ đành phải từ bỏ việc tác hợp CP.

“Rất tốt, rất nhanh sẽ có kết quả thôi.”

Miệng Hà Viện Viện nhét đầy thịt, nói mà không thèm ngẩng đầu lên.

“Nhanh như vậy đã có kết quả rồi sao?” Lâm Dật nói: “Tốc độ của các người cũng được đó nha.”

“Không phải vậy sao.” Hà Viện Viện nghiêm túc nói:

“Chúng tôi đều nghĩ kỹ rồi, chờ ngày nào đó, nhân lúc anh không chú ý, sẽ cài trên người anh một quả lựu đạn mini, sau đó trong lúc anh lái xe sẽ kích nổ, có kích thích hay không.”

“Mẹ nó, các người mẹ nọ là đang nghiên cứu giết chết tôi sao?”

“Đúng a.” Hà Viện Viện nói: “Nhưng suy nghĩ này đã bị anh ấy phủ định, nói là quá máu me.”

“Đây là lời mà con người có thể nói sao?”

“Cho nên chúng tôi đã nghiên cứu ra một phương thức khác.” Hà Viện Viện nói:

“Anh ấy nói có một con đường đặc thù, có thể chết không đau, dù sao cũng là anh em, muốn cho anh ra đi bình thản một chút.”

“Mẹ nó, tôi thật sự muốn đem nồi úp lên mặt của cô.”

“Hai người có thể nói chuyện bình thường mà không cãi nhau không vậy.” Kỷ Khuynh Nhan mắng:

“Còn may đây là trong nhà mình, chuyện này nếu để cho người khác nhìn thấy thì sẽ thế nào đây.”

“Cô ấy muốn giết anh, em cũng không quản sao.”

“Viện Viện không phải chỉ là đang đùa thôi sao, anh phải chỉ điểm cho em ấy chứ.”

“Đúng đúng đúng, tốt xấu gì tôi cũng là nữ hài tử, anh hẳn là phải chỉ điểm cho tôi mới đúng.”

“Cô nói cô là nữ hài tử?”

Hà Viện Viện để đũa xuống, ưỡn ngực, “Đúng thế, tôi chính là một cô gái dịu dàng đáng yêu đó nha.”

“Thật sự không nhìn ra, nếu không cô cởi quần ra, tôi thay lão Cao nhìn xem rốt cuộc cô là nam hay nữ?”

“Lâm Dật, anh có tin em ném anh xuống bể bơi hay không!” Kỷ Khuynh Nhan nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 834.

Chương 835. Vẫn Nên Để Cho Cha Cậu Tới Đi

“Học tỷ, chuyện này chị cũng biết mà, anh ấy chính là đồ mặt người dạ thú, ngay cả em cũng không buông tha, chậc chậc chậc, loại người giống như anh ấy, thực sự là...”

“Hai người các người mau ăn cơm đi, không người nào được phép nói nữa.”

Kỷ Khuynh Nhan bị hai người họ làm cho đau đầu.

Đi riêng với từng người bọn họ đều rất tốt, đều rất bình thường.

Nhưng nếu như đặt bọn họ chung một chỗ thì lại thành vô cùng không bình thường.

Thật sự là không còn cách nào.

Sau khi ăn xong, công việc rửa chén rơi xuống trên người Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện.

Kỷ Khuynh Nhan thì không cần phải nói, nhưng Hà Viện Viện cũng làm đâu ra đấy, như thế có chút vượt ngoài dự đoán của Lâm Dật.

Nếu như Cao Tông Nguyên thật sự có thể theo đuổi được cô ấy, thì thật đúng là tổ tiên tích đức.

Reng reng reng _ _

Lúc Làm Lâm Dật trở lại thư phòng, Vương Nhiễm gọi điện thoại tới.

“Thầy Lâm, Hoắc sư phụ từ chức rồi, em cảm thấy việc này có chút kỳ quái.”

“Cho nên, cô đang nghi ngờ ông ta là nội ứng?”

“Vâng, hôm qua thầy có nói là có người cố ý phá hư, cho nên em đã lưu ý chuyện này, cảm thấy ông ấy là người có hiềm nghi lớn nhất, hiện tại ông ấy lại từ chức, cho nên em cảm thấy, việc này có khả năng liên quan đến ông ấy, nhưng em không có chứng cứ.”

“Chuyện này không cần quan tâm nhiều, cô cứ gọi điện báo cảnh sát, nói người này đã bị tôi bắt, bọn họ sẽ xem xét chứng cứ thôi.”

“Đã biết, thầy Lâm.” Vương Nhiễm nói:

“Còn có, em đã liên hệ với công ty để mua sắm thiết bị mới, nếu như tăng giờ vận hành thử lên thì khoảng trong vòng nửa tháng sẽ xong việc. Với lại em còn lắp đặt cameras ở mọi ngóc ngách của phân xưởng, cam đoan sẽ không để xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Chuyện này cô cứ xử lý vậy đi, cứ yên tâm mà làm.”

“Cám ơn thầy Lâm.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật cũng không quan tâm đến chuyện của Hoắc Chí Lâm, con tôm nhỏ giống như vậy còn không lọt nổi mắt xanh của anh.

Reng reng reng _ _

Vừa cúp điện thoại thì điện thoại của Lâm Dật lại vang lên.

Nhưng lần này, là một dãy số xa lạ.

“Xin hỏi đây là Lâm Dật, Lâm tiên sinh đúng không.”

Nghe thấy tiếng nói chuyện của đối phương, Lâm Dật khẽ nhíu mày.

Tuy rằng bên kia cũng nói tiếng phổ thông, nhưng lại mang theo một chút giọng điệu Đài Loan.

Kết hợp với tình hình hiện tại thì người nói chuyện, rất có thể là người bên Đài Điện.

Mà nghe giọng của anh ta thì hình như còn rất trẻ.

“Là tôi.”

“Tôi là Tổng giám đốc Đài Điện Trương Chấn Hào, tôi muốn tâm sự với ngài về chuyện hôm nay.”

“Nhưng tôi không muốn trò chuyện với anh.”

Trương Chấn Hào cũng không tức giận, chỉ vừa cười vừa nói:

“Theo như tôi được biết, Khoa học kỹ thuật Long Tâm của ngài đang tiến hành nghiên cứu và phát triển chip. Ở phương diện này, nghiệp vụ của hai nhà chúng ta có rất nhiều điểm giống nhau, vậy tại sao chúng ta không thể bắt tay giảng hòa, cùng nhau sáng tạo lợi ích.”

“Nếu như các người thật sự có ý nghĩ như vậy, vậy lúc trước giả trang là đang suy tính cái gì?” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Em trai, trên thường trường không chơi trò cố tìm điểm chung, gác lại chuyện bất đồng đâu. Tất cả mọi người đều là người làm ăn, cậu nói như vậy, không phải là đang xem người khác là kẻ ngốc sao.”

Trương Chấn Hào bên đầu kia điện thoại trầm mặc vài giây đồng hồ, “Như vậy tôi xin giới thiệu về bản thân mình một lần nữa, Trương Trọng Mưu là cha tôi, thái độ của tôi ở một mức độ nào đó cũng đại biểu cho thái độ của công ty của chúng tôi. Hôm nay tôi gọi đến, hi vọng Lâm tiên sinh có thể huỷ bỏ tất cả ngôn luận không đúng trên mạng kia.”

“Tôi còn tưởng rằng là nhân vật trâu bò gì đó chứ.” Lâm Dật nói:

“Loại chuyện này cậu không cần tham gia vào làm gì, để cha cậu tới đi, chơi đùa với cậu không có ý nghĩa gì cả.”

“Lâm tiên sinh, tôi là tiến sĩ chuyên ngành tài chính quốc tế Đại Học Harvard, anh cảm thấy tôi không có tư cách quản lý chuyện này sao?”

“Lúc cậu nói câu này thì đã là không đủ tư cách rồi.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Em trai à, nên vào trong xã hội luyện thêm mấy năm nữa đi, đừng có khoe khoang ở trước mặt anh đây, tôi sợ sẽ lưu lại bóng ma cho cậu mất.”

Nói xong, Lâm Dật cúp điện thoại, xoay xoay lưng.

Nếu như cuộc điện thoại này là Trương Trọng Mưu gọi tới, vậy thì mới cần phải coi trọng.

Nhưng bây giờ, con trai ông ta lại nhảy ra ngoài trước, chuyện này cũng không có ý nghĩa gì cả.

Sau khi Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện dọn dẹp xong bát đũa, liền về phòng trò chuyện.

Về phần bọn họ nói chuyện gì, Lâm Dật cũng không quan tâm.

Dù sao trò chuyện thì cứ trò chuyện đi, đều là mấy chuyện vô nghĩa.

Bật máy tính lên, Lâm Dật tiếp tục bận rộn chuyện Chip 3.0.

Lý do mà Lâm Dật dám gióng trống khua chiêng với Đài Điện chính là lá bài tẩy quan trọng nhất, cũng là mã Chip 3.0 đã sắp được hoàn thành.

...

Đương đương đương ——

“Đừng mẹ nó gõ cửa nữa, nhà chúng tôi không có trứng gà, không làm cơm chiên trứng được.”

“Hôm qua tôi có mua về rồi, nhanh nấu cơm đi, tôi và học tỷ sắp chết đói rồi.”

“Mẹ nó, rốt cuộc người nào mẹ nó mới là ông chủ đây.”

Im lặng đứng lên từ trên giường, Lâm Dật xuống lầu làm bữa sáng.

Mọi thứ khác đều đã chuẩn bị xong, thứ thiếu chính là món chính cơm chiên trứng.

Ăn sáng xong, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, sau đó cùng Hà Viện Viện về tập đoàn Lăng Vân, rồi gọi Triệu Nhã Lệ đến văn phòng.

“Mọi thứ chuẩn bị thế nào rồi?”

“Những thứ cần thiết cho buổi livestream đều đã chuẩn bị xong.” Triệu Nhã Lệ nói: “Tôi đánh giá đại khái một chút, một hộp đào vàng 500g, có 700 ngàn hộp, sáu hộp là 29.9 tệ.”

“200 hộp lá trà 200g, 49 tệ một hộp.”

“20000 nồi sắt, 99 tệ một cái.”

“Túi gạo 5 kg, 300 ngàn túi, 29.9 tệ một túi.”

“Một hộp táo 2.5 kg, 200 ngàn hộp, 19.9 tệ một hộp.”

Sau khi báo cáo xong tình huống cụ thể, Triệu Nhã Lệ đóng tư liệu lại, nói:

“Nhưng sau đó, Trương tiểu thư lại thêm vào mấy thứ nữa, con số cụ thể còn đang sửa lại, nhưng mà tổng giá trị sản phẩm rơi vào khoảng 100 triệu, với lại đều là miễn phí vận chuyển.”

Lâm Dật sờ cằm, “Những thứ này có ưu thế thị trường không.”

Triệu Nhã Lệ xấu hổ cười một tiếng, “Cũng không hẳn là có.”

Lâm Dật cũng xấu hổ cười, “Một chút cũng không có sao?”

“Thật sự không có.” Triệu Nhã Lệ nói:

“Tôi bình thường có xem các buổi livestream bán hàng, cũng coi như là hiểu rõ về phương diện này. Nếu như streamer đến bán thì cùng một đồ vật, giá tiền của bọn họ có thể sẽ rẻ hơn từ 20% đến 30% so với chúng ta. Hơn nữa bọn họ còn đưa vào rất nhiều đồ vật lung tung, tóm lại chính là đưa vào rất nhiều, hơn nữa còn rẻ hơn so với chúng ta.”

“Chúng ta không kiếm lời một phân tiền nào mà còn không bằng bọn họ sao?”

“Bởi vì đồ của chúng ta là đồ chất lượng, tất cả con đường đều rất chính quy, hơn nữa còn phải chịu thuế, cho nên giá cả mới cao.”

“Nói như vậy, thì vẫn có ưu thế sản phẩm.”

“Nhưng người xem không quan tâm những thứ này, đối với bọn họ mà nói, rẻ mới là chuyện quan trọng nhất.” Triệu Nhã Lệ nói:

“Cũng giống như tôi, là một nội trợ gia đình, bình thường thường xuyên nấu cơm, cho nên tôi sẽ muốn mua nồi sắt, nhưng tôi cũng không cần biết đồ của anh là tốt hay xấu.”

“Chẳng hạn như lá trà, tuy rất nhiều người đều thích uống trà, nhưng hầu hết đều là người ngoài nghề, 100 tệ một cân trà và 500 tệ một cân trà, uống cũng không khác nhau là bao.”

“Tiếp theo, Trung Quốc có rất nhiều dân chúng bình thường, bọn họ không giàu có, cho nên giá thấp mới là chỉ tiêu đảm bảo cho lượng tiêu thụ.”

Lâm Dật bĩu môi, “Vậy các người nên cầu nguyện cho tôi bán không được đi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 835.

Chương 836. Vũ Khí Luật Pháp?

Triệu Nhã Lệ hoảng hốt, tổng giám đốc tuy rằng rất bao dung đối với cấp dưới, nhưng rất nhiều giám đốc điều hành đều biết, ông chủ là một người tâm tình bất định.

Chẳng lẽ là mình đắc tội ngài ấy rồi?

“Ông chủ, tôi có phải là đã nói nhầm gì đó khiến ngài không cao hứng rồi hay không?” Triệu Nhã Lệ thử thăm dò.

“Không có a? Nói rất tốt.” Lâm Dật nói:

“Ý của tôi là, nếu như bán không được, thì đồ còn dư đều sẽ làm phúc lợi phát cho các người, không có ý gì khác, đừng có nghi thần nghi quỷ.”

“Thì ra là như vậy.”

Triệu Nhã Lệ nhẹ nhàng thở ra, quá dọa người rồi.

“Được rồi, các người tiếp tục sắp xếp chuyện này đi, giá vốn thu mua cũng không cần hạ thấp xuống làm gì. Nếu như đã là trợ giúp nông dân thì phải để người ta kiếm được tiền, chủ yếu là bên phía nhà máy gia công, đẩy tốc độ sản xuất nhanh lên một chút, mấy ngày nữa sẽ bắt đầu livestream rồi.”

“Biết rồi, ông chủ, đến lúc đó tôi nhất sẽ đi cổ động.” Triệu Nhã Lệ vừa cười vừa nói.

“Nâng cái gì mà nâng, tôi sẽ để lại cho bộ phận các người một giám đốc điều hành, coi như là phát phúc lợi, các người vì công ty quả thực đã khổ cực rồi.”

Nghe nói như thế, Triệu Nhã Lệ không khỏi cảm động.

Có thể gặp được ông chủ không vẽ bánh như này, thật sự là rất tốt.

Reng reng reng _ _

Điện thoại của Lâm Dật đột nhiên vang lên, Triệu Nhã Lệ thấy thế liền đi ra ngoài.

“Xin chào.”

“Xin chào, Lâm tiên sinh, tôi là người đại diện của Lý Thần Tinh, Tony.”

“Ừm? Tony? Tôi cũng không có hẹn làm tóc a?”

“Lâm tiên sinh, đùa như vậy không vui chút nào đâu.” Tony nói:

“Với lại anh không biết tôi cũng không sao, chỉ cần biết Lý Thần Tinh nhà chúng tôi là được.”

“Thật sự xin lỗi, tôi cũng không biết đó là ai, có thể giới thiệu cụ thể một chút được không?”

“Lâm tiên sinh, anh là đang đùa giỡn tôi sao? Lý Thần Tinh là đỉnh lưu giới giải trí, anh lại nói không biết? Chẳng lẽ bình thường anh không xem tivi à!”

Ngữ điệu của Tony khoa trương, giống như là nghe được chuyện gì đó không thể tin nổi.

“Tôi bình thường xem khá nhiều kênh 91, trên đó có phim của anh ấy không, nếu như không có thì tôi thật sự không biết.”

“Lâm tiên sinh, anh nên tự hiểu rõ vị trí của mình, tuy anh là một streamer rất nổi tiếng tại Đấu Ngư, nhưng chút lưu lượng này của anh căn bản không cách nào so được với Lý Thần Tinh nhà chúng tôi, không nên cảm thấy ưu việt ở chỗ này.” Tony nói:

“Thứ hai, anh phải hiểu được, chúng tôi đây là nể mặt của ông chủ Đấu Ngư mới miễn cưỡng đồng ý đến sân nhà của anh, hi vọng anh có thể phân rõ chủ yếu và thứ yếu.”

“Mẹ nó, các người đến phòng livestream của tôi, chẳng lẽ còn muốn làm chủ nhà sao?”

“Lâm tiên sinh, tôi cảm thấy nhân phẩm của anh có vấn đề, giữa chúng ta không cần thiết phải hợp tác. Tôi sẽ nói rõ chuyện này với ông chủ của nền tảng các người, về phần trách nhiệm thì tự anh gánh chịu đi.”

“Đần độn.”

Lâm Dật tiện tay cúp điện thoại, không thèm phản ứng đến những người này.

Tuy việc tìm minh tinh lưu lượng đến có thể đề cao lượng tiêu thụ, nhưng những kẻ mắt cao hơn người như này vẫn nên tránh xa thì hơn.

Đương đương đương ——

“Vào đi.”

Cửa phòng làm việc lúc này lại có người gõ, Lâm Dật lên tiếng, Điền Nghiên đi vào từ bên ngoài.

Cách ăn mặc của Điền Nghiên vẫn cao lãnh trước sau như một.

Áo sơ mi trắng, váy đen ngắn, tất đen, cộng với dáng người hơi mập, tuyệt đối đủ hấp dẫn đối với 99% đàn ông trở lên.

Trên tay Điền Nghiên, có cầm một xấp văn kiện, cô đứng trước bàn làm việc của Lâm Dật nói:

“Lâm tổng, ngày mai là ngày đưa Long Tâm ra thị trường, mọi chuyện đã được sắp xếp, có một nghi thức rung chuông nhỏ, ngài có muốn tham gia hay không?”

“Nhanh như vậy đã đưa ra thị trường rồi sao?”

Điền Nghiên vén tóc lên, “Thật ra cũng không tính là nhanh, nhưng Kỳ tổng luôn nói ngài bận rộn, không có thời gian chú ý những việc này, cho nên mọi chuyện mới không có thông báo cho ngài, vừa lúc hôm nay ngài ở công ty, nên Kỳ tổng mới để tôi tới hỏi một chút.”

“Tôi không quá thích xuất đầu lộ diện, chuyện rung chuông, cô hỏi Trầm lão đại xem có nguyện ý đi hay không, nếu như anh ấy không nguyện ý, thì sắp xếp người khác.”

“Đã biết.”

Sau khi hỏi thăm ý kiến của Lâm Dật, Điền Nghiên quay người rời đi, nhưng lúc kéo cửa ra, bỗng nhiên dừng lại.

“Lâm tổng, nghe nói mấy ngày nữa ngài muốn livestream bán hàng?”

“Chuyện này sao lại ầm ĩ như vậy, ngay cả cô cũng biết rồi?” Lâm Dật dở khóc dở cười nói.

“Cũng không có, chỉ có mấy cái giám đốc điều hành chúng tôi là biết việc này.” Điền Nghiên vừa cười vừa nói:

“Có cần tôi tìm vài cô gái đẹp mắt từ trong công ty đến giúp anh không?”

“Ngạch, tôi đây là livestream nghiêm túc, tìm phụ nữ đến làm gì.”

Điền Nghiên cười híp mắt nhìn Lâm Dật, “Lâm tổng, ngài cảm thấy tôi mặc đồ này như thế nào?”

“Mẹ nó...”

Lâm Dật sững sờ, trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu hổ.

“Dựa theo quy tắc ngành nghề, đều là ông chủ quy tắc ngầm với nữ cấp dưới, các người muốn tạo phản sao? Ông chủ tôi đây lặn rồi sao?”

Điền Nghiên cười thần bí, “Ông chủ, ngài trả lời vấn đề của tôi trước đã, theo góc độ của một người đàn ông mà trả lời.”

“Ngạch... Nếu như theo góc độ của một người đàn ông mà nói thì váy này ngắn đi một chút thì sẽ tốt hơn.”

“OK, không thành vấn đề.”

Điền Nghiên ra tay ra dấu OK, sau đó ôm văn kiện rời đi.

Chuyện này khiến cho Lâm Dật thực sự nghĩ không ra, trong hồ lô của Điền Nghiên rốt cuộc là bán thuốc gì đây.

Ngày ngày tôi đều không ở công ty, cô mặc váy ngắn hơn cũng vô dụng đi.

Chuyện liên quan tới Điền Nghiên, Lâm Dật cũng không nghĩ nhiều.

Mà đem suy nghĩ đều đặt trên công việc.

Mã Chip 3.0 cần phải lập tức hoàn thành, cho nên phải nắm chắc thời gian.

Rất hiếm khi, Lâm Dật suốt cả ngày đều ở lại công ty.

Vốn là muốn yên tĩnh gõ mã, nhưng cứ cách mỗi mười mấy phút, thì sẽ có người tới báo cáo công việc.

Trong đó có một số người là muốn thể hiện mình, làm quen trước mặt ông chủ.

Nhưng càng nhiều hơn là muốn đến ngắm nhìn ông chủ đẹp trai này.

Làm cho Lâm Dật ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn, liền chạy tới chỗ của Kỷ Khuynh Nhan cho thanh tịnh.

Tại chỗ Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật được thanh tịnh đi không ít, hiệu quả công việc cũng nhanh hơn không ít.

Nhưng trong lúc đó, anh còn nhận được cuộc điện thoại của Trương Hiểu Du và Lý Lâm.

Trương Hiểu Du là báo cáo tình huống, chuyện ở trấn Song Hồng cơ bản đã hoàn tất.

Nếu như không có chuyện gì khác thì chuẩn bị về Trung Hải.

Mà điện thoại Lý Lâm lại là hỏi thăm về Lý Thần Tinh.

Cô thật ra cũng không bởi vì việc này mà tức giận, chỉ đơn giản hỏi thăm nguyên nhân một chút.

Sau khi Lâm Dật bày tỏ rõ ràng không cần ngôi sao đến giúp đỡ, chuyện này mới dừng lại.

Hơn 5h chiều, Kỷ Khuynh Nhan xoay xoay lưng, một tay chống má, nằm trên bàn làm việc nhìn Lâm Dật đang ngồi đằng trước.

“Sắp đến Tết nguyên đán rồi, anh dự định như thế nào? Muốn về Quảng Châu sao?”

“Trở về xem một chút.” Lâm Dật nói: “Còn em, về với mẹ vợ

sao?”

“Còn chưa có chứng nhận đâu, nhanh như vậy đã đổi giọng gọi mẹ vợ rồi à?” Kỷ Khuynh Nhan cười híp mắt nói.

“Chẳng lẽ phải chứng nhận mới được sao? Đây là logic gì vậy.”

“Đương nhiên, sau khi chứng nhận xong, những quan hệ này mới là hợp pháp.”

“Nói như thế cũng không sai, nhưng em đắc ý như vậy làm gì?”

“Bởi vì chưa chứng nhận nên quyền chủ động đang nằm trên tay của em nha.” Kỷ Khuynh Nhan đắc ý nói.

“Ý của em là, chỉ cần chưa chứng nhận thì anh sẽ không thể làm gì em đúng không?”

“Đúng vậy!”

Kỷ Khuynh Nhan nói: “Nếu như anh dám bò lên trên giường của em, vậy chính là phạm pháp, hừ hừ.”

“Không thể không nói, Kỷ đại tổng tài của chúng ta vẫn là rất đơn thuần.”

“Sao em lại đơn thuần, chẳng lẽ những gì em nói không phải là sự thật sao?” Kỷ Khuynh Nhan ngẩng cái đầu nhỏ lên, nói:

“Hiện tại trên tay của em, nắm giữ vũ khí luật pháp, anh đừng nghĩ giở trò xấu.”

Lâm Dật cười tủm tỉm nhìn Kỷ Khuynh Nhan, nói:

“Lấy mối quan hệ của anh tại Trung Hải, chỉ cần anh đưa cho Cục Dân Chính hai tấm ảnh của chúng ta, thì nửa giờ sau, người ta có thể đưa giấy kết hôn tới, em có tin không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 836.

Chương 837. Tình Cảm Mãnh Liệt Và Vui Vẻ Nhỏ Nhoi

Kỷ Khuynh Nhan ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới còn có thể chơi như vậy.

“Anh nói bậy, làm sao có thể để anh muốn làm gì thì làm được.”

Lâm Dật đi về phía Kỷ Khuynh Nhan, hai tay véo gương mặt đáng yêu của cô.

“Pháp luật nằm trên tay của anh, mới xem như là vũ khí, nằm trên tay của em không là gì cả.”

“Anh bắt nạt người.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Loại hành vi này, chính là cướp đoạt hoàng hoa đại khuê nữ (con gái nhà lành) một cách trắng trợn. Nếu theo như anh nói, thì anh muốn kết hôn với người nào thì sẽ kết hôn sao.”

Lâm Dật ôm Kỷ Khuynh Nhan vào trong ngực, cười tủm tỉm nói:

“Ngày mai Long Tâm sẽ ra mắt, là một thời gian tốt, có muốn đến lấy chứng nhận hay không?”

“Hừ.” Kỷ Khuynh Nhan quay đầu, “Loại chuyện này đều không phải do em, em quyết định được sao.”

“Xem như là bổ nhiệm em.” Lâm Dật cười nói: “Nhưng mà anh cũng cảm thấy, tờ giấy kia không có tác dụng gì, vẫn là thực tế một chút mới tốt.”

“Thực tế gì.”

“Hôm qua không phải Hà Viện Viện đã nói rồi sao, lần đầu phải có cảm giác nghi thức, văn phòng cũng rất tốt.”

“Lưu manh, thả em xuống.”

“Anh mới không thả, thật vất vả mới có cơ hội tốt như vậy, sao anh có thể dễ dàng buông tha được.”

Gương mặt Kỷ Khuynh Nhan đỏ bừng, đem đầu chôn thật chặt ở trong ngực Lâm Dật, cũng không dám nhìn anh.

“Anh gấp cái gì, đời này em đã nhận định anh thì sớm muộn gì cũng là của anh thôi.”

Tim Lâm Dật nhảy một cái, bỗng nhiên cảm thấy trách nhiệm và trọng trách trên người nặng thêm mấy phần.

“Đây có tính là đang thổ lộ không?”

“Ý anh là gì? Đồ ngốc.”

“Ai nha, bầu không khí đều đã làm nền đến mức này rồi, nếu như không làm chút gì đó thì thật đáng tiếc.”

Kỷ Khuynh Nhan không nói chuyện, xoay người, ngồi dậy từ trong ngực Lâm Dật.

Sau đó hai tay ôm lấy cổ anh, ngồi xuống trên người, đưa môi mình lên.

Đáp lại Kỷ Khuynh Nhan, tay của Lâm Dật cũng không thành thật, hai tay luồn vào trong quần áo, mò lên cao dần.

Mà trong quá trình này, Kỷ Khuynh Nhan cũng không có ngăn cản, vì động tình mà quên mình.

"Được rồi, hôm nay đến đây thôi, chuẩn bị tan làm đi."

Nói thì nói thế, nhưng hô hấp của Kỷ Khuynh Nhan đang loạn lên, khuôn mặt ửng hồng, khiến người ta có xúc động muốn cắn một cái.

Trong chuyện tình cảm, nếu như nói Kỷ Khuynh Nhan không rung động, đó là giả.

Chỉ là đối với cô mà nói, còn có chút chưa chuẩn bị xong thì đã bị Lâm Dật đột phá đạo phòng tuyến kia.

Hai người ở văn phòng bình phục một hồi, sau đó mới thu dọn đồ đạc rồi rời đi.

Sau khi về đến nhà, Kỷ Khuynh Nhan vào phòng vệ sinh tắm rửa, chuyện cơm tối đều giao cho Lâm Dật phụ trách.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật theo thường lệ đưa Kỷ Khuynh Nhan đi làm, nhưng sau khi đến tập đoàn Triều Dương lại không rời đi.

Anh đang chuẩn bị xử lý mấy vấn đề tiếp theo của Chip 3.0.

Kỷ Khuynh Nhan cũng cảm thấy vui vẻ, có Lâm Dật bên cạnh, tâm trạng cũng thông thuận hơn không ít.

"Anh nhìn em làm gì." Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật nói.

"Em không phải muốn đi thay đồng phục sao, anh đi góp ý giúp em một chút."

"Hừ, anh chính là muốn giở trò lưu manh." Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu, nói: "Đồng phục của em đều như thế, không có gì đẹp mắt cả, thứ mà anh có thể chọn chỉ có màu tất và kiểu dáng giày cao gót."

"Vậy thì màu đen đi."

“Em còn lén mua tất lưới nha, nhưng hình như anh cũng không thích lắm, thật đáng tiếc.”

“Ừm hả? Còn có loại kiểu dáng này sao?” Hai mắt Lâm Dật tỏa sáng, “Cũng có thể thử một chút.”

“Thử cái gì mà thử.” Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói: “Về nhà đi, chờ tối về nhà lại nói.”

“Anh thích kiểu người sảng khoái như này.”

Kỷ Khuynh Nhan đắc ý lắc đầu, đối với cô mà nói, cách ăn mặc của mình có thể hấp dẫn được người mình thích, cũng là chuyện đáng để cao hứng.

Sau khi thay quần áo làm việc, Kỷ Khuynh Nhan về tới trước bàn làm việc, nói:

“Em nghe Viện Viện nói, 10h sáng chính là nghi thức rung chuông, anh xác định không qua đó một chút sao?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Cũng không phải là chuyện gì lớn, không cần thiết phải tham dự.”

Long Tâm đối với Lâm Dật mà nói, chỉ là một phần trong tất cả sản nghiệp, anh không quan tâm cũng là chuyện bình thường, Kỷ Khuynh Nhan cũng có thể hiểu được.

“Anh nói xem, Viện Viện và Cao Tông Nguyên có thể thành sao.”

So với việc Long Tâm lên sàn, chuyện mà Kỷ Khuynh Nhan quan tâm hơn vẫn là vấn đề cá nhân của Hà Viện Viện.

Hiện tại bản thân mình có chỗ dựa rồi, cô cũng hi vọng Hà Viện Viện có thể tìm được một người tốt.

“Việc này cũng không có cách nào để đánh giá cả, nhưng bên phía lão Cao hình như là làm thật.” Lâm Dật nói ra:

“Tuy cậu ấy lúc trước là tra nam, hiện tại xem như đã cải tà quy chính, nếu không anh sẽ thu thập cậu ta.”

“Em thật ra không phải lo lắng phía cậu ta, chủ yếu là bên phía Viện Viện, cũng không biết cô ấy nghĩ như thế nào.”

“Buổi tối ngày hôm trước, hai người không phải là đã nói chuyện tâm sự rồi sao, chẳng lẽ không nhắc đến chuyện này à?”

“Thật ra là có nói một chút, cho nên em có thể xác định, cô ấy đã không còn cảm giác gì đối với bạn trai cũ thời cao trung nữa, với lại cũng không có suy nghĩ gì đối với anh Kỳ.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Đúng rồi, bạn trai cũ của cô ấy không phải làm việc tại Long Tâm sao, việc này anh định mặc kệ à?”

“Hai người bọn họ đều là người xa lạ, quản nhiều làm gì.” Lâm Dật nói:

“Nếu như mà xử lý, làm không tốt có thể sẽ hỏng chuyện, chờ ngày nào đó, cậu ta biết được Viện Viện là lãnh đạo của mình, phương thức đánh mặt này không phải hay hơn sao.”

“Anh cũng quá ác đi.” Kỷ Khuynh Nhan mắng, sau đó lại thở dài, “Nhưng Viện Viện chính là không có suy nghĩ yêu đương, chuyện này nên làm thế nào cho phải đây.”

“Anh đã sớm phát hiện, cô ấy căn bản không muốn nói chuyện yêu đương chó má gì cả, chỉ muốn tập trung tinh thần kiếm tiền.”

“Vậy ở cùng một chỗ với Tông Nguyên không phải là rất tốt sao, đều là mấy phú hào nổi tiếng của Trung Quốc.”

“Nhưng cô ấy lại không muốn tiền của người khác, chỉ muốn tiền của anh, thuận tiện còn muốn lấy mạng anh luôn.”

Nghe thấy lời này của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan cười ngả nghiêng, “Ai bảo anh bình thường hay bắt nạt Viện Viện, em đoán hiện tại em ấy hận không thể giết anh đi cho thống khoái.”

“Cho nên anh vẫn luôn phải phòng bị cô ấy, trước khi cô ấy làm anh chết, anh phải cạo chết cô ấy trước.”

Nói ra câu này, Lâm Dật bỗng nhiên nghĩ tới lúc ở đảo Á Loan, Cao Tông Nguyên đã từng nói, bà nội cậu ấy mắc bệnh ung thư, sinh mệnh đang đếm ngược.

“Lâm Dật? Sao anh lại ngây người rồi?” Kỷ Khuynh Nhan thử thăm dò hỏi.

“Anh cũng đã gặp qua cha mẹ em rồi, em còn gọi thẳng tên anh như vậy, đây là có ý gì hả.”

“Vậy em nên gọi là gì đây? Em vẫn luôn gọi như vậy mà?”

“Gọi chồng a.” Lâm Dật nói với vẻ đúng tình hợp lý: “Kêu một tiếng anh nghe xem.”

“Không muốn.” Kỷ Khuynh Nhan đỏ mặt nói: “Vậy em đổi thành Lâm tiên sinh.”

“Đây không phải là càng khách sáo sao, mỗi ngày đều có người gọi anh là Lâm tiên sinh, vậy anh đây chẳng phải là trở thành chồng của tất cả mọi người sao?”

“Chuyện này không giống nhau.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Của em là biệt danh, người khác là kính ngữ.”

“Vậy được, sau này anh cũng gọi em là Kỷ tổng.”

Kỷ Khuynh Nhan vỗ bàn một cái, “Không được, anh phải gọi là bà chủ.”

“Em như vậy cũng thật là bá đạo.”

“Dù sao em cũng mặc kệ, muốn gọi như vậy.”

“Được, đều nghe em.”

Thật ra, Kỷ Khuynh Nhan thích Lâm Dật gọi mình là vợ.

Giống như trên bàn cơm lúc đó.

Nhưng nếu như mình nói ra, thì sẽ cảm thấy khó xử, còn ngượng ngùng nữa.

“Anh vẫn chưa trả lời em đâu đấy, sao anh lại ngây người, nghĩ gì thế.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 837.

Chương 838. Thì Bởi Vì Em Là Bà Chủ Cho Nên Mới Tức Giận?

“Thư ký của em có đây không? Để cho cô ấy đi mua ít đồ giúp anh?”

“Mua gì vậy? Em sẽ nói với cô ấy ngay.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Ừm... Mua ít trái cây, thêm chút đồ dinh dưỡng, vậy là đủ rồi.”

“Em đều đã giúp anh chuẩn bị xong rồi, lúc trở về anh nhớ mang cho mẹ Vương, những chuyện này anh không cần quan tâm nhiều làm gì.”

“Không phải cho mẹ anh, anh muốn đi thăm người bệnh.”

“Người bệnh sao?”

“Bà nội của lão Cao bị bệnh nan y, thời gian không còn nhiều nữa, anh chuẩn bị dành thời gian đi xem một chút.” Lâm Dật nói:

“Đúng rồi, để thư ký của em nhiều mua chút, chuẩn bị ba phần.”

Lâm Dật không định đi một mình, chuyện như vậy, cần phải mang theo lão Tần và lão Lương nữa.

Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy có chút bi thương.

“Có phải là bà nội Cao Tông Nguyên muốn gặp cháu dâu, cho nên cậu ấy mới theo đuổi Viện Viện đúng không?”

Lâm Dật nhìn Kỷ Khuynh Nhan, không nghĩ tới chuyện này cô cũng đoán ra được.

Xem ra chính là do xem nhiều phim tình cảm vào lúc tám giờ.

“Yên tâm đi, việc này anh sớm đã hỏi qua rồi.” Lâm Dật nói.

“Bà nội cậu ấy quả thực có suy nghĩ này, nhưng lão Cao cũng có ý đối với Viện Viện, việc này xem như vừa đúng lúc.”

“Vậy thì còn được.”

Vừa nói chuyện, Kỷ Khuynh Nhan cầm máy riêng lên gọi điện cho thư ký, đem lời nhắn của Lâm Dật giao cho thư ký sắp xếp.

“Anh định khi nào thì đi?”

“Ngày mai đi, bởi vì ngày mốt sẽ phải livestream, có khả năng sẽ rất nhiều việc.”

“Vậy em cùng đi với anh, sau đó lại gọi cho Viện Viện, đến lúc đó cô ấy sẽ giả làm bạn gái của Cao Tông Nguyên, khiến cho bà ấy vui vẻ một chút.”

“Em còn nghĩ đến cả chuyện này sao?”

“Trên phim truyền hình đều là diễn như vậy mà.”

“Có vẻ như thật sự là như vậy.”

“Đợi lát nữa em sẽ gọi điện cho Viện Viện, đem chuyện này nói với cô ấy một chút, cảm thấy vấn đề này không lớn, cô ấy hẳn là sẽ đồng ý.”

Lâm Dật cũng cảm thấy biện pháp này không tệ, lấy quan hệ giữa Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện thì chút chuyện nhỏ này hẳn là không thành vấn đề.

“Vậy cứ quyết định như vậy đi, lát nữa anh sẽ gọi cho lão Tần và lão Lương.”

“Anh biết ở bệnh viện nào sao?”

“Chuyện này đơn giản, lấy tài lực nhà lão Cao bọn họ, chắc chắn là ở bệnh viện tốt nhất, cộng với sức ảnh hưởng của anh trong hệ thống y tế thì chỉ cần tùy tiện gọi một cuộc điện thoại là có thể tra được.”

“Được đó nha, Lâm tiên sinh.” Kỷ Khuynh Nhan cười tủm tỉm nói.

“Chỉ là mấy vấn đề nhỏ như mưa bụi thôi.”

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật đột nhiên vang lên ở thời điểm này, là Hà Viện Viện gọi tới.

“Thật sự là ban ngày không thể nhắc tới người, buổi tối không thể nhắc tời quỷ, vừa mới nói đến cô ấy thì cô ấy đã gọi điện tới rồi.”

Lúc nhận điện thoại, Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã mười giờ rưỡi.

Chuyện ra mắt thị trường hẳn là đều đã kết thúc, rất có thể là đến báo tin vui.

“Mọi chuyện thế nào rồi? Đều thuận lợi chứ?” Lâm Dật hỏi.

“Lên sàn rất thuận lợi, nhưng sau khi lên sàn lại xảy ra chuyện.” Giọng điệu của Hà Viện Viện vô cùng bình tĩnh, không cuống cuồng chút nào, nhìn không ra là đã xảy ra chuyện.

Dựa vào nguyên nhân này, Lâm Dật cũng không quá coi là thật, chỉ thuận miệng hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Sau khi lên sàn, giá cổ phiếu tăng, dựa theo tính toán của tôi và anh Kỳ thì muốn tăng đến max là không thành vấn đề. Nhưng ngay lúc đó lại xuất hiện rất nhiều tin tức tiêu cực liên quan tới Long Tâm, cho nên xu thế tăng của cổ phiếu đã bị ngăn chặn lại, nếu như cứ phát triển như thể, chúng ta rất có thể sẽ trở thành nỗi nhục cho các công ty lên sàn.”

“Tôi dựa vào, xảy ra chuyện lớn như vậy, sao cô còn vân đạm phong khinh thế này?”

“Bởi vì tôi biết, chuyện này là có người giở trò phía sau.” Hà Viện Viện nói:

“Với lại tôi cảm thấy, lấy năng lực của anh hẳn là có thể xử lý tốt chuyện này, cho nên đây đều là tạm thời, tôi chỉ phụ trách truyền lời, đem chuyện này thông báo cho anh thôi. Hơn nữa cho dù có bồi thường tiền thì cũng là anh bồi thường tiền, không liên quan tới tôi, cho nên tôi một chút cũng không hoảng hốt, húp húp... Bẹp bẹp... Cháo bán bên phòng giao dịch đúng là rất dễ uống...”

“Cái này mẹ nó!” Lâm Dật mắng một câu, “Đem những bài đăng kia chỉnh lý một phần rồi gửi qua điện thoại di động cho tôi.”

“Chờ một lát, hiện tại sẽ gửi cho anh ngay.”

“Xảy ra chuyện gì vậy.” Thấy sắc mặt Lâm Dật không tốt lắm, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Có người gây chuyện ở phía sau, cổ phiếu Long Tâm rất có thể sẽ bị giảm.”

“Đây là chuyện lớn a.”

Bình thường mà nói, lúc một công ty lên sàn thì cổ phiếu nhất định sẽ tăng trên diện rộng trong ngày đó, sau đó mới bắt đầu hạ xuống.

Nếu như sau khi Long Tâm lên sàn mà cổ phiếu lại giảm, vậy thì thật sự là vô cùng nhục nhã.

Lâm Dật gật gật đầu, vẻ mặt trầm trọng.

Thật ra anh không quan tâm tới những gì viết trên bài đăng, chắc chắn đều là mấy điều bôi nhọ.

Vấn đề là, người nào đang âm thầm làm chuyện này?

Không có khả năng là Trương Hải Dũng vừa mới bị mình thu thập, anh ta cũng chỉ là một quân cờ nho nhỏ, có thể nói chả là cái cóc khô gì.

Còn chưa có năng lực quấy đến bàn cờ Long Tâm.

Mitsui Paint có năng lực xuất chúng, muốn làm chuyện như vậy, đối với cô ấy mà nói là chuyện không lớn.

Nhưng mình với cô ấy còn đang duy trì một mối quan hệ tốt đẹp, không có khả năng vô duyên vô cớ lại làm ra chuyện này.

Ngược lại, rất có khả năng là Trương Chấn Hào muốn đối cứng với mình.

Lâm Dật sờ cằm, thủ đoạn của em trai này cũng được đó nha.

Nhưng sau khi nghĩ lại, thì cảm thấy có chút kỳ quặc.

Hai người mới ầm ĩ từ tối ngày hôm trước, dựa vào thời gian mấy chục tiếng, dưới tình huống không có chứng cứ thực chất, cậu ta thế mà lại có thể tạo ra nhiều lời nói nhảm như vậy, điểm ấy lại có chút khả nghi.

Bởi vì chuyện này cần rất nhiều công sức, sống nhiều năm như vậy, ngoài mình ra còn chưa gặp được người thứ hai.

Nhưng người tạm thời có thể nghĩ tới, cũng chỉ có một mình cậu ta.

Rất nhanh, Hà Viện Viện liền gửi những bài đăng có liên quan qua.

Lúc Lâm Dật đang xem, đồng thời cũng gửi cho Kỷ Khuynh Nhan một phần.

“Làm giả tài vụ?”

“Sản phẩm có vấn đề?”

“Không cung cấp bảo hộ lao động tương ứng?”

“Thành quả phát triển nghiên cứu bị nghi là sao chép?”

Kỷ Khuynh Nhan nhíu mày lạnh lùng, bộ ngực không ngừng phập phồng.

“Đây rõ ràng đều là bịa đặt vu hãm, một chút tố chất đạo đức cũng không có! Tại sao có người có thể tin được chứ!”

“Em nhìn nguồn của những bài đăng này xem, có không ít đều là truyền thông chính quy, đoán chừng là có người giúp đỡ.”

Lâm Dật nói: “Kẻ chủ mưu đứng sau lưng làm mọi chuyện, sau đó một số người có thù với anh châm ngòi thổi gió thêm vào, cho nên mới tạo thành cục diện như này.”

“Nhưng thật giả lẫn lộn, em tin rằng không bao lâu sau thì mọi chuyện sẽ được phơi bày thôi.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Em sẽ đi tổ chức quan hệ xã hội để đáp lại chuyện này, dù sao cũng phải lấy ra chút thái độ vốn có.”

“Không cần thiết đâu, làm như vậy rất dễ khiến cho càng tô càng đen.” Lâm Dật đi đến sau lưng Kỷ Khuynh Nhan, xoa bóp bả vai cho cô,

“Bà chủ bớt giận, không cần thiết phải như vậy, em phải học Hà Viện Viện, bình tĩnh một chút, xảy ra chuyện lớn như vậy, cô ấy còn đang uống cháo bát bảo đây.”

“Hừ, thì bởi vì em là bà chủ cho nên mới tức giận đó.” Kỷ Khuynh Nhan thở phì phò nói: “Tổn thất đều là tiền nhà chúng ta nha.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 838.

Chương 839. Chúng Ta Cũng Sẽ Có Một Ngày Như Vậy

“Việc nhỏ việc nhỏ.”

Lâm Dật cười ha hả an ủi: “Chuyện tăng giảm của cổ phiếu đều là chuyện trong nháy mắt, không cần quá để ý như vậy đâu.”

“Chẳng lẽ anh không định xử lý chuyện này sao?” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Long Tâm và Đài Điện không giống nhau, là một công ty địa phương, không có sự trợ giúp của tư bản quốc tế, cho nên tin tức tiêu cực trong nước có ảnh hưởng rất lớn đối với dân chúng, nếu như bỏ mặc không quan tâm thì nó chắc chắn sẽ ngã.”

“Không sao cả, ngã cũng là chuyện tốt.”

“Chuyện tốt? Anh có ý nghĩ gì khác sao?”

“Kinh phí nghiên cứu phát triển Long Tâm đều là tiền của chúng ta, cho nên sự tăng giảm của cổ phiếu cũng không có tính ảnh hưởng quyết định.” Lâm Dật nói:

“Hơn nữa, mục đích của người giở trò quỷ sau lưng chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy. Anh nghĩ đối phương hẳn là sẽ gọi điện thoại cho anh thôi, phải biết người giở trò sau lưng là người nào thì mới có thể hành động tiếp được chứ.”

Lâm Dật có rất nhiều đường ngang lối tắt, Kỷ Khuynh Nhan cũng không biết rốt cuộc anh đang nghĩ gì nữa.

Nhưng nếu anh ấy đã không lo lắng, như vậy thì vấn đề cũng không lớn.

Sau khi nói chuyện với Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật gọi điện cho Hà Viện Viện.

Nói với bọn họ nên xử lý chuyện này một cách bình tĩnh, không phát bất kỳ bài quan hệ xã hội giải thích nào, để cho mọi chuyện chậm rãi lên men.

Suy nghĩ của Hà Viện Viện cũng giống như Kỷ Khuynh Nhan.

Trong hồ lô của ông chủ rốt cuộc là có chứa thuốc gì đây?

Tuy vòng Khoa học kỹ thuật và giới tài chính đều đang theo dõi sát sao chuyện này, cũng đang chờ ông chủ của Long Tâm là Lâm Dật đáp trả lại.

Nhưng đợi một ngày, lại không ai đứng ra giải thích cả.

Trong mơ hồ, rất nhiều người đều bất giác tin tưởng chuyện này một cách mơ hồ.

Cảm thấy trong chuyện này, Long Tâm thật sự đã làm việc trái với lương tâm.

Bởi vì cái gọi là hoàng thượng không vội thái giám đã gấp, lúc này người bị hại lớn nhất Lâm Dật lại là người bình tĩnh nhất.

Đương nhiên, ngoài Lâm Dật ra còn có một người nữa.

Suy nghĩ của Hà Viện Viện cũng rất đơn giản, dù sao thì người bồi thường tiền cũng không phải là mình.

Buổi chiều, Lâm Dật ngoại trừ công việc và đùa giỡn với Kỷ Khuynh Nhan ra, còn nhận được điện thoại của Lương Nhược Hư.

Cô muốn hỏi anh một chút là đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng nghe giọng điệu của Lương Nhược Hư thì hình như cũng không quan tâm lắm đối với chuyện này.

Lấy thân phận và địa vị của cô, muốn xử lý chuyện này quá đơn giản, chỉ là nhìn xem cô có muốn hay không mà thôi.

Lâm Dật giải thích đơn giản một chút, nhưng cũng không nói cho cô nội dung cốt lõi của chuyện này.

Nhưng Lương Nhược Hư cũng đã lờ mờ đoán được rằng chuyện này có khả năng liên quan đến Đài Điện.

Nếu không lấy địa vị của tập đoàn Lăng Vân tại Trung Hải thậm chí là Trung Quốc, không ai sẽ làm loại chuyện tốn công mà không có kết quả như này.

Tiếp theo phải xem Lâm Dật phản kích như thế nào đây.

Vào lúc ban đêm trước khi tan làm, thư ký của Kỷ Khuynh Nhan đã mua về tất cả những đồ cần thiết.

Lâm Dật còn thuận tiện tra xét một chút, bà nội của Cao Tông Nguyên đang ở bệnh viện ung thư đứng đầu Trung Hải, phòng bệnh số 1801, chuẩn bị ngày mai dẫn người tới thăm.

Sau khi về nhà, Kỷ Khuynh Nhan đem chuyện này nói qua một lần với Hà Viện Viện.

Sau vài giây chần chờ cô liền đáp ứng.

Cảm thấy đây cũng không phải là chuyện gì lớn, không cần thiết phải ngại ngùng.

Hơn nữa lấy tài lực của nhà họ Cao, nói không chừng còn có thể cho mình một hồng bao lớn.

Nhìn như thế nào thì đây đều là cuộc mua bán không lỗ.

Việc này có thể tiếp nhận.

Hơn 9 giờ sáng hôm sau, bọn người Lâm Dật tập hợp tại cửa bệnh viện, nhưng trong này không có Cao Tông Nguyên.

“Đây là em dâu đúng không.”

Nhìn thấy Hà Viện Viện, Tần Hán cười chào hỏi.

“Về sau cũng có thể, nhưng bây giờ còn không phải.” Hà Viện Viện thoải mái nói.

“Thật ra con người lão Cao không tệ, tuy không có đẹp trai như anh Lâm, nhưng cũng không xấu tính, với lại trong nhà còn có tiền. Cô trước tiên cứ đi lấy giấy chứng nhận với cậu ta, sau đó nếu như phát hiện không có cảm giác thì nửa năm sau lại ly hôn, khi đó một nửa tài sản của nhà họ Cao đều là của cô, cô nói có đúng hay không?” Lương Kim Minh nói.

“Nếu để cho lão Cao nghe thấy, đoán chừng cậu ấy có thể sẽ chém chết cậu luôn.” Lâm Dật nói.

“Tôi cảm thấy đây là một ý kiến hay, chờ tôi trở về sẽ nghiên cứu một chút.”

“Ha ha...”

Đứng nói chuyện trước cửa bệnh viện một hồi, Lâm Dật đem đồ phía trên xe chia cho Tần Hán và Lương Kim Minh mỗi người một phần, sau đó đi vào trong bệnh viện.

“Anh Lâm, anh biết chuyện này khi nào vậy, sao trước đó không thấy lão Cao nói qua.”

“Chính là vài ngày trước, trùng hợp biết được chuyện này.”

Bởi vì chuyện này là Cao Tông Nguyên lặng lẽ nói với mình ở đảo Á Loan.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện còn đang ở đây, không có thể để cho hai người này biết được, cho nên Lâm Dật liền tìm một lý do để qua mắt.

“Lão Cao con hàng này cũng thật là, có việc gì thì thoải mái nói không được sao.” Lương Kim Minh mắng.

“Con người cậu ta không phải là cậu không biết a, là nam thanh niên văn nghệ nhàm chán điển hình, có chuyện gì đều kìm nén ở trong lòng, từ trước tới giờ chỉ nói chuyện tốt không báo tin dữ.” Tần Hán nói.

Lương Kim Minh gật gật đầu, nhìn Lâm Dật nói:

“Anh Lâm, trước đây anh không phải từng là bác sĩ tim mạch sao, hơn nữa trình độ cũng cao, có thể nghĩ một chút biện pháp hay không, dù là sống lâu thêm mấy năm cũng được a.”

“Đã đến lúc này rồi, đây đã là chuyện mà con người không thể làm.” Lâm Dật nói:

“Lấy trình độ nhà họ Cao bọn họ thì hẳn là đã tìm tới bác sĩ tốt nhất thế giới, dùng thuốc tốt nhất thế giới, cho nên tôi cũng bất lực.”

“Đời này, nơi mà tôi không muốn tới nhất chính là bệnh viện, cảm thấy rất áp lực.” Tần Hán nói.

“Nên thỏa mãn đi, các cậu có tiền chính là có hi vọng.” Lâm Dật nói: “Người áp lực hẳn đều là những người không có tiền.”

“Đi thôi, mấy chuyện như sinh lão bệnh tử, không ai có thể khống chế cả.” Lương Kim Minh nói: “Chúng ta rồi cũng sẽ có một ngày như vậy thôi.”

Tay Kỷ Khuynh Nhan chợt run lên một cái, Lâm Dật liếc mắt nhìn cô.

Anh hiểu rõ sự lo sợ trong lòng cô.

Cô có thể tiếp nhận mình ưu nhã già đi, nhưng lại không thể tiếp nhận cái chết lạnh giá.

Lâm Dật vòng qua vòng eo của Kỷ Khuynh Nhan, trong lúc vô hình, như đang truyền sang cho cô một loại sức mạnh.

Chỉ cần có người làm bạn, thì vĩnh viễn sẽ không cô đơn.

Đi vào tòa nhà của khu nội trú, đoàn người vào thang máy, chuẩn bị lên tầng 18.

Nhưng sau khi ấn nút tầng 18 thì lại không có bất kỳ phản ứng nào cả.

“Chuyện gì thế này?” Lương Kim Minh lẩm bẩm một câu.

“Không phải là hỏng rồi đó chứ?” Tần Hán ấn đi ấn lại vài lần rồi nói.

“Thử những tầng khác xem thế nào, có thể là thang máy xảy ra vấn đề.” Lâm Dật nói.

“Tầng 17 dùng được.”

“Vậy thì lên tới tầng 17, sau đó đi bộ lên.”

Tuy giá trị con người của bọn họ đều không ít, nhưng cũng không phải là loại người không muốn động tay động chân, một tầng mà thôi, đi bộ là được.

Thang máy lên đến tầng 17, đoàn người đi sang phía thang bộ, ngoài ý muốn nhìn thấy cửa thang bộ vậy mà lại bị khóa.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Thang máy không dùng được, thang bộ còn bị khóa, chẳng lẽ tầng 18 là cấm địa?”

Hà Viện Viện khẽ run rẩy, “Tôi trước đó có đọc qua một tiểu thuyết kinh dị, chính là nói về chuyện này, tầng 18 của mỗi một bệnh viện hình như đều cất giấu bí mật không muốn người khác biết.”

“Đừng nói lung tung nữa.” Lâm Dật nói: “Tìm người hỏi một chút xem chuyện gì đã xảy ra.”

“Các người là ai, ở đây làm gì vậy.” Một y tá trung niên nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 839.

Chương 840. Đây Là Vợ Con

Lâm Dật quay đầu, nhìn thấy người nói chuyện mặc đồng phục y tá, ước chừng hơn bốn mươi tuổi, cử chỉ và thần thái, đều có chút vênh váo hung hăng.

Trong bệnh viện, người dám dùng loại giọng điệu này để nói chuyện, bình thường đều là y tá trưởng.

“Chúng tôi muốn lên tầng 18 thăm bệnh nhân, tại sao đường đi đều bị chặn chết rồi?”

“Tầng 18 là phòng bệnh cao cấp, người bình thường đều không được phép tùy tiện vào.” Y tá trung niên nói: “Nếu như không có giấy chứng nhận của bệnh viện thì bất kỳ người nào cũng không được phép tiến vào.”

“Ngạch...”

Lâm Dật cảm thấy có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới còn có quy định như vậy.

Bệnh viện Hoa Sơn có vẻ như cũng không nghiêm ngặt như thế.

“Chúng tôi gọi điện thoại cho người nhà, để cho bọn họ tới đón được chứ?” Kỷ Khuynh Nhan dò hỏi.

“Không thể!”

Nữ y tá thẳng thắn từ chối: “Trên tầng đều là lãnh đạo thành phố và người nhà của bọn họ, mấy người cho rằng là muốn vào là vào sao.”

“Không cho vào thì không cho vào, cô ăn phải thuốc súng à, sao cứ như mất cân bằng nội tiết tố vậy?” Lương Kim Minh nói.

“Cậu nói như vậy là có ý gì, đây là tôi...”

“Tiểu Lý!”

Tại lúc nữ y tá trung niên chuẩn bị nổi giận, bỗng có một người đàn ông trung niên vội vàng đi tới, kéo cô về phía sau, cũng nhiệt tình bắt lấy tay của Lâm Dật.

“Lâm chủ nhiệm, thật là khéo, vậy mà có thể gặp được ngài ở đây.”

“Ngạch...”

Lâm Dật có chút mơ hồ, người này có chút lạ mặt, có vẻ như chưa từng thấy qua.

“Ông là?”

“Tôi là chủ nhiệm khoa chỉnh hình, Lưu Đào.”

“A a, xin chào ngài.”

“Lâm chủ nhiệm, các người tới đây là muốn thăm bệnh sao?”

Lâm Dật gật gật đầu, “Nhưng bị người của các người ngăn cản.”

“Việc nhỏ, tôi sẽ quét thang máy cho các người, trực tiếp đi lên là được.”

“Không trái với quy định sao?”

Lưu Đào cười hắc hắc, “Quy định không phải cũng do người đặt ra sao.”

“Vậy thì làm phiền rồi.”

“Chuyện nên làm mà, không cần khách sáo.”

Lưu Đào rất nhiệt tình giúp đỡ Lâm Dật quẹt thẻ, sau đưa họ vào thang máy.

Lúc này, y tá trung niên kia đi tới.

“Lưu chủ nhiệm? Ngài biết người đàn ông kia sao?”

“Tôi biết cậu ấy, nhưng cậu ấy không biết tôi.”

“Hả? Có ý gì?”

“Thiếu chút nữa cô đã gây rắc rối rồi đó.” Lưu Đào dạy dỗ.

“Tôi chỉ là làm việc theo quy định thôi, có thể gây ra họa gì chứ?”

“Tôi nói cho cô biết, người vừa rồi là Lâm chủ nhiệm, lúc trước từng là là chủ nhiệm khoa tim mạch tại bệnh viện Hoa Sơn.”

“Chủ nhiệm thì chủ nhiệm thôi, ngài cũng là chủ nhiệm, cùng cấp với cậu ta, sao phải cúi đầu khom lưng chứ.” Nữ y tá không để bụng.

“Tôi nói cho cô, hôm nay coi như cô gặp may. Chuyện vừa rồi, nếu như gặp phải viện trưởng, thì ít nhất cô cũng bị trừ mất tiền thưởng một tháng.” Lưu Đào nói:

“Cô đừng nhìn cậu ấy chỉ là một chủ nhiệm, cho dù là viện trưởng thấy cậu ấy cũng phải khách khí gọi một tiếng Lâm chủ nhiệm.”

“Chuyện này, lợi hại như vậy sao?”

“Thật sự rất lợi hại.” Lưu Đào nói: “Trong hệ thống y tế tại

Trung Hải thậm chí là cả nước, gần như tìm không được người trâu bò hơn cậu ấy đâu.”

“Thật hay giả vậy? Cậu ta mới có bao nhiêu tuổi a? Chẳng lẽ bối cảnh trong nhà rất sâu sao?”

“Bối cảnh chỉ là một mặt, kỹ thuật cũng rất vững, đệ nhất phẫu thuật tim Trung Hoa chính là dùng để nói về cậu ấy.”

Lần này nữ y tá trung niên đã hoàn toàn choáng váng.

Cũng quá lợi hại đi?!

...

“Ông chủ không tệ lắm.”

Đi ra từ trong thang máy, Hà Viện Viện trêu ghẹo: “Đến nơi này rồi, còn có người chủ động bắt chuyện với anh.”

“Có thể là biết một số chuyện về tôi, nên mới nhận ra tôi.”

Kỷ Khuynh Nhan kéo tay Lâm Dật, đột nhiên cảm thấy tự hào.

So với những tầng lầu khác, môi trường tầng 18 rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

Cơ hồ có thể dựng lại các cảnh phim truyền hình ở đây.

Dựa theo tin tức tra được trước đó, đoàn người đến phòng 1801.

Đương đương đương ——

“Mời vào.”

Bên trong truyền đến giọng của một người phụ nữ, Lâm Dật đẩy cửa vào.

Đoàn người đi vào phòng bệnh, diện tích rất lớn, ít nhất hơn 70m2, nhiều loại máy móc, đầy đủ mọi thứ.

Trong phòng bệnh, ngoại trừ bà nội của Cao Tông Nguyên thì còn có ba người.

Một người phụ nữ trung niên mặc váy màu xám, ngồi dưới chân giường, gương mặt có chút tiều tụy, nhìn thấy Lâm Dật và bọn người Tần Hán đi vào liền thuận thế đứng lên.

Người phụ nữ trung niên tên là Phạm Tinh, là mẹ của Cao Tông Nguyên.

Trước đó đã từng gặp qua Tần Hán và Lương Kim Minh, cho nên có biết.

Một nam một nữ còn lại nhìn có vẻ còn rất trẻ, ước chừng hơn hai mươi tuổi.

Bọn họ cũng đều đứng lên.

Tên của người đàn ông là Cao Tông Cảnh, là em họ của Cao Tông Nguyên, người phụ nữ bên cạnh tên Phó Nhạc, là bạn gái của cậu.

Nhìn thái độ của bọn họ đối với Tần Hán và Lương Kim Minh thì có vẻ như cũng có quen biết.

“Sao đến đây lại không thông báo trước một tiếng chứ, nhanh ngồi, nhanh ngồi đi.” Phạm Tinh nói: “Gần đây chuyện làm ăn trong nhà không bận sao?”

“Trong nhà đều rất tốt ạ.” Tần Hán cười chào hỏi, sau đó nhường ra nửa người, nói:

“Dì Phạm, con giới thiệu cho người một chút, cậu ấy là Lâm Dật, Tông Nguyên hẳn là đã từng nói qua với dì, đây là bạn gái của cậu ấy, tổng giám đốc tập đoàn Triều Dương - Kỷ Khuynh Nhan, đây là bạn gái của Tông Nguyên, Hà Viện Viện.”

Tên của Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, Phạm Tinh cũng thường xuyên nghe qua.

Cũng biết cách làm người của bọn họ.

Nhưng Hà Viện Viện đến, quả thật khiến cho Phạm Tinh cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

Bởi vì có câu không ai hiểu con bằng mẹ, chuyện của con trai mình, người làm mẹ như bà đương nhiên cũng có biết.

Từ lâu bà đã biết, con của mình, thích một cô gái tên là Hà Viện Viện.

Không nghĩ tới hôm nay vậy mà lại tới đây.

Nhưng khi nhìn thấy Hà Viện Viện, Cao Tông Cảnh lại lộ ra vẻ lãnh đạm, dò xét cẩn thận mấy lần.

“Tới tới tới, ngồi xuống đi.” Phạm Tinh rất nhiệt tình, lời nói cử chỉ cũng rất thực sự.

Không có cảm giác cao cao tại thượng của phu nhân nhà giàu chút nào.

Trước đó Cao Tông Nguyên cũng đã nói qua, bọn họ xuất thân từ nhà nghèo, mặc dù bây giờ giàu có một phương, nhưng khí chất và cách ăn nói đều rất gần gũi, giống như là dân chúng bình thường vậy.

“Chào anh Tần, anh Lương, anh Lâm, hai chị dâu.” Cao Tông Cảnh chào hỏi.

“Gần đây bận chuyện gì sao, đã lâu rồi không nhìn thấy cậu.” Tần Hán lên tiếng.

“Gần đây công ty có chút bận, hơn nữa còn có bạn gái, nghĩ lại thì…” Cao Tông Cảnh xấu hổ nói.

“Nói cũng đúng.” Tần Hán tiếp lấy câu chuyện xấu hổ này, “Rất tốt... Chờ lúc cậu kết hôn, anh đây sẽ cho cậu một hồng bao lớn.”

“Cám ơn anh Tần.”

“Khụ khụ khụ...”

Ngay lúc mấy người đang nói chuyện, bà nội của Cao Tông Nguyên ho khan vài tiếng.

“Mẹ, người đã tỉnh.”

Phạm Tinh đi qua, chỉnh lại giường bệnh, như vậy có thể khiến bà ngồi thoải mái hơn một chút.

Bà lão được đỡ lên, đôi mắt già nua lộ ra vẻ mờ mịt, ánh mắt rơi vào trên người Kỷ Khuynh Nhan.

“Bà, cháu dâu của bà tới rồi... Nhanh, nhanh để bà xem một chút...”

“Bà ơi, người hiểu lầm rồi, đây là vợ con.” Lâm Dật đứng dậy, kéo Hà Viện Viện qua, “Cháu dâu của người ở đây, hàng chính phẩm vừa mới đóng gói xong, bảo hành cả nước, lần đầu sử dụng, vui lòng nạp điện 24 giờ.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 840.

Chương 841. Xem Mắt

Lời nói của Lâm Dật khiến cho Phạm Tinh bật cười.

Quả nhiên, tên nhóc tên Lâm Dật này đúng thật là không giống với những người khác.

Ánh mắt của bà lão rơi xuống trên người Hà Viện Viện, ý cười đầy mặt, kích động đưa tay ra.

“Cháu gái, đến gần bà nội nào, để cho bà nhìn kỹ một chút.”

Hà Viện Viện vốn cho là tốt xấu gì mình cũng từng được khen thưởng nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, ứng phó với trường hợp như vậy hẳn là phải nhẹ nhàng như không mới đúng.

Nhưng lúc này cô lại có chút khẩn trương.

Ở phương diện này, mình không bằng ông chủ, so với anh Kỳ cũng có chênh lệch nhất định.

“Bà nội.”

Hà Viện Viện ngồi bên cạnh bà lão, trên mặt mang theo nụ cười, nhưng kỹ năng diễn xuất còn không bằng mấy học viên Cát kịch Đông Bắc.

“Cháu gái tên gì vậy?”

“Hà Viện Viện.”

“Tên hay, đại biểu cho đoàn tụ, nghe tên thôi đã thấy thích rồi.” Bà lão nắm lấy tay Hà Viện Viện, cầm thật chặt, “Con và cháu trai bà quen biết bao lâu rồi, nó không có bắt nạt con chứ?”

Năng lực tại hiện trường của Hà Viện Viện rõ ràng phát huy không bằng Kỳ Hiển Chiêu.

Gặp phải vấn đề nhỏ như vậy mà đã làm khó cô rồi, cô nhìn về phía Lâm Dật theo bản năng.

Lâm Dật phản ứng rất nhanh, giơ hai ngón tay lên.

Hà Viện Viện như bừng tỉnh đại ngộ.

“Chúng cháu quen biết hơn hai mươi năm rồi.”

Kỷ Khuynh Nhan:???

Lâm Dật:???

Quen biết mẹ nó hơn hai mươi năm cái búa a.

“Quen biết nhau từ sớm như vậy sao? Tại sao người nhà chúng ta lại không biết vậy.”

“Ngạch...” Hà Viện Viện lại quay cuồng, ánh mắt hướng về phía Lâm Dật cầu cứu.

Lâm Dật nghiêng đầu, không thèm quan tâm Hà Viện Viện nữa.

Ngược lại, Kỷ Khuynh Nhan dùng khẩu hình và vài động tác tay chỉ điểm cho cô, một lúc sau cô mới ngầm hiểu ra:

“Chúng con là bạn học cùng lớp hồi tiểu học, nhưng giữa chừng con lại chuyển trường, gần đây mới gặp lại nhau tại Trung Hải.”

“Xa nhau nhiều năm như vậy mà vẫn còn gặp lại nhau, đây chính là duyên phận a.” Bà lão vui vẻ nói, “Sau này tên nhóc khốn nạn kia, nếu như dám bắt nạt cháu, cháu cứ nói với bà, bà sẽ ra mặt làm chủ cho cháu.”

“Vâng, cảm ơn bà nội.”

Phạm Tinh ngồi bên khẽ nhíu mày, bà hiểu rõ cô gái này tới đây là để giúp cho bà cụ vui vẻ.

Nhưng chuyện này cũng không đáng kể, mấy người bạn của con trai mình cũng chỉ là có lòng tốt, nhưng thái độ của bà có phải là quá kích động rồi hay không?

Bạn gái của Tông Cảnh tới cũng không có đãi ngộ như vậy.

Phạm Tinh không khỏi lắc đầu, bà đã lớn tuổi rồi, những ân tình trên đời này đều đã không muốn để ý nữa.

Bà lão nắm tay Hà Viện Viện, trò chuyện hơn một giờ, sau đó nếu như không phải Phạm Tinh lên tiếng, có khả năng còn muốn trò chuyện nữa.

“Mấy người các con khoan hãy đi, dì gọi điện cho Tông Nguyên, cùng đi ăn một bữa cơm đi.” Phạm Tinh nói.

“Cũng không phải là người ngoài, dì Phạm cũng không cần khách sáo.” Tần Hán đứng dậy nói: “Bên phía công ty của chúng con còn có việc, nên phải về trước, chờ lúc nào rảnh thì chúng con lại tới.”

“Như này không hay lắm thì phải, các con ngay cả bữa cơm cũng chưa ăn.”

“Không có việc gì, lúc nào đó để cho lão Cao mời chúng con là được.” Tần Hán vừa cười vừa nói: “Người vào trong phòng bồi bà nội đi, không cần tiễn đâu.”

“Đều là người quen cả, dì cũng không khách sáo với các con nữa.”

Phạm Tinh đi ra ngoài, đưa bọn người Lâm Dật đến cửa thang máy, sau đó mới trở lại phòng bệnh.

“Em cảm thấy người nhà của Tông Nguyên cũng rất được, nói chuyện cũng rất gần gũi.”

Kỷ Khuynh Nhan nói như vậy, như là đang nhắc nhở Hà Viện Viện.

Nếu như không có suy nghĩ và nguyên nhân đặc thù gì thì Cao Tông Nguyên đúng là một lựa chọn thích hợp.

Lâm Dật đẩy Hà Viện Viện một chút, “Cô đừng như con chim cút nữa, có suy nghĩ gì thì cứ nói ra. Nếu như cô không có ý gì đối với lão Cao, tôi sẽ nói rõ với cậu ấy, tránh cho việc cậu ấy ngày nào cũng như ngày nào, chỉ biết nói chuyện phiếm với cô.”

“Tôi cũng không phải là không có ý gì, chủ yếu là tôi đã độc thân nhiều năm như vậy, cũng đã quên mất cảm giác có người yêu là như thế nào rồi.” Hà Viện Viện nói:

“Tôi cũng không biết hôn môi, không biết nên bĩu môi hay là dùng lưỡi trước, ngay cả quá trình cũng quên rồi.”

“Không sao cả, chỉ cần cô có thể nhớ kỹ, quy trình này xảy ra trước khi cởi quần là được rồi.”

“Quá trình này thì tôi biết, nhưng trước hết phải để tôi thích ứng một chút đã, đây cũng không phải là chuyện có thể vội vàng.”

Tần Hán và Lương Kim Minh liếc nhau một cái, cảm thấy chuyện này vẫn còn có hi vọng.

Nếu như hai người bọn họ thật sự có thể thành đôi, cũng là một chuyện tốt.

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật đột nhiên vang lên, là Cao

Tông Nguyên gọi tới.

“Anh Lâm, các người rời khỏi bệnh viện rồi sao?”

“Vừa đi ra từ bệnh viện.”

“Vậy các người chờ tôi một chút, hiện tại tôi sẽ đi qua tìm các người, cùng ăn một bữa cơm.”

Lâm Dật vừa muốn từ chối, vừa hay nhìn qua con chim cút Hà Viện Viện.

“Tôi biết một nhà hàng đồ Nhật, hương vị thật không tệ, tên là Nhất Phong Đường, ăn ở đó đi.”

“Được, tôi sẽ sắp xếp.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Dật lên tiếng, “Đi thôi, Nhất Phong Đường, lão Cao mời khách.”

“Tôi không đi được, hôm nay công ty có món thịt kho tàu, tôi phải trở về ăn.” Hà Viện Viện nói.

“Hương vị đồ ăn của Nhất Phong Đường ngon hơn nhiều so với thịt kho tàu của công ty.” Kỷ Khuynh Nhan lôi kéo Hà Viện Viện, nói: “Cùng nhau đi đi.”

“Công ty còn có rất nhiều chuyện phải làm, ăn xong bữa cơm này, vậy thì khi nào mới có thể xong việc chứ.”

“Không phải chỉ là một lát thôi sao, em không ở công ty thì nó cũng có thể vận hành bình thường mà, đi cùng chúng ta thôi.”

“Thế nhưng...”

“Cút, nhanh cút về làm việc đi.” Lâm Dật mắng: “Đúng là bùn nhão không dính lên tường được.”

“Tôi sao lại là bùn nhão không dính lên tường được.”

Lâm Dật nổi giận, không thèm quan tâm tới Hà Viện Viện nữa, trực tiếp lên xe của mình.

“Đi nhanh đi, em xem, anh ấy tức giận rồi kìa.” Kỷ Khuynh Nhan nhỏ giọng nói.

“Em cũng không có chọc giận anh ấy, dựa vào cái gì mà nói em là bùn nhão không dính lên tường được.” Hà Viện Viện có chút không vui.

“Em biết anh ấy cũng được một khoảng thời gian rồi, em đã thấy anh ấy mắng qua người nào chưa? Không phải cũng là vì muốn tốt cho em sao, nếu không anh ấy nổi giận như vậy làm gì.”

Hà Viện Viện bĩu môi, cô đương nhiên hiểu Lâm Dật là vì tốt cho mình, nhưng đúng là cô chưa chuẩn bị xong mà.

Hà Viện Viện chính là kẻ có tính cách gia đình bạo ngược điển hình, trước mặt Lâm Dật kêu trời kêu đất, nhưng vừa gặp phải loại chuyện này thì liền như con bê.

“Được rồi, đừng đứng ở đây nữa.” Kỷ Khuynh Nhan lôi kéo Hà Viện Viện nói:

“Vừa lúc mượn cơ hội này, hai người các người gặp mặt, nếu quả thật cảm thấy không thích hợp thì kịp thời nói rõ ràng, cũng không ai ép hai người phải ở cùng một chỗ cả.”

“Vậy thì đi thôi.”

Hà Viện Viện bị Kỷ Khuynh Nhan mang tới xe, sau đó đoàn người lái xe đến Nhất Phong Đường.

Nhìn thấy Hà Viện Viện tới, Cao Tông Nguyên cao hứng bừng bừng, lập tức khẩn trương, tay chân luống cuống nói:

“Viện Viện, em cũng tới sao.”

“Ừm.” Hà Viện Viện gật gật đầu, đứng bên cạnh Kỷ Khuynh Nhan, mặt đỏ rần.

Năng lượng hùng hổ ở trước mặt Lâm Dật kia sớm đã không còn lại gì.

“Hai người các người có thể bình thường một chút được không, đừng giống như mấy thanh niên tri thức những năm 60-70 vậy, bây giờ đã là thế kỷ 21 rồi, thoải mái chút đi.” Tần Hán mắng.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 841.

Chương 842. Nghi Ngờ Của Lâm Dật

Kỷ Khuynh Nhan đứng bên che miệng cười, “Đi thôi, chúng ta đừng đứng ở bên ngoài nữa, vào rồi vừa ăn vừa nói.”

“Được được được, nghe theo chị dâu.” Cao Tông Nguyên gật đầu nói.

Đoàn người đi vào Nhất Phong Đường, sau đó thuê một gian phòng.

Bàn ăn có kiểu dáng dài, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan ngồi ở một bên, Tần Hán và Lương Kim Minh ngồi ở hai bên, Hà Viện Viện và Cao Tông Nguyên được xếp vào một bên khác, khiến cho hai người đều có chút xấu hổ, không biết nói gì cho phải.

“Anh Lâm, anh và chị dâu muốn ăn gì cứ việc gọi, bữa cơm này coi như em mời.” Cao Tông Nguyên đẩy thực đơn qua.

Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu, nhìn sang Cao Tông Nguyên, muốn cậu đưa cho Hà Viện Viện.

Cao Tông Nguyên tuy hơi vụng về ngốc nghếch một chút, nhưng cũng không ngu xuẩn, rất nhanh liền hiểu ý của Kỷ Khuynh Nhan.

“Viện Viện, nhà hàng này thật sự không tệ, em nhìn xem có gì muốn ăn không.”

“Em ăn cái gì cũng được, mọi người cứ gọi đi.”

“Cậu gọi cho cô ấy một bàn thịt kho tàu, thêm hai cái móng heo là được.”

“Nhà hàng đồ Nhật này hình như không có thứ đó, anh sẽ đi sang nhà hàng bên cạnh mua cho em hai phần.”

“Anh đừng nói xấu thanh danh của tôi, tôi mới không thèm ăn những thứ kia.”

Nếu như có thể, Hà Viện Viện thật sự muốn bóp chết Lâm Dật.

Lão nương không cần mặt mũi sao!

“Muốn ăn gì cứ thoải mái nói, có cái gì mà phải ngượng ngùng chứ.”

“Tôi ít ăn đồ Nhật, cũng không biết nên gọi gì, các người chọn là được rồi.”

“Lão Cao, cậu cứ gọi mỗi thứ một phần đi, nhìn xem món nào ngon, sau đó gọi thêm là được.” Tần Hán nói.

“Cũng được.”

Cao Tông Nguyên gọi nhân viên phục vụ vào, sau đó gọi mấy món trên thực đơn mỗi món một phần.

Nhân viên phục vụ có chút mộng bức, đây là gặp được phú hào sao.

Reng reng reng _ _

Ngay lúc Lâm Dật đang chờ đồ lên thì điện thoại di động vang lên, là Điền Nghiên gọi tới.

“Có chuyện gì sao?”

“Lâm tổng, cổ phiếu Long Tâm đến bây giờ đã giảm xuống 5%, chờ đến báo cáo cuối ngày có khả năng sẽ giảm hết.”

“Hôm qua đã vậy rồi mà hôm nay vẫn còn giảm sao?”

“Dựa theo xu thế đi xuống này thì rất có thể, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là không ai trong chúng ta đứng ra tỏ thái độ cả, dân chúng hiểu lầm là chúng ta thầm chấp nhận, cho nên mới xuất hiện tình huống như vậy.” Điền Nghiên nói:

“Hiện tại Long Tâm có thể xem như đã nổi danh, nhưng mà hầu như đều là tin tức tiêu cực.”

“Đừng có gấp, không cần quan tâm nhiều làm gì, các người cứ tiếp tục làm việc của mình đi, không cần quá chú ý đến chuyện này.”

“Đã biết, Lâm tổng.”

Sau khi nói rõ mọi chuyện, Điền Nghiên cúp điện thoại.

Nhưng Lâm Dật lại có chút sốt ruột, cũng không phải là bởi vì cổ phiếu giảm, mà là tiết tấu bôi đen mình của đối phương thực sự là quá chậm.

Internet không có trí nhớ, nếu như tin tức tức theo không kịp, vậy thì cổ phiếu của Long Tâm sẽ từ từ tăng lại.

Như vậy sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Tần Hán hỏi.

“Long Tâm không phải là đã được ra mắt thị trường sao, có người ngáng chân ở phía sau, hôm qua cổ phiếu đã bắt đầu giảm, hôm nay có thể sẽ giảm đến cực hạn.”

“Mới khai trương mà cổ phiếu đã giảm rồi sao? Cậu có thể coi như là người duy nhất tại Trung Quốc này đấy.” Tần Hán nói:

“Chẳng lẽ cậu không muốn đáp trả sao? Chút chuyện nhỏ này đối với cậu mà nói, cũng không tính là gì đi.”

“Tôi cảm thấy đối phương chắc chắn là có mục đích, nói không chừng lúc nào đó sẽ liên hệ với tôi, cho nên tôi đang chờ.”

“Cậu thật sự là hào khí, hai ngày qua, ít nhất cũng phải lỗ hơn 20 tỷ đi.”

“Chuyện nhỏ thôi, chỉ cần tôi muốn thì cổ phiếu nhất định có thể tăng lại, chờ người ngáng chân kia xuất hiện mới là chuyện mà tôi cần làm.”

“Cảm thấy ngoài Đài Điện ra thì không ai có thể làm việc này.” Hà Viện Viện nói.

“Đúng vậy.” Lâm Dật gật đầu nói:

“Nhưng đây đều là suy đoán, còn phải chứng thực một chút.”

“Đài Điện quả thực rất mạnh, tôi cảm thấy nếu như mấy người chúng ta liên hợp lại để đấu với bọn họ thì vấn đề cũng không lớn.”

“Các người đừng kích động.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Tính chất của Đài Điện không giống với những công ty khác, nguồn đầu tư của bọn họ hầu như đều là tư bản nước ngoài, nếu như các người ra tay, vậy sẽ tương đương với việc đắc tội rất nhiều công ty.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Với lại trên lĩnh vực Chip, Đài Điện thuộc về công ty đứng đầu, cũng không phải là bọn họ không thể không có thị trường, mà chính là thị trường không thể không có bọn họ. Trừ khi xuất hiện đối thủ có thể cạnh tranh cùng với bọn họ, nếu không thì bất kỳ thủ đoạn nào cũng đều rất khó lay động được bọn họ.”

“Chị dâu nói có lý.” Cao Tông Nguyên nói:

“Mấy ngày trước, anh Lâm tạo một làn sóng với Đài Điện, cũng không lấy danh nghĩa của tập đoàn Lăng Vân, lại có thêm tập đoàn Mutsui ở phía sau làm đệm lưng cho nên mới không có nhiều động tĩnh lớn, nếu không thì mọi chuyện cũng không dễ xử lí.”

“Chẳng lẽ phải nhịn sao?” Lương Kim Minh cảm thấy không phục.

“Cho nên đừng có gấp, mọi chuyện từ từ sẽ đến thôi, chúng ta hiện tại chính là phòng thủ phản kích, phải biết con đường phía sau của đối phương, sau đó mới có thể đáp trả.”

“Vậy được rồi.” Lương Kim Minh kẹp một miếng Sashimi, “Cần hỗ trợ gì thì anh cứ nói.”

“Được.”

Sau khi trò chuyện xong chuyện chính, mấy người liền bắt đầu ăn.

Vì để thúc đẩy chuyện tốt giữa hai người, Tần Hán và Lương Kim Minh đã hy sinh rất lớn.

Không ngừng tìm đề tài.

Làm anh em mà có thể làm đến mức như hai người, cũng coi như đã quan tâm giúp đỡ hết lòng.

Dưới sự điều giải của bọn họ, trạng thái của hai người đã khá hơn nhiều, ít nhất là cũng có tương tác với nhau.

Xem như đã thành công bước đầu tiên.

Mà đây cũng là chỗ khiến cho Lâm Dật buồn bực.

Hà Viện Viện trước đó từng nói qua chuyện yêu đương, nói thế nào cũng giống như người có chút kinh nghiệm.

Nhưng biểu hiện tại phương diện này còn không bằng Kỷ

Khuynh Nhan.

Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến IQ sao?

Bữa cơm ăn đến hơn hai giờ mới kết thúc.

“Lát nữa tôi có việc phải ra ngoài, không cùng đường với bất kỳ người nào đâu, cho nên không cần có suy nghĩ đi nhờ xe của tôi.” Lương Kim Minh nói.

“Tôi cũng giống vậy.” Tần Hán nói.

Hà Viện Viện nhìn Lâm Dật.

“Cô đừng nhìn tôi, tôi không có việc gì, nhưng không muốn chở cô.”

“Dựa vào.”

“Không chở thì không chở thôi, chúng tôi cũng không phải là không có xe.” Cao Tông Nguyên lẩm bẩm một câu, sau đó xấu hổ nhìn Hà Viện Viện, “Lát nữa hẳn là em muốn về công ty đúng không, ngồi xe của anh, anh đưa em đi.”

“Vậy cảm ơn anh.” Hà Viện Viện cúi đầu nói.

“Cám ơn cái gì, việc nên làm mà.” Cao Tông Nguyên nói:

“Nếu không em đừng làm ở chỗ anh Lâm nữa, một năm cậu ấy hẳn là trả cho em 5 triệu đúng không, anh cho em 10 triệu, em qua công ty nhà anh đi.”

“Tôi dựa vào, hai người nói chuyện yêu đương thì cứ nói chuyện yêu đương, đừng có đào góc tường nhà tôi, nếu không đừng trách lão tử lật bàn.”

Kỷ Khuynh Nhan cười rộ lên, tuy mỗi ngày ngoài miệng luôn tổn thương Viện Viện, nhưng đối với Lâm Dật và tập đoàn Lăng

Vân mà nói, Viện Viện đã trở thành một phần không thể chia cắt trong tập thể này.

Nếu như thật sự có người dám đào cô ấy đi, Lâm Dật thật sự sẽ lật bàn.

Điều đáng ngạc nhiên là Hà Viện Viện không có phản bác lại Lâm Dật, mà lên xe của Cao Tông Nguyên, rời đi dưới cái nhìn của mọi người.

“Em cảm thấy hai người bọn họ hẳn là có thể.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Hẳn là có hi vọng.” Lương Kim Minh phụ họa theo.

“Đúng rồi, vừa rồi lúc chúng ta đến bệnh viện, không phải gặp được em trai của lão Cao sao, cậu ấy làm nghề gì vậy?” Lâm Dật hỏi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 842.

Chương 843. Đến Trung Quốc Rồi, Còn Nói Tiếng Chim?

“Chú hai của cậu ấy là cổ đông lớn thứ hai của tập đoàn Long Đằng, nắm giữ 14% cổ phần, cũng coi như là phú hào nổi danh Trung Quốc.” Lương Kim Minh nói.

“Hẳn là không liên quan đến chuyện phân chia gia sản đâu.”

“Tôi dựa vào, không phải chứ anh Lâm, ngay cả loại chuyện này mà anh cũng cân nhắc đến rồi sao. Anh thật sự xem Hà Viện Viện như người của mình mà đối đãi à.”

“Đừng đột nhiên hét lên như vậy, tôi chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi.” Lâm Dật nói.

“Đúng thật là không liên quan đến chuyện chia gia sản, cha của cậu ấy nắm giữ 38% cổ phần, trên tay mẹ của cậu ấy có 13% cổ phần, tổng cộng là 51%, không ai có thể lay động địa vị nhà bọn họ cả.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Nhìn như vậy thì vấn đề chưa đủ lớn.”

Lâm Dật không quan tâm kỹ chuyện này nữa, chỉ coi nó là ảo giác của mình.

Reng reng reng _ _

Lúc Lâm Dật đang chuẩn bị lên xe, điện thoại lại vang lên.

Tuy dãy số rất lạ lẫm, nhưng nhìn lại rất quen mắt.

“Lâm tiên sinh, ngài đang bận hả.”

“Trương Chấn Hào?”

“Thật sự là vinh hạnh, Lâm tiên sinh còn nhớ rõ tên của tôi.”

“Chủ yếu là giọng điệu của cậu có chút kỳ lạ, khiến người ta rất khó quên.” Lâm Dật cười ha hả nói:

“Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

“Cũng không phải là chuyện không quan trọng, gần đây công ty của anh lên sàn hình như có gặp chút phiền phức thì phải, có muốn ngồi xuống tâm sự một chút hay không, nói không chừng tôi sẽ có biện pháp giúp anh giải quyết vấn đề này.”

“Cầu còn không được.”

“Một tiếng sau, chúng ta gặp tại Vân Trà Trang. Chờ sau khi anh tới, sẽ có người tiếp đãi.”

“Được thôi.”

Trả lời xong, Lâm Dật cúp điện thoại.

“Ai gọi cho anh vậy?”

“Con trai của Trương Trung Mưu - Trương Chấn Hào, hẹn gặp tôi tại Vân Trà Trang.”

“Vậy thì không sai rồi, chắc chắn là do bọn họ giở trò quỷ, nếu không thì không có khả năng lại gọi điện cho anh ngay lúc này.” Tần Hán nói:

“Vừa lúc tôi không có việc gì, chúng ta cùng nhau đi.”

“Một mình tôi đi là được, các cậu bận chuyện của mình đi.”

“Lời này là có ý gì vậy, xảy ra chuyện lớn như vậy, dù sao cũng phải cùng tiến cùng lùi chứ.”

“Lời nói đến trong miệng của cậu sao lại bị thay đổi nghĩa rồi.” Lâm Dật dở khóc dở cười nói:

“Cũng không phải là chuyện lớn liên quan đến sống chết, một mình tôi đi là được rồi, nếu tôi không giải quyết được thì sẽ gọi cho mấy người.”

“Vậy được rồi, có việc thì nhớ gọi, đừng học lão Cao, chuyện gì cũng kìm nén trong lòng.”

“Tôi sao có thể giống như cậu ấy được, yên tâm đi.”

Dặn dò vài câu, Tần Hán và Lương Kim Minh lái xe rời đi.

Lý do Lâm Dật không để cho bọn họ đi cùng là bởi vì Đài Điện này có chút đặc thù, nếu như liên luỵ bọn họ vào sẽ không tốt, vẫn là tự mình xử lý mới tốt.

Sau đó, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đến tập đoàn Triều Dương.

Trên đường đi Kỷ Khuynh Nhan dặn đi dặn lại anh không biết bao nhiêu lần, sợ tính khí nóng nảy của Lâm Dật sẽ dẫn đến việc đánh nhau với đối phương.

Sau khi Lâm Dật liên tục cam đoan, Kỷ Khuynh Nhan mới quyết định không theo.

Nhưng sau khi xuống xe, Kỷ Khuynh Nhan lại thở dài.

Cô hiểu rất rõ tính khí của Lâm Dật, nếu như đối phương có thái độ phách lối, anh ấy chắc chắn sẽ không kiềm chế nổi tính nóng nảy của mình.

Lái xe đến Vân Trà Trang, Lâm Dật ngẩng đầu nhìn một chút, phát hiện là một quán trà phong cách kiểu Nhật.

Ngay cả nhân viên phục vụ đứng trước quán đều mặc kimono, cực kỳ sang trọng.

Bữa trưa ăn đồ Nhật, hiện tại lại tới uống trà chiều kiểu Nhật, cũng coi là chính thống.

Sau khi đỗ xe, Lâm Dật đi về phía quán trà.

Vừa đi đến cửa, hai nhân viên phục vụ mặc kimono liền khom người nói:

“Konichiwa.”

“Cái gì vậy?” Lâm Dật sững sờ, “Đều mẹ nó tới Trung Quốc rồi, còn nói tiếng chim sao?”

“Lâm tiên sinh, mời vào bên trong.”

“Ngạch... Các người còn biết nói tiếng Trung sao?”

“Chúng tôi đã làm việc tại Trung Quốc rất nhiều năm, cho nên rất thành thạo tiếng Trung.”

“Chờ một chút, sao các người lại biết tôi họ Lâm?”

“Là Trương tiên sinh nhắn lại, để cho chúng tôi ở chỗ này đón ngài lên.”

“Cậu ta chuẩn bị cũng khá đầy đủ đó chứ.” Lâm Dật vỗ vỗ bụi trên người, “Đi thôi, tôi có chút chờ không nổi, muốn gặp cậu ta quá.”

Dưới sự dẫn dắt của hai nhân viên phục vụ, Lâm Dật đi vào trong quán trà.

Lâm Dật chưa từng đến Đảo quốc, cũng không biết quán trà chính tông Đảo quốc trông như thế nào, nhưng nhìn thiết kế trong phòng liền biết tốn không ít tiền.

Với lại xét về mặt phong cách thiết kế hình như còn chuyên nghiệp hơn so với Nhất Phong Đường.

Hẳn là đã cố gắng thiết kế phong cách lại một cách nguyên bản nhất của trà đạo Đảo quốc.

Một đường lên tầng bốn, Lâm Dật phát hiện cấu tạo phong cách của mỗi một tầng đều không giống nhau.

Trang trí càng ngày càng xa hoa, đương nhiên, giá cả cũng càng đắt.

Đến tầng bốn, Lâm Dật phát hiện, nơi này tạo thành từng gian phòng có hình dáng đặc biệt.

Mà gian phòng đối diện với mình kia, khác hẳn với những gian phòng khác, cửa được mở rộng, giống như là đang đợi mình đi vào.

“Lâm tiên sinh, Trương tiên sinh đang đợi ngài ở bên trong.”

“Được, tôi đã biết.”

Sau khi lên tiếng, Lâm Dật trực tiếp đi tới.

Nhưng mà, khi vào tới trong phòng thì phát hiện bên trong có hai người.

Đây là điểm mà Lâm Dật không nghĩ tới.

Tuổi của hai người cũng không khác nhau là mấy, nhưng phong cách ăn mặc lại khác nhau rất lớn.

Một người trong đó mặc áo Polo, đeo đồng hồ Jaeger-LeCoultre, rất có trào lưu.

Người còn lại ăn mặc nghiêm túc, sau khi nhìn thấy Lâm Dật đi vào thì chủ động gật đầu chào hỏi, cực kỳ hữu hảo.

Người mặc áo Polo, Lâm Dật có thể đoán được, hẳn là Trương Chấn Hào.

Nhưng thân phận của người kia lại không thể nào đoán được.

“Lâm tiên sinh, ngài thật là đúng giờ, không sai chút nào.” Trương Chấn Hào đứng dậy, “Trước tự giới thiệu mình một chút, tôi chính là Trương Chấn Hào, vị ngồi bên cạnh tôi đây là Mitsui One tiên sinh.”

Biết được thân phận của Mitsui One, Lâm Dật cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

Anh đã sớm đoán được gia tộc Mitsui sẽ không chịu để yên, nhưng không nghĩ tới bọn họ vậy mà lại liên hợp với người của Đài Điện.

Hai người xuất hiện, cũng khiến cho những mối nghi ngờ trong lòng Lâm Dật được sáng tỏ.

Trước đó anh vẫn luôn thấy khó hiểu, Trương Chấn Hào làm sao có thể trong thời gian ngắn ngủi, thu thập được nhiều tin tức của Long Tâm như vậy.

Hiện tại chân tướng đã rõ ràng, tin tức liên quan tới mình đều là do Mitsui One nói cho cậu ta biết.

“Gia tộc Mitsui các người thật đúng là kiên nhẫn, tôi đã nói đến thế rồi, vậy mà còn không hết hi vọng.” Lâm Dật cười ha hả nói.

“Không còn cách nào khác, trên người Lâm tiên sinh có thứ mà chúng tôi cần.” Mitsui One rất khách khí mà châm trà cho Lâm Dật, nói:

“Tôi biết, muốn Lâm tiên sinh hợp tác với chúng tôi là chuyện rất khó khăn, cho nên tôi có một yêu cầu khác, hi vọng ngài có thể cân nhắc một chút.”

“Có yêu cầu gì anh cứ nói.”

“Tôi hi vọng Lâm tiên sinh có thể đem thành quả nghiên cứu của ngài giao cho chúng tôi, đương nhiên, đây là cuộc trao đổi, ngài có thể nói ra bất kỳ điều kiện gì, chỉ cần chúng tôi có thể làm được thì sẽ không thành vấn đề.”

“Thành quả nghiên cứu sao?”

“Anh là chuyên gia y dược hàng đầu, nhất là tại phương diện tinh chế sinh vật lại càng có những kiến giải độc đáo, cho nên tôi hy vọng ngài có thể đem thành quả nghiên cứu giao lại cho chúng tôi.”

Lâm Dật nở nụ cười, nói:

“Anh đúng thật là thông minh, biết đổi sang con đường khác, nhưng tôi căn bản không có thành quả nghiên cứu gì cả, các người suy nghĩ nhiều rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 843.

Chương 844. Trước Sau Đều Có Địch

"Lâm tiên sinh, chúng tôi cũng đã nhượng bộ đến bước này rồi, lẽ nào anh không suy nghĩ thêm một chút?"

Vẻ mặt của Mitsui One vẫn không thay đổi, nhàn nhạt nói:

"Chỉ cần anh có thể đáp ứng điều kiện của tôi, tập đoàn Mitsui chúng tôi có thể bảo đảm tập đoàn Lăng Vân của anh sẽ trở thành công ty thống trị Trung Quốc, thậm chí còn có thể biến anh thành người giàu nhất Trung Quốc. Lẽ nào Lâm tiên sinh không có chút động tâm nào sao."

Lâm Dật lắc đầu, khóe miệng còn mang theo ý cười.

Mà hành động này, cũng làm cho Mitsui One cùng Trương Chấn Hào không khỏi cau mày.

Nói nhiều như vậy, hình như cũng chẳng hề có bất kỳ tác dụng gì.

"Nói thật, thủ đoạn của cậu không bằng ông nội cậu, cũng không bằng chị của cậu. Trung Quốc có câu châm ngôn, gọi cá tìm cá, tôm tìm tôm, rùa đen tìm vương bát, hai người các cậu lại tụ cùng nhau, cũng coi như là tuyệt phối rồi."

Nói xong, Lâm Dật liếc nhìn Trương Chấn Hào, sau đó ánh mắt trở lại trên người Mitsui One.

"Tôi hôm nay đến đây, cũng không phải nói nhất định phải đòi một lời giải thích gì gì đó. Chính là muốn đến nói cho các cậu một tiếng, tôi là thật sự không có tâm tư mà để ý đến các cậu. Về sau đừng đến làm phiền tôi nữa, lần sau có thể sẽ không nhẹ nhàng như vậy đâu."

Sau khi nói xong, Lâm Dật xoay người rời đi, nhưng khi anh đi tới cửa, Mitsui One trầm giọng nói:

"Lẽ nào Lâm tiên sinh là muốn từ bỏ Long Tâm sao? Theo tôi được biết, sản nghiệp Long Tâm là một phần rất quan trọng trong bản đồ kinh doanh của anh, lẽ nào anh liền mặc kệ sao."

Lâm Dật bất đắc dĩ ngoái lỗ tai.

"Các cậu một người đến từ Bảo Đảo, một người đến từ đảo quốc, sau đó đối với tôi một nhà doanh nhân trên đất liền chỉ chỉ chỏ chỏ, đầu óc sinh trưởng ở trên mông đít sao? Các cậu có tư cách à? Cũng xứng sao?"

Nói xong, Lâm Dật cười rộ lên.

"Hai ngày nay tôi không có động thủ, các cậu liền thật sự cho rằng tôi là bất lực sao?"

"Long Tâm được niêm yết trên thị trường cổ phiếu A, đối mặt là tư bản quốc nội. Tôi tùy tiện làm một phần tài liệu đỏ, cổ phiếu trong nháy mắt liền có thể lên xuống. Các cậu còn muốn theo tôi chơi những thủ đoạn thấp bé này à, không cảm thấy xấu hổ sao?"

Nói xong, Lâm Dật rời đi cũng không quay đầu lại.

Nhưng Mitsui One cùng Trương Chấn Hào hai tay nắm chặt thành quyền. Từ nhỏ đến lớn, vẫn chưa có người nào dám sỉ nhục bọn họ như vậy.

Bị loại người bỉ ổi này đè ép trên đầu, còn không có cách nào phản kháng được.

Điều này khiến lòng tự trọng của bọn họ nhận lấy đả kích thật lớn, không thể nào chấp nhận được.

"Mitsui tiên sinh, tôi cảm thấy đối với anh ta, không cần thiết phải đối mặt vui vẻ nữa, hẳn là nên áp dụng thủ đoạn cực đoan rồi."

Mitsui One nhấp một ngụm trà, nhìn Trương Chấn Hào, "Cậu nghĩ như thế nào, nói ra tôi nghe thử, chúng ta cùng nhau động thủ."

"Không không không."

Trương Chấn Hào lắc đầu một cái, "Chúng ta đối với anh ta trả thù, cũng giới hạn tại chỗ này rồi, về sau sẽ không lại áp dụng động tác khác."

"Đây là ý gì? Lẽ nào Đài Điện các anh liền bỏ qua như vậy sao? Này cũng không giống tác phong của một công ty lớn."

"Kỳ thực, chúng tôi cũng không có thâm cừu đại hận gì cả. Ý nghĩ của tôi là, nếu như có thể giáo huấn anh một trận, tự nhiên là tốt nhất, nếu như không thể, cũng chỉ đành từ bỏ thôi." Trương Chấn Hào nói:

"Nhưng trong nội địa, nếu như Mitsui tiên sinh có chỗ cần giúp đỡ, tôi cũng có thể thích hợp giúp một chút chuyện nhỏ. Dù sao chúng ta ở nơi này, còn có quan hệ nhất định."

Trên thực tế, ngay từ đầu quan hệ giữa tập đoàn Lăng Vân và Đài Điện cũng không có căn thẳng gì lắm.

Bởi vì hạng mục máy quang khắc là bí mật, đến bây giờ vẫn chưa có bị lộ ra bên ngoài, cho nên ở trong mắt Đài Điện, việc kinh doanh của hai công ty cũng không có trùng hợp nhiều, cho nên còn chưa tới mức náo tới không nể mặt mũi.

Mà bọn họ sở dĩ làm như vậy, là do Intel xúi giục.

Bởi vì công nghệ chíp 2.0 của Long Tâm đối với bọn họ tạo thành uy hiếp, cho nên mới phải ở trong bóng tối ngáng chân.

Nhưng Đài Điện cũng chỉ là lướt qua chơi một chút rồi thôi, giúp chút ít chuyện, củng cố quan hệ đồng minh.

Nhưng nếu để cho Đài Điện cùng tập đoàn Lăng Vân khai chiến, bọn họ tự nhiên là sẽ không làm.

Trương Chấn Hào chỉ là không quá thành thục, nhưng không phải người ngu, anh ta biết vấn đề của chuyện này là ở chỗ nào.

Tuy rằng không phục lắm, nhưng anh ta cũng biết, ở trong chuyện này, làm đến nước này là được rồi,

Nên buông tay.

Nếu như Intel bên kia, còn có ý nghĩ khác, liền để chính bọn họ đến là được rồi.

"Thật không nghĩ tới, Trương tiên sinh lấy tư cách thiếu gia Đài Điện, dĩ nhiên chỉ có chút can đảm như vậy. Điều này cùng với người Trung Quốc trong ấn tượng của tôi thật đúng là hoàn toàn không hợp." Mitsui One nói:

"Sớm biết là như thế này, lúc trước tôi liền không lựa chọn hợp tác với anh rồi."

"Không không không, Mitsui tiên sinh không nên nói như vậy, kỳ thực tôi đối với lần hợp tác này, vẫn là thái độ khẳng định đáp lại. Cho nên cũng đồng ý giúp đỡ, nhưng cũng không có tư cách quyết định quá nhiều, dù sao Đài Điện cũng không phải của tôi, mong rằng Mitsui tiên sinh thông cảm."

"Vậy chuyện này cứ kết thúc tại đây đi." Mitsui One ra: "Trương tiên sinh đi thong thả, tôi sẽ không tiễn."

"Chúng ta về sau có thời gian sẽ nói chuyện sau."

Sau khi Trương Chấn Hào rời đi, vẻ mặt của Mitsui One trở nên nham hiểm hơn.

Anh ta cũng biết, trong mối quan hệ của mình với Trương Chấn Hào, mình là nằm ở thế bị động.

Cho nên rất nhiều chuyện, không thể chính mình làm chủ được.

Mà Trương Chấn Hào cũng là bắt được điểm ấy.

Anh ta biết rõ, Mitsui One nhất định muốn đối đầu với đối thủ như Lâm Dật, mình có tham dự vào việc đó hay không, cũng không quan trọng lắm.

Dùng cây đao tập đoàn Mitsui này đi giết Lâm Dật, như vậy thì mình không cần phải tự động thủ rồi.

Ngoài ra, Long Tâm đã ra thị trường, xu hướng trong tương lai nhất định sẽ đạt được mức độ rất ấn tượng.

Mà ở trong quá trình này, kẻ thua cuộc lớn nhất chính là Intel.

Công nghệ 2.0 của Long Tâm đã thành thục, điều này cũng cho thấy, bọn họ có khả năng phát triển công nghệ 3.0.

Chuyện này với bọn họ mà nói, là một mối đe dọa cực lớn.

Căn cứ vào những nguyên nhân này, Trương Chấn Hào tin rằng không bao lâu nữa, Intel có khả năng sẽ động thủ xử lý chuyện này.

Trước có tập đoàn Mitsui, sau có Intel, nghĩ tới những thứ này, Trương Chấn Hào không khỏi lộ ra nụ cười.

Lần này nhìn bọn họ ứng đối như thế nào!

Trương Chấn Hào đi rồi, một người đàn ông mặc tây trang, từ bên ngoài đi vào.

Người đàn ông khoảng hơn 30 tuổi, lớn hơn Mitsui One một chút, khí chất cũng nội liễm không ít, tạo cho người nhìn cảm giác an tâm vững vàng.

Người đàn ông này tên là Son Kentaro, là vệ sĩ kiêm trợ lý của Mitsui One.

"Mitsui tiên sinh, tôi nghĩ bất luận nói cái gì đi nữa, anh ta cũng sẽ không cùng với chúng ta hợp tác đâu."

"Hợp tác là không thể nào. Mục đích bây giờ là tìm thấy tất cả các kết quả nghiên cứu của anh ta. Chuyện này đối với tương lai nghiên cứu của chúng ta, sẽ có tác dụng thúc đẩy mạnh." Mitsui One nói:

"Anh điều động một nhóm người từ Trung Quốc đến nhà và công ty của anh ta để đi tìm những thứ đồ này. Ngoài ra, những thứ đồ này không thể nào là chính anh ta nghiên cứu ra được, khẳng định còn có nhóm hợp tác liên quan đến, những người này cũng không thể bỏ qua, đều phải sắp xếp điều tra rõ ràng, bất kỳ chi tiết nhỏ gì cũng đều phải điều tra rõ ràng, không được bỏ sót bất cứ thứ gì!"

"Biết rồi Mitsui tiên sinh, tôi sẽ làm ngay bây giờ." Son Kentaro cúi đầu nói, sau đó đi ra khỏi phòng khách.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 844.

Chương 845. Làm Ầm Ĩ Từ Vẻ Ngoài

Từ quán trà đi ra, Lâm Dật lên xe.

Lấy điện thoại di động ra, bên trong có một tin nhắn Wechat Kỷ Khuynh Nhan gửi tới.

Nói anh sau khi xong việc gọi lại cho cô ấy.

Ngoài ra, còn có một cuộc gọi nhỡ của Trương Hiểu Du.

Lâm Dật cầm điện thoại di động, đầu tiên là gọi cho Kỷ Khuynh Nhan trước.

Đơn giản nói với cô ấy những chuyện đã xảy ra, xem như là báo bình an, không để cho cô ấy lo lắng.

Nhưng chuyện liên quan đến tập đoàn Mitsui, Lâm Dật cũng không hề nhiều lời, để tránh cô ấy lo lắng.

Xong rồi lại gọi cho Trương Hiểu Du.

"Anh Lâm, buổi tối ngày mai sẽ phát sóng trực tiếp rồi, bên nền tảng đã sắp xếp địa điểm phát sóng trực tiếp cho anh chưa? Chúng ta có cần đến hiện trường nhìn trước một chút hay không?"

"Việc này Lý Lâm đã nói với anh rồi, bảo anh tự mình sắp xếp, đến lúc đó bọn họ sẽ cử người sang phụ trách toàn bộ quy trình."

"Như vậy nói cách khác, sân bãi chúng ta tự mình đi tìm."

"Chính là cái ý tứ này, em có chỗ nào thích hợp đề cử không?"

Lâm Dật hỏi:

"Có cần làm trên du thuyền hay không, đến live stream trực tiếp trên đó?"

"Ha ha anh Lâm, chẳng trách anh Lương luôn nói anh có nhiều thao tác cợt nhã, thật đúng là như vậy, ngay cả việc phát sóng trực tiếp trên biển cũng nghĩ ra."

"Cái này không phải rất mới mẻ độc đáo sao."

"Đó là điều mới lạ, nhưng không đủ ổn định. Một khi một tình tiết nhỏ xảy ra, ở trên biển rất khó xử lý, cho nên còn phải tìm chỗ đánh tin cậy, tốt nhất là khách sạn gì gì đó, nơi đủ lớn, hơn nữa còn đủ đẳng cấp."

"Quy mô của khách sạn Bán Đảo có được hay không?"

"Khách sạn Bán Đảo vậy quá có thể, quy mô có thể xếp vào top ba ở Trung Hải." Trương Hiểu Du nói:

"Nhưng khách sạn Bán Đảo hình như rất nổi tiếng, nếu muốn sử dụng chỗ đó thì phải đặt trước mới được."

"Đó là tài sản của anh, không cần đặt trước."

"Ách ... Ngoại trừ trâu bò, em hiện tại không còn lời gì để nói với anh." Trương Hiểu Du khoa trương nói: "Chúng ta có cần chịu trách nhiệm về việc bố trí địa điểm không?"

"Trong này hình như còn dính đến vấn đề danh phận, cho nên cô ấy chỉ nói là tôi chọn địa điểm, còn lại cứ giao lại cho cô ấy."

"Được được được, cái kia em biết rồi."

Đơn giản nói chuyện vài câu, Lâm Dật cúp điện thoại, sau đó gọi điện thoại cho Lý Lâm, đem những chuyện liên quan nói với cô.

Còn dư lại chuyện vụn vặt vặt vãnh, liền để cô ấy đến phụ trách là được rồi, mình cũng vui vẻ thanh nhàn.

Sau khi thu xếp xong một loạt việc, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Triều Dương.

Ở công ty bận rộn một lúc chuyện chip 3.0, sau đó cùng lái xe về nhà với Kỷ Khuynh Nhan.

Sau khi về đến nhà, cuộc sống của hai người vẫn như những cặp vợ chồng trẻ bình thường, không có bất kỳ gợn sóng.

Về phần phát sóng trực tiếp ngày mai, Lâm Dật cũng cảm thấy tháng ngày như bình thường như thế, không có bị quấy rầy.

Nhưng ở trong bóng tối, lại có rất nhiều người, vì phát sóng trực tiếp ngày mai mà bận rộn.

Khách sạn Đông Đảo là một trong nhiều khách sạn năm sao ở Trung Hải.

Tuy rằng cũng rất đủ đẳng cấp, nhưng cùng với khách sạn Bán Đảo còn có chênh lệch nhất định.

Trong một dãy phòng trên tầng tám của khách sạn, năm sáu người đàn ông và phụ nữ đang tụ tập.

Mà ở trong những người này, có hai người Lâm Dật cũng có quen biết.

Một trong số đó là Lý Vĩ Cường, là người trước kia có phát sinh xung đột với anh.

Người còn lại là Quách Thế Bác, là cựu giám đốc điều hành đã bị đuổi khỏi Đấu Ngư.

Sau khi bị đuổi việc liền đi tới Khoái Thủ.

Nhưng sau khi đến đây, Quách Thế Bác vẫn như cũ phụ trách điều hành cái này, xét về trình độ, thấp hơn một chút so với Lý Vĩ Cường.

Ngoài ra, ở bên cạnh ghế sô pha, còn có một người phụ nữ váy dài đang ngồi.

Cô ấy có một mái tóc dài gợn sóng, nhưng nó đã được chải thành đuôi ngựa, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, không biết là cô ấy đang suy nghĩ cái gì.

Tên của người phụ nữ này là Chu Băng Dương, cô ấy là nữ hoạt náo viên hàng đầu của Khoái Thủ, có ID là Dương Dương, cũng được đứng trong hàng ngũ nhất lưu.

Một chương trình phát sóng trực tiếp ngẫu nhiên, với doanh thu là 50 triệu là cuối cùng, cho nên nền tảng đã cử cô ấy tham gia chương trình phát sóng trực tiếp giúp đỡ nông dân này.

"Lão Quách, cái người tên là Anh trai khẩu trang kia, khả năng gánh hàng của anh ta như thế nào?" Lý Vĩ Cường hỏi.

"Chuyện này tôi cũng không biết, anh ta từ lúc phát sóng trực tiếp đến bây giờ, vẫn chưa tới một tháng. Hơn nữa hầu như cái gì cũng đều truyền bá. Lần sau còn sinh động hơn lần trước, cho nên tôi cũng hơi lo lắng. Trong lần phát sóng trực tiếp này, không biết anh ta sẽ làm ra trò gì nữa."

"Lo lắng của các anh có phải dư thừa rồi không, tôi đã chuẩn bị nhiều đồ rẻ như vậy, có thể nói là giá thấp nhất trong toàn mạng. Về phần phát sóng trực tiếp bán hàng này, không ai có thể bắt được giá thấp hơn so với tôi, không ai có thể có ưu thế hơn tôi được."

"Năng lực của cô tôi rất tin tưởng, nhưng tuyệt đối không thể đánh giá thấp anh ta được." Lý Vĩ Cường nói:

"Cô phải biết, trong buổi phát sóng lần trước, mức độ phổ biến phát sóng trực tiếp của anh ta đã vượt qua 10 triệu. Đây là một con số vô cùng kinh khủng, cô tuy rằng rất lợi hại, nhưng anh ta cũng không kém. Nếu không chúng ta cũng không thể tập hợp ở đây, thảo luận những chuyện này."

"Lý tổng nói không sai." Quách Thế Bác đồng ý nói:

"Tuy rằng anh ta có thể không phải là đối thủ của cô, nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, vẫn phải tìm đường lui cho mình. Nếu như xảy ra sai sót, chúng ta những người ở đây, đều phải vì chuyện này mà chịu trách nhiệm."

Chu Băng Dương một tay chống cái đầu, đối lời nói của mấy người không để ý lắm.

Đối phương đúng là hoạt náo viên nhân khí, nhưng Đấu Ngư và Khoái Thủ hoàn toàn là hai nền tảng khác nhau, phương thức marketing cùng với hình thức lợi nhuận có sự khác biệt rất lớn. Về mặt bán hàng hóa, các hoạt náo viên nền tảng khác một cái có thể đánh đều không có.

Cho nên cô cũng không muốn tham dự vào những cuộc trò chuyện này với mọi người.

"Tình hình liên quan đến phát sóng trực tiếp của anh ta, các anh đã hỏi thăm được chưa?" Lý Vĩ Cường hỏi.

"Tôi vừa nãy gọi điện thoại cho đồng nghiệp cũ của mình. Địa điểm phát sóng trực tiếp là khách sạn Bán Đảo, hơn nữa Đấu Ngư đối với anh ta rất khoan dung, nguồn cung cấp đều là do anh ta tự tìm, đoán chừng vào lần phát sóng trực tiếp này, có thể kiếm một vố lớn."

Lý Vĩ Cường vắt chéo hai chân, đốt điếu thuốc, "Điều kiện như vậy Đấu Ngư cũng đã đáp ứng rồi? Xem ra là thật sự muốn nâng anh ta."

"Xác thực, tài nguyên rất lớn, bất quá anh ta gần đây rất nổi tiếng, xem như là cả hai cùng có lợi." Quách Thế Bác có phần không tình nguyện nói.

"Như thế vừa nhìn, người này quả thật không chê vào đâu được, muốn ở trên người anh ta gây ầm ĩ, có vẻ rất khó."

"Không thể nói như vậy được, anh ta cũng có điểm đen, chỉ cần chúng ta lợi dụng tốt, nói không chắc có thể đem anh ta kéo xuống nước."

Nghe nói như thế, Lý Vĩ Cường hứng thú.

"Anh nghĩ ra biện pháp gì rồi?"

"Lẽ nào các anh không hiếu kỳ lúc anh ta phát sóng trực tiếp, tại sao phải một mực mang khẩu trang ư?" Quách Thế Bác nói:

"Hơn nữa không chỉ có lúc phát sóng trực tiếp, tôi trước đó với anh ta gặp mặt ngoại tuyến, cũng giống như vậy mang khẩu trang, đem mặt che chắn chặt chẽ. Cho nên tôi cảm thấy, trong này tồn tại không ít đề tài."

Lý Vĩ Cường mắt sáng lên, "Lúc ở Đảo Á Loan, anh ta cùng tôi lúc gặp mặt cũng là như thế này, hình như là không muốn để người khác nhận ra mình."

"Cho nên tôi cảm thấy, cái người tên Anh trai khẩu trang này, hẳn là dáng dấp vô cùng xấu xí, nếu không cũng không thể như vậy." Quách Thế Bác nói:

"Cho nên chúng ta có thể ở phương diện này làm ầm ĩ chuyện này. Dù sao khán giả nữ xem phát sóng trực tiếp tương đối nhiều, hơn nữa các cô ấy đều là xem mặt. Nếu như phát hiện hoạt náo viên bán hàng vô vùng xấu, các anh nói xem sẽ như thế nào?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 845.

Chương 846. Anh Xác Định Không Thành Vấn Đề?

Buổi tối hôm đó, khi Lâm Dật làm xong việc, chuẩn bị đi ngủ, thì nhận được điện thoại của Trương Hiểu Du.

"Lại xảy ra chuyện gì à."

"Anh Lâm, không xong rồi, video ngắn trên nền tảng Đấu Ngư và Khoái Thủ, có rất nhiều video tung tin thất thiệt, nói anh lớn lên xấu xí, đeo khẩu trang để lừa người."

Lâm Dật trong đầu rối rắm.

"Đây là loại lời nói kỳ lạ gì vậy?"

"Tuy rằng ngôn luận kỳ lạ, nhưng thật sự có người tin rồi." Trương Hiểu Du vội vàng nói:

"Trong đó có mấy người rất quá đáng, nói họ là bạn gái trước của anh, cũng nói anh trong một vụ hỏa hoạn mặt đã bị hủy dung."

"Còn có người nói, anh bị tạt axit sunfuric lúc còn học đại học."

"Còn có người nói, là dì hai thất lạc nhiều năm của anh, bởi vì anh lớn lên xấu xí bị cha mẹ vứt bỏ."

"Nói chung hiện tại cái gì cũng nói, tuy rằng đa dạng, nhưng đều nói anh lớn lên xấu xí."

Lâm Dật có chút dở khóc dở cười.

"Anh phát sóng trực tiếp thời gian dài như vậy, vẫn luôn gió êm sóng lặng. Mắt thấy ngày mai sẽ phải bán hàng trên phát sóng trực tiếp rồi, lại xảy ra những việc này, nhất định là người bên hai nền tảng khác giở trò quỷ."

"Em cũng cảm thấy như vậy, nhưng chúng ta không thể ngồi chờ chết, phải nghĩ một chút biện pháp làm sáng tỏ việc này. Nếu không hàng của chúng ta sẽ không bán được."

"Không sao, loại này chuyện như thế này anh cũng lười quan tâm." Lâm Dật thản nhiên nói:

"Anh căn bản không muốn làm hoạt náo viên có nhan sắc gì, hơn nữa khán giả xem anh, cũng không phải là vì mặt mà tới, em bình tĩnh một chút đi."

"Nhưng em thật là muốn đem hình của anh phát ra ngoài, đánh vào mặt của bọn họ, em cảm thấy mình sắp không nhịn được nữa rồi."

"Anh thấy em không phải là vì anh mà bênh vực kẻ yếu, chỉ là vì vả mặt, sau đó để cho mình sảng khoái."

"Ai nha, anh không nên nói như vậy, chúng ta đều quen biết nhau lâu như vậy, nói thế nào cũng là có chút tình cảm chứ."

"Được rồi, nói chung việc này em không cần để ở trong lòng, thích làm gì thì em cứ làm đi."

"Anh Lâm, em có một vấn đề vẫn luôn muốn hỏi anh."

"Em Nói đi."

"Rõ ràng có rất nhiều người chửi bới anh, còn có người ở trong bóng tối chơi ngáng chân anh. Tại sao anh cũng không tức giận vậy? Em cảm giác mình đều muốn nổ tung rồi."

"Vậy em suy nghĩ kỹ một chút, những người không ưa anh, còn có những người chơi ngáng chân, bọn họ có phải hay không đều là đàn ông."

"Đúng."

"Bởi vì phụ nữ đẹp đều si mê anh, bọn họ không cua được, trong lòng đố kị, cho nên mới làm như vậy."

"Anh Lâm nói thật, em nếu là đàn ông mà nghe được câu nói này của anh, cũng phải đem anh làm thành tiểu nhân, về nhà cầm kim đâm anh."

"Được rồi, đừng nói những thứ vô dụng kia nữa, giờ cũng không sớm, ngày mai còn có một đống việc chờ hai chúng ta làm đấy."

"Biết rồi, anh Lâm ngủ ngon."

Sáng sớm hôm sau, lúc Lâm Dật rời giường, liền nhận được điện thoại của Lý Lâm.

"Sớm như vậy gọi điện thoại cho tôi có chuyện gì." Lâm Dật mơ mơ màng màng nói.

"Sao anh bây giờ vẫn có thể ngủ được chứ? Internet xuất rất nhiều bài đăng và video ngắn, đối với thân thể của anh tiến hành công kích, chuyện này anh biết không "

"Tối hôm qua tôi đã biết rồi, cô ngạc nhiên làm gì."

Câu trả lời của Lâm Dật khiến Lý Lâm không khỏi bối rối.

Phản ứng của mình tính là ngạc nhiên ư?

Đối với các sự kiện phát sóng trực tiếp như thế này, tuyệt đại đa số đều là khán giả nữ.

Mà đại đa số phụ nữ dù ít hay nhiều đều có quan tâm liên quan đến ngoại hình.

Sau khi biết được tin tức này, tất nhiên sẽ không ở chỗ anh mua đồ rồi, sự kiện hoạt động này cũng là không có cách nào để làm tiếp được.

Chuyện này đối với Đấu Ngư mà nói, chính là một tổn thất thật lớn.

"Lẽ nào anh sẽ không sợ ảnh hưởng đến việc anh live stream bán hàng ư?"

"Tôi đây là dựa vào thực lực để nói chuyện, cô cũng không phải không biết."

"Nhưng đây là thời đại nhìn mặt."

"Chỉ dựa vào cái khí chất này, là có thể đem khán giả chinh phục, nói chung cô không cần lo lắng."

Lý Lâm thở dài, hình như cũng không chuẩn bị trò chuyện tiếp cái đề tài này nữa.

"Tôi cùng với các nhân viên cung ứng đã đến Trung Hải rồi. Sau một tiếng nữa, chúng tôi sẽ có mặt ở khách sạn Bán Đảo, bắt đầu chuẩn bị cho buổi phát sóng trực tiếp tối nay. Anh ban ngày nếu như không có việc gì, có thể tới xem một chút, có rất nhiều chi tiết nhỏ cũng cần trao đổi với anh."

"Được, các cô trước cứ làm việc đi, tôi thu thập xong liền đi qua."

"Được, gặp mặt nói chuyện sau."

Cúp điện thoại của Lý Lâm xong, Lâm Dật đứng dậy thu dọn một chút.

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đang ở trong phòng bếp, vội vàng làm bữa sáng, thế là cũng đi vào hỗ trợ, rất có mùi vị của một cặp vợ chồng.

"Tối nay anh mấy giờ phát sóng trực tiếp?" Lúc ăn cơm Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Tám giờ tối, nhưng phát trực tiếp bao lâu vẫn chưa xác định được, rất có thể đến mười hai giờ cái này cũng khó nói."

"Anh có muốn em lên hình cổ vũ anh không?"

"Không cần."

"Em không mặc váy á, mặc quần dài còn không được sao."

"Vậy cũng không được, em cũng đừng xuất đầu lộ diện."

"Cái kia em không vào ống kính, ở bên cạnh nhìn xem có được hay không."

"Được, anh sẽ không ngăn cản em." Lâm Dật cười nói.

Sau khi ăn sáng xong, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đến tập đoàn, sau đó lái xe đi đến khách sạn Bán Đảo.

Nhưng vì duy trì cảm giác thần bí, Lâm Dật vẫn đeo khẩu trang với kính râm lên, dẫn đến bảo an ở cửa ra và cũng không nhận ra được anh.

"Lâm tổng anh tới rồi."

Nhìn thấy Vương Thiên Long tới chào hỏi, Lâm Dật sửng sốt.

"Tôi ăn mặc thành như vậy, anh còn có thể nhận ra tôi đến à?"

Vương Thiên Long mỉm cười, "Tuy rằng ngài mang khẩu trang với kính râm, nhưng những thứ đồ này, căn bản dấu không được khí chất đàn ông trưởng thành thành thục của ngài, cho nên tôi liếc một mắt cái là nhận ra ngay."

Lâm Dật vỗ vai Vương Thiên Long.

"Ngay từ lần đầu tiên quen biết anh, tôi liền cảm thấy anh có thể phát triển, tôi xác thực không nhìn lầm mà."

"Ha ha, cảm ơn Lâm tổng đã khích lệ." Vương Thiên Long cười hì hì nói:

"Lâm tổng, ngài đã lâu lắm không có đến khách sạn, để chỉ đạo công việc cho người phía dưới một chút."

"Chỉ đạo công việc coi như xong, nhưng tôi thực sự còn việc muốn giao cho anh làm."

"Lâm tổng ngài nói đi, tôi bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

"Tôi muốn chuẩn bị mở một tấm thẻ hội viên, mà tấm thẻ hội viên này, anh có thể đem nó tưởng tượng thành là tượng trưng một loại thân phận. Đi đến một số địa điểm cao cấp, có thể miễn xếp hàng, miễn hẹn trước, còn có chiết khấu ưu đãi, giống như American Express. Liếc mắt nhìn cũng biết là đồ vật lợi hại, nói chung chính là muốn đem cái thứ này, làm vô cùng kỳ diệu, hiểu ý của tôi không?"

"Không thành vấn đề, tôi cảm thấy vấn đề không lớn."

Lâm Dật gật đầu, anh cũng cảm thấy vấn đề không lớn.

Loại công việc có tính chất tinh tướng này, giao cho Vương Thiên Long tới làm là thích hợp nhất.

Sau đó Lâm Dật gửi số điện thoại của Tần Hán, Lương Kim Minh với Cao Tông Nguyên cho Vương Thiên Long.

Lúc trước chủ ý này, chính là do bốn người cùng nhau nghĩ ra, hiện tại để Vương Thiên Long cùng bọn họ đi câu thông, cũng có thể bớt đi nhiều chuyện.

Giao phó công việc xong, Lâm Dật đi lên hội trường lầu một.

Mới vừa vào liền nhìn thấy Lý Lâm đang bận rộn.

Mà vào lúc này, Lý Lâm cũng nhìn thấy anh.

Nhìn thấy Lâm Dật còn mang khẩu trang và kính râm, Lý Lâm khẽ cau mày, theo bản năng nhìn Lâm Dật, nói:

"Anh xác định không thành vấn đề?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 846.

Chương 847. Loại Nào Xấu?

"Hả? Vấn đề gì?"

"Mặt của anh?" Lý Lâm nói: "Ở đây cũng không có người ngoài, sao anh che chắn kĩ thế."

"Tôi sợ mị lực của mình quá lớn, các cô không chống đỡ được."

Lý Lâm đứng tránh sang một bên, "Anh nhìn thấy người phía sau tôi không?"

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn một chút, phát hiện tổng cộng có hơn hai mươi người nam nữ, đang bận rộn với việc sắp đặt.

Nhưng rất kỳ quái chính là, lúc đang bận làm việc, rất nhiều người đều thỉnh thoảng quay lại nhìn mình.

Hình như đang quan sát cái gì đó.

"Đám người này không làm việc cho tốt, luôn nhìn trộm tôi làm gì?" Lâm Dật nói: "Phụ nữ vậy thì thôi đi, làm sao đàn ông cũng như vậy?"

"Nói thật với anh, hiện tại những người này đã chia làm ba phe, anh có biết bọn họ phân thành như thế nào không?"

"Cô đem chuyện nói hết một lần luôn đi."

"Trong đó một nhóm nói anh bị hủy dung rồi, còn có một nhóm, nói anh bị tạt axit sunfuric." Lý Lâm nói:

"Còn dư lại mấy người thì đơn thuần cho rằng, anh lớn lên xấu xí. Từ lúc chúng tôi xuống xe đến bây giờ vẫn luôn bàn tán việc này."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó chính là, người thua mời ăn cơm."

"Mẹ kiếp, các cô cũng quá bát quái rồi."

Lý Lâm nhún vai một cái, "Anh việc này náo xác thực rất lớn, tất cả đều nằm trên các tìm kiếm phổ biến của Đấu Ngư và Khoái Hoạt. Tôi đoán chừng là hai nền tảng này đều đang nhắm vào vấn đề này. Nếu không, không cũng không có khả năng trong một đêm lên men thành bộ dáng này."

"Chuyện này bên Khoái Hoạt tham gia, tôi ngược lại thật ra có thể hiểu được, nhưng làm thế nào bên Đấu Ngư cũng dính vào?"

"Về khả năng bán hàng, Đấu Ngư không bằng Khoái Hoạt, họ cũng đã chuẩn bị cho việc đứng thứ hai, nhưng bọn họ không muốn anh thua, dứt khoát cùng tham dự vào luôn."

"Chỉ là một buổi phát sóng trực tiếp nho nhỏ, trâu bò rắn rết gì cũng đều tham dự vào vậy."

"Tại lợi ích điều động, nhất định sẽ có người lộ ra bộ mặt thật." Lý Lâm nhìn Lâm Dật, "Cho nên, anh có muốn lộ mặt hay không?"

"Không được, bạn gái của tôi không cho, vẫn để cho tôi tiếp tục duy trì cảm giác thần bí đi."

"Anh vậy mà là một nghe lời vậy sao? "

"Đương nhiên, tôi nghe lời bạn gái nhất."

Thấy Lâm Dật khăng khăng từ chối, Lý Lâm cũng không cưỡng cầu nữa.

Về phần phát sóng trực tiếp tối này, liền chỉ thuận theo ý trời thôi.

Hi vọng người hâm mộ của Lâm Dật đều là vì thực lực của anh ta, mà không phải là vì giá trị nhan sắc.

Nếu không liền thật sự xong đời.

Cả buổi sáng, Lâm Dật đều ở cùng với Lý Lâm thảo luận các vấn đề chi tiết nhỏ để phát sóng trực tiếp.

Ở phương diện này, Lâm Dật phát hiện, Lý Lâm so với Trương Hiểu Du chuyên nghiệp hơn nhiều.

Rất nhiều vấn đề chi tiết nhỏ, đều đã được cân nhắc đến, có thể nói là chu đáo, làm hết phận sự.

Chính mình nếu như bán không ra hàng, thì sẽ có lỗi với cô ấy rồi.

Nhưng Lâm Dật cảm thấy vấn đề này không lớn, lần này phát sóng trực tiếp, Đấu Ngư là dựa vào nền tảng Tik Tok.

Người ái mộ của mình, thêm vào nền tảng TikTok, hiệu quả sẽ khá hơn một chút.

"Đi thôi, đã trưa rồi, đi ăn một chút gì đó thôi." Lý Lâm nói.

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã gần một giờ chiều rồi, coi như mình không đói bụng, nhân viên ở hiện trường cũng phải ăn cơm chứ.

"Đi thôi."

Lý Lâm chào hỏi các đồng nghiệp ở hiện trường, chuẩn bị đi ăn cơm.

"Các cô đi đâu đấy."

Nhìn thấy Lý Lâm và những người khác đi về phía cửa lớn, Lâm Dật ở phía sau gọi lại.

"Đi ra ngoài ăn cơm."

"Đây không phải là khách sạn sao? Còn đi ra ngoài ăn làm gì."

"Chúng tôi đều có quy định cho các chuyến công tác, khách sạn Bán Đảo điều kiện quá cao, vượt qua ngân sách rồi."

Đối với các giám đốc điều hành như Lý Lâm, khoản trợ cấp đi lại của cô ấy đủ để chống đỡ cô ấy ở khách sạn tiêu phí.

Nhưng những nhân viên bình thường còn lại không có mức lương cao như vậy.

Tự nhiên không thể ở chỗ này ăn.

"Khách sạn Bán Đảo là của tôi, cũng đừng bỏ gần cầu xa chứ, bữa này tôi mời."

"Cái gì?"

Nghe nói như thế, tất cả nhân viên của Đấu Ngư đều muốn hôn mê rồi, bao gồm cả Lý Lâm cũng giống như vậy.

"Anh, anh nói khách sạn Bán Đảo là của anh?"

"Nếu không thì sao?"

Nhìn thấy khách sạn Bán Đảo tráng lệ, Lý Lâm và các nhân viên khác, đến nửa ngày cũng không nói ra lời.

Đừng nói đến những cái khác, chỉ riêng khách sạn lớn này đã trị giá hàng trăm triệu rồi.

Lý Lâm lặng lẽ đứng ở trước mặt Lâm Dật, nhỏ giọng hỏi:

"Theo tôi được biết, chủ tịch của tập đoàn Lăng Vân, cũng gọi là Lâm Dật, có phải là anh không?"

Lâm Dật cười cười, "Cô đoán xem?"

Lý Lâm trong lòng hiểu rõ.

Khẳng định không sai được, chẳng trách anh ta có khả năng ảnh hưởng đến khoản đầu từ đó, hóa ra là chủ tịch của tập đoàn Lăng Vân.

Nói cách khác, anh ta bây giờ được tính là ông chủ của mình.

Quách Thế Bác cũng là đủ xui xẻo rồi.

Biết được thân phận mới của Lâm Dật, các nhân viên nữ đi cùng họ đều hướng sự chú ý ở trên người Lâm Dật.

"Các cô có phát hiện hay không, tuy rằng anh ấy có một chút khuyết điểm về ngoại hình, nhưng khí chất vẫn rất tốt."

"Tôi cũng có cái cảm giác này, mới vừa rồi còn không phát hiện, nhưng bây giờ càng xem càng vừa mắt."

"Kỳ thực tắt đèn rồi, mọi người đều không khác mấy."

Xe, tại trong lúc vô tình, cứ như vậy mở ra.

"Đi thôi, đừng ở chỗ này đứng nữa, đi lên ăn cơm trước."

Dưới sự dẫn dắt của Lâm Dật, đoàn người đã đến lầu hai nhà hàng buffet.

Lý Lâm tự nhiên ngồi xuống cùng với Lâm Dật, sau đó tiếp tục thảo luận chuyện phát sóng trực tiếp.

Hơn hai giờ chiều, một chiếc xe tải dài hơn bốn mét dừng ở trước cửa ra vào khách sạn Bán Đảo.

Tất cả đồ ở trên xe, cần được hiển thị trong quá trình phát sóng trực tiếp, nó cũng là một phần của bố cục cảnh.

"Anh Lâm, chúng tôi đã đem hàng hoàn hảo không chút tổn hại tới hẳn là mọi thứ cũng ổn rồi."

"Làm rất tốt."

"Chút lòng thành." Trương Hiểu Du cười hì hì nói.

...

Cùng lúc đó, bên trong khách sạn Tứ Quý, Lý Vĩ Cường cùng với Quách Thế Bác và những người khác, cũng đang bận rộn công việc của họ.

Dù chắc chắn 70% rằng mình sẽ là đầu tàu giúp đỡ cuộc sống của nông dân, nhưng bọn họ như trước vẫn làm cẩn thận.

"Chuyện liên quan tới Anh trai khẩu trang, nhiệt độ hẳn là đều xào đi lên?"

"Bây giờ có thể bảo đảm, bất kỳ ai xem video ngắn hẳn là đều biết chuyện này. Hơn nữa tôi còn chuẩn bị không ít Thủy Quân, đợi khi chương trình phát sóng bắt đầu, liền đi đến phòng phát sóng trực tiếp của anh để mang tiết tấu, hiệu quả chắc chắn sẽ không kém, yên tâm đi."

"Được, có câu nói này của anh tôi an tâm rồi."

Quách Thế Bác gật đầu, "Ngoài ra, chúng ta chọn mua hàng hóa, cũng có ưu thế cực lớn, 20 tệ là mức cao nhất, rất nhiều thứ đều là 9 tệ. Mà Anh trai khẩu trang bên kia, đồ vật đều không hề rẻ, hơn nữa so với giá thị trường còn đắt hơn. Cho nên chắc chắn không tốt được bằng với chúng ta."

"Anh nói như vậy tôi liền càng có lòng tin rồi."

Lý Vĩ Cường thở phào, "Cái người tên Anh trai khẩu trang, trước đó còn ở trước mặt tôi đùa nghịch, tôi hôm nay liền cho anh ta biết, cái gì gọi là sức mạnh tư bản!"

...

Hơn bảy giờ tối, tất cả những người có mặt đều trở nên căng thẳng và bồn chồn, ngoại trừ Lâm Dật.

Bởi vì phát sóng trực tiếp của ba nền tảng được tiến hành cùng một lúc, có một loại mùi vị đại PK. Tất cả mọi người dồn hết sức lực, ai cũng không muốn thua.

Khi Lâm Dật đang điều chỉnh thử thiết bị, chợt thấy, một bóng hình thon thả xinh đẹp, đứng ở trước mặt chính mình.

"Có đói bụng hay không? Anh ăn cơm chưa?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 847.

Chương 848. Dục Vọng Và Tình Yêu

Lâm Dật ngẩng đầu, bất ngờ nhìn thấy, người nói chuyện lại là Kỷ Khuynh Nhan.

Hơn nữa ngoại trừ Kỷ Khuynh Nhan, còn có Hà Viện Viện, Cao Tông Nguyên cùng với Điền Nghiên cũng đều đến nơi này.

Nhưng cách ăn mặc của Kỷ Khuynh Nhan, cùng với những người khác hơi có chút không giống nhau.

Trên khuôn mặt xinh đẹp, cô đeo khẩu trang, che đi gần hết khuôn mặt xinh đẹp này.

Nhưng đôi mắt to linh động xinh đẹp kia lại như cất giấu sao sáng, tỏa sáng, quyến rũ động lòng người, khiến người ta liếc mắt nhìn thoáng qua cũng khó quên được.

"Tại sao tất cả mọi người đều đến đây?"

"Điền tổng gọi điện thoại cho em, nói có việc phải cùng với em thương lượng, muốn em đi cùng họ một chuyến. Nhưng lúc này, Tông Nguyên gọi điện thoại cho em, nói muốn mời Viện Viện đi ăn cơm, sau đó em đem anh ta mang tới công ty, cuối cùng chúng em cùng nhau đến đây."

Hà Viện Viện ngượng ngùng đứng ở một bên, tuy rằng cùng Cao Tông Nguyên còn một chút khoảng cách.

Nhưng chính là cảm giác một chút khoảng cách này, lại tản ra mùi vị ngọt ngào.

Nhìn thấy đám người đứng ở trước mặt Lâm Dật, tất cả nhân viên Đấu Ngư, mỗi một người đều có chút hoảng hốt.

Khí chất của những người này, một người so với một người mạnh hơn, vừa nhìn liền biết không phải người bình thường.

Hơn nữa ba người phụ nữ này, một người so với một người còn đẹp đẽ hơn.

Đặc biệt là người phụ nữ mang khẩu trang kia, cũng không cần xem mặt của cô ấy, chỉ cần nhìn đôi mắt kia, cũng làm người ta tự ti mặc cảm.

Nhưng bọn họ cũng rất hiếu kỳ, Anh trai khẩu trang làm sao lại quen biết được nhiều cô gái xinh đẹp như vậy chứ?

Hơn nữa nghe khẩu khí của các cô ấy, còn giống như là cấp dưới của anh ấy.

Xem ra ở trước mặt tiền tài, giá trị nhan sắc một xu đều không đáng.

"Được rồi, các em trước tìm chỗ ngồi đi. Buổi phát sóng trực tiếp sắp diễn ra rồi, anh không quan tâm đến các em được, có chuyện gì sau khi phát sóng trực tiếp xong rồi nói."

"Ừ, anh trước cứ làm việc của anh đi, chúng ta ở đây chính là tùy tiện nhìn chút, cũng không có cái việc gì."

An bài xong đám người Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật với Trương Hiểu Du, tiếp tục điều chỉnh thiết bị phát sóng.

Về phần quan hệ của Lâm Dật và Trương Hiểu Du, Cao Tông Nguyên trước đó đã từng giải thích với Kỷ Khuynh Nhan, cô cũng đã biết sự tồn tại của người này từ lâu, cho nên cũng không hề suy nghĩ nhiều.

Nhưng sự xuất hiện của Kỷ Khuynh Nhan, lại khiến Trương Hiểu Du khẩn trương.

Ở bên người Lâm Dật, thận trọng hỏi:

"Anh Lâm, chị gái mang khẩu trang kia chính là bạn gái của anh đúng không?"

"Em cảm thấy cô ấy phải hay không?"

"Em cảm thấy rất giống."

Lâm Dật nở nụ cười, "Cô ấy cũng không ló mặt, em làm sao biết được ngoại hình của cô ấy có sánh được với em không?"

"Cũng không cần xem mặt, chỉ cần nhìn vóc dáng của cô ấy, liền có thể để 99% nữ sinh đều hít khói."

"Anh vóc người cũng không tệ."

"Thật ra không chỉ vóc dáng của cô ấy, ánh mắt của cô ấy cũng rất khác."

"Em là muốn nói đôi mắt của cô ấy trông rất đẹp?"

"Đẹp đẽ là một mặt, càng nhiều hơn chính là bởi vì trong ánh mắt của cô ấy tràn đầy yêu thương." Trương Hiểu Du khẽ nói.

"Em ngay cả cái này cũng có thể nhìn ra?"

"Đương nhiên rồi." Trương Hiểu Du nói:

"Ví dụ như lúc em nhìn anh, trong ánh mắt tràn đầy dục vọng, nhưng trong ánh mắt của cô ấy lại tràn đầy vui mừng. Lúc một người phụ nữ yêu thích một người đàn ông, loại cảm giác đó là không giấu được."

Lâm Dật đầy hứng thú nhìn Trương Hiểu Du, "Vậy em ở trong ánh mắt của anh, nhìn thấy anh đối với cô ấy là thích sao?"

"Không có vui mừng, giống như em, chỉ có tràn đầy dục vọng."

"Dựa vào!"

Lúc này, Lý Lâm đi tới, nhỏ giọng nhắc nhở: "Hai người các anh nghiêm túc một chút, phát sóng trực tiếp lập tức bắt đầu rồi."

"Biết rồi."

Rất nhanh, phát sóng trực tiếp bắt đầu.

Bởi vì Trương Hiểu Du đã sớm thêm nhiệt thời gian rất lâu.

Trước khi chương trình phát sóng trực tiếp bắt đầu, cũng đã có hơn năm vạn người ở bên trong chờ.

Điều này cũng khiến cho bầu không khí trong phòng phát sóng trực tiếp trong nháy mắt liền bốc lửa.

"Xin chào tất cả mọi người, hôm nay tôi cùng Anh trai khẩu trang thay đổi một nền tảng mới phát sóng trực tiếp với mọi người. Nội dung phát sóng trực tiếp mọi người cũng biết rồi. Đây là một chương trình phát sóng trực tiếp phúc lợi công ích nhằm giúp đỡ người nông dân. Ở đây tôi có thể bảo đảm với mọi người, trong lần phát sóng trực tiếp này, chúng tôi sẽ không kiếm một phân tiền, sẽ đem tất cả lợi nhuận, đều gửi lại cho dân chúng bình thường. Đồng thời chúng tôi cũng đảm bảo với mọi người, sản phẩm chúng tôi bán ra đều có nguồn gốc rõ ràng, sẽ không lấy hàng nhái dỏm lừa mọi người. Hi vọng mọi người như thường ngày ủng hộ chúng tôi."

Sau một số lời dạo đầu đơn giản, bầu không khí trong phòng phát sóng trực tiếp đã được truyền cảm hứng.

Số lượt người xem cũng đột phá 7 vạn, đồng thời con số này vẫn còn đang không ngừng thay đổi và tăng lên.

Trương Hiểu Du nói xong, Lâm Dật cũng thuận miệng nói vài câu.

Nhắc đến, đây là phát sóng trực tiếp anh, đương nhiên phải nói chút gì đó.

Ngoài ra, cũng có thể kéo dài thời gian một chút, có thể thu hút nhiều người xem phát sóng trực tiếp, việc bán hàng mới càng có hiệu quả hơn.

Kỷ Khuynh Nhan ngồi ở một bên, có chút khua tay múa chân.

"Các cô nhìn biểu hiện của Lâm Dật, có phải hay không rất chuyên nghiệp? Cũng có thể so với người dẫn chương trình của đài truyền hình rồi."

"Học tỷ chị chú ý hình tượng một chút đi, chị đây không phải yêu ai yêu cả đường đi sao." Hà Viện Viện phỉ nhổ nói.

"Nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy Lâm tổng nghiêm túc như vậy." Điền Nghiên nói:

"Tôi nhớ trong cuộc họp lúc trước, Lâm tổng chính là dựa về phía sau ghế, sau đó đem chân gác ở trên bàn. Thật hiếm khi thấy bộ dạng này của anh ấy."

"Tôi cảm thấy anh Lâm hoàn toàn không cần thiết làm như thế. Những đồ anh ấy bán kia, chỉ cần anh ấy đem thân phận làm rõ, tôi dám đánh cuộc, hơn phân nửa xí nghiệp ở Trung Hải sẽ đem những thứ đồ này đều mua về, căn bản không cần phải phiền toái như vậy."

"Kỳ thực Lâm Dật trong tượng tưởng của mọi người không phải kiểu như là cấp bậc cao nhất. Anh ấy là kiểu người làm cái gì đều phải là người làm tốt nhất." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nếu như anh ấy kêu gọi các xí nghiệp khác đến mua những thứ đồ này, liền mất đi ý nghĩa của trải nghiệm rồi."

"Quả thật, anh Lâm trên người có gì đó khác so với chúng ta."

Lời nói của Cao Tông Nguyên cũng khiến Hà Viện Viện âm thầm gật đầu.

Ông chủ tuy rằng chó một chút, nhưng trên người của anh ấy điểm sáng cũng có rất nhiều.

Mà ở phương diện tư bản, loại chó này tính chất rất đặc biệt, kỳ thực cũng coi như là ưu điểm.

Cho nên ông chủ ở trên thương trường không có gì bất lợi, cũng là có nguyên nhân.

Mà chính mình không thể trở thành ông chủ, trước sau đều là người làm công, trong này đồng dạng là cũng có nguyên nhân.

Bởi vì mình quá thiện lương, không có chút chó nào.

Ngay lúc mọi người còn đang xì xào bàn tán, Trương Hiểu Du đã đưa ra sản phẩm đầu tiên.

Đó chính là đào vàng đóng hộp mà hai người họ đã đi khảo sát.

"Bây giờ tôi sẽ giới thiệu sản phẩm đầu tiên, cũng là đào vàng đóng hộp mà chúng tôi đã đặc biệt sản xuất ra cho buổi phát sóng trực tiếp hôm nay." Trương Hiểu Du tràn đầy hứng thú vội vàng nói:

"Tại sao nói là cố ý sản xuất? Bởi vì cách chọn đào đóng vàng hộp này khác với đào đóng hộp khác. Nó được chọn từ những trái đào vàng tươi ở thị trấn Song Hồng, sau đó được đưa đến nhà máy trực tiếp gia công. Nó khác với những trái đào vàng đông lạnh khác. Tôi hiện tại liền mở thử một lon cho mọi người xem thử."

Nói xong, Trương Hiểu Du chuẩn bị động thủ mở chiếc hộp ra.

Nhưng tiết tấu của phát sóng trực tiếp, lại bị đẩy lên.

"Tôi nghe nói hoạt náo viên dáng dấp rất xấu, hình như là bị tạt axit sunfuric, cho nên mới một mực mang khẩu trang, không dám ló mặt, điều đó có đúng hay không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 848.

Chương 849. Bọn Họ Đều Là Gà Cay

Nhìn thấy bình luận như vậy, Trương Hiểu Du căn bản không phản ứng, tiếp tục bán đào vàng của mình.

Mà Lâm Dật cũng đọc bình luận mang tính lựa chọn không nhìn tới, lấy tâm trí bây giờ của anh, những chuyện này căn bản là không ảnh hưởng được gì.

Nhưng rất nhanh, mưa đạn trong phòng phát sóng trực tiếp, đều là những bình luận có nội dung như vậy.

Thậm chí đã ảnh hưởng tới việc mua sắm của những người bình thường.

"Đem tất cả Thủy Quân trong phòng phát sóng trực tiếp đều đá hết đi." Lý Lâm nói.

"Lý tổng, chúng tôi đang đá, nhưng Thủy Quân nhiều lắm, căn bản đá không hết."

"Những tên đáng chết này!"

Vẻ mặt Lý lâm lộ vẻ khó xử, cô cũng biết, những người này khẳng định đều là người bên Khoái Hoạt thuê tới.

Nhưng không nghĩ tới, nhanh như vậy liền đem tiết tấu dẫn lên.

Nếu như cứ mặc kệ không quản, sao mà phát sóng trực tiếp được nữa?

Nói không chắc ngày mai có thể lên tin nóng tìm kiếm trên Weibo nữa, Đấu Ngư sẽ trở nên nổi tiếng theo chiều ngược lại.

"Học tỷ, hình như quyết định lúc ban đầu của chị đã sai rồi." Hà Viện Viện nói: "Ông chủ không lộ mặt, cái này trở thành điểm yếu bị đối thủ cạnh tranh giữ được rồi."

"Cách làm của chị dâu cũng không có gì đáng trách, nếu như anh Lâm lộ mặt, khán giả nữ xem phát sóng trực tiếp, chẳng phải sẽ nhào tới như hổ sao." Cao Tông Nguyên nói.

"Ban đầu tôi cho là anh ấy chỉ là vui đùa một chút, ai có thể nghĩ tới anh ấy trở thành hoạt nào viên hàng đầu chứ." Kỷ Khuynh Nhan tức giận nói:

"Nhưng những người này cũng quá ghê tởm rồi, tướng mạo của anh ấy với đồ anh ấy bán thì có quan hệ gì với nhau chứ, quan tâm nhiều như vậy làm gì."

"Hết cách rồi, bây giờ là thời đại xem mặt."

Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi, "Việc này cũng không dễ để xử lý."

"Tôi cảm thấy không cần quá lo lắng." Cao Tông Nguyên hai tay gối ở sau gáy, "Hành vi của anh Lâm, vẫn luôn là tầng tầng lớp lớp, chút chuyện nhỏ như vậy không làm khó được anh ấy đâu."

"Tôi tán thành câu nói của cậu." Điền Nghiên cười phụ họa nói.

Trước ống kính, Trương Hiểu Du theo bản năng liếc nhìn Lâm Dật.

Xuất hiện tình huống như vậy đã ảnh hưởng đến việc phát sóng trực tiếp, phải giải quyết xong mới có thể tiếp tục được.

Lâm Dật ngược lại rất là bình tĩnh, hướng về những người đang xem phát sóng trực tiếp nói:

"Mọi người có vẻ như rất quan tâm đến vấn đề cá nhân của tôi, tôi ngược lại thật ra rất vui mừng. Nhưng kỳ thật, những điều này không liên quan đến buổi phát sóng trực tiếp hôm nay."

"Bạn có thể cảm thấy tôi xấu xí, cho là mình nhìn tốt hơn tôi, những điều đó thực sự cũng không quan trọng."

Nói xong, Lâm Dật lần mò trong túi lấy ra chìa khóa xe của Voice Night.

"Đây là chìa khóa xe của Voice Night, trị giá 126 triệu, đoán chừng những anh Thủy Quân trong đây, cả đời cũng mua không nổi."

Ngay lập tức, Lâm Dật quay camera vào chĩa vào người Kỷ Khuynh Nhan.

"Hiện tại, người trong ống kính này, là bạn gái của tôi, tôi tự tin về phương diện ngoại hình của cô ấy hẳn có thể hơn 99% toàn bộ phụ nữ Trung Quốc, đương nhiên cũng bao gồm bạn gái của các bạn."

"Cho nên nói, những thứ các bạn luôn mơ tưởng, tất cả tôi đều có. Cho nên ngoại hình của tôi có xấu hay đẹp, thật sự quan trọng như vậy sao?"

"Các bạn những người này, tự nhận là mình so với tôi còn đẹp hơn, xác định có thể so sánh với tôi về những phương diện này không?"

Lâm Dật trên mặt mang theo ý cười, đem tiết tấu của Thủy Quân, tất cả đều vân đạm phong khinh đổi trở lại.

"Vì vậy, các thủy quân như các bạn, vẫn là tiết kiệm sức lực của mình, nên làm chút chuyện gì đó đi."

Lời này vừa nói ra, Thủy Quân trong phòng phát sóng trực tiếp, lập tức yên tĩnh lại.

"Ha ha, Anh trai khẩu trang trâu bò, không hiểu đau xót sảng khoái!"

"Các thủ quân ngu ngốc, đến Anh trai khẩu trang mà cũng dám ra oai, các người có tư cách đó ư?"

"Đem thận của cả nhà đi bán, cũng không mua nổi một chiếc lốp xe của Anh trai khẩu trang, mau cút!"

Nhìn thấy thủy quân trong phát sóng trực tiếp ngừng chiến tranh, Lý Lâm ở trong lòng thả lỏng.

Loại khả năng phản kích tại chỗ này thật lợi hại.

"Các cô nhìn xem, lúc trước tôi nói cái gì, tôi nói anh Lâm có rất nhiều thao tác, bây giờ không phải chuyển đã nguy thành an rồi sao." Cao Tông Nguyên nói.

"Nhưng tôi cảm thấy, đây chỉ là tạm thời." Hà Viện Viện nói.

"Cô cảm thấy bọn họ còn có thể quay đầu trở lại?"

"Khi tập đoàn Lăng Vân mới vừa thành lập, tôi đã phụ trách xử lý quan hệ công chúng trong một thời gian dài, ít nhiều gì cũng biết một chút." Hà Viện Viện nói:

"Những Thủy Quân này, hầu như đều là dân chuyên nghiệp, người bình thường khẳng định sẽ chịu không nổi sau khi bị làm một trận. Nhưng Thủy Quân thì không giống nhau, hoàn toàn có thể dùng không mặt mũi không da để hình dung, tôi đoán chừng bọn họ phải thay đổi sách lược. Hay là chờ một lát, còn có thể làm chuyện này ầm ĩ thêm nữa. Dù sao cũng là ăn chén cơm này, chỉ cần có thể kiếm được tiền, cái gì cũng làm."

"Nói quá đúng, đám người này quả thật có chút vô sỉ." Cao

Tông Nguyên phụ họa nói như một con chó đang thè lưỡi liếm.

"Cũng còn tốt, so với những người này vô sỉ ở cấp tổ sư như ông chủ, thì những người này đều là tiểu gà cay. Hoàn toàn là lấy trứng chọi đá, xem anh ấy một lát nữa sẽ làm thế nào."

"Ách ... Viện Viện em nói chuyện chú ý một chút, lặng lẽ phỉ nhổ là được rồi, chị dâu còn đang ở chỗ này đấy."

"Không sao đâu, học tỷ cũng đã quen rồi."

Cao Tông Nguyên nhìn Kỷ Khuynh Nhan, quả nhiên trên mặt còn mang theo nụ cười.

Trên thực tế, loại cấp bậc miệng phun thơm ngát này, ở trong mắt Kỷ Khuynh Nhan chẳng là gì hết.

Trật tự trong phòng sóng trực tiếp khôi phục trở lại như bình thường, Lâm Dật ra hiệu Trương Hiểu Du tiếp tục bán đồ.

"Hiện tại, để chúng tôi nói cho các bạn biết giá của sản phẩm này, một trái đào vàng đóng hộp này được tính theo cân, hơn nữa nó được sản xuất bởi một nhà máy lớn, chất lượng hoàn toàn không có vấn đề, sáu hộp một lốc, giá bán 29,9 tệ!"

Giới thiệu xong giá cả, trên mặt Trương Hiểu Du lộ ra vẻ cường điệu.

"Hơn nữa, chúng tôi còn miễn phí vận chuyện. Nó đã lên kệ, mọi người có thể đặt đơn nha."

Ngay khi Trương Hiểu Du cho rằng, người sử dụng sẽ đặt hàng một cách điên cuồng, cô ấy phát hiện ra rằng phát sóng trực tiếp đã bị lật bàn bởi một loạt vấn đề mới.

"Ủa không có gì nữa sao? Không có quà à?"

"Tiểu ngư, giá tiền này có chút đắt, Khoái Hoạt bên kia cũng bán cùng loại sản phẩm nhưng người ta bán 19.9 tệ. Hơn nữa còn tặng kèm theo một túi trái cây sấy, giá này của cô không tốt cho lắm."

"Tuy rằng tôi yêu thích buổi phát sóng trực tiếp của Anh trai khẩu trang, nhưng giá cả đắt như vậy, có chút khó tiếp thu được."

Nhìn những dòng bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp khiến cho Trương Hiểu Du có chút bối rối.

Nhìn những bình luận của những người này, không quá giống là Thủy Quân, mà vấn đề bọn họ chú ý cũng rất thực tế.

Đồ vật quá mắc.

"Mọi người không nên chỉ nhìn giá cả để nói chuyện, sản phẩm của chúng tôi hoàn toàn không có vấn đề gì về chất lượng. Hơn nữa, tôi cũng có báo cáo kiểm định của các cơ sở chuyên nghiệp, chắc chắn ăn sẽ không đau bụng."

"Lời kịch của cô cũng giống như Chu Băng Dương, người ta cũng có giấy chứng nhận, đồ vật cũng rẻ. Hơn nữa còn có minh tinh giúp đỡ, cũng không bán mắc như vậy."

"Nghe nói đây là chương trình truyền hình trực tiếp phúc lợi công ích vì giúp đỡ nông dân, không kiếm một phân tiền. Vốn tưởng rằng sẽ rất rẻ, không nghĩ tới giá lại mắc nhiều như vậy."

"Chúng tôi cũng không cần xem phát sóng trực tiếp nửa, trực tiếp đi Tik tok tìm kiếm y như vậy, cũng đều bán rẻ hơn so với các cô bán."

"Trước khi xem anh ta, anh ta đang tạo ra một nhân cách cho chính mình, sau đó nhân cơ hội này để kiếm tiền."

Nhìn thấy tiết tấu bay trong phòng phát sóng trực tiếp, Hà Viện Viện nhìn Điền Nghiên nói:

"Điền tổng, đến lúc cô ra sân rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 849.

Chương 850. Rơi Vào Thế Hạ Phong

"Tôi cảm thấy thời cơ cũng không xê xích gì nhiều."

Điền Nghiên cười đứng dậy, sau đó kéo váy ngắn trên người.

Mặc dù kiểu dáng tương tự như những gì cô ấy thường mặc lúc đi làm, nhưng nhìn kỹ có thể phát hiện so với những bộ váy đi làm thì nó ngắn hơn 3 đến 5cm.

Lại tăng thêm đôi chân dài xinh đẹp đó chắc chắn là sát khí đối với trai thẳng trong phòng phát sóng trực tiếp.

Nhìn thấy Điền Nghiên hướng về chỗ mình đi tới, Lâm Dật có chút khó hiểu, cô ấy đến đây làm gì?

Phong thái nổi bất của Điền Nghiên, đứng ở phía sau Lâm Dật với Trương Hiểu Du.

Mà sự xuất hiện của cô, cũng gây náo động trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Cmn người này là ai? Vừa nãy tôi đã nhìn thấy cô ấy, vóc dáng đẫy đà này đúng là gu tôi yêu thích."

"Chuyện này quả thật là đại sát khí!"

"Đây mới thật sự là ngự tỷ, cũng may tôi vừa vặn mua hai bình truyền dinh dưỡng. Nếu không tối nay cũng không biết phải làm sao."

"Trước tiên tôi xin tự giới thiệu mình một chút, tôi là Điền

Nghiên phó CEO của Didi, cũng là khách mời trong buổi phát sóng trực tiếp này."

"Mẹ kiếp, Anh trai khẩu trang thật trâu bọ, lại có thể tìm được một người như vậy đến làm khách mời, cái này so với những minh tinh kia còn kiêu ngạo hơn nhiều."

Lâm Dật trên mặt mang theo ý cười, trong lòng hiểu rõ.

Vừa nãy Kỷ Khuynh Nhan nói Điền Nghiên tìm cô ấy có việc thương lượng có khả năng chính là những chuyện này.

Mà Điền Nghiên lần vào ống kính này, cũng không phải đơn thuần trợ giúp Lâm Dật bán hàng, đồng thời cũng là để tuyên truyền cho Didi.

Mà trước đó, ở trong phòng làm việc Điền Nghiên còn hỏi qua mình ưa thích kiểu dáng như thế nào, hôm nay cô ấy mặc váy ngắn tới, đoán chừng lúc ấy, cô ấy vì lần phát sóng trực tiếp này mà chuẩn bị.

"Hôm nay tôi đến đây không phải tới không, đã chuẩn bị cho mọi người một phần phúc lợi. Mỗi người dùng đặt hàng đều có thể đổi phiếu giảm giá taxi không ngưỡng 10 tệ trên ứng dụng Didi APP thông qua số đơn hàng bạn đặt. Số lượng ưu đãi có hạn, tổng cộng 80 triệu, hi vọng mọi người có thể ủng hộ chương trình phát sóng trực tiếp của Anh trai khẩu trang."

Sự xuất hiện của Điền Nghiên đã mang đến sức nóng và lượng truy cập lớn cho phòng phát sóng trực tiếp.

Mỹ nữ luôn luôn thu hút sự chú ý, huống chi kiểu người đẫy đà nhưng không béo như Điền Nghiên, cơ hồ trong đầu đàn ông đều mê mẩn có suy nghĩ đến mấy chuyện tốt.

Lại tăng thêm cô ấy còn trợ giá taxi 10 tệ, như vậy tính toán, giá cả sản phẩm cùng phát sóng trực tiếp của người khác không sai biệt lắm.

Trong một phút, liền bán được hơn 50 ngàn kiện, đây quả thật là một con số điên cuồng.

Nhưng mấy phút sau, tốc độ đặt đơn dần dần trở nên chậm hơn, cùng lúc đó, tiết tấu lại bị dẫn lên.

"Cho dù trợ giúp giá xe taxi 10 tệ, giá cả cũng sẽ gần như người khác, xem trực tiếp liền tiết kiệm được 10 tệ, không lẽ so với dùng xe thuê của anh ta còn thơm hơn sao?"

Người trong phòng phát sóng trực tiếp đương nhiên cũng biết rõ đạo lý này. Cho nên người đặt đơn, cơ bản đều là người hâm mộ Lâm Dật, một số người qua đường vẫn vô cùng lý trí.

Bởi vì trực tiếp tiết kiệm 10 đồng tiền, cùng thu được một tấm vé taxi 10 đồng so với bọn họ càng xem trọng cái trước hơn.

Mà ở thời điểm này, Lâm Dật cũng không tiện đánh trả cái gì.

Người ta nói cũng có đạo lý.

Về phương diện tính giá, phía bên mình làm xác thực chưa đủ tốt.

Nhìn thấy tiền bán hàng chỉ có hơn chục ngàn, Trương Hiểu Du có chút lo lắng.

Chỉ tính riêng sản phẩm này đã chuẩn bị hơn 60 vạn phần, cho đến bây giờ mới chỉ bán được một phần sáu, lượng tiêu thụ như vậy thật sự không khả quan cho lắm.

Lần thứ nhất bán hàng phát sóng trực tiếp mà không thu được đồng nào, việc này nếu như truyền đi, mặt mũi anh Lâm liền không còn nữa.

"Lấy hết những sản phẩm khác ra, không cần thiết chỉ bán một cái này."

Trương Hiểu Du gật đầu, sau đó điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

"Kế tiếp, tôi sẽ cho các bạn thấy mặt hàng thứ hai của buổi phát sóng trực tiếp này là gạo đến từ đông bắc."

Trương Hiểu Du lấy ra một túi gạo được niêm phong đẹp mắt, để trước ống kính.

"Tôi sẽ không nói nhiều về chất lượng gạo ở vùng Đông Bắc này, hơn nữa tôi còn có giấy chứng nhận của chính quyền địa phương, tuyệt đối hàng thật đúng giá."

Nói xong, Trương Hiểu Du còn rất chuyên nghiệp, lấy ra một bát cơm đã nấu sẵn từ trước, đồng thời nếm thử một miếng.

"Nói có sách mách có chứng, mọi người có thể nhìn xem, màu sắc của loại gạo này tuyệt đối không giống với loại các bạn đã mua ở trên thị trường."

"Điều quan trong hơn nữa là giá bán không hề mắc, một túi mười cân giá bán 29.9. Hiện tại đã được lên kệ, số lượng không nhiều, chỉ có 500 ngàn phần, mọi người nhanh tay đặt đơn nhé."

Hiện tại đã lên giá, Trương Hiểu Du lại liên tục giới thiệu mấy phút, cuối cùng nói miệng đắng lưỡi khô mới dừng lại.

Lâm Dật liếc nhìn dữ liệu trên máy tính, phát hiện năm phút đồng hồ trôi qua, chỉ bán được 30 ngàn phần, số lượng ấy với trong tưởng tượng của anh có sự chênh lệch không hề nhỏ.

Cùng lúc đó, Lý Lâm đưa qua một tấm giấy A4, nội dung phía trên rất đơn giản, chính là tình trạng bán hàng của hai nền tảng kia.

Tiến độ bên bọn họ với phía bên mình gần như nhau, cũng đều đang đề cử và giới thiệu sản phẩm thứ hai.

Nhưng người Khoái Hoạt bên kia đã bán được tổng cộng hơn 80 vạn phần, thậm chí Đẩu m đã bán được hơn 60 vạn phần.

Mà phía bên mình, toàn bộ cộng lại vẫn chưa tới 200 ngàn.

Cho dù giá sản phẩm đầu tiên, phía bên mình đắt hơn một ít, nhưng tổng tiêu thụ, vẫn là không bằng người ta.

Chênh lệch đã quá rõ ràng.

Lâm Dật sờ sờ cằm, nếu như lại tiếp tục như thế, chẳng phải là kết thúc sao?

Không chưng bánh màn thầu tranh giành khẩu khí, còn phải nghĩ một chút biện pháp mới được.

Nhưng Lâm Dật không có gấp, ra hiệu cho Trương Hiểu Du dựa theo tiết tấu của mình tiến hành.

Trước tiên đưa tất cả các mặt hàng cần bán đều mang lên đi, sau đó lại giới thiệu chi tiết cũng được.

Sau gần một tiếng, Trương Hiểu Du đã xếp tất cả hàng hóa cần bán lên kệ.

Tuy doanh số bán ra không tệ, nhưng vẫn chưa đạt được đến mức mong đợi của một số ít người.

Đặc biệt là những hộp đào vàng đầu tiên được đưa lên trước một tiếng hồ cũng chỉ bán được hơn 200.000 phần. Nếu như cứ tiếp tục theo tiến độ này, đoán chừng trước 12 giờ đêm cũng chưa bán xong được.

...

Bên trong khách sạn Tứ Quí, chương trình phát sóng trực tiếp trên Khoái Hoạt đang diễn ra ngay ngắn trật tự.

"Dữ liệu bán hàng thế nào rồi?" Lý Vĩ Cường ngồi ở một bên hỏi.

"Đã bán đi hơn 140 vạn phần rồi, bất kể là lượng tiêu thụ hay doanh thu, chúng ta đều dẫn xa trước. Mà Đấu Ngư bên kia cái gì cũng bán không được, nhất định sẽ thất bại thảm hại, đồ vật đều sẽ bị thiệt ở trong tay." Quách Thế Bác nói.

"Tôi muốn chính là hiệu quả này."

Lý Vĩ Cường bắt chéo hai chân, đốt điếu thuốc, "Nói cho Thủy Quân tiếp tục đẩy tiết tấu lên, chỉ cần làm ầm ĩ về tướng mạo của anh ta, đánh mạnh vào điểm này."

Vẻ mặt của Quách Thế Bác dừng lại, trầm tư mấy giây nói:

"Chỉ công kích một điểm, có phải hay không quá ít rồi? Hàng của anh ta bán so với chúng ta đắt hơn, cũng có thể lấy điều này để gây náo loạn cũng được."

Lý Vĩ Cường cười lắc đầu, "Cậu nếu như chỉ nhìn điểm này, không phải cũng quá nông cạn rồi sao? Kỳ thực tôi muốn làm không phải là phá hủy chương trình phát sóng trực tiếp của anh ta, mà là khiến anh ta thất bại thảm hại trong toàn bộ ngành phát sóng trực tiếp, từ đó mà lui ra khỏi cái vòng này."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 850.

Chương 851. Lộ Mặt

"Tôi hiểu rõ ý của anh."

Đây là thời đại chỉ nhìn mặt, trong vòng phát sóng trực tiếp, nếu ngoại hình không đẹp, căn bản không có cách nào ở nơi này mà lăn lộn đi lên được.

Cho nên, chỉ cần làm ầm ĩ về ngoại hình của anh ta, liền nhất định có thể đem anh ta đánh đổ!

Không thể không nói, đây là cách nhổ cỏ nhổ tận gốc.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Quách Thế Bác lộ ra ý cười lạnh lùng.

"Anh ta hẳn là sẽ không nghĩ đến, chính mình sẽ đi tới mức độ này ngày hôm nay!"

Cùng lúc đó, ở bên phía Lâm Dật, mặc dù Trương Hiểu Du còn đang liều mạng giới thiệu sản phẩm.

Nhưng tình hình bán hàng lại không ra sao.

Bởi vì tiết tấu phát sóng trực tiếp bay lên, so với lúc mới vừa phát sóng càng thêm nghiêm trọng.

"Tôi hiện tại có thể kết luận, anh ta mở phát sóng trực tiếp này chính là vì kiếm tiền, các bạn cư nhiên bị một cái người đàn ông xấu xí đùa xoay quanh, thực sự là đủ lợi hại rồi."

"Tôi dám khẳng định, người phụ nữ trước đó, nhất định là anh ta tìm đến, ngốc nghếch đi đặt đơn anh ta, các bạn đều bị gạt rồi."

"Bây giờ Internet thực sự là đáng sợ, người nào cũng đều có thể đi ra làm phát sóng trực tiếp rồi. Ngày mai tôi cũng mang khẩu trang và kính râm đi ra, nói mình là con nhà giàu, đoán chừng cũng có thể lừa gạt một khoản tiền."

"Đi thôi đi thôi, tôi đối với đàn ông xấu xí thực sự không có cảm tình gì, hơn nữa đồ bán ra lại mắc như vậy, ai mua chứ!"

"Bà nó, tôi cũng hối hận rồi, vậy mà lại mua đồ ở trên tay của một người đàn ông xấu xí chứ, bất cẩn quá rồi."

Nhìn thấy bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp tràn ngập rất nhiều công kích cá nhân, Trương Hiểu Du có chút nhịn không được.

"Các bạn không nên bị Thủy Quân dẫn theo tiết tấu." Trương Hiểu Du nói: "Tôi Trương Hiểu Du lấy danh dự của mình ra thề, Anh trai khẩu trang đẹp trai hơn bất kỳ người đàn ông nào mà các bạn từng thấy!"

"Cô đừng chém gió nữa, nếu là thật sự đẹp, làm sao lại không lộ diện đây, thần bí như vậy làm gì."

"Lại còn nói, so với bất kỳ người đàn ông nào tôi từng găp cũng đẹp hơn, cô coi những tiểu thịt tươi kia đều là trang trí à?"

"Tôi cũng chỉ có thể nói nhiều như vậy, Anh trai khẩu trang không lộ mặt là có lý do riêng của anh ấy. Cái này cũng là phong cách cá nhân của anh ấy, cùng hàng chất lượng, không có bất cứ quan hệ gì. Hi vọng mọi người có thể tỉnh táo để nhìn nhận chuyện này."

"Tiểu ngư, cô cũng đừng giải thích chuyện này nữa, vô dụng thôi." Nhóm người hâm mộ của Lâm Dật nói:

"Chúng tôi đều đã xem phát sóng trực tiếp lâu như vậy rồi, kỳ thực cũng rất tò mò dáng dấp của Anh trai khẩu trang ra sao."

"Anh trai khẩu trang, hôm nay là một ngày trọng đại như vậy, lão nhân gia anh xin thương xót, lộ cái mặt đi."

"Tôi thề với bóng đèn, tôi tuyệt đối không phải người hiệp hội bên ngoài. Bất luận dáng dấp anh ra sao, chúng tôi đều sẽ ủng hộ anh."

"Các bạn, phải hay không tiện, chống đỡ cho một người đàn ông xấu xí làm gì."

Nhìn thấy những bình luận công kích xúc phạm cá nhân này, Trương Hiểu Du tức giận đến nghiến răng.

Nếu như trong tay có thanh súng tiểu liên, hận không thể đem những này người, tất cả đều cho họ một viên rồi.

Bất đắc dĩ là, mình không thể đem bọn họ bắn chết, hơn nữa chửi bậy cũng không được.

Bà nó, quá khinh người!

Nhìn thấy tình thế khó khăn như vậy, Lý Lâm cau mày.

Cô vốn tưởng rằng, tiết tấu liên quan đến bề ngoài của Lâm Dật sẽ không xuất hiện ở đây, không nghĩ tới bây giờ lại nữa rồi.

Hơn nữa còn nhấc lên phong ba lớn như vậy.

Nhóm người hâm mộ đều đã mua đồ rồi, còn lại người qua đường dưới sự dẫn dắt tiết tấu của Thủy Quân cũng không mua, lần này nên làm sao bây giờ?

Leng keng leng keng ——

Điện thoại Lý Lâm vào lúc này vang lên.

Là cấp trên trực tiếp của mình, Trần Thiên Kiêu gọi điện thoại tới.

"Đến cùng có chuyện gì xảy ra? Chẳng những đồ chưa bán hết mà phòng phát sóng trực tiếp còn có khói đen chướng khí, cô là làm sao vậy!"

"Trần lão đại, anh trước nguôi giận đã." Lý Lâm giải thích: "Tôi cũng không nghĩ đến, chuyện sẽ náo đến nước này, bọn họ điên cuồng mang tiết tấu, xóa đều xóa không hết."

"Cô cũng là người làm trong công ty lâu năm, hẳn có thể nghĩ đến hoạt động buôn bán như vậy, lẽ nào trước cô đều không cân nhắc đi vào sao!"

"Tôi đã nghĩ tới, nhưng tôi không nghĩ tới, bọn họ sau đó lại dốc sức ra sát thương cao như vậy." Lý Lâm quẫn bách nói:

"Trần lão đại, anh trước đừng nóng giận, Anh trai khẩu trang đã trả tiền cho mặt hàng phát sóng trực tiếp hôm nay rồi. Cho dù không bán được, cũng là chính anh ấy tự trả."

Lý Lâm biết cô thật ích kỷ khi nói ra lời này.

Nhưng để làm dịu lửa giận của Trần lão đại, tạm thời cũng chỉ có thể như vậy.

"Đây không phải là chuyện anh ta có trả trước hay không. Đây là so thi đấu giữa ba nền tảng chúng ta, nếu như hiệu quả không tốt, Đấu Ngư sẽ trở thành trò cười, thậm chí đừng nghĩ đến việc nhận các khoản đầu tư khác." Trần Thiên Kiêu tức giận bốc khói trên đầu, "Sớm biết như thế này, lúc trước đã để cho người khác làm, hiện tại toàn bộ coi xong!"

"Trần lão đại, nói đến đầu tư, tôi nghĩ tới chuyện này."

"Chuyện gì."

"Chúng ta trước đó không phải một mực suy đoán, Anh trai khẩu trang cùng với tập đoàn Lăng Vân có quan hệ sao, lúc ban ngày? Tôi đã xác nhận, anh ấy chính là chủ tịch của tập đoàn Lăng Vân, đầu tư 200 triệu kia là anh ta đưa ra quyết định."

"Ách ..."

Trần Thiên Kiêu dừng một chút, "Nếu như cô nói như vậy, kỳ thực hiệu ứng phát sóng trực tiếp cũng không tệ, cũng không hề thảm như tưởng tượng vậy."

"Xác thực."

"Vậy nhiệm vụ tiếp theo của cô chính là áp chế tiết tấu Thủy Quân xuống, để Lâm tổng an tâm phát sóng trực tiếp, hiểu chưa!"

"Biết rồi, tôi sẽ làm ngay bây giờ."

Sau khi cúp điện thoại của Trần Thiên Kiêu, Lý Lâm nặng nề thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may mình phản ứng nhanh, nghĩ tới thân phận của anh ta, bằng không đã bị mắng đến máu chó đầy đầu rồi.

Lúc này, Trương Hiểu Du cũng không còn tâm tư bán hàng nữa, một mực tại giải thích chuyện này.

"Tại sao lời tôi nói, các bạn lại không nghe, người khác mang một vùng tiết tấu, các bạn lại đi tin?"

"Bởi vì anh ấy cứ đeo khẩu trang, vậy thì đủ khiến người ta hoài nghi."

"Các cô nếu là có tự tin, liền đem khẩu trang cùng kính râm tháo xuống là được. Đây là lần đầu tiên tôi thấy hoạt náo viên không lộ mặt đấy, chẳng lẽ là tội phạm truy nã, sợ bị bắt sao?"

"Tôi đi trả hàng rồi, người xấu, đồ đắt, tôi vừa nãy làm sao lại bị lừa vậy chứ."

"Đám người này làm sao vậy! Thiệt là!"

Kỷ Khuynh Nhan tức giận đập điện thoại, xụ mặt, lại như con hổ phát giận.

Hà Viện Viện cùng Điền Nghiên kinh ngạc ngồi ở bên cạnh.

Vẫn là lần đầu nhìn thấy bà chủ nổi giận lớn như vậy.

"Cô gái cùng phát sóng trực tiếp với ông chủ, tên là Trương Hiểu Du đúng không." Hà Viện Viện thấp giọng hỏi, "Anh có phương thức liên lạc với cô ấy không?"

"Có." Cao Tông Nguyên gật đầu, "Em nếu như để ý, anh hiện tại liền đem cô ấy xóa đi."

"Em không cho anh xóa cô ấy." Hà Viện Viện nói:

"Anh gửi tin nhắn cho cô ấy, nói cô ấy cởi khẩu trang của ông chủ xuống. Những người này đầu óc tối dạ, em cũng thực sự là phục rồi. Người khác nói cái gì cũng tin, nếu là không lấy ra chút hàng cứng rắn. Bọn họ thật sự còn cho rằng ông chủ lớn lên xấu xí đấy."

"Như vậy không tốt lắm đâu, chị dâu còn chưa có lên tiếng đấy."

"Không có chuyện gì đâu, giữa chúng ta không có nhiều điều kiêng kỵ như thế, cứ làm như vậy không sao đâu."

"Vậy được, anh hiện tại nói với cô ấy."

Cao Tông Nguyên lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn Wechat cho Trương Hiểu Du.

Nhưng Trương Hiểu Du đang bận việc phát sóng trực tiếp, cũng không hề phát hiện tin nhắn Cao Tông Nguyên gửi tới.

Thẳng đến lúc Cao Tông Nguyên gọi điện thoại cho cô, cô mới nhìn thấy tin nhắn WeChat.

Trương Hiểu Du: "Anh Cao, như vậy được không?"

Cao Tông Nguyên: "Không có gì không tốt hết, cứ làm theo lời anh nói là được."

Trương Hiểu Du: "Bà nó, rất mong chờ nha!"

Nói đơn giản vài câu, Trương Hiểu Du liền để điện thoại di động bỏ qua một bên, sau đó nói với những người trong phòng phát sóng trực tiếp:

"Các bạn Thủy Quân đều luôn nói đến chuyện ngoài hình của Anh trai khẩu trang, tôi hôm nay liền để cho các bạn gặp gỡ, bộ mặt thật của Anh trai khẩu trang!"

"Hả?"

Lâm Dật sững sờ, quay đầu nhìn Trương Hiểu Du.

Nhưng Trương Hiểu Du lại không nói hai lời, đã kéo xuống khẩu trang và kính râm của Lâm Dật xuống!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 851.

Chương 852. Eo Của Phụ Nữ Cũng Có Công Dụng

"Trời ơi!"

Các nữ nhân viên ở hiện trường, đều cùng nhau phát ra một trận thán phục.

"Anh trai khẩu trang lớn lên cũng quá đẹp trai xuất sắc!"

"Lớn lên đẹp mắt như vậy, tại sao phải mang khẩu trang đem mặt che lại chứ!"

"Lớn lên như vậy, nếu như ở trong phòng phát sóng trực tiếp ló mặt, có thể sẽ bị khán giả nữ ăn mất sao?"

"Không được, tôi muốn hôn mê, rốt cuộc là ai đáng đâm ngàn đao, nói tướng mạo Anh trai khẩu trang khó coi, tôi muốn đi đào mộ tổ nhà bọn họ!"

Sau khi nhìn thấy được mặt của Lâm Dật, phòng phát sóng trực tiếp nổ tung!

"Đây thật là Anh trai khẩu trang?!"

Trương Hiểu Du cười đắc ý, "Điều này còn có thể là giả sao? Tôi nói cho các bạn biết, anh Lâm sở dĩ muốn mang khẩu trang phát sóng trực tiếp, cũng là bởi vì vẻ đẹp của anh ấy quá mức chói mắt, sợ các bạn thấy sẽ tự ti."

"Lão tử một đại nam nhân, nhìn thấy anh ta đều muốn ghen ghét!"

"Quả thực chính là vẻ đẹp Thần Tiên nha!"

"Chồng tôi năm nay 58 rồi, sống không được mấy năm, nhất định phải chờ tôi!"

"Yêu yêu, Anh trai khẩu trang, trong bể bơi của anh còn thiếu cá không? Loại cá chép da trắng dung mạo xinh đẹp ấy."

"Đặt đơn, đặt đơn! Ủng hộ Anh trai khẩu trang!"

Nhìn thấy bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, sắc mặt Kỷ Khuynh Nhan khá hơn nhiều.

"Những người này thực sự là quá nông cạn rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói.

Hà Viện Viện đảo mắt một cái, chị đã quên chuyện khi còn đi học đuổi theo người nổi tiếng trong trường rồi.

"Lý tổng, số lượng đơn đặt hàng đã tăng lên, gần một nghìn đơn hàng mỗi giây, những fan nữ này cũng quá điên cuồng rồi." Nhân viên phía sau nói.

"Đây là chuyện tốt."

Lý Lâm cảm thấy buồn cười, sớm biết là như thế này, sớm lộ mặt thì thật tốt, đoán chừng cũng không cần giới thiệu quá nhiều. Chỉ với khuôn mặt này, cũng đủ để cho người ta điên cuồng đặt đơn rồi.

...

Bên trong khách sạn Tứ Quý, chương trình phát sóng trực tiếp của Chu Băng Dương đang được diễn ra sôi nổi.

Với sự chúc phúc của tiểu thịt tươi Lý Thần Tinh, hiệu quả tốt đến kì lạ.

Lý Vĩ Cường và Quách Thế Bác ngồi ở một bên trên ghế sô pha.

Vừa nói chuyện vừa hút thuốc.

Lúc này, một nhân viên đi tới.

"Sếp, Đấu m bên kia đối với chúng ta đã không còn uy hiếp."

"Về mặt bán hàng phát trực tiếp, bọn họ căn bản cũng không bằng chúng ta. Từ lúc vừa mới bắt đầu tôi cũng không đem bọn họ để ở trong mắt, chủ yếu là Đấu Ngư bên kia, tình huống thế nào?"

"Bọn họ liền càng không cần nhắc tới rồi." Nhân viên cười nói:

"Tiết tấu trong phòng phát sóng trực tiếp của bọn họ đã mang đi lên, có rất nhiều người qua đường đều gia nhập đại quân thảo phạt, cảm giác mình bị lừa gạt. Ngoài ra, tôi còn chú ý một chút doanh thu của bọn họ, mười phút trước đó, lên giá hàng hóa cũng đã không bán được. Nếu như thêm ít sức mạnh, hẳn có thể triệt để đem anh ta bôi xấu."

"Đúng vậy, cứ làm đi, tiếp tục gia tăng cường độ đừng có ngừng, thẳng đến khi nào anh ta không phát sóng nữa!" Lý Vĩ Cường cười nói.

"Vâng sếp."

Nhân viên đi rồi, Lý Vĩ Cường nhìn Quách Thế Bác nói:

"Lão Quách, việc này anh làm khá lắm, có thể đem anh ta làm thành bộ dáng này, tôi cũng có chút bất ngờ đấy."

"Tôi trước đó chính là làm cái nghề này, xem như là làm lại công việc từng làm, chút chuyện nhỏ này đối với tôi mà nói không đáng là gì."

"Nói thật ra, lần này còn may nhờ có anh, nếu như chính tôi làm việc này, vẫn thật là chỉnh không ra động tĩnh lớn như vậy." Lý Vĩ Cường gãy một cái khói thuốc nói:

"Đợi lát nữa tôi đặt chỗ, chúng ta đi uống với nhau một chén, cũng coi như là ăn mừng chuyện này thành công rồi."

"Ha ha, vậy tôi sẽ không cùng Quách tổng khách khí nữa."

Bởi vì lúc trước, bọn họ đều ăn thiệt thòi từ chỗ Lâm Dật, đối với chuyện phá đổ Lâm Dật, hai người đều có nhiệt tình lớn vô cùng.

Mà lần này, khiến cho anh ta thảm như vậy, hai người đều có cảm giác vô cùng hả giận.

Đúng lúc hai người đang cười ha hả, chuẩn bị tổ chức tiệc ăn mừng, người nhân viên trước đó chạy tới.

Hốt hoảng đầu đầy mồ hôi, suýt chút nữa ngã sấp xuống.

"Hoang mang hoảng loạn cái gì." Lý Vĩ Cường nói.

"Sếp không xong rồi, cái người tên Anh trai khẩu trang kia ló mặt rồi."

"Không phải chứ, anh ta thực sự tháo khẩu trang xuống? Anh ta muốn hù chết khán giả à?"

"Không phải, chúng ta đều nghĩ sai rồi." Nhân viên hoang mang hoảng loạn nói:

"Cái người tên Anh trai khẩu trang kia, lớn lên không có chút nào xấu xí, hơn nữa ..."

"Hơn nữa cái gì?"

"Hơn nữa bộ dáng vô cùng đẹp trai, so với những tiểu thịt tươi trong làng giải trí mạnh hơn nhiều."

"Thiệt hay giả? Nhanh lấy ra tôi xem một chút!"

"Ở chỗ này đây, ngài xem."

Nhân viên giao một cái máy tính bảng qua, bên trong phòng phát sóng trực tiếp chính là Lâm Dật.

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Dật, hai người như bị sét đánh sững sờ tại chỗ.

"Này, đây thật sự là anh ta sao? Tướng mạo này cũng quá xuất chúng rồi."

Nhân viên bĩu môi không lên tiếng, nhưng cũng ở trong lòng lẩm bẩm một câu.

Này nào chỉ là xuất chúng!

"Doanh thu trong phòng phát sóng trực tiếp của anh ta như thế nào rồi?"

"Hàng đều bán chạy như điên, chúng tôi vừa nãy tính toán sơ lược một chút, một giây đồng hồ liền có thể hàng trăm hàng ngàn đơn, so với chị Chu tốc độ nhanh hơn không ít."

Hai người ngồi liệt ở trên ghế sa lon, đầu óc trống rỗng.

Ai cũng không nghĩ tới, cái người một mực mang khẩu trang, đeo kính râm, vậy mà lớn lên lại nghịch thiên như thế.

"Sếp, còn có một tin tức xấu, các anh có muốn nghe không?"

"Cái, cái gì tin tức xấu?"

Lý Vĩ Cường có chút nghĩ không thông, đây đã là tình huống xấu nhất rồi, chẳng lẽ còn có chuyện so với cái này càng hỏng bét hơn sao?

"Hiện tại có rất nhiều người, đều biết là chúng ta thuê Thủy Quân, bôi đen Anh trai khẩu trang, cho nên bọn họ đều đi đến phát sóng trực tiếp của chị Chu, yêu cầu trả hàng, tình hình không lạc quan lắm."

"Má nó!"

...

Cùng lúc đó, phòng phát sóng trực tiếp của Lâm Dật tựa hồ thay đổi một loại phong cách, bán hàng đã thành một hạng mục không đáng chú ý rồi.

Quan sát người phát sóng trực tiếp, một bên điên cuồng đặt đơn, một bên đại hô tiểu khiếu nói:

"Hoạt náo viên, có thể hay không hát một bài ca? Giọng của anh êm tai quá."

"Anh trai khẩu trang, tôi mua 10 suất đồ hộp, anh có thể ký tên cho tôi không?"

"Chúng tôi muốn nhìn anh nhảy, nhảy cho chúng tôi xem một đoạn đi."

"Nhảy múa ca hát gì đó, các bạn không cần nghĩ đến nữa." Lâm Dật nói:

"Nói thật, đồ bán trong phát sóng trực tiếp đều là tiền túi tôi móc ra đấy, đối với tôi mà nói không bao nhiêu tiền. Cho dù các bạn không mua cũng không sao cả."

"Đừng đừng đừng, hoạt náo viên đừng nóng giận, chúng tôi bây giờ liền mua."

"Tôi hiện đang gửi Wechat cho những người trong gia đình mình, để họ cũng có thể đến phòng phát sóng trực tiếp của anh mua đồ."

"Hoạt náo viên thật lạnh lùng, chị đây là ưa thích loại người đối với tôi lạnh nhạt."

Trong hai giờ sau đó, Lâm Dật và Trương Hiểu Du, đã ngừng giới thiệu hàng hóa, dành toàn bộ quá trình để nói chuyện.

Về với vấn đề tiêu thụ, cũng không có chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.

Chỉ trong hai tiếng, tổng cộng hơn hai triệu kiện hàng, toàn bộ bán hết sạch, không còn dư một cái.

Sau khi khép lại buổi phát sóng trực tiếp, Lâm Dật duỗi eo.

"May mà eo lão tử tốt, nếu không ngồi hơn ba giờ, thật không có mấy người có thể chịu được."

"Anh Lâm, em cũng ngồi hơn ba giờ." Trương Hiểu Du nói.

"Em với anh sao có thể giống nhau, eo nam nhân, còn có công dụng lớn."

"Anh Lâm, anh nói như vậy cũng quá sai rồi, eo nữ nhân cũng có công dụng."

"Có công dụng gì?"

"Thời điểm ở phía trên dùng."

Lâm Dật:...

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 852.

Chương 853. Wechat Lý Sở Hàm

Lâm Dật giơ ngón tay cái lên.

"Trương Hiểu Du, cô đúng là một người phụ nữ kỳ quái."

"Khà khà khà ..." Trương Hiểu Du cười cười, "Anh Lâm, buổi phát sóng trực tiếp của chúng ta xem như là thành công mỹ mãn, tối nay có phải nên đi ăn mừng hay không? "

"Đương nhiên phải ăn mừng rồi, thu thập một chút, lát nữa chờ tôi cùng đi."

"Được."

Lúc này, Lý Lâm đi tới, cũng cười nói:

"Lâm tổng, vừa nãy chúng tôi đã tính toán sơ bộ một chút, doanh thu khoảng trừng 280 triệu, gần như còn có thể có vài trăm ngàn lợi nhuận."

Con số vài trăm ngàn này, mới nhìn thấy tưởng rất nhiều, nhưng nếu so với 280 triệu thì chúng ngay cả mưa bụi cũng không bằng.

Lâm Dật mới vừa muốn nói chuyện, bất ngờ nghe thấy âm thanh hệ thống nhắc nhở ở trong đầu vang lên.

Nhiệm vụ hoàn thành, khen thưởng 100.000 điểm thông thạo.

Tiến độ hoàn thành chuyên môn: 80%, khen thưởng 5 tỷ.

Nhiệm vụ lần này, Lâm Dật thật bất ngờ, nhưng nó cũng nằm trong dự liệu.

Hệ thống trước sau đều là cái đức hạnh này, có phần quen thuộc, anh cũng có thể thăm dò một chút.

Nhưng khen thưởng 5 tỷ tiền mặt, là cực tốt rồi.

Bởi vì hiện tại tập đoàn Lăng Vân kỳ thực cũng chưa có ngành nào kinh doanh sinh lời được. Nhưng cũng có rất nhiều ngành đốt tiền, 5 tỷ này cũng coi như tới đúng lúc.

Nhiệm vụ hệ thống, giành vị trí đầu tiên trong sinh tồn hoang dã, khen thưởng 200.000 điểm thông thạo.

Nhìn thấy hệ thống phát ra nhiệm vụ mới, Lâm Dật có chút hưng phấn.

Bởi vì đây chính là nhiệm vụ cuối cùng của nghề hoạt náo viên này rồi.

Mà trong nội dung nhiệm vụ, Lâm Dật cũng có manh mối.

Phải là chương trình sống còn mà Nhan Từ từng nói qua.

Cũng còn tốt là ban đầu đã đáp ứng với cô ấy.

"Lâm tổng?"

Lý Lâm thử thăm dò gọi một câu.

"A, tôi nghe đây." Lâm Dật nói:

"Chuyện tiếp theo cô xử lý đi. Sau khi tính toán chi phí xong, cô có thể chuyển số tiền còn lại vào tài khoản của Hiểu Du là được rồi."

"Anh Lâm anh đừng làm như vậy, anh càng hào phóng với em, em lại càng cảm thấy giống như mình bị bao nuôi vậy."

"Mau tỉnh lại, em đừng có nằm mơ."

Trương Hiểu Du cười hắc hắc, "Vậy em cũng không thể lấy, trong khoảng thời gian này ở cạnh anh, em cũng đã thu về cho mình hơn một triệu người ái mộ rồi. Hơn nữa anh còn đưa cho em một chiếc xe, em thấy ngại khi lại nhận tiền của anh nữa."

"Cầm đi, cũng không bao nhiêu tiền, khoảng thời gian này trên căn bản đều là em bận rộn làm việc, coi như là tiền lương."

Nói xong, Lâm Dật cũng không quay đầu lại, hướng về phía Kỷ Khuynh Nhan đi tới.

"Ngồi mệt mỏi, tìm một chỗ ăn tối, chúc mừng một cái."

"Rốt cuộc cũng xong việc, anh cảm giác hông của mình đều muốn đứt đoạn mất."

Hà Viện Viện phỉ nhổ nói: "Sớm biết là như thế này, đã sớm một chút đem khẩu trang của anh kéo xuống."

"Tôi cũng cảm thấy như vậy." Điền Nghiên đỡ eo, cười nói.

"Tôi cảm thấy cũng còn tốt, các cô bình thường chính là thiếu rèn luyện." Kỷ Khuynh Nhan nói :

"Tôi thì không có việc gì."

Trương Hiểu Du theo bản năng liếc mắt nhìn Lâm Dật, lầm bầm lầu bầu lẩm bẩm một câu, "Anh Lâm về sau thật có phúc."

Leng keng leng keng ——

Điện thoại của Lâm Dật vào lúc này vang lên, là Tần Hán gọi điện thoại tới.

"Cậu phát sóng trực tiếp xong rồi à?"

"Làm sao anh biết?"

"Tôi cùng lão Lương mua hơn 1 triệu quả đào đóng hộp trong phòng phát sóng trực tiếp của cậu, cậu nói xem huynh đệ tôi đủ suy nghĩ cho cậu chưa."

"Ha ha ..."

Lâm Dật cười ha hả, "Phát sóng trực tiếp xong rồi, chuẩn bị tìm một chỗ ăn một bữa cơm, hai người các anh đang ở chỗ nào?"

"Đang ở Đại Đô Hội, vị trí đều định được rồi, chỉ còn chờ cậu đến uống rượu mừng thôi."

"Đi Đại Đô Hội được không?"

Lâm Dật chủ yếu muốn hỏi ý kiến của Kỷ Khuynh Nhan.

Cũng không phải bởi vì thân phận đặc thù của cô ấy, mà là cô ấy thật sự không quá quen thuộc mấy chỗ như vậy.

"Em không thành vấn đề, đi nơi nào nghe các anh là được."

Trải qua thời gian dài, Kỷ Khuynh Nhan đối với hộp đêm đã có sức đề kháng rồi.

Nhưng bây giờ, có Lâm Dật ở bên cạnh, lại tăng thêm có rất nhiều người ngoài, mình cũng không thể quá tùy hứng, còn phải lấy đại cục làm trọng.

Hai người nhìn nhau cười cười, Lâm Dật hiểu được Kỷ Khuynh Nhan thỏa hiệp.

"Đi thôi, đến Đại Đô Hội."

Nửa giờ sau, đoàn người lái xe đến Đại Đô Hội, Tần Hán và

Lương Kim Minh đã đã đặt xong một phòng khách, trên bàn trà xếp đầy một khay rượu.

Còn có mười mấy cô gái mặc váy ngắn.

Nhìn thấy cửa phòng mở ra, các cô vừa muốn đi tới.

Nhưng nhìn thấy người đi đầu là Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện còn có Điền Nghiên, tất cả đều dừng bước chân lại.

Trước đó nghe Tần thiếu gia nói, Lâm thiếu đi đến chỗ nào đều tự mang cô gái của mình đi, hơn nữa chất lượng còn rất cao.

Hôm nay vừa thấy thật đúng là như vậy.

Thực sự là con nhà giàu bên trong một cỗ phong lưu.

Nhìn thấy người đi theo vào, còn có Kỷ Khuynh Nhan cùng Hà Viện Viện.

Tần Hán lập tức phất tay một cái, sau đó ném ra một cọc tiền có giá trị lớn.

"Chỗ này không có chuyện của các cô nữa, đi về trước đi."

"Cảm ơn Tần thiếu gia."

Mười mấy người cầm tiền, vui vẻ ra mặt hướng về Tần Hán cười một cái.

"Cảm ơn Tần thiếu gia, chúng tôi đi trước."

Kỷ Khuynh Nhan theo bản năng liếc nhìn Lâm Dật.

"Các anh bình thường tới đây đều chơi như vậy?"

"Sao em lại nói như vậy, anh không phải ngày nào cũng về nhà sao? Lúc nào đã tới loại địa phương này."

Ánh mắt Kỷ Khuynh Nhan chuyển động, tựa hồ, còn giống như thực sự là đạo lý như thế.

Kỷ Khuynh Nhan cũng không quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này, mọi người cuồng hoan cũng thuận theo bắt đầu.

Hơn hai giờ sáng, bữa tiệc còn chưa có ý kết thúc, đặc biệt, Kỷ Khuynh Nhan không cảm thấy mệt, dứt khoát Lâm Dật cũng là không có gấp.

"Anh có muốn đi nhà vệ sinh không?" Kỷ Khuynh Nhan lôi kéo tay áo Lâm Dật, nhỏ giọng nói.

"Đi, anh đi cùng với em."

"Làm sao anh biết em muốn đi."

"Cái này còn cần phải đoán sao, em cho rằng anh ngu như Hà Viện Viện sao?"

"Ha ha, vậy chúng ta cùng nhau đi, bên ngoài có rất nhiều người, anh đi cùng với em, trong lòng em mới thấy an tâm."

"Đi thôi."

Lâm Dật đứng dậy, cùng Kỷ Khuynh Nhan đi ra ngoài.

Nhạc trong quán vẫn huyên náo như trước, nam nữ vẫn còn tận tình phát tiết trên sàn nhảy.

Kỷ Khuynh Nhan thực sự không hiểu nổi, những người này ngày mai không cần đi làm sao?

Ong ong ong ——

Điện thoại di động Lâm Dật vang lên, lấy ra vừa nhìn, là Lý Sở Hàm gửi tin nhắn WeChat.

Theo bản năng, Lâm Dật đem điện thoại di động thả trở lại sau 0,01 giây.

"Lý Lâm đây là muốn làm gì? Hơn nửa đêm còn gửi tin nhắn WeChat cho anh."

Nguyên bản, chuyện giữa mình và Lý Sở Hàm, trong lòng Kỷ Khuynh Nhan không hẳn hoàn toàn thả xuống.

Này nếu để cho cô ấy biết được vào lúc này Lý Sở Hàm gửi tin nhắn cho mình, đoán chừng liền muốn nổ tại chỗ.

"Hay là có chuyện liên quan đến phát sóng trực tiếp."

"Chính là chuyện tiền, nói cho anh biết tất cả đã được sắp xếp xong rồi, xem như là đang báo cáo."

"Cô ấy hẳn là cảm thấy, anh thời điểm này còn chưa nghỉ ngơi, cho nên mới gửi tới." Kỷ Khuynh Nhan cười nói: "Anh đợi em một chút, em rất nhanh sẽ đi ra."

"Ừm, đi đi."

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đi vào phòng vệ sinh, Lâm Dật vội vã bắt đầu mở máy.

Tin nhắn của Lý Sở Hàm đối với Lâm Dật mà nói, tầm quan trọng chỉ như Kỷ Khuynh Nhan.

Bởi vì bình thường cô ấy chưa bao giờ tùy tiện gửi tin nhắn cho mình.

Mà nội dung tin nhắn Wechat, cũng làm cho Lâm Dật giật mình trong lòng.

"Cậu có thể tới nhà của tôi một chuyến không."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 853.

Chương 854. Diễn Xuất Được Cấp Thẻ S

Nếu tin nhắn này là do Vương Oánh gửi đến, thì Lâm Dật cảm thấy cô ấy có thể đang đắm chìm với tình yêu phơi phới trong tim.

Nhưng tin nhắn này, lại do Lý Sở Hàm gửi qua, nên tuyệt đối không thể là tình huống như thế được.

“Đợi tôi.”

Lâm Dật đáp lại một câu, ngẩng đầu, nhìn về phía phòng vệ sinh.

Nhận thấy Kỷ Khuynh Nhan vẫn chưa có dấu hiệu sẽ đi ra, sau đó trong đầu anh lược qua tất cả những người quen một lượt, rồi lập tức gọi điện qua cho Trầm Thiên Trác.

“Anh Trầm, ngủ chưa vậy.”

“Hôm nay hơi bận, anh vừa ra khỏi phòng thí nghiệm, không muốn làm ồn đến chị dâu cậu, chuẩn bị đi đến khách sạn Bán Đảo, khoản này nên được bồi thường chứ nhỉ.” Trầm Thiên Trác trêu chọc.

“Trả trả trả, tiền gì cũng thanh toán hết.” Lâm Dật nói tiếp:

“Anh Trầm à, giúp em một việc, mười phút sau gọi cho em một cuộc điện thoại, nói rằng dự án gặp phải sự cố khó khăn, muốn em qua đó một chuyến.”

“Ơ....”

Cái cớ của Lâm Dật khiến Trầm Thiên Trác ngơ ra một lúc, sau đó lại bật cười.

“Mấy thanh niên các cậu, lát nữa đợi điện thoại của anh đi.”

“Vừa nghe được lời này của anh Trầm đây, đã biết là người có nghĩa khí.”

“Lúc trước khi còn ở trong Microsoft, có một cậu con trai người Thụy Điển, cũng đã nhờ anh giúp chuyện như thế này, vậy cho nên anh biết phải làm thế nào rồi.”

“Đúng là cùng một thế giới, cùng một con đường.”

Vừa nói xong, Lâm Dật nghe thấy tiếng giày cao gót, vội vàng nói:

“Được rồi anh Trầm, tạm thời không nói với anh nữa, mười phút sau gọi điện thoại cho em, đợi lát nữa em tìm người đưa anh tới phòng tổng thống.”

“Vậy thì anh không khách sáo với cậu nữa nhé.”

Lâm Dật cúp máy, đặt lại điện thoại vào trong túi, sau đó thản nhiên như không có gì mà đợi Kỷ Khuynh Nhan ra ngoài.

Đồng thời cũng thầm vui mừng, may mà hệ thống tặng nhiều phần thưởng khủng như vậy.

Nếu không trong hoàn cảnh ồn ào thế này, thật sự không có cách nào nghe thấy được âm thanh của giày cao gót.

“Đợi đến sốt ruột rồi sao.”

“Không sốt ruột, mới có mấy phút, đợi em đến trời hoang đất tàn, biển cạn đá mòn cũng chẳng vấn đề gì.”

Đôi mắt to tròn xinh đẹp của Kỷ Khuynh Nhan cong lên tựa như trăng lưỡi liềm “Chỉ biết nói lời ngon ngọt.”

Hai người quay trở lại phòng đơn, tự nhiên chia thành 2 phe.

Đám Lâm Dật, ngồi cùng nhau khoe khoang khoác lác, chủ đề chính là vấn đề làm thẻ hội viên.

Thứ nhất có thể kết hợp các chương trình khuyến mãi cùng điện thoại di động, thứ hai có thể khiến nó lớn mạnh hơn, trở thành tấm danh thiếp của tầng lớp thượng lưu trong xã hội.

Còn bên phía Kỷ Khuynh Nhan, cùng nhau ngồi bàn về thời trang và mỹ phẩm.

Nhưng Trương Hiểu Du có vẻ lạc lõng, những thứ mà mấy cô ấy nói, căn bản đều là bắt đầu từ trăm nghìn, bản thân mình đến việc nói xen vào cũng chẳng có cơ hội.

Thật là nhỏ bé!

Reng reng reng~

Nghe thấy tiếng điện thoại vang lên, trong lòng Lâm Dật thầm khen Trầm đại ca quả thực quá tuyệt vời.

Nhưng khi lấy ra xem lại phát hiện là số điện thoại bàn.

“Ủa?”

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, “Anh Trầm chẳng phải tan làm rồi sao, sao lại còn lấy điện thoại bàn của sở nghiên cứu để gọi điện?”

“Trầm…”

“Xin chào ngài Lâm, ở đây chúng tôi có 1 khoản….”

“Có mày tê liệt ấy, mẹ nó!”

Lâm Dật tức giật mắng một câu, nửa đêm nửa hôm còn gọi tới lừa đảo, mẹ nó, mày cũng thật sự yêu nghề đó.

“Sao vậy, chỉ là một cuộc gọi lừa đảo, sao lại giận đến thế chứ.”

“Làm lỡ việc bố mày uống rượu.”

Reng reng reng~

Điện thoại lại vang lên lần nữa, Lâm Dật nhìn thấy mới yên tâm.

Lần này là anh Trầm gọi đến.

“Anh Trầm?”

Lâm Dật rất thông minh, khi anh bắt điện thoại, liền nói ra danh tính của Trầm Thiên Trác.

Mà anh ta làm như thế, cũng không phải không có mục đích, chính là để Kỷ Khuynh Nhan nghe thấy.

Giống như Lâm Dật đã nghĩ, nghe thấy người gọi đến là Trầm Thiên Trác, Kỷ Khuynh Nhan lập tức ngừng lại cuộc tán gẫu.

Dồn sức chú ý lên người của Lâm Dật.

Bởi cô biết rằng tầm quan trọng của Kì Hiển Chiêu trong sự nghiệp của Lâm Dật chỉ xếp ở vị trí thứ 2.

Mà người quan trọng nhất, lại là Trầm Thiên Trác nghiên cứu máy in thạch bản, đồng thời đó cũng là người mà anh ấy kính trọng nhất.

“Bây giờ đã mấy giờ rồi chứ? Tôi đang cùng các anh em uống rượu đây.”

“Chẳng phải hạng mục đã giao cho các người rồi sao, làm sao mà có việc lại còn tìm đến tôi? Không có tôi thì hạng mục không thể tiến hành sao?”

“Mấy người làm ăn thế nào vậy, tôi tốn nhiều tiền như vậy, để các người nghiên cứu phát triển hạng mục, gặp vấn đề vẫn phải để tôi giải quyết sao?”

“Làm được thì làm, không làm được thì biến….”

“Lâm Dật anh điên rồi có phải không hả?”

Kỷ Khuynh Nhan tức lên, giật lấy điện thoại của Lâm Dật, gấp gáp nói:

“Anh Trầm, Lâm Dật anh ấy quá chén rồi, những lời vừa rồi, anh đừng để trong lòng, bây giờ tôi sẽ bắt anh ấy đến tìm anh.”

“Được được được, tôi cúp máy trước đã nhé.”

Cúp máy của Trầm Thiên Trác, Kỷ Khuynh Nhan thở phào một hơi, không hề khách sáo mà nhéo một cái vào eo của Lâm Dật.

“Anh muốn chết à, sao lại nói chuyện kiểu đó với anh Trầm.”

“Đã mấy giờ rồi, còn muốn bắt anh đến sở nghiên cứu, anh là sếp đấy, “

“Anh là sếp thì cho rằng bản thân cao hơn người khác một bậc sao.” Kỷ Khuynh Nhan thật sự có chút tức giận, rất nghiêm túc nói.

“Hạng mục về máy in thạch bản, đều trông chờ vào anh Trầm, hơn nữa tuổi của anh ấy lớn hơn chúng ta nhiều như vậy, là trưởng bối đó, sao anh có thể nói chuyện như thế.”

“Được được được, anh đi là được chứ gì.” Lâm Dật rất không kiên nhẫn mà đáp lại.

“Vậy hôm nay cứ thế đi, cũng không còn sớm nữa, ai về nhà nấy.”

“Thật ngại quá, làm lỡ cuộc vui của mọi người rồi.” Kỷ Khuynh Nhan áy náy nói.

“Chị dâu à, chị nói vậy giống như xem tụi em là người ngoài vậy.” Lương Kim Minh nói tiếp:

“Tụi em đây chỉ là cái rắm thôi, công việc quan trọng, sau này chúng ta lại ra ngoài tụ họp là được rồi.”

“Vậy thì thu dọn rồi về trước đi, hôm khác chúng ta lại tới Cửu Châu Các tụ họp.”

“Chuyện này tôi ghim rồi nhé.”

“Ừ ừ.”

Tần Hán đứng một bên chua ngoa nói.

Một cô gái vừa xinh đẹp, lại vừa hiểu chuyện như thế này, sao lại gặp phải Lâm Dật chứ?

Ông trời đúng là bất con mẹ nó công mà!

Một đoàn người đi ra khỏi Đại Đô Hội, Kỷ Khuynh Nhan kéo Lâm Dật.

“Đi thôi, hai chúng ta cùng đi.”

“Hả? Em đi làm gì?”

“Em lái xe, anh đã uống rượu rồi .” Kỷ Khuynh Nhan tiếp tục nói: “Còn phải xin lỗi anh Trầm, Những lời anh nói lúc nãy, quá thiếu lịch sự rồi.”

“Không cần, anh tự đi là được rồi, đã mấy giờ rồi chứ, em mau về nghỉ ngơi đi.”

Vẻ mặt của Lâm Dật vô cùng nghiêm túc, còn lộ ra chút tức giận.

Không chỉ nắm bắt rõ vẻ mặt và chi tiết, mà ngay cả ánh mắt cũng đầy kịch tính.

Dựa vào màn diễn xuất này, cứ coi như là không thành Ảnh Đế được, nhưng thừa sức để lấy được tấm thẻ S.

“Anh đã uống rượu rồi, không thể lái xe được.”

“Tửu lượng của anh thế nào em còn không biết sao, không sao cả.” Lâm Dật nói tiếp: “Nếu em không về ngủ, thì anh sẽ không đi nữa.”

Kỷ Khuynh Nhan cắn môi dưới, vẻ mặt do dự.

Dựa vào các mối quan hệ của Lâm Dật, cô cũng không sợ việc bị phạt vì lái xe khi say rượu.

Chủ yếu là muốn đi theo để xin lỗi anh Trầm, như vậy mới thể hiện rõ sự thành tâm.

Tính cách của Lâm Dật, cô hiểu rất rõ, nếu như bản thân không đồng ý với anh ấy, với sự bướng bỉnh của anh ấy, sẽ thật sự không đi nữa.

“Anh chắc chắn có thể lái xe chứ?”

“Yên tâm, anh mới uống vài chai thôi, không bị ảnh hưởng đâu.”

“Vậy được rồi, em quay về trước đây, anh nhất định phải lái xe chậm một chút.”

“Ừ, anh biết rồi.”

“Thế này đi, chị cùng về với em, hai chúng ta làm bạn đồng hành.” Hà Viện Viện nói.

“Cũng được.”

“Vậy tôi đưa mọi người về.” Cao Tông Nguyên nói.

“Tiểu Ngư đừng lái xe, vừa khéo chúng tôi cũng định không về nữa, ba chúng ta đi đến khách sạn Bán Đảo đi, cũng đỡ phải đi qua đi lại.” Lương Kim Minh nói.

Trương Hiểu Du nhìn trộm hai người họ, hài hước nói:

“Anh Lương à, hơn nửa đêm rồi, hai người kéo tôi đi khách sạn, không phải có ý gì với tôi đó chứ?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 854.

Chương 855. Nhà Của Tôi Bị Đột Nhập

“Đầu cô cả ngày chỉ nghĩ những chuyện này thôi sao?”

Lương Kim Minh ho khan nói: "Nếu tôi thực sự có ý nghĩ này, tôi phải đi cùng phó tổng Điền mới đúng."

Điền Nghiên: …

Tôi chỉ mặc váy ngắn một chút thôi mà, đừng kéo tôi vào như vậy.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, ai về nhà nấy đi.”

Lâm Dật thúc giục, anh có chút nôn nóng, muốn đi xem tình hình hiện tại của Lý Sở Hàm như thế nào.

“Đi thôi.”

Mọi người ai nấy đều lên xe của mình.

Lâm Dật và Điền Nghiên cùng nhau lái xe đi rời đi

Tần Hán, Lương Kim Minh và Trương Hiểu Du đi đến Khách Sạn Bán Đảo

Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện và Cao Tông Nguyên đi cùng một xe, chuẩn bị đến nhà của Hà Viện Viện.

Lên xe, Lâm Dật lập tức gọi điện thoại ngay cho quầy lễ tân của Khách Sạn Bán Đảo.

Dặn họ chuẩn bị một phòng tổng thống, sau đó mới gọi cho

Trầm Thiên Trác.

Trò chuyện vài câu, may mà Trầm Thiên Trác hiểu vấn đề nên cũng không suy nghĩ nhiều. Sau đó anh liền yên tâm lái xe đến nhà của Lý Sở Hàm.

Lúc này, Trầm Thiên Trác ở trong xe cúp máy, tự lẩm bẩm một mình.

"Mặc dù hành động hành động giống nhau nhưng lần này nhiều chi tiết hơn hẳn!"

Hai mươi phút sau, Trầm Thiên Trác lái xe đến Khách Sạn Bán Đảo, chuẩn bị nhận phòng.

“Anh Trầm?”

Tại quầy lễ tân của khách sạn, ba người Tần Hán đang điền thông tin để nhận thẻ phòng thì nhìn thấy Trầm Thiên Trác đi tới.

Nhìn thấy Tần Hán và Lương Kim Minh, Trầm Thiên Trác khá sửng sốt sau đó mỉm cười gật đầu với họ

“Vừa đi chơi về à?”

Tần Hán và Trầm Thiên Trác cũng không quá thân thiết, chỉ là quan hệ xã giao đôi bên quen biết nhau.

“Anh Trầm, không phải anh gọi điện cho Lâm Dật, nói muốn đến phòng thí nghiệm nghiên cứu vớt hạng mục à? Sao còn đến đây vậy?”

Trầm Thiên Trác bật cười: “Đừng để ý chuyện nhỏ như vậy chứ, bây giờ không còn sớm nữa, nên nghỉ ngơi rồi.”

“Anh Trầm, đây là phòng của anh, chúng tôi đã sớm chuẩn bị tốt rồi ạ”

Nữ lễ tân đưa thẻ phòng cho Trầm Thiên Trác, anh nhận lấy rồi nói: “Không nói chuyện với các anh nữa, tôi lên nghỉ ngơi trước đây, mai còn có việc.”

“Anh Trầm đi thong thả.”

Nhìn Trầm Thiên Trác rời đi, Tần Hán nói: “Cái khí thế này, quả thực là một thiên tài.”

Cùng lúc đó, Lâm Dật đang lao vun vút trên đường quốc lộ, không hề biết đến cuộc gặp gỡ giữa Tần Hán và Trầm Thiên Trác.

Chỉ mất hai mươi phút, anh đã đến nhà của Lý Sở Hàm.

Lâm Dật vốn cho rằng Lý Sở Hàm ở trong nhà, dù sao hiện tại đã hơn ba giờ sáng.

Thế nhưng không ngờ khi chạy đến phía sau khu nhà cô, lại thấy cô đang ngồi gần bồn hoa trên đường, trên tay cầm một cốc nước còn bốc khói, bên cạnh là túi xách màu đen.

Ban đêm gió lạnh, thổi tung mái tóc dài của cô. Nhưng cô vẫn bất động ngồi đó, giống như đứa trẻ bị cả thế giới bỏ rơi.

Sau khi đỗ xe xong, Lâm Dật vội vàng xuống xe.

Cùng lúc đó, Lý Sở Hàm nhìn thấy Lâm Dật đi tới, trong mắt cô lộ ra tia sáng long lanh. Giống như nhìn thấy một điểm tựa vững chắc mà cô có thể dựa vào.

“Cô làm gì ở đây vậy? Muộn như này rồi còn không vào nhà?” Lâm Dật hỏi: “Có phải cha và em trai cô lại đến làm phiền không?”

“Không phải.” Lý Sở Hàm lắc đầu. “Hình như có người đột nhập vào nhà tôi.”

“Hả? Có người đột nhập?” Lâm Dật không phản ứng kịp “Kẻ trộm sao?”

“Không phải.” Lý Sở Hàm lắc đầu, “Đồ vật trong nhà vẫn nguyên vẹn không lộn xộn, nhưng tôi cảm giác chúng đã bị ai đó động vào”

“Có thể là do cô nhầm lẫn?”

Lý Sở Hàm lại lắc đầu, “Hôm qua mới phát hiện, tôi cũng nghĩ có thể do mình nhầm lẫn. Sau đó tôi làm ký hiệu đánh dấu trên cửa nhà và cửa mỗi phòng. Lúc nãy trở về tôi kiểm tra, đúng là có sự thay đổi. Mặc dù không nhiều nhưng tôi chắc chắn có người động vào, làm chúng thay đổi.”

“Chắc chắn không mất gì chứ.”

“Không có.” Lục Sở Hàm bình tĩnh nói.

Gió lạnh thổi qua, Lâm Dật bỗng cảm thấy không rét mà run.

Lý Sở Hàm là người cực kỳ lý trí, mà tâm tư cũng rất kín đáo.

Về điểm này, bất kể là Kỷ Khuynh Nhan hay Lương Nhược Hư đều kém một bậc.

Nếu cô đã nói chắc chắn, thì tám chín phần không sai.

Đột nhập vào nhà, nhưng lại không trộm tiền hay đồ vật quý giá, chuyện này khiến người ta có chút khó đoán.

Lâm Dật giúp cô vén những sợi tóc bị gió thổi bay ra sau tai.

“Ngoài trời lạnh như vậy, bị lạnh cóng rồi hả.”

“Không có.” Lý Sở Hàm đáp

Lâm Dật cười, rất nhiều chuyện Lý Sở Hàm không nói, anh đều đoán được.

Nếu không phải thực sự sợ hãi, có lẽ cô cũng không gọi điện nói với anh, càng không có khả năng ngồi ở ngoài đường đợi anh.

Nơi này là an toàn nhất bởi vì có rất nhiều đèn của các cửa hàng kinh doanh 24 giờ chiếu sáng.

“Đi thôi. Lên đó xem một chút.”

Đến trước cửa nhà Lý Sở Hàm nhưng Lâm Dật không lập tức bước vào trong. Anh dừng lại nhìn khóa cửa bên trên một chút. Trên đó quả nhiên có dấu vết lưu lại, nhưng nó giống như là vết chìa khóa để lại khi mở cửa. Không có dấu vết bị cạy phá.

Lâm Dật lại ghé vào nhìn mặt sau của khóa cửa bên trên, trên đó cũng có dấu vết giống hệt như dấu vết ở mặt trước.

Từ điểm này, Lâm Dật chắc chắn không có khả năng có người cạy cửa đột nhập vào trong.

Nếu thật sự có người tự tiện đi vào nhà Lý Sở Hàm cũng là do dùng chìa khóa mở cửa đi vào.

“Trừ cô ra, còn ai có chìa khóa nhà này không?”

“Kiều n có một cái.” Lý Sở Hàm nói: “Cô ấy cũng chỉ có một mình, thỉnh thoảng sẽ đến nhà tôi học tập, vậy nên tôi đưa cô ấy một cái.”

Sợ Lâm Dật còn hoài nghi, cô giải thích thêm: “Mấy ngày nay cô ấy đều ở nhà, không đến đây.”

Lâm Dật nhăn mày, không khỏi rùng mình một cái. Anh cảm thấy điều này có chút kỳ lạ.

“Đi thôi, trước tiên vào nhà nhìn xem.”

“Ừm.”

Mở cửa ra, Lý Sở Hàm lấy ra một đôi dép đi trong nhà cho Lâm

Dật, rất vừa vặn, rõ ràng cô là chuẩn bị sẵn cho anh.

Lâm Dật nhìn xung quanh, mọi thứ bày biện không thay đổi gì nhiều.

“Cô cảm thấy trong nhà đồ vật nào bị động qua.” Lâm Dật hỏi: “Không phải là đồ nội y chứ.”

Trong suy nghĩ của Lâm Dật, đột nhập vào nhà người khác, không phải vì tiền thì là vì biến thái.

“Không phải.” Lý Sở Hàm nói: “Phòng làm việc của tôi là nơi bị động qua nhiều nhất. Cảm giác rất nhiều tài liệu đều bị động đến nhưng cũng không mất gì.”

“Đi, qua đó nhìn xem.”

Mặc dù Lâm Dật đã từng đến nhà Lý Sở Hàm nhưng đây là lần đầu vào phòng làm việc của cô.

Phòng làm việc của Lý Sở Hàm có vẻ hơi lộn xộn.

Đủ các loại văn kiện, tài liệu, sách y học bày khắp cả căn phòng, thậm chí trên đất còn có thêm hai chồng được xếp riêng.

Đúng là chủ nghĩa thực dụng điển hình.

Phòng làm việc của anh tuy cũng chỉnh tề, ngăn nắp, đầy đủ các loại sách nhưng chủ yếu để trang trí chứ không đọc.

Nhưng mẹ nó, kém xa nơi này!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 855.

Chương 856. Sự Kiện Kỳ Lạ

"Những thứ nào ở đây đã bị động vào?” Lâm Dật thản nhiên hỏi.

"Một số luận văn với báo cáo thí nghiệm của tôi."

"Ngoại trừ những thứ ấy?"

"Còn có máy vi tính của tôi." Lý Sở Hàm nói tiếp: "Vị trí của con chuột đã bị thay đổi."

"Để tôi mở ra nhìn chút xem sao."

Bật máy tính lên, hình nền máy tính trông rất sạch sẽ, điều ấy đúng thật phù hợp với tính cách của Lý Sở Hàm .

Tiện tay mở ổ D ra, bên trong chỉ có một thư mục, trên đó viết bốn chữ "Tài liệu học tập".

Lâm Dật sờ cái cằm, xem ra nam và nữ cũng không khác gì nhau.

Trong máy vi tính cũng đều sẽ có thư mục "Tài liệu học tập".

Không biết cô ấy thích thể loại Châu u, Hoa Kỳ, hay Nhật Bản và Hàn Quốc nhỉ.

“Tôi có thể mở thư mục này ra không?”

"Được." Lý Sở Hàm gật đầu nói.

Lâm Dật xoa tay, hăng hái vội vàng mở thư mục "Tài liệu học tập" ra.

Nhưng nội dung bên trong lại làm anh mở rộng tầm mắt.

«Hệ thống nghiên cứu chỉ số đánh giá chất lượng điều dưỡng của các bệnh lý phẫu thuật lồng ngực.»

«Nghiên cứu thực nghiệm về sự biến đổi cấu tạo và chức năng của tiểu cầu sau khi tiếp xúc với van tim nhân tạo.»

« Nghiên cứu về mối liên hệ giữa tính đa hình của gen và tính nhạy cảm với các bệnh liên quan đến phẫu thuật lồng ngực..»

«Viêm mô phần phụ nhĩ trái...»

Nhìn thấy nội dung bên trong thư mục, từng trang từng trang sách luận văn, trong lòng Lâm Dật ngũ vị tạp trần(*).

(*)Ngũ vị tạp trần: ngọt mặn đắng chua cay cùng lúc, ý chỉ cảm giác phức tạp hỗn độn

Bản chất của học bá và tra bá, thực sự khác biệt quá lớn!

"Nếu như cậu có hứng thú với những tài liệu này, tôi cho cậu copy lại một bản mang về."

"Hả, tôi không cần copy đâu chỉ xem qua thôi." Lâm Dật giả vờ bình tĩnh nói:

"Trong máy vi tính cũng có tư liệu nghiên cứu của cô sao?"

"Có một số."

Lâm Dật dựa lưng vào ghế ngồi, vẻ mặt trở nên nặng nề.

"Những thứ kia có quan trọng với cô lắm không?”

"Có sáu bài luận văn của SCI, có nguy cơ bị đạo văn."

"Đây là vấn đề nhỏ, cô nên chú ý, nếu như có người giao ra kết quả nghiên cứu luận văn giống cô, hãy cho tôi biết ngay lập tức, tôi sẽ giúp cô xử lý."

"Nhưng tôi cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, nếu như có người đạo văn, cũng không thể to gan như vậy được, đó chỉ là mấy bài luận văn thôi mà."

"Đúng là rất kì lạ, tôi cũng tìm không thấy manh mối gì." Lâm Dật nói tiếp: "Vào nhà cô mà không phát ra chút tiếng động nào, điều này thật sự khó tin."

"Phải làm sao bây giờ?" Lý Sở Hàm ngây ngô hỏi.

Cô ấy là thiên tài về y học, nhưng ở khía cạnh khác, cô ấy còn không bằng người có trình độ bình thường nữa.

"Còn có thể làm gì, đi ngủ đi." Lâm Dật nói tiếp: "Nếu không đi ngủ, trời sẽ sáng đấy."

"Vậy cậu ngủ ở phòng của tôi đi, tôi đi dọn dẹp một chút."

"Vậy còn cô?"

Lý Sở Hàm do dự một chút, "Nếu như cậu có tâm tư đó, thì tôi cùng cậu vào trong phòng ngủ, nếu như không có, tôi sẽ ngủ ở ghế sô pha vậy."

“Vậy còn chờ gì nữa, cô mau tắm rửa đi!"

“Hả, tôi biết rồi.”

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật mơ mơ màng màng tỉnh lại, sờ phía bên giường phát hiện Lý Sở Hàm đã không còn ở đó.

Thay vào đó là những tiếng leng keng trong phòng bếp .

Lý Sở Hàm đang mặc một chiếc quần đùi cùng áo dây màu đen, trên eo buộc chiếc tạp dề đen trắng, đang làm bữa ăn sáng.

"Đã làm ồn đến cậu rồi phải không? Tôi thu dọn chút sẽ xong ngay."

"Không có, cô cứ làm đi, tôi đi rửa mặt."

Lâm Dật cầm điện thoại, có tin nhắn Wechat của Kỷ Khuynh Nhan vào lúc hơn năm giờ sáng.

Nội dung rất đơn giản, chính là hỏi thăm tình huống của viện nghiên cứu.

Trả lời xong, Lâm Dật lập tức đi rửa mặt. Đến khi ra ngoài, Lý Sở Hàm đã bưng đồ ăn sáng lên bàn.

Nhưng trong lúc ăn cơm, Lâm Dật lại không nói gì.

Trong đầu đều nghĩ đến chuyện này.

Hiện tại có thể khẳng định, đối phương đi vào bằng chìa khoá.

Cho nên Kiều Hân chính là mấu chốt.

"Hôm nay Kiều Hân có đi làm không?" Lâm Dật hỏi.

"Cô ấy phải trực ca tối qua, hôm nay chắc hẳn đến phiên thay ca rồi." Lý Sở Hàm trả lời ngắn gọn.

"Vậy được, lát nữa tôi sẽ gọi điện cho cô ấy."

"Ừ." Lý Sở Hàm gật đầu, "Cậu ngủ có ngon không, khi ăn cơm xong cậu ngủ thêm một lúc đi"

"Tôi không sao, tôi tràn đầy tinh lực."

Nghĩ tới chuyện tối hôm qua, Lý Sở Hàm xấu hổ cúi đầu, lặng lẽ ăn cơm, thậm chí còn xấu hổ nghĩ đến chuyện đã xảy ra đêm qua.

Sau bữa ăn, lúc Lâm Dật chuẩn bị mặc quần áo để ra cửa, phát hiện quần áo đều được Lý Sở Hàm là thẳng, không còn chút nếp nhăn nào.

Từ đầu đến cuối đều luôn quan tâm như vậy, mà lại không cần báo đáp.

Thu xếp xong hai người lên xe mỗi người một ngả.

Lý Sở Hàm đi bệnh viện, Lâm Dật đi đến chỗ ở của Kiều Hân.

"Anh Lâm, anh muốn đến nhà của em sao?"

Nhận được điện thoại của Lâm Dật, Kiều Hân hoảng sợ.

"Đang trên đường đi tới, khoảng hơn mười phút nữa sẽ đến nhà cô."

"Vậy anh đi chậm một chút, nhà em bây giờ rất bừa bộn, để em dọn dẹp trước một chút."

"Cô chỉ cần dọn nội y của cô đi là được, những thứ khác đều không quan trọng.."

"Hì hì, anh Lâm hiểu biết nhiều thật đấy, ngay cả những thứ này cũng biết." Kiều Hân cười nói.

“Trên TV đều diễn như vậy."

"Hì hì, anh đã ăn cơm chưa? Dưới lầu nhà em mới mở một cửa hàng bán đồ ăn sáng, bánh bao rất ngon."

"Đã ăn xong rồi, cô không cần quan tâm đến tôi."

"Vậy được, không nói chuyện nữa, em dọn dẹp lại quần áo.”

Nhưng sau khi nói xong, Kiều Hân lại mỉm cười.

"Anh Lâm, nếu anh có hứng thú xem kiểu dáng gì, em cũng không ngại đâu."

"Nhìn dáng vẻ của cô, là muốn tranh giành với Lý Sở Hàm à."

"Trời ơi, em chỉ là tùy tiện nói một chút thôi, em đâu dám cạnh tranh cùng chủ nhiệm Lý, anh Lâm được lắm, không nói nữa, em thu dọn đồ đạc đây."

"Ừ."

Khoảng mười phút sau, Lâm Dật đã đến nhà của Kiều Hân.

Ngược lại, môi trường và chất lượng nơi ở của Kiều Hân tốt hơn so với nơi ở của Lý Sở Hàm.

Nguyên nhân rất đơn giản, nhà của Lý Sở Hàm là tự mua, còn Kiều Hân là thuê.

Lâm Dật gõ cửa, giọng nói của Kiều Hân từ bên trong truyền ra.

Mặc một bộ đồ ngủ hoạt hình ở nhà, gương mặt có nhiều thịt hơn, trở nên đáng yêu hơn rất nhiều.

Kiều Hân đón Lâm Dật vào và tìm cho anh ấy một đôi dép.

Nhưng dép của con gái nên số hơi nhỏ, Lâm Dật đành dứt khoát chân trần.

"Anh Lâm, anh muốn gặp em, có chuyện gì sao?"

"Không có việc thì tôi không thể gặp cô sao?"

"Tất nhiên là có thể, nhưng làm em có chút thụ sủng nhược kinh(*) đó. " Kiều Hân cười nói.

(*)thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Lâm Dật bật cười, "Đúng là có một việc muốn hỏi cô, gần đây khi về nhà, có phát hiện bị ai theo dõi hay không? Hay có người ngoài đến nhà cô không?"

"Hả?"

Câu hỏi này làm Kiều Hân không biết phải làm sao.

"Em không cảm thấy có người theo dõi, với lại nhà của em cũng chưa từng có người lạ tới. Xảy ra việc gì rồi? Sao anh hỏi em chuyện kỳ lạ vậy?"

Lâm Dật im lặng vài giây, cũng không trả lời câu hỏi của Kiều Hân.

"Em có chìa khóa nhà của Lý Sở Hàm không?"

"Có chứ." Kiều Hân đưa ra chùm chìa của mình, "Ở đây."

"Sau khi vào cửa tôi có nhìn thấy trong hành lang có camera, nơi ở của cô chắc hẳn cũng đang nằm trong vùng giám sát phải không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 856.

Chương 857. Tác Dụng Của Kiều Ân

“Tất nhiên rồi.”

Kiều Ân khẳng định nói: “Lúc trước em thuê nhà ở đây chính là vì điều này, nếu bị giở trò lưu manh, hay bị chặn đường cướp của, camera theo dõi đều có thể quay lại, một người cũng chạy không thoát.”

“Chúng ta đi tới dịch vụ quản lý nhà đất, kiểm tra camera giám sát một chút.”

Kiều Ân rùng mình, có chút căng thẳng.

“Anh Lâm, anh đừng hù dọa em, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chuyện của người lớn, trẻ con đừng hỏi lung tung.”

“Được rồi.” Kiều Ân gật đầu, “Em đi thay đồ, ra ngay lập tức.”

Đối với một cô gái ngây thơ như Kiều Ân, Lâm Dật thật sự không muốn tiết lộ chuyện này với cô.

Để thế giới quan của cô ấy không bị ảnh hưởng.

Hơn nữa cô ấy còn là người hâm mộ trung thành của Conan.

Nếu để cô biết bên cạnh mình phát sinh sự việc kỳ lạ như vậy.

Không chừng có thể sáng tạo nên một chương kịch bản Conan mới mất.

Nhưng đột nhiên, hai mắt Lâm Dật sáng lên, như nghĩ ra điều gì đó.

Có câu nói, học thuộc ba trăm bài thơ Đường, không biết làm thơ thì cũng phải biết ngâm thơ.

Kiều Ân đọc Conan nhiều năm như vậy, biết rõ hơn một ngàn loại thủ pháp giết người bí hiểm và hiện trường vụ án.

Nếu nói cho cô ấy về việc này, có thể xảy ra điều kỳ diệu gì không?

Ngay khi Lâm Dật đang suy nghĩ về những điều này, Kiều Ân đã thay xong đồ.

Quần jeans xanh, áo khoác đỏ, còn cố ý mang một đôi bốt dài quá đầu gối, thể hiện phong cách ăn mặc rõ ràng, muốn phô ra dáng người của mình.

“Chỉ cần đi dịch vụ quản lý nhà đất để kiểm tra giám sát, cô mặc như vậy làm gì?”

“Anh đẹp trai như vậy, em không thể làm anh mất mặt được.” Kiều Ân rất đắc ý nói.

“Đến khi đi ra ngoài, người khác nhất định sẽ nghĩ hai người chúng ta là quan hệ yêu đương, nhưng bọn họ chắc chắn sẽ không nói hai chúng ta xứng đôi, mà sẽ nói, cô gái này hình như có chút gì đó.”

"Cô mau chóng bình thường lại đi, còn có chuyện nghiêm túc cần làm đó." Lâm Dật cạn lời nói.

"Không dễ gì em mới có cơ hội cùng anh ở một chỗ, dù thế nào cũng phải lợi dụng mới được, anh nói có phải hay không?"

"Phải phải phải, nhanh lên, đi làm việc nghiêm túc."

Hai người từ trong nhà đi ra, dưới sự chỉ dẫn của Kiều Ân, đi về phía dịch vụ quản lý nhà đất.

Nhưng khi đi ngang qua tiệm tạp hóa, Lâm Dật đi vào mua hai tấm phiếu Trung Hoa(*), sau đó cùng Kiều Ân đến dịch vụ quản lý nhà đất.

(*)Tấm phiếu Trung Hoa có thể là một loại tiền bên Trung Quốc ví dụ như ngân phiếu hay trái phiếu gì đấy.

“Xin chào, tôi muốn tìm người quản lý dịch vụ nhà đất một chút.” Kiều Ân nói với nhân viên ở quầy lễ tân.

“Chào cô, xin hỏi có chuyện gì ạ?”

“Tôi nghi ngờ nhà của chúng tôi đã bị trộm, cho nên muốn kiểm tra camera theo dõi một chút, nếu cô có quyền này, giúp tôi một chút cũng được.”

“Vậy mời cô đợi một lát, tôi sẽ gọi quản lý của chúng tôi lại đây.”

Trong nhà bị trộm, đây không phải là chuyện nhỏ, nhân viên lễ tân cũng không dám cẩu thả, vội vàng đi nhanh ra ngoài, đến lầu hai gọi quản lý dịch vụ nhà đất xuống dưới.

Quản lý là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, ngoại trừ mái tóc đen thì có đầy đủ đặc điểm của đàn ông trung niên.

Chiếc khuy trên cổ áo sơ mi bị mở ra, vòng cổ vàng ở bên trong loáng thoáng hiện ra, trên tay còn cầm bộ đàm, nếu như đeo thêm cà vạt, thì rất có khí chất của người bề trên.

Nhìn thấy người quản lý dịch vụ nhà đất đi xuống, Kiều Ân tiến tới.

“Chào quản lý, nhà chúng tôi hình như có trộm, tôi muốn kiểm tra camera theo dõi một chút.”

“Cô xác định là có trộm sao? Loại chuyện này cũng không thể nói bừa được.”

“Tôi không phải là đang hoài nghi sao, cho nên muốn kiểm tra camera theo dõi một chút.”

“Cô có mang theo chứng minh thư và giấy tờ bất động sản không?”

“Tôi là thuê phòng, chỉ có chứng minh thư.”

“Vậy thì không còn cách nào cả, nếu kiểm tra camera giám sát, sẽ liên quan đến sự riêng tư của các hộ gia đình khác, cho nên không thể tùy tiện cho cô xem được.” Quản lý dịch vụ nhà đất nói.

“Nhưng nếu cô thật sự có yêu cầu về việc này, có thể báo lên đồn công an trước, sau đó để đồng chí công an lại đây, như vậy chúng tôi mới có thể cho cô kiểm tra camera giám sát.”

“Cần phải phiền phức như vậy sao? Chúng tôi chỉ xem một chút.” Kiều Ân bất mãn nói.

“Tôi là bác sĩ bệnh viện Hoa Sơn, anh Lâm của tôi là doanh nhân, chúng tôi đều là người tử tế, chắc chắn có việc mới đến kiểm tra camera theo dõi, sao có thể làm việc xấu chứ.”

“Chuyện này là không thể, chúng tôi cũng chỉ làm theo quy định.” Quản lý dịch vụ nhà đất không chút lay động nói.

“Ông, người này làm sao vậy, không nói chút lí lẽ nào.”

“Người ta cùng là làm việc theo quy tắc, chúng ta không có tư cách trách móc họ.”

Lâm Dật kéo Kiều Ân ra phía sau, sau đó cười ha hả, đưa chiếc túi đang cầm trên tay qua.

Quản lý dịch vụ nhà đất vừa cúi đầu nhìn, đột nhiên đôi mắt sáng lên.

Hai tấm phiếu Trung Hoa này cộng vào cũng được hơn 1000 nhân dân tệ, chắc chắn là đồ tốt.

“Người anh em, ý cậu là gì?”

“Cũng không có ý gì, chỉ là muốn ông giúp tôi một chút, ông xem có tiện làm hay không?”

Quản lý dịch vụ nhà đất nhấp môi: “Theo lý thuyết, làm như vậy là không thể.”

“Vậy chúng ta lên lầu nói chuyện đi, ở đây cũng không phải là nơi để nói chuyện.” Lâm Dật cười ha ha nói.

“Được, ở đây lạnh quá, vừa hay tôi mới pha một bình trà, uống một ngụm cho ấm áp.”

“Đi.”

Lên tới lầu, Kiều Ân vốn dĩ tưởng Lâm Dật sẽ cùng quản lý dịch vụ nhà đất ngồi xuống uống trà nói chuyện một chút, không nghĩ được rằng sẽ trực tiếp đưa tới phòng camera theo dõi.

Kiều Ân bĩu môi, xét về phương diện đối nhân xử thế, bản thân mình so với anh Lâm còn kém quá nhiều.

“Sự việc xảy ra ngày nào, tôi giúp cậu kiểm tra.”

Nói xong, quản lý dịch vụ nhà đất như nghĩ tới cái gì, hỏi:

“Nhà các cậu ở tầng mấy?”

“Phòng đơn số ba tầng mười bốn.” Kiều Ân nói.

“Vậy các cậu muốn kiểm tra theo dõi ngày nào?”

Lâm Dật nghĩ, bốn ngày gần nhất đi.

“Vậy tiêu rồi.” Quản lý dịch vụ nhà đất nói.

“Camera giám sát của tầng mười bốn đúng lúc bị hư rồi, hình như đúng là bốn ngày trước có xảy ra chút sự cố.”

Vẻ mặt Lâm Dật trở nên nghiêm trọng, càng chắc chắn hơn suy nghĩ trong lòng.

Mọi việc không hề đơn giản, nếu không sẽ chẳng trùng hợp như vậy.

“Người anh em, nếu các cậu thật sự nghi ngờ trong nhà có trộm, tôi có thể cho các cậu kiểm tra vấn đề ra vào của khu chung cư một chút.” Quản lý dịch vụ nhà đất nói.

“Camera giám sát của khu chung cư chúng tôi vẫn luôn rất nghiêm ngặt, người ở bên ngoài, muốn đi vào phải đăng ký, nếu các cậu muốn kiểm tra, có thể giúp cậu tra một chút.”

“Trước mắt thì không cần, dù sao chúng tôi cũng chỉ là nghi ngờ.”

Quản lý dịch vụ nhà đất xấu hổ, cười.

“Vậy cũng không giúp được các cậu cái gì, cậu cầm đồ về đi.”

“Không cần đâu, cũng không đáng bao nhiêu tiền.” Lâm Dật cười nói.

“Em gái tôi ở khu chung cư của ông, sau này có chuyện gì, quan tâm nhiều một chút là được.”

“Điều này chắc chắn không thành vấn đề, sau này xem như quen biết, có chuyện cứ nói với tôi là được.”

Sau khi nói vài câu khách sáo đơn giản, Lâm Dật cùng Kiều Ân về nhà.

Là người hâm mộ Conan nhiều năm, Kiều Ân cũng cảm thấy có chút không ổn.

Anh Lâm muốn kiểm tra camera theo dõi bốn ngày gần đây, nhưng trùng hợp là camera bị hư trong mấy ngày này.

Mặc dù có khả năng trùng hợp.

Tuy nhiên sự trùng hợp này có thể nói là cực kỳ hiếm.

Cho nên Kiều Ân cảm thấy, ở đây thực sự đang xảy ra vấn đề gì đó.

Về phòng, Kiều Ân thay lại bộ quần áo ngủ rộng thùng thình.

Sau đó lấy từ trong tủ lạnh một ít trái cây đưa cho Lâm Dật.

“Ăn chút trái cây đi anh Lâm.”

“Hả… cô không để tất chân trong tủ lạnh chứ?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 857.

Chương 858. Kiều Ân Lập Công Rồi

“Không có đâu!” Kiều Ân sững sờ nói:

“Chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, anh đã thấy em mặc tất lưới bao giờ chưa.”

“Vậy thì được.”

Lâm Dật cầm lấy một chùm nho nhỏ, ngồi khoanh chân trên sô pha, vừa ăn vừa nghĩ về chuyện này.

“Anh Lâm, xảy ra chuyện gì vậy? Dù sao em đọc Conan nhiều năm như vậy, cũng có khả năng tư duy logic.”

Lâm Dật nghĩ một chút, cho rằng nếu nói chuyện này với Kiều Ân, biết đâu có thể tìm ra được điều gì.

Dù sao thì bản thân cũng không thể nghĩ ra manh mối.

“Vậy để tôi nói cho cô nghe.”

“Anh Lâm, anh đợi một chút.”

Kiều Ân vội vàng trở về phòng, sau đó rất nhanh lại chạy ra.

Trên tay có thêm chiếc gọng kính không tròng, đặt ở trên sống mũi.

“Cô lấy cái này làm gì?”

“Đây là gọng kính của conan, cậu ấy đeo loại kính này, nhưng của em là kiểu không có tròng.”

Kiều Ân ra vẻ sâu xa nói.

“Anh Lâm, nhìn em bây giờ, có giống với phong cách đó không?”

“Ừm, hình như có chút giống.”

Lâm Dật cảm thấy, nếu như để cô gái đam mê truyện tranh Kiều Ân và đồ ngốc Trương Hiểu Du đến chỗ mình thì rất có khả năng cuộc đời mình sẽ biến thành một bộ phim truyền hình dài tập.

Kiều Ân cười ha ha một tiếng: “Anh Lâm, bây giờ có thể nói rồi.”

Lâm Dật nghiêm túc nói:

“Từ hôm kia, có một người bí ẩn đột nhập vào nhà phó chủ nhiệm Lý nhưng không lấy bất cứ đồ vật gì giá trị, nội y gì đó cũng không bị lục tung, thứ duy nhất bị động đến, là tài liệu nghiên cứu và máy tính của cô ấy.”

“Có phải muốn tìm kết quả nghiên cứu của phó chủ nhiệm Lý không? Cái này cũng xem như tội cướp tài sản rồi.”

Kiều Ân nói rất nghiêm túc, khá giống một thám tử tư.

“Rất có khả năng này, nhưng điều đáng ngờ là, ổ khóa bên ngoài và cửa sổ của nhà cô ấy đều không bị cạy, nói cách khác, người đó là người có chìa khóa của nhà cô ấy.” Lâm Dật nhìn Kiều Ân hỏi:

“Cô hiểu ý tôi chứ?”

“Ồ... anh Lâm, không phải anh đang nghi ngờ em đấy chứ.”

Lâm Dật liếc mắt nhìn Kiều Ân: “Nếu tôi hoài nghi cô thì đã không nói những điều này với cô.”

“Vậy chuyện này đúng là có chút đáng nghi.”

Kiều Ân đặt một tay lên ngực, tay còn lại chống cằm, ra vẻ suy nghĩ.

“Các thiết bị chống trộm hiện nay đều rất hiện đại, không phải cứ dùng bừa một đoạn dây sắt là có thể mở được, nên khả năng mở khóa bằng chìa khóa là rất cao.”

“Cô cũng nghĩ như vậy sao, nhưng chỉ có cô mới có chìa khóa, nên tôi mới hỏi thăm tình huống của cô ở bên này.”

“Nhưng chìa khóa luôn nằm trong tay em, em cũng không cho ai mượn, với lại cũng không có khả năng người khác lấy trộm chìa khóa.”

“Cô chắc chắn mình luôn giữ chìa khóa bên cạnh sao?”

“Tất nhiên, trong túi của em có điện thoại, ví tiền còn có chìa khóa, khẳng định là...”

Nói được nửa chừng, giọng Kiều Ân đột nhiên dừng lại, nét mặt của cô cũng trở nên kỳ lạ.

“Sao lại không nói nữa? Có phải nhớ ra chuyện gì rồi không?” Thấy vẻ mặt của Kiều Ân thay đổi, Lâm Dật vội hỏi.

“Nếu nói luôn ở bên cạnh thì cũng không đúng, cách đây vài ngày, lúc đi mua sắm, em đã gặp phải một chuyện kỳ lạ.”

“Chuyện gì?”

“Chính là lúc đang đi mua sắm, em đã thử một bộ váy, sau đó đi ra ngoài kiếm một chiếc gương, lúc đang trang điểm, có mấy cô gái xinh đẹp đến vây quanh em, nói đôi giày của em rất đẹp, hỏi em mua ở đâu, không những thế còn khen dáng người em chuẩn nữa. Lúc đó, em khá vui vẻ nên đã nói chuyện với họ vài câu, khoảng gần mười phút, sau đó bọn bọ rời đi, mà lúc này em mới nhớ ra là túi của mình vẫn còn trong phòng thử đồ. Sợ mất trộm nên em quay lại tìm túi, thì thấy nó vẫn ở đó, cũng không bị mất gì nên lúc đó em không quan tâm lắm.”

“Em cảm thấy có chút không ổn, những cô gái trẻ xinh đẹp kia chắc là được người bí ẩn cử đến, sau đó cho người vào phòng thử đồ, lục túi của em và sao chép chìa khóa nhà của phó chủ nhiệm Lý!”

“Ồ...”

Sau khi nghe Kiều Ân miêu tả, Lâm Dật cảm thấy bầu không khí hiện tại thật sự có chút giống trong truyện của Conan.

Thực sự quá kích thích rồi!

“Làm sao để sao chép chìa khóa?”

Mặc dù Lâm Dật có được trí tuệ siêu phàm, những kiến thức về vi phạm đạo đức này rõ ràng là điểm mù của anh.

“Đến cái này anh cũng không biết sao?”

“Thật sự không biết.”

“Sẽ có một thứ giống như mực đóng dấu, chỉ cần đem hai mặt của chìa khóa, ép lên là có thể sao chép ra hình dạng của chìa khóa, sau đó mô phỏng theo.”

Nói xong, Kiều Ân cầm lấy điện thoại: “Anh Lâm, đợi một chút, trong Conan có một đoạn như vậy, em tìm cho anh xem thử.”

Kiều Ân thao tác rất thành thục, chỉ vài phút đã đưa điện thoại qua.

Lâm Dật cầm lấy điện thoại di động, nghiêm túc nhìn một lúc, trong nháy mắt liền tỉnh ngộ.

"Tôi cảm thấy cô nên đi điều tra hình sự mới đúng, làm bác sĩ phẫu thuật tim mạch thật là lãng phí nhân tài."

Kiều Ân phớt lờ lời khen ngợi của Lâm Dật, vui vẻ đẩy gọng kính lên.

"Nhưng trong chuyện này, còn có một điểm đáng ngờ khác."

"Nghi ngờ cái gì?"

"Nếu người đó đã sao chép được chìa khóa nhà phó chủ nhiệm Lý, vậy tại sao camera giám sát của tòa nhà em lại bị hỏng đúng vào những ngày này?" Kiều Ân nói.

"Em không giỏi bằng phó chủ nhiệm Lý, tài liệu em viết ra đều là thứ bỏ đi, đâu cần phải trộm."

"Vì rất có khả năng đối phương đã đến nhà cô rồi."

"Trình độ của em cũng có giá trị lợi dụng sao?"

"Đừng vội phủ nhận bản thân. Có thể trong đó còn có chuyện gì khác." Lâm Dật nói.

"Gần đây Lý Sở Hàm ở bệnh viện có đắc tội với ai không, hoặc là có ai tranh chức của cô ấy không?"

Kiều Ân một tay đặt lên ngực, tay kia đẩy kính mắt: "Anh Lâm, em cảm thấy anh đang đi sai hướng rồi, lối phân tích này của anh, có chút thiếu chuyên nghiệp."

Lâm Dật suýt bật cười: "Được được, cô chuyên nghiệp, cô phân tích đi."

"Coi như anh đã từ chức ở bệnh viện Hoa Sơn nhưng uy danh vẫn còn đó, ngoài nhân vật có cấp bậc trưởng khoa ra, ai gặp phó chủ nhiệm Lý cũng đều chào hỏi, vì vậy mối quan hệ cạnh tranh giữa các đồng nghiệp có thể loại bỏ."

“Rồi sao nữa.”

“Anh cũng biết tính cách của phó chủ nhiệm Lý, sẽ không làm mất lòng người khác, mỗi ngày em đều ở cùng cô ấy nên có thể chắc chắn điều đó.” Kiều Ân nói.

“Tuy nhiên, cho dù phó chủ nhiệm Lý có lợi hại đến đâu, cô ấy vẫn là một người bình thường, cô ấy cũng không có khả năng đắc tội với nhân vật lớn nào cả.”

“Nhưng bây giờ, người bí ẩn đó dám đột nhập vào nhà, mọi thủ đoạn, rõ ràng đã vượt xa những gì chúng ta nghĩ, trong cuộc sống hàng ngày, hoàn toàn không thể phát hiện được.”

Nói xong, Kiều Ân lại đẩy mắt kính lên.

“Phó chủ nhiệm phẫu thuật tim nổi tiếng Trung Quốc, nhà của cô ấy bị người bí ẩn lục soát, còn nhà một cô gái xinh đẹp dễ thương thì camera giám sát bị hư không rõ nguyên nhân, đây rốt cuộc là bản chất con người thay đổi, hay là do đạo đức suy đồi. Chỉ có thể nói lên một sự thật, bên ngoài ngốc nghếch, bên trong thì...ối, anh Lâm, sao anh đá em.”

“Đừng đọc thoại nữa, nhanh nói kết luận đi.”

Kiều Ân xoa mông nói: “Kết luận lại, đối phương có lẽ không để ý đến phó chủ nhiệm Lý và em, chúng em chỉ là có liên quan đến thôi.”

"Có liên quan?”

“Đúng thế, giống như là hỏa hoạn trong thành, liên lụy đến đám cá trong ao.” Kiều Ân nói: “Chúng em chính là con cá bị liên lụy.”

Lâm Dật chưa kịp suy nghĩ thì điện thoại trong túi anh đã vang lên, là Tôn Phú Dư gọi tới.

“Viện trưởng Lâm, bên này xảy ra chút vấn đề, có vẻ như ai đó đang hack máy tính của chúng ta.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 858.

Chương 859. Tìm Ra Chân Tướng

“Máy tính bị hack?”

Lâm Dật rất kinh ngạc khi nghe được tin này.

Viện nghiên cứu là một tổ chức chuyên nghiệp, chọn ngẫu nhiên một người cũng là nhân vật cấp cao.

Chống hack máy tính là ưu tiên hàng đầu của họ.

Nếu một ngày thực sự bị hack, tình hình còn nghiêm trọng hơn lục đục nội bộ.

“Viện trưởng Lâm, anh chớ lo lắng, chỉ là phát hiện có dấu hiệu bị hack, không thấy có vi phạm gì, nhưng tôi vẫn báo cáo với anh một chút.”

“Được, mọi người đợi tôi ở viện nghiên cứu, tôi sẽ đến ngay.”

“Được.”

Lâm Dật cúp máy, Kiều n vô thức hỏi.

“Anh Lâm, máy tính của anh bị hack?”

“Không phải máy tính của tôi bị hack mà là của viện nghiên cứu chúng tôi.”

Nói đến đây, Lâm Dật đột nhiên ngậm miệng lại, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Hai người cùng nghĩ đến một vấn đề.

“Anh Lâm, bây giờ em có thể chắc chắn rằng người mà kẻ bí ẩn muốn đối phó là anh, em và phó chủ nhiệm Lý, chỉ là người bị liên lụy.”

Cuộc điện thoại của Tôn Phú Dư cũng đã khiến Lâm Dật tự khẳng định được điều này.

Bởi vì hiện tại, bản thân cùng Lý Sở Hàm và Kiều n không phải cùng một đẳng cấp.

Những người quen biết cũng sẽ không giống nhau, cho nên nhất định phải là người năng lực mới có thể làm ra những chuyện như thế này.

“Thời gian này hai người đừng ở nhà nữa, tôi sẽ đặt cho các cô hai phòng ở khách sạn Bán Đảo, khoảng thời gian này hãy ở đây trước đi.”

"Biết rồi, anh Lâm.”

Dặn dò một câu xong, Lâm Dật lái xe đến viện nghiên cứu.

Nhìn thấy Lâm Dật đi tới, Tôn Phú Dư tiến lên chào hỏi.

“Viện trưởng Lâm.”

“Cho tôi xem dữ liệu bảo vệ.”

Tôn Phú Dư bật máy tính trong phòng thực nghiệm, sau đó mở dữ liệu tường lửa lên.

Hàng trăm thư mục dày đặc ở bên trong.

Nhưng theo như Lâm Dật thấy, đây là những dữ liệu rất phổ biến và không có gì bất thường.

Tôn Phú Dư mở một trong số chúng, tuy nhiên có một mã hơi khác biệt, nhưng đã bị hạn chế và mức độ không nghiêm trọng

“Mã này rất lạ. Tôi đã cố sao chép lại. Nó trông giống như một tệp Trojan Horse(*) được quét toàn bộ, nhưng nó đã bị tường lửa của chúng ta chặn lại, không có gì xảy ra.”

(*)Trojan horse, tiếng Anh của Ngựa Troia, là một loại phần mềm ác tính. Không giống như virus, nó không có chức năng tự sao chép nhưng lại có chức năng hủy hoại tương tự virus.

Sau vài giây im lặng, Lâm Dật nói:

“Khoảng thời gian này rất đặc biệt, anh nên chú ý hơn đến vấn đề này.”

“Tôi biết rồi, viện trưởng Lâm.”

Sau khi giải quyết xong công việc, Lâm Dật lái xe đến chỗ của Trầm Thiên Trác.

So với Long Tâm, dự án máy in thạch bản là ưu tiên hàng đầu.

Nhìn thấy Lâm Dật đi tới, Trầm Thiên Trác nói:

“Tối qua không có xảy ra vấn đề gì chứ.”

Lâm Dật cười một tiếng: “Anh Trầm, bây giờ không phải lúc để nói chuyện này. Anh kiểm tra xem hệ thống an ninh của viện nghiên cứu có bị xâm nhập hay không.”

Nói đến chủ đề này, vẻ mặt của Trầm Thiên Trác cũng trở nên nghiêm túc.

Anh ta hiểu rõ hậu quả của vụ việc này sẽ nghiêm trọng như thế nào.

Nếu thật sự bị hacker xâm nhập thì mọi cố gắng của bản thân cũng vô ích.

Internet, từ trước đến nay chưa bao giờ yên bình cả.

Trầm Thiên Trác bật máy tính lên, cẩn thận kiểm tra một lượt nhưng không thấy có vấn đề gì.

“Không có vấn đề gì.”

Lâm Dật thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần vấn đề ở đây không lớn, thì đối với nền tảng mà tập đoàn Lăng Vân xây dựng cũng sẽ không có vấn đề gì lớn.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ở trong nước, chắc không có nhiều người dám làm ra chuyện này với cậu đâu.”

“Tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, tóm lại tôi đang bị người khác để mắt tới.” Lâm Dật nói:

“Anh Trầm, gần đây anh phải chú ý nhiều hơn đến vấn đề an ninh, một khi xảy ra sự cố thì mọi cố gắng của chúng ta đều vô ích.”

“Chuyện này thì tôi biết, cậu yên tâm, những việc khác không dám khẳng chứ chút chuyện nhỏ này thì không vấn đề gì.”

Lâm Dật gật đầu, phía bên viện nghiên cứu có anh Trầm quản lý sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Dù là trình độ hay kinh nghiệm, anh ấy đều cao hơn Tôn Phú Dư một bậc.

Xảy ra chuyện cũng có thể ứng phó được.

“Anh Trầm, tôi đi trước, nếu thiếu tiền thì cứ nói với tôi.”

“Đủ rồi, cậu không cần phải nhạy cảm như thế.”

Trầm Thiên Trác nói:

“Ngày đó tôi đáp ứng quay lại với cậu chủ yếu vì cảm thấy cậu là một người không tồi, trong khoảng thời gian hợp tác với cậu, tôi rất vui, vì vậy về mặt tiền bạc, cậu muốn đưa nhiều hay đưa ít, tôi cũng không quá quan tâm.”

“Vậy sao được, lúc anh quay lại, tôi đã nói sẽ cung cấp đủ kinh phí cho anh, sao có thể thất hứa được.”

Trầm Thiên Trác vỗ vai Lâm Dật: “Có cậu là đủ rồi.”

“Vậy tôi đi trước.”

“Đi đi, tôi tiễn cậu, đúng lúc ra ngoài hút điếu thuốc.”

“Được.”

Từ trước đến nay, có rất nhiều người đưa thuốc lá cho Lâm Dật, nhưng anh chỉ nhận của Trầm Thiên Trác.

“Hử?”

Ngay lúc hai người đang đi ra ngoài, bước chân của Lâm Dật bỗng dừng lại.

Bởi vì anh nhìn thấy một khuôn mặt lạ lẫm mà khi anh đến không hề nhìn thấy.

Nhưng vào lúc này, Trầm Thiêm Trác lại vẫy tay với cậu ta.

“Tiểu Khưu, lại đây.”

“Thầy Trầm.”

Trong số những người thân quen với anh, chỉ có Lương Nhược Hư là dùng những từ như tiến sĩ Trầm để gọi Trầm Thiên Trác.

Những người còn lại, đều khách khí gọi một tiếng thầy Trầm.

Vừa tôn trọng lại vừa thân thiết.

“Để tôi giới thiệu với anh, người trước mặt là Lâm Dật, viện trưởng viện nghiên cứu của chúng tôi, viện nghiên cứu này là do anh ấy thành lập.”

“Viện trưởng Lâm, chào.”

Trầm Thiên Trác quay sang nói: “Cậu ấy là Khưu Húc Thành, kỹ sư cao cấp chuyển đến từ Long Tâm, đừng nghĩ cậu ấy còn trẻ, trình độ không tồi đâu.”

“Khưu Húc Thành?”

Lâm Dật nói thầm trong lòng, cậu ta không phải là bạn trai cũ của Hà Viện Viện sao?

Tên này rốt cuộc là có cái đức hạnh gì thế, một chút cũng không xứng với Hà Viện Viện.

Lâm Dật cảm thấy, ngay cả khi Hà Viện Viện thiếu chân cụt tay thì cậu ta cũng không xứng.

Chưa kể đến tiền bạc, chỉ nói về ngoại hình, lão Cao đã bỏ xa hắn mười con phố rồi.

“Cố lên, làm việc thật tốt.”

Lâm Dật đáp lại một câu rồi cùng Trầm Thiên Trác bước ra ngoài, cầm điếu thuốc anh ta đưa.

“Tôi nhớ người này, lẽ ra ở Long Tâm, sao bây giờ lại đến đây?”

“Thực ra tôi, giám đốc Tôn và tiểu Lục, thường đi ăn cùng nhau, trò chuyện về tiến độ của hai viện, khi biết nhân viên của chúng ta không đủ, giám đốc Tôn đã giới thiệu cậu ta. Tôi đã điều tra, trình độ thực sự tốt, vì vậy để cậu ta ở lại đây.”

Trầm Thiên Trác gảy nhẹ điếu thuốc: “Không phải là cậu có ý kiến gì về cậu ta đấy chứ, cứ nói thẳng ra đi.”

“Tôi không thân với cậu ta, có ý kiến gì được chứ, chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi.” Lâm Dật nói:

“Nhưng máy in thạch bản là dự án bí mật của chúng ta, thỏa thuận bảo mật phải được thực hiện tốt.”

“Yên tâm đi, tôi sẽ không làm ra những hành động thiếu chuyên nghiệp như thế đâu, cái khác thì không dám nói, về phần máy in thạch bản, tôi vẫn có thể giúp cậu trông giữ.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 859.

Chương 860. Không Thể Đụng Vào Lương Nhược Hư

“Anh Trầm, có anh ở đây, tôi yên tâm hẳn.”

Lâm Dật dập điếu thuốc trên tay, sau đó nói:

“Tôi còn chút chuyện, không ở lại với anh được.”

“Đi đi, lái xe chậm một chút.”

Lâm Dật lên xe của mình, Trầm Thiên Trác vẫn luôn nhìn theo hướng anh rời đi, trong ánh mắt mang theo sự vui mừng.

“Thằng nhóc này, tương lai khó mà lường trước được!”

Sau khi rời khỏi viện nghiên cứu, Lâm Dật không đi nơi khác mà một mình về Cửu Châu Các.

Nhìn thấy xe của Lâm Dật, tất cả nhân viên an ninh đều xếp hàng cúi đầu chào.

Thỉnh thoảng, Lâm Dật cũng có lòng, mua vài bao thuốc lá xịn cho những người này.

Tất cả mọi người đều không sung sướng gì, dĩ hoà vi quý là quan trọng nhất.

Nhưng hôm nay, khi nhìn thấy bọn họ, Lâm Dật chỉ miễn cưỡng cười, ít nhiều có cảm giác mỉa mai.

Đông người như vậy nhưng cũng chỉ là thùng rỗng kêu to!

Đối phương có thể bí mật đi vào nhà của Lý Sở Hàm, càng không cần nói đến Cửu Châu Các.

Mặc dù có bảo vệ và cả camera không góc chết.

Nhưng dựa vào thủ đoạn của đối phương, chắc chắn không hề có chút khó khăn nào để đi vào.

“Con mẹ nó.”

Lâm Dật mắng một câu, vậy mà để ngươi chui được qua kẽ hở.

Dừng xe trước cửa, Lâm Dật sắc mặt u ám, từng bước đi vào phòng sách của mình.

Tất cả công nghệ chip 3.0 đều được lưu trữ trong máy tính, vốn dĩ cho rằng mình đã bảo mật rất kĩ nhưng giờ lại có khả năng bị xâm nhập.

Tuy nhiên Lâm Dật không chắc rằng liệu máy tính của mình đã bị đụng vào hay chưa.

Ở cái Trung Hải này, chỉ vài kẻ có thể tìm được người có tâm tư kín đáo như Lý Sở Hàm.

Sau khi kiểm tra kĩ càng, Lâm Dật phát hiện có một chương trình mang tên Trojan Horse (một loại phần mềm ác tính có khả năng hủy hoại như virus).

Hơn nữa lại được che dấu vô cùng cẩn thận.

Nếu không phải cố ý tìm thì vốn dĩ không thể phát hiện ra được.

Ba mươi phút sau, Lâm Dật tiếp tục tiến hành tăng cường bảo mật cho máy tính của mình, đồng thời cài đặt thêm một vài chương trình nhỏ để chắc chắn rằng không còn chút sơ hở nào.

Máy in thạch bản cùng với công nghệ chip 3.0 là cốt lõi của tập đoàn Lăng Vân, nếu chuyện này xảy ra vấn đề, tập đoàn Lăng Vân sẽ bị ảnh hưởng vô cùng lớn.

Lâm Dật gác chân lên bàn, đan hai tay sau đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sau đó, đầu óc bắt đầu hoạt động, rà soát lại một lần nữa tất cả các sự việc.

Rất rõ ràng, mục tiêu của người bí ẩn kia chính là mình.

Nhưng ngoại trừ bản thân ra thì những người xung quanh cũng bị ảnh hưởng đến.

Ngoài Lý Sở Hàm cùng Kiều Hân đã biết, còn có Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện, Vương Oánh, thậm chí cả mấy người bọn Tần Hán đều có thể nằm trong số đó.

Điều đáng mừng là, có vẻ thứ đối phương quan tâm chỉ là thông tin, chưa làm ra những chuyện quá giới hạn khác.

Nhưng một loạt hành động xảy ra liên tiếp như vậy, cũng xem như là một cảnh báo nguy hiểm.

Phải thận trọng hơn mới được.

Lâm Dật càng nghĩ, càng cho rằng dường như người có khả năng và động cơ làm chuyện này nhất chính là Mitsui Paint.

Tuy vậy, cái người tên Mitsui One kia cũng hơi đáng nghi.

Tuy anh ta và Mitsui Paint ở cùng một chỗ, nhưng địa vị trong gia tộc chắc chắn không thể sánh với Mitsui Paint.

Cho nên người đứng sau chỉ đạo chuyện này, vẫn là Mitsui Paint.

“Mẹ nó, người đàn bà này vẫn chưa dứt tà tâm!”

Nhưng Lâm Dật suy nghĩ hồi lâu vẫn không gọi cuộc điện thoại này.

Nếu đột nhiên đi tìm Mitsui Paint hỏi tội, chắc chắn sẽ lộ vẻ bị động.

Nhưng may là, dựa vào tính cách của Mitsui Paint cũng sẽ không làm ra chuyện gì quá khích.

Nghĩ vậy, Lâm Dật gọi điện cho Vương Oánh.

“Chị Oánh, không bận chứ.”

“Chị đang ra ngoài gặp khách hàng.” Vương Oánh cười nói: “Làm sao đấy, nhớ chị rồi phải không?”

“Ừ.” Lâm Dật cười trả lời.

“Nhớ chị thì cứ qua đây, chị nấu món ngon cho mà ăn.”

“Chờ tới lúc em hết bận, sẽ ghé qua chỗ chị.” Lâm Dật nói: “Chị dạo này như thế nào, mọi thứ hẳn vẫn ổn chứ.”

“Đều rất tốt.” Vương Oánh cười rộ lên: “Chỉ là em không đến tìm chị, phòng không gối chiếc, có chút cô đơn.”

“Ha ha…”

Lâm Dật cười lớn, ở trước mặt mình, chị ấy vẫn luôn nhiệt tình như lửa.

Chỉ mới nói vài ba câu đã có thể gợi lên dục vọng.

Nhưng điều Lâm Dật quan tâm không phải những chuyện này, ở bên kia, Vương Oánh cũng không nhớ nhung gì.

Chẳng qua, khi nghĩ kỹ lại thì sự lo lắng của mình có hơi dư thừa.

Dựa vào mức độ ỷ lại của Vương Oánh với mình, nếu gặp chuyện gì, chắc chắn sẽ gọi điện thoại cho mình đầu tiên.

Tóm lại, chuyện này so với dự đoán của mình cũng không chênh lệch nhiều lắm.

Chỉ nhắm vào tin tức trong tay mình, cũng không gây tổn hại gì quá lớn.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không được, chuyện này cần phải được giải quyết.

Chỉ là không có chứng cứ, muốn có thể xử lý sẽ gặp chút phiền toái.

…

Vào ban đêm, bên trong khách sạn Shangri La.

Mitsui One nhắm mắt nghỉ ngơi, ngồi dựa vào ghế sô pha, So Kentaro đứng ở bên cạnh hắn.

“Chuyện kia xử lý thế nào rồi. Có điều tra được thông tin gì chưa?”

“Vẫn chưa.” So Kentaro nói.

“Những người bên cạnh Lâm Dật rất trong sạch, không tra được thông tin gì có ích cả.” So Kentaro nói:

“Nhưng chúng ta đã thay nhau xâm nhập sở nghiên cứu Long Tâm và máy tính cá nhân của anh ta, đều không thành công, bọn họ bảo mật những thứ này rất cẩn thận, hơn nữa trình độ rất cao, hacker chuyên nghiệp cũng phải bó tay.”

“Tôi nghĩ rằng sở nghiên cứu Long Tâm khả năng không lớn lắm.” Mitsui One nói:

"Nơi đó chủ yếu là nghiên cứu phát triển chip, không liên quan đến nghiên cứu thuốc, quan trọng là máy tính của Lâm Dật, nói không chừng sẽ có thứ gì đó quan trọng."

So Kentaro gật đầu: "Tôi cũng nghĩ như vậy, tôi đã phái người chuẩn bị đến Cửu Châu Các lần nữa, đem những thứ trong đó copy qua đây."

"Ừ, cố gắng cẩn thận một chút." Mitsui One nói:

"Lâm Dật rất thông minh, chỉ cần một sơ suất nhỏ cũng có thể bị anh ta phát hiện ra, phải vô cùng cẩn thận mới được."

"Tôi hiểu mà."

"Ngoại trừ việc này, cậu hãy tiếp tục điều tra người tên Lý Sở Hàm kia." Mitsui One nói:

"Vào buổi sáng, tôi có điều tra được chút tài liệu của cô ta, người này rất giỏi, nghiên cứu cái gì cũng đều vượt trội hẳn, tôi cho rằng, những thành quả nghiên cứu của Lâm Dật, ắt hẳn có sự tham gia của cô ta, cho nên máy tính cá nhân của cô ta và Lâm Dật được xem là đối tượng trọng điểm."

"Tốt."

Trả lời xong, So Kentaro chuẩn bị rời đi, nhưng lại vòng trở về.

"Ngài Mitsui, còn một người tên Lương Nhược Hư, quan hệ của cô ta với Lâm Dật cũng rất gần gũi, nhưng thân phận hơi đặc biệt, có cần điều tra không?"

"Không thể đụng vào Lương Nhược Hư, người phụ nữ kia không hề đơn giản." Mitsui One nói:

"Mẹ của cô ta là giám đốc của tập đoàn Hoa Nhuận, nếu để lộ ra manh mối, không cần đợi Lương gia ra tay, bà ta cũng có thể khiến gia tộc Mitsui tổn hại nặng nề.”

“Được, tôi biết rồi.”

...

Buổi chiều hôm ấy, Lâm Dật cẩn thận kiểm tra trong nhà một hồi, không phát hiện máy nghe lén mới yên tâm đi đón Kỷ Khuynh Nhan.

“Đã xảy ra chuyện gì, sao mặt mày nghiêm trọng thế.” Sau khi lên xe, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Chỗ anh dạo này xảy ra một số vấn đề, em về nhà ở vài ngày đi, anh phải xử lí chút chuyện.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 860.

Chương 861. Vào Lúc Các Người Mở Máy Tính Của Tôi Thì Đã Bại Lộ Rồi

Kỷ Khuynh Nhan hoảng hốt nhìn Lâm Dật, vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

Đây là lần đầu tiên, cô nghe được lời như vậy từ miệng Lâm Dật.

Lâm Dật một tay lái xe, tay kia nắm lấy tay của Kỷ Khuynh Nhan, cười nói:

“Đừng quá lo lắng, không có việc gì đâu, sẽ xử lý nhanh thôi.”

“Em muốn cùng anh giải quyết.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Đây không phải chuyện có thể cùng nhau giải quyết, nghe lời anh, hơn nữa cũng không nguy hiểm, em đừng nghĩ nhiều.”

“Em biết rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Vậy hôm nay đi đâu, biệt thự Vân Hải của em hay chỗ mẹ em?”

“Đi chỗ mẹ vợ của anh, trước tiên ăn ké cơm chiều đã.”

“Hì hì, em cũng nghĩ vậy.”

Sau khi ăn ké cơm ở nhà Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật liền lái xe rời đi.

Nhưng Lâm Dật không tới Cửu Châu Các mà chạy thẳng đến bãi đỗ xe của tập đoàn Lăng Vân, sau đó lặng lẽ bắt taxi về nhà.

Lâm Dật không vào bằng cửa chính, để tránh gặp bảo vệ ở cửa cùng với camera giám sát khắp nơi.

Cứ như vậy, lặng lẽ bước vào Cửu Châu Các, hệt như một bóng ma.

Nhưng Lâm Dật không vào căn biệt thự số một mà đi thẳng đến căn số chín.

Từ trước tới nay, Lâm Dật đều ở căn biệt thự số một, những căn khác rất ít khi ghé qua.

Nhưng vào cuối tuần đều sẽ có người đến quét dọn những căn phòng ấy, cho nên lúc đi vào đây cũng không gì mùi gì lạ, giống như lúc mới mua.

Tại phòng sách ở tầng hai, Lâm Dật nằm dài trên sô pha.

Anh không chắc kế hoạch “câu cá” của mình có thành công hay không, nhưng đây là biện pháp duy nhất.

Nếu bọn chúng mãi không xuất hiện, vậy thì tốt rồi, nhưng nếu chúng hành động, chắc chắn anh sẽ biết.

Ba ngày liên tiếp, cuộc sống của Lâm Dật đều trôi qua như thế.

Chỉ có những lúc cần thiết mới phải ra ngoài mua chút đồ, sau đó tiếp tục bí mật ở lại căn biệt thự số chín.

Mà trong khoảng thời gian này, toàn bộ vấn đề của công ty đều do Kỷ Khuynh Nhan xử lý.

Đồng thời, thời gian anh liên lạc với Kỷ Khuynh Nhan ngày càng rút ngắn, nếu không phải chuyện quá quan trọng thì sẽ không liên lạc với nhau.

Về phía tập đoàn Lăng Vân, việc thông báo Lâm Dật đi Yến Kinh công tác đã khiến mọi người cho rằng Lâm Dật không còn ở Trung Hải nữa.

Nhưng chỉ có Kỷ Khuynh Nhan biết, Lâm Dật vẫn luôn ở trong Cửu Châu Các không hề rời đi, chỉ là cô không biết tại sao anh lại làm như vậy.

Cũng không hiểu rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Thế cho nên mỗi ngày đều lo lắng, thậm chí bị sụt mất vài cân dù không có kế hoạch giảm cân.

Ting ting ting…

Ngay lúc Lâm Dật đang im lặng suy nghĩ thì điện thoại truyền đến tiếng động.

Là một thông báo bằng tiếng Anh.

Lâm Dật vội vàng mở ra, bên trong là một đoạn video, trong đoạn video là một người đàn ông có khuôn mặt gầy gò, đeo bịt mặt màu đen, mà khung cảnh đúng là ở căn biệt thự số một.

Lúc đầu, khi Lâm Dật rời khỏi căn biệt thự số một.

Anh đã cài đặt một phần mềm điều khiển camera trên máy tính của mình.

Một khi có người mở máy tính của mình lên, camera sẽ âm thầm hoạt động, truyền tất cả nội dung qua điện thoại.

Nói cách khác, hình ảnh mà Lâm Dật đang nhìn bây giờ là hình ảnh tại căn biệt thự số một.

Mà người xuất hiện trước máy tính của mình, tất nhiên là thuộc hạ do Mitsui Paint phái tới.

Lâm Dật đứng dậy hoạt động nửa thân dưới, lẩm bẩm:

“Ông đây ở chỗ này mấy ngày, cuối cùng cũng đợi được các ngươi, hy vọng mấy người sẽ thú vị một chút.”

…

Tại căn biệt thự số một, trong phòng của Lâm Dật.

Một người đàn ông nhỏ nhắn chưa tới một mét sáu, tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào máy tính của Lâm Dật.

Mặc dù đang đeo bao tay, nhưng điều đó cũng hề không ảnh hưởng đến thao tác của anh ta.

Tiếng ‘lách cách’ vang vọng, hệt như tiếng đàn dương cầm.

Mà ở cửa sổ của phòng sách, còn có một người đàn ông dáng vẻ gầy gò, thấp bé đang đứng chờ.

Anh ta mặc bộ đồ đen từ trên xuống dưới, cái đầu hệt như camera theo dõi, quan sát sự thay đổi ở bên ngoài.

“Chỉ còn năm phút thôi, nhanh chút đi.”

Người đàn ông đứng bên cửa sổ, đè thấp âm thanh, nói hoàn toàn bằng tiếng Nhật.

“Trong vòng ba phút nữa là có thể lấy được.”

Người ngồi ở trước máy tính đáp lại một câu đơn giản, rồi vội vã làm tiếp công việc, không hề mất bình tĩnh.

“Đã trôi qua mười phút rồi, tại sao vẫn chưa lấy được, hiệu suất của mày chậm quá đấy.”

“2 TB của máy tính, hết 1.8 TB đều là file avi nên việc quét file cần tốn rất nhiều thời gian, đổi lại là người khác, có khi tốc độ còn chậm hơn…”

Người đàn ông áo đen chỉ nói một nửa rồi im bặt.

Gã trừng mắt, liếc mắt nhìn đồng nghiệp đang đứng ở cửa sổ, trong ánh mắt lộ ra vẻ bất ngờ cùng khiếp sợ.

Cả hai người đều nhận ra, âm thanh phát ra từ trên đỉnh đầu không phải là ảo giác.

Mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng bọn họ đã trải qua huấn luyện đặc biệt, hết sức nhạy cảm với âm thanh.

Dường như chỉ trong nháy mắt, đã có thể xác định rằng sắp có người đến đây.

Không hề có chút do dự, người đàn ông áo đen lập tức cầm lấy máy tính trên chiếc bàn chữ U, trả lại tất cả đồ vật khác về vị trí cũ.

Thậm chí, ghế dựa còn được xoay đến góc độ gần như chính xác so với lúc ban đầu.

Trừ khi đạt đến trình độ giống Lý Sở Hàm, nếu không, sẽ rất khó nhận ra sự thay đổi này.

“Đi nhanh!”

Người đàn ông đứng ở cửa sổ nói xong câu đó, liền nhảy xuống cửa sổ chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp đất, anh ta thấy một bóng đen xuất hiện trước mặt mình.

Anh ta định làm động tác tiếp theo thì phát hiện bóng đen kia đã đá một cước lên người mình.

Một cước đó dùng lực rất mạnh, một khi trúng đòn sẽ khiến người khác khó mà chống cự nổi.

Mà ngay lúc Lâm Dật chuẩn bị ra tay lần nữa, bỗng nhiên thấy ba tia sáng lóe lên trước mặt mình.

Nguy hiểm ập đến, Lâm Dật không quan tâm những thứ khác, cúi người xuống, thoát khỏi ba thanh phi tiêu.

“Đi!”

Người đàn ông phụ trách xâm nhập máy tính đỡ đồng nghiệp của mình lên, chuẩn bị chạy trốn.

Đã đến nước này rồi thì không cần kiêng dè gì nữa, chạy trốn khỏi đây mới là quan trọng nhất.

“Ông mày ở đây rồi mà chúng mày con mẹ nó vẫn muốn bỏ chạy?”

Lâm Dật cầm lấy bình hoa bên cạnh, ném thẳng qua, cắt đứt lối thoát của hai người bọn họ.

Biết rằng không thể trốn được, hai gã đàn ông áo đen đứng đối diện với Lâm Dật.

“Nhìn cách ăn mặc của các người, chắc là ninja ở Đảo quốc nhỉ, đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi, không ngờ vẫn còn thể loại này.”

Theo tài liệu ghi chép, vì để có thể bí mật hành động, cho nên ninja vào thời Edo, đều có dáng người nhỏ bé, suy dinh dưỡng.

Mặc dù dáng người của hai gã này so với tài liệu lịch sử ghi chép thì cường tráng hơn một chút, nhưng nếu so với đàn ông bây giờ thì vẫn nhỏ con hơn nhiều, thậm chí còn không bằng một vài cô gái.

Chỉ dựa vào những thông tin này, Lâm Dật đã đoán được thân phận của bọn họ.

“Làm sao anh phát hiện ra chúng tôi đến đây.”

Rõ ràng, hai gã ninja cũng không muốn vướng vào chuyện này nên chỉ hỏi điều mà chúng thắc mắc nhất.

Bởi vì việc này đối với bọn họ mà nói chính là một loại sỉ nhục.

Lâm Dật cười một cái: “Ngay lúc mở máy tính của tôi lên, thân phận của các người đã bại lộ rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 861.

Chương 862. Kỹ Năng Ép Cung Thật Khác Người

“Máy tính gặp sự cố!”

“Bây giờ biết thì đã muộn rồi.” Lâm Dật cười nói: “Nhưng cũng coi như các anh rất giỏi, có thể vào được nhà tôi mà thần không biết quỷ không hay, đáng tiếc là, tôi giỏi hơn một chút.”

Tuy rằng cách một chiếc mặt nạ, nhưng từ trong ánh mắt của họ, đã toát lên vẻ sợ hãi.

Bởi vì bọn họ ý thức được một vấn đề đáng sợ hơn nữa.

Chắc chắn anh ta đã tìm ra rất nhiều manh mối, sau đó sắp xếp như vậy, dùng việc này để dụ mình mắc câu.

Nói cách khác, hành động của mình rất có thể đều bị anh ta phát hiện.

Nhưng anh ta lại không chọn hành động trước, mà là chờ mình mắc câu.

Lòng dạ người đàn ông này quá sâu!

Trên thực tế, người thật sự lợi hại không phải là Lâm Dật, mà là Lý Sở Hàm.

Với tính cách của anh ta, nếu những người này không để lộ dấu vết rõ ràng, Lâm Dật cũng rất khó phát hiện.

Nhưng bọn chúng thật không may mắn, lại đánh giá thấp Lý Sở Hàm.

“Nếu đã bị anh phát hiện, vậy nói cho rõ ràng đi, bây giờ chúng tôi sẽ rời đi, hy vọng anh sẽ không hành động quá đáng, chúng tôi đảm bảo sau này sẽ không đến đây nữa.”

Lâm Dật không nói gì, bước tới, đưa chân đá vào người đàn ông đang nói chuyện.

“Đã bị tôi phát hiện, hai người còn muốn chạy?”

Người phía sau không phản ứng kịp, vốn dĩ còn muốn dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.

Nhưng lại phát hiện bản lĩnh của người đàn ông này so với trong tưởng tượng của mình còn lợi hại hơn, nếu như động thủ, cho dù thêm hai người đánh cùng, cũng không phải là đối thủ của anh ta.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào!”

Lâm Dật mất kiên nhẫn gãi gãi lỗ tai.

“Nói đi, là ai sai các người đến, muốn điều tra cái gì từ tôi và bạn của tôi?”

“Không thể trả lời, anh sẽ không nghe ngóng được gì từ chúng tôi đâu.”

Lâm Dật vỗ tay: “Câu trả lời của anh giống hệt những gì tôi tưởng tượng.”

“Anh đoán được chúng tôi sẽ không nói, vậy tại sao còn hỏi?”

“Không phải trên TV đều diễn như thế sao, dù sao cũng phải trải qua quá trình này một lần, anh nói có đúng không?”

“Cho dù anh không thả chúng tôi đi, chúng tôi cũng sẽ không nói gì hết, anh có báo cảnh sát đến bắt chúng tôi cũng vô dụng.”

“Nhìn bộ dạng này của hai người, chắc chắn không thể điều tra được gì.” Lâm Dật nói: “Ông đây chính là bác sĩ khoa ngoại tim mạch giỏi nhất Trung Quốc, trên toàn thế giới cũng chưa có mấy người giỏi hơn tôi, nếu như tôi muốn tra tấn ép cung, còn cần phải tìm đến cảnh sát sao?”

Lâm Dật lấy con dao phẫu thuật do hệ thống khen thưởng từ bên cạnh giá sách ra, ánh trăng chiếu lên bề mặt của nó, ánh lên những sáng lành lạnh.

“Hai người các ngươi đã nhìn thấy cưa điện kinh hồn chưa?”

Hai gã ninja không khỏi rùng mình, trong nháy mắt, từ chân lên tới đỉnh đầu đều thấy lạnh.

Hai người đều không phải là ninja giống như trong miêu tả, tuy rằng quen được gọi như vậy, nhưng nói trắng ra chính là đặc công cao cấp.

Trước khi thực hiện nhiệm vụ, bọn họ đã tiếp nhận đủ kiểu huấn luyện tàn khốc, đối mặt với tra tấn, ép cung cũng không nói ra.

Nhưng người trước mặt lại thực sự muốn chơi trò này, đây vốn dĩ không phải ép cung.

Người Trung Quốc không phải là vô cùng hiền lành sao?

Tại sao anh ta lại kinh khủng như vậy?

“Nhìn xem đức hạnh(*) của hai người kìa.” Lâm Dật cười nói: “Tôi chính là người ngay thẳng, sao có thể vô duyên vô cớ cất giữ cưa điện trong nhà chứ, hôm nay không chơi cưa điện kinh hồn.”

(*)Mang ý chế giễu hành động, ngoại hình hay cách cư xử của người nào đó

Tuy rằng hai người ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng như trút được gánh nặng, tuy nhiên câu nói tiếp theo của Lâm Dật lại làm hai người rợn tóc gáy.

“Các người đã nghe qua vụ án hoa thược dược đen chưa? Đúng lúc tôi đang cầm dao giải phẫu, chúng ta thử xem sao.”

Nói xong, Lâm Dật không cho bọn họ cơ hội phản ứng.

Nắm lấy cổ áo một người, trực tiếp đâm vào!

Mà khi rút ra, còn tiện thể vẽ thêm một đường dao dài mười mấy centimet.

Người đứng sau ôm bụng, ngã xuống đất, máu tươi chậm rãi chảy ra, tuy là đau đớn, nhưng trong một lúc không thể chết được, đây cũng chính là mục đích của Lâm Dật.

“Kỹ thuật thế nào? Chắc cũng không quá tệ chứ.” Lâm Dật cười ha hả nói.

“Anh, anh chính là ma quỷ!”

“Đây là lời thoại của người Châu u, người Nhật Bản các anh cũng tin Thượng Đế sao? Ma quỷ cái quái gì?” Lâm Dật nói: “Dựa theo tập tục của người Trung Quốc chúng tôi, các người phải gọi tôi là lão Diêm Vương.”

Người đàn ông phía trước đứng tại chỗ, run rẩy.

Anh ta chưa từng nghĩ tới, người đàn ông Trung Quốc trước mặt sẽ dùng cách như vậy để đối phó với mình.

“Tôi cho anh năm giây, nói hết những gì anh biết ra, nếu anh không nói, người chết đầu tiên sẽ là đồng nghiệp của anh, đợi sau khi thi thể anh ta lạnh rồi, người chết sẽ là anh.”

“Dựa theo luật của Trung Quốc, anh làm như vậy là phạm pháp!”

“Các người không phải đã điều tra rõ ràng thông tin của tôi sao, những mối quan hệ quen biết của tôi chắc hẳn các người cũng đã rõ, hơn nữa giết hai đặc công Nhật Bản, các người cho rằng ai sẽ trừng trị tôi? Cho nên anh phải suy nghĩ thật cẩn thận, tôi bắt đầu đếm đây.”

“5…4…3…2...1…”

Kết thúc đếm ngược, Lâm Dật lắc đầu.

“Dường như không khai nhận thì không thú vị, vậy trước tiên tôi sẽ ra tay với bạn của anh.” Lâm Dật nói: “Vừa đúng lúc tôi có đầy đủ dụng cụ, giải phẫu mở não cho các người sẽ không cần dùng đến thuốc tê.”

“Đừng, đừng mà…”

Người đàn ông nằm trên mặt đất bị dọa đến sợ hãi.

“Tôi nói, bây giờ tôi lập tức nói, chúng tôi là do Mitsui One phái đến, mục đích của anh ta là muốn tìm được tư liệu nghiên cứu của anh, chúng tôi cũng không làm hại đến bạn bè của anh, anh phải biết điều này.”

“…”

Lâm Dật lẩm bẩm một tiếng: “Địa vị của anh ta trong gia tộc Mitsui chắc là không cao bằng Mitsui Paint, cho nên chủ mưu của chuyện này là Mitsui Paint đúng không?”

Lâm Dật đã sớm biết được, chuyện này là do Mitsui Paint ở phía sau ngấm ngầm giở trò, nhưng không có bất cứ bằng chứng gì, cho nên muốn hỏi rõ ràng mấy vấn đề.

“Không phải, sự việc không phải như anh nghĩ.” Người nằm trên mặt đất kia, hơi thở yếu ớt nói: “Quan hệ của Mitsui Paint và Mitsui One không tốt lắm, Mitsui Paint cũng không biết chuyện này, là do Mitsui One tự mình ra tay.”

“Con mẹ nó.”

Lâm Dật mắng một câu, sau đó nói: “Rốt cuộc gia tộc Mitsui đang làm gì vậy?”

“Cái này chúng tôi thật sự không biết, anh phải tin tôi, tôi thật sự không biết.”

“Xem anh bộ dạng bị dọa sợ của anh kìa, tôi sẽ không giết anh đâu.”

Người đàn ông nằm trên mặt đất khóc không ra nước mắt.

Thậm chí anh còn muốn giải phẫu mở não tôi mà không dùng thuốc tê, cái này chưa tính là muốn giết người sao?

“Hiện tại Mitsui One đang ở đâu?”

“Chuyện này tôi cũng không biết, người liên hệ với chúng tôi, là tài xế kiêm vệ sĩ của hắn, Son Kentaro, chúng tôi đều là liên hệ qua điện thoại, cho nên cũng không biết bọn họ đang ở đâu.”

Lâm Dật ngẩng đầu, nhìn về phía đồng nghiệp của anh ta nói: “Anh muốn chết, hay muốn phối hợp với tôi?”

“Đừng động thủ, bây giờ tôi sẽ lập tức giúp anh liên hệ với hắn.”

“Vậy thì còn chờ con mẹ gì nữa, nhanh lên, đừng làm chậm trễ thời gian của ông đây.”

Hết chương 862.

Chương 863. Cầu Xin Anh

“Vâng vâng vâng, tôi sẽ liên hệ ngay.”

Người còn lại lấy ra một vật thể màu đen có kích thước cỡ bằng khối mạt chược.

Trên bề mặt có nút bấm vào đèn chỉ thị, hơi giống với máy truyền tin nhỏ.

Nhưng điều khiến Lâm Dật ngạc nhiên chính là đối phương nói một loại ngôn ngữ không thể hiểu được.

Thời gian liên hệ rất ngắn, còn chưa đến nửa phút, đã cúp máy.

“Ba mươi phút sau, gặp mặt tại bến tàu Nham Thủy Trung Hải.”

“Bến tàu Nham Thủy, nơi đó đã bị bỏ hoang nhiều năm rồi mà.”

“Tình hình của bến tàu Nham Thủy chúng tôi không biết, nhưng đó là một trong những địa điểm chúng tôi gặp mặt.”

“Tôi tin anh sẽ không nói dối.” Lâm Dật cười nói: “Nếu không tôi sẽ cho anh thấy món đồ chơi tốt hơn.”

Nói xong, Lâm Dật dùng dao chém một nhát vào người tên ninja kia, người này lập tức ngã xuống đất, bất tỉnh.

Về việc khi nào tỉnh lại, Lâm Dật cũng không biết.

Mà người bạn đi cùng với anh ta, cũng có kết cục giống như vậy.

Nhưng vì bị Lâm Dật đâm cho một dao, cho nên khi tỉnh lại lần nữa, ở trần gian hay là âm phủ, cũng không xác định được.

Sau khi đối phó hai người kia xong, Lâm Dật đi tới gara, không lái một chiếc xe thể thao chói mắt, mà lại lái chiếc Harry, đồng thời gọi điện thoại cho Lương Nhược Hư.

“Gọi điện cho tôi vào giờ này, anh muốn gì?”

Lâm Dật nhìn đồng hồ: “Bây giờ mới hơn mười một giờ tối thôi.”

“Quan trọng là tôi đang ngủ.” Lương Nhược Hư nói: “Vậy nên anh đừng có bất cứ ý nghĩ xấu xa nào khác.”

“Này cô, làm sao mà lại lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử vậy chứ.” Lâm Dật nói: “Vốn dĩ muốn cho cô một cơ hội lập công, nhưng tầm nhìn của cô quá ngắn, tôi cảm thấy không cần nói cho cô nữa, tạm biệt.”

“Này này này, anh từ từ đã, cơ hội lập công gì?”

“Cô cầu xin tôi đi, tôi sẽ nói cho cô biết.”

“Anh mơ đẹp quá.”

“Tôi cúp máy đây.”

“Anh như vậy là sao?” Lương Nhược Hư nói: “Cố tình chọc giận người khác đây mà.”

“Đây là do một tay cô mà ra, không liên quan đến tôi.”

“Anh nói hay không?”

“Không nói!”

“Cầu xin anh!”

“Hả…ha ha…”

Lâm Dật cười ha hả nói: “Đây là cô đang nhận thua.” (gốc là miểu túng (秒怂): khi người bên này biểu hiện khí thế rất mạnh, người bên kia không hề do dự liền lập tức nhận thua.)

“Mau nói cho tôi biết, có phải máy in thạch bản có tiến triển gì không?”

“Không liên quan đến máy in thạch bản.” Lâm Dật nói: “Tôi bắt được hai tên đặc công Nhật Bản, hiện tại đã bị tôi đánh ngất, đang ở trong phòng làm việc của tôi, cô dẫn người đến đây, mang bọn họ đi đi.”

“Hả? Anh bắt được hai đặc công Nhật Bản?”

Lương Nhược Hư sững sờ một lúc lâu, nửa ngày sau mới phản ứng lại.

Anh ta còn làm ra loại chuyện này sao?

“Sao anh gặp phải loại người này? Đến ăn cắp kết quả của hạng mục máy in thạch bản sao?”

“Chuyện này có hơi phức tạp, không tiện nói với cô, mau dẫn người đến đây đi, đừng làm chậm trễ thời gian.”

“Được, tôi hiểu rồi, sau khi xong việc tôi sẽ liên lạc với anh.”

Lương Nhược Hư không dám nói nhảm nữa, cô biết rõ chuyện này quan trọng như thế nào.

Cúp máy, Lương Nhược Hư cầm điện thoại liên hệ với người phụ trách bộ phận liên quan, chuẩn bị đi xử lý chuyện này.

Sau đó tùy tiện tìm một bộ quần áo, vội vã ra khỏi cửa.

Trên đường đi, Lương Nhược Hư nghĩ sơ qua về những chuyện đã xảy ra với bản thân cô sau khi đến Trung Hải.

Chiến tích nhiều như vậy, chờ đến lúc mình bốn mươi tuổi, cũng đã dư dả để vào trung tâm rồi.

“Nợ anh càng ngày càng nhiều, tôi cũng không có cách nào rời đi mà không thẹn với lương tâm.”

….

Khoảng hai mươi phút sau, Lâm Dật lái xe đến bến tàu Nham Thủy.

Năm năm trước, nơi này là một cảng vận chuyển nhỏ ở Trung Hải.

Vì để hội nhập với quốc tế, đồng thời tích hợp nguồn tài nguyên, Trung Hải đã tiến hành điều chỉnh và nâng cấp đối với nghiệp vụ vận chuyển hàng hóa.

Cộng thêm việc xây dựng bến cảng lớn nhất thế giới ở phía nam, đã khiến cho nơi này bị bỏ hoang.

Hơn năm năm trôi qua, nơi này vẫn chưa một lần được quản lý và sửa chữa, ngược lại, đã trở thành một đống hoang tàn, mọc đầy cỏ dại.

Lâm Dật dừng xe cách bến cảng hai trăm mét.

Nhờ vào ánh trăng, một mình đi về hướng của bến tàu.

Lâm Dật cũng là loại người tài cao lại can đảm, mới dám đi đến những chỗ này vào lúc đêm hôm khuya khoắt .

Nếu không ngay cả những người giao dịch hàng cấm cũng không dám chọn chỗ này, sợ bị hù chết.

Vào lúc này, Son Kentaro đứng khoanh tay ở bụi cỏ bên cạnh bến tàu.

Tiếng xào xạc và tiếng sóng vỗ vào bờ, ở đêm khuya yên tĩnh như thế này, cũng không làm anh ta sợ hãi.

“Hửm?”

Vẻ mặt vốn dĩ đang bình tĩnh của Son Kentaro đột nhiên cứng lại.

Mặc dù âm thanh xung quanh rất ồn ào, nhưng anh ta vẫn nghe được một âm thanh khác lạ.

“Đây không phải là tiếng bước chân của bọn họ!”

Nói thầm một câu, sắc mặc Son Kentaro hơi thay đổi, anh ta xoay người và biến mất vào trong bụi cỏ xung quanh.

Ngay cả tần suất nhịp tim của bản thân cũng cố tình hạ thấp xuống, hòa vào trong đêm tối.

“Đừng trốn nữa, tôi đã thấy anh rồi.” Lâm Dật thản nhiên nói.

Tại khe hở giữa bụi cỏ, Son Kentaro nhìn thấy người đàn ông đứng cách mình hai mét.

Nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh của anh ta, Son Kentaro khẽ nhíu mày.

Không còn nghi ngờ gì nữa, bản thân đã bị lộ, không cần phải giả vờ thêm.

Son Kentaro chậm rãi đứng dậy, từ giữa bụi cỏ đi ra, đưa mắt nhìn thẳng vào Lâm Dật.

“Anh đã phát hiện ra hành tung của chúng tôi?”

“Đã sớm phát hiện ra, nhiều ngày như vậy vẫn luôn chờ các người cắn câu.” Lâm Dật nói: “Hai người mà anh phái đến nhà tôi đã bị tôi xử lý rồi, bây giờ tôi đến để tiễn anh.”

“Anh muốn ra tay sao?” Son Kentaro thấp giọng nói.

“Tôi là người không thích chém giết, nếu anh nói cho tôi biết Mitsui One đang ở đâu, tôi sẽ xử lý việc này thật nhẹ nhàng.”

“Lâm tiên sinh nói đùa rồi, mỗi người chúng tôi đều vì chủ, muốn tôi làm vậy là không thể nào.”

“Lúc mới đầu, hai thuộc hạ của anh cũng nói như vậy, chưa đến nửa phút sau đã khuất phục.”

“Son Kentaro tôi không phải là người sợ chết, bất kỳ sự uy hiếp nào của anh, đối với tôi cũng không có tác dụng.”

Lâm Dật cười rộ lên: “Tôi rất thích loại người mạnh miệng, hay ra vẻ như anh.”

“Lâm tiên sinh đã đến đây rồi, tôi cũng không còn gì để che giấu nữa.”

Son Kentaro cười rộ lên nói: “Đêm đen gió lớn(*) thế này, hai người chúng ta chỉ có một người còn sống bước ra ngoài, đương nhiên, nếu anh giao toàn bộ kết quả nghiên cứu ra đây, tôi sẽ thả anh đi, cũng sẽ đảm bảo, vĩnh viễn không đến quấy rầy anh.”

(*)thích hợp làm những chuyện mờ ám; cũng có thể hiểu là tình cảnh nguy hiểm.)

“Con mẹ anh nghĩ hơi nhiều rồi.”

“Vậy động thủ đi.” Kateno Mune chuyển sang tư thế chiến đấu, bất ngờ lao vào Lâm Dật.

Khi lao đến, còn cách Lâm Dật một mét, anh ta nhảy lên không trung, tung một cú đá hướng về phía mặt.

Hai tay Lâm Dật chắp lại một chỗ, thoải mái chặn lại tất cả đòn tấn công của Kateno Mune.

Sắc mặt Kateno Mune thay đổi dữ dội, thực lực của Lâm Dật còn mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của mình.

Thấy tình hình không ổn, Son Kentaro xoay người giữa không trung, tiết tấu của Lâm Dật cũng trở nên hỗn loạn, lập tức buông lỏng tay.

Nhưng người kinh ngạc không chỉ có Son Kentaro mà cả Lâm Dật cũng như vậy.

Thực lực này còn mạnh hơn so với tưởng tượng của bản thân anh.

Trong tình huống không cần dùng lực phát ra từ đan điền, thế mà đã có thể so sánh với Mạc Hồng Sơn.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lâm Dật nhếch lên.

“Thú vị đó.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 863.

Chương 864. Cô Muốn Gọi Tôi Là Ba Sao?

Sau trận đánh ngắn ngủi, sắc mặt Son Kentaro trở nên nghiêm túc.

“Khó trách anh có thể khống chế được hai người thuộc hạ kia của tôi, tôi đúng là đã coi thường anh.”

Lâm Dật ngoắc ngón tay: “Tiếp tục.”

Lần này, cách tấn công của Son Kentaro đã dè dặt hơn nhiều, không còn lối tấn công mạnh mẽ, trực tiếp như vừa nãy. (gốc là đại khai đại hợp, dùng trong lĩnh vực võ là mạnh mẽ trực tiếp, không màu mè.)

Phòng trường hợp nếu như tấn công không thành thì vẫn còn đường lui.

Bịch! Bịch! Bịch!

Hai người nện từng nắm đấm vào trong da thịt của nhau, ai cũng không nương tay.

Trong suốt quá trình này, Lâm Dật cũng không dùng khí tụ đan điền.

Bản thân vẫn luôn luyện tập những chiêu thức và động tác này, nếu không thì sẽ không thành thạo.

Nhưng Son Kentaro lại khổ không nói nổi, cảm giác của anh ta hiện tại giống với Mạc Hồng Sơn lúc trước.

Nắm đấm đánh vào người anh ta, giống như đấm vào trong một tấm sắt.

Tuy đối phương không làm gì, nhưng lúc bản thân tung cú đấm lại nảy sinh cảm giác sợ hãi.

Lâm Dật không cho Son Kentaro một cơ hội nào khác.

Không chỉ lực khi ra chiêu càng lúc càng lớn mà tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

Giống như mưa rền gió dữ, không cho anh ta bất cứ một cơ hội nào.

Ngay từ đầu, Son Kentaro còn có thể gắng gượng chống đỡ, nhưng vài phút sau, liên tiếp thất bại, phải lùi về sau, chỉ còn có thể bị động phòng thủ, không tìm được cơ hội để ra chiêu.

Vụt!

Lâm Dật bắt được sơ hở của Son Kentaro, đá một chân lên người hắn.

Son Kentaro trừng mắt, kêu lên một tiếng, cảm giác của anh ta lúc này giống như bị một chiếc xe tải đụng trúng.

Xương cốt trên người đều vỡ thành từng mảnh.

Son Kentaro bị đánh ngã xuống đất, ôm bụng dưới, liên tục ho ra máu, nhìn ánh mắt của Lâm Dật cũng không còn đùa giỡn như trước.

“Anh muốn xử lý thế nào thì tùy ý, tôi không sợ chết.”

“Tôi biết bọn ngốc các anh không sợ chết, hở ra là muốn mổ bụng, chứng minh mình mạnh mẽ.” Lâm Dật không kiên nhẫn gãi gãi lỗ tai, cúi xuống nhìn Son Kentaro cười nói:

“Tôi biết việc này là do Mitsui One làm, hơn nữa là lén lút làm sau lưng Mitsui Paint, nếu tôi nói chuyện này cho Mitsui Paint biết, bà ta nhất định sẽ xử lý.”

“Ngoài ra, dựa vào những mối quan hệ của tôi ở Trung Hải, chỉ cần chút thời gian, muốn tìm đến anh ta cũng không khó, cho nên anh không nói cho tôi biết cũng không sao, hơn nữa tôi đến đây, cũng không phải yêu cầu anh cho tôi một câu trả lời, chỉ là muốn xử lý việc này một chút, vì trước đó tôi đã cảnh cáo anh ta rồi.”

Son Kentaro không nói gì, lông mày chau lại.

Anh ta biết, người đàn ông đứng trước mặt mình không bình thường, nếu nói là một tay che trời cũng không nói quá.

Mà cậu ấm nhà Mitsui vẫn ở trong khách sạn lớn Shangri-la, chỉ cần cho điều tra, không đến một ngày là có thể tra ra được tung tích của hắn, cho dù bản thân mạnh miệng, cũng không thể thay đổi được sự thật này.

“Nhưng tôi vẫn mong anh có thể nói cho tôi biết, người Trung Quốc có câu châm ngôn, gọi là người không vì mình trời tru đất diệt, bán thân thì có thể nói là do cuộc sống ép buộc, nhưng nếu là bán mạng, thì chính là đầu óc có vấn đề.”

“Tinh thần võ sĩ đạo của tôi không cho phép tôi làm như thế.”

“Đệch, nói anh ngu ngốc, đúng là không sai.”

Lâm Dật không nói những lời vô ích nữa, cầm điện thoại gọi cho Lương Nhược Hư.

“Tình hình bên cô thế nào rồi?”

“Tất cả bọn họ đều đã bị bắt, trong đó có một người bị thương nặng, Trần Cục nói phương pháp gây án rất chuyên nghiệp, chắc là anh làm chứ?”

“Đã lâu không lên bàn phẫu thuật, vừa rồi có hơi ngứa tay, cho anh ta một dao, nhưng chắc là không chết người được.”

“Tôi biết là như vậy.”

“Cô làm xong việc ở bên kia đi, sau đó dẫn theo người đến bến tàu Nham Thủy, tôi đã bắt được người cầm đầu của bọn chúng, cô đến đây đưa anh ta đi.”

Lương Nhược Hư dừng một giây, sau đó không nhịn được mà bật cười, đúng là không có gì mà Lâm Dật không làm được!

“Đừng gấp gáp, tôi lập tức sắp xếp người qua đó.”

“Tôi có chút chuyện muốn hỏi cô.” Lâm Dật thấp giọng nói: “Ở bên chỗ cô có tiện nói chuyện không?”

Lương Nhược Hư nghe thấy có gì đó không bình thường: “Tôi ở xa bọn họ, có gì anh cứ nói đi.”

“Có thể mang chút hàng cấm đến không?”

“Hàng cấm?” Giọng Lương Nhược Hư trở nên nghiêm túc: “Anh muốn làm gì vậy?”

Lâm Dật liếc nhìn Son Kentaro: “Tên này ra vẻ ta đây với tôi, mẹ nó tôi phải chơi chết anh ta, còn nói tinh thần võ sĩ đạo với tôi, tôi muốn đổ tội cho anh ta một chút, đúng lúc xem thử tinh thần võ sĩ đạo của bọn họ mạnh như thế nào.”

“Có thể tìm được.”

“Vậy được, đến lúc đó tôi sẽ gọi cho cô, chúng ta sẽ nói kỹ lại chuyện này, trước tiên cô hãy đến bến tàu Nham Thủy đi.”

Dặn dò xong chuyện chính, Lâm Dật cúp máy, sau đó nhìn Son

Kentaro nói: “Tuy anh đã bị tôi khống chế nhưng việc này vẫn chưa xong, tôi phải chơi đùa anh thật tốt, để xem anh còn có thể kiên trì được bao lâu.”

Vẻ mặt Son Kentaro hoảng sợ: “Chẳng lẽ anh không nói chút đạo lý nào sao? Đồ tiểu nhân đê tiện!”

Son Kentaro biết rõ, một khi dính đến những thứ hàng cấm đó, bản thân chắc chắn sẽ tiêu đời.

“Đúng vậy, tôi chính là tiểu nhân.”

Lâm Dật không chút hoang mang mói: “Hơn nữa tôi cũng không tin anh ở Nhật Bản chỉ có một thân một mình, chắc là vẫn có người thân còn sống chứ, chỉ cần tôi thăm dò sơ qua với Mitsui Paint một chút, muốn tra được mấy tin tức đó đều không phải là chuyện khó khăn gì, đến lúc đó lại đổ tội cho vợ con già trẻ nhà anh, anh đoán xem bọn họ có thể chịu đựng được bao lâu?”

Mắt Son Kentaro trợn lên như muốn rớt ra ngoài, cảm xúc phẫn nộ muốn phun trào như núi lửa.

“Anh thật không biết xấu hổ!”

Lâm Dật túm tóc Son Kentaro: “Con mẹ nó anh coi ông đây là thiện nam tín nữ à? Tôi nói cho anh biết, tôi vốn dĩ không phải là người tốt gì, trước đó nhiều lần làm phiền tôi, tôi chưa từng đối phó lại các người, thì đã nghĩ tôi không dám ra tay sao? Đệch mẹ!”

“Có bản lĩnh thì cứ nhắm vào một mình tôi, đừng ra tay với người nhà của tôi!”

“Ra tay với một mình anh thì có gì thú vị? Giữ lại bọn họ để sang đây tìm tôi trả thù sao?”

“Anh đừng ra tay với người trong nhà của tôi, tôi nói cho anh biết là được rồi!” Son Kentaro nói: “Mitsui One đang ở phòng 2404 của khách sạn lớn Shangri-la, từ ba ngày trước, chúng tôi đã bắt tay vào điều tra anh, nhưng không tra được bất cứ thông tin có ích nào, mà trong lúc điều tra, chúng tôi đã thu hẹp mục tiêu, chỉ điều tra về người phụ nữ tên Lý Sở Hàm kia, còn có máy tính riêng của anh, về những thứ khác thì không có gì cả, chắc anh cũng không có hứng thú muốn biết."

Lâm Dật chau mày lại: "Các người quan tâm đến Lý Sở Hàm như vậy để làm gì?"

"Cô ấy là đồng nghiệp trước đây của anh, còn là bác sĩ khoa ngoại tim mạch ưu tú nhất Trung Quốc, cho nên chúng tôi cho là đối với kết quả nghiên cứu của anh, cô ấy cũng có tham gia vào, cho rằng có thể sẽ tìm được manh mối gì đó ở chỗ cô ấy, nên mới xếp cô ấy là đối tượng điều tra quan trọng."

"Các người nghĩ như vậy cũng đúng." Lâm Dật gật đầu nói.

"Nhưng tôi muốn biết, chúng tôi làm chuyện đó kín đáo như vậy, làm sao anh biết được?"

"Tôi cũng không phát hiện ra các anh, là Lý Sở Hàm phát hiện ra." Lâm Dật nói: "Tâm tư của cô ấy còn kỹ lưỡng hơn so với những gì anh tưởng tượng, đã nhận thấy những dấu vết mà các người để lại trong nhà của cô ấy, cho nên tôi mới tìm hiểu nguồn gốc, tìm được các người."

Son Kentaro cười khổ một tiếng: "Tôi thừa nhận."

Lâm Dật đứng một bên không nói gì, đợi hơn hai mươi mấy phút, Lương Nhược Hư dẫn theo người vội vã đến.

"Chính là người này sao?"

Lâm Dật gật đầu: "Ừ, đưa anh ta đi đi."

Cảnh sát phía sau Lương Nhược Hư xông đến, bắt lấy Son

Kentaro, đến lúc này, chuyện này coi như có một kết thúc tương đối tốt đẹp.

Nhưng còn lâu mới chấm dứt.

Nhìn thấy bóng dáng bận rộn của những người khác, Lương Nhược Hư đi đến trước mặt Lâm Dật.

“Nói thật, từ nhỏ đến lớn, người tôi khâm phục nhất chính là ba của tôi, nhưng bây giờ gặp được anh, tôi không còn khâm phục ông ấy nữa.”

“Vậy cô muốn gọi tôi là ba sao? Tôi thích cách xưng hô này.”

Tay Lương Nhược Hư mò đến chỗ thịt mềm bên hông Lâm Dật.

“Lâm Dật, tôi giết chết anh!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 864.

Chương 865. Anh Thật Sự Không Muốn Em Đi Sao?

“Nhẹ chút, đau đau đau...”

“Vậy sao anh còn ăn nói linh tinh.”

“Đấy chẳng phải do cô nói sao, lại còn oán trách tôi à.”

“Tôi cũng đâu có nói anh là cái đó.”

“Con người của cô sao lại có phúc mà không biết hưởng vậy.” Lâm Dật nói tiếp:

“Như thế này, cô sẽ có đến hai người cha thương cô, đây là chuyện hạnh phúc biết bao.”

“Sao lại thế, chẳng lẽ không làm cha của tôi, thì sẽ không thể thương tôi sao?”

“Theo như lời cô nói, cho dù không phải cha của cô, tôi cũng thương cô y như vậy.”

“Bớt ở đó nói năng lung tung đi.” Lương Nhược Hư lườm Lâm Dật một cái, sau đó xõa tóc xuống, “Mọi việc đều giải quyết xong rồi, tìm nơi nào để ăn khuya đi?”

Tuy rằng việc này đã giải quyết ổn thỏa, nhưng Lương Nhược Hư vẫn muốn hỏi cụ thể về chi tiết của vấn đề bên trong.

Lâm Dật nhìn xung quanh, trên mặt cũng không còn vẻ đùa giỡn.

“Vẫn còn chút việc cuối cùng phải xử lý, ước chừng không giải quyết xong xuôi trong chốc lát.”

Nói xong, Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay, “Cũng gần một giờ sáng rồi, cô mau về nghỉ ngơi sớm một chút đi, đừng để xuất hiện nếp nhăn.”

“Có nếp nhăn tôi sẽ trách anh.” Lương Nhược Hư tức giận nói: “Nếu không phải muộn thế này anh còn lôi tôi ra ngoài, thì tôi đã sớm đi ngủ rồi.”

“Chẳng phải đang vì cô mà làm chút thành tích sao, thuận tiện để sau này thăng cấp.”

Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật, “Nếu tôi lại thăng cấp nữa, Trung Hải này sẽ không chứa nổi tôi rồi, cấp tiếp rất có khả năng đến trung tâm đó.”

Lâm Dật sửng sốt, nghe Lương Nhược Hư nói như vậy, mới nghĩ tới vấn đề ở bên trong.

Trung Hải là thành phố trực thuộc trung ương, là đơn vị hành chính cấp tỉnh, ngang hàng với các quan chức cấp cao.

Nếu lại tiếp tục thăng cấp, trừ Yến Kinh ra, thì thật sự không còn nơi nào có thể đi nữa rồi.

“Vậy công lao này không thể cho cô nữa.” Lâm Dật tiếp lời: “Để cho Trần Cục nhận lấy đi, tôi còn có thể gán chút ân tình.”

“Anh thật sự không muốn tôi đi sao?”

“Tất nhiên rồi.”

Lâm Dật nói tiếp: “Trung Hải này tốt như vậy, có núi có sông còn có tôi.”

“Xì, núi thì cao, sông thì đẹp, nhưng anh thì không phải người tốt đâu.”

“Cái cô này, nói chuyện toàn khịa người, muốn cha phải thương con thế nào đây.”

“Cút cút cút, mau đi làm chuyện của anh đi…”

Reng Reng Reng-------

Lương Nhược Hư còn chưa dứt lời, đã bị tiếng chuông điện thoại của Lâm Dật xen ngang.

Lương Nhược Hư nghiêng đầu sang, giờ này còn gọi điện thoại cho anh ấy, nói không chừng là em gái nào đó ở trong quán bar.

Lâm Dật lấy điện thoại ra, phát hiện là do Kiều Hân gọi tới.

“Làm sao đấy, gặp phải vấn đề gì rồi.”

Lúc trước cũng từng có tình huống như vậy, khi đang trong ca trực, gặp phải vấn đề không rõ, biết mình không ngủ nên gọi điện thoại tới cho mình.

“Anh Lâm, chủ nhiệm Lý qua chỗ anh chưa vậy?”

“Chưa đâu.” Vẻ mặt của Lâm Dật chợt ngừng lại, tự nhiên nảy sinh một dự cảm không lành, “Xảy ra chuyện gì rồi? Hai người không đến khách sạn sao?”

“Hôm nay em và chủ nhiệm Lý đều trực ca ngày, nhưng bận đến 8 giờ hơn mới về khách sạn.” Kiều Hân tiếp lời:

“Buổi tối 11 giờ hơn, tụi em tắm xong, lúc chuẩn bị nghỉ ngơi, thì điện thoại của chủ nhiệm Lý vang lên, sau đó sắc mặt chợt thay đổi, nói với em là về nhà một chuyến, nhưng sau khi về nhà, giống như bị bốc hơi đi vậy, điện thoại gọi đến thì cũng không ai bắt máy, làm em lo lắng muốn chết.”

“Em đừng lo lắng, để anh đi tìm cô ấy thử.”

“Anh Lâm, anh nhất định phải tìm thấy chủ nhiệm Lý nha.”

“Anh biết rồi.”

Lâm Dật tiện tay cúp máy, rồi gọi một cuộc điện thoại cho Lý Sở Hàm.

Giống như những gì anh suy đoán, chẳng có ai bắt máy.

“Xảy ra chuyện gì rồi.”

Nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Dật không được tự nhiên, Lương Nhược Hư hỏi.

“Giúp tôi điều tra quê hương Tùng Khê, tất cả camera giám sát ở gần tòa nhà số 6, sau 6 giờ đều cần hết.”

“Được, tôi biết rồi.” Lương Nhược Hư Nói tiếp: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy, anh nói tôi nghe đi.”

“Chủ nhiệm Lý của khoa ngoại tim mạch, cô biết chứ, buổi tối sau khi về nhà một chuyến, thì không thấy người đâu nữa.”

“Lại còn có loại chuyện thế này nữa sao!”

Sau khi kinh ngạc vài giây, Lương Nhược Hư cũng phản ứng lại.

“Đúng ra theo an ninh trật tự của Trung Hải, sẽ không xảy ra chuyện như thế này.”

“Không gì là không thể cả.” Lâm Dật vừa đi vừa nói, “Nói chung cô cứ giúp tôi điều tra trước đi.”

“Tôi biết rồi.”

Lâm Dật không nhiều lời, lên xe của mình, rồi chạy về phía nhà của Lý Sở Hàm.

Sáng sớm ở Trung Hải, xe cộ trên đường tấp nập.

Lâm Dật không quan tâm đến đèn đỏ trên đường, không tới hai mươi phút sau, đã lái xe đến nhà của Lý Sở Hàm.

Nắm lấy tay nắm cửa, Lâm Dật dùng hết sức mình, kéo khóa cửa xuống.

Đáng tiếc là, mặc dù khóa cửa đã hư, nhưng cửa vẫn không mở ra.

Lại đạp liên tiếp vài phát, mới có thể đá tung cửa nhà của Lý Sở Hàm.

Tình hình ở bên trong, khiến Lâm Dật không khỏi bất ngờ.

So với ngày hôm ấy đến đây, gần như không có gì khác biệt.

Cũng không lộn xộn như trong tưởng tượng.

“Mẹ nó, nếu Kiều Hân ở đây thì tốt rồi.”

Reng reng reng~

Điện thoại của Lâm Dật lại vang lên, là Lương Nhược Hư gọi tới.

“Tra được tin tức gì chưa.”

“Tìm được rồi, bị một người tên là Mitsui One dẫn đi mất rồi.”

“Hả? Làm sao cô biết được?”

Lâm Dật hoang mang, camera giám sát có thể điều tra ra những thứ này sao?

“Khi tôi trở lại một lần nữa, Trần Cục đã xem xét sơ qua, lúc gặng hỏi những vấn đề liên quan, cái người tên Kentaro đã nói đó.”

“Mẹ nó!”

Lâm Dật không nói chuyện nữa, cúp điện thoại của Lương Nhược Hư, xoay người chạy ra ngoài.

Nhưng bởi vì tiếng vang vừa rồi quá lớn, những gia đình hàng xóm bên cạnh, cửa nhà ai cũng hé ra một khe nhỏ, muốn xem thử có chuyện gì, sợ là tới cướp giật.

Mà Lâm Dật cũng không để ý những người này, chạy như bay xuống dưới lầu, lên xe đi về hướng khách sạn Shangri-La.

Lâm Dật cảm thấy, não của mình, gần đây thực sự không còn chút tác dụng nào nữa.

Vấn đề đơn giản thế này, sao lại không nghĩ tới nhỉ.

Người gần đây có mâu thuẫn với mình, ngoài người của gia tộc Mitsui ra, thì không thể là ai khác được.

Hơn nữa Lý Sở Hàm cũng liên quan đến vấn đề này, bây giờ cô ấy gặp chuyện, tất nhiên sẽ dính dáng đến Mitsui One!

Vậy mà bản thân lại không nghĩ tới!

Mẹ nó!

Khách sạn Shangri-La, phòng số 2404.

Tuy rằng đã đêm muộn, nhưng đèn trong phòng vẫn đang sáng.

Hương trà thoang thoảng, bao phủ khắp căn phòng.

Mitsui One ngồi trên sofa, trên bàn trà đặt một bộ thưởng trà theo phong cách Nhật Bản.

Mà ở phía bên kia bộ thưởng trà, là Lý Sở Hàm không cảm xúc.

Lý Sở Hàm phải ở đây, là vì cô đã làm chuyện tương tự Lâm Dật, lắp một chiếc camera mini ở trong nhà.

Mà phía đối phương cũng biết, người con gái tên Lý Sở Hàm này, chỉ là một người bình thường, vậy nên khi thực hiện nhiệm vụ, đã rất chủ quan, cho nên bị Lý Sở Hàm phát hiện.

Chỉ là cô ấy không có năng lực như Lâm Dật, cuối cùng bị bắt đến đây.

Lúc xảy ra sự việc, Lý Sở Hàm đã biết, cho dù có chống đối cũng không có ích gì, thế nên dứt khoát bỏ cuộc.

Cho đến khi bị đưa tới đây.

“Chủ nhiệm Lý uống trà đi, đây là đặc sản Gyokuro của Đảo Quốc, ở Hoa Hạ khó mà uống được.”

“Tôi không hứng thú với trà.” Lý Sở Hàm nói:

“Tôi chỉ muốn biết, tại sao anh lại tới nhà tôi, hi vọng anh có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý.”

Mitsui One không hề giận dữ, mỉm cười nói:

“Bởi vì cô là đồng nghiệp của Lâm Dật, chúng tôi nhắm trúng một thành quả nghiên cứu của anh ta, chắc hẳn cô cũng biết chuyện này, hy vọng cô có thể phối hợp với chúng tôi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 865.

Chương 866. Lão Tử Không Phải Chăn Ngựa

Lý Sở Hàm chau mày, nhớ lại từng chuyện khi ở chung với Lâm Dật.

Rất nhanh đã hiểu được, mục đích họ làm như vậy.

“Lâm Dật nghiên cứu những loại thuốc đông y này, đều là một mình anh ta hoàn thành, tôi không hề tham gia, anh tìm nhầm người rồi.”

Mitsui One lắc đầu, “Lý chủ nhiệm, cô hiểu lầm rồi, thứ chúng tôi muốn, cũng không phải là công thức của những loại thuốc đông y kia, mà là kỹ thuật tinh chế sinh học của anh ta, hy vọng Lý chủ nhiệm có thể phối hợp với chúng tôi.”

Trên thực tế, Mitsui One không có ý nghĩ bắt Lý Sở Hàm, nhưng hành động của mình, bị cô ta bắt gặp, chính vì vậy dứt khoát bắt về.

“Kỹ thuật tinh chế sinh học?” Lý Sở Hàm trước tiên nghi ngờ, sau đó bình tĩnh lắc đầu, “Xin lỗi, vấn đề này, tôi không biết, anh tìm nhầm người rồi.”

“Lý chủ nhiệm, chúng ta đều đã ngồi ở đây thì cô cũng nên thẳng thắn, tôi không hy vọng sẽ phải dùng thủ đoạn gì quá khích, để cùng cô thảo luận chuyện này, lấy tài lực của gia tộc Mitsui chúng tôi ra trao đổi, nếu như hai bên chúng ta có thể đạt được sự hợp tác, đối với ai cũng đều có lợi.”

“Tôi đã nói rồi, tôi không biết chuyện này, cũng không biết các người đang nói về vấn đề gì.” Lý Sở Hàm nói: “Hơn nữa, cho dù tôi biết, cũng không nói với các người, cho nên tôi đi đây.”

Lý Sở Hàm cầm túi của mình, chuẩn bị rời đi, nhưng bị người sau lưng cô ấn lên ghế.

“Mitsui tiên sinh không cho phép cô đi, mời cô ở lại thêm một chút.”

Lý Sở Hàm nhíu mày, nhưng lại không nói.

Cô biết, vùng vẫy là vô dụng.

Mitsui One rót một tách trà mới cho Lý Sở Hàm, nhẹ nhàng nói:

“Thời gian còn sớm, Lý chủ nhiệm có thể từ từ cân nhắc, ở đây đồ ăn đồ uống đều có đầy đủ, tôi sẽ cho cô thời gian để suy nghĩ.”

“Anh là không muốn để tôi đi sao.”

“Đừng nói khó nghe như vậy, tôi chỉ là mời Lý chủ nhiệm đến đây làm khách, không có ý bắt cô.”

“Tôi không có gì muốn nói, nếu như anh không để tôi đi, vậy tôi sẽ ở lại đây.”

Sự bình tĩnh của Lý Sở Hàm đã nằm ngoài dự liệu của Mitsui One.

Tính cách người phụ nữ này, cực kì vững vàng!

“Vậy trước tiên Lý chủ nhiệm cứ ở đây nghỉ ngơi đi, tôi sẽ đến nhà cô, nếu như tôi có thể tìm thấy thông tin hữu dụng, vậy thì đừng trách tôi.”

Vẻ mặt Lý Sở Hàm trở nên lạnh nhạt, cái gì cũng không nói.

Bởi vì cô biết, cho dù đi đến nhà mình, những người này cũng không thể tìm được bất cứ thứ gì.

Thấy thái độ kiên quyết của Lý Sở Hàm, Mitsui One cũng không tiếp tục lãng phí thời gian, khẽ nói với hai thuộc hạ phía sau:

“Canh chừng chặt chẽ một chút, cố gắng moi những thứ hữu dụng từ miệng cô ta.”

“Biết rồi, Mitsui tiên sinh.”

Mitsui One gật đầu, sau đó nhìn đồng hồ.

“Ketano đi làm cái gì, bây giờ còn chưa về......”

Két két két......

Cộp cộp ---------

Ngay khi Mitsui One chuẩn bị rời đi, bất ngờ nghe được âm thanh cửa phòng bị mở ra, anh ta trừng mắt.

Đây là phòng của mình, bất kì ai vào đây, đều phải gõ cửa.

Ai dám âm thầm đột nhập vào phòng của mình!

Mà những người khác trong phòng, cũng đều suy nghĩ như vậy.

Đây không phải là nơi mà ai cũng có thể vào!

Kẽo kẹt một tiếng.

Cửa phòng bị mở ra, nhìn thấy người đang tiến vào, mặt Mitsui One thay đổi dữ dội!

“Lại là anh!”

“Lâm Dật!”

Lý Sở Hàm và Mitsui One đồng thanh, nhìn thấy Lâm Dật ở đây, khiến cả hai người đều cảm thấy bất ngờ.

“Đừng sợ.” Lâm Dật nhìn Lý Sở Hàm “Lát nữa tôi dẫn cô về nhà.”

“Giữ cô ta lại cho tôi!”

Mitsui One cảm nhận có mùi nguy hiểm trên người Lâm Dật.

Anh ta ra lệnh thuộc hạ, ngăn cản Lý Sở Hàm ở phía sau.

Chỉ cần người phụ nữ này nằm trong tay của mình, vậy thì vấn đề cũng không lớn.

Dù sao đây không phải địa bàn của mình, cho nên phải cố gắng biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ.

“Làm thế nào mà anh tìm được tới đây.”

“Với năng lực của tôi ở Trung Hải, anh cảm thấy đây là chuyện khó khăn sao?” Lâm Dật nói:

“Trước đây đã cảnh cáo anh, tại sao lại không nghe lời.”

“Chúng tôi chỉ muốn kết quả nghiên cứu của anh, không có dụng ý xấu.”

Lâm Dật nhấc chân một cái, đá ghế bên cạnh, về phía Mitsui One!

Thấy tình hình không ổn, Mitsui One tránh ra sau, đứng bên cạnh một thuộc hạ trước anh ta, chiếc ghế đập lên người tên thuộc hạ, vỡ từng mảnh.

“Lâm Dật, anh đừng quá đáng!” Mitsui One trừng mắt, “Tôi chỉ là lười động thủ với anh, không phải sợ anh!”

Lâm Dật nắm chặt tay, các khớp xương kêu rắc rắc.

“Thật là trùng hợp, ngay cả nói nhảm tôi cũng không muốn nói.”

Nói xong, dưới chân Lâm Dật sinh lực, hai bước vọt tới Mitsui One.

Một cú đá bay người vệ sĩ phòng thủ trước mặt anh ta, miệng phun ra máu tươi, ngã xuống đất không dậy nổi.

Trong lòng của Mitsui One run lên, sức mạnh của Lâm Dật, mạnh hơn ngoài dự tính của anh ta.

Lâm Dật không cho Mitsui One có hội chuẩn bị, nhưng vào thời khắc muốn động thủ, ba tên thuộc hạ còn lại, cùng xông tới Lâm Dật.

“Mấy người các ngươi kém xa tên Son Kentaro.”

“Anh gặp Ketano rồi!”

Lâm Dật nhún vai, “Đã bị tôi hạ gục, anh cũng đừng hy vọng anh ta sẽ đến cứu anh.”

“Ngây người ra đấy làm gì, còn không mau động thủ!”

Sau khi nhận được tin Son Kentaro bị Lâm Dật đánh bại, Mitsui One hoàn toàn hoảng sợ.

Sau khi ra lệnh, anh ta lập tức lao tới Lý Sở Hàm.

Chỉ cần Lý Sở Hàm ở trong tay, mình chắc chắn có thể rút lui!

Lý Sở Hàm cực kì tỉnh táo, rút từ trong túi áo của mình ra một con dao phẫu thuật sắc bén.

Khi biết được bên cạnh mình, có người xấu đi theo, cô liền mang theo dao phẫu thuật.

Mà trong nháy mắt nhìn thấy dao phẫu thuật, Mitsui One dừng bước chân.

Anh ta cũng chỉ là một người bình thường, cho nên khi đối mặt với con dao phẫu thuật trong tay Lý Sở Hàm, luôn có một loại cảm giác sợ hãi trời sinh.

Đúng lúc này, tiếng đánh nhau truyền đến, Lâm Dật từng chiêu một, nhanh chóng hạ gục ba tên thuộc hạ còn lại, không ai có thể đứng lên.

Thừa dịp Mitsui One kinh hoảng, Lý Sở Hàm chạy đến phía sau Lâm Dật, trốn đi.

Ánh mắt Mitsui One mông lung, trong ánh mắt hiện ra chút tuyệt vọng.

“Tôi có thể nói thật cho anh, tôi đơn giản chỉ là muốn tài liệu nghiên cứu của anh, không có ý làm hại người bên cạnh anh, nếu như không phải đúng lúc gặp được, cũng không thể mang cô ấy đến đây, điều này anh có thể biết.”

Mitsui One thành khẩn nói:

“Chuyện này tôi nhận thua, tôi lấy tính mạng bảo đảm, sẽ không can dự đến chuyện này nữa, hy vọng anh có thể cho tôi một con đường sống.”

“Người của gia tộc Mitsui các người, năm lần bảy lượt đến gây rối, tôi có thể cho anh một đường lui, anh lại ở sau lưng tôi cấu kết với Trương Chấn Hào, tôi có thể cho anh một đường lui, anh lại phái người đi lén lút điều tra tôi, tôi có thể thả anh nhất mã.”

Mặt Lâm Dật lạnh lùng nói: “Nhưng mẹ nó anh phải nhớ kĩ, lão tử có thả ngựa”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 866.

Chương 867. Nghe Lời Chị

Lâm Dật đá một cước vào người Mitsui One.

Anh ta kêu thảm một tiếng, phía sau vang lên tiếng bàn trà bị vỡ, đau đến nổi anh ta kêu không ngừng, vùng vẫy hơn nửa ngày, cũng không đứng dậy nổi.

“Lâm tiên sinh, anh bình tĩnh một chút, đừng đánh nữa.”

“Anh nói không đánh liền không đánh, vậy tôi không phải rất mất mặt sao?” Lâm Dật trên cao nhìn xuống Mitsui One: “Ngay cả người phụ nữ của tôi cũng dám động đến, anh cảm thấy tôi sẽ dễ dàng buông tha cho anh sao?”

“Tôi cũng đã nói, chúng tôi căn bản không muốn bắt cô ta, chỉ là trùng hợp gặp mà thôi, khụ khụ khụ...”

"Lão tử không có thời gian rảnh ở đây nghe anh nói nhảm."

Nói xong, Lâm Dật đạp một cước lên mắt cá chân Mitsui One!

Tiếng gãy xương vang lên, sắc mặt của Mitsui One trắng bệch, khuôn mặt dữ tợn, suýt nữa ngất đi.

“Lâm tiên sinh, hiện, hiện tại anh nên nguôi giận, ân oán giữa chúng ta, có lẽ đã thanh toán hết rồi.”

“Tiêu tan một nửa.”

“Đây, lời này là có ý gì.”

Lâm Dật cười, nói: “Ý chính là, đã què một chân, chân kia cũng đừng giữ lại.”

Trong khi nói, Lâm Dật giơ chân còn lại lên.

“Dừng tay!”

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói khẽ truyền đến, cắt đứt hành động của Lâm Dật.

Theo bản năng, Lâm Dật nhìn về phía cửa.

Phát hiện người đang đến, lại là Mitsui Paint!

Ngoài ra, phía sau cô ấy còn mang theo một người phụ nữ mạnh mẽ, tên cô ta là Higashino Yoshika, là trợ lý của Mitsui Paint.

Mitsui Paint xuất hiện, ngược lại ngoài dự tính của Lâm Dật, lại có thể đến nhanh như vậy.

“Chị, chị đến rồi, mau cứu em!”

Nhìn thấy Mitsui Paint, Mitsui One giống như nhìn thấy được cứu tinh.

Bây giờ người có thể cứu mình, chỉ có chị ấy!

Nhìn thấy tình trạng thê thảm của Mitsui One, Mitsui Paint nhíu mày, hướng về phía Lâm Dật hơi cúi người.

“Lâm tiên sinh, chuyện này là sơ suất của tôi, hy vọng anh cho tôi chút thể diện, cho em trai tôi một cơ hội.”

“Được, cô đã mở miệng rồi, thì cho cô thể diện vậy.” Lâm Dật cười nói: “Cho dù thế nào đi nữa, cô trả cho chúng tôi bốn mươi triệu đô, thể diện vẫn phải cho.”

Mitsui One thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thoát khỏi một kiếp.

Mitsui Paint lại cúi đầu chào: “Vậy thì cảm ơn Lâm tiên sinh.”

Răng rắc!

“A!”

Không hề cảnh báo, Lâm Dật nhấc chân đập gãy chân còn lại của Mitsui One, tiếng kêu thảm thiết lại một lần nữa vang lên trong phòng.

Mitsui Paint trừng mắt, “Lâm tiên sinh, anh đây là...”

“Ý của tôi là, chờ sau khi tôi nguôi giận, lại cho cô thể diện.” Lâm Dật cười nói:

“Hiện tại tốt rồi, tôi hết giận rồi, không truy cứu trách nhiệm của anh ta nữa, mà thể diện cũng cho cô, thật là chuyện tốt, đẹp cả đôi đường.”

Do dự một lát, Mitsui Paint gật đầu: “Lâm tiên sinh nói phải, hiện tại như vậy, anh hẳn là sẽ tha cho em trai tôi, sẽ không động thủ với nó nữa.”

“Đương nhiên không.” Lâm Dật nói: “Tôi là người giữ chữ tín, nói không động thủ, thì sẽ không động thủ nữa, tạm biệt.”

Lâm Dật mang theo Lý Sở Hàm, từ trong phòng đi ra ngoài, trong phút chốc vẻ mặt của Mitsui Paint lạnh xuống mấy phần.

“Tiểu thư, cứ như vậy để bọn họ đi sao?”

Thuộc hạ của Mitsui Paint nói.

“Nếu không thì sao, các người ai có thể đi cản anh ta?”

“Chị, chị nhất định phải báo thù cho em!” Mitsui One nói: “Nếu không gia tộc Mitsui của chúng ta sẽ mất hết mặt mũi!”

Mitsui Paint tao nhã ngồi xuống ghế sofa, nhìn Mitsui One trên mặt đất.

“Không phải đã nói với em, không cần tham gia chuyện này nữa sao.”

Vẻ mặt Mitsui One hoảng hốt, “Em, em cũng là muốn mau hoàn thành nhiệm vụ, giúp chị một tay.”

“Thật là em trai tốt của chị, nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng biết suy nghĩ vì chị rồi.”

“Em là em trai, đương nhiên phải biết suy nghĩ cho chị, đây là điều em nên làm.” Mitsui One cố nén đau đớn nói:

“Chị, mau đưa em đến bệnh viện, nếu không chân em thật sự bị phế mất.”

“Đừng nóng vội, chị có cách, giúp em xóa bỏ đau đớn.”

Mitsui Paint chậm rãi, vén váy của mình lên, cho dù lộ ra quần lót màu đen cũng không thèm để ý.

Nhưng Mitsui One lại không có tâm tư thưởng thức phong cảnh dưới chân váy, bởi vì ở dưới đùi của cô ấy, mang theo một khẩu súng lục màu đen!

Mitsui Paint cúi người lấy nòng súng ở bên chân kia, chậm rãi đem cả hai món đồ lắp lại, sau đó đưa lên đầu Mitsui One.

“Nếu có kiếp sau, nhớ phải nghe lời chị.”

Đùng!

Một tiếng vang dội truyền đến, trên đầu Mitsui One xuất hiện một cái lỗ, cơ thể nghiêng sang một bên, trừng mắt, chết ngay tại chỗ.

Ngoài ra, bốn thuộc hạ trong phòng, cũng không thoát khỏi kiếp nạn, tất cả đều chết dưới cây súng “nóng bỏng” đó.

Tách nòng súng và ống giảm thanh ra, Mitsui Paint nói:

“Khi xử lý cẩn thận một chút, làm sạch tất cả các vết máu.”

“Biết rồi tiểu thư Mitsui.”

Thuộc hạ bắt đầu xử lý thi thể trên mặt đất, Mitsui Paint từ trong túi lấy ra một gói thuốc lá nữ, tao nhã châm một điếu.

Ngồi ở đó không nói một lời, người phụ nữ mảnh mai chỉ hút hai hơi thuốc, chỗ còn lại đều biến thành tro.

“Tiểu thư, đều đã làm ổn thỏa, không lưu lại bất kỳ dấu vết nào.” Higashino Yoshika nói.

Mitsui Paint gật đầu, “Ngày mai giúp tôi viết thư mời, nói em trai tôi Mitsui One, không may rơi xuống biển và chết, mời họ đến tham gia tang lễ.”

“Hả?”

Higashino Yoshika tỏ vẻ nghi ngờ: “Tiểu thư, nếu như đem vấn đề này, nói cho gia tộc, có thể dẫn mũi nhọn lên người Lâm Dật, chúng ta có thể lợi dụng một chút.”

“Nếu như để gia tộc biết chuyện này, có xác suất rất lớn, sẽ cùng Lâm Dật trở mặt, nhưng kế hoạch của tôi vẫn chưa thành, cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng như vậy.”

“Nhưng Mitsui thiếu gia dù sao cũng là......”

“Nếu như tôi có thể lôi kéo Lâm Dật nhập bọn hoặc có thể lấy được kết quả nghiên cứu của anh ta, như vậy đối với bọn họ, đối với gia tộc mà nói, một chút hữu dụng cũng không có, cho nên nó sống chết, tôi cũng không để ý.”

......

Từ khách sạn đi ra, Lâm Dật vốn định mang theo Lý Sở Hàm về nhà.

Nhưng bỗng nhiên nghĩ đến cửa nhà cô bị anh đạp hỏng, thì quay đầu đi khách sạn Bán Đảo, nhân tiện báo cho Kiều Hân một tiếng đỡ khiến cô lo lắng.

Trong nháy mắt khi cửa phòng đóng lại, Lý Sở Hàm xoay người ôm Lâm Dật.

Cô ấy nhìn anh chăm chú giống như muốn đem anh hòa vào với cơ thể mình.

Lâm Dật không nói gì, một tay ôm eo cô ấy, một tay vuốt mái tóc dài mềm mại.

Lâm Dật biết, cô ấy sợ hãi.

Chỉ là không kinh thiên động địa như những người khác.

Sợ hãi và nước mắt, ở cô ấy đều là im lặng.

Một lúc lâu, Lâm Dật vỗ vào mông Lý Sở Hàm, “Không còn sớm, mau đi rửa mặt, nghỉ ngơi một lát đi.”

“Tôi không muốn đi rửa mặt.’

“Vậy cô làm gì?”

Lý Sở Hàm ngẩng đầu, giơ tay ôm Lâm Dật, trao nụ hôn của mình cho anh.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 867.

Chương 868. Giáng Sinh Đang Đến

Sáng sớm hôm sau, Lý Sở Hàm sợ Kiều Hân sẽ đến, nên dậy sớm, đi vào phòng cô.

Mà khi thức dậy, còn nhẹ nhàng dặn dò Lâm Dật.

Sau khi thức dậy, lập tức rời đi.

Có một số chuyện, Lý Sở Hàm không muốn để người khác biết.

Cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt, đơn giản chỉ là xấu hổ.

Sau khi thức dậy, Lâm Dật cũng không ở đây lâu.

Lâm Dật rửa mặt xong, trên điện thoại nhận hiện lên tin nhắn của Lý Sở Hàm.

Không phải nội dung quan trọng gì, chỉ là nói cho anh ấy biết mình và Kiều Hân vừa ăn cơm xong, đã đi tới bệnh viện.

Đồng thời còn hỏi ý kiến của Lâm Dật, hôm nay có thể về nhà mình rồi chứ?

Lâm Dật cũng đồng ý với cô ấy, nhưng điều kiện là phải sửa xong cửa.

Lâm Dật nói chuyện cùng Lý Sở Hàm một lúc, sau đó đến nhà hàng trên lầu hai ăn cơm.

Khi đang ăn cơm, Vương Thiên Long lặng lẽ đi đến, không hề có một chút tiếng động.

“Lâm tổng, công việc ngài sắp xếp cho tôi, đều sắp xử lý xong, mấy ngày nay chúng tôi đã liên lạc với hơn hai mươi địa điểm cao cấp ở Trung Hải, họ đều rất sẵn lòng hợp tác với chúng ta, cũng đưa ra nhiều đãi ngộ mà chỉ VIP mới có, ở một góc độ nào đó mà nói, đã đủ điều kiện để chứng minh thân phận của chủ thẻ rồi.”

“Tốc độ nhanh như vậy sao?”

“Chuyện Lâm tổng dặn dò, tôi chắc chắn phải cố gắng gấp bội.” Vương Thiên Long nói:

“Chủ yếu những ngày này tôi còn phải bận rộn chuyện ở khách sạn, nếu chuyên tâm một chút, nói không chừng có thể hoàn thành chuyện này tốt hơn.”

“Cho anh thư giãn, anh còn không đồng ý.” Lâm Dật cười nói:

“Bản thân anh có suy nghĩ gì không, dưới trướng tập đoàn còn có rất nhiều công việc, vị trí quản lý còn có không ít chỗ trống, nếu có ý nghĩ, tôi có thể cân nhắc cho anh một chút.”

Vương Thiên Long ngượng ngùng cười lên.

“Cảm ơn Lâm tổng khen thưởng, tôi ở khách sạn lớn Bán Đảo khá tốt, hơn nữa cũng đã quen thuộc với công việc ở đây, sẽ không đi nơi khác.”

“Ngay cả chút dã tâm mà anh cũng không có?”

“Lúc còn trẻ, quả thật có suy nghĩ như vậy, nhưng tôi đã hơn bốn mươi tuổi rồi, nhà cũng có con nhỏ, hơn nữa ba tôi còn bị liệt nửa người, rất nhiều chuyện đều phải dựa vào tôi, tôi thật sự không thể dốc hết sức lực để tập trung vào công việc, ý tốt Lâm tổng tôi xin nhận.”

Lâm Dật gật đầu, hiểu được hoàn cảnh của Vương Thiên Long.

So với hệ thống làm việc của 996 ở các phòng ban khác, công việc của khách sạn lớn Bán Đảo, chắc chắn sẽ dễ hơn.

Mặc dù kiếm được không nhiều, nhưng người như Vương Thiên Long, mọi gánh nặng cuộc sống, đều đặt lên người anh ta, càng cần thêm thời gian riêng cho mình.

“Như vậy đi, tôi dặn dò bên phòng tài chính, trả lương cho anh theo bậc tổng giám đốc của công ty, sau này làm việc cho tốt.”

Vương Thiên Long cười khà khà, hướng về Lâm Dật gật đầu cúi người.

“Cảm ơn Lâm tổng, cảm ơn Lâm tổng.”

“Đây là anh xứng đáng nhận được.” Lâm Dật nói:

“Nhưng chuyện thẻ thành viên anh vẫn phải chú ý, tranh thủ mở rộng quy mô, điều quan trọng nhất là phải có ảnh hưởng.”

“Tôi hiểu, điều này Lâm tổng yên tâm, ngài chắc chắn sẽ không cần phải đi công tác.”

“Anh làm việc từ trước đến nay tôi đều rất yên tâm, cho nên tôi cũng không cần nói thêm gì nữa, anh bận thì đi đi, không cần quan tâm tới tôi.”

“Vậy tôi đi trước, có việc gì ngài cứ gọi.”

“Được.”

Ăn cơm xong, Lâm Dật gọi điện cho Kỷ Khuynh Nhan, nói qua sự việc với cô ấy một chút.

Nội dung chủ yếu chính là, chuyện bên mình đều đã xử lý xong, buổi tối có thể trở về Cửu Châu Các.

Từ khách sạn lớn Bán Đảo đi ra, Lâm Dật xoay người, cảm giác tinh thần sảng khoái bởi vì gặp chuyện vui.

Chuyện gia tộc Mitsui, có lẽ đã kết thúc.

Mà Mitsui Paint đến cũng rất đúng lúc, đoán chừng bọn họ sẽ không đánh chủ ý lên người mình nữa.

Ngoài ra, về cơ bản, chuyện chip 3.0 cũng đã chấm dứt, những tất cả công việc còn lại có thể hoàn thành trong một hai ngày nữa, sau đó có thể nói chuyện Intel về việc hợp tác.

Nhưng trước mắt có một chuyện đang chờ mình làm, hơn nữa còn rất cấp bách.

Bởi vì Giáng sinh chết tiệt sắp đến.

Việc chọn một phần quà tặng cũng không tính là quá khó khăn

Nhưng ngoài Kỷ Khuynh Nhan ra, cũng phải đặc biệt quan tâm đến Lương Nhược Hư, Lý Sở Hàm, Vương Oánh.

Trong một thời gian ngắn phải vỗ về bốn người phụ nữ.

Mẹ nó quả thật là một chuyện khó khăn.

Ring ring ring ___

Lúc này chuông điện thoại Lâm Dật vang lên.

Là Nhan Từ gọi đến.

“Nhan Từ, hôm nay có uống được không?” Lâm Dật cười ha ha nói.

“Có thể uống, nhưng tôi sợ anh uống không lại.”

“Tôi không thể uống lại cô? Cô không đùa chứ?”

“Kỷ lục cao nhất của tôi là một chai Moutai, thêm hai mươi chai bia, anh nghĩ rằng tôi có thể không?”

“A…… Chúng ta nói chuyện khác đi.”

Ở đầu dây bên kia, Nhan Từ cười rộ lên, Lâm Dật có thể tưởng tượng được hình ảnh bụng cô ấy đang rung lên.

“Hôm nay tôi tìm anh quả thực là có chuyện quan trọng.” Nhan Từ nói:

“Trước đây tôi đã nói với anh về chương trình sinh tồn hoang dã kia, chắc anh vẫn còn nhớ chứ?”

“Có ấn tượng, hiện tại bắt đầu rồi sao?”

Trước đó, Lâm Dật không xem trọng chương trình này.

Nhưng hiện tại, nhiệm vụ hệ thống đã sắp xếp, muốn lấy được vị trí thứ nhất, phải thực hiện một cách nghiêm túc, nếu để xảy ra sai sót thì cũng không tốt.

“Bây giờ đã bắt đầu đăng ký, nhưng trước khi bắt đầu, có một bài kiểm tra liên quan đến thể lực và thỏa thuận.” Nhan Từ nói:

“Nhưng anh yên tâm, kiểm tra thể lực này, tôi đã giúp anh đi cửa sau, nhưng bản thỏa thuận phải do anh tự mình đến ký tên, nếu anh có thời gian, cứ đến chỗ tôi một chuyến đi.”

“Được, hiện tại tôi đang đi, khoảng nửa tiếng sau tôi sẽ tới đó.”

“OK, đến lúc đấy tôi đi xuống đón anh.”

“Được.”

Lên chiếc FAW của mình, Lâm Dật lái xe đến đài truyền hình.

Khi đến nơi mới phát hiện, trong trụ sở lớn đài truyền hình rất đông người, ít nhất cũng phải hơn hai trăm người.

Nhiều người đăng ký như vậy, đã nằm ngoài dự tính của Lâm Dật.

Không ngờ chương trình này lại hấp dẫn đến thế.

Lâm Dật tò mò, nhìn vào bên trong một chút.

Tuy nam giới chiếm đa số, nhưng phụ nữ trong đó, cũng rất thu hút.

Không phải vì đẹp, mà bởi vì quá mạnh mẽ.

Lâm Dật lướt nhìn qua bên trong, phần lớn người chơi nữ đều có dáng người còn cường tráng hơn cả mình.

Đi trong đó, Lâm Dật cảm thấy mình như một con gà yếu đuối, không hề có cảm giác tồn tại.

Đi đến cửa đài phát thanh, Lâm Dật nhìn thấy Nhan Từ.

Mặc quần ống rộng màu đen, bên trong là quần legging màu đen nhung, bên ngoài mặc một chiếc áo len cashmere màu tím.

Mặc dù tông màu tổng thể của quần áo rất tối, nhưng rất may làn da của Nhan Từ đủ trắng để có thể chế ngự hoàn mỹ, rất phù hợp.

Nhìn thấy Nhan Từ xuất hiện, rất nhiều người chơi đều trở nên lo lắng.

Bởi vì trước đó đã biết, người phụ nữ xinh đẹp này, chính là đạo diễn của chương trình sinh tồn hoang dã, nếu như có thể thân thiết với cô ấy hơn, đợi đến khi chương trình bắt đầu, nói không chừng sẽ nhận được chút ưu đãi.

“Sếp Trần, lời đồn là thật, đạo diễn của chương trình này, quả thật là một đại mỹ nữ.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 868.

Chương 869. Phương Thức Sử Dụng Chính Xác Của Hormone

Người vừa nói có làn da ngăm đen, mặc quần jean xanh lam và áo khoác màu đen, tuy không cao lắm, nhưng tạo cho người khác một cảm giác rất rắn chắc.

Bên cạnh người này, người được gọi là anh Trần đi giày dã chiến và quần nhiều màu sắc, đầu trọc, vóc dáng mạnh hơn người xung quanh một bậc.

Tên của người này là Trần Đông Triết, từng đi lính ở nước ngoài. Vì bị thương trong lúc thi hành nhiệm vụ nên anh ta chọn xuất ngũ về nước, mở một trường dạy tán đả, có chút tiếng tăm trong giới cách đấu của Trung Hải.

Chỉ cần là người trong giới, khi nhắc đến tên anh ta, họ đều sẽ biết.

Bên cạnh nữa là Lý Sinh, là tuyển thủ bảng hiệu do anh Trần bồi dưỡng, giống như anh ta, cũng gây dựng được chút tiếng tăm.

Nhưng về mặt thực lực, giữa hai người họ còn có chênh lệch nhất định.

"Quả thực rất đẹp. Đợi lát nữa lúc ghi danh, anh thử quyến rũ một phen, có khi có thể mắc câu."

"Anh tự tin như vậy sao?" Lý Sinh hỏi.

"Cậu hỏi câu như vậy chứng tỏ cậu không hiểu phụ nữ."

"Vóc người anh không bằng cậu được, trông cũng không đẹp trai bằng cậu, về mặt này chắc chắn không so được với cậu."

"Anh nói với cậu. Nếu cô ấy là gái có chồng, cậu đừng nhìn vẻ ngoài trông đoan trang như vậy, nhưng bên trong ngấm ngầm lẳng lơ."

"Thật không? Nghiêm trọng vậy sao?"

"Đương nhiên." Trần Đông Triết nói.

"Trước khi anh mở trường dạy tán đả, anh từng mở một phòng tập thể hình. Những học viên nữ mà anh gặp đều như vậy. Lúc ghi danh, người nào cũng rất chỉnh chu, nói mình muốn giảm béo, làm đẹp, sau đó một buổi cũng không đi, gặp anh muốn xin phương thức liên lạc. Ở trên tay anh, những người phụ nữ kia không kiên trì nổi một tuần, tất cả đều như thiêu thân lao vào lửa."

Nói xong, Trần Đông Triết cười ngạo nghễ:

"Đợi lát nữa cậu hãy xem anh biểu diễn đi. Cho anh một tuần, anh nhất định có thể bắt lấy cô ta."

"Vậy em sẽ chờ xem kịch vui. Nhưng chờ anh thành công rồi, đừng quên anh em nha." Lý Sinh nóng người nói.

"Cậu lăn lộn với anh bao lâu như vậy, anh đã bao giờ bạc đãi cậu chưa? Chờ anh chơi xong, đều là của cậu."

"Ha ha, cảm ơn Trần lão đại."

Khi hai người nói chuyện xong, Trần Đông Triết đang chuẩn bị tiến lên, hai người họ chợt nghe bên cạnh có tiếng nói.

"Người anh em, xem tư thế của anh, dường như anh rất hứng thú với đạo diễn của tiết mục."

Trần Đông Triết và Lý Sinh quay đầu, thấy người nói là một người đàn ông cao to vạm vỡ, da ngăm đen, còn to con hơn Trần

Đông Triết một cỡ.

"Chẳng lẽ người anh em cũng có ý đó?"

"Đúng, quả thật có ý nghĩ này." Gã cao to nói.

"Tôi hi vọng anh thu lại ý đồ xấu, đừng có ý động vào người phụ nữ của tôi."

Trần Đông Triết cười nhếch miệng:

"Ngại quá, tôi cũng vừa ý với cô ấy, không cách nào tặng lại cho người anh em."

Gã cao to nhăn mày, adrenalin trong cơ thể tăng vọt.

"Người anh em, con người quý ở chỗ tự biết lấy mình." Gã cao to khoác tay lên vai Trần Đông Triết, mạnh tay bóp bóp: "Không cần vì chút chuyện nhỏ này mà phải đánh nhau, làm anh bị thương thì thật không tốt."

Thấy hai người tràn ngập mùi thuốc súng, người xung quanh đều quay đầu nhìn sang, xem trò vui.

"Tôi biết người kia, tới từ tỉnh Đông Sơn, dường như tên là Quách Bằng Trình, trình độ rất lợi hại."

"Nhìn cơ bắp toàn thân hắn ta xem, có thể biết trình độ không kém, bằng không cũng không dám mạnh miệng như vậy, vừa lên đã muốn đánh nhau."

"Thú vị rồi, chưa kịp báo danh đã sắp bị đào thải. Chắc một quyền của Quách Bằng Trình đã có thể quật tên kia xuống đất, không chừng còn có thể vào viện nằm."

Vù bụp!

Trần Đông Triết tung một đá vào người Quách Bằng Trình.

Người kia không kịp phản ứng nên trúng ngay một chiêu.

Vốn Quách Bằng Trình cho rằng, công kích như vậy căn bản không có tác dụng trước mặt mình. Ai ngờ, sau khi anh ta cứng rắn đỡ một chiêu đã không đứng lên nổi.

Thấy Quách Bằng Trình ôm bụng quỳ xuống đất, tất cả mọi người đều được mở rộng tầm mắt.

"Thế này là sao? Tên kia lợi hại như vậy?"

Người biết rõ Quách Bằng Trình đều trừng mắt, không thể tin nổi.

Ở trong mắt họ, Quách Bằng Trình tuyệt đối là cao thủ. Thật không ngờ anh ta bị đối phương đá cho một phát đã ngã khuỵu. Người này rốt cuộc là ai?

"Mấy người ngoài các người đúng là thiếu trải nghiệm. Tôi cho mọi người biết, tên kia là Trần Đông Triết, là Vua tán đả của Trung Hải chúng tôi, tuyệt không phải cái thằng ngốc to con kia sánh được."

Nghe thấy ba chữ Vua tán đả, người vây xem mới biết hóa ra Trần Đông Triết là nhân vật có tiếng tăm.

Loại chỉ biết dùng sức trâu và đánh lộn như Quách Bằng Trình làm sao có thể là đối thủ của anh ta, cũng là điều bình thường.

Trần Đông Triết vỗ vỗ bụi trên người, nhìn Quách Bằng Trình nói:

"Đừng đi báo danh nữa, nhanh cút đi."

Tuy còn có tư cách dự thi, nhưng Quách Bằng Trình đã không muốn ở lại.

Bởi vì mặt mũi đã mất hết.

Thấy vẻ hâm mộ trong mắt người xung quanh, Trần Đông Triết đặc biệt đắc ý, liếc nhìn Nhan Từ trên bậc thang, nghĩ thầm:

"Cái thằng ngu này đến thật đúng lúc, cho mình danh tiếng trước mặt bao nhiêu người, chắc hiện giờ cô nàng đã chú ý đến mình rồi."

"Anh Trần, không tốt! Có người đàn ông đến cạnh người phụ nữ kia, quan hệ dường như rất thân cận." Lý Sinh nói.

Trần Đông Triết hơi nhướng mày. Vừa rồi không thấy, tên kia từ đâu ra vậy?

"Đừng có gấp. Cậu xem tên kia xem, tay chân mảnh khảnh, nói không chừng là đồng nghiệp của cô ấy, không có gì ghê gớm."

"Chỉ cần không làm hỏng chuyện của chúng ta là được."

"Hai chúng ta đi lên đầu hàng, đợi lát nữa báo danh đầu tiên."

"Em cũng nghĩ như vậy."

Thấy hai người chen lên đầu hàng, người xung quanh không dám nói gì, chỉ có thể nhường vị trí đầu cho hai người.

Lúc này, Lâm Dật và Nhan Từ đã đi tới phòng khách.

"Vừa rồi người bên ngoài đánh nhau, lẽ nào em mặc kệ?"

"Chuyện như vậy đã xảy ra vài lần trong sáng nay." Nhan Từ vuốt tóc mai một cái đáp.

"Đều là một đám dồi dào hormone, một lời không hợp là đánh nhau, cho nên tôi cũng lười quan tâm. Chỉ cần không xảy ra vấn đề lớn là được."

"Những người này dường như dùng hormone sai chỗ."

"Dùng sai chỗ?" Nhan Từ nhìn Lâm Dật: "Nếu theo anh nói, anh sẽ dùng ở đâu?"

"Dùng trên người cô chứ sao."

"Nhỏ giọng một chút!"

"Rõ."

Trong sảnh lớn của đài truyền hình đặt một dãy bàn. Có sáu nhân viên đang ngồi sau bàn phụ trách công tác tương quan.

Cùng lúc đó, Lâm Dật còn nhìn thấy người chủ trì Trương Húc hôm đó bị mình đánh một trận.

Người này đang tổ chức nhân viên dự thi vào trường để tránh mất trật tự.

Nhưng chỉ một lát sau, gã nhìn thấy Lâm Dật, vẻ mặt lập tức lạnh xuống. Gã còn chưa quên chuyện hôm đó phát sinh ở khu quân sự.

"Nhan Từ, em dẫn hắn ta tới làm gì?" Trương Húc đi tới, không mặn không nhạt hỏi.

"Trình độ của Lâm Dật cũng khá, tôi dẫn anh ấy tới báo danh."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 869.

Chương 870. Đánh Thắng Hắn Sẽ Có Tư Cách Vào Trong

"Nhưng hoạt động mạnh mẽ như vậy không hợp với hắn ta chứ?"

"Anh cũng biết trình độ của Lâm Dật rồi. Hoạt động như thế này đối với anh ấy chỉ là chuyện dễ dàng."

"Anh thừa nhận trình độ của hắn ta tốt hơn anh, nhưng người tới tham gia hoạt động lần này đều không kém. Chỉ nhìn vóc dáng hắn ta là đã biết không phải người phù hợp."

Nhan Từ bất đắc dĩ lắc đầu một cái. Chuyện đã qua bao nhiêu lâu rồi, người này vẫn còn canh cánh trong lòng, tầm mắt và lòng dạ quá hạn hẹp.

"Đừng thảo luận chuyện này vội. Anh phụ trách tình huống hiện trường đi, tôi đi lấy cho anh ấy một phần hợp đồng."

Nhan Từ dẫn Lâm Dật đi chỗ báo danh, lấy một phần hợp đồng từ đồng nghiệp.

"Đi thôi, em dẫn anh đi ký danh, thuận tiện nói cho anh một chút hạng mục cần chú ý."

Lâm Dật gật gù, lần đầu chơi trò này, phải làm rõ quy tắc trước mới được.

Bằng không, nếu chỉ vì vấn đề quy tắc mà bị đào thải thì thật oan uổng.

Dù sao hoạt động lần này có móc nối với nhiệm vụ hệ thống.

"Chờ đã!"

Ngay khi hai người chuẩn bị rời đi, Trần Đông Triết đứng ở đầu hàng gọi Nhan Từ lại.

"Vị tuyển thủ này, anh có chuyện gì không?"

Nhan Từ có chút ấn tượng với Trần Đông Triết, bởi vì vừa nãy người đánh nhau chính là anh ta.

"Hoạt động lần này không phải có khảo sát thể lực sao? Chỉ người thông qua kiểm tra mới có thể nhận được hợp đồng. Bây giờ còn chưa bắt đầu kiểm tra, làm sao anh ta lại nhận được hợp đồng?"

"Là thế này, tiết mục này có mấy tiêu chuẩn đặc biệt, mà anh ấy nằm trong danh sách đặc biệt của chúng tôi, cho nên có thể miễn giai đoạn kiểm tra, trực tiếp lấy được hợp đồng."

Nghe nói vậy, mọi người ở đây đều cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng trở nên thoải mái.

Bởi vì rất nhiều tiết mục đều có quy định như vậy, cũng không có gì mới mẻ.

Nhưng Trần Đông Triết hiển nhiên không quá đồng ý.

"Nếu đã có quy định như vậy, vì sao tôi không có tư cách?"

"Chuyện này..."

Câu hỏi thiếu não kiểu này khiến Nhan Từ sửng sốt, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Anh chưa lấy được tư cách vào trong, chắc chắn là vì không đủ thực lực, vậy còn cần phải hỏi?

Đúng là không có cách nào với những người này.

"Về mặt này, tôi chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi. Bởi vì trong danh sách mời nội bộ mà tôi nhận được quả thực không có tên anh."

"Vậy tôi muốn biết, nguyên tắc nhận được thư mời nội bộ của các vị là gì." Trần Đông Triết chưa từ bỏ ý định.

"Thư mời nội bộ chỉ nhằm vào khảo sát thể lực, cho nên người trong danh sách nội bộ chỉ cần được chúng tôi đảm bảo không có vấn đề là có thể phát thư mời."

Ồ...

Lời vừa nói ra, toàn trường đầy tiếng xì xào, thậm chí có tiếng cười ồ.

"Đạo diễn, cô xem thân thể anh ta sao có thể thông qua khảo sát thể lực?"

"Không phải các người đã nói đây là tiết mục sinh tồn nơi hoang dã chân thực nhất hay sao? Chẳng lẽ còn cần người có tướng mạo đẹp đẽ chiếm sân? Như vậy có khác gì mấy chương trình truyền hình thực tế?"

"Quả nhiên quảng cáo toàn là giả."

"Được rồi được rồi, mọi người im lặng một chút." Trương Húc nói.

"Lâm Dật vẫn có thực lực, mọi người đừng nghi ngờ. Nếu không tin, các vị có thể thử một lần."

"Mẹ, con hàng này quả nhiên không có ý tốt." Lâm Dật thầm mắng.

Nhan Từ khẽ cau mày, vô cùng bất mãn với hành động của Trương Húc.

Hoàn toàn là lấy việc công trả thù riêng!

"Anh đã nói vậy, tôi đúng là muốn thử một chút." Trần Đông Triết cười nói.

"Chúng tôi cũng muốn thử một chút."

Những người khác cũng đều nóng lòng muốn thử.

"Ngay cả hắn cũng có tư cách nội bộ, nếu chúng tôi đánh bại hắn, có phải chúng tôi cũng được miễn kiểm tra?"

Trương Húc không trả lời, vì gã cũng không biết. Gã không có tư cách quyết định chuyện này.

Bởi vì trong những người ở đây ít nhất có bảy phần mười trở lên có thể đánh ngã Trương Húc.

Nhưng cũng không có cách nào cho họ tư cách nội bộ, vì vậy việc này vẫn phải nghe Nhan từ.

Ánh mắt mọi người rơi về phía Nhan Từ. Cô ấy là đạo diễn của tiết mục này, có được tư cách nội bộ hay không đều do cô quyết định.

"Được, chỉ cần trình độ tốt hơn anh ta thì có thể nhận được tư cách nội bộ."

"Ha ha, vậy tôi lên!"

Không chờ người khác nói, một người đàn ông đầu trọc đứng dậy.

Người đầu trọc không cao bằng Lâm Dật, nhưng vóc người đô con hơn hẳn, có vẻ đẹp của vận động viên.

“Đạo diễn, vừa rồi cô đã nói, chỉ cần đánh bại anh ta là có thể nhận được tư cách nội bộ, không nuốt lời chứ?"

Nhan Từ lắc đầu một cái:

"Sẽ không."

"Vậy thì tốt!"

Được đáp án khẳng định, người đàn ông đầu trọc không chờ làm nóng người đã kéo dài khoảng cách, chờ đợi xông lên.

"Anh Trần, anh cảm thấy gã đầu trọc này thế nào?" Lý Sinh hỏi.

"Chắc là đã từng luyện tập, nhưng trình độ không ra sao." Trần Đông Triết bình luận.

"Có điều cơ bắp này lại khá, cho dù không cần kỹ xảo cũng có thể đánh thắng tên kia."

Trong lúc hai người đang nói, người đàn ông đầu trọc đã xông tới Lâm Dật.

"Ngu ngốc."

Lâm Dật lẩm bẩm mắng, sau đó nghiêng người, dùng tay làm đao chặt một phát vào cổ tên kia.

Người đàn ông đầu trọc mắt tối sầm, té xỉu xuống đất.

"Tại sao lại như vậy!"

Người khác đều sửng sốt.

Người ngã xuống không phải là tên tiểu thịt tươi kia sao? Sao lại đánh ngã đối phương?

"Anh Đông, tên này dường như cũng từng luyện võ."

"Trùng hợp đánh trúng huyệt vị, không thì không thể như vậy."

Trần Đông Triết giải thích, cũng làm cho người khác hiểu được là chuyện gì.

Vận may của thằng ranh kia tốt thật, trùng hợp như vậy mà cũng gặp được.

"Lần này tôi lên!"

Lần này là một người đàn ông tóc dài, bện thành bím dài.

Hình ảnh tương phản mãnh liệt với tên trọc vừa rồi.

Khiến người xung quanh có cảm giác ban ngày chợt thấy đêm đen.

"Lại lên?"

"Chẳng lẽ cậu sợ?" Người đàn ông tóc dài nói.

"Có phải cậu cũng biết vừa rồi mình ăn may mới thắng? Cho nên không dám đánh với tôi?"

"Dừng dừng dừng, ông anh đừng đứng đó hù dọa nhau nữa, chuẩn bị xong thì lên đi."

"Tôi lên đây!"

Thấy động tác ra chiêu của người đàn ông tóc dài, Lâm Dật phát hiện dường như có chút mùi vị Tiệt Quyền Đạo, lại còn rất khá.

Nhưng Lâm Dật vẫn làm y như cũ, né đòn, chặt một phát, thẳng tay đánh ngất.

Lâm Dật lại dùng phương thức giống thế đánh ngã người khiêu chiến thứ hai.

Thấy vậy, người khác đều hít một hơi lạnh.

Liên tục hai người đều như vậy, dường như không không phải trùng hợp rồi!

Thấy hai người dưới đất, Nhan Từ lắc đầu, cần gì phải tự rước lấy nhục như vậy chứ.

"Bây giờ mọi người đã thấy rồi đó. Tuyển thủ nội bộ của chúng tôi vẫn còn có chút thực lực. Nếu không có bản lĩnh thật đã không được mời."

Thực lực của Lâm Dật ra sao, Trương Húc hiểu rõ.

Nếu là những kẻ rác rưởi này, muốn đánh bại hắn để xả giận cho gã là điều không thể.

"Đi thôi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa." Lâm Dật nói.

Nhan Từ gật gù, chuẩn bị đi cùng Lâm Dật.

"Chờ đã, lần này để tôi lên!" Lý Sinh gọi lại.

"Tiên sư, các người đã xong chưa." Lâm Dật không nhịn được mắng: "Nếu ông đây còn phải đứng đây đánh nhau với các người, mẹ nhà nó không cần báo danh nữa cũng được."

"Cậu đánh thắng hai tên rác rưởi thôi, sao phải mạnh miệng?" Lý Sinh nói.

"Tôi cho cậu biết, tôi khác với họ. Chiêu thức của cậu không có tác dụng gì với tôi. Nếu cậu sợ thì từ bỏ tư cách nội bộ, cạnh tranh công bằng với mọi người đi."

"Thật phiền hà, đến thì đến đi, nhanh một chút, đừng làm chậm trễ thời gian."

"Xin chỉ giáo!"

Lý Sinh không do dự. Trong mắt anh ta, với thực lực của mình, đối phó với Lâm Dật không cần phải chuẩn bị.

Thấy Lý Sinh xông tới, Lâm Dật nhấc chân đạp cho một phát, vững vàng đạp vào bụng tên kia.

"Ngày ngày chỉ biết mẹ nó chỉ giáo, chỉ giáo cái con bà nhà ngươi!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 870.

Chương 871. Ngươi Còn Sợ Hả?

Suy nghĩ của Lâm Dật là, tùy tiện lộ ra hai chiêu để đuổi đám người này đi.

Không ngờ đám người này còn được voi đòi tiên.

Lý Sinh bị đá bay ra xa vài mét, ngã trái ngã phải, phun cả máu.

Hít…

Thấy thảm trạng của Lý Sinh, người nhìn thấy đều hít một hơi lạnh.

Người đàn ông này là ai?

Gầy gò như vậy mà lại mạnh thế sao?"

Nhan Từ không có biểu tình gì. Cái tính của Lâm Dật thật xông xáo.

Lâm Dật nhìn Trương Húc:

"Anh có muốn thử hay không? Xem xem tôi có tư cách nội bộ không?"

"Không, không cần."

Trương Húc liên tục xua tay, sợ đến độ giật lùi hai bước.

Vốn gã tưởng Lâm Dật chỉ mạnh hơn mình một chút, so với các tuyển thủ báo danh ở đây thì còn một khoảng cách nhất định.

Không ngờ thực lực Lâm Dật lại mạnh như vậy.

"Đi thôi." Lâm Dật nói với Nhan Từ.

Nhan Từ gật gù. Hai người cùng đi lên tầng hai. Trần Đông Triết trước đó biểu lộ kiêu ngạo tăng vọt, bây giờ cũng ngừng chiến.

Anh ta cũng không xác định mình có thể đấu được với Lâm Dật hay không.

Nếu thua thì thật mất mặt.

Dù sao, với thực lực của anh ta, muốn vượt qua khảo sát thể lực không phải điều gì khó.

Hai người đi vào phòng họp nhỏ trên tầng hai. Lâm Dật nhìn thấy có mười mấy người bên trong, vẫn là đàn ông chiếm đa số.

Những người ngồi ở đây có thể hình, cơ bắp chênh lệch rất lớn với những người ngoài kia.

Chỉ có thể dùng từ "Vóc dáng đẹp đẽ" để hình dung họ, hoàn toàn không liên quan gì đến từ cường tráng.

Những người này đều có nhân viên chuyên môn giảng giải hạng mục cần chú ý cho họ.

Có thể nói là cực kỳ cẩn thận.

Thấy Lâm Dật và Nhan Từ đi vào, người trong phòng dồn dập nhìn sang.

Tổ hợp trai xinh gái đẹp thật hấp dẫn tầm mắt.

"Chị, nhìn anh chàng kia kìa, trông thật đẹp trai, mà dường như cũng nhận được tư cách nội bộ."

Người vừa nói là một thiếu nữ mặc hoodi màu trắng, vóc người không cao, tạo cho người khác một cảm giác lung linh, khéo léo, tinh quái.

Nhưng ở mùa này mà lại mặc ít như vậy, thiếu nữ này coi như độc nhất.

Bên cạnh thiếu nữ còn có một cô gái thắt bím tóc đuôi ngựa ngắn, nhẹ nhàng thoải mái, tương xứng với gương mặt đẹp như trứng ngỗng.

"Chắc là chuyên gia sinh tồn hoang dã, không cùng loại người với chúng ta."

Dù sao cũng là tiết mục sinh tồn nơi hoang dã, thực lực bản thân và kỹ năng sinh tồn đều quan trọng ngang nhau.

Vì vậy, nếu thực lực bản thân không mạnh thì sẽ không nhận được thư mời nội bộ.

Người có tri thức sinh tồn nơi hoang dã phong phú sẽ càng được ban tổ chức tiết mục coi trọng.

"Như vậy chẳng phải thích hợp sao? Phương diện này là sở đoản của chị. Nếu có thể lập tổ đội với anh ta, chúng ta nhất định có thể đi càng xa hơn."

"Nhạc Nhạc, em cũng quá nghiêm túc. Bằng vào năng lực của anh và Gia Ny, chúng ta không cần người khác hỗ trợ."

Người con trai nói chuyện ngồi bên cạnh cô gái tóc ngắn. Người này có làn da màu nâu mạnh khỏe, đeo khuyên tai đính kim cương, hai chân vắt chéo, tỏ vẻ phản đối.

"Anh Hàng, anh cũng đừng nói thế. Ban tổ chức thiết trí tiền thưởng cao như vậy, chắc chắn cao thủ có cả đống lớn. Các anh cẩn thận một chút, tốt nhất là tìm người kết đội."

"Kết đội thì vô vị, cũng không thể hiện được năng lực của chúng ta." Người con trai tóc ngắn nói: "Chỉ cần hợp tác với chị Gia Ny của em, muốn lấy được hạng nhất là không vấn đề."

Cô gái tên Gia Ny nghiêng đầu liếc Lâm Dật.

Cô dường như không quá tán đồng với quan điểm của người con trai tóc ngắn.

Thêm người thì thêm phần sức mạnh. Dù sao, tiết mục như vậy tràn ngập sự không chắc chắn, cũng không phải cứ thực lực mạnh là có thể lấy được hạng nhất.

"Những người này cũng có tư cách nội bộ?" Ngồi sau góc, Lâm Dật hỏi.

Nhan Từ gật gù:

"Bất ngờ hả? Rất nhiều tiết mục đều có phân đoạn tương tự."

"Anh cho rằng vừa rồi em lừa người ta, không ngờ thật sự là có."

"Em chỉ là đạo diễn, quyền lợi không lớn như anh tưởng. Về chuyện quy tắc, em cũng không dám nói bậy."

Lâm Dật lại nhìn người xung quanh một lượt.

"Những người này rất trâu bò sao?"

"Đều rất lợi hại. Có mấy người là chuyên gia sinh tồn nơi hoang dã, rất nổi tiếng trong phạm vi toàn thế giới. Số ít còn lại là loại hình có khả năng hành động rất tốt, cũng giống như anh. Nói chung đều không đơn giản."

"Tiết mục của các em không phải một chương trình truyền hình thực tế sao, sao làm long trọng như vậy?"

"Anh có thể nói là truyền hình thực tế, điều đó không giả chút nào. Tuy thế, tiết mục của bọn em lại không giống tiết mục khác."

"Anh nhớ trước đây em có nói, tiết mục này dường như là quay trực tiếp?"

Nhan Từ tiếc nuối nhún vai:

"Ý nghĩ của em là quay trực tiếp, nhưng cuối cùng bị nhà đài phủ nhận. Họ nói là quá nhiều nhân tố không thể khống chế. Cuối cùng ngẫm lại, nhà đài nói cũng có lý, hơn nữa cũng không tiện cho bán quảng cáo."

Lâm Dật gật gù, Nhan Từ nói cũng đúng.

Truyền hình trực tiếp quả thực không thích hợp quay trong thời gian quá dài, sẽ phát sinh rất nhiều chi phí không cần thiết khi cho ra thành phẩm. Hơn nữa, thời gian kéo dài, tính thú vị cũng sẽ hạ thấp.

Quay trực tiếp tuy rất chân thực, nhưng không thú vị bằng thứ được biên tập trước.

"Địa điểm định ra chưa?"

Nhan Từ ngẩng đầu:

"Một hòn đảo độc lập trên biển, điều kiện rất ác liệt. Anh phải chuẩn bị tâm lý."

"Vậy là quyết tâm à?"

"Hết cách rồi, đây là chương trình do vài nhà đài liên hợp tổ chức, đương nhiên phải chọn nơi thú vị." Nhan Từ đáp.

"Hơn nữa, anh cũng biết, những người nước ngoài kia đều là thiên tài tìm đường chết. Nếu chọn địa điểm bình thường, nhất định sẽ bị họ nhổ nước bọt. Vả lại, người khởi xướng tiết mục là bọn em, phải thật lòng một chút, bằng không phân đoạn báo danh không nghiêm ngặt như vậy."

"Có người sẽ chết sao?"

"Anh còn sợ chết?"

"Nói thừa, vợ còn chưa cưới, con chưa đẻ, anh làm sao lại không sợ chết?"

Nhan Từ cười duyên:

"Yên tâm, bọn em đã làm rất nhiều biện pháp an toàn, chỉ cần không tự mình tìm đường chết thì không thành vấn đề."

"Tiết mục này khi nào bắt đầu?"

"Nửa tháng sau. Bởi vì còn công tác chuẩn bị kỹ lưỡng." Nhan Từ đáp.

"Anh xem hợp đồng trước đi, không có vấn đề thì ký vào."

Lâm Dật nhìn lướt qua hợp đồng. Nội dung chủ yếu trong đó đều xoay quanh vấn đề an toàn.

Ban tổ chức chương trình có thể bảo đảm sự an toàn của người tham gia, nhưng nếu bất ngờ bị thương, ban tổ chức sẽ mặc kệ, đều phải xem xem công ty bảo hiểm có thể bồi thường bao nhiêu.

Có thể nói là một chiếc nồi tốt.

Ngoài ra còn công bố chuyện tiền thưởng. Người được hạng nhất sẽ nhận được năm triệu đô la Mỹ. Hạng hai nhận được ba triệu. Hạng ba được một triệu.

Các thứ hạng sau đó, sẽ căn cứ thứ tự khác biệt mà phần thưởng tiền mặt sẽ khác.

Quan trọng nhất là, chỉ cần tham dự đã được nhận phần thưởng năm trăm đô la Mỹ cơ sở.

Đây tuyệt đối là điều xưa nay chưa từng có trong lịch sử truyền hình thực tế.

Nhưng Lâm Dật cũng biết, trên đời không có cơm trưa miễn phí. Người ta trả tiền thưởng kếch xù như thế, tuyển thủ tất nhiên cũng phải trả giá nhiều, thậm chí là có nguy hiểm.

Lâm Dật cười, tự nhủ:

"Tiết mục này dường như rất thú vị."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 871.

Chương 872. Thư Mời Tang Lễ

Lâm Dật sở hữu mọi thứ mà đàn ông đều mơ tưởng, thật sự chẳng thiếu cái gì.

Hắn tham gia tiết mục này chẳng qua là vì sở thích cá nhân, cho nên không chừng lúc nào đó sẽ đổi ý.

Cho nên, để cẩn thận một chút, Nhan Từ nhìn hắn xem có gì cần hỏi.

"Cũng được, không vấn đề gì."

Đáp lại xong, Lâm Dật ký tên mình vào.

"Không còn chuyện gì khác chứ?"

"Bên phía tuyển thủ tạm thời không chuyện gì." Nhan Từ nói.

"Còn lại đều là chuyện mà chúng em phải làm. Nếu còn việc gì khác, em sẽ thông báo cho anh."

"Vậy cứ thế đi."

"Em còn việc khác, không đi cùng anh." Nhan Từ nói: "Chờ anh lấy được hạng nhất, em lại uống rượu mừng khánh công với anh."

Lâm Dật cười nhìn Nhan Từ, cảm giác cái từ uống rượu này đã thành tiếng lóng giữa hai người.

Hai người đều hiểu là ý gì.

"Vậy nếu anh không lấy được hạng nhất?"

Nhan Từ vuốt tóc mai, quyến rũ vạn ngàn nhìn Lâm Dật:

"Cũng làm."

"Không thể không nói, ngự tỷ như em thật có mị lực, nói một câu là hiểu, không cần nhiều lời."

"Đừng nói nhảm." Nhan Từ trợn mắt với Lâm Dật: "Em đi làm đây, kệ anh. Có gì liên hệ qua điện thoại."

"Được."

Khi Lâm Dật và Nhan Từ đàm luận xong việc, những người khác trong phòng cũng lục tục rời đi.

Lúc Lâm Dật ra khỏi sảnh lớn của đài truyền hình, anh vẫn có thể thấy nhiều người đang xếp hàng.

Nhưng lần này, mọi người thấy Lâm Dật đều tỏ ra rất e ngại.

Đừng nhìn người kia gầy gò, nhưng thực lực không tầm thường.

Sau chuyện vừa nãy, người báo danh ở đây đều ngầm đạt thành nhận thức chung.

Trong tiết mục này, người được mời nội bộ dường như đều có thực lực rất mạnh.

Nhưng Lâm Dật lại không phản ứng với họ. Anh đi tìm xe, chuẩn bị đi đến tập đoàn Triều Dương.

"Anh chàng đẹp trai anh chàng đẹp trai, chờ một chút."

Ngay lúc Lâm Dật kéo cửa xe định đi vào, chợt có tiếng gọi lớn. Anh quay đầu lại nhìn.

Phía sau có thiếu nữ trẻ tuổi mặc áo hoodie trắng, tóc thắt bím đuôi ngựa.

"Gọi tôi?"

"Đúng rồi, bởi vì trong những người ở đây, chỉ có anh mới xứng với ba chữ anh chàng đẹp trai nha."

"Vừa thấy đã biết em là người thành thật." Lâm Dật nói.

"Nhưng em tìm anh có chuyện gì?"

"Anh cũng nhận được tư cách nội bộ trong tiết mục chứ?"

Lâm Dật liếc nhìn cô bé tóc đuôi ngựa:

"Đừng bảo với anh là em cũng vậy."

Tuy to con không nhất định sẽ được thành tích tốt.

Nhưng vóc dáng mảnh mai như cô bé này, dù có kỹ thuật tốt đi nữa, cũng rất khó đi tới cuối cùng.

Không phải là đi cửa sau chứ?

"Không phải em muốn tham gia tiết mục này, là chị của em."

Thiếu nữ tóc đuôi ngựa nhường lối, để Lâm Dật nhìn thấy cô gái tóc ngắn phía sau.

Èm hèm hèm…

Vóc dáng cũng tạm, khuôn mặt cũng được.

Nhưng kiểu tóc này không ra sao, ít mùi vị phụ nữ.

Lý Gia Ny không biết suy nghĩ của Lâm Dật. Cô bước tới, đưa tay về phía Lâm Dật.

"Tôi là tuyển thủ tham gia tiết mục lần này, muốn hợp tác với anh cùng tham gia thi đấu. Anh có suy nghĩ về phương diện này không?"

"Không có."

Lâm Dật kéo mở cửa xe, không quan tâm đến mấy người này nữa.

"Ặc..."

Lý Gia Ny lúng túng, không ngờ mình bị từ chối!

"Thật ngầu quá!"

Mắt Lý Gia Nhạc sáng lấp lánh.

"Chị của em bị người ta từ chối, sao em còn nói giúp người ta hả?" Người con trai tóc ngắn nói.

"Chỉ vì anh ta từ chối chị em, em mới thấy là ngầu đó. Thủ đô bao nhiêu tên con trai theo đuổi chị em, người này là độc nhất. Quả nhiên, đẹp trai là có thể muốn làm gì thì làm."

"Được rồi, đổi đề tài." Lý Gia Ny mặt lạnh nói.

"Chị cũng không quá cần tìm người hợp tác. Có thể gặp được người thì tốt, không gặp được cũng không sao."

"Được rồi, Gia Ny, em bớt giận. Chờ tiết mục bắt đầu, ta còn có thể gặp lại cậu ta. Đến lúc đó, anh giúp em xả giận."

"Không đáng."

Nói xong, ba người lên một chiếc Mercedes Big G rời đi.

Cùng lúc đó, Lâm Dật lái xe đi tập đoàn Triều Dương, ngồi trong văn phòng Kỷ Khuynh Nhan một hồi, sau đó cùng về nhà.

"Lâm tiên sinh, ngài có một phần chuyển phát nhanh."

Khi Lâm Dật lái xe về Cửu Châu Các, đội trưởng đội bảo an đưa tới một cái túi giấy, giao tận tay Lâm Dật.

"Hàng chuyển phát nhanh của tôi?"

"Đúng là của ngài, bằng không đã không thể gửi tới Cửu Châu Các."

"Được, cảm ơn."

"Lâm tiên sinh khách khí, đều là việc của chúng tôi."

Lâm Dật lái xe về nhà, sau đó mở gói chuyển phát nhanh.

Kỷ Khuynh Nhan hiếu kỳ tới nhìn, bất ngờ phát hiện là một thư mời tang lễ.

Mà lá thư mời này cũng khiến Lâm Dật bất ngờ, vì nhân vật chính là Mitsui One.

Mà nguyên nhân cái chết được viết cũng rất thú vị.

Thế mà lại chết vì chết chìm.

Lâm Dật thấy buồn cười. Cái con mụ Mitsui Paint này thực sự là còn tàn nhẫn hơn mình tưởng tượng.

Không ngờ lại xử lý xong Mitsui One.

Thật quá trâu bò.

"Cái người gọi là Mitsui One này là người Nhật Bản hả? Quan hệ giữa các anh rất tốt sao?"

"Quan hệ cũng được, nhưng không quá thân cận." Lâm Dật nói.

"Trước kia tập đoàn Lăng Vân có khoản đầu tư bốn mươi triệu đô la Mỹ, đó là số tiền do gia tộc Mitsui đầu tư. Người này cũng có họ Mitsui, chắc là người của tập đoàn tài chính Mitsui."

"Ừ."

"Vậy cần chuẩn bị bao nhiêu tiền phúng viếng? Một triệu hay năm triệu."

"Người ta chết còn cần quan tâm chuyện này làm gì. Có tiền mua cái móng giò về ăn chẳng phải ngon hơn sao?"

"Anh đúng là, đây là vấn đề lễ phép." Kỷ Khuynh Nhan cười oán giận nói.

"Hết cách rồi, ai bảo anh là người rất thực tế."

"Vậy thì em mặc kệ. Việc này anh tự quyết định đi, nhưng tốt nhất là đừng để mất lễ nghi."

Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy, buộc túm mái tóc thành đuôi ngựa.

"Em đi làm cơm, tối nay muốn ăn gì?"

"Em làm cái gì, anh cũng thích ăn."

"Ha ha, miệng của anh càng ngày càng ngọt, như bôi mật ấy." Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì nói.

"Nếu anh không chọn món, vậy em sẽ tùy tiện làm. Đến lúc đó đừng bảo không ngon."

"Ừ, đi thôi."

Kỷ Khuynh Nhan đi tới nhà bếp, Lâm Dật mở thư ra.

Vốn anh cho rằng chuyện này đã kết thúc.

Nhưng sự thực không như mong đợi, có phần sai lệch so với anh tưởng tượng.

Mitsui Paint làm màu như vậy, nói trắng ra chính là để lấy lòng mình.

Tuy rằng có thành phần diệt trừ ý kiến đối nghịch, nhưng nhiều hơn là muốn tỏ thái độ cho mình thấy, cùng với thành ý từ gia tộc của cô ta.

Nói cách khác, bọn họ vẫn chưa từ bỏ việc theo đuổi mình.

Mà hiện giờ mình rõ ràng đã từ chối cô ta, như vậy hành động kế tiếp của cô ta tất nhiên còn cao minh hơn Mitsui One, ảnh hưởng tới mình cũng càng lớn hơn.

Lâm Dật xoa xoa huyệt thái dương.

Mẹ nó, thật đau đầu.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 872.

Chương 873. Chưa Từng Đánh Trận Chiến Giàu Có Như Vậy

Đồng thời cũng càng phòng bị nhiều hơn.

Nhưng Lâm Dật cảm thấy, với trình độ của Mitsui Paint, cô ta chắc sẽ không làm chuyện thấp kém như vậy.

Mấy ngày kế tiếp, tất cả đều bình an vô sự.

Lâm Dật vẫn bận bịu chuyện với con chip 3.0, hơn nữa đã vào giai đoạn cuối.

Lâm Dật thở phào nhẹ nhõm. Bận rộn bao nhiêu ngày, cuối cùng cũng thấy kết quả.

Cầm chương trình đã viết xong, Lâm Dật chuẩn bị phòng nghiên cứu tìm Trầm Thiên Trác.

Về vấn đề phần mềm chương trình, Lâm Dật không dám hứa chắc không hề có một chút sơ hở nào, cho nên muốn mang cho Trầm Thiên Trác nhìn xem xem anh ta có ý kiến gì không, sau đó mang đi xin độc quyền.

Sáng sớm đưa Kỷ Khuynh Nhan đi làm xong, Lâm Dật chuẩn bị lái xe đi phòng nghiên cứu.

Reng reng reng...

Khi đi trên đường, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, Kỳ Hiển Chiêu gọi điện thoại tới.

"Lâm tổng, xảy ra vấn đề rồi." Kỳ Hiển Chiêu gấp gáp nói.

"Intel kiện cáo chúng ta lũng đoạn, lệnh triệu tập ra tòa đã đưa tới tay chúng ta."

"Hả?"

Lâm Dật thắng gấp xe, cảm giác việc này thật không thể tưởng tượng nổi.

"Anh xác định là bên Intel hả?"

Lúc nói chuyện, Lâm Dật dừng xe bên đường, suýt thì bật cười.

Đầu óc của đám người kia có vấn đề à?

Kỹ thuật chip 3.0 đã nằm trong tay mình, mình còn chưa đi tìm họ thì thôi, họ lại tới trước.

"Là công ty con của Intel ở Trung Hải. Nghe nói họ rất xem trọng chuyện này, còn phái người từ tổng bộ tới." Kỳ Hiển Chiêu nói.

"Tôi đoán là họ nhìn thấy thế phát triển mãnh liệt của Long Tâm, cho nên xếp chúng ta vào hàng ngũ uy hiếp ẩn, bằng không họ đã không làm như vậy."

"Có khả năng này."

Lâm Dật lạnh nhạt đáp.

Chỉ một tờ lệnh triệu tập của tòa, chẳng là cái cóc khô gì đối với Lâm Dật.

Trung Hải là địa bàn của anh, Thiên Vương lão tử đến cũng không làm được trò gì.

Nhưng bọn họ chọn phát lệnh triệu tập vào lúc này, Lâm Dật luôn cảm thấy khả nghi.

Coi như gần đây Long Tâm đã lên thị trường, nhưng ở lĩnh vực chip vẫn không có bất kỳ hành động gì. Điều này có thể tra rõ qua internet.

Ngoài ra, khả năng lộ bí mật là không cao.

Nhiệm vụ của Long Tâm là nghiên cứu phát minh hệ điều hành điện thoại di động, hầu như đoạn tuyệt công đoạn nghiên cứu chip.

Mà phương diện nghiên cứu về chip vẫn do bản thân Lâm Dật đảm nhiệm. Tin tức hoàn toàn bị giữ kín, nhưng vì sao Intel lại chọn lúc này?

Chẳng lẽ thực sự bởi vì khứu giác thương mại nhạy cảm?

Hoặc là kỹ thuật chip 2.0 gây áp lực cho họ?

Nhưng từ khi chip 2.0 được tuyên bố tới bây giờ đã qua bao nhiêu lâu như vậy, lẽ ra không thể có động tác gì vào lúc này.

"Trên lệnh triệu tập của tòa án ghi thế nào?" Lâm Dật hỏi.

"Không có nội dung có tính thực chất, chỉ hạn cho chúng ta trong vòng mười ngày phải đi tòa án báo danh."

"Không cần quan tâm đến lệnh triệu tập. Các hạng mục của tập đoàn vẫn triển khai bình thường, không cần để việc này trong lòng."

"Chẳng lẽ không cần xử lý một chút sao?"

"Đây không phải vụ tố tụng thương mại bình thường, có người đang giở trò sau lưng mà thôi. Tôi sẽ tự mình xử lý."

"Biết rồi Lâm tổng."

Ngắt cuộc gọi, Lâm Dật không vội đi ngay, bởi vì anh chưa hiểu rõ đầu đuôi sự việc.

Tại khoảng thời gian này, Intel đột nhiên gây khó dễ, cho dù có thành phần trùng hợp trong đó, Lâm Dật cũng cảm thấy phía sau lưng có lẽ có cái bóng của Mitsui Paint.

Nhưng anh lại không tìm được lý do, bởi vì làm như vậy chẳng có ý nghĩa gì, không tạo thành ảnh hưởng gì với anh.

Reng reng reng...

Ngay khi Lâm Dật suy nghĩ chuyện này, điện thoại lại kêu vang, là Trầm Thiên Trác.

"Thẩm lão đại, anh tìm tôi?"

"Tôi nghe nói cậu bị Intel tố cáo, chuyện gì vậy?"

"Tôi cũng không biết chuyện gì, vừa vặn tôi đang tới chỗ anh. Chúng ta gặp nhau lại nói."

"Đến đây đi, gần phòng nghiên cứu mới mở quán cơm Đông Bắc mới, vừa nhiều lại ngon. Tôi dẫn cậu đi ăn thử."

"Được rồi."

Lái xe hơn bốn mươi phút, Lâm Dật đến phòng nghiên cứu.

Thật trùng hợp, anh còn gặp bạn trai cũ của Hà Viện Viện.

Lâm Dật không có cảm giác gì với người này, chỉ gật gù một cái rồi tới văn phòng Trầm Thiên Trác.

"Đã bị người ta tố cáo rồi đấy, cậu làm sao còn cười được?"

"Ở Trung Hải, ai mà dám tố cáo tôi chứ?" Lâm Dật vắt chéo chân nói.

"Tôi đoán bên tòa án cũng chỉ phát lệnh triệu tập tượng trưng thôi, quy trình vẫn phải làm."

"Với mạng lưới quan hệ của cậu ở Trung Hải, tôi lại không có gì phải lo." Trầm Thiên Trác nói.

"Nhưng dù sao Intel cũng là bá chủ trong nghiệp giới. Tin tức này truyền ra sẽ có ảnh hưởng nhất định đối với giá cổ phiếu, ngay cả dịch vụ gọi xe Didi dưới trướng cậu cũng sẽ bị liên lụy."

"Tôi đoán được chuyện ấy, nhưng không ảnh hưởng gì đến tôi."

Chỗ dựa lớn nhất của Lâm Dật chính là bề trên có người che chở.

Nói bằng một câu của Nhan Từ: Chỉ cần mình không tự tìm đường chết, thì thật sự không chết được.

"Tôi biết năng lực của cậu, ứng phó chuyện này không phải khó. Thế nhưng, nguồn sáng mà chúng ta cần nhất nằm trong tay Cymer, mà họ lại do Intel nắm cổ phần. Nếu mâu thuẫn của hai bên trở nên gay gắt, hạng mục máy in thạch bản sẽ rơi vào hoàn cảnh rất gian nan."

Nói xong, Trầm Thiên Trác cười:

"Nói không chừng, trận chiến đầu tiên về khoa học kỹ thuật giữa hai nước sẽ khai hỏa từ cậu."

"Intel quả thực trâu bò, nhưng có thể đánh tới hay không đều phải xem tâm tình của tôi. Mồi dẫn lửa nằm trong tay tôi."

"Hả? Lẽ nào cậu đã tìm được biện pháp đối phó với họ?"

Lâm Dật cười thần bí:

"Thẩm lão đại, anh biết hôm nay tại sao tôi tới tìm anh không?"

Trầm Thiên Trác sững sờ:

"Có chuyện quan trọng à?"

Lâm Dật lấy USB đưa cho Trầm Thiên Trác.

"Kỹ thuật chip 3.0 tiên tiến nhất thế giới. Cái khác không dám nói, ít nhất dẫn trước Intel mấy tháng."

Trầm Thiên Trác trừng mắt, nhìn USB trên bàn mà ngơ ngác hồi lâu.

Intel tập hợp trên trăm kỹ sư đều không làm ra được, vậy mà để cậu ta thực hiện được trước?

Cậu nhóc này thật sự là thiên tài!

"Trước đó anh nói tới nguồn sáng, chúng ta dựa vào chính cái này."

"Không sai, nhưng gần đây tương đối nhiều chuyện, bằng không còn có thể làm ra thứ này sớm hơn một thời gian." Lâm Dật cười nói.

"Nhưng với trình độ của Long Tâm, ta tạm thời chưa cần tới đồ vật cao cấp như vậy. Nếu ta bán vật này cho AMD, anh cảm thấy Intel sẽ cảm thấy thế nào?"

"Ít nhất chiếm 30% thị phần, còn có thể để AMD tiến bộ vượt bậc về kỹ thuật và nghiệp vụ."

"Vẫn là ánh mắt Thẩm lão đại độc đáo, tôi cũng nghĩ như vậy." Lâm Dật nói.

"Vì vậy, lần này cũng không cần phải chơi mưu kế với họ. Tôi chỉ cần vỗ thứ này lên bàn làm việc của họ một cái, nhất định có thể dọa họ ngu người."

"Quả thực, thứ này quá chấn động."

Lâm Dật xoay xoay lưng:

"Tư khi bắt đầu kinh doanh tới giờ, tôi chưa từng đánh trận chiến nào giàu có như vậy. Tôi cũng cảm thấy không chờ được nữa."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 873.

Chương 874. Hắn Còn Đáng Sợ Hơn Ma Quỷ

"Đừng đừng đừng, ở phương diện này, trước sau anh đều là lão đại." Lâm Dật cười đáp.

"Vốn tôi định mang thứ này tới cho anh xem giúp xem có Bug nào hay không, hiện giờ thì không cần, lập tức đưa lên chiến trường luôn đi."

"Trước tiên đừng gấp, tôi giúp cậu đi xin độc quyền trước, sau đó đi làm việc này."

"Việc này phiền Thẩm lão đại."

"Việc nhỏ thôi." Trầm Thiên Trác phất tay một cái: "Nhưng chuyện này có cần ký danh Chủ tịch thành phố Lương không?"

"Không cần bỏ thêm. Sau khi chúng ta thu được thành quả cũng không cần thêm tên cô ấy." Lâm Dật nói.

"Đưa cho cô ấy nhiều chiến tích quá, không chừng ngày nào đó cô ấy lại bị điều đi thủ đô mất. Tôi phải giữ cô ấy ở lại Trung Hải."

"Đây là chuyện của người trẻ các cậu, tôi không quản được. Nói chung, cậu nói làm thế nào, tôi làm thế ấy."

Nói xong, Trầm Thiên Trác nhìn đồng hồ đeo tay:

"Đi thôi, đã trưa rồi, đi ăn cơm."

"Ừm."

Tán gẫu chuyện chính xong, Lâm Dật và Trầm Thiên Trác cùng đi quán cơm Đông Bắc kia, ăn một bữa ngỗng hầm nồi sắt ngon lành, khiến Lâm Dật ăn không biết trời trăng gì nữa. Chuẩn bị có thời gian, anh cũng dẫn Kỷ Khuynh Nhan đến ăn.

Chợt, Kỳ Hiển Chiêu và Điền Nghiên lần lượt điện thoại tới.

Nội dung chủ yếu đều liên quan tới Intel. Tin tức trái chiều đã tuôn ra, ảnh hưởng đến nghiệp vụ của tập đoàn.

Lâm Dật vẫn thủng thẳng từ tốn, chẳng sốt ruột chút nào.

Theo anh thấy, tất cả những việc này đều là trò trẻ con, trình độ không nghiêm trọng.

Chờ đến lúc tin đồn trái chiều phủ ngập trời, hắn lại giáng cho một làn sóng phòng thủ phản kích, như vậy mới thú vị.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Dật trong trạng thái tương đối thong dong, rảnh rỗi sẽ tới tập đoàn Lăng Vân.

Hành động như vậy đúng là khiến lãnh đạo cấp cao và các nhân viên bình thường căng thẳng.

Ngài Tổng tài luôn như thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi lại thường trú ở công ty. Điều này trở thành chuyện ước ao của tất cả các nữ nhân viên.

Ngoại trừ văn phòng riêng và nhà vệ sinh, Lâm Dật xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào cũng có thể nhìn thấy khá nhiều nhân viên nữ đứng xung quanh. Họ không ngừng xì xào bàn tán, thảo luận gì đó.

Lâm Dật trong phòng làm việc cảm thấy buồn chán, lật đi lật lại xem các tin đồn nhảm.

Điều khiến anh cảm thấy lạ là, từ ngày hôm đó, đối phương không hề có động tác kế tiếp nào.

Tuy rằng mỗi ngày đều có đủ loại tin xấu tuôn ra, nhưng đều không có thứ nào thực tế.

Giống như mưa bụi, tuy công ty cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, nhưng không tổn thương đến gân cốt.

Kẹt.

Cửa phòng làm việc của Lâm Dật được đẩy ra.

Cả tập đoàn Lăng Vân, trừ Hà Viện Viện, không ai dám đi vào văn phòng Lâm Dật mà không gõ cửa.

"Sao không gõ cửa, có phải đi qua cổng thành đâu."

"Thiết lập nhân vật của em không có hạng mục gõ cửa."

"Ài, thật hoài niệm thời gian chúng ta vừa khởi đầu, vừa dối trá lại khách khí."

"Ông chủ, anh bình thường một tí đi." Hà Viện Viện nói: "Bây giờ là giờ làm việc, người khác sẽ đánh giá."

"Ạch… Có việc gì em cứ nói."

"Vừa nãy em nói chuyện trong văn phòng anh Kỳ, anh ấy nhận được điện thoại từ Intel. Họ muốn hẹn anh ra tâm sự."

"Hẹn anh?"

Lâm Dật sờ sờ cằm.

"Thời gian, địa điểm?"

"Sáu giờ tối, nhà khách Tôn Ngự."

"Chính là cái chỗ vừa đắt vừa dở kia à?"

"Đúng, chính chỗ đó." Hà Viện Viện nói: "Nhưng em chưa từng ăn. Anh có thể gói chút mang về cho em không."

"Được, anh sẽ nói mang về cho chó ăn."

"Xì!"

Lâm Dật đứng dậy, xoay xoay lưng:

"Em nhắn tin giúp anh, nói anh sẽ đến đúng giờ."

"Vậy anh mang theo học tỷ không?"

"Không dẫn theo, dẫn theo cô ấy, khoác lác không tận hứng."

"Vậy em rủ học tỷ đi dạo phố."

"Được, thuận tiện ăn cơm với cô ấy."

"Yên tâm, chuyện này không cần anh bận tâm."

Bàn giao xong chuyện chính, Hà Viện Viện đẩy cửa rời đi.

Lâm Dật ăn cơm xong cũng rời công ty.

Mắt thấy đã sắp đến lễ Giáng Sinh, không chuẩn bị quà thì không kịp.

Những người khác còn dễ nói, chỉ có Kỷ Khuynh Nhan phải đặc biệt chút.

Cả buổi chiều, Lâm Dật đều đi dạo loanh quanh.

Tới gần sáu giờ tối, anh mới lái xe đi nhà khách Tôn Ngự.

…

Là nhà hàng ba sao Michelin đắt đỏ bậc nhất Trung Hải, mức giá của nhà hàng Tôn Ngự bình quân mỗi người hai nghìn tệ.

Nhưng nếu muốn ăn ngon, giá cả ít nhất phải tăng gấp đôi.

Sau khi ăn một lần, Lâm Dật đã ca tụng chỗ này là Thánh địa khoác lác.

Khó ăn bỏ mẹ mà lại còn đắt.

Tầng hai nhà hàng là khu chuyên VIP.

Diện tích tận hai trăm mét vuông mà chỉ đặt một cái bàn, thực sự muốn khoe khoang cỡ nào được cỡ đó.

Lúc này, bên cạnh bàn ăn dài có hai người phụ nữ.

Một người mặc áo nỉ bó sát màu đen, tuy quy mô không lớn, nhưng cũng căng tròn, trông khá mê người.

Tên người phụ nữ này là Andy Alice, là tổng giám đốc của Intel, con gái của Andy Moore, Phó tổng giám đốc Kinh doanh đương nhiệm Intel.

Sự kiện lần này do người phụ nữ này một tay dàn xếp.

Bên cạnh Andy Alice là một người phụ nữ mặc áo sơ mi màu trắng, tóc dài xõa vai, gương mặt trái xoan xinh đẹp, nhưng vẻ mặt lại có phần phức tạp, giống như đang lo lắng gì đó.

Lâm Dật có quen biết người phụ nữ này, chính là Triệu Văn.

Hai người đã từng là bạn đại học, mà sau này ra làm việc cũng thường xuyên liên hệ. Tuy quan hệ không đến mức không có gì giấu nhau, nhưng cũng vô cùng tốt.

Mà khi Triệu Văn biết Intel đâm đơn kiện lên tòa án, Triệu Văn đã chủ động liên hệ với Andy Alice.

Cô trình bày quan hệ lợi hại trong đó, nhưng Andy Alice không nghe lọt tai.

Trên thực tế, Andy Alice cũng không muốn như vậy, nhưng hành động của Lâm Dật đã uy hiếp đến lợi ích của bên cô ta.

Cô ta nhất định phải đứng ra, bằng không địa vị bá chủ toàn cầu của Intel sẽ bị khiêu chiến.

Hơn nữa bọn họ cũng không cho phép nền khoa học kỹ thuật của Trung Quốc vượt lên trước.

Bởi vì bộ môn phân tích tại phố Wall đã từng tính toán vô số lần, một khi xí nghiệp khoa học kỹ thuật của Trung Quốc nổi bật, đó chính là tai nạn của toàn thế giới.

Căn cứ vào nguyên nhân này, trong Intel, các lãnh đạo cấp cao đều kiên định cho rằng, tuyệt đối không thể để một xí nghiệp như vậy quật khởi.

Nhất định phải bóp chết bọn họ!

"Bạn à, sao cậu không nói chuyện." Andy hỏi.

"Điều nên nói cũng đã nói với cậu, hiện giờ không còn gì để nói." Triệu Văn nói.

"Đợi lát nữa các cậu tán gẫu thế nào, tôi cũng không tham dự. Hơn nữa, lúc nói chuyện cũng đừng nhắc tới tôi, để tôi thanh thản ăn xong bữa cơm này đi."

"Không phải chứ, sao cậu lại sợ sệt người đàn ông kia như vậy?" Andy không thể hiểu được.

"Chẳng lẽ hắn là ma quỷ sao?"

"Hắn không phải ma quỷ." Triệu Văn chống cằm nói: "Nhưng hắn còn đáng sợ hơn ma quỷ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 874.

Chương 875. Tư Liệu Khảo Cứu

"Hắn quả thực rất lợi hại, nhưng đó là do cậu bất cẩn, tôi đã chuẩn bị vẹn toàn."

"Tôi không bất cẩn. Lần trước tôi cũng đã chuẩn bị vẹn toàn, không phải vẫn sảy chân sao? Suýt nữa bị hắn ta đánh chết."

"Hắn có tài năng ở lĩnh vực y học mà không ai so sánh được. Chúng ta thuộc lĩnh vực khoa học kỹ thuật. Họ không có bất kỳ thủ đoạn gì có thể uy hiếp được chúng ta. Quyền chủ động nằm trong tay chúng ta."

Triệu Văn không còn lời nào để nói, chống cằm đờ người ra.

Hiện giờ cô đã không còn đòi hỏi có thể ăn xong bữa cơm đầy đủ nữa, chỉ cần Lâm Dật không nổi cáu lên tát mình là được rồi.

"Hắn đến rồi!"

Câu nói của Andy lập tức khiến Triệu Văn tỉnh táo hẳn. Triệu Văn nhìn về phía cửa, thấy Lâm Dật đang đi về phía mình.

Thấy Triệu Văn ngồi cạnh bàn ăn, Lâm Dật sửng sốt hồi lâu.

Sao Triệu Văn lại ở đây?

Chẳng lẽ cô ấy cũng quen người của Intel?

Này là quay đầu lại đã muốn báo thù mình?

Có vẻ như có khả năng này.

Chà chà, bà này đúng là không hết lòng gian mà.

Đã thế thì xử cô ta một phen.

Thấy Lâm Dật nhìn mình không có ý tốt gì, Triệu Văn sợ hãi run rẩy, vội vã đứng dậy đi về phía Lâm Dật.

"Anh đến rồi, bọn tôi chờ anh cả nửa ngày."

"Các người quen biết?" Lâm Dật hỏi.

"Bạn bè bình thường, quan hệ rất bình thường, anh đừng nghĩ nhiều." Triệu Văn nhỏ giọng nói.

"Chỉ là bạn bình thường sao?"

"Quả thực rất bình thường, anh đừng có hiểu lầm!"

"Hóa ra là như vậy."

Phù…

Triệu Văn thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may mà hắn không hiểu lầm, bằng không mình sẽ khó khăn suốt cả năm mất.

Thấy Lâm Dật đi tới, Andy cũng đứng dậy nghênh đón, đưa tay chào hỏi Lâm Dật.

"Chúc Lâm tiên sinh tốt lành."

"Chào cô, tôi rất tốt." Lâm Dật ngồi xuống. "Trước tiên chọn mấy món đi, tôi chạy bên ngoài cả buổi trưa, đã hơi đói bụng."

Triệu Văn liếc mắt nhìn Andy. Trước tiên không nói Lâm Dật chuẩn bị dùng biện pháp gì đối phó với cậu ấy, chỉ là tư duy không giống người thường của hắn đã đủ cho cậu ấy nếm mùi rồi.

Andy cười đẩy thực đơn tới.

"Mời Lâm tiên sinh."

"Không cần nhìn thực đơn, nói phục vụ, mỗi món trên thực đơn đều cho một phần."

"Chuyện này..."

Andy dừng một chút, lần đầu thấy tình huống như thế này.

"Vậy được, nghe Lâm tiên sinh.”

Sau khi gọi món xong, Lâm Dật không lên tiếng, dùng điện thoại di động tán gẫu qua Wechat với Kỷ Khuynh Nhan.

Triệu Văn cũng im lặng không nói, chỉ lo mình bị kéo vào. Cô đã không muốn tiếp tục làm bia đỡ đạn.

Chỉ có Andy hơi lúng túng.

Mình hẹn hắn tới đây nói chuyện, sao bây giờ chẳng có chút phản ứng nào?

Người này thực sự là Tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân sao?

Sao lại cho người ta có cảm giác không phải?

Tốc độ đưa món lên cũng không phải nhanh, hơn nữa là mang từng món từng món lên, cực kỳ không hợp với thói quen ăn uống của Lâm Dật.

Nơi thế này, trừ chụp ảnh khoe khoang ra quả thực chẳng có tác dụng gì.

Sau khi món ăn được mang lên, Lâm Dật cũng không quan tâm cái khác, cúi đầu ăn.

Triệu Văn cũng giống vậy. Cô chỉ muốn lấp đầy bụng, bằng không lúc về còn phải một mình đi ăn.

Xem hai người đều ăn cơm, không có ý nói chuyện, Andy ngồi không yên.

"Lâm tiên sinh, lẽ nào anh không có gì muốn nói sao?"

Andy không muốn chủ động nhắc tới chuyện làm ăn là vì muốn chiếm quyền chủ động cho mình.

Phải chờ hắn mở miệng trước mới có thể mở rộng ưu thế của mình.

"Không phải cô hẹn tôi ăn cơm à? Tôi nên nói gì?"

Nói xong, Lâm Dật vỗ trán.

"Đúng đúng đúng, tôi nghĩ ra rồi, quả thực quên một chuyện."

Andy cười lắc đầu, thực sự là hết cách với người này. Thật không biết hắn làm thế nào sáng lập ra tập đoàn lớn như vậy.

Ài…

"Amen, cảm ơn Chúa ban tặng đồ ăn, ông đây bắt đầu ăn đây."

Phì!

Triệu Văn đang uống nước trái cây, suýt thì phun ra ngoài.

Quả nhiên, vẫn là mùi vị quen thuộc.

Andy trừng hai mắt, hiển nhiên không ngờ Lâm Dật lại nói như vậy.

"Tôi bảo anh nói không phải nói cái này."

"Không phải cái này thì cái gì? Người Mỹ các cô trước khi ăn cơm chẳng phải đều nói câu này sao?" Lâm Dật nói.

"Chẳng lẽ cô tin Phật, không chơi trò này?"

"Tôi không có ý này. Tôi cảm thấy chúng ta nên bàn chuyện làm ăn trước." Andy không nhịn được, quyết định ngả bài với Lâm Dật.

"Muốn nói chuyện gì thì cô nói đi, không cần nói bóng gió. Tôi ăn cơm bằng miệng, lỗ tai vẫn nhàn rỗi đây."

"Chúng tôi có thể hủy bỏ đơn tòa án kiện Long Tâm lũng đoạn, nhưng tôi hi vọng có thể nhập cổ phần khoa học kỹ thuật Long Tâm."

Lâm Dật nhìn Andy:

"Người Mỹ các cô toàn dùng đầu ăn cơm hả? Yêu cầu vô liêm sỉ như vậy mà cũng nói ra được?"

Triệu Văn im lặng không lên tiếng, cảm giác Lâm Dật muốn ra chiêu rồi.

"Tôi cảm thấy làm như vậy đều có lợi với hai nhà chúng ta. Chẳng lẽ Lâm tiên sinh không suy nghĩ một chút sao?"

"Tại sao tôi lại phải cân nhắc?"

"Bởi vì Intel chúng tôi là bá chủ trong ngành này. Quy mô của chúng tôi còn lớn hơn tất cả các sản nghiệp dưới cờ của anh. Lâm tiên sinh, anh nên biết rõ điều này."

"Điều này tôi biết, Intel các người quả thực trâu bò. Tập đoàn Lăng Vân của tôi vẫn chưa sánh được."

"Vì vậy, tôi cảm thấy sự hợp tác của chúng ta là cùng có lợi. Lâm tiên sinh không cần thiết phải cấp tiến như vậy. Long Tâm dựa lưng vào Intel, tôi tin rằng có thể mang tới cho Trung Quốc các vị lợi nhuận vô hạn. Anh nên thận trọng suy tính một chút."

"Tôi biết Intel các vị trâu bò, nhưng AMD cũng không kém. Chênh lệch giữa các vị có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Đừng cho rằng mình sẽ ngồi mãi cái ghế số một đó."

"Tôi biết điều ấy. AMD những năm qua phát triển mạnh mẽ, thậm chí có xu thế đạt tới trình độ của chúng tôi. Nhưng anh nhất định phải thừa nhận, AMD và chúng tôi có chênh lệch nhất định. Chúng tôi vẫn là nhà cung cấp chip số một thế giới, không chỉ trước kia hay hiện tại, mà cả tương lai cũng thế."

"Cô nói như vậy, tôi không phản bác cô."

"Cho nên Lâm tiên sinh đồng ý sao?"

Triệu Văn lườm một cái, oán thầm nghĩ:

"Hắn mà đồng ý mới quái."

"Đồng ý cái lông ấy."

Lâm Dật nói xong, lấy USB trong túi ra, vung vẩy trước mặt Andy.

"Biết đây là cái gì không hả?"

"USB?"

"Thông minh, nhưng nó không phải một cái USB bình thường." Lâm Dật cười nói.

"Cái khác không dám nói, nhưng thứ trong đây đủ để đá các cô khỏi cái ghế số một thế giới xuống."

Nói xong, Lâm Dật đẩy USB sang.

"Nếu như không tin, cô có thể dùng máy tính thử xem. Lâm Dật tôi nói chuyện giữ lời, không tin, cô có thể hỏi Triệu Văn một chút."

Triệu Văn run rẩy không nói ra tiếng, xem như ngầm thừa nhận lời Lâm Dật.

Nhưng cô biết, đồ vật trong cái USB kia tất nhiên có năng lực hủy diệt Intel.

Vẻ mặt Andy trở nên nghiêm túc, lấy chiếc notebook quả táo của mình mang theo ra, cắm USB vào.

Cô ta phát hiện bên trong chỉ có một tập tin.

Bên trên viết vài chữ "Tài liệu khảo cứu".

Andy căng thẳng mở tập tin, nhấn vào một văn kiện trong đó.

Tiếp theo, cả căn phòng trở nên yên tĩnh.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 875.

Chương 876. Tôi Muốn Cổ Phần Của Cymer

Tiếng rên la từ trong máy tính truyền ra khiến người trong cả nhà khách giật mình, đồng loạt nhìn về phía tầng hai.

Người u Mĩ đều cuồng nhiệt như vậy sao?

Ở nhà hàng Michelin ba sao mà ngang nhiên làm chuyện đó?

Mà lại còn là một nam hai nữ, chẳng lẽ đại thần 91 đến rồi?

Thấy hình ảnh trong máy vi tính, Andy cảm thấy người gai gai.

Chẳng lẽ hắn cảm thấy, bằng bộ phim này thì có thể khiến Intel mất chiếc ghế số một thế giới sao?

"Ặc… Thật tình xin lỗi, lấy sai USB."

Lâm Dật vội vã rút USB ra, sau đó lấy một cái khác.

"Cái này mới phải."

Andy lại nhận lấy USB, lần này cẩn thận hơn nhiều.

Ngay khi cô vừa mở USB ra, vẻ mặt lập tức biến đổi lớn.

"Đây là mã nguồn cơ sở của chip 3.0, hơn nữa bên chúng tôi đã xin độc quyền, còn về cái khác, tôi không nói." Lâm Dật cười nói.

"Cô nói xem, nếu tôi bán thứ này cho AMD, kết quả sẽ thế nào?"

"Mã hóa 3.0"

Không chỉ Andy, mà cả Triệu Văn cũng đặc biệt kinh ngạc.

Intel nghiên cứu phát minh hơn hai năm còn chưa làm ra được kỹ thuật 3.0, hắn làm sao được?

"Không thể nào, quy mô của Long Tâm các anh căn bản không cách nào so với Intel. Hơn nữa, nguồn lực chủ yếu của các anh đều đặt vào việc nghiên cứu phát minh hệ thống điện thoại di động, không thể nghiên cứu ra kỹ thuật 3.0."

"Cô thật sự cho rằng, Long Tâm chúng tôi ngày nào cũng chỉ nghiên cứu những đồ vô dụng kia?" Lâm Dật đáp.

"Hay là cô cảm thấy, hàng ngày, tôi trừ khoác lác tinh tướng ra thì chẳng làm gì cả?"

Andy bỗng nhiên giật mình, trong mắt đầy vẻ khó mà tin nổi.

"Chẳng lẽ là do chính anh tạo ra!"

Lâm Dật nhún vai một cái:

"Chuyện này có quan trọng không? Chỉ cần cô biết, thứ mà bây giờ cô đang nhìn chính là mã hóa kỹ thuật chip 3.0 là OK."

Triệu Văn bên cạnh đã câm nín.

Cô đã sớm biết Lâm Dật trầm mặc lâu như vậy mà không phản kích, chắc chắn hắn đang nghĩ cách.

Nhưng chưa từng nghĩ rằng hắn lại lấy vật này ra!

Lá bài này đã không còn đơn giản chỉ là ngòi nổ nữa.

Hoàn toàn có thể nói chính là vũ khí cấp bậc nguyên tử!

Một khi hắn bán thứ này cho AMD, cách cục chip của thế giới sẽ chuyển biến mạnh.

Lâm Dật trước sau đều là Lâm Dật, không ai biết trong túi của hắn rốt cuộc chứa lá bài tẩy gì.

Nếu như may mắn, Intel có thể sẽ bị đập chết chính diện.

Nếu vận may tồi tệ, khả năng bột phấn cũng chẳng chừa.

Andy hiện tại chính là ví dụ tốt nhất.

"Ok, hiện tại chúng ta có thể ngồi cùng địa vị ngang hàng để nói chuyện." Andy nói.

“Lâm tiên sinh, anh chắc chắn là một thương nhân hợp lệ. Vì vậy, anh cũng có thể nhìn ra, chúng tôi tuy đã tố cáo anh ra tòa, nhưng chúng tôi không có ác ý. Cho nên, chúng tôi hi vọng anh hãy tỉnh táo đối xử với việc này."

"Cô muốn tôi làm sao bình tĩnh?" Lâm Dật nói.

"Bên cạnh cô có quân sư như Triệu Văn, vậy mà lại còn vượt biển sang đây dọa người. Người không bình tĩnh chính là cô."

"Tôi không có ý đó." Thần thái và khí thế của Andy đều yếu đi rất nhiều. "Ở chuyện chip 3.0, chúng ta có thể nói chuyện."

"Được, cô muốn nói thế nào, tôi cho cô cơ hội."

"Về trình độ của Long Tâm, anh cũng biết. Cho dù giữ lại kỹ thuật này, các anh cũng không dùng được. Tôi hi vọng anh hãy bán kỹ thuật này cho chúng tôi."

"Nhưng tôi không thiếu tiền."

"Chẳng lẽ Lâm tiên sinh không hứng thú với tiền sao?" Andy khó tin nói.

"Tôi biết anh là một phú hào, nhưng ở Trung Quốc chưa hẳn đã có danh tiếng. Vị trí người giàu nhất còn cách anh rất xa xôi."

Lâm Dật lắc đầu:

"Trước kia từng có người hỏi tôi có muốn làm người giàu nhất Trung Quốc hay không? Tôi từ chối. Vì vậy, tôi không giống với nhà tư bản mà cô nghĩ. Tiền à, đối với tôi mà nói, đủ tiêu là được."

"Vậy anh muốn thế nào? Có thể nói ý nghĩ của anh một chút không?"

"Dùng vật đổi vật đi."

"Đổi? Lâm tiên sinh muốn cái gì?"

"Cổ phần."

Andy hơi biến sắc, như chặt đinh chém sắt nói:

"Không thể nào! Chúng ta là hai công ty khác nhau, không cách nào trao đổi cho anh."

"Nói vậy, chính là tôi làm người khác khó chịu."

"Lâm tiên sinh biết là tốt rồi. Chúng ta có thể thương lượng điều kiện khác."

"Hôm nay ăn no rồi, hôm khác lại tán gẫu đi. Tôi còn hẹn người của AMD, xem họ có biện pháp nào không."

"Lâm tiên sinh, anh không thể như vậy!"

"Mẹ nó chứ, tôi không nói muốn giết cả nhà cô. Làm sao tôi lại không thể?" Lâm Dật mắng.

"Cho cô cơ hội thương lượng, cô còn lôi mấy thứ vô dụng kia ra. Cô coi ai cũng là kẻ ngu?"

Triệu Văn nhìn Lâm Dật, cảm giác chỗ độc đáo nhất của Lâm Dật chính là, hắn có thể tâm tính bình thản phun ra lời chửi mắng độc địa.

Cô từng gặp nhiều người đàn ông, hắn vẫn là số một.

Andy bị Lâm Dật mắng mà không dám mắng lại, vì thế cục của cô bây giờ quá bị động!

"Tôi đoán phòng thí nghiệm Intel các cô rất nhanh sẽ làm ra vật này. Coi như tôi bán cho AMD, các cô cũng không bị ảnh hưởng có tính thực chất." Lâm Dật nói tiếp.

"Nhưng cô phải hiểu rõ, các cô bỏ ra hai năm mới miễn cưỡng làm ra thứ này, mà tôi chỉ cần ba tháng. Bằng vào năng lực của các cô, muốn tạo ra kỹ thuật 4.0 ít nhất còn cần hai năm nữa. Còn tôi, chỉ cần nửa năm là được. Chỉ cần tôi muốn, cùng lắm là một năm nữa sẽ khiến sản phẩm của các cô kém hơn AMD cả một thế hệ. Vì vậy, làm thế nào do cô tự quyết định. Tôi chỉ cho cô nửa tháng."

Nói xong, Lâm Dật rút USB trên máy vi tính, xoay người rời đi.

"Lâm tổng, anh đi luôn à?" Triệu Văn đứng lên hỏi.

"Khoác lác xong rồi, còn ở đây làm gì?"

Lâm Dật rời đi, Triệu Văn thương mà không giúp được gì nhìn Andy.

Điều nên nói, mình đã nói với cô ấy, nhưng cô ấy cứng đầu như sắt, vậy thì chịu.

"Hiện giờ cậu tin tôi rồi chứ?" Triệu Văn nói. "Cậu đừng trông hắn cà lơ phất phơ mà lầm, Lâm Dật thật sự không dễ chọc."

"Là tôi đánh giá thấp hắn. Tôi không ngờ hắn lợi hại như vậy."

"Cho dù cậu có đánh giá cao hắn cũng vô dụng. Các cậu không ở cùng cấp độ."

"Không, theo như tôi nghĩ, trong chuyện này, hắn không uy hiếp được tôi." Andy nói: "Sau đây, chúng ta đẩy mạnh cường độ nghiên cứu phát minh thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy."

"Không uy hiếp được cậu?"

Andy cười:

"Cậu phải biết, máy tính của tôi không giống loại bình thường. Trong quá trình kiểm tra mã hóa, tôi đã phục chế vào thiết bị mã hóa của tôi. Chỉ cần tôi muốn, quay về sửa đổi một chút, kỹ thuật 3.0 sẽ mau chóng được hóa giải."

"Thật hay giả?" Triệu Văn bất ngờ. Quả nhiên, thủ đoạn của người bề trên càng đê tiện hơn mình tưởng tượng.

"Đương nhiên là thật. Không tin, cậu xem một chút."

Andy mở máy vi tính:

"Đều ở đây…"

Nói vừa dứt lời, Andy và Triệu Văn đều trừng mắt ếch, giống như hóa đá trước màn hình.

Trong chớp mắt khi Andy mở thiết bị mã hóa, màn hình máy tính xuất hiện dòng chữ Trung:

"Ngu ngốc, muốn phục chế mã hóa của ông đây?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 876.

Chương 877. Có Người Thay Ông Anh Gánh Bớt Gánh Nặng Tiến Lên

Trừ dòng chữ đó ra như là sợ Andy xem không hiểu phía dưới còn có một dòng chữ tiếng anh.

Triệu Văn bĩu môi, cái này thật sự là có tâm muốn giết người mà!

"Không thể nào! Đây là máy tính tư nhân của tôi, không bao giờ kết nối mạng, tại sao lại như vậy?"

Triệu Văn ý vị sâu xa vỗ vai Andy:

"Khi cậu cắm cái USB đầu tiên vào thì máy tính của cậu đã trúng độc rồi, bằng không sao hắn có thể giao USB chứa kỹ thuật chip 3.0 vào tay cậu? Ngoài ra, đồ vật trong máy tính của cậu vô cùng có khả năng đã bị hắn cướp đi, hãy cầu mong không có thứ gì quan trọng đi."

Andy yên lặng, tay ôm đầu, thần thái thống khổ.

"Tại sao lại như vậy…"

"Bởi vì Trung Quốc có câu thành ngữ, gọi là khó lòng phòng bị."

…

Đi ra khỏi nhà hàng, Lâm Dật nhìn đồng hồ trên tay thấy đã bảy giờ rưỡi tối, nhưng không gọi cho Kỷ Khuynh Nhan.

Ngày kia chính là lễ Giáng Sinh, trước tiên anh cần chuẩn bị quà kỹ càng.

Chết tiết, một cái lễ vớ vẩn mà phải chuẩn bị bốn phần quà.

Vì sao ông Trời lại làm khó đứa con hiền lành như mình chứ?

Liếc nhìn chỉ đường, Lâm Dật lái xe tới quảng trường Thời Đại gần đó, đi thang máy lên tầng bốn.

Đây là khu trang sức châu báu. Mười công ty cung cấp đá quý lớn nhất thế giới đều có cửa hàng tại đây.

Chỉ cần có tiền, không có gì mà không mua được ở Trung Hải.

"Móa, các cậu xem người con trai ở cửa thang máy kìa, trông thật đẹp trai."

"Sắp tới lễ Giáng Sinh, anh ta một mình đến đây, chắc chắn là mua quà cho bạn gái."

"Vậy đến lôi kéo một phen đi. Anh chàng đẹp trai như vậy, dù thế nào cũng phải kéo vào cửa hàng chúng ta, nhìn gần một phen."

"Nhưng cậu không thấy anh ta quá trẻ sao? Giá cả ở Harry Winston không rẻ. Các cậu cảm thấy anh ta có được không?"

"Mua hay không quan trọng vậy sao? Xem anh trai mới là mong muốn cuối cùng."

"Chậc chậc chậc, tớ thích cách nói này của cậu."

Nói xong, một nữ nhân viên tóc dài vung tay về phía Lâm Dật.

"Anh trai, mua quà sao? Đến Harry Winston chúng tôi xem đi. Tôi có thể giảm giá cho anh."

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn sang, phát hiện là thương hiệu Harry

Winston.

Tuy anh không qua lại trong giới thời trang, nhưng quen biết nhiều người phụ nữ, ít nhiều gì cũng biết một chút.

Harry Winston và Van Cleef Arpels đều là thương hiệu xa xỉ số một trong giới trang sức đá quý, có năng lực coi thường tất cả các hãng trang sức khác.

Giống như Hermes đứng trên đỉnh giới xa xỉ phẩm vậy.

"Anh trai, đến Van Cleef Arpels chúng em xem một chút đi! Mới ra sản phẩm mới, còn là hàng giới hạn."

"Vậy tôi qua xem một chút."

Vì từng mua trang sức của Van Cleef Arpels tại Vạn Đạt nên Lâm Dật có ấn tượng khá tốt với thương hiệu này.

Đặc biệt là trang sức cỏ bốn lá, kinh điển trong kinh điển.

Vừa vặn, ngày mai là cuối tuần, sau khi mua xong có thể tặng Vương Oánh trước.

Có thể rút bớt chút thời gian cho ngày Giáng Sinh kia.

"Xì, tiện nhân, cướp anh đẹp trai của chúng ta."

"Hừ hừ, chờ lúc có thêm anh đẹp trai nữa, để cho mấy người. Van Cleef Arpels sẽ không cướp nữa.

"Tôi đã làm ở đây mấy năm, chưa từng thấy anh đẹp trai như vậy. Người tiếp theo cũng không thể đẹp trai như anh ta."

"Vậy bọn này mặc kệ."

"Anh trai, anh không thể quá bất công được, thế nào cũng phải qua chỗ bọn em xem một chút chứ. Harry Winston bọn em không kém bọn họ."

"Đừng gấp, chờ tôi xem xong bên này sẽ qua bên đó."

"Vậy bọn em chờ anh đó!"

Lâm Dật cười gật đầu, cảm giác mình không giống như đi siêu thị, mà giống như triển lãm.

Van Cleef Arpels là một trong các thương hiệu đá quý đỉnh cấp thế giới. Giá cả của nó không hề bình dân chút nào.

Những ông chủ thông thường hầu như đều chỉ nhìn bên ngoài, còn giá của những đồ bên trong không phải thứ mà họ có thể giới thiệu.

Nhưng ở thành phố quốc tế hóa lớn như Trung Hải, trước giờ chưa từng thiếu người có tiền.

Hơn nữa, lễ Giáng Sinh đã tới gần, người tới đây mua đồ cũng tăng lên, mà hầu hết là đàn ông.

Chỉ có điều, những người đó hầu hết là vừa thấy đã vò đầu bứt tai, tâm lý từ trong ra ngoài đều thống nhất.

Mua cái gì mới được đây?

Đón Lâm Dật vào, nữ nhân viên cửa hàng mặt hồng hồng hỏi:

"Tiên sinh, anh mua quà cho bạn gái sao?"

"Thông minh."

"Gần đây trong cửa hàng chúng em có hai sản phẩm mới, anh có thể nhìn xem một chút."

"Được."

Lâm Dật không giỏi chọn quà, không thì đã không phải đau đầu lâu như vậy.

Nữ nhân viên dẫn Lâm Dật tới quầy chuyên doanh, dịu dàng nói:

"Tiên sinh, chiếc vòng tay cỏ bốn lá phiên bản bạch kim này là mặt hàng đặc biệt của Van Cleef Arpels đẩy ra mùa Giáng Sinh, còn là phiên bản giới hạn. Cả Trung Hải chỉ có hai mươi bộ như vậy. Hiện giờ đã có tám bộ được bán. Anh có thể xem xem."

"Giá mười tám triệu có hơi đắt." Lâm Dật lẩm bẩm: "Nhưng hình thức thật rất đẹp. Đắt thì đắt đi, tôi lấy cái này."

"Ấy…"

Người trong cửa hàng đều nhìn về phía Lâm Dật, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

"Sao lại nhìn tôi như vậy hả? Lẽ nào tôi không đủ tư cách mua? Hay phải hẹn trước?"

"Không, không phải…"

Nữ nhân viên nói lắp:

"Tiên sinh nhìn lầm, không phải mười tám triệu, là một triệu tám."

"Hóa ra là một triệu tám à, vậy thì chẳng có gì phải do dự, chọn nó đi."

Người xung quanh đều thè lưỡi, con nhà giàu từ đâu đến vậy?

Đồ trang sức giá mười tám triệu mà cũng dám mua?

"Tiên, tiên sinh, anh quẹt thẻ hay tiền mặt?" Nữ nhân viên dò hỏi.

"Đừng gấp, tôi còn muốn mua cái nữa." Lâm Dật nói: "Vừa nãy không phải nói còn có một món nữa sao? Ở đâu?"

"Còn mua nữa?" Nữ nhân viên sửng sốt: "Tiên sinh, là một nhân viên kinh doanh chuyên nghiệp, thực ra tôi kiến nghị với anh, mua một món quà vào lễ Giáng Sinh như vậy là tốt rồi. Nếu mua nhiều, sẽ ảnh hưởng tới..."

"Cô muốn nói, nếu mua một đống lớn, trông sẽ giống một tên nhà giàu mới nổi đúng không?"

"Tôi, tôi không có ý đó. Dù sao đồ hiếm cũng đắt tiền mà."

"Đạo lý không sai, chủ yếu là không chỉ có một người mà, dù sao cũng phải tưới mưa móc cho đủ chứ."

"Hử?"

Những người đàn ông trong cửa hàng đều quăng ánh mắt ao ước vì phúc của Lâm Dật.

Một lần tặng hai người?

Mẹ nó, thật là phúc tề nhân!

"Tiên sinh, mời qua bên này." Nữ nhân viên dẫn Lâm Dật tới quầy hàng khác: "Đây là mặt dây chuyền Zhenzhi mới ra mắt, là chiếc cuối cùng trong series, giá 1.98 triệu tệ."

"Được, hai cái này, bọc lại cả đi. Tôi còn có thẻ hội viên chiết khấu bảy phần, cô giúp tôi thanh toán tiền."

Thấy thẻ hội viên kim cương của Lâm Dật, nữ nhân viên cửa hàng không tỏ ra quá kinh ngạc.

Mua trang sức thôi mà bỏ ra tận bốn triệu tệ, có thẻ hội viên kim cương như vậy cũng là chuyện đương nhiên.

"Hắc, người anh em, một thoáng đã có hai người bạn gái, thật lợi hại!"

Trong lúc Lâm Dật chờ quẹt thẻ, một ông anh tuổi trung niên nói.

"Cũng được, chỉ cần học cách quản lý thời gian, anh cũng có thể giống như tôi."

"Vừa nhìn đã thấy là tay già đời trong tình trường, bắt bí thật đúng chỗ."

"Còn may còn may, quá nửa là thiên phú."

"Vậy lão ca thỉnh giáo cậu chút chuyện được không?"

Lâm Dật nhìn tay người đàn ông trung niên, nói:

"Anh đã chọn xong rồi, còn gì cần thỉnh giáo?"

"Không phải chuyện chọn quà. Gần đây có chút vấn đề vẫn quấy nhiễu tôi." Người đàn ông trung niên vò đầu nói.

"Đều nói phụ nữ ba mươi như sói, bốn mươi như hổ, nhưng con cọp cái nhà tôi sao lại dịu dàng như thế?"

Ừm ừm…

Lâm Dật ý vị sâu xa vỗ vai người trung niên.

"Nào có cái gì mà năm tháng tĩnh tại, chỉ là có người gánh đỡ gánh nặng thay ông anh tiến lên mà thôi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 877.

Chương 878. Bất Ngờ Gặp Mặt

Người đàn ông trung niên sửng sốt, dường như không nghe thấy rõ ràng.

"Tiên sinh, đồ của ngài đã được gói gọn, còn cả thẻ của ngài, xin cầm cẩn thận."

Lâm Dật gật gù, sau đó đi ra khỏi Van Cleef Arpels, chuẩn bị đi sang Harry Winston.

"Anh trai, anh thật bất công, nói đi vào tiệm bọn em xem mà lại đi vào Van Cleef Arpels mua đồ."

"Đúng nha, mà một thoáng đã mua hai cái. Tốt xấu gì cũng để một cái cho bọn em chứ."

"Ai nói chỉ có hai?" Lâm Dật nói

"Tôi chuẩn bị mua bốn cái, mua hai cái ở bên họ, lại sang bên các cô mua hai cái. Tôi ban mưa móc như thế, lẽ nào các cô không hài lòng."

"Hả? Bốn người? Anh trai ứng phó nổi không?"

"Hiện giờ, mỗi ngày tôi có bình quân bốn giờ rảnh rỗi, cho nên bốn người không phải vấn đề lớn.

"Anh trai thật lợi hại. Mau tới cửa hàng bọn em xem đi."

Hai nữ nhân viên đón Lâm Dật vào:

"Anh trai, anh mua vòng tay và dây chuyền bên kia rồi, muốn xem nhẫn của nhà chúng em không?"

"Vậy thì mua nhẫn."

"Có dự tính giá không?"

"Không." Lâm Dật nói: "Lớn một chút."

"Hì hì, lớn một chút là bao nhiêu? Em 37B có được không?"

"Vậy chắc chắn là không được, ít ra cũng phải 36D trở lên."

"Vậy thì cửa hàng bọn em phải tăng tiến rồi, ha ha..."

Trêu chọc nữ nhân viên cửa hàng một hồi, Lâm Dật được dẫn tới quầy hàng chuyên doanh.

"Anh trai, anh xem cái này. Đây là bảo vật bảng hiệu của bọn em, kim cương 18 carat cắt hình bát giác, phía dưới là đế bạch kim, nhưng giá có hơi đắt."

Lâm Dật liếc giá:

"Năm triệu tệ?"

"Vâng, không phải là rẻ."

Nữ nhân viên cửa hàng hơi chột dạ nói:

"Nhưng trong cửa hàng còn có các kiểu dáng khác. Em dẫn anh đi xem."

"Không cần, cái này là được." Lâm Dật nói: "Chỉ là món quà Giáng Sinh, không phải cầu hôn, không cần phải chọn trái chọn phải."

Thấy vẻ mặt Lâm Dật bình tĩnh như thế, lần này nữ nhân viên xác định anh trai này thực sự là nhà giàu siêu cấp.

Chọn xong quà cho Kỷ Khuynh Nhan, còn lại là Lương Nhược

Hư.

Nhưng Lâm Dật có phần băn khoăn.

Những món đồ quý giá này không quá thích hợp với cô ấy, không thì dễ bị người ta gọi là trà xanh.

Nhưng về giá cả lại cũng không thể quá rẻ, còn không được để lộ liễu quá, thật bó tay.

Lượn quanh cửa hàng một vòng, Lâm Dật thấy trong quầy có một đôi khuyên tai dạng đinh màu xanh lam, anh hỏi:

"Món này bao nhiêu tiền?"

"Đây là trang sức bạch kim, trên mặt đính kim cương xanh Nam Phi, mỗi viên một carat, giá năm triệu ba trăm ngàn."

"Được, cái này được, trông như hàng giả. Lấy cái này đi."

"Ặc..."

Nếu là người bình thường nói thế, nhân viên cửa hàng chắc sẽ giận điên.

Nhưng Lâm Dật không phải người bình thường, bởi vì hắn đẹp trai lại còn nhà giàu.

"Anh trai, Harry Winston là cửa hàng đại diện, xưa nay không bán hàng giả." Nữ nhân viên giải thích.

"Nhưng trong nước khá thích kim cương. Kim cương xanh là mặt hàng khan hiếm, lượng tồn trong nước không có nhiều, quả thực dễ bị người ta cho là hàng giả, có vẻ không quý phái."

"Tôi cần chính là cảm giác này. Thân phận của cô ấy khá đặc biệt. Đồ vật quá quý giá, đeo trên người cô ấy cũng không thích hợp."

"Ấy… đặc biệt cỡ nào?"

"Đừng hỏi thăm linh tinh, không thì cửa hàng các cô dễ bị đóng cửa đấy."

"Không đến nỗi chứ? Bọn em ở đây lệ thuộc vào Quảng Trường Thời Đại."

"Nếu như cô ấy không vui, Quảng Trường Thời Đại cũng phải đóng cửa. Cửa hàng này của các cô tính là cái gì."

Nhân viên cửa hàng Harry Winston đều choáng váng.

Lại có thể đóng cửa cả Quảng Trường Thời Đại, thật lợi hại nha!

"Được rồi, đừng lo lắng, quẹt thẻ đi."

"Được được được, em đi đóng gói cho anh."

Mười mấy phút sau, mọi thứ đã xong xuôi, lại còn tri kỷ viết thêm lời nhắn thân mật. Điều này mạnh hơn Van Cleef Arpels một chút.

Nhưng để bảo vệ việc riêng tư của Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư, Lâm Dật đều dùng chữ viết tắt.

Mua xong đồ, Lâm Dật cất trong góc kín của xe cho khỏi bị phát hiện, sau đó gọi cho Kỷ Khuynh Nhan.

"Anh vừa hết bận, có món gì muốn ăn không? Anh mang về cho em."

"Em còn chưa về, nhưng có thể mua chút bánh rán, em muốn ăn."

"A? Muộn như vậy còn chưa về à?"

"Em với Viện Viện vừa cơm nước xong, đang ở bờ sông. Anh có muốn tới không?"

"Ái cha, Hà Viện Viện có ý gì? Mình đã có bạn trai còn muốn chiếm lấy vợ anh."

Nghe thấy hai chữ "Vợ anh", Kỷ Khuynh Nhan cười:

"Chủ yếu là hai bọn em đã lâu chưa cùng nhau đi dạo phố như vậy, cho nên hôm nay về chậm chút, hi hi."

"Em phát định vị cho anh, anh đi tới."

"Ừ."

Ngắt điện thoại, Lâm Dật tới khu thương mại tiếp theo, mua một ít bánh rán gạo nếp mà Kỷ Khuynh Nhan thích ăn, sau đó đi tới bờ sông theo định vị.

Kỷ Khuynh Nhan mặc áo gió màu vàng nhạt và quần jean xanh lam, chân đi đôi bốt nhỏ. Gió sông thổi qua, ánh mắt người bên ngoài đều rơi về phía cô.

Hà Viện Viện mặc áo khoác xám với quần legging, không khác mấy so với trang phục của Kỷ Khuynh Nhan.

"Lâm Dật mau tới đây! Em vừa mua cho anh hộp bánh mật xào, cực kỳ ngon."

Thấy Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan chạy chậm tới, đưa món ăn cho anh.

"Ừ, bánh rán gạo nếp của em đây."

"Về nhà ăn, nhiều người trên đường như vậy, ăn rất bất nhã."

Kỷ Khuynh Nhan đáng yêu vươn một ngón tay.

"Em lặng lẽ ăn một cái."

"Vậy cũng không được, nếu để cho Hà Viện Viện nhìn thấy, chắc chắn cô ta sẽ cướp với em. Đợi lát nữa về nhà từ từ ăn."

"Này này này, anh có ý gì? Em trả giá toàn bộ thanh xuân cho công ty, ăn của anh một cái bánh rán đã làm sao?" Hà Viện Viên kêu gào.

"Muốn ăn thì đòi Cao Tông Nguyên, đừng tìm anh."

"Thật không hiểu làm sao học tỷ lại xem trọng anh. Mất trắng học tỷ của em rồi." Hà Viện Viện phì phì nói.

"Đúng dịp, anh cũng có nghi vấn như vậy."

"Anh cũng cảm thấy mình không xứng với học tỷ em sao?"

"Không không không, anh nghi ngờ vì sao Cao Tông Nguyên lại thích em."

"Mẹ kiếp, bà đây cũng là hàng quý hiếm đấy."

"Được rồi được rồi, hai người còn thích ầm ĩ." Kỷ Khuynh Nhan oán giận nói: "Vừa gặp mặt đã vậy, đúng là…"

"Học tỷ, chúng ta đi thôi, không cần quan tâm anh ta nữa."

Hà Viện Viện kéo tay Kỷ Khuynh Nhan đi trước. Lâm Dật bất đắc dĩ, chỉ đành theo sau.

Anh cũng mừng rỡ vì được thanh nhàn, thuận tiện còn có thể bấm Wechat.

Bỗng nhiên, Lâm Dật nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện cùng dừng bước.

Ngẩng đầu lên nhìn, bất ngờ anh thấy, phía trước hai người khoảng mười mét có một người đàn ông mặc bộ đồ bông màu đen.

Người kia đeo kính mắt tương tự Hà Viện Viện.

Hử?

Kia không phải bạn trai cũ Khâu Húc Thành của Hà Viện Viện sao? Sao lại đụng phải ở đây?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 878.

Chương 879. Cùng Nhau Bình An

"Trung Hải lớn như vậy, tùy tiện đi dạo trên phố cũng có thể gặp được à?"

Lâm Dật khẽ xoa cằm, đứng yên tại chỗ. Chuyện này cứ để cho Hà Viện Viện tự mình giải quyết thì thỏa đáng hơn, mình không có cách nào dính loạn vào.

Kỷ Khuynh Nhan cũng nghĩ vậy.

Cởi chuông cần người buộc chuông, đây là chuyện riêng của Viện Viện, mình không có tư cách tham dự, cô lặng lẽ lùi đến trước mặt Lâm Dật.

"Viện Viện."

Rõ ràng Khâu Húc Thành thấy Hà Viện Viện cũng hơi bất ngờ, có hơi lúng túng.

"Thật là đúng lúc, chúng ta đã nhiều năm không gặp, không ngờ anh lại gặp được em ở đây."

"Đúng là khéo thật." Hà Viện Viện vừa cười vừa nói.

"Bây giờ em sống tốt chứ?"

"Mọi chuyện đều rất tốt, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, ông chủ ở trước mặt tôi cũng phải cúi đầu, ngoan ngoãn đấy."

Lâm Dật: ...

Mẹ nó, tôi với cô có thù lớn tới mức nào, sao cô cứ phải giẫm đạp lên tôi thế?

"Anh rất xin lỗi em về chuyện năm đó, hi vọng em đừng hận anh."

"Chia tay không phải rất bình thường sao? Khi đó hai chúng ta đều rất trẻ tuổi, ngây ngô, sao lại làm như anh cắm sừng tôi vậy?"

Trong lời nói cử chỉ của Khâu Húc Thành rõ ràng không thoải mái tự nhiên như Hà Viện Viện, có công có thủ, có chút lúng túng cũng chỉ cười quay đi.

"Em có rảnh không? Chúng ta ăn một bữa cơm chứ?"

"Sợ là không được, tôi có hẹn bạn trai rồi."

Sắc mặt Khâu Húc Thành thay đổi, không ngờ sẽ nhận được câu trả lời như vậy.

Bởi vì anh ta từng muốn quay lại với Hà Viện Viện.

"Ồ, vậy anh không quấy rầy em nữa."

Khâu Húc Thành không nói gì nữa, kéo áo quấn chặt vào người cúi đầu rời đi.

Anh ta cũng không nhìn Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đứng sau lưng Hà Viện Viện.

Hà Viện Viện đút hai tay trong túi, thở hắt ra một hơi như bỏ xuống được gánh nặng nghìn cân.

"Sao cô để anh ta đi như vậy? Cơ hội làm màu tốt như vậy cũng bị cô lãng phí mất rồi." Lâm Dật đi tới nói.

"Lâm Dật nói rất đúng, đáng lẽ em phải nói cho anh ta biết, em là Phó tổng giám đốc tập đoàn Lăng Vân, làm anh ta phải ra đi trong hối hận."

"Em thấy không cần thiết, làm vậy giống như em vẫn còn để tâm tới anh ta." Hà Viện Viện nói:

"Nhưng em cảm giác vừa rồi mình phát huy không được tốt, đáng lẽ em phải bình tĩnh hơn nữa."

"Vậy hai người xem như đã chính thức chia tay rồi?"

"Đã qua nhiều năm như vậy, em chẳng còn để tâm tới anh ta nữa. Em chỉ cảm thấy năm đó, hai chúng ta đi Băng Thành tìm anh ta có hơi xốc nổi nhưng hôm nay trút được giận, cảm giác rất tuyệt."

"Em đã bỏ xuống được rồi."

Lâu nay, Kỷ Khuynh Nhan vẫn lo lắng về điểm này, nhưng nhìn tình hình hôm nay thì có vẻ mình đã lo lắng thừa rồi.

"Chị ơi, chị đi dạo với em đi, em muốn mua ít đồ."

"Không phải chúng ta mới đi à?"

"Bây giờ đang là Giáng Sinh mà, em đi mua món quà cho Cao Tông Nguyên."

"Được, chị đi cùng em."

Hà Viện Viện dường như đã tính trước, mua đồ rất nhanh.

Cô mua cho Cao Tông Nguyên mua một cái đồng hồ hơn tám trăm nghìn.

Cao Tông Nguyên chắc chắn không để mắt tới cái đồng hồ đó nhưng Hà Viện Viện tặng, nó lại có ý nghĩa khác.

Khi Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan về đến nhà, đã hơn mười một giờ đêm.

Lâm Dật nhận ra cô có vẻ thần bí, không biết lại giở trò gì.

Sáng sớm hôm sau, ăn sáng xong, Lâm Dật đi cùng Kỷ Khuynh Nhan ra ngoài, sau khi đưa cô đến tập đoàn Triều Dương mới lái xe tới chỗ của Vương Oánh.

Thấy xe cô dỗ dưới tầng, Lâm Dật đi thẳng lên trên.

Reng reng reng.

"Ai vậy?"

Anh gõ cửa phòng, Vương Oánh nói vọng ra.

"Thu tiền nước."

Cạch.

Vương Oánh không hỏi gì nữa, ra mở cửa, ánh mắt vui mừng.

"Sao cậu còn tới đây? Cậu không cần đón sếp Kỷ à?"

"Cô ấy đi làm rồi, em tới thăm chị một lát." Lâm Dật nói: "Chị đấy, sao em nói thu tiền nước, chị lại dám mở cửa cho em à?"

"Chị nhận ra tiếng của cậu mới ra thôi.”

Vương Oánh cười nói mập mờ:

"Hơn nữa chị chưa trả tiền nước thật, làm không tốt, mau tới thu đi."

"Chị chắc chứ?"

"Ừ, không tin cậu tới sờ thử."

Người như Lâm Dật không hề e ngại, sao để ý nhiều, thò tay luôn vào.

Bốp!

Vương Oánh đánh vào người Lâm Dật: “Cậu còn thật sự muốn kiểm tra à?"

"Không phải chị bảo sao?"

"Cậu mau lấy ra, chị sợ không kìm chế được."

Vương Oánh vừa nói vừa lùi lại một bước, tránh khỏi bàn tay xấu xa của Lâm Dật.

Nhưng cô ta vẫn bị hắn mò trúng.

"Vậy thì đừng kìm chế nữa."

"Cậu bắt được tổng giám đốc Kỷ chưa?"

"Còn chưa, sao vậy."

"Vậy chị phải chờ thôi. chị làm thêm ở dưới tay của người ta, cũng không dám cướp chồng của bà chủ đâu."

"Đến mức đó sao?"

"Đương nhiên là đến mức đó rồi." Vương Oánh ôm mặt Lâm Dật hôn một cái.

"Chị đoán người như sếp Kỷ không thể hầu hạ cậu trên giường tốt được, đến lúc đó cậu lại đến với chị đây, chị sẽ làm cho cậu thật thỏa mãn."

"Đây là chị nói đấy."

"Chị còn có thể gạt cậu sao?"

"Sao chị ở nhà vậy? Lộ Lộ đâu?"

"Hôm nay chẳng phải là lễ Giáng Sinh sao? Con bé ra ngoài chơi với bạn, không về." Vương Oánh nói:

"Đúng rồi, cậu đợi lát, chị có chuẩn bị quà cho cậu đấy."

Vương Oánh chạy về đến phòng ngủ, lấy ra một cái túi xách tay màu đen: “Quà Giáng Sinh, cậu xem có thích không?"

Hắn mở hộp ra, là dây thắt lưng màu đen.

"Chị nói trước, nó không đáng bao nhiêu tiền, nếu cậu chê cũng đừng nói ra."

"Sao có thể thế được? Em vừa lúc đang thiếu thắt lưng đây."

Mua...

"Vẫn là cậu giỏi ăn nói, miệng vẫn ngọt như trước. "

"Em cũng chuẩn bị quà cho chị." Lâm Dật giao cái túi cho Vương Oánh.

"Cậu tặng gì, chị cũng thích." Vương Oánh mở túi ra: “Cậu còn chuẩn bị quả táo à?"

"Đương nhiên rồi, bình an thì vẫn phải ăn cái này."

"Hì hì..."

Vương Oánh cười như đứa trẻ, sau đó cắn một cái nhưng không ăn mà đưa miệng tới trước mặt Lâm Dật.

"Chúng ta cùng ăn."

"Vì sao?"

"Bởi vì phải cùng bình an chứ." Vương Oánh nói mơ hồ không rõ.

"Được, cùng nhau bình an."

Cùng ăn táo xong, Vương Oánh lấy hộp nhỏ trong túi ra.

"Ồ? Van Cleef Arpels? Không ít tiền đâu nhé."

"Chị đừng hỏi giá, xem thử đeo có hợp không."

"Cậu tặng thì chắc chắn hợp rồi."

Vương Oánh lấy vòng tay cỏ bốn lá ra, sau đó đeo trên tay.

"Cậu xem chị đã nói gì chứ? Đeo lên vừa khéo."

"Chị thích là được."

Vương Oánh nâng má, cười nhìn Lâm Dật: “Thật ra chị cũng đoán được cậu sẽ đến tặng quà cho chị."

"Sau đó thì sao? Chị không đoán được em sẽ tặng quả táo cho chị à?"

"Ừ." Vương Oánh gật đầu nói: "Chị cũng không đoán được cậu sẽ tặng chị vòng tay Van Cleef Arpels."

"Chị nghĩ em sẽ tặng gì cho chị?"

"Áo lót đấy?" Vương Oánh nói: "Chẳng phải đàn ông đều thích tặng người khác mấy thứ này sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 879.

Chương 880. Anh Bình An, Em Mới Muốn Bình An

"Từ góc độ nào đó mà nói, cách nói này cũng đúng." Lâm Dật nói:

"Nhưng em cũng xem chị như người yêu."

"Chị biết ý của cậu, cho nên..."

"Cho nên cái gì? Sao chị thần bí như vậy?"

"Cho nên chị đã chuẩn bị giúp cậu xong rồi." Vương Oánh nói với ánh mắt đầy quyến rũ: "Dạo này chị mới mua không ít, chị mặc cho cậu xem thử."

Vương Oánh trở lại phòng ngủ, hơn mười phút sau mới ra ngoài.

Cho dù trên người vẫn mặc váy ngủ cũ, nhưng bên trong chắc chắn có động tiên khác.

Vương Oánh chậm rãi cởi váy ngủ ra, kiểu dáng bên trong khiến Lâm Dật vừa nhìn đã ngây người.

"Thế này thì có khác gì không mặc?"

"Hì hì, cần chính là mờ mờ ảo ảo như vậy đấy."

"Chị làm vậy là dối trá, điển hình chỉ lo giết không chịu chôn!"

"Mặc dù nói phải đợi tổng giám đốc Kỷ ăn xong chị mới có thể ăn, nhưng vẫn còn một cách dùng khác cũng không tính là phạm quy."

"Cách nào vậy?"

"Ái chà, đừng nói, cứ lặng lẽ hưởng thụ là được rồi."

Vương Oánh lại quỳ giữa hai chân của Lâm Dật...

...

Hơn hai giờ sau, Lâm Dật với tinh thần sảng khoái bước ra khỏi nhà của Vương Oánh, lái xe tới bệnh viện Hoa Sơn.

Cách xác định Lý Sở Hàm ở bệnh viện lại càng đơn giản hơn.

Đi tới trang web chính của bệnh viện Hoa Sơn xem cô có khám bệnh không là biết.

Nhưng Lâm Dật không đi tìm Lý Sở Hàm mà quay lại khoa điều trị nội trú số 8.

Lại quay về đây, làm Lâm Dật có cảm giác quen thuộc và thân thiết.

"Chủ nhiệm Lâm, anh đã về rồi." Thấy Lâm Dật, các cô y tá trẻ đều xông tới, nhiệt tình chào hỏi.

Lâm Dật mỉm cười gật đầu:

"Tôi rảnh rỗi không có chuyện gì làm, quay lại thăm mọi người."

"Hì hì, anh tới thăm chủ nhiệm Lý chứ gì. Nhưng cô ấy đang khám ở phòng khám bệnh rồi, anh tới đó là tìm thấy cô ấy."

"Không cần, tôi sẽ chờ cô ấy ở đây nhưng các người đừng nói linh tinh, đừng để cho cô biết tôi tới."

"Chà chà chà, miệng chúng tôi không kín đâu, phải dùng thứ gì đó bịt miệng chúng tôi mới được."

"Yên tâm đi, tôi đã gọi cà phê và bánh ngọt cho các cô, lát nữa sẽ đưa qua."

"Hì hì, tôi đã biết chủ nhiệm Lâm sẽ không bạc đãi chúng tôi mà."

Căn dặn xong, Lâm Dật đi tới phòng nghỉ của Lý Sở Hàm.

Cô ấy thường tới đây ăn trưa mỗi ngày, anh chờ ở đây là chuẩn nhất.

Giống như Lâm Dật suy đoán.

Hơn mười hai giờ trưa anh đã nghe được tiếng nói chuyện của Lý Sở Hàm và cô y tá trẻ.

Lâm Dật lặng lẽ đứng ở cửa, chờ Lý Sở Hàm bước vào.

Két…

Cửa bị đẩy ra, Lâm Dật nhanh tay nhanh mắt bịt mắt Lý Sở Hàm, sau đó dùng chân đóng cửa lại.

Trong nháy mắt đó, Lý Sở Hàm run rẩy nhưng vừa nghĩ đã bình thường trở lại.

"Lâm Dật?"

"Hả? Sao em biết là anh?"

"Em có thể nhận ra được mùi trên tay anh."

"Ôi, chán thật, anh còn tưởng có thể làm em ngạc nhiên chứ."

Lý Sở Hàm sợ hãi nhìn Lâm Dật: “Có phải anh mất hứng không? Vậy chúng ta thử lại lần nữa nhé."

"Chuyện này có gì mất hứng chứ." Lâm Dật nắm bắt gương mặt của Lý Sở Hàm nói.

Lâm Dật phát hiện, từ lúc phát sinh quan hệ với anh, Lý Sở Hàm nhạy cảm hơn nhiều.

Nhiều lúc ở trước mặt mình đều cẩn thận, cũng không sảng khoái hào hiệp như trước.

"Sắp tới Giáng Sinh, anh mang cho em một món quà, em xem thử có thích không?"

"Anh không cần mua cho em đâu, anh có thể tới thăm em là tốt rồi."

"Sao có thể vậy được, người khác có, em cũng có."

Nụ cười dịu dàng làm say lòng người nở rộ trên gương mặt Lý Sở Hàm.

Lý Sở Hàm cũng giống như Vương Ánh, không động tới hộp nhỏ kia mà lấy quả táo bên cạnh trước, cười như một đứa trẻ.

"Em thích cái này."

"Vậy em ăn đi."

Lý Sở Hàm không ăn, đưa quả táo tới bên miệng Lâm Dật: “Anh ăn trước một miếng đi."

"Anh mua cho em, sao em lại bảo anh ăn trước."

"Bởi vì anh bình an, em mới muốn bình an."

Trong lòng Lâm Dật chấn động. Lúc này anh mới hiểu được vì sao Lý Sở Hàm chia một phần của mình cho anh.

Nếu không có mình, thế giới này lại giống như một nấm mồ cô đơn đối với cô.

Lâm Dật cắn một cái, sau đó học Vương Oánh đưa tới bên miệng Lý Sở Hàm.

"Cùng nhau bình an."

Lý Sở Hàm đỏ mặt: “Ừ."

Ăn xong quả táo, Lý Sở Hàm mở hộp Van Cleef Arpels ra.

Cô không có phản ứng mạnh như Vương Oánh nhưng ánh mắt vẫn vui mừng.

"Anh đeo giúp em."

"Ừ."

Lý Sở Hàm xoay người kéo cổ áo ra, chờ Lâm Dật đeo vòng cổ cho mình.

"Đang yên đang lành, em khóc cái gì chứ?"

Lý Sở Hàm xoay người, nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Dật: “Ngoại trừ mẹ em, không ai đối xử tốt với em như vậy hết."

"Cô bé ngốc, đã lớn như vậy còn khóc nhè."

Lý Sở Hàm không nói gì, chỉ lặng lẽ lau nước mắt. Sau một lúc lâu, cô mới từ từ rời khỏi vòng tay của Lâm Dật.

Đối với cô, vòng tay của Lâm Dật chính là mái nhà ấm áp nhất.

"Em… em cũng chuẩn bị món quà muốn tặng anh."

Lý Sở Hàm nói xong, mở cửa tủ của mình ra, lấy ra một cái túi màu đen.

Lâm Dật phát hiện túi trên tay Lý Sở Hàm giống hệt món quà mà Vương Oánh tặng mình.

"Em không biết chọn đồ, đi dạo mất mấy ngày mới tìm được cái này."

"Anh đúng lúc đang thiếu thắt lưng, em tặng đúng ý của anh rồi."

Lấy kỹ năng diễn xuất của Lâm Dật muốn lừa gạt Lý Sở Hàm hoàn toàn không có vấn đề gì.

Thấy Lâm Dật thích, Lý Sở Hàm cười dịu dàng. Cho dù trông cô có chút ngốc nhưng đặc biệt đáng yêu.

"Anh ăn cơm chưa?"

"Anh còn chưa ăn đâu."

"Đây là đồ ăn em lấy từ nhà ăn về, anh ăn trước đi." Lý Sở Hàm nói: "Nếu anh không thích ăn, em sẽ nhờ người đặt món khác."

"Vậy còn em?"

"Em không đói lắm, anh ăn trước đi." Lý Sở Hàm nói: "Hôm nay em không bận lắm, lát nữa đi ăn vẫn còn kịp."

"Vậy chúng ta cùng ăn đi."

"Nếu thế, anh sẽ ăn không đủ no."

"Không sao."

Buổi trưa, hai người cùng ăn một suất cơ, sau đó Lâm Dật lại ôm Lý Sở Hàm ngủ một giấc đơn thuần mới rời khỏi bệnh viện, đi tới tập đoàn Lăng Vân.

Cả buổi chiều, Lâm Dật thấy vô cùng buồn chán, lăn lộn đến hết giờ làm lại đi đón Kỷ Khuynh Nhan.

Sau khi về đến nhà, Kỷ Khuynh Nhan không chú ý tới Lâm Dật, vẫn luôn bận việc riêng của mình.

Thấy Kỷ Khuynh Nhan có vẻ thần bí, Lâm Dật đoán, với tính cách của cô chắc chắn là đang chuẩn bị quà Giáng Sinh.

Lâm Dật không nói gì nữa, bởi vì cho dù anh có hỏi cô cũng sẽ không nói.

Buổi tối, Lâm Dật cầm điện thoại chat với Tô Cách, sau đó mới đi nghỉ.

Trong lúc đó, Kỷ Khuynh Nhan không hề tới làm phiền Lâm Dật.

Lâm Dật cũng vui vẻ thanh nhàn, nằm xuống ngủ luôn.

Cạch.

Nửa đêm gần sáng, cửa phòng của Lâm Dật bị đẩy ra.

Kỷ Khuynh Nhan lặng lẽ bước vào, rón rén đến đầu giường, sau đó đặt đồ trên tay xuống rồi lặng lẽ lùi ra ngoài.

"Em đã tới thì đừng đi nữa." Lâm Dật nắm cánh tay Kỷ Khuynh Nhan, kéo cô vào trong chăn.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 880.

Chương 881. Bởi Vì Yêu

“A…”

Kỷ Khuynh Nhan hét lên một tiếng, còn không chờ kịp chuyện gì xảy ra, đã chui vào trong chăn của Lâm Dật.

"Chẳng phải anh đã ngủ rồi à?"

"Ai nói tắt đèn thì chắc chắn đã ngủ chứ?" Lâm Dật ôm vòng eo đầy đặn của Kỷ Khuynh Nhan: “Ngược lại em đấy, em lén lén lút lút tới phòng anh làm gì?"

"Xuỵt, không phải em muốn tới, là ông già Nô-en phái em tới."

"Ồ… Ông ấy bảo em tới làm gì?"

"Thì tới tặng quà cho anh đấy."

Đã đến mức này, Kỷ Khuynh Nhan cũng không muốn tạo bất ngờ gì nữa.

Lâm Dật giống như một người sành sỏi, chắc hẳn đã đoán trước được nên cố ý ở đây chờ mình.

Cho nên cô không giả vờ nữa, ngả bài.

Lâm Dật tiện tay bật đèn, phát hiện chiếc vali trên mặt đất vuông vắn chỉ nửa mét, không tính là nhỏ đối với cô gái như Kỷ Khuynh Nhan.

Anh ôm va li lên trên giường, phát hiện nó còn hơi nặng.

Lâm Dật mở ra xem, phát hiện có mấy món đồ.

Kỷ Khuynh Nhan hăng hái quỳ xuống giường, lấy một album sặc sỡ trong hộp các tông.

"Em cho anh xem nhé, đây là ảnh của em lúc còn bé, người khác chưa từng thấy đâu, tuyệt đối là độc nhất vô nhị."

Trong album có rất nhiều ảnh, khi anh mở ra, rất nhiều tấm ảnh rơi xuống đất.

Qua những chi tiết này có thể nhìn ra điều kiện nhà Kỷ Khuynh Nhan rất tốt.

Bởi vì khi anh còn bé không hề có ảnh chụp, tấm ảnh sớm nhất còn là năm sáu tuổi, ảnh chụp tập thể ở cô nhi viện.

Mà vào lúc đó, Kỷ Khuynh Nhan đã ngồi trên Mercedes.

"Mọi người đều nói nhìn ba tuổi có thể biết già, lời này thật sự không sai, khi còn bé mông đã vểnh như vậy."

"Hì hì, em sinh ra đã vậy, không có cách nào."

Kỷ Khuynh Nhan cầm từng tấm ảnh kể cho Lâm Dật về tuổi thơ của mình, như muốn nói tất cả mọi chuyện cho anh biết vậy.

Cho dù đều là những chuyện nhỏ nhàm chán nhưng Lâm Dật lại nghe say sưa.

Cảm giác quan hệ của hai người đã trở nên hoàn thiện hơn.

"A… sao ở đây còn có một bình sao nhỏ vậy? Là nam sinh nào đó tặng cho em à?" Lâm Dật hỏi.

"Hì hì, đây cũng không phải là người khác tặng em, là em tặng cho người khác."

"Tặng cho người khác? Nam sinh à? Lẽ nào em không tặng được?"

"Coi là vậy đi." Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì nói.

"Còn có nam sinh sẽ từ chối món quà của em sao?"

"Đừng sốt ruột, em muốn anh gặp chàng trai kia, đến bây giờ em vẫn cảm thấy anh ấy vô cùng đẹp trai."

Kỷ Khuynh Nhan lại lật tìm trong vali, lấy ra một album.

Trong ảnh đều là thời cô học trung học cơ sở, độ nét của ảnh cũng tăng dần.

"Nhìn đi, chính là cái này." Kỷ Khuynh Nhan chỉ vào một tấm ảnh nói.

"Lớn tuổi vậy à?"

"Ừ, lúc đó anh ấy là giáo viên dạy toán của em, có phải anh ấy rất đẹp trai không? Lúc đó em rất thích anh ấy. Sau đó, thành tích môn toán của em luôn đứng đầu." Kỷ Khuynh Nhan thản nhiên nói:

"Em gấp những ngôi sao nhỏ này, định sẽ tặng anh ấy vào ngày nhà giáo nhưng anh ấy không nhận, lúc đó em đã buồn rất lâu đấy."

Lâm Dật dở khóc dở cười: “Người ta yêu sớm đều là yêu nam sinh cùng tuổi, sao em lại nhìn trúng giáo viên dạy toán chứ?"

"Những nam sinh kia quá ấu trĩ, không phải là kiểu em thích."

"Em thích người già à?"

"Nếu không cũng chẳng có cơ hội cho anh đâu."

"Không ngờ lại nói anh già rồi à? Nếu hôm nay anh không trị em, em sẽ không biết sự lợi hại của anh."

"Ha ha..."

Kỷ Khuynh Nhan cười ha hả không hề giữ hình tượng thục nữ.

"Anh đừng cù em nữa, em sợ nhột."

Hai người náo loạn một lát, Kỷ Khuynh Nhan lại lấy đồ trong vali ra.

Rất nhiều tấm ảnh cũ đã ố vàng nhưng chúng đều rất có ý nghĩa với Kỷ Khuynh Nhan.

Đối với cô, đây là tất cả thời thơ ấu và trẻ trung của cô. Vào lúc này, cô đã trao cả tương lai của mình cho người đàn ông trước mắt.

"Khi anh còn bé có chuyện gì vui, kể cho em đi."

Kỷ Khuynh Nhan được Lâm Dật ôm vào trong lòng, hỏi.

"Anh là trẻ mồ côi ở viện phúc lợi Lam Thiên, lúc nhỏ từng liên tục đạt quán quân ba lần, hơn nữa còn là tổ gần giống nhau, cuối cùng thật sự không tìm được đối thủ đã lui về ở ẩn, không hỏi đến chuyện giang hồ nhưng giang hồ vẫn lưu truyền lời đồn đại về anh."

"Ồ? Xem ai nói kìa?"

"Đúng vậy, mỗi lần anh đều dùng ưu thế tuyệt đối nghiền ép bọn họ."

Kỷ Khuynh Nhan cười vui.

Lúc nhỏ, nam sinh có mấy thú vui mà nữ sinh không có cách nào hiểu được.

"Lâm Dật, em có thể hỏi anh một vấn đề rất riêng tư không?"

"Em muốn hỏi dài bao nhiêu à? Đủ cho em dùng."

"Hả? Cái gì dài bao nhiêu?" Kỷ Khuynh Nhan phản xạ quá chậm, lúc này mới kịp phản ứng: “Anh nói linh tinh gì đấy, em không phải nói chuyện này."

"Vậy là cái gì?"

"Em hỏi, anh không thể tức giận đấy."

"Không phải em muốn hỏi cha mẹ anh sao?"

"Sao anh biết?"

"Ngoại trừ điều này thì chẳng có chuyện gì khiến em ấp a ấp úng như vậy."

"Em thật sự muốn hỏi chuyện này." Kỷ Khuynh Nhan khẽ nói:

"Với năng lực của anh bây giờ rõ ràng có thể tìm được bọn họ."

"Anh biết."

"Sau đó thì sao? Anh có định làm chuyện này không? Hoặc anh còn đang hận bọn họ?"

"Không thể nói là hận được." Lâm Dật nói:

"Nói thật, cảm giác của anh đối với bọn họ lại giống như Hà Viện Viện đối với bạn trai cũ của cô ấy, giống như người xa lạ vậy, hoàn toàn không có cảm giác gì."

"Đây là hai chuyện khác nhau, không thể nhập làm một được." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Trên người các anh chảy cùng một dòng máu, có vài thứ không thể vứt bỏ được."

Kỷ Khuynh Nhan đã suy nghĩ về chuyện này rất lâu.

Trước đây, đã có người đi điều tra thân phận của Lâm Dật, cho nên Kỷ Khuynh Nhan vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Dù sao cũng là người trong quân đội hỏi thăm về thân phận của anh, trẻ mồ côi bình thường đều không thể có đãi ngộ như vậy.

"Anh cũng không hận bọn họ, nói không chừng sẽ có một ngày nào đó bọn anh thật sự gặp mặt, còn có thể ngồi bên nhau uống vài cốc."

"Anh xác định chứ? Anh có thể thoải msi đối mặt vậy sao?"

"Đương nhiên."

"Vì sao? Em nghĩ anh sẽ hận bọn họ."

"Bởi vì yêu."

"Yêu?"

"Mẹ anh chưa từng nói tới chuyện đó, nhưng ba anh vừa uống chút rượu lại không quản được miệng mình, đã vô tình nói qua vài lần." Lâm Dật nói:

"Năm đó mẹ ruột anh đưa anh đến cô nhi viện hình như đã khóc rất đau lòng, hơn nữa còn cho nhét vào một nghìn đồng. Thời đó, một nghìn đồng không tính là ít, đủ để chứng minh gia đình bọn họ giàu có, lại thêm tay chân anh lành lặn đầy đủ, đầu óc cũng bình thường, nếu không phải vì vài nguyên nhân đặc biệt thì chắc hẳn sẽ không bỏ anh lại."

"Ban đầu, hình như anh không rộng lượng như vậy."

"Ban đầu anh vốn nghi ngờ, nhưng dưới sự hun đúc và ảnh hưởng của sếp Kỷ, anh đã biến thành một người thanh niên có ý chí năm nói bốn đẹp ba yêu, cho nên suy nghĩ cũng lạc quan hơn."

"Hì hì..."

Kỷ Khuynh Nhan cọ vào ngực Lâm Dật, quay người nâng mặt anh lên.

"Ngài Lâm trưởng thành rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 881.

Chương 882. Người Phụ Nữ Nào Chịu Được

"Đều nhờ sếp Kỷ dẫn dắt tốt."

Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu nhìn Lâm Dật: “Vậy anh nói vì yêu là có ý gì?"

Lâm Dật im lặng, quá trình làm việc ở bệnh viện Hoa Sơn dần hiện ra trong tầm mắt.

"Anh cảm thấy người làm cha mẹ đều yêu con, bởi vì có người thậm chí có thể vì con mà không cần tới mạng sống của mình." Lâm Dật nói:

"Cho nên anh nghĩ có thể trong này thật sự còn nguyên nhân gì đó, bằng không sẽ không thể vừa khóc vừa bỏ anh được."

"Vậy anh có muốn gặp mặt bọn họ không?"

"Không muốn." Lâm Dật nói:

"Cuộc sống thế này cũng rất tốt rồi, hơn nữa anh đoán sau khi bọn họ gặp anh cũng sẽ lúng túng, cho nên anh sẽ xem như bọn họ chết rồi, duy trì cuộc sống bây giờ, không ai quấy rầy ai hết."

"Vậy nếu có một ngày bọn họ quay về gặp anh, anh sẽ làm thế nào?"

"Không phải anh vừa nói sao? Anh sẽ uống với một họ một chút." Lâm Dật cười ha hả nói:

"Sau đó lại dẫn em đi đòi một phong lì xì lớn."

"Con người anh đúng là không thể nói chuyện đàng hoàng được." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Thôi, không trò chuyện này nữa."

"Không phải em nhắc tới chuyện này trước sao?"

"Vậy không nói chuyện nữa, ngủ thôi."

"Hì hì, anh đã muốn ngủ lâu rồi." Lâm Dật ôm chặt Kỷ Khuynh Nhan: “Ngủ một mình thì chán lắm."

"Em đã biết anh sẽ không để cho em đi rồi." Kỷ Khuynh Nhan cũng không giãy giụa, có một số việc cứ thuận theo tự nhiên là được rồi.

Mọi người đều là người trưởng thành.

Hai người ngủ một giấc rất say tới tận hơn mười giờ sáng hôm sau mới dậy.

"Đều tại anh, sáng nay em còn có việc đấy." Kỷ Khuynh Nhan gãi đầu làm tóc càng thêm rối lại có một vẻ đẹp khác.

"Chẳng phải anh vừa gọi em dậy sao? Tại em ham ngủ không dậy, cứ nói muốn ngủ thêm một lát."

"Hừ hừ hừ, vậy cũng là lỗi của anh."

Kỷ Khuynh Nhan rời giường: “Công ty em có chút việc, em không nấu cơm cho anh được, anh tự nghĩ cách giải quyết đi."

"Hôm nay không phải là Giáng Sinh sao? Em đừng đi làm nữa."

"Em có một cuộc họp vào buổi chiều phải tới chủ trì." Kỷ Khuynh Nhan hôn một cái lên trên mặt Lâm Dật: “Chắc hơn ba giờ chiều mới có thể xong được, đến lúc đó anh tới đón em, chúng ta ra ngoài đi dạo một lát."

"Em muốn đi đâu chơi?"

"E hèm..."

Kỷ Khuynh Nhan nghĩ ngợi: “Em muốn đi xem phim, chúng ta ở chung với nhau dài như vậy còn chưa từng cùng tới rạp chiếu phim đâu."

"Được, vậy anh đặt vé trước."

"Dù sao em mặc kệ, mọi chuyện hôm nay đều nghe theo sự sắp xếp của anh."

"Em yên tâm, anh chắc chắn sẽ thu xếp rõ ràng cho em."

"Anh ngủ tiếp đi, em đi trước đây."

Kỷ Khuynh Nhan ra khỏi phòng của Lâm Dật, vào phòng vệ sinh rửa mặt. Khoảng nửa tiếng sau đã nghe được tiếng cô ra ngoài.

Lâm Dật cũng dậy, lười biếng vươn vai. Từ bây giờ đến ba giờ chiều vẫn còn bốn tiếng nữa, đủ thời gian.

Sau khi thu dọn xong, Lâm Dật lái xe tới khu nhà của cơ quan, thuận tiện còn mua hai điếu thuốc Trung Hoa đến phòng bảo vệ.

"Bác ơi, Giáng Sinh mà bác không về với bác gái à?"

Lúc nói chuyện, Lâm Dật đưa điếu thuốc qua.

Những nơi như khu nhà của cơ quan này tuyệt đối đều là nhân tài ẩn dật.

Đừng thấy người ta chỉ là bảo vệ, không chừng chính là họ hàng của cục trưởng nào đó.

Thậm chí một cô lao công trông rất bình thường cũng có thể có thân phận không tầm thường đâu.

Nói chung không thể xem thường bất kỳ người nào ở đây.

Bác bảo vệ rất tinh mắt, vừa nhìn đã nhận ra Lâm Dật từng tới đón thị trường Lương, hình như còn có quan hệ không tệ.

"Chúng tôi lớn tuổi như vậy, ai để ý tới ngày lễ của đám người tây chứ?"

"Bác không thể nói vậy được. Cho dù bác không ở cùng vợ cũng nên đi công việc chơi với đám cháu nhỏ, phải quan tâm với tất cả mọi người chứ."

"Ha ha, thằng nhóc nhà cậu đúng là không chút kiêng kỵ."

Ông cụ nhìn hai điếu Trung Hoa của Lâm Dật, thật ra cũng nhiệt tình.

Ban đầu, người ta là hộ gia đình có liên quan tới thị trường Lương, mình không thể động vào, giờ người ta còn chủ động tặng hai điếu thuốc lá, thằng nhóc như vậy cũng không nhiều đâu.

"Vậy cũng phải theo kịp thời đại chứ." Lâm Dật móc ra thêm một quả táo: “Bác ăn thử đi, bình an."

"Mỗi ngày có nhiều người ra vào như vậy, tôi lại thấy cậu thuận mắt nhất đấy." Bác bảo vệ nói: "Cậu tới đến thị trưởng Lương à?"

"Đúng đúng đúng, hôm nay cô ấy tới đơn vị chưa?"

"Cô ấy tới rồi, cả sáng không ra ngoài. Bây giờ cậu qua đúng lúc có thể ăn trưa với cô ấy."

"Được, cháu đi trước đây, lát nữa cháu quay lại, chúng ta lại nói chuyện sau."

"Được."

Lâm Dật lặng lẽ đi vào khu nhà của cơ quan nhưng không tới văn phòng của Lương Nhược Hư mà chạy vào nhà ăn.

Sau đó anh ném ra một bao lì xì lớn, thành công mua chuộc được quản lý nhà ăn để anh trà trộn vào trong.

Nhưng tác dụng chân chính cũng không phải là phong lì xì kia.

Cũng giống như bác bảo vệ, đầu bếp đã gặp qua Lâm Dật, thấy anh và thị trường Lương ăn cơm chung nên không dám tùy ý trêu chọc anh.

Đến bữa trưa, nhân viên trong tòa nhà lớn qua lấy món ăn. Lâm Dật mặc xong quần áo, trốn ở trong một góc không bắt mắt chờ Lương Nhược Hư xuất hiện.

Nhưng sau rất nhiều người lần lượt vào lấy thức ăn, anh vẫn không thấy Lương Nhược Hư qua.

"Mẹ nó, người đàn bà này không biết đi ăn cơm à?"

Lúc Lâm Dật sắp từ bỏ, đột nhiên nghe có người nói:

"Thị trưởng Lương."

"Thị trưởng Lương."

"Được rồi, được rồi, mọi người cứ chậm rãi ăn đi."

Nghe được giọng nói của Lương Nhược Hư, Lâm Dật nghiêng đầu liếc nhìn.

Lương Nhược Hư mặc một chiếc quần Jean màu xanh, áo len rộng màu trắng, mái tóc dài trước sau vẫn được búi lên, nhìn trưởng thành cũng có vẻ đoan trang hơn.

Lâm Dật chuẩn bị một lát, đeo khẩu trang đi tới cửa quầy.

"Một phần cơm nhỏ, trứng chưng cà chua, rau chân vịt xào lạc, thêm một bát canh nữa." Lương Nhược Hư nói.

"Chỉ ăn rau sẽ mau đói, gọi thêm ít thịt đi."

"Gần đây tôi ăn không ngon, muốn ăn thanh đạm một chút..."

Lương Nhược Hư còn chưa nói dứt lời, bất ngờ thấy đầu bếp của nhà ăn đưa một đĩa thịt cho mình.

Thịt kho tàu, thịt gà xào lạc, ớt xanh xào thịt, còn có hai quả trứng gà đều được đặt vào đĩa của mình.

"Thế này là sao, tôi không gọi những món này..."

Lương Nhược Hư còn chưa nói dứt lời, đã đối diện với mắt của Lâm Dật.

Cô sửng sốt.

Cho dù anh đeo khẩu trang chỉ lộ ra đôi mắt, nhưng nếu cô không nhận ra được mắt của Lâm Dật thì không phải là Lương Nhược Hư rồi.

"Anh, sao anh..."

"Những món này hơi ngấy, tôi cho cô thêm một quả táo, cho sạch dạ dày."

Thấy Lâm Dật lấy ra một quả táo giống như ảo thuật vậy, Lương Nhược Hư vừa bực mình lại vừa buồn cười. Sao anh ta lại lắm trò vậy?

"Khụ khụ khụ..."

Lương Nhược Hư hắng giọng, giả vờ nghiêm túc nói:

"Tôi không ăn ở đây, lát nữa anh đưa đến văn phòng của tôi."

"Được."

Lương Nhược Hư quay đầu rời đi, nhưng lần này lại không còn ung dung như vừa rồi nữa.

Cô bước nhanh hơn nhiều, rõ ràng vô cùng chột dạ.

Mặc dù cô chột dạ nhưng vẫn thầm vui mừng.

Anh ta lắm trò như vậy, thay đổi cách thức gây ngạc nhiên như vậy, người phụ nữ nào chịu được chứ?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 882.

Chương 883. Hình Thức Tư Duy Của Nam Nữ Khác Nhau

Lâm Dật đi theo đến văn phòng của Lương Nhược Hư, lấy khẩu trang xuống, cũng thuận tiện khóa trái cửa.

"Anh to gan thật đấy, không ngờ lại ẩn nấp đến chỗ tôi."

"Chẳng phải bây giờ đang là ngày lễ à? Dù thế nào tôi cũng phải tới an ủi, hỏi thăm quan phụ mẫu của chúng ta chứ?"

"Sao anh nói giống như nói quét thẻ vậy?"

"Đừng nhiều chuyện như vậy, người khác thậm chí còn chẳng có tư cách quét thẻ đâu."

Lương Nhược Hư trừng mắt nhìn Lâm Dật: “Cũng chỉ có một quả táo à?"

"Nếu không thì sao? Cô còn muốn gì nữa?"

"Quà đâu? Nếu anh chỉ tặng tôi một quả táo, tôi lại niêm phong tập đoàn Lăng Vân của anh lại."

"Đừng, đừng, đừng, thị trường Lương bớt giận, tôi không phải tới tặng quà cho cô sao?"

Lâm Dật lấy hộp trang sức trong túi ra: “Cô xem có thích không?"

"Đồ của hãng Harry Winston à? Cái này không rẻ đâu."

"Cô biết là được rồi, sau này đừng gây rắc rối cho công ty của chúng tôi đấy."

"Hừ, tôi phải xem biểu hiện của anh thế nào đã."

Lương Nhược Hư mở hộp ra, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đôi khuyên đinh này vừa khéo, bình thường có thể đeo, người khác cũng không phát hiện ra.

"Anh cố ý chọn cái này à?"

"Tôi vốn định mua cho cô một chiếc nhẫn kim cương, nhưng suy nghĩ kỹ thì nó quá bắt mắt, cuối cùng lại chọn cái này."

"Tôi không cần nhẫn, cái này là đủ rồi."

"Nhẫn có ý nghĩa nhiều hơn cái này."

"Cũng bởi vì ý nghĩa khác, cho nên tôi mới không cần."

"Đây là logi chó má gì vậy?"

"Nhẫn là dành cho bà chủ ở nhà chính thì tốt hơn, chúng ta không phải loại quan hệ đó, cho nên không thể nhận nhẫn."

"Mỗi ngày đánh rắm thật nhiều."

"Anh mới đánh rắm lắm đấy."

Lâm Dật mặc kệ Lương Nhược Hư, mở hộp cơm ra chuẩn bị ăn cơm.

"Sao hộp cơm của anh toàn thịt, hộp cơm của tôi lại toàn cải xanh là sao?"

"Trứng xào cà chua, rau chân vịt trộn lạc, đây không phải là món cô gọi à? Sao bây giờ cô lại trách tôi?"

"Con người anh thật quá đáng." Lương Nhược Hư nói:

"Những người đàn ông khác tới tặng quà đều dịu dàng, anh không thể dịu dàng một chút sao?"

"Bọn họ làm vậy để lừa người yêu đi thuê phòng, tôi không thể ngủ với cô, dịu dàng có ích gì chứ?" Lâm Dật nói:

"Tôi không thích ăn ớt xanh, cái này cho cô ăn, bớt nóng hạ hỏa."

Nói thì nói vậy nhưng Lâm Dật vẫn gắp không ít thịt vào hộp cơm của Lương Nhược Hư.

"Vậy là được rồi, nếu anh không dịu dàng một chút, cả đời cũng đừng mong ngủ với tôi." Lương Nhược Hư nói.

"Nếu nói vậy, đây tuyệt đối là tổn thất của cô."

"Dù sao tôi đã nhắc nhở anh, thời gian cho anh không còn nhiều nữa đâu." Lương Nhược Hư nói: "Yến Kinh có nhiều người theo đuổi tôi như vậy, nói không chừng ngày nào đó tôi lại ưng người khác đấy."

"Mẹ nó, cô lặp lại lần nữa?"

Lương Nhược Hư sửng sốt, có chút chột dạ: “Gào cái gì mà gào, tôi chỉ thuận miệng nói thôi."

"Mẹ nó, không ăn nữa." Lâm Dật để đũa xuống, xoay người rời đi.

"Này này này, con người anh làm sao thế?" Lương Nhược Hư đứng dậy, cầm lấy cánh tay của Lâm Dật: “Sao anh hẹp hòi như vậy chứ? Tôi chỉ đùa một chút mà anh còn tưởng thật à?"

"Cút sang một bên."

"Đừng giận nữa."

Lương Nhược Hư nhón chân hôn lên trên mặt Lâm Dật: “Như vậy được chưa?"

"Miễn cưỡng."

Lương Nhược Hư trừng mắt nhìn Lâm Dật: “Chờ đấy, tôi cũng có thứ này muốn tặng cho anh."

Lương Nhược Hư trở lại phòng làm việc của mình, kéo ngăn kéo ra, lấy ra một cái túi màu đen.

Khóe mắt Lâm Dật giật giật. Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Mẹ nó lại là cùng loại chứ?

"Hôm qua tôi đi dạo phố chọn cho anh, đeo cái này với lễ phục thì chắc chắn rất đẹp. Hả? Sao vẻ mặt anh lạ vậy?"

"Tôi cảm động thôi. Cô đúng là giun đũa trong bụng tôi, lúc trước thắt lưng của tôi bị hỏng, đang tính mua một cái đấy."

"Thật không vậy? Anh không lừa tôi chứ?"

"Thật." Lâm Dật rưng rưng nói.

"Anh thích là tốt rồi." Lương Nhược Hư nói:

"Được rồi, buổi chiều tôi còn có việc, anh đừng ở đây làm phiền tôi nữa, nếu để cho người khác thấy được sẽ không tốt lắm."

Nhìn dây thắt lưng do Lương Nhược Hư mua cho mình, Lâm Dật cảm giác trái tim mình lạnh giá như mùa đông vậy.

"Mẹ nó, tôi chỉ có một cái lưng, vì sao tất cả đều tặng dây thắt lưng cho tôi chứ?”

Lâm Dật giấu kỹ dây thắt lưng, lái xe tới tập đoàn Triều Dương, vừa chơi game vừa chờ Kỷ Khuynh Nhan xuống.

Sau khi anh chơi được hai ván mới thấy Kỷ Khuynh Nhan đi từ trong thang máy ra.

Cô mặc bộ vest nhung màu xám nhạt, quần jean màu đen và giày cao gót vàng nhạt.

Kỷ Khuynh Nhan gõ cửa kính xe, dạo qua một vòng trước mặt Lâm Dật.

"Sao nào? Em đã chọn rất lâu đấy, anh thấy có được không?"

"Kỷ Khuynh Nhan, em càng lúc càng giỏi đắc ý đấy." Lâm Dật nói:

"Hôm qua còn biết mặc thêm một quần nhung leggings, hôm nay lại lộ cổ chân à?"

"À.. mặc thế này trông có vẻ gầy hơn."

"Anh nói cho em biết, nếu em để chân bị lạnh sẽ khó mang thai đấy. Nếu em không sinh ra được long phượng thai, anh sẽ tới nói chuyện với em."

"Hả? Không đến mức nghiêm trọng như vậy chứ?"

"Sao không đến mức đó chứ? Các trang web chính thức trên WeChat đều viết như thế."

"Vậy em quay lại mặc thêm quần leggings vậy." Kỷ Khuynh Nhan vội vàng chạy trở lại, trong miệng lẩm nhẩm: "Em còn muốn sinh một đứa con trai mập mạp đấy."

Lâm Dật lại ngồi chờ hơn nửa giờ nữa, Kỷ Khuynh Nhan mới đi ra, nhưng lần này cô đã đổi thành đôi bốt dài, ngồi lên ghế lái phụ.

"Anh xem thử, em thật sự mặc rồi, trong bốt cũng lót nhung đấy." Kỷ Khuynh Nhan vén một góc váy lộ ra quần leggings bên trên, chứng minh bản thân không có nói dối.

"Vậy là được rồi."

"Hì hì..." Kỷ Khuynh Nhan cười lên: “Anh tính dẫn em đi đâu vậy?"

"Chúng ta đi ăn cơm trước đã, anh đặt chỗ rồi."

Lâm Dật lái xe chở Kỷ Khuynh Nhan đến một nhà hàng Pháp, tính giải quyết bữa tối trước.

Trong nhà hàng có rất nhiều đôi nam nữ, nếu không phải Lâm Dật dựa vào quan hệ của mình, rất khó đặt được chỗ trong thời gian ngắn như vậy.

Kỷ Khuynh Nhan ăn cơm không nhanh, một bữa cơm hơn hai giờ mới tính là kết thúc.

Đây cũng là cảm giác mà Kỷ Khuynh Nhan muốn có, ăn bữa cơm, nói chuyện với nhau, sau đó xem một bộ phim điện ảnh, quả thật chính là lễ Giáng Sinh hoàn hảo.

Về phần món quà gì đó, cô không quan tâm.

Lâm Dật lại nghĩ, rốt cuộc tối nay có cơ hội đánh phá tất cả thành lũy không?

"Không phải nói sẽ xem phim à? Anh đặt bộ phim nào thế?"

"Anh mua tất cả các bộ phim điện ảnh, em xem muốn chọn cái nào."

Kỷ Khuynh Nhan cầm điện thoại của Lâm Dật, ở trong xe chọn lựa: “Xem Đoạt Giải Quán Quân đi, có người nói bộ phim này rất cảm động."

"Được, anh chuẩn bị cả khăn tay cho em rồi."

"Em sẽ cố nhịn không khóc."

"Vậy anh đưa cho cô gái khác dùng."

"Cẩn thận kẻo em nhéo anh đấy."

Hai người lái xe đến rạp chiếu phim Vạn Đạt, rất nhanh đã lấy được vé vào trong.

"Ngài Lâm, em muốn ăn bỏng, có thể mua không?"

"Cái này có gì mà không thể mua chứ? Em chờ đấy."

"Anh nhớ mua cốc lớn, phải mua hai cốc đấy."

"Hai cốc lớn à?" Lâm Dật nói: "Anh không thích ăn bỏng."

"Nhưng em thích ăn, một cốc không đủ cho em ăn."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 883.

Chương 884. Một Cuộc Hẹn Hò Có Kèm Kịch Bản

"Quá nhiều rồi, em không sợ ăn ngọt quá khé cổ à? Hơn nữa ăn nhiều đồ ngọt sẽ bị mập đấy."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn xung quanh, cười ghé sát bên tai Lâm Dật nói:

"Không phải anh cứ suốt ngày bảo em ăn cho béo hơn một chút à? Sao anh không giữ quy tắc của mình vậy?"

"Chà chà chà... Chỉ riêng lời này của em, anh sẽ mua thêm cho em một cốc."

Ôi, Lâm Dật cảm thấy Kỷ Khuynh Nhan ở với mình cũng học thói xấu rồi.

Ban đầu, trình độ tán tỉnh, thả thính của cô ấy bằng không đấy.

"Hì hì, ba cốc thì em chắc chắn không ăn hết nhưng có thể cầm về nhà ăn."

"Được, hôm nay anh cho em ăn đủ."

Lâm Dật đi mua ba cốc bỏng và hai chai nước khoáng không lạnh, sau đó cùng Kỷ Khuynh Nhan đi qua chỗ soát vé vào phòng chiếu phim.

Nhưng bộ phim mới chiếu được một nửa, cô đã khóc bù lu bù loa, nước mắt không thể nào ngừng lại được.

"Chẳng phải em nói sẽ không khóc à? Sao còn khóc thành như vậy?"

"Bởi vì bộ phim quá cảm động." Kỷ Khuynh Nhan lau nước mắt, lặng lẽ nói:

"Em không thể khóc nữa, khóc nữa sẽ lem mất trang điểm, lát ra ngoài không có cách nào gặp người ta."

Quả nhiên, Kỷ Khuynh Nhan quan tâm nhất vẫn là trang điểm trên mặt mình.

Bởi vì bộ phim điện ảnh quá cảm động, Kỷ Khuynh Nhan xem hết bộ phim cũng chỉ mới ăn được hết nửa cốc bỏng.

"Hết phim rồi, chúng ta trở về thôi."

Kỷ Khuynh Nhan lau khô nước mắt và dặm lại phấn, chuẩn bị rời khỏi phòng chiếu phim.

"Mọi người có thể chờ một lát không?"

Vào lúc hai người chuẩn bị rời khỏi phòng chiếu, chợt thấy một nam sinh ngồi ở hàng trước đứng lên, trên tay anh ta còn cầm một bó hoa hồng đỏ.

Thấy nam sinh đang cầm hoa hồng, Kỷ Khuynh Nhan nắm lấy cánh tay Lâm Dật, có chút kích động.

"Anh xem, hình như có người muốn cầu hôn, không ngờ chúng ta có thể gặp được chuyện lãng mạn như vậy."

"Bình thường thôi. Hôm nay là lễ Giáng Sinh, chắc chắn sẽ có người đứng ra cầu hôn."

"Anh nói cũng phải." Kỷ Khuynh Nhan hâm mộ nhìn nam sinh ở hàng ghế trước, còn hưng phấn và kích động hơn cả lúc xem phim.

Nữ sinh ngồi ở bên cạnh anh ta rõ ràng sửng sốt, dường như không ngờ bạn trai sẽ làm ra chuyện như vậy.

"Lệ Lệ, anh yêu em lâu rồi, cho dù hành động này có hơi đột ngột nhưng anh không thể chờ thêm nữa, lần này anh cẩn thận chuẩn bị cho em, hi vọng em có thể làm bạn gái của anh."

Lúc nói chuyện, nam sinh còn lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn kim cương.

Mà khi thấy chiếc nhẫn kim cương này, mọi người ở đó kinh ngạc kêu lên.

"Ôi trời ơi, cái nhẫn kim cương này cũng quá lớn rồi. Nam sinh này có vẻ là con nhà giàu đấy."

"Nữ sinh kia thật hạnh phúc."

"Anh nhìn người ta, học tập thêm đi." Một nữ sinh dạy dỗ.

"Chủ yếu là anh không nhiều tiền như vậy, cũng không mua nổi cái nhẫn kim cương lớn như vậy."

"Em đâu cần lớn như vậy, anh mua cho em bé bằng hạt gạo em cũng lấy anh."

"Hì hì, vậy thì không thành vấn đề."

"Lưu Bân, anh làm gì vậy? Anh muốn tôi bị bẽ mặt trước mặt mọi người sao?"

Nữ sinh nói, làm mọi người ở đó lập tức ngừng cười, bầu không khí trong rạp chiếu phim từ ấm áp lãng mạn biến thành lúng túng.

"Hay anh cảm thấy mình có tiền, tôi chắc chắn sẽ nhận lời anh?" Nữ sinh lạnh mặt nói:

"Tôi cho anh biết, tôi chỉ coi anh là bạn bình thường, cũng không có ý gì khác, hi vọng anh đừng hiểu nhầm."

Nữ sinh đẩy nam sinh ra, cầm túi của mình hầm hầm đi ra khỏi rạp chiếu phim.

Lúc này bầu không khí vô cùng lúng túng, rất nhiều người đều thấy tiếc cho chàng trai kia.

Cậu ta không tính là xấu, hơn nữa còn có tiền, tuyệt đối là xứng đôi với nữ sinh kia, vì sao cô ta không nhận lời chứ? Hơn nữa cô ta cũng đã đi xem phim với người ta.

Điều tồi tệ nhất là còn khiến người ta khó xử trước mặt mọi người, ngay cả Kỷ Khuynh Nhan đều cảm thấy nữ sinh kia hơi quá đáng.

Người trong rạp chiếu phim đều nhìn chàng trai kia, thấy đáng tiếc thay cho anh ta.

"Thật ngại quá, đã làm mọi người chê cười rồi, cảnh tượng có hơi xấu hổ."

Nam sinh cười khổ nói.

Nhưng một giây tiếp theo, vẻ mặt anh ta thay đổi 180 độ.

"Cho dù cảnh tượng hơi xấu hổ nhưng người thật sự cầu hôn đâu phải tôi, cho nên tôi không sao cả."

Chuyển biến như vậy khiến người ở đây đều không hiểu. Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nam sinh cười, giao hoa hồng và nhẫn kim cương đến trên tay Lâm Dật.

"Người thật sự muốn cầu hôn không phải tôi mà là người trước mắt này."

Lâm Dật mỉm cười nhận lấy hoa hồng và nhẫn kim cương, cũng đưa nó tới trước mặt Kỷ Khuynh Nhan.

"Em yêu, Giáng Sinh hạnh phúc."

Xoay chuyển lớn như vậy làm mỗi người ở đây đều bất ngờ, hơn mười giây sau mới hiểu được có chuyện gì xảy ra.

Đây là tạo ngạc nhiên cho bạn gái đấy.

"Nhận lời đi!"

"Nhận lời đi!"

"Nhận lời đi!"

Trong tiếng kêu vào cổ vũ ầm ĩ, Kỷ Khuynh Nhan mới ý thức được vai nữ chính trong màn kịch này hình như là mình, nước mắt lập tức trào ra.

"Chị ơi, chị còn đứng ngây ra đó làm gì chứ, mau tỏ thái độ đi?"

Nghe được tiếng nói chuyện, Kỷ Khuynh Nhan vội vàng quay đầu nhìn lại.

Cô bất ngờ khi nhìn thấy Hà Viện Viện và ba người bạn của Lâm Dật đều ngồi trong góc phòng chiếu phim.

"Các người đã sớm thông đồng với nhau à." Kỷ Khuynh Nhan lau nước mắt nói, trái tim nhỏ vẫn đập thình thịch không ngừng.

"Quá trình không quan trọng, chỉ cần kết quả tốt là được rồi."

"Ghét chết đi được, anh làm trang điểm của em lại bị lem rồi."

"Vậy em có nhận lời không?" Lâm Dật vừa cười vừa nói.

"Vậy anh đeo cho em đi."

Mặc dù không nói trực tiếp nhưng thấy Kỷ Khuynh Nhan đưa tay ra, mọi người ở đây đều biết chuyện này xem như đã thành rồi.

Ở dưới sự tập trung chú ý của mọi người, Lâm Dật đeo chiếc nhẫn kim cương mười tám Carat lên trên tay Kỷ Khuynh Nhan, còn thuận tiện hôn cô một cái.

Thấy chiếc nhẫn kim cương rất lớn này, các nữ sinh ở đó đều vô cùng hâm mộ.

Nếu không phải ở dưới tình cảnh này, các cô sẽ thật sự cho rằng viên kim cương kia là giả.

"Đi nhanh đi, có nhiều người nhìn như vậy kia." Kỷ Khuynh Nhan kéo tay Lâm Dật, ngượng ngùng nói.

Lâm Dật cũng biết cô hay xấu hổ, kéo tay cô rời khỏi rạp chiếu phim.

"Anh Lâm, hành động này của anh thật sự rất tuyệt, bầu không khí được tạo dựng tuyệt đối hợp lý, làm những người khác nhìn tới ngây người." Lương Kim Minh nói.

"Anh muốn chính là hiệu quả này."

"Anh xem chị tôi cảm động chưa kìa, bây giờ vẫn còn rơi nước mắt đấy." Hà Viện Viện nói đùa:

"Nhẫn kim cương lớn như vậy phải trên mười triệu đấy."

"Cô muốn thì tìm lão Cao nhà cô mà đòi mua, đừng nhìn chúng tôi."

"Chúng tôi cũng không đâu nhìn lén anh." Cao Tông Nguyên bao che khuyết điểm nói: "Ngày mai tôi sẽ mua một cái còn đắt hơn của hai người."

"Đừng mua, đừng mua." Hà Viện Viện nói:

"Chỉ có thẩm mỹ đại gia như anh ta mới muốn mua nhẫn kim cương lớn như vậy, chắc hẳn chị em cũng vì giữ mặt mũi cho anh ta mới miễn cưỡng đeo thôi."

"Ai nói vậy chứ, chị thích mà."

Lần này không cần Lâm Dật nói gì, Kỷ Khuynh Nhan đã hỗ trợ.

"Được rồi, được rồi, hai người đừng khoe ân ái nữa, ngày tốt như hôm nay phải tìm một chỗ chúc mừng mới được." Tần Hán nói.

"Chúng ta là người có bạn gái, có lẽ không thể chúc mừng với các người được, phải trở về ôm bà xã ngủ đây."

Lâm Dật: điên cuồng ám chỉ.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 884.

Chương 885. Có Thể Chú Ý Chút Không

"Con người cậu thật chẳng ra sao cả. Tôi bận rộn từ sáng đến tối, không có công lao cũng có vất vả đấy." Tần Hán oán trách.

"Không có cách nào, hôm nay tương đối đặc biệt, ngày mai tôi sẽ đi uống một trận ra trò với anh."

"Mọi người khó khăn lắm mới tập trung một chỗ, nếu không hôm nay ra ngoài chơi một chút." Kỷ Khuynh Nhan khẽ nói:

"Mấy ngày trước, anh đang livestream thì có việc rời đi, đám người Tần Hán chơi còn chưa thỏa mãn đâu."

Kỷ Khuynh Nhan không có hứng thú với mấy chỗ quán bar đó, hoàn toàn chỉ là nhân nhượng vì Lâm Dật, không muốn để hắn mất thể diện trước mặt bạn bè.

"Không sao, không có chúng ta, bọn họ vẫn có thể chơi vui thỏa thích, nếu em đi thật, bọn họ mới không chơi được đấy."

Tần Hán và Lương Kim Minh cũng biết, Lâm Dật có thể đánh phá tất cả thành lũy hay không hoàn toàn phụ thuộc vào tối hôm nay nên cũng không nắm lấy chuyện này không tha.

"Các người đi nhanh đi, tôi và lão Lương còn hẹn em gái khác, muốn quyết chiến đến rạng sáng đấy. Các người đi theo quả thật không tiện lắm."

"Em xem anh đã nói gì, người ta hoàn toàn không cần chúng ta."

Kỷ Khuynh Nhan mỉm cười gật đầu, như vậy là có thể về nhà rồi.

So với điên cuồng vui chơi với người khác, cô càng thích được ở riêng với Lâm Dật hơn.

Đám người mỗi người đi một ngả, Lâm Dật lái xe chở Kỷ Khuynh Nhan quay về Cửu Châu các.

Nhưng mới vừa vào cửa, Kỷ Khuynh Nhan đã ôm lấy Lâm Dật, hai tay vòng qua cổ anh, hai chân thon dài kẹp lấy thắt lưng của anh. Lâm Dật cũng thuận thế kéo cô lên, tránh cho cô ngã xuống.

Chụt...

"Cám ơn món quà Giáng Sinh mà anh chuẩn bị cho em, em rất thích."

Trên thực tế, Kỷ Khuynh Nhan thích không phải bó hoa hồng rực lửa đại biểu cho tình yêu, cũng không phải chiếc nhẫn kim cương mười tám Carat lấp lánh kia.

Mà là Lâm Dật đã để tâm, chuẩn bị niềm vui bất ngờ cho mình.

Đặc biệt là lúc ở rạp chiếu phim, người khác đều nhìn mình với ánh mắt hâm mộ, đến bây giờ nó vẫn là ấn tượng mới mẻ đối với cô.

Cô cảm giác như kịch bản trong phim vậy.

Lâm Dật cười hì hì, bế Kỷ Khuynh Nhan đến bên sô pha và đè cô xuống dưới người.

Mà trong quá trình này, Kỷ Khuynh Nhan không chống lại, cứ nhìn Lâm Dật.

"Vậy bà Lâm có phải cũng nên thể hiện chút gì đó không?"

Lúc nói chuyện, bàn tay Lâm Dật còn không chịu ở yên.

Ngực Kỷ Khuynh Nhan không ngừng phập phồng lên xuống, mặt ửng hồng, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

"Anh… anh muốn em thể hiện thế nào?"

"Em thấy sao?"

"Anh.. anh thật sự không nhịn được nữa sao?"

Gương mặt Kỷ Khuynh Nhan lại giống như trái đào chín mọng, dường như vừa chạm vào là có thể nhỏ nước vậy.

"Ừ."

"Vậy anh đến đây đi."

Kỷ Khuynh Nhan nhắm mắt lại, mím môi, thậm chí ngay cả cơ thể cũng đang run rẩy.

Lâm Dật dừng tay, nhìn Kỷ Khuynh Nhan tới thất thần.

Sau một lúc lâu, thấy Lâm Dật không có bất kỳ động tác nào khác, Kỷ Khuynh Nhan dè dặt mở mắt ra.

"Không… không phải anh không nhịn được nữa sao? Em đã chuẩn bị xong rồi."

Lâm Dật vuốt ve gương mặt Kỷ Khuynh Nhan: “Chắc em còn chưa chuẩn bị xong."

"Không, không, em chỉ hơi căng thẳng thôi."

"Em xác định chứ?"

"Em..."

Kỷ Khuynh Nhan im lặng một lúc mới nói: “Em… em muốn để lại đến lúc chúng ta kết hôn, nhưng em sợ anh không nhịn được nên không muốn kiên trì nữa."

"Anh nhớ có một lần, em dường như đặc biệt chủ động."

"Làm gì có..." Kỷ Khuynh Nhan đỏ mặt nói:

"Lần đó em biết dì cả tới, chắc chắn không thể xảy ra chuyện gì nên trêu anh thôi."

Lâm Dật có chút dở khóc dở cười: "Hóa ra em đã sớm âm mưu từ trước."

"Không có, không có." Kỷ Khuynh Nhan khẽ nói:

"Nếu anh thật sự không nhịn được nữa, em cũng có thể cho. Em biết anh chắc chắn sẽ không phụ lòng em, chắc chắn sẽ tốt với em."

"Ừ." Lâm Dật gật đầu: "Nhưng anh cảm thấy chuyện như vậy vẫn nên chờ tới lúc em hoàn toàn chuẩn bị tốt mới được, bằng không anh cạo đầu chống nóng một bên, vẫn có cảm giác không thích hợp."

"Em nói cho anh biết, cơ hội chỉ có lần này, nếu bỏ qua là không có nữa đâu."

Lâm Dật gật đầu: "Chuyện này không gấp được. Em đeo chiếc nhẫn của anh, anh sẽ chịu trách nhiệm với em cả đời, bảo vệ em cả đời."

"Lâm Dật."

Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy, ôm chặt lấy Lâm Dật, nước mắt rơi xuống.

Cô từ nhỏ đã mơ mộng một cuộc gặp gỡ tình cờ lại tuyệt đẹp, có một tình yêu giống như trong chuyện cổ tích vậy.

Nhưng hiện thực lúc nào cũng đầy chuyện vặt vãnh, câu chuyện hoàng tử và công chúa chỉ tồn tại ở trong chuyện cổ tích.

Chẳng qua Kỷ Khuynh Nhan vẫn cảm thấy mình may mắn.

Bởi vì cô gặp được người đàn ông có thể hứa hẹn với mình cả đời.

"Cô bé ngốc, đã lớn như vậy còn khóc nhè."

"Em cứ muốn khóc, không nhịn được."

Lâm Dật vỗ nhẹ vào sau lưng Kỷ Khuynh Nhan.

Lúc này nói gì cũng không thích hợp, chỉ cần yên lặng ở bên cạnh cô là được rồi.

"Đúng rồi, em quên mất một việc." Kỷ Khuynh Nhan rời khỏi vòng tay của Lâm Dật, lau nước mắt nói.

"Chuyện gì?"

"Ngoại trừ cái vali này, em vẫn chuẩn bị món quà khác cho anh nữa."

"Đây chính là quà lớn hai tầng trong truyền thuyết à?"

"Nhưng so với món quà mà anh chuẩn bị, quà của em không tốt lắm."

"Cái này không quân tâm có tốt hay không, chỉ cần để tâm chuẩn bị là được rồi." Lâm Dật an ủi:

"Giá không quan trọng, quan trọng nhất là tấm lòng."

"Vậy anh chờ em một lát, em đi lấy cho anh."

Kỷ Khuynh Nhan từ trên ghế sô pha đứng dậy, đi về trong phòng, lấy ra một cái túi nhỏ màu đen.

Thấy cái túi quen thuộc kia, vẻ mặt Lâm Dật chợt suy sụp, toàn thân khó chịu.

Có phải bốn người các em thông đồng với nhau không?

Không ngờ lại tặng món quà giống nhau?

Lẽ nào ngoài tặng dây thắt lưng thì không có thứ gì có thể tặng được à?

Một mình tôi tặng cho các em bốn món quà không đụng hàng, dựa vào đâu mà các em đều tặng tôi 4 cái dây thắt lưng giống nhau chứ?

Có thể chú ý một chút không?

"Em suy nghĩ rất lâu, cũng không biết nên tặng anh cái gì, cuối cùng lại chọn dây thắt lưng này, khi dùng nó với lễ phục chắc chắn là cực đẹp."

"Em đúng là con giun trong bụng anh, đúng lúc anh đang thiếu dây thắt lưng, em lại mua về cho anh rồi."

Một lời thoại nói bốn lần, hơn nữa căn cứ vào hoàn cảnh khác nhau và đối mặt với vai diễn khác nhau, Lâm Dật dùng bốn cách giải thích cho bốn tình huống này.

Anh nắm giữ từng chi tiết tuyệt đối đạt cấp ảnh đế.

"Hì hì, bởi vì em nhìn thấy dây thắt lưng trước đây của anh đã cũ, cho nên mới mua cái này."

"Cho nên mới nói, vẫn là em hiểu anh nhất, mẹ anh còn chẳng bằng em đâu."

"Hì hì..."

"Vậy em đi tắm đây." Kỷ Khuynh Nhan hôn một cái lên trên mặt Lâm Dật: “Anh chờ em nhé, tối nay chúng ta ngủ chung."

"OK."

Kỷ Khuynh Nhan đi vào phòng vệ sinh trên tầng, Lâm Dật cầm dây thắt lưng cô tặng và đờ người ra.

Vương Oánh và Lý Sở Hàm thì không có vấn đề gì.

Hoàn toàn không chú ý tới sự tồn tại của Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng bên phía Lương Nhược Hư dường như khó giải quyết.

Hơn nữa gia đình cô dường như cũng không thể cho phép cô chia sẻ bạn trai với một người phụ nữ khác.

Từ thái độ của Lương Nhược Hư hôm nay lại có thể nhìn ra.

Lâm Dật gãi đầu.

"Mẹ nó, chuyện này thật khó xử lý!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 885.

Chương 886. Lai Lịch Của Hệ Thống

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Khuynh Nhan dậy sớm, nấu ăn cho Lâm Dật.

Đối với cô, đây là chuyện rất hạnh phúc.

"Sắp đến tết Nguyên Đán rồi, anh tính bao giờ quay về Quảng Châu?" Lúc ăn cơm, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Khoảng 29 âm." Lâm Dật nói: "Dù sao cũng là năm mới, phải chuẩn bị rất nhiều đồ, anh phải trở lại giúp một tay."

"Hì hì, vậy em cũng đi chung với anh."

"Ồ? Em không về nhà ăn tết à?"

"Chuyện trong nhà em không cần em lo, em có thể đi với anh trước, chờ 30 sẽ về. Dù sao từ Trung Hải đến Quảng Châu chỉ mất hơn hai giờ, đợi đến 30, em sẽ đi máy bay về."

"Như vậy có mệt quá không."

"Sẽ không đâu. Trước đây em cũng đi công tác suốt, không sao đâu."

"Vậy thì được, đến lúc đó chúng ta cùng về, mẹ anh còn có thể cho em một phong lì xì, tiền tự nhiên được, không nhận cũng uổng."

"Đám người thím Vương lớn tuổi rồi, chắc chúng ta cũng nên cho bọn họ tiền."

"Nói thì nói vậy nhưng em làm con dâu, chắc chắn sẽ cho lì xì gì đó."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật: “Anh đang ám chỉ với em à?"

"Khụ khụ khụ..."

Lâm Dật ho khẽ một tiếng: “Xem em nói kìa, vậy chẳng phải là lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử sao? Anh cũng không có ám chỉ gì, chỉ đơn thuần hình dung chuyện này thôi."

Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì: “Vậy anh bớt thời gian qua nhà em, để mẹ em cho anh bao lì xì lớn."

"Tới đây, đập tay phát."

Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười: “Con người anh thật sự quá xấu."

Nhưng cô vẫn đập tay với Lâm Dật mang tính tượng trưng.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, sau đó đi tới tập đoàn Lăng Vân để giết thời gian.

Một ngày, anh cơ bản đều vượt qua trong game.

Trong lúc đó, anh còn nhận được điện thoại của Nhan Từ, cô nói với Lâm Dật về các vấn đề cụ thể.

Thời gian thu chương trình được quyết định vào mùng 5 tháng một.

Thời gian chuẩn bị là một tháng, cũng chính là thu trước tết, như vậy lại có thể đuổi kịp chương trình Game show mùa xuân năm sau.

Theo kế hoạch còn mười mấy ngày nữa, Lâm Dật thật ra có phần không chờ được. Ông đây vẫn chờ làm nhiệm vụ đấy!

Mà trong điện thoại, Nhan Từ còn nói, bởi vì chương trình được thu ở trên đảo nên rất có thể phải dùng tàu ở bến cảng Vọng Giang, nhưng cụ thể làm thế nào còn chưa có quyết định chính xác, xem như đánh tiếng với Lâm Dật trước thôi.

Lâm Dật sẽ không để ý tới chuyện nhỏ như vậy, dù sao đừng chậm trễ việc mình làm nhiệm vụ là được rồi.

Ngoài ra, còn có một tin tức tốt.

Máy bay tư nhân được mua ở đảo Á Loan trước đó đã được chuẩn bị xong, cũng dựa theo dặn dò của Lâm Dật, đỗ trong sân bay nhà Lương Kim Minh.

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Dật xem như hoàn toàn bình tĩnh lại.

Hắn cẩn thận suy nghĩ, từ lúc nhận được hệ thống, hình như đây là lần đầu tiên anh nhàn rỗi thế này.

"Hệ thống có ở đây không?"

(Ký chủ có chết, tôi vẫn ở đây.)

"Mẹ nó, ngươi nói chuyện khó nghe quá!" Lâm Dật nói:

"Đúng lúc hôm nay tôi có thời gian, hơn nữa hai anh em chúng ta quen biết lâu như vậy, tôi có chút thời gian, chúng ta thành thật nói chuyện với nhau một lát."

(Tôi là một bộ máy không có tình cảm, không có cách nào thành thật nói chuyện với kí chủ được.)

"Đừng như vậy." Lâm Dật nói: "Trong biển người mênh mông, hai chúng ta gặp nhau chính là duyên phận, nói chuyện một lát cũng không quá đáng chứ?"

(Ký chủ muốn biết gì?)

"Tôi muốn biết tại sao cậu tới đây?"

(Tôi có thể nói cho ký chủ biết ký chủ mất như thế nào, nhưng tôi không thể nói cho kỳ chủ biết tôi làm sao tới đây.)

"Mẹ nó, giỏi lắm hệ thống, điểm cười của cậu cao đấy, bên trong gắn sẵn Tik Tok à? Bộ nhớ lớn vậy sao?"

Chờ mấy phút mà hệ thống vẫn không nói gì, Lâm Dật biết, đề tài này của mình đã quá giới hạn, liên quan đến điểm mù kiến thức của nó.

"Hệ thống đừng đi, chúng ta lại nói chuyện thêm một lát đi." Lâm Dật nói: "Nếu tôi chết, cậu có thể cũng biến mất không?"

(Có.)

"Không phải cậu vừa nói, tôi chết cậu cũng không chết à?"

(Tôi sẽ tự hủy diệt.)

"Thật sự cảm động mà." Lâm Dật nói: "Lẽ nào cậu thật sự không thể tiết lộ về nguồn gốc của cậu à? Lẽ nào trên thế giới này thật sự có hành tinh văn minh khác?"

(Văn minh tiền sử.)

"Văn minh tiền sử?"

Lâm Dật hơi bất ngờ: “Sự tồn tại của cậu rõ ràng vượt qua phạm trù của văn minh hiện đại, nhưng chắc hẳn không có bất kỳ văn minh tiền sử nào vượt qua được văn minh hiện đại chứ? Hơn nữa cậu làm sao tới được đây?"

(Chỗ văn minh tiền sử của tôi là một văn minh mà con người chưa từng biết tới. Nhưng bây giờ, loài người đã nhận thấy được sự tồn tại của văn minh tiền sử và đang tiến hành thăm dò.)

"Mẹ nó, hình như tôi chạm đến bí mật lớn động trời nào đó rồi."

(Ở trong mắt của quản lý cấp cao, điều này cũng không phải là bí mật. Ký chủ không cần suy nghĩ về văn minh tiền sử quá mức thần bí.)

"Lẽ nào điều này còn chưa đủ thần bí sao? Cũng đủ làm người ta suy nghĩ không ngừng rồi." Lâm Dật nói móc.

(Ở trên địa cầu từng xuất hiện văn minh Atlantis và văn minh Maya, những thứ này đều là một nhánh của văn minh tiền sử.)

Sau khi nghe hệ thống nói vậy, Lâm Dật cũng hiểu rõ hơn.

Xét từ góc độ nào đó, văn minh tiền sử hình như không mơ hồ như trong sự tưởng tượng của mình.

Chỉ là nó thần bí hơn mà thôi.

"Vậy thì tôi hiểu rồi."

Lâm Dật không nói nữa, trầm ngâm suy nghĩ.

Anh có cảm giác mình tốn nhiều thời gian như vậy dường như vẫn luôn loay hoay trong thôn tân thủ.

Mẹ nó, điều này cũng thật quá đáng.

Anh lắc đầu, ném sạch những điều này.

Hệ thống nói việc này không là gì trong mắt các quản lý cấp cao.

Nói cách khác, một phần nhỏ nhân sĩ nòng cốt đã nắm giữ được bí mật ở đây.

Chỉ là mình còn chưa lăn lộn đến trình độ đó mà thôi.

Mọi chuyện từ từ sẽ đến.

Reng reng reng…

Trong lúc Lâm Dật đang nhàm chán, lại nhận được điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan.

"Ngài Lâm đang bận gì à." Kỷ Khuynh Nhan ngọt ngào hỏi.

"Ôi, em đừng nói nữa, công ty quá nhiều việc làm anh bận muốn chết, đến bây giờ anh còn chưa uống được hớp nước nào đâu."

"Thật vậy à? Vậy chẳng phải là mệt muốn chết sao?"

"Còn không à? Sau khi về nhà em phải đấm bóp cho anh đấy."

"Nhưng em nghe Viện Viện nói hình như anh rất rảnh rỗi, tận trưa mới tới, ngoại trừ đờ người ra thì chơi game, hình như cũng không làm gì cả."

"Hà Viện Viện, mẹ nó, cô không muốn làm nữa à?"

Lâm Dật thầm mắng một câu, lại giả vờ thâm trầm nói: "Cái đó, thật ra chơi game cũng rất mệt."

"Được rồi, em mặc kệ anh." Kỷ Khuynh Nhan cười: “Nhưng bây giờ em muốn sắp xếp cho anh một nhiệm vụ đây."

"Nhiệm vụ gì thế?"

"Sắp Nguyên Đán nhưng em tương đối bận, chuyện mua thức ăn và quà sẽ giao cho anh."

"Chuyện này còn cần anh làm à? Một mình mẹ anh cũng có thể giải quyết xong."

"Ý nghĩa không giống nhau. Đây là lần đầu tiên em về ăn tết với thím Vương, đồ nên mua vẫn phải mua. Nhưng anh không cần mua quần áo cho mấy người thím Vương, em đều chọn xong rồi. Anh cứ chọn cho đám trẻ là được." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Anh mau đi đi, nghe lời nhé, chụt..."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 886.

Chương 887. Cảm Giác Nghi Thức Và Cảm Giác Chờ Mong

Kỷ Khuynh Nhan đã dùng tới viên đạn bọc đường, Lâm Dật cũng không tiện từ chối, chỉ có thể đáp ứng.

"Mẹ nói."

Lâm Dật mắng một câu, đẩy cửa bước ra khỏi văn phòng, sau đó xuống dưới tầng đá văng cửa văn phòng của Hà Viện Viện.

Nhưng bên trong không có một bóng người.

"Sếp Hà đâu?" Lâm Dật kéo một người qua hỏi.

"Tổng giám đốc Lâm, sếp Hà và sếp Kỳ đang họp trong phòng."

"Được, tôi biết rồi."

Lâm Dật đút hai tay vào trong túi, đi tới cửa phòng họp, sau đó đẩy cửa đi vào.

Thấy Lâm Dật bước vào, các quản lý cao cấp đều đứng lên.

"Tổng giám đốc Lâm."

"Không sao, mọi người đừng căng thẳng." Lâm Dật nói: "Tôi vừa nhìn trúng một dự án, tìm các người tới thương lượng thôi."

"Tổng giám đốc Lâm, ngài ngồi đi, chúng ta sẽ bàn tỉ mỉ sau."

"Không cần phiền phức như vậy." Lâm Dật nói:

"Tôi cảm giác thị trường Châu Phi có tương lai phát triển rất lớn, nếu tới đó bán áo lông chắc hẳn có thể kiếm được một khoản lớn. Căn cứ vào tầm quan trọng của dự án này, tôi quyết định phái Phó tổng giám đốc Hà đi chủ trì dự án này, mọi người vỗ tay."

"Đến Châu Phi bán áo lông?"

Tạm thời không nói người ta có thể mua nổi không, nhưng với nhiệt độ của Châu Phi căn bản không cần mặc áo lông.

Triệu Nhã Lệ cười phá lên. Đây là tổng giám đốc Lâm và sếp Hà yêu nhau, giết nhau ở đây thôi.

"Cảm ơn tổng giám đốc Lâm, tôi chắc chắn sẽ làm rất tốt." Hà Viện Viện nói.

"Tôi chính là nhìn trúng ưu điểm chịu khổ chịu vất vả của cô đấy, làm cho tốt nhé."

Sau khi Lâm Dật nói với ẩn ý sâu xa, vỗ nhẹ vào vai Hà Viện Viện, thảnh thơi đi ra ngoài.

Ngày mai sẽ là 29, vẫn phải tranh thủ xử lý chuyện này.

Anh lái xe đến Quảng trường Vạn Đạt gần đó.

Lâm Dật đi dạo bên trong, cuối cùng nhắm vào hai thứ.

Quần áo và thực phẩm.

Vừa lúc máy bay tư nhân cũng đưa tới, trực tiếp vận chuyển bằng đường hàng không đến Quảng Châu thật ra cũng tiện.

Đến tầng ba khu vực quần áo trẻ em, anh không nhìn giá chọn luôn mấy chục bộ, cỡ nào cũng có, kiểu dáng cũng khác nhau.

Làm như vậy lại tương đương với lia súng bắn chim, kỹ thuật không tốt cũng có thể bắn trúng.

Cho dù có quần áo không mặc bây giờ nhưng đứa trẻ trong cô nhi viện sẽ từ từ lớn lên, cũng sẽ có đứa mới tới, nói chung sẽ không lãng phí.

Sau đó, Lâm Dật lại vào khu hàng hiệu thể thao, đến cửa hàng Nike.

Lâm Dật xuất hiện lại khiến cho rất nhiều cô gái đang đứng xem hàng đều vô thức để ý vài lần.

"Có gì hay mà nhìn?"

Một nam sinh thấy bạn gái của mình cứ liếc trộm Lâm Dật, lạnh lùng nói.

"Em chỉ liếc nhìn thôi." Nữ sinh xấu hổ nói: “Nhưng anh ấy đẹp trai thật đấy."

"Đẹp trai thì có ích gì, có thể thay cơm ăn sao?"

"Tôi mua hết đồ trong cửa hàng cô, cô tính giúp tôi xem bao nhiêu tiền." Lâm Dật nói.

Người trong cửa hàng bị giật mình.

"Ngài… ngài nói gì? Ngài mua hết sao?"

"Đúng, tôi mua hết."

"Nhưng nguồn cung cấp trong cửa hàng chúng tôi đây đủ, nếu mua hết, tối thiểu cũng phải mấy triệu."

"Tôi biết." Lâm Dật nói:

"Chỗ các cô có giao hàng đi không?"

"Nếu ngài thật sự mua nhiều như vậy, chúng tôi có thể cung cấp phục vụ giao hàng."

"Vậy được, sau khi đóng gói xong, đưa giúp tôi đến sân bay Tân Hoa là được rồi."

"Được, tôi sẽ tính tiền giúp ngài ngay."

Lâm Dật gật đầu và xoay người đi ra ngoài, chuẩn bị đi tới Adidas đối diện.

"Thưa ngài, không phải ngài muốn mua đồ sao? Sao còn đi vậy?"

"Đồ nhà các cô đã mua sạch rồi, tôi tất nhiên phải tới cửa hàng khác mua thôi."

Lâm Dật nói xong tới cửa hàng Adidas.

"Tôi cũng muốn mua hết đồ nhà các cô."

"Được được được, ngài... ngài chờ lát, tôi sẽ gói cho ngài ngay."

Thấy Lâm Dật mua sạch hai cửa hàng, những người qua lại đều âm thầm kinh hãi.

Hóa ra đại gia đều đi dạo cửa hàng như vậy!

Sau khi chọn đồ xong, Lâm Dật lại đi tới cửa hàng HM và Xara, cho dù đây đều là thương hiệu rất bình dân nhưng cho đám trẻ trong cô nhi viện mặc, chắc chắn đã đủ rồi.

Sau khi quét liên tục hơn mười triệu, Lâm Dật lại đi tới tầng một của siêu thị, mua không ít đồ ăn vặt và đồ chơi mới xem như kết thúc công việc mua đồ về nhà.

Lâm Dật cảm thấy mình tới đi dạo cũng rất tốt, nếu Kỷ Khuynh Nhan tới, không biết sẽ phải đi dạo tới khi nào.

Đương nhiên buổi tối, Lâm Dật cùng Kỷ Khuynh Nhan tăng ca đến hơn mười giờ tối, hắn còn giúp xử lý một ít tài liệu, giải quyết hết công việc trong mấy ngày sau đó.

"Tất cả đồ đã chuẩn bị xong chưa?" Trên đường trở về, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Anh đều giải quyết xong rồi."

"Vậy để em đi đặt vé máy bay." Kỷ Khuynh Nhan mở điện thoại nói: "Chúng ta đừng nói cho thím Vương biết, cho thím ấy một sự ngạc nhiên."

"Vé máy bay cũng không cần mua, anh mua máy bay tư nhân rồi, chúng ta có thể bay bất cứ lúc nào."

"Hả? Anh mua máy bay tư nhân à? Anh cũng quá bí ẩn đấy." Kỷ Khuynh Nhan mỉm cười nói: "Em cũng không biết gì."

"Chuyện nhỏ như vậy, sao dám để mợ Lâm phải phiền lòng."

"Hì hì, xem như anh giỏi ăn nói."

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đến sân bay, nhìn thấy đồ anh mua, cô dở khóc dở cười.

Đây hoàn toàn là mua loạn.

Để đàn ông đi dạo phố một mình thật sự không đáng tin.

Sau này mình vẫn nên tự đi thì hơn.

Sau khi xuống máy bay, xe tải đã sớm chờ sẵn ở cửa sân bay, chuyển hàng xong là đi thẳng vào cô nhi viện.

Thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan trở về, Vương Thúy Bình rất vui mừng.

Lần này dẫn người trở về cuối cùng là con dâu mình.

Bằng không phải thật sự trừng trị thằng nhóc này một trận mới được.

Đồ do Lâm Dật mua về, Vương Thúy Bình chỉ phát một phần đồ ăn vặt, về phần còn lại và quần áo khác đều bỏ trong kho hàng.

Chuẩn bị giữ đến tết lại cho bọn nhỏ mặc.

Nguyên Đán chính là ngày đoàn tụ, quần áo mới vẫn nên giữ đến năm mới mặc thì tốt hơn.

Cuộc sống của kẻ lắm tiền, lúc nào cũng đầy cảm giác nghi thức, người nghèo lại phải tính toán tỉ mỉ.

Ở trên phương diện cảm nghi thức có thể không mấy long trọng nhưng đầy cảm giác chờ mong.

Chỉ là khi Lâm Dật còn bé, cũng không cảm thấy chờ mong đối với quần áo mới.

Bởi vì lấy tài sản và thế lực của cô nhi viện căn bản không chống đỡ nổi mức chi tiêu lớn như vậy.

Nhưng tới năm mới vẫn có thể ăn uống thoải mái, sườn lợn thịt gà gì đó đều không phải lo.

Bây giờ nghĩ lại, Lâm Dật vẫn cảm thấy đó là khoảng thời gian đẹp nhất.

"Anh Tiểu Dật, bọn em được nghỉ, anh có thể dẫn bọn em ra ngoài chơi không?" Một bé gái nói.

Trẻ con không có cảm giác gì đối với ngày lễ Nguyên Đán.

Sở dĩ chúng thích Nguyên Đán chỉ vì được nghỉ học.

"Ngày mai anh dẫn bọn em đi phượt."

"Anh Tiểu Dật, đây là anh nói đấy, không được đổi ý nhé."

Lâm Dật nhéo vào gương mặt tròn trịa của cô bé: “Anh đã từng lừa bọn em bao giờ chưa?"

Chụt…

Lâm Dật đứng dậy, nhìn xung quanh: “Ngưng Nguyệt thế nào? Em ấy ở chung với bạn trai không có vấn đề gì chứ?"

"Hôm qua con bé còn gọi điện thoại cho mẹ, nói mọi chuyện đều rất tốt. Mẹ đã gặp cậu ta một lần rồi, nhân phẩm tốt, chỉ là còn bộp chộp, không thận trọng vững vàng bằng con."

Kỷ Khuynh Nhan không khỏi cười rộ lên.

Làm mẹ nhìn con trai, quả nhiên cái gì cũng là tốt nhất.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 887.

Chương 888. Phải Di Dời

"Em cười cái gì chứ? Mẹ anh nói không đúng sao?"

"Dạ dạ dạ, anh rất chững chạc." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Không hề xúc động."

"Còn không à? Sau này để nó đi theo con học thêm đi." Vương Thúy Bình nói.

"Thôi thôi, con dâu bà còn ở đây, nói chuyện đáng tin một chút đi." Triệu Toàn Phúc nói:

"Từ khi bắt đầu đi học, bất kể là chửi nhau hay đánh nhau đều chưa từng thua, sao đến mắt bà lại thập toàn thập mỹ vậy?"

"Chửi người, đánh nhau thì sao chứ? Nếu đàn ông con trai mà không có chút các tính thì còn có thể làm tới chức vụ lớn sao?" Vương Thúy Bình nói:

"Ai mà không có chút khuyết điểm chứ?"

"Bà mau ngừng đi, tránh cho con dâu bà lại chê cười bà."

"Con dâu tôi sẽ không chê cười tôi đâu."

Thấy hai người cãi nhau, Kỷ Khuynh Nhan không ngừng cười, cũng không biết sau này mình và Lâm Dật già rồi, còn có thể mắng nhau như vậy không nữa.

Ăn trưa xong, Lâm Dật giúp Triệu Toàn Phúc làm việc trong cô nhi viện, những đồ đã hỏng thì bỏ, thay đồ mới, đồ còn có thể dùng lại thì sửa.

Kỷ Khuynh Nhan vẫn luôn chơi với đám trẻ, Vương Đông Đông cũng luôn bám theo cô giống như hai chị em vậy.

Reng reng reng…

Lúc ăn tối, điện thoại của Lâm Dật đổ chuông, là Ngô Triệu Hữu gọi tới.

"Tổng giám đốc Lâm, anh đang bận à?"

"Tôi không bận, bí thư Ngô có chuyện gì cứ nói."

Lâm Dật mỉm cười trả lời nhưng không nói chuyện mình ở Quảng Châu.

Cho dù giữa hai người có không ít mâu thuẫn về lợi ích, nhưng dù sao Ngô Triệu Hữu vẫn là bạn chí cốt, làm việc chu đáo không có bất kỳ sai sót nào.

Chỉ là Lâm Dật không thích xã giao nên giấu lịch trình của mình.

"Tôi có chuyện này muốn nói với cậu." Ngô Triệu Hữu nói:

"Không phải cô nhi viện nhà các người ở ngoại ô thành phố sao? Bây giờ thành phố có quy hoạch, muốn xây dựng nơi đó thành khu kinh tế mới."

"Đây là chuyện tốt." Lâm Dật nói:

"Chuyện phá bỏ và di dời, thành phố cứ thực hiện theo quy trình bình thường là được, nhưng anh phải cho tôi ít thời gian, chậm rãi tìm chỗ."

Lâm Dật đã sớm nghe nói về chuyện phá bỏ và di dời.

Không ngờ kéo dài hơn nửa năm mới có tin tức.

"Chuyện này có là gì. Dựa vào quan hệ giữa chúng ta, tôi vẫn có thể tranh thủ giúp cậu hai ba tháng. Hơn nữa cô nhi viện thuộc về đơn vị đặc biệt, chắc chắn còn có thêm chính sách chăm sóc, nói chung không phải là vấn đề lớn." Ngô Triệu Hữu nói:

"Nhưng tôi nghe cậu nói bạn gái cậu làm bất động sản, dự án này khoảng hai trăm triệu, bên phía các cậu có thể nhận được sao?"

"Có thể." Lâm Dật vừa cười vừa nói: "Vậy thì cám ơn bí thư Ngô, chuyện này chờ tới lúc chúng ta gặp mặt lại bàn sau."

"Vậy tôi chờ tin tức của cậu đấy."

"Được."

Lâm Dật cúp máy, Vương Thúy Bình nhìn hắn: “Con trai, là chuyện phá bỏ và di dời sao?"

"Vâng, mảnh đất này ở ngoại ô thành phố cũng nên phá bỏ sớm, kéo dài tới lúc này đã không tệ rồi."

Lâm Dật nói xong, nhìn Kỷ Khuynh Nhan: “Bí thư Ngô tính giao dự án này cho tập đoàn Triều Dương, em tranh thủ thời gian phái người qua bàn chi tiết đi."

"Được, ngày mai em sẽ tới công ty con họp, thu xếp chuyện này."

Lâm Dật gật đầu, phát hiện vẻ mặt Vương Thúy Bình không tốt lắm.

"Mẹ, phá bỏ và di dời là chuyện tốt, mẹ nhăn mặt, nhíu mày làm gì? Trước đó không có ai tới thông báo cho mẹ à?"

"Có mấy nhóm người tới nhưng trông ai nấy đều giống như lưu manh, mẹ thấy bọn họ không giống người tốt nên không đồng ý."

"Dáng vẻ lưu manh? Không đến mức vậy chứ?" Lâm Dật nói:

"Chuyện này đều do các ban ngành có liên quan chịu trách nhiệm, trên phương diện quần áo trang phục, chắc chắn sẽ không có vấn đề."

"Mẹ cũng không biết, dù sao mẹ nhìn không giống người tốt, lại không để ý tới bọn họ."

"Mẹ không cần lo lắng nữa, chuyện này về sau sẽ do con dâu mẹ chịu trách nhiệm, còn có thể kiếm thêm cho mẹ một khoản phí đền bù phá bỏ và di dời."

"Con đừng bắt nạt mẹ không biết gì." Vương Thúy Bình nói:

"Mỗi mét vuông cho bao nhiêu tiền, cái này cũng phải nói rõ ràng, nếu cho nhiều, chẳng phải con dâu mẹ sẽ phải bù lỗ sao."

"Mẹ yên tâm đi, trong này có lợi nhuận thật lớn, không phải bù lỗ đâu." Lâm Dật nói:

"Mẹ ở đây nhiều năm như vậy, cũng nên thay đổi chỗ đi, về các phương diện tài nguyên cũng không bằng trong thành phố."

"Các con không biết giá nhà đất trong thành phố đắt thế nào đâu." Vương Thúy Bình nói: "Lúc này nếu di dời, biết bố trí đám trẻ ở đâu chứ."

"Con cho ba mẹ thêm ít tiền, chẳng phải xong rồi sao?" Lâm Dật nói:

"Hơn nữa chuyển đến trong thành phố, còn có thể cho đám trẻ được mở mang kiến thức, chắc chắn tốt hơn ở đây."

"Cái này thì mẹ biết, nhưng đến trường nào cũng là vấn đề lớn đấy." Vương Thúy Bình nói:

"Hơn nữa hai con cũng sắp lập gia đình, đâu thể cứ đòi tiền bọn con mãi được."

"Thím Vương, thím suy nghĩ quá nhiều rồi." Kỷ Khuynh Nhan kéo tay bà nói: “Mấy năm nay, cháu cũng góp được không ít tiền, cho dù cháu và Lâm Dật không đi làm cũng đủ tiêu, sẽ không tính toán nhiều như vậy đâu. Thím cứ yên tâm tiêu là được rồi."

"Ai nói không phải chứ? Riêng tiền con bỏ ra làm từ thiện cũng đủ cho ba mẹ mua thêm mảnh đất nữa." Lâm Dật nói:

"Chuyện trường học, con sẽ đi liên hệ giúp ba mẹ, nói chung mẹ không cần lo lắng đâu."

Vương Thúy Bình lau nước mắt: “Mẹ đành trông cậy vào con vậy."

"Mẹ đã lớn vậy rồi, khóc cái gì chứ? Mẹ có thấy mất mặt không?" Lâm Dật lau nước mắt cho Vương Thúy Bình, cười ha hả nói.

"Chủ yếu là khi con còn bé, mẹ không thể đối xử tốt với con, bây giờ lại toàn dựa vào con nuôi, mẹ cảm thấy không thoải mái."

"Mẹ có thể nuôi con lớn, còn cho con đến trường, đây chính là ân tình cực lớn rồi."

"Lời này nghe xuôi tai." Triệu Toàn Phúc ngậm điếu thuốc nói: "Khi các con còn bé, mẹ con đã quan tâm không ít, bây giờ con đối xử tốt với mẹ con cũng là điều nên làm thôi."

Cho dù Triệu Toàn Phúc là một người đàn ông thô kệch, không có văn hóa gì, nhưng trong lòng vẫn thương bà xã.

"Cứ quyết định như vậy đi." Lâm Dật nói: "Ngày mai ba mẹ dẫn theo đám trẻ ra ngoài chơi, bọn con sẽ qua xử lý việc này."

"Được, chúng ta ăn cơm trước đi, chờ lát nữa thức ăn nguội mất."

Ăn tối xong, cả nhà tập trung lại nói chuyện, sau đó mới rời khỏi cô nhi viện.

"Chị."

Bọn họ đi tới cửa, Vương Đông Đông vẫy tay với Kỷ Khuynh Nhan, còn có chút mê người.

Kỷ Khuynh Nhan quá quen thuộc với động tác này.

Trước đây khi nó cho mình kẹo que cũng làm động tác này.

"Sao vậy?"

Kỷ Khuynh Nhan đi tới hỏi: “Có phải lại chuẩn bị cho chị kẹo que không?"

"Không phải đâu, chị tới đây, em nói với chị một chuyện."

Vương Đông Đông liếc nhìn Vương Thúy Bình và Triệu Toàn Phúc, phát hiện bọn họ không nhìn về phía bên này, mới kéo Kỷ Khuynh Nhan sang một bên.

"Chuyện gì mà có vẻ thần bí vậy?" Kỷ Khuynh Nhan ngồi xổm xuống, vừa cười vừa nói.

"Mấy ngày trước, ba em đánh nhau với người ta."

Vương Đông Đông tới cô nhi viện đã một thời gian, cũng thay đổi cách xưng hô với hai người Vương Thúy Bình.

"Chú Triệu đánh nhau với người ta à?" Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy bất ngờ, nói: "Chuyện khi nào vậy?"

"Để em tính xem nào." Vương Đông Đông bẻ ngón tay: “Hình như là năm ngày trước, có người tới xem nhà, những người này không hề khách sáo, còn mắng chửi người, ba em lại đánh nhau với bọn họ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 888.

Chương 889. Năng Thủ Sơn Dụ (*)

(*) Ẩn dụ chỉ sự việc khó giải quyết giống như cầm trong tay một củ khoai lang nóng, cầm không được mà bỏ không xong.

Kỷ Khuynh Nhan suy ngẫm một hồi.

“Là đám người đến đàm phán đó phải không?”

“Em cũng không biết bọn họ đến làm cái gì, đằng nào cũng là đánh nhau rồi, hình như còn nói cái gì, cho bao nhiêu tiền cũng không bán.”

“Được rồi, chuyện này chị đã biết rồi.”

Kỷ Khuynh Nhan xoa xoa đầu Vương Đông Đông: “Nhớ nhé lần sau còn có chuyện như thế này, vẫn phải nói với chị đó.”

“Ừm ừm, nhưng chị không được mách lẻo à.” Vương Đông Đông nói: “Mẹ em nói rồi, không để bọn em nói chuyện này, em chỉ lén nói với chị thôi.”

“Ừm, chị khẳng định sẽ không để bọn họ biết.”

“Đi thôi, đi thôi.”

Lâm Dật đứng ở cửa gọi: “Ngày mai còn quay lại nữa.”

“Đến đây.”

Kỷ Khuynh Nhan đáp lại một tiếng: “Chị đi trước nhé, ngày mai lại tới.”

“Vâng ạ, chị đi cẩn thận.”

Nói xong, Vương Đông Đông nắm lấy tay của Kỷ Khuynh Nhan, lại nhét cho cô ấy một viên kẹo.

“Thằng nhóc này.”

Kỷ Khuynh Nhan cầm viên kẹo, quay về bên cạnh Lâm Dật, sau đó bắt xe trở về khách sạn.

Mà trong khoảng thời gian này, hai người còn nhận được cuộc gọi từ Quách Ngưng Nguyệt, sau khi biết tin Lâm Dật đến, cô ấy chuẩn bị tối mai lại đến.

“Em muốn nói với anh một việc.” Đến khách sạn, Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Chuyện gì?”

“Mấy ngày trước chú Triệu đánh nhau với người ta rồi.”

“Hửm?” Lâm Dật cau mày: “Đánh nhau với ai vậy? Ai nói với em?”

“Lúc trước khi về, Đông Đông không phải gọi em qua một bên sao, thì thầm kể với em chuyện này.” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp:

“Hình như là mấy người đến đàm phán việc phá dỡ, giá cả sau cùng không vừa ý, sau đó ra tay đánh nhau.”

“Trong viện đều có máy camera, ngày mai anh đi kiểm tra, xem có thể lấy được hình ảnh không.” Lâm Dật nói: “Mẹ nó chứ, lá gan của đám người này hơi lớn rồi đấy.”

Kỷ Khuynh Nhan lắc lắc đầu, căn bệnh mắng người khác của Lâm Dật, chắc tạm thời thay đổi không nổi rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Dật cùng Kỷ Khuynh Nhan sau khi chuẩn bị xong, bắt xe đến chi nhánh của tập đoàn Triều Dương ở Quảng Châu.

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đến, đám quản lý cấp cao của công ty đều như ngồi trên bàn chông(*).

(*) chỉ việc lo lắng, không thể ngồi yên một chỗ, thành ngữ có câu “Như đứng đống lửa, như ngồi đống than.”

Trước kia khi tổng giám đốc tới sẽ thông báo trước, bây giờ thì lại thay đổi thành cải trang vi hành rồi.

“Tổng giám đốc Kỷ, tổng giám đốc Lâm.”

Nhìn thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, tổng giám đốc mới nhậm chức của chi nhánh công ty là Lưu Văn Xương tiến tới hoan nghênh.

“Khoản thời gian này, tình hình công ty bên này có vấn đề gì không?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Đều tiến hành theo từng bước một, khoản thanh toán cuối cùng của năm nay cũng thu về sắp xong rồi, mọi việc đều rất bình ổn.”

Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu: “Đi thôi, đến phòng họp nói chuyện, anh đi lấy báo cáo của phòng tài chính đến cho tôi xem.”

“Vâng thưa tổng giám đốc Kỷ, tôi sẽ đi sắp xếp ngay.”

Sau khi hội nghị bắt đầu, Kỷ Khuynh Nhan nhìn qua tình hình tài vụ của công ty như thường lệ. Lâm Dật ngồi ở một bên nhắm mắt dưỡng thần, giống như đại lão gia vậy.

Chỉ đơn giản lật qua một chút, có vài chỗ rõ ràng có chút không hợp lý.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan không hề có ý muốn truy cứu.

Tập đoàn Triều Dương tuy rằng không lớn bằng tập đoàn Lăng Vân, nhưng quy mô cũng không nhỏ.

Đạo lý “nước quá trong ắt không có cá(*)”, cô hiểu chứ.

(*)Nước quá trong thì không có cá, người quá xét nét thì không có người đồng hành. Người nghiêm khắc quá mức, hay bới móc khuyết điểm của người khác, không thể bỏ qua lỗi lầm của người khác thì bản thân mình sẽ bị cô lập

Có lúc, thật sự cần thiết phải mắt nhắm mắt mở.

“Hôm nay tôi đến chủ yếu là có một chuyện khác muốn nói với mọi người.” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp:

“Mảnh đất nằm ở phía đông đường Hán Thủy chuẩn bị giải tỏa xây thành khu kinh tế, chuyện này mọi người đều biết rồi chứ.”

“Biết, biết ạ.” Lưu Văn Xương gật đầu đáp.

“Lúc sáng, bí thư Ngô của Quảng Châu đã giao hạng mục này cho chúng ta rồi, tổng giá trị của hạng mục này gần 2 tỷ, là hạng mục lớn nhất mà mấy năm gần đây phía chi nhánh công ty bên này nhận được. Đến lúc đó phía bên tổng công ty cũng sẽ cung cấp cho nhân lực nhất định hỗ trợ. Giám đốc Lưu, ở bên này anh tổ chức nhân lực trước, làm tốt mọi chuẩn bị, trước năm mới âm lịch, hạng mục chắc chắn có thể triển khai thực hiện, sau năm mới thì có thể khai công rồi.”

Lưu Văn Xương và những quản lý cấp cao của công ty nhìn nhau một cái, trong mắt lộ ra một tia khó coi, nhưng sau cùng vẫn gật đầu.

“Tổng giám đốc Kỷ yên tâm, chúng tôi nhất định làm tốt hạng mục này.”

Lâm Dật nãy giờ đang chơi game, ngẩng đầu lên nhìn.

“Lấy được hạng mục lớn như vậy, không phải là một chuyện đáng để vui mừng hay sao? Thế nào mà ai ai cũng có biểu cảm như thế này?”

Kỷ Khuynh Nhan không nói gì, bởi vì từ lúc công bố hạng mục này, cô đã cảm thấy, biểu cảm trên mặt mấy người quản lý của chi nhánh công ty này đều có chút không bình thường.

Bây giờ Lâm Dật giúp đặt câu hỏi rồi, vậy không cần bản thân phải tỏ thái độ nữa.

“Không, không có.” Lưu Văn Xương cười nói:

“Tổng giám đốc Kỷ, tổng giám đốc Lâm, hai người yên tâm, chúng tôi sẽ hoàn thành viên mãn nhiệm vụ này.”

“Giám đốc Lưu, anh là người được tổng công ty điều phái đến, chúng ta cũng xem như quen biết được vài năm rồi, anh thật sự cảm thấy tôi không nhìn ra à?”

“Đây…”

Lưu Văn Xương cười khổ một tiếng: “Tổng giám đốc Kỷ, tổng giám đốc Lâm, đây thực sự là một hạng mục tốt, nhưng có chút bỏng tay. Tập đoàn Triều Dương của chúng ta khó mà nhận được à.”

“Làm sao lại bỏng tay?”

“Ngũ Gia của Quảng Châu nhắm trúng hạng mục này rồi.” Lưu Văn Xương nói:

“Hơn một tháng trước, Quảng Châu có một đại hội chỉ đạo bất động sản, lúc chúng tôi đi họp, Ngũ Gia đã có lời với người tại hiện trường chúng tôi rồi, nói muốn làm hạng mục này, nếu như chúng tôi tranh giành để làm thì hai bên khẳng định sẽ có hiềm khích.”

“Người này là ai? Rất lợi hại sao?”

“Khá lợi hại ạ.” Lưu Văn Xương gật đầu nói:

“Ông ta tên Ngũ Thiên Phú, người trong ngành đều gọi hắn là Ngũ Gia, là người đứng đầu ở Quảng Châu này, hai giới hắc bạch đều bị hắn ta chiếm toàn bộ.”

“Vả lại trên tay của chúng ta đang phát triển hạng mục của Tân Hải Lâm Cảnh, hắn ta muốn phái công ty vật liệu của mình tham gia, nhưng chúng tôi vẫn luôn từ chối, tóm lại quan hệ khá căng thẳng. Nếu như thật sự tranh giành hạng mục khu kinh tế mới, sau này chúng ta sẽ không dễ dàng làm kinh doanh ở Quảng Châu rồi.”

Trong ngành bất động sản lăn lộn bao nhiêu năm, Kỷ Khuynh Nhan đối với môn đạo ở đây cũng biết rõ.

Từ đầu đến cuối, cái ngành nghề này đều không sạch sẽ.

“Anh cảm thấy chuyện này phải xử lý sao?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi ý kiến của Lâm Dật: “Anh nói xem có phải là cái người tên Ngô Triệu Hữu đó dùng thủ đoạn nhỏ, muốn mượn tay của anh nhổ tận gốc cái người tên Ngũ Gia đó không?”

“Em nghĩ quá nhiều rồi.”

“Thứ nhất, ông ta không có gan chơi trò chơi như này với anh.”

“Thứ hai, dựa vào thân phận lãnh đạo của ông ta hiện giờ, trên mảnh đất Quảng Châu này còn chưa có người nào mà ông ta không dám xử lý.”

“Thứ ba, ông ta đưa hạng mục này cho anh, chính là muốn lôi kéo quan hệ lại gần hơn mà thôi, đến đẳng cấp đó của ông ta, sớm đã không chơi trò mượn đao giết người nữa rồi.”

Lâm Dật nói với thái độ khẳng định về phán đoán của bản thân.

Những nguyên nhân khác thì không cần phải nói, chỉ riêng Lương Nhược Hư đứng ở sau lưng mình, thì đã khiến ông ta không dám sử dụng ý đồ xấu xa rồi.

Vì vậy ý nghĩ của Kỷ Khuynh Nhan có chút thừa thãi rồi.

“Không có nguyên nhân khác thì được rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Anh nói, có cần phải tìm bí thư Ngô nói chuyện này không?”

“Tốt nhất không nên, hạng mục hơn 2 tỷ đều giao cho em rồi, nếu như gặp phải chút chuyện nhỏ này đã đi tìm người ta giúp đỡ, vậy thì chúng ta quá không biết cách làm việc rồi.” Lâm Dật nói:

“Vẫn là chúng ta tự mình xử lý đi thôi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 889.

Chương 890. Đội Hình Tác Chiến Được Thành Lập

“Tổng giám đốc Lâm, ngài nhất định muốn nhận hạng mục này sao?”

Lưu Văn Xương hỏi thăm dò.

“Lúc nói chuyện điện thoại tôi đã đồng ý nhận rồi, tất nhiên phải làm chứ.”

“Vậy thì không dễ gì làm rồi, tôi chắc chắn Ngũ Gia rất nhanh sẽ nhận được tin tức này.” Lưu Văn Xương nói:

“Nói không chừng tối nay sẽ tìm tôi hưng sư vấn tội(*) rồi.”

(*) nghĩa là phát động (dẫn) quân đội đến để lên án, hỏi tội đối phương. Nó còn chỉ việc, khi một người tức giận tập hợp một đám người đi tới trước cửa chất vấn và "xử lý" đối thủ. Cụm từ này có xuất xứ từ thời nhà Tống, trong cuốn 25 tác phẩm "Mộng khê bút đàm" của nhà bác học Thẩm Quát: “Nguyên Hạo cải nguyên,

“Tìm anh hưng sư vấn tội?”

“Hôm nay là ngày ông ta tổ chức đại thọ 60 tuổi, mời rất nhiều người tham gia, tôi cũng được mời đến. Nếu như ông ta biết chuyện, tối hôm nay khẳng định sẽ nói chuyện này, vì vậy tôi không định đi nữa.”

“Vì sao không đi?” Lâm Dật nói tiếp:

“Hôm nay anh mà không đi, sau này vẫn sẽ bị ông ta tìm đến cửa, lão lưu manh giống như ông ta, sẽ giống như keo dán da chó vậy. Anh mà không đạp một cái cho ông ta chết luôn, khẳng định sẽ có cả một đống chuyện phiền phức sau này.”

Đám quản lý cao cấp trong phòng họp đều âm thầm kinh ngạc.

Không hổ là người đàn ông chinh phục được tổng giám đốc Kỷ, tính khí quả thực là hùng hổ.

“Chủ yếu là xảy ra chuyện như này, tôi không dám đi đâu.” Mặt của Lưu Văn Xương khổ sở nói.

“Không sao, tối nay tôi đi cùng với anh.” Lâm Dật nói.

“Vậy chúng ta có phải gọi thêm người không?”

“Không cần.” Lâm Dật nói tiếp:

“Nếu như thật sự xảy ra chuyện, anh lên trước chống đỡ một lúc, tôi ra ngoài gọi cứu binh.”

“Tổng giám đốc Lâm, xin ngài cho tôi một lối thoát.” Lưu Văn Xương khóc không ra nước mắt nói.

“Không sao, 18 năm sau, chúng ta vẫn là một hảo hán.”

Lời của Lâm Dật chọc cười người trong phòng họp, không khí cũng không quá áp lực giống lúc trước nữa.

“Được rồi, cuộc họp hôm nay đến đây thôi.” Kỷ Khuynh Nhan gấp tập văn kiện trên tay lại, nói:

“Giám đốc Lưu, anh đi chuẩn bị chút lực lượng của công ty chúng ta, và các hạng mục trước đây rồi chọn lấy những hạng mục từ 1 tỷ trở lên. Chúng ta đến gặp bí thư Ngô để đàm phán chuyện này cụ thể hơn.”

“Biết rồi tổng giám đốc Kỷ, tôi đi ngay đây.”

Khoảng nửa tiếng sau, ba người cầm tài liệu liên quan đi đến gặp Ngô Triệu Hữu.

Biết được Lâm Dật đến, đối phương cũng nhiệt tình, lùi bỏ tất cả công việc đến đón tiếp Lâm Dật, vả lại buổi chiều còn sắp xếp bữa cơm.

Thế nhưng sau cùng là Kỷ Khuynh Nhan thanh toán, chuyện đối ngoại làm vô cùng hoàn mỹ.

Buổi chiều 4 giờ hơn, một hàng bốn người từ nhà hàng bước ra.

Ngô Triệu Hữu còn muốn sắp xếp tăng hai, nhưng bị Lâm Dật tìm lý do từ chối rồi.

Những bữa tiệc xã giao kiểu như thế này, chỉ cần anh không nói ngừng, người ta có thể sắp xếp đến trời sáng, vả lại tiết mục đều không trùng lặp.

Thêm nữa buổi tối thật sự có việc, Lâm Dật liền từ chối ý tốt của Ngô Triệu Hữu.

“Khi nào thì bắt đầu bữa tiệc mừng thọ của tối nay?”

Sau khi chia tay Ngô Triệu Hữu, Lâm Dật hỏi.

Lưu Văn Xương nhìn đồng hồ: “6 giờ tối, bây giờ đã sắp 5 giờ rồi, bây giờ chúng ta qua đó, thời gian vừa kịp.”

“Vậy được, vừa hay đi tăng tiếp theo.”

“Hay là em đi cùng với hai người.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Không cần, em đi cũng không giúp được gì.” Lâm Dật nói:

“Đúng lúc em trở về kiểm tra máy camera, xem có thể tìm được những người động thủ không.”

“Thật sự không cần em sao?” Kỷ Khuynh Nhan không yên tâm, hỏi lại lần nữa.

Lâm Dật nhẹ nhàng sát lại gần bên tai của Kỷ Khuynh Nhan, thổi một hơi nóng.

“Anh cần em, nhưng không phải là lúc này.”

Kỷ Khuynh Nhan bị Lâm Dật trêu chọc khiến tim đập thình thịch, lén véo Lâm Dật một cái.

“Đi thôi, đằng nào 6 giờ mới bắt đầu, đưa em trở về trước, rồi sau đó bọn anh mới đi.”

“Ừm.”

Ba người lên xe, Lưu Văn Xương lái chiếc Mercedes-Benz S-Class của mình, đưa Kỷ Khuynh Nhan đến cô nhi viện, rồi sau đó mới đưa Lâm Dật rời đi.

“Tổng giám đốc Lâm, có cần chuẩn bị một bộ âu phục không?”

“ u phục? Tôi đâu phải đi kết hôn, mặc âu phục gì chứ?”

“Hôm nay là đại thọ 60 của Ngũ Gia, người tham gia đều mặc chỉnh tề xuất hiện, ngài mặc một bộ đồ thể thao, tôi sợ không được ổn lắm.”

“Nếu hôm nay ông ta thành thật không ra vẻ, tôi còn có thể để ông ta qua một ngày đại thọ, nhưng ông ta mà ra vẻ, tôi sẽ khiến ông ta tối hôm nay liền đưa tang.”

Lưu Văn Xương bị dọa cho khẽ run rẩy.

Tổng giám đốc Lâm quả nhiên là lợi mà!

…

Cùng lúc này, Kỷ Khuynh Nhan xách theo túi của mình về đến cô nhi viện.

“Con dâu, sao chỉ mình con trở về vậy, con trai của mẹ đâu?” Vương Thúy Bình đặt việc trên tay xuống hỏi.

“Tối nay anh ấy có một buổi tiệc xã giao, con không đi theo, anh ấy đưa con về rồi đi luôn.”

“Không đi vừa hay, đi đến nơi không khí ngột ngạt đó cũng chẳng có ý nghĩa gì, còn không bằng cùng mẹ ở đây cắn hạt dưa.”

“Ừm ừm.” Kỷ Khuynh Nhan đặt túi xuống: “Con đến giúp mẹ.”

“Đừng đừng đừng, ta không nỡ để đôi tay trắng nõn này của con làm cái này.” Vương Thúy Bình ngăn lại, nói:

“Đúng rồi, Ngưng Nguyệt đến rồi, đang ở trong phòng đợi con đó, con đi tìm con bé đi, đợi chút đến lúc ăn cơm mẹ sẽ gọi con.”

“Vậy thì con đi qua đó trước ạ.”

“Đi đi.”

Từ trong nhà bếp đi ra, Kỷ Khuynh Nhan đến văn phòng làm việc của Vương Thúy Bình.

Ghế sô pha ở đây có thể biến thành giường gấp.

Không có người ngoài, Lâm Dật với Quách Ngưng Nguyệt đều thích ngồi ở đây.

“Chị dâu, chị về rồi à, anh trai em đâu?” Quách Ngưng Nguyệt hỏi.

“Buổi tối anh ấy có tiệc xã giao nên không quay trở về cùng chị.”

“Vậy thì càng hay, đỡ bị anh ấy chen ngang cuộc nói chuyện của hai chị em mình.”

Kỷ Khuynh Nhan cười lên: “Câu này mà để anh trai em nghe thấy chắc lại phải xử lý em thôi.”

“Em không có sợ anh ấy nhé.”

“Đúng rồi, chị có chút chuyện muốn hỏi em.” Kỷ Khuynh Nhan vuốt mái tóc, nói:

“Em có biết máy camera của cô nhi viện ở đâu không?”

“Biết ạ, ở trong phòng của mẹ em đó.” Quách Ngưng Nguyệt nói:

“Nhưng cô nhi viện bình thường chẳng có chuyện gì, bà ấy đến máy tính còn không biết mở, có dùng được không thì em không biết nhé.”

“Chị muốn đi xem lưu trữ của máy camera, nhưng lại không muốn để mẹ Vương biết, em nói chuyện này phải làm thế nào?”

“Vậy còn không đơn giản sao, bây giờ qua đó không phải là được rồi sao.”

“Hả? Không có sự đồng ý của mẹ Vương, chúng ta có thể vào trong được sao?”

“Chị dâu, chị không thể lấy phong cách của người giàu để làm việc được.” Quách Ngưng Nguyệt nói:

“Chúng em chỉ là người dân bình thường, không có quá nhiều quy tắc, đi thẳng tới đó là được, mẹ của em nhìn thấy cũng sẽ không quản, đi thôi.”

Quách Ngưng Nguyệt xuống khỏi giường, kéo theo Kỷ Khuynh Nhan đi về phía phòng ngủ của Vương Thúy Bình.

Kỷ Khuynh Nhan có chút ái ngại, chuyện này mà bị phát hiện thì ngượng đến nhường nào.

Quách Ngưng Nguyệt đi phía trước, vô tư mở cửa đi vào, Kỷ Khuynh Nhan thì giống như kẻ trộm, đi theo sau lưng cô ấy, nhẹ nhàng bước vào trong phòng.

“A, hôm nay thật là kỳ lạ, mẹ của em thế nào lại mở máy camera rồi. Em nhớ vốn dĩ có mấy cái bị mờ, sao bây giờ đều dùng rõ hết thế này.”

“Chắc là thay cái mới rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Có khả năng đó.” Quách Ngưng Nguyệt nói tiếp:

“Anh trai của em cho cô nhi viện nhiều tiền như vậy, mẹ của em tiện thể thay mới thiết bị, vả lại còn rõ nét bao nhiêu, không tệ không tệ.”

“Vậy cũng khá tốt.” Kỷ Khuynh Nhan có chút căng thẳng nói:

“Nhanh giúp chị tìm tìm lưu trữ của thứ 7 tuần trước.”

“Được ạ.”

Quách Ngưng Nguyệt thao tác máy tính, bắt đầu tìm kiếm lưu trữ quay lại.

“Hả? Sao lại chỉ tìm thấy sau chủ nhật tuần trước nhỉ?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 890.

Chương 891. Mẹ Của Anh Trai Em Họ Tần!

“Hay là dung lượng lưu trữ không đủ, nên không lưu lại được nhiều video?”

Kỷ Khuynh Nhan là người không hiểu biết gì về máy tính, nhưng điều cơ bản này thì cô vẫn biết.

Video dường như chiếm rất nhiều dung lượng bộ nhớ, nếu không không bao lâu ổ cứng sẽ bị đầy.

“Có vẻ như có khả năng này.”

Quách Ngưng Nguyệt lẩm bẩm một câu: “Chắc là có những ổ cứng di động khác, em tìm xem.”

Quách Ngưng Nguyệt đứng dậy, tìm các ngăn kéo trong phòng nhưng không tìm thấy.

Sau đó mở tủ quần áo ra tìm cũng không tìm thấy, nhưng lại nhìn thấy một thứ khác.

“Chị dâu, chị đến đây, em cho chị xem cái đồ tốt này.” Quách Ngưng Nguyệt ngừng hành động tìm lại, nói.

“Có vật gì tốt à?”

“Chị mau đến đây.”

Kỷ Khuynh Nhan đi đến bên cạnh Quách Ngưng Nguyệt.

Phát hiện trong tủ quần áo đều là quần áo của mẹ Vương và chú Triệu, kiểu cách có chút cũ, không có điểm thu hút nào.

“Đây thì có gì mà xem?”

“Không phải những bộ quần áo này, hãy nhìn chiếc chăn bông màu đỏ thêu bên dưới.”

Nhìn theo hướng tay Quách Ngưng Nguyệt, Kỷ Khuynh Nhan nhìn qua.

Vô tình nhìn thấy một chiếc chăn thêu hình lá sen, mắt tự nhiên sáng lên.

“Đây là kỹ thuật thêu Tô Châu!” Kỷ Khuynh Nhan ngạc nhiên nói.

“Thêu Tô Châu, hình như em đã nghe qua cái này rồi.” Quách Ngưng Nguyệt nói tiếp:

“Hình như là một nghề thủ công rất lâu đời, có vẻ rất khó học.”

“Đâu chỉ là khó học.” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp: “Bây giờ ở Hoa Hạ, người biết loại thủ công này tính ra chắc không đến một trăm người.”

Kỷ Khuynh Nhan cúi người xuống, sờ sờ lên tấm chăn: “Nghệ thuật thêu tốt như vậy, chiếc chăn này mà lấy ra bán thì ít nhất cũng phải 1 triệu trở lên.”

“Không phải chứ, đáng giá vậy á?” Quách Ngưng Nguyệt giật mình, không ngờ.

“Mẹ chị là người Ngô Trung, bà ấy biết thêu gấm Tô Châu, khi còn nhỏ có nói với chị không ít về việc này, nên chị có hiểu một chút. Mà chị nói 1 triệu đã là giá thấp nhất rồi đó, nếu vận may tốt có thể bán được 1 triệu rưỡi đấy.”

“Trời, nhờ có chị nhìn qua, nếu không em cũng không biết trong nhà lại cất giữ bảo bối giá trị như thế này.”

“Hửm?” Kỷ Khuynh Nhan lẩm bẩm nói một câu: “Em nói là cho chị xem đồ hay, chẳng lẽ em lại không biết cái này đáng giá?”

“Em thật sự không biết.” Quách Ngưng Nguyệt nói:

“Em nói cái đồ hay là vì năm đó anh em được bọc bên trong cái chăn này, sau đó được đưa đến cô nhi viện.”

“Chắc chắn không?”

“Chắc chắn.” Quách Ngưng Nguyệt nói tiếp:

“Em nhớ có một lần, khi em ngủ trong phòng mẹ, đúng vào mấy hôm đến kinh nguyệt, trong lúc em muốn lấy tấm chăn nhỏ để làm đệm, sau đó nhìn thấy nó, nhưng mẹ sống chết không cho em lấy làm đệm. Bà ấy nói năm đó anh em được bọc trong chiếc chăn này đưa đến đây, muốn giữ làm kỷ niệm, nên không cho em lấy.”

“Sau đó sao nữa?”

“Sau đó em lấy áo đồng phục của anh em, sau đó bị rỉ ra, tiếp nữa khi anh em biết về chuyện này, anh ấy đã suýt đánh em đến chết.”

“Ha ha…”

Kỷ Khuynh Nhan cười ha hả không có hình tượng chút nào, nghĩ cũng thấy ngượng thay cho Lâm Dật.

Kỷ Khuynh Nhan dơ tay ra sờ lại lên tấm chăn, như cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Lâm Dật năm đó còn lưu đọng lại.

“Chị dâu, nếu chị muốn xem thì có thể lấy ra xem, cũng không có gì to tát cả.”

“Có được không?”

Kỷ Khuynh Nhan thật sự rất muốn lấy ra xem, vì đây là vật duy nhất có liên quan đến thời thơi ấu của Lâm Dật.

“Chỉ là cái đệm giường, có gì mà không được.” Quách Ngưng Nguyệt chẳng hề để ý, nói:

“Cho dù nó có đáng giá 1 triệu rưỡi, thì so với giá trị con người anh em bây giờ cũng chả đáng là gì.”

“Nhưng chị không dám động, chị sợ mẹ Vương nói chị.”

“Chị dâu, gan chị cũng nhỏ quá mà, sau này kết hôn thì cứ đợi anh em bắt nạt.”

“Anh em bây giờ cũng bắt nạt chị không ít đâu.”

“Người ta nói gan có to bao nhiêu, đất có nhiều bao nhiêu thì chúng ta đều phải hành động, cùng lắm là chịu một trận đòn, 18 năm sau chúng ta lại là hảo hán.”

Khi nói chuyện, Quách Ngưng Nguyệt lấy chiếc chăn thêu hoa màu đỏ ra.

“Ấy, cẩn thận một chút.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Đây là vật duy nhất của anh em đó.”

“Không sao, có hỏng được đâu.”

Quách Ngưng Nguyệt phóng khoáng không nghĩ nhiều, mở luôn chiếc chăn ra để cho Kỷ Khuynh Nhan tiện xem cho rõ.

Nhưng khi chiếc chăn được mở ra thì Kỷ Khuynh Nhan và Quách Ngưng Nguyệt đều ngẩn người ra.

Vì bên trong chiếc chăn có ra một phong thư đã ố vàng từ lâu, bên trên có một vết sáp màu đỏ.

Mà bên trên vết sáp màu đỏ đó còn dấu một chữ phồn thể "Tần".

Hai chị em ngạc nhiên nhìn nhau, không ngờ rằng trong chăn lại cất giữ một phong thư.

“Chị dâu, phong thư này có chút kỳ lạ, lại không dùng hồ để dán.”

“Cái này được gọi là sáp niêm phong, là thứ mà thời cổ xưa các hộ gia đình lớn hay dùng.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Khi chị đi học, Yến Đại vì muốn thể hiện lịch sử và nhân văn của trường, trên thư giới thiệu tốt nghiệp của bọn chị đều dùng sáp niêm phong này để đóng lên thư.”

“Nhưng phong thư này có chút cũ, chắc cũng lâu lắm rồi, mà bên trên còn có chữ ‘Tần’, có vẻ khí phách oai phong, giống như trong phim truyền hình cổ trang.”

Kỷ Khuynh Nhan rất ít xem phim, nhưng trong sách lịch sử thì nhìn thấy rất nhiều.

Các hộ gia đình lớn thời cổ đại Hoa Hạ đúng là hay dùng phong thư như vậy.

Mà bên trên còn có chữ “Tần”, thời đó là biểu hiện thân phận người viết thư.

“Chị dâu, em đột nhiên nhớ ra một vấn đề.” Quách Ngưng Nguyệt nuốt nước bọt, căng thẳng nói.

“Vấn đề gì?”

“Chị vừa nói, hình thêu trên chiếc chăn này là thêu gấm Tô Châu, bây giờ giá trị ít nhất 1 triệu, mà cái này hơn hai mươi năm về trước, anh trai em được dùng cái này bọc đưa đến cô nhi viện, thế thì nhà anh em chắc rất nhiều tiền?”

Quách Ngưng Nguyệt nói như vậy, Kỷ Khuynh Nhan cũng nhận ra được điều này.

20 năm trước, dùng chiếc chăn thêu Tô Châu bọc trẻ sơ sinh, nói không có tiền thì cũng không ai tin, ít nhất chính gia đình mình cũng chưa bao giờ xa xỉ như vậy.

“Nhưng anh trai em họ Lâm, chữ Tần bên trên giải thích như thế nào?”

“Ai nha, chị dâu em đúng là khôn ba năm dại một giờ.” Quách Ngưng Nguyệt với tư cách là một người ngoài cuộc nói tiếp:

“Điều này chứng tỏ mẹ của anh trai em họ Tần.”

Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi, điểm này đương nhiên là cô nghĩ đến.

Nhưng mẹ của Lâm Dật là phu nhân nhà họ Lâm, khi viết thư thì nên viết chữ “Lâm”, chứ không phải chữ “Tần.”

“Chị dâu, chị nói xem bên trong phong thư này có viết lại thân phận của anh em không?”

“Chị, chị nghĩ là có khả năng.”

“Thế thì chúng ta mở ra xem xem?”

“Chị không dám, chị sợ mẹ Vương không vui.”

“Không sao.” Quách Ngưng Nguyệt nói: “Cùng lắm là mẹ mắng em, chuyện này để em gánh hết.”

“Hay thôi đi, chuyện này cũng bao năm rồi, mẹ Vương cũng không có mở ra xem, chắc chắn là không muốn người khác xem, em mà mở ra, mẹ Vương chắc chắn sẽ không vui.”

“Nhưng em rất tò mò.”

“Tò mò cũng không được mở ra, như vậy thì mất lịch sự quá.”

“Thôi được rồi nghe lời chị, chúng ta để lại đồ vào bên trong, tiếp tục tìm ổ cứng.”

“Ừ.”

Đúng lúc hai người đang thu dọn chiếc chăn lại thì vô tình nhìn thấy Vương Thúy Bình đi vào.

“Con dâu, tiểu Nguyệt, ra ngoài ăn cơm thôi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 891.

Chương 892. Mở Thư

"Ơ..."

Nhìn thấy Vương Thúy Bình đi vào, Kỷ Khuynh Nhan và Quách Ngưng Nguyệt giật mình.

Vương Thúy Bình cũng ngây ngẩn cả người.

Nhìn thấy trên tay Vương Thúy Bình còn đang cầm cái nồi, Kỷ Khuynh Nhan căng thẳng đứng đằng sau lưng Quách Ngưng Nguyệt, chỉ sợ bà đập cái nồi tới.

"Các con ở đây làm gì?" Vương Thúy hỏi.

"Chúng con ở đây tìm đồ thì nhìn thấy cái chăn này, sau đó nhìn thấy bức thư này." Quách Ngưng Nguyệt nói tự nhiên.

"Các con đúng là có khả năng lật đồ, cái này mà cũng bị các con lật ra." Vương Thúy Bình cười nói, biểu hiện không chút tức giận.

Kỷ Khuynh Nhan cũng có chút yên tâm.

Giống như lúc trước đó Quách Ngưng Nguyệt nói.

Dân chúng bình thường vốn cũng không quan tâm nhiều như vậy.

Đối với Vương Thúy Bình, những chuyện này cũng không quan trọng bằng việc làm quen với nó.

Đương nhiên sẽ không làm to chuyện, hơn nữa trong đó còn có con dâu của mình.

Nhưng chuyện này với hộ gia đình lớn thì sẽ là chuyện kinh thiên động địa.

Còn ở chỗ Vương Thúy Bình thì việc này coi như không có gì.

“Mẹ, mẹ đừng nói vấn đề này vội.” Quách Ngưng Nguyệt kích động nói: “Mẹ biết năm đó cái chăn mà bọc anh con bên trong này nó đáng giá lắm không?”

“Cái chăn này thì đáng bao nhiêu tiền?” Vương Thúy Bình nói tiếp:

“Khi mẹ và bố con kết hôn, bà nội còn cho mẹ đôi chăn thêu hoa, bên trên còn thêu đôi cá chép to, còn đẹp hơn cái này nhiều.”

“Chị xem, tụt hậu rồi, không theo kịp trào lưu hiện đại rồi.” Quách Ngưng Nguyệt nói:

“Chị dâu vừa nói, cái bên trên này được gọi là nghệ thuật thêu Tô Châu, không giống với cái chăn thêu đó, cái này ít nhất giá trị 1 triệu.”

“Má ơi, thật hay đùa đó, đáng giá thế à?”

Đương nhiên, Vương Thúy Bình cũng bị giật mình: “Mẹ còn chả thèm coi trọng nó, cũng chỉ vì bức thư đó mà giữ lại làm kỷ niệm.”

“Cho nên vừa lúc nãy con và chị dâu có thảo luận, gia đình của anh năm đó chắc chắn là một hộ gia đình lớn, loại mà có rất rất nhiều tiền.”

“Điều đó là chắc chắn.” Vương Thúy Bình nói:

“Bây giờ 1 triệu, so với hơn hai mươi mấy năm về trước thì cũng khoảng 1 trăm tệ. Dùng vật đáng giá như vậy để bao một đứa trẻ, gia đình có tiền bây giờ cũng không có khả năng làm như vậy.”

Kỷ Khuynh Nhan nghĩ đi nghĩ lại, với gia thế của mình và Lâm Dật, sau này có con thì cũng không dùng một cái chăn đắt như vậy bao con.

Mà đây lại còn là 20 năm về trước.

Gia đình Lâm Dật rốt cục có nhiều tiền đến mức độ nào?

“Mẹ, chúng ta không nói chuyện này nữa.” Quách Ngưng Nguyệt cầm và nhìn bức thư ố vàng: “Bức thư này mẹ cất giữ hơn 20 năm, đến bây giờ vẫn chưa mở ra à?”

“Trên thư không phải vẫn còn vết bùn kia sao, mẹ đâu có mở.”

“Thế mẹ không tò mò sao?”

“Thời còn trẻ cũng rất tò mò.” Vương Thúy Bình nói:

“Nhưng bức thư này là mẹ anh con để lại cho anh con, mẹ không tiện mở ra xem, nên cũng không động vào, thời gian lâu dần mẹ cũng không nghĩ đến chuyện này nữa.”

“Nhưng anh con cũng hơn 20 tuổi rồi, sao mẹ vẫn chưa đưa cho anh ấy.”

“Mẹ ở đây ngày nào cũng chân vắt lên cổ, làm gì còn tư tưởng nhớ đến chuyện này.” Vương Thúy Bình nói tiếp:

“Nhưng gần đây mẹ cũng nghĩ đợi anh con thành gia lập nghiệp rồi đưa bức thư này cho anh con, cũng không thể để đây mãi được, không ngờ lại để hai con tìm ra được.”

“Chậc chậc chậc...”

Quách Ngưng Nguyệt nói: “Mẹ, chuyện anh con và chị dâu giống như đinh đóng cột rồi, trước sau gì cũng là người một nhà, hay là bây giờ chúng ta mở ra xem.”

“Sao thế được, anh con không có ở đây, chúng ta mở ra thì không hay lắm.”

“Không phải chị dâu ở đây sao, dự kiến không lâu nữa sẽ kết hôn, bây giờ xem thì cũng không có chuyện gì.”

“Như thế cũng không được.” Vương Thúy Bình nói: “Các con thật sự muốn xem thì đợi anh con về rồi cùng xem là được.”

“Anh con mới có mấy tháng tuổi đã bị đưa đến đây, mà tâm tư của anh con nặng như vậy, mẹ nghĩ là anh sẽ muốn xem cái này sao?” Quách Ngưng Nguyệt gạt đi nói:

“Con nghĩ, hay là chúng ta xem trước, nếu nội dung bên trong không có gì thì giao lại cho anh con, tránh anh bị kích động.”

“Cũng phải.” Vương Thúy Bình gật đầu: “Mẹ nhớ hồi còn nhỏ, mẹ có nói với anh con về chuyện bố anh con, phản ứng đã rất mạnh, chuyện ngày hôm nay mẹ làm chủ, ba mẹ con chúng ta mở thư ra xem.”

“Hê hê, con nghĩ là được.”

Vương Thúy Bình là một người có tính cách phóng thoáng cởi mở nhưng vẫn còn những tư tưởng phong kiến sâu sắc.

Cho dù mẹ có làm sai nhưng mẹ là mẹ anh con, anh con cáu giận với mẹ chắc?

“Nhưng bức thư này, hai chúng ta đừng mở, mà để chị dâu con mở.” Vương Thúy Bình nói.

“Con nghĩ đúng đó, dù sao hai anh chị đều là người một nhà.” Quách Ngưng Nguyệt nói: “Chị dâu mở đi, chị hay anh mở cũng không có gì khác nhau.”

“Chị không dám.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Mẹ và em không phải là để con gánh tội sao."

"Chị và anh em không phải là người một nhà sao, với tội này thì có vấn đề gì đâu."

"Dù sao cũng không phải đồ của chị."

"Chị nói vậy có phải xa lạ quá không, cùng kết hôn với anh trai em thì là một gia đình rồi, đồ của anh ấy cũng là của chị, cho nên chị mở bức thư này ra không hề có chút vấn đề nào cả."

Hai mẹ con cùng lưỡng lự nhìn nhau.

"Con không có."

"Thế thì bây giờ mở."

"Chẳng may Lâm Dật tức giận thì sao."

"Nó dám!" Vương Thúy Bình nói: "Nó mà dám tức giận, mẹ đánh gãy chân nó!"

Kỷ Khuynh Nhan không còn cách nào đành chấp nhận số phận.

"Tiểu Nguyệt, em đi lấy cái kéo lại đây, dấu sáp niêm phong này chị muốn giữ lại."

"Đợi em, trong ngăn kéo có."

Quách Ngưng Nguyệt quay người đi lấy kéo, Kỷ Khuynh Nhan cẩn thận từng tí một mở bức thư ra.

Giống như mở một báu vật gì đó, từ từ lấy bức thư từ bên trong phong thư ố vàng ra.

Ngay cả một người thô lỗ như Vương Thúy Bình còn cảm thấy căng thẳng.

Không ai biết bên trong này ghi lại nội dung gì.

Một người mẹ sẽ để lại gì cho con mình trong bức thư này.

Kỷ Khuynh Nhan cẩn thận mở bức thư ra.

Bên trong là một dòng chữ Khải(*) rất đẹp, được viết rất gọn gàng, nếu không có một kỹ năng cơ bản thì chắc chắn sẽ không viết được những nét chữ đẹp như vậy.

(*)chữ Khải: kiểu chữ phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay

Cô Vương Thúy Bình thân mến:

Chào cô.

Tôi là một người mẹ không làm hết chức trách, vì một số lý do không thể kháng cự, tôi không thể cho đứa bé này một gia đình hoàn chỉnh, không thể cho nó toàn bộ tình yêu thương, đó là sự thất trách của tôi, là tôi có nợ nó một đời.

Thông qua tìm hiểu, tôi biết được tình hình cô nhi viện Lam Thiên, cũng biết tình cảnh của cô, cũng đã tìm hiểu rất kỹ rồi quyết định gửi đứa trẻ này đến đây để cô nuôi dưỡng.

Ở đây, tôi thành khẩn xin cô hãy nuôi dưỡng nó thành người, không cần phải giàu sang chỉ cần nó trở thành một người bình thường, bình an vui vẻ, lấy vợ sinh con là được.

Nó là con cháu nhà họ Lâm, tôi nghĩ bản tính nó sẽ không xấu.

Ngay cả bố mẹ nuôi nó cũng sẽ hiếu thảo cả đời, đối xử tốt với cô và người yêu, đến khi ngoài sáu mươi nó vẫn ở bên bầu bạn.

Nếu có một ngày đứa trẻ có hỏi về chuyện của chúng tôi, thì cứ nói là sự cố ngoài ý muốn đã chết là được.

Vì vội vàng đi nên trên người không có nhiều tiền, mong cô thông cảm.

Tần, kính gửi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 892.

Chương 893. Thật Sự Luyến Tiếc

Xem xong nội dung bức thư, Kỷ Khuynh Nhan và Quách Ngưng Nguyệt đưa mắt nhìn nhau.

Trong ánh mắt lộ ra vẻ khó hiểu.

Nội dung bức thư so với tưởng tượng của các cô khác một trời một vực.

Theo như các cô thấy, đây hẳn phải là bản ghi chép về thân phận của Lâm Dật, đoạn sau mới báo cho anh biết trong nhà cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Chưa nói đến báo thù, dù thế nào cũng phải nhận tổ quy tông.

Nhưng trong bức thư này lại không có gì cả.

Ít nhất theo góc nhìn của họ, ở đây không có thứ mà họ muốn thấy.

“Mẹ ơi, bức thư này hình như là gửi cho mẹ, không có liên quan đến anh trai của con.” Quách Ngưng Nguyệt nói.

“Mẹ nhìn ra rồi.” Vương Thúy Bình nói: “Sớm biết là thế này thì mẹ đã mở ra xem luôn cho xong.”

“Haizz, con còn tưởng bên trong có bí mật gì lớn lao kinh thiên lắm.” Quách Ngưng Nguyệt nói tiếp: “Làm con mất công háo hức.”

“Các con xem quá nhiều phim truyền hình rồi.” Vương Thúy Bình nói: “Nếu là mẹ, mẹ cũng sẽ viết như vậy, nhưng mẹ viết lách không giỏi, nhất định không thể viết được hay như vậy.”

"Mẹ cũng như vậy sao?"

Vương Thúy Bình bật cười: "Hai người các con đều chưa làm mẹ, có nói cái gì cũng không hiểu đâu.”

"Con nghe không hiểu, nghe mẹ nói xong cũng không hiểu."

"Làm mẹ rồi, điều mong muốn nhất chính là đứa nhỏ được bình an hạnh phúc, sau đó cưới vợ sinh con, mà ở trong thư, bà ấy cũng đã nói rõ với mẹ như vậy." Vương Thúy Bình nói.

"Các con mỗi ngày lướt điện thoại di động, lúc nào cũng nghĩ đủ chuyện lung tung, kỳ thực sống một đời, không cần quá nhiều thứ phức tạp như vậy đâu, chỉ cần đứa nhỏ bình an là đã quan trọng hơn bất cứ điều gì rồi."

Hai người nghe mà cái hiểu cái không.

Như Vương Thúy Bình đã nói, nếu chưa làm mẹ, sẽ có những điều mà các cô chẳng thể hiểu nổi.

"Nhưng bức thư này vẫn có chút kỳ lạ. Lúc ký tên, bà ấy chỉ để lại họ, nhưng không nói rõ tên đầy đủ." Quách Ngưng Nguyệt nói.

"Bởi vì bà ấy cảm thấy mình không xứng đáng làm mẹ của anh trai con, vì vậy mới không để lại tên của mình." Vương Thúy Bình nói:

"Trên thư chẳng phải đã nói rõ hay sao, nói với anh của con, hai người bọn họ đã chết rồi.”

"Ồ vậy sao."

“Không đúng!” Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nếu bà ấy thật sự không muốn Lâm Dật làm những chuyện này, thì sẽ không để lại họ của mình đâu, mà là sạch sẽ không dấu vết."

Những lời nói của Kỷ Khuynh Nhan đã cho hai người thêm gợi ý, nhất là Vương Thúy Bình.

“Có lẽ bà ấy thực sự không nỡ.” Vương Thúy Bình nước mắt lưng tròng thở dài: “Mẹ chăm sóc những đứa nhỏ này, tuy không phải máu mủ ruột rà, nhưng thời điểm tiễn bước con đi, trái tim mẹ như thắt lại. Các con nghĩ xem, khi chính tay đưa con mình rời đi, cảm giác đó như bị lóc mất một phần máu thịt, nỗi đau đó không ai có thể chịu đựng được.”

Kỷ Khuynh Nhan và Quách Ngưng Nguyệt khẽ run lên, nhưng cảm giác tim của mình cũng quặn thắt lại.

Bởi vì một ngày nào đó, bọn họ cũng sẽ kết hôn và sinh con.

Chắc chắn là không nỡ nhìn đứa nhỏ rời xa khỏi mình.

"Con đoán là dì ấy vẫn không nỡ bỏ lại anh con, để lại một cái họ, nói cho anh con biết, mẹ anh ấy mang họ Tần."

Kỷ Khuynh Nhan trầm mặc, hồi lâu không lên tiếng.

Nếu không phải do tình thế lúc đó bắt buộc, bà ấy hẳn sẽ không để Lâm Dật đi.

Đến cuối cùng, thậm chí ngay cả tên của mình cũng không dám để lại, chỉ có thể để lại một cái họ để chứng minh cho sự tồn tại của mình.

“Mẹ, con nhớ ra một chuyện.” Quách Ngưng Nguyệt nói: “Năm đó khi anh con được đưa đến, chắc hẳn mẹ cũng đã nhìn thấy mẹ ruột của anh con.”

“Mẹ có thấy.” Vương Thúy Bình nói: “Ngày hôm đó trời mưa to, nhưng bà ấy khóc còn nhiều hơn nước mưa trên trời.”

“Vậy bà ấy trông như thế nào?” Quách Ngưng Nguyệt hỏi: “Anh con đẹp trai như vậy, dì Tần chắc cũng không xấu đâu mẹ nhỉ.”

"Bà ấy mang một chiếc khăn quàng cổ che mặt lại, mẹ cũng không nhìn rõ khuôn mặt của bà ấy, nhưng đôi mắt bà ấy rất to, vô cùng đẹp đẽ, giống như con dâu của mẹ."

"Như vậy nhất định không thể xấu được, chị dâu của con có đôi mắt rất đẹp mà."

"Được rồi, không bàn chuyện này nữa, mẹ đã nấu xong đồ ăn rồi, đợi hai con đến ăn thôi đấy, nhanh lên nào."

"Mẹ, mẹ đợi lát nữa, con với chị dâu còn có chuyện muốn nói, lát nữa bọn con tới."

“Một lúc nữa là đồ ăn nguội rồi.” Vương Thúy Bình nói: “Chị dâu con vất vả cả ngày, đã đói bụng rồi.”

"Không có việc gì, chị dâu con không đói bụng, lát nữa chúng con sẽ vào."

"Dù sao cũng không có người ngoài, để mẹ mang một ít vào cho hai đứa, ăn ngay tại phòng cũng được.” Vương Thúy Bình cưng chiều nói.

“Không cần, bọn con nói chút chuyện phiếm thôi, một lát nữa sẽ ra ăn sau.” Kỷ Khuynh Nhan lên tiếng.

"Thôi được rồi, hai đứa nhanh lên nhé.”

"Vâng ạ."

Vương Thúy Bình cầm nồi rời đi, để mấy chuyện của hai cô sang một bên, để các cô làm tiếp việc của mình.

"Chị dâu, chị sắp xếp đồ đạc đi, em đi tìm lại video lúc trước."

"Được."

Vài phút sau, Kỷ Khuynh Nhan cất chăn đi, Quách Ngưng Nguyệt cũng tìm thấy chiếc hộp lưu trữ video.

"Mẹ em bây giờ cũng bắt kịp thời đại lắm, còn biết đánh dấu ngày tháng bên trên."

Quách Ngưng Nguyệt cầm một cái ổ cứng di động màu đen, trên đó dán một mảnh giấy trắng mực đen đánh mốc, từ ngày 8 tháng 12 đến ngày 24 tháng 12.

Bật ổ cứng di động lên, Quách Ngưng Nguyệt vừa bắt tay vào tìm kiếm video, vừa hỏi: "Chị dâu, chị tìm thứ này làm gì?"

"Chị nghe Đông Đông nói mấy ngày trước chú Triệu đánh nhau với người ta, anh của em kêu chị lật lại video ghi hình, muốn tìm ra kẻ gây chuyện."

"Hả? Ba nuôi em đánh nhau với ai vậy? Con bà nó, lá gan kẻ đó lớn thật, chẳng qua hắn chưa biết anh trai em là ai thôi.”

"Em đừng nóng." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Cứ để đấy cho anh trai em xử lý là được."

"Cũng đúng, chỉ cần anh trai em ra mặt, không cần em phải ra tay."

Biết được nguyên nhân thực sự của chuyện này, Quách Ngưng Nguyệt cũng trở nên nghiêm túc.

"Chị dâu, em tìm được rồi, đây này!"

Trên màn hình, có thể nhìn thấy rõ ràng hai người, đầu tiên người nọ cố gắng ôn tồn nói chuyện với Triệu Toàn Phúc, nhưng nói chưa được vài câu, đã bắt đầu động tay đánh nhau.

Còn về phần họ nói cái gì, không cách nào biết được.

Bởi vì máy tính không có dàn loa, cũng không có sẵn tai nghe.

Nhưng điều này không quan trọng, chỉ cần có thể nhìn rõ hai người kia là được.

"Mau chụp ảnh màn hình, gửi vào điện thoại cho chị, để chị gửi cho anh trai em."

"Em gửi ngay đây, chị đừng gấp."

...

Cùng lúc đó, Lâm Dật và Lưu Văn Xương đã lái xe đến khách sạn Ritz-Carlton ở Quảng Châu.

Bãi đỗ xe đã đậu kín ô tô hạng sang.

Không chỉ có Maybach và Bentley mang phong cách ổn trọng thành thục mà đâu đâu cũng có thể bắt gặp đủ loại siêu xe mui trần.

Giống như một triển lãm ô tô hoành tráng vậy.

Chiếc Mercedes-Benz S-Class trị giá hơn 1 triệu của Lưu Văn Xương cũng không là gì trong hàng loạt những chiếc xe này.

“Nơi này xa hoa quá.” Lâm Dật cười ha hả nói.

"Tổng giám đốc Lâm, ngài chỉ quen lăn lộn ở Trung Hải, không biết tình hình bên Quảng Châu đâu." Lưu Văn Xương nói tiếp:

"Ngũ Gia có thể nói là người mà một tay che trời, nếu ông ta vừa ý một sản nghiệp nào đó, không có chuyện ông ta không chiếm được nó."

"Gần hai tháng trước, ông ta nhìn trúng một trung tâm buôn bán đồ tắm rửa, chính là Thủy Vân Các mà chúng ta vừa đi ngang qua."

"Có ấn tượng."

"Nhưng cuối cùng ông ta cũng đoạt được, nói trắng ra là ngủ cùng cô chủ xinh đẹp của cửa hàng đó, ngài nói xem có còn vương pháp hay không."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 893.

Chương 894. Nhìn Các Người Đã Thấy Phiền

“Mẹ nó, không biết xấu hổ như vậy sao?” Lâm Dật không ngờ tới, nói:

“Tôi ở Trung Hải tuy có quyền thế, cũng chưa dám làm ra loại chuyện như vậy.”

Lưu Văn Xương cười thành tiếng: “Là do tổng giám đốc Kỷ quản nghiêm chăng.”

“Không phải cô ấy quản nghiêm, mà là vì tất cả phụ nữ đều chủ động tấn công tôi, không cần tôi phải đích thân ra tay."

"Ồ... tổng giám đốc Lâm ngầu thật."

"Tôi không dám, vẫn là lão già kia lợi hại hơn.” Lâm Dật nói: “Đã hơn sáu mươi tuổi rồi mà vẫn sinh hoạt mạnh mẽ như vậy, chắc hẳn lúc còn trẻ ông ta cũng phải cứng rắn lắm."

"Nghe nói lúc ông ta còn trẻ, chỉ dựa vào nắm đấm của mình mà gây dựng nên tất cả.” Lưu Văn Xương nói:

“Hơn nữa không chỉ có ông ta, người con nuôi mà ông ta thu nhận cũng là kẻ có quyền thế tung hoành ngang dọc, người bình thường không thể chọc vào đâu.”

Ting ting ting!

Lâm Dật đang định đáp lại thì chuông điện thoại di động trong túi anh vang lên.

Là tin nhắn WeChat của Kỷ Khuynh Nhan gửi đến, toàn bộ đều là hình ảnh, sau đó là một cuộc điện thoại của cô.

"Anh thấy tin nhắn WeChat em gửi chưa? Em đã tra ra rồi."

"Anh thấy rồi."

"Ừ, về nhà sớm đi, đừng muộn quá."

"Anh biết rồi."

Cúp điện thoại, Lâm Dật lại cẩn thận nhìn ảnh chụp, nhớ kỹ dáng vẻ của hai người nọ rồi mới lên tiếng:

“Đi thôi, vào trước nhìn xem, để tôi xem bọn họ lợi hại đến mức nào.”

“Được, được…”

Lưu Văn Xương tháo dây an toàn, liên tục đáp ứng.

“Đi thôi. Anh làm gì vậy?”

Thấy Lưu Văn Xương còn đi về phía thùng xe, Lâm Dật hỏi.

"Tôi đã chuẩn bị một phần lễ vật từ trước, đến đây thì phải tặng quà cho nhà người ta chứ.”

"Tặng cái lông gà(*) ấy, có tiền mà không có chỗ để tiêu à?"

(*)Trong câu thành ngữ Lông gà vỏ tỏi: ý chỉ chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, vặt vãnh, vô ích

"Trong những dịp như vậy, nếu không mang theo những thứ quà tặng này nọ, có vẻ không ổn lắm nhỉ?”

“Anh đi tìm một chỗ mua hai cái vòng hoa là xong.”

“Tổng giám đốc Lâm đừng gây rối nữa, tôi không lấy nữa là được chứ gì.”

Lưu Văn Xương đóng nắp cốp xe lại, cùng Lâm Dật thấp thỏm đi đến cửa khách sạn.

Cùng lúc đó, nhiều người tới bữa tiệc cũng dẫn theo bạn gái đi về hướng khách sạn.

“Lưu Văn Xương còn dám tới đây, lá gan cũng lớn đấy."

Một người đàn ông trung niên bụng phệ nói.

"Hôm nay không phải là đại thọ sáu mươi tuổi của Ngũ Gia sao, một sự kiện hòa ái như vậy, sao anh lại giống như đi đánh nhau thế." Cô bạn gái bên cạnh người đàn ông nói.

"Đại thọ quả thật là chuyện đáng mừng, nhưng người tên Lưu Văn Xương này lại cướp đi dự án đã ấp ủ từ lâu của Ngũ Gia. Em cho rằng Ngũ Gia có thể dễ dàng để anh ta đi sao?"

"Người ta không biết thì đừng trách họ, đợi lát nữa anh ta nói xin lỗi, nhường dự án này cho Ngũ Gia, không phải là xong rồi sao? Ngũ Gia cũng không phải loại người vô lý.”

“Cái chính là việc này là điều mà mọi người trong cuộc đều biết, cũng không ai dám tranh giành dự án này với Ngũ Gia. Nhưng anh ta lại âm thầm ra tay, biết rõ mà vẫn cố phạm vào, rõ ràng không để lại mặt mũi cho Ngũ Gia.”

“Nếu đúng là như vậy thì anh ta quả là to gan lớn mật.” Bạn gái nói:

"Cả Quảng Châu đều là địa bàn của Ngũ Gia, anh ta không muốn kinh doanh nữa hay sao.”

"Chậc chậc chậc..." Người đàn ông trung niên sờ cằm: "Tối nay có trò hay để xem rồi.”

Lâm Dật cùng Lưu Văn Xương không thèm nghe người khác bàn tán, đi thẳng đến cửa khách sạn.

“Thưa ngài, xin ngài đưa ra thiệp mời.” Mỹ nữ mặc sườn xám đứng ở cửa nói.

"Ở đây không phải là khách sạn à, không được phép vào nếu không có thiệp mời sao?"

Nhìn thấy trước mặt mình là một anh chàng đẹp trai, mỹ nữ mặc sườn xám có thêm một chút nhẫn nại, nói:

"Thưa ngài, là thế này, khách sạn Ritz-Carlton của chúng tôi đã được Ngũ Gia bao cả hôm nay, vì vậy những người không có thiệp mời không được phép vào."

"Thiệp mời ở đây."

Lưu Văn Xương lấy thiệp mời ra rồi mới nói:

“Bây giờ không còn vấn đề gì nữa chứ?”

Mỹ nữ sườn xám nở một nụ cười hối lỗi, nói với Lưu Văn Xương:

“Thưa ngài, ngài có thể vào, nhưng vị này không thể.”

“Hả? Tại sao không? Không phải nói có thể đi cùng hai người bạn sao?”

"Đây không phải là vấn đề mang theo bạn, mà là vị này không mặc lễ phục, theo quy định thì không được phép vào bên trong.”

“Quy định kiểu gì vậy, không mặc lễ phục cũng không được vào sao?”

“Đó là quy tắc của Ngũ Gia, chúng tôi cũng chỉ làm theo đúng quy định, hy vọng ngài có thể hiểu cho.”

Nghe thấy danh hào Ngũ Gia, Lưu Văn Xương không dám lên tiếng, nắm lấy cánh tay Lâm Dật, nhỏ giọng nói:

"Tổng giám đốc Lâm, gần đây có một khu mua sắm, tôi đưa ngài đi mua một bộ, nếu không tối nay không vào được.”

"Tôi sẽ không đi, về sau có chuyện gì, anh cứ gọi thẳng cho tôi là được rồi.”

Kế hoạch của Lâm Dật hôm nay là giúp Lưu Văn Xương giải quyết ổn thỏa những chuyện này, chờ về sau khởi công dự án, anh có thể đỡ không ít phiền toái.

Nhưng nếu anh bị bắt đứng ngoài cửa, anh sẽ không bất chấp tìm cách đi vào...

"Chuyện này…"

Lưu Văn Xương khóc không ra nước mắt, nếu như lão gia anh mà không đi, chuyện sau đó tôi biết làm thế nào đây.

Trung Hải cách Quảng Châu xa như vậy, anh cũng không có cách nào về nhà luôn được đâu.

"Ồ, đây không phải là tổng giám đốc Lưu sao, chạm mặt tại đây thật là trùng hợp.”

Nghe thấy có người lên tiếng, Lưu Văn Xương ngẩng đầu liền trông thấy một thanh niên mặc âu phục từ xa đi tới.

Lâm Dật cũng nhìn thấy người vừa nói, hơn ba mươi tuổi, mặc một bộ âu phục màu xanh sẫm cắt may vừa vặn, tóc chải ngược ra sau, về mặt khí chất vô cùng chuẩn mực.

"Người này là ai vậy?" Lâm Dật thuận miệng hỏi.

“Anh ta là con trai của Ngũ Gia, Ngũ Kính Tùng."

Lưu Văn Xương nhỏ giọng đáp lại, sau đó đi về phía Ngũ Kính Tùng, nhiệt tình đưa tay ra.

"Ngài Ngũ, đã lâu không gặp."

Ngũ Kính Tùng đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, cũng không có ý đưa tay ra.

"Tình huống gì thế này? Mọi người đều đã vào trong, sao các anh còn đứng đó?”

Lưu Văn Xương xấu hổ rụt tay lại, vẻ mặt tươi cười nói:

"Tổng giám đốc Lâm của chúng tôi đến Quảng Châu, tôi định cùng anh ấy đến dự buổi tiệc, nhưng vì anh ấy không mặc lễ phục nên chúng tôi bị chặn ở bên ngoài.”

“Hóa ra là như vậy." Ngũ Kính Tùng cười nói:

"Đừng để ý những thứ này, hai người cứ vào đi. Hôm nay hai người là nhân vật chính, nếu bị chặn bên ngoài không vào được, buổi thọ yến sẽ rất nhàm chán đó."

Vẻ mặt Lưu Văn Xương hoảng hốt, nét mặt cũng trở nên chật vật căng thẳng.

Cùng lúc đó, những người khác tham dự bữa tiệc đều đứng tại chỗ, chờ xem náo nhiệt.

Hai người kia lá gan cũng lớn thật.

Chưa nói đến việc chiếm đoạt hạng mục của người khác, lại còn đến đây phô trương thanh thế, đụng trúng họng súng cũng không rõ, thật là lãnh đủ rồi.

Đoán chừng không cần Ngũ Gia phải ra tay, ngay cả Ngũ Kính Tùng bọn họ còn chưa đọ nổi.

"Ngài Ngũ cứ nói đùa, chúng tôi chỉ là những người bình thường, được mời đến đây tham dự buổi tiệc cũng đã là niềm vinh hạnh, làm sao có thể tính là nhân vật chính."

"Nói không sai, nhưng công ty của anh đang thực hiện một loạt động thái ngầm, có vẻ giọng khách át giọng chủ, cho nên các anh mới là nhân vật chính của bữa tiệc tối này. Tôi đoán cha tôi còn phải tìm các anh mà tâm sự thêm đấy."

“Chuyện này, chuyện này…”

Lưu Văn Xương ấp a ấp úng, mãi cũng không nghĩ ra một cái nguyên nhân.

Ngược lại, Ngũ Kính Túng lại nhìn chằm chằm vào Lâm Dật

“Người anh em, anh là người phụ trách của tập đoàn Triều Dương à?”

“Từ một góc độ nào đó mà nói có thể cho là vậy.” Lâm Dật thản nhiên nói.

“Mảnh đất ở khu kinh tế mới là anh lấy đúng không?”

“Đúng vậy.”

Ngũ Kính Tùng nở nụ cười, giơ ngón tay cái về phía Lâm Dật.

“Người trẻ tuổi có dũng khí, hòa thượng từ nơi khác còn dám tới chỗ chúng ta xưng vương xưng bá, có bản lĩnh đấy.”

“Đừng có ở đây âm dương quái khí, muốn uy hiếp cũng vô dụng thôi, tôi nhìn các người thôi cũng đã thấy phiền.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 894.

Chương 895. Tôi Ở Đây Để Xử Lý Chuyện Này

Lâm Dật phất phất tay, đem Ngũ Kính Tùng đẩy ra, "Đừng ở trước mặt tôi chặn đường, tôi vẫn đợi đi vào ăn cơm tối đây này."

Nhìn thấy bóng lưng Lâm Dật và Lưu Văn Xương rời đi.

Đại sảnh khách sạn yên tĩnh đến cực điểm, ai cũng bị dọa sợ đến nói không ra lời.

Người này có lai lịch gì?

Lại dám dùng này khẩu khí này để nói chuyện với con trai của Ngũ gia?

Hơn nữa nơi này vẫn là địa bàn của Ngũ gia, chẳng lẽ là chán sống rồi sao?

Hai người đi tới cửa thang máy, những người đang đợi thang máy đều bước sang một bên và giữ khoảng cách một mét với hai người.

Chỉ lo sợ để Ngũ Kình Tùng hiểu lầm, hai bên có quan hệ.

"Các anh không đi thang máy sao?" Lưu Văn Xương dò hỏi.

"Không đi không đi, các anh cứ đi trước đi, chúng tôi đợi sẽ đợi thang máy tiếp theo."

Lưu Văn Xương tim đập nhanh hơn, dường như muốn từ trong cổ họng nhảy ra, hoang mang hoảng loạn cùng Lâm Dật đi vào trong thang máy.

Nhưng vừa đi vào, Lưu Văn Xương lại như bãi bùn nhão, nắm thật chặt tay vịn thang máy, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh.

"Chúng ta đây là đi thang máy, không phải nhảy Bungee, anh làm gì căng thẳng như vậy?" Lâm Dật hỏi.

"Lâm tổng chúng ta xong rồi, Ngũ gia đã biết, chúng ta lấy đi các dự án trong khu kinh tế mới."

"Việc này không vừa vặn sao, đỡ nhiều lời, hơn nữa chúng ta hôm nay tới, không phải là vì xử lý việc này sao."

"Chủ yếu là chúng ta xử lý không được, người ta có nhiều người như vậy, một người một ngụm nước miếng cũng đủ để hai chúng ta chết đuối rồi, sớm biết là như thế này, tôi đã không tới rồi."

"Xong con bê." Lâm Dật nói:

"Tránh được mùng một, anh có thể tránh được mười lăm sao? Cho dù anh không đến tìm đến ông ta, ông ta cũng tới tìm anh."

"Điều quan trọng nhất là, anh vừa nãy còn mắng Ngũ Kính Tùng, vậy thì náo động đến càng không vui."

"Yên tâm lớn mật đi theo tôi là được rồi, tôi bảo đảm anh có thể còn sống ra ngoài."

Lưu Văn Xương lau mồ hôi lạnh trên trán.

Chính mình cũng thực sự là đủ xui xẻo rồi.

Thang máy rất nhanh đã đến lầu ba, sau khi mở cửa chính là sảnh tiệc.

Lâm Dật nhìn về phía trước, diện tích sảnh tiệc rất lớn, tối thiểu có hơn một nghìn mét vuông, hơn nữa còn lộng lẫy nguy nga.

Những người tới tham gia tiệc mừng thọ, đều mặc trang phục chỉnh tề, thể hiện sự tao nhã trong từng cử chỉ.

Cửa thang máy mở ra, nhìn thấy Lâm Dật cùng Lưu Văn Xương từ trong thang máy đi tới.

Những người tham gia bữa tiệc, đều theo bản năng nhìn hai người.

Một số người trong số hộ không coi là chuyện to tát, tiếp tục làm chuyện của chính mình.

Bởi vì bọn họ cũng không biết, Lưu Văn Xương đoạt dự án của Ngũ gia.

Nhưng giữa sảnh còn có một số đại lão, đã nghe nói chuyện này rất sớm.

Vốn dĩ bọn họ còn cho rằng, người của tập đoàn Triều Dương sẽ không dám tới đây, không nghĩ tới lá gan còn không nhỏ, còn thật sự đến rồi.

"Lâm tổng, những người này đều nhìn chúng ta, đoán chừng đã biết chuyện này." Lưu Văn Xương cẩn thận mà khẩn trương nói.

"Biết liền biết chứ sao." Lâm Dật thờ ơ nói:

"Vừa nãy lúc cùng ăn cơm với Ngô Triệu Hữu toàn uống rượu, món ăn cũng không có ăn mấy miếng, đã đi vệ sinh mấy lần, trong bụng trống rỗng."

Lưu Văn Xương tâm muốn chết cũng đều có rồi.

Bây giờ không phải là lúc ăn cơm.

Lâm Dật nhìn xung quanh một chút, rồi đi về phía một góc.

Ở đó ít người, không có nhiều người đến thăm, đi chỗ đó ăn đồ ăn là thích hợp.

Bởi vì tiệc rượu là áp dụng chế độ tự phục vụ, Lâm Dật cũng không khách khí, lấy nhiều đô ăn tự mình đi vào trong góc ăn cơm.

"Cái người tên là Ngũ Thiên Phú có tới không?" Lâm Dật vừa ăn vừa nói.

"Hôm nay ông ta là nhân vật chính, không thể đến sớm như vậy được, đoán chừng còn phải đợi một lúc nữa." Lưu Văn Xương nhỏ giọng nói.

"Vậy thì lại chờ một lát, nếu như ăn không đủ no cũng không còn sức."

"Lâm tiên sinh?"

Lúc Lâm Dật đang ăn cơm, bất ngờ nghe được, có người kêu tên của mình.

Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện một người phụ nữ mặc váy dạ hội màu đỏ.

Người phụ nữ này có khuôn mặt trái xoan đẹp, vóc người cao gầy, trang điểm tinh xảo, trong số những người đến đây dự tiệc, cô ấy cũng tính là một người vô cùng nổi bật.

Liếc nhìn người phụ nữ trước mặt, Lâm Dật cảm thấy khá quen, suy nghĩ kỹ một lúc, mới nhớ tới cô ấy là ai.

Hình như là chị của bạn trai Ngưng Nguyệt.

Lần trước lúc đến Quảng Châu có cùng nhau ăn cơm chung.

Hình như tên là Khúc Băng, hẳn là cái tên này.

"Thật là trùng hợp, cô cũng ở đây." Lâm Dật đáp lại nói.

"Hôm nay là bạn tôi đưa tôi tới đây, thật tình cờ gặp được người quen ở đây." Khúc Băng cười nói:

"Lấy gia thế của Lâm tiên sinh, hẳn là nhận được thư mời chính thức?"

"Cái kia thật không có, tôi là trà trộn vào đến ăn cơm chực."

Khúc Băng lúng túng cười, lấy gia thế của anh còn đến đây ăn chực sao?

Có muốn hay không biết điều như vậy?

"Băng Băng, cậu ở đây làm gì vậy."

Lúc hai người đang nói chuyện, một người phụ nữ trong bộ lễ phục màu trắng cổ thấp, hoang mang hoảng loạn đi tới trước mặt Khúc Băng, đem cô từ bên người Lâm Dật kéo ra.

Tên của cô ấy là Phùng Bội Bội, là bạn thân nhất của Khúc Băng.

Bữa tiệc mừng thọ hôm nay, chính là cô ấy đưa Khúc Băng tới.

"Làm sao vậy Bội Bội? Tôi gặp một người bạn đang nói chuyện với anh ấy vài câu, Sao cậu hoảng loạn vậy?"

"Nhanh cách bọn họ xa một chút, nếu không cậu một lúc nữa sẽ rước họa vào thân đấy."

"Hả? Cái gì rước họa vào thân?"

"Lẽ nào cậu còn chưa nghe nói sao? Bọn họ đoạt dự án mà Ngũ gia vừa ý, cậu nói chuyện này có nghiêm trọng không?"

Khúc Băng sững sờ, tin tức này làm cho cô vô cùng kinh ngạc.

Hiển nhiên, cô ấy sinh ra và lớn lên ở Quảng Châu, cũng ý thức được chuyện này mang tính chất rất nghiêm trọng.

Mặc dù Lâm Dật gốc cũng người ở Quảng Châu, nhưng bởi vì lúc trước rất nghèo, không đạt tới tầng lớp xã hội thượng lưu, cho nên anh ấy cũng không biết Ngũ Thiên Phú không bằng Khúc Băng biết rõ nhiều.

"Cậu chắc chứ?"

"Tất nhiên rồi." Phùng Bội Bội khẩn trương nói:

"Mình Nghe nói Ngũ gia sau khi biết việc này đã rất tức giận, nói chung cậu cách bọn họ xa một chút, đừng tìm rắc rối dính vào người. Đến lúc đó Khúc gia các cậu cũng bị liên lụy vào đấy."

Khúc Băng cau mày, vẻ mặt bối rối.

"Nhưng chúng tôi không chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, em trai mình với em gái của anh ta đang nói chuyện yêu đương, cũng được tính là thân thích, lúc này mình cũng không có cách nào đi."

"Không sao đâu." Lâm Dật nói:

"Nếu cô sợ thì cứ đi trước, đây là chuyện riêng của chúng tôi, liên lụy đến trên người cô cũng không tiện."

"Xem lời anh nói này, nếu tôi rời đi chuyện gì xảy ra." Khúc Băng nói: "Chuyện này chắc là hiểu lầm, anh đến lúc đó cùng Ngũ gia giải thích một chút, lại đem hạng mục này trả lại cho ông ấy, vấn đề liền không lớn."

"Chúng tôi lấy được hạng mục này tại sao phải cho ông ta?"

"Chuyện này..."

Khúc Băng dừng một chút, "Lâm tiên sinh, tôi biết anh ở Trung Hải có thế lực rất lớn. Nhưng danh tiếng của Ngũ Thiên Phú ở

Quảng Châu thật sự không phải người bình thường có thể so sánh được. Cho dù xảy ra chuyện cũng có người bảo vệ ông ta, chính là cường long không ép địa đầu xà, không cần thiết bởi vì cái hạng mục này mà phân cao thấp. Nếu không doanh nghiệp của các anh ở bên này cũng không tiện triển khai."

"Tôi biết, cho nên tôi hôm nay tới đây là chuẩn bị xử lý chuyện này, bằng không tôi ở xa như vậy đến đây làm gì."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 895.

Chương 896. Đe Dọa? Uy Hiếp?

"Lẽ nào anh đã sớm biết tính nghiêm trọng của vấn đề này, cho nên tự mình đến xử lý?"

"Đương nhiên, ăn cơm chỉ là thuận tiện."

"Còn người anh mang tới đây thì sao?"

Lâm Dật liếc mắt nhìn Lưu Văn Xương cười, "Đúng là anh ta, nhưng nhìn anh ta kinh sợ thành như vậy, đoán chừng cũng không giúp đỡ được gì."

"Tôi nói không phải anh, ý tôi là người tới giúp anh."

"Giúp cái gì?" Lâm Dật lẩm bẩm một câu, "Chính tôi tay dài rồi, không cần người khác đút."

Khúc Băng sửng sốt một hồi lâu, "Tôi nói không phải cái này, anh không phải là đến làm việc sao, làm sao cũng phải mang theo vài nhân vật có trọng lượng biện hộ cho mình chứ."

"Ừ ừ, tôi hiểu ý tứ của cô." Lâm Dật nói:

"Vốn là muốn mang, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, còn phải phiền phức người ta, liền chuẩn bị tự mình xử lý thôi."

"Ách ..."

Khúc Băng có chút không biết nói cái gì cho phải.

Một người một ngựa tới chỗ như thế này, anh là thật sự là người tài cao gan lớn, hay vẫn là hữu dũng vô mưu?

Những người đến đây hôm nay để chúc thọ, có thể không chỉ là thương nhân Quảng Châu, còn có rất nhiều người của Ngũ gia, cùng với ông ta cái thanh danh con nuôi hiển hách.

Này nếu như phát sinh xung đột, có thể ra ngoài được hay không, thực sự là ẩn số.

"Băng Băng, cậu đừng đứng ở chỗ này nữa, nghe mình đi nhanh một chút." Bạn thân Phùng Bội Bội nói: "Ngũ gia bọn họ sắp tới rồi, không đi nữa liền không còn kịp đấy."

"Tôi không đi." Khúc Băng nói:

"Em trai mình cùng em gái của anh ta có cảm tình rất ổn định, đoán chừng đợi thêm một năm rưỡi nữa, sẽ kết hôn rồi. Mình ở đây nếu như đi rồi, khẳng định ảnh hưởng đến tình cảm của hai người bọn họ."

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn Khúc Băng một chút.

Cảm thấy cô gái này cũng không tệ lắm, về sau Ngưng Nguyệt gả tới Khúc gia, cũng sẽ không bị chịu thiệt.

"Ngũ gia đến rồi!"

Đúng lúc Khúc Băng cùng với cô bạn thân đang giằng co không xong.

Trong hội trường tiếng kinh hô vang lên, phá vỡ bình tĩnh.

Ánh mắt của mọi người, đều tập trung vào cầu thang của sảnh tiệc.

Một người đàn ông với mái tóc trắng đen xen kẽ, mặc bộ đồ đỏ thẫm hai màu đường trang, chậm rãi từ trên lầu đi xuống.

Ở phía sau ông ta đi theo hai mươi mấy người, khí thế cường đại, khí tràng mười phần.

"Lâm tổng, người đi phía trước chính là Ngũ Thiên Phú, sau lưng ông ta, ngoại trừ Ngũ Kính Tùng, người còn lại là con nuôi của ông ta Triệu Nghiễm Lợi, đã nhận chức tiểu đội trưởng, có uy tín rất lớn." Lưu Văn Xương nói:

"Phía sau lưng Triệu Nghiễm Lợi, chính là chủ sự ở Quảng Châu khu chính của anh ta, nói chung đều rất lợi hại."

"Nhìn tư thế của ông ta, hẳn là muốn bồi dưỡng được một cái Nhiếp Chính Vương, về sau phụ tá con trai của ông ta."

"Gần như chính là cái ý tứ này."

Lâm Dật nhấp một hớp đồ uống, vẻ mặt không để ý lắm.

Một đám người ô hợp, ngược lại là rất có thể làm ra vẻ.

Khúc Băng khẽ nhíu mày, mặc dù đối với anh ta hiểu rõ không nhiều lắm, nhưng có thể cảm giác được.

Thể lực của Lâm Dật ở Trung Hải hẳn là rất lớn, bằng không cũng không thể có tự tin như vậy.

Nhưng chính là không biết, anh ta có thể hay không toàn thân lui trở ra.

"Lâm tổng, Ngũ gia xuống, làm sao bây giờ?"

"Ông ta lại không che miệng anh, muốn cười thì cười, muốn uống thì uống, nghĩ nhiều như thế làm gì."

Lưu Văn Xương cười khổ một tiếng, tôi nếu như có năng lực lớn như anh, tôi cũng không sợ.

Đoàn người Ngũ Thiên Phú, đi tới giữa sảnh tiệc, mỉm cười nhìn những người có mặt ở chỗ này nói:

"Cảm ơn tất cả vị bằng hữu, trong lúc bận rộn tới tham gia tiệc mừng thọ của tôi. Người Ngũ gia có chuẩn bị sơ lược tiệc rượu, mong rằng mọi người không ghét bỏ."

"Ngũ gia khách khí rồi, có thể tới tham gia đại thọ sáu mươi của ngài, cũng là vinh hạnh của chúng tôi."

"Ngũ gia, tuy rằng hôm nay là đại thọ sáu mươi của ngài, nhưng nhìn ông như vẻ chi hơn 40 tuổi. Ngài này càng già sức mạnh càng dẻo dai, chúng tôi thật đúng là ghen tị với ngài."

"Mọi người khách khí rồi." Ngũ Thiên Phú cười ha hả nói:

"Hôm nay có thể tới nơi này, chính là tôi trong cái vòng này người rồi, tranh thủ về sau hợp tác nhiều, nhiều phát tài, đặc biệt là những người nguyện ý đi theo Ngũ Thiên Phú tôi làm việc, về sau tuyệt đối sẽ không bạc đãi các anh."

"Cái kia liền đa tạ Ngũ gia rồi." Một người đàn ông trung niên giơ chén rượu, "Tôi đề nghị tất cả chúng ta kính Ngũ gia một chén, chúc Ngũ gia phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn, hàng năm có hôm nay, tuổi tuổi có hôm nay."

Lâm Dật bĩu môi, phun ra một cái xương gà, "Vừa nhìn chính là lão liếm chó."

"Đúng đúng đúng, cùng nhau kính Ngũ gia một chén."

Ngũ Thiên Phú cười nâng chén, "Cảm ơn hậu ái của mọi người."

Những vị khách có mặt, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, bầu không khí hòa hợp, chủ và khách đều vui vẻ.

"Tới tới tới, nhường một chút, nhường một chút."

Một chén rượu vào bụng, giữa tiệc rượu bỗng nhiên vang lên tiếng thét to.

Cửa lớn một bên hội trường mở ra, bốn người từ bên ngoài bước vào, run rẩy mang theo một Đại Kim Phật bằng vàng cao hơn một thước.

Nhìn thấy vị Đại Kim Phật, giữa tiệc rượu vang lên nhấp nhô liên tục tiếng thán phục.

Theo ước tính, tượng phật lớn bằng vàng như vậy có giá hàng chục triệu.

Rốt cuộc là ai đưa lễ vật quý trọng như vậy, ra tay cũng quá xa hoa rồi.

Tượng Phật bằng vàng dài một mét được mang lên trước mặt Ngũ Thiên Phú.

Cùng lúc đó, con nuôi của Ngũ Thiên Phú là Triệu Nghiễm Lợi đứng dậy.

"Cha nuôi, đây là con chuẩn bị quà tặng cho ngài, hùng cứ Quảng Châu, uy chấn bốn biển!"

Biết loại đại Phật này, là do Triệu Nghiễm Lợi tặng, người ở chỗ này giờ mới hiểu được ở đây, nguyên lai là bày tỏ lòng trung thành.

Lâm Dật ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên người bốn người nhấc Phật.

Sau đó lại lấy điện thoại di động ra so sánh một chút.

Trong đó, hai người đứng ở phía trước, chính là người đã động thủ với cha mình.

Lâm Dật cười cười, lầm bầm lầu bầu nói ra: "Đang lo mẹ nó tìm không được mấy người ở đâu, vậy mà chính mình lại đưa tới cửa."

Giữa tiệc rượu, nhìn thấy tượng Phật lớn như vậy, Ngũ Thiên Phú nói:

"Con tiểu tử này, làm vật lớn như thế tới đây làm gì, đều là người một nhà, tiêu tiền vào những thứ vô dụng này làm gì."

"Đây là chút tâm ý của người làm, hi vọng cha nuôi ngài nhận lấy."

"Được được được, ta nhận lấy là được rồi." Ngũ Thiên Phú cười ha hả nói.

Nụ cười hiền lành lại giống như vị phật này.

Lúc này, Triệu Nghiễm Lợi lấy tới một ly rượu, hướng về phía người ở chỗ này nói:

"Tôi lúc trước chính là cu li khiêng bao tải, những năm gần đây, nếu như không có cha nuôi đề bạt, Triệu Nghiễm Lợi tôi cũng không có khả năng có được ngày hôm nay."

"Hôm nay, nhân dịp cha nuôi tôi đại thọ sáu mươi tuổi, tôi muốn cùng người ở chỗ này nói một câu."

"Mọi người về sau kính cha nuôi tôi một phần, tôi Triệu Nghiễm Lợi nhất định thập phần hoàn trả. Nhưng nếu có người không biết điều, dám phá hỏng chuyện tốt của cha nuôi tôi, vậy thì đừng trách Triệu Nghiễm Lợi tôi không khách khí."

Dứt tiếng, ánh mắt của mọi người ở đây đều tập trung vào góc, nhìn Lâm Dật và Lưu Văn Xương.

Bởi vì bọn họ rất nhiều người đều biết, tập đoàn Triều Dương đoạt chuyện làm ăn của Ngũ Thiên Phú.

Trên mảnh đất ở Quảng Châu này, dám công khai đối nghịch với Ngũ Thiên Phú, tất nhiên là phải cho lời giải thích.

"Được rồi, con nuôi tôi tính khí xấu, nói ra lời gì với mọi người cũng đừng để ở trong lòng, hôm nay là ngày vui, mọi người thoả thích chơi, đừng làm hỏng không khí."

"Được được được, cảm ơn Ngũ gia."

Ngũ Thiên Phú gật đầu, sau đó chậm rãi hướng về phía Lâm Dật đi tới.

Sảnh tiệc yên tĩnh tới cực điểm, ai cũng không biết, chút nữa sẽ xảy ra chuyện gì.

"Lưu tổng, cậu bây giờ có thời gian hay không? Có một số việc tư tôi muốn nói chuyện với anh." Ngũ Thiên Phú cười nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 896.

Chương 897. Lão Già, Thời Đại Thay Đổi Rồi

Nhìn thấy Ngũ Thiên Phú đi tới trước mặt Lưu Văn Xương, cũng trực tiếp nói chuyện với anh ta.

Điều này khiến những người có mặt, đều có điểm không nghĩ tới.

Bọn họ cho rằng, đối mặt với nhân vật như Lưu Văn Xương, căn bản không cần Ngũ Thiên Phú ra tay.

Một Triệu Nghiễm Lợi cũng có thể đem anh ta hù chết.

Nhưng bây giờ, ông ta lại trực tiếp ra tay rồi, đoán chừng là cực kỳ giận giữ.

Lưu Văn Xương mặc dù không đa mưu túc trí bằng Ngũ Thiên Phú, nhưng anh ở trong lĩnh vực kinh doanh này đã lăn lộn nhiều năm, tự nhiên có thể hiểu được những chuyện bên trong.

Cảm thấy việc này rắc rối hơn so với mình tưởng tượng rồi.

Theo bản năng, Lưu Văn Xương nhìn Lâm Dật, hi vọng anh có thể đứng ra đến giúp mình trò chuyện.

Cục diện như thế, chính mình căn bản là ứng phó không được.

Nhưng Lâm Dật lại ngồi ở bên cạnh, kèn kẹt ăn tôm hùm.

Ăn xong còn lấy rượu đỏ súc miệng, căn bản không có phản ứng ý của mình.

"Ngũ gia, ngài muốn nói cái gì? Tôi đang nghe đây này." Lưu Văn Xương kiên trì nói.

"Công ty của các anh, dự án Tân Hải Lâm Cảnh kia cũng nên sớm hoàn thành. Trước đó tôi có nói với các anh, muốn đem công ty Vật Nghiệp phái đi vào. Cũng đã hơn một tháng, sao tôi vẫn chưa nhận được câu trả lời?"

"Chuyện này..."

Lưu Văn Xương lau mồ hôi lạnh trên trán, "Chuyện này tôi đã báo cáo với tổng công ty, đoán chừng rất nhanh sẽ có tin tức, Ngũ gia đừng có gấp, các tin khác sau khi xuống tới, tôi sẽ thông báo với ngài đầu tiên."

"Hiệu suất làm việc của các anh ngược lại là quá kém." Ngũ Thiên Phú cười nói.

"Dạ dạ dạ, đây đúng là vấn đề, chúng tôi sẽ cải tiến."

"Đối với chuyện này, hiệu suất làm việc của các anh không cao, nhưng ở những phương diện khác, ngược lại là rất vượt mức quy định, tốc độ nhưng không có chút nào chậm."

Lời này vừa nói ra, rất nhiều người ở đây đều lộ ra tựa như cười mà không phải cười, vẻ mặt bỏ đá xuống giếng.

Ngũ gia là chuẩn bị nói đến hạng mục khu kinh tế mới.

"Ngũ gia, Tôi không hiểu lắm ý của ngài."

"Vậy tôi sẽ nói thẳng với anh." Ngũ Thiên Phú nói:

"Tôi nhớ cách đây không lâu, tôi đã nói với các anh qua dự án khu kinh tế mới, cũng may mọi người đều nể tình, đem hạng mục này nhường cho tôi, để cho tôi có thể có phần cơm ăn. Nhưng các anh lại thò một chân đi vào, âm thầm đem hạng mục này cướp đi, thật là làm cho tôi kinh ngạc."

"Ngũ, Ngũ gia, đây là quyết định của công ty, tôi chỉ là giám đốc của chi nhánh công ty, không có quyền quyết định việc này."

"Bình tĩnh." Ngũ Thiên Phú vỗ vai Lưu Văn Xương cười nói:

"Tôi đây không phải phải đang nói chuyện này với anh sao, chúng ta cũng lăn lộn với nghề này cũng lâu rồi, các cậu ăn thịt, làm sao cũng phải chừa chút canh cho người Ngũ gia tôi chứ."

Lời nói của Ngũ Thiên Phú khiến cho Khúc Băng đứng ở bên cạnh cũng phải rùng mình.

Ngũ gia thực sự là mất hứng.

Bằng không cũng sẽ không nói những lời này, rõ ràng cho thấy là đang chỉnh bọn họ.

"Chuyện này... Tôi ..."

Lưu Văn Xương ấp úng nói hồi lâu, cũng không nói ra được cái cớ nào.

Nhưng vào lúc này, đứng ở phía sau Ngũ Thiên Phú, Ngũ Kính Tùng nói:

"Cha, anh ta chỉ là giám đốc chi nhánh của công ty, trên tay cũng không có nhiều quyền lực. Người phụ trách của bọn họ cũng ở đây, vẫn là cùng chính chủ nói chuyện tốt hơn."

"Chính chủ?"

Ánh mắt của Ngũ Thiên Phú và những người khác, đều rơi xuống trên người Lâm Dật.

"Tiểu tử, cậu là người phụ trách hạng mục này?" Ngũ Thiên Phú hỏi: "Có điều gì muốn nói với Ngũ gia tôi không."

"Với ông tôi không có gì hay để nói." Lâm Dật nói: "Ngược lại là hai người phía sau lưng các ông, tôi rất có hứng thú cùng bọn họ nói chuyện."

"Ai?"

Lâm Dật phủi tay, chỉ vào đám người đứng ở phía sau, trước đó đã khiêng đại phật nói: "Bọn họ."

"Nói chuyện với chúng tôi?"

Nhìn thấy Lâm Dật chỉ mình, hai tên tiểu đệ hiển nhiên cảm thấy sững sờ.

Mình chính là người trong suốt, không cùng nói chuyện với lão đại của chúng ta, theo chúng ta có cái gì tốt mà nói.

"Hai người các cậu lại đây." Triệu Nghiễm Lợi gọi một tiếng, đem hai tên thủ hạ kia gọi đến trước mặt.

Ngũ Thiên Phú nhìn Lâm Dật, "Tiểu huynh đệ, cậu muốn cùng bọn họ nói chuyện gì?"

Lâm Dật ngẩng đầu, liếc nhìn hai người, "Mấy ngày trước, các anh đến viện phúc lơn Lam Thiên."

Hai tên tiểu đệ liếc nhau một cái, "Đúng vậy."

"Còn đánh cha tôi, tôi nói không sai chứ." Lâm Dật nhàn nhạt nói.

Ngũ Thiên Phú khẽ cau mày.

Nếu như nói như vậy, mọi chuyện cũng khá thú vị rồi đây.

"Hóa ra người đàn ông đó là cha của anh." Trong đó một tên mập mạp nói:

"Chúng tôi đi tới nói với ông ta chuyện phá dỡ, hắn lầm bà lầm bầm nói quá nhiều, nên tôi tát ông ta một cái, thế nào, anh còn không phục?"

"Cái kia không có." Lâm Dật cười nói, sau đó hướng về phía tên mập mạp ngoắc ngoắc ngón tay, "Anh tới đây, tôi nói chút chuyện với anh."

Tên mập mạp không dám động, ánh mắt nhìn về phía Triệu Nghiễm Lợi, dùng ánh mắt hỏi thăm ý kiến của anh ta.

"Đi, người ta đều tìm tới cửa, cậu tới nói chuyện với anh ta đi."

Đã nhận được câu trả lời của Triệu Nghiễm Lợi, tên mập mạp tựa như có tự tin hơn, nghênh ngang đi tới chỗ Lâm Dật.

"Anh định nói chuyện gì với tôi?" Tên mập mạp chỉ vào Lâm Dật nói:

"Hạng mục khu kinh tế mới kia, con mẹ nó anh còn muốn làm, cũng không nhìn một chút Quảng Châu là địa bàn của ai. Tôi cho anh biết, không cần lão Đại của tôi động thủ, chỉ cần các anh dám động tay làm, tôi sẽ đem hạng mục này quấy nhiễu các anh làm không được!"

"Cũng đã lâu rồi, không ai dám chỉ vào tôi nói chuyện như vậy."

"Tôi chỉ anh đấy rồi làm sao? Nhanh mẹ nó đem hạng mục kia lấy ra, bằng không lão tử liền ..."

——

Tên mập mạp nói còn chưa dứt lời, Lâm Dật cầm lấy ngón tay của anh, trực tiếp bẻ đứt gãy!

Trong khán phòng vang lên tiếng kêu thảm thiết, nhưng Lâm

Dật cũng không có ý buông tay.

Đem tay của anh ta đặt ở trên bàn, cầm lấy nĩa ăn bên cạnh, đem tay anh ta đóng ở trên bàn!

Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên, hình ảnh máu đầm đìa, làm cho tất cả những người phụ nữ ở đây đều hét ầm lên.

"Đừng mẹ nó kêu nữa." Lâm Dật vừa lau vết máu văng trên tay, vừa nói: "Anh nếu như còn dám lên tiếng, tôi liền giết chết anh."

Tuy rằng lời này là hướng về phía tên mập mạp kia mà nói, nhưng những người khác có mặt cũng đồng thời ngậm miệng lại.

Ngũ Thiên Phú và Triệu Nghiễm Lợi, cũng đều là thấy người thể diện quá lớn.

Bất ngờ với kinh hoảng, chỉ duy trì trong nháy mắt.

Nhưng sắc mặt lại đặc biệt âm trầm.

"Hôm nay là ngày đại thọ sáu mươi của tôi, cậu là đến nơi này của tôi đập phá sao."

Lâm Dật bất đắc dĩ nhún vai một cái, "Chuyện làm ăn nha, coi trọng là hòa thuận thì phát tài. Nhưng ông thật giống như không có chút hòa khí nào, khi dễ chúng tôi không phải doanh nghiệp ở Quảng Châu, ở chỗ này diễu võ dương oai?"

"Thật sự cho rằng đưa cho ông một đại Phật, thì ông chính là lão phật gia ở Quảng Châu rồi sao?"

"Anh lăn lộn ở Trung Hải, cho rằng đến Quảng Châu còn có thể muốn làm gì thì làm sao?" Ngũ Thiên Phú nói:

"Cậu ở Trung Hải có thể nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng ở Quảng Châu, nơi này tôi quyết định!"

"Nhưng tôi chính là muốn định đoạt, ông có thể chặn được tôi sao?" Lâm Dật cười trêu nói:

"Tôi cho ông biết, nếu tôi vui vẻ, ông hôm nay có thể qua cái đại thọ. Còn nếu tôi không vui vẻ, tối nay liền có thể cho ông đưa tang."

Lâm Dật vỗ vai Ngũ Thiên Phú, "Lão già, thời đại thay đổi, khiêm tốn một chút đi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 897.

Chương 898. Ông Ấy Không Ra Gì

"Con mẹ nó anh đang nói chuyện với người nào đây!"

Ngũ Kính Tùng nhịn không được, hướng về Lâm Dật vọt tới.

Đùng!

Lâm Dật không chỉ không trốn, trở tay tát một cái trên mặt Ngũ Kính Tùng.

Người sau không có phản ứng, tại thêm vào sức tay của Lâm Dật, Ngũ Kính Tùng bị đánh ngã trên mặt đất, khuôn mặt sưng tấy, năm dấu tay đỏ tươi đặc biệt rõ ràng.

Hôn mê!

Choáng váng!

Những ai nhìn thấy cảnh này đều không khỏi thót tim.

Đánh thủ hạ của Triệu Nghiễm Lợi vậy thì thôi đi, lại còn đánh con trai của Ngũ gia nữa!

Bọn họ không muốn đi ra ngoài nữa sao?!

"Má!" Triệu Nghiễm Lợi mắng một tiếng, "Thằng khốn ở Trung Hải, đến Quảng Châu của chúng tôi muốn làm đại gia, anh cho là Triệu Nghiễm Lợi tôi sẽ ngồi yên sao!"

Mắng một câu, Triệu Nghiễm Lợi vén vạt áo sau lên, rút ra một cây chủy thủ, hướng về Lâm Dật đâm tới!

"Lâm tiên sinh cẩn thận!" Khúc Băng theo bản năng rít gào.

Lâm Dật không trả lời, tay mắt lanh lẹ nắm lấy cổ tay của Triệu Nghiễm Lợi, cầm lấy con dao trên tay, túm lấy cổ áo của anh ta, đem anh ta lôi đến bên cạnh mình.

Sau đó!

Đâm vào bụng dưới của anh ta!

Triệu Nghiễm Lợi hai mắt trợn tròn, ói ra một ngụm máu lớn, cả người nổi gân xanh trên cổ, nhưng mấy giây sau đó anh ta đã ngã quỵ trên đất.

Tiện tay đem chủy thủ rút ra, máu đỏ tươi, tí tách chảy xuống, những người xem đều cảm thấy rợn tóc gáy!

Tiểu tử này thậm chí ngay cả Triệu Nghiễm Lợi cũng dám chọc!

Lâm Dật cầm chủy thủ nhỏ máu, đi tới trước mặt Ngũ Thiên Phú, cũng chống lên trên cổ của ông ta.

"Hạng mục này, ông còn cần nữa không?"

Sảnh tiệc lớn như vậy nhưng không có tiếng động, chỉ còn dư lại thanh âm không cách nào ức chế trong lòng, đang rung động ầm ầm.

Đều đang đợi Ngũ Thiên Phú đáp lại.

"Hôm nay việc này, tôi chịu rồi." Ngũ Thiên Phú nói: "Hạng mục khu kinh tế mới, tôi không muốn nữa."

"Này là được rồi nha, sớm biết như thế sao lúc trước còn như thế này chứ." Lâm Dật cười nói:

"Nhưng còn có chuyện tôi phải nói cho ông biết, ông tốt nhất là nên thành thật chút, đừng nghĩ đến bây giờ thu rồi sau này tính sổ. Coi như là chúng tôi ở Trung Hải, nhưng đối phó với đám người ô hợp này của các ông, một cú điện thoại là được rồi, cho nên đừng nghĩ đến những ý đồ xấu."

"Tôi biết rồi." Ngũ Thiên Phú yên lặng nói.

"Biết là tốt rồi."

Tiện tay ném xuống chủy thủ, Lâm Dật quay đầu lại, liếc nhìn Lưu Văn Xương, "Đi thôi, còn đứng ngây ra đó làm gì nữa."

"Biết, biết rồi."

Nhìn thấy hai người rời đi, Khúc Băng cũng không dám ở lại chỗ này, đi theo bước chân của hai người, cùng nhau rời đi.

Sảnh tiệc yên tĩnh lại, đám người đều đưa ánh mắt dừng lại ở trên người Ngũ Thiên Phú.

Vết máu ở trên cổ ông ta vẫn còn hiện rõ.

Nhưng chỉ có Ngũ Thiên Phú tự mình biết, vết máu trên cổ không chỉ là trên lưỡi đao mà còn trên da thịt của mình, cũng đã bị trầy xước.

Người đàn ông đến từ Trung Hải kia.

Thật sự dám động thủ!

...

Từ khách sạn đi ra, gió thổi qua tai.

Khúc Băng với Lưu Văn Xương mới chính thức ý thức được, những gì vừa mới xảy ra không phải là mơ, toàn bộ đều là thật.

Lâm Dật ở trước mặt vô số thương nhân ở Quảng Châu đem

Ngũ gia nổi tiếng khắp thành phố giáo huấn một trận.

Lấy sức một người, ép ông ta không nhấc nổi đầu lên.

"Lâm tiên sinh, việc này xem như là giải quyết tốt đẹp rồi, Ngũ Thiên Phú bọn họ, hẳn là sẽ không đến gây trở ngại cho chúng ta nữa."

"Đều là nhóm người không trải qua mặt đài, ông ta không có cái lá gan lớn như vậy."

Ở Trung Quốc, xác thực có rất nhiều người, có thể nói là hùng cứ một phương chư hầu.

Muốn tiền có tiền, muốn người có người, chỉ là đứng ở nơi đó, người khác đều sẽ kính nể ba phần.

Mà Ngũ Thiên Phú còn chưa tới trình độ đó, kém không phải nhỏ tí tẹo.

Bằng không Ngô Triệu Hữu, cũng không khả năng vì kết giao phần quan hệ này với mình, mà không nể mặt ông ta.

Nó cho thấy Ngô Triệu Hữu căn bản không để ông ta vào trong mắt.

Hơn nữa một cái hạng mục có giá trị hơn 2 tỷ, vẫn còn đang tranh mặt đỏ tới mang tai.

Cũng xác thực không ra hồn.

"Lâm tổng, anh nói như vậy tôi an tâm rồi."

"Được rồi, đưa tôi trở về."

"Lâm tiên sinh, nếu không để tôi đưa anh về, vừa vặn tôi còn tiện đường." Khúc Băng nói.

"Vậy cũng được, dù sao ai đưa đều giống nhau."

Ánh mắt Lưu Văn Xương chuyển động, rất thức thời nói:

"Lâm tổng, vậy tôi đi trước đây."

"Đi đi."

Lâm Dật gật đầu, sau đó lên Maserati của Khúc Băng, lái xe hướng về cô nhi viện.

"Lâm tiên sinh, anh đối với chuyện của hai bọn họ thấy thế nào?"

"Không phải nói chung đụng đều rất tốt sao, tôi cũng không tư cách can thiệp quá nhiều, hai người bọn họ ở bên nhau hạnh phúc là được rồi."

"Trong nhà của chúng tôi cũng lén lút thương lượng một chút, nếu như ở bên nhau không có vấn đề gì, chuẩn bị sang năm nghiên cứu một chút chuyện kết hôn. Về phương diện lễ hỏi, ngài bên này có yêu cầu gì không?"

"Cái này còn thật không có." Lâm Dật nói ra:

"Điều kiện Khúc gia các cô cũng rất khá, chúng tôi cũng còn có thể, em ấy nếu như kết hôn, cũng không cần vì chuyện tiền bạc này mà lo lắng, chuyện lễ hỏi liền miễn đi."

"Nên cho hay là muốn cho." Khúc Băng nói:

"Nhà của chúng tôi muốn cho một triệu lẻ một, nếu như Lâm tiên sinh không có ý kiến, chúng tôi liền theo con số này làm."

"Được, đây đều là việc nhỏ." Lâm Dật nói:

"Nếu như công ty cô bên kia, có cần hỗ trợ gì, liền gọi điện thoại cho Kỷ Hiển Chiêu của công ty chúng tôi, chỉ cần đề tên tôi là được."

"Vậy thì cám ơn Lâm tiên sinh rồi."

Tốc độ lái xe của Khúc Băng không nhanh, càng nhìn người đàn ông này, càng cảm thấy có nét đẹp nội tâm.

Chỉ tiếc anh ta có bạn gái rồi, bằng không chính mình còn có thể có một chút cơ hội.

Rất nhanh, xe lái đến viện mồ côi, Lâm Dật lên tiếng chào hỏi xong liền hướng trong nhà đi đến.

"Anh, anh đã về rồi, ăn cơm chưa?" Quách Ngưng Nguyệt nói.

"Đã ăn rồi, em không cần lo cho anh."

"Ha ha."

Kỷ Khuynh Nhan giúp Lâm Dật đem áo khoác cởi ra, sau đó treo ở trên kệ áo.

"Chuyện của công ty cũng xử lý xong rồi sao? Có vấn đề gì không?"

"Toàn bộ đều làm tốt rồi." Lâm Dật nói:

"Giao thiệp quan hệ cũng đã đả thông, về sau chúng ta có thể chuyển trọng tâm kinh doanh sang Quảng Châu rồi, chỉ dựa vào một bên Trung Hải khởi động, tốc độ vẫn là chậm chút."

"Anh không thể nhìn việc này từ góc độ Internet được, ngành công nghiệp truyền thông là như thế này, tốc độ tăng trưởng khẳng định chậm." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Mà lại theo phát triển của nền kinh tế, tỉ lệ của ngành công nghiệp bất động sản sẽ từ từ giảm bớt, em cũng phải tìm cách chuyển đổi."

"Có cái gì chuyển đổi tốt, em đi đến tập đoàn Lăng Vân không được sao."

"Cái này cần xem tâm trạng của em."

Lâm Dật cười rộ lên, cô ấy trước sau gì đều kiêu ngạo như vậy.

"Mẹ của chúng ta đâu rồi." Lâm Dật hỏi: "Nãy giờ về mà cũng không thấy bà ấy."

"Ngày mai không phải nguyên đán sao? Mẹ ở nhà bếp đang chuẩn bị đồ, nếu như ngày mai mới chuẩn bị liền không còn kịp mất."

"Nói mẹ đừng chuẩn bị nữa, ngày mai ra ngoài ăn."

"Được rồi."

Biết được muốn đi ra ngoài ăn, Vương Thúy Bình còn có chút không đồng ý.

Trong ấn tượng của bà, tết nguyên đán là một lễ hội truyền thống của Trung Quốc, qua một ngày lễ như vậy, phải ở nhà ăn mới được, như vậy mới có bầu không khí của ngày lễ.

Nhưng với sự kiên trì của Lâm Dật, cũng chỉ đành đồng ý.

Ngày hôm sau, Lâm Dật tìm được một khách sạn năm sao, ăn uống một trận, mới cùng Kỷ Khuynh Nhan trở về Trung Hải.

Sau khi xuống máy bay, Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái.

"Bây giờ là hơn bốn giờ chiều, đến nhà em ăn cơm tối là thích hợp, cũng không biết mẹ vợ tương lai của anh, có thể cho anh bao lì xì lớn cỡ nào."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 898.

Chương 899. Kỷ Khuynh Nhan Điên Cuồng Phỉ Nhổ

"Anh cái người này, anh đem em bắt cóc đi, còn muốn đòi tiền lì xì của mẹ em, anh không cảm thấy mình rất quá đáng à."

"Không mất mặt." Lâm Dật đứng đắn nói:

"Anh nếu không lấy em, thì em sẽ còn ăn bám họ một thời gian nữa, anh giúp đỡ bọn họ giải quyết khó khăn rồi, cho anh ít tiền, không tính quá đáng."

"Hừ, anh chính là được tiện nghi còn ra vẻ, em mới sẽ không ăn bám ba mẹ."

Cơm tất niên của nhà Kỷ nghiêng Nhan, cũng rất phù hợp với phong cách gia đình giàu có, chọn lựa tiến hành ở khách sạn.

Thứ nhất là không thiếu tiền, cho nên rất nhiều năm đều lấy tiền ăn tết ở bên ngoài.

Tuy rằng Vương Thúy Bình luôn nói, bữa cơm đoàn viên phải ở nhà ăn mới hợp quy củ, nhưng điều quan trọng nhất là bởi vì ăn ở nhà tiết kiệm tiền hơn.

Thứ hai, Kỷ gia là đại gia tộc, ngoại trừ Kỷ lão gia tử phía dưới còn có con cái, còn có rất nhiều thân thích khác nữa.

Lúc lễ mừng năm mới, bọn họ cũng sẽ đều đến thăm Kỷ Vĩnh Thanh.

Vừa làm tròn chữ hiếu, vừa để trao đổi chút chuyện làm ăn.

Cho nên hàng năm lúc ăn cơm, ít nhất cũng là hai bàn mới đủ.

Mà lần này, Kỷ Khuynh Nhan đưa Lâm Dật tới, ở một mức độ nào đó, xem như là chính thức tuyên bố quan hệ giữa hai người rồi.

Ngược lại là Lâm Dật, trở thành đối tượng của già trẻ trong nhà.

Chỉ cần là có người gọi anh rể, vậy cũng không cần suy nghĩ nhiều, nâng chén uống là được rồi.

Cũng may tửu lượng Lâm Dật kinh người, uống với năm người em trai với hai em gái của Kỷ Khuynh Nhan, tất cả đều uống say ngất rồi.

Buổi ăn cơm tối gia đình hơn mười giờ đêm, mới xem như là kết thúc.

Hơn nữa Lâm Dật cũng nhận được 18888 tiền lì xì, ngụ ý bên trong là một năm mới làm ăn phát đạt, tài lộc dồi dào.

Sau đó, Lâm Dật còn bị đám người Tần Hán gọi đến quán bar, để tổ chức tiệc giao thừa quy mô lớn.

Kỷ Khuynh Nhan cũng khó có khi, đi theo chơi đến hửng đông mới đi về nghỉ.

Làm hai người ngày hôm sau lúc tỉnh dậy, đã hơn hai giờ chiều, hiếm khi được hưởng thụ kỳ nghỉ tết dương lịch như vậy.

Thế nhưng, lúc Lâm Dật tỉnh dậy nhìn thấy ba cuộc gọi nhỡ, đều là Nhan Từ gọi tới.

Ngoài ra, còn có một tin nhắn WeChat.

"Khi nào thấy gọi lại cho tôi."

"Chuyện gì?" điện thoại gọi lại, Lâm Dật hỏi.

"Buổi ghi hình của chương trình bắt đầu từ ngày năm, việc này anh chưa quên đấy chứ, chuẩn bị thế nào rồi?"

"Tôi một chút vấn đề cũng không có, lúc nào cũng có thể."

"Còn có một việc nữa, trưởng nhóm tiết mục thương lượng một chút, muốn thuê thuyền của bến tàu Vọng Giang các anh, chi phí có thể tính giá rẻ cho chúng tôi được không?"

"Các cô muốn trả bao nhiêu?"

"Tiết mục lần này, có hơn 1600 người tham gia và nhân viên. Tôi muốn thuê Hải Tinh số 1, gần một tháng, ngân sách dự toán là 300 triệu."

"Đô la hay là Euro?"

"Ách ..." Nhan Từ dừng một chút, có chút ngượng ngùng nói: "Nhân dân tệ."

"Việc này cô chủ động xin đi giết giặc, hay là lãnh đạo để cô tới nói?"

"Lãnh đạo kêu tôi tới." Nhan Từ thành thật trả lời.

"Đây là cái giá cả chó má gì vậy, ngay cả tiền xăng cũng không đủ." Lâm Dật nói:

"Bọn họ có phải hay không biết hai ta có một chân, mới để cho cô tới."

"Anh đứng có mà nói nhảm." Nhan Từ nói: "Kinh phí đài truyền hình rất eo hẹp, có thể lấy ra 300 ngàn, đã không tính thiếu."

"Cô trước đem tiền lấy về, sau đó chiếc thuyền này miễn phí cho cô dùng, qua tay một cái là có 300 ngàn, đủ cho cô đổi chiếc xe khác."

"Tôi không muốn tiền này, vẫn là anh giữ lại để đổ xăng đi."

"Không cần nhiều lời, thuyền cô cũng đừng dùng, tìm người khác đi."

"Anh, anh làm sao lại như vậy." Nhan Từ tức giận: "Tôi không muốn tiền còn không được sao."

"Đương nhiên không được." Lâm Dật nói: "Bởi vì cô phải hiểu một vấn đề, là lão tử cầm 300 ngàn này ngủ với cô, không phải cô cầm 1000 đồng tiền ngủ với tôi."

"Ách ..."

Nhan Từ bên đầu điện thoại đã trầm mặc vài giây, sau đó cười rộ lên, "Đều đã qua lâu như vậy rồi, anh vậy mà còn để bụng chuyện này."

"Đương nhiên."

"Vậy anh cho hơi nhiều, tôi không đáng nhiều tiền như vậy."

"Một đêm kia trị giá 80, còn lại là đưa cho cô tiền lì xì, đây là quy củ trong nghề."

"Tôi giết chết anh!"

Nói một câu, Nhan Từ liền cúp điện thoại, Lâm Dật cũng không để ý nhiều như vậy, xoay xoay lưng, chuẩn bị ăn cơm.

Hai ngày sau, Nhan Từ đã gửi cho Lâm Dật rất nhiều tư liệu, cùng với chú ý hạng mục công việc, xem như là gian lận trong bóng tối.

Nhưng Lâm Dật cũng không xem qua.

Bởi vì ngoại trừ làm nhiệm vụ hệ thống, anh cảm thấy loại chương trình sinh tồn trong hoang dã này, cũng khá là thú vị.

Nhưng nếu như chơi gian lận, vậy thì không còn gì thú vị rồi.

Khi Tần Hán và những người khác biết tin tức này, đều dồn dập vỗ tay bảo hay, chờ xem tiết mục của Lâm Dật, nhưng Kỷ Khuynh Nhan lại oán trách thời gian thật dài.

Ra ngoài trải nghiệm cuộc sống vậy thì thôi đi, chuyện này làm sao còn phải đi tham gia sinh tồn trong nơi hoang dã nữa.

Hơn nữa còn là ở trên một hòn đảo hoang, mặc dù tổ tiết mục bảo đảm không gặp nguy hiểm.

Nhưng trong thế giới hoang dã, có ai có thể nói rõ ràng.

Vạn nhất gặp nguy hiểm, ai có thể chịu trách nhiệm chứ.

Lâm Dật cười ha hả an ủi một hồi lâu, Kỷ Khuynh Nhan mới miễn cưỡng không nói gì. Nếu không, thật dễ dàng không buông tha cho Lâm Dật đi.

Từ 12 giờ trưa đến 6 giờ chiều ngày 5 là giờ lên tàu đã thống nhất, sau đó liền chuẩn bị ra biển ghi hình chương trình.

Kỷ Khuynh Nhan cố ý kéo đến hơn 5 giờ, mới cùng Lâm Dật lái xe đi đến bến tàu Vọng Giang.

Vào mùa đông, bến tàu Vọng Giang du khách ít ỏi, cơ bản trạng thái kinh doanh đã đóng cửa một nữa.

Nhưng hôm nay trời cực kỳ nóng, bất kể là trên thuyền hay là dưới thuyền, đâu đâu cũng có người.

Tất cả các loại người tụ tập, mỗi người nói một ngôn ngữ của các quốc gia khác nhau, hiện trường hò hét loạn cào cào một mảnh.

Nhìn thấy con tàu sắp ra khơi, nhưng một số vẫn đề cơ bản vẫn còn chưa được giải quyết.

"Chờ một lát không phải lái thuyền đến sao? Như thế nào ở đây hò hét loạn cào cào, đoán chừng sáu giờ căn bản không đi được, tiết mục này vừa nhìn liền không ra hồn, em thấy hay là anh đừng tham gia nữa."

Bởi vì trong lòng đối với cái chương trình này tràn đầy oán niệm.

Ngay khi Kỷ Khuynh Nhan bắt được cơ hội, liền bắt đầu liều mạng phỉ nhổ, hi vọng Lâm Dật có thể lui ra.

Nhưng suy nghĩ của Lâm Dật đã bay tới chỗ khác, không phản ứng đến Kỷ Khuynh Nhan.

Đã hơn mười ngày kể từ lần cuối cùng gặp Mitsui Paints, bên kia một chút động tĩnh đều không có, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Ngoài ra, thời hạn cho Intel cũng không còn mấy ngày nữa, bọn họ bên kia lại cũng không có bất kỳ động tĩnh gì. Cũng không biết bọn họ, nhân lúc mình đi vắng mà có hành động hay không.

"Lâm Dật, anh có nghe em nói không?"

"Nghe đây này." Lâm Dật thuận miệng trả lời một câu, nói:

"Chuyện này cũng bình thường thôi, đây là chương trình do đài truyền hình tổ chức, hơn nữa còn có rất nhiều người từ quốc gia khác đến tham gia. Có sự khác biệt về văn hóa và rào cản ngôn ngữ, tình hình có phần hỗn loạn cũng là chuyện đương nhiên."

"Nhưng điều này cũng phần nào phản ánh một vấn đề, khả năng phối hợp của ê-kíp chương trình chưa tốt. Cho nên em hoài nghi, phương diện biện pháp an toàn của bọn họ, cũng sẽ tồn tại rất nhiều vấn đề, em nghĩ tốt hơn hết là chúng ta về nhà đi." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Chỉ cần anh không đi, em sẽ cho anh ôm em ngủ một tuần."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 899.

Chương 900. Không Gì Khác, Chỉ Có Quen Cô

Lâm Dật có chút dở khóc dở cười.

"Vì không cho anh tham gia chương trình, em thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn nào, thậm chí ngay cả mỹ nhân kế cũng đã vận dụng."

"Em không có." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Em chỉ là cảm thấy đoàn ekip làm không chuyên nghiệp, không xứng với anh, cho nên đề nghị anh không nên tham gia."

Lâm Dật choàng tay ôm vai Kỷ Khuynh Nhan, lại nhéo nhéo gương mặt của cô.

"Yên tâm, lấy năng lực của anh, những người này ở trong mắt anh chỉ là con gà nhỏ mà thôi."

"Em biết anh có thể đánh thắng bọn họ, nhưng ở trên một đảo hoang, có rất nhiều rủi ro không biết trước được, việc này mới là điều quan trọng nhất."

Lâm Dật cười nhìn Kỷ Khuynh Nhan, "Em nói xem, cái này có phải hay không cùng yêu như thế."

"Hả? Cùng yêu đương có quan hệ gì?"

"Nếu như em không thích anh ta, liền cảm thấy anh làm cái gì đều là sai "

"Tốt, hình như đúng là như vậy."

"Cho nên nói, hãy để tâm lý thoải mái, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Lâm Dật siết chặt vai Kỷ Khuynh Nhan, "Trở về đi, anh lên thuyền trước đây."

"Không được, em muốn nhìn anh lên thuyền."

"Này có gì đáng xem chứ, anh đưa em đi, nghe lời."

"Em muốn đứng tiễn anh." Kỷ Khuynh Nhan cố chấp nói.

"Như thế nào đại cô nương, làm sao lại không nghe lời như vậy." Lâm Dật nói:

"Hiện tại, hoặc là em tự đi lên xe, hoặc là anh đem em ôm đi, chính em chọn một cái."

"Đừng, để em tự đi, nhiều người như vậy."

Kỷ Khuynh Nhan lộ vẻ tức giận quay về xe của mình, cô cũng không dám không nghe lời Lâm Dật.

Bởi vì anh ấy nói chuyện gì thì đều sẽ làm được.

Để Kỷ Khuynh Nhan lên xe, lại nhiều lần nhắc đi nhắc lại đến nửa ngày, mới lưu luyến lái xe rời đi.

Đưa Kỷ Khuynh Nhan đi, Lâm Dật xoay người, hướng về thuyền đi tới.

Đi ngang qua đám người, Lâm Dật phát hiện, không ít người đều đang xì xào bàn tán.

Cùng nhau đứng bàn bạc điều gì đó, dường như họ cũng không vội vàng lên thuyền.

Trên căn bản đều là người cùng màu da, từng người tụ tập trung một chỗ.

Lúc vô tình đi ngang qua, Lâm Dật mơ hồ nghe được nội dung cuộc trò chuyện của những người này.

Có vẻ như đang thảo luận về vấn đề lập tổ đội.

Lâm Dật trong lòng biết rõ.

Dưới sự cám dỗ của tiền thưởng cao, những người này vì lợi ích, vì thu được thành tích tốt, liền tự phát tổ chức đến cùng một chỗ.

Trong hầu hết các trường hợp, đoàn thể tác chiến, đều sẽ tốt hơn với một người tung hoành.

Dù sao không phải ai cũng đều có một cái hệ thống giống như mình.

Nhưng mà nếu có thể có một vài cô gái xinh đẹp cùng nhau sinh tồn ở nơi hoang dã, có vẻ như cũng khá thú vị.

Sau khi hiểu rõ tình hình, Lâm Dật không ở nơi này lâu thêm, chuẩn bị lên thuyền.

Ở trên thuyền, có nhân viên của đài truyền hình đóng giữ ở đó, mỗi người đều sẽ được phân phát một cái túi giấy.

Bên trong tất cả đều là giấy tờ, chủ yếu liên quan đến cuộc sống trên thuyền và những vấn đề cần chú ý đến.

Dù sao qua mấy ngày nữa mới bắt đầu lên đảo, mấy ngày gần đây còn phải ở trên thuyền.

Vấn đề ăn ở của buổi tối hôm nay cần được sắp xếp hợp lý.

"Anh chàng đẹp trai, anh chàng đẹp trai!"

Một tiếng kêu trong trẻo truyền đến, Lâm Dật quay đầu lại liếc nhìn, nhìn thấy một cô gái cột tóc đuôi ngựa đang chạy về hướng của mình.

Mà sau lưng cô, còn có một nam một nữ, mặc đồ vận động chuyên nghiệp, hiển nhiên là muốn lên thuyền.

Nhưng nhìn thấy ba người này, Lâm Dật cảm thấy nhìn quen mắt, hình như đã gặp qua ở nơi nào rồi.

Tỉ mỉ nghĩ lại mới phát hiện, hình như trước đó lúc đăng ký ở đài truyền hình đã gặp qua.

Cô gái với tóc đuôi ngựa đi tới trước mặt Lâm Dật, "Anh chàng đẹp trai, anh còn nhớ tôi không? Chúng ta trước đó gặp nhau ở đài truyền hình đấy."

Lâm Dật gật đầu, "Có chút ấn tượng."

"Ha ha, trước đó gặp một lần, hiện tại lại gặp." Cô gái buộc tóc đuôi ngựa nói:

"Chúng ta có duyên như vậy, có muốn lập thành một tổ đội hay không? Thành tích như vậy sẽ tốt hơn."

"Tôi không muốn lập tổ."

"Tại sao vậy, anh cũng đã từ chối tôi hai lần liên tiếp rồi." Cô gái tóc đuôi ngựa nói: "Chẳng lẽ là tôi không đủ đáng yêu sao?"

"Đáng yêu hay gợi cảm ở trước mặt tôi không đáng nhắc tới."

"Ách ... Cho nên, đây chính là lý do anh từ chối tôi sao?"

"Ừm, quá nhỏ."

"Tôi đã hai mươi ba rồi, cũng đã tốt nghiệp đại học rồi."

"Tôi nói là số đo nhỏ, không phải tuổi tác." Lâm Dật chỉ chỉ ngực của cô, "Một cô gái 36A như cô, cũng đừng có ôm ấp mơ mộng hão huyền nữa."

"Hả?"

Cô gái vòng hai tay ôm trước ngực, "Anh, làm sao anh biết, đây chính là bí mật của tôi."

"Không có gì khác, chỉ có quen thuộc cô."

"Ách ..." Cô gái dừng một chút, anh ấy lớn lên đẹp trai như vậy, nói như vậy ngược lại cũng hợp tình hợp lý.

"Anh chàng đẹp trai, anh đã hiểu lầm, kỳ thực muốn cùng anh lập tổ đội không phải là tôi, là chị của tôi." Cô gái nói:

"Trước tiên tôi tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Lý Gia Nhạc, người phía sau là chị của tôi Lý Gia Ny, còn lại đây là anh của tôi, chúng tôi chơi đùa từ nhỏ đến lớn, tên là Hoàng Vân Hàng. Lần này là hai người bọn họ tới tham gia hoạt động, tôi chính là đến để đưa tiễn, thuận tiện tới Trung Hải chơi một chút."

"38C ngược lại là miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn."

Lý Gia Ny: ???

Còn thật không phải ngu dốt?

Cái này cần mò qua bao nhiêu người, mới luyện năng lực như thế, một đôi mắt vàng chói lửa?

"Cái kia sẽ đồng ý đi?" Lý Gia Nhạc cười nói:

"Chị của tôi và anh tôi thân thủ đều rất tốt, nhưng lại thiếu kiến thức về sinh tồn trong tự nhiên. Tôi cảm thấy các anh đi cùng nhau, vậy thì tam kiếm hợp bích, như hổ thêm cánh, nhất định có thể lấy được thành tích tốt."

"Hả? Cô làm sao lại kết luận tôi là chuyên gia trong lĩnh vực sinh tồn này."

"Nhìn tướng mạo và vóc người của anh." Lý Gia Nhạc nói: "Anh lớn lên trắng nõn nà, hơn nữa còn đẹp trai như vậy, nhất định là chuyên gia, điểm ấy không chạy đi đâu được."

"Được, các cô nói cái gì thì chính là cái đó, đúng lúc tôi đi một mình cũng chán."

"Cái kia liền nói rõ rồi, cung chúc các anh mã đáo công thành nha."

"Mượn lời chúc tốt lành của cô."

Lý Gia Ny đi tới trước mặt Lý Gia Nhạc, "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta lên tàu trước thôi. Em tìm khách sạn ở lại trước, chờ bọn chị trở về, đừng có chạy lung tung."

"Dạ, chị cố lên."

"Nhường một chút, nhường một chút."

Lúc hai chị em đang cáo biệt, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng kêu gào.

Quay đầu nhìn lại, nhìn thấy mười mấy người, từ phía sau mình chạy tới.

Lý Gia Ny không kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, đã bị đẩy ra.

Mười mấy người từ qua trước mặt của cô, cũng không có ý nói xin lỗi.

"Chúa ơi, lại là Lý Thần Tinh!" Lý Gia Nhạc mắt như sao sáng.

"Hả?" Lý Gia Ny lẩm bẩm một câu, "Em còn quen biết bọn họ à?"

"Đương nhiên quen biết." Lý Gia Nhạc hưng phấn nói:

"Đi ở trước mặt, người đàn ông mang khẩu trang kia, nhưng là Lý Thần Tinh, một trong bốn người đứng đầu Trung Quốc, rất nổi tiếng trong làng giải trí. Chị, chị ngay cả anh ấy cũng không biết, quá out rồi."

"Nhưng làm sao nhìn như con gái vậy."

"Chị đây liền không hiểu được, người ta cái này gọi là hoa mỹ nam, muốn chính là loại vẻ đẹp âm dương này. Hơn nữa anh ấy còn có thể hát nhảy, rap và chơi bóng rổ, một thần tượng tuyệt đối có chất lượng." Lý Gia Nhạc nói:

"Nhưng mà anh ấy làm sao lại tới tham gia cái chương trình này nha, chẳng lẽ anh ấy muốn đi theo con đường người đàn ông mạnh mẽ?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 900.

Chương 901. Diễm Áp Quần Phương

"Tại sao trong chương trình này lại có minh tinh lưu lượng, phiền nhất chính là cái này." Lý Gia Ny nhíu chân mày nói.

"Đoán chừng tổ tiết mục cũng là vì muốn thu hút người xem." Hoàng Vân Hàng nói:

"Nhưng chương trình này, đã thống nhất với các đài truyền hình từ rất nhiều quốc gia, mang lại một trận chiến lớn như vậy, cũng còn tập trung vào chương trình sống trong hoang dã."

Lý Gia Ny gật đầu, "Nếu như những minh tinh nổi tiếng này cuối cùng trở thành xu hướng chính của chương trình, truyền thông của các nước khác cũng sẽ không đồng ý."

"Ai nha, các anh chị cũng không nên nói như vậy nha." Lý Gia Nhạc nói: "Sau khi ghi hình bắt đầu, chị phải giúp em giúp chăm sóc Lý Thần Tinh nhà chúng em, thuận tiện xin chữ ký giúp em."

Lý Gia Ny trợn mắt nhìn em gái mình, "Người như anh ta, hoàn toàn chính là cục tạ, mang theo chẳng có tác dụng gì, em đừng có mà nằm mơ nữa, mau trở về đi."

"Ừ ừ." Lý Gia Nhạc nói: "Cho dù không thể giúp một tay, nhưng hãy giúp em xin chữ ký đi."

Lý Gia Ny lườm một cái, không phản ứng lại với đứa em gái hoa si này, cùng với Lâm Dật đi về phía boong tàu.

Mà trong quá trình đó, Lâm Dật mới nhớ tới, cái người tên là Lý Thần Tinh này là ai.

Lúc mình phát sóng trực tiếp bán hàng trước đó, các quan chức bên Đấu Ngư tìm minh tinh đến áp trận cho mình, hình như là anh ta.

Vậy mà lại gặp ở đây, cũng coi như là oan gia ngõ hẹp rồi.

Rất nhanh, một nhóm ba người lên trên thuyền.

Lâm Dật phát hiện, người ở chỗ này so với bên dưới còn nhiều hơn.

Tất cả mọi người đều ăn mặc chuyên nghiệp, so với những người đứng trên boong tàu, những người ở bên dưới có thể hình dung là một đám ô hợp.

Nhưng cùng với phía dưới như thế, ngoại trừ nhân viên tổ tiết mục ở ngoài, những tuyển thủ có trình độ hình như cao này, cũng lựa chọn chế độ tổ đội.

Chỉ có một số người, giống như những người ở bên cạnh anh, chỉ có hai, ba người.

Có hơn chục người trong số họ, trận thế cũng không nhỏ.

Lâm Dật tự xem một lúc mới phát hiện, trong mỗi đội nhỏ dường như đều có người như mình vậy, ngoại hình cũng không nổi bật.

Nhưng ở qua cách bọn họ trao đổi, có thể nhìn ra, những người này vẫn là rất được tôn trọng, bọn họ nói chuyện không ngừng.

Sau khi nghe bọn họ nói chuyện một lúc, phát hiện những người này đều là chuyên gia trong sinh tồn, cùng mình ở trong đội ngũ phẫn diễn đồng dạng nhân vật.

Ngoài ra, điều khiến Lâm Dật ngạc nhiên là ngoại trừ những người được gọi là tuyển thủ chuyên nghiệp này, còn có một phần nhóm nhỏ người phân tán các góc ở trên boong tàu, dáng vẻ của những người này khác hoàn toàn, da mịn thịt mềm, như đàn bà tựa như không hợp.

Không có gì ngạc nhiên khi những người này cũng đều là minh tinh giống như Lý Thần Tinh, đến nơi này cọ một chút nhiệt.

Dù sao cũng là chương trình tầm cỡ quốc tế, lưu lượng truy cập lớn như vậy, ai cũng muốn tham gia cọ nhiệt một chút.

Nhưng người nào có thể cọ tới, chính là Bát Tiên quá hải, các hiển thần thông.

"Vậy mà lại có nhiều minh tinh lưu lượng tham gia như vậy, cũng thực sự là đủ lợi hại rồi." Hoàng Vân Hàng nói.

"Không cần thiết quan tâm đến nhóm bọn họ, làm tốt chuyện của chúng ta là được rồi." Lý Gia Ny nhàn nhạt nói.

Nhìn ra, những minh tinh lưu lượng ở trước mặt cô ấy, là thật sự không thích.

Trong suốt quá trình này, Lâm Dật vẫn luôn im lặng.

Ánh mắt không ngừng quan sát Lý Gia Ny và Hoàng Vân Hàng.

Luôn cảm giác hai người kia, có chút không bình thường.

Cũng không phải nói tinh thần không bình thường, nhưng động cơ của bọn họ thật sự hơi khó hiểu.

Nhìn cách ăn mặc của hai người là biết điều kiện gia đình chắc chắn không tồi.

Hơn nữa còn không phải gia đình khá giả bình thường.

Cuối cùng cũng có thể đạt đến trình độ Khúc gia ở Quảng

Châu.

Mặc dù giải thưởng 5 triệu đô la rất hấp dẫn, nhưng những người xuất thân từ gia tộc như vậy, hẳn là sẽ không bất chấp nguy hiểm tới tham gia một chương trình như vậy.

Hơn nữa từ lời nói cử chỉ bên trong cũng có thể phán đoán ra được, hai người bọn họ thân thủ hẳn là cũng không tệ, tối thiểu đã đến cấp bậc bộ đội đặc chủng.

Đủ loại yếu tố này chồng chất lên nhay, liền lộ vẻ vô cùng kỳ quái.

Dù sao mỗi người ai cũng không phải có hệ thống giống như mình.

Xì xì xì ——

Ngay lúc Lý Gia Ny và Hoàng Vân Hàng bàn tán về những minh tinh lưu lượng này, đài phát thanh trên tàu vang lên.

"Các vị tuyển thủ dự thi xin chú ý, còn mười phút nữa thuyền sẽ ra khơi, xin tất cả tuyển thủ đến đuôi thuyền trên boong thuyền tập hợp."

Nội dung phát thanh rất đơn giản, sau đó lập lại ba lần mới kết thúc.

"Chúng ta đi đuôi thuyền tập hợp trước, đoán chừng là có bước yêu cầu kế tiếp." Lý Gia Ny nói.

Ba người cùng nhau đi đến phía sau boong tàu.

Bể bơi lộ thiên đã bị đóng cửa, nếu như ai chưa từng tới Hải Tinh số 1, nhất định sẽ không biết, ở dưới chân mình đang đứng sẽ là một cái hồ bơi.

Mặc dù là tập hợp, nhưng tất cả mọi người đứng phân tán nhiều chỗ.

Chỉ có thể miễn cưỡng nói là tụ tập chung một chỗ, với tập hợp còn không hợp.

Hơn nữa xuất phát từ quan hệ chủng tộc, cơ bản đều là người quốc gia mình đứng chung một chỗ.

Trung Quốc có số người đông nhất, hình như có sáu mười mấy người.

Thứ hai là nước Mỹ, có hơn năm mươi người.

Mà những người đến từ xứ lạnh và các quốc đảo cũng chiếm một tỷ lệ nhất định, tương đương với số người châu u dự thi.

Nhưng ở trong những người này, Lâm Dật cũng không nhìn thấy những tiểu thịt tươi kia, hẳn là đi cửa sau rồi, sớm về trong khoang thuyền nghỉ ngơi.

Ba người Lâm Dật, đứng ở trong góc sau, cũng không thu hút.

Trùng hợp là, Lâm Dật cũng nhìn thấy Trần Đông Triết và Lý Sinh đã gặp qua bọn họ khi báo danh.

Ánh mắt của hai người, ở giữa không trung tụ hợp, mang theo nồng nặc ý lạnh.

Lâm Dật phớt lờ Trần Đông Triết và Lý Sinh, ánh mắt nhìn hướng phía trước, bởi vì Nhan Từ đi ra.

Nhan Từ vẫn như trước đi theo con đường ngự tỷ.

Quần màu đen, phối hợp thêm quần nhung màu đen, nửa người trên là màu đỏ tu thân nữ sĩ tiểu âu phục.

Mặc dù bộ đồ này có chút đẹp đẽ khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, nhưng đối với khí chất của cô, Nhan Từ cũng coi như là liều mạng.

Bởi vì xung quanh cô, những kia đến từ châu u, từng một so với cô còn mặc ít hơn nữa.

Lâm Dật bỗng nhiên có một loại suy nghĩ ác khá thú vị.

Ra lệnh cho thuyền trưởng, đem thuyền chạy đến hướng đông bắt, làm đám người này bị đông chết.

Sự xuất hiện của Nhan Từ khiến những người đàn ông có mặt đều nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Gương mặt thanh tú đậm chất phương Đông, cùng với vóc người đẫy đà đúng chất u Mỹ, ngay cả khi có phải đối mặt người đàn ông u Mỹ cũng có đầy đủ sức hấp dẫn.

Sau mười mấy phút, tất cả những người tham gia thi đấu đều đã tập hợp xong xuôi, tại đuôi thuyền trên boong thuyền.

Lúc này, Nhan Từ cầm Microphone, dùng giọng phát thanh tiêu chuẩn nói:

"Cảm ơn mọi người, tới tham gia ghi hình {{ Hoang Dã Cầu Sinh }} lần này, chương trình lần này quy tụ các đài truyền hình đến tám quốc gia, số người tham dự ghi hình đạt đến 1659 người ..."

Nhan Từ thoải mái hào phóng, chậm rãi nói chuyện hơn mười phút, phía dưới phiên dịch cũng rất tận tâm dịch cho những người nước ngoài khác, không dám có chút qua loa.

Chỉ là không có nhiều thông tin hữu ích, ngoại trừ biết số lượng người tham gia cao tới 289 người, còn mọi cái khác cơ bản đều là vô nghĩa

"Tiếp theo, quy tắc chi tiết cụ thể sẽ được người dẫn đầu cho tất cả quốc gia và đạo diễn nói rõ với mọi người. Chương trình của chúng ta cũng chính thức bắt đầu ghi hình, chúc mọi người may mắn!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 901.

Chương 902. Mang Treo Lên Thuyền

Bài phát biểu của Nhan Từ đổi lấy tiếng vỗ tay nhiệt liệt và những tiếng huýt sáo liên tục.

Trong mắt mọi người đều là dục vọng, không hề che giấu chút nào.

Hận không thể hiện tại liền có thể ngủ với cô ấy.

Đối với một người đàn ông mà nói, điều tuyệt vời nhất là người khác đều ở trong đầu ảo tưởng, muốn đem người phụ nữ này của mình OOXX một ngàn lần.

Nhưng trên thực tế, cô ấy đã bị mình ngủ qua rồi.

Công đức và danh vọng tiềm ẩn.

Bởi vì có rất nhiều tuyển thủ Trung Quốc tham gia thi đấu nên họ đứng nguyên vị trí của mình.

Nhan Từ và các lãnh đạo đài truyền hình khác cũng không đi, chuẩn bị ở nơi này, nói cụ thể chi tiết các vấn đề.

Đối mặt với người của mình, Nhan Từ buông lỏng không ít, nói:

"Chắc hẳn mọi người lúc ghi tên, hẳn là đều đã gặp tôi, tôi là đạo diễn của chương trình này, Nhan Từ."

"Liên quan với các chú ý trong việc ghi hình, tôi ở chỗ này để nhắc lại một lần nữa."

"Thời gian ghi hình cũng không cố định. Nó thể bắt đầu đột ngột khi các bạn ăn cơm, ngủ, thậm chí là lúc đi nhà vệ sinh. Cho nên mọi người phải chuẩn bị sẵn sàng, ứng phó với các trường hợp tình huống khẩn cấp."

"Thiệt hay giả vậy, cái này cũng đùa thái quá rồi, làm sao lại giống như đang diễn tập quân sự vậy." Có người đặt câu hỏi.

"Chúng tôi muốn chính là loại hiệu quả này." Nhan Từ nói:

"Ở nơi hoang dã, chuyện gì đều cũng sẽ có khả năng xảy ra, không thể cái gì cũng chờ các bạn chuẩn bị kỹ càng mới bắt đầu, tiết mục là như thế này, cuộc sống cũng giống như vậy."

Sau khi nói xong, Nhan Từ nhìn những người có mặt ở đây, "Mọi người còn có câu hỏi nào khác về vấn đề này nữa không?"

Đám người không trả lời, xem như là ngầm thừa nhận.

Đối với bọn họ mà nói, phương thức như thế này cũng rất thú vị.

Chỉ cần tinh thần mình luôn sẵn sàng, các quy tắc liền là đối với mình có lợi.

Thấy không còn ai nói tiếp, Nhan Từ lại tiếp tục nói:

"Tôi hiện tại, sẽ giới thiệu sơ lược qua về tình hình của hòn đảo. Tên của hòn đảo là Cửu Xuyên Đảo, nhưng diện tích lại không nhỏ, có hơn 1000 km^2, tương đương với một phần sáu ở Trung Hải. Ở trung tâm Cưu Xuyên Đảo có một ngọn núi lửa đã tắt với độ cao hơn 800 mét, nhưng địa thế dốc đứng, chỉ cần người có thể thuận lợi leo đến đỉnh núi, sẽ là người đứng đầu trong sự kiện và cũng có thể thuận lợi nhận được tiền thưởng."

Lời nói của Nhan Từ, khiến tất cả những người tham gia đều nóng lòng muốn thử lên.

Chỉ cần leo đến đỉnh núi, liền có thể lấy được tiền thưởng lớn, độ khó cũng không giống như trong tưởng tượng lớn như vậy, thậm chí còn có chút đơn giản.

Nhưng Lý Gia Ny và Hoàng Vân Hàng biểu hiện đều rất bình tĩnh, không có chút nào kích động.

Tổ tiết mục đặt ra tiền thưởng cao như vậy, khẳng định không thể để người ta dễ dàng lấy được, bọn họ cao hứng có chút quá sớm.

Lâm Dật nhàn rỗi nhàm chán, quan sát những người khác.

Quả thật có nhiều người mặt tràn đầy hứng khởi, giống như là Trần Đông Triết và Lý Sinh đã gặp trước đó.

Nhưng mà cũng có một phần nhỏ người đoán được, không thể để người dự thi, dễ dàng lấy được tiền thưởng.

Tất nhiên sẽ có nhiều loại cản trở ở bên trong.

"Mọi người không nên cao hứng quá sớm, hãy nghiêm túc chút." Nhan Từ nói:

"Theo tư liệu ghi chép, loại hoang đảo này, ngoại trừ nhân viên quốc phòng thủ ở đảo, theo lệ kiểm tra, chưa từng có bất kỳ ghi chép cư trú. Nói cách khác, không có bất kỳ con đường có sẵn có thể chọn, toàn bộ mọi người phải động thủ khai thác. Tình hình ngọn núi, chúng tôi cũng sớm đã khảo sát qua, nó rất dốc đứng, muốn leo lên đi tới, cũng không phải chuyện dễ dàng."

Một chậu nước lạnh tạt xuống, nhiệt tình của mọi người cũng giảm bớt.

"Về thực phẩm và trang thiết bị, chúng tôi đã chuẩn bị xong, gần như đủ cho các bạn sử dụng trong một tuần. Nhưng tháng ngày về sau làm sao vượt qua, phải nhờ vào mọi người tự nghĩ biện pháp rồi."

Trong cuộc hội thảo mô phỏng trước đó, nhiều chuyên gia về sinh tồn trong tự nhiên phổ biến cho rằng, ở vào tình thế như vậy, muốn leo lên đến đỉnh núi sẽ mất ít nhất một tháng để leo lên và giành vị trí đứng nhất, cho nên sớm đã chuẩn bị cho điều này.

Đám người yên lặng nghe, cũng không có nói ra bất kỳ gợi ý gì.

"Ngoài ra, bởi vì Cửu Xuyên Đảo là một hoang đảo không hơn không kém, không có sẵn bến tàu xung quanh, Hải Tinh số 1 sẽ ở một nơi cách Cửu Xuyên Đảo một hải lý. Nhưng chúng tôi cũng chuẩn bị trước năm mươi thuyền cứu sinh nhỏ, trọng lượng giới hạn là 260kg, chỉ có thể ba đến bốn người đi được. Về phần cuối cùng ai có thể lấy được, thì tùy vào khả năng của mọi người rồi."

"Mẹ kiếp, lại còn có quy định như thế, đây chính là tiết tấu đoạt đồ tiếp viện."

"Mọi người có thể hiểu như vậy." Nhan Từ nói: "Hơn nữa ở các giai đoạn khác nhau, cũng sẽ phân phát tiếp tế khác nhau. Đến lúc đó chúng tôi sẽ tiến hành thông báo khác cho các bạn."

Nghe được một loạt bài phát biểu của Nhan Từ, Lâm Dật cảm thấy cô ấy chính là lão đạo diễn rồi, mánh lới mười phần.

Điều khán giả quan tâm cũng không phải là sự sinh tồn nơi hoang dã mà là những trận xung đột khốc liệt và nước mắt.

Nếu không những bộ phim truyền hình đạo đức bị chặn lúc 8 giờ, cũng sẽ không nổi như vậy.

"Điều nên nói tôi cũng đã nói xong, thời gian còn lại mọi người tự do hoạt động. Có thể chuẩn bị cho phần tiếp theo, nếu có chỗ không hiểu, có thể đi tìm nhân viên để hỏi, giải tán."

Sau câu khẩu lệnh mấy chục người toàn tập giải tán.

Lâm Dật xoay người hướng về khoang thuyền đi đến, ngược lại là Nhan Từ, ở phía sau nhìn sâu Lâm Dật, trong lòng lẩm bẩm một câu.

"Tôi mặc đồ này không đẹp sao? Làm sao liếc mắt cũng không nhìn tôi một cái?"

Đã đến khoang thuyền, Lâm Dật bị Lý Gia Ny kéo đến gian phòng, ba người cùng nhau ngồi xuống.

"Lâm tiên sinh, dựa theo quy định của tổ tiết mục, bất cứ lúc nào cũng có thể lên đảo, cho nên chúng ta cần sớm chuẩn bị sẵn sàng."

"Không cần phải sốt ruột." Lâm Dật nói: "Đều đã đến nước này rồi, đi ăn cơm tối trước rồi lại nói."

"Làm sao không sốt ruột đây." Hoàng Vân Hàng nói:

"Đạo diễn đã nói rồi, tiết mục lúc nào cũng có thể bắt đầu, vạn nhất lúc ăn cơm bắt đầu, chúng ta không phải bỏ qua thời cơ tốt nhất sao."

"Lâm tiên sinh, tôi cảm thấy chúng ta vẫn là nên nghiêm túc một chút thì tốt hơn." Lý Gia Ny nói.

Lâm Dật bất đắc dĩ thở dài, "Vừa nãy Nhan Từ đã nói rồi, sẽ ngừng ở đó cách một hải lý, lẽ nào các cô không nghe thấy sao?"

"Cái này có quan hệ gì ư?"

"Dựa theo tư liệu, khoảng cách thẳng tắp từ Trung Hải đến Cửu Xuyên Đảo là khoảng 900 hải lý, nếu quy đổi ra là khoảng 1700 km. Mà tốc độ ra khơi nhanh nhất của du thuyền cỡ lớn như Hải Tinh Số 1 là 28 hải lý/giờ, tốc độ khoảng 50 km một giờ. Nói cách khác, sẽ mất ít nhất 36 tiếng, mới có khả năng lên đảo được. Các cô gấp gáp như vậy làm gì? Lẽ nào bọn họ còn có thể trên Thái Bình Dương đem các cô ném xuống sao?"

Nghe Lâm Dật vừa nói như thế, hai người này mới phản ứng được, còn giống như thực sự là đạo lý đó.

"Cho nên hiện tại, đi ăn cơm trước, chuyện còn lại chút nữa bàn bạc lại sau."

"Về chuyện thuyền cứu sinh, chúng ta có cần phải chuẩn bị không?" Lý Gia Ny nói: "Khả năng cái này sẽ được phân phát trong một thời gian cố định."

"Không cần quan tâm đến chuyện chiếc thuyền, khẳng định có thể giúp bọn cô làm một cái."

"Anh chắc chắn?"

"Đương nhiên."

Lâm Dật bình tĩnh nói.

Một đám người chơi bình thường, làm sao so với tôi, người có móc nối trên thuyền?

Hải Tinh Số 1 đều là của lão tử, nếu như giành không được một cái thuyền, đây không phải là tự tát vào mặt sao.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 902.

Chương 903. Cái Gì Gọi Là Một Phát Nhập Hồn?

"Gia Ny, em đừng nghe anh ta nói bậy"

Hoàng Vân Hàng nói:

"Chúng ta hiện tại đang ở trong trạng thái cạnh tranh với tất cả mọi người. Quá trình đoạt thuyền, chính là quá trình đào thải sẽ rất là khốc liệt. Ai có thể bảo đảm nhất định chúng ta có thể lấy được thuyền?"

"Kỳ thực cái vấn đề này cũng không phải khó, với thân thủ của chúng ta muốn lấy được một chiếc thuyền, vấn đề cũng không lớn." Lý Gia Ny nói:

"Chỉ là không biết, cái phân đoạn này sẽ bắt đầu khi nào."

"Cái này còn cần nghĩ sao, nhất định tàu tới nơi thì sẽ bắt đầu." Lâm Dật nói:

"Điều mà đài truyền hình muốn là tỉ lệ người xem, chẳng lẽ đoạt thuyền sau đó mọi người liền ở trên tàu ngồi đợi sao? Trừ phi đầu của bọn họ bị cửa kẹp, bằng không sẽ không làm như vậy."

Nói xong, Lâm Dật trực tiếp đi ra ngoài, không phản ứng lại hai người.

Sớm biết bọn họ nhiều chuyện như vậy, đã không cùng theo một tổ đội rồi.

"Gia Ny, anh cảm thấy chúng ta với anh ta lập tổ đội, chính là sai lầm!"

Lâm Dật đi rồi, Hoàng Vân Hàng nói.

"Cũng đã kéo anh ta nhập bọn rồi, cũng không tiện đem anh ta đá đi ra." Lý Gia Ny nói:

"Hơn nữa em cảm thấy người này, cũng cũng không tệ lắm, tối thiểu đầu óc linh động đem cái tiết mục này nhìn thấu. Ít nhất sẽ không cản trở là được rồi, hơn nữa trình độ của hai chúng ta cũng đều còn có thể ứng phó ở một mức chấp nhận được, hẳn là không có vấn đề gì."

"Nhưng vừa nãy anh vừa nhìn đã biết, quả thật có không ít cao thủ, cùng với mấy gia hoa đã trải qua rất nhiều chương trình sinh tồn, nếu quả thật phát sinh xung đột sẽ khó đối phó hơn."

"Những người kia dù sao cũng là số ít, người thật sự có thực lực cũng không nhiều." Lý Gia Ny nói:

"Mà chúng ta thực sự phải cẩn thận là mấy người bên chúng ta, mấy người Trung Quốc ở đội tuổi 30-40 luôn khiến em có cảm giác không thể nhìn thấu được."

"Đoán chừng là những gia tộc khác cũng phái người đi tới rồi." Hoàng Vân Hàng nói:

"Tin tức đều không biết là thật hay giả, cứ như vậy gióng trống khua chiêng phái người đi tới, những người này thực sự là không buông tha bất kỳ cơ hội nào!"

"Chúng ta không phải cũng giống như vậy sao, đi một bước xem một bước, hy vọng có thể có thu hoạch."

Nói xong, Lý Gia Ny cũng đứng dậy rời đi.

"Em đi theo anh ta làm gì, anh cảm thấy chúng ta không cần phải để ý anh ta." Hoàng Vân Hàng khinh thường nói:

"Đi theo chúng ta, rõ ràng là anh ta chiếm được tiện nghi, làm giống như là chúng ta không có anh ta thì không thể vậy."

"Hiện tại đã 7h rồi, em là đói bụng, cũng không phải muốn đi theo anh ta."

"Ách ... anh đi với em."

Tuy rằng Hải Tinh Số 1 là của Lâm Dật, nhưng Lâm Dật vẫn là lần đầu tiên tới phòng ăn ở đây.

So với trong tưởng tượng của anh nó càng đẹp và xa hoa hơn.

Đồng thời có mấy trăm người ở chỗ này ăn cơm, đều là không có vấn đề.

Bầu không khí phòng ăn huyên náo, đã đến lúc ăn cơm, hầu như tất cả mọi người, đều đi tới chỗ này ăn cơm.

Ngoại trừ tuyển thủ và nhân viên còn làm việc, thậm chí còn có không ít bức ảnh chụp lưu niệm.

Sảnh tiệc sang trọng ban đầu, nhưng bây giờ có loại cảm giác như khu chợ bán thức ăn.

Hơn nữa, đầu bếp năm sao ban đầu đã bị tổ tiết mục thay thế bằng đầu bếp bình thường, mùi vị tự nhiên có chút khác biệt.

"Chào anh chàng đẹp trai đến từ Trung Quốc, có muốn cùng nhau ăn cơm không?"

Lâm Dật quay đầu lại, phát hiện người nói chuyện, là người phụ nữ tóc vàng mắt xanh, trên cổ có mang huy hiệu màu đỏ, đây rõ ràng là nhân viên của sự kiện lần này.

Mà cô ấy vậy mà nói tiếng Trung rất chuẩn, chỉ là còn có chút từ ngữ đặc thù, có phần mới lạ.

Lâm Dật cũng không cảm thấy ngạc nhiên, chương trình này được tổ chức ở Trung Quốc.

Các đài truyền hình ở các nước chắc chắn sẽ cử một số nhân viên am hiểu tiếng Trung đi cùng họ, để thuận tiện cho việc giao tiếp qua lại.

"Đương nhiên không ngại, có thể cùng cô gái xinh đẹp như vậy cùng ăn tối, là vinh hạnh của tôi."

Bởi vì đã không còn chỗ ngồi nữa, Lâm Dật đương nhiên sẽ không cự tuyệt lời mời lúc này.

Nhưng Lâm Dật vừa muốn ngồi xuống, liền nghe thấy Trần Đông Triết ngồi ở cách đó không xa nói:

"Người anh em, chúng tôi bên này còn có ghế trống này, có muốn cùng ngồi ăn với chúng tôi không."

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn một chút, phát hiện ngoại trừ Trần Đông Triết, bên cạnh anh ta còn có hai người đàn ông da đen.

Người cao ta, ăn mặc trang phục sặc sỡ cùng ủng da màu đen.

Tuy rằng tư thế ngồi rất tùy ý, nhưng cũng có thể quan sát được các góc của phòng ăn, có thể có hiệu quả tránh khỏi nguy hiểm đến từ bất kỳ phương hướng nào, vô cùng chuyên nghiệp.

"Phải hay không lần trước, tôi đem người của anh đánh, cho nên không phục?"

Các thí sinh nước ngoài không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng các thí sinh Trung Quốc, thì đối với chuyện này biết rất rõ.

Trước đó lúc đăng ký tên, hai bên có xảy ra xung đột, hiện tại lại gặp, Trần Đông Triết khẳng định sẽ nghĩ biện pháp lấy lại danh dự.

"Tôi cho anh biết, đừng tưởng rằng anh đánh bại được tôi, liền cảm thấy mình ghê gớm. Có rất nhiều người ở trên thuyền này đều là cao thủ." Lý Sinh nói.

"Uy hiếp nhiều như vậy có ích lợi gì không? Nếu anh không phục thì lên đi."

Nói xong, Lâm Dật ngồi xuống mặt đối mặt với nữ phóng viên tóc vàng mắt xanh kia.

"Tiên sinh, tôi hy vọng có thể cùng anh ăn một bữa tối hoàn mỹ. Nhưng tôi không hy vọng, anh cùng bọn họ phát sinh xung đột."

"Tại sao? Sợ ảnh hưởng đến khẩu vị à?"

"Bởi vì hai người kia là đại diện của nước Mỹ chúng tôi, bọn họ rất lợi hại."

"Cho nên cô sợ tôi thua sao?"

"Đúng vậy."

Mỹ nữ tóc vàng nghịch ngợm cười cười, "Nhưng anh yên tâm, tôi sẽ bảo vệ anh."

Nói xong, còn giơ lên giấy hành nghề của mình, chứng minh chính mình có năng lực này.

"Vậy thì cảm ơn cô rồi."

Nhìn thấy hai người trắng trợn nói chuyện phiếm với nhau, mọi người ngồi bên cạnh đều bật cười.

"Trần Đông Triết cũng không được, người ta căn bản không để tâm đến anh ta nha."

"Đẳng cấp không giống nhau, đương nhiên sẽ không để anh ta vào trong mắt."

"Tiên sư nó, tôi còn thật hy vọng anh bạn kia sẽ giáo huấn anh ta một trận. Vậy mà lại chạy đi cùng hai cái người nước ngoài lập tổ đội, một chút đạo nghĩa đều không nói. Này nếu như đặt ở cổ đại, đây chính là giặc bán nước."

"Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, cái này là quyền lợi của người ta."

Bởi vì anh ta cũng đã từng sống qua ở nước ngoài, hai người đang ngồi bên cạnh Trần Đông Triết là chiến hữu cũ của anh ta.

Lần này bởi vì số tiền thưởng cao, nên mọi người mới đến tham gia chương trình này.

Đương nhiên sẽ không cùng người khác lập tổ đội rồi.

Chỉ là thái độ từ chối người khác của Trần Đông Triết rất hung hăng, như thể anh ta có thể giành được vị trí thứ nhất vậy.

Hành động như vậy khiến không ít người cảm thất rất khó chịu.

"Người Trung Quốc, trên thuyền là cấm đánh nhau, hy vọng anh không cần cố ý khiêu khích chúng tôi. Đợi sao khi lên đảo rồi anh có thể sẽ nếm mùi vị đau khổ."

"Nói nhiều như vậy có mấy rắm dùng, không phục động thủ là được rồi, không dám cũng đừng mà bày đặt." Lâm Dật nói:

"Đừng chậm trễ tôi cùng mỹ nữ ăn cơm, lão tử buổi tối còn muốn một phát nhập hồn đây này."

Những người đang ăn cơm xung quanh đều có chút bất ngờ nhìn Lâm Dật.

Người đàn ông này thực sự là đủ điên, chương trình còn chưa bắt đầu, anh ta đã tự gây thù chuốc oán cho mình rồi.

Người đẹp phóng viên tóc vàng mắt xanh, cởi bỏ giày cao gót khỏi chân, ở trên đùi Lâm Dật nhiều lần ma sát mấy lần, cười nói:

"Cái gì gọi là một phát nhập hồn?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 903.

Chương 904. Đừng Chậm Trễ Tôi Vì Nước Làm Vẻ Vang

"Vậy thì tốt quá, tôi trước đó ở Trung Quốc hai năm, nhưng những năm này, tôi đều đã quên hết kiến thức ở đây, vừa vặn buổi tối có thể theo anh học lại."

"Rất sẵn lòng."

Lâm Dật chép miệng, gái tây dương đúng thật là cởi mở nha.

Nhìn thấy Lâm Dật và mỹ nữ phóng viên vừa nói vừa cười ăn cơm, bốn người Trần Đông ngồi trên bàn, vẻ mặt đều không hề có cảm xúc, thần thái dị thường lạnh nhạt.

"Anh chàng người Trung Quốc kia rất lợi hại sao?"

Người da đen đã thách thức Lâm Dật trước đó nói.

Tên của anh ta là Martin, cũng là đội trưởng của bốn người, bất luận là tác chiến một mình hay là dã ngoại sinh tồn, đều có thể gọi anh ta là chuyên gia.

"Xác thực thật lợi hại, đồ đệ của tôi, trước đó đã bị anh ta một cước đá bay."

Martin liếc nhìn Lý Sinh, đối với tình huống của anh ta cũng không tính là hiểu rõ, cũng không đem chuyện này để ở trong lòng.

"Vậy còn cậu, nếu như cậu và anh ta đánh nhau, có thể đánh thắng anh ta không?"

"Có tỉ lệ thành công 50%."

"OMG, ngay cả anh cũng chỉ có tỉ lệ thành công 50%? Anh ta lợi hại như vậy sao?"

Hai người trước đó là chiến hữu, Martin đối với thực lực của Trần Đông Triết hiểu rất rõ.

Tuy rằng đánh không lại mình, nhưng trình độ cũng là rất cao.

"Tôi trước khi đến đây, lá phổi trúng đạn, trình độ của tôi bây giờ kém hơn trước rất nhiều." Trần Đông Triết nói:

"Bằng không tôi liền một cước là có thể đem anh ta đạp chết."

"Tôi hiểu được." Martin nói:

"Chỉ tiếc dựa theo quy định của chương trình, không thể ở chỗ này động thủ, nếu không tôi thật sự muốn đi lên xem thử."

"Những người này, giống như là tháng ngày hòa bình đã qua lâu rồi, bọn họ cũng không biết liệu có còn tiếng súng bên ngoài đất nước này không."

Bạn đồng hành của Martin, một người nước ngoài khác, Brown nói.

"Ai nói không phải đây này." Martin nhún vai một cái, "Tôi cảm thấy là quy tắc đã cứu anh ta. Nếu không anh ta sẽ phải quỳ xuống đất để cầu xin tha thứ."

"Tôi cảm thấy, mặc dù chúng ta hiện tại không thể động thủ, nhưng cũng có thể ở trong tối chơi anh ta." Lý Sinh nói.

"Anh lại nghĩ ra chủ ý quỷ gì vậy?"

"Chờ đến buổi tối, chúng ta có thể giả bộ một chút, lặng lẽ lẻn vào phòng của anh ta, sau đó giáo huấn anh ta một trận." Lý sinh nói:

"Cho dù anh ta báo cáo với tổ tiết mục, bởi vì chúng ta che mặt, cũng không ai biết là chúng ta làm, có chết cũng không thừa nhận là được rồi."

"Cái này đúng là có thể thử xem."

Bên kia phòng ăn, Lý Gia Ny với Hoàng Vân Hàng đang đứng đợi chỗ ngồi cũng chứng kiến mẫu thuẫn giữa Lâm Dật và đám người Trần Đông Triết.

Chỉ là vào ngày đăng ký, bọn họ thuộc về nhóm người nội bộ, cũng không biết ân oán giữa hai người.

"Em nhìn đi, anh đã nói cái gì rồi, với tính cách ngông cuồng như anh ta vậy, nhất định sẽ gây ra thù hằn. Chúng ta đến muộn một lúc, anh ta đã cùng người khác khơi lên tranh luận, nếu như không phải có quy định của chương trình, đoán chừng anh ta đã vào phòng cấp cứu rồi." Hoàng Vân Hàng nói.

"Anh ta chính là người có tính cách như vậy, chúng ta cũng quản không được." Lý Gia Ny nói:

"Dù sao cũng là người mới nhận lời mời từ nội bộ, hơn nữa còn là đạo diễn tự mình mang tới, trình độ vẫn phải có. Nếu không vừa nãy, cũng không thể phân tích mạch lạc rõ ràng cho chúng ta."

"Em nói xem anh ta có thể hay không cùng với nữ đạo diễn có một chân, cho nên mới được kéo vào đây?" Hoàng Vân Hàng nói:

"Như anh ta đã nói, dù sao đây cũng là một chương trình truyền hình, tỉ lệ người xem rất quan trọng."

Lý Gia Ny không nói, "Cũng có khả năng này, nhưng đây cũng cũng phải phải trọng điểm để chú ý đến. Hai chúng ta một bên là lợi dụng quan hệ lẫn nhau, nếu như anh thật giống như trong tưởng tượng của chúng ta như vậy không thể tả, mỗi người đi một ngả cũng còn kịp."

"Dù sao đến lúc anh ta bị đánh, anh sẽ không giúp một tay." Hoàng Vân Hàng nói: "Anh cũng không có thời gian chùi đít cho anh ta."

"Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, có chỗ ngồi rồi kìa, đi ăn cơm."

"Đi thôi."

Xung đột nhỏ trong nhà ăn nhanh chóng lắng xuống, người ở bên trong tiếp tục ăn cơm, thương lượng nên làm cái gì sau khi lên đảo.

"Lâm tiên sinh, anh ăn no chưa? Tôi cảm thấy chúng ta có thể chuyển sang nơi khác để nói chuyện được rồi." Mỹ nữ phóng viên nháy mắt quyến rũ nói.

"Tôi cũng cảm thấy thời cơ chín muồi rồi."

Leng keng leng keng ——

Ngay khi hai người chuẩn bị rời khỏi nhà ăn, điện thoại di động trong túi Lâm Dật vang lên.

Vốn cho rằng là Kỷ Khuynh Nhan gọi điện thoại tới, không hề nghĩ rằng là Nhan Từ gọi tới.

"Có rảnh không? Đến phòng tôi một chuyến, tìm anh có chút việc."

"Có chút việc, tôi đang nghiên cứu vấn đề chi tiết sau khi lên đảo, hai giờ sau sẽ qua."

"Anh không phải là đang ở phòng ăn, ăn cơm sao?" Nhan Từ nói: "Christin là phóng viên đài truyền hình ABC, anh cùng với cô ấy có cái gì để thảo luận chứ?"

"Ách, Cô nhìn thấy tôi rồi à?"

"Sớm đã nhìn thấy."

"Cái kia cô chờ tôi hai giờ, giải quyết cô gái tây dương này xong sau đó tôi lại đi tìm cô." Lâm Dật nói: "Hẳn là có thể chờ."

"Đừng làm chuyện vớ vẩn, lại mang một thân bệnh trở về."

"Mẹ kiếp, cô có thể hay không nói lão tử tốt chút."

"Được rồi, mau lại đây đi, tôi ở phòng 6003." Nhan Từ nói: "Có chút việc muốn nói với anh."

"Vậy được, tôi bây giờ đi qua."

"Mỹ nữ, tôi có chút chuyện phải đi xử lý một chút, chúng ta muộn một chút trò chuyện tiếp cái gì là “một phát nhập hồn”."

"Được, tôi chờ anh nha."

Đứng dậy rời khỏi phòng ăn, Lâm Dật đến cửa phòng 6003.

Cốc cốc——

Ngay sau đó, Nhan Từ tới mở cửa, cô vẫn còn mặc bộ quần áo làm việc trước đó, trên bàn còn có một phần cơm hộp đang ăn dở, hẳn là vừa ăn vừa làm việc.

"Tìm tôi có chuyện gì?" Lâm Dật nói: "Không phải là muốn ngăn cản tôi làm đất nước vẻ vang chứ.”

"Chỉ cần anh có thể trèo lên đỉnh đứng thứ nhất, coi như là vì nước làm vẻ vang rồi."

"Vậy tìm tôi có chuyện gì?"

Nhan Từ nhún vai một cái, "Kỳ thực tôi cũng không biết chuyện gì, vừa nãy lãnh đạo gọi điện thoại cho tôi, để cho tôi tìm mấy người có trình độ có thể đi phòng họp mở hội nghị. Tôi cũng không nghĩ ra người khác, liền đem anh gọi tới."

"Các cô đây là lại làm muốn làm cái gì nữa?"

"Tôi cũng không biết, có thể là muốn mở tiêu chuẩn cao nhất, tranh thủ lấy cái thành tích tốt." Nhan Từ nói:

"Dù sao chúng ta cũng là đội chủ nhà, nếu như không giành được vị trí đứng đầu, không phải sẽ xấu hổ chết đi được sao."

"Tôi biết rồi, trong này khẳng định có vấn đề."

"Bất kể anh ta có làm cái trò mèo không mờ ám, nói chung việc này đối với anh có lợi, không có lý do gì có tiện nghi mà không lấy."

Lâm Dật nhìn lướt qua trên người Nhan Từ, "Ừm, cô nói đúng, tiện nghi như này, ngu sao mà không chiếm chứ."

"Anh đứng đắn một chút." Nhan Từ đứng dậy, đem Lâm Dật đẩy ra cửa, "Ngày nào cũng không có nghiêm chỉnh."

"Vậy được, buổi tối lại nói."

Nhan Từ khinh bỉ nhìn Lâm Dật, nhưng cũng không nói gì.

Dưới sự dẫn dắt của Nhan Từ, hai người đi tới phòng họp nhỏ nằm ở trên lầu.

Bên trong có ba người đang ngồi, người ngồi ở hai bên tương đối trẻ, khoảng hơn 30 tuổi, ngồi ở chính giữa, từ kiểu tóc nhìn lên, khoảng hơn 50 tuổi.

Dù sao kiểu tóc này ở Địa Trung Hải, nếu như không tới năm mươi tuổi, là rất khó để có.

"Ngồi ở hai bên, là phó đạo diễn của chương trình này, tên là Chu Nhuệ và Tôn Lượng, chính giữa là phó đài trưởng của chúng tôi Ngô Văn Thụ.”

"Tiểu Nhan, đây chính là người mà cô tìm tới?" Ngô Văn Thụ hỏi.

"Ừm, anh ấy tên là Lâm Dật, trình độ rất cao."

"Thể trạng của anh ta, xác định không thành vấn đề ư?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 904.

Chương 905. Là Anh Trai Khẩu Trang?

"Anh ấy thuộc kiểu người mặc quần áo thì nhìn gầy, cởi quần áo ra có da có thịt hơn." Nhan Từ giải thích:

"Dù là sức mạnh hay là kỹ năng của bản thân, anh ấy đều có trình độ nhất định. Ở trong số các tuyển thủ dự thi, anh ấy xem như là người nổi bật nhất rồi."

Lâm Dật gật đầu, về phương diện sức mạnh và kỹ năng, Nhan Từ vẫn rất có tư cách đánh giá.

"Vậy được, các cô ngồi trước đi." Ngô Văn Thụ nói: "Tiểu Chu và Tiểu Tôn tìm người tới, cũng sắp đến rồi, đợi lát nữa người đã đông đủ, liền bắt đầu nói chính sự."

Ngô Văn Thụ có thái độ hơi do dự đối với thực lực của Lâm Dật.

Nhưng bởi vì là người mà Nhan Từ tìm tới, liền không nói thêm cái gì.

Nhưng Nhan Từ không nghĩ tới, chỉ cảm thấy là vì mở tiêu chuẩn cao nhất đi cửa sau.

Khoảng mấy phút sau, cửa phòng họp bị đẩy ra, từ bên ngoài đi vào ba người đàn ông trung niên.

Gần như đã ngoài bốn mươi tuổi, vẻ mặt nghiêm túc, thận trọng, mang theo khí thế không giận mà uy, thậm chí có thể nói là hung thần ác sát.

Ngược lại, Lâm Dật nhìn hòa ái dễ gần hơn nhiều.

Nhìn thấy ba người đi vào, Ngô Văn Thụ thoả mãn gật đầu, lần này cảm giác là được rồi.

Nhan Từ tìm đến người này, quả thực không ra sao.

"Đài trưởng, anh ta tên là Ngưu Đống Lương, luyện qua tám năm tán đả, đã từng đi qua rừng nhiệt đới Amazon, có kỹ năng sinh tồn hàng nhất trong tự nhiên." Phó đạo diễn Chu Nhuệ nói.

"Đài trưởng, người còn lại là tôi tìm đến, tên là Mạnh Trì và Khúc Hưng Niên, cũng đều là chuyên gia dã ngoại sinh tồn, năng lực khỏi phải bàn."

Ngô Văn Thụ thoả mãn gật đầu, "Cái khác không cần phải nói, chỉ nhìn này một thân khí thế, liền cảm thấy không tệ rồi."

"Đài trưởng, hiện tại người đã đông đủ, chúng ta có thể bắt đầu nói chuyện." Nhan Từ nói.

"Đừng có gấp, tôi đi đem người gọi tới, sau đó chúng ta liền mở họp nói chuyện."

Nhan Từ trong lòng lẩm bẩm một câu, đài trưởng cũng tìm người đến sao?

Ngô Văn Thụ gọi điện thoại, mấy phút sau, cửa phòng họp bị đẩy ra, mười mấy người từ bên ngoài đi vào.

Nhìn thấy người tiến vào, Lâm Dật và những người khác khẽ cau mày.

Bởi vì những người này cũng không phải thí sinh bình thường, mà là những minh tinh lưu lượng lúc trước đã nhìn thấy qua.

Mà người trước đó gặp phải Lý Thần Tinh đương nhiên cũng ở trong hàng ngũ đó.

Trừ đi người đại diện của bọn họ với trợ lý đi theo, tổng cộng có hai minh tinh, một nam một nữ.

Không thể không nói, tướng mạo của minh tinh và người nổi tiếng trên mạng quả thật có khác biệt một trời một vực.

Ngoại hình và vóc dáng của nữ minh tinh kia, xác thực cũng được.

Lâm Dật có chút khó hiểu, trưởng thành bộ dáng này, lẽ ra tài nguyên phải rất khá, sẽ không cần phải tới tham gia các loại chương trình như thế này.

Có lẽ vì khác giới hút nhau nên nữ minh tinh kia, cũng lặng lẽ nhìn Lâm Dật một chút.

Cũng ở trong lòng hồ nghi nói: "Người này là ai? Trước đó sao chưa từng thấy qua? Chẳng lẽ là người mới trong làng giải trí sao?"

Nhan Từ ở một bên, suy tính vấn đề muốn so Lâm Dật càng thêm chuyên nghiệp.

Đem những minh tinh lưu lượng này kêu đến đây, vậy đợi lát nữa nội dung hội nghị chắc cũng không liên quan gì đến việc mở một tiêu chuẩn.

Nhìn thấy mấy người ngồi xuống, Ngô Văn Thụ cười nói:

"Hiện tại người đều tới đủ rồi, có chuyện tôi muốn nói thẳng với mội người. Mấy vị đang ngồi ở đây, chắc hẳn mọi người đều biết, đều là minh tinh trong làng giải trí, tới tham gia chương trình này. Mục đích cũng rất đơn thuần, là muốn chứng minh bản thân..."

"Lãnh đạo, chờ đã."

Người đàn ông tên là Ngưu Đống Lương, đã cắt đứt lời nói của Ngô Văn Thụ.

"Chuyện này cùng với chúng tôi có quan hệ gì?"

"Đừng có gấp, từ từ nghe tôi nói đã." Ngô Văn Thụ cười nói:

"Bọn họ đều là minh tinh đa tài đa nghệ, về trình độ chuyên môn, nhưng có thể cùng với các cậu còn có chút chênh lệch. Cho nên tôi muốn để cho các cậu sáu người thành lập một đội, đi xung kích đạt được danh dự cuối cùng."

"Đùa gì thế!"

Ngưu Đống Lương nói:

"Người dự thi có rất nhiều cao thủ, tự chúng tôi đều không nhất định có thể lấy được thành tích tốt. Nếu như lại mang theo bọn họ, khẳng định phí công. Cho nên xin lỗi, tôi không có cách nào đáp ứng yêu cầu của ông được."

Ngô Văn Thụ cau mày, không nghĩ tới mới vừa bắt đầu liền sẽ vấp phải trắc trở, thế là đưa ánh mắt quăng về phía hai người khác.

"Mạnh tiên sinh Khúc tiên sinh, ý kiến của hai anh như thế nào?"

Hai người liếc nhau một cái, Khúc Hưng Niên nhún vai một cái nói:

"Thực sự xin lỗi, mặc dù ông là lãnh đạo của chương trình này, nhưng chúng tôi cũng không chấp nhận điều kiện như vậy."

Nhan Từ cau mày, dùng tay bóp đầu, vẻ mặt vô cảm, nhưng cũng có thể nhìn ra, cô đã mất hứng.

Không nghĩ tới một chương trình như vậy, còn quấn vào sức mạnh tư bản.

Ngô Văn Thụ cũng không hề hỏi dò ý kiến của Lâm Dật, trực tiếp đem anh sơ lược qua, cười ha hả nói:

"Tôi biết, các cậu đều là người huyết khí phương cương, đối với thành tích cuối cùng cũng rất là coi trọng. Vì vậy chúng tôi cũng sẽ không để các cậu giúp đỡ một cách vô ích được."

"Có ý gì?" Ngưu Đống Lương hỏi.

Ngô Văn Thụ không lên tiếng, nhìn người đại diện cho Lý Thần Tinh nháy mắt ra dấu, người sau nói:

"Các anh ra một con số đi, bao nhiêu mới tiền đồng ý giúp đỡ."

Ba người liếc nhau một cái, không nghĩ tới bọn họ sẽ nói lại nói trắng ra như vậy.

Nếu đã như vậy, thì phải thận trọng suy tính.

Dù sao tới đây, chính là vì tiền mà tới.

Hiện tại có người chủ động đưa tới cửa, không có lý do gì để cự tuyệt cả.

Ba người tụ lại cùng nhau, nghiên cứu một lúc, cuối cùng Ngưu Đồng Lương nói:

"60 vạn một người, nhưng chúng tôi chỉ có thể bảo vệ một tuần, không thể toàn bộ hành trình bảo vệ được."

"Hả?"

Lâm Dật sững sờ một chút.

Bọn họ đây có ý gì?

Cũng không hỏi một chút ý kiến của lão tử, làm như lão tử không tồn tại vậy?

Tony dừng một chút, "Không thành vấn đề."

"Cái giá này chúng ta còn cần suy tính một chút." Người đại diện của nữ minh tinh nói: "Sau đó sẽ cho các anh câu trả lời."

"Có thể." Ngưu Đổng Lương nói: "Nhưng mà phải thận trọng cân nhắc, ở nơi như thế này, nếu như không ai bảo vệ, người muốn lên đảo đều là kiện chuyện khó khăn."

Người đại diện của nữ minh tinh trầm mặc lên tiếng, dường như đang nghiêm túc xem xét vấn đề.

"Khụ khụ khục..."

Tony ho khan vài tiếng, "Các anh đều đã đồng ý rồi, vậy tôi liền nói nhiều thêm vài câu. Hi vọng ba người các anh, có thể bảo vệ tốt Lý Thần Tinh nhà chúng tôi. Nếu như cậu ấy chịu một chút tổn thương, mấy người các anh phải chịu trách nhiệm."

"Cái này thì hơi quá." Ngưu Đổng Lương nói:

"Tham gia chương trình như vậy, ai cũng không thể bảo đảm toàn thân trở ra, cái này chúng tôi không có cách nào bảo đảm."

"Nhưng chúng tôi tìm ba người các anh lại đây chính là vì chuyện này. Các anh cho rằng tiền là cho không đấy sao?" Tony kiêu căng nói.

Đặc biệt là cái ngữ điệu âm dương quái khí kia, khiến Lâm Dật nổi hết một thân da gà.

"Anh đi đâu vậy?" Nhìn thấy Lâm Dật đứng dậy, Nhan Từ hỏi.

"Dạ dày có chút không thoải mái, muốn ói."

"Không thoải mái sao?"

"Có chút." Lâm Dật xoay người rời đi, "Lần sau biết rõ chuyện gì, hãy kêu tôi tới, đừng có lãng phí thời gian của tôi."

"Chuyện này..."

"Anh chờ một chút!"

Ngay khi Lâm Dật chuẩn bị rời đi, Lý Thần Tinh ở phía sau gọi anh lại.

"Gọi tôi làm gì?"

Ngô Văn Thụ ngẩng đầu nhìn Lâm Dật, người này chuyện gì xảy ra?

Nói chuyện hùng hổ như vậy?

"Tôi nhìn anh khá quen." Lý Thần Tinh nói: "Anh có phải là hoạt náo viên của Đấu Ngư, Anh trai khẩu trang không?"

"Anh ta là Lâm Dật?" Tony bất ngờ nói.

Bởi vì lúc trước, khi nói chuyện với Đấu Ngư, Tony cũng đã biết qua tình hình của Lâm Dật, cho nên biết tên của anh.

"Nhìn rất giống." Lý Thần Tinh nói: "Tôi đã nhìn thấy anh ấy trong buổi phát sóng trực tiếp giúp đỡ nông dân."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 905.

Chương 906. Thuyền Đã Đi Ngược Lại Rồi

"Trí nhớ của anh rất tốt."

Lâm Dật cười nói: "Nhưng anh gọi tôi làm gì?"

Biết được thân phận của Lâm Dật, còn không chờ Lý Thần Tinh nói cái gì, người đại diện của anh ta Tony dẫn đầu làm khó dễ.

"Anh làm sao có thể, chuyện lần trước, tôi còn chưa tìm anh tính sổ đây, anh lại còn chạy đến chỗ này."

Đối với Lâm Dật, sự oán hận của Tony đối với anh cũng không chỉ là do một cú điện thoại kia.

Lý Thần Tinh bởi vì không hợp tác được với Đấu Ngư, liền quay đầu cùng Khoái Thủ ký thỏa thuận.

Nhưng trong sự kiện truyền hình trực tiếp đó, thành tích của bọn họ cũng không có mấy khả quan.

Điều này làm cho một nhóm người của Weibo bắt được góc độ công kích, dùng lượng truy cập và danh tiếng không đủ để công kích Lý Thần Tinh.

Phải mất rất nhiều tiền để giải quyết sự việc sau đó.

Mặc dù đã qua một thời gian rồi, nhưng lửa giận trong lòng anh ta cũng không hề tiêu tan, chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội mà thôi.

"Chỉ với cái bộ dạng này của anh, vẫn còn muốn tìm tôi tính sổ?" Lâm Dật cười nói.

"Anh anh anh, anh đang nói chuyện với ai đấy! Thật là thô lỗ!"

Tony chống một tay vào eo, một tay chỉ vào Lâm Dật nói.

"Tony tiên sinh, có lời gì chúng ta từ từ nói, không cần thiết kích động như vậy."

Nhan Từ bị dọa phát sợ, Lâm Dật là cao thủ bất chấp tất cả.

Với năng lực của anh, một tát này vỗ xuống ít nhất có thể khiến anh ta mất nửa cái mạng.

"Đạo diễn Nhan cô yên tâm, tôi sẽ không quá đáng, chính là muốn cho anh một chút giáo huấn, khiến anh ta phải ghi nhớ thật lâu."

Nhan Từ: ???

Chỉ với tư thế bất nam bất nữ của anh, ngay cả tôi cũng đánh không lại, còn muốn giáo huấn Lâm Dật?

Minh tinh lưu lượng bành trướng một chút vậy thì thôi đi, làm sao ngay cả những người đại diện này cũng bắt đầu bành trướng rồi?

"Tony tiên sinh, cậu ấy là người tiểu Nhan tìm tới, cho nhau chút thể diện, việc này coi như thôi đi." Ngô Văn Thụ nói.

"Hóa ra là người đạo diễn Nhan mang tới." Tony lẩm bẩm một câu, "Vậy coi như tôi nể mặt đạo diễn Nhan, không truy cứu trách nhiệm của anh ta nữa."

Nhan Từ đỡ cái trán, đã bất đắc dĩ đến không biết nói cái gì cho phải.

Tony nhìn Nhan Từ, âm dương quái khí nói:

"Đạo diễn Nhan, tôi hi vọng cô tốt nhất quản giáo bạn của mình một chút, để anh ta nói chuyện chú ý đúng mực một chút. Đừng cho là mình có một số người hâm mộ trên mạng, là có thể đứng ở trước mặt chúng tôi chỉ chỏ. Lưu lượng truy cập của anh ta, cùng với Thần Tinh nhà chúng tôi hoàn toàn không phải một cấp bậc. Chuyện lần này, tôi có thể không truy cứu, nhưng nếu như lại có lần sau nữa, tôi có thể nợ cũ nợ mới đều tính hết một lượt."

Nhan Từ: ...

Lâm Dật rõ ràng không muốn để ý đám người các anh, các anh lại còn tới cửa tặng đầu người?

Thật sự coi anh là người tốt tính?

"Này, anh không cần phải nể mặt cô ấy, có chuyện gì chúng ta hiện tại giải quyết là được." Lâm Dật nói.

Đối mặt với Lâm Dật, Tony ngược lại là một chút cũng không giả.

"Tôi cho anh biết, tôi là vì nể mặt Ngô đài trưởng cùng với đạo diễn Nhan, mới không muốn phản ứng anh, anh đừng cho thể diện mà không cần ..."

Lâm Dật giơ tay tát một cái, trực tiếp tát trên mặt Tony.

"Uy hiếp nửa ngày cũng không dám động thủ, nhìn thấy anh như vậy thật là phiền mà."

Tony bị một cái tát đánh té xuống đất, cảnh tượng này khiến mọi người trong phòng sửng sốt.

Bọn họ ai cũng không nghĩ tới, người đàn ông nhìn như hào hoa phong nhã này lại thật dám động thủ, lẽ nào anh ta muốn bị hủy tư cách dự thi sao?

"Anh, anh dám đánh tôi?"

Tony bụm mặt, nước mắt đều rớt xuống.

Lâm Dật cố nén ý cười, một người ba bốn mươi tuổi rồi, con mẹ nó anh khóc cái quái gì chứ?

Làm như lão tử là người dễ bị bắt nạt như vậy sao.

"Các anh còn đứng ngây ra đó làm gì đây! Mau ra tay đánh anh ta cho tôi!"

Hai vệ sĩ phía sau lưng Lý Thần Tinh, không nói hai lời xông về hướng Lâm Dật.

Trong đó một cái bảo tiêu ra quyền, hướng về trước mặt Lâm Dật đánh tới.

Lâm Dật xoay người sang một bên, tránh được đòn tấn công của vệ sĩ, sau đó cầm lấy tóc của anh ta, trực tiếp đè xuống trên bàn hội nghị.

Cùng lúc đó, một tên vệ sĩ khác cũng vọt lên, nhưng anh ta vẫn không có may mắn như thế, kết quả ăn một cước của Lâm Dật, bay ra ngoài đến mấy mét, đụng vào tường.

Nữ minh tinh ngồi bên cạnh Lâm Dật, trừng hai mắt nhếch miệng há hốc.

Anh ta có phải là hoạt náo viên không? Đánh nhau rõ ràng lợi hại như vậy?

"Lâm Dật, anh quá đáng rồi đấy, anh có biết anh đang làm gì hay không!" Ngô Văn Thụ tức giận vỗ bàn một cái.

Lâm Dật nhíu mày liếc mắt nhìn Ngô Văn Thụ.

"Biết, lẽ nào mắt của ông không nhìn được, không nhìn thấy tôi đang làm gì à?"

"Anh vậy mà dám động tay đánh người! Tôi hiện tại liền hủy tư cách dự thi của anh!"

Nhan Từ tê liệt trên ghế ngồi, không ngừng xoa huyệt thái dương, đã không muốn lên tiếng nữa.

"Ông chắc chắn không cho tôi tham gia ghi hình?"

"Tôi chắc chắn, tôi dùng thân phận đài trưởng tước tư cách tham gia ghi hình của anh!"

"Được thôi." Lâm Dật cười nói:

"Đến lúc đó ông cũng đừng có mà van cầu tôi."

"Anh tính là cái dạng gì, cùng lắm xem như là người nổi tiếng trên mạng, vẫn đúng là coi trọng bản thân quá rồi sao? "

Đến lúc này, Ngô Văn Thụ cũng không đoái hoài tới mặt mũi của Nhan Từ nữa, lớn tiếng khiển trách, bằng không tiền boa liền không cầm được.

"Vậy chúng ta chờ xem."

Lâm Dật cười ha hả ra cửa, không có chút nào tức giận.

Ngồi ở bên cạnh Lâm Dật, nữ minh tinh vóc người cao gầy nữ kia, nhìn bóng lưng của anh đến xuất thần, có chút không đoán được người này đang nghĩ gì.

Dựa theo quy định của chương trình, không được phép đánh nhau ở trên thuyền.

Tại sao anh ta lại dám làm như vậy?

Lẽ nào anh ta không cần chương trình này để nâng cao danh tiếng của mình sao?

Cần gì nhất thời kích động làm chuyện như vậy chứ?

Phụ nữ đều là như thế.

Người trước mắt là Lâm Dật, cô liền cảm thấy đáng tiếc, nếu như đổi lại một người xấu xí một chút, cô có thể sẽ cảm thấy có tội thì phải chịu.

"Tony tiên sinh, thực sự xin lỗi, tôi cũng không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy."

Ngô Văn Thụ áy náy nói.

"Tôi hi vọng Ngô đài trưởng, có thể đem anh ta lập tức đuổi xuống thuyền, tôi một phút cũng không muốn gặp lại anh ta!"

"Điều này có thể hơi khó, dù sao cũng là ở trên biển, nhưng tôi đã hủy bỏ tư cách của anh ta. Hơn nữa sẽ hạn chế hành động của anh ta, sẽ không để cho anh ta ở nơi công cộng xuất hiện."

"Vậy thì theo như lời nói của Ngô đài trưởng mà làm."

Nhan Từ lắc đầu một cái, đứng dậy hướng về phòng họp bên ngoài đi.

"Tiểu Nhan cô đi đâu vậy?" Ngô Văn Thụ hỏi.

"Có chút không thoải mái, ra ngoài hóng mát một chút, các anh cứ nói chuyện trước đi."

Nhan Từ rời đi cũng không quay đầu lại, Ngô Văn Thụ cũng không để ý cô nữa.

Chuyện này, cô ở lại chỗ này cũng không thật thích hợp.

Đối với đêm chung kết, đợi một lát nữa nói chuyện xong, lại nói với cô ấy cũng còn kịp.

Khoảng nửa giờ sau, Lý Thần Tinh và những người khác lục tục đi ra ngoài, Ngô Văn Thụ bấm điện thoại gọi cho Nhan Từ, gọi cô đến phòng họp.

"Ngô đài trưởng, anh tìm tôi?" Nhan Từ nhẹ giọng nói, thật giống vừa nãy cái gì cũng chưa hề phát sinh.

"Tôi biết Lâm Dật là bạn của cô, nhưng anh làm ra chuyện như vậy, tôi cũng hết cách rồi. Nhưng nhìn thể diện của cô, việc này tôi liền không tự thân xử lý nữa, tôi hi vọng cô có thể tự xử lý tốt."

"Ngô đài trưởng, lẽ nào anh không phát hiện, chiếc thuyền này có điểm không đúng sao?"

"Không đúng? Là lạ ở chỗ nào rồi, tôi cảm thấy tất cả rất bình thường?"

"Thuyền đã đi ngược lại rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 906.

Chương 907. Vừa Kinh Sợ Vừa Giả Vờ Yêu Quý

"Đi ngược lại?"

Ngô Văn Thụ sửng sốt, vội vàng đứng dậy, nằm nhoài trên cabin nhìn ra bên ngoài.

Nhưng trên biển cả mênh mông, lại thêm vào trời đã tối rồi, căn bản nhìn không rõ phương hướng con thuyền đang đi.

Nhưng lời này từ trong miệng Nhan Từ nói ra, nhất định sẽ không sai rồi.

"Tại sao như vậy? Đang yên đang lành tại sao lại đi ngược lại, ai lớn mật như thế!"

"Lâm Dật." Nhan từ nói: "Anh đem anh ta khai trừ rồi, anh ấy liền ra lệnh Hải Tinh Số 1 đi ngược lại."

"Quả thực là hồ đồ!" Ngô Văn Thụ vỗ bàn một cái, "Chiếc thuyền này là do đài dùng tiền thuê tới, anh ta có tư cách gì ra lệnh đi ngược lại! Thuyền trưởng đã xảy ra chuyện gì? Lẽ nào đều là ăn cơm khô ..."

"Bởi vì chiếc thuyền này là của Lâm Dật."

Tiếng mắng chửi của Ngô Văn Thụ im bặt đi, vẻ mặt cũng trong nháy mắt sửng lại.

"Cô, cô nói cái gì? Chiếc thuyền này là của Lâm Dật?"

"Không sai." Nhan Từ nhún vai một cái nói:

"Anh ấy không chỉ là hoạt náo viên nổi tiếng trên mạng, còn là ông chủ của bến tàu Vọng Giang. Nếu như không phải hai chúng tôi có quen biết, người ta đều sẽ không đồng ý cho thuê thuyền, chi phí tiền xăng một lần đi cũng không đủ đây này."

Ngô Văn Thụ đầu trống rỗng, vẻ mặt của ông ta càng khôi hài.

"Nhưng, nhưng trước đó là ký qua thỏa thuận rồi, nếu như vi phạm hợp động thì phải bồi thường gấp ba!"

"Coi như là gấp ba, cũng chỉ là 900 ngàn mà thôi, anh ấy căn bản không quan tâm đến số tiền này." Nhan Từ nói:

"Hiện tại thuyền đã đi ngược lại rồi, chương trình tạm thời không có cách nào ghi hình được, cho nên ngài phải đứng ra giải thích."

Ngô Văn Thụ trợn tròn mắt, các công việc cho chương trình này cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, hao tốn mấy ngàn vạn.

Thuyền nếu như đi ngược lại, làm lỡ có thể không chỉ là mấy ngày.

Nói không chừng còn phải qua tết âm lịch mới ghi hình được.

Nếu đúng là như vậy, tổn thất mang đến cho nhà đài không thể đếm được.

Ngoài ra, chương trình này, còn có rất nhiều người từ các đài truyền hình khác cũng tham ghi hình.

Nếu như gây ra nhiễu loạn như vậy, đài truyền hình Trung Hải sẽ trở nên nổi tiếng, nói không chắc còn sẽ phải chịu đài phát thanh phê bình.

Mà chức vụ phó đại trưởng của mình, cũng không giữ được.

"Nhan Từ, hai người các cô quan hệ tốt, cô đi nói với cậu ấy, không thể để thuyền đi ngược lại được!"

"Người ta là ông chủ lớn, tôi có thể đem anh ấy kéo đến tham gia chương trình, đã là cho tôi mặt mũi rồi. Chuyện như vậy, tôi không thể nói bất cứ cái gì với anh ấy được nữa."

Đùng!

Ngô Văn Thụ vỗ bàn một cái, "Cô là đạo diễn của chương trình này, chịu trách nhiệm lên kế hoạch tổng thể của tất cả mọi thứ, lẽ nào chút chuyện này, còn muốn tôi dạy cho cô làm sao!"

"Nhưng không phải tôi đem anh ấy đuổi đi."

"Cô có tin hay không tôi trở lại liền sẽ sa thải cô!"

Nhan Từ nhún vai một cái, bỏ lại một câu: "Anh có sa thải tôi hay không, thì việc này tôi cũng không ngăn cản được, nhưng chuyện chương trình không thể bình thường ghi hình được, còn phải nhờ anh đi giải thích một chút."

Nói xong, Nhan Từ vuốt mái tóc, hướng về cửa ra vào đi ra ngoài.

"Cô đừng đi!"

Ngô Văn Thụ lúng túng cũng đuổi theo, hoang mang hoảng loạn nói:

"Lâm Dật ở đâu, tôi đi tìm cậu ta!"

"Tôi cũng không biết anh ấy ở đâu."

"Cô không phải là bạn của anh ta sao, cô gọi điện thoại cho anh ta đi."

"Anh ấy đem tôi chặn lại rồi, không tìm được anh ấy."

"Cô!"

Đối mặt với Ngô Văn Thụ, Nhan Từ một chút cũng không kinh sợ.

Với năng lực của mình, bất luận đi đài truyền hình nào cũng đều có người muốn cướp.

Hơn nữa cho dù anh ta muốn sa thải mình, cũng là chuyện không phải dễ như vậy, Mã đài trưởng phía trên không thể nào đồng ý.

"Cô thực sự là!"

Ngô Văn Thụ tức giận đến toàn thân run rẩy, sau nhiều lần dò hỏi, mới biết Lâm Dật đã trở về phòng.

"Ai u uy, Lâm tiên sinh, ngài làm sao ở đây, tôi đã tìm anh rất lâu rồi." Ngô Văn Thụ cười nói.

"Hả? Tìm tôi làm gì?"

"Chuyện vừa nãy là tôi không đúng, anh tuyệt đối đừng chấp nhặt với tôi. Cho dù tôi làm cho tất cả mọi người rời đi, cũng không có khả năng cho anh đi."

"Chiếc thuyền này là của tôi, ông có tư cách gì để người trên thuyền đều rời đi?"

"Chuyện này..."

Ngô Văn Thụ vẻ mặt lúng túng, nhưng vẫn là cười theo nói:

"Lâm tổng, giữa chúng ta không phải là quan hệ hợp tác sao? Anh không thể đơn phương vi phạm hợp đồng được."

"Tôi chỉ là ngồi thuyền của tôi về nhà, này cùng với vi phạm hợp đồng có quan hệ gì?"

"Lâm tổng, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, tôi cũng là cử chỉ vô tâm, tôi thật sự biết sai rồi, cầu ngài đừng chấp nhặt với tôi." Ngô Văn Thụ nói:

"Đợi đến lúc lên đảo được, tôi để tổ tiết mục sắp xếp đồ ăn lót dạ cho anh. Hộ tống anh, tranh thủ lấy được thành tích tốt."

"Này cũng không cần, tôi là người thích dựa vào thực lực để nói chuyện."

Nghe nói như thế, Ngô Văn Thụ thở phào nhẹ nhõm, xem ra vẫn còn có thể cứu vãn được, nếu không anh ta cũng sẽ không nói những lời như vậy.

"Dạ dạ dạ, vậy tôi liền theo trình tự bình thường sắp xếp." Ngô Văn Thụ cúi đầu khom lưng nói.

"Này không còn việc của anh nữa, đừng ở chỗ này chướng mắt tôi, trở về đi."

"Dạ dạ dạ, vậy tôi đi trước, không quấy rầy Lâm tiên sinh nữa."

Lâm Dật gật đầu, xem như là đáp lại.

"Thuyền kia hướng đi ... "

"Đây không phải chuyện anh nên bận tâm."

"Được được được, tôi đi trước." Ngô Văn Thụ nói:

"Sau khi chương trình hoàn thành, tôi khẳng định sắp xếp một bàn ăn bồi tội với Lâm tiên sinh, vậy tôi đi trước đây."

Ngô Văn Thụ cúi đầu khom lưng rời khỏi phòng, cũng lau mồ hôi lạnh trên trán.

Vừa nãy lúc ở trong phòng họp còn không phát hiện, người đàn ông này có khí chất mạnh mẽ như vậy!

Nghĩ lại chuyện vừa rồi, Ngô Văn Thụ cảm thấy mình đúng là có mắt không tròng mà.

Sau khi hít thở sâu, Ngô Văn Thụ chỉnh lý lại một chút y phục trên người, lại khôi phục dáng vẻ bình thường.

"Ngô đài trưởng."

Còn không chờ Ngô Văn Thụ đi đến phòng họp, trùng hợp gặp Tony đang đi về phía mình.

Đối người nam không ra nam nữ không ra nữ này, Ngô Văn Thụ là vừa yêu vừa hận.

Một mặt là cho không ít tiền boa, để cho mình kiếm được ít tiền.

Mặt khác, gia hỏa này đắc tội với Lâm Dật, làm mình cũng nhận lấy liên lụy.

Cho tới lần nữa nhìn thấy anh ta, đầy mặt đều viết hai chữ mâu thuẫn.

"Tony tiên sinh."

Chính là đưa tay không đánh người mặt tươi cười, Ngô Văn Thụ cũng khách khí đáp lại nói.

"Người tên Lâm Dật kia, anh đã xử lý tốt rồi chứ."

"Chuyện này..."

Ngô Văn Thụ dừng một chút, "Tôi vừa nãy suy nghĩ một chút, cho rằng cách làm vừa rồi, có phần không thích hợp."

Tony cười rộ lên, "Chẳng lẽ là định đuổi anh ta trở về trong đêm sao? Tôi cảm thấy cái biện pháp này không tồi, đã sớm nên làm như vậy."

"Không không không, tôi không phải ý này, tôi quyết định để cậu ta tiếp tục tham gia chương trình." Ngô Văn Thụ cười nói:

"Làm người phải có chí lớn, không cần thiết bởi vì chút việc này, liền làm lớn chuyện."

"Hả? Ngô đài trưởng anh có ý gì? Lẽ nào chuyện cứ để như vậy sao."

"Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, nói chung việc này, cứ như vậy đi qua." Ngô Văn Thụ giả vờ nói:

"Tony tiên sinh, tôi còn có chút những chuyện khác, không thể cùng với anh nói chuyện nữa, có thời gian chúng ta nói sau."

Nhìn bóng lưng Ngô Văn Thụ rời đi, sắc mặt Tony âm trầm.

"Anh ta thật đúng là mưu mô, chỉ là một người nổi tiếng trên mạng có chút người hâm mộ, mà thật sự coi trọng cậu ta sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 907.

Chương 908. Cô Không Phải Là Đến Tìm Tôi Vay Tiền Đấy Chứ?

Lẩm bẩm một câu, Tony nghiêm mặt, về tới phòng của Lý Thần Tinh.

"Làm sao lúc ra ngoài còn vui vẻ, trở về lại nghiêm mặt như vậy." Lý Thần Tinh hỏi.

"Đừng đề cập đến nữa!" Tony nói:

"Ngô Văn Thụ căn bản không xử lý người kia, hơn nữa còn đồng ý để anh ta tiếp tục tham gia ghi hình chương trình!"

"Này sao lại thế này? Ông ta không phải nhận tiền của chúng ta rồi sao? Ngay cả chút chuyện này cũng làm không được?"

"Cậu cũng biết, người kia là người nổi tiếng trên mạng, trên mạng còn có chút người hâm mộ. Một người đầy mưu mô như Ngô Văn Thụ, có thể là nghĩ thông suốt, sợ anh ta sau khi trở về gây sự ở trên mạng, vì vậy anh ta mới không giải quyết chuyện này dứt khoát."

"Ông ta có thể làm được chức đài trưởng, cũng không phải là ngẫu nhiên."

"Đây là khẳng định, tất nhiên đều là người tinh thông đạo lí đối nhân xử thế." Tony nghiêm mặt nói:

"Nếu như không phải tương lai, còn phải cũng hợp tác với bọn họ, tôi hôm nay nhất định phải cùng với ông ta nói chuyện một chút rồi."

"Không cần thiết, bình tĩnh nguôi giận đi." Lý Thần Tinh nói:

"Đắc tội chúng ta cũng không phải ông ta, nói với ông ta những chuyện này cũng vô dụng. Coi như là thu thập, cũng phải thu thập người tên là Lâm Dật kia."

"Hả? Nghe lời này của cậu, hình như là đối với hắn có ý nghĩ?"

Lý Thần Tinh thay đổi tư thế, nhìn Tony.

"Trên thuyền có nhiều người như vậy, chúng ta có thể tìm vài người, lén lút đi qua giáo huấn anh một trận khiến anh phải ghi nhớ kỹ?!" Lý Thần Tinh nói:

"Bởi vì là lần phát sóng trực tiếp trước đó, mà mấy fan quốc tế đều sinh ra hoài nghi đối với tôi, bằng không đã sớm nói một chút đến."

"Khỏi nói việc này, nhắc đến là đã thấy tức rồi." Tony nói:

"Sau chương trình lần đó, tôi còn phải tận tình theo người ta đi nói chuyện, nếu như không vì chuyện đó, sớm liền thành!"

"Cho nên tôi muốn giáo huấn anh ta một trận, vì đã làm hỏng không ít chuyện tốt của chúng ta!"

"Được, anh bây giờ chuẩn bị đi, tôi ra ngoài xem thử có không người nào nguyện ý tiếp nhận việc này không."

"Ừm, đưa thêm nhiều tiền chút cũng không sao."

"Yên tâm, việc này tôi có kinh nghiệm."

...

Trong phòng, sau khi Ngô Văn Thụ rời đi, Lâm Dật gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan.

Tán gẫu nhiều chuyện, cũng không có nội dung gì thực chất, đều là đề tài có chút không dinh dưỡng.

Nhưng hai người cũng đều nói chuyện rất vui vẻ, nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ mới cúp máy.

Duỗi eo, Lâm Dật từ gian phòng đi ra.

Trời đã khuya, nhiều người trên boong thuyền, hầu hết đã trở về phòng của mình.

Dù sao cũng không phải là đi du lịch, nói không chắc lúc nào liền muốn lên đảo rồi, nhất định phải sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Đi tới đuôi thuyền, một tay vịn lan can, gió biển thổi, cảm giác dễ chịu không ít.

"Lâm tiên sinh anh bị hủy tư cách tham gia rồi sao? "

Lâm Dật quay đầu lại, bất ngờ nhìn thấy người nói chuyện, là nữ minh tinh trước đó đã gặp ở phòng họp.

Nhưng cô ấy đã thay đổi trang phục, quần jean phối với áo khoác màu đen, mái tóc dài được búi lên, lộ vẻ gọn gàng.

"Không, không phải tôi còn ở trên thuyền đấy sao?"

"Cái kia, tôi muốn hỏi anh đã tìm được đồng đội ưng ý chưa?" Nữ minh tinh khách khí nói.

"Chờ đã." Lâm Dật nói: "Có thể giới thiệu bản thân trước khi nói chuyện với tôi không?"

"Hả?" Nữ minh tinh sửng sốt, "Lẽ nào anh không quen biết tôi sao?"

"Tôi nhất định phải biết cô sao?"

"Thật xin lỗi, trước tiên tôi tự giới thiệu mình một chút, tôi tên Triệu Nhất Niệm, năm ngoái có một bộ phim điện ảnh tên là [Thành Long], tôi diễn vai nữ số ba, người đóng vai nhà sinh vật học chính là tôi."

" ~~~ "

"Giờ thì anh nhớ ra chưa."

"Không có." Lâm Dật lắc đầu một cái, "Tôi chưa từng xem bộ phim điện ảnh đó."

Triệu Nhất Niệm:...

Chưa từng xem cô đóng còn giả bộ làm bộ dáng bỗng nhiên tỉnh ngộ đó làm gì!

"Không sao, nếu chưa từng xem thì chưa từng xem, dù sao tôi cũng không nổi tiếng cho lắm, cái này đều bình thường." Triệu Nhất Niệm ngược lại là hào phóng, không có chút nào lúng túng.

"Cho nên cô tới tham gia cái chương trình này, là vì muốn nổi tiếng?"

"Nổi tiếng là không có khả năng lắm rồi, chỉ là muốn tăng lên khả năng hiển thị của mình. Bây giờ làng giải trí quá khó khăn để lăn lộn, nếu như không nỗ lực, về sau sẽ không có phim để đóng."

"Thì cũng vậy." Lâm Dật thuận miệng phụ họa nói:

"Thực lực của ba người kia không tệ, mang các cô đi một tuần, vấn đề cũng không lớn."

"Nhưng chúng ta cuối cùng cũng không gộp lại." Triệu Nhất Niệm bĩu môi nói.

"Không đồng ý? Ba người bọn họ không đồng ý sao?"

"Người đại diện của tôi, quay lại báo giá cho công ty, nói 60 vạn hơi nhiều, công ty bên kia không đồng ý. Mà ba người kia không đồng ý xuống giá, còn ghét bỏ tôi là nữ, không quá nguyện ý mang tôi đi cùng, sợ tôi làm lỡ thành tích của bọn họ, cho nên liền ..."

Lâm Dật trong lòng đã hiểu.

Trong phòng họp nói là bảo vệ bọn họ một tuần, liền có thể nhận được thù lao 60 vạn.

Một tuần sau đó bọn họ là có thể hành động một mình.

Nhưng nếu như bên người dẫn theo phụ nữ, tốc độ nhất định sẽ chậm lại rất nhiều, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến thành tích cuối cùng.

Nếu như thành tích cuối cùng không tốt, đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng đến tiền thưởng của bọn họ.

Như vậy vừa nhìn, từ chối người tên Triệu Nhất Niệm này là hợp tình hợp lý.

"Cô không phải là minh tinh sao? Lấy 60 vạn đi ra, hẳn không phải là vấn đề."

"Có vấn đề." Triệu Nhất Niệm nói:

"Công ty có thể để cho tôi tới đây, đều là kết quả tôi tranh thủ rất lâu. Nếu như khống chế ở trong vòng 100 ngàn tệ thì có thể cân nhắc, 60 vạn quá nhiều."

"Công ty của các cô cũng quá keo kiệt rồi, chút tiền này cũng không nỡ bỏ ra "

"Bây giờ nữ diễn viên nhiều lắm, cho nên cạnh tranh cũng lớn, trừ phi là người rất nổi tiếng, nếu không công ty là sẽ không nâng giá cao lên."

"Vậy cô cứ tự mình bỏ tiền túi ra đi, chuyện này còn có vấn đề gì sao?"

"Tôi nếu là thật có nhiều tiền như vậy, thì sẽ không qua tìm anh rồi." Triệu Nhất Niệm bĩu môi nói, giống như chịu nhiều oan ức.

"Cô không phải là muốn tìm tôi vay tiền đấy chứ?"

Lâm Dật cảm giác nữ minh tinh này bề ngoài như có chút thảm, liền 60 vạn đều không có, còn không bằng Trương Hiểu Du đây này.

"Không không không, anh đừng hiểu lầm." Triệu Nhất Niệm nói: "Tôi chỉ là muốn hỏi anh một chút, anh đã tìm được người thích hợp lập tổ đội chưa."

"Có hai người, lúc chuẩn bị lên đảo cùng nhau hành động."

"Hai người kia lợi hại không? Có thể bảo vệ anh sao?"

"Hả?" Lâm Dật dừng một chút, "Tôi còn cần người khác bảo vệ sao?"

"Nhưng anh không phải là cũng đồng thời theo chúng tôi đi phòng họp sao?" Triệu Nhất Niệm nói: "Không phải là vì tìm người hỗ trợ sao?"

"Chờ đã, cô có vẻ như đã hiểu lầm rồi." Lâm Dật nói:

"Tuy rằng tôi cũng đi phòng họp, nhưng tôi và các cô không giống nhau, tôi cùng ba người kia là một phe, không phải là dùng tiền tìm người giúp đỡ."

"Hả? Anh là đi hỗ trợ?" Triệu Nhất Niệm vô cùng bất ngờ, "Anh không phải là có quan hệ với đạo diễn Nhan sao? Hơn nữa anh còn là một hoạt náo viên ..."

"Lẽ nào không có người có quan hệ tốt với năng lực lợi hại được sao?" Lâm Dật nói:

"Rồi lại nói, hoạt náo viên thì làm sao? Đừng có kỳ thị chứ."

"Chủ yếu là do anh lớn lên có chút đẹp, so với hình tượng mãnh nam trong suy nghĩ của tôi có chút không dính dáng."

"Hình tượng mãnh nam trong suy nghĩ của cô là cái dạng gì? Tôi cởi quần cho cô xem một chút?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 908.

Chương 909. Trả Thù

"A!"

Triệu Nhất Niệm hét lên một tiếng, nhanh chóng quay đầu lại, chỉ sợ Lâm Dật cởi quần ra thật.

Bởi vì lúc ra ngoài đi dạo, đều nhìn thấy hai nhóm người ở trên thuyền đánh dã chiến rồi.

"Cô kêu to cái gì, người không biết còn tưởng rằng tôi đã làm gì cô rồi."

Triệu Nhất Niệm quay người lại, phát hiện Lâm Dật không hề làm gì cả, lúc này mới yên tâm.

"Ừm, tôi có thể thương lượng với anh chuyện này không?"

"Muốn tìm tôi lập tổ đội?"

"Ừ, anh có thể mang theo tôi được không?"

"Không thể."

"Là chê tôi quá yếu ư?"

"Đúng."

Triệu Nhất Niệm:...

Coi như là ghét bỏ, anh cũng phải nói uyển chuyển chút chứ!

Tuy rằng tôi không nổi tiếng, nhưng vẫn cần sĩ diện!

"Kỳ thực tôi rất được, anh đừng nhìn thấy tôi gầy, tôi bình thường cũng tập thể hình, 10 km có thể chạy trong vòng 40 phút, chắc chắn sẽ theo kịp được với các anh." Triệu Nhất Niệm nói:

"Chỉ cần anh nói cho tôi, đồ vật gì ăn được, cái gì không thể ăn là được."

"Hả?"

"Sinh tồn trong tự nhiên, không phải là sẽ phải ăn những đồ hoang dại kia sao? Tôi không biết được cái nào ăn được, cái nào không." Triệu Nhất Niệm nhìn Lâm Dật với ánh mắt đầy chờ mong,

"Cho nên, anh có thể mang tôi đi cùng không?"

"Không thể." Lâm Dật nói: "Bình thường tập thể hình, cùng sinh tồn trong tự nhiên là hai chuyện khác nhau, cô hãy là đi tìm người khác đi."

"Ồ, vậy tôi không quấy rầy anh nữa, cảm ơn."

Thấy Lâm Dật dứt khoát từ chối, Triệu Nhất Niệm liền không nói gì nữa, xoay người lặng lẽ rời đi.

Nhưng Lâm Dật vẫn đứng ở nguyên chỗ, nhìn sóng dâng lên từ đuôi thuyền trong đêm đen.

Lâm Dật cảm thấy, không có nơi nào an nhàn hơn so với ở đây.

Phảng phất thế giới này, đều không có quan hệ gì với mình nữa.

...

Lúc này, trong quán cà phê của thuyền Hải Tinh Số 1, Tony với Trần Đông Triết ngồi ở trong góc.

Người phục vụ đem hai ly cà phê, bỏ lên trên bàn, sau đó xoay người rời đi.

"Tìm tôi có chuyện gì?" Trần Đông Triết hỏi.

"Tôi vừa nãy nghe nói, các anh cùng với một người tên là Lâm Dật xảy ra xung đột, có chuyện này không?"

Trần Đông Triết ngẩng đầu, nhìn Tony, "Anh hỏi cái này để làm gì."

Tony không lên tiếng, từ trong túi lấy ra một tấm thẻ ngân hàng.

"Trong này có 20 ngàn tệ, tôi muốn tìm các anh giúp một chuyện."

"Giúp chuyện gì?"

"Đi giúp tôi dạy cho người đàn ông tên Lâm Dật kia một trận." Tony nói:

"Vừa vặn các anh trước đó còn có chút thù hận, 20 ngàn tệ này đối với anh mà nói, tương đương với tự nhiên kiếm được như thế."

20 ngàn tệ đối với Tony mà nói không coi là nhiều, nhưng cũng không tính thiếu.

Dù sao không phải ai cũng đều giống như Lâm Dật, tiêu hàng chục triệu mà con mắt cũng không nháy một cái.

Nhưng Trần Đông Triết cũng không hề nhận lấy thẻ ngân hàng của Tony, mà là cẩn thận hỏi:

"Anh phải biết, dựa theo quy định của tổ tiết mục, nếu như ở trên thuyền tự ý đánh nhau, sẽ bị huỷ bỏ tư cách tranh tài, lấy 20 ngàn tệ, để chúng tôi làm chuyện này, anh cũng quá ngây thơ rồi."

"Tôi đều đã hỏi thăm rõ ràng tình huống của các anh rồi, trước đó ở nước ngoài từng làm lính đánh thuê, đối với các anh mà nói, cũng không tính là cái gì." Tony nói:

"Hơn nữa chuyện như vậy các anh cứ yên tâm đi, đến lúc đó tôi tới làm nhân chứng ngoại phạm cho các anh. Với sức ảnh hưởng của tôi, tổ tiết mục sẽ không dám nói gì."

Trần Đông Triết không hề bị lay động.

"Anh nếu đã đều biết thân phận của chúng tôi rồi, vậy anh cảm thấy, lấy 20 ngàn tệ, đã nghĩ mua được chúng tôi sao? Hay là nhìn chúng tôi không đáng giá chút nào?"

"Không không không, anh có chút hiểu lầm rồi." Tony nói:

"Tôi lần này tới tìm anh, cũng không phải tới thuê nhóm người các anh, mà là tìm các anh hợp tác. Dù sao giữa các anh cũng có ân oán, đều muốn trả thù anh ta. Tôi đưa lên 20 ngàn tệ vô ích ra, cái này không hãy cùng tự nhiên kiếm được sao."

"Nói thì nói như thế không sai, nhưng hai vạn tệ này cũng quá ít, không vào được mắt chúng tôi."

"Trần tiên sinh, nếu như lòng tham không đáy, cái kia liền không tốt lắm." Tony nói:

"Tôi là mang theo thành ý tới, nếu như chúng ta bất đồng ý kiến, tôi cũng chỉ có thể đi tìm người khác thôi."

Tony tuy rằng bất nam bất nữ, nhưng nói chuyện làm việc, ngược lại cũng rất nhanh chóng gọn gàng.

Cà phê không uống, xoay người muốn đi.

"Tony tiên sinh đợi đã." Trần Đông Triết gọi Tony lại.

"Lẽ nào Trần tiên sinh đồng ý?"

"Anh thêm một chút, việc này cho dù thành, chúng tôi khẳng định giúp anh hung hăng giáo huấn anh ta một trận." Trần Đông Triết nói:

"Nếu như anh một phần cũng không muốn thêm, vậy chuyện này coi như xong."

"Anh muốn thêm bao nhiêu?"

"Thêm mười ngàn nữa!"

"Thành giao!" Tony cũng không phí lời, sảng khoái đồng ý, "Đợi sau khi chuyện thành công, tôi liền đem số dư còn lại một 10 ngàn tệ chuyển qua cho anh."

Lấy sự nổi tiếng của Lý Thần Tinh ở Trung Quốc, mười ngàn tệ này ở trong mắt anh chỉ là mưa bụi, không coi là cái gì.

"Vậy thì tốt, thành giao."

"Cái này cho anh." Tony nói:

"Tôi vừa nãy mua được nhân viên tổ tiết mục, lấy được thẻ dự phòng của phòng anh ta, các anh có thể bất ngờ đi vào đánh anh ta một trận trở tay không kịp."

"Cũng là các anh những người có ăn học nghĩ tới chu đáo, nếu là chúng ta liền phá cửa mà vào rồi."

"Làm việc phải có kết cấu, mạnh mẽ đâm tới là không được."

Trần Đông Triết tiếp nhận thẻ phòng, "Mọi chuyện cứ quyết định như vậy đi, chúng tôi đi trước, chuẩn bị sẵn sàng mười ngàn tệ còn lại đi."

"Yên tâm, tôi Tony làm việc có tiếng trong giới, sẽ không thiếu anh mười nghìn tệ này đâu. Nếu như kết quả cuối cùng để cho tôi thỏa mãn, nói không chắc còn có thể cho thêm một khoản nữa."

"Vậy thì thành giao, chờ tin tức tốt của chúng tôi."

Giao dịch đạt thành, hai người từng người rời đi.

Trần Đông Triết xoay người trở về phòng, một giọng nói trầm cảm vang lên từ bên trong.

Sau khi mở cửa, phát hiện ba người Martin, đang cùng với ba người phụ nữa nước ngoài đang tiến hành vận động, thanh thế hùng vĩ, hoàn toàn mới.

Chỉ cần nhìn trang phục họ cởi ra là biết đây là những nữ tuyển thủ dự thi.

Có lẽ là bởi vì do hormone quá mức dồi dào.

Ba người phụ nữ không một chút xấu hổ, còn chào hỏi mời Trần Đông Triết gia nhập vào.

Trần Đông triết cũng không hàm hồ, đem chuyện thu thập Lâm Dật, tạm thời quên hết đi.

Mở đai lưng ra, xách thương gia nhập cuộc chiến.

Ước chừng sau một tiếng, trò chơi nhiều người kết thúc, Martin đốt điếu thuốc.

"Cái tên gay kia tìm anh làm gì? Không phải là coi trọng anh rồi đấy chứ."

"Làm sao có khả năng, hai chúng tôi nghiên cứu một việc buôn bán, các anh đoán thử xem là cái gì?"

Vừa nghe nói có tiền kiếm được, Martin lên tinh thần, "Buôn bán gì, nói chút coi?"

"Anh ta cho tôi 30 ngàn tệ, muốn tôi đi thu thập người tên Lâm Dật kia." Trần Đông Triết cười nói:

"Số tiền kia có thể nói là lượm được rồi."

"Đây cũng quá đúng dịp, chúng ta chính muốn thu thập anh ta đây, đã có người đưa tiền tới." Lý Sinh nói.

"Nếu không tại sao nói là tự nhiên kiếm được tiền đâu."

Martin nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Hiện tại cũng hơn mười một giờ khuya rồi, tôi cảm thấy thời gian này, động thủ là thích hợp."

"Vậy chúng ta chuẩn bị một chút, hiện tại liền động thủ. Tôi đều có chút không thể chờ được nữa."

"Đi, hành động."

Bốn người chuẩn bị một cái, lặng lẽ đi về phía phòng ngủ Lâm Dật.

Trần Đông Triết lấy ra thẻ phòng quét lên cửa, khóa cửa tự động mở ra, bốn người xông vào với tốc độ kinh hoàng, nhưng không ngờ phát hiện ra Lâm Dật cũng không ở trong phòng.

"Gia hỏa này đi đâu rồi?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 909.

Chương 910. Có Cần Hay Không Tôi Giúp Anh Chuẩn Bị Nước Tắm?

"Đừng có gấp, vào nhà vệ sinh tìm xem, trên thuyền lớn như vậy, anh ta chạy không thoát."

Lúc này Martin, phát huy bản năng mà một tên tiểu đội trưởng nên có.

Trước tiên chỉ huy ba người khác hành động.

Nhưng sau khi lục tung mọi ngóc ngách trong phòng, đều không tìm thấy tung tích của Lâm Dật.

"Gia hỏa này làm cái gì? Chẳng lẽ là đang đi cùng với nữ nhân khác xxoo sao?"

"Có lẽ có khả năng này, tiểu tử kia lớn lên xác thực khá tốt." Lý Sinh nhổ nước bọt nói.

"Lão đại, làm sao bây giờ? Đi ra ngoài tìm anh ta sao?"

"Hải Tinh Số 1 lớn như vậy, căn bản không tìm được anh ta." Martin nói:

"Phòng của anh ta, có thể so với chúng ta xa hoa hơn nhiều, hơn nữa còn có không ăn ít đồ vật, ở lại đây chờ anh ta, tôi cũng không tin anh ta sẽ không trở lại."

"Đây cũng là một cách." Trần Đông Triết nở nụ cười nói:

"Theo cách nói của người Trung Quốc, cái này gọi là bắt ba ba trong rọ."

Sắp xếp xong xuôi sách lược ứng đối, mấy người đều thả lỏng, gióng trống khua chiêng ngồi ở trong phòng Lâm Dật, thậm chí còn bắt đầu chơi máy chơi game PS3 cấu hình riêng.

"Phòng của tên gia hỏa này có vấn đề, so với chúng ta xa hoa hơn vậy thì thôi. Vậy mà còn có nhiều độ vật như vậy, đoàn làm phim có phải hay không đặc cách cho anh ta chứ." Lý Sinh nói.

"Cùng so với chúng ta, anh ta nhất định là đặc thù, dù sao cũng là nhận được lời mời từ người bên trong mà." Trần Đông Triết nói:

"Hơn nữa vào ngày đăng ký, người mang anh ta tới là đạo diễn của chương trình này. Cho anh ta hưởng chút đặc thù, cũng là chuyện đương nhiên."

"Nhưng bắt đầu từ bây giờ, gian phòng này chính là của tôi rồi." Martin cười tủm tỉm nói.

"Tôi ngược lại thật ra có cái đề nghị này." Lý Sinh một mặt cười xấu xa nói:

"Chờ anh ta sau khi trở về, chúng ta trước tiên giáo huấn anh ta một trận, sau đó đem y phục của anh ta lột sạch từ nơi này đuổi ra ngoài, khiến anh ta thành trò cười của tất cả mọi người, không còn mặt mũi tham gia chương trình này nữa."

"Chủ ý này không tệ."

"Chờ đã, hình như có người đến." Martin bỗng nhiên nói.

Bởi vì lúc này, bất kể là nhân viên hay là tuyển thủ dự thi cũng đã về tới gian phòng nghỉ ngơi, âm thanh ở hành lang đều khiến bốn người họ trở nên nghiêm túc hơn.

"Tôi qua xem một chút, các cậu đừng có gấp."

Brown đứng dậy, đứng ở cửa ra vào, cẩn thận nghe âm thành ngoài cửa.

Ngay sau đó, bốn người nghe được âm thanh của khóa cửa điện tử.

Sát theo đó, cửa bị đẩy ra, Lâm Dật nghênh ngang, từ bên ngoài đi vào.

Cũng trước tiên phát hiện đám người Trần Đông Triết.

Cùng lúc đó, Brown tay mắt lanh lẹ đóng cửa lại, chặn các lối thoát của Lâm Dật.

"Mấy người các anh cũng thật lợi hại, vậy mà âm thầm chạy đến trong phòng tôi rồi."

"Có phải không ngờ tới không?" Trần Đông Triết cười híp mắt nói:

"Vừa nãy lúc ăn cơm, thái độ của anh rất hung hăng, chúng tôi có chút nhìn không được."

"Sau đó thì sao? Muốn tới tìm tôi báo thù?"

"Không không không, tất cả mọi người đều là người văn minh, nếu như anh ngoan ngoãn nghe lời, chuyện này cũng có thể giải quyết trong hòa bình."

"Các anh muốn giải quyết trong hòa bình như thế nào? Nói tôi nghe thử xem?"

"Quỳ xuống xin lỗi, sau đó đem y phục trên anh cởi sạch, từ nơi này cút ra ngoài."

Lâm Dật không nhịn được ngoáy lỗ tai một cái, "Nói các anh là thấp kém, thật đúng là một chút cũng không hàm hồ mà, ngay cả cái này cũng nghĩ ra được."

"Tôi biết thân thủ của anh tốt, cho dù hai chúng ta đánh nhau, tôi cũng không chắc có thể đánh lại anh. Nhưng hai người đồng đội của tôi cũng ở đây, bọn họ nhưng cũng là cao thủ đứng đấu, trừng trị anh nhất định là không có vấn đề."

Lâm Dật liếc mắt nhìn Brown đang đứng ở phía sau, vừa liếc nhìn Martin đứng ở bên người Trần Đông Triết.

"Anh nói chính là hai người bọn họ?"

"Không sai." Trần Đông Triết phách lối nhún vai một cái, "Nếu như anh không phục, cũng có thể thử một lần, bọn họ sẽ cho anh biết khoảng cách chênh lệch giữa chuyên nghiệp cùng nghiệp dư là như thế nào."

Lâm Dật quay đầu lại, nhìn Brown.

Sau đó!

Một quyền đánh vào trên mặt của anh ta!

Cái gì!

Brown kêu thảm một tiếng, bưng mặt của mình, ngã trái ngã phải co quắp trên mặt đất, trực tiếp ngất đi.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, đem ba người Trần Đông Triết nhìn trợn mắt ngoác mồm.

Họ biết rất rõ trình độ của Brown, mặc dù không có mạnh như Martin, nhưng cũng rất lợi hại.

Làm sao có khả năng bị một quyền của anh ta quật ngã?

"Anh rõ ràng là đánh lén!"

"Vậy mà cũng được coi là đánh lén sao?" Lâm Dật nói:

"Vậy lần này, tôi quang minh chính đại một chút."

Nói xong, Lâm Dật trực tiếp hướng đến Martin, nhưng người sau cũng không hề sợ sệt, kéo dài khoảng cách, chuẩn bị cùng Lâm Dật làm một vố lớn, cũng hướng anh ta ngoắc ngoắc ngón tay.

"Tài nghệ người Trung Quốc của anh nằm ngoài dự đoán của tôi, nhưng tôi là người da đen, tố chất thân thể so với các anh mạnh mẽ hơn, hơn nữa kinh nghiệm của tôi ..."

"Chỉ là đánh nhau mà thôi, còn giả bộ uy hiếp cái gì chứ, thấy có phiền hay không." Lâm Dật mắng một câu, nói:

"Con mẹ nó anh cho rằng đang đóng phim truyền hình à, trước khi đánh nhau còn phải đọc bài tường thuật giả vờ này nọ à?"

Hô thông!

Lâm Dật trực tiếp sảng khoái, đá một cước vào trên người Martin.

Người sau trợn mắt lên, bị đối phương đạp một cước, cảm giác xương cốt toàn thân như muốn tan vỡ ra.

Miệng phun ra máu, giống như Brown trực tiếp ngất đi.

Nhìn thấy hai chiến hữu của mình tất cả đều ngã xuống, Trần Đông Triết cùng với Lý Sinh, bị dọa sợ co quắp ngã trên đất.

"Lâm tiên sinh, chúng ta có chuyện gì từ từ nói, chúng tôi biết sai rồi."

"Xin lỗi nếu như hữu dụng, lão tử luyện một thân bản lĩnh, không phải uổng phí ư?"

Lâm Dật cũng không qua nói nhiều lời vô nghĩa, một người đá một cước, đem hai người đánh tới thổ huyết, mới thu tay lại.

"Xong con bê, không có chuyện gì nữa."

Trong phòng ngổn ngang không thể tả, không có cách nào người ở lại được, Lâm Dật một bên xoay người đi ra khỏi phòng, đi đến 6003.

Cốc cốc cốc——

Nghe thấy tiếng gõ cửa từ bên ngoài, Nhan Từ tạm gác lại công việc, đi ra mở cửa.

Nhưng trước khi mở cửa, cô nhìn qua mắt mèo một chút, phát hiện người đứng ở bên ngoài là Lâm Dật.

Trong phút chốc, một nét đỏ bừng khó có thể phát hiện lan tràn đã đến hai gò má, nhưng rất nhanh lại biến mất không còn tăm hơi, cũng mở cửa cho Lâm Dật.

"Sao anh lại tới đây."

"Tôi không thể tới à?"

"Chỉ là thuận miệng hỏi một chút."

"Có mấy tên ngu ngốc, đến chỗ tôi quấy rối, bị tôi đánh cho một trận, bây giờ cả phòng đều là máu, không có cách nào để người ở."

"Còn có chuyện như vậy sao?" Nhan Từ trở nên nghiêm túc, "Nói cho tôi biết là ai, tôi hiện tại liền hủy tư cách tham gia thi đấu của bọn họ."

Lâm Dật không sao cả vung tay, "Chỉ là mấy tên tiểu lâu la mà thôi, không cần con trọng làm gì, đối với tôi cũng không có uy hiếp gì."

"Vậy được."

Thân thủ của Lâm Dật, Nhan Từ biết, cũng không quá lo lắng chuyện này nữa.

Quy tắc là dùng để bảo vệ người yếu, người như Lâm Dật quả thực không cần đến nó.

Bởi vì anh ta thuộc về bị hạn chế, bằng không lấy tính cách của anh ta, trước khi lên đảo, có thể đem người ở trên thuyền toàn bộ quật ngã, sau đó chính mình một người lên đảo.

"Xem dáng vẻ hiện tại của anh, tối nay là không chuẩn bị đi rồi?"

"Không hoan nghênh tôi à?"

"Tôi không phải ý đó." Nhan Từ nói, sau đó giúp Lâm Dật cởi áo khoác.

"Có cần hay không tôi giúp anh chuẩn bị nước tắm?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 910.

Chương 911. Nghi Ngờ Dày Đặc

"Cùng nhau?"

"Anh vào trước đi, trong phòng có chút loạn, tôi đi thu thập một chút."

Lâm Dật kéo Nhan Từ, đem cô chặn ngang ôm lấy.

"Có cái gì tốt thu thập, ở đâu đều không giống nhau sao."

"Anh trước thả tôi xuống." Nhan Từ ở trong lồng ngực của Lâm Dật giãy giụa, "Nào có ở trong phòng tắm!"

"Chờ có thời gian ở trên xe thử xem, trong phòng tắm chính là làm hoạt động phổ thông."

"Chỉ biết bắt nạt người."

...

Trong phòng 4018 có hai người Mỹ đang ngồi.

Người đàn ông da trắng có thân hình bình thường, cao hơn 1m7, vóc người hơi gầy, ngồi ở chỗ đó cũng không dễ thấy được.

Nhưng với ánh mắt nham hiểm này, lại quả thực ẩn nhẫn chú ý, lại như một con đại bàng đang bay lượn trên đồng cỏ châu Mỹ.

Tên của người đàn ông là Owen, là sát thủ đến từ Ám Võng.

Nhưng ở trong thế giời người bình thường, anh ta chỉ là một nhân viên thu ngân siêu thị bình thường, trừ một chút nhân vật có thủ đoạn, cũng không có ai biết thân phận của anh ta.

Đối diện với Owen, còn có một người đàn ông da đen đang ngồi.

Ngược lại, vóc người của anh ta cường tráng hơn nhiều, càng làm cho người ta có cảm giác ngột ngạt.

Tên của anh ta là Jones, cũng giống như Owen, cũng là sát thủ đến từ Ám Võng.

Nhưng bình thường anh ta là một tài xế xe tải, sinh hoạt giống như người bình thường, thậm chí ở nửa năm trước, cũng bởi vì cứu một con chó lang thang mà leo lên báo chí địa phương.

Không biết đã giết qua bao nhiêu người, mười cái đầu ngón tay cũng đều đếm không hết.

Lúc này, Jones ngồi ở trên ghế salon không nói một lời, một tay tựa đầu rơi vào trầm tư.

Owen cầm điện thoại di động gọi điện thoại, kéo dài hơn 20 phút mới cúp máy.

"Đối phương nói cái gì rồi." Jones hỏi.

"Mục tiêu lần này tên là Lâm Dật, là người Trung Quốc, đối phương yêu cầu để anh ta còn sống mang về nước Mỹ. Nếu như không làm được, liền ở trên đảo giết chết anh ta đi, không để cho anh ta còn sống quay về Trung Quốc."

"Tiền thưởng là bao nhiêu?"

"Nếu như có thể sống sót mang về, tiền thưởng 400 vạn, nếu như bị giết mất, tiền thưởng sẽ bị giảm nửa."

Jones im lặng trong mấy giây mới mở miệng nói:

"Bên kia đưa thông tin cụ thể như thế nào?"

"Là một thương nhân có tiếng ở Trung Quốc, có lực ảnh hưởng nhất định ở địa phương, cho nên lúc động thủ phải cẩn trọng một chút, nếu như bị nhận ra, có thể sẽ có phiền toái rất lớn."

"Vậy tôi đi chuẩn bị trước một chút, đoán chừng một ngày nữa sẽ lên trên đảo rồi."

...

Sau một đêm đánh nhau kịch liệt.

Đương nhiên, khi Lâm Dật mở mắt ra, phát hiện cũng như lần đầu tiên, Nhan Từ vẫn là không ở bên người.

Nhưng cũng có chỗ khác nhau, lần này Nhan Từ không trả thù lao.

Lâm Dật phát hiện, mặc dù Nhan Từ không có nhiều kinh nghiệm, nhưng tốt ở chỗ thiên phú đủ cao.

Thật là yêu kiều, bất kỳ tư thế nào chỉ một chút là hiểu rõ, không cần phí lời nhiều.

Quan trọng nhất là thể lực đủ tốt, sẽ không xuất hiện tình huống thể lực không chống đỡ nổi.

Sau đó một ngày, Lâm Dật hầu như đều ngốc ở trong phòng.

Bởi vì trên thuyền lại là chỗ lớn như vậy, chỗ có thể chơi anh đều biết, cẩn thận so sánh sau đó còn không chơi vui bằng Nhan Từ, dứt khoát ở trong phòng ngây ngô.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, tần suất Lâm Dật cùng Kỷ Khuynh Nhan nói chuyện trời đất cũng tăng lên đáng kể.

Bởi vì dựa theo yêu cầu của tổ tiết mục, sau khi lên đảo không được phép sử dụng thiết bị thông minh liên lạc.

Cho nên bất cứ khi nào Kỷ Khuynh Nhan có thời gian, sẽ cầm điện thoại cùng Lâm Dật nói chuyện.

Dù cho tới cuối cùng không còn lời nào để nói, dù cho nghe một chút âm thanh hô hấp của Lâm Dật, cũng cảm thấy mỹ mãn.

Mà trong khoảng thời gian này, tâm lý của những người trên thuyền cũng vô tình thay đổi.

Họ trở nên cực kỳ cẩn thận.

Ánh mắt của người xa lạ, cũng đều tràn đầy địch ý, tràn đầy phòng bị.

Bởi vì trải qua gần như hai ngày đi, từ trên boong thuyền đã có thể lờ mờ nhìn thấy cái bóng của hoang đảo ở phía xa.

Điều này cũng có nghĩa là, bất cứ lúc nào cũng có thể ngừng thuyền, sau đó bắt đầu phân đoạn cướp giật thuyền cứu sinh.

Mà trong khoảng thời gian này, Lý Gia Ny liên lạc với Lâm Dật mấy lần, tìm anh thương lượng các vấn đề sau khi lên đảo.

Nhưng Lâm Dật chỉ là đơn giản ứng phó vài câu, cũng không hề đem tâm trí đặt ở trên mặt này.

Bởi vì tin tức tổ tiết mục tổ cho có hạn, cùng anh thảo luận mấy cái vô nghĩa này, còn không bằng đợi sau khi lên đảo hãy lên kế hoạch thay vì nói bây giờ.

Hơn nữa theo Lâm Dật, cùng với các cô ấy thương lượng những chuyện này cũng không cần thiết.

Đạo diễn của chương trình này là Nhan Từ, đối với tình hình trên đảo rõ như lòng bàn tay.

Nếu như mình muốn biết chuyện gì, hỏi cô ấy là xong.

Nhưng Lâm Dật cũng không hề làm như vậy.

Bởi vì tham gia chương trình này, hoàn toàn là bởi vì hệ thống.

Dựa theo đức hạnh của hệ thống, dối trá là khẳng định không được.

Cho nên chỉ có thể làm từng bước, từng bước từng bước chân đến.

Nhưng đây không phải là những lý do khiến Lâm Dật nghi ngờ.

Bởi vì đã nửa tháng kể từ khi chạm mặt Andy lần trước.

Nhưng trong khoảng thời gian này, đối phương cũng không hề có ý liên hệ với mình.

Mà tập đoàn bên kia, cũng không có tin tức gì, thật giống như đối với chuyện chip 3.0 bỏ mặc không quan tâm nữa.

Điểm ấy làm cho anh có chút nghĩ không ra.

Chip 3.0 là vật gì, bọn họ so với mình còn hiểu rõ hơn, kiên quyết không thể buông tha.

Thế nhưng đến nay vẫn không chút động tĩnh gì, điều này cũng làm người ta hoài nghi.

Hơn nữa họ quen biết với Triệu Văn, hẳn là hiểu rõ hơn tác phong làm việc của mình.

Lẽ nào sẽ không sợ mình đem vật này bán cho AMD sao?

Trong này có rất nhiều điểm đáng ngờ, khiến Lâm Dật lòng nghi ngờ chồng chất.

Luôn cảm giác những điều không tốt đang diễn ra.

Ngoài ra, Mitsui Paints bên kia, cũng giống như bom hẹn giờ vậy.

Mưu đồ và tham vọng của cô gái đó còn đáng sợ hơn Intel rất nhiều.

Mà người cũng khuất phục thời gian dài như vậy, vậy mà một chút động tĩnh cũng không có.

Này mẹ nó thật là khó hiểu mà.

Leng keng leng keng ——

Điện thoại Lâm Dật vào lúc này vang lên, là Nhan Từ gọi điện thoại tới.

"Tôi đang ở trong phòng đây, gọi điện thoại gì."

"Tôi mới vừa mở họp xong, muốn hỏi anh đi đâu ăn cơm, đi phòng ăn hay là tôi mang về cho anh?"

"Giúp tôi mang một phần về là được rồi."

"Anh có muốn ăn gì không?"

"Tùy tiện, cô xem làm là được."

"Được."

Cúp điện thoại, gần hai mươi phút sau, Nhan Từ từ bên ngoài đi vào.

Trên tay còn mang theo hai phần cơm.

"Vừa nãy chúng tôi mở họp nghiên cứu, xác định thời gian lên đảo, vào buổi tối ..."

"Ngừng ngừng ngừng ..."

Nhan Từ nói được nửa câu, đã bị Lâm Dật cắt ngang.

"Chuyện như vậy cô không cần nói với tôi, dối trá gì gì đó, rất không có ý nghĩa."

"Anh chắc chắn không muốn biết?"

Nhan Từ không có chút nào ngạc nhiên, thậm chí còn có điểm trong dự liệu.

"Tôi chắc chắn không muốn, cho nên không cần nói."

"Tin tức trên đảo có cần tôi nói cho anh biết một chút không?"

"Cũng không cần."

"Vậy được, ăn cơm trước."

Nhan Từ trong lòng cũng có chút chờ mong, sau khi lên đảo Lâm Dật sẽ có biểu hiện như thế nào.

"Đúng rồi, phòng của anh đều sớm thu thập xong rồi, tối nay về phòng anh ngủ đi."

"Tại sao?"

"Không bao lâu nữa có thể lên đảo rồi, tối nay anh đừng có náo loạn nữa, phải giữ vững thể lực, bằng không dễ dàng biến thành tôm chân mềm."

"Vậy tôi còn phải thử một chút."

Cái gì!

Còn không chờ Nhan Từ phản ứng lại, đã bị Lâm Dật chặn ngang ôm lấy.

"Anh làm gì, tôi còn chưa ăn cơm xong đây này." Nhan Từ đỏ mặt nói.

"Tôi ăn no là được rồi, cô không cần ăn quá nhiều, bằng không vận động dữ dội về sau dễ dàng phun ra."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 911.

Chương 912. Anh Ấy Sẽ Làm Các Anh Ngạc Nhiên

"Vậy anh nhẹ chút không được sao."

"Này có quan hệ tới tôi sao?" Lâm Dật nói ra: "Nặng nhẹ, này không phải đều là do cô nói sao."

"Chớ nói nhảm nữa, anh nhanh lên một chút, lát nữa còn có việc nữa."

"Cái này tôi không khống chế được."

"Anh thực sự là được tiện nghi còn làm ra vẻ nữa."

Nhan Từ biết thời gian cụ thể lên đảo là 4:30 sáng.

Bây giờ là hơn mười giờ đêm.

Từ thời gian đến xem, vẫn là quá muộn.

Lâm Dật đem Nhan Từ ôm đến bên trong phòng ngủ, một trận đánh nhau kịch liệt, cũng thuận thế bắt đầu.

...

Bốn giờ sáng, loa phát thanh trên thuyền đột nhiên vang lên.

"Xin mời các vị tuyển thủ tham dự ghi hình đến trên boong thuyền nhận thuyền cứu sinh, chuẩn bị lên đảo!"

Nghe được loa phóng thanh, Nhan Từ trước tiên từ trong chăn đem kéo Lâm Dật lên.

"Mau đứng dậy, chuẩn bị lên đảo rồi."

"Các cô định thời gian chó má gì thế, còn có để cho người ta ngủ hay không." Lâm Dật mơ mơ màng màng thầm nói.

"Các chương trình đa dạng, muốn chính là cái hiệu quả này.”

Nhan Từ cũng không quan tâm tới mặc quần áo, vội vàng kéo Lâm Dật dậy, "Đứng dậy đi, anh nếu như không giành được thuyền cứu sinh, tôi xem anh làm sao lên đảo."

"Hải Tinh số 1 đều là của tôi, tôi để thuyền trưởng đem thuyền lái qua là được rồi."

"Như vậy không được, phạm quy rồi." Nhan Từ nói: "Quần áo tôi đều đã chuẩn bị cho anh rồi, nhanh mặc vào."

Nhan Từ bất đắc dĩ.

Tốt xấu gì mình cũng là đạo diễn của chương trình này, người khác nịnh bợ mình còn đến không kịp đây, hiện tại vậy mà phải tới cầu anh ấy.

Thật là đau não mà.

"Được rồi được rồi, đừng thúc giục nữa, khoảng cách cũng chỉ có một hải lý, bơi qua cũng được mà."

"Anh điên rồi, không sợ cá mập dưới biển đem anh ăn thịt à?"

"Mẹ kiếp ..." Lâm Dật thanh tỉnh hơn không ít, "Này thật đúng là vấn đề."

"Nhanh lên một chút, đi cướp một cái thuyền cứu sinh."

Cùng lúc đó, Nhan Từ cũng mặc quần áo xong, "Tôi đi trước, anh nhớ nhanh chút."

Vì tránh hiềm nghi, Nhan Từ dẫn đầu đi ra ngoài trước.

Này nếu để cho người khác nhìn thấy, mình và một tuyển thủ khi đi hai người khi về một đôi, sẽ gặp phải chất vấn.

Nhan Từ đi rồi, Lâm Dật đem quần áo mặc vào.

"Nhan Từ cô gái này, thực sự là ngưu bức, thật làm lão tử có chút lực bất tòng tâm."

Đơn giản rửa mặt một cái, Lâm Dật từ gian phòng đi ra ngoài, cũng đã đến đuôi thuyền trên boong thuyền.

Lúc đến nơi, mới phát hiện mình đã tới chậm một bước.

Hơn 200 tên tuyển thủ dự thi, cũng đã nhanh chóng đoạt được thuyền cứu sinh xong.

"Con mẹ nó, tốc độ nhanh vậy."

Nhưng Lâm Dật phát hiện, đại đa số thuyền cứu sinh, hầu như đều bị tuyển thủ u Mỹ cầm đi.

Tuy rằng tuyển thủ châu Á và tuyển thủ u Mỹ tỉ lệ gần như nhau.

Nhưng hơn 70% thuyền cứu sinh nằm trong tay các tuyển thủ u Mỹ.

Những người không lấy được thuyền cứu sinh, là có thể tuyên bố đóng máy rồi.

Đoạt thuyền chỉ là mới là phân đoạn đầu tiên của ngày hôm nay, nhưng từ mặt nào đó cũng có thể phản ánh một vài vấn đề.

Bởi vì theo chủng tộc, thực lực của các tuyển thủ u Mỹ, là muốn cao hơn người Châu Á.

May mắn là, Lý Gia Ny và Hoàng Vân Hàng trước tiên đã lấy được một cái, vấn đề lên đảo xem như là giải quyết xong.

"Thực sự xin lỗi, đã dậy trễ."

Lâm Dật đi tới trước mặt Lý Gia Ny, cười ha hả nói.

"Không sao, lại đây chuẩn bị một chút."

Lý Gia Ny trong lòng có phê bình kín đáo.

Cô cũng không phải ghét bỏ Lâm Dật yếu, nhưng thái độ của Lâm Dật thật sự làm cho cô cảm thấy rất khó chịu.

Một chút thái độ đều không có.

"Lâm tiên sinh, chuyện này chúng tôi có thể giúp anh, nhưng sau khi lên đảo mời anh nghiêm túc một chút, nếu không chúng tôi cũng sẽ không quan tâm đến anh nữa." Hoàng Vân Hàng nói.

"Không sao, tôi vấn đề cũng không lớn." Lâm Dật thờ ơ nói: "Các anh cứ làm theo ý của mình cũng được, không cần kiêng kỵ tôi."

"Được rồi, đừng nói những chuyện này nữa, dù nói thế nào đi nữa cũng đều là cùng một đội."

Nhìn thấy sắp lên đảo tới nơi rồi, Lý Gia Ny không muốn xảy ra cãi vã.

Ít nhất cho đến bây giờ, anh ta cũng không mang đến cho mình ảnh hưởng tiêu cực, mọi thứ đều có thể tiếp thu được.

Có người đem thuyền cứu sinh cướp đến tay rồi, Lâm Dật cũng vui vẻ được thanh nhàn.

Nhìn những người khác vì một thuyền cứu sinh tranh đoạt với nhau, cũng khá thú vị.

Thời gian trôi qua, đại chiến đoạt thuyền cũng đi đến hồi kết.

Nhan Từ cùng với một nam đạo diễn tóc vàng mắt xanh đứng chung một chỗ.

"Cô Nhan, người Trung Quốc các cô bên này, hình như không lạc quan cho lắm. Mặc dù số người tham gia rất đông, nhưng gộp lại chỉ cướp được tám chiếc thuyền, hơn nữa chúng tôi bên này, số lượng nhiều hơn gấp đôi của cô."

Người đàn ông nói chuyện tên là Wright, là một đạo diễn lừng danh của đài truyền hình Washington nước Mỹ, cũng toàn quyền phụ trách chương trình này.

"Đây chỉ là một trong những phân đoạn, cũng không thể nói rõ kết quả cuối cùng." Nhan Từ nhàn nhạt nói.

Dưới cái nhìn của cô, chỉ cần Lâm Dật không có chuyện gì, anh ấy rất có thể giành được vị trí đầu tiên.

"Nhưng vô hình chung, chúng tôi có khả năng cao giành được ngôi đầu hơn." Wright cười nói:

"Mặc dù chỉ là một trong những phân đoạn, nhưng là có thể nói rõ, sức mạnh tổng thể của chúng tôi mạnh hơn so với các cô bên này."

Nhan Từ cũng mỉm cười, "Bây giờ nói những lời này còn quá sớm, đừng có gấp, người Trung Quốc chúng tôi trước đến giờ đều nội liễm, dù sao cũng sẽ có người đứng ra làm anh bất ngờ đấy."

"Lẽ nào cô Nhan có xem trọng người nào rồi?" Wright lơ đễnh nói:

"Có thể chỉ ra, cho tôi nhìn một chút không?"

Nhan Từ không có che giấu, giữa hai lông mày, mang theo kiêu ngạo ẩn không giấu được, chỉ vào Lâm Dật nói:

"Người đàn ông kia, sẽ khiến cho tất cả các anh ngạc nhiên."

"Anh ta?" Wright nói: "Anh ta hẳn là minh tinh Trung Quốc, tôi không nghĩ anh ta có thể đi đến cuối cùng trong một trò chơi như này."

"Vậy thì mỏi mắt mong chờ, hy vọng các anh đến lúc đó cũng không cần phải kinh ngạc."

"Tôi sẽ đặc biệt lưu ý đến anh ta."

Cùng lúc đó, Lâm Dật đang đứng ở một bên xem náo nhiệt, tình cờ nhìn thấy nữ minh tinh Triệu Nhất Niệm đã gặp lúc trước.

Mặc quần jean bó sát người, nửa người trên ăn mặc xung phong y, đầu tóc được búi lên, nhìn tươm tất tỉ mỉ, nhưng cũng không có tác dụng.

Đứng tại chỗ nhanh chóng giậm chân, muốn đi lên đoạt chiếc thuyền cứu sinh trở về, nhưng lại không dám.

Chỉ có thể khô cằn đứng ở nơi đó, đều gấp đến sắp khóc, lại thất vọng lại oan ức.

Quả thật có chút đáng thương khi để cô ấy làm chuyện này với tư cách là một cô gái.

"Này!"

Lâm Dật hướng về xa phía Triệu Nhất Niệm gọi một tiếng.

Nghe được âm thanh, không ít người đều hướng về phía Lâm Dật bên này, Triệu Nhất Niệm cũng giống như vậy, phát hiện Lâm Dật đang nhìn mình.

"Hả, anh đang nói chuyện với tôi phải không?"

Lâm Dật gật gật đầu, "Đến chỗ chúng tôi đi, mang cô đồng thời lên đảo."

"Thật, thật sự có thể không?" Triệu Nhất Niệm vừa mừng vừa sợ, "Anh thật sự đồng ý mang tôi đi cùng sao?"

"Đến đây."

"Ừ."

Triệu Nhất Niệm không nghĩ nhiều, vòng qua đoàn người, đi tới trước mặt Lâm Dật.

"Cảm ơn anh." Triệu Nhất Niệm cúi người nói: "Tôi còn tưởng rằng mình trực tiếp phải về nhà rồi chứ."

"Việc nhỏ." Lâm Dật thuận miệng nói.

"Có chuyện gì với anh vậy? Đây là thuyền của anh sao? Anh tự ý quyết định dẫn người lên thuyền như vậy sẽ làm lỡ tiến độ chung." Hoàng Vân Hàng nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 912.

Chương 913. Trên Đảo Nguy Hiểm, Đừng Đi

"Chỉ là thêm một người, vấn đề không lớn." Lâm Dật nói.

"Vấn đề không phải là thêm hay không thêm người." Hoàng Vân Hàng nói:

"Thuyền là chúng tôi lấy được, anh ngồi mát ăn bát vàng vậy thì thôi đi, hiện tại anh không thông qua sự động ý của chúng ta, liền muốn tùy ý dẫn người tới, anh không có tư cách này."

Lâm Dật vừa nãy muốn nói chuyện, nhưng Lý Gia Ny lại lên tiếng.

"Lâm tiên sinh, chỉ cần không ảnh hưởng đến tiến độ, tôi không ngại bán mặt mũi cho anh. Nhưng sức chở của chiếc thuyền này có hạn, bốn người lên khả năng thật sự không quá tốt."

"Này cũng có được hay không, không quan trọng." Hoàng Vân Hàng nói:

"Coi như là có thể chứa được bốn người, tôi cũng sẽ không đồng ý anh ta tùy ý dẫn người lên thuyền, một chút quy củ cũng không có, thật coi chính mình là đại ca?"

Triệu Nhất Niệm phấn khích đến mức cho rằng sẽ có thể thuận lợi lên được đảo, không ngờ tới lại bị dội một chậu nước lạnh xuống.

Sau đó lúng túng nhìn Lâm Dật, có chút không biết làm sao.

"Có phải tôi quấy rầy đến các anh rồi không? Tôi đi là được."

"Cô không muốn lên đảo nữa?"

"Muốn, nhưng đây không phải thuyền của anh, tôi không muốn thêm phiền phức cho anh."

"Không có chuyện gì, lại đi lấy chiếc thuyền khác là được rồi." Lâm Dật thuận miệng nói.

"Nhưng chỉ có năm mươi thuyền cứu sinh, tất cả đều đã bị lấy đi rồi."

"Đoạt một cái chẳng phải là được sao."

"Như vậy thật sự tốt sao?" Triệu Nhất Niệm nhỏ giọng nói:

"Thuyền cứu sinh là đạo cụ duy nhất để lên được đảo, người khác sẽ không dễ dàng nhường lại, nói không chắc còn có thể đánh nhau."

"Không nghiêm trọng như cô nghĩ đâu."

Nói xong, Lâm Dật nhìn xung quanh, rất nhanh đã khóa được mục tiêu, hướng về phía Martin và Brown đi tới.

Lâm Dật cùng Hoàng Vân Hàng cãi vã, hấp dẫn không ít người chú ý.

"Những người Trung Quốc này cũng thật thú vị, còn chưa bắt đầu, phía bên mình liền phát sinh nội chiến rồi."

"Bọn họ cứ như vậy, yêu thích là tốt rồi."

Những người trên thuyền đều đang chờ trò hay để xem, Wright đứng ở bên cạnh Nhan Từ nói:

"Tình hình có vẻ không khả quan lắm, cô xem trọng người kia đã bị người đuổi đi, bây giờ vấn đề là liệu anh ta có thể đổ bộ lên đảo được hay không."

Nhan Từ nhìn bóng lưng của Lâm Dật, biểu lộ có chút xoắn xuýt, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Trong khoảng thời gian ở trên thuyền này, anh ấy không phải vẫn luôn đi cùng với mình sao, lúc nào cùng với nữ minh tinh kia dính líu quan hệ.

"Anh ấy có chủ kiến của riêng mình, cái này tôi không có cách nào nói rõ, nhưng tôi cảm thấy, không có lý do gì có thể ngăn cản anh ấy lên đảo."

"Nhưng thuyền cứu sinh trên thuyền cũng đã được phân chia ra, cậu ta dùng cái gì để lên đảo?"

"Chẳng lẽ muốn trắng trợn cướp sao? Nếu như là đi cướp thuyền của người Trung Quốc, như vậy vấn đề chưa đủ lớn. Nếu như đi đoạt thuyền của chúng tôi, vậy anh ta liền có nếm mùi đau khổ rồi."

"Điều đó chưa chắc đã đúng, chúng ta hãy chờ xem."

Cùng lúc đó, Lâm Dật đi tới trước mặt Martin và Brown.

Lần nữa nhìn thấy Lâm Dật, hai người sợ hãi run lên.

Chuyện đêm hôm đó, bọn họ vẫn còn nhớ rất rõ.

Trình độ của người đàn ông này cao hơn mình mấy cái đẳng cấp, nếu như anh ta đến đoạt thuyền, mình cũng không có bất kỳ có sức để chống lại.

Những người khác trên thuyền đều nhìn Lâm Dật đầy bất ngờ.

Bọn họ cho rằng người có thân hình như Lâm Dật nhất định sẽ chọn người nhà động thủ, như vậy tỷ lệ thành công sẽ càng lớn hơn.

Không nghĩ tới lại trực tiếp đi thẳng tới chỗ hai người Mỹ.

"Tôi biết hai người đó, một người tên là Martin, một người tên là Brown, họ từng làm lính đánh thuê ở nước ngoài, họ rất mạnh trong chiến đấu đơn lẻ. Nếu người Trung Quốc này đi tìm hai bọn họ, tôi đoán chừng sẽ bị đánh một trận tơi bời."

"Anh ta cũng quá bốc đồng rồi, vậy mà lại chọn hai đối thủ mạnh như vậy?"

"Tôi đoán chừng anh ta là không biết tình hình của những người này, nếu không cũng không dám làm như vậy."

"Vậy mà lại không nghiên cứu một chút đối thủ của mình, đợi lát nữa bị đánh ngã, cũng là tự anh ta chuốc lấy cực khổ."

Mọi người trên thuyền đều đang giễu cợt Lâm Dật, cảm giác người này có chút không tự lượng sức.

Một người đàn ông Trung Quốc da mịn thịt mềm như thế, vậy mà đi khiêu chiến hai lính đánh thuê nước ngoài, đây không khác gì là tự đi tìm cái chết.

"Cô Nhan, cô bây giờ đem cậu ta kéo trở lại còn kịp đấy." Wright nói:

"Bởi vì Martin và Brown tôi đều hiểu rất rõ, họ là tuyển thủ mà tôi xem trọng, thậm chí còn có khả năng giành ngôi đầu. Nếu như cậu ta đi đoạt thuyền, sẽ bị giáo huấn vô cùng thảm."

"Tôi là đạo diễn tổ tiết mục, đây là hành vi cá nhân của anh ấy, tôi không có quyền ngăn cản anh ấy."

Wright nhìn Nhan Từ, khuôn mặt lộ ra một nụ cười.

"Lẽ nào cô đối với thực lực của anh ta rất tự tin như thế ư?"

"Đương nhiên."

Wright lắc đầu một cái, "Nếu cô Nhan đã yên tâm như vậy, tôi cũng mặc kệ."

Cùng lúc đó, Lâm Dật chạy tới trước mặt Martin.

"Vận khí không tệ nha, còn lấy được một chiếc thuyền."

"Vận, số may mà thôi."

Lâm Dật nói:

"Trên đảo rất nguy hiểm, không chắc sẽ xảy ra chuyện gì, vì sự an toàn của các anh, tôi cảm thấy các anh vẫn là không nên lên đảo nữa, đi về nghỉ ngơi đi."

"Được được được, chúng tôi nghe anh, không lên đảo nữa."

Nói xong, hai người xám xịt lui về phía sau, để lại thuyền cứu sinh mới cướp, trực tiếp nhường cho Lâm Dật.

"Này, này tình huống gì vậy?"

Cảnh tượng trước mắt khiến tất cả mọi người xem đều sửng sốt.

Đừng nói là người bên ngoài rồi, cho dù là Nhan Từ cũng không ngờ chuyện sẽ như vậy.

Đây chính là không đánh mà thắng trong truyền thuyết sao?

"Hai người bọn họ tại sao lại vậy, cứ như vậy đem thuyền nhường lại?"

"Có lầm hay không, hai người bọn họ bị mua chuộc rồi à?"

Nhìn thấy hai người lùi ra, các đường gân xanh trên mặt Wright nổi lên dữ dội, hầm hầm hướng về Martin đi tới.

"Hai người các anh tại sao phải đem thuyền nhường lại, các anh có biết điều này có ý nghĩa gì không!"

Một nhóm nhỏ người tham gia cuộc thi, đối với Wright mà nói không là gì cả.

Nhưng âm thầm bị anh ta đem thuyền cầm đi, anh cảm thấy việc này thật mất thể diện, không thể nào tiếp thu được.

"Vị tiên sinh này nói trên đảo quá nguy hiểm, vì vậy chúng tôi bỏ quyền, không muốn tham gia nữa."

"Anh ta nói nguy hiểm các anh liền không tham gia? Trước đó suy nghĩ cái gì vậy hả!"

Martin nhún vai một cái, "Xin lỗi tôi không muốn nghe anh nói chuyện, nói chung chúng tôi bỏ cuộc."

"Các anh!"

"Được rồi, anh đừng nói nhảm, nếu là có ý kiến, có thể gọi người đem thuyền đoạt trở lại." Lâm Dật nói.

"Tôi không có ý gì khác." Wright nói ra:

"Nhưng tôi chỉ muốn nói là, anh lấy được thuyền là đã lấy được tư cách lên đảo mà thôi, đối với thành tích cuối cùng không có bất luận ảnh hưởng gì, không nên quá tự tin."

"Chúng ta hãy chờ xem."

Nhìn thấy Lâm Dật đoạt thuyền của đám người Martin, Lý Gia Ny khẽ nhíu mày.

Cô có cảm giác chuyện này không tầm thường như vậy.

Thực lực của hai người nước ngoài kia cũng không kém, nếu như bên trong không có nguyên nhân nào khác, không thể nghe lời như vậy.

Chẳng lẽ là anh ta dùng tiền mua được hai người kia?

Nghĩ tới nghĩ lui, Lý Gia Ny cảm thấy chỉ có khả năng này.

Anh ta là chuyên gia trong lĩnh vực sinh tồn, khả năng chiến đấu một mình của anh ta khẳng định còn kém hơn nhiều so với những người ở đây.

Mình thật đúng là đánh giá thấp anh ta rồi, người này đầu óc linh hoạt hơn so với mình tưởng tượng bên trong.

Bởi vì lúc anh ta làm ra chuyện này, cô cũng không biết.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 913.

Chương 914. Chưa Xuất Sư Đã Chết

Mấy phút sau, thấy tất cả mọi người đã chuẩn bị gần xong, Nhan Từ cầm loa phát thanh nói:

"Hiện tại các thí sinh có thuyền cứu sinh, đến nhận thiết bị lên đảo của các bạn."

Ở phía sau Nhan Từ, có một dãy ba lô màu xanh lá quân đội.

Dựa theo chỉ dẫn trước đó, tất cả những thứ cần thiết để lên đảo đều có trong ba lô.

Còn về việc có thể kiên trì được bao lâu, thì tùy vào năng lực của mình rồi.

Lâm Dật giúp đỡ Triệu Nhất Niệm lấy tới một cái, cũng giao cho cô ấy.

"Nặng như vậy?!" Triệu Nhất Niệm khó khăn nói.

"Nếu không, cô cho rằng là cho cô đến đây dạo chơi ngoại thành sao."

"Ồ."

Triệu Nhất Niệm tuy rằng đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng thật đến lúc này, cùng với trong tưởng tượng của cô, vẫn còn có chút sai lệch.

"Hiện tại, mọi người đều đã cầm được vật tư của mình, bên trong có tư liệu liên quan đến tình hình trên đảo, mặt trên cũng đều có giới thiệu, mọi người có thể tự mình tìm đọc, sau đó lựa chọn con đường thích hợp, xuất phát hướng về điểm cuối."

Người trên thuyền đều im lặng không lên tiếng, biểu lộ căng thẳng mà nghiêm túc, khiến toàn bộ trên thuyền đều tràn ngập một bầu không khí ngột ngạt.

Nhìn thấy tất cả mọi người căng thẳng thần kinh, Nhan Từ cũng không qua nói nhiều nữa.

"Hiện tại tôi tuyên bố, ghi hình chính thức bắt đầu!"

Ra lệnh một tiếng, những người trên boong thuyền lần lượt đem thuyền cứu sinh vứt xuống, chuẩn bị bắt đầu lên đảo.

Đám người như thả sủi cảo, đem thuyền cứu sinh ném đến tận dưới nước, sau đó thông qua dây thừng, xuống tới trên thuyền, lên đường đi về phía hòn đảo.

"Chúng ta lúc nào động thủ" Triệu Nhất Niệm yếu ớt hỏi, "Nếu không, sẽ bị bỏ lại đằng sau mất."

"Đây không phải là việc một sớm một chiều, không cần thiết tranh giành nửa khắc này."

"Ồ."

Hiển nhiên, rất nhiều người cũng có ý nghĩ như Lâm Dật, động tác đều không nhanh không chậm, làm từng bước.

Sau gần nửa tiếng, hơn phân nửa người cũng đã vội vã rời đi.

Sau đó Lâm Dật với Triệu Nhất Niệm mới đâu vào đấy rời thuyền.

Lâm Dật động tác ác liệt, linh động giống như một con khỉ, cầm lấy dây thừng bò lên bò xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn Triệu Nhất Niệm.

"Cô còn muốn cái gì nữa, mau xuống đây đi."

"Anh đừng giục tôi, tôi phải chậm một chút."

Triệu Nhất Niệm hơi lo lắng, cô bình thường rèn luyện, chỉ duy trì tập thể hình chạy bộ.

Chuyện cầm lấy dây thừng rời thuyền, cô vẫn đúng là chưa từng làm.

Lâm Dật xoa xoa huyệt Thái dương, sao mình lại lôi một tên phế vật nhập bọn chứ?

"Cô nếu như không dám cứ việc nói thẳng."

"Ai không nói tôi không dám, anh đừng có gấp, tôi làm nóng người xong liền đi xuống đây."

"Chỉ một thân toàn thịt này của cô, cô phải làm nóng tới khi nào, nhanh lên một chút xuống đi."

"Tôi ..."

Dưới sự thúc giục của Lâm Dật, Triệu Nhất Niệm xấu hổ không biết nói cái gì, cầm lấy dây thừng, run rẩy rời thuyền.

Nhưng ở trong nháy mắt hai chân lơ lửng trong không trung, Triệu Nhất Niệm mới phát hiện, lý tưởng cùng hiện thực, là có khoảng cách.

Lực cánh tay của mình, hoàn toàn chống đỡ không nổi thể trọng của mình.

"Xuống đi, cô còn treo người đó làm gì, cái tư thế này thật là quỷ dị."

"Tôi, tôi sắp không kiên trì được nữa rồi."

"Mẹ kiếp, cô không phải mỗi ngày đều luyện tập sao, vậy sao không kiên trì nổi hả?"

"Tôi mỗi ngày luyện tập, cũng không có luyện cái này."

Lâm Dật bó tay rồi, "Vậy thì nhảy xuống, tôi ở phía dưới tiếp lấy cô."

"Nhưng này quá cao, hơn mười mét đấy, anh tiếp được tôi sao."

"Yên tâm, quăng không chết cô đâu."

"Vậy tôi liền thật nới lỏng tay."

Đến lúc này, Triệu Nhất Niệm cảm thấy mình không còn cách nào nữa.

Bởi vì hai tay buông thõng trên không, đã không chịu nổi.

"Vậy tôi thật sự nới lỏng tay, anh nhất định phải tiếp được tôi đấy."

"Con mẹ nó cô chờ một chút, để tôi tìm góc độ."

Còn không chờ Lâm Dật nói chuyện xong, Triệu Nhất Niệm đã nới lỏng tay.

"Mẹ kiếp, với cái chỉ số IQ này, làm sao có thể lăn lộn được làng giải trí vậy?"

"Nhanh, nhanh tiếp lấy tôi."

"Góc độ xảo quyệt như thế, ai mẹ nó có thể tiếp được cô chứ!"

Lâm Dật di chuyển đến thuyền bên cạnh, duỗi ra hai tay, chuẩn bị đem Triệu Nhất Niệm tiếp được.

"Mẹ kiếp, thật là nặng mà."

Trong nháy mắt tiếp được Triệu Nhất Niệm, Lâm Dật phát hiện, con hàng này thật là không nhẹ.

So với Kỷ Khuynh Nhan thấp hơn nửa cái đầu, nhưng ôm ở trên người, tối thiểu so với Kỷ Khuynh Nhan nặng hơn ít nhất mười cân!

"Ohhhh, anh ôm chặt, đừng lắc."

"Tôi ngược lại thật ra không muốn lắc, nhưng cô nghĩ tôi có thể khống chế sao."

Rầm!

Lâm Dật vốn là đứng ở mạn thuyền, vừa bắt được Triệu Nhất Niệm, trọng lực mất thăng bằng, hai người đều rơi xuống nước.

Đứng ở trên boong thuyền Nhan Từ che mắt, đã không còn mặt mũi để nhìn.

"Tôi, trang điểm của tôi tiêu rồi!"

Trong nước biển, Triệu Nhất Niệm mơ hồ không rõ mà nói.

"Con mẹ nó cô sắp chết đến nơi rồi, lại còn quan tâm trang điểm cô à?" Lâm Dật mắng:

"Lão tử một đời anh minh, đều hủy đến trên tay của cô."

Lâm Dật cầm lấy Triệu Nhất Niệm, lại bò lên thuyền cứu sinh.

Cũng coi như là xài cho đúng tác dụng rồi.

"Hai người các anh có cần nghỉ ngơi một chút không." Lý Gia Ny đem thuyền lái tới nói.

"Chúng ta đi lên đảo trước, đây cũng không phải là chỗ để nghỉ ngơi được." Lâm Dật nói.

"Xong rồi, trang điểm đều hỏng rồi, một lát nữa lúc lên hình sẽ rất khó coi."

"Tới tham gia loại chương trình này, cô còn để ý đến việc trang điểm của mình sao?" Lâm Dật nói: "Cô coi đây là chương trình hẹn hò à?"

"Vậy cũng không thể quá chật vật được."

"Vậy cô liền bỏ quyền đi, làm hại lão tử đều bị cô gây phiền toái."

"Anh thực sự là không có chút ôn nhu nào." Triệu Nhất Niệm bĩu môi nói: "Cũng quá không coi trọng tôi rồi."

Lâm Dật không trả lời lại, lái thuyền cứu hộ, chuẩn bị lên đảo.

Bởi vì khoảng cách không xa, hơn nửa giờ liền lên đến trên đảo.

Nếu như không phải là vì chiếu cố người quay phim phía sau, tốc độ có thể càng nhanh.

Nhưng trong lòng Lâm Dật cũng đã có dự định.

Chính mình tới đây, là làm nhiệm vụ, chờ đến trên đảo, phải tập trung làm nhiệm vụ trên hệ thống, về phần nhiếp ảnh gia, có thể chờ vậy thì chờ, không thể để cho bọn họ làm lỡ tiến độ của mình được.

Có thể không cho tổ tiết mục mặt mũi, nhưng mặt mũi của Nhan Từ vẫn phải cho, cũng không thể ngủ không được.

Đã đến trên đảo, hầu như tất cả mọi người đều dừng bước, không ai dám bước thêm một bước.

Khi ở trên thuyền, còn không cảm nhận được gì nhiều, nhưng đến nơi này, hoàn toàn có thể cảm nhận được sự rộng lớn của hòn đảo, với trong ấn tượng hoang đảo hoàn toàn khác nhau.

Đứng ở chỗ này, nhìn sang hai bên cũng chẳng thấy điểm cuối đâu, lại như đi tới lạc vào chốn kinh thành vậy.

Ngoài ra, cách đảo không xa có một chiếc du thuyền cỡ nhỏ đậu với nhiều thiết bị khác nhau để bảo đảm tiến độ ghi hình diễn ra bình thường.

Nhưng những điều này không nằm trong phạm vi xem xét của Lâm Dật, cùng mình không có quan hệ gì.

"Chúng ta hãy xem bản đồ trước và nghiên cứu lộ trình cụ thể một chút." Lý Gia Ny nói: "Hòn đảo này quá hoang vắng, vẫn phải cẩn thận một chút."

"Được, các cô trước tiên nghiên cứu đi, tôi đi tìm một chút củi lửa, hong khô quần áo."

Yêu cầu của Lâm Dật, ngược lại là không gì đáng trách, Lý Gia Ny cũng không nói gì, bây giờ là mùa đông, gió biển quả thực có chút lạnh, đốt lửa sưởi ấm cũng là một chuyện tốt.

Gần như 20 phút, Lâm Dật cầm cành cây đi về tới, đốt lửa trại bằng các dụng cụ được phân bổ.

Tiện tay cởi áo, vắt khô nước phía trên, chuẩn bị đem quần áo hơ cho khô.

"Anh, vóc người của anh sao lại tốt như vậy?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 914.

Chương 915. Nhiều Nhất Có Cá Sấu, Không Phải Vấn Đề Lớn

"Lau nước miếng đi kia, sắp nhỏ xuống đất rồi."

"Nhưng nhìn thật là đã." Triệu Nhất Niệm nói: "Các sao nam trong làng giải trí cũng không có vóc người tốt như của anh."

Không chỉ có Triệu Nhất Niệm, ngay cả Lý Gia Ny cũng liếc mắt nhìn qua.

Vóc người của người đàn ông này, thực sự là tốt đến thái quá.

"Hết cách rồi, trời sinh."

Lâm Dật móc ra bản đồ, hỏi: "Cô nghiên cứu tuyến đường sao rồi."

"Có ba con đường tương đối gần, nhưng ba con đường này đều được đánh dấu màu đỏ, chắc là đánh dấu cấm chỉ thông hành, cho nên tôi đã lên kế hoạch cho một tuyến đường, lộ trình không tính là gần, nhưng tương đối an toàn hơn nhiều rồi, tốc độ tiến lên cũng sẽ nhanh lên một chút."

Lâm Dật nhìn trên bản đồ, phát hiện một trong ba địa điểm này liên quan đến nước, hai địa điểm còn lại là đầm lầy.

So với những chỗ khác, quả thực nguy hiểm hơn nhiều.

Nhưng chỗ lội nước này, ngược lại là có thể suy tính một chút.

"Chúng ta liền đi vòng quanh chỗ lội nước này."

"Chỗ này đã được đánh dấu rõ ràng, cũng không phải nói đi vòng qua là được rồi, xung quang cũng khẳng định có nguy hiểm." Lý Gia Ny nói:

"Nếu như lựa chọn ở nơi đó, hệ số nguy hiểm sẽ lớn hơn nhiều."

"Dựa theo bình thường mà nói, nhiều lắm chính là có cá sấu ở những nơi như loại nước này, vấn đề không lớn."

Triệu Nhất Niệm:...

Lý Gia Ny:...

Hoàng Vân Hàng:...

quay phim:...

"Có cá sấu vấn đề chưa đủ lớn hả?" Triệu Nhất Niệm nói: "Thứ đó có thể ăn thịt người đó!"

"Không sao đâu, tôi chạy rất nhanh." Lâm Dật nói ra: "Lúc học đại học, một trăm mét chạy trong 12 giây."

"Nhưng tôi chạy chậm." Triệu Nhất Niệm nói.

"Vậy thì đem cô ném qua cho cá sấu ăn, đoán chừng có thể sẽ cho tôi thêm thời gian để chạy trốn."

"Này này này, anh không thể như vậy, tuy rằng lên đảo đã vượt quá dự liệu của tôi rồi, nhưng anh cũng không thể bắt tôi cho cá sấu ăn được."

"Hai người đang nằm mơ à?"

Lúc hai người đang nói chuyện, Hoàng Vân Hàng giội cho chậu nước lạnh xuống.

"Hai chúng tôi là chủ lực cho hành động này, anh lấy tư cách là một chuyên gia trong sinh tồn tự nhiên, là lên kế hoạch cho một lộ trình hợp lý, tránh rủi ro nhiều nhất có thể, mà không phải ở đây ăn nói ba hoa."

"Tôi cũng không cảm thấy nguy hiểm, hơn nữa cũng thật hợp lý."

"Tổ tiết mục cũng đã nói rồi, khu vực lội nước rất nguy hiểm, nếu như anh cố ý như vậy, sẽ tăng thêm gánh nặng cho hai người chúng tôi."

"Tôi cũng không cùng các anh động thủ." Lâm Dật nói:

"Tôi đã đáp ứng với Lý Gia Nhạc cùng với các anh lập tổ đội, không phải cho rằng các anh trâu bò. Chỉ là đơn giản cảm thấy số đo của cô ấy lớn làm người đồng hành trên đường cũng vui tai vui mắt, cho nên đừng nghĩ nhiều."

"Anh!"

"Được rồi!"

Lý Gia Ny đã cắt đứt Hoàng Vân Hàng, lại nhìn Lâm Dật nói:

"Lâm tiên sinh, chỗ đó quá nguy hiểm, vì an toàn của mình, tôi thật sự không thể đồng ý."

"Vậy thì không còn cách nào nữa, chúng ta liền mỗi người đi một ngả."

"Lẽ nào anh không sợ gặp nguy hiểm sao? "

"Sợ." Lâm Dật nói:

"Tôi chính là muốn đi xem chỗ đó rốt cuộc có cái gì, nếu như ứng phó không được, tôi sẽ thay đổi tuyến đường."

"Vậy thì thật tiếc, tôi thật không có cách nào đồng ý với suy nghĩ của anh." Lý Gia Ny nói:

"Chúng ta có thể đồng hành một đoạn, sau đó lại tách ra."

Đối với Lâm Dật, Lý Gia Ny vẫn là ôm thái độ khẳng định, bởi vì anh ta thông minh hơn so với những gì cô tưởng tượng trong lòng.

Nhưng anh đề xuất đi con đường lội nước, đây là tuyệt đối không được.

Vấn đề liên quan đến tính nguyên tắc, không thể tùy theo tính tình của anh ta được.

"Con đường kia quyết định như vậy đi." Lâm Dật nói, cũng không coi trọng đám người Lý Gia Ny.

Tính theo lộ trình di chuyển của họ thì ít nhất phải mất một tháng, nếu như đi con đường lội nước, có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Về phần Lý Gia Ny, liền để cô ta tự sinh tự diệt đi.

Dẫn cô ta lên đảo, đã là sự khoan dung lớn nhất rồi.

"Chờ đã."

Quay phim nhìn Lâm Dật, sắc mặt đều tái nhợt, "Anh, anh thật sự muốn đi con đường lội nước sao?"

"Đúng vậy."

"Nhưng tôi là quay phim đi theo anh, tôi không dám đi."

"Việc nhỏ." Lâm Dật nói: "Lộ trình trước mặt an toàn, anh có thể đi theo tôi, sau này nếu như gặp phải nguy hiểm, tôi có thể tự mình đi, anh không cần đi theo."

"Cái này không được." Vẻ mặt của anh quay phim như đưa đám nói: "Đạo diễn Nhan đã lệnh cho tôi bắt buộc đi theo anh, để cho tôi tập trung quay hình cho anh."

"Tại sao?"

"Cô ấy nói cả người anh đầy kịch tính, có giá trị quay hình lại."

Lâm Dật:...

"Dù sao tôi đã quyết định, anh nếu như không sợ chết thì cứ đi theo."

Quay phim khóc không ra nước mắt, thật không muốn bị anh ta bắt nạt như vậy mà.

Gần một tiếng sau, những người khác tụ tập lại lần lượt bắt đầu hành động.

Lâm Dật sờ sờ hơi nước trên quần áo, vẫn chưa hoàn toàn khô ráo.

Nhưng lộ trình đã được lên kế hoạch rồi, cũng không cần phải chờ đợi thêm nữa.

Cũng ở trong lòng cầu nguyện, mặc quần áo ẩm đi ra ngoài, hi vọng khi về già, không bị bệnh phong thấp.

Bằng không phải dựa vào Kỷ Khuynh Nhan đẩy xe rồi.

Trước khi bắt đầu hành động, quay phim lặng lẽ gọi điện thoại cho Nhan Từ.

"Đạo diễn Nhan, xảy ra vấn đề rồi, cô để cho tôi đi theo người kia quay phim, phải đi con đường lội nước."

"Lâm Dật ư?"

"Đúng, chính là cậu ta." Quay phim run rẩy nói:

"Tôi nên làm gì, con của tôi mới vừa ba tuổi, tôi thật không dám đi tới chỗ đó đâu."

Bên đầu kia điện thoại Nhan Từ đã trầm mặc mấy giây, "Không sao đâu, anh đi theo anh ấy đi là được, sẽ không xảy ra chuyện."

"Thiệt hay giả vậy?" Quay phim nói:

"Địa phương cho chúng ta tài liệu trong đó không phải nói, chỗ đó có cá sấu sao? Hơn nữa còn có thằn lằn lớn, cái kia căn bản cũng không phải chỗ cho người đi được."

"Đừng sợ bất cứ điều gì." Nhan Từ nói:

"Cho dù đem toàn bộ người trên đảo gộp lại, đều không có đáng giá bằng tính mạng của anh ta đâu, cho nên anh ấy sẽ không lấy mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn, anh yên tâm lớn mật đi theo anh ấy là được rồi."

"Tôi, tôi biết rồi ..."

Quay phim cúp điện thoại, lại nhìn Lâm Dật một chút.

Nếu như mình không có con, cũng sẽ không nhận công việc này.

Bây giờ vì tiền sữa bột cho con, chỉ có cắn răng chịu đựng thôi.

"Tôi cảm thấy không sai biệt lắm, chúng ta nên hành động thôi."

Lâm Dật hướng về nơi xa nhìn một chút, vẻ mặt nghiêm túc hiếm có.

"Đi đi đi, xuất phát!" Triệu Nhất Niệm nói.

"Cô còn muốn đi theo?"

"Đúng rồi, đều đã tới, tôi làm sao cũng phải kiên trì một chút chứ?" Triệu Nhất Niệm nói:

"Nhưng anh yên tâm, tôi sẽ không kéo chân sau anh, nếu như tôi cảm thấy mình không được nữa, sẽ tự động lui ra, không gây thêm phiền phức cho anh."

"Vậy cô đừng có chạy lung tung, những thứ kia chớ lộn xộn, ở phía sau đi theo là được rồi."

Lâm Dật hiếm khi nói chuyện nghiêm túc như vậy.

Bởi vì đối với anh mà nói, cái này cũng là khiêu chiến.

Ký ức Hiền Giả cung cấp cho mình chỉ là kiến thức rộng, còn chưa đạt đến trình độ cao thủ.

Anh không biết liệu mình có thể đương đầu với một môi trường phức tạp như vậy chỉ bằng cách dựa vào những thứ đã được lưu trữ ở trong đầu hay không.

Cá sấu ở khu vực lội nước, ngược lại là có thể ứng phó được, nhưng nếu như trúng độc, nhiệm vụ cuối cùng của nghề nghiệp hoạt náo viên này liền xong rồii.

Cho nên phải đặc biệt cẩn thận mới được.

Cam!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 915.

Chương 916. Đây Không Phải Là Tiểu Thuyết Giả Tưởng

"Đi thôi, hiện tại liền thu dọn đồ đạc."

Một nhóm bốn người, mang theo quay phim đi theo, đi về phía rừng rậm phía trước.

Nhìn thấy Lâm Dật và những người khác rời đi, có hai nhóm người cũng đi theo sau.

"Chúng ta đuổi theo bọn họ, đợi lát nữa đi tới chỗ không có ai, đem vật liệu của bọn họ đoạt." Lý Thần Tinh nói.

Bởi vì trả tiền, Lý Thần Tinh nghiễm nhiên trở thành ông chủ trong đội, chỉ huy hành động của những người khác.

"Tôi không có ý kiến." Ngưu Đống Lương nói: "Hơn nữa tôi sớm đã có ý nghĩ như vậy."

Mạnh Trì cùng với Khúc Hưng Niên gật đầu, người sau liếc nhau một cái nói:

"Vừa nãy tôi đã xem qua, trong bao vật tư của chúng ta chỉ đủ cho bảy ngày. Nếu như đem của bốn người bọn họ đoạt, tối thiểu có thể kiên trì được nửa tháng, cái này so với buôn bán không lỗ."

Lý Thần Tinh làm như vậy, là vì ôm mối thù lúc trước bị mất mặt.

Mà ba người Ngưu Đống Lương, sở dĩ có ý nghĩ như thế, là vì suy nghĩ cho mình về sau.

Nhiệm vụ lần này là bảo vệ Lý Thần Tinh một tuần.

Một tuần sau đó anh ta cùng mình sẽ không có quan hệ gì nữa, những người còn lại sẽ tự mình chiến đấu, tiếp tục đi theo con đường phía sau.

Cho nên chỉ có thể lấy nhiều vật tư một chút, như vậy cũng có thể bổ sung thể lực tốt hơn.

Bởi vì đồ ăn trong tự nhiên thực sự quá khó ăn, căn bản là không có biện pháp tiếp thu được.

"Vậy thì cứ làm như vậy đi." Lý Thần Tinh nói:

"Chút nữa khi anh đang hàng động, ba người các anh, tận lực không nên chặn camera của tôi. Nếu như có thể mà nói, cũng không cần phản bác ý kiến của tôi, nghe tôi chỉ huy, tận lực đem tôi làm nổi bật lên, người hâm mộ của tôi đang chờ xem tôi."

Ba người Ngưu Đống Lương gật đầu, ai cũng không nói gì.

Không ai có ý kiến với tiền.

"Các anh đều đã không có ý kiến, vậy chúng tôi liền bắt đầu hành động."

"Được!"

Ngoại trừ Lý Thần Tinh và những người khác, Owen và Jones ở phía bên kia cũng chuẩn bị hành động.

"Đồ vật đều chuẩn bị xong chưa." Owen thấp giọng hỏi.

Jones quay đầu lại liếc mắt nhìn quay phim sau lưng, sau đó nhỏ giọng nói:

"Đều ở trên người của tôi rồi, chờ vào sâu hơn một chút, chúng ta đem người phía sau bỏ lại, như vậy liền thần không biết quỷ không hay rồi. Nhưng vũ khí không dễ xử lý."

"Trong môi trường như vậy, nếu anh có thể có được súng cũng đã cảm tạ thượng đế rồi."

Owen nhìn bóng lưng Lâm Dật rời đi.

"Người bên cạnh anh ta rất nhiều, ở nơi như thế này, muốn đem anh mang đi là chuyện rất khó, cho nên không nên chấp nhất 400 vạn tiền thưởng, không tìm được cơ hội liền trực tiếp giết chết."

"Tôi biết rồi."

Hai người đơn giản thu dọn một chút đồ vật bên người, lặng lẽ đi theo bước chân của đám người Lâm Dật.

Chuẩn bị chọn cơ hội thích hợp động thủ.

Nhưng trong bóng tối, nhìn chằm chằm nhóm người Lâm Dật, ngoài nhòm người Lý Thần Tinh và Owen vẫn còn người khác.

Trong một trăm mét, hai người đàn ông giống như đang sưởi ấm bản thân, nhưng ánh mắt cũng theo đám người Lâm Dật rời đi mà đi xa.

"Người phụ nữ kia, hẳn là Lý gia bàng chi Lý Gia Ny."

Người đàn ông đang nói chuyện là một người đàn ông trung niên để râu quai nón, khoảng hơn 40 tuổi, mặc quần jean màu trắng cùng với áo khoác màu đen, không có biểu cảm gì trên mặt.

Tên người đàn ông đó là Ngụy Kim Lôi, là Ngụy gia đến từ Yến Kinh, cùng với em họ của mình Tùy Nghiễm Đức đến điều tra tình hình ở chỗ đây.

"Là cô ta không sai, em trước đó đã gặp qua một lần."

Tùy Nghiễm Đức vóc người so với Ngụy Kim Lôi gầy hơn một chút, nhưng vẻ mặt nham hiểm giống nhau.

"Người đứng bên cạnh cô ta là Hoàng Vân Hàng, con trai cả của nhà lão Hoàng, cũng thật sự có tài."

"Đoán chừng Lý gia, khả năng cũng nhận ra được chuyện bên này rồi, cho nên lại đây tìm hiểu tình hình." Ngụy Kim Lôi nói:

"Đợi lát nữa lúc đi vào, nghĩ biện pháp đem hai người bọn họ chặn đứng, đừng làm hỏng mất việc."

"Được!"

...

Lúc này Lâm Dật, cũng không biết mình đã bị người khác theo dõi, mang theo ba người Lý Gia Ny, hướng về rừng rậm trên đảo đi đến.

Hơi nước ẩm ướt khiến Lý Gia Ny và những người khác vô cùng khó chịu.

Các cô chỉ là tự thân trình độ cao mà thôi, nhưng sinh tồn trong hoang dã lại thuộc về một môn học khác. Sống hơn hai mươi năm, cũng là lần đầu tiên tới loại địa phương này, ít nhiều gì còn có chút không thích ứng.

Ngay cả lúc trước, Hoàng Vân Hàng người từng có hiềm khích với Lâm Dật, cũng yên lặng đi ở phía sau của anh, cẩn thận quan sát xung quanh, chỉ lo gặp phải nguy hiểm.

Lâm Dật nhìn xung quanh, có thể nhìn thấy không ít chim chóc và bò sát, hơn nữa số lượng còn rất nhiều.

Tuy rằng nơi này là một hòn đảo hoang, nhưng hệ thống sinh thái lại phát triển hơn cả trong tưởng tượng.

"A!"

Ngay khi Lâm Dật và những người khác, dựa theo bản đồ hướng về phía trước đi tới, Triệu Nhất Niệm đột nhiên hét lên một tiếng.

"Làm sao vậy?" Lâm Dật quay đầu lại hỏi.

"Trên cây có một con nhện lớn, cảm giác còn lớn hơn so với tay của tôi nữa."

"Đừng giật mình, làm tôi sợ nhảy một cái." Lâm Dật nói xong, tiếp tục hướng về phía trước đi, cũng không nói thêm cái gì.

"Chẳng lẽ không xử lý một chút sao?"

"Chúng ta đang ghi hình chương trình tên là sinh tồn trong hoang dã, không phải đến tàn sát đảo hoang, người ta trên tàng cây nằm sấp thật tốt, cô đết giết bọn chúng làm gì?"

"Ách ... Tốt, hình như cũng đúng ha."

"Đều đem mình chặn kín một chút, ngoại trừ con mắt cái gì đều đừng lộ ra." Lâm Dật dặn dò:

"Nếu như bị côn trùng đốt một cái, các cô cũng chịu không được."

"Ừ ừ, biết rồi."

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, Triệu Nhất Niệm cũng ý thức được, mặc dù chương trình này khác với chương trình khác, nhưng là nhất định phải nghiêm túc, nếu không lúc nào cũng có thể bị đào thải.

Dựa vào tâm lý này, Triệu Nhất Niệm cũng tiến vào trạng thái. Cho dù gặp phải một ít con sâu nhỏ, cũng sẽ không hô to gọi nhỏ.

"Lâm Dật, tốc độ của chúng ta có thể nhanh lên một chút không?" Lý Gia Ny hỏi:

"Tôi luôn cảm thấy nơi này có nguy hiểm."

"Tôi cũng có cái cảm giác này, vừa nãy tôi còn nhìn thấy hai con rắn đang quấn trên cây, vẫn là cẩn thận một chút cho thỏa đáng." Hoàng Vân Hàng nói.

"Yên tâm, cho dù có rắn cũng không có độc, chúng ta mới vừa vào đến, có thể yên tâm mạnh dạn đi, chỉ cần cẩn thận trọng một chút. Đừng làm cho côn trùng rơi xuống trên người là được."

"Anh chắc chắn vậy sao? Vạn nhất đột nhiên có một con dã thú xông tới thì làm sao bây giờ?"

"Anh có phải đọc quá nhiều tiểu thuyết giả tưởng không?" Lâm Dật nói:

"Nơi này là đảo hoang, ngoại trừ chuột bọ côn trùng rắn rết ở ngoài, có thể xuất hiện một con cá cũng đã là thiên nhiên quan tâm rồi. Anh còn thật sự cho rằng chỗ này giống như trong tiểu thuyết giả tưởng à, thỉnh thoảng sẽ đụng tới một con Ma Thú đầu óc tối dạ ăn thịt người sao?"

"Anh nói ai đấy!"

"Được rồi được rồi, các anh đừng ầm ĩ nữa, không cần thiết bởi vì chút chuyện nhỏ này mà cãi vã." Lý Gia Ny nói.

"Tôi cảm thấy vấn đề cũng không lớn." Triệu Nhất Niệm nói:

"Từ góc độ Sinh vật học mà nói, những sinh vật thường đứng đầu chuỗi thức ăn sẽ sống ở sâu trong rừng rậm, còn những sinh vật thấp kém hơn bình thường đều ở vòng ngoài hoạt động, cho nên lực sát thương cũng không lớn."

"Thói quen này cũng tương tự như con người, lấy Yến Kinh làm ví dụ, người có tiền đều sống ở đường vành đai ba, người nghèo đều sống bên ngoài đường vành đai 5, thậm chí còn có không ít người, vì tiết kiệm được một chút tiền thuê nhà, đều ở sống ở tỉnh Bắc Hà, cùng cái này đều là một cái đạo lý."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 916.

Chương 917. Cạnh Tranh Về Vật Tư

Lý Gia Ny không lên tiếng, bởi vì giảng theo một nghĩa lý nào đó.

Triệu Nhất Niệm nói có đạo lý.

Trên thế giới này người có tiền quả thực chiếm cứ càng nhiều tài nguyên tốt hơn nữa, đây là sự thật không thể chối cãi.

Cũng giống như một người phụ nữ.

Người có tiền có thể một năm 365 ngày sống phóng túng với những người phụ nữ khác.

Nhưng người nghèo, khả năng một năm cũng đều không đụng tới một người phụ nữ.

Đây chính là chuỗi thức ăn của xã hội loài người.

"Hơn nữa tôi cảm thấy, các anh cũng không cần quá căng thẳng, tuy rằng chỗ này thật hù dọa người, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút. Hành động theo đúng yêu cầu của tổ tiết mục, thì sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, dù sao đây cũng chỉ là một chương trình tạp kỹ."

Lâm Dật liếc nhìn Triệu Nhất Niệm, cảm giác cô gái này vẫn còn có chút ưu điểm.

Tối thiểu chuyện như vậy, rất nhiều người đều nhìn không thấu, có lẽ nó có liên quan đến việc cô ấy đã gia nhập làng giải trí nhiều năm.

Dù sao cũng là một nơi có hệ thống phân cấp nghiêm ngặt, giống như chuỗi thức ăn của khu rừng rậm này.

Sau khi Nghe Lâm Dật cùng Triệu Nhất Niệm nói xong, Lý Gia Ny cùng Hoàng Vân Hàng cũng không nói cái gì, một mực đi theo phía sau lưng Lâm Dật, rất nghiêm túc.

Nhưng trong bóng tối, Lý Gia Ny lại lắc đầu, cũng ở trong lòng oán thầm nói:

"Đạo lý dễ hiểu như vậy, tôi đương nhiên biết, nhưng trên hòn đảo này, vô cùng có khả năng tồn tại tình huống ngoài ý muốn còn lại, mà người bình thường không thể lý giải được!"

Sau nửa ngày trôi qua, một nhóm bốn người thêm vào quay phim, có thể nói là không bị cản trở, không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Nếu như không phải là vì bận tâm thể lực của Triệu Nhất Niệm, tốc độ có thể sẽ đi nhanh hơn.

"Chờ đã."

Không có dấu hiệu nào, Lâm Dật đột nhiên dừng bước, bởi vì xung quanh vang lên âm thanh sột soạt.

Lý Gia Ny và Hoàng Vân Hàng trở nên khẩn trương lên, chỉ lo xuất hiện vật gì kỳ quái.

Mấy giây sau, bốn người từ bên trong bụi cỏ đi ra.

"Lý Thần Tinh, các anh đã tới rồi!" Triệu Nhất Niệm nói.

Ở trong làng giải trí, tiếng tăm của Triệu Nhất Niệm so với Lý Thần Tinh là không cách nào sánh được.

Ở trong vòng tròn thứ bậc này, gặp mặt là nhất định phải chào hỏi.

"Thật là trùng hợp." Lý Thần Tinh cười nói, "Ở nơi lớn như vậy cũng có thể gặp được."

"Không phải sao?" Triệu Nhất Niệm câu được câu không nói.

Cô muốn mời Lý Thần Tinh cùng nhau đi, nhưng trong đội của mình cô chỉ là một người trong suốt, xảy ra vấn đề, còn phải dựa vào người ta bảo vệ đấy. Cũng không có tư cách nói những điều này, dứt khoát liền từ bỏ.

"Chúng tôi đi trước." Lâm Dật thuận miệng nói, cũng không hề có ý định nói chuyện với những người này.

Lý Gia Ny và Hoàng Vân Hàng cũng cũng giống như thế.

Phía bên mình đội hình của mình đã đủ hoàn chỉnh rồi, không cần thiết lại thêm những người khác vào nữa.

Cho dù ba người kia đều có chút thực lực, nhưng bên người mang theo một tiểu thịt tươi, nhất định sẽ ảnh hưởng đến tiến độ.

"Lâm tiên sinh, anh khoan hãy đi." Ngưu Đống Lương ở phía sau chào hỏi.

"Làm sao, anh còn có việc?" Lâm Dật quay đầu lại nói.

"Có chút việc, muốn cùng với các anh thương lượng một chút." Ngưu Đống Lương nói: "Chúng tôi dự trữ vật tư không đủ, bên trong đội ngũ của các anh có cô gái, có thể phân chia cho chúng tôi một chút được không?"

Ngưu Đống Lương nói như vậy, là Lý Thần Tinh đã hướng dẫn.

Bởi vì anh ta là minh tinh, có quay phim theo ở phía sau, phải chú ý mỗi tiếng nói cử động của mình.

Đợi đến lúc cuối cùng cướp giật vật tư, cũng là trách nhiệm của Ngưu Đống Lương bọn họ, không có quan hệ gì với chính mình.

"Hả? Nói chuyện mà không dùng não à?" Lâm Dật nói:

"Tôi thấy các anh bốn người, mỗi một người đều ngu ngốc như vậy, uống gió Tây Bắc là có thể sống rồi, căn bản không cần dùng tới vật tư, đem đồ vật chia cho chúng tôi có được hay không?"

Quay phim sau lưng Lâm Dật sợ hết hồn, trong lòng oán thầm nói:

"Tiểu tổ tông, chúng ta là đang ghi hình chương trình, ngài tới liền miệng phun dồn dập như vậy, còn để cho chúng tôi phát sóng nữa không."

"Anh có ý gì, chúng tôi là tới tìm anh thương lượng, làm sao lên đến liền mắng người như vậy."

"Mắng anh còn tính là nhẹ đấy." Lâm Dật không nhịn được phất tay một cái, "Cút ra xa một chút, đừng ở chỗ này chướng mắt tôi."

"Nhưng tôi không muốn để cho các anh đi, trừ phi đem vật tư lưu lại." Ngưu Đống Lương nói.

Lâm Dật nở nụ cười, "Cái kia con mẹ nó anh nghĩ hay nhỉ."

Nghe được lời nói của Lâm Dật, ba người Ngưu Đống Lương không chỉ không có tức giận, trái lại còn nở nụ cười.

"Lâm tiên sinh, có chuyện anh có thể đã lầm." Ngưu Đống Lương nói:

"Mặc dù đây là một chương trình của đài truyền hình, nhưng trong thỏa thuận ban đầu cũng đã nêu rõ rằng nó sẽ được khôi phục tính xác thực của việc sinh tồn trong vùng hoang dã ở mức độ lớn nhất. Cho nên cướp giật tài nguyên, cũng là một trong những mắt xích trong chương trình này, đây cũng không phải là chỗ để nói lý."

Người quay phim đứng phía sau bọn họ cũng hơi ngạc nhiên.

Trước đó lúc ở phòng họp, người của tổ tiết mục cũng dự liệu được sẽ có xảy ra chuyện như vậy.

Tuy rằng ở bề ngoài không cổ vũ, nhưng trong bóng tối cũng là ủng hộ.

Nhưng ở trước đó trong dự đoán, chuyện như vậy sẽ ở giai đoạn giữa và cuối của buổi ghi hình. Không nghĩ tới mới vừa vừa bắt đầu, liền xuất hiện chuyện như vậy, những người này cũng quá liều lĩnh rồi.

"Vậy thì tốt quá." Lâm Dật nói:

"Các anh ngược lại là đã cung cấp ý kiến cho tôi, đoạt vật tư của các anh, nửa tháng sau sẽ không phải lo lắng về vật tư nữa rồi."

"Ha ha ..." Ngưu Đống Lương nói: "Vừa vặn hai chúng ta một bên đều có bốn người, vậy hãy đợi xem vật tư này cuối cùng sẽ về tay ai."

"Cầu cũng không được."

"Ha, các vị, nhanh như vậy muốn đánh nhau rồi sao? May mà nhóm tôi đuổi kịp."

Lúc ở hai bên chuẩn bị động thủ, lại có một nhóm người, từ trong bụi cỏ đi ra.

Lâm Dật nhìn sang bên cạnh, phát hiện người nói chuyện là người nước ngoài, ở phía sau anh ta còn có ba người đồng hành.

"Các anh là ai!"

Thấy có người đi tới, bốn người Ngưu Đống Lương khẩn trương lên.

Ở loại địa phương này, ngay cả người trong đội của mình cũng không thể hoàn toàn tin tưởng được. Hiện tại lại nhô ra bốn người nước ngoài, phải càng thêm cẩn thận hơn mới được.

"Mọi người đừng lo lắng." Người nước ngoài dẫn đầu, dùng tiếng Trung sứt sẹo nói:

"Trước tiên tự giới thiệu mình một chút, tôi tên Clark, hiện tại đội của tôi đang cần tài nguyên gấp. Cho nên tôi đến chỗ các anh muốn lấy một ít, hy vọng các anh có thể phối hợp một chút."

"Anh đang nằm mơ à!" Ngưu Đống Lương nói.

"Không nên gấp gáp như vậy nha." Clark hài hước nói:

"Các anh đều sẽ đi không tới cuối cùng liền sẽ rời đi, chẳng bằng đem vật tư cho chúng ta. Chờ chúng tôi lấy được vị trí đầu tiên sau đó nói không chắc còn có thể chia cho nhóm các anh một chút chỗ tốt, cho nên liền đem đồ vật giao ra đây, chúng ta vẫn chờ chạy đi đây này."

"Không thể!"

Ngưu Đổng Lương, Mạnh Trì, Khúc Hưng Niên lần lượt kéo dài khoảng cách, chuẩn bị đem nhóm người Clark này tiêu diệt, sau đó lại đối phó với Lâm Dật.

"Đây là chiêu thức tán đả!"

"Không sai, anh còn có chút mắt nhìn!"

Nhìn thấy ba người Ngưu Đổng Lương họ đều là cao thủ, đám người Clark đúng lúc thu tay lại.

Anh ta có khả năng phán đoán tình huống rõ ràng, nếu thực sự đánh nhau, phía bên mình cũng không chiếm được lợi lộc gì.

"Chúng tôi không mạo hiểm không sợ phiêu lưu, cho nên không chuẩn bị với các anh đánh." Clark nhìn Lâm Dật nói:

"Không bằng cùng nhau đối phó với bọn họ, đem vật liệu của bọn họ chia ra."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 917.

Chương 918. Thực Lực Của Lý Gia Ny

Vẻ Ngưu Đống Lương thoáng thư giãn, anh ta cùng với Mạnh Trì, Khúc Hưng Niên liếc nhau một cái.

Hai người lặng yên gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Bọn họ đều là cao thủ, tự nhiên cũng nhìn ra đối phương trình độ cao thấp.

Nếu quả thật đánh nhau thực sự sẽ dẫn đến tình thế đôi bên cùng thua, đối thủ cũng không có lợi.

Nói không chắc còn có thể để Lâm Dật bọn họ chiếm tiện nghi.

Thay vì làm điều đó, còn không bằng giáo huấn bọn họ một trận, đem vật tư chia đều.

Dù sao mình tới đây, cũng không phải chỉ là đoạn đồ.

Chỉ có giúp đỡ Lý Thần Tinh, giáo huấn xong anh ta thì anh mới nhận được tiền.

"Không thành vấn đề."

Trong nháy mắt, hai bên liền đã đạt thành nhận thức chung.

Đều đem mục tiêu, chuyển đến trên người Lâm Dật.

"Hai người các anh đứng phía sau đi." Lý Gia Ny nói, cùng với Hoàng Vân Hàng lưng tựa lưng dừng lại, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị động thủ.

"Người này thật là, không giúp đỡ được bao nhiêu, phiền phức ngược lại là rước lấy không ít." Hoàng Vân Hàng nói:

"Nếu như không duyên cớ của anh ta, những người này cũng không có khả năng tìm tới cửa."

"Bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này." Lý Gia Ny nói:

"Hơn nữa những người này, cũng không hoàn toàn là đến đây vì anh ta, trước tiên làm tốt chuyện trước mắt, cái khác không cần lo."

Hoàng Vân Hàng không nói gì nữa, ánh mắt dừng lại ở trên người Clark.

Trong lòng anh cũng không sợ, chẳng qua là cảm thấy rất phiền, rước lấy phiền phức không đáng có.

Trong rừng, thế cuộc căng thẳng.

Lúc nào cũng có thể động thủ.

...

Bên bờ đảo nhỏ, máy bay trực thăng chính ở trên bầu trời xoay quanh, quan sát tình hình phía dưới.

Mà Nhan Từ và những người khác, cũng đã chuẩn bị xong xuôi, chuẩn bị thiết bị của họ trên một chiếc du thuyền nhỏ khác.

Quan sát tình hình trong rừng rậm.

"Đạo diễn Nhan không xong rồi, tuyển thủ tên là Lâm Dật kia, muốn cùng với người khác đánh nhau." Nói chuyện là phó đạo diễn Chu Nhuệ.

Bởi vì lúc trước, Nhan Từ đã thông báo trước với anh ta, tập trung quan sát tình hình bên phía Lâm Dật, không nên bỏ qua bất luận cái màn ảnh nào. cho nên tình hình của anh bên kia, được Chu Nhuệ trước tiên phát hiện.

Nghe thấy giọng nói của Chu Nhuệ, Nhan Từ đang nói chuyện với Wright, quay đầu lại hỏi:

"Là vì cướp giật tài nguyên sao?"

"Đúng, bọn họ với đội của Lý Thần Tinh, bởi vì vấn đề tài nguyên đã phát sinh xung đột." Chu Nhuệ nói:

"Hơn nữa còn có một nhóm đội nước Mỹ, cũng gia nhập đi vào, chuẩn bị đồng thời đối với bọn họ động thủ."

"Vậy mà còn có người của chúng tôi?" Wright cười nói: "Vậy tôi phải qua xem một chút."

Nhan Từ mặt không cảm xúc, đi tới màn hình phát sóng, chuẩn bị nhìn xem tình hình ở hiện trường.

Rất khéo chính là người đại diện của Lý Thần Tinh, Tony cũng ở đây.

Trên thực tế, anh ta đã canh giữ ở đây suốt, bởi vì anh ta biết, Lý Thần Tinh đã nói với ba người khác trong đội đối với Lâm Dật động thủ.

Chỉ chờ ở đây xem kịch vui.

"Lại là đám người Clark!" Wright nói:

"Cô Nhan, người của các cô, có thể phải gặp nguy hiểm rồi."

"Tại sao?"

"Người cầm đầu tên là Clark, anh ta là người tôi tự mình tìm đến tham gia ghi hình, cho nên tôi đối với thực lực của anh ta biết rất rõ, các cô phải cẩn thận một chút, hoặc là sớm lui ra cũng tốt, nếu không sẽ gặp nguy hiểm."

Nhan Từ không lên tiếng, mà là nhìn Tony.

"Tony tiên sinh, mục đích Lý Thần Tinh tới tham gia chương trình này, anh và tôi đều rõ ràng. Nếu như có thể mà nói, tôi hi vọng anh sẽ để anh ta rời đi ngay khi có thể, bằng không sớm muộn gì cũng bị tước tư cách tham gia."

"Tước tư cách tham gia?" Tony thần thái kinh ngạc, "Đạo diễn Nhan, cô nói là Lâm Dật, hay là Lý Thần Tinh nhà chúng tôi?"

"Đương nhiên là Lý Thần Tinh."

"Đạo diễn Nhan, cô nếu như nói như vậy, liền có hơi quá đáng." Tony nói:

"Quan hệ giữa cô và Lâm Dật tôi biết rõ, tôi biết cậu ta là bạn của cô, nhưng cô không thể vì bảo vệ bạn mình mà làm điều như vậy được? Chuyện như vậy thân là đạo diễn của chương trình, cô làm như vậy là làm trái quy tắc."

Nhan Từ lắc đầu một cái, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn không thay đổi.

"Tôi không muốn đắc tội với mọi người, là căn cứ hoà thuận thì phát tài, mới nói cho anh những điều này. Nếu như anh không tin, tôi cũng không có cách nào."

"Này là được rồi nha." Tony cười ha hả nói:

"Lấy tư cách đạo diễn, nên bảo đảm tính chất công bằng của chương trình. Cô trong bóng tối đối với tôi đề xuất những ý kiến này, liền không tốt lắm."

Nhan Từ vẫn như trước mặt không hề có cảm xúc, vén mái tóc bị gió biển thổi tung bay.

"Vậy thì cứ chờ xem."

Nghe được hai người nói chuyện, Wright khinh thường cười cười.

Nói nhiều như vậy có ích lợi gì?

Cuối cùng vật tư của tám người này, tất cả đều là của chúng tôi!

...

Trong rừng, bầu không khí quỷ dị và căng thẳng kéo dài hơn mười giây, Ngưu Đồng Lương mở miệng nói:

"A a, xem tư thế của các cô cũng không tệ lắm, nhưng chính là không biết, có thể kiên trì được mấy chiêu."

Dứt lời, Ngưu Đồng Lương vọt lên.

Mặc dù đối mặt chính là Lý Gia Ny, lại không có bất kỳ ý tứ nhẹ tay.

Ngưu Đồng Lương một quyền đánh tới, Lý Gia Ny dựa vào thân hình linh động, hời hợt né qua.

Cùng lúc đó, Lý Gia Ny một cước đá vào trên người Ngưu Đồng Lương.

Người sau đã sớm đã nhận ra động tác của Lý Gia Ny, nhưng không có bất kỳ ý phòng bị nào.

Dưới cái nhìn của anh ta, một người phụ nữ như vậy, muốn thương tổn được mình, rõ ràng là không thể nào.

Ầm!

Một cước mạnh mẽ của Lý Gia Ny đá đến trên người Ngưu Đồng Lương.

Vẻ mặt anh ta sau đó rõ ràng đã thay đổi, cảm giác được một cỗ lực lượng lớn lan khắp toàn thân, thân thể hoàn toàn không khống chế được bay ngược ra ngoài, đụng vào trên cây to phía sau!

"Trời ơi!"

Triệu Nhất Niệm trừng hai mắt, miệng há thành hình chữ O.

Một cước liền đá bay người đàn ông to lớn kia.

Chị gái này cũng thật lợi hại !

Khúc Hưng Niên và đám người Clark cũng sửng sốt.

Thực lực của Lý Gia Ny, vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ.

Theo quan điểm của bọn họ, chuyện này hoàn toàn là không thể lý giải được.

Một người phụ nữ, không thể có khí lực lớn như vậy.

"Lão Mạnh, cùng nhau động thủ!"

"Được!"

Khúc Hưng Niên gọi một tiếng, cùng với Mạnh Trì cùng nhau xông về hướng Lý Gia Ny.

Nhưng thực lực của Lý Gia Ny còn cao hơn bọn họ một chút, cho dù hai người gộp lại với nhau cũng không phải là đối thủ của cô!

Không tới mười chiêu, Lý Gia Ny đem Mạnh Trì với Khúc Hưng Niên toàn bộ đánh ngã!

Từng người nhe răng toét miệng bưng lồng ngực của mình, đứng lên cũng không nổi.

Lúc này, đứng ở bên bờ, Tony sắc mặt tái xanh, khó coi như ăn phải thuốc chuột như vậy.

Từ lúc vừa mới bắt đầu, anh ta không để Lâm Dật ở trong mắt, lại không nghĩ rằng hai người đồng hành anh ta tìm được, vậy mà lợi hại như vậy.

Quá thất sách rồi!

"Tôi vừa nãy đã nói rồi, cho anh thông báo với Lý Thần Tinh rời đi, hiện tại anh hối hận cũng đã chậm."

"Đạo diễn Nhan cô đừng quên, vẫn còn có một nhóm người khác nữa, đám người Lâm Dật chưa chắc là đối thủ của bọn họ." Tony nói.

"Tôi tán thành cách nói của anh, thực lực của Clark rất mạnh, dù sao cũng là từ chiến đội hải quân lục chiến chúng tôi lùi xuống, không phải là tùy tiện liền có thể bị đánh bại."

"Bây giờ nói những lời này còn hơi sớm, một lúc nữa các anh liền biết kết quả."

Nhan Từ vừa vặn nói xong, liền thấy trong màn ảnh Hoàng Vân Hàng đã động thủ!

Đồng thời xong tới người đầu tiên Clark!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 918.

Chương 919. Đối Thủ

Ngược lại, thân thủ của Hoàng Vân Hàng so với Lý Gia Ny càng sắc bén hơn.

Mà lúc này bốn người Clark cũng tiến lên ngăn đón.

Bởi vì bọn họ nhận ra được, một nam một nữ trước mắt này, khó đối phó hơn so với những gì họ tưởng!

Rầm rầm rầm ——

Hoàng Vân Hàng ra tay quyết đoán, giống như Lý Gia Ny, không chút nào dây dưa dài dòng, không tới năm phút đồng hồ, liền đem bốn người Clark toàn bộ đánh ngã!

Rầm rì nằm trên đất, không có một người có thể đứng lên được.

Cuộc chiến kết thúc trong một khoảng thời gian rất ngắn, Lý Gia Ny và Hoàng Vân Hàng chỉ là có chút thở gấp, không có chịu đến bất kỳ thương tổn nào.

Mà ở trong quá trình hai bên giao đấu, Lâm Dật tất cả đều nhìn ở trong mắt.

Thực lực của bọn họ, hẳn là ở bên trên Cao Sùng, nhưng so với Mạc Hồng Sơn còn có chênh lệch nhất định.

Bên bờ, nhìn thấy hai nhóm người, thuần thục toàn bộ bị quật ngã, Tony và Wright cằm suýt chút nữa rơi trên mặt đất.

Sắc mặt khó xem tới cực điểm.

"Bây giờ các anh chuẩn bị một chút, chuẩn bị tiếp ứng bọn họ trở về, chương trình phía sau đã không cần thiết tham gia nữa rồi."

...

Trong rừng, nhìn đám người bị đánh gục dưới đất, Lý Gia Ny nói:

"Đem vật tư của các anh để lại, có thể lui ra khỏi chương trình này rồi."

"Cô nói cái gì!"

Lý Thần Tinh không làm nữa, lớn tiếng nói: "Tôi mới đi tới nơi này nửa ngày, các cô liền để tôi lui ra!"

"Đây là quy tắc, nếu như người bị đánh ngã là chúng tôi, cũng giống vậy thôi."

"Tôi nhưng là Lý Thần Tinh, người đứng đầu Trung Quốc, tôi không thể lui ra! Tôi còn muốn đi tới điểm cuối, cho người hâm mộ tôi một câu trả lời!"

"Thực lực của anh, căn bản không thể chống đỡ anh đi tới cuối cùng, bỏ quyền là sự lựa chọn tốt nhất cho anh."

Tuy rằng Lý Gia Ny không có ý nghĩ muốn cướp giật những tài nguyên khác, nhưng bây giờ, có người đưa tới cửa, dĩ nhiên là không thể bỏ qua cho bọn họ.

"Khẩu khí thật là lớn!"

Ngay khi Lý Thần Tinh định nói chuyện, chợt nghe thấy một giọng trầm thấp, từ cách đó không xa truyền đến.

Mọi người theo bản năng nhìn lại, bất ngờ nhìn thấy, hai người đàn ông trung niên từ bên ngoài đi tới.

Chính là Ngụy Kim Lôi và Tùy Nghiễm Đức đã bí mật theo dõi trước đó.

Hai người quen biết Lý Gia Ny và Hoàng Vân Hàng, nhưng các cô cũng không phải biết Ngụy Kim Lôi và Tùy Nghiễm Đức, vẫn chưa lộ vẻ quá mức khẩn trương, chỉ đem bọn họ cho rằng là người tới đoạt vật tư.

Nhưng Lâm Dật lại đã nhận ra một chút manh mối.

Hai người kia bước chân vững vàng, đường trong rừng uốn lượn gồ ghề, nhưng hai người lại đi rất vững chãi, nếu như không có chút bản lĩnh, tuyệt đối luyện không ra trình độ như vậy.

Nếu như suy đoán không sai, thực lực của hai người kia chắc chắn cao hơn Ngưu Đồng Lương và những người khác.

Lý Gia Ny và Hoàng Vân Hàng có thể đối phó được hay không, vẫn là ẩn số.

"Các anh cũng là đến đoạt vật tư sao." Hoàng Vân Hàng mắt lạnh hỏi, vẫn chưa lộ vẻ kinh hoảng.

Đối mặt tình huống như vậy, anh và Lý Gia Ny cũng ý thức được điểm ấy.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, tất nhiên sẽ có người nghe tiếng mà đến, phiền phức là không thể tránh khỏi.

Nhưng với thực lực của mình, muốn đối phó với bọn họ cũng không thành vấn đề.

"Đương nhiên." Ngụy Kim Lôi nói: "Ở trong môi trường như vậy, nếu như không có thêm chút tài nguyên thì sẽ rất khó sinh tồn, hiện tại có cơ hội, đương nhiên phải chuẩn bị một chút."

Đối với hai người mà nói, cướp giật vật tư, chỉ là một lời giải thích hoàn mỹ cho hành động của mình.

Bởi vì mục đích thực sự, là muốn ngăn cản Lý Gia Ny cùng Hoàng Vân Hàng.

Chỉ cần đánh bại nhóm của cô ta, rút lui khỏi chương trình này, liền đại công cáo thành.

"Ý nghĩ ngược lại thật là tốt, nhưng anh không thấy những người năm trên mặt đất sao? Các anh cảm thấy mình có cơ hội sao?"

"Có được hay không cũng không phải là do anh định đoạt."

"Đây là cần gì chứ, tất cả mọi người đều là người Trung Quốc, không cần thiết ra tay đánh nhau."

"Cái này tôi biết, nhưng anh yên tâm, sau khi chúng tôi lấy đồ của các anh, chúng ta vẫn còn có thể đoạt đồ của người khác, sẽ không cho bất cứ ai có cơ hội nào."

Hoàng Vân Hàng cười lắc đầu, sau đó lùi về phía sau một bước, cũng hướng về Ngụy Kim Lôi ngoắc ngoắc ngón tay.

"Các anh đã không nghe khuyên bảo, vậy thì không có biện pháp, động thủ đi."

"Đa tạ."

Hoàng Vân Hàng chân đạp mặt đất, hướng về Ngụy Kim Lôi xông qua.

Vốn tưởng rằng một cước này đi tới, có thể đem đối phương đánh ngã xuống đất, nhưng lại không nghĩ rằng, chiêu thức của mình, lại bị ngăn cản!

Hoàng Vân Hàng và Lý Gia Ny đều ngạc nhiên, ai cũng chưa nghĩ tới thực lực của Ngụy Kim Lôi sẽ mạnh như vậy.

Sau khi đỡ được chiêu thức của Hoàng Vân Hàng, Ngụy Kim Lôi cũng lần lượt ra chiêu, người sau không kịp phản ứng, lùi về phía sau mấy bước, sau đó mới phát động chiêu thức ra đòn.

Trong lúc nhất thời, hai người đánh chính là khó tách ra, nhưng rất nhanh, Ngụy Kim Lôi đã chiếm thế thượng phong.

Mà Hoàng Vân Hàng với Lý Gia Ny cũng phát hiện, mới vừa bắt đầu, Ngụy Kim Lôi là lúc đánh, cũng không hề quyết tâm.

Khi anh ta thể hiện ra thực lực thật sự của mình, chính mình căn bản không có sức đánh trả.

Thấy tình hình không ổn, Lý Gia Ny cũng tham chiến.

Bằng không trong vòng mười chiêu, Hoàng Vân Hàng tất bại!

Nhưng sự tham gia của Lý Gia Ny, cũng không có xoay chuyển được cục diện trận chiến, dưới sự tấn công mãnh liệt của Ngụy Kim Lôi, cả hai đều bị đánh bại, che ngực, ngã xuống đất dậy không nổi.

"Tiểu cô nương, tiểu tử, các cô thua, đem vật tư giao ra đây." Ngụy Kim Lôi cười cho biết.

Lý Gia Ny khó mà tin nổi nhìn Ngụy Kim Lôi.

Mình và Hoàng Vân Hàng đều đã luyện từ khi còn nhỏ, trừ phi những người kia có dị bẩm thiên phú, rất ít khi có thể gặp được người so với mình lợi hại hơn, hơn nữa còn là một đánh hai, người này là từ đâu xuất hiện!

"Chết tiệt!" Hoàng Vân Hàng mắng một câu, "Nếu như không phải anh ta, cũng không thể gây ra nhiều chuyện như vậy!"

"Anh đang nói gì đấy!" Lý Gia Ny dừng lại nói.

"Tôi nói có sai sao!"

Hoàng Vân Hàng hướng về phía đám người Lý Thần Tinh nói: "Nếu như không phải là bọn họ tìm đến, cũng không có khả năng dẫn đến nhiều người như vậy!"

Hoàng Vân Hàng sở dĩ cuồng loạn như vậy, là bởi vì kế hoạch của mình toàn bộ bị đánh loạn.

Dựa theo tình hình này mà nói, muốn tiến sâu hơn vào đảo, cơ hội rất mong manh.

"Anh đây liền có chút không nói lý rồi." Lâm Dật nói:

"Tôi lại không chủ động gây sự, làm sao có thể trách đến trên đầu tôi được."

"Không trách anh lẽ nào trách tôi?"

"Được rồi được rồi, mọi người không nên ầm ĩ nữa, tốt xấu gì cũng là một đoàn đội, không thể bởi vì chút chuyện như thế này liền bắt đầu nội chiến." Triệu Nhất Niệm khuyên.

"Đây không phải chuyện của cô!" Hoàng Vân Hàng hừ lạnh nói.

"Phiền nhất các anh như vậy, lúc không có chuyện gì làm, giả bộ như không sao, gặp phải một chút phiền phức, liền ép bức không để yên, trách cái này trách cái kia." Lâm Dật nói: "Nếu như không có năng lực, cũng đừng đi ra, tốt hơn hết là ở nhà."

"Anh ít ở đằng kia nói mát đi, đợi tới lúc trở về, tôi sẽ không tha cho anh!"

"Ôi ôi ôi~" Lâm Dật nở nụ cười, "Chỉ với bộ dạng này của anh à, còn giống như thật không có cái kia mấy lần."

"Anh ít ở đằng kia ..."

"Được rồi được rồi."

Ngụy Kim Lôi đã cắt đứt Hoàng Vân Hàng, "Người trẻ tuổi, việc đã đến nước này, các anh đừng ồn ào nữa, đem vật tư của các anh để lại đây, thu thập một chút trở về đi. Đoán chừng sang năm sẽ còn có chương trình này, đến lúc đó các anh trở lại là được rồi."

"Trở về cái cọng lông." Lâm Dật nói: "Hoặc là các anh hiện tại biến, hoặc là đem vật tư lưu lại, chớ ép bức những thứ vô dụng kia."

Quay phim khóc không ra nước mắt.

Tiểu tổ tông, van cầu lão nhân gia, miệng không nên lại nói những lời không hay nữa!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 919.

Chương 920. Xin Đừng Chửi Tục Nữa

Ngụy Kim Lôi bị mắng sửng sốt.

Anh vốn tưởng rằng, chế phục Lý Gia Ny với Hoàng Vân Hàng, hai người trong đội còn lại sẽ ngoan ngoãn thuận theo.

Điều này cũng thật thú vị, lại còn có người nhảy ra phản kháng.

"Tiểu huynh đệ, cậu cũng không nhanh mồm nhanh miệng thật, hai người bọn họ đều bị đánh ngã, cậu liền càng không được rồi, không cần thiết vì khí phách nhất thời mà tới khiêu khích tôi."

"Lâm Dật, anh không nên nghĩ tới, bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau." Ngưu Đồng Lương cười lạnh nói:

"Mặc dù chúng tôi bị đánh bại, nhưng còn có người lợi hại hơn chờ các anh đấy, lần này các anh không làm được gì nữa rồi, thu dọn đồ đạc lăn đi."

"Các anh những người này, chính mình không có thực lực vậy thì thôi, một mực vẫn thích tát pháo, yêu thích chơi trò bỏ đá xuống giếng kia, thật con mẹ nó thật đáng giận!"

"Bây giờ nói những lời này có ích lợi gì" Ngưu Đồng Lương cười lạnh nói: "Nhanh lên một chút thu dọn đồ đạc rời đi."

"Hai người bọn họ bị đánh bại, cũng không phải tôi, đi cái mấy cái mao."

"Ha ha ..."

Ngưu Đồng Lương và những người khác cười ha ha,

"Hai người mạnh nhất trong đội của anh đều đã bị đánh ngã, anh có năng lực gì đối phó với người ta "

Hô thông!

Lâm Dật không lên tiếng, xoay người một cước đá đến trên người Ngụy Kim Lôi.

Người sau không kịp phản ứng, thân thể bay ngược ra ngoài, áp đảo một mảng lùm cây lớn.

"Tôi đây đối phó với anh ta, mọi người cảm thấy như thế nào?"

"Này, điều này sao có thể !"

Nhìn thấy Ngụy Kim Lôi bị đá bay, Lý Gia Ny và Hoàng Vân Hàng hít vào một ngụm khí lạnh.

Vậy mà một cước đem anh ta đá bay?

Ngưu Đống Lương ngỡ ngàng, đây là chuyện cho người làm ư?

"Lôi ca!"

Tùy Nghiễm Đức chạy đến, đem Ngụy Kim Lôi đỡ lên, giúp anh kiểm tra thương thế trên người.

"Tôi không sao!"

Ngụy Kim Lôi ôm lồng ngực của mình,

Được sự hỗ trợ của Tùy Nghiễm Đức, miễn cưỡng đứng lên.

"Tiểu tử, cậu đánh lén có gì tài ba chứ!"

"Đều đã là bộ dạng này rồi, còn nhấn mạnh những thứ này có ích lợi gì?" Lâm Dật nói: "Tôi sẽ cho anh một cơ hội nữa, anh cảm thấy bản thân mình là đối thủ của tôi sao?"

"Anh!"

Ngụy Kim Lôi không nói nữa, vừa nãy một cước kia, suýt chút nữa đem xương của mình đá vụn.

Bằng vào một chiêu này, liền đủ để chứng minh, thực lực của anh ta trên mình.

Cho dù thêm vào Tùy Nghiễm Đức, cũng không có khả năng là đối thủ của anh ta.

"Đem đồ gì đó của các anh lưu lại, người đi."

Trên mặt của hai người, đều lộ ra vẻ mặt không cam lòng.

Mục đích của chuyến đi này, là để điều tra tình hình ở đây, thuận tiện ngăn cản Lý Gia Ny và những người khác.

Lần này được rồi, còn chưa đợi tiêu diệt được bọn họ, chính mình lại bị buộc ra ngoài trước.

"Mẹ nó còn thất thần làm gì chứ? Chờ tôi mời khách ăn cơm nữa à?"

"Chuyện ngày hôm nay, chúng tôi nhận thua, hãy đợi đấy!"

Hai người ném ba lô xuống, xoay người rời đi, về phần có thể gặp được những người khác hay không, cướp được vật tư, phải xem vận may của bọn họ.

"Còn có các anh, ở đây giả làm quần chúng ăn dưa sao? Cho rằng tôi không nói đến các anh à."

"Tôi, chúng tôi cũng đi."

Ngưu Đống Lương, Clark và những người khác dồn dập để lại vật tư của mình, không dám nói nữa cái gì, hướng về bên ngoài rừng cây đi ra.

"Anh, anh là ai? Vậy mà lại lợi hại như vậy?"

Mọi người sau khi rời đi, Lý Gia Ny bất ngờ mà hỏi.

"Đàn ông." Lâm Dật nói: "Về phần tại sao lợi hại như vậy, có thể là ăn quá nhiều sò."

Quay phim:...

Ngoại trừ miệng phun thơm ngát chính là lái xe, coi như là có quay cũng không có cách nào phát sóng!

"Đến lúc cô biểu hiện mình rồi đấy, đi mang đồ ăn của bọn họ trong bao đều lấy ra, về sau liền không cần ăn đồ ở trong rừng nữa." Lâm Dật nói với Triệu Nhất Niệm.

"Tôi đi sao?"

"Nếu không thì ai?" Lâm Dật nói: "Tôi đi lấy cũng được, chờ đến lúc gặp phải cá sấu cô động thủ giải quyết."

"Đừng đừng đừng, tôi hiện tại đi."

Sau gần một giờ, làm theo chỉ thị của Lâm Dật, Triệu Nhất Niệm đem đồ có thể dùng toàn bộ đều lấy được trở về.

"Nhiều đồ vật như vậy, cảm thấy nếu tiết kiệm một chút lương thực, chưa tới một tháng, chúng ta cũng không cần ăn đồ ăn trong rừng."

Lâm Dật gật đầu, tự nhủ: "Thời gian một tháng đủ dùng rồi."

"Ăn một chút gì đi, đợi lát nữa tiếp tục đi, ở loại địa phương này lãng phí thời gian không đáng giá."

"Ừ."

Ngay lúc Lâm Dật và những người khác đang ăn uống, các quay phim cũng ngồi cùng nhau.

"Lâm tiên sinh, tôi có thể thương lượng với anh chuyện này không?"

"Hả? Chuyện gì? Anh cũng phải ăn sao? Có muốn cùng ăn không."

"Không đúng không đúng, tổ tiết mục cho chúng tôi khẩu phần lương thực rồi."

Lâm Dật không có hảo ý liếc nhìn quay phim, "Nếu có một ngày chúng tôi hết lương thực, có phải hay không chúng tôi có thể ăn của anh."

"Giống như là thật như vậy có đạo lý này, một kho lúa di động." Triệu Nhất Niệm nói.

Quay phim:...

Mạch não của các người không nên như vậy, tôi nói không phải cái này!

"Lâm tiên sinh, các anh yên tĩnh một chút, tôi muốn nói không phải cái này." Quay phim giải thích:

"Về sau anh có thể hay không nói ít lời thô tục một chút, cho hậu kỳ một chút đường sống, nếu không không loại bỏ những từ đó, căn bản phát sóng không được."

"Có nghiêm trọng như vậy không?" Lâm Dật nói: "Tôi cũng chỉ mắng có vài câu."

"Thật sự nghiêm trọng như vậy, từ lúc bắt đầu ghi hình, dường như chưa dừng lại."

"Ách ... Đài truyền hình các anh cũng giám sát quá nghiêm ngặt rồi."

"Ách ... Không phải chúng tôi quá nghiêm ngặt, là Lâm tiên sinh ngài quá hào hiệp rồi."

"Được, tôi sẽ chú ý."

"Kỳ thực tôi cảm thấy, anh lớn lên đẹp trai như vậy, công phu cũng lợi hại, có thể cho mình lập cái hình tượng nam thần lạnh lùng, cố gắng nói càng ít càng tốt. Khi chương trình được phát sóng, có thể thu về không ít người hâm mộ đấy." Nhà quay phim nói.

"Vậy không được, lúc đánh nhau nếu không nói cái gì hết, khí thế cũng bị mất." Lâm Dật nói:

"Thật giống như lúc ba ba ba, hai người một chút âm thanh cũng không có, cái kia chính là bộp cái cô quạnh, không thú vị."

"Ách ... Cái kia tận lực khắc chế, chúng tôi cũng không dễ dàng ghi hình chương trình được, cho chúng ta một đường sống."

"Tôi sẽ cố gắng."

Đơn giản ăn chút gì, bốn người Lâm Dật tiếp tục hành động.

Trên chặng đường tiếp theo, mọi người đều cảm thấy bình an không ít.

Đặc biệt là Hoàng Vân Hàng, sau khi nhìn thấy được thực lực của Lâm Dật, liền trầm mặc không nói.

Sau một hồi lâu xấu hổ, đều không dám nói chuyện.

Sau khi trải qua chuyện của Ngụy Kim Lôi, anh thật sự tin tưởng Lâm Dật cùng với mình là một tổ đội, là sợ quá nhàm chán.

Dạng người như anh ta, có đủ năng lực tự mình đi tới điểm cuối.

Trong ba ngày sau, đều không có gặp trở ngại lớn nào, nhưng cũng có những đợt tranh giành vật tư, nhưng đều bị giải quyết.

Dồn dập thối lui ra khỏi ghi hình.

Căn cứ vào nguyên nhân như vậy, Lâm Dật nhận được căn dặn của Nhan Từ.

Kêu anh hạ thủ nhẹ tay một chút, nếu như lại đánh như vậy đi xuống, chương trình còn chưa ghi hình xong, thì tuyển thủ đều bị anh ta đánh cho bỏ cuộc hết rồi, cuối cùng chỉ còn lại một nhóm bọn họ thôi.

"Cái kia, bên kia có rắn!"

Triệu Nhất Niệm kinh hô một tiếng, hấp dẫn sự chú ý của Lâm Dật.

Phát hiện phía trước trên thân cây, có một con trăn to bằng bắp chân phụ nữ, độ dài chừng hơn mười mét.

"Đi mau, có trăn!" Quay phim nói.

"Đi cái cọng lông, mẹ nó, tối nay ăn canh rắn!"

Lý Gia Ny:...

Triệu Nhất Niệm:...

Hoàng Vân Hàng:...

Quay phim:...

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 920.

Chương 921. Nơi Kỳ Lạ

"Lâm tiên sinh, anh chắc chắn muốn ăn con rắn kia sao?"

Quay phim nơm nớp lo sợ nói.

"Đúng, mỗi ngày ăn lương khô với đồ hộp, tôi ăn đến muốn ói ra rồi." Lâm Dật nói:

"Trên đảo này có khá nhiều rắn."

"Cái kia, cái kia anh đợi một lát nữa, chúng tôi đứng xa một chút."

Camera đại ca cảm thấy mình phạm điều cấm kỵ của người hành nghề.

Làm một quay phim chuyên nghiệp, cấm nói chuyện trong quá trình quay phim.

Nếu không sẽ có vẻ không chuyên nghiệp.

Nhưng ở cùng với người như Lâm Dật một chỗ, chuyên nghiệp hay không đã không còn quan trọng nữa, bảo vệ mạng nhỏ mới là quan trọng.

"Được, các anh đều tới sau đứng, tôi đến xử lý nó."

"Được được được."

Lý Giai Ny, Hoàng Vân Hàng còn có quay phim dồn dập lui về phía sau, cùng Lâm Dật kéo dài khoảng cách.

Nhưng duy nhất Triệu Nhất Niệm đứng ngay tại chỗ, nhìn con rắn lớn trên cây đến nhập thần.

"Cô đứng đấy làm gì? Không sợ chết?"

"Tôi nhìn nó khá quen."

"Nhìn quen mắt?" Lâm Dật bị dọa sợ hết hồn, ánh mắt không tốt nhìn Triệu Nhất Niệm,

"Tiểu Thanh, con rắn trên cây kia gọi Bạch Tố Trinh sao?"

"Tôi không phải ý đó, tôi hình như đã từng nhìn thấy chủng loại rắn này rồi."

"Cô đã gặp thứ này ở bên trong thế giới động vật sao?"

"Nói ra thật xấu hổ, tôi là nghiên cứu sinh học ở đại học, sau khi tốt nghiệp đã được phát hiện mới đi làm diễn viên. Cho nên tôi đã thấy tiêu bản loại rắn này rồi, hình như gọi là trăn hoàng gia, không có độc."

"Có thể nha, còn có thể hoạt học hoạt dụng đây này."

"Nhưng nó lớn lên có chút lớn, nó không giống với những gì tôi đã được học trong sách."

"Chuyện như vậy đợi lát nữa lại nói, các cô đi trước đem nồi ra đi, đợi lát nữa liền đem nó nấu."

"Được rồi." Triệu Nhất Niệm nói:

"Nhưng tôi rất hiếu kì, anh làm sao hàng phục nó, loại rắn này khí lực siêu cấp lớn, anh nếu như bị nó quấn lấy, rất có thể bị ghìm chết."

"Vậy cô đứng qua một bên nhìn, anh đây cho cô mở mang tầm mắt, cái gì gọi là cao thủ."

Lâm Dật từ bên hông lấy ra con dao phẫu thuật mang theo trên người, sau đó hướng về con trăn hoàng gia kia nhìn.

Một giây sau dao giải phẫu ném ra, hoàn mỹ không có sai sót đâm vào tại chỗ bảy tấc của trăn hoàng gia .

Trên cây con trăn điên cuồng giãy giụa, nhưng không bao lâu, thân thể to lớn liền ngã rơi xuống trên đất.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn, thủ pháp này cũng quá không thể tưởng tượng nổi.

"Được rồi, lấy nồi bắt đầu làm cơm."

Lý Giai Ny cùng Hoàng Vân Hàng, đem nồi nhỏ từ trong túi đeo lưng lấy ra.

Triệu Nhất Niệm hướng về cái con trăn kia đi tới, nhưng duy trì khoảng cách hai mét, hiển nhiên còn có chút sợ sệt.

"Cô vừa nãy không phải nói nó có chút kỳ quái sao? Ở đâu kỳ quái, có vẻ như cũng không phải con lai."

"Hình thể của nó có chút lớn." Triệu Nhất Niệm nói:

"Trên sách nói rằng con rắng lớn nhất của loại rắn này hình thể lớn nhất cũng là dài đến khoảng 1.8 m. Nhưng con trước mắt này hình như lớn hơn hai mét rồi." Triệu Nhất Niệm bỗng nhiên cười rộ lên,

"Tôi cảm thấy chúng ta không nên ăn nó, hẳn là lấy về, gửi đến học viện khoa học trong trường đại học, xem như là lấp đầy lỗ hổng trong sinh học."

"Hả?"

Lời nói của Triệu Nhất Niệm, đột nhiên khiến cho Lâm Dật tỉnh ra, tiến lên đo đạc một chút, phát hiện con rắn này ít nhất hai thước.

Cho dù môi trường sinh tồn ở đây tốt, trưởng thành lớn như vậy, cũng ít nhiều gì có chút khả nghi.

Hơn nữa trải qua hành trình ba ngày nay, Lâm Dật đã nhớ tới có rất nhiều thứ đã bị mình sơ sót bỏ qua.

Chuột bọ côn trùng rắn rết sống trong rừng kích cỡ đều khá lớn.

Điều này có một mối quan hệ nhất định với một hệ sinh thái tốt, nhưng là có nguyên nhân khác sẽ tạo thành kết quả như thế.

Cái kia chính là lượng khí oxy!

Theo khoa học, sự gia tăng hàm lượng oxy sẽ làm tăng lên hình dạng cơ thể của các sinh vật.

Hòn đảo nhỏ này, hay là chính là chứng minh tốt nhất.

"Anh nghĩ gì thế?" Triệu Nhất Niệm hỏi.

"Không có chuyện gì." Lâm Dật lắc đầu một cái, chuẩn bị động thủ phanh thay con rắn.

Thủ pháp của Lâm Dật rất lưu loát, thuần thục liền đem da rắn cạo sạch sẽ, lấy thịt rắn tươi ra.

"Động tác của anh cũng quá nhanh rồi, hẳn là thường xuyên giết rắn?"

Không chỉ là Triệu Nhất Niệm, Lý Giai Ny, Hoàng Vân Hàng còn có quay phim, ba người cũng đồng dạng cảm thấy bất ngờ.

Người bình thường cũng không có thủ pháp gọn gàng nhanh chóng như vậy.

"Tôi chưa bao giờ giết rắn, nhưng có làm một nghề tương tự như vậy."

"Giết lợn trong lò mổ? "

"Trước đây tôi làm chủ nhiệm khoa phẫu thuật tim của bệnh viện Hoa Sơn. Mỗi ngày cho người ta khai đao, còn giải phẫu thi thể, chỉ là giết rắn mà thôi, vấn đề không lớn."

"Anh vậy mà là chủ nhiệm khoa phẫu thuật tim của bệnh viện Hoa Sơn?"

Biết được thân phận khác của Lâm Dật, tất cả mọi người nghe đều sửng sốt.

Bệnh viện Hoa Sơn là một trong những bệnh viện nổi tiếng nhất ở Trung Quốc.

Có thể ở nơi đó lên làm chủ nhiệm, là chuyện vô cùng khó khăn.

"Ngạc nhiên làm gì, một bộ như chưa từng va chạm xã hội vậy."

"Chủ yếu là thân phận tương phản quá lớn, có chút khiến người ta không tiếp thu được."

"Nếu tôi nói tôi lúc trước lái qua Didi, có phải hay không các cô liền càng không tin hơn?"

"Ách ... Không tin."

"Vậy thì cái gì cũng không cần nói nữa, nhanh lên một chút làm cơm, rốt cuộc có thể được ăn mặn rồi."

Nói xong, Lâm Dật đem da rắn cất đi, bỏ vào trong ba lô của mình.

"Bộ da rắn này thật giống vô dụng, cất nó làm gì cho chiếm chỗ."

"Trở về cho bạn gái của tôi làm túi xách da rắn, tinh khiết thiên nhiên."

Lý Gia Ny:...

Triệu Nhất Niệm:...

Đây đều là suy nghĩ kiểu gì thế!

"Nhìn vào bản đồ, khoảng cách tới khu lội nước còn bao xa?"

"Còn gần hai ngày đi bộ." Lý Gia Ny nói.

Quay phim chân run rẩy, "Lâm tiên sinh, anh thật sự muốn đi tới đó sao?"

Lâm Dật gật đầu, "Chuẩn bị giết đầu cá sấu, sau đó lại mang về cho bạn gái của tôi, làm túi xách da cá sấu."

Lý Gia Ny:...

Triệu Nhất Niệm:...

"Chờ đã, các cô làm gì đấy." Lâm Dật nói.

"Làm canh thịt rắn." Lý Gia Ny nói.

"Đó không phải là những gì anh muốn sao, đồ vật đều lãng phí."

"Hay là tôi đến." Lâm Dật nói: "Các cô đứng ở một bên đi."

"Anh một đại nam nhân còn biết làm cơm sao?"

"Tôi trước kia từng làm đầu bếp, có một quán cơm, làm cái canh rắn vẫn là không thành vấn đề."

Triệu Nhất Niệm và những người khác trố mắt ngoác mồm, đã không biết nói cái gì cho phải.

Chạy qua Didi, làm qua đầu bếp, còn ở bệnh viện Hoa Sơn làm chủ nhiệm khoa phẫu thuật tim.

Còn có việc gì anh ta không biết làm không?

Gần nửa giờ sau, canh rắn thơm ngát đã làm xong.

Triệu nhất Niệm và những người khác thèm đến nhỏ dãi, vội vàng nếm thử một miếng, nhất thời sáng mắt lên.

"Cái này uống ngon quá."

"Cô cho rằng tôi làm đầu bếp là không công à."

"Nói cũng đúng."

Đồ ăn đã làm xong, mấy người bắt đầu ăn, quay phim trước ghi hình một đoạn, sau đó cũng gia nhập vào trong nhóm bọn họ.

Đối với tay nghề của Lâm Dật đều khen không dứt miệng.

Cơm nước xong, mấy người liền dừng hành động, đến gần lều vải chuẩn bị nghỉ ngơi.

Triệu Nhất Niệm cùng Lý Gia Ny ở cùng nhau, Lâm Dật ba người đàn ông bao quanh lều vải của hai người phụ nữ, để thuận tiện bảo vệ các cô.

Hai ngày sau, hành trình như trước không lường trước được.

Triệu Nhất Niệm người nhát gan nhất, cũng đã thích nghi được với cuộc sống trong rừng, không gây ồn ào nữa.

Điều kiện ở đây chỉ là khắc nghiệt hơn một chút, nhưng muốn nói đến nguy hiểm, thật sự không có bao nhiêu.

Dù sao chương trình tên gọi hoang dã cầu sinh, không phải Võ Tòng đả hổ, không cần cùng dã thú tranh đấu.

Hơn nữa trước đó, Triệu Nhất Niệm đã chỉ ra ý nghĩa thực sự của chương trình.

Đây chỉ là một chương trình thực tế, mặc dù sẽ khôi phục lại bản chất của sự sống còn trong tự nhiên ở mức độ lớn nhất.

Nhưng an toàn là điều cơ bản, nếu như xảy ra vấn đề, ban lãnh đạo đài truyền hình Trung Hải, từ trên xuống dưới cũng phải rớt đài.

Cho nên về vấn đề mặt an toàn, cô cũng chưa bao giờ lo lắng.

"Đi lên trước nữa chính là khu vực lội nước, chúng ta không thể đi nữa." Lý Gia Ny cẩn thận nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 921.

Chương 922. Chủ Đề Thăng Hoa

"Chờ chính là lúc này."

Nói xong, Lâm Dật quay đầu lại nhìn nhà quay phim, "Camera đại ca, các anh trước đó khẳng định, phía trước chắc chắn có cá sấu."

"Có, có ..."

"Có mấy con? Số lượng nhiều không?"

"Anh không phải là muốn làm túi sao? Một con là đủ rồi?"

"Thực sự xin lỗi, người ưu tú giống như tôi, một cái câu bắt được được bốn người."

Hoàng Vân Hàng:...

Quay phim:...

Trâu bò!

"Anh Lâm, anh chú ý một chút, máy quay đang ghi hình đấy."

Căn dặn xong, Triệu Nhất Niệm quay đầu nhìn quay phim, "Camera đại ca, đoạn này cắt ra không phát sóng nha."

"Tôi, tôi biết rồi." Quay phim lau mồ hôi lạnh nói, nhưng trong lòng lại không giải thích được.

"Lâm tiên sinh, anh thật sự muốn đi khu vực lội nước sao, không có ý định đổi ý sao?" Lý Gia Ny hỏi.

"Chuẩn bị qua xem một chút."

"Vậy cũng chỉ có thể mỗi người đi một ngả rồi." Lý Gia Ny nói: "Đoạn đường này chúng tôi không thể cùng anh đi được, hi vọng chúng ta sẽ gặp lại sau."

Lâm Dật gật đầu, sau đó nhìn Triệu Nhất Niệm.

"Cô đi theo bọn họ, cảm giác lúc nào mình không được nữa thì lui ra, đừng mù đắc sắt."

"Cái kia, tôi có thể đi cùng bọn họ được không?" Quay phim run rẩy hỏi.

"Anh không thể đi, anh còn phải ghi lại hình ảnh anh dũng vô địch của tôi. Tôi có thể thoát ra khỏi vòng vây hay không, tất cả đều nắm giữ ở trên tay của anh."

Quay phim:...

Triệu Nhất Niệm liếc mắt nhìn Lý Gia Ny và Hoàng Vân Hàng, nhỏ giọng nói:

"Tôi vẫn muốn đi theo anh."

"Cô đi theo tôi làm cái gì? Không sợ cá sấu đem cô ăn à?"

"Tỷ lệ không lớn, người đài truyền hình nhất định sẽ làm tốt công việc phòng hộ." Triệu Nhất Niệm nói:

"Hơn nữa anh lớn lên đẹp trai như vậy, còn quen biết với nhiều phụ nữ như vậy, chắc anh cũng sẽ không lấy mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn ... Khụ khụ khục... Camera đại ca, đoạn này cũng bấm cắt đi đừng phát sóng."

"Đi theo tôi cũng được." Lâm Dật nói:

"Nhưng có một chuyện, tôi muốn nói rõ ràng với cô, nếu như tôi cảm thấy cô không thể nào tiếp tục đi theo tôi được nữa, cô liền phải rút lui ra, không thể phí lời, có thể làm được sao."

"Không thành vấn đề." Triệu Nhất Niệm nói.

Lâm Dật gật đầu, sau đó nhìn Lý Gia Ny nói:

"Đến đây thì kết thúc, sau này còn gặp lại."

"Được."

Lý Gia Ny tiến lên ôm Lâm Dật một cái.

Sát theo đó Hoàng Vân Hàng cũng giống như vậy.

Mặc dù mâu thuẫn giữa hai người đã được giải quyết từ sớm, nhưng thời điểm lúc tách ra, lại trịnh trọng biểu đạt áy náy của mình.

Lâm Dật cũng không phải là loại người bụng dạ hẹp hòi, cũng không để ở trong lòng, ôm một cái coi xóa bỏ ân oán.

Sau đó, Triệu Nhất Niệm cũng cùng hai người ôm một cái, để kỷ niệm tình hữu nghị cách mạng mấy ngày nay.

Hai nhóm người mỗi người đi một ngả, đều có tâm sự riêng.

Lâm Dật cố ý phải đi khu vực lội nước, nguyên nhân lớn nhất, đó là có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Dựa theo kế hoạch trên bản đồ, nếu như đi khu vực này, tối thiểu có thể tiết kiệm được ba ngày.

Trong tổng hành trình, thời gian ba ngày đã không tính là ngắn rồi.

Bởi vì trong số những người tham gia, cũng xác thực tồn tại cao thủ, nói không chắc tốc độ của người ta liền nhanh hơn mình.

Cho nên chỉ có thể rút ngắn khoảng cách càng nhiều càng tốt.

Mà Lý Gia Ny với Lâm Dật tách ra, cô cũng có nguyên nhân của mình.

Bởi vì cô cũng không phải tới đây để ghi hình chương trình, cũng không phải là vì lấy được vị trí đứng nhất, mà là vì điều tra tình hình trên đảo.

Trong mấy ngày qua, cô đã phân tích rất chặt chẽ về tình hình của đội mình.

Với nặng lực của Lâm Dật lại thêm vào mình và Hoàng Vân Hàng, rất dễ dàng liền có thể đi tới điểm cuối, thậm chí là giành được vị trí đầu tiên.

Nhưng mục đích thật sự của cô tới đây, lại không thể để cho Lâm Dật biết.

Cho nên ở nơi này tách ra là thích hợp.

Đến lúc đó sẽ đem quay phim bỏ qua, đi làm chuyện của mình, liền đại công cáo thành.

Sau khi tách ra, ba người Lâm Dật hướng về khu vực lội nước xuất phát.

Nhưng ở phía sau của bọn họ năm mươi mấy mét, Owen và Jones thò đầu ra.

"Người đàn ông kia lá gan đúng là lớn, lại muốn đi khu vực lội nước, lẽ nào anh ta không biết, chỗ đó có cá sấu ở sao."

"Có thể là tổ tiết mục muốn chế ra chút, cố ý khiến anh ta làm như vậy." Jones nói.

"Như vậy vừa vặn." Owen nói:

"Sẽ mất ít nhất một ngày để ra khỏi khu vực lội nước này, hơn nữa địa hình khu vực lội nước rất phức tạp, rất thuận tiện cho chúng ta động thủ."

"Anh đưa ra kế hoạch, tôi phụ trách thực hiện."

"Được."

Thương lượng xong đối sách, hai người lại ẩn nấp ở trong rừng rậm.

Cùng lúc đó, ba người Lâm Dật đã bước chân vào khu vực lội nước.

Có một hàng rào dây thép gai do tổ chương trình thiết lập ở bên ngoài, muốn dùng phương pháp như vậy để tránh rủi ro nhất có thể.

Nhưng đối với Lâm Dật mà nói, những thứ đồ này đều là thùng rỗng kêu to, không coi là cái gì.

"Lâm tiên sinh, đạo diện Nhan có chuyện muốn nói với anh." Quay phim cầm tai nghe nói.

Lâm Dật đem tai nghe mang lên, nói:

"Chuyện gì?"

"Anh thật sự muốn đi khu lội nước sao."

"Ừm, có cái gì muốn dặn dò sao."

"Trước đó chúng tôi đã khảo sát qua, xác thực rất nguy hiểm, nếu như có thể mà nói, hi vọng anh đừng đi theo con đường đó."

"Đơn thuần sống sót ở nơi hoang dã thật nhàm chán." Lâm Dật nói:

"Vào cổ đại có Võ Tòng đả hổ, bây giờ có tôi tay không giết cá sấu, này nếu như được phát sóng, tỉ lệ người xem khẳng định bạo."

"Tôi không muốn tỉ lệ người xem, anh không có chuyện gì là được."

"Yên tâm không có chuyện gì, khi chương trình này nổi tiếng rồi, đoán chừng cô có thể sẽ được thăng chức đài trưởng." Lâm Dật cười ha hả nói: "Đến lúc đó tắm sạch chờ tôi."

Quay phim: ???

Ngay cả đạo diễn Nhan cũng bị tán rồi?

Triệu Nhất Niệm: "Camera đại ca, đoạn này cũng cắt đừng phát sóng."

Quay phim khóc không ra nước mắt, trừ đi hắn miệng phun thơm ngát với lái xe, đã không có bao nhiêu [hân đoạn để phát sóng được rồi.

Lại cùng với Nhan Từ nói vài câu, Lâm Dật đem tai nghe giao trên tay cho quay phim.

"Đi, tiếp tục lên đường."

Triệu Nhất Niệm cùng quay phim một lần nữa chỉnh lý lại một chút, cùng đi với Lâm Dật, xuất phát hướng về khu vực lội nước.

"Anh Lâm, anh cố ý đi khu vực lội nước này, chỉ là vì thu hút người xem sao?" Triệu Nhất Niệm đi theo hỏi.

"Chỉ là một mặt, bởi vì tiết kiệm thời gian, có thể đảm bảo ở mức độ lớn nhất, dùng thời gian ngắn nhất đi tới điểm cuối, đem quốc kỳ Trung Quốc cắm ở phía trên."

Lâm Dật nói không ngoa, đây đúng là mục đích chủ yếu của anh.

Chỉ là ở chỗ phần cuối, thăng hoa nội dung chính.

Tình cảm vật này, nên lợi dụng vẫn phải là lợi dụng một chút.

Đủ thỏa mãn tác phong của lão nhà tư bản.

"Vậy còn cô, tại sao cố ý đi theo tôi." Lâm Dật thuận miệng hỏi: "Nói không chắc đến nửa phần sau, tôi cũng có thể ném cô đi."

"Cái kia cũng có thể nha, tôi biết cân lượng của mình." Triệu Nhất Niệm bình tĩnh nói:

"Kỳ thực có thể đi tới đây, tôi đã rất mãn nguyện rồi, nhưng tôi muốn đi càng xa hơn, cơ hội không phải đều có thể xảy ra sao? Tôi cũng muốn làm diễn viên."

Quay phim liên tục thở dài.

Người ta tới đây mạo hiểm, đều có lý tưởng cao cả.

Chỉ có mình, là nghèo vì mỗi ngày 200 tệ trợ giúp mà phấn đấu!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 922.

Chương 923. Chuyện Kỳ Quái

"Vậy tôi liền hết khả năng mang cô đi nhiều một đoạn, có thể đuổi kịp tôi hay không, xem năng lực của cô rồi."

"Ừ, cảm ơn anh, tôi sẽ cố gắng không gây thêm phiền phức cho anh."

Đi bộ mất khoảng hai tiếng, Lâm Dật theo bản năng dừng lại.

Ánh mắt cẩn thận nhìn xung quanh.

Khứu giác nhạy bén nói cho anh biết, trong không khí có mùi máu tanh cũng không tầm thường.

Lâm Dật suy đoán có lẽ đã đến khu vực nguy hiểm, nếu không mùi máu tanh sẽ không nồng nặc như vậy.

"Cô cùng với camera cùng nhau đi phía sau, tôi đi ở phía trước mở đường cho các cô, đừng có chạy lung tung, tôi đi như thế nào, các cô liền đi như thế đó, duy trì khoảng cách mười mét." Lâm Dật cẩn thận nói:

"Còn có, nếu như phát hiện nguy hiểm, nhớ rõ hướng chạy về bên cạnh tôi."

"Hả? Không phải nên chạy hướng ngược lại sao?"

"Trong rừng rậm những thứ đồ này, cô ngoại trừ có thể chạy qua một con rắn không chân, nhưng phàm là có chân, cô đều sẽ không chạy nổi, nếu như chạy về hướng ngược lại, cô cảm thấy mình có thể đi sao."

"Đứng ở bên cạnh anh, sẽ không có nguy hiểm sao? Anh có thể bảo vệ hai chúng ta đúng không."

"Ở loại địa phương như này làm sao bảo vệ." Lâm Dật nói: "Nếu như xảy ra vấn đề rồi, tôi liền chuẩn bị tiến hành kế hoạch B."

"Kế hoạch B là gì?"

"Trước tiên đem cô ném đi, sau đó lại đem camera đại ca ném đi, dùng hai mạng của các cô cũng đủ thời gian để tôi có thể chạy trốn rồi."

"Mẹ kiếp, anh quá là không tử tế."

"Camera đại ca, cô ấy nói tục rồi, nhớ rõ phải phát sóng nha."

Triệu Nhất Niệm:...

"Cái kia, tôi cảm thấy, chúng ta vẫn là nghiêm túc một chút cho thỏa đáng, dù sao cũng đã đến khu vực lội nước rồi."

Quay phim dị thường căng thẳng.

Bởi vì lúc bọn họ nghiên cứu địa hình, cũng chưa từng tới nơi này.

Khu vực lội nước này đối với mỗi người mà nói, đều là không biết.

Mà không biết, liền đại diện cho nguy hiểm.

Triệu Nhất Niệm không nói gì khác, cùng với quay phim đứng chung với nhau, quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Lâm Dật lấy ra chủy thủ trong túi, cẩn thận hướng phía trước đi tới.

Cứ như vậy, một mực kéo dài hơn hai giờ, cũng không hề phát hiện bất cứ dị thường nào.

Vì lý do này, tinh thần của Triệu Nhất Niệm với quay phim cũng có chút thư giãn.

Bọn họ đều là người bình thường, rất khó duy trì trạng thái tập trung trong một thời gian dài.

Hơn nữa trong lòng các cô cũng mang suy nghĩ may mắn.

Mặc dù chỗ này là khu vực lội nước, nguy cơ tứ phía, nhưng chỉ cần cẩn thận, cũng không phải nhất định liền sẽ gặp phải cá sấu.

Căn cứ vào nguyên nhân như vậy, hai người mới thả tùng không ít.

Nhưng trái lại Lâm Dật, lại càng thêm căng thẳng hơn, bởi vì mùi máu tanh trong không khí dường như càng nồng hơn trước.

Ngoài ra, còn có mùi hôi thối thoang thoảng trong không khí.

Hoàn cảnh như vậy khiến Lâm Dật phải đặc biệt cẩn thận.

Anh cũng không biết phía trước sẽ xuất hiện cái gì, chỉ có thể đi một bước xem một bước, tối thiểu ở chung quanh của mình, vẫn chưa ẩn núp nguy hiểm.

"Mùi vị gì thế này?!"

Nửa giờ sau, giọng nói của Triệu Nhất Niệm phá vỡ sự bình tĩnh.

Lúc này, không chỉ là Lâm Dật, Triệu Nhất Niệm với quay phim, cũng ngửi thấy mùi hôi thối trong rừng nhiệt đới.

"Các cô đứng tại chỗ đừng nhúc nhích, tôi qua xem một chút."

Hai người nghe lời đứng tại chỗ.

Lâm Dật một mình tiến lên, đi được hơn hai mươi mét, nhất thời ổn định bước chân.

Bởi vì anh nhìn thấy phía trước có một cái xác của con cá sấu, hơn nữa đã có mùi mục nát.

Lâm Dật tiến lên nhìn một chút, khuôn mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Ban đầu anh nghĩ rằng con cá sấu này có thể đã bị tấn công bởi những người tham gia khác. Nhưng không ngờ là, trên người nó cũng không hề có vết thương nào rõ ràng.

Ngược lại là phần đầu cá sấu, nó lộ ra một vết do bị tấn công bởi một vụ khí sắc nhọn, nhưng mà cái này còn là vết thương trí mạng!

Đồng tử Lâm Dật hơi co lại, tim đập loạn!

Nhìn trên vết thương, con này cá sấu rõ ràng bị ai đó dùng dao găm giết chết!

Nhưng người giết chết nó là ai?

Tất nhiên không thể nào là đám người Nhan Từ được.

Nếu không cô ấy đã sớm nói với mình rồi.

Ngoài ra, nếu như tổ tiết mục lúc nghiên cứu địa hình, thật sự gặp phải gia hỏa này, cũng sẽ không đem thi thể vứt ở chỗ này, tất nhiên sẽ mang về.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật rơi vào trầm tư.

Người có khả năng làm chuyện này nhất, là những người cùng tham gia chương trình.

Thế nhưng, nếu có năng lực chỉ dùng một cây chủy thủ liền giết được một con cá sấu trưởng thành, thì trình độ đó cao đến mức nào?

Ngay cả Lâm Dật chính mình cũng cảm thấy rằng mình sẽ không có cơ hội thắng một kẻ như vậy. Nếu không sử dụng lực lượng Đan Điền của mình.

Nói cách khác, ở trong chương trình này, tồn tại cao thủ cùng với trình độ của mình gần như nhau.

Hơn nữa tốc độ của đối phương cũng đã vượt qua mình, bằng không nó cũng sẽ chết ở chỗ này.

Nghĩ tới đây, còn có một điểm đáng ngờ, Lâm Dật vẫn chưa thông.

Đánh giá mức độ phân hủy của xác chết, tối thiểu cũng mất ba đến năm ngày.

Mà trong khoảng thời gian này, tổ tiết mục mới vừa vặn lên đảo không được mấy ngày, hơn nữa phía bên mình tốc độ cũng không chậm.

Liền tính tốc độ của bọn họ nhanh hơn mình, cũng không thể nhanh như vậy được.

Này mẹ nó rốt cuộc là ai làm?

Theo tình hình trước mắt mà nói, Lâm Dật đoán không ra càng nhiều khả năng hơn.

Cho nên dưới cái nhìn của anh, hung thủ giết cá sấu kia, thực lực rất có thể mạnh hơn mình rất nhiều.

Một thân một mình không ngủ không nghỉ, trong rừng qua lại, sau đó lựa chọn khu vực lội nước, trên đường không phí sức, giết chết con cá sấu này, tiếp theo sau đó chạy đi.

"Má!"

Loại nhân vật cấp bật súc sinh này cũng đến tham gia thi đấu ư?

Này không xong con bê đến sao!

Nghĩ tới đây, Lâm Dật quay trở lại, cùng Triệu Nhất Niệm với quay phim.

"Anh Lâm, anh làm sao vậy? Sao sắc mặt khó nhìn như vậy?"

"Có người đã tới đây trước, tốc độ còn nhanh hơn chúng ta, đoán chừng không được bao lâu, muốn đi đến điểm cuối rồi."

Lâm Dật không hứng lắm.

Thực lực của đối phương, khẳng định không kém chính mình, căn cứ vào điểm ấy, coi như mình đem quay phim với Triệu Nhất Niệm bỏ rơi, cũng không có khả năng đuổi kịp được hắn.

Đánh giá tình hình trước mắt, muốn lấy được vị trí đứng đầu là không có khả năng rồi.

Làm không công một hồi.

"Không có khả năng lắm?" Quay phim lẩm bẩm một câu,

"Trong số các thí sinh, tốc độ của chúng ta là nhanh nhất, không ai có thể đuổi kịp chúng ta."

"Hả? Anh chắc chắn?"

"Đương nhiên chắc chắn." Quay phim nói:

"Mọi người đều có một hệ thống định vị nhỏ trong ba lô của mọi người, đạo diễn Nhan bên kia có thể nhìn thấy vị trí chính xác của chúng ta. Vừa nãy, cô ấy đã nói bên tai tôi rằng hãy để chúng ta ổn định một chút. Hiện tại anh là người đứng đầu, trong thời gian ngắn sẽ không có người đuổi theo."

Nghe nói như thế, Lâm Dật đầu tiên là ngạc nhiên, vẻ mặt càng thêm nghi hoặc, thậm chí là cảm thấy khó mà tin nổi.

Theo quay phim nói, mình bây giờ tuyệt đối là người đứng đầu, không có ai sẽ đi tới trước mặt của mình, nhưng xác của con cá sấu này phải giải thích như thế nào đây?

Hơn nữa vết thương phía trên, cũng nhất định là do con người tạo ra, chuyện này là ai làm?

Chẳng lẽ trong khoảng thời gian này, còn có người ngoài khác tới hòn đảo hoang này sao?

Lâm Dật bỗng nhiên cả người nổi da gà lên.

Người bình thường nào, đang êm đẹp sẽ đi tới loại địa phương này chứ?

Hơn nữa còn con mẹ nó giết đầu cá sấu?!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 923.

Chương 924. Cô Đang Tự Sỉ Nhục Mình

Loạt chuyện này đều khiến cho Lâm Dật rất phiền lòng.

Nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra.

"Giúp tôi liên lạc với Nhan Từ, tôi tìm cô ấy có chút việc."

"Được, chờ chút."

Quay phim không nói gì, bởi vì Lâm Dật là đối tượng được chú ý đặc biệt, một ít yêu cầu không quá đáng đều phải tận lực thỏa mãn.

Mấy phút sau, quay phim đem tai nghe giao cho Lâm Dật.

"Có chuyện gì không?"

Nhan Từ hiểu rõ Lâm Dật, nếu như không có việc gì, anh ấy sẽ không chủ động liên hệ với mình.

"Nhân viên đài truyền hình của các cô, tới đảo trước chúng tôi mấy ngày?"

"Có ý gì?" Nhan Từ hỏi:

"Nhân viên bộ phận liên quan đến đây trước nửa tháng để sắp xếp."

"Không phải nói bọn họ, là người của tổ quay phim đó."

"Đến trước một ngày."

Lâm Dật cau mày, lập tức hỏi:

"Mấy ngày nay đều không có người ngoài lên đảo sao?"

"Không có, trên trời còn có vài chiếc máy bay trực thăng tuần tra đây, cũng không hề phát hiện có người ngoài lên đảo."

Nhan Từ nói ra:

"Anh có phải hay không quá nhạy cảm rồi? Nơi này là một hoang đảo, ngoại trừ quan chức của đảo quốc, hoặc là những người có mục đích đặc biệt như chúng tôi, nếu không những người khác sẽ không tới nơi này."

"Đạo diễn Nhan, xảy ra vấn đề rồi."

Ngay khi Lâm Dật đang muốn đem tai nghe trả lại, chợt nghe trong tai nghe có người nói chuyện.

Nghe giọng điệu, hẳn là nhân viên của tổ tiết mục.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Có hai tuyển thủ Mỹ bị đoạt vật tư lúc trở về đã mất tích."

"Mau cử người đi tìm!" Nhan Từ đáp lại một câu, hướng về phía Lâm Dật nói:

"Phía tôi bên này xảy ra chút việc, trước tôi không nói chuyện với anh được nữa."

"Được!"

Lâm Dật cũng không quá quan tâm chuyện bên đó của Nhan Từ.

Thứ nhất vấn đề này không có liên quan gì đến anh, thứ hai đối phương vẫn là người Mỹ.

Cho dù cuối cùng thật sự xảy ra vấn đề, kết cục xấu nhất của Nhan Từ chính là bị sa thải.

Mà dùng năng lực của mình muốn bảo vệ cô ấy, căn bản không khó.

Cho nên đây đều là việc nhỏ, chết người đi được cũng không liên quan.

Sau khi nói chuyện với Nhan Từ xong, Lâm Dật đem tai nghe giao lại cho quay phim.

Tuy rằng trong lòng còn có rất nhiều nghi ngờ, nhưng anh cũng không muốn suy nghĩ những thứ này.

Ở giai đoạn hiện nay mà nói, tốc độ của người khác không nhanh bằng mình, đây chính là tin tức tốt nhất, tối thiểu sẽ không làm lỡ nhiệm vụ của mình.

Lâm Dật nhìn xung quanh, nghiêm túc nói:

"Chúng ta lui về phía sau 100 mét, tối nay ở lại đây, sáng sớm mai lên đường."

"Được."

Khi trời tối, thị lực của con người sẽ giảm, Lâm Dật cũng không ngoại lệ.

Nếu như tiếp tục tiến lên, phải cầm đèn pin bật lên, nhưng khu vực lội nước là nơi nguy hiểm nhất trên toàn bộ hòn đảo.

Nếu như mở đèn pin, nói không chắc sẽ thu hút một số thứ gì đó tới.

Nếu như là một hai con cá sấu còn có thể miễn cưỡng đối phó, nhưng nếu tới một đám, tối nay phải là ngày giỗ của mình.

Lùi tới nơi tương đối an toàn, ba người tụ lại một chỗ ăn uống, nhưng ở khu vực như vậy, không khí ngột ngạt không ít, không còn vui vẻ như mấy ngày đầu.

Màn đêm dần dần tối lại, người quay phim bận bịu cả ngày cũng không hề nghỉ ngơi, chuẩn bị quay chụp một ít cảnh sinh hoạt buổi tối ở trong rừng cây, như vậy sẽ có vẻ càng chân thực hơn.

Mà Triệu Nhất Niệm cũng chưa hề mở lều vả ra, đã đến bên người Lâm Dật.

"Cô muốn làm gì? Thừa dịp trời tối, muốn đánh dã chiến à?"

"Không đúng không đúng." Triệu Nhất Niệm nhỏ giọng nói:

"Mấy ngày trước tôi đều là theo người khác ngủ, hôm nay để tôi một mình ở trong lều, tôi có chút không dám, cho nên hai người chúng ta có thể cùng nhau ngủ không? "

"Được, cô đi đi."

Lâm Dật không nghĩ nhiều, vẻ mặt cũng không có thay đổi.

Ở nơi như thế này, ngủ là phải có quần áo, không có chỗ cho trí tưởng tượng.

Cho dù Triệu Nhất Niệm đưa ra yêu cầu như thế, Lâm Dật cũng không có cảm giác nào.

"Vậy sao anh còn đứng ở bên ngoài? Lẽ nào anh không ngủ sao?"

"Tôi ở đây gác đêm."

"Anh là sợ tôi một cô gái không an toàn sao? Cho nên tối nay muốn thủ ở chỗ này, có phải hay không?"

"Tôi là sợ cá sấu lại đây, thần không biết quỷ không hay đem chúng ta đều ăn, cùng bảo vệ cô không liên quan."

"Ai nha, anh làm sao một điểm cảm giác tống nghệ đều không có." Triệu Nhất Niệm nói:

"Anh nên nói, tôi thủ ở chỗ này chính là vì bảo vệ cô, sau đó xào một làn sóng CP, lúc phát sóng lên, bảo đảm có thể mang theo anh xuất vòng."

"Ách, không cảm thấy nhàm chán sao?"

"Khụ khụ khặc, Lâm tiên sinh, tôi cảm thấy Nhất Niệm nói có lý, như vậy quả thật có thể có đề tài để xào, tỉ lệ người xem chương trình cũng có thể tăng lên."

"Đừng kéo, tôi có bạn gái." Lâm Dật nói:

"Cái này nếu để cho cô ấy nhìn thấy, tôi buổi tối liền không cần phải về nhà ngủ rồi."

"Ai nha, như vậy có thể giúp anh nhanh chóng nổi tiếng, bạn gái anh chắc sẽ không ngại."

"Chủ yếu là vì tôi không muốn nổi tiếng, hơn nữa tôi cũng không thiếu tiền, không cần thiết làm những hành động như vậy."

"Nhưng theo tôi xào CP, anh cũng không thiệt thòi nha, tuy rằng tôi là minh tinh tuyến ba, nhưng tối thiểu cũng là minh tinh, ở phương diện ngoại hình vẫn là làm có thể đánh."

Lâm Dật sờ sờ cằm, "Ở trước mặt bạn gái của tôi, cô chính là cái sức chiến đấu chỉ có năm cặn bã, cho nên cũng đừng có nói giá trị nhan sắc của mình có thể đánh rồi."

"Tôi mới không tin." Triệu Nhất Niệm nói:

"Coi như là đỉnh lưu tiểu hoa đáng trong làng giải trí cũng không dám nói về ngoại hình hơn tôi."

"Cô cũng đừng tự rước lấy nhục, có công phu này ngủ thêm một lát, trời sáng còn phải tiếp tục lên đường đấy."

Triệu Nhất Niệm không có ý tốt nhìn Lâm Dật.

"Bạn gái của anh có phải là một phú bà lớn tuổi không? Cho nên anh không dám cầm đi ra để cho chúng tôi xem?"

"Lâm tiên sinh, kỳ thực tôi cũng có chút hiếu kỳ." Camera đại ca bát quái nói:

"Tôi gặp qua không ít nam minh tinh, nhưng bất kể là vóc người tướng mạo hay là khí chất, cũng không sánh được với anh. Hơn nữa anh còn ưu tú như vậy, cái gì cũng đều biết, tôi cảm thấy ngoại trừ phú bà, thật không có người nào có thể xứng đáng với anh."

"Kỳ thực các cô nói như vậy, tôi không có chút nào phản bác được, bạn gái của tôi quả thật là một phú bà."

"Anh xem, để cho tôi nói trúng rồi." Triệu Nhất Niệm cười ha hả nói:

"Mau cho chúng tôi nhìn xem, tôi nóng lòng lắm rồi."

"Không có cách nào xem, tôi không có mang theo điện thoại, khi nào trở về tôi cho các cô xem."

"Tôi đây có." Quay phim cười nói:

"Đây là điện thoại để cầu viện khẩn cấp, vì vậy mỗi người quay phim đều được trang bị một cái."

"Tới tới tới, điện thoại ở chỗ này đây, vào WeChat của anh liền có thể xem." Triệu Nhất Niệm nóng lòng muốn thử nói:

"Tôi thực sự muốn nhìn một chút, ở phương diện ngoài hình có thể treo tôi lên đánh thì dáng dấp ra sao đây này."

"Cô đây không phải muốn tìm chết sao."

"Ha ha, vậy mời anh để tôi chết hiểu rõ một chút."

Lâm Dật bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó lên WeChat của mình.

Cũng gọi video WeChat cho Kỷ Khuynh Nhan.

Mười mấy giây sau, video điện thoại được kết nối, khi nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan, Triệu Nhất Niệm với quay phim đều sững sờ.

Cảm giác rằng các vì sao và mặt trăng trên bầu trời trở nên lu mờ hơn.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 924.

Chương 925. Ám Sát

Ở phía bên kia màn hình, Kỷ Khuynh Nhan chuẩn bị trang điểm.

Trên đầu mang theo chiếc băng đô hình con thỏ màu trắng hồng, khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy nhẹ nhàng thanh thoát, không nhiễm bụi, đẹp không sao tả xiết.

Triệu Nhất Niệm cảm giác một người phụ nữ như mình cũng bị cô ấy làm cho mê hoặc.

Đặc biệt là đôi mắt to đẹp kia, giống như là biết nói chuyện vậy.

Mình thật giống thật sự bị treo lên đánh rồi, hơn nữa người ta xuất hiện trên màn hình cũng không có trang điểm.

Nếu như mình cũng không trang điểm, chênh lệch càng lớn hơn rồi.

"Anh đang ở đâu đấy? Ở chỗ anh tối quá."

Nhìn thấy Lâm Dật, giữa lông mày Kỷ Khuynh Nhan mang ý cười, trong ánh mắt lộ ra vui mừng và ôn nhu.

"Đang ghi hình chương trình, lấy điện thoại của camera Đại ca để gọi điện nhìn em."

"Ha ha, có phải nhớ em rồi không." Kỷ Khuynh Nhan cười ngọt ngào.

Quay phim đứng sang một bên, cảm thấy người phụ nữ này mỉm cười, chính mình chịu không nổi.

Đây cũng quá ngọt.

"Ừm." Lâm Dật gật đầu, không e dè trốn tránh Kỷ Khuynh Nhan.

"Vậy anh lúc nào thì trở về nhà? Ở đó ăn không ngon ngủ không yên, anh lúc đi em quên mang cho anh thuốc phun phòng muỗi rồi."

"Không có chuyện gì, anh da dày thịt béo, không sợ những thứ này."

"Vậy cũng phải chú ý bảo vệ mình, nhất định phải cẩn thận, tranh thủ về sớm một chút."

"Đoán chừng hơn mười ngày nữa, là gần như có thể trở về rồi."

"Ừ, chắc chắn nha."

Hai người câu được câu không nói chuyện một hồi lâu, nếu như không phải Lâm Dật tìm được lý do để cúp video, Kỷ Khuynh Nhan còn có thể tiếp tục nói chuyện.

"Được rồi, hiện tại cô thấy được rồi, cảm giác như thế nào?"

"Phục rồi phục rồi." Triệu Nhất Niệm lộ vẻ tức giận nói:

"Việc này là tôi đường đột."

"Các cô mau đi ngủ đi, trời vừa sáng sẽ đi, đừng đến lúc đó lại dậy không nổi."

"Được được được."

Triệu Nhất Niệm về tới trong lều, quay phim cũng thu hồi thiết bị, chuẩn bị ngủ bù.

Một đêm xuống, bởi vì có Lâm Dật ở bên ngoài trông coi, hai người đều ngủ đặc biệt an tâm.

Mà với thể chất của Lâm Dật, một đêm không ngủ, đối với anh mà nói, đã không coi vào đâu.

Khoảng bốn giờ sáng hôm sau, giữa bầu trời tầng mây cuồn cuộn, ánh mặt trời tảng sáng, tung hướng về mặt đất, một ngày mới đến.

Lâm Dật đánh thức Triệu Nhất Niệm với quay phim, chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Dựa theo bản đồ, chỉ cần đi qua khu vực lội nước này, phía sau sẽ không có hiểm, chỉ là điều kiện sống sẽ khắc nghiệt hơn, đó cũng không phải là vấn đề.

Sau khi sửa sang xong, một nhóm ba người tiếp tục dựa theo chỉ định con đường đi tới.

Đi hơn hai tiếng đồng hồ có thể nhìn thấy phía trước, có một cái hồ nước khổng lồ.

Nhưng gọi là hồ nước cũng không quá thích hợp, nước bên trong thì bẩn, có đủ loại cây thủy sinh mọc, diện tích chừng hơn mười cái sân đá banh như vậy, màu nước âm u, rộng lớn khiến người ta có một loại cảm giác nguy hiểm tứ phía.

"Lâm tiên sinh, phía trước chính là khu vực lội nước, nếu như có thể thành công đi vòng qua, sẽ không có nguy hiểm quá lớn." Quay phim nhắc nhở.

Lâm Dật gật đầu, anh cũng không phải nhất định phải tới đây giết cá sấu, có thể né qua đi tự nhiên là tốt nhất.

"Đi mau, tôi cảm giác chỗ này âm trầm thật là dọa người." Triệu Nhất Niệm nói.

"Tôi mới vừa nhìn thấy trong nước có sủi bọt, rất có thể là cá sấu cũng khó nói."

Triệu nhất Niệm bị dọa sợ giật mình, theo bản năng nắm lấy quần áo Lâm Dật, thận trọng đi về phía trước.

Ba người vòng quanh khu vực lội nước, cách mép hồ cả trăm mét.

Trái tim của Triệu Nhất Niệm và quay phim cũng đã treo đến cuống họng.

Bởi vì trong quá trình tiến vào đây, các cô cũng đã thấy cá sấu nghỉ lại tại bên bờ.

Đối mặt với chuyện lớn như vậy, nói không sợ đó là giả dối, nhưng tới mức độ này, đã không còn đường lui nữa rồi.

"Cẩn thận một chút, vấn đề không lớn." Lâm Dật nhỏ giọng nói.

Ba người họ cố hết sức giảm thấp xuống tiếng bước chân, chỉ thả lỏng nhẹ khi đi được quãng đường một trăm mét.

"A!"

Triệu Nhất Niệm hét lên một tiếng, phá vỡ yên tĩnh.

Làm cả Lâm Dật và quay phim, đều bị dọa sợ hết hồn.

"Cô hét cái gì."

"Ngạc, cá sấu ..." Triệu Nhất Niệm chỉ vào đất trũng nghiêng phía trước, trên mặt đã không còn màu máu.

Theo ngón tay Triệu Nhất Niệm chỉ đến, Lâm Dật nhìn sang.

Phát hiện một con cá sấu dài hơn hai mét, đang đi về phía bên

mình.

Hiển nhiên, nó đã phát hiện mình, muốn chạy trốn là không thể nào.

"Các cô đứng xa một chút." Lâm Dật móc ra chủy thủ, cẩn thận nhìn con vật khổng lồ đang chậm rãi bò về phía mình.

Cùng lúc đó, Lâm Dật cũng hướng về con cá sấu kia đi tới.

Mà quay phim cũng đem máy quay nhắm ngay Lâm Dật, chuẩn bị ghi lại hình ảnh này.

Cách xa ở bên bờ Nhan Từ và những người khác, cũng chú ý tới tình cảnh này.

Vô số con mắt đều nhìn chằm chằm màn hình, trái tim đập bịch bịch, ở trong nhận thức của bọn họ vẫn chưa có người nào có thể làm được chuyện như vậy.

Nhưng Nhan Từ lúc này lại nhìn càng thêm thêm rõ ràng.

Cô phát hiện, khí thể trên người Lâm Dật có vẻ như hung mãnh hơn so với con cá sấu đang chậm rãi bò tới kia.

Không có đứng lại, nhưng con cá sấu ngừng di chuyển, nhìn chằm chằm Lâm Dật, không ai biết nó sẽ động thủ lúc nào.

Khi nó đột nhiên phát động tập kích, cũng không ai biết Lâm Dật có thể chống đỡ được không.

Trong phút chốc, cá sấu mở ra cái miệng lớn như chậu máu, hướng về Lâm Dật đánh tới, tốc độ nhanh chóng đến mức mắt thường khó mà bắt được

Nhưng đối với Lâm Dật mà nói, chuyện này không đáng kể chút nào.

Với năng lực hiện tại của anh, có thể dễ dàng nắm bắt được chuyển động của cá sấu và phản ứng lại.

Trong chớp mắt, Lâm Dật cũng xông lên trên, đem chủy thủ chống đỡ ở cái miệng lớn như chậu máu.

"Anh Lâm cẩn thận!" Triệu Nhất Niệm kinh hô.

Nhưng Lâm Dật không có tâm trí để suy nghĩ nhiều như vậy, quay người nhảy tới trên lưng cá sấu sau lưng, dùng hai tay nắm lấy hàm trên và dưới của nó, trong giây lát đó, khởi động khí lực Đan Điền, một tiếng gào thét, đem hàm trên và dưới của cá sấu xé toạc!

Ầm!

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều chết lặng.

Không ai có thể nghĩ rằng Lâm Dật lại dùng phương thức như thế đối phó với con thú hung dữ này.

Đây có phải khí lực mà con người nên có không?

Một kích thành công, Lâm Dật nhặt thủy thủ trên đất lên, đâm về phía đầu con cá sấu.

Mới đầu con cá sấu còn vùng vẫy, nhưng sau vài phút liền đình chỉ lăn lộn, triệt để đã chết ở trên tay Lâm Dật.

"Xong rồi." Lâm Dật thở hổn hển đứng lên.

Anh vốn tưởng rằng, giải quyết cái thứ to này, cần phải dùng rất nhiều sức, nhưng hình như cũng không khó như trong tưởng tượng.

Nguyên nhân là do thể hình quá nhỏ, nếu như lại lớn một chút, có khả năng bị kiệt sức rồi.

Mà ở một bên khác Triệu Nhất Niệm với quay phim, lại như hóa đá nhìn Lâm Dật.

Đó là một con cá sấu, vậy mà tay không giết được?

Nếu cảnh này được phát sóng, tỉ lệ người xem nhất định sẽ nổ tung.

Tuy rằng người khác nhìn thấy dễ dàng, nhưng chỉ có Lâm Dật biết là không dễ dàng.

Nếu như mình không sử dụng lực Đan Điền đối phó với nó, đoán chừng cũng không có phần thắng.

Sức chiến đấu cấp E, quả nhiên trâu bò.

Bỗng nhiên trong lúc đó, Lâm Dật theo bản năng ngửi được một tia nguy hiểm, theo bản năng tăng nhanh tốc độ, chuẩn bị trốn đi.

Nhưng vào lúc này, một tiếng súng vang lên, phá vỡ yên tĩnh!

Ầm!

Viên đạn nóng hổi xuyên qua khu rừng, đi thẳng vào ngực Lâm Dật!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 925.

Chương 926. Không Làm Lỡ Chuyện Uống Rượu

Viên đạn bay tới, bắn trúng xương bả vai của Lâm Dật!

Rên lên một tiếng!

Máu chảy theo miệng vết thương xuống, Lâm Dật ôm ngực thuận thế ngã xuống đất.

Nhưng Lâm Dật lại không có tâm tư bận tâm đến vết thương của mình.

Nhìn về hướng phát ra tiếng súng, nhìn thấy hai cái bóng đen từ trong rừng biến mất.

Nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, hai người còn làm ngụy trang, hoàn toàn không thấy rõ được hình dạng.

"Anh Lâm!"

Nhìn thấy Lâm Dật bị thương, Triệu Nhất Niệm với quay phim vội vàng chạy tới.

"Yên tâm, không chết được!" Lâm Dật nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt đau khổ nói.

Nhưng có thể nhìn ra, không có nguy hiểm đến tính mạng.

Bởi vì trong nháy mắt lúc súng nổ, Lâm Dật đã nhận ra một tia nguy hiểm, liền thay đổi phương hướng và tư thế.

Cũng chính vì lí do đó mà viên đạn không bắn trúng vào ngực anh, mà là trúng vào xương bả vai.

Đổi lại là người bình thường, bị thương như vậy, tự nhiên cũng là không chịu được.

Nhưng mật độ xương cốt của Lâm Dật đã nhận được cường hóa, là gấp hai người bình thường.

Lại tăng thêm tác dụng vóc dáng hoàn hảo, làm cho thể chất của Lâm Dật vượt xa người thường, cho nên bị ảnh hưởng, dường như vẫn có thể tiếp thu được.

"Má!"

Ong ong ong ——

Có một tiếng nổ rất lớn vang lên giữa bầu trời, một chiếc máy bay trực thăng màu trắng từ trên trời lao xuống, ở giữa không trung một cái thang được dựng lên, hai nhân viên cứu thương từ phía trên bò xuống.

Cùng lúc đó, bên cạnh cửa cabin trực thăng còn có hai người mặc đảo phục, trên tay cầm súng, đề phòng tình hình xung quanh.

Nếu có bất kỳ nguy hiểm nào kéo tới, bọn họ sẽ không chút do dự nổ súng để hộ tống Lâm Dật.

"Anh đừng cử động, chúng tôi bây giờ giúp anh kiểm tra vết thương." Hai nhân viên cứu hộ đến từ Trung Quốc nói.

"Viên đạn không đi vào sâu, đã bị xương bả vai của tôi chặn lại." Lâm Dật cắn răng nghiến lợi nói, "Các anh giúp tôi sát trùng, chỉ cần lấy nó ra bằng kẹp, vấn đề không lớn."

Lấy tư cách là sát thủ chuyên nghiệp, Owen và Jones làm ra thành tích như vậy, cũng không phải không đủ thực lực.

Mà là vì tình huống hiện trường không cho phép.

Bởi vì tổ tiết mục yêu cầu họ không được phép mang thêm đồ đạc lên đảo, cho nên bọn họ nghĩ tất cả biện pháp, mới mang theo được một khẩu súng lục M95 để thuận tiện tháo lắp.

Bởi vì sức mạnh của loại súng này quá nhỏ, cho nên Lâm Dật mới có thể chặn được bình an vô sự.

Nếu như là đổi thành cát ưng, đoán chừng cũng sẽ bị đánh máu thịt be bét.

Hai nhân viên cứu hộ cắt bỏ quần áo trên người Lâm Dật, lúc kiểm tra vết thương, vẻ mặt của bọn họ không khỏi kinh ngạc.

"Xương của anh thật đúng là cứng rắn, này nếu như đổi thành người bình thường, vai sớm đã bị đâm xuyên qua rồi."

"Nào chỉ là xương nha, tôi cảm thấy cơ bắp thịt của anh khác với những người khác, người bình thường không luyện được như vậy."

"Hơn nữa cô xem cơ ngực của anh ấy với cơ bụng, so với người bình thường cũng đẹp hơn."

"Cái kia, hai chị gái, tốt xấu gì tôi cũng bị thương do súng bắn, các cô có thể trước tiên giúp tôi lấy viên đạn ra được không."

"Ách, thật xin lỗi, chúng tôi làm ngay bây giờ."

Hai nhân viên cứu hộ làm rất chuyên nghiệp, chẳng mấy chốc liền giúp Lâm Dật đem đạn lấy ra ngoài.

Mà Triệu Nhất Niệm mắt thấy toàn bộ quá trình, nhìn thấy cảnh tượng máu thịt be bét, cảm giác mình cũng muốn ngất đi rồi.

Ước chừng sau hai giờ, khử trùng vết thương, băng bó lại bằng vải.

Lâm Dật ở trong lòng tính toán một cái, mấy ngày nay là không thể làm vận động dữ dội rồi, tối thiểu phải một tuần lễ mới có thể khôi phục.

Ong ong ong ...

Đúng lúc này, trên trời phát ra âm thanh ầm ầm, lại một chiếc máy bay trực thăng khác hạ xuống.

Lâm Dật bất ngờ phát hiện, người từ trên phi cơ xuống vậy mà lại là Nhan Từ.

"Cô sao lại ở đây."

"Anh nói tôi sao lại tới đây, anh đều đã bị thương thành như vậy."

"Vết thương không có việc gì, cô không cần lo lắng chuyện này, sẽ không ảnh hưởng đến việc uống rượu."

Những người khác có mặt đều sửng sốt.

Đến lúc này rồi, như nào thế nào còn nghĩ đến uống rượu?

Nhưng chỉ có Nhan Từ biết, Lâm Dật là có dụng ý khác, mà là chỉ chuyện nam nữ.

"Anh bây giờ theo tôi trở về, thi đấu phía sau cũng đừng có tham gia nữa, tôi đưa anh đi bệnh viện đảo quốc. Anh phải tiếp nhận trị liệu chuyên nghiệp trị mới được."

"Tôi cũng không phải thiếu niên chỉ mới mười mấy tuổi đầu, sẽ không thể hiện." Lâm Dật nói:

"Mà cô bây giờ, điều cần chú ý không phải là vết thương trên người tôi, mà là hai tên giết người kia. Nếu như bọn họ lại đối với những người khác động thủ, chương trình này của cô liền thật sự không cần ghi hình nữa rồi."

Nhan Từ cau mày, chuyện như vậy xảy ra, cô với tư cách là đạo diễn phải chịu trách nhiệm cho việc này.

"Trước anh hỏi tôi, có người ngoài lên đảo không, ý của anh là chỉ chuyện này?"

Lâm Dật suy nghĩ một chút, lắc đầu trả lời, "Cũng không phải, có một người khác đối với tôi nổ súng."

Lâm Dật có thể khẳng định, đây là hai nhóm người.

Trong đó cái người tay không giết cá sấu kia, thực lực không kém mình.

Hơn nữa có thể khẳng định, đối phương cũng không theo chân mình lên đảo.

Nói cách khác, cái người thần bí kia không phải tới tham gia chương trình, mà là có mục đích khác.

Con cá sấu kia chỉ là kẻ đáng thương xui xẻo.

Mà hai người lén lút tấn công mình có thể có mục đích khác.

Bọn họ là làm sao tới, còn chưa thể nào biết được.

Có thể là lén lẻn vào, như cái người thần bí kia.

Nhưng cũng có khả năng xen lẫn người trong chương trình, sau đó bắt được thời cơ đối với mình động thủ.

Nhan Từ đỡ Lâm Dật, đứng qua một bên, mặc dù đây là khu vực lội nước, nhưng ở trên bầu trời có người của lực lượng phòng vệ đảo, bọn họ cũng không sợ.

"Chuyện này ngoài phạm vi tôi có thể giải quyết được, anh có ý kiến gì không? Hoặc là gần đây anh có đắc tội với người nào không, có người tới tìm anh báo thù."

"Quả thực có rất nhiều người có thù với tôi, nhưng cũng không có khả năng đuổi tới đây để ám sát tôi."

Lấy đao chém người, cùng dùng súng bắn chết người hoàn toàn là hai tính chất khác nhau.

Trong số những kẻ thù của mình, ngoại trừ Mitsui Paints không ai có năng lực như vậy.

Nhưng Lâm Dật suy đi nghĩ lại, đều cảm thấy không thể nào là cô ta.

Bởi vì quan hệ giữa hai người rất tế nhị, cô ta còn ước gì cùng mình xảy ra một ít liên hệ, sau đó đạt được cái gọi là thành quả nghiên cứu.

Cho nên bất luận nhìn như thế nào, chuyện này đều không có khả năng lắm là cô ta làm.

Hơn nữa địa điểm động thủ, còn lựa chọn ở nơi này, thừa dịp mình vừa vặn giết hết cá sấu, biểu hiện lúc thư giãn liền động thủ.

Từ những điểm này đủ để phán đoán ra, đối phương là người có kinh nghiệm phong phú là một tay già đời.

Nhưng ngoại trừ Mitsui Paints, ai trong số kẻ thù của anh có khả năng như vậy?

Suy đi nghĩ lại, Lâm Dật nhìn Nhan Từ đặt câu hỏi.

"Theo suy đoán của tôi, người động thủ với tôi, rất có thể là ngụy trang, sau đó cùng tổ tiết mục lên đảo, thừa dịp tôi không để ý liền động thủ."

"Nhưng mỗi người lên thuyền, chúng tôi đều làm kiểm tra nghiêm khắc, những người này ở trong cuộc sống đều là người bình thường, hơn nữa cũng không có bất kỳ tiền án tiền sự gì hết, lẽ ra ở phương diện nhân viên, không thể có vấn đề thế này ..."

Nói được nửa câu, Nhan Từ bỗng nhiên im bặt đi.

Lâm Dật phát hiện có gì đó không đúng, vẻ mặt cũng nghiêm túc.

"Làm sao vậy, cô vừa nghĩ ra cái gì à?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 926.

Chương 927. Núi Vân Gian Kỳ Lạ

Trầm mặc mấy giây, Nhan Từ nói:

"Anh có còn nhớ, trước đó lúc hai chúng ta trò chuyện, phát hiện có hai người nước ngoài mất tích."

"Nhớ rõ."

"Đến nay chúng tôi còn chưa tìm được hai người kia, có khả năng là bọn họ hay không."

"Trong tình huống này, bất kỳ kẻ nào khả nghi đều có khả năng." Lâm Dật nói:

"Có thông tin gì về hai người đó không." Lâm Dật nói.

"Trong đó có một người tên là Owen, đến từ Tanzania, là nhân viên thu ngân trong một siêu, người còn lại tên là Jones, đến từ Los Angeles, là một gã tài xế xe tải. Họ đều là những người cấp thấp sống bằng thẻ tín dụng, cũng không có chỗ nào không ổn hết."

Lâm Dật gật đầu suy nghĩ một chút, "Chuyện này cô trước đừng lộ ra, nếu như nhìn thấy bọn họ, cũng đừng dùng thái độ kích thích, tất cả chờ tôi trở lại rồi xử lý."

"Tình hình của anh như thế này, đã không thể tham gia ghi hình tiếp được nữa. Nếu như vết thương bị nhiễm trùng, sẽ xảy ra vấn đề lớn, mau theo tôi quay trở lại."

Lâm Dật thử hoạt động vai, nói: "Một chút vết thương nhỏ không sao đâu, cô không cần phải làm ầm ĩ lên như vậy."

"Vết thương của anh là do súng bắn cùng cái khác không giống nhau, tôi nhất định phải đưa anh trở lại để xử lý."

"Cuộc tranh tài này đối với tôi rất quan trọng, cho nên tôi không thể rút lui giữa chừng được."

Nói xong, Lâm Dật vỗ bụi trên người.

"Cô về trước đi, tôi có chừng mực, nói chung là không thể nào bỏ cuộc được."

Nhìn người đàn ông bên cạnh, lông mày Nhan Từ đều xoắn lại một chỗ.

"Thực sự là không có cách nào với anh được."

Hai người xoay người đi, Nhan Từ hướng về phía những người khác nói:

"Để lại thuốc cho bọn họ, chương trình tiếp tục ghi hình."

"Đúng rồi, cô trở lại giúp tôi làm một chuyện." Lâm Dật nói: "Trong điện thoại di động của tôi có một người tên là Trần Bỉnh Cường. Cô gửi thông tin của hai người nước ngoài kia cho anh ta, để anh ta giúp đỡ điều tra một chút."

"Được!"

Giao phó xong chính sự, Nhan Từ lại lôi kéo Lâm Dật, dặn dò thời gian thật dài, mới lo âu buồn phiền lên máy bay rời đi.

Những người khác cùng Lâm Dật không quen không biết, cho nên ở chỗ này cũng không nói gì, ngồi trên máy bay trực thăng lần lượt rời đi.

Nhưng vì sự an toàn của Lâm Dật, Nhan Từ âm thầm sắp xếp nhân viên an ninh đi theo phía sau đám người Lâm Dật, để phòng bị chuyện như vậy lần nữa phát sinh.

Lúc này, khu vực này còn lại ba người Lâm Dật.

Nhưng Triệu Nhất Niệm và quay phim sợ hãi trong lòng vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan.

Bọn họ cũng chỉ là người bình thường, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một vụ nổ súng xảy ra trước mặt mình.

Cảm giác giống như đang đóng phim vậy, hồi lâu sau mới chậm rãi thích ứng được.

"Anh Lâm, chúng ta kế tiếp làm sao bây giờ." Triệu Nhất Niệm nhỏ giọng hỏi.

"Tiếp tục đi về phía trước." Lâm Dật nói:

"Cánh tay của tôi chỉ là tạm thời không thể hoạt động, cũng không phải phế bỏ, không làm lỡ việc."

"Ồ."

Lần này, tốc độ của Lâm Dật nhanh hơn không ít, chỉ mất mười tiếng để đi ra khỏi khu vực lội nước.

Đối với Triệu Nhất Niệm và quay phim mà nói, giống như là trở về từ cõi chết.

Con đường phía trước, chỉ cần cẩn thận một chút, thì sẽ không có vấn đề.

Mười mấy ngày sau, chuyến đi của ba người không có bất kỳ thú vị gì thể nói.

Ngoại trừ đi đường chính là ăn cơm, Triệu Nhất Niệm và quay phim, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đuổi kịp tốc độ của Lâm Dật, nhưng cũng đều kiên trì.

Mà trong khoảng thời gian này, vết thương trên người Lâm Dật cũng gần như hoàn toàn khôi phục lại. Chỉ cần không làm vận động dữ dội, như vậy vấn đề liền không lớn.

Ngoại trừ sẽ lưu lại một vết sẹo. cũng không để lại di chứng về sau.

Nó không những không có ảnh hưởng đến mỹ quan, trái lại còn tôn thêm vẻ nam tính.

Ngoài ra, còn có một tin tức tốt là hai người nước ngoài mà anh hoài nghi đã quay trở về trên bờ, cùng tụ họp với đám người Nhan Từ.

Nhưng theo miêu tả của Nhan Từ, lời nói cử chỉ của hai người không khác gì người bình thường.

Rất khó đem bọn họ cùng hung thủ gộp lại làm một.

Về phương diện này, Lâm Dật không nói thêm cái gì, chỉ là căn dặn Nhan Từ không nên đánh rắn động cỏ. Cố gắng níu kéo hai người càng nhiều càng tốt trước khi có kết quả điều tra.

Còn lại những chuyện khác, chờ mình về rồi xử lý.

Lại trải qua một ngày một đêm đi vội, một nhóm ba người đã đi tới dưới chân núi.

Lâm Dật cầm trên tay tư liệu, đại khái liếc nhìn qua.

Ngọn núi lửa này tên là núi Vân Gian, độ cao khoảng chừng 800m, quy mô cũng không tính lớn.

Khó khăn duy nhất chính là nó tương đối dốc, leo lên, sẽ khá khó khăn.

"Cuối cùng cũng đi gần tới điểm cuối." Đi tới dưới chân núi, Triệu Nhất Niệm cảm thán nói:

"Tuy rằng tôi là theo anh lăn lộn tới đây, nhưng tôi cảm thấy mình cũng rất giỏi rồi."

Lâm Dật gật đầu, đối với Triệu Nhất Niệm cũng có mấy phần nhìn với cặp mắt khác xưa.

Một nữ minh tinh chân yếu tay mềm có thể đuổi theo kịp tần suất của mình, một đường kiên trì tới đây đã rất đáng ngưỡng mộ rồi.

Với tính cách cứng cỏi này của cô ấy, về sau muốn ở trong làng giải trí kiếm ra thành tựu, hình như cũng là có khả năng.

"Lâm tiên sinh, chúng ta ở đây nghỉ ngơi một lúc, thật ra là tôi có chút lời muốn nói với anh." Quay phim nói.

"Được, anh nói đi."

"Cùng ngài tới đây, công việc của tôi gần như đã hoàn thành." Quay phim nói:

"Đợi lát nữa lúc lên núi, tôi sẽ quay một quãng thời gian, đến lúc đó sẽ chuyển giao sang chụp ảnh trên không. Nhưng anh phải thường xuyên điều chỉnh góc độ của mình, như vậy có thể lộ mặt của mình nhiều hơn."

"Được, tôi biết rồi." Lâm Dật cười nói: "Vừa vặn cũng nên nghỉ ngơi một chút."

Tình hình ở núi Vân Gian rất dốc, đối với việc leo lên tới đỉnh cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng Lâm Dật cảm thấy mình tới cũng không thành vấn đề.

Nhiều nhất năm tiếng liền có thể leo đến đỉnh núi, nhưng có Triệu Nhất Niệm bên cạnh, điều này không dễ chút nào.

Ba người ngồi xuống ăn chút gì đó, hiện tại đã đến thời khắc cuối cùng của chương trình, ba người cũng không bớt ăn bớt mặc, ăn càng tận hứng.

Ngoài ra, Lâm Dật đã vứt hết những thứ vô dụng trong ba lô, chỉ để lại một ít đồ cần thiết cho việc leo núi, mục đích là vì giảm bớt trọng lượng, thuận tiện lên núi.

Ngoài ra, Lâm Dật đã đưa cho Triệu Nhất Niệm tất cả các bình oxy di động.

Với thể chất của mình, hẳn là sẽ không xuất hiện phản ứng cao nguyên(*), nhưng cô ấy thì không được.

(*)Hiện tượng này thường xảy ra khi lên tới độ cao trên 2.400 m. Ở những khu vực núi cao, ngoài việc lượng oxy ít hơn, áp suất không khí thấp khiến chúng ta hít được ít oxy hơn, dẫn đến cơ thể có những phản ứng như nôn nao, đau đầu, buồn nôn, mất cảm giác ngon miệng, chóng mặt và mệt mỏi.

Sau một giờ tân trang, ba người họ chuẩn bị xong xuôi.

Bắt đầu lên núi.

Mới đầu, ngọn núi cũng không tính là dốc, bò lên cũng không vất vả như trong tưởng tượng.

Nhưng lúc bò đến hơn 100 mét, ngọn núi đã thay đổi độ dốc.

Mang lại một mức độ khó khăn nhất định cho việc leo lên.

Cùng lúc đó, một chiếc máy bay trực thăng cỡ nhỏ bay qua đỉnh đầu của ba người.

"Lâm tiên sinh, đồng nghiệp của tôi đã đến, quá trình phía sau sẽ do bọn họ phụ trách quay chụp. Tôi cũng chỉ có thể đi tới đây với anh thôi, nhưng tôi sẽ ở trên phi cơ trực thăng nhìn các anh, nhất định phải nỗ lực lên, đem quốc kỳ của chúng ta cắm ở đỉnh núi!"

"Nhất định!"

Lúc chia tay, Lâm Dật cùng Triệu Nhất Niệm, quay phim còn ôm mỗi người một cái, tiếp theo sau đó xuống núi.

Lâm Dật trong lòng cũng không phải rất gấp, bởi vì là đứng thứ nhất khẳng định là của mình, cho nên vào lúc này, anh cũng không có vứt bỏ Triệu Nhất Niệm.

Mà là mang theo cô cùng nhau lên núi, vì lý do này, tốc độ chậm một chút, nhưng vẫn chưa ảnh hưởng đến cái gì.

Khi đi đến hơn năm trăm mét, Lâm Dật chợt phát hiện một vấn đề.

Trèo lâu như vậy, hơn nữa trên đường còn phải trợ giúp Triệu Nhất Niệm, nhưng ở mặt thể lực, cũng không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào.

Thậm chí còn có một loại ảo giác không tốn sức chút nào.

Mới đầu Lâm Dật còn lầm tưởng cái này là ảo giác, nhưng quay đầu phát hiện tinh thần của Triệu Nhất Niệm cũng tràn đầy năng lượng, bình dưỡng khí dự phòng chuẩn bị cho cô cũng vô dụng.

Này liền có chút kỳ quái, hoàn toàn trái với quy luật tự nhiên.

Đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 927.

Chương 928. Người Áo Đen Thần Bí

"Cô cảm thấy như thế nào?" Lâm Dật dừng lại, hỏi thăm tình hình của Triệu Nhất Niệm.

"Cũng được, tôi có thể kiên trì." Triệu Nhất Niệm nói:

"Nhưng tôi đoán chừng, tôi cũng không kiên trì được bao lâu, chân có chút mỏi, phía trước có con dốc thoải, tới đó có thể nghỉ ngơi một lúc được không."

Lâm Dật liếc mắt nhìn về phía trước, vị trí con dốc thoải, cách mình đại khái hơn 20 mét.

"Đi thôi, đi qua đó nghỉ ngơi hồi sức."

Sau mười mấy phút, hai người tới dốc thoải, Triệu Nhất Niệm đặt mông ngồi trên mặt đất, không ngừng xoa bắp chân nhỏ của mình, hy vọng có thể giảm bớt đau, để tiếp tục leo núi, cô không muốn kéo chân sau Lâm Dật.

"Có dấu hiệu nào của tình trạng thiếu oxy không?"

"Cái này thật sự không có." Triệu Nhất Niệm nói:

"Nhưng nói đến kỳ quái, tôi đều cảm thấy có chút khó mà tin nổi, tôi vốn muốn cho anh đi trước, tôi ở phía sau chậm rãi trèo, làm người thứ hai cũng rất tốt, nhưng không nghĩ tới vẫn đúng là đuổi tới bước chân của anh được."

Lâm Dật nhìn xung quanh một chút, "Chỗ này có chút kỳ quái, theo suy đoán của tôi, hàm lượng oxy ở nơi này cao hơn những nơi khác một chút, dẫn đến chức năng tim phổi của chúng ta trở nên càng mạnh mẽ hơn."

"Nếu là như vậy, leo núi sẽ thuận lợi hơn rồi, đoán chừng hơn ba trăm mét còn lại cũng không phải vấn đề lớn."

Lâm Dật gật đầu, lại lấy ra ít đồ ăn để bổ sung thể lực, sau đó tiếp tục leo núi.

So với lộ trình phía trước, phía sau mấy trăm mét độ khó thẳng tắp tăng lên.

Gần như phải leo lên phía trước.

Lâm Dật thể chất khác hẳn với người thường, chút khó khăn này đối với anh mà nói không coi vào đâu.

Nhưng đối với Triệu Nhất Niệm mà nói, lại là một thử thách lớn.

Lâm Dật cầm dây thừng, đem hai người cột lại với nhau, cùng nhau đi lên trên đỉnh núi.

Ba tiếng sau, hai người đã gần đến đỉnh núi rồi, hình như cũng chỉ có khoảng mười mấy thước nữa.

"Anh Lâm, chờ một chút, tôi nghĩ nghỉ ngơi một chút lại đi lên." Triệu Nhất Niệm thở hổn hển nói:

"Tôi muốn leo lên núi với một hình tượng hoàn mỹ."

"Vậy cô có muốn trang điểm thêm không."

"Cái này không cần, chân thực một chút là được."

Lâm Dật đứng tại chỗ, nhìn phong cảnh dưới núi.

Rất có loại cảm giác Tuyệt Đỉnh, cảm giác tầm mắt bao quát non sông.

"Hả? Tình hình thế nào, trên núi còn có người?"

Triệu Nhất Niệm thét một tiếng kinh hãi, thu hút sự chú ý của Lâm Dật.

"Còn có ai ở đây?!" Lâm Dật bất ngờ nói.

"Tôi thật sự nhìn thấy, vừa nãy ở đó có cái bóng đen, từ phía trên chợt lóe lên."

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn lên lần nữa, phát hiện không có thứ gì.

"Cô chắc chắn không nhìn lầm?"

"Tôi chắc chắn." Triệu Nhất Niệm nói:

"Nếu như không phải là người, vậy chính là dã nhân sống ở đây rồi."

"Vô nghĩa, làm sao có khả năng có dã nhân." Lâm Dật nói:

"Cô trước ở chỗ này đi, tôi đi lên xem một chút."

"Ừ."

Đến nơi này, Triệu Nhất Niệm đã không còn sợ nữa, bởi vì không có chuột bọ côn trùng rắn rết đến chỗ như này, cho nên không cần lo lắng.

Dứt lời, Lâm Dật hướng về đỉnh núi chạy tới.

Mới đầu khi Triệu Nhất Niệm nói đỉnh núi có người, anh cũng không coi là thật.

Nhưng rất nhanh, anh liền nghĩ đến một chuyện khác.

Ở trên hòn đảo này, ngoại trừ hai người kia đã ám sát mình, còn có một người bí ẩn khác đã giết con cá sấu.

Nói không chắc bóng đen mà Triệu Nhất Niệm nhìn thấy, chính là cái người giết cá sấu kia!

Thân thủ Lâm Dật mạnh mẽ, không tới hai phút đã bò tới đỉnh núi.

Nhìn xung quanh, bất ngờ nhìn thấy một bóng đen vụt qua trước mặt mình chục mét, hơn nữa trên tay còn mang theo một cái rương!

Mặc dù đã lên đến đỉnh núi, nhưng Lâm Dật lại không quan tâm đến cảnh sắc nơi này, không khỏi tăng nhanh tốc độ vọt tới chỗ bóng đen phía trước.

Đuổi được mười mấy mét, người áo đen phía trước bỗng nhiên dừng lại, quay lưng đứng ngay tại chỗ.

Lâm Dật cũng giống như vậy, dừng bước lại, ánh mắt đều rơi xuống trên người người áo đen.

Đối phương mặc một thân màu đen, một chiếc áo len đen với một chiếc quần tây đen dưới chân, đầu đội một chiếc mũ che chắn kín mít.

Ngay cả trên tay cũng mang găng tay, không có thứ gì lộ ra.

Lâm Dật cẩn thận mà thận trọng, không dám manh động.

Đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được cảm giác ngột ngạt từ trên người một người khác.

Mặc dù đối phương không hề làm gì cả, nhưng vẻn vẹn là đứng ở nơi đó, cũng cho người khác cảm thấy căng thẳng.

Hai người duy trì khoảng cách mười mét, bầu không khí cũng căng thẳng đến nghẹt thở.

Người áo đen chậm rãi quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Cùng lúc đó, Lâm Dật thấy rõ bộ mặt thật của người áo đen.

Nhưng đáng sợ thay, người áo đen cũng không hề ló mặt, trên mặt còn mang một chiếc mặt nạ sặc sỡ, vẽ ra khuôn mặt tươi cười, lại như thằng hề trong gánh xiếc thú vậy.

Nhìn thấy một người kỳ quái như vậy, Lâm Dật không khỏi tóc gáy nổi lên.

Anh không thể nào tưởng tượng được, ở hòn đảo hoang này sẽ xuất hiện một người kỳ quái như vậy được.

Đã mặc một thân màu đen vậy thì thôi đi, còn mang theo một cái mặt nạ thằng hề.

Cái này quá kỳ quái!

Cũng trong nháy mắt đó, Lâm Dật bỗng nhiên có cảm giác hoảng hốt.

Mặc dù trên mặt nạ là khuôn mặt tươi cười, nhưng anh cảm giác, người dưới mặt nạ người hình như cũng đang hướng về phía mình mà cười!

Hơn nữa còn là loại cười quỷ dị kia.

Nhưng vào lúc này, người áo đen đột nhiên chuyển động, hướng về phía trước chạy đi, Lâm Dật cũng không chịu yếu thế, vội vàng đuổi kịp.

Lần này Lâm Dật không chút dè dặt nào, đem lá bài tẩy của mình lấy ra.

Cho dù Bolt(*), cũng chưa chắc chạy nhanh bằng anh.

(*)Usain Bolt là một cựu vận động viên điền kinh người Jamaica. Anh là người đang giữ kỷ lục thế vận hội và thế giới ở các nội dung chạy 100 mét với 9,58 giây, 200 mét với 19,19 giây và cùng với các đồng đội chia sẻ kỷ lục ở nội dung chạy 4 x 100 mét tiếp sức với 37,04 giây.

Nhưng người áo đen tốc độ cũng không chậm, dù cho Lâm Dật sử dụng toàn bộ khí lực, cũng chỉ là duy trì tốc độ cùng với anh ta, khoảng cách giữa hai người, cũng không hề được kéo gần.

Trong quá trình truy đuổi, Lâm Dật càng thêm khẳng định, người áo đen kỳ quái này chính là hung thủ đã đánh chết con cá sấu kia.

Nếu không lấy năng lực của mình, không thể không đuổi kịp anh ta được!

Nhưng người này là từ đâu tới?

Tới nơi này lại vì cái gì?

Trong cái rương trên tay anh ta, đến cùng chứa vật gì?

Mang theo một loạt vấn đề, Lâm Dật liều mạng truy đuổi.

Nhưng điều bất đắc dĩ là khoảng cách giữa hai người, cũng không hề được kéo gần.

Từ đầu tới cuối duy trì khoảng cách lúc đầu.

Hơn mười phút, người áo đen chạy tới phía bóng của núi Vân Gian.

Ở đó có bãi đất trống tương đối bằng phẳng, lúc đến chỗ này, liền đứng lại, trên tay mang theo cái rương, tựa hồ không có ý muốn chạy nữa.

Trải qua truy đuổi tốc độ cao như vậy, người áo đen vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, ngay cả nhịp thở cũng không bị gián đoạn.

Ngược lại là Lâm Dật, hơi thở đã hơi dồn dập.

"Anh là ai!"

Người áo đen đứng tại chỗ không lên tiếng, mà là đem cái rương nhẹ nhàng thả ở trên mặt đất, lùi về phía sau một bước, như thể chuẩn bị động thủ.

Khóe miệng Lâm Dật mang theo ý cười, sau đó cũng kéo dài khoảng cách, hướng về phía người áo đen ngoắc ngoắc ngón tay.

"Tôi thích những người không nhiều lời như anh."

Lâm Dật vừa vặn nói xong, người áo đen liền vọt tới, cách anh khoảng hai thước nhảy lấy đà, một cước đá tới!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 928.

Chương 929. Hệ Thống Rất Chó

Nhìn thấy đối phương xông lại, hai tay Lâm Dật hợp lại cùng một chỗ, chuẩn bị đỡ chiêu thức này trước, sau đó sẽ phản kích.

Nhưng mà khi một chân của đối phương đạp tới, Lâm Dật mới biết lực đạo của hắn lớn thế nào.

Dù là dùng hết sức lực của mình thì cũng không thể chèo chống và phòng ngự.

Một cước này, đá Lâm Dật ra xa đến mấy mét, cổ tay run lên, một hồi lâu mới trở lại bình thường.

Mà người áo đen cách đó không xa, không muốn cho Lâm Dật thêm nhiều cơ hội, sau khi kết thúc đòn tấn công kia, lại lao về phía anh.

Mà lần này, Lâm Dật cũng nghiêm túc, lực lượng tích trữ trong đan điền, tại thời khắc này được bạo phát ra hết, không e dè chút nào.

Quyền cước của hai người giao nhau giữa không trung, cứng rắn đánh đến cùng một chỗ.

Lần giao thủ này, Lâm Dật cũng không bị rơi vào thế hạ phong, hai người giằng co không xong, người nào cũng không chiếm được lợi thế!

Người áo đen hình như cũng không ngờ tới rằng thực lực của Lâm Dật lại mạnh như vậy.

Hắn vội vàng điều chỉnh chiến thuật, đá một cú về phía bên trái mặt Lâm Dật.

Lâm Dật lui về phía sau một bước, ngửa đầu về phía sau, tránh thoát công kích của hắn.

Mà trong khoảnh khắc đó, Lâm Dật cảm thấy, cú đá từ chân hắn mang theo tiếng gió, giống như là dao cắt qua mặt vậy.

Với lại đây còn không phải lúc, Lâm Dật chếch vai, đụng về phía ngực người áo đen.

Sau khi phát hiện tình hình không đúng, người áo đen liền dùng khuỷu tay phải của mình chống đỡ chiêu thức của Lâm Dật.

Nhưng bởi vì Lâm Dật chiếm được tiên cơ, cho nên người áo đen không kịp phòng bị, lui về phía sau một bước, mới đứng vững thân hình.

Khoảng cách giữa hai người được kéo ra một lần nữa, Lâm Dật không nhìn thấy gương mặt của người áo đen.

Nhưng lại cảm thấy chiếc mặt nạ kia vô cùng quỷ dị, dường như nắm giữ lực lượng chấn nhiếp lòng người.

Người áo đen hời hợt, phủ bụi trên người, sau đó lại bắt đầu phát động công kích.

Mà lần này, Lâm Dật phát hiện chiêu thức của hắn càng hung hiểm hơn, lực đạo và tốc độ cũng tăng lên rất nhiều.

Phanh phanh phanh!

Mấy giây sau, hai người đã giao thủ mười mấy chiêu.

Mà trong quá trình này, người áo đen dần dần chiếm được ưu thế.

Tình thế của Lâm Dật lại biến thành bị động, vết thương trên bờ vai cũng ẩn ẩn đau, tốc độ ra quyền và lực lượng cũng đều bị ảnh hưởng theo.

Hô thông!

Người áo đen nhấc một chân, đá lên ngực Lâm Dật.

Lâm Dật không kịp phản ứng, lùi về phía sau mấy bước.

Nhưng mà, ngay lúc anh chuẩn bị xông lên thì phát hiện người áo đen đã cầm lấy cái rương, chạy về phía chân núi, muốn đuổi cũng đã không còn kịp.

“Mẹ nó!”

Lâm Dật mắng một câu, anh muốn đuổi theo, nhưng từ vết thương trên vai lại truyền đến cơn đau.

Chính anh cũng biết, cho dù có thể đuổi kịp hắn thì cũng không chắc là có thể đánh thắng được hắn ta.

Đuổi theo cũng vô dụng, Lâm Dật thở dài, bình phục tâm tình một chút, chuẩn bị tụ hợp lại với Triệu Nhất Niệm.

Khi leo lên một lần nữa, Lâm Dật nhìn thấy Triệu Nhất Niệm và người của đoàn làm phim đang đứng chung với nhau, chuẩn bị cho cảnh quay cuối cùng.

“Anh Lâm, anh đi làm cái gì vậy? Nhìn rõ bóng đen kia là gì không?”

“Không đuổi kịp, người chạy mất rồi.”

Vốn dĩ Lâm Dật muốn giấu tin tức này đi, không muốn để cho người khác biết, nhưng hiển nhiên đây là điều không thể.

Bởi vì lúc bản thân mình bò lên đỉnh núi, máy bay trực thăng phụ trách quay chụp cũng bay tới, ống kính chắc hẳn là đã thu được hình ảnh của người áo đen kia.

Nhưng chụp được bao nhiêu thì anh cũng không biết.

“Các đơn vị chú ý, chuẩn bị lại thiết bị một chút, bắt đầu quá trình quay chụp cuối cùng.”

“Đã biết, Nhan đạo diễn.”

Sau khi giao phó xong chuyện chính, Nhan Từ gọi Lâm Dật qua một bên.

“Mọi chuyện thế nào rồi? Trên đỉnh núi sao lại xuất hiện những người khác, với lại người kia hình như còn mang theo mặt nạ.”

“Tôi cũng không biết.” Lâm Dật lắc đầu nói.

“Chẳng lẽ anh không đuổi kịp hắn ta sao?”

Lâm Dật nhún vai, “Đuổi kịp, nhưng không đánh lại người ta.”

“A? Ngay cả anh cũng không phải là đối thủ của hắn sao? Không thể nào?”

Lâm Dật vén một góc quần áo lên, Nhan Từ phát hiện nửa tay áo màu đen bên trong đã ướt.

Cô tiến lên sờ soạng một chút, phát hiện là máu đỏ sẫm, lập tức bị dọa cho sợ đến mặt mày tái nhợt.

“Anh chờ chút, tôi gọi người qua giúp anh xử lý vết thương.”

“Cô không cần ngạc nhiên như thế, không phải là chuyện gì lớn.” Lâm Dật nói:

“Chương trình cũng sắp kết thúc rồi, trước cứ ghi hình cho xong đoạn này đã, chút vết thương nhỏ này chờ sau khi trở về lại xử lý cũng được.”

“Thật sự không có vấn đề gì sao?”

“Yên tâm đi, không chậm trễ việc uống rượu đâu.”

Nhan Từ ngượng ngùng nhéo Lâm Dật một chút, “Anh đúng thật là, lúc này rồi còn nói được lời như vậy.”

Lâm Dật cười ha ha một tiếng, cùng Nhan Từ đi trở về.

Nhưng vì tính thường thức của chương trình, Lâm Dật và Triệu Nhất Niệm lui về chỗ nghỉ ngơi trước đó, chuẩn bị leo lên một lần nữa. Như vậy thì camera có thể ghi lại toàn bộ quá trình, chương trình cũng sẽ càng hoàn chỉnh hơn.

Khi leo lên đỉnh núi một lần nữa, Lâm Dật lấy lá cờ tổ quốc từ trong ba lô của mình ra, sau đó cắm vào vị trí mà tổ tiết mục đã chỉ định!

Dùng cách này để tuyên bố, mình là người đầu tiên leo đến điểm cuối.

Đúng vào lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Lâm Dật.

【 Hoàn thành nhiệm vụ, khen thưởng 200 ngàn điểm thông thạo. 】

【 Mức độ hoàn thành nghề nghiệp: 100%, khen thưởng chiến lực cấp độ F! 】

Mẹ nó!

Lâm Dật mắng thầm trong lòng một câu, ta đây cởi quần rồi, ngươi còn thưởng cái này làm gì?

Lâm Dật xoa huyệt thái dương một chút, nếu như cho mình chiến lực cấp độ F sớm hơn một chút thì cho dù là vai mình có bị thương, muốn đối phó với người áo đen kia cũng không thành vấn đề.

Mẹ nó!

Tuy hệ thống rất chó, nhưng khen thưởng vẫn rất được.

Sau khi hấp thu xong chiến lực cấp độ F.

Lâm Dật phát hiện lực cỗ lượng tích lũy trong đan điền kia hình như mạnh hơn rất nhiều.

Nếu như quy ước chiến lực cấp E là 1, như vậy thì chiến lực cấp F chính là 1.5, chênh lệch giữa hai bên là rất lớn.

Làm xong nhiệm vụ, Lâm Dật ngồi khoanh chân dưới đất.

Sống trong rừng nhiều ngày như vậy, quả thật cũng có chút mệt mỏi.

Nhưng vì để chương trình được hoàn chỉnh, Lâm Dật đã phối hợp với Nhan Từ một cách đường hoàng.

Nhưng mà Lâm Dật lại không có ý đoạt danh tiếng, làm xong việc của mình thì đứng qua một bên, đem phần lớn ống kính nhường lại cho Triệu Nhất Niệm.

Cô ấy là người lăn lộn trong giới giải trí, cần dạng ánh sáng như này hơn mình.

Mà bản thân mình vẫn nên khiêm tốn một chút mới tốt.

Lúc ghi hình chương trình hoàn tất cũng đã là hoàng hôn.

Lâm Dật và Triệu Nhất Niệm ngồi máy bay trực thăng của tổ tiết mục, trở về bờ biển.

Ngồi ở hàng sau máy bay trực thăng, Lâm Dật nhìn Nhan Từ, nhỏ giọng hỏi:

“Hai người nước ngoài tên là Owen và Jones hẳn là còn ở trên thuyền đúng không?”

“Ừm.” Nhan Từ gật đầu nói:

“Dựa theo quy định của tổ tiết mục, cách mỗi năm ngày sẽ đưa một nhóm người bỏ quyền trở về. Hôm nay là ngày thứ tư, cho nên hai người bọn họ vẫn còn ở trên thuyền.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Tôi muốn gặp hai người kia.”

“Thật ra những ngày gần đây, tôi cũng có lưu ý đến hành động của bọn họ, xác thực không phát hiện ra điều gì bất thường cả. Nội dung cuộc trò chuyện của bọn họ đều là về cuộc sống, giống như những người Mỹ bình thường. Cho nên, anh không nên dùng thủ đoạn quá khích, nếu như gây ra hiểu lầm thì sẽ không tốt.”

“Yên tâm đi, loại chuyện này tôi tự có chừng mực, trước khi có niềm tin tuyệt đối thì tôi sẽ không động thủ.”

Nói xong, Lâm Dật thở dài trong lòng, mỗi lần nghĩ đến đây, anh đều nhớ tới Kiều Hân.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 929.

Chương 930. Các Người Cảm Thấy, Tôi Không Dám Động Thủ Sao?

Hải Tinh Số 1, phòng 2020.

Owen và Jones đang ngồi ăn trong phòng, miệng còn không ngừng lải nhải.

“Anh nghe nói gì chưa, hình như đã có người trèo lên đỉnh núi, tốc độ thật sự rất nhanh.” Jones nói.

“Đã nghe qua rồi.” Owen lời ít mà ý nhiều trả lời, “Nhưng chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta, lúc đó chưa giết chết được cậu ta, còn phải nghĩ biện pháp để ra tay lần nữa đây.”

Lúc trước, khi hai người rời đi đã biết viên đạn kia bắn trúng vào xương bả vai của Lâm Dật.

Làm sát thủ chuyên nghiệp, hắn biết rõ, dạng thương tổn này chưa đủ để lấy mạng của cậu ta.

“Nhưng rất kỳ quái, cậu ta lại chưa rời bỏ trận đấu, qua nhiều ngày như vậy mà còn không có tin tức của cậu ta, liệu có phải là đang tiếp tục dự thi hay không?”

“Không có khả năng này.” Owen nói:

“Anh không nên quên, cậu ta là một phú hào, không thiếu tiền, tới nơi này ghi hình chỉ là để thỏa mãn hứng thú nhất thời của mình thôi. Sau khi bị đạn bắn, đương nhiên sẽ không thể tiếp tục ở lại đây nữa, mạng của cậu ta đáng tiền hơn nhiều so với người bình thường, cho nên hẳn là sẽ không ở lại đây để mạo hiểm đâu."

"Vậy kế hoạch tiếp theo của chúng ta chính là đi Trung Hải." Jones nói:

"Nhưng tôi cảm thấy, chờ đến lúc ra tay một lần nữa thì có thể sẽ tốn rất nhiều sức lực, cũng sẽ không còn cơ hội tốt như vậy cho chúng ta nữa. Với lại cậu ta còn có năng lực giết cá sấu bằng tay không, đúng là khiến người ta không thể tin được."

"Nếu như không lợi hại, mạng của cậu ta cũng không có giá là 2 triệu đô la mỹ." Owen nói:

"Chúng ta lại ở lại đây một ngày, đợi ngày mai về Trung Hải rồi sẽ ra tay."

"Cuối cùng cũng có thể làm một vố lớn, ở đây đúng là làm cái gì cũng không tiện. Nếu như đổi thành ông bạn già của tôi thì cho dù chỉ đánh tới xương bả vai, cũng có thể lấy mạng của cậu ta."

Owen từ chối cho ý kiến gật đầu, "Tư liệu của cậu ta, chúng ta đều đã nắm trong lòng bàn tay, lập kế hoạch cho bước kế tiếp đi, tranh thủ hoàn thành đơn làm ăn này nhanh một chút."

"Được."

Két két _ _

Cạch _ _

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, đầu tiên là vang lên một tiếng điện lưu, sau đó là tiếng khóa cửa bị mở ra.

Vẻ mặt của hai người đột nhiên ngưng lại, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nơi này là phòng của mình, nếu như không có thẻ ra vào, thì người ngoài căn bản không vào được.

Nhưng hai người rất nhanh liền khôi phục lại vẻ trấn định.

Làm sát thủ chuyên nghiệp, ngụy trang là môn học bắt buộc.

Thế nhưng khi nhìn thấy người tiến vào, hai người đều lộ ra vẻ ngoài ý muốn!

Bởi vì người tiến vào là Lâm Dật!

“Ngài khỏe chứ, ngài là...”

Nhìn thấy Lâm Dật, hai người đều giả bộ bất ngờ, vẻ mặt mê mang.

“Lúc này mới mấy qua ngày a, sao mà ngay cả tôi cũng không nhận ra rồi?” Lâm Dật cười nói:

“Lúc nổ súng với tôi, trí nhớ của các người hình như cũng không có kém như vậy.”

“Hả?”

Owen lộ ra vẻ khoa trương, “Tiên sinh, tôi không biết cậu đang nói cái gì, với lại nơi này là phòng của tôi, sao cậu lại đột nhiên xông vào? Như vậy là phạm pháp.”

Hô thông!

Lâm Dật nhấc chân đá một cú vào ngực Owen.

Người kia không kịp phản ứng, thân thể bay ra ngoài, ngay cả bàn trà phía sau lưng đều bị đụng vỡ nát.

“Cậu đang làm gì vậy!”

Jones rống lên, bên trong ánh mắt mang theo địch ý và phòng bị.

“Lai lịch của các người, tôi đã đã điều tra xong rồi.” Lâm Dật nói:

“Sát thủ tiếng tăm lừng lẫy trên trang web đen, các người không cần phải vờ vịt nữa, không có ý nghĩa gì đâu.”

Vẻ mặt của hai người lập tức thay đổi, ai cũng không nghĩ tới, vừa mới gặp mặt mà Lâm Dật đã điều tra xong những vấn đề này.

“Tôi không biết cậu đang nói cái gì, tôi chỉ là một nhân viên thu ngân bình thường, cũng không phải là sát thủ, cậu không được vu oan cho chúng tôi.”

“Cách làm việc của tôi từ trước đến nay luôn có trình tự, chưa từng làm những chuyện không nắm chắc. Nếu như tôi đã đến đây thì đương nhiên là đã điều tra mọi chuyện rõ ràng, giả bộ cũng vô dụng thôi. Các người không có lựa chọn nào khác ngoại trừ việc phối hợp với tôi.” Lâm Dật nói:

“Cho nên, tốt nhất nên nói cho tôi biết là ai phái các người tới, đừng để tôi nói nhiều.”

Hai người liếc nhau một cái, cảm nhận được khí tức khủng bố của người đàn ông trước mắt.

Đã đến lúc này rồi, không cần phải che dấu nữa.

Ánh mắt của cậu ta đã nói rõ tất cả, cho dù mình có nói bất kỳ cái gì cậu ta cũng sẽ không dao động.

Ánh mắt Owen đảo quanh, đột nhiên có ý nghĩ mới.

Hiện tại nhiệm vụ thiết yếu là nghĩ biện pháp giải quyết cậu ta, sau đó chạy khỏi nơi này.

Nghĩ đến đây, Owen chắp tay sau lưng, hướng về phía Jones làm một động tác nhỏ.

Người kia sau khi ngầm hiểu thì lặng lẽ di chuyển qua ghế sô pha bên cạnh.

Nhưng mấy động tác nhỏ này căn bản không thể qua được mắt của Lâm Dật, anh lao thẳng về phía Jones, một chân đá bay anh ta!

“Trên ghế sô-pha hẳn là có giấu súng đúng không, loại trò vặt này mấy người vẫn nên thu lại đi. Tôi đã đến đây rồi, anh cảm thấy tôi sẽ cho anh cơ hội sao?”

“Cậu rốt cuộc muốn làm gì!”

Jones che ngực, cảm thấy xương cốt trên người tựa như đang tan thành từng mảnh.

“Nói cho tôi biết, là ai phái các người tới.”

“Chuyện này tôi không thể nói, cậu bỏ cái ý nghĩ đó đi.”

“Mấy người các người sao lại giống như đám Ninja của Đảo quốc vậy, nguyên một đám đều cứng miệng?” Lâm Dật nói:

“Hay là các người cảm thấy, tôi không dám ra tay với các người?”

“Chúng tôi là người Mỹ, nếu như chúng tôi xảy ra chuyện, cậu cũng đừng hòng tốt hơn.” Owen nói:

“Dạng mấy công ty giống như của cậu, nếu như danh tiếng bị hủy hoại thì sẽ không còn chỗ sinh tồn.”

Lâm Dật nhìn xuống từ trên cao, cười nói với hai người, “Hai người các người nói như vậy thì thật sự là không hiểu tôi rồi. Nói thật với các người, người nước ngoài giống như các người, tôi đã giết chết mấy người, hiện tại không phải vẫn còn đang sống rất tốt sao?”

Nói xong, Lâm Dật nhún vai.

“Tôi biết các người sẽ không tin lời nói của tôi, nhưng mà không sao cả, vừa lúc ở đây có hai người, tôi có thể làm mẫu cho xem.”

Nói xong, Lâm Dật nắm lấy quần áo của Jones, đi tới bên cửa sổ, sau đó mở cửa sổ ra.

“Cậu muốn làm gì, bỏ tôi ra!” Jones lớn tiếng giãy dụa.

Cho dù thân hình của hắn cao lớn, nhưng ở trước mặt Lâm Dật lại giống như một con gà chết, không có bất kỳ con đường nào để phản kháng cả.

“Đã sắp chết đến nơi, còn thích giả trang như vậy.”

Lâm Dật cầm một con dao, chém vào cổ của hắn, Jones lúc này đã ngất đi.

Gió biển thổi tới từ bên ngoài, Lâm Dật cũng không nói nhiều, đem hắn ném xuống biển.

Owen nằm co quắp trên mặt đất trợn tròn mắt, Hải Tinh Số 1 đang đỗ trên biển, cách bờ chỉ có một hải lý.

Jones bị ném xuống như vậy chắc chắn là sẽ không thể nào sống sót!

Cậu ta thật sự chỉ là ông chủ của một công ty sao, lá gan cũng quá lớn!

Cho dù mình là sát thủ chuyên nghiệp thì cũng không dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy!

Lâm Dật bắt chéo hai chân, ngồi ở trên ghế sô pha, móc ra con dao giải phẫu mà mình mang theo.

“Nói thật với anh, chiếc Hải Tinh Số 1 này là của tôi, cho nên bất kể có xảy ra chuyện gì thì đều sẽ không có ai tiến đến cả.

Nhưng anh rất không may, cho dù anh có muốn chết thì tôi cũng sẽ không cho anh được chết một cách thoải mái, trừ khi anh nguyện ý khai ra kẻ chủ mưu.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 930.

Chương 931. Phiền Não Của Người Trưởng Thành

“Cậu, cậu muốn làm gì tôi…”

“Quên nói cho anh biết, tôi đã từng là một bác sĩ khoa tim mạch, tinh thông mấy chục loại thủ pháp giết người. Ngay cả những Ninja Đảo quốc kia ở trước mặt tôi còn không chống cự nổi mười phút, anh cảm thấy anh có thể kiên trì được bao lâu?”

Nhìn thấy con dao giải phẫu sáng loáng trên tay Lâm Dật, hô hấp của Owen lập tức trở nên dồn dập.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được nỗi sợ từ trên người một người khác.

“Nhiệm vụ mà chúng tôi nhận được, đều thông qua người trung gian, cái gì cũng không biết, van cầu cậu đừng giết tôi, tôi không muốn chết.”

Luận về ý chí kiên định, đừng nói là so với người Trung Quốc.

Cho dù người Đảo quốc ở trước mặt, những người Mỹ này đều không chịu nổi một kích.

Nếu không trước đó, đối phó với những du học sinh kia cũng sẽ không nhẹ nhõm như thế.

Đối mặt với cái chết, bọn họ hoàn toàn không nói đến chuyện nhân nghĩa đạo đức, chỉ cần thoáng đe dọa một chút là có thể khiến cho tâm trạng của bọn họ suy sụp.

“Người trung gian là ai.”

“Tôi cũng không biết, đều là liên lạc thông qua điện thoại.”

Lâm Dật một tay chống đầu nhìn Owen.

Những tin tức mà anh ta cung cấp một chút tác dụng cũng không có, vẫn chưa tìm ra kẻ chủ mưu phía sau.

Cho nên phải tiếp tục đào sâu tin tức mới được.

“Nếu như lần này, nhiệm vụ của các người hoàn thành, sẽ liên lạc như thế nào với người trung gian?”

“Chúng tôi không có thủ tục bàn giao, giá trị con người của tôi và Jones cũng rất cao. Mục tiêu mà chúng tôi chấp hành bình thường đều là người có thân phận, lúc những người này xảy ra chuyện, trên TV nhất định sẽ đưa tin, giống như cậu đây.”

“Nhưng cũng có một chút tình huống đặc biệt, sẽ để cho chúng tôi đi giết một số nhân vật nhỏ, dưới loại tình huống này thì sẽ chụp hình rồi gửi về, chỉ cần chứng minh mục tiêu đã chết là được.”

Lâm Dật nhíu chặt mày, toàn bộ quá trình đều không tiếp xúc, quả thật có chút khó làm.

“Chẳng lẽ anh chưa từng thấy qua người trung gian sao?”

“Bởi vì chúng tôi đều người quen cũ cho nên có gặp mặt một lần.” Owen dường như biết Lâm Dật muốn hỏi điều gì, còn nói thêm:

“Nhưng rất khó để hẹn, tôi không thể đảm bảo rằng anh ta có thể ra mặt hay không.”

“Tôi không muốn nghe những lời này, chỉ hi vọng anh có thể xử lý tốt chuyện này, mạng của anh có thể giữ được hay không thì phải xem chuyện này xử lý thế nào.”

Owen bị dọa cho khẽ run rẩy, hắn hiểu, người đàn ông trước mắt này còn đáng sợ hơn so với ma quỷ.

Nếu như mình không làm theo lời cậu ta thì kết cục khả năng sẽ còn thảm hơn Jones.

“Tôi đã biết, xin cậu cho tôi chút thời gian.”

Lâm Dật nhìn ra bên ngoài, “Nếu như trước buổi sáng ngày mai, còn không có kết quả, thì hai người các người cùng làm bạn trên đường hoàng tuyền đi.”

Nói xong, Lâm Dật đi ra khỏi phòng.

Anh sắp xếp cho nhân viên trên thuyền, canh giữ ở cửa phòng Owen, tránh cho anh ta chạy lung tung.

Vừa đi ra được không bao xa, thì thấy Nhan Từ đứng ở boong tàu, giống như là đang đợi mình.

“Cô vẫn luôn ở đây sao?”

Nhan Từ gật gật đầu, “Tôi sợ xảy ra vấn đề, nên vẫn ở đây chờ anh.”

“Cách làm việc của tôi cô vẫn chưa yên tâm sao, có thể xảy ra vấn đề gì chứ.”

“Tôi không lo lắng chuyện khác, chủ yếu là miệng vết thương của anh.” Nhan Từ nói:

“Trước tiên cùng tôi trở về đã, trên vết thương đều là máu, nếu không xử lý có thể sẽ bị nhiễm trùng.”

“Cô vừa dứt lời, đúng thật sự là có chút đau.”

“Vậy anh còn không xem nó ra gì, nhanh đi theo tôi, để lại di chứng sẽ không tốt.”

“Chỉ là có chút đau, không cần quá kinh ngạc, trước đó không phải là đã nói cho cô rồi sao, không chậm trễ việc uống rượu đâu.”

“Vậy được, tối nay anh cũng đừng nghĩ đến việc đẩy tôi lên trên, tôi nhìn xem anh có bị ảnh hưởng hay không.” Nhan Từ trợn mắt, nói.

“Chuyện này, hình như tôi không nói là tối hôm nay sẽ uống thì phải? Chẳng lẽ cô có suy nghĩ trên phương diện này sao? Không thể đợi được nữa?” Lâm Dật sờ cằm, nói:

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, từ lúc lên đảo cho đến bây giờ, đều đã gần hai mươi ngày, mà cô còn ở độ tuổi như lang như hổ, có nhu cầu cũng là chuyện bình thường.”

“Anh có tin tôi bóp chết anh hay không.”

Nhan Từ đem tay mò tới bên hông Lâm Dật, không nể mặt mũi mà nhéo một cái, “Nhanh đi theo tôi, đợi lát nữa sẽ có người đến.”

“Được rồi.”

Đến gian phòng, Nhan Từ lấy hộp thuốc ra, giúp đỡ Lâm Dật xử lý vết thương.

Tuy cô là người ngoài nghề, nhưng có Lâm Dật bên cạnh hướng dẫn, rất nhanh liền hoàn thành công việc xử lý vết thương.

“Đúng rồi, có chuyện quên nói cho cô.” Lâm Dật nói:

“Chuyện về người áo đen, cô nói với tổ tiết mục là đừng có rêu rao, trong ống kính chính của chương trình, nhất định không được để người áo đen kia xuất hiện.”

“Tôi sẽ nói hậu kỳ xử lý.”

Nhan Từ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu Lâm Dật đã nói như vậy.

Thì mình cứ dựa theo lời anh ấy nói mà làm là được.

Nói xong chuyện chính, Lâm Dật đứng dậy đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Sau đó, chính là một buổi tối kích tình tứ phía.

Giống như mọi lần, lúc Lâm Dật rời giường, Nhan Từ đã không còn bên cạnh.

Lâm Dật thật sự có chút bội phục Nhan Từ.

Buổi tối giày vò đến muộn như vậy, còn nói mình không được.

Nhưng sau khi ngủ hai ba tiếng, còn có thể tinh thần sung mãn rời giường để làm việc.

Chỉ với tinh thần này thôi, nói là Sài Lang Hổ Báo cũng không đủ để hình dung cô.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật bỗng nhiên nhận ra được một vấn đề.

Tính toán một chút thì từ ba đến năm năm nữa, phụ nữ bên cạnh mình đều sẽ đi đến ngưỡng cửa 30.

Liệu mình có thể ứng phó nổi hay không, thật sự vẫn là một ẩn số.

Ai, đây chính là cái gọi là phiền não của người trưởng thành đi.

Đứng dậy mặc quần áo tử tế, lại vào phòng vệ sinh rửa mặt, Lâm Dật đi tới chỗ Owen.

Đẩy cửa vào, Lâm Dật nhìn thấy Owen ăn mặc chỉnh tề ngồi ở trên ghế sô pha, cúi nửa đầu, vẻ mặt âm trầm, nhìn không có một chút tinh thần nào.

“Mọi chuyện làm xong chưa?”

“Chúng tôi đã hẹn gặp mặt tại Trung Hải.”

“Trung Hải sao?”

Địa điểm cuộc gặp mặt này khiến cho Lâm Dật cảm thấy ngoài ý muốn.

Trực tiếp hẹn đến cửa nhà mình, điểm này có chút khác thường.

“Tôi đã kể cho hắn một chút về tình huống bên này, nói ám sát không thành công, chuẩn bị lúc cậu trở lại Trung Hải sẽ tiếp tục ra tay.” Owen nói:

“Sau đó tôi nói với hắn, thân phận của cậu rất đặc thù, ở Trung Hải rất khó làm, để hắn qua giúp đỡ đồng thời bày mưu tính kế, đến lúc đó sẽ chia cho hắn một phần tiền thuê, vì tiền nên hắn đã đáp ứng.”

“Làm người trung gian, hẳn là lúc nào cũng phải giữ sự thần bí cho mình đi, lý do này của anh cũng quá dễ dàng rồi.” Lâm Dật nói:

“Tôi không cho rằng, hắn sẽ thiếu chút tiền ấy.”

“Đương nhiên, cậu nói rất đúng.” Owen nhún vai nói:

“Hắn quả thực không thiếu chút tiền ấy, thứ hắn nhìn trúng chính là tiền của cậu, nếu như cậu chết thì tất cả tư sản của cậu có khả năng sẽ biến thành của hắn.”

“Nói thật, tôi nằm mơ còn không nghĩ tới chuyện đẹp như vậy.” Lâm Dật vừa cười vừa nói.

“Nhưng hắn lại nghĩ như vậy, cộng với việc quan hệ giữa chúng tôi quả thật không tệ cho nên hắn liền đồng ý tới.” Owen

nói:

“Tôi hi vọng cậu không nghi ngờ lời nói của tôi, tôi biết năng lực của cậu, sẽ không lấy tính mạng của mình ra nói đùa. Hơn nữa, Trung Hải còn là địa bàn của cậu, ở đó không ai có thể sánh được với cậu.”

“Xem như anh cũng không tính là ngu xuẩn.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Các người hẹn khi nào gặp mặt?”

“Dựa theo quy tắc của tổ tiết mục, hôm nay chúng ta có thể về Trung Hải. Hắn sẽ lập tức mua vé máy bay qua đó, đoán chừng rạng sáng hôm nay sẽ đến Trung Hải.” Owen nói:

“Tôi đã làm chuyện mà tôi nên làm, còn lại cậu tự đến sắp xếp đi.”

Lâm Dật xoay xoay lưng, “Thu dọn một chút, lát nữa trở về với tôi, buổi diễn tối nay anh còn phải đến diễn cùng tôi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 931.

Chương 932. Đại Boss Xuất Hiện

Owen gật gật đầu, sau đó đi thu dọn mấy đồ vật tương đối nguy hiểm.

Sau khi sửa soạn xong tất cả, Lâm Dật chào Nhan Từ rồi cùng Owen ngồi máy bay trực thăng, đầu tiên là đến Đảo quốc, sau đó ngồi máy bay trở lại Trung Hải.

Lúc hạ cánh xuống sân bay đã hơn mười giờ đêm.

Hai người lái xe đến một ngôi biệt thự vùng ngoại ô.

Dựa theo lời Owen, đây là nơi đặt chân tạm thời của đối phương tại Trung Hải.

Owen tìm được chìa khóa giấu trong hoa viên, sau đó lập tức tiến vào trong biệt thự.

Cách bài trí trong biệt thự mang đầy phong cách thời Trung cổ, xa hoa giống như hoàng cung.

Hơn nữa, định kỳ sẽ có người đến quét dọn, con đường bên trong vô cùng sạch sẽ.

Lâm Dật không có tâm tư chú ý những thứ này, hờ hững ngồi trên ghế sô pha.

Trước đó, thông qua Lương Kim Minh, anh đã tra được thời gian chuyến bay kia hạ cánh.

Còn phải chờ khoảng một giờ, đối phương mới có thể đến.

“Cậu chắc chắn muốn làm như vậy sao.” Owen nói.

“Anh hình như đang rất khẩn trương.”

“Ừm.” Owen đáp thẳng.

“Nhìn anh cũng không giống là người nhát gan như vậy.”

“Tôi cũng không muốn như vậy, nhưng người tên Kidd kia thật sự rất khủng bố. Nếu không anh ta cũng không có khả năng trấn trụ nhiều sát thủ nổi danh như vậy, đã sớm có người thay thế vị trí của hắn.”

“Mạnh như thế nào?”

“Anh ta lúc trước từng là tinh anh của chiến đội Lục hải quân, tôi hoàn toàn không phải là đối thủ của anh ta. Với lại tôi cũng không xác định, anh ta có năng lực giết cá sấu bằng tay không hay không.” Owen nói:

“Nếu như cậu không có cách nào giải quyết anh ta, thì cuối cùng người chết chính là hai người chúng ta.”

Lâm Dật nở nụ cười, “Anh không có có lòng tin với tôi vậy sao?”

“So với cậu, tôi cảm thấy anh ta kinh khủng hơn nhiều, với lại chuyện giết người đối với hắn mà nói chỉ là chuyện thường ngày. Tại vùng Tam Giác Vàng và Myanmar, anh ta còn kinh doanh hàng cấm, thế lực lớn đến mức cậu không thể tưởng tượng được.”

Sắc mặt Owen tái nhợt, vô cùng kiêng kỵ Kidd,

“Với lại, lần này anh ta đến Trung Quốc cũng không phải chỉ để xử lý chuyện của cậu, chỉ để xem xét việc buôn bán của mình là chính, hiện tại cậu có thể hiểu được anh ta là ai rồi đi.”

Lâm Dật cử động các khớp tay một chút, “Dạng người như hắn, tôi không thể xử lý một mình được, là một công dân tốt, tôi cần phải chuyển giao cho cơ quan tư pháp mới được.”

Owen:…

Tên này có phải là quá tự tin đối với bản thân mình rồi hay không?

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, hai người chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng thắng xe.

Owen nhìn về bên ngoài, thấy có bốn người bước xuống từ trên xe.

Chân anh ta không khỏi khẽ run rẩy, hoảng sợ đến nỗi mặt không còn một giọt máu.

Lâm Dật nghiêng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện bốn người đi tới đều cao to lực lưỡng.

Trong đó có một người da đen, vừa đi vừa nhìn bốn phía, dường như đang dò xét tình huống chung quanh.

Nhưng làm người khác chú ý nhất, vẫn là người đi đầu kia.

Không giống với ba người còn lại, anh ta mặc một bộ âu phục rất nghiêm túc, tóc tai tỉ mỉ, mang dáng vẻ của một người thành công.

Nếu như không phải Owen đã nói qua chuyện của của bọn họ, Lâm Dật sẽ không nghĩ tới người đàn ông này lại là một một nhân vật nguy hiểm.

Cảm giác anh ta mang tới cho người khác cũng không giống nhau.

Dưới bộ âu phục kia hình như đang cất giấu một quả bom, lúc hắn bạo phát ra thì không biết năng lượng kia sẽ lớn bao nhiêu đây.

“Người mặc bộ tây trang kia chính là Kidd đúng không.”

“Không sai, mấy người phía sau chính là thủ hạ của anh ta, thân thủ đều không kém.” Owen run rẩy nói:

“Tôi cảm thấy hai người chúng ta hôm nay không thể ra ngoài được.”

“Kém cỏi.”

Lâm Dật mắng một câu, lại ngồi lại trên ghế sô pha, mà Owen vẫn còn đứng ở phía cửa, đứng ngồi không yên, không biết nên làm sao mới tốt.

Rất nhanh, bốn người Kidd đi vào từ bên ngoài.

Nhìn thấy Owen, Kidd đi lên cho anh ta một cái ôm.

“Ha ha, ông bạn già, thật không nghĩ tới lần này cậu lại thất thủ, mạng của đối phương đúng thật là lớn.”

“Phải, phải, cho nên tôi mới gọi anh qua đây...”

Thấy giọng điệu của Owen không đúng, Kidd liền dùng loại ánh mắt xem xét để nhìn anh ta.

“Tiểu nhị, tình huống của cậu có chút không đúng lắm, có phải đã xảy ra chuyện rồi hay không?”

“Lão đại, anh nhìn bên kia.”

Còn không đợi Owen nói chuyện, thủ hạ phía sau Kidd đã lên tiếng, nhìn thoáng qua về ghế sô-pha, sắc mặt liền thay đổi.

“Cậu ta không phải là mục tiêu hành động lần này của cậu sao.”

Là người trung gian của hành động lần này, trên tay Kidd có nắm giữ toàn bộ tin tức của Lâm Dật, đương nhiên là đã nhìn qua hình của anh.

Cho nên lần đầu nhìn qua đã nhận ra cậu là ai.

“Không, không sai, là cậu ta...”

Kidd mang thủ hạ lui về phía sau hai bước, kéo ra khoảng cách an toàn với Owen.

“Tôi muốn biết đây rốt cuộc là có chuyện gì, tôi hi vọng cậu có thể cho tôi một lời giải thích.”

“Chuyện này, việc này là...”

“Anh không cần hỏi anh ta, tôi nói cho anh là được.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Anh ta đã bị tôi mua chuộc, lần này là muốn dụ anh ra mặt, tôi muốn biết người phía sau mua mạng của tôi là người như thế nào. Tôi hi vọng anh có thể phối hợp.”

Kidd cẩn thận nhìn Lâm Dật, sau đó lại liếc nhìn Owen.

“Ông bạn già, tôi thật sự không nghĩ tới, cậu sẽ làm ra chuyện như vậy, cậu vi phạm hiệp ước giữa chúng ta, Thượng Đế sẽ không tha thứ cho cậu.”

“Kidd lão đại, tôi cũng không còn cách nào khác, tôi thật sự không phải là đối thủ của cậu ta, người đàn ông này quá kinh khủng, Jones đã bị cậu ta giết, hi vọng anh có thể hiểu cho tôi.”

“Tôi không muốn nghe những lý do khác, cậu lừa gạt tôi, cho nên tôi muốn đưa cậu đi gặp thượng đế.”

Người da đen phía sau Kidd, móc ra một cây dao găm từ bên hông rồi nắm lấy cổ áo của Owen, đâm về phía bụng của hắn!

Owen ôm lấy bụng dưới, ngã xuống đất, máu tươi nhiễm ướt vạt áo, lúc nào cũng có nguy hiểm đến tính mạng.

“Người Trung Quốc kia, nếu như có thể, tôi hi vọng cậu đi với tôi một chuyến, như vậy thì cậu còn có thể sống thêm một đoạn thời gian.”

Lâm Dật nhún vai, “Giá trị con người của Lâm Dật tôi là 100 tỷ, chẳng lẽ mạng của tôi trong mắt anh chỉ đáng giá 4 triệu đô la mỹ thôi sao?”

“Đây là mức giá mà chủ thuê đưa ra, tôi cảm thấy phù hợp, đương nhiên là nhận, đây là quy tắc của ngành chúng tôi.”

“Tôi cảm thấy giữa chúng ta, hẳn là không cần phải nói nhiều làm gì, chi bằng trực tiếp động thủ mới thực tế.”

Người da đen sau lưng Kidd đứng ra, không nói hai lời liền xông về phía Lâm Dật.

“Bắt sống cậu ta, đừng giết chết.”

“Đã biết, lão đại.”

Người da đen vứt bỏ con dao găm trên tay, vung một cú đấm về phía về phía Lâm Dật.

Từ tốc độ và góc độ ra quyền của đối phương, Lâm Dật có thể đoán được người này tuyệt đối là cao thủ, ít nhất cũng đạt đến trình độ như bộ đội đặc chủng.

Lâm Dật hoạt động cổ tay một chút, nghiêng người tránh thoát công kích của người da đen.

Sau đó cũng vung tay, không nghiêng không lệch đánh tới mặt của hắn!

Trong chốc lát, âm thanh nứt xương truyền đến.

Người da đen bụm mặt ngã xuống đất, làm sao cũng không đứng dậy nổi!

Thấy cảnh này, Kidd và hai gã thủ hạ khác đều ngây ngẩn cả người.

Thực lực của Lâm Dật khiến cho bọn họ vô cùng kinh ngạc, thậm chí là có chút sợ hãi.

“Hai người các người cùng lên, chỉ cần lưu lại một hơi là được!” Kidd lạnh mặt nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 932.

Chương 933. Anh Không Thể Để Mình Em Được Lợi Được

Nhận được mệnh lệnh của Kidd, hai tên thủ hạ còn lại lập tức xông về phía Lâm Dật.

Tốc độ của hai người rất nhanh, nhưng động tác của Lâm Dật còn nhanh hơn!

Sau khi tránh công kích của một người trong đó, anh liền nắm lấy đầu của đối phương, đột nhiên ép về phía dưới, sau đó dùng đầu gối đụng vào đầu của đối phương!

So sánh ra thì, hắn còn thảm hại hơn so với người da đen trước đó!

Cả khuôn mặt đều lõm xuống, không còn hình dạng của con người!

Sau khi hoàn thành xong một kích, Lâm Dật lại xông về một người khác.

Hai chân lấy đà, một cú đá xoay người vững vàng đá lên mặt của đối phương, khiến hắn không có cách nào đứng dậy.

Owen nằm trong vũng máu, trừng mắt há miệng, hoàn toàn choáng váng.

Hắn biết thực lực của Lâm Dật rất mạnh, nhưng lại không nghĩ tới vậy mà lại mạnh đến như vậy.

Loại cảm giác khủng bố này, hắn mới chỉ gặp qua ở trên người của Kidd.

Nhìn thấy ba tên thủ hạ của mình đều bị đánh ngã, sắc mặt Kidd trở nên âm trầm.

Hắn vừa cởi âu phục của mình, vừa nói:

“Khó trách cậu dám tới tìm tôi, vậy mà lại có thể đánh tới như vậy.”

“Nhìn tư thế này của anh, quả thực mạnh hơn một chút so với ba người bọn họ, nhưng vẫn là kém một chút, tôi khuyên anh đừng có mà giả trang.” Lâm Dật nói ra: “Anh thật sự không được.”

Kidd cười một tiếng, lập tức kéo dài khoảng cách.

“Nếu như cậu xem thường tôi thì sẽ phải trả một cái giá thật lớn.”

Lâm Dật ngoắc ngón tay, “Tới đi.”

Trong nháy mắt, ánh mắt của Kidd bỗng trở nên sắc bén.

Giống như mãnh hổ, lao thẳng tới!

Nhưng ở trong mắt Lâm Dật, loại trình độ này, còn kém quá nhiều.

Kém so với người áo đen mà mình nhìn thấy ở núi Vân Gian không phải chỉ là một chút.

“Cẩn thận!” Owen lớn tiếng nói.

Hắn và Lâm Dật hiện tại đang là châu chấu trên một dây thừng.

Nếu như cậu ta có thể đánh bại Kidd, thì mình sẽ có khả năng sống sót, nếu không thì sẽ phải chết ở chỗ này.

“Với trình độ này thì cẩn thận cái lông.”

Owen nghe không hiểu lắm mấy từ ngữ tinh túy này của Trung Quốc, nhưng nhìn nét mặt của Lâm Dật thì hẳn là có lòng tin.

Nhìn thấy Kidd xông lại, Lâm Dật liền nhấc một chân, hung hăng đạp vào lồng ngực của hắn!

Phốc!

Kidd không nghĩ tới, sức lực của Lâm Dật lại lớn như vậy.

Đỡ được một chiêu này của cậu ta, cảm giác như lục phủ ngũ tạng của mình đều muốn lệch vị trí.

Hắn phun ra một ngụm máu lớn, Kidd bay ra ngoài, ngã ầm ầm trên mặt đất.

Ngay tại lúc hắn muốn đứng lên, chuẩn bị móc dao găm để phản kích, bỗng nhiên cảm thấy một vật lạnh sắc nhọn xẹt qua cổ của mình.

Chỉ thấy một con đao giải phẫu sắc bén, thẳng tắp cắm vào chỗ cách cổ của mình không đến một cm.

Một đợt ớn lạnh, trong nháy mắt liền lan ra khắp toàn thân.

Người đàn ông này là quái thai sao, đây chính là nền bằng gạch men đó!

Lâm Dật đi từng bước một tới.

“Nói đi, tôi thấy anh cũng là người thông minh.” Lâm Dật nói: “Người nào hạ nhiệm vụ.”

“Người liên hệ tôi tên là Kroes, hắn là bảo vệ kiêm lái xe của Andy Moore.”

“Andy Moore sao?”

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, cảm thấy cái tên này có chút quen tai, nhưng mà nghĩ không ra là đã nghe qua ở đâu.

“Hắn là tổng giám đốc Intel, hẳn là ông ta đã để cho Kroes làm như vậy.”

Hô...

Lâm Dật thở phào một cái, chân tướng đã rõ ràng.

Trên tay của mình nắm giữ kỹ thuật Chip 3.0, điều này tương đương với việc bóp chẹt vị trí của Intel.

Bọn họ chó cùng rứt giậu, làm ra chuyện như vậy, cũng có thể thông cảm được.

“Tôi đã đem những điều tôi biết nói hết cho cậu rồi, bây giờ có thể thả tôi đi được chưa.”

“Đi cái lông, anh cho rằng đây là nhà của anh sao? Muốn đi là đi?”

Kidd:…

Nơi này đúng là nhà tôi mà, tôi còn có giấy chứng nhận bất động sản đây này.

Không bao lâu sau, bên ngoài biệt thự vang lên tiếng xe cảnh sát.

Bởi vì trước khi ra tay, Lâm Dật đã thông báo cho Trần Bỉnh Cường tới nhặt nhạnh chỗ tốt.

Lúc này tới vừa kịp lúc.

“Trần cục trưởng, các người dẫn người vào đi, bên trong không có gì nguy hiểm.” Lâm Dật hướng về phía cửa sổ hô lên.

“Đi theo tôi!”

Sau khi biết được tình huống bên trong biệt thự, Trần Bỉnh Cường mang người xông vào.

Nhìn thấy cả phòng đầy máu, ngay cả Trần Bỉnh Cường cũng bị dọa cho giật nảy mình.

“Đây đều là do anh làm sao?”

“Người bị đâm một đao này không phải do tôi làm, mấy người còn lại đều do tôi đánh.” Lâm Dật nói thẳng không kiêng kỵ:

“Những người này đều có không ít người kiện cáo, hơn nữa còn buôn lậu hàng cấm, cho nên vẫn giao cho anh xử lý thì hơn, tôi không thông thạo mấy thứ này.”

“Cậu đúng thật là, vậy mà lại đưa hết công lao vào tay tôi.” Trần Bỉnh Cường ngượng ngùng nói:

“Lần trước sau khi bắt được mấy tên đặc công Đảo quốc, lãnh đạo bên trên đã khen tôi rất khoa trương. Hiện tại lại tới một đợt nữa, anh đây là muốn nâng tôi lên sao.”

“Đều là người một nhà, nói những chuyện này không phải là quá khách sáo sao.”

“Vậy tôi sẽ gọi điện cho Lương thị trưởng, hỏi cô ấy một chút xem nên xử lý như thế nào.”

Trần Bỉnh Cường là người thông minh, biết Lâm Dật có quan hệ với Lương Nhược Hư, đương nhiên không dám độc chiếm phần công lao này, mà đem đầu to nhường ra.

“Không cần thông báo cho cô ấy đâu, nên xử lý như thế nào anh tự làm chủ là được, công lao đều là của anh.”

“Như vậy không tốt đâu.” Trần Bỉnh Cường khó khăn nói: “Tôi nào dám độc chiếm a.”

“Sợ cái gì chứ? Có tôi chịu trách nhiệm cho anh, khẳng định sẽ không có việc gì, tóm lại anh đừng để cho cô ấy biết là được rồi.”

“Vậy được rồi, tôi sẽ làm theo lời anh.”

Lâm Dật gật gật đầu, mắt nhìn Owen trên đất.

Anh nói nhỏ mấy câu bên tai Trần Bỉnh Cường, người kia liên tục gật đầu.

“Được, vấn đề không lớn, nhất định có thể giúp anh xử lý tốt, tôi sẽ gọi điện thoại lại cho anh.”

“Được, việc này làm phiền Trần cục trưởng rồi.”

Giao phó xong mọi chuyện, Lâm Dật lái xe về Cửu Châu Các.

Sau khi về đến nhà thì phát hiện trong nhà không có ai, Kỷ Khuynh Nhan cũng không ở trong nhà.

Suy nghĩ một chút, mình không có trở về, đoán chừng cô ấy đã sang ở với mẹ rồi.

Ở một mình một phòng không phải là tính cách của Lâm Dật, anh liền quay người lái xe đến chỗ Lý Sở Hàm.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật rời giường với tinh thần sảng khoái.

Ở cùng Lý Sở Hàm, hiếm khi ngủ được như thế.

Sau khi ăn sáng, hai người lần lượt ra cửa, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Triều Dương.

Nhìn thấy Lâm Dật trở về, Kỷ Khuynh Nhan vô cùng vui mừng.

Cô ôm lấy Lâm Dật, còn cực kỳ càn rỡ đem chân cuộn ngang hông anh.

“Ai ai ai, chú ý một chút, nơi này là công ty, tốt xấu gì em cũng là tổng giám đốc, phải chú ý hình tượng một chút.”

“Cửa cũng đã khóa lại rồi, chỉ có hai chúng ta, không sao cả.”

“Nhìn lời nói này của em xem, thật giống như hai chúng ta đang muốn làm chuyện xấu ở văn phòng vậy.”

“Hừ, làm gì có.”

Nói xong, vẻ mặt Kỷ Khuynh Nhan đột nhiên thay đổi, “Bả vai của anh làm sao thế.”

“Ngạch, không có gì.”

“Nhất định là có chuyện, em xem một chút.”

Kỷ Khuynh Nhan kéo áo khoác Lâm Dật ra, còn vén áo thun bên trong lên, sắc mặt nhất thời tái nhợt.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy, sao vai lại quấn băng vải rồi?”

“Sinh tồn nơi hoang dã thôi, lúc hành động bị thương nhẹ, cho nên mới băng lại, không có việc gì cả, không cần lo lắng.”

“Thật sự không có chuyện gì sao, em xem một chút xem vết thương có nghiêm trọng không.”

“Yên tâm đi, một chút cũng không nghiêm trọng, không phải anh đã nhảy nhót tưng bừng về đến đây rồi sao.”

“Vậy được rồi, về nhà em sẽ xem sau.”

“Vậy không được, anh không thể để một mình em được nhìn được, trừ khi hai chúng ta nhìn lẫn nhau.”

“Được, tóm lại em nhất định phải nhìn xem.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 933.

Chương 934. Anh Xảy Ra Chuyện, Tôi Không Sống Được

“Ừm hả? Em thế mà ngay cả loại yêu cầu này cũng đáp ứng sao, em có còn là Kỷ Khuynh Nhan thuần khiết như trước nữa không vậy.”

“Hừ hừ, ở cùng anh lâu như vậy, chắc chắn đã không còn thuần khiết, em cũng nhận, dù sao người khác cũng không biết.”

“Vậy tốt rồi, em cũng không sợ bị nhìn, anh thì lại càng không sợ.” Lâm Dật cười hì hì nói.

“Ngoại trừ bả vai, những nơi khác không có bị thương chứ.” Kỷ Khuynh Nhan quan tâm hỏi.

“Thật sự không có, chỉ là một số chỗ đặc thù, vẫn cứng như cũ.”

“Đi đi đi, chỉ biết giở trò lưu manh.”

“Thật ra chút thương tổn ấy cũng không phải là vô ích, dù nói thế nào, anh cũng lấy được hạng 1 trở về.”

“Anh đạt được hạng mấy không quan trọng, chỉ cần có thể bình an trở về là được rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Nhưng em nói trước, đây là lần đầu tiên cũng như là lần cuối cùng, sau này không thể tham gia mấy chương trình nguy hiểm như vậy nữa.”

“Không thành vấn đề, sau này tất cả hành động của anh đều nghe theo sự sắp xếp của Lâm phu nhân.”

“Như vậy còn tạm được.” Kỷ Khuynh Nhan vén tóc, “Anh lát nữa có chuyện gì không? Hay là ở lại chỗ này của em?”

“Cũng sắp đến Tết m lịch rồi, có một số việc cần xử lý một chút, ở với em một lát, sau đó anh sẽ về công ty.”

“Chuyện của công ty quan trọng, không cần ở lại với em đâu, có chuyện gì chúng ta đêm về nhà lại nói.”

“Vậy anh đi đây?”

“Ừm, mua~”

Sau khi nói chuyện ở văn phòng một hồi với Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật mới rời khỏi tập đoàn Triều Dương, đến tập đoàn Lăng Vân của mình.

“Lâm tổng, ngài đã trở về.”

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, Kỳ Hiển Chiêu đứng dậy nghênh đón.

“Không cần rót nước, cũng không phải người ngoài gì.” Lâm Dật phất tay nói:

“Trong khoảng thời gian tôi không có ở đây, tập đoàn thế nào rồi, có tình huống gì xảy ra không?”

“Đều đã ổn định, nhất là bên phía điện tử Thông Hoa, đã chuẩn bị xuất hàng, nhưng tên của điện thoại di động vẫn còn chưa xác định, chuyện này cần ngài đến định đoạt một chút.”

“Đây là chuyện nhỏ.” Lâm Dật nói:

“Chuyện bên phía Long Tâm thế nào rồi, về phần cổ phiếu hẳn là rất ổn định đi.”

“Đều rất tốt, giá cổ phiếu cũng đang trên đà tăng trưởng.”

“Vậy là được.”

Trong khoảng thời gian rời đi này, chuyện Lâm Dật lo lắng nhất chính là nghiệp vụ bên phía Long Tâm.

Xem ra bên phía Intel đều đã đem lực chú ý đặt trên người mình.

Reng reng reng _ _

Lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Lý Sở Hàm gọi tới.

“Người nước ngoài tên là Owen kia đã tỉnh, hắn rất may mắn, một đao kia không có chạm tới nội tạng, không bao lâu sau liền có thể khôi phục.”

“Vậy được, anh bây giờ sẽ qua đó, vừa lúc có thể cùng ăn cơm trưa luôn.”

“Ừm.”

Cúp điện thoại của Lý Sở Hàm, Lâm Dật đứng dậy nói với Kỳ Hiển Chiêu:

“Chuyện của tập đoàn cậu cứ sắp xếp đi, cũng sắp đến Tết m lịch rồi, chuyện nghỉ ngơi và tiền thưởng, anh và Hà Viện Viện nghiên cứu một chút, đến lúc đó thì phát xuống dưới cho mọi người.”

“Cám ơn Lâm tổng đã tín nhiệm.”

Lâm Dật gật gật đầu, chuẩn bị đến bệnh viện Hoa Sơn tìm Lý Sở Hàm, nhưng lúc kéo cửa ra, thì lại dừng lại.

“Chuyện ngày nghỉ anh có thể thương lượng với Hà Viện Viện, nhưng chuyện tiền thưởng thì anh tự mình quyết định đi.”

“Viện Viện là CFO, chuyện tiền thưởng hẳn là cần phải thông báo cho cô ấy một tiếng đi.”

“Nếu như anh để cho cô ấy quyết định việc này, có thể cô ấy sẽ đem toàn bộ khoản tiền của công ty làm thành tiền thưởng rồi phát cho mình. Vì sự ổn định và hòa bình lâu dài của công ty, vẫn nên ổn thỏa một chút mới đúng.”

“Đã biết, Lâm tổng.” Kỳ Hiển Chiêu dở khóc dở cười nói.

Sau khi rời khỏi văn phòng của Kỳ Hiển Chiêu, Lâm Dật lái xe đến bệnh viện Hoa Sơn.

Sau đó anh đi cùng Lý Sở Hàm, đến một phòng bệnh ngoại khoa, cũng tiện tay đóng cửa lại, khóa trái từ bên trong, không muốn cho người ngoài tiến vào.

Nhìn thấy Lâm Dật đi vào từ bên ngoài, Owen cũng không lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Nếu như không phải cậu ta âm thầm sắp xếp thì mình không có khả năng được người ta đưa tới đây.

“Anh hình như biết trước là tôi sẽ tới.”

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Owen, Lâm Dật cười nói.

“Đã đoán được.”

“Vậy được, nếu như anh đã đoán được, tôi sẽ mở rộng cửa mà nói thẳng.” Lâm Dật nói:

“Cuộc trò chuyện hôm qua của tôi và Kidd, anh hẳn là cũng nghe đã được, nếu để cho anh đi giết Andy Moore thì cần bao nhiêu tiền.”

“OMG? Cậu muốn để cho tôi đi giết Andy Moore sao, cậu có biết mình đang nói cái gì không?”

“Chuyện này có gì mà không được? Bọn họ có thể tìm người tới ám sát tôi, tôi có thể không giết bọn họ sao?”

Lúc nói tới chủ đề này, Lâm Dật cũng không kiêng kị Lý Sở Hàm bên cạnh.

Bởi vì buổi tối hôm qua, lúc nghỉ ngơi, Lâm Dật đã đem mọi chuyện cần thiết nói qua với cô một lần, không giấu diếm bất kỳ chuyện gì cả.

Cho nên Lý Sở Hàm mới không kinh ngạc chút nào, cộng với tính cách lạnh lùng của cô, toàn bộ quá trình đều vô cùng bình tĩnh.

“Đây không phải là trọng điểm, cậu không thể nghĩ như vậy.” Owen nói:

“Cậu không hiểu về phú hào nước ngoài rồi. Bọn họ hàng năm đều sẽ bỏ ra mấy chục triệu, thậm chí hơn trăm triệu USD, để chế tạo hệ thống bảo an đỉnh cấp cho chính mình. Tôi nói cho cậu biết, đến cấp bậc như hắn ta, thực lực của bảo tiêu sau lưng đều mạnh hơn tôi, muốn để cho tôi ám sát hắn là chuyện không thể nào.”

“Với lại cậu cũng đừng nghĩ đến việc treo thưởng kếch xù, hay là lên web đen để mua mạng của hắn. Lúc cậu tuyên bố tin tức này thì tin tức cá nhân của cậu sẽ có khả năng bị khóa định, người ta còn không sao cả, cậu đã có thể bị giết.”

Trong vô thức, Lý Sở Hàm kéo tay áo của Lâm Dật một chút, khẩn trương tới nỗi tay đều toát mồ hôi.

“Nếu là như vậy, chuyện này đúng thật là không dễ làm.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Sợ là tôi phải tự mình ra tay rồi.”

Nghe nói như thế, Owen lộ ra vẻ hoảng hốt.

“Tôi muốn lấy thân phận bạn bè khuyên cậu một câu, tốt nhất đừng làm chuyện điên rồ. Tôi biết cậu là phú hào rất nổi danh tại Trung Hải, nhưng còn chưa đạt tới cấp bậc như Intel đâu, nếu như ra tay với hắn, chẳng khác nào là chịu chết cả.”

“Tôi đoán là rất nhanh thôi, bọn họ sẽ biết kế hoạch lần này thất bại, nói không chừng sẽ còn phái thêm sát thủ tới, chẳng lẽ anh muốn tôi ngồi chờ chết sao?”

“Không còn cách nào khác, thế giới này chính là như vậy, cá nhỏ xuống tràng trước sau gì cũng sẽ bị cá lớn ăn mất thôi.”

“Ăn cái * lông, dám làm Lâm Dật tôi bị thương. Nếu như tôi không khiến hắn thương tích đầy mình, tôi con mẹ nó sẽ theo họ hắn.”

Lâm Dật mắng một câu, nhìn Owen rồi nói:

“Còn có anh, sau này đừng về Mỹ nữa, ở lại đây theo tôi lăn lộn đi.”

“Cậu khẳng định muốn thu lưu tôi sao.”

“Vừa vặn bên cạnh tôi còn thiếu người làm việc, giữ anh lại vừa đúng lúc.”

“Cảm ơn.”

Lâm Dật không nói chuyện, mang theo Lý Sở Hàm quay người đi ra ngoài.

“Bọn họ vẫn tiếp tục muốn đối phó với anh sao?” Lý Sở Hàm nhỏ giọng hỏi, đầy vẻ xoắn xuýt.

“Đây là điều nhất định, cho nên anh muốn trước khi bọn họ động thủ, phải giải quyết bọn họ trước.”

“Thật sự không có vấn đề gì à.”

“Thật.”

Lý Sở Hàm nắm chặt lấy tay Lâm Dật, ánh mắt trong veo tựa như hồ nước mùa thu, liếc một cái là có thể nhìn thấy đáy mắt.

“Em là phụ nữ, không có bản lĩnh gì lớn cả, cũng không biết có thể giúp đỡ anh cái gì.”

“Nhưng nếu như anh xảy ra chuyện, em cũng sẽ không sống được.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 934.

Chương 935. Trị An Của Trung Hải Không Tốt

“Nha đầu ngốc.”

Lâm Dật vuốt ve mái tóc dài đen nhánh của Lý Sở Hàm, “Đừng lo lắng vớ vẩn, đi ăn cơm đi, anh cũng đói rồi.”

“Ừm.”

Bởi vì Lý Sở Hàm còn nhiều chuyện phải làm, nên bọn họ ăn trưa ngay tại căn tin.

Nhìn thấy Lâm Dật, các lãnh đạo to nhỏ của bệnh viện Hoa Sơn đều tới chào hỏi, khiến cho mấy vị bác sĩ trẻ mới tới đều sửng sốt một chút.

Người này là ai?

Lại có mặt mũi lớn như vậy?

Ăn xong cơm trưa, hai người lại đứng tại cửa phòng ăn, hàn huyên vài câu rồi mới mỗi người đi một ngả.

Lâm Dật thì lái xe trở lại tập đoàn Lăng Vân.

Lâm Dật gọi Kỳ Hiển Chiêu và Hàn Dao - trưởng bộ phận PR vào văn phòng.

“Lâm tổng, có sắp xếp gì không?”

Anh đã đến công ty hai lần, nếu như không có chuyện quan trọng, hẳn là sẽ không như vậy.

“Có chuyện cần các người chứng thực.” Lâm Dật nói:

“Long Tâm đã phát triển mã gốc của Chip 3.0, chọn ngày để họp báo đi. Nhưng trước buổi họp báo, chuyện này cần được tuyên truyền rộng rãi một chút, phô ra cho thiên địa thấy, hiểu ý tôi chứ.”

“Hiểu rõ!” Kỳ Hiển Chiêu nói:

“Chuyện lớn như vậy, nếu như công bố ra bên ngoài, tôi cảm thấy, có thể sẽ mang theo toàn bộ tập thể Khoa Sáng đi lên, cũng là một dấu hiệu cho thấy Long Tâm đang đi về hướng quốc tế.”

“Dấu hiệu hay tiêu chí gì đó tôi không biết, nhưng chắc chắn có người ngủ không yên là được.”

“Vậy chúng tôi sẽ đi làm việc này ngay bây giờ.”

“Đi đi.”

Sau khi hai người rời đi, Lâm Dật đầu tiên là vào văn phòng ngủ bù một giấc, nhưng còn chưa đợi tỉnh ngủ, đã bị điện thoại đánh thức.

Người đứng mũi chịu sào chính là Lương Nhược Hư.

“Anh đem kỹ thuật 3.0 ra rồi?!”

“Không phải chỉ phát cái tin tức thôi sao.”

“Sao không nói với tôi một tiếng, phía quan chức còn có thể cấp cho anh một chỗ đứng, như vậy mạnh hơn nhiều so với mấy bài quan hệ PR của mấy người.”

“Việc này cô không cần tham gia đâu, thân phận của các người rất đặc thù, đặc biệt là tại trung tâm kinh tế như Trung Hải, tới một mức độ nào đó cũng là đại biểu cho Trung Quốc. Các người cứ ở tại chỗ xem náo nhiệt là được rồi, để công chúng và truyền thông chậm rãi lên men đi.”

“Vậy tôi cũng không quan tâm nữa.” Lương Nhược Hư nói:

“Nhưng chuyện Long Tâm của các người, trước đó tôi cũng nghe qua không ít, các người không dùng đến kỹ thuật Chip 3.0, nhưng anh lại thả ra tin tức này, là có ý định muốn bán nó sao.”

“Gần như là ý này đi.”

“Vậy lúc nào anh cần giúp đỡ thì cứ nói với tôi.”

“Ừm.” Lâm Dật gật gật đầu, “Tôi có cuộc điện thoại đến, không nói chuyện với cô nữa.”

“Được.”

Cúp điện thoại của Lương Nhược Hư, Lâm Dật nhận cuộc gọi mới.

Nhưng gọi tới là một dãy số lạ, anh cũng không biết là ai.

“Lâm tiên sinh ngài khỏe chứ, tôi là Andy Alice, chúng ta trước đó đã từng ăn cơm cùng nhau, hy vọng ngài không có quên tôi.”

“Còn chưa có quên.” Lâm Dật dùng một tay chống đầu, lạnh nhạt nói.

“Tôi cảm thấy, chuyện liên quan tới Chip 3.0, chúng ta có cần phải nói chuyện, nếu như ngài hiện tại có thời gian, tôi có thể đến công ty của ngài không.”

“Trước đó không phải đã nói rồi sao? Còn có gì cần phải nói nữa sao?”

“Đương nhiên là có, bởi vì lấy năng lực của Long Tâm, hoàn toàn không dùng được những thứ kỹ thuật cao cấp này. Nếu như chúng ta có thể hợp tác, chắc chắn cả hai bên sẽ cùng có lợi, Lâm tổng là người thông minh, hẳn là đã nghĩ tới chỗ này.”

“Nhưng lần trước, lúc ăn cơm, tôi không phải đã nói rồi sao, cho cô thời gian nửa tháng để cân nhắc. Hiện tại cũng đã qua một tháng rồi, các người còn không có bất kỳ động tĩnh gì cho thấy Intel có hứng thú đối với kỹ thuật Chip 3.0, cho nên tôi đang chuẩn bị tiếp đãi người của AMD để nói về nó một cách chi tiết.”

“Không thể, tôi là mang theo thành ý mà tới!”

Andy đã luống cuống, tuy tuổi tác đều không khác mấy, nhưng cô và Lâm Dật hoàn toàn không phải cùng một đẳng cấp.

Muốn đối phó Lâm Dật, cô còn quá non.

Mà cô thực sự cũng không rõ, chuyện này có ảnh hưởng vô cùng lớn đối với Intel như thế, tại sao cha không lại đưa ra quyết định trong nửa tháng mà kéo dài tới hôm nay!

Sau đó còn để cho mình tới thu dọn cục diện rối rắm này!

“Mang theo mẹ nó thành ý a!” Lâm Dật mắng: “Cô còn dám ra lệnh cho tôi! Cô nói xem đây là có ý gì đây?”

“Tôi, tôi...”

Andy cũng biết tiếng Trung, tuy trình độ không cao, nhưng vẫn nghe hiểu Lâm Dật đang nói cái gì.

“Tuy cha tôi là tổng giám đốc, nhưng tôi chỉ là Phó tổng giám đốc của công ty, có rất nhiều chuyện tôi không thể quyết định được. Cho nên tôi hy vọng, chúng ta nên nói chuyện thật tốt một chút, ngài cho tôi một cơ hội.”

“Cơ hội có thể cho cô, để cha cô tự mình đến, nếu không buổi chiều tôi sẽ tiếp đãi người của AMD.”

“Tôi đã biết.”

Lâm Dật cũng không hẹn với người AMD.

Anh tin rằng công ty tầm cỡ thế giới giống như AMD, sau khi nghe tin tức này chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nhưng bọn họ hiện tại hẳn là sẽ liên hệ với Kỳ Hiển Chiêu, mà không phải mình.

Cho nên quyền chủ động đang nằm trên tay mình, bàn cờ này nên đi như thế nào, tất cả đều do mình định đoạt.

Lâm Dật xoay xoay lưng, cảm giác thoải mái hơn không ít.

Đám đần độn này, vậy mà lại tìm người đến hack, cũng không nhìn một chút xem mình có thực lực kia hay không.

Không bao lâu sau, điện thoại di động của Lâm Dật lại vang lên, là cuộc gọi từ nước ngoài.

Nhìn thấy số điện thoại, Lâm Dật liền đoán được chắc chắn là Andy Moore gọi tới.

Hiện tại thời gian bên Mỹ đang là hơn hai giờ đêm, hắn còn có thể gọi điện thoại cho mình.

Đoán chừng lão già này cũng đang luống cuống.

“Andy Moore tiên sinh, thật sự rất vui khi nhận được điện thoại của ngài.” Lâm Dật dùng tiếng Anh lưu loát của mình đáp lời.

“Chào ngài, Lâm tiên sinh, không nghĩ tới cậu đã đoán được tôi là ai.” Andy Moore vừa cười vừa nói, giọng nói vô cùng ân cần.

“Tất nhiên, trừ khi Intel các người không muốn nữa.”

“Lâm tiên sinh không nên nói như vậy, chúng tôi rất xem trọng lần hợp tác này. Tôi đã để cho Phó tổng giám đốc công ty đến

Trung Quốc, hy vọng lần này, chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

“Là miệng của con gái ông không dùng được, hay là tai của ông bị điếc vậy?” Lâm Dật nói:

“Tôi nói là để ông tự mình tới, con mẹ nó ông tìm Phó tổng giám đốc tới để lấy lệ với tôi sao?”

“Lâm tiên sinh cần gì phải vậy chứ, cho dù là AMD cũng không nhất định phải phái Tổng giám đốc tới đi.”

“Ông nói như vậy cũng có đạo lý, dù sao tập đoàn Lăng Vân so với các người còn kém rất xa.” Lâm Dật nói:

“Nhưng có chuyện có lẽ ông không biết, mấy ngày trước tôi có đi quay một chương trình, trong bóng tối có người lén bắn tôi một phát súng. Nhưng may mà tôi phúc lớn mạng lớn không chết, ông nói xem đây có phải là một chuyện rất đáng để vui mừng không?”

Sắc mặt của Andy Moore bên đầu kia điện thoại lập tức thay đổi, nhưng vẫn cố giả bộ trấn định nói:

“Vậy mà lại xảy ra chuyện như vậy? Thực sự là đáng sợ, công tác an toàn của tổ tiết mục cũng quá kém rồi.”

“Ai nói không phải đâu.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Ông đừng nhìn Trung Quốc mấy năm này đều phát triển không ngừng, nhưng trị an trong thành phố vẫn luôn không hề tốt đẹp gì. Tôi thật sự có chút sợ hãi, con gái Andy Alice của ông sẽ không có cách nào sống sót mà ra khỏi Trung Hải.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 935.

Chương 936. Tiêu Chuẩn Bạn Gái Thống Nhất

“Nếu như cậu dám làm tổn thương con gái tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu!”

“Mẹ nó! Con mẹ nó ông còn không biết xấu hổ mà uy hiếp tôi? Có phải là muốn bức mặt hay không?”

Lâm Dật đem tất cả tinh túy của quốc gia phiên dịch thành tiếng Anh một cách chuẩn xác, Andy Moore nghe xong lập tức xì khói.

“Hay ông vẫn cho rằng lão tử là người tốt tính? Cứ như vậy mà cho qua một súng của ông?” Lâm Dật nói:

“Hôm nay tôi đặt lời này ở đây, ông có thể bảo con gái của ông đến Trung Hải. Nhưng nếu cô ấy dám bước vào sân bay một bước, tôi cam đoan cô ấy sẽ không thể lên máy bay được nữa, không tin thì ông thử một chút.”

Nói xong, Lâm Dật cúp điện thoại.

Bởi vì cái gọi là cao thủ so chiêu, là phải biết điểm dừng.

Đối với Lâm Dật mà nói, nói tới đây là được, tiếp theo nên làm như thế nào thì nên để cho chính bọn họ chọn mới tốt.

Sau khi cúp điện thoại không bao lâu, Kỳ Hiển Chiêu đi vào từ bên ngoài.

“Lâm tổng, người của Intel và AMD đều liên hệ với chúng ta, muốn cùng chúng ta thảo luận về nghiệp vụ Chip 3.0.”

“Người phụ trách đàm phán của hai công ty này là ai?”

“Mới đầu, đều nói là sẽ phái Phó tổng giám đốc tới, nhưng bên Intel vừa mới điện thoại tới, thay đổi nói rằng tổng giám đốc Andy Moore của bọn họ gần đây sẽ tới Trung Hải một chuyến, nói muốn tự mình đàm phán nghiệp vụ này với anh.”

“Được rồi, chuyện Andy Moore tôi sẽ tự mình tiếp đón, bên phía AMD, anh, Viện Viện và Điền Nghiên đi là được.”

Lâm Dật sắp xếp rất hợp lý, cũng rất phù hợp với quy trình thương nghiệp.

Đối phương phái Phó tổng giám đốc tới, phía bên mình, cũng phái người có chức vụ tương đương tới tiếp đãi, hơn nữa còn là ba người, xem như đã cho đủ mặt mũi.

Nhưng Kỳ Hiển Chiêu lại không biết hết những ngóc ngách bên trong, còn tưởng rằng Lâm Dật chỉ đơn thuần là xuất phát từ góc độ thương nghiệp.

“Lâm tổng, cần phải nhanh chóng chứng thực nhãn hiệu điện thoại di động một chút, chúng tôi đã họp và thảo luận ra mấy phương án, vừa lúc ngài có thời gian thì nhìn một chút.”

“Được, để đó đi.”

Để văn kiện trên tay xuống, Kỳ Hiển Chiêu quay người rời khỏi văn phòng.

Trên văn kiện có mười cái tên, hơn nữa còn thiết kế cả logo.

Trong đó có mấy cái nhìn quả thực cũng không tệ, nhưng cũng có mấy cái, xác thực rất low.

Không có gì bất ngờ xảy ra thì những cái tên low này hẳn đều là của Hà Viện Viện.

Nhìn thoáng qua, Lâm Dật liền đặt ở bên cạnh, mấy chuyện như đặt tên này, đoán chừng Kỷ Khuynh Nhan sẽ cảm thấy rất hứng thú.

Thời điểm chiều tối, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Triều Dương đón Kỷ Khuynh Nhan tan làm.

“Điện thoại mới sắp được đưa ra thị trường, vẫn chưa xác định được tên, em giúp anh suy nghĩ một chút.”

Đúng như Lâm Dật nghĩ, Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy rất hứng thú đối với mấy loại chuyện như đặt tên này.

“Ừm, anh là học tra, mấy loại chuyện này đành phải nhờ người có bằng cấp cao như Lâm phu nhân đây tới đảm nhiệm rồi.”

“Suy nghĩ này của anh còn được.” Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì gật đầu nói, sau đó suy tư vài giây đồng hồ, “Nếu không cứ gọi là tháng năm đi.”

“A? Tháng năm? Tại sao lại lấy tên này?”

“Bởi vì hai chúng ta quen biết nhau vào tháng năm, em cảm thấy rất có ý nghĩa kỷ niệm.”

“Vậy liền nghe theo em, gọi là tháng năm vậy.”

“Ai da, anh cũng không thể hoàn toàn nghe theo em như vậy được, cũng nên nói một chút ý kiến của anh chứ. Biết đâu linh quang trong anh chợt lóe, nghĩ ra được tên hay hơn so với em thì sao.”

“Ừm ừm~” Lâm Dật nghĩ một lát, “Anh nghĩ là, phải căn cứ vào điểm sáng nhất của điện thoại di động để để đặt tên, cho nên anh muốn gọi nó là điện thoại di động 91.”

“Điện thoại di động 91 sao?” Kỷ Khuynh Nhan nhíu mày nghĩ một lát, “Dùng con số để đặt tên không phải là quá tùy ý rồi hay sao? Với lại em nhớ lúc trước hình như cũng có một cái App tên như vậy.”

“Cái phần mềm đều đã là quá khứ, không liên quan đến chúng ta.”

“Nhưng điểm sáng nhất của điện thoại di động này chính là giá cả, có liên quan gì tới 91 sao?”

“Ngạch... Em nói như thế có vẻ như cũng có lý.” Lâm Dật lại nghĩ một chút, “Gọi là điện thoại di động Thảo Lưu thì thế nào, cỏ có sức sống mãnh liệt như vậy, biểu thị cho nhãn hiệu này của chúng sẽ phát triển không ngừng.”

“Nhưng em vẫn cảm thấy, không dễ nghe như tháng năm của em.”

“Ngạch... Vậy gọi là tháng năm đi.”

“Ừm, anh đặt tên thật sự không dễ nghe, vẫn nghe theo em thì hơn.”

Hành động của Kỷ Khuynh Nhan đã thể hiện ra tính cách dân chủ của một người bạn gái Trung Quốc một cách hoàn mỹ.

Anh có ý kiến gì đều có thể nói, nhưng sau đó đều sẽ tìm lý do để từ chối.

Thao tác này đúng là rất Trung Quốc.

Sau khi đặt tên, hai người nhàn rỗi nhàm chán, ngồi ở trên ghế sô pha xem tivi.

“Hình như là còn mấy ngày sẽ đến Tết m Lịch, anh có dự định gì hay không.”

“Cũng không có dự định gì cả.” Lâm Dật thuận miệng nói:

“Quần áo mới đều đã mua xong, anh sẽ trở về trước mấy ngày, sắm cho bọn họ chút đồ tết, mua chút pháo, năm này coi như là qua.”

“Nhưng đây là cái Tết đầu tiên mà hai chúng ta ở cùng một chỗ, anh có cảm thấy không giống như bình thường không?”

Đối mặt với dạng tra khảo linh hồn này, Lâm Dật ngược lại là đã xe nhẹ quen đường, dễ như trở bàn tay.

“Đương nhiên, bởi vì ông trời đã đem đến bên cạnh anh một người không giống với bình thường, đừng nói là năm mới này không giống với bình thường, từ ngày đầu tiên biết em, thế giới của anh đã biến thành muôn màu muôn vẻ.”

“Thôi đi, anh gạt người.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Ngày đầu tiên chúng ta gặp mặt, là ở bãi đậu xe dưới tầng hầm, anh đối với em còn không nóng không lạnh đây này.”

Câu trả lời như vậy, cũng nằm trong dự liệu của Lâm Dật.

Lúc đối mặt với tra khảo linh hồn của bạn gái, nếu như quá khoa trương thì sẽ lộ ra vẻ giả dối, không hề có thành ý.

Cho nên lúc này, phải đưa ra phản kích thích hợp.

Mà tại vòng này, khí thế của bản thân là quan trọng nhất.

“Sai, còn vô cùng sai! Em thật sự khiến anh quá thất vọng!”

Kỷ Khuynh Nhan bị làm không cho hiểu chuyện gì.

“Sai chỗ nào rồi?”

“Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là ở đại sảnh tầng một của công ty. Đó là lúc anh vừa đi làm ngày đầu tiên, anh cầm lý lịch đến bộ phận nhân sự báo danh, thì thấy em đi giày cao gót, khoác áo khoác màu vàng nhạt đi ra từ trong thang máy. Lúc đó anh đã bị em mê hoặc, cho nên lúc phỏng vấn, anh đã dồn hết sức lực, dù là đối mặt với đủ kiểu nhục nhã của HR, cũng không tức giận chút nào, sau đó trở thành một thành viên của tập đoàn Triều Dương, chính là vì để có thể đến gần em một chút. Vậy mà em lại không nhớ rõ, thật sự là khiến cho người ta thương tâm mà.”

Kỷ Khuynh Nhan bị Lâm Dật nói thì có chút chột dạ.

“Có đúng thật là vậy không? Sao em lại không có một chút ấn tượng nào vậy?”

Lâm Dật: Em không có ấn tượng là đúng rồi.

Bởi vì đây đều là anh nói bừa.

“Bởi vì lúc đó em căn bản là không có coi trọng anh.” Lâm Dật tự mình lắc đầu thở dài, “Anh đem tim mình hướng đến trăng sáng, nhưng trăng sáng lại chiếu xuống cống rãnh a.”

“Nào có, có thể là em quá bận rộn, không có chú ý tới anh.”

“Mới không phải vậy, em còn nhìn thoáng qua anh nữa, sau đó cũng không thèm phản ứng đến anh, quay đầu bước đi.”

“Thật sao?”

Kỷ Khuynh Nhan cũng có chút buồn bực.

Lâm Dật lớn lên đẹp mắt như vậy, cho dù lúc đó mình không có ý nghĩ gì với anh ấy thì cũng sẽ nhìn thêm một chút, sao có thể quay đầu bước đi được?

“Cái gì mà thật hay giả? Em chính là đang muốn chối bỏ trách nhiệm của mình!”

“Được, được, được, em biết sai rồi, Lâm tiên sinh, tha thứ cho em một lần có được không? Mua~”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 936.

Chương 937. Vậy Có Phải Là Em Sẽ Trở Thành Thôn Nữ Không?

Ba ~~

Lâm Dật vỗ lên mông Kỷ Khuynh Nhan một cái, "Lần sau còn dám hay không."

"Không dám không dám, với lại cũng không có lần sau."

"Vậy thì còn được."

Nói chuyện phiếm với Kỷ Khuynh Nhan một hồi, hai người liền lần lượt rửa mặt rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Mà lúc này, Lâm Dật cũng có chút không chờ nổi nữa.

Bởi vì nhiệm vụ cuối cùng của nghề streamer đã hoàn thành, có thể mở ra nghề nghiệp mới.

Về đến phòng, Lâm Dật gọi hệ thống ra.

"Mở ra nghề nghiệp mới."

【 Nghề nghiệp mới: Nông dân. 】

【 Mức độ hoàn thành nghề nghiệp: 0%. 】

【 Mời ký chủ nhận đại lễ của nghề nghiệp, 10 triệu nhân dân tệ, đất vàng. 】

"Nhận lấy!"

【 Nghề nghiệp mới đã mở ra. 】

【 10 triệu nhân dân tệ sẽ được gửi đến tài khoản. 】

【 Đất vàng nằm trong ga-ra của biệt thự số 1. 】

Sau khi mở ra nghề nghiệp mới, Lâm Dật cũng không vội đi xuống nhận thưởng, mà để qua mấy giờ, chờ khi Kỷ Khuynh Nhan ngủ say mới đi xuống.

Lâm Dật cũng không sợ Kỷ Khuynh Nhan sẽ tỉnh.

Lấy chất lượng giấc ngủ của cô thì nếu như không xảy ra thiên tai quan trọng, bình thường sẽ không tỉnh giữa chừng.

Đến nhà để xe, Lâm Dật nhìn thấy bên cạnh FAW có cái hộp chuyển phát nhanh Thuận Phong rộng nửa mét vuông.

“Hệ thống, có phải là Thuận Phong cho cậu tiền hay không, sao mỗi lần đều dùng dịch vụ chuyển phát nhanh của nhà bọn họ vậy.”

【 Bí mật buôn bán, không thể trả lời. 】

“Mẹ nó, giả vờ giống như thật.”

Lâm Dật mở hộp chuyển phát nhanh ra, phát hiện bên trong có mười cái túi ni lông.

Màu đen này không hợp với màu vàng kia một chút nào.

Lâm Dật cầm trên tay rồi ước lượng, cảm thấy một túi nặng khoảng 1kg.

Lâm Dật cảm thấy những thứ này hoàn toàn không đủ để trồng trọt, trồng hoa còn tạm được.

Ngoài ra, bên trong còn có một túi văn kiện Thuận Phong, Lâm

Dật tiện tay mở ra, phát hiện bên trong là khế đất.

Địa chỉ là tại thôn Hoan Hỉ, trấn Tứ Phương.

Ngoài ra còn có một tấm bản đồ kèm theo, phía trên có đánh dấu rõ ràng.

“Không chỉ có nhà và đất, còn có ao cá?”

【 Đúng thế. 】

“Nhưng cậu cho tôi chút bùn đất như thế sao mà đủ để trồng trọt chứ.”

【 Đất vàng thuộc về điều chế áp súc, có thể phối hợp với đất bình thường để sử dụng. 】

“Tôi đã đã hiểu.”

Cầm bản đồ và khế nhà nhìn qua một chút, Lâm Dật lập một kế hoạch đơn giản.

Đoán chừng nhiệm vụ này, phải tốn một khoảng thời gian mới có thể hoàn thành.

Bởi vì nửa chừng còn phải về ăn Tết.

Thu dọn đơn giản một chút, Lâm Dật đem đất vàng bỏ lại vào trong nhà để xe, sau đó về tới gian phòng.

Nhưng Lâm Dật vẫn chưa nghỉ ngơi, mà gọi hệ thống lên.

“Hệ thống, cậu cho tôi chiến lực cấp độ F là lấy từ đâu ra.”

Từ sau khi gặp phải người áo đen, vấn đề này vẫn luôn xoay quanh trong đầu Lâm Dật.

Ngoài mình ra, những người khác không có khả năng cũng có hệ thống, nhưng cách thức phát lực từ đan điền này, lại có rất nhiều người biết, chuyện này có chút kì quái.

【 Chiến lực chỉ là cách gọi khác, mà loại cách thức phát lực này bắt nguồn từ nền văn minh tiền sử, lưu truyền cho đến bây giờ, cũng không phải là bỗng dưng mà đến. 】

“Vậy sao những người kia lại biết?”

“Nền văn minh tiền sử trải rộng khắp nơi trên thế giới, sau khi con người phát hiện ra nó, đã học được phương pháp huấn luyện, cho nên mới có phương thức cận chiến như vậy.”

Sau khi nghe hệ thống giải thích, Lâm Dật mới hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Những cao thủ thời cổ kia hình như cũng không phải là bỗng dưng tạo ra, mà là bởi vì học được cách thức phát lực này.

Theo sự phát triển của xã hội khoa học kỹ thuật hiện đại, phương thức huấn luyện như thế dần dần xuống dốc, nhưng vẫn còn một số ít người nắm giữ trong tay.

Giống như người áo đen mà mình gặp phải lúc đó vậy.

“Hệ thống, cấp cao nhất hẳn là chiến lực cấp S đúng không.”

【 Đúng, dựa theo cách đánh giá của xã hội loài người, cấp mạnh nhất là S. 】

“Nếu như trình độ của tôi đạt đến cấp S, có phải sẽ có thể phi thăng thành tiên, hoặc là dùng thân thể đỡ đạn hạt nhân cũng không có vấn đề gì đúng không?”

【 Từ bỏ tưởng tượng, nhìn nhận hiện thực đi. 】

“Cút đi, nơi này đã không cần cậu nữa.”

Hệ thống không nói thêm gì nữa, Lâm Dật lại lâm vào trạng thái trầm tư.

Anh đang tự hỏi, nếu như lúc đó mình không bị thương, liệu có phải là đối thủ của người áo đen không?

Nhưng càng nghĩ lại càng không có một cái đáp án nào khẳng định cả.

Bởi vì thực lực của người kia quả thực rất mạnh.

Mình có một chút ưu thế về tốc độ và lực lượng, nhưng xét về kỹ năng cận chiến thì bản thân mình còn chênh lệch rất xa.

Hơn nữa lúc ấy, mình đã dùng hết toàn lực, nhưng đối phương có khả năng vẫn còn giữ lại.

Cho nên từ trận chiến kia, hẳn là mình đã chiếm được lợi.

Nhưng dạng người như anh ta, đến từ đâu vậy?

Trong rương trên tay anh ta rốt cuộc có gì?

Đột nhiên, Lâm Dật nghĩ đến câu nói trước đó của hệ thống.

Nó nói nhân loại đã phát hiện ra sự tồn tại của văn minh tiền sử, và đang khai phá thăm dò.

Không thể nghi ngờ, đây là một hoạt động bí mật, mà người áo đen kia, có phải là một thành viên của hoạt động bí mật kia không?

Lâm Dật xoa huyệt thái dương, cảm thấy có chút đau đầu.

Với lượng tin tức mà mình biết, còn chưa thể suy đoán ra quá nhiều thứ, nếu có cơ hội, còn phải lưu ý thêm một chút.

Lâm Dật lắc đầu, không muốn nghĩ đến những việc này nữa, dự định đi ngủ.

Nhưng vừa nằm xuống, ngoài ý muốn phát hiện ra trời đã sáng.

“Cái này mẹ nó...”

Trời đã sáng, Lâm Dật cũng không có ý định ngủ tiếp nữa.

Chơi game mobile một hồi, đến hơn sáu giờ Lâm Dật liền rời giường, làm một bàn bữa sáng dinh dưỡng phong phú, khiến Kỷ Khuynh Nhan ăn đến quên cả trời đất.

“Anh gần đây có livestream nữa không?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Không livestream nữa, chuẩn bị chơi đùa cái khác.”

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật, “Anh lại nghĩ ra trò gì nữa vậy?”

“Em chắc chắn muốn biết không?”

“Đương nhiên là chắc chắn.” Kỷ Khuynh Nhan hoài nghi mà nhìn lấy Lâm Dật, “Chẳng lẽ nghề nghiệp cần phải thể nghiệm lần này rất đặc thù sao?”

“Ừm, ừm, quả thật có chút đặc thù.”

“Không phải là công việc mát xa cho phụ nữ đó chứ.?”

Lâm Dật:…

Cái não này của em thật sự là có thể a!

“Thật sự không có, đột nhiên anh cảm thấy, thời gian này chúng ta quá xa xỉ, nếu như có một ngày công ty hai ta cùng phá sản, hai chúng ta rất khó thích ứng được với cuộc sống của người bình thường.”

“Quả thực, lúc trước anh mở quán ăn, lúc chúng ta đi dạo chợ đêm, em ngay cả bình nước trái cây cũng mua không nổi.”

“Cho nên mới nói, vì để thể nghiệm cuộc sống gian khổ, cùng với việc kiếm lương thực không dễ, anh dự định sẽ tự mình trồng trọt.”

“A? Thật hay giả vậy? Anh muốn tự mình trồng trọt sao?”

“Thật.”

“Cho dù là muốn thể nghiệm cuộc sống, cũng không cần thiết phải như vậy chứ.”

“Thể nghiệm cuộc sống chỉ là một khía cạnh nhỏ, bởi vì đồ ăn mà bây giờ chúng ta ăn đều rất không lành mạnh, anh dự định tự mình trồng một ít thực phẩm xanh, đến lúc đó sẽ cho em ăn.”

“Hắc hắc...”

Kỷ Khuynh Nhan cười rộ lên, “Thật ra trái cây rau xanh mà chúng ta mua đều rất tốt, không cần phải tự mình đi trồng, như vậy sẽ rất mệt mỏi a.”

“Anh biết, nhưng vì em, chút mệt mỏi này chẳng đáng là gì cả.”

“Vậy em cũng đi theo anh.”

“Em đi với anh làm gì, công ty còn đang chờ em đó, với mấy việc ruộng đồng như này em cũng không làm được.”

“Sao lại không làm được chứ? Em có thể giúp anh tưới nước.”

“Em cho rằng đây trồng hoa sao, trồng trọt tưới nước không giống với những gì mà em nghĩ đâu.” Lâm Dật nói.

“Vậy em cũng muốn thử xem.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Nhưng trước mắt có một vấn đề, anh đi trồng trọt, vậy sau này, em có phải sẽ thành một thôn nữ hay không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 937.

Chương 938. Dựa Theo Quy Tắc Trung Quốc Mà Đến

“Từ góc độ nào đó mà nói, cũng có thể nói như vậy.” Lâm Dật nói:

“Nhưng cách xưng hô thôn nữ này cũng không hề tốt đẹp gì, em chắc chắn muốn đi với anh sao?”

“Muốn! Từ nhỏ đến lớn, em còn chưa trồng trọt qua đâu.”

“Lòng hiếu kỳ của em có phải là quá lớn rồi hay không, ngay cả thứ này cũng đều hứng thú.” Lâm Dật dở khóc dở cười nói.

“Chuyện chưa có thử qua đương nhiên là muốn thử làm một lần nha, đây đều là kinh nghiệm cuộc sống.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Với lại em cảm thấy ăn chút khổ cũng không phải là chuyện gì xấu.”

“Vậy em cũng chưa từng sinh con, có muốn thử một lần hay không.”

“Đương nhiên, sau này em muốn sinh một bé trai mập mạp, sau đó em sẽ không chơi với anh nữa.”

“Sao em biết được mình có thể sinh được bé trai mập mạp, lỡ đâu là con gái thì làm sao, đến lúc đó hai người bọn anh sẽ chơi cùng nhau, không mang theo em.”

“Không có khả năng, bụng của em em biết, dù sao cũng là con của em.”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến bụng chứ, sinh nam hay sinh nữ là do anh quyết định.”

“Em có công năng đặc dị, có thể từ chối nhiễm sắc thể X của anh.”

Lâm Dật:…

Thật sự là phát rồ mà.

“Được rồi, đừng nhắc đến chuyện này nữa, sau này sẽ sinh bé trai mập mạp, chúng ta đổi đề tài đi.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Anh đã chọn được nơi nào chưa? Lúc nào thì đi?”

“Tại trấn Tứ Phương, nhưng trong tay anh còn có chút việc, chờ sau khi xử lý xong những chuyện này, anh sẽ đi.”

“Nhưng còn hơn mười ngày nữa sẽ bước sang năm mới rồi,... Chờ anh xử lý xong chuyện trên tay, đoán chừng cũng phải đến cuối năm.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Anh cũng không có ý định làm những chuyện như này trong năm nay, đợi đến năm sau lại nói tiếp, với lại hiện tại thời tiết còn có chút lạnh, năm sau mới là thời tiết thích hợp để gieo hạt.”

“Vậy chúng ta có phải bớt thời gian đi nhìn một chút hay không?”

“Đây là điều đương nhiên, chờ khi làm xong chuyện trên tay sẽ đi qua nhìn một chút.”

“Ừm, đến lúc đó em sẽ đi cùng anh.”

Ăn sáng xong, Kỷ Khuynh Nhan lái xe đến công ty.

Lâm Dật thì ở nhà, chuẩn bị nghiên cứu cách dùng của đất vàng.

Reng reng reng _ _

Vừa đến nhà xe số một, điện thoại của Lâm Dật bỗng vang lên.

“Lâm tổng, chuyện bên Intel đã sắp xếp xong xuôi, chúng tôi hẹn gặp mặt vào lúc một giờ chiều.” Kỳ Hiển Chiêu nói:

“Ngoài ra, bọn họ còn liên hệ với Lương thị trưởng quản lý kinh tế, đoán chừng là muốn cô ấy làm người trung gian cho lần hợp tác này.”

“Lão già này đúng là thông minh, còn biết tìm Lương Nhược Hư đến.”

Andy Moore cũng biết, chuyện này là ông ta đuối lý, nếu như đơn độc gặp mặt với mình, chắc chắn sẽ náo ra chuyện không vui.

Cho nên mới gọi Lương Nhược Hư tới làm người trung gian.

“Dù sao cũng là công ty quốc tế lớn, Lương thị trưởng còn là người quản lý kinh tế, bọn họ làm như vậy cũng có lý.”

“Vậy địa điểm hẹn ở đâu?”

“Tôi chọn tại khách sạn Bán Đảo, dù sao đây cũng là nơi của chúng ta, lúc nói chuyện hay làm việc cũng thuận tiện hơn nhiều.”

“Được, tôi đã biết.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật liền bắt đầu nghiên cứu loại đất vàng kia, nhưng nghiên cứu nửa ngày, cũng không nghiên cứu ra nguyên cớ.

Trong lúc đó anh còn nhận được điện thoại của Lương Nhược Hư, thương lượng chuyện hợp tác lần này cùng với Lâm Dật.

Chỗ quanh co trong này, Lương Nhược Hư cũng không biết.

Cô chỉ đơn thuần hy vọng Lâm Dật có thể hợp tác với Intel.

Dù sao cũng là công ty chuyên về chip đứng đầu thế giới, nếu như hợp tác với bọn họ thì có tương lai hơn nhiều so với AMD.

Nhưng Lâm Dật cũng chỉ mơ hồ, cũng không đáp ứng, anh thấy, chuyện hôm nay không chỉ đơn giản là hợp tác.

Hơn mười hai giờ trưa, Lâm Dật thay quần áo khác, lái xe đến khách sạn Bán Đảo.

Lúc Lâm Dật đến đây, Lương Nhược Hư và Andy Moore đã tới từ sớm.

Cũng khách khí đứng dậy nghênh đón.

“Lâm tổng, đây là tổng giám đốc của Intel, Andy Moore tiên sinh.”

Nói xong, Lương Nhược Hư lại giới thiệu cho Andy Moore:

“Vị này là doanh nhân nổi tiếng của Trung Hải chúng tôi, tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân, Lâm Dật.”

“Lâm tiên sinh, chào ngài.” Andy Moore vừa cười vừa nói.

Theo trên mặt của ông ta, vẫn chưa nhìn ra vẻ không vui, thật giống như hôm qua không có xảy ra chuyện gì cả.

“Xin chào.” Lâm Dật cũng cười trả lời, bầu không khí hòa hợp, vẫn chưa cọ sát ra quá nhiều tia lửa.

“Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đi vào trong rồi nói.” Lương Nhược Hư nói.

“Được.”

Sau đó, một đoàn người đi vào gian phòng đã được chuẩn bị từ trước.

Mà trong quá trình này, Lâm Dật có tỉ mỉ quan sát một chút.

Andy Moore mang theo sáu bảo tiêu, hình như giống Owen đã nói qua, những người này đều là cao thủ.

Nhưng cũng chỉ là trong phạm vi của người bình thường.

Duy chỉ có người đàn ông đứng ở bên tay phải của ông ta, khiến cho Lâm Dật có chút không rõ thực hư, mang đến cho người ta một loại cảm giác sâu không lường được.

Đoàn người đi đến gian phòng, thịt rượu sớm đã được chuẩn bị, đang được bưng lên.

Nhân viên phục vụ đứng ở phía sau, rót đầy rượu trước mặt cho ba người Lâm Dật.

“Đồ uống này là gì vậy?” Lâm Dật hỏi.

Thấy vẻ mặt của Lâm Dật không đúng lắm, nhân phục vụ viên sững sờ, vội vàng giải thích:

“Lâm tổng, đây là Latour cổ bảo tốt nhất của khách sạn chúng tôi.”

“Lâm tiên sinh, loại rượu Latour cổ bảo này rất không tệ, lúc tôi ở Mỹ cũng thường xuyên uống. Chúng ta hôm nay tới nói chuyện làm ăn là chính, ngài không cần quá khách sáo.”

“Ông suy nghĩ nhiều rồi.” Lâm Dật hồi:

“Nếu như đã đến Trung Quốc chúng tôi rồi, vậy thì phải làm việc theo quy tắc Trung Quốc, không nên uống nên loại rượu ngoại nhập này.”

Kroes đứng sau Andy Moore lập tức thay đổi sắc mặt, hắn đã nhận ra cơn lạnh tỏa ra từ trên người Lâm Dật.

Mục đích hôm nay chỉ sợ không chỉ đơn giản là nói chuyện làm ăn.

Người phát hiện ra chỗ không thích hợp, còn có Lương Nhược Hư.

Cô hiểu Lâm Dật rất rõ, không cần nghe Lâm Dật nói gì, chỉ cần nhìn ánh mắt của anh, cô đã biết mọi chuyện hôm nay không đúng lắm.

Dưới bàn rượu, Lương Nhược Hư nhẹ nhàng nắm tay Lâm Dật.

Cô không biết tại sao Lâm Dật lại như vậy, nhưng hy vọng anh ấy có thể tỉnh táo một chút.

Andy Moore là phú hào cấp thế giới, đến cấp bậc như ông ta, có rất nhiều chuyện đều không phải chỉ cần dùng quy củ và pháp luật là có thể cân nhắc được.

“Lâm tổng, ngài muốn chuẩn bị rượu gì?” Nữ phục vụ hỏi dò:

“Khách sạn chúng tôi còn có Mao Đài cùng rượu ngũ lương.”

“Loại rượu đó thì thôi đi, lấy hai bình Erguotou, đây mới là đặc sắc của Trung Quốc chúng ta.”

Vẻ mặt của nhân viên phục vụ hiện lên vẻ khó xử, “Lâm tổng, khách sạn chúng tôi không có loại rượu này.”

Là khách sạn cao cấp tại Trung Hải, có thể xếp vào đại khách sạn năm sao.

Quy cách của khách sạn Bán Đảo cũng không cần nhiều lời, loại rượu giá rẻ giống như Erguotou này chắc chắn là không có.

“Khách sạn không có cũng không biết ra ngoài mua sao? Loại chuyện này còn cần tôi dạy cho sao?”

“Vâng vâng vâng, đã biết Lâm tổng.”

Sau khi trả lời, nhân viên phục vụ liền vội vàng đi ra ngoài.

Vẻ mặt Lâm Dật âm trầm, bầu không khí trong gian phòng cũng giảm theo theo tâm tình của anh.

Cho dù là Lương Nhược Hư, cũng không dám mở miệng nói gì.

Cô thực sự không hiểu, giữa Lâm Dật và Andy Moore rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Vậy mà lại khiến cho tâm tình của anh ấy xao động như vậy?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 938.

Chương 939. Ai Cũng Không Thể Ra Ngoài

Trong mười mấy phút tiếp theo, trong gian phòng đều yên tĩnh.

Không ai có hành động gì cả, đều đang ngồi yên lặng.

Hình như chỉ khi nhân viên phục vụ mua rượu trở về, mới có thể phá vỡ bầu không khí trầm mặc này.

Rất nhanh, nhân viên phục vụ chạy chậm vào, trên tay có một khay làm bằng gỗ, phía trên có đặt mười mấy bình rượu, đều là rượu Erguotou bình thường, trên thị trường chỉ có mười mấy tệ một bình, không có bất kỳ chỗ nào đặc biệt cả.

“Rót đi.”

Trong lòng nữ nhân viên phục vụ run sợ, rót đầy ba ly rượu.

Lương Nhược Hư dẫn đầu nâng ly rượu lên, hướng về phía Andy Moore vừa cười vừa nói:

“Moore tiên sinh, tôi thay mặt cho ủy ban thành phố Trung Hải, kính hai vị một ly, chúc cho lần hợp tác này thành công viên mãn, cũng hy vọng ngài có thể tới Trung Hải để đầu tư thêm, tại phương diện chính sách, chúng tôi sẽ dành cho ngài ưu đãi tương ứng.”

“Cám ơn Lương thị trưởng, tôi cũng rất chờ mong lần hợp tác này.”

Andy Moore cũng hiểu một chút về nghi thức ăn cơm của người Trung, bưng chén rượu lên.

Nhưng Lâm Dật lại đưa tay ra, ép ly rượu của Lương Nhược Hư xuống.

“Ly rượu này cô đừng uống, để tôi uống cùng ông ta.”

Vẻ mặt Andy Moore vẫn không thay đổi, cũng không có vì chuyện này mà không vui, đa mưu túc trí giơ ly rượu lên.

“Lâm tiên sinh, ngài đúng là nhà khoa học vĩ đại nhất mà tôi từng gặp, vậy mà lại có thể một mình nghiên cứu ra mã gốc Chip 3.0. Đây là chuyện mà tất cả chúng tôi đều không nghĩ tới, cho nên chén rượu này là tôi kính ngài, hy vọng chúng ta có thể hợp tác thành công.”

Lâm Dật bưng chén rượu, nhưng ngay lúc chạm ly, anh lại đem chén rượu của Andy Moore hạ thấp xuống một nửa.

Dùng đáy chén của mình chạm vào miệng chén của ông ta.

“Mới rồi có nói, bữa cơm này là dựa theo quy tắc của Trung Quốc, ông chạm ly ngang hàng với tôi chỉ sợ là không được, cấp bậc của ông còn chưa đủ.”

Lần này, Andy Moore cũng nhịn không được nữa.

Tuy rằng có chạm ly, nhưng lại không uống, chậm rãi bỏ lên bàn.

“Lâm tiên sinh, tôi là mang theo thành mà ý tới, cho nên tôi hy vọng, ngài cũng có thể mang theo thành ý, như vậy mới có khả năng hợp tác.”

Lâm Dật cười cười, cũng để ly rượu xuống, nhìn Andy Moore, nói:

“Lão già kia, ông cho rằng kêu cô ấy đến là lần hợp tác này nhất định sẽ thành công sao? Hay là ông cảm thấy tôi là người dễ quên, rất nhanh liền có thể quên đi phát súng kia?”

Lâm Dật bị thương sao?

Vẻ mặt của Lương Nhược Hư lập tức thay đổi, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Andy Moore, hy vọng ông ta có thể cho mình một lời giải thích.

“Lâm tiên sinh, tôi không biết cậu đang nói gì.” Andy Moore nói:

“Lần này tôi tới chỉ là muốn nói chuyện hợp tác với cậu, cũng không có ý gì khác.”

Lâm Dật vuốt chén rượu trong tay, nhếch miệng lên, nụ cười khiến người ta cảm thấy khủng bố.

“Việc đã đến nước này, cho dù tôi có làm thịt ông, thì một phát súng này cũng đã chịu qua, nếu như ông nguyện ý bỏ ra chút bồi thường thì tôi cũng nguyện ý bỏ qua chuyện cũ. Nhưng con mẹ nó ông lại ở đây giả vờ ngây ngốc với tôi, vậy thì không cần nói nữa.”

Nói xong, Lâm Dật nâng ly rượu lên, chậm rãi đi tới sau lưng Andy Moore, lại thản nhiên nói:

“Với lại mạng của con gái ông còn đang nằm trên tay tôi, chỉ cần tôi gọi một cuộc điện thoại, cô ta hiện tại sẽ đi gặp thượng đế ngay, ông có tin không?”

Nói xong, Lâm Dật đem toàn bộ ly rượu trắng đổ lên đầu Moore.

“OMG! Cậu đang làm gì vậy, cậu quá thô lỗ!”

“Bảo vệ Moore tiên sinh!”

Kroes rống lớn một tiếng, cùng năm tên bảo tiêu khác lập tức bảo vệ Andy Moore ở sau lưng.

Lâm Dật sợ bọn họ làm Lương Nhược Hư bị thương nên cũng không làm ra động tác tiếp theo.

Mà kéo cô ra phía sau mình, rồi nói với nhân viên phục vụ:

“Đưa Lương thị trưởng ra ngoài.”

“Lâm Dật, anh...”

“Mau đi ra, nơi này không có chuyện của cô.”

“Lương thị trưởng, chúng ta vẫn nên đi đi thôi, tính khí của ngài Lâm ngài cũng biết.” Nhân viên phục vụ khuyên.

Tính khí của Lâm Dật Lương Nhược Hư đương nhiên biết, nếu như anh ấy mà nổi giận thì mười đầu trâu cũng kéo không lại nổi.

Trong hoàn cảnh này, cho dù mình nói gì cũng đều vô dụng.

Rơi vào đường cùng, Lương Nhược Hư và nhân viên phục vụ đành phải đi ra khỏi gian phòng, để một mình Lâm Dật ở lại đây.

“Lão già kia, chuyện liên quan tới các người và Cymer, tôi cũng đã biết, trên tay Intel hiện đang nắm giữ 24% cổ quyền, lấy những thứ này đổi lấy mạng của hai người, ông cảm thấy có đáng không?”

“Lâm tiên sinh, tôi thật không nghĩ tới, cậu sẽ làm ra chuyện to gan như vậy.”

Andy Moore đang nói ra tiếng lòng của mình.

Ông thật sự bị bất ngờ, người đàn ông trước mắt này không giống với bất cứ người nào mà mình đã từng thấy qua.

Hoàn toàn không nói đạo lý, một chút quy tắc đều không có.

Ông biết chân tướng mọi chuyện đều đã bại lộ, nếu như không phải Lương Nhược Hư ở đây, cậu ta sẽ không có khả năng ẩn nhẫn nãy giờ đi.

Với lại suy nghĩ của ông cũng rất đơn giản, sau khi thúc đẩy lần hợp tác này, sẽ bỏ thêm để bồi thường thỏa đáng, sau đó chuyện này coi như qua.

Nhưng ông không nghĩ tới, người đàn ông này lại trở mặt trên bàn rượu.

“Chuyện này thì tính là gì, chuyện càng lớn hơn tôi cũng dám làm.” Lâm Dật nói:

“Với lại ông cũng không nên nghi ngờ năng lực của tôi, cho dù ông có chết thì tôi cũng có thể đẩy hết trách nhiệm đi không còn một mảnh. Trung Hải là địa bàn của tôi, ở chỗ này, không có chuyện gì mà tôi không dám làm.”

“Chuyện liên quan tới Cymer, tôi đã biết từ sớm, nhưng tôi không có khả năng đưa cổ phần cho cậu được.” Andy Moore nói:

“Đúng là tôi đã sắp xếp người ra tay với cậu, chuyện này là lỗi của tôi, tôi nguyện ý đền bù, xin cậu hãy tin tưởng thành ý của tôi.”

“Không muốn đưa cổ phần cho tôi cũng được.” Lâm Dật nhún vai nói:

“Đưa tôi cổ phẩn Intel cũng được.”

Intel là người nắm giữ cổ phần Cymer, nếu như mình nắm giữ cổ phần Intel, liền có thể xem như gián tiếp nắm giữ cổ phần Cymer.

Với lại làm như vậy còn có một chỗ tốt khác, có thể che giấu thông tin nhiều hơn, càng có lợi đối sự phát triển của bản thân.

“Không thể nào, tuy rằng tôi đã làm chuyện sai lầm, nhưng cũng sẽ không đáp ứng yêu cầu vô lễ như vậy.”

“Vậy được, chúng ta nói công bằng một chút, tôi chịu một phát súng của các người, hiện tại may mắn còn sống trở về.” Lâm Dật nói:

“Nhưng tôi có thể cho các người một cơ hội, phát súng này là ông chịu hay là con gái của ông chịu?”

“Lâm tiên sinh, thật sự muốn nháo đến nước này sao, tất cả mọi người đều là người làm ăn, chẳng lẽ không thể vì lợi ích mà ngồi xuống nói chuyện sao.”

“Lâm Dật tôi là người có thù tất báo, ông cảm thấy tôi có thể vì chút tiền mà giải hòa với ông sao?”

“Vậy thì không có gì để nói nữa sao?”

“Không có.”

“Nếu đã không có, vậy tôi liền đi trước.” Andy Moore nói:

“Nhưng nơi tôi đến là Đại Sứ quán, nếu như cậu dám ra tay với tôi, nhất định sẽ khơi mào phân tranh giữa hai nước, cho nên, cậu không có cơ hội.”

“Vậy tôi cũng nói cho ông biết, hôm nay các người, ai cũng không ra nổi căn phòng này.”

“Người Hoa kia, tôi biết đây là khách sạn của cậu, nhưng bảo vệ ở đây không ai có thể ngăn cản chúng tôi.” Kroes nói.

Lâm Dật lắc đầu, “Không cần gọi bảo vệ, một mình tôi là được rồi.”

“Động thủ!”

Kroes vung tay lên, thủ hạ người da trắng phía sau hắn, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xông về phía Lâm Dật.

Lâm Dật đứng tại chỗ, lấy chân trái làm trụ, đùi phải phát lực, trực tiếp đem người da trắng kia đá ra ngoài cửa sổ.

Hô thông!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương kia, mọi người trong phòng đều nghe thấy rõ ràng!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 939.

Chương 940. Chuyển Nhượng Cổ Phần

Tình cảnh này, khiến cho trong ngoài khách sạn đều yên lặng.

Nhưng bên ngoài thế nào thì người trong phòng đều không có thời gian quan tâm.

Tất cả lực chú ý của Andy Moore và Kroes đều đặt trên người Lâm Dật.

Thái độ của bọn họ cũng không kiêu ngạo như trước nữa, bên trong ánh mắt đầy vẻ cẩn thận.

Bởi vì thực lực của Lâm Dật đã vượt qua dự đoán của bọn họ rất nhiều.

“Các người đều lui về phía sau một chút, bảo hộ Moore tiên sinh.” Kroes cẩn thận nói, sau đó đứng dậy, một mình đối mặt với Lâm Dật.

“Đây là lần cảnh cáo cuối cùng của tôi, nếu như cậu vẫn như vậy thì tôi sẽ động thủ.”

“Lúc trước không phải là anh đã tìm Kidd, nói muốn dùng 4 triệu mua mạng của tôi đúng không.” Lâm Dật nói:

“Thật ra tôi rất tò mò, các người muốn bắt tôi trở về làm gì vậy? Chẳng lẽ lại muốn giam lỏng tôi, để tôi làm việc cho các người sao?”

“Những chuyện này cậu không cần biết, nếu như cậu không nguyện ý hoà giải, tôi sẽ động thủ.”

“Con mẹ nó anh đang uy hiếp tôi sao?”

Lâm Dật cau mày, cầm bình rượu trên bàn lên, nện vào đầu Kroes.

Mà trong quá trình này, Kroes ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Cả người đầy rượu, trực tiếp đánh cho Kroes hồ đồ.

Tốc độ của Lâm Dật khiến cho hắn bị giật mình.

Nhưng rất nhanh, Kroes đã lấy lại tinh thần, giơ nắm đấm qua, lao về phía Lâm Dật.

Phanh phanh phanh!

Quyền cước của hai người đụng vào nhau.

Lâm Dật phát hiện, thực lực của Kroes mạnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mình.

Chỉ riêng kỹ xảo cận chiến đã đạt tới đỉnh phong, nếu như không dùng phương pháp phát lực từ đan điền thì muốn đối phó anh ta là điều rất khó.

Ngoài ra, Lâm Dật còn phát hiện mấy điểm kỳ quái khác.

Theo một mức độ nào đó mà nói, thực lực của Kroes đã đã vượt ra phạm trù của người bình thường.

Cho dù chiếm ưu thế về gen, cũng rất khó đạt tới độ cao này.

Tên này làm sao mà luyện ra được vậy?

Rất nhiều ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Lâm Dật.

Sau khi xác minh tình huống của đối phương, Lâm Dật cũng không tiếp tục nghĩ nhiều nữa.

Lực lượng tích tụ trong đan điền bạo phát ra, một chân đá bay anh ta, khiến cho tất cả rượu và đồ ăn trên bàn đều rơi xuống trên người hắn.

Kroes nằm co quắp trên mặt đất, còn chưa kịp đứng lên, con dao giải phẫu của Lâm Dật đã ra tay, cắt đứt gân mạch trên chân, muốn đứng lên cũng không đứng nổi.

Nhìn thấy thảm trạng của Kroes, Andy Moore bị dọa cho sợ choáng váng.

Kroes đã đi theo bên cạnh mình nhiều năm, thực lực của cậu ta đã vượt qua mấy tên bảo tiêu bình thường.

Nhưng bây giờ, cậu ta vậy mà lại bị người Hoa này đánh bại.

Tên này rốt cuộc là có bao nhiêu lợi hại!

Kroes cắn chặt hàm răng, trước khi ra tay, hắn cũng không nghĩ tới, mình sẽ bại bởi người đàn ông trước mắt này.

Trong nhận thức của anh ta, người mạnh giống như Lâm Dật không nên xuất hiện ở nơi này.

Lâm Dật cũng không biết suy nghĩ trong lòng bọn họ, đi từng bước về phía Andy Moore.

Nắm lấy tóc của ông ta, hỏi:

“Hiện tại, ông cảm thấy chuyện này nên làm sao bây giờ?”

“Cậu không cần động thủ, tôi có thể đem 11% cổ phần Intel trên tay của tôi giao cho cậu, dùng để trao đổi kỹ thuật Chip 3.0.”

“Ông suy nghĩ nhiều rồi.” Lâm Dật nói:

“Nếu như không có phát súng này, tôi thật ra không ngại trao đổi với ông, nhưng ông cảm thấy tôi sẽ chịu phát súng này một cách uổng phí sao?”

“Vậy cậu muốn thế nào, chẳng lẽ muốn để tôi tặng hết cho cậu sao, chuyện này là không thể nào, tôi sẽ không thể giải thích với cổ đông được!”

“Không biết ông có từng nghĩ tới rằng cổ đông của ông thật ra cũng rất hy vọng ông bốc hơi khỏi nhân gian, như vậy thì Intel sẽ nằm trong tay của bọn họ.” Lâm Dật nói:

“Cho nên cho dù bây giờ ông có chết thì chuyện này cũng sẽ không quá lớn, đừng quá xem trọng mình như vậy.”

“Nếu như cậu làm như vậy, nhất định sẽ gây nên tranh chấp giữa hai nước!”

Lâm Dật lắc lắc ngón tay, “Nếu như ông nghĩ như vậy, chẳng phải là xem tôi như một tên mãng phu sao.”

“Người trung gian mà các người tìm đến - Kidd, còn có Owen từng ra tay với tôi, bọn họ đều đã bị tôi khống chế. Nếu như chính phủ Trung Quốc lên án ông thuê kẻ giết người, ông cảm thấy cổ phiếu Intel sẽ giảm thành cái dạng gì đây?”

“Cho dù có đưa ông trở lại thì tất cả cổ đông của Intel, bọn họ sẽ bỏ qua cho ông sao?”

“Cộng với đối thủ cũ AMD của ông cùng với kỹ thuật Chip 3.0 trên tay của tôi nữa, dựa vào những điều này, ông cảm thấy Intel còn có cơ hội lật bàn sao?”

Andy Moore ngây ngẩn cả người.

Người đàn ông trước mắt này đã chặn kĩ tất cả đường lui của mình.

Bản thân mình đã không còn bất kỳ đường nào để lui nữa.

“Nhưng mà ông yên tâm, tôi sẽ không làm chuyện tuyệt tình như vậy đâu.” Lâm Dật nói:

“10 tỷ, mua 11% cổ phần trên tay ông, số tiền này đầy đủ cho ông dưỡng lão. Nhưng mà tôi cần ông tiếp tục ở lại Intel làm việc cho tôi, nếu như ông không nguyện ý, hiện tại sẽ ăn một phát súng của tôi, nhưng tôi cũng không dám chắc kết quả của ông sẽ như thế nào đâu.”

Andy Moore đã hối hận muốn chết.

Nếu như không phải mình mua thuê người ám sát thì cũng sẽ không rơi vào cục diện hiện tại.

Tất cả mọi chuyện đều do mình gây nên!

“Ngoài ra, tôi còn muốn dùng kỹ thuật 3.0 để đổi lấy 24% cổ phần Cymer trên tay Intel các người, yêu cầu này cũng không quá phận đi.”

“Không thể nào.” Andy Moore nói:

“Cổ phần Cymer cũng không phải là do tôi nắm giữ, nếu muốn bọn họ lấy ra 24% cổ phần Cymer để đổi kỹ thuật 3.0, bọn họ sẽ không thể nào đồng ý.”

“Chuyện này tôi biết.”

Cymer có công nghệ nguồn sáng tiên tiến nhất toàn thế giới, cũng là nhà cung cấp cho Asmail.

Tồn tại của Cymer đủ để kiềm chế tiến độ nghiên cứu khoa học của Asmail, thậm chí sẽ vô tri vô giác mà ảnh hưởng đến sự phát triển của ngành nghề chất bán dẫn trên toàn thế giới.

Cổ đông Intel không đồng ý cũng có thể thông cảm được.

“Chuyện này ông xử lý đi, nhưng yêu cầu của tôi chính là không thua kém 11%, tôi hy vọng ông có thể xử lý tốt.”

“Tôi có thể thử một chút.”

Lâm Dật duỗi tay ra, vỗ vỗ bả vai của Andy Moore.

“Phối hợp với tôi sớm một chút thì đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy rồi. Nhưng mà tôi hi vọng, lần hợp tác này có thể tiến hành bí mật, tôi không hy vọng người khác biết chuyện này. Cho nên nhìn từ bên ngoài thì ông vẫn là cổ đông đứng đầu của Intel như cũ, không có bất kỳ thay đổi nào, hi vọng ông có thể hiểu rõ.”

Sau khi trầm mặc thật lâu, ánh mắt Andy Moore rơi xuống trên người của Kroes, dụng ý không cần nói cũng biết.

“Những người này tôi sẽ xử lý, ông không cần lo lắng.” Lâm Dật nói:

“Trước cứ ở chỗ này đi, sau đó sẽ có người đến bàn bạc với ông những chuyện tiếp theo, hy vọng ông có thể phối hợp, đừng có mà giở trò.”

Nói xong, Lâm Dật quay người rời khỏi gian phòng, Lương Nhược Hư lập tức lên đón.

“Nhanh đi theo tôi một chút.”

Lâm Dật bị sự nôn nóng của Lương Nhược Hư khiến cho mơ hồ, còn không kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì thì đã bị kéo vào một căn phòng khác.

“Cô muốn làm gì?”

“Anh bị thương ở đâu? Tôi xem một chút.”

Lương Nhược Hư kéo quần áo của Lâm Dật, muốn nhìn miệng vết thương của anh một chút.

“Cái này thì không nên nhìn, tôi cũng không có việc gì.”

“Vậy cũng không được, tôi nhất định phải xem.” Lương Nhược Hư cố chấp nói.

“Vết thương ở trên đũng quần, chẳng lẽ cô cũng muốn nhìn sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 940.

Chương 941. Suy Nghĩ Không Thông Trong Lòng Lâm Dật

“Đến lúc này rồi mà anh còn chọc tức tôi phải không!”

“Được rồi, cho cô xem.”

Lâm Dật cởi áo, lộ ra vết thương bên trong khiến Lương Nhược Hư thấy mà cau mày.

“Đám người đó thật quá đáng rồi!” Lương Nhược Hư nói.

“Nhất định phải xử lý bọn họ thật nghiêm khắc!”

Nói xong, Lương Nhược Hư rút điện thoại ra nhưng bị Lâm Dật ngăn lại.

“Cô muốn làm gì đây?”

“Gọi điện thoại cho ông nội tôi.” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Chuyện này tuyệt đối không thể tính toán dễ dàng như vậy, nhất định phải truy cứu đến cùng!”

“Tôi đã xử lý xong rồi, cô đừng bận tâm nữa.” Lâm Dật nói tiếp:

“Chủ yếu là để người nhà cô biết được sẽ nghĩ rằng tôi không có năng lực, xảy ra chuyện thì chỉ biết mách lẻo.”

“Chẳng lẽ để anh nhận không viên đạn sao?” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Nói không chừng sau này sẽ còn làm ra chuyện như vậy nữa, thế mà tôi còn đích thân đón tiếp bọn họ!”

“Bớt giận.” Lâm Dật nói:

“Andy Moore bị tôi hại sắp xong đời rồi, cho dù mấy người ra tay cũng không thể khiến ông ta ra làm sao cả, để lão ta sống thêm vài năm nữa đi, tôi còn muốn để ông ta làm giúp vài việc đây.”

Lương Nhược Hư suy nghĩ chút, xảy ra chuyện lớn như này, theo tính cách của Lâm Dật chắc chắn sẽ không chịu để yên.

Mặc dù trong lòng mình không được thoải mái, nhưng thật sự mình cũng không cần thiết phải bám lấy không buông.

Dù gì sự việc cũng đã xảy ra rồi, thời gian không thể nào quay ngược lại.

“Vậy chuyện này cũng trách anh, đang yên ổn không ở yên tại Trung Hải lại đi nhận cái tiết mục đó làm cái gì, để cho bọn họ có cơ hội ra tay.” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Hiện giờ hạng mục của máy in bản thạch vẫn đang trong giai đoạn bảo mật, nếu như có một ngày nghiên cứu thành công, anh ra nước ngoài du lịch đều là chuyện nguy hiểm, nói không chừng còn nhốt anh lại.”

“Được rồi được rồi, tôi biết rồi, lần sau không chạy lung tung nữa.” Lâm Dật nói tiếp:

“Ở yên trong Hoa Hạ, không được đi đâu cả.”

“Tôi không có nói đùa với anh, đừng có cười trừ như thế, anh mà còn không nghe lời tôi sẽ biến hộ chiếu của anh thành hộ chiếu đen, muốn ra nước ngoài cũng đi không nổi.”

“Yên tâm, trong lòng tôi có tính toán.” Lâm Dật nói tiếp:

“Ở Trung Hải thì tôi có chút danh tiếng, nhưng ở Hoa Hạ còn chưa xếp được tiếng tăm gì, sau khi ra nước ngoài thì chẳng có ai quen biết tôi, cũng chỉ có cô mới xem tôi là quan trọng.”

“Một người lợi hại hay không cũng không phải do đồng tiền nói là chính.” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Hai ông chủ họ Mã của Hoa Hạ đó ra ngoài chắc chắn không có ai bắt, nhưng bây giờ là thời đại khoa học kỹ thuật, tác dụng của nhà khoa học còn quan trọng hơn tiền tài nhiều.”

“Được được được, đừng lo lắng, trong lòng tôi có tính toán rồi.” Lâm Dật hôn một cái lên trán của Lương Nhược Hư: “Ngoại trừ Andy Moore ra, người trong phòng đó cô còn phải tìm đến cục trưởng Trần xử lý một chút.”

“Bọn họ là người của Andy Moore, phía bên này của chúng ta xử lý thế nào?”

Lâm Dật chớp chớp mắt: “Cô chắc biết phải làm thế nào.”

“Được, tôi biết rồi, xong việc tôi sắp xếp bọn họ làm.”

Nói xong công chuyện, Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật, oán trách nói: “Vết thương còn đau không?”

“Không đau.”

“Chỉ biết lừa người khác, bị thương do đạn bắn có thể không đau sao.” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Vả lại dựa vào tính cách của anh, chắc sau khi bị thương cũng không tĩnh dưỡng tử tế, nếu không còn có thể nhanh khỏe một chút.”

“Vẫn là cô hiểu tôi.”

“Vậy thì mấy ngày này anh đừng có cử động, tĩnh dưỡng cho tử tế, quay về tôi lấy cho anh ít thuốc đặc hiệu, mấy thứ trong bệnh viện đều không dùng được.”

“Thị trưởng Lương thật uy vũ.”

“Chiếm tiện nghi còn khoe mẽ.” Lương Nhược Hư nói tiếp: “Đi thôi, đừng đứng ở đây nữa. Tóm lại chuyện này cũng không phải là chuyện gì to tát, người khác còn nghĩ rằng hai chúng ta đang làm chuyện xấu nữa đó.”

“Bên ngoài đều là người của tôi, cho dù có làm cũng không ai biết.”

“Anh nghĩ hay quá.”

Hai người một trước một sau bước ra khỏi phòng.

Việc liên quan sau đó Lâm Dật giao lại cho Lương Nhược Dư và Kỳ Hiển Chiêu xử lý.

Trên thực tế, lấy được bao nhiêu cổ phần của Cymer đều không thành vấn đề.

Dựa theo kết cấu quyền cổ phần của Cymer mà xem, chỉ cần bản thân có thể lấy được 5% quyền cổ phần thì sẽ có quyền lên tiếng nhất định.

Mà lúc này, kỹ thuật con chip 3.0 giao vào tay của Intel rồi, cổ phiếu trong tương lai nhất định sẽ tăng mạnh, giá trị của bản thân cũng sẽ như thủy trướng thuyền cao(*), quả thật là hoàn mỹ.

(*) nước lên thì thuyền lên, lớn thuyền lớn sóng; sự việc phát triển thì những gì tùy thuộc vào nó cũng phát triển theo.

Vì vậy bây giờ, vấn đề của nguồn sáng đã được giải quyết thành công, còn lại là xem tiến độ của phía bên Trầm lão đại thôi.

Nhưng nhược điểm duy nhất chính là quyền cổ phần của Cymer mà mình nắm giữ không quá an toàn.

Nếu một ngày nào đó, khi mình mua bán nguồn sáng, nhất định sẽ gây ra sự hoài nghi, vẫn nên giao củ khoai nóng trên tay này đi mới được.

May mà trước mắt có người phù hợp tiếp nhận, để cô ấy quản lý việc này, chắc chắn sẽ vạn vô nhất thất(*).

(*) không sơ hở nào, tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn, chắc chắn.

Mấy ngày tiếp theo, không khí cuối năm trong sinh hoạt càng ngày càng nặng.

Một vài gia đình bình thường đã bắt đầu có sự chuẩn bị cho việc mua sắm hàng cuối năm rồi.

Lâm Dật đứng trước cửa sổ văn phòng làm việc, nhìn hàng xe nối đuôi nhau trên đường phố, bỗng nhiên có hơi xúc động.

Thời gian này của năm ngoái, mình còn đang vì một chút tiền thưởng mà cố sống cố chết tăng ca.

Mà sau một năm, bản thân đã có thể đứng ở đây nhìn tất cả chúng sinh rồi.

Nhưng từ đầu tới cuối có một chuyện khiến Lâm Dật suy nghĩ không thông.

Nếu như không có hệ thống, bản thân còn có thể có địa vị như hôm nay không?

Reng reng reng!

Chính vào lúc Lâm Dật suy nghĩ những chuyện này, chiếc điện thoại để trên bàn làm việc reo lên.

Là Andy Moore gọi điện đến.

“Ngài Lâm, phía bên này của chúng tôi đã thương lượng ra kết quả rồi, đồng ý lấy ra 12% quyền cổ phần của Cymer trao đổi lấy kỹ thuật con chíp 3.0 trên tay anh.”

“Được, đợi chút tôi kêu người bên này liên hệ với ông, chi tiết vấn đề bọn ông phụ trách khai thông là được rồi.”

Nói xong chuyện về quyền cổ phần, Lâm Dật xoay xoay chiếc điện thoại trong tay, sau khi suy nghĩ mấy phút thì nhấn số gọi cho Trầm Thục Nghi.

“Dì Trầm, chúc mừng năm mới.”

“Còn mấy ngày nữa mới qua năm mới, bây giờ nói câu này có phải hơi sớm rồi không.”

“Nói càng sớm càng có nhiều thành ý, cháu không thể để người khác cướp trước cháu được.”

Phía bên kia điện thoại Trầm Thục Nghi bật cười: “Nếu như cháu thật sự muốn biểu hiện thành ý của mình, qua năm mới đến nhà một chuyến, nói không chừng ta còn sẽ cho cháu một bao lì xì lớn.”

“Hì hì, cảm ơn ý tốt của dì Trầm.” Lâm Dật nói tiếp:

“Thế nhưng bao lì xì này dì đúng là thật sự phải chuẩn bị cho cháu rồi.”

“Thế nào, đây là cháu đang muốn ép mua ép bán sao?”

“Có thể nói như vậy đó.” Lâm Dật cười nói: “Chuẩn bị giới thiệu cho dì một mối làm ăn.”

“Có ý gì?”

Trầm Thục Nghi trở nên nghiêm túc, dựa theo tính cách của Lâm Dật, nếu như là chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi(*), anh sẽ không gọi cuộc điện thoại này.

(*) chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, việc vặt vãnh, thứ vô ích.

“Trong tay cháu có 12% quyền cổ phần của Cymer, dì Trầm muốn không?”

“Cháu xử lý Cymer xong rồi à?” Trầm Thục Nghi ngạc nhiên nói tiếp:

“Lấy kỹ thuật con chip 3.0 đổi lại sao?”

“Ừm.” Lâm Dật gật đầu nói:

“Nhưng quyền cổ phần để ở chỗ cháu không được hợp lý, vẫn là để dì Trầm đến quản lý đi.”

“Cháu sợ để lộ hạng mục máy in bản thạch đúng không?”

“Vâng ạ.” Lâm Dật nói: “Nhưng bối cảnh tài sản nhà nước của tập đoàn Hoa Nhuận quá nồng hậu rồi, đổi sang một công ty nhỏ khác thì tốt hơn.”

Trầm Thục Nghi ở phía đối diện bật cười: “Bình thường mà nói, cháu tặng đồ cho ta thì ta không dám nhận đâu, nhưng quyền cổ phần của Cymer quá đặc biệt rồi, khiến ta không nhận thì không được.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 941.

Chương 942. Con Gái Rượu Của Nhà Địa Chủ

Câu trả lời của Trầm Thục Nghi là điều Lâm Dật đã từng nghĩ đến, nhưng cũng chỉ là những suy nghĩ thoáng qua.

Không ngờ rằng bà ấy lại thật sự nói như vậy.

“Đây là món quà năm mới của hậu bối tặng cho tiền bối, dì mà không nhận, năm mới của cháu không vui nổi.”

“Vừa rồi không phải đã nói rồi sao, ta không có cách nào từ chối món quà này.”

“Vậy thì quyết định vui vẻ rồi, đợi sau khi mọi thứ đi vào quỹ đạo, cháu sẽ gọi điện lại cho dì.”

“Được rồi.” Trầm Thục Nghi nói tiếp:

“Tình hình bên đó của tiến sĩ Trầm thế nào rồi, gần đây có khả năng chinh phục không?”

“Tiến độ tiếp theo chắc sẽ nhanh hơn một chút, nhưng cụ thể khi nào có thể làm ra được thì cháu cũng không quá rõ ràng.” Lâm Dật nói:

“Cháu cũng ái ngại thúc giục bên phía Trầm lão đại, nhưng trước năm mới cháu sẽ qua đó một chuyến, nói chuyện với anh ấy về phương diện này.”

“Nếu như có thể, tốt nhất phải tăng nhanh tiến độ, tình thế phương diện này trên thế giới lúc này đang rất nghiêm trọng, chắc là cháu đã hiểu ý của ta.”

“Phía bên Mỹ muốn gây chuyện rồi à?”

“Có thể nói như vậy, tóm lại là đang không ngừng bày mấy trò vặt, dì sợ có một ngày xảy ra chuyện.” Trầm Thục Nghi nói tiếp:

“Nếu như có một ngày thật sự đi tới bước này, mà cháu lại có thể đứng lên vào đúng thời khắc quan trọng, điều này sẽ khiến sức ảnh hưởng ở Hoa Hạ của cháu tiến thêm một bước lớn, cháu là người thông minh, chắc có thể hiểu được ý của dì.”

Lâm Dật gật đầu: “Cháu hiểu, nhưng chuyện này chỉ có thể nói cố gắng hết sức thôi.”

“Cố gắng hết sức là được rồi, thiếu tiền thì nói với dì, ủng hộ cháu mấy tỷ vẫn không có vấn đề gì.”

“He he, cảm ơn dì Trầm.”

“Vậy cứ như này trước, cuối năm rồi, bên này của dì có chút bận rộn, không nói nhiều với cháu nữa.”

“Dì Trầm bận trước đi.”

Tắt cuộc gọi với Trầm Thục Nghi, Lâm Dật ngồi trở lại ghế sô pha.

Cảm giác việc này không tốt lắm.

Dựa vào năng lực của Trầm Thục Nghi, chắc chắn bà ấy cũng rõ mồn một chuyện của mình ở Trung Hải.

Đừng nói là Kỷ Khuynh Nhan, chắc Lý Sở Hàm và Vương Oánh đều không qua nổi mắt của bà ấy.

Chỉ là bây giờ vẫn chưa có chỉ rõ.

Lâm Dật xoa xoa cằm, chắc rằng người ở tầng lớp trên cao, đối với những việc này đã thấy nhiều không còn lạ nữa, vì vậy mới bình tĩnh như thế.

Mà vốn dĩ bà ấy vẫn luôn giúp mình không đòi hỏi gì chẳng có chút liên quan nào với việc mình trông đẹp trai cả, mà là cộng thêm phần bên này của Lương Nhược Hư.

Nếu không lúc bản thân đưa cho bà ấy quyền cổ phần của Cymer, bà ấy cũng không thể nào nói ra những lời như vậy được.

Lâm Dật có chút bực tức. Mẹ nó! Có một bà mẹ vợ thông minh tuyệt đỉnh thật sự không phải là một chuyện tốt.

Vả lại dựa vào địa vị của nhà họ Lương ở Hoa Hạ, cùng với sức ảnh hưởng của bà ấy trong giới tài chính.

Bất luận bản thân có lăn lộn thế nào, chắc cũng không đạt đến trình độ chèn ép được bà ấy.

Điều này có chút khó nhằn rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật vươn vai uốn eo, cũng không định suy nghĩ nhiều nữa.

Chí ít lúc này, mình không có năng lực đối phó với Trầm Thục Nghi, chỉ có thể đi bước nào tính bước đấy.

Nhưng chuyện trước mắt đều xử lý xong rồi, ngày mai cuối cùng có thể đi xem thử mảnh đất của mình ở thị trấn Tứ Phương rồi.

Hơn nữa thời gian mình khởi động nghề nghiệp mới đã quá ba ngày rồi.

Chẳng còn mấy ngày nữa là đã có thể khởi động ngành nghề khác rồi.

Nghĩ thôi đã thấy mình còn khá là bận rộn.

Tối ngày hôm đó về tới nhà, Lâm Dật nói với Kỷ Khuynh Nhan:

“Công ty em lúc này có bận không?”

“Sắp qua năm mới rồi, cấp dưới thì bận rộn hơn, nhưng mấy ngày tới có một cuộc họp tổng kết cuối năm, em phải chuẩn bị cẩn thận một chút.”

“Anh định ngày mai đi thị trấn Tứ Phương, xem thử mảnh đất đó của anh, em có thời gian không?”

“Có à.” Kỷ Khuynh Nhan lập tức có tinh thần: “Em đã chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ đợi ngày này thôi.”

“Hửm? Chỉ là qua đó lượn lờ một chút, cần chuẩn bị gì chứ?”

“Đợi em một chút, cho anh xem.”

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan để bát đũa xuống, cạch cạch cạch chạy quay lên tầng trên.

Qua mười mấy phút mới trở xuống.

Lúc này Kỷ Khuynh Nhan đã thay bộ đồ ngủ trên người.

Nửa thân trên mặc chiếc áo khoác da màu đen, nửa thân dưới thì mặc quần rằn ri thoải mái, chân thì đi đôi giày Martin màu đen, ống quần đã được buộc vào bên trong, tạo cho người khác một cảm giác khí thế oai hùng sảng khoái.

“Đây là ăn diện kiểu gì vậy?”

“Thì ăn mặc cùng anh đi trồng cây đó.” Kỷ Khuynh Nhan đứng tại chỗ xoay một vòng: “Có cảm giác nhân dân lao động không?”

“Anh thì không phát hiện cảm giác nhân dân lao động, ngược lại có chút giống như con gái rượu ngốc của nhà địa chủ.”

“Nào có đâu, em chọn ở trên mạng khá lâu đó, xuống ruộng làm việc không phải đều mặc bộ đồ như này sao?” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp:

“Ban đầu em mua một bộ trang phục rằn ri này rồi, nhưng kích cỡ của áo hơi nhỏ, em gửi bưu điện lại cho bọn họ rồi, cái mới còn chưa có mang đến.”

“Cho dù em mặc lên bộ trang phục rằn ri cũng không giống người đi xuống ruộng.”

“Vậy em phải ăn mặc như thế nào? Chúng ta phải làm những việc chúng ta yêu thích, cho dù em không xuống ruộng làm việc cũng phải ra dáng chút chứ.”

“Vậy thì em đi theo anh.”

Lâm Dật kéo Kỷ Khuynh Nhan vào bếp, xoa xoa ít nhọ nồi, sau đó quẹt lên mặt của cô.

“Như thế này thì giống rồi.”

“Nhưng thế này xấu xí quá, không xinh đẹp chút nào.”

“Em xem có ai đi làm ruộng mà trang điểm ăn mặc như này giống em không.”

“Vậy thì em để mặt mộc cũng được mà.” Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu nói: “Thực tế mặt mộc của em cũng khá xinh đẹp đó, anh nói có phải không?”

“Vâng vâng vâng, Lâm phu nhân xinh đẹp nhất rồi, nhưng bộ trang phục này của em thực sự không giống đi trồng cây.”

“Vậy em không trồng nữa, ở trên bờ chỉ đạo anh được rồi.”

“Nói thẳng ra sau cùng người phải làm việc vẫn là anh.”

“Đúng vậy mà.” Kỷ Khuynh Nhan vui vẻ nói:

“Em còn đang chờ Lâm tiên sinh trồng ra rau xanh cho em ăn nữa cơ.”

“Vậy anh đoán em sẽ phải chờ đến mùa thu mới được.”

“Em chỉ nói vậy thôi mà.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Em cảm thấy chúng ta nên trồng chút thứ gì đó đặc biệt, chỉ trồng rau quả bình thường thì đáng tiếc lắm.”

“Ví dụ?”

Kỷ Khuynh Nhan kéo tay của Lâm Dật, cười tít mắt nói:

“Em muốn trồng anh trong mảnh đất, đợi mùa thu đến lúc thu hoạch thì có rất nhiều rất nhiều anh rồi, có người phụ trách nấu cơm cho em, có người phụ trách lái xe cho em, còn có người phụ trách quét nhà. Hi hi, gọi thêm một người ngày ngày làm ấm giường cho em, nghĩ thôi đã vui rồi.”

“Theo như lời em nói, anh nên trồng em vào đó.”

“Như thế một buổi tối anh có thể ngủ với mấy người rồi.”

“Lâm Dật, anh là lưu manh, lời nói vô sỉ như vậy mà anh cũng có thể nói ra được.”

“Không còn cách nào, anh chỉ là một người thô tục, cũng muốn trải nghiệm phúc lợi như người khác mà.”

Điên cuồng thăm dò.

“Hừ hừ, vậy thì anh không có cơ hội rồi, cũng đừng suy nghĩ nữa.”

…

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Khuynh Nhan dậy từ rất sớm.

Cũng giống với trước đây lúc đi chợ mua đồ.

Kỷ Khuynh Nhan mang theo rất nhiều đồ đạc, trông giống như là đi dạo chơi ở vùng ngoại ô.

Mà Lâm Dật cũng đã quen chuyện như vậy rồi.

Cô ấy vui vẻ là được.

Chuẩn bị xong hết, Lâm Dật vào gara nhìn một lượt.

Phát hiện không phải siêu xe thì là xe sang, hoàn toàn không phù hợp để lái về làng quê, dễ dàng bị sập gầm xe.

“Có phải không biết lái chiếc xe nào phải không? Có cần em mượn xe của Viện Viện đến không?”

“Đừng, anh mà đi mượn xe của cô ta, anh sẽ bị cô ta nói xấu sau lưng cả một năm.” Lâm Dật nhìn đồng hồ nói:

“Vừa hay thời gian vẫn còn sớm, đi mua một chiếc xe đi, chắc sau này cũng sẽ dùng đến.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 942.

Chương 943. Gọi Một Tiếng Chồng Ơi

“Cũng được, nhà chúng ta hình như đúng là không có chiếc xe dã ngoại nào.”

Tuy rằng vẫn chưa có nhận giấy kết hôn với Lâm Dật, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, Kỷ Khuynh Nhan đã xem bản thân thành một người phụ nữ đã kết hôn rồi.

Cửu Châu Các cũng không còn là của riêng Lâm Dật, mà là nhà chung của bọn họ.

“Thế thì quyết định vậy đi.”

Bởi vì quyết định đi mua xe mới, hai người họ cũng không dự định lái xe đi.

Kỷ Khuynh Nhan theo thói quen gọi một chiếc Didi, sau đó đến cửa hàng 4S của Lexus.

Nhìn thấy Lâm Dật bước vào, đám nữ nhân viên bán hàng của cửa hàng 4S ánh mắt phát sáng nhìn Lâm Dật.

“Mọi người nhìn anh trai kia có đẹp trai không?”

“Đẹp trai có thì tác dụng gì, đều là bạn trai của người ta rồi.”

“Nói cũng phải, bạn gái anh ta trông thật xinh đẹp, cho dù chúng ta câu dẫn quyến rũ, người ta cũng không thể nào cắn câu.”

“Đó là chắc chắn rồi.” Nữ nhân viên bán hàng nói:

“Cô xem anh trai đó đi, chiếc đồng hồ anh ấy đeo trên tay là Richard Miller, nghe nói chiếc rẻ nhất cũng phải mấy trăm nghìn tệ, bạn gái anh ta sẽ không cho chúng ta cơ hội để câu dẫn đâu.”

“Bắt được anh trai vừa đẹp trai vừa giàu có như này, có người con gái nào không phải trông chừng cẩn thận. Nếu là tôi, tôi hận không thể khóa anh ta ở trong nhà ấy chứ.”

“Được rồi được rồi, nhanh đi làm việc đi.”

Nói xong, một nữ nhân viên bán hàng trong đám tiến về phía của Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan.

“Thưa ngài, ngài vừa ý kiểu xe nào ạ?”

“570 có xe luôn không? Phải được nâng cấp đỉnh nhất đấy.” Lâm Dật thẳng thắn hỏi.

“Dạ có ạ, Lexus LX570 hiện tại là phiên bản nâng cấp cao nhất, giá bán 1 triệu 410 nghìn tệ, trong kho có đầy đủ, hôm nay có thể lấy xe luôn.”

Thấy Lâm Dật muốn mua chiếc 570 đẳng cấp nhất, nữ nhân viên bán hàng cũng không kinh ngạc chút nào.

Chiếc đồng hồ đeo trên tay là Richard Miller, nếu như mua chiếc xe rẻ tiền thì có chút không phù hợp với thân phận của anh ta rồi.

“Làm phiền cô lấy cho tôi một bản hợp đồng mua bán, bây giờ tôi cần lái đi luôn.”

“Dạ được ạ, ngài đợi chút.”

Rất nhanh, nữ nhân viên bán hàng mang bản hợp đồng đến.

Lâm Dật đưa bút cho Kỷ Khuynh Nhan: “Em ký tên đi.”

“Em ký?”

“Đúng vậy, trong gara đều là xe của anh, em chỉ lái một chiếc Maserati, làm cho anh giống như bắt nạt người khác vậy.”

“Chuyện đó có gì đâu, vẫn nên viết tên anh đi, em có một chiếc Maserati cũng khá ổn rồi.”

Nữ nhân viên bán hàng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn Kỷ Khuynh Nhan.

Mua xe cho cô mà cô còn không cần, đây là tính tình gì vậy chứ!

Ôm được một anh trai có tiền như này rồi, cô còn gì đáng dè dặt nữa!

“Em cứ ký đi, cũng không phải là chuyện to tát gì.”

“Vậy không phải để người khác nghĩ rằng em ôm được người giàu có sao?” Kỷ Khuynh Nhan trêu chọc nói, sau đó ký tên của mình vào bản hợp đồng.

Tiếp sau đó thì lấy ra chiếc thẻ ngân hàng: “Mật khẩu là 011011.”

“Thưa cô, cô trả tiền sao?”

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan muốn quẹt thẻ thanh toán, đám nữ nhân viên bán hàng mới phản ứng lại.

Thì ra đây cũng là một người không thiếu tiền à!

“Đúng.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Vâng, vâng ạ, cô đợi chút.”

Quá trình mua xe rất thuận lợi, sau khi ký xong hợp đồng liền đi lấy xe, sau đó đổ thêm xăng rồi lái thẳng đến thị trấn Tứ Phương.

Lái xe hơn nửa tiếng đồng hồ, hai người họ đến được thị trấn Tứ Phương, dừng xe ở giữa thị trấn.

Nhìn bốn phía xung quanh, tình hình có chút ngoài dự liệu của Lâm Dật.

Anh vốn nghĩ rằng, mảnh đất nằm ở thị trấn trung tâm kinh tế của Trung Hải như thế này thì điều kiện và tiêu chuẩn của thị trấn Tứ Phương chắc sẽ rất ổn.

Nhưng hình như mình đã suy nghĩ nhiều rồi.

Tình hình của thị trấn Tứ Phương so với thị trấn Bắc Kiều lúc ban đầu thì hơn một chút, nhưng cũng vô cùng có hạn, không phải giàu có gì.

Nhìn trạng thái của người trên đường, chắc cũng duy trì đầy đủ cho bản thân.

Nhưng nói giàu có thì còn xa vời lắm.

Hệ thống lựa chọn cho mình một nơi như thế này, ngược lại cũng phù hợp với phong cách thường ngày của nó.

“Sao em không nói chuyện rồi?”

Thấy Kỷ Khuynh Nhan nãy giờ không có chút động tĩnh, Lâm Dật mở miệng hỏi.

“Ở đây so với trong tưởng tượng của em không quá giống nhau.” Kỷ Khuynh Nhan hậm hực nói.

“Không ngờ rằng sẽ nghèo tới như thế này à?”

“Không phải, em có nghĩ tới rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp:

“Vì trên ti vi cũng thường xuyên nhìn thấy tình hình của khu vực miền núi nghèo khó, nhưng đợi đến khi bản thân đích thân cảm nhận, nói không nên lời là hương vị gì.”

“Bởi vì em chưa từng gặp cảnh này, chưa từng cảm nhận chân thật về cái nghèo khó.”

“Vậy còn anh, anh cảm nhận về sự nghèo khó là kiểu như thế nào?”

“Em có còn nhớ lúc anh làm bác sĩ trong bệnh viện Hoa Sơn, tiếp nhận một bé trai mắc bệnh SMA?”

“Nhớ ạ, em còn quyên góp tiền nữa mà.”

“Thằng bé lúc đó còn mắc bệnh chuyển vị động mạch chủ, tỷ lệ sống còn không đến 1%, em có biết vì sao khi đó anh lại mạo hiểm tiếp nhận bệnh nhân này không?”

“Bởi vì anh là một người lương thiện, cho dù phẫu thuật thất bại rồi cũng sẽ không sợ hãi những lời nói ngồi lê đôi mách.”

“Đây chỉ là một phần trong những nguyên nhân.” Lâm Dật nhìn ra cảnh sắc ở ngoài cửa sổ xe, nói:

“Anh từng có một em gái, con bé cũng là tình trạng kiểu đấy.”

“Haiz!” Lâm Dật nặng nề thở một hơi, nói:

“Anh nhớ đó là lúc anh 7 tuổi, ban đầu cũng không hiểu bệnh này là cái gì, chỉ biết đồ ăn của khoảng thời gian đó rất tệ, ngày ngày đều là màn thầu rau mặn, sau đấy anh mới biết, mẹ anh lấy tiền ra để khám bệnh cho em gái, bố anh còn lén lút bán máu, nhưng không cách nào cả, cuối cùng vẫn là mất rồi.”

“Sau này không được kể với em chuyện này nữa, phấn son của em đều bị nhòe hết rồi.” Kỷ Khuynh Nhan gạt hàng nước mắt nói.

“Đây không phải là em bảo anh nói sao.”

“Vậy thì anh không thể chọn nói cái khác à, cũng không kêu anh kể chuyện đau lòng như thế này.”

“Nếu như chọn chuyện khác để kể, 3 ngày 3 đêm cũng nói không xong.” Lâm Dật nói tiếp:

“Nếu không phải là anh tiếp tế cô nhi viện, ngày tháng ở đó không biết sẽ trông như thế nào.”

“Vì vậy mới nói mẹ Vương không dễ dàng gì, sau này chúng ta phải đối xử thật tốt với hai người bọn họ.”

“Bọn họ bây giờ khá ổn rồi, tối qua Ngưng Nguyệt gửi tin nhắn cho anh, nói mẹ anh chủ động kéo con bé đi làm tóc, sau đó còn rất hào phóng trả cả tiền của con bé nữa.”

Kỷ Khuynh Nhan cười ngất ngưởng ra sau: “Mẹ em cũng thế, mỗi lần trước khi đón năm mới đều phải đi làm tóc, giống như có nghi thức gì đó vậy.”

“Đúng đúng đúng, vả lại còn là kiểu lượn sóng lọn nhỏ rất xấu đó nữa.”

“Quả nhiên, người làm mẹ ở Hoa Hạ đều giống nhau.” Kỷ Khuynh Nhan hì hì nói.

“Được rồi, tình trạng ở bên này đã xem xong rồi, chúng ta tiếp tục đi đến thôn Hoan Hỷ, căn nhà và mảnh đất của anh đều ở đó.”

“Ừm ừm.”

Thôn Hoan Hỷ cách thị trấn Tứ Phương không xa, khoảng tầm năm sáu cây số.

Đối với một vài người trung niên có thể lực tốt, đi bộ hoặc là ngồi xe ba bánh có thể coi rất nhẹ nhàng là đến thôn.

Lái xe tầm mười mấy phút, hai người họ đến trước cổng thôn Hoan Hỷ.

Cảnh tượng ở nơi đây không khác mấy so với thôn Song Hồng từng đi qua, chẳng có chút đặc biệt nào cả.

Rất nhiều nhà đều là nhà gạch, chỉ là quy mô không tính quá lớn, chỉ có thể nói còn có thể phát triển, chưa nói tới giàu có.

“Lâm Dật, căn nhà của anh ở đâu? Nhanh đưa em đến xem thử.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Lúc trước anh nói với em thế nào, sao còn gọi tên anh vậy?”

“Em không phải cố ý mà.” Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói: “Ra ngoài, gọi anh là ngài Lâm thì quá nghiêm túc, không thân mật chút nào cả, nếu như để người ngoài biết được còn nghĩ rằng em là thư ký của anh đó.”

“Gọi chồng không phải là được rồi sao.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 943.

Chương 944. Đến Chỗ Ông Đây Câu Cá?

Nghe đến từ chồng, trên mặt của Kỷ Khuynh Nhan lập tức đỏ ửng.

Cách xưng hô này làm cô có chút khó mở miệng.

“Anh xem như thế này có được không, khi ra ngoài thì em gọi anh là anh.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Em có mấy người bạn học đều gọi bạn trai hay chồng của họ như vậy.”

“Thế em nghĩ như thế nào khi anh gọi em là em gái?”

“Không muốn, vẫn là Lâm phu nhân nghe hay hơn.”

“Thế thì em mau gọi một tiếng, chuyện này anh sẽ không tính toán với em nữa.”

“Ai lại làm thế, chẳng khác nào bắt nạt em.” Kỷ Khuynh Nhan phồng má nói:

“Còn chưa kết hôn, gọi chồng thế nào chứ.”

“Kỷ Khuynh Nhan, nếu em nói như vậy thì hơi tiêu chuẩn kép(*) quá rồi đó, chưa kết hôn mà có thể gọi em là Lâm phu nhân nhưng không thể gọi anh là chồng, em lý luận gì kỳ vậy.”

(*)Tiêu chuẩn kép là cách gọi việc nhìn nhận theo hai cách khác nhau cho cùng một sự việc của một người

“Thì em là con gái mà.”

“Con gái thì sao, bây giờ không phải nam nữ bình đẳng sao.”

“Thế thì anh nhường em chút.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Vừa rồi em còn mua xe cho anh, hơn 1 triệu.”

“Em xem thử đi, từ lúc mua xe đến bây giờ chưa đến 2 tiếng mà đã bắt đầu tính toán với anh rồi, con gái quả nhiên đều giống nhau, chỉ biết yêu cầu người khác chứ không làm việc người khác yêu cầu mình.”

“Em làm gì có, em chỉ là ngại thôi.”

“Anh không biết, em tự xem đi.”

“Chồng ơi!” Kỷ Khuynh Nhan thủ thỉ.

“Em nói gì? Nói to chút, có tốn điện đâu.”

“Chồng ơi!” Giọng nói có to hơn một chút.

“Không nghe thấy, nói lại, to một chút.”

“Ai da, anh xấu lắm.” Kỷ Khuynh Nhan hờn dỗi nói: “Đã nghe được rồi vẫn bắt em nói.”

“Được được được, lần này cho em qua.”

Lâm Dật lắc lắc đầu, cảm giác Kỷ Khuynh Nhan bây giờ vẫn còn tâm thái của một cô bé.

Đợi đến một ngày nào đó mình biến cô ấy thành phụ nữ thì vấn đề này sẽ sửa lại được.

“Được rồi, chúng ta mau mau đi thôi, em muốn xem nhà của anh như thế nào?”

“Đi thôi.”

Lâm Dật lái xe tiến về trước một đoạn, lái đến đằng đông của thôn.

Vốn Lâm Dật cho rằng hệ thống sẽ cho mình một nơi rác rưởi, sau đó tự mình sẽ nâng cấp cải thiện.

Không ngờ khi đến đây thì địa điểm cũng không tồi chút nào, là một phòng to xây bằng gạch, trước cửa còn có một cái sân nhỏ mười mấy mét vuông.

Mùa xuân đến trồng một ít rau, cảm giác cũng không tệ chút nào.

Lâm Dật lái xe vào trong sân, hai người xuống xe, rồi vào trong phòng xem xem.

Trong phòng diện tích không được to lắm, tầm 100 mét vuông, đồ dùng cần thiết sinh hoạt hàng ngày đều có đầy đủ, có thể nói chỉ cần vào ở là được.

Hơn thế nữa lại còn có nhà vệ sinh bên trong phòng, vô cùng chu đáo.

“Ở đây cũng khá tốt.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Có hương vị khá đặc biệt.”

“Đó là do trong sân không có nuôi con gì.” Lâm Dật nói tiếp:

“Nếu ở đây em nuôi vài con lợn thì mùi nó sẽ trực tiếp xộc vào trong não em.”

“Làm gì nghiêm trọng như vậy.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Em nói cho anh biết, ngoài chó ra thì con vật mà em thích nhất là lợn.”

“Vì em chưa hiểu rõ tình huống thực tế, nuôi lợn không phải là cuộc sống tốt gì đâu.” Lâm Dật cười nói:

“Nếu em không xịt nước hoa trên người thì trong không khí sẽ ngửi thấy một mùi thối thoang thoảng, đó là hương vị nuôi lợn.”

“Thật sự nghiêm trọng vậy sao?”

“Còn nghiêm trọng hơn em tưởng tượng nhiều.”

Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi: “Em muốn thử xem, có được không?”

“Có gì mà không được.” Lâm Dật nói tiếp:

“Diện tích lớn như vậy, nuôi một con lợn không thành vấn đề gì.”

“Thế đợi lần sau chúng ta quay lại, anh kiếm cho em một con lợn trắng trẻo, sạch sẽ nha.”

“Được.”

“Ha ha.” Kỷ Khuynh Nhan kéo tay Lâm Dật nói: “Nhà chúng ta không phải vẫn còn đất sao, mau đưa em đi xem đi.”

“Ra ngoài là có thể nhìn thấy.”

Hai người từ trong phòng đi ra, Lâm Dật chỉ tay về hướng cái lều to phía trước nói:

“Cái lều to đằng kia chính là nhà chúng ta.”

“Cái này em biết, nhiệt độ bên trong lều cao hơn, thích hợp để gieo mầm trước, em nói vậy không sai phải không.”

“Thông minh, thường thì không ai không biết việc này.”

“Hừ, anh chỉ biết bêu xấu em thôi.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Thực ra em cũng tự biết những điều trong cuộc sống em khá ngốc nghếch, không hiểu cái gì cả.”

“Nhưng biết được những điều này là không tệ rồi, anh dự đoán Hà Viện Viện không biết cái gì hết.” Lâm Dật nói.

“Những lời này thì anh sai rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp:

“Nhà Viện Viện ở nông thôn, là cô ấy tốt nghiệp đại học xong kiếm tiền mua nhà cho bố mẹ ở đó, rồi mới chuyển đến thành phố sống. Lúc chúng em ở hiệp hội tiếng anh, có một chị khóa trên đến từ viện nông nghiệp, đưa em và Viện Viện đi đến khu nghiên cứu giống anh đào…”

“Ừ? Sau đó sao, sao em nói được một nửa rồi không nói nữa?”

Kỷ Khuynh Nhan mặt đỏ lên: “Sau đó Viện Viện và chị ấy thảo luận về những việc mà nông dân làm, nhưng cái gì em cũng không biết, nên không nói cùng được.”

“Sau đó thì sao?”

“Em không có việc gì làm, rồi ăn hơn 1 kg anh đào, làm cho bọn họ cười em một thời gian.”

“Ha ha… Có thể ăn là phúc mà.”

“Em lúc đó cũng tự mình an ủi như vậy, hi hi.”

“Nhưng em lại nhắc anh một điều, đợi sau tết, gọi Viện Viện qua đây giúp đỡ, dự tính là sẽ bớt được rất nhiều việc.”

“Anh không được nói là em nói đâu nhé, nếu không cô ấy sẽ tìm em tính sổ đó.”

“Yên tâm, từ trước đến giờ anh không làm việc chia rẽ đồng đội.”

Kỷ Khuynh Nhan cười: “Nhà xem xong rồi, chúng ta đi về không?”

“Không gấp, vẫn còn một nơi thuộc về chúng ta.”

Kỷ Khuynh Nhan nhìn xung quanh một chút: “Ngoài việc trong thôn có nhà và địa điểm này còn có gì để xem? Máy kéo cày sao?”

“Nhìn là đã biết em không hiểu gì.” Lâm Dật kéo tay Kỷ Khuynh Nhan, lên xe: “Ngoài nhà và đất vẫn còn một hồ cá là của anh.”

“Thật hay giả đó? Nhà chúng ta còn có hồ cá?”

“Đúng, từ giờ về sau em có thể gọi anh là Lâm đường chủ rồi, còn em thì danh chính ngôn thuận là phu nhân đường chủ.”

“Ha ha… mau mau đưa em đi xem, trong hồ chắc phải có cá nhỉ.”

“Chắc chắn có, đúng là lúc béo nhất, chúng ta có thể tiện thể bắt mấy con về.”

“Vậy anh bắt nhiều chút, em lấy cho bố mẹ em, và còn mấy người cô giáo Trương cầm về nữa.”

“Chuyện nhỏ.”

“Xuất phát!”

Dựa theo trí nhớ, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan lái xe đến chỗ hồ cá.

Hồ cá cách thôn không xa, khoảng chừng 500m, lái xe chưa đầy 5 phút.

Nhưng khi Lâm Dật đỗ xe thì phát hiện khu đỗ xung quanh có ít nhất trên dưới hai mươi ba mươi chiếc xe.

Rẻ nhất là xe sản xuất trong nước hơn một 100 nghìn, còn có xe cùng mẫu Lexus 570 giống với anh, về cơ bản thì tập hợp hết các loại giá xe.

Mà bên ven hồ cá xung quanh có trên dưới trăm người.

Đều cầm cần câu, ngồi bên cạnh hồ câu cá, mà ai nấy cũng đều vui vẻ, thu hoạch tương đối khá.

“Mẹ kiếp, chưa có sự đồng ý của ông đây mà dám đến câu cá à?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 944.

Chương 945. Tai Họa Bay Đến

“Cá của nhà chúng ta hình như đều bị người ta câu hết rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Đi đến xem thử.”

Hai người xuống xe đi về phía hồ cá.

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đang đi tới, mấy người đàn ông đang câu cá đều quay đầu ra nhìn.

Con gái thành phố đúng là khác, nhìn trông thật xinh đẹp!

Lâm Dật đi đến chỗ người đàn ông trung niên, cười nói:

“Mọi người đến đây câu cá đã thông qua ai đồng ý chưa?”

Người đàn ông trung niên ngậm điếu thuốc: “Đồng ý rồi, 200 đồng một ngày, ở đây câu tự nhiên.”

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan nhìn nhau.

Tiền thu ở đây không vào túi mình mà giao cho ai?

“Tiền đưa cho ai?”

Người đàn ông trung niên chỉ tay về phía trước: “Nhìn thấy chiếc Toyota phía đằng kia không, người quản lý đang ngồi ở đó.”

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn, phát hiện cách đó khoảng hơn 50m đổ một chiếc xe Toyota màu trắng đời cũ, 4 cánh cửa đều mở rộng ra, rõ ràng không tương thích với mấy chiếc xe khác.

“Đi, đi qua đó xem.”

Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đi về hướng chiếc xe đó.

Phát hiện trong xe có 3 nam thanh niên đang chơi đấu địa chủ ở đó.

Mà nhìn tuổi cũng không lớn.

Trong đó có một người tầm 30, hai người còn lại tầm ngoài 20.

Nhìn thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, bọn họ dừng mọi hoạt động trên tay.

“Anh chị câu cá à, 200 một ngày tùy ý câu.”

Nam thanh niên lớn tuổi nhất nói.

“Tôi không câu, tôi chỉ muốn hỏi, chỗ này là của các chú hay sao mà ở đây thu phí?”

Nghe xong những lời này, sắc mặt của ba người đều biến đổi, hoàn toàn không giống dáng vẻ người đến câu cá.

“Anh, anh có ý gì?”

“Tôi chỉ hỏi, không có ý gì.”

“Đương nhiên là địa điểm của chúng tôi, nếu không sao dám thu phí?”

“Anh nói láo, hồ cá này rõ ràng là của nhà chúng tôi.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Các anh dựa vào đâu mà thu phí.”

“Là của các người?”

Nam thanh niên đứng đầu biểu cảm có chút khó chịu.

“Các người là người mua lại nhà của lão Triệu sao?”

“Đúng vậy” Lâm Dật nói:

“Tất cả nhà, lều và còn cả hồ cá này của họ đều là của tôi, chưa được sự đồng ý của tôi mà đã thu phí câu cá, ai cho các anh làm như vậy?”

“Hai người đừng tức giận.” Nam thanh niên đứng đầu nói:

“Chúng tôi cũng là làm việc cho người khác, trông coi ở đây, anh nói lý lẽ với chúng tôi, chúng tôi cũng chịu.”

“Được, tôi không làm khó dễ các anh, gọi người quản lý đến, tôi tự mình nói với người ta.”

“Được được được, anh đợi chút, tôi sẽ gọi điện thoại cho đại ca của tôi.”

Nam thanh niên đứng đầu lấy điện thoại ra gọi:

“Anh Cường, người mua nhà của lão Triệu đến rồi, nói hồ cá là của anh ta, không muốn chúng ta bày ra đây nữa, anh mau đến giải quyết đi.”

“Đúng đúng đúng, đang ở ngay đây, đến đây là có thể nhìn thấy chúng tôi.”

Sau khi bàn giao xong, nam thanh niên đứng đầu cúp điện thoại.

Sau mười mấy phút, một chiếc Land Rover từ xa lái đến, bên trong có 4 người.

Nam thanh niên đứng đầu tầm hơn 40 tuổi, nách kẹp một cái túi, cơ thể có chút béo, đằng sau có thêm 3 người đi về hướng Lâm Dật, chủ động đưa tay ra.

“Chào anh, tôi tên Vu Đức Cường, nhà phân phối hạt giống lớn nhất trong thị trấn chính là tôi.”

Giơ tay không đánh người mặt cười, Lâm Dật đưa tay tượng trưng nói:

“Các anh, tình huống ở đây là sao, chiếm lĩnh hồ cá của tôi, sau đó thu phí kinh doanh? Hình như tôi không có ủy quyền cho cho các người mà.”

“Thực ra tôi vẫn luôn tìm anh, muốn thương lượng với anh về chuyện này, nhưng anh vẫn luôn không lộ diện, nên tôi cũng không có cách nào mới vậy.”

“Anh muốn thương lượng với tôi chuyện gì?”

“Tôi nhìn trúng hồ cá của nhà hai người, anh mua bao nhiêu tiền thì tôi đưa thêm cho anh mấy chục nghìn nữa rồi bán lại cho tôi.”

“Anh nghĩ nhiều rồi đó.” Lâm Dật nói tiếp:

“Không có chuyện bán, mà việc này anh phải cho tôi lời giải thích hợp lý nhất.”

“Anh đừng nói chắc chắn như vậy, chúng ta có thể tiếp tục thương lượng.” Vu Đức Cường nói:

“Anh không muốn bán nhà và đất cũng được, thế làm thủ tục chuyển nhượng hồ cá cho tôi, tôi nhìn trúng lâu lắm rồi.”

“Con mẹ nó, anh có bệnh à, nghe không hiểu tôi nói gì à?” Lâm Dật lười không muốn phí lời, trực tiếp mở miệng mắng:

“Con mẹ nó! Tôi hỏi anh là việc này giải quyết như thế nào, ai bảo là tôi muốn bán?”

Vu Đức Cường bị chửi đến ngây người, mấy thằng đệ đứng sau tiến về phía trước chỉ vào Lâm Dật nói:

“Nói chuyện khách sáo một chút! Cho mày chút thể diện đã lên mặt rồi à?”

Chát!

Lâm Dật giơ tay lên, một bàn tay tát vào mặt tên đệ tử đó.

Con mẹ nó mày đang nói với ai vậy hả.”

Nhìn thấy đệ tử bị đánh ngã dưới đất, Vu Đức Cường thận trọng nhìn Lâm Dật, cảm thấy người đàn ông này không dễ chọc vào.

“Được rồi đây là địa bàn của anh, tôi không tranh nữa, mai tôi sẽ cho người chuyển đi.” Vu Đức Cường nói.

“Sau đó thì sao, thế này là xong rồi à?”

“Còn sao nữa, anh còn muốn sao?”

“Ở đây câu cá bao ngày như vậy, cá trong hồ đều bị câu hết rồi, sau đó nói đi là đi?”

“Anh trai này, anh đừng có quá đáng quá, tôi ở thị trấn Tứ Phương bao nhiêu năm nay nhưng chưa có ai dám to tiếng với tôi, hôm nay tôi làm như vậy là đã nể mặt anh lắm rồi, chúng ta mỗi người lùi một bước, không cần thiết làm to chuyện để mất vui.”

Lâm Dật nhìn thoáng qua hồ cá: “Tôi cũng không muốn tính toán chuyện này, chỉ cần để lại 100 nghìn tiền cá bột thì chuyện này coi như xong.”

“Anh nói linh tinh gì vậy? Bảo tôi để 100 nghìn tiền cá bột ở đây, ông đây còn chưa kiếm được 100 nghìn đâu…”

Lâm Dật nhấc chân đạp một đạp lên người Vu Đức Cường.

“Nói chuyện hẳn hoi một chút. Mẹ nó! Mày chỉ như cái * mà còn ông đây ông đây.”

Kỷ Khuynh Nhan bất lực lấy tay xoa xoa trán, bệnh nói tục của Lâm Dật không biết bao giờ mới có thể thay đổi?

Sau này nếu có con thì không phải bị anh ấy dạy hư rồi sao?

Vu Đức Cường hô hào những người khác đến, hô cái là mấy người cùng nhau xông lên.

Nhưng kết cục cũng chẳng khá hơn là mấy.

Lâm Dật một bàn tay là một cái tát, tất cả đều ngã lăn ra.

“Anh, anh đừng đánh nữa.” Vu Đức Cường nói:

“Hôm nay chuyện này tôi nhận sai, tôi để lại 100 nghìn tiền cá bột.”

“Đây mới giống tiếng người nói.”

“Cho những người này đi hết đi, nếu lần sau lại để tôi nhìn thấy những người này đến câu cá thì tôi vẫn tìm anh đấy. ”

“Bây giờ tôi lập tức đuổi họ đi ngay.”

Những chuyện về sau Lâm Dật không quản nhiều nữa.

Qua mấy ngày nữa quay lại, nếu có phát sinh vấn đề gì thì tìm bọn họ cũng không muộn.

Từ hồ cá rời đi, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đi qua chỗ lều lớn nhìn xem thử.

Nó rộng gần bằng hai sân bóng rổ, kích thước vừa phải, với tố chất thể lực của Lâm Dật có thể hoàn toàn ứng phó được.

Đến lúc đó gọi thêm Hà Viện Viện qua thì càng nhẹ nhàng hơn.

Hà Viện Viện lúc này sẽ không ngờ tới, mình không làm gì cả mà tai họa tự nhiên ập vào người.

Thăm quan xong tình hình ở đây, hai người lái xe quay về.

“Anh nói cái lều lớn như vậy, trồng hạt giống gì thì tốt?” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Trồng loại quả ướp lạnh đi.” Lâm Dật nói: “Tự mình trồng sẽ tốt hơn là mua ở bên ngoài.”

“Em cũng cảm thấy rất tốt.”

Reng reng reng!

Điện thoại Lâm Dật kêu, phát hiện là Quách Ngưng Nguyệt gọi đến.

“Anh có đang bận không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 945.

Chương 946. Tạo Dựng Uy Tín Của Chị Dâu

“Không bận, có chuyện gì sao?”

“Nói cho anh nghe một tin tốt, chúng em sắp đến Trung Hải rồi, anh mau đến đón chúng em.” Quách Ngưng Nguyệt cười ha ha nói.

“Em nói gì cơ, anh nghe không rõ.”

“Em nói là tụi em sắp đến Trung Hải rồi.”

“Anh muốn nói đến câu trước đó cơ.”

“Câu trước đó là anh có bận hay không?”

“Anh rất bận, không có thời gian đâu.”

“A! Anh à, anh không thể như thế chứ, còn một tiếng nữa là bọn em xuống đường sắt cao tốc rồi, nhanh đến đón bọn em đi.”

“Đây vốn chẳng phải tin tức tốt lành gì.”

“Đã hơn một tháng em không gặp anh rồi, lần này em chủ động đến tìm anh, lẽ nào anh không vui sao?”

“Em đến tìm anh cũng vô dụng thôi. Tiền của anh đều ở chỗ chị dâu hết rồi. Nếu muốn tìm anh để tiêu xài phung phí thì không có khả năng đâu.”

“Ờ ờ… Tút tút tút…”

Thấy Quách Ngưng Nguyệt cúp máy, vẻ mặt của Lâm Dật trầm

xuống.

“Loại người gì thế này!”

“Ngưng Nguyệt tới Trung Hải rồi, chắc chắn sẽ đến tìm anh để tiêu tiền, anh nói không có tiền, người ta chắc chắn sẽ chẳng để ý đến anh.”

“Em xem đi, đây chính là bản chất con người đấy, thật là đáng sợ.”

“Cái bản chất này cũng chẳng sao cả, cái chính là người làm anh như anh thật quá keo kiệt rồi, nếu anh hào phóng một chút, Ngưng Nguyệt cũng sẽ không như thế này.”

Reng reng reng!

Ngay khi Kỷ Khuynh Nhan đang nói, điện thoại trong túi của cô ấy đổ chuông, không nghi ngờ gì nữa, là do Quách Ngưng Nguyệt gọi tới.

“Chị dâu chị có bận gì không?”

“Không bận gì cả.” Kỷ Khuynh Nhan cười nói.

"Bọn em sắp tới Trung Hải rồi, buổi tối chúng ta cùng dạo phố mua sắm đi."

“Không cần phải đợi đến tối đâu, lát nữa chị sẽ đi đón bọn em, đúng lúc chị cũng muốn mua vài món đồ.”

“He he, chị dâu là tốt nhất, tốt hơn anh của em nhiều, Quách Ngưng Nguyệt em đây rốt cuộc đã tạo ra cái nghiệp gì cơ chứ, lại có một người anh trai thiếu đạo đức đến vậy, một xu cũng không nỡ để em tiêu, người giống như anh ấy chỉ có thể là mấy nhân vật phản diện không sống qua nổi ba chương trong tiểu thuyết.”

“Em nói anh ấy như vậy liệu có ổn không đấy? Không sợ bị anh ấy nghe được sao?” Kỷ Khuynh Nhan cố nhịn cười mà nói.

“Anh ấy có nghe thấy thì em cũng dám nói, đúng là đồ thiếu đạo đức.” Quách Ngưng Nguyệt nói tiếp:

“Đừng tưởng anh ấy có tiền là ghê gớm lắm, em vẫn đứng về phe chính nghĩa như cũ thôi.”

“Em nói rất đúng, lát nữa chị sẽ tới ga tàu cao tốc để đón bọn em.”

“He he, cảm ơn chị dâu.”

“Ngài Lâm à, người em gái sống cùng anh hơn hai mươi mấy năm đã nói như thế rồi, có phải anh nên ngẫm lại những gì bản thân mình đã làm hay không.”

“Em xem anh có chỉnh đốn được em ấy hay không là được rồi.”

“Anh cũng nên chú ý một chút đi, lần này em ấy đến cùng với bạn trai đấy, bây giờ đã là cô gái trưởng thành rồi, khi hai người phát điên cũng phải chú ý chừng mực chút.”

“Có lẽ không phải bạn trai của em ấy đâu, không chừng là cùng những người khác ở trong viện tới đây.”

“Những đứa trẻ ở trong viện, lớn lắm cũng mới mười mấy tuổi đầu, mẹ Vương sẽ yên tâm để em ấy dẫn tới đây sao?”

“Em mới chỉ thấy được một phần thôi, còn có vài người đang học đại học nữa, bây giờ trong kỳ nghỉ đều đã về nhà rồi, chắc là mấy em ấy cùng tới đó.”

“Còn có người em chưa gặp qua sao?”

“Đương nhiên rồi, lát nữa em sẽ được gặp thôi.”

“Vậy thì không được.” Kỷ Khuynh Nhan tiếp tục nói:

“Cách ăn mặc này của em là do theo anh đến nông thôn mới mặc để phối hợp đó, thật chẳng đẹp chút nào cả, nếu để các em ấy nhìn thấy, chẳng phải sẽ âm thầm cười nhạo em sao.”

“Em đừng nhạy cảm như thế chứ, cười nhạo em để làm gì.”

“Bộ đồ này chẳng đẹp chút nào cả, quá xuề xòa rồi, em phải mặc trang trọng hơn một chút mới được.” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp:

“Anh mau lái xe nhanh đi, chúng ta quay về Cửu Châu Các, em thay đồ đã rồi chúng ta lại đi.”

“Không đến mức đó chứ, cũng chẳng phải chuyện gì lớn.”

“Sao lại không đến mức đó, mau lái xe nhanh đi, nghe theo em.”

Theo mệnh lệnh của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật nhấn chân tăng ga, lái xe quay về Cửu Châu Các.

Kỷ Khuynh Nhan không thay quần áo ở nhà mà đem tất cả những gì nên mặc, ôm cả quần và giày lên, chuẩn bị thay ở trên xe.

“Kỷ Khuynh Nhan, em cũng được quá nhỉ, quần bó cũng không thèm mặc vào? Giờ còn chưa vào xuân đâu đấy.”

“Tình huống đặc biệt, không lo được nhiều như vậy.”

“Tình huống đặc biệt gì cơ?”

“Người làm chị dâu như em, nếu dáng người không đẹp bằng các em ấy, chân không thon như các em ấy thì chẳng phải là em mất mặt rồi sao, sau này làm sao có thể tạo dựng uy tín trước mặt các em ấy nữa.”

“Uy tín cũng đâu phải từ dáng người mà tạo nên đâu nhỉ?”

“Anh không hiểu được đâu, khi con gái ở cùng nhau, so đo nhau là về chuyện này.”

“Em nghe được những lời vô lý thế này ở đâu đấy?”

“Làm sao có thể coi là vô lý được.” Kỷ Khuynh Nhan tiếp lời:

“Con trai các anh tụm lại, so đo nhau chẳng phải là ai có tiền hơn sao, con gái ở cùng nhau, tất nhiên là hơn thua nhau ở dáng người ai đẹp hơn rồi.”

“Được rồi, em nói gì cũng đúng hết.”

Ở trên xe, Kỷ Khuynh Nhan đã thay xong quần áo với tốc độ cực kỳ nhanh, thời gian còn lại đều dùng để trang điểm.

Trong vòng nửa tiếng đồng hồ ngắn ngủi đã hoàn thành màn biến đổi gây sốc từ em gái nông thôn thành nữ chủ tịch.

Trên đường lái xe tới trạm đường sắt cao tốc, vừa khéo đi vào ga tàu lửa.

Không bao lâu, đã thấy Quách Ngưng Nguyệt dẫn theo ba người khác chạy lon ton về phía Kỷ Khuynh Nhan.

“Chị dâu, em rất nhớ chị đó.”

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan và Quách Ngưng Nguyệt còn chưa kịp ôm nhau, Lâm Dật đã tóm lấy cổ áo cô nàng, lôi cô đến trước mặt mình.

“Lúc nãy em nói cái gì cơ? Dám nói anh thiếu đạo đức hả?”

“Chị dâu, vậy mà chị lại mách lẻo!”

“Chị không có.” Kỷ Khuynh Nhan lắc đầu nói tiếp:

“Ban nãy lúc em gọi điện thoại tới, anh của em đang ngồi kế bên chị, anh ấy nghe thấy hết rồi.”

“Anh à, lúc nãy là em vô ý thôi, anh đừng để trong lòng. Trong tim của em, anh vẫn luôn là người anh trai tốt nhất, moa moa moa.”

“Cút cút cút, sau này em đừng nghĩ tới việc tiêu một xu nào của anh nữa.”

“Không xài thì không xài, dù sao chị dâu của em cũng có nhiều tiền, không dựa vào đàn ông các anh, em vẫn có thể sống tốt.”

“Nếu như anh không nói, chị dâu em cũng không dám mua cho em đâu.”

“Được rồi được rồi, đừng để vừa gặp mặt đã cãi nhau chứ.”

Kỷ Khuynh Nhan nháy mắt ra hiệu với Lâm Dật.

Muốn Lâm Dật giới thiệu với mình ba người còn lại.

“Để anh giới thiệu một chút với các em, cô ấy tên là Kỷ Khuynh Nhan, lúc ở trên xe, chị Nguyệt của các em có lẽ đã nói qua với mọi người rồi, gọi chị dâu là được rồi.”

Nói xong, Lâm Dật chỉ vào hai cô gái còn lại và nói:

“Em ấy tên Trịnh Nhã Văn, là sinh viên năm nhất của Đại học Ngoại ngữ tại Yến Kinh, đây là Ôn Uyển Đình, sinh viên năm ba khoa y dược ở Đại học y Phụng Thiên.”

“Người còn lại kia là em trai anh, tên là Trần Hiên Vũ, là sinh viên năm ba của Đại học Sư phạm Đông Bắc, đều là các trường tốt, tốt hơn nhiều so với ở Trung Hải.”

“Chào chị dâu.”

Cả ba có chút nhút nhát mở miệng, khí chất của chị dâu quả thực quá mạnh mẽ rồi.

“Không cần phải khách sáo như vậy đâu, chúng ta đi ăn trước đã, buổi chiều rồi đi mua sắm sau.”

Kỷ Khuynh Nhan có thể nhìn ra được, mặc dù giọng nói của Lâm Dật rất bình thản, nhưng trong lời nói của anh lại không thể che giấu được niềm tự hào.

Mấy đứa em có triển vọng như vậy, người làm anh như anh ấy, trong lòng cũng rất vui mừng.

“Cảm ơn chị dâu.”

Một đoàn sáu người lên xe, Lâm Dật tìm một nhà hàng để ăn cơm, sau đó đi đến quảng trường Thời Đại.

“Chị dâu, em từng thấy nơi này ở trên Đấu Ngư, thứ gì cũng đắt tiền cả.” Quách Ngưng Nguyệt nói.

“Không sao cả, tiền của anh trai em đều ở chỗ chị hết, cứ việc xài thoải mái.”

“Chị dâu, lúc em tới có lên mạng xem rồi, Burberry mới cho ra một mẫu áo khoác mới, vô cùng đẹp luôn, em muốn mua một chiếc.” Quách Ngưng Nguyệt tiếp tục:

“Kiểu dáng cũng khá giống với chiếc trên người chị đó.”

“Chiếc này của chị là Burberry mà.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 946.

Chương 947. Anh Cả

“Hì hì, em cũng muốn có một chiếc, chị dâu không ngại đụng hàng với em đâu ha?” Quách Ngưng Nguyệt cười hì hì nói.

“Cái này thì có gì phải ngại.” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp: “Đi, chị dẫn em đi mua.”

“Bạn trai em không phải cũng rất có tiền sao.” Lâm Dật nói: “Còn đòi anh mua làm gì.”

“Tiền của bạn trai em đâu phải là gió thổi tới cơ chứ.”

“Chẳng lẽ tiền của anh thì gió thổi tới hả?”

“Đúng vậy.” Quách Ngưng Nguyệt nói: “Chị dâu nói với em là anh có rất nhiều tiền, có thể tiêu xài tùy ý.”

Kỷ Khuynh Nhan cười một tiếng, chẳng trách mỗi lần cùng Lâm Dật trở về, cô nhóc Ngưng Nguyệt này lại muốn trở về hỏi thăm một chút.

Tình cảm anh em giữa họ được dựng lên chính từ việc hay cãi nhau chí chóe như vậy.

“Chị, có nhiều lúc mẹ đều nói, không được vòi vĩnh thứ gì từ anh nữa, một cái áo khoác hơn hai trăm nghìn mà chị cũng dám đòi.” Trịnh Nhã Văn nhỏ giọng nói.

“Có sao đâu, là tiêu tiền của chị dâu mà, đừng sợ.” Quách Ngưng Nguyệt nói tiếp:

“Mẹ cũng không biết Burberry là gì đâu, về nhà thì nói hai trăm đồng một cái, mẹ cũng không biết được.”

“Nhưng em vẫn không dám, em sợ mẹ mắng lắm.”

“Vậy em cứ nói là chị dâu mua cho chúng ta là được, chúng ta không muốn nhưng chị ấy vẫn mua cho, mẹ sẽ không mắng chị dâu đâu.”

Kỷ Khuynh Nhan dở khóc dở cười, sao mình lại bị cõng nồi(*) rồi.

(*)Bị gán cho việc không liên quan đến mình

Đến cửa hàng, sáu người tự động chia ra làm hai nhóm.

Kỷ Khuynh Nhan cùng bốn cô gái đi cùng nhau, Lâm Dật và Trần Hiên Vũ đi đằng sau.

“Em còn chưa mua máy tính đúng không?” Lâm Dật nói: “Đợi lát nữa chọn một cái đi.”

“Không cần đâu anh, em đã học năm ba rồi, cũng không dùng tới nữa.”

“Với anh mà em còn khách sáo như với người ngoài làm gì.” Lâm Dật nói: “Tiền anh đưa cho mẹ chắc là đã dùng cho viện hết hết rồi, không đủ để mua máy tính cho em, sau này khi học nghiên cứu sinh vẫn còn có việc để dùng.”

“Cảm ơn anh.” Trần Hiên Vũ cười hì hì nói, tuy rằng vóc dáng cậu cao hơn Lâm Dật một cái đầu nhưng đi cùng một chỗ với anh, nhìn thế nào vẫn là dáng vẻ của một cậu em trai.

“Anh, em có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Muốn hỏi gì?”

“Rốt cuộc anh có bao nhiêu tiền vậy, mua quần áo hơn hai trăm nghìn cũng không chớp mắt một cái?” Trần Hiên Vũ nói: “Lúc em gọi điện thoại cho mẹ, bà ấy cũng không nói cho em biết, còn nói với em là đừng đòi tiền anh.”

“Không cần nghe mẹ nói đâu.” Lâm Dật nói: “Tiền của anh, cho dù mấy đứa không làm gì cả đời, anh cũng có thể nuôi được.”

“Vậy không phải là anh làm xã hội đen đấy chứ, về sau đã có người bảo kê em rồi.”

“Nhóc con xem nhiều phim cảnh sát bắt cướp quá rồi đấy.”

Trần Hiên Vũ cười hắc hắc, nhỏ giọng nói: “Anh, anh đã lợi hại như vậy, có thể tìm anh cả trở về hay không?”

“Không phải anh ấy bị tuyên án tám năm sao, vẫn còn ba năm nữa.”

“Hình như là được giảm án, thả sớm trước thời hạn.”

“Hả? Anh cũng không biết việc này, làm sao em biết được?”

“Mấy ngày trước khi em về nhà, nghe các chị nói chuyện này trong phòng, mẹ chỉ lau nước mắt. Em mới biết anh cả mới được ra ngoài.” Trần Hiên Vũ nói: “Hình như mẹ đi thăm anh cả nhưng người trong ngục nói anh cả đã ra tù hơn ba tháng rồi, mà vẫn không có tin tức cũng không trở về viện.”

“Có dịp thì anh sẽ trở về xem một chút, nghĩ xem có cách gì không.” Lâm Dật thở dài.

“Tốt nhất là có thể tìm được anh cả trở về.” Trần Hiên Vũ nói: “Anh đừng thấy mẹ lúc nào cũng mắng anh cả, thực ra lúc nào mẹ cũng âm thầm nhớ anh ấy.”

Anh cả mà Trần Hiên Vũ nhắc đến là Ngô Phi Dược, là lứa những đứa trẻ đầu tiên trong cô nhi viện.

Mà anh ấy cũng là người lớn tuổi nhất, hơn Lâm Dật khoảng năm tuổi.

Năm năm trước vì đánh nhau với người khác mà bị phán tám năm tù.

Nhưng được giảm hình phạt ba năm, ra tù anh ấy lập tức rời khỏi Quảng Châu, cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người.

“Anh biết rồi.” Lâm Dật nói: “Em cũng đừng chỉ đi dạo thôi, năm mới rồi, đi chọn cho mình một bộ quần áo đi.”

“Lúc trước không phải anh đã mua rồi sao, mẹ để lại cho em một bộ, em mặc cái đó là được.”

“Đó đều không phải đồ gì đáng giá, đã đến đây rồi, anh mua cho em một bộ quần áo đẹp.”

“Cảm ơn anh.”

Một đoàn sáu người đi dạo cả buổi chiều, xách theo túi lớn túi nhỏ, mua hơn mấy chục loại, toàn bộ tiêu tốn hơn bảy triệu tệ, Lâm Dật xem như bị rút một lượng máu lớn à.

Buổi tối cơm nước xong xuôi, Lâm Dật mang theo bọn họ ra ngoài ca hát, hơn chín giờ mới trở lại Cửu Châu Các.

Nhìn thấy chỗ ở của Lâm Dật, mấy người Quách Ngưng Nguyệt đều bị giật nảy mình.

“Anh, đây là chỗ ở của anh cùng chị dâu sao? Thật quá xa hoa rồi, hình như so với cô nhi viện chúng ta còn lớn hơn.”

“Sau này ở đây chính là nhà của chúng ta.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Về sau khi mọi người đến Trung Hải thì hãy đến đây ở đi.”

“Ha ha, cảm ơn chị dâu.”

Buổi tối hôm đó, Lâm Dật và Trần Hiên Vũ ở trong phòng làm việc chơi game. Kỷ Khuynh Nhan cùng mấy cô gái Quách Ngưng Nguyệt thì ở trong phòng khách thảo luận thời trang cùng mỹ phẩm, ai cũng không làm phiền đến người khác.

Nhưng lúc đi ngủ, Kỷ Khuynh Nhan gọi Lâm Dật về phòng, chuẩn bị cùng nhau đi ngủ.

Bởi vì em trai em gái của Lâm Dật đều ở đây, nếu còn chia phòng ngủ sẽ có vẻ không nể mặt Lâm Dật lắm. Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên, đôi khi cô cũng có ý nghĩ như vậy nhưng lại cảm thấy khó xử nên không có ý định nói ra.

Sáng hôm sau, Lâm Dật dự định dẫn mấy đứa em đi chơi tại Trung Hải.

Nhưng Quách Ngưng Nguyệt cứ ầm ĩ đòi đi xem công ty Lâm Dật, cuối cùng thì đổi thành một ngày thăm quan tập đoàn Lăng Vân.

Khi biết thân phận đám người Quách Ngưng Nguyệt, nhân viên của tập đoàn Lăng Vân từ trên xuống dưới đều tỏ ra rất tôn trọng.

“Anh, bình thường lúc em đi làm đều bị người khác sai tới sai lui, hôm nay đến đây, mọi người đều khom lưng lễ phép với em, thật thoải mái quá đi.” Quách Ngưng Nguyệt nói.

“Vậy em đừng có tận hưởng quá, đừng có cáo mượn oai hùm mà ra oai.”

Trong mắt Lâm Dật, tuy rằng mình có tiền nhưng mấy đứa em trong viện này của mình vẫn cần phải tự thân cố gắng. Dù anh có giúp được nhất thời, cũng không thể giúp được cả đời. Năng lực cá nhân luôn luôn là điều kiện cần thiết để tạo ra sự giàu có của mỗi người.

Ngoại trừ… bạn có hệ thống.

“Em biết rồi mà anh.” Quách Ngưng Nguyệt nói: “Còn bốn ngày nữa là Tết, anh định khi nào trở về?”

“Ngày mai anh về cùng các em.”

Ban đầu Lâm Dật còn định ở thêm hai ngày, nhưng hôm qua lúc đi dạo phố, anh cùng Trần Hiên Vũ nói về chuyện của Ngô Diệc Phi, Lâm Dật muốn về sớm xem sao, xem có thể xử lý chuyện này hay không.

Nếu như có thể có một năm đoàn tụ, vậy là tốt nhất.

“Ngày mai anh có chút việc phải đi xử lý, nếu các em rảnh rỗi không có việc gì làm thì đến công ty của chị dâu giúp đỡ đi.” Lâm Dật nói tiếp: “Xong việc anh sẽ trở về đón các em, chúng ta cùng trở về Quảng Châu.”

“Nhưng mà trình độ của bọn em có hạn, muốn giúp cũng không biết gì mà giúp.”

“Có thể quét rác, dọn dẹp vệ sinh, những công việc cơ bản như này hẳn là có thể làm chứ.”

“Nói cái gì vậy, công ty của em có nhân viên dọn vệ sinh làm rồi, không cần phiền mọi người đâu.”

“Dù sao bọn chúng cũng nhàn rỗi mà, coi như giết thời gian đi.”

“Không thành vấn đề.” Quách Ngưng Nguyệt nói tiếp: “Vừa hay em còn muốn đi công ty chị dâu xem một chút.”

Tối hôm đó, lúc hai người tắm rửa xong tiến vào trong chăn.

“Lần này anh trở về nhà ăn Tết, định khi nào thì quay lại?” Kỷ Khuynh Nhan nhẹ nhàng hỏi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 947.

Chương 948. Lâm Dật, Anh Thật Quá Đáng

“Điều này khó mà nói trước, có thể là ngày mùng năm, hoặc cũng có thể lâu hơn.” Lâm Dật không đưa ra đáp án khẳng định: “Năm nào mẹ cũng lôi anh về nhà đi chúc tết, khẳng định năm nay càng chạy không thoát.”

“Em cũng đoán vậy.” Kỷ Khuynh Nhan cười nói:

“Trước đây, anh vẫn chưa có tiền đồ gì đâu mà mẹ Vương vẫn luôn bằng lòng dẫn theo anh. Hiện tại anh trở nên nổi bật rồi thì lại càng phải lôi anh về để khoe khoang chứ.”

“Loại chuyện này vốn đã trở thành thói quen hàng ngày của mấy bác gái trung niên rồi, chủ yếu là chụm đầu vào một chỗ bàn tán mấy về mấy chủ đề này. Không phải chuyện con gái của tôi tóm được một ông chủ nọ, thì là con trai tôi thi đậu làm công chức ở nơi kia, về cơ bản đều loanh quanh mấy vấn đề này.”

Lâm Dật nói tiếp:

“Cũng may mà cha anh là người rất thực tế, từ trước đến nay không bao giờ nhắc đến những chuyện này.”

“Phụ nữ mà, ai mà không như thế chứ.” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp:

“Mẹ em cũng thế thôi, khi gặp mấy người bạn của bà, bà lập tức khoe kể mình đã tìm được người con rể tốt ra sao, em đã nói với bà nhiều lần lắm rồi, nhưng vẫn đâu ra đó không thể sửa được cái thói xấu này.”

“Mẹ vợ nói vậy cũng không hẳn là khoe khoang, mà đấy đều là sự thật đó.”

“Nhìn bộ dạng đắc ý của anh kìa.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Nhưng em lại nghĩ, đợi lúc mẹ Vương dẫn anh về thôn chào hỏi, nói không chừng anh có thể dư sức đè bẹp toàn trận. Không ai có thể sánh với anh được.”

“Về điểm mạnh này tất nhiên phải có rồi.” Lâm Dật rất đắc ý nói tiếp:

“Đợi anh về đến thôn thì anh chính là người đẹp trai nhất, những cô bé tuổi ăn tuổi lớn, với mấy cô dâu trẻ mới kết hôn, chắc chắn đều phải liếc nhìn anh vài lần cho xem.”

“Anh có thể thử xem sao, liệu có thể quyến rũ được một cô về hay không.”

“Em rộng lượng đến như vậy sao?”

“Em mới không thèm quan tâm mấy chuyện này đâu, nhưng mẹ Vương có quản hay không thì em không biết được.”

“Mẹ anh và em cùng phe với nhau. Mẹ không quản mới là lạ đấy.”

“Hừ, anh biết là được.”

Đêm đó, Kỷ Khuynh Nhan ôm Lâm Dật, ngủ một giấc thật ngon.

Tuy rằng quyến luyến không nỡ rời, nhưng không có cách nào khác.

Tết nguyên đán là lễ hội truyền thống nhất ở Trung Quốc, việc về quê sum họp với cha mẹ là điều đương nhiên phải làm.

Kỷ Khuynh Nhan cũng tự an ủi bản thân rất nhiều, thôi thì tiểu biệt thắng tân hôn(*) vậy.

(*)để chỉ việc xa cách một chút sẽ mang lại cảm xúc “mạnh” hơn cả cảm xúc của đêm tân hôn.

Sáng sớm ngày hôm sau, đám người Quách Ngưng Nguyệt đi theo Kỷ Khuynh Nhan đến tập đoàn Triều Dương.

Lâm Dật mang theo món quà đã chuẩn bị trước đó, lái xe đến viện nghiên cứu, chuẩn bị cùng với Trầm Thiên Trác bàn về chuyện máy in thạch bản.

“Tên nhóc con này đến là được rồi, sao lại mua nhiều đồ như vậy, cũng đâu phải người ngoài gì.” Trầm Thiên Trác cười nói:

“Cũng không có phải đồ đáng giá gì, anh cứ nhận lấy đi.”

“Chiếc khăn quàng Burberry này rẻ nhất cũng có giá hàng mấy chục nghìn, còn nói không đáng tiền sao.” Trầm Thiên Trác cười đùa nói tiếp:

“Tôi thật sự ngưỡng mộ mấy nhà tư bản như các cậu đấy, ha ha.”

“Anh Trầm, anh đừng có trêu tôi nữa, ở trước mặt anh, tôi cũng chỉ là đám cỏ dại mà thôi.”

“Cậu cũng đừng khiêm tốn như vậy. Tôi đã gặp qua không ít người trẻ tuổi, không có mấy người ở độ tuổi hai mươi mấy lại có thể đạt được thành tựu cao như cậu đâu. Thế nên khi nào cần lên mặt thì cứ việc phách lối đi, đợi khi cậu đến độ tuổi của tôi rồi, cậu muốn phách lối thế nào cũng không được.”

“Rốt cuộc vẫn là anh hiểu tôi.” Lâm Dật nói tiếp:

“Người khác luôn miệng bảo tôi ra ngoài không được buông thả. Cũng chỉ có anh bảo tôi nhân lúc còn trẻ cứ việc khoe khoang màu mè một chút, lúc anh còn trẻ, chắc hẳn cũng là một tên lãng tử không thích về nhà đấy nhỉ.”

“Tất cả đều là khi tôi còn trẻ, không cần nhắc đến nữa.” Trầm Thiên Trác nói:

“Thời gian của tuổi trẻ là một đi không trở lại, muốn làm gì thì làm, buông thả một chút cũng không sao.”

“Cảm ơn anh Trầm đã chỉ dạy.” Lâm Dật nói:

“Sau này, nếu vợ tôi có hỏi tôi tại sao thích đi ra ngoài buông thả, lúc đấy tôi đành nói chính anh dạy vậy.”

“Đừng đẩy trách nhiệm đó vào người của tôi nha, nếu tổng giám đốc Kỷ biết được chuyện này, nói không chừng cô ấy sẽ thật sự đến tìm tôi mất, ha ha...”

Hai người cười nói ha hả một hồi, Lâm Dật quay lại chủ đề chính.

“Anh Trầm, tôi đã giải quyết xong vấn đề liên quan đến nguồn sáng rồi, giờ chỉ cần bên anh nói một tiếng nữa thôi, Cymer lập tức sẽ chuyển hàng đến, phần còn lại đành phải dựa vào anh rồi.”

“Nhanh như vậy đã làm xong rồi à?”

“Tốc độ như vậy không được xem là nhanh đâu, nếu như tôi nắm chắc điểm mấu chốt, chắc chắn sẽ nhanh hơn rất nhiều.” Lâm Dật nói tiếp:

“Ngoài thứ này ra, tôi còn tóm được 12% cổ phần của Intel, cũng có thể mua một số bộ phận linh kiện, chúng ta có thể tiến hành thu mua trên thị trường toàn cầu rồi, đến lúc đó anh có thể lập danh sách, những gì có thể làm tôi sẽ cố gắng hết sức để đạt được nó, còn nếu tôi không làm được thì tiếp tục nghiên cứu thêm.”

“Cậu đã tóm được cả cổ phần trong Intel rồi?”

Cả người Trầm Thiên Trác sững sờ, ngạc nhiên đến mức không khép được miệng.

“Đây cũng là một niềm vui bất ngờ ngoài dự tính. Trước đây, nó vốn không nằm trong kế hoạch của tôi, mơ mơ màng màng thế nào lại rơi vào tay mình không hay.”

“Xem ra lúc đầu cậu quay về Trung Quốc là một quyết định đúng đắn, tên nhóc này cậu lại khiến cho người ta phải lau mắt mà nhìn rồi.” Trầm Thiên Trác

cười nói.

“Anh Trầm quá khen rồi, cũng chỉ là vài thao tác bình thường thôi.”

“Theo cách này thì trái lại bên tôi bị chậm hơn so với tiến độ rồi.” Trầm Thiên Trác suy tư vài giây rồi nói tiếp:

“Cho tôi thời gian ba tháng để khắc phục những khó khăn về mặt kỹ thuật trước, nhưng sau đó việc thử vận hành và lắp ráp có thể sẽ mất khá nhiều thời gian, nhưng bên chúng tôi vẫn hoàn toàn có thể thông báo ra ngoài về việc máy in thạch bản đã được nghiên cứu và phát minh thành công, cung cấp cho mấy công ty bán dẫn trong nước chất trợ tim. Đến lúc đó cổ phiếu của Khoa Sáng chắc hẳn sẽ tăng cao, nhưng vẫn phải cẩn thận khi có tiền vốn lưu động quốc tế rót vào.”

“Tôi đã sớm nghĩ đến chuyện này rồi, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Trầm Thiên Trác gật đầu: “Sắp tới tôi dự định lại tuyển thêm một nhóm người, thu mua thêm một số thiết bị đẩy nhanh tốc độ nghiên cứu phát minh, cho nên về mặt kinh phí có khả năng sẽ tiêu tốn rất nhiều tiền. Tôi phải nói cho cậu biết trước một tiếng.”

“Về vấn đề tiền bạc, để anh làm chủ, ai cũng không cần hỏi nhiều, tóm lại anh nhất định phải làm ra máy in thạch bản.”

“Tôi biết rồi.”

Sau khi công việc được bàn bạc xong xuôi, Lâm Dật đứng dậy, nhưng lúc vừa mở cửa ra, bước chân đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nói:

“Mặc dù máy in thạch bản rất quan trọng, nhưng anh đừng quên nghỉ ngơi, cũng đừng khiến bản thân quá mệt mỏi đấy.”

“Tôi tự có chừng mực, cậu yên tâm đi.” Trầm Thiên Trác vui vẻ nói.

Rời khỏi viện nghiên cứu, Lâm Dật gọi điện cho Trầm Thục Nghi.

Để đảm bảo bí mật của dự án, liên quan đến việc mua các linh kiện của bộ phận, anh dự định sẽ nhờ bên Trầm Thục Nghi làm.

Năng lực của Kỳ Hiển Chiêu rất mạnh, nhưng quy mô của tập đoàn Lăng Vân vẫn có những hạn chế và ràng buộc nhất định đối với năng lực của anh ta.

Với thị trường vốn trong nước, anh ta có thể thuận lợi xử lý mọi thứ một cách dễ dàng.

Nhưng khi đối mặt với nguồn vốn quốc tế, chắc hẳn còn thiếu sót rất nhiều kỹ năng.

Nhưng Trầm Thục Nghi và những nhân viên của dì ấy thì lại khác.

Tất cả họ đều là những người có nhiều năm dày dặn kinh nghiệm trên thị trường quốc tế, ứng phó những sự việc này nhất định là thuận buồm xuôi gió, sẽ không để lại bất kỳ sai sót nào.

Nói chuyện với Trầm Thục Nghi trong gần nửa giờ mới hoàn tất mọi thứ.

Và năng lực làm việc của Lâm Dật, một lần nữa được sự khẳng định của Trầm Thục Nghi.

Sau khi cúp điện thoại của Trầm Thục Nghi, Lâm Dật tìm một nơi không có người, chuẩn bị tổng kết cuối năm đơn giản.

Bây giờ mọi thứ đang diễn ra suôn sẻ.

Mối đe dọa tiềm ẩn duy nhất là Mitsui Paint.

Kể từ sau cái chết của Mitsui One, cô ta như đã đánh mất bản thân mình vậy.

Khiến người ta có cảm giác giống như sự yên bình trước giông bão.

Reng reng reng!

Trong lúc Lâm Dật đang suy nghĩ về những điều này, anh ngoài ý muốn nhận được một cuộc gọi từ Lương Nhược Hư.

Nhưng không đợi anh mở lời, đã nghe thấy Lương Nhược Hư tức giận nói:

“Lâm Dật, anh thật quá đáng!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 948.

Chương 949. Trước Khi Tôi Ngủ Với Cô, Thì Cứ Ở Lại Trung Hải Đi

“Cô nói cho rõ ràng một chút, tôi cũng không nhảy trong WC, sao lại bắt tôi dọn dẹp.”

“Anh còn không biết xấu hổ mà hỏi tôi, anh làm chuyện gì anh còn không biết sao!”

“Tôi con mẹ nó sao có thể biết được tôi đã làm cái gì?”

Vốn dĩ bởi vì chuyện của Mitsui Paint, Lâm Dật đã có chút căm tức, Lương Nhược Hư xem như đã đụng vào họng súng.

“Anh có phải là đã để Trần cục trưởng bắt mấy người nước ngoài kia đúng không.”

“Đúng a, sao vậy.”

“Còn có mấy ngày trước, lúc chúng ta ăn cơm với Andy Moore, anh đã lấy được cổ phần của Cymer, vậy mà anh lại không nói cho tôi, ngược lại còn hợp tác với mẹ tôi. Anh đây là có ý gì.”

“Còn có, trong khoảng thời gian gần đây, hạng mục máy quang khắc anh cũng không tìm tôi ký tên, anh đang nghĩ như thế nào vậy, không muốn cho tôi thành tích nữa đúng không.”

“Tôi con mẹ nó nếu như lại cho cô chiến tích, thì cô sẽ bị gọi về Yến Kinh.” Lâm Dật nói:

“Tôi không bôi nhọ cô đã là không tệ rồi, chuyện chiến tích, sau này cô cũng đừng nghĩ đến nữa.”

“Anh cũng thật là quá đáng, tôi bị gọi về Yến Kinh thì có làm sao, người bình thường đều muốn đến chỗ cao, nước thì hướng chỗ thấp mà chảy. Tôi thăng chức, chẳng lẽ anh không vui mừng sao?”

“Nói những chuyện này với tôi cũng không có ích lợi gì, trước khi lão tử ngủ với cô, thì cô cứ thành thành thật thật ở lại Trung Hải đi, con mẹ nó đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi đây.”

Lương Nhược Hư bên đầu kia điện thoại trầm mặc vài giây đồng hồ, sau đó nói một câu “Quá phận”, rồi cúp điện thoại.

Lâm Dật cũng không quan tâm đến Lương Nhược Hư nữa, nhìn thoáng qua đồng hồ, phát hiện đã hơn mười giờ, liền lái xe đến tập đoàn Triều Dương.

Đi vào văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật phát hiện, phía trên mặt đất có mười cái túi lớn.

“Các người lại đi dạo phố sao?”

“Không có a.” Quách Ngưng Nguyệt nói:

“Chị dâu tặng cho chúng em tất cả quần áo trong phòng thử đồ.”

“Các người đến Trung Hải là để cướp bóc sao.” Lâm Dật dở khóc dở cười nói.

“Sai, là càn quét.”

“Được rồi, anh đừng nói bọn họ nữa.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Nhiều quần áo như vậy, em mặc cũng không hết, với lại bọn họ mặc cũng hợp, cũng đỡ phải mua.”

“Được thôi.” Lâm Dật nói: “Cũng đã đến giờ rồi, chúng ta cũng trở về đi.”

“Ừm vâng.”

Kỷ Khuynh Nhan bất đắc dĩ, đưa mấy người Lâm Dật xuống dưới lầu, sau đó nhìn bọn họ rời đi.

Sau khi đi vào sân bay, nhìn thấy máy bay tư nhân của Lâm Dật, ba người Quách Ngưng Nguyệt lại cảm thán một hồi lâu.

Lúc này mới thật sự tin tưởng, tiền của Lâm Dật thật sự đã đến mức độ xài không hết.

Hơn hai giờ chiều, đoàn người xuống máy bay.

“Các em đi về trước đi, anh đi làm chút chuyện khác, đợi lát nữa sẽ trở về sau.”

“Buổi tối ăn ở nhà sao?” Quách Ngưng Nguyệt hỏi.

“Tối sẽ trở về, nhưng các em không cần chờ anh đâu, chừa cho anh chút cơm là được.”

“Được rồi.”

Đi ra khỏi khu vực sân bay, Lâm Dật gọi hai chiếc xe đến đón mấy người Quách Ngưng Nguyệt.

Sau đó tự mình gọi xe, đến nhà tù Quảng Châu.

“Xin, xin hỏi anh muốn tìm ai.”

Đến cửa chính nhà tù, bảo vệ đứng gác hỏi.

“Chào ngài, tôi muốn hỏi thăm một chút, về một phạm nhân tên là Ngô Phi Dược.”

“Xin chào, xin lấy ra giấy tờ của mình cho chúng tôi xem một chút.”

Lâm Dật đưa thẻ căn cước của mình ra, bọn họ lấy về kiểm tra một chút.

Sau mấy phút đồng hồ, bảo vệ đi ra, gọi Lâm Dật vào, sau đó dẫn anh tới phòng tiếp khách.

Trong phòng tiếp khách vẫn còn có người, Lâm Dật chỉ có thể chờ ở đằng sau.

Sự xuất hiện của Lâm Dật đã thu hút rất nhiều sự chú ý, khiến cho ánh mắt của hai nữ giám ngục tỏa sáng.

“Đây là người thân của phạm nhân nào vậy, lớn lên lại đẹp mắt như thế? Giống như minh tinh điện ảnh.”

“Đợi lát nữa cô hỏi anh ấy một chút không phải là được sao.”

“Cô nói xem nếu như tôi lớn mật một chút thì có thể xin được Wechat của anh ấy hay không?”

“Tôi cảm thấy cô muốn Wechat cũng không sao, nam sinh đẹp mắt như vậy, bên người chắc chắn là có một đống nữ sinh vây quanh. Người ta chắc là không ưa thích thể loại nữ hán tử như chúng ta đâu.”

“Tôi mới không phải nữ hán tử đâu, có thể manh (đáng yêu) có thể ngự (mạnh mẽ), không giống như cô.”

Nữ cai ngục tên là Phùng Khiết, tướng mạo và dáng người đều rất không tệ.

“Vậy cô thử một chút xem, tôi cược một lọ nước hoa Dior, cô chắc chắn sẽ không thành công.”

“Đây chính là cô nói.” Phùng Khiết nói: “Thua thì đừng có chối đó.”

“Yên tâm đi, tôi nói được làm được.”

“Khụ khụ khụ...”

Một nam giám ngục khác trong phòng làm việc ho khan vài tiếng, “Hai người chú ý ảnh hưởng một chút.”

“Ừ ừ, biết mà anh Lưu.”

Người đàn ông tên là Lưu Chí, là khoa viên cấp bậc hành chính.

Nhưng bởi vì đến sớm hơn một năm, có thể xem như là người cũ ở đây, cho nên lời nói cũng có chút trọng lượng.

“Nam sinh giống như cậu ta bình thường đều là tiểu bạch kiểm, không có năng lực gì, hai người các người không nên bị lừa.”

“Anh Lưu, anh có phải là ghen tị với người ta nên mới nói như vậy đúng không.”

“Cậu ta thì có gì tốt để cho tôi phải ghen tỵ chứ.” Lưu Chí nói:

“Tôi là nhân viên công vụ, công ăn việc làm ổn định cả đời, người bình thường thực sự không thể so sánh với tôi.”

“Nhưng tôi thấy cách ăn mặc của anh ấy hình như cũng không kém, hẳn là cũng có tiền, ít nhất cũng kiếm được nhiều hơn chúng ta.”

“Hai người đúng là tuổi trẻ, tầm mắt hạn hẹp.” Lưu Chí lơ đễnh nói:

“Kiếm được nhiều thì có lợi gì, tình trạng kinh tế hiện nay kém như vậy, nói không chừng ngày nào đó sẽ thất nghiệp, không thể so với công việc ổn định như cảnh sát chúng ta được. Với lại tại Trung Quốc, có quyền có khi còn quan trọng hơn cả tiền, cho dù cậu ta lớn lên đẹp mắt, kiếm được nhiều hơn tôi, đến đây không phải cũng ngoan ngoãn nghe lời của tôi sao.”

Hai nữ cảnh sát bĩu môi, không nói chuyện nữa.

Đây giống như là đang lấy việc công để trả thù riêng vậy.

“Anh chàng kia hình như sẽ phải chịu thiệt thòi.” Giám ngục tóc ngắn nói:

“Lưu Chí mỗi ngày đều nhìn lén cô, hiện tại cô lại chảy nước miếng với một anh chàng khác, anh ta chắc chắn là sẽ không cao hứng.”

“Việc này cũng không thể trách tôi được, tôi chỉ cảm thấy anh ấy đẹp mắt, khống chế không nổi, ai biết được anh ta lại nhỏ nhen như vậy. Với lại giữa hai chúng tôi cũng không có gì, anh ta làm như vậy càng làm người ta chán ghét hơn.”

“Không còn cách nào khác, anh ta chính là người như vậy.”

Ngay tại lúc hai người đang xì xào bàn tán, Lưu Chí đặt cốc nước trên tay xuống, nói về phía ngoài cửa:

“Người ngoài cửa kia, cậu vào đi.”

Sau khi đi vào, Lâm Dật ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Lưu Chí.

Cũng không nói gì thêm, làm chuyện chính quan trọng hơn.

“Cậu là người thân của ai, cậu muốn làm gì.”

“Tôi là người thân của Ngô Phi Dược, muốn anh giúp tôi tra xét người này một chút.”

“Là muốn quan sát sao.”

“Không phải, anh ấy đã ra tù được ba tháng, nhưng không liên lạc được.” Lâm Dật nói:

“Tôi muốn hỏi một chút bên này còn có phương thức liên lạc của anh ấy hay không.”

Dựa theo các quy định pháp luật tương quan, sau khi phạm nhân ra tù, trong một khoảng thời gian ngắn cần phải cung cấp quỹ đạo cuộc sống của mình cho cơ quan liên quan.

Cho nên Lâm Dật mới muốn tới đây để tra xét.

Nhưng anh cũng không xem nơi này là hy vọng duy nhất.

Nếu như nơi này không tra được tin tức của anh ấy thì gọi cho Lương Nhược Hư là được.

Lấy năng lực của nhà họ Lương tại Trung Quốc, muốn tìm một người cũng không tính là khó.

“Cậu đang nói đùa với tôi sao? Người ra tù rồi còn muốn tôi giúp cậu điều tra à? Cậu cho rằng tôi rất nhàn rỗi sao?” Lưu Chí chất vấn.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 949.

Chương 950. Không Để Chúng Tôi Vào Mắt

“Là không thể tra xét sao?” Lâm Dật hỏi.

“Cậu cứ nói đi?”

“Chào đồng chí, nơi này của chúng tôi đúng là có lưu giữ tin tức của phạm nhân, nhưng dựa theo quy định là không thể công khai, cho nên rất xin lỗi, không thể giúp anh được.”

Phùng Khiết rất khách khí nói, không hy vọng Lâm Dật sẽ bị mất mặt.

“Việc này đối với tôi rất quan trọng, có thể đi cửa sau hay không? Tôi có quen biết với lãnh đạo cấp cao của Quảng Châu các người.”

Hai nữ giám ngục sững sờ.

Đây là đại nhân vật nha!

Vậy mà lại quen biết quan chức cấp cao của thành phố?!

“Cậu đang nằm mơ à? Còn nói mình quen biết với quan lớn thành phố, cậu cho cho rằng cậu là ai?” Lưu Chí chỉ Lâm Dật nói:

“Cậu có tin, chỉ với câu nói này của cậu, tôi có thể bắt cậu lại không!”

Lâm Dật chỉ cười cười, cũng không tức giận.

“Vậy thì tôi sẽ tự mình xử lý chuyện này.”

Nói xong, Lâm Dật cầm điện thoại di động, quay người đi ra ngoài.

“Anh Lưu, anh làm như vậy không tốt lắm đâu.” Phùng Khiết nói: “Người ta đến là để làm việc, nếu như làm không được thì cũng phải nói chuyện dễ nghe một chút.”

“Tôi thật sự cũng muốn nói chuyện dễ nghe với anh ta.” Lưu Chí hừ lạnh một tiếng, “Nhưng tới đây liền nói có quen biết quan lớn thành phố, anh ta cho rằng mình là ai vậy? Nhân vật lớn như Ngô bí thư là người mà anh ta có thể quen biết sao?”

Dường như nói chưa đủ nghiền, Lưu Chí lại dạy dỗ:

“Ngược lại là hai người các người, nếu như tôi không ở đây, có phải hai người sẽ tin lời của anh ta hay không, có biết việc này nghiêm trọng đến mức nào không vậy!”

Hai người không thèm quan tâm đến Lưu Chí nữa, giám ngục tóc ngắn lôi kéo Phùng Khiết, nói: “Tôi thấy anh ta đang lấy việc công báo thù riêng.”

“Tôi đã sớm nhìn ra.” Phùng Khiết nói: “Cô ở đây chờ một chút, tôi đi ra ngoài xem xem.”

“Cô vẫn muốn đi xin Wechat sao.”

“Chuyện Wechat không quan trọng, tôi đi an ủi anh ấy một chút.” Phùng Khiết nói: “Đây gọi là nhân lúc vắng mà vào, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.”

“Hắc hắc, cố lên.” Nữ giám ngục tóc ngắn nữ nói: “Nếu như cô thật sự có thể bắt được anh ấy, thì tôi không chỉ mua nước hoa Dior cho cô, còn cho cô thêm một hồng bao lớn nữa.”

“Vậy cứ quyết định thế đi.”

Nhìn thấy Phùng Khiết đứng dậy rời đi, Lưu Chí nghiêng đầu nhìn, không khỏi càng tức giận, nhưng lại không tiện nói gì, dù sao mình cũng chỉ là một nhân viên.

Đi ra ngoài văn phòng, Phùng Khiết nhìn thấy Lâm Dật đang chơi game, dường như không có chút nào gọi là chán nản cả.

“Tiên sinh, chuyện của ngài, chúng tôi thật sự là không có quyền làm, cho dù ngài có chờ ở đây cũng vô dụng thôi.” Phùng Khiết dùng giọng điệu ôn nhu nhất trong đời để nói, sợ làm tổn thương lòng tự trọng của Lâm Dật.

“Không có việc gì cả, tôi không làm việc nữa, ở đây đợi người.”

“Đợi người? Là có bạn muốn tới sao?”

“Tôi cũng không biết là ai, chỉ biết là lát nữa sẽ có người tới đón tiếp tôi.”

“Ngạch...” Phùng Khiết có chút ngây người, rốt cuộc là anh ấy muốn tìm ai?

Không bao lâu sau, Phùng Khiết nghe thấy tiếng bước chân vội vã, nghiêng đầu nhìn xem, thì phát hiện là trưởng giám ngục.

Hơn nữa người ấy còn đang chạy.

“Vương xử.”

Dựa theo cấp bậc hành chính, ngục giam là đơn vị trực thuộc cấp tỉnh, trưởng ngục đều là cán bộ cấp phòng.

Nhìn thấy Phùng Khiết, Vương Mẫn Đông gật gật đầu, vẻ mặt có chút không vui.

“Các người đây là đang làm cái gì vậy, Lâm tiên sinh tới, sao lại không tiếp đãi một chút, còn để cho người ta ngồi ở bên ngoài!”

Vương Mẫn Đông đã muốn tức điên lên, Ngô bí thư đã tự mình gọi điện thoại đến để nói chuyện này.

Chuyện này nếu như làm không cẩn thận thì mình sẽ bị phê bình.

“Tôi, tôi…”

Phùng Khiết cảm thấy mơ hồ, phải mất mấy giây đồng hồ mới phản ứng lại được.

Anh chàng đẹp mắt này hình như thật sự không bình thường.

Nếu không thì Vương xử cũng sẽ không tự mình tiếp đãi, cũng không có khả năng tức giận như vậy.

Bởi vì bình thường ngài ấy vẫn rất bao che khuyết điểm.

Nghe thấy giọng nói của Vương Mẫn Đông, Lưu Chí và giám ngục tóc ngắn đều chạy ra.

“Vương xử.” Hai người đồng thời chào hỏi.

“Lưu Chí, dù sao cậu cũng là người làm việc lâu năm, sao lại làm việc thế này chứ! Người tới cũng không biết tiếp đãi sao!”

Lưu Chí bị dọa cho sợ choáng váng.

Chẳng lẽ anh ta thật sự có quen biết Ngô bí thư?

“Vương xử, ngài bớt giận.” Lâm Dật vừa cười vừa nói: “Anh ấy đã tiếp đãi tôi, nhưng lại bị đuổi ra ngoài.”

“Việc này cậu cũng có thể làm được sao!” Vương Mẫn Đông nổi giận trong bụng, “Chờ sau khi trở lại tôi sẽ xử lý cậu!”

Nói xong, Vương Mẫn Đông lại thay đổi sang vẻ mặt ôn hòa rồi nhìn qua Lâm Dật:

“Lâm tiên sinh, sau này nếu như cậu có việc thì trực tiếp gọi điện thoại cho tôi là được, không cần tự mình tới đây làm gì, cũng không cần làm phiền Ngô bí thư, chỉ cần là chuyện mà tôi có thể làm thì chắc chắn sẽ giúp cậu.”

“Được, vậy thì cám ơn Vương xử.”

“Đi thôi, nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta vào phòng làm việc của tôi đi.”

“Khách sáo rồi.”

Nhìn bóng lưng hai người rời đi.

Trong mắt của Phùng Khiết và đồng nghiệp của cô đều là ngôi sao nhỏ.

“Lớn lên đẹp trai như vậy, hơn nữa còn có quyền có thế, quá lợi hại.” Phùng Khiết nói.

“Quan trọng nhất chính là không có ra vẻ kiêu ngạo, điểm này rất ưu tú.”

“Không phải là không kiêu ngạo, mà là đến cấp bậc như anh ấy rồi đều không thèm để chúng ta vào mắt.” Phùng Khiết nói: “Giống như kẻ có tiền nhìn thấy ăn mày, cho tới bây giờ đều là vẻ mặt vui cười chào đón.”

“Cũng đúng, khác biệt giai cấp a.”

Nói xong, hai người nhìn Lưu Chí, đều mang theo một tia trêu tức.

Cũng chỉ có loại người lấy lông gà làm lệnh tiễn như anh ta mới cả ngày diễu võ dương oai.

Giờ thì hay rồi, sau này không biết có thể ở lại đây hay không.

…

Đến văn phòng, Vương Mẫn Đông mời Lâm Dật ngồi lên ghế sô pha, còn thuận tiện châm trà.

“Lâm tiên sinh, vừa rồi trong điện thoại Ngô bí thư có nói, để cho tôi toàn lực phối hợp với ngài, có chuyện gì ngài cứ nói là được.”

Nghe cách nói chuyện của Vương Mẫn Đông liền biết là một kẻ lọc lõi.

Vừa giữ gìn hình tượng của Ngô Triệu Hữu trong lòng Lâm Dật vừa bày ra sự nhiệt tình của mình, có thể nói là nhất tiễn song điêu.

“Tôi muốn tìm một người, anh ấy tên là Ngô Phi Dược, ba tháng trước đã ra tù, tôi muốn tra một chút về phương thức liên lạc của anh ấy, ông có thông tin không.”

“Lâm tiên sinh, việc này có khả năng không dễ làm lắm. Chúng tôi quả thật là sẽ lưu trữ một số tin tức, nhưng tôi cũng không chắc là có thể tra được hay không.” Vương Mẫn Đông nói: “Tôi chỉ có thể cố gắng làm việc này hết sức.”

“Không sao cả, giúp tôi tra một chút là được, tra không được cũng không sao.”

“Được, tôi hiện tại sẽ tra ngay.”

Vì để biểu đạt thành ý của mình, Vương Mẫn Đông không để cho người khác làm mà tự mình ngồi trước máy vi tính.

Nhưng số điện thoại lưu lại thì trong điện thoại của Lâm Dật cũng có, nhưng lại không gọi được.

“Cậu khoan lại gấp, tôi vẫn còn có chút ấn tượng về người này. Lúc chịu hình phạt, quan hệ của cậu ấy với bọn người quản giáo cũng không tệ lắm, tôi sẽ gọi người tới hỏi giúp cậu một chút. Nhưng nếu như lại tìm không thấy, tôi thật sự là không còn biện pháp nào khác.” Vương Mẫn Đông nói xin lỗi:

“Sau khi kết thúc bản án, người ta chính là một công dân hợp pháp, dưới tình huống không có nguyên nhân đặc thù, chúng tôi không có cách nào can thiệp vào quá nhiều.”

“Không có việc gì, Vương xử vất vả rồi.” Lâm Dật cười nói.

“Đều là người một nhà, khách khí làm gì chứ.”

Vương Mẫn Đông gọi điện thoại, gọi một lão giám ngục hơn bốn mươi tuổi đến.

“Lão Trương, ba tháng trước, dưới quyền của ông có một phạm nhân tên là Ngô Phi Dược xuất ngục, ông hẳn là còn có ấn tượng đúng không.” Vương Mẫn Đông nói:

“Lâm tiên sinh muốn nghe ngóng một chút tình hình của cậu ấy, ông nói nghe một chút xem.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 950.

Chương 951. Mẹ Rất Nhớ Anh

Lão giám ngục nhìn Lâm Dật, trong ánh mắt mang theo sự cẩn thận.

“Vương xử, người này là?”

“Đều là người một nhà cả, không cần kiêng kỵ, có việc gì cứ nói thẳng là được.”

Lão giám ngục gật đầu một cái rồi nói: “Lúc đó quan hệ giữa chúng tôi rất tốt, tôi có phương thức liên lạc của cậu ấy.”

“Anh ấy hiện tại đang ở đâu?”

“Cậu ấy đang ở Yến Kinh, không ở bên Quảng Châu này đâu.”

“Thế mà chạy xa như vậy.” Lâm Dật cười khổ nói: “Lại có thể lăn lộn đến như thế.”

“Chủ yếu là cậu ấy không sống nổi tại Quảng Châu này nữa, sau khi ra tù lại có người tìm cậu ấy gây phiền phức. Tôi đã giúp cậu ấy liên hệ với một công việc bốc vác bên phía Yến Kinh.”

“Ai tìm anh ấy gây sự vậy?” Lâm Dật nhíu mày hỏi.

“Lúc trước không phải cậu ấy từng khiến người ta bị trọng thương sao, người nhà kia hình như cũng không muốn buông tha cho cậu ấy, lúc ở trong tù cũng tìm không ít người tới gây sự, lúc trước nếu không phải tôi che chở cậu ấy, hiện tại cũng không biết sẽ thành cái dạng gì nữa.”

“Người nào đã ra tay với anh ấy?” Lâm Dật ngẩng đầu hỏi: “Còn quấy phá trong trại giam.”

Vương Mẫn Đông bị giật nảy mình, “Lâm tiên sinh ngài bình tĩnh, việc này là do chúng tôi quản lý không thích đáng, lát nữa tôi sẽ xử lý, sẽ cho ngài một câu trả lời thỏa đáng.”

Lâm Dật gật gật đầu, nhìn lão giám ngục, nói:

“Có thể cho tôi địa chỉ và phương thức liên lạc cụ thể không?”

“Tôi sẽ viết ra giấy cho cậu, cậu qua đó tìm cậu ấy đi.”

“Được, cám ơn.”

Mấy phút đồng hồ sau, lão giám ngục đưa tờ giấy cho Lâm Dật, phía trên là địa chỉ của một công ty vật liệu gỗ, còn có phương thức liên lạc của Ngô Phi Dược.

“Vương xử, anh Trương, làm phiền các người rồi.” Lâm Dật nói:

“Nhưng các người đừng nói với anh ấy chuyện này, nếu như anh ấy biết thì chắc chắn sẽ không gặp tôi, các người cứ coi như tôi chưa từng tới đây.”

“Được, không phải là chuyện gì lớn cả, chúng tôi sẽ giúp cậu bảo vệ bí mật này.”

Lâm Dật lại nói một tiếng cảm ơn đối với hai người, sau đó ra cửa đi mua mấy điếu thuốc, giao cho bảo vệ ở cửa, để bọn họ đưa lại cho Vương Mẫn Đông, sau đó mới đón xe về cô nhi viện.

Nhìn thấy Lâm Dật trở về, Vương Thúy Bình tuy rất vui vẻ, nhưng lại không vui đến kinh thiên động địa giống như trước đây.

Bởi vì lúc trước Lâm Dật đã trở lại một lần rồi.

Tình cảm giữa mẹ con chính là như vậy.

Nếu như trong thời gian dài không trở lại, bọn họ có thể ôm nhau, khóc như mưa.

Nhưng nếu như ở nhà hơn một tuần lễ, vậy thì sẽ phiền muốn chết.

Vương Thúy Bình chính là như vậy.

Cho nên lúc nhìn thấy Lâm Dật cũng không vui vẻ bằng lúc nhìn thấy mấy đứa trẻ đi học xa bên ngoài.

Buổi tối cơm nước xong xuôi, Lâm Dật nói chuyện với Kỷ Khuynh Nhan, rồi nằm xuống nghỉ ngơi sớm.

Hơn năm giờ sáng hôm sau, lúc Vương Thúy Bình thức dậy, Lâm Dật cũng dậy theo.

“Sao lại dậy sớm như vậy, ngủ ở đây không quen sao.”

“Không có, con có chút chuyện cần đi xử lý một chút.” Lâm Dật vừa mặc quần áo vừa nói:

“Đồ Tết mẹ đã sắm đầy đủ chưa vậy, tiền trong túi có còn đủ tiêu hay không.”

“Đều đủ, đến lúc đó sẽ mua cho bọn chúng ít đồ chơi, coi như là qua năm này.”

“Tiền con đưa cho mẹ không cần tiết kiệm, cứ tiêu thoải mái.” Lâm Dật nói:

“Hiện tại mỗi ngày đều tốt rồi, đừng quá căng thẳng, dành thời gian đổi bộ quần áo cho cha con đi.”

“Con dâu mẹ không phải đã mua cho ông ấy rồi sao, nên mẹ không mua nữa.”

“Con đoán là nếu như cô ấy không mua thì mẹ cũng sẽ không mua.”

"Chủ yếu là ông ấy cũng không có việc gì, mỗi ngày đều làm việc trong nhà, mặc quần áo tử tế cũng vô dụng."

"Mẹ nói như vậy cũng cũng quá tiêu chuẩn kép đi." Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Mẹ không phải mỗi ngày cũng ở trong viện sao, sao còn biết uốn tóc cho mình vậy."

"Mau mau cút, con còn quản mẹ, đúng thật là."

Bị mắng một trận, Lâm Dật cười ha hả đi ra ngoài.

Trước khi đón xe, Lâm Dật thuận đường mua một lồng bánh bao, coi như là giải quyết bữa sáng.

Đến sân bay, lên máy bay tư nhân của mình, khoảng mười giờ sáng, đã đến sân bay Yến Kinh.

Sau khi xuống máy bay, Lâm Dật cảm thấy mình giống như một đứa thiểu năng trí tuệ vậy.

Nhiệt độ Yến Kinh tháng một âm tới tám chín độ, mình lại mặc một chiếc áo mỏng chạy tới.

Nếu như không phải là có giá trị nhan sắc, đoán chừng người khác sẽ mắng thầm trong lòng một tiếng đần độn.

Đến cửa hàng sân bay, Lâm Dật mua chiếc áo lông, sau đó bắt xe đến nhà máy vật liệu.

Đã gần cuối năm rồi, Lâm Dật cũng không biết nhà máy vật liệu kia liệu có nghỉ hay không.

Trong ấn tượng của anh, nhà máy bình thường đều được nghỉ sớm trước một ngày.

Chỉ có thể cầu nguyện nơi này không xuất hiện tình huống đặc biệt.

Dựa theo địa chỉ, Lâm Dật đến nhà máy vật liệu gỗ Hưng Long.

Còn chưa vào cửa, một con chó đen to đùng đã hướng về phía anh sủa không ngừng.

Bác trai gần đó nhìn thoáng qua, cách mấy mét, nói vọng về phía Lâm Dật:

“Cậu đến đây làm gì.” Ông cụ mặc áo khoác quân đội nói.

“Chào bác, cháu muốn hỏi thăm một người, ở đây có phải là có một người tên là Ngô Phi Dược hay không?”

“Cậu nói Tiểu Ngô sao?” Ông lão nói:

“Cậu ấy đã nghỉ làm từ một tháng trước rồi.”

“Bác biết anh ấy đi đâu không?”

“Nhà máy Lưu Ly bên kia mới xây một tiểu khu, hình như cậu ấy đã đến công trường bên kia để làm việc rồi. Nếu muốn tìm người thì cậu đến đó đi.”

“Được rồi, cảm ơn bác.”

Nói xong, Lâm Dật liền lái xe rời đi.

Lâm Dật chưa từng tới Yến Kinh, nhưng cũng biết nhà máy Lưu Ly.

Nơi tập kết và giao dịch đồ cổ lớn nhất cả nước.

95% hàng giả của Trung Quốc đều xuất phát từ nơi này.

Sau khi xuống xe, Lâm Dật nhìn bốn phía, cuối cùng cũng nhìn thấy một tiểu khu, chuẩn bị vào xem.

Nếu như thực sự tìm không thấy, thì lại gọi điện thoại.

Diện tích tiểu khu rất lớn, nhưng rất may vừa mới xây một tầng, giảm bớt độ khó khi tìm kiếm.

Ra ra vào vào, Lâm Dật đi dạo tầm vài vòng, đi hơn một giờ, nhưng vẫn không phát hiện bóng người của Ngô Phi Dược.

Nhưng ông trời không phụ lòng người, lúc công trường ăn cơm, Lâm Dật đã tìm thấy bóng dáng Ngô Phi Dược trong đội ngũ xếp hàng.

Vóc người Ngô Phi Dược không thấp, không khác Lâm Dật là mấy, nhưng dáng người mạnh mẽ hơn anh không ít.

Da mặt ngăm đen, trên tay cầm hộp cơm, trên đầu đội mũ bảo hộ, bao tay dùng để làm việc thì nhét vào trong túi quần.

Cho dù nhiệt độ có chút thấp, nhưng mặc áo khoác banh tô thì vẫn có thể làm việc.

“Anh trai.”

Lâm Dật đứng cách đó không xa, chào hỏi một tiếng.

Người đang xếp hàng mua cơm, đều theo bản năng nhìn về phía Lâm Dật.

Không biết người kia là em trai của ai.

Mà Ngô Phi Dược cũng vậy.

Nhưng mà, lúc nhìn thấy Lâm Dật, Ngô Phi Dược lại giống như hóa đá, sững sờ ngay tại chỗ, mất nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại.

“Lão Ngô, anh làm gì vậy, ăn cơm đi.” Nhân viên phục vụ đứng ở bên cạnh nói.

“Không ăn, không quá đói.”

Nói xong, Ngô Phi Dược cầm lấy hộp cơm của mình, cúi đầu vội vã đi về hướng ngược lại.

“Em cũng đã đến đây rồi, anh còn đi đâu vậy.”

“Cậu nhận lầm người rồi, tôi không phải anh cậu.”

“Hai ta đã sống với nhau gần 20 năm, nếu như ngay cả anh mà em cũng có thể nhận lầm, vậy thì người làm em trai như em cũng quá không tử tế rồi.”

“Cái gì mà anh em, cậu nhận lầm người rồi.”

“Cùng em trở về đi, đã nhiều năm như vậy, mẹ cũng rất nhớ anh.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 951.

Chương 952. Nói Chuyện Lâu

Lời nói của Lâm Dật khiến cho Ngô Phi Dược giật mình, trầm mặc mấy giây.

“Đi thôi, nơi này không phải chỗ nói chuyện.”

Lâm Dật cười hắc hắc, ba chân bốn cẳng đuổi theo Ngô Phi Dược.

“Tìm một chỗ ăn đi, em cũng đói rồi.”

Ngô Phi Dược đưa Lâm Dật tới một quán ăn nhỏ bên ngoài.

Quán ăn là một căn nhà gỗ nhỏ, bên trong có sáu bàn, ngoài ra còn có một cái lò sưởi ấm.

Cuộc sống như vậy khiến cho Lâm Dật cảm thấy rất thân thiết.

Bởi vì lúc nhỏ ở cô nhi viện chính là như vậy.

Lúc nhỏ, bởi vì nghịch lửa trong bếp lò mà bị Vương Thúy Bình đánh đòn.

Trong phòng rất ấm áp, Lâm Dật cởi bỏ áo lông, Ngô Phi Dược cũng cởi bỏ áo khoác quân đội của mình.

Bên trong Lâm Dật mặc một chiếc Kenzo cộc tay và chiếc áo chanel hơn 50 ngàn.

Lại nhìn sang Ngô Phi Dược, bên trong anh mặc một áo len màu xanh tím, nhưng bởi vì thời gian dài không giặt cho nên đã biến thành màu đen.

Nhìn thấy Lâm Dật, ánh mắt Ngô Phi Dược có chút né tránh, hơn nửa ngày cũng không nói câu nào, muốn nói lại còn ấp úng nửa ngày.

“Mấy năm này đều rất tốt đi.”

“Đều rất tốt, kiếm được chút tiền nhỏ.”

“Kiếm được tiền là được.” Ngô Phi Dược thật thà cười: “Cha mẹ anh bọn họ cũng đều rất tốt đúng không.”

“Đều rất tốt, không cần lo lắng về bọn họ.”

“Vậy là được, vậy là được.” Ngô Phi Dược gật đầu nói:

“Muốn ăn gì, em gọi đi, anh mời em.”

“Cho em bát mì là được, thêm chút tỏi.”

“Đều đến nơi này rồi, ăn mì làm gì, gọi thứ gì đó ngon ngon đi.” Ngô Phi Dược nói:

“Chân giò nhà bọn họ rất ngon, anh gọi cho em một cái được không.”

“Không cần đâu, mì sợi là được, em chỉ thích ăn cái này.”

Ngô Phi Dược phất phất tay, “Chị ơi, cho tôi hai bát mì sốt.”

“Thêm hai chén rượu trắng nữa.” Lâm Dật nói tiếp.

“Được.”

“Anh không uống đâu, buổi chiều còn phải làm việc nữa.” Ngô Phi Dược nói.

“Đừng làm nữa, cùng em trở về đi.” Lâm Dật nói:

“Đã nhiều năm như vậy, cho dù ngoài miệng mẹ không nói gì nhưng thật ra trong lòng vẫn luôn nhớ đến anh.”

“Anh đã không còn mặt mũi để trở về nữa.” Ngô Phi Dược nói:

“Mỗi ngày đều đánh nhau khiến cho mẹ lên cơn đau tim, nếu như là con ruột thì cũng thôi đi, nhưng anh lại là được nhặt về, ai...”

Ngô Phi Dược thở dài một tiếng, hốc mắt có chút ẩm ướt, “Em có thể gọi anh một tiếng anh trai, anh đã mãn nguyện rồi, nhưng thật sự không có mặt mũi để trở về nữa.”

Không bao lâu sau, mì sợi và rượu trắng được bưng lên, Lâm Dật đẩy một chén qua cho Ngô Phi Dược, lại cho anh vài nhánh tỏi, vừa cười vừa nói:

“Khi còn bé em cũng đánh nhau với người ta, không phải đều là anh ra mặt giúp em sao. Nhưng chuyện khiến người khác bị thương nặng em cũng không rõ lắm, lúc em trở về hỏi mẹ, bà ấy cũng không nói với em, vừa mắng anh vừa khóc, đến cuối cùng vẫn không nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Khi đó em đang học đại học năm nhất, Tiểu Nguyệt vào cấp ba, có một ngày cô ấy nói với mẹ, có mấy tên tiểu lưu manh luôn đợi cô ấy ở cổng trường. Sau đó anh liền đi qua, nhìn thấy mấy tên lưu manh mà Tiểu Nguyệt nói, nhưng đối phương có bốn người, anh đánh không lại, cho nên liền lấy cán dao đâm một người trong đó.” Ngô Phi Dược đung đưa chén rượu, nói:

“Anh đúng thật là không may, tên bị anh đâm trúng lại là nhà có quyền có thế tại Quảng Châu, lại thêm nhà chúng ta không quyền không thế, cho nên mới bị đưa vào.”

“Việc này sao Tiểu Nguyệt không nói với em.”

“Là anh không cho cô ấy nói.” Ngô Phi Dược nói:

“Sau khi ra tù, người nhà bọn họ lại tìm tới anh, anh thực sự không còn cách nào khác, liền nhờ quản giáo tìm cho anh một công việc tại Yến Kinh, tóm lại là đã không còn mặt mũi để trở về nữa.”

“Anh đừng uống một mình, hai anh em ta cũng uống.”

“Đến, làm một chén.”

Lúc chạm ly, Ngô Phi Dược đè ép xuống phía dưới, Lâm Dật cũng giống như thế, nâng ly thấp hơn, chạm một phát vào ly của anh.

“Vẫn là rượu này đủ mạnh.” Lâm Dật nhe răng nhếch miệng nói.

“Rượu này không ngon, so với rượu mà em uống còn kém xa.”

“Vậy thì cùng em trở về đi, tết đoàn viên này, em mời anh uống Mao Đài.”

“Bụng này của anh, không hưởng nổi thứ kia, uống cũng uổng công.”

“Vậy anh cũng phải theo em về, nếu như anh không cùng em trở về thì em sẽ cưỡng ép mang anh về.”

“Với cái đức hạnh này của anh sao có thể trở về, em có còn coi anh là người nữa không vậy.” Nói đến chỗ nhạy cảm, hốc mắt Ngô Phi Dược lập tức đỏ bừng, “Hiện tại trong xã hội này, chỉ cần ngồi qua ngục giam thì sau khi đi ra, người ta sẽ không còn coi mình là người nữa.”

Lâm Dật húp một miệng mì lớn, nói mơ hồ không rõ:

“Mấy đứa trẻ trong viện, nếu như có đứa nào dám nói này nói kia về anh, em nhất định sẽ đánh miệng nó.”

“Tính tình của em vẫn nóng nảy giống như lúc nhỏ, nếu lúc trước em học đại học ở Quảng Châu, đoán chừng lúc đó hai chúng ta sẽ cùng vào tù.”

“Ha ha, đúng thật là có khả năng này.”

Một bát mì này, ăn đặc biệt lâu.

Từ lúc bắt đầu có chút mất tự nhiên, đến lúc sau là liên tiếp nâng chén.

Quan hệ của Lâm Dật và Ngô Phi Dược từ đầu đến cuối đều rất tốt.

Đó là bởi vì sau khi anh bước vào, giữa hai người còn thiếu liên hệ, phần quan hệ này đã được đặt ở đáy lòng.

“Mình cũng ngồi ăn được lâu rồi, nhanh đi thu dọn đồ vật một chút rồi về Quảng Châu với em.”

“Được.”

Trong lòng Ngô Phi Dược vẫn còn có chút mâu thuẫn, nhưng anh cũng biết tính tình của Lâm Dật, rất hay gây rối.

Nếu như không đi với nó, chắc chắn sẽ bị cưỡng ép kéo về.

Chẳng bằng trở về xem một chút.

Đã nhiều năm như vậy, ai cũng nhớ nhà.

“Anh trở về tính toán tiền lương một chút, sau đó hai chúng ta sẽ cùng đi.”

“Đi thôi, em đi với anh.”

Sau đó lúc tính tiền là Ngô Phi Dược bỏ tiền ra, Lâm Dật cũng không giành với anh.

Anh mình đang ở đây, số tiền này không cần tranh làm gì.

Cơm nước xong xuôi, hai người quay về công trường, cảm thấy ánh sáng mặt trời đã sáng hơn không ít.

Văn phòng công trường là một chỗ cửa hàng còn hoạt động, cách công trường không xa.

Ngô Phi Dược đi lên, Lâm Dật đứng chờ tại chỗ, cầm điện thoại di động, nói chuyện phiếm với Kỷ Khuynh Nhan để giết thời gian.

Nhưng còn chưa nói được vài câu, thì đã nghe thấy tiếng tranh cãi ầm ĩ truyền đến từ tầng trên, hình như đã xảy ra mâu thuẫn vì chuyện tiền bạc.

Lâm Dật bỏ di động vào trong túi, rồi đi lên lầu.

Tiếng nói chuyện bên trong cũng dần trở nên rõ ràng.

“Không làm xong còn muốn đi, tôi làm sao đưa tiền cho cậu được?”

“Lúc trước lúc chúng tôi tới đây làm việc, không phải đã nói là tính tiền lương theo ngày sao, hiện tại sao lại thay đổi rồi.” Ngô Phi Dược đang cố gắng tranh cãi.

“Tôi đây cũng không biết, nếu như cậu có nghi vấn thì có thể tìm người quản lý hạng mục trước kia. Dù sao ở đây tôi cũng là lĩnh lương theo tháng, làm không hết một tháng, thì một phân tiền đều không có.”

“Anh nói vậy không thấy quá vô lý sao, tôi đã làm được hai mươi sáu ngày, sắp được một tháng, anh dựa vào đâu mà không trả lương cho tôi.”

“Quy tắc là như vậy, nhưng tôi thấy cậu cũng thật là đáng thương, cho cậu 500 tệ làm phí đi đường, đi nhanh một chút đi.”

“500 tệ là giá cho một ngày, tiền lương còn lại của tôi đều là của anh sao!”

“Đừng có ở đây nói đạo lý với tôi, nếu có thể làm thì làm, không thể làm thì cút. Tôi trả cho cậu 500 tệ là đã quan tâm giúp đỡ hết lòng rồi, đừng có cho thể diện mà không cần.”

Hô thông!

Lâm Dật dùng một chân đá văng cửa ra, “Con mẹ nó anh cũng trâu bò nha, đang nói chuyện với ai vậy?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 952.

Chương 953. Đã Không Còn Là Thiếu Niên Như Trước

Trong phòng, ngoại trừ Ngô Phi Dược vẫn còn có ba người khác.

Một trong số đó ngồi trước bàn làm việc, hai người còn lại không chút kiêng kỵ mà ngồi ở trên ghế sô pha.

Bọn họ thấy Lâm Dật đi vào.

“Cậu là ai.”

“Tôi là người nào anh không cần biết, trước tiên tính toán tiền lương cho anh của tôi đã.”

“Ngô Phi Dược, anh cũng được đó nha, thế mà lại dẫn người đến để đòi nợ.”

Người nói chuyện, tên là Võ Văn Long, mặc áo lông màu đen, đang lạnh lùng nhìn Lâm Dật.

“Võ quản lý, anh bớt giận, cậu ấy là em tôi, tới tìm tôi về nhà ăn tết.”

Ngô Phi Dược cười nói.

Năm năm sống trong lao ngục đã san bằng hết những góc cạnh trên người anh, không còn là thiếu niên như trước kia nữa.

“Tôi chẳng cần biết cậu ta là ai, 500 tệ này, cậu có muốn hay không.” Võ Văn Long ngang ngược nói.

“Ngài đừng như vậy chứ.” Ngô Phi Dược nói:

“Nhà chúng tôi chỉ trông chờ vào chút tiền ấy để đón năm mới, nếu như anh chỉ trả cho tôi 500 tệ, vậy sao chúng tôi qua nổi năm này.”

“Tiến độ của tập đoàn đều đang gấp rút, nếu như không thể hoàn thành đúng thời hạn, tôi con mẹ nó cũng không qua nổi năm nay.” Võ Văn Long tiện tay móc ra 500 tệ, ném ra ngoài, “Cầm lấy tiền rồi cút nhanh, lát nữa tôi còn có việc.”

“Cái này...”

“Con mẹ nó có muốn hay không, đừng làm chậm trễ giờ ăn của lão tử.”

Sắc mặt của Ngô Phi Dược trở nên khó coi, nhìn 500 tệ trên mặt đất, thở dài.

Một phân tiền còn làm khó anh hùng, huống hồ là 500.

A!

Ngay lúc Ngô Phi Dược chuẩn bị nhặt tiền, chợt nghe một trận tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy Võ Văn Long vừa đi đến cửa đã bị Lâm Dật một chân đá trở về.

“Không trả tiền còn mẹ nó muốn đi sao?”

“Tên nhóc này làm gì vậy! Đừng gây chuyện chứ.” Ngô Phi Dược lôi kéo Lâm Dật nói.

Làm việc ở công trường trong thời gian dài như vậy, Ngô Phi Dược biết rõ, người làm công trình không có mấy ai là lương thiện cả.

Lâm Dật ra tay đánh người, việc này chắc chắn sẽ bị làm lớn, cũng đừng mong có tiền nữa.

“Con mẹ nó cậu dám đánh tôi, có phải muốn chết hay không.” Võ Văn Long bò dậy từ dưới đất, mắng:

“Tôi nói cho cậu biết, hôm nay các người không chỉ không lấy được một phân tiền, mà nếu không bồi thường cho tôi hai vạn tệ thì người nào cũng không được rời khỏi đây.”

Võ Văn Long vừa dứt lời, hai người ngồi trên ghế sô pha, cầm thanh sắt bên cạnh lên, nhìn chằm chằm vào Lâm Dật.

“Anh Long xin bớt giận, em trai tôi còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, anh đừng chấp nhặt với nó, số tiền này tôi không cần nữa, việc này cứ định như vậy đi.”

“Tính cái rắm, con mẹ nó cậu cho rằng mình là ai, chỉ là một dân công thối, còn muốn cùng tôi nói này nói kia?”

“Anh, việc này anh không cần phải để ý đến.” Lâm Dật nói:

“Hôm nay nếu như thiếu anh một phân tiền, em sẽ tháo thận anh ta xuống.”

“Thao, đánh cho tôi!”

Hai người cầm thanh sắt, lao về phía Lâm Dật.

Ngô Phi Dược thấy tình huống không đúng, vội vọt tới trước mặt Lâm Dật.

Lâm Dật tay mắt lanh lẹ đẩy anh qua một bên, một tay nắm chặt thanh sắt của một người trong đó, trở tay đánh vào đầu của anh ta!

Người đó lập tức nghiêng đầu, ngã xuống đất!

Một tên khác thì trực tiếp sợ tè ra quần, đứng tại chỗ không dám động.

Lâm Dật cầm thanh sắt chỉ vào anh ta, “Con mẹ nó nếu như còn dám động một chút, tôi lập tức giết chết anh!”

Trong phòng an tĩnh lại, Võ Văn Long trừng mắt nhìn Lâm Dật, cũng bị dọa không nhẹ.

“Lão Ngô, để em trai cậu bình tĩnh một chút, đừng động thủ, tôi hiện tại sẽ trả tiền lương cho cậu.”

Lâm Dật tiện tay ném thanh sắt đi, “Sớm phối hợp một chút chẳng phải là xong việc sao. Tôi cũng mặc kệ anh tính thế nào, đưa 20 ngàn tệ, việc này coi như xong.”

“20 ngàn! Tiền lương của cậu ta cũng không có nhiều như vậy, cậu muốn 20 ngàn là quá đáng!”

“Lãng phí nhiều thời gian của tôi như vậy không tính tiền sao?”

Ánh mắt của Võ Văn Long hơi híp lại, nháy mắt ra hiệu cho một đồng bọn khác, tên đó lập tức hiểu, dùng thanh sắt đánh về phía Lâm Dật.

Lâm Dật nhíu mày, lộ ra một tia tức giận.

“Con mẹ anh cho là tính tình lão tử tốt lắm sao?!”

Lâm Dật quay người, một chân mạnh mẽ đá vào trên ngực người kia.

Người kia kêu thảm một tiếng, miệng phun máu tươi, bay xuống từ cửa sổ lầu hai.

Lần này, ngay cả Ngô Phi Dược đều bị dọa cho sợ choáng váng, vội vàng chạy đến cửa sổ, phát hiện người không có việc gì mới yên tâm.

Lâm Dật đi từng bước một về phía Võ Văn Long.

“Con mẹ nó lá gan anh cũng không nhỏ a, còn dám chơi trò này với tôi?”

“Tôi, tôi nói cho cậu, đây bất động sản của tập đoàn Vân Lộc, ông chủ ở đây cậu không thể trêu vào. Tôi có thể tính toán tiền lương cho cậu, cậu tốt nhất đừng gây chuyện.”

Lâm Dật giơ chân đá vào người Võ Văn Long.

“Con mẹ nó anh cho rằng lão tử sẽ sợ sao?”

Võ Văn Long bị Lâm Dật đá cho phun máu, “Tiểu huynh đệ, cậu đừng kích động, cậu muốn bao nhiêu tiền cứ nói, tôi hiện tại sẽ đưa cho cậu.”

“Vừa rồi 20 ngàn là có thể giải quyết vấn đề, hiện tại ít nhất cũng phải 200 ngàn, đừng nói là tôi không cho anh cơ hội.”

“Trên tay tôi không có nhiều tiền như vậy, chỉ có 100 ngàn.” Võ Văn Long mang vẻ mặt cầu xin nói:

“Tôi chỉ là quản sự được phái đến, thật sự không có nhiều tiền như vậy.”

“Tiểu Dật, cảm thấy được thì cứ nhận đi, những người này chúng ta thật sự không thể trêu vào.” Ngô Phi Dược lên tiếng cầu tình.

“Được, vậy thì 100 ngàn.”

Võ Văn Long nơm nớp lo sợ, chuyển cho Ngô Phi Dược 80 ngàn tệ, sau đó còn bổ sung 20 ngàn tiền mặt, Lâm Dật mới không truy cứu chuyện này nữa.

Đi ra từ trong nhà, phía dưới đã có một đám người vây quanh, nhìn thấy Ngô Phi Dược, tất cả đều đi lên hỏi han.

“Lão Ngô, chuyện này là sao, sao còn đánh nhau vậy.” Một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi hỏi.

“Em trai gọi tôi về nhà ăn tết, tôi tới kết toán tiền lương thì anh ta không đưa, cho nên mới đánh nhau.”

“Dựa vào cái gì lại không đưa, lúc trước đến, không phải đã nói tiền lương tính theo ngày sao, đến lúc này sao lại không đưa nữa.”

Ngô Phi Dược thở dài, “Mấy người bọn họ, một ngày nói chuyện một kiểu, nếu như không phải em trai tôi đánh nhau với bọn họ, đoán chừng còn không thèm trả thù lao đâu.”

“Mẹ nó, nếu là như vậy thì chúng ta cũng không làm nữa.”

“Đúng, tìm anh ta đòi tiền đi!”

Ngô Phi Dược không nói gì, chỉ tùy tiện ứng phó hai câu, rồi rời đi với Lâm Dật.

Nếu như mình để bọn họ đi đòi tiền, người quản sự công trường chắc chắn sẽ nghĩ rằng mình giật dây, nói không chừng còn sẽ liên lụy đến Lâm Dật.

Nhưng những công nhân này quan hệ với mình cũng không tệ, cũng không muốn để bọn họ phải chịu thiệt thòi, may mà họ cũng không nói gì.

Cụ thể làm thế nào thì để bọn họ tự quyết định đi.

“Tiểu Dật, em chờ anh một lúc, anh trở về thu dọn một ít đồ rồi chúng ta sẽ đi.”

“Có cái gì đáng tiền sao?”

“Anh thì có thể có gì đáng tiền chứt, chỉ là một số đồ dùng sinh hoạt.”

“Vậy thì không cần đâu, dù sao còn có mấy ngày sẽ sang năm mới, bên phía mẹ cũng chuẩn bị khá là đầy đủ rồi. Hai ta trở về sớm cũng không giúp được gì, trước tiên cứ dạo chơi ở Yến Kinh đã, em mua cho anh mấy bộ quần áo.”

“Quần áo thì không cần mua đâu, anh cũng có tiền.” Ngô Phi Dược vừa cười vừa nói:

“Nhưng cũng phải mua cho cha mẹ ít đồ gì đó mới được.”

Lời nói của Ngô Phi Dược rất giản dị, cũng rất đúng trọng tâm, nhưng trong lòng Lâm Dật lại cảm thấy khó chịu.

Sự nóng nảy trên người anh ấy thật sự đã không còn nữa.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 953.

Chương 954. Sợ Cái Gì Sẽ Gặp Cái Đó

“Vậy thì đi thôi, thật vất vả em mới đến Yến Kinh một chuyến, dù sao cũng phải đi dạo ở đây một vòng mới được.”

Nói xong, Lâm Dật ngoắc tay đón một chiếc xe, hai người cùng nhau lên xe.

“Đi SKP.”

“U, nghe giọng của cậu thì hẳn là người bên ngoài đúng không.” Tài xế nói bằng giọng thủ đô.

Lâm Dật gật gật đầu, xem như đáp lại.

Nghe đồn tài xế Yến Kinh, đều có tài ăn nói, hiện tại Lâm Dật coi như là đã được lĩnh giáo.

“Nhìn ngoại hình này của cậu vẫn rất có thể, đến nơi đó ứng tuyển, nói không chừng còn có thể thành công.”

“Tôi sao lại thành đi ứng tuyển rồi? Chẳng lẽ tôi không thể đến đó tiêu phí sao?”

“SKP chính là trung tâm mua sắm đắt nhất toàn Trung Quốc, người địa phương như chúng tôi cũng không có mấy người có thể đi dạo ở đó. Hai người đừng nói đùa với tôi nữa.”

“Vậy, đồ ở SKP đều trên triệu sao.”

“Lời nói này là có ý gì, đồ có đắt đi nữa thì cũng không có hơn triệu đâu.”

Lâm Dật kiểm tra số dư còn lại trong máy, hiện lên một con số lớn, khiến cho tài xế nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, thậm chí cảm thấy mình bị hoa mắt.

Anh không biết cậu ta rốt cuộc là ai, nhưng cũng đủ để tiêu xài tại SKP.

Mà lại đừng nói là dùng tại SKP, cho dù dùng để đặt cọc mua nhà ở Yến Kinh cũng đủ.

“Ngài ngồi vững chút, tôi sẽ lái nhanh, không làm chậm trễ thời gian của các người nữa.”

Nửa giờ sau, Lâm Dật lái xe đến cửa SKP.

Nhìn trung tâm mua sắm trước mặt, Ngô Phi Dược bị giật nảy mình.

“Tiểu Dật, nơi này hình như rất đắt.”

“Cũng không rẻ.” Lâm Dật nói:

“Em dâu anh lúc đến đây công tác thì đều mua đồ ở đây.”

“Chúng ta chuyển sang nơi khác đi.” Ngô Phi Dược nói:

“Đây cũng không phải là nơi cho tiểu dân như chúng ta tới.”

“Không sao cả, cứ yên tâm mà dạo.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Tuy em không phải là rất giàu, nhưng tới chỗ như này đi dạo một vòng, vẫn là không thành vấn đề.”

Gần đến cuối năm, người đến trung tâm mua sắm cũng nhiều hơn.

Hai người vừa đến trung tâm mua sắm, trong nháy mắt liền trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Một người lớn lên giống như minh tinh, vô cùng đẹp trai, bên người lại có một dân công đi theo.

Dạng phối hợp này đúng là khiến người ta mở rộng tầm mắt.

“Tiểu Dật, thứ này quá đắt.” Ngô Phi Dược run rẩy nói:

“Anh từng nghĩ 100 ngàn tệ này, có thể mua không ít thứ, nhưng anh vừa mới xem người ta bán một cái bật lửa 120 ngàn, thật là mắc muốn chết, như vậy ai có thể mua được chứ.”

“Vẫn được, tuy rằng đắt một chút, nhưng chất lượng lại rất cao.”

Lâm Dật cũng nhìn bốn phía, cho dù quy cách của quảng trường Thời Đại cũng rất cao, nhưng so với SKP thì hình như vẫn có một chút chênh lệch.

Còn mẹ nó người đế đô đúng là biết hưởng thụ a.

“Đi thôi, mình đi mua hai bộ quần áo.” Lâm Dật nói: “Dù nói thế nào thì cũng sắp bước sang năm mới rồi, phải ăn mặc thật chỉnh tề.”

“Vậy sao được, tốt xấu gì anh cũng là anh trai em, sao có thể dùng tiền của em được.”

“Mấy cái suy nghĩ cũ này của anh nên bỏ đi thôi.” Lâm Dật cười ha hả nói:

“Năm đó lúc em đánh nhau, anh đã ra mặt cho em không ít lần, hiện tại em kiếm được ít tiền, dù sao anh cũng phải cho em một cái cơ hội để biểu hiện chứ, có phải không.”

“Em, tên nhóc này.”

Ngô Phi Dược cười nói, nhưng lại hốc mắt đỏ bừng.

“Đi thôi.”

Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Ngô Phi Dược, có mấy lời không cần phải nói quá nhiều, hai người đều hiểu.

Lâm Dật không nghiên cứu gì nhiều về những thứ như thời trang, chỉ biết một số thương hiệu, liền dẫn Ngô Phi Dược tới Armani, chuẩn bị phối một bộ quần áo.

“Tiên sinh, thật xin lỗi, nơi này của chúng tôi không tiếp đãi người dùng bình thường.”

“Không tiếp đãi người dùng bình thường?” Lâm Dật nhìn nữ nhân viên cửa hàng, “Cô thấy tôi lớn lên như vậy giống bình thường sao?”

“Không giống, rất đẹp trai.”

“Vậy anh của tôi thì sao?”

“Anh ấy không được.” Nữ nhân viên cửa hàng nói ra:

“Nếu như anh ấy mặc đồ như vậy vào trong tiệm của chúng tôi thì sẽ ảnh hưởng đến thể nghiệm mua sắm của những khách hàng còn lại, cho nên tôi không thể để các người vào được, đương nhiên, nếu như một mình anh vào thì có thể.”

Mấy người trong tiệm cũng cười rộ lên.

“Nghe giọng của bọn họ liền biết là từ nơi khác tới, đoán chừng cũng không biết SKP là chỗ nào đâu.” Nữ nhân viên cửa hàng Chanel nói.

“Tôi cảm thấy khá là đáng tiếc cho chàng trai anh tuấn kia, tôi không chịu nổi khi thấy người đẹp trai như vậy bị mất mặt.”

“Không còn cách nào khác, nơi giống như SKP đây là nơi mà con người giá trị 10 triệu còn không dám tới, bọn họ quả thực không đủ tư cách đi dạo ở chỗ này.”

Nếu như Lâm Dật tới một mình vậy thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Bởi vì có ưu thế là giá trị nhan sắc, có khả năng còn sẽ được đối đãi đặc biệt.

Nhưng người bên cạnh anh, Ngô Phi Dược thì lại khác.

Anh ta ăn mặc như vậy, không ai nguyện ý để cho người như anh ấy tiến vào cả.

Lâm Dật nhìn nữ nhân viên cửa hàng, “Nói trắng ra là chính là mắt chó coi thường người khác đúng không, mặc không đẹp thì không cho vào?”

“Tiên sinh, xin chú ý thái độ nói chuyện của ngài, nếu không tôi sẽ gọi bảo an.”

“Anh Lâm!”

Lâm Dật còn muốn lên tiếng, chợt nghe có người gọi mình từ phía sau.

Nhìn lại, phát hiện là Trần Nghiên đã lâu không gặp, bên cạnh cô còn có một nữ sinh nhìn cũng rất là quen mắt, hình như là đàn chị của cô - Cố Nam Chi.

“Trời ạ, đúng thật là anh Lâm.”

Nhìn thấy Lâm Dật, Trần Nghiên vừa mừng vừa sợ.

“Anh Lâm, anh đến Yến Kinh sao không gọi điện thoại trước cho em, em sẽ tiếp đón anh thật tốt a.”

“Cũng không phải là đại nhân vật gì, tiếp cái gì mà tiếp.”

Trần Nghiên híp mắt cười rộ lên, “Chị em có biết anh đến Yến kinh không?”

Ngạch...

Lâm Dật dừng một chút, nghe ý của Trần Nghiên, đoán chừng là Lương Nhược Hư đã về Yến Kinh.

Suy đi nghĩ lại, Lâm Dật cũng hiểu rõ nguyên do trong đó.

Lẽ ra lấy chức vị của Lương Nhược Hư, ngày nghỉ lễ cũng cần phải trực tại đơn vị.

Nhưng trong mắt các lãnh đạo khác, thân phận Lương Nhược Hư đều là công khai, rất nhiều người đều biết.

Mà hiện tại, còn là Tết m lịch, không ai dám để cô trực ban cả, cho nên cho cô trở về sớm.

Lâm Dật ngầm thở dài.

Vốn dĩ lần này tới Yến Kinh, cũng không có ý định để cho Lương Nhược Hư biết.

Nhưng bây giờ bị Trần Nghiên phát hiện, đoán chừng không bao lâu sau, Lương Nhược Hư cũng sẽ biết.

Chuyện này nếu để cho Lương Nhược Hư biết, mình đến Yến Kinh mà không nói cô ấy, đoán chừng là lại gọi điện thoại chửi mình quá phận.

“Thật ra là anh lén tới, muốn cho chị em niềm vui bất ngờ, cho nên em, đừng nói với cô ấy là anh tới nha, tuyệt đối đừng lỡ miệng.”

“Không thành vấn đề, miệng em rất kín, nhưng mà...”

“Đừng nói nữa, anh đều hiểu, nói đi, em muốn cái gì?”

Trần Nghiên chỉ vào cửa hàng sát vách, “Kính mắt của bọn họ thật đẹp, nhưng bán hơn 1 triệu, em không nỡ bỏ tiền mua.”

Lâm Dật đem thẻ ngân hàng ra, “Mật mã là 6 số 0, cầm lấy quét đi.”

“Chậc chậc chậc, em chính là thích nói chuyện với những người có tiền giống như anh.”

Nhìn thấy Lâm Dật mua cho người khác kính mắt hơn 1 triệu, ánh mắt của nữ nhân viên cửa hàng Armani liền trở nên đăm đăm.

Người đàn ông này rốt cuộc là có bao nhiêu tiền? Kính mắt hơn 1 triệu nói đưa liền đưa?

Những người khác trong tiệm cũng là kinh ngạc đến không ngậm miệng được.

Cậu ta vậy mà lại có tiền như vậy?

Nếu là như vậy, thì người mặc quần áo không chỉnh tề kia cũng chưa chắc là không thể a!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 954.

Chương 955. Thái Tử Gia Không Thể Trêu Chọc

Trần Nghiên không quản nhiều như vậy, hào hứng lôi kéo Cố Nam Chi đi vào tiệm kính mắt bên cạnh, chuẩn bị mua kính mắt vừa mới nhìn trúng.

“Tiểu Dật, đây là bạn của em à, quan hệ rất tốt sao? Mới một chút đã đưa ra ngoài hơn 1 triệu rồi.”

“Quan hệ rất tốt.” Lâm Dật cười nói:

“Chủ yếu là ba của cô ấy rất trâu bò, đã giúp em không ít chuyện.”

“Vậy phải giúp em nhiều thế nào mà cần đưa lễ hơn một triệu thế? Không cần thiết phải vậy chứ.”

“Hơn 1 triệu cũng không tính là nhiều, còn không đủ cho em mua chiếc xe đây. Với lại ba cô ấy là quan lớn, là nhân vật mà chỉ cần dậm chân một cái thì cả Trung Quốc đều phải rung động, duy trì tốt mối quan hệ này, đối với em cũng có chỗ tốt.”

Nữ nhân viên Armani lại càng thêm mộng bức.

Người này là thần thánh phương nào vậy, thế mà lại quen biết cả quan lớn?!

Mà Ngô Phi Dược cũng đang dùng một loại ánh mắt kinh ngạc mà nhìn Lâm Dật.

Mấy năm nay rốt cuộc em ấy đã làm gì?

Thế mà lại lăn lộn đến trình độ này?

Không đến vài phút sau, Trần Nghiên cầm lấy kính vừa mới mua đi ra, có chút lúng túng nhìn về phía Lâm Dật.

“Anh Lâm, vừa rồi em quên hỏi, đây là bạn của anh sao?”

“Đây là anh trai anh Ngô Phi Dược, đến nơi này mua chút đồ.”

“Chào anh Ngô.” Trần Nghiên ngọt ngào chào.

“Ai ai ai, chào em, chào em.”

Mua đồ xong, Trần Nghiên trả thẻ ngân hàng lại cho Lâm Dật.

“Anh Lâm, các người không phải muốn mua quần áo sao, đây chính là Armani, đồ ở đây thật sự rất được.”

“Vừa mới tiến vào, đã bị người ta đuổi ra ngoài, nói quần áo bọn anh không chỉnh tề, không có tư cách đến chỗ này mua sắm.”

Trần Nghiên ngẩng đầu nhìn nữ nhân viên cửa hàng một chút.

“Sao thế, đi bán hàng xa xỉ, liền cảm thấy bản thân mình hơn người sao.” Trần Nghiên mắng:

“Anh Lâm, anh đừng để trong lòng, SKP là của nhà bạn em mở, việc này em sẽ giúp anh xử lý.”

“Tiên sinh thật sự xin lỗi, tôi không phải là cố ý.” Nữ nhân viên cửa hàng liên tục nói xin lỗi, “Tôi không phải cố ý, hy vọng ngài có thể cho tôi một cơ hội.”

“Việc này không liên quan đến tôi, cũng không phải là tôi xử lý cô.” Lâm Dật nói.

Nữ nhân viên cửa hàng quay đầu, lại hướng về phía Trần Nghiên nói xin lỗi.

“Nữ sĩ, chuyện này là tôi không đúng, hy vọng ngài có thể tha thứ cho sơ suất này của tôi.”

“Việc này cũng không liên quan tới tôi, người sẽ xử lý cô là bạn của tôi, không phải tôi.”

Nói xong, Trần Nghiên lôi kéo Lâm Dật, quay người rời đi.

“Phiền nhất chính là những người như này, làm việc trong trung tâm mua sắm cao cấp mà cứ tưởng rằng mình đang ở thiên đường vậy.” Trần Nghiên mắng: “Luôn xem thường cái này, xem thường cái kia, nhìn thấy là phiền.”

“Bình thường, bình thường thôi.” Ngô Phi Dược nói: “Anh ăn mặc như vậy, không cho anh vào cũng là điều dễ hiểu.”

“Anh Ngô, anh là anh trai của anh Lâm sao? Sao lại không có chút bá khí nào vậy?” Trần Nghiên nói:

“Gặp phải những người có tầm mắt cao hơn đỉnh đầu kia thì phải dỗi bọn họ, phải biết giả trang.”

Ngô Phi Dược cười cười, “Anh chỉ là một người nghèo chí ngắn thôi.”

“Không nghèo, không nghèo, có anh Lâm của em ở đây, anh muốn nghèo cũng khó khăn.” Trần Nghiên cười hì hì nói.

“Nhưng anh cảm thấy, bầu không khí của Yến Kinh hình như thật sự không bằng Trung Hải, thậm chí ngay cả Quảng Châu cũng không bằng.”

“Dưới chân hoàng thành đều là con cháu Bát Kỳ.” Trần Nghiên nói: “Cộng với một số phú nhị đại đi ra từ đại viện, đám người kia đúng là rất vênh váo.”

“Giống mấy người Triệu Mặc sao?”

“Nói như thế nào đây, vẫn là có chênh lệch.” Trần Nghiên nói:

“Đừng nhìn Triệu Mặc bị anh thu thập một trận, nhưng quả thật vẫn có chút thực lực. Người ta cũng có vốn tư bản, nhưng có không ít người, mặc dù là đi ra từ đại viện, nhưng lại không có bản lĩnh gì, tiền cũng không nhiều, chỉ biết giả bộ cứng rắn. Không nói những cái khác, chỉ con Voice Night kia của anh thôi, đã có thể sánh bằng với toàn bộ gia sản của bọn họ, cũng không biết giả bộ cái gì mà giả.”

Trần Nghiên vừa nói vừa mắng liên tục giống như máy, nói không ngừng nghỉ.

“Em bớt giận đi.” Lâm Dật dở khóc dở cười nói: “Sao lại oán niệm sâu như thế.”

“Chủ yếu là em không thể a.” Trần Nghiên nói:

“Mỗi lần gặp phải loại người này, còn phải mượn danh của cha em mới có thể trấn trụ bọn họ, không giống như chị Hạt Gạo, chỉ cần đứng đó, những người khác đều núp ra xa.”

“Đúng rồi, anh chợt nhớ tới chuyện này.” Lâm Dật nói:

“Yến Kinh có người tên là Vương Miện, em biết người này không?”

“Vương Miện? Thái tử gia sao?” Sắc mặt Trần Nghiên lập tức thay đổi, “Là anh ấy chọc anh, hay là anh chọc người ta rồi?”

“Không ai trêu chọc ai cả, em đừng nhạy cảm như vậy.” Lâm Dật nói: “Trước đó anh nghe anh Lương của em nhắc qua người này, liền thuận miệng hỏi thôi.”

“Ừm ừm... Nói như thế nào đây.” Trần Nghiên nói:

“Tổ tiên là công thần khai quốc, gần như ở cấp bậc này, cho dù là chị Hạt Gạo của em hay là Triệu Mặc thì cũng không sánh bằng nhà bọn họ, tóm lại chính là rất mạnh.”

“Vậy đúng thật là rất lợi hại.”

Lâm Dật hỏi chuyện này cũng chỉ là vì cảm thấy nhàn rỗi nhàm chán.

Trung Quốc lớn như vậy, khả năng cả một đời cũng không gặp được người kia.

Bởi vì có Trần Nghiên ở đây, cho nên việc mua sắm dễ dàng hơn không ít.

Quần áo của Ngô Phi Dược đều là cô chọn giúp, hiệu quả phối đồ đều rất không tệ.

Mà cô và Cố Nam Chi cũng mua không ít thứ, đương nhiên đều là Lâm Dật trả tiền.

Một hàng bốn người rời khỏi trung tâm mua sắm.

Phía ngoài trời đã tối.

“Anh Lâm, trời tối rồi.” Trần Nghiên nói.

“Trời quả thực đã tối.”

“Cho nên ~”

“Đi đi đi, đi Đại bảo kiếm đi.”

Ngô Phi Dược:…

“Như vậy có được không, người ta còn là tiểu cô nương.”

“Trần Nghiên quả thực hơi nhỏ một chút, nhưng Cố Nam Chi không nhỏ.” Lâm Dật nói: “Đều đến Yến Kinh rồi, nếu như không thể nghiệm qua chốn phong tình, vậy thì sẽ thua lỗ rất lớn nha.”

“Đúng đúng đúng.” Trần Nghiên kéo cánh tay Lâm Dật, “Anh Lâm, em nói cho anh nghe, em phát hiện được một chỗ tốt, siêu xa hoa, nhưng bình thường em đều không dám đi. Anh nhanh mang em đi loanh quanh một chút, thấy em vừa mới mua hai cặp kính mát và khẩu trang này không, chính là dùng cho lúc này.”

Ngô Phi Dược:…

Cô gái ở đại thành thị đúng thật là cởi mở!

Một hàng bốn người lên xe của Trần Nghiên, bởi vì cha cô cho nên xe không được tốt lắm, một chiếc Harvard H9 rất bình thường, hơn nữa nhìn đồ vật bên trong, hình như cũng không phải xe của cô.

Nhưng Trần Nghiên không có sở thích giả trang, lái xe gì đối với cô mà nói thì đều như nhau.

“Đúng rồi, nơi này của mấy người có bán pháo hoa không.”

Trên đường đến Đại bảo kiếm, Lâm Dật hỏi.

“Có a, em biết người trong ngành này, anh Lâm muốn làm gì sao.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Đưa 100 ngàn tệ, liệu có thể đưa hàng đến cửa hay không.”

“Người khác chắc chắn là không có đãi ngộ này, nhưng anh Lâm đã mở miệng, vậy chắc chắn là có thể.”

“Được, để bọn họ đưa đến Đại bảo kiếm đi.” Lâm Dật nói: “Còn có, xe này của em tối nay cho anh mượn lái một chút.”

“Tùy tiện lái.”

Nói xong chuyện chính, dựa theo dẫn dắt của Trần Nghiên, Lâm Dật lái xe đến một quán suối nước nóng tên là Thủy Khỏa.

Trần Nghiên và Cố Nam Chi đã chuẩn bị tốt mọi thứ, bốn người cùng đi vào.

“Cấp bậc cao nhất của thẻ hội viên là bao nhiêu tiền?”

“Tiên sinh chào ngài, cấp bậc thẻ hội viên cao nhất của chúng tôi là 266 ngàn một thẻ, và không giới hạn số lần trong một năm.”

“Mở cho tôi bốn thẻ.”

“Anh Lâm, anh cũng không thường đến Yến Kinh, mở thẻ hội viên làm gì vậy.”

“Mở thẻ chính là tôn trọng tối thiểu nhất đối với Đại bảo kiếm.”

Phục vụ viên nhìn Lâm Dật.

Xem ra cũng chính là người trong nghề nha!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 955.

Chương 956. Sao Có Thể So Với Con Cháu Đại Viện Được?

Nhìn thấy Lâm Dật tiện tay lấy ra hơn 1 triệu.

Lại một lần đổi mới tam quan của Ngô Phi Dược.

Cảm thấy thịt có chút đau, dù xem như là để kết giao bạn bè, cũng không thể dùng nhiều như vậy a.

Sau khi mở thẻ, bốn người chia thành hai nhóm, tắm rửa một hồi, sau đó mới đi tắm suối nước nóng, thực hiện nguyên bộ đại bảo kiếm.

“Anh Lâm, anh cảm thấy trung tâm tắm rửa bên Yến Kinh có gì khác so với Trung Hải không.”

“Lực tay thật lớn, người bình thường thật sự không chịu được.”

“Tiên sinh, nơi tôi đang ấn là khu phản xạ của thận, tôi ấn lâu như vậy mà ngài còn không có phản ứng gì, chứng tỏ thận rất tốt.” Nữ nhân viên kỹ thuật nói.

“Cô nói như vậy, thật sự cũng không sai.” Lâm Dật cười ha hả nói.

“Anh Lâm, lần này anh tới Yến Kinh, chuẩn bị khi nào thì đi, em giới thiệu chút bạn bè cho anh biết nha.” Trần Nghiên nói.

“Đừng, nói không chừng ngày mai sẽ đi.” Lâm Dật nói: “Anh không quá thích xã giao, không cần liên hệ đâu.”

Trần Nghiên cười hắc hắc, “Anh đây đang dự định treo cổ trên thân chị em sao.”

“Thế nào, em là đang muốn tìm cho anh mấy người sao?”

“Em cũng không có nói vậy.” Trần Nghiên nói: “Nếu để cho chị em biết, còn không phải sẽ đánh chết em sao.”

Reng reng reng _ _

Lâm Dật vừa muốn nói chuyện, thì điện thoại di động của Ngô Phi Dược lại đột nhiên vang lên.

Vốn dĩ Ngô Phi Dược cũng không quá coi trọng, nhưng lúc cầm điện thoại di động lên xem thì vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi.

“Xảy ra chuyện gì sao.” Lâm Dật quay đầu hỏi.

“Võ Văn Long gọi điện thoại cho anh.” Ngô Phi Dược khẩn trương nói.

“Người quản đốc kia sao?”

“Chính là người bị em đánh cho một trận kia.”

“Không có việc gì, cứ nhận đi, nghe xem anh ta nói gì.”

Cùng lúc đó, Trần Nghiên ra hiệu cho nhân viên kỹ thuật tắt hết nhạc trong phòng, để tránh ảnh hưởng tới cuộc gọi.

Ngô Phi Dược nhận điện thoại, nhưng còn không kịp nói chuyện, thì đã nghe thấy Võ Văn Long hùng hùng hổ hổ nói:

“Ngô Phi Dược, con mẹ nó đang ở chỗ nào, con mẹ nó không phải cậu trâu bò lắm sao, không chỉ có tìm em trai đến đánh tôi, sau đó còn giật dây những người khác bãi công. Tôi nói cho cậu biết, hôm nay việc này không xong đâu, con mẹ nó cậu đừng nghĩ sẽ rời khỏi được Yến Kinh. Nếu như không đánh gãy chân hai người, tôi sẽ không mang họ Võ nữa!”

“Tôi không giật dây bọn họ, việc này không liên quan đến chúng tôi.” Ngô Phi Dược giải thích.

Ban ngày, lúc rời đi, Ngô Phi Dược cũng không nói gì, chỉ sợ sẽ náo ra chuyện như vậy.

Giờ thì hay rồi, sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

“Con mẹ nó cậu có nói gì cũng vô dụng.” Võ Văn Long mắng:

“Nếu như không phải là các người đến gây chuyện, bọn họ cũng không có khả năng bãi công. Với lại các người còn lừa của tôi 100 ngàn tệ. Tôi nói cho cậu, đây là cướp bóc, nhanh nói cho tôi biết các người đang ở đâu, đừng để tôi báo cảnh sát, khi đó mọi chuyện sẽ rất nghiêm trọng đấy!”

“Chuyện này...”

Ngô Phi Dược chau mày, đến lúc này rồi, tuyệt đối không thể nói cho bọn họ biết mình đang ở đâu được!

Yến Kinh không lớn, nếu như mình không nói, thì bọn họ có mệt chết thì cũng không tìm thấy mình!

“Chúng tôi đang ở suối nước nóng Thủy Khỏa, anh qua đây đi.” Lâm Dật nói.

“Tiểu Dật, sao em lại trả lời như thế...” Ngô Phi Dược ngây ngẩn cả người, đây không phải là tự chui đầu vào lưới sao.

“Thằng nhãi con cậu rất can đảm đó nha, nếu như có giỏi thì đừng đi, ở đó chờ tôi!”

Lâm Dật ném ánh mắt yên tâm qua, vừa cười vừa nói:

“Tôi sẽ chờ ở đây, tới đi.”

“Mẹ nó, cậu chờ đó, hôm nay tôi sẽ giết chết cậu!”

Mắng một câu, Võ Văn Long liền cúp điện thoại.

“Tiểu Dật, sao em còn đáp ứng bọn họ, lúc này gọi điện thoại tới, khẳng định là tới báo thù.”

“Em biết, đám người này chính là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cũng không thể lúc nào cũng tránh bọn họ được, phải khiến cho bọn họ sợ hãi chúng ta mới được.”

“Thế nhưng nhóm nhà đầu tư kia, chúng ta căn bản không thể trêu vào được.” Ngô Phi Dược nói:

“Với lại chúng ta còn là người bên ngoài, lại gây chuyện xung đột với người ta, nhất định sẽ ăn thiệt thòi.”

“Sợ cái gì, có Trần đại tiểu thư ở đây, chuyện gì mà không giải quyết được chứ?”

Thấy Lâm Dật nói như vậy, Ngô Phi Dược mới nhớ tới Trần Nghiên ngồi bên cạnh.

Ba của cô ấy là quan lớn, xử lý loại chuyện này hẳn là dễ như trở bàn tay.

Nếu là như vậy, thì hình như cũng không có gì nguy hiểm cả.

“Anh Lâm đừng đùa nữa, chỉ với loại trình độ này, anh chỉ cần dùng một tay là đã có thể xử lý tốt, căn bản không cần đến em.” Trần Nghiên nói.

“Đừng nói như vậy chứ, có lẽ còn phải cần em đến thu dọn cục diện hỗn độn này.”

“Đều là chuyện nhỏ thôi, nếu như cha em biết rõ là chuyện của anh, nhất định cũng sẽ đồng ý giúp đỡ.”

“Vậy anh có thể thoải mái làm rồi.”

…

Cùng lúc đó, ba chiếc Vans, chạy đến suối nước nóng Thủy Khỏa.

Đi đầu chính là một chiếc Bentley màu đen.

Võ Văn Long ngồi cạnh ghế tài xế, mặt mày hớn hở, đang nói cái gì đó với người đàn ông trẻ tuổi ở hàng sau.

Trên mặt hai người dần lộ ra ý cười, giống như gặp được chuyện vui.

“Tôi đoán bọn họ hẳn là sẽ không nghĩ đến, suối nước nóng Thủy Khỏa kia lại là cậu tôi mở.”

Người đàn ông nói chuyện tên là Lục Thần, Phó Tổng giám đốc của tập đoàn Vân Lộc.

Sau chuyện xảy ra ban ngày, Võ Văn Long đã gọi điện cho Lục Thần.

Vốn dĩ hạng mục của tập đoàn đã vô cùng gấp gáp, bây giờ lại náo ra chuyện bãi công này nữa.

Sau khi Lục Thần biết tin này thì giận tím mặt, vội vã chạy từ nơi khác chạy về, chuẩn bị xử lý chuyện này.

“Đó là chắc chắn, nếu như biết thì cũng không có khả năng sẽ đến đó tắm rửa.” Võ Văn Long nói:

“Để tôi nói cho anh biết, đám dân công từ nơi khác đến này thật là không có tiền đồ, trong tay có chút tiền, đã muốn đến trung tâm tắm rửa, người giống như bọn họ, cả đời cũng không phát tài được.”

“Còn phải nói sao, lấy tiền kiếm được từ chỗ chúng ta tới chỗ của cậu tôi để tiêu phí, cũng coi như phù sa không chảy ruộng ngoài. Đến lúc đó tôi sẽ để bọn họ đền bù lại số tiền này, sau đó lại bồi thường tổn thất kinh tế của tôi nữa.” Lục Thần nói.

Võ Văn Long cười hắc hắc.

“Đến lúc đó chúng ta sẽ chặn cửa lại, bọn họ muốn chạy cũng chạy không được.”

Lục Thần ngậm lấy điếu thuốc, gật gật đầu, “Cậu của tôi cũng sẽ không bảo vệ bọn họ, hôm nay nếu như không gỡ chân hai người bọn họ xuống, tôi không mang họ Lục.”

“Ai nói không phải đâu, hai người kia thế mà lại chạy đến Yến Kinh chúng ta diễu võ dương oai, cũng không nhìn một chút đây là nơi nào.”

“Ha ha, còn muốn phân cao thấp với những người đi ra từ đại viện như chúng tôi, hôm nay phải để cho bọn họ biết sự lợi hại của tôi mới được.”

Rất nhanh, Lục Thần liền mang theo người, lái xe đến suối nước nóng Thủy Khỏa.

Nhưng người trên xe, anh ta lại không mang vào, chỉ chọn lấy mười người thân thủ tốt, đi theo bên cạnh mình, những người còn lại thì đứng chặn ở cửa.

“Lục tổng, ngài đã tới.” Nhìn thấy Lục Thần, quản lý tại đại sảnh đi ra chào đón.

Lục Thần gật gật đầu, “Cậu tôi đâu.”

“Triệu tổng đang gặp mặt bạn bè ở phía trên, có cần tôi thông báo với ngài ấy một tiếng không?”

“Không cần đâu, cũng không có việc gì lớn.” Lục Thần nói:

“Vừa rồi có người tên là Ngô Phi Dược đến đây tiêu phí, tra cho tôi anh ta đang ở đâu.”

Tin tức của khách hàng đều là bảo mật, nhưng bởi vì thân phận của Lục Thần không tầm thường, đương nhiên là có thể tra được.

“Lục tổng, bọn họ ở phòng 809.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 956.

Chương 957. Người Dám Đả Thương Anh Lâm, Không Sống Tới Sáng Ngày Mai

Lục Thần gật gật đầu, “Tôi đi lên lầu làm chút chuyện, nói với bảo an bên dưới, cho dù nghe được âm thanh gì thì cũng không được đi lên lầu.”

Người quản lý đại sảnh cũng là người thông minh, lập tức đoán được đã xảy ra chuyện gì.

“Lục tổng, chuyện này thật sự không cần thông báo cho Triệu tổng một tiếng sao?”

“Không cần đâu, cũng không phải là chuyện gì lớn.” Lục Thần nói:

“Với lại cậu tôi cũng rất bận, không nên làm chậm trễ thời gian của cậu ấy.”

“Vậy được rồi, tôi sẽ đi thông báo cho bảo an một tiếng, nói với bọn họ không được lên tầng tám.”

“Ừm, đi đi.”

Sau khi giao phó xong, Lục Thần mang người đi thang máy lên tầng tám.

“Nha, đây không phải là Lục tổng sao.”

Mới ra khỏi thang máy, liền thấy một người đàn ông đeo kính râm, khoác áo choàng tắm, chào hỏi với Lục Thần.

Nhìn dáng vẻ của người đàn ông thì ước chừng 30, dáng người hơi gầy, mang đến cho người ta một loại cảm giác hào hoa phong nhã.

Người đàn ông tên là Khương Anh Kiệt, cũng giống như Lục Thần, đều là tiểu công tử của Yến Kinh, chỉ là quan hệ không có tốt như vậy, trên phương diện làm ăn cũng ít lui tới.

“Tới đây sao không nói trước một tiếng, tôi sẽ sắp xếp cho anh nhân viên kỹ thuật tốt nhất, đều là học sinh đại học mới tới, tươi ngon mọng nước.”

“Cũng không phải là chuyện lớn, nên mới không điện thoại cho anh.” Khương Anh Kiệt cười đáp lại:

“Đây là đưa anh em tới đây thư giãn sao?”

“Ban ngày, có một tên không có mắt đến tòa nhà của chúng tôi quấy rối, không chỉ đánh người của tôi, còn cướp 100 ngàn tệ nữa, tôi dẫn người tới xử lý một chút.”

“Mẹ nó, thật hay giả vậy, người nào mà lại to gan như vậy? Không muốn ra khỏi Yến Kinh sao?”

“Hai tên dân công từ nơi khác tới, thân thể có tí thịt, liền đến chỗ tôi diễu võ dương oai.”

“Nha, việc này có chút thú vị.” Khương Anh Kiệt nói: “Hai người kia đang ở đâu vậy? Chạy tới đây tiêu phí sao?”

Lục Thần gật gật đầu, chỉ chỉ về phía trước, “Ngay tại phòng 809, tôi đang chuẩn bị đi qua đó.”

“Anh chờ chút đã, mấy người anh em của tôi cũng đến đây chơi, tôi giúp anh gọi người tới, cùng nhau đi xem người kia một chút.”

“Không cần, không cần, chuyện nhỏ như vậy, tôi tự mình xử lý là được rồi.” Lục Thần vừa cười vừa nói.

“Như vậy sao được, hai ta đã quen biết nhau lâu như vậy, chuyện của anh cũng là chuyện của tôi.” Khương Anh Kiệt nói:

“Không biết thì thôi đi, hiện tại đã gặp rồi, dù sao cũng phải giúp đỡ.”

Nói xong, Khương Anh Kiệt đẩy cửa phòng 802 và 803 ra.

“Mấy người anh em, có mấy tên không có mắt tới gây sự, đi cùng tôi một chút!”

“Mẹ nó chờ chút, chúng tôi lập tức đi ngay.”

Lúc Khương Anh Kiệt bắt chuyện, bảy người trong phòng đều đi ra, khí thế hung hăng, bộ dạng như muốn đi đánh nhau.

“Người anh em, tôi giới thiệu cho các người một chút.” Khương Anh Kiệt hướng về phía Lục Thần nói:

“Đây là bạn của tôi, đi ra từ đại viện Yến Kinh, nói có hai tên dân công từ nơi khác tới chỗ anh ấy quấy rối, hôm nay mong mọi người giúp đỡ một chút.”

“Chuyện này không thành vấn đề.” Một người trong đó nói: “Đều là anh em nhà mình, giúp chút chuyện này có tính là gì, cứ nói muốn thu thập người nào là được.”

“Vậy thì cám ơn mọi người, sau khi xong việc tôi sẽ mời các người ăn cơm.” Lục Thần nói: “Hai người kia đang ở phòng 809, chúng tôi hiện tại sẽ qua đó.”

“Đi đi thôi, đi qua nhìn một chút!”

Vù vù, hai mươi mấy người đi về phòng 809.

m thanh ồn ào đã thu hút những người trong phòng khác.

Nhìn đến thấy mấy người hung thần ác sát này, họ đều không dám lên tiếng, chỉ lặng lẽ xem náo nhiệt.

Cùng lúc đó, trong phòng của Lâm Dật, bốn người cũng nghe thấy âm thanh ồn ào này.

Ngô Phi Dược khẩn trương xuống giường, chuẩn bị cầm quần áo của mình lên.

“Anh, anh không cần động đậy, em đi ra là được rồi.”

“Vậy sao được, bên ngoài nhiều người như vậy.”

Lâm Dật ấn Ngô Phi Dược trở về, “Bao nhiêu người cũng vậy thôi, anh cứ ở lại đây đi.”

“Anh Ngô, anh yên tâm đi.” Trần Nghiên vừa ăn hoa quả, vừa nói:

“Những nơi khác thì không dám nói, nhưng tại Yến Kinh này, nếu ai dám làm anh Lâm bị thương một chút, nhất định sẽ không sống tới buổi sáng ngày mai, yên tâm đi.”

“Chuyện này...”

Ngô Phi Dược vẫn có chút khẩn trương, đối phương có nhiều người như vậy, nếu như thật sự xảy ra chuyện, phải làm sao bây giờ!

Nói xong, Lâm Dật mặc áo choàng tắm, đi dép lê, cười toe toét đi ra ngoài.

Lâm Dật vừa ra cửa, đã thấy bọn người Lục Thần đi tới.

“Lục tổng, chính là cậu ta!”

Võ Văn Long chỉ Lâm Dật nói: “Cậu ta là em trai Ngô Phi Dược, cũng chính là cậu ta đã đánh tôi, xong còn cướp của chúng tôi 100 ngàn tệ!”

“Tiểu tử, lá gan cậu không nhỏ a, thế mà dám đến chỗ tôi gây chuyện, có biết Lục Thần tôi là ai không?”

“Con mẹ nó anh là ai thì có liên quan gì tới tôi chứ.” Lâm Dật nói: “Thiếu tiền công của anh trai tôi, con mẹ nó anh coi tôi đến đây để làm từ thiện sao?”

Lục Thần và Khương Anh Kiệt liếc nhau một cái, chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười lên.

“Một dân công tới từ nơi khác cũng dám nói chuyện như thế với tôi sao?” Lục Thần nói: “Tại Yến Kinh này, còn chưa có người có lá gan đó đâu.”

“Lục tổng, còn nói lời vô dụng làm gì, trực tiếp ra tay là được.” Khương Anh Kiệt nói: “Những tên đần độn đến từ bên ngoài này, nếu như không giáo huấn một trận, thì cậu ta sẽ không biết trời cao đất rộng đâu.”

Lục Thần gật gật đầu, “Ra tay đi, cậu ta không phải cướp của tôi 100 ngàn tệ sao, hôm nay cứ dựa theo 100 ngàn mà đánh cho tôi!”

“Được!”

Dưới mệnh lệnh của Lục Thần, hai mươi mấy người xông về phía Lâm Dật.

Lâm Dật đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn thấy người thứ nhất xông lại thì nắm lấy tóc của anh ta, đập vào một bên vách tường!

Ầm!

Một tiếng vang trầm!

Người xông lên phía trước kia giờ đây đầu toàn là máu, lúc này đã ngất đi!

Cảnh tượng máu tanh khiến cho tất cả mọi người đều ngừng động tác trên tay lại, đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm vào Lâm Dật, trong ánh mắt đầy sự đề phòng.

Ngay cả Lục Thần và Khương Anh Kiệt cũng giống vậy, sự tàn nhẫn của Lâm Dật đã khiến cho bọn họ bị dọa sợ.

“Lão Khương, người này rốt cuộc có lai lịch gì, đây cũng quá lợi hại đi.”

“Tôi, tôi cũng không rõ lắm.”

“Vậy chúng ta có động thủ hay không đây.”

“Trước, trước xem tình huống một chút rồi nói sau.”

“Một đám nhát gan.”

Lâm Dật đi về phía Lục Thần, mà những người anh ta tìm đến lại không một ai dám động đậy.

Ba!

Lâm Dật đưa tay tát vào mặt Lục Thần, anh ta lập tức bị đánh ngã trên mặt đất.

“Không phải tới tìm tôi báo thù à, sao lại không dám động thủ vậy?” Lâm Dật nói:

“Mấy người đi ra từ đại viện Yến Kinh các người, nguyên một đám không phải lúc nào cũng cảm thấy mình hơn người, sao giờ lại nằm xuống rồi? Không kiêu ngạo nữa sao?”

“Mẹ nó!”

Lục Thần rống lên, “Đều mẹ nó làm gì đi chứ, không nhìn thấy lão tử bị đánh sao, đều mẹ nó đứng đó giả chết làm gì?”

Những người còn lại giờ mới kịp phản ứng, người dẫn đầu tức giận mắng một câu.

“Mẹ nó, mọi người cùng tiến lên!”

“Đều mẹ nó đã có một tên ngã xuống rồi, còn dám xông về phía trước? Muốn chết sao?”

Hô thông!

Lâm Dật quay người, dùng một chân đá bay người nọ ra ngoài, khiến cho ba người phía sau đều nằm trên đất!

Lâm Dật ngẩng đầu chỉ những người còn lại, lạnh nhạt nói:

“Tôi không quản các người là do ai tìm đến, nhưng nếu như còn dám động đậy, tôi cam đoan sẽ cho các người bò ra ngoài.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 957.

Chương 958. Cậu Ấy Là Người Không Thể Chọc

Những người còn lại cũng không dám động nữa.

Mà mấy người do Khương Anh Kiệt tìm đến cũng lui ra xa, không còn ý định ra tay nữa.

Lâm Dật cũng không thèm quan tâm đến mấy tên tiểu lâu la này, đi về phía Võ Văn Long, sau đó một chân đá bay anh ta.

“Đều nói người đáng thương tất có chỗ đáng hận, chính là nói người như anh.” Lâm Dật nói:

“Ban ngày đã cho anh một cơ hội rồi, hiện tại còn tới đây, không muốn qua nổi đêm nay sao?”

“Khụ khụ khụ _ _ ”

Bị Lâm Dật đạp cho một đạp, Võ Văn Long phun một ngụm máu, sau đó nôn ra một trận.

“Xin, xin cậu đừng đánh nữa, đánh nữa tôi sẽ chết mất.”

Võ Văn Long che ngực, không ngừng ho ra máu, cảm thấy trong lồng ngực như đang có lửa thiêu vậy, mùi vị đó khỏi phải nói là có bao nhiêu khó chịu.

“Sợ chết sao còn tới đây giả trang?”

Nói xong, Lâm Dật nhìn Lục Thần, “Hay là anh cảm thấy mình có chút năng lực, muốn làm chỗ dựa cho anh ta?”

“Tôi phục, đừng động thủ nữa.” Lục Thần thở hổn hển nói:

“Tiệm này là của cậu tôi, nếu như bây giờ cậu dừng tay rồi rời đi, giữa chúng ta coi như thanh toán xong. Nhưng nếu để cho cậu tôi biết chuyện này, ông ấy nhất định sẽ xử lý cậu.”

“Lão tử còn chưa hưởng thụ xong Đại bảo kiếm, cậu lại muốn để cho tôi đi sao?”

“Vậy tôi nói cho cậu biết, chờ khi cậu tôi tới đây, ông ấy nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu!”

Lâm Dật ngồi xổm xuống, vỗ vỗ mặt của Lục Thần, “Vậy tôi cũng nói cho anh biết, dù cậu của anh có tới, nếu mà dám giả trang trước mặt tôi như vậy thì tôi cũng đánh.”

Lục Thần căm tức nhìn Lâm Dật, “Vậy chúng ta liền dùng quy tắc Yến Kinh để so đi, điều tra ngay tại đây, cậu có dám hay không.”

“Được, cậu muốn thế nào thì tôi cũng có thể bồi được.”

“Tôi hiện tại sẽ gọi điện thoại cho cậu tôi, cậu cũng tìm người đến, chúng ta sẽ đối mặt tại đây!”

“Người thì tôi không cần tìm đâu, gọi cậu của anh đến đi, để ông ta mang thêm ít người tới nữa.”

“Trâu bò đấy.” Lục Thần cười lạnh nói:

“Vậy cậu chờ một chút, đừng nói tôi không cho cậu cơ hội.”

Lục Thần lấy điện thoại di động ra, bấm gọi cho cậu của mình.

“Cậu, con bị người đánh ở tầng tám, người mau đưa người đến!”

“Con mẹ nó còn có việc này sao? Cháu chờ đó, cậu hiện tại sẽ qua ngay!”

Nói xong, đối phương liền cúp điện thoại, Lục Thần cọ xát về phía bên cạnh, dựa vào trên tường, lau vết máu ở khóe miệng.

“Chờ xem, cậu của tôi lập tức sẽ tới ngay.” Lục Thần nói: “Hôm nay cậu có muốn đi cũng không được.”

“Mấy dân công tới từ nơi khác như các người, thật sự là quá đề cao bản thân. Lục tổng đã không muốn quan tâm đến các người, thế mà còn muốn xông về phía trước, thật sự cho rằng mình có thể đánh thì Yến Kinh này sẽ là của mình sao?” Khương Anh Kiệt nói:

“Loại người hữu dũng vô mưu như cậu đây ra ngoài chỉ có thể phách lối nhất thời, nếu như đụng phải những đại nhân vật kia, sau đó chết như thế nào cũng không biết đâu.”

Bởi vì biết cậu của Lục Thần sắp tới, Khương Anh Kiệt cũng bắt đầu cáo mượn oai hổ, bắt đầu lớn lối.

Lâm Dật nhìn Khương Anh Kiệt.

“Tôi sẽ để cho anh nói thêm một lúc nữa, đợi xử lý cậu của anh ta xong sẽ xử lý anh.”

“Cậu có biết cậu của anh ấy là ai không.” Khương Anh Kiệt cười lạnh nói:

“Tôi nói cho cậu biết, cậu của Lục tổng tên là Triệu Hằng Đông, không chỉ là ông chủ ở đây, mà một nửa sản nghiệp giải trí trên toàn Yến Kinh này đều do cậu của anh ấy nắm giữ. Hơn nữa năm ngoái còn được chọn là một trong mười doanh nhân kiệt xuất của Yến Kinh. Người như ông ấy muốn đối phó với cậu, còn không phải là chuyện chỉ cần động một ngón tay sao.”

“Ha ha...” Một bên khác, Võ Văn Long cũng cười lạnh một tiếng, nói:

“Tôi nói cho cậu biết, Triệu tổng bọn họ đều là người đứng đầu ở đây, cũng là liều mạng đi ra, qua nhiều năm sóng gió như vậy, loại người nào mà còn chưa từng thấy qua chứ. Loại người như cậu, bọn họ mới không thèm để vào mắt.”

“Vậy tôi sẽ chờ, xem ông ta xử lý tôi thế nào.”

Leng keng ~~

Đúng lúc này, cửa thang máy mở ra.

Một người đàn ông trung niên đi ra từ bên trong, không cần nghi ngờ, người này chính là cậu của Lục Thần, Triệu Hằng Đông.

Mà phía sau ông ta, còn có bốn người mặc tây trang, hẳn là vệ sĩ.

“Làm sao lại bị đánh thành dạng này!”

Nhìn thấy thảm trạng của cháu ngoại, sắc mặt của Triệu Hằng Đông cực kỳ khó coi, thậm chí thật sự muốn ăn thịt người.

“Chính là người này, đến công trường của chúng ta gây chuyện, đánh người cướp tiền thì không nói, còn kích động những công nhân khác bãi công, khiến cho hạng mục bị đình trệ.”

“Việc này cậu sẽ xử lý.”

Triệu Hằng Đông đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Dật, nhưng vẻ mặt lại có chút không tự nhiên.

Chần chờ rất lâu cũng không ra tay.

“Cậu, cậu là Lâm tiên sinh tại Trung Hải?”

Lâm Dật nhíu mày nhìn Triệu Hằng Đông, “Ông biết tôi sao?”

“Trước đó lúc ở đảo Á Loan có gặp qua ngài, không nghĩ tới ngài lại đến Yến kinh, cho nên không thể tiếp đón từ xa được.”

Nghe nói như thế, tất cả mọi người đều bị giật mình.

Bọn họ vốn cho rằng, Triệu Hằng Đông tới sẽ hung hăng thu thập người đàn ông này một trận.

Nhưng lại không nghĩ tới, ông ấy nói chuyện vậy mà lại khách khí như vậy, thậm chí còn có chút khúm núm.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Dạng nhân vật như ông ấy sao có thể sợ hãi một dân công đến từ bên ngoài được?

“Nếu như ông có biết tôi, vậy mọi chuyện liền dễ làm hơn nhiều.” Lâm Dật nói:

“Cháu ngoại của ông mang theo một nhóm người tới tìm tôi gây chuyện, tôi chỉ là bất đắc dĩ mới động thủ. Ông cũng đừng trách tôi không nể mặt ông, nếu như có ý kiến, thì có thể gọi người của ông động thủ.”

“Không cần, không cần đâu, Lâm tiên sinh, xin cậu cho tôi chút mặt mũi, cháu ngoại tôi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, từ nhỏ đã được người trong nhà chiều hư. Cậu đừng chấp nhặt với nó, tôi sẽ bồi thường thích đáng cho cậu.”

“Mặt mũi của ông đáng giá bao nhiêu? Muốn tôi cho thì tôi nhất định phải cho sao?”

Lâm Dật nắm bả vai của Triệu Hằng Đông, kéo ông ta sang một bên.

Đầu tiên là đá một chân vào người Lục Thần, thiếu chút nữa tiễn anh ta đi luôn.

“Mọi chuyện hôm nay coi như xong.”

Lâm Dật nhìn Võ Văn Long và Khương Anh Kiệt nói:

“Những chuyện ngày hôm nay, đều là do hai người bọn họ gây nên. Tôi đề nghị ông nên dạy dỗ lại bọn họ một chút, nếu không cháu ngoại ông sớm muộn gì cũng bị bọn họ hại chết.”

“Vâng vâng vâng, Lâm tiên sinh, tôi đã biết, tôi nhất định sẽ nghiêm túc xử lý chuyện này, cho ngài một công đạo.”

“Được, ông tự mình xử lý đi.”

Lâm Dật gật gật đầu, quay người về lại phòng 809.

“Đem những này người đi cho tôi, giáo huấn bọn họ cho tốt!”

“Đã biết, Triệu tổng.”

Cho dù đám người Khương Anh Kiệt rất đông, nhưng bảo vệ của Triệu Hằng Đông đều là chuyên nghiệp, cho nên không ai dám lỗ mãng trước mặt bọn họ cả.

Không ai dám nói gì, nhưng bị đánh là điều nhất định.

Triệu Hằng Đông tiến lên đỡ Lục Thần dậy, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

“Tên nhóc này, con trêu chọc người nào thì trêu, trêu chọc đến cậu ấy làm gì!”

“Người này rốt cuộc là ai vậy, tại sao lại phải khúm núm với anh ta chứ.”

“Cậu ấy là người mà con không chọc nổi.”

“Cả hai nhà chúng ta cũng không thể trêu vào sao?”

“Công tử hàng đầu tại Trung Hải, tài sản mấy trăm tỷ, hơn nữa lòng dạ còn thâm sâu. Cấp bậc như cậu ấy, hoàn toàn không phải là người mà chúng ta có thể so sánh. Hôm nay, cậu ấy không giết chết con, coi như số con may mắn.” Triệu Hằng Đông nói:

“Với lại sức chiến đấu của người này còn rất lớn, đừng nói là những người này, cho dù đến nhiều gấp đôi, đều không đủ cho một tay của cậu ấy đánh. Con bây giờ biết cậu ấy có bao nhiêu lợi hại rồi chứ!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 958.

Chương 959. Cảm Giác Của Kẻ Có Tiền

“Cái này, lợi hại như vậy sao?”

Cũng không biết là do bị Lâm Dật đánh, hay là thật sự là bị dọa, sắc mặt của Lục Thần đã tái xanh.

“Nếu như cậu ta thật lợi hại như vậy, sao có thể sẽ có anh trai làm dân công được.”

“Chuyện này không ai biết cả.” Triệu Hằng Đông nói: “Tóm lại, chúng ta không thể trêu vào, lúc gặp lại cậu ấy thì nên đi đường vòng.”

“Chẳng lẽ hôm nay con chịu đánh là vô ích sao!” Lục Thần không cam lòng nói.

“Vậy cũng không còn cách nào khác.” Triệu Hằng Đông nói: “Con suy nghĩ kỹ một chút, những năm này người bị con bắt nạt còn ít sao, coi như là lấy thù trả thù, hôm nay nhận trở về.”

“Cũng chính là bởi vì bình thường đều là con bắt nạt người khác, hôm nay để cho người khác đánh thành dạng này, con mới không phục.”

“Tên tiểu tử này, có phải là không phục hay không!” Triệu Hằng Đông bắt đầu cảm thấy tức giận, dạy dỗ:

“Cậu nói cho con biết, vừa rồi cậu chỉ mới nói một mặt thôi, năng lực của người này mạnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của con. Hôm nay chỉ đánh con một trận nhẹ, nếu như thật sự khiến cậu ấy không vui, không chừng chứng ta sẽ bị làm cho phá sản.”

Nghe đến hai chữ phá sản này, Lục Thần khẽ run rẩy.

Bởi vì cậu biết rõ mình có thể hoành hành ngang ngược tại Yến Kinh như này đều là cha mẹ cho.

Nếu như không có bọn họ thì mình chẳng là cái gì cả.

“Con đã biết, việc này con nhận thua.”

“Con biết là tốt, với lại đừng nói mấy chuyện này sau lưng người khác. Nếu như xảy ra chuyện, không ai có thể giúp con đâu, những chuyện còn lại cậu cũng không muốn nói nhiều.”

“Con đã biết.”

...

Sau khi trở lại phòng, Lâm Dật nhìn thấy ba người đang thu dọn đồ đạc, ngồi khoanh chân ở trên giường, chờ mình.

“Mọi chuyện là thế nào? Đây là muốn đi rồi sao?”

“Em cảm thấy ngồi cũng lâu rồi, với lại trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta cũng cần phải trở về.”

Hai người vừa nói dứt lời, Ngô Phi Dược đã lên tiếng.

“Vừa rồi, anh nghe bên ngoài có tiếng đinh đinh đương đương, không có việc gì chứ? Không có bị thương đó chứ.”

“Trình độ của em anh còn không biết sao, lúc lên cấp ba, hai ta đã không ít lần ra ngoài đánh nhau, mười mấy người mà thôi, đều đã xử lý xong.”

“Nếu như anh còn không vào, anh Ngô đã xông ra rồi, may là em đã ngăn anh ấy lại.”

Lâm Dật cười một tiếng, “Đi thôi, vừa lúc anh còn có chút chuyện khác, kéo dài thêm cũng không tiện.”

Trần Nghiên cười hì hì nhìn Lâm Dật, “Anh là muốn đi tìm chị của em đúng không, vừa lúc pháo hoa đã được đưa tới, đang ở cửa ra vào đó.”

“Em biết nhà chị em ở đâu không?” Lâm Dật hỏi: “Ở nhà mình hay là nhà ông bà nội vậy?”

“Hắc hắc, vừa rồi em mới tìm hiểu xong, hiện tại đã về nhà, đợi lát nữa em sẽ gửi định vị qua điện thoại di động của anh, trực tiếp qua đó là được.”

“Được!”

Thu dọn đơn giản một chút, đoàn người đi ra khỏi phòng.

Lúc đi ra ngoài, vừa hay nhìn thấy Triệu Hằng Đông đang đứng ở cửa.

“Sao ông còn ở đây vậy.” Lâm Dật hỏi.

“Ngài đến nơi này của tôi, tôi lại để xảy ra chuyện như vậy, không tránh khỏi trách nhiệm. Hôm nay tôi làm chủ, muốn mời ngài ăn một bữa cơm, thuận tiện bồi thường một chút.”

“Ăn cơm thì thôi đi, tôi còn có chút chuyện khác, nói cháu ngoại ông đừng trêu chọc đến tôi là được.”

“Vâng vâng vâng, lúc trở về tôi nhất định nói lại với nó.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Ở đây đã không còn việc của ông nữa, trở về đi.”

“Ai ai ai, tôi tiễn ngài một chút.”

Đoàn người một trước một sau đi ra ngoài.

Nhìn thấy Triệu Hằng Đông khúm núm đi theo Lâm Dật, một số người biết thân phận của ông, đều cảm thấy rất tò mò đối với thân phận của Lâm Dật.

Tại Yến Kinh này, Triệu Hằng Đông chính là nhân vật có tiếng tăm.

Người để cho ông ấy đối xử như vậy, rốt cuộc là có lai lịch gì?

Sau khi ra ngoài, Lâm Dật nhìn thấy có một chiếc xe tải nhỏ dài hơn ba mét, trên đó chở đầy pháo hoa.

“Sư phụ, các người là người mà Lý Hạ Tùng tìm tới đúng không?”

“Đúng, cô là Trần Nghiên sao?”

“Là tôi, xe pháo hoa này là tôi gọi.” Trần Nghiên cầm điện thoại di động nói:

“Tổng cộng hết bao nhiêu tiền? Hiện tại tôi sẽ chuyện qua cho ngài.”

“Không cần, tiền đã giao xong.”

“Tiểu tử này vẫn còn biết làm việc.” Trần Nghiên vừa cười vừa nói, sau đó nhìn Lâm Dật, “Anh Lâm, những thứ này xử lý thế nào đây? Xe của em hình như chứa không nổi, có cần em chuẩn bị cho anh mấy cái xe không?”

“Không cần phiền phức như vậy.” Lâm Dật nhìn tài xế nói:

“Tôi gửi cho ông cái địa chỉ, ông giúp tôi đưa qua đó, sau đó tôi sẽ đưa thêm cho ông 1000 tệ, có được không?”

“Chuyện này quá được đi chứ.” Tài xế trung gian vỗ đùi, “Chỉ cần cậu trả thù lao, muốn tôi làm gì đều được.”

Bởi vì chuyện này, là do bạn của Trần Nghiên giúp đỡ, nên Lâm Dật cũng không phòng bị nhiều.

Trực tiếp quét 1000 tệ, rồi đem địa chỉ nhà của Lương Nhược Hư cho họ.

“Anh Lâm, làm sao bây giờ? Còn cần chúng em làm chút gì không?”

“Không cần, các người về trước đi, để xe lại cho anh lái là được.”

“Được rồi.”

Trần Nghiên đem chìa khóa xe giao cho Lâm Dật, sau đó bốn người mỗi người đi một ngả.

“Tiểu Dật, em đây là muốn làm gì?” Ngô Phi Dược hỏi: “Anh có thể giúp đỡ gì không?”

“Không cần đâu, một chút chuyện nhỏ thôi, một mình em cũng có thể xử lý, em đưa anh đến khách sạn trước.”

“Trước đó, lúc anh làm việc tại nhà máy vật liệu gỗ, hình như bên đó có một nhà nghỉ rất tốt, chúng ta qua đó ở đi.”

Lâm Dật ôm Ngô Phi Dược, “Bản thân em đây không thích hợp ở trong nhà nghỉ, em dẫn anh đến chỗ tốt, hình như cách đây cũng không xa.”

“Ở đây cũng không có người ngoài, chỉ có hai chúng ta, không cần thiết đến nơi tốt như vậy.”

“Có tiền không tiêu giữ làm gì, nơi đó đắt thì đắt thật, làm người không giả trang không phải thiếu niên a.”

“Tên nhóc này, hiện tại anh đã không quản được em nữa rồi.”

“Có quản được hay không là một chuyện khác.” Lâm Dật nắm bả vai Ngô Phi Dược thật chặt, “Nhưng cho dù thế nào, anh vẫn là anh của em.”

Câu nói của Lâm Dật như đâm vào tim Ngô Phi Dược, hốc mắt trong nháy mắt liền đỏ lên.

“Có lời này của em, anh cảm thấy an tâm hơn nhiều.”

“Đi, đi thôi.”

Lâm Dật lái xe, đưa Ngô Phi Dược đến khách sạn Bàn Cổ Thất Tinh.

Chọn nơi này, thứ nhất là vì không thiếu tiền, thật ra Lâm Dật cũng muốn đến đây xem một chút.

Nhìn xem nó so với khách sạn Bán Đảo của mình có chênh lệch gì hay không.

Đi đến cửa Lâm Dật mới phát hiện, cái này mẹ nó chênh lệch không phải chỉ là một chút.

Chỉ tính diện tích thôi mà đã lớn gấp ba khách sạn Bán Đảo, mức độ và trang trí xa hoa thì lại càng không cần nhiều lời.

Hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Bây giờ muốn vượt qua, đoán chừng là chuyện rất không có khả năng.

Đến đại sảnh khách sạn, Lâm Dật đi đến quầy tiếp tân.

“Mở một phòng tổng thống.”

“Tiên sinh, chào ngài, tổng cộng hết 88888 tệ.”

“Cô nói bao nhiêu?” Ngô Phi Dược ngây ngẩn cả người.

“88888.” Nữ tiếp tân khẽ cười nói.

“Đây cũng quá đắt.” Ngô Phi Dược lôi kéo Lâm Dật đi ra ngoài, nếu như là 8888 thì anh còn có thể tiếp nhận, ở một đêm mà đã tốn gần 90 ngàn, ở ICU cũng không đắt như vậy.

“Đi cái gì mà đi, đều đã tới đây rồi.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Còn chưa đủ cho em làm thẻ ở Đại bảo kiếm đây này.”

Nữ nhân viên phục vụ ngẩng đầu nhìn Lâm Dật, mặt mày mang theo ý cười.

Đây mới là dáng vẻ mà người có tiền nên có.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 959.

Chương 960. Mời Cô Xem Pháo Hoa

Sau khi trả tiền, Lâm Dật cầm thẻ phòng, đưa Ngô Phi Dược đến phòng.

Nhìn thấy phòng tổng thống xa hoa, Ngô Phi Dược có loại cảm giác như đi vào hoàng cung.

Nơi này so với mấy khách sạn nhỏ mà mình hay ở thật sự là không giống nhau.

“Anh cứ ở lại đây đi đã, em ra ngoài làm chút chuyện, lát nữa sẽ trở về.”

“Em đi đi, trên đường nhớ cẩn thận một chút, đừng về quá muộn, Yến Kinh lớn như vậy, chưa quen cuộc sống ở đây, đừng để bị lạc.”

“Được rồi.”

Lâm Dật cầm lấy chìa khóa xe rồi đi ra ngoài, nhưng lúc xuống thang máy, ngoài ý muốn nhìn thấy đối diện có hai người phụ nữ, mà một trong đó mình còn quen biết.

Đây chính là người đã từng hợp tác với mình trước kia ở trên đảo, Lý Gia Ny.

Cách ăn mặc của Lý Gia Ny đã nữ tính hơn không ít.

Dưới chân đi một đôi giày tuyết, quần bó Leggings màu đen, nửa người trên có khoác một cái áo lông.

Tuy nửa người trên có vẻ hơi cồng kềnh, nhưng nửa người dưới lại rất gợi cảm.

Chỉ là người đứng bên cạnh cô, hình như không phải là em gái cô, mà là một người phụ nữ xa lạ.

Tên của người phụ nữ là Lý Gia Mộng, là chị gái của Lý Gia Ny.

Hôm nay hẹn người khác đến đây để đánh mạt chược, chuẩn bị giết thời gian.

Cùng lúc đó, Lý Gia Ny cũng nhìn thấy Lâm Dật, cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, không hề nghĩ tới là có thể gặp anh ở đây.

“Lâm Dật, anh đến Yến Kinh sao?!”

Gặp Lý Gia Ny, Lâm Dật cũng vô cùng thoải mái, bởi vì hai người căn bản cũng không có quan hệ gì, gặp phải cô ấy cũng không sợ.

“Buổi sáng hôm nay tới để xử lý một chút việc.” Lâm Dật thuận miệng trả lời, chuẩn bị chào hỏi rồi rời đi.

“Anh ấy là Lâm Dật sao?” Người phụ nữ bên cạnh Lý Gia Ny hỏi.

Vẻ mặt Lý Gia Ny thay đổi, nhưng rất nhanh lại khôi phục như bình thường, cảm thấy mình vừa mới sơ suất.

“Ừm, chính là anh ấy.”

Lâm Dật có chút ngoài ý muốn đánh giá bạn của Lý Gia Ny một chút.

Sao cô ấy lại biết mình?

Chẳng lẽ là Lý Gia Ny phát xuân, nhắc qua mình cùng với bạn thân của cô ấy?

“Anh bây giờ có bận gì không? Tôi có chút chuyện muốn nói với anh.” Lý Gia Ny nói .

“Nói chuyện gì?”

Lý Gia Ny nhìn người phụ nữ bên cạnh, “Chị, chị ở đây chờ em một hồi, em sẽ lập tức trở lại.”

“Ừm, đi đi.”

Lý Gia Ny thần bí hề hề kéo Lâm Dật qua một bên.

“Tôi muốn hỏi anh một chút về chuyện liên quan tới lần hoạt động kia.”

“Cô muốn hỏi cái gì? Chuyện tiền thưởng sao?”

“Tôi không hỏi cái này.” Lý Gia Ny nói:

“Lúc trước, khi ghi hình chương trình, anh là người đầu tiên leo lên đỉnh núi đúng không?”

“Cô cảm thấy tôi sẽ gian lận sao?”

Tuy mới tiếp xúc với Lâm Dật một thời gian không dài, nhưng Lý Gia Ny tự nhận là cũng hiểu được phần nào tính cách của anh, nói anh ấy gian lận là chuyện không thể nào.

“Cái kia, tôi muốn hỏi anh một chút, anh có phát hiện vật kỳ gì quái trên đỉnh núi không?”

Vẻ mặt Lâm Dật thay đổi, mình có phát hiện ra vật gì kỳ quái hay không, điều này không quan trọng.

Nhưng cô hỏi như vậy khiến anh cảm thấy rất kỳ quái.

Mà vật kỳ quái duy nhất mà mình gặp phải chính là người áo đen kia.

Nhưng sao cô ấy lại muốn hỏi như vậy, chẳng lẽ cô ấy đã biết chuyện gì?

Hoặc là cô đã biết đến sự tồn tại của người áo đen kia?

“Không gặp phải cái gì cả.” Lâm Dật bình tĩnh nói:

“Sau khi leo đến đỉnh núi, người của tổ tiết mục liền đến, quay mấy tấm hình liền thả tôi trở về.”

“Vậy được rồi, tôi đã biết.” Lý Gia Ny khẽ cười nói:

“Buổi tối có hẹn người ta đánh mạt chược, cho nên tôi đi trước đây. Nếu như ngày mai anh vẫn chưa đi, có thể cho tôi cơ hội mời anh bữa cơm không?”

“Mời cơm thì thôi đi, ngày mai tôi chuẩn bị về Trung Hải.”

Lý Gia Ny lấy một tờ giấy ra từ trong túi, viết số điện thoại của mình lên trên đó, sau đó giao cho Lâm Dật.

“Đây là điện thoại của tôi, sau này nếu lại đến Yến Kinh thì gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ tiếp đãi anh.”

“Được.”

Sau đó tờ giấy của Lý Gia Ny được Lâm Dật tiện tay nhét vào trong túi, sau đó anh thảnh thơi ra khỏi khách sạn.

Nhìn thấy Lâm Dật ra khỏi khách sạn, Lý Gia Ny quay lại bên cạnh Lý Gia Mộng.

“Chị đã đem việc này nói với ông nội, ông nội nói muốn gặp anh ấy.”

“A? Miệng này của chị cũng quá nhanh đi?”

Lý Gia Ny vừa đỡ trán, cô vốn muốn dặn chị gái, đừng đem việc này nói cho người trong nhà, không nghĩ tới miệng của chị ấy lại nhanh như vậy, thế mà đã nói ra rồi.

“Bởi vì chuyện này, ông nội đã nổi giận, không phải em không biết, ông vẫn luôn muốn gặp anh ấy nhưng mà không được. Hiện tại có cơ hội, đương nhiên phải đem việc này nói cho ông biết.”

“Nhưng em vừa rồi đã hỏi anh ấy, anh ấy không biết gì cả, chỉ là đơn thuần đi quay chương trình kia mà thôi, chúng ta đã nghĩ việc này quá phức tạp rồi.”

“Có phức tạp hay không không quan trọng, làm tốt chuyện của chúng ta là được, còn lại thì phải xem ông nội xử lý như thế nào.”

Reng reng reng _ _

Lý Gia Mộng vừa nói xong, điện thoại trong túi bỗng vang lên.

“Điện thoại của cha.” Lý Gia Mộng nói:

“Chị có loại dự cảm, buổi mạt chược tối nay không đánh được rồi.”

Lý Gia Mộng tiện tay nhận điện thoại.

“Cha tìm con sao.”

“Ông nội muốn hai người các con trở về, tối nay đừng chơi nữa.”

“Vâng, vậy chúng con sẽ trở về ngay bây giờ.”

“Ừm.”

Cúp điện thoại, Lý Gia Mộng bất đắc dĩ nhìn Lý Gia Ny.

“Theo như chị nghĩ, ông nội kêu chúng ta trở về, đoán chừng là muốn hỏi một chút về chuyện này.”

“Đều tại chị.” Lý Gia Ny oán giận nói: “Nếu không phải chị nhanh miệng thì cũng không có nhiều chuyện như vậy.”

“Ai có thể nghĩ tới là ông nội lại sẽ gấp gáp như vậy đâu.” Lý Gia Mộng mắng:

“Đi thôi, trước trở về xem một chút đã.”

“Cũng chỉ có thể làm như vậy.”

…

Đi ra khỏi khách sạn, Lâm Dật lái xe đến nhà Lương Nhược Hư.

Nhìn qua hoàn cảnh xung quanh, có thể thấy nhà của Lương Nhược Hư cũng không tính là tiểu khu xa hoa gì.

Nhưng bởi vì nằm trong vòng thứ hai, như vậy lại không giống bình thường.

Dựa theo địa chỉ có sẵn, Lâm Dật tìm được chiếc xe tải vừa rồi.

Sau đó lại dựa theo vị trí mà Trần Nghiên miêu tả cho mình, tìm thấy căn nhà đối ứng với nhà Lương Nhược Hư.

Nói một cách khác, chỉ cần Lương Nhược Hư cầm ống nhòm, liền có thể nhìn thấy Lâm Dật đang đứng ở bên ngoài.

Lâm Dật và tài xế xe tải đem hàng chuyển xuống dưới, xếp ngay ngắn trên mặt đất.

Sau khi tài xế xe tải rời đi, Lâm Dật gọi điện thoại cho Lương Nhược Hư.

Sau khi vang lên mấy tiếng, Lương Nhược Hư mới nhận.

“Cô đang làm gì vậy.”

“Cái giọng điệu này của anh cũng quá cứng nhắc rồi, không thể nhẹ nhàng một chút sao.”

“Khụ khụ khụ, Lương thị trưởng tôn kính, tôi đây có chút việc cần cô phối hợp một chút, tránh cho cô lại nói tôi không cho cô chiến tích.”

“Tôi đã về nhà rồi, để cho thư ký của tôi qua đó tìm anh đi.”

“Như vậy sao được, việc này nhất định phải do cô tự mình đến.”

“Vậy anh có thể chờ một ngày hay không, ngày mai tôi sẽ ngồi máy bay trở về.”

“Ừm ừm... Ngày mai không còn kịp rồi, vẫn là để tôi đến tìm cô đi.”

“Thôi đi, anh đừng có mà lừa tôi, Kỷ tổng có thể để cho anh tới đây sao?”

“Nhìn xem lời cô nói này, Lâm Dật tôi muốn đi đâu? Còn bị người khác khống chế sao?”

“Được rồi, nhanh nói xem rốt cuộc là có chuyện gì, tôi sẽ giúp anh liên hệ người xử lý.”

“Cũng không phải là chuyện gì lớn.” Lâm Dật cười ha hả nói:

“Không phải là sắp hết năm rồi sao? Có một nơi bắn pháo hoa, tôi muốn mang cô đi xem.”

Trong lòng Lương Nhược Hư khẽ động, tại thời khắc này, cô đã không còn để ý tới Lâm Dật là thật tâm mời, hay là Kỷ tổng bảo anh ấy đến hố chính mình nữa.

Nhưng có thể xem pháo hoa cùng anh ấy, đúng là một chuyện rất đẹp.

“Đừng nghĩ đến việc này nữa, tôi đang ở trong nhà, không xem được pháo hoa.”

“Đừng nói như vậy chứ, cô đứng cạnh cửa sổ rồi nhìn ra phía ngoài xem, có lẽ có thể nhìn thấy pháo hoa ở Trung Hải.”

“Anh đúng là kẻ lừa dối người không đền mạng, từ Yến Kinh đến Trung Hải hơn 1200 km, anh cho rằng tôi có Thiên Lý Nhãn...”

Bang bang bang...

Lương Nhược Hư còn chưa dứt lời, thì bỗng nghe một chuỗi âm thanh nổ vang ở bên ngoài.

Ngay sau đó, chính là từng chùm pháo hoa rực rỡ nở rộ trên bầu trời, chiếu sáng cả bầu trời Yến Kinh.

Sáng lạn!

Lóa mắt!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 960.

Chương 961. Nhanh Đưa Hắn Đi Đi

Pháo hoa rực rỡ chiếu rọi cả bầu trời đêm.

Vô số người đi đường dừng chân đứng lại.

Tại thời khắc năm mới theo lịch âm này, mọi người có thể thấy một trận pháo hoa xa hoa như vậy.

Cảnh này khiến mùi vị năm mới trong thành Yến Kinh thật chân thực.

Đủ mọi ánh sáng màu sắc chiếu xuống gương mặt đẹp bên cửa sổ. Lương Nhược Hư trợn mắt nhìn, viền mắt ửng đỏ.

Cô không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là do Lâm Dật làm.

Nhưng cô vẫn có phần không tin được. Lâm Dật đến Yến Kinh rồi!

"Người này, đến mà làm sao không gọi cho tôi một tiếng. Ở phía dưới chờ tôi."

Dặn một tiếng, Lương Như Hư cúp điện thoại, thay bộ quần áo, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Lúc đi ra khỏi phòng, cô bất ngờ nhìn thấy cha mẹ đang đứng cạnh cửa sổ xem pháo hoa.

"Tối muộn rồi, con ra ngoài làm gì?" Lương Tồn Hiếu hỏi.

Tuy Lương Nhược Hư đã ba mươi tuổi, nhưng cha mẹ vẫn rất để ý với việc cô ra ngoài lúc nửa đêm thế này.

"Lâm Dật đến rồi. Pháo hoa bên ngoài chính là anh ấy phóng." Lương Nhược Hư xỏ giày ngoài cửa, vội vội vàng vàng nói.

"Hả? Nghĩ cả nửa ngày, hóa ra là do nó phóng à?" Lương Tồn Hiếu nói: "Ba nói mà, làm sao lại phóng trước cửa nhà chúng ta."

Lương Nhược Hư ngượng ngùng, rõ ràng là vì làm cho mình.

Bây giờ lại để cha mẹ biết rồi, thật là thẹn.

"Có thể tối nay con về muộn. Hai người ngủ trước đi."

"Con nhanh dẫn nó đi mau đi." Trầm Thục Nghi nói.

"Dạ?"

Lương Nhược Hư ngẩn người:

"Mẹ, mẹ có ý kiến với Lâm Dật?"

Không bảo gọi Lâm Dật tới gặp mặt thì thôi, sao còn bảo mình dẫn hắn đi?

Trước kia không phải còn nói chuyện hợp tác sao? Không cần trở mặt nhanh như vậy chứ?

"Không có ý kiến." Trầm Thục Nghi nói.

"Nhà chúng ta ở Nhị Hoàn, bên cạnh chính là cố cung và Thiên An Môn. Năm nay có lệnh cấm từ bên trên, nói rõ là nội thành cấm bắn pháo hoa. Nếu con không nhanh dẫn nó đi, hai đứa chuẩn bị để người ta bắt đi. Cái mặt già nua của cha con không cần nữa."

"Ạch… Con biết rồi."

Lương Nhược Hư vội vội vàng vàng ra ngoài. Pháo hoa bắn rực cả trời vẫn tiếp tục.

Trước cửa sổ trong phòng khách, bóng dáng Trầm Thục Nghi lúc ẩn lúc hiện. Bà có thể thấy dáng vẻ mơ hồ của Lâm Dật.

Miệng bà hơi mỉm cười.

Cùng một đức hạnh với cha hắn, trò gian tầng tầng lớp lớp.

Bên ngoài khu đô thị, trên đường phố ngày càng có nhiều người tụ tập xem trận pháo hoa lớn này.

Lương Nhược Hư mặc áo khoác nhung, lái Porche tới trước mặt Lâm Dật.

Lâm Dật vừa định khoác lác một phen, nhân dịp nóng hổi vào nhà đánh nguyên ổ.

Không ngờ bị Lương Nhược Hư tóm luôn vào xe.

"Cô thật đúng là… Mỗi ngày toàn nói tôi không lãng mạn. Tôi vất vả lắm mới lãng mạn được một trận lại bắt tôi đi. Gấp gáp vậy làm gì? Dù sao cũng phải ôn chuyện một lúc, theo quy trình rồi lại đi khách sạn chứ!"

"Ôn chuyện cái gì mà ôn!"

Lương Nhược Hư đeo khẩu trang, mặt mày lén lút nhìn tứ phía.

"Trong thành phố Yến Kinh không cho đốt pháo hoa. Nếu tôi còn đi muộn một lúc, anh đã bị tóm đi rồi."

"Ặc… Là tôi bất cẩn, vậy thì đi mau."

"Mau mau nhanh, tốc độ nhanh một chút! Lái về phía đường nhỏ."

"Cũng không phải là trộm xe, chạy vào đường nhỏ làm cái gì?"

"Nhà cô ở Nhị Hoàn, camera quản lý đầy đường. Camera ở đường nhỏ không tốt lắm, không chừng có thể chạy thoát."

"Chậc! Thật biến thái!"

Lâm Dật chui xe vào ngõ nhỏ, cuối cùng dừng lại ở một chỗ tối lửa tắt đèn.

"Bây giờ được rồi, không có chuyện gì nữa."

"Nhưng vừa nãy anh đè cả vạch liền, xông qua một cái đèn đỏ." Lương Nhược Hư nói: "Ở đây không phải Trung Hải, anh không thể lái xe tùy tiện."

"Không sao mà." Lâm Dật nói: "Xe này là của Trần Nghiên. Nếu tra tới cuối, chắc cũng tra tới đầu cha cô ấy thôi. Cuối cùng cũng chẳng ai dám tra xét."

"Xe của Nghiên Nghiên?" Lương Nhược Hư lẩm bẩm. "Tôi bảo sao lại quen mắt như vậy. Nhưng hình như đây là xe của chú Trần, chắc hôm nay để cô ấy lái."

"Kệ nó của ai, dù sao cũng không tìm tới đầu tôi là được."

Lương Nhược Hư ngờ vực nhìn Lâm Dật:

"Vậy anh tới Yến Kinh sao không gọi cho tôi trước? Gọi cho cô ấy làm gì? Không phải hai người hẹn nhau đi chơi Đại bảo kiếm không hả?"

"Ặc…"

Giác quan thứ sáu của phụ nữ đều mạnh như vậy sao?

"Tôi cho anh biết, anh đừng cho rằng tôi ở Yến Kinh thì không được. Tôi muốn đóng cửa nhà ai cũng chỉ cần một cú điện thoại thôi."

"Cô thế là tư tưởng gì hở?" Lâm Dật nói: "Dưới sự lãnh đạo sáng suốt của cô, tôi đã sớm khóa Đại bảo kiếm vào rồi."

Reng reng reng...

Điện thoại của Lâm Dật chợt vang lên, là Trần Nghiên gọi tới.

Thấy cuộc gọi của Trần Nghiên, Lương Nhược Hư giật lấy điện thoại của hắn, nhấn tiếp cuộc gọi, ấn mở loa ngoài.

"Anh Lâm lợi hại nha! Ha ha, em ở nhà cũng thấy pháo hoa anh bắn. Chị em có xuống không? Tranh thủ tối nay đánh luôn cả ổ đi, để chị ấy không xuống nổi giường nữa."

Mặt Lương Nhược Hư tối sầm, đúng là coi trời bằng vung mà.

"Ặc… vẫn, vẫn tốt."

Lâm Dật giận muốn chửi đổng. Mẹ nó, đúng là thành sự không đủ, bại sự có thừa!

"Anh Lâm, anh nói chuyện sao uể oải thế? Có phải vừa tuốt kiếm một lượt đã hỏng rồi không thế?" Trần Nghiên nói.

"Với cái trạng thái này của anh, làm sao chinh phục được chị của em đây?"

"Đừng nói mò, giữa bọn anh là quan hệ trai gái thuần khiết. Cúp máy đây, không nói nữa."

"Được được được, cố lên, đánh tới hang ổ đi."

Nói xong, Trần Nghiên ngắt máy. Trong xe yên tĩnh.

"Việc này giải thích thế nào? Không phải anh nói đã khóa đại bảo kiếm lại rồi sao?"

"Là cô ấy kéo anh đi, không thì không nói với anh địa chỉ nhà của em. Anh cũng rất rầu rĩ mà."

"Trời mới tin anh."

Lương Nhược Hư lườm một cái nói. Cô cũng không thật sự để chuyện đại bảo kiếm của Lâm Dật trong lòng, nghĩ xong lại hỏi:

"Sao anh lại đến Yến Kinh?"

"Qua năm mới mà, muốn ghé thăm em một chút."

Lâm Dật rất thành khẩn, không giả dối chút nào.

Người sinh ra trong nhà cao cửa rộng như Lương Nhược Hư, chuyện dơ bẩn gì cũng đều đã gặp.

Cho nên lúc nên lừa gạt phải lừa gạt, lúc chân thành phải chân thành.

Có lúc, thành thật mới là tốt.

"Thật hả?"

"Cái này còn phải thật với giả gì?" Lâm Dật nói: "Bằng không anh từ xa tới đây làm gì, chơi đại bảo kiếm hả?"

Lương Nhược Hư che miệng cười, dịu dàng nhìn Lâm Dật.

"Tuy trận pháo hoa này không được xem hết, nhưng vẫn cảm ơn anh."

"Đừng nói miệng nha, lấy chút hành động thực tế đi!" Lâm Dật nhìn bốn phía. "Trong Nhị Hoàn nhiều khách sạn lắm."

"Đi quán rượu." Lương Nhược Hư nguýt Lâm Dật một cái. "Cha em không cho em đi không về, đợi lát nữa vẫn phải về nhà."

"Tổ sư, em cũng đã hơn ba mươi, cha em còn quản chuyện này?"

"Anh nói cái gì? Ai hơn ba mươi? Em mới ba mươi!"

Lương Nhược Hư vươn tay vặn thịt mềm bên eo Lâm Dật. Lâm Dật cũng không nhường, vươn tay chui vào quần áo Lương Nhược Hư.

"Ái ái ái, anh làm gì đấy? Đừng sờ loạn!"

"Cái này còn phải tùy vào em."

Lúc này, một cụ bà vừa ra phố mua đồ nhìn thấy chiếc xe đằng trước xập xình, thầm thở dài.

"Thói đời xuống cấp rồi!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 961.

Chương 962. Chờ Anh Một Sáng Sớm

"Bỏ tay ra đi!"

Lương Nhược Hư mặt đỏ chót nói. Thân thể mềm nhũn.

"Anh lặn lội nghìn dặm tới đây cũng không phải để về tay không." Lâm Dật nói: "Trộm không đi tay không, chưa nghe lời này sao?"

"Vậy anh nhẹ chút, đau chết em mất." Lương Nhược Hư gắt giọng.

Cô không biết mình sao lại vậy.

Đến thời gian nào đó, một số chuyện thật sự không thể nào khống chế.

Giống như… Núi lửa phun trào vậy.

"Được rồi được rồi..."

Không biết trải qua bao lâu, Lương Nhược Hư uốn éo người, trở lại ghế ngồi.

"Em kẹp chặt chân như vậy làm gì? Anh lại không mò chân em."

"Anh còn thấy ngại sao mà hỏi?" Lương Nhược Hư trợn mắt với Lâm Dật: "Toàn tại anh."

"Việc này sao có thể đổ hết cho anh chứ!" Lâm Dật nói: "Thân thể của em lại không do anh không chế."

"Còn nói bậy!"

Mặt Lương Nhược Hư đỏ rực:

"Sắp mười hai giờ rồi, nhanh đưa em về nhà."

"Được rồi."

Lâm Dật lái xe, đưa Lương Nhược Hư tới dưới nhà.

Lúc trở về, hắn phát hiện pháo đặt trên đường đã bị lấy đi.

Không thể không nói, quản lý thành phố Yến Kinh vẫn rất có hiệu suất.

Nhưng về đến cửa, Lương Nhược Hư lại không xuống xe ngay.

"Khi nào anh đi?"

"Ngày mai." Lâm Dật nói: "Thăm em xong, anh cũng không còn chuyện gì, mai sẽ về."

"Anh vất vả tới một lần, không đi dạo ở đây sao?" Lương Nhược Hư nói: "Vừa vặn ngày mai em có thời gian, có thể đi chơi với anh một lúc."

"Chờ có thời gian khác đi. Mẹ anh còn đang chờ anh đặt mua hàng Tết về cho bà đây." Lâm Dật nói.

"Hơn nữa, đang mùa đông giá rét, Yến Kinh cũng chẳng có gì hay mà chơi. Chờ trời ấm áp hơn, anh lại tới."

"Ngày mai em đi tiễn anh."

"Tiễn cái gì mà tiễn." Lâm Dật nói: "Hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, chẳng phải người ngoài, tự anh đi là được rồi."

"Còn nói bậy!" Lương Nhược Hư theo thói quen cấu Lâm Dật.

"Em đi đây. Anh cũng về đi. Đến khách sạn, phát Wechat cho em."

"Ừ."

Cộp cộp cộp…

Ngay khi Lương Nhược Hư chuẩn bị xuống xe, chợt có tiếng gõ cửa sổ xe.

Là hai người mặc đồng phục an ninh thành thị, vẻ giận dữ chỉ Lâm Dật.

"Mở cửa sổ xe ra!"

Lâm Dật nghiêng đầu, đối mặt với Lương Nhược Hư.

Lương Nhược Hư bình tĩnh nói:

"Mở cửa sổ là được. Có em ở đây, anh sợ gì."

"Chà chà chà, có phú bà che chở đúng là tốt."

Nói xong, Lâm Dật mở cửa sổ xe.

"Chuyện gì?"

"Vừa nãy bắn pháo hoa ven đường là anh đúng không?"

"Các anh đều nhận ra à?"

"Anh lại còn hỏi bọn tôi, không ngại hả? Bọn tôi đứng đây chờ anh đấy!"

"Rồi thì sao? Các anh muốn làm gì?"

"Cái thằng này còn giả vờ ngốc với bọn tôi!"

Một người hơi mập chỉ mặt Lâm Dật nói:

"Từ tháng trước đã ban hành quy định cấm bắn pháo hoa trong thành Yến Kinh, chẳng lẽ anh còn không biết? Lại còn dám trắng trợn lái xe quay về như thế. Tôi cho anh biết, hôm nay nếu không giam anh nửa năm, con mẹ nó, tôi cùng họ với anh!"

"Các anh là quản lý an ninh đô thị, hẳn là không có quyền chấp pháp chứ?" Lương Nhược Hư nói.

"Ôi cha, cô định lên lớp cho chúng tôi sao? Cô bé?"

"Tôi nói sự thực." Lương Nhược Hư nói.

"Về thái độ thực thi pháp luật của các anh, tôi sẽ không truy cứu thêm. Tôi cũng hi vọng các anh không nên theo đuổi việc này nhiều hơn."

Hai người quản lý đô thị sửng sốt, sau đó cười ha hả.

"Cô đang uy hiếp bọn tôi? Ở trong thành phố Yến Kinh này còn giả đại gia hù dọa người?"

Lương Nhược Hư chỉ khu đô thị nhà mình.

"Nhà tôi ở trên kia, anh nói tôi có phải đang hù dọa anh hay không?"

Nghe nói như thế, hai người quản lý đô thị sững sờ nhìn khu đô thị bên cạnh, trong lòng có vẻ khiếp đảm.

Họ chính là người phụ trách khu vực này, làm sao không hiểu rõ tình huống nơi này?

Người sống ở nơi này đều rất ghê gớm.

Tùy tiện kéo ra một người đều không ai dễ chọc.

Dù sao không phải ai cũng có thể có nhà trong khu Nhị Hoàn.

"Cô bé, vừa nhìn đã biết cô là người địa phương, biết lắm chiêu trò lừa tôi đấy." Quản lý đô thị mập nói.

"Nhưng tôi cho cô biết, tôi làm ở cương vị này đã ba năm, hạng người gì mà chưa từng thấy? Cô cho là có thể lừa tôi? Nhanh bước xuống xe. Hai người đều đi theo tôi một chuyến."

"Tôi khuyên hai người phối hợp chút, bằng không hôm nay tội thêm một bậc!" Quản lý đô thị khác nói.

"Anh nghĩ tôi đang lừa các anh?" Lương Nhược Hư lạnh lùng nói.

"Làm sao? Cảm thấy mình xinh đẹp là chúng tôi sẽ thương hương tiếc ngọc, cho cô cơ hội hả?" Quản lý đô thị mập nói.

"Hôm nay tôi nhất định không để yên việc này. Tôi nhất định phải xử lý hai người anh chị. Thật cho là tôi không biết cái gì, tùy tiện lừa gạt được hay sao?"

Lương Nhược Hư không lên tiếng, mở ngăn chứa đồ trước ghế phụ, nhưng không tìm thấy gì.

Sau đó cô lại mở hòm bên tay vịn, lật qua lật lại một hồi, tìm được một chiếc thẻ đeo dây dài, là giấy thông hành của Cục Quản lý Thực phẩm và Dược phẩm.

Lương Nhược Hư vung vẩy thẻ trước mặt hai người quản lý đô thị:

"Biết thứ này không?"

Hai người quản lý đô thị ngớ người. Người bình thường không có được loại giấy thông hành này.

"Các anh đi thăm dò biển số xe, xem đây là xe của ai. Sau này làm việc nên mở mắt lớn một chút, đừng thấy xe của ai cũng dám cản."

Hai vị quản lý đô thị nghiêm mặt, chào Lâm Dật và Lương Nhược Hư.

"Biết, biết rồi."

Lâm Dật lặng lẽ giơ ngón tay cái lên:

"Chủ tịch thành phố Lương thật trâu bò."

Để duy trì hình tượng của mình, Lương Nhược Hư không lên tiếng, kéo cửa xe đi xuống, quay về khu nhà mình.

Lâm Dật vung tay chào hai vị quản lý đô thị, lái xe về khách sạn Bàn Cổ.

Nhưng trước khi về phòng, hắn gọi chút đồ ăn và rượu trắng, chuẩn bị uống một chút.

Giống như Lâm Dật tính, Ngô Phi Dược vẫn chưa ngủ.

"Em biết anh còn chưa ngủ mà. Em lấy ít đồ, lát nữa anh em ta uống chút." Lâm Dật nói.

"Ừ." Ngô Phi Dược đáp.

"Hoảng hốt một cái, đã năm năm qua rồi."

"Đúng vậy." Lâm Dật nâng cốc rót đầy cho Ngô Phi Dược. "Sau này có dự định gì không? Yến Kinh, Quảng Châu hoặc Trung Hải, em đều có người quen biết, ở đâu cũng có thể giúp anh một tay."

"Đừng, để tự anh xử lý đi." Ngô Phi Dược nói.

"Tuy rằng đời anh không có khả năng đạt tới độ cao như cậu, nhưng bất kể nói thế nào, anh cũng là đại ca, không có lý gì lại để cậu giúp đỡ."

Lâm Dật nâng ly, nhớ trước kia Kỷ Khuynh Nhan nói.

Trong một gia tộc, làm lão đại đều sẽ có lòng tự ái phải trở thành người giỏi nhất trong nhà.

Kỷ Khuynh Nhan chính là vậy, Ngô Phi Dược cũng vậy.

"Vậy được rồi, em sẽ mặc kệ. Nhưng nếu có chỗ cần hỗ trợ thì phải nói với em."

"Có lời này của cậu là được rồi." Ngô Phi Dược nâng ly: "Uống một ly."

Uống rượu quá nửa đêm, đến ba giờ mới kết thúc. Sáng hôm sau tỉnh lại đã hơn mười giờ.

Hai người dọn dẹp một chút rồi xuống khách sạn ăn uống, chuẩn bị đánh xe ra sân bay. Trần Nghiên ở lại khách sạn.

Nhưng Lâm Dật vừa ra cửa đã thấy Lý Gia Ny chạy tới chỗ mình.

"Cuối cùng anh cũng ra, chờ anh từ lúc tờ mờ sáng rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 962.

Chương 963. Gặp Mặt Người Nhà Họ Lý

"Tối hôm qua không phải gặp mặt rồi sao, còn tìm tôi làm gì?"

Lý Gia Ny lộ vẻ khó xử.

"Là vì ông nội tôi muốn gặp anh.”

"Ông nội cô?" Lâm Dật sửng sốt: "Tôi không quá quen thuộc với cô. Ông nội cô muốn gặp tôi làm gì?"

"Tôi biết yêu cầu này quá đáng, nhưng tôi đã kể lại nguyên bản sự việc cho ông, nhưng ông không nghe. Vì vậy, sáng sớm nay tôi mới tới đây chờ anh, hi vọng anh có thể theo tôi về nhà một chuyến."

Trên thực tế, tối hôm qua, Lý Gia Ny đã tới tìm Lâm Dật.

Nhưng quy cách của khách sạn Bàn Cổ Thất Tinh quá cao cấp, quy định cực kỳ nghiêm khắc, không cho phép để lộ bất kỳ tin tức gì có liên quan đến khách hàng.

Cho nên, Lý Gia Ny không tra được Lâm Dật ở phòng nào, mà cũng không có phương thức liên lạc với hắn. Cô chỉ có thể đứng chờ hắn ở đây từ sáng sớm.

Lâm Dật muốn từ chối, cảm giác yêu cầu của Lý Gia Ny có vấn đề về đầu óc.

Mình không quen nhà họ, dựa vào cái gì mà đòi mình đi gặp ông nội nhà họ?

Thật sự cho mình là bố của Thiên Vương, đến chỗ này, ai cũng phải cúi đầu với mình hay sao?

Nhưng lời chưa ra khỏi miệng, Lâm Dật đã nín trở lại.

Không vì gì khác, chỉ vì vấn đề mà hôm qua Lý Gia Ny hỏi hắn.

Bây giờ hắn đã đoán được vì sao ông nội cô ta muốn tìm mình.

Chắc chắn là muốn đào sâu chuyện trên đảo.

Bởi vì chỗ đó xác thực khiến người ta cảm thấy rất kỳ lạ.

Thực lực của người mặc áo đen thực sự mạnh đến mức mình cũng không đối phó được.

Nếu trên đảo không có bí mật, người mặc áo đen không thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở nơi đó.

Căn cứ vào nguyên nhân này, đúng là nên đi nhìn xem, không chừng có thể dụ ra được ít chuyện từ miệng ông nội cô ta.

"Được rồi, tôi đi với cô một chuyến."

Lâm Dật đồng ý, sau đó nói với Ngô Phi Dược.

"Anh Phi Dược, anh về sảnh khách sạn chờ em một lát. Lát nữa em sẽ trở về."

Ngô Phi Dược cẩn thận nhìn Lý Gia Ny:

"Vậy cậu cẩn thận."

"Không có chuyện gì, em có chừng mực."

Nói xong với Ngô Phi Dược, Lâm Dật lên xe cùng Lý Gia Ny.

Người phụ nữ hôm qua hắn gặp đang ngồi ở ghế phụ lái. Sau khi hắn lên xe, cô ta nhìn hắn qua kính chiếu hậu, khẽ gật đầu coi như chào hỏi.

Xe chạy đi khoảng nửa giờ, đến vùng nội thành cũ của Yến Kinh.

Nơi này dường như là một thành phố bị lãng quên, còn giữ lại truyền thống sinh hoạt từ mười mấy năm trước, tràn ngập mùi khói lửa nhân gian.

Lý Gia Ny dừng, nhóm ba người đi vào một căn tứ hợp viện.

Ngay lúc ba người vừa đi vào, trong một chiếc xe van phía trước căn tứ hợp viện bỗng có hai người đàn ông hoạt động.

"Có người đến Lý gia. Dường như là tên kia."

"Chúng ta theo dõi trước, chờ hắn đi ra lại theo sau."

"Được."

Ba người Lâm Dật cũng không chú ý tới người trong xe bên kia, thoải mái đi vào tứ hợp viện.

Trong sân bày biện mười mấy chậu hoa to to nhỏ nhỏ, nhưng đa phần đều đã khô héo.

Trong một căn phòng nhỏ, có một chiếc bếp lò đang đun nước nóng. Hơi nước trắng bốc nghi ngút, làm cho căn tứ hợp viện này thêm chút sinh khí.

"Ông nội tôi ở bên trong, anh đi vào thôi." Lý Gia Ny nói.

"Hơn nữa, anh yên tâm. Người trong nhà tôi đều không có ở đây. Chỉ có ông nội và lái xe của ông ở đây, anh không cần câu nệ.

"Tôi biết."

Lâm Dật gật gù, đẩy cửa đi vào.

Đồ gia dụng trong phòng đều rất cũ kỹ, nhưng chiếc nào chiếc nấy đều rất có giá trị, thậm chí đạt cấp bậc đồ cổ văn vật.

Ngoài ra, trong phòng có hai người, một già một trẻ.

Một người tóc bạc trắng, tay chống gậy, ngồi trước bàn trà, tay nâng chén thưởng thức.

Người khác tuổi hơn ba mươi, đang đứng cạnh ông già, biểu hiện không câu nệ, còn vừa nói vừa cười, giống như bạn vong niên.

Ông lão tên là Lý Học Dũng, là ông nội của Lý Gia Ny.

Người đứng cạnh ông là Phó Hải Thắng, là tài xế của Lý Học Dũng, nhiều năm nay phụng dưỡng cạnh ông.

"Cậu là tiên sinh Lâm Dật?"

Thấy Lâm Dật tiến vào, Lý Học Dũng được Phó Hải Thắng đỡ đứng dậy.

"Mời Lâm tiên sinh ngồi, đợi đã lâu."

Lâm Dật gật gù, ngồi cạnh bàn trà.

"Mạo muội quấy rối, kính xin Lâm tiên sinh không lấy làm phiền lòng. Tôi chỉ muốn hỏi thăm chút chuyện, không có ác ý gì." Lý Học Dũng hiền hòa nói.

"Ừm, con người tôi không thích quanh co lòng vòng, có chuyện cứ nói thẳng là được."

Lý Học Dũng cầm ấm trà tử sa lên, rót cho Lâm Dật.

"Bên ngoài hơi lạnh, Lâm tiên sinh uống ngụm trà trước, làm ấm thân thể."

Giơ tay không đánh người mặt cười, đã đến đây rồi, cũng không nóng lòng một chốc một lát.

Lâm Dật cầm chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Trước không nói trà này như thế nào, chỉ cái ấm trà này đã đáng giá không ít tiền.

"Đây là Đại Hồng Bào của Vũ Di Sơn hả? Mùi vị rất khá."

"Ai ai, Lâm tiên sinh còn nhỏ tuổi mà có thể nói ra lai lịch của trà này, thật là giỏi."

"Tuy nhỏ tuổi chút, nhưng cái gì nên hiểu đều hiểu. Một chén trà thôi, không làm khó được tôi."

Lý Học Dũng cười ngẩng đầu. Ông ta ngửi được một mùi vị khác biệt từ Lâm Dật.

Lý Học Dũng lại rót đầy chén cho Lâm Dật, cười ha hả nói:

"Nói vậy Lâm tiên sinh cũng đoán được ý đồ mà tôi mời cậu tới đây. Chủ yếu là tôi muốn hỏi chút chuyện trên đảo Cửu Xuyên."

Lâm Dật lặng lẽ gật đầu, chậm rãi nói:

"Các vị vẫn bám theo chuyện trên đảo Cửu Xuyên không tha, nghĩ rằng chắc sẽ hiểu rõ tình huống nơi đó hơn tôi. Nếu có thể, tôi hi vọng chúng ta có thể công bằng tán gẫu về chuyện này."

Lý Học Dũng đánh giá Lâm Dật.

"Ý của Lâm tiên sinh là?"

"Nói chuyện mà ông biết cho tôi, sau đó tôi cũng sẽ nói lại chuyện mà tôi gặp phải trên đảo cho ông. Chúng ta trao đổi đồng giá."

Đây là nguyên nhân chính khiến Lâm Dật đồng ý tới đây.

Bởi vì hắn đã kết luận, chuyện trên đảo Cửu Xuyên không hề tầm thường, nhất định có bí mật không muốn người biết.

Nếu hắn có thể nhân cơ hội này làm rõ những vấn đề không biết này, vậy thì cũng tốt.

Lý Học Dũng mỉm cười:

"Vậy cũng công bằng. Lâm tiên sinh nói trước về tình huống trên đảo trước đi."

"Nghe ý của ông, sao có ý muốn há mồm chờ sung rụng?" Lâm Dật bật cười.

"Tuy rằng tôi trẻ tuổi hơn ông nhiều, nhưng trò lừa gạt kiểu này đừng chơi trước mặt tôi. Hôm nay là ông tìm tới tôi, dù sao cũng lấy ra chút thành ý chứ. Ông nói đúng không?"

"Lâm tiên sinh cảm thấy tôi không đủ thành ý?"

"Đúng." Lâm Dật không e ngại, nhìn đồng hồ đeo tay: "Tôi còn chuyện khác, cho nên thời gian của ông không có nhiều, phải tranh thủ."

Sắc mặt Phó Hải Thắng lạnh lùng, nhưng không có lệnh của Lý Học Dũng nên chỉ đứng yên tại chỗ.

Có điều, trong lòng anh ta đã tràn ngập phòng bị đối với Lâm Dật."

"Người trẻ tuổi có bốc đồng là chuyện tốt, nhưng cũng phải xem đối phương là ai. Tại thời điểm thích hợp, tránh khỏi mũi nhọn để đưa ra quyết định chính xác mới là hành vi nên có của người thông minh."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 963.

Chương 964. Tôi Dễ Dàng Đánh Chết Ông

Lâm Dật thưởng thức chén trà trong tay, nhìn Lý Học Dũng nói:

"Nếu ông không biết tôi là ai, vậy hãy đi ra ngoài hỏi thăm xem. Cậy già lên mặt ở đây thật vô vị."

Nói xong, Lâm Dật mỉm cười, đặt chén trà xuống, đứng dậy định rời đi.

"Đứng lại!"

Lâm Dật vừa đi một bước đã bị Phó Hải Thắng gọi lại:

"Lý lão còn chưa cho ngươi đi."

Lâm Dật quay đầu nhìn Phó Hải Thắng:

"Ngươi tốt nhất đừng kích động, bằng không ta dễ đập chết ngươi."

Nói xong, Lâm Dật nhìn xuống Lý Học Dũng.

"Tuy tôi không biết trên đảo Cửu Xuyên rốt cuộc có chuyện gì, nhưng tôi biết ở đó chắc chắn không bình thường. Có điều, tôi có việc phải nói cho các người. Với quy mô của Lý gia các người, bất luận trên đảo có món đồ gì, các người cũng không có tư cách chia sẻ. Từ bỏ đi, an tâm hưởng thụ tuổi già cũng rất tốt."

"Ngươi!"

"Được rồi, để hắn đi thôi." Lý Học Dũng nói.

Nhìn Lâm Dật rời đi, Phó Hải Thắng không cam lòng.

"Lý lão, sao ông lại để hắn đi? Chắc chắn hắn đã phát hiện thứ gì."

"Không có khả năng lắm."

Lý Học Dũng nói:

"Hắn sẽ không chạm tới đồ vật hạch tâm thật sự, bằng không đã không tới đây."

"Vậy cũng có thể giữ hắn lại để hỏi cho rõ."

"Cậu không nhất định giữ lại hắn được." Lý Học Dũng nói.

"Cậu cũng biết tình huống trên đảo rồi. Trình độ của hắn còn mạnh hơn Gia Ny vài cấp độ, lại trong khoảng hai mươi ngày đã thành công lên đỉnh, thực lực chắc chắn không kém. Các người mà xuống tay, ta sợ cậu sẽ bị thiệt thòi."

Phó Hải Thắng không nói nữa. Lý lão đã nói vậy, tất nhiên anh ta nói cái gì cũng vô dụng.

Ra khỏi phòng, Lý Gia Mộng chăm chú nhìn Lâm Dật.

Một lúc đã đàm phán xong, chắc là không bàn luận được cái gì.

Ngược lại, Lý Gia Ny vì có liên quan nên đuổi theo bước chân Lâm Dật.

"Thế nào, anh nói gì với ông nội tôi?"

"Không có gì. Tôi thấy ông nội cô gần đây nóng trong người, đề cử cho ông ta hai cô nàng để giải tỏa đi."

Lý Gia Ny: ...

"Được rồi, đừng tiễn. Tốt xấu gì các cô cũng là người một nhà, qua lại gần với tôi không tốt đâu."

Lý Gia Ny gật gù, dừng bước, nhìn Lâm Dật rời đi.

Mười mấy phút sau, Lâm Dật gọi xe, chuẩn bị về khách sạn hội hợp với Ngô Phi Dược.

Nhưng xe mới đi được một nữa, hắn chợt thấy có chiếc xe van theo sau mình.

Lâm Dật quan sát mấy phút, xác định không phải là ảo giác của mình.

"Bác tài, không đi Bàn Cổ nữa." Lâm Dật nói với lái xe: "Bác chọn chỗ không có ai, lái tới đó."

"Hả?"

Lái xe sợ hết hồn, vẻ mặt như đưa đám nói:

"Anh bạn à, đừng vậy chứ! Tôi chỉ lái xe thuê thôi, thật sự chẳng có bao nhiêu tiền. Anh muốn cướp cũng đừng cướp của tôi."

"Bác tài hiểu lầm. Đằng sau có người theo dõi tôi, tôi cần tìm chỗ không người tâm sự với họ một phen."

"Thật hay giả vậy? Tôi lái xe thuê bao nhiêu năm như vậy, lần đầu tiên mới đụng chuyện như vậy. Các cậu quay phim ngắn đùa chơi tôi đúng không?"

"Làm gì thì bác cũng đừng quan tâm. Tôi cho bác hai trăm tệ, bác chỡ tôi tới chỗ không người là được."

Thấy tiền, bác tài cũng không còn lo lắng nhiều.

Vì cướp không nói chuyện trả tiền trước.

Lái đi hơn một giờ, bác tài đã lái xe tới vị trí gần Lục Hoàng, chỉ một công trường lớn nói:

"Ông chủ tòa nhà này không có tiền thi công nên đã thành nhà hoang, bình thường không có ai tới. Tôi cảm thấy ở đây rất tốt."

"Được, vậy mà bác tài còn biết chỗ này?"

"Này à, thành phố Yến Kinh lớn như vậy, lại không có chuyện gì mà lái xe bọn tôi không biết."

"Trâu bò!"

Lâm Dật cười ha hả xuống xe, sau đó chờ chiếc xe van đằng sau tiến tới.

Cuối cùng Lâm Dật phát hiện, không chỉ có một chiếc xe van tới, còn có một chiếc Mercedes series S và một chiếc BMW thế hệ bảy.

Mười mấy người lục tục đi xuống.

Trong đó có hai người mà Lâm Dật phát hiện có quen mặt.

Chính là Ngụy Kim Lôi và Tùy Nghiễm Đức trên đảo lúc trước.

Nhưng lúc này, Ngụy Kim Lôi và Tùy Nghiễm Đức không phải người đứng đầu trong đám người này.

Bên cạnh bọn họ còn có một người đàn ông trung niên mặc tây trang màu đen.

Vóc dáng của người này còn rắn rỏi hơn hai người kia, khí chất cũng mạnh hơn.

"Tôi vừa từ Lý gia ra, chắc hẳn các người đã đi theo." Lâm Dật thản nhiên nói.

"Lâm tiên sinh quả nhiên không tầm thường, nhanh chóng phát hiện chúng tôi như vậy." Người mặc tây trang màu đen cười cợt: "Trước tiên xin tự giới thiệu bản thân. Tôi tên Ngụy Kiêu Kỵ, đến từ Ngụy gia tại Yến Kinh, muốn hẹn Lâm tiên sinh đi Ngụy gia tụ tập."

"Sói đến nhà gà chúc Tết, chẳng có gì tốt." Lâm Dật nói.

"Tôi chỉ tùy tiện đến Yến Kinh đi dạo, các người đừng nhớ thương tôi. Hai người kia biết trình độ của tôi, mấy người đừng đùa nghịch, không vui đâu."

"Lâm tiên sinh, tôi tới với thành ý, hi vọng ngài có thể cho tôi cơ hội."

"Mang được mấy lạng thành ý?" Lâm Dật mỉa.

"Lý Học Dũng tốt xấu gì cũng mời tôi được một chén trà Đại Hồng Bào của Vũ Di Sơn. Các người chỉ biết la ó, không những không mời được cái gì mà còn làm tôi phải trả 200 tệ tiền xe. Mẹ nó thành ý ở đâu ra?"

"Ặc..."

Câu trả lời không theo bài bản nào khiến Ngụy Kiêu Kỵ lặng người một hồi, nhất thời không biết trả lời ra sao.

"Tôi đoán, trình độ Ngụy gia các người cũng gần như Lý gia. Bọn họ còn không giữ được tôi, các người càng không có tư cách." Lâm Dật nói.

"Việc ngày hôm nay chấm dứt ở đây."

Lâm Dật không vòng vo, đi lướt qua Ngụy Kiêu Kỵ. Người kia bình tĩnh nói:

"Lâm tiên sinh, lần này tôi thực sự mang thành ý đến đây. Nếu anh không thể đi theo tôi, tôi thật sự chỉ có thể ra tay. Hi vọng ngài bỏ quá cho."

Vừa dứt lời, đám Ngụy Kim Lôi và Tùy Nghiễm Đức đã vây một vòng quanh Lâm Dật.

"Hai các ngươi đúng là liền sẹo quên đau. Quên mất lúc ở trên đảo bị ta đạp cho một phát sao?"

"Không có cách nào." Ngụy Kim Lôi nói: "Nhiệm vụ của chúng tôi là mang anh về. Hi vọng anh có thể phối hợp."

"Nếu tôi không phối hợp thì sao? Các người còn muốn đánh nhau?"

"Tôi biết mình không phải đối thủ của anh." Ngụy Kim Lôi: "Cho nên tôi gọi đại ca tới. Tôi hi vọng anh không nên làm loạn, không tốt cho anh."

Lâm Dật quay đầu lại nhìn Ngụy Kiêu Kỵ:

"Là gã?"

"Không phải."

Lúc này, Ngụy Kiêu Kỵ xoay người:

"Lâm tiên sinh, tôi không muốn đánh nhau, cho nên mời anh đi theo chúng tôi."

"Đi cái lông ấy."

"Vậy cũng đừng trách chúng tôi không khách khí!"

Ngụy Kiêu Kỵ vươn tay tới, chính xác nắm lấy cánh tay Lâm Dật.

Nhưng bất kể gã dùng sức cỡ nào, Lâm Dật cũng không di động một chút!

Ngụy Kiêu Kỵ hoảng hốt. Hạ bàn Lâm Dật ổn định đến độ khiến gã hoảng sợ.

"Ngươi chỉ có chút năng lực ấy thôi sao?" Lâm Dật hỏi.

"Dường như còn thiếu một chút."

Nói xong, Lâm Dật lật tay khóa lại cánh tay Ngụy Kiêu Kỵ, tung cước đá bay gã đi.

"Sắp Tết rồi, để lại cái tay của ngươi qua năm. Trở về nói với người quản sự trong nhà ngươi, nước ở đây rất sâu, đừng dính bừa vào."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 964.

Chương 965. Cao Thủ So Chiêu, So Là So Tâm Thái

"Đại ca!"

Thấy Ngụy Kiêu Kỵ bị Lâm Dật đá bay, đám Ngụy Kim Lôi vội vàng xông tới, đỡ gã dậy.

Trong mắt họ đầy vẻ e ngại Lâm Dật.

"Xe này rất tốt, chìa khóa xe ở chỗ ai?" Lâm Dật chỉ về phía chiếc BMW series 7 nói.

"Ở, ở chỗ tôi..." Tuy Nghiễm Đức run rẩy nói.

"Cho tôi mượn."

"Anh muốn cướp?"

"Có ý kiến?" Lâm Dật nói: "Nếu anh không đưa cho tôi, tôi sẽ lỡ tay đập chết anh đấy."

"Đừng đừng đừng, tôi đưa cho anh là được."

Tùy Nghiễm Đức loạt xoạt lấy chìa khóa xe ném tới.

Lâm Dật lên xe, lái về phía khách sạn Bàn Cổ.

Hắn muốn cướp xe bọn họ vì có thể tùy tiện vượt đèn đỏ, tiết kiệm được nhiều thời gian.

Lúc đi trên đường, Lâm Dật rơi vào trầm mặc.

Yến Kinh này đúng là tàng long ngọa hổ.

Trong một ngày mà mình đã bị hai nhà nhìn chằm chằm.

Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra ở Trung Hải.

Lâm Dật thậm chí nghĩ, người áo đen mà mình gặp phải trên đỉnh núi rất có thể là người Yến Kinh.

Nhưng chuyện này còn chờ khảo chứng.

Nước Yến Kinh quá sâu, hắn có tư cách tranh giành hay không cũng là vấn đề.

Reng reng reng...

Trong lúc Lâm Dật suy nghĩ, điện thoại trong túi vang lên.

Vốn tưởng Ngô Phi Dược gọi tới, không ngờ là Trầm Thục Nghi.

"Dì Thẩm, có phải biết là cháu đến Yến Kinh nên muốn mời cháu ăn cơm không?" Lâm Dật cười ha ha nói.

"Đúng là có ý nghĩ này. Rảnh thì qua đây, dì Thẩm thể hiện tài năng cho cháu xem."

"Có rảnh thì qua" là câu nói tưởng phổ thông, nhưng trong ngữ cảnh này lại có hàm nghĩa khác.

Lâm Dật không ngốc, tất nhiên cũng nghe ra.

"Cháu thực sự muốn tới giải thèm đây, nhưng nghĩ dì Thẩm tự mình xuống bếp lại cảm thấy mình không đủ quan trọng. Nếu không hôm nay để cháu làm chủ, chúng ta ra ngoài ăn?"

"Cũng Tết rồi, ra ngoài ăn cũng không thú vị. Nếu cháu bận bịu thì thôi, chờ sau này có thời gian, dì lại xuống bếp nấu cơm cho cháu."

Bất kể xuất phát từ góc độ Lâm Dật hay Trầm Thục Nghi, bữa cơm này đều không thể ăn.

Chuyện giữa hắn và Lương Nhược Hư vẫn chưa thể đưa ra ngoài sáng.

Nếu gióng trống khua chiêng để người nhà cô ấy nhìn thấy, đợi sau này gặp phải sự cố, có khả năng cô ấy sẽ thành trò cười.

Mà Trầm Thục Nghi tất nhiên cũng biết về tình huống của Lâm Dật.

Trước khi Lâm Dật xử lý tốt vấn đề cá nhân, bà không thể để Lâm Dật tới nhà.

Bà chỉ muốn làm dáng trước mặt con gái mình một cái, thể hiện thái độ làm mẹ. Nhưng nếu Lâm Dật không thế, vậy thì không liên quan đến bà.

"Vậy thì cám ơn dì Thẩm."

"Cháu hẳn còn chưa đi?" Trầm Thục Nghi xoay chuyển đề tài hỏi.

"Vẫn chưa."

"Vừa vặn, cháu đã đến rồi, nhân dịp này để dì giới thiệu mấy người bạn cho cháu biết. Có thời gian không?"

Lời mời này thuộc phạm vi công việc.

Đối với Trầm Thục Nghi, đây là chuyện đôi bên cùng có lợi. Bà rất bằng lòng tiếp đón Lâm Dật.

"Việc này thì thôi. Cháu cũng không muốn hợp tác với người khác. Nếu có chuyện gì, cháu sẽ trực tiếp tìm dì Trầm." Lâm Dật cười trả lời.

"Cháu không tin ở cả cái Trung Quốc này còn có người lợi hại hơn dì Trầm, cho nên có gặp người khác hay không cũng không đáng kể."

"Thằng bé này, miệng ngọt như bôi mật." Trầm Thục Nghi đáp.

"Cháu muốn mạnh mẽ kéo dì lên thuyền, sau đó chống lại rủi ro tư bản hả?"

"Ai... dì Thẩm đừng nói vậy. Chúng ta đều là người một nhà, có tiền không nên để người ngoài kiếm lời. Dì nói có phải không?"

"Cháu cũng đừng lừa gạt dì. Với chút tâm tư của cháu, dì còn chẳng biết hay sao?" Trầm Thục Nghi cười khẽ nói.

"Cháu không muốn đến, dì không ép cháu. Nhưng sang năm sau, ở bên này có một hội nghị chất bán dẫn, rất quan trọng. Đến lúc đó, cháu tới tham gia một phen, nghe quy hoạch vĩ mô của bên trên, có lợi ích rất lớn đối với phát triển xí nghiệp của cháu."

"Biết rồi, cảm ơn dì Trầm."

"Vậy cháu bận việc trước đi, dì không quấy rầy nữa."

"Vâng, chờ lần sau có thời gian, cháu nhất định đến thăm nhà."

"Đừng nói miệng vậy, lần sau đến đây nhớ chủ động chút."

"Được rồi."

Ngắt cuộc gọi, Lâm Dật thở một hơi thật dài.

Gọi điện thoại với bà thực sự là mệt rũ người, đầu óc làm sao nhiều chất xám vậy, quá thông minh đi.

Trên thực tế, Lâm Dật có nghĩ tới việc mua chút đồ tới nhà Lương Nhược Hư một chuyến.

Nhưng người hắn muốn gặp chỉ có Lương Nhược Hư và Trầm Thục Nghi. Hắn không hề có hứng thú gì với người nhà họ Lương, đơn giản là gác lại việc này.

Hơn nữa, với quan hệ lén lút giữa hắn và dì Thẩm, Lâm Dật cảm thấy cũng không cần thiết làm chuyện hỏng não như thế. Thành thực một chút vẫn tốt hơn.

Lâm Dật nhanh chóng lái xe tới khách sạn Bàn Cổ, hội hợp với Ngô Phi Dược, đi sân bay Yến Kinh.

Khi thấy máy bay tư nhân của Lâm Dật, Ngô Phi Dược thầm hoảng sợ.

Tên nhóc này rốt cuộc làm gì mà nhiều tiền như vậy? Ngay cả máy bay tư nhân cũng có?

Gần hai giờ sau, hai người xuống máy bay. Lâm Dật lên xe, lái về phía cô nhi viện.

"Anh gồng người làm gì, dường như rất sốt sắng?" Lâm Dật hỏi Ngô Phi Dược.

"Anh nào còn mặt mũi mà về." Ngô Phi Dược thở dài: "Làm cho bà ấy lo lắng nhiều như vậy, trong lòng anh hổ thẹn."

"Thực ra mẹ cũng không trách chuyện trước kia của anh. Dù sao cũng không phải tại anh." Lâm Dật nói.

"Đấy là anh nghĩ quá phức tạp. Sau đó mẹ đi thăm anh, anh cũng không ra. Thực ra không cần phải như vậy."

"Vừa là vì lòng anh hổ thẹn, lại vì đám người ở Quảng Châu kia có quyền thế. Anh sợ vì chuyện của anh mà liên lụy đến cô nhi viện chúng ta." Ngô Phi Dược nói.

"Anh ở trong đó tròn năm năm, đến bây giờ bọn họ còn chưa muốn buông tha cho anh."

Vẻ mặt Lâm Dật bỗng lạnh xuống:

"Em nhớ anh đã nói, họ đã đến tìm anh lúc anh ra tù, đúng không?"

"Ừ." Ngô Phi Dược cười khổ: "May mà chạy nhanh, bằng không đã bị họ đánh gãy chân.

Lâm Dật gật gù không lên tiếng. Việc này đúng là vẫn phải xử lý một chút, bằng không dễ để lại họa.

Rất nhanh, xe lái đến cửa cô nhi viện. Hai người xách đồ xuống xe.

Ngô Phi Dược đứng ở cửa, ngơ ngác nhìn, tâm tình phức tạp.

"Đi thôi, đều đã về rồi, cũng không thể đứng mãi ở đây."

"Đi, đi thôi."

Ngô Phi Dược theo Lâm Dật đi vào cô nhi viện.

Bọn nhỏ đang chơi trong sân thấy Lâm Dật và Ngô Phi Dược đi vào, chúng lập tức chạy lên đón.

Nhưng lúc chúng thấy Ngô Phi Dược, vẻ mặt sốt sắng, thậm chí sợ sệt.

Đám trẻ con này hầu như đều mới tới, không có ấn tượng gì với Ngô Phi Dược. Cho dù có đứa có ấn tượng, qua năm năm cũng quên gần hết rồi.

"Đi sang bên chơi đi."

Lâm Dật hù dọa bọn trẻ một câu rồi dẫn Ngô Phi Dược đi lên tầng ba, sau đó cao giọng gọi:

"Mẹ, mẹ xem ai về nè!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 965.

Chương 966. Không Nhà Hơn Có Nhà

Nghe giọng Lâm Dật, Vương Thúy Bình đi ra từ phòng bếp.

Vừa ra đến cửa, bà lập tức sửng sốt, nửa ngày không nói ra được lời.

Cùng lúc đó, Quách Ngưng Nguyệt, Trần Hiên Vũ cũng từ phòng khác chạy sang, cũng lặng người tại chỗ.

"Mẹ." Ngô Phi Dược hít thở nặng nề gọi.

Nước mắt Vương Thúy Bình chảy xuống.

Bà đi lên ôm lấy Ngô Phi Dược.

"Cái thằng bé đáng chết này, cuối cùng cũng về rồi."

"Mẹ..."

Không giống lần đầu tiên, lần này, Ngô Phi Dược nghẹn ngào.

"Anh…"

Quách Ngưng Nguyệt, Trịnh Nhã Văn, Ôn Uyển Đình cũng tiến lên, ôm Ngô Phi Dược khóc.

Lâm Dật trở nên đau đầu:

"Mẹ, mọi người đang làm gì thế? Lát nữa là Tết rồi, làm sao giống như đi thăm mộ?"

"Nói nhăng gì đó, có tin mẹ đá mày không?"

Lâm Dật cười ha ha:

"Nhanh đi làm cơm thôi, bọn con còn chưa ăn đâu."

"Chờ đó, mẹ đi làm cơm cho con."

Bữa tối rõ ràng vui vẻ hơn nhiều.

Việc Ngô Phi Dược trở về đối với cô nhi viện cũng gần giống như Tết đến, tất nhiên đề tài cũng quay xung quanh anh ta.

Trong bữa ăn, mọi người còn uống khá nhiều rượu.

Lâm Dật rót cho mấy cô gái nửa chén rượu trắng khiến họ sặc ra cả nước mắt.

Ăn uống gần xong, Trần Hiên Vũ và Ôn Uyển Đình đều say mệt, đi về ngủ sớm.

Trừ Vương Thúy Bình và Triệu Toàn Phúc cũng chỉ còn Lâm Dật và Quách Ngưng Nguyệt.

Quách Ngưng Nguyệt khóc từ đầu đến giờ.

Năm xưa nếu không phải vì cô, đại ca đã không xảy ra chuyện như vậy.

Là mình đã hủy đại ca.

Phá hủy năm năm tốt nhất trong cuộc đời anh ta.

Nhưng trong bữa cơm, Ngô Phi Dược không nói nhiều về mấy năm sinh hoạt trong nhà tù.

Đề tài đa phần đều dừng ở mấy tháng sinh hoạt sau khi ra tù.

Nghe đến quá khứ mấy tháng đó, Vương Thúy Bình không ngừng lau nước mắt.

Bà có thể chấp nhận việc Triệu Toàn Phúc ra ngoài làm cu li kiếm tiền, nhưng không thể chấp nhận con trai mình phải như vậy.

Ngoài ra còn về quy hoạch tương lai, Vương Thúy Bình hỏi rất nhiều.

Bà hy vọng Ngô Phi Dược có thể ở lại Quảng Châu.

Dù sao nhà cũng ở đây, dù xảy ra chuyện gì cũng có thể phối hợp.

Hơn nữa, nhiều năm qua, anh ta đã phải chịu khổ nhiều ở bên ngoài, từ giờ về sau phải giữ lại bên cạnh bà.

Về chuyện tương lai, Ngô Phi Dược cũng không có dự định cụ thể.

Nhưng suy nghĩ của anh ta cũng rất đơn giản.

Không phải Yến Kinh thì là Quảng Châu, dù sao cũng là nơi mà anh ta từng trải, đều quen thuộc.

Chỉ là, hiện giờ anh ta vẫn chưa quy hoạch rõ ràng, cho nên còn chưa quyết định ở nơi nào.

Hơn mười một giờ khuya, Vương Thúy Bình dọn dẹp chỗ ở cho Lâm Dật và Ngô Phi Dược xong mới về nghỉ.

Nhưng hai người còn uống thêm một lúc, tới mười hai giờ đêm mới kết thúc.

Lâm Dật mới vừa nằm dài trên giường, bất ngờ nghe thấy âm thanh hệ thống vang trong đầu:

[Có mở ra nghề nghiệp mới hay không? (Có / Không)]

[Nghề nghiệp trải nghiệm: Cảnh sát.]

[Độ hoàn thành nghề nghiệp: 0%]

[Xin mời ký chủ nhận gói quà lớn nghề nghiệp: 10 triệu nhân dân tệ, điều tra hình sự (Cấp Đại sư).]

Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, Lâm Dật cảm giác nghề nghiệp này rất thú vị.

Nhưng nghề nông dân này còn chưa làm xong, nghề nghiệp mới đã tới.

Thật bận rộn.

Lâm Dật không để ý quá nhiều về chuyện nghề nghiệp mới.

Cho dù ngươi là hệ thống, ngươi cũng phải đi theo nhịp điệu của lão tử đây.

Hai ngày sau, Lâm Dật sinh hoạt giống này thường, không có gì đặc biệt.

Ngô Phi Dược trở về giống như một giọt nước rơi vào biển rộng, không nhấc lên bao sóng gió.

Đám con nít rất nhanh đã tiếp nhận vị đại ca mới tới này. Cho chúng chút đồ ăn vặt, lập tức thành công quyết định.

Mặc dù đã rời đi nhiều năm, nhưng trong mắt Lâm Dật, Quách Ngưng Nguyệt… Ngô Phi Dược vẫn là người anh cả tốt tính kia.

Ngoài ra chính là tán gẫu với Kỷ Khuynh Nhan.

Mỗi ngày ở cùng nhau không cảm thấy thế nào. Thời gian dài không gặp lại như vậy, quả thật nhớ nhung.

Thời gian còn lại, Lâm Dật đối phó với Lương Nhược Hư, Lý Sở Hàm và Vương Oánh.

Thậm chí hắn còn trống ra hai giờ để chơi với đám Quách Ngưng Nguyệt.

Ở phương diện quản lý thời gian, có thể nói Lâm Dật đã làm tới cực hạn.

Buổi tối một ngày trước Tết, Vương Thúy Bình cất hết các đồ sắc như dao kéo, chỉ để lại dụng cụ chuẩn bị nhà bếp, để tránh có người bị thương.

Không thì năm sau sẽ không may.

Ngoài ra, năm mới tới cũng phải đổi quần áo. Bà đã sớm mua xong, chuẩn bị ngày Tết sẽ mặc.

Cái gọi là hương vị của năm mới chính là ẩn giấu trong cuộc sống bận bịu này.

Ngày Tết đến, các nhà xung quanh đều treo đèn lồng đỏ.

Hơn nữa, bởi vì là ngoại thành, từ sáng sớm đã có người lục tục đốt pháo. Mùi vị năm mới đầy tràn.

Nếu ở Trung Hải, chắc chắn Lâm Dật không thể trải nghiệm thú vui như thế này.

Thời điểm hắn gọi video với Kỷ Khuynh Nhan, cô ấy còn liên tục tỏ vẻ ước ao.

Bởi vì nội thành Trung Hải không cho đốt pháo.

Nhiệm vụ của Lâm Dật chính là dẫn theo đám trẻ con đi chơi, xem chúng nó đốt pháo.

Theo Vương Thúy Bình nói, pháo đều do Lâm Dật mua, tất nhiên Lâm Dật chịu trách nhiệm.

Chơi với đám trẻ con một hồi, Lâm Dật giao nhiệm vụ gian khổ này cho Quách Ngưng Nguyệt, mình tới nhà bếp hỗ trợ.

Mười mấy món ăn, một người Vương Thúy Bình bận bịu không thở nổi.

Buổi trưa, sáu cái bàn được bày ra, ngồi theo tuổi từ thấp đến cao, quây xung quanh.

Có hai đứa bé còn chưa tới hai tuần tuổi do Vương Thúy Bình và Quách Ngưng Nguyệt chăm sóc.

Trong lúc ăn cơm, một đứa bé còn đái lên người Quách Ngưng Nguyệt, khiến cô tan vỡ.

"Quần áo Chanel của tôi! Anh, anh phải bồi thường cho em một bộ!"

"Hử, hả? Không phải anh đái ra, anh bồi thường em cái gì?"

"Vậy em đi tìm chị dâu đòi."

Lâm Dật: ...

Hà Viện Viện phụ thể sao?

Cơm nước buổi trưa xong là giai đoạn lì xì theo truyền thống.

Nhưng với thằng bé to xác như Lâm Dật, một cái cũng không có.

Đã lên đại học như đám Trần Hiên Vũ cũng không có.

Có điều, tiền lì xì đều khá ít. Đứa nhỏ đã lên cấp ba được cho năm mươi đồng, học cấp hai được ba mươi đồng, học tiểu học được cho mười đồng.

Còn về những đứa còn đi nhà trẻ, mỗi đứa được phát hai túi kẹo là lừa dối qua ải.

Trong thế giới quan của Vương Thúy Bình, trẻ con lớn như chúng nó, bất kể cho chúng bao nhiêu tiền đều có thể tiêu hết trong thời gian ngắn.

Cho nên đơn giản là phát cho chút tiền lì xì là được. Tết mà, vẫn phải ứng cảnh.

Nhưng về phương diện ăn uống, bà vẫn rất sảng khoái, thịt thà đầy bàn. Gia đình bình thường cũng chưa chắc đã có điều kiện tốt bằng cô nhi viện.

Giai đoạn nghe ngóng tiền lì xì đã kết thúc, Lâm Dật đứng dậy ra ngoài.

"Tiểu Dật, con đi làm gì?"

"Ra ngoài gặp mấy người bạn làm ăn." Lâm Dật nói: "Có thể tối nay mới về. Lúc ăn sủi cảo không cần chờ con."

"Đầu năm mới sao còn nói chuyện làm ăn?" Vương Thúy Bình có phần oán giận. Ngày đoàn viên như vậy, không thể nói chuyện công việc.

"Bọn họ cũng là người Quảng Châu, con qua chơi mạt chược, thuận tiện nói chút chuyện làm ăn thôi."

"Vậy được, đi thôi."

Nói chuyện Tết đến chơi mạt chược, Vương Thúy Bình không nói gì nữa. Đây mới là tiết mục giải trí nên có khi Tết đến.

Ra khỏi cô nhi viện, Lâm Dật xách đồ, bắt xe tới sân bay.

"Bác tài, nhanh một chút, đi sân bay." Lâm Dật nói.

"Không được à, cậu đừng nhìn trên đường không có bao nhiêu xe, nhưng mà giới hạn tốc độ."

"Cho thêm bác hai trăm đồng."

"Ba mươi phút, bảo đảm kịp giờ!"

28 phút sau, Lâm Dật xuống xe ở sân bay, bước lên máy bay tư nhân bay thẳng về Trung Hải.

Hai giờ sau, khi Lâm Dật xuống máy bay đã là năm giờ tối. Hắn bắt xe tới nhà Lý Sở Hàm.

Trong những người này, Lâm Dật không gặp ai.

Chỉ có Lý Sở Hàm.

Người khác đều có nhà, mà cô ấy thì không.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 966.

Chương 967. Bị Hà Viện Viện Phụ Thể

Lâm Dật sờ túi, tìm chìa khóa nhà của Lý Sở Hàm.

Sau chuyện Mitsui One, Lý Sở Hàm đã đổi cánh cửa mới, cho Lâm Dật một chiếc chìa khóa dự phòng. Hắn mở cửa đi thẳng vào nhà.

Nghe thấy có người mở cửa đi vào, Lý Sở Hàm hoang mang hoảng loạn chạy ra khỏi phòng đọc sách.

Khi thấy Lâm Dật, cô ngơ ngác đứng sững tại chỗ.

"Anh, anh làm sao lại đến đây? Không phải ở cùng người nhà sao?"

"Chẳng lẽ em không phải người nhà của anh sao?"

Lý Sở Hàm khẽ cắn môi, đầy vẻ ngượng ngùng.

"Tết đến rồi, trong nhà làm sao không dán câu đối?"

"Chỉ có mình em, nên không làm." Lý Sở Hàm nhỏ giọng nói.

"Buổi trưa ăn gì?"

"Tự em nấu cơm."

Lâm Dật liếc qua phòng sách của Lý Sở Hàm, thấy trong máy tính đang hiện luận văn học thuật.

"Tết đến còn xem luận văn?"

"Em không có việc gì làm, muốn kiếm ít chuyện."

"Quần áo mới cũng không đi mua."

"Em còn quần áo, vả lại cũng không mặc được mấy lần, cho nên…" Lý Sở Hàm nói: "Nhưng nội y có mua mới."

Lâm Dật nở nụ cười, đưa túi trong tay tới:

"Xem có vừa người không."

"Mua, mua cho em sao?"

Lâm Dật gật gù:

"Tết đến rồi, nhất định phải mặc quần áo mới, vậy mới xem như Tết."

"Cảm ơn anh!" Lý Sở Hàm đỏ mắt nói.

"Cô bé ngốc, khóc cái gì." Lâm Dật cười: "Xem kiểu dáng xem, anh tùy tiện mua thôi."

"Không xem, anh mua cái gì, em đều thích."

Lâm Dật đến khiến Lý Sở Hàm cũng thả phóng bản thân.

Hai người không làm gì cả, yên tĩnh ngồi trên ghế xem ti vi.

Tuy tiết mục Tết đều tẻ nhạt, nhưng bởi vì người bên cạnh khác, cho nên tiết mục hay hay dở đều không đáng kể.

Muộn một chút, Lâm Dật và Lý Sở Hàm cùng gói sủi cảo.

Nhưng Lý Sở Hàm thực sự không có tài năng gì ở mặt này, cho nên toàn bộ hành trình đều do Lâm Dật làm. Cô chỉ phụ trách đun sôi nước.

Sau khi luộc sủi cảo, Lý Sở Hàm pha gia vị, sau đó bê ra phòng khách.

Vừa ăn sủi cảo vừa xem chương trình xuân.

Tuy rằng chương trình ti vi đều rất nhạt.

Nhưng đối với người Hoa, đây là một bước không thể thiếu trong năm mới.

Nếu không có, năm tới dường như thiếu chút gì đó.

"Nếm thử xem có ngon không."

"Ừ, ngon lắm."

"Đừng nói cái gì anh làm cũng ngon, cho chút ý kiến khác đi."

"Nhưng ngon thật mà." Lý Sở Hàm nói: "Em cảm thấy đầu bếp của Hoa Yến Lâu kia cũng không làm ngon bằng anh. Dường như cái gì anh cũng biết."

"Em khen anh như thế, anh thật rất muốn nghe."

Lý Sở Hàm cười ngọt ngào, mát rượi, xán lạn.

Mười giờ tối, Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay.

"Em ngủ sớm chút. Tết rồi, đừng xem những tài liệu kia. Đã bận rộn suốt cả năm, nên thả bản thân nghỉ ngơi."

"Biết rồi." Lý Sở Hàm nói: "Anh phải đi rồi sao?"

Lâm Dật gật gù:

"Mấy ngày nữa, anh sẽ quay lại."

"Ừ, anh không cần để ý đến em. Lúc nhàn rỗi, đến thăm em một chút là tốt rồi." Lý Sở Hàm nói. "Hoặc là nhắn tin Wechat cho em là được."

"Vậy sao được, anh phải xử sự công bằng."

Nói rồi, Lâm Dật xoa mái tóc dài của Lý Sở Hàm, hôn lên trán cô một cái.

"Về thôi, anh đi đây."

"Em tiễn anh."

"Không cần, ở nhà đi."

"Ừ ừ, biết rồi."

Rời nhà Lý Sở Hàm, mới ra khỏi cửa, Lâm Dật ngẩng đầu nhìn.

Giống như hắn đoán, Lý Sở Hàm đang nằm nhoài bên bệ cửa sổ nhìn theo mình.

Lâm Dật vung tay, sau đó gọi xe đi tới sân bay.

Lúc hắn trở về cô nhi viện đã là hơn hai giờ sáng.

Quách Ngưng Nguyệt đã ngủ, còn bọn Trần Hiên Vũ còn đang nô đùa. Ngô Phi Dược đứng bên vuốt màn hình điện thoại, giống như đang xem tin tức tìm việc.

Lâm Dật xách ấm trà tới:

"Năm hết Tết đến rồi, làm sao còn xem cái này."

"Năm sau tuyển người nhiều lắm, anh xem sớm chút."

Lâm Dật liếc màn hình điện thoại, phát hiện đều là xí nghiệp tại Quảng Châu.

"Quyết định ở lại Quảng Châu à?"

Ngô Phi Dược gật gù:

"Cha mẹ chúng ta ngày càng lớn tuổi, tiểu Nguyệt lại là con gái, sau khi kết hôn mà cứ chạy về nhà mẹ đẻ mãi cũng không được. Anh ở lại đây cũng có thể chăm sóc lẫn nhau. Các em buôn bán ở Trung Hải cũng có thể yên tâm."

Lâm Dật cười rót trà cho Ngô Phi Dược.

Đại ca trong nhà trước sau đều là người quan tâm đến trách nhiệm nhất.

Khi còn bé chăm sóc em trai em gái, khi các em lớn rồi lại bắt đầu che chở cha mẹ.

Tiền không kiếm được nhiêu, nên nát lòng lo lắng.

Có người như vậy chống trước mặt dường như thật tốt đẹp.

"Có công ty nào muốn làm không?"

"Mấy ngày trước em đã cho anh một trăm nghìn đồng, hiện giờ trong túi còn tám mươi nghìn. Anh muốn mua chiếc xe vận tải ra ngoài kéo hàng, thời gian cũng được tự do chút."

"Cũng được, chín giờ đi, năm giờ về, đi làm như vậy cũng vô vị."

Lâm Dật không còn nói chuyện giúp đỡ. Đại ca cũng có con đường mà anh ta phải đi, mà anh ta cũng không hy vọng Lâm Dật nói thêm điều gì.

Vì vậy, trạng thái như bây giờ là rất tốt.

"Anh, mẹ bảo anh và đại ca đi ngủ sớm một chút, bảo ngày mai muốn dẫn các anh đi ra ngoài thăm hỏi." Trần Hiên Vũ truyền lời.

"Được, biết rồi."

Chuyện này đều trong dự tính của Lâm Dật. Hằng năm đều có tiết mục thăm người thân như vậy.

Nói dễ nghe một chút chính là để tăng tiến cảm giác người thân.

Nói khó nghe, đó chính là một đại hội khoe giàu.

Nhưng khoe khoang không phải là bản thân, mà là con cái nhà ai có tiền đồ hơn.

Lâm Dật đã quá quen thuộc, cũng đã chuẩn bị tốt.

Trước kia lúc hắn đi làm ở tập đoàn Triều Dương cũng là tiêu điểm của toàn thôn.

Bây giờ hắn mở công ty, không ai còn có thể được hắn để vào mắt.

"Em đi ngủ. Anh cũng đi ngủ sớm đi." Lâm Dật xoay eo, chào hỏi.

"Anh không đi." Ngô Phi Dược nói.

"Ngày mai mặc đẹp chút, cho ba mẹ nở mày nở mặt."

"Sao không đi?"

"Với cái đức hạnh như anh, không thích hợp tham gia trường hợp kia."

"Việc này em không quản được. Anh phải nói với mẹ. Chắc là bà cũng không đồng ý đâu."

Ngô Phi Dược cười:

"Ngày mai anh nói với bà là được."

Sáng ngày hôm sau, Lâm Dật mơ màng ngủ, chợt cảm giác trong chăn có cảm giác mát mẻ.

Quách Ngưng Nguyệt nhấc chăn của hắn lên.

"Sáng sớm bảnh mắt, em muốn làm cái gì?"

Lâm Dật cảm thấy, Quách Ngưng Nguyệt tuyệt đối bị Hà Viện Viện phụ thể.

Toàn có thói quen không cho người ta ngủ nướng.

"Mẹ nói rồi, bảo anh dậy nhanh lên. Hôm nay phải ra ngoài."

"Nhưng mới sáu giờ thôi, ra ngoài cái gì."

"Mẹ nói đi sớm chút, trên đường còn tốn nửa giờ."

Nói xong, Quách Ngưng Nguyệt xoay vòng tại chỗ:

"Anh, xem chiếc áo khoác Burberry này của em thế nào? Không thể không nói, ánh mắt của chị dâu thật tốt, lại còn đôi ủng này nữa, phối với chiếc áo này cũng rất đẹp."

"Anh thấy là em muốn ra ngoài sớm một chút mới đúng. Như vậy, em mới có thể ăn mặc bộ đồ hàng hiệu ra ngoài."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 967.

Chương 968. Sang Năm Có Thể Ở Cùng Nhau Qua Tết

"Làm sao anh có thể nói như vậy với em gái đáng yêu của anh chứ? Em là cái loại người thích hư vinh sao?"

"Em không phải, thế chẳng lẽ là anh?"

"Em cho là thế."

Quách Ngưng Nguyệt nói:

"Bằng không, anh tìm chị dâu xinh đẹp như thế cho em làm gì? Chẳng phải là vì thỏa mãn lòng hư vinh của mình."

Lâm Dật: ...

Thật mẹ nó nói đúng!

"Hừ hừ hừ, anh lập tức dậy."

"Mau đứng lên, lập tức ra ngoài rồi, em không đợi được nữa."

Quách Ngưng Nguyệt ra ngoài, Lâm Dật chuẩn bị rời giường.

Chợt hắn nhận được cuộc gọi video trên Wechat của Kỷ Khuynh Nhan.

Kỷ Khuynh Nhan nằm trên giường, không trang điểm, tóc tai lộn xộn, chỉ có đôi mắt to trong suốt.

"Dậy sớm vậy?"

"Mẹ em muốn dẫn em đi thăm họ hàng. Em không muốn đi, nhưng bà không đồng ý."

"Anh cũng thế. Ngưng Nguyệt chạy đến lột chăn của anh."

Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi:

"Vậy anh có nhớ em không?"

"Nhớ mà, nhớ đến hơn hai giờ sáng mới ngủ."

"Em cũng nhớ anh." Kỷ Khuynh Nhan cười hắc hắc. "Nhưng anh không ở đây, Tết chẳng có chút thú vị nào."

"Mấy ngày nữa anh sẽ về."

"Ừ, chờ sang năm là được rồi, có thể cùng nhau qua Tết." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Tại sao sang năm lại có thể cùng nhau qua Tết?" Lâm Dật cười hỏi.

"Ạch…"

Kỷ Khuynh Nhan dừng lời, giật giật cổ:

"Biết rõ còn cố hỏi. Không để ý đến anh, em phải dậy rồi."

"Ừ, đi thôi."

Luyên thuyên vài câu không có dinh dưỡng xong, Lâm Dật cũng mặc quần áo, rửa mặt.

Lúc đi ăn cơm, Lâm Dật thấy Vương Thúy Bình và Ngô Phi Dược đang nói chuyện đi thăm họ hàng.

Kết quả cuối cùng là Ngô Phi Dược nói thẳng.

Lý do là ở lại trông nhà.

Sau khi ăn xong, Vương Thúy Bình, Triệu Toàn Phúc, Lâm Dật và Quách Ngưng Nguyệt mặc trang phục xong xuôi, xách quà tặng lên xe. Lâm Dật lái chiếc SUV đã mua trước đó chuẩn bị đi về nông thôn.

Quê nhà Triệu Toàn Phúc ở thôn Thắng Lợi, thị trấn Hoành Đồ của Quảng Châu.

Kinh tế của trấn Hoành Đồ tốt hơn nơi khác mà Lâm Dật từng đi qua rất nhiều.

Thôn Thắng Lợi ở ngay cạnh thị trấn, điều kiện toàn diện cũng rất tốt.

Nhưng cũng chỉ tương đối, không đạt tới mức giàu sang phú quý.

Trong thôn còn có cha và em gái của Triệu Toàn Phúc, còn một người em trai nữa cũng sinh hoạt ở Quảng Châu. Hằng năm, họ đều trở về thôn chúc Tết.

Bởi vì con cái của cô nhi viện rất đông, sau Tết lại không cách nào về quê ăn Tết, cho nên nhà họ Triệu chỉ có thể tập hợp mọi người vào ngày mùng Một đầu năm mới.

"Ba, đại ca con về rồi!"

Người vừa nói khoảng năm mươi tuổi, mái tóc cuộn sóng cùng kiểu với Vương Thúy Bình.

Bà mặc chiếc áo khoác màu đỏ, vẻ khá vui mừng.

Tên người phụ nữ này là Triệu Toàn Lệ, là người con nhỏ nhất trong ba người con của Triệu Giải Phóng.

Theo vai vế, bà là dì của Lâm Dật và Quách Ngưng Nguyệt. Khi họ còn bé, bà đối xử với họ rất tốt, lần nào cũng cho tiền mừng tuổi hoặc mua đồ ăn ngon.

Chỉ là, mấy năm gần đây, thu hoạch của nhà họ không tốt, lại thêm con cái vào đại học, tiêu dùng trong nhà lớn, cho nên không mua đồ cho Lâm Dật và Quách Ngưng Nguyệt. Thế nhưng, tình cảm lẫn nhau vẫn còn đó.

"Cháu của ta lớn lên thực sự là một nhân tài, càng lớn càng có tinh thần." Triệu Toàn Lệ vỗ vai Lâm Dật nói, đầy vẻ cao hứng.

Lâm Dật cũng thuận thế ôm vai Triệu Toàn Lệ:

"Dì cháu cũng không kém. Nếu dì không nói mình bao nhiêu tuổi, cháu còn tưởng dì mới mười tám."

"Đừng có vô lễ, sao lại nói chuyện với dì con như thế hả?" Vương Thúy Bình nạt.

"Chị xem, cháu của em thật biết nói chuyện. Em thích nghe."

"Dì dì, dì đừng chỉ khen anh ấy." Quách Ngưng Nguyệt xen miệng: "Dì nhìn áo khoác của cháu xem, Burberry, chị dâu cháu mua cho cháu đấy, rất quý."

Lâm Dật im lặng. Cái con bé này, có phải não bị úng nước không?

Dì là người nhà, em khoe khoang cái gì hả?

"Burberry là cái gì? Có đắt hơn chiếc áo thuần nhung hươu của dì không?"

"Không đáng giá bằng áo khoác thuần nhung hươu của dì." Lâm Dật cười ha hả nói.

Sau hắn bảo Quách Ngưng Nguyệt khuân đồ, xem như né qua đề tài này.

"Anh tiểu Dật, chị tiểu Nguyệt."

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, trong nhà có cô bé tóc đuôi ngựa đi ra.

Cô bé có khuôn mặt tròn tròn, không cao lắm, trông rất dễ thương.

Cô bé tên Vương Giai Giai, là con gái Triệu Toàn Lệ.

"Mau tới đây khuân đồ."

"Biết rồi mẹ."

Mọi người lần lượt chuyển đồ trên xe xuống.

Nhà gạch nông thôn cơ bản đều có cấu tạo tương đương, không có cái gì bố cục.

Nếu như đi nhiều mấy nhà là có thể nhận ra, nhà gạch ở nông thôn hầu như đều giống nhau.

Trong thôn Hoan Hỉ, căn nhà mà hệ thống cho Lâm Dật cũng gần như vậy.

Trong nhà có mười mấy người.

Trên giường có một ông lão đội mũ màu tím, tóc đã rụng hết, nhưng trông rất có tinh thần, mà trên tay ông còn cầm điếu thuốc.

Tên ông là Triệu Giải Phóng, là cha của Triệu Toàn Phúc. Lâm Dật và Quách Ngưng Nguyệt phải gọi là ông.

Ngoài ra, trên ghế salon còn có một nhà ba người.

Ba người lần lượt là em trai Triệu Toàn Phúc, Triệu Toàn Đức, vợ của ông ấy là Tôn Quế Lan, cùng với con trai của họ là Triệu Tử Thụy.

Người còn lại là họ hàng thân thích cùng tới nơi này thăm hỏi.

"Tiểu Dật về rồi à." Triệu Giải Phóng vẫy tay. "Đến chỗ ông."

Lâm Dật cười nói đi tới. Hắn lấy từ trong túi ra hai bao thuốc Trung Hoa.

"Ông đừng hút mãi điếu thuốc này nữa, sau này hút cái này đi."

Thấy bao Trung Hoa trên tay Lâm Dật, người trong phòng đều sáng mắt lên.

Đây chính là thuốc tốt, một hộp dường như có giá hơn tám mươi tệ. Hai cái hộp này cộng lại có tới trăm sáu mươi tệ.

Đứa bé này thật có tiền đồ!

Triệu Toàn Đức trên ghế có chút tự ti.

Mình làm lụng nhiều năm còn chưa mua được thuốc lá tốt như vậy.

"Giả bộ quá đáng." Tôn Quế Lan bĩu môi: "Không phải làm việc ở Trung Hải thôi sao? Còn mua Trung Hoa, khoe khoang cái gì?"

"Em nói chuyện nhỏ giọng chút." Triệu Toàn Đức nói.

"Em không nói sai." Tôn Quế Lan nhỏ giọng nói: "Em đoán, mua nhiều đồ như vậy chắc cũng gần một tháng tiền lương của nó. Đám người này luôn thích phùng má giả làm người mập."

"Đây là thói quen sống của họ, chúng ta không có tư cách nói gì." Triệu Toàn Đức nói: "Dù sao ai thật người đó biết, có vài điều không thể giả được."

Tôn Quế Lan gật gù không nói gì. Con trai của bà ta là công chức, tay cầm bát sắt chân chính, tự nhiên mạnh hơn người làm công bên ngoài.

Nói không chừng ngày nào đó lại thất nghiệp cũng khó nói.

Vương Thúy Bình là phụ nữ nông thôn rất phổ thông, cũng có thói xấu khoe giàu, nhưng bà rất biết điều độ.

Đối với những người khác, bà chỉ nói Lâm Dật đang phát triển là được. Hắn có thể kiếm được chút tiền, đứng vững gót chân ở Trung Hải.

Bà không nói rằng hắn đã là triệu phú.

Nếu nói ra, sợ rằng những người họ hàng này sẽ đến vay tiền.

Với tính cách mạnh mẽ của bà, bà cũng chẳng sợ những điều này, nhưng không muốn mang phiền phức tới cho Lâm Dật.

Bà không biết rằng, Lâm Dật là người cứng mềm đều không ăn, tất nhiên không sợ mấy chuyện như vậy.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 968.

Chương 969. Trang bức

"Đứa bé này, kiếm tiền cũng không dễ dàng, mua đồ vật đắt như vậy làm gì."

Triệu Giải Phóng nói ra:

"Cháu mua cho ta một tí thuốc lá sợi là được rồi, ta cũng đủ hút cả đời."

"Cũng bởi vì hút cả đời, nên bây giờ già cả, dù sao cũng phải dùng thứ tốt một chút, hưởng thụ nhiều hơn."

"Vẫn là cháu biết cách nói chuyện."

Triệu Giải Phóng lôi kéo cánh tay Lâm Dật, trò chuyện vô cùng cao hứng.

Cũng không phải bởi vì Lâm Dật mua cho ông bao nhiêu thứ.

Chủ yếu nhất là miệng Lâm Dật nói ngon ngọt, biết dỗ dành người khác cảm thấy vui vẻ.

Hơn nữa ở trong mắt của Triệu Giải Phóng, cũng không có coi Lâm Dật và Quách Ngưng Nguyệt là người ngoài.

Những đứa bé này đều rất tốt, mặc dù không phải con cháu ruột thịt, nhưng đều rất hiếu thuận.

Thậm chí so với một số con cháu ruột thịt đều đối xử tốt hơn.

Cho nên Triệu Giải Phóng cũng đối đãi với hai người giống như cháu trai, cháu gái ruột thịt vậy.

"Ông ơi, cháu còn mua tặng ông bộ một quần áo mới nữa, ông mau nhìn xem có thích hay không?"

"Ưa thích ưa thích, các cháu mua cho ta cái gì ta cũng ưa thích."

Triệu Giải Phóng vừa cười vừa nói.

"Toàn Phúc, bây giờ anh hết khổ rồi, con cái đều có tiền đồ, về sau có thể hưởng an nhàn hạnh phúc."

Thôn dân tới cửa nói ra.

"Vẫn còn vẫn còn."

Triệu Toàn Phúc thật thà nói ra:

"Hiện tại hai đứa nó đều có công tác ổn định, kiếm lời cũng không ít, hơn nữa sang năm không sai biệt lắm sẽ đều kết hôn, không có chuyện gì cần phải quan tâm nhiều."

"Vậy sau này thì ở lại trong thành phố đi."

"Tiểu Nguyệt ở Quảng Châu, Tiểu Dật ở Trung Hải, hơn nữa cũng đã đều mua nhà, về sau sẽ ở lại trong thành phố."

Nhắc đến chuyện của hai người, trong lòng Triệu Toàn Phúc cũng âm thầm kiêu ngạo.

Bởi vì lúc trước ông cũng không bao giờ nghĩ qua, Lâm Dật có thể lăn lộn tới trình độ ngày hôm nay.

Hơn nữa còn đem mức độ của cô nhi viện cũng kéo lên, điều này là sự tình mà trước đây không hề dám nghĩ đến.

"Quảng Châu và Trung Hải đều là những địa phương tốt, có thể ở lại loại địa phương kia, khẳng định phấn đấu làm ăn cũng không tệ."

"Ta nhớ được ở trong thôn chúng ta, con trai của nhà lão Lưu hình như là tốt nghiệp một đại học danh tiếng, sau cùng ngây người mấy năm ở Trung Hải, cũng không có lăn lộn ra thành tựu gì, nghe nói gần đây muốn trở về quê, không ở lại đó nổi nữa."

"Khi còn bé ta đã biết hắn không thể có tiền đồ, mọi người xem một chút, đúng như lời ta nói."

"Điều này còn cần ông nói sao, Tiểu Dật thông minh từ nhỏ, ai cũng biết không sai được."

Nhìn thấy người dân trong thôn một lời một câu đang khích lệ Lâm Dật, Vương Thúy Bình cảm thấy có nhiều mặt mũi, ưỡn thẳng sống lưng lên, cái cổ cũng muốn ngang đến trên trời.

Chờ hơn nửa năm qua, cuối cùng đã chờ tới ngày hôm nay.

Đám người các ngươi ở đây, ai có thể so sánh với con trai tôi?

"Bà muốn làm gì!"

Nhìn thấy Tôn Quế Lan muốn nói chuyện, Triệu Toàn Đức giữ nàng lại, miễn cho nàng ăn nói lung tung.

"Tôi chỉ là tùy tiện tâm sự, ông đừng cản tôi."

Tôn Quế Lan tránh thoát Triệu Toàn Đức, nói ra:

"Nhà cửa ở Trung Hải có thể không hề rẻ, nghe nói một mét vuông cần phải mấy trăm ngàn tệ, hơn nữa còn không phải nhà riêng, nếu như tiền lương không hơn vạn tệ, vậy thì ở loại địa phương kia cũng không có cách nào sinh sống."

"Tiền lương hơn vạn tệ, có vẻ như cũng không có cách nào sinh sống được."

Lâm Dật nói ra.

Quách Ngưng Nguyệt lộ vẻ tức giận không nói.

Chính mình chỉ phụ trách khoe khoang một chút, gặp phải cái loại đẳng cấp như Tôn Quế Lan này, còn phải cần đến đích thân anh trai xuất thủ.

Đáng tiếc duy nhất chính là chị dâu không ở nơi này.

Nếu như chị ấy ở nơi này, đoán chừng một câu cũng không cần nói, chỉ là cỗ khí tràng cường đại ở trên người kia cũng có thể trấn trụ tất cả những người này.

"Nhưng tôi nhớ được, thời điểm năm ngoái cậu thật giống như vừa đổi việc, làm ở một công ty bất động sản, tiền lương mới mấy ngàn tệ thôi mà."

"Nhị thẩm nói rất đúng."

Lâm Dật nói ra.

"Vậy làm sao cậu lại có nhà ở Trung Hải? Không phải là ở vùng ngoại thành đi nghe nói nhà bên đó có thể không được tốt lắm, không thể nào so với Trung Hải."

"Nhưng mà lúc này cũng không phải năm ngoái nữa, cháu cũng không thể cả một đời đều kiếm mấy ngàn tệ đi."

"Vậy ngắn ngủi thời gian một năm này cậu đã làm gì, còn có thể mua được phòng ốc ở Trung Hải?"

"Mở một công ty nhỏ, kiếm lời một chút tiền nhỏ."

Quách Ngưng Nguyệt hơi hơi buồn bực, rõ ràng là một công ty lớn, vì sao lại nói là công ty nhỏ?

Anh trai đến cùng muốn làm gì?

"U a, cháu của ta còn mở công ty, thật sự là lợi hại."

"Duy trì cuộc sống sinh hoạt thôi."

"Anh, công ty của anh tên gọi là gì? Sang năm em có khả năng được điều đến Trung Hải, nói không chừng có thể quản lý mảng bên anh đấy."

Triệu Tử Thụy dò hỏi.

Mọi người ở trong phòng nghe đều sững sờ, Triệu Giải Phóng nói ra:

"Cháu trai, không phải cháu là nhân viên công vụ hả, tại sao còn có thể quản đến công ty của anh cháu?"

"Cháu làm ở bên cục thuế vụ, sổ sách công ty của đại ca đều là do bên cháu phụ trách, cho nên có thể quản lý đến bọn họ."

Triệu Tử Thụy cười ha hả nói.

"Việc này rất tốt, nếu thật sự như vậy, con cần phải chiếu cố đến công ty của anh con một chút."

"Đó là nhất định, có thể chiếu cố địa phương ta khẳng định chiếu cố." Triệu Tử Thụy vừa cười vừa nói:

"Bằng không ở loại địa phương như Trung Hải kia, công ty nhỏ rất khó sinh tồn, nói không chừng đến thời điểm nào đó sẽ bị phá sản."

"Chuyện đó được rồi, anh em các cháu giúp đỡ cho nhau, tranh thủ giúp đỡ anh cháu làm ăn phát triển lớn hơn."

"Nhất định."

"Nhân viên công vụ có quyền lực lớn như vậy chứ?"

Một đám thôn dân ăn dưa quần chúng hỏi.

"Các người ở đây có chỗ không biết đi."

Tôn Quế Lan nói tiếp.

"Ở Hoa Hạ, quyền lực là chiếm vị thứ nhất, những công ty nhỏ kia đều phải trực thuộc quản lý của cục thuế vụ bên con trai tôi. Nếu như về mặt sổ sách có vấn đề, bọn họ sẽ phải trở về làm lại, sự sống còn của một số công ty nhỏ đều là chuyện một câu nói của bọn họ."

"Vậy thì thật là khó lường, từ giờ trở đi gia đình lão Triệu các người về sau ở thôn Thắng Lợi đều có thể xông pha."

"Tạm được tạm được, cũng không có lợi hại như mọi người nói đâu."

Tôn Quế Lan cười ha hả nói.

Vương Thúy Bình liếc mắt, không có để ý đến nàng.

Bà cũng muốn phản bác, nhưng mà đúng là không hiểu nhiều chuyện của nơi này, cũng không tiện theo miệng nói mò.

"Cháu gái, cháu xem anh trai mình một chút, cũng đã đỗ vào làm nhân viên nhà nước rồi, còn là quản lý. Ta thấy cháu cũng đừng tìm việc làm, đi thi nhân viên công vụ cũng được, con gái làm việc này rất phù hợp, còn không phải mệt mỏi."

Triệu Giải Phóng nhìn sang Vương Giai Giai nói ra.

"Cháu đã thi rồi ông, nhưng cháu thi viết hạng 8, sau khi phỏng vấn thì người ta chỉ chọn trúng tuyển hai người, cháu cảm giác mình không đậu."

Vương Giai Giai uể oải nói.

"Cuộc thi phỏng vấn này đúng là rất khó khăn."

Triệu Tử Thụy nói giống như chỉ điểm giang sơn:

"Lúc đầu anh thi viết đạt hạng 1, khi phỏng vấn còn đưa 100 ngàn tệ, mới có thể đến cục thuế vụ làm việc, em mới thi đạt thứ tám, hơn nữa không tiền không thế, muốn đi vào rất khó khăn."

"Em cũng cảm thấy như vậy, cảm giác mình không có sự chuẩn bị gì, chuẩn bị cố gắng một chút, năm sau thử lại lần nữa."

"Đây không phải là lại lãng phí một năm sao, có thể nghĩ một chút biện pháp nào không?"

Triệu Giải Phóng hỏi.

Mặc dù người đã già, nhưng về phương diện đối với chuyện nhân tình thế thái thì còn rất rõ ràng, cũng không hồ đồ.

"Chủ yếu là nhà chúng ta, cũng không quen biết người nào cả, căn bản là không tìm được người giúp đỡ."

Vương Giai Giai nói ra:

"Thật ra cháu cảm thấy, mẫu người như cháu căn bản cũng không thích hợp thi nhân viên công vụ, không tiền không thế, người ta căn bản sẽ không thu nhận cháu vào làm."

"Cháu hỏi anh mình một chút xem, nó là nhân viên công vụ rồi, người quen biết cũng nhiều, không chừng có thể giúp đỡ bận bịu đây."

Triệu Giải Phóng nói ra.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 969.

Chương 970. Vô Hình Trang Bức, Trí Mạng Nhất

Nghe nói như thế, Triệu Toàn Lệ và Vương Giai Giai đều đầy mắt chờ mong nhìn sang Triệu Tử Thụy.

Làm nhân viên công vụ, là sự lựa chọn hàng đầu của cả nhà bọn họ.

Một người thiếu nữ lựa chọn một phần công việc ổn định, không có gì là tốt hơn.

"Em thi cái ngành nào?"

Triệu Tử Thụy hỏi:

"Cũng là thuế vụ."

"Vậy làm sao không nói sớm đi, trước khi khảo thí anh còn khả năng giúp đỡ em suy nghĩ một ít biện pháp."

Triệu Tử Thụy nói ra:

"Đoán chừng thành tích thi viết còn có thể tăng lên mấy điểm."

"Chủ yếu là anh quá bận rộn, nên em không dám đi tìm gặp anh."

Bởi vì nhà của Triệu Tử Thụy không ở thôn Thắng Lợi, hơn nữa một năm không về quê được mấy lần, vì vậy mối quan hệ cũng xa lánh hơn nhiều.

Coi như trước đó biết được hắn đã là nhân viên công vụ của cục thuế vụ đi nữa, cũng không có ý định muốn tìm gặp hắn.

"Được rồi, anh sẽ giúp đỡ hỏi một chút đi."

Triệu Tử Thụy nói ra:

"Đúng dịp mấy ngày trước, anh vừa mới ăn cơm với trưởng phòng của bọn anh, anh sẽ nói với hắn một tiếng xem, cho nên có lẽ vấn đề không lớn."

Nói xong, Triệu Tử Thụy cầm lên điện thoại di động.

"Uy, Tống trưởng phòng, em là tiểu Triệu."

"Có việc gì mau nói đi, tôi đang bận lắm đây."

"Tống trưởng phòng, là như vậy, em gái em có tham gia thi tuyển nhân viên công vụ năm nay, xếp hạng thứ tám, nhưng về sau phỏng vấn không quá tự tin, anh có thể hỗ trợ nghĩ một chút biện pháp không?"

"Chuyện này, dễ làm, 200 ngàn tệ là có thể bố trí công việc cho nàng."

"Có thể bớt chút hay không?"

"Cậu cho rằng đây chỗ mà ai cũng có thể tiến vào làm sao? 200 ngàn tệ không nhiều lắm, hợp đồng năm năm."

"Vâng vâng vâng, em đã biết."

Triệu Tử Thụy cúp điện thoại, nhìn sang Triệu Toàn Lệ nói ra:

"Hỏi xong cho mọi người rồi, 200 ngàn tệ, hợp đồng trong vòng năm năm."

"A? Nhiều tiền như vậy?"

Triệu Toàn Lệ than vãn,

"Tiền bạc trong nhà đều cung cấp cho em gái cháu đi học, thực sự không bỏ ra nổi nhiều như vậy nữa!"

"Vậy thì không có biện pháp, lãnh đạo của chúng cháu nói, 200 ngàn tệ đã không ít."

Triệu Tử Thụy nói ra.

"Tiểu Lệ, các con đừng nhỏ nhen như vậy. Đây là chuyện cả đời của con trẻ, nếu như bố trí được công việc nhân viên nhà nước là rất tốt, bán nhà cửa cũng phải cố gắng hết sức."

Triệu Giải Phóng nói ra.

Triệu Toàn Lệ biểu lộ có chút xoắn xuýt.

Bây giờ trong nhà chỉ còn 50 ngàn tệ, nếu quả thật muốn an bài công tác thì còn phải mượn 150 ngàn tệ, Việc này nằm ngoài ý muốn đối với người cha này, thật vậy thì phải chờ chết rồi.

Nhưng cơ hội tốt như vậy bày ở trước mắt, nếu như không nắm bắt được, vậy thì thật đáng tiếc.

"Anh, anh vừa mới nói, ký hợp đồng trong vòng năm năm là có ý gì, hợp đồng lao động sao?"

Vương Giai Giai hỏi.

Triệu Tử Thụy vẻ mặt thay đổi, lúng ta lúng túng nói:

"Ừm, chỉ là hợp đồng lao động."

Nghe nói như thế, Triệu Toàn Lệ mới ý thức tới vấn đề.

"Chính là chúng ta bỏ ra 200 ngàn tệ xin việc làm, sau năm năm còn có thể bị sa thải đúng không?"

"Có khả năng này."

Triệu Tử Thụy nói ra:

"Nhưng chỉ cần làm việc thật tốt, bình thường đều có thể lưu ở lại, sự tình ở phương diện này cũng không cần lo lắng."

"Điều này có thể chuẩn xác không?"

Triệu Toàn Lệ lộ ra tâm tình mâu thuẫn, cũng không để ý nhiều người sành đời như vậy,

"Nếu năm năm sau bọn họ không cần chúng ta, đều không nói rõ ý đi, hơn nữa trong năm năm này không chừng cũng không kiếm được 200 ngàn tệ, muốn giống như cháu làm nhân viên nhà nước, có thể làm cả đời vẫn còn tạm được."

"Hiện tại đã có văn bản công bố rõ ràng, chúng cháu đây là một nhóm nhân viên được biên chế sau cùng, về sau đều là hợp đồng lao động."

"Vậy không được, mức độ mạo hiểm quá lớn."

Triệu Toàn Lệ và Vương Thúy Bình rất giống nhau, đều có tư tưởng nông dân rất giản dị.

Thà rằng kiếm ít, cũng không gánh chịu nguy hiểm.

Từ trước tới giờ không làm cuộc mua bán lỗ vốn.

"Chú không đồng ý thì không có biện pháp gì, tóm lại cháu đều tìm người tốt cho em ấy, đến lúc đó chú thím lại nghĩ tiến vào đơn vị như chỗ cháu, vậy sẽ không thể vào được."

"Vậy cũng không đi."

Triệu Toàn Lệ nói ra:

"Tiểu Dật, không phải cháu mở một công ty sao, có thể liên hệ cho em gái cháu một công việc hay không?"

"Ngạch. . ."

Lâm Dật dừng một chút, chuyện này mẹ hắn có chút khó khăn mà.

Công ty của mình kém nhất đều là bằng thạc sĩ cất bước.

Nàng là một sinh viên tốt nghiệp cao đẳng bình thường, đi vào làm cũng không thích hợp.

"Công ty đi làm thật mệt mỏi, vẫn không nhẹ nhõm bằng nhân viên công vụ đâu."

"Nhưng mà không đi được, hợp đồng năm năm mất 200 ngàn tệ, cũng không phải biên chế nhà nước, còn không bằng đi làm thuê ở xí nghiệp tư nhân đây."

"Cháu quen biết một vài người, có thể giúp em ấy liên hệ hỏi xem."

Lâm Dật nhìn sang Vương Giai Giai,

"Trung Hải, Yến Kinh và Quảng Châu, em chọn một địa phương đi."

Vương Giai Giai mở to hai mắt nhìn, ba cái địa phương này đều là thành phố giàu nhất nhì ở Hoa Hạ, thế mà có thể tùy ý lựa chọn ở ba địa phương này, lão ca cũng quá lợi hại đi?

"Anh, thật có thể tùy ý lựa chọn ba địa phương này sao?"

"Ừm."

Lâm Dật gật gật đầu,

"Chọn địa phương mà em muốn đi làm."

"Nếu quả thật có thể chọn, em muốn ở lại Quảng Châu, như vậy có thể ở gần nhà mình một chút."

"Vậy được, để anh gọi điện thoại hỏi một chút."

Nhìn thấy Lâm Dật cầm lên điện thoại di động, Quách Ngưng Nguyệt ngồi ở bên cạnh, có chút xoa xoa bàn tay.

Thật không hổ là anh trai của Quách Ngưng Nguyệt mình, trong bất tri bất giác lên mặt một phen, hơn nữa không hề có một chút dấu vết, thật sự là một môn học vấn.

"Ngô bí thư, chúc mừng năm mới."

Lâm Dật cười ha hả nói ra.

Lời này vừa nói ra, khiến cho Triệu Tử Thụy giật nảy mình.

Gọi điện thoại thẳng cho nhân vật bí thư như vậy, mối quan hệ nhân mạch cũng quá mạnh đi.

Nhưng mà suy nghĩ một chút, Triệu Tử Thụy lại cảm thấy không có gì.

Hiện tại cương vị ở cơ quan nào, không quản lớn nhỏ đều có một cái bí thư.

Thậm chí có bí thư còn không lớn bằng trưởng phòng của mình đâu, cho nên cũng không có gì.

"Trong lúc bận rộn thế này mà Lâm tổng còn có thể gọi điện thoại chúc Tết cho tôi, thật sự là rất cảm tạ, thụ sủng nhược kinh."

"Anh giúp tôi nhiều chuyện như vậy, tôi tới chúc mừng năm mới cho anh, đây không phải chuyện đương nhiên sao."

"Lời này cần phải là tôi nói mới đúng."

Ngô Triệu Hữu cười ha hả nói:

"Nếu như về sau có việc cần hỗ trợ, Lâm tổng nói thẳng là được, bên tôi khẳng định sẽ cố gắng hết sức."

"Tôi thực sự còn có việc, muốn nhờ Ngô bí thư giúp đỡ đây."

Lâm Dật nói ra:

"Tôi có một cô em họ, vừa mới tốt nghiệp đại học, thi vào nhân viên công vụ bên cục thuế vụ, thi viết đạt thứ tám, phỏng vấn khả năng có chút treo, có thể giúp đỡ một chút hay không?"

"Ben Cục thuế vụ không tốt lắm, cả ngày vất vả chạy ở bên ngoài. Kiến thức văn phong của em gái anh như thế nào? Cương vị bí thư thị ủy còn trống vị trí thư ký, chỉ cần lời văn tốt một chút, là có thể đảm nhiệm, hỏi qua xem em gái anh có muốn làm không, tôi trực tiếp bố trí cho nàng, có công việc ổn định, nói trắng ra cũng là biên chế nhà nước."

"Vậy được, để tôi hỏi ý kiến của nàng một chút."

Lâm Dật bưng kín microphone, quay về phía Vương Giai Giai hỏi:

"Em có muốn làm thư ký cho bí thư Thị ủy hay không, đãi ngộ công việc theo biên chế nhà nước."

"A? Bí thư Thị ủy?"

Vương Giai Giai ngây ngẩn cả người,

"Thị ủy nào cơ?"

"Thị ủy Quảng Châu thôi, còn có thể là cái thị ủy nào."

Lâm Dật nói ra:

"Dựa theo cấp bậc ở Quảng Châu, dù sao cũng coi như là một chức phó phòng, nhưng mà em vừa mới vào làm, khẳng định không thể cho em cấp bậc hành chính cao như vậy được, nhưng biên chế là có, chỉ cần thật tốt làm là không có vấn đề."

"Vậy thì quá được rồi, em nguyện ý làm, về sau khẳng định làm việc thật tốt, tuyệt đối không làm cho anh bị mất mặt."

"Anh, anh nói cái gì đó? Thế mà tìm được cho nàng công việc biên chế nhà nước?"

Triệu Tử Thụy nói ra:

"Anh đừng để người ta lừa dối, khẳng định là lừa tiền của anh."

Lâm Dật liếc nhìn Triệu Tử Thụy một chút,

"Cậu cảm thấy quan lớn của thành phố Quảng Châu, hắn sẽ lừa gạt tiền của anh sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 970.

Chương 971. Thay Đổi Rất Nhanh Tự Nhiên

"Anh, anh nói cái gì?! Quan lớn của thành phố Quảng Châu!"

Triệu Tử Thụy bị giật nảy mình, suýt chút từ trên ghế salon nhảy dựng lên.

"Nếu không, cậu cảm thấy anh sẽ gọi điện thoại cho ai?"

"Không có khả năng!"

Triệu Tử Thụy nghĩa chính ngôn từ nói ra:

"Anh chỉ là một ông chủ nhỏ, làm sao có thể nhận biết quan lớn của thành phố Quảng Châu!"

"Không tin, anh để ông ấy tự mình nói cho cậu."

Lâm Dật lấy điện thoại ra, nói với Ngô Triệu Hữu:

"Ngô bí thư, có người nghi ngờ thân phận của anh, anh hãy giải thích với hắn một chút đi."

"Tôi là quan lớn của thành phố Quảng Châu Ngô Triệu Hữu, người nào đang chất vấn thân phận của tôi?"

Nghe được giọng nói của Ngô Triệu Hữu, Triệu Tử Thụy lúc này ngây ngốc.

Bởi vì đã từng đi thị sát qua trong Cục, cho nên hắn từng nghe qua cái tên Ngô Triệu Hữu này.

Nhất là tiếng nói và ngữ điệu, hoàn toàn là giống như đúc.

Hơn nữa điều trọng yếu nhất, nếu như không phải người có chức vị, lực lượng nói chuyện căn bản sẽ không tràn đầy tự tin như vậy!

"Ngô, Ngô bí thư ngài khỏe chứ, tôi là Triệu Tử Thụy của ban kiểm tra thuế vụ Quảng Châu, trước đó thời điểm ngài đi thị sát trong Cục chúng tôi, chúng ta còn gặp qua một lần đây."

"Triệu Tử Thụy đúng không, tôi nhớ kỹ tên cậu."

Nói xong, lời nói của Ngô Triệu Hữu xoay chuyển, nói ra:

"Lâm tổng, sự tình của em gái anh cứ quyết định như vậy đi, nàng tìm một thời gian nào đó thích hợp, thì đến báo danh với tôi. Thời gian cụ thể tùy anh chỉ định, gọi điện thoại trước cho tôi là được."

"Cám ơn Ngô bí thư."

"Đều là người một nhà, khách khí gì chứ."

Lại đơn giản trò chuyện khách sáo vài câu, Lâm Dật liền cúp điện thoại, quay sang Vương Giai Giai nói:

"Chuyện công tác đã xử lý xong, em lựa chọn thời gian đi làm là được rồi."

Việc này khiến cho tất cả mọi người đều tin tưởng, Lâm Dật và bí thư Quảng Châu có quan hệ.

Chuyện công tác giống như thật sự được thu xếp như vậy.

"Anh, thật là công tác nhà nước, cả đời biên chế sao?"

Lâm Dật nói ra:

"Biên chế là không sai, nhưng chính em cũng phải thể hiện năng lực phấn đấu, đừng chỉ là cuộc sống lăn lộn qua ngày, nếu không Ngô bí thư không xử lý em, thì chính anh cũng phải để em xuống."

"Anh, anh yên tâm, em nhất định sẽ làm thật tốt."

Vương Giai Giai nói nghiêm túc.

"Có lời này của em là được rồi."

"Tiểu Dật, quan lớn của thành phố thế nhưng là đại quan, làm cách nào mà cháu quen biết được?"

Tôn Quế Lan hỏi dò.

"Ở Quảng Châu làm qua mấy cái dự án, gặp nhau một vài lần thì quen biết."

"Vậy có thể hỏi giúp em trai cháu một chút hay không, nghĩ biện pháp nói lại."

Tôn Quế Lan nói ra:

"Nếu như làm việc bình thường, không biết đến khi nào mới có thể leo đến vị trí trưởng phòng đây."

"Nó còn cần cháu giúp đỡ sao?"

Lâm Dật nói ra:

"Tương lai, công ty của cháu còn có thể nhận sự quản chế của nó đấy, cháu cũng không có năng lực lớn như vậy."

Tôn Quế Lan và Triệu Tử Thụy đều có chút xấu hổ.

Trước đó trang bức không có gắn với ý tưởng, tất cả đều bị vả mặt.

"Anh, nhìn anh lời nói này, vừa rồi em cũng chỉ là đùa giỡn thôi, làm sao em có thể quản đến công ty anh."

"Khiêm tốn rồi, về sau anh còn phải dựa vào cậu chiếu ứng đây."

Lâm Dật nửa nằm ở trên giường nói ra:

"Sổ sách của công ty anh đều phải nhờ vào cậu."

Reng reng reng _ _

Đúng lúc này, điện thoại di động của Triệu Tử Thụy vang lên.

"Cục trưởng gọi điện thoại tới cho con."

Triệu Tử Thụy kích động nói.

"Không phải vừa rồi Ngô bí thư nói nhớ kỹ tên con sao, có phải Cục trưởng gọi điện thoại cho con để đề bạt hay không?"

"Con cũng cảm thấy như vậy."

"Em gái con sắp lên đến chức phó phòng rồi, năng lực của con mạnh hơn nó nhiều như vậy, không phải cũng đáng lên chức chứ."

Tôn Quế Lan nói.

Lâm Dật: . . .

Đại viện Thị ủy là do nhà các người mở?

Tại sao các người không đem ảnh chụp treo lên phía trên cổng Thiên An Môn luôn đi.

"Mọi người suy nghĩ nhiều đi, anh ấy có lợi hại hơn nữa, cũng không thể sắp xếp chức vị lớn như vậy đi."

Quách Ngưng Nguyệt nói ra:

"Hơn nữa Giai Giai cũng là đi làm nhân viên văn phòng, về sau mới có thể thăng chức đây."

Quách Ngưng Nguyệt nói như vậy, là muốn lưu cho Lâm Dật con đường lui.

Có nhiều bằng hữu thân thích như vậy đều đang nhìn ở đây, vạn nhất phía trên không có an bài, vậy thì thật mất mặt.

"Giai Giai là Giai Giai, Tử Thụy là Tử Thụy, căn bản không thể so bì được."

Tôn Quế Lan nói ra:

"Tuy nhiên trực tiếp bố trí thì khoảng cách quả thật có chút lớn, nhưng trưởng ban khẳng định là không có vấn đề, chờ lại lăn lộn thêm mấy năm, nhất định cũng là trưởng phòng."

Lúc nói chuyện, Tôn Quế Lan cũng ý thức được điểm ấy.

"Con mở loa ngoài ra, để mọi người đều nghe được trưởng ban của con nói như thế nào, cũng để cho mọi người biết được năng lực của bản thân con."

Chút tâm tư nhỏ của Tôn Quế Lan tự nhiên không gạt được ánh mắt của Lâm Dật.

Nhưng mà hắn lại hoàn toàn không có để ý, tự mình nằm ở trên giường, chuẩn bị ngủ bù.

Triệu Tử Thụy gật gật đầu, tiện tay nhận cuộc điện thoại, nhưng lại giả vờ một bộ dáng vẻ mây trôi nước chảy, cái gì cũng không biết.

Bình thường hô tới quát lui đối với mình, mỗi tháng còn phải biếu chút lễ quà.

Chờ sau này, ngươi chính là cấp dưới của ta, xem ta chỉnh ngươi như thế nào!

"Tống trưởng ban, anh tìm em."

Triệu Tử Thụy cười ha hả nói.

"Tiểu Triệu này, vừa rồi Mã Xử gọi điện thoại tới cho tôi, nói một chút việc liên quan tới cậu."

Người trong phòng đều hai mắt tỏa sáng, nghe giọng điệu này khẳng định là do cấp trên sắp xếp!

Nhưng Triệu Tử Thụy lại giả vờ rất bình tĩnh, lúc nói chuyện, thậm chí còn có chút giọng cấp cao nhìn xuống cấp dưới.

"Tống Khoa, Mã xử đã nói chuyện gì rồi?"

"Mã Xử nói, năm trước cậu đưa lên khoản tiền kia, xảy ra mấy cái vấn đề, cảm thấy năng lực nghiệp vụ của cậu không được, đến cuối buổi làm việc ngày mùng tám, cậu tới thu thập đồ đạc nghỉ việc và qua bên tài vụ thanh toán tiền lương."

"A?!"

Triệu Tử Thụy ngây ngẩn cả người,

“Anh nói cái gì, tôi, tôi bị sa thải sao?"

"Ý nghĩa cũng không khác là mấy, tôi cũng không biết cậu đã gây ra sự tình gì, dù sao Mã Xử đang rất tức giận."

"Đang yên đang lành, tại sao con trai tôi còn bị sa thải chứ!"

Tôn Quế Lan nói ra:

"Tại sao lại không thể bị sa thải rồi? Cũng chỉ là hợp đồng lao động, cũng không phải biên chế, điều này không phải đều rất bình thường sao."

Người đối diện nói ra:

"Được rồi, tôi đã nói rõ mọi chuyện cho cậu, ngày mùng tám giờ làm việc, cậu qua làm thủ tục nghỉ việc đi."

Nói xong, điện thoại bị cúp máy, bầu không khí trong phòng lâm vào yên lặng.

Việc này làm cho bọn họ mới biết được, thì ra công tác của Triệu Tử Thụy cũng không mang biên chế.

Cũng là hợp đồng lao động phổ thông, lúc nào cũng có thể bị sa thải.

"Quế Lan, không phải đã nói là biên chế sao, tại sao còn bị sa thải nữa nha?"

Triệu Giải Phóng nói ra:

"Nếu là như vậy, thì không thể gọi là biên chế, Giai Giai có phải hay không cũng có thể như vậy!"

"Ông ơi, ông cũng không cần quan tâm quá đâu."

Quách Ngưng Nguyệt nói ra:

"Bên phía Giai Giai không có việc gì, anh trai con tìm cho nàng là công việc trong chính quyền nhà nước, không giống với hợp đồng lao động của Tử Thụy."

Một nhà ba người Tôn Quế Lan xấu hổ đến vô cùng, có chút không ngẩng đầu được lên.

Sau cùng, một tấm màn che cũng bị kéo xuống.

"Tiểu Dật, tình huống này là như thế nào, tại sao em trai cháu còn bị sa thải!?"

Tôn Quế Lan nói ra.

"Sao thím lại hỏi cháu?"

Lâm Dật nói ra:

"Không phải lãnh đạo của nó vừa mới nói sao, là do làm sổ sách có vấn đề, phải để cho cháu kể lại cho mọi người một lần sao?"

"Khẳng định là do cháu nói cái gì đi."

Tôn Quế Lan cuồng loạn nói:

"Trước đó vẫn luôn rất tốt, cháu nói chuyện điện thoại xong thì thành ra như vậy, có phải là cháu nói xấu Tử Thụy hay không!"

Dịch: MBMH translate

Hết chương 971.

Chương 972. Em Là Bị Ấm Đầu Sao?

"Cậu ta cũng là một nhân viên văn phòng thôi, cháu nói xấu cậu ấy làm gì? Có công phu kia thà cháu đi ngủ một giấc có phải tốt bao nhiêu."

Tôn Quế Lan cũng biết, việc này chính mình không chiếm lý.

Bởi vì sau khi hắn thu xếp công việc cho Vương Giai Giai, thì không có dùng lại điện thoại di động, cũng không có khả năng nói cái gì.

"Vậy chuyện này phải làm sao bây giờ, em trai cháu không thể tiếp tục công tác, cháu làm anh trai, cũng không thể ngồi chơi nhìn xem."

Quách Ngưng Nguyệt ngẩng đầu nhìn Tôn Quế Lan, vừa gặm mấy hạt dưa, vừa oán thầm nói:

"Đến rồi đến rồi, bảng giá đạo đức tới."

"Làm anh thì thế nào? Làm anh còn phải quản chuyện các người ăn và ngủ?"

"Đều là người một nhà, dù sao cũng phải chiếu cố một chút đi."

Tôn Quế Lan nói.

"Lời nói này thì đúng, người một nhà còn thật phải giúp đỡ cho nhau."

Lâm Dật nói ra:

"Nhưng cháu họ Lâm mà."

"Vậy sao cậu còn giúp Giai Giai thu xếp công tác!"

"Nàng họ Vương, cũng không phải họ Triệu."

Phốc _ _

Quách Ngưng Nguyệt không nhịn được, hơi phì cười ra tiếng.

Anh trai thật ngưu bức!

Tuyệt địa phản sát!

Triệu Toàn Phúc biểu lộ xoắn xuýt, có chút không nhìn được, muốn bảo Lâm Dật giúp đỡ một chút, dù sao đều là người một nhà, đều là thân thích.

Nhưng bị Vương Thúy Bình ở bên cạnh kéo lại.

Loại chuyện phá đám này thì bà sẽ không quản đến, tự nhiên cũng sẽ không để Triệu Toàn Phúc động vào.

Bớt lấy việc mỗi ngày đi ra ngoài khoe khoang, thật giống như hơn người khác một bậc như vậy.

Hiện tại thì tốt rồi, cái gì cũng bị mất, nhìn xem bà ta về sau còn có gì khoe nữa hay không.

Lâm Dật cũng không để ý nhiều như vậy, trực tiếp nằm trên giường ngủ.

Vương Thúy Bình cũng cùng Triệu Toàn Lệ đi xuống nhà bếp, bắt đầu bận rộn làm bữa cơm trưa.

Đối với những chuyện còn lại, các nàng không muốn quan tâm.

Thích thế nào thì như thế ấy đi.

Giữa trưa cơm nước xong xuôi, buổi chiều một nhà bốn người liền trở về.

Cô nhi viện không thể vắng người trong thời gian dài, cho nên hàng năm đều là tới ban ngày, buổi tối đi trở về.

Ngày mồng hai Tết, một hàng bốn người lại bước lên hành trình mới.

Đi về nhà mẹ đẻ của Vương Thúy Bình, ở lại cả ngày, sau đó buổi tối mới trở về.

So với trong thành phố, nông thôn càng có hương vị năm mới.

Một số loại hình phong tục dân tộc đặc biệt, bên trong thành phố đã chậm rãi tiêu tán, chỉ có ở chỗ này mới có thể chứng kiến.

Địa phương cực kỳ đặc sắc.

Ngày mồng ba tháng Giêng, một đoàn người lại đi thăm Tết một số nhà họ hàng thân thích ở Quảng Châu, những gia đình nên đi bái phỏng đều đi một lần.

Hoạt động thông cửa ngày đầu năm mới, xem như chính thức kết thúc.

Đương nhiên, việc muốn khoe của với một số họ hàng thân thích, vẫn là chuyện không thể nào tránh khỏi.

Mà đây cũng là nguyên nhân mà Vương Thúy Bình mang theo Lâm Dật đi ra ngoài.

Lâm Dật cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, tìm lý do nào đó để thể hiện tài năng bất hiển sơn bất lộ thủy.

Không chỉ có thành công trang bức, hơn nữa người khác còn hung hăng nói hắn điệu thấp.

Làm Lâm Dật cũng nhanh hiểu lầm, cho rằng chính mình là con người khiêm tốn.

Sau khi hoàn thành hoạt động thông cửa, dịp Tết năm nay đã kết thúc không sai biệt lắm.

Mà một số công ty đặc thù đã bắt đầu đi làm.

Dường như tuyên bố cho việc, số dư ngày nghỉ còn lại đã không đủ.

Ngày mồng bốn Tết, Lâm Dật đi tới thăm nhà Ngô Triệu Hữu, giúp mình nhiều việc như vậy, bước sang năm mới rồi tự nhiên muốn đi thăm hỏi một chút.

Mấy ngày kế tiếp, cho tới ngày mồng bảy Tết đầu năm, ngoại trừ nói chuyện phiếm với Kỷ Khuynh Nhan và mấy nữ nhân ra, toàn bộ tinh lực của Lâm Dật trong những ngày này đều đặt ở cô nhi viện.

Chính yếu nhất cũng là tuyển sinh và lúc đi học.

Thông qua mối quan hệ với Ngô Triệu Hữu, Lâm Dật liên hệ đến một số trường tiểu học, trung học và cao trung tốt nhất ở Quảng Châu.

Bởi vì có quan hệ với Ngô Triệu Hữu, tại tăng thêm Lâm Dật làm việc rất sảng khoái, mỗi vị hiệu trưởng đều đưa tặng đại hồng bao trị giá 1 triệu tệ, nên sự kiện này xử lý vô cùng thuận lợi.

Trừ cái đó ra, còn liên hệ với những nhà trẻ công lập, ở dưới tác dụng của năng lực tiền giấy, chỉ trong ba ngày đã làm xong toàn bộ vấn đề học bạ của đám trẻ.

Khi nào muốn đến trường, thì chỉ cần lên tiếng chào hỏi là được rồi.

Sau khi giải quyết được vấn đề đi học, còn lại cũng là vấn đề tuyển sinh của cô nhi viện.

Chuẩn bị ở khu vực thành thị tìm nơi thích hợp, như vậy có thể để bọn họ dung nhập dễ dàng hơn với xã hội này.

Nếu không bản thân dễ dàng sinh ra tâm lý tự ti.

"Hiện tại, các công ty lớn cần phải bắt đầu đi làm rồi."

Ngày mồng tám Tết, trong lúc ăn điểm tâm, Lâm Dật hỏi.

"Cơ bản đều là ngày mùng tám."

Quách Ngưng Nguyệt nói ra:

"Hôm qua em nói chuyện phiếm với chị dâu, công ty các nàng đã bắt đầu đi làm từ ngày hôm nay, tập đoàn Lăng Vân của anh cũng thế."

"Bọn em cũng giống vậy đi."

Lâm Dật hỏi:

"Nhìn điệu bộ của anh này, giống như không có ý tứ muốn đi làm."

"Anh còn có thể nghỉ hai ngày."

Quách Ngưng Nguyệt nói ra:

"Vào ngày mồng sáu đầu năm, em giúp đỡ đơn vị chị Lưu trực ca hai ngày, đến ngày mùng tám thì Sơ Cửu đến thay em."

Lâm Dật gật gật đầu, loại sự tình thay ca này rất phổ biến ở nơi làm việc, cũng không phải việc gì ghê gớm.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật và Ngô Phi Dược mặc quần áo chỉnh tề, chuẩn bị đi ra ngoài.

"Anh, hai người các anh đi đâu thế."

Quách Ngưng Nguyệt hỏi.

"Ra ngoài đi dạo."

Lâm Dật thuận miệng nói ra.

Bởi vì nơi này sẽ nhanh chóng khởi công, Lâm Dật chuẩn bị sau khi xử lý xong chuyện khởi công thì lại đi.

Hiện tại đã giải quyết xong vấn đề đi học, còn lại chỉ là vấn đề nhà ở.

Về phần những chuyện còn lại đều là vấn đề nhỏ, để lại cho nhóm các nàng là có thể tự giải quyết.

"Em ở lại không có việc gì, em cũng muốn đi."

"Vậy thì đi thôi."

Lâm Dật cũng không có nói thêm cái gì, nhiều người còn có thể náo nhiệt một chút.

Một nhà ba người lái xe, đi đến khu thành phố.

Cũng không có cái mục đích gì, chỉ là đi dạo ở bên lề đường.

Sự tình tuyển sinh còn phải tìm hiểu thêm một chút, lựa chọn một nơi thích hợp.

Cho dù việc này Ngô Triệu Hữu cũng có thể làm, nhưng mà chuyện như vậy, cũng giống như đi mua nhà một dạng.

Người khác đưa ra đề cử, thủy chung đều không bằng chính bản thân mình đến tận hiện trường khảo sát.

"Anh, anh đang ở trung tâm thành phố, lựa chọn nơi thích hợp dường như có chút khó khăn."

Quách Ngưng Nguyệt nói ra:

"Trừ phi anh mua một tòa trường học, sau đó đem nó đổi thành cô nhi viện."

"Nói thì nói như thế không sai, nhưng ở khu thành phố là địa phương tấc đất tấc vàng, những vị trí rộng rãi đều bị các nhà đầu tư chiếm đoạt rồi, muốn tìm nơi thích hợp thật không hề dễ dàng."

Ngô Phi Dược nói ra.

"Vậy cũng phải có biện pháp giải quyết việc này, nếu để cho mẹ chúng ta đến làm việc này, các nàng khẳng định không hiểu làm thế nào."

"Vậy thì cũng đúng, nhưng mà chúng ta đều đi dạo hơn một canh giờ rồi, cũng không phát hiện được mục tiêu thích hợp."

Quách Ngưng Nguyệt nói ra:

"Nếu như đi tiếp về phía trước, thì sắp đi đến ngoại ô."

"Thật ra chỗ ở ngược lại là rất dễ giải quyết, nhưng chính là không có thao trường."

Ngô Phi Dược nói ra:

"Vừa rồi ở bên lề đường, anh nhìn thấy mấy cái nhà trẻ, diện tích và vị trí địa lý đều thật không tệ, nhưng người ta không thể bán, khá là đáng tiếc."

Bỗng nhiên, Lâm Dật hai mắt tỏa sáng,

"Tiểu Nguyệt, lúc trước là em ở nhà tập thể đi."

"Đúng, cũng là cái chủng loại một bậc thang hơn mấy chục hộ kia."

Quách Ngưng Nguyệt nói ra:

"Nhưng mẹ em nói, em là một người nữ sinh ở ngoài không an toàn, nên để em chuyển dời ra ngoài."

Quách Ngưng Nguyệt nhìn sang Lâm Dật,

"Anh, anh có phải không đành lòng hay không, thấy em gái đáng yêu của mình thuê phòng ở bên ngoài, cho nên cũng muốn mua cho em một căn nhà lớn?"

"Thật ra con người em rất thuần phác, cũng không có dục vọng lớn như vậy, anh không cần mua cho em căn biệt thự lớn, chỉ cần loại nhỏ hơn 200 m2 là được rồi."

"Ngay cả loại lời này cũng nói ra được, em là bị ấm đầu sao?"

Lâm Dật nói ra.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 972.

Chương 973. Nào Chỉ Là Có Tiền

"Anh, chẳng lẽ anh không thích em sao?"

"Thời điểm nói đến tiền, cũng không cần nói tình cảm, cái này là hai chuyện khác nhau."

Nói xong, Lâm Dật thay đổi đầu xe, lái trở về hướng đường cũ.

Bởi vì hắn nhớ tới, vừa mới đi ngang qua một cái tòa nhà mới khánh thành, bên ngoài đã kéo biểu ngữ, từ sau ngày 15 tháng giêng là bắt đầu dự bán, hiện tại thuộc về giai đoạn thêm nhiệt.

Lâm Dật lái xe dừng lại ở trước cửa tiểu khu.

"Anh, anh tới đây làm gì?"

"Anh định mua lại khu nhà trọ ở tòa nhà này, loại nhà trọ xây dựng theo hình thức nhà lầu này, một tầng có hai mươi mấy căn hộ, đem trẻ nhỏ tập trung ở hai ba cái tầng lầu, cũng thuận tiện cho việc quản lý."

Lâm Dật vừa chỉ chỉ bên ngoài,

"Ở bên ngoài còn có một khu đất trống, có thể liên hệ với nhà đầu tư nghiên cứu một chút, mua lại khu đất này để giữ cho cô nhi viện sử dụng."

"Biện pháp này ngược lại là rất tốt, nhưng cái tòa nhà này ít nhất có hơn hai mươi tầng, chúng ta nhiều lắm là có thể dùng tới tầng bốn, nếu như mua lại cả khu đất mà nói thì thật lãng phí."

"Không lãng phí."

Lâm Dật nói ra:

"Nếu như anh mua xuống cả tòa lầu, giá cả khẳng định sẽ được ưu đãi. Chờ có nơi thích hợp, anh sẽ để chị dâu em xây dựng lại một tòa cô nhi viện, sau đó lại đem cái tòa nhà nhà trọ này đổi tay bán đi, không chỉ có thể bù được số tiền mua, nói không chừng còn có thể kiếm lời một chút."

"Thật hay giả?"

"Đương nhiên."

Lâm Dật nói ra:

"Phía trên có chính sách mới đối với Quảng Châu, sau này giá phòng khẳng định sẽ tăng cao, cho nên thôn nhà là nơi đầu tư ổn định lớn nhất, nhất định không sai được."

"Khó trách nói người có tiền càng ngày càng có tiền, người nghèo càng ngày càng nghèo, những nhà tư bản các người biết quá nhiều."

Quách Ngưng Nguyệt đậu đen rau muống nói.

"Xã hội này cứ như vậy, cá lớn nuốt cá bé."

Lâm Dật nói ra:

"Hơn nữa càng phát triển về sau, tình huống giai cấp cố hóa càng trở nên nghiêm trọng hơn, đây đều là chuyện không có cách nào khác."

"Vậy những người dân thường như chúng ta đây, không phải đều biến thành đối tượng cho đám nhà tư bản các người bóc lột sao."

"Trên người em mặc là chiếc áo khoác trị giá 200 ngàn tệ đấy, thời điểm chị dâu em mua cho em, tại sao em không nói cô ấy là nhà tư bản vạn ác?"

"Bởi vì em cùng đánh dấu, ha ha. . ."

"Đi nhanh đi, vào xem."

Ngô Phi Dược vừa cười vừa nói:

"Đều người lớn như vậy rồi, còn nhao nhao đùa giỡn."

"Anh xem một chút, vẫn là đại ca tốt với em."

Nói xong, Quách Ngưng Nguyệt kéo cánh tay Ngô Phi Dược, không có tiếp tục phản ứng với Lâm Dật, đi về phía trung tâm mua bán tòa nhà cao ốc.

Mặc dù mới mùng tám Tết, nhưng người của trung tâm bán cao ốc lại không ít.

"Chào các anh chị, anh chị đến xem nhà, hay là muốn mua nhà như thế nào?"

Một nữ nhân viên bán hàng chào đón hỏi:

"Nơi này chúng tôi có đầy đủ các loại hình căn hộ, từ 79m2 đến 328m2, cần bản vẽ mặt bằng chi tiết cũng có, nơi này là chính sách bán hàng, ngài có thể nhìn một chút."

"Chúng tôi muốn mua nhà trọ."

Quách Ngưng Nguyệt nói ra.

"Nhà trọ a ~~ "

Nữ nhân viên bán hàng kéo dài giọng điệu, biểu lộ cũng không nhiệt tình giống như trước đó.

"Mặc dù giá cả nhà trọ tiện nghi hơn một chút, nếu để ở, vẫn nên mua căn hộ trên cao thì tốt hơn."

"Chúng tôi không quá cần nơi ở, nhà trọ cũng rất tốt."

Quách Ngưng Nguyệt nói ra, đối với lý do thoái thác của nữ nhân viên bán hàng thì không có biểu hiện gì.

Nàng và Lâm Dật đều hiểu rõ môn đạo bên trong.

Bởi vì nhà trọ có diện tích nhỏ, giá sau cùng tự nhiên là thấp, nên khoản tiền hoa hồng trích phần trăm sẽ thấp.

Cho nên ở dưới tình huống có nơi ở, bọn họ đều không nguyện ý bán nhà trọ.

"Vậy được rồi, các vị chờ một chút."

Nữ nhân viên bán hàng chào hỏi một tiếng,

"Tiểu Trần, cậu đến đây một chút."

"Chị Tôn, chị tìm em."

Một nam thanh niên đeo kính rất tôn kính nói ra.

"Mấy vị khách hàng này muốn xem nhà trọ, cậu đi giới thiệu cho bọn họ một chút."

"Vâng, em đã biết."

Nói xong, nữ nhân viên bán hàng nghênh ngang rời đi, cho dù Lâm Dật lớn lên đẹp trai, nàng cũng không có nhìn nhiều.

"Soái ca, nàng đem chúng tôi giao cho cậu, có phải là ghét bỏ chúng ta mua nhà trọ hay không, không nguyện ý giới thiệu cho chúng ta?."

Nam nhân viên bán hàng tỏ vẻ hơi xấu hổ,

"Không phải không phải, chị ấy có thể có thể bận bịu việc gì đó."

"Không có việc gì, chúng ta đều biết mà."

Quách Ngưng Nguyệt nói ra:

"Một căn nhà trọ không có nhiều tiền, trích phần trăm cũng ít, không nguyện ý đón tiếp chúng ta cũng có thể hiểu được."

Nam nhân viên bán hàng xấu hổ cười một tiếng, không có nói thêm cái gì, dường như chấp nhận điều này.

Đến trước bàn cát mô hình, nam nhân viên bán hàng nghiêng người sang, nói ra:

"Thưa các anh chị, ở nơi này chúng tôi có một tòa nhà trọ, sẽ bắt đầu mở bán từ ngày 15 tháng Giêng, nhưng kích thước của các căn hộ đều là giống nhau, diện tích kiến trúc là sáu mươi m2, nếu như người trong nhà không nhiều, thì tuyệt đối đủ diện tích sử dụng."

"Anh, đến lượt anh ra tay."

Quách Ngưng Nguyệt nói ra.

Lâm Dật chỉ vào một mảnh hư không nằm ở bên cạnh tòa nhà A nói:

"Tôi cảm giác mảnh đất trống này không tệ, là của người ngoài sao?"

"A?"

Nam nhân viên bán hàng choáng váng,

"Ngài muốn mua mảnh đất trống này?"

"Đúng."

Lâm Dật gật gật đầu,

"Nếu như mảnh đất trống này có thể bán, thì liên đới tôi sẽ mua cả tòa nhà này."

Nam nhân viên bán hàng trừng tròng mắt, miệng mở rộng, tựa như là bị hù dọa.

"Tiên sinh, ngài đang nói đùa với tôi sao?"

Nam nhân viên bán hàng nói ra:

"Giá bán của tòa nhà này ít nhất phải hơn 1 tỷ nhân dân tệ."

"Không cần nói chuyện tiền nong, chỉ cần nói có thể bán hay không là xong rồi."

"Nếu như ngài thật có suy nghĩ ở phương diện này, tôi có thể thương lượng cùng với quản lý của chúng tôi."

Nam nhân viên bán hàng nói ra:

"Nhưng tôi vẫn như cũ cảm thấy là ngài đang nói đùa."

"Đây là danh thiếp của tôi, cậu cầm đi cho quản lý của cậu nhìn xem."

Lâm Dật nói ra:

"Nếu như anh ta lại hoài nghi, vậy thì lấy cho tổng giám đốc của các cậu nhìn."

Tiếp nhận tấm danh thiếp trên tay Lâm Dật, thời điểm nhìn thấy mấy chữ CEO tập đoàn Lăng Vân, nam nhân viên bán hàng hoảng hốt.

Đây là tới mua bán lớn sao?

"Mấy vị trước tiên đi tới khu nghỉ ngơi chờ tôi một chút, tôi đi thương lượng với quản lý một chút, việc này tôi còn không làm chủ được."

"Được, đi thôi."

Mấy người Lâm Dật đi tới khu nghỉ ngơi, nam nhân viên bán hàng pha cho bọn họ một bình nước trà, phục vụ cực kỳ chu đáo, sau đó đăng đăng đăng chạy lên trên lầu, chuẩn bị đi báo cáo sự kiện này.

Ở trung tâm bán hàng trên lầu hai, nam nhân viên cầm lấy danh thiếp của Lâm Dật đến văn phòng quản lý.

Sau khi nghe được tin tức này, cái đầu của quản lý bán hàng phụ trách dự án này cũng là ông ông ông trực hưởng.

"Lại muốn mua đứt cả tòa lầu?"

"Anh ta đúng là nói như vậy."

Nam nhân viên bán hàng nói ra:

"Hơn nữa danh thiếp cũng lấy ra, cảm giác không giống là giả."

"Đúng là tôi có nghe qua cái tập đoàn Lăng Vân này, hình như thật sự rất lợi hại."

Quản lý bán hàng nói ra:

"Cậu có nhớ cách ăn mặc của bọn họ không?"

"Người nam kia đeo trên tay một chiếc đồng hồ Richard Miller, giống như thật là người có tiền."

"Vậy trước tiên cậu chờ đã, tôi báo cáo lên công ty một chút, chuyện lớn như vậy, cũng không phải tôi có thể quyết định."

Quản lý bán hàng nói ra:

"Nếu như thân phận của anh ta là thật, hai chúng ta cũng không có tư cách tiếp đãi người ta, kém nhất cũng phải là một vị phó tổng giám đốc."

"Còn nữa, mau chóng kiểm tra một chút đi, nếu quả thật bán được, hai chúng ta nhận được khoản tiền trích phần trăm, cũng đủ để mua nhà ở Quảng Châu này."

"Cậu mẹ nó thật đúng là may mắn, vừa mới chuyển thành nhân viên chính thức liền nhận được một đơn hàng lớn như thế, mẹ nó thật thoải mái mà, ha ha ha."

Hơn hai mươi phút sau, quản lý bán hàng nhận được phía trên gọi điện thoại tới, sau khi cúp máy, vẻ mặt hắn tựa như đọng lại vậy.

"Quản lý, tình huống thế nào? Thật hay giả? Anh ta thật có tiền như vậy sao?"

"Nào chỉ là có tiền, đừng nói là người ta mua một tòa lầu, thậm chí mua lại cả công ty của chúng ta cũng thật dễ dàng. . ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 973.

Chương 974. Hóa Ra Làm Kinh Doanh Thì Không Cần Giữ Thể Diện

Nam nhân viên bán hàng khẽ run rẩy.

“Thế thì quá lợi hại rồi. Lãnh đạo công ty nói như thế nào?”

“Tổng giám đốc đã nói muốn đích thân tới đây, chắc là đang trên đường đến rồi, muốn chúng ta phải phục vụ người ta thật tốt, mảnh đất trước mặt chung cư cũng tặng miễn phí.”

“Tôi cũng cảm thấy nên tặng. Ban đầu nó dùng làm quảng trường nhỏ của chung cư, bây giờ người ta mua lại thì đương nhiên là của người ta.”

“Được rồi, chúng ta không bàn tán nữa, mau mời người ta lên đây.”

“Được được được.”

Hai người vội vàng đi ra khỏi văn phòng, đúng lúc nhìn thấy nữ nhân viên bán hàng đi tới.

“Giám đốc, có một khách hàng mua một lần hai căn, tôi đến tìm anh để xin giảm 2%.”

Nói xong cô ta còn chớp chớp mắt giả vờ ngây thơ.

Vì dựa theo quy định, chỉ mua hai căn thì vẫn chưa được hưởng giá ưu đãi giảm 2%.

Nhưng quy định là chết người thì sống, nhiều khi quy định cũng bị thay đổi.

“Được, được, được, theo cô tính giá giảm 2% đi, đợi quay lại thì bổ sung giấy xin phép.”

Nữ bán hàng ngây người: “Giám đốc, anh có chuyện gì vui à, sao lại vui vẻ như vậy? Còn sảng khoái phê duyệt ngay cho tôi nữa chứ?”

“Đến một địa chủ, mua luôn cả một tòa chung cư, tôi sắp được độc lập tài chính rồi, có thể không vui được sao.”

“Hả? Căn chung cư đó của chúng ta giá thấp nhất cũng phải 1 tỷ, vậy mà có người mua tất cả sao?”

“Đúng vậy, mua toàn bộ.” Quản lý tiêu thụ nói:

“Tiểu Trương, không phải tôi nói cô chứ, cô đã làm ở đây được hai năm rồi, cô nhìn tiểu Trần xem, vừa mới chuyển sang làm nhân viên chính thức đã có một đơn hàng lớn, sau này hãy học hỏi người ta đi.”

Nữ nhân viên bán hàng biểu cảm phức tạp nhìn nam nhân viên bán hàng một cái.

“Chuyện này là như thế nào?”

Nam nhân viên bán hàng có chút ngượng ngùng: “Mua cả tòa chung cư đó là ba người vừa đến xem căn hộ.”

Nữ nhân viên bán hàng trợn tròn mắt: “Là ba người mà tôi đẩy cho cậu?”

“Đúng, là bọn họ.” Nam nhân viên bán hàng ngượng ngùng nói.

Trái tim nữ nhân viên bán hàng đập thình thịch, cảm giác như trời sập xuống.

“Giám đốc, chuyện là như thế này, ba người đó đến tìm tôi mua nhà, nhưng tôi bận chút việc nên mới đẩy qua cho tiểu Trần, như thế phải tính cho tôi mới đúng.”

Đến lúc này, nữ nhân viên bán hàng cũng không thèm suy nghĩ bận tâm gì nhiều nữa.

So bì với tiền tài thì thể diện không đáng kể chút nào.

“Nói linh tinh gì vậy.” Quản lý tiêu thụ giáo huấn: “Chẳng lẽ cô quên hết những quy định của tôi đề ra rồi sao? Cái này không có liên quan gì đến cô, cô tiếp đãi khách hàng của cô thật tốt là được, chuyện này không cần cô bận tâm.”

Nói xong, quản lý tiêu thụ kéo nam nhân viên bán hàng xuống tầng.

Còn nữ nhân viên bán hàng thì mặt mày thê lương đi chuẩn bị hợp đồng bán nhà, nhưng tâm trí thì đã bay lên chín tầng mây.

Xuống dưới tầng, quản lý tiêu thụ nhiệt tình đi đến.

“Chào ngài tổng giám đốc Lâm, tôi là quản lý tiêu thụ của Thiên Nhuận Phong Thượng. Tôi đã báo cáo lại với tổng công ty việc liên quan đến ngài rồi, tổng giám đốc của chúng tôi đang trên đường tới đây, vấn đề chi tiết sẽ cùng ngài gặp mặt nói chuyện.”

“Ờ… Chuyện nhỏ như vậy không cần thiết phải làm kinh động đến tổng giám đốc các anh đâu, anh ấy cũng rất bận.”

“Ơ…”

Quản lý tiêu thụ và nam nhân viên bán hàng đứng tại chỗ không biết nói gì cho phải.

Dù sao đây cũng là một hạng mục lớn hơn 1 tỷ, mà sao đối với anh ta giống như đi mua rau cải thảo vậy?

“Tổng giám đốc Lâm ngài nói đùa rồi, tôi nằm mơ cũng chưa bao giờ mơ nhìn thấy nhiều tiền như vậy, cũng không biết bàn chuyện với ngài như thế nào, thôi vẫn đợi tổng giám đốc của chúng tôi đến vậy.”

“Được thôi.”

Đợi tầm hơn 20 phút, tổng giám đốc của tập đoàn đã đến, cầm tay Lâm Dật như nhìn thấy người thân.

“Tổng giám đốc Lâm, thật là hiếm có, không ngờ ngài lại đến Quảng Châu, hôm nay nhất định phải cho tôi một cơ hội.”

“Quá phiền toái rồi, anh cũng rất bận nên tôi không làm mất nhiều thời gian của anh.”

Đơn giản khách sáo chào hỏi một chút rồi vào luôn vấn đề chính.

Đối phương cũng rất nể mặt, không chỉ tặng khu đất trống trước chung cư cho Lâm Dật mà còn dành cho anh rất nhiều ưu đãi.

Giá giao dịch cuối cùng được ấn định là 1 tỷ 50 triệu, với giá cả thương lượng ở mức này cũng khiến Lâm Dật áy náy.

Tuy rằng căn hộ đã mua được rồi, nhưng khung cảnh bên ngoài cũng cần thay đổi.

Nhưng chuyện nhỏ này giao cho Kỷ Khuynh Nhan thì hoàn toàn có thể xử lý được.

“Anh, anh và ông chủ bất động sản này quen biết nhau à?” Khi lên xe Quách Ngưng Nguyệt hỏi.

“Không quen biết.” Lâm Dật nói:

“Nến như quen biết thì anh cần gì đến, chỉ cần trực tiếp gọi điện thoại là được.”

“Nhưng nhìn anh và họ nói chuyện rất vui vẻ, giống như người quen.” Quách Ngưng Nguyệt nói tiếp: “Em và chị dâu gặp nhau cũng chưa bao giờ thân thiết như vậy.”

“Thương trường là như vậy đó, không quen biết cũng giả vờ như thân thiết.”

“Nói như vậy thì sau này đâu đâu cũng có bạn của anh.” Quách Ngưng Nguyệt nói:

“Em nghĩ rằng trong cái giới này đơn giản giống như em nghĩ chắc.” Lâm Dật nói tiếp:

“Đấy là do anh của em lợi hại, người ta mới chủ động làm quen, chờ một ngày nào đó anh không được như bây giờ nữa thì đứng đằng sau đâm dao lại chính là bọn họ.”

Quách Ngưng Nguyệt rùng mình: “Bản chất con người đều đáng sợ vậy sao?”

“Đây đã coi là gì, trong giới kinh doanh này chuyện đó chỉ là nhỏ, việc sống chết có khi chỉ là chuyện trong một đêm.”

“Nhưng em cảm thấy, chị dâu của em sẽ không vậy.” Quách Ngưng Nguyệt nói tiếp: “Chị dâu đối với người thân rất tốt, nhưng đối với người ngoài thì rất lạnh nhạt, dọa người ta không dám đến gần.”

“Cho nên công ty của chị ấy làm ăn bao năm nay nhưng giá thị trường mới chỉ có hơn 3 tỷ, đây đã là giá trần rồi.”

“Ồ hóa ra là như vậy.” Quách Ngưng Nguyệt nói:

“Hóa ra chỉ khi không cần thể diện mới có thể làm kinh doanh lớn được, xem ra em không theo anh cả đời này là không được rồi.”

Lâm Dật: “…”

“Em có tin là anh một chân đá em xuống dưới không?”

Giải quyết xong việc nhà cửa, ba người cười ha ha trở về cô nhi viện, rồi kể lại sự việc cho Vương Thúy Bình và Triệu Toàn Phúc nghe.

Nhưng không nói là dùng hơn một tỷ để mua, chỉ nói là người quen giới thiệu, chỉ tiêu mấy chục triệu để mua.

Nếu không huyết áp của Vương Thúy Bình dễ dàng lên cao.

Biết được chuyện mua nhà đã được giải quyết, Vương Thúy Bình rất vui vẻ.

Đây là việc bà luôn canh cánh trong lòng, bây giờ đã giải quyết xong, sau này không có việc gì cần lo lắng nữa.

Buổi tối, Vương Thúy Bình làm một bàn thức ăn, chúc mừng vấn đề đã được giải quyết.

“Con trai lớn, có việc này mà mẹ quên chưa nói với con.” Khi ăn cơm Vương Thúy Bình nói:

“Lúc con học cấp ba, không phải chúng ta từng đến chúc tết nhà ông cậu họ sao, ông ấy có một cô cháu ngoại, nghe nói cũng rất xinh, tốt nghiệp đại học chính quy, năm nay 31 tuổi muốn giới thiệu cho con. Đợi chút nữa con đi cắt tóc, tắm rửa, rồi sửa soạn một chút, ngày mai đừng như xe bị tuột xích.”

“Hả? Giới thiệu đối tượng cho con?”

Ngô Phi Dược ngây người, anh ta căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện này.

“Hôm chúng ta đến chúc tết, bọn họ liền nhắc lại chuyện này, nhưng mẹ không để tâm chỉ nghĩ là đùa thôi.” Vương Thúy Bình nói tiếp:

“Không nghĩ rằng trưa hôm nay mẹ nhận được cuộc gọi, ông ấy nói đứa cháu gái đó ngày mai có thời gian, muốn qua đây gặp con.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 974.

Chương 975. Tại Sao Lại Không Ra Tay

"Chị họ còn thật không tệ nha." Quách Ngưng Nguyệt cười ha hả nói:

"Con lúc đó cũng cho rằng chỉ là nói giỡn thôi, không nghĩ tới mọi chuyện đã được an bài rồi."

"Ai nói không phải đây, cho nên tối hôm nay phải dọn dẹp tốt một chút, con nhanh lên đi." Vương Thúy Bình nói:

"Tiểu Dật cũng đã tìm được con dâu về cho mẹ rồi, tiểu Nguyệt năm nay cũng sắp kết hôn rồi, con cũng nhanh lên một chút, cũng đừng làm cho mẹ lo lắng."

"Mẹ, con thấy việc này coi như xong." Ngô Phi Dược xoắn quýt nói ra:

"Con mới tốt nghiệp trung học, không học hành nhiều, hơn nữa còn từng ngồi tù, con gái tốt nhà ai cô có thể xem trọng con chứ, con vẫn nên là đừng lãng phí thời gian của người ta thì hơn."

"Con nói như vậy là có ý gì." Vương Thúy Bình không vui khi nghe xong, "Con trai của mẹ quả thực học hành không cao, hơn nữa ai nói sau khi ngồi tù thì sẽ không phải là người tốt."

Vương Thúy Bình trước sau đều là cực kỳ bênh vực.

Cho nên ở trong mắt của bà, con trai của mình và con dâu đều là tốt nhất, tự nhiên cũng bao quát người con dâu.

"Đại ca, anh đừng khiêm tốn, em cảm thấy mẹ nói rất đúng, anh sửa sang một chút cũng rất là đẹp trai." Quách Ngưng Nguyệt nói:

"Chuyện đi tù, chỉ cần chúng ta không nói, sẽ không có ai biết, cho nên nói anh phải mạnh dạn lên một chút."

Ngô Phi Dược vẻ mặt đưa đám, "Nhưng điều kiện của anh thật sự không được."

"Đại ca, anh đừng nói trước những chuyện này được hay không." Quách Ngưng Nguyệt nói:

"Anh chỉ cần nói anh có muốn có đối tượng kết hôn hay không."

"Cái này khẳng định muốn rồi, anh cũng đã lớn tuổi đến nhường này rồi." Ngô Phi Dược cười nói:

"Nhưng anh biết mình là cái đức hạnh gì, anh cũng không muốn tìm những người có bằng cấp, tìm một cô gái xuất thân trong nhà bình thường, có thể sống qua ngày là được rồi."

Mặc dù đã đi tù năm năm, không tiếp xúc với xã hội, nhưng mấy tháng làm việc ở Yến Kinh, Ngô Phi Dược đối với tình hình xã hội cũng có sự hiểu biết nhất định.

Bây giờ con gái đều rất táo bạo, tiêu xài hoang phí.

Anh cũng không cảm thấy như vậy là sai, chẳng qua là cảm thấy mình khống chế không được.

Cho nên muốn tìm một người biết chia sẻ, không chê xuất thân của mình, có thể chiếu cố tốt ba mẹ là được.

Dựa vào ý nghĩ như thế, anh đối với những cô gái có trình độ học vấn kia, đều là kính sợ tránh xa.

"Anh đã có ý nghĩ về phương diện này, mọi thứ sẽ dễ dàng xử lý hơn, anh cũng không nên nói cái vấn đề xứng với không xứng gì." Quách Ngưng Nguyệt nói:

"Cũng giống như chị dâu của em, không chỉ có lớn lên xinh đẹp còn rất thông minh, hơn nữa trong nhà còn có tiền, cũng không phải nhìn trúng anh em sao."

Lâm Dật:...

"Em không thể nói như vậy, Tiểu Dật cũng không kém."

"Vậy là anh chưa từng thấy chị dâu rồi, cái kia mới là thật thanh tú, hơn nữa là loại trời sinh đã như vậy."

Ngô Phi Dược cười rộ lên, "Khi nào có thời gian, anh thực sự sẽ được nhìn thấy em dâu dây, làm sao cũng phải sắp xếp một bữa cơm mới được."

"Đại ca ~~~ anh đừng đổi chủ đề, em đang nói chuyện xem mắt, anh phải nghiêm túc, đặc biệt là kiểu tóc này phải đẹp một chút."

"Được được được, nghe các em, ngày mai anh sẽ biểu hiện tốt một chút, nhưng có được hay không cũng không thể trách anh được."

"Vậy thì ok rồi."

Quách Ngưng Nguyệt nhanh chóng đoạt lấy đôi đũa của Lâm Dật, "Anh, anh đừng ăn nữa, mau dẫn đại ca đi sửa soạn lại."

"Lúc này mới hơn năm giờ, gấp làm gì, làm sao cũng phải để anh ăn cơm xong đã chứ."

"Cơm lúc nào cũng có thể ăn, nhưng việc này chúng ta phải nghiêm túc hơn."

"Vậy được."

Lâm Dật đứng dậy duỗi eo, "Anh, đi thôi, chúng ta đi ra ngoài dạo vài vòng."

Đơn giản thu thập một chút, Lâm Dật và Ngô Phi Dược liền ra cửa.

Sau đó tìm một trung tâm mua sắm tương đối lớn ở địa phương, chuẩn bị đến Đại Bảo kiếm.

"Đi đường kiểu gì vậy, không nhìn à!"

Hai người mới vừa vào cửa, liền đụng phải hai người đi tới trước mặt.

Lâm Dật quét mắt nhìn người nói chuyện, phát hiện họ đều hơn hai mươi tuổi, cùng gần như bằng tuổi mình.

Mái tóc đủ mọi màu sắc, ăn mặc hợp thời trang.

"Con mẹ nó anh va vào tôi, vậy mà là kẻ ác cáo trạng trước?" Lâm Dật không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp trở lại.

Bất qua, đối phương bên kia cũng không có lên tiếng, liếc nhìn Lâm Dật và Ngô Phi Dược sau đó liền căng thẳng vội vã rời đi.

"Có ý gì?" Lâm Dật lẩm bẩm một câu,

"Sao cứ thế bỏ chạy đi rồi, chưa có động tay chân gì mà đã sợ hãi bỏ chạy rồi."

"Chủ yếu là do cậu quá dọa người rồi." Ngô Phi Dược nói:

"Cậu tới liền mắng, bọn họ đều là thanh niên trẻ tuổi, chính là sợ loại người giống như cậu."

"Chủ yếu là bọn họ quá nhát gan, thật đáng tiếc cho bộ đồ kiêu ngạo đang mặc mà."

"Ha ha, cậu cái tiểu tử này."

Cả hai người cũng không để ý đến việc xảy ra ở ngoài cửa, mở ra hai tấm thẻ hội viên, sau đó bắt đầu Đại Bảo kiếm.

Sau khi hai người bước vào, hai thanh niên lúc gặp ở cửa lúc này về tới trên xe mình.

"Tôi nếu như không có nhớ lầm, người kia chính là Ngô Phi Dược."

"Hình như thực sự là anh ta, lần trước để anh ta chạy mất, thật mẹ nó đáng tiếc!"

"Thật tốt là lần trước chúng ta chỉ đứng ở bên cạnh nên anh ta không nhận ra chúng ta, bằng không vừa nãy liền lòi đuôi."

"Được rồi, trước đừng nói chuyện này nữa, trước tiên thông báo với Vương ca, mang theo nhiều người một chút đến, lần này không thể để cho anh ta chạy thoát nữa!"

"Tôi sẽ gọi ngay bây giờ!"

...

Sau khi ngâm mình trong suối nước nóng, Lâm Dật muốn ăn một chút hoa quả, cùng Ngô Phi Dược cùng nhau đi đến phòng khách.

"Anh, lúc trước anh nói sau khi ra tù đám người kia vẫn còn đang tìm à, còn nhớ bọn họ như thế nào không?" Trong lúc xoa bóp, Lâm Dật hỏi.

Ngô Phi Dược sững sờ, "Cậu hỏi cái này để làm gì?"

"Tùy tiện hỏi một chút, muốn giúp anh đem việc này xử lý xong lại đi."

"Không cần đâu, chuyện của anh cậu đừng quan tâm, về sau anh tránh bọn họ đi là được, vấn đề không lớn."

"Này nói làm gì, tránh bọn họ làm gì." Lâm Dật nói:

"Anh đã tù năm năm, sau khi đi ra đám cát khắc kia vẫn còn tìm anh đây, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ quan, hiện tại nếu không xử lý, sớm muộn gì cũng có phiền phức."

Vẻ mặt của Ngô Phi Dược rối rắm, nào chỉ là không buông tha cho mình.

Ở trong ngục cũng giống như vậy, nếu không phải quản giáo che chở, sớm đã bị bọn họ tìm người tới đánh chết.

"Anh cũng không biết bọn họ ở đâu, muốn tìm bọn họ vẫn đúng là thật không dễ dàng." Ngô Phi Dược rầu rĩ nói:

"Anh sợ bọn họ ngày nào đó sẽ tìm tới viện mồ côi."

"Kỳ thực em cũng nghĩ như vậy, ở đây nhiều ngày như vậy, em còn cho là bọn họ sẽ tìm tới cửa, không nghĩ tới một chút động tĩnh đều không có, còn phải để em chủ động đi tìm bọn họ."

"Em xem việc này coi như xong, nếu như bọ họ tìm đến thật, anh liền báo cảnh sát."

"Chuyện như vậy báo cảnh sát không có tác dụng." Lâm Dật nói:

"Ba ngày hai ngày đến chỗ anh náo một làn sóng cũng chịu không được." Lâm Dật nói:

"Năm năm trước tiểu tử kia bị anh đánh tên là gì?"

"Vương Duy Tư, trong nhà có quyền thế, cũng không phải dạng bình thường."

Lúc nói lời này, vẻ mặt của Ngô Phi Dược rất bình tĩnh.

Ở mảnh đất nhỏ Dương Thành này, người Vương gia xác thực rất lợi hại, nhưng cùng so với Lâm Dật, hẳn là còn có chênh lệch rất lớn.

Nếu quả thật có thể đem chuyện này xử lý tốt, về sau liền có thể ở Dương Thành, an ổn sống qua ngày rồi.

"Vậy được, người này em nhớ kỹ." Lâm Dật nói: "Ngày mai gọi người điều tra thêm."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 975.

Chương 976. Ai Mẹ Nó Dám Động Đến Triệu Nghiễm Lợi Tôi!

Bên ngoài trung tâm tắm rửa, ba chiếc xe tải dừng ở cửa vào.

Đi đầu là một chiếc BMW đời 7, người đàn ông trẻ tuổi mặc áo len và quần jean từ bên trong xe bước ra.

Đầu tóc rối bù, có vẻ như không được chăm chút mà chạy tới.

Mà người đàn ông này chính là Vương Duy Tư, người mà Ngô Phi Diệu đã đâm trước đây.

Cùng lúc đó, những người trên xe cũng đi xuống.

Tổng cộng hai mươi mấy người, tuổi cũng không lớn, lớn nhất cũng là hơn 30 tuổi. Mỗi một người đều là dáng vẻ lưu manh, trong lồng ngực cất giấu vũ khí, thận trọng nhìn xung quanh, hình như đang tìm kiếm mục tiêu.

Cảnh tượng như vậy cũng khiến những người đi đường sợ hết hồn.

Năm hết tết đến rồi, tụ nhiều người như vậy, đây là muốn đánh nhau sao?

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, không ít người đều đứng ở cách đó không xa xem trò vui.

Nhưng họ đều bị đám người hung dữ kia xua đuổi, không còn dám nhìn nhiều.

Trải qua nhiều năm như vậy, Vương Duy Tư vẫn còn canh cánh trong lòng vì một đao kia. Bởi nhát dao đó đã để lại cho anh một di chứng không thể chữa khỏi suốt đời.

Anh cùng với cha mẹ anh, đối với chuyện đó trước sau đều không thể buông tha, cũng không có quên chuyện báo thù.

Nhìn thấy Vương Duy Tư xuống, hai người đàn ông trên xe cũng đi theo xuống.

"Vương ca, anh rốt cuộc đã tới."

"Bọn họ đang ở đâu." Vương Duy Tư nói.

"Đang ở bên trong tắm xông hơi, còn chưa đi ra, hiện tại vọt vào, nhất định có thể bắt được anh ta lại!"

"Này không thể vào." Vương Duy Tư nói: "Đây là địa bàn của Ngũ gia Quảng Châu. Nếu như xảy ra chuyện gì, Ngũ gia khẳng định sẽ mất hứng đấy."

"Vương ca, ba của anh không phải quen biết Triệu Nghiễm Lợi sao? Anh ta là con nuôi của Ngũ gia, chào hỏi nói một tiếng, vấn đề này không phải đã được giải quyết xong sao."

"Ba tôi quen biết với Triệu Nghiễm Lợi là không sai, nhưng chút chuyện nhỏ như vậy, không cần thiết náo động đến gióng trống khua chiêng, những thứ này đều là ân tình." Vương Tuy Tư nói ra: "Chúng ta cứ chờ ở đây, tôi cũng không tin bọn họ sẽ không ra!"

"Cũng được, dù sao tòa nhà trung tâm tắm rửa này cũng không có cửa sau, bọn họ cũng chạy không được."

Vương Duy Tư gật đầu, hướng về những người phía sau tìm đến nói:

"Mọi người lên xe chờ, khi nào bọn họ đi ra, lại đánh anh ta trở tay không kịp, lần này tuyệt đối không thể để cho anh ta chạy thoát được!"

"Yên tâm, lần này sẽ không chạy thoát được đâu!"

Những người từ trên xe bước xuống lần lượt trở lại bên trong xe.

Lễ mừng năm mới, vốn là thời gian nghiêm trị, vẫn phải cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Nếu không chưa kịp động thủ đã có khả năng bị cảnh sát giải tán rồi.

Bên trong trung tâm tắm rửa, nhân viên lễ tân chạy vào, hốt hoảng gọi quản lý đại sảnh tới.

"Tôn tổng, có rất nhiều ở ngoài cửa, hình như là đến đánh nhau."

Quản lý đại sảnh hướng về bên ngoài nhìn một chút, cũng nhìn thấy BMW đời 7 của Vương Duy Tư và ba chiếc xe tải phía sau anh ta.

Cũng phát hiện có gì đó không ổn lắm.

"Không thể nào, ai cũng biết đây là địa bàn của Ngũ gia, còn dám đến quấy rối sao?"

"Tôi cũng đang thắc mắc, hình như đến có hơn hai mươi người, tôi sợ có chuyện, liền đến báo cho anh biết."

"Cô trước ở phía dưới nhìn một chút, Anh Lợi đang ở trên lầu, tôi đi báo cáo tình hình với anh ấy."

"Nhanh đi nhanh đi, nếu một đám trẻ con miệng còn hôi sữa, xông tới quấy rối, vậy còn không hù chết tôi rồi sao."

"Tôi sẽ quay lại nhanh chóng."

Quản lý mập mạp một đường chạy chậm vào thang máy, thẳng đến lầu sáu.

Lầu sáu là phòng tắm xông hơi của trung tâm, hơn nữa chỉ có những người có thẻ VIP, mới có thể đến đây.

Ở Quảng Châu, một ít người có mặt mũi đều biết, đây là chỗ của Ngũ gia, cho nên tới này làm thẻ, đều là người tâng bốc ở đây.

Do đó, hầu như tất cả những người có thể xuất hiện ở đây đều là người có chút thân phận.

Lúc này, Triệu Nghiễm Lợi đang nửa nằm ở trong phòng tắm xông hơi uống trà, bên cạnh còn có một người đàn ông trung niên bụng phệ, vừa nói chuyện vừa cười.

Người đàn ông trung niên này tên là Đinh Bằng, giống như Triệu Nghiễm Lợi cũng không phải là người sạch sẽ gì.

Đinh Bằng là lăn lộn ở Trung Hải, bởi vì lần hợp tác gần đây, hai người liên hệ đều bắt đầu tăng lên.

"Lợi ca lợi ca."

Ra khỏi thang máy, quản lý đại sảnh chạy tới,

"Bên ngoài có một đám người đến, hình như là đến đánh nhau, tôi thấy tình hình có chút không ổn lắm, nên lại đây báo với anh một tiếng."

"Đến nơi này gây sự?" Triệu Nghiễm Lợi ngồi dậy, sắc mặt hơi khó coi.

Bạn của mình ở nơi này, mới vừa rồi còn khoe khoang, mình ở Quảng Châu làm ăn tốt, không có ai dám không nể mặt.

"Lão Triệu, anh này cũng không được." Đinh Bằng nói ra: "Cùng Ngũ gia lăn lộn nhiều năm như vậy, còn có người không biết danh tiếng của anh sao?"

"Anh chính là chờ đến cơ hội, liền có thể móc mỉa tôi một trận." Triệu Nghiễm Lợi nói: "Tôi đi xuống xem một chút, cái thằng nhóc con nào lại có cái lá gan lớn như vậy."

"Đi, tôi cùng đi với cậu."

"Anh mẹ nó chính là có ý định muốn cười nhạo tôi à."

Triệu Nghiễm Lợi thực sự không muốn Đinh Bằng đi theo, cuối cùng là sợ lòi đuôi.

Ở Quảng Châu, Ngũ Thiên Phú là lão đại, như vậy anh chính là lão nhị.

Nhưng trước đó vài ngày, cái người tên là Lâm Dật kia, trực tiếp đem cha nuôi của mình thu phục.

Nếu như anh ta đến đây, chính mình còn phải hầu hạ tốt, vậy thì có chút mất mặt rồi.

"Hai anh em ta đều biết đã quen biết nhiều năm như vậy, người nào không biết ai." Đinh Bằng cười ha hả nói: "Năm đó chuyện hai người chúng ta ăn một bát mì ăn liền, tôi đặc biệt đến bây giờ đều nhớ kỹ đây này."

"Đjxmm~, anh còn không thấy ngại mà nói chuyện này sao, mì đều cho anh ăn, tôi con mẹ nó chỉ húp được nước."

"Ha ha, được rồi, có người đến chỗ cậu gây sự, lão ca tôi làm sao cũng phải đi nhìn xem."

"Đi thôi."

Triệu Nghiễm Lợi cũng không có cách nào từ chối, anh cảm thấy hẳn là sẽ không trùng hợp như vậy.

Cái người tên là Lâm Dật kia, vừa nhìn chính là người có mặt mũi, cho dù có người chọc được anh ta, đoán chừng cũng không thể tìm anh ta đi tới.

Dù sao lúc cha nuôi làm đại thọ, anh ta đều là một người một ngựa tới.

Hai người mặc quần áo tử tế, cùng nhau đi vào thang máy, xuống tới lầu một.

"Lợi ca, họ đang ở bên ngoài." Quản lý đại sảnh nói: "Chiếc BMW phía trước kia, cùng ba chiếc xe tải phía sau."

Triệu Nghiễm lợi gật đầu, "Cậu tiếp tục tiếp đón khách, tôi đi ra ngoài xem sao."

"Có cần gọi người qua không?"

"Gọi cái rắm." Triệu Nghiễm Lợi nói: "Ở Quảng Châu, ai mẹ nó dám động đến Triệu Nghiễm lợi tôi chứ?"

Triệu Nghiễm Lợi với Đinh Bằng, đỉnh đạc đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Vương Duy Tư trên xe cũng nhìn thấy Triệu Nghiễm Lợi, nhất thời thân thể thẳng băng.

"Vương ca, Triệu Nghiễm Lợi đến rồi."

"Tôi nhìn thấy rồi." Vương Duy Tư căng thẳng nói: "Tôi đi xuống chào hỏi."

Nói xong, Vương Duy Tư và những người khác trên xe lần lượt bước xuống chào hỏi Triệu Nghiễm Lợi.

"Lợi ca, chào ngài chào ngài." Vương Duy Tư nhiệt tình nói.

Triệu Nghiễm Lợi liếc mắt nhìn ba chiếc xe tải khác, sắc mặt không vui nói:

"Kêu nhiều người đến như vậy, là có ý gì?"

Vương Duy Tư ngạc nhiên, vội vã giải thích:

"Lợi ca, là như vậy, tôi trước đó bị người ta đâm một đao, hiện tại người kia, đang ở bên trong tắm rửa. Tôi dẫn người tới đây, không phải đến phá công việc kinh doanh của anh. Hơn nữa ba tôi là Vương Hưng Long, ngài cũng có quen biết."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 976.

Chương 977. Mỗi Ngày Nỗi Tiểu Kỹ

“Cậu là con trai của Vương Hưng Long sao?”

Nghe thấy cái tên Vương Hưng Long, vẻ mặt của Triệu Nghiễm Lợi thoáng dễ nhìn hơn một chút.

Vương Hưng Long tại Quảng Châu có thể xem như là nhân vật có tiếng tăm, là một doanh nhân nổi tiếng.

Mà vợ của ông ta, làm trong cơ quan nhà nước, cũng coi là có chức vụ quan trọng.

Dù vẫn có chênh lệch nhất định với Ngũ gia, nhưng sức ảnh hưởng vẫn có, cũng phải cho mặt mũi.

“Đúng đúng đúng, Vương Hưng Long là cha tôi.”

“Tôi đã biết, vậy cậu cũng coi như là người một nhà.” Triệu Nghiễm Lợi nói: “Cậu tìm ai, tôi sẽ gọi ra giúp cậu, sau đó cậu tìm một chỗ không người mà xử lý đi.”

Nghe nói như thế, Vương Duy Tư mừng rỡ.

Trước đó, cậu không nghĩ tới, Triệu Nghiễm Lợi sẽ đứng ra giúp đỡ, sức ảnh hưởng của ba mình cũng quá lớn đi.

“Cám ơn anh Lợi, người đó tên là Ngô Phi Dược, đang ở bên trong đó.”

Triệu Nghiễm Lợi lạnh nhạt gật đầu, thể hiện ra phong phạm của đại ca xã hội đen.

“Các người chờ ở đây một lát đi, tôi sẽ qua đó giúp các người gọi cậu ta ra.”

“Được, được, làm phiền anh Lợi rồi.”

Nhìn thấy Triệu Nghiễm Lợi và Đinh Bằng đi về phía trung tâm tắm rửa.

Vương Duy Tư và anh em cậu ta, đều không bình tĩnh nổi nữa.

“Anh Vương, nhà các người cũng quá trâu bò rồi, chỉ cần nói tên cha anh, Triệu Nghiễm Lợi cũng phải nể tình.”

“Cũng được, cũng được.” Vương Duy Tư vừa cười vừa nói: “Các người chuẩn bị một chút đi, sau khi bọn họ đi ra, sẽ mang anh ta đi.”

“Nhất định, hơn nữa bên cạnh anh ta còn có một người nữa, lúc chúng tôi đi ra có đụng phải, anh ta còn mắng tôi. Nếu không phải sợ đánh rắn động cỏ, lúc đó tôi đã đánh anh ta rồi.”

“Không sao cả, đợi lát nữa người đi ra, tôi sẽ giúp cậu báo thù.”

“Ha ha, cảm ơn anh Vương.”

Trở lại trung tâm tắm rửa, Triệu Nghiễm Lợi gọi quản lý đại sảnh tới.

“Bọn họ muốn tìm người tên là Ngô Phi Dược, đang ở nơi này của chúng ta. Cậu đi tìm người này, gọi anh ta ra đây, rồi giao cho người bên ngoài là được rồi.”

“Được, được, em đã biết, anh Lợi.”

Sắp xếp xong xuôi những chuyện khác, Triệu Nghiễm Lợi đi thang máy tới phòng xông hơi tầng sáu, tiếp tục bàn chuyện hạng mục với Đinh Bằng.

Mà lúc này, quản lý đại sảnh cũng tra được phòng của Lâm Dật và Ngô Phi Dược.

Ở ngay trong phòng khách Đại bảo kiếm.

…

Trong phòng khách, sau khi làm xong đại bảo kiếm, Lâm Dật thư thái xoay lưng.

“Đi thôi anh, tìm một chỗ, sửa lại kiểu tóc của anh một chút, coi như xong.”

“Không cần đâu, năm trước mới cắt, nhìn vẫn được.”

“Dọn dẹp một chút đi.” Lâm Dật nói: “Đợi lát nữa về nhà, nếu như mẹ mà nhìn thấy kiểu tóc của anh vẫn không thay đổi, đoán chừng sẽ thu thập em mất.”

“Ha ha, đi thôi, tìm chỗ dọn dẹp một chút.”

Đương đương đương ——

Ngay lúc hai người đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi, cửa phòng bao bị gõ.

“Vào đi.”

Quản lý đại sảnh đẩy cửa vào, cười tủm tỉm nhìn Lâm Dật và Ngô Phi Dược.

“Hai vị, xin hỏi hai người là Ngô Phi Dược và Lâm Dật đúng không?”

“Đúng vậy, sao thế?” Lâm Dật nói.

“Là như vậy, bên ngoài có người tìm các người, tôi tới thông báo một tiếng.”

“Có người tìm chúng tôi sao?” Lâm Dật lẩm bẩm một câu, “Nam hay nữ vậy?”

“Nam.”

“Nam tìm tôi?”

Lâm Dật buồn bực, mình làm gì có người quen nào tại Quảng Châu.

Mà lấy thân phân của Ngô Triệu Hữu, càng không có khả năng tới nơi này tìm mình, với lại anh ta cũng không có khả năng biết mình ở đây.

“Được rồi, đừng đoán mò nữa.” Ngô Phi Dược nói:

“Dù sao hai ta cũng đã xong việc, đi ra xem một chút là biết.”

“Ừm.”

Hai người mặc quần áo tử tế, một trước một sau đi ra ngoài.

Quản lý đại sảnh đưa hai người đến cửa chính, thản nhiên nói:

“Hai vị, người tìm các người đang ở bên ngoài.”

Lâm Dật gật gật đầu, cũng không để tâm lắm, cùng Ngô Phi Dược trực tiếp đi ra ngoài.

Lúc hai người vừa đi ra, quản lý đại sảnh liền khóa cửa lớn lại.

“Quản lý, anh đây là làm gì vậy, khóa cửa thì làm sao mà đón khách.”

“Đối phương mang theo hơn hai mươi người đến, có thể đánh hai tên tiểu tử kia tới mẹ cũng không nhận ra.” Quản lý đại sảnh nói:

“Nếu như tôi không khóa cửa, sau khi đánh xong, nhất định họ sẽ chạy vào trong quán chúng ta, đến lúc đó càng không thể nào làm ăn.”

“Khó trách anh có thể lên làm quản lý, đúng là suy nghĩ sâu xa hơn nhiều so với chúng tôi.”

“Mỗi ngày học thêm một kỹ xảo làm việc, sau này các người cũng có thể lên làm quản lý đại sảnh.”

Lúc này, bên ngoài trung tâm tắm rửa, nhìn thấy Lâm Dật đi ra ngoài, người do Vương Duy Tư mang theo lập tức xông tới, vây quanh hai người.

“Vương Duy Tư!” Ngô Phi Dược kinh hô một tiếng!

“Chưa quên tôi là tốt, tôi cũng không nói nhảm nữa.” Vương Duy Tư cười lạnh:

“Tôi mang theo nhiều người như vậy, hôm nay không có khả năng để cho anh chạy thoát, nhanh đi theo chúng tôi, còn người bên cạnh anh vừa rồi dám mắng anh em của tôi, tôi cũng sẽ xử lý luôn!”

“Tôi nói cho cậu biết, vừa rồi cậu mắng tôi, tôi không đáp trả, không phải là sợ cậu mà là không muốn đánh cỏ động rắn thôi, đợi lát nữa đến nơi không có ai, xem tôi thu thập cậu thế nào!” Bạn của Vương Duy Tư nói.

Lâm Dật quét mắt qua người Vương Duy Tư, “Tôi đang muốn tìm anh, anh lại thò đầu ra trước, vừa lúc tôi cũng bớt việc.”

“Cậu tìm tôi sao?”

Vương Duy Tư nhìn Lâm Dật nói: “Cậu có phải là đã biết chuyện của anh ta cho nên muốn ra mặt cho anh ta?”

“Ừm, chuyện của anh trai, tôi đương nhiên biết.” Lâm Dật gật gật đầu, “Còn có, năm năm trước, anh có đùa giỡn một nữ sinh cao trung, nó là em gái tôi, cho nên việc này, tôi tất nhiên là cần phải xử lý một chút.”

Vương Duy Tư híp mắt, nhìn Lâm Dật.

“Suy nghĩ cả nửa ngày, thì ra các người lại là người thân của nhau.”

Lâm Dật cười gật đầu, một chút cũng không hoảng hốt.

“Vậy thì thật là tốt, người cũng đều đã mang đến, chúng ta tìm một chỗ không người nói chuyện đi.”

“Không cần, ở đây rất tốt.” Lâm Dật nói.

“Cậu muốn làm gì, muốn động thủ ở đây sao?” Vương Duy Tư nói:

“Tôi nói cho cậu biết, đây là địa bàn của anh Lợi, xảy ra chuyện thì đừng nói tôi không nhắc nhở...”

Hô thông!

Lâm Dật nhấc chân đá vào người Vương Duy Tư, khiến cậu ta đập vào cái cây phía sau, thiếu chút nữa là thổ huyết.

“Con mẹ nó cậu muốn chết!”

Vương Duy Tư che ngực mắng: “Đánh cho tôi!”

Đến lúc này, Vương Duy Tư đã không còn để ý tới nhiều tới như vậy nữa, cho dù sau đó Triệu Nghiễm Lợi có không cao hứng, thì cũng không liên quan gì đến mình!

Nghe theo mệnh lệnh của Vương Duy Tư, hai mươi mấy người mà cậu ta tìm đến đều lao về phía Lâm Dật!

Lâm Dật túm lấy thanh sắt của một người trong đó, mạnh mẽ đập vào đầu của đối phương!

Dòng máu đỏ sẫm chảy xuôi xuống, người bị đánh một gậy lúc này đã ngã xuống đất, làm sao cũng không đứng dậy nổi.

“Tiếp theo là người nào tới.” Lâm Dật cầm thanh sắt nói: “Thứ này đúng là rất thuận tay, thu thập mấy người như các người hẳn là đủ.”

Cục diện trước mắt là điều mà bọn người Vương Duy Tư không ngờ tới.

Mình mang theo nhiều người đến như vậy, lại để cho một mình cậu ta trấn trụ!

“Sao còn thất thần không động thủ vậy.” Lâm Dật nói: “Lão tử vừa trải nghiệm đại bảo kiếm, cả người vô cùng thoải mái, coi như là lấy các người luyện tay một chút đi.”

Hết chương 977.

Chương 978. Một điếu thuốc của Lâm gia đấu qua nửa bầu trời Trung Hải

Không cho những người khác có cơ hội phản ứng, Lâm Dật cầm thanh sắt, xông tới giữa đám người.

Binh binh bang bang...

Sau đó hoàn toàn trở thành màn biểu diễn của một mình Lâm Dật.

Dù đối mặt với người chuyên nghiệp, Lâm Dật đều có thể xử lý chỉ trong một chiêu, huống chi là đám ô hợp này.

Ở trước mặt anh, không có bất kỳ đường sống nào.

Không đến năm phút đồng hồ, hai mươi mấy người, tất cả đều bị Lâm Dật đánh ngã xuống đất.

Khắp nơi đều là máu chảy, thậm chí còn văng lên trên cửa kính của trung tâm tắm rửa.

Thấy một màn máu tanh như vậy, người xem náo nhiệt trước cửa trung tâm tắm rửa đều sợ choáng váng.

Cho dù là trong phim ảnh, bọn họ cũng chưa từng thấy qua chuyện mơ hồ như này.

“Quản lý, làm sao bây giờ? Xảy ra chuyện lớn như vậy, tiệm chúng ta chắc không cần làm ăn nữa mất.”

“Tôi gọi điện thoại cho anh Lợi.”

Quản lý đại sảnh nơm nớp lo sợ lấy điện thoại di động ra, trong đầu tất cả đều là hình ảnh Lâm Dật vừa mới đánh người.

Một người, cầm một thanh sắt, trong vòng 5 phút giải quyết hơn 20 người, loại chuyện này nếu như không tận mắt thấy, thì chắc chắn không ai tin tưởng cả.

“Anh Lợi, xảy ra chuyện rồi, tên kia đem hơn hai mươi người đến nhưng đều bị đánh ngã, khiến cho trước cửa chúng ta đều là máu, kinh doanh cũng không cần làm nữa rồi.”

“Đều bị anh ta đánh sao?!”

Triệu Nghiễm Lợi cũng bị giật nảy mình, chuyện giống như vậy, có thể nói là chưa từng nghe thấy.

“Chờ ở đấy, tôi hiện tại sẽ qua đó!”

“Được, được, chúng tôi sẽ chờ anh ở đây.”

…

Bên ngoài trung tâm tắm rửa, Lâm Dật ném thanh sắt trong tay đi, sau đó cúi người nắm lấy tóc của Vương Duy Tư.

“Đầu tiên là đùa bỡn em gái tôi, sau đó lại khiến cho anh tôi ngồi tù năm năm, suy nghĩ một chút anh đúng là rất trâu bò.”

Vương Duy Tư bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy.

“Năm đó tôi để anh ta đâm một đao, bây giờ vẫn còn di chứng, cho nên mới tới tìm anh ta báo thù.”

“Vậy chuyện anh đùa bỡn em gái tôi thì sao? ”

“Tôi… Tôi…”

“Tại sao không nói chuyện?” Lâm Dật nói:

“Có phải đang sợ hãi hay không? Hay là muốn gọi điện thoại cho cha mẹ, để cho bọn họ tới cứu?”

Vương Duy Tư nhìn Lâm Dật, “Nếu như cậu có can đảm thì để tôi gọi điện thoại, nếu không cha mẹ tôi sau khi biết chuyện này, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cậu!”

Lâm Dật cười ha hả vỗ vào mặt Vương Duy Tư.

“Các người những lúc xảy ra chuyện, chỉ biết tìm cha mẹ, thật là khiến người ta xem thường.”

Lâm Dật buông lỏng Vương Duy Tư ra, “Hôm nay tôi sẽ cho anh một cơ hội gọi điện thoại, cũng khiến anh phải từ bỏ suy nghĩ này.”

Sau khi thoát khỏi ràng buộc, Vương Duy Tư nơm nớp lo sợ lấy điện thoại di động ra.

Nhưng lúc vừa móc điện thoại di động ra thì thấy Triệu Nghiễm Lợi và Đinh Bằng đi ra.

Triệu Nghiễm Lợi xuất hiện, khiến cho Vương Duy Tư thấy được hi vọng.

“Anh Lợi, anh giúp tôi một chút được không, cậu ta dám đánh chúng tôi.”

“Cậu không cần hét lên như thế làm gì, việc này tôi sẽ giúp cậu xử lý.”

Bởi vì quan hệ với nhà họ Vương, Triệu Nghiễm Lợi cảm thấy chuyện này vẫn là nên giúp.

“Anh muốn xử lý như thế nào?”

Lâm Dật quay đầu, nhìn Triệu Nghiễm Lợi nói: “Vết sẹo tốt rồi thì quên đau đúng không?”

Nhìn Lâm Dật, Triệu Nghiễm Lợi khẽ run rẩy, ngay cả chân đều mềm nhũn, thiếu chút nữa đã ngồi dưới đất.

“Lâm, Lâm tiên sinh, là ngài sao.”

“Nhìn thấy tôi bất ngờ lắm sao?”

“Quả thực, quả thật có chút.”

Thấy là Lâm Dật ra tay, vẻ mặt của Triệu Nghiễm Lợi liền thay đổi 180 độ.

“Sớm biết là chuyện của ngài, tôi đã giúp ngài xử lý rồi, đâu còn cần ngài động thủ.”

Triệu Nghiễm Lợi lấy Cửu Ngũ Chí Tôn trong túi quần ra.

“Lâm tiên sinh hút thuốc.”

"Đang cai.”

“Là tôi đường đột.” Triệu Nghiễm Lợi khẩn trương nói.

“Lâm tiên sinh, chào ngài, tôi là Đinh Bằng của công nghiệp Đỉnh Hâm Trung Hải, ngưỡng mộ đã lâu.”

Lâm Dật nhìn Đinh Bằng một chút, “Anh cũng biết tôi sao?”

Triệu Nghiễm Lợi cũng sững sờ, không nghĩ tới Đinh Bằng cũng biết Lâm Dật.

Hơn nữa còn tôn kính và khách khí như vậy.

“Lâm tiên sinh, xem lời này của ngài kìa, cho dù tôi không biết cha mẹ, cũng phải biết ngài a.”

“Đừng nói khoa trương như vậy, làm như tôi là vua một cõi không bằng.”

Lâm Dật nhìn Triệu Nghiễm Lợi, “Anh biết người này không? Cha mẹ anh ta làm gì?”

“Ba cậu ta mở công ty, giá trị thị trường khoảng hai tỷ, mẹ làm việc cho cơ quan nhà nước, tại Quảng Châu cũng có địa vị và danh vọng khá cao.”

Lâm Dật cười, “Có cha có tài sản hai tỷ, cộng thêm mẹ làm công chức, là có thể phách lối ở Quảng Châu như vậy sao?”

“Mấy người bọn họ đều là bị chiều hư, tác phong làm việc vẫn luôn rất phách lối, cho nên mới thành như vậy.” Triệu Nghiễm Lợi cười nói.

Lâm Dật quay người nhìn Vương Duy Tư.

“Nhìn anh bị dọa cho sợ như vậy, tôi cũng không có hứng thú ra tay với anh nữa, nhưng anh yên tâm, tôi chắc chắn sẽ cho anh cơ hội gọi điện thoại.”

“Tôi ở viện phúc lợi Lam Thiên, ngày mai anh có thể tới tìm tôi, nhưng không biết tài sản hai tỷ của cha anh cùng với chức vị của mẹ anh có thể giữ được đến ngày mai hay không, vẫn còn là ẩn số.”

Nói xong, Lâm Dật và Ngô Phi Dược lên xe, đạp chân ga, nghênh ngang rời đi.

“Lão Đinh, cậu cũng biết Lâm tiên sinh sao?”

Sau khi Lâm Dật đi, Triệu Nghiễm Lợi bởi vì cảm thấy ngoài ý muốn mà hỏi.

“Tôi đến từ Trung Hải, sao có thể không biết chứ.” Đinh Bằng nói:

“Nhưng Lâm tiên sinh lăn lộn tại Trung Hải, các người lại ở Quảng Châu, bình thường không phải là nước giếng không phạm nước sông sao, sao lại có liên quan?”

Triệu Nghiễm Lợi thở dài, kể lại đơn giản về chuyện tiệc mừng thọ trước đó.

Sau khi biết rõ chân tướng, Đinh Bằng bị giật nảy mình.

“Anh đúng thật là may mắn, Lâm tiên sinh đã không giết chết Ngũ Thiên Phú.”

“Sao ngay cả anh cũng nói như vậy?” Triệu Nghiễm Lợi nói:

“Tôi đến bây giờ vẫn còn đang buồn bực đây, thế lực của anh ta tại Trung Hải rốt cuộc là lớn bao nhiêu?”

“Anh có biết Vương Ma Tử ở Trung Hải không? Chính là người mà mấy năm trước đã khiến cho Ngũ Thiên Phú quay trở về vì thất bại thảm hại tại Trung Hải.”

“Biết.” Triệu Nghiễm Lợi nói:

“Vương Ma Tử là người rất độc ác, xét riêng về thực lực, quả thực mạnh hơn cha nuôi tôi một chút.”

“Vậy thì tôi nói cho anh biết, hai tên đại tướng của Vương Ma Tử, một tên bị Lâm tiên sinh đâm một đao, một tên khác thì bị đánh tàn phế, mà bản thân Vương Ma Tử trực tiếp bị Lâm tiên sinh đưa đi.”

“Thật hay giả vậy, trên TV không phải nói là Ủy ban thành phố Trung Hải và quân đội liên hợp lại để càn quét tệ nạn, càn quét băng đảng hoạt động, mới bắt được Vương Ma Tử sao.”

“Đó cũng chỉ là giả, tình huống thật sự là người của thị ủy và quân đội đều là Lâm tiên sinh tìm đến.” Đinh Bằng vô cùng hâm mộ nói:

“Cho dù lúc đó có đánh bọn họ thành tàn phế, thì sau đó cũng không có việc gì. Hơn nữa người đi vào chính là Vương Ma Tử, anh suy nghĩ một chút xem anh ta rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.”

Triệu Nghiễm Lợi khẽ run rẩy, nếu thật là như vậy, lúc yến hội anh ta thật đúng là đã thủ hạ lưu tình.

Ngũ gia tuy có thể một tay che trời tại Quảng Châu, nhưng so với anh ta lại chẳng phải là cái gì.

“Lúc này tôi đã gặp được chân thần, phục.” Triệu Nghiễm Lợi nói.

“Đối mặt với nhân vật như Lâm tiên sinh, anh không phục cũng không được.” Đinh Bằng nói:

“Với lại tôi nói cho anh biết, Lâm tiên sinh cũng không phải là cai thuốc, chỉ là không hút những loại thuốc bình thường.”

“Bởi vì cấp bậc của tôi còn chưa đủ đúng không.”

“Chính là ý này.” Đinh Bằng nói:

“Một điếu thuốc của Lâm gia, đấu qua bầu trời Trung Hải, anh suy nghĩ xem rốt cuộc anh ấy có bao nhiêu lợi hại đi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 978.

Chương 979. Đào Chân Tường?

“Anh ta, thế lực của anh ta ở Trung Hải lớn như vậy à.”

“Khả năng còn không hết.” Đinh Bằng nói: “Với lại Lâm gia này, anh biết điểm trâu bò nhất của anh ấy là ở đâu không.”

“Không biết.”

“Tuy quan hệ của anh ta rất mạnh, nhưng hầu hết lúc nào cũng là tự mình ra tay.” Đinh Bằng nói:

“Với lại người ta cũng không giống chúng ta, lúc đi đánh nhau bao giờ cũng gọi mười mấy người đi, còn anh ấy thì lúc nào cũng đơn thương độc mã. Những người trước mắt này, cũng coi như là may mắn, nếu như Lâm gia mang theo đao, đoán chừng hiện tại chắc đã được đưa vào ICU rồi.”

Triệu Nghiễm Lợi nhếch miệng, toàn thân nổi da gà.

“Tóm lại các người không thể trêu vào loại người này. Anh ta lưu lại cho cha nuôi anh một cái mạng, đó là may mắn của các người, nhân lúc anh ta còn đang ở Quảng Châu, tốt nhất nên đến nhà bái phỏng một chút. Đây chính là đại nhân vật, cho dù nịnh bợ không được, quen mặt được cũng rất tốt.”

“Quả thực là nên làm như vậy.”

Nói xong, Triệu Nghiễm Lợi nhìn đám người Vương Duy Tư rồi nói:

“Đi ra chỗ khác đi.”

Sau khi biết chuyện về Lâm Dật, Triệu Nghiễm Lợi đã không muốn quan tâm đến bọn người Vương Duy Tư nữa.

Vẫn nên đem những chuyện trước mắt làm cho thật tốt mới được.

Mà đám người Vương Duy Tư đang cảm thấy không thể tin được, trừng mắt há miệng hơn nửa ngày cũng không nói nên lời.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới, người ra tay với mình lại có bối cảnh lớn như vậy.

Nhìn thấy Triệu Nghiễm Lợi rời đi, bạn của Vương Duy Tư ôm ngực đi tới.

“Anh Vương, làm sao bây giờ, người kia hình như rất lợi hại, chúng ta gặp phải kẻ khó chơi rồi.”

“Tôi biết.” Vương Duy Tư run rẩy nói: “Việc này coi như xong, coi như tôi ăn phải bồ hòn đi, về sau đừng ai nhắc đến chuyện này nữa.”

“Nhưng đây không phải trọng điểm, người kia có năng lực rất lớn, nếu như anh ta cản trở trong bóng tối, thì việc kinh doanh trong nhà chúng ta có khả năng sẽ bị ảnh hưởng.”

Vương Duy Tư cau mày, “Điểm này các người trước không cần lo lắng, anh ta lăn lộn ở Trung Hải, không quản được chuyện bên Quảng Châu đâu.”

“Chắc chắn sao?”

“Tám chín phần đi.” Vương Duy Tư nhe răng toét miệng nói:

“Đừng nói về anh ta nữa, đi bệnh viện đi, tôi đã đau muốn chết rồi.”

“Được!”

…

Sau khi rời khỏi trung tâm tắm rửa, hai người lại đi cắt tóc.

Ngô Phi Dược cắt kiểu tóc nhẹ nhàng khoan khoái, trong lòng Lâm Dật cũng có chút ngứa ngáy, muốn thử kiểu tóc tròn tròn kia.

Nhưng sau khi hỏi qua Kỷ Khuynh Nhan, đã bị những lời nói chính nghĩa kia ngăn cản.

Với lại thái độ còn vô cùng cứng rắn, trực tiếp đem ý nghĩ của Lâm Dật giết từ trong trứng nước.

Nhưng mà Lâm Dật chưa từ bỏ ý định, lại đem ý nghĩ này nói qua với Lương Nhược Hư, Lý Sở Hàm và Vương Oánh.

Giống như Kỷ Khuynh Nhan, Lương Nhược Hư và Vương Oánh đưa ra ý kiến phản đối, chỉ có Lý Sở Hàm là ủng hộ.

Nhưng Lâm Dật biết, cho dù mình có cạo trọc đầu trở về, Lý Sở Hàm cũng sẽ không có ý kiến.

Vì để mình có thể bình an trở lại Trung Hải, Lâm Dật liền từ bỏ suy nghĩ cắt tóc này.

Sau khi cắt tóc xong, hai người lái xe về cô nhi viện.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật lại bị Quách Ngưng Nguyệt xốc chăn lên.

“Em hôm nay không đi làm sao, có thể để cho người ta ngủ một giấc hay không vậy.”

“Hôm nay là ngày cuối cùng, là mẹ bảo em gọi anh dậy.”

“Không, không có việc thì gọi anh làm gì.”

“Mẹ nói hôm nay anh hai sẽ xem mắt, muốn anh giúp đỡ kiểm tra một chút.” Quách Ngưng Nguyệt nói.

“Đây là chuyện của hai người bọn họ, liên quan gì đến anh.”

“Mẹ nói anh kiến thức nhiều, mạnh hơn so với bọn họ, cho nên anh phải đi.” Quách Ngưng Nguyệt nói:

“Anh nên thấy thỏa mãn đi, em chủ động xin đi giết giặc, mẹ lại không cho.”

“Bà ấy là đang sợ em làm vật cản đường.”

“Mới không phải.” Quách Ngưng Nguyệt nói: “Có lẽ mẹ cảm thấy, chút chuyện nhỏ như vậy, không cần em phải ra tay, cho nên mới phái anh.”

“Anh thấy em đang mơ chưa tỉnh thì phải.”

“Ai nha, anh đừng nói nữa, mẹ bảo anh nhanh lên một chút.”

“Được, được rồi, đừng giục nữa.”

“Như vậy còn tạm được.”

Ngáp một cái, Lâm Dật rời giường rửa mặt, sau đó đi ăn sáng.

“Tiểu Dật, đợi lát nữa lúc gặp mặt, giúp anh con nhìn nhiều thêm một chút.”

“Việc này anh con có thể tự quyết định, không cần đến con.”

Nếu như là chuyện của Quách Ngưng Nguyệt, Lâm Dật thật sự sẽ để ý một chút, giống như lần gặp mặt bạn trai cô ấy trước đó vậy.

Nhưng lần này đổi thành Ngô Phi Dược, tính chất lại không giống nhau.

Vai vế lớn hơn mình, đương nhiên là không thể chỉ trỏ.

“Con đừng nói như vậy, trong mấy năm này, nó đều tách rời với xã hội, có thể sẽ không nhìn thấu những người này.”

“Con thử một chút, sẽ cố gắng hết sức.”

Hơn 10h sáng, 100 chiếc xe Sagitar màu trắng chạy về phía viện phúc lợi Lam Thiên.

Người lái xe là người phụ nữ có vẻ thành thục với kiểu tóc lượn sóng, trên người mặc áo lông, dáng người no đủ.

Mặc dù không tính là tuyệt sắc, nhưng dáng người rất ăn điểm.

Người phụ nữ tên là Bạch Tĩnh, là đối tượng gặp mặt hôm nay của Ngô Phi Dược.

Đôi vợ chồng trung niên kia là cha mẹ của cô, Bạch Dũng Quân và Triệu Lệ.

"Con gái, mẹ nói con nghe, người đàn ông gặp mặt hôm nay, con phải nắm cho chắc, tuyệt không thể làm ra chuyện sai lầm." Triệu Lệ nói."

“Mẹ, ảnh của người đàn ông kia con đã xem, cũng không thấy dễ nhìn lắm, hơn nữa còn không có việc làm, quan trọng nhất lại là đi ra từ cô nhi viện.” Bạch Tĩnh nói:

“Dù nói thế nào, con cũng là người làm việc trong công ty top 500 thế giới, ngày nào cũng đến mấy chỗ như Starbucks và quảng trường Vạn Đạt. Mẹ cảm thấy anh ấy có thể xứng với con sao? Nếu không phải là mẹ tự mình đồng ý chuyện này, hôm nay con cũng không tới.”

“Con đúng là nông cạn mà.” Triệu Lệ nói:

“Mẹ nói cho con, người tên là Ngô Phi Dược này tuy rằng không được tốt lắm, nhưng mà cậu ta có một người em trai rất khó lường, nghe nói còn mở công ty, vô cùng có tiền, cô nhi viện này đều là do cậu ấy cung cấp.”

“Thật hay giả vậy? Cô nhi viện nhà bọn họ cũng không nhỏ, chi tiêu trong một năm ít nhất cũng phải mấy trăm ngàn đi.”

“Từng này còn ít, tình huống của cô nhi viện còn tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của chúng ta.” Triệu Lệ nói:

“Điều quan trọng nhất chính là, cô nhi viện bên kia sắp phải di dời, sẽ có một khoản tiền phá dỡ, nhất định có thể chia cho con.”

“Hơn nữa em trai của cậu ta còn vô cùng có tiền, nếu như hai người các con kết hôn, còn không phải sẽ tặng lễ một căn phòng nhỏ và một chiếc xe sao.”

“Mẹ con nói không sai, nhưng nhà thì nên chọn tại Trung Hải, vậy mới đáng tiền, mà em trai của cậu ta còn mở công ty tại Trung Hải. Đến lúc đó cũng có thể giúp đỡ các con, về sau cũng không cần lo lắng vì chuyện tiền bạc nữa.”

Người nói chuyện là Bạch Dũng Quân, đang nhắm mắt dưỡng thần bên tay lái phụ, trên người lộ ra dáng vẻ giang hồ vô lại.

“Nếu như hai người đã nói như vậy, sao con lại phải kết hôn với anh ta, trực tiếp tìm em trai của anh ta chẳng phải là được rồi sao.”

“Con cho rằng mẹ không muốn sao.” Triệu Lệ nói:

“Em trai của cậu ta đã có đối tượng, không có cách nào giới thiệu với con được, cũng chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, tìm anh trai của cậu ta. Đến lúc đó, nếu con có thể nắm hết tiền trong tay, sau này có thể sống thoải mái hơn, mẹ cũng không cần mỗi ngày đều bị phòng bên khinh bỉ.”

Ánh mắt Bạch Tĩnh di chuyển, trong lòng oán thầm:

“Có bạn gái thì thế nào, cướp anh ta về không phải là được rồi sao.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 979.

Chương 980. Tính Toán

Ước chừng nửa giờ sau, Bạch Tĩnh lái xe đến cô nhi viện.

Nhìn thấy thiết bị của cô nhi viện cùng mấy chiếc xe đang đỗ ngay ngắn.

Bạch Tĩnh chỉ biết nhìn mà trợn tròn mắt.

“Đây đều là xe của cô nhi viện sao?”

“Đều là do em trai của Ngô Phi Dược mua.” Triệu Lệ nói: “Hiện tại con biết người ta có tiền chưa.”

“Đây nào chỉ là có tiền a!” Bạch Tĩnh kích động nói:

“Trước đó con có đi triển lãm xe hơi, từng thấy chiếc xe buýt Mercedes kia, hình như là hơn 4 triệu.”

“A? Chiếc kia xe buýt kia đắt như thế sao?”

“Hình như thật sự rất đắt, dù sao cũng là Mercedes-Benz, không thể rẻ được.”

Sau khi biết giá của chiếc xe buýt kia, người nhà họ Bạch bắt đầu suy xét lại đối với nguồn tài chính của Lâm Dật.

“Em trai của cậu ta có tiền như vậy, muốn 660 ngàn tiền sính lễ có phải là hơi ít hay không?” Bạch Dũng Quân hỏi.

“Em cũng cảm thấy như vậy. Nếu không thì nâng lên 880 ngàn đi.” Triệu Lệ nói: “Xe hơn 4 triệu cũng mua được, nhất định cũng không thiếu chút này.”

“Nhà cũng phải lớn một chút, ít nhất cũng phải 200 mét vuông trở lên.” Bạch Dũng Quân nói:

“Xe cũng không thể thấp hơn 500 ngàn, tóm lại chính là cố gắng lấy nhiều một chút. Con gái chúng ta ưu tú như vậy, một người không có công việc như cậu ta, nếu như không cho thêm chút, tuyệt đối không thể gả!”

“Mọi chuyện cứ quyết định như vậy đi.” Triệu Lệ nói:

“Đến lúc đó, hai người đừng nói chuyện, để mẹ đàm phán với bọn họ cho.”

“Sau này con có thể có được cuộc sống tốt hay không, đành phải nhờ mẹ rồi.”

Vào trong sân, Triệu Lệ cầm điện thoại di động, gọi điện thoại cho Vương Thúy Bình.

Nói rằng mình đã đến, chờ bọn họ tới đón.

Mà bàn cờ giữa hai nhà lúc này đã bắt đầu.

Nếu như chủ động đi vào, thì sẽ quá thấp kém, nhất định phải để người ta ra đón.

Mấy phút đồng hồ sau, Vương Thúy Bình, Triệu Toàn Phúc, Lâm Dật và Ngô Phi Dược đi ra từ bên trong.

Khi nhìn thấy Lâm Dật, Bạch Tĩnh quả thực bị kinh diễm một phen.

Nhìn cách ăn mặc liền biết, từ trên xuống dưới, không thể dưới 200 ngàn.

Đây chắc là người em trai có tiền kia của anh ta.

Vốn dĩ suy nghĩ của Bạch Tĩnh là sau khi ở cùng một chỗ với

Ngô Phi Dược, sẽ nghĩ biện pháp thu em trai của anh ta vào lòng bàn tay.

Nhưng sau khi nhìn thấy giá trị nhan sắc và khí chất của Lâm Dật liền đánh trống lui quân.

Người đàn ông như vậy, cho dù mình có bỏ ra 1 triệu để sửa dung mạo, cũng chưa hẳn là có thể chinh phục.

Việc đào chân tường này chỉ sợ là không khả thi.

Vẫn nên bỏ chút tâm tư vào người Ngô Phi Dược thì hơn.

Ngoại hình của Ngô Phi Dược cũng không xấu, chỉ là có chút tang thương, nhìn thì thành thật chất phác, cũng không còn là thiếu niên ngang ngược như trước kia nữa.

Nhưng loại người giống như Ngô Phi Dược này lại được ít người ưa thích.

Tra nam giống như Lâm Dật mới là hàng bán chạy.

Thậm chí sau khi cặn bã với người ta, đối phương sẽ nói một câu, là tôi làm không tốt.

“Chị Bình, đây là lần đầu tiên tôi đến cô nhi viện này của chị, không nghĩ tới chị lại có thể quản lý nó sinh động như này, thật sự là không tầm thường.” Triệu Lệ khách khí nói.

“Chỉ là mỗi ngày đều làm việc mù quáng, nào có tốt như chị nói.”

Vương Thúy Bình nói: “Chúng ta vào nhà trò chuyện đi, bên ngoài quá lạnh.”

“Được, chúng ta vào nhà rồi nói.”

Vương Thúy Bình đón người Bạch gia vào văn phòng.

Ở cô nhi viện, bình thường lúc nói chuyện nghiêm túc đều sẽ tới nơi này.

“Đến đây, em rể uống trà đi, tôi vừa mới pha.” Người một nhà ngồi xuống, Triệu Toàn Phúc nói.

Bởi vì có chút thân thích với Triệu Lệ nên Triệu Toàn Phúc gọi Bạch Dũng Quân là em rể.

Nhìn thấy Triệu Toàn Phúc pha trà, hai mắt Bạch Dũng Quân tỏa sáng.

Đây chính là Đại hồng bào đỉnh cấp, nghe nói trên thị trường có giá hàng trăm ngàn.

Tại mảnh đất Quảng Châu này, không có mấy người có thể uống loại trà này.

“Anh rể khách khí rồi.” Bạch Dũng Quân cười nói.

Với lại trong quá trình này, Lâm Dật cũng không nói lời nào, chỉ đang quan sát Bạch Tĩnh.

Nhìn khí chất thì thấy giống với mấy CBD chỉ biết dán vào lãnh đạo.

Nhưng nhìn dáng vẻ thì lại giống với mấy cô gái ở hộp đêm và khách sạn.

Lâm Dật thầm bĩu môi, lấy tính cách đơn giản của anh trai, có thể khống chế dạng người này hay không, thật sự là khó nói.

Nhưng Lâm Dật cũng không thể hiện ra mặt chút cảm xúc gì.

Có lẽ là mình đã nhìn lầm, tóm lại cứ nhìn kỹ trước rồi hẵng nói.

“Tiểu Lệ à, hai nhà chúng đều là quen biết, hơn nữa còn có quan hệ thân thích, chúng ta nói vào vấn đề chính đi.” Vương Thúy Bình nói:

“Chuyện của con trai tôi, trước đó cũng đã nói qua với em, mới trở về từ nơi khác, năm sau sẽ tìm việc làm, khẳng định sẽ không ở nhà. Nếu như hai chúng nó kết hôn, sau này nó nhất định sẽ đối xử tốt với vợ mình.”

Vương Thúy Bình vẻ mặt tươi cười, hiển nhiên là rất hài lòng đối với Bạch Tĩnh.

Dáng người cao, lớn lên còn dễ nhìn, quả thực rất tốt.

Nếu như có thể thành đôi, vậy sẽ rất hoàn mỹ.

Lâm Dật bĩu môi, cảm thấy mẹ mình quá không bình tĩnh, cũng quá thành thật.

Loại chuyện như xem mắt này, cũng giống như là mua quần áo vậy.

Nếu như bạn tỏ ra rất muốn mua, vậy sẽ không có cách nào mặc cả.

Trái lại, có thể giảm xuống rất nhiều.

Với lại lúc xem mắt, nếu như biểu hiện rất hài lòng, như vậy bảng giá đàm phán đương nhiên sẽ dâng lên như nước.

“Đứa nhỏ Phi Dược này, sau này sẽ tìm việc làm, vậy giờ tính toán đến đâu rồi.” Triệu Lệ hỏi.

“Dự định ở lại Quảng Châu, vừa lúc Tĩnh Tĩnh cũng làm việc tại Quảng Châu, rất phù hợp.”

“Nhưng Tĩnh Tĩnh nhà chúng tôi sau này dự định phát triển ở Trung Hải.” Triệu Lệ gián tiếp đưa ra ý nghĩ của mình.

Xem như đang nói cho Vương Thúy Bình, chúng tôi sau này muốn sinh sống làm việc tại Trung Hải, nếu như các ngươi muốn kết thành đôi, thì phải mua nhà tại Trung Hải.

"Chuyện này..."

Chuyện này khiến cho Vương Thúy Bình có chút không biết phải trả lời thế nào.

Bởi vì bà không muốn để cho Ngô Phi Dược đi.

Con của mình, dù sao vẫn muốn nó ở bên cạnh mình, khi có chuyện cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.

"Quảng Châu không phải cũng rất tốt sao, mấy năm này phát triển cũng không tệ, cảm giác cũng không kém Trung Hải là bao."

"Bởi vì cái gọi là người thường thì hướng chỗ cao mà đi, nước thì hướng chỗ thấp mà chảy, Trung Hải là chỗ tốt nhất Trung Quốc, người trẻ tuổi dù sao cũng phải xông pha một lần."

"Dì nói rất đúng, đi Trung Hải phát triển quả thật không tệ." Lâm Dật nói tiếp.

Thấy Lâm Dật nói chuyện, trên mặt ba người Bạch gia đều lộ ra ý cười.

Dù sao cậu ta là người có tiền nhất ở đây, trọng lượng lời nói đương nhiên là cao hơn những người khác.

"Con trai trưởng, con nghĩ thế nào? Nếu không con cứ đi Trung Hải đi, vừa lúc Tiểu Dật cũng ở đó, hai anh em các con cũng có người làm bạn, lúc làm việc cũng có thể chiếu cố lẫn nhau. Mẹ ở chỗ này cũng yên lòng."

"Vậy sau khi Tiểu Nguyệt lấy chồng, ai sẽ chăm sóc hai người đây." Ngô Phi Dược nói:

“Mẹ cũng không thể để nó mỗi ngày đều về nhà mẹ đẻ được.”

“Tên nhóc này, nói mê sảng gì vậy, chân tay mẹ và ba con vẫn còn linh hoạt, còn chưa tới lượt các con chiếu cố đâu, trước cứ lo cho mình đã.”

Ấn tượng của Vương Thúy Bình đối với Bạch Tĩnh không tệ, cộng với tuổi của Ngô Phi Dược quả thật có chút lớn, cho nên muốn thúc đẩy hôn sự này.

Một số yêu cầu không quá quan trọng, bà cũng không để ý.

Chỉ cần con trai hạnh phúc là được rồi.

Lâm Dật một tay chống đầu, ngồi ở một bên không nói chuyện.

Cảm giác cả gia đình này hình như đều có chút tâm cơ.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 980.

Chương 981. Tâm Cơ

Bị Vương Thúy Bình dạy dỗ một trận, Ngô Phi Dược cũng không dám nói về chuyện ở lại Quảng Châu nữa.

Nhưng cũng không coi việc này là thật.

Nếu như có thể thì anh vẫn muốn tranh thủ ở lại Quảng Châu một chút.

“Vậy con sẽ suy nghĩ lại một chút.”

“Có cái gì mà phải nghĩ, sau này cứ đến Trung Hải đi.” Vương Thúy Bình nói:

“Con nói xem cô gái Bạch Tĩnh này thế nào, con có suy nghĩ gì không.”

“Rất tốt, rất tốt.” Ngô Phi Dược thật thà nói.

Vương Thúy Bình nhìn về phía Bạch Tĩnh, cười nói:

“Tiểu Tĩnh, con cảm thấy con trai dì thế nào? Chúng ta đều là người một nhà, con có suy nghĩ gì cứ nói thẳng ra là được.”

Bạch Tĩnh ngượng ngùng cúi đầu xuống, “Con cũng cảm thấy anh ấy không tệ, tìm người thành thật để kết hôn cũng rất tốt.”

Lâm Dật bĩu môi, cảm thấy mấy lời này rất chói tai.

Ba chữ “Người thành thật” này, lúc trước có ý nghĩa là ca ngợi, hiện tại đã thành nghĩa xấu.

“Nếu các con đã thấy đối phương không tệ, vậy có thể chắc chắn tám chín phần rồi.” Vương Thúy Bình vui vẻ, nhìn Triệu Lệ nói:

“Tiểu Lệ, ngoại trừ chuyện này, bên các người còn có yêu cầu gì không?”

Triệu Lệ do dự một chút, sau đó cười nói:

“Tôi cũng cảm thấy đứa nhỏ Phi Dược không tệ, vậy chúng ta sẽ nói chuyện sâu hơn nữa? Nói một chút về chuyện sính lễ đi?”

“Được a.”

Vương Thúy Bình không e dè nói.

Người bình thường so với kẻ có tiền thì lại càng chân thực hơn, điểm này được bà ta phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Rõ ràng là đang nói chuyện tình cảm, nhưng lại trắng trợn chuyển sang chủ đề tiền bạc.

Với lại cũng không ai cảm thấy như vậy là sai, mà còn cực kỳ thẳng thắn.

Không giống với kẻ có tiền, tới tới lui lui, luôn che đậy rất lâu mới có thể nói ra mục đích thật sự của bản thân.

“Tiểu Lệ, chúng ta cũng có quen biết, có suy nghĩ gì, các người cứ trực tiếp nói. Hiện tại Tiểu Dật không cần tôi quan tâm nữa, ngoại trừ con trai trưởng của tôi thì còn lại đều sẽ kết hôn trong vài năm nữa. Nếu là chuyện mà tôi có thể làm được, chắc chắn sẽ cố gắng hết sức.”

Lâm Dật cảm thấy bó tay rồi, nếu như mà mẹ còn như vậy, thì không còn cách nào nói chuyện nữa đâu!

Triệu Lệ ngượng ngùng cười rộ lên, “Chuyện Bạch Tĩnh nhà chúng tôi, các người đều hiểu rõ, đại học chính quy, còn làm trong công ty top 500 thế giới, với lại trước đó cũng có nhiều người theo đuổi nó, cho nên...”

“Đứa nhỏ Tiểu Tĩnh này ưu tú tôi biết, cho nên bên chúng tôi cũng sẽ cố hết sức, tranh thủ thúc đẩy chuyện của hai người họ.” Vương Thúy Bình nói:

“Vậy thì tôi sẽ nói thật với chị.” Triệu Lệ nói:

“Trước đó cũng đã có người giới thiệu đối tượng cho Tiểu Tĩnh nhà chúng ta. Người ta là thạc sĩ đại học danh tiếng, còn là người Trung Hải, không chỉ có nhà có xe, còn muốn đưa 1.08 triệu tiền sính lễ, giữa chúng ta đều hiểu rõ, chúng tôi cũng không cần nhiều như vậy. Vậy tiền sính lễ cứ quyết 880 ngàn đi, số này cũng rất may mắn.”

“880 ngàn sao?”

Nghe nói như thế, Vương Thúy Bình đã không thể ngồi yên.

Dựa theo suy nghĩ trước đó của bà, thì mỗi người con trai kết hôn, đều sẽ tốn 100 ngàn.

Nhưng bởi vì phải di dời, cộng với Lâm Dật cho mình không ít tiền, nên đã đem tiêu chuẩn này nâng lên 180 ngàn.

Con số 880 ngàn này, bà không có cách nào tiếp nhận.

Mà Lâm Dật cũng triệt để mất đi sự hào hứng.

Ngay cả Kỷ Khuynh Nhan đều thấy xấu hổ khi muốn mình 880 ngàn, mà mặt hàng này lại không biết xấu hổ mà mở miệng đòi?

Vương Thúy Bình theo bản năng nhìn về phía Triệu Toàn Phúc, muốn nghe ý kiến của ông.

Triệu Toàn Phúc chỉ nhếch miệng, “Chúng tôi không bỏ ra nổi nhiều tiền như vậy.”

Vẻ mặt của Vương Thúy Bình có chút khó xử, “Tiểu Lệ, đây có phải là có hơi nhiều hay không. Tình huống của chúng tôi, chị cũng biết, còn nhiều đứa trẻ như vậy, căn bản không thể bỏ ra nổi số tiền này, có thể bớt một chút hay không?”

“Chị à, chúng em cũng không muốn nhiều.” Triệu Lệ ra vẻ khổ sở nói: “Trước đó người ta còn đưa 1,08 triệu, em cũng không muốn đòi chị nhiều như vậy.”

“Chuyện này...”

Vương Thúy Bình không còn cách nào khác đành nhìn về phía Lâm Dật, muốn cậu nghĩ kế sách.

Lâm Dật cũng biết, mình cũng không thể giả chết được nữa.

“Thật ra cũng còn được.” Lâm Dật nói: “880 ngàn cũng không phải là nhiều.”

Ngô Phi Dược chau mày, cho dù là 180 ngàn, anh cũng không thể tiếp nhận, huống hồ là 880 ngàn.

Nhưng anh vừa muốn nói chuyện, Lâm Dật đã đá anh dưới đáy bàn một chút, đánh gãy mạch suy nghĩ của anh, sau đó hướng về phía Triệu Lệ nói:

“Còn có yêu cầu gì, nói hết ra đi, sao đó thảo luận một chút.”

Người Bạch gia đều rất vui vẻ, xem ra việc này, nói với Vương Thúy Bình căn bản là không có ý nghĩa, phải nói với người em trai này của anh ta.

Dù sao cậu ta cũng là người trả tiền.

Triệu Lệ vừa muốn nói chuyện, phát hiện Bạch Tĩnh kéo mình một chút, nhỏ giọng nói:

“Sao vậy con gái?”

“Mẹ, nhà phải lớn một chút, 200 mét vuông quá nhỏ.”

“Chỗ như Trung Hải, giá phòng cũng không thấp, nhà 200 mét vuông đã là giá trên trời rồi.” Triệu Lệ nói.

Bà cảm thấy, suy nghĩ của con gái mình có chút quá phận, cho dù em trai của cậu ta có tiền, cũng không thể quá phận.

Nếu không thì sẽ rất dễ bị thất bại.

“Mẹ thì biết cái gì.” Bạch Tĩnh nói: “Con vừa nhìn thấy đồng hồ anh ấy mang, mẹ có biết nó bao nhiêu tiền không?”

Theo bản năng, Triệu Lệ nhìn về phía cổ tay Lâm Dật.

Loáng thoáng lộ ra một chiếc đồng hồ xanh xanh đỏ đỏ.

“Thứ đồ chơi kia, dây đồng hồ được làm từ cao su lưu hoá, thì đáng bao nhiêu tiền chứ.”

“Con nói cho mẹ biết, nhãn hiệu kia gọi là Richard Miller, vừa rồi con có tra trên mạng, cái đồng hồ kia có giá hơn 10 triệu. Mức độ có tiền của anh ta đã vượt xa tưởng tượng của chúng ta.”

“Đeo đồng hồ hơn 10 triệu sao?”

Sau khi biết giá đồng hồ của Lâm Dật, Triệu Lệ không bình tĩnh nổi nữa.

Bà vốn dĩ chỉ cảm thấy, Lâm Dật có tiền, nhưng lại không nghĩ tới sẽ có tiền như vậy!

Tùy tiện một cái đồng hồ đã hơn 10 triệu, vậy mua nhà mấy chục triệu cũng không phải là tùy tiện phất phất tay là có thể sao?

“Mẹ đã biết.” Triệu Lệ nhỏ giọng nói: “Con bình tĩnh chút, đến lúc đó sẽ nhắc đến tên con.”

“Chuyện này không cần phải nhắc, con đã tra rồi, chỉ cần hai người kết hôn, cho dù là viết tên ai thì nhà đều là của hai vợ chồng, cho nên không cần phải nhắc tới tên con, tránh cho họ nghĩ chúng ta là người thực tế.”

“Vẫn là con nghĩ chu đáo.”

Trong khoảng thời gian này, Lâm Dật và Vương Thúy Bình cũng không nói gì.

Đây là chuyện lớn, một nhà ba người cùng thương lượng một chút, cũng là chuyện bình thường.

Triệu Lệ điều chỉnh lại vẻ mặt, “Vừa rồi chúng tôi đã nghiên cứu một chút, quyết định hạ tiêu chuẩn xuống một chút, dù sao đứa nhỏ Phi Dược này thật không tệ, cũng không cần phải theo những khuôn sáo kia làm gì.”

“Đúng, đúng, đúng, hai người bọn nó nếu như thành đôi, sau này sẽ thân càng thêm thân, chuyện này rất tốt.”

“Ai nói không phải đâu.” Triệu Lệ nói:

“Cho nên chúng tôi hy vọng, ngoại trừ sính lễ ra, có thể mua một căn nhà từ 300 mét vuông trở lên lại trung tâm thành phố Trung Hải, nhất định phải là thuộc khu trường học trọng điểm. Nếu không thì việc học hành của con cái trong tương lai sẽ không theo kịp, như vậy sẽ bị lạc hậu so với những người khác.”

“Ừm... nhà 300 mét vuông khu trường học trọng điểm...”

Lâm Dật trầm tư vài giây đồng hồ, oán thầm trong lòng:

“Mấy người các người thật sự là dám đòi a!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 981.

Chương 982. Cưới Vợ Cưới Người Hiền, Nạp Thiếp Nạp Người Có Sắc

“Nhà 300 mét vuông, cũng không phải là rất lớn, cũng không tính là gì đi.” Triệu Lệ nói.

“Ừm... Nhà các người rộng bao nhiêu?”

“Tôi, nhà chúng tôi hơn 70 mét vuông.” Triệu Lệ lúng ta lúng túng nói.

“Vậy đổi thành hơn 200 mét vuông, không sợ lạc đường sao?”

Người nhà họ Bạch đều nghe được mấy phần không khách sáo từ lời nói của Lâm Dật.

Nhưng bởi vì chuyện này còn phụ thuộc vào Lâm Dật, cho nên liền đem phần không tình nguyện kia giấu ở trong lòng.

“Thật ra 300 mét vuông cũng không tính là lớn, chúng tôi cũng đang chuẩn bị đổi nhà đây.” Triệu Lệ nói.

Lâm Dật dừng một chút, “Vậy chúng ta tính toán một chút, trung tâm thành phố Trung Hải, nhà ở khu trường học trọng điểm khoảng 200 ngàn một mét vuông, 300 mét vuông chính là 60 triệu. Dựa theo mức đặt cọc thấp nhất là 20%, thì 30 năm mới có thể trả hết nợ, tức là phải đặt cọc 12 triệu, mỗi tháng trả 350 ngàn. Đối với bọn họ mà nói, áp lực không phải là hơi lớn sao?”

“Chuyện này...”

Triệu Lệ dừng một chút, sau đó cười ha hả nói: “Đều đã kết hôn, sao có thể vay mượn được, như vậy áp lực sẽ rất lớn, sau này còn phải nuôi con nữa, làm sao mà sống đây.”

“Vậy tôi đã hiểu.” Lâm Dật vừa cười vừa nói: “Nếu dì đã có cách nghĩ này, đoán chừng điều kiện trong nhà cũng không kém, có thể giúp đỡ anh tôi đặt cọc tiền mua nhà. Thật sự cảm ơn các người, dù sao mỗi tháng phải trả hơn 300 ngàn, quả thật rất áp lực.”

“Hả?” Triệu Lệ nói: “Dì không nói là bên dì sẽ lấy tiền để mua phòng ốc a, các người là nhà trai, số tiền này các người nhất định phải trả.”

“Suy nghĩ cả nửa ngày, chính là muốn chúng tôi lấy ra số tiền kia.” Lâm Dật ý vị sâu xa nói.

“Đó là điều đương nhiên, dựa theo truyền thống, những thứ này đều là những thứ nhất định phải có khi kết hôn, đương nhiên phải do nhà trai bỏ tiền giải quyết rồi.” Triệu Lệ nói.

“Được thôi, chỉ là nhà 60 triệu mà thôi, chuyện kết hôn của anh trai tôi là chuyện lớn, tôi ra được.” Lâm Dật nói ra:

“Còn có yêu cầu gì nữa?”

“Là xe, cái này chúng tôi không có yêu cầu gì, Mercedes-Benz BMW mấy trăm ngàn là được.”

Lâm Dật gật gật đầu, hỏi:

“Vậy tôi có thể hỏi mấy người một số vấn đề không?”

“Được, có vấn đề gì cậu cứ nói.” Triệu Lệ mặt mày hớn hở nói: “Chuyện lớn như vậy, đương nhiên là phải thương lượng cho tốt.”

“Chúng tôi đưa ra nhiều tiền như vậy, các người có thể đưa ra bao nhiêu của hồi môn?”

“Của hồi môn sao? Bây giờ còn nói chuyện của hồi môn nữa sao? Đây đều là tư tưởng cũ rồi.”

“Dì nói như vậy thì không đúng lắm?” Lâm Dật nói:

“Lúc chúng tôi nỗ lực thì lại theo truyền thống, đến lúc các người nỗ lực lại nói là tư tưởng cũ, sao nghe nó cứ bị khó chịu thế nào vậy.”

“Từ xưa đến nay, đều không có quy định nào về của hồi môn cả.” Triệu Lệ nói: “Đồ của hồi môn đều được cho theo tâm trạng.”

“Vậy được, dì nói theo quy củ, vậy chúng ta sẽ nói về quy củ.” Lâm Dật cười nói:

“Bởi vì cái gọi là cưới vợ cưới người hiền, nạp thiếp nạp người có sắc, thời xưa vợ cả cũng có đồ cưới như vậy, với lại, của hồi môn càng nhiều thì địa vị tại nhà trai càng cao.”

“Đương nhiên, không có của hồi môn cũng được, thế nhưng khi chồng nạp thiếp, muốn đánh không được, mắng cũng không lại, có hiểu không?”

“Cậu nói như vậy là có ý gì! Điều kiện của tôi ưu tú như vậy, không phải là dư sức xứng với anh cậu sao, cho thêm chút thì thế nào!” Bạch Tĩnh nhịn không được mà lên tiếng!

“Ưu tú sao?” Lâm Dật nhướng mày, khí tràng vô hình tản ra, “Cô ưu tú chỗ nào vậy? Nói thật, tại công ty của chúng tôi, nhân viên tiếp tân đều tốt nghiệp 985, với trình độ này của cô tại Trung Hải không khác mù chữ là bao.”

“Cậu!”

“Anh!”

Ngay tại lúc hai bên sắp cãi nhau, Quách Ngưng Nguyệt đi tới: “Bên ngoài có người tìm anh.”

“Tìm anh sao? Ai vậy?”

“Em cũng không biết, hình như gọi là cái gì mà Ngũ gia.” Quách Ngưng Nguyệt nói: “Đang chờ anh ở bên ngoài kìa.”

“Vậy mà lại là Ngũ gia!”

Bạch Dũng Quân nghe thấy thì sửng sốt, “Ngũ gia danh tiếng lẫy lừng thế mà lại tới chỗ này? Chúng ta cũng đi ra xem một chút đi.”

Lúc còn trẻ, Bạch Dũng Quân cũng là tên côn đồ, đến bây giờ cũng không làm việc đàng hoàng.

Vì vậy mà bấy lâu nay, Ngũ Thiên Phú trong lòng hắn chính là nhân vật cao cao tại thượng.

Không nghĩ tới hôm nay, người vậy mà đến nơi này.

“Nhanh đi ra xem một chút!”

Thấy Lâm Dật và Bạch Dũng Quân đều đi ra, những người khác trong phòng cũng không nhàn rỗi, cũng đi ra xem một chút, muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Lâm Dật đi ra ngoài, ngoài ý muốn nhìn thấy Ngũ Thiên Phú và Triệu Nghiễm Lợi đang đứng trước cửa ra vào.

Ngoại trừ hai người ra còn có Vương Duy Tư tối qua vừa gặp và một đôi vợ chồng trung niên đứng bên cạnh bọn họ.

Lâm Dật không hiểu sao những người này lại tới đây?

“Lâm tiên sinh, mấy ngày nay tôi vẫn luôn tế tổ lão gia, không biết ngài đến Quảng Châu, nên mới không tới bái phỏng.” Ngũ

Thiên Phú khom người nói.

Nghe thấy lời nói của Ngũ Thiên Phú, Bạch Dũng Quân bị dọa cho run rẩy.

Đây chính là Ngũ gia danh tiếng lẫy lừng đó!

Thế mà lại dùng loại giọng điệu này để nói chuyện với người ta?

Bởi vì cái gọi là không đưa tay đánh thì có thể tươi cười, Lâm Dật cũng không từ chối.

“Đồ vật thì để ở đây đi, nếu như không có việc gì thì về trước đi, tôi còn có việc.”

Tuy trước đó có qua lại đôi chút, nhưng Lâm Dật vẫn nguyện ý kết giao với Ngũ Thiên Phú này một chút.

Dù sao mình không ở Quảng Châu, mọi chuyện không thể lúc nào cũng đều chu đáo được.

Mà Ngũ Thiên Phú lại là đầu sỏ ở đây.

Chuyện công khai tìm Ngô Triệu Hữu giúp đỡ, chuyện âm thầm tìm Ngũ Thiên Phú giúp đỡ, như vậy vừa đủ.

“Được, được, được, vậy tôi sẽ không quấy rầy ngài nữa.”

Thấy Lâm Dật nhận đồ của mình, Ngũ Thiên Phú mừng rỡ.

Đây tuyệt đối là dấu hiệu tốt, hai bên có thể xem như đã kết giao quan hệ.

“Lưu xử, sao ngài lại tới đây?”

Lời nói của Triệu Lệ khiến cho những người khác sững sờ.

Không ngờ tới bà còn quen biết người phụ nữ trung niên sau lưng Vương Duy Tư.

“Các người quen biết Lâm tiên sinh sao?” Mẹ của Vương Duy Tư, Lưu Nhã Văn hỏi.

“Chúng tôi hôm nay tới là để xem mắt với anh trai cậu ấy.”

Tại cơ quan mà Triệu Lệ làm, Lưu Nhã Văn xem như là người lãnh đạo trực tiếp của bà.

“Vậy thì tốt quá.” Lưu Nhã Văn đi đến Lâm Dật trước mặt, cười nói:

“Lâm tiên sinh, chuyện ngày hôm qua, chúng tôi đã biết, tôi đã dạy dỗ nó, van cầu ngài cho chúng tôi một cơ hội đi.”

Lâm Dật nhìn Lưu Nhã Văn một chút, “Con trai bà dám hung hăng càn quấy, không phải đều do các người chống đỡ ở sau lưng sao. Bà cảm thấy tôi có thể dễ dàng bỏ qua chuyện này sao?”

“Chuyện này...”

Vẻ mặt của người nhà họ Vương đều mất tự nhiên, muốn tranh thủ một chút, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

“Việc này là chúng tôi không đúng, chúng tôi đều nhận, về sau sẽ không bao giờ như vậy nữa, nhất định sẽ thành thành thật thật làm người.”

“Tôi tạm thời cho chồng bà một cơ hội, nhưng công việc này của bà thì đừng nghĩ đến nữa.”

Nghe nói như thế, vẻ mặt Lưu Nhã Văn không phải là rất dễ nhìn, nhưng đối với bà mà nói thì còn có thể tiếp nhận.

Chỉ cần có tiền, mình có thể sống, ảnh hưởng cũng không lớn.

Về phần công việc này, mất thì mất thôi, dù sao cũng là nha môn trong nước, không cần cũng được.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không cảm ơn Lâm tiên sinh!” Lưu Nhã Văn nói.

“Cảm ơn Lâm tiên sinh, cảm ơn Lâm tiên sinh.” Vương Duy Tư khúm núm nói.

Nhìn thấy trường hợp như vậy, Bạch Dũng Quân và Triệu Lệ đều như hóa đá, đứng nguyên tại nguyên chỗ, nói không nên lời.

Em trai của Ngô Phi Dược rốt cuộc là làm cái gì?

Sao lại có sức ảnh hưởng lớn tại Quảng Châu như vậy?

Nếu như Bạch Tĩnh thành đôi với anh trai cậu ta, vậy thì nhất định sẽ thăng chức rất nhanh!

“Lâm tiên sinh, tôi có chuyện, muốn nói với anh.” Vương Duy Tư nói.

“Chuyện gì? Cầu tình thì không cần đâu.” Lâm Dật nói: “Tôi không động thủ với công ty nhà các người coi như là đã khai ân rồi.”

“Không, không, không, tôi không phải nói chuyện này. Người tên là Bạch Tĩnh này tôi có biết, cô ta rất phóng đãng, không thích hợp với anh Ngô.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 982.

Chương 983. Mặc Đẹp Trai Như Vậy Làm Gì?

“Vương Duy Tư, anh đừng có nói bậy!”

Còn không đợi Lâm Dật mở miệng, Bạch Tĩnh đã tiến lên nói:

“Tôi không có quan hệ gì với anh cả, không nên ở đây nói xấu nhân cách của tôi!”

“Cô đừng giả bộ thanh thuần với tôi.” Vương Duy Tư khinh thường nói:

“Cô biết mẹ tôi là xử trưởng, sau đó liền cố ý quyến rũ tôi, quen biết không đến hai ngày đã đi khách sạn với tôi, những chuyện này còn cần tôi nói sao.”

Vương Duy Tư cũng không phải là người lương thiện, nói hết những chuyện mình biết ra.

“Anh Lâm, chuyện của anh Ngô và em gái anh là do tôi sai trước, tôi thừa nhận, chuyện bị đâm một đao kia tôi cũng tâm phục khẩu phục. Nhưng người phụ nữ này thật sự chẳng ra sao cả, ngoài tôi ra, mấy anh em của tôi cũng từng ngủ với cô ấy. Hơn nữa cô ấy còn từng chơi với mấy người nước ngoài, tóm lại chính là rất không đứng đắn, nếu như anh Ngô ở cùng cô ta sẽ thua lỗ lớn.”

Nghe nói như thế, Vương Thúy Bình lập tức thay đổi sắc mặt.

Nếu như là cô gái có cuộc sống riêng tư nổi loạn như vậy thì tuyệt đối không thể nhận.

“Chị à, chị đừng nghe cậu ta nói bậy, cậu ta cũng chỉ đang nói xấu con gái tôi, con gái tôi rất trong sạch, chưa từng làm loại chuyện đó.”

Đơn vị giống cơ quan này chính là người đi trà lạnh, một chút nhân tình cũng không có.

Lưu Nhã Văn đã bị mất chức, Triệu Lệ cũng không kiêng kị bà nữa, nói chuyện vô cùng trực tiếp.

“Vậy chúng tôi cũng phải suy tính một chút, hôm nay chỉ tới đây thôi, hai nhà chúng ta đều trở về rồi suy nghĩ thật kỹ một chút đi.” Vương Thúy Bình nói không rõ ràng, xem như là gián tiếp từ chối chuyện này.

“Dì à, chúng ta trước đó không phải đang nói chuyện rất tốt sao.” Bạch Tĩnh nói:

“Ai mà không có quá khứ, nhưng quá khứ là quá khứ, hiện tại là hiện tại, hai chúng con nếu như ở cùng nhau chắc chắn sẽ thích hợp.”

Sau khi biết được sự lợi hại của Lâm Dật, Bạch Tĩnh đã không muốn gì khác nữa.

Nhiệm vụ thiết yếu chính là ở cùng một chỗ với Ngô Phi Dược.

Những đồ vật này nọ thì có thể lấy từ từ.

“Hơn nữa điều kiện của Tĩnh Tĩnh nhà chúng tôi còn bày ra đó. Nếu như là trước kia, còn phải kiệu lớn tám người khiêng, cưới hỏi đàng hoàng, tam môi lục phính mới có thể được. Hiện tại chúng tôi cũng không đề cập tới điều kiện khác, các người thế mà còn không đáp ứng!” Triệu Lệ kêu ầm lên.

“Đừng có mà hô to gọi nhỏ gọi nhỏ với mẹ tôi.” Lâm Dật nói:

“Tôi nói cho các người biết, kiệu lớn tám người khiêng chỉ dành cho tiểu thư khuê các, cưới hỏi đàng hoàng, bản thân hoàn bích. Tam môi lục phính, chính là hiền lương thục đức, lấy cái đức hạnh này của con gái bà có xứng sao?”

Giọng nói của Lâm Dật có lực, nói năng có khí phách, rơi trên mặt đất dường như còn có thể tạo ra tiếng vang, khiến cho người nhà họ Bạch sững sờ tại chỗ, một câu cũng không dám nói.

Thấy tình huống không đúng, Ngũ Thiên Phú đi tới, “Lâm tiên sinh, việc này có cần tôi giúp anh xử lý hay không?”

Lâm Dật không nhịn được mà phất phất tay, “Đuổi những người không liên quan đi đi, nhìn thấy bọn họ lại thấy đau đầu.”

“Đã biết, Lâm tiên sinh, tôi hiện tại sẽ xử lý.”

Đối mặt với những người khác, Ngũ Thiên Phú lập tức thay đổi vẻ mặt, thấp giọng nói:

“Lâm tiên sinh đã hạ lệnh đuổi khách, các người còn ở lại đây làm gì?”

“Tôi, chúng tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

Bạch Dũng Quân nơm nớp lo sợ mà nói, sau đó lôi kéo Triệu Lệ và Bạch Tĩnh vội vã rời đi, một giây cũng không dám ở lâu.

Người nhà họ Vương cũng liên tục cúi đầu, rồi rời khỏi cô nhi viện.

Sau khi người không có phận sự đều đã rời đi, Vương Thúy Bình đỡ trán.

“Vốn cho rằng là một cô gái tốt, không nghĩ tới lại như vậy, thật sự đã nhìn lầm.”

Lâm Dật và Ngô Phi Dược liếc nhau một cái, tiến lên an ủi:

“Chuyện này cũng bình thường thôi, cho nên mẹ đừng nghĩ tới chuyện xem mắt cho anh con nữa, để anh ấy tự mình tới đi.”

“Đám người trẻ tuổi các con quá lộn xộn, mẹ không quản các con nữa, thích làm gì thì làm đi.”

“Mẹ, người đi đâu vậy?” Thấy Vương Thúy Bình đứng dậy rời đi, Lâm Dật hỏi.

“Đã giữa trưa rồi, mẹ đi nấu cơm.”

“Nhanh lên, con sắp chết đói rồi.”

Xế chiều hôm đó, Lâm Dật không đi đâu cả, chỉ ở trong cô nhi viện.

Bởi vì chuyện bên Quảng Châu đều đã xử lý xong, dự định ngày mai sẽ về Trung Hải, cho nên anh dùng thời gian còn lại để bồi Vương Thúy Bình và Triệu Toàn Phúc.

Hơn mười giờ sáng ngày mai, Lâm Dật cơm nước xong xuôi, mặc quần áo đi đến sân bay.

Vốn dĩ Vương Thúy Bình còn muốn anh ở lại thêm ở vài ngày, nhưng Lâm Dật lại nhắc đến Kỷ Khuynh Nhan, sau đó bà không nói gì nữa, thậm chí còn thúc giục anh trở về nhanh một chút.

Sau khi xuống máy bay, Kỷ Khuynh Nhan đến đón.

Không quan tâm bên cạnh có người hay không liền cho Lâm Dật một cái ôm thật chặt.

Tính toán tỉ mỉ thì đã hơn mười ngày không gặp, nói không nhớ chính là giả.

Hai người lái xe đến công ty, trên đường nói rất nhiều về chuyện mình đã trải qua trong Tết Nguyên Đán, cho tới khi đến văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan vẫn chưa nói xong. Thật giống như nếu hôm nay không nói, ngày mai sẽ không còn cơ hội vậy.

Đến văn phòng, Kỷ Khuynh Nhan rót cho Lâm Dật một chén nước, ngọt ngào hỏi:

“Lâm tiên sinh, anh có kế hoạch gì cho năm mới chưa?”

“Trồng trọt a, đây là chuyện lớn cần ưu tiên hàng đầu.”

“Vậy chuyện phát triển của công ty thì sao, anh có quy hoạch gì chưa?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi:

“Lúc sau Tết, Viện Viện có tán gẫu với em về chuyện này đây.”

“Cô ấy nhất định là điên cuồng cợt nhả anh đúng không?”

Kỷ Khuynh Nhan cười ngả nghiêng, “Em phát hiện anh còn hiểu Viện Viện hơn cả em.”

“Chỉ cần cô ấy cởi quần, anh liền biết cô ấy sẽ làm gì, chắc chắn sẽ không có cái gì tốt.”

“Anh cũng không thể nói như vậy, cô ấy quả thực đã đề ra rất nhiều ý kiến mang tính xây dựng, còn nói sẽ tranh thủ khiến tập đoàn Lăng Vân trở thành 500 công ty mạnh nhất thế giới.”

“Em đừng nghĩ quá tốt cho cô ấy, cô ấy là vì ham muốn cá nhân của bản thân mà thôi, như thế thì cô ấy sẽ thành giám đốc điều hành của công ty thuộc 500 công ty mạnh nhất thế giới, cũng thuận tiện để khoe khoang hơn.” Lâm Dật nói:

“Nhưng năm nay, hạng mục máy quang khắc có thể sẽ thành hình, quả thực đã đến lúc để đi bước phát triển lớn.”

“Lâm tiên sinh phải cố gắng lên nha.”

“Được rồi.”

Ban đêm, Lâm Dật chọn một chỗ, ăn xong bữa tối dưới ánh nến với Kỷ Khuynh Nhan rồi mới đi về nghỉ.

Sáng sớm hôm sau, thấy Lâm Dật mặc quần áo chuẩn bị đi ra ngoài, Kỷ Khuynh Nhan hỏi:

“Anh không phải muốn đến thôn Hoan Hỉ sao, mặc đẹp như vậy làm gì?”

Lâm Dật nhìn Kỷ Khuynh Nhan với một ánh mắt không tốt.

“Em không cảm thấy, những nàng dâu nhỏ trong thôn kia sẽ tạo thành uy hiếp đối với em sao?”

Bị Lâm Dật nói như vậy này, eo Kỷ Khuynh Nhan run lên.

“Ý của em là, lúc trồng trọt không cần mặc sạch sẽ như vậy, mặc tùy tiện một chút là được.”

“Anh chưa đi thôn Hoan Hỉ, đến tập đoàn một chuyến đã.” Lâm Dật nói:

“Anh cũng không thông thạo việc trồng trọt này, đến hỏi Hà Viện Viện một chút.”

“Vậy anh phải lấy ra chút thái độ, nếu không cô ấy sẽ nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng.”

“Vẫn là em hiểu rõ cô ấy.” Lâm Dật nói:

“Cho nên anh đã lấy Chocolate quá hạn trong tủ lạnh ra, chuẩn bị cho cô ấy nếm thử.”

“Anh cũng thật là, nhờ người ta làm việc mà lại không lấy ra chút đồ tốt.”

“Dạ dày của Hà Viện Viện không chịu nổi đồ vật quá cao cấp, đồ quá hạn là thích hợp nhất.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 983.

Chương 984. Lừa Dối Đến Cuối Cùng

“Nhưng em nói trước, là anh muốn đưa, việc này em không biết, đừng có mà bán em đó.”

“Yên tâm đi, anh từ trước tới giờ chưa bao giờ bán đồng đội cả.”

Sau khi thương lượng xong đối sách, hai người lần lượt lái xe đến công ty của mình.

Đến tập đoàn Lăng Vân, Lâm Dật dạo qua bãi đỗ xe một vòng, nhìn thấy chiếc Cayenne của Hà Viện Viện đỗ tại cách đó không xa, lúc này mới sải bước vào thang máy, đi vào công ty.

Nhưng Lâm Dật không đến phòng làm việc của mình, mà là đến chỗ của Hà Viện Viện.

Đương đương đương ——

“Vào đi.”

Lâm Dật gõ cửa, Hà Viện Viện ở bên trong lên tiếng, sau đó anh đẩy cửa vào.

Hà Viện Viện đang cúi đầu xử lý văn kiện tài vụ, nhìn thấy Lâm Dật đi vào thì ngây ngẩn cả người.

Cô dùng một loại ánh mắt hồ nghi mà nhìn anh.

“Anh hôm nay trúng gió à, đến phòng tôi còn biết gõ cửa nữa?”

“Hà tổng, xem lời nói của cô kìa, không phải là sang năm mới rồi sao, tôi mang cho cô chút quà nhỏ.”

Nói xong, Lâm Dật đem Chocolate Ferrero đặt trên bàn làm việc của Hà Viện Viện.

Hà Viện Viện dựa lưng vào ghế, hai tay vẫn ôm trước ngực, nhìn Lâm Dật thật kỹ.

“Không có chuyện gì mà ân cần chính là có âm mưu, anh tìm tôi chắc chắn là không có chuyện tốt.”

“Đừng nói như vậy chứ, chủ yếu là gần đây tôi nhìn trúng một hạng mục mới. Tôi cảm thấy những người khác trong công ty không được, nhất định phải là cô ra tay mới có thể xử lý chuyện này.”

“Ừm ừm... Anh nói như vậy cũng đúng.” Hà Viện Viện nói:

“Tại một phần ba mẫu đất của tập đoàn Lăng Vân này, ngoại trừ anh Kỳ, tôi thực sự không để ai vào mắt cả.”

“Hà tổng khiêm tốn rồi, theo tôi thấy, lão Kỳ cũng không phải là đối thủ của cô. Nếu như qua mấy năm nữa, vị trí CEO công ty chắc chắn sẽ là của cô.”

“Vậy anh trực tiếp cho tôi lên luôn không phải là được rồi sao, tôi đã luôn mơ ước tới gian phòng làm việc kia của anh đó.”

“Khụ khụ khụ...” Lâm Dật lúng túng nói:

“Cô giúp tôi hoàn thành hạng mục này trước, vị trí CEO sớm muộn gì cũng là của cô.”

“Hạng mục gì?”

“Tôi có trữ một mảnh đất xung quanh Trung Hải, chuẩn bị phát triển nghiệp vụ công ty, nhưng tôi nhìn khắp toàn công ty, người duy nhất có năng lực đảm nhiệm nhiệm vụ này cũng chỉ có một mình cô.”

“Vậy còn chờ gì nữa, hai chúng ta đi ngay bây giờ thôi.” Hà Viện Viện nói:

“Có tôi hộ tống cho anh, những chuyện này đều không thành vấn đề.”

“Đi thôi.”

Hà Viện Viện thu dọn lại một số đồ vật, cầm lấy túi của mình, rồi cùng Lâm Dật đến nhà xe.

“A? Anh mua xe mới à?” Hà Viện Viện nhìn Lexus 570 của Lâm Dật, nói.

“Chỉ để lái thuận tiện hơn thôi, nếu như Hà tổng nhìn trúng, tôi có thể tặng cho cô.”

“Không cần đâu, sau khi hoàn thành hạng mục, anh cho tôi chút tiền thưởng là được.”

“Chuyện này nhất định không thành vấn đề, nhân vật đầy thành tích giống như Hà tổng đây, tôi sao mà quên được.”

“Ông chủ, qua năm mới, anh cũng trưởng thành hơn nhiều rồi, cuối cùng cũng nhìn thấy năng lực của tôi.” Hà Viện Viện vô cùng hài lòng nói:

“Anh có phải là đang cảm thấy lúc trước đối với tôi quá hà khắc, cho nên trong lòng vô cùng áy náy?”

“Lời nói này quá đúng.” Lâm Dật lòng đầy căm phẫn nói:

“Trong mấy ngày nghỉ đầu năm, tôi đã suy nghĩ lại về những hành động lúc trước của mình có bao nhiêu vô lại, cho nên tôi mới quyết định giao toàn quyền hạng mục này cho cô làm.”

“Giao toàn quyền cho tôi làm sao, anh sẽ không nhúng tay vào?”

“Đương nhiên.” Lâm Dật nói:

“Tôi mỗi ngày đều nói nhảm, làm chuyện chính gì cũng phải cần có cô, cho nên hôm nay tôi đã đem giấy bổ nhiệm đến, chỉ cần cô ký tên là được rồi.”

“Còn có giấy bổ nhiệm nữa sao?”

“Đương nhiên rồi, hạng mục này sẽ thay đổi vận mệnh của công ty chúng ta trong tương lai, có ý nghĩa lịch sử. Từ nay về sau, cô chính là Phó tổng giám đốc cấp cao của tập đoàn Lăng Vân, cùng cấp bậc với lão Kỳ. Hạng mục 1 tỷ trở xuống, cô đều có quyền quyết định, không cần báo cáo với tôi.”

Ánh mắt Hà Viện Viện di chuyển lòng vòng.

Cô cảm thấy hôm nay Lâm Dật vô cùng không bình thường.

Chẳng lẽ là học tỷ đã nói gì bên tai anh ấy rồi?

Có vẻ như chính là khả năng này, với lại năng lực của mình quả thực cũng không kém.

Lâm Dật lấy ra một xấp văn kiện từ trong hộp tay vịn, bên trong có tấm giấy A4, phía trên là là nội dung bổ nhiệm cho hạng mục mới.

Tên của hạng mục này cũng rất ấn tượng.

《 Hạng mục cải tạo đất đai và khu công nghiệp 》

Nhìn quả thực rất cao cấp.

“Hạng mục này ở đâu ra?”

“Phía trên.” Lâm Dật lời ít ý nhiều nói:

“Tôi nhận được chút tiếng gió, kế hoạch năm năm lần thứ mười bốn, quốc gia sẽ tăng cường về lĩnh vực này. Cho nên tôi mới nói hạng mục này là quan trọng nhất, giao cho người khác tôi thấy không yên lòng.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Dật, Hà Viện Viện không hề nghĩ ngợi mà ký tên của mình xuống.

Tuy anh ấy bình thường luôn đối nghịch với mình, nhưng nói đi cũng phải nói lại, đối với mình cũng coi như là không tệ.

Trước một số chuyện thị phi đều luôn che chở cho mình.

Hiện tại có hạng mục lớn như vậy, giao cho mình cũng là điều có thể lý giải.

Quả nhiên, tuy bình thường anh ấy luôn tỏ vẻ bất cần đời, nhưng ở trước mặt chuyện chính vẫn có chừng mực.

Nhìn thấy Hà Viện Viện ký xong, Lâm Dật hài lòng gật đầu, sau đó tăng tốc, lái đến trấn Tứ Phương.

Lúc chạy đến trấn Tứ Phương, Hà Viện Viện nhìn ra ngoài cửa một chút.

“Anh chờ chút, hai chúng ta không phải đến xem hạng mục sao, sao anh lại dẫn tôi tới trong trấn rồi?”

“Đây không phải chỗ cần đến, chỉ là đi ngang qua nơi này, tôi là sợ cô đói bụng, chuẩn bị mang cô đi ăn chút gì đó.”

“Tôi gần đây đang giảm béo, một ngày ăn hai bữa cơm thôi.” Hà Viện Viện nói:

“Với lại ở đây cũng không có đồ gì ngon cả, không ăn đâu.”

“Cô có muốn uống gì hay không, tôi đi mua cho cô chút hoa quả?”

Ánh mắt Hà Viện Viện nhìn Lâm Dật không tốt lắm, bỗng dịch sang bên cạnh, kéo dài khoảng cách với Lâm Dật.

“Mặc dù tôi trời sinh lệ chất, giá trị nhan sắc và dáng người cũng không kém học tỷ bao nhiêu, nhưng anh muốn xuống tay với tôi thì đã chậm rồi.” Hà Viện Viện nói:

“Tôi đã xác lập quan hệ với Cao Tông Nguyên, xem như là vợ của anh em anh. Anh cũng không thể làm ra chuyện không phải người như này được.”

“Cô thấy tôi giống loại người này lắm sao, thì bởi vì cô là vợ của anh em tôi, nên tôi mới phải quan tâm cô thêm một chút.”

“Vậy anh bình thường một chút, đột nhiên đối tốt với tôi như vậy, tôi có chút không chịu nổi.”

“Vậy được, chúng ta làm chuyện chính.”

Lâm Dật lái xe, đưa Hà Viện Viện tới thôn Hoan Hỉ, dừng lại trước một túp lều lớn.

“Ừm? Đây là đâu vậy?”

Bởi vì xuất thân từ nông dân, sau khi đến đây, Hà Viện Viện cảm thấy rất tự nhiên.

Chỉ là không hiểu, tại sao Lâm Dật lại muốn mang mình tới đây.

“Trước đừng hỏi nhiều như vậy, cô vào xem là biết.”

“Đây không phải chỉ là cái lều thôi sao? Có gì đáng xem?” Hà Viện Viện đi vào, nói:

“Nhưng cái lều lớn này được sửa rất tốt, chất lượng của cốt thép và màng ni lông cũng không tệ, toàn bộ phí tu sửa ước chừng cũng phải hơn chục ngàn.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

“Sau đó thì sao, anh dẫn tôi tới đây làm gì?”

“Đây chính là hạng mục mà tôi mới nhìn trúng, lều lớn này đã được tôi mua lại, chuẩn bị trồng chút hoa quả ở chỗ này.” Lâm Dật nói:

“Là quản lý của hạng mục này, sau này nơi này sẽ giao cho cô phụ trách.”

Hà Viện Viện:??

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 984.

Chương 985. Kẹp Lấy?

Trong ánh mắt mà Hà Viện Viện nhìn Lâm Dật có mang theo sát khí.

“Anh là muốn nói, hạng mục mà anh nhìn trúng chính là lều lớn này.”

“Ngạch... Bình tĩnh chút, bình tĩnh chút.” Lâm Dật nói:

“Đây chỉ là một bộ phận rất nhỏ bên trong thôi, với người đại tài như cô làm sao có thể chỉ làm chút hạng mục này được, vậy không phải là không trọng dụng nhân tài sao.”

Nghe nói như thế, sắc mặt Hà Viện Viện tốt hơn nhiều.

“Vẫn còn hạng mục gì nữa?”

“Tới đây, tôi dẫn cô đi xem.”

Hai người đi ra khỏi lều lớn, Lâm Dật chỉ về ao cá đằng trước nói ra:

“Cái ao cá kia cũng là của tôi, tôi cũng đem nó bỏ vào trong hạng mục này, đều giao cho cô quản lý.”

“Anh nên cảm thấy may mắn, vì hôm nay tôi đi giày đế bằng, nếu không tôi sẽ giẫm chết anh.”

“Hà phó tổng, đừng kích động như vậy, cô còn chưa kết hôn với lão Cao mà. Nếu như mà tức thành thời mãn kinh, chẳng phải là tôi sẽ phải chịu trách nhiệm sao.” Lâm Dật cười ha hả nói:

“Thật ra tôi nói với cô nhiều như vậy, chỉ là đang khảo nghiệm tâm tính của cô, sợ cô không đảm nhiệm nổi công việc này."

Hà Viện Viện hồ nghi mà nhìn Lâm Dật.

"Hạng mục này vẫn còn có nội dung khác?"

"Đương nhiên." Lâm Dật nói: "Nếu như chỉ có một cái lều và ao cá, căn bản là không thể hiện được năng lực của Hà tổng, cho nên màn kịch quan trọng của hạng mục này là bất động sản."

"Bất động sản sao?" Hà Viện Viện nói:

"Nếu quả thật có hạng mục bất động sản, việc này anh nên tìm học tỷ mà làm."

"Học tỷ của cô còn bận việc bên kia, hạng mục bên Quảng Châu, cô ấy đã bỏ ra hơn 2 tỷ, nếu như nhận thêm những công trình khác, vậy thì tiền sẽ không kịp quay vòng. Hơn nữa hạng mục này còn gấp rút, phải được thực hiện nhanh một chút."

Sắc mặt Hà Viện Viện đã tốt hơn nhiều.

"Vậy hạng mục cụ thể là gì, anh mua đất trong thôn hay là trấn ?"

"Ngạch... Trong thôn."

Hà Viện Viện nhìn bốn phía một chút, "Nơi này cách thành phố quá xa, chắc chắn là không thể lợp nhà, làm một thôn danh lam thắng cảnh đậm bản sắc dân tộc cũng rất được."

"Vẫn là Hà phó biết nhìn xa."

"Nhưng hạng mục này, tôi phải tìm học tỷ nói chuyện. Loại chuyện như di dời này chính là đại công trình, không thể xảy ra sai lầm."

"Cô có thấy ngôi nhà gạch lớn đầu tiên ở phía Đông của thôn

không.”

Nhìn theo ngón tay của Lâm Dật, Hà Viện Viện gật gật đầu, “Thấy.”

“Căn nhà gạch kia cô có thể tùy tiện phá bỏ, nhưng những gia đình khác thì không được.”

“Tại sao?”

“Ngạch...”

Lâm Dật đừng lùi về phía sau, “Bởi vì sẽ phạm pháp.”

“Phạm pháp sao?”

“Bởi vì chỉ có ngôi nhà kia là của tôi, còn lại đều không phải.”

“Chúng ta không phải đã lấy được hạng mục này sao? Cho dù không phải là của chúng ta thì cũng có thể...”

Nói được nửa câu, Hà Viện Viện đột nhiên dừng lại, giống như là nghĩ tới chuyện gì.

“Anh có phải là muốn nói việc này căn bản không có sự phê duyệt của thành phố, cho nên nơi mà anh có thể sắp xếp chỉ có lều lớn, ao cá và ngôi nhà kia đúng không?”

Lúc nói chuyện, Hà Viện Viện đã lấy con dao tỉa lông mày từ trong túi ra, mà Lâm Dật cũng lui về phía sau.

“Từ một loại ý nghĩa nào đó, có thể hiểu là như vậy.”

“Lâm Dật, anh có tin tôi sẽ đâm chết anh hay không!”

“Đừng, đừng mà, chúng ta có gì cứ từ từ nói.” Lâm Dật chạy vào trong lều lớn, “Dù nói thế nào thì cô cũng là người mà tôi tín nhiệm nhất, đem hạng mục lớn như vậy cho cô, cô sao có thể lấy oán báo ân chứ.”

“Tôi không giết cả nhà anh, đã xem như nể mặt anh rồi.” Hà Viện Viện cầm dao tỉa lông mày, nói:

“Lão nương dù sao ra ngoài cũng là CBD, lái Cayenne, anh lại muốn để lão nương tới trồng trọt, anh đang nghĩ gì vậy hả?”

“Nghề nghiệp không phân cao thấp a.”

“Anh còn không biết xấu hổ mà nói, tại sao không tìm học tỷ của tôi.”

“Không giống nhau a.” Lâm Dật nói:

“Cô là con gái nông dân, tôi là con trai nông dân, hai chúng ta ở cùng một chỗ chính là tuyệt phối. Học tỷ của cô là tiểu thư được nuông chiều từ bé, cô ấy nào có biết trồng trọt là gì. Đây chính là điểm mù tri thức của cô ấy.”

“Vậy nên anh kéo tôi đến làm cu li?”

“Sao có thể nói là cu li được, cái này gọi là quản lý hạng mục.”

“Cút đi, lão nương mặc kệ.”

“Lương một năm tăng 500 ngàn.”

“Anh cho rằng 500 ngàn là có thể khiến cho tôi khuất phục sao? Anh xem Hà Viện Viện tôi là cái gì hả?”

“1 triệu!”

“A, 1 triệu? Có nhiều hơn được không?”

“2 triệu!”

“Cuốc đâu!” Hà Viện Viện nhìn về bốn phía, “Lúc này đã đầu xuân rồi, phải xới đất một phen, nếu không đất này sẽ không dùng được.”

“Quả nhiên là nhân viên tốt.” Lâm Dật nói: “Nhưng khoan vội xới đất, chúng ta phải đi mua hạt giống trước đã.”

“Anh muốn mua loại gì?” Hà Viện Viện hỏi: “Hoặc là anh đã có quy hoạch gì chưa?”

“Tôi muốn trồng một ít đu đủ, lại nuôi thêm vài con bò sữa.”

“Sau đó làm thành sữa đu đủ cho học tỷ của tôi uống?”

“Cô đúng là nhân viên tốt của tôi.”

“Anh không cần như vậy, học tỷ của tôi cũng khá lớn rồi.” Hà Viện Viện nói: “Nếu như lại lớn thêm, khi đó một tay anh không bắt được, không cảm thấy bị sỉ nhục sao?”

“Điều quan trọng không phải là tôi có thể bắt lấy hay không.”

“Chẳng lẽ anh muốn kẹp lấy?”

“Cô mẹ nó đúng thật là thiên tài, vậy mà lại hiểu tôi như thế.” Lâm Dật nói ra: “Lão Cao đúng thật là có phúc.”

“Thứ này anh có hâm mộ cũng không được.” Hà Viện Viện nói:

“Tôi đã là của người khác, lúc cùng học tỷ ba ba ba, cũng đừng vì kích động mà gọi tên tôi, vậy sẽ không tốt.”

“Yên tâm đi, chuyện này sẽ không thể, miệng tôi rất nghiêm.”

Về vấn đề này, Lâm Dật vẫn luôn rất để ý.

Trong lúc quan hệ mình mà gọi tên Lý Sở Hàm, chính mình sẽ GG.

“Vậy thì đi thôi.” Hà Viện Viện nó: “Đi mua hạt giống trước, đoán chừng trong trấn sẽ có.”

Có sự gia trì của trí tuệ Hiền giả, Lâm Dật cũng hiểu chút ít về những kiến thức trồng trọt cơ bản, nhưng mấy chi tiết nhỏ thì lại không biết.

Nếu có Hà Viện Viện kiểm tra, hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.

“Đi thôi.”

Hai người lên xe một lần nữa, đi vào trấn.

Đúng như Hà Viện Viện nói, trên trấn có mấy nhà đại lý bán hạt giống, với lại quy mô cũng khá lớn.

“Vừa rồi tôi cũng không chú ý tới, năm trước tôi tới đây, trên trấn cũng không có nhiều người như vậy.”

“Năm trước đều là mèo ngủ đông, hiện tại đầu xuân, tất cả mọi người đều đi ra khỏi nhà để mua hạt giống.” Hà Viện Viện nói:

“Nhưng tôi có chút không hiểu, anh là một tổng giám đốc có giá hơn trăm tỷ, không đến hội quán gặp phụ nữ, lại tới đây trồng trọt, anh đang nghĩ gì vậy?”

“Cô không hiểu, cái này gọi là đại đạo đơn giản nhất, trở về nguyên dạng.”

“Tôi thấy anh là chơi nông trường QQ nhiều đến tẩu hỏa nhập ma rồi.”

“Tục, quá tục.” Lâm Dật nói ra: “Cô chính là bởi vì quá tục, cho nên mới không lọt vào được mắt của tôi.”

“Lão nương cũng không hiếm lạ.”

Lâm Dật lái xe, dừng lại trước một trong những đại lý hạt giống lớn nhất trong trấn.

Nhìn thấy Lexus 570 của Lâm Dật, người đi qua đều theo bản năng mà nhìn nhiều thêm mấy lần.

Có thể lái loại xe này, đều không phải là người bình thường.

Lúc hai người đi tới, một chiếc Land Rover màu đen đang đỗ trước cửa tiệm.

“Anh Cường, xe này nhìn có chút quen mắt.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 985.

Chương 986. Cô Ấy Muốn Tới Nuôi Heo

Vu Đức Cường ngồi bên ghế phụ, mắt nhìn chiếc Lexus 570 đỗ trước tiệm, vẻ mặt lập tức lạnh đi.

Trước đó tại phía Đông thôn, người mà mình gặp hình như cũng lái chiếc xe này.

“Sẽ trùng hợp như vậy sao.” Vu Đức Cường lẩm bẩm một câu.

“Em cảm thấy hẳn là cậu ta.” Tiểu đệ của Vu Đức Cường nói:

“Trấn Tứ Phương này cũng không tính là giàu có, không có mấy người có thể lái loại xe này, thật sự có thể là người kia.”

Vu Đức Cường gảy khói bụi phía dưới, “Việc này cũng có khả năng, thế mà lại dám đến chỗ tôi để mua hạt giống, lá gan cũng không nhỏ.”

“Anh Cường, giờ xử lý sao giờ? Hay là tìm người đánh cho cậu ta một trận?”

“Mọi chuyện còn chưa có gì cả, đừng có gấp.” Vu Đức Cường khoát tay, nói: “Chạy xe đến cửa sau, tôi đi xem một chút rốt cuộc cậu ta muốn làm gì.”

…

Hai người đi vào trong tiệm, bốn phía cửa hàng có bày mười mấy ống trụ trong suốt, ở giữa còn có hai kệ hàng, phía trên có các loại hạt giống đủ mọi màu sắc, lớn nhỏ không đều, hình thù kỳ quái.

Ngoài ra, còn có mười mấy người, phần lớn là đàn ông trung niên, đang chỉ trỏ và chọn đồ vật.

“Ông chủ, tôi muốn mua ít hạt giống hoa quả, chọn loại tốt nhất, chúng tôi có tiền.” Hà Viện Viện thét.

“Mẹ nó, con mẹ nó cô khiêm tốn một chút.” Lâm Dật nói: “Đến để mua hạt giống, cô giả trang cái gì chứ.”

“Chúng ta tới đây để tiêu phí, sao có thể nói là giả trang được.”

“Nhưng cô nhìn ánh mắt mà những người dân làng này nhìn chúng ta xem, giống như là đang nhìn kẻ đần độn vậy.”

“Bọn họ đó là đang ghen tị.” Hà Viện Viện nói: “Không cần để ý tới ánh mắt của người khác, phải sống đúng phong thái của mình.”

“Con mẹ nó cô cách xa tôi một chút, chớ liên lụy đến tôi.”

“Mẹ nó!”

Lúc này, nhân viên bán hàng trong tiệm đi tới, hai mắt Hà Viện Viện lập tức tỏa sáng.

“Ông chủ, anh nhìn xem, anh chàng này lớn lên rất đẹp trai nha.”

Còn không đợi Lâm Dật nói gì, Hà Viện Viện đã đi lên tiếp chuyện.

“Anh trai, chúng tôi muốn mua ít hạt giống hoa quả.”

“Tôi năm nay mới 19.”

Hà Viện Viện:…

Người trẻ tuổi, không nói võ đức a!

“Khụ khụ khụ, chúng tôi muốn mua hạt giống, giới thiệu cho chúng tôi một ít đi.” Hà Viện Viện nói: “Tôi muốn loại tốt nhất.”

“Vậy ngài muốn những loại nào?”

“Đu đủ, dưa hấu, đào mật, anh đào, dứa, chuối tiêu, tóm lại có cái gì đều lấy hết.”

“Nhưng có nhiều thứ căn bản không thích hợp để phát triển ở đây.”

“Vậy thì có cái gì thì lấy cái đó, tóm lại là lấy hết.”

Tuy hai người kia, nhìn là biết người ngoài nghề, nhưng nhân viên cửa hàng lại không nói gì.

Không cần quan tâm họ có biết hay không, kiếm tiền mới là đạo lý.

“Dựa theo tình huống bên Trung Hải thì có mười mấy loại hoa quả là thích hợp để trồng trọt. Mỗi loại hạt giống ngài muốn bao nhiêu đây?”

Hà Viện Viện tính một chút, diện tích cái lều kia cũng lớn, rộng khoảng 1000 mét vuông, quả thật có thể trồng không ít thứ.

“Mỗi loại lấy hai cân đi, còn mấy cây như giống anh đào này, mỗi loại lấy mười hạt.”

“Ngài chờ một lát, tôi sẽ đi tính tiền một chút.”

“Được.”

Nhân viên cửa hàng về tới trước quầy, bắt đầu kiểm tra hàng tồn kho và giá cả.

Nhưng tại lúc này, một người đàn ông trung niên đi tới trước mặt của cậu.

“Tiểu Ngô, cậu đến đây một chút.”

“Sao vậy, quản lý, tôi đang phục vụ khách hàng, xong việc sẽ tới ngay.”

“Đợi lát nữa lại tính, ông chủ tìm cậu có việc.”

“Tôi sẽ qua ngay bây giờ.”

Nhân viên cửa hàng bị gọi lên tầng hai, tại văn phòng trong cùng.

Vu Đức Cường nằm nửa người trên ghế, trên tay cầm điếu thuốc, nhìn như là một ông chủ lớn.

“Anh Cường, anh tìm em sao.” Nhân viên cửa hàng cúi đầu khom lưng nói.

“Một nam một nữ phía dưới là sao vậy.”

“Bọn họ đến mua hạt giống.” Nam nhân viên cửa hàng nói:

“Nhưng bọn họ cái gì cũng đều không hiểu, chỉ biết mua hạt.”

“Bọn họ mua cái gì?”

“Muốn mua chút hạt giống hoa quả và cây ăn quả, còn nói muốn mua loại tốt nhất.”

“Vậy thì bán chút đồ giả cho bọn họ, tăng giá gấp đôi, cứ nói đây là hạt giống tốt nhất.”

“A?” Nam nhân viên cảm thấy mông lung, “Như vậy có được không, hạt giống giả căn bản là không thể trồng được, đến lúc đó không phải là sẽ tìm đến chúng ta sao.”

“Tìm chúng ta? Bọn họ dám sao.” Vu Đức Cường hừ lạnh nói: “Đến lúc đó đem trách nhiệm đẩy sang cho bọn họ, nói do chính bọn họ không biết gieo trồng.”

“Đã biết, anh Cường.”

“Được rồi, đi ra đi.”

Sau khi nhân viên cửa hàng rời đi, tiểu đệ của Vu Đức Cường nói:

“Anh Cường, lần trước cậu ta còn đánh chúng ta, dù sao cũng phải dạy dỗ cậu ta một trận chứ, như này thì lời cho bọn họ quá rồi.”

“Cậu cho rằng tôi không muốn sao.” Vu Đức Cường nói:

“Thân thủ tên kia rất tốt, nếu như không tìm hai mươi mấy người đến thì chắc chắn sẽ không đánh lại. Hiện tại còn chưa qua 15 tháng giêng, cả nước đều đang nghiêm cấm đánh nhau, nếu tụ tập đám đông ẩu đả nhất định bị bắt vào. Cho nên hiện tại, chúng ta không thể quá phận.”

“Vậy bây giờ không động đến bọn họ sao?”

Vu Đức Cường gật gật đầu, “Xem bộ dáng này của bọn họ hẳn là cần phải lại ở chỗ này khá lâu, cơ hội sẽ có thôi, không cần nóng nảy.”

...

Tại chỗ buôn bán tầng một, nam nhân viên cửa hàng đi tới trước mặt Lâm Dật.

“Tiên sinh nữ sĩ, danh sách này tổng cộng hết 9820, không tính số lẻ thì còn 9800.”

“Ừm? Đắt như thế sao?”

Hà Viện Viện dù chưa từng trồng qua, nhưng lúc nhỏ vẫn luôn nghe cha mẹ nhắc tới những chuyện này, cho nên mưa dầm thấm đất, cũng biết một số chuyện về phương diện này.

Trong ấn tượng của cô, mua nhiều đồ như vậy chỉ cần 5000 là đủ, sao giờ lại lên tận gần 10000 rồi.

“Ngài trước đó không phải nói muốn mua hạt giống tốt nhất sao, cho nên tôi đã chọn hạt giống nhập khẩu, giá cả đương nhiên sẽ đắt.”

“Được thôi, dù sao chúng tôi không thiếu tiền.” Hà Viện Viện ngẩng đầu, “Trả tiền.”

Lâm Dật bĩu môi, Hà Viện Viện thật đúng là biết tận dụng mọi cơ hội để giả trang.

Rõ ràng là lão tử trả tiền, dựa vào cái gì mà cô lại dám giả trang?

Rất nhanh, Lâm Dật trả tiền, Hà Viện Viện nói:

“Chúng tôi mua nhiều đồ như vậy, có thể giao hàng đến tận nơi không?”

“Có thể, xin ngài đưa địa chỉ và phương thức liên lạc cho tôi.”

Hà Viện Viện gật gật đầu, đem địa chỉ và phương thức liên lạc của Lâm Dật cho đối phương, sau đó mới rời khỏi.

Reng reng reng _ _

Trên đường trở về, Hà Viện Viện nhận được điện thoại của Cao Tông Nguyên.

Không có gì cả, chỉ là những cuộc cãi cọ thường ngày của mấy đôi yêu nhau.

Khi biết Hà Viện Viện bị Lâm Dật kéo đến thôn Hoan Hỉ, cậu liền trách móc đòi đi qua, còn ồn ào để Lâm Dật làm ngỗng lớn hầm nồi sắt cho mình.

Lâm Dật cũng không từ chối, vừa lúc cũng đã giữa trưa, hiện tại bắt đầu làm, hơn nửa giờ sau, cậu ấy đến là có thể ăn cơm rồi.

Không chỉ thế, sau khi nói chuyện điện thoại với Cao Tông Nguyên xong, Kỷ Khuynh Nhan cũng gọi điện thoại tới, cũng muốn đến nhìn chỗ này của Lâm Dật một chút.

Cho nên Lâm Dật gọi cho Cao Tông Nguyên, để cho cậu ấy đi đón Kỷ Khuynh Nhan, hai người cùng tới.

“Ông chủ, có phải là anh muốn ẩn cư hay không.” Hà Viện Viện nói: “Vậy mà lại chọn nơi như này.”

“Cái này gọi cảm nhận tự nhiên, đại bố cục, cô không hiểu.”

“Đây là lần đầu tôi nghe nói đấy, trồng trọt thì có liên quan gì đến đại bố cục chứ.” Hà Viện Viện nói: “Học tỷ của tôi cũng có bố cục lớn, tôi cũng không thấy chị ấy muốn tới trồng trọt.”

“Cô ấy quả thực không trồng trọt, nhưng cô ấy muốn tới chăn heo.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 986.

Chương 987. Hạt Giống Có Vấn Đề

“Chăn heo sao?”

“Đợi lát nữa cô ấy đến, không tin cô có thể hỏi một chút.”

“Không cần hỏi, lấy tính cách của học tỷ thì quả thật có thể làm ra chuyện như vậy.” Hà Viện Viện nói: “Anh vẫn nên đi nấu cơm đi, tôi muốn chết đói rồi đây này.”

“Lão Cao nhà các người muốn ăn ngỗng lớn hầm, tôi tìm nồi sắt, cô đi tìm ngỗng đi.”

“Tôi cũng không phải là người thôn này, anh muốn tôi đi đâu tìm đây.”

“Tự nghĩ biện pháp đi.”

Loại chuyện này đối với Hà Viện Viện mà nói, cũng không tính là khó khăn.

Mấy thứ như ngỗng lớn này, nhà nào đều có, mua một con là được rồi.

Hà Viện Viện đứng dậy, đi tới bên cạnh tường vây, hướng về phía sân nhỏ sát vách, nói với một người phụ nữ trung niên:

“Chị ơi, nhà các người có ngỗng, có thể bán cho chúng em một con không.”

Người phụ nữ đang cho gà ăn lập tức quay sang nhìn Hà Viện Viện, “Có thể, nhưng cũng không lớn, còn chưa tới lúc giết thịt, các người qua nhà tôi xem một chút đi.”

“Không sao cả, nhỏ một chút thịt sẽ ngon hơn, bao nhiêu tiền một con vậy?”

Người phụ nữ trung niên cười rộ lên, “Nếu em thật sự muốn mua, thì bán cho em hai con 150 tệ.”

“Được rồi.” Hà Viện Viện nói: “Chị, tài khoản Wechat của chị là gì, em chuyển qua cho chị.”

“Không cần vội, dù sao cũng là hàng xóm, lát nữa đưa cũng được.” Người phụ nữ nói: “Nhìn bộ dáng của các người hẳn là tới từ thành phố đúng không.”

“Đúng.” Hà Viện Viện nói: “Bạn trai em bị bệnh, eo không tốt, một số bộ phận không dùng sức nổi, cho nên mới đến nơi đây dưỡng thân thể, muốn ăn nhiều thực phẩm xanh một chút. Đó là lý do mà chúng em đến đây.”

Lâm Dật:???

Hà Viện Viện, tôi con mẹ nó thao mười tám đời tổ tông nhà cô.

Người phụ nữ trung niên nhìn Lâm Dật với ý vị sâu xa, “Vậy thì phải nghỉ dưỡng cho thật tốt, còn trẻ như thế, mắc bệnh này là không được.”

“Ai nói không phải đâu, cho nên em mới dẫn anh ấy tới đây.”

“Vậy nhớ dưỡng cho tốt, ở chỗ chúng tôi mặc dù không bằng trong thành phố, nhưng đồ vật đều vô cùng tốt, các người cứ yên tâm mà ăn.”

“Cảm ơn chị nhiều.”

“Khách khí làm gì, các người chờ chút, tôi bây giờ sẽ đi bắt ngỗng.”

"Hà Viện Viện, cô có tin là tôi sẽ ném cô vào trong hố lửa hay không."

"Ai nha, tôi đây cũng là do không có biện pháp nào nữa thôi." Hà Viện Viện nói:

"Một đôi tuấn nam mỹ nữ như chúng ta, nếu như không có chút lý do thì tới chỗ như thế này làm gì?"

"Cô nói đúng, lát nữa tôi sẽ đem Cao Tông Nguyên giới thiệu cho chị gái kia."

"Mẹ nó, dám hãm hại lão Cao nhà chúng tôi."

Không bao lâu sau, đại tỷ bắt hai con ngỗng tới, cũng không tính là lớn, nhưng chất lượng thịt hẳn là không thành vấn đề.

"Lão gia nhà chúng tôi không ở nhà, nếu không đã giúp các người giết thịt rồi." Đại tỷ trung niên nói:

"Đợi lát nữa lúc giết, đừng có bỏ máu vịt kia đi, đó là đồ tốt, còn có trong túi này là khoai tây do chính chúng tôi trồng, lúc hầm nhớ bỏ thêm vào, ăn rất ngon đấy."

"Được rồi, cảm ơn chị."

Tuy Hà Viện Viện ăn mặc như một mỹ nhân thành thị, nhưng mấy chuyện như tay không bắt ngỗng đều là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đồ vật đã chuẩn bị xong, công việc còn lại sẽ do Lâm Dật làm.

Không đến hai mươi phút, mọi công việc chuẩn bị đã hoàn thành, có thể cho vào nồi nấu.

Không bao lâu sau, một chiếc Toyota Alpha chạy đến cổng sân.

Nhưng người đi xuống, không chỉ có Kỷ Khuynh Nhan và Cao

Tông Nguyên mà Tần Hán và Lương Kim Minh cũng tới.

“Anh Lâm, anh rốt cuộc là bị cái gì kích thích vậy, thế mà lại chạy tới loại nơi này.” Lương Kim Minh nói.

“Cái này gọi là bố cục, cậu không hiểu.”

“Lại giả trang thâm trầm với tôi.”

Mấy người cười ha ha một tiếng, lại nói chuyện phiếm một hồi, ngỗng lớn trong nồi cũng đã hầm xong.

Hà Viện Viện rất tri kỷ mà tặng một phần cho đại tỷ hàng xóm, khiến cho tình hữu nghị hàng xóm lại càng sâu hơn một tầng.

“Lâm Dật, anh mua heo cho em chưa?” Lúc ăn cơm, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Học tỷ, chị thật sự muốn nuôi heo sao.” Hà Viện Viện kinh ngạc nói.

Có người ngoài ở đây, mà nói đến chuyện này, khiến Kỷ Khuynh Nhan có chút ngượng ngùng.

“Chị thấy nó rất đáng yêu, vừa lúc hiện tại có điều kiện, nên muốn nuôi dưỡng một con.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Chị còn đặt cả lồng và dây xích nữa, ngày mai là có thể đưa tới.”

“Chuyện chăn heo thì em không có ý kiến, nhưng chị có thấy ai dùng lồng để chăn heo chưa?” Hà Viện Viện phun tào: “Đều là xây chuồng heo a.”

“Chị biết chứ, nhưng như vậy quá phiền toái, nên đã đặt một chiếc lồng.”

“Ngạch...”

Hà Viện Viện cảm thấy lực bất tòng tâm, liếc Lâm Dật một chút, có người bạn gái như vậy đã thật sự làm khó anh ấy.

Két két...

Ngay lúc mấy người đang thảo luận vấn đề chăn heo thì nghe tiếng thắng xe truyền đến từ ngoài cửa, là một chiếc xe hàng lớn, trên đó có rất nhiều cây non.

“Hình như là hạt giống và cây non mà chúng ta đặt lúc trưa đã đến.” Hà Viện Viện nói.

“Đồ của các người đưa đến, ra dỡ hàng xuống đi.” Tài xế ở bên ngoài hô lên.

“Được rồi.” Hà Viện Viện lên tiếng.

Mọi người đứng dậy, chuẩn bị giúp đỡ

“Những cây non này sao đều trụi lủi vậy.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Không phải đều là cây chết đó chứ.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy, hình như đều là cây chết.” Lương Kim Minh nói.

“Các người có thể có chút thường thức hay không, mầm cây ăn quả đều như vậy.” Hà Viện Viện nói:

“Mua cây non, nếu như mà mang đến mấy cây có quả, đó mới là chuyện kì quái.”

Hà Viện Viện lúc này mới ý thức được, thì ra tri thức của người thành phố về nông thôn lại thiếu thốn đến mức này.

Sau khi đem đồ chuyển vào sân nhỏ, bọn người Tần Hán cũng không để ý đến nó nữa, tiếp tục đi ăn cơm uống rượu.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan lại vô cùng tò mò đối với những vật này, ngay cả cơm cũng không thèm ăn nữa."

“Viện Viện, đây đều là hạt giống gì vậy.”

“Có dưa hấu, dưa vàng, ô mai, còn lại đều là cây non, tóm lại chỉ là mấy loại hoa quả thường gặp, mua một chút... Hả?”

Ngay lúc đang phổ cập kiến thức cho Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện phát hiện chỗ không thích hợp.

Những hạt giống này không giống với trong ấn tượng của cô lắm.

Mỗi một hạt đều khô xẹp, giống như nếp nhăn trên mặt bà lão vậy, không trơn bóng chút nào.

“Sao vậy?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Em cảm thấy những thứ hạt giống này hình như có vấn đề.” Hà Viện Viện nói.

“Có vấn đề sao?”

Nghe nói thế, Lâm Dật quay đầu lại hỏi: “Xảy ra vấn đề gì rồi?”

“Những hạt giống này có chút khô, không quá giống hạt giống tốt.”

“Chẳng lẽ chúng ta bị người ta lừa sao?” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Em cũng không chắc chắn, khi còn bé em cũng không làm bất kỳ việc đồng áng nào, nhưng cứ cảm thấy những hạt giống này có vấn đề.”

“Các người không phải có quen đại tỷ nhà bên sao, có thể nhờ chị ấy giúp đỡ một chút?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

Hà Viện Viện gật gật đầu, cầm lấy cái túi đi đến đầu tường.

“Chị ơi.”

Nghe thấy tiếng của Hà Viện Viện, người phụ nữ trung niên đi ra.

“Sao vậy.”

Đại tỷ trung niên vội vã đi tới,hỏi.

“Chúng em vừa mới mua chút hạt giống cây ăn quả, cảm thấy nó có chút vấn đề, chị có thể giúp chúng em nhìn xem một chút được không.”

“Được chứ, đưa chị xem nào.” Đại tỷ trung niên nắm một vốc, đầu tiên là nhìn một chút, sau đó ngửi ngửi, rồi nói:

“Các người đây là ham của rẻ đúng không.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 987.

Chương 988. Giả Trang Xong Rồi Thì Để Tôi Động Thủ

“Không hề tham rẻ mà.” Hà Viện Viện nói:

“Chúng em đều chọn mua loại đắt nhất, tổng cộng bỏ ra gần 10 ngàn đó.”

“Cái gì? Bỏ ra gần 10 ngàn sao?”

Đại tỷ hàng xóm đã có chút đứng ngồi không yên, “Chị cảm giác những thứ này không thể đến 10 ngàn được.”

“Không thể nào.”

“Đây đều là tàn phẩm, cho dù các người có trồng vào đất, cũng không nhất định có thể nở hoa kết trái, cho dù có thể ra quả cũng không nhất định có thể ăn được, cho nên không có tác dụng gì, còn lãng phí công sức, cho nên không đáng tiền.” Đại tỷ hàng xóm nói:

“Sau này lúc mua hạt giống, không nên mua qua mạng, đều là gạt người cả, nên đến trong tiệm nhìn một chút rồi chọn cho cẩn thận. Chị đoán mấy cây ăn quả mà các em mua kia cũng không chắc là đồ tốt, nếu như có thể bỏ thì bỏ đi.”

“Chúng em cũng không mua qua mạng.” Hà Viện Viện nói:

“Trên trấn không phải có một đại lý hạt giống tên là Song Phát sao, lúc sáng, chúng em mua ở đó.”

“Các em mua đồ ở Song Phát sao?” Vẻ mặt của đại tỷ hàng xóm không dễ nhìn lắm, “Đồ nhà bọn họ cũng được, lẽ ra không có khả năng bán loại tàn phẩm này mới đúng. Chuyện này là sao đây.” Đại tỷ trung niên lẩm bẩm một câu, “Cô gái, chàng trai, hai người chờ một lát, nhà lão Tôn bên cạnh có trồng cây ăn quả, rất hiểu rõ mấy chuyện này. Chị sẽ hỏi giúp các người một chút, để tránh gây ra hiểu lầm.”

“Vậy thì cảm ơn chị.”

Đại tỷ trung niên cầm một nắm hạt giống rồi rời đi, mà mấy người Hà Viện Viện cũng không có nhàn rỗi.

Chụp mấy bức ảnh, chuẩn bị liên hệ người khác để hỏi một chút, như vậy sẽ càng đáng tin hơn.

Khoảng hai mươi mấy phút sau, hai bên đều có kết quả.

Bọn họ đều nói những hạt giống này có vấn đề, tất nhiên đều là hàng giả.

“Việc này nói tới cũng kỳ quái, đều là người cùng quê cùng làng, sao lại bán hàng giả được.”

“Đi hỏi một chút là biết.” Lâm Dật nói.

“Đúng, đi qua hỏi một chút.” Hà Viện Viện nói:

“Mẹ nó, thế mà dám bán thứ tàn phẩm cho lão nương, việc này tôi nhất định phải nói cho rõ ràng!”

“Viện Viện, em bình tĩnh chút.” Cao Tông Nguyên an ủi: “Chút chuyện nhỏ như vậy, không đáng để tức giận.”

“Chủ yếu đây đều là do em chọn a, hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy không phải là đang đánh vào mặt em sao.”

“Việc nhỏ, việc nhỏ, anh đi xử lý là được.”

Lương Kim Minh tiện tay châm điếu thuốc, “Thật là mẹ nó đúng là thú vị, dám lừa gạt đến trên đầu anh Lâm, việc này nếu truyền đến Trung Hải, còn không phải làm trò cười cho người ta sao?”

“Đi thôi, đi qua nhìn một chút.” Tần Hán nói:

“Tôi muốn xem xem rốt cuộc là người nào mà lại trâu bò như vậy.”

“Tiểu tử, lúc các người đến, có thể khách khí một chút không, nói rõ lý do với bọn họ, đừng có đánh nhau.”

“Bọn họ bán hàng giả, chúng tôi còn phải bày ra vẻ mặt ôn hòa sao?” Lương Kim Minh nói.

“Tôi biết các người có lý, nhưng danh tiếng ông chủ của Song Phát trong trấn không tốt lắm, các người lại tới từ thành phố, tôi sợ các cậu sẽ phải chịu thiệt thòi.”

Lương Kim Minh cười rộ lên, “Nói như vậy chúng tôi lại càng không sợ, tôi rất thích thu thập mấy kẻ thích giả trang như này.”

Sáu người cầm hạt giống, lên xe Lâm Dật, đi đến đại lý hạt giống Song Phát.

Mới vừa vào cửa, đã nhìn thấy nam nhân viên bán hạt giống trước đó.

Nam nhân viên cửa hàng nhìn thấy Lâm Dật và Hà Viện Viện đi vào, sắc mặt có chút mất tự nhiên, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

“Là muốn mua thêm giống mới à, muốn loại gì, trong kho chúng tôi đều có.”

Lương Kim Minh phất tay với nam nhân viên cửa hàng.

“Cậu qua đây, tôi có chút chuyện muốn hỏi cậu.”

“Anh muốn hỏi chuyện gì?” Nam nhân viên cửa hàng cười đi tới, khách sáo nói.

Vẻ mặt tươi cười của Lương Kim Minh đột nhiên thay đổi, một chân đá vào người cậu ta. Cậu ta liền bị đá bay ra ngoài, khiến cho mấy kệ hạt giống đều đổ xuống.

“Con mẹ nó cậu cũng trâu bò đó nha, thế mà lại dám bán hạt giống giả cho anh Lâm? Có phải là cảm thấy thời gian qua sống quá thoải mái rồi, hay là cảm thấy chúng tôi không dám thu thập cậu?”

Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến cho mọi người đang xem đồ trong tiệm đều giật nảy mình.

Mới tới đã động thủ, đám người này đến để gây chuyện sao?

Nhưng đây là tiệm do Vu Đức Cường mở, mấy tên lưu manh này đến đây quấy rối, không sợ bị đánh sao.

Hơn nữa ở cái nơi không lớn là bao như trấn Tứ Phương này thì không bao lâu sau mọi chuyện sẽ truyền đến tai Vu Đức Cường.

Sau khi anh ta biết chuyện này, nhất định sẽ gọi người đến thu thập bọn họ, mấy người này muốn chạy cũng không được.

“Tôi, tôi không bán hạt giống giả.”

Nam nhân viên cửa hàng tự biết mình đuối lý, cũng không dám lớn tiếng ồn ào.

“Vậy cậu cảm thấy, là chúng ta không có việc gì mà đến đây tìm cậu sao?”

Lương Kim Minh cầm hạt giống, đập về phía nam nhân viên cửa hàng.

“Con mẹ nó cậu cho rằng tôi rất dễ tính đúng không?”

“Tôi, tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, có thể là lúc lấy ra khỏi kho đã cầm nhầm, hiện tại tôi sẽ xử lý cho anh.”

“Bớt nói mấy câu vô dụng này với tôi đi, gọi ông chủ của các người tới đây. Việc hôm nay, nếu như không cho tôi lời giải thích thỏa đáng, ngày mai tôi sẽ san bằng nơi này.”

“Các người muốn làm gì, vậy mà dám ra tay đánh người, còn coi vương pháp là gì hay không!”

Người nói chuyện, đi xuống từ trên cầu thang, đỡ nam nhân viên lên, rồi đứng giằng co trước mặt Lương Kim Minh.

“Anh là ông chủ?” Lương Kim Minh nhướng mày hỏi.

“Tôi là quản lý ở đây, có việc các người có thể tìm tôi.”

“Nếu anh đã là quản lý, vậy tôi sẽ nói với anh, chuyện anh bán hạt giống giả có phải là nên cho chúng tôi một lời giải thích hay không?”

“Hạt giống giả sao? Người nào nói chúng tôi bán hạt giống giả?” Quản lý ra vẻ vô tội nói:

“Tiệm của chúng tôi đã đã mở được năm sáu năm tại trấn Tứ Phương này rồi, chưa từng bán một hạt giống giả nào. Hôm nay các người tới là muốn cố tình gây sự sao!”

“Con mẹ nó tôi không muốn tranh cãi vô ích với anh? Cụ thể đã xảy ra chuyện gì anh lại không biết sao?”

“Tôi thật sự không biết.” Quản lý không sợ hãi nói:

“Tôi chỉ biết là, việc buôn bán của chúng tôi có trời đất chứng giám, chưa từng làm qua chuyện gì trái với lương tâm. Ngược lại là các người, lại đến đây đánh người, có phải là muốn gây sự với chúng tôi hay không!”

Lương Kim Minh phủi phủi bụi trên áo, “Anh nói thế nào cũng được, tóm lại việc này, nếu như anh không có một lời giải thích thỏa đáng thì tôi sẽ san bằng nơi này của các người.”

Nói xong, Lương Kim Minh liền đá vào cái giá bên cạnh, khiến cho tất cả hạt giống đều rơi xuống đất, cảnh tượng lộn xộn không chịu nổi, dần dần mất đi sự kiểm soát.

“Mẹ nó, chúng ta làm mua bán nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu thấy có người dám tới đây quấy rối.”

Quản lý hét một tiếng: “Đóng cửa lại cho tôi.”

Thấy hai bên muốn động thủ đánh nhau, người mua đồ trong tiệm đều bị dọa chạy.

Nhân viên buôn bán và công nhân bốc xếp đều chạy tới, đứng trước mặt mấy người Lâm Dật, tỏ vẻ một lời không hợp thì sẽ động thủ.

Lúc trước, sau khi quyết định bán hạt giống giả cho Lâm Dật, Vu Đức Cường đã dẫn người rời đi.

Anh ta không nghĩ tới, Lâm Dật lại tìm tới cửa nhanh như vậy.

Còn chuyện bị đánh ngày hôm đó, anh ta cũng không muốn nhắc đến nữa, cho nên mới không nhiều lời về chuyện của Lâm Dật.

Cho nên hiện tại, những người đứng trước mặt Lâm Dật đây mới đều không sợ hãi.

Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Lương Kim Minh, cười ha hả nói:

“Giả trang xong rồi, thì để tôi động thủ thôi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 988.

Chương 989. Dạo Chơi Đồn Cảnh Sát Một Ngày

Lâm Dật đi lên phía trước, nhìn nam quản lý.

“Thật ra chuyện các người bán hàng giả, tôi cũng không quá tức giận. Các người đơn giản chỉ là thấy chúng tôi giống con nhà giàu, muốn lừa chúng tôi để kiếm thêm chút tiền. Chuyện này, tôi có thể hiểu được, nhưng tôi đã tìm tới cửa rồi, mà các người còn giả trang, như này thì có chút quá mức.”

Nam quản lý nhìn Lâm Dật một chút, “Cậu bớt vu oan cho người khác đi, cho tới bây giờ chúng tôi chưa từng bán qua hàng giả. Cho dù là đồ vật có vấn đề, thì cũng là các người đã đánh tráo.”

“Vậy thì không còn gì để nói nữa.”

“Đương nhiên là không cần nói nữa, chúng tôi ở trấn Tứ Phương nhiều năm như vậy, cậu cho rằng chúng tôi dễ bị bắt nạt lắm sao?” Nam quản lý nói:

“Nhưng chuyện làm ăn luôn coi trọng dĩ hòa vi quý, việc này chúng tôi không muốn tính toán với cậu. Cậu chỉ cần bồi thường gấp đôi cho chúng tôi, rồi đứng tại cửa chính nói lời xin lỗi trước mặt mọi người, thì tôi sẽ không truy cứu việc này nữa. Nếu không chúng tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.”

Hà Viện Viện lôi hai cái ghế qua, cùng Kỷ Khuynh Nhan ngồi sang một bên, trong lòng oán thầm: “Các cứ giả trang cho thỏa thích đi, nếu không sau này sẽ không có cơ hội nữa đâu.”

“Vậy nếu tôi không đồng ý với cách làm của ông thì sao?” Lâm Dật nói.

Nam quản lý nhún vai, một thân vô lại.

“Vậy thì động thủ giải quyết vấn đề đi, vừa lúc tôi cũng không muốn nhiều lời.”

Nói xong, nam quản lý vung tay lên, “Đánh cho tôi!”

Thấy tình huống không đúng, Hà Viện Viện kéo Kỷ Khuynh Nhan sang một bên.

Mà Lâm Dật cũng xông tới đầu tiên!

Dùng một chân đá về phía người đầu tiên xông tới.

Người kia bị một chân đá bay, những người khác đứng ở bên cạnh cũng bị giật nảy mình.

Ngay tại lúc những này người đang ngây người, Lâm Dật lại động thủ một lần nữa, không đến ba phút, đã đánh ngã tất cả những người này, không một ai có thể đứng lên.

Nhìn đám người rên rỉ trên mặt đất, nam quản lý bị dọa cho phát sợ.

Những người này đều là công nhân bốc vác trong tiệm, sức lực đều mạnh hơn người bình thường, thế mà đều bị người này đánh ngã?

Người đứng ở ngoài cửa xem náo nhiệt đều cảm thấy kinh ngạc đối với thân thủ của Lâm Dật.

Bọn họ đều là dân sinh sống trong trấn, đều hiểu khá rõ về người của đại lý hạt giống Song Phát.

Những người này đều không phải là lương thiện, không nghĩ tới hôm nay lại gặp phải gốc rạ còn ác hơn.

Két két _ _

Két két _ _

Két két _ _

Ngay lúc người trong trấn đang nghị luận ầm ĩ, chợt nghe tiếng thắng xe.

Phát hiện một chiếc Land Rover và hai chiếc xe cảnh sát đã đỗ tại cửa tiệm.

Ngay sau đó liền thấy Vu Đức Cường, mang theo mấy người mặc đồng phục đi vào trong tiệm.

“Các người đang làm gì vậy, dám đến tiệm của tôi để quấy rối sao!”

Nghe thấy có người nói chuyện, mấy người Lâm Dật quay đầu nhìn thoáng qua.

Phát hiện người nói chuyện chính là người bị mình đánh cho một trận vào năm trước, Vu Đức Cường.

Sự xuất hiện của anh ta, khiến cho Lâm Dật hiểu rõ nguyên do trong đó.

Đoán chừng anh ta đã sớm biết chuyện mình và Hà Viện Viện tới mua hạt giống, cho nên cố ý chơi mình.

Chỉ là phía sau anh ta, còn có mấy người mặc đồng phục, việc này xem ra đúng là có chút thú vị.

“Anh Cường, anh cuối cùng đã đến.” Nam quản lý kêu trời kêu đất.

“Đám người này tới gây sự, nói chúng ta bán hạt giống giả, không chỉ đập đồ trong tiệm mà còn đánh người. Nếu như anh đến chậm một bước thì có lẽ chúng em đã bị đánh chết mất.”

Vu Đức Cường nhìn Lâm Dật, giả bộ như không quen biết, “Người anh em, cậu đây là có ý gì, đồ của tiệm chúng tôi đều có xuất xứ rõ ràng, cậu dựa vào đâu mà nói tôi bán hàng giả?”

“Anh Cường, tôi đoán cậu ta là người được tiệm khác tìm tới, tráo hàng của chúng ta, sau đó cố ý lấy hàng giả đến vu oan cho chúng ta, loại này người thực sự quá đáng giận mà.”

“Tôi cũng đã đoán được chuyện này, cho nên đã gọi điện thoại báo cảnh sát, nhất định phải xử lý nghiêm túc, bọn họ thực sự đã quá phận!”

Lúc này, Chu Ái Dân đi về phía Lâm Dật.

“Tôi là Chu Ái Dân, là người phụ trách đồn cảnh sát tại trấn Tứ Phương, hẳn là mấy người đã đánh người đúng không, cùng tôi về đồn trước đã.”

Mấy người Lâm Dật đưa mắt nhìn nhau, Tần Hán thiếu chút cười ra tiếng.

“Tôi con mẹ nó chỉ đến đây ăn một bữa ngỗng hầm thôi mà phải đến dạo đồn cảnh sát một chuyến, thật sự quá thua thiệt, ha ha.”

“Coi như là thể nghiệm cuộc sống đi.” Lương Kim Minh cười ha hả nói:

“Tôi lớn từng này rồi còn chưa từng vào đồn cảnh sát đâu.”

“Mấy người các người nghiêm túc một chút, đừng cười ha hả nữa. Nếu không tôi sẽ khiến cho tội của các người nặng thêm một bậc.” Chu Ái Dân nói.

“Tốt, tốt, tốt, mau tới bắt chúng tôi đi.” Cao Tông Nguyên không sợ hãi nói.

Chu Ái Dân không động đậy, nhìn Lâm Dật nói:

“Chiếc 570 kia là của cậu đúng chứ?”

“Là của tôi.” Lâm Dật nói.

“Có phải là do anh lái không.”

“Là tôi, có lời gì mời anh nói thẳng, đừng cứ nói một câu rồi lại dừng như vậy.”

Chu Ái Dân cũng không so đo nhiều với bọn họ, mà tiến đến trước mặt Lâm Dật, “Trên người cậu toàn là mùi rượu, cậu đây là uống rượu lái xe.”

“Thì ra anh muốn hỏi việc này.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Anh muốn gán cho tôi tội danh uống rượu lái xe thì cứ việc nói thẳng, ưu điểm lớn nhất của tôi chính là thành thật, nhất định sẽ thừa nhận.”

“Bới cợt nhả mấy điều này với tôi đi, hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, cậu có phủ nhận cũng vô dụng!”

Chu Ái Dân nhìn những người khác, “Còn có mấy người nữa, đều đi với tôi một chuyến, thật là vô pháp vô thiên mà!”

Lâm Dật nhìn bọn người Tần Hán một chút, “Đi thôi mấy người, cùng nhau đi dạo một chút.”

“Đi thôi.”

Bọn người Tần Hán cười ha hả rồi đi ra ngoài, không có chút nào gọi là hoảng sợ cả.

Chu Ái Dân nhìn thoáng qua Vu Đức Cường.

“Tuy anh là người bị hại, nhưng anh cũng phải đi cùng chúng tôi một chuyến, để thực hiện việc lấy lời khai.”

“Được, được, được, chuyện này chúng tôi nhất định sẽ phối hợp.” Vu Đức Cường nói:

“Những người này cũng quá vô pháp vô thiên rồi, ngài nhất định phải đòi lại công đạo cho chúng tôi.”

“Yên tâm đi, chúng tôi sẽ xử lý công bằng, đương nhiên sẽ không để anh phải chịu thiệt thòi.”

“Vậy thì cảm ơn ngài.”

Nói xong, Vu Đức Cường cũng đi ra ngoài, lên chiếc Land Rover của mình.

“Học tỷ, chị sang ngồi bên em một chút, hai chúng ta chụp một tấm ảnh.” Hà Viện Viện nói:

“Đây là lần đầu tiên em ngồi xe cảnh sát đó, chúng ta phải chụp ảnh lưu niệm.”

Tâm trạng của Kỷ Khuynh Nhan cũng rất bình tĩnh.

Sáu người ngồi trên xe, tùy tiện lấy ra một người, đều có năng lực giải quyết này.

Cho nên cũng không có gì đáng lo lắng cả, chỉ cần xem Lâm Dật muốn xử lý chuyện này như thế nào thôi.

“Có ứng dụng làm đẹp không?”

“Đã được mở.”

Kỷ Khuynh Nhan cùng Hà Viện Viện chụp chung một tấm ảnh.

“Tại sao chị cảm thấy chân của chị có chút mập, lúc em đăng lên nhớ sửa cho chị một chút.”

“Được rồi.”

Chu Ái Dân từ kính chiếu hậu, nhìn thoáng qua Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện.

Xem ra chính là mấy cô gái mới vào đời, một chút kiến thức cũng không có, ngồi trên xe cảnh sát rồi, vậy mà còn có tâm trạng chụp ảnh!

Đợi lát nữa đến đồn, cho mấy người đẹp mặt!

Thôn trấn không lớn, không đến vài phút đã chạy đến đồn cảnh sát.

Mà Hà Viện Viện cũng chỉnh xong ảnh, đăng lên trong vòng bạn bè.

Kèm theo dòng chữ “Chuyến du lịch một ngày tại đồn cảnh sát.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 989.

Chương 990. Tôi Từng Đọc Sách, Anh Không Lừa Được Tôi Đâu

Đến đồn cảnh sát, bọn họ được đưa tới phòng thẩm vấn.

Chu Ái Dân hướng về phía đám người Lâm Dật, nói:

“Nói một chút đi, cụ thể đã xảy ra chuyện gì.”

“Mọi chuyện không phải anh cũng biết rồi sao, bọn họ bán hạt giống giả, tôi chỉ là đến đòi lại công đạo mà thôi.”

“Hồ nháo, những gì người ta bán đều đã được kiểm nghiệm đạt tiêu chuẩn, cậu lại nói bọn họ bán hàng giả! Tôi thấy cậu là đang cố ý vu oan!”

“Cho dù bọn họ có bán đồ thật, thì lời này cũng không phải là do anh nói.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Cho dù anh muốn bao che cho anh ta, cũng phải theo quy trình, nên giả bộ một chút. Thói quen lừa gạt này chỉ qua mắt được dân thường thôi, chúng tôi đều là người đọc sách, muốn gạt chúng tôi e là có chút khó.”

Chu Ái Dân không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ nói như vậy, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ.

“Cậu đừng cợt nhả với tôi, đây cũng không phải nhà cậu. Các người bị người khác sai khiến, đến đại lý hạt giống Song Phát để gây chuyện. Theo quy định xử phạt hành chính của bộ công an, các người không chỉ phải bồi thường tổn thất cho bọn họ, còn bị tạm giam bảy ngày. Ngoài ra, cậu còn uống rượu lái xe, chuyện này sẽ khiến tội nặng thêm một bậc!”

“Anh phán tôi như nào cũng chẳng sao cả.” Lâm Dật nói:

“Nhưng có một số việc, anh tốt nhất nên nghĩ cho rõ ràng, nếu như tôi mà tiến vào thì hậu quả anh không gánh được đâu.”

“Cậu đang uy hiếp tôi sao? Tôi đã làm trên cương vị này hơn mười năm, cậu cảm thấy tôi sẽ sợ sao?” Chu Ái Dân vỗ bàn một cái, “Tôi nói cho cậu, nếu tôi sợ thì đã không xứng mặc bộ quần áo này rồi.”

“Trâu bò!” Lâm Dật giơ ngón tay cái lên, vừa cười vừa nói.

“Tôi thấy mấy người đều không có ý muốn nhận tội, hôm nay tôi sẽ xử lý tất cả các người!”

Chu Ái Dân gọi thủ hạ của mình vào.

“Đưa bọn họ vào, về phần người uống rượu lái xe này, đến lúc đó giao cho huyện xử lý, để bên kia định đoạt là được!”

“Ai ai ai, anh chờ chút, việc này không liên quan đến hai chúng tôi!” Hà Viện Viện nói: “Muốn bắt thì bắt bốn người bọn họ thôi.”

“Sao vậy, hiện tại biết sợ rồi sao?” Chu Ái Dân nói:

“Các người không phải là bạn tốt sao, sao đến lúc gặp phải đại nạn lại mỗi người mỗi nơi vậy? Tôi thật sự là xem thường các người!”

Tình hình như vậy đã nằm trong dự liệu của Chu Ái Dân.

Những thanh niên như bọn họ, cả đám đều không có năng lực gì, đương nhiên tình bạn cũng không sâu nặng gì.

Gặp loại chuyện như này, đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp chạy trốn.

“Chỉ với chức vị này của anh, tôi còn thật sự không cần anh coi trọng.” Hà Viện Viện cũng không phải người lương thiện, nói:

“Nhưng nếu anh muốn bắt hai người chúng tôi, việc này tôi cảm thấy nên nói rõ với anh một chút. Dựa theo các quy định liên quan của pháp luật, hai chúng tôi không làm gì cả, sau khi lấy lời khai thì anh nên thả chúng tôi đi. Nếu như anh mà bắt chúng tôi, đó chính là biết luật mà còn phạm, tội thêm một bậc, lão nương được đi học, anh không lừa được tôi đâu.”

Sắc mặt Chu Ái Dân lúc đỏ lúc trắng.

Ở trên cương vị này hơn mười năm, anh đương nhiên biết quyết định thế nào.

Giống như Hà Viện Viện nói, các cô quả thực còn chưa đến mức bị tạm giam.

“Yên tâm đi, tôi làm việc luôn công chính.”

Chu Ái Dân phất phất tay, ra hiệu cho thủ hạ mang Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện đi lấy lời khai, sau đó liền có thể rời đi.

“Chúng tôi đi trước đây, các người cứ ở lại đây đi.” Hà Viện Viện cười ha hả nói.

“Đi đi, tối nay về nhà, không cần ở lại đây làm gì.” Lâm Dật nói.

“Yên tâm đi, tối nay tôi chắc chắn sẽ chiếu cố học tỷ thật tốt.”

Lâm Dật gật gật đầu, cũng không lo lắng gì cả.

Nhưng mà trước khi đi, Kỷ Khuynh Nhan vẫn có chút lo lắng.

Nhưng nghĩ một lát, lại cảm thấy nơi này hình như không có bất kỳ uy hiếp gì đối với Lâm Dật.

Chỉ cần anh ấy muốn thì có thể ra ngoài bất cứ lúc nào, cho nên cô cũng không nói gì cả.

Sau khi bọn họ rời đi, Chu Ái Dân nhìn đám người Lâm Dật.

“Tôi cho các người một cơ hội cuối cùng, nếu như bây giờ thừa nhận sai lầm của mình, tôi còn có thể xử lý lại lần nữa. Nhưng nếu các người vẫn khăng khăng cố chấp, kết quả cuối cùng thế nào, tôi cũng không chắc đâu.”

“Không có việc gì cả, anh cứ yên tâm mà phán xét, nếu như sợ thì coi như tôi thua.” Lâm Dật nói.

“Một đám không biết trời cao đất rộng, hôm nay tôi sẽ để cho cậu biết sự lợi hại của Chu Ái Dân tôi!” Chu Ái Dân lớn tiếng nói:

“Đưa tất cả bọn họ nhốt vào trong huyện đi!”

Bởi vì họ không có quyền lưu lại trên trấn, nếu như gặp phải người vi phạm thì phải đưa vào trong huyện.

“Đã rõ!”

Bọn người Lâm Dật bị mang tới xe, chuẩn bị đưa đến chỗ giam giữ trong huyện.

Mà lúc này, Vu Đức Cường đi tới trước mặt Chu Ái Dân.

“Anh Chu, bọn họ vẫn không nhận tội sao?”

“Vô cùng phách lối, nếu không tôi cũng không đưa bọn họ vào trong huyện.” Chu Ái Dân nói:

“Nhưng mà như vậy cũng tốt, để cho bọn họ nếm chút đau khổ. Hơn nữa trong đó còn có một người uống rượu lái xe, chờ lúc nhận hình phạt, muốn khóc cũng không được!”

“Anh Chu, vẫn là anh lợi hại, đổi lại là tôi, chắc là không có cách nào để đối phó với bọn họ.”

“Nhưng tên kia quả thực rất biết đánh nhau, nếu như anh thật sự ra tay với cậu ta, chắc chắn sẽ ăn thiệt thòi, đây cũng là điểm điên của cậu ta.” Chu Ái Dân nói:

“Nhưng mà anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ đòi lại tổn thất trong tiệm cho anh, cam đoan anh sẽ không bị thua thiệt.”

Trong lời nói của Chu Ái Dân có hàm ý, Vu Đức Cường cũng không ngốc, nghe là biết có ý gì.

“Anh Chu cứ yên tâm, anh giúp tôi ân tình lớn như vậy, tôi chắc chắn sẽ không để cho anh tốn công vô ích.” Vu Đức Cường nói:

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh Chu, trong huyện anh có thể quen biết ai hay không?”

“Anh hỏi chuyện này để làm gì?”

“Không giấu gì anh, tôi trước đó từng chịu thiệt trên tay cậu ta. Tôi muốn tìm người trong đó dạy dỗ cậu ta một trận.”

“Chuyện này đơn giản, tôi có quen với người trong huyện, nhưng anh cần phải chuẩn bị một chút, hiểu ý tôi chứ.”

“Chuẩn bị là điều đương nhiên, dù sao cũng là lông cừu xuất hiện trên người dê, số tiền kia đều là do bọn họ bồi thường.”

“Lời nói này rất đúng.”

Chu Ái Dân nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Thời gian cũng không còn sớm lắm, anh không phải muốn tìm người dạy dỗ cậu ta sao, cùng tôi vào trong huyện đi, tôi sẽ giúp anh sắp xếp.”

“Được.”

Sau khi quyết định, hai người cùng nhau lên xe, lái vào trong huyện.

Lúc này, trong lòng của hai người đều cực kỳ cao hứng.

Mình giúp Vu Đức Cường ân tình lớn như vậy, anh ta nhất định sẽ hậu tạ.

Về phần số lượng đương nhiên là không cần lo lắng, tất nhiên sẽ khiến mình hài lòng.

Mà dự định của Vu Đức Cường lại càng vang dội.

Hiện tại bắt được cậu ta, xem như đã báo được mối thù trước đó.

Ngoài ra, mình cũng có thể đoạt lấy ao cá của cậu ta.

Quả thực là một công đôi việc.

Quả nhiên, lúc gặp chuyện, chỉ cậy mạnh là không được, còn phải dùng đến đầu óc.

Nhưng hai người cũng không biết, tai họa ngập đầu đang lặng lẽ buông xuống trên đỉnh đầu của hai người.

Mà bọn họ cũng không biết, bốn người bị bắt kia, tùy tiện lấy ra một người đều là nhân vật phong vân có thể quấy động Trung Hải!

Tùy tiện lấy ra một người, cũng có thể làm cho bọn họ hối hận cả đời!

Hiện tại, một hơi đắc tội bốn người, hậu quả lại không cần phải nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 990.

Chương 991. Lâm Dật Bị Bắt

Trên xe cảnh sát, bốn người Lâm Dật, mỗi người đều bị còng tay vào xe.

“Tôi nói này, tôi thấy còng tay này tốt hơn so với đồ giả.” Lương Kim Minh nói: “Chất lượng quả thật không tệ.”

“Cậu còn mua qua đồ giả sao?” Cao Tông Nguyên hỏi.

“Từng mua qua, để gia tăng tình thú.”

“Mẹ nó, cậu thật sự rất biết chơi nha.”

“Nhìn là biết cậu chưa từng thấy qua chuyện đời.” Lương Kim Minh nháy mắt ra hiệu nói:

“Hiện tại cậu và anh Lâm đều là người có gia đình có sự nghiệp, càng phải chú ý chuyện trên phương diện này. Nếu không sau một khoảng thời gian sẽ không còn thú vị nữa, thỉnh thoảng phải thêm vào chút gia vị, cái này gọi là giữ gìn tình yêu.”

“Việc này cậu nói với lão Cao một chút là được rồi, lão Lâm một năm 365 ngày, đều có thể ngủ không giống nhau, vô cùng mới mẻ.” Tần Hán nói.

“Mẹ nó, cậu dám nói xấu thanh danh của tôi, lão tử là người tốt.”

“Nếu cậu là người tốt, ba người chúng tôi cũng là thánh nhân.”

“Ha ha, anh Lâm quả thực đủ tra, nếu như có bảng xếp hạng, anh Lâm chắc chắn sẽ đứng nhất.” Lương Kim Minh nói.

“Ừm ừm... Tôi cũng cho là như vậy.” Cao Tông Nguyên nói.

Nhìn thấy bốn người, vừa nói vừa cười ở phía sau, người ngồi ở hàng trước không khỏi nhíu mày.

Những người này rốt cuộc là vô văn hóa đến mức nào vậy, đến lúc này rồi còn cười đùa cho được?

Chẳng lẽ phải nhốt vào, dạy dỗ bọn họ một trận thì mới có thể đàng hoàng?

Nghĩ đến đây, vị cảnh sát lại lắc đầu.

Hiện tại những người trẻ tuổi thật sự là càng ngày càng to gan lớn mật.

Không đến hai mươi phút, đoàn người được đưa tới trong huyện.

Chu Ái Dân đi phía trước, đồng nghiệp của anh ta áp giải bốn người Lâm Dật phía sau.

Lúc này, chỉ huy thứ hai của cục công an huyện - Lưu Vân Thành đi ra.

“Lão Chu, những người này phạm phải chuyện gì vậy.”

Chu Ái Dân nhìn bốn người Lâm Dật nói:

“Mấy người này, thu tiền của người khác, còn vu oan người ta bán hạt giống giả, không chỉ đánh người trong tiệm, còn đập phá đồ vật.”

Nói xong, Chu Ái Dân nhìn Lâm Dật, “Còn có tên này, không chỉ đánh người mà còn uống rượu lái xe.”

“Thế mà còn uống rượu lái xe?” Lưu Vân Thành nhìn Lâm Dật nói:

“Người trẻ tuổi đúng là rất được nha, lá gan là càng lúc càng lớn. Chuyện uống rượu lái xe, quốc gia đã xử lý nghiêm như vậy, thế mà còn dám gây án, thật sự là vô pháp vô thiên.”

“Hiện tại tam quan của những người trẻ tuổi càng ngày càng bất chính.” Chu Ái Dân nói:

“Tôi cảm thấy đều là do mấy cái video kia gây ra, khiến cho bọn họ trở nên điên cuồng, chuyện gì cũng dám làm.”

“Không phải sao, thứ này quá hại người.” Lưu Vân Thành nói:

“Mấy ngày trước, trong huyện có người sau khi uống rượu còn lái xe, còn quay video phát lên trên mạng, nói chúng tôi bắt không được anh ta. Anh đoán xem, không đến hai mươi phút, đã bị chúng tôi bắt được, trở về thẩm tra mới biết là vì thu hút fan.”

“Bọn họ cũng giống vậy, lúc còn ở trên trấn thì phách lối, lúc trên đường còn nói cười, căn bản không xem chúng ta ra gì.” Chu Ái Dân nói:

“Tôi cảm thấy, việc này nếu như không xử lý nghiêm túc, bọn họ cũng sẽ không nhớ đâu.”

“Còn chưa tới 15 tháng giêng, vẫn chưa kết thúc việc nghiêm trị, lại xảy ra chuyện như vậy, chắc chắn sẽ bị xử lý nghiêm.”

Lưu Vân Thành đi tới trước mặt Lâm Dật, “Tiểu tử, cậu nói một chút xem, mới đầu năm đã phạm lỗi nặng, cậu còn không xem chúng tôi ra gì, lần đầu bắt được người điển hình như cậu đó.”

Lâm Dật cười gật đầu, “Ừm, tôi đều nhận.”

“Trong nhà cậu có người thân gì không, kêu đến đi, có một số việc nên để cho bọn họ biết.”

Điều mà Lưu Vân Thành đang nói là tiếng lóng trong ngành.

Ý tứ chính là gọi người trong nhà của cậu tới, nếu như chuẩn bị tốt, còn có thể xử lý nhẹ.

Mà dạng thao tác này cũng chỉ có thể hành động ở chỗ như huyện thành.

Nếu như đổi lại là Trung Hải, sẽ không ai dám làm như vậy.

Với lại ngay từ đầu, Chu Ái Dân cũng hành động như vậy.

Bởi vì làm chuyện như vậy ở trên trấn thì lại càng thuận tiện hơn.

Nhưng bốn người Lâm Dật căn bản không có ý nghĩ trên phương diện kia, cho nên liền trực tiếp bị đưa vào.

“Tôi là cô nhi, không có ai đến xử lý chuyện này đâu.” Lâm Dật nói: “Cho nên anh đừng nghĩ đến chuyện mò được thứ gì tốt từ chỗ tôi, việc này không quá thực tế.”

“Hồ nháo!” Lưu Vân Thành lớn tiếng nói:

“Cậu có biết mình đang nói gì hay không!”

“Biết chứ.” Lâm Dật nói:

“Đây là tiếng lóng của ngành này, tôi hiểu mà. Anh cũng không cần đánh chủ ý trên người tôi làm gì, hỏi mấy người bọn họ một chút, cha mẹ còn đang khoẻ mạnh, đoán chừng có thể lấy được không ít thứ.”

“Không chỉ uống rượu lái xe, còn phát ngôn bừa bãi, nhìn xem lát nữa tôi sẽ xử lý các người thế nào!”

Nói xong, Lưu Vân Thành nhìn ba người Tần Hán, “Gọi cha mẹ của các người tới đây, nạp tiền phạt!”

“Phải gọi cha mẹ đến sao.” Tần Hán nói: “Tìm người đại diện không được à?”

“Thế nào? Hiện tại biết đã sợ? Hiện tại mới biết mất mặt xấu hổ?” Lưu Vân Thành nói:

“Tôi nói cho các người biết, bây giờ nói gì cũng đã muộn, hôm nay tôi nhất định phải nghiêm túc xử lý các người!”

“Nếu anh đã nói như vậy, vậy cũng chỉ đành vậy thôi.”

Tần Hán cười ha hả lấy điện thoại di động ra, bấm gọi cho cha mình.

“Cha, bên con xảy ra chút chuyện, đang ở cục cảnh sát, có thể tới nộp chút tiền phạt hay không?”

“Con thật sự không nói đùa, thật sự đang ở chỗ này, cục công an huyện Đăng Tháp, là chỉ mặt gọi tên để cha và mẹ tới nộp tiền phạt, người khác đều không thể giúp đỡ.”

“Con cũng không phải là tìm việc cho người, con là bị liên lụy, không còn cách nào khác.”

Nói xong, Tần Hán cúp điện thoại, sau đó, Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên cũng gọi điện thoại.

“Thế nào, nhìn vẻ mặt của các người thì hình như là bị mắng.” Lâm Dật cười ha hả nói.

“Cha tôi nói cậu không phải thứ gì tốt.”

“Không sao cả, đây cũng không phải lần đầu tiên ông ấy mắng tôi như thế.”

“Nói chuyện điện thoại xong rồi, cũng không được nói chuyện phiếm.” Lưu Vân Thành không nhịn được mà nói:

“Nhốt mấy người bọn họ vào!”

“Đã biết, lãnh đạo.”

Lúc này, Chu Ái Dân đi tới bên cạnh Lưu Vân Thành, nhỏ giọng nói vài câu.

Sau đó anh ta nhìn Vu Đức Cường một chút, lập tức liền hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Nhốt bọn họ vào phòng 107 đi.”

“Đã biết!”

...

Khu anh ninh Trung Hải, đại viện gia đình.

“Ông Dương, con pha cho người chút trà, ông con nói nó vô cùng ngon, cố ý để con đem tới.”

“Sao lại chỉ có trà.” Dương Quảng Hạ nói: “Con cũng đừng gạt ông, ông nội con có mấy bình rượu ngon kìa, sao không lấy cho ông một bình?”

“Việc này thật sự không thể trách ông con được.” Lương Nhược Hư nói:

“Mấy ngày đầu năm mới, chú Trần đến nhà chúng con, bà nội đã đem hết mấy bình rượu ngon kia cho chú Trần rồi, không cho ông con uống.”

“Việc này sao bà ấy không nói.” Dương Quảng Hạ mắng: “Đưa cho ông tốt biết bao nhiêu.”

Lương Nhược Hư và Mạc Hồng Sơn đều không nhịn được bật cười, đều đã lớn tuổi như vậy rồi, sao còn thèm chút rượu kia vậy.

Reng reng reng _ _

Đúng lúc này, điện thoại của Lương Nhược Hư vang lên, mắt nhìn người gọi tới, sau đó liền nhận.

“Anh nói cái gì? Lâm Dật bị bắt sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 991.

Chương 992. Giả Trang Chính Diện

“Cụ thể là đã xảy ra chuyện gì, nói cho tôi một chút.”

Vài phút tiếp theo, Lương Nhược Hư vẫn luôn nói chuyện này qua điện thoại.

Mà người gọi điện thoại cho Lương Nhược Hư chính là lãnh đạo thuế của Trung Hải.

Bởi vì Hà Viện Viện và đối phương có lui tới vì nghiệp vụ, cho nên người đó có thấy vòng bạn bè của cô.

Cũng thấy Lâm Dật trong tấm hình, sau đó liền gọi điện thoại cho Lương Nhược Hư.

“Đã xảy ra chuyện gì rồi? Tên nhóc Lâm Dật kia sao lại bị bắt rồi?” Dương Quảng Hạ hỏi.

“Con cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.” Lương Nhược Hư nói:

“Với lại người bị bắt không chỉ có mình Lâm Dật, mà còn có Tần Hán Tần gia, Lương Kim Minh Lương gia, Cao Tông Nguyên Cao gia nữa.”

“Ngoài Lâm Dật ra, mấy người này đều là gia tộc có tiếng tại Trung Hải a?” Mạc Hồng Sơn nói.

“Nào chỉ là có tiếng tại Trung Hải, tùy tiện lấy ra một người đều có thể xếp vào hai mươi gia tộc đứng đầu Trung Quốc.” Lương Nhược Hư nói:

“Con gọi điện thoại điều tra chuyện này một chút xem thế nào? Đây là ai mà lá gan lại lớn như vậy, không thể hồ nháo thế này được!”

Nhìn Lương Nhược Hư đang gọi điện thoại một bên, Dương Quảng Hạ trầm ngâm một lát.

“Tiểu Mạc, đợi lát nữa cậu và Hạt Gạo tự mình đi một chuyến, đem tin tức phía trên tiết lộ cho Lâm Dật một chút, xem cậu ấy nghĩ thế nào.”

“Muốn nói ở thời điểm này sao?” Mạc Hồng Sơn nói ra: “Có phải là hơi sớm hay không?”

“Năm trước cậu ấy hình như đã đến Trung Hải một chuyến, có xảy ra chút ma sát với một số người, cho nên phía trên cố ý tìm cậu ấy.” Dương Nghiễm Hạ nói:

“Nhưng cậu cũng không nên nói quá nhiều, biết điểm dừng là được. Cậu ta là người thông minh, nói một chút sẽ hiểu, xem xem cậu ấy có suy nghĩ gì không.”

“Vậy được, chúng tôi sẽ tự mình qua đó một chuyến.”

“Ừm, đi đi.”

...

Trong cục công an huyện, bốn người Lâm Dật lại bị thẩm tra một lần, sau đó được đưa tới trại tạm giam.

“Đi vào đi, thành thật một chút, đừng phạm tội, nếu không tội sẽ nặng thêm một bậc.”

Bốn người Lâm Dật lần lượt đi vào, diện tích nhà giam không lớn, còn chưa tới 20 mét vuông.

Ngoài bốn người bọn họ, còn có bốn người khác cũng bị nhốt ở đây.

Họ đều đang dùng một loại ánh mắt xem xét để đánh giá bọn họ.

“Ai, tôi thao, mùi vị chỗ này cũng quá lớn rồi đi.” Tần Hán nói.

“Ăn ngủ gì gì đó đều ở đây, mùi đương nhiên là lớn rồi.” Lâm Dật vừa cười vừa nói: “Nhịn một chút là được.”

“Nhưng nơi này đúng là muốn mạng người mà.” Lương Kim Minh nhìn bốn phía một chút nói:

“Nhưng mà đây chỉ là trại tạm giam thôi, nếu mà là ngục giam thật sự đoán chừng sẽ sống không bằng chết.”

“Cho nên mới nói thời đại này, nếu không có bệnh thì đừng phạm pháp, thành thành thật thật làm một công dân bình thường cũng tốt.”

Lúc nói chuyện, vẻ mặt của Lâm Dật có chút mất tự nhiên.

Anh cả ở bên trong chờ đợi năm năm, cũng không biết là làm sao mà sống qua.

Ba người khác cũng biểu thị đồng ý.

Trong những năm này, mấy người bọn họ cũng đã gây ra không ít chuyện, nhưng bởi vì trong nhà trâu bò nên đã chống đỡ được rất nhiều chuyện.

Nếu đổi lại là dân chúng bình thường, vào rồi nói không chừng sẽ không ra được.

“Mấy người là người mới đúng không, phạm chuyện gì vậy?”

Người nói chuyện, ngồi ở góc giường vừa gảy chân vừa nhìn kỹ bốn người.

Lương Kim Minh liếc anh ta một chút, nói:

“Chúng tôi phạm chuyện gì có liên quan cái lông với anh à?”

“Tiểu tử này đúng là ngang ngược, có phải là trước khi vào đây chưa từng bị đánh qua không?”

Người đàn ông thu chân lại rồi đứng lên, tiếp đó ba người bên cạnh cũng đứng ở trước mặt đám người Lương Kim Minh và Lâm Dật, nhìn bộ dạng như có thể động thủ bất cứ lúc nào.

“Đang làm gì vậy!”

Ngay lúc hai bên sắp xảy ra xung đột, người quản sự lớn tiếng nói:

“Đều trở về chỗ đi!”

Nghe được tiếng của người đó, người đàn ông kia lập tức thay đổi vẻ mặt, cười ha hả nói:

“Chúng tôi sẽ trở về ngày.”

Bôn người Lâm Dật vẫn còn đứng tại chỗ, không nhúc nhích, không coi ai ra gì.

Đúng lúc này, Vu Đức Cường đi tới, vẻ mặt hết sức phách lối và đắc ý.

“Tiểu tử, không nghĩ tới sẽ bị tôi bắt đến đây đúng không.”

“Quả thật có chút không nghĩ tới, anh vẫn còn có chút đầu óc.”

“Bây giờ đã qua cái thời đại chém chém giết giết lâu rồi. Cậu còn thật sự cho rằng tôi sẽ chờ bị cậu đánh một trận sao? Hiện tại chính là dựa vào đầu óc để sinh tồn, không nên cảm thấy bản thân mình có thể đánh nhau thì không ai có thể thu thập cậu.” Vu Đức Cường nói:

“Người giống như cậu nhiều nhất cũng chỉ là vật hy sinh, từ đầu đến cuối tôi đều không thèm để vào mắt.”

“Với lại không phải cậu rất trâu bò sao, không phải rất biết đánh nhau sao. Tôi nói cho cậu biết, người ở đây không ai là lương thiện cả, tôi xem cậu còn có thể phách lối được bao lâu.”

“Tôi đoán tôi vẫn có thể tiếp tục phách lối, nhưng anh thì không nhất định.” Lâm Dật vừa cười vừa nói.

“Đều đã đến đây rồi, còn giả bộ như thế, cậu chính là người đầu tiên mà tôi gặp đấy.”

Nói xong, Vu Đức Cường nhìn về phía người đàn ông vừa nãy.

“Anh chính là Tôn Vinh Hải, người đã đánh người khác thành người thực vật đúng không?”

Tôn Vinh Hải nhìn Vu Đức Cường, “Anh biết tôi sao?”

“Tôi từng nghe nói qua chuyện của anh, trình độ cũng không tệ, cho nên tôi mang cho anh mấy điếu thuốc, lúc lên cơn thèm thì có thể giải tỏa một chút.”

Nhìn thấy Vu Đức Cường lấy ra bốn điếu Trung Hoa, vẻ mặt của Tôn Vinh Hải khẽ động.

Thứ này ở đây chính là hàng cứng, tốt hơn nhiều so với tiền, nếu như mình có bốn điếu này cũng đủ để hút một hồi.

“Anh có phải muốn tôi làm gì giúp anh không?”

Tôn Vinh Hải mặc dù là nông dân, nhưng cũng không ngốc.

Biết anh ta sẽ không tự nhiên mà đưa mấy điếu thuốc này cho mình.

“Thì là cái tên mặc áo khoác kia, tôi thấy cậu ta có chút không vừa mắt, cậu giúp tôi giáo huấn cậu ta một trận, bốn điếu thuốc này sẽ là của cậu.”

“Đừng đùa nữa, anh cho rằng nói đánh là có thể đánh sao? Nếu để cho quản sự phát hiện, tôi cũng không tốt.”

“Anh yên tâm đi, những chuyện khác tôi đã chuẩn bị tốt, nửa giờ tiếp theo, sẽ không có người tới, sau đó chỉ cần các người buông tay buông chân ra là được.”

Nghe nói vậy, hai mắt Tôn Vinh Hải tỏa sáng.

“Việc này có khả năng, đưa thuốc cho tôi trước đã.”

Vu Đức Cường cũng không mập mờ, sảng khoái ném thuốc vào.

Tôn Vinh Hải như nhặt được chí bảo, cầm nó trong tay nhìn một chút, sau đó lại bỏ nó dưới gối của mình, sợ bị người khác đoạt đi.

“Người anh em, có thể cho chúng tôi làm với hay không, anh cho chúng tôi hai điếu là được, khẳng định sẽ giúp anh dạy dỗ nhóm bọn họ một trận.” Người phòng bên cạnh nói.

“Không cần đâu.” Vu Đức Cường nói:

“Trước khi tới, tôi đã hỏi thăm rồi, 107 Tôn Vinh Hải là người khiến các người đau đầu nhất, đoán chừng chỉ cần một mình anh ta là đủ rồi. Nhưng các người cũng đừng vội, lát nữa tôi sẽ cho mỗi người hai điếu thuốc, về sau có cơ hội nhớ cố chiếu cố bọn họ một chút.”

“Ha ha, không thành vấn đề.”

Nói xong, Vu Đức Cường nhìn Tôn Vinh Hải, “Tôi thấy thời gian cũng không còn nhiều lắm, hiện tại động thủ đi.”

Tôn Vinh Hải gật gật đầu, sau đó phủi bụi trên người, nhìn lấy Lâm Dật nói:

“Ban đầu vốn còn muốn giữ các người thêm một lúc, nhưng người ta cũng đã tìm đến tôi rồi, việc này đã không còn biện pháp nào nữa, ai lên trước đây?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 992.

Chương 993. Lão Đại Giá Lâm

“Anh Lâm, người này hình như thật sự rất lợi hại.” Lương Kim Minh nói.

“Quả thực, còn đánh người ta thành người thực vật nữa kìa.” Cao Tông Nguyên nói.

“Nhìn dáng vẻ chưa thấy qua chuyện đời của mấy người kìa, sau này đừng nói là có quen biết tôi.”

“Nhưng chúng tôi quả thực chưa thấy qua người thực vật là cái dạng gì.”

“Hôm nay tôi sẽ để cho các cậu nhìn một chút.”

Nói xong, Lâm Dật đi về phía Tôn Vinh Hải, sau đó một chân đá lên người anh ta!

Tôn Vinh Hải không kịp phản ứng, bị Lâm Dật đá ngã xuống đất.

Anh ta muốn đứng lên, nhưng ở ngực lại đau giống như bị lửa thiêu vậy.

Lâm Dật ngồi xổm người xuống, nắm lấy đầu của anh ta, hung hăng đập xuống mặt đất!

Người kia kêu thảm một tiếng, đầu đầy máu, ngất đi tại chỗ.

Lâm Dật hài lòng gật đầu, “Thấy chưa, chờ sau khi anh ta tỉnh lại, gần như sẽ là người thực vật.”

Trong chốc lát, bốn phía yên tĩnh, chỉ thấy mặt đất đầy máu và

Tôn Vinh Hải đã ngất đi.

Tất cả mọi người bao gồm cả Vu Đức Cường đã sợ thiếu chút nữa tè ra quần.

Người này cũng quá độc ác rồi, chẳng lẽ là tội phạm giết người sao!

Lâm Dật nhìn ba người còn lại, “Còn muốn động thủ không? Muốn bị chấn động não hay người thực vật đây?”

“Tôi, chúng tôi không muốn cái gì cả.”

“Vậy thì nhanh dọn dẹp đi.”

“Được, được, chúng tôi đã biết.”

Lâm Dật xoay người, nhìn Vu Đức Cường đang bị dọa sợ.

“Mấy người mà anh sắp xếp này, thật sự là không được tốt lắm.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Tôi đề nghị anh tốt nhất nên mua tấm vé máy bay đi nước ngoài đi, nếu không đời này của anh sẽ không còn gì nữa.”

Vu Đức Cường lui về phía sau mấy bước theo bản năng, tuy ở giữa có tấm cửa sắt ngăn cách, nhưng vẫn cảm giác được nguy hiểm.

“Cậu, cậu lại dám đánh phạm nhân ở đây, tôi nói cho cậu biết, như vậy tội sẽ nặng thêm một bậc!”

Nói xong, Vu Đức Cường vội vã chạy ra, anh ta đã không còn dám đứng chung một chỗ với Lâm Dật nữa.

Lương Kim Minh im lặng chụp lỗ tai, “Đã đến lúc này rồi, mà mấy tên ngốc này vẫn còn coi chúng ta là người bình thường, đây là IQ gì vậy.”

“Bình thường, tôi chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày tôi lại bị đưa tới loại địa phương này.”

“Được rồi, nhập gia tùy tục đi.” Cao Tông Nguyên nói: “Tôi thấy giường bên kia có giấu một bộ Poker, qua đó chơi đi.”

“Đi thôi.”

Cùng lúc đó, Vu Đức Cường đã chạy đến văn phòng Lưu Vân Thành.

Lúc này, Lưu Vân Thành và Chu Ái Dân đang uống trà trong phòng làm việc.

Nhìn thấy Vu Đức Cường tiến vào thì tò mò hỏi:

“Nhanh như vậy đã trở lại rồi sao? Không có đánh cho tàn phế đó chứ.” Chu Ái Dân hỏi.

“Anh, anh Chu, đã xảy ra chuyện.” Vu Đức Cường hoảng hốt nói:

“Người tên là Tôn Vinh Hải kia, không chỉ không đánh được Lâm Dật, hơn nữa còn bị cậu ta đánh ngất xỉu, mặt đất toàn là máu, không rõ sống chết.”

Nghe thấy tin tức này, hai người cũng không bình tĩnh nổi nữa.

"Tôi có biết người tên là Tôn Vinh Hải kia, thân thủ tương đối tốt, thế mà lại bị cậu ta đánh ngất?

“Chúng ta đều đánh giá thấp năng lực của Lâm Dật, cậu ta thật sự không phải là lợi hại bình thường. Các người mau đi xem một chút, đưa đến bệnh viện càng nhanh càng tốt, nếu như chậm trễ sẽ rất dễ xảy ra chuyện.”

“Nhanh qua đó xem một chút đi.”

Hai người cũng sợ sẽ xảy ra chuyện,không dám ở lại, vội vã đi ra ngoài.

Nhưng ba người vừa mới ra khỏi cửa văn phòng, Lưu Vân Thành thấy thủ hạ của mình vội vã chạy tới, vẻ mặt hốt hoảng nói:

“Lãnh đạo, hình như đã xảy ra chuyện, bên ngoài có đỗ mấy chiếc Rolls-Royce và Bentley, còn chặn lại cửa của chúng ta.”

“A? Chuyện gì thế này, sao mấy loại xe tốt này lại đỗ trước cổng chúng ta?”

“Tôi cũng không biết, liệu có phải là đến làm việc?”

“Bên phía trại xảy ra chút chuyện, cậu qua đó nhìn một chút, tôi ra cửa xem sao.”

“Được.”

Cửa chính, cha của Tần Hán - Tần Chính Thanh dẫn đầu xuống xe.

Sau đó, cha của Lương Kim Minh - Lương Chính Đông, cha của Cao Tông Nguyên - Cao Cần Miễn, cũng đi xuống từ trên xe.

Bởi vì ở trong điện thoại, Cao Tông Nguyên có nói là mấy người cùng bị bắt.

Sau đó ông đã liên hệ với Tần Chính Thanh và Lương Chính Đông, cùng nhau chạy tới nơi này.

“Mấy cái tên này, thật đúng là không khiến người ta bớt lo chút nào, mới đầu năm mới thế mà đã để người mang đến nơi này.” Tần Chính Thanh nói.

“Ai nói không phải đâu, tôi còn đang đánh bài đã phải vội vàng đến đây.”

Người nói chuyện là Lương Chính Đông, thân hình của ông không cao lắm, chỉ khoảng 1m7, có chút béo. Bộ dạng cũng không hẳn là quá xuất chúng, nhưng khí chất trên người lại rất nổi bật, lộ ra một cỗ khí chất có tiền.

“Chủ yếu là người ở đây đúng là cứng rắn, muốn để chúng ta đích thân tới.”

Người nói chuyện, là cha của Cao Tông Nguyên - Cao Cần Miễn, là người cao nhất trong ba người, sắc mặt có chút đen, khóe mắt mang theo nếp nhăn.

Ông là người giản dị nhất trong ba người, cũng là người gần gũi với dân chúng nhất.

“Nhưng sao chỉ có mấy người chúng ta tới đây, tên nhóc Lâm Dật kia thì sao, sao lại không gọi người trong nhà tới.” Lương Chấn Đông nói.

“Cũng đúng.” Tần Chính Thanh nói:

“Lấy nhân mạch kia của cậu ta, nói bừa cũng ra một cái tên dọa người. Chúng ta vẫn nên tự xử lý chuyện này đi, nếu như làm lớn sẽ không tốt.”

Nghe nói như thế, Lương Chính Đông cười rộ lên.

“Tôi thật sự bội phục chết tên tiểu tử này, vốn muốn cho đứa con trai không chịu thua kém kia của tôi học thêm một chút từ nó, sau này sẽ kế nghiệp tôi, nhưng giờ thì hay rồi, học đến trại tạm giam luôn.”

“Ba người chúng ta đừng lảm nhảm nữa, nhanh vào xem một chút đi, nếu không lấy tính tình của Lâm Dật đoán chừng đã có thể đi ra từ lâu.” Cao Cần Miễn nói.

Mang theo bảo tiêu sau lưng, ba người lần lượt đi vào, vừa lúc bắt gặp ba người Lưu Vân Thành đi ra từ bên trong.

“Xin chào, xin hỏi ngài là?”

Nhìn thấy ba người Tần Chính Thanh, Lưu Vân Thành và Chu Ái Dân lập tức ý thức được thân phận của mấy người này không đơn giản.

Người bình thường khi đến đây sẽ không bao giờ thong dong như vậy.

Tuy còn không biết bọn họ tới đây làm gì, nhưng mấy chiếc xe sang trọng ngoài cửa kia đã đủ để chứng minh cho thân phận của bọn họ.

“Xin chào, tôi là chủ tịch tập đoàn Hãn Hải, Tần Chính Thanh, người vừa mới bị các người bắt đi chính là Tần Hán con tôi.”

“Tôi là chủ tịch hàng không Tân Hoa, Lương Chính Đông, người bị bắt vào là Lương Kim Minh con trai của tôi.”

“Tôi là chủ tịch tập đoàn cơ khí Long Đằng, Cao Cần Miễn, Cao Tông Nguyên là con trai tôi.”

Sau khi biết thân phận của ba người, Lưu Vân Thành, Chu Ái Dân và Vu Đức Cường sợ đến nỗi thiếu chút nữa tè ra quần.

Những người này đều là chủ của các công ty danh tiếng lẫy lừng tại Trung Hải, thân phận đều không tầm thường, mà mình lại bắt con của bọn họ?

Thật mẹ nó là nghiệp chướng a!

Nhất là Vu Đức Cường, anh ta cảm giác mình ngu luôn rồi.

Lấy sức ảnh hưởng của những người này, tùy tiện lấy ra một người đều có thể giết chết mình.

Mà mình lại trêu chọc con của bọn họ?

Hơn nữa còn là ba người!

Sau này mình còn có đường sống không?

“Ba vị trước khoan lại vội, việc này khả năng có chút hiểu lầm, tôi hiện tại mang sẽ các ngài qua đó, bọn họ không có việc gì cả, vẫn rất tốt.”

“Không sao cả, việc này cậu phán thế nào thì cứ phán, chúng tôi cũng không phải là người không nói lý.” Tần Chính Thanh thản nhiên nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 993.

Chương 994. Đội Hình Phô Trương

Tần Chính Thanh rất thông minh, ông biết rõ, mình đến đây, đối phương nhất định sẽ thả người.

Cho nên vẫn nên nói mấy lời xã giao một chút.

“Ngài quá khách khí rồi, việc này là chúng tôi không đúng, chúng tôi bây giờ sẽ thả người.” Lưu Vân Thành cười nói.

“Vậy thì làm phiền rồi.”

Ba người đều không nói gì nữa.

Tuy trong lòng có chút giận, nhưng đi ra làm ăn, còn phải nhìn mặt mũi chung.

Cho nên cũng không muốn làm lớn.

Nếu không ngày mai sẽ được lên báo.

Mà suy nghĩ của ông cũng rất đơn giản, muốn xử lý chuyện này càng nhanh càng tốt, nếu mà để cho tiểu tử Lâm Dật kia nổ tung giống như đạn hạt nhân thì ai cũng không khống chế được.

“Cha, các người đã tới.” Đến phòng 107 trong trại tạm giam, Tần Hán nói.

“Trên mặt đất sao toàn là máu vậy?” Tần Chính Thanh hỏi.

“Vừa rồi có người giả trang, muốn biến lão Lâm thành người thực vật, cho nên đã biến thành dạng này.”

“Mấy người các người thực sự là...”

Ba người Tần Chính Thanh liếc nhau một cái.

Còn thật sự để cho mình đoán.

Mới có đến muộn một lúc mà đã đánh người thành cái dạng này, ra tay thật sự là đủ độc.

“Tần tiên sinh, ngài yên tâm, việc này không liên quan đến con trai ngài, cho nên sẽ không truy cứu trách nhiệm.”

Nói xong, Lưu Vân Thành nhìn đồng nghiệp phía sau nói:

“Nhanh mở cửa ra.”

“Đã biết.”

Sau khi cửa sắt cửa mở ra, bốn người Lâm Dật thoải mái đi ra.

“Tần tiên sinh, mạo muội hỏi một chút, ngài có quan hệ với người này sao?”

Lưu Vân Thành nhìn Lâm Dật một chút, hỏi dò.

“Thế nào? Trong này vẫn còn có chuyện sao?”

“Ngoại trừ người tên là Lâm Dật này thì những người khác đều không có việc gì cả, đi qua đó ký tên là có thể đi.” Lưu Vân Thành nhìn Lâm Dật nói:

“Nhưng cậu ta uống rượu lái xe, tôi đã báo chuyện này lên trên, nếu như thả ra thì việc này sẽ có chút khó xử lý.”

“Đúng, đúng, đúng, không thể thả.” Vu Đức Cường hoảng loạn nói.

Anh ta biết, nếu như thả Lâm Dật ra, bản thân mình nhất định sẽ phải chết, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

“Đúng, tuyệt đối không thể thả!”

Những người khác trong trại tạm giam cũng nói:

“Nếu như uống rượu lái xe đều có thể thả, vậy thì cũng thả chúng tôi ra đi.”

“Các người đây là không công bằng, không phải luôn nói vì nhân dân phục vụ sao? Tôi thấy các người chỉ phục vụ kẻ có tiền.”

“Anh ta không chỉ uống rượu lái xe, hơn nữa còn đánh người bị thương, nhất định phải truy cứu trách nhiệm của anh ta!”

Nghe thấy tiếng hô của những người khác, vẻ mặt của Lưu Vân Thành có chút khó khăn.

“Tần tiên sinh, ngài xem chuyện này...”

Vẻ mặt Tần Chính Thanh không vui, đã nói đến như vậy mà ông vẫn không rõ, thì đời này đúng là uổng công.

“Đã không nguyện ý thả tôi, vậy thì tôi sẽ ở lại.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Chuyện của cậu tôi có thể mặc kệ, nhưng tôi nhắc nhở cậu, tốt nhất là nên thả cậu ta ra, nếu không...”

“Lưu Vân Thành!”

Tần Chính Thanh còn chưa dứt lời, chỉ nghe thấy một tiếng quát chói tai truyền đến từ phía sau.

Mọi người cùng nhau quay đầu nhìn lại, Lưu Vân Thành bất ngờ phát hiện, người tới vậy mà lại là lãnh đạo Phương Thiếu Học.

Ngoài ra, bên cạnh Phương Thiếu Học còn có ba người.

Một người trong đó mặc đồng phục, một người mặc quân phục, còn có một nữ sĩ mặc âu phục.

Tất cả lực chú ý của Lưu Vân Thành đều rơi vào trên người hai người đàn ông.

Trong đó, người mặc đồng phục kia trên người có đeo quân hàm thanh tra cảnh sát, người có tư cách đeo loại quân hàm này, cả Trung Hải chỉ có một!

Còn người mặc quân phục thì trên quân hàm có hai ngôi sao!

Trung tá!

Nghĩ đến đây, Lưu Vân Thành đã không dám nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh bọn họ nữa.

Có thể đứng cùng một chỗ với hai người kia, hơn nữa khí chất còn không thua nửa phần, thân phận và địa vị của cô ấy chắc chắn cũng không thấp, ít nhất cũng không phải là người mà mình có thể so sánh.

Giờ phút này, không chỉ có bọn người Lưu Vân Thành cảm thấy mơ hồ.

Mà ba người Tần Chính Thanh cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

Không chỉ có Trần Bỉnh Cường và Lương Nhược Hư tới, hơn nữa còn có một người của quân đội nữa?

Nhân mạch của tên nhóc Lâm Dật này có phải là quá dọa người rồi hay không?

Chỉ chút chuyện như vậy, đáng để bọn họ tự mình đi một chuyến sao?

“Phương cục trưởng, ngài, ngài đã tới.” Lưu Vân Thành run rẩy nói.

“Cút sang một bên cho tôi!”

Phương Thiếu Học mắng một câu, sau đó khách khí đi về phía Lâm Dật.

“Lâm tiên sinh, thực sự xin lỗi, việc này chỉ là hiểu lầm, ngài đừng chấp nhặt với chúng tôi.”

Lâm Dật chỉ ba người Lưu Vân Thành nói:

“Nếu tôi thật sự muốn chấp nhặt với các người thì ba người bọn họ hiện tại đã vào bệnh viện rồi.”

“Vâng, vâng, vâng, cảm ơn Lâm tiên sinh đã thủ hạ lưu tình.”

Phương Thiếu Học rất cung kính mà mời Lâm Dật đi ra.

“Lâm tiên sinh, xảy ra chuyện như vậy là do tôi thất trách, tôi nhất định sẽ xử lý bọn họ, hôm nay tôi làm chủ, sẽ mời ngài bữa cơm coi như là đền tội.”

“Đền tội thì không cần đâu.” Lâm Dật nói:

“Anh xử lý ba người bọn họ là được.”

Lấy cấp bậc của Phương Thiếu Học thì còn không đủ tư cách để ngồi ăn cơm cùng một chỗ với bọn người Lương Nhược Hư.

Nếu quả như thật đi ăn, với anh ta mà nói đó chính là vinh hạnh vô cùng lớn.

“Được, được, được, tôi nhất định sẽ nghiêm túc xử lý chuyện này.”

Lâm Dật gật gật đầu, đoàn người lần lượt đi ra ngoài.

Lâm Dật cười nhìn về phía Lương Nhược Hư, “Sao các người lại tới đây? Khiến cho tôi cảm thấy có chút ngượng ngùng.”

“Tôi còn muốn hỏi anh đó, sao lại bị đưa tới chỗ này vậy?”

“Tôi có một miếng đất và ao cá ở trấn Tứ Phương thôn Hoan Hỉ, chuẩn bị trồng chút hoa quả, nuôi chút cá. Sau đó bọn họ bán hạt giống giả cho tôi, cuối cùng đã xảy ra một chút tranh chấp, rồi bị đưa vào đây.”

“Hả? Trồng trọt nuôi cá sao?”

Lương Nhược Hư và những người khác đều nghe mà sửng sốt.

Tốt xấu gì anh cũng là phú hào 100 tỷ đó.

Đây là chuyện mà anh có thể làm sao?

“Tôi cảm thấy mọi người trong thành phố đều quá vội vàng, tiết tấu cuộc sống quá nhanh, không quá thích hợp với tôi, cho nên tôi muốn quy ẩn núi rừng, tìm lại con người ban đầu của mình.”

Trần Bỉnh Cường ở một bên nhịn không được mà bật cười.

Nhìn khắp toàn bộ Trung Hải, phỏng chừng cũng chỉ có Lâm tiên sinh mới dám nói như vậy với Lương thị trưởng.

Lương Nhược Hư tức giận nhìn về phía Lâm Dật.

Nếu như không có người ngoài ở đây, thật sự muốn cho anh ta một cước.

“Đi thôi, về Trung Hải ăn bữa cơm trước đi, tôi cũng thấy đói rồi.”

Bữa cơm này là Lâm Dật cố ý sắp xếp cho ba người Tần Chính Thanh.

Ba người bọn họ đều là phú hào đứng đầu Kim Tự Tháp.

Lương Nhược Hư lại là Phó thị trưởng quản lý kinh tế, mấy người bọn họ cùng nhau ăn cơm, có thể trao đổi ra những chuyện không hề nhỏ.

Mà đây cũng là cơ hội mà ba người đều rất hy vọng có được.

Bởi vì cái gọi là tùy thế mà ứng phó, tùy thế mà di chuyển, thuận thế mà làm.

Muốn kiếm tiền ở thời đại này, không phải chỉ cần nhìn một người thông minh thế nào, mà phải nhìn xem người đó có thể nắm giữ đại thế hay không.

Sản nghiệp mà bọn họ muốn làm chính là sản nghiệp như mặt trời mới mọc chứ không phải là sản nghiệp lúc hoàng hôn.

Nếu có thể nghe được một số tin tức từ Lương Nhược Hư thì nó sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với sự phát triển của công việc kinh doanh gia tộc. Đây là điều mà trong lòng ba người đều biết rõ.

Ba người Tần Chính Thanh, Lương Chính Đông, Cao Cần Miễn đều âm thầm nhìn Lâm Dật.

Tên nhóc Lâm Dật này, thật đúng là rất thông minh.

Vậy mà lại bán cho mình một cái nhân tình lớn như vậy.

Nếu như đứa con trai không chịu thua kém của mình có thể học được một nửa của cậu ấy thì tốt biết bao.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 994.

Chương 995. Lữ Đoàn Trung Vệ

Đoàn người lái xe về tới Trung Hải.

Đối với tâm tư của Lâm Dật, Lương Nhược Hư cũng là trong lòng hiểu rõ, cũng không hề nói gì.

Tần gia, Lương gia, Cao gia, đều là những gia tộc lớn nổi tiếng ở Trung Hải, thậm chí là toàn bộ Trung Quốc.

Mối quan hệ của họ với nhau, đối với Lâm Dật cũng là bảo đảm.

Điều này có thể chống lại tác động của dòng vốn quốc tế một cách hiệu quả.

Cái này thuận nước đẩy thuyền, đương nhiên phải làm.

Nhưng từ đầu đến cuối, Lâm Dật đều có một việc không nghĩ ra.

Với thận phận của Lương Nhược Hư, chỉ cần gọi điện thoại, là có thể đem chuyện này dễ dàng giải quyết.

Cô ấy tại sao còn muốn chạy tới đây một chuyến.

Thời gian lãng phí cũng không đáng giá.

Hơn nữa quan trọng nhất là, cô ấy còn đưa Mạc Hồng Sơn đến đây cùng.

Anh ta là cảnh vệ riêng của Dương Nghiễm Hạ đó.

Nếu như không có việc gì quan trọng, anh ta không thể rời khỏi bên người Dương Nghiễm Hạ được.

Hơn nữa quan hệ của hai người cũng không có nhiều quen thuộc, bất luận nhìn như thế nào, sự xuất hiện của anh ta ở đây cũng có chút đột ngột.

Mặc kệ những nghi ngờ trong lòng, Lâm Dật cũng không nói gì, còn ở trước mặt mọi người biểu thị cảm ơn.

Chỗ ăn cơm, đã được sắp xếp ở khách sạn Bán Đảo.

Ban đầu Trần Bỉnh Cường định rời đi, nhưng là được Lâm Dật giữ lại.

Việc kết thân với ba gia tộc lớn, đối với anh ta mà nói cũng là việc tốt.

Đến vào trong đó môn đạo, cũng chỉ có người trong cuộc mới hiểu được.

Cơm ăn đến một nửa, Lâm Dật đi ra ngoài đi vệ sinh, nhưng mới từ phòng rửa tay đi ra, liền thấy Mạc Hồng Sơn canh giữ ở bên ngoài, dường như đang chờ mình.

"Sơn ca, đồ ăn như thế nào? Không hợp khẩu vị của anh sao." Lâm Dật cười nói: "Tôi thấy anh chỉ uống một chén, Có phải uống không quen? Tôi sẽ đổi cho anh cái khác?"

"Không cần đâu." Mạc Hồng Sơn lắc đầu một cái, "Tôi một lát nữa còn muốn về khu canh gác, rượu chỉ có thể uống sau khi xong việc, chờ khi nào tôi có thời gian, tôi sẽ tìm cậu uống sau."

"Việc này tôi sẽ ghi nhớ, đến lúc đó làm mấy bình rượu ngon chiêu đãi anh."

Mạc Hồng Sơn cười gật đầu, nhìn chung quanh, phát hiện không có ai sau đó nói với Lâm Dật:

"Bây giờ cậu có thời gian không? Muốn nói với cậu một chút việc tư."

"Có việc anh cứ nói, cũng không phải người ngoài."

"Phòng khách bên cạnh không có ai, chúng ta đi chỗ đó nói."

"Được."

Lâm Dật đẩy cửa phòng bao bên cạnh, cùng Mạc Hồng Sơn đi vào.

Người sau móc ra một gói thuốc lá, "Nơi này có thể hút thuốc không?"

"Nhà mình địa phương tùy tiện rút."

Mạc Hồng Sơn cười đưa cho Lâm Dật một điếu, mà Lâm Dật cũng không từ chối, hai người trước sau lần lượt châm lửa đốt, khói tràn ngập trong không khí, Mạc Hồng Sơn sờ sờ bên trong túi áo của mình.

Sau đó móc ra một chiếc huy chương màu đỏ sậm.

Huy chương không hề lớn, đường kính gần ba bốn centimet.

Mặt trên có một thanh liêm đao, cùng năm ngôi sao nhỏ, bên cạnh dùng bông lúa trang trí, nhìn rất tinh xảo.

"Sơn ca, đây là cái gì?"

"Tôi lại một lần nữa giới thiệu tôi cho cậu biết." Mạc Hồng Sơn nói:

"Ngoại trừ là cảnh vệ riêng của Dương lão tiên sinh, tôi còn là một trong những thành viên dự bị của lữ đoàn Trung Vệ Trung Quốc"

"Cái gì?"

Lần này Lâm Dật có chút ngồi không yên.

Anh và Mạc Hồng Sơn từng giao thủ, cho nên thực lực của anh ta, anh hiểu rất rõ.

Ngay cả những người ở cấp độ như anh ta cũng chỉ là thành viên dự bị, vậy lữ đoàn Trung Vệ kia sẽ lợi hại đến mức nào?

"Đây là một đơn vị mới thành lập sao?"

Mạc Hồng Sơn lắc đầu một cái, "Đã có hơn trăm năm lịch sử, chỉ là một mực không có công bố phiên hiệu."

"Sau đó thì sao? Ngay cả một người như anh cũng chỉ có thể là thành viên của đội dự bị. Lữ đoàn Trung Vệ khẳng định cũng không đơn giản?"

Mạc Hồng Sơn không nóng không lạnh gật gật đầu.

"Cậu nói đúng, muốn gia nhập tổ chức này, có một quy định cứng nhắc, chính là cậu phải hiểu rõ phương pháp chiến đấu của lực Đan Điền. Bởi vì tôi vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ được, cho nên chỉ là thành viên của đội dự bị."

"Nhưng vật này hữu dụng không?"

Lâm Dật đưa ra nghi vấn của mình, "Tôi thừa nhận mình biết cách chiến đấu phát lực Đan Điền. Nhưng anh nếu như nắm cát ưng vỡ tôi một cái, cũng có thể đem tôi đánh chết. Cho dù tài nghệ của tôi so với anh thông thạo hơn, cũng không có tác dụng gì."

Mạc Hồng Sơn chần chờ mấy giây, đem kích động trong lòng áp chế xuống.

Có một số việc vẫn còn chưa tới lúc để nói cho cậu ta biết.

"Chuyện là như vầy, năm trước cậu hẳn là đã đi Yến Kinh một chuyến."

"Các anh cũng biết cái này?"

"Tin tức này là tôi nghe nói, nhưng mà cậu yên tâm, chúng tôi cũng không có theo dõi cậu. Chỉ là có người để ý đến thông tin của cậu, phát hiện cậu còn cùng với người khác có xảy ra một chút xung đột."

Lâm Dật sờ sờ cằm, cuối cùng vẫn gật đầu.

"Là Lý gia và Ngụy gia ở Yến Kinh, nhưng trình độ đều không ra sao."

"Những xích mích nhỏ giữa cậu và họ là một trong những nguyên nhân dẫn đến vấn đề này." Mạc Hồng Sơn nói:

"Lữ đoàn Trung Vệ muốn đem cậu tiếp thu đi vào, nhưng bởi vì tính đặc thù của cậu, cho nên trước tiên thông báo Dương lão tiên sinh, xin hỏi cậu ý kiến bên này."

"Cũng bởi vì tôi biết cách đánh đặc biệt này, cho nên muốn đem kéo tôi vào sao?" Lâm Dật nói:

"Hiện tại đã không chơi cận chiến nữa, cho dù trình độ đấu một mình lợi hại, nó cũng không đóng vai trò quyết định. Có thể bù đắp chênh lệch là khoa học kỹ thuật, cũng không phải đơn thuần một người hoặc một đơn vị là được."

"Cậu nói rất có lý, nhưng những gì lữ đoàn Trung Vệ đang chấp hành cũng không phải là nhiệm vụ chiến trường, mà là một ít kế hoạch bí mật. Nhưng cụ thể kế hoạch là cái gì, tôi không tiện nhiều lời với cậu được, cũng hi vọng cậu có thể hiểu được."

Lâm Dật ngẩng đầu, nhìn Mạc Hồng Sơn, hai người cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau, thời gian lại như ngừng trôi, kéo dài hơn mười giây, cuối cùng Lâm Dật mở miệng thử thăm dò.

"Nhiệm vụ lữ đoàn Trung Vệ chấp hành có liên quan gì đến văn minh thời tiền sử không?"

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của Mạc Hồng Sơn liền cứng đờ, thậm chí ngay cả môi cũng bắt đầu run rẩy lên.

Anh nằm mơ đều không nghĩ tới, Lâm Dật vậy mà biết đến chuyện này.

"Cậu biết thân phận của tôi, tôi phải tuân thủ nghiêm khắc mệnh lệnh làm việc, cho nên có mấy lời tôi không thể nói với cậu được. Nhưng hai chúng ta hôm nay nói chuyện, tôi sẽ báo cáo lại đầu đuôi cho Dương lão tiên sinh, tôi nghĩ Dương lão tiên sinh, gần đây sẽ có thể tìm cậu. Nếu như cậu có bất kỳ câu hỏi nào về điều này, có thể đi hỏi ông ất."

Trên thực tế, suy đoán của Lâm Dật là hoàn toàn chính xác.

Nhưng ở Mạc Hồng Sơn xem ra, trả lời cái vấn đề này của anh, thuộc về tự ý tiết lộ cơ mật, cho nên nửa chữ cũng không thể nói.

Ngay cả việc anh có nguyện ý hay không tham gia lữ đoàn Trung Vệ, cũng không có hỏi nhiều.

Tại thời điểm này trong cuộc trò chuyện, cũng xác thực nên ngưng hẳn rồi.

"Được tôi biết rồi, Dương lão lúc nào có thời gian gặp tôi, anh gọi điện thoại cho tôi."

"Được, quyết định vậy nha."

"Đi thôi, tiếp tục ăn cơm."

"Đã đến lúc này rồi, tôi không còn tâm trạng ăn cơm nữa." Mạc Hồng Sơn cười nói, "Tôi phải đem chuyện này, cùng nói với Dương lão tiên sinh một chút. Anh chuẩn bị sẵn sàng, nói không chắc ông ấy một lúc nữa liền muốn tìm anh đấy."

"Sẵn sàng bất cứ lúc nào."

"Vậy tôi đi trước đây." Mạc Hồng Sơn vỗ vai Lâm Dật.

"Cậu nói với Hạt Gạo một tiếng, tôi đem xe lái đi, đến lúc đó cậu lái xe đưa cô ấy về."

"Việc nhỏ, giao cho tôi là được rồi."

Lâm Dật đưa Mạc Hồng Sơn đến trước cửa khách sạn, cũng để Vương Thiên Long lấy ra hai bình Moutai với một bình Latu Castle, bảo anh mang về uống.

Nhìn bóng lưng Mạc Hồng Sơn rời đi, Lâm Dật tự lẩm bẩm:

"Rốt cuộc cũng tìm tới cửa."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 995.

Chương 996. Bổ Thận Bắt Đầu Từ Bé

Sau khi tiễn Mạc Hồng Sơn đi, Lâm Dật lại trở về phòng khách.

Tiếp tục nói chuyện về các vấn đề làm ăn.

Lương Nhược Hư cũng không có keo kiệt, cũng tiết lộ một ít tin tức cho ba người Tần Chính Thanh.

Dựa theo các hướng dẫn chính sách mới, ngành Bán Đạo Thể sắp trở thành con cưng mới, cũng chính là gọi là ngành công nghiệp ánh sáng mặt trời.

Cho tới cuối cùng, Lâm Dật mơ mơ hồ hồ được ba người Tần Chính Thanh đầu tư hơn bốn tỷ.

Đều làm cho anh ngượng ngùng, hình như là họ đến để góp vốn cho mình.

Sau khi ăn xong, ba gia tộc lần lượt rời đi, chỉ còn lại Lâm Dật với Lương Nhược Hư.

"Anh có thể nói cho tôi biết, anh tại sao phải đi trồng trọt không?" Lương Nhược Hư hỏi.

"Trên sách không phải có nói sao, hái cúc đông dưới rào, nhàn nhã nhìn Nam Sơn, tôi từ nhỏ đã yêu thích kiểu sống nông thôn, hiện tại có tiền, đương nhiên phải trở về với thiên nhiên."

"Anh thích nhất không phải Đại Bảo kiếm sao? Làm sao lại biến thành cuộc sống nông thôn rồi?"

"Ách ... có thể có một số hiểu lầm trong chuyện này."

Lâm Dật dừng một chút, "Đam mê Đại Bảo kiếm là sau này mới có, còn trồng trọt là ước mơ từ nhỏ rồi."

"Anh suốt ngày chỉ biết nói nhảm với tôi." Lương Nhược Hư nói:

"Còn có, không phải tôi nói anh, anh nếu như muốn trồng trọt, gọi điện thoại cho tôi là được rồi. Tôi gọi cho người của Viện nghiên cứu nông nghiệp gửi cho anh một ít, cần gì tự mình đi mua. Đường đường là CEO tập đoàn với giá trị bản thân trăm tỉ, vậy mà lại mua được hạt giống giả, việc này mà truyền đi chắc người khác cười thúi đầu."

"Ai mà biết được chuyện chết tiệt này có thể xảy ra chứ."

"Anh muốn trồng thứ gì, tôi sẽ nhờ người gửi cho anh một ít hạt giống."

"Một ít loại hoa quả, loại nào cũng được, trải nghiệm cuộc sống mà thôi."

"Được." Lương Nhược Hư mang theo túi xách, "Đưa tôi đến đơn vị."

"Đi thôi."

Đưa Lương Nhược Hư đến cơ quan xong, Lâm Dật lái xe về tới nhà.

Bởi vì anh sớm nhận được tin nhắn của Kỷ Khuynh Nhan cùng với Hà Viện Viện ở nhà chuẩn bị nồi lẩu.

"Như thế nào? Những người kia đều đã xử lý rồi sao?"

Nhìn thấy Lâm Dật trở về, Kỷ Khuynh Nhan bước lên phía trước hỏi.

"Nên bắt đã bị bắt, nên rút lui đã rút lui, về sau xem như là không có việc gì khác rồi."

"Vậy là được."

"Người dân ở thị trấn Tứ Phương thực sự rất đơn giản, Đây là lần đầu tiên tôi thấy họ giả vờ trực diện như vậy." Hà Viện Viện nói.

"Kỳ thực em cảm thấy, nếu như lúc đó trực tiếp đối phó bọn họ, anh có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Nhưng cái người tên là Vu Đức Cường có chút đáng ghét, trước đó đã dạy cho anh ta một bài học rồi, vậy mà còn đến gây phiền phức."

"Ông chủ cái này gọi là vì dân trừ hại." Hà Viên Viên nói:

"Trong thành phố cùng nông thôn không giống nhau, những người kia đều coi trời bằng vung. Nếu như nhìn anh dễ ức hiếp, vậy thì thật là hướng về thần chết rồi bắt nạt. Hơn nữa còn núi cao Hoàng Đế xa, chính sách đã đến phía dưới, tất cả đều biến dạng. Có mấy người, nếu là không trừng trị một lần, bọn họ đều cho là mình là vua của một cõi đấy."

Kỷ Khuynh Nhan không nói gì, bởi vì cô cảm thấy mình ở phương diện này, không có quyền phát ngôn gì.

Mình so với hai người bọn họ xác thực kém hơn rất nhiều.

Sau khi ăn xong, công việc rửa chén tự nhiên rơi xuống trên người Kỷ Khuynh Nhan cùng với Hà Viện Viện.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật khó có khi ngủ thẳng tới khi tự nhiên tỉnh, Hà Viện Viện không qua gõ cửa.

Lúc đi ra, phát hiện bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, hình như đều là đồ Hà Viện Viện thích ăn.

"Sao vậy, mới sáng sớm đã xụ mặt xuống, Lão Cao thật sự đã suy sụp rồi sao?" Lâm Dật nói.

"Hai người các anh thực sự là đủ rồi!" Hà Viện Viện nói:

"Ngày hôm qua anh còn lừa phỉnh tôi đi trồng trọt, hôm nay vợ của anh lừa phỉnh tôi đi chăn heo, có thể hay không lưu cho tôi môt con đường sống? Tôi không chỉ có công việc, tôi còn có bạn trai, tôi cũng muốn yêu đương ngọt ngào!"

"Em đừng nghĩ như vậy." Kỷ Khuynh Nhan an ủi:

"Em thử nghĩ xem, em ở đâu làm việc, Lâm Dật cũng đều trả tiền lương cho em, tăng ca cũng có trợ cấp, không có gì khác biệt."

"Nhưng ra vào khu trung tâm và ra vùng đồng ruộng này là hai chuyện khác nhau!"

"Nhìn những gì cô nói này." Lâm Dật nói:

"Chỉ là đi đến nông thôn, trời đất rộng lớn, nhiều đất dụng võ, thân là thanh niên tốt đẹp ở thế kỷ mới, chúng ta phải đến chỗ tổ quốc cần chứ."

"Tôi cảm thấy, Lâm Dật nói rất đúng." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Học tỷ chị thay đổi rồi, chị chỉ là muốn lừa phỉnh em đi chăn heo."

"Em cứ coi như là vậy đi."

"Nhà chúng em nghèo, từ nhỏ đã trồng trọt chăn heo, em nỗ lực học tập, tốt nghiệp Yến đại, tốt nghiệp tiến sĩ, không nghĩ tới sau này vẫn là trở lại trồng trọt chăn heo, Hà Viện Viện em đời trước đến cùng là tạo cái nghiệp gì vậy!"

"Đi mau, đừng lề mề nữa." Lâm Dật nói: "Anh mới mua hạt giống, đã đưa đến rồi."

"Em mới mua lồng sắt và dây xích, hình như cũng đã được đưa đến thị trấn rồi, chúng ta phải đi lấy."

Hà Viện Viện: ...

"Đợi lát nữa anh gọi điện cho Lão Cao." Lâm Dật nói: "Người cường tráng như cậu ta, ngu hay sao mà không bắt tới đây. "

"Con người anh sao lại như vậy, tôi đi là được rồi, như thế nào lại mang lão Cao của tôi đến đây nữa. "

"Thêm một người thì tốc độ làm việc có thể nhanh hơn một chút."

Đúng như dự đoán, biết Hà Viện Viện ở trong tay Lâm Dật, Cao Tông Nguyên hùng hục chạy tới, sau đó bốn người lái xe đi thị trấn Tứ Phương.

Khi đến thị trấn, anh lấy chiếc lồng sắc mà Kỷ Khuynh Nhan đã mua, sau đó về thôn Hoan Hỉ.

Cùng lúc đó, hạt giống mà Lương Nhược Hư liên hệ cũng được đưa đến.

"Mẹ kiếp, anh lấy hơn mười cây nhân sâm?" Cao Tông Nguyên nói: "Thứ này đều là được trồng trong nhà kính đúng không?"

"Nào chỉ là nhân sâm, còn có bốn cây linh chi mới vừa hái xuống đây này." Hà Viện Viện nói: "Ông chủ, anh nếu như không lên tiếng thì thôi, nói một tiếng ai nấy đều phải kinh ngạc. Vậy mà lấy được nhiều thứ tốt như vậy."

"Ách... gieo chơi thôi."

"Anh chỉ cần lấy chút hoa quả là được rồi, những nhân sâm với Linh Chi này, để ở chỗ của anh cũng không trồng được, chẳng bằng cho tôi đi."

"Cô muốn lấy vật này làm cái lông gì."

"Lấy về cho lão Cao nhà chúng tôi pha rượu, đại bổ." Hà Viện Viện nói: "Học tỷ, chị lấy không lấy một ít sao, bổ thận phải bổ từ bé đấy."

Việc ngâm rượu này, Kỷ Khuynh Nhan ngược lại là biết một chút.

Nhưng cô cảm thấy mấy thứ này của Lâm Dật hình như còn chưa đủ tuổi để ngâm rượu.

"Cái này không cần đâu, máy cái này hình như còn chưa đủ tuổi?"

"Vật này ngâm càng lâu, dược hiệu lại càng tốt, nhanh chóng nắm chặt." Hà Viện Viện nói.

"enenen ... chúng tôi không lấy, em lấy về làm đi."

"Cái kia, Viện Viện, anh thực sự cũng không cần thứ này, hơn nữa anh bình thường cũng không thế nào uống rượu đế được." Cao Tông Nguyên nói.

"Cho dù không ngâm rượu, chúng ta cũng lấy về, đồ vật cho không, không cần thì phí."

Lâm Dật: ...

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong, Lâm Dật đem xe bùn đất vàng đổ xuống.

Tổng cộng có mười bao, nhưng chỉ lấy xuống 8 bao, còn dư lại chuẩn bị đưa tới vườn rau xanh bên trong.

Sau khi trộn kỹ hai loại đất này, bốn người bắt đầu gieo hạt.

Lâm Dật với Kỷ Khuynh Nhan một tổ, Cao Tông Nguyên cùng với Hà Viện Viện một tổ.

"Lâm Dật, chúng ta trồng một cây anh đào trước đi."

Kỷ Khuynh Nhan nói xong, phát hiện Lâm Dật đang nhìn mình chằm chằm, không có bất kỳ động tác nào.

Kỷ Khuynh Nhan lúc này mới phục hồi tinh thần lại, biết mình gọi sai.

"Chồng ~~ "

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 996.

Chương 997. Tần Gia

Giọng của Kỷ Khuynh Nhan rất nhỏ, sợ bị Hà Viện Viện nghe được.

"Này là được rồi."

"Chỉ biết bắt nạt em." Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi, nhỏ giọng thầm thì nói.

Lâm Dật đầu tiên đào một cái hố trên mặt đất, sau đó đem cây anh đào trồng vào đó.

Lấp đất, tưới nước, hết thảy đều thuận lợi hoàn thành.

Trồng cây đầu tiên, khen thưởng 100.000 điểm thông thạo.

Mức độ hoàn thành nghề nghiệp: 10%, khen thưởng lọ thuốc tăng trưởng (sẽ được phát đến nhà bếp ở nhà)

"Thuốc tăng trưởng?"

Nó có thể khiến tốc độ sinh trưởng của thực vật tăng lên 30%.

"Có chút rác rưởi."

Phần thưởng như vậy chỉ thích hợp với nghề nghiệp trước mắt, đối với bản thân mình cũng không có bất kỳ trợ giúp nào.

Nhưng vật này, là không có cách nào thay đổi, Lâm Dật cũng chỉ có thể nhận lấy.

Tuy rằng là một thứ rác rưởi, cũng không thể nói chẳng có tác dụng gì, vô bổ liền vô bổ.

Nhiệm vụ tràn đầy thanh xuân, đem hạt giống gieo hết tất cả đất còn trống, khen thưởng 200.000 điểm thông thạo.

Nhìn thấy nhiệm vụ mới của hệ thống, Lâm Dật ước lượng một chốc.

Mình có một nhà kính, còn có cái vườn rau xanh, cần ít nhất ba ngày để hoàn thành xong việc này.

Nhưng bây giờ thời tiết có chút mát mẻ, có thể trồng trong nhà kính, nhưng vườn rau xanh hình như không được, còn phải chờ một khoảng thời gian nữa.

Thời gian trì hoãn nhiệm vụ này có thể sẽ hơi lâu.

Trong buổi sáng, bốn người đã trồng được hơn chục cây ăn quả, tiến độ còn kém xa so với dự kiến của Lâm Dật.

Mà người tuột xích, ngoài Kỷ Khuynh Nhan còn có Cao Tông Nguyên.

"Lão Cao, cậu chuyện này không làm được sao." Lâm Dật nói.

"Tôi đã từng làm việc này bao giờ đâu." Cao Tông Nguyên nhổ nước bọt nói: "Tôi có thể làm cho anh nhiều như vậy, anh phải biết đủ chứ."

"Cậu đợi lát nữa đem nhân sâm với Linh Chi lấy về, hảo hảo bồi bổ."

"Này là hai chuyện khác nhau nha."

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Kỷ Khuynh Nhan cùng với Hà Viện Viện liền đi nấu cơm.

Lâm Dật thì tiếp tục làm việc trồng trọt.

Hơn một giờ chiều, Lâm Dật với Cao Tông Nguyên trở lại sân nhỏ, chuẩn bị ăn cơm.

"Tiểu tử, các cậu đổi hạt giống rồi à?"

Lúc ăn cơm, đại tỷ trung niên sát vách hỏi.

"Xảy ra chút chuyện không vui, nên tôi mua lại giống mới."

Chuyện cụ thể Lâm Dật chưa nói, thuận miệng qua loa lấy lệ nói.

Nếu như nói cho cô ta biết, Chu Ái Dân bị mất chức rồi, Vu Đức Cường bị mình đưa vào tù rồi, đoán chừng cô ta sẽ coi mình như người bị bệnh tâm thần.

Đoán chừng về sau cũng sẽ không bán cho mình con ngỗng lớn với khoai tây nữa.

Buổi trưa lúc ăn cơm, Lâm Dật nhận được điện thoại của Mạc Hồng Sơn.

Nội dung giống như anh nghĩ, Dương Nghiễm Hạ muốn tìm anh.

Nhưng bởi vì đã là xế chiều, Lâm Dật đem chuyện gặp mặt này để sang ngày hôm sau.

Chuyện tiền trong tay không quan trọng, nhưng chuyện liên quan với gặp mặt, mình còn muốn chuẩn bị một chút, muốn đem những vấn đề này đều làm rõ.

Xế chiều hôm đó, bốn người cũng không làm việc nhiều, mà đi ao cá bên kia câu được vài con cá, cuộc sống rất thoải mái.

Theo sự sắp xếp của Lâm Dật, ban đầu anh dự định hôm nay sẽ ở lại đây.

Nhưng bởi vì chuyện của Dương Nghiễm Hạ, buổi tối liền lái xe trở về Cửu Châu Các.

Hơn tám giờ sáng hôm sau, Kỷ Khuynh Nhan lái xe đến tập đoàn Triều Dương.

Nhưng chuyện về heo con, cô vẫn còn chưa quên.

Chỉ là hiện tại, không có heo để nuôi, chỉ có thể tạm thời gác lại.

Lái xe đến cửa vào khu an ninh, Lâm Dật gọi điện thoại cho Mạc Hồng Sơn, anh ta nói với cảnh vệ đứng gác một tiếng, rồi mới để Lâm Dật đi vào.

Dựa theo địa chỉ mà Mạc Hồng Sơn đưa cho, Lâm Dật đem xe lái đến đại viện Chúc Lâu.

Khi xe dừng lại, Mạc Hồng Sơn đã đợi anh ở bên ngoài.

"Chờ sốt ruột rồi." Lâm Dật cười nói.

"Tôi cũng mới vừa đến." Mạc Hồng Sơn nói: "Chúng ta đi lên trước, lão Dương đang chờ anh đấy."

"Đi thôi."

Dưới sự dẫn dắt của Mạc Hồng Sơn, Lâm Dật đã đến nhà của Dương Nghiễm Hạ.

Trong nhà cũng không có chỗ gì đặc sắc, tất cả đồ vật trong nhà được bày biện đều là đồ cũ.

Đặt mình vào ở nơi này, có một loại cảm giác xuyên không.

Còn có hương thơm của trà tràn ngập ở bên trong phòng.

"Tiểu tử cậu rốt cuộc đã tới, chờ cậu đến nửa ngày rồi." Dương Nghiễm Hạ nói: "Mau tới nếm thử trà của tôi, Hạt Gạo mang đến cho tôi đấy, rất được."

"Khách khí như vậy làm gì, cũng không phải người ngoài."

"Cũng quen biết nhau lâu như vậy, cậu xác thực không tính là người ngoài." Dương Nghiễm Hạ nói:

"Vậy tôi sẽ không che giấu với cậu nữa, chuyện về văn minh thời tiền sử, cậu làm sao mà biết được?"

Lâm Dật đã sớm đoán được, nhanh mồm nhanh miệng như Dương Nghiễm Hạ sẽ hỏi vấn đề như vậy.

Nhưng đáp án của vấn đề này, là không thể nào nói với ông ta được.

"Cái này không thể nói cho ông được." Lâm Dật nói: "Chúng ta đổi đề tài."

"Có gì khó nói sao?"

Lâm Dật gật đầu, "Ừm."

Dương Nghiễm Hạ ngồi dựa vào trên ghế dựa, hai tay nhăn nhó, không ngừng gõ tay vịn.

Trầm tư hồi lâu, mới dò hỏi:

"Là người Tần gia nói cho cậu biết sao?"

"Hả?"

Lâm Dật tay bỗng nhiên run lên, tay cầm chén trà trên không trung đột nhiên cứng lại, nước trà bên trong suýt chút nữa vẫy ra.

Lâm Dật có thể đoán được, cái Tần gia này không thể nào là Tần Hán nhà bọn họ, nhất định là còn có một người khác mới đúng.

Nhưng cái Tần gia này là ở đâu ra?

Không nghi ngờ gì nữa, chuyện liên quan với văn minh thời tiền sử, Tần gia là biết rõ.

Nhưng tại sao, những lời như vậy sẽ xuất hiện vào thời điểm này?

Tại sao Tần gia lại nói cho mình biết tin tức này?

Nhấp một ngụm trà, Lâm Dật lắc đầu một cái, "Không có quan hệ gì với người khác, không có ai nói cho tôi biết cả."

Lúc này đến lượt Dương Nghiễm Hạ trầm mặc.

Nếu như không phải người của Tần gia, ai sẽ nói cho cậu ta biết chuyện này?

Chẳng lẽ là Lâm Cảnh Chiến trở về rồi?

Nhưng với tính khí của anh ta, nếu quả như thật sự trở về rồi, nhất định sẽ đem những việc này toàn bộ bê ra. Chuyện này đối với cậu ta cũng không thể biết nửa vời được.

"Cậu có thể bảo đảm nguồn tin tức này là an toàn sao?" Dương Nghiễm Hạ hỏi.

"Có thể." Lâm Dật nói: "Sẽ không mang đến bất kỳ nguy hiểm nào cho quốc gia."

Nói xong, Lâm Dật lại trầm tư hồi lâu, nhàn nhạt mở miệng nói:

"Về chuyện này mà nói, căn cứ vào bất kỳ tổ chức nào, bất luận là người nào, tôi đều là trung lập, lão Dương ông đừng mẫn cảm như vậy."

Ban đầu, Lâm Dật đối với buổi nói chuyện ngày hôm là rất mong chờ.

Nhưng bởi vì dẫn ra cái Tần gia, khiến tất cả tâm tư của Lâm Dật đều thả ở trên mặt này.

Trong mơ hồ, anh luôn cảm thấy Tần gia này hình như có thể có một chút gì đó quan hệ tới anh.

"Cậu nói như vậy tôi an tâm rồi." Dương Nghiễm Hạ nói:

"Chuyện này, chúng ta trước tiên không nói nữa. Hãy để tôi nói cho cậu biết chuyện về lữ đoàn Trung Vệ vậy."

Lâm Dật gật đầu, chờ Dương Nghiễm Hạ tiếp tục nói.

"Hiện tại lữ đoàn Trung Vệ, có ý định đem cậu thu nạp vào, cậu có ý nghĩ gì về vấn đề này."

"Thu nạp liền thu nạp, ông thế nào cũng phải để tôi biết, cái tổ chức này là đang cái làm gì chứ."

Giống như đã sớm chuẩn bị, Dương Nghiễm Hạ cũng không do dự.

"Quân đội từng khai phá văn minh thời Tiền Sử, nhưng nghe nói quân đội có chút nghiêm khắc, kỷ luật tương đối phân tán một ít, cũng sẽ có luân phiên, nói chung không nghiêm túc như cậu."

"Một nơi bí mật như vậy, chắc không chỉ có mình người Trung Quốc tham gia nhỉ?"

Dương Nghiễm Hạ gật đầu, "Còn có người của những quốc gia khác, bên trong có rất nhiều chuyện cơ mật, ảnh hưởng sâu sắc đến sự phát triển của khoa học kỹ thuật hiện đại. Là vùng giao tranh của các quân sư chiến lược."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 997.

Chương 998. Mẹ Đẻ Tần Ánh Nguyệt

Lâm Dật cái hiểu cái không gật đầu.

"Nhưng đã nhiều năm như vậy, làm sao một chút tin tức cũng không truyền ra?"

"Bởi vì là tất cả thành viên trong nước cơ mật tối cao, cho nên bất cứ tin tức gì đều được phong tỏa. Chỉ cần bộ an ninh quốc gia không tiết lộ tin tức này, thì sẽ không có người nào biết."

"Nơi này ở đâu?"

"Trên đảo Tilia ở 30 vĩ độ bắc."

"Tilia?"

"Trải qua nhiều năm nghiên cứu, người ta đã phát hiện ra nền văn minh Tilia cổ đại tồn tại ở đó. Hơn nữa có rất nhiều chứng cứ đều chỉ rõ, nền văn minh này đã thực sự đã tồn tại. Hơn nữa trình độ tiên tiến của nó, có thể vượt qua xã hội loài người bây giờ."

"Có thể nói rõ cụ thể không?"

"Ba năm trước, các chuyên gia nghiên cứu khoa học ở Mỹ đã phát hiện ra pin ở trên đảo."

"Sao?! Pin?" Lâm Dật kinh ngạc không ngậm mồm vào được, "Ông chắc chắn không nói đùa chứ?"

"Cậu tên tiểu tử này, đều lúc này tôi làm gì còn tâm tư nói đùa với cậu nữa." Dương Nghiễm Hạ nói: "Nó được làm từ bình gốm, nhựa đường và thanh kim loại, không có tính di động như ngày nay."

"Điều này cũng không thể nói rõ vấn đề gì." Lâm Dật nói: "Ở trình độ khoa học kỹ thuật, vẫn chưa đạt đến trình độ bây giờ."

"Nhưng các nhân viên liên quan đã phát hiện ra mỏ quặng Uranium ở trên đảo. Và bên cạnh đó, còn phát hiện được một lò phản ứng hạt nhân bị bỏ hoang. Hơn nữa công nghệ kỹ thuật cũng khá tiên tiến, khoa học kỹ thuật bây giờ đều không thể đạt đến."

Híz-khà-zzz ——

Lâm Dật hít vào một ngụm khí lạnh, phát hiện pin, cũng không thể nói rõ bao nhiêu vấn đề.

Nhưng phát hiện lò phản ứng hạt nhân, hơn nữa hàm lượng kỹ thuật so với trình độ bây giờ đều cao hơn, này mẹ nó liền rất khủng bố rồi.

Lâm Dật trầm mặc suy tính.

Không có gì bất ngờ xảy ra, hệ thống nên là từ trong cái nền văn minh này đi ra ngoài.

Cho nên bất luận nhìn như thế nào, trình độ văn minh cao hơn xã hội loài người hiện tại, đây là một kết quả tất nhiên.

Căn cứ vào nguyên nhân như vậy, ở trên đảo xuất hiện lò phản ứng hạt nhân, hình như cũng không coi là gì.

"Nơi này có giá trị nghiên cứu khoa học rất lớn, cho nên có rất nhiều quốc gia đều đang tranh giành, lữ đoàn Trung Vệ chính là như vậy mà hình thành."

"Nhưng có một chỗ rất kỳ quái." Lâm Dật nói:

"Nếu như người của lữ đoàn Trung Vệ đều thành thạo phương pháp chiến đấu phát lực Đan Điền như vậy, thì người từ những quốc gia khác hẳn không phải là đối thủ của người Trung Quốc. Đáng lý ra họ là đang giành lợi thế trong quá trình khai thác và thăm dò."

"Cậu nếu như nghĩ như vậy, vậy thì quá toàn diện rồi." Dương Nghiễm Hạ cười nói:

"Toàn thế giới đều là một thể cộng đồng, chỉ bất quá Trung Quốc có lịch sử văn minh lâu đời, lại tăng thêm với một số ảnh hưởng của phim truyền hình, rất nhiều người sẽ lầm tưởng, công phu thần kỳ là đặc sắc của Trung Quốc, trên thực tế không phải vậy."

"Thông qua nhiều năm khảo sát, người ta phát hiện loại phương thức chiến đấu phát lực Đan Điền này, chính là từ nơi văn minh cổ đại được tìm ra này. Sau đó từ từ lan truyền ra khắp toàn thế giới, và sau đó nó phát triển thành bộ dáng như ngày nay."

"Như vậy nói cách khác, đều sẽ có người từ những quốc gia khác đều biết phương thức chiến đấu này."

"Bởi vì dân số Trung Quốc đông đúc, lại tăng thêm người Trung Quốc chịu khổ, cho nên số người hiểu được phương thức chiến đấu này nhiều nhất so với tất cả các quốc gia khác." Dương Nghiễm Hạ lời ít mà ý nhiều trả lời:

"Nhưng mười mấy năm trước, loại ưu thế này liền không còn rõ ràng nữa. Bởi vì một số quốc gia phát triển, nghiên cứu ra một loại thuốc có thể thay đổi gen, dùng khoa học kỹ thuật để tăng cường thể chất của con người, từ đó có năng lực chiến đấu càng mạnh hơn. Cho nên những năm này, chúng tôi cũng không chiếm được thế thượng phong."

Trong giây lát, vẻ mặt Lâm Dật dừng lại, giống như đang nghĩ tới điều gì.

Mitsui Paints vẫn luôn muốn lôi kéo mình nhập bọn, muốn phát hành một loại thuốc di truyền gen.

Có thể hay không có liên quan đến chuyện này?!

Hô ~~

Lâm Dật thở phào, vấn đề này đã làm phiền anh, dường như lúc này anh đã tìm ra được đáp án rồi.

Nhìn tình hình trước mắt, đã không có lý do nào như này, khiến cho bọn họ cứ chấp nhất như vậy rồi.

Nhưng nếu như nhìn theo cách đó, bọn họ chắc sẽ không dễ dàng gì mà từ bỏ.

Một ngày nào đó trong tương lai, vẫn có thể sẽ tìm đến trên đầu mình nữa.

"Tôi đã nói hết tất cả những gì tôi biết cho cậu rồi." Dương Nghiễm Hạ nói:

"Cậu đối với lữ đoàn trung vệ lữ có ý nghĩ gì không?"

"Có thể đi nhìn xem không."

Lâm Dật cảm thấy, bất luận xuất phát từ mục đích gì, mình cũng hẳn là nên đi xem thử.

Bởi vì hệ thống chính là từ nơi này tới, đi xem thử cũng không sao

Hơn nữa, Dương Nghiễm Hạ cũng nói, lữ đoàn Trung Vệ chế độ tương đối lõng léo, đối với cuộc sống của mình, cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

Nói chung, tình hình đã đặt ở trước mặt mình rồi.

Dù như thế nào, cũng nên đi xem một chút.

"Nếu đồng ý, tôi giúp cậu liên hệ với người bên lữ đoàn trung vệ, đến lúc đó sẽ do người của bọn họ bàn bạc với cậu."

Lâm Dật gật đầu, ngẩng đầu nhìn Dương Nghiễm \Hạ.

"Lão Dương, tôi còn có một việc muốn hỏi."

"Cậu nói đi."

"Ông mới vừa nói Tần gia, là chuyện gì xảy ra?"

"Tần gia ..."

Trầm ngâm chốc lát, Dương Nghiễm Hạ nói:

"Tình hình bên Tần gia tôi chỉ biết một ít, nhưng tôi cảm thấy chuyện này, vẫn là cậu tự mình đi tìm đáp án tốt hơn."

"Thần bí như vậy sao?"

"Đối với cậu mà nói, vẫn tính là có ý nghĩa, cho nên tôi sẽ không nói thêm cái gì."

"Được, tôi biết rồi."

"Chuyện lữ đoàn Trung vệ, cậu chờ tôi thông báo, đoán chừng cũng không mất mấy ngày liền có thể có tin tức. Nhưng nhớ kỹ, chuyện này phải bảo mật, trừ bản thân cậu, bất luận người nào cũng không thể nói."

"Được."

Lâm Dật đứng dậy rời đi, Mạc Hồng Sơn tiễn anh lên xe.

Trên đường trở về, Lâm Dật mặt vẫn không có cảm xúc, trong đầu đều nghĩ tới chuyện Dương Nghiễm Hạ mới vừa nói.

Chỉ là anh không quan tâm đến nền văn minh Tilia và lữ đoàn trung vệ.

Nhưng Tần gia trong miệng Dương Nghiễm Hạ, vẫn còn nguyên trong trí nhớ của anh.

Nhưng bất kể nghĩ như thế nào, cũng đều không có manh mối.

Trong lúc mơ hồ, Lâm Dật đem xe lái đến thôn Hoan Hỉ, nhưng cũng không đi làm chuyện riêng của mình.

Mà là cầm điện thoại di động, gọi điện cho Thẩm Thục Nghi.

"Dì Thẩm, dì có bận không?"

"Có việc gì cậu nói đi."

Lâm Dật đã đến cấp bậc này, anh gọi điện thoại tới, bất luận trên tay đang bận chuyện gì, Thẩm Thục Nghi đều sẽ lấy anh làm tiền đề trước.

"Con muốn hỏi dì một chuyện, nếu như dì cũng biết, nhất định phải nói cho con biết."

"Chuyện gì lại nghiêm túc như vậy?"

"Ở Trung Quốc có phải còn một gia tộc họ Tần không?"

Bên đầu điện thoại bên kia Thẩm Thục Nghi dừng lại một giây đồng hồ.

"Hừ, tại sao cậu lại hỏi thăm về chuyện của Tần gia."

"Muốn biết một chút."

"Lúc trước Tần gia rất lợi hại, gần như là ở Yến Kinh, xếp hàng vào ba gia tộc lớn."

"Sau đó thì sao, hiện tại sa sút?"

"Gần như là vậy, tối thiểu giảm đi không ít." Thẩm Thục Nghi nói ra: "Đã không còn kiêu ngạo độc đoán như trước nữa."

Thẩm Thục Nghi biết như thế nào dừng lại, Lâm Dật hỏi cái gì liền nói cái đó, không hỏi, liền không nói nhiều.

"Con muốn hỏi, Tần gia này cùng với con có quan hệ gì không?"

Thẩm Thục Nghi đã trầm mặc mấy giây, "Cậu chắc chắn muốn biết?"

"Chắc chắn."

"Mẹ ruột của cậu tên là Tần Ánh Nguyệt, chính là người Tần gia."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 998.

Chương 999. Cậu Đừng Có Mà Tùy Tiện

"Hóa ra là như vậy." Lâm Dật như là lầm bầm lầu bầu tựa nói:

"Cái tên Tần Ánh Nguyệt này nghe khá hay."

"Cậu xem ra rất bình tĩnh." Thẩm Thục Nghi nói: "Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ rất kích động."

"Đây cũng không phải là diễn trên TV, con làm sao có thể có nhiều cảm xúc như vậy." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa con lớn lên ở trong viện mồ côi, khẳng định có mẹ đẻ, cũng không thể là từ trong khe tảng đá đi ra được."

"Cậu có thể nghĩ như vậy, tôi an tâm rồi." Thẩm Thục Nghi tự giễu nói:

"Tôi và mẹ của cậu, xem như là bạn cũ, năm đó, cô ấy được khen là đệ nhất tài nữ Yến Kinh, viết chữ đẹp, gấm Tô Châu tay nghề cũng là độc bộ ở thành Yến Kinh. Ở trước mặt mẹ của cậu, tôi cảm thấy mình cũng không tính là phụ nữ."

"Dì Thẩm đừng nói như vậy." Lâm Dật nói: "Khí chất trên người dì, ở trên người người khác con cũng chưa từng thấy qua."

"Tôi cũng đã lớn tuổi như vậy rồi, cậu cũng đừng lừa dối tôi." Thẩm Thục Nghi nói:

"Nếu như không có việc gì, tôi không nói chuyện với cậu được nữa, đợi lát nữa còn có một cuộc họp nữa."

"Được, cảm ơn dì Thẩm."

Trong phòng làm việc, Thẩm Thục Nghi cúp điện thoại, lắc đầu một cái, nở nụ cười.

"Nếu cậu thật sự an tâm, thì sẽ không chỉ hỏi tôi những vấn đề này."

Thị trấn Tứ Phương, thôn Hoan Hỉ.

Cúp điện thoại, Lâm Dật đem điện thoại di động ném qua một bên.

"Tần Ánh Nguyệt ... Thật là một cái tên dễ nghe."

Nghĩ tới đây, Lâm Dật đột nhiên bật cười.

"Đệ nhất tài nữ Yến Kinh? Danh tiếng vẫn còn khá lớn, cũng không biết ai có thể sánh ngang được với bà ấy."

Hô ~~

Hít sâu một hơi, mọi thứ trong đầu Lâm Dật đều bị ném sang một bên, bắt đầu vội vàng chuyện trồng trọt.

Trong lúc này, Kỷ Khuynh Nhan đã gọi điện thoại cho Lâm Dật nói rằng sau khi tan sở cô ấy sẽ tới, nhưng bị Lâm Dật cự tuyệt.

Thứ nhất là quá rắc rối, cô ấy đến cũng không giúp đỡ được gì.

Hơn nữa khi cô tan sở, trời cũng chuẩn bị tối rồi, dứt khoát liền đuổi cô ấy về chỗ mẹ của cô ấy ở.

Xế chiều hôm đó, Lâm Dật đã hoàn thành tất cả công việc trong nhà kính, thậm chí còn trồng cả nhân sâm và linh chi được gửi tới.

Ở tình huống bình thường, trồng xuống đất một cách lung tung bừa bãi thì nhất định là không thể sống được.

Nhưng bởi vì trong đất trộn lẫn đất vàng, Lâm Dật cảm thấy ngược lại là có thể phát sinh kỳ tích.

Ngoài ra, Lâm Dật cũng có một chút chờ mong đối với những cây ăn quả mà mình trồng.

Bởi vì Lương Nhược Hư nói, những thứ này là cây ăn quả thành niên, được cấy ghép từ những nơi khác.

Chỉ cần anh chăm sóc tốt sẽ có thể đạt được kết quả, hơn nữa còn hạ cho Lâm Dật mệnh lệnh tử.

Khi các loại này kết quả, phải đưa cho cô ấy đầu tiên.

Lâm Dật thấy thế nào cũng đều cảm thấy, có chút ý tứ tranh thủ tình cảm.

Sau khi hoàn thành công việc trong nhà kính, đã hơn 5h chiều, Lâm Dật lại nhìn một vòng tình hình bên trong vườn rau xanh.

Cũng ước lượng một chút, ít nhất còn phải mất một tuần vườn rau xanh mới có thể mở bắt đầu nãy mầm, lúc đó phải che lại bằng không cũng không được.

"Tiểu tử, sao chỉ có một mình cậu ở đây, bạn gái cậu đâu rồi."

Ngay khi Lâm Dật đang lên kế hoạch cho vườn rau nhỏ, chị gái trung niên sát vách nói.

Bởi vì hai ngày này, một mực tại yêu thích thôn ở lại, cùng sát vách hàng xóm, Lâm Dật cũng thân quen.

Chị gái trung niên tên là Tôn Xuân Lệ, chồng của chị ta tên là Diêu Tân, còn có một cậu con trai mười tuổi đang học tiểu học ở thị trấn. Mặc dù không giàu có, nhưng cuộc sống của bọn họ rất ổn.

"Cô ấy hôm nay có việc, sẽ không tới đây được."

"Buổi tối cậu ăn chưa? Nhà chúng tôi hôm nay hầm cách thủy cá, lại đây ăn chút."

"Này thật không tiện lắm, tôi đi lên thị trấn tùy tiện ăn một chút là được rồi."

"Khách khí cái gì, cùng là hàng xóm với nhau, mau qua đây ăn với chúng tôi đi." Diêu Tân đang quét dọn sân nhỏ nói.

"Vậy tôi liền không khách khí với hai người nữa."

"Cần gì phải khách khí chứ, qua đây đi."

Có người mời ăn cơm, Lâm Dật cũng không kiểu cách nữa, đến trên xe cầm hai bình Mao Đài, sau đó đi tới nhà Diêu Tân.

"Tiểu huynh đệ, cậu đây là làm gì? Cậu nhanh lấy về đi, rượu ngon như vậy, cho tôi uống thì uổng phí lắm."

"Trên xe tôi còn có mấy hộp, không thiếu hai bình này."

Diêu Tân có chút tò mò, loại rượu ngon này, anh chỉ từng nhìn thấy ở trên ti vi, đừng nói là uống, bình thường cũng đều chưa từng thấy.

Hôm nay nếu có thể uống một lần, vậy còn không sướng chết sao.

"Xem đức hạnh của anh này, hai bình rượu ngon đã làm anh tìm không ra phương hướng rồi." Tôn Xuân Lệ nói.

"Em không hiểu, rượu là lương thực, càng uống càng trẻ. Ít nhất một chai rượu này cũng có giá hơn 1000 tệ, người bình thường thấy đều chưa thấy qua."

"Rượu này mắc như vậy sao?"

"Em nhìn kỹ đi, đây chính là rượu Mao Đài, những người có tiền kia thì hay uống loại rượu này."

"Sao lại phiền phức như vậy, gọi người tới nhà dùng cơm, hìn như còn quản người ta muốn uống rượu gì nữa."

"Chuyện này không lớn, hai người đừng có để gánh nặng trong lòng lớn như vậy, chỉ hai bình rượu mà thôi, không bao nhiêu tiền."

"Vậy tôi vào nhà, nồi cá bên trong sắp xong rồi, tôi dọn ra cho anh."

Lâm Dật được Diêu Tân nghênh đón vào phòng, đúng lúc nhìn thấy con trai của anh ta Diêu Bác Văn đang làm bài tập.

"Con trai, đây là hàng xóm mới của chúng ta, gọi là chú Lâm."

"Chú Lâm."

Lâm Dật cười gật đầu, sờ đầu Diêu Bác Văn, khách sáo nói vài cầu, liền ngồi xuống trước bàn.

Tôn Xuân Lệ tay nghề rất tốt, cá hầm cách thủy mùi thơm nức mũi, khiến Lâm Dật thèm ăn.

"Tiểu huynh đệ, nhà kính của cậu như thế nào rồi? Mọi thứ đều được gieo trồng rồi à."

Trong bữa tối, Diêu Tân nhấp một ngụm rượu, vui vẻ hỏi.

"Nhà kính đều đã xong rồi, còn lại chính là trong vườn, chuẩn bị trồng một ít rau xanh gì đó."

"Nếu không như vậy đi, ngày mai hai chúng tôi cũng không có việc gì khác, đi giúp cậu xới đất." Diêu Tân nói:

"Cậu là từ trong thành phố tới, chắc cũng không biết làm việc nhà nông, đây là một việc cần kỹ thuật, không thể tùy tiện làm được."

"Không cần không cần, tôi cũng không có xem như đây là công việc chính, chỉ là muốn thả lỏng cả người, tự mình chậm rãi làm là được."

Diêu Tân liếc nhìn rượu Mao Đài trên bàn, cũng biết Lâm Dật là người không thiếu tiền, từ chiếc xe cậu ấy lái cũng có thể nhìn ra, dứt khoát không kiên trì chuyện này.

"Vợ chồng chúng tôi là người thô kệch, chưa từng đọc sách gì, chuyện làm nông này so với anh lợi hại hơn thôi. Cậu nếu như có chỗ không hiểu, có thể đến hỏi hai chúng tôi. Nếu tôi không có ở nhà, cậu liền tới tìm chị dâu cậu, cô ấy làm việc so với tôi còn lưu loát hơn đấy."

"Cảm ơn anh Tân, cạn một chén."

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Dật càng ngày càng cảm thấy người của thôn Hoan Hỉ thật sự rất đơn giản, chất phác.

Mình không ở nhà, lại còn yên tâm để người đàn ông khác đến tìm vợ của mình, thật là thiện lương.

"Con trai, con về sau phải học tập thật tốt. Sau này lớn lên, con có thể kiếm được nhiều tiền như chú Lâm của con. Chúng ta cũng đến trong thành phố mua nhà lầu."

"Biết rồi cha, con chắc chắn sẽ học tập thật giỏi." Diêu Bác Văn trong miệng đang ăn cơm, mơ hồ không rõ nói.

"Đúng rồi, mảnh đất trong nhà kính của cậu, hẳn là vẫn chưa tiếp nước đúng không."

Cái gọi là tiếp nước chính là ý tứ tưới nước, là từ ngữ nông thôn bản địa.

"Vẫn chưa." Lâm Dật nói:

"Từ nhà chúng tôi đến nhà kính gần 200 mét, tôi dự định ngày mai đi mua một đoạn ống nước về rồi tự tưới."

"Cậu cũng đừng làm tùy tiện, đừng tự mình tiếp ống nước, như vậy không được."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 999.

Chương 1000. Bạo Chúa Thôn

"Hả? Không phải chỉ là lắp ống nước thôi sao? Còn có gì cần phải chú ý à?"

"Đó cũng không phải." Diêu Tân nhả một ngụm xương cá nói:

"Giếng làm ruộng đều là mới khoan trong thôn, mỗi hộ đều phải trả tiền, cậu là mới tới, nước giếng tự nhiên không thể để cho cậu dùng rồi."

"Không đúng." Lâm Dật nói:

"Người chủ ban đầu lẽ ra phải trả tiền cho căn nhà tôi mua rồi. Bây giờ tôi đã mua lại nhà của anh ta, vậy tôi có đủ điều kiện để sử dụng nước giếng chứ."

"Này cũng không đơn giản như cậu nghĩ đâu, thay đổi một gia đình, thì tiền phải giao lại một lần nữa, không thể lấy ra dùng ngay được."

"Tôi từ nhà mình tiếp nước còn không được?"

"Cũng không được, người ta không cho." Diêu Tân nói.

"Ai không cho?"

"Lưu Đông Minh, anh ta phụ trách khoan giếng, cho nên anh ta không để cho người khác dùng giếng nước ở dưới đất ở trong nhà."

"Đây là cái quy định chó má gì vậy, các anh vậy mà cũng có thể đáp ứng được à?"

"Chủ yếu là chúng tôi đều dùng nước giếng tưới đất, hơn nữa dùng nước cũng nhiều, không giống cậu chỉ nhà kính, chút chuyện này sẽ không tính toán."

"Lẽ ra đào giếng làm ruộng, tiền này cũng đều là quốc gia ra, như nào ở đây là dân chúng bỏ tiền?"

"Ai, việc này thì khỏi nói, tôi uống rượu." Diêu Tân nói:

"Cậu cũng là người có tiền, cũng không thiếu chút tiền này, ngày mai tôi đưa cậu đi nộp tiền, cậu an tâm trồng trọt là được rồi."

"Đất của cậu là một nhà kính lớn hiện tại liền có thể trồng, chúng tôi mà còn muốn qua một thời gian nữa, bằng không chia cho cậu ít nước là đủ rồi." Tôn Xuân Lệ nói.

"Tiền tôi ngược lại thật ra không thiếu, nhưng cũng không thể để cho tôi tiêu tiền oan được." Lâm Dật nói:

"Đều là miễn phí dùng nước, làm sao đến nơi này thị bị thu phí vậy?"

"Chuyện như vậy giảng không ra lý, Lưu Đông Minh ở thôn trên hoành hành bá đạo quen rồi, anh rể của anh ta là thôn trưởng, ai có thể trêu chọc được anh ta chứ." Diêu Tân nói:

"Lúc trước khi đào giếng, trong thôn cũng có mấy người không đồng ý, cuối cùng anh không chỉ đem người đánh, còn đập phá. Chúng tôi đều là người bình thường, muốn sống yên ổn qua ngày, cũng không dám đối nghịch với anh ta, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn giao tiền."

"Lẽ nào các anh không báo cảnh sát?"

"Đây là đừng nói nữa." Diêu Tân khinh thường cười lạnh một tiếng, nói: "Gọi điện thoại người cũng không đến, cuối cùng còn bị cắt đứt chân, tiền thuốc thang vẫn là do tự mình trả."

"Sau đó thì sao, các anh cũng không có biện pháp khác sao? Cứ như vậy một mực nuốt giận vào bụng sao?"

"Người báo cảnh sát không phải bị đánh gãy chân sao, vợ anh ta tức không nhịn nổi, liền đến trong thành phố kêu oan, muốn tìm một vị lãnh đạo lớn để cáo trạng, cuối cùng cậu đoán thế nào, chưa kịp tới thành phố, ở trên cao tốc đã bị Lưu Đông Minh cản lại rồi."

"Sau đó thì sao?"

"Nghe nói là bị chà đạp, tinh thần xảy ra vấn đề, té giếng tự sát."

Lâm Dật sờ cằm, cảm thấy người này so với ở Vu Đức Cường đáng ghét hơn nhiều.

"Cho nên cậu nghe tôi khuyên một câu, ngày mai đi nộp ít tiền, an tâm trồng trọt, việc này coi như cho qua."

Lâm Dật nở nụ cười, "Tôi thực sự không sợ cái này."

"Tiểu huynh đệ, cậu đừng cho là mình có tiền, liền không sợ trời không sợ đất." Diêu Tân nói:

"Tôi mặc dù không biết cậu có bao nhiêu tiền, nhưng tôi có thể xác định anh ta khẳng định so với cậu còn nhiều tiền hơn, cậu không trêu chọc nổi anh ta đâu."

"Anh ta chỉ là một tên bạo chúa thôi, có thể có bao nhiêu tiền?"

"Cậu đây liền không hiểu được, trong này cửa khá nhiều." Diêu Tân nói:

"Những năm gần đây, một nửa số tiền cải tạo đất từ trên cao xuống đều vào trong túi của anh ta và anh rể của anh ta. Hơn nữa năm ngoái, không ít tiền sửa đường được phân phổ cho thôn, đến năm nay còn không tu sửa đây. Đoán chừng tiền này, đều để cho bọn họ trừ đi, ở ngân hàng lấy lời rồi, đợi phía trên xuống kiểm tra, thì sẽ đi sửa tượng trưng một chút, chính giữa có thể lấy được một khoản tiền lớn, cậu suy nghĩ một chút cái này cần kiếm bao nhiêu tiền?"

"Trong thôn các anh còn có thành phần thật phức tạp." Lâm Dật cười nói.

"Không phức tạp, cậu chính là không có ở nông thôn trải qua nên không biết, mỗi thôn đều có chuyện như vậy, chính là chỗ chúng tôi nghiêm nặng một chút mà thôi."

"Được, những việc này tôi đều nhớ kỹ." Lâm Dật nói.

"Vậy cậu ngày mai tới tìm tôi, tôi đưa cậu đi nộp tiền."

"Được, việc này đến lúc đó lại nói."

Sau khi nói chuyện trồng trọt xong, ba người liền bắt đầu tán gẫu chuyện bát quái trong thôn.

Lâm Dật phát hiện, mặc dù có thôn bá đang quấy rối trật tự sinh hoạt.

Nhưng nói lý ra cũng có rất nhiều chuyện thú vị.

Ví dụ như trong ngôi nhà của ông già họ Vương ở cuối làng phía nam, có người mắc bệnh ung thư, không đi bệnh viện chữa bệnh, mà là tìm cái thần côn, nói có thể tránh quỷ trừ tà.

Chỉ cần giao tám ngàn tệ, trong vòng một tháng liền có thể khôi phục khỏe mạnh, cuối cùng sống không được một tuần, bị lừa cả người cả của đều không còn.

Chẳng hạn như con dâu thứ hai của lão gia tử họ Lưu trong thôn có vẻ ngoài đứng đắn hơn ai hết, nhưng vậy mà đã ngủ với một nửa các lão gia ở trong thôn.

Còn có mỗ mỗ, trong nhà mua hai chiếc xe, nhìn như phong quang, nhưng thực tế là mắc nợ trong ngoài.

Theo Lâm Dật, những chuyện này đều có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết được rồi.

Một bữa cơm ăn đến hơn tám giờ tối, Lâm Dật xem thời gian không sai biệt lắm, vì không quấy rầy người ta nghỉ ngơi, liền cáo từ về nhà.

Buổi tối cùng Kỷ Khuynh Nhan nói chuyện phiếm một lúc, sau đó trùm đầu đi ngủ, sáng sớm hôm sau hơn bảy giờ mới dậy, chuẩn bị đi lên trên thị trấn mua ống nước, sau đó tiếp nước trồng trọt.

Về phần chuyện Diêu Tân nói, căn bản Lâm Dật không để ở trong lòng.

"Chị dâu, chị làm gì vậy?" Lâm Dật hỏi.

"Tôi đưa nó đến trường, không nói chuyện với cậu được nữa, nếu không đi nữa liền không còn kịp." Tôn Xuân Lệ đẩy xe đạp nói.

"Chị cũng đừng cưỡi xe đạp đưa đi, vừa vặn tôi muốn tới trong trấn, giúp chị đưa cháu đi cũng được."

"Vậy không tốt lắm, tôi đưa cháu đi là được rồi."

"Không có chuyện gì, chị cưỡi xe đạp cũng không tiện, hàng xóm không phải trợ giúp lẫn nhau sao."

Tôn Xuân Lệ cười phúc hậu, "Vậy tôi sẽ không khách khí với cậu nữa."

Lâm Dật đem xe lái đến trước cửa nhà họ, Tôn Xuân Lệ đã đưa

Diêu Bác Văn đi ra,

"Mẹ cho con biết, ngồi trên xe thành thật một chút, đừng tùy tiện lộn xộn."

"Biết rồi mẹ."

Căn dặn xong Diêu Bác Văn, Tôn Xuân Lệ lại nhìn Lâm Dật.

"Hôm nay làm phiền cậu rồi, buổi trưa trở về đến nhà tôi ăn cơm."

"Được."

Lâm Dật với Tôn Bác Văn lên xe, lái về hướng thị trấn Tứ Phương.

"Trường tiểu học của cháu ở thị trấn sao? Chú trước đó tới làm sao chưa từng thấy qua?" Lâm Dật hỏi.

"Từ trường học của cháu đến thị trấn vẫn còn hai dặm, chú phải đi theo đường của cửa hàng bách hoá kia, tiếp tục đi về phía đông mới có thể thấy được."

"Chú biết ở đâu rồi."

Dựa theo địa chỉ Tôn Bác Văn nói, Lâm Dật mang theo cậu nhóc, hướng về trường tiểu học của thị trấn đi.

Sau mười mấy phút, hai người tới trường tiểu học của thị trấn, đây là một tòa nhà hai tầng đơn sơ.

Lục tục, một số phụ huynh đã đưa con tới.

Nhưng một số ít trẻ em lớp trên đều là tự mình tới, không có sự giám hộ của cha mẹ.

Điều khiến Lâm Dật ngạc nhiên là ở cổng trường, có một nữ giáo viên xinh đẹp, lộ vẻ hoàn toàn không hợp với các bậc phụ huynh trong thị trấn.

"Em chào cô Đỗ." Diêu Bác Văn ở trong xe nói.

Ngữ điệu còn có chút đắc ý, bởi vì mình được đi xe hơn cỡ lớn.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1000.

Chương 1001. Tôi Muốn Trồng, Nhưng Tiền Cũng Không Muốn Cho

"Người phụ nữ kia là cô giáo của cháu?" Lâm Dật thuận miệng hỏi.

"Dạ, cô ấy tên là Đỗ Ngọc, là giáo viên từ thành phố tới."

Cửa trường học, nghe có người gọi tên của mình, Đỗ Ngọc quay đầu nhìn sang, phát hiện là Diêu Bác Văn trong lớp học.

Nhìn thấy Lâm Dật lái chiếc Lexus, Đỗ Ngọc có chút bất ngờ.

Mặc dù cô không hiểu nhiều về xe, nhưng là có thể đoán được, nếu là không có 100 vạn, căn bản mua không nổi chiếc xe như thế này.

"Cô Đỗ."

Sau khi xuống xe, Diêu Bác Văn lon ton chạy về phía Đỗ Ngọc.

Nhưng Lâm Dật cũng phát hiện, ở cổng trường học còn có một nam giáo viên trẻ tuổi khác, cách ăn mặc giống như Đỗ Ngọc, nhìn dáng dấp đều giống như từ trong thành phố tới.

Chỉ có điều các cậu bé đến trường đều hướng về cô giáo tên là Đỗ Ngọc kia mà chạy tới.

Bởi vậy có thể thấy được, đàn ông mặc kệ là bao nhiêu tuổi, đều sẽ theo bản năng đối với phụ nữ mà sản sinh hảo cảm.

Không phải là độc nhất vô song, nhìn thấy Lâm Dật từ trên xe, Đỗ Ngọc cũng là cảm thấy bất ngờ.

Người đưa Diêu Bác Văn đến đi học, không chỉ có điều kiện tốt, lớn lên còn rất đẹp trai.

"Xin chào anh, xin hỏi anh là người thân của Diêu Bác Văn sao?" Đỗ Ngọc hỏi.

"Tôi là hàng xóm gần nhà họ, đến trên thị trấn làm việc, tiện đường đưa cậu nhóc tới."

"Ồ, tốt."

Đỗ Ngọc có chút khẩn trương đáp lại.

"Đi đi." Lâm Dật sờ đầu Diêu Bác Văn, "Buổi tối chú lại tới đón cháu."

"Chú Lâm, chú là tới đón cháu, hay là muốn tới gặp cô giáo Đỗ của cháu?"

"Ách ..."

Lâm Dật nở nụ cười, Đỗ Ngọc bị làm cho ngượng ngùng.

"Mau cùng cô đi vào, đừng nói lung tung." Đỗ Ngọc phun một câu, khuôn mặt có phần đỏ, đem Diêu Bác Văn dẫn theo trở vào.

Lâm Dật cười cười, cũng không quá coi là chuyện lớn gì, sau đó lái xe vào trong trấn, đến cửa hàng đồ kim khí, mua hơn hai trăm mét ống nước, giữ lại để dùng tưới nước.

Sau khi về đến nhà, nối vòi nước trong nhà, chuẩn bị dội mà làm việc.

Nhưng vào lúc này, trùng hợp đụng phải Diêu Tân từ bên ngoài trở về.

"Tiểu Lâm, cậu làm gì vậy? Sao còn mua ống nước về rồi." Diêu Tân leo tường lại đây, ngăn lại động tác của Lâm Dật.

"Không sao đâu." Lâm Dật nói: "Chuyện này phải hợp lý mới đúng chứ? Tôi không thể trả những khoản tiền không đáng có được."

"Cậu đâu cần phải làm vậy chứ, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, này nếu là thật sự bị đánh, đối với cậu cũng không tốt." Diêu Tân nói:

"Mà anh ta ở thôn trên, những việc này đều không gạt được anh ta đâu."

"Không có chuyện gì, vừa vặn tôi cũng muốn xử lý anh ta, còn không chứng cớ đây."

Nói xong, Lâm Dật cũng không quan tâm những thứ khác, cầm lấy ống nước của mình rời đi.

Diêu Tân nhìn sợ mất mật, những người trong thành người này, từng người từng người sao lại có lá gan lớn như vậy chứ.

Nhìn thấy Lâm Dật, đem ống nước kéo tới trong nhà kính, Diêu Tân cũng đi theo đi tới.

Muốn giúp Lâm Dật đem nước dội thật nhanh, miễn lại bị phát hiện.

Bởi vì ống nước không tính thô, tưới nước tốc độ không tính nhanh.

Lâm Dật thật cũng không sốt ruột, lấy bình thuốc kích thích sinh trưởng ra chế thành lọ thuốc dựa theo tỉ lệ, dùng bình tưới phun lên cây ăn quả và mặt đất.

Đối mặt với động tác của anh, Diêu Tân cũng không hỏi cái gì,chuyện phun thuốc là điều bình thường, đều là quá trình thông thường.

"Làm sao vậy, tại sao nước ngừng lại rồi?"

Lúc Lâm Dật đang phun thuốc cho cây ăn quả, nghe được giọng nói của Diêu Tân, phát hiện ra ống nước quả thật không có nước.

"Này tình huống thế nào, hết nước?"

"Hay là do vòi nước chưa được buộc chặt không?" Diêu Tân vội vã thả xuống công việc trên tay, chuẩn bị quay lại đi nhìn xem.

Nếu cái này không được xử lý kịp thời, nhà rất dễ bị ngập lụt.

"Tôi buộc rất chặt, lẽ ra không thể có vấn đề gì."

"Đi về nhìn xem trước, đừng để nhà của cậu bị ngập nước."

Lâm Dật gật đầu, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Nhưng vừa mới đi ra, liền nhìn thấy một chiếc Hafer màu trắng, ngừng ở cách đó không xa, đem ống nước đặt ở dưới gầm xe.

"Diêu lão tam, này không phải là đất nhà anh sao?"

Người nói chuyện, giữ lại kiểu tóc cũ chia ba bảy, mặc một áo khoác màu đen, trên tay cầm điếu thuốc, miệng đầy khẩu khí chất vấn.

"Này, đây quả thật không phải là nhà của tôi." Diêu Tân khẩn trương nói.

"Anh ta chính là Lưu Đông Minh?" Lâm Dật hỏi.

"Anh ta không phải." Diêu tân nói: "Cậu ta tên là Địch Hiểu

Lượng, cùng với Lưu Đông Minh là một phe, không phải là dạng người tốt lành gì."

"Người anh em." Địch Hiểu Lương nhìn Lâm Dật nói:

"Anh là mới tới à, không biết quy củ ở đây tôi sẽ không so đo với cậu. Qua đây đem tiền nộp, tổng cộng 3000 tệ."

"Lượng ca, nhà bọn họ chỉ là một cái lều lớn, tính theo diện tích hẳn là 500 tệ là đủ rồi."

"Bình thường là giao 500, còn lại 2500, là phạt cậu ta."

"Này, sao anh lại nói đến chuyện phạt gì ở đây." Diêu Tân nói.

"Diêu lão tam, cậu cút sang một bên, cậu đã ở trong thôn nhiều năm như vậy, còn không biết quy củ của thôn Hoan Hỉ sao?" Địch Hiểu Lượng nói:

"Tôi phạt anh ta 2500, đó là tiện nghi cho các anh, đừng mẹ nó nhiều lời, nhanh giao tiền ra đây."

Bị mắng một trận, Diêu Tân không dám nói tiếp nữa.

Anh cũng biết, mình căn bản là không trêu chọc nổi những người này.

"Tiểu Lâm, việc này tôi thật không giúp được gì cho cậu rồi." Diêu Tân nói: "Cậu đưa tiền cho bọn họ đi."

"Không có chuyện gì, tôi có chừng mực."

Lâm Dật đem thiết bị phun thuốc trên người tháo xuống, hướng về phía Địch Hiểu Lượng đi tới.

Địch Hiểu Lượng trong xe, đem điện thoại di động móc ra.

"Lần này tôi chỉ phạt cậu một ít, về sau đừng tự mình tưới nước, giếng đều là do chúng tôi khoang, chính anh tiếp nước dội đất, tính là cái ý gì?"

Trong khi Lầm bầm lầu bầu, Địch Hiểu Lượng đưa ra mã QR của điện thoại di động lấy ra.

"Quét cái này là được rồi."

"Nhìn điệu bộ này của anh, tiền này không cho thì không được đúng không?"

"Sao, 3000 ngại nhiều." Địch Hiểu Lượng nói:

"Cậu nếu như ngại nhiều, không cho cũng được, vậy nhà các cậu cũng đừng trồng cây nữa."

"Mà tôi vẫn muốn trồng, nhưng tiền tôi cũng không muốn cho."

"Đjxmm~, con mẹ nó anh theo tôi!"

Đùng!

Lâm Dật giơ tay chính là một cái tát, tát thật mạnh lên trên mặt của Địch Hiểu Lượng.

"Con mẹ nó anh nói chuyện với người nào đấy?"

Lâm Dật cầm lấy tóc của Địch Hiểu Lượng, đem đầu của anh ta từ bên trong cửa sổ xe muốn lôi đi ra.

"Cậu lợi hại cỡ nào, cũng dám đến chỗ tôi đòi tiền?"

Híz-khà-zzz ——

Diêu Tân suýt chút nữa sợ đến choáng váng, lại dám đối với người của Lưu Đông Minh động thủ, đây không phải muốn ăn đòn sao.

"Địxmm~, mẹ nó đem Lượng ca của tôi thả ra!"

Người ngồi trên ghế phụ đẩy cửa xe xuống, thuận tay cầm lên thanh sắt, hướng về Lâm Dật đi tới.

"Tiểu tử, cậu không phải là cảm thấy mình trâu bò sao." Địch Hiểu Lượng nói:

"Cậu nếu như lợi hại, cũng đừng buông tay, xem tiểu huynh đệ của tôi, làm sao đem chân của cậu đánh gãy!"

"Được, tôi chờ xem."

Người ngồi ghế phụ, trên tay cầm theo thanh sắt lao về phía Lâm Dật như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy.

"Địxm mày chứ, lão tử hôm nay đánh gãy chân của mày!"

Thanh sắt đập tới, Lâm Dật duỗi tay nắm chặt!

Người ngồi ghế phụ người, liền dùng toàn bộ sức mạnh rồi, nhưng lại phát hiện, sức của mình không bằng Lâm Dật!

"Chỉ có hai người bọn mày, cũng đừng có mà bày đặt khoa tay múa chân ở đây."

Dứt tiếng, Lâm Dật đem thanh sắt đoạt lại!

Hướng về chân của anh ta đập tới!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1001.

Chương 1002. Để Anh Ta Chôn Cùng!

Ầm!

Một đạo vang âm thanh truyền đến, khiến tất cả mọi người đều chết lặng.

Người từ trên ghế phụ xuống, kêu thảm một tiếng, ôm chân của mình ngã xuống đất, mắt mở to nghiến răng, đầu đầy là mồ hôi.

Những người khác không dám nói, chân của anh ta, nhất định là bị gãy rồi!

Địch Hiểu Lượng choáng váng, lúc anh ta ra tay đánh người, đều không có ác như vậy.

Lâm Dật cầm trên tay thanh sắt, buông lỏng Địch Hiểu Lượng ra.

"Xuống."

Địch Hiểu Lượng sắc mặt trắng bệch, run rẩy đi từ trên xe xuống.

Nhưng vừa xuống đến, hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống.

"Huynh đệ, anh bình tĩnh đi, chúng ta có chuyện gì thì từ từ nói."

"Sao vừa nãy anh không biết nói chuyện cẩn thận?" Lâm Dật nói: "Cần phải đánh các anh thì các anh mới thật sự thành thật sao?"

"Tôi, chúng tôi chỉ là đến làm việc, tiền này cũng không có trong túi của chúng tôi, anh đừng đánh tôi."

"Không tính đến cũng được." Lâm Dật nói: "Đi đổ đất trong nhà kính cho tôi."

"Vậy người huynh đệ này của tôi, tôi có thể đưa cậu ấy đến bệnh viện được không?"

"Để anh ta nằm ở đây, mà ghi nhớ thật sâu."

"Nhưng nếu như không đưa đến bệnh viện, chân của cậu ấy sẽ bị gãy mất!"

Hô thông!

Lâm Dật một cước đá vào trên mặt Địch Hiểu Lượng, "Các anh mẹ nó lúc đánh người khác, làm sao không suy nghĩ đến việc đến bệnh viện? Hiện tại biết sợ rồi sao?"

Địch Hiểu Lượng bị đạp té ngã, nhưng là không dám nói cái gì.

Hôm nay là gặp phải kẻ tàn nhẫn rồi.

"Tôi, tôi hiện tại liền giúp anh đi tưới nước."

Địch Hiểu Lượng dời xe đi, đi vào bên trong nhà kính bắt đầu tưới nước.

Cũng may trước đó Lâm Dật đã buộc chặt rồi, bằng không hiện tại đã bùm rồi.

"Tiểu Lâm, cậu đánh người của Lưu Đông Minh, thế này xảy ra chuyện lớn đó." Diêu Tân khẩn trương nói.

"Tôi biết, tôi muốn chính là loại hiệu quả này." Lâm Dật nói:

"Nếu như trực tiếp đem bọn họ mang đi, liền có chút tiện nghi cho bọn họ, khi dễ người khác nhiều năm như vậy, làm sao cũng phải để cho anh ta nếm thử tư vị này."

"Chuyện này..."

Diêu Tân không biết nói cái gì cho phải, nhưng chuyện như vậy, đoán chừng Lưu Đông Minh chẳng mấy chốc sẽ tìm tới.

Đến lúc đó liền thật sự xảy ra chuyện lớn rồi.

Địch Hiểu Lượng đang ở bên trong nhà kính tưới nước, người ngồi ghế phụ trước đó còn ôm chân của mình, đau suýt nữa ngất đi.

"Xin, xin anh đưa tôi đi bệnh viện, nếu, nếu như tôi gãy chân, anh phải chịu trách nhiệm."

Lâm Dật đi tới trước mặt người kia, nói: "Nói thật cho anh biết, hôm nay tôi chính là muốn phế một chân của anh, anh cũng đừng không phục, vô dụng thôi."

"Nếu, nếu như tôi biến thành tàn phế, tôi sẽ hủy hoại anh!"

"Cậu cảm thấy tôi có thể cho cậu cơ hội này à?" Lâm Dật nói:

"Cậu về sau nếu như thành thật, chuyện ngày hôm nay coi như là thanh toán xong rồi. Nhưng nếu như anh nói bồi tiền thuốc thang, liền không cần nghĩ, phí mai táng còn tạm được.

"Tang, phí mai táng ..."

Lâm Dật vỗ vỗ bờ vai của anh ta, "Về sau ngồi xe đẩy lúc ra cửa cẩn thận một chút, nói không chắc sẽ có xe lại đây, trước mặt đem anh đâm chết, tự giải quyết cho tốt."

Đối phương bị dọa sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, phảng phất chân cũng không đau nữa.

Không bao lâu, chuyện của đám người Địch Hiểu Lượng liền được truyền ra khắp thôn Hoan Hỉ.

Có nhiều người đều sang đây xem náo nhiệt, đối với tiểu tử mới chuyển đến trong thôn này, lại có nhận thức mới.

Gần hai giờ sau, Địch Hiểu Lượng nơm nớp lo sợ dội xong nước.

"Tôi, tôi đã đem nước dội xong, anh có thể cho tôi đi chưa."

"Lăn."

"Được được được, chúng tôi bây giờ liền đi."

Địch Hiểu Lượng đem người vịn lên xe, muốn chạy trốn thoát khỏi chỗ này, không dám ở nơi này lâu thêm một phút.

Sau khi hoàn thành công việc trong nhà kính xong, Lâm Dật liền thu dọn đồ đạc về nhà.

Mà chuyện vừa rồi cũng đang được truyền đi ở thôn Song Hỷ.

Sau khi biết chuyện này, người thôn Song Hỷ có thể nói là bôn ba cho biết.

Khi mô tả lại chuyện này cho người khác biết, được kêu là phi thường hả giận.

Bình thường đều là bọn họ bắt nạt người khác, hiện tại rốt cuộc bị người khác bắt nạt lại.

Duy nhất chỉ có Lâm Dật không đem việc này coi là chuyện lớn gì, vẫn như cũ bận làm chuyện của mình.

Địch Hiểu Lượng đem xe lái đến phòng khám trong thị trấn, chuẩn bị xử chân của Mã Khánh.

Nhưng bởi vì điều kiện có hạn, phải đưa đến trên huyện xử lý.

Buổi tối hôm đó, bên trong phòng bệnh của bệnh viện huyện, ngoại trừ Địch Hiểu Lượng ra, còn có bốn người.

Cầm đầu chính là Lưu Đông Minh.

Lưu Đông Minh mặc quần jean màu xanh da trời cùng với áo khoác da màu đen, trên tay cầm một chuỗi hạt bằng gỗ đàn hương, trên mặt một bộ dạng bụi bặm, hiển nhiên mới vừa từ bên ngoài trở về.

Nhưng Lưu Đông Minh cho người ta cảm giác hoàn toàn khác với những đám lưu manh ở thôn thượng.

Ngược lại là có chút giống như Triệu Nghiễm Lợi ở Dương Thành, đã có một phong cách của một đại ca xã hội đen.

"Đến cùng chuyện gì xảy ra, từ từ nói."

"Có một người mới tới thôn, từ nhà mình tiếp ống nước dội đất, chúng tôi đến nhà của anh ta thu phí, kết quả là bị đánh."

"Người kia có phải lái một chiếc Lexus 570 đúng không?"

"Hả? Lão đại anh có quen biết với người này sao?"

"Nghe nói, người này hình như có thể đánh nhau,mấy ngày trước người của Vu Đức Cường người cũng bị anh ta đánh, không thấy đại lý bán hạt giống của anh ta đóng cửa rồi sao."

"Lẽ nào người này rất lợi hại?"

"Có thể lái một chiếc xe hơn triệu, nhất định là có chút tiền, lại tăng thêm anh ta có thể đánh nhau tốt như vậy. Chỉ có hai người các cậu đi qua, khẳng định không phải là đối thủ của anh ta."

"Vậy làm sao bây giờ? Lẽ nào việc này coi như xong?" Địch Hiểu Lượng nói:

"Hiện tại người trong thôn Song Hỷ thôn đều biết chuyện này, chúng ta đã thành trò cười rồi."

"Không có chuyện gì, anh ta không phải còn có cái ao cá sao, qua mấy ngày nữa sửa đường rồi, tôi tìm máy đào lắp lại cho anh ta." Lưu Đông Minh nói:

"Nếu là anh ta dám động một cái, tôi liền để anh ta chôn cùng!"

...

Sau đó một tuần, thời tiết ấm áp lạ thường, tuy rằng còn chưa tới thời gian trồng trọt, nhưng vườn rau xanh trước nhà, đã có thể bắt đầu gieo hạt rồi.

Tuy nhiên, cần phải phủ một lớp mùn để giữ ấm cho hạt dưới đất, đây là một phiên bản đơn giản của nhà kính.

Sau gần ba ngày bận rộn làm việc từ trong ra ngoài, anh đã hoàn thành công việc chăm sóc vườn rau nhỏ của mình.

Hơn nhiệm vụ tiếp theo, chính là tưới nước phun thuốc, chờ đợi gặt hái là được.

Nhiệm vụ hoàn thành, khen thưởng 200 ngàn điểm thông thạo.

Mức độ hoàn thành nghề nghiệp độ: 30%, khen thưởng kỹ năng chiến đấu cấp E.

Nhìn thấy phần thưởng mà hệ thống cho mình, Lâm Dật có chút ngạc nhiên.

"Kỹ năng chiến đấu cấp E này là gì? Tôi không phải cũng đã có kỹ năng chiến đấu cấp D rồi sao, ngươi cho tôi cái này có chút vô vị rồi?"

Kỹ năng chiến đấu cùng hệ thống sức chiến đấu cũng không xung đột, phần thưởng này có thể tăng cường khả năng và kỹ năng chiến đấu của ký chủ.

Lâm Dật còn muốn để hệ thống giải thích nhiều một chút, nhưng rất sớm đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Mặc dù mình đã lĩnh ngộ phương thức phát lực Đan Điền, nhưng ở chiêu thức và phần kỹ xảo, vẫn còn tiếp tục sử dụng các kỹ thuật chiến đấu thông thường.

Nói cách khác, tất cả những điều mà anh biết đều là bắt người từ trong ký Hiền Giả có được.

Mà kỹ thuật chiến đấu cấp E là để cải thiện toàn diện khả năng chiến đấu thực tế, và hỗ trợ lẫn nhau hệ thống sức chiến đấu.

Này đối với sức mạnh của bản thân sẽ được cải thiện đáng kể.

Nghĩ tới đây, cảm giác chờ mong của Lâm Dật đối với lữ đoàn Trung Vệ kia càng được tăng lên.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1002.

Chương 1003. Phụ nữ ở thành phố thật hăng hái

"Tiểu Lâm, cậu đang làm gì vậy?"

Ngay lúc Lâm Dật vẫn còn đang ngây người, chợt nghe thấy Diêu Tân ở sát vách gọi mình.

"Chuyện gì thế."

"Mục tiêu của cậu không phải là nuôi heo con sao? Lợn nái già của nhà anh hai của tôi hình như cũng sắp đẻ rồi, tối nay liền có thể lấy được, các cậu còn cần hay không."

"Cần, thúc tôi đã mấy ngày." Lâm Dật nói: "Xác định tối nay liền có thể đi."

"Tám chín phần mười rồi, đoán chừng các cậu cũng chưa từng thấy sinh heo con bao giờ."

"Cái này vẫn đúng là chưa từng." Lâm Dật nói: "Tôi gọi điện thoại cho cô ấy."

Lâm Dật cầm điện thoại di động, gọi điện cho Kỷ Khuynh Nhan.

"Anh hai của anh ba, heo của nhà bọn họ sắp sinh rồi, em có muốn đi xem không?"

Tiếp xúc vài ngày, Lâm Dật cùng người ở trong thôn cũng trở nên thân thiết với nhau hơn.

Biết Diêu Tân đứng hàng thứ ba trong nhà, liền theo người khác gọi một tiếng anh ba.

"Có thật không, em muốn đi, cũng chưa từng nhìn thấy."

"Vậy mau tới đây đi."

"Anh đợi em, em sẽ qua ngay đây."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan cúp điện thoại, chuẩn bị lại đây.

Gần như hơn một giờ đợi, Kỷ Khuynh Nhan lái xe vội vã đuổi tới.

"Ở chỗ nào, mau đưa em đi xem đi." Kỷ Khuynh Nhan hùng hổ nói.

"Đừng có gấp, chúng ta qua nhà anh ba, để anh ấy đưa chúng ta đi."

Lâm Dật ôm Kỷ Khuynh Nhan, bay qua bức tường sân giữa hai nhà, đã đến nhà của Diêu Tân.

"Anh ba, chị dâu." Kỷ Khuynh Nhan cười chào hỏi.

"Em dâu, sao em mặc sạch sẽ như vậy." Lưu Xuân Lệ nói:

"Mau đi thay quần áo khác đi."

"Bộ đồ này em mặc là rất bình thường rồi ạ." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Em còn đổi cả giày bệt rồi này."

"Nông thôn của chúng tôi không sạch sẽ như trong thành phố, hơn nữa mùi cũng rất nặng. Nếu như cọ bẩn lên trên người của em, quần áo này của em coi như không dùng được nữa đâu." Lưu Xuân Lệ nói:

"Còn có, em đi mang khẩu trang lại đi, mùi trên người con heo nặng lắm, em sẽ chịu không được."

"Không có chuyện gì, tuy rằng em ở trong thành phố lớn lên, nhưng em cũng không phải là lập dị." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Em cũng là kẻ thô lỗ."

Lưu Xuân Lệ cười rộ lên, càng nhìn Kỷ Khuynh Nhan càng thích.

Lớn lên đẹp mắt như vậy, ngay cả một chút kiêu ngạo cũng không có.

Con trai mình, nếu có thể cưới được cô con dâu đẹp mắt như vậy thì thật là tốt.

"Vậy được, vậy em đến lúc đó kiên nhẫn một chút."

Lúc này, Diêu Tân từ trong nhà đi ra.

"Đi mau đi mau, anh hai nói rồi, đợi lát nữa sắp đẻ rồi."

Một nhóm bốn người ra cửa viện, đi bộ vài phút, là đến nhà của anh hai Diêu Tân.

Anh hai của Diêu Tân tên là Diêu Mãnh, tướng mạo khá giống với Diêu Tân.

"Ai nha, sao mặc sạch sẽ như vậy." chị dâu của Diêu Tân, Triệu Lệ Hà nói.

Bởi vì quan hệ giữa Diêu Tân, Lâm Dật cùng Diêu Mãnh cũng rất quen thuộc.

Có khi còn lái xe giúp đỡ bọn họ đi lên thị trấn lấy đồ,qua lại với nhau quan hệ liền tạo dựng lên.

"Tôi vừa nãy cũng đã nói cho cô ấy rồi, nhưng cô ấy không nghe." Lưu Xuân Lệ nói.

"Em mau cởi áo khoác ra đi, chị tìm cho em một bộ quần áo mặc vào trước," Triệu Lệ Hà đem Kỷ Khuynh Nhan kéo đến trong phòng, "Quần áo của em đều là đồ tốt, làm bẩn sẽ không tốt."

"Cảm ơn nhị tẩu."

"Khách khí cái gì chứ."

Triệu Lệ Hà từ tủ quần áo bên trong, tìm thấy một cái áo khoác màu xanh da trời, đưa nó cho Kỷ Khuynh Nhan.

"Em mặc đi, chị mới giặt sạch sẽ rồi không bẩn đâu."

"Không sao đâu, em không nhiều chuyện như vậy."

Kỷ Khuynh Nhan cởi áo khoác nhung dê của mình ra, chuẩn bị đem áo dài mặc lên.

"Em dâu, hai cái này của em thật lớn." Triệu Lệ Hà nói: "Chị đã sinh con xong rồi cũng không bằng của em, sữa cho con khẳng định đủ rồi."

"Ách ..."

Triệu Lệ Hà không giữ mồm giữ miệng khiến cho Kỷ Khuynh Nhan xấu hổ. Mặc dù trong phòng chỉ có ba người phụ nữ, nhưng cũng không thể tùy tiện nói!

"Em, em đây vẫn được ..."

"Nhị tẩu, mặc kệ đến khi nào, còn phải là phụ nữ trong thành phố sẽ bảo dưỡng, lớn như vậy cũng không rủ xuống." Lưu Xuân Lệ nói:

"Đều đừng nói cho con bú sữa, em chưa kết hôn cũng đã bị xệ rồi."

"Đó cũng không, em nhìn người ta này thân đoạn, thực sự là có thể lấy ra được." Triệu Lệ Hà nói:

"Em nhìn hai cái mông của bọn chị đi đều đuổi tới cái nắp nồi lớn rồi."

"Nhị tẩu, Tam tẩu, chúng ta đừng nói nữa, mau dẫn em ra ngoài xem đi."

Kỷ Khuynh Nhan rất yêu thích dân phong giản dị ở trong thôn này, nhưng cách nói chuyện trắng trợn như vậy, còn phải thích ứng một lúc.

"Được rồi, chúng ta không nói nữa, các cô gái trong thành phố các em đều là da mỏng."

Triệu Lệ Hà cười ha hả nói, sau đó đem Kỷ Khuynh Nhan dẫn theo ra ngoài.

"Nhị tẩu, chúng ta không phải phải đến chuồng lợn sao?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Không phải là sắp sinh sao, chị chuyển đến kho trong phòng, điều kiện so với chuồng lợn tốt hơn." Triệu Lệ Hà nói: "Chuyện này giống như người sinh con vậy, khi nào sắp sinh thì phải đi phòng sinh."

"Ồ, ra vậy."

Ba người tới nhà kho, Kỷ Khuynh Nhan nhìn thấy Lâm Dật, thuận thế đi tới bên cạnh anh.

Nhưng cô không có tâm trí để ý đến Lâm Dật, tâm tư đều để xuống trên người con lợn mẹ ở trên mặt đất kia.

Con lợn nái trên mặt đất nặng khoảng 300 cân, nằm trên đất không ngừng kêu, làm Kỷ Khuynh Nhan cau mày.

Cô mặc dù nghe không hiểu âm thanh rầm ri, nhưng cũng cảm nhận được lợn mẹ kia là khó chịu.

"Bác sĩ Tiểu Ngưu, đều đã tới lúc này rồi, sao còn chưa có đi ra đây, không thể có cái bất ngờ gì chứ."

Người được gọi là bác sĩ tiểu Ngưu, tên là Ngưu Sảng, nguyên lai là bác sĩ ở trung tâm y tế thị trấn.

Bởi vì hiệu quả và lợi ích kinh tế đình trệ, liền tiếp nhận công việc đỡ đẻ bán thời gian này.

Ngoài ra, có rất nhiều dê bò của nhà người khác, cũng đều là do anh ta đỡ đẻ.

Đặc biệt là năm ngoái, một gia đình heo, một tổ sinh 14 con heo nhỏ trong một lứa, khiến Ngưu Sảng trở nên nổi tiếng.

Sau đó liền nghe sai đồn bậy, nói tìm Ngưu Sảng đỡ đẻ, chắc chắn sẽ sinh nhiều.

Không biết, anh chỉ là cái đỡ đẻ chứ không phải lai giống.

Sinh bao nhiêu, với anh cũng không có một cọng lông quan hệ nào.

Nhưng ở một góc độ nào đó mà nói, cũng coi như là người kỳ lạ.

"Những con lợn nái ở thôn này đều là do tôi đỡ đẻ, có thể xảy ra chuyện gì chứ? Mọi người chờ một chút là được." Ngưu Sảng nói.

Nói thì nói như thế, nhưng người Diêu gia vẫn rất gấp gáp.

Theo trong nhận thức của bọn họ, đến lúc này cũng phải gần xong rồi chứ.

Nhưng đến bây giờ cũng chưa sinh được, không khỏi khẩn trương lên.

Này nếu như khó sinh rồi, tổn thất có thể rất lớn.

"Chắc là không có việc gì chứ?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Hình như có chút khó sinh." Lâm Dật nói: "Nhưng vấn đề cũng không lớn."

Với sự hỗ trợ của hệ thống, Lâm Dật có kinh nghiệm lâm sàng tổng quát cấp bậc thầy, nhưng trong này không bao gồm lâm sàng thú y.

Lâm Dật chỉ có thể suy đoán căn cứ theo kinh nghiệm, hẳn là tám chín phần mười.

Ngưu Sảng ngồi xổm người xuống, mang theo găng tay, đưa tay vào ống sinh.

Sờ soạng nửa ngày, nhíu chặt mày lên, thầm nói:

"Làm sao một cái cũng không có chứ."

"Khó sinh rồi, làm như vậy hình như không ổn cho lắm." Lâm Dật nói.

Lâm Dật cũng nhìn ra Ngưu Sảng cũng chỉ là gà mờ, anh ta sử dụng biện pháp đắp đất mà không hề có một chút hàm lượng kỹ thuật nào.

Nói một cách dễ nghe, gọi là đại lực ra kỳ tích.

Nói khó nghe, chính là mù mấy cái chỉnh.

Sinh ra thì ai cũng vui vẻ, không sinh được thì giết lợn ăn thịt.

Nói chung, vẫn rất kích thích.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1003.

Chương 1004. Bản Năng

"Hả? Anh còn hiểu cái này." Ngưu Sảng quay đầu lại nói.

"Hiểu một chút, anh phải nghĩ biện pháp đi, bằng không liền như vậy kết thúc."

"Không biết thì đừng có mà đoán mò, ở bên cạnh nhìn xem là được rồi." Ngưu Sảng nói: "Tôi đã làm việc nhiều năm như vậy, còn không bằng anh sao?"

"Vậy anh tiếp tục đi."

Tiếp tục lại qua một giờ, vẫn chưa có dấu hiệu muốn sinh.

Nhưng hô hấp của lợn mẹ đã trở nên dồn dập, thậm chí cơ thể còn co giật như thể bị điện giật.

Lần này Ngưu Sảng cũng có chút hoảng hốt, tình huống như thế đây cũng là lần đầu anh ta nhìn thấy.

"Anh hai, xem ra không được rồi."

"Bác sĩ Tiểu Ngưu, anh có thể nghĩ ra biện pháp nào không? Tôi đã bỏ ra hơn 10.000 tệ để nuôi nó, nếu mà nó chết thì tôi mất trắng mất."

"Chết rồi cũng là do số mệnh của anh không tốt, chỉ có thể như vậy, con heo này không tốt."

"Đi mua năm miếng natri chloro prostate, hẳn là còn có thể cứu." Lâm Dật nói.

"Đó là cái gì?" Diêu Mãnh hỏi.

"Một loại thuốc đỡ đẻ, có thể mua một ít ở tiệm thuốc thú y trong thị trấn, hẳn là có bán."

"Được, vậy tôi hiện tại đi mua."

Lâm Dật lấy chiếc chìa khóa xe ra, "Lái xe của tôi đi, tốc độ có thể đi nhanh lên một chút."

"Không cần không cần, xe của cậu quá tốt rồi, tôi sợ đụng xe của cậu, nhà tôi còn có một chiếc xe máy nhỏ, đi cái đó là được rồi."

"Được, đi nhanh về nhanh." Lâm Dật nói:

"Trong vòng nửa giờ không mua được thì mua dao trở về."

"Hả? Mua dao làm gì?"

"Giết ăn thịt."

"Cái tên tiểu tử này."

Sự hài hước của Lâm Dật hài hước đã làm giảm bớt đi bầu không khí căng thẳng, Vương Mãnh cầm chìa khóa xe của mình vội vã đi vào trong thị trấn.

Ngưu Sảng trong khoảng thời gian này lại thử mấy lần, nhưng vẫn không có hiệu quả, ngược lại còn khiến tình hình của lợn mẹ ngày càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Làm Kỷ Khuynh Nhan ở bên cạnh lau nước mắt.

"Em dâu, em khóc cái gì." Triệu Lệ Hà nói.

"Em cảm thấy nó có chút đáng thương." Kỷ Khuynh Nhan quyệt miệng nói.

"Không có gì đáng thương, nếu là thật không sinh được sẽ giết ăn thịt, đến lúc đó các em đều ở lại đây được ăn rồi, thịt heo mới giết rất thơm ngon rồi."

Lưu Lệ Xuân cũng ở bên cạnh cười rộ lên, "Xem nhiều lần sẽ tốt hơn thôi, này đều là chuyện bình thường."

Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi không lên tiếng.

Cô cảm thấy không ai trong số những người trước mặt này có thể hiểu được tâm tư của cô.

Mà ở trong mắt người khác, Kỷ Khuynh Nhan còn không hiểu được cuộc sống thực tại.

Mấy chục năm trước, khi mất mùa, người dân đói khổ khắp nơi, đổi con cho nhau mà ăn.

So với tình hình lúc đó, hiện tại đã vô cùng tốt rồi.

Không tới 20 phút, Diêu Mãnh vội vã từ bên ngoài chạy vào.

"Trong cửa hàng thật sự là có cái này."

Diêu Mãnh đem thuốc mua về đưa cho Lâm Dật.

Ngoài ra, còn có kim tiêm, anh mua cùng mang về.

"Nhanh nghĩ một chút biện pháp, nếu chết thế này, tâm huyết một năm này của tôi đều đổ sông rồi."

"Đừng hoảng hốt, vấn đề không lớn."

Lâm Dật lấy ra ba loại thuốc rồi pha loãng, sau đó tất cả đều được rút vào trong ống tiêm, sau đó tiêm vào người con heo mẹ.

Rất nhanh thuốc phát huy tác dụng, tần suất run của cơ thể heo mẹ, so với trước kia nhanh hơn không ít.

Tiếng gầm rú cũng lớn hơn trước rất nhiều.

Tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng xem trạng thái so với mới vừa nãy tốt nữa một chút.

Sau mấy phút, Lâm Dật đem bàn tay tiến vào sản đạo ở trong.

"Sờ thấy rồi, không có vấn đề gì nữa rồi."

Nghe nói như thế, mọi người Diêu gia đều thở phào nhẹ nhõm.

"Anh hai, anh ba, hai người các anh đè lên bụng lợn mẹ, nếu không ổ bụng áp lực quá nhỏ, nó không sinh được."

Nghe được mệnh lệnh của Lâm Dật, hai người úp sấp trên đất, lại như nằm rạp phía trước, dùng vai đè lên bụng của lợn mẹ.

Hy vọng có thể đem heo con ép đi ra.

"Như vậy không được, lực đạo không đủ." Lâm Dật nói:

"Đi tới giẫm."

"Hả? Đi tới giẫm?" Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt.

"Sinh con sao có thể đi tới giẫm."

"Nếu không làm như vậy, tính mạng có thể sẽ gặp nguy hiểm, Đau một chút dù sao cũng đỡ hơn chết."

"Tôi cho anh biết, anh đừng có mà làm bậy, nếu đem heo con dẫm chết, đến lúc đó còn nguy hiểm hơn." Ngưu Sảng nói.

Lâm Dật ngẩng đầu liếc nhìn Ngưu Sảng, "Anh nếu như cảm thấy làm được, thì làm đi, không được thì câm miệng lại."

Sau khi bị Lâm Dật quát một trận, Ngưu Sảng không nói gì, hơn nữa sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Tiểu Lâm, cậu chắc chắn sẽ không có vấn đề gì chứ?" Diêu Mãnh hỏi, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy ca đỡ đẻ như vậy, có chút lo lắng.

Dù sao Lâm Dật từ trong thành phố tới, ai cũng không biết anh thật sự có bản lãnh này hay không, hay là làm bậy.

"Không có chuyện gì đâu, làm theo lời tôi bảo là được rồi, vấn đề không lớn."

"Vậy được, nghe lời cậu."

Diêu Mãnh với Diêu Tân đều là người nhà quê, đương nhiên sẽ không như Kỷ Khuynh N như thế đa sầu đa cảm.

Dựa theo những gì Lâm Dật nói, một cái chân đạp ở trên bụng lợn mẹ, dùng sức đi xuống giẫm, cố gắng tạo một áp lực nhất định.

Sau mười mấy phút, Lâm Dật rút tay ra.

Trên tay còn đang cầm một chú heo con trắng trẻo mập mạp, nhìn rất đáng yêu.

"Ra thật rồi!"

Triệu Lệ Hà kích động vỗ đùi, lần này không có vấn đề gì rồi, còn hưng phấn cùng với Lưu Xuân Lệ lấy điện thoại di động bắt đầu quay lại.

Liên tiếp, Lâm Dật móc ra tám con heo nhỏ, số lượng không coi là nhiều, nhưng cũng không hề ít, ở mức độ bình thường.

Khoảng cách so với Ngưu Sảng một lần đỡ đẻ 14 con còn cách một khoảng khác xa.

Vẻ mặt Ngưu Sảng có chút xấu hổ, thậm chí còn có chút tức giận.

Bởi vì anh ta cảm thấy mình bị xâm phạm.

Sau sự việc này, về sau tên tuổi đệ nhất đỡ đẻ ở thôn Hoan Hỉ, cũng bị anh ta đoạt đi.

"Được rồi, không có việc gì rồi, anh có thể tiếp tục xử lý các công việc tiếp theo rồi."

"Tiểu Lâm, thực sự là cảm ơn cậu." Diêu Mãnh nói:

"Đợi lát nữa tôi đi giết hai con gà, hai người các cậu buổi tối ở lại đây ăn cơm đi."

"Vậy tôi không làm cơm nữa tới nhà các anh ăn chực vậy."

"Xem cậu nói kìa, về sau cũng giống vậy, các cậu nếu như trở về thì cứ đến chỗ tôi ăn, chỉ là nhiều hơn hai đôi đũa, cũng chẳng phải chuyện lớn gì."

"Được, tôi đi rửa tay một cái, quá bẩn rồi." Lâm Dật nói.

"Tôi đi rót nước cho cậu."

Lợn mẹ vừa mới sinh xong đàn con, công việc tiếp theo đều rơi xuống trên người Triệu Lệ Hà cùng với Lưu Xuân Lệ. Chuyện làm cơm được giao cho Lâm Dật ba người đàn ông bọn họ.

Kỷ Khuynh Nhan thì vẫn đứng ở cửa kho, nhìn tám con heo con đang bú sữa.

Nhìn chúng uốn éo, càng nhìn càng mê.

"Em dâu, chỉ là uống sữa thôi, em đã ở đây xem nửa giờ rồi." Triệu Lệ Hà dở khóc dở cười nói.

"Nhị tẩu, chị không cảm thấy những con heo con này thật đáng yêu sao?"

"Chị dâu đã gần hơn bốn mươi rồi, thật sự không có nhàn nhã tao nhã như người trẻ tuổi các em đâu." Triệu Lệ Hà nói: "Chị bây giờ nhìn thấy con trai của chị cũng ngại phiền, huống chi là bọn chúng."

"Nhưng các chị không cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ sao? Chúng nó vừa vặn sinh ra, liền biết mình bú sữa rồi, cũng không cần dạy."

"Người cũng giống vậy, chờ sau này em sinh con, chỉ cần em hướng ngực đến miệng em bé, em bé liền biết ăn, đây là bản năng."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1004.

Chương 1005. Anh Muốn Nuôi Heo

“Thì ra là như vậy.”

Kỷ Khuynh Nhan cái hiểu cái không, nhưng vẫn cảm thấy chuyện này rất thần kỳ.

Nếu như không phải là bởi vì cơm đã làm xong, đoán chừng cô còn muốn ghé vào cửa kho mà nhìn một hồi.

Hơn tám giờ tối, sau khi ăn cơm xong, Lâm Dật cũng chuẩn bị cáo từ, tránh làm phiền thời gian nghỉ ngơi của người ta.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan lại đụng Lâm Dật dưới mặt bàn đến mấy lần.

“Chuyện gì vậy?”

“Anh không phải nói xin giúp em heo con sao.” Kỷ Khuynh Nhan ghé vào tai Lâm Dật nhỏ giọng nói:

“Mau giúp em xin một con đi.”

Lâm Dật như bừng tỉnh đại ngộ, “Việc nhỏ.”

Anh nhìn về phía Diêu Mãnh, “Nhị ca, heo nhà các người có thể bán cho em một con được hay không. Anh cứ tính theo giá thị trường là được, không cần bán cho em giá hữu nghị đâu.”

“Lời nói này của cậu là có ý gì đây.” Diêu Mãnh nói:

“Cậu giúp tôi nhiều chuyện như vậy, tặng cậu một con đều được, nhưng bây giờ không phải là lúc, cậu không thể ôm đi. Đợi một tháng sau, cậu thích con nào thì cứ tùy ý chọn.”

“A? Tại sao bây giờ lại không thể chọn?”

“Chúng nó không phải là vừa mới sinh sao, còn đang bú sữa đó.” Diêu Mãnh nói:

“Tôi sẽ nuôi giúp cho các người trước, chờ một đoạn thời gian nữa rồi lại bắt về, lúc đó các người đem về nuôi cũng bớt việc hơn.”

Kỷ Khuynh Nhan có chút không cam tâm, cô muốn ôm đi ngay bây giờ luôn.

Cô cảm thấy heo con lúc này trắng trắng mềm mềm, nuôi mới đáng yêu.

“Chẳng lẽ phải bú sữa mẹ sao? Không đút sữa được sao?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi dò.

“Đút sữa cũng được, nhưng chuyện này không phải là rất phiền phức sao. Thanh niên các người cũng không có kinh nghiệm gì, cho nên chị mới bảo để qua một khoảng thời gian nữa lại tới bắt.”

“Không sao, em cảm thấy em có thể thích ứng.”

Triệu Lệ Hà cười rộ lên, “Nếu em đã nói như vậy, nhị tẩu chắc chắn sẽ không để cho em thất vọng, lát nữa đến chuồng heo đi, thích con nào thì ôm con đó.”

“Bao nhiêu tiền, em chuyển cho chị.”

“Nếu như em trả tiền thì chị sẽ không cho em bắt nữa.”

Ánh mắt Kỷ Khuynh Nhan di chuyển lòng vòng, cũng không nói gì nữa, đã nghĩ kỹ biện pháp ứng phó chuyện này.

Bữa ăn rất nhanh đã kết thúc, Kỷ Khuynh Nhan đến chuồng heo, chọn một con heo con trắng trẻo, chuẩn bị để Lâm Dật ôm trở về.

“Nhà chúng tôi còn có nửa túi sữa bột, bình thường là cho trẻ con uống, các người cầm về tạm trước đi, nếu không tối nay sẽ không có gì cho nó ăn cả.”

Triệu Lệ Hà rất cẩn thận, không chỉ đưa nửa túi sữa bột trong nhà cho Kỷ Khuynh Nhan, thuận tiện còn đưa thêm một cái bình nữa.

Nói với cô lúc cho bú thì dùng cái này.

“Cám ơn nhị tẩu.”

Trước khi rời đi, Kỷ Khuynh Nhan mở túi của mình ra, lấy ra khoảng 1000 tệ, tất cả đều nhét vào tay Triệu Lệ Hà.

“Nhị tẩu, trong túi quần em chỉ có từng đó tiền, cho chị hết, chị cũng đừng khách khí với em.”

Sau khi đưa tiền, Kỷ Khuynh Nhan lôi kéo Lâm Dật rời đi thật nhanh, không cho Triệu Lệ Hà cơ hội mặc cả.

“Mấy người thành phố như bọn họ, thật sự là gặp cái gì cũng thấy tò mò.” Triệu Lệ Hà vừa cười vừa nói.

“Anh cá là không đến ba ngày, cô ấy sẽ đến trả lại heo cho chúng ta.”

“Em cảm thấy không cần tới ba ngày, đoán chừng ngày mai đã ôm trở lại đây rồi.”

Hai người về tới nhà mình, Kỷ Khuynh Nhan để Lâm Dật đưa chiếc lồng vào trong phòng.

Còn rất tri kỷ trải một cái chăn nhỏ ở bên trong, sau đó lại pha nửa bình sữa bột, chuẩn bị cho heo ăn.

“Lâm Dật, nó thật sẽ tự mình ăn sao.”

“Đây là bản năng của động vật, rất bình thường, em không cần phải ngạc nhiên.”

“Đây là lần đầu tiên em cho heo ăn nha.”

Đối với chuyện đút sữa cho heo, Kỷ Khuynh Nhan làm không biết mệt, bận rộn trước sau hơn một giờ, cũng không ngại mệt mỏi.

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật đột nhiên vang lên, là cuộc gọi video của Hà Viện Viện.

Lâm Dật cho là cô có chuyện làm ăn muốn nói với mình, không nghĩ tới vừa ấn nghe thì đã nghe thấy tiếng cười giống như heo kêu của cô.

“Ông chủ, hiện tại tôi không phục ai cả, chỉ phục anh. Anh thế mà còn biết đỡ đẻ cho heo mẹ, mà động tác còn rất thuần thục, trâu bò.”

“Cút đi.”

Lâm Dật mắng một câu liền tắt video, chuẩn bị đi rửa mặt.

Mà Kỷ Khuynh Nhan lại bắt đầu không ngừng chụp ảnh con heo kia.

Chụp ảnh thì cũng không sao, nhưng điều quá đáng chính là sau khi chụp xong còn chỉnh ảnh nữa.

Lâm Dật ngầm thở dài, thật sự là đã tìm về một cô vợ ngốc a.

Sự nhiệt tình của Kỷ Khuynh Nhan đối với heo con đã vượt xa tưởng tượng của Lâm Dật.

Cho đến hơn mười hai giờ khuya, vẫn làm việc không biết mệt.

Nếu như không phải Lâm Dật bảo cô, đoán chừng cô cũng sẽ không về đi ngủ.

Hơn hai giờ sáng, Kỷ Khuynh Nhan đang ngủ say thì mơ mơ màng màng bị Lâm Dật đánh thức.

Lấy chất lượng giấc ngủ của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật có thể đánh thức cô ở thời điểm này cũng coi như là lợi hại.

“Gọi em làm gì vậy, trời còn chưa sáng đâu.” Kỷ Khuynh Nhan xoa mắt oán giận.

“Heo con đói bụng, dậy chăm heo kìa.”

“Ngạch...”

Kỷ Khuynh Nhan mơ mơ màng màng đứng lên với mái tóc rối xù, mất vài phút, mới xuống giường pha sữa bột.

Sau đó giày vò hơn nửa giờ, mới xem như là xong việc.

“Cuối cùng cũng có thể ngủ, buồn ngủ chết em rồi.”

Lẩm bẩm một câu, Kỷ Khuynh Nhan chui vào ổ chăn, không đến một phút đồng hồ, đã nghe thấy tiếng ngáy rất nhỏ.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan cảm giác mình vừa mới ngủ, thì lại bị người ta đánh thức.

“Lại có chuyện gì vậy.”

“Heo con lại đói bụng, dậy cho ăn đi.”

“Em vừa mới cho ăn xong mà, sao lại đói bụng rồi?”

“Em vừa rồi cho ăn lúc hơn hai giờ, hiện tại là bốn giờ hơn, cho nên cần phải cho ăn tiếp.”

“Làm sao có thể, em vừa mới ngủ, cảm giác còn chưa tới năm phút đồng hồ đâu.”

Lâm Dật cầm điện thoại di động, “Nhưng quả thực đã bốn giờ hơn, với lại trời còn sắp sáng.”

Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu, nhìn thoáng qua về phía bên ngoài, phát hiện trời quả thực đã sáng, hơn nữa còn nghe thấy tiếng gà gáy.

Ánh mắt Kỷ Khuynh Nhan đờ đẫn mà ngồi ở trên giường, cả người như muốn sụp đổ.

“Nó cũng nhanh đói quá đi, nó lại không thể tự mình ăn được.”

“Từ khi nó được sinh ra cho tới bây giờ còn chưa tới 24 tiếng đâu, em lại đem nó về đây, đương nhiên em phải phụ trách rồi.”

“Anh nói đúng.”

Kỷ Khuynh Nhan hít sâu một cái, sau đó mang dép, xuống giường đi pha sữa bột cho heo ăn.

Chính mình đưa heo về thì dù mệt chết cũng phải cho nó ăn!

Ước chừng qua hơn bốn mươi phút, Kỷ Khuynh Nhan cho heo ăn xong lại chui vào ổ chăn.

“Em còn muốn tiếp tục ngủ sao? Hiện tại cũng đã hơn năm giờ rồi.” Lâm Dật nói.

“Em phải ngủ bù, lúc làm việc anh cũng đừng gọi em, em muốn ngủ đến khi tự tỉnh lại.”

“Được thôi.”

Tiếng ngáy đều đều truyền đến, Kỷ Khuynh Nhan lại đi vào mộng đẹp lần nữa.

Trong giấc mơ, cô mơ thấy Lâm Dật, tại một nơi được mọi người chú ý, xung quanh dùng hoa hồng xếp thành hình trái tim, cầm một cái nhẫn kim cương thật to, quỳ một chân trên đất, cầu hôn mình.

Nhưng ngay lúc muốn nói ra ba chữ kia, Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy như có người đang đẩy phía sau mình một cái.

Sau đó tỉnh mộng.

“Anh còn gọi em làm gì.” Kỷ Khuynh Nhan có chút tức giận, “Không phải đã nói là em muốn tự tỉnh ngủ rồi mới đến công ty sao.”

“Anh không gọi em dậy để đi làm, hiện tại đã đã hơn bảy giờ, là lúc em nên rời giường để chăm heo.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1005.

Chương 1006. Thời Gian Này Không Có Cách Nào Vượt Qua Cả

“Tại sao lại cho heo ăn nữa! Một đêm đã cho ăn ba lần rồi!”

Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy mình như muốn điên rồi.

Cô cầm lấy chăn mền, che đầu của mình lại, nhìn như con chim cút đang trốn trong chăn.

“Nó không phải do em mang về sao, em phải phụ trách chứ!”

“Em không chịu trách nhiệm gì nữa hết, em muốn đi ngủ!”

Lâm Dật cảm thấy bất đắc dĩ, đành tự mình xuống giường, cho heo con đang kêu gào kia ăn.

Không chỉ như thế, lúc hơn mười giờ hơn, Lâm Dật lại vào cho ăn một lần nữa.

Mà Kỷ Khuynh Nhan thì ngủ đến mười hai giờ trưa, mới ngáp một cái, lười biếng ngồi dậy.

Lúc cô đi ra, phát hiện Lâm Dật còn đang cho heo ăn.

Nhất thời có chút sụp đổ.

Thời gian một ngày của mình hình như đều dùng để đút cho heo ăn.

“Em có một ý nghĩ không thành thục lắm.” Kỷ Khuynh Nhan ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng nói.

“Ý nghĩ gì?”

“Em cảm thấy, nó vẫn còn là con nít, không thể rời khỏi mẹ của nó.”

“Cho nên?”

“Cho nên em nghĩ rồi, muốn để cho mẹ con chúng nó đoàn tụ.”

“Em chính là không muốn nuôi, không cần nói đường hoàng như thế.”

“Sao có thể nói em không muốn nuôi được, em đây là xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, cũng với việc không muốn nuôi không liên quan.”

“Được, em nói nhân đạo thì chính là nhân đạo, đợi lát nữa sẽ đưa trở về.”

“Vậy anh đưa đi, em còn có việc, lát nữa phải trở về.”

“Chính em ôm về đây, dựa vào đâu mà bắt anh đem trả.”

“Đêm qua, em mới thề son sắt muốn đem nó về, lúc này mới qua một đêm, đã trả lại cho người ta, như vậy sẽ rất mất mặt a.”

“Em có thể nói cho bọn họ một chút tri thức về chủ nghĩa nhân đạo mà.”

“Nhưng bọn họ sẽ không nghe, nhất định sẽ chê cười em.”

“Cho nên chuyện mất mặt này, em để cho anh làm.”

“Hai chúng ta là người một nhà, nếu để cho người khác chê cười em, không phải anh cũng mất mặt sao.”

“Da mặt anh dày, anh không sợ.”

“Vậy cũng không được, anh đi đi.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Em đi rửa mặt đây, lát nữa nhớ đem nó về đó.”

Lâm Dật cười cười không nói chuyện, những chuyện này, đều nằm trong dự liệu của anh.

【Nhiệm vụ hệ thống, phát triển ngành chăn nuôi, nuôi heo con đến 100 cân (50kg), khen thưởng 200 ngàn điểm thông thạo.】

“Mẹ nó, cái này cũng có thể trở thành nhiệm vụ sao?”

Lâm Dật mắng một câu.

Chăn heo cái gì chứ, anh cũng không cảm thấy khó, nhưng heo còn nhỏ như vậy, cứ cách hai đến ba giờ phải cho ăn một lần. Chuyện này không phải là muốn mạng người sao.

“Hệ thống, tôi con mẹ nó van xin cậu làm người đi.”

Hệ thống không đáp lại, Lâm Dật chỉ có thể mắng thầm vài câu.

Reng reng reng _ _

Ngay lúc Lâm Dật đang ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông của hệ thống, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên.

Là Dương Quảng Hạ gọi tới.

“Tiểu tử, cậu đang bận gì sao.” Dương Quảng Hạ cười ha hả nói.

“Đừng nói nữa, còn đang chăn heo đây.”

“A? Cậu còn nuôi cả heo sao?”

“Chuyện của cháu, hẳn là Lương Nhược Hư đã nói cho ông rồi

đi.”

“Đã nói, cậu có một mảnh đất và cái ao cá ở thôn Hoan Hỉ.” Dương Quảng Hạ nói: “Nhưng tôi không nghĩ tới, cậu lại còn nuôi cả heo.”

“Gần đây giá thịt heo có chút cao, cháu chuẩn bị đánh giá thịt heo xuống.”

“Tiểu tử cậu đúng thật là, chuyện này cũng có thể làm được.” Dương Quảng Hạ cười ha hả nói: “Cậu còn nhớ chuyện lữ đoàn Trung Vệ nữa không.”

“Còn nhớ, sao vậy?”

“Người của bọn họ tới Trung Hải, muốn gặp mặt cậu một chút.”

“Được, đợi lát nữa cháu sẽ đến khu an ninh tìm ngài.”

“Không cần gấp, bên này còn có chút việc cần xử lý một chút, khoảng ngày mai đi qua là được.”

“Được, vậy lúc nào tới thì nhớ thông báo cho cháu một tiếng.”

“Tôi đã chuẩn bị xong cả cần câu rồi, chỉ chờ cậu đến chơi đùa thôi.” Dương Quảng Hạ cười ha hả nói.

“Vậy thì tốt, cháu sẽ hầm cho ngài con cá, cam đoan sẽ không để ngài đến không.”

“Vậy được, mọi chuyện cứ tạm định như vậy đi. Nếu như trong lòng cậu vẫn còn nghi hoặc, ngày mai hãy hỏi người của lữ đoàn Trung Vệ.”

“Đã biết.”

Cúp điện thoại của Dương Quảng Hạ, Lâm Dật xoay xoay lưng.

Anh không phải là chờ mong Dương Quảng Hạ tới, chủ yếu là muốn gặp mặt người của lữ đoàn Trung Vệ một lần.

Hai mươi mấy phút sau, Kỷ Khuynh Nhan rửa mặt và trang điểm xong, lại khôi phục cách ăn mặc của mỹ nhân đô thị.

Ai cũng không nghĩ đến, cô đêm qua còn thức dậy cho heo ăn.

“Anh hôm nay có chuyện gì sao.” Kỷ Khuynh Nhan vừa đi giày vừa nói: “Có muốn cùng em về Trung Hải hay không.”

“Ngày mai có người bạn tới đây câu cá, anh phải chuẩn bị một chút, không về đâu.”

“Vậy anh đừng quên trả con heo kia về đó.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Nhưng anh đừng quên nhấn mạnh rằng chúng ta là xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo mới đem nó trở về, cũng không phải là em không muốn nuôi. Điểm này rất quan trọng, không thể để cho người khác chê cười chúng ta được.”

“Vừa rồi anh đã suy nghĩ một chút, vẫn không nên trả về làm gì, để lại mà nuôi dưỡng đi.”

“Nhưng chúng ta căn bản không nuôi được a, chỉ riêng việc cho bú thôi đã rất phiền rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói: “Hai chúng ta cũng sẽ không thể làm thêm được chuyện gì cả, tất cả thời gian đều đặt lên người của nó.”

“Sau này, em sinh con, không phải cũng như vậy sao, chẳng lẽ lại không muốn thức dậy cho con bú sao?”

“Đứa trẻ là đứa trẻ, heo con là heo con.”

“Tuy giống loài không giống nhau, nhưng rất nhiều đạo lý lại rất giống nhau.” Lâm Dật nói:

“Cho nên anh quyết định, sẽ giữ nó lại, chậm rãi nuôi dưỡng, coi như là luyện tay, chờ lúc có con sẽ không đến mức luống cuống tay chân.”

Kỷ Khuynh Nhan cười tủm tỉm nhìn Lâm Dật, “Sau này anh muốn làm vú em chuyên trách sao?”

“Vốn dĩ cũng không muốn, nhưng trải qua chuyện tối ngày hôm qua, anh cảm thấy, không thể để em quá cực khổ được. Anh muốn em luôn vui vẻ và xinh đẹp, cho nên em chỉ cần phụ trách sinh, mấy chuyện như nuôi con này cứ giao cho anh cũng được.”

“Tốt như vậy sao.” Kỷ Khuynh Nhan bưng lấy mặt Lâm Dật, nói.

“Đương nhiên.”

“Moa... Nếu anh đã nói như vậy, vậy em nhất định sẽ sinh thêm cho anh mấy đứa.”

“Được thôi!”

Bị Lâm Dật lừa dối một trận, lòng Kỷ Khuynh Nhan như nở hoa, lại dính nhau một hồi lâu, mới lái xe đi làm.

Sau khi Kỷ Khuynh Nhan đi, Lâm Dật bắt đầu nghiên cứu chuyện chăn heo.

Nếu như mỗi một bữa đều cho nó ăn no, thì khoảng bốn tháng là có thể nuôi đến 100 cân.

Đây có thể coi như là nhiệm vụ có thời gian dài nhất từ trước tới nay.

Ngoài ra, còn cần xây chuồng heo cho nó, nếu như cứ thả nó ở trong phòng thì người cũng không cần ở nữa.

Nhưng điều làm cho Lâm Dật sầu muộn nhất chính là hai mươi mấy ngày đầu.

Nó cũng giống như con người, nhất định phải uống sữa trước, sau đó mới cho ăn thức ăn bổ sung được.

Nói một cách khác, hơn hai mươi ngày sắp tới, mình hẳn là không thể rời khỏi nơi này.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật cảm thấy lưng hơi mỏi, so với những nhiệm vụ khác thì việc này không tính khó, chỉ là tốn thời gian mà thôi.

Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện thời gian cũng không còn sớm nữa, anh chuẩn bị lên trên trấn mua chút đồ.

Vừa lúc, Dương Quảng Hạ ngày mai sẽ tới đây, đương nhiên là phải mời cơm.

Bình thường đều là người ta chiêu đãi mình, hiện tại đến địa bàn của mình, đương nhiên là phải chuẩn bị cẩn thận một chút.

Ngoài ra, nên mua sữa bột cho heo nữa.

Thảo!

Làm sao để vượt qua khoảng thời gian này đây!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1006.

Chương 1007. Lái về phía chúng ta!

Mắng một câu, Lâm Dật lái xe vào trong trấn.

Tùy tiện mua một số món ăn, sau đó đi về cửa hàng bách hóa lớn nhất trong trấn.

Tuy tên tuổi rất vang dội, nhưng diện tích còn không lớn bằng biệt thự số 1 của Lâm Dật.

Một số đồ vật đặc biệt chắc chắn sẽ không mua được.

Chỉ có nhu yếu phẩm giá rẻ, sữa bột đắt nhất cũng chỉ có 28 tệ một túi.

Người uống hẳn là sẽ không được ngon lắm, nhưng cho heo ăn thì được.

“Chú Lâm.”

Ngay lúc Lâm Dật đang mua sữa bột, nghe thấy có người gọi mình, nhìn lại thì phát hiện là Diêu Bác Văn.

Ngoài ra, còn có mấy đứa nhỏ gần giống như nó, cùng với nữ giáo viên tên là Đỗ Dao kia cũng ở đây.

Cách ăn mặc của Đỗ Dao không hợp với người trên trấn.

Áo khoác, quần bò, bốt màu đen.

Mang đến cho người ta một loại cảm giác hiên ngang, tràn ngập cá tính.

“Hôm nay không lên lớp sao?” Lâm Dật hỏi.

“Cô Đỗ mang chúng cháu tới đây để mua chổi và cây lau nhà, ngày mai sẽ quét dọn vệ sinh lớp học.”

Lâm Dật gật gật đầu, mắt nhìn đồ mà bọn chúng đang cầm trên tay, liền hiểu rõ mọi chuyện.

Lúc mình còn đi học cũng như vậy, định kỳ phải đóng phí giao ban, sau đó mua đồ rồi quét dọn sạch sẽ lớp học.

“Đã mua xong hết chưa, tôi đưa các người trở về.”

“Không cần đâu Lâm tiên sinh, trường học cách đây cũng không xa, tôi đưa bọn chúng trở về là được.” Đỗ Dao ngượng ngùng nói.

“Có không ít đồ đâu, các người cầm cũng không tiện, vừa lúc tôi cũng không có việc gì.”

“Vậy thì cảm ơn anh.” Đỗ Dao ngượng ngùng nói.

“Khách sáo làm gì chứ.”

Lâm Dật mua một hộp sữa bột, lại mang theo những thứ khác, cùng mấy người Đỗ Dao ra ngoài, rồi bỏ tất cả mọi thứ lên trên xe.

“Cô Đỗ!”

Ngay lúc Lâm Dật lên xe, chuẩn bị đưa cô về trường học, chợt nghe có người nói chuyện.

Nhìn lại thì thấy ba người đang đi tới từ phía sau.

Lâm Dật còn có ấn tượng với một người trong đó, chính là người bị mình đánh cho một trận mấy ngày trước, Địch Hiểu Lượng.

Nhìn thấy ba người đi tới, Đỗ Dao theo bản năng đứng lùi ra sau, đem nửa người giấu sau lưng Lâm Dật.

Những người khác khi nhìn thấy ba người tới, đều tránh qua theo bản năng.

Tên Lưu Đông Minh này không dễ chọc, vẫn là cách xa cậu ta một chút thì hơn.

“Lão đại, chính là hắn đã đánh gãy chân Lão Bát.” Địch Hiểu Lượng chỉ Lâm Dật nói.

Lưu Đông Minh nhìn Lâm Dật, “Người anh em, cậu đánh người của tôi còn chưa tính, giờ còn muốn cướp người mà tôi nhìn trúng, có phải là có chút quá phận rồi hay không?”

Lâm Dật nhướng mày nhìn ba người Lưu Đông Minh.

“Một đám đần độn.”

Mắng xong, Lâm Dật nói với Đỗ Dao và Diêu Bác Văn, “Lên xe đi, không cần quan tâm đến bọn họ làm gì.”

Nhìn thấy Lâm Dật mắng Lưu Đông Minh, người bên cạnh đều bị dọa sợ.

Người này cũng quá điên cuồng rồi.

Lúc trước thì đập cửa hàng của Vu Đức Cường, hiện tại lại tới trêu chọc Lưu Đông Minh, đây không phải là đi tìm đánh sao.

“Con mẹ nó cậu mắng ai đó!”

Địch Hiểu Lượng chạy về trong xe, lấy ra một thanh sắt, “Có tin tôi giết chết cậu hay không!”

“Cái đuôi này của anh đúng là rất được nha.” Lâm Dật cười ha hả nói: “Vài ngày trước lúc quỳ xuống đất cầu xin tôi cũng không thấy anh như vậy."

"Cậu đừng nhắc đến chuyện ngày đó nữa." Địch Hiểu Lượng chỉ Lâm Dật nói: "Con mẹ nó cậu mắng đại ca tôi, có tin tôi giết chết cậu không!"

Lâm Dật chỉ vào Lưu Đông Minh, nói:

"Đại ca anh cũng không dám giả trang như vậy, anh thì là cái gì? Nếu như anh dám động một cái, tôi sẽ đánh gãy hai đùi của anh, không tin thì có thể thử một chút."

Vừa nghĩ tới chuyện mấy ngày trước, Địch Hiểu Lượng lập tức không dám động nữa.

Bên mình chỉ có ba người, có thể đánh được cậu ta hay không cũng là một vấn đề.

Lâm Dật không quan tâm đến ba người nữa, đưa mấy người Đỗ Dao lên xe.

"Anh Đông, bây giờ làm sao bây giờ, nhiều người như vậy còn đang nhìn kìa." Địch Hiểu Lượng nói.

"Lên xe, đem xe chặn ngang lại, tôi muốn xem bọn họ đi thế nào."

Nói xong, Lưu Đông Minh nhìn một người khác rồi nói: "Gọi ít người tới, hôm nay tôi phải nói chuyện với cậu ta một chút."

"Đã biết, anh Đông."

Ba người lên Magotan, Địch Hiểu Lượng lái xe chắn ngang giữa đường, không định để Lâm Dật rời đi.

"Chú Lâm, bọn họ chặn đường rồi." Diêu Bác Văn ngồi ở phía sau, nói.

Lâm Dật thò đầu ra từ cửa sổ xe.

“Đây là có ý gì, không dám giả trang, liền lấy xe ngăn cản sao?”

Địch Hiểu Lượng cũng thò đầu ra, lớn tiếng nói: “Cậu không phải cảm thấy mình trâu bò sao, lão tử hôm nay sẽ dừng xe ở đây, tôi xem xem cậu làm sao để đi qua!”

“Sao vậy, chuẩn bị kêu người đến sao?”

“Đúng vậy, nếu như cậu giỏi thì đừng có đi, chúng ta ở lại luyện tập một chút.”

“Anh muốn tôi chờ ở đây thì tôi phải nghe anh sao?”

“Không nghe cũng được, vậy tự nghĩ biện pháp rời đi đi.”

“Nhưng anh chặn đường rồi còn gì.”

“Không phải cậu cảm thấy mình rất giỏi sao, đường cái rộng như vậy, cậu lái qua là được.”

“Sao thế? Chán sống rồi? Không sợ tôi đâm chết anh sao?”

“Tới đi, nếu giỏi thì cứ đụng, tôi xem cậu có lá gan này hay không.” Địch Hiểu Lượng nói lên.

Lâm Dật quay đầu vào, đóng cửa cửa sổ xe lại, nhìn Đỗ Dao, nói: “Cô thắt dây an toàn lại đi.”

“Hả, thắt dây an toàn sao?”

Lâm Dật gật gật đầu, sau đó nói với đám nhóc Diêu Bác Văn ngồi ở hàng sau:

“Hàng sau cũng có dây an toàn, mấy cháu cũng thắt vào đi.”

“Vâng, chú Lâm.”

Đỗ Dao vừa thắt dây an toàn vừa nơm nớp lo sợ.

Một loại dự cảm xấu bỗng xuất hiện.

Cùng lúc đó, xe của Lưu Đông Minh vẫn còn dừng ở giữa đường.

Không chỉ có ngăn cản xe của Lâm Dật mà xe của những người khác cũng đồng bị ngăn ở bên ngoài.

Nhưng sau khi biết là xe của Lưu Đông Minh, tất cả đều quay đầu xe, chọn đi đường khác.

“Anh Đông, tôi đã liên hệ người, sẽ tập trung ở đây, lập tức tới ngay.” Một tiểu đệ khác của Lưu Đông Minh nói.

Lưu Đông Minh đốt điếu thuốc, nói: “Đến lúc đó đi lên vây lại cho tôi. Hôm nay nếu như tôi không đánh gãy một chân cậu ta, tôi sẽ không mang họ Lưu nữa!”

“Anh Đông, vạn nhất cậu ta chạy thì làm sao bây giờ?” Địch Hiểu Lượng nói.

“Chạy thì đuổi theo, đừng nhìn xe của cậu ta là phân phối lớn, so về tốc độ thì còn không bằng Magotan của tôi.” Lưu Đông Minh nói.

“Nếu để cho cậu ta chạy, Lưu Đông Minh tôi cũng không cần lăn lộn ở đây nữa!”

“Được!”

“Lão đại nhìn xem, cậu ta đang lùi lại, hình như muốn chạy.” Tên tiểu để gọi điện thoại trước đó, nói.

Lưu Đông Minh ngẩng đầu nhìn một chút, “Lượng Tử, cậu nhìn kỹ một chút, nếu như cậu ta quay đầu chạy thì lập tức đuổi theo, tuyệt đối không thể để cho cậu ta chạy!”

“Vấn đề nhỏ thôi!” Địch Hiểu Lượng vừa xoa tay vừa nói: “Đợi nhiều ngày như vậy, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội thu thập cậu ta, tôi có chút không đợi nổi nữa.”

Lưu Đông Minh phủi bụi, khóe miệng mang theo ý cười khinh thường.

“Trêu chọc Lưu Đông Minh tôi, còn cướp người phụ nữ mà tôi nhìn trúng, con mẹ nó còn muốn đi sao? Tôi thấy cậu ta hình như là đang nằm mơ!”

Ong ong ong _ _

Địch Hiểu Lượng khởi động động cơ, nếu như Lâm Dật có dấu hiệu quay đầu thì lập tức đuổi theo rồi ngăn lại!

“Mẹ nó!”

Bởi vì không kịp chuẩn bị, tên tiểu đệ gọi điện thoại trước đó hét lên một tiếng.

“Anh Đông, cậu ta không có quay đầu, mà đang lái về phía chúng ta!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1007.

Chương 1008. San Bằng Nhà Bọn Họ!

“Hả?”

Lưu Đông Minh và Địch Hiểu Lượng đều bị giật nảy mình.

Phát hiện Lâm Dật đang lái qua đây!

Kèm theo đó còn có tiếng gầm rú của động cơ!

“Mẹ nó, con mẹ nó cậu ta thật sự muốn đụng? Đây chính là xe hơn một triệu đó!”

Địch Hiểu Lượng sợ sắp tè ra quần, Lưu Đông Minh cũng giống như vậy!

Tuy bọn họ không chuyện ác nào là không làm, nhưng cũng lần đầu nhìn thấy tình huống như vậy.

“Hoảng gì mà hoảng!”

Lưu Đông Minh mắng: "Cậu cho rằng cậu ta dám đụng sao?

“Nhưng cậu ta đang tăng tốc.”

“Yên tâm đi, cậu ta sẽ dừng lại.” Lưu Đông Minh nói: “Tôi cũng không tin cậu ta thực sự dám đụng!”

Sau khi Lưu Đông Minh nói như vậy, tiếng gầm rú của động cơ truyền đến, Lâm Dật lái xe, tăng tốc chạy tới!

“Mẹ nó!”

Nhìn thấy Lâm Dật xông lại, ba người đều trợn tròn mắt!

Bởi vì bọn hắn phát hiện, Lâm Dật căn bản không có ý định giảm tốc!

Hô thông!

Lâm Dật lái qua với tốc độ không hề giảm!

Magotan của Lưu Đông Minh vẽ thành một hình cung, bay qua một bên!

Ba người trong xe bị Lâm Dật đụng đến thất điên bát đảo!

Nhất là Địch Hiểu Lượng, cảm thấy cánh tay như muốn gãy mất!

Nhưng Lâm Dật cũng không có ý dừng lại, lùi số sau đó lại đụng vào tiếp!

Hô thông!

Lâm Dật lái xe, đụng Magotan về phía trước, trực tiếp đụng đến đèn đường bên cạnh rồi mới dừng lại!

Mà ba người trong xe bị đụng đến thất điên bát đảo, bởi vì không thắt dây toàn nên đều bị thương tổn với các mức độ khác nhau, trên đầu đều là máu.

“Các người không phải trâu bò lắm sao, sao lại không chống đỡ nổi rồi?”

“Người anh em, đừng đụng nữa.” Địch Hiểu Lượng nói: “Tôi, chân của tôi đã không được.”

Lâm Dật thò đầu ra, cười nói:

“Tôi biết các người vẫn không phục, hoan nghênh lần sau lại tiếp tục giả trang, dù sao tôi gần đây cũng rất nhàm chán.”

Nói xong, Lâm Dật quay xe lại, tuy đầu xe bị hao tổn, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc lái.

Nhìn thấy xe Lâm Dật, người trên đường phố đều nhường đường.

Trong ánh mắt tràn đầy vẻ e ngại.

“Cô không sao chứ.”

Trong xe, thấy sắc mặt Đỗ Dao đã trắng bệch, Lâm Dật hỏi.

Đỗ Dao che ngực, bộ dạng chưa hồi hồn.

“Không, không có việc gì.” Đỗ Dao quay đầu, nhìn đám người Diêu Bác Văn nói: “Các con thế nào rồi.”

“Thưa cô, chúng con không có việc gì cả, cảm giác như vừa mới đụng xe điện vậy.”

Nhìn thấy mấy đứa bé không có việc gì, Đỗ Dao cũng bớt lo lắng, nhưng vẫn cảm thấy hoảng sợ:

“Vừa rồi thực sự quá dọa người, tôi chưa từng trải qua việc này bao giờ, giống như là tai nạn xe cộ vậy.”

“Tôi đã khống chế hết sức, nếu như không phải các người đang còn đang trên xe, có lẽ sẽ kịch liệt hơn.”

“Như vậy quá nguy hiểm, lần sau ngàn vạn lần không nên như vậy.” Đỗ Dao nói, nhưng cũng không oán trách Lâm Dật.

Lâm Dật cười một tiếng, không nói gì, mà chuyển sang đề tài khác.

“Nhìn cô hình như không quá giống với người trên trấn, sao lại tới đây làm việc?”

“Nhà tôi ở thôn Hoan Hỉ, trước đó từng học đại học tại Đại học sư phạm Quảng Châu.” Đỗ Dao nói:

“Hiện tại đang là sinh viên năm thứ tư, với lại nhà tôi còn ở đây cho nên tôi đã xin đến đây để thực tập.”

“Vậy sau này thì sao, đi Quảng Châu hay là Trung Hải?”

“Hẳn là Trung Hải, sau khi thực tập tôi phát hiện trình độ của mình không quá được, muốn đi sư phạm Trung Hải học cao học, sau đó mới ra đi làm việc”

“Ý nghĩ này đúng là rất tốt.” Lâm Dật thuận miệng phụ họa một câu, sau đó không nói thêm gì nữa.

Mình bây giờ là hiệu trưởng danh dự của sư phạm Trung Hải, muốn sắp xếp việc học cho cô ấy, chẳng qua cũng chỉ là một chuyện nhỏ.

Nhưng loại chuyện này, vẫn nên để cô ấy tự cố gắng mới tốt.

Dù sao quan hệ giữa hai người cũng không phải là vô cùng tốt.

“Cám ơn anh, hôm nay đã giúp đỡ tôi.” Đỗ Dao nhỏ giọng nói.

“Tôi cũng không làm gì cả, chỉ là lái xe đưa các người về mà thôi.”

“Tôi không phải nói việc này.” Đỗ Dao nói:

“Người tên Lưu Đông Minh kia đã quấy rối tôi một thời gian dài, hơn nữa còn đến nhà tìm tôi. Nếu như không phải anh dạy dỗ cho anh ta một trận, tôi sẽ không thể rời khỏi đó trong thời gian ngắn được.”

“Việc nhỏ thôi.” Lâm Dật thuận miệng nói:

“Giữa chúng tôi cũng có mâu thuẫn không nhỏ, nếu như không phải cô thì hôm nay gặp bọn họ, tôi cũng phải dạy dỗ cho bọn họ một trận.”

“Vậy tôi cũng có phần trách nhiệm, với lại xe của anh cũng hỏng, cần phải sửa, đoán chừng sẽ tốn không ít tiền.”

“Không tốn bao nhiêu cả, không cần suy nghĩ nhiều làm gì.”

Bởi vì cửa hàng bách hóa cách trường học không xa, nói chuyện chưa đến vài câu thì đã đến nơi rồi.

Lâm Dật lái xe đến trường học, dừng trước cửa khu nhà hai tầng, chuẩn bị giúp bọn họ đưa đồ xuống.

Đúng lúc này, một giáo viên trẻ tuổi, đi ra từ bên trong, chào hỏi Đỗ Dao.

“Dao Dao, nhanh như vậy đã trở lại rồi sao, tôi còn định đi đón cô đây.”

Lâm Dật vẫn còn chút ấn tượng với người đàn ông đang nói chuyện.

Trước đó lúc đưa Diêu Bác Văn đi học, anh ta đứng cùng một chỗ với Đỗ Dao để chờ học sinh đến trường.

Tên của giáo viên nam kia là Quách Phi, là bạn đại học của Đỗ Dao, mà cha của anh ta chính là hiệu trưởng trường tiểu học trấn này.

“Trên đường chúng tôi có gặp Lâm tiên sinh, anh ấy đã chở chúng tôi về.”

Quách Phi nhìn Lâm Dật một chút, trong ánh mắt tràn đầy địch ý, sau đó vừa cười nói:

“Lần sau mấy chuyện này cứ gọi tôi là được rồi. Hơn nữa cô nhìn xe của anh ta mà xem, đầu xe đều biến thành dạng này rồi, lái cũng không an toàn, không cần phải gọi anh ta tới làm gì.”

“Cũng không phải là chuyện gì lớn lắm, nên không làm phiền anh.”

“Chủ yếu là sợ mấy người Lưu Đông Minh tới tìm cô gây phiền phức, tôi không yên tâm để cô ra ngoài một mình, lần sau nếu như có chuyện gì thì cứ gọi tôi một tiếng.”

“Thầy Quách, vừa rồi chúng em đã gặp những người xấu kia.” Diêu Bác Văn nói: “Chú Lâm đã đánh cho bọn họ chạy mất.”

“Thật sự gặp phải bọn họ rồi sao?!”

Quách Phi tức giận nói: “Những người này thật là vô pháp vô thiên, chờ lúc trở về tôi sẽ nói chuyện này với cha tôi, để ông ấy tìm người để ý đến bọn họ!”

“Không cần đâu, cũng không phải chuyện quá quan trọng.” Đỗ Dao nói: “Tóm lại hiện tại đã không sao rồi.”

“Được thôi, nếu để tôi gặp lại bọn họ, nhất định sẽ thu thập bọn họ một trận!”

Đỗ Dao không nói nữa, bảo Diêu Bác Văn và mấy đứa trẻ khác cầm tất cả đồ tổng vệ sinh vào.

“Lâm tiên sinh, chuyện ngày hôm nay cám ơn anh.” Đỗ Dao nói ra: “Lúc nào ngài có thời gian, tôi sẽ mời ngài ăn cơm.”

Lâm Dật cười, “Trên trấn cũng không phải chỗ lớn, hình như cũng không gì để ăn, việc này coi như xong đi.”

“Nếu không thì buổi tối đến nhà tôi ăn đi, nhà tôi hôm nay làm thịt kho tàu.”

“Không cần, không cần, quá khách khí rồi.”

Lâm Dật quay người về tới trên xe, “Các người làm việc đi, tôi đi trước đây.”

“Lâm tiên sinh, hẹn gặp lại.” Đỗ Dao phất tay nói.

Lâm Dật gật gật đầu, sau đó rời khỏi trường học.

Lúc đến cửa hàng bách hóa, phát hiện ven đường có mấy chiếc xe đang đỗ.

Cầm đầu chính là bọn người Lưu Đông Minh, trên mặt còn có vết máu đã khô.

Nhưng Lâm Dật cũng không quan tâm đến bọn họ, trực tiếp lái xe đi qua, mà mấy người Lưu Đông Minh cũng không dám nói gì.

“Anh Đông, việc ngày hôm nay cũng không thể tuỳ tiện bỏ qua như vậy được. Nhưng nếu như không động thủ thì chúng ta sẽ bị người ta chế giễu!” Một thủ hạ của Lưu Đông Minh nói.

“Mẹ nó, liên hệ xe nâng và máy xúc đất đi, tôi muốn san bằng nhà của cậu ta!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1008.

Chương 1009. Anh Và Heo Thì Có Thể Làm Chuyện Xấu Xa Gì

Lâm Dật lái xe về tới nhà, còn chưa kịp đem đồ cất vào trong tủ lạnh, đã nghe thấy tiếng heo kêu ầm ĩ.

“Tôi con mẹ nó!”

Lâm Dật mắng một câu, “Con mẹ nó mày cũng nhanh đói quá đi.”

“Hừ hừ hừ...”

“Hừ hừ hừ...”

“Đừng kêu nữa, sẽ pha sữa bột cho mày ngay bây giờ.”

Lâm Dật cảm giác mình đúng là người biết đùa.

Thân là một tỷ phú 100 tỷ, vậy mà lại ở chỗ này cho heo ăn!

Cái này mẹ nó là chuyện cho người làm sao?!

“Hệ thống cậu ra đây, hai chúng ta nói chuyện cho tốt, đây là nhiệm vụ chó má gì vậy.”

【 Nhiệm vụ của hệ thống được phát ra ngẫu nhiên, nếu như ký chủ có lời oán giận thì có thể đi tìm Kỷ Khuynh Nhan, bản hệ thống không chịu bất kỳ trách nhiệm trực tiếp hay gián tiếp nào. 】

“Ý của cậu là nếu như Kỷ Khuynh Nhan đưa về một con gà mái, thì nhiệm vụ kia sẽ có liên quan đến gà sao?”

【 Đúng thế. 】

“Cái này mẹ nó.”

“Hừ hừ hừ...”

“Thao!”

Lâm Dật cho ăn heo xong, liền gọi điện thoại cho Chu Hải Đào.

Để ông ấy đưa tới cho mình một chiếc 570, rồi kéo chiếc cũ kia về bán đi.

Sau đó, Lâm Dật lại liên hệ người đến xây một cái chuồng heo.

Rộng khoảng bảy tám mét vuông, hơn 5h chiều một chút thì toàn bộ đều đã làm xong, chỉ cần đợi khô là có thể sử dụng.

“Lâm tiên sinh.”

Hơn 6 giờ tối, lúc Lâm Dật đang cho heo ăn, Đỗ Dao đi vào từ ngoài sân.

“Sao cô lại tới đây rồi?”

“Tôi nghe Bác Văn nói, một mình anh ở chỗ này, cho nên mới tới đưa cho anh ít đồ, anh hẳn là chưa ăn cơm tối đúng không?.”

“Còn đang bận lo cho nó, nào có thời gian ăn cơm.” Lâm Dật chỉ heo con nói.

“Tại sao lại bắt nó khi nó đang còn nhỏ như vậy, ít nhất cũng phải qua một tháng, nếu không nuôi sẽ rất tốn sức.”

“Đừng nói nữa, nói nhiều đều là nước mắt.”

“Hừ hừ hừ...”

“Đừng mẹ nó kêu nữa, lão tử đem nuôi mày đến 100 cân rồi sẽ ăn thịt, tính mạng của mày đã tiến vào thời khắc đếm ngược.”

“Vẫn là để tôi tới đi, anh vào ăn cơm trước, nếu không lát nữa đồ ăn sẽ nguội mất.”

“Vậy tôi không khách khí với cô nữa.”

Lâm Dật đem việc cho heo ăn giao lại cho Đỗ Dao, còn mình thì ngồi ăn cơm.

Tuy hương vị không ngon bằng tự mình làm, nhưng cũng không tệ.

Cách cho heo ăn của Đỗ Dao rất lưu loát, chắc hẳn lúc ở nhà trước đó cũng đã từng làm chuyện này.

Không đến hai mươi phút thì đã làm xong hết rồi.

“Lâm tiên sinh, anh hình như cũng không thiếu tiền, tại sao muốn đến thôn Hoan Hỉ? Là muốn đầu tư sao?”

“Không phải đầu tư, đến để thể nghiệm cuộc sống nông thôn chút thôi.” Lâm Dật vừa ăn vừa nói, “Còn có, cô cũng đừng gọi tôi là Lâm tiên sinh nữa, nếu không ngại thì gọi là anh Lâm là được.”

Đỗ Dao cười hắc hắc, “Nếu nói như vậy thì thôn Hoan Hỉ của chúng tôi đúng thật là không tệ, những cái khác không dám nói, ít nhất không khí cũng rất trong lành, hơn nữa còn có thể ăn rau xanh, tại Trung Hải chắc hẳn là không có.”

“Ai nói không phải đâu.”

Không đến vài phút, Lâm Dật ăn cơm xong, chuẩn bị rửa bát rồi trả lại cho Đỗ Dao.

Nhưng lại bị cô ngăn cản.

“Anh Lâm, không cần rửa đâu, tôi cầm về là được rồi.”

“Như vậy thì có chút ngượng ngùng.”

“Đều là người cùng thôn, giúp đỡ nhau là chuyện nên làm. Với lại, hôm nay anh còn giúp tôi ân tình lớn như vậy, nếu để anh tự mình rửa chén, lúc trở về mẹ sẽ mắng tôi mất.”

“Vậy tôi cũng không làm kiêu nữa.” Lâm Dật vừa cười vừa nói.

Đỗ Dao tiếp nhận bát, lại quay đầu nhìn thoáng qua heo con bên trong lồng.

Cô còn muốn ở lại thêm một lát, nhưng không có lý do thích hợp, chỉ có thể rời đi.

Nhưng mới vừa đi tới cửa chính đã thấy một chiếc Civic màu trắng đỗ lại.

Ngay sau đó, Quách Phi xuống xe, đi tới trước mặt Đỗ Dao.

“Dao Dao, sao cô lại đến đây.”

“Ban ngày anh Lâm đã giúp tôi một số việc, mà anh ấy lại sống một mình nên tôi tới đưa cho anh ấy chút cơm.”

Sắc mặt Quách Phi khó coi, “Ban ngày không phải đã nói với cô rồi sao, đám người Lưu Đông Minh kia rất nguy hiểm, có việc thì gọi tôi một tiếng, tôi đi cùng cô.”

“Không cần đâu, nhà tôi cách đây cũng không xa, không cần thiết phải đưa đón.”

“Chủ yếu là đám người Lưu Đông Minh kia xuất quỷ nhập thần, hơn nữa còn không nói đạo lý, cô gặp phải bọn họ nhất định sẽ chịu thua thiệt.” Quách Phi nói:

“Nhưng tôi thì khác, cha tôi là hiệu trưởng trường tiểu học của trấn, không chỉ trong trấn mà trong huyện cũng quen biết không ít người. Có tôi ở đó, anh ta hẳn là không dám làm gì cô đâu.”

Đỗ Dao cắn môi, “Vậy lần sau nếu như tôi đến đưa cơm cho anh Lâm thì sẽ gọi anh.”

Lâm Dật:…

Một chữ, tuyệt!

Quách Phi dường như không nghe thấy, kéo cửa xe ra.

“Đi thôi, lên xe trước, tôi đưa cô trở về. Nếu lát nữa cô không có chuyện gì, tôi sẽ dẫn cô đi dạo trong huyện, chúng ta sẽ đi xem phim một chút.”

“Không cần đâu, tôi còn phải về ôn tập nữa.”

“Vậy được rồi, tôi đưa cô trở về trước.”

“Cũng không cần đâu, anh về trước đi.”

Đỗ Dao không quan tâm đến Quách Phi nữa, đi về dọc theo con đường nhỏ phía sau nhà Lâm Dật.

Bởi vì con đường kia rất hẹp, với lại đường xá còn không tốt, xe của Quách Phi không lái vào được.

Nhìn bóng lưng quật cường của Đỗ Dao, Lâm Dật nở nụ cười, cô gái này đúng thật là có chút thú vị.

Sau khi hai người rời đi, Lâm Dật khóa cửa sân lại.

“Tiểu Lâm.”

Lâm Dật đang chuẩn bị đi vào thì nghe thấy Lưu Xuân Lệ nhà bên cạnh gọi mình.

“Trời càng ngày càng nóng, cậu nên tưới chút nước cho vườn, nếu không hạt sẽ nảy mầm chậm.”

“Cảm ơn chị dâu.” Lâm Dật nói:

“Nếu như không có chị nhắc, có lẽ em cũng quên mất chuyện này, bên phía lều lớn kia hình như cũng nên tưới.”

“Lều lớn thì không cần.” Lưu Xuân Lệ nói:

“Hoa quả không giống với rau xanh, không cần tưới quá nhiều nước, nếu không lúc kết quả sẽ không ngọt.”

“Hình như đúng thật là như vậy.”

Lâm Dật đứng ở trong sân nói chuyện một hồi với Lưu Xuân Lệ.

Tuy trồng hoa màu không đáng chú ý, nhưng trong đó quả thực có rất nhiều tri thức cần học.

Cũng coi như là một việc cần kỹ thuật.

Sau khi trò chuyện, Lâm Dật cầm lấy ống nước tưới cho vườn rau xanh, lại xịt qua cho lồng heo một chút, tránh cho nó bị ám mùi.

Sau khi làm xong mọi việc, Lâm Dật xoay xoay lưng, chuẩn bị vào chơi game cùng Tô Cách, cũng đã lâu rồi không chơi.

Nhưng còn chưa kịp nằm xuống, liền nghe tiếng heo con cào vào lồng.

Hừ hừ hừ...

“Mẹ! Con mẹ nó mày đang muốn làm chết tao đúng không!”

“Hừ hừ hừ...”

“Hừ cái gì mà hừ!” Lâm Dật mắng một câu:

“Mày chờ xem, chờ đến lúc mày 100 cân, tao sẽ nướng mày như nướng vịt, ngũ mã phanh thây.”

Mắng thì mắng, nhưng cuối cùng vẫn phải cho nó ăn.

Hơn nữa còn phải cho ăn cho tốt, nếu như nó đói gầy, nhiệm vụ của mình cũng không cần làm nữa.

Ong ong ong _ _

Lúc Lâm Dật đang pha sữa bột, chuẩn bị cho heo ăn, Kỷ Khuynh Nhan lại gọi video Wechat tới.

Nhưng Lâm Dật vì bận cho heo ăn nên không nhận, tiện tay tắt máy luôn.

Kỷ Khuynh Nhan lập tức gọi điện thoại tới.

Lâm Dật bất đắc dĩ đưa một tay qua nhận điện thoại.

“Nói đi, anh đang làm gì hả? Không nhận video của em, có phải là đang làm chuyện xấu sau lưng em hay không.”

Lâm Dật im lặng.

“Anh đang cho heo ăn, anh và nó thì có thể làm chuyện xấu gì chứ?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1009.

Chương 1010. Có Phải Là Tinh Thần Của Cậu Ta Có Vấn Đề Hay Không?

“Phốc phốc _ _ ”

Kỷ Khuynh Nhan nhịn không được mà cười ra tiếng.

“Vậy anh cho heo ăn trước đi, cho nó ăn thêm một chút, xong việc thì nhớ gọi video cho em.”

“Được, đợi lát nữa lại nói.”

Cúp điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật lại bắt đầu cho heo ăn.

Nhưng cho ăn một hồi, phát hiện có điểm gì đó là lạ.

Dựa theo kinh nghiệm trước đó, chỉ cần ăn thì nó sẽ không kêu nữa.

Nhưng bây giờ, đều đã cho ăn rồi mà nó vẫn còn kêu, Lâm Dật cảm thấy chuyện này không tốt lắm.

Lâm Dật để bình sữa xuống rồi ôm heo con đi ra ngoài.

“Anh, chị dâu.”

Không bao lâu sau, hai vợ chồng Diêu Tân và Lưu Xuân Lệ khoác quần áo đi ra.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Em cảm thấy heo con này có chút kỳ lạ, đã cho ăn rồi mà nó vẫn còn kêu.”

“Cậu ôm tới để chị xem một chút.” Lưu Xuân Lệ đi đến bên tường, nói.

Lâm Dật đưa heo con qua.

Hai vợ chồng nhìn trước sau một chút.

"Cậu nuôi nó trong phòng lẽ ra không có khả năng bị bệnh mới đúng." Lưu Xuân Lệ lẩm bẩm một câu, "Cậu ngoài việc cho nó ăn thì còn làm gì nữa không?”

“Vừa rồi lúc em tưới vườn rau, có tắm cho nó luôn, hình như chỉ có như vậy.”

“Bị cảm rồi.” Diêu Tân nói với gióng chắc chắn.

“Cái này mẹ nó? Bị cảm sao?”

“Nó cũng giống như người vậy, cậu tưới nước lạnh thì đương nhiên nó sẽ bị cảm rồi.” Diêu Tân nói:

“Xe của cậu còn có thể lái không, chị đi với cậu lên trấn mua chút thuốc, uống xong sẽ tốt thôi.”

Lâm Dật:…

“Hệ thống, ta thao mười tám đời tổ tông nhà ngươi, Kỷ Khuynh Nhan còn chưa bị cảm mạo để cho ta hầu hạ đâu. Ngươi vậy mà lại để cho ta đi hầu hạ một con heo bị cảm sao? Danh tiếng của lão tử đều bị ngươi hủy hết rồi.”

Hệ thống không trả lời, lựa chọn giả chết.

“Anh, anh giúp em trông nó một chút, em vào trấn mua chút thuốc, nhưng không biết giờ này liệu hiệu thuốc đã đóng cửa hay chưa?”

“Không sao cả, hiệu thuốc là nhà Lão Ngô mở, nếu như đóng cửa thì cứ gõ, sau đó nói cho anh ấy biết cần mua thuốc gì, anh ấy sẽ đưa cho cậu.”

“Được, em đã biết.”

Lâm Dật đưa heo con cho Diêu Tân, sau đó tự mình lái xe vào trong trấn.

Hai mươi mấy phút sau, Lâm Dật lái xe trở về.

Đem thuốc cảm mạo dùng cho động vật trộn với sữa bột, sau đó cho heo con ăn.

“Tối nay, cậu nhớ chú ý một chút, nếu như sau nửa đêm tình huống không tốt thì lại cho ăn thêm một lần nữa, sau đó hẳn là sẽ tốt hơn.”

“Em còn phải gác đêm sao?”

“Đó là điều đương nhiên.” Diêu Tân nói:

“Không ai nói cho cậu biết sao, nó cũng giống như một đứa trẻ vậy, tuy cũng không cần quá tinh tế như vậy, nhưng cũng phải để ý một chút.”

“Được, em đã biết.”

Lâm Dật ôm heo con trở về, sau đó bỏ vào trong lồng, rồi lập tức gọi video cho Kỷ Khuynh Nhan.

“Sao lại chậm như vậy, em còn tắm xong rồi đây này.” Kỷ Khuynh Nhan cười híp mắt nói.

“Đừng nói nữa, vừa mới tắm rửa cho nó, lại khiến nó bị cảm, nên phải vào trấn mua chút thuốc.”

“A?! Heo còn bị cảm mạo sao?”

“Ngay cả đứa trẻ mới sinh cũng sẽ bị cảm mạo, dù sao người ta cũng là động vật có vú.”

“Vậy bây giờ làm thế nào đây? Có nghiêm trọng không? Có cần đưa đến bệnh viện thú y không?”

“Còn chưa tới mức kia đâu, buổi tối lại quan sát một chút, cảm thấy vấn đề cũng không lớn.”

Kỷ Khuynh Nhan áy náy nhìn Lâm Dật, “Hình như em đã tìm cho anh phiền toái lớn.”

“Em không biết xấu hổ mà còn nói.”

“Mua~~~ việc này đúng là em không đúng, nhưng anh yên tâm đi, em sẽ bồi thường cho anh.”

“Bồi thường thế nào đây.”

“Thịt thường.” Kỷ Khuynh Nhan nói ra:

“Để anh mò miễn phí năm phút đồng hồ.”

“Một lời đã định.”

Cả đêm đó, Lâm Dật không ngủ, cũng may là không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả.

Nhưng hơn năm giờ sáng ngày thứ hai, nó lại bắt đầu kêu.

Nếu như không phải Lâm Dật có tố chất thân thể mạnh mẽ, đoán chừng đã sụp đổ như Kỷ Khuynh Nhan rồi.

Buổi sáng, sau khi cho heo ăn, Lâm Dật vào vườn rau xanh và lều lớn làm việc.

Dưới tác dụng của thuốc nước, hoa quả mọc cực kỳ tốt.

Nhưng lại có một tai hại, cỏ dại cũng nhiều hơn so với nhà người ta, cần phải để ý thường xuyên.

Hơn 9 giờ sáng, Lâm Dật nhận được điện thoại từ Dương Quảng Hạ, nói bọn họ đã xuất phát, khoảng một giờ sau sẽ đến.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Dật đi cho heo ăn, sau đó bắt đầu chuẩn bị nấu cơm.

Khoảng mười giờ rưỡi, hai chiếc Audi A6 dừng trước cửa sân.

Lâm Dật phát hiện, trong đó một chiếc là của Lương Nhược Hư.

Năm người bước xuống từ trên xe.

Ngoài Lương Nhược Hư, Dương Quảng Hạ và Mạc Hồng Sơn, còn có hai gương mặt xa lạ.

Một nam một nữ khoảng 30 tuổi.

Ăn mặc không rườm rà, mang đến cho người ta một loại cảm giác vô cùng sắc bén.

Hai người vừa tiến đến đã đánh giá bốn phía, ánh mắt giống như chim ưng vậy.

Lâm Dật có thể đoán được, thực lực của hai người này đều không yếu, ít nhất cũng trên Mạc Hồng Sơn.

“Tiểu tử, làm rất không tệ nha.” Dương Quảng Hạ khích lệ nói: “Có mũi có mắt.”

“Cũng bình thường thôi, chờ lúc đồ trong vườn tốt, tôi sẽ đưa cho ngài một chút.”

“Đây chính là cháu nói, đừng nói mà không giữ lời.”

“Cũng không phải là đồ gì quá đáng tiền.”

Dương Quảng Hạ gật gật đầu, sau đó nghiêng người sang, “Hai vị này chính là đồng chí thuộc lữ đoàn Trung Vệ, cố ý qua đây tìm cậu.”

Giới thiệu xong, người đàn ông có da mặt ngăm đen đưa tay ra.

“Tổ 2, lữ đoàn Trung Vệ, Đào Thành.”

Ngay sau đó, người phụ nữ bên cạnh anh ta cũng đưa tay ra.

“Tổ 2, Vương Băng Ngọc.”

Lâm Dật lần lượt bắt tay với hai người.

“Lâm Dật.”

“Hôm nay ta tới chủ yếu là để xem chỗ này của cậu, cậu nếu có gì muốn hỏi thì cứ hỏi bọn họ.” Dương Quảng Hạ nói.

“Được.” Lâm Dật nói:

“Không phải ngài nói muốn đến đây câu cá sao, cháu mang ngài đi, đợi lát nữa sẽ ăn cá câu được.”

“Vậy thì nhanh đi, ta rất mong chờ đó.”

“Lâm Dật, anh còn nuôi heo sao?” Sau khi đi vào trong phòng, Lương Nhược Hư cảm thấy rất bất ngờ.

“Không phải nói đến đây để hưởng thụ cuộc sống nông thôn sao, nếu như không nuôi heo, vậy chẳng phải là đến không sao.”

Lương Nhược Hư dở khóc dở cười, nhưng lại không thể phản bác, loại thao tác này rất Lâm Dật.

“Anh có thể làm được chuyện như vậy, tôi cũng không ngạc nhiên lắm.”

“Xem lời cô nói này, sao nghe như tôi không giống người bình thường vậy.”

“Nhưng đây cũng không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm.” Lương Nhược Hư trào phúng:

“Ở đây sao lại còn có thuốc nữa?”

“Buổi tối hôm qua nó bị cảm, nên mới cho nó uống một chút thuốc.”

Vẻ mặt của Lương Nhược Hư cũng giống như Kỷ Khuynh Nhan tối hôm qua.

Trong mắt bọn họ, giống loài như heo này hẳn là sẽ không bao giờ bị cảm mạo.

Vương Băng Ngọc cũng nhìn thoáng qua căn phòng một chút, nhìn thấy con heo bị nhốt ở trong lồng.

Sau đó lại nhìn Lâm Dật một chút.

Cảm thấy người đàn ông trước mắt này, hình như thật sự có chút không bình thường.

“Anh Thành, anh nói người này liệu có vấn đề gì về tinh thần hay không?”

“Người mà Dương lão tiên sinh đề cử sao có thể có vấn đề được.”

“Tôi không phải nói thật sự có vấn đề. Tôi chỉ muốn nói, cậu ta rất giống với mấy kẻ trạch nam kia, trong đầu luôn có những suy nghĩ kỳ quái, sau đó sẽ tiến hành thực hiện, chẳng hạn như việc dùng lồng để nuôi heo.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1010.

Chương 1011. Chuyện Trên Đảo Tilia

“Cũng không thể nói như vậy, người lợi hại, chắc chắn sẽ có ý tưởng đặc biệt.” Đào Thành nói đỡ giúp Lâm Dật, “Đây chỉ là sở thích cá nhân, chúng ta không có tư cách bàn tán.”

Vương Băng Ngọc không nói chuyện, lại nghiêng đầu nhìn heo con và bình sữa trong phòng một chút, cô cảm thấy mình như đang lệch khỏi quỹ đạo của xã hội này.

“Tôi rất tò mò, người này sao lại học được cách phát lực đan điền.”

“Có thể người ta chính là thiên tài, chúng ta cũng đừng xoắn xuýt nhiều như vậy, cứ nói chuyện với cậu ta một chút đã, nhìn xem tình huống thế nào rồi lại nói.”

“Đi thôi, đi câu cá.”

Dưới sự mời gọi của Dương Quảng Hạ, đoàn người chuẩn bị đi ra ngoài câu cá một lúc, rồi mới trở lại ăn cơm.

“Anh muốn làm gì? Đi câu cá còn mang theo nó?” Lương Nhược Hư chỉ con heo trong ngực Lâm Dật hỏi.

“Nó vừa ra đời chưa được mấy ngày, vẫn cần phải bú sữa, nếu để nó ở trong nhà chắc chắn nó sẽ kêu ầm lên.”

Lương Nhược Hư:…

Đào Thành:…

Vương Băng Ngọc:…

Lâm Dật ôm heo con lên xe, sau đó lái xe đến ao cá.

Mạc Hồng Sơn tìm một chỗ tương đối bằng phẳng, giúp Dương Quảng Hạ chuẩn bị dụng cụ câu cá, Lương Nhược Hư thì ngồi ở bên cạnh, giúp ông chuẩn bị thức ăn cho cá.

Nói về mặt mũi, không ai có thể vượt qua Dương Quảng Hạ.

Còn Lâm Dật thì ôm lấy heo con, ngồi ở một bên cùng Đào Thành, Vương Băng Ngọc.

Hai người phải mất một hồi lâu, mới thích ứng với cách nói chuyện này.

“Lâm tiên sinh, về chuyện bên chúng tôi, cậu hẳn là đã nghe nói không ít từ chỗ Dương lão tiên sinh. Lần này chúng tôi tới, chủ yếu là muốn nói rõ một số chuyện với cậu, hy vọng chúng ta có thể nói chuyện thẳng thắn một chút.” Đào Thành rất khách khí nói.

Lâm Dật gật gật đầu, “Có gì muốn hỏi, các người cứ nói thẳng là được.”

“Chúng tôi muốn biết, công phu này của ngài là do ai dạy.”

“Tự học, vấn đề này các người có thể yên tâm, tôi không có bất cứ quan hệ nào với người khác, nói cách khác chính là thân phận rất sạch sẽ.” Lâm Dật nói:

“Với lại tôi lớn lên từ cô nhi viện, lúc bé còn phải vật lộn để kiếm ăn, sao có thể có tâm tư đi học những thứ khác được.”

Lời nói của Lâm Dật lập tức chặn miệng Đào Thành lại.

Anh không còn cách nào để tiếp tục hỏi về vấn đề này nữa.

“Hiện tại, chúng tôi muốn ngài đến lữ đoàn Trung Vệ Lữ để huấn luyện thử, chuyện này hẳn là không có vấn đề gì đúng không.”

“Huấn luyện thử đương nhiên là không có vấn đề, nhưng tôi muốn biết chuyện liên quan tới đảo Tilia.”

“Dựa theo các quy định liên quan, cậu chưa trở thành thành viên của lữ đoàn chúng tôi, cho nên tôi không thể nói cho cậu những chuyện này được.” Đào Thành nói:

“Nhưng xét quan hệ giữa ngài và Dương lão tiên sinh, chỉ cần ngài ký tên vào một phần thỏa thuận thực huấn và một phần hiệp nghị bảo mật, thì chúng tôi mới có thể nói cho ngài chuyện liên quan tới đảo Tilia.”

“Không thành vấn đề.”

Bởi vì đây là chuyện rất nhạy cảm, đương nhiên là phải cẩn thận một chút, Lâm Dật cũng có thể hiểu được.

Đào Thành trở lại trên xe, lấy một túi văn kiện ra.

Sau đó đem hai phần hiệp nghị giao cho Lâm Dật.

Lâm Dật nhìn kỹ một chút, phía trên có rất nhiều điều khoản ràng buộc, nhưng đều là xuất phát từ góc độ an toàn, cũng không có quy định nào đặc thù cho nên liền ký tên của mình xuống.

“Hiện tại có thể nói rồi đúng không.”

Lâm Dật cầm bình sữa vừa cho heo ăn vừa nói, thấy Vương Băng Ngọc trợn trắng mắt ở một bên.

Cảm giác đây như đang tuyển hậu cần cho lữ đoàn Trung Vệ vậy.

“Chuyện liên quan tới đảo Tilia, cậu không nên nghĩ nó quá mức thần bí, hoặc cậu có thể tưởng tượng nó như là một tòa thành thị, nhưng lại không phát triển như thành thị, không khác lắm so với huyện thành. Ở đó, có muôn hình muôn vẻ người đến từ các nơi trên toàn thế giới, mà mục đích của bọn họ cũng chỉ có một, đó là tìm kiếm đồ vật được mai táng trong nền văn minh tiền sử.”

“Vậy bên phía Trung Quốc chúng ta có phải chỉ có người của lữ đoàn Trung Vệ mới có thể tiến vào đảo Tilia không?”

“Trên lý thuyết là như vậy.”

“Trên lý thuyết sao?”

“Loại chuyện này có chút giống với lính đánh thuê ở nước ngoài, tuy có rất nhiều người đều mang quốc tịch Trung Quốc, nhưng lại không chịu quản chế, cho nên tình huống phức tạp hơn nhiều so với trong tưởng tượng của cậu.”

Lâm Dật ôm heo con trong ngực, trầm tư mấy giây.

“Vậy người giống như các người đều đến từ các đại gia tộc Trung Hoa đúng không, như vậy thì người trong tộc hẳn là cũng biết chuyện này.”

Đào Thành gật gật đầu, “Chỉ có một phần nhỏ người trong gia tộc biết về chuyện của chúng tôi thôi. Bởi vì sau khi đời cha chú của chúng tôi lui khỏi lữ đoàn Trung Vệ, chúng tôi sẽ kế thừa bọn họ.”

“Theo như anh nói thì thật ra có rất nhiều người biết chuyện này, chỉ là nó vẫn luôn ở trạng thái bảo mật.”

“Có thể hiểu là như vậy.” Đào Thành nói :

“Mà hiện tại, chuyện liên quan tới khai quật di tích đã đến giai đoạn cuối cùng, đợi đến khi chính thức phá giải bí mật của nền văn minh tiền sử, các quốc gia sẽ lần lượt công bố tin tức này, Nó cũng giống như là nền văn minh Atlantis và văn minh Maya mà mọi người đã từng quen thuộc.”

“Nhưng nền văn minh Atlantis và Maya đã được tìm ra từ rất sớm. Tôi muốn biết, nền văn minh Tilia có gì khác so với chúng nó không? Là bởi vì nó vốn đã rất thần bí rồi sao?”

“Đúng!” Đào Thành khẳng định:

“Căn cứ theo các dấu vết cho thấy thời tiền sử quả thực đã xuất hiện nền văn minh cao cấp hơn. Xã hội loài người thuộc văn minh lần thứ năm, mà bây giờ lại phát hiện ra văn minh Tilia. Đây rất có thể là ngọn nguồn của tất cả nền văn minh. Thậm chí có khả năng ngay cả thế giới mà chúng ta đang sống đây cũng chỉ là một chi nhánh của nó. Cho nên rất nhiều nhà triết học và nhà khoa học xã hội cho rằng, chỗ đó cất giấu chân lý của thế giới này. Nếu không chúng tôi cũng sẽ không kẻ trước ngã xuống, kẻ sau liền tiến vào chỗ đó.”

“Vậy liệu nó có giống Đạo Mộ Bút Ký, xuất hiện một số sinh vật kỳ quái không?”

Đào Thành:…

Vương Băng Ngọc:…

Quả nhiên, mạch não của cậu ta không giống với người bình thường cho lắm.

“Lâm tiên sinh, cậu suy nghĩ nhiều rồi, không có những sinh vật kỳ quái kia đâu.” Đào Thành nói:

“Nhưng trong đó vẫn luôn tồn tại những nguy hiểm, bởi vì nơi mai táng nền văn minh tiền sử là ở trong một khu rừng rậm nguyên thủy. Trong đó có rất nhiều dã thú lớn, bởi vì hàm lượng oxi ở đây cao hơn nơi khác, cho nên những dã thú trong đó đều lớn hơn một chút so với những con thú mà chúng ta nhìn thấy trong

TV, ngoài ra, cơ bản cũng không có gì khác.”

Vẻ mặt của Lâm Dật ngưng lại, chuyện này khiến anh nhớ tới đảo Cửu Xuyên.

Tỉ mỉ quan sát liền có thể phát hiện sinh vật sống trên đảo quả thực lớn hơn những sinh vật mà bản thân mình nhìn thấy hằng ngày.

Tuy không quá rõ ràng, nhưng sự chênh lệch này lại tồn tại một cách chân thật, không có cách nào coi nhẹ chúng được.

Lâm Dật rơi vào trầm tư, tay theo bản năng vỗ heo con trong ngực, như đang dỗ trẻ con.

Bức tranh một người một heo khá là quái dị, Lâm Dật nhìn giống như một người cha già hiền từ.

Vương Băng Ngọc không biết nên nói gì, cảm thấy tam quan của mình đều muốn sụp đổ.

Có phải là cậu ta đã từng bị phụ nữ làm tổn thương đúng không?

Hoặc là đã từng có con, nhưng lại bất hạnh chết yểu, cho nên mới xem con lợn này thành vật thay thế?

Thật sự là thế giới to lớn không thiếu những điều kỳ lạ a.

“Anh mới vừa nói, hàm lượng oxy ở đảo Tilia cao hơn những nơi khác một chút, vậy nguyên nhân tạo thành loại hệ quả này là gì?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1011.

Chương 1012. Người Nào Trâu Bò Như Vậy, Dám Quản Đến Trên đầu Tôi!

Lâm Dật hỏi vấn đề này khiến cho Đào Thành và Vương Băng Ngọc cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Bởi vì vấn đề này đã rất sâu rồi, người bình thường sẽ không ai hỏi điều này cả.

“Qua điều tra cho thấy, ở trên đảo có một loại đá tên là Buss, loại đá này khi gặp phải nhiệt độ cao sẽ bị phong hóa nhanh chóng, từ đó giải phóng oxi, cho nên nó được giới khoa học ca tụng là oxi rắn. Do đó lượng oxy trên đảo mới cao hơn những nơi khác một chút.”

“Chưa nói đến nền văn minh tiền sử có bao nhiêu thần kỳ, nếu như đưa loại đá Buss này về, khoa học vật liệu hẳn là sẽ có một bước phát triển mạnh?”

“Nói như thế cũng không sai, nhưng trong hiệp nghị có quy định, nghiêm cấm đem nó ra khỏi đảo. Một khi phát hiện, tàu chiến của các quốc gia sẽ ra tay không chút lưu tình, cho nên đến bây giờ vẫn chưa có ai đưa ra được.” Đào Thành cười nhún vai, nói:

“Nhưng điều này cũng không phải là tuyệt đối, qua nhiều năm như vậy, cũng có một số trường hợp lọt ra ngoài. Nhưng cũng chỉ dùng cho nghiên cứu trong phòng thí nghiệm, vẫn chưa đến mức thúc đẩy mạnh sự phát triển của khoa học vật liệu.”

“Đã hiểu.”

Đáp lại một câu, Lâm Dật rơi vào trầm tư.

Anh có một ý nghĩ lớn mật.

Hàm lượng oxi của đảo Cửu Xuyên cũng cao hơn một chút so với những nơi khác.

Không biết điều này liệu có liên quan đến loại khoáng thạch tên là Buss kia không?

Trải qua thời gian dài, bản thân mình cũng cảm thấy người áo đen kia có vấn đề.

Nhưng có lẽ thứ có vấn đề thật sự cũng không phải là anh ta, mà chính là cái rương trên tay anh ta.

Chỉ là hiện tại, không ai biết rốt cuộc trong cái rương kia có chứa những gì.

“Tôi không có câu hỏi nào nữa, buổi huấn luyện thử của các người khi nào thì bắt đầu?”

“Khoảng nửa tháng sau.” Đào Thành nhìn heo con trong ngực Lâm Dật một chút, “Đến lúc đó tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu để cho cậu sớm sắp xếp mọi chuyện trong nhà.”

“Không thành vấn đề, tôi sẽ chờ thông báo của anh.”

“Vậy cuộc trò chuyện hôm nay kết thúc tại đây vậy.”

Trò chuyện xong chuyện chính, ba người đứng dậy, đi về phía Dương Quảng Hạ.

Phát hiện ông ấy đã câu được mười mấy con cá, thu hoạch tương đối khá.

Nhưng cũng không lớn lắm, chỉ dài bằng bàn tay.

Mà Lương Nhược Hư cũng lấy tới không ít thứ, cầm lưới vớt lên mấy con cá chạch và hai cái ếch xanh, chơi quên cả trời đất, còn rất cao hứng.

“Đều đói cả rồi đúng không, đem cá về đi, tôi sẽ bộc lộ tài năng cho các người xem.”

“Đi thôi.” Dương Quảng Hạ vừa cười vừa nói, “Lúc trên đường tới đây, Hạt Gạo có nói qua tay nghề của cháu rất tốt, hôm nay ông nhất định phải nếm thử mới được.”

“Uống thêm chút gì đó đi.”

Rầm rầm rầm _ _

Ngay lúc mấy người đang thu dọn đồ đạc và chuẩn bị trở về nhà.

Chợt nghe truyền đến từng đợt tiếng gầm rú.

Nhìn lại thì phát hiện có ba chiếc máy xúc đang lái về phía mình.

Đằng sau còn có mấy chiếc Vans.

Mới đầu bọn họ còn không quan tâm, sau đó lại phát hiện chúng lại dừng ở trước mặt mình.

Điều này khiến mấy người không khỏi nghi ngờ, không biết những người này tới để làm gì.

Rất nhanh, nhìn người trên xe đi xuống, Lâm Dật liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bởi vì người đi xuống là Lưu Đông Minh, nhưng có chút chật vật, trên đầu còn quấn băng vải, vô cùng buồn cười.

Mà Địch Hiểu Lượng đứng bên cạnh anh ta, tay thì băng bó thạch cao, tình huống thảm hại hơn anh ta nhiều.

“Anh biết những người này sao?” Lương Nhược Hư hỏi.

“Đều là mấy tên ác ôn, chiếm lĩnh thị trường của thôn.” Lâm Dật nói.

“Vậy sao anh không gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ xử lý bọn họ.” Lương Nhược Hư nói.

“Cô xử lý thì có ích gì, nhiều lắm cũng chỉ bắt bọn họ lại, không cảm thấy như vậy quá dễ dàng cho bọn họ.”

“Vậy anh muốn làm sao?”

“Đánh một trận rồi lại nói, dù sao cũng phải đi ra ngoài, cho nên cô đừng cản tôi.”

“Vậy anh ra tay nhẹ một chút, chớ gây ra án mạng.”

“Yên tâm đi, tôi tự có chừng mực.”

Lưu Đông Minh phía đối diện nghiêng mắt nhìn qua Lương Nhược Hư và Vương Băng Ngọc vài lần.

“Đúng là có nhã trí mà, còn dẫn người tới đây câu cá.” Lưu Đông Minh nói:

“Nhưng mà rất xin lỗi, từ hôm nay trở đi, cậu sẽ không câu được con cá nào nữa.”

“Lời này của anh là có ý gì, ao cá nhà tôi chẳng lẽ tôi không được câu sao?”

“Là ao cá nhà các người không sai, nhưng mà, trong thôn muốn sửa đường, vừa lúc đi qua ao cá và lều lớn nhà cậu, cho nên không còn cách nào khác, lát nữa tôi sẽ phá dỡ nhà cậu, sau đó sẽ lấp luôn ao cá kia."

"Theo như anh nói thì anh là đang phụng chỉ làm việc?"

"Không sai, cho nên tôi đây không phải là lấy việc công để trả thù riêng, cậu cũng đừng suy nghĩ quá nhiều."

"Làm lưu manh còn làm đến mức này, thật sự là quá trâu bò. Tôi thật sự có chút bội phục anh." Lâm Dật nói:

"Nhưng hôm nay tôi cũng nói trước, nếu các người dám phá, tôi sẽ chôn sống tất cả các người."

Vương Băng Ngọc nghiêng đầu nhìn Lâm Dật một chút.

Trong nháy mắt đó, khí tức ngoan cường phát ra từ trên người cậu khiến cho cô cảm thấy không khí đều trở nên lạnh lẽo.

"Cậu đang hù dọa tôi sao?" Lưu Đông Minh cười ha hả:

"Trên tay của chúng tôi có văn kiện được phê duyệt, nếu như cậu dám ngăn cản chúng tôi, vậy chính là phạm pháp, cho dù tôi giết chết cậu thì cũng không có ích lợi gì."

"Anh lấy văn kiện ra cho tôi xem một chút." Lâm Dật nói.

"Tôi biết thế nào cậu cũng nói như vậy, cho nên tôi đã mang đến." Lưu Đông Minh đem văn kiện sửa đường cho Lâm Dật xem.

"Xem một chút đi, đều ở đó cả, với lại tôi cũng nói cho cậu biết, sửa đường không giống với xây nhà. Nếu như cậu dám ngăn cản, thì sẽ phải gánh chịu trách nhiệm hình sự, cậu tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ."

Lâm Dật nhận lấy văn kiện, nhưng lại không thèm xem mà trực tiếp xé toang.

"Hiện tại đã không còn văn kiện, anh còn muốn động thủ sao?"

Một màn này đã dọa sợ bọn người Lưu Đông Minh.

Từng gặp qua người có lá gan lớn, nhưng chưa từng thấy qua người nào có lá gan lớn như vậy.

Trên văn kiện còn mang theo dấu đỏ, cậu ta vậy mà nói xé liền xé, cho dù là người thiếu kiến thức pháp luật, cũng không thể hành động như cậu ta!

“Cậu đang phạm pháp đấy có biết không!” Lưu Đông Minh chỉ Lâm Dật nói:

“Có tin chỉ cần một cuộc điện thoại của tôi liền có thể gọi người tới bắt cậu đi!”

“Anh Đông, chúng ta không nên gọi người làm gì, trực tiếp động thủ là được.” Địch Hiểu Lượng nói:

“Không chỉ có thể đánh cho cậu ta một trận, đợi lát nữa bắt cậu ta về còn có thể lập công, chuyện này rất tốt.”

Lưu Đông Minh gật gật đầu, nhìn Lâm Dật nói:

“Tôi nói cho cậu biết, cho dù cậu có xé văn kiện cũng vô dụng, ao cá và lều lớn của cậu hôm nay...”

Hô thông!

Lâm Dật không cho Lưu Đông Minh cơ hội nói chuyện nữa, dùng một chân đá lên người anh ta.

Hai mươi mấy người phía sau liền vội vàng tiến lên đỡ anh ta dậy.

“Bên các người quả thật có nhiều người, nhưng tôi vẫn có thể đánh chết anh, anh có tin hay không?”

Khí tràng tỏa ra khắp người Lâm Dật, trong ánh mắt lộ ra tia hung ác, khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi, không ai dám tiến lên một bước.

Lâm Dật đi từng bước một về phía Lưu Đông Minh, dọa cho những người bên cạnh đứng qua một bên.

“Mấy người mà anh tìm đến còn không bằng đám ô hợp, muốn dùng bọn họ để đối phó tôi, anh cảm thấy có khả năng sao?”

“Chúng tôi chỉ làm việc theo quy tắc, không có ý muốn đối phó cậu.” Lưu Đông Minh thở hổn hển, run rẩy nói.

Anh ta lúc này đã không còn khí thế như vừa rồi nữa, nhìn rất là hèn mọn.

“Làm việc theo quy tắc sao?” Lâm Dật vừa cười vừa nói: “Làm việc cho người nào vậy? Rốt cuộc là người nào mà lại trâu bò như vậy? Dám quản đến trên đầu của tôi!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1012.

Chương 1013. Có tin tôi chỉ cần một tay thôi cũng có thể đánh chết anh

“Là anh rể tôi để tôi tới, anh ấy là người đứng đầu thôn Hoan Hỉ, việc này do anh ấy phụ trách.”

“Để anh rể anh tự mình tới đây đi.” Lương Nhược Hư nói.

“Các người chờ chút, tôi sẽ gọi điện thoại ngay bây giờ.”

Lưu Đông Minh được đỡ lên, lui về phía sau hai bước theo bản năng, kéo dài khoảng cách với Lâm Dật, sợ lại bị đá lần nữa.

“Anh rể, em đang ở ao cá phía Đông của thôn đây, bọn họ xé văn kiện rồi, anh mau tới đây đi, em không trấn được cậu ta!”

“Còn có việc này sao?! Cậu ta muốn chết sao!”

Tuy không mở loa ngoài, nhưng lại có thể nghe được tiếng đối phương tức giận mắng to!

“Lá gan của cậu ta quả thực không nhỏ.”

“Em đừng có quản nhiều như vậy, nếu như cậu ta dám ngăn cản, liền trực tiếp chôn cậu ta!” Anh rể Lưu Đông Minh mắng:

“Thật mẹ nó là vô pháp vô thiên, ngay cả việc sửa đường cũng dám ngăn cản, một đám đần độn, thật mẹ nó là muốn chết!”

“Anh rể, trước khoan lại mắng, ngay từ đầu em cũng nghĩ như vậy, nhưng cậu ta quá lợi hại, em không đánh lại, anh mau tới xử lý một chút đi!”

“Thao, em chờ đó, anh sẽ qua ngay bây giờ!”

Lưu Đông Minh cúp điện thoại, sau đó dẫn người lui về sau, nói với Lâm Dật:

“Chờ xem, các người đây chính là dùng bạo lực để chống đối pháp luật, đợi lát nữa anh rể của tôi tới sẽ xử lý các người!”

Dương Quảng Hạ cũng không nói gì, chỉ liếc nhìn Lương Nhược Hư bên cạnh một chút.

Cô chỉ biết cười xấu hổ, chuyện này so với việc bị người mắng một trận đúng thật là không thoải mái.

Những việc này, chờ sau khi trở về, phải xử lý có hệ thống mới được.

“Được rồi, cứ dọn đồ đạc trước đi.” Lâm Dật cười hì hì nói: “Việc này là do cháu, không có liên quan gì đến cô ấy cả, nếu không ông cứ mắng cháu vài câu cũng được?”

“Cháu không cần nói giúp cho nó.” Dương Quảng Hạ nói: “Ông thấy hai người các con hiện tại đều đang mặc cùng một cái quần.”

Lâm Dật ôm bả vai Dương Nghiễm Hạ, “Nói thật thì cháu cũng muốn a!”

Lương Nhược Hư trợn nhìn Lâm Dật một chút, giờ là lúc nào rồi, vẫn không quên chiếm tiện nghi của mình, thật sự là phục luôn rồi.

Lúc này, hai nhóm người chia làm hai nhóm, Lưu Đông Minh cũng không dám tới gần Lâm Dật một bước.

Nếu như để cho cậu ta đạp một phát nữa, có lẽ mình phải đi bệnh viện mất.

Mấy người Lâm Dật thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi làm cơm, Dương Quảng Hạ nói:

“Tiểu Mạc, gần đây nhất là đại đội của ai?”

“Là đại đội của Trương gia.”

“Gọi người đến, trực tiếp xử lý đi.” Dương Quảng Hạ nói ra: “Chuyện này cũng quá vô pháp vô thiên rồi!”

“Đã biết, thủ trưởng!”

Lâm Dật và Lương Nhược Hư liếc nhau một cái.

Vốn nghĩ để sau khi mình đánh cho bõ tức, sẽ để cho Lương Nhược Hư mang bọn họ đi.

Không nghĩ tới Dương Nghiễm Hạ lại không nhịn được trước.

Suy nghĩ một chút cũng có thể thông cảm được, người cương trực công chính giống như ông ấy đương nhiên là không quen nhìn những chuyện này.

Nếu đã nhìn không quen thì đương nhiên là phải xử lý.

Mười mấy phút sau, mấy người đã thu dọn xong đồ của mình.

Cũng đúng vào đúng lúc này, một chiếc Jetta giống như của Lâm Dật lái qua từ nơi không xa, tốc độ cực nhanh, khiến cho khói bụi mù mịt .

“Đợi lát nữa lại đi, chính chủ tới rồi.”

Nhìn thấy chiếc Jetta, Lưu Đông Minh và người của anh ta đều qua nghênh đón.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông để kiểu tóc Địa Trung Hải bước xuống, anh ta mặc âu phục đời cũ, nhìn không thích hợp chút

nào.

Người đàn ông tên là Tào Kiện, là trưởng thôn Hoan Hỉ, cũng là anh rể của Lưu Đông Minh.

Những năm gần đây, Lưu Đông Minh phách lối như vậy, cũng là vì có anh ta chống lưng.

“Chính là bọn họ đúng không!”

Tào Kiện mắng một câu, ánh mắt dừng lại ở trên người Lâm Dật.

Nhưng khi nhìn thấy Lương Nhược Hư, bỗng nhiên dừng lại một chút.

Cảm thấy có chút quen mắt, hình như đã thấy qua đâu đó rồi.

Nhưng suy nghĩ kỹ một hồi, lại không nhớ ra được người này là ai, cho nên dứt khoát không nghĩ nhiều nữa.

“Đúng, chính là bọn họ!”

Lưu Đông Minh chỉ Lâm Dật: “Anh rể, chính là cậu ta đã xé văn kiện sửa đường, hơn nữa còn đem đánh em một trận!”

Tào Kiện đi đến trước mặt Lâm Dật.

“Tiểu tử, cậu nghĩ như thế nào vậy, lá gan cũng quá lớn rồi, chẳng lẽ cậu không biết chúng tôi đang sửa đường theo quy định sao. Cậu có tin chỉ cần một cuộc điện thoại của tôi là có thể bắt cậu vào không!”

“Anh còn không biết xấu hổ mà nói với tôi những lời này?” Lâm Dật nói:

“Anh dung túng cho em vợ mình làm nhiều việc trái với lương tâm nhiều năm như vậy, còn không biết xấu hổ mà nói muốn đưa tôi vào?”

“Ha ha...”

Tào Kiện hất áo lên, cười cực kỳ càn rỡ.

“Thế nào, nghe giọng điệu này của cậu thì hình như là muốn xử lý tôi?”

“Đúng là có ý nghĩ này.”

Tào Kiện chẳng những không tức giận, ngược lại cười lớn hơn.

“Tôi nói cho cậu biết, tôi làm lãnh đạo nhiều năm như vậy, người muốn tố cáo tôi cũng rất nhiều, con mẹ nó cậu thì tính là cái thứ gì!” Tào Kiện nói:

“Con mẹ nó nếu như cậu không muốn chết thì nhanh bồi thường tiền đi. Nếu không tôi không chỉ phá nhà của cậu mà còn sẽ giết chết cậu!”

“Anh muốn giết chết cả tôi sao?” Lâm Dật duỗi tay ra, vừa cười vừa nói:

“Vậy anh có tin chỉ cần một bàn tay, tôi đã có thể tát chết anh không?”

“Cậu nói cái gì?!”

Ba!

Lâm Dật không cho Tào Kiện cơ hội, một cái tát vang dội đã hạ xuống trên mặt anh ta!

Tào Kiện không kịp phản ứng, cộng với việc bản thân đang tức giận, bị tát té ngã ra ngoài, suýt chút nữa đụng phải máy xúc phía sau!

Bị Lâm Dật cho một bạt tai, đầu óc Tào Kiện cảm thấy ong ong, thậm chí còn có chút mơ hồ.

Qua một hồi lâu, mới khôi phục lại sự tỉnh táo.

Nhưng bọn người Lưu Đông Minh lại không ai dám kêu gào.

Bởi vì Lâm Dật thật sự không phải người dễ chọc, nếu ai dám kêu gào thì chắc chắn sẽ bị đánh!

“Cậu, con mẹ nó cậu lại dám đánh tôi!”

Tào Kiện ôm mặt, hét lên giống như bị điên:

“Đánh cho tôi!”

“Anh, tên này rất biết đánh nhau, mấy người chúng ta có khả năng không phải là đối thủ của cậu ta!” Lưu Đông Minh nói với vẻ mặt như đưa đám.

Nếu như có thể đánh thì mình đã sớm động thủ.

Căn bản sẽ không chờ tới bây giờ.

Tào Kiện đương nhiên hiểu rõ em vợ mình là người như thế nào.

“Chúng ta đi trước, đợi lát nữa lại đến xử lý cậu ta!”

“Được, được, chúng ta đi trước.”

Nhìn bọn người Tào Kiện và Lưu Đông Minh rời đi, Đào Thành tiến lên, nhỏ giọng nói:

“Dương lão, nếu không để chúng tôi đi xử lý một chút.”

“Không cần đâu.” Lâm Dật nói xen vào:

“Bọn họ sẽ trở lại, không cần thiết phải đuổi theo làm gì, thời gian cũng không còn sớm nữa, về ăn cơm trước đi.”

“Nghe theo cậu vậy.”

…

Sau khi rời khỏi ao cá sau, bọn người Lưu Đông Minh về nhà của mình.

“Anh rể, anh suy nghĩ chút biện pháp gì đi.” Lưu Đông Minh nói:

“Chuyện vừa rồi, rất nhiều người trong thôn đều biết, lại thêm chuyện lúc trước, trong thôn đã có nhiều người không xem chúng ta ra gì rồi. Nếu như không xử lý chuyện này thì sau này người trong thôn đều sẽ đứng về phía cậu ta, khi đó chúng ta sẽ không làm được gì cả.”

Tào Kiện châm điếu thuốc, “Em bây giờ đi liên hệ người đến, có thể tìm bao nhiêu thì tìm bấy nhiêu, cho dù là dùng tiền thuê cũng được. Anh cũng sẽ liên hệ ít người, anh không tin là không thu thập được cậu ta!”

“Được, em sẽ gọi điện thoại ngay bây giờ!”

Lưu Đông Minh cầm điện thoại di động, lầm bầm lầu bầu nói:

“Tôi con mẹ nó hôm nay nếu như không giết chết cậu, tôi sẽ không mang họ Lưu!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1013.

Chương 1014. Nơi Âm U

Sau khi Tào Kiện và Lưu Đông Minh rời đi, Lâm Dật cầm lấy đồ đã thu dọn, đoàn người quay về trong sân nhỏ.

Lâm Dật bỏ heo con vào trong chiếc lồng rồi đi vào nhà bếp.

Lương Nhược Hư cũng cởi áo khoác, đi theo Lâm Dật, chuẩn bị giúp đỡ anh.

“Nếu anh muốn thanh tịnh, tôi có thể tìm cho anh một chỗ non xanh nước biếc, sao phải tới nơi này chứ.” Lương Nhược Hư nói.

Vùng sông nước Giang Nam có rất nhiều chỗ tốt, phong cảnh cũng tốt hơn nơi này, Lương Nhược Hư cảm thấy không cần thiết phải đến đây.

“Cô không cảm thấy nơi này rất chân thực sao?”

“Ý anh là môi trường nơi này sao?” Lương Nhược Hư vừa gọt khoai tây, vừa nói.

“Môi trường chỉ là một phần, người cũng giống như vậy.” Lâm Dật nói: “Người tốt rất chân thực, người xấu cũng rất chân thực.”

Lương Nhược Hư yên lặng gọt vỏ khoai tây, không nói chuyện.

“Tôi đoán là sau khi trở về, cô sẽ phải xử lý chuyện này. Trung Hải thậm chí cả nước có thể sẽ nhấc lên một làn sóng tự tra, nhưng nếu hôm nay cô không đến, loại chuyện như tự tra xét này hẳn là sẽ không bị đẩy lên.”

Lương Nhược Hư cười, “Tôi nhớ trước đó, lúc anh làm việc tại bệnh viện cũng náo ra động tĩnh không nhỏ. Hiện tại cũng thế, việc này nếu như đặt ở cổ đại, anh chính là khâm sai đại thần.”

“Hazzi, giúp đỡ người nào đó làm nhiều chuyện như vậy, cũng không thấy người nào đó nói tiếng cảm tạ.”

“Tôi còn chưa nói cảm ơn sao, tôi cũng không phải là người vong ân phụ nghĩa.”

“Nhưng phần thưởng của cô với nỗ lực tôi căn bản không có quan hệ trực tiếp gì cả.”

“Nên thỏa mãn đi, muốn xe đạp gì.” Lương Nhược Hư nói đùa, sau đó cầm cá lên, chuẩn bị dự xử lý.

“Thủ pháp làm cá này của cô cùng được nha.”

“Học từ bà nội tôi, nếu như tôi không học thì bà ấy lại nói.”

“Mấy người đi ra từ đại viện như cô cũng học những thứ này sao?”

Lương Nhược Hư gật gật đầu, “Bà nội tôi nói bản lĩnh của tôi lớn bao nhiêu thì tương lai sẽ phải tìm một người ưu tú hơn, cho nên tôi phải học thêm rất nhiều thứ, chỉ cần biết chút chút thôi không cần phải tinh thông.”

“Bà nội nói rất đúng, bởi vì tôi rất toàn năng, cái gì cũng biết.”

“Tôi là tôi, anh là anh, hai chúng ta không có quan hệ gì cả, đừng tự dát vàng lên mặt mình.”

“Người trẻ tuổi, cô sao lại không nói võ đức vậy, dù sao tôi sờ cũng sờ rồi, hôn cũng hôn rồi, sao lại không nhận vậy.”

“Anh muốn chết đúng không, bên ngoài còn nhiều người như vậy.” Lương Nhược Hư đặt tay lên eo Lâm Dật, “Có tin tôi bóp chết anh hay không!”

“Cô bóp tôi cũng vô dụng, đây đều là sự thật.” Lâm Dật nói.

“Đi sang một bên đi.” Lương Nhược Hư nói: “Nhanh nấu cơm đi, tôi còn chưa ăn sáng đâu, đói chết tôi rồi.”

“Được rồi.”

Từ bữa cơm này, Lâm Dật phát hiện, trình độ của Lương Nhược Hư quả thật không tệ.

Nước sốt đặc sệt màu đỏ này nhìn là biết nó là một món ăn phương Bắc điển hình.

Nhưng Lương Nhược Hư chỉ làm hai món, còn lại vẫn là Lâm Dật làm.

Một bàn đồ ăn bưng lên khiến cho Đào Thành và Vương Băng Ngọc nhìn mà kinh ngạc.

“Tiểu Lâm, những món này đều do cậu làm sao?” Đào Thành cảm thấy ngoài ý muốn.

“Tôm om và khoai tây sợi là cô ấy làm, còn lại là tôi làm.”

“Tay nghề của cậu có vẻ như rất tốt.” Đào Thành nói:

“Sau này cậu đến tổ của chúng tôi, chúng tôi coi như là có lộc ăn rồi.”

“Tùy tiện làm một chút thôi.” Lâm Dật thuận miệng nói: “Ăn thoải mái đi.”

“Anh Lâm, anh Lâm!”

Lâm Dật vừa nâng ly, chuẩn bị bắt đầu ăn, thì nghe có tiếng người truyền tới từ ngoài sân.

Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện là Đỗ Dao.

“Hôm nay không lên lớp sao, muốn ngồi vào ăn một chút không?”

“Anh Lâm, anh khoan lại ăn.” Đỗ Dao thở không ra hơi, nói:

“Vừa rồi lúc tôi về nhà, nhìn thấy tại nhà của Lưu Đông Minh có tụ tập không ít người, ít nhất cũng là năm mươi mấy người. Hơn nữa còn có người còn cầm lưỡi hái, rất dọa người.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi liền về nhà, cha tôi nói vừa rồi anh mới đánh nhau với bọn họ. Tôi đoán anh ta tìm nhiều người như vậy, chắc chắn là tới tìm anh báo thù.” Đỗ Dao nói:

“Các người khoan lại ăn, vẫn là nhanh đi đi thôi.”

“Không sao cả.” Lâm Dật nói: “Cũng không phải là rất nhiều người.”

“Nhưng anh ta là em vợ Tào Kiện!”

“Em vợ của Diêm Vương tôi cũng không sợ.” Lâm Dật cười: “Đến đây đi, ngồi ăn một chút.”

“Tôi không ăn...”

“Dao Dao!”

Đỗ Dao còn chưa nói xong, Lâm Dật nhìn đến lại có người tới.

Là thiểm cẩu của cô - Quách Phi.

“Anh đến đây làm gì.” Đỗ Dao nói.

“Tôi tới để gọi cô về.” Quách Phi nói:

“Hiện tại toàn bộ người trong thôn Hoan Hỉ đều biết chuyện này, nếu như cô còn không đi thì sẽ không còn kịp nữa.”

“Tôi tới đây chính là muốn gọi anh Lâm đi cùng.”

Quách Phi nhìn thoáng qua trong phòng, “Cô nhìn tình hình hiện tại xem bọn họ có muốn đi hay không. Với lại tôi nói cho cô biết, cậu ta không chỉ có đánh Lưu Đông Minh, hơn nữa còn tát Tào Kiện một bạt tay. Cô cảm thấy, bọn họ còn có đường ra sao!”

Sau khi biết Tào Kiện cũng bị đánh, Đỗ Dao bị giật nảy mình.

Nếu như chỉ đánh Lưu Đông Minh thì mọi chuyện khả năng sẽ không nghiêm trọng như vậy.

Anh ấy vậy mà lại đánh cả Tào Kiện, vậy sẽ rất phiền toái!

“Anh Lâm, anh cũng quá xúc động rồi!” Đỗ Dao lo lắng nói.

“Không có việc gì cả.” Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Đỗ Dao, “Chờ tôi cơm nước xong xuôi, sẽ xử lý việc này, cô trở về với anh ta đi.”

“Thế nhưng, mà...”

“Không nhưng nhị gì hết.” Lâm Dật nói: “Đem tim vào trong bụng, không có chuyện gì cả.”

Lâm Dật đều đã nói như vậy, Đỗ Dao cũng không tiện nói thêm gì, đành phải lộ vẻ tức giận nói:

“Vậy tôi đi thật đây.”

“Đi đi.” Lâm Dật ném cho cô ánh mắt yên tâm, “Không có việc gì cả.”

Đỗ Dao lưu luyến nhưng cuối cùng vẫn rời đi với Quách Phi, sau đó, Dương Quảng Hạ vừa cười vừa nói:

“Tiểu tử này cũng được hoan nghênh đó chứ, xảy ra chuyện còn có người bảo cháu chạy mau.”

“Anh ấy vẫn luôn như vậy, cho dù đi đến đâu thì phụ nữ bên cạnh chưa từng đứt đoạn.” Lương Nhược Hư nói.

“Tôi cũng rất tuyệt vọng a, tôi đã chạy đến nơi này rồi mà vẫn không được an bình, tôi quá khó khăn mà.”

“Chiếm tiện nghi lại còn khoe mã.” Lương Nhược Hư thầm nói.

“Không nói chuyện này nữa, mình ăn cơm trước đi.” Lâm Dật bưng chén rượu, nói:

“Uống một chén nào.”

“Tửu lượng của cháu là thật tốt, đã uống hai chén rồi mà vẫn như không có việc gì.”

Hai người chạm cốc uống một ngụm, sau khi bỏ chén xuống, Dương Quảng Hạ nhìn Mạc Hồng Sơn, nói:

“Người của chúng ta bao giờ đến?”

Mạc Hồng Sơn nhìn thoáng qua đồng hồ, “Cũng sắp đến rồi.”

“Các người đúng là vẽ vời cho thêm chuyện mà, chút chuyện nhỏ như vậy còn hưng sư động chúng làm gì, chỉ cần một mình cháu là đã có thể xử lý.”

“Ông thấy cháu giày vò khốn khổ quá, người giống như bọn họ thì phải dùng chính pháp!”

“Mấy người bọn họ những năm này đã làm không ít chuyện xấu, cháu chỉ muốn đòi lại công đạo cho những người đã từng bị bọn họ bắt nạt.”

“Ông hiểu tâm tư của cháu, nhưng một mình cháu động thủ chung quy lại đều là danh bất chính, ngôn bất thuận, pháp luật mới là con đường giải quyết vấn đề duy nhất.”

Lâm Dật nhấp một miếng rượu, kẹp một miếng rau trộn bỏ vào trong miệng, cảm nhận một chút rồi nói:

“Nhưng ánh sáng mặt trời còn không chiếu được tới muôn nơi, pháp luật cũng giống như vậy.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1014.

Chương 1015. Các Người Đứng Dậy Đi Chứ

Dương Quảng Hạ bưng chén rượu, trầm tư một lát.

“Cháu nói cũng đúng, Trung Quốc lớn như vậy, cho dù pháp luật có hoàn thiện thì cũng không chiếu đến được mọi nơi.”

“Cho nên mới nói, ông cũng không thể oán niệm chúng con quản lý không đúng cách, dù sao cũng cần phải cho chúng con chút thời gian, có đúng không.”

Dương Quảng Hạ nở nụ cười, “Tiểu tử, cháu đây là đang thay đổi phương pháp để nói tốt cho nó sao.”

Lương Nhược Hư ngượng ngùng cười, loại cảm giác này đúng là có chút hưởng thụ.

“Thao, người đâu! Ra đây cho tôi!”

Ngay lúc Lương Nhược Hư đang hưởng thụ cảm giác ấm áp, chợt nghe thấy tiếng mắng chửi truyền đến từ bên ngoài.

Cô lập tức thay đổi sắc mặt, cảm thấy chuyện tốt của mình đã bị người khác phá hỏng.

“Thủ trưởng, tôi đi ra xem một chút.”

Mạc Hồng Sơn trả lời một câu, sau đó để đũa xuống, đi ra ngoài cửa.

Cùng lúc đó, Lâm Dật và Lương Nhược Hư cũng đi theo bước chân của anh, cùng nhau ra đi ngoài.

Vừa đi đến cửa đã thấy bên ngoài sân là một mảnh ầm ĩ, có khoảng sáu bảy mươi người đang đứng.

Trên tay bọn họ còn cầm mấy thứ linh tinh, cảnh tượng có chút hùng vĩ.

Người cầm đầu chính là Tào Kiện và Lưu Đông Minh.

Ngoại trừ những người này thì hầu hết thôn dân của thôn Hoan Hỉ đều đến đây.

Bọn họ đứng xa xa nhìn tình hình nhà Lâm Dật, không khỏi lo lắng thay cho Lâm Dật.

“Tiểu Lâm à, nhanh bồi thường và xin lỗi người ta đi. Bọn họ đưa nhiều người đến như vậy, không phải là chuyện đùa đâu.” Diêu Tân nhà bên cạnh khuyên.

“Không có việc gì đâu.” Lâm Dật cười híp mắt nói.

Trong mắt của Lâm Dật, cục diện nhỏ như này căn bản không cần tự mình ra tay.

Chỉ cần Mạc Hồng Sơn lấy súng ra, là có thể dọa cho những người này sợ tiểu ra quần.

“Lá gan các người đúng là rất lớn, tôi còn nghĩ là mấy người sẽ chạy rồi chứ.” Lưu Đông Minh cười lạnh nói.

“Lời này cũng là lời mà tôi muốn nói, lá gan của các người cũng không nhỏ.”

Lưu Đông Minh chỉ ba người Lâm Dật nói:

“Tôi nói cho cậu biết, hôm nay tôi không cầu tài cũng không cầu sắc, tôi muốn ở trước mặt tất cả mọi người, phá bỏ nhà và lều lớn của cậu, sau đó lấp cái ao cá kia rồi đánh gãy chân cậu!”

“Vậy anh đi thử một chút đi.” Lâm Dật chỉ Mạc Hồng Sơn nói:

“Nếu anh có thể vượt qua chú ấy, sau đó đánh tới tôi, thì không cần anh tự mình động thủ, tôi sẽ tự phế hai chân.”

Lưu Đông Minh nhìn Mạc Hồng Sơn, “Anh ta sao? Chỉ cần một cây gậy này của tôi đã có thể khiến anh ta nằm xuống.”

“Vậy anh thử một chút xem.”

Lưu Đông Minh sợ hãi Lâm Dật, nhưng lúc đối mặt với Mạc Hồng Sơn, loại cảm giác e ngại này đã giảm đi rất nhiều.

Nhưng anh ta cũng biết, nếu như Lâm Dật dám nói như vậy, thì người tên là Mạc Hồng Sơn này chắc chắn cũng biết đánh nhau.

Ánh mắt Lưu Đông Minh di chuyển lòng vòng, gọi mấy người không muốn mạng ra, bọn chúng liền lao về phía Mạc Hồng Sơn.

“Tất cả không được động!”

Sau khi ông lấy ra một thứ ở sau lưng, tất cả mọi người đều nhìn mà thấy choáng, bao gồm cả Tào Kiện.

Tại đất nước như Trung Quốc này, người có thể có được thứ này tuyệt đối không tầm thường.

Ông ta rốt cuộc có lai lịch gì?!

Chân của Lưu Đông Minh lúc này đã mềm nhũn, những năm gần đây, anh ta cũng coi như là đã trải qua một chút sóng gió, nhưng đây vẫn là lần đầu nhìn thấy thứ này.

Cũng may thôn dân vây xem đều đứng phía sau Lâm Dật, nên không nhìn thấy thứ đồ trên tay Mạc Hồng Sơn, nếu không bọn họ cũng sẽ bị dọa chết.

“Ông, các người rốt cuộc là ai, tại sao lại có thể có thứ này.”

“Tinh thần học hỏi này của cậu đúng là rất đáng khen ngợi, nhưng mà không cần vội... Chờ lúc cậu đi vào thì sẽ có người nói cho cậu biết thôi.”

“Tôi nói cho ông biết, báo cảnh sát cũng vô dụng, đừng tưởng rằng vậy là có thể dọa được tôi!”

“Nhìn bộ dạng chưa thấy qua việc đời của anh kìa, tìm bọn họ không phải là rất low sao. Đợi lát nữa sẽ có khách quý hạng nặng đến đây, các người không cần phải gấp.” Lâm Dật cười ha hả nói:

“Mọi người ở đây đều có phần, ai cũng không chạy được.”

Nghe nói như thế, trên mặt của Tào Kiện và Lưu Đông Minh đã không còn chút máu nào nữa, thiếu chút nữa đã ngồi xuống dưới đất.

Đối mặt với trận thế như vậy, nói không sợ là giả.

Bọn họ đều có loại dự cảm, bản thân mình sắp không xong.

“Tôi thấy việc này coi như xong đi, cũng không phải là chuyện gì lớn.” Tào Kiện tiến lên, nói:

“Tôi trở về nghiên cứu thêm một chút, cách sửa đường mà không đi qua ao cá nhà các người.”

Lâm Dật nhướng mày nhìn Tào Kiện, “Bây giờ mới nói những thứ này thì đã muộn rồi.”

Đúng lúc này, mọi người thấy mười mấy chiếc xe đang lái tới.

Trên mỗi chiếc xe đều viết hai chữ sáng loáng.

Võ Cảnh!(cảnh sát vũ trang)

Bịch!

Tào Kiện và Lưu Đông Minh đều gục xuống trên mặt đất, như mấy tên ngốc vậy.

“Các người vậy mà có thể tìm những người này đến!”

“Dù sao các người cũng đều sắp chết đến nơi, vậy tôi sẽ để cho các người chết được rõ ràng.”

Lương Nhược Hư quay đầu nhìn Lâm Dật một chút, anh lập tức vỗ vai cô.

“Trầm lão đại nói với tôi, con người lúc còn trẻ thì nên giả trang nhiều một chút, nếu không đợi đến lúc già rồi thì giả không nổi nữa, cơ hội đều do mình tạo ra và lợi dụng.”

Mạc Hồng Sơn sờ trong túi, lấy giấy tờ tùy thân của mình ra, sau đó quơ quơ trước mặt Tào Kiện và Lưu Đông Minh.

Hai người tập trung nhìn vào, hai mắt lập tức trợn tròn!

Hai chữ trung tá sáng chói!

Phá lệ chướng mắt!

Hai người chỉ cảm thấy trước mắt là một vùng tăm tối, đầu óc ong ong, suýt chút nữa đã hôn mê.

“Các người đợi lát nữa, khoan lại ngất.” Lâm Dật tiến lên đỡ hai người dậy, “Thật ra mấy cái này cũng không tính là gì, chức quan nhỏ như vậy sao có thể khiến cho hai người sợ đến như vậy được, đằng sau còn có màn kịch quan trọng nữa.”

Lương Nhược Hư không có giấy tờ chứng minh thân phận của mình, nhưng trên website chính thức của thành phố Trung Hải có tin tức của cô. Lâm Dật lên mạng tìm một chút, rồi giơ đến trước mặt hai người.

Tào Kiện bị dọa cho run rẩy tay chân, ngay tại lúc định ngất đi thì bị Lâm Dật dùng một bàn tay đập tỉnh.

“Hai người các người đúng là không được mà. Chúng tôi còn chưa làm gì đâu, sao lại bị hoảng sợ thành cái dạng này rồi, khí thế vừa rồi đâu, các người đứng dậy xem nào.”

Lúc này trên gương mặt của Lưu Đông Minh đã không còn gì lưu luyến nữa.

Người đàn ông này rốt cuộc có lai lịch gì, vậy mà lại quen biết những người này?

Điều đáng sợ nhất là trong phòng còn có ba người, mà người đàn ông trước mắt này lại hành động theo lời của lão già kia. Vậy thân phận của ông ta chẳng phải sẽ càng khủng bố hơn sao?

Bịch!

Hai người cùng nhau quỳ trên mặt đất, dập đầu với Lương Nhược Hư và Mạc Hồng Sơn.

“Van cầu các người cho tôi một cơ hội, tôi biết mình sai rồi, sau này sẽ không dám nữa.”

“Tại sao có thể như vậy?!”

Thôn dân của thôn Hoan Hỉ đều trợn mắt hốc mồm, hơn nửa ngày đều nói không ra lời.

Hai người kia hoành hành nhiều năm như vậy, chưa từng có lúc nào như này cả?

“Nói những lời này cũng đã muộn rồi, tiếp theo sẽ có người đến xử lý hai người, tự giải quyết cho tốt đi.” Lương Nhược Hư nói.

Rất nhanh, người mà Mạc Hồng Sơn tìm tới đã bắt hết bọn người Tào Kiện và Lưu Đông Minh đi.

Sau đó lãnh đạo dẫn đội lại trò chuyện với mấy người Lương Nhược Hư, Dương Quảng Hạ một hồi, rồi mới mang người rời đi.

Màn kịch này cuối cùng cũng kết thúc một cách triệt để.

Đám mây đen nhiều năm trên đầu của dân làng thôn Hoan Hỉ cuối cùng cũng tản ra.

Hô _ _

Lương Nhược Hư hít sâu một hơi.

“Lâm Dật, cảm ơn anh.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1015.

Chương 1016. Kế hoạch đối phó với tư bản quốc tế

Lâm Dật ôm bả vai Lương Nhược Hư.

“Cảm ơn cái gì mà cảm ơn, vào ăn cơm đi.”

Chuyện phiền toái đã giải quyết, bữa cơm sau đó đương nhiên là vô cùng vui vẻ.

Duy chỉ có một lần Lâm Dật đi đút heo ăn, có chút phá hư phong cảnh.

Hơn ba giờ chiều, đoàn người cơm nước xong xuôi, lại vào trong lều lớn nhìn một chút.

“Tiểu tử rất được nha, vậy mà lại trồng cả nhân sâm và linh chi.” Dương Quảng Hạ cười nói.

“Không chỉ là trồng, mà hình như còn sống.” Mạc Hồng Sơn trêu ghẹo nói.

“Viện nghiên cứu Nông nghiệp nhờ con đưa đến cho anh ấy một ít nhân sâm núi và Linh Chi.” Lương Nhược Hư nói: “Đoán chừng toàn bộ Trung Hải cùng chỉ có từng đó, nếu như anh ấy nuôi chết, con sẽ thu thập anh ấy.”

“Hai người các con đúng thật là...” Dương Quảng Hạ cười ha hả nói, ông nghiễm nhiên đã coi Lương Nhược Hư và Lâm Dật là một đôi.

Sau khi thăm lều lớn của Lâm Dật một hồi, mấy người Dương Quảng Hạ thu dọn đồ đạc rồi trở về phủ.

Nhưng trước khi trở về, Đào Thành lại nói chuyện vài câu với Lâm Dật.

Càng nói càng cảm thấy người này thật thú vị.

Nhưng từ đầu đến cuối Vương Băng Ngọc vẫn cảm thấy người tên Lâm Dật này có chút không bình thường.

Tuổi còn quá trẻ, hơn nữa còn có bản lĩnh, vậy mà lại tới đây chăn heo trồng trọt.

Nhìn thế nào cũng không giống chuyện mà ở cái tuổi như cậu ta nên làm.

Lẽ ra phải nên tận hưởng lạc thú trước mắt, ra ngoài vui chơi mới đúng.

Sau khi tiễn mấy người Lương Nhược Hư và Dương Quảng Hạ đi, Lâm Dật về tới nhà.

Mới vừa vào cửa, đã thấy Diêu Tân đứng ở bên cạnh sân tường.

“Tiểu Lâm, mấy người bắt Lưu Đông Minh đi đều là cậu gọi tới sao?”

“Ừm, báo cảnh sát.”

Lâm Dật thuận miệng ứng phó một câu, cũng không nói quá nhiều.

“Bây giờ cậu đã trở thành đại ân nhân của toàn thôn chúng tôi.” Diêu Tân nói:

“Vừa rồi mấy người trong thôn đã nghiên cứu một chút, muốn đề cử cậu làm thôn trưởng, cậu cảm thấy thế nào?”

“A? Để em làm thôn trưởng sao? Xác định không nói đùa sao?”

Chức quan cấp bậc như thôn trưởng này có chút khác biệt với chức vị của mình.

Nó dựa vào sự tuyển chọn, nói cách khác, nếu như thôn dân nguyện ý, chức thôn trưởng của Lâm Dật có thể nói là dễ như trở bàn tay.

“Đừng đừng, mỗi ngày em làm việc đều không đàng hoàng. Nếu để cho em làm thôn trưởng, thôn Hoan Hỉ nhất định sẽ càng ngày càng nghèo, vẫn là thôi đi.”

“Tên nhóc này, chuyện tốt như vậy rơi xuống trên đầu mình thế mà lại còn ghét bỏ.”

“Chủ yếu là em không có năng lực kia.” Lâm Dật vừa cười vừa nói: “Nhưng nếu như mọi người cần hỗ trợ, em nhất định sẽ giúp.”

“Tiểu tử, cậu là người tốt, nhưng vẫn còn quá ham chơi.” Diêu Tân cười nói: “Nhưng đây cũng là điều bình thường, người trẻ tuổi nào mà không thích chơi chứ.”

“Lời này nói rất đúng.”

Hai người cười ha hả nói chuyện một hồi, Lâm Dật mới trở lại trong phòng.

Thu dọn một chút, Lâm Dật chuẩn bị trở về Trung Hải, xử lý chuyện của công ty một chút.

Trong nhà bên này, đã tưới nước xong, cũng không còn chuyện gì cần mình làm nữa.

Nhưng mà vẫn cần phải mang theo heo con đi.

Mẹ nhà nó.

Từ một nơi không có đèn đường, hơn chín giờ đêm đã tắt đèn đi ngủ, giờ trở lại Trung Hải phồn hoa, Lâm Dật có cảm giác dường như đã qua mấy đời.

Giống như là từ thế giới này xuyên qua một thế giới khác.

Nhưng trên thực tế, hai nơi này, cũng chỉ cách nhau mấy chục cây số, nhưng lại như cách nhau trên trăm năm vậy.

Nhìn thấy Lâm Dật đột nhiên trở về, Kỷ Khuynh Nhan tiến lên ôm lấy anh.

Nhưng khi nhìn thấy heo con trên tay anh, lại không để ý hình tượng mà cười ha hả.

Một màn này thực sự không hài hòa chút nào.

“Bên thôn Hoan Hỉ không có chuyện gì sao?”

“Nước đều đã tưới xong, không cần thiết phải ở lại trông coi, mấy ngày về một lần là được.” Lâm Dật nói:

“Nhưng qua một thời gian nữa, anh dự định làm một thiết bị tưới tự động, lại lắp đặt thêm bộ giám sát và điều khiển, như vậy nó sẽ có thể làm việc theo thời gian có sẵn.”

“Vậy nó làm sao bây giờ?” Kỷ Khuynh Nhan chỉ vào heo con, nói.

“Trong khoảng thời gian này đành phải mang theo bên người để cho nó ăn thôi, chờ tới lúc nó tự ăn được thì mua một chiếc máy cho ăn tự động, khi đó sẽ không cần phải để ý đến nữa. Nếu như mỗi ngày anh đều mang theo nó thì tấm mặt mo này cũng không cần nữa.”

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật với vẻ áy náy, “Việc này là do em qua loa, không nghĩ tới lại phiền toái như vậy.”

“Khụ khụ khụ... Trước đó em đáp ứng anh năm phút đồng hồ, hẳn là chưa quên đúng không.”

“Yên tâm đi, chưa quên đâu.”

“Đi thôi.”

...

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật mang theo chiếc lồng lên xe.

Cảm thấy trước khi thứ này dứt sữa thì mình cần phải cáo biệt xe thể thao.

Sau khi đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Lăng Vân, gọi Kỳ Hiển Chiêu, Hà Viện Viện, Điền Nghiên đến văn phòng.

“Lâm tổng, từ khi Cymer bị thu mua 12% cổ phần, tư bản quốc tế bắt đầu không an phận, nhất là bộ thương mại nước Mỹ và bên EU. Bọn họ đã bắt đầu ra tay với sản nghiệp bán dẫn, nhưng cụ thể sẽ thực thi lúc nào, động tĩnh sẽ lớn bao nhiêu, thì không thể nào biết được.” Kỳ Hiển Chiêu nói:

“Nhưng tôi cảm thấy, chuyện thu mua Cymer này có có thể trở thành một dây dẫn nổ, khả năng sẽ liên lụy tới toàn bộ ngành nghề chất bán dẫn.”

Lâm Dật vừa nghe vừa gật đầu, nhìn Hà Viện Viện và Điền Nghiên.

“Các người nghĩ sao.”

Hà Viện Viện vén tóc, “Suy nghĩ của tôi cũng không khác anh Kỳ là bao.”

“Trung Quốc đang phát triển nhanh chóng, tất nhiên sẽ khiến cho các nước phương Tây sinh ra cảm giác nguy cơ. Mà chuyện Cymer bị thu mua có thể coi là cọng rơm cuối cùng áp đảo lạc đà. Tôi đoán là trong một khoảng thời gian nữa, Khoa Sáng sẽ bị ép trong nước, kéo theo đó là giá trị thị trường của Long Tâm cũng sẽ giảm mạnh.”

“Cô thì sao.” Lâm Dật nhìn về phía Điền Nghiên.

“Triển vọng đầu tư trong nước trong tương lai cũng không lạc quan.”

Điền Nghiên nói ra cái nhìn của mình, “Hiện tại điện thoại di động Tháng Năm sắp được đem ra bán, bắt đầu bước vào giai đoạn hệ thống sinh thái mới. Xét về chuyện Cymer, tôi cảm thấy IOS và Android cũng sẽ có hành động, nhưng mà có kịch liệt hay không thì còn phải xem động tĩnh bên chúng ta có lớn hay không. Qua nhiều năm như vậy, bọn họ sẽ không cho phép một sinh thái mới đến phá vỡ sự độc tôn của bọn họ, cho nên trong tương lai, chúng ta sẽ gặp nhiều khó khăn.”

“Hiện tại, việc xây dựng hệ thống sinh thái đã đến bước nào rồi?” Lâm Dật hỏi.

“Trong vòng ba tháng qua, bản thân tập đoàn Lăng Vân, cộng với tiền của các nhà đầu tư lớn, đã đầu tư vào quỹ hơn 7 tỷ. Theo đánh giá sơ bộ, nó có thể thỏa mãn 70% nhu cầu của người sử dụng, nhưng 30% còn lại thì rất khó thỏa mãn. Đối với chúng ta mà nói, chặng đường của điện thoại di động Tháng Năm còn rất dài.”

“Về phần công việc tiếp theo chỉ dựa vào đập tiền là không được, phải dựa vào thời gian.” Hà Viện Viện bổ sung.

“Tôi hiểu ý của các người.” Lâm Dật nói:

“Nhưng về mặt xây dựng hệ thống sinh thái, ngoài việc đập tiền thì cũng không có biện pháp tốt nào hơn. Tuy Apple và Google cũng rất giàu, nhưng thị trường ở trong nước chắc chắn không có khả năng đập tiền được như chúng ta. Đây là chính là biện pháp duy nhất ở thời điểm hiện tại.”

“Nhưng đây đều là chuyện sau này.” Hà Viện Viện nói:

“Nếu như ngành nghề chất bán dẫn bị chèn ép, thì mấy nghiệp vụ điện thoại di động cũng sẽ bị ảnh hưởng, đây mới là chuyện cần phải chú ý lúc này.”

“Tôi cũng cho là như vậy.” Điền Nghiên nói: “Việc này hoàn toàn là hướng về phía máy quang khắc.”

“Đừng có gấp, tôi đã nghĩ ra được bước kế hoạch tiếp theo.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1016.

Chương 1017. Có Thể Chơi Rất Nhiều Trò Với Cô

"Anh lại nghĩ ra ý tưởng xấu xa gì vậy?"

Dùng gót chân nghĩ cũng biết, chỉ có Hà Viện Viện mới dám dùng giọng điệu này nói chuyện với Lâm Dật.

"Mẹ nó, tuy không phải là mở đại hội nhưng cô có thể nói chuyện kính trọng chút không?"

"Xin lỗi, tôi sơ ý." Hà Viện Viện nói:

"Ông chủ, anh lại có quyết sách gì sáng suốt vĩ đại à?"

"E hèm... Trên tay tôi ngoại trừ cổ phần Cymer, còn có 12% cổ phần Intel."

"Mẹ kiếp, anh nói gì, anh còn có cổ phần Intel à?"

Bởi vì trước đây, Kỳ Hiển Chiêu chỉ xử lý chuyện của Cymer nên không biết chuyện cổ phần của Intel.

"Đừng kinh ngạc như vậy." Lâm Dật nói:

"Bây giờ trừ tôi ra, chỉ có ba người các cô biết chuyện này."

Lâm Dật nói vậy chủ yếu là cho Điền Nghiên nghe.

Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện đã sớm thành tâm phúc của anh.

Chủ yếu là cho Điền Nghiên yên tâm, vẻ mặt cô ta cũng vô cùng hưởng thụ.

Lâm Dật chơi chiêu này quả thật cao minh.

"Vậy anh muốn thực hiện chuyện này thế nào?"

"Tới rút củi dưới đáy nồi." Lâm Dật nói:

"Lão Kỳ, anh tranh thủ thời gian đi thăm anh Thẩm, xem có phần linh kiện nào đang cần gấp, hoặc không có cách nào cách thay thế, sắp xếp mấy thứ này lại."

"Tôi biết rồi."

"Điền Nghiên, sắp tới cô qua Mỹ một chuyến, bí mật liên hệ với Andy Moore - chủ tịch Intel, thành lập một công ty ở Mỹ, chọn mua những thứ này trên thế giới, như vậy có thể vòng qua tất cả vốn quốc tế."

"Tôi đã rõ!"

Lời Lâm Dật nói làm ba người đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Đây là biện pháp hữu hiệu nhất để mượn cơ hội vượt qua đối thủ trong thời gian ngắn.

Bằng không chờ Hoa Hạ phát triển, thực hiện nội địa hóa tất cả sản phẩm, tối thiểu còn phải mất năm đến mười năm!

Quá lâu, không ai có thể chờ được.

"Đúng rồi, buổi họp báo cho ra mắt điện thoại vào tháng năm chuẩn bị thế nào?"

"Tôi cảm giác có thể trở thành bán chạy." Hà Viện Viện nói: "Giá là 999, phân phối tốt hơn trên 2000 thương hiệu điện thoại trên thị trường, tôi còn giữ lại cho mình một cái."

"Cô trả tiền à?"

"Không có."

Kỳ Hiển Chiêu: ...

Điền Nghiên: ...

"Cô làm vậy là tham ô công quỹ! Trừ tiền lương của cô!"

"Tiền lương của cả tập đoàn đều do tôi phát."

"Khốn thật!"

Sắp xếp nhiệm vụ cụ thể xong, Lâm Dật lại đi tới chỗ của Kỷ Khuynh Nhan, bắt đầu nghiên cứu chuyện nuôi heo.

Hi vọng nó có thể nhanh chóng tăng lên một trăm cân.

Trong mười ngày sau đó, trọng tâm cuộc sống của Lâm Dật đều tập trung vào chuyện nuôi heo.

Trong đó anh có quay về nhà hai lần để tưới rau trong nhà vườn và nhà kính.

Bởi vì Điền Nghiên sẽ đi Mỹ công tác, Lâm Dật còn sắp xếp đồ ăn ở nông trại cho các giám đốc điều hành.

Mọi người vui vẻ ăn tới quên cả trời đất.

Reng reng reng…

Lúc ăn tối, Lâm Dật nhận được điện thoại của Đào Thành.

Đào Thành nói cho hắn biết ngày kia sẽ tập huấn, chuẩn bị đi Yến kinh.

Nhưng Lâm Dật cũng không nói với Kỷ Khuynh Nhan về chuyện này, chỉ nói mình phải đến Yến Kinh công tác.

Bởi vì hội nghị thượng đỉnh toàn quốc về ngành công nghiệp chất bán dẫn cũng sẽ được tổ chức trong mấy ngày này, Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy anh nhận được lời mời cũng là bình thường.

"Lần này anh sẽ đi mấy ngày?"

Sau khi ăn cơm xong, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Chuyện này thì khó nói lắm, nhưng chắc một tuần là đủ rồi."

"Em đi chuẩn bị quần áo cho anh." Kỷ Khuynh Nhan vén tóc, nói:

"Nếu một tuần vẫn chưa về được, anh mua đồ luôn bên kia cũng được. Mấy món đồ SKP bên đó cũng khá tốt."

"Được rồi."

Hai người cùng lên tầng hai, Kỷ Khuynh Nhan chỉ vào con heo con bỏ trong phòng vệ sinh: “Anh tính xử lý nó thế nào? Có cần mang theo không?"

"Anh mang theo chứ, nếu để ở nhà, em cũng khỏi cần ngủ nữa."

"Thật ra em có thể ngủ ban ngày."

"Hay là thôi đi, lẽ nào em còn muốn mang một con heo đi làm à? Chắc hẳn ngày hôm sau, em sẽ được lên trang nhất báo tin tức mất."

Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì: “Không khác lắm."

"Cho nên vẫn để anh mang đi vậy."

"Vậy làm khó anh rồi."

"Chuyện nhỏ."

Lâm Dật thầm nói nhỏ một câu: “Hệ thống, ta tế bà nội ngươi."

Từ lúc nhận nhiệm vụ này, điều này đã trở thành chuyện thường ngày của Lâm Dật.

Gần như cứ cách mấy giờ, bà nội của hệ thống lại bị Lâm Dật ân cần thăm hỏi một lượt.

Sáng hôm sau, Lâm Dật lái xe tới sân bay.

Cũng may hắn ngồi máy bay tư nhân, đi theo lối thương vụ.

Lúc này nếu ngồi chuyến bay bình thường, để cho người khác thấy mình gửi vận chuyển một con heo, chuyện này sẽ thú vị đấy.

Reng reng reng…

Lâm Dật vừa lên máy bay lại nhận được điện thoại của Lương Nhược Hư.

"Anh chuẩn bị đi à?"

"Sao cô biết tôi sắp đi?"

"Lão Dương đã nói với tôi về chuyện tập huấn rồi, đúng lúc tôi rảnh rỗi không có chuyện gì làm, gọi điện thoại hỏi thăm tình hình của anh."

"Tôi đã lên máy bay, chắc hẳn hơn hai giờ nữa sẽ đến Yến Kinh."

"Tôi bảo con bé Nghiên Nghiên qua đón anh, anh không quen với chỗ này, muốn đi chơi cũng không biết phải đi đâu."

"Nếu cô thật sự có tâm như vậy, đáng lẽ phải trở về chứ?"

"Tôi và Nghiên Nghiên ai cũng vậy thôi. Đâu phải anh không biết con bé." Lương Nhược Hư nói:

"Hơn nữa hai người còn từng làm đại bảo kiếm, có lẽ còn thân thiết hơn tôi đấy."

"Hai người làm sao có thể giống nhau được." Lâm Dật nói:

"Chúng tôi đi chung, nhiều lắm chỉ dạo chơi ngắm cảnh, chán lắm."

"Đi du lịch không phải là vậy sao? Lẽ nào anh đi cùng tôi còn có thể bày trò gì chơi à?"

"Đương nhiên, lão hán đẩy xe gì đó đều có thể thử một lần."

"Anh còn nói bậy nữa, tôi sẽ bóp chết anh đấy!"

Lương Nhược Hư tức giận mắng một câu rồi cúp máy, cảm giác mình bị Lâm Dật chọc cho sắp tức chết rồi.

Hai giờ sau, máy bay tư nhân của Lâm Dật hạ cánh ở sân bay Yến Kinh.

Hắn mới ra khỏi nhà ga của sân bay, đã thấy Trần Nghiên vẫy tay gọi mình.

"Anh Lâm, em ở đây."

Thấy Trần Nghiên, Lâm Dật đi thẳng tới.

"Anh Lâm, sao anh còn xách theo cái lồng sắt vậy?" Trần Nghiên tò mò hỏi:

"Anh đựng gì trong đó thế?"

"Em xem là biết thôi."

Trần Nghiên tò mò mở tấm vải che lồng sắt lên, đôi mắt đẹp lập tức trợn tròn, trên mặt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

"Anh đến Yến Kinh, không ngờ lại mang theo một con heo à?"

"Đây là thú cưng anh mới nuôi, em có muốn sờ nó không?"

Trần Nghiên liếc nhìn với vẻ ghét bỏ: “Sờ thì không cần, nhà bà nội em vốn ở nông thôn, khi em còn bé vẫn nhìn thấy chúng suốt."

"Nhưng anh nhìn biểu tình của em hình như rất ghét bỏ nhỉ?"

"Anh đừng nói nữa, khi em còn bé đi chơi bị heo ủi cho, đến bây giờ vẫn còn bị ám ảnh đấy."

Lâm Dật không nhịn được cười: “Em còn từng gặp chuyện đó à?"

"Đâu chỉ vậy. Lúc em còn nhỏ rất bướng bỉnh, nhà bà nội tôi có một vại đựng cám heo, khi em chơi còn rơi vào đó. Bây giờ nhớ lại, em cũng cảm giác mình lúc đó quá ngu ngốc." Trần Nghiên nói:

"Nhưng khi anh giết heo nhớ để bộ ruột già cho em, heo nhà nuôi vẫn thơm hơn heo bên ngoài."

"Nể tình em tới đón anh, tới lúc đó anh sẽ tự mình xuống bếp, nấu Sashimi ruột già cho em, loại không cần rửa, nguyên vị."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1017.

Chương 1018. Tình cờ gặp

"Anh Lâm, anh đừng làm em buồn nôn chứ? Cho dù em thích ăn ruột già nhưng đâu có nói sẽ ăn Sashimi."

Lâm Dật mỉm cười: “Đi thôi, chúng ta tìm một chỗ để anh cất vali đã."

"Đúng đúng đúng, chúng ta phải đi mau lên. Buổi trưa em lén chạy ra ngoài, buổi chiều còn có cuộc họp đấy."

"Có cuộc họp gì quan trọng như vậy? Ngay cả em cũng phải tham gia à?"

"Yến Kinh có một diễn đàn y dược Cao Phong do ba em chủ trì." Trần Nghiên nói:

"Đúng rồi, anh còn nhớ không, lần trước lúc em đi Trung Hải, bên cạnh anh có một bác sĩ bệnh viện Hoa Sơn nhỉ?"

"Em nói là Lý Sở Hàm à?"

"Đúng, chính là cô ấy. Em thấy hình như cô ấy cũng tới tham dự nhưng cách em quá xa, em không tới chào hỏi được."

"Không ngờ cô ấy cũng được phái tới, chắc cuộc họp này rất quan trọng nhỉ?"

"Nó đã là được tổ chức lần thứ tám rồi, xem như là một hội nghị mạ vàng. Người có thể tới đây họp cơ bản đều là các sinh viên năm ba, nhân viên nòng cốt của bệnh viện, chỉ cần không mắc sai trên phương diện nguyên tắc, sau này chắc chắn sẽ được nâng đỡ lên."

"Em nói vậy thì anh hiểu rồi."

"Buổi chiều, anh có muốn qua xem thử không?" Trần Nghiên nháy mắt ra hiệu với Lâm Dật:

"Yên tâm, em chắc chắn sẽ không nói với chị em về chuyện này đâu."

"Anh rất vui khi em có thể nói vậy."

Trần Nghiên cười hì hì: “Việc này thì em hiểu mà, trong nhà có một người cố định, bên ngoài có hai người ổn định, lại có bốn người lưu chuyển, còn lại chính là gặp dịp thì chơi, giữa nam nữ chỉ có chút chuyện như vậy thôi."

"Chỉ riêng câu nói này của em, tối nay anh sẽ mời em chơi đại bảo kiếm."

"Nếu không tại sao lại nói hai chúng ta hợp nhau chứ?" Trần Nghiên vừa cười vừa nói: "Đi mau thôi, nếu về trễ, ba em chắc chắn sẽ mắng em."

"Đi thôi."

Xe của Trần Nghiên là một chiếc Audi A4 nhỏ gọn, mặc dù là thương hiệu cao cấp loại một nhưng giá chỉ khoảng ba trăm nghìn.

Người khác cũng sẽ không thể nói gì được.

Lâm Dật lái xe đến khách sạn Bàn Cổ, thuê một phòng Tổng Thống và xếp hành lý của mình vào đó.

"Anh Lâm, còn heo của anh thì phải làm sao? Chẳng lẽ anh cũng tính mang theo à?"

"Nó đang bú sữa, hơn ba tiếng phải đút một lần, bỏ nó lại đây lâu không ổn, cho nên phải mang theo."

"Oh my god." Trần Nghiên bất đắc dĩ đỡ trán: “Anh Lâm, khó trách anh có thể làm được chuyện lớn, em thật sự kém hơn anh quá nhiều."

"Em học hỏi anh nhiều vào, một ngày nào đó, em cũng sẽ như vậy thôi."

"Vậy chúng ta đi nhanh thôi, lát nữa cuộc họp sẽ bắt đầu rồi."

Lâm Dật cầm theo lồng sắt, đặt lên trên xe của Trần Nghiên, sau đó lái xe về phía đại học Yến Kinh.

Đại học Yến Kinh là trường học đứng đầu Hoa Hạ, Lâm Dật sống nhiều năm như vậy, đây còn là lần đầu tới chỗ này.

Nhưng lúc xuống xe, Lâm Dật không mang theo con heo con.

Đưa nó vào nơi thế nào thực sự không thích hợp.

Đợi đến giờ, anh lại ra cho nó ăn là được rồi.

Trong sân trường đại học Yến Kinh, có thể nhìn thấy từng sinh viên ôm cặp, ôm sách vội vàng qua lại.

Lâm Dật có cảm giác như mơ về thời học đại học.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận, mình có nhà có xe, có tiền có phụ nữ.

Trở lại hình như cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bây giờ đã rất tốt rồi.

Theo sự dẫn đường của Trần Nghiên, Lâm Dật đến hội trường của đại học Yến Kinh.

"Thưa ngài và quý cô, hội nghị buổi chiều đã bắt đầu, hai người đến muộn nửa giờ nên không được vào nữa." Nhân viên an ninh lịch sự nói.

Trần Nghiên nhìn về phía trong hội trường: “Anh biết người đang đang đọc diễn văn phía trước kia là ai không?"

"Cô muốn nói ngài sở trưởng Trần à?"

"Đó là ba tôi."

Nhân viên an ninh hơi bối rối, sau đó mới chợt hiểu ra.

"Thật ngại quá, mời hai vị vào."

Hội trường rất yên tĩnh, cho dù thỉnh thoảng có người ra ngoài đi vệ sinh cũng phải khom người, im lặng ra ngoài, không dám phát ra tiếng động nào.

Sau khi hai người đứng ở hàng phía sau, Trần Nghiên che miệng, khẽ nói:

"Anh Lâm, người ở hàng thứ ba từ trên xuống, ghế thứ mười một từ bên trái sang chính là chủ nhiệm Lý."

"Tôi nhìn thấy cô ấy rồi." Lâm Dật vừa cười vừa nói: "Còn ngồi rất sát phía trên đấy."

"Em nghe ba em nói, trình độ của chủ nhiệm Lý thật sự rất cao, các đại học Y lớn như đại học Yến, Dung Hợp đều muốn mời cô ấy về, nhưng cô ấy hình như đều không có hứng thú."

Lâm Dật mỉm cười, trong lòng oán thầm:

"Tôi ở Trung Hải, cô ấy sẽ không đi đâu hết."

"Cứ ngồi ở đây đã, chờ xong việc lại đi tìm cô ấy sau."

"Được, dù sao em ngồi đâu cũng vậy thôi." Trần Nghiên nói: "Nếu không vì ba em, em còn chẳng muốn tới đâu."

"Học thêm kiến thức, chắc chắn sẽ có lợi."

"Em còn nhỏ, còn chưa tới lúc đâu."

Lâm Dật liếc mắt Trần Nghiên: “Là không quá lớn."

"Nếu anh so thế sẽ làm người khác khó chịu đấy." Trần Nghiên thở dài nói:

"Cũng không biết tại sao đều là ăn gạo lớn lên, chênh lệch thế này cũng quá lớn rồi."

"Không sao, thứ này không quan trọng kích thước, có thể phân biệt rõ phía trước và phía sau là được rồi."

"Anh nói chuyện tổn thương người khác quá đấy."

Hai người tùy tiện chém nhau rồi cầm điện thoại, cùng chơi game.

Lâm Dật thỉnh thoảng nhìn về phía Lý Sở Hàm, phát hiện có đôi khi cô ấy còn ghé đầu ghé tai nói nhỏ với người bên cạnh vài câu, vô cùng hài hòa.

Hơn hai giờ sau, Lâm Dật và Trần Nghiên chơi hết năm ván, hơn nữa còn toàn thắng được cả năm, thật sự là chơi rất sảng khoái.

Trình độ còn cao hơn Tô Cách nhiều.

Trong lúc đó, Lâm Dật còn ra ngoài cho heo ăn một lần, nhân viên trông cửa đều choáng váng.

Sao người tới đây họp còn nuôi heo vậy?

Chẳng lẽ là bác sỹ thú y sao?

"Anh Lâm, sắp kết thúc rồi, buổi tối anh có bận gì không? Có cần em thu xếp trước không?"

"Anh xem tình hình buổi tối thế nào đã, đến lúc đó anh sẽ gọi điện thoại cho em sau."

"Vậy cũng được, hội nghị sắp kết thúc, ba em tính giới thiệu mấy người chú cho em làm quen, em phải qua đó đây."

"Em đi đi."

Sau khi Trần Nghiên rời đi, hội nghị cũng nhanh chóng kết thúc.

Nhưng những người tham dự hội nghị cũng không vội vàng rời đi, mà tập trung tốp năm tốp ba, nói cười trò chuyện.

Lâm Dật ngẩng đầu, liếc nhìn về phía Lý Sở Hàm.

Phát hiện bên cạnh cô cũng thế, có mấy người phụ nữ vây quanh cô cũng trạc tuổi cô, trò chuyện rất vui vẻ.

Lý Sở Hàm cũng hiếm khi tươi cười trước mặt người ngoài.

Lúc này, có hai người phụ nữ đứng bên cạnh Lý Sở Hàm.

Một người mặc quần jean màu đen, một người đi tất chân màu da giống như lộ bắp đùi vậy, trên người lộ ra phong thái trưởng thành.

Trong đó, người phụ nữ mặc quần Jean kia tên là Tào Nam, một người khác tên là Thôi Oánh.

Hai người đều là bạn thời đại học của Lý Sở Hàm, từ khoa chính quy đến bác sĩ, cho đến sau khi tham gia công tác mới rời đi.

"Sở Hàm, cậu đừng chỉ tập trung vào sự nghiệp, phải nhanh chóng tìm bạn trai kết hôn đi." Thôi Oánh nói:

"Con hai đứa mình đã một tuổi, cậu vẫn chưa thấy gì."

"Với gương mặt và dáng người cậu thế nào, cũng không thiếu người đàn ông theo đuổi, cậu đừng đặt yêu cầu quá cao, chỉ cần tốt với cậu là được." Tào Nam nói.

"Tớ không định cưới chồng, sống một mình rất tốt." Lý Sở Hàm nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1018.

Chương 1019. Anh Tới Muộn, Cô Ấy Đã Là Người Của Tôi Rồi

"Cậu đừng nói vớ vẩn nữa." Thôi Oánh nói:

"Bây giờ cậu còn khỏe, cảm thấy sống một mình rất tốt, nếu sau này lớn tuổi, bên cạnh thậm chí không có lấy một người đưa thuốc đưa nước, khi đó hối hận thì đã muộn rồi."

"Đúng rồi, không phải vừa nãy có một người đàn ông muốn xin số của cậu sao? Tớ thấy anh ta được đấy, cậu suy nghĩ kỹ xem?"

"Cậu không nói chuyện này tớ cũng quên mất." Thôi Oánh nói:

"Nhà bọn họ hình như còn rất giàu, xí nghiệp dược vừa được sở trưởng Trần đọc tên biểu dương chính là nhà bọn họ, tỷ phú top một trăm của Hoa Hạ đấy."

"Anh ta tên là Trần Duệ, tuổi tác xấp xỉ chúng ta." Tào Nam nói:

"Đáng tiếc duy nhất là không đẹp trai lắm, gia cảnh thì rất tốt nhưng trên giá trị nhan sắc không xứng với Sở Hàm của chúng ta."

"Đẹp trai thì có ích lợi gì chứ? Chỉ cần anh ta có tiền là được rồi. Trong xã hội bây giờ, đời sống vật chất quan trọng tới mức nào?" Thôi Oánh nói:

"Hơn nữa người ta còn chủ động, nếu cậu đáp lại anh ta một chút, chắc hẳn lại có thể thu hút được anh ta, sau này cũng không cần cầm dao phẫu thuật, mỗi ngày đều nhìn thấy cảnh máu me đầm đìa nữa."

"Đừng nói tới chuyện này nữa, nửa tháng gần đây, mỗi ngày tớ phải làm ít nhất hai ca phẫu thuật, cảm giác nội tiết cũng mất cân đối, nói không chừng thời mãn kinh sẽ tới sớm đấy." Tào Nam nói:

"Cho nên bây giờ gặp được thì phải cố gắng vào. Cậu đừng học nước ngoài lối sống gì mà không kết hôn, lại "không con, thu nhập gấp đôi". Cậu phải nhanh chóng tìm người tốt mà cưới, đến lúc đó tớ sẽ cho phong tiền mừng dày."

"Còn không à, đến giờ tớ đã nhận được hơn mười nghìn tiền mừng, dù thế nào cậu cũng phải cho tớ một cơ hội mừng lại đấy."

Lý Sở Hàm vừa định từ chối lòng tốt của hai người nhưng trong đầu đột nhiên hiện ra bóng dáng của Lâm Dật.

"Ừ, tớ sẽ cố gắng."

"Ôi ôi ôi, cậu đừng cố gắng nữa, anh ta tới rồi kìa." Tào Nam chỉ vào phía sau Lý Sở Hàm nói.

Lý Sở Hàm và Thôi Oánh vô thức quay đầu, thấy Trần Duệ mỉm cười đi về phía mình.

"Ôi, tới rồi!" Thôi Oánh kích động nói:

"Sở Hàm, tớ thấy mùa xuân của cậu tới rồi. Lúc trước đã tới một lần, giờ lại tới lần nữa, đây là muốn theo đuổi cậu không ngừng đấy!"

"Các cậu đừng nói linh tinh, tớ không có cảm giác với anh ta."

"Ba anh ta là tỷ phú mà cậu cũng không có cảm giác à?" Thôi Oánh nói:

"Sao vậy? Không phải là cậu chê người ta không đẹp trai chứ?"

"Tớ thấy cũng tạm được, mặc vest lên người cũng rất có tinh thần." Tào Nam nói:

"Cậu đừng nhảy qua chuyện khác như vậy, mau đi thử xem. Nếu người ta hẹn cậu ăn tối, cậu cứ cho người ta một cơ hội đi."

"Chủ nhiệm Lý, hội nghị kết thúc rồi, buổi tối cùng ăn một bữa cơm chứ? Tôi cũng đã đặt chỗ rồi." Trần Duệ vừa cười vừa nói.

Tào Nam và Thôi Oánh cũng hơi kích động.

Cảm giác tối nay có triển vọng, lúc không có ai sẽ vô cùng mờ ám.

Bọn họ nhắc nhở Lý Sở Hàm nhận lời người ta, cho nhau một cơ hội.

"Thật ngại quá, buổi tối tôi có hẹn cùng ăn với bạn rồi."

"Buổi tối tớ bận đi xem phim với chồng rồi." Tào Nam nói.

"Buổi tối tớ cũng không có thời gian, tớ phải đi với chồng tớ về ăn cơm với mẹ chồng." Thôi Oánh nói.

Lý Sở Hàm liếc nhìn hai người.

"Vừa rồi đã hẹn xong cùng ăn cơm, sao giờ lại đột nhiên bận vậy?"

"Chuyện này, ai có thể nói trước được chứ? Cậu nói có phải không?" Thôi Oánh cười hì hì nói.

"Không sao, dù sao cũng là bạn, nếu không mọi người cùng đi, thêm người cũng đông vui hơn." Trần Duệ nói.

"Như vậy không tốt lắm đâu, chúng tôi không muốn làm bóng đèn cả ngày đâu."

"Thật ra không có gì, các cô đều là bác sĩ ngoại khoa hàng đầu Hoa Hạ, chúng ta ngồi trò chuyện ăn bữa cơm, không chừng còn có khả năng hợp tác."

"Nếu anh không ngại, hai chúng tôi cũng không ngại." Tào Nam nói với Lý Sở Hàm:

"Đi thôi, cậu đừng nhăn nhó nữa."

"Nếu không mọi người đi đi, tôi không đi được." Lý Sở Hàm nói:

"Tôi còn phải sửa lại biên bản hội nghị nộp vào viện, bận lắm."

Thôi Oánh kéo Lý Sở Hàm sang một bên, khẽ nói:

"Người ta muốn mời cậu, bọn tớ chỉ làm nền thôi, nếu cậu không đi thì thành ra thế nào."

Lý Sở Hàm lắc đầu, khẽ nói: "Các cậu mau bỏ suy nghĩ đó đi, anh ta không phải là kiểu người tớ thích, không thể có kết quả đâu."

"Con người cậu quá bướng bỉnh, cố chấp, người ta có điểm nào không tốt, không xứng với cậu chứ?"

Lý Sở Hàm vẫn mỉm cười lắc đầu, trong đầu lại hiện ra bóng dáng Lâm Dật, nói:

"Nói chung bọn tớ không có khả năng, các cậu mau tỉnh táo lại đi."

Lý Sở Hàm nói xong nhìn Trần Duệ.

"Thật ngại quá, buổi tối tôi còn có việc, xin lỗi vì không thể đi cùng anh được."

"Trước đó cô còn nói không bận, sao lại đột nhiên có việc chứ?" Trần Duệ hơi lúng túng nói: "Tôi chỉ đơn thuần muốn hẹn cô ăn một bữa cơm, không có ý khác."

"Tôi..."

Lý Sở Hàm là một người thẳng thắn, không có nhiều tâm tư vòng vo như vậy.

Nói dối là một chuyện tương đối khó đối với cô.

"Cô ấy đã hẹn tôi ăn tối, nên anh không có cơ hội đâu."

Lý Sở Hàm nghe được giọng nói, có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Cô chợt quay đầu, phát hiện ra Lâm Dật đang đứng sau lưng mình.

Trên gương mặt bình thản kia thoáng giật mình.

Vừa vặn trong nháy mắt đó, cô cười tươi không dính chút bụi trần, giống như bầu trời đêm sao dày đặc được thắp sáng, quả nhiên đẹp đến tận xương tủy.

Lâm Dật giơ tay ôm vai Lý Sở Hàm.

"Cô ấy đã là người của tôi, anh tránh sang chỗ mát mẻ nào đó đi."

"Chủ nhiệm Lý, chuyện này..." Trần Duệ hỏi dò.

"Anh ấy… anh ấy là bạn trai tôi..." Lý Sở Hàm xoắn xuýt rất lâu, mới nói ra hai tiếng bạn trai kia.

Điều này cũng làm Tào Nam và Thôi Oánh trợn tròn mắt.

Có thể khiến cho Lý Sở Hàm nói ra những lời này, chứng tỏ quan hệ của hai người bọn họ đã chắc tám chín phần rồi.

Hơn nữa người này trông đủ đẹp trai như minh tinh điện ảnh, chắc chắn là xứng với Sở Hàm rồi.

Nhưng xét về tài sản, chắc không bằng Trần Duệ.

"Sở Hàm, cậu giỏi lắm, không ngờ lén quen biết với anh chàng đẹp trai giấu bọn tớ, mệt cho tớ còn lo lắng cho hôn nhân của cậu." Tào Nam vừa cười vừa nói.

Lý Sở Hàm xấu hổ cúi đầu, không trực tiếp trả lời nhưng cũng xem như thầm chấp nhận.

Trần Duệ lúng túng, dứt khoát chào một câu rồi xoay người rời đi.

Nhưng có thể nhìn ra sắc mặt anh ta không tốt lắm.

"Đi thôi, đã gần đến giờ rồi. Chúng ta tìm một chỗ ăn cơm." Lâm Dật nói.

"Vậy hai chúng tôi không khách sáo với hai người nữa. Trước kia cô ấy tới Yến Kinh đều là tôi mời cô ấy, lần này phải ăn một trận đã đời bù lại mới được." Thôi Oánh nói đùa.

"Tôi tới Yến Kinh không nhiều, các cô chọn chỗ đi." Lâm Dật vừa cười vừa nói.

"Tôi biết một quán lẩu mới mở dường như còn rất ngon đấy, chúng ta đi ăn thử nhé?" Thôi Oánh nói.

"Đi thôi."

Bốn người đi ra khỏi Yến đại hội trường, lên chiếc xe A4 của Trần Nghiên.

"Anh lái xe tới à?" Lý Sở Hàm hỏi.

"Xe của người khác, anh mượn thôi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1019.

Chương 1020. Tiết Mục Lớn

Biết được xe của Lâm Dật là mượn tới.

Tào Nam và Thôi Oánh cũng không nói gì.

Hai người bọn họ đều ở Trung Hải, đi tới Yến Kinh mượn xe cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mượn được một chiếc A4 thì điều kiện gia đình chắc hẳn tầm trung, không tới mức phát tài.

So với Trần Duệ, xem như đẹp trai có thừa nhưng tài sản và thế lực chưa đủ.

"Tôi lái xe đi trước, các người theo sau nhé?" Thôi Oánh hỏi.

"Được."

Sau khi thương lượng xong, bốn người lần lượt lên xe của mình.

Cùng lúc đó, Trần Duệ và bạn của anh ta cũng ra khỏi hội trường.

"Anh Duệ, không phải anh nói muốn theo đuổi người phụ nữ tên Lý Sở Hàm kia à? Sao cô ta còn đi với người đàn ông khác vậy?"

Người nói chuyện tên là Tạ Chí Viễn, trong nhà cũng có xưởng thuốc và là bạn của Trần Duệ.

Nhưng Trần Duệ là từ trong viện lớn đi ra, mà Tạ Chí Viễn chỉ là doanh nhân giàu có bình thường.

Cho dù hai nhà đều là tỷ phú nhưng mối quan hệ lại khác nhau.

Trên phương diện này, Tạ Chí Viễn vẫn kém hơn.

Cảm giác hơn người đã ăn sâu bén rễ, cho rằng chẳng ai bằng mình.

"Mẹ nó, đừng nói nữa!" Trần Duệ mắng một câu: “Còn tưởng có thể tán đổ cô ta, không ngờ có gã đàn ông chợt xuất hiện, cướp người đi mất."

"Chẳng phải cô ta không có bạn trai à? Sao lại đột nhiên xuất hiện một người vậy? Không phải là lừa người chứ?"

"Được rồi, đừng nhắc tới chuyện này nữa!" Trần Duệ không nhịn được nói:

"Quay về tắm rửa đi, buổi tối tôi dẫn cậu đi chơi vui vẻ, có hoạt động lớn đấy."

"Ồ? Hoạt động lớn gì vậy?"

"Trong viện lớn chúng tôi có người sắp đi lính, cậu Tư tính vui vẻ một trận. Hôm nay, tất cả cậu chủ và các cô gái nổi tiếng trong Yến Kinh đều tới, cảnh tượng kẻ chắc chắn sẽ vô cùng kích thích, tôi dẫn cậu tới chơi."

"Ôi, thật không vậy? Không ngờ lại có cục diện lớn vậy à? Cậu Tư tự đứng ra chiêu đãi sao?"

"Người kia thậm chí còn là nhân vật số một trong viện lớn của chúng tôi đấy. Tuy nói cậu Tư không nhiều tiền nhưng trong tay lại nắm thế lực không nhỏ, chỉ là bình thường quá khiêm tốn nên các cậu không biết tới tên của anh ta thôi." Trần Duệ nói:

"Hơn nữa tôi nghe nói nơi anh ta tới hình như không phải bộ đội bình thường, bằng không cũng sẽ không làm ra cục diện lớn như vậy. Nói chung, tiêu điểm tối hôm nay đều tập trung ở quán bar OT, nếu như không đi thì đáng tiếc lắm."

"Vậy còn chờ gì chứ? Chúng ta mau về chuẩn bị thôi. Để tôi cũng được mở mang tầm mắt. Đến bây giờ, tôi còn chưa biết mặt cậu tư đâu."

"Xem dáng vẻ không có tiền đồ của cậu đi, đi theo tôi."

Tạ Chí Viễn dẫn theo Trần Duệ lên chiếc McLaren P1 của anh ta.

Sau đó anh ta giẫm chân ga, chiếc xe lao vọt ra ngoài.

"Anh Trần, không cần lái nhanh như vậy. Chẳng phải bảy giờ tối mới bắt đầu sao?" Tạ Chí Viễn nói.

"Mẹ nó, tôi nhìn thấy anh ta là khó chịu. Anh ta lái chiếc A4 có hơn ba trăm nghìn lại dám cướp người phụ nữ tôi nhìn trúng, hôm nay tôi phải cho anh ta biết mặt."

"Chà chà chà, chuyện này thú vị đây. Tôi đã lâu không nhìn thấy anh đua xe rồi."

Dưới sự dẫn đường của Thôi Oánh, hai chiếc xe chậm rãi rời khỏi đại học Yến Kinh.

Cùng lúc đó, chiếc xe của Trần Duệ cũng theo sát, động cơ xe giống như tiếng thú hoang gầm rú, thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

"Tên ngu ngốc kia phía sau làm sao thế? Anh ta cứ liên tục nhấn ga tìm chết à?" Lâm Dật nói.

Lý Sở Hàm liếc nhìn về phía gương chiếu hậu: “Hình như là chiếc xe của Trần Duệ."

"Trần Duệ? Chính là người đàn ông theo đuổi em à?"

"Không không không." Lý Sở Hàm thề thốt phủ nhận: “Em không quen anh ta, anh đừng hiểu nhầm."

"Anh không hiểu nhầm, em đừng căng thẳng như vậy." Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Nhưng nhìn tình hình này, có vẻ như anh ta không phục."

"Anh cứ mặc kệ anh ta, chúng ta lái chậm thôi, không cần vội."

"Anh trước sau vẫn cảm thấy, đầu óc của đám con cháu nhà giàu ở Yến Kinh này có chút vấn đề." Lâm Dật nói móc:

"Mỗi ngày chỉ giỏi ra vẻ ta đây lại không biết làm chuyện gì thực tế."

"Cho dù xe của anh ta rất tốt nhưng chắc chắn không đua lại anh được." Lý Sở Hàm nói:

"Loại xe này không có khả năng cải tiến lớn, chỉ kẻ có tiền mới muốn mua. Nếu là người thật sự biết chơi xe đều sẽ không chọn loại xe này."

Lý Sở Hàm có quyền lên tiếng trên phương diện này, bởi vậy lâu dài, cô không có hứng thú với đám con nhà giàu.

Bọn họ chỉ giỏi khoe khoang thôi, bên trong lại rỗng tuếch.

Reng reng reng…

Lúc xếp hàng ra cửa, điện thoại của Lý Sở Hàm đổ chuông, là Tào Nam gọi tới.

"Sở Hàm, chiếc siêu xe phía sau các cậu hình như là do Trần Duệ lái tới, có vẻ muốn như muốn đua với bọn cậu đấy."

"Có vẻ vậy."

"Các cậu đừng để ý tới anh ta, tuyệt đối đừng kích động nhé."

"Tớ biết rồi."

"Đợi lát nữa bọn tớ sẽ lái chậm ở phía trước, cậu bảo bạn trai cậu lái theo là được."

"Ừ."

Brừm.

Bọn họ vừa lái chiếc xe ra khỏi cổng, đã thấy chiếc xe McLaren của Trần Duệ lao thẳng tới bên cạnh Lâm Dật, chạy song song với hắn.

"Anh bạn, lái một chiếc xe A4 nát lại dám tán chủ nhiệm Lý, lá gan của anh cũng không nhỏ đâu."

"Lái một chiếc McLaren nát đến đây làm màu, lá gan của anh cũng không nhỏ đâu."

Lâm Dật nói xong, giẫm chân ga, chiếc xe lao qua chiếc McLaren của Trần Duệ.

Trần Duệ và Tạ Chí Viễn liếc nhìn nhau, sau đó đều cười.

"Thằng nhóc này giỏi thật, lái một chiếc A4 nát còn muốn đua xe với tôi à?"

"Nghe giọng anh ta cũng biết là từ Trung Hải tới." Tạ Chí Viễn nói:

"Từ trước đến nay, hai bên chúng ta đều không ai phục ai, anh ta phách lối như vậy cũng là chuyện có thể hiểu được."

"Vậy cũng phải có thực lực mới có khả năng kiêu căng chứ?

Một chiếc A4 nát, tôi vừa giẫm chân ga là có thể vượt qua anh ta."

"Bây giờ chúng ta lại xông lên ép đầu anh ta, cho anh ta biết Yến Kinh là địa bàn của ai."

Trần Duệ mỉm cười và đạp chân ga, đuôi theo Lâm Dật.

Cùng lúc đó, Lý Sở Hàm thắt dây an toàn. Đối mặt với trường hợp như vậy, cô cũng cảm thấy rất kích thích, bởi vì cô đã rất lâu chưa từng ngồi xe của Lâm Dật.

Hai bên gần như đồng thời tăng tốc. Chiếc xe McLaren của Trần Duệ không ngừng bám sát, chiếc Audi A4 của Lâm Dật cũng đang không ngừng tăng tốc.

Nếu trong đường đua, chênh lệch giữa hai bên chắc chắn sẽ nhỏ dần.

Dù sao chiếc xe A4 của Trần Nghiên chưa từng được cải tiến, trên phương diện tính nặng, hai chiếc xe không phải cùng một cấp.

Có câu không bột đố gột nên hồ, cho dù kỹ thuật lái xe của Lâm Dật có tốt cũng không có cách nào bù đắp được chênh lệch thực chất.

Nhưng bây giờ là ở trên đường phố Yến Kinh, kết quả cuối cùng thế nào lại rất khó nói.

Muốn lái lên tới tốc độ 100 km/h cũng rất khó, cho nên tính năng chỉ có thể là một phần rất nhỏ, còn lại hoàn toàn phải xem kỹ thuật lái của bản thân thế nào.

Thấy Chiếc xe Audi A4 của Lâm Dật và chiếc xe McLaren của Trần Duệ lần lượt lao qua, Thôi Oánh và Tào Nam trên chiếc xe phía sau trợn mắt há hốc mồm nhìn.

"Chuyện gì vậy? Bạn trai của Sở Hàm lại muốn đua xe với Trần

Duệ à? Đây chính là Yến Kinh, hơn nữa còn ở gần đại học Yến Kinh, lẽ nào bọn họ không sợ bị bắt à?" Thôi Oánh nói.

"Có bị bắt hay không là chuyện nhỏ, nhưng có phải bạn trai của cô ấy quá lỗ mãng không? Không ngờ anh ta lái một chiếc xe hơn ba trăm nghìn lại muốn đua với siêu xe của người ta? Có phải không biết trời cao đất rộng không?" Tào Nam nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1020.

Chương 1021. Nhân Vật Quá Lợi Hại

"Cuối cùng tôi đã biết tại sao hai người bọn họ đến với nhau." Thôi Oánh nói:

"Chắc hẳn là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, Sở Hàm thích xe, bạn trai thích đua xe, đây là gộp lại một chỗ."

"Nếu nói vậy, cần phải lựa chọn yêu Trần Duệ mới đúng chứ? Dù sao người ta có thể mua nổi siêu xe."

"Sở Hàm không phải loại người ham giàu chê nghèo." Thôi Oánh nói:

"Hơn nữa, chồng cậu chính là một giáo viên bình thường, còn kiếm chẳng bằng cậu, chẳng phải cậu cũng yêu tới chết đi sống lại sao?"

"Cậu không hiểu, chồng tớ là giáo viên thể dục."

"Mặc dù tớ đang lái xe nhưng cậu mới là người tài xế lão luyện kia." Thôi Oánh cười ha hả nói.

"Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, tớ phải nhắc nhở Sở Hàm, để bạn trai cô lái chậm một chút." Tào Nam nói:

"Hay là chúng ta không ăn cơm nữa, đi thẳng qua đồn công an đi."

"Cậu gọi cũng vô dụng thôi, nếu cậu ấy thật sự chịu nghe lời, cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy."

"Đúng là sai rồi, xe A4 hơn ba trăm nghìn đáng lẽ không thể có gan đua với siêu xe của người ta chứ?" Tào Nam nói.

"Chắc giống chồng cậu, có kỹ thuật tốt thì sao?"

"Ôi, cậu cũng là người tài xế lão luyện đấy."

Cùng lúc đó, chiếc xe của Lâm Dật và Trần Duệ đã biến mất khỏi phạm vi tầm nhìn của hai người, biến thành một cuộc đua xe căng thẳng và đầy kịch tính.

"Gì vậy? Có người dám đua xe trong vành đai bốn à?"

"Nghe tiếng thì hình như là động cơ của xe A4, hình như chưa từng sửa. Sao anh ta có gan đua với xe McLaren của người ta chứ?"

"Tôi cũng đang thấy khó tiếp nhận nổi, hình ảnh này thật sự không hòa hợp."

"Chủ yếu nhất là người ta hoàn toàn không bị bỏ lại, kỹ thuật này quá tuyệt vời!"

Trong xe, Trần Duệ và Tạ Chí Viễn không còn ung dung, bình tĩnh như trước nữa.

Ban đầu bọn họ còn tưởng với tính năng của McLaren, không bao lâu là có thể đuổi kịp chiếc xe A4 nát kia.

Nhưng bọn họ đuổi theo lâu như vậy, khoảng cách giữa hai người chẳng những không ngắn lại còn có xu thế càng xa hơn.

Chuyện như vậy làm hai người đều không có cách nào tiếp nhận nổi.

"Mẹ, đây là tình huống gì vậy?"

Trần Duệ mắng một câu: “Chiếc A4 kia tuyệt đối đã được cải tiến, bằng không không thể khống chế tốt như vậy được!"

"Anh Trần, bây giờ không phải là lúc nói những điều này. Xe của chúng ta là McLaren, nếu không đuổi kịp hắn thì tiêu đời đấy!"

"Tôi biết!"

Nghĩ đến đây, Trần Duệ lại đạp chân ga, McLaren lập tức tăng tốc và dần thu ngắn khoảng cách với chiếc A4.

"Mẹ kiếp, anh Trần, anh lái chậm một chút, tôi nhìn thấy cảnh sát rồi!" Tạ Chí Viễn nhắc nhở.

"Mẹ nó, ông đây vừa sắp đuổi kịp hắn, sao đám vướng chân vướng tay này lại tới thế?"

"Đuổi kịp hắn chắn chắn không thành vấn đề." Tạ Chí Viễn nói:

"Nhưng đây là vành đai bốn, sắp tới giờ cao điểm, lái nhanh như vậy cũng có nguy hiểm, ngược lại không bằng để cảnh sát chặn bọn họ lại, chúng ta thuận tiện giễu cợt một trận."

"Vậy hôm nay tạm thời tha cho hắn một lần." Trần Duệ nói: "Nhà các cậu có người quen trong ngành, cậu đánh tiếng, nhờ người ta nghiêm túc xử lý đi."

"Chuyện nhỏ." Tạ Chí Viễn nói: "Chờ xe của hắn bị ngăn lại, tôi sẽ gọi điện thoại."

Trên chiếc xe Audi A4, Lý Sở Hàm nhìn về phía gương chiếu hậu.

"Hình như bọn họ sắp đuổi kịp rồi."

"Không sao, anh đã có tính toán." Lâm Dật vừa cười vừa nói: "Với tình hình giao thông này, A4 còn có cơ hội phát huy, có thể bỏ rơi hắn, tất cả chỉ xem tâm tình của anh thôi."

Lý Sở Hàm dịu dàng cười, trong mắt đều là người đàn ông chín chắn lại ngông cuồng bên cạnh.

Trong lúc Lâm Dật chuẩn bị tăng tốc, chợt nghe có tiếng còi cảnh sát vang lên.

"Chiếc xe Audi A4 phía trước, chủ xe của biển số xe là Kinh A8321Q, mời anh lập tức dừng xe để tiếp nhận kiểm tra."

"Cảnh sát tới." Lý Sở Hàm nói.

Lâm Dật cũng liếc nhìn gương chiếu hậu: “Không sao, lái tiếp."

Lâm Dật nói xong lại đạp mạnh chân ga, hoàn toàn không coi ai ra gì.

Những người nhìn thấy cảnh tượng này đều ngây người.

McLaren đuổi theo phía sau, xe cảnh sát đuổi theo phía sau, không ngờ anh ta còn thản nhiên tăng tốc?

Đây là muốn chết sao?

"Xe này làm sao vậy? Đã nói vậy mà bọn họ còn không chịu dừng xe? Bọn họ tưởng chúng ta là vật trang trí cahwcs?"

Đại đội trưởng ngồi trên ghế phụ sa sầm mặt, cảm giác bị người ta khiêu khích.

"Hơn nữa còn mang biển Kinh, đám con nhà giàu cũng thật to gan."

"Bớt nói nhảm đi, đám con nhà giàu có ai lái xe Audi A4 chứ?" Đại đội trưởng nói:

"Bây giờ đuổi theo cho tôi, nếu hôm nay tôi không bắt được anh ta, tôi không phải là họ Lý nữa!"

"Tôi đuổi theo ngay đây!"

Đại đội trưởng quay đầu, nhìn đồng nghiệp phía sau: “Điều tra xem đây là xe của ai, hôm nay phải bắt được một điển hình, dám đua xe trong vành đai bốn, đúng là coi trời bằng vung rồi!"

"Tôi đang điều tra đây!" cảnh sát giao thông ngồi ghế sau nói:

"Đám thanh niên bây giờ đúng là càng lúc càng coi trời bằng vung..."

"Hả? Sao không nói nữa."

"Anh… anh Lý, chúng ta vẫn đừng đuổi theo thì tốt hơn."

"Sao vậy?"

"Chiếc A4 kia không tầm thường đâu."

"Một chiếc A4 nát thì có gì không tầm thường chứ?"

"Đó là xe nhà sở trưởng Trần bên dược đấy."

"Hả? Xe của nhà sở trưởng Trần à?"

Đại đội trưởng không biết ba của Trần Nghiên là ai, nhưng anh ta biết mình chắc chắn không thể động tới nhân vật cấp sở trưởng được.

"Chuyện này ầm ĩ rồi!" Đại đội trưởng nói: "Chúng ta nhìn nhầm, những người lái xe bình thường có đôi khi còn vướng tay vướng chân hơn cả đám siêu xe."

"Chúng ta làm sao bây giờ, vẫn đuổi theo à?"

"Đã vậy còn đuổi theo cái rắm à? Nếu như đuổi theo gây ra tai nạn giao thông, ai có thể gánh được trách nhiệm chứ?"

"Nhưng anh ta lái nhanh như vậy, chắc chắn sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt, chúng ta phải xử lý."

"Cậu tạm thời đừng sốt ruột, tôi gọi điện thoại cho lãnh đạo."

Đại đội trưởng lấy điện thoại di động ra, gọi cho lãnh đạo của mình và kể tất cả mọi chuyện một lượt, trước sau nói hết mấy phút mới cúp máy.

"Đội trưởng, lãnh đạo nói thế nào?"

"Lãnh đạo nói để ông ấy gọi điện thoại hỏi thử chuyện này, bảo chúng ta tạm thời ổn định, đừng gây ra sự cố là được."

"Chắc hẳn lãnh đạo của mình cũng bối rối."

"Tạm thời không quan tâm tới chuyện gì khác, chờ lãnh đạo thông báo đã." Đại đội trưởng nói.

Mấy phút sau, điện thoại di động của đại đội trưởng đổ chuông.

Sau khi hắn nhận điện thoại, lập tức biến sắc.

"Được được được, tôi biết rồi."

"Đội trưởng, cấp trên nói thế nào?"

"Cấp trên nói, chủ xe không phải là người nhà của sở trưởng Trần, còn nói thân phận của hắn rất lợi hại, bảo chúng ta đừng dính vào chuyện này."

"Người đó còn có thể lợi hại hơn cả sở trưởng Trần à? Thế nào cũng phải chú ý tới ảnh hưởng đấy, chắc hẳn ngày mai sẽ được đăng lên Weibo."

"Tôi nghe ý của lãnh đạo hình như không quá quan tâm mấy thứ này."

"Ngay cả vậy cũng không quan tâm, người trên xe phải lợi hại tới mức nào mới có thể có đãi ngộ như vậy chứ?"

Người trên xe đều vô thức nhìn về phía trước.

Vẻ mặt bọn họ từ tức giận biến thành kính nể.

Bởi vì cả đời bọn họ cũng không có cách nào với tới độ cao đó.

"Tình huống cụ thể thế nào thì tôi không biết, lại nói chuyện này có ảnh hưởng vô cùng quan trọng, sếp nói chúng ta đừng dính vào chuyện này, tìm một lối rẽ rồi rẽ vào, không cho đuổi nữa."

"Yến Kinh thật là một nơi nhân tài ẩn dật."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1021.

Chương 1022. Từ Chức Đi Làm Ruộng

Trần Duệ và Tạ Chí Viễn ngồi trên chiếc McLaren mỉm cười.

"Cảnh sát ở phía sau còn dám nhấn ga, nếu hôm nay chúng ta thêm mắm dặm muối cho chuyện này, cũng đủ cho hắn ngồi tù mấy năm."

"Một người từ Trung Hải đến Yến Kinh cũng dám làm màu, vậy khẳng định phải nghiêm túc... Mẹ nó, tình huống gì vậy? Sao cảnh sát không đuổi theo? Hơn nữa bọn họ còn quay đầu lại ở ngay đầu đường kìa?"

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Trần Duệ cũng ngỡ ngàng, hoàn toàn không hiểu có chuyện gì xảy ra.

"Có phải bọn họ cảm thấy không đuổi kịp, cho nên không đuổi nữa?" Tạ Chí Viễn hỏi.

"Có thể lắm. Chắc hẳn sẽ có người ở lối rẽ kế tiếp đuổi theo."

Suy nghĩ của hai người không khác nhau, nhưng lái một lúc lâu vẫn không thấy cảnh sát nào khác đuổi theo.

"Mẹ nó, tôi xác định bọn họ không đuổi theo nữa." Tạ Chí Viễn nói: "Anh Trần, làm sao bây giờ, khoảng cách càng lúc càng xa rồi."

"Nếu cảnh sát không đuổi theo, vậy tôi sẽ đuổi theo." Trần Duệ nói:

"Tốt xấu gì tôi cũng lái xe McLaren, tuyệt đối không thể để cho hắn lái tiếp được!"

Trần Duệ nói dứt lời thì đạp chân ga, đuổi theo chiếc xe Audi A4 của Lâm Dật.

Cùng lúc đó, Lâm Dật cũng phát hiện ra Trần Duệ, cười ha hả nói:

"Đến lúc rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi."

Lâm Dật cố ý giảm tốc độ xe, không bao lâu, Trần Duệ lại đuổi kịp, giữa hai bên chỉ cách nhau chưa đến năm mét.

Đúng vào lúc này, Lâm Dật đột nhiên đánh vô lăng, rẽ vào bên đường phía trái.

Trần Duệ ngạc nhiên phát hiện ra phía trước có một chiếc xe vận tải hai toa dài bốn mét hai đang đỗ.

"Mẹ nó!"

Phát hiện tình hình không ổn, Trần Duệ vội vàng đánh vô lăng và đạp phanh lại.

Nhưng bởi vì không kịp phản ứng, hơn nữa phanh lại với khoảng cách quá ngắn, cho dù Trần Duệ đã có động tác tránh nhưng vẫn chậm một bước!

Bịch!

Chiếc xe McLaren hơn mười triệu tiếp xúc thân mật với một chiếc xe vận tải giá trăm mấy.

Đầu xe bị hỏng với diện tích lớn, nhưng bởi vì tốc độ không nhanh, cho nên vẫn không gây ra thương vong gì.

Mấy giây sau khi đâm xe, Trần Duệ và Tạ Chí Viễn vẫn trong trạng thái ngỡ ngàng.

Chiếc xe McLaren vừa mua vẫn chưa được một tháng đã bị đâm nát thành thế nào, khiến cho bọn họ có hơi khó chịu.

"Mẹ nó!"

Nghe được tiếng đâm xe phía sau, Lâm Dật vòng qua phía trước đến trước mặt Trần Duệ, cũng đỗ song song với xe của anh ta.

"Mẹ nó, mày còn dám quay lại!" Trần Duệ chửi như điên.

Cho dù nhà anh ta rất giàu, nhưng chiếc xe hơn mười triệu cũng không phải nói mua là mua được.

Anh ta cũng phải xin xỏ rất dài mới đổi được chiếc xe này.

Lúc này thì hay rồi, vừa lái chưa được một tháng đã bị đâm nát thành như vậy, chắc hẳn tiền sửa chữa cũng trên một triệu.

"Với IQ của anh như vậy còn muốn theo đuổi Sở Hàm nhà chúng tôi à? Cũng không đái ra một bãi, tự soi xem mình thế nào, ngu ngốc."

Lâm Dật nói xong, lái xe nghênh ngang rời đi, hơn nữa còn lái rất chậm, chọc cho Trần Duệ suýt tức chết.

"Em gọi điện thoại cho hai người bọn họ, hỏi xem nhà hàng ở đâu." Lâm Dật nói:

"Nếu lúc này còn tiếp nữa, cũng sắp ra khỏi vành đai sáu rồi."

Sau đó, Lý Sở Hàm gọi điện thoại cho Tào Nam hỏi rõ địa chỉ, dựa theo đó lái xe qua.

Khi hai người tới cửa quán lẩu, phát hiện Thôi Oánh và Tào Nam đã đến.

"Sở Hàm, hai người không sao chứ?" Thôi Oánh nói:

"Vừa nãy hai chúng tớ ở trong xe xem TikTok, hình như nhìn thấy Trần Duệ bị tai nạn giao thông."

"Anh ta bị đụng vào một chiếc xe vận tải."

"Làm tớ sợ muốn chết, cũng may hai người không sao."

"Yên tâm đi, kỹ thuật lái xe của anh ấy rất tốt, không có việc gì."

Tào Nam nháy mắt với Lý Sở Hàm: “Có thể lái xe A4 ra hiệu ứng này, kỹ thuật của anh ta chắc chắn không tệ rồi. Nhưng tớ đoán chắc kỹ thuật trên phương diện kia chắc hẳn cũng không tệ đâu."

"Các cậu nói gì vậy." Lý Sở Hàm xấu hổ nói.

"Ối trời, vừa nhìn là biết bị chúng ta nói trúng rồi, mặt cũng đỏ bừng kìa."

Bốn người đi vào quán lẩu.

Bên trong cửa hàng lẩu được trang trí không tệ nhưng còn chưa đạt được cấp cao nhất, nói tóm lại vẫn chỉ tạm được.

Tào Nam và Thôi Oánh cũng không gọi đồ đắt tiền, tất cả đều là vài món bình thường, bầu không khí trong bữa ăn cũng rất hòa hợp.

"Sở Hàm, hai người quen biết nhau thế nào vậy?" Thôi Oánh hỏi: "Kỹ thuật của anh ta tốt như vậy, là quen biết khi lái xe à?"

"Không phải, anh ấy vốn là chủ nhiệm ngoại khoa tim mạch của chúng tớ." Lý Sở Hàm khẽ nói.

"Hả? Anh ấy là chủ nhiệm bệnh viện Hoa Sơn các cậu à?"

Thôi Oánh và Tào Nam đều là bác sĩ khoa tim mạch, đối với danh hiệu bệnh viện Hoa Sơn, có thể nói là như sấm bên tai.

Tuy không bằng Hiệp Hòa nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Người bình thường không thể làm được tới chức chủ nhiệm bên đó đâu.

Lý Sở Hàm gật đầu: “Xem như là đồng nghiệp của tớ."

Hai người lại cẩn thận quan sát Lâm Dật, cảm giác không nhìn thấu được Lâm Dật.

Chỗ bệnh viện của bọn họ không bằng bệnh viện Hoa Sơn, nhưng làm nhiều năm như vậy mới miễn cưỡng lên tới chức Phó chủ nhiệm.

Bạn trai của Sở Hàm còn trẻ như vậy, sao đã lên làm chủ nhiệm?

"Anh từ nước Mỹ về sao?" Tào Nam tò mò hỏi: "Có thể làm chủ nhiệm khoa ở bệnh viện Hoa Sơn, chắc chắn trình độ cũng không bình thường, theo lẽ thường tôi phải từng nghe nói qua mới đúng chứ?"

"Anh ấy từ chức lâu rồi, chắc viện trưởng của các cậu có thể biết anh ấy."

Đối mặt với những người chất vấn Lâm Dật, từ trước đến nay Lý Sở Hàm đều theo lý để tranh luận.

Đây là cách cô bảo vệ Lâm Dật.

"Viện trưởng của bọn tớ à?" Tào Nam nói:

"Sở Hàm, cậu không nói quá chứ? Giữa chủ nhiệm khoa và viện trưởng chênh lệch tới mấy cấp đấy."

"Tớ không lừa cậu, là thật đấy."

"Cậu không nghiêm túc đấy chứ?" Tào Nam nói: "Tớ nói cho cậu biết, viện trưởng của bọn tớ là dì hai của chồng tớ, tớ gọi điện thoại là có thể hỏi được đấy.

"Vậy cậu gọi điện thoại hỏi thử đi."

"Không cần đâu." Lâm Dật vừa cười vừa nói: "Đừng nhắc tới năm đó nữa, chuyện cũng đã lâu rồi."

"Cậu xem, vẫn là bạn trai của cậu thành thật." Tào Nam cười ha hả nói: "Cậu hơi phiêu đấy."

"Không, Lâm Dật thật sự rất lợi hại, từng làm rất nhiều cuộc phẫu thuật với độ khó cao." Lý Sở Hàm nói:

"Khoảng tháng mười có một người bệnh SMA và động mạch chủ chuyển vị là do anh ấy đứng mổ chính đấy."

"Thật không vậy?"

Nghe được tin tức này, hai người đều trợn tròn mắt, ngây người ra một lúc lâu.

Cuộc phẫu thuật đó quả thật đã gây ra chấn động không nhỏ, bác sĩ mổ chính hình như tên là Lâm Dật thật, không ngờ lại là anh ta.

"Nếu lợi hại như vậy, ở lại bệnh viện Hoa Sơn chắc chắn có thể phát triển rất tốt, sao lại xin nghỉ?"

"Công việc trong bệnh viện quá mệt, nên đổi sang công việc khác thoải mái hơn."

"Chắc là buôn bán à?"

"Không lợi hại như các cô nghĩ đâu, chỉ là bao nhà kính, trở lại trồng trọt thôi."

"Hả? Trồng trọt à?"

Từ bác sĩ ngoại khoa cao cấp đến nông dân, xoay ngược như vậy làm hai người khó tiếp nhận được.

"Chờ đã, tôi nhớ ra chuyện này." Lâm Dật vội vàng nói.

"Sao vậy?" Lý Sở Hàm hỏi.

"Cốp sau có con heo con cần được bú sữa."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1022.

Chương 1023. Nằm Vui Vẻ Cuồng Loạn

"Hả? Nuôi heo à?"

Trong nháy mắt, vẻ mặt của hai người cứng đờ.

Trồng trọt nuôi heo, thao tác này không có vấn đề gì.

Trọng điểm là, không ngờ lại đưa heo đến Yến Kinh?

Hơn nữa còn phải cho bú sữa?

Rốt cuộc là nuôi con hay là nuôi heo vậy?

"Để em đi cùng anh." Lý Sở Hàm đặt đũa xuống: “Có lẽ có thể giúp được anh."

"Em ở lại đây tiếp các cô ấy đi, cũng không phải là chuyện gì lớn."

"Nếu không chúng ta cùng đi xem thử? Chúng tôi đã lâu không gặp heo con, nghĩ cũng thấy thú vị đấy."

"À... Vậy cùng đi thôi."

Lâm Dật đánh tiếng với nhân viên phục vụ là mình rời đi một lát, tránh cho bọn họ tưởng mình đã ăn no rời đi.

Thái độ của nhân viên phục vụ rất tốt, dù sao bọn họ cũng đã trả tiền xong, không sợ ăn chùa.

Sau khi ra cửa, Lâm Dật mở cốp sau ra, phát hiện con heo con đang kêu loạn.

"Đây không phải là thú cưng heo à." Tào Nam nói: "Trông hơi giống heo nuôi ở nông thôn."

"Đúng, chính là giống đấy. Nó vừa sinh được nửa tháng, còn chưa cai sữa, cho nên tôi phải mang theo bên người."

Thôi Oánh:...

Tào Nam:...

Lý Sở Hàm cũng là người từ nông thôn đi ra, cho dù rời đi rất nhiều năm nhưng không quá xa lạ với chuyện nuôi heo, rất nhanh đã quen thuộc.

Thôi Oánh và Tào Nam đứng ở bên cạnh, dù sao cho heo ăn trước mặt mọi người cũng không phải là chuyện vẻ vang gì.

"Nam Nam, cậu nói xem, có phải bạn trai Sở Hàm không bình thường không?" Thôi Oánh nói:

"Trồng trọt thì cũng thôi, không ngờ còn mang heo tới tận đây? Tìm người giúp đỡ cho ăn không được sao?"

"Nếu không phải trông anh ta đẹp trai, tớ thật sự có thể tưởng anh ta là bệnh nhân tâm thần đấy." Tào Nam nói: "Một người như vậy, không ngờ lại có thể trở thành chủ nhiệm của bệnh viện Hoa Sơn, làm tớ thấy không thể nào hiểu được."

"Cậu gọi điện thoại hỏi thử, không phải được rồi sao? Bọn họ đứng xa như vậy, sẽ không nghe thấy đâu."

"Cậu nói cũng đúng."

Tào Nam cầm điện thoại gọi cho dì hai bên chồng của mình.

"Dì đang tìm cháu đây." Dì hai của Tào Nam nói: "Cháu có một trang luận văn có chút vấn đề, quay lại sửa đi. Bây giờ có rất nhiều người đang tranh vị trí với cháu, đừng làm ra sai sót gì."

"Cháu biết rồi." Tào Nam nói: "Dì hai, dì có bận không? Cháu muốn hỏi dì một chuyện."

"Chuyện gì thế?"

"Dì có quen biết với một người tên là Lâm Dật không?" Tào Nam khẽ hỏi.

"Lâm Dật?" Đối phương nói nhỏ một câu: “Dì chỉ biết một người làm bên khoa tim mạch của Hoa Sơn, trông rất đẹp trai, dì còn muốn giới thiệu em gái cháu cho cậu ta đấy."

"Dì biết anh ta thật sao?"

"Dì biết cậu ta, nhưng người ta không quen biết dì." Dì hai của Tào Nam nói: "Đang yên đang lành, sao cháu hỏi chuyện này?"

"Anh ta là bạn trai của bạn cùng phòng ký túc thời đại học với cháu. Bọn cháu đang cùng ăn cơm."

"Thật không vậy?" Dì hai Tào Nam vội hỏi: “Bạn trai của bạn cùng phòng ký túc với cháu sao? Các cháu còn cùng ăn cơm à?"

"Dì hai, dì đừng kích động như vậy, tốt xấu gì thì dì cũng là viện trưởng, chú ý thân phận, không đến mức đó chứ?"

"Chú ý thân phận gì chứ? Dì so với cậu ta còn chẳng phải là gì cả." Dì hai của Tào Nam nói:

"Người đàn ông kia không muốn thì thôi, chỉ cần cậu ta muốn, có thể làm viện trưởng của bất cứ bệnh viện nào trong cả nước."

"Lợi hại như vậy sao?"

"Cháu đừng thấy cậu ta còn nhỏ tuổi, nhưng trên phương diện kỹ thuật, nhất là ngoại khoa tim, phóng tầm mắt cả nước, thậm chí cả thế giới cũng không có mấy người là đối thủ của cậu ta, kỹ thuật tương đối lợi hại. Lúc ăn cơm, cháu tốt nhất nên thân thiết với người ta một chút, xem cậu ta có thể đến bệnh viện chúng ta mở tọa đàm gì đó không?"

"Cháu… cháu biết rồi..."

Tào Nam cúp máy, Thôi Oánh kéo tay áo của cô ta: “Xảy ra chuyện gì mà cậu nhìn người ta với ánh mắt háo sắc thế? Cậu nên nhớ cậu là người đã có chồng rồi đấy."

"Oánh Oánh, chuyện này là do tầm nhìn của chúng ta quá hạn hẹp." Tào Nam nói:

"Dì hai tớ nói người ta có quyền uy tuyệt đối trong lĩnh vực ngoại khoa tim, tới bất kỳ một bệnh viện nào cũng có thể làm viện trưởng. Trước giờ chúng ta chưa từng nghe qua tên của anh ta không phải người ta không trâu bò, mà chúng ta quá rác rưởi."

"Mẹ kiếp, đây là gặp phải đại thần à?"

"Nào chỉ là gặp phải đại thần chứ, quả thật chính là ngọc hoàng đại đế đấy!"

Thôi Oánh nhìn Lâm Dật cách đó không xa: “Tớ đột nhiên có cảm giác muốn đi tới giúp anh ta cho heo ăn."

"Vậy thì hành động thôi. Trong vòng hai ba năm nữa, hai chúng ta có thể lên làm chủ nhiệm hay không là dựa vào một câu nói của người ta đấy."

Nhưng… khi hai người đi qua thì con heo cũng ăn no rồi.

Sau khi xử lý xong con heo con, bốn người lại quay về ăn cơm tiếp. Nhưng bầu không khí trong bữa cơm lại náo nhiệt hơn nhiều, hai người cũng không còn nghi ngờ thân phận của Lâm Dật nữa.

Người đứng ở vị trí cao như vậy còn có thể giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, đúng là phong độ lớn!

Reng reng reng…

Trong lúc ăn cơm, điện thoại di động của Lâm Dật đổ chuông, là Trần Nghiên gọi điện thoại tới.

"Anh Lâm, anh ở đâu vậy?"

"Anh đang ăn cơm ở bên ngoài, buổi tối sẽ qua tìm em sau."

Sau khi hẹn nhau chuyện đại bảo kiếm xong, Lâm Dật còn không quên, chuẩn bị lát nữa dẫn theo Lý Sở Hàm qua thư giãn.

"Tối nay không đi đại bảo kiếm, em dẫn anh tới một nơi tuyệt vời, siêu cấp high luôn!"

"Chỗ nào vậy?"

"Quán bar OT tốt nhất ở Yến Kinh bọn em, có người nói tối nay, ở đó có một party long trọng vui vẻ cuồng loạn, chúng ta tới tham gia náo nhiệt."

"Vậy em chờ đã, anh hỏi xem cô ấy có đi không?"

Lâm Dật nói xong, che loa điện thoại và nói với Lý Sở Hàm:

"Trần Nghiên nói buổi tối đi quán bar chơi một lát, em có đi không?"

"Anh đi đâu, em đi đó."

Lâm Dật gật đầu, nói với Trần Nghiên: "Lát nữa anh sẽ gọi điện thoại cho em, ăn cơm xong anh sẽ qua tìm em."

"OK."

"Sở Hàm, lát nữa các cô bận đi đâu à?" Tào Nam hỏi.

"Có người rủ anh ấy đi chơi, các cậu đi không?"

"Bọn mình không tới quán bar được, già rồi, tay chân không linh hoạt, hai người đi chơi vui vẻ nhé."

"Ừ."

Bởi vì biết lát nữa Lâm Dật và Lý Sở Hàm còn có sắp xếp nên bữa cơm nhanh chóng kết thúc.

Sau khi ra cửa, Thôi Oánh và Tào Nam vẫy tay tạm biệt, sau đó lên xe của mình.

Lâm Dật gọi điện thoại cho Trần Nghiên, hẹn nửa giờ sau sẽ gặp mặt ở quán bar OT.

Lâm Dật dựa theo hướng dẫn địa chỉ, chạy đến cửa quán bar OT.

Cho dù Lâm Dật không thường tới quán bar nhưng bọn họ thường xuyên đến Yến Kinh, cũng nghe qua về quán bar OT nổi tiếng Yến Kinh này.

Làm quán bar Châu Á lớn nhất, trang trí mặt tiền của quán OT không phụ sự nổi tiếng của nó.

Lấy phong cách kiến trúc công nghiệp làm chính, màu sắc và chi tiết đều đầy đủ khiến người ta không thể soi mói.

Ở trên phương diện đẳng cấp và quy cách, còn cao hơn Đại Đô mấy cấp.

"Nhiều xe thật, tối nay sẽ có hoạt động gì à?" Lý Sở Hàm hỏi.

Lâm Dật liếc nhìn ngoài cửa quán bar, phát hiện các loại xe Mercedes và BMW thậm chí không được tính tới.

Khắp nơi đâu đâu cũng có Daniel, Mavericks, Porsche, Ferrari.

Loại cấp bậc như xe Bugatti, Koenigsegg, Aston Martin, McLaren cũng có tới hai mươi mấy chiếc.

Đừng nói là cửa bãi đỗ xe, ngay cả bên lề đường cũng đậu dài hơn trăm mét.

Trai đẹp gái xinh ra vào không ngừng, thậm chí cũng không thiếu những người thích chụp ảnh đứng đây chụp, cảnh tượng hoành tráng khỏi phải nói.

"Tối nay rốt cuộc có hoạt động gì vậy? Không ngờ lại có nhiều người tới như vậy?" Lâm Dật lẩm bẩm thầm nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1023.

Chương 1024. Ở Yến Kinh Không Ai Dám Động Anh

"Anh Lâm, chủ nhiệm Lý."

Vào lúc Lâm Dật đang thắc mắc, chợt thấy Trần Nghiên từ bên cạnh chạy tới.

Mà không chỉ cô ấy qua, còn có hai cậu thanh niên và Cố Nam Chi – người chị khóa trên của cô ta nữa.

Lâm Dật liếc nhìn hai cậu thanh niên, phát hiện bọn họ ăn mặc đều không tệ, chắc hẳn đều là con em nhà giàu nhưng giàu tới mức nào thì không biết được rồi.

"Anh Lâm, em giới thiệu với anh nhé." Trần Nghiên chỉ vào cậu thanh niên hơi béo bên cạnh:

"Cậu ấy tên là Tôn Tường, ba cậu ấy làm bên giao thông. Chuyện anh đua xe với người ta được ba cậu ấy xử lý đấy."

"Em cũng biết chuyện này à?"

"Lúc ba cậu ấy gọi điện thoại cho ba em, em đang ở bên cạnh đấy."

"Vậy thật sự phải cảm ơn ba cậu." Lâm Dật chủ động giơ tay ra, đặc biệt khách sáo.

"Chào anh Lâm."

Tôn Tường cũng giơ tay ra, nhưng bởi vì trẻ tuổi nên còn có chút câu nệ.

"Anh Lâm, người này là Lý Hạ Tùng, xe pháo hoa trước đó là do anh ấy nhờ người làm giúp anh đấy."

Lâm Dật cũng giơ tay ra, hai người nắm tay xem như chào hỏi.

"Chúng ta đi thôi, vào đi dạo một vòng, chi phí tối nay cứ tính cho tôi."

"Đi thôi."

Tôn Tường và Lý Hạ Tùng đi theo phía sau, ánh mắt không ngừng quan sát Lâm Dật.

"Anh Tùng, anh thấy người tên Lâm Dật này thế nào?"

"Thật sự đẹp trai đấy, tôi là đàn ông cũng phải ghen tỵ." Lý Hạ Tùng nói:

"Với vẻ đẹp trai và dáng người của anh ta, chỉ cần ngoắc tay thì các em gái thậm chí mua cả Dục Đình, chờ được đi thuê phòng với anh ta."

"Em nói không phải là giá trị nhan sắc." Tôn Tường nói:

"Anh có phát hiện ra không, anh ta hình như rất giản dị dễ gần, không hề làm màu, không giống với đám nhà giàu trâu bò kia."

"Theo em, chắc hẳn anh ta có tiền nhưng còn chưa tới mức giàu có, lại giống như em vậy, chỉ là một đứa con nhà giàu hạng ba, tài sản cũng chỉ hơn mười trăm triệu mà thôi."

"Nhưng khi tới đây, chị Nghiên tâng bốc anh ta lên tận trời, có phần không hợp với thân phận đó."

"Cậu còn nhỏ tuổi nên có nhiều chuyện không hiểu." Lý Hạ Tùng nói rất ra vẻ ta đây: "Anh Lâm trông đẹp trai như vậy, cậu nghĩ chị Nghiên sẽ để cho anh ta chạy mất sao?"

"Nhưng anh ta hình như có bạn gái, hơn nữa còn rất xinh đẹp."

"Ấu trĩ! Ngây thơ!" Lý Hạ Tùng nói: "Chuyện như vậy thuộc về sản phẩm tiêu thụ nhanh, có ai sẽ thật sự động lòng chứ, bình thường đều lừa nhau thôi."

"Ha ha, em hiểu ý anh rồi, nghĩ vậy em lại thấy hợp lý hơn."

Nhóm sáu người đi vào trong quán bar OT.

Bọn họ vừa vào đã thu hút ánh mắt của một đám nam nữ.

Một nhóm nam xinh nữ đẹp đi tới đâu cũng làm người khác chú ý.

"Hôm nay là ngày gì vậy? Không ngờ lại có nhiều người tới như vậy." Trần Nghiên nhón chân nhìn vào bên trong.

"Em cũng không biết, chỉ nghe nói có tiết mục lớn, anh em người Bỉ - DJ hàng đầu trong top 100 của thế giới cũng tới, chắc hẳn tối nay sẽ rất thú vị đấy."

"Tình hình cũng lớn đấy." Trần Nghiên nhìn quanh, còn có chút hưng phấn: “Chắc hẳn tối nay sẽ rất high."

Mấy người đi vào bên trong, Lâm Dật gọi nhân viên phục vụ tới.

"Cho một chỗ sô pha."

"Thưa ngài, giá sô pha hôm nay là trên hai trăm nghìn."

"Hai trăm nghìn? Giá không thấp nhỉ?"

"Bình thường không cao như vậy, nhưng hôm nay có hoạt động, còn có ngôi sao tới, cho nên tương đối đông người, giá mới tăng lên thôi."

Lâm Dật gật đầu: “Lấy cho tôi một sô pha."

"Mời mấy vị đi theo tôi."

Nhân viên phục vụ dẫn đám người Lâm Dật tới một đám người dẫn tới sô pha gần sân khấu.

Mấy người ngồi xuống, nhân viên phục vụ cúi xuống nói: "Thưa ngài, ngài gọi gì ạ?"

"Anh cho mấy đĩa trái cây, thêm một chai Thần Long Bộ."

Lâm Dật nói xong, nhìn Trần Nghiên: “Còn lại bọn em gọi đi."

Nghe được Lâm Dật gọi một chai Thần Long Bộ, mọi người xung quanh đều vô thức nhìn lại.

Nơi đây rẻ nhất là Át Bích cũng được bán với giá sáu mươi sáu nghìn, một bộ Thần Long lại gần bốn trăm nghìn, đúng là gặp phải đại gia rồi.

Nhưng tối hôm nay đã có khách của bốn bàn gọi chai Thần Long Bộ, xem ra con cháu nhà giàu Yến Kinh đều tập trung ở đây tối nay rồi.

Sau đó, Trần Nghiên lại gọi mấy ly Cocktail, bảo nhân viên phục vụ mang menu tới.

Đối với các cô, hôm nay đến đây chỉ để cảm nhận bầu không khí, thả lỏng bản mình, ăn uống gì đó đều không quan trọng.

"Chai Thần Long Bộ này đúng có có thể diện lớn, sau khi gọi xong, rất nhiều chị đều nhìn về phía chúng ta."

Tôn Tường tương đối nhỏ tuổi lại thêm thân phận của ba mẹ đều rất nhạy cảm, cho nên rất ít tới những chỗ thế này.

Nơi bình thường có thể khiến cho hormone bùng nổ như vậy, cậu ta vẫn cần có chút thời gian để thích ứng.

"Tôi cũng phát hiện ra, không chỉ đám phụ nữ kia nhìn về phía chúng ta, đám đàn ông cũng vậy."

Lâm Dật liếc nhìn xung quanh, đột nhiên vỗ đùi.

"Mẹ nó, tôi đột nhiên nhớ tới chuyện này."

"Sao vậy? Anh Lâm?"

"Đây là địa bàn của Yến Kinh các cậu, tôi hình như rơi vào trong ổ sói rồi."

"Địa bàn Yến Kinh thì làm sao chứ?"

"Lúc trước kia ở đảo Á Loan, tôi đánh cho tên ngốc Cố Trường Xuyên kia một trận, lúc đó có không ít đám con cháu nhà giàu ở Yến Kinh đều nhìn thấy được, chắc hẳn bọn họ nhận ra tôi, chuyện này lại ầm ĩ rồi đây."

"Hả? Anh Lâm, anh từng đánh Cố Trường Xuyên à?" Lý Hạ Tùng trợn trừng mắt, có vẻ không dám tin.

"Người anh đánh là Cố Trường Xuyên - một trong tứ thiếu của Yến Kinh à?"

"Đúng, chính là hắn." Lâm Dật nói:

"Chẳng phải là chỉ mấy con chó suốt ngày chỉ giỏi làm màu sao? Sau khi bị đánh một trận thì thành thật hơn nhiều." Lâm Dật xiên một miếng táo, vừa ăn vừa nói: "Hi vọng đám người này đừng nhận ra tôi, bằng không sẽ chẳng còn tâm trạng nào chơi nữa."

Lý Hạ Tùng và Tôn Tường liếc nhìn nhau, cả hai đều căng thẳng đến mức tim đập rộn lên.

Cố Trường Xuyên đứng đầu trong tứ thiếu ở Yến Kinh Tứ, là con nhà giàu cao cấp nhất Yến Kinh, hơn nữa còn có gia đình cách mạng.

Không ngờ Lâm Dật trước mặt này còn từng đánh anh ta, đúng là quá trâu bò.

Người giống như hắn, ở Trung Hải chắc hẳn cũng được xem như là đỉnh cấp.

"Anh Lâm yên tâm, chỉ cần em nói ra thân phận, sẽ không có ai dám động vào anh đâu." Trần Nghiên nói:

"Hơn nữa em nói cho anh biết, đám nhà giàu và con cháu quan chức ở Yến Kinh, bất kể có phải từ đại viện ra hay không, sau khi nhìn thấy chị em đều phải thành thật gọi một tiếng chị, cho nên anh không cần sợ đâu."

"Anh không tới mức sợ cậu ta, chỉ là đám người này rất phiền, trừng trị bọn họ sẽ rất rắc rối. Anh cũng lười ra tay với bọn họ."

"Đúng rồi, em nhớ ra chuyện này. Sau khi chúng ta họp xong, em nghe chú Tôn nói anh đua xe với một tên con nhà giàu, người kia cuối cùng còn bị tai nạn giao thông."

"Đúng vậy, hình như là con trai của một ông chủ doanh nghiệp dược phẩm tên Trần Duệ gì đó, đúng là hình người vuốt chó lại không có năng lực gì, giống như một kẻ thiểu năng vậy."

"Tôi biết anh ta là ai. Doanh nghiệp của ba anh ta do ba em quản lý. Có cần em nói với ba em không?"

"Vậy thì không cần, chỉ cần anh ta đừng đến trêu chọc tôi, tôi lại lười để ý tới."

"Nếu anh ta quay lại gây phiền toái thì sao?"

"Đánh anh ta chứ sao?" Lâm Dật nói:

"Trên bàn có sáu chai Át Bích, chắc đủ để đánh anh ta rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1024.

Chương 1025. Chỉ Cần Anh Đủ Lẳng Lơ, Tất Cả Đều Có Khả Năng

"Anh Lâm, anh dùng Át Bích đánh người à?" Tôn Tường hỏi.

"Từng đập qua rồi, xúc cảm không tệ lắm. Cậu có thời gian cũng thử xem."

"Không cần, không cần, ba em cho em tiền tiêu vặt có hạn, không dùng nổi thứ đắt tiền như vậy đâu."

Rốt cuộc nhà họ Trần và nhà họ Tôn có bao nhiêu tiền không ai biết.

Nhưng ngoài mặt rất nghèo là được rồi.

Nếu không phải Trần Nghiên dẫn theo cậu ta tới đây, với số tiền tiêu vặt trong tay cậu ta còn chưa đủ để tới đây chơi đâu.

"Mẹ nó, Lý Thần Tinh tới!"

Trong lúc Lâm Dật đang uống rượu, trong quán bar đột nhiên liên tục vang lên tiếng hét to thậm chí có chút chói tai.

"Tất cả nhường đường, nhường đường đi."

Mười mấy vệ sĩ vây quanh Lý Thần Tinh, đi về phía cầu thang bộ lên tầng hai của quán bar.

Mà người trong sàn nhảy đều giống như phát điên, lớn tiếng hét lên, không ngừng cầm điện thoại chụp ảnh, tất cả đã rơi vào trạng thái điên cuồng.

Ngay cả Trần Nghiên và Cố Nam Chi cũng hưng phấn khi thấy Lý Thần Tinh đến, không ngừng vẫy tay hò hét, còn chụp rất nhiều ảnh chụp.

Duy nhất chỉ có Lý Sở Hàm vẫn rất bình tĩnh, nếu không phải phải ầm ĩ như vậy, cô còn muốn xem một trang luận văn học thuật.

"Hôm nay đúng là oan gia ngõ hẹp, đám ngu ngốc xuất hiện hết người này tới người khác." Lâm Dật uống một hớp rượu nói.

"Hả?" Trần Nghiên quay đầu nói: “Anh Lâm, anh cũng biết cả Lý Thần Tinh à?"

"À... anh cũng từng đánh anh ta."

Trần Nghiên:...

Cố Nam Chi:...

"Tối hôm nay thật thú vị, nếu những người này đều tìm tới, quán bar OT còn không bị bạo động sao?"

"Cũng không đến mức đó. Lý Thần Tinh biết trình độ của anh thế nào, chắc hẳn sẽ không dễ ra tay. Nhưng nếu tên Trần Duệ kia tới thì chưa chắc."

"Để ý tới anh ta làm gì chứ." Trần Nghiên chẳng hề để ý nói:

"Tới một người thì đánh một người, tới hai người lại đánh cả đôi, có chị em làm chỗ dựa cho anh, không phải sợ ai hết."

"Nghe em nói giống như anh là kẻ ăn bám vậy." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Không phải ai cũng có thể ăn được cơm mềm ở chỗ chị em đâu." Trần Nghiên cười hì hì nói: "Triệu Mặc cũng theo đuổi chị ấy nhưng chị em không có cảm giác với anh ta, vẫn không để ý tới anh ta đấy."

"Với đức hạnh của tên Triệu Mặc kia, nếu chị em có thể coi trọng anh ta mới là lạ."

"Ai nói không phải chứ."

Trần Nghiên lặng lẽ xích lại gần nói: “Anh Lâm, em cho anh biết một bí mật nhỏ. Chị em thích những người đàn ông có cơ bụng. Sao anh không khoe một chút trước mặt chị ấy, bảo đảm có thể làm cho chị ấy chết mê chết mệt."

"Anh đã thắc mắc tại sao lần trước lúc ở trong xe, cô ấy còn sờ bụng anh, hóa ra là có sở thích về phương diện này."

"Không phải chứ? Lần trước lúc bắn pháo hoa, hai người chơi rung xe à?"

"Suýt nữa thì rung thật, ôi..."

"Ha ha, đây là do công phu của anh không tốt."

"Anh Lâm chị Nghiên, hai người đừng nói thầm nữa. Em có cảm giác tình hình không ổn lắm." Tôn Tường nói.

"Sao vậy?" Trần Nghiên quay đầu lại hỏi.

"Rất nhiều người đàn ông đều nhìn bên phía chúng ta, hơn nữa còn bàn tán xôn xao, hình như đã nhận ra anh Lâm rồi."

"Nhận ra thì nhận ra, tất cả đều là một đám trứng mềm." Trần Nghiên nhấp một hớp Cocktail: “Lúc này nếu là anh Lâm đã sớm ra tay rồi, cũng sẽ không nói thêm một câu nào đâu."

Cùng lúc đó, ở góc khác của quán bar, Trần Duệ và mấy người đàn ông khác đã gọi không ít đồ, đang uống rượu giải sầu trên lô ghế sô pha.

"Trần Duệ, sao thế? Cậu tới hơn nửa giờ mà vẫn ngồi đây uống rượu giải sầu à? Có mấy cô gái tới, cũng bị cậu từ chối. Hôm nay cậu không có tâm trạng chơi à?"

Người đàn ông nói chuyện tên là Khâu Đông Nam, mặc áo Keozn tay lỡ, trên cổ đeo dây chuyền vàng, dưới chân là đôi giày Nike.

Không tính những thứ khác trên người, chỉ riêng đôi giày này đã hơn năm mươi nghìn.

Khâu Đông Nam cũng là người trong đại viện ra, cho dù trong nhà không giàu bằng Trần Duệ nhưng trong tay nắm quyền lợi, nhà họ Trần cũng không thể so sánh được.

Cho nên trong đám bọn họ, Khâu Đông Nam chính là đại ca tên xứng với người thực, Trần Duệ đành phải ngồi ghế phụ.

"Hơn nữa tay cậu còn quấn băng, đánh nhau với người ta à?"

"Anh Nam đừng hỏi nữa, nói ra mất mặt lắm. Chúng ta uống tiếp đi."

"Mẹ nó! Anh Duệ, anh đoán xem em vừa mới nhìn thấy gì!"

Người nói chuyện là Tạ Chí Viễn, dáng vẻ hấp ta hấp tấp, rõ ràng là vừa từ bên ngoài về.

"Em nhìn thấy chiếc A4 kia đang đậu bên đường."

"Anh ta cũng cũng tới đây à?"

"Chắc chắn rồi!" Tạ Chí Viễn nói:

"Hôm nay có hoạt động lớn như vậy, chỉ cần là người thích chơi đùa đều biết, bọn họ tới đây cũng bình thường."

"Mẹ nó, thật đúng là oan gia ngõ hẹp!" Trần Duệ mắng.

"Đợi đã, đợi đã." Khâu Đông Nam nói:

"Hai người nói gì vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Anh Nam, chuyện là thế này..."

Tạ Chí Viễn kể lại chuyện sau hội nghị cho đám người Khâu Đông Nam nghe.

"Fuck, không ngờ còn có chuyện này à?" Khâu Đông Nam nói:

"Muốn tán gái lại bị người ra dẫn đi trước mặt mọi người thì cũng thôi đi, hơn nữa còn bị người ta đùa bỡn, thậm chí đụng cả xe?"

"Sau đó, hai bọn em chạy tới cửa hàng 4S, tiền sửa chữa khoảng một triệu, bằng không đã tới từ lâu, đâu thể chậm trễ đến bây giờ."

"Chí Viễn, cậu vào trong quán tìm xem thằng nhóc kia đi đâu."

"Được!"

Sau khi Tạ Chí Viễn rời đi, Khâu Đông Nam vỗ nhẹ vào vai của Trần Duệ.

"Được rồi, cậu đừng rầu rĩ không vui nữa. Chuyện hôm nay, anh đòi lại công bằng cho cậu, chắc chắn sẽ trừng trị hắn một trận, bồi thường thiếu một xu cũng không được!"

"Mẹ nó!" Trần Duệ mắng một câu: “Em còn tưởng không gặp được hắn nữa, không ngờ oan gia ngõ hẹp lại gặp ở đây. Hôm nay em tuyệt đối sẽ không tha cho hắn!"

"Tôi chắc hẳn người phụ nữ mà cậu nhìn trúng cũng ở đây, có cần anh giúp cậu giành được cô ta tối nay không?"

"Anh có cách gì à?"

"Cách gì thì cậu đừng hỏi, cứ biết chắc chắn có cách là được rồi."

Trần Duệ khẽ xoa cằm: “Cứ làm như vậy đi!"

Trong lúc hai người nói chuyện, Tạ Chí Viễn từ trong đám đông đi tới.

"Anh Nam, anh Duệ, em tìm được bọn chúng rồi. Chúng ngồi ngay ở ghế phía trước thôi!"

"Mấy anh, đi thôi, chúng ta đi qua xem thử."

Sau khi Khâu Đông Nam đánh tiếng, năm người đi về phía ghế của Lâm Dật.

"Tránh đường, tránh đường đi.”

Tiếng gào hét cách đó không xa đã thu hút sự chú ý của Lâm Dật và đám người Trần Nghiên, hình như bọn họ đi về phía mình.

"Đó không phải là Khâu Đông Nam sao?" Một người phụ nữ tóc dài mặc váy quây nói.

Có người trong quán bar nhận ra Khâu Đông Nam.

"Cậu còn quen biết anh ta? Nhìn cách ăn mặc của anh ta hình như không đơn giản đâu, chắc hẳn rất giàu đấy." Một cô gái mặc quần soóc bò nói.

"Tớ không biết anh ta giàu hay không nhưng hình như có địa vị rất lớn. Tuần trước bọn tớ từng ngủ một lần, nghe anh ta gọi điện thoại nói qua một số việc có vẻ rất lợi hại đấy."

"Người lợi hại như vậy mà cậu cũng có thể ngủ được! Chị em của tớ lại hại thật."

"Cái này có là gì chứ? Chỉ cần cậu đủ lẳng lơ, tất cả đều có khả năng."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1025.

Chương 1026. Rửa Chân

"Nhưng tớ thấy tình hình thế này, sao giống như anh ta tới nhằm vào anh chàng đẹp trai kia vậy?"

"Chắc hẳn là có thù oán gì đó." Cô gái váy ngắn nói:

"Con nhà giàu đều có mối quan hệ riêng, có tốt có xấu. Chắc hẳn là kẻ thù gặp mặt, đặc biệt đỏ mắt."

Thấy đám người Khâu Đông Nam đi qua, đám nam nữ đang điên cuồng lắc lư đều tránh đường.

Lâm Dật và Lý Sở Hàm liếc nhìn nhau.

"Còn thật sự để tôi nói trúng à? Đúng là gặp phải bọn họ ở đây rồi."

"Đúng là đáng ghét." Lý Sở Hàm mắng một câu.

Trước đó cô còn không có cảm giác gì, bây giờ nhìn thấy Trần Duệ đã hơi phiền.

Thậm chí cô còn có chút chán ghét.

"Mọi người tạm thời đừng sốt ruột, xem bọn họ sang đây làm gì đã." Tôn Tường nói:

"Không được thì gọi điện thoại cho ba em."

"Ba cậu là quản lý giao thông, ba tôi thanh tra dược, quản làm sao được miệng bọn họ."

"Nếu để chú Trần ra tay, còn không hại chết được bọn họ à?"

"Vậy còn phải xem bọn họ tìm đường chết tới mức nào."

Lúc này, Trần Duệ và Khâu Đông Nam đi tới trước mặt Lâm Dật.

"Anh bạn, ghép bàn uống một chén chứ?" Khâu Đông Nam cầm ly rượu, cười ha hả nói.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn: “Uống không nổi thì đừng tới, tới chỉ chiếm chỗ chứ chẳng được tác dụng gì."

Phụt phụt…

Mọi người xung quanh đều phá lên cười, mùi thuốc súng của cả hai bên đều rất nồng.

Khâu Đông Nam chợt biến sắc: “Gọi một chai Thần Long Bộ đã tưởng mình trâu bò lắm à? Bởi vì anh mà chiếc McLaren của người anh em tôi bị đụng, tiền sửa chữa là một triệu, anh có tính cho tôi một lời giải thích thỏa đáng không?"

"Có phải anh nghèo tới phát điên rồi không? Lái một chiếc McLaren hơn mười triệu mà không đua nổi với chiếc xe A4 hơn ba trăm nghìn của tôi, sau khi xảy ra chuyện còn tìm tôi đòi bồi thường à? Đây là trình độ gì vậy." Lâm Dật nói:

"Tần Hán người ta lái chiếc Ferrari hơn ba mươi triệu bị va chạm còn bỏ luôn, các người thì hay rồi, còn muốn đòi tiền của tôi à?"

Chuyện Tần Hán đâm xe đã gây chấn động Hoa Hạ một thời, rất nhiều người đều biết.

Vừa nhìn như vậy đã phân ra cao thấp.

"Mẹ nó anh bớt ở đây kiếm cớ đi!" Trần Duệ mắng:

"Nếu không phải anh cố ý lừa tôi, tôi cũng không thể nào đâm xe!"

Lâm Dật mỉm cười nhấp hớp rượu, nói: "Tôi thấy chiếc xe McLaren của anh còn rất mới, chắc hẳn cũng là bỏ ra không ít tiền mới mua được một chiếc như thế, bị đụng cũng rất đau lòng. Còn không phải là một triệu tiền sửa xe à? Còn chưa đủ cho tôi uống mấy chai rượu đâu."

Lâm Dật nói xong, lấy ra tấm séc viết mười triệu, đưa tới tay Trần Duệ.

"Anh cầm lấy số tiền này mà sửa xe, chờ sửa xong cũng đừng lái ra ngoài, nếu nhỡ bị trầy xước gì, các anh cũng đau lòng."

Nhìn tấm séc trên tay, Trần Duệ và Khâu Đông Nam đều sửng sốt.

Không ngờ hắn bồi thường thật.

Nhưng mọi người xung quanh đều cố nén cười.

Mấy người này thật sự không thể so được với anh chàng đẹp trai kia.

"Nhân viên phục vụ, lại cho tôi ba chai Thần Long Bộ."

"Được, ngài chờ lát."

A…

Các nam nữ xung quanh đều giật mình, ba chai Thần Long Bộ là hơn một triệu, đúng là tiêu tiền như nước!

"Anh Lâm, chúng ta đã gọi một chai rồi, còn mua thêm làm gì nhiều vậy?"

"Rửa chân." Lâm Dật vừa cười vừa nói: "Chắc chưa thử qua nhỉ?"

"Chà chà chà, nói vậy chắc là rất kích thích đấy."

Rất nhanh, bốn nhân viên phục vụ cùng tới cầm ba cái thùng nhỏ sáng lấp lánh, còn có ba chai Thần Long Bộ nữa.

"Tới đây tới đây, tất cả đều lấy đi, một người một chai."

Lâm Dật đánh tiếng với Tôn Tường và Lý Hạ Tùng chuẩn bị ra tay.

Nhân viên bên phía Lâm Dật còn phối hợp rất tốt.

Lâm Dật đối mặt với Lý Sở Hàm, Tôn Tường đối mặt với Trần Nghiên, Lý Hạ Tùng đối mặt Cố Nam Chi.

"Ha ha, kích thích thật đấy."

Trần Nghiên bỏ bốt ra trước, Cố Nam Chi cũng theo sát đó.

Lý Sở Hàm cũng hơi ngượng ngùng bỏ bốt của mình ra, để trong thùng nhỏ bên cạnh.

Vào giờ phút này, bên phía Lâm Dật đã thành tiêu điểm chú ý của mọi người ở đó.

Dùng Thần Long Bộ rửa chân, còn có chuyện gì làm máu hơn vậy chứ?

"Kẻ có tiền thật biết cách chơi, không ngờ dùng Thần Long Bộ tới rửa chân."

"Lúc này chỉ mấy phút, hơn một triệu đã không còn."

"Anh ta vừa bồi thường một triệu, chắc hẳn không phải sợ bọn họ, người ta hoàn toàn không quan tâm tới chút tiền này, mười triệu ở trong mắt người ta cũng chỉ là tiền rửa chân."

"Mặc dù đều có tiền nhưng đám con nhà giàu chênh lệch hình như quá lớn, chắc hẳn anh ta nhìn chiếc xe McLaren hơn mười triệu cũng chướng mắt. Cũng không biết anh ta lái xe gì."

"Các người không cần đoán đâu, anh Lâm tôi lái chiếc Bugatti Night Sound trị giá 120 triệu đấy."

Trần Nghiên lớn tiếng nói, lại làm màu thay cho Lâm Dật.

"Mẹ nó, không ngờ lại là Bugatti Night Sound trị giá 120 triệu! Thảo nào không để mắt tới chiếc McLaren hơn mười triệu, quả thật có vốn liếng làm vậy."

"Không hổ danh là người đàn ông dùng Thần Long Bộ rửa chân, đúng là trâu bò!"

Không tới mấy phút, sáu chai Thần Long Bộ đã được đổ hết.

Cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng thật sự quá ngầu.

Trần Nghiên và Cố Nam Chi làm không biết mệt, Lý Sở Hàm cảm thấy bình thường không có gì lạ, nhưng cô bằng lòng phối hợp với Lâm Dật.

Bất kể làm gì.

"Mấy người còn ở đây làm gì?" Lâm Dật nhìn Trần Duệ và đám người Khâu Đông Nam nói:

"Chờ uống nước rửa chân của bạn gái tôi à? Ba chậu lớn đấy, các người muốn uống của ai?"

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào đám người Trần Duệ.

Cảm giác thứ đám con nhà giàu này chơi không giống nhau.

Không cần ra tay, chỉ dùng tiền lại có thể hoàn toàn nghiền ép!

Vẻ mặt Trần Duệ vô cùng khó coi, mức độ có tiền của Lâm Dật vượt quá tưởng tượng của anh ta.

"Chuyện lớn như vậy, anh tưởng đền tiền là có thể xong việc à?" Khâu Đông Nam nói.

"Vậy tôi lại bồi thường cho anh ba chậu nước rửa chân, cho dù dùng qua nhưng có thể trị giá một triệu đấy. Tôi cũng xem như đủ tiêu chuẩn rồi chứ?"

Khâu Đông Nam trợn mắt nhìn Lâm Dật.

"Mẹ nó, anh phải xin lỗi người anh em của tôi!"

"Xin lỗi à?" Lâm Dật ngẩng đầu nhìn Khâu Đông Nam: “Mẹ nó, anh suy nghĩ nhiều rồi."

Vù bịch!

A!

Khâu Đông Nam đá bay cái thùng ngâm chân của Cố Nam Chi làm cô giật mình.

Mà âm thanh trong quán bar cũng bởi vậy đã nhỏ hơn nhiều.

"Hình như anh ta muốn ra tay rồi."

"Còn không phải à? Người ta cũng là con nhà giàu, hơn nữa còn so tiền với bọn họ, anh ta không sợ gặp rắc rối sao?"

"Anh ta tên là Khâu Đông Nam, trong nhà có chỗ dựa rất cứng rắn, cho dù tiền không nhiều nhưng muốn dẹp yên chuyện này vẫn không thành vấn đề."

"Các người có ý gì? Tính bắt nạt người phải không?" Trần Nghiên tức giận rồi. Cố Nam Chi là chị khóa trước của cô, quan hệ của hai người vẫn rất tốt.

Bây giờ chị ấy bị bắt nạt, cô tất nhiên phải đứng ra.

Lâm Dật cũng đứng lên, nắm lấy vai Trần Nghiên và ấn cô ngồi xuống, sau đó cầm lấy một chai Át Bích màu xanh trên bàn.

"Cần gì phải tức giận như vậy chứ?" Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Không phải anh vừa nói, muốn tôi uống một chén sao?"

"Không sai." Khâu Đông Nam kiêu căng nói: "Cho nên bây giờ anh phải xin lỗi, uống cạn chai rượu này xem như nhận tội, chuyện này coi như xong."

Lâm Dật ước lượng chai rượu, sau đó đập về phía Khâu Đông Nam.

"Xong mẹ mày à!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1026.

Chương 1027. Lý Thần Tinh Trả Thù

A!

Rượu và mảnh thủy tinh vỡ bay loạn, rất nhiều miếng văng đến chỗ đám người vây xem.

Vào giờ phút này, tiếng âm nhạc ầm ĩ và ánh đèn lấp loáng đều trở nên ảm đạm.

Rượu và máu hòa lẫn với nhau, từ trên đầu Khâu Đông Nam chảy xuống.

Bao gồm cả bản thân hắn cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Lần này Khâu Đông Nam bị đập cho ngu người, không ngừng lắc đầu, thử làm mình tỉnh táo lại.

"Hôm nay anh đánh tôi, chuyện này sẽ không yên đâu!" Khâu Đông Nam nhìn Lâm Dật nói nhưng không còn khí thế như trước.

"Đi mẹ mày!"

Lâm Dật đá về phía Khâu Đông Nam, Trần Duệ đang đỡ anh ta cũng nằm luôn xuống đất.

"Tao nói cho chúng mày biết, đừng tưởng ở trong đại viện đi ra là có thể làm màu. Ở trong mắt tao, chúng máy chẳng là cái quái gì cả, cút."

Đám người Trần Duệ đỡ Khâu Đông Nam rời đi, mà người trong quán bar lại quan sát kỹ Lâm Dật.

Nghe giọng hắn hình như là giọng Trung Hải.

Từ xưa Yến Kinh và Trung Hải đã không hợp nhau, hắn còn lớn lối như vậy.

Người này đúng là điên rồi!

"Nào nào, tiếp tục đi, đừng để ý tới những người đó, chúng ta tiếp tục uống."

Sau tiếng hô của Lâm Dật, bầu không khí của quán bar lại trở nên sôi động.

Trình độ của DJ trong top 100 vẫn còn rất cao, không tới mấy phút, các nam nữ trong sàn nhảy đã chìm trong trạng thái điên cuồng.

Thậm chí có người phụ nữ nhảy mà thậm chí không biết quần áo quăng đi đâu.

Ở tầng hai của quán bar, Lý Thần Tinh đã nhìn thấy hết mọi chuyện vừa xảy ra.

"Sao ở đâu cũng có thể gặp phải hắn vậy! Mẹ nó!" Lý Thần Tinh mắng khẽ.

Vừa nghĩ tới ở chuyện xảy ra ở trên đảo Cửu Xuyên, Lý Thần Tinh lại tức giận không biết trút vào đâu.

Nếu không phải tại hắn, mình còn có thể có rất nhiều cơ hội lộ mặt!

Cuối cùng bị hắn phá hỏng hết!

"Không có cách nào, hoạt động lớn như vậy, hắn tới tham gia náo nhiệt cũng là chuyện đương nhiên." Tony nói.

"Thằng năm triệu đô la lại phung phí như vậy, người này không thể tồn tại được lâu đâu." Lý Thần Tinh nói:

"Anh Tony, anh đi nói cho ông chủ quán bar biết, nếu muốn tôi biểu diễn thì nhất định phải đuổi hắn đi, bằng không tôi sẽ không diễn nữa."

Vẻ mặt Tony chợt thay đổi: “Cậu đừng nói vậy, cậu biết chủ quán bar này là ai không? Chỗ này là sản nghiệp của nhà họ Vương ở Yến Kinh, chúng ta không đắc tội nổi đâu. Cậu tốt nhất đừng ra điều kiện với bọn họ."

"Vậy phải làm sao bây giờ? Tôi nhìn hắn đã khó chịu rồi!"

"Hắn rất giỏi võ, muốn ra tay với hắn không có khả năng." Tony suy nghĩ một lát: “Nhưng cậu đừng nhúng tay vào chuyện này, tôi sẽ nghĩ cách."

"Cách của anh chắc chắn chẳng tốt lành gì."

"Đó cũng không phải là chuyện cậu nên quan tâm. Cậu mau đi chuẩn bị đi, đã sắp tới giờ biểu diễn rồi."

Lý Thần Tinh gật đầu và không nói gì nữa, đi xuống dưới sân khấu.

Cùng lúc đó, DJ chịu trách nhiệm trên sân khấu cao giọng nói:

"Tiếp theo, chúng ta mời minh tinh đang hot hiện nay, Lý Thần Tinh ra hát một bài cho chúng ta!"

"Lý Thần Tinh!"

"Lý Thần Tinh!"

"Lý Thần Tinh!"

Thấy Lý Thần Tinh lên sân khấu, đám phụ nữ phía dưới đều rơi vào trạng thái điên cuồng.

Bởi vì phần lớn đám người tới đây không vì gì khác, chỉ để liếc nhìn anh ta.

"Tên này có vẻ rất nổi tiếng đấy." Lâm Dật vừa cười vừa nói.

"Dù sao anh ta cũng là người có lưu lượng cao ở Hoa Hạ, bằng không đã không mời anh ta qua." Trần Nghiên nói:

"Nhưng em nghe ba em nói, bên phía Quảng Điện có quy định mới chính là hạn chế bọn họ."

"Bây giờ giới giải trí quả thật rất loạn, hạn chế một chút cũng không sao."

"Em thấy anh Lâm nói đúng." Tôn Tường nói:

"Có một cảm giác đào kép lộng quyền, thật không biết có gì hay mà theo đuổi nữa."

"Thật ra không có gì, đều là hàng tiêu dùng nhanh loại chỉ dùng một lần, người như anh ta cũng chỉ nổi tiếng được một hai năm, sau đó sẽ bị thay thế thôi. Nói trắng ra, anh ta chỉ là một quân cơ trong tay đám tư sản." Lý Hạ Tùng nói:

"Khi bọn họ có năng lực kiếm tiền, nhà tư sản sẽ nghiền ép bọn họ tới cùng, lúc không làm ra tiền sẽ bị vứt bỏ, nhìn thì thấy vẻ vang nhưng thậm chí chẳng mua nổi một căn hộ trong thành phố như Yến Kinh, vậy mà vẫn có người làm không biết mệt, người trước ngã xuống, người sau tiến lên."

Lâm Dật cười nói:

"Cho nên những người phụ nữ trước mắt này chính là từng cây rau hẹ xanh mượt."

"Ha ha, anh Lâm nói rất đúng."

Trong những tiếng hô hào, Lý Thần Tinh cầm micro đi lên sân khấu, trên mặt tươi cười, hắng giọng nói:

"Tôi rất mừng khi có thể tới quán bar OT, hôm nay tôi mang tới cho mọi người một bài đơn mới nhất của tôi "một chuyến bay "."

"Cố gắng cố lên! Chúng tôi yêu anh!"

"Em muốn sinh hầu tử cho anh!"

"Hát hay, chị mời em uống rượu!"

Khi tiếng nhạc điện tử chói tai bắt đầu vang lên, Lý Thần Tinh cầm micro hát.

Nhưng giọng hát của anh ta đã bị tiếng nhạc điện tử át đi gần hết.

Nghe không rõ có hay không, nhưng bầu không khí ở đây được đẩy lên cao trào trong tiếng hát của anh ta.

Lâm Dật nghẹn lời, vỗ tai.

"Đây là gì vậy? Tôi cảm giác anh ta hát còn chẳng hay bằng tôi." Lâm Dật mắng.

"Ngôi sao lưu lượng là vậy đấy! Nhìn chung, so với những người khác thì trình độ nghiệp vụ của anh ta đã không tệ rồi. Nếu không có nhạc điện tử che giúp, chắc hẳn anh ta có thể chạy đến Thiên An Môn." Lý Hạ Tùng nói.

"Anh Lâm, với dáng vẻ điều kiện bên ngoài của anh thế này, em thấy còn hơn rất nhiều hotboy. Cho dù anh không đi hát, đứng trên đài cũng có thể làm cho các cô gái tự lên cao trào." Trần Nghiên nói.

"Anh cũng không thể chiếm lợi của những người phụ nữ này được." Lâm Dật cười ha hả nói.

Lúc này, Lý Thần Tinh đang hát trên sân khấu.

Anh ta còn tiện thể cởi áo khoác của mình ném xuống dưới sân khấu.

Bầu không khí vốn đã nóng bỏng, sau khi Lý Thần Tinh vừa làm vậy, suýt nữa thì tốc cả nóc quán.

Có người thậm chí tranh cướp áo khoác do anh ta ném xuống mà ra tay độc ác, vô cùng điên cuồng.

Không chỉ vậy, Lý Thần Tinh vẫn ném cả sợi dây chuyền đang đeo của mình ra ngoài, bầu không khí lại càng dâng trào, đinh tai nhức óc. Cho dù có ngăn cản cũng không có tác dụng gì.

Lúc hát đến điệp khúc, Lý Thần Tinh nhân lúc dừng lại, hỏi phía dưới:

"Đôi giày dưới chân tôi là Nike A1 số lượng có hạn, hôm nay vừa đi không tới ba giờ, các người có muốn không?"

"Muốn!"

Đám phụ nữ dưới sân khấu gào lên giống như đã phát điên.

Lý Thần Tinh ngồi xổm xuống, cởi dây giầy, sau đó tìm đúng vị trí của đám người Lâm Dật trong sân.

Anh ta ném hai cái giày về phía Lâm Dật, đập trúng vào bàn rượu trước mặt hắn.

Trong phút chốc, bầu không khí trong quán bar giảm xuống.

Đám phụ nữ đang điên cuồng chợt lộ ra vẻ mặt không được tự nhiên.

Bọn họ chỉ là người bình thường, theo đuổi ngôi sao là chuyện rất bình thường, hi vọng nhận được vật trên người anh ta về làm đồ sưu tập.

Nhưng người đàn ông trong ghế sô pha kia lại không bình thường, người ta là con nhà giàu chính cống.

Anh chỉ là một ngôi sao làm vậy với người ta có vẻ không thích hợp.

Nhưng Lý Thần Tinh lại không quan tâm tới những điều đó, cầm micro cười ha hả nói:

"Chúc mừng ngài đây đã nhận được giày chơi bóng của tôi, trở về cố gắng sưu tập, sau này có thể tăng lên hàng tỷ đồng đấy."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1027.

Chương 1028. Tôi Ra 6 Triệu

Giày của Lý Thần Tinh đập mạnh trên bàn rượu trước mặt của Lâm Dật.

Đĩa trái cây bị đập nát bét, đã không có cách nào ăn được nữa rồi.

Hơn nữa còn văng đến trên người Lý Sở Hàm, Lâm Dật lúc này sắc mặt thay đổi.

Tony đứng ở bên cạnh, không khỏi lắc đầu.

"Tiểu tử này còn thật thông minh."

Tony cũng biết, nếu như tìm người đánh nhau, sẽ rất khó để đối phó với Lâm Dật.

Nhưng dùng phương thức như thế, liền coi là chuyện khác rồi.

Chính mình chỉ làm điều này để bầu không khí sinh động hơn, người khác tìm không ra bất kỳ tật xấu nào.

Nhưng hành động này của anh ta, cũng không hề làm bầu không khí của quán bar nóng lên.

Ánh mắt của mọi người, đều rơi xuống trên người Lâm Dật.

Cái người con nhà giàu này cũng không dễ chọc, Lý Thần Tinh làm như vậy có chút quá đáng.

Thấy tình huống có chút không đúng, DJ phụ trách không khí trên sân khấu, vội vã đi ra điều đình.

"Chúc mừng vị tiên sinh này, đã nhận được một đôi giày chơi bóng từ Lý Thần Tinh."

Người chủ trì nháy mắt đưa người phục vụ tới.

"Cho vị khách ghế số sáu này, hai đĩa trái cây, đều tính vào chỗ tôi."

Nói xong, DJ kéo Lý Thần Tinh qua, nhỏ giọng nói:

"Cậu đang làm gì đó, đây chính là một vị siêu cấp con nhà giàu, cậu trêu chọc anh ta làm gì!"

Lý Thần Tinh đúng là không có quan tâm nhiều như vậy, cầm micro hời hợt nói:

"Anh ta tính là con nhà giàu gì chứ, chỉ là hoạt náo viên bên ngoài mà thôi, đến nơi này giả làm người có tiền, mọi người đều bị anh ta lừa gạt rồi."

"Hoạt náo viên bên ngoài?"

Biết được thân phận của Lâm Dật, mọi người ở chỗ này đều có chút bất ngờ.

Mặc dù bây giờ, làm hoạt náo viên kiếm được rất nhiều tiền, nhưng nó vẫn còn rất xa để đạt tới trình độ giàu có.

Mà anh ta ở chỗ này, chi tiêu phí mấy trăm vạn, hoạt náo viên hẳn là không có nhiều tiền như vậy?

"Không sai, tôi lấy danh dự cá nhân của tôi đảm bảo, anh ta chỉ là một tên hoạt náo viên bên ngoài, quãng thời gian trước tham gia một chương trình thắng mấy triệu đô la, liền đến nơi này tiêu xài giả làm người giàu có. Vì vậy mọi người đều bị anh ta lừa gạt rồi."

"Hóa ra chỉ là một hoạt náo viên, tôi còn thực sự cho rằng anh ta là con nhà giàu nữa chứ."

"Vừa nãy anh ta đánh Khưu Đông Nam, đợi đến lúc đối phương phản ứng lại, đoán chừng phải quay lại đánh anh ta một trận đấy."

"Làm mất hứng mà, tôi còn tưởng rằng anh ta là cái siêu cấp con nhà giàu, chuẩn bị đi tới đó mời rượu."

"Đoán chừng chuyện lái Voice Night, cũng là do người phụ nữ kia đang nói khoác lác."

"Lão nương lăn lộn hộp đêm nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu nhìn nhầm đây, bất cẩn quá."

Nhìn thấy người ở chỗ này, đều đối với Lâm Dật chỉ chỏ, khóe miệng Lý Thần Tinh mang theo ý cười.

Chỉ là một tên hoạt náo viên còn muốn theo tôi đấu?

Anh có tư cách đó sao?

Sau đó, Lý Thần Tinh cầm micro, tiếp tục hát bài hát sau.

Bầu không khí ở hiện trường vẫn như trước, tất cả đều trong lòng bàn tay của anh.

"Lâm ca, anh ta hình như đang khiêu khích anh đấy." Trần Nghiên nói.

Lâm Dật cầm giấy, giúp đỡ Lý Sở Hàm lau rượu trên người.

"Đừng có gấp, anh ta tối nay chạy không được."

Vẻ mặt của Trần Nghiên cũng rất bình tĩnh, đối với một diễn viên như anh ta, có cả mười ngàn cách để để trừng trị anh ta, chậm rãi chơi là được rồi.

Thấy Lâm Dật không truy cứu nhiều như vậy, DJ mới coi như yên tâm.

Lý Thần Tinh tiếp tục biểu diễn những ca khúc sau đó, tâm tình phi thường tốt, như thể anh ta đã báo được mối thù ở trên Xuyên Đảo.

"Lại một bài nữa!"

"Lại một bài nữa!"

"Lại một bài nữa!"

Những người trong quán bar la hét điên cuồng, quơ quơ cây gậy ánh sáng trong tay, cảm giác chưa được thỏa mãn.

DJ cầm micro, nhìn những khán giả dưới khán đài nói:

"Mọi người đừng có gấp, đối với sự kiện ngày hôm nay, chúng tôi đã sắp xếp một phiên đấu giá thú vị. Nội dung cụ thể chính là mọi người có thể thông qua phương thức đấu giá để Lý Thần Tinh biểu diễn một tiết mục. Về phần ai có thể có được vinh hạnh đặc biệt này, xem mọi người có cho lục đủ hay không."

"Tôi trả mười vạn!"

Sau khi người dẫn chương trình nói xong, đã có người hô lên giá tiền của mình.

"Mười ba vạn!"

"Mười bốn vạn!"

"Mười sáu vạn!"

m thanh đấu giá nối liền không dứt, nhưng hầu hết những người tham gia đấu giá đều là phụ nữ.

Còn dư lại mấy người, cũng đều là ngồi không mà hưởng ông chủ trung niên, vì để lấp được nụ cười của người phụ bên cạnh, mới hô lên giá cả.

Chỉ sau mười phút trôi qua, số tiền này đã được gọi lên 60 vạn!

Đối với một ngôi sao tầm cỡ như Lý Thần Tinh, mức giá 60 vạn tuy rằng không cao lắm, nhưng cũng không tính thấp, hơn nữa còn có xu hướng tăng lên.

"100 vạn!" Lâm Dật nói.

Nhìn thấy Lâm Dật ra giá, đám phụ nữ đều đưa ánh mắt đến trên người anh, cảm giác bầu không khí trở nên vi diệu.

Mà Lý Thần Tinh cũng giống như vậy, anh cũng không nghĩ tới Lâm Dật lại ra giá cao như vậy.

Thông qua chương trình lần đó, anh ta đã kiếm được năm triệu đô la, sau khi nộp thuế cũng chỉ còn lại hơn 3 triệu, hẳn là không nhịn được anh ta tiêu xài như vậy.

"Vị khách ở bàn số 6 ra giá đã đến 100 vạn, có còn ai ra cao hơn nữa không?"

Mức gia 100 vạn ở đây đã được coi là cao ngất ngưởng rồi, cho nên những người ra giá đều đang do dự.

Sắc mặt của Lý Thần Tinh khá là khó coi, với ân oán giữa hai người, nếu như anh ta đã nhận được cơ hội này, nhất định phải tìm cơ hội trả trở về.

"Khụ khụ khục..."

Lý Thần Tinh ho khan vài tiếng, "Hôm nay bầu không khí nhiệt liệt như vậy, vì hợp với tình hình, tôi quyết định nhân cơ hội lần này cùng với người lấy được cơ hội lần này cùng đi ăn cơm tối."

Nghe nói như thế, những người phụ nữ ở đây đều nóng lòng muốn thử.

"Tôi trả 1.2 triệu!"

Lâm Dật hướng về bên cạnh liếc mắt nhìn, phát hiện người nói chuyện ngồi ở ghế dài số 3, gương mặt trang điểm đậm, tối thiểu đã hơn 40 tuổi rồi.

"Đám bà già này lại đến đấy ăn cỏ non." Trần Nghiên nói.

"Nhìn điệu bộ này của bà ta, hình như muốn cùng với Lâm ca tranh tới cùng rồi." Tôn Tường nói.

"Điều kiện ngoại hình của Lý Thần Tinh quả thật không tệ, ở với độ tuổi của bà ta có thể ngủ với minh tinh đến cấp bậc này, nhất định là máu kiếm không lỗ."

"Hai triệu." Lâm Dật cười nói.

Tương tự, người phụ nữ ở bàn số 3 liếc mắt nhìn Lâm Dật.

"2 triệu 1."

"3 triệu."

Nhìn thấy Lâm Dật trực tiếp tăng lên theo thứ tự một triệu, mọi người có mặt đều sững sờ.

Cho dù anh ta không phải con nhà giàu, nhưng ra tay phóng khoáng như vậy, cũng đủ hấp dẫn người khác.

"Tiểu tử, cậu là dự định theo tôi tranh đến cùng sao." bà già ở bàn số 3 nói.

Lâm Dật nhún vai một cái, "Có ý định này."

"Nhưng cậu chỉ có mấy triệu đô la, mà người tôi đáng giá vài tỷ, cậu thật sự không phải là đối thủ của tôi, vẫn là từ bỏ đi." Lão bà chỉ vào Lý Thần Tinh nói:

"Tôi gần đây rất thích anh ta, cho nên tôi nhất định phải thắng, cậu vẫn là không tranh nổi với tôi đâu."

"Đừng nói trước bà có bao nhiêu tiền, chỉ nói ngủ với anh ta bà có thể trả bao nhiêu tiền?"

Lão bà duỗi ra năm ngón tay, "Tôi đã chuẩn bị 5 triệu, cậu cảm thấy có đủ hay không?"

Nghe được con số 5 triệu này, người ở chỗ này đều cảm giác đầu váng mắt hoa.

Xài nhiều tiền như vậy, khẳng định không phải là vì ăn một bữa cơm đơn giản như vậy.

Coi như là muốn ngủ với Lý Thần Tinh, số tiền này cũng là dư dả rồi.

Có tiền thật là tốt, muốn ngủ với ai thì ngủ với người đó.

Chỉ là phú bà có chút khó hầu hạ, cũng không biết Lý Thần Tinh có được hay không.

"5 triệu quả thực không ít, cho nên tôi ra 6 triệu, bà còn tiếp tục tăng lên nữa không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1028.

Chương 1029. Không Bảo Vệ Được Anh

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở chỗ này đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Nếu như anh ta thật có thể ra đến 6 triệu, lại cộng thêm những thứ trước đó anh ta tiêu phí, chi phí liền cao tới 10 triệu rồi.

Loại này vô cùng bạo tay, có mấy người con nhà giàu ở đằng kia cũng chưa chắc làm được như vậy.

Lão bà bàn số 3 khuôn mặt co giật.

"Tiểu tử, làm như vậy đối với anh không có chỗ tốt, tôi tên là Tôn Vinh, ở thành phố Yến Kinh vẫn có sức ảnh hưởng nhất định."

"Đừng cảm thấy mình có vài tỷ liền lợi hại, bà nếu như không biết tôi là ai, liền đi Trung Hải hỏi thăm một chút, người trong túi có chút tiền như bà, còn không biết xấu hổ mà đứng ở đấy."

Bị Lâm Dật mắng, sắc mặt của Tôn Vinh đặc biệt khó coi, nhưng cũng không có tiếp tục ra giá, hiển nhiên là đã buông tha rồi.

Bà cũng là người phụ nữ mạnh mẽ lăn lộn ở thương trường nhiều năm, trong khoảnh khắc đó bà mới nhận ra được người tên là Lâm Dật này cũng không phải là người đơn giản gì.

Nếu như không có năng lực, sẽ không nói được lời như vậy.

Khí chất như vậy, có giả cũng giả không ra được.

Thấy người phụ nữ trung niên không nói nữa, Lý Thần Tinh ở trên sân khấu choáng váng, bao gồm cả Tony đang đứng ở phía dưới sân khấu cũng giống như vậy.

Chuyện này khiến cho bọn họ không kịp chuẩn bị, thậm chí là không biết nên giải quyết như thế nào.

Lâm Dật cầm thẻ, cho vào máy quét 6 triệu đi qua.

"Phiên đấu giá đã kết thúc, bây giờ tôi đã đủ tư cách để đưa ra yêu cầu rồi đúng không?"

"Là, đúng thế..." DJ có chút khẩn trương nói.

Buổi đấu giá vừa rồi cũng chỉ là muốn tăng thêm chút thú vị, để Lý Thần Tinh hát thêm một bài nữa.

Ai cũng không nghĩ tới, sẽ mọc ngang chi tiết như vậy, nhưng DJ rất thông minh và phản ứng rất nhanh, đối với Lâm Dật nói:

"Cậu ấy có một số bài hát nổi tiếng, Lâm tiên sinh có thể tùy tiện đặt một bài."

"Bài hát cậu ta hát thực sự không hay lắm, tôi muốn thay đổi cách chơi khác."

"Anh Lâm, chị dâu đây không phải là có thùng nước rửa chân sao? Đây chính là con át chủ bài, nếu như đổ đi liền đáng tiếc, liền để cậu ta uống đi." Lý Tùng Hạ nói.

Mặc dù anh ta không phải đỉnh cấp con nhà giàu, nhưng đối với con hát như Lý Thần Tinh cũng là xì mũi coi thường, không lọt được vào con mắt của anh.

"Chủ ý này không tồi." Lâm Dật nói: "Chỉ cần cậu ta đem rượu trong đó uống hết, cái tiết mục này coi như biểu diễn xong."

"Mẹ kiếp, vẫn là anh Lâm biết cách chơi." Trần Nghiên nhìn có chút hả hê nói.

Những người có mặt ở đây đều ngừng bàn tán.

Nếu như người bình thường đưa ra yêu cầu như thế, nhất định sẽ đụng phải vây công.

Nhưng Lâm Dật không giống như vậy, người đàn ông này có quá nhiều tiền. Hơn nữa tính khí cũng không được tốt, người như vậy ai dám trêu chọc chứ?

Nhưng trong mơ hồ, trong lòng bọn họ lại có chút chờ mong.

Lý Thần Tinh nhưng là tiểu lưu lượng nổi tiếng, bị người ta ép buộc uống nước rửa chân, việc này nếu như truyền đi, toàn bộ làng giải trí cũng phải nổ tung.

"Chuyện này..."

Biểu cảm của DJ xoắn xuýt hết sức khó coi, "Tiên sinh, anh đùa có phải là hơi quá đáng rồi hay không? Anh có thể đổi cái khác được không? Nếu không tôi để cậu ấy kính anh một lý rượu, bồi lễ nói lời xin lỗi?"

"Rượu tôi đều chuẩn bị xong, chỉ cần cậu ta uống là được."

"Tôi cho anh biết, anh đừng có mà quá đáng!" Tony xông lại nói.

Nếu chuyện này cứ tiếp tục, Lý Thần tinh liền không cần ở trong làng giải trí lăn lộn được nữa.

"Con mẹ nó anh đứng ở đó đừng có nhúc nhích, nếu như còn dám tới gần một bước, tôi liền giết chết anh."

Từ trên người Lâm Dật, hào quang hổ báo bắn ra, khiến Tony sợ hãi đứng tại chỗ, một bước cũng không dám động.

Lâm Dật ngẩng đầu, nhìn DJ trên sân khấu.

"Quán bar OT của các anh, không phải được xưng là quán bar lớn nhất Trung Quốc sao, chính mình làm ra tiết mục này lại không dám chơi?"

Lâm Dật chuyển sự chú ý đến bar OT.

Nếu như bọn họ không theo những gì mình đã nói, cái kia chính là thất tín với người ta, điều đó sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của quán bar.

"Chuyện này..."

DJ do dự một chút, hướng về phía Lâm Dật nói:

"Tiên sinh, ngài trước tiên xin chờ một chút, tôi thương lượng với ông chủ việc này đã."

Trong quán bar yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều tập chung trên người DJ.

Việc Lý Thần Tinh có thực hiện lời hứa hay không, phải xem ông chủ của bar OT có bảo vệ được anh ta không.

Để có thể mở một quán bar lớn như OT, chắc chắn nguồn lực tài chính và bối cảnh đều không bình thường, muốn bảo vệ Lý Thần Tinh hẳn là không có vấn đề.

Mấy phút sau, sắc mặt DJ khó coi đi trở về, ở bên tai Lý Thần Tinh nói nhỏ vài câu, người sau sắc mặt hoàn toàn thay đổi, cuồng loạn nói:

"Chuyện như vậy tôi sẽ không làm! Tôi muốn gọi điện thoại cho ông chủ của tôi!"

Nhìn thấy Lý Thần Tinh rít gào, người ở chỗ này đều hiểu chuyện gì xảy ra, ông chủ của quán bar OT, cũng không hề đứng ra bảo vệ anh ta.

Anh ta đã cưỡi hổ khó xuống rồi, chỉ có thể dựa vào năng lực của mình để giải quyết vấn đề thôi.

Nếu như không giải quyết được, kết cục chính là uống nước rửa chân.

"Cậu có thể gọi điện thoại, nhưng cậu cũng hiểu năng lực của ông chủ chúng tôi. Cho dù ông chủ cậu đứng ra, cũng chưa chắc có thể bảo vệ được cậu."

Sắc mặt Lý Thần Tinh tái nhợt, anh cũng có nghe nói đến thân phận thần bí của ông chủ quán rượu OT rồi.

Trong thành phố Yến Kinh rộng lớn như vậy, tuyệt đối là nhân vật có thể xếp vào hàng mười nhân vật.

Ông chủ của mình ở trước mặt anh ta, hẳn là còn kém một chút.

Sắc mặt Lý Thần Tinh cực kỳ khó coi, quay đầu nhìn Lâm Dật.

"Người anh em, vừa nãy là tôi không đúng, tôi xin lỗi anh. Hôm nay bàn của các anh tôi sẽ trả tiền, coi như tôi bồi thường, anh xem như vậy có được không?"

Lâm Dật cười lắc đầu, "Cậu cảm thấy tôi thiếu mấy triệu này à? Nếu như cậu thật sự không muốn thực hiện lời hứa, thì xem như phần đấu giá mất hiệu lực, kêu quán bar trả lại cho tôi 6 triệu là được rồi."

Lý Thần Tinh nhìn DJ, "Đem 6 triệu trả lại cho anh ta, sau đó tôi sẽ bù lại cho các anh."

"Không thể, đây là quy tắc ở quán bar OT chúng tôi, chúng tôi chịu trách nhiệm về danh tiếng và uy tín của mình. Hơn nữa giữa chúng ta cũng có hợp đồng, nếu như cậu không làm thì điều này coi như vi phạm hợp đồng, hi vọng cậu tự giải quyết cho tốt."

Ánh mắt Lý Thần Tinh đờ đẫn, quay đầu lại một cách máy móc, hy vọng Tony có thể giúp mình suy nghĩ biện pháp giải quyết.

Nhưng người sau cũng là âm thầm thở dài, lắc đầu bất lực.

Chuyện xảy ra như vậy, anh ta cũng hết cách rồi, đã vượt qua phạm vi năng lực của anh ta.

DJ trên sân khấu nháy mắt ra hiệu với người phục vụ phía phía dưới, người này liền hiểu ý, bưng cái thùng vuông nhỏ lên, tiện đường còn mang theo một cái chén.

Lúc này, tất cả những người hâm mộ gào thét điên cuồng ban nãy đều im bật, không một ai dám đứng ra nói chuyện.

Bọn họ cũng biết, ở trước mặt những người tiền những con hát này không đáng giá một đồng.

Lý Thần Tinh cắn chặt hàm răng, cầm cái chén múc một chén rượu, uống một hơi hết sạch.

Sau khi uống xong, Lý Thần Tinh bụm mặt chạy ra ngoài, đã không còn mặt mũi ở lại chỗ này nữa.

"Cmn! Kích thích!"

Có người lớn tiếng nói: "Không có tiết mục nào kích thích hơn cái này."

Tiếng nhạc trong quán bar lại vang lên, cuồng hoan cũng không có gián đoạn.

Lâm Dật đứng dậy duỗi eo, "Tôi thấy chỗ này cũng không còn thú vị gì nữa, chúng ta trở về thôi."

"Được, thời gian cũng không còn sớm nữa."

Đoàn người đứng dậy, chuẩn bị rời đi, người bên trong quán bar tự động tản ra hai bên, nhìn theo Lâm Dật rời đi.

...

Phòng khách trên lầu hai quán bar, còn có mười người đang ngồi, nhưng trong đó chỉ có năm đàn ông, còn lại đều là nữ.

Mà năm người đàn ông đó là, Cố Trường Xuyên, Triệu Mặc, Tôn Sách, Lục Huyền, đều ở trong hàng ngũ đó!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1029.

Chương 1030. Chúng Tôi Đều Chịu Thua Thiệt Trên Tay Anh Ta

Ngoại trừ bốn người Triệu Mặc, trong số bọn họ còn có một người đàn ông cao lớn cường tráng đang ngồi.

Vốn dĩ thể hình của Cố Trường Xuyên đã được coi như là cường tráng rồi, nhưng ở trước mặt người đàn ông này còn kém một ít.

Tên của người đàn ông đó là Hàn Nhân Bình, cũng giống như bốn người bọn họ, từ nhỏ đều lớn lên ở trong đại viện.

Luận gia thế và bối cảnh, so với Triệu Mặc và những người khác anh ta cũng không kém.

Chỉ là bình thường rất biết điều, ít ra bên ngoài chơi, người bình thường cũng không biết anh ta là ai.

"Bình ca, ngày mai anh đã đi, tôi mời anh một chén nữa." Triệu Mặc nâng ly rượu lên nói.

"Đừng làm như là sinh ly tử biệt vậy, tôi cũng sẽ không phải không quay trở lại." Hàn Nhân Bình cười nói.

"Chủ yếu là từ nay về sau anh với chúng tôi không giống nhau, anh không được tự do nữa, hôm nay nhất định phải chơi cho đã."

"Ngày mai sẽ là huấn luyện thử, về sau sẽ có cơ hội tụ tập nữa."

"Bình ca, tôi vẫn luôn thắc mắc, anh đến cùng là đi đến lữ đoàn nào tập huấn vậy?" Lục Huyền nói:

"Với trình độ của anh như vậy, đi đến đâu không phải ai cũng muốn cướp sao?"

"Chỗ lần này đi, so với suy nghĩ của các cậu không giống nhau, vô cùng nghiêm khắc. Bất luận người nào đi đến đó huấn luyện, chỉ có thông qua tập huấn mới được giữ lại."

"Trình độ của anh so với Cố lão đại cao hơn một chút, ai có tư cách mất đi anh chứ? "

Hàn Nhân Bình cười, "Trước đó tôi ký thỏa thuận bảo mật rồi, việc này không thể nói được, các cậu cũng đừng hỏi nhiều nữa."

"Mẹ kiếp, anh không có suy nghĩ chúng ta là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đối với chúng tôi còn phải bảo mật." Lục Huyền nhổ nước bọt nói.

"Quy định nó như vậy, tôi cũng không có cách nào."

"Bình ca, anh đi không phải là chỗ đó chứ." Cố Trường Xuyên hỏi.

"Cậu cũng đã nghe qua?"

"Trong lúc vô tình nghe được người lớn trong nhà nói về chuyện đó, lúc đó khi thấy mặt tôi, người trong nhà không tiếp tục nói nữa. Cho nên tôi cũng không biết nhiều lắm." Cố Trường Xuyên nói:

"Sau đó tôi hỏi lại bọn họ, nhưng bọn họ cũng không nói cho tôi biết. Chỉ nói là thời điểm chưa tới, không thể nói cho tôi biết được."

"Đến cùng là chỗ nào vậy? Sao lại thần bí như thế?" Triệu Mặc rót một ly rượu nói:

"Ở đây cũng không có người ngoài, hai người các anh cũng đừng thừa nước đục thả câu."

"Không thể như vậy sao, chúng tôi cũng sẽ không nói với người ngoài, sợ cái gì chứ." Tôn Sách nói.

Cố Trường Xuyên với Hàn Nhân Bình liếc nhau một cái, xoay qua nói với những người phụ nữ trong phòng:

"Các cô đều ra ngoài đi, chúng tôi muốn nói chút chuyện."

"Biết rồi Xuyên ca, khi nào cần nhớ gọi chúng về trở về nha, bất luận lúc nào, nơi nào cũng có thể."

"Được, đi đi."

Các cô gái trong phòng lần lượt đi ra ngoài.

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại năm người Triệu Mặc.

"Được rồi, hiện tại không ai nữa, hẳn là có thể nói rồi."

Cố Trường Xuyên trầm tư vài giây, "Bình ca, tôi nếu như đoán không sai, chỗ anh đi hẳn là lữ đoàn Trung Vệ."

Nghe được bốn chữ lữ đoàn Trung Vệ, ba người Triệu Mặc đều chấn kinh.

Bốn chữ này đối với bọn họ mà nói đều rất xa lạ, nhưng kinh nghiệm từ nhỏ nói cho bọn họ biết, nơi này khẳng định không đơn giản.

"Không sai, xem như là phiên hiệu bí mật của quân đội, nhiệm vụ chấp hành cũng rất đặc thù. Nhưng cụ thể làm cái gì tôi còn chưa biết, phải chờ tới khi huấn luyện thử xong, trở thành thành viên chính thức mới có thể biết rõ tình hình bên trong."

Mặc dù cả Lâm Dật vè Hàn Nhân Bình đều nhận được thông báo về khóa huấn luyện thử nghiệm, nhưng đãi ngộ của hai người lại khác nhau hoàn toàn.

Thứ nhất là bởi vì Lâm Dật và Dương Nghiễm Hạ quan hệ tốt hơn.

Thứ hai, nếu như đối phương không nói cho Lâm Dật biết chuyện gì, Lâm Dật nhất định sẽ từ chối.

Sự khác biệt lớn nhất giữa hai người là một người gia đình chủ động báo danh, còn Lâm Dật thì người ta phải tìm tới cửa mời.

Nó giống như hoạt động trên đài truyền hình.

Chủ động báo danh và nhận được lời mời là hai cái đãi ngộ.

"Không phải chứ, ngay cả làm cái gì cũng không biết, lão gia tử trong nhà liền cho anh đi?"

"Chính xác." Hàn Nhân Bình gật đầu nói:

"Nghe cha tôi tiết lộ, nhiệm vụ của lữ đoàn trung vệ với những bộ đội khác không giống nhau. Nếu như biểu hiện tốt, rất nhanh có thể lên cấp, hơn nữa còn có thể đi vào được các phòng ban quan trọng. Cho nên mới quyết định đưa tôi vào đó."

Nói xong, Hàn Nhân Bình nhìn Cố Trường Xuyên, "Đoán chừng lại qua mấy năm, trình độ của cậu tăng lên cũng sẽ có tư cách tham gia huấn luyện thử, cho nên đừng có gấp."

"Nếu như nói như vậy, cái chỗ tên là lữ đoàn trung vệ kia, cũng quá trâu bò rồi."

"Chính là một nơi rất lợi hại." Hàn Nhân Bình bưng chén rượu nói:

"Hơn nữa không dối gạt các cậu, thái tử gia Vương Miện, chính là ba năm trước đi vào. Nếu như anh hiện tại xuất ngũ, cuối cùng đều là trung tá, thậm chí có thể là xung kích Đại tá. Các cậu thử nghĩ xem lợi hại bao nhiêu."

"Không phải chứ, Miện ca năm nay mới ba mươi mốt, liền có cơ hội xung kích Đại tá?" Triệu Mặc bất ngờ nói.

"Ở bộ đội bình thường, khẳng định là không thể nào, nhưng ở lữ đoàn Trung vệ, chuyện gì cũng đều có thể xảy ra được."

"Nếu nói như vậy thì cũng quá trâu bò rồi." Triệu Mặc và Hàn Nhân Bình cụng ly, "Bình ca, anh có tự tin vào buổi huấn luyện thử ngày mai không?"

"Tất nhiên là có tự tin rồi, bằng không lão gia tử nhà tôi cũng không thể để tôi đi được, ông ấy không để mất người."

Nói xong, Hàn Nhân Bình nhìn Cố Trường Xuyên, "Nếu như cậu chăm chỉ, lại cẩn thận luyện một chút, sau này phát triển nhất định sẽ không tồi."

"Biết rồi, trước tiên cạn một chén, tôi chúc anh ngày mai thắng ngay trong trận đầu."

"Được, chúng ta cùng nâng ly!"

Hô thông ——

Ngay lúc mấy người đang uống rượu, cửa bao sương bị đẩy ra.

Đi vào là một người đàn ông trẻ tuổi, nhuộm tóc vàng, mặc một bộ vest hợp thời trang.

Người đàn ông này tên là Hoàng Dương, cũng là cung với đám người Triệu Mặc cùng nhau lớn lên.

"Triệu ca, xảy ra vấn đề rồi, tôi vừa nhìn thấy Lâm Dật ở phía dưới, người cùng chúng ta xảy ra xung đột ở Đảo Á Loan đó."

"Anh ta vậy mà đến rồi!"

Nghe được tin tức này, Triệu Mặc ngồi bật dậy, tâm tình vô cùng kích động.

"Đúng là anh ta, tôi không nhìn lầm."

"Mấy người các cậu bình tĩnh đi, đến cùng xảy ra chuyện gì? Kích động như thế làm gì?" Hàn Nhân Bình cầm ly rượu, không rõ vì sao mà hỏi.

"Anh bình thường đều bận rộn chính sự, cho nên rất nhiều chuyện anh không biết." Triệu Mặc nói:

"Tiểu tử kia là từ Trung Hải tới, mấy người chúng ta trên tay anh ta đều bị nhiều thua thiệt."

"Không phải chứ, cậu nhiều thủ đoạn, Trường Xuyên còn có thể đánh nhau, mấy người các cậu ở cùng với nhau còn có thể để cho người khác chơi lại à?"

"Anh ta xác thực rất lợi hại, trước đó tôi muốn làm khoảng không công ty của anh ta. Nhưng bị anh ta hất một tay, Cố lão đại với anh ta từng giao thủ, nhưng là không đánh lại anh ta. Chúng ta ở trên người anh ta, không chiếm được tiện nghi gì."

Hàn Nhân Bình cau mày, "Người Trung Hải bên kia, những người có danh tiếng tôi đã từng nghe qua, nhưng cái người tên là Lâm Dật này là từ đâu xuất hiện?"

"Anh cũng không biết, hình như đột nhiên ở Trung Hải quật khởi, xác thực rất lợi hại."

"Triệu ca, đừng nói mấy cái này nữa, bọn họ hình như sắp rời đi rồi. Nếu như bây giờ không đuổi tới, vậy thì không có cơ hội rồi."

"Má! Qua xem một chút!"

Hàn Nhân Bình để ly rượu xuống, từ trên ghế sa lông ngồi dậy, "Dám bắt nạt huynh đệ của tôi, để tôi xem thử rốt cuộc anh ta có ba đầu sáu tay gì."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1030.

Chương 1031. Tội sợ anh bị đánh cho tàn phế

Trong quán bar, ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người của Lâm Dật.

Mặc dù hiện tại, có vô số con nhà giàu.

Nhưng tối hôm nay, người chói mắt nhất, vẫn là người đàn ông phóng khoáng tiêu xài hoang phí đang càng đi càng xa kia.

Lâm Dật rời đi, tạm thời làm gián đoạn bầu không khí nhiệt liệt của quán bar.

Nhưng rất nhanh, lại khôi phục bình thường.

Nhưng vừa đúng lúc này, mọi người nhìn thấy Triệu Mặc, Cố Trường Xuyên và những người khác từ phía trên đi xuống.

"Nhìn xem, đó không phải là tứ thiếu sao Yến Kinh của chúng ta sao!"

"Nghe nói hoạt động tối hôm nay chính là bọn họ tổ chức, lúc trước đều là nghe nói, hôm nay rốt cuộc cũng được nhìn thấy người thật."

"Người dẫn đầu hình như tên là Cố Trường Xuyên, cô xem anh ta lớn lên thật đẹp trai."

"Người đứng sau là Triệu Mặc, nghe nói nhà bọn họ rất có tiền, tập đoàn Hoa Ngân chính là nhà bọn họ, có giá hàng trăm tỷ. Tôi cũng chưa bao giờ đốt giấy bạc nhiều như vậy."

"Bốn người bọn họ cùng nhau xuống, đoán chừng đợi lát nữa liền muốn chơi lớn rồi, kích thích một chút."

Triệu Mặc, Cố Trường Xuyên và những người khác đi xuống, tất cả mọi người chờ mong bọn họ ra trận. Nhưng cũng bất ngờ phát hiện, đám người bọn họ, dĩ nhiên nghiêm mặt, hầm hầm hướng về bên ngoài đi tới.

"Này tình hình thế nào? Làm sao đều đi rồi, không chơi nữa sao?"

"Có thể là xảy ra vấn đề rồi, không nhìn thấy bọn họ đều nghiêm mặt sao? Như là muốn đi đánh nhau vậy."

"Nhanh ra ngoài xem thử, nói không chừng thật sự xảy ra chuyện rồi đấy, tối nay xem ra thật là náo nhiệt."

Trong quán bar, rất nhiều người đều có ý nghĩ như thế, muốn đi xem náo nhiệt.

Nhưng có không ít người, mơ hồ đoán được có chút nguyên nhân.

Bởi vì những người này, trước đó đều đi qua đảo Á Loan.

Biết quan hệ giữa Lâm Dật với tứ thiếu gia Yến Kinh.

Hiện tại, anh ta trắng trợn đi tới Yến Kinh, hơn nữa còn đã đến chỗ của tứ thiếu gia, xung đột xảy ra khó mà tránh khỏi.

Đi tới ở bên ngoài quán bar, Lâm Dật xoay xoay lưng, "Bên trong khói đen chướng khí, vẫn là bên ngoài thoải mái hơn."

Trần Nghiên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Anh Lâm, thời gian còn sớm, em dẫn anh đi Quỹ phố loanh quanh nhé? Chỗ đó có rất nhiều đồ tốt, chúng ta đi ăn bữa khuya luôn."

"Đi thôi, vừa vặn tôi cũng hơi đói rồi."

Quỹ phố là tụ điểm ăn uống nổi tiếng nhất ở Yến Kinh, hơn nữa đều rất được lòng dân thường.

Nó nổi danh khắp cả nước, cũng là thánh địa nhất định phải đến của du khách.

Thương lượng xong bước kế tiếp đi đâu, một nhóm sáu người chuẩn bị lên xe.

Nhưng vào lúc này, phía sau truyền đến âm thanh ồn ào.

Phát hiện từ trong quán bar, lao ra đến mấy chục người.

Vốn dĩ Lâm Dật cũng không coi là gì, nhưng cũng ở trong đám người, nhìn thấy Cố Trường Xuyên với Triệu Mặc.

Ở đây nhìn thấy bọn họ, Lâm Dật bất đắc dĩ cười rộ lên.

Những người này làm sao lại bám dai như đỉa vậy chứ.

Hướng người đi ra, tụm năm tụm ba đứng ở bên người đám người Lâm Dật, đem bọn họ vây vào giữa.

Qua cách ăn mặc của những người này có thể nhìn ra, bọn họ không phải là côn đồ chuyên nghiệp, đều là đàn em đi theo đám con nhà giàu tới đây ăn chơi, không một ai trong số họ là người nghèo.

Cùng lúc đó, động tĩnh bên quán bar OT cũng ảnh hưởng mọi người.

Những người đang chơi bên trong đó cũng đều chạy ra xem náo nhiệt.

Tứ thiếu giá Yến Kinh đi ra làm việc lớn như vậy, dưa lớn như vậy không có đạo lý nào không ăn.

"Lâm Dật, đã lâu không gặp." Triệu Mặc cười nói.

"Còn muốn đánh nhau phải không? Trước đó chuyện ở đảo Á Loan, các anh đều đã quên rồi?"

Sắc mặc của bốn người Triệu Mặc đều khó coi, khuôn mặt âm trầm đáng sợ.

"Tôi cho anh biết, trừ phi một mất một còn, bằng không ân oán giữa chúng ta sẽ không kết thúc!"

"Triệu Mặc!"

Trần Nghiên sắc bén nói: "Anh đừng đi quá xa!"

Nhìn thấy Trần Nghiên nói chuyện với Triệu Mặc với giọng điệu như vậy, những người ở bên ngoài vây xem, đều không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Người này thân phận gì?

Lá gan không nhỏ!

Triệu Mặc nhìn Trần Nghiên, "Nghiên Nghiên, chuyện này là chuyện giữa chúng tôi, không có quan hệ gì với em."

Lúc còn rất nhỏ, Trần Nghiên chính cái đuôi đi theo Lương Nhược Hư, một mực đi theo cô ấy chơi.

Căn cứ vào nguyên nhân như vậy, bốn người Triệu Mặc cũng có quen biết với Trần Nghiên, chỉ là cũng chẳng phải quen thuộc mấy.

"Tôi biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng lần này, anh Lâm hình như cũng không có trêu chọc gì các anh? Anh mang nhiều người như vậy đến, tính là chuyện gì xảy ra!"

"Anh ta lần này quả thực không trêu chọc chúng tôi, nhưng ân oán giữa chúng tôi, cũng không phải một ngày hai ngày gì, như thế nào cũng phải có kết thúc mới được."

"Các anh hết lần này tới lần khác đến gây phiền phức, liên tiếp bị chỉnh đốn nhiều lần. Như nào đây tìm cớ mất mặt mũi, cần phải đánh chết một người các anh mới cao hứng sao!"

"Đánh chết ngược lại không đến nỗi, nhưng phải có cắt đứt." Triệu Mặc đốt điếu thuốc, gió mát thổi đem khói bụi thổi tan, sau đó chỉ vào Lâm Dật nói:

"Đến địa bàn Yến Kinh của chúng tôi, tôi làm sao có khả năng để anh một người Trung Hải bình an vô sự trở về chứ?"

"Vậy được, tôi bây giờ sẽ gọi điện cho chị của tôi!"

Trần Nghiên cầm điện thoại di động, bấm số của Lương Nhược Hư, sau đó mở loa ngoài.

"Làm sao vậy, đêm hôm khuya khoắt gọi điện thoại." Lương Nhược Hư hỏi.

"Em cùng anh Lâm đến OT chơi, gặp phải đám người Triệu Mặc, bọn họ nhất định muốn cùng với anh Lâm động thủ."

"Bọn họ ở chỗ nào." Giọng nói của Lương Nhược Hư lập tức lạnh xuống, "Ở bên cạnh em sao?"

"Đều đang ở đây."

"Triệu Mặc." Lương Nhược Hư nói.

"Hạt Gạo, đây là chuyện giữa chúng tôi, em đừng dính líu vào."

"Nếu như chỉ có bốn người các anh, tôi chắc chắn sẽ không dính líu." Lương Nhược Hư nói: "Các anh tìm ai đến giúp đỡ rồi."

Lương Nhược Hư đối với bọn họ rất hiểu rõ.

Nếu như chỉ có bốn người Triệu Mặc, Lâm Dật chỉ cần dùng một tay là có thể đem bọn họ đánh chết.

Triệu Mặc cũng sẽ không ngu đến mức sẽ cùng với anh động thủ.

Cho nên hiện tại, nhất định là tìm người tới giúp đỡ rồi.

"Tôi."

"Anh là ai? Không có tên à?" Lương Nhược Hư không khách khí nói.

"Hàn Nhân Bình."

Hàn Nhân Bình cũng có quen biết với Lương Nhược Hư, chỉ là quan hệ không tốt như vậy, nhưng đều có thể gọi tên.

"Tôi nói bọn họ làm sao dám cùng với Lâm Dật hò hét, hóa ra là tới tìm anh đến." Lương Nhược Hư nói:

"Việc này anh tốt nhất cũng đừng có dính líu vào, để Lâm Dật bọn họ đi, anh cùng bọn họ không giống nhau. Về sau phải đi một con đường khác, đừng làm ra vết bẩn."

"Vết bẩn? Tôi sợ vết bẩn gì chứ?" Hàn Nhân Bình khinh thường nói: "Cô cảm thấy đánh nhau ẩu đả tính là vết bẩn ư? Các ban ngành liên quan dám nhớ đến vụ án của tôi sao."

"Xác thực không ai dám nhớ tới vụ án của anh, nhưng tôi sợ anh bị đánh thành tàn phế."

Hàn Nhân Bình sống hay chết, Lương Nhược Hư cũng không quan tâm.

Cô cũng không lo lắng Lâm Dật sẽ bị đánh ngã.

Điều cô thực sự để ý tới, là cả Hàn gia.

Nếu như Lâm Dật thật sự làm anh ta bị thương, Hàn gia chắc chắn sẽ không giảng hoà, nhất định sẽ gây sự với Lâm Dật.

Đến lúc đó sẽ không kết thúc tốt đẹp được.

Dù sao Hàn gia cũng là một gia tộc lớn có thể sánh ngang với Lương gia.

"Cô nói cái gì, sợ tôi bị đánh cho tàn phế?" Hàn Nhân Bình vẻ mặt khoa trương nói:

"Lương Nhược Hư, tuy nói chúng ta không tính là quen thuộc, nhưng dù gì cũng là một cái đại viện đi ra ngoài, trình độ của tôi cô cũng phải là không biết. Cho dù anh ta là tình nhân cũ của cô, cũng không đến nỗi phải che chở như thế."

Lương Nhược Hư không giải thích mối quan hệ giữa mình và Lâm Dật.

Bởi vì người đi ra từ đại viện, đều biết là cái sắc mặt gì.

"Trình độ của Lâm Dật, Cố Trường Xuyên biết, tôi nói thật hay giả, anh hỏi cậu ta một chút là biết được."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1031.

Chương 1032. Tôi Cho Anh Vào ICU

Cố Trường Xuyên sắc mặt biến đổi, chuyện đã xảy ra ở Đảo Á Loan, là chuyện mà cả đời này anh cũng không muốn nhắc tới.

"Triệu ca, còn cùng với cô ấy nói nhảm gì nữa, trực tiếp động thủ là được rồi, người tôi cũng đều đã chuẩn bị xong!" Có người kêu gào nói.

"Đúng, chơi anh ta, một tên ở Trung Hải mà lại dám đến Yến Kinh chúng ta kiêu ngạo, hôm nay nhất định phải đánh anh ta!"

"Các anh dám!"

Trong điện thoại Lương Nhược Hư lạnh lùng nói: "Có phải sống quá thoải mái hay không, nghĩ sẽ không ai trị các anh sao?!"

Nhìn thấy Lương Nhược Hư đanh đá, Lâm Dật âm thầm bĩu môi.

Bình thường nhìn cô là người hào hoa phong nhã, một bộ dáng hiền lương thục đức, nhưng trong xương vẫn là cô lớn kia của Yến Kinh.

Đoán chừng cô ấy khi còn bé đánh nhau so với mình cũng không thiếu.

Nếu không thì không có khí chất như vậy.

"Tôi không cần biết cô là ai, người tên Lâm Dật này, dám đụng đến Triệu ca của tôi, chúng tôi hôm nay sẽ không để cho bọn họ đi!"

"Phản rồi! Triệu Mặc với Cố Trường Xuyên cũng không dám nói chuyện với tôi như vậy. Anh là cái thứ gì, nếu tôi ở Yến Kinh, có tin hay không tôi trực tiếp quất vào mặt anh!"

"Đức Tử, quay trở về!"

Triệu Mặc đem người kêu trở về, "Đừng nói lung tung, nhà các cậu không đắc tội được với cô ấy."

"Triệu ca, người phụ nữ này là ai? Sao lớn lối như vậy."

"Mẹ của cô ấy là người đứng đầu của tập đoàn Hoa Nhuận, chỉ là một cái thân phận này, nhà các cậu đã không trêu chọc nổi rồi."

"Hoa, Hoa Nhuận ..."

Biết được thân phận Thẩm Thục Nghi, người mới vừa rồi cùng với Lương Nhược Hư không còn nói chuyện nữa.

Người như vậy, anh ta xác thực không đắc tội được.

Bởi vì đã đến cấp bậc này, thế lực gia tộc tuyệt đối không chỉ là một chiều này.

Thân phận và địa vị của những người còn lại trong gia đình họ, khẳng định cũng không kém.

Vẫn là ít xuất hiện tốt hơn.

"Triệu Mặc, hai gia tộc chúng ta cũng coi như quen biết, anh hãy nghe lời khuyên của tôi, đừng tiếp tục tham dự chuyện này nữa."

"Những chuyện khác tôi đều có thể đáp ứng cô, nhưng việc này không được." Triệu Mặc nghiêm túc nói:

"Hết chuyện này đến chuyện khác đã đè ép ở trong lòng tôi lâu rồi. Nếu như anh ta không đến, tôi có thể sẽ không tính toán, nhưng bây giờ, anh ta đã đến Yến Kinh rồi, tôi nhất định phải xử lý."

"Được, phải nói tôi cũng nói rồi, anh không nghe tôi cũng hết cách rồi. Vậy tôi hôm nay, liền nói rõ ràng với các anh, chuyện này là các anh tự mình tìm tới, đừng đánh không lại liền về nhà tìm người lớn trong nhà, đại viện Yến Kinh không ném nổi cái mặt này."

"Được, tự chúng tôi tìm tới, chúng tôi hôm nay nhất định phải chấm dứt chuyện ở đây."

"Nghiên Nghiên."

"Em đây chị."

"Việc này các em đừng nhúng tay vào, để cho anh Lâm tự mình xử lý." Lương Nhược Hư nói:

"Bọn họ đám người này, đó là sống quá thư thản, để cho bọn họ động thủ, đánh chết một người thiếu một cái, dù sao cũng là chuyện của bọn họ."

Nói xong, Lương Nhược Hư cúp điện thoại, tựa như không chuẩn bị lại tiếp tục tham dự chuyện này.

Cô biết rõ trình độ của Lâm Dật.

Ngoại trừ Vương Miện, không có ai là đối thủ của anh ấy.

"Anh Lâm, chị em đã nói rồi, tự anh làm được không."

Lâm Dật gật đầu, "Em đưa bọn họ qua một bên, để máu không văng lên người."

"Biết rồi."

Trần Nghiên là cùng với Lương Nhược Hư chơi đùa từ nhỏ đến lớn.

Trong lòng cô, Lương Nhược Hư là một người rất chững chạc, người cũng đã thoải mái mặc kệ rồi, mình cũng không cần phải lo lắng.

"Anh Lâm anh cẩn thận chút."

Nói xong, Trần Nghiên đem người mang sang một bên, để Lâm Dật một mình đứng ở đó.

Nhưng Lý Sở Hàm lại không muốn đi, cô muốn cùng Lâm Dật đứng chung một chỗ, nhưng cuối cùng vẫn là bị Trần Nghiên kéo đi.

Lâm Dật ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng Hàn Nhân Bình.

"Hôm nay nếu không phải anh ở đây, tôi đoán chừng bọn họ cũng không dám đến gây phiền phức, là ngựa chết hay là lừa chết lôi ra đi, để tôi xem thử trình độ của anh như thế nào."

Hàn Nhân Bình đi về phía trước, bốn người Triệu Mặc lui về phía sau.

Lục Huyền nghiêng người về phía Cố Trường Xuyên.

"Cố lão đại, việc này chắc không sao đâu, đúng không?"

"Các cậu chỉ cần đợi xem kịch vui, trình độ của Bình ca đã đạt đến một cái giai đoạn khác, không phải người bình thường có thể tiếp xúc được." Cố Trường Xuyên nói:

"Cũng giống như các vị thần và những người bình thường ở trong sách, thần thông thường đến đâu cũng không phải người bình thường có thể ứng phó được."

"Mạnh như vậy?"

"Nếu như không mạnh, anh ấy cũng không thể tiến vào lữ đoàn trung vệ huấn luyện thử được."

"Anh nói như vậy tôi an tâm rồi." Lục Huyền đốt điếu thuốc, nghi ngờ trong lòng tiêu tan hầu như không còn.

Lần này khẳng định không thành vấn đề.

Hàn Nhân Bình kéo dài khoảng cách, hướng về phía Lâm Dật ngoắc ngón tay.

"Kéo dài thời gian như vậy, hai chúng ta đừng nói nhảm nữa, chuẩn bị động thủ đi. Nhưng mà cậu yên tâm, chúng tôi đều là người tốt, hơn nữa cậu còn quen biết với Lương Nhược Hư, sau khi đánh xong tôi cho người đưa cậu đến bệnh viện, tôi chỉ là đơn thuần muốn giúp bọn họ hả giận mà thôi."

"Cảm ơn tám đời tổ tông của anh rồi rồi."

"Đại viện chúng tôi người đi ra đều như vậy, anh là người Trung Hải, thì ở Trung Hải lặn lộn tốt, Yến Kinh không phải nơi cậu nên đến." Hàn Nhân Bình nói:

"Nhưng ngươi bây giờ, nếu cậu nguyện ý xin lỗi, bồi vài chén rượu với mấy huynh đệ này của tôi cũng không phải không được, chuyện hôm nay tôi sẽ không so đo với cậu nữa."

"Cùng cái mấy cái lông, để cho tôi xin lỗi một đám ngu ngốc, anh cảm thấy có khả năng sao?" Lâm Dật cười nói:

"Phiền nhất là người như các anh vậy, sau khi bị đánh một trận liền khúm núm nói, lần sau cũng không tiếp tục tới quấy rối, nhưng lần sau gặp phải vẫn là cái bộ dáng này. Đám người này các anh, có một cái tính một cái, tôi đều thay các anh uốn nắn lại."

Hai mắt Hàn Nhân Bình híp lại, "Vậy hôm nay tôi làm chủ, ân oán giữa anh và bọn họ sẽ triệt để kết thúc tại đây, sống chết đều tùy, anh có dám hay không!"

Lâm Dật không nhịn được phất tay một cái, sau đó chỉ vào Cố Trường Xuyên, "Lần trước lúc đánh với tôi, anh ta chính là nói như vậy, hiện tại không phải là đem anh tới bắt nạt trên đều tôi sao."

"Má! Hàn Nhân Bình mắng một câu, "Tôi con mẹ nó sẽ khiến anh không thể rời khỏi thành phố Yến Kinh được."

Lâm Dật hoạt động một chút cổ tay, "Tôi con mẹ nó còn cho anh tiến vào ICU đấy."

Dứt tiếng, Hàn Nhân Bình hai chân phát lực, như một con báo săn mau lẹ, hướng về Lâm Dật vọt tới.

Hàn Nhân Bình tung một cứ đấm,ở trong mắt Lâm Dật từ từ phóng to.

Lâm Dật phát hiện trình độ của anh ta rất không bình thường.

Dường như anh ta đã vượt qua cảnh giới của người bình thường, đã học xong phương thức chiến đấu phát lực Đan Điền.

Trình độ tổng thể là trên Mạc Hồng Sơn, nhưng cũng không hề mạnh hơn bao nhiêu.

Người như vậy đã có thể tính là nhân vật có tiếng tăm rồi, lẽ ra không thể như đám người Cố Trường Xuyên vậy, bị lẫn lộn vào.

"Chẳng trách dám đứng ra thay mặt cho bọn họ, anh quả thật có chút trình độ, không tồi không tồi."

"Bây giờ nói những lời này cũng đã muộn rồi." Hàn Nhân Bình quát một tiếng, không hề nể mặt mũi.

Nắm đấm đánh tới, phảng phất có thể nghe được phần phật tiếng gió.

Nhưng tốc độ và sức mạnh như vậy, ở trong mắt Lâm Dật không đáng là gì cả.

Thậm chí nói, hoàn toàn lên không được mặt bàn.

Đùng!

Lâm Dật hời hợt vung tay lên, đẩy ra quả đấm của Hàn Nhân Bình!

Thân thể sau đó trong nháy mắt mất thăng bằng, Lâm Dật nghiêng người, một cái phi cước, đá đến trên người anh ta!

Hàn Nhân Bình không kịp phản ứng, bay ngược ra ngoài!

Ngã ầm ầm ở trên đất!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1032.

Chương 1033. Trận Chiến Danh Dự

Hô thông!

m thanh Hàn Nhân Bình rơi xuống đất, lại như một viên đá lớn, nện vào trong lòng của mọi người.

Thật không thể tin được.

Ngay cả bản thân Hàn Nhân Bình cũng cảm thấy đây giống như một giấc mơ.

Anh không thể tin được, mình sẽ bị một cước đá ngã!

Mình nhưng là phải tham gia huấn luyện thử nghiệm của lữ đoàn Trung Vệ!

"Bình ca!"

Đám người Cố Trường Xuyên chạy tới, đem Hàn Nhân Bình đỡ lên.

Hoang mang cùng ngạc nhiên, đan xen vào nhau thành một biểu lộ thập phần khôi hài.

"Má!"

Hàn Nhân Bình mắng một câu, "Các cậu đừng cản tôi!"

Lâm Dật:

Có người ngăn anh sao?

Hàn Nhân Bình bò lên, lao về phía Lâm Dật như mãnh hổ.

Mà lần này, lực bộc phát của anh ta, so với lần thứ đầu càng mạnh hơn!

Dùng khí lực toàn thân, lực sát thương cũng lớn hơn!

Hiện tại, Lâm Dật chắc chắn được Hàn Nhân Bình đã nắm giữ được kỹ xảo của phát lực Đan Điền rồi.

Chỉ là vẫn chưa thể thông thạo mà thôi.

Mà dạng người như anh ta vậy, lẽ ra sẽ được lữ đoàn Trung Vệ đào tạo thử nghiệm, không thể ở bên ngoài lẫn vào.

Nhưng bây giờ, không phải lúc để suy nghĩ những chuyện này, trước tiên cần phải đem anh ta xử lý xong.

Chỉ là thời gian trong chớp mắt, Hàn Nhân Bình liền vọt tới trước mặt Lâm Dật.

Lâm Dật cuối người xuống, một chân quét mạnh, đá trên đùi của Hàn Nhân Bình!

Thân thể người sau lúc này nghiêng ngã xuống đất, ôm thật chặt hai chân của mình, đau đớn nằm xuống làm sao đều không đứng lên nổi.

"Chuyện này làm sao có thể chứ!"

Cố Trường Xuyên trừng hai mắt, đầu ong ong.

Trình độ của Hàn Nhân Bình anh biết rất rõ, làm sao có thể bị đánh thành bộ dáng này!

Sau khi thông thạo cách chiến đấu của phát lực Đan Điền, những người này cũng được thành ba hoặc bảy loại.

Lâm Dật bây giờ là sức chiến đấu cấp D, hơn nữa Hàn Nhân Bình chỉ là vừa mới nhập môn, vẫn còn chưa chạm tới trần nhà sức chiến đấu cấp E. Khoảng cách với Lâm Dật như khác nhau một trời một vực.

Là không đủ để đặt cùng nhau so sánh.

Không một cước đem anh ta đá chết, đã là nể tình rồi!

Hàn Nhân Bình nằm xuống, gió lạnh thổi qua gò má của mọi người.

Người vây quanh ở rìa đường xem náo nhiệt, đã ba tầng trong ba tầng ngoài.

Có rất nhiều người đều biết, những người đang đánh nhau này, đều là những tay chơi hàng đầu Yến Kinh.

Nhưng bây giờ, bọn họ ngông cuồng tự đại, vậy mà đã thua!

"Những con nhà giàu Yến kinh chúng ta, vậy mà thua..."

Chuyện như vậy, bọn họ không thể tin được.

Dưới cái nhìn của bọn họ, đây cũng không phải là một cuộc ẩu đả bình thường.

Nó cũng tượng trưng cho danh dự của Yến Kinh và Trung Hải.

Nhiều người như vậy, lại bị một mình anh ta trấn trụ, chuyện này đối với đại viện luôn luôn kiêu ngạo mà nói, tuyệt đối là chuyện tự vả vào mặt.

Thậm chí là không thể chấp nhận được.

Trần Nghiên ở một bên nhìn nhiệt huyết sôi trào.

Cuối cùng, người lợi hại nhất, vẫn là anh Lâm!

Thực sự quá đẹp trai xuất sắc!

Lâm Dật đút hai tay vào trong túi, hướng về Hàn Nhân Bình đi tới, ở trên cao nhìn xuống anh ta.

"Không phải là muốn ra mặt cho bọn họ sao, cứ như vậy nằm xuống sao?"

"Con mẹ nó anh chờ cho tôi, tôi sẽ không bỏ qua anh!"

Lâm Dật không nhịn được bịt hai lỗ tai lại, "Trước đó anh không phải là nói, chuyện hôm nay liền làm cái kết thúc sao? Đánh nhau đã thua rồi, lại còn không phục, người trẻ tuổi, anh không nói vũ lực."

"Con mẹ nó anh ở chỗ đó mà chém gió ..."

Hô thông!

Lâm Dật không cho Hàn Nhân Bình cơ hội nói chuyện, một cước đá đến trên người anh ta!

Người sau rên lên một tiếng, bay ra xa mấy mét, đám người phía sau dồn dập đem đường tránh ra, không ai dám cản đường.

"Còn không phục?" Lâm Dật trầm giọng nói, âm thanh dường như thời tiết lạnh dần.

Lạnh lùng!

Đến xương!

"Tôi con mẹ nó chính là không phục, anh nếu như trâu bò, hôm nay liền đem tôi giết chết, bằng không ngày mai người chết chính là anh!"

Lúc này Hàn Nhân Bình, đã mất đi lý trí.

Cơn tức giận khiến anh ta trở nên cuồng loạn, không cách nào kiềm chế được.

"Tốt, tôi thích loại đàn ông có máu mặt như anh."

Dứt tiếng, Lâm Dật một cước đạp đi xuống!

"Dừng tay!"

Liền ở Lâm Dật sắp đặt chân trong tích tắc, một tiếng kinh hô truyền đến.

Đám người phía ngoài tản ra, một nhóm người mặc đồng phục từ bên ngoài vọt vào.

"Không được nhúc nhích! Đứng sang một bên đi!"

Lâm Dật quay đầu lại, nhìn người phía sau, "Anh đang dạy tôi cách làm việc?"

"Đúng, nói chính là anh, đến đứng một bên đi! Nếu không chúng tôi sẽ động thủ!"

"Các anh dám!"

Trần Nghiên khẽ nói một tiếng, lúc này đứng dậy.

"Ba tôi là Trần Thuận Kiệt, các anh động đến anh ấy một cái thử xem!"

"Ba tôi là Tôn Liên Cương!" Tôn Tường cũng đứng dậy.

"Trần Thuận Kiệt ... Tôn Liên Cương ..."

Đại đội trưởng dẫn đầu lẩm bẩm một câu, đã choáng váng, dưới chân giống như bị đóng một cái đinh.

Cái tên Trần Thuận Kiệt này, bọn họ chỉ là có chút quen tai, trong lúc nhất thời còn không nhớ ra được là ai.

Nhưng với cái tên Tôn Liên Cương này bọn họ quá quen thuộc.

Lão đại của cảng giao thông!

Phóng tầm mắt toàn bộ thành phố Yến Kinh, chỉ cần là một người mặc bộ đồ này, người nào không biết Tôn Liên Cương là ai!

Con mẹ nó!

Đây rốt cuộc là đội hình Thần Tiên gì!

Vậy mà ở bên đường đi đánh nhau !

Với mối quan hệ giữa Trần Nghiên và Lâm Dật, vào lúc này đứng ra không có gì đáng trách.

Nhưng Tôn Tường với Lâm Dật mới vừa quen, cũng không hề có quan hệ sâu đậm, cho dù có quan hệ tốt với Trần Nghiên cũng không đủ khiến anh ta vào thời điểm nhạy cảm này đứng ra.

Nguyên nhân chủ yếu là do tuổi còn trẻ.

Nhìn thấy hình ảnh máu bắn ra như vậy, ai không được hướng động một cái.

"Anh thật xui xẻo, hôm nay không ai có thể giúp anh rồi."

Lâm Dật cười cười, một cước đạp đi xuống, giẫm lên đầu của Hàn Nhân Bình.

Như thể muốn giẫm anh ta vào trong đất bùn!

"Bình ca!"

Triệu Mặc, Cố Trường Xuyên và những người khác kinh hô một tiếng, hai tay nắm thành quyền, giương mắt nghiến răng, hận không thể đem Lâm Dật đang sống sờ sờ mà lột da!

Ánh mắt Lâm Dật vẫn nhìn xung quanh, đem đám người Triệu Mặc đều thu hết vào mắt.

"Các cậu những người đi ra từ đại viện, cảm thấy ưu việt thực sự quá mạnh mẽ, tôi hôm nay liền đến nói cho các cậu biết, thời đại thay đổi, bậc cha chú các cậu xác thực trâu bò, nhưng các cậu, thật sự không được!"

"Má! Lên đánh anh ta cho tôi!"

Cố Trường Xuyên nhịn không được, nói với tất cả mọi người bên người, hướng về Lâm Dật vọt tới!

Hô phần phật ...

Hơn ba mươi người đều hướng về Lâm Dật vọt tới, đem những thứ ở bên người có thể sử dụng đều cầm ở trên tay.

Đến lúc này, đã không thể suy nghĩ thêm vấn đề Lâm Dật đến cùng có trình độ gì!

Đối với bọn họ mà nói, này tượng trưng cho vinh dự!

Nếu như anh ta hôm nay không ngã xuống, bọn họ những người trong đại viện, đời này đều không nhấc nổi đầu lên!

Những tiếng kêu gào rung trời khiến người vây xem, đều sợ hãi đến không nói ra được lời nói, chỉ có thể lui về phía sau, sợ mình bị lan đến gần.

Mà lúc này đây, mấy người Triệu Mặc mấy cũng mù quáng, đồng dạng mất đi lý trí!

Hiện tại, ý nghĩ duy nhất của họ chính là đem Lâm Dật giết chết!

Thù hận giữa hai bên hết thảy đều chấm dứt vào hôm nay!

"Đjxmm~, đừng quan tâm gì hết, đánh chết anh ta cho tôi, có việc Triệu Mặc tôi sẽ lo!"

"Đánh anh ta!"

Lâm Dật bẻ đốt ngón tay, năm khớp ngón tay vang lên kèn kẹt, sắc mặt âm trầm đáng sợ!

"Một đám điếc không sợ súng!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1033.

Chương 1034. Xảy Ra Chuyện Lớn

Lâm Dật đứng tại chỗ không nhúc nhích!

Nhắm ngay người đầu tiên xông tới chính là một cước đạp!

So với Hàn Nhân Bình thể chất của những người xông lên này còn kém hơn anh ta chênh lệch mười vạn tám vạn dặm.

Bị Lâm Dật đá một cước, người sau cảm giác xương cốt của mình đều sắp đứt đoạn mất.

Liên tiếp mấy người sau lưng, đều bị anh ta đụng ngã.

Đá bay một cái, Lâm Dật không có ngừng tay!

Ở trong đám người tìm tới Cố Trường Xuyên, trực tiếp vọt tới!

Một cú vô lê, đập mạnh vào mặt anh ta!

Mặc dù trình độ của Cố Trường Xuyên trong số những người này là cao nhất.

Nhưng ở trước mặt Lâm Dật, anh ta và người bình thường không có gì khác nhau.

Mà Lâm Dật một cước này, cũng không có lưu tình, liên đới xương hàm dưới của anh ta đều bị đạp lệch.

Sát theo đó, Lâm Dật vừa tìm được Triệu Mặc, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tốc độ vọt tới, một cước đạp trên ngực của anh ta!

Triệu Mặc tiếng kêu thảm thiết ở trên đường dài vang vọng.

Thân thể bay ngược ra ngoài, đập vào một chiếc Lamborghini phía sau anh ta.

Cửa sổ xe trong nháy mắt bị vỡ, nứt ra nhiều vết nứt.

Triệu Mặc che ngực, máu ói ra một xe, từ trên xe tuột xuống, làm sao đều không đứng lên nổi.

Cố Trường Xuyên với Triệu Mặc đều bị đánh ngã, còn dư lại Tôn Sách cùng với Lục Huyền cũng không tốt hơn là bao.

Bị Lâm Dật đánh một quyền một cước, suýt chút nữa ngất đi.

Lúc này Lâm Dật lại giống như một tên côn đồ, bất kỳ ai dám tới gần người của anh, đều sẽ bị đánh đến nôn ra máu!

Những người bình thường còn lại cũng không có được đặc xá!

Chỉ trong vòng mười phút, tất cả đều nằm ở trên mặt đất, đứng lên cũng không nổi.

Người nằm đầy đất.

Máu đầy đất.

Giữa trường chỉ có Lâm Dật một người đứng tại chỗ, ống tay dính chút máu, cũng không hề bị thương.

"Này chính là trình độ của đại viện Yến Kinh các cậu? Kém nhiều lắm."

Lâm Dật đi tới trước mặt đám người Lý Sở Hàm với Trần Nghiên.

"Chuyện bên này đều giải quyết xong, chúng ta cũng trở về thôi."

Vốn dĩ Lâm Dật là dự định mang theo Lý Sở Hàm đi ăn một chút gì đó, nhưng hiện tại anh không có tâm trạng, nếu như đói bụng đến khách sạn ăn cũng còn kịp.

Trần Nghiên nhìn một chút người nằm trên đất, gật đầu nói:

"Vậy chúng ta đi trước."

"Ừm."

Nói đơn giản vài câu, Lâm Dật lái xe của Trần Nghiên đi đến khách sạn Bàn Cổ.

Còn dư lại bốn người Trần Nghiên, cũng lần lượt rời đi, cũng không ở lại đây quá lâu.

"Đều đứng nhìn làm gì, mau đưa người đến bệnh viện!"

"Biết rồi, đại đội trưởng."

Lý Hạ Tùng lái xe, chuẩn bị đưa đám người Trần Nghiên trở về.

Nhưng anh lúc này, lại có chút mất tập trung.

"Chị Nghiên, em cảm thấy chuyện hôm nay có chút động tĩnh quá lớn, Lâm ca đánh nhiều người như vậy, mỗi người bị thương cũng không nhẹ, hơn nữa bọn họ đều là đại viện đi ra ngoài, ảnh hưởng quá không tốt rồi."

"Sợ cái gì, trước đó đều nói xong rồi, đây là chuyện riêng bọn họ, bị đánh cũng phải chịu."

"Nhưng có một số việc không thể nhìn như vậy được, cứ coi như bọn họ không truy cứu, người trong nhà cũng sẽ không đứng nhìn, nhất định sẽ xử lý chuyện này."

Trần Nghiên trầm mặc mấy giây, khi Lý Hạ Tùng vừa nói như thế, cô cũng cảm thấy sự tình không tốt lắm.

Những người kia bị Lâm Dật đánh, tuyệt đối cũng coi là những công tử ăn chơi hàng đầu Yến Kinh.

Trong nhà không một ai là kẻ tầm thường, nếu quả thật truy cứu xuống đến, kết quả như thế nào xác thực thật không nói được.

Nghĩ tới đây, Trần Nghiên móc điện thoại ra, gọi điện thoại cho Lương Nhược Hư.

"Chị, anh Lâm đem đám người Cố Trường Xuyên đánh, nhưng anh ấy không có bị thương gì cả."

"Trình độ của Lâm Dật chị đều biết, đều nằm trong dự liệu của chị, hẳn là náo động lên động tĩnh không nhỏ."

"Xác thực, từng từng người bị ánh cho không đứng lên nổi." Trần Nghiên nói:

"Chị, sao bên kia chỗ chị gió lớn vậy? Chị đang ở bên ngoài à?"

"Ở sân bay, chuẩn bị lên máy bay rồi."

"Lên máy bay? Chị muốn đi công tác sao?"

"Về Yến Kinh, xảy ra chuyện lớn như vậy, chị phải trở về nhìn xem. Nếu không những người kia sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Những việc này chị đều dự liệu được "

"Từ lúc bọn họ cố ý muốn động thủ với Lâm Dật, chị đã nghĩ đến." Lương Nhược Hư nói:

"Với tính khí của Lâm Dật là tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Việc này em không cần lo, chị bây giờ trở về Yến Kinh, chuyện này chị sẽ xử lý."

Trước mắt những việc này đều nằm trong dự liệu của Lương Nhược Hư.

Cho nên, sau khi cúp điện thoại cô liền chuẩn bị lên đường về Yến kinh.

Vì có thể tiết kiệm thời gian, cô lần đầu tiên gọi điện thoại cho Tần Hán, mượn máy bay tư nhân nhà bọn họ.

Bởi vì biết quan hệ giữa Lương Nhược Hư cùng Lâm với Dật, lại tăng thêm sức ảnh hưởng của cô, Tần gia tự nhiên là cực lực hỗ trợ.

Cho nên lúc Trần Nghiên gọi điện thoại cho cô, cô cũng đã gần như đang ở trên máy bay rồi.

"Em biết rồi chị."

Trần Nghiên cúp điện thoại, sắc mặt cũng khá là khó coi, cô hiện tại mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Leng keng leng keng ——

Ngay khi Trần Nghiên đang suy nghĩ biện pháp giải quyết, điện thoại lại vang lên.

Cô vốn tưởng rằng là Lương Nhược Hư gọi tới, không nghĩ tới là ba của mình gọi.

"Cha."

"Con đang ở đâu?"

Trần Thuấn Kiệt nghiêm túc nói.

"Con đang ở bên ngoài, chuẩn bị về nhà."

"Trước tiên đừng trở về, đi tới cửa cấp cứu Hiệp Hòa chờ cha."

"Ồ, biết rồi, con hiện tại liền đi."

Còn không chờ Trần Thuận Kiệt cúp điện thoại, điện thoại của Tôn Tường cũng vang lên.

Người gọi điện thoại tới là cha của anh ta, nghe khẩu khí hai người trao đổi, Trần Nghiên cũng đoán được chuyện gì xảy ra.

"Chú Tôn có phải kêu anh tới cấp cứu Hiệp Hòa chờ chú ấy phải không?"

"Làm sao cô biết?"

"Cha tôi vừa nãy gọi điện thoại cho tôi, chính là nói như vậy." Trần Nghiên nói:

"Tôi đoán đám người Triệu Mặc với Cố Trường Xuyên được đưa đến Hiệp Hòa."

"Xong, thật theo như anh Lý đến rồi, đoán chừng cha mẹ của đám người kia cùng tìm tới cửa rồi."

Trần Nghiên cũng không phải là sợ sệt việc này, nhưng nếu như xử lý không tốt, Lâm Dật sẽ gặp phiền toái.

"Tôi đưa hai người đi?" Lý Hạ Tùng lái xe hỏi.

"Không cần, anh đưa học tỷ của tôi trở về, tôi cùng với Tôn Tường đón taxi."

"Đón taxi chậm lắm, ngồi xe của tôi nhanh hơn."

"Tôi chính là muốn đi chậm một chút, tận lực mà kéo dài thời gian, chờ Hạt Gạo tỷ trở về, việc này liền dễ làm hơn nhiều."

"Tôi hiện tại liền đem cô thả xuống?"

"Dừng xe ở bên đường là được."

Lý Hạ Tùng dừng xe lại, Trần Nghiên với Tôn Tường lần lượt xuống xe, sau đó đứng ở ven đường.

"Nghiên tỷ sao chị không đón xe?" Tôn Tường hỏi.

"Ven đường có bán xiên thịt, tôi đi mua một ít, có chút đói bụng rồi."

"Chú Trần với cha của tôi, không phải kêu chúng ta nhanh đến sao? Nếu như đi trễ, hai chúng ta vẫn sẽ bị mắng."

"Chuyện hôm nay khẳng định là bị mắng, ai cũng chạy không được. Cho nên hai chúng ta đi trước đem cái bụng lấp đầy, nếu không một chút thể lực đều không có, làm sao có thể cùng với bọn họ tranh luận được." Trần Nghiên nói:

"Nói chung việc này, hai người chúng ta tận lực kéo dài, chờ chị sau khi Hạt Gạo đến, hai chúng ta sẽ được giải thoát."

"Được rồi, vừa vặn tôi cũng có chút đói bụng, muốn ăn gà rán xếp hàng."

"Việc nhỏ, chị mời cậu."

Kết quả là, hai người không tim không phổi, liền đi ven đường mua xiên thịt.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1034.

Chương 1035. Bầu Trời Bị Đâm Thủng Một Lỗ

Hiệp Hòa Yến Kinh, khoa cấp cứu.

Lấy tư cách là bệnh viện tốt nhất Trung Quốc, bệnh viện Hiệp Hòa luôn bận rộn nhất bất kể thời gian hay khoa nào.

Nhưng Hiệp Hòa hôm nay bận rộn hơn nhiều so với trước đây.

Những chiếc ô tô với các biển số khác nhau lần lượt chạy về phía bệnh viện.

Đặc biệt là ở khoa cấp cứu, càng bị chen đến nước chảy không lọt.

Nhìn xung quanh, khắp nơi đều có người, hơn nữa vẻ mặt cũng rất nghiêm túc, giống như là đã xảy ra chuyện lớn gì vậy.

Hai cô y tá trẻ tuổi ở bàn hướng dẫn nhìn nhau, bầu không khí ngột ngạt khiến cho hai người cũng không dám lớn tiếng nói.

"Đến cùng xảy ra chuyện gì, làm sao vừa đưa ra nhiều người như vậy, dựa theo quy định của bệnh viện hẳn là không cho phép."

Người đang nói chuyện là một cô y tá tóc ngắn với đôi mắt to long lanh, nhìn những người qua lại trong sảnh phòng cấp cứu, lúc nói chuyện vẻ mặt còn có chút đáng yêu.

"Tôi cũng không biết là đang có chuyện gì xảy ra, nhưng tôi cảm giác những người này hình như là những nhân vật lớn, chúng ta đều không trêu chọc nổi, lãnh đạo bệnh viện cũng không trêu chọc nổi." Cô y tá tóc dài bên cạnh nói.

"Làm sao cô biết bọn họ đều là nhân vật lớn, là vì vẻ mặt nghiêm túc sao?"

"Gần như vậy, cái này gọi là khí chất, giả không ra được." Y tá tóc dài nói:

"Cô nhìn bên ngoài đi, bãi đậu xe của nhân viên bệnh viện chúng ta, trước đó đậu, đều là nhân viên bệnh viện của chúng ta. Vừa nãy, những xe kia đều được lái ra ngoài, thay vào đó là cờ đỏ với Audi. Hẳn là dọn chỗ cho người ta, cô lại nhìn xem biển số xe của bọn họ, màu sắc đều khác với bình thường, người bình thường ai có thể lái một chiếc xe như thế."

"Cũng là ừ ... chị Vương, chị Vương ..."

Cô y tá tóc ngắn vẫy tay chào người phụ nữ trung niên đi ngang qua.

Người phụ nữ trung niên tên là Vương Lệ Lệ, là phó chủ nhiệm khoa phẫu thuật chỉnh hình bệnh viện Hiệp Hòa, hôm nay cô ấy trực phòng cấp cứu.

"Làm sao vậy, có chuyện nói mau, tôi còn có việc đây này." Vương Lệ Lệ vừa nói vừa xem hồ sơ bệnh án.

"Chị Vương, xảy ra chuyện lớn gì vậy? Vừa rồi đưa nhiều người như vậy, hình như đều rất không bình thường." Cô y tá tóc ngắn bát quái nói.

"Xác thực xảy ra chuyện lớn, có người chọc cái lỗ thủng trời rồi."

"Có ý gì?"

Bát quái là bản tính của người phụ nữ, tuy rằng Vương Lệ Lệ đã đến cấp bậc phó chủ nhiệm, nhưng như trước không thể ngoại lệ.

Ngã người trước bàn tư vấn, Vương Lệ Lệ nhỏ giọng nói.

"Tôi nói cho các cô biết, những người đứng trước mặt các cô đều là nhân vật chỉ có thể nhìn thấy ở trên ti vi, giậm chân một cái Trung Quốc đều phải run run lên."

"Vậy bọn họ làm sao đều ở chỗ này? Phía trước và phía sau có gần một trăm người tới, chẳng lẽ là một vị lãnh đạo lớn nào đó đang bị bệnh?"

"Không phải là lãnh đạo lớn ngã bệnh, mà là con của bọn họ bị đánh." Vương Lệ Lệ nói:

"Tôi vừa nãy cùng viện trưởng Lưu đối chiếu một cái, người bị đánh tổng cộng có 39 người, trong đó có hơn mười người không có việc gì, đều là thương nhẹ. Mặt khác hơn 20 người còn lại, đều có sự khác biệt trình độ gãy xương và não chấn động, mà nghiêm trọng nhất một người, đã đưa vào ICU, nói chung việc này náo động đến rất lớn."

"Thiệt hay giả vậy, đối phương lá gan cũng quá lớn, thậm chí ngay cả con của nhà lãnh đạo nhà cũng dám đánh?"

"Nếu không tôi nói thế nào, ông trời khiến người ta phải chọc ra một cái lỗ." Vương Lệ Lệ nói: "Quá điên cuồng."

Sau khi bát quái vài câu Vương Lệ Lệ liền rời đi, mà phòng cấp cứu bệnh viện Hiệp Hòa đã kín người hết chỗ rồi.

Trong đó có không ít, là người nhà của người bị thương, còn có một số ít là nhân cơ hội đến thăm người.

Hi vọng ở trong lúc mấu chốt này, để lại ấn tượng tốt cho lãnh đạo mình trực thuộc. Vì vậy khoa cấp cứu của bệnh viện Hiệp Hòa đã trở thành một mớ hỗn loạn.

Hơn nữa còn không ai dám tiến lên duy trì trật tự.

Tuy rằng sự tình náo động đến rất lớn, nhưng cũng không hề được lan rộng ra.

Thời điểm xảy ra chuyện, sự việc đã được lan truyền trên mạng trong một khoảng thời gian ngắn.

Nhưng rất nhanh, tất cả các video và thông tin liên quan đã bị xóa, không có tin tức nào được tìm thấy nữa.

Bởi vì không cần bộ ngành liên quan thông báo, tất cả cổng thông tin lớn cũng đã đã nhận ra có điều gì đó không ổn.

Loại tin tức này là không thể được lên báo bên ngoài, nhà ai nếu như nói lung tung rồi, ngày thứ hai sẽ có khả năng bị xét xử.

Cho nên bọn họ đều rất thức thời xử lý che đậy, ngăn chặn sự việc lây lan thêm.

Khoảng một giờ sau, tình trạng ùn tắc và hỗn loạn giảm bớt phần nào.

Bởi vì hầu hết những người bị thương, đều có mức độ gãy xương khác nhau, tất cả họ đều được chỉ định đến khoa chỉnh hình của khu nội trú thứ ba, phân đoạn tình huống cấp cứu như vậy.

"Lão Trần, con gái của anh đến chưa."

Nói chuyện là một người đàn ông trung niên, không cao lắm, nhưng thân hình cũng rất kiên cường, giữ lại tóc ngắn sắc mặt hơi đen, cho người khác một loại cảm giác mạnh mẽ.

Người đàn ông đó tên là Triệu Hà, là cha của Triệu Mặc, mà mẹ của anh ta, Vương Đông Tinh người đứng đầu tập đoàn Hoa Ngân cũng đang bên cạnh ông ta.

Ngoài ra, cha của Hàn Nhân Bình là Hàn Kim Lôi, cha của Cố

Trường Xuyên là Cố Bằng, cha của Tôn Sách là Tôn Xuân Mạnh, cha của Lục Huyền là Lục Nguyên Lâm, cũng đều ở chỗ này, muốn hỏi rõ chuyện đã xảy ra.

Trái lại Trần Thuận Kiệt bên này, khí thế có chút yếu.

Trừ ông ra, cũng chỉ có Tôn Liên Cương.

Lúc nhận được thông báo, bọn họ biết đại khái sự việc.

Người động thủ tên là Lâm Dật, cùng một phe với anh ta, còn có Trần Nghiên và Tôn Tường.

Nếu như là người đồng lõa là người khác, người của Hàn, Cố, Triệu, Tôn, Lục gia chắc chắn sẽ không giống như bây giờ hiền lành.

Nhưng bởi vì người đứng đối diện, là Trần Thuận Kiệt và Tôn Liên Cương, tình huống liền không giống nhau.

Trái lại sắc mặt của Trần Thuận Kiệt với Tôn Liên Cương cũng rất khó coi.

Nói riêng về chức vụ, những người trước mắt này cùng với mình đều không khác mấy, nhưng trong nhà của bọn họ, đều cũng có lão gia tử trấn giữ.

Chỉ cần trong nhà lão gia tử không ngã, địa vị ở Yến kinh, liền vĩnh viễn hơn xa mình cao hơn một đầu.

"Chúng ta trước tiên đừng có gấp, tôi lại gọi điện thoại cho con bé." Trần Thuận Kiệt nói:

"Nó lập tức sẽ tới ngay."

"Cha."

Ngay khi Trần Thuận Kiệt cầm điện thoại di động, chuẩn bị gọi điện thoại, thì nhìn thấy con gái của mình với Tôn Tường từ đằng xa đi tới.

Nhìn thấy hai người, sắc mặt người của năm nhà đều khá là khó coi, đều có chút không khống chế được tâm tình của mình.

Mặc dù người ở trong phòng ICU là một người khác, nhưng con nhà bọn họ, bị thương cũng không nhẹ, trên người nhiều chỗ gãy xương, tối thiểu phải mất nửa năm để khôi phục hoàn toàn.

"Con mau lại đây!" Trần Thuận Kiệt hừ lạnh một tiếng, "Hơn một giờ trước cha gọi điện cho con, làm sao bây giờ mới đến!"

"Chúng con cũng muốn nhanh lên một chút, nhưng giao thông ở Yến Kinh cha cũng biết, bị tắc đường rất lâu."

"Lão Trần, trước đừng nói chuyện này, hỏi điểm then chốt."

Cha của Hàn Nhân Bình, Hàn Kim Lôi nói.

Trần Thuận Kiệt gật đầu, nhìn con gái mình, "Đến cùng chuyện gì xảy ra, mọi người đều ở đây, con mau kể lại chuyện đã xảy ra cho mọi người biết."

"Kỳ thực con cũng không biết tại sao chuyện lại như vậy, hai chúng con cùng với anh Lâm ở quán bar OT chơi. Chơi một lúc thấy chán, nên muốn đi ăn một chút gì đó, sau đó bọn họ tự lao đến, muốn tìm anh Lâm đánh nhau, sau đó đều bị anh Lâm đánh."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1035.

Chương 1036. Lá Gan Quá Lớn

"Đang yên lành, vì sao lại tìm cậu ta đánh nhau?"

Lời nói của Hàn Kim Lôi mang theo thâm ý, hay là nói, nếu như cái người tên Lâm Dật kia không gây chuyện, con trai của mình cũng sẽ không đi tìm anh ta đánh nhau.

Nhưng sắc mặt của người bốn gia tộc còn lại không được tốt cho lắm.

Họ đã đoán được ngọn nguồn.

Trước đó chuyện bán khống Didi kia, chính là bốn người bọn họ làm, sau đó bị Lâm Dật đến rút củi dưới đáy nồi, cho đến thảm bại.

Nhưng chuyện ở Đảo Á Loan, Tứ gia bọn họ cũng không biết.

"Việc này hình như cũng không có quan hệ gì đến anh Bình, anh ấy là đến giúp một tay, nhưng cuối cùng bị đánh một trận."

Trần Nghiên rất thông minh, lúc nói chuyện, liếc nhìn người của bốn gia tộc.

Thành công đem đầu mũi nhọn chuyển đến trên người bọn họ.

Ý tứ chính là nói, là đang giúp bọn họ.

Nếu như ông thật sự muốn tìm người tính sổ, có thể tìm bốn gia tộc bọn họ.

"Trước đó chuyện bán khống Didi, đã có một kết thúc, hai bên cũng đã bình an vô sự lâu như vậy. Nếu như trong thời gian này, Lâm Dật không có làm những chuyện khác, tôi cảm thấy bọn họ trong lúc đó, sẽ không gây ra chuyện lớn như vậy."

Mẹ của Triệu Mặc, Vương đông Tinh nói.

"Cái này con cũng không biết, dù sao chúng ta đều phải đi, là bọn họ chạy tới tìm cớ." Trần Nghiên nói:

"Hơn nữa trước khi động thủ, con còn gọi điện thoại cho chị Hạt Gạo, chị Hạt Gạo bảo bọn họ dừng tay, nhưng bọn họ không nghe, còn nói muốn đem anh Lâm của con đánh chết, anh Lâm hết cách rồi, phải chống trả lại thôi."

Trần Thuận Kiệt đứng ở bên cạnh không lên tiếng.

Kỳ thực việc này rất đơn giản, chính là Triệu Mặc bọn họ đi qua gây sự, cuối cùng trở tay bị người ta đánh.

Từ góc độ phân chia trách nhiệm, Lâm Dật là không có sai, thậm chí còn có thể nói là phòng vệ chính đáng.

Ở trên phương diện pháp luật, là không có bao nhiêu trách nhiệm.

Chỉ là bất quá, người nằm ở giai cấp càng cao, luật pháp ràng buộc lại càng nhỏ.

Đừng nói là năm gia tộc trước mắt này, cho dù là còn lại ba mươi mấy người, vẫn có năng lực kinh người như vậy.

Cho nên, hiện tại biện pháp giải quyết những chuyện này đều là trống không vô lực, cuối cùng xử lý như thế nào, quyền chủ động cũng không ở chỗ này.

"Cái gì đánh hay không đánh trả, tôi hiện tại liền gọi người, đem anh ta bắt tới đây, việc này phải tra xét kỷ càng."

Người nói chuyện là cha của Cố Trường Xuyên, Cố Bằng.

Bởi vì Cố Trường Xuyên bị thương khá là nặng, cho nên ông ấy là người không bình tĩnh nhất.

Chưa kịp nói thêm, Lâm Dật ra tay với bọn họ, dẫn đến Cố gia thiệt thòi không ít tiền, lúc này mới có ý tứ tính toán cả nợ mới nợ cũ cùng với nhau.

"Con cảm thấy việc này không có liên quan gì đến anh Lâm, dù sao thì cũng là do bọn họ ra tay trước, còn nói là chuyện riêng giữa bọn họ, sẽ không tìm người trong nhà ra mặt."

Người của năm gia tộc đều cùng nhau liếc nhìn Trần Nghiên, vẻ mặt không vui.

"Được rồi Nghiên Nghiên, cứ nói những gì con biết là được rồi, trở về đi."

Trần Thuận Kiệt gọi một tiếng, gọi Trần Nghiên đến bên cạnh mình.

Trần Thuận Kiệt không phải người từ đại viện đi ra, nhưng ông có thể bò đến vị trí này, xuất thân của ông cũng không phải tầm thường.

Mặc dù không bằng năm gia tộc lớn trước mắt này, nhưng là có phân lượng nhất định với quyền lên tiếng.

Cho nên, bắt nạt Trần Nghiên, không được!

Trần Nghiên cũng có chút lo lắng, chị Hạt Gạo là ngồi máy bay tư nhân trở về, đã lâu như vậy rồi, lẽ ra hẳn là trở về rồi.

Làm sao bây giờ còn chưa thấy đến.

"Bằng ca, xảy ra chuyện lớn như vậy, ai cũng không muốn, chúng ta bình tĩnh một chút." Trần Thuận Kiệt nói:

"Dù sao náo động lên ảnh hưởng cũng không nhỏ, chúng ta trước tiên phải đem việc này đè xuống."

"Tôi biết ảnh hưởng không tốt, nhưng nhiều người như vậy, đều nằm ở bên trong đây, làm sao cũng phải xử lý một chút."

Khi đối mặt với Trần Thuận Kiệt, sắc mặt của Cô Bằng khá hơn nhiều, ông ta cũng không phải là người chủ trương ăn lạt.

"Theo tôi được biết, người tên là Lâm Dật kia chỉ là thương nhân, không có bất kỳ bối cảnh gì nên có thể xử lý được, không cần thiết kiêng kỵ quá nhiều."

"Các doanh nhân ở cấp độ như anh ta mặc dù chỉ là số ít, nhưng chỉ cần một vài sắc lệnh đi xuống, tối thiểu có thể tạo ra mười doanh nhân như anh ta, không có gì hay để ý." Cha của Lục Huyền, Lục Nguyên Lâm nói.

"Vậy thì làm như thế." Cha của Tôn Sách, Tôn xuân cường nói: "Tôi trước tiên gọi điện thoại."

Một vài nhà đã tỏ thái độ, nhưng duy nhất người của Triệu gia vẫn chưa lên tiếng.

Vương Đông Tinh biết rất rõ quan hệ giữa Lâm Dật với Lương gia.

Chỉ cần Lương Tồn Hiếu với Thẩm Thục Nghi không ra mặt, việc này tựu không thể che đậy, bất luận người nào cũng không thể làm được gì Lâm Dật.

"Lão Tôn, anh trước nguôi giận đã." Trần Thuận Kiệt nói: "Chờ chút đã, nhìn xem tình hình của những người khác đang nói gì đã."

Suy nghĩ của Trần Thuận Kiệt tương tự như Vương đông Tinh.

Cuối cùng đứng ra giải quyết việc này, còn phải là Lương gia. Nếu không mọi chuyện nói ra đều không có ý nghĩa thực tế.

Đúng lúc này, tiếng bước chân lộn xộn truyền đến, Trần Thuận Kiệt nghiêng đầu nhìn sang.

Phát hiện là người nhà của những người bị thương còn lại.

Nhìn thấy những người này khí thế hung hăng, sắc mặt khó coi, Trần Thuận Kiệt trở nên đau đầu.

Những người này mặc dù không bằng năm gia tộc này, nhưng mỗi người cũng không phải đèn cạn dầu, ai cũng có năng lực nói chuyện.

Nếu như Lương ca và chị dâu không tới, mình thật sự không có năng lực xử lý được chuyện này.

Bốn mươi năm mươi người này, đều là người nhà của người bị thương.

Hiện tại, sau khi giải quyết chuyện của con, chuẩn bị qua đến xử lý chuyện Lâm Dật.

"Sự việc xử lý thế nào rồi? Phái người đi bắt đến rồi sao."

Người nói chuyện, là cha của Hoàng Danh Dương, Hoàng Vĩnh Cát.

Lúc trước khi ở quán bar, chính là Hoàng Danh Dương đi báo với đám người Cố Trường Xuyên tìm Lâm Dật trả thù.

"Vẫn chưa, đang xử lý ở trong." Hàn Kim Lôi nói.

"Chuyện này không có gì phải do dự, trực tiếp xử lý là được rồi."

Nói xong, Hoàng Vĩnh Cát nhìn Trần Thuận Kiệt, "Trần ca, Nghiên Nghiên với cậu ta có quan hệ tốt tôi biết, nhưng con của chúng tôi đều bị đánh, nhẹ nhất đều là não chấn động, việc này anh cũng đừng tham dự vào. Nếu như không xử lý cậu ta, vẫn không thể lật trời, một chút vương pháp cũng không có."

"Chuyện náo động đến rất lớn, việc này tôi biết, nhưng cụ thể làm thế nào, tôi cảm thấy vẫn là chờ một chút. Đợi mấy đứa nhỏ đều tỉnh dậy sau đó xem thử suy nghĩ của bọn họ."

Suy nghĩ của Trần Thuận Kiệt rất đơn giản, chính là đợi người Lương gia đến xử lý việc này.

Nói chung là có thể trì hoàn thì trì hoãn, dù sao mình cũng không có năng lực xử lý chuyện này.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Thuận Kiệt thầm thở dài.

Lâm Dật tiểu tử này, thực sự là gan to bằng trời, biết rõ thân phận của những người này, còn dám xuống tay nặng như vậy, thực sự là đủ lợi hại mà.

"Tôi thấy không cần thiết chờ bọn họ." Hàn Kim Lôi nói:

"Lão Trần, việc này anh cũng đừng tham dự, với anh cũng không có quan hệ gì, chúng tôi tự mình xử lý. Tôi nếu là không khiến anh ta biến mất khỏi Trung Quốc, ta liền không phải họ Hàn!"

"Này đều là tiện nghi cho cậu ta!" Tôn Tuấn Cường nói ra: "Trực tiếp nhốt vào ký hiệu bên trong, đến đóng lại đến!"

"Những thứ này đều là nói sau đi." Cố Bằng nói: "Trước tiên đem anh ta bắt lại đã, để anh ta không bỏ chạy được."

"Ừm, hiện tại liền động thủ."

Lúc đám người, dồn dập cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại, một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến.

"Các anh có tư cách gì làm như vậy!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1036.

Chương 1037. Người Ngoài Ý Muốn

Nghe được tiếng nói chuyện, tất cả mọi người nghiêng đầu nhìn lại, nhất thời sầm mặt lại.

Phát hiện qua người tới là Lương Nhược Hư.

Vốn lấy năng lực của Lương Nhược Hư, là không thể nào để khiến những đại lão này như vậy.

Bởi vì, Lương Tồn Hiếu và Thẩm Thục Nghi, cũng đang bên cạnh cô ấy.

Với địa vị và tầm ảnh hưởng của hai người họ ở Yến kinh, không ai dám lơ là bọn họ.

Vương đông Tinh ngầm thở dài, tự nhủ:

"Quả nhiên vẫn tới đấy."

Trong lòng oán thầm một câu, Vương Đông Tinh điều chỉnh lại quần áo trên người.

"Chị Thẩm, chị đã đến rồi."

Vương Đông Tinh không bắt tay, mà khoác lên cánh tay Thẩm Thục Nghi, rất thân mật.

Mà Lương Tồn Hiếu thì đi qua, bắt tay với những người đang có mặt.

Một số người không biết thì do Trần Thuận Kiệt giới thiệu.

"Tình hình của mấy đứa nhỏ thế nào rồi, có nghiêm trọng không." Thẩm Thục Nghi ân cần hỏi.

"Ngược lại là không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đều bị đánh gãy xương, còn có một người bị đưa vào ICU, tình huống không tốt lắm."

"Đứa nhỏ Lâm Dật này cũng thiệt là, ra tay cũng quá độc ác." Thẩm Thục Nghi nói:

"Mọi người trước tiên bình tĩnh đi, trên tay tôi vẫn còn có mấy cái hạng mục, tất cả đều là những dự án trọng điểm sau kế hoạch năm năm lần thứ 14. Mỗi người chia ra một phần, đều là người một nhà, có thể làm liền cũng nhau làm."

Thân phận của Lương Tồn Hiếu với Thẩm Thục Nghi xác thực không bình thường.

Đi tới đâu, người khác đều sẽ coi trọng một chút.

Nhưng ở trước mặt những người này, sức ảnh hưởng của hai người cũng không lớn bao nhiêu.

Đặc biệt là Hàn gia và Cố gia, thực lực gia tộc cũng không kém Lương gia là bao nhiêu, không có cách nào dùng thủ đoạn áp lực cao để xử lý việc này được.

Chỉ có thể tận lực làm dịu họ lại.

Mọi người lần lượt ngẩng đầu, nhìn Thẩm Thục Nghi.

Người này rõ ràng là muốn giúp Lâm Dật.

"Em dâu, các em cùng với Lâm Dật quan hệ rất gần sao? Ngay cả em cũng đứng ra, không đáng." Hàn Kim Lôi nói.

"Nhà chúng ta với Lâm Dật quả thực còn có chút mối liên hệ, hơn nữa chuyện đã xảy ra, tôi đã nghe Hạt Gạo nói rồi, Lâm Dật thật sự không có nhiều trách nhiệm trong chuyện này."

"Nhiều người như vậy đều ở đây, cụ thể trách nhiệm của ai, thật sự quan trọng như vậy sao?" Hàn Kim lôi nói: "Đã đến cấp bậc này của chúng ta, mọi người đều hiểu rõ ở trong lòng, chúng tôi nhất định là phải xử lý."

"Chị dâu." Cố Bằng nói:

"Các chị với cậu ta, cũng không có bất kỳ quan hệ thực sự nào, chị không cần thiết bao che cho cậu ta như vậy, chúng ta mới là người một tập đoàn lợi ích, cậu ta chẳng là cái thá gì."

"Chú Cố, lẽ nào thật sự một chút lý đều không nói sao?" Lương Nhược Hư nói:

"Việc này là bọn họ động thủ trước, còn nói muốn đánh chết Lâm Dật, cháu chính là muốn hỏi một chút, nếu như người nằm ở bên trong là Lâm Dật, các chú sẽ là cái thái độ gì!"

"Hạt Gạo, con nói cái gì đó!" Lương Tồn Hiếu nói: "Chú ý đến thân phận của mình."

"Nếu như người nằm ở bên trong là Lâm Dật, tôi không có thái độ, nhưng sẽ bồi ít tiền, về phần cái khác sẽ không có." Hàn Kim Lôi nói:

"Cũng không nên nói có công bằng hay không, chúng ta đều không sạch sẽ, cùng với người đặt quy định còn nói gì công bình công chính!"

Những lời Hàn Kim Lôi nói, trình độ đã rất nghiêm trọng rồi.

Bởi vì bối phận của Lương Nhược Hư còn chưa tới, cô ta còn không tư cách dùng loại khẩu khí này để nói chuyện cùng mình.

"Nhưng là ..."

"Được rồi, Hạt Gạo."

Thẩm Thục Nghi gọi Lương Nhược Hư lại, chính là quan tâm sẽ bị loạn, cô vào lúc này, cũng không thích hợp nói chuyện.

Trừ này sau đó ở trước mặt những người này, căn bản không theo đạo lý nào.

Phải lấy ra tính thực chất đồ vật mới được.

Với năng lực của những người này ở Yến Kinh hay thậm chí ở Trung Quốc, trừ phi họ là những nhân vật thực sự nằm trong ba vị trí đầu của Trung Quốc, bằng không thật sự rất khó.

"Mọi người trước tiên đừng có gấp, xảy ra vấn đề rồi thế nào cũng phải chậm rãi giải quyết mới được." Thẩm Thục Nghi nói:

"Vốn dĩ chuyện này cũng đã náo động lên ảnh hưởng không nhỏ, nếu như xử lý không tốt, rất có thể liên quan đến những chuyện khác, vẫn là cẩn thận một chút tốt hơn."

Lời nói của Thẩm Thục Nghi khiến tất cả mọi người có mặt nhất thời bình tĩnh lại.

Nhưng đây cũng chỉ là tạm thời, muốn để cho bọn họ từ bỏ truy cứu trách nhiệm Lâm Dật là không thể nào.

Cùng lúc đó, người nhà họ Lương và nhà họ Trần đều đứng qua một bên.

"Chị dâu, Lâm Dật việc này náo động đến quá lớn, không giải quyết được." Trần Thuận Kiệt nói.

Vốn dĩ ông còn cho rằng, Lương ca với chị dâu đến rồi, những người này cũng sẽ nhường cho chút mặt mũi, không nghĩ tới thái độ vẫn là cứng rắn như vậy.

"Điều này nằm trong dự đoán của tôi." Thẩm Thục Nghi nói:

"Đều đánh con người ta tới gãy xương với chấn động não, bọn họ nhất định sẽ truy cứu tới cùng."

"Lẽ nào việc này, liền một chỗ đường lùi cũng không có?" Lương Nhược Hư hỏi.

"Chỗ trống đương nhiên là có, nhưng có thể tạo được bao nhiêu tác dụng, cái này liền không nói được."

"Mẹ nói là máy quang khắc sao?"

"Không sai." Thẩm Thục Nghi nói:

"Dự án chất bán dẫn là ưu tiên hàng đầu của kế hoạch 5 năm lần thứ 14, Lâm Dật bí mật nghiên cứu máy quang khắc, là thứ có thể phá vỡ thế độc tôn. Nếu như đem những thứ đồ này lộ ra ánh sáng bên ngoài, thân phận của Lâm Dật sẽ tăng lên, sẽ có sức ảnh hưởng đến người dân. Quyền lực cũng sẽ đạt đến một tầm cao chưa từng có, cho nên không ai hội động đến cậu ta được. Nếu như Hàn Kim Lôi cố ý động thủ, cái kia chính là khiêu chiến với công lý xã hội."

"Đây ngược lại là một biện pháp hữu hiệu." Lương Nhược Hư gật đầu nói.

"Nhưng máy quang khắc vẫn đang trong giai đoạn bí mật nghiên cứu phát triển, ngay cả mẹ cũng không biết tiến hành đến bước nào rồi, cho nên có thể tạo được bao nhiêu tác dụng, cũng không ai biết." Thẩm Thục Nghi nói:

"Hơn nữa Lâm Dật lúc này có nguyện ý lấy máy quang khắc ra hay không vẫn chưa biết được. Cho nên còn muốn đi một bước xem một bước, kết quả không lạc quan như vậy, những người này cũng không phải người hiền lành."

"Tôi cảm thấy không có khả năng lắm." Trần Thuận Kiệt nói ra suy nghĩ của mình, "Lâm Dật từ trước đến nay đều bí mật chế tạo máy quang khắc, chính là nghĩ đến cái ngoặt đạo vượt qua. Một người tâm tư kín đáo như cậu ta, sẽ không mang đồ vật chưa có thành hình thả ra ngoài."

Nói xong, Trần Thuận Kiệt nở nụ cười.

"Tôi hiện tại cũng rất tò mò sao Lâm Dật dám làm như thế? Lá bài tẩy của cậu ta rốt cuộc là cái gì?"

"Người nhà của Hàn Nhân Bình đâu?"

Trong Thẩm Thục Nghi và những người khác đang thảo luận vấn đề, một y tá nhỏ giọng nói, tiếng nói chuyện cũng rất ôn nhu.

Những người đứng ở chỗ này đều là nhân vật lớn, không một ai có thể đắc tội nổi, không thể quá lớn tiếng được.

"Là tôi." Hàn Kim Lôi nói.

"Báo cáo chấn thương của bệnh nhân được đưa ra, xương sườn và cánh tay bị gãy ở nhiều mức độ khác nhau, còn kèm theo bên trong chấn động não. Nếu như tu dưỡng tốt, sẽ mất nửa năm để khôi phục hoàn toàn."

"Nửa năm!"

"Đã là phỏng đoán cẩn thận rồi, về phần ảnh hưởng sau đó và bệnh biến chứng, còn cần phải tiến hành quan sát thêm."

"Mẹ nó!"

Hàn Kim Lôi mắng một câu, ngày mai là ngày huấn luyện thử nghiệm của lữ đoàn Trung Vệ rồi.

Xảy ra chuyện như vậy, ông cũng biết, ngày mai thử huấn nhất định là bị nhỡ.

Gãy xương với não chấn động mang tới ảnh hưởng, thì không cách nào lường được!

Chuyện này ảnh hưởng đối với toàn bộ Hàn gia càng là không thể nào chấp nhận được!

Y tá bị dọa sợ không dám nói lời nào, dứt khoát đứng qua một bên.

"Tôi không muốn chờ nữa, tôi sẽ gọi điện thoại ngay bây giờ. Nếu như buổi tối hôm nay không xử lý được cậu ta, tôi liền không phải họ Hàn!"

Dưới sự lôi kéo của Hàn Kim Lôi, những người khác cũng không chuẩn bị chờ đợi thêm nữa.

Bởi vì sự tức giận tích tụ lại trong lòng của họ đã lên đến cổ họng rồi!

"Hàn ca, anh trước đừng xúc động." Lương Tồn Hiếu tiến lên nói.

"Lão Lương, việc này anh đừng cản tôi, tiền đồ của con trai tôi đều bị cậu ta làm hỏng, hôm nay ai nói chuyện cũng vô dụng!"

Hàn Kim Lôi là như thế này, ở đây những người khác cũng là như thế này.

Cảm xúc mới vừa ổn định, vào đúng lúc này, bởi vì một ca bệnh, biến mất không còn sót lại chút gì.

Đúng lúc này, hành lang cách đó không xa, một bóng người mảnh khảnh bước tới, nhàn nhạt nói:

"Mọi người bình tĩnh một chút, chúng ta có thể nói chuyện một chút."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1037.

Chương 1038. Tần Ánh Nguyệt Đến

Nghe thấy tiếng nói chuyện, tất cả mọi người đều quay đầu lại theo bản năng.

Bọn họ đều cảm thấy kỳ quái, ở trong bệnh viện này, rốt cuộc là người nào mà lại có tư cách nói những lời này.

Người phụ nữ có dáng người cao gầy, ít nhất cũng phải hơn 1m75, ngay cả Lương Nhược Hư cũng thấp hơn một chút.

Người phụ nữ mặc một chiếc quần ống rộng màu đen, nhìn không ra là nhãn hiệu gì, nhưng bởi vì hai chân thon dài cho nên mặc lên người nhìn vô cùng đẹp mắt.

Mà nửa người trên của cô mặc một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, bên trong là một chiếc áo lông cừu màu trắng với vài đường kẻ màu đen, tóc không dài lắm, hơi uốn lượn, dán vào gương mặt trái xoan xinh đẹp kia một cách hoàn mỹ.

Chỉ là trên mặt cô có đeo khẩu trang, chỉ lộ ra một đôi mắt, nhưng nhìn vẫn rất xinh đẹp.

Nhưng mà từ nếp nhăn nơi khóe mắt của cô có thể nhìn ra, người phụ nữ này đã có tuổi.

Sự xuất hiện của người phụ nữ đeo khẩu trang khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Đôi mắt mang theo ý cười kia khiến cho mỗi người đều không thể nhìn thấu.

Nhưng bọn họ đều mơ hồ cảm thấy người phụ nữ này hình như không phải cùng một nhóm với mình.

Điều quan trọng nhất là, nếu như chuyện này có liên quan đến cô ấy, thì lúc này không thể đeo khẩu trang được.

Bây giờ không phải là lúc giữ sự thần bí.

Trầm Thục Nghi đứng bên cạnh Lương Tồn Hiếu, cẩn thận dò xét người phụ nữ đột nhiên xuất hiện này.

Xuất phát từ bản năng của người phụ nữ, bà có một loại dự cảm, người phụ nữ này thật sự không đơn giản.

Câu nói tưởng như đơn giản kia, lại mang theo sự tự tin mạnh mẽ, đè ép tất cả người ở đây. Người bình thường không thể làm được chuyện này, cho dù là mình cũng vậy.

“Bà là ai, đến để nói hộ cho cậu ta sao.” Hàn Kim Lôi nói:

“Nếu như thật sự đến vì điều này, vậy thì không cần nữa, tôi sẽ truy cứu chuyện này tới cùng.”

“Hơn hai mươi năm không gặp, tính tình của cậu vẫn hung hăng như vậy.”

Nói xong, người phụ nữ tháo khẩu trang xuống, lộ ra gương mặt trái xoan xinh đẹp.

Dường như năm tháng chưa bao giờ để lại dấu vết trên gương mặt của bà, vẻ đẹp mang theo một cỗ lắng đọng, ưu nhã mà dễ chịu.

Lúc người phụ nữ kia tháo khẩu trang xuống, có người vẫn biểu lộ như thường, có người ngưng mắt nhìn chăm chú, có người lại cực kỳ sợ hãi, mà Trầm Thục Nghi chính là một trong số đó.

“Nguyệt, chị Nguyệt...”

"Chị Nguyệt?"

Lương Nhược Hư ngây ngẩn cả người, nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ mẹ mình luôn thong dong ưu nhã, trước mặt bất kỳ người nào cũng ngẩng cao đầu, sao hôm nay lại thất thố như vậy?

Lương Nhược Hư muốn hỏi một chút xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc nhìn về phía ba của mình, phát hiện nét mặt của ông ấy cũng rất mất tự nhiên.

Lương Nhược Hư cảm thấy có chút không thích hợp, lại nhìn những người khác một chút.

Mấy người Hàn Kim Lỗi, Cố Bằng cũng giống như thế.

Nhưng điều làm cho người cảm thấy kỳ quái là có không ít người rất bình tĩnh, giống như không biết gì về người trước mắt người này cả.

"Thục Nghi, nhiều năm không gặp, em đúng là càng ngày càng lợi hại, chị đúng là không bằng em."

"Sao có thể chứ, là em không bằng chị."

Trầm Thục Nghi đi tới, ôm thật chặt lấy người phụ nữ đột nhiên tới thăm này.

Lương Nhược Hư nhìn thấy mẹ mình khóc.

"Cha, người này là ai vậy? Có quan hệ rất tốt với mẹ sao?"

Hô _ _

Lương Tồn Hiếu hít một hơi thật sâu, "Bà ấy tên là Tần Ánh Nguyệt, là bạn tốt nhất của mẹ con năm đó."

"Vâng." Lương Nhược Hư không rõ ràng cho lắm, "Nhìn bộ dạng của bọn họ hình như là đã rất nhiều năm không gặp."

“Đùng vậy, đã hơn hai mươi năm không gặp rồi.”

“Hơn hai mươi năm...”

Lương Nhược Hư bỗng nhiên có chút hâm mộ tình bạn của thời đại đó.

Không thân chẳng quen, hơn hai mươi năm không gặp, sau này nhìn thấy nhau vẫn có thể ôm nhau mà khóc, loại tình cảm giản dị này cũng đủ làm cho người ta trân quý.

“Nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, bây giờ không phải là lúc để bọn họ gặp mặt đâu.” Lương Nhược Hư nói:

“Dì này đúng thật là lợi hại, thế mà lại tìm tới đây rồi.”

“Bà ấy tới vì Lâm Dật.”

“Vì Lâm Dật sao? Dì ấy có năng lực xử lý sao? Nếu như thực sự có, người như vậy thì hẳn là con đã từng nghe nói qua.”

“Cha không rõ cô ấy có năng lực xử lý chuyện này hay không, nhưng cô ấy quả thực có tư cách này.” Lương Tồn Hiếu nói:

“Bởi vì cô ấy là mẹ ruột của Lâm Dật.”

Lời này khiến cho đầu Lương Nhược Hư cảm thấy ong ong, tựa như muốn nổ tung, hoàn toàn không thể tin nổi những gì đang xảy ra trước mắt.

Chuyện Lâm Dật là cô nhi đã bén rễ sâu trong lòng cô.

Thậm chí cô còn coi chuyện anh ấy không có cha mẹ sự là chuyện đương nhiên.

Giờ thì hay rồi, mẹ ruột của anh ấy đột nhiên xuất hiện ở nơi này, chuyện này thực sự quá không thể tưởng tượng nổi.

Mẹ của Lâm Dật vậy mà lại có quen biết với mẹ mình, chuyện này khiến cho cô cảm thấy quá thần kỳ.

Có thể trở thành đại thiếu nãi nãi của nhà họ Lương thì địa vị của nhà bà ngoại và ông ngoại tại Yến Kinh cũng là số một số hai. Mà bà ấy lại có thể xưng bạn bè với mẹ mình, nói chuyện chị em, chỉ sợ gia đình của bà ấy cũng vô cùng khó lường.

Mà điều thú vị nhất chính là mình quen biết Lâm Dật, và mẹ của anh ấy cũng quen biết mẹ của mình.

Nếu như không phải tận mắt chứng kiến, chỉ sợ sẽ không ai tin cả.

Quả nhiên, cuộc sống so với vở kịch có khi càng hoang đường hơn.

“Anh Lương, cô ấy chính là người năm đó từng làm mê đảo vô số công tử của Yến Kinh, Tần Ánh Nguyệt đúng không?” Trần Thuận Kiệt cảm thấy không thể tin hỏi, thậm chí còn có chút kích động.

“Không sai, chị dâu cậu còn nhận ra kìa.” Lương Tồn Hiếu cười nói: “Nhưng anh cũng thấy kinh ngạc, cô ấy vậy mà lại xuất hiện vào lúc này.”

“Không phải sao.” Trần Thuận Kiệt thở dài, nói:

“Năm đó cô ấy chính là nhân vật phong tao đứng đầu Yến Kinh, trải qua nhiều năm như vậy, mị lực vẫn không giảm.”

“Tiểu tử, em đang nói gì thế.” Lương Tồn Hiếu trêu ghẹo nói: “Nghiên Nghiên còn đang ở đây đó, em cũng đừng nói liều.”

“Baba, sao con cảm thấy giữa hai người hình như có chuyện gì đó?” Trần Nghiên cảm thấy hoài nghi.

“Cha con năm đó cũng là người ngưỡng mộ dì Tần. Nhưng người theo đuổi dì Tần lại có thể xếp hàng từ thứ hai đến thứ sáu, cho nên mỗi ngày cha con đều đặt một tấm hình của người ta ở dưới gối, nhìn mà sợ muốn chết.”

“Khụ khụ khụ...” Trần Thuận Kiệt ho khan vài tiếng, “Anh Lương, anh nói gì thế? Tối nay anh không định cho em về nhà ngủ nữa sao.”

“Ha ha... Đều là chuyện cũ năm xưa, em gái anh sẽ không nhỏ mọn như vậy.”

Lúc hai người nói chuyện, Lương Nhược Hư vẫn luôn chú ý đến biểu tình của những người khác.

Cô phát hiện, sau khi biết thân phận của người phụ nữ này, vẻ mặt của tất cả mọi người đều mất tự nhiên.

Đó là một loại cảm giác rất khó hình dung.

Khiếp sợ?

Ngoài ý muốn?

Cảm thán?

Lương Nhược Hư nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy những từ này đều không đủ hình dung về nét mặt của bọn họ.

Bởi vì trên mặt những người đàn ông này đều mơ hồ thấy được sự tự ti, cùng với vẻ đáng thương khi gặp mà không thể có được.

Tại thời khắc này, Lương Nhược Hư mới hiểu được mị lực thật sự của người phụ nữ này.

Qua hơn hai mươi năm, bọn họ vẫn còn giống như chú Trần.

Sau khi nhìn thấy bà ấy đều sẽ luống cuống tay chân, thậm chí là không bỏ xuống được.

Giấc mộng vấn vương năm đó, cho tới hôm nay, vẫn là chấp niệm không thể chém đứt.

Nhưng rốt cuộc phải là một người ưu tú thế nào thì mới có thể khiến cho nhiều người ánh mắt cao hơn đầu, dù đã qua hơn hai mươi năm, vẫn còn nhớ mãi không quên?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1038.

Chương 1039. Lâm Dật Cũng Có Cha

“Được rồi, đừng khóc nữa, còn có việc phải xử lý đây.” Tần Ánh Nguyệt vỗ lưng Trầm Thục Nghi, sau đó cả hai tách ra.

Tuy Trầm Thục Nghi khóc, nhưng nước mắt của người trưởng thành cũng không phải là không kiêng nể gì giống như người trẻ tuổi.

Đến cấp bậc như Trầm Thục Nghi rồi thì có thể khống chế tâm tình của mình rất tốt, nước mắt đã khô rất nhanh.

Trầm Thục Nghi đứng bên cạnh Tần Ánh Nguyệt, người nọ nhìn mấy người ở chỗ này rồi nói:

“Hôm nay tôi tới đây, chủ yếu là muốn nói một câu về chuyện của Lâm Dật. Nó là con trai của tôi, chuyện này tôi muốn thay nó nói xin lỗi với mọi người, hi vọng mọi người không nên tính toán làm gì.”

Lời này khiến cho người ở chỗ này đều cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Ai cũng không nghĩ tới Lâm Dật lại là con của cô ấy, tin tức này quá rung động.

“Ánh Nguyệt, chúng ta đã nhiều năm không gặp, lẽ ra cô mở miệng thì chúng tôi đều nên cho cô chút mặt mũi. Nhưng chuyện này, cậu ta thực sự quá đáng, chúng tôi thật sự không có cách nào đáp ứng.” Hàn Kim Lôi nói:

“Cũng không phải là chúng tôi không phóng khoáng, cô có thể vào phòng bệnh xem tình huống của bọn họ. Tương lai của con trai tôi đều bị hủy trên tay cậu ta, cô muốn tôi bỏ qua thế nào đây.”

Đối mặt với đôi mắt sắc lệ của Hàn Kim Lôi, Tần Ánh Nguyệt cũng không có chút gợn sóng nào.

“Chuyện này tôi cũng hiểu đôi chút, chuyện của mấy đứa trẻ thì để cho chúng nó tự mình giải quyết đi. Hơn nữa trước khi động thủ, chúng đã cũng đã thỏa thuận rồi mới làm, cho dù kết quả thế nào thì đều tự mình gánh chịu. Hiện tại các người lại đi truy cứu những thứ này, hình như không đúng với phong cách quý tộc cho lắm.”

“Cô cũng là người xuất thân từ đại gia tộc, cô cũng nên hiểu rõ, đến tầng lớp như chúng ta rồi thì sẽ không nói đạo lý nữa.”

Ánh mắt của Tần Ánh Nguyệt rơi xuống trên người Hàn Kim Lôi, không còn ôn nhu như nước giống như trước đó nữa.

“Theo ý của anh là không muốn nói đạo lý đúng không.”

“Cho dù cậu ta là con của cô thì cũng phải cho tôi một lời giải thích.”

“Không sai, xảy ra chuyện lớn như vậy, không có khả năng chỉ cần một câu của cô là có thể cho qua.”

Cho dù đã hơn hai mươi năm trôi qua, nhưng sức ảnh hưởng của Tần Ánh Nguyệt vẫn còn.

Nhưng trong mắt những đại lão này, dù sao cô cũng chỉ là phụ nữ, cho dù đã từng xinh đẹp vô song, tài hoa khắp kinh thành, nhưng trong chuyện này cũng không có năng lực khiến cho tất cả mọi người từ bỏ ý đồ.

Lúc này, vẻ mặt Lương Nhược Hư cũng trở nên khẩn trương.

Cô vốn cho rằng, Tần Ánh Nguyệt xuất hiện sẽ có thể thay đổi cục diện trước mắt. Nhưng mình đã nghĩ đơn giản rồi, những người này căn bản không có ý định dừng tay.

Tiếp theo nên làm gì đây.

Không ai biết mọi chuyện sẽ tiến triển theo hướng nào.

Nhìn mười mấy người trong hành lang, vẻ mặt của Tần Ánh Nguyệt vẫn không có chút gợn sóng nào.

“Tần Ánh Nguyệt tôi chỉ là đàn bà con gái, cộng với việc Tần gia xuống dốc, quả thực không có năng lực như vậy, cũng không có tư cách khiến cho các người bỏ qua.”

Mọi người đều không nói chuyện, bọn họ tuy từng ái mộ Tần Ánh Nguyệt, nhưng đã nhiều năm như vậy, bọn họ đều đã lập gia đình sinh con. Gia đình của mình mới là quan trọng nhất, sẽ không thể bởi vì sự xuất hiện của cô mà từ bỏ.

“Mặc dù tôi không có năng lực xử lý chuyện này, nhưng mà các người đừng quên, Lâm Dật cũng có cha.” Tần Ánh Nguyệt nói:

“Nếu như các người cứ khăng khăng như thế, tôi chỉ có thể gọi Lâm Cảnh Chiến trở về để tâm sự chuyện này với các người.”

“Lâm, Lâm Cảnh Chiến!”

Nghe thấy ba chữ này, bọn người Hàn Kim Lôi bị dọa cho run rẩy, thái độ cũng không cậy thế giống trước đó nữa.

“Cô, cô năm đó rời đi cùng Lâm Cảnh Chiến sao.”

“Không sai.” Tần Ánh Nguyệt nói:

“Anh ấy còn chưa chết, hiện tại còn sống rất tốt. Lâm Dật cũng là con của anh ấy, nếu như các người cứ tiếp tục truy cứu thì anh ấy sẽ ra mặt.”

Lương Nhược Hư đứng bên cạnh, quan sát vẻ mặt của mọi người.

Nếu như lúc bọn họ đối mặt với Tần Ánh Nguyệt là thích mà không có được.

Thì khi nghe đến ba chữ Lâm Cảnh Chiến này chính là e sợ.

“Tôi cũng đã nói hết những việc liên quan tới chuyện này rồi. Về phần mọi người làm thế nào, tôi tin trong lòng các người tự hiểu rõ. Tôi cũng không phải là ỷ thế hiếp người, chỉ là muốn để mọi người làm việc theo quy tắc một chút. Chuyện tranh cãi của trẻ con, nếu như người lớn tham dự vào thì sẽ phá vỡ quy tắc.”

Nói xong, Tần Ánh Nguyệt hơi hạ thấp người, ôn nhu nói:

“Ngoài ra, tôi hi vọng mọi người có thể giữ kín bí mật hôm nay. Tôi không muốn để cho những người khác trừ mọi người biết tôi đã trở về.”

Tần Ánh Nguyệt mỉm cười nhìn những người khác, nhẹ nhàng bâng quơ nói ra lời uy hiếp này, sau đó quay người rời đi.

Cùng lúc đó, Trầm Thục Nghi nháy mắt ra hiệu cho Lương Tồn Hiếu và Lương Nhược Hư, sau đó liền đi theo cô ra khỏi bệnh viện.

Ban đêm gió có chút lạnh, nhưng lại mang tới một cỗ hương vị khác.

Tần Ánh Nguyệt đứng tại cửa ra vào, cười nhìn về phía Lương Tồn Hiếu, “Thục Nghi của chúng ta cuối cùng vẫn bị người thành thật kia cướp mất.”

Lương Tồn Hiếu cười một tiếng, “Cũng không thể nói như vậy, là nhân cách của tôi đã hấp dẫn cô ấy.”

Trầm Thục Nghi liếc nhìn người đàn ông bên cạnh mình, tràn đầy hạnh phúc.

“Đi thôi, tìm một chỗ, chúng ta ngồi một chút.”

Tần Ánh Nguyệt vén tóc, sau đó nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Thời gian cũng không còn sớm nữa, các người trở về nghỉ ngơi đi. Lát nữa chị vẫn còn có chuyện cần làm, không làm chậm trễ thời gian của mấy người.”

“Có chuyện gì tối nay cứ làm, đừng nói là Yến Kinh này, cho dù là toàn bộ Trung Quốc, Trầm Thục Nghi em muốn dẫn chị đi, ai dám không đồng ý!”

“Trầm đại tổng tài đúng thật là càng ngày càng bá khí.”

“Đi thôi, tìm một chỗ ngồi một lúc, em có rất nhiều chuyện muốn nói với chị đây.”

“Em đã mời vậy rồi, nếu như chị còn không đáp ứng, vậy chính là không nể mặt mũi.”

“Quyết định như vậy đi.” Trầm Thục Nghi nhìn Lương Tồn Hiếu, “Anh về nhà trước đi, em đi dạo một chút.”

“Vậy được, anh và con gái đi về trước.” Lương Tồn Hiếu nói:

“Sau khi xong nhớ gọi anh tới đón.”

“Một mình anh trở về đi, Hạt Gạo đi theo em.”

“Mang theo Hạt Gạo sao?”

“Dù sao cũng phải có người bưng trà dâng nước a.”

Lương Nhược Hư:…

Tuy việc bưng trà dâng nước không phải là việc gì hay, nhưng

Lương Nhược Hư vẫn rất nguyện ý đi.

Cô vô cùng tò mò về Tần Ánh Nguyệt, chủ yếu nhất cũng chính vì bà là mẹ của Lâm Dật.

Cho nên cô muốn hiểu rõ thêm về người này.

“Chúng ta đi đâu đây?” Tần Ánh Nguyệt hỏi.

Trầm Thục Nghi nhìn bốn phía một chút, “Quy tắc cũ?”

“Cũng được.”

Lương Nhược Hư nghe mà không hiểu gì, sao nhìn giống như ám hiệu vậy?

Ba người lên Audi A8 của Trầm Thục Nghi, Lương Nhược Hư trở thành tài xế.

“Mẹ, chúng ta đi đâu đây?”

“Suối nước nóng Thủy Khỏa.”

“Ngạch, tắm rửa sao?”

“Đương nhiên.” Trầm Thục Nghi nói:

“Quán Cafe là nơi cho trẻ con, không thích hợp với chúng ta.”

Lương Nhược Hư thực sự không hiểu nổi, sao nói chuyện phiếm lại thích đến nơi đó vậy?

Sau 40 phút, Lương Nhược Hư lái xe đến suối nước nóng Thủy khỏa, cũng chính là nơi Lâm Dật làm thẻ hội viên lần trước.

Vừa mới xuống xe, vừa hay nhìn thấy một chiếc Mercedes Maybach lái ra từ bên trong.

Lương Nhược Hư hướng sang bên cạnh nhường đường, không nghĩ tới chiếc Maybach kia vậy mà dừng ngay tại chỗ.

Sau khi cửa mở ra, một người đàn ông trung niên, vội vã đi xuống từ trên xe.

Người này chính là ông chủ suối nước nóng Thủy Khỏa, Triệu Hằng Đông.

“Trầm tổng, ngài đã tới.” Triệu Hằng Đông đứng ở vị trí cửa sau, khách khí nói.

Lương Nhược Hư:???

Khách quen sao?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1039.

Chương 1040. Lương Nhược Hư Phun Trào

“Triệu tổng cũng ở đây sao.”

Trầm Thục Nghi mở cửa sổ xe nhưng cũng không có ý định xuống xe.

“Vừa mới mở cuộc họp với nhân viên, mới xong việc.” Triệu Hằng Đông nói:

“Tôi hiện tại sẽ đi sắp xếp dọn dẹp ngay.”

“Không cần phiền phức như vậy, chuẩn bị phòng xông hơi là được.”

“Được, được, được, tôi sẽ đi sắp xếp ngay.”

Sau khi đáp lại, Triệu Hằng Đông vội vàng phân phó tài xế nhường đường, để xe Trầm Thục Nghi đi vào.

Chỉ riêng việc sắp xếp này, giữa Lâm Dật và Trầm Thục Nghi vẫn là có khoảng cách.

Một hàng ba người đi vào suối nước nóng Thủy Khỏa, vì đơn giản chỉ ngâm suối nước nóng thôi cho nên liền đến phòng tắm hơi.

Lúc đến đây, Lương Nhược Hư nhìn thấy trong phòng xông hơi có bày hàng chục loại hoa quả, nước trà và đồ uống, thậm chí ngay cả rượu kiểu Nhật cũng được chuẩn bị, vô cùng chu đáo.

Đi đến trước bàn, Lương Nhược Hư rót hai chén trà, đưa cho

Tần Ánh Nguyệt một chén.

“Dì Tần, mời uống trà.”

“Nhoáng một cái đã nhiều năm như vậy, Nhược Hư cũng đã lớn rồi.” Tần Ánh Nguyệt cảm khái nói:

“Chị nhớ rằng hai chúng ta năm đó còn định kết thông gia từ bé cho chúng nó.”

Lương Nhược Hư đỏ mặt, có chút cảm thán tạo hóa đúng là trêu người.

Nếu như không có Kỷ Khuynh Nhan, mình và Lâm Dật có lẽ thật sự đã đến được với nhau.

Chỉ là quan hệ hiện lại không rõ ràng, không ai nói rõ được.

“Ai nói không phải đâu, nhoáng một cái mà đã nhiều năm như vậy, bọn chúng đã trưởng thành, chúng ta cũng già rồi.” Trầm Thục Nghi cảm khái:

“Ngược lại là chị, năm đó bỗng nhiên biến mất trong đêm. Vậy mấy năm này chị thế nào rồi, vẫn ở cùng Lâm Cảnh Chiến sao.”

Tần Ánh Nguyệt cười chua xót một tiếng, “Làm sao có thể, một người coi bốn biển là nhà như anh ấy sao có thể có cuộc sống yên bình được. Cho nên có lúc chị thật sự hâm mộ em, Lương Tồn Hiếu thật thà hiền lành, lại còn khôn ngoan, hơn nữa cũng toàn tâm toàn ý đối tốt với em.”

“Chị cũng chỉ nói như vậy, nếu như để cho chị chọn lại lần nữa thì chị vẫn sẽ chọn Lâm Cảnh Chiến thôi. Anh ấy quả thực khiến người ta không thể kháng cự.” Trầm Thục Nghi nói:

“Nhưng em rất muốn biết những năm này anh ấy ở đâu. Thế giới này quả thật rất lớn, nhưng nơi đáng để anh ấy đi cũng không nhiều.”

“Cũng không thần bí như trong tưởng tượng của em đâu, anh ấy chỉ đi loanh quanh khắp thế giới thôi. Lúc mà chị muốn gặp anh ấy, anh ấy sẽ trở về hoặc là chị sẽ qua đó. Người kia tuy rằng phóng đãng không thích bị trói buộc, nhưng cũng không phải là người bỏ rơi vợ con. Vì vậy chị đã hình thành thói quen về hình thức ở chung với nhau, thậm chí cảm thấy như vậy cũng rất tốt.”

“Thì ra chị cũng không phải như vậy, em nhớ chị từng nói với em, chị muốn tìm một người thành thật, sống một cuộc sống an ổn. Thậm chí chị còn nói, sau khi về già sẽ tìm một nơi non xanh nước biếc, trồng trọt nuôi gà. Nhưng mà cuộc sống bây giờ của chị lại khác một trời một vực so với mong muốn của chị.”

Nói đến đây, Trầm Thục Nghi nở nụ cười, “Khiến cho em hiện tại cũng không biết chị muốn cuộc sống như nào nữa.”

“Con người nếu như có thể lựa chọn cuộc sống cho mình, vậy thì tốt, nhưng có quá nhiều chuyện thật sự là thân bất do kỷ.”

Tần Ánh Nguyệt đung đưa chén trà, một vòng lại một vòng, tựa như là vòng tuổi vậy.

Nó sẽ thay đổi một thiếu niên ngây thơ, dỡ bỏ lý tưởng như cỏ mọc én bay, để lộ ra con đường dài đằng đẵng dưới ánh rạng đông.

Nó cũng sẽ thay đổi dung nhan của người con gái thủy chung, biến sao trời biển rộng thành quanh co khúc khuỷu, hóa thành những hồi ức và sầu bi.

“Chị nhớ năm đó, hai chúng ta đã từng chui vào chăn sau khi tắm rửa xong, rồi đốt đèn nói chuyện. Em hỏi chị thích người đàn ông như thế nào, chị đã liệt kê ra một đống quy định cứng nhắc. Lúc trước chị còn tự tin cho rằng, Tần Ánh Nguyệt chị nhất định sẽ tìm một người đàn ông như vậy để kết hôn sinh con. Nhưng tình yêu chính là thần kỳ như vậy, sau khi em gặp được người mà mình thích, anh ấy lại không phù hợp với bất kỳ quy tắc nào về một nửa của em cả. Nhưng bản thân em vẫn sẽ lao vào giống như thiêu thân lao vào lửa, không muốn quay đầu.”

Lương Nhược Hư lại rót cho Tần Ánh Nguyệt một chén trà, lẳng lặng nghe chuyện xưa năm đó của bọn họ.

Dường như đang tại kể lại mình bây giờ.

“Nhưng đã nhiều năm như vậy, chị không nghĩ tới chuyện bắt anh ấy trở lại, sau đó sống một cuộc sống an ổn sao.”

“Sao không nghĩ tới chứ, thế nhưng là...” Tần Ánh Nguyệt thở dài,

“Nhưng người đàn ông giống như anh ấy, nếu chị không buông tay, sao có thể tác thành một đời khinh cuồng của anh ấy được, tín nghĩa chiêu chương, cứ dứt khoát cứ như vậy đi.”

Lương Nhược Hư và Trầm Thục Nghi đều không nói gì.

Những việc này, hai người bọn họ đều không có tư cách đánh giá, cho nên không tiện nói gì.

“Vậy còn chị, những năm này sống như thế nào?”

“Năm đó lúc đem nó đến viện phúc lợi Lam Thiên, chị đã nghĩ tình nghĩa mẹ con giữa bọn chị đã không còn nữa.”

Tần Ánh Nguyệt hít thở sâu một hơi, Lương Nhược Hư phát hiện khóe mắt của bà đã ươn ướt.

“Nhưng loại chuyện này giống như nghiện vậy, thật sự là không thể cắt đứt. Cho nên, mấy năm nay, phần lớn thời gian chị đều ở Quảng Châu, có lúc sẽ giả bộ làm người qua đường, đi lại vài vòng bên ngoài cô nhi viện, có thể thường xuyên nhìn thấy nó đang chơi đùa với những đứa trẻ khác.”

Tay cầm chén trà của Lương Nhược Hư bỗng run lên một cái.

Thì ra người phụ nữ sau khi làm mẹ lại có thể hèn mọn đến vậy.

“Sự thật chứng minh, ánh mắt của chị cũng không tệ lắm, đại tỷ ở cô nhi viện đối với nó rất tốt. Tuy nhiên có lúc nó cũng bị đánh, nhưng đó là do nó phạm sai lầm, trải qua nhiều năm, tam quan vẫn rất chính trực, chị cũng thấy mãn nguyện rồi.”

“Nhưng em nhớ lúc cậu ấy học đại học đã đến Trung Hải, vậy chị cũng đi Trung Hải sao?”

“Có đi.” Tần Ánh Nguyệt nói:

“Nhưng lên sau khi nó lên đại học, chị cũng không nhớ thương nó như trước nữa, có lúc sẽ đi du sơn ngoạn thủy, lúc rảnh rỗi thì đi xem cha nó một chút, lúc nhàm chán thì quay lại nhìn nó. Thời gian mấy năm qua của chị cũng chỉ đảo qua đảo lại giữa hai người bọn họ.”

Nhìn nụ cười hạnh phúc trên gương mặt Tần Ánh Nguyệt, Lương Nhược Hư cảm thấy khó hiểu.

Trong cuộc sống như vậy mà bà ấy còn có thể cảm thấy hạnh phúc, đến tột cùng là người ôn nhu nhường nào đây.

“Vậy chuyện cậu ấy trưởng thành trong hơn nửa năm này, cùng chuyện bỗng nhiên quật khởi tại Trung Hải, cũng đều do một tay hai người chế tạo đúng không.”

“Em nói như vậy, cũng quá xem thường Lâm Dật nhà chị rồi.” Tần Ánh Nguyệt nói:

“Ba nó thì coi bốn biển là nhà, năng lực của chị em cũng biết, không so được với em, cũng không biết kinh doanh, làm sao có thể giúp đỡ được nó chứ.”

“Gia nghiệp lớn như vậy đều là tự tay cậu ấy gây dựng nên?” Trầm Thục Nghi cảm thấy kinh ngạc: “Em vẫn luôn tưởng rằng là các người đang âm thầm hỗ trợ.”

“Làm sao có thể, chị căn bản chưa từng nghĩ tới nó sẽ đi con đường này.” Tần Ánh Nguyệt nói:

“Nhưng chị đoán chắc là nó bỗng nhiên phát tài, sau đó mới bắt đầu kinh doanh từng chút một.”

“Sự thông minh này giống hệt với Lâm Cảnh Chiến, hơn nữa còn là hậu sinh khả uý.”

“Đó là đương nhiên, dù sao cũng con trai của bọn chị.” Tần Ánh Nguyệt nói.

“Nhìn chị kìa, cũng không thèm khiêm tốn, con gái em còn ở đây, em cũng không khoa trương như thế.”

“Nhược Hư cũng ưu tú, nhưng nó không giống em, tính cách lại rất giống ba nó.”

Lương Nhược Hư oán thầm trong lòng một câu, “Nếu như con mà thông minh giống mẹ con một chút thì đã không thể con trai người bắt được.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1040.

Chương 1041. Nói Không Chừng Hai Người Bọn Họ Còn Có Thể Gặp Lại Nhau?

“Vậy chị có dự định gì cho tương lai chưa, cứ định trôi nổi như vậy sao?”

“Không phải là quá tốt, nhưng có thể nhìn thấy hai người bọn họ đã đủ rồi.” Tần Ánh Nguyệt nói.

“Nhưng dù sao nó cũng là con trai chị.”

Hai người đều là người làm mẹ, đương nhiên hiểu rõ tầm quan trọng của con cái đối với mình

“Là con trai của chị không sai, nhưng chị chỉ sinh nó, không nuôi nó, không có tư cách muốn quá nhiều.” Tần Ánh Nguyệt nói: “Như bây giờ đã rất tốt rồi.”

“Nhưng con cảm thấy...”

Lương Nhược Hư mở miệng, muốn nói lại thôi, sau cùng vẫn nói: “Lấy năng lực và sự thông minh tài trí của Lâm Dật thì nếu muốn tìm được các người, có lẽ đã có thể hỏi thăm ra tin tức của hai người, đây không phải là việc khó.”

“Dì cũng rất tin tưởng vào chuyện này, con trai dì mà.” Tần Ánh Nguyệt cười ha hả nói:

“Nhưng cho đến bây giờ nó đều không nghĩ đến chuyện này, chắc hẳn cũng coi nhẹ chúng ta, cho nên... không bắt buộc.”

Lương Nhược Hư không nói chuyện, lặng lẽ thêm trà, cô có thể nghe ra sự bất đắc dĩ trong lời nói của Tần Ánh Nguyệt.

Nếu có thể lựa chọn, chắc hẳn bà ấy cũng không muốn như vậy.

Một người không tim không phổi như mình đây đều cảm thấy không muốn, huống hồ là người ôn như giống như dì ấy.

“Vậy sau này, Lâm Dật ở nơi nào thì chị ở đó, có đúng không?” Trầm Thục Nghi hỏi.

“Gần như là vậy.” Tần Ánh Nguyệt nói: “Chị cũng đã lớn tuổi như vậy, cũng không có sự nghiệp giống em, ngoài chuyện đó ra thì cũng không có chuyện gì để làm cả.”

“Vậy Tần gia thì sao?” Trầm Thục Nghi nói:

“Chuyện của chị và Lâm Cảnh Chiến năm đó khiến cho Tần gia rất tức giận. Hai người cậu của Lâm Dật đều bị Lâm Cảnh Chiến đánh thành tật, khiến cho Tần gia nhất thời tụt dốc không phanh. Cho đến tận bây giờ, bọn họ vẫn còn chưa nguôi ngoai, nếu như bọn họ biết chuyện về Lâm Dật, liệu có thể sẽ làm chút chuyện gì quá đáng không?”

“Cũng có thể, nhưng cũng không tiện nói.” Tần Ánh Nguyệt nói: “Chuyện Tần gia suy yếu không liên quan đến nó. Nhưng chuyện năm đó, cũng là bọn họ đã làm sai trước, chị cũng không cảm thấy Cảnh Chiến có lỗi.”

“Giống như chuyện đã xảy ra hôm nay?”

Tần Ánh Nguyệt nói: “Đúng là do những người này đã làm sai trước, hai người bọn họ chỉ là đang làm chuyện mình nên làm.”

“Nếu có một ngày, Tần gia gặp mặt Lâm Dật, bọn họ bắt đầu gây chuyện, mà Lâm Cảnh Chiến lại không ở bên cạnh, chị sẽ làm thế nào?”

“Chị cảm thấy...”

Tần Ánh Nguyệt cười rộ lên, “Chị thật ra lại không cảm thấy con trai chị sẽ thất bại, người Tần gia không bằng con trai chị.”

Lương Nhược Hư lặng lẽ nhìn Tần Ánh Nguyệt, bà ấy chưa từng buông lỏng những thứ như nguyên tắc này, luôn đi theo quan điểm của mình, dù đối phương có là nhà mẹ đẻ của chính mình.

Quả nhiên, người càng là ôn nhu thì lại càng khó bị thuần phục.

Những năm gần đây, bà ấy vẫn sống an ổn, đều dựa vào sự ngoan cường bên trong này đi.

“Nhưng chuyện gần đây của Lâm Dật, chị cũng biết đúng không?”

“Hình như nó có một mảnh đất tại thôn Hoan Hỉ, nuôi cá chăn heo, thật sự là biết cách giày vò mình.” Tần Ánh Nguyệt dở khóc dở cười nói.

“Em không nói chuyện này, cậu ấy lần này sẽ tham gia huấn luyện thử nghiệm của lữ đoàn Trung Vệ.” Trầm Thục Nghi nói:

“Lấy trình độ của cậu ấy muốn thông qua Huấn luyện thử nghiệm, chắc chắn là chuyện không thành vấn đề, chị có suy nghĩ gì không.”

“Không có.” Tần Ánh Nguyệt nói:

“Hai người bọn họ, chị cũng không quản được ai cả. Nhưng từng nghe ba nó nói qua, lữ đoàn Trung Vệ đều làm theo hình thức chủ nghĩa, nó có thể quen với lữ đoàn Trung Vệ hay không cũng là một vấn đề.”

Tim của Lương Nhược Hư run lên.

Lữ đoàn Trung Vệ làm theo hình thức chủ nghĩa?

Cha của Lâm Dật rốt cuộc là nhân vật gì vậy?

“Nghe nói lữ đoàn Trung Vệ thường chấp hành các loại nhiệm vụ đặc thù, tính nguy hiểm rất lớn, chị yên tâm sao?”

“Không yên tâm cũng không còn cách nào khác, chị cũng không quản được.” Tần Ánh Nguyệt nói:

“Nếu như nó thật sự tiến vào lữ đoàn Trung Vệ, trong tương lai hai người bọn họ sẽ có khả năng gặp mặt, suy nghĩ một chút đúng là có chút thú vị.”

“Tâm tình của chị đúng là càng ngày càng tốt, em không bằng chị.” Trầm Thục Nghi vừa cười vừa nói.

“Năm đó người theo đuổi em cũng không ít, không ít người đều là tài tử Thanh Hoa, Yến Đại.”

“Bọn họ đều không được, lão Lương nhà em mới là tốt nhất.”

“Đúng vậy, lão Lương quả thật không tệ.”

Ba người nói chuyện đến khuya, Lương Nhược Hư có chút không chịu nổi, đành sang bên cạnh nằm ngủ.

Tần Ánh Nguyệt và Trầm Thục Nghi vẫn nói chuyện cho tới hơn ba giờ sáng mới nghỉ ngơi.

…

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật mơ mơ màng màng xoa cái lưng mỏi, Lý Sở Hàm lặng lẽ ngồi ở bên cạnh mặc quần áo.

“Có phải là em đã làm phiền anh rồi hay không.”

“Không có, hôm nay anh cũng có chút chuyện, lát nữa sẽ ra ngoài.” Lâm Dật đứng dậy nói: “Hôm nay còn có cuộc họp sao?”

“Có cuộc tọa đàm tại Hiệp Hòa, vốn dĩ em cũng không muốn đi, nhưng năm đó giáo viên đã chỉ đích danh, nên đến xem một chút.” Lý Sở Hàm nói:

“Lần này anh tới Yến Kinh, định ở lại vài ngày sao?”

“Chuyện này không xác định, nói không chừng là vậy.” Lâm Dật nói: “Vậy em khi nào trở về?”

“Sau khi xong buổi tọa đàm hôm nay, em sẽ trở về, nhưng mấy người Nam Nam hẹn em buổi tối, đoán chừng phải ngày mai mới về được.”

“Máy bay tư nhân của anh đang ở sân bay, ngày mai em ngồi nó mà về.”

“Không cần đâu, vé máy bay do bệnh viện chi trả.” Lý Sở Hàm vừa cười vừa nói: “Có thể tiết kiệm chút tiền cho anh.”

“Ha ha, ưu tú.” Lâm Dật nói ra: “Anh sẽ để xe của Trần Nghiên lại cho em, lái cũng thuận tiện hơn.”

Lý Sở Hàm lắc đầu, “Anh lái đi, emi bắt xe là được, với lại mấy người Nam Nam và Oánh Oánh cũng có xe, em muốn đi đâu thì nhờ bọn họ là được.”

“Ngồi xe của người khác, làm việc của mình, đúng là càng ưu tú.”

Lý Sở Hàm cười ôn nhu, “Đợi lát nữa không phải anh có chuyện muốn làm sao, nhanh mặc quần áo đi, nếu không sẽ muộn mất.”

“Được rồi.”

Hai người rửa mặt rồi cùng đến khách sạn ăn chút đồ ăn.

Lúc ăn cơm, Lâm Dật nhận email từ điện thoại di động.

Đây là thư mà Đào Thành gửi cho mình, bên trong là tin tức cơ bản liên quan tới Huấn luyện thử nghiệm.

Trong đó điều quan trọng nhất chính là thời gian và địa điểm.

Thời gian: 9h sáng.

Địa điểm: Trụ sở huấn luyện 845 Thông Châu.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật và Lý Sở Hàm chia ra làm việc, mỗi người đi một hướng.

Tình trạng tắc nghẽn giao thông tại Yến Kinh khiến cho Lâm Dật được mở mang tầm mắt.

Quãng đường dài 20 km, đi hết 40 phút đồng hồ cung chỉ mới đi được một nửa, điều này khiến chi Lâm Dật vô cùng khó hiểu.

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật đột nhiên vang lên, là Đào Thành gọi tới.

“Chuẩn bị tập hợp, cậu đến đâu rồi.”

“Giao thông Yến Kinh đúng thật là, lái xe hơn 40 phút đồng hồ mới đi được mười cây số, như này là không được a, Thiết Tử.”

“Ngạch...” Đào Thành dừng một chút, “Giao thông Yến Kinh có thể coi là nổi danh cả nước, cậu nên xuất phát trước nửa giờ.”

“Nếu như đến muộn, có vấn đề gì không?”

"Ừm... Tôi sẽ nói giúp cho cậu một chút, nhưng cậu nhanh lên đi."

“Đến ngay.”

...

Trụ sở huấn luyện 845 là căn cứ huấn luyện cơ sở của lữ đoàn Trung Vệ.

Một số huấn luyện phổ thông cũng sẽ được hoàn thành ở đây, lúc bình thường đều tiến hành huấn luyện dã ngoại.

Trước tòa nhà huấn luyện, có ba mươi mấy người đang đứng.

Đào Thành và Vương Băng Ngọc cũng đang ở đây.

“Sắp chín giờ rồi mà người còn chưa tới, xem lữ đoàn Trung Vệ Lữ thành nơi nào vậy?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1041.

Chương 1042. Nếu Như Đến Trễ Thì Không Cần Nữa

Người nói chuyện là một phụ nữ mặc quần bò, đi giày Martin.

Bên trên khoác áo da màu đen, trên sống mũi có một cặp kính râm, nhìn vô cùng phong cách.

Người phụ nữ tên là Khưu Vũ Lạc, là tổ trưởng tổ hai của lữ đoàn Trung Vệ.

“Cậu ấy tới từ Trung Hải, không hiểu rõ lắm về chuyện bên Yến Kinh, cho nên mới không coi thời gian, đang bị kẹt ở trên đường.” Đào Thành nói:

“Tôi vừa mới thúc giục cậu ấy rồi, cũng nhanh thôi.”

Khưu Vũ Lạc nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Nếu như trước 9 giờ mà không đến, thì không cần người này nữa, thật sự không có quy củ gì cả.”

Vương Băng Ngọc đứng ở bên cạnh không nói chuyện, chỉ bĩu môi, tổ trưởng này nóng giận như vậy, đoán chừng là mới cãi nhau với bạn trai.

“Tổ trưởng, như vậy không tốt lắm đâu, Lâm Dật là người mà lữ đoàn Trung Vệ chủ động chiêu mộ, cô làm như vậy thì những tổ trưởng còn lại có thể sẽ có ý kiến.”

“Có ý kiến cái rắm, người nào có ý kiến cứ nói với tôi.” Khưu Vũ Lạc nói:

“Vẫn là câu nói kia, chấp hành nghiêm ngặt theo quy định, trước 9 giờ mà không đến thì sẽ không cần nữa”

“Đừng mà Vũ Lạc, tôi nghe nói người tên Lâm Dật kia rất là đẹp trai. Các người không muốn thì tổ ba chúng tôi nhận, dựa vào đâu mà muốn khai trừ người ta chứ.”

Người nói chuyện tên là Ninh Triệt, là tổ trưởng tổ ba của lữ đoàn Trung Vệ.

Ninh Triệt có một gương mặt rất điển hình của người nổi tiếng trên mạng, nhưng không phải nhân tạo mà là tự nhiên.

Cách ăn mặc cũng không giống với Khưu Vũ Lạc, tư thế hiên ngang, mặc quần nhung Leggings màu đen, khoác áo lông màu đen, chân giày còn mang theo chút gót, phối hợp với kiểu tóc lượn sóng và đôi môi đỏ, cách ăn mặc đúng kiểu tra nữ.

Mà người mà lữ đoàn Trung Vệ chiêu mộ, chính là để chuẩn bị cho tổ hai và tổ ba.

Lần hành động trước đó, hai tổ bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng, trước sau đã có mười ba người chết, mà hai người bọn họ cũng mới được cất nhắc lên làm tổ trưởng.

So với tổ 1 và tổ 4 thì thực lực tổng thể của hai tổ này còn kém một mảng lớn, cho nên lần này chiêu mộ người xem như là bổ sung chiến lực cho bọn họ.

“Tôi là tổng huấn luyện viên của buổi huấn luyện thử lần này, tôi muốn làm gì không cần cô quản.” Khưu Vũ Lạc nói:

“Lần này chiêu mộ 36 người, trong đó 35 người đã đến sớm 20 phút. Một người ngay cả chút khái niệm thời gian cũng không có, người vô tổ chức vô kỷ luật như vậy lữ đoàn Trung Vệ không cần.”

Bởi vì tổ hai của Khưu Vũ Lạc hi sinh tổng cộng chín người,

người được chọn từ buổi huấn luyện phần lớn đều sẽ được điều đến tổ hai, cho nên cô mới trở thành tổng huấn luyện viên.

“Pháp lý cũng chính là nhân tình, cô không thể vì tối qua bạn trai cô không hầu hạ tốt, mà trút cơn giận lên đầu những người mới đến được, như vậy có phải là có chút quá phận không.” Ninh Triệt cười ha hả nói, một chút cũng không sợ Khưu Vũ Lạc.

Hai người đều cùng đi vào lữ đoàn Trung Vệ từ ba năm trước.

Nhưng vẫn luôn không hợp nhau, còn không thuận mắt lẫn nhau, cho tới hôm nay vẫn như vậy.

“Đây là quy tắc của tôi, nếu như cô không hài lòng thì tìm lãnh đạo mà nói, đừng ở đây nói nhảm với tôi.”

Khưu Vũ Lạc tức giận, cũng là có nguyên nhân.

Bởi vì Khưu Đông Nam bị Lâm Dật đánh đêm qua chính là em trai cô.

Sau khi hiểu rõ chân tướng, cô cũng biết việc này cũng không có liên quan lắm tới Lâm Dật.

Nhưng em trai mình bị đánh, trong lòng cô chắc chắn là không thoải mái.

Nhưng những người khác lại không biết chuyện này, bọn họ đều không hiểu tại sao Khưu Vũ Lạc lại nổi giận.

Chỉ cho là dì cả sắp tới, hoặc là cãi nhau với bạn trai.

“Tổ trưởng, thật ra trình độ của Lâm Dật rất được, nếu như bỏ đi như vậy thì rất đáng tiếc.”

Từ lúc nhìn thấy Lâm Dật, Đào Thành đã cảm thấy cậu rất thú vị, rất hy vọng có thể chiêu mộ anh vào tổ.

“Ngoài ra, trong nhiệm vụ lần trước, tổ hai chúng ta tổn thương vô cùng nghiêm trọng, thực lực tổng thể không bằng ba tổ còn lại. Lãnh đạo cũng có ý điều Lâm Dật đến tổ hai chúng ta, đây đều đã đưa tới cửa, không thể không cần được.”

“Tôi không muốn nghe những lý do khác, quy tắc của tôi chính là như vậy, nếu như không thể tới trước 9 giờ thì không cần nữa.”

Thái độ của Khưu Vũ Lạc cứng rắn như thế cũng là có nguyên nhân.

Trong mắt tất cả mọi người, lữ đoàn Trung Vệ là một nơi rất thần thánh, giống như người bình thường đối với nhân viên công vụ vậy, chen vỡ đầu cũng muốn vào.

Cho nên cô nghĩ Lâm Dật cũng vậy, nếu như có thể thì cô cũng không muốn để Lâm Dật tới.

“Vậy tôi sẽ giục cậu ấy một chút.”

Thấy thái độ của Khưu Vũ Lạc vẫn không dịu đi, Đào Thành cũng không tiện nói thêm gì. Anh chỉ có thể gọi cho Lâm Dật, nhắc nhở cậu phải tới trước 9 giờ.

“Anh Thành, không cần gọi điện thoại nữa đâu, tình hình giao thông của Yến Kinh anh cũng biết, cậu ta có thể chạy tới mới là lạ.” Vương Băng Ngọc nói:

“Tuy cậu ta lớn lên rất đẹp trai, nhưng đầu óc lại giống như có chút không bình thường, làm đồng đội với dạng người này, nói không chừng còn có thể bị cậu ta lừa.”

“Cô cũng đừng nhìn người ta với thành kiến như vậy, năng lực của cậu ấy còn bày ra ở đó. Tôi gọi điện thoại hỏi thăm tình huống một chút đã.”

Nói xong, Đào Thành bấm gọi cho Lâm Dật.

“Cậu đến đâu rồi?”

“Tôi cũng không rõ lắm, xung quanh đều là nhà cao tầng, đang lái về phía các người đây.”

“Vậy cậu nhanh lên một chút, nhất định phải tới trước 9 giờ, nếu không cậu sẽ mất tư cách huấn luyện thử.”

“A? Nghiêm ngặt như thế sao?”

“Không còn cách nào khác, tổ trưởng của chúng tôi đã lên tiếng, nói không thể phá vỡ quy tắc.”

“Tổ trưởng các người có phải là dì cả tới hay không, đến trễ vài phút có thể chết người sao? Đây cũng quá giả bộ rồi đi.”

“Chuyện này, chuyện này...” Đào Thành không biết nói gì cho phải, “Đừng nói nữa, tóm lại cậu nhanh lên một chút, chúng tôi đều đang chờ cậu đây.”

“Được, đã biết.”

“Anh Thành, cậu ấy nói gì rồi?” Vương Băng Ngọc tò mò hỏi.

“Chỉ là hỏi thăm linh tinh thôi.”

“Không phải là nói lời gì đó quá đáng chứ?”

“Đã nói là hỏi thăm linh tinh rồi, sao còn hỏi nữa vậy.”

Đào Thành cảm thấy nếu như để cho tổ trưởng biết nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi, đoán chừng cô ấy sẽ bùng nổ.

“Tôi không muốn chờ nữa, hiện tại liền bắt đầu đi.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Còn có năm phút nữa, nếu không chúng ta cứ chờ một chút đi.”

“Không cần thiết, cho dù tôi có cho cậu ta thêm năm phút đồng hồ thì cũng không thể tới kịp, ngay cả thái độ tối thiểu nhất cũng không có, tôi còn giữ lại làm gì?”

“Đừng nói như vậy chứ, vừa rồi hai chúng tôi có trao đổi qua trong điện thoại một chút, cậu ấy cũng sắp tới rồi.”

“Anh cũng không cần nói tốt cho cậu ta, tôi cũng không phải không biết giao thông Yến Kinh thế nào, có thể tới chỉ có quỷ.”

Rầm rầm rầm...

Ngay lúc Khưu Vũ Lạc chuẩn bị đi lên phát biểu về buổi huấn luyện, chợt nghe tiếng động cơ gầm rú.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều quay đầu theo bản năng, nhìn về phía cửa chính.

Phát hiện một chiếc Audi A4 đang lái về phía mình, khỏi bụi nổi lên bốn phía, tốc độ cực nhanh, ít nhất cũng phải 80!

Tốc độ như vậy nếu ở trong khu vực nội thành cũng không tính là chậm.

Tất cả mọi người đều đang buồn bực, rốt cuộc là ai mà lại lái xe nhanh như vậy?

Nơi này chính là khu vực huấn luyện của lữ đoàn Trung Vệ, quá càn rỡ rồi!

Vài giây đồng hồ sau, Lâm Dật dừng xe lại trước mặt Đào Thành, chậm rãi đi xuống.

“Còn ba phút nữa mới đến 9 giờ, không tính là trễ đi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1042.

Chương 1043. Tiểu Tử Này Thật Là Mạnh

“Nhanh như vậy sao?”

Đào Thành ngây ngẩn cả người, có chút không thể tin nổi.

“Lúc tôi vừa mới gọi điện thoại cho cậu, không phải cậu nói hơn 40 phút đồng hồ mới chạy được một nửa sao. Sao mới qua mười mấy phút thì đã tới đây rồi.”

“Không phải bởi vì tổ trưởng bệnh thần kinh của các người muốn tôi đến trước 9 giờ sao, tôi đã phải vượt qua chục cái đèn đỏ đó.”

Phốc phốc...

Ninh Triệt bên cạnh nhịn không được trực tiếp cười ra tiếng.

“Tôi cũng không phải là nói quá trực tiếp, tổ trưởng các người hẳn là không ở đây đi?”

Khưu Vũ Lạc:…

Vương Băng Ngọc:…

Đào Thành:…

Không chỉ thành viên chính thức của lữ đoàn Trung Vệ mà người đang chờ đợi huấn luyện thử ở bên dưới cũng kinh ngạc đến nhếch miệng.

Tên này đang làm gì vậy?

Cho dù không biết người phía trước là người nào, cũng không thể nói chuyện không giữ mồm giữ miệng như vậy được?

Có muốn tiến vào lữ đoàn Trung Vệ Lữ nữa hay không vậy?

“Vượt nhiều đèn đỏ như vậy, cậu không cần bằng lái nữa sao.”

Trước khi Khưu Vũ Lạc bùng nổ, Đào Thành liền chuyển đề tài.

“Không sao cả, cũng không phải xe của tôi, sau cùng cũng không tra được lên đầu tôi.”

“Cậu làm vậy mà được à?”

“Có cái gì mà không tốt, lái xe của người khác, làm chuyện của mình, chuyện này không phải rất thích hợp sao.”

“Được, hình giống đúng thật là như vậy.” Đào Thành cười ha hả, nỗ lực xoa dịu sự xấu hổ.

Tên này vừa đến đã khiến tổ trưởng tức giận, còn phải nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này mới được.

Ninh Triệt mang theo ý cười mà nhìn Lâm Dật, cảm thấy tên này đúng thật là thú vị.

Nếu như có thể chiêu mộ người này vào tổ mình, không chỉ có thể cùng mình trêu tức Khưu Vũ Lạc, nói không chừng còn có thể làm chút chuyện cẩu thả, suy nghĩ một chút đã thấy thú vị.

“Xin lỗi, cậu đến muộn một phút đồng hồ, cho nên cậu đã mất đi tư cách huấn luyện thử, mời trở về cho.”

Lời nói lạnh như băng của Khưu Vũ Lạc khiến cho tất cả người ở chỗ này đều sửng sốt.

Người ta rõ ràng là đến trong khoảng thời gian quy định, cô lại nói người ta đến muộn?

Đây không phải là lấy việc công báo thù riêng sao.

“Cô là ai vậy, lại trực tiếp hủy bỏ tư cách huấn luyện thử của tôi, bị bệnh tâm thần à.”

“Ngạch... Lâm Dật cậu nói chuyện chú ý một chút, cô ấy là tổ trưởng tổ hai lữ đoàn Trung Vệ, Khưu Vũ Lạc.”

“Mẹ nó.”

Trong lòng Lâm Dật lẩm bẩm một câu, “Cái này mẹ nó đồ phá hoại.”

“Thu dọn đồ đạc rồi đi đi, lữ đoàn Trung Vệ không chào đón cậu.”

“Khưu tổ trưởng, cô nói như vậy thì có chút quá mức, người ta rõ ràng là đến sớm ba phút, cô dựa vào đâu mà nói cậu ấy đến muộn?” Ninh Triệt nói.

“Trên đỉnh đầu còn có đồng hồ kìa, tự mình nhìn đi.”

Trước tòa nhà có một cái đồng hồ trang trí, nhưng tác dụng của nó thiên về trang trí nhiều hơn là xem giờ.

Cho nên cũng không quá chuẩn.

Nếu như dựa theo nó để tính thì quả thực đã đến muộn.

Nhưng trên thực tế, nếu tính toán như vậy thì mới công bằng.

“Cậu tên Lâm Dật, đúng không.” Ninh Triệt hỏi.

“Đúng vậy.”

“Lúc trước cậu chơi đùa có phải từng gặp qua cô ấy hay không? Cậu đã đối xử cặn bã với cô ấy, cho nên bây giờ cô ấy nhìn cậu mới khó chịu như thế?”

Lâm Dật:???

Phụ nữ của lữ đoàn Trung Vệ đều trực tiếp như vậy sao?

Nói chuyện không cố kỵ gì cả?

“Nói chuyện chú ý một chút, giữ cho mình chút phẩm hạnh!” Khưu Vũ Lạc nói.

“Không cần tức giận như vậy nha, tôi chỉ là suy đoán một chút, chẳng lẽ là tôi nói trúng rồi sao?”

“Cô!”

“Tổ trưởng bớt giận.” Đào Thành kéo Khưu Vũ Lạc lại, “Còn có nhiều người ở đây như vậy, nếu như hai người mà đánh nhau thì sẽ ảnh hưởng không tốt, với lại lãnh đạo còn ở phía trên, phải chú ý một chút.”

“Tôi mới không thèm quan tâm đến cô ta.” Khưu Vũ Lạc lạnh lùng nói.

“Cô hiểu lầm rồi.” Lâm Dật nhìn Ninh Triệt nói:

“Lấy trình độ này của cô ấy còn không lọt nổi vào mắt xanh của tôi. Giá thị trường tiêu chuẩn là 800 một đêm, mặc cả còn có thể rẻ hơn, thẩm mỹ của tôi không có low như vậy.”

Đào Thành:???

Tiêu chuẩn 800?

Mặc cả còn có thể rẻ hơn?

Cậu ấy là điên rồi sao?

"Cậu nói lại lần nữa xem!" Khưu Vũ Lạc nói.

"Nói lại lần nữa thì cũng giống vậy thôi." Lâm Dật nhìn Đào Thành nói:

"Sớm biết trong lữ đoàn các người có người ngốc như vậy thì lúc đầu tôi đã không tới rồi, nhìn không khác gì bệnh tâm thần."

Nói xong, Lâm Dật lên xe, nghênh ngang rời đi.

Nhìn đuôi xe của Lâm Dật, người ở chỗ này đều sửng sốt.

Mới tới đã mắng tổ trưởng, tên này cũng quá nóng nảy rồi.

Ngay cả Ninh Triệt cũng cảm thấy, tính tình của Lâm Dật dường như rất khó kiểm soát.

Từ thái độ vừa rồi của cậu ấy cũng có thể nhìn ra, cậu ấy thật sự không để lữ đoàn Trung Vệ vào mắt.

Bầu không khí trước tòa nhà đột nhiên an tĩnh lại, tuy Khưu Vũ Lạc tức giận, nhưng nhiều hơn chính là xấu hổ.

Trước mặt những đội viên đến huấn luyện thử, mình còn có thể tìm được một chút cảm giác ưu việt.

Nhưng trước mặt người ngoài thì mình cũng không có gì đặc biệt.

Buổi huấn luyện thử còn chưa bắt đầu, đã bị người ta cho mắng một trận, đổi lại ai mà chấp nhận cho được.

"Nhìn tôi làm gì, tổ chức huấn luyện thử đi!" Khưu Vũ Lạc lạnh lùng nói.

Đào Thành có chút khó chịu, Lâm Dật rời đi, tuy khá là đáng tiếc, nhưng việc đã đến nước này, cũng không có gì để nói nói, mau chóng tổ chức huấn luyện thử mới quan trọng.

“Khưu tổ trưởng, Ninh tổ trưởng, Lưu chủ nhiệm muốn hai người đi lên đó một chuyến.”

Ngay lúc buổi huấn luyện thử sắp bắt đầu, một đội viên lữ đoàn Trung Vệ chạy ra từ trong tòa nhà, nói với hai người.

“Được, chúng tôi đã biết.” Khưu Vũ Lạc lên tiếng, sau đó nhìn Đào Thành nói:

“Các người phụ trách chuyện huấn luyện đi, tôi đi lên xem một chút.”

“Được.”

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt, một trước một sau đi vào tòa nhà.

Cùng lúc đó, trong văn phòng của tầng ba, có hai người đàn ông trung niên đang vừa uống trà, vừa nói chuyện.

Trong đó có một người có dáng người hơi mập, vóc dáng cũng không cao, bụng thì như mang thai sáu tháng. Hình tượng đàn ông trung niên đầy mỡ đã được ông ta thể hiện rõ ràng.

Người đàn ông này tên là Lưu Hồng, tuy tướng mạo thường thường, nhưng trình độ tuyệt đối không kém, là nhân vật thuộc phái thực lực.

Toàn bộ lữ đoàn Trung Vệ có tám tổ, trong đó có bốn tổ thuộc về hàng ngũ chiến đấu, phụ trách nhiệm vụ công thành, thường chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm nhất.

Mà Lưu Hồng chính là người phụ trách bố trí nhiệm vụ cụ thể cho bốn tổ này, đảm nhiệm chức tổng chỉ huy, thực lực vô cùng đáng tin.

Trên ghế sô pha của văn phòng, còn có một người đàn ông cao gầy.

Tên của ông là Tào Gia Độ, giống như Lưu Hồng, đều thuộc về loại người bề ngoài xấu xí, nhưng lại là đại thần khoa học điển hình.

Chuyện nghiên cứu liên quan tới việc thăm dò đảo Tilia được phụ trách bởi tổ 5 đến tổ 8 và ông là người chỉ huy.

“Lão Lưu, chuyện tối hôm qua, anh nghe nói chưa.” Tào Gia Độ nói.

“Anh nói chuyện đánh nhau tại quán bar đêm qua sao?”

“Đúng, tên Lâm Dật này thật đúng là gan lớn, một hơi đánh hơn ba mươi người, mà lại bọn họ còn lại là người đi ra từ đại viện. Người bình thường không thể làm được chuyện này, nếu như không phải Lương gia ra mặt, thật sự rất khó có thể bình ổn.”

Chuyện liên quan tới Tần Ánh Nguyệt, mọi người đã cùng nhau thỏa thuận là không để lộ tin tức của cô ấy, mà coi nó thành bí mật, nuốt vào trong bụng của mình.

Có nhiều thứ chỉ thích hợp để hoài niệm, không nên nói với người ngoài.

Cho nên một số người, chỉ biết chuyện bề nổi, cũng không biết quá nhiều về nội tình bên trong.

“Ai nói không phải đâu, nhưng tiểu tử này đúng thật là rất mạnh, tôi cũng có chút bội phục cậu ta.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1043.

Chương 1044. Cô Dám Nói Cậu Ấy Bình Thường?

“Lần này anh đúng là nhặt được bảo vật.” Tào Gia Độ nói:

“Lấy năng lực của cậu ấy, muốn thông qua đợt huấn luyện thử này chắc hẳn là không thành vấn đề, sau này sẽ là thủ hạ của anh.”

“Việc này suy nghĩ một chút liền cảm thấy thoải mái, ngoài Vương Miện năm đó ra thì lữ đoàn Trung Vệ đã nhiều năm rồi chưa từng thấy người như vậy. Nghĩ đến thôi mà tôi đã có chút kích động.”

“Anh chuẩn bị phái cậu ấy đến tổ nào? Lấy trình độ của cậu ấy, hai tổ trưởng chắc chắn đều sẽ muốn đoạt về.”

“Cho tổ hai đi.” Lưu Hồng nói:

“Lúc trước trong lúc làm nhiệm vụ, tổ hai bị thương vong nghiêm trọng, so ra thì tổ ba vẫn tốt hơn một chút. Đến lúc đó tôi sẽ làm công tác tư tưởng cho Ninh Triệt một chút, như vậy sẽ không có vấn đề gì cả.”

Đương đương đương ——

“Vào đi.”

Cửa phòng bị gõ, Lưu Hồng lên tiếng từ bên trong.

“Lưu chủ nhiệm, Tào chủ nhiệm.”

Sau khi đi vào, hai người lần lượt chào hỏi, nhưng dáng vẻ và giọng điệu lại tương đối tùy tiện, giống như là bạn bè vậy, không có quá nhiều quy củ.

“Cũng đã chín giờ rồi, buổi huấn luyện thử hẳn là đã bắt đầu rồi đúng không.”

Khưu Vũ Lạc gật gật đầu, xem như đáp lại, “Đang trong quá trình tiến hành.”

“Trong này hẳn là có một người tên là Lâm Dật, hai người các cô cảm thấy thế nào.”

Hai người đều cảm thấy có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Lưu Hồng lại đặc biệt hỏi về Lâm Dật.

Ninh Triệt rất thông minh nên không nói chuyện, việc này không phải mình làm, không cần thiết phải giải thích.

“Cậu ấy đến muộn, bị tôi hủy bỏ tư cách huấn luyện nên đã lái xe đi rồi.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Hủy bỏ tư cách sao?” Lưu Hồng cũng vô cùng bất ngờ, “Tôi vừa rồi đứng bên cạnh cửa sổ có nhìn thấy cậu ấy đến đây, hình như cũng không đến trễ.”

“Tôi không tính giờ theo điện thoại di động, mà chính là tính theo đồng hồ lớn trước cửa.” Khưu Vũ Lạc bình tĩnh nói:

“Cậu ta đến muộn một phút đồng hồ, cho nên tôi đã hủy bỏ tư cách của cậu ta.”

“Hồ nháo!”

Lưu Hồng vỗ bàn một cái, vẻ mặt phẫn nộ.

“Đồng hồ trước cửa chạy nhanh năm phút, chẳng lẽ cô không biết sao!”

Khưu Vũ Lạc gật gật đầu, "Tôi biết, nhưng tôi cảm thấy, dạng người như này rất bình thường, phương diện thái độ cũng có vấn đề, lữ đoàn Trung Vệ không cần người như vậy."

"Rất bình thường? Không cần loại người này sao?" Lưu Hồng chất vấn: "Đây chính là lý do cô hủy bỏ tư cách huấn luyện của cậu ấy đúng không?"

Ninh Triệt nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, cảm thấy tâm trạng của lão đại có chút không đúng.

Đến mức nổi giận như thế sao?

Khưu Vũ Lạc mới là học trò cưng của ngài mà.

"Đúng thế." Khưu Vũ Lạc trả lời, "Người muốn đến lữ đoàn Trung Vệ nhiều như vậy, cũng không thiếu cậu ta."

"Đến đây, tôi hiện tại sẽ cho cô xem một chút, người bình thường như cậu ấy rốt cuộc là người thế nào!"

Lưu Hồng đưa máy tính của mình chuyển đến trước mặt hai người.

Phía trên là giao diện video, trên video có nội dung:

"Chương trình thực tế sinh tồn dã ngoại thế giới 《Sống sót nơi hoang dã 》, cháy lên!"

Hai người đều có chút buồn bực, cho mình xem cái này làm gì chứ?

Lưu Hồng ấn mở video, sau đó kéo đến phút 1:08.

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt mở to mắt nhìn theo bản năng, bởi vì hai người nhìn thấy Lâm Dật trong video.

Lúc này Lâm Dật đang đi từng bước cẩn trọng, tay cầm dao găm, cẩn thận nhìn khắp bốn phía.

Hình ảnh đột nhiên chuyển một cái, hai người bất ngờ nhìn thấy một con cá sấu dài hơn hai mét đang chầm chậm tới gần cậu!

“Cậu, cậu ấy sẽ không phải là giết cá sấu đó chứ?” Ninh Triệt hỏi.

“Xem đi là biết.”

Rất nhanh, nghi vấn của hai người đã được giải đáp.

Bởi vì các cô nhìn thấy, Lâm Dật cầm dao găm, chủ động lao về phía cá sấu!

Sau đó, hai người đã nhìn thấy một màn khó quên!

Lâm Dật bẻ gãy hàm của cá sấu, cứ thế mà xé rách!

“Mẹ nó!”

Ninh Triệt chửi thề, “Tay không xé rách hàm cá sấu?! Sức lực này cũng quá lớn rồi.”

“Các người cảm thấy, những đội viên huấn luyện thử bên dưới kia có người nào có năng lực làm chuyện này không? Cho dù là các người cũng không có khả năng.”

“Đây nhất định là mánh khóe của tổ tiết mục.” Khưu Vũ Lạc nói: “Nhất định là làm vậy để thu hút người xem.”

“Lần này tôi đứng về phía cô ấy.” Ninh Triệt chỉ Khưu Vũ Lạc nói:

“Thời đại bây giờ không thể xem mấy chương trình trên tivi được, làm bộ nhiều lắm, đoán chừng đầu cá sấu kia cũng đã bị động tay động chân.”

Ninh Triệt nói như vậy, là bởi vì cô cũng không chắc chắn rằng mình có năng lực kia hay không.

Mình và Khưu Vũ Lạc đều đã đạt đến cấp D, cậu ấy chỉ là một người bình thường chưa qua huấn luyện chuyên nghiệp, không thể nào làm được chuyện này.

Thời điểm Lâm Dật giết chết cá sấu, chiến lực bản thân mới chỉ là cấp E, nếu như đơn đấu thì còn không phải là đối thủ của hai người.

Nhưng ngoại trừ chiến lực của bản thân, Lâm Dật vẫn còn có ưu thế khác.

Mật độ xương, năng lực phản ứng của cơ bắp, thế chất hoàn mỹ,...

Có những ưu thế này, trong khoảnh khắc sức mạnh bùng lên, cũng không phải là người mà hai người có thể so sánh.

Nhưng hai người lại không biết những ưu thế này của Lâm Dật.

Các chương trình trên tivi bây giờ quả thực luôn tồn tại vấn đề gian lận và cắt ghép, các cô không tin cũng là chuyện bình thường.

“Các người suy nghĩ nhiều rồi.” Lưu Hồng nói:

“Sau khi nhìn thấy đoạn phim này, tôi đã gọi điện thoại cho giám đốc đài truyền hình, đoạn nội dung này không nằm trong kế hoạch của bọn họ, mà đầu cá sấu kia cũng không có bất cứ vấn đề gì. Lâm Dật là dựa vào năng lực của mình giết chết con cá sấu kia!”

“Chuyện này...”

Sau khi nghe thấy tin tức này, vẻ mặt của hai người đều vô cùng mất tự nhiên.

Nếu như video không gian lận, vậy thì người tên Lâm Dật này thật sự rất khủng bố.

“Nhưng cậu ta đã bị tôi hủy bỏ tư cách.”

“Vậy cô phải tìm người trở về!” Lưu Hồng nói với vẻ chắc chắn:

“Khưu Vũ Lạc, tôi nói cho cô biết, hoặc là cô tìm cậu ấy trở về, hoặc là cô rời đi!”

“Ai ai ai, lão Lưu, anh bớt giận, bọn họ đều là người của anh, đừng tức giận như vậy với người của mình chứ.” Tào Gia Độ xoa dịu bầu không khí.

“Cũng chính vì học trò của tôi nên tôi mới nói như vậy.” Lưu Hồng bắt đầu tức giận, nói:

“Đang tốt đẹp thế mà lại hủy bỏ tư cách của người ta. Nếu như việc này truyền ra ngoài, còn không phải biến lữ đoàn Trung Vệ trở thành một nơi lấy việc công báo thù riêng sao, một chút quy tắc cũng không có.”

“Lưu lão đại, giữa hai người bọn họ có chút qua lại, anh làm như vậy có chút ép buộc.” Ninh Triệt vừa cười vừa nói:

“Vũ Lạc không muốn, nhưng tôi muốn, hay là để tôi đi tìm cậu ấy, da mặt tôi dày không sợ xấu hổ.”

“Cô đi theo xem náo nhiệt làm gì.” Lưu Hồng nói:

“Tổ hai bọn họ đã không còn người có thể đánh nữa, nếu như đem Lâm Dật cho các cô vậy thì tổ hai cũng không cần chơi nữa.”

Nói xong, Lưu Hồng nhìn Khưu Vũ Lạc nói: “Đang nói cô đó, có nghe thấy không!”

“Đã nghe.”

“Nhanh tìm người mang về cho tôi!” Lưu Hồng nói ra: “Vẫn là câu nói kia, không tìm được người, cô cũng đừng trở về nữa.”

“Đã biết.”

Khưu Vũ Lạc không mặn không nhạt đáp một tiếng, quay người đi ra ngoài.

Thấy tranh đoạt không được, Ninh Triệt bĩu môi, cũng đi ra ngoài.

Bên ngoài tòa nhà, nhìn thấy hai người đi ra, Khưu Vũ Lạc đến cạnh Đào Thành hỏi:

“Phương thức liên lạc của Lâm Dật là gì.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1044.

Chương 1045. Tôi Thấy Người Đó Là Anh Mới Đúng

"A? Muốn phương thức liên lạc của Lâm Dật sao?"

Đào Thành sửng sốt một hồi lâu, "Tổ trưởng, cô không phải là muốn đuổi theo giết cậu ấy đó chứ? Lấy thân phận của cô mà làm như vậy, thì sẽ rất mất mặt a."

"Anh suy nghĩ nhiều rồi, tổ trưởng các người là muốn tìm người ta trở về." Ninh Triệt nói.

"Tìm cậu ấy về sao?"

Đào Thành và Vương Băng Ngọc đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Vừa rồi còn kiên quyết đuổi người ta đi, hiện tại lại muốn gọi người ta trở về?

Nghĩ gì vậy?

"Lưu lão đại khá xem trọng người kia, cho nên..." Ninh Triệt cười đắc ý, "Kết quả hẳn là mấy người cũng hiểu đi."

"Tiểu Vương, cô đến phụ trách chuyện huấn luyện thử một chút, tôi và tổ trưởng qua đó một chuyến."

Tuy Đào Thành không phải là quá lớn tuổi, nhưng mà là một người rất chững chạc.

Chuyện này nếu như để một mình tổ trưởng đi, nói không chừng sẽ náo ra chuyện càng lớn hơn, bản thân mình đi qua còn có thể điều chỉnh một chút.

“Được, cứ giao cho tôi.”

Khưu Vũ Lạc và Đào Thành lần lượt lên xe, sau đó liền gọi điện thoại cho Lâm Dật.

“Lâm tiên sinh, tôi là Đào Thành.”

“Tôi biết, có chuyện gì.”

“Tôi có chút việc, muốn tìm cậu nói chuyện một chút, cậu đang ở đâu, tôi sẽ qua đó.”

“Có việc cứ nói qua điện thoại là được, không cần đi lại làm gì.”

“Vẫn nên gặp mặt nói chuyện thì hơn.” Đào Thành nói: “Việc này có chút phức tạp.”

“Tôi đang ở trên đường Hiệp Hòa, gặp tại đó đi, đến thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Được, bây giờ tôi sẽ qua đó.”

Cúp điện thoại, Đào Thành nhẹ nhàng thở ra, hướng về phía ghế phụ, nói với Khưu Vũ Lạc:

“Tổ trưởng, tôi đến lữ đoàn Trung Vệ nhiều năm như vậy, đây lần đầu tiên nhìn thấy người mới lại dùng loại giọng điệu này nói chuyện với chúng ta, có thể thấy người ta cũng không quan tâm đến cái danh hào lữ đoàn Trung Vệ này, không giống với những người khác.”

“Tôi biết, lái xe trước đi.” Khưu Vũ Lạc nói.

Cô cũng thừa nhận, việc này là do mình đã nhìn Lâm Dật với ánh mắt kỳ thị trước.

Chỉ là không nghĩ tới, Lưu lão đại lại coi trọng cậu ta như vậy.

Nhưng cho tới bây giờ, trong lòng Khưu Vũ Lạc vẫn còn chút nghi ngờ.

Cậu ta thật sự có năng lực giết cá sấu bằng tay không sao?

Quả thật có chút khoa trương.

…

Yến Kinh Hiệp Hòa.

Sau khi Lâm Dật rời khỏi lữ đoàn Trung Vệ thì gọi điện thoại cho Lý Sở Hàm, chuẩn bị đi tìm cô.

Lâm Dật có thể tới, cô đương nhiên rất vui vẻ.

Buổi họp còn chưa kết thúc, cô đã đi ra cửa chờ anh.

“Sở Hàm, lần này cô đúng thật sự động tâm rồi, buổi họp còn chưa xong mà đã đi ra chờ cậu ấy.” Tào Nam trêu ghẹo.

“Tôi sợ lúc anh ấy đến sẽ không thấy tôi.”

“Gọi điện thoại không phải là được sao, cần gì phải chờ tại đây.”

“Đoán chừng anh ấy sẽ đến nhanh thôi, đừng có gấp.”

Tào Nam và Thôi Oánh liếc nhau một cái, chỉ biết thở dài nhìn người bạn cùng phòng vừa mới rơi vào bể tình này.

Chờ sau khi kết hôn, cô ấy sẽ hiểu rõ cái gì gọi là cởi quần áo ra cũng hứng thú.

Ba người lại đợi vài phút, nhìn thấy Lâm Dật lái xe vào đây, Lý Sở Hàm liền đi lên đón.

“Chuyện bên kia có thuận lợi không?” Lý Sở Hàm hỏi.

“Đừng nói nữa, gặp phải một đám thiểu năng trí tuệ, nếu như biết sớm anh đã không qua đó rồi.”

“Vậy lần sau không đi là được.”

“Nghe em.” Lâm Dật vừa cười vừa nói: “Không phải nói có tọa đàm sao, kết thúc nhanh như vậy sao?”

“Tọa đàm cũng sắp xong rồi, đợi lát nữa còn có giai đoạn tham quan, chúng ta cùng đi xem đi.” Lý Sở Hàm nói:

“Một số thứ ở Hiệp Hòa tốt hơn một chút so với bệnh viện Hoa Sơn, có thể học hỏi một số kinh nghiệm.”

“Đi thôi, dù sao anh cũng nhàn rỗi không có việc gì.”

“Ừm.”

Đoàn người đi vào phòng họp Hiệp Hòa, nó có chút giống với kiểu phòng bậc thang của đại học, có thể chứa hơn hai trăm người.

Người phụ trách tọa đàm là Phó viện trưởng Mã Nhân Ba, ông vốn cũng không quan tâm đến chuyện này cho lắm.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Dật, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Đây không phải là Lâm chủ nhiệm của bệnh viện Hoa Sơn sao?

Nhìn thấy Lâm Dật khiến cho Mã Nhân Ba rất ngạc nhiên, loại nhân vật cấp bậc đại thần này tới đây tuyệt đối là vinh hạnh của Hiệp Hòa!

Tuy trong lòng kích động, nhưng Mã Nhân Ba vẫn kiềm chế được, có gì muốn nói thì sau đó giao lưu là được.

Bốn người lặng lẽ đi tới chỗ ngồi của mình, bốn người ngồi cùng nhau, may họ không tính là béo nên cũng không quá chen chúc.

Bởi vì buổi tọa đàm hôm nay là buổi giao lưu trong nội bộ bệnh viện, nên một số lãnh đạo và lão đại cũng sẽ không đến.

Người tới đều là một số thầy thuốc nòng cốt, và một số đại diện của công ty dược phẩm.

Mục đích của bác sĩ là giao lưu học tập, mục đích của doanh nghiệp là hợp tác.

Bốn người vừa ngồi xuống không bao lâu, hội nghị liền tiến vào bước cuối cùng.

Bởi vì nội dung đều chỉ là mấy thứ khô khan, cho nên kết thúc vô cùng nhanh.

Không giống với mấy bài phát biểu của một số lãnh đạo, trước khi kết thúc còn có thể giả bộ hơn một giờ.

Sau khi tọa đàm kết thúc, ba người thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi cùng Lâm Dật.

Bọn họ dự định đi thăm quan, Lý Sở Hàm dự đoán một chút khoảng trước giữa trưa là có thể kết thúc.

“Sở Hàm cậu nhìn xem Trần Duệ đến rồi!”

Nhìn theo hướng ngón tay của Thôi Oánh, Lâm Dật nhìn thấy Trần Duệ đang đứng cùng một người đàn ông trung niên.

Ngoại hình hai người có chút giống nhau, hình như là cha con.

“Không cần phải để ý đến bọn họ, chúng ta đi ăn cơm trước đi.” Lý Sở Hàm nói.

“Các người khoan hãy đi!” Trần Duệ nói.

“Có việc gì sao?”

“Cậu chính là Lâm Dật, người hôm qua đã đánh con trai tôi?!”

Người nói chuyện là cha của Trần Duệ, Trần Nhữ Kiến, giọng điệu mang theo sự chất vấn.

Nghe nói thế, Tào Nam và Thôi Oánh đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Hôm qua, bọn họ không phải chỉ lái xe thôi sao, chẳng lẽ còn đánh nhau?

Xung đột giữa hai bên đã thu hút sự chú ý của những người khác.

Trần Nhữ Kiến chính là một ông chủ lớn có tiếng, rất có danh tiếng trong ngành y dược.

Chuyện náo nhiệt này, không thể không nhìn.

“Là tôi, ông có ý kiến gì sao?” Lâm Dật nói.

“Cậu hại con trai tôi đụng xe, còn đánh nó, tôi cảm thấy cậu nên có một lời giải thích cho chuyện này.”

Lâm Dật bất đắc dĩ lắc đầu, đẩy ông ta sang một bên, rồi đi về phía trước.

“Giải thích cái lông ấy, lăn lộn trong giới y dược mà ngay cả tôi là ai cũng không biết, đời này ông cũng đừng mong có tiền đồ lớn.”

“Cậu thì tính là cái gì, tại sao tôi lại phải biết cậu!”

Trần Nhữ Kiến đại khái có thể đoán được thân phận của những người đang ngồi ở đây.

Cơ bản đều là chủ nhiệm của các bệnh viện lớn, luận về thân phận thì trong những người này, mình cũng coi như là xuất chúng.

“Nếu như ông không biết tôi là ai thì hỏi thăm một chút, nếu không thì công ty dược phẩm của ông cách ngày đóng cửa cũng không còn xa nữa đâu.”

“Chuyện gì vậy, sao lại tranh cãi rồi?”

Đúng lúc này, Mã Nhân Ba đi tới, chuẩn bị nhìn xem chuyện gì đang xảy ra.

“Mã viện trưởng, người này hôm qua đánh con trai tôi, tôi đang tìm cậu ta để nói phải trái.” Trần Nhữ Kiến nói:

“Dạng người mở miệng đều bẩn như cậu ta hẳn là y phong y đức đều có vấn đề. Tôi muốn điều tra một chút xem cậu ta thuộc bệnh viện nào, sau đó sẽ nói chuyện với lãnh đạo bọn họ.”

Trần Nhữ Kiến nói lời này chính là muốn Mã Nhân Ba điều tra danh sách những người tham gia một chút, sau đó sẽ động thủ.

“Nói đùa gì vậy, anh nói ý phong y đức của Lâm chủ nhiệm có vấn đề sao?!” Mã Nhân Ba nói: “Tôi thấy người đó là anh mới đúng!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1045.

Chương 1046. Lão Đại Y Học

“Mã, Mã viện trưởng, ngài nói gì vậy.” Trần Nhữ Kiến và Trần Duệ đều có chút không hiểu, thậm chí là ngây người.

Sao đột nhiên lại nổi giận vậy?

Với lại lấy thân phận và địa vị của mình, ông ta hẳn là nên thân cận với mình một chút mới đúng.

“Tôi nói cho các người biết, vị đứng mặt các người đây là chuyên gia khoa tim mạch nổi danh nhất Trung Quốc, là kiệt xuất giới y học. Nếu như xưởng thuốc nhà các người còn muốn mở cửa, thì tốt nhất nên nói chuyện khách khí một chút.”

Thân phận của Lâm Dật khiến người ta kiêng kỵ nhất cũng không phải là thân phận chủ nhiệm khoa tim mạch, mà chính là nhân mạch cường đại của cậu trong lĩnh vực y dược.

Bất kỳ người nào làm trong ngành nghề y dược này đều không thể đắc tội cậu ta.

“Thì ra cậu ấy chính là Lâm Dật!”

Sau khi biết thân phận của Lâm Dật, người ở chỗ này đều rất kinh ngạc.

Người đàn ông này còn trẻ tuổi mà đã có lực ảnh hưởng lớn như vậy.

Có thể khiến cho Phó viện trưởng Hiệp Hòa đối xử như thế, đây cũng quá lợi hại, sớm biết như vậy lúc nãy đã đi tới chào hỏi và lôi kéo làm quen rồi.

Lâm Dật vỗ bả vai Trần Nhữ Kiến, vừa cười vừa nói sâu xa:

"Ông cũng đừng không phục, cho dù không dựa vào những thân phận này, chỉ bằng tiền trong tay của tôi cũng đã có thể đập chết các người. Lúc giả trang thì nên nhìn một chút xem đối phương là ai, đừng tự đưa mình vào."

Nói xong, Lâm Dật đi ra ngoài, Mã Nhân Ba đứng ở bên cạnh anh.

Tào Nam và Thôi Oánh liếc nhau một cái.

Cảm thấy cuối cùng cũng có lý giải mới đối với năng lực của Lâm Dật.

Sở Hàm độc thân nhiều năm như vậy, giờ xem như đã nhặt được bảo vật.

"Lâm chủ nhiệm, sao cậu đến đây lại không nói một tiếng vậy, nếu không tọa đàm hôm nay đã để cậu làm chủ trì rồi."

"Tôi chỉ là tùy tiện đến đây đi dạo, không cần quá coi trọng."

"Đợi lát nữa còn có một hoạt động tham quan, tôi mang các người đi nhìn xem."

"Vậy làm phiền Mã viện trưởng rồi."

Đối với hoạt động tham quan nhàm chán này, Lâm Dật không muốn tham gia lắm.

Nhưng Lý Sở Hàm trước đó có nói, lúc tham quan có thể học thêm không ít thứ, cho nên Lâm Dật liền đi cùng cô.

Mã Nhân Ba rất thông minh, hắn biết, Lâm Dật và Lý Sở Hàm đều là người của khoa tim mạch.

Liền trực tiếp đưa bọn họ đến khoa tim mạch.

Ngoài ra, nhìn chung về tình hình của các khoa phẫu thuật thì ca phẫu có độ khó lớn nhất vẫn tập trung ở khoa tim mạch.

Những thủ thuật này cũng không có quá nhiều khác biệt giữa bệnh viện thành thị tuyến hai hay tuyến ba với bệnh viện tuyến một.

Nhưng khoa tim mạch lại khác.

Cho đến ngày nay, trình độ bình quân của khoa tim mạch trong nước luôn có chênh lệch lớn nhất giữa các khoa, thậm chí là không có khoa thứ hai.

Dựa vào nguyên nhân này, Mã Nhân Ba mới quyết định đưa cậu tới đây.

Lấy năng lực của cậu ấy, tùy tiện chỉ đạo vài việc, đã có thể đề cao mức độ tổng thể của phòng rồi.

Quả thực là một công đôi việc.

Reng reng reng _ _

Vừa tới khoa tim mạch, điện thoại di động của Lâm Dật bỗng vang lên, là Đào Thành gọi tới.

“Lâm tiên sinh, chúng tôi đã đến, ngài đang ở đâu?”

“Tôi đang ở khoa tim mạch của Hiệp Hòa, có chút việc phải xử lý, các người tìm một chỗ chờ tôi đi, còn phải mất một khoảng thời gian nữa mới có thể xong việc.”

“Lâm tiên sinh có bệnh gì sao? Bên tôi có thể giúp cậu liên hệ bác sĩ.”

“Không có, tới tham quan thôi.”

“Được, vậy cậu làm việc trước đi.”

Tại bãi đỗ xe, Đào Thành cúp điện thoại nói: “Cậu ấy đang tham quan tại khoa tim mạch, nói chúng ta chờ một lát.”

“Tham quan sao?” Khưu Vũ Lạc nói: “Cậu ta không phải trồng trọt sao, tới đây tham quan làm gì?”

“Trồng trọt chỉ là sở thích, công việc chính của người ta là doanh nhân đó.”

“Nhưng tôi nghe nói công ty cậu ta thuộc ngành nghề Internet và chất bán dẫn, không liên quan gì đến bệnh viện thì phải.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Nếu không thì chúng ta cũng đi xem một chút?” Đào Thành nói: “Dù sao cũng đang nhàn rỗi, với lại qua đó tìm cậu ấy có thành ý hơn nhiều so với việc chờ tại đây.”

Suy nghĩ hiện tại của Đào Thành chính là cố gắng hết sức lưu lại ấn tượng tốt với Lâm Dật.

Nếu không lấy tính tình của cậu ta chưa chắc sẽ quay về cùng mình.

“Đi thôi.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Tổ trưởng, cô đừng có xụ mặt ra, nếu cô cứ như vậy, cậu ấy sẽ không thể nào quay về với chúng ta đâu.” Đào Thành nói:

“Nếu như mọi chuyện không có biến chuyển tốt, Lưu lão đại nhất định sẽ dạy dỗ cô đó.”

“Tôi biết.”

“Cho nên cô có phải là nên cười một cái hay không?”

“Đừng phiền tôi nữa, đi nhanh đi.”

Hạ quyết tâm, hai người xuống xe, hỏi thăm vị trí khoa tim mạch, sau đó đi tới.

Suy nghĩ của hai người rất đơn giản, không nhất định phải thấy Lâm Dật ngay lúc này.

Chính là muốn đến đó chờ cậu ấy, bày ra một chút thành ý của mình.

Nhưng sau khi đi vào khoa tim mạch, hai người nhìn thấy một màn khiến bọ họ khiếp sợ.

Bởi vì vừa ra khỏi thang máy, đã nhìn thấy Lâm Dật.

Chỉ là cũng không chỉ có một mình cậu.

Trước sau, trái phải đều có không ít người vây quanh, người nhỏ tuổi nhất cũng đã hơn bốn mươi tuổi, trên người đều mặc áo khoác trắng của Hiệp Hòa. Bọn họ vừa nói vừa cười đứng bên cạnh Lâm Dật, đều đang nghĩ biện pháp, đừng gần hơn một chút.

Ngoài ra, còn có không ít y tá nhỏ đứng ở đằng xa, cầm điện thoại di động chụp ảnh Lâm Dật.

Không vì cái gì khác, chỉ vì Lâm Dật lớn lên đẹp trai.

Đào Thành híp mắt nhìn, “Tình huống này là sao vậy, trong những người này, thấp nhất cũng là Phó chủ nhiệm, sao đều gom lại bên cạnh cậu ấy rồi?”

“Tôi cũng đang buồn bực đây, không phải nói đến tham quan sao, sao nhìn giống như theo đuổi minh tinh vậy.”

Đúng lúc này, Lâm Dật cũng nhìn thấy Đào Thành và Khưu Vũ Lạc, không khỏi chau mày, bình tĩnh nói:

“Các người chờ tôi một lát, tôi còn có chút việc phải xử lý một chút.”

“Được, được, cậu cứ bận việc trước đi, chuyện của chúng tôi không vội.” Đào Thành khách khí nói.

“Lâm chủ nhiệm, phẫu thuật liên quan tới thay thế động mạch chủ ngực - bụng này, ngài có ý kiến gì không?” Bác sĩ chủ nhiệm khoa tim mạch của Hiệp Hòa. Liêu Hồng Cương nói.

Lâm Dật cầm bệnh án thật dài, lật nhìn vài cái rồi nói:

“Đề nghị của tôi là, kỳ đầu nên thay Bental và toàn bộ động mạch chủ, giai đoạn thứ hai mới nên đổi thành động mạch chủ ngực - bụng.”

“Với lại bệnh nhân này còn có chút đặc thù, động mạch chủ ngực - bụng cần thay đổi có rất nhiều chi nhánh, động mạch cung ứng tuỷ sống, động mạch hai bên thận, ở khoang bụng, rồi là động mạch phía trên và dưới của màng bao ruột, động mạch hai bên sườn. Những nơi này cũng phải hoàn toàn ăn khớp.”

“Nhưng có một điểm phải nhớ kỹ, việc khớp động mạch phải hoàn thành trong vòng một giờ, như vậy thì mới có thể bảo đảm cho người bệnh sẽ không bởi vì tuỷ sống thiếu máu thời gian quá dài mà liệt nửa người. Đây là điều quan trọng nhất, nếu như không thể đảm bảo được điều này thì không nên tiến hành ca phẫu thuật này, nếu không tương lai sẽ xuất hiện bệnh biến chứng, rất khó xử lý.”

“Được, điểm ấy chúng tôi đã nhớ kỹ.” Liêu Hồng Cương nói: “Cám ơn Lâm chủ nhiệm đã chia sẻ kinh nghiệm quý báu.”

Đào Thành và Khưu Vũ Lạc đều nghe mà trợn mắt hốc mồm.

Cậu ấy còn hiểu về phẫu thuật tim mạch sao?

Thế mà còn chỉ đạo cho một đám lão đại?

Cậu ấy rốt cuộc là làm cái gì a?

“Đúng rồi, còn có một chuyện phải chú ý.” Lâm Dật liếc nhìn ca bệnh nói:

“Các người nhìn cuộn phim này xem, tường kép đang chủ động, còn có động mạch nhọt, lúc phẫu thuật, một khi tróc ra thì xác suất nhồi não là rất lớn, cho nên cần phải nghiên cứu thêm một chút, liên tục phòng động, tranh thủ giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất.”

Đào Thành và Khưu Vũ Lạc nghe mà choáng váng.

Cậu ấy là lão đại y học sao?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1046.

Chương 1047. Kêu Một Tiếng Ba Ba Nữa Là Đủ

“Ca phẫu thuật này thật sự quá khó, chúng tôi bây giờ mới chỉ nắm chắc 30%.” Liêu Hồng Cương hỏi dò:

“Lâm chủ nhiệm, ngài có thể giúp chúng tôi một chút về ca phẫu thuật này được không?”

“Chuyện trị bệnh cứu người không phải là chuyện đùa, sau đó tôi sẽ giúp các người sắp xếp lại phương án phẫu thuật một chút, nếu như vẫn chưa yên tâm, tôi sẽ tới mổ chính, sắp xếp như vậy có được không?”

“Vậy thì tốt quá, đa tạ Lâm chủ nhiệm.”

“Khách khí rồi.”

Nói xong, Lâm Dật giao phương án phẫu thuật lại cho Liêu Hồng Cương, “Nếu như không còn chuyện gì thì tôi đi trước đây, tôi còn có chút việc riêng phải xử lý.”

“Được, được, Lâm chủ nhiệm cứ làm việc của mình trước, sau này nếu như có thời gian thì nhất định nhớ đến Hiệp Hòa chúng tôi ngồi một chút, chỉ đạo chúng tôi làm việc.”

“Khách sáo rồi.”

Nói chuyện khách sáo vài câu, Lâm Dật mang theo bọn người Lý Sở Hàm rời đi.

Đào Thành và Khưu Vũ Lạc theo ở phía sau, cùng đi ra khỏi khu nội trú.

Nhưng ánh mắt bọn họ nhìn Lâm Dật đã thay đổi.

Trong đầu đều là nghi hoặc.

“Các người ở đây chờ tôi, tôi đi xử lý chút việc riêng.”

Nói xong, Lâm Dật nháy mắt ra hiệu cho Đào Thành đi đến một góc không người.

“Tìm tôi có chuyện gì?”

Câu hỏi của Lâm Dật khiến cho hai người có chút mất tự nhiên.

Một màn vừa rồi, khiến cho bọn họ nhận thức lại về người đàn ông trước mắt này.

“Vẫn là chuyện huấn luyện thử, tổ trưởng chúng tôi vừa rồi có chút xúc động, chúng tôi tới đây là muốn cậu trở về.”

“Chuyện này thì bỏ đi, ở cùng dạng người này, tôi sợ sẽ lây bệnh tâm thần của cô ấy mất.”

“Cậu đánh em trai tôi, còn không biết xấu hổ mà nói với tôi những lời này sao? Rõ ràng là cậu sai trước!” Khưu Vũ Lạc nói.

“Tôi đánh em trai cô sao?”

Ánh mắt Lâm Dật nhìn Khưu Vũ Lạc không tốt lắm, “Đêm qua, tôi quả thực đã đánh không ít người, em trai cô cũng ở bên trong sao?”

“Khưu Đông Nam, thương tổn không nặng, đã về nhà.”

“Thì ra là cậu ta, giả trang thay người ta, nhưng lại không biết giả trang như thế nào.”

“Cậu không cảm thấy mình rất to gan lớn mật sao, ngay cả người của đại viện cũng đều dám đánh?”

“Tôi thấy mấy người như các người đúng là rất phiền. Mỗi ngày đi ra ngoài đều tự mang cảm giác hơn người.” Lâm Dật nói: “Người từ đại viện ra khác người bình thường lắm sao.”

Đào Thành:…

Khưu Vũ Lạc:…

“Mấy người đi ra từ đại viện ra như các người, là lớn lên đẹp mắt hơn tôi hay có tiền hơn tôi vậy? Hay là biết đánh nhau hơn tôi? Cảm giác ưu việt của các người là từ đâu thế? Hay là muốn tôi triệt hạ các người thì mới cảm thấy dễ chịu?”

“Cậu!”

“Tổ trưởng, tổ trưởng! Cô đừng xúc động, chúng ta còn có chuyện chính nữa.”

Thấy Khưu Vũ Lạc sắp nổi giận, Đào Thành tiến lên giữ cô lại.

Lần này tới, là để tìm cậu ấy về huấn luyện, không phải đến để cãi nhau.

Tính tính của Lâm Dật không tốt, nếu như lại chọc giận cậu ấy, vậy chuyện huấn luyện thật sự là không cần nữa.

Bị Đào Thành ngăn lại, Khưu Vũ Lạc cố gắng kiềm chế tâm tình của mình.

Quay đầu sang bên cạnh, không nói gì nữa.

“Lâm tiên sinh, cậu cũng biết cụ thể mọi chuyện mà, trở về cùng chúng tôi đi.” Đào Thành cười ha hả nói: “Tôi vẫn rất mong chờ việc được làm chiến hữu với cậu.”

“Tôi cũng cảm thấy con người của anh không tệ.”

Lâm Dật chỉ Khưu Vũ Lạc, “Nhưng tôi cảm thấy tinh thần của người này có chút vấn đề, cho nên không có cách nào trở về cùng anh được.”

“Ngạch…”

“Tôi đã qua đây tìm cậu rồi, cậu còn muốn thế nào, chẳng lẽ muốn để cho tôi quỳ xuống xin lỗi cậu sao?”

“Cái này thì được, hiện tại liền quỳ đi.” Lâm Dật nói: “Nếu như kêu thêm một tiếng ba ba nữa thì sẽ càng đầy đủ hơn.”

“Có tin tôi giết cậu không!”

“Ai ai ai, tổ trưởng bớt giận.”

Đào Thành kéo Khưu Vũ Lạc lại, “Đây là bệnh viện, chúng ta phải chú ý một chút.”

Đào Thành mất rất nhiều công sức mới khiến tâm trạng của Khưu Vũ Lạc bình ổn lại.

Anh cảm thấy, bản thân mình theo tới đây, thật sự là rất sáng suốt.

Nếu để hai người họ gặp mặt một mình, chắc chắn sẽ đánh nhau.

“Lâm tiên sinh, thật ra giữa hai người cũng không có nhiều chuyện lắm, đều là hiểu lầm. Tôi thay mặt tổ trưởng chúng tôi nói lời xin lỗi với cậu. Cậu theo chúng tôi trở về đi, lãnh đạo chúng tôi rất coi trọng cậu.” Đào Thành nói:

“Với lại vào trong lữ đoàn chúng tôi, cũng sẽ không chậm trễ việc làm ăn của cậu, còn có thể hình thành một ô dù vô hình cho cậu, đây đều là chỗ tốt.”

“Anh xin lỗi thì tính làm gì, để cho cô ta xin lỗi.”

Đào Thành nhìn Khưu Vũ Lạc, việc này đã rất rõ.

Chỉ cần tổ trưởng nói lời xin lỗi, thì mọi chuyện có thể xem như là thuận lợi.

“Tổ trưởng, việc này là chúng ta không đúng, cô nói xin lỗi, việc này coi như xong.” Đào Thành nhỏ giọng nói: “Lão đại vẫn còn chờ chúng ta đưa cậu ấy về đây.”

Vẻ mặt Khưu Vũ Lạc xoắn xuýt, biến ảo chập chờn, ấp úng nửa ngày mới nói:

“Thật xin lỗi.”

“Người câm sao? Sao không lớn tiếng chút? Có cần tôi chữa một chút cho không?”

“Thật xin lỗi!”

“Như vậy còn tạm được.” Lâm Dật nói: “Hai người các người về trước đi, lát nữa tôi sẽ tự đi qua.”

“Được, được, mọi chuyện cứ quyết định như vậy đi, cậu nhất định phải đến đó.”

“Yên tâm đi, đã đáp ứng rồi, sẽ không nuốt lời đâu.”

Nói xong, Lâm Dật quay người rời đi, hai người cũng lái xe, rời khỏi bệnh viện.

“Chuyện của anh đều xử lý xong rồi sao.” Lý Sở Hàm hỏi.

“Xong việc, đi ăn cơm thôi.” Lâm Dật nói.

“Ngày hôm qua là các người mời, bữa hôm nay đổi thành chúng tôi đi.” Thôi Oánh khách khí nói.

“Sao có thể để cho các người mời được.” Lâm Dật nói: “Hôm nay đi ăn ngon một chút.”

Sau đó, Lâm Dật tìm được một quán thịt nướng Michelin một sao, chuẩn bị đi qua đó nếm thử.

Nhưng trước khi ăn cơm, Lâm Dật đã cho heo ăn một chút, tránh nó chết đói trong cốp sau, như vậy thì nhiệm vụ của mình cũng không cần làm nữa.

“Trời ạ, nơi này cũng không rẻ đâu.”

Vào trong tiệm, Thôi Oánh cảm thán: “Tôi đã từng thấy tiệm này trên Đấu Ngư, tùy tiện ăn một chút đã hơn vạn rồi.”

“Không cần nhìn nó bao nhiêu tiền, ăn ngon mới là điều quan trọng nhất.”

“Chậc chậc chậc, tôi rất thích kết giao bạn bè với những người có tiền như các người.” Tào Nam cười ha hả nói: “Hôm nay ăn hôi, chúng tôi cũng không khách khí nữa.”

“Mở rộng bụng tùy tiện ăn.”

Lâm Dật cũng rất hào phóng, thịt bò Kobe một gam 6 tệ liền trực tiếp lấy bốn cân, chỉ tính tiền thôi đã tốn hơn 10000.

Khiến cho Tào Nam và Thôi Oánh hâm mộ liên tục.

“Sở Hàm, cậu lần này xem như đã nhặt được bảo vật, sau này hẳn sẽ sống như thiếu phu nhân.”

Gương mặt Lý Sở Hàm ửng đỏ, không nói chuyện, vẻ mặt ngượng ngùng đã nói rõ tất cả.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, bữa ăn tiến vào khâu cuối cùng, Lâm Dật hỏi.

“Buổi chiều các người có dự định gì không?”

“Chuẩn bị đi dạo phố, anh lát nữa có việc gì không?” Lý Sở Hàm hỏi.

“Có chút việc riêng phải đi xử lý.”

Lúc nói chuyện, Lâm Dật đưa thẻ ngân hàng ra, “SKP thật sự không tệ, các người đến đó đi dạo đi.”

“Mức tiêu phí tại SKP cũng không thấp a, cậu thật đúng là thương Sở Hàm của chúng tôi nha.” Thôi Oánh vừa cười vừa nói.

“Không có việc gì, việc chi tiêu hôm nay cứ tính trên đầu tôi.”

“Thật hay giả vậy, chúng tôi cũng không khách sáo với cậu nữa, từng này tiền đủ để đi SKP tiêu phí không vậy?”

“Ước chừng có thể mua lại SKP.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1047.

Chương 1048. Dự Đoán Thành Tích

“Trời ạ, vậy mà lại có nhiều tiền như vậy!”

Ánh mắt hai người phụ nữ lập tức phát sáng, lớn lên đẹp trai còn có tiền, quả thực là nam chính trong tiểu thuyết.

“Không cần đâu, em cũng có tiền.”

“Cầm lấy mà dùng.” Lâm Dật đem thẻ nhét vào tay Lý Sở Hàm, “Dùng của người nào mà không như nhau a.”

Nói xong, Lâm Dật khoát tay với ba người, sau đó lên xe, đến khu vực lữ đoàn Trung Vệ, chuẩn bị tham gia buổi huấn luyện thử.

Hơn một giờ sau, Lâm Dật đến lữ đoàn Trung Vệ, lúc này đã là hơn ba giờ chiều.

Lúc này trong sân huấn luyện đã không còn ai, Lâm Dật gọi điện cho Đào Thành, mới biết buổi huấn luyện hôm nay đã kết thúc.

Nhưng bọn họ vẫn chưa rời đi, vẫn luôn ở đây chờ Lâm Dật.

“Buổi huấn luyện thử của các người cũng quá lỏng lẻo rồi, kết thúc sớm như vậy sao?”

Sau khi nhìn thấy Đào Thành, Lâm Dật hỏi.

“Lữ đoàn Trung Vệ quả thực hơi tùy tiện một chút, ngoại trừ một số chuyện tất yếu, cũng không có quy định cứng nhắc nào cả.”

“Vậy có phải là tôi có thể đi hay không, ngày mai lại tới?”

“Đừng mà, đã đến đây rồi.” Đào Thành nói:

“Nội dung buổi huấn luyện thử hôm nay là khảo nghiệm năng lực phản ứng. Tôi dẫn cậu vào trong làm khảo nghiệm, như vậy sẽ có thể bắt kịp tiến độ của người khác.”

“Được.”

Từ đầu đến cuối, ấn tượng của Lâm Dật đối với Đào Thành cũng không tệ, cho nên không nói thêm cái gì cả.

Mà mình gia nhập lữ đoàn Trung Vệ chủ yếu là muốn điều tra lai lịch của hệ thống một chút.

Cho nên phần công việc này là đến từ hai bên, bọn họ cần mình, chính mình cũng cần bọn họ.

Sau đó, Đào Thành đưa Lâm Dật vào trong.

Hình dáng và thiết kế bên trong có chút giống với sân bóng rổ, không tính là mới, có chút cũ.

Ngoài ra, tại trước tràng, tổng cộng bày mười cái máy, Lâm Dật đi qua liếc nhìn một chút, phát hiện là máy phát bóng Tennis.

Lâm Dật chỉ cái máy trước mặt, “Dựa vào những thứ này để huấn luyện sao?”

“Đúng, cậu chờ tôi một chút, tôi đi kiểm tra máy móc, sau khi bổ sung bóng Tennis vào là có thể bắt đầu khảo nghiệm.”

“Được.”

Sau khi nhìn đến những máy móc này, Lâm Dật đã biết quá trình khảo nghiệm.

Đoán chừng là tránh né các quả bóng bay tới từ các phương hướng khác nhau, sau đó sẽ dựa theo biểu hiện để phân chia thành tích, phong cách đúng thật là có chút mới lạ.

Mà anh cũng không nhàn rỗi, đi qua hỗ trợ thu dọn.

Đúng lúc này, cửa đại quán huấn luyện bị đẩy ra, Lưu Hồng, Tào Gia Độ, Khưu Vũ Lạc, Vương Băng Ngọc và Ninh Triệt đi vào từ bên ngoài.

Ngoài ra, còn có mười mấy người cũng đi theo vào.

Bọn họ không phải là người của lữ đoàn Trung Vệ, chỉ phụ trách công việc bảo trì ở đây, được xem là nhân viên công tác.

Nhưng cho dù như vậy thì bọn họ cũng cần ký hiệp nghị bảo mật.

Nếu như tiết lộ tin tức ở đây thì sẽ bị xử lý như gián điệp.

“Cuối cùng đã gọi được tiểu tử này trở về, nếu không thì sẽ là tổn thất cho lữ đoàn Trung Vệ.” Lưu Hồng cảm khái.

“Hi vọng càng lớn thất vọng sẽ càng lớn. Cậu ta có thể giết cá sấu bằng tay không, chỉ có thể nói rõ khí lực của cậu ta khá lớn. Nhưng buổi huấn luyện thử này của chúng ta chính là tính thành tích tổng hợp, điểm số tổng thể không cao thì cuối cùng vẫn sẽ bị đào thải thôi.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Tôi thấy cô hình như là có thành kiến với cậu ấy.” Lưu Hồng nói: “Tôi cảm thấy cậu ấy rất được.”

“Dù sao tôi cũng nói trước, tôi đã gọi cậu ta trở về, nếu như thành tích tổng hợp không tốt, ông cũng đừng trút giận lên tôi.”

“Được, được, được.” Lưu Hồng vừa cười vừa nói:

“Tôi ở lữ đoàn Trung Vệ nhiều năm như vậy, còn chưa từng nhìn nhầm người đâu.”

“Đúng rồi, thành tích huấn luyện thử của các người năm đó thế nào?” Tào Gia Độ hỏi thăm?

“Tôi là 760 quả.” Vương Băng Ngọc nói.

Trong phòng có tất cả mười máy phát bóng Tennis, mỗi máy có thể chứa nhiều nhất 160 quả Tennis.

10 máy chính là 1600 quả.

Lúc Vương Băng Ngọc huấn luyện có thể tránh được 760 quả, thành tích như vậy đã là vô cùng tốt.

Bởi vì trong buổi huấn luyện hôm nay, người có thành tích tốt nhất cũng chỉ tránh được 743 quả.

“Tôi là 968.” Ninh Triệt nó.

“Tôi là 971.” Khưu Vũ Lạc nói.

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều đi ra từ đại viện, quan hệ từ nhỏ cũng rất bình thường.

Cho nên qua nhiều năm như vậy, vẫn luôn phân cao thấp, không ai phục ai.

Ngay cả thành tích huấn luyện thử năm đó cũng giống nhau như đúc.

“Năm đó nếu không phải dì cả của tôi tới, thành tích của tôi chắc chắn sẽ cao hơn cô.” Ninh Triệt nói.

“Nói những thứ này thì có ích lợi gì, dù sao thành tích của cô cũng không bằng tôi.”

“Được rồi, được rồi, đều là tổ trưởng cả, đừng đấu võ mồm nữa.” Lưu Hồng nói:

“Hạng mục huấn luyện mới này hình như mới được áp dụng từ năm năm trước. Trong quá trình này, người có thành tích tốt nhất là ai vậy? Các người còn có ấn tượng gì không?”

“Tổ trưởng tổ một, Vương Miện, 1386 quả.” Ninh Triệt nói:

“Tên kia đúng thật là một tên biến thái, buổi huấn luyện thử mà đã có thành tích khủng bố như vậy.”

Lưu Hồng nở nụ cười, “Tôi vẫn là lần đầu thấy cô chịu thua đó.”

“Việc này không thể nói thế được. Vương Miện chính là đồ biến thái, đến lữ đoàn Trung Vệ chưa được một năm đã thành tổ trưởng, tôi phải lăn lộn mất ba năm, hoàn toàn không so được.”

Lúc nói đến Vương Miện, không ai nói thêm gì cả.

Bởi vì anh ta đúng thật là tên biến thái.

Buổi huấn luyện thử ba năm trước chính là khóa có trình độ cao nhất trong bao năm qua.

Hơn nữa, Vương Miện không chỉ giành được hạng 1 trong khảo nghiệm này, mà thành tích các bộ môn đều cách người thứ hai một mảng lớn.

Trong mắt mọi người, dùng từ biến thái cũng không đủ để hình dung người này.

“Vậy các người dự đoán một chút, thành tích Lâm Dật có thể được bao nhiêu?”

“760 trở xuống.” Vương Băng Ngọc nói.

“Cô chính là không chấp nhận nổi thành tích của cậu ấy tốt hơn so với cô đúng không.” Lưu Hồng vừa cười vừa nói.

“Tôi giống người nhỏ mọn như vậy sao, thành tích 760 đã rất tốt rồi.” Vương Băng Ngọc nói:

“Tôi cảm thấy người tên Trương Huy rất được, 743 quả, tôi cảm thấy ở phương diện này, cậu ấy chắc không phải là đối thủ của Trương Huy.”

“Các người thì sao.” Lưu Hồng nhìn Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt.

“800, không thể cao hơn nữa.”

Tuy Khưu Vũ Lạc không chào đón Lâm Dật, nhưng không thể không thừa nhận cậu ta vẫn có thực lực.

Nhưng cậu ta không giống với mình, xuất thân từ con đường hoang dã.

Không giống như mình, trong nhà có chuyên gia chỉ đạo, nếu không cũng không đạt được thành tích 971.

“Tôi cũng cảm thấy 800 quả bóng chính là cực hạn của cậu ấy.” Ninh Triệt nói.

Cô đến lữ đoàn Trung Vệ đã được ba năm, gặp qua rất nhiều người tới huấn luyện, biết rõ mức độ tổng thể của những người này như nào.

Ba năm qua, có khoảng 200 người đến, nhưng vẻn vẹn chỉ có hai người là có thành tích vượt qua 800. Hơn nữa còn là 820 trở xuống, cho nên thành tích 800 này được coi là một đường ranh giới.

Rất ít người có thể đạt tới ngưỡng cửa này.

Nếu như người tên là Lâm Dật kia, có thể đạt được thành tích này, đủ để chứng minh cậu ta ưu tú.

“Lão Tào, anh nghĩ thế nào?” Lưu Hồng hỏi.

“830 đi, tôi vẫn rất kỳ vọng vào cậu ấy.”

“Vậy suy nghĩ của hai ta cũng không khác biệt lắm, tôi dự đoán thành tích sẽ nằm trong khoảng từ 830 đến 850, hi vọng cậu ấy đừng khiến tôi thất vọng.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1048.

Chương 1049. Sáng Tạo Lịch Sử

“Lão đại, anh không thể dùng suy nghĩ bình thường để áp đặt lên người cậu ấy được, nói không chừng ngay cả 500 còn không đạt được?”

Vương Băng Ngọc cũng không có địch ý gì đối với Lâm Dật.

Cô chỉ cảm thấy người này có kinh doanh lớn thì không làm, mà lại đi chăn heo, hơn nữa còn không lấy kiếm tiền làm mục đích, mỗi lần nghĩ đến đây, cô đều cảm thấy Lâm Dật này rất kỳ quái.

“Vậy chúng ta rửa mắt mà đợi đi.”

Ước chừng mười mấy phút sau, tất cả thiết bị đều đã được chuẩn bị hoàn tất.

Các nhân viên công tác liên quan đều đứng ở đằng sau máy phát bóng, Lâm Dật đứng ở trong sân, chuẩn bị bắt đầu.

Đào Thành đứng ở biên giới bãi sân, hội hợp lại với đoàn người Lưu Hồng, sau đó nhìn về phía nhân viên công tác, nói:

“Các người chuẩn bị xong chưa.”

“Đã chuẩn bị xong.” Công tác nhân viên đáp.

“Lâm Dật, cậu thì sao?”

“OK.”

Đào Thành hắng giọng một cái, “Trong một phút đầu, mỗi bốn giây sẽ có một quả bóng, sau đó cách mỗi ba mươi giây, tần suất sẽ rút ngắn đi một giây, hiện tại bắt đầu!”

Đào Thành ra lệnh một tiếng, mười máy phát lần lượt được khởi động.

Tuy cách mỗi bốn giây phát một quả bóng, Lâm Dật có đủ thời gian để phản ứng, nhưng trên sân có tổng cộng 10 máy.

Lúc mấy cái máy này đồng thời phát bóng, tốc độ vô cùng khủng bố.

Phanh phanh phanh...

Phanh phanh phanh...

Phanh phanh phanh...

Từng quả bóng Tennis màu xanh được bắn ra từ các góc độ khác nhau, mà Lâm Dật cũng bắt đầu hành động.

Không giống với tưởng tượng của mọi người, biên độ động tác của Lâm Dật cũng không lớn.

Anh chỉ xê dịch giữa không trung và mặt đất một chút, mỗi một quả bóng đều như lướt qua thân thể của anh.

Tuy mỗi lần bóng đều thiếu chút nữa đã chạm vào người anh, nhưng đều được tránh khỏi một cách hoàn mỹ.

“Xem ra vẫn được, trong một phút đồng hồ này cũng không tính là tốn sức.” Đào Thành nói.

“Bốn giây một quả bóng, nếu như ngay cả giai đoạn này, cậu ta còn có thể trúng chiêu, vậy cũng không cần tới đây làm gì.”

Đào Thành bĩu môi không nói chuyện, oán niệm trong lòng tổ trưởng ván chưa tiêu tán thì phải.

Rất nhanh, một phút trôi qua, máy phát bóng nâng cao tần suất phát bóng, biến thành ba giây một quả.

Mà Lâm Dật cũng lần đầu tiên cảm nhận được sự thay đổi của tần suất phát bóng.

Nhưng đối với anh mà nói thì ảnh hưởng cũng không lớn.

Năng lực nắm bắt thị giác đã được hệ thống cường hóa, hiệu quả vô cùng lớn.

Cho nên tần suất này đối với anh mà nói, gần như không có bất kỳ độ khó nào cả.

Rất nhanh, ba mươi giây trôi qua, tần suất phát bóng biến thành hai giây một quả, nhưng đối với Lâm Dật mà nói, anh vẫn phát huy bình thường, cảm thấy cũng không phải là quá khó khăn.

Bởi vì thiết lập riêng của máy, tần suất thấp nhất là 1.5 giây một quả, cho nên sau 30 giây này, cứ cách mỗi 1.5 giây sẽ có một quả bóng bắn ra, tốc độ này sẽ được bảo trì cho đến cuối cùng.

Người tới huấn luyện thử, phần lớn đều có thể kiên trì đến tần suất này.

Mà đối với bọn họ mà nói, điểm khó nhất chính là phải duy trì tính linh động trong một khoảng thời gian dài. Đây là một chuyện vô cùng khó khăn.

Sau một khoảng thời gian nhất định họ đều sẽ thất bại trong khảo hạch này.

Cũng không phải là bởi vì bọn họ không có năng lực, mà là bởi vì thể lực tiêu hao quá lớn, không chống đỡ nổi thân thể của mình, do đó sẽ bị bóng Tennis đánh trúng và bị loại.

Lúc Lâm Dật cảm nhận được tần suất thay đổi lần nữa, khóe miệng lộ ra ý cười.

Tốc độ này vẫn còn được, có tính khiêu chiến hơn so với trước đó, chơi cũng càng thú vị.

“Tiểu tử này cũng được nha, đã hơn 400 quả rồi mà biên độ động tác vẫn không thay đổi gì, quả thật không tệ.” Lưu Hồng rất hài lòng.

“Lão đại, ngài bình tĩnh một chút, tần suất 1.5 giây vừa mới bắt đầu, rất nhiều người cũng có thể làm đến điểm ấy, quan trọng nhất là có thể tiếp tục giữ vững hay không.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Các người đây chính là không phục, tôi cảm thấy cậu ấy không tệ, vượt qua 800 chắc chắn là không thành vấn đề.”

Rất nhanh, nửa phút trôi qua.

10 máy phát bóng tổng cộng đã bắn ra 200 quả bóng, mà thành tích của Lâm Dật cũng đi tới 630 quả.

Nhưng biên độ động tác của anh vẫn như lúc vừa mới bắt đầu, không có có bất kỳ thay đổi nào.

Nhìn thật vậy, vẻ mặt của những người khác đều trở nên nghiêm túc.

Thành tích này so với những lần khảo nghiệm trước đã được coi là mức trung bình.

Cho dù hiện tại Lâm Dật có trúng bóng, cũng đã lấy được một thành tích rất không tệ.

Nhưng điều khiến mọi người nghiêm túc hơn chính là cho đến bây giờ, Lâm Dật chưa từng lộ ra vẻ mệt mỏi.

Trạng thái tinh thần vô cùng tốt, không giống với những người huấn luyện thử còn lại, kiên trì tới đây đã rất miễn cưỡng rồi.

Khảo nghiệm của Lâm Dật vẫn còn tiếp tục.

Rất nhanh, thành tích của anh đã đến 700, nhưng anh vẫn như lúc mới bắt đầu, vẫn rất nhẹ nhàng, không có bất kỳ chỗ nào khó chịu cả.

Mà khảo nghiệm vẫn đang tiếp diễn!

750!

800!

Lúc thành tích của Lâm Dật đột phá đến 800, tất cả mọi người đều cảm thấy thật sự không thể tin nổi.

Đối với người huấn luyện bình thường mà nói, thành tích 800 tuyệt đối có thể coi là một đường ranh giới, mà anh ấy lại đạt được dễ như trở bàn tay!

850!

900!

Nhìn thấy thành tích của Lâm Dật đột phá 900, ngay cả Lưu Hồng đều mở to hai mắt mà nhìn, cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Một người xuất thân hoang dã như cậu ấy thế mà lại có trình độ như này, thật sự là quá hiếm thấy!

950!

1000!

“Chuyện này sao có thể!”

Nhìn thấy thành tích Lâm Dật đột phá 1000, Khưu Vũ Lạc kinh hô một tiếng!

Bởi vì thành tích này đã đột phá thành tích của cô!

Mà đối phương còn là Lâm Dật, thành tích như vậy khiến cho cô càng không thể tin tưởng, thậm chí là không thể tiếp nhận.

“Tôi đã nói rồi, cậu ấy là một nhân tài, hiện tại các người đã tin chưa.”

“Anh đừng kích động, nhìn trạng thái của cậu ấy thì hình như vẫn còn rất sung mãn, hẳn là có thể kiên trì!”

Ánh mắt của mọi người, lại rơi xuống trên người Lâm Dật một lần nữa!

1100!

1200!

Lúc thành tích đạt đến 1200, tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Dạng thành tích huấn luyện này, đã đạt đến vị trí thứ hai trong lịch sử!

Ngoại trừ Vương Miện, không ai có thể làm được!

Nhưng rất nhanh, nhận thức của bọn họ lại bị đánh phá!

Bởi vì thành tích của Lâm Dật đã đến 1400!

“Vượt qua Vương Miện!”

Đào Thành kích động nói: “Người đứng đầu lịch sử!”

Thành tích như vậy đã đủ khiến cho người ta rung động, thậm chí là không biết phải hình dung như thế nào.

“Thành tích mà Vương Miện giữ vững ba năm đã bị cậu ta phá vỡ, không biết lúc anh ta biết tin này sẽ có biểu cảm gì đây." Vương Băng Ngọc nói.

"Đoán chừng sẽ giật nảy mình, người kiêu ngạo giống như anh ấy, chắc chắn sẽ tức giận không phục." Đào Thành vừa cười vừa nói.

"Đó là điều đương nhiên, nhưng mấy người nhìn tình trạng của cậu ấy xem, chỉ vừa mới thở một chút, biên độ động tác cũng không thay đổi nhiều, hẳn là còn có thể kiên trì!" Tào Gia Độ nói ra.

Sau đó, ánh mắt của mọi người đều chú nhìn chằm chằm vào Lâm Dật, trong mắt tràn đầy chờ mong.

1450!

1500!

1550!

Nhìn đến thành tích 1550, mọi người đã không biết nói gì cho phải.

Đừng nói là người tới huấn luyện thử, cho dù là một số đội viên chính thức cũng chưa hẳn là có thể đạt tới trình độ này.

Tên này rốt cuộc là đã luyện ở đâu vậy?

Thật sự là không có người có chuyên môn chỉ đạo sao?

Ầm!

Mười giây sau, quả bóng cuối cùng cũng bắn ra!

Thành tích cuối cùng của Lâm Dật.

1600!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1049.

Chương 1050. Người Nhà Họ Tần

Phát xong hết 1600 quả bóng!

Thời gian trôi qua mấy giây, biểu cảm của mọi người vẫn còn đang trong sự kinh ngạc, chưa có cách nào hồi thần.

“Cậu ta, vậy mà cậu ta kiên trì đến giờ này…”

Thành tích như thế này khiến đám đông tại hiện trường đều kinh ngạc đến tột đỉnh!

Một việc làm vĩ đại như thế này đã lưu lại một trang nổi bật trong lịch sử huấn luyện thử nghiệm của lữ đoàn trung vệ.

“Đây là xong việc rồi sao?” Lâm Dật đứng tại chỗ nói: “Chút nữa có phải tiếp tục không?”

“Không, không cần đâu, đã xong hết rồi.” Đào Thành lắp bắp nói:

“Thành tích này của cậu đã tính là hợp cách rồi.”

“Đây đã hợp cách rồi? Khua chiêng đánh trống mở cuộc huấn luyện, rồi chỉ tạo ra hạng mục đơn giản như này? Đây không phải là giết gà dùng đến dao mổ trâu sao.”

“Ơ…”

Đào Thành đã không còn biết nói gì cho ổn nữa, có được mấy người biến thái như cậu chứ!

“Nếu không còn việc gì, tôi quay về trước đây, ngày mai chắc vẫn là 9 giờ chứ?” Lâm Dật nói.

“Đúng đúng đúng, vẫn là 9 giờ.”

“Hẹn gặp lại ngày mai.”

Chào hỏi một câu, Lam Dật quay người rời đi, anh cũng không có để tâm tới Khưu Vũ Lạc, thẳng thừng đi ra khỏi phòng huấn luyện.

“Lần này các người nhìn nhầm rồi, bây giờ chắc đã tin Lâm Dật không phải bình thường rồi chứ, đến cả Vương Miện cũng không bằng cậu ta.”

“Lão Lưu, lần này ông nhặt được bảo bối rồi, nếu như tiểu tử này luyện tập tốt một chút, tương lai chắc chắn sẽ không tồi.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Lưu Hồng cười ha ha nói: “Tôi cũng có chút chờ đợi không nổi rồi.”

“Còn phải mấy ngày sau nữa cơ, lão đại anh đừng vui mừng quá sớm.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Cậu ta thật sự rất lợi hại, nhưng tôi cảm thấy tư tưởng của người này không giống với chúng ta, cũng không giống như một người bình thường.” Vương Băng Ngọc phản bác nói.

“Lời này thì cô nói đúng ý rồi đó, người bình thường ai lại đến lữ đoàn trung vệ chúng ta chứ. Ha ha…”

…

Cùng lúc đó, Lâm Dật đi ra ngoài cửa, phát hiện bên ngoài dừng một chiếc xe Roll Royce Cullinan.

Một người thanh niên trẻ tuổi mặc trang phục bình thường, mái tóc được chăm sóc tỉ mỉ, dựa bên cạnh đầu xe, vừa hút thuốc vừa nghịch điện thoại.

Theo bản năng, hai người nhìn nhau, duy trì hơn 2 giây.

Sau đó cậu thanh niên kia khảy tàn thuốc, Lâm Dật cũng thu lại ánh mắt, quay về chiếc xe của mình, rời khỏi căn cứ huấn luyện.

Theo bản năng, người thanh niên kia quay đầu nhìn thoáng qua, biểu cảm có chút không tự nhiên, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Đúng vào lúc này, Khưu Vũ Lạc từ trong bước ra.

Người thanh niên dập điếu thuốc, nghênh đón Khưu Vũ Lạc.

Nhưng trên mặt Khưu Vũ Lạc vô cảm, nghiêng người đi về hướng khác, không hề để tâm tới anh ta.

Người đàn ông trẻ tuổi tên là Tần Nghiêm Lĩnh, là bạn trai của Khưu Vũ Lạc.

Tần Nghiêm Lĩnh cũng từng là thành viên của lữ đoàn trung vệ, chịu sự quản lý cùng một tổ, nhưng trong lần hành động lần trước bị thương, từ đó rút lui khỏi lữ đoàn trung vệ, nếu không thì không có khả năng tự do ra vào đây.

“Vũ Lạc, em đi làm cái gì?” Tần Nghiêm Lĩnh đuổi theo nói.

“Tối nay có hẹn với bạn ăn cơm rồi, anh về trước đi.”

“Chuyện tối qua, không phải là anh đã giải thích với em rồi sao, trong nhà đột nhiên xảy ra chút chuyện, vì vậy anh mới không thể đi tìm em.”

“Em không muốn nghe anh giải thích.”

“Anh thật sự không có lừa em, có người nói nhìn thấy cô út của anh, chuyện này đối với nhà anh rất quan trọng, nên không cho anh rời đi. Nếu không biết em không dễ dàng gì quay về, làm sao anh có thể bỏ rơi em được.”

Nghe thấy lời này, Khưu Vũ Lạc đứng lại: “Là cái người tên Tần Ánh Nguyệt đó sao?”

“Đúng, chính là cô ấy. Cô ấy bỏ đi bao nhiêu năm nay, hình như đột nhiên xuất hiện tại Yến Kinh.” Tần Nghiêm Lĩnh nói tiếp:

“Nếu không phải là vì chuyện này, anh đã đi tìm em rồi.”

Khưu Vũ Lạc gật gật đầu: “Nhưng em thật sự đã hẹn người khác đi ăn rồi, ngày mai anh lại đến tìm em đi.”

Nói xong, Khưu Vũ Lạc lên xe của mình, không chú ý đến Tần Nghiêm Lĩnh nữa.

Người sau chỉ lắc lắc đầu, bất lực quay trở về xe của mình, hậm hực rời đi.

Trên đường quay về, Lâm Dật gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan, nói vài câu rồi mới dập điện thoại.

Cúp điện thoại xong, Lâm Dật chuẩn bị đi tìm Lý Sở Hàm.

Nhưng lúc này, Lương Nhược Hư gọi đến.

“Tối nay có việc không?”

“Đây là lời nói gì vậy? Chẳng lẽ cô muốn hẹn tôi?”

“Không hẹn anh tôi gọi điện cho anh làm gì.”

“Đừng đùa nữa, tôi ở Yến Kinh, cô ở Trung Hải, cách hơn 1000 cây số làm sao hẹn? Hẹn trên mây sao?”

“Cái miệng của anh lúc nào cũng nói năng không thèm suy nghĩ.” Lương Nhược Hư phàn nàn nói: “Tối qua tôi đã về Yến Kinh rồi, mẹ tôi nói muốn hẹn anh ăn bữa cơm.”

“Mẹ vợ tương lai hẹn tôi, vậy thì khẳng định không vấn đề, hai người chọn địa điểm đi.”

“Tân Vinh Ký, đợi chút tôi gửi địa chỉ cho anh, dựa theo chỉ dẫn lái xe sẽ đến thôi.”

“Được.”

Cúp điện thoại không bao lâu, Lương Nhược Hư đã gửi địa chỉ đến rồi.

Lâm Dật quay đầu xe, lái xe đến địa chỉ ăn cơm.

Nếu như là Lương Nhược Hư đơn độc hẹn anh, Lâm Dật chưa chắc sẽ đi.

Bởi vì bình thường thời gian anh ở bên cạnh Lý Sở Hàm đã rất ít, vậy nên dưới tình hình như thế này, anh sẽ lựa chọn Lý Sở Hàm.

Nhưng bữa cơm này, Trầm Thục Nghi cũng sẽ tham gia, nên anh không có lý do từ chối.

Cuối cùng, Lâm Dật gọi điện thoại cho Lý Sở Hàm, nói một chút về tình hình của mình cho cô ấy biết.

Lý Sở Hàm không nói gì, chỉ dặn dò Lâm Dật cố gắng uống ít thôi, không nên uống rượu lái xe, từ đầu đến cuối đều là dịu dàng như vậy, điều không nên hỏi thì không nói thêm một câu.

Khoảng tầm 40 phút sau, Lâm Dật lái xe đến Tân Vinh Ký.

Tân Vinh Ký là một nhà hàng chuyên về ẩm thực Thái Châu, đã từng được bình luận đánh giá là Michelin 1 sao, món ăn chính là thực phẩm chính thống, mức tiêu phí bình quân đầu người khoảng

900 tệ, vô cùng có tiếng ở Yến Kinh.

Lúc Lâm Dật bước vào cửa, vừa hay nhìn thấy Lương Nhược Hư vẫy tay với mình, anh lập tức đi qua đó.

“Dì Trầm.” Lâm Dật chào hỏi, sau đó tùy tiện ngồi xuống, nhìn Lương Nhược Hư nói:

“Đang yên lành, sao cô lại quay về Yến Kinh rồi? Bên phía Trung Hải không bận sao?”

“Anh còn không biết xấu hổ mà hỏi, không phải là vì anh, tôi đã chẳng trở lại đâu.”

“Hửm? Có liên quan gì tới tôi?”

“Sau khi xảy ra chuyện ngày hôm qua, anh đã nổi tiếng ở Yến Kinh này rồi, nếu không phải là mẹ tôi đứng ra bình ổn sự việc giúp anh, chắc anh đã phải vào trong trại rồi.”

“Đám người đó còn thật sự về nhà mách lẻo sao?”

“Bọn họ không phải là gãy xương thì là chấn thương sọ não, chắc chắn là không có tâm trạng đi mách lẻo, nhưng người trong nhà bọn họ biết chuyện này rồi, làm sao có ý định bỏ qua cho anh.”

“Chặc chặc chặc…” Lâm Dật xoa xoa cằm:

“Tôi biết ngay đám người này không biết điều, còn thật sự để tôi đoán đúng rồi.”

Trầm Thục Nghi cười nhìn Lâm Dật: “Ngược lại dì khá là hiếu kỳ, lý do vì sao cháu lại ra tay với bọn họ? Cháu chắc cũng có nghĩ tới hậu quả của việc này, nếu như không có mười phần nắm chắc, cháu chắc sẽ không làm như thế.”

Lâm Dật he he cười: “Cũng không có khoa trương như dì nghĩ đâu, lúc đó cháu thật sự có chút cáu giận, thêm nữa bọn người Triệu Mặc cứ toàn giả bộ với cháu, cháu nhìn mà phiền lòng, thế là động thủ với bọn họ luôn.”

Trầm Thục Nghi soi xét Lâm Dật, nửa cười nửa không.

“Với dì mà cháu còn che giấu sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1050.

Chương 1051. Đợi Anh Ta Cho Heo Ăn Xong

“Không có che giấu, chỉ là có một vài chuyện chưa ra gì cả, nên trước tiên chưa nói với dì.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Đợi kế hoạch hạng mục hình thành rồi, cháu khẳng định báo với dì đầu tiên.”

Trầm Thục Nghi quá thông minh, nhiều chuyện đều không qua nổi mắt của bà ấy.

Lâm Dật rất thích trở thành địch thủ với người như thế này, như vậy càng kích thích.

Nhưng dựa vào mối quan hệ hiện tại của hai người, muốn trở thành địch thủ là không thể nào rồi, trở thành chiến hữu sát cánh bên nhau, ngược lại càng thích hợp hơn.

“Trong lúc mọi chuyện còn chưa đâu ra đâu, cháu đã dám động thủ với bọn họ. Rốt cuộc là cháu giấu lá bài lớn cỡ nào? Cháu xác định như vậy, bên trên có khả năng bảo vệ cháu không?”

“Tầm như vậy ạ, tóm lại vấn đề không lớn.” Lâm Dật nói tiếp:

“Nhưng đám người này đến bây giờ còn chưa đến tìm cháu, chuyện này khá kỳ quái, thật có chút ngoài dự liệu của cháu.”

“Dù sao bọn họ đều là những nhân vật có mặt mũi, cũng biết bản thân không chiếm lý lẽ nên bọn họ không có truy cứu sâu chuyện này.” Lương Nhược Hư nói.

“Bọn họ chính là một đám ngựa quen đường cũ, chó thì vẫn quen ăn phân, chắc chắn là không thể nói lý rồi.” Lâm Dật cười nhìn Trầm Thục Nghi, nói:

“Dì Trầm, cháu chắc là dì đã giúp đỡ rồi, nếu không phải là dì đối phó từ bên trong, bây giờ ở thành phố Yến Kinh cũng không thể nào gió yên biển lặng như thế này, bọn họ sớm đã ra tay rồi.”

Lương Nhược Hư bĩu môi, trong lòng lẩm bẩm nói:

“Mẹ tôi thật sự có giúp đỡ, nhưng không giúp được gì, người thật sự giúp đỡ chính là người ngồi ở phía sau anh đấy!”

Trầm Thục Nghi nở nụ cười, không tiếp tục nói lời nào về chuyện này nữa.

“Cháu có còn nhớ, khoảng thời gian trước năm mới, có một diễn đàn hội nghị thượng đỉnh về chất bán dẫn không. Bây giờ sắp được tổ chức, hình như là 3 ngày sau, đến lúc đó dì gọi điện thoại cho cháu, cháu cùng dì qua đó xem thử.”

“Dạ cháu biết rồi, cảm ơn dì Trầm.”

“Dựa vào tình hình của cháu hiện giờ, dì chắc việc huấn luyện của lữ đoàn trung vệ không có vấn đề gì lớn, nhưng cháu vẫn còn việc làm ăn ở Trung Hải, giữa hai phương diện này cháu sắp xếp thế nào?”

Liên quan tới chuyện của lữ đoàn trung vệ, Trầm Thục Nghi và Lương Nhược Hư chỉ biết được chút sự tình bề ngoài mà thôi.

Cụ thể nội dung là thế nào thì không biết gì.

Dù gì độ ảnh hưởng của Lương Hướng Hà ở Hoa Hạ bày ra ở đó, khẳng định sẽ biết được một vài điều.

“Chuyện của công ty, thật ra cháu lại chẳng nghĩ đến.” Lâm Dật rất thẳng thắn vô tư nói:

“Cháu cũng chưa từng nghĩ sẽ trở thành người giàu nhất Hoa Hạ, tiền đủ tiêu là được rồi, chuyện của phía bên lữ đoàn trung vệ thì cháu lại thấy có hứng thú khá lớn.”

“Vậy chuyện liên quan đến bố mẹ của cháu thì sao, cháu có dự tính gì không.” Trầm Thục Nghi nói: “Trước đây, cháu còn từng hỏi dì chuyện liên quan đến phương diện này.”

“Cháu không nghĩ tới chút nào.”

Lương Nhược Hư yên lặng ngẩng đầu, phát hiện Tần Ánh Nguyệt ngồi phía sau lưng Lâm Dật, cơ thể run rẩy một chút.

Nghe thấy Lâm Dật nói như vậy, bà ấy chắc là buồn lắm.

“Cháu hận bọn họ sao?” Trầm Thục Nghi hỏi.

“Làm sao có thể, cháu là một người ấm áp như thế mà.” Lâm Dật nói tiếp: “Lúc còn nhỏ, cháu cũng nghe bố mẹ cháu nhắc đến việc này, cháu cảm thấy bọn họ chắc chắn có nỗi khổ trong lòng.”

“Vì vậy anh không hề hận bọn họ, đúng không?” Lương Nhược Hư hỏi thăm dò.

“Đương nhiên.” Lâm Dật nói tiếp:

“Bọn họ có thể đưa anh đến thế giới này, vốn đã là chuyện đáng để anh cảm ơn rồi, chỉ là bọn họ không có làm hết nghĩa vụ dưỡng dục mà thôi, vì vậy không có cái gì phải hận cả.”

“Nhưng anh cũng chưa từng nghĩ đến đi tìm bọn họ.”

“Đều đã qua hơn 20 năm rồi, cũng không phải nói tìm thì có thể tìm được, vả lại anh chắc rằng bây giờ bọn họ cũng sẽ có cuộc sống riêng của mình, còn có khả năng sinh thêm cho anh một đứa em trai hoặc em gái rồi. Nếu như thật sự đi tìm, nói không chừng anh còn trở thành thừa thãi.” Lâm Dật cười ha ha nói tiếp:

“Thế nhưng, anh vẫn là hy vọng bọn họ khỏe mạnh, sau đó mỗi người một nơi sống tốt.”

“Cháu có thể nghĩ như vậy cũng khá tốt.” Trầm Thục Nghi gắp một miếng cá, đặt vào trong đĩa của Lâm Dật để che giấu đi cảm xúc trong lòng.

“Thử món này đi, hương vị không tồi.”

“Cảm ơn dì Trầm.”

Một bữa cơm ăn khoảng tầm một tiếng đồng hồ, rồi thì ai nấy tự thu dọn đồ, rời khỏi nhà hàng.

Nhưng Trầm Thục Nghi và Lương Nhược Hư không có rời đi, đứng ở trước cửa nhà hàng, mắt nhìn tiễn Lâm Dật.

Mấy phút sau, Tần Ánh Nguyệt từ bên trong đi ra, nhìn không ra có bất kỳ thay đổi cảm xúc nào.

“Thế nào, có cảm giác gì?”

“Haiz...”

Tần Ánh Nguyệt hít sâu một hơi: “Thằng bé không hận tôi, như vậy đã đủ rồi.”

“Đều nói con trai giống mẹ, nói như vậy không sai chút nào, trong xương tủy của thằng bé có sự dịu dàng giống chị.”

“Đúng thật là, đều đã là người hơn 50 tuổi rồi, còn dịu dàng cái gì chứ.”

“Vậy chị đỏ mặt cái gì.”

Nhìn hai người này, cộng lại với nhau, số tuổi đã vượt qua 100 rồi mà còn đấu khẩu, Lương Nhược Hư cảm thấy thật thú vị.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Lâm Dật quay về khách sạn, vì Lý Sở Hàm đã trở về rồi.

Nhưng đồ mua về không nhiều, chỉ có ba thứ, một trong số đó còn có một cái áo khoác là mua cho Lâm Dật.

Hiếm khi ban đêm hai người ngủ rất bình thường, chẳng làm cái gì.

Lý Sở Hàm phải bay chuyến bay sáng lúc 10 giờ hơn, vì vậy mỗi người đều có việc riêng. Lâm Dật không đi tiễn cô ấy, lái xe đến căn cứ huấn luyện của lữ đoàn trung vệ.

Lâm Dật đến khá sớm, sớm hơn 20 phút.

Nhưng khi Lâm Dật đến đây, phát hiện những người khác đến huấn luyện thử cũng đã đến rồi.

Mặc dù đến sớm hơn 20 phút nhưng anh vẫn là người đến muộn nhất.

“Mấy người xem, thằng nhãi đó lại đến rồi.”

Người phát ngôn tên là Quách Khánh Khôn, người không cao lắm, sắc mặt có chút đen, ngồi xổm trên mặt đất, thái độ nghiền ngẫm.

“Anh ta không phải bị tổ trưởng Khưu đuổi đi rồi sao, sao hôm nay lại đến nữa?”

Người nói lời này là Trương Huy, trong buổi huấn luyện thử ngày hôm qua, anh ta tránh được 724 quả bóng Tennis, là một người có thành thích tốt nhất trong đám người này, cho nên anh ta tự nhiên trở thành nhân vật trung tâm của câu chuyện.

“Biết được điểm đặc biệt của lữ đoàn trung vệ, nên anh ta mặt dày vô sỉ quay trở lại thôi.”

“Vậy thì quá đáng sợ rồi.” Những người khác phụ họa theo: “Nếu là tôi, khẳng định tôi sẽ không có mặt mũi mà trở lại, để người khác xem như trò cười.”

“Anh ta quay lại cũng chẳng có tác dụng gì, một nơi nghiêm khắc như lữ đoàn trung vệ, mọi người cố gắng hết sức để được vào đây. Người bất chấp mệnh lệnh của cấp trên, với lại còn vô tổ chức vô kỷ luật như anh ta chắc chắn sẽ không được thu nhận, đợi chút khi lãnh đạo tới sẽ đuổi anh ta đi thôi.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy, lữ đoàn trung vệ không phải là nơi mà ai cũng có thể vào nổi.”

“Oa, mấy người nhanh nhìn kìa, anh ta đang làm cái gì? Cho heo ăn?”

Nhìn thấy Lâm Dật từ trong cốp xe lấy heo con ra, người nào nhìn thấy cảnh này đều mở rộng tầm mắt.

Làm cái quái gì thế này?

Thế mà đến đây cho heo ăn à?

Đây là quái thai từ đâu đến đây?

Đúng lúc này, Lưu Hồng và Tào Gia Độ dẫn theo mấy người Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt, từ trong tòa nhà bước ra.

Vốn dĩ muốn tổ chức tập hợp nhân viên, nhưng lại nhìn thấy Lâm Dật ở một bên đang chuyên tâm chăm chú đút cho heo ăn.

Bỗng chốc bọn họ cảm thấy tam quan đều muốn sụp đổ.

“Thằng nhóc Lâm Dật này thật là quá đặc biệt.” Lưu Hồng lúng ta lúng túng nói.

“Mấy người nhìn xem, tôi đã nói cái gì, tôi chính là cảm thấy loại người như anh ta có đầu óc không phải bình thường.” Vương

Băng Ngọc nói:

“Có chút lãng phí dung mạo của anh ta rồi, thật sự là quá đẹp trai mà.”

“Vậy thì đợi chút rồi tập hợp vậy, đợi anh ta cho heo ăn xong.” Lưu Hồng nói.

Khưu Vũ Lạc: “...”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1051.

Chương 1052. Có Thế Phá Vỡ Kỷ Lục Của Vương Miện Không?

Nói như thế thì không sai, nhưng những người khác ở hiện trường sau khi nhìn thấy lãnh đạo của lữ đoàn trung vệ đều rất chủ động đứng thành ba hàng dọc, nhằm cầu mong lưu lại ấn tượng tốt.

Chỉ có Lâm Dật quay đầu lại nhìn một cái, phát hiện thời gian vẫn chưa đến lúc, tiếp tục lấy bình sữa đút cho heo ăn.

Trong nhận thức của Lâm Dật, có thể không tham gia lữ đoàn trung vệ, nhưng không thể không cho heo ăn.

Cũng vào lúc này, người đã đứng xếp hàng xong chờ đợi tham gia buổi huấn luyện thử sức, lại hướng mắt nhìn lên người Lâm Dật.

Trên mặt đều lộ ra nụ cười chế nhạo không cùng cấp độ.

Tên ngốc này, rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

Tuy rằng vẫn còn chưa tới thời gian tập hợp, nhưng lãnh đạo đã đến đủ rồi, thế mà vẫn còn ở đó cho heo ăn?

Cái tên đến từ nông thôn này, có phải là chưa từng đến nơi làm việc không?

Chuyện này mà cũng làm ra được?

“Mấy người xem, sắc mặt của tổ trưởng Khưu dường như rất kém, nãy giờ cứ nhìn chằm chằm thằng nhóc đó.” Quách Khánh Khôn nói.

“Hôm qua giữa bọn họ gây ra động tĩnh không hề nhỏ, bây giờ anh ta tự động quay lại, tất nhiên tổ trưởng Khưu không mong muốn nhìn thấy anh ta rồi.” Trương Huy nói:

“Chắc cũng là vận mệnh bị đuổi đi, không thể nào giữ lại, thôi đừng để ý anh ta nữa.”

Suy nghĩ của mọi người đều gần giống nhau.

Trước mặt mọi người lại mắng tổ trưởng của lữ đoàn trung vệ, một nơi thần thánh như này, làm sao có thể giữ anh ta chứ.

Mười mấy phút sau, Lâm Dật cho heo ăn xong, tự mình đứng vào cuối hàng.

Đào Thành bước ra, hắng giọng một cái rồi nói:

“Dựa vào điều hôm qua đã nói, hạng mục hôm nay phải kiểm tra là kiểm tra sức mạnh, lấy trị số của ba hạng mục, sau đó kết hợp những yếu tố khác để cho điểm tổng kết, lấy đó làm thành tích cuối cùng của mấy người.”

“Trong đó, ba hạng mục phân thành ngồi xổm(*), nâng tạ, nằm đẩy tạ.”

(*)Là một bài tập giống bài tập Goblet squat, là bài tập kết hợp giữa đứng lên hạ xuống của phần đùi kết hợp với nâng tạ ở tay.

“Tiêu chuẩn ngồi xổm của nam là 200kg, nâng tạ 150kg, nằm đẩy tạ 140kg. Tiêu chuẩn ngồi xổm của nữ là 270kg, nâng tạ 130kg, nằm nâng tạ 120kg. Thành tích cụ thể sẽ căn cứ số lượng hoàn thành quyết định, đương nhiên, thành tích sau cùng cũng sẽ kết hợp thể trọng của mọi người để tổng hợp tính toán, chứ không phải là làm được nhiều nhất thì nhất định là đứng nhất, nên hiểu rõ khái niệm này.”

Nghe thấy kế hoạch huấn luyện như vậy, Lâm Dật gật gật đầu.

Lữ đoàn trung vệ huấn luyện không hề có chiêu trò gì, đều là kiểu rất thực dụng.

Vả lại phương thức huấn luyện cũng rất toàn diện, không có bỏ sót bao nhiêu.

“Nội dung huấn luyện của hôm nay chỉ có như thế thôi, đều nghe rõ rồi chứ!”

“Nghe rõ rồi!” Đám đông đồng thanh trả lời, nhưng biểu cảm thì lại không được tốt lắm.

Từ con số tiêu chuẩn mà Đào Thành cung cấp đã đạt đến trình độ thể dục chuyên nghiệp rồi.

Cho dù là những người suốt ngày ở trong phòng tập gym cũng chưa chắc có thể làm được.

Người ở hiện trường tuy rằng có tự tin vào năng lực của bản thân, nhưng không hề cảm thấy bản thân có thể làm tốt được.

Đợt kiểm tra lần này, độ khó lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của bản thân bọn họ.

Nhưng điều khiến đám đông kỳ lạ là thằng nhóc cho heo ăn đó hình như không hề bị loại trừ.

“Nếu mọi người đã chuẩn bị xong hết rồi, chúng ta vào trong căn cứ thôi.”

“Rõ!”

Dưới dẫn dắt của nhân viên, một hàng người đến căn cứ đào tạo ngày hôm qua để làm kiểm tra.

Giữa đoạn đường này, Đào Thành đưa cho Lâm Dật một tấm thẻ trước ngực, bên trên có ảnh và họ tên, còn có con số 36.

“Đây là mã số thẻ của cậu.”

“Tôi xếp cuối cùng à?”

Đào Thành cười: “Hôm qua cậu là người trở về cuối cùng, người khác đều phát xong hết rồi.”

“Không sao, đằng nào tôi cũng rảnh rỗi.”

Đào Thành gật gật đầu: “Nếu như cậu cảm thấy nhàm chán, có thể chơi trò chơi điện tử một lúc, hoặc có thể đi dạo xung quanh.”

“Được, anh không cần phải quản tôi đâu, đi bận việc của mình là được rồi.”

“Được.”

Buổi huấn luyện của lữ đoàn trung vệ rất thực tế, tổng cộng bày ra ba tổ máy móc huấn luyện, ba người có thể tiến hành cùng lúc.

Tiết kiệm thời gian rất nhiều.

“Số 1 Triệu Húc, số 2 Cao Nhiên, số 3 Miêu Thiên Hà, vào vị trí chuẩn bị!”

Sau khi nghe thấy hiệu lệnh, ba người từ trong đội ngũ bước ra, làm vài động tác giãn cơ, sau đó mỗi người tự lên trước máy móc.

Lâm Dật cũng không nhàn rỗi, đứng ở một bên xem nhiệt náo.

Anh phát hiện những người này không hề mạnh mẽ như trong tưởng tượng của mình.

Toàn bộ quá trình nhe răng căng miệng, hoàn toàn không kiểm soát được biểu cảm, giống như sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình rồi.

Sau khoảng tầm 20 phút, ba người lần lượt hoàn thành bài kiểm tra.

Đồng thời, thành tích sau cùng cũng có.

“Triệu Húc ngồi xổm 8 cái, đứng nâng tạ 6 cái, nằm nâng tạ 9 cái.”

“Cao Nhiên ngồi xổm 10 cái, đứng nâng tạ 4 cái, nằm nâng tạ 7 cái.”

“Miêu Thiên Hà ngồi xổm 7 cái, đứng nâng tạ 6 cái, nằm nâng tạ 5 cái.”

Nhìn thấy thành tích của ba người họ, Lâm Dật hiểu luôn được trình độ của những người này.

Dựa vào trình độ của đám người này, trung bình đạt đến 10 cái thì đã xem là vô cùng tốt rồi.

Đối với những người phía sau, Lâm Dật không có chút hứng thú nào, quay trở lại trong xe nói chuyện với Kỷ Khuynh Nhan.

“Tên này, từ đầu đến cuối đều không để lữ đoàn trung vệ của chúng ta vào trong mắt.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Người có năng lực đều như thế, tổ trường như cô bình tĩnh chút.” Đào Thành nói.

Khoảng tầm hai tiếng đồng hồ trôi qua, mười một nhóm phía trước đã kết thúc bài kiểm tra.

Trong đó kỷ lục ngồi xổm là 14 cái.

Kỷ lục của đứng nâng tạ là 18 cái.

Kỷ lục của nằm nâng tạ là 16 cái.

Trong đó, người biểu hiện ưu tú nhất, chính là Trương Huy.

Kỷ lục ngồi xổm và đứng nâng tạ đều bị anh ta đoạt được.

Cho dù không thể phá vỡ kỷ lục của nằm nâng tạ, nhưng đạt được 15 cái đã là khủng bố rồi.

Sau cùng tính thêm thể trọng, tổng hợp thành tích của anh ta cũng xếp thứ nhất!

“Anh Huy, anh cũng quá biến thái rồi đó.” Quách Khánh Khôn nói: “Chỉ thiếu một cái nữa anh đã phá vỡ kỷ lục rồi.”

“Đừng nhắc nữa, lúc nằm nâng tạ, đáng ra tôi có thể phát huy tốt, nhưng cơ bắp bị chuột rút, nếu không vẫn còn có thể kiên trì làm thêm mấy cái.”

“Bài kiểm tra của ngày hôm qua anh đã đứng thứ nhất, bài kiểm tra sức khỏe của hôm nay lại tạo ra thành tích khủng bố như này. Mẹ nó, cùng một khóa với anh thật sự đen đủi.”

Trương Huy cười ha ha: “Trình độ của cậu cũng rất khá, chút nữa cậu thêm chút sức, chỉ cần thành tích trung bình đạt được 10 cái thì xem như không tồi rồi.”

“Mượn lời hay ý đẹp của anh.”

Đúng lúc này, Lâm Dật ở bên ngoài đang chơi điện tử bị Đào Thành gọi quay lại.

“Đây là nhóm cuối cùng rồi, cậu vận động làm nóng người đi, chuẩn bị lên thực hiện.”

“Không cần đâu, chỉ lãng phí thời gian thôi.”

Nói xong, Lâm Dật dưới ánh mắt chú ý của những người khác tiến lên máy móc.

“Con người này vẫn còn giả vờ được, thế mà không cần làm nóng người, chút nữa đợi bị chuột rút đi.” Trương Huy khinh bỉ nói.

“Xem dáng vẻ chưa từng thấy xã hội đó của anh ta chắc cũng chưa từng đi đến phòng tập gym bao giờ.”

“Làm sao người như thế này lại được tuyển chọn đến huấn luyện? Là người nhà của lãnh đạo nào đó sao?”

“Có khả năng này lắm, đi cửa sau đến thôi.”

“Đều trật tự chút!”

Đào Thành quát lạnh lùng một tiếng, sau đó nhìn Lâm Dật nói: “Chuẩn bị xong rồi thì bắt đầu thôi.”

“Kỷ lục các hạng mục huấn luyện vừa nãy là bao nhiêu?” Lâm Dật hỏi.

“Ơ...” Đào Thành dự cảm thấy có chuyện không lành, nhìn lên sổ kỷ lục trên tay nói:

“Ngồi xổm 14 cái, đứng nâng tạ 18 cái, nằm nâng tạ 16 cái.”

“Tôi biết rồi.”

Nhìn thấy tư thế kích động của Lâm Dật, Lưu Hồng hỏi:

“Kỷ lục năm đó của Vương Miện là bao nhiêu?”

“Ngồi xổm 26 cái, đứng nâng tạ 29 cái, nằm nâng tạ 29 cái.” Đào Thành nói.

“Mấy người nói xem, Lâm Dật có thể phá vỡ kỷ lục của Vương

Miện không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1052.

Chương 1053. Chẳng Lẽ Trên Thế Giới Này Thật Sự Có Thiên Tài Như Vậy Sao?

“Cũng không kém bao nhiêu đâu.” Đào Thành nói tiếp: “Dù sao cũng là một tay giết cá sấu cừ khôi. Về mặt thể lực mà nói thì cậu ta hẳn sẽ không tệ đâu, thậm chí còn có thể vượt xa những gì chúng ta dự đoán.”

“Nhưng cách dùng lực có vẻ không được như vậy, muốn phá vỡ kỷ lục của Vương Miện cũng không phải chuyện đơn giản đâu.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Tôi lại cảm thấy có khả năng đấy.” Ninh Triệt phản bác lại: “Không bằng chúng ta đánh cược đi, cược một cái túi Hermes phiên bản giới hạn?”

“Cược thì cược.”

“Bắt đầu đi.”

Đào Thành lắc đầu đầy bất lực, loại chuyện thế này mà cũng có thể đem ra đánh cược được.

“Lâm Dật, nếu anh đã chuẩn bị xong rồi thì chúng ta bắt đầu luôn đi.”

Lâm Dật gật đầu, chuẩn bị bắt đầu đứng tấn.

Sau khi lên chỗ máy móc dụng cụ, Lâm Dật phát hiện khối lượng cỡ này cũng khá ổn, không hề tạo ra bất kỳ áp lực gì lên cơ thể anh.

Nhưng Lâm Dật cũng biết, điều này càng không thể chứng minh được sức lực của anh nhiều như nào.

Tất cả đều do mật độ xương cốt và cường độ cơ bắp của anh cao hơn những người khác nên mới có hiệu quả như vậy thôi.

Hít!

Hít thở sâu một hơi, Lâm Dật bắt đầu bài kiểm tra ngồi xổm sâu.

Năm cái đầu tiên đối với Lâm Dật mà nói hoàn toàn không gặp bất kỳ khó khăn gì, vượt qua một cách vô cùng dễ dàng.

Nhưng trong mắt các thành viên khác của đội thử thách huấn luyện thì nó lại không bình thường chút nào.

Bởi vì mới nâng đến cái thứ năm thôi mà bọn họ đã thấy rất mệt mỏi rã rời rồi, mà cái tên Lâm Dật này vẫn kiên trì như không có việc gì vậy.

Hơn nữa, trông còn có vẻ nhẹ nhàng thư thái.

Chỉ trong chốc lát, số lần Lâm Dật hạ xuống đã lên tới cái thứ 10 rồi.

Thành tích này khiến cho không ít người phải kinh ngạc. Bởi vì hơn một nửa người trong số bọn họ đều không đạt được thành tích như này đâu!

Nằm máy tập tạ băng ghế ép phẳng(*) mà đẩy được mười cái đã là thành tích không tệ rồi.

(*)Là dạng ghế thường được sử dụng trong phòng tập gym để thực hiện các động tác nâng tạ.

11!

12!

…

15!

Khi thành tích của Lâm Dật đạt tới 15 cái, những người tham gia huấn luyện đều nhốn nháo đứng ngồi không yên.

Kỷ lục ngồi xổm sâu được ghi chép lại cũng chỉ mới đến 14 cái mà thôi!

Đã vượt qua cả Trương Huy!

Điều quan trọng nhất ở đây chính là hình như anh ta không hề có ý định dừng lại.

Dường như vẫn còn có thể tiếp tục kiên trì.

Lâm Dật cũng không nhớ rõ kết quả thành tích ghi lại của những người này là bao nhiêu, chỉ nhớ rõ mỗi hạng mục đều không vượt quá hai mươi cái.

Cho nên suy nghĩ của Lâm Dật cũng rất đơn giản, chỉ cần vượt qua hai mươi cái là được rồi.

Phù!

Khi làm được hai mươi cái, Lâm Dật ném luôn tạ xuống đất.

Quay về phía Đào Thành mở miệng nói: “Chúng ta bắt đầu hạng mục tiếp theo đi.”

“Chờ một chút, anh rõ ràng còn sức vậy sao không làm tiếp?”

“Ba kỷ lục đều không có cái nào vượt quá 20 cái, tôi nâng nhiều như vậy chắc chắn tôi đứng đầu rồi, có vẻ không cần thiết phải tiếp tục làm điều đó nữa.”

“Hả…”

Đào Thành không biết phải nói gì mới tốt, người này đúng thật dễ dàng hài lòng.

Ban đầu bọn họ còn có ý nghĩ muốn nhìn xem cực hạn của Lâm Dật đến đâu.

Còn anh ta thì tốt rồi, không tham lam chút nào, làm được hai mươi cái lập tức dừng lại. Nhưng những người khác đứng bên cạnh đều không thể bình tĩnh nổi.

Dễ dàng phá kỷ lục như vậy sao? Thằng cha này có phải bị biến thái không thế?

“Tiếp tục nâng đi.” Lưu Hồng đứng phía xa lên tiếng: “Tôi muốn xem anh có thể nâng được bao nhiêu cái.”

“Không cần thiết, dù sao tôi cũng đứng nhất rồi.”

“Cứ làm tiếp đi, nếu anh có thể làm được ba mươi cái, xem như anh đủ tư cách.” Lưu Hồng nói vậy cũng không phải cố ý làm khó Lâm Dật.

Bởi vì năm đó thành tích của Vương Miện đều là hơn 20 cái, không có hạng mục nào vượt qua được ba mươi cả.

Nếu như thành tích của Lâm Dật ở cả ba hạng mục đều vượt qua ba mươi, vậy kỷ lục của Vương Miện sẽ bị anh ta phá vỡ.

“Được thôi.”

Lâm Dật không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là làm thêm mười cái mà thôi, cũng chẳng có gì khó khăn cả.

Một lần nữa cầm lấy tạ lên tay, anh thậm chí còn không cần đến sự trợ giúp của nhân viên công tác, tự mình nhấc lên vai.

21!

25!

27!

30!

Bịch!

Lâm Dật nhẹ nhàng làm thêm mười cái nữa, tròng mắt của mọi người thiếu chút nữa thì rớt xuống.

Chẳng lẽ người này trời sinh có sức mạnh thần kỳ sao?

Mặc dù giữa các hạng mục được nghỉ gần nửa phút nhưng bọn họ lại không chút nghi ngờ thành tích vừa rồi của Lâm Dật.

Bởi vì anh vừa làm xong 30 cái ngồi xổm sâu mà cũng chỉ hơi thở dốc thôi, ngoài ra không thấy bất kỳ ảnh hưởng nào khác.

Nói cách khác, nếu anh ta muốn, anh ta vẫn có thể tiếp tục nâng nữa.

Đám người Lưu Hồng lần lượt liếc nhau một cái, trong mắt toát lên vẻ ngạc nhiên sâu sắc. Sau khi nâng 30 cái mà vẫn còn giữ được dáng vẻ nhẹ nhàng bình tĩnh như vậy, thì phải công nhận Lâm Dật thật sự là một nhân tài.

“Chậc chậc chậc, Hermes năm nay ra nhiều mẫu túi xách đẹp như vậy, tôi cũng không biết nên chọn cái nào đây.” Ninh Triệt bỏ đá xuống giếng nói.

“Cũng chỉ là vượt qua thành tích của Vương Miện ở một hạng mục mà thôi, cũng không tính là gì.” Khưu Vũ Lạc nói tiếp: “Vẫn là cô nghĩ xem nên mua cho tôi cái túi nào đi.”

“Cái người này, đúng là sắp thua đến nơi rồi còn mạnh miệng.” Ninh Triệt nói: “Thành tích ngồi xổm sâu cao như vậy, cô cảm thấy anh ta sẽ yếu như vậy sao?”

“Nói không chừng sẽ rất yếu như thế đấy.”

“Vậy thì cứ chờ xem.” Ninh Triệt nhún vai nói: “Lâm Dật, bắt đầu hạng mục nâng tạ tiếp theo đi.”

Nhấc bộ dụng cụ thứ hai lên, Lâm Dật vận động cơ thể một chút, bắt đầu thực hiện bài kiểm tra hạng mục nâng tạ.

Toàn hội trường đều nín thở, không biết Lâm Dật sẽ đạt được thành tích gì.

10 cái!

20 cái!

30 cái!

Khi Lâm Dật buông thanh tạ xuống, anh khiến cho mọi người lại được mở rộng tầm mắt.

Bài kiểm tra này lại lần nữa được hoàn thành một cách dễ dàng!

Lần này tất cả mọi người đều không nghi ngờ gì mà tin rằng Lâm Dật chính là quái vật!

Sau khi xong phần nâng tạ, Lâm Dật liền tiếp tục nằm lên máy tập tạ băng ghế ép phẳng nằm nâng tạ!

Trong vòng chưa đầy năm phút, ba mươi lần nâng tạ hạng nặng hoàn thành, không hề gặp chút khó khăn gì!

“Ok, buổi huấn luyện thử nghiệm hôm nay đến đây kết thúc.”

Cảnh tượng vừa xảy ra trước mắt khiến tất cả mọi người có mặt ở đây đều kinh ngạc không thốt nên lời.

Thậm chí còn không thể tin được.

Thành tích sát hạch đã khủng bố như vậy, sau này trở thành tuyển thủ chính thức, trong tương lai liệu có ai thắng được anh ta.

“Kết, kết thúc…” Đào Thành nói.

“Vậy tôi đi trước nhé.” Lâm Dật nói: “Nếu như ngày mai tôi vẫn là người tham gia cuối cùng, tôi sẽ không đến sớm như vậy nữa, gần trưa mới đến.”

Đào Thành nhìn đồng hồ đeo tay một cái: “Vậy anh đến lúc mười một giờ đi.”

“Quyết định như vậy nhé.”

Quyết định xong thời gian cho buổi huấn luyện thử vào ngày mai, Lâm Dật rời khỏi sân huấn luyện trước ánh mắt chăm chú nhìn theo của tất cả mọi người.

Những người trước đó còn khoe khoang khoác lác với nhau bây giờ đều không nói lời nào. Cảm giác được người trước mắt này có một thân đầy sức lực khủng bố. Người bình thường chắc chắn không phải là đối thủ của anh ta.

“Tổ trưởng Khưu, tôi đã chọn được một mẫu túi xách tốt rồi, lát nữa gửi liên kết cho cô, cô gửi chuyển phát nhanh đến nhà tôi cũng được, địa chỉ thì cô đã biết rồi đó.” Ninh Triệt đắc ý nói.

Khưu Vũ Lạc khinh bỉ nhìn Ninh Triệt nhưng lại không thể nói gì, mình thật sự đã thua rồi.

Nhưng vừa nghĩ đến thái độ của Lâm Dật, tâm trạng của cô ta liền không thể bình tĩnh được.

Lý lịch Lâm Dật vô cùng sạch sẽ, từ nhỏ sống ở cô nhi viện, học tại đại học Trung Hải, sau đó ở lại Trung Hải làm việc. Năm ngoái khởi nghiệp bắt đầu làm ăn, vươn lên phát triển đúng theo con đường kinh doanh của một thương nhân!

Nhưng làm thế nào mà anh ta lại có được nền tảng thể lực tốt như vậy?

Ngay cả Vương Miện còn kém hơn anh ta rất nhiều.

Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có thiên tài như vậy hay sao?

Chỉ trong chốc lát, hai người còn lại cũng hoàn thành bài kiểm tra nhưng tâm tình của bọn họ không được tốt lắm. Bị một ngọn núi lớn không thể nào vượt qua đè trên đầu cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

“Mẹ nó, thằng cha kia rốt cuộc là từ đâu xuất hiện thế? Dám phá hỏng chuyện tốt của ông đây!”

Vừa bước ra khỏi phòng huấn luyện, một thanh niên tóc ngắn mở miệng chửi bới.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1053.

Chương 1054. Tấm Vé Chân Chính

Người nói chuyện tên là Viên Hạo, thân hình cao hơn một mét tám, có gương mặt hình chữ điền, thuộc thể loại chỉ cần nhìn từ sau lưng thôi cũng có thể nhận ra được khuôn mặt chính diện tốt hay xấu.

Dù Viên Hạo không phải xuất thân từ gia tộc lớn, nhưng cha của anh ta từng là thành viên lữ đoàn trung vệ, trong nhà tương đối kín tiếng. Anh ta tự làm ăn kinh doanh vẫn có tầm ảnh hưởng nhất định tại Yến Kinh.

“Đang yên đang lành anh tức giận cái gì chứ? Ai lại chọc giận anh rồi?” Trương Huy hỏi.

“Thông qua thành tích của hôm qua và hôm nay, tôi có thể dự tính được, tôi gần như chỉ có thể xếp ở hạng thứ 12 mà thôi, miễn cưỡng vẫn có thể tiến vào được lữ đoàn trung vệ. Giờ thì hay rồi, tên nhóc Lâm Dật kia tới, tôi lập tức bị đẩy xuống hạng 13, cơ hội để tiến vào cũng mỏng manh hẳn đi.”

Trương Huy và Quách Khánh Khôn nhìn nhau một cái, hiểu được lý do khiến anh ta phải nổi giận như vậy.

Lần thử nghiệm huấn luyện này của lữ đoàn trung vệ đến cuối cùng chỉ chọn mười hai người mà thôi, bởi vì có sự tham gia của Lâm Dật nên rất có khả năng sẽ chèn ép khiến anh ta bị loại.

Mà lần thử nghiệm huấn luyện tiếp theo lại không biết khi nào mới được tổ chức.

Nếu như vài năm sau mới tổ chức, tuổi tác của bọn họ cũng lớn rồi, không phù hợp với quy định tuyển chọn của lữ đoàn trung vệ nữa.

Thế nên đối với những người thử nghiệm huấn luyện lần này mà nói, cơ hội như thế này không thể lãng phí được.

“Trước mắt anh đừng bi quan như thế, ngày mai vẫn còn hai hạng mục kiểm tra nữa, nếu như thành tích của anh xuất sắc, vẫn có cơ hội tiến vào được.” Quách Khánh Khôn an ủi.

"Nhưng tỷ lệ lại quá thấp, tôi không muốn mạo hiểm như thế này."

Trương Huy và Quách Khánh Khôn đều vô thức nhìn về phía Viên Hạo.

“Vậy cậu nghĩ như thế nào? Không phải là muốn âm thầm chơi hắn ta một vố chứ?”

“Tôi đang nghĩ xem có thể đưa cho anh ta chút tiền hay không, để anh ta từ bỏ thử nghiệm huấn luyện, như thế cơ hội của tôi lại tới rồi.”

“Nếu như anh đã có suy nghĩ như vậy, thì không bằng đi hỏi người khác xem.”

“Những người xếp hạng trước tôi hầu hết tôi đều biết rõ, gia tộc bọn họ ở Yến Kinh có tiếng tăm rất lớn, hơn nữa mấy người từ vùng khác đến kia có điều kiện cũng không tệ, chỉ có cái người tên Lâm Dật đó có lai lịch không rõ ràng, nên tôi muốn thử một chút. Tôi thật sự không muốn mất đi cơ hội này.”

“Đây cũng là một cách, nhưng tôi cảm thấy tốt nhất anh vẫn nên đi hỏi ý kiến của người trong gia đình anh trước, xem bọn họ sẽ nói như nào đã.”

“Được rồi, tôi sẽ về tìm hiểu thử.” Viên Hạo châm điếu thuốc, nói tiếp:

“Con mẹ nó, huấn luyện thử nghiệm tốt như vậy, bởi vì hắn ta mà khiến ông đây chẳng còn cơ hội nữa.”

Cả ba trò chuyện một lúc, rồi mỗi người ai lái xe về nhà nấy.

Sau khi rời khỏi lữ đoàn trung vệ, Lâm Dật gọi điện thoại cho Trần Nghiên, gọi cô ấy cùng tới Đại Bảo Kiếm, đi đến đó một mình chẳng thú vị gì cả.

“Anh Lâm, gặp ở chỗ cũ nhé.”

Sau khi cúp điện thoại với Trần Nghiên, Lâm Dật lái xe đến chỗ suối nước nóng ngâm mình.

Nhưng lúc Trần Nghiên đến, phát hiện ra người đi cùng cô ấy đến không phải là Cố Nam Chi, mà là Lương Nhược Hư.

“Ơ…”

Lâm Dật đứng hình: “Sao em lại dẫn cô ấy đến đây?”

“Lúc anh gọi điện thoại tới, hai bọn em đang ở cùng nhau, sau đó thì chị ấy đến cùng.”

“Hả…”

Lâm Dật nhìn Lương Nhược Hư: “Nếu như tôi nói với cô, tôi hẹn em ấy tới để ăn cơm, thì cô có tin không?”

“Bớt nói bậy với tôi đi.” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Đi cùng nhau đi, vừa hay tôi cũng muốn trải nghiệm một chút.”

Lâm Dật: “?”

“Cô chắc chắn là muốn trải nghiệm sao?”

“Tất nhiên rồi, nếu không thì tôi tới làm gì?”

Lương Nhược Hư vốn cũng có suy nghĩ như vậy, nhưng vì sau khi cô tới nơi lại phát hiện nó không hề giống như những gì mình đã nghĩ.

Chỉ là điều kiện và hoàn cảnh xung quanh dùng để tắm rửa khá tốt mà thôi, dường như không có thứ gì khác biệt cả.

Thế nên muốn tới để xem thử, Đại Bảo Kiếm mà Lâm Dật yêu thích rốt cuộc là thứ gì.

“Với thân phận của cô tới đây có vẻ không thích hợp lắm nhỉ?”

“Tôi đang đeo khẩu trang mà, chẳng có người nào biết tôi là ai đâu.” Lương Nhược Hư nói.

"Anh Lâm, cái này anh không cần lo đâu, với sức ảnh hưởng của nhà họ Lương ở Hoa Hạ, cho dù có người chụp được chị Hạt Gạo ở nơi như thế này cũng chẳng ai dám đưa tin ra ngoài, trừ khi không muốn sống ở Hoa Hạ nữa.”

“Vậy còn đợi gì nữa.”

Lâm Dật kéo lấy tay của Lương Nhược Hư nói: “Hôm nay tôi đây dẫn cô trải nghiệm thử combo đồ ăn hàng đầu của Đại Bảo Kiếm, cho cô biết được cái gì gọi là thưởng thức.”

“Vừa nói đến mấy loại chuyện như thế này là anh liền hí hửng ngay vậy.”

Lương Nhược Hư lườm một cái rồi nói: “Lúc kiếm được mấy chục tỷ cũng không thấy anh thế này đâu.”

"Tiền bạc chỉ là vật ngoài thân thôi, chỉ có Đại Bảo Kiếm mới có thể khiến tâm hồn cô thăng hoa, tin tôi đi, tôi sẽ cho cô biết được thế nào gọi là kỷ niệm màu hồng phấn."

Một đám ba người tiến vào bên trong khu suối nước nóng ngâm mình.

Lần này Triệu Hằng Đông không có ở đây, nhưng quản lý đại sảnh vừa thấy Lương Nhược Hư tới đã lập tức tiến lên đón tiếp.

Bởi vì khi đến vào ngày hôm trước, Triệu Hằng Đông đã dặn đi dặn lại rồi, về sau nếu những người này mà còn đến nữa nhất định phải tiếp đãi những dịch vụ tốt nhất.

Vì vậy vừa nhìn thấy Lương Nhược Hư, quản lý đại sảnh đã vội vàng chạy đến, ngay cả chiếc khẩu trang mà cô đang đeo cũng không ảnh hưởng đến sự quan sát của anh ta.

Bơir vì cách ăn mặc y như nhau.

“Xin chào cô Lương, có cần một sắp xếp gì không?”

Lương Nhược Hư cân nhắc trong vài giây: “Sắp xếp một chút đi.”

“Bây giờ tôi sẽ đi thu xếp ngay, mời ba vị đi theo tôi.”

Lâm Dật: “?”

Trần Nghiên: “?”

Hai người nhìn nhau, rồi khó hiểu nhìn Lương Nhược Hư đang tiến vào thang máy.

Không phải cô ấy đến đây lần đầu tiên sao?

Vậy mà lại có quyền lợi thu xếp phòng sao?

Chuẩn bị qua loa một chút, ba người thay quần áo và đi đến suối nước nóng.

“Chị à, chị được hưởng đãi ngộ thần tiên gì thế, vừa tới nơi người ta đã lập tức phải đi thu xếp rồi?”

“Anh Lâm là hội viên cao cấp ở đây, mà còn chưa được những quyền lợi như thế này đâu.”

“Bởi vì đẳng cấp của anh ấy chưa đủ thôi.”

“Haizz…”

Lâm Dật thở dài: “Anh đây còn định dẫn người ta đến Đại Bảo Kiếm, nhưng không ngờ quyền lợi của người ta lại cao hơn anh nhiều. Mẹ nó! Thật là tự vả mặt rồi.”

“Nếu anh có suy nghĩ về khía cạnh này, tôi có thể giúp anh sắp xếp một chút?” Lương Nhược Hư vừa cười vừa nói, trong lòng gợn lên sóng nước lăn tăn.

“Vẫn là thôi vậy, sau này tôi đến đây, chỉ cần nhắc tới tên cô là được rồi, có khi thẻ hội viên cũng không cần dùng tới nữa chứ.” Lâm Dật nói tiếp:

“Đúng rồi, chuyện của tôi không phải đều xử lý xong hết rồi sao, cô định lúc nào thì về Trung Hải?”

“Anh tính lúc nào về?” Lương Nhược Hư hỏi lại.

“Dự tính phải thêm vài ngày nữa, cô muốn đi cùng tôi sao?”

“Không được sao?”

“Tất nhiên là được rồi, đến lúc đó tôi sẽ đưa cô đi trải nghiệm máy bay tư nhân của tôi một chút.”

“Ai mà thèm chứ.”

Cả ba trò chuyện một lúc, sau đó đi đến phòng trên tầng cao nhất.

Sau khi ngồi một lát, Lương Nhược Hư cảm thấy cũng khá dễ chịu.

Khó trách Lâm Dật lại thường xuyên tới nơi này như thế, đúng là cái gì cũng có nguyên nhân của nó cả.

Mát-xa xong, ba người họ tìm một nơi ăn một bữa tại quán ngoài trời, sau đó ai về nhà nấy.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật mới hơn 8 giờ đã dậy.

Việc dậy sớm như vậy không liên quan gì tới việc của anh cả, chủ yếu là do tên heo con ở trong cốp kia nên được cho bú sữa rồi.

Lâm Dật tính toán một chút, thời gian và tần suất cho bú sữa đã giảm đi nhiều rồi, thậm chí có thể ăn chút thức ăn khác.

Đợi đến khi quay về, gần như có thể cai sữa được rồi.

Sau khi làm xong mọi việc, Lâm Dật lại đi ăn sáng, sau đó lái xe đến khu vực của lữ đoàn trung vệ.

Bắt đầu buổi huấn luyện thử nghiệm thứ ba rồi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1054.

Chương 1055. Bài Kiểm Tra Tư Duy Logic

Sau khi đến nơi, phát hiện hạng mục thứ ba của cuộc thi huấn luyện còn chưa kết thúc, nhưng cũng gần đến đoạn cuối cùng.

Trước đó Lâm Dật đã biết, nội dung khảo nghiệm ngày hôm nay chính là sức bền.

So với hai bài kiểm tra trước đó, bài kiểm tra hôm nay càng thêm chuyên nghiệp, hơn nữa còn dùng đến thiết bị chuyên môn.

Xe đạp và máy chạy bộ.

Nhưng hai thiết bị này vẫn khác một chút so với xe đạp phổ thông và máy chạy bộ, chính là ở chỗ chuyên môn dùng để kiểm tra thể lực.

Thí sinh tham gia thử nghiệm cần phải đeo mặt nạ lên, sau đó kiểm tra số lượng nhịp thở, tổng lượng khí oxi hít vào, tổng lượng CO2 thở ra, và tần suất nhịp thở mỗi phút.

Bằng cách theo dõi những thay đổi trong nhịp thở dùng để phản ánh khả năng hô hấp tim phổi của người được thử nghiệm, và hiệu quả tiêu thụ CO2 và chất béo.

Sau đó, thông qua phần mềm chuyên nghiệp đưa ra các số liệu được tính toán cụ thể, đồng thời đưa ra kết quả đánh giá.

Sự xuất hiện của Lâm Dật khiến mọi người phải liếc nhìn, đổ dồn ánh mắt vào người anh.

Đặc biệt là Viên Hạo, anh ta vô cùng mong đợi Lâm Dật không đạt được kết quả tốt gì, như vậy anh ta mới có được cơ hội.

Nhưng hi vọng thì đong đầy mà thực tế thì lại rất tàn khốc.

Kết quả kiểm tra của Lâm Dật một lần nữa dẫn đầu tất cả mọi người.

Và cũng giống như hai lần trước, không cần phải dốc hết toàn lực, anh đã đè bẹp thành công 35 người còn lại, thậm chí Vương Miện còn bị anh vượt mặt một cách dễ dàng mà không hề có bất kỳ khó khăn gì.

Nhìn thấy thành tích của Lâm Dật, Lưu Hồng vô cùng hài lòng.

“Nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chắc chắn anh ta có thể dùng thành tích đứng nhất của mình vượt qua cuộc thử nghiệm này.”

Đào Thành gật đầu, cực kỳ đồng ý với câu nói của Lưu Hồng.

Điểm số của Lâm Dật dẫn trước những người khác một khoảng cách lớn, đợi lát khi thi kiểm tra tư duy logic, chỉ cần thành tích không thuộc loại đứng cuối thì muốn giành được vị trí đứng nhất là không thành vấn đề.

Lưu Hồng nhìn đồng hồ rồi nói: “Tôi nghĩ thời gian còn lại cũng không nhiều nữa. Bây giờ bắt đầu kiểm tra tư duy logic. Không cần lãng phí thời gian.”

“Được.”

Sau khi nghỉ ngơi hơn mười mấy phút, những người tham gia thử thách huấn luyện ở lữ đoàn trung vệ cùng nhau đến bên sân vận động.

Phía trong ngoại trừ có hai tấm bảng đen ra thì không còn bất kỳ thứ gì khác.

Đào Thành nhìn những người tham gia huấn luyện thử nghiệm, nói:

“Bây giờ điều cần làm là hoàn thành bài kiểm tra cuối cùng, nhưng mọi người đừng lo lắng, bài kiểm tra này chỉ cần hoạt động bộ não một chút là có thể vượt qua.”

Rất nhiều người sớm đã nghe ngóng tin tức xong rồi, mục này là bài kiểm tra khả năng tư duy logic, chỉ là không biết nội dung của bài kiểm tra là gì.

Lúc này, Vương Băng Ngọc phát giấy và bút cho mọi người, lát nữa dùng để viết đáp án.

Ngay lập tức, Đào Thành lật ngược một trong những tấm bảng đen ở đó.

Có một vài dòng chữ in nhỏ trên đó, đây chính là câu hỏi khảo sát.

“Đầu tiên, tôi xin mô tả một chút nội dung của đề thi cho mọi người, để giúp các anh thuận lợi giải đáp án.”

“Hỏi rằng, nếu có 100 cặp vợ chồng sinh đôi, trong đó một đứa bé là bé trai, vậy xác suất để đứa còn bé còn lại là bé trai sẽ là bao nhiêu?”

Sau khi đọc câu hỏi, Đào Thành nhắc nhở: "Không được phép nói thầm cho nhau biết, thời gian trả lời là một phút."

Lâm Dật nhìn thoáng qua câu hỏi, cảm thấy đề bài khá thú vị.

Sau khi suy nghĩ vài giây, anh liền viết ra đáp án của mình.

Một phút sau, Đào Thành lật ngược lại tấm bảng đầu tiên và lật ngược tấm bảng thứ hai.

Nhưng điều hay ở chỗ là không có dòng chữ nào trên bảng đen, chỉ có ba tờ giấy A4.

“Để tôi giới thiệu câu hỏi này với mọi người.”

“Giả sử 3 tờ giấy A4 này là 3 cánh cửa. Trong đó, ở phía sau một cánh cửa là ô tô, còn hai cánh cửa còn lại phía sau có đàn dê rừng. Bây giờ tôi mời một vị học viên, chọn một cánh cửa để mở, và nhìn vào cánh cửa đó xem phía đằng sau cánh cửa có phải có một chiếc xe hơi hay không.”

“Chọn cửa đầu tiên!” Trương Huy giành nói trước.

“Anh nghĩ sau cánh cửa này sẽ có một chiếc xe hơi sao?”

“Tôi không rõ, vì xác suất là như nhau, bất luận mở cửa nào thì xác suất chọn đúng xe ô tô cũng là 1/3, nên tôi mới thuận miệng nói một câu.”

Đào Thành cười gật đầu: “Anh nghĩ như vậy cũng đúng.”

Tuy nhiên, Đào Thành không mở tờ giấy A4 đầu tiên, mà mở tờ thứ hai.

Trên mặt sau của tờ giấy A4 thứ hai có một chữ “dê” rất rõ ràng.

Nói cách khác, đằng sau cánh cửa này, có dê chứ không phải ô tô!

Lúc này, Đào Thành lại lên tiếng.

“Bây giờ mọi người đoán xem xác suất có ô tô ở sau cánh cửa thứ 3 là bao nhiêu? Một phút để mọi người làm bài, sau đó có thể cầm tờ giấy A4 trên tay lên.”

Cả hai câu hỏi đã được hoàn thành.

Chỉ trong chốc lát đã có người viết đáp án ra giấy, nhưng có một số người vẫn đang vắt óc suy nghĩ, dường như họ chưa tìm ra câu trả lời cụ thể là gì.

Nhưng thời gian chỉ có một phút đồng hồ, nên sẽ không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ.

Bởi vì chiến trường thay đổi trong nháy mắt, nếu như không thể đưa ra được đáp án trong khoảng thời gian ngắn, bạn sẽ phải đối mặt với việc bị loại.

Rất mau, tất cả 36 đáp án đã được thu về.

“Tôi nhớ tới các bạn năm đó, hình như là tiểu Vương trả lời đúng được một câu, những người còn lại hầu hết trả lời sai.” Lưu Hồng nói.

“Này, lãnh đạo, tôi nói anh biết, năm đó tôi trả lời chính xác một đề cũng là nhờ đoán mò mà thôi.” Vương Băng Ngọc nói.

“Nhưng Vương Miện hình như cũng trả lời đúng.”

“Anh ấy trả lời đúng một đề cũng nhờ đoán mò thôi.” Khưu Vũ Lạc nói: “Tôi đã nghe anh ấy nói qua việc này rồi.”

“Cậu ta đoán đúng là được rồi, quan tâm đoán mò hay không làm gì, đều không quan trọng.” Lưu Hồng nói tiếp:

“Trước hết lật câu trả lời của Lâm Dật ra xem, để tôi xem cậu ấy có thể đúng được bao nhiêu câu trả lời."

Nghe theo lời chỉ thị của Lưu Hồng, Đào Thành ở bên trong lật qua lật lại xem.

Khi nhìn thấy câu trả lời, sắc mặt anh ta thay đổi.

“Tất cả các câu trả lời đều đúng. Đáp án câu thứ nhất xác suất là 1/3 và câu hỏi thứ ai trả lời xác suất là 2/3.”

“Thằng nhóc này thật sự không làm tôi thất vọng, cậu ta lại có thể trả lời đúng tất cả.”

Lưu Hồng vui vẻ nói.

“Lão đại, đừng vui mừng sớm như vậy, có lẽ là đoán mò mà đúng cũng không chừng.”

Khưu Vũ Lạc nói.

“Đợi một lát hỏi anh ta xem sao lại chọn đáp án như vậy là sẽ biết thôi.”

Sau đó, Đào Thành lại xem câu trả lời của những người khác.

Có hơn 20 mấy người, cả hai câu trả lời đều viết 1/2.

Còn có người đã để hai đáp án làm ngược nhau, nên không đúng được một câu nào.

Cũng có người viết là đáp án vô cùng khó tin, không có chút dính dáng gì đến câu hỏi.

Khiến cho Đào Thành vô cùng vui mừng là trong đó có 4 người đã trả lời đúng câu hỏi đầu tiên và ba người trong số họ trả lời đúng câu hỏi thứ hai.

So với những người chơi cũ trước kia đã được tính là khá tốt rồi.

Bởi vì năm đó không ai trong số họ có thể trả lời đúng.

“Trong hạng mục khảo sát này, 28 người được 0 điểm, số 5 Đỗ Quyên, số 9 Đổng Tân Bằng, số 11 Hoàng Thuần, 14 Quách Cường, 18 Trương Lỗi, 22 Đặng Bằng Phi, 25 Mã Tô Dương được 1 điểm, và số 36 Lâm Dật ghi được 2 điểm.”

Ngay khi câu đáp án được đưa ra, tất cả mọi người có mặt đều ngạc nhiên.

“Huấn luyện viên, anh ta trả lời đúng hết tất cả rồi sao?” Viên Hạo ngạc nhiên nói:

“Câu trả lời cho cả hai câu hỏi rõ ràng là 1/2. Làm sao lại có câu trả lời khác được.”

Đào Thành bật cười: “Hai câu hỏi này đều là câu hỏi suy luận logic, rất dễ khiến người ta trả lời sai. Anh viết đáp án 1/2 là điều dễ hiểu.”

Nói xong, Đào Thành nhìn Lâm Dật.

“Lâm Dật, anh có thể chia sẻ suy nghĩ của mình về việc trả lời câu hỏi và cho mọi người biết làm thế nào anh có được hai đáp án 1/3 và 2/3 không.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1055.

Chương 1056. Đáp Án Tiêu Chuẩn

"Hả? Cái này còn cần phải giải thích sao?"

Đào Thành gật đầu, "Bởi vì hầu hết mọi người đáp án cho hai câu hỏi này chính là 1/2."

"Trước anh không phải đã nói sao, đó là câu hỏi lý luận logic, nhưng mà này còn là huấn luyện thử nghiệm của lữ đoàn trung vệ. Nếu như hầu hết tất cả mọi người đều có thể trả lời đề một cách chính xác, nó không được gọi là lập luận logic nữa. Khảo hạch như vậy, cũng quá tầm thường rồi." Lâm Dật nói:

"Cho nên, cho dù không biết đáp án, viết đáp án 1/2, cũng là không ổn."

Lưu Hồng cùng với Tào Gia Độ hài lòng gật đầu.

Cho dù đáp án của cậu ta không đúng, nhưng có thể bắt đầu từ chỗ này suy luận ra, trình độ tư duy của cậu ta đã linh hoạt vượt qua một số người rồi.

Mà câu trả lời của Lâm Dật cũng khiến những người khác bừng tỉnh hiểu ra.

Khi trả lời câu hỏi, đúng là bất cẩn rồi.

Đào Thành gật đầu, suy nghĩ của anh cũng giống như Lưu Hồng với Tào Gia Độ.

"Vậy cậu giải thích câu hỏi đầu tiên trước đi. Dưới góc độ gen sinh học, xác suất sinh con thứ hai là trai và gái là như nhau, tại sao cậu lại cảm thấy là 1/3."

"Bởi vì điều kiện đã cho rồi, ngẫu nhiên. Mẫu gồm 100 cặp vợ chồng sinh con thứ hai, dựa theo quy luật, trong đó có 25 gia đình có hai trai, 25 gia đình là hai cô con gái, 25 gia đình là một anh trai và một em gái, 25 gia đình là một chị gái và một em trai."

"Đề bài nói, đã có một con trai, vì thế 25 gia đình có hai cô con gái liền có thể loại trừ. Như vậy xác suất để đứa trẻ thứ 2 là con trai, chính là 25/75, cũng chính là 1/3."

Nghe Lâm Dật giải thích, 35 người còn lại cũng bắt đầu tự hỏi.

Một số người, rất nhanh đã hiểu nguyên do trong đó.

Phần còn lại vẫn như cũ là vắt hết óc, hình như không nghĩ ra vì sao lại như vậy.

Nhưng Lâm Dật đã giải thích rồi, mà bọn họ còn nghe không hiểu, cái kia chính là vấn đề về chỉ số thông minh.

"Quá trình tính toán này hoàn toàn không có vấn đề." Đào Thành nói: "Con câu số hai thì sao?"

"Cái này còn đơn giản hơn." Lâm Dật nói:

"Tổng cộng có ba cánh cửa, trong đó phía sau một cánh cửa là ô tô, còn lại hai cánh là dê, cho nên xác suất rút trúng ô tô chính là 1/3, xác suất rút trúng dê là 2/3."

Nghe đến đó, tất cả mọi người đều gật đầu, bọn họ đều nghe hiểu, cái này bên trong không có bất cứ vấn đề gì.

"Sau đó, anh mở ra một cái cửa phía sau là dê, như vậy hai cánh cửa cất giấu dê, chỉ còn lại một, nhưng xác suất của nó là như nhau. Cho nên đáp án vẫn là 2/3, cho nên, mở ra cửa số 3, xác suất rút trúng ô tô là 2/3."

"Quá tuyệt vời!"

Lưu Hồng ủng hộ nói: "Có lý có chứng cứ, quả thực không sai."

Nghe xong, không chỉ những người tham gia đào tạo thử nghiệm bỗng nhiên tỉnh ngộ, ngay cả Khưu Vũ Lạc, đều đối với Lâm Dật thay đổi cách nhìn.

Đầu óc của tên này, rốt cuộc là làm sao lớn lên được?

Dòng suy nghĩ vậy mà rõ ràng như vậy?

Thời điểm này, Lưu Hồng đi tới trước mặt đám người nói:

"Bây giờ, khóa huấn luyện thử nghiệm đã kết thúc, sau đó sẽ căn cứ và thành tích tổng hợp và tuổi tác của các cậu, sẽ chọn ra mười hai người đứng đầu để gia nhập lữ đoàn Trung Vệ. Cảm ơn mọi người đã nỗ lực trong những ngày qua, hiện tại liền giải tán."

"Thủ trưởng, lẽ nào không cần làm khảo nghiệm chiến đấu riêng sao?" Viên Hạo nói.

Dựa theo thành tích lúc trước, anh đã tính ra rồi, mình có thể xếp hạng ở vị trí 13.

Muốn đi vào danh sách mười hai người khẳng định là không được.

Cho nên anh không cam lòng.

"Kỳ thực, lúc mới bắt đầu thử huấn luyện, chúng tôi đã chuẩn bị đem hạng mục này vào đào tạo thử nghiệm, nhưng cuối cùng bị hủy bỏ rồi." Lưu Hồng nói:

"Bởi vì chúng tôi biết rất rõ tình hình của các cậu, trình độ của các cậu đều là như nhau. Cho nên một bài kiểm tra như vậy cũng không có ý nghĩa gì nhiều. Mà ba ngày kiểm tra này có thể phản ánh rõ hơn sự phát triển và tiềm năng trong tương của các cậu.

Cho nên liền đem hạng mục thực chiến hủy bỏ."

Câu trả lời của Lưu Hồng khiến Viên Hạo không nói nên lời nào, cũng làm tan vỡ hi vọng cuối cùng của anh.

Chỉ có thể lộ vẻ tức giận đứng tại chỗ, không cam tâm.

"Nếu như không còn nghi vấn gì nữa, hiện tại có thể giải tán."

Nói xong, Lưu Hồng nhìn Lâm Dật, "Cậu đi theo tôi."

Lâm Dật gật đầu, cùng với Lưu Hồng và những người khác về tới văn phòng.

So với sân huấn luyện, không khí ở đây thoải mái hơn nhiều, Lưu Hồng cười nói:

"Tiểu tử cậu quả nhiên không để cho tôi thất vọng, các hạng thành tích đều là thứ nhất, về sau cậu chính là một thành viên trong lữ đoàn trung vệ rồi."

"Về sau sẽ có sắp xếp gì không?" Lâm Dật hỏi:

"Ví dụ như nhiệm vụ huấn luyện gì gì đó?"

"Nếu có nhiệm vụ, chúng tôi sẽ truyền đạt trước ba ngày. Sau khi nhận được nhiệm vụ chúng ta có thể tập trung trước ở đây." Lưu Hồng nói.

"Đã hiểu."

Lâm Dật vẫn là rất hài lòng với sự sắp xếp của lữ đoàn Trung Vệ.

Tập hợp khi có nhiệm vụ và giải tán khi không có nhiệm vụ, vô cùng nhân tính.

"Cậu còn muốn biết cái gì nữa, hiện tại có thể nói với tôi."

Đối với Lâm Dật, Lưu Hồng là thật sự thưởng thức, ông mơ hồ có một loại linh cảm, tương lai của Lâm Dật sẽ không thể đo lường được.

Mà lữ đoàn Trung Vệ trong tương lai có thể là thế giới của cậu ta và Vương Miện.

"Không còn, đều rất tốt."

"Đúng rồi, còn có một việc, tôi phải nói trước với cậu." Lưu Hồng nói:

"Về sau cậu chính là thành viên của tổ hai, đến lúc đó còn sẽ có thành viên mới đi vào, các cậu phải phối hợp tốt, tranh thủ lấy được càng nhiều chiến công hơn. Vì quốc gia cống hiến một phần sức mạnh của mình."

"Chờ chút, tổ hai?"

Lâm Dật nghiêng đầu liếc nhìn Khưu Vũ Lạc, "Cùng với cô ta một tổ?"

"Không sai, cô ấy là tổ trưởng tổ hai, năng lực và trình độ của cô ấy cũng không tệ, ở trong lữ đoàn trung vệ đều có thể được xếp hạng số."

"Tôi có thể đổi sang tổ khác được không? Tôi cảm thấy người này không bình thường."

"Anh nói ai không bình thường!"

"Được rồi!" Lưu Hồng nói:

"Đều đã lớn như thế, vẫn còn dễ kích động như vậy. Tình huống của Lâm Dật cô cũng hiểu rõ, tương lai nhất định sẽ trở thành sức chiến đấu lớn của tổ hai. Cô vụng trộm vui cười đi, cô hỏi Ninh triệt một chút, cô ấy theo tôi rất lâu rồi, tôi còn chưa cho, nói chung việc này, quyết định như vậy, quay trở về đi."

Lưu Hồng lên tiếng, Khưu Vũ Lạc cũng không dám nói cái gì nữa.

Mặc dù không muốn nhìn thấy Lâm Dật, nhưng cô phải thừa nhận rằng trình độ của cậu ta rất cao, gia nhập vào tổ hai, quả thật có thể cải thiện rất nhiều về mặt thực lực.

Từ quan điểm của tình hình chung, Khưu Vũ Lạc cũng là không nói cái gì nữa.

Về phần chuyện em trai mình bị đánh, cũng chỉ có thể như vậy.

Đi ra khỏi phòng làm việc của Lưu Hồng, Lâm Dật liếc nhìn thời gian, tuy rằng huấn luyện thử nghiệm đã kết thúc, nhưng vẫn chưa thể đi.

Ngày mai sẽ có một diễn đàn hội nghị thượng đỉnh về chất bán dẫn, mình phải đi tham gia, còn phải ở lại Yến Kinh một ngày nữa.

Cùng lúc đó, sau khi khóa huấn luyện thử nghiệm kết thúc, Trương Huy, Quách Khánh Khôn và Viên Hạo tập hợp đến cùng một chỗ, ở trên xe nuốt mây nhả khói.

"Hạo Tử, cậu hình như thật không còn hy vọng gì." Quách Khánh Khôn nói:

"Mặc dù không biết cậu ta ngày đầu tiên thử huấn thành tích cái dạng gì, đoán chừng cũng sẽ không quá kém. Vào được lữ đoàn Trung Vệ, nhất định là không thành vấn đề, cậu thật giống như thật có chút treo."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1056.

Chương 1057. Mưa Gió Sắp Đến

"Không có khả năng, là nhất định không có cơ hội rồi." Viên Hạo nói.

Trương Huy liếc mắt nhìn cậu ta, "Cậu có vẻ như so với hôm qua bình tĩnh hơn nhiều, bỏ cuộc rồi?"

"Không có, nhưng tôi vẫn còn có một tia cơ hội."

Trương Huy với Quách Khánh Khôn đều theo bản năng nhìn về phía Viên Hạo.

"Thế nào, ba của cậu giúp cậu nghĩ biện pháp?"

"Làm sao có thể chứ." Viên Hạo đốt điếu thuốc nói:

"Năng lực của nhà chúng tôi, các cậu cũng biết, rung chuyển không được suy nghĩ của lữ đoàn trung vệ."

"Vậy cậu nghĩ được biện pháp gì rồi? Không phải là muốn trong âm thầm đối với Lâm Dật động thủ đấy chứ." Trương Huy nói:

"Tôi cho cậu biết, các hạng mục kiểm tra của Lâm Dật trình độ đều là thứ nhất, thực lực bản thân khẳng định không kém. Cậu nếu như tìm anh ta một mình đấu, chưa chắc là đối thủ của anh ta. Cho nên tôi khuyên cậu, đừng làm chuyện điên rồ."

Quách Khánh Khôn cũng gật đầu, "Anh ta xác thực rất mạnh, cậu khẳng định không được, từ bỏ đi."

Hai người đều có tâm tư riêng của mình.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Viên Hạo với Lâm Dật một mình đấu, kết quả là rõ ràng.

Trừ phi hai đánh một hoặc là ba đánh một, mới có thể đè ép anh ta.

Nếu như cậu ta lúc này mời mình nhập bọn, như vậy mình liền bị động rồi.

Ba người họ đã có tình bạn đều là năm sáu năm, cảm tình vô cùng tốt.

Dựa theo thành tích bây giờ, muốn đi vào lữ đoàn trung vệ là không có vấn đề, không cần thiết vì cậu ta mà xuống vũng nước đục này.

Nhưng bởi vì quan hệ với nhau vô cùng tốt, nếu cậu ta thật sự mời, cũng không biết từ chối thế nào.

Cho nên muốn cậu ta sớm bỏ ý nghĩ này đi.

"Các cậu yên tâm đi, tôi là không thể nào tìm anh ta một mình đấu."

"Lẽ nào cậu tìm người giúp đỡ?"

"Có thể nói như vậy." Viên Hạo cười nói:

"Nói thật với các cậu, ngày hôm qua tôi mới biết được chuyện này, Lâm Dật hắn phạm tội rồi, hơn nữa tình huống còn rất nghiêm trọng."

Hai người đều có hứng thú, "Mau nói cho chúng tôi biết chuyện gì xảy ra."

"Cách đây mấy hôm, ở quán bar OT Yến Kinh xảy ra một việc lớn, Lâm Dật đem ba mươi mấy người ở đại viện đánh, ngay cả tứ thiếu gia Yến Kinh cũng bị anh ta đánh. Chuyện này náo động đến rất lớn, nhưng được đè xuống rồi, không có phát tán ra bên ngoài, cho nên người biết không nhiều."

"Má, thiệt hay giả vậy, ngay cả tứ thiếu gia Yến Kinh anh ta cũng dám đánh? Có phải không muốn sống nữa à?"

Trương Huy với Quách Khánh Khôn đều cảm thấy bất ngờ.

Tin tức này đối với bọn họ mà nói, lại như bom nguyên tử nổ tung vậy, thật là khó tin và cũng không thể tin được.

"Nhưng anh ta thật sự làm như vậy, nghe nói tứ thiếu gia Yến Kinh đều có sự khác biệt trình độ gãy xương và não chấn động, ra tay có thể nói là vô cùng nặng."

"Không đúng!"

Quách Khánh Khôn nói: "Nếu như đúng là như vậy, trước tiên không nói những người khác, chỉ với người nhà của tứ thiếu gia Yến Kinh liền sẽ không bỏ qua anh ta. Làm sao có khả năng anh ta còn nghênh ngang đến đây tham gia huấn luyện thử?"

"Lão Quách nói không sai, sức ảnh hưởng của lữ đoàn trung vệ xác thực rất lớn. Nhưng gia tộc của tứ thiếu gia Yến Kinh có lực ảnh hưởng tuyệt đối, lữ đoàn trung vệ không thể vì bảo vệ Lâm Dật, đi đắc tội tứ thiếu gia Yến Kinh được."

"Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết là có nhân vật lớn ra mặt, bảo vệ cho Lâm Dật. Cho nên anh ta mới một chút việc đều không có."

"Không phải chứ, bốn đại gia tộc ở Yến Kinh đã quá trâu bò rồi, ai có năng lực lớn như vậy có thể đè ép bọn họ. Hơn nữa, còn có rất nhiều người khác nữa, đây căn bản là chuyện không có khả năng." Trương Huy nói.

"Tôi không nói là hoàn toàn đè ép, cũng bỏ ra cái giá và lợi ích tương ứng để giải quyết vấn đề."

"Anh nói như vậy tôi đã hiểu." Trương Huy nói:

"Những ngày qua bận rộn huấn luyện, đều không quan tâm chuyện phía ngoài, không nghĩ tới Yến Kinh suýt chút nữa liền đổi trời rồi."

"Vậy cậu nói giúp đỡ là chuyện gì xảy ra? Lẽ nào có quan hệ với những người đó?" Quách Khánh Khôn nói:

"Chuyện này không phải là bị đè xuống sao, hẳn là tính dẹp loạn."

"Người lớn trong nhà không truy cứu, nhưng có người còn không từ bỏ, muốn trong bóng tối đánh chết Lâm Dật, vì mình báo thù."

"Đùa ác như vậy?"

"Bởi vì Yến Kinh với Trung Hải con nhà giàu từ trước đến giờ cũng không có giao tình tốt. Mà chuyện này đã truyền tới Trung Hải rồi, con nhà giàu Yến kinh đem bọn họ lấy làm trò cười. Bọn họ không nhịn được, cho nên không muốn từ bỏ."

Trương Huy với Quách Khánh Khôn gật đầu, "Vậy chuyện này là tứ thiếu gia Yến Kinh dẫn đầu sao?"

"Hình như không phải, là Hàn Nhân Bình."

"Lại là anh ta!"

Trương Huy vỗ đùi, "Tôi nhớ ra rồi, trước đó chúng ta đã gặp một lần, anh ta hình như cũng tới tham gia tập huấn thử lần này. Đoán chừng là bởi vì bị Lâm Dật đánh, cho nên không thể tới tham gia."

"Thực lực của Hàn Nhân Bình tôi biết một ít, trình độ của anh ta cũng tương đương tôi. Nếu quả thật tới tham gia thử huấn, nhất định là không có vấn đề." Quách Khánh Khôn nói.

"Cho nên anh mới một mực canh cánh trong lòng, bởi vì hành vi của Lâm Dật hành vi đem tiền đồ của anh ta đều làm hỏng."

Hai người âm thầm gật đầu, bọn họ cũng đều biết tiến vào lữ đoàn trung vệ có ý nghĩa như thế nào.

Kết quả của chuyện này có thể ảnh hưởng đến cuộc đời của bọn họ.

Sự phẫn nộ của anh ta cũng là chuyện đương nhiên.

"Nhưng người trong nhà của anh ta, không phải là không có dự định truy cứu sao? Nếu như anh ta còn có chết níu lấy không tha, người nhà của anh ta chắc là sẽ không hỗ trợ?"

"Hẳn là như vậy." Viên Hạo nói:

"Ngày hôm qua thông qua chị của tôi quen biết được một người, anh ta cũng là người bị đánh trong vụ đó, chuẩn bị cùng với Hàn Nhân Bình hành động." Viên Hạo gảy tàn thuốc nói:

"Tôi xem ý của bọn họ, giống như là chuẩn bị lén lút tìm người động thủ, ít nhất cũng phải làm anh ta gãy hai cái chân."

"Vẫn là đám người này chơi tàn nhẫn, cùng bọn họ so sánh với chúng ta đều không coi vào đâu." Trương Huy thở dài nói.

"Dù sao con đường tương lai phát triển không giống nhau, không có cách nào ở chung được." Quách Khánh Khôn phụ họa nói.

"Vậy cậu bây giờ định yên lặng quan sát, chờ bọn họ đem Lâm Dật đánh cho tàn phế, cũng thông qua cơ hội như vậy đi vào lữ đoàn trung vệ, đúng không?"

"Không sai, đây là cơ hội duy nhất của tôi." Viên Hạo nói: "Cho nên tôi phải cần nhìn chằm chằm lúc này."

"Tiểu tử cậu thật là có số chó ngáp phải ruồi, thậm chí ngay cả chuyện như vậy đều có thể gặp phải." Trương Huy ha ha nói:

"Hết cách rồi, này là chính anh ta tìm đường chết, không oán người khác được."

"Vậy còn chần chờ gì nữa? Buổi tối ra ngoài uống chút gì đó, chúc mừng chuyện này, về sau ba người chúng ta có thể cùng nhau hành động rồi."

"Đi thôi, hôm nay tôi mời khách."

...

Một bên khác, sau khi thương lượng xong việc chính, Khưu Vũ Lạc với Ninh Triệt và những người khác cũng lần lượt rời đi.

Như mọi khi, Tần Nghiêm Lĩnh lái xe, chờ ở cửa Khưu Vũ Lạc đi ra.

"Chuyện huấn luyện thử đã kết thúc, anh đặt chỗ trước ở nhà hàng ba sao Michelin, chúng ta đi ăn một chút gì đó."

Khưu Vũ Lạc gật đầu, lên xe Tần Nghiêm Lĩnh.

Nhưng ánh mắt của Khưu Vũ Lạc vẫn nhìn chăm chú ở ngoài cửa sổ, suy nghĩ về chuyện của Lâm Dật.

Cô có chút không thể tin được, trên thế giới này vẫn còn tồn tại loại người có cấp bậc quái vật, vậy mà so với Vương Miện còn mạnh hơn.

Với thiên phú của anh ta, đoán chừng không bao lâu nữa liền có thể đạt đến cấp bậc tổ trưởng, khả năng Vương Miện cũng không phải là đối thủ của anh ta.

"Lên xe em liền rầu rĩ không vui, nghĩ gì thế, có đem tiểu tử kia đá rớt không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1057.

Chương 1058. Lương Nhược Hư Ôn Nhu

"Không có, đã được phân vào tổ hai rồi." Khưu Vũ Lạc nói.

"Em không nói suy nghĩ của em cho sếp Lưu nghe sao?"

"Nói rồi, cũng đã bị bác bỏ, còn đem em dạy dỗ một trận."

Tuy rằng mặt không hề có cảm xúc, nhưng trong lòng Khưu Vũ Lạc đã chậm rãi tiếp thu Lâm Dật rồi.

Trình độ xác thực có thể, nói không chắc về sau, có thể đem tổ hai kéo lên.

Dù sao chuyện của em trai mình, trách nhiệm cũng không phải của cậu ta.

Hành vi của mình cũng quả thật có phần kích động, sau này sẽ là chiến hữu rồi.

Mình thân là tổ trưởng, phải làm tốt công tác đoàn kết nội bộ.

"Sếp Lưu do nóng lòng muốn người tài, ông ấy làm như vậy cũng có thể hiểu được." Tần Nghiêm Lĩnh nói:

"Em không cần quá lo lắng, đoán chừng chẳng mấy chốc sẽ biến mất ở trước mặt em thôi."

"Hả? Anh có ý gì?" Khưu Vũ Lạc nói.

"Chuyện anh ta đánh người ở đại viện, em không nghe nói sao, những ngày an nhàn của anh ta sắp chấm dứt rồi."

Khưu Vũ Lạc cau mày, biểu lộ có chút không tự nhiên.

Chuyện này cô biết rất rõ, nhưng đây là chuyện riêng tư của Lâm Dật, mình cũng không có quyền nói chuyện này.

Lữ đoàn Trung Vệ cũng không thể nhúng tay quá nhiều, về phần cuối cùng chuyện sẽ được giải quyết như thế nào, hoàn toàn tùy thuộc vào anh ta.

"Như thế nào, em có cảm thấy thoải mái hơn không?" Tần Nghiêm Lĩnh cười hỏi.

"Chuyện này cùng với thoải mái cũng không có quan hệ gì, Lâm Dật trình độ là có thể. Nếu như cứ như vậy thối lui ra khỏi lữ đoàn trung vệ, đối với lữ đoàn trung vệ cũng là tổn thất."

"Em tại sao lại nói đỡ cho anh ta?" Tần Nghiêm Lĩnh nói.

"Cũng không phải, chỉ là biểu đạt cái nhìn của em thôi."

"Lẽ nào chuyện em trai em bị đánh, em cứ tính như vậy không muốn thu thập anh ta sao?"

"Không cần thiết." Khưu Vũ Lạc vén tóc nói: "Dù sao cũng là nó có lỗi trước, nhiều năm như vậy có không ít người bị nó ức hiếp. Thông qua chuyện lần này, khiến nó ghi nhớ thật kỹ là được, không chắc là chuyện xấu."

Tần Nghiêm Lĩnh dùng một loại ánh mắt đánh giá nhìn Khưu Vũ Lạc, trong mắt tràn đầy hoài nghi.

"Anh còn nhớ em ngày hôm qua, hình như không phải là thái độ này."

"Em đối với cậu ta căn bản không có cái thái độ gì."

"Được rồi." Tần Nghiêm Lĩnh mất tự nhiên nói, nhưng trong lòng đối với người chưa từng gặp mặt kia, đã có chút để ý.

...

Sau khi rời khỏi trụ sở huấn luyện, Lâm Dật nhận được điện thoại của Lương Nhược Hư.

"Việc huấn luyện thử nghiệm xong chưa? Có thuận lợi không?"

"Không có bất kỳ độ khó nào."

"Anh mặc dù anh không đứng đắn, nhưng với những chuyện này, đúng là không tệ." Lương Nhược Hư cười nói:

"Tới đón tôi một chuyến, tôi còn chưa ăn cơm nữa, cùng nhau đi ăn chút gì đi."

"Đi tới nhà cô?"

"Chắc là anh còn nhớ rõ ở đâu chứ?"

"Nhớ rõ, ở nhà chờ tôi."

Với giao thông ở Yến Kinh, Lâm Dật lái xe bốn hơn mười phút mới đến cửa tiểu khu nhà Lương Nhược Hư.

Đợi mười mấy phút, Lương Nhược Hư mặc quần jean xanh nhạt, đem hai chân tôn lên thon dài thẳng tắp, nửa người trên là áo sơmi màu trắng với áo khoác màu xanh sẫm, lại phối hợp với một đôi ủng da màu đen, nghiễm nhiên tư thế một bộ CBD tiểu tỷ tỷ tư thế.

"Mặc ít như thế để đi ra ngoài? Cô coi đây là Trung Hải à?"

"Trung Hải đã không mặc những thứ đồ này rồi." Lương Nhược Hư nói: "Trong nhà tôi cũng không có cái khác, tìm đến nửa ngày, mới tìm được này cái áo choàng dài."

"Tôi dẫn cô đi mua áo lông."

"Không mua, mặc như vậy rất tốt, áo khoác lông quá kịch cợm."

"Làm như cơ thể rất tốt vậy đó, sớm muộn cũng có một ngày, cho cô đông xuất không mang thai được."

"Anh đừng rủa tôi, tôi một năm kiểm tra hai lần, thân thể vẫn khỏe."

"Không nên nghi vấn quyền uy."

"Tôi ..."

Lương Nhược Hư còn muốn phản bác, bỗng nhiên nghĩ đến quyền uy thực sự của Lâm Dật, hoàn toàn không có chỗ để phản bác.

"Vậy tôi cũng không mặc áo lông."

Nói xong, Lương Nhược Hư giơ lên một cái chân, kéo ống quần lên, "Bên trong có quần nhung giữ âm, còn có vớ dày, một chút việc đều không có."

"Mau mang giày vào đi, tôi sắp bị cô làm cho nghẹt thở rồi."

"Cút cút cút, tôi trước khi ra cửa vừa nãy đã tắm rửa rồi." Lương Nhược Hư một lần nữa sửa sang ống quần xong, "Rẽ trái ở ngã tư phía trước, tôi dẫn anh đi cố cung đi dạo."

"Đi thôi."

Kỳ thực ở Trung Hải còn có rất nhiều việc chờ Lương Nhược Hư đi xử lý.

Nhưng lần này, Lâm Dật thật vất vả lắm mới có thể ở Yến Kinh mấy ngày, cơ hội hiếm có khó tìm, dứt khoát liền thoái thác công việc trên tay, chính mình cũng buông lỏng một chút.

Chỉ là trong quá trình đó còn có việc cho heo ăn, ít nhiều gì cũng có chút hạ giá.

Lương Nhược Hư trực tiếp đứng ở phía ngoài mười mét, còn nghiêng đầu qua chỗ khác, không muốn để cho người khác nhìn ra, mình và Lâm Dật có bất kỳ liên quan.

Mà lương Nhược Hư cũng rất buồn bực, Lâm Dật là làm sao có thể cho lợn ăn ở một nơi đông người qua lại như vậy?

Ở Cố Cung đi dạo một vòng, Lương Nhược Hư đem Lâm Dật kéo đến SKP.

"Tới đây là muốn mua đồ gì sao?"

"Anh ngay mai không phải tham gia hội nghị thượng đỉnh chất bán dẫn sao, không có âu phục, đi qua mua một bộ."

"Có cần phải trang trọng như vậy sao? Chỉ là một cuộc họp."

"Loại hội nghị kiểu này, cũng yêu cầu ăn mặc chỉnh trang, hơn nữa anh còn ngồi ở hàng thứ nhất, không mặc không được."

"Tôi còn là nhân vật quan trọng sao?"

"Mẹ tôi dẫn anh đi, không ai dám cho anh ngồi hàng thứ hai."

"Mẹ vợ trâu bò."

"Đừng gọi linh tinh, đó là mẹ của tôi, không có quan hệ gì với anh." Lương Nhược Hư liếc mắt nói.

"Không sao đâu, chỉ cần tôi muốn vài phút đồng hồ là có thể đem quan hệ của chúng ta hợp lý hoá."

Lương Nhược Hư dùng ánh mắt rà soát nhìn Lâm Dật, "Vài phút đồng hồ thời gian ngắn như vậy?"

"Mẹ kiếp!"

Hai người lái xe đến SKP, Lương Nhược Hư dẫn Lâm Dật tới cửa hàng Brioni.

Là thương hiệu thời trang nam nổi tiếng nhất thế giới, Brioni giá cả ở toàn bộ SKP, cũng là duy nhất.

"Các cậu nhìn anh đẹp trai kia đi, nhìn khá quen."

"Đây không phải là mấy ngày trước, bỏ ra hơn 1 triệu, cho một người phụ nữ mua kính mắt sao."

"Chắc chắn là anh ta sao? Xác định không nhìn lầm chứ?"

"Lớn lên đẹp trai như vậy, ai có thể nhìn lầm, trí nhớ của tôi đối với trai đẹp không thể nào sai được."

Từ thang máy đi ra, nhìn thấy các nhân viên cửa hàng xa xỉ, đều đứng ở cửa vào, Lâm Dật mơ hồ có loại ảo giác.

Giống như là đã đến trung tâm tắm rửa.

"Anh chàng đẹp trai, đến chỗ chúng tôi nhìn một chút đi, tất cả đều style mới của năm nay." Nữ quản lý cửa hàng Brioni cười tủm tỉm hỏi.

Lâm Dật gật đầu, mang theo Lương Nhược Hư đi vào.

Có Lương Nhược Hư ở đây, Lâm Dật dứt khoát cũng sẽ không chọn.

"Tôi cảm thấy âu phục màu xanh da trời cũng không tệ, anh cảm thấy thế nào."

"Mỹ nữ, con mắt của cô thật tốt, đây là thủ công may thuần chủng, vị tiên sinh này mặc ở trên người, khẳng định đặc biệt rất đẹp."

"Còn có cái áo sơ mi trắng kia, cũng gỡ xuống đây."

"Ngài chờ chút."

Nữ nhân viên cửa hàng đem âu phục với áo sơ mi trắng Lương Nhược Hư chọn đều lấy xuống.

Còn chọn cho Lâm Dật một đôi giày da, như vậy liền đủ.

Mấy phút sau, Lâm Dật từ phòng thử quần áo đi ra.

Nữ nhân viên cửa hàng ánh mắt đều nhìn thẳng.

Quả thực chính là móc treo quần áo di động, cũng quá đẹp trai xuất sắc!

Muốn lên đầu.

Lâm Dật đang soi gương, muốn nhìn có vừa người không, lại bất ngờ nhìn thấy Lương Nhược Hư ngồi xổm ở bên chân của mình.

Xắn ống quần lên cho mình.

Đều nói đại cô nương Yến Kinh tư thế hiên ngang, nhưng trong xương cũng có một mặt ôn nhu!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1058.

Chương 1059. Tôi Đều Muốn

"Đường đường là Lương Đại tiểu thư lại đi xắn ống quần cho tôi, làm tôi thật là xấu hổ mà." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Da mặt của anh nếu thật là mỏng như vậy, cũng không đến nỗi ở Cố Cung bên cạnh ôm heo con cho ăn, làm cho tôi cùng với anh đều mất mặt."

"Vậy làm sao có thể giống nhau đây, này là hai chuyện khác nhau."

"Tôi nói không lại anh."

Giúp Lâm Dật chỉnh lý xong ống quần, Lương Nhược Hư đứng lên.

"Tôi cảm thấy khá đẹp mắt, anh soi gương nhìn xem."

Lâm Dật gật đầu, "Tôi cũng cảm thấy không tệ, rất có mắt nhìn."

"Cũng không nhìn một chút là ai chọn."

Lương Nhược Hư có chút tự đắc, hoàn toàn không che dấu suy nghĩ của mình.

"Anh chờ đây, tôi đi trả tiền."

Lâm Dật đứng tại chỗ, cũng không có ý muốn đi trả tiền.

Với giá trị của Lương Nhược Hư, chút tiền này đối với cô ấy mà nói chính là như hạt cát trong sa mạc.

Mua quần áo xong, trời cũng đã tối rồi.

Lương Nhược Hư mang theo Lâm Dật đến một cửa hàng nhỏ kín đáo, còn chưa vào cửa đã có thể ngửi được mùi thơm của thịt.

"Ăn lẩu à?"

Lương Nhược Hư gật đầu, "Lẩu ở Yến Kinh khác với ở Trung Hải, đừng nhìn hoàn cảnh không ra sao, nhưng mùi vị rất được, tôi dẫn anh đi nếm thử."

"Thời tiết như thế này rất thích hợp để ăn lẩu."

Hai người một trước một sau đi vào quán lẩu.

Ngay sau đó, một chiếc Toyota Alpha dừng ở trước cửa, nhưng cũng không có người xuống xe.

Xe rất tốt, nhưng người trên xe cũng rất chật vật.

Trong đó có hai người, trên người quấn băng vải với thạch cao, bộ dạng giống như bệnh nặng mới khỏi.

Mà trong số đó là Hàn Nhân Bình.

"Hàn ca, cảm giác như thế nào? Anh bị thương nặng nhất, phải chú ý chút."

Người nói chuyện ngồi ở hàng ghế sau, tên là Triệu Chấn Vũ, cũng tham dự vào vụ ẩu đả ở quán bar OT.

Nhưng tình trạng của anh ta khá hơn một chút, bị thương cũng không tính là nghiêm trọng.

Ngoại trừ hai người này, trên xe còn có hai người nữa, cùng một phe với bọn họ, chuẩn bị tối hôm nay động thủ với Lâm Dật.

Nhưng ở trên xe, không chỉ có bốn người bọn họ.

Ngồi bên cạnh Hàn Nhân Bình là một người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi.

Tên người đàn ông là Lý Tứ Cường, vóc người rất gầy, con mắt to, xương gò má nhô cao, râu mép ở cằm, nửa vòng eo cong, hoàn toàn nhìn không phù hợp với một thân khí chất sang trọng Hàn Nhân Bình, giống như là người đến từ một thế giới khác.

"Cường ca, tình hình cụ thể tôi cũng đã nói với anh rồi, người tôi muốn đối phó là người đàn ông mới vừa đi vào." Hàn Nhân Bình nói:

"Nhưng anh nhất định phải nhớ kỹ, người phụ nữ bên cạnh anh ta không thể động tới. Nếu như hai người bọn họ đang ở cùng nhau, anh không được động thủ, trừ phi anh ta đang ở một mình."

Thân phận của Lương Nhược Hư, Hàn Nhân Bình hết sức kiêng kỵ.

Vốn dĩ Lương gia cũng đã rất mạnh rồi, lại cộng thêm Thẩm Thục Nghi phụ trợ, sức mạnh của nhà họ Lương là điều hiển nhiên trong cái vòng tròn ở Yến Kinh này.

Hàn Nhân Bình thà rằng không đối phó với Lâm Dật, cũng không khả năng khiến anh ta làm bị thương Lương Nhược Hư.

Mà Hàn Nhân Bình sở dĩ tìm Lý Tứ Cường đến, cũng là có nguyên nhân.

Trên người Lý Tứ Cường cõng vài án mạng, nhưng bởi vì thủ pháp cao minh, đều vu oan giá họa cho người khác.

Tuy rằng cảnh sát rất muốn lùng bắt anh ta về quy án, nhưng khổ nỗi chứng cứ không đủ, cho nên nhiều năm như vậy, anh ta vẫn sống rất tốt.

Cho nên lần này, Hàn Nhân Bình nhờ người tìm anh ta đến, là muốn anh ta phế bỏ hai chân của Lâm Dật.

"Không thành vấn đề, có tiền có thể lấy được." Lý Tứ Cường nói.

"Tôi là Hàn Nhân Bình, anh thông qua người trung gian cũng có thể hiểu rõ, một chân 500 ngàn, sau khi chuyện thành công đến chỗ tôi lĩnh tiền."

"Tôi còn có một điều kiện, nếu như tiến triển không thuận lợi, anh cần phải an bài quan hệ cho tôi chạy trốn." Lý Tứ Cường thấp giọng nói.

"Chuyện này không thành vấn đề, với mạch quan hệ người của Hàn gia, có thể làm được dễ như ăn cháo."

"Được."

Hàn Nhân Bình dùng cằm chỉ ra ngoài cửa sổ, "Anh có nhìn thấy chiếc Nissan màu đen kia không? Người trên xe là bạn của tôi, nếu như anh chuẩn bị xong, chỉ cần lái chiếc xe đó đi làm việc là được."

Lý Tứ Cường liếc mắt nhìn ra bên ngoài, sau đó cầm một chiếc hộp màu đen bước ra khỏi xe.

Không mấy phút, tự nhiên chủ xe về tới Nissan.

"Bình ca, đều đã an bài xong xuôi, sẽ không có vấn đề gì chứ?"

"Lý Tứ Cường cùng với chúng ta không giống nhau, anh ta thực sự đã từng giết người, có anh ta đối phó với Lâm Dật, bảo đảm không có sơ hở nào." Hàn Nhân Bình nói:

"Rắc rối duy nhất là Lương Nhược Hư cứ ở bên cạnh anh ta, cái này có chút cản trở, cũng không biết lúc nào sẽ tách ra."

"Nhìn điệu bộ này của hai người bọn họ, nói không chắc tối hôm nay sẽ đi khách sạn, có cơ hội động thủ hay không vẫn đúng là không xác định được."

"Nếu quả thật đi khách sạn cũng hết cách rồi, từ từ đi, rồi cũng sẽ có cơ hội."

...

Cùng lúc đó, những thứ Lâm Dật và Lương Nhược Hư gọi đã được bày sẵn trên bàn.

Nồi lẩu bốc khói nghi ngút thêm mấy phần ấm áp cho tiết trời hơi se lạnh.

Mặc dù Lương Nhược Hư xuất thân từ gia đình giàu có, nhưng cũng không giống Kỷ Khuynh Nhan tinh tế như vậy.

Thậm chí ở phương diện khác, cô cũng không bằng Lý Sở Hàm và Vương Oánh.

Sự khác biệt giữa phụ nữ Nam và Bắc liền được thể hiện ở chỗ này.

Ở trên người của Lương Nhược Hư luôn có thể nhìn thấy một loại cởi mở, tư thế hiên ngang.

Điều này hiếm khi thấy ở trên người Kỷ Khuynh Nhan và những người khác.

"Anh đừng chỉ chú ý ăn thịt, nếm thử đậu phụ đông lạnh với dưa chua này đi, phối hợp nồi đồng Yến Kinh ăn siêu ngon."

Đậu phụ đông lạnh Lâm Dật đã từng ăn qua, nhưng dưa chua vẫn là lần đầu.

Cảm giác mùi vị đặc biệt ngon, hơn nữa còn làm giải ngán.

"Hội nghị thượng đỉnh chất bán dẫn ngày mai, cô có đi không?" Lúc ăn cơm, Lâm Dật hỏi.

"Tôi đi không thích hợp, anh cùng với mẹ tôi đi đi."

"Có gì mà không thích hợp?"

"Những người sẽ tham gia hội nghị ngày mai đều là lãnh đạo ngành, rất nhiều người biết thân phận của tôi, hai người chúng ta cùng nhau xuất hiện không quá thích hợp. Anh phải học cách tránh hiềm nghi, miễn cho để cho người khác lầm tưởng hai ta là người một nhà, tự cấp tố cáo tôi."

"Vậy làm sao đây, chẳng mấy chốc sẽ biến thành người một nhà rồi."

Lương Nhược Hư gắp vài miếng thịt dê đặt ở trong nồi, sau đó chấm trong bát tương nói:

"Những chuyện phong lưu kia của anh, tôi ngược lại thật ra có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng anh có thể từ bỏ Kỷ tổng sao "

Lương Nhược Hư thần thái nhìn như hững hờ, nhưng đối với hai người mà nói, đây là một vấn đề trí mạng.

Cũng là một vấn đề nhất định phải đối mặt.

Không cách nào tránh khỏi, cũng không thể tránh khỏi.

"Không thể."

Lâm Dật trả lời khẳng định, thậm chí là không có chút gì do dự.

Động tác ăn đồ ăn của Lương Nhược Hư bỗng nhiên chậm lại, nhai kỹ hai cái, sau đó lại gắp vài miếng thịt dê, đặt ở trong nồi.

Nước trong nồi đồng sôi sùng sục, nhưng trái tim của cô cũng bình tĩnh lại một chút.

Có một số việc, cuối cùng là không có cách nào thay đổi được.

Trễ một bước, liền không có cách nào mỹ mãn.

"Nếu không thể từ bỏ liền ăn thật ngon đi, ngày mai dậy sớm một chút, đi đón mẹ của tôi, đừng tới trễ."

Lâm Dật cầm đôi đũa, ở trong nồi đồng tìm gắp lên miếng thịt dê Lương Nhược Hư đã bỏ vào, chấm mấy lần, tất cả đều bỏ vào trong miệng.

"Tôi sẽ không từ bỏ cô, cũng tương tự sẽ không từ bỏ cô ấy, đây là chắc chắn, bất luận tới khi nào cũng sẽ không thay đổi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1059.

Chương 1060. Có Nhân Ô Mai

Lương Nhược Hư ngừng động tác trên tay, đôi đũa vẫn còn ở cạnh nồi, sau đó chậm rãi thu hồi.

"Không thể nào."

Vẻ mặt Lâm Dật bình tĩnh, không có bất kỳ biến hóa nào, anh đã sớm dự liệu cô ấy sẽ nói như vậy.

"Tôi không muốn xoắn xuýt vào vấn đề có thể hay không thể, nói chung thứ tôi muốn, tôi đều sẽ nắm ở trong tay." Lâm Dật bình tĩnh nói:

"Tôi cũng không muốn nghe cái gọi là lý do của cô, tôi sẽ dựa theo ý nghĩ của tôi mà làm."

"Nhưng anh không ngăn cản được tôi cùng người khác kết hôn."

"Vậy thì để tôi xem thử ở trong thành phố Yến Kinh này, có ai dám cưới cô!"

"Anh thật quá đáng." Lương Nhược Hư nói:

"Lẽ nào anh còn muốn uy hiếp người khác không thể cưới tôi?"

"Không có, tôi là người công bằng, làm sao sẽ làm những chuyện như vậy chứ." Lâm Dật nói:

"Nhưng tôi cảm thấy, sẽ không có người nào có lá gan cưới cô cả."

"Vậy đợi đến sau khi tôi tuổi già sức yếu, không ai muốn, thì anh sẽ tiếp nhận sao?"

"Cho nên cô phải bảo dưỡng thân thể cho tốt, tôi vẫn còn chờ cô sinh con cho tôi đấy."

"Đẹp mặt anh nhỉ."

"Vậy cũng không phải do cô."

Từ đó, trầm mặc trong mấy phút.

Liên quan tới chuyện này, Lương Nhược Hư cũng không hề để ở trong lòng.

Cũng không có nói Lâm Dật cho mình một cái hứa hẹn.

Chỉ là tới đây nói chuyện, tùy tiện nói một chút.

Nhưng cô phát hiện vẻ mặt của Lâm Dật nghiêm túc, dường như đang bày tỏ thái độ.

Đối với chuyện này, không biết làm bất kỳ thỏa hiệp hay nhượng bộ nào.

Dù cho mình là người của Lương gia cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

"Đừng nghiêm mặt, mau ăn cơm đi." Lương Nhược Hư nói:

"Sau khi xong chúng ta đi Vương Phủ Tỉnh đi dạo, tôi đã rất lâu không có đi dạo phố ở Yến Kinh rồi."

"Miệng tôi cũng không ngừng, vẫn còn đang ăn đây."

Lương Nhược Hư cúi đầu liếc nhìn, phát hiện thịt trong cái mâm đều bị Lâm Dật ăn hết.

"Anh cũng thật quá đáng." Lương Nhược Hư nói:

"Con trai khác đều là nhịn ăn thịt, nhường cho con gái ăn, anh thì lại một mình ăn hết."

"Cô đang giảm cân, ăn không hết những thứ đồ này."

"Cắt."

Rất nhanh, bầu không khí ăn cơm cũng khôi phục lại như lúc ban đầu.

Hai người đều biết rõ đây là vấn đề sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Chỉ là giữ ở trong lòng, ai cũng không nói ra.

Cho dù hôm nay đã nói rõ ra, cũng sẽ không sản sinh ảnh hưởng gì,

Tái ông mất ngựa, hoạ phúc khôn lường.

Đối với Lâm Dật mà nói, cuộc nói chuyện vừa rồi đối với anh không có bất kỳ tính chất ảnh hưởng nào.

Nhưng đối với Lương Nhược Hư mà nói, lại có một ý nghĩa nhất định.

Cô đã nhận được lời hứa hẹn của Lâm Dật.

Đồng thời cũng chứng minh được, mình ở trong lòng của anh ấy với Kỷ khuynh Nhan có cùng địa vị.

Về phần những chuyện kia thà rằng không có vấn đề, cô cũng không chuẩn bị suy nghĩ đến.

Liền giao cho thời gian đến quyết định.

Nhưng nên kiên trì, vẫn như cũ sẽ không bỏ qua.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật đi thanh toán.

Hai người lái xe đi phố lớn Vương phủ tỉnh, chuẩn bị đi dạo một vòng.

Mà Lý Tứ Cường cũng lặng lẽ lái xe theo đuôi phía sau Lâm Dật, đi tới phố lớn Vương phủ tỉnh.

Là con phố cổ có bề dày lịch sử hàng trăm năm, nơi này quy tụ các trung tâm thương mại lớn, các thương hiệu trong và ngoài nước.

Bất cứ khi nào đến đây, đều có thể nhìn thấy dòng người nhộn nhịp.

"Sao cô lại đột nhiên dừng lại?" Lâm Dật nói:

"Phía trước có bán xâu kẹo hồ lô, cho nên tôi muốn ăn?"

Lương Nhược Hư im lặng lắc đầu một cái, "Cùng thẳng nam như anh đi dạo, thực sự không có cảm xúc gì."

"Tôi cái gì cũng không làm, sao không có cảm xúc?"

Lương Nhược Hư không lên tiếng, đi về phía trước hai bước, khoác lên cánh tay Lâm Dật, giống như một đôi tình nhân nhỏ yêu đương cuồng nhiệt.

"Nếu cô muốn khoác tay tôi thì nói sớm, tôi cũng không phải không cho cô cơ hội."

"Đây còn phải nói sao, chủ yếu là do EQ của anh quá thấp, điều này cũng không lĩnh hội được."

"Dạ dạ dạ, EQ của Lương thị trưởng là cao nhất."

Lương Nhược Hư kéo cánh tay của Lâm Dật đi ở trên đường Vương phủ tỉnh.

Đối với cô mà nói, đây là khoảnh khắc ý nghĩa nhất trong ba mươi năm đầu đời.

Bởi vì ngay cả ba của cô cũng không có đãi ngộ như vậy.

Có rất nhiều trung tâm mua sắm đắt tiền trên đường phố, nhưng cũng có nhiều người bán hàng nhỏ và đồ ăn nhẹ.

Lương Nhược Hư mua không ít đồ trang sức, hơn nữa còn mua rất nhiều, nhà ai rẻ hơn liền mua nhà đó.

Điều này hoàn toàn khác với cách mua sắm của Kỷ Khuynh Nhan.

Về cách sống qua ngày, Lương Nhược Hư hơn một chút.

"Đi xem phim điện ảnh không? Gần đây hình như có rất nhiều phim mới ra."

Lúc đi ngang qua rạp chiếu phim của trung tâm mua sắm Lương Nhược Hư hỏi.

"Được, em đi mua hai ly cà phê nóng Starbucks làm ấm tay đi, thuận tiện đặt vé luôn."

"Vậy còn anh thì sao?"

"Phía trước có bán kẹo hồ lô, đột nhiên muốn ăn rồi." Lâm Dật nói:

"Loại kẹo hồ lô này ở đây bán nhiều, trên thị trường cũng không thấy nhiều."

"Em cũng muốn ô mai, anh mua cho em một cái."

"Được rồi."

Nhiệm vụ được sắp xếp xong, hai người phân công nhau làm việc.

Lương Nhược Hư đi Starbucks, Lâm Dật đi mua kẹo hồ lô.

Hơn 20' sau, lúc Lâm Dật lúc trở lại, nhìn thấy Lương Nhược Hư dùng một loại ánh mắt khác nhìn mình.

"Em dùng loại ánh mắt này nhìn anh làm gì? Trên mặt anh mọc hoa rồi à?"

"Anh mua kẹo hồ lô thời gian lâu như vậy, có phải trên đường gặp phải mỹ nữ liền đi trêu chọc một lúc đúng không?"

"Phóng tầm mắt khắp phố Vương phủ tỉnh này, người phụ nữ nào có thể so được với em chứ?"

"Đúng là miệng lưỡi trơn tru." Lương Nhược Hư đứng lên nói:

"Đi mau, còn có hai phút nữa là phim bắt đầu chiếu rồi."

"Đi thôi."

Hai người tăng nhanh bước chân, lên tầng sáu của trung tâm, sau khi soát vé xong rồi vào phòng chiếu phim.

Lúc vào phòng chiếu, phim đã chiếu được ba phút.

Nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc trải nghiệm xem phim của hai người.

"Cà phê cho anh, em muốn ăn kẹo hồ lô."

"Em là đến đây ăn, hay là đến xem phim vậy."

"Vừa ăn vừa xem, đây mới là cách xem phim chính xác nhất." Lương Nhược Hư ngửa cổ lên nói.

"Sao em lại tham lam như thế chứ."

"Em thích, không mượn anh xen vào."

Lâm Dật cười, đem kẹo hồ lô ô mai đưa cho Lương Nhược Hư, quả mận bắc giữ lại cho mình.

"Kẹo hồ lô này rất lớn, ở Yến Kinh có giá tối thiểu phải 30 đồng một chuỗi."

"Lớn một chút không được sao." Lâm Dật cười nói:

"Hơn nữa tốt nhất là liếm ăn, có một chút mùi vị đặc biệt."

"Ba câu nói không thể rời bỏ chuyện đùa thịt à."

Nói thì nói như thế, nhưng Lương Nhược Hư lại mặt mày mang nét cười nhìn Lâm Dật, ở phía trên liếm một cái.

"Mẹ kiếp, chỗ này là rạp chiếu phim, đừng câu dẫn anh."

Lương Nhược Hư mỉm cười, trong lòng vui vẻ, vừa ăn kẹo hồ lô vừa xem phim.

Vẻ mặt khỏi nói có bao nhiêu thỏa mãn.

"Nha!"

Lương Nhược Hư bất giác hét lên một tiếng, nhưng bỗng nhiên ý thức được nơi này là rạp chiếu phim, lập tức che miệng lại.

"Làm sao vậy?"

"Đau răng." Lương Nhược Hư bưng cái má nói: "Bên trong kẹo hồ lô này hinh như có thứ gì đó."

Nói xong, Lương Nhược Hư đem cái ô mai cuối cùng từng chút một cắn xuống.

Lại như chuột nhỏ gặm đồ ăn vậy.

Khi gặm được một nửa thì phát hiện, vậy mà ở bên trong ô mai có một chiếc nhẫn kim cương!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1060.

Chương 1061. Về Nhà

"Này, đây là ..."

Lương Nhược Hư cảm giác đầu của mình trống rỗng, cũng không suy nghĩ được gì nữa.

Thậm chí ngay cả hình ảnh và âm thanh trong phim cũng trở nên mơ hồ không rõ.

Viên kim cương trên nhẫn không quá lớn, cũng chỉ to bằng hạt đậu.

Nhiều nhất hơn chục ngàn là có thể mua được.

Nhưng chiếc nhẫn này, xuất hiện ở đây, là lộ vẻ không tầm thường rồi.

"A bên trong kẹo hồ lô như thế nào lại có nhẫn? Hôm nay kiếm được món hời rồi."

Lương Nhược Hư vừa xấu hổ vừa mừng, "Còn giả bộ, nhất định là anh bỏ vào."

Nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương này, Lương Nhược Hư mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, tại sao mua kẹo hồ lô này lại mất hơn 20 phút.

Hóa ra là anh ấy đi mua nhẫn trước, sau đó mới đi mua kẹo hồ lô.

Lần trước là ở cửa nhà đốt pháo hoa, bây giờ là nhẫn được kẹp ở bên trong kẹo hồ lô.

Thủ đoạn của tên gia hỏa này, làm sao đều nhiều như vậy chứ.

"Anh chỉ là mua kẹo hồ lô mà thôi, chiếc nhẫn này không có quan hệ gì với anh."

"Chính là anh làm, còn giả vờ." Lương Nhược Hư gắt giọng.

"Ai làm không quan trọng, mang lên là được rồi." Lâm Dật cầm lấy chiếc nhẫn, "Anh cảm thấy kích cỡ vừa vặn."

"Thứ khác em có thể nhận, nhưng nhẫn em không thể nhận." Lương Nhược Hư siết chặt quả đấm nhỏ nói.

"Đừng nhiều chuyện như vậy, anh cho em biết, đây chính cơ hội, em không cần anh liền ném đi."

"Vậy em cũng không cần!"

Ý nghĩa của một chiếc nhẫn rất đặc biệt, Lương Nhược Hư cũng không muốn vào lúc này nhận được một món quà như vậy.

"Thật là nhiều chuyện." Lâm Dật cầm nhẫn, hướng về phía trước ném đi ra ngoài, "Ai nhặt được xem như là may mắn, phát tài phát lộc."

"Ai ai ai, anh làm cái gì vậy? Ném làm gì."

"Em cũng không muốn, anh còn giữ làm gì?"

"Vậy anh cũng không thể vứt." Lương Nhược Hư đứng dậy nói.

"Em đi làm cái gì."

"Còn có thể làm gì, tìm nhẫn!" Lương Nhược Hư vén mái tóc, "Thực sự là phục anh rồi, đồ anh mua cho em, anh dựa vào cái gì mà tùy tiện vứt."

"Em không cần, cũng không phải là đồ của em rồi."

"Nói bậy, em không muốn thì cũng là đồ của em."

"Vậy em có thể mang nó vào nha." Lâm Dật cười hì hì đem nhẫn lấy đi ra, lắc lắc ở trước mặt Lương Nhược Hư.

Lương Nhược Hư tức giận chống nạnh, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Cũng may rạp chiếu phim người cũng không nhiều, chỉ có mười mấy người, bằng không còn phải cho rằng hai người kia là bệnh thần kinh.

"Một cái cơ hội cuối cùng, có muốn hay không? Không quan tâm anh liền ném thật."

Lương Nhược Hư trợn mắt nhìn Lâm Dật, sau đó duỗi tay của mình ra, "Đeo lên cho em."

"Được."

"ohhhh, anh đeo trên ngón trỏ đó, đừng có mang vào ngón vô danh."

"Đừng la hét nữa, mang lên rồi thì chính là người của anh." Lâm Dật nói: "Về sau đừng đi nói lung tung này nọ nữa."

"Cắt, không mượn anh xen vào chuyện của em, em vẫn cứ nói đấy." Lương Nhược Hư ngẩng cao đầu nói.

Lương Nhược Hư về sau có thể hay không ra ngoài ăn vụng, cô cũng không biết, nhưng cô hiện tại liền thập phần cao hứng.

Phim phía sau, Lương Nhược Hư cũng không còn hứng thú để xem, tâm tư đều rơi vào chiếc nhẫn trên ngón áp út.

Càng nhìn càng yêu thích.

Sau khi xem phim xong, Lương Nhược Hư chủ động khoác cánh tay Lâm Dật.

Động tác tự nhiên không ít.

"Đã gần mười một giờ rồi, quay về thôi." Lâm Dật xoa tay nói.

"Qủa thực không còn sớm, cha em vừa nãy gửi tin nhắn Wechat cho em."

"Ách ..." Lâm Dật dừng một chút, "Đều đã giờ này rồi, hai người bọn họ khẳng định đều đã ngủ rồi. Em trở về, hai người bọn họ khẳng định sẽ tỉnh lại, em đừng quấy rầy bọn họ."

"Anh ít có mà có ý đồ xấu đi, đi khách sạn là không thể nào." Lương Nhược Hư nói: "Mẹ em ngủ sớm, nhưng em nếu là không trở về, cha em cũng không ngủ."

"Sao không nói sớm, anh mua chiếc nhẫn này coi như là công toi rồi"

"Thiết, anh nói cái gì cũng vô dụng." Lương Nhược Hư lôi kéo cánh tay Lâm Dật, "Đi mau, đưa em về nhà, đông chết em rồi."

"Đáng đời, ai bảo em mặc ít như vậy làm gì."

"Em bóp chết anh!"

Trong lúc đánh lộn, hai người về tới trên xe.

Mà ở cách đó không xa, Lý Tứ Cường cũng đã có hành động, đi theo lên xe.

Chuẩn bị lặng lẽ đuổi theo.

Trên đường có xảy ra cãi vã, nhưng lúc trở về hai người đều yên lặng không ít.

Lâm Dật lái xe, Lương Nhược Hư ngoẹo cổ nhìn ánh đèn trong nhà bên ngoài cửa sổ.

Trước ba mươi tuổi, cô luôn cảm thấy cuộc sống thật là phức tạp.

Nhưng bây giờ, lại cảm thấy rất đơn giản.

Khi một người nào đó xuất hiện, đó chính là khởi đầu của những long trời lở đất.

Bốn hơn mười phút sau, Lâm Dật đem xe lái đến tiểu khu nhà của Lương Nhược Hư.

"Em về đây, anh trên đường lái xe chậm một chút." Cởi đai an toàn, Lương Nhược Hư dặn dò.

"Yên tâm, anh là tài xế lâu năm mà."

Lương Nhược Hư gật đầu, sau đó xuống xe.

Lâm Dật không rời đi, nhìn bóng lưng Lương Nhược Hư biến mất ở trong tầm mắt, từ có hành động.

Nghiêng đầu đi, Lâm Dật hướng về kính chiếu hậu liếc nhìn.

Chiếc Nissan kia đã theo phía sau hai người từ lúc họ đi ăn ra, đến bây giờ vẫn còn kiên nhẫn theo sau.

Ngón tay Lâm Dật gõ tay lái.

Anh có loại dự cảm, người tới rất có thể là những người ở đại viện phái tới.

Ngoài ra, mình ở Yến Kinh, cũng không hề có kẻ thù nào.

Lâm Dật cười cười, sau đó lái xe về khách sạn Bàn Cổ.

Phát hiện có người theo dõi, quỹ đạo của Lâm Dật cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

Về đến khách sạn, trở về gian phòng của mình, mọi thứ vẫn diễn ra như thường.

Nhưng sau khi vào phòng, cửa được khép hờ, không có khóa lại, chờ đám người phía sau đi vào.

Đúng như Lâm Dật nghĩ, ba mươi phút sau, của khép hờ vang lên.

"Đi vào."

Nhẹ nhàng, phòng cửa bị đẩy ra.

Nhưng lúc cửa được mở một nữa, Lý Tứ Cường từ bên ngoài nhanh chóng vào.

Cái túi đen trong tay anh ta đã được mở ra một nửa, anh ta duỗi tay vào trong đó!

Ngay lập tức!

Động tác rút súng đóng cửa hoàn thành trong nháy mắt, cũng nhắm ngay Lâm Dật!

"Không được nhúc nhích!"

"Ai phái anh tới."

Lý Tứ Cường cau mày, nhìn Lâm Dật từ trên xuống dưới.

"Anh rất bình tĩnh, anh biết rõ là tôi sẽ tới?"

Lâm Dật gật đầu, "Cơm nước xong lúc ra cửa, liền phát hiện anh rồi, cho nên mới để lại cửa cho anh."

"Khó trách anh ngay cả người đại viện đi ra cũng dám đánh, thực sự là người tài cao gan lớn, vậy mà dám ở chỗ này chờ tôi."

"Nói, người đứng đầu anh là ai."

"Tôi tới đây, không phải nói điều kiện với anh, 100 vạn mua hai cái chân của anh, xin lỗi."

Lâm Dật lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, đem dao giải phẫu ném văng ra ngoài.

Mà bản thân anh thì đã lăn về phía trước, trốn phía sau ghế sô pha, thành công chặn lại viên đạn của Lý Tứ Cường!

Cũng vừa đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Con dao do Lâm Dật quăng đi ra, đã cắt qua mu bàn tay của Lý Tứ Cường.

Khẩu súng ngắn trên tay cũng thuận thế rơi trên mặt đất!

Thấy tình hình không ổn, Lý Tứ Cường cũng không quan tâm tới nhiều như vậy, liền vội vàng đứng lên, mở cửa chạy trốn!

Lâm Dật theo sát phía sau, đạp lên bàn trà trước ghế sô pha, một cước bay tới, vững vàng đá lên lưng của Lý Tứ Cường!

Hô thông!

Lý Tứ Cường toàn thân đều dán vào trên cửa, đầu óc ong ong, cảm giác xương cốt đều rã rời, không còn chống đỡ nổi sức nặng của cơ thể!

"Nói, ai kêu anh tới."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1061.

Chương 1062. Tương Lai Của Ngành Công Nghiệp Chất Bán Dẫn Không Nằm Trên Tay Bọn Họ

Lý Tứ Cường bị Lâm Dật đá thất điên bát đảo, vùng vẫy đến nửa ngày cũng không đứng lên được.

Lâm Dật cũng không sốt ruột, đêm còn dài, anh còn có nhiều thời gian.

Nhặt con dao giải phẫu của mình lên lau sạch vết máu trên đó, Lâm Dật ngồi trở lại trên ghế sô pha, một tay trụ đầu, không nhúc nhích nhìn chằm chằm Lý Tứ Cường.

"Khụ khụ khục..."

Lý Tứ Cường từ trên mặt đất bò dậy, ho kịch liệt vài tiếng, nôn ra mấy ngụm máu mới nắm rõ tình huống của mình.

"Anh báo cảnh sát đi, có thể để cho bọn họ đem tôi bắt được rồi."

Lý Tứ Cường biết mình ngã xuống, nhưng anh cũng không phải là loại người không sợ chết.

Nhưng xuất phát từ đạo nghĩa giang hồ, anh cũng không muốn phản bội Hàn Nhân Bình.

Hơn nữa thân phận của Hàn Nhân Bình, anh có thể đoán được một hai, nếu như xảy ra chuyện, anh ta sẽ tự mình mò tới.

"Anh cho rằng tôi là người bình thường sao? Sau khi xảy ra loại chuyện này, ngoài việc phải bắt anh không còn cách nào khác?"

Lý Tư Cường không lên tiếng, cẩn thận nhìn Lâm Dật, không biết anh muốn làm gì.

"Tôi cho anh biết, người phụ nữ ngồi ở trên xe của tôi, anh chắc cũng đã nhìn thấy. Cô ấy là phó thị trưởng Trung Hải, tuổi còn trẻ đã có thể ngồi được vị trí này. Anh có thể đoán thử xem nhà của cô ấy ở Trung Quốc có bao nhiêu sức ảnh hưởng."

Lâm Dật ngữ điệu không có chút rung động nào, giống như đang kể một câu chuyện tầm thường nào đó.

"Ngoài ra, tôi còn có mấy cái công ty, còn lại cũng không dám nói, nhưng 200 tỷ chắc chắn là có, hơn nữa tôi cũng đã từng giết người. Bất kể là bằng năng lực của tôi, hay là quan hệ của người phía sau, nếu như giết anh, tôi vẫn như cũ có thể sống thật tốt."

Lâm Dật kéo lỗ tai một cái, tâm tình bình tĩnh như trước.

"Cho nên, ngoại trừ phối hợp với tôi, anh không có bất kỳ lựa chọn nào khác."

Lý Tứ Cường trừng hai mắt, khó có thể tin nhìn Lâm Dật.

Anh có chút không dám tin được, người đàn ông trước mắt này ngoại trừ thân thủ tốt ra, lá gan lớn, vậy mà lại còn có chỗ dựa như vậy.

Nhưng rất nhanh, anh tựa hồ liền bình thường trở lại.

Nếu như anh ta thực sự là một người bình thường, chắc hẳn cũng sẽ không có lá gan lớn như vậy, đối với những người ở đại viện ra tay.

"Là Hàn Nhân Bình phái tôi tới!"

...

Sáng sớm hôm sau, còn không chờ Lâm Dật tỉnh ngủ, Lương Nhược Hư gọi điện thoại video WeChat tới.

"Đã hơn sáu giờ rồi, anh đã dậy chưa."

"Em xem anh xuất hiện ở cái trạng thái này, dáng vẻ ra sao?" Lâm Dật gãi mái tóc ổ gà nói:

"Anh muốn đi cắt tóc một chút, em thấy thế nào."

"Cắt bỏ cái quỷ, kiểu tóc đẹp mắt như vậy, đừng cắt bỏ lung tung." Lương Nhược Hư nói:

"Nhanh lên một chút, giao thông ở Yến Kinh không tốt, tới đón mẹ của em, hai người các anh cùng nhau đi."

"Được được được, anh hiện tại liền đi."

Bởi vì phải cùng với Thẩm Thục Nghi tham gia hoạt động, Lâm Dật không dám hàm hồ, vội vàng đi chuẩn bị, sau đó lái xe đi tới nhà của Lương Nhược Hư.

Quần áo Thẩm Thục Nghi mặc gần giống với kiểu Lương Nhược Hư mặc hôm qua.

Nhưng khí chất với sức hấp dẫn của Thẩm Thục Nghi vượt xa Lương Nhược Hư.

8:40 sáng, hai người tới một khách sạn tên là Phong Hòa Holiday.

Sau khi hỏi thăm mới biết, đây là một khách sạn có nền tài sản nhà nước.

Tập đoàn Hoa Nhuận của Thẩm Thục Nghi, cùng với tập đoàn Hoa Ngân của Vương Đông Tinh chỉ cần có nhu cầu tổ chức hội nghị đều sẽ chọn làm ở nơi này.

Cho nên một khách sạn như vậy, căn bản không phải lo lắng đến chuyện làm ăn.

Có một tấm thảm đỏ ở lối vào của khách sạn, và tất cả các người có tên tuổi lớn trong ngành công nghiệp bán dẫn đều tập trung tại đây.

Mà sự xuất hiện của Thẩm Thục Nghi cũng đã trở thành tâm điểm chú ý của toàn trường.

Thứ nhất là bởi vì năng lực của bà ấy, cùng với địa vị tài chính của tập đoàn Hoa Nhuận ở Trung Quốc.

Thứ hai, Lương gia ở Yến Kinh còn có sức ảnh hưởng quan trọng. Cho nên Thẩm Thục Nghi đi tới chỗ nào, đều nhận được đãi ngộ cấp bậc cao nhất.

So sánh với đó, Lâm Dật không có cảnh tượng như vậy.

Bởi vì hạng mục máy quang khắc, nó được nghiên cứu phát triển một cách bí mật.

Trừ anh ra ra mấy người bên cạnh cũng ít người biết đến, cho dù trên tay nắm kỹ thuật chíp 2.0, nó vẫn chưa thể trở thành ngành nghề tâm điểm.

Bởi vì Intel cũng nắm giữ công nghệ như vậy, nó dưới cờ Long Tâm vẫn không có độc quyền về hành trình, muốn trở thành tiêu điểm là không thể nào.

Nhưng cũng có rất nhiều người biết Lâm Dật.

Không ai dám coi thường anh, một nhân tài doanh nhân mới xuất hiện trong giới kinh doanh Trung Quốc.

Không tới một năm, đã tích lũy được nhiều của cải như vậy là một điều không tưởng.

Đặc biệt là trước đó, anh đã thắng lớn trong trận bán khống đó, thậm chí còn có tin đồn rằng anh thông qua lần đó thu hoạch được số vốn hàng trăm tỷ đồng, việc này ở trong mắt rất nhiều người vốn là một kỳ tích.

Lâm Dật và Thẩm Thục Nghi cùng nhau bước vào, những người tham dự lần lượt lại đây chào hỏi.

Có người tìm đến Thẩm Thục Nghi muốn làm quen với nữ vương kinh đô trước mặt, nếu như có thể lọt được mắt xanh của bà ấy, đạt được một cơ hội hợp tác, cái kia chính là một may mắn lớn trong đời.

Thẩm Thục Nghi ngược lại là ai đến cũng không cự tuyệt, mặc kệ ai tới, bà đều sẽ trò chuyện vài câu, để mọi người có thể diện.

Ngược lại là Lâm Dật, vì từ chối những buổi xã giao không cần thiết này, sẽ cầm điện thoại chơi game, thậm chí rất nhiều người muốn đến chào hỏi, đều yên lặng chuyển hướng về phía khác, buông tha cho ý nghĩ chào hỏi.

"Những người đến đây hôm nay đều là những người hành nghề trong ngành công nghiệp chất bán dẫn. Cậu có chắc chắn không muốn nói chuyện với bọn họ không?"

Lâm Dật lắc đầu một cái, "Cảm thấy không có ý nghĩa lắm."

"Tại sao nói như vậy."

Từ đầu đến cuối, Thẩm Thục Nghi đều cảm thấy, Lâm Dật là một người có suy nghĩ đặc biệt.

Cậu ta nói một ít gì đó, Thẩm Thục Nghi đều cảm thấy rất hứng thú.

Lâm Dật quay đầu lại quét mắt, "Con cảm thấy tương lai của ngành công nghiệp bán dẫn của Trung Quốc không nằm trong tay của những người này."

"Làm sao mà cậu biết được?"

"Bởi vì những người này chỉ quan tâm đến lợi ích bên trong, không nhìn thấy tương lai là bọn họ là sẽ không đụng vào."

"Cậu suy nghĩ như thế có phải quá phiến diện hay không?"

Lâm Dật vui vẻ cười, "Dì Thẩm, nói không chắc ngày nào đó con sẽ là con rể của dì đó, lấy năng lực của dì, những chuyện này, dì xem ra so với con rõ ràng hơn."

Thẩm Thục Nghi đầu tiên là giật mình một giây, sau đó cũng cười rộ lên.

Nhưng trong lòng cũng tán thành lời nói của Lâm Dật.

Sau hơn hai thập kỷ phát triển nhanh chóng, cơ cấu kinh doanh của Trung Quốc ngày càng trở nên ổn định.

Mỗi người đều đang nghĩ cách phát triển và mở rộng quy mô lớn mà vẫn đảm bảo được quyền lợi mình nhận được.

Nhưng có một điều sẽ không thay đổi, sẽ bảo đảm cơ bản bàn trình độ lớn nhất của mình.

Đối với một ít sự tình không thấy rõ, cũng sẽ không làm điều đó một cách mù quáng, bao gồm tập đoàn Hoa Nhuận của mình cũng giống như vậy.

Mà ngành công nghiệp bán dẫn chính là một trong số đó.

Dựa theo thống kê từ các bộ phận liên quan, trong mười năm qua, mười công ty hàng đầu trong ngành bán dẫn của Trung Quốc đã đầu tư tổng cộng là 1 tỷ, dùng cho nghiên cứu và phát triển trong các ngành liên quan.

Nhưng nước Mỹ, công ty xếp hạng thứ nhất, đã đầu tư 800 triệu đô la Mỹ mỗi năm, chênh lệch chính là chỗ này.

Mà đối với chuyện này, Thẩm Thục Nghi cũng là người có tư tâm.

Bà sớm đã nhìn thấy tình trạng hiện tại của chất bán dẫn, cũng dự liệu được cuộc chiến tranh của các cường quốc trong tương lai, chủ đánh chính là khoa học kỹ thuật!

Ngành công nghiệp bán dẫn là một trong những bộ phận quan trọng!

Mà bà thì hi vọng rằng Lâm Dật sẽ trở thành bước ngoặt trong cuộc chiến đầy cam go này.

Đánh giá hiện trạng, Bà cảm thấy mình đã đúng rồi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1062.

Chương 1063. Tôi Muốn Độc Quyền

Thẩm Thục Nghi cũng không có để ý từ ngữ "Con rể" "Mẹ vợ", mà là hỏi:

"Cậu cảm thấy tương lai của ngành công nghiệp bán dẫn ở trên tay người nào?"

"Càng trẻ tuổi một chút, đẹp trai một chút, tổng kết hai yếu tố này thì chỉ có con là phù hợp nhất."

"Cậu có tự tin này sao?"

Lâm Dật gật đầu, hơi nghiêng đầu về phía Thẩm Thục Nghi bên cạnh.

"Từ lúc Trầm lão đại trở về đến bây giờ, máy quang khắc của chúng con đã nghiên cứu gần mười tháng rồi. Dì đoán thử coi, trong khoảng thời gian này con đã đầu tư vào nó bao nhiêu tiền rồi?"

"Bao nhiêu?"

"58.3 tỷ, gần như mỗi ngày tiêu tốn 200 triệu, bên trên không trợ cấp một xu." Lâm Dật nở nụ cười, nói:

"Trong số những người có mặt ở đây, tính một người, ai dám phá của như thế chứ."

Thẩm Thục Nghi sửng sốt khi nghe được con số 58,3 tỷ.

Bà hoàn toàn không nghĩ tới, Lâm Dật ở bên trong đầu tư nhiều tiền như vây.

Hơn nữa quan trọng nhất là, đây cũng chỉ là khoản đầu tư trong mười tháng.

Tương lai sẽ đốt bao nhiêu tiền, không có cách nào biết được.

"Chờ hạng mục máy quang khắc này được công khai, sẽ mang lại tiền về cho cậu, tuyệt đối không chỉ là 58,3 tỷ này, thậm chí sẽ có thể thu về gấp mười lần cũng khó nói."

"Nếu quả thật có thể thu về cao được như vậy, những người ở đây sẽ như chó điên mà đi làm chuyện này, sao có thể đến phiên con chứ." Lâm Dật nói:

"Con đây hoàn toàn là dựa vào tình cảm, theo phương diện cư sĩ gọi là vì yêu phát điện."

Nói đến đây, Lâm Dật chính mình đều nở nụ cười, "Dì Thẩm, đừng nói với con, nếu như trước đó nghiên cứu phát minh máy quang khắc, con có thể có tâm thái như hiện tại đã sớm không làm vật này rồi. cắt rau hẹ nhiều thoải mái, từng gốc một, ngẫm lại đều kích thích."

"Cho nên cậu cảm thấy, tương lai của chất bán dẫn nằm trong tay những người tuổi trẻ?"

"Không sai, bởi vì nhà tư bản đều nói chuyện về tiền, chỉ có rau hẹ mới nói đến tình cảm. Chờ đến ngày nào đó, những rau hẹ này có tiền, tình cảm vật này sẽ phát huy tác dụng."

"Sau đó thì sao, cậu đang làm gì?"

Lâm Dật mỉm cười duỗi ra bốn ngón tay, khẽ nói:

"Cho đến bây giờ, con đã đầu tư vào hơn bốn mươi công ty liên quan đến chất bán dẫn. Tuy rằng cũng có không ít nhìn nhầm, nhưng con tin tưởng, sau khi máy quang khắc lộ diện sẽ có khoản một nửa số công ty là có thể trụ vững. Trong vòng chưa đầy mười năm nữa, tương lai của ngành công nghiệp bán dẫn sẽ nằm ở trong tay con. Đương nhiên, nếu như bộ ngành liên quan nhúng tay vào, con cũng sống không được bao lâu. Giống như ông chủ Mã mấy ngày trước còn giả bộ lớn tiếng, trực tiếp bị giám thị bộ ngành thúc ép."

Thẩm Thục Nghi sửng sốt một lúc.

Cũng không biết tầm nhìn chiến lược của Lâm Dật có bao nhiêu điên cuồng, mà là ở vô hình trung, mình bị cậu ta kéo lên phải thuyền tặc.

Trung Quốc là một nước xã hội chủ nghĩa, lấy ý dân làm chính.

Lâm Dật đầu từ nhiều công ty như vậy, lại thêm vào tầm nhìn chiến lược của cậu ta, cùng với thủ hạ những người tài giỏi thêm vào. Mạch máu của ngành bán dẫn Trung Quốc rất có khả năng đều nằm trong tay cậu ta.

Nhưng độc quyền ở Trung Quốc là không thể thực hiện được.

Nhưng tiểu tử này, rõ ràng đem mình kéo lên thuyền tặc.

Tập đoàn Hoa Nhuận là một công ty có bối cảnh tài sản nhà nước.

Ở trong tay Lâm Dật gọi độc quyền, nhưng ở trên tay của mình cái kia cũng không thể gọi là độc quyền được nữa.

Cho nên, cậu ta chỉ cần không tìm đường chết, tương lai liền sẽ thuận buồm xuôi gió.

Cho dù cậu ta không muốn trở thành người giàu nhất, thì vị trí này cũng có thể rơi xuống trên đầu cậu ta.

"Tôi đoán cậu tương lai, sẽ an bài tập đoàn Lăng Vân ra thị trường. Nhưng sẽ không cho phép dòng vốn nước ngoài rót vào."

"Vẫn là Dì Thẩm thông minh, con đã chuẩn bị 30% vốn cổ phần cho tập đoàn Hoa Nhuận, không lấy một xu nào."

Lời nói của Lâm Dật xem như là triệt để xác nhận suy đoán của Thẩm Thục Nghi.

Cậu ta đưa cho tập đoàn Hoa Nhuận cổ phần, là muốn cái ô dù này.

Đến lúc đó sẽ thật sự không ai dám động đến cậu ta nữa.

"30% là khẳng định không được, 51% mới là hợp lý."

Lâm Dật nhún vai một cái, "Con không có vấn đề, chỉ cần cùng một cổ phần có quyền lợi khác nhau, công ty vẫn là con quyết định."

"Tiểu tử cậu thực sự là quá thông minh."

"Cảm tạ dì Thẩm đã khen."

Thẩm Thục Nghi trong lòng thở dài.

Sự thông minh của Lâm Dật, so với Lâm Cảnh Chiến năm đó chỉ có hơn chứ không có kém.

Nhược Hư cái nha đầu ngốc kia, khẳng định không đấu lại cậu ta.

"Đợi lát nữa lên đài, dì sẽ nói vài câu quan điểm của cậu, nó rất có khả năng truyền cảm hứng cho ngành công nghiệp bán dẫn."

"Con không muốn truyền cảm hứng cho bọn họ." Lâm Dật nói:

"Con đầu tư hơn bốn mươi công ty kia, liền đủ cho con dẫn dắt một trận. Nếu như đem những người khác cũng dẫn dắt, đây không phải là nuôi hổ thành hoạn sao? Con không thể để cho người khác trở thành chướng ngại vật trên đường độc quyền của con được."

"Vậy hạng mục máy quang khắc quá lớn, thân phận của cậu không thích hợp lộ ra ánh sáng, ít xuất hiện cũng tốt." Thẩm Thục Nghi cởi áo khoác trên người ra, Lâm Dật chủ động giúp bà treo ở phía sau trên ghế.

"Đúng rồi, tiến sĩ Thẩm bên kia nói thế nào? Lúc nào có thể có tin tức?"

"Đoán chừng còn phải mấy tháng nữa, vấn đề không lớn. Nhưng giai đoạn hiện nay, chỉ có thể đuổi bằng Đài Điện, muốn đạt đến toàn diện tối thiểu còn phải hai đến ba năm."

"Đủ để có thể theo dõi là được rồi, không đến nỗi bị người bóp cổ rồi." Thẩm Thục Nghi nói:

"Nhưng dì rất hiếu kì, các cậu là làm thế nào để đạt được nguồn cung ứng toàn cầu? Cho dù trên tay có cổ phần của Intel với Cymer, đây cũng không phải là chuyện dễ dàng."

Lâm Dật đem đầu nương đến bên tai Thẩm Thục Nghi, nhỏ giọng thầm thì mấy phút.

Mới đầu vẻ mặt Thẩm Thục Nghi còn rất bình tĩnh, nhưng sau khi nghe Lâm Dật miêu tả xong, vẻ mặt không khỏi bất ngờ và kinh ngạc.

"Tiểu tử cậu thực sự là ngựa hoang mất cương, làm sao lại nghĩ ra được nhiều ý đồ xấu như vậy."

"Chỉ cần tư tưởng không tuột dốc, có nhiều cách giải quyết hơn là khó khăn."

Thẩm Thục Nghi mỉm cười, đối với Lâm Dật đánh giá rất cao.

Dựa theo con đường này tiếp tục phát triển, tương lai ở Trung Quốc không ai dám động đến cậu ta rồi, hơn nữa cậu ta còn gia nhập vào lữ đoàn trung vệ, xem như là đem thành công diễn dịch đã đến cực hạn.

Nhưng nếu như, cậu ta một khi làm chuyện khác người, chết cũng là thảm nhất.

Nhưng mà nhìn tình hình bây giờ thì tất cả đều đang diễn biến theo chiều hướng tốt.

Khi cả hai người đang nói chuyện trời đất, số người trong hội nghị dần dần tăng lên.

Các ông lớn từ mọi tầng lớp xã hội đều có mặt đông đủ.

Lâm Dật liếc mắt nhìn những người đang ngồi ở một hàng, mỗi mặt đều không hề có cảm xúc, khí tràng mạnh mẽ.

Lâm Dật cảm thấy thân phận địa vị của những người này hầu như đều có thể cùng sánh ngang với Thẩm Thục Nghi với Lương gia.

"Vào những dịp như thế này, không nên tùy tiện xem, bớt kiêu căng chút. "Thẩm Thục Nghi nói.

Lâm Dật lộ vẻ tức giận ngồi trở lại.

"Những người này cùng dì Thẩm so ra kém xa, giá trị nhan sắc quá kém, mặt trông như mang mặt nạ thống khổ vậy."

"Tôi cũng đã hơn 50 tuổi, cậu cũng đừng lừa dối tôi."

"Con nói thật không phải lừa dối đâu." Lâm Dật nói:

"Dì nhìn một chút những người ngồi ở hàng thứ nhất này, bản mặt người nào cũng như đưa đám, không biết còn tưởng là tới đây viếng mộ đấy chứ."

"Coi như là viếng mồ mả, cũng không thoát được quan hệ với cậu."

"Cùng con có quan hệ gì?"

Thẩm Thục Nghi hướng về hai bên nhìn một chút.

"Không tính chúng ta, hàng thứ nhất tổng cộng có 21 chiếc ghế, có 15 chiếc là của nhà khu đại viện, trong đó 13 chiếc đã bị cậu đánh vào mấy đêm hôm trước. Cậu cảm thấy bọn họ có thể có cái sắc mặt tốt gì chứ?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1063.

Chương 1064. Lâm Dật Thật Sự Ưu Tú

“Ngạch...”

Lâm Dật cười cười xấu hổ, “Sớm biết vậy thì con đã không tới, khiến cho mọi người không vui rồi.”

Thẩm Thục Nghi cũng nở nụ cười, lặng lẽ chỉ chỉ phía bên trái mình.

“Người thứ bảy bên trái, thấy người phụ nữ kia không.”

Lâm Dật nghiêng đầu nhìn sang, “Nhìn thấy, nhưng bất kể là nhan sắc hay khí chất thì đều không bằng dì Thẩm.”

“Cô ấy tên là Vương Đông Tình, là mẹ của Triệu Mặc, người cầm lái tập đoàn Hoa Ngân.”

“Khó trách sắc mặt lại thối như vậy.”

“Còn có người thứ sáu bên phải, tên là Phó Á Huệ, Hàn Nhân Bình từng bị con đánh trọng thương là con của bà ấy, người ngồi phía sau bà ấy là chồng của bà Hàn Kim Lôi, đoán chừng là đi cùng.”

Trên thực tế, Hàn Kim Lôi tới tham dự, cũng không phải là vợ chồng tình thâm gì.

Bởi vì ông ta nhận được tin tức, Lâm Dật rất có thể sẽ cùng Thẩm Thục Nghi, tới tham gia buổi hội nghị này.

Cho nên ông mới đến đây, ai ngờ lại gặp phải Lâm Dật thật.

“Xấu không khác gì Vương Đông Tình, không cách nào nhìn nổi.”

“Được rồi, nói chuyện chú ý một chút, cẩn thận nếu để người khác nghe được thì sẽ ảnh hưởng không tốt.”

“Được rồi.”

Hội nghị bắt đầu đúng chín giờ rưỡi, Lâm Dật cũng ngồi rất nghiêm túc.

Dù sao cũng là một hội nghị chính thức, vẫn nên có chút thái độ đúng đắn.

Thời gian hội nghị cũng không dài lắm, ước chừng kéo dài khoảng hai giờ.

Mời mấy vị lão đại trò chuyện và thảo luận về vấn đề nghiên cứu của ngành nghề chất bán dẫn trong tương lai.

Nhưng đây đều là hư ảo, cho dù là lão đại trên đài có thổi ra hoa thì cũng không biến nó thành sự thật được.

Ngoài ra, những gì còn lại đều là hoa quả khô.

Cơ bản đều là chính sách và quan điểm mà phía trên muốn truyền đạt.

Miễn thuế!

Phụ cấp!

Duy trì Viện khoa học kỹ thuật!

Tất cả đều là đồ thật, một chút cũng không giả dối.

Nói cách khác, mùa xuân của ngành nghề chất bán dẫn sắp tới rồi.

Điều quan trọng nhất là, sau đó Thẩm Thục Nghi mang Lâm Dật đi gặp một số lãnh đạo có thực quyền của bộ Công Tín.

Mà địa điểm gặp mặt còn rất riêng tư.

Nói cách khác, chính là dùng chính sách.

Bởi vì danh tiếng của Lâm Dật trong ngành y dược trước đây vô cùng tốt.

Cho dù người trước mặt là lãnh đạo bộ Công Tín, nhưng có những thứ cũng cần phải trao đổi.

Cộng với Thẩm Thục Nghi làm cầu nối, nên bầu không khí trò chuyện nhìn vô cùng hòa hợp.

Hơn nữa còn có rất nhiều chính sách cực kỳ tốt, đều rất thực dụng, có sự thúc đẩy rất mạnh đối với sự phát triển của tập đoàn Lăng Vân trong tương lai.

Với lại, trong quá trình này, Lâm Dật phát hiện năng lực xã giao của Thẩm Thục Nghi thật sự là rất giỏi.

Ở phương diện này, Lâm Dật cảm thấy không bằng.

Bên ngoài hội trường, Hàn Kim Lôi, Phó Á Huệ và mười mấy người khác, đều tụm lại một chỗ.

Những người này đều là người đi ra từ đại viện và con trai nhà bọn họ đều từng bị Lâm Dật đánh.

Nhưng đây chỉ là một bộ phận đêm qua tham gia hành động trả thù Lâm Dật, bộ phận còn lại thì không tham dự.

Mà bây giờ bọn họ tụ tập lại đây là bởi vì không cam tâm.

Cho dù Tần Ánh Nguyệt có đem Lâm Cảnh Chiến ra, nhưng trong lòng bọn họ vẫn khó có thể tiếp nhận.

“Anh Hàn, việc này anh và chị dâu thấy thế nào?”

Người nói chuyện tên là Triệu Quốc Bình, con của ông ta - Triệu Chấn Vũ, cũng tham dự chuyện tối ngày hôm qua.

“Thẩm Thục Nghi mang cậu ta đến tham dự, chúng ta muốn động vào cậu ta là chuyện không thể.”

Người ở chỗ này cũng không kiêng kị nhà họ Lương cho lắm.

Nhưng đối với Lâm Cảnh Chiến thì lại có một loại cảm giác e ngại trời sinh.

Bởi vì năm đó, bọn họ cũng từng bị Lâm Cảnh Chiến đánh.

“Động thủ chắc là không được rồi, nhưng dù cậu ta không ra vẻ thì chuyện này cũng không thể tùy tiện bỏ qua được.” Phó Á Huệ nói.

“Chị dâu, chị có ý kiến gì sao.”

“Tên Lâm Dật này quả thực không đơn giản, chúng ta không nên xem thường cậu ta.” Phó Á Huệ nói:

“Kỹ thuật Chip 2.0 trên tay cậu ta có ảnh hưởng rất lớn đối với sự phát triển ngành chất bán dẫn tại Trung Quốc. Nếu như cậu ta có thể giao kỹ thuật này ra, thì chuyện này sẽ lắng xuống triệt để.”

“Đây đúng là biện pháp tốt.”

Những người tới tham dự đây ít nhiều đều có lực ảnh hưởng nhất định trong ngành nghề chất bán dẫn.

Bọn họ đương nhiên biết ảnh hưởng của kỹ thuật Chip 2.0 đối với Trung Quốc lớn như thế nào. Nếu như có thể nắm giữ kỹ thuật này thì giá trị và lợi ích trong tương lai nhất định sẽ to lớn chưa từng có.

“Vương tổng đâu, tôi muốn hỏi ý kiến của cô ấy một chút.” Triệu Quốc Bình nói:

“Nếu như Vương Đông Tình có thể tham dự vào, thì canh bạc của chúng ta sẽ càng lớn hơn.”

Mặc dù quy mô của tập đoàn Hoa Ngân không lớn bằng tập đoàn Hoa Nhuận, nhưng sức ảnh hưởng của nó trong giới kinh doanh Trung Quốc cũng là vô cùng lớn.

Dựa vào nguyên nhân này, bọn họ muốn kéo Vương Đông Tình vào, như vậy sẽ có thể đổi được càng nhiều lợi ích.

“Vương tổng.” Triệu Quốc Bình đi qua.

“Mấy người đều ở chỗ này sao.” Vương Đông Tình cười chào hỏi.

Triệu Quốc Bình gật gật đầu, “Chúng tôi đang thương lượng chút chuyện, muốn hỏi ý kiến của cô một chút.”

“Có phải về phương pháp đầu tư hay không? Đến lúc đó tính cho tôi một phần.”

“Chúng tôi không nói việc này.” Triệu Quốc Bình nói:

“Chuyện xảy ra tại quán bar mấy ngày trước, cô hẳn là còn chưa quên đúng không.”

“Sao thế? Không lẽ các người còn muốn động thủ với Lâm Dật sao?”

Vương Đông Tình cảm thấy đám người này hình như là điên rồi.

Bọn họ đều là người tới từ những năm đó, đều biết Lâm Cảnh Chiến là ai.

Nếu như người đàn ông kia biết con trai mình bị người khác làm bị thương, không biết anh ta sẽ làm ra chuyện gì nữa.

“Chúng tôi đương nhiên là sẽ không động thủ với cậu ta, nhưng ảnh hưởng của chuyện này quả thực không tốt, cho nên chúng tôi muốn kỹ thuật Chip 2.0 trên tay Lâm Dật xem như là bồi thường. Bây giờ tôi muốn thương lượng với cô một chút về chuyện này.”

Vương Đông Tình nhìn thoáng qua đám người Hàn Kim Lôi và Phó Á Huệ.

“Các người đều đã đạt được sự đồng thuận rồi?”

“Ừm, cho nên muốn tìm cô thương lượng một chút.”

Vương Đông Tình nhướng mày, sau vài giây suy tư liền nói:

“Tập đoàn Hoa Ngân không có thị trường gì trong lĩnh vực chất bán dẫn, cho nên tôi không tham dự đâu.”

“Nhưng đây là một cơ hội tốt để tập đoàn Hoa Ngân bước chân vào lĩnh vực chất bán dẫn.”

Hiển nhiên, Triệu Quốc Bình không muốn dễ dàng buông tha.

“Chuyện này tôi biết, nhưng tôi và Thẩm Thục Nghi cũng coi như là bạn cũ quen biết nhiều năm. Chuyện này cô ấy đứng về phía Lâm Dật, tôi ít nhiều cũng phải cho chút mặt mũi, nên không tranh giành chuyện này với các người.”

Nói xong, Vương Đông Tình chỉ một chiếc Bentley cách đó không xa, “Lão Triệu nhà tôi đang chờ tôi, không nói chuyện với các người nữa, lát nữa còn phải đi thăm trưởng bối.”

“Vậy Vương tổng đi thong thả.”

Vương Đông Tình cười gật đầu, sau đó lên xe của mình.

Mà người lái xe, là chồng của Vương Đông Tình - Triệu Hà, họ đang chuẩn bị buổi trưa sẽ đi thăm hỏi một số lãnh đạo cũ.

“Xảy ra chuyện gì vậy, sao bọn họ lại tụ lại một chỗ thế? Đã nói gì với em rồi?” Triệu Hà thuận miệng hỏi.

“Trước khoan lại lái xe, em nhìn xem một chút rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.” Vương Đông Tình nói.

“Xảy ra chuyện gì chứ?”

“Bọn họ không muốn dễ dàng bỏ qua cho Lâm Dật, muốn lấy một ít đồ trên người cậu ấy để chấm dứt chuyện mấy ngày trước.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1064.

Chương 1065. Em Muốn Đánh Cược Một Lần

“Đây là một chuyện tốt.” Triệu Hà nói:

“Tần Ánh Nguyệt biến mất hai mươi mấy năm bỗng nhiên xuất hiện vì con trai mình, dù không thể động vào Lâm Dật, nhưng sử dụng chuyện này để thu lợi ích về cho mình cũng là lựa chọn tốt.”

“Nhưng em không đáp ứng bọn họ.”

“Tại sao vậy? Trước đó bị cậu ta hố một khoản, thù oán giữa chúng ta và Lâm Dật có thể nói là lớn nhất.”

“Cũng bởi vì chuyện lần đó nên em mới không đáp ứng.” Vương Đông Tình nói:

“Tuy em không nguyện ý thừa nhận, nhưng nhìn theo góc độ công bình thì Lâm Dật thật sự rất lợi hại. Mới hai mươi mấy tuổi đã có thể chơi đùa quy tắc thương nghiệp trong lòng bàn tay. Em thấy trong mấy người trẻ tuổi, Lâm Dật đã vượt qua bọn họ một mảng lớn.”

“Ngoài ra, anh cũng đừng xem thường Thẩm Thục Nghi. Qua nhiều năm như vậy, tập đoàn Hoa Nhuận dưới sự lãnh đạo của cô ấy, lợi nhuận liên tục tăng lên. Ánh mắt nhìn người của cô ấy cũng không phải là tốt bình thường, cho nên em đánh cược Lâm Dật có thể trở mình từ trong đường cùng.”

“Nhiều người như vậy, cậu ta muốn trở mình từ trong đường cùng là điều không thể.”

Triệu Hà nói ra suy nghĩ của mình.

“Cho dù ba cậu ta có là Lâm Cảnh Chiến, nhưng bọn họ làm việc theo quy tắc thương nghiệp, anh ta cũng không có khả năng làm gì cả.”

“Nhưng em có một loại dự cảm, mọi chuyện có khả năng sẽ không đơn giản như vậy.” Vương Đông Tình nói:

“Anh thử nghĩ xem, mỗi lần giữa bọn họ xảy ra xung đột, có lần nào mà không phải cậu ta nắm chắc thắng lợi trong tay? Cuối cùng không phải là bọn họ đều Lâm Dật gắt gao đè xuống đất sao?”

“Lấy ví dụ trước đó, chuyện con trai bán khống Didi, thật ra Lâm Dật đã chuẩn bị phía sau từ trước. Nếu như không phải Thẩm Thục Nghi đứng ra hòa giải, lại thêm em quyết định kịp thời dừng tổn hại lại, chuyện này rất có thể sẽ lan đến tập đoàn Hoa Ngân.”

“Cho nên, nếu như bỏ qua tất cả ân oán thì Lâm Dật thật sự vô cùng ưu tú, nhận hết gen tốt từ Lâm Cảnh Chiến và Tần Ánh Nguyệt.”

Triệu Hà bĩu môi, “Cho nên em mới muốn đánh cược một chút, đúng không?”

“Ừm, em muốn xem dự cảm của mình có sai hay không.” Vương Đông Tình nói:

“Với lại, cho dù em không muốn đánh cược thì cũng không muốn ra tay với cậu ta. Dù sao quan hệ giữa em và Thẩm Thục Nghi coi như cũng không tệ, chuyện này liên quan đến lợi ích của Triệu gia, ân oán giữa Triệu gia chúng ta và Lâm Dật cũng nên dừng ở đây thôi.”

Không thể không nói, tính toán thế cục của Vương Đông Tình quả thực rộng hơn người bình thường nhiều.

“Vậy chúng ta xem một chút đi, anh cũng thật tò mò.”

Cùng lúc đó, sau khi Lâm Dật và Thẩm Thục Nghi nói chuyện xong, cùng nhau đi ra.

“Dì Thẩm, việc kinh doanh hiện tại bên dì có gặp phải vướng mắc gì hay không?”

“Sao thế? Con muốn giúp dì một tay sao?” Thẩm Thục Nghi nói:

“Bối cảnh của tập đoàn Hoa Nhuận con cũng biết, cho nên có một số việc, không phải là dì có muốn hay không, mà là vấn đề có thể hay không.”

“Dì Thẩm bá khí, nếu như ở cổ đại, chắc chắn sẽ là nữ trung hào kiệt.”

Đời này Lâm Dật chưa từng bội phục qua người nào.

Người thứ nhất khiến anh bội phục, là Vương Thúy Bình.

Một người phụ nữ nông thôn, bớt ăn bớt mặc nuôi nấng mấy chục đứa trẻ trưởng thành, trong mắt Lâm Dật người bình thường không ai làm được việc này.

Một người còn lại chính là Thẩm Thục Nghi.

Quả nhiên là một người phụ nữ thông minh tuyệt đỉnh, dường như có kỹ năng Đọc Tâm Thuật, chỉ cần một câu, một ánh mắt, là có thể biết đối phương nghĩ gì.

Nhà ông Lương có thể lấy được nàng dâu như này, không biết phần mộ tổ tiên đã bốc lên bao nhiêu khói xanh nữa.

“Vậy nhà họ Lương đâu, trong những người con đánh, không biết có ai chịu quản thúc của Lương gia không?”

Thẩm Thục Nghi theo bản năng nhìn về phía Lâm Dật, cảm giác như trong lời của cậu còn có hàm ý.

“Con có phải là có chuyện gì muốn nói với dì hay không?”

Lâm Dật gật gật đầu, “Đúng thật là có, lát nữa lên xe sẽ nói, nơi này nhiều người.”

“Được.”

Thẩm Thục Nghi theo bản năng bước đi nhanh hơn, bà rất tò mò, Lâm Dật muốn nói với mình chuyện gì.

Nhưng vừa đi ra hội trường, Thẩm Thục Nghi phát hiện, đám người Hàn Kim Bình đang đứng cùng nhau.

Hơn nữa còn không có ý tốt nhìn về phía bên mình.

Bởi vì lúc trước, Thẩm Thục Nghi đã giới thiệu qua cho Lâm Dật, cho nên Lâm Dật cũng nhận ra Hàn Kim Lôi và Phó Á Huệ.

Còn những người khác thì không nhận ra.

Nhưng có thể đoán được, cũng đều là người đi ra từ đại viện.

“Em dâu.”

Hàn Kim Lôi đi tới nói: “Chúng tôi có chuyện muốn nói với Lâm Dật, cô có để ý không?”

“Đương nhiên là không ngại.” Thẩm Thục Nghi cười nói, đem gợn sóng giấu lại trong lòng, “Có chuyện gì thì cứ nói chuyện với cậu ấy là được.”

Thẩm Thục Nghi cũng không có ý định rời đi, bởi vì có một số việc, bà sợ Lâm Dật không nắm chắc, cho nên mới ở lại để bồi tiếp.

“Nói ở đây cũng được.” Hàn Kim Lôi nhìn lấy Lâm Dật nói:

“Lâm Dật, chuyện của chúng ta còn chưa giải quyết xong đâu. Nhưng nhìn mặt mũi của em dâu nên chúng tôi cũng không có ý định truy cứu sâu, nhưng người xưa có câu tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, chuyện này vẫn cần phải làm cho rõ ràng.”

Lâm Dật có chút dở khóc dở cười.

“Xét theo tuổi tác thì các người chính là người cùng thời với dì Thẩm, nói thế nào tôi cũng được xem là thế hệ sau. Một đám người các người, ở đây chờ tôi chỉ để dạy dỗ, nhìn thế nào cũng không đúng với thân phận lắm.”

Sắc mặt của đám người Hàn Kim Lôi không dễ nhìn cho lắm.

Quả thật có chút mất mặt.

“Đây không phải là chuyện thân phận, tôi chỉ muốn nói cho cậu, chuyện này ảnh hưởng rất lớn đối với chúng tôi. Chúng tôi có thể không truy cứu sâu, nhưng sẽ không bỏ qua dễ dàng.”

“Được thôi, muốn gì thì các người cứ nói thẳng, tôi nghe là được.”

“Rất đơn giản, chúng tôi muốn kỹ thuật Chip 2.0 trên tay cậu.” Hàn Kim Lôi nói:

“Nếu như cậu đồng ý thì chuyện này liền xem như đã thanh toán xong.”

Thẩm Thục Nghi nhíu mày, nhưng không nói gì.

Tầm quan trọng của kỹ thuật Chip 2.0 là chuyện không cần phải nói, bọn họ làm như vậy cũng không có gì đáng trách.

Nhưng Thẩm Thục Nghi cũng có chút chờ mong, Lâm Dật sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Chỉ cần đừng chửi bóng chửi gió là được, nếu không mình cũng sẽ mất mặt theo.

“Các người làm như vậy, tôi cũng có thể hiểu được, nhà tư bản đúng là đều không biết xấu hổ.”

Thẩm Thục Nghi:…

Bà theo bản năng đứng về sau.

Tiểu tử này mà đã hung ác lên thì lục thân cũng không nhận, mình cũng coi như là nhà tư a.

“Cậu tốt nhất nên hiểu rõ mình đang đứng trước mặt ai, chỉ cần chúng tôi muốn thì tập đoàn Lăng Vân của cậu sẽ sống không quá một tháng.” Hàn Kim Lôi nói.

“Chúng tôi cũng không phải là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cũng không có ý định uy hiếp cậu, đây chỉ là điều kiện trao đổi thôi.” Triệu Quốc Bình phụ họa:

“Nếu như không phải nể mặt Trầm tổng thì cậu có thể xuất hiện ở đây không vẫn còn là ẩn số đó!”

“Ông là ai?” Lâm Dật trực tiếp trả lời, muốn xác nhận thân phận của Triệu Quốc Bình.

“Triệu Quốc Bình.”

“Vậy ông biết Triệu Chấn Vũ không?”

“Nó là con trai của tôi, cậu hỏi chuyện này để làm gì?” Triệu Quốc Bình cảm thấy khó hiểu.

“Trước đừng có gấp, cứ chậm rãi nghe tôi nói.”

“Nói cái gì? Chúng tôi không hy vọng cậu đến bàn điều kiện với chúng tôi.” Triệu Quốc Bình nói.

“Không bàn điều kiện, điểm ấy ông yên tâm.” Lâm Dật chỉ Hàn Kim Lôi nói:

“Hôm qua con trai của ông ta liên hợp với con trai Triệu Chấn Vũ của ông, mua người giết tôi, ông cảm thấy chuyện này thế nào?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1065.

Chương 1066. Để Sủng Vật Nhỏ Của Tôi Ủn Cô

“Con nói cái gì! Bọn họ ra tay với con rồi?!”

Thẩm Thục Nghi lập tức không bình tĩnh nổi nữa, nếu quả thực xảy ra chuyện như vậy, tính chất sẽ rất nghiêm trọng!

Lâm Dật gật gật đầu, “Buổi tối hôm qua đã phái người tới.”

Lời của Lâm Dật khiến cho bọn người Hàn Kim Lôi cảm thấy ngoài ý muốn.

Bọn họ không hề nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như thế.

“Lâm Dật, cậu đừng ở đó ngậm máu phun người!”

Hàn Kim Lôi đợi người tới đây, chỉ muốn lấy được chỗ tốt từ trên người Lâm Dật, chứ muốn động thủ với Lâm Dật là chuyện không thể nào.

Không nói đến việc Lương gia khó đối phó, danh hào Lâm Cảnh Chiến vẫn còn tại đó, ai mà dám động đến cậu ta chứ.

“Ông thấy tôi là người nhàm chán giống như vậy sao?”

Lâm Dật cầm di động, mở ra một đoạn ghi hình.

Đập vào mi mắt là một khẩu súng ngắn, sau đó là Lý Tứ Cường.

Trong video, Lý Tứ Cường nắm lấy cánh tay bị thương của mình, ngồi co quắp dưới đất, nói rõ những chuyện đã xảy ra.

“Ngoại trừ video, cậu ta còn viết một phần giấy cam đoan, cam đoan những gì mình nói đều là thật, cho nên ông không cần nghi ngờ tính thật giả của video. Ngay cả súng ngắn cũng lấy ra được, người bình thường không có bản lĩnh này.”

Thẩm Thục Nghi nhìn Lâm Dật, có chút giật mình.

Bà giờ mới hiểu tại sao Lâm Dật lại hỏi, có ai có thể quản thúc Lương gia không!

Video trên tay cậu đủ để đánh cho những người này thậm chí là cả gia tộc một đòn trí mạng!

Nhất là Hàn gia, thế lực của bọn họ đủ để chống lại Lương gia, thậm chí còn âm thầm vượt qua.

Nếu như đoạn video này được đưa ra ngoài ánh sáng, Hàn gia không chết cũng bị tàn phế một nửa.

Thẩm Thục Nghi nở nụ cười, lặng lẽ lui qua một bên.

Lâm Dật có năng lực xử lý mấy chuyện còn lại.

Cho dù là thương trường hay là quyền lợi, ngoài mình ra thì toàn là kẻ thù.

Chỉ cần lợi ích của mình không bị ảnh hưởng, thiếu đi ai cũng là chuyện tốt.

“Mấy cái con bê!” Hàn Kim Lôi nhịn không được mà nói tục, có thể nhìn ra ông ta tức giận thế nào!

“Việc đã đến nước này, tôi cũng không muốn nói nhiều nữa.” Lâm Dật nói:

“Các người có thể tiếp tục động thủ với tôi, tôi tiếp chiêu là được, nhưng tôi sẽ giao phần video này cho Ủy ban kiểm tra trung ương. Bọn họ xử lý thế nào, tôi cũng không biết, tự cầu phúc cho mình đi.”

Thẩm Thục Nghi đứng cách đó không xa, liếc mắt nhìn Lâm Dật, trong lòng oán thầm:

“Đưa thẳng video cho Ủy ban kiểm tra trung ương, đoán chừng không có chuyện gì mà cậu ấy không dám làm.”

“Dì Thẩm, chúng ta đi thôi, con có chút đói bụng rồi.” Lâm Dật mở cửa ghế phụ, mời Thẩm Thục Nghi lên xe.

“Ừm.”

Nhìn thấy hai người lên xe, bọn người Hàn Kim Lôi mới kịp phản ứng từ trong hoảng hốt lo sợ.

“Lâm Dật cậu chờ một chút, chúng ta nói chuyện một chút.”

Lúc này Hàn Kim Lôi đã không còn để ý tới thân phận của mình nữa, ghé vào cửa sổ bên xe của Lâm Dật, ngăn xe của cậu lại, không cho đi.

“Không cần thiết phải nói chuyện nữa, tự nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề đi.”

“Em dâu, cô không thể chỉ nhìn vậy được, việc này nhất định có hiểu lầm, lúc trở về tôi chắc chắn sẽ thu thập bọn chúng!”

“Chủ yếu là việc này tôi cũng không quản được, đây là chuyện của Lâm Dật.” Thẩm Thục Nghi nói xin lỗi.

“Trở về dạy dỗ lại mấy đứa con không chịu thua kém kia của mấy người cho tốt đi, có bản lĩnh rồi lại đi ra giả trang.”

Nói xong câu kế tiếp, Lâm Dật không quan tâm nhiều nữa, đạp chân ga, nghênh ngang rời đi.

Bởi vì vừa rồi Thẩm Thục Nghi không có hành động gì, nói cách khác, đây chính là thái độ của bà.

Nếu như bà đã không có ý kiến gì, thì Lâm Dật cũng không cố kỵ nữa.

Trên một chiếc Bentley khác, Triệu Hà và Vương Đông Tình liếc nhau một cái, đều có chút không hiểu.

“Tình huống của Hàn Kim Lôi có chút không đúng, sao lại chủ động đi nịnh bợ Lâm Dật rồi?”

Bởi vì cách khá xa, cho nên hai người cũng không nghe thấy hai bên nói gì.

Nhưng từ hành động và dáng vẻ thì có thể đoán ra đại khái, hướng đi của mọi chuyện không giống với trong tưởng tượng của mình lắm.

“Em cảm thấy tình huống không đúng lắm.” Vương Đông Tình nói:

“Lấy địa vị của Hàn Kim Lôi và bọn họ, không có khả năng có thái độ này với Lâm Dật được.”

“Có phải là bởi vì Thẩm Thục Nghi hay không?”

“Cũng không có khả năng này.” Vương Đông Tình nói ra suy nghĩ của mình.

“Tuy Thẩm Thục Nghi và Lương gia lợi hại, nhưng Hàn gia cũng không phải đèn đã cạn dầu. Cô ấy không có năng lực lay chuyển những người này, nếu không đêm đó tại bệnh viện, Tần Ánh Nguyệt cũng sẽ không ra mặt. Với lại anh nhìn hướng đi của Hàn Kim Lôi xem, rõ ràng là hướng về phía Lâm Dật, mọi chuyện không tốt lắm.”

“Ý của em là, bọn người Hàn Kim Lôi bị lật xe rồi?”

“Có khả năng này, với lại động tĩnh kia khả năng cũng không nhỏ.” Vương Đông Tình vừa cười vừa nói:

“Em đã đánh cược đúng được tám phần rồi.”

Triệu Hà không khỏi nhíu mày, “Anh thật sự rất tò mò, rốt cuộc Lâm Dật đã làm cái gì? Mà có thể đè ép cả Hàn Kim Lôi?”

“Ai biết được.” Vương Đông Tình nói ra: “Không ai có thể đoán cậu đang nghĩ gì cả.”

…

Sau khi rời khỏi hội trường, Lâm Dật đưa Thẩm Thục Nghi đến tập đoàn Hoa Nhuận.

“Đem video cho dì đi.” Thẩm Thục Nghi nói: “Chuyện này con chưa hẳn là có thể xử lý tốt.”

Chuyện tối ngày hôm qua đã dính đến 5 gia tộc.

Mạng lưới quyền lực giữa bọn họ rắc rối phức tạp, cho dù thật sự tố cáo, nhưng có thể xử lý hay không, cũng là một vấn đề.

Nếu như phía trên có thể trực tiếp xử lý 5 gia tộc một cách triệt để, thì đương nhiên là không có vấn đề gì.

Nhưng nếu như không xử lý triệt để, thì người gặp nguy hiểm chính là Lâm Dật.

Cho nên cần phải cân nhắc lợi hại thật kỹ rồi mới quyết định.

Lâm Dật gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Thẩm Thục Nghi làm việc, tâm tư từ trước đến nay luôn kín đáo, với lại bà cũng không phải là loại người nhân từ nương tay.

Chuyện này giao cho bà xử lý, kết quả nhất định sẽ tốt hơn so với mình tự xử lý.

Nói không chừng còn có thu hoạch và niềm vui ngoài ý muốn.

Cho nên giao cho bà ấy mới là lựa chọn chính xác nhất.

Lâm Dật đã thêm wechat Thẩm Thục Nghi từ trước, sau đó liền gửi video qua.

“Công ty còn có việc, buổi chiều không đi cùng con được, nếu như có gặp vấn đề gì thì nhớ gọi điện thoại cho dì.”

“Cám ơn dì Thẩm.”

Nói chuyện đơn giản vài câu, hai người liền đi làm chuyện của mình.

Lâm Dật tìm một chỗ trống, đỗ xe lại rồi gọi cho Lương Nhược Hư.

“Hội nghị xong rồi à?”

“Anh chuẩn bị trở về Trung Hải, em chừng nào thì đi?” Lâm Dật nói.

“Đi sớm như vậy sao?”

“Chuyện bên này đều đã xong hết rồi, ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì cả.”

“Vậy hiện tại em sẽ thu dọn đồ đạc, anh tới đón em đi.”

Nói xong chuyện về nhà, Lâm Dật liền lái xe đến nhà Lương Nhược Hư.

Sau khi đón cô, hai người ra ngoài ăn chút đồ, rồi lái xe đến sân bay, hơn năm giờ chiều mới đến Trung Hải.

“Lát nữa anh có bận không?”

Sau khi xuống máy bay, Lương Nhược Hư hỏi.

“Có chút đói bụng, muốn đi ăn chút gì đó.”

“Trước khi lên máy bay không phải mới ăn sao, bây giờ lại đói rồi?” Lương Nhược Hư nói: “Anh là heo sao?”

“Nếu như em lại thế nữa, anh sẽ để cho sủng vật nhỏ của anh ra ủi em đó.”

“Em sai rồi, em sẽ mời anh bữa này được chưa.”

Lương Nhược Hư dở khóc dở cười, cô rất sợ Lâm Dật sẽ đem heo con ra ủi mình.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1066.

Chương 1067. Thần Tượng Của Trạch Nam

Buổi tối, hai người ra ngoài ăn chút đồ.

Bữa cơm này cũng coi như là lãng mạn, khiến Lương Nhược Hư cảm thấy có một chút cảm giác hẹn hò.

Sau khi ăn xong, lúc Lâm Dật về đến nhà, thì phát hiện đèn đuốc sáng trưng.

Bởi vì đã nói với Kỷ Khuynh Nhan, hôm nay mình sẽ trở về, nên cô đã từ nhà mình quay lại Cửu Châu Các.

Nhìn thấy Lâm Dật trở về, Kỷ Khuynh Nhan đi ra đón.

“Cuộc họp thế nào rồi? Có được chính sách thực chất nào hay không?”

Kỷ Khuynh Nhan cũng không biết chuyện Lâm Dật tham gia huấn luyện thử nghiệm tại lữ đoàn Trung Vệ, chỉ cho rằng anh đi tham gia hội nghị cao cấp của ngành bán dẫn thôi.

“Chính sách thì có rất nhiều, đoán chừng văn kiện của Đảng chẳng mấy chốc sẽ được chứng thực.” Lâm Dật nói:

“Nhưng ngành nghề bất động sản này chỉ sợ sẽ sắp nghênh đón trời đông giá rét, em cũng nên chuẩn bị sẵn sàng.”

“Em đã nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy từ trước rồi, cho nên đã điều chỉnh lại các cơ cấu của công ty, tóm lại không cần lo lắng.”

Suy nghĩ của Kỷ Khuynh Nhan rất đơn giản.

Vốn dĩ cô nên suy nghĩ về sự phát triển và hướng đi của tập đoàn Triều Dương trong tương lai.

Nhưng bây giờ, những thứ này đều không nằm trong phạm vi cân nhắc của cô.

Chuyện mà cô cần làm bây giờ là ổn định các nguyên tắc cơ bản của công ty.

Chờ sau khi kết hôn sinh con, tập đoàn sẽ được giao lại cho các nhà quản lý chuyên nghiệp, hoặc là đưa về dưới trướng tập đoàn Lăng Vân.

Mình sẽ ở nhà giúp chồng dạy con.

“Anh cũng không quá lo lắng về việc kinh doanh của tập đoàn Triều Dương, dựa vào năng lực của Kỷ tổng chúng ta, những thứ này cũng không tính là gì.”

“Anh đừng tâng bốc em nữa, chút tiền lời của em còn không đủ để mua một tòa công ty đây.”

Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì vịn vai Lâm Dật, hai chân quấn ngang hông của anh.

Lâm Dật cũng thuận thế đỡ mông cô, tránh cho cô rơi xuống.

“Đi là nhiều ngày như vậy, có nhớ em không?”

“Vô cùng nhớ, vốn dĩ ngày mai còn có buổi họp, nhưng kiềm chế không nổi nỗi nhớ trong lòng nên liền chạy về ngay trong đêm .”

“Hừ hừ, xem ra anh còn biết nói chuyện.” Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu, ngạo kiều nói:

“Hiện tại đã họp xong rồi, bên phía công ty có dự định gì không?”

“Trước nhìn một chút xem chính sách được sắp xếp như thế nào đã, chủ yếu vẫn nên tập trung vào máy quang khắc.” Lâm Dật nói:

“Với lại bố cục ngành chất bán dẫn đều đã hoàn thành, cũng không cần chuẩn bị cho việc tham gia thị trường, giờ chỉ cần nhìn xem có bao nhiêu chính sách lợi ích thực tế có thể rơi xuống đầu mình thôi.”

“Ánh mắt của anh sao lại tốt như vậy, thế mà đã sắp xếp ngành nghề chất bán dẫn từ trước rồi.”

“Đánh bậy đánh bạ thôi, sau này sẽ không may mắn như vậy nữa đâu.” Lâm Dật cười nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì anh đã dùng hết vận may để gặp em, sau này sẽ gặp xui xẻo.”

Kỷ Khuynh Nhan cười ra tiếng ngỗng, vì ở trong nhà mình nên cô không thèm để ý tới hình tượng nữa.

“Vẫn là anh biết nói chuyện.”

Đương nhiên buổi tối, hai người lại dính nhau trong phòng khách một hồi lâu, mới về nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, hai người lần lượt lái xe đến công ty.

Bởi vì đã gọi điện thoại thông báo từ sớm, nên vừa tới văn phòng, Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện đã chờ anh ở đây.

“Tình hình công ty gần đây thế nào?” Lâm Dật mở miệng hỏi.

Phải hiểu hết tình huống công ty bên này, sau đó mới đem chuyện hội nghị nói cho hai người một chút.

“Hạng mục máy quang khắc tiến triển rất thuận lợi, cho đến trước mắt, công tác đều không có bất kỳ vấn đề gì lớn.”

Kỳ Hiển Chiêu nói: “Điền tổng cũng đã đứng vững gót chân tại Mỹ, công ty mới đã thành lập, kế hoạch mua sắm toàn cầu cũng đang tiến hành từng bước.”

Lâm Dật nhìn Hà Viện Viện, “Long Tâm thì sao?”

“Nhóm điện thoại di động sản xuất lần đầu đã bị mua hết, nhưng lại xảy ra vấn đề không nhỏ.” Hà Viện Viện nói:

“Vẫn còn có rất nhiều vấn đề trong việc thiết lập hệ thống sinh thái, các loại vấn đề như APP còn chưa tương thích, màn hình xanh, chết máy...xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Điều này đã tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với danh tiếng nhãn hiệu.”

“Sau đó, xuất hiện hiện tượng trả hàng sao?”

“Chuyện này ngược lại là không có, trong đó một bộ phận lớn thể nghiệm thấy rất không tệ, đã đề xuất ra rất nhiều ý kiến đúng trọng tâm.” Hà Viện Viện nói:

“Dù sao tấm thẻ VIP liên danh mà chúng ta tặng kia cũng không phải là bài trí, cộng với 999 ngàn đã có điện thoại di động có cấu hình cao như vậy, cho nên dù xảy ra vấn đề, mọi người đều lười đổi.”

“Tiếp theo, trình duyệt cho điện thoại di động Tháng Năm tự nghiên cứu không có bất kỳ công năng che chắn nào, nó đã trở thành một thần khí xem phim đời mới. Cư dân mạng còn nói, ông chủ phía sau điện thoại di động Tháng Năm rất có thể là ông chủ của Khoái Bá, Vương Hân. Hình tượng của anh trong lòng trạch nam đang được nâng lên.”

“Ngạch...”

Lâm Dật có chút dở khóc dở cười, không nghĩ tới con đường mà bốn người nghiên cứu bừa trong nhà hàng lại có tác dụng.

“Các người mở thêm hội nghị để nghiên cứu điện thoại di động một chút, nhất định phải tiếp tục hoàn thiện hệ thống điện thoại di động mới. Về phần ném ra bao nhiêu tiền thì các người mở cuộc họp nghiên cứu là được, đừng sợ dùng tiền. Nhưng không cần tặng thẻ liên danh đâu, vật hiếm thì quý, tôi còn phải dựa vào thứ này để nâng cao danh tiếng nhãn hiệu đây.”

“Đã biết.”

“Mấy ngày qua, tôi đi Yến Kinh tham gia buổi hội nghị, ngành nghề chất bán dẫn sẽ là ngành nghề tiếp theo trỗi dậy, cho nên, mục tiêu chiến lược tiếp theo của công ty chính là chặn đánh những người chuẩn bị gia nhập vào thị trường này, đập chết tất cả bọn họ từ trên bờ cát.”

“Như vậy có phải là quá mạo hiểm hay không?” Kỳ Hiển Chiêu nói :

“Phía trên không có khả năng sẽ đứng nhìn tập đoàn Lăng Vân độc quyền, lũng đoạn ở trong nước được.”

“Yên tâm đi, tôi đã tìm được ô dù, hai người cứ buông tay buông chân mà làm, không cần cố kỵ nhiều như vậy.”

“Đã biết, Lâm tổng!”

Hai người cùng trả lời, đều có chút hưng phấn.

Hà Viện Viện cảm thấy, có thể gặp được ông chủ như Lâm Dật thật sự rất tốt.

Rất nhiều chuyện anh ấy đều đã chuẩn bị từ trước, người bên dưới chỉ cần làm tốt công việc vốn có của mình là được.

Có người chống đỡ thì có thể không kiêng nể gì cả.

Giao phó xong chuyện chính, Lâm Dật lái xe đến thôn Hoan Hỉ.

Trước đó định mua máy cho heo ăn tự động, đã nhận được hàng từ mấy ngày trước.

Cuối cùng cũng không cần tự mình nuôi heo nữa.

Sau khi thu dọn đồ vật, lúc trở lại thôn Hoan Hỉ một lần nữa, Lâm Dật nhìn thấy thôn dân đều đang bận việc.

Lều lớn và vườn rau xanh của mình đã có thể gieo hạt, nhưng phần lớn diện tích đất còn phải chờ đến khi khí trời ấm áp một chút mới có thể gieo được.

Ngay cả nhà Lão Diêu bên cạnh cũng đóng chặt cửa, không thấy bóng dáng, đoán chừng đều đã ra đồng làm việc.

Về đến nhà, Lâm Dật phát hiện, vườn rau xanh mọc vô cùng tốt, đất không hề khô cằn, đoán chừng nhà bên cạnh đã giúp đỡ mình tưới tiêu.

Sống càng lâu trong thành phố lớn thì lại càng có thể cảm nhận được sự chân thật của nơi này.

Lâm Dật lắc qua lắc lại bên cạnh chuồng heo một hồi lâu, mới đưa máy cho heo ăn tự động ra thử một chút, hiệu quả coi như cũng không tệ.

Cho heo ăn xong, Lâm Dật đi về phía lều lớn.

Nơi này cũng giống như vậy, mấy ngày nay mình không có ở đây, nhà bên cạnh đã tới tưới nước giúp.

Điều khiến Lâm Dật tương đối hài lòng là xu hướng phát triển của hoa quả vô cùng tốt.

Thậm chí đã bắt đầu kết quả, chỉ là còn có chút xanh, chưa tới lúc hái.

Nhưng có thể phát triển như vậy đã vô cùng tốt rồi. Dựa theo mùa vụ hiện tại thì xu hướng tăng ít nhất cũng trước nhà người ta một tháng!

Qua khoảng hai tháng là sẽ chín.

Tốc độ này, có thể nói là vô cùng trâu bò.

Lâm Dật cũng biết, đây đều là công lao của đất vàng và nước dược liệu chưa bào chế.

Bởi vì hoa quả không giống với rau xanh, chu kỳ sinh trưởng rất dài, nếu như không có hai thứ đồ này gia trì, không có khả năng có cảnh tượng trước mắt.

Mặc dù tình huống trong lều lớn đều rất tốt, nhưng lại có một điều khiến anh phiền lòng.

Cái này mẹ nó cỏ dại mọc cũng quá cao rồi?!

“Hệ thống, cậu sao có thể cho tôi mấy cái đồ chơi không phân địch ta như này chứ! Sao còn nuôi cả cỏ dại nữa rồi?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1067.

Chương 1068. Bi Ai Của Thiểm Cẩu

Tuy lúc trước chưa từng trồng trọt, nhưng những kiến thức cơ bản thì vẫn phải có.

Lúc trồng trọt nhất định phải diệt trừ cỏ dại, nếu không nó sẽ giành chất dinh dưỡng của cây nông nghiệp.

Lâm Dật tính một chút, nếu như loại bỏ cỏ dại kịp lúc, hoa quả trong lều lớn đoán chừng sẽ càng tăng trưởng tốt hơn.

Lâm Dật nhìn bốn phía một chút, định dành thời gian đi mua một ít thuốc trừ cỏ.

Những cỏ dại trước mắt cần phải xử lý nhanh một chút.

Reng reng reng _ _

Ngay lúc Lâm Dật chuẩn bị làm việc, điện thoại di động trong túi quần bỗng nhiên vang lên, là Kỷ Khuynh Nhan gọi video wechat tới.

“Anh đang làm gì vậy, ăn cơm chưa?”

Lâm Dật thay đổi cameras, để cho Kỷ Khuynh Nhan nhìn tình huống bên trong lều lớn.

“Cỏ dại hơi nhiều, anh chuẩn bị dọn dẹp một chút, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sự sinh trưởng của hoa quả.”

“Em qua giúp anh một chút.”

“Không cần, không cần đâu, nhanh làm việc của em đi, loại việc tốn thể lực này để anh làm là được rồi.” Lâm Dật từ chối ý tốt của Kỷ Khuynh Nhan, nếu như cô ấy tới, mình cũng không cần làm nữa.

Đại tiểu thư như giống như cô ấy, đoán là không đến năm phút đồng hồ đã kêu đau lưng, còn không bằng tự mình làm.

Kỷ Khuynh Nhan cũng thay đổi cameras, nhắm ngay vào bữa trưa của mình.

“Em đang ăn cơm trưa, không có việc gì cả, anh nên ăn cơm đi, đợi lát nữa lại làm việc.”

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện cũng đã trưa rồi.

“Vậy được, anh đi ăn cơm trước... Đợi lát lại nữa nói.”

“Anh ăn nhiều một chút, đừng để bị đói.”

“Được rồi.”

Nói chuyện đơn giản vài câu với Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật đi ra khỏi lều lớn, chuẩn bị đi ăn cơm trưa.

Vừa ra khỏi lớn, Lâm Dật nhìn thấy cặp vợ chồng Diêu Tân, đang ngồi ăn cơm ở cách đó không xa, liền trực tiếp thẳng đi tới.

Nhìn thấy Lâm Dật tới, Diêu Tân phủi bụi trên mông một cái rồi đứng lên.

“Trở về lúc nào vậy, đã vài ngày rồi không thấy cậu.”

“Ra ngoài làm chút chuyện, hôm nay vừa trở về.”

“Ăn cơm đi, tới ăn chút, không phải thứ gì tốt cả, cậu đừng ghét bỏ là được.”

Bữa cơm trưa mà cặp vợ chồng mang theo cũng không phải quá tốt.

Bánh nướng loại lớn, tương cà, cùng một túi dưa muối.

“Buổi tối lại đến nhà anh ăn chực, cơm trưa thì không cần, còn không đủ cho hai người ăn kìa.”

“Không có việc gì đâu, chị dâu cậu mang theo không ít đâu, hai chúng tôi đều ăn không hết. Nếu như cậu không ngại thức ăn kém, thì ăn cùng chúng tôi đi, đỡ phải lên trên trấn ăn.”

“Xác định là đủ ăn sao?”

Lâm Dật cũng không quá muốn giày vò, nếu có thể đối phó thì đương nhiên là tốt.

“Ba người chúng ta có khi còn ăn không hết, mau tới đây.”

Diêu Tân nhiệt tình bắt chuyện bảo Lâm Dật ngồi xuống, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

“Anh Ba, chuyện nhà em anh cũng biết, cỏ dại đều mọc ngang eo rồi, em muốn đi mua một ít thuốc trừ cỏ, nên mua nhãn hiệu gì đây?”

Lâm Dật đối với chuyện trồng trọt chỉ có một chút ấn tượng mơ hồ.

Mấy chuyện chuyên nghiệp giống như mua thuốc trừ cỏ này, cậu không hiểu cho lắm.

“Chị còn muốn nói với cậu việc này đây.” Diêu Tân nói:

“Chị đã dọn cỏ dại trong vườn rau xanh cho cậu rồi, sau khi chị làm xong công việc của mình thì sẽ qua đi giúp cậu.” Diêu Tân nói một chút:

“Cậu cũng không cần lo lắng về chuyện thuốc trừ cỏ, nhà chúng ta ai cũng phải mua cả, đến lúc đó chị giúp cậu mang về một chút.”

“Đừng, chuyện gì cũng nhờ chị giúp đỡ, em cũng ngại.” Lâm Dật nói:

“Chị nói cho em biết cần mua cái gì, tự em đi là được, thuận tiện mang về giúp nhà các người luôn.”

“Vậy chị không khách sáo với cậu nữa.” Diêu Tân nói:

“Em dự định vào trấn mua hay là đi Trung Hải?”

“Chuyện này có gì khác nhau sao? Thuốc trừ cỏ cũng không phải đồ cao cấp gì, lẽ ra nơi nào cũng bán đúng không.” Lâm Dật nói:

“Với lại dựa theo giá thị trường, thì ở Trung Hải khả năng sẽ đắt hơn đúng không.”

“Nói như vậy liền biết em không phải người trong nghề rồi.” Diêu Tân vừa cười vừa nói:

“Mấy thứ như nông sản này không giống với những vật khác, đều là bán cho những người nông dân như chúng ta, cho nên không có đắt như trong tưởng tượng. Hơn nữa, tại Trung Hải có một khu vực chuyên bán buôn các sản phẩm nông nghiệp, nếu như mua nhiều, giá cả sẽ rẻ hơn so với huyện thành.”

“Nếu nói như vậy, thì đến Trung Hải mua sẽ phù hợp hơn.”

“Phải xem cậu mua bao nhiêu, tuy giá cả rẻ hơn, nhưng phí chuyên chở sẽ đắt, một tới hai đi, giá cả cũng không khác mấy so với trong huyện thành.”

Diêu Tân thật thà cười rộ lên, “Giả dụ cậu muốn đi Trung Hải mua, thì lúc giúp mang về hộ cho chúng tôi, anh Ba sẽ chiếm được chút món lời nhỏ từ cậu.”

Lâm Dật cười ha ha một tiếng, “Việc nhỏ, em chuẩn bị ngày mai sẽ đi, chị liệt kê ra những thứ muốn mua, đến lúc đó em giúp các người mang về.”

“Vậy chị cũng không khách sáo nữa.”

Sau khi ăn xong bữa cơm với Diêu Tân, Lâm Dật trở về lều lớn và làm việc.

Bận rộn một buổi chiều, Lâm Dật mới dọn sạch toàn bộ cỏ dại.

Việc này cũng nhờ thể lực siêu cường của mình, nếu như đổi thành người khác thì ít nhất cũng phải mất hai ngày mới có thể làm xong.

“Anh Lâm, anh về rồi sao.”

Ngay lúc Lâm Dật mới xong việc, chuẩn bị kiểm tra lần cuối, thì phát hiện Đỗ Dao đang đứng trước cửa.

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện mới 4:30, nói:

“Sớm như vậy đã tan lớp rồi sao?”

“Hôm nay thứ bảy tôi không có lớp, nhưng Quách Phi cứ gọi điện thoại cho tôi, nói muốn tới tìm tôi, tôi ngại phiền, liền nói tới tìm cha mẹ tôi, không nghĩ tới lại thấy anh.”

“Cẩu Thiểm thời gian dài như vậy rồi còn không chịu buông bỏ, tinh thần kiên nhẫn này đúng thật là đáng được khen ngợi.” Lâm Dật cười ha hả nói.

Gương mặt Đỗ Dao đỏ lên, “Anh Lâm đừng chê cười tôi chứ, tôi đã nói với anh ta nhiều lần rồi, nhưng chẳng có tác dụng gì cả.”

“Không phải người ta đã nói rồi sao, cẩu thiểm đến cuối cùng sẽ không thiếu gì cả, nói không chừng anh ta nghĩ như vậy cũng nên.”

“Dù anh ta nghĩ thế nào, tôi đều không muốn quan tâm đến anh ta.” Đỗ Dao bĩu môi nói :

“Khiến tôi hiện tại không muốn thi vào sư phạm Trung Hải nữa.”

“Sao lại thay đổi mục tiêu rồi? Cảm thấy trường học không tốt sao?”

“Đều không phải, chủ yếu là Quách Phi nói cũng muốn thi nghiên cứu sinh sư phạm Trung Hải. Nếu như cả hai học cùng một trường, thì trong vòng hai năm tới tôi sẽ phải gặp mặt anh ta. Điều này khiến tôi không có chút động lực nào cả.”

“Bi ai của thiểm cẩu a.”

“Ai, không nói đến anh ta nữa.” Đỗ Dao nói:

“Anh Lâm, anh trồng mấy cái cây này sao vậy? Mọc cũng quá tốt rồi, anh nhìn cây dưa hấu kia xem, đã lớn như vậy rồi, đoán chừng đợi thêm một hai tháng nữa là có thể ăn được.”

“Cũng chỉ tùy tiện trồng thôi, tôi cũng không biết tại sao lại có thể như vậy.”

“Nhưng cỏ dại trong lều lớn có vẻ hơi nhiều, cần phải mua thêm chút thuốc trừ cỏ, nếu không nó sẽ hút hết chất dinh dưỡng của cây.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Vừa lúc ngày mai không có việc gì, tôi chuẩn bị đến Trung Hải một chuyến để mua chút thuốc trừ cỏ. Nếu như không xử lý nhanh thì cái lều này sớm muộn gì cũng mất.”

"Anh Lâm, ngày mai anh đi Trung Hải sao?!” Đỗ Dao cảm thấy ngoài ý muốn.

“Cô cũng muốn đi sao?”

“Tôi muốn đi mua một số tài liệu ôn tập cho cuộc thi khảo nghiệm, nhưng thư viện của huyện lại không đầy đủ, cho nên muốn đi Trung Hải xem một chút.”

“Vậy thì đi cùng nhau đi.”

“Hắc hắc, vậy đành ké xe của anh rồi.”

“Lời này là có ý gì, tiện đường thôi.”

Nói xong, Lâm Dật bắt đầu làm việc, chuẩn bị ném hết cỏ dại ra bên ngoài, công việc hôm nay coi như xong.

Nhưng vừa bận rộn xong, thì thấy Quách Phi chạy tới từ đằng xa.

“Dao Dao, cô không phải nói là đi thăm cha mẹ sao? Sao lại ở chỗ này?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1068.

Chương 1069. Quan Hệ Chú Cháu

Nhìn thấy Quách Phi, Đỗ Dao có vẻ lúng túng.

Cảm giác nói dối bị người ta nhìn thấu quả thực không tốt lắm.

“Bên anh Lâm nhiều việc, tôi đến giúp đỡ một chút.”

Quách Phi nhìn thoáng qua Lâm Dật, lộ ra địch ý.

Lâm Dật đột nhiên cảm thấy Quách Phi đúng thật là thú vị.

Người không là tính xấu, chỉ là có chút nhát, lúc xảy ra chuyện đều sẽ tìm cha mình, còn lại thì hình như cũng không có khuyết điểm gì cả.

Điều này nếu đổi lại là người bình thường, đoán chừng đã tìm người đến đánh mình rồi.

“Tôi hôm qua nghe cô nói với các giáo viên khác, muốn đi Trung Hải mua chút tài liệu ôn tập, vừa lúc ngày mai tôi không có việc gì, có thể lái xe đưa cô đi.” Quách Phi nói:

“Nhưng nếu như cô không có chuyện gì thì đi ngay bây giờ cũng được. Tôi lái nhanh một chút thì khoảng sáu giờ là có thể đến Trung Hải, đến đó có thể chơi đùa, thú vị hơn nhiều so với Quảng Châu.”

“Tôi vừa nói chuyện với anh Lâm, anh ấy cũng đi Trung Hải, nên tôi ngồi xe của anh ấy luôn.”

“Anh ta không phải là có chuyện cần làm sao, mà cô lại đi mua sách, đoán chừng sẽ làm chậm trễ rất nhiều thời gian của cô, không bằng đi cùng tôi, sẽ đặc biệt đưa đón cô.” Quách Phi nói:

“Vừa lúc tôi cũng cần mua chút tài liệu ôn tập, hai chúng ta có thể nghiên cứu một chút.”

“Không làm phiền anh đâu, tiền xăng cũng đắt.”

“Không sao cả, xe tôi tiết kiệm xăng, đi một chuyến đến Trung Hải cũng không hết bao nhiêu tiền.” Quách Phi nói:

“Với lại lấy điều kiện nhà tôi cũng không thiếu chút tiền xăng ấy, nếu như bây giờ xuất phát, vừa lúc còn có thể nhìn thấy cảnh đêm Trung Hải.”

Nghe nói như thế, Đỗ Dao lại có chút rung động.

Bởi vì hoàn cảnh gia đình, nên ngoài Quảng Châu ra thì cô chưa có thời gian đi tới những nơi khác, quả thật có chút chờ mong đối với Trung Hải.

“Tôi đã đồng ý với anh Lâm rồi, cho nên không thể đi cùng anh được.”

“Cô đây là đang nhắc nhở tôi sao.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Vừa lúc buổi tối tôi không có việc gì, có thể về Trung Hải sớm, ngày mai có thể ngủ thoải mái, không cần dậy sớm.”

Quách Phi cẩn thận nhìn về phía Lâm Dật, “Anh có ý gì, muốn để Dao Dao qua đêm ở bên ngoài sao, anh có ý gì hả!”

“Nhìn xem lời anh nói kìa, anh mang theo cô ấy ra ngoài, cũng đâu có cân nhắc đến vấn đề qua đêm đâu?”

“Tôi không xấu xa như cậu, tôi sẽ thuê hai gian phòng.”

Lâm Dật thiếu chút nữa bị chọc cười, “Vậy ai nói cho anh? Tôi muốn thuê một phòng vậy?”

Quách Phi bị một câu của Lâm Dật làm cho nói không nên lời.

Dù là IQ hay EQ, Lâm Dật đều có thể nghiền ép anh ta.

Cuộc trò chuyện của hai người, khiến cho Đỗ Dao có chút xấu hổ.

“Anh Lâm, anh muốn đi bây giờ sao?”

“Có ý nghĩ này, trong nhà cũng không có việc gì, ở đâu cũng như nhau cả.” Lâm Dật nói:

“Chẳng bằng tìm một nơi dễ chịu một chút.”

“Vậy, vậy tôi phải nói với mẹ một tiếng, tôi sợ bà ấy không cho tôi đi cùng anh.”

“Nếu như cô muốn đi một mình với tôi, chắc chắn là không được, nhưng nếu kêu thêm những người khác, đoán chừng cha mẹ cô sẽ an tâm hơn.”

Đỗ Dao nhìn thoáng qua Quách Phi, ý vị thâm trường.

Công cụ người mới sắp ra đời.

“Tôi còn có một đồng nghiệp, cô ấy cũng là bạn học của tôi, để cô ấy cùng đi đi.”

“Nhà cô ấy cũng ở thôn Hoan Hỉ sao?”

“Không phải, nhà cô ấy ở trong huyện, nhưng tìm không thấy chỗ thực tập, liền theo tôi đến nơi này.” Đỗ Dao nói:

“Nếu như mang cô ấy theo thì chắc chắn sẽ được.”

“Vậy được rồi, cô đi sắp xếp đi, tôi trở về chuẩn bị một chút, sau đó qua nhà đón cô.”

“Ừm.”

Nói xong chuyện chính, hai người ai về nhà nấy.

Về phần Quách Phi, thì đi theo Đỗ Dao, phát huy tinh thần thiểm cẩu vô cùng nhuần nhuyễn.

Lâm Dật cầm công cụ trở về nhà, sau đó nhìn thoáng qua nhà bên cạnh, phát hiện vợ chồng Diêu Tân vẫn còn chưa về.

Sau đó anh gọi điện thoại cho Diêu Tân.

Để cô ấy chụp những thứ cần phải mua rồi gửi qua cho mình, như vậy sẽ không chậm trễ thời gian mình về Trung Hải.

Trước khi ra cửa, Lâm Dật lại kiểm tra thời gian cho ăn và vị trí cameras một lần nữa, cho dù có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, cũng có thể quan sát thông qua điện thoại di động.

Anh có thể coi là người nuôi heo công nghệ cao đầu tiên tại thôn Hoan Hỉ.

Sau mười mấy phút, Lâm Dật lái xe đến nhà Đỗ Dao.

Nhưng lúc đi ra, chính là một nhà ba người Đỗ Dao.

“Anh Hải, bọn em cũng không phải là đi xa nhà, nhìn bộ dạng của anh và chị dâu kìa, sao cứ như là tiễn đưa vậy.”

Anh Hải trong miệng Lâm Dật tên là Đỗ Đại Hải, là cha của Đỗ Dao, quan hệ cũng coi như không tệ, đã từng gặp mặt chào hỏi.

“Ngoại trừ đến trường, tôi chưa từng để nó đi xa nhà, đột nhiên nói với tôi muốn đi Trung Hải, tôi có thể không nhớ thương sao.”

“Yên tâm đi, không để cho cô ấy chịu thiệt thòi đâu, anh và chị dâu cứ yên tâm.”

“Tóm lại tôi giao nó lại cho cậu, nhớ chăm sóc tốt cho con gái tôi đó.”

“Cách nói chuyện này là sao vậy.”

Nói chuyện vui đùa một hồi, Đỗ Dao ngượng ngùng lên xe Lâm Dật, sau đó đi về phía trong trấn.

Quách Phi thì đi theo phía sau với vẻ mặt u ám, nhìn như góa phụ bị khinh bỉ vậy.

“Anh Lâm, bạn học của tôi tên là Phương Phỉ, đằng sau tòa bách hóa kia có một ngôi nhà màu đỏ, chúng ta qua đó đón cô ấy.”

“Tôi đã biết ở đâu.”

“Anh Lâm, tôi có thể hỏi anh một chuyện hay không?”

“Chuyện gì vậy?”

“Anh có thể đừng gọi cha tôi là anh Hải được không?” Đỗ Dao nói:

“Anh gọi cha tôi là anh Hải, tôi gọi anh là anh Lâm, vậy tôi nên gọi bố tôi là gì đây? Thân phận này có chút loạn nha.”

“Ngạch... Có vẻ như đúng là như vậy” Lâm Dật nói:

“Vậy sau này cô đổi giọng gọi chú đi, tôi cũng không ngại.”

“Anh chiếm tiện nghi của tôi.” Đỗ Dao ngượng ngùng nói, “Anh cũng không lớn hơn tôi mấy tuổi, sao có thể gọi anh là chú được.”

“Nhưng cha cô là một vị đại ca tốt, tôi không muốn mất đi anh ấy.”

Đỗ Dao bị Lâm Dật đùa cho cười không ngừng, tuy không tính là lớn, nhưng cả người vẫn run rẩy.

Rất nhanh, Lâm Dật lái xe đến tòa nhà phía sau Bách Hóa.

Bạn học Đỗ Dao đã đứng đợi ở đó.

Vóc dáng bạn học Đỗ Dao không cao lắm, khoảng tầm 1m65, cũng không gầy như Đỗ Dao, trên thân có thịt, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Tôi biết mà, cô và anh chàng lái Lexus này có chuyện gì đó, hôm nay cuối cùng cũng để tôi bắt được chứng cớ rồi.” Phương Phỉ cười híp mắt nói:

“Nhưng anh ấy lớn lên đúng thật là đẹp trai, tôi cảm giác anh ấy có thể xuất đạo.”

“Cô đừng nói lung tung nữa, lúc chúng tôi ở trên đường đã xác định quan hệ rồi.” Lâm Dật nói:

“Tôi là chú cô ấy, còn cô ấy là cháu gái tôi, đại khái chính là mối quan hệ này.”

“Các người vậy mà đã bắt đầu chơi đóng vai nhân vật rồi, chậc chậc chậc, đúng là rất biết chơi.”

“Cô đừng nghe anh Lâm nói lung tung, không phải là quan hệ chú cháu gì cả đâu, anh ấy chỉ gọi lung tung thôi.”

“Được, được, được, tôi hiểu mà.” Phương Phỉ nói:

“Tôi thấy xe Quách Phi ở phía sau kìa, lái hai xe sao?”

“Anh ta nói muốn đi cùng, tôi cũng không có cách nào khác.”

“Cô làm như vậy có chút quá mức a, đều là bạn học, cho dù không thích thì cũng phải chừa chút mặt mũi cho người ta chứ.” Phương Phỉ nói:

“Huống hồ hai chúng ta còn đang thực tập ở chỗ ba của anh ấy, không thể càn rỡ được.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1069.

Chương 1070. Chi Phí Hai Ngày Này Cứ Tính Cho Tôi

“Cũng đúng.”

Đỗ Dao cũng cảm thấy như vậy không tốt lắm, liền xuống xe gọi Quách Phi.

“Cùng đi đi.”

Quách Phi mừng rỡ, vội vàng đi xuống, mở cửa ghế phụ ra.

“Cô đừng nhìn xe anh ta đắt, nhưng ngồi SUV sẽ không thoải mái, không thể so với Land Cannon Civic của tôi được.”

Đỗ Dao khẽ nhíu mày, “Không phải, ý của tôi là, chúng ta cùng ngồi xe của anh Lâm, không phải đi xe của anh.”

“A? Ngồi xe của anh ta sao?” Quách Phi ghét bỏ nói: “Tôi mới không thèm ngồi xe của anh ta.”

“Anh không ngồi thì thôi, tự chúng tôi đi.”

Đỗ Dao cũng có tính cách riêng của mình, không muốn cưỡng cầu.

Bởi vì bản thân cô cũng không phải rất hy vọng đi cùng Quách Phi.

Cho dù trường tiểu học trong trấn là của ba anh ta cũng vậy.

“Được rồi Quách Phi, anh cũng đừng bướng bỉnh nữa, nhanh lên xe đi.” Phương Phỉ nói: “Thành thục một chút.”

“Tôi có lúc nào không thành thục sao.”

Quách Phi không muốn nghe, nhưng lại bị Phương Phỉ kéo ra ngoài.

“Nhanh lên xe đi, nếu không sẽ tạo không gian riêng cho hai người bọn họ. Nếu như trong xe không có những người khác, nói không chừng đoạn đường này, còn sinh cả con nữa cũng nên.”

“Cô nói cái gì đó.” Đỗ Dao đỏ mặt nói: “Tôi và anh Lâm mới không phải loại quan hệ như cô nghĩ đâu.”

Dưới sự khuyên bảo của Phương Phỉ, Quách Phi bị kéo ra ngoài, không cam tâm tình nguyện lên xe của Lâm Dật, ngồi ra hàng sau.

Phương Phỉ nhìn bên trái một chút rồi lại nhìn bên phải một chút, cảm thán nói: “Xe tốt đúng là không giống nhau, ngồi thật dễ chịu.”

“Xe này ngoại trừ đáng tiền thì những nơi khác cũng bình thường.” Quách Phi phun tào:

“Nếu như mà chạy, không nhất định có thể bằng Civic của tôi.”

“Mẫu xe không giống nhau, chắc chắn ưu khuyết điểm cũng sẽ không giống nhau.” Phương Phỉ nói:

“Anh nhìn những xe chấn kia, đều là ở trong mấy loại xe việt dã này, nào có ở trong xe con bao giờ.”

Lâm Dật:???

Người trong nghề a!

“Thôi đi, chỉ có hơn 1 triệu, tôi cũng có thể mua nổi.” Quách Phi nói:

“Không phải chỉ muốn tỏ vẻ giàu có thôi sao, đợi lát nữa đến Trung Hải, tôi sẽ mời các người đến chỗ tốt ăn cơm.”

“Không cần đâu, cũng không phải là người ngoài.”

“Tôi đã đến Trung Hải mấy lần rồi, mức tiêu phí chỗ đó cũng không cao.” Quách Phi nói:

‘Với lại nhà chúng tôi cũng có điều kiện, tuy Trung Hải là thành phố lớn, nhưng cũng có thể tự do tiêu dùng.”

Tuy hiệu trưởng trấn tiểu học không đáng để chú ý, nhưng hàng năm vẫn có kinh phí, cho nên vẫn có một chút thu nhập chất xám.

“Anh chắc chắn mức tiêu phí không cao sao?”

Tuy bản thân có giá 100 tỷ, nhưng Lâm Dật vẫn cảm thấy mức tiêu phí tại Trung Hải có chút cao thái quá.

Có nhà hàng, chỉ ăn ngon một chút, mà tiêu phí bình quân đầu người đã là 5000, giá này không còn tính là rẻ nữa.

Quảng Châu bên cạnh cũng rất phát đạt, nhưng xét về chi phí tiêu thụ thì lại thấp hơn so với Trung Hải mấy bậc.

Nếu như không có bản lĩnh, muốn sống tại Trung Hải là chuyện rất khó khăn.

“Quả thực không cao lắm.” Quách Phi bình tĩnh nói:

“Vào tuần lễ trước, cha tôi đưa tôi đến Trung Hải tham gia cuộc họp, sau đó ông ấy đi ăn cơm với mấy người bạn. Bọn họ đến khách sạn năm sao tốt nhất, hơn mười người mà chỉ tốn hơn 5000 tệ. Tôi cũng không thấy nó đắt chút nào.”

“Hơn 5000 tệ mà còn không đắt sao?” Phương Phỉ nói: “Cha anh có chút giàu có a.”

“Các người cũng đừng yêu ma hóa Trung Hải, thật ra cũng không đến nỗi.” Quách Phi nói:

“Đợi lát nữa đến Trung Hải, tôi dẫn mọi người đi nếm thử, hương vị đúng thật là không tệ.”

“Nếu anh đã nói như vậy, vậy buổi tối hôm nay của chúng tôi đành phải nhờ vào thổ hào anh rồi.”

“Khách sáo gì chứ.” Quách Phi hào phóng nói: “Tôi mang theo không ít tiền, tiêu phí hai ngày này cứ tính cho tôi là được.”

“Cám ơn Quách thiếu, tôi cũng không khách sáo nữa.” Lâm Dật cười ha hả, nói.

“Nhanh lái xe của anh đi.” Quách Phi nói: “Đến Trung Hải, cứ lái theo lời tôi nói, cam đoan sẽ khiến mọi người được mở rộng tầm mắt.”

“Đừng a, anh không phải nói chỉ mời ăn cơm thôi sao, những nơi khác nên để cho chúng tôi chọn chứ.”

“Đừng tưởng anh là người Trung Hải, nhưng có một số nơi anh chọn chắc chắn là không tốt bằng tôi tìm.” Quách Phi nói:

“Còn có xe này của anh nữa, không có việc gì thì đừng đưa ra rêu rao, học theo tôi đây này, lái Civic hoặc là đi bộ thôi. Đạo lý tiền tài không thể khoe ra ngoài anh có hiểu không.”

“Đã học được.” Lâm Dật cười ha hả nói: “Sau này tôi sẽ chú ý.”

“Được rồi, nhanh lái xe đi.” Quách Phi tìm về chút mặt mũi, nằm nửa trên hàng ghế sau, tùy tiện nói:

“Muốn ăn cái gì thì các người chọn đi, nhưng tôi nói cho anh biết, anh là bởi vì đi cùng Dao Dao nên mới có cơ hội tốt như vậy, sau này sẽ không còn cơ hội này nữa đâu.”

“Không thành vấn đề, tôi có thể không biết làm gì khác nhưng ăn thì vẫn được.”

Quách Phi khinh bỉ liếc Lâm Dật một chút, trong lòng oán thầm:

“Đúng là dáng vẻ chưa thấy qua việc đời, đoán chừng chính là người sinh sống ở tầng dưới tại Trung Hải. Có lẽ ngay cả chiếc xe này, cũng là vay mua, may mà mình đi theo, nếu không Dao Dao đã bị anh ta lừa gạt rồi.”

Lái xe khoảng hơn bốn mươi phút, bốn người lái xe đến Trung Hải.

Nhìn thấy Trung Hải xa hoa rực rỡ, Đỗ Dao và Phương Phỉ đều có chút say mê.

Đây là lần đầu tiên các cô tới Trung Hải, cảm giác đúng là khác so với Quảng Châu.

Tại Quảng Châu còn có thể cảm nhận được một chút khói lửa nhân gian.

Nhưng tại Trung Hải, cảm giác khắp nơi đều sang trọng.

Hình như mỗi người, đều ngẩng cao đầu mà đi, cước bộ vội vàng, khiến người không dám nhìn thẳng.

“Tuy Quảng Châu cũng rất phát đạt, nhưng cảm giác vẫn có chênh lệch nhất định so với Trung Hải.” Phương Phỉ chỉ người bên ngoài nói:

“Khí tràng của bọn họ đều thật là dọa người.”

“Đó là điều đương nhiên, nơi này là trung tâm kinh tế của Trung Quốc, đứng đầu về tổng GDP, nhất định là phải có chênh lệch rồi.” Quách Phi khua tay nói:

“Chúng ta đang ở bến Thượng Hải của Trung Hải, xem như là một nơi phồn hoa tại Trung Hải.”

“Có thể thấy ven đường đều là xe đua, chiếc Lexus này của chúng ta không thể so với bọn họ được.”

“Đó là điều đương nhiên, Trung Hải phồn hoa cũng không phải chỉ là hư danh.” Quách Phi nói:

“Mùa đông năm ngoái, tôi tới đây mua một chiếc cái áo choàng dài, chỉ là kiểu dáng rất phổ thông thôi mà đã tốn hơn 3000, sắp bằng tiền lương một tháng của mấy thành phần tri thức.”

“Cũng chỉ có mấy người có tiền như các người mới dám tiêu tiền như thế. Tôi chỉ mua chiếc áo khoác 300 tệ thôi mà cũng đau lòng một khoảng thời gian rồi.”

“Cho mới nên nói, các người đều phải có chút mắt nhìn, có những chuyện không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài, đừng thấy tôi chỉ lái Civic mấy trăm ngàn mà nghĩ trong túi tôi không có tiền.”

Đỗ Dao bĩu môi, Quách Phi này cũng quá đáng ghét, đây không phải là đang ám chỉ anh Lâm sao.

Sớm biết vậy đã không cho anh ta lên xe, chỉ biết lấy oán báo ân.

“Lâm Dật, anh chọn được nơi nào tốt chưa, đoán chừng hai người bọn họ cũng có chút đói bụng rồi.”

Quách Phi giống như một ông chủ, chỉ huy rất tự nhiên.

“Chọn được rồi, đang lái đến đó đây, lập tức sẽ tới ngay.” Lâm Dật cười ha hả nói.

“Được, nhanh chút đi, tôi cũng có chút đói bụng.”

Khoảng mấy chục phút sao, Lâm Dật lái xe chạy đến số năm khu ngoại ô phía Tây bến Thượng Hải, sau đó tháo dây an toàn và xuống xe.

“Đi thôi, đến nơi rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1070.

Chương 1071. Số 5 Ngoại Ô Phía Tây Này, Cấp Bậc Vẫn Còn Được

“Cuối cùng đã tới chỗ ăn cơm, tôi đã đói đến mức da ngực dán da lưng rồi đây này, tuy rằng tôi không có ngực.” Phương Phỉ cười nói.

Theo sau đó, Đỗ Dao và Quách Phi cũng lần lượt xuống xe.

Nhìn mặt tiền của số 5 ngoại ô phía Tây, Quách Phi khẽ nhíu mày.

“Đây là nơi nào vậy, sao tôi cảm thấy nó giống như quầy hàng lớn vậy, không phải nói anh tìm một nơi tốt chút sao.”

“Tôi cảm thấy nơi này rất tốt.” Lâm Dật nói: “Anh nhìn mấy cây hoa cỏ này xem, hoàn cảnh rất tốt.”

“Không có chút khí phái nào, so với khách sạn năm sao mà tôi đi trước đó còn kém xa.” Quách Phi ghét bỏ nói:

“Sớm biết anh chọn một nơi không cao cấp như thế, vừa rồi đã không nghe anh.”

Nói xong, Quách Phi phất phất tay, “Đi thôi, chúng ta chuyển sang nơi khác, thật vất vả mới đến Trung Hải một lần, tôi mang các người đi ăn ngon một chút.”

“Chúng ta đừng đổi nữa, tôi có chút đói bụng rồi.” Phương Phỉ nói:

“Với lại chúng ta còn là bạn học, cũng không phải người ngoài, ăn ở đâu mà không giống nhau. Lại nói, tiền nhà các người cũng không phải là gió thổi tới, tiết kiệm một chút thì hơn.”

“Tôi cũng không muốn đi lại nữa.” Đỗ Dao nói:

“Anh Lâm là người Trung Hải, hương vị mà nơi anh ấy tìm chắc chắn sẽ không tệ.”

“Nhưng mấy thứ như đồ ăn này, tiền nào của nấy, hương vị chỉ là một phần, nguyên liệu nấu ăn cũng vô cùng quan trọng.”

“Quan trọng cái gì chứ.” Phương Phỉ nói:

“Chúng ta đều xuất thân từ nông thôn, lúc học đại học, không phải mỗi ngày đều ăn mì cay sao, cũng không ai coi trọng cái này, nhanh đi ăn cơm đi, chết đói rồi.”

“Được thôi.” Quách Phi không tình nguyện nói:

“Vậy trước tiên cứ ăn đơn giản một miếng đi, đợi lát nữa lúc tìm trọ, tôi sẽ tìm cho các người nơi tốt một chút, dù sao cũng phải hưởng thụ một chút.”

“Việc này là tôi sai, không tìm đúng nơi, cứ ăn đơn giản một miếng trước đi.” Lâm Dật cười nói.

Một hàng bốn người, đi vào trong quầy hàng số 5 Tây Giao.

Bỗng nhiên phát hiện, tuy bên ngoài nhìn thì bình thường không có gì lạ, nhưng môi trường bên trong lại có cảm giác mùa đông khác.

Thuỷ tạ trong xanh, chuông gió đinh đinh đang đang, còn có không ít tác phẩm nghệ thuật trừu tượng. Tuy có rất nhiều thứ nhìn không hiểu, nhưng lại mang đến cho người ta một loại cảm giác rất lợi hại.

Quách Phi nhìn bốn phía một chút, cảm thấy cấp bậc ở đây cũng còn được, không quá giống với quầy hàng lớn.

Giá cả hẳn là có thể xứng với sự tiêu phí của mình.

Lâm Dật đi phía trước, đẩy cửa vào.

Toàn bộ nhà hàng được trang trí theo phong cách thời trung cổ, phần lớn đều là gỗ lim.

Mặc dù thiếu một chút hơi thở hiện đại, nhưng mỗi một chi tiết nhỏ đều lộ ra khí tức trang nhã.

Tầng một có tám bàn, trong đó có năm bàn đã ngồi đầy người.

“Nơi này có một phong cách rất riêng.” Phương Phỉ nhìn bốn phía một chút, “Tôi chưa từng thấy tiệm nào có cách trang trí như vậy cả.”

“Nhìn cũng còn được, ít nhất cũng không phải quầy hàng lớn, vậy ăn tạm ở đây đi.” Quách Phi tùy tiện kéo một cái ghế qua, vô cùng kiểu cách.

“Tiên sinh, nữ sĩ, chào buổi tối, đây là thực đơn, mọi người muốn gọi gì?”

Phục vụ đi tới, khom lưng, thái độ phục vụ vô cùng tốt.

Quách Phi chỉ Đỗ Dao và Phương Phỉ.

“Ưu tiên nữ sĩ, để cho hai người họ chọn.”

Nhân viên phục vụ rất có mắt nhìn, đem thực đơn qua cho Đỗ Dao và Phương Phỉ.

Xem ra Quách Phi chính là người trả tiền, cho nên đều nghe theo anh.

Hai người nhận lấy thực đơn, nhìn thoáng qua, động tác trên tay và vẻ mặt lập tức dừng lại.

Cảm giác như mình đã hoa mắt.

Món ăn đắt nhất vậy mà lại đắt hơn 10 ngàn?

Rẻ nhất cũng không dưới 200, đây là nhà hàng gì vậy?

Cũng quá đắt đi.

Hai người nhìn hơn nửa ngày, cuối cùng cũng không biết nên chọn cái gì.

Bữa cơm này còn không phải hơn vạn sao?

“Quách Phi, tôi thấy chúng ta vẫn nên chuyển sang nơi khác đi.” Phương Phỉ nói.

“Đổi chỗ làm gì, không phải hai người đói rồi sao?” Quách Phi bắt chéo hai chân, tựa lưng vào ghế, nói:

“Muốn ăn gì cứ nói, không cần khách sáo với tôi.”

“Nhưng, nhưng đồ ăn ở đây có chút đắt, hay là thôi đi, cũng không phải là người ngoài.”

“Tôi đã từng ăn ở đại khách sạn năm sao, cũng không cảm thấy đắt, loại nhà hàng nhỏ như này có thể đắt như nào chứ?”

“Nhưng đồ ăn ở đây rẻ nhất đều hơn hai trăm, có chút cao.”

“Rẻ nhất đều hơn hai trăm sao?”

Quách Phi có chút ngồi không yên, giá này quả thực không rẻ, đắt hơn nhiều so với việc mình đi khách sạn năm sao.

“Không sao cả, nhìn trúng món nào cứ tùy tiện gọi là được.”

Quách Phi hiểu rõ Đỗ Dao và Phương Phỉ, hai người đều không phải là loại người tiêu tiền như nước.

Đương nhiên sẽ không chọn đồ đắt nhất, nếu như tính theo mức giá tầm trung thì năm sáu món, ước chừng phải tốn ba bốn ngàn tệ. Bản thân mình khẽ cắn môi, vẫn có thể chi trả được.

Nghĩ đến đây, Quách Phi nhìn thoáng qua Lâm Dật.

Tên này thật đúng là không khách khí, thế mà lại chọn nơi đắt như vậy, chẳng lẽ là vì hạ mã uy với mình sao.

Nhưng anh ta hẳn là sẽ không nghĩ đến, lấy tài lực của mình đến đây tiêu phí vẫn là chuyện không thành vấn đề!

Thật sự là chưa thấy qua việc đời mà!

Thấy Quách Phi đã nói như vậy, Đỗ Dao và Phương Phỉ cũng không nói thêm gì nữa, lại cầm thực đơn nhìn một hồi lâu, mới chỉ vào một món ăn 200:

“Lấy một phần súp Ý.”

“Được, bốn phần súp Ý.” Nhân viên phục vụ nói.

“Không, không, không, cô nghe lầm rồi, chúng tôi không phải muốn bốn phần, mà là một phần.”

“Nhưng súp Ý là một phần riêng, tính theo đầu người.”

“Ngạch...”

Điều này khiến cho ba người Quách Phi đều có chút ngồi không yên, những thứ khác còn chưa gọi, chỉ mới bốn phần canh thôi đã tốn 1000 tệ rồi.

Nếu như gọi thêm cả món chính, vậy giá cả sẽ không phải là trên trời sao?

“Vậy thì lấy bốn phần đi, Quách Phi nói rồi, tối hôm nay anh ấy mời khách, hơn nữa còn nói tùy tiện chọn, chúng ta cũng không cần tiết kiệm làm gì.” Lâm Dật cầm thực đơn và bắt đầu gọi món:

“Lại lấy thêm bốn phần bào ngư, thịt băm, vịt muối, Đại Hoàng hoa, món chính thì lấy súp cua, cơm chiên nước tương, hai ly nước cam tươi và hai ly coca.”

“Được rồi tiên sinh, ngài chờ một lát.”

Nhân viên phục vụ lấy thực đơn lại rồi quay người rời đi, sau đó bầu không khí trên bàn cũng an tĩnh lại.

“Anh Lâm, giá này có phải là có chút đắt hay không, bào ngư mà anh vừa mới gọi hình như hơn 10 ngàn một con, bốn phần không phải sẽ tốn hơn 50 ngàn sao.” Đỗ Dao nhỏ giọng nói.

“Tôi cũng không còn cách nào khác, Quách Phi còn ghét bỏ nơi này kìa. Tôi phải gọi đồ ăn đắt một chút, nếu như anh ấy ăn không vui thì phải làm sao bây giờ.”

Lâm Dật cười nhìn về phía Quách Phi, “Giá này hẳn là cũng được đúng không, tuy không đạt tới cấp bậc của anh, nhưng hẳn là cũng không kém bao nhiêu. Anh nói có đúng hay không?”

Sắc mặt Quách Phi lúc đỏ lúc trắng, ngay cả thân thể cũng run theo.

Lúc tới đây chơi, bản thân chỉ mang theo hơn 10 ngàn tệ.

Đừng nói là trả tiền bữa cơm này, đoán chừng ngay cả một phần bào ngư cũng mua không nổi!

Mụ nội nó!

Cũng không biết nhà bọn họ lúc tính tiền có dùng Huabei(*) hay không, nếu không thật sự không thể nào ra ngoài được.

“Chỗ này cũng tạm được, có thể miễn cưỡng vào.”

(*)Huabei là một dịch vụ cho vay quy mô nhỏ được điều hành bởi một công ty tài chính thuộc Alibaba.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1071.

Chương 1072. Dùng Huabei để chống đỡ?

“Vẫn là khẩu vị của anh tốt, dân thường như chúng tôi đây thật sự là không thể nào so được với anh.” Lâm Dật nói:

“Nhưng đi nói cũng phải nói lại, đồ ăn nhà bọn họ mặc dù bình thường, nhưng rượu thật sự rất được, đều là rượu vang đỏ trân quý vài chục năm, chờ tôi gọi một chai.”

“Đừng, không cần đâu.” Quách Phi vội vàng nói:

“Lát nữa anh còn phải lái xe, không nên uống rượu.”

“Tôi không uống thì anh uống là được rồi.” Lâm Dật nói ra: “Đến đây rồi, hơn nữa còn dùng tiền của anh, dù sao cũng phải khiến anh cao hứng.”

“Chuyện này...”

Quách Phi lẩm bẩm một câu, “Nếu anh đã không uống, một mình tôi uống cũng không có ý nghĩa gì, không uống.”

“Vậy được rồi, hôm nay chỉ uống nước ngọt thôi.”

“Đúng, đúng, đúng, uống chút đồ uống là được rồi.”

Ngồi trên ghế, Quách Phi cảm giác như mình đang ngồi trên bàn chông.

Nghĩ đến lát nữa phải đối mặt với hóa đơn giá trên trời, anh thật sự chỉ muốn tự tử luôn bây giờ.

“Dao Dao, cô nhìn nơi này xem, hoàn cảnh bên ngoài cũng không có gì đặc biệt, nhưng giá cả lại đắt như vậy.” Phương Phỉ nhỏ giọng nói.

“Dù sao cũng là Trung Hải, đồ vật đều đắt.” Đỗ Dao nói:

“Cha mẹ tôi làm một năm cũng chỉ đủ ăn một bữa cơm ở đây, với lại đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhà hàng bán đồ ăn theo đầu người.”

“Michelin ba sao đều như vậy, sang trọng hơn so với nhà hàng bình thường một chút.”

“A? Thì ra đây chính là Michelin ba sao trong truyền thuyết sao.” Phương Phỉ kinh ngạc nói:

“Tôi mới chỉ thấy tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết đưa nữ chính đến Michelin ba sao ăn cơm, không nghĩ tới hôm nay tôi lại có thể tận mắt chứng kiến.”

“Việc này thì phải cảm ơn Quách Phi, nếu như không phải anh ấy khẳng khái trả tiền, chúng ta cũng không thể tới được nơi tốt như này.”

“Ai nói không phải đâu.”

Phương Phỉ cười tủm tỉm nhìn Quách Phi, “Bạn học cũ, cám ơn anh đã dẫn chúng tôi đi trải nghiệm cuộc sống.”

Quách Phi miễn cưỡng bày ra một nụ cười mỉm, nhưng nhìn lại còn khó coi hơn so với khóc.

“Việc nhỏ, không cần để ở trong lòng, tôi cũng chưa từng tới đây, xem như là trải nghiệm một chút.”

“Chờ sau khi ăn bữa này, lúc trở về tôi đã có thể khoác lác với người ta rồi, dù sao cũng là người đã từng tới Michelin ba sao.”

Lúc mấy người đang nói chuyện phiếm, nhân viên phục vụ lần lượt bưng đồ ăn lên.

Cách trình bày tinh xảo và tạo hình kỳ lạ khiến cho Đỗ Dao và Phương Phỉ cảm thấy mới lạ.

“Tới đi, nếm thử một chút, tôi cũng có chút đói bụng rồi.”

Nói xong, Lâm Dật bắt đầu động đũa.

“Trời ạ, bào ngư này cũng quá lớn rồi, sắp bằng nắm đấm của tôi luôn.” Phương Phỉ sợ hãi than.

“Giá tiền còn đang bày ở đó kìa, dù sao cũng hơn 10 ngàn một con, nếu như không có chút phân lượng, vậy thì ai sẽ đến ăn đây.”

Vốn dĩ Quách Phi còn muốn nếm thử hương vị của con bào ngư này, nhưng sau khi nghe giá hơn 10 ngàn thì nhất thời cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Một miếng cũng ăn không vô, thậm chí còn cảm thấy có chút buồn nôn.

Phương Phỉ gật gật đầu, nếm một miếng nhỏ, vẻ mặt vui mừng.

“Dao Dao, cô nếm thử bào ngư này xem, vị vô cùng tươi, ngon hơn nhiều so với mấy loại sò mấy đồng tiền kia.”

“Khoa trương như vậy sao?”

“Không tin thì nếm thử đi.”

Đỗ Dao không tin tà, tự mình nếm thử một miếng, phát hiện hương vị quả thực rất bình thường.

Nhưng cô chưa ăn qua bào ngư bao giờ, không biết so sánh thế nào, nhưng quả thực ăn rất ngon.

“Tôi nói không sai chứ.” Phương Phỉ nói:

“Đúng như Quách Phi nói, tiền nào của nấy, tuy có đắt một tí, nhưng cũng có đạo lý của đắt. Kẻ có tiền thật sự biết hưởng thụ, bình thường tôi cũng chưa thấy qua bào ngư lớn như vậy.”

“Nếu như các người thích ăn, tôi sẽ gọi thêm hai phần nữa.”

“Không, không cần thiết đâu.” Quách Phi nói:

“Khẩu vị tôi không tốt, phần này còn chưa động vào, nếu không thì các người ăn đi.”

“Không phải vừa rồi anh kêu đói bụng sao, tại sao lại không thấy ngon miệng rồi?”

“Tôi cũng không biết sao lại vậy, bỗng nhiên thấy không ngon miệng nữa, các người ăn phần của tôi đi.”

Đồ tốt như vậy, Quách Phi đương nhiên muốn ăn.

Nhưng nghĩ đến cái này hết mấy vạn tệ, thì lại có loại xúc động muốn chết.

Trong gia đình là chuyện không thể nào, bạn bè bên cạnh cũng không có ai có khả giúp đỡ một lúc nhiều tiền như vậy .

Chỉ có thể cầu nguyện nhà hàng này dùng Huabei thôi.

“Vậy tôi không khách sáo với anh nữa.”

“Không, không cần khách khí, các người cứ ăn đi.”

Quách Phi lại không có tâm trạng chú ý đến đồ ăn nữa.

Nhìn Huabei trong điện thoại di động, phát hiện hạn mức chỉ có 45000, nhất thời cảm giác mắt như tối sầm lại.

Chút tiền ấy, căn bản không đủ cho mình trả tiền.

Còn phải lấy thẻ tín dụng của mình ra.

Nghĩ đến đây, Quách Phi càng không muốn sống nữa.

Khoảng một giờ sau, bữa cơm cũng sắp kết thúc.

Dù sao cũng chỉ ăn cơm, cũng không phải là có mục đích gì cả, cho nên rất nhanh đã kết thúc.

Mà tâm trạng của Quách Phi cũng dần trở nên khẩn trương hơn.

"Ăn cơm xong rồi thì tìm một chỗ ở lại trước đi, ngày mai lại bắt đầu làm chuyện chính sự." Lâm Dật đứng dậy nói.

"Vậy các người ra ngoài trước chờ tôi chút, tôi trả tiền xong sẽ ra tìm các người."

"Bữa cơm này có chút đắt, tôi có 2000 này coi như là tiếp tế cho anh đi." Phương Phỉ nói.

"Tôi có 3500." Đỗ Dao nói.

"Không, không cần đâu." Quách Phi nói ra: "Đã nói hôm nay tôi mời rồi, sao có thể để các người trả tiền được, ra ngoài chờ tôi là được rồi."

"Thật sao, vậy chúng tôi không khách sáo nữa."

Nói xong, Đỗ Dao và Phương Phỉ, cầm túi của mình, cùng Lâm Dật đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng rời đi của ba người, một vài hình ảnh lướt nhanh qua đầu Quách Phi.

Nếu như Huabei không chống đỡ nổi, vậy mình phải rửa cho người ta bao nhiêu cái bát mới trả đủ tiền cho bữa ăn này đây?

“Mẹ nó!”

Quách Phi mắng một câu, việc này cũng không thể trách ai được, có trách thì trách mình thích giả trang!

“Nhân viên phục vụ.” Quách Phi kêu một tiếng.

“Tiên sinh, chào ngài, có gì dặn dò sao?”

“Bàn này của chúng tôi hết bao nhiêu tiền?”

“Tổng cộng là 89632, chúng tôi chỉ lấy 89600 thôi.”

“Chuyện kia...” Mặt Quách Phi đỏ lên, “Tôi muốn hỏi các người chuyện này.”

“Chuyện gì? Ngài cứ nói.”

“Các người có dùng Huabei không?”

“Hả?”

Nhân viên phục vụ ngây ngẩn cả người, “Tiên sinh ngài nói gì vậy? Huabei?”

“Đúng, chính là quét mã thanh toán.” Quách Phi giả bộ bình tĩnh nói: “Tôi đi ra ngoài vội quá nên không mang theo nhiều tiền mặt như vậy.”

“Tiên sinh, là như vậy, người đàn ông ngồi cùng cùng bàn với ngài đã trả tiền rồi.”

“Trả, trả tiền rồi sao?”

“Đúng thế.”

“Tôi, tôi biết rồi.”

Tâm tình của Quách Phi giống như tàu lượn vậy, lập tức trở lại phía trên.

Không hề nghĩ tới, Lâm Dật lại lặng lẽ thanh toán tiền rồi.

Loại cảm giác trở về từ cõi chết này, người chưa từng trải qua vĩnh viễn không thể nào hiểu nổi.

Nhưng chuyện Lâm Dật lặng lẽ trả tiền, vẫn khiến anh cảm thấy rất ngoài ý muốn.

Bữa cơm gần 90 ngàn, nói trả liền trả, anh ta thật sự có tiền như vậy sao?

“Hô ~”

Quách Phi điều chỉnh lại tâm trạng một lần nữa rồi đi ra ngoài nhà hàng, lên xe Lâm Dật.

“Anh làm gì mà lâu vậy... Chờ anh hơn nửa ngày rồi.” Phương Phỉ nói.

“Tôi, tôi đi vệ sinh, cho nên mới chậm như vậy.” Quách Phi nói:

“Lâm Dật anh cũng thật là, đã nói là để tôi trả tiền rồi, sao anh còn trả làm gì.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1072.

Chương 1073. Xin Lỗi, Tôi Thật Sự Có Tiền

“Tổng cộng hết gần 90 ngàn tệ, anh chắc chắn muốn tự mình trả sao?” Lâm Dật cười hỏi:

“Có thể chuyển khoản cho tôi cũng được, tốn hơn 80 ngàn, tôi đau lòng chết đi được.”

Đỗ Dao và Phương Phỉ đều không nói chuyện, đang chờ Quách Phi chuyển tiền.

Dù sao anh ta cũng nói bữa cơm này là anh ta mời.

“Ngạch...” Ánh mắt Quách Phi có chút trốn tránh.

“Tiền của tôi đều ở trong thẻ, không có cách nào trả cho cậu cả, chờ tôi lấy ra lại nói.”

“Chúng ta đến ngân hàng đi.” Lâm Dật nói ra: “Dù sao cũng cần tiền ở trọ.”

“Nếu không thì vậy đi, tiền cơm cậu trả, tiền khách sạn sẽ do tôi trả, chúng ta coi như hòa nhau.”

“Lúc đầu, không phải anh nói tất cả chi tiêu tại Trung Hải đều tính trên đầu anh sao, sao giờ lại chia ra cả chúng tôi rồi?”

“Khụ khụ khụ...”

Quách Phi nói: “Ai bảo anh giả trang hào phóng làm gì, không liên quan tới tôi.”

Lần này Quách Phi không còn dám giả bộ, bản thân mình căn bản không trả nổi nhiều tiền như vậy.

“Được thôi, dù sao cũng không phải là nhiều, tôi không tính toán với anh.”

“Thôi đi, anh không phải cũng quét Huabei thôi sao, giả bộ hào phóng làm gì chứ.” Quách Phi nhỏ giọng nói thầm.

“Anh Lâm, chúng ta tùy tiện tìm một chỗ là được rồi, không cần thiết tìm nơi tốt làm gì đâu.” Đỗ Dao nói.

“Việc này cô không thể hỏi tôi, phải hỏi Quách Phi, chuyện ở trọ là do anh ấy chi trả.”

“Vẫn là thôi đi.” Đỗ Dao nói: “Thật ra hai chúng tôi cũng có tiền, ở khách sạn là đủ.”

“Dao Dao, lời này của cô là có ý gì, đã nói là chi phí hôm nay sẽ do tôi trả rồi, sao có để cho hai nữ sinh như cô trả tiền được.”

“Vậy trong túi quần của anh còn bao nhiêu tiền? Có thể đi cấp bậc gì đây?” Lâm Dật cười hỏi.

“Chẳng lẽ anh còn muốn hãm hại tôi.”

“Anh nói vậy là có ý gì, tiền cơm là tôi trả, lừa anh cái gì rồi?”

“Các người chọn khách sạn đi, tôi không thành vấn đề.”

“Tôi chính là thích đi ra ngoài cùng với thổ hào như các người.”

Nói xong, Lâm Dật lái xe, chở bọn người Đỗ Dao đến đại khách sạn Ritz- Carlton.

“Anh nhìn xem nơi này có được không? Cấp bậc đủ không?” Lâm Dật cười hỏi.

Nhìn thấy Ritz- Carlton được trang hoàng rộng rãi khí phái.

Trong lòng Quách Phi có chút cảm khái.

Chỗ giống như này, giá cả cơ bản đều rất thống nhất, giống như là nhà hàng, có đắt cũng không đắt hơn là bao.

Nếu như anh ta kéo mình đến biệt thự nào đó, không biết sẽ phải tốn bao nhiêu tiền đây.

Với lại chỗ giống như khách sạn bình thường đều hỗ trợ Huabei.

Ngoại trừ tiền mặt trong túi, còn có 45000 hạn mức, tóm lại là không cần sợ.

“Nơi này vẫn được.”

“Nếu anh không có ý kiến gì thì ở lại đây đi.”

“Anh Lâm, nơi này cũng quá tốt rồi?” Đỗ Dao nhỏ giọng nói:

“Chúng ta cũng không phải là nhân vật quan trọng gì, tìm khách sạn nhỏ nào đó là được rồi.”

“Tới đây rồi thì cũng phải hưởng thụ một chút chứ.” Lâm Dật cười nói:

“Với lại còn có người chi tiền, hai người các người các người còn lo lắng cái gì? Yên tâm mà ở là được.”

Nói xong, Lâm Dật dẫn trước đi vào, đến trước quầy tiếp tân.

“Mở bốn phòng tổng thống.”

“Xin chào, tiên sinh, giá phòng tổng thống là 78000 một đêm, bốn phòng tổng cộng là 312000.”

Nghe thấy mức giá 78000 một đêm, ba người Đỗ Dao đều bị giật nảy mình.

Ăn bữa cơm mới chỉ tốn hơn 80000 tệ mà ở lại đây một đêm lại tốn đến 78000 tệ?

Tốc độ cướp bóc cũng không có nhanh như vậy a?

“Anh Lâm, không cần thiết phải đặt bốn phòng đâu, tôi và Phỉ Phỉ ở một phòng là được.”

“Vậy thì đặt ba phòng.”

Lâm Dật nhìn Quách Phi một chút, “Đến lúc cho anh thể hiện thực lực rồi.”

“Lâm Dật, cậu như này có chút quá mức, mình có thân phận gì chẳng lẽ không biết sao? Thế mà còn muốn ở phòng tổng thống?”

“Vậy anh muốn ở phòng như thế nào?”

Quách Phi nhìn thoáng qua bảng giá trên tường rồi nói:

“Tôi cảm thấy phòng giá 1888 cũng không tệ, chúng ta cũng không phải là nhân vật lớn gì, không cần phải phô trương, lại nói, trong người anh còn có tiền sao? Thế mà lại muốn ở căn phòng đắt như vậy?”

“Có chứ.”

“Anh vừa mới quét hơn 80 ngàn, Huabei cũng có hạn mức đó?”

Lâm Dật lấy thẻ ngân hàng của mình ra, quơ quơ trước mặt Quách Phi, “Xin lỗi, tôi thật sự có tiền.”

“Mở cho tôi hai gian phòng tổng thống.”

“Được rồi tiên sinh, ngài chờ một lát.”

Rất nhanh, nhân viên phục vụ đem thẻ phòng giao cho Lâm Dật, “Đi thôi, về đi ngủ, sáng sớm ngày mai còn có việc phải làm nữa đó.”

“Anh chờ chút!” Quách Phi gọi Lâm Dật lại từ phía sau, “Sao anh chỉ đặt hai phòng?”

“Không phải anh muốn ở phòng 1888 tệ sao, tôi không quen ở phòng tiêu chuẩn, cho nên không thể đi cùng anh được.”

Nói xong, ba người đi thẳng tới thang máy.

Để một mình Quách Phi ngây người tại chỗ.

Đến phòng tổng thống trên tầng cao nhất, Lâm Dật đưa thẻ phòng cho Đỗ Dao, “Đi về nghỉ ngơi đi, sáng ngày mai nhớ liên lạc qua điện thoại.”

“Anh Lâm, lần này để anh phải tốn tiền rồi.”

Vốn dĩ lần này, Đỗ Dao muốn chia với Lâm Dật, hoặc là mình mời cơm, hoặc là mình trả tiền ở trọ.

Nhưng cái nào mình cũng trả không nổi, nên trong lòng có chút áy náy.

“Cũng không tốn bao nhiêu tiền cả, nhanh trở về nghỉ ngơi đi.”

“Ừm, cảm ơn anh Lâm.”

Sau khi trở lại phòng, Lâm Dật đi tắm rửa một cái, sau đó nói chuyện phiếm với Kỷ Khuynh Nhan một hồi, sau khi chúc cô ngủ ngon thì chơi game cùng Trần Nghiên, chơi đến hơn nửa đêm mới ngủ.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Lâm Dật rửa mặt, ăn mặc chỉnh tề liền đi sang phòng bên cạnh tìm Đỗ Dao, phát hiện ba người đã chờ mình một hồi lâu.

Thái độ của Quách Phi đã tốt hơn nhiều khi nhìn thấy Lâm Dật.

Trải qua một đêm suy nghĩ, anh phát hiện mình thật sự không so được với Lâm Dật.

Cho dù trong nhà mình có chút tiền thì cũng không có khả năng tiêu hai trăm mấy nghìn tệ trong vòng một đêm mà không thèm nháy mắt được.

Cho nên anh đã thành thật hơn không ít, không nói mấy lời khoác loác nữa.

“Anh Lâm, chúng ta xuất phát luôn sao?”

“Đi ăn chút gì đó đã, sau đó lại đi.”

“Ừm, vâng.”

Thu dọn đơn giản một chút, bốn người vào khách sạn ăn sáng, sau đó lái xe rời đi.

“Anh Lâm, hôm nay anh có dự định gì không?” Đỗ Dao hỏi.

“Các người không phải muốn đi mua sách sao? Tôi đưa các người đến hiệu sách trước, sau đó tôi đi mua một ít thuốc trừ cỏ, đoán chừng một lát là xong việc, đến lúc đó sẽ quay lại đón các người.”

“Chúng tôi mua sách cũng không tốn nhiều thời gian, nếu không để chúng tôi đi cùng anh trước, dù sao cũng đang nhàn rỗi.”

“Cũng được, nếu các người không ngại phiền phức thì có thể đi với tôi, dù sao chuyện không nhiều, một ngày là có thể xong xuôi.”

“Ừm, tôi cũng nghĩ như vậy.” Đỗ Dao nói.

Bởi vì gần khách sạn có tiệm sách, với lại quy mô còn không nhỏ, Lâm Dật liền dẫn mấy người Đỗ Dao đến tiệm sách.

Hiệu sách Độ Khẩu là hiệu sách lớn thứ ba tại Trung Hải, mỗi ngày đều có không ít người đến đây.

Nhìn thấy xung quanh toàn là sách, ba người Đỗ Dao trực tiếp đến khu sách khảo nghiệm, chuẩn bị mua chút sách tham khảo.

Lâm Dật nhàn rỗi nhàm chán, nhìn bốn phía một chút, bèn cầm lên một quyển 《 Vật lý linh kiện bán dẫn 》 để xem một chút.

“Anh Lâm, anh học đại học ngành máy tính sao?” Đỗ Dao tò mò hỏi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1073.

Chương 1074. Vương Gia Ra Tay

“Tôi học đại học ngành marketing.” Lâm Dật nói:

“Nhưng tôi lại cảm thấy hứng thú với mấy thứ này, cô đi chọn sách của cô đi, không cần phải để ý đến tôi.”

“Ừ, biết rồi.”

Lâm Dật cầm sách xem một chút, phát hiện ghi chép trên đó đều là mấy thứ rất cơ sở, không có tính thực dụng, liền thả về chỗ cũ, sau đó lại lấy ra một quyển 《 Thiết kế và trang trí Chip 》và tiếp tục đọc.

Theo tình hình hiện tại thì không bao lâu nữa máy quang khắc sẽ ra đời.

Nhưng chuyện này cũng không hề đại diện cho việc Trung Quốc có năng lực sản xuất Chip cao cấp.

Bởi vì chuyện này còn dính đến dây chuyền sản xuất ở thượng nguồn và hạ nguồn.

Mà thiết kế và phong cách Chip cũng là hai phân đoạn quan trọng trong đó.

Hiện tại tập đoàn Lăng Vân không đủ tinh lực để làm những chuyện này, còn phải xem mấy công ty đầu tư kia có thể bắt kịp kỹ thuật nước ngoài trong thời gian ngắn hay không. Đây là một nhân tố rất quan trọng.

Lâm Dật vì rảnh rỗi nên lại cầm mấy quyển sách liên quan tới thiết kế và bao bì chip lên để xem tiếp

Xem một lúc đã hơn nửa giờ.

Đúng lúc này, Lâm Dật nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

“Vậy mà cũng có thể gặp anh ta?”

Người mà Lâm Dật nhìn thấy không ai khác, chính là bạn trai cũ của Hà Viện Viện, Khâu Húc Thành.

Nhưng người kia lại không nhìn thấy Lâm Dật, cho dù hai người có gặp mặt thì Khâu Húc Thành cũng chưa chắc đã nhận ra được Lâm Dật trước mặt chính là ông chủ của anh ta.

Bởi vì anh ta chỉ nghe qua tên của Lâm Dật, cũng mới thấy qua ảnh của Lâm Dật một lần, chưa từng nhìn thấy người thật.

Cho dù là hiện tại có gặp mặt, cũng rất khó để nhận ra ngay từ đầu.

Lâm Dật cũng không quan tâm đến Khâu Húc Thành lắm.

Tuy anh ta và Hà Viện Viện từng có một đoạn chuyện cũ không dám nhớ lại, nhưng đều đã là chuyện quá khứ.

Cộng với việc năng lực của anh ta quả thực không tầm thường, cho nên cũng không có lý do gì để đuổi cả.

Dù sao đều là người mà bản thân có thể sử dụng, nếu như khai trừ, sẽ rất khó tìm được người thích hợp để thay thế.

Nhưng điều khiến cho Lâm Dật cảm thấy ngoài ý muốn chính là, vốn cho rằng anh ta sẽ mua chút sách liên quan tới chất bán dẫn hoặc là máy vi tính.

Không nghĩ tới anh ta lại mua toàn sách tham khảo tiếng Anh và tiếng Nhật chuyên nghiệp.

“Con hàng này đúng là một tên chăm chỉ.”

Bởi vì ngoài quan hệ cấp trên cấp dưới, giữa hai người cũng không quen biết gì, nên Lâm Dật cũng không quan tâm nhiều đến Khâu Húc Thành. Anh lại tiếp tục cầm lấy mấy quyển sách liên quan tới máy vi tính để giết thời gian.

Hơn một giờ trôi qua, ba người Đỗ Dao mang mười mấy cuốn sách ra, đi tìm Lâm Dật.

“Anh Lâm, chúng tôi đã xong rồi, có thể đi.”

“Ừm.”

Sau khi ba người thanh toán thì lần lượt lên xe, Lâm Dật dựa theo địa chỉ hướng dẫn, lái về chợ buôn bán nông sản lớn ở phía ngoại ô thành phố.

Đây là thị trường buôn bán sản phẩm nông sản lớn nhất khu vực Duyên Hải.

Thị trường có quy mô phong phú, có thể nói là lớn chưa từng có.

Chỉ cần là đồ liên quan đến nông nghiệp thì đều có thể tìm thấy ở chỗ này.

Máy móc nông nghiệp, thuốc cho vật nuôi, hạt giống, phân hóa học,… không thiếu thứ gì cả.

“Anh Lâm, anh muốn mua thuốc trừ cỏ đúng không.” Sau khi vào chợ, Đỗ Dao hỏi.

“Ừm.”

“Trước đó, tôi có tới đây một lần với cha nên tôi biết chỗ bán thuốc trừ cỏ, tôi đưa anh đi.”

“Đi thôi, mua xong là có thể về nhà.”

Dưới sự dẫn đường của Đỗ Dao, một hàng bốn người đi tới tầng sáu của khu nông sản.

Nơi này là khu chuyên bán thuốc trừ cỏ, có thể tìm thấy các loại nhãn hiệu thuốc trừ cỏ ở đây.

Trước khi đến, Diêu Tân đã liệt kê ra các nhãn hiệu và số lượng thuốc trừ cỏ cần mua.

Đồng thời, còn liệt kê ra loại thuốc trừ cỏ mà Lâm Dật cần, cho nên lúc lựa chọn mới không tốn chút thời gian nào.

Hơn nữa Lâm Dật còn không thiếu tiền, không đến nửa giờ, đã mua xong.

Với lại ông chủ còn rất sảng khoái, còn kêu người đem lên xe cho Lâm Dật.

Đồ vật không nhiều, dùng xe của mình là có thể mang về, đỡ phải thuê xe vận tải, như vậy cũng tiết kiệm được không ít thời gian.

Mua đồ xong, bốn người đến gần đó ăn cơm, sau đó về trấn Tứ Phương.

Quách Phi và Phương Phỉ xuống xe bên trong trấn, Lâm Dật đưa Đỗ Dao về thôn Hoan Hỉ.

“Anh Lâm, cảm ơn anh đã đưa tôi đi mua sách, hai ngày này đã tiêu tốn của anh nhiều rồi.” Đỗ Dao ngượng ngùng nói.

“Khách sáo làm gì.”

Sau khi chào hỏi, Lâm Dật lái xe nhà.

Bởi vì vợ chồng Diêu Tân còn bận rộn ngoài đồng, Lâm Dật liền đem thuốc trừ cỏ để trong sân nhỏ của mình, chờ lúc bọn họ về sẽ đưa sau.

Sau khi mua thuốc trừ cỏ, Lâm Dật bắt đầu công việc diệt cỏ, bận bịu đến hơn 6 giờ tối, mới phun xong thuốc trừ sâu.

Hơn bảy giờ tối, vợ chồng Diêu Tân trở về sau khi làm xong việc đồng áng, chuẩn bị trả tiền mua thuốc trừ cỏ cho Lâm Dật.

Nhưng Lâm Dật không nhận, tổng cộng cũng chỉ hơn 2000 tệ, còn không bằng hai bình rượu, quả thực không cần thiết.

Sau khi xử lý xong tất cả, Lâm Dật lại ra chuồng heo nhìn một vòng.

Heo con phát triển cũng không tệ lắm, khoảng hơn hai tháng sẽ có thể nặng đến 100 cân. Toàn bộ đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Sau khi bận rộn, Lâm Dật cũng không về Trung Hải mà pha chút trà, ngồi ngẩn người trong sân.

Nghiệp vụ điện thoại di động đã đi vào quỹ đạo chính, hạng mục này sẽ ngày càng được hoàn thiện, tất nhiên sẽ lọt vào tầm ngắm của tư bản.

Mà vào lúc đó, hạng mục máy quang khắc cũng sẽ thành hình, hai hạng mục này đối với tư bản quốc tế mà nói thì chẳng khác gì vương tạc trong đấu địa chủ cả.

Đến lúc đó chỉ sợ là không ai biết trước được nền tài chính sẽ biến động thế nào.

Trong tương lai không xa, những công ty dưới cờ tập đoàn Lăng Vân sẽ được đưa ra thị trường, lúc đó sẽ nghênh đón một đợt trùng kích chân chính đến từ tư bản nước ngoài, sống hay chết còn phải nhìn xem.

Ngoài ra, tương lai của tập đoàn Lăng Vân nhất định sẽ đi trên con đường độc quyền.

Quốc gia sẽ xử lý chuyện này như thế nào cũng đang là ẩn số.

Chuyện này thì phải xem Lương gia giải quyết thế nào.

Reng reng reng _ _

Ngay tại lúc Lâm Dật đang suy nghĩ những chuyện này, điện thoại di động trong túi quần đột nhiên vang lên, là Trầm Thục Nghi gọi tới.

“Dì Trầm.”

“Có bận gì không, có chút việc muốn nói với con.”

“Không bận gì cả, đang ngồi ngẩn người trong nhà đây.”

Trầm Thục Nghi nở nụ cười, “Hẳn là đang suy nghĩ chuyện gì đúng không.”

“Suy nghĩ lung tung thôi, cũng không phải là chuyện gì quan trọng.” Lâm Dật cười nói:

“Dì Trầm gọi điện lúc này hẳn là có việc đúng không?”

“Đoạn video con gửi cho dì không có tác dụng, dì gọi điện chính là muốn nói với con việc này.”

“Không có tác dụng sao, không thể nào?”

Lâm Dật cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, bởi vì anh hiểu rõ Trầm Thục Nghi là ai, cũng biết nhà họ Lương mạnh như thế nào.

Video nằm trong tay bọn họ, hiệu quả chắc chắn sẽ tốt hơn so với nằm trong tay mình, không có khả năng lại không có tác dụng gì.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là có người cản trở sao?”

“Nhà họ Vương ra mặt, bảo vệ mấy người bọn họ.”

“Nhà họ Vương?” Lâm Dật đánh giá một câu, “Chính là gia tộc của Vương Miện đúng không?”

“Con còn nghe nói qua tên của cậu ta sao?” Trầm Thục Nghi cười nói.

“Thái tử gia Yến Kinh, ít nhiều cũng đã từng nghe qua, nhưng đến cấp bậc như bọn họ thì nếu như không có lợi ích gì thì sẽ không làm. Nhà họ Vương hẳn là sẽ không vô duyên vô cớ mà trợ giúp bọn họ?” Lâm Dật nói:

“Hơn nữa còn là chuyện lớn như vậy, muốn đỡ được, cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1074.

Chương 1075. Nhiệm Vụ Của Lữ Đoàn Trung Vệ!

“Con nghĩ đúng rồi đó, nhà họ Vương không có khả năng giúp đỡ không công, nhưng mấy nhà này hẳn là đã phải trả giá không ít.”

“Nhìn như vậy, địa vị của nhà họ Vương tại Yến Kinh trong tương lai sẽ càng ngày càng vững chắc, nhà họ Lương muốn vượt qua bọn họ, sợ rằng sẽ rất khó.”

“Quả thực là vậy.” Trầm Thục Nghi không e dè nói:

“Vốn dĩ Lương gia và Vương gia đã có chênh lệch nhất định, trải qua chuyện này, chênh lệch sẽ càng lớn hơn.”

“Vốn nghĩ có thể ép được bọn họ, giúp Lương gia một phen, hiện tại xem ra có vẻ như lại biến nó thành trở ngại rồi.”

“Cũng không đến mức đó, nó còn có rất nhiều ý nghĩa tích cực.” Trầm Thục Nghi nói:

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, Vương gia cũng phải trả cái giá không nhỏ, không có khả năng chỉ cần một câu là có thể giải quyết chuyện này được.”

“Nói như vậy thì đúng là cảm thấy thoải mái hơn nhiều.”

“Dì gọi cho con chính là để nói chuyện này, dì đang lái xe, không nhiều lời với con nữa.”

“Được.”

Cúp điện thoại của Trầm Thục Nghi, Lâm Dật ngồi trên xích đu, hai tay gối ở sau đầu, nhắm mắt dưỡng thần.

Sự cường đại của nhà họ Vương ít nhiều có chút nằm ngoài dự đoán của anh.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, mà vẫn có thể chặn lại, mình đã đánh giá thấp bọn họ.

Nhưng cái gọi là mặt tích cực kia có lẽ là địa vị 5 gia tộc tại Yến Kinh do Hàn gia đứng đầu sẽ tuột xuống, nhất là Hàn gia, sẽ không thể so với Lương gia được nữa.

Cái này lên thì cái kia xuống, phần mà bọn họ mất đi đương nhiên đều bị Vương gia hấp thu, từ đó giúp thanh thế Vương gia lớn mạnh hơn.

Lâm Dật nhắm mắt dưỡng thần, xoa xoa huyệt thái dương.

Mình đã đánh giá vòng tròn Yến Kinh này thấp rồi.

Trong hai tháng tiếp theo, cuộc sống của Lâm Dật trở thành một đường thẳng.

Phần lớn thời gian đều ở Trung Hải, nhưng lúc bình thường, sẽ tới thôn Hoan Hỉ.

Tưới nước nhổ cỏ, phun thuốc rồi cho heo ăn.

Khiến cho chính Lâm Dật cũng có chút hoảng hốt.

Mình rốt cuộc là phú hào 100 tỷ hay là nông dân trồng trọt đây?

Trong khoảng thời gian hai tháng này, heo con lúc trước đã nặng đến hơn 80 cân, sắp đạt tới con số 90, khoảng cách hoàn thành nhiệm vụ càng ngày càng gần.

Ngoài ra, hoa quả bên trong lều lớn đều đã chín, đã có thể ăn được rồi.

Đây đều là công lao của đất vàng và nước dược liệu kích thích tăng trưởng, nếu không cũng không có khả năng lớn nhanh như vậy.

Lâm Dật tính đơn giản một chút, khoảng từ một tuần đến nửa tháng nữa là có thể hái xuống một đợt.

Suy nghĩ một chút liền có chút chờ mong.

Reng reng reng _ _

Ngay lúc Lâm Dật đang thu dọn lều hoa quả, điện thoại trong túi quần đột nhiên vang lên, là Đào Thành gọi tới.

“Có chuyện gì sao?”

“Ừm, thu dọn đồ đạc đi, 10 giờ sáng ngày mai tập hợp tại căn cứ, có chuyện quan trọng cần thương lượng.” Đào Thành nói:

“Nhiệm vụ cụ thể thì chờ lúc cậu đến Yến Kinh mới bố trí.”

“Được.”

Hai người trò chuyện lời ít mà ý nhiều, nói xong chuyện chính liền cúp điện thoại, Lâm Dật thu thập đồ đạc một chút, sau đó lái xe về Trung Hải.

Đợi lâu như vậy, cuối cùng đã có nhiệm vụ.

Mà Lâm Dật cũng chờ mong đã lâu.

Anh cũng rất muốn biết, hệ thống rốt cuộc là đến từ đâu.

Trở lại Cửu Châu Các, trong nhà không có một ai, Kỷ Khuynh Nhan đang ở công ty.

“Hả? Anh về nhà rồi sao?”

Trong video wechat, nhìn thấy Lâm Dật về nhà, Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy có chút bất ngờ.

“Anh có chút chuyện phải đi công tác Yến Kinh một chuyến, cho nên về thu dọn chút đồ.”

“Sao không gọi điện nói trước cho em, em sẽ về thu dọn cho anh.” Kỷ Khuynh Nhan phàn nàn.

“Cũng không có nhiều đồ cần thu dọn, lại không phải là đi du lịch, anh chỉ tùy tiện lấy chút đồ rồi đi ngay. Mấy ngày nay em cũng đừng về đây, qua bên mẹ vợ của anh đi.”

“Anh đi ra ngoài nhớ chú ý an toàn, đến nơi thì nhớ gọi điện thoại cho em.”

“Được rồi.”

Nói chuyện với Kỷ Khuynh Nhan một hồi, Lâm Dật thu dọn đơn giản một chút, sau đó lái xe đến sân bay.

Hơn bốn giờ chiều, máy bay hạ cánh, anh trực tiếp đến khách sạn Bàn Cổ.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật đón xe đến khu vực lữ đoàn Trung Vệ.

Lúc anh đến, phát hiện người đã đến bảy tám phần.

Ngoài lãnh đạo của lữ đoàn Trung Vệ và đội viên chính thức, thì có mười một người mới giống như mình, tám nam ba nữ, đều đang ngồi ngay ngắn trước bàn hội nghị.

Nhưng bầu không khí của phòng họp lại có chút ngột ngạt, giống như bị đè nén vậy.

Khưu Vũ Lạc tựa lưng vào ghế ngồi, Ninh Triệt một tay chống đầu, giống như là có ai nợ tiền cô vậy.

“Tự tìm chỗ ngồi đi.” Đào Thành nhìn Lâm Dật nói.

Bên cạnh bàn hội nghị còn có hơn mười cái ghế dựa, Lâm Dật tiện tay kéo một cái, ngồi ở cạnh cửa, chờ đợi buổi hội nghị bắt đầu.

“Hiện tại người đều đã đủ, tôi sẽ nói về nhiệm vụ cụ thể.”

Vẻ mặt Lưu Hồng rất nghiêm túc, nói:

“Chúng ta sắp xếp buổi huấn luyện thử nghiệm là bởi vì trong lần hành động trước đó, người của tổ hai và tổ ba gặp phải phục kích, dẫn đến việc hai đội ngũ này đều bị giảm quân số, cho nên mới sắp xếp buổi huấn luyện kia.”

“Từ khi lữ đoàn Trung Vệ được thành lập cho đến bây giờ, đều dùng phương thức lấy chiến dưỡng chiến để bồi dưỡng đội viên của mình. Có thể nói, mỗi một thành viên chính thức của lữ đoàn Trung Vệ đều phải trải qua hàng trăm trận chiến mới luyện ra được, điểm này hẳn là mọi người đều rõ.”

Lúc nói chuyện, ánh mắt của Lưu Hồng đảo qua từng gương mặt của người mới đến.

“Qua nhiều năm như vậy, nhiệm vụ mà lữ đoàn Trung Vệ chấp hành đều là nguy hiểm và gian khổ nhất. Mỗi một lần thực hiện nhiệm vụ, đều có thể nói là cửu tử nhất sinh, giống như trận phục kích trước đó, chúng ta tổng cộng đã mất đi 13 chiến hữu. Đó cũng là lần thiệt hại quân số nhiều nhất từ khi thành lập lữ đoàn Trung Vệ Lữ cho tới nay. Tại nơi này của chúng ta thì cái chết đã trở thành một chuyện rất bình thường.”

Lời nói của Lưu Hồng giống như là một thanh búa tạ đánh thật mạnh vào lòng của mỗi người.

Đối với bọn họ mà nói, chuyện tử vong vẫn là chuyện rất xa xôi.

Mặc dù từ lúc nhỏ bọn họ đã dốc lòng truy tìm dấu chân của bậc cha chú, muốn gia nhập lữ đoàn Trung Vệ.

Nhưng trong hai mươi mấy năm trước khi gia nhập, bọn họ đều trải qua cuộc sống an nhàn sung sướng.

Hiện tại, được gia nhập vào lữ đoàn Trung Vệ như ý nguyện, bài học đầu tiên mà họ được được chính là cái chết, cho dù là tâm lý hay là sinh lý thì bọn họ đều chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt.

Nếu như Lâm Dật không phải lớn lên ở cô nhi viện, lại trải qua nhiều sinh ly tử biệt tại bệnh viện Hoa Sơn.

Thì có lẽ anh cũng không thích ứng nổi.

Đám người Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt theo bản năng nhìn lướt qua mấy người mới.

Phát hiện chỉ có Lâm Dật là vẫn lạnh nhạt, mà chi tiết này đối với mấy thành viên nòng cốt mà nói, là vô cùng quan trọng.

Bởi vì rất nhiều chuyện, cũng không phải chỉ dựa vào thực lực là có thể giải quyết, tâm tính cũng là một phần quan trọng.

“Tôi cho mọi người một phút để cân nhắc, nếu như hối hận, hiện tại liền có thể rời đi.” Lưu Hồng nói.

Những người mới ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, vẻ mặt của mỗi người đều mất tự nhiên.

Nhưng sau cùng, đều ngồi lại trên ghế, không ai rời đi.

Bởi vì cái ghế kia đại diện cho tương lai của gia tộc, nếu như đi thì có nghĩa là suy sụp.

“Rất tốt, ý chí của các người đều rất kiên định, hiện tại tôi sẽ nói về nhiệm vụ lần này.” Lưu Hồng nói: “Hoặc có thể nói là kế hoạch báo thù!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1075.

Chương 1076. Hiện Tại Lui Ra, Còn Kịp Nữa Không?

Người ở chỗ này, đều ngồi thẳng người theo bản năng.

Tiếp theo chính là màn quan trọng của buổi hội nghị này.

“Tiểu Khưu, cô nói cụ thể mọi chuyện cho mọi người cùng nghe đi.”

Khưu Vũ Lạc gật gật đầu, hướng về phía người ở chỗ này, nói:

“Vừa rồi lão đại đã nói, lúc thi hành nhiệm vụ, tổ hai và tổ ba chúng tôi đã bị thiệt hại nghiêm trọng, sau khi truy cứu nguyên nhân, thì phát hiện hành tung của chúng ta đã bị tiết lộ, khiến cho toàn quân gần như bị bao vây. Do đó nhiệm vụ hành động lần này chính là báo thù!”

Nói xong, Khưu Vũ Lạc cầm điều khiển từ xa trên tay điều khiển PPT(*) trên màn hình lớn.

(*)Power Point: Phần mềm cho phép người dùng tạo những trang chiếu phục vụ cho phép thuyết trình thuộc hệ điều hành Microsoft.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn một chút, ở trên màn ảnh xuất hiện một người đàn ông nước ngoài hơn năm mươi tuổi.

Thân hình của ông ta hơi mập, trên tay kẹp một điếu xì gà, nhìn giống người đứng đầu bên trong Marlon Brando(*).

(*)Marlon Brando, Jr., thường được biết tới với tên Marlon Brando là một diễn viên nổi tiếng người Mỹ. Từng hai lần đoạt

Giải Oscar Vai nam chính, Marlon Brando được coi là một trong những diễn viên có ảnh hưởng nhất của lịch sử điện ảnh Mỹ, ông được xếp thứ 4 trong Danh sách 100 ngôi sao điện ảnh của Viện phim Mỹ.

Ngay sau đó, phía dưới ảnh chụp lại xuất hiện ba người, hai nam một nữ.

Một người đàn ông trong đó để tay trần, trên đó có đầy hình xăm, nhìn như một quái vật.

Một người khác thì mặc âu phục, thắt cà vạt, nhìn còn có chút đẹp trai.

Người phụ nữ còn lại thì mặc váy đỏ, tóc vàng mắt xanh, thân hình gợi cảm và quyến rũ, giống như là Medusa(*) có thể câu hồn phách của người khác.

(*)Trong thần thoại Hy Lạp và thần thoại La Mã, Medusa là một con quỷ trong ba chị em quỷ có tên chung đó là Gorgon gồm Stheno, Euryale và Medusa. Trong số ba chị em lũ quỷ này thì Medusa là con quỷ hung dữ nhất và cũng là con quỷ trẻ nhất, có thể đánh chết được, còn hai con kia thì bất tử.

Nhưng dưới con mắt của một lão tài xế như Lâm Dật thì nữ nhân như vậy phỏng chừng sẽ biết nhiều tư thế hơn so với mình.

Nếu có cơ hội, thật sự là có thể luận bàn một chút.

“Người đàn ông cầm xì gà tên là Jeffrey, là ông chủ công ty Hắc Kim của mỹ. Việc buôn bán chủ yếu của ông ta là buôn bán tin tức từ đảo Tilia, ba người phía dưới, từ trái qua phải lần lượt là ba thủ hạ của ông ta, tên là Jimmy, Paul, Eliza.”

“Trong đó, Paul và Eliza đều có đoàn đội tư nhân của riêng mình, hoạt động quanh năm trên đảo Tilia, thực lực bản thân vô cùng mạnh. Ngoại trừ buôn bán tin tức, bọn họ còn có một loạt cơ sở buôn lậu. Theo tính toán giản lược, hơn một nửa khoáng thạch Buss chảy vào nước Mỹ đều là từ chỗ của bọn họ.”

Khưu Vũ Lạc thao tác điều khiển từ xa, phóng to bức ảnh chụp của người đàn ông để trần đầu tiên.

“Anh ta là tình báo của toàn bộ công ty Hắc Kim, mà tình báo của chúng ta cũng chính là do anh ta bán.”

Nói xong, Khưu Vũ Lạc dừng lại một chút, “Cho nên mục tiêu của hành động lần hành chính là anh ta!”

Lúc này, Vương Băng Ngọc đứng lên, phát văn kiện trên tay mình cho tất cả người ở chỗ này.

“Đây là tài liệu liên quan đến anh ta. Chúng ta nhận được tin tức, buổi tối ngày mai, du thuyền lượng tử sẽ ra khơi, Jimmy sẽ xuất hiện trên thuyền cùng với mục tiêu giao dịch không rõ. Nhiệm vụ của chúng ta chính là cản trở anh ta, cũng như lấy hết khoáng thạch từ trên tay anh ta.”

Vương Băng Ngọc nói xong, Khưu Vũ Lạc tiếp tục nói:

“Nhiệm vụ lần này sẽ do tôi và tổ trưởng Ninh dẫn đội hoàn thành, đồng thời, đây cũng là nhiệm vụ huấn luyện thử đối với các người trước khi chính thức tiếp xúc với đảo Tilia, hy vọng mọi người có thể biểu hiện tốt một chút.”

“Vâng!” Mọi người đồng thanh trả lời.

Nhưng Lâm Dật lại ngồi trên ghế, giữ im lặng, không đáp lại.

Điều anh quan tâm là chuyện trên đảo Tilia, còn với những nhiệm vụ khác thì sao cũng được.

Nhưng nhiệm vụ đã đưa xuống, không thể không nhận.

Chỉ là, trong này có vài điểm đáng ngờ, Lâm Dật cảm thấy không rõ, mà Khưu Vũ Lạc cũng không nói rõ ràng.

Lấy mức độ nghiêm mật của lữ đoàn Trung Vệ, sao có thể để lộ tin tức hành động được?

Điều này quá khả nghi.

“Tiểu Khưu, Tiểu Ninh, chuyện liên quan tới triển khai nhiệm vụ phía sau sẽ giao lại cho hai người, tôi còn có chút chuyện khác, nên đi trước đây.” Lưu Hồng nói.

“Giao cho chúng tôi là được rồi.” Khưu Vũ Lạc nói nghiêm túc.

Sau khi Lưu Hồng rời đi, bầu không khí của phòng họp nhẹ hơn một chút, Trương Huy lên tiếng:

“Tổ trưởng, khi nào chúng hành động vậy?”

“Thời gian vận chuyển tại nước Mỹ bắt đầu lúc sáu giờ chiều, nhiệm vụ của chúng ta là đuổi tới cửa cảng Miami trước 6 giờ, sau đó lên thuyền hành động.” Khưu Vũ Lạc nhìn mọi người, nói:

“Nhớ kĩ, toàn bộ hành động đều phải nghe theo chỉ huy, không được tự tiện hành động.”

“Vâng!”

Thấy mọi người đều đã chuẩn bị xong, Khưu Vũ Lạc nháy mắt ra hiệu cho Đào Thành. Anh ta lập tức ngầm hiểu, lập tức phát cho mỗi một người mới một tờ giấy A4 và một cây bút bi, khiến cho đoàn người không hiểu ra sao, không biết bọn họ muốn làm gì.

“Bởi vì nhiệm vụ có tính nguy hiểm nhất định, cho nên trước khi hành động, tất cả mọi người đều phải viết di thư, bởi vì rất có thể sẽ không về được.”

“Chuyện này...”

Bầu không khí của phòng họp nhất thời lạnh đi.

Ngoại trừ Lâm Dật và những đội viên cũ thì sắc mặt của mỗi người đều hết sức khó coi.

Chính bọn họ cũng biết, sau khi gia nhập vào lữ đoàn Trung Vệ Lữ sẽ chấp hành một số nhiệm vụ nguy hiểm, nhưng lại không nghĩ rằng mới tới đã phải viết di thư.

Trong lúc vô thức, mọi người đều nghĩ đến chuyện tổn hại lần trước của lữ đoàn.

Vốn dĩ cả hai đội ngũ có đến 30 người, nhưng trong một lần nhiệm vụ lại chết gần một nửa.

Thậm chí ngay cả tổ trưởng ban đầu cũng không giữ được tính mạng, cho nên bức di thư này có thể cũng không phải chỉ là nói suông. Hơn nữa bản thân mình còn là thành viên mới, cho dù là kinh nghiệm hay là thực lực, đều kém rất nhiều.

Nếu như thật sự gặp phải nguy hiểm, rất có thể cái chết sẽ rơi xuống trên đầu mình.

Tê _ _

Mới nghĩ đến đây thôi mà người ngồi ở đây đã run rẩy cả lên, chứ chưa nói là chết.

Cho dù là bị một chút thương tổn thì bọn họ cũng không có cách nào tiếp nhận cả.

“Tổ trưởng, chúng tôi đều là người mới, một chút kinh nghiệm cũng không có, xác định phải tham gia một nhiệm vụ nguy hiểm như này khi mới tiến vào sao?”

“Đây là truyền thống từ trước đến nay của lữ đoàn Trung Vệ, mỗi một thành viên đều được bồi dưỡng từ trong chiến đấu như vậy.” Khưu Vũ Lạc nói:

“Cho nên đây cũng không phải là nơi để sống an nhàn sung sướng, thật sự sẽ có khả năng chết người.”

“Ngoài những gì mà Khưu tổ trưởng nói thì tôi còn có một điều muốn nói cho mọi người.” Ninh Triệt nói:

“Nhân số tử vong hàng năm của lữ đoàn Trung Vệ chiếm hơn 40% tổng số, tin rằng mọi người đều biết con số này có ý nghĩa gì. Do đó, viết di thư trước khi làm nhiệm vụ là điều tất yếu.”

“Với lại, các người cũng không nên áp dụng mấy cái trong phim truyền hình kia vào đây làm gì. Chúng tôi không có thời gian để đi làm mấy chuyện như khảo nghiệm tâm lý gì đó đâu, cho nên bức di thư phải viết cho tốt, nói không chừng sau khi nhiệm vụ kết thúc còn có thể dùng tới.”

Lời nói của Ninh Triệt đã dập tắt hy vọng cuối cùng trong lòng mọi người.

Tuy việc lập công rất quan trọng, nhưng lúc đối mặt với cái chết, ai cũng đều sợ hãi.

Hô...

Lâm Dật hít một hơi thật sâu, cảm thấy trạng thái trước mắt như này mới đúng.

Dựa theo tràng diện trước đó thì mọi người đều xem lữ đoàn Trung Vệ là một con đường để thăng chức.

Gia nhập vào nơi này, tương lai nhất định sẽ có tiền đồ, gia tộc của mình cũng có thể gió mặc gió, mưa mặc mưa trong 20 năm tới.

Nhưng so với tính mạng của mình thì những thứ này thật sự không tính là gì, cho nên trong số những người ở đây, đã có người bắt đầu bỏ cuộc giữa chừng.

“Tổ trưởng, tôi muốn hỏi ngài một việc.” Quách Khánh Khôn nói.

Khưu Vũ Lạc gật gật đầu, “Có chuyện gì muốn hỏi, cứ nói thẳng là được.”

“Nếu như bây giờ lui ra, có còn kịp nữa không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1076.

Chương 1077. Nhân Tính Thật Sự Là Một Thứ Rất Phức Tạp

“Mẹ nó! Cậu nói cái gì vậy!”

Trương Huy tức giận mắng một câu.

Hai người đã quen biết nhau rất nhiều năm, đã từng nói sẽ cùng đến lữ đoàn Trung Vệ để phát triển, sau đó tạo dựng sự nghiệp.

Không hề nghĩ tới, người anh em tốt của mình lại muốn rút lui!

Sao có thể như vậy được!

“Lão Trương, việc này cậu không thể trách tôi.” Quách Khánh Khôn nói: “Tôi thật sự rất sợ chết!”

“Thối lắm, lúc chúng ta báo danh, không phải đều nói rõ những chuyện này rồi sao, sao bây giờ cậu lại lui ra chứ!” Trương Huy mắng.

“Tôi cũng biết, nhưng khi đó tôi cho là cái chết mà bọn họ nói chỉ là để hù dọa chúng ta, không nghĩ tới lại là thật.” Quách Khánh Khôn khóc lóc nói:

“Với lại cậu cũng thấy đấy, những ảnh chụp công huân trao trên hành lang có rất nhiều người đều bị thương, tàn tật suốt đời, nếu như thật sự là như vậy, tôi thật sự không có cách nào tiếp nhận.”

“Chuyện này…”

Sắc mặt Trương Huy cũng có chút mất tự nhiên, “Đây là chuyện của cậu, tôi không có quyền ngăn cản, muốn đi thì đi đi.”

Quách Khánh Khôn nhìn Khưu Vũ Lạc, “Khưu tổ trưởng thật xin lỗi, tôi hiện tại muốn rút lui, hi vọng cô không nên giận tôi.”

“Cậu có quyền tự do lựa chọn, tôi sẽ không tức giận, đây là việc không cần thiết.”

“Vậy tôi đi trước...”

Lời nói của Quách Khánh Khôn đã không còn lưu loát, sắc mặt đỏ lên.

Ở thời điểm này, thừa nhận bản thân mình nhu nhược, là một chuyện vô cùng sỉ nhục.

Nói xong câu tiếp theo, Quách Khánh Khôn vội vã rời khỏi phòng họp.

Nhưng không khí của phòng họp lại trở nên bất ổn.

Mỗi người đều cầm bút, nhưng lại không ai dám hạ bút.

“Khưu tổ trưởng, tôi, tôi cũng muốn lui ra...”

Người nói chuyện là một cô gái tóc ngắn, cô đang run rẩy giơ tay lên.

Khưu Vũ Lạc khẽ nhíu mày, ánh mắt quét qua những người khác.

“Nếu như các người vẫn muốn rút lui thì đi bây giờ vẫn còn kịp. Các người chỉ có một phút đồng hồ để suy nghĩ, nếu không thì sau khi viết di thư sẽ lập tức lên đường hành động, chờ đến lúc lên máy bay rồi, các người có muốn rút lui cũng đã không còn kịp nữa.”

“Chuyện này...”

Bên trong phòng họp bắt đầu xôn xao.

Thời gian suy nghĩ chỉ còn một phút đồng hồ, đối với mỗi người mà nói thì đều là khảo nghiệm.

Một phút này tựa hồ cũng không phải chỉ quyết định có đi chấp hành nhiệm vụ hay không, mà nó còn quyết định sống chết của mình!

“Tôi, tôi cũng muốn rút lui!” Một người đàn ông tóc ngắn giơ tay, nói.

“Được, nếu như ai muốn rút lui thì không cần nói với tôi, tự mình đi ra ngoài là được.” Khưu Vũ Lạc nói, sắc mặt rất khó nhìn.

Ninh Triệt kéo một cái ghế qua, rút một điếu thuốc lá của nữ sĩ, tự mình hút.

Cùng lúc đó, cô còn cầm điện thoại di động của mình, bật tính năng đếm ngược một phút đồng hồ.

Một nam một nữ trước đó đều cúi đầu đi ra ngoài.

Thời gian trôi qua từng giây, qua vài lần hô hấp, đã qua hơn hai mươi giây.

Lúc này, lại có người để bút trong tay xuống, cúi đầu đi ra ngoài.

Rất nhanh, một phút trôi qua, vốn dĩ có mười hai người thông qua huấn luyện thử, tính cả Lâm Dật thì cũng chỉ còn lại năm người, bốn nam một nữ.

Ninh Triệt gảy tàn thuốc, cất điện thoại di động của mình vào.

Khưu Vũ Lạc lên tiếng:

“Như đã nói trước đó, nếu như các người đã không rời đi, như vậy thì bắt đầu viết di thư đi, sau đó bắt đầu hành động.”

“Tổ trưởng, chờ một chút!” Trương Huy nói.

“Còn có chuyện gì?”

“Tôi, tôi cũng muốn rút lui…”

Lâm Dật:???

Vừa rồi còn luôn mồm nói sẽ không rút lui, hơn nữa còn chửi mắng Quách Khánh Khôn một trận, hiện tại thế mà lại dùng loại thao tác cợt nhả này?

Nhân tính thật đúng là thứ đồ thú vị.

Khưu Vũ Lạc tức giận không thôi, “Đi đi, lữ đoàn Trung Vệ không cần người như cậu.”

Trương Huy cảm thấy trên mặt đã còn không ánh sáng, không dám nói cả, chỉ thu dọn đồ sau đó rời khỏi phòng họp.

Khưu Vũ Lạc nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Hiện tại chỉ còn bốn người các người, tôi không có thời gian nói nhảm nữa, nếu như muốn đi thì hiện tại mau cút, nếu không thì lập tức viết di thư!”

Ý chí của những người còn lại rất kiên định, cầm bút, viết di thư dựa theo yêu cầu của Khưu Vũ Lạc.

“Tình huống năm nay so ra thì kém một chút với mấy năm trước.” Ninh Triệt nói: “Trước đó cũng có người rút lui trong lúc mấu chốt, nhưng không có nhiều như vậy.”

“Bậc cha chú của bọn họ đều từng lập chiến công hiển hách cho lữ đoàn Trung Vệ, không ngờ đến đời bọn họ lại phế như vậy.”

“Dù sao cũng khác thời đại, tình cảm cũng không thể coi như cơm ăn được, bọn họ đều bị chiều hư, còn không bằng chúng ta.”

Khưu Vũ Lạc không nói chuyện, cũng đồng ý với quan điểm của Ninh Triệt.

“Lâm Dật, sao cậu lại không viết, chẳng lẽ có suy nghĩ gì sao?” Đào Thành hỏi.

Trong lần huấn luyện thử này, Lâm Dật chính là kinh hỉ lớn nhất của bọn họ.

Những người khác lui ra, bọn họ đều có thể tiếp nhận, nhưng nếu như Lâm Dật rời khỏi thì lữ đoàn Trung Vệ Lữ sẽ tổn thất lớn.

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều nhìn về phía Lâm Dật theo bản năng.

Từ lúc mới bắt đầu, các cô đều không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ rút lui.

Nhưng sự thật lại không giống như trong tưởng tượng của mình.

“Sợ chết thì cút, đừng ở đây lãng phí thời gian của chúng tôi.”

“Con mẹ nó cô có bệnh à? Có lửa cũng đừng hất lên người tôi chứ.” Lâm Dật nói: “Ai nói là tôi không muốn viết đâu?”

Khưu Vũ Lạc cũng không phải là nhằm vào Lâm Dật, với lại cô cũng tán thành năng lực và trình độ của Lâm Dật.

Từ đầu đến cuối cô đều cảm thấy, dù người khác có rời đi thì chỉ cần Lâm Dật không rời khỏi, lữ đoàn Trung Vệ Lữ cũng đã kiếm lời.

Hiện tại thấy cậu không viết, thì không bình tĩnh nổi nữa.

Tức giận kìm nén ở trong giờ đây đều dâng lên.

“Không sợ vậy sao cậu lại không viết? Có cái gì cần do dự sao?” Khưu Vũ Lạc nhìn cô gái duy nhất ở đây, nói: “Khương Thanh cũng không lề mề chậm chạp giống như cậu!”

“Lão tử muốn viết bốn phần di chúc, con mẹ nó cô cho tôi một tờ giấy sao mà đủ?”

“Cậu nói muốn viết bốn phần di chúc là có ý gì?” Ninh Triệt hỏi.

“Mưa móc cùng dính, phải viết cho mỗi người, ưu điểm lớn nhất của tôi chính là rất công bằng, tất cả đều là thịt trong tim tôi.”

Khưu Vũ Lạc:???

Ninh Triệt:???

Lớn lên đẹp mắt, thì có thể phách lối như vậy sao?

“Tiểu tử, tôi xem trọng cậu.” Ninh Triệt cười ha hả nói: “Đào Thành, đem phần giấy còn lại ra đây.”

Đào Thành dở khóc dở cười đưa giấy qua, Lâm Dật hững hờ viết, cũng không vội vàng.

“Cậu vừa rồi nói bốn người, thận có thể chịu được sao?” Ninh Triệt trêu chọc.

“Chuyện huấn luyện, không phải cô cũng thấy rồi sao, biểu hiện hẳn là rất được đúng không?”

“Chậc chậc chậc, thật sự là tham lam a.” Ninh Triệt nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Đợi lát nữa viết xong di thư, hai chúng ta ra ngoài đi dạo một chút không? Tôi cũng muốn thể nghiệm một chút khoái lạc, yên tâm đi, tự tôi sẽ chuẩn bị Yu Ting (viên nén levonorgestrel).”

“Việc này có thể, cùng đi thử một chút.”

Người trong phòng họp:…

“Cô chú ý hình tượng một chút, mặt mũi của lữ đoàn Trung Vệ đều bị cô làm mất hết rồi.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Dù sao cũng mạnh hơn so với xử nữ vạn năng như cô, mất cân bằng nội tiết tố.” Ninh Triệt nói:

“Học tập chị đây một chút, lúc làm việc thì nên chuẩn bị Yu Ting, lâu mà lại an toàn.”

“Cô ấy không cần, đều mẹ nó không ăn cũng vô sinh, ăn vào cũng lãng phí.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1077.

Chương 1078. Đừng Để Nghèo Khó Hạn Chế Trí Tưởng Tượng Của Mình

“Hả? Cậu có thể nhìn ra sao?” Ninh Triệt cảm thấy ngoài ý muốn.

Lâm Dật nhìn Khưu Vũ Lạc và Đào Thành, “Hai người bọn họ không nói qua chuyện của tôi cho cô biết sao?”

Nghe Lâm Dật nói như vậy, Ninh Triệt mới nhớ tới, cậu còn là một bác sĩ ưu tú.

Nếu như vậy, thì lời nói chắc chắn sẽ uy tín.

Ninh Triệt theo bản năng liếc nhìn Khưu Vũ Lạc.

“Chậc chậc chậc, thật đáng thương, năm nay mới 30 mà đã bị như vậy.”

Đúng là hiếm khi Khưu Vũ Lạc không phản bác lại.

Trong đầu đều là dấu chấm hỏi.

Bản thân mình thủ thân như ngọc nhiều năm như vậy, không làm cái gì cả, sao lại mắc loại bệnh này chứ?

Rất nhanh, trừ Lâm Dật ra thì ba người khác đều đã viết xong di thư.

Lâm Dật vẫn còn chậm rãi viết, mới đến bản thứ hai.

“So sánh ra thì nỗi lo lắng của cậu nhiều hơn so với những người khác, chẳng lẽ cậu không sợ chết sao?" Ninh Triệt cười hỏi.

"Tôi còn chưa kết hôn sinh con, còn có một đống gia sản lớn và phụ nữ, nếu như cứ thế mà chết đi, vậy chẳng phải quá xui xẻo sao."

"Vậy sao cậu còn muốn gia nhập lữ đoàn Trung Vệ?"

Cậu hỏi của Ninh Triệt cũng là điều mà những người khác muốn hỏi.

Nói thật thì Lâm Dật quả thực ưu tú hơn những người khác, thứ cần bận tâm cũng nhiều hơn, cho nên bọn họ rất muốn nghe suy nghĩ của cậu.

"Nhìn lời nói của các người kìa, ai nói gia nhập lữ đoàn Trung Vệ thì nhất định sẽ chết? Các người đều là người lâu năm, không phải là cũng đang sống rất tốt sao?"

Ninh Triệt nhún vai, "Chúng tôi có thể sống đến bây giờ, ít nhiều đều có chút may mắn, lời chúng tôi vừa nói cũng không phải là hù dọa, nhiệm vụ của lữ đoàn Trung Vệ quả thực đều rất nguy hiểm."

Ninh Triệt tuy rất gan dạ, nhưng thực chất bên trong cũng là người rất tinh tế.

Cô không hy vọng dùng thủ đoạn lừa gạt để lừa Lâm Dật vào lữ đoàn Trung Vệ, cho nên có nhiều chuyện cần phải nói cho rõ ràng.

"Tôi cảm thấy cũng không có khủng bố như vậy, xảy ra chuyện thì chạy là được." Lâm Dật nói:

"Đánh không lại người ta, tôi không tin mình không chạy thoát khỏi bọn họ."

Ninh Triệt khẽ nhíu mày, “Ý của cậu là, nếu xảy ra chuyện thì cậu sẽ chạy trốn?”

“Nếu như có thể bảo đảm an toàn của tôi thì tôi chắc chắn sẽ không chạy. Nhưng nếu như tình huống không đúng, tất nhiên là phải chạy rồi, chẳng lẽ cứ ngồi chờ chết sao?”

“Nếu có đồng đội cần cậu yểm hộ thì sao?”

“Chuyện này không được, có phúc có thể cùng hưởng, nhưng gặp nạn thì phải chạy trước.”

“Nếu như cậu ôm suy nghĩ như vậy mà gia nhập lữ đoàn Trung Vệ, tôi cảm thấy cậu không cần thiết phải viết di thư này, lữ đoàn Trung Vệ không chào đón người như cậu.”

“Lời này là có ý gì đây?” Lâm Dật nói:

“Phải ở lại chịu chết thì mới phù hợp với giá trị hy sinh của các người sao?”

“Chúng tôi cũng không chủ trương hi sinh, nhưng người tham sống sợ chết giống như cậu, tại thời khắc mấu chốt lại vứt bỏ đồng đội, cũng không phải là người mà lữ đoàn Trung Vệ muốn.” Khưu Vũ Lạc nói:

“Chuyện của cậu tôi sẽ nói lại với Lưu lão đại, trừ khi cậu thay đổi quan niệm của mình.”

“Mẹ nó, đồ thần kinh!”

Lâm Dật ném bút, quay người rời khỏi phòng họp.

Ba người mới bị Lâm Dật làm cho như đang ngồi trên bàn chông.

Người đàn ông đứng đầu trong đợt huấn luyện thử này thật đúng là không dễ chọc, ngay cả tổ trưởng mà cũng dám mắng.

“Được, hiện tại đã viết xong di thư rồi, các người đi ra ngoài trước đi.” Đào Thành nói.

“Được, được.”

“Sớm biết cậu ta là người như vậy, lúc đầu tôi chắc chắn sẽ không tìm về!”

Khưu Vũ Lạc ngồi xuống, vô cùng tức giận.

Cô rất kỳ vọng vào Lâm Dật, cộng với với cậu ta vẫn luôn không rời đi, cho nên trong lòng còn có mấy phần mừng thầm.

Nhưng bây giờ, cậu ta lại nói ra những lời này, đây là điều mà Khưu Vũ Lạc cô không thể tiếp nhận.

Dù ở bất cứ thời điểm nào thì hành động vứt bỏ đồng đội trên chiến trường đều là hành động đáng xấu hổ!

Lữ đoàn Trung Vệ cũng không cần loại người này.

“Cô đã vô sinh vô dục rồi, vẫn nên bớt giận đi, chuyện này không đáng.” Ninh Triệt nói.

Tuy bình thường hai người thường xuyên tranh cãi, nhưng đồng thời cũng là chiến hữu cùng vào sinh ra tử, trong lòng của hai người vẫn luôn quan tâm đến đối phương.

“Từ đầu đến cuối tôi cũng không chào đón cậu ta, đi thì càng tốt.” Khưu Vũ Lạc nói:

“Nếu như để người này lên chiến trường chấp hành nhiệm vụ, không biết cậu ta có ném đồng đội trong thời khắc mấu chốt hay không?”

“Nhưng suy nghĩ của cậu ta mới phù hợp với quan niệm xã hội hiện tại.” Ninh Triệt nói:

“Tài phú, địa vị, phụ nữ, thậm chí là quyền lợi, cậu ta không thiếu gì cả. Cô có tư cách gì mà yêu cầu cậu ta hy sinh phụng hiến? Nói chuyện tình cảm sao?”

“Với lại tôi nói cho cô biết, nếu như cậu ta mà biết trước nhiệm vụ lần này là báo thù cho chiến hữu của chúng ta, tôi đoán rằng cậu ta đã không tới.”

“Tại sao lại nói như vậy, nếu như không tới, cậu ta còn tham gia buổi huấn luyện của lữ đoàn Trung Vệ làm gì?”

“Ở tuổi này mà cậu ta đã đạt được tất cả những gì mà một người đàn ông cần có, thứ mà lữ đoàn Trung Vệ có thể cho cậu ta có khi cậu ta còn không thèm để vào mắt.” Ninh Triệt lại châm một điếu thuốc, nói:

“Thứ mà cậu ta nhìn trúng chính là đảo Tilia, ngoài cái đó ra thì trên thế giới này không có bất cứ thứ gì có thể khiến cậu ta cảm thấy hứng thú cả. Còn cô bây giờ lại bắt cậu ta báo thù cho những người không liên quan đến mình? Người ta dựa vào cái gì đây? Nếu cô vô sinh vô dục, mà có thể tùy tiện ba ba ba? Cô không cảm thấy mình rất khôi hài sao?”

“Nhưng mấy năm này chúng ta đều là như vậy, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng hi sinh.”

“Đây là giá trị quan của chúng ta, nhưng cô không thể yêu cầu mỗi người đều như vậy được.” Ninh Triệt giẫm tàn thuốc, nói:

“Nhưng mà cách làm của cô cũng rất đúng, người đàn ông giống như cậu ta chỉ thích hợp làm bạn, không thích hợp làm đồng đội.”

“Hô ~”

Sau khi nói chuyện một hồi với Ninh Triệt, Khưu Vũ Lạc cảm thấy trong lòng của mình đã thoải mái hơn nhiều.

“Được rồi, đừng nói những chuyện này nữa, cô đưa bọn họ đi tập hợp đi, tôi sẽ không tha cho bọn chúng, thù này nhất định phải báo!”

“Tại sao là tôi mang đi? Cô thì làm cái gì?”

“Tôi đến bệnh viện một chuyến, đợi lát nữa sẽ tụ hợp với các người sau.”

“Cô không phải là đến khám phụ khoa đó chứ?”

“Tôi mới 30, nếu như thật sự có bệnh này, tôi cũng không cần sống nữa, con bà nó!”

…

Sau khi rời khỏi lữ đoàn Trung Vệ, Lâm Dật cũng không vội đi, mà tìm một chỗ ăn chút gì đó, sau đó mới chậm rãi đón xe đến sân bay.

Ra khỏi hành lang thương vụ, Lâm Dật chuẩn bị đăng ký, trùng hợp ở lúc này lại nhìn thấy bọn người Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cũng đang đi ra từ trong sân bay.

Tâm tình của Khưu Vũ Lạc đã tốt hơn nhiều khi nhìn thấy Lâm Dật lần nữa.

Giống như Ninh Triệt nói, mình quả thật không thể yêu cầu tinh thần hiến dâng của Lâm Dật.

Cậu ta có cuộc sống của mình, chỉ là không thích hợp với lữ đoàn Trung Vệ.

Chỉ là đáng tiếc cho năng lực và trình độ của cậu ta, nếu như gia nhập vào lữ đoàn Trung Vệ, tương lai nhất định có thể làm nên chuyện.

Nhưng người không cùng chí hướng thì không thể đi cùng đường, có một số việc không thể quá cưỡng cầu.

“Cậu tính lặng lẽ đi theo cũng vô dụng, tôi đã nói với Lưu lão đại, lữ đoàn Trung Vệ sẽ không thu nhận cậu nữa.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Hả?” Lâm Dật nhìn Khưu Vũ Lạc như nhìn một kẻ thiểu năng trí tuệ, “Ai nói là tôi muốn theo chân các người? Tinh thần không bình thường sao?”

“Vậy cậu tới đây làm gì?”

“Tôi về Trung Hải không được sao?”

Vẻ mặt Khưu Vũ Lạc rất lạnh nhạt, “Chuyến bay đến Trung Hải, bây giờ còn chưa đến giờ đăng ký, sao cậu có thể trở về được? Cậu cho rằng đây là xe buýt? Muốn đi là đi sao?”

“Lữ đoàn Trung Vệ sao có thể chọn một người thiểu năng trí tuệ như cô vào vậy?” Lâm Dật chỉ máy bay tư nhân của mình rồi nói:

“Tôi có máy bay tư nhân, có đường đi chuyên dụng, cô cũng đừng để nghèo khó hạn chế trí tưởng tượng của mình chứ.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1078.

Chương 1079. Hành Động Đặc Biệt

“Tư nhân, máy bay tư nhân...”

Tất cả mọi người đều quay đầu theo bản năng, thì thấy một chiếc Gulfstream G650 cách đó không xa.

Lúc này mới ý thức được, mức độ có tiền của Lâm Dật đã vượt qua tưởng tượng của mình.

“Sau này, lúc nói chuyện nhớ dùng não, dù sao mình cũng là người dẫn đội, như vậy sẽ khiến người phía dưới chê cười.”

Lâm Dật bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó xoay người đi về phía máy bay tư nhân của mình.

Vẻ mặt Khưu Vũ Lạc hiện lên vẻ xấu hổ, hận không thể tìm một lỗ để chui vào.

Ninh Triệt vỗ vỗ bả vai Khưu Vũ Lạc, nói với vẻ ý vị sâu xa:

“Chị đây thấy qua đàn ông nhiều năm như vậy, không đến 1000 thì cũng 800, chỉ với IQ của cô chắc chắn không phải là đối thủ của cậu ta. Tuy nói sau này không gặp mặt nữa, nhưng nếu như thật sự có cơ hội gặp lại, cô vẫn là hạ thấp một chút, để tránh bị sặc một mặt tro.”

“Hy vọng đời này sẽ không gặp lại cậu ta nữa.”

Sau khi nói thầm một tiếng, Khưu Vũ Lạc liền mang người lên máy bay, chuyện này coi như kết thúc.

Cùng lúc đó, máy bay của Lâm Dật cũng đã lên đường chạy.

Nhưng phương hướng của máy bay không phải là Trung Hải, mà chính là Miami nước Mỹ!

Hơn mười giờ sau, Lâm Dật đáp xuống sân bay Miami.

Do chênh lệch múi giờ nên hiện tại nước Mỹ đang là một giờ chiều.

Khoảng năm tiếng nữa, du thuyền Quantum sẽ xuất phát, thời gian của mình cũng coi như dư dả.

Đi ra khỏi sân bay, Điền Nghiên đã đợi ở chỗ này đã lâu.

Cách ăn mặc của Điền Nghiên mang đậm phong cách bờ biển Miami.

Váy hoa trắng xanh mặc trên người của cô nhìn rất có phong thái yêu nghiệt.

Nhưng nó vốn là một chiếc váy nhỏ rất tươi mát, bởi vì số đo của Điền Nghiên quá lớn, nên mặc trên người của cô nhìn không có chút liên quan nào với tươi mát cả.

Từ hơn hai tháng trước, Điền Nghiên đã đến Mỹ để chuẩn bị cho việc mua sắm toàn cầu của máy quang khắc, đến bây giờ vẫn còn chưa trở về.

“Lâm tổng.”

Nhìn thấy Lâm Dật, Điền Nghiên đi lên nghênh đón.

“Tới đây cũng đã gần ba tháng rồi, vất vả rồi.”

Điền Nghiên cười một tiếng, “Đây chính là chỗ tốt của giám đốc điều hành độc thân, cho dù đi đâu cũng không sao cả.”

“Cô đúng là rất lạc quan.” Lâm Dật nói:

“Vậy lúc nào cô tính đến chuyện chung thân đại sự, đến lúc đó tôi sẽ cho cô một hồng bao thật lớn.”

“Chờ lúc tôi gặp được một người đẹp trai giống như Lâm tổng thì tôi sẽ suy tính một chút xem có nên gả không.”

“Vậy cô sống cô độc hết quãng đời còn lại đi.”

Điền Nghiên cười rộ lên, tạo nên từng đợt dao động, giống như bọt nước vỗ bên bờ biển.

Trong lúc nói cười, Điền Nghiên đưa Lâm Dật đến khách sạn bên bờ biển.

Đây cũng là Lâm Dật cố ý sắp xếp, thuận tiện cho hành động lát nữa.

Hai người mua ít đồ tại nhà hàng khách sạn, trong bữa ăn, Lâm Dật hỏi:

“Nghiệp vụ bên này tiến triển thuận lợi chứ.”

“Vô cùng hoàn mỹ, Andy Moore vô cùng phối hợp, không gặp phải khó khăn gì.” Điền Nghiên nói:

“Những ngày gần đây, tôi đã trao đổi một chút với Trầm tiến sĩ, dựa theo tiến độ hiện tại của chúng ta thì mất khoảng tầm một tháng nữa, công việc bên này của tôi có thể kết thúc. Sau một tháng nữa, máy quang khắc của chúng ta hẳn là sẽ thành hình.”

“Hô ~”

Lâm Dật hít sâu một hơi, “Cuối cùng cũng hoàn thành được thứ này.”

“Đúng vậy, quả thực khiến người ta phải cảm khái, từ không tới có, chúng ta đã đầu tư vào đó rất nhiều.” Điền Nghiên cũng có chút cảm khái, “Đến lúc đó công ty của chúng ta bên này và chuyện thu mua cổ phần Intel đều sẽ bị bại lộ.”

“Đây chỉ là chuyện sớm muộn.” Lâm Dật suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Tôi đoán hiện tại cũng đã có không ít người bắt đầu hoài nghi rồi?”

“Quả thực là vậy, vào tuần trước, có hai nhà cung cấp hàng hóa cố tình lấy lý do hàng hoá kiểm tra không hợp tiêu chuẩn muốn trì hoãn cung cấp hàng. Hơn nữa còn không nói cụ thể thời gian cung cấp, lúc đó tôi đã đoán được rằng tư bản sau lưng bọn họ hẳn là phát giác được cái gì đó rồi.”

“Cuối cùng đã giải quyết thế nào?”

Điền Nghiên vén tóc, phong tình vạn chủng.

“Tôi lợi dụng chỗ trống của pháp luật địa phương để tố cáo bọn họ, sau đó họ mới ngoan ngoãn cung cấp hàng, cũng may tốc độ của chúng tôi nhanh, nếu không sẽ kéo thêm mười ngày nửa tháng, khi đó tốc độ thu mua toàn cầu có thể sẽ bị cản trở.”

“Khứu giác của đám người thương nhân này thật đúng là nhạy bén, nhanh như vậy đã phản ứng, đúng là vượt xa dự liệu của tôi.”

Điền Nghiên từ chối cho ý kiến, gật đầu, “Mấy nhà tư bản tại phố Wall thật sự không bình thường, nói một câu không vui chính là, thị trường chứng khoán trong nước kém hơn bên này không chỉ có một cấp.”

“Đó là điều đương nhiên.” Lâm Dật nói:

“Ở phương diện này, chủ nghĩa xã hội vĩnh viễn cũng không theo kịp chủ nghĩa tư bản.” Lâm Dật nói:

“Ở trong nước, cô có thể giống hút máu của dân chúng giống như một con muỗi, nhưng nếu như giống như ma cà rồng thì bàn tay của cơ quan giám thị sẽ chụp đến trên đầu mình.”

“Giống như ông chủ Mã trước đó, đoán chừng khoảng thời gian này ông ta trải qua cũng không dễ dàng.” Điền Nghiên cười nói.

“Cho nên tôi mới không muốn làm thủ phủ (người giàu nhất), mỗi ngày đều bị người ta nhớ thương, thậm chí đi ngủ cũng không ngon.”

“Chỉ khi nào máy quang khắc ra đời, tập đoàn Lăng Vân mới xem như bước vào thị trường tư bản quốc tế, đối với chúng ta mà nói, sẽ là đợt sóng lớn trước nay chưa từng có.” Điền Nghiên nói:

“Cho dù anh không muốn, thì vị trí giàu nhất cũng có khả năng sẽ rơi xuống trên đầu của anh, mạo hiểm của tư bản cũng theo đó mà đến.”

“Bước đi này sớm muộn đều phải đi, binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn, không cần phải nghĩ nhiều như vậy. Tôi cũng đang khống chế phương diện tư sản, vấn đề không lớn.”

Tốc độ ăn cơm của Lâm Dật rất nhanh, Điền Nghiên vì giữ dáng nên cũng không ăn nhiều.

“Lâm tổng, lát nữa có sắp xếp gì không?” Điền Nghiên cười hỏi:

“Đều đến Miami rồi, có muốn đi dạo hay không?”

“Cô chưa từng đi sao?”

“Trong khoảng thời gian này vẫn luôn bận rộn, nếu không phải anh qua đây, tôi cũng sẽ không cho mình nghỉ.”

"Đi thôi, vừa lúc tôi cũng có chuyện." Lâm Dật nói:

"Đúng rồi, chuyện tôi đến Mỹ, tuyệt đối đừng để lộ ra."

"Là một cấp dưới tiêu chuẩn, tôi sẽ giúp ông chủ giữ bí mật." Điền Nghiên cười nói:

"Tránh để Kỷ tổng hiểu lầm về hai chúng ta."

Lâm Dật nhìn dao động trước người Điền Nghiên:

"Lấy số đo này của cô, cô ấy quả thực rất dễ hiểu lầm."

"Chỉ là hai đống thịt, thật ra cũng không có gì."

"Mấy người các cô chính là không biết đủ." Lâm Dật nói:

"Muốn chỉnh được lớn như cô ít nhất cũng phải tốn 200 ngàn, cho nên mới nói người giống như cô, ra sân đã tự mang 200 ngàn rồi, chính là vừa sinh ra đã ở vạch xuất phát."

"Lâm tổng đừng trêu đùa tôi nữa, thật ra của Kỷ tổng cũng không nhỏ."

"Các cô cũng vậy."

Sau khi ăn xong, Lâm Dật bỏ hành lý vào khách sạn, sau đó cùng Điền Nghiên đi dạo quanh biển.

Cô ấy đến nước Mỹ công tác đã gần ba tháng, trong khoảng thời gian này vẫn luôn bận bịu, đây coi như là một phần phúc lợi cho cô ấy, thư giãn một chút.

Nhưng mà, lúc hai người thay xong đồ tắm, đi ra bờ biển.

Lâm Dật phát hiện, đây không phải là mình phát phúc lợi cho cô ấy, mà chính là cô ấy phát cho mình.

Đây con mẹ nó cũng quá lớn rồi.

Bình thường căn bản nhìn không ra, chẳng lẽ là bị đồ lót phong ấn sao?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1079.

Chương 1080. Cảm Giác Ưu Việt Của Nhà Tư Bản

Điền Nghiên quàng một chiếc khăn trên người, không thèm để ý chút nào đến cái nhìn của người khác.

Nếu như không xem mặt, dáng người Điền Nghiên gần như có thể so với những mỹ nữ u Mỹ, thu hút ánh nhìn của một đám người.

Thậm chí còn có không ít người tới bắt chuyện, nhưng đều bị Điền Nghiên từ chối.

Mấy người nước ngoài này tuy rằng cũng không tệ, nhưng so với ông chủ thì kém cũng không phải chỉ là một chút.

Nhất là cơ bụng tám múi kia, quả thực khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Giờ phút này, Điền Nghiên thừa nhận, mình đúng là tham lam.

Dưới bờ cát, hai người mang kính râm, nằm trên ghế dài.

Hưởng thụ ánh sáng mặt trời hiếm hoi của buổi chiều.

“Lâm tổng, anh bỗng nhiên bay đến Miami, hẳn là có chuyện quan trọng cần xử lý đúng không, có cần tôi giúp đỡ gì không?” Điền Nghiên hỏi.

“Đây là chuyện bí mật.”

“Trước đó còn muốn tôi giữ bí mật, không muốn để cho người khác biết, không phải là đến để tán gái đó chứ?”

“Tốt xấu gì tôi cũng là ông chủ, các người có thể tôn trọng tôi một chút hay không, không có việc gì thì học tập lão Kỳ một chút, sao lại biến thành một dạng giống như Hà Viện Viện rồi.”

“Đây cũng là một loại phương thức quan tâm tới ông chủ, nếu như anh có thể khống chế chuyện bên này, tôi đoán hiệu quả sẽ tốt hơn.”

“Tôi không có hứng thú đối với chuyện làm người giàu nhất, nào có tâm trạng để ý tới những chuyện lông gà vỏ tỏi này.”

Nói xong, Lâm Dật chỉ vào du thuyền Quantum đang đỗ ở phía xa, “Tối nay trên thuyền có hoạt động, tôi qua đó xem một chút.”

Chuyện liên quan tới du thuyền Quantum, các tạp chí lớn đều đưa tin, Điền Nghiên cũng nghe nói qua.

Nhưng chưa từng nghĩ tới, Lâm Dật tới vì chuyện này.

“Lâm tổng, có thể cho tôi một kỳ nghỉ hay không, tôi cũng muốn đi dạo một chút.”

“Chuyện này không được, đây không phải nơi tốt lành gì, không thích hợp với cô.”

Vẻ mặt Điền Nghiên thay đổi, cảm thấy có gì đó là lạ.

Lâm Dật không phải là ông chủ bình thường, chỉ cần là chuyện không trái với nguyên tắc thì đều không thành vấn đề.

Nhưng anh ấy lại từ chối mình, như vậy du thuyền Quantum này chắc chắn là không được bình thường.

Nhưng Điền Nghiên cũng có chút buồn bực, người không kiêng kỵ gì như ông chủ sao lại không hứng thú gì với mình chứ.

Hai đống thịt lớn lên trắng như vậy.

“Nhưng tôi nghe nói, trên đó hình như có thẻ VIP.” Điền Nghiên vừa bôi kem chống nắng cho đùi vừa nói:

“Mấy ngày trước, có một thổ hào mời tôi lên thuyền chơi, nói mình có tư cách đi thông đạo VIP.”

Lâm Dật gật gật đầu, cũng không xa lạ gì đối với những quy định như vậy.

Tại Trung Quốc có rất nhiều quy củ như vậy, huống hồ là chủ nghĩa tư bản có tính ưu việt cao như Mỹ.

“Đi thông đạo VIP có cần gì không?”

“Không biết.” Điền Nghiên lắc đầu, nói:

“Lúc đó, trên tay tôi còn có một chuyện cần làm, cũng không tâm tư hỏi những việc này. Nhưng tôi có thể gọi điện thoại hỏi một chút, đoán chừng anh ta sẽ đồng ý giúp đỡ.”

“Không cần đâu, chút chuyện nhỏ như vậy, tự tôi làm là được rồi.”

Nói xong, Lâm Dật bấm gọi cho Andy Moore, nói với ông ta tình huống bên này một chút, sau mấy phút đồng hồ liền cúp điện thoại.

“Andy Moore nói thế nào?”

“Chỉ cần 5 triệu đô làm vật nghiệm chứng là được.” Lâm Dật nhún vai nói:

“Khó trách mấy kẻ có tiền ở Trung Quốc đều muốn di dân đến đây, chỉ cần có tiền thì chính là tổ tông ở đây, đơn giản mà thô bạo.”

Điền Nghiên từ chối cho ý kiến gật đầu, “Lúc trước nghe người khác nói, chỉ cần có tiền là có thể mua được tôn nghiêm của người ở chỗ này. Nhưng lúc đó tôi không có cảm giác gì, hiện tại có tiền, tiếp xúc nhiều hơn, phát hiện thật sự đúng là như vậy.”

“Cho nên ở những chỗ như vậy, một là thật sự có tiền, hai là thật sự nghèo.”

“Thật ra Miami còn tốt, nếu như là Chicago thì sau sáu giờ tối, tôi cũng không dám ra khỏi cửa, loạn muốn chết.”

“Cho nên cô ở bên này nhớ chú ý một chút, chuyện làm ăn chỉ là chuyện nhỏ, nhớ bảo vệ bản thân mình.”

Điền Nghiên cười tủm tỉm nhìn Lâm Dật, “Lâm tổng, nếu có một ngày, tôi bị người cưỡng gian ở đây, anh sẽ làm gì?”

“Tôi giúp cô giết chết kẻ đó.” Lâm Dật thuận miệng nói: “Tặng thêm ưu đãi giết một tặng N, giết cả nhà của hắn ta luôn.”

Điền Nghiên cười một tiếng, nếu như được bảo đảm như vậy thì mình cũng cần phải sợ gì nữa.

Hơn 5h chiều, hai người thu dọn đồ đạc, trở lại khách sạn.

Điền Nghiên vẫn luôn đi theo bên cạnh Lâm Dật, cũng giúp đỡ anh làm xong giấy tờ nghiệm chứng.

Là một cái cấp dưới, như vậy đã coi như là tận tụy hết mức.

“Lâm tổng, anh, anh muốn đưa thứ này lên thuyền?”

Điền Nghiên cảm thấy rất ngạc nhiên, bởi vì trên tay Lâm Dật đang cầm một con dao giải phẫu, cùng một thanh dao găm bậc thầy phòng ngự MOD màu đen.

Du thuyền là chuyện rất mỹ diệu, nhưng khi hai thứ đồ này xuất hiện, phong cách sẽ không còn như vậy nữa.

“Mang theo phòng thân.” Lâm Dật thuận miệng nói: “Dọa cô rồi sao?”

“Đúng vậy.” Điền Nghiên gật đầu, “Lấy trình độ của anh, vậy mà còn muốn mang theo thứ này, sao cảm giác giống như là đang đóng phim băng đảng vậy.”

“Ừm...”

Lâm Dật dừng một chút, “Từ góc độ nào đó mà nói, mọi chuyện đúng là tương tự như vậy.”

Lúc này Điền Nghiên mới hiểu được, tại sao lại không mang theo mình lên thuyền, chỉ sợ thật sự là rất nguy hiểm.

“Nhưng lần này người lên thuyền hầu hết đều là phú thương, với lại bên Mỹ vừa trải qua khoảng thời gian không yên ổn, nên trước khi lên thuyền nhất định sẽ đem kiểm tra những vật này. Do đó, bọn họ đang nghiêm cấm về mấy chuyện như này.”

“Không có việc gì, tôi đã nghĩ ra được biện pháp.”

Điền Nghiên gật gật đầu, không nói gì nữa.

Năng lực và trình độ của Lâm Dật vượt xa mình, anh ấy đã dám làm như thế, thì nhất định là đã chuẩn bị kỹ càng.

Sau mười mấy phút, Lâm Dật chuẩn bị hoàn tất.

“Bên này không có việc gì nữa, đi làm việc của cô đi, nếu như gặp phải chuyện phiền toái thì nhớ gọi điện thoại cho tôi.”

“Đã biết, Lâm tổng.”

Nói xong, hai người cùng nhau rời khỏi khách sạn, sau đó mỗi người đi một ngả.

Lâm Dật đi về phía du thuyền, Điền Nghiên thì đến sân bay.

Tuy còn chưa tới giờ lên thuyền, nhưng phía dưới đã có không ít người xếp hàng, ít nhất phải dài năm mươi mấy mét, mức độ vội vàng vượt qua tưởng tượng của Lâm.

Trong đó còn có không ít người Hoa, khiến người ta cảm thấy nhiều hơn mấy phần quen thuộc.

Giống như Điền Nghiên đã nói trước đó, bởi vì bên Mỹ có chút lộn xộn, cho nên thủ tục lên thuyền cũng sẽ phức tạp hơn một chút, có một bộ thiết bị kiểm tra an toàn giống như ở sân bay.

Nó dùng để kiểm tra người lên thuyền có mang theo vũ khí nguy hiểm hay không.

Nhưng những tin tức cơ bản này, trước khi Lâm Dật lên thuyền đã tìm hiểu rồi, cho nên trong vali xách tay đã lắp đặt thiết bị che đậy, muốn ứng phó kiểm tra cấp bậc này là chuyện không thành vấn đề, cho nên cũng không lo lắng.

Ngoài ra, Lâm Dật nhìn thấy cách đó không xa còn có một con đường lên thuyền khác.

Nhưng lối đi này thì hơi có vẻ hơi vắng vẻ.

Chỉ có mấy người, cũng không dùng thiết bị kiểm tra, toàn bộ đều rất bình thường.

Dạng này tương phản, khiến cho Lâm Dật có cảm thấy như trời cũng đang giúp mình.

Không ngoài ý muốn chút nào, lối đi này chắc hẳn là dành cho VIP.

Ngay cả thiết bị kiểm an cũng không có, đối với mình mà nói sẽ giảm bớt tính nguy hiểm.

Mặc dù đã hiểu rõ tình huống nơi này, nhưng Lâm Dật cũng không vội lên thuyền.

Bởi vì trong đội ngũ lên thuyền, nhìn thấy đám người Khưu Vũ Lạc.

Tổng cộng có chín người, ngoại trừ người của hai tổ hai ba và ba người vừa mới gia nhập, bên cạnh Ninh Triệt còn có hai người đàn ông lạ mặt.

Lâm Dật khẽ nhíu mày, lúc ở sân bay trước đó hình như cũng chưa từng nhìn thấy hai người đàn ông xa lạ này.

Bây giờ lại đứng chung với Ninh Triệt, chắc là thành viên tổ ba của cô, trước đó đang ở nơi khác, giờ mới tập hợp tại Miami.

Nhìn thấy chín người chia làm ba tổ, lần lượt đứng tại các vị trí khác nhau, Lâm Dật liền đeo khẩu trang lên, để tránh bị nhận ra.

Lần hành động này, là tách ra để tiến hành.

Nếu để cho bọn họ phát hiện ra mình, thì hành động này sẽ không còn chút ý nghĩa nào nữa.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1080.

Chương 1081. Lên Thuyền Tìm Người

6 giờ Mỹ là thời gian lên thuyền.

Người dưới thuyền đều đang lục tục lên thuyền.

Chỉ là bọn người Khưu Vũ Lạc còn ở phía sau, vẫn còn chưa xếp hàng.

Khoảng một tiếng sau, những người xếp hàng lần lượt lên thuyền, bao gồm cả bọn người Khưu Vũ Lạc.

Lâm Dật cũng chuẩn bị một chút, đi về phía lối đi VIP.

“Tiên sinh, xin lấy ra phiếu lên thuyền và giấy chứng minh thân phận của ngài.”

Người nói chuyện là một cô gái trẻ tuổi da trắng, hơn hai mươi tuổi, trên mặt còn có mấy vết tàn nhang.

Lâm Dật đưa vé tàu và giấy chứng minh thân phận, cô gái người da trắng kiểm tra một lần, phát hiện không có bất cứ vấn đề gì, khách sáo nói:

“Có thể lên thuyền, chúc ngài đi đường vui vẻ.”

“Được, cám ơn.”

Lâm Dật gật đầu, mang vali chuẩn bị lên thuyền.

Cuộc sống chính là như vậy, khi bạn đã chuẩn bị cho điều xấu nhất thì kết quả thường tốt hơn so với trong tưởng tượng.

Giống như lần lên thuyền này, sớm đã chuẩn bị kỹ càng, sau đó đều không dùng tới.

Có thể được xem là may mắn.

Có tiền thật là tốt.

“Vị tiên sinh người Hoa kia, xin chờ một chút!”

Vừa đi ra chưa được một mét, Lâm Dật nghe thấy có người gọi mình từ phía sau.

Người nói chuyện, ước chừng hơn bốn mươi tuổi, đứng phía sau cô gái người da trắng, mặc đồng phục màu xanh đậm, nhưng anh ta cũng không phải là cảnh sát địa phương, mà chính là nhân viên công tác trên thuyền.

“Có chuyện gì vậy?”

“Tôi muốn kiểm tra vali của anh một chút.”

“Hả?”

Lâm Dật nhìn người đàn ông trung niên đang nói chuyện, “Người phía trước cũng mang theo, tại sao lại chỉ kiểm tra mình tôi?”

“Không vì gì cả, bởi vì ngài là người Hoa, cho nên chúng tôi muốn kiểm tra một chút.”

“Kỳ thị chủng tộc sao?”

“Không không không, tôi không có ý này.” Người đàn ông trung niên nhún vai nói:

“Tôi chỉ là muốn kiểm tra đơn giản một chút, đương nhiên, nếu như ngài là người Mỹ thì tôi sẽ không kiểm tra, đáng tiếc ngà không phải.”

Lâm Dật cười quay trở lại, tiện tay mở vali của mình ra, trong đó là từng chồng đô la Mỹ mới tinh.

Những phú hào gần đó thì chẳng sao cả, bọn họ đều là nhân vật có tiền, cũng không để ý đến số tiền này.

Nhưng những nhân viên công tác bình thường này thì không có cách nào bình tĩnh nổi.

Bọn họ đều là người sống tại tầng dưới của Mỹ, đời này chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy.

“Đây chính là đồ mà tôi muốn mang theo, anh có thể tùy tiện kiểm tra, nhưng nếu như thiếu một chút thì anh phải gánh chịu toàn bộ trách nhiệm.” Lâm Dật nói:

“Ngoài ra, dựa theo pháp luật của bang Florida, hành động bây giờ của anh có thể cấu thành hành vi kỳ thị chủng tộc, sau này tôi sẽ đến tòa án địa phương để khiếu nại anh.”

Người đàn ông trung niên bị dọa sợ, hơn nửa ngày không dám lên tiếng, cũng không dám lên đi kiểm tra đồ của Lâm Dật.

Bên trong tất cả đều là đô la mỹ, nếu như anh ta vu hãm mình thì mọi chuyện sẽ rất phiền phức, có thể mất luôn cả việc làm.

“Đây là công việc của tôi, tôi có quyền kiểm tra đồ của ngài.”

Lâm Dật giang tay ra, “Anh quả thực có quyền kiểm tra, cho nên anh có thể tùy ý kiểm tra, nhưng tôi sẽ khiếu nại quyền lợi của anh. Anh cảm thấy, quan tòa sẽ trợ giúp một người Mỹ như anh hay là nguyện ý tin tưởng đô la mỹ trong tay tôi đây?”

Người đàn ông trung niên hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Anh ta chỉ đơn thuần chướng mắt những người châu Á này, muốn làm khó anh ta một chút, không hề nghĩ tới lại chọc cho mình một thân phiền phức.

“Được, tôi đã kiểm tra xong, ngài có thể đi.”

Lâm Dật cười cười, lấy từ trong vali ra một xấp đô la mỹ, đưa cho cô gái người da trắng.

“Nữ sĩ xinh đẹp, đây là chút lễ vật tặng cho cô, chúc cô làm việc vui vẻ.”

Nhận lấy số tiền mà Lâm Dật cho mình, cô gái người da trắng mừng rỡ như điên, “Cám ơn tiên sinh anh tuấn, Thượng Đế nhất định sẽ phù hộ cho anh có một hành trình hoàn mỹ.”

“Cảm ơn.”

Lâm Dật lộ ra vẻ mỉm cười nói tiếng cảm ơn, sau đó đóng vali rồi lên thuyền.

Là một trong những du thuyền lớn nhất thế giới, quy mô của Quantum lớn hơn nhiều so với Hải Tinh.

Bãi đậu máy bay, hồ bơi, không thiếu thứ gì cả, thậm chí còn có thể trải nghiệm hoạt động nhảy dù mạo hiểm, du thuyền bình thường hầu hết đều có hạng mục này.

“Tiên sinh, theo hành trình lần này, từ tầng bốn trở lên là khu vực hoạt động dành cho khách VIP, ngài có thể lên đó để thể nghiệm các trải nghiệm khác nhau, chúc ngài có một chuyến đi vui vẻ.” Nhân viên phụ trách tiếp đãi nói.

“Được, cám ơn.”

Những tin tức cơ bản này, Lâm Dật đã tìm hiểu trước khi lên thuyền.

Dựa theo quy định liên quan, khách hàng bình thường chỉ có thể hoạt động từ tầng một đến tầng ba.

Mà khách VIP lại không hạn chế phạm vi hoạt động, nhìn vào quy định này có thể thấy đúng đậm chất tư bản.

Lâm Dật mang theo vali, đi thang máy tới tầng năm, dự định đặt một phòng ngay chỗ này.

Hiện tại, tin tức mà mình biết đã sử dụng hết toàn bộ.

Về phần có thể tìm được người tên là Jimmy kia hay không, thì phải xem vận may của mình rồi.

Bởi vì thời gian lên thuyền của Lâm Dật tương đối trễ, nên mới lên thuyền không bao lâu thuyền đã bắt đầu xuất phát.

Thân thuyền to lớn phá vỡ nước biển xanh thẳm, bọt nước màu trắng cuồn cuộn, du thuyền Quantum khổng lồ đang lái về phía biển lớn.

Lâm Dật đi về gian phòng của mình, trang trí trong phòng không thua kém các phòng thượng hạng của khách sạn.

Cũng xem như là ăn khớp với danh tiếng của Quantum.

Mở vali, Lâm Dật đổ hết tất cả đô la mỹ bên trong ra.

Bên trong vách ngăn kép, ngoài dao giải phẫu và dao găm thì còn có một cái Laptop mỏng dính.

Mà những thứ này, chính toàn bộ trang bị của chuyến đi này.

Lâm Dật cầm máy tính kết nối với cáp mạng của du thuyền.

Sau đó mở ra phần mềm xâm nhập Snort, tại lĩnh vực hacker, Lâm Dật không được tính là chuyên gia, chỉ có một số kiến thức cơ bản.

Nhưng trải qua thời gian dài, Lâm Dật thường xuyên trao đổi về lĩnh vực này với Trầm Thiên Trác, Tôn Phú Dư, Lục Dĩnh cho nên trình độ hiện tại mặc dù không đạt tới đỉnh cấp, nhưng cũng đã đạt đến một mức độ không tệ.

Cộng với việc hệ thống mạng LAN của Quantum cũng không cần trình độ cao lắm, lấy trình độ của Lâm Dật muốn ứng phó cũng không khó.

Suy nghĩ của Lâm Dật rất đơn giản, chính là xâm nhập vào mạng LAN của du thuyền, sau đó truy vấn thông tin đăng ký của người dùng.

Cố gắng dùng cách này để tìm ra người tên là Jimmy kia.

Hai mươi mấy phút sau, phần mềm đã xâm nhập thành công, công việc còn lại chính là công việc quét hình khô khan.

Dựa theo thời gian tính toán, thì phải hơn một giờ nữa mới có thể hoàn thành.

Việc có thể làm cũng chỉ là chờ đợi.

Sau khi hoàn thành công tác chuẩn bị, Lâm Dật bỏ máy tính qua một bên.

Lấy dao giải phẫu và dao găm ra khỏi vách kép trong vali, sau đó đến đại sảnh tầng bốn, chuẩn bị quan sát tình huống ở đây một chút.

Đại sảnh tầng bốn có diện tích hẹp dài, từ đầu tới cuối dài khoảng 100 mét, nhưng bề rộng lại chỉ có hai mươi mấy mét, nhưng cũng không ảnh hưởng đến bầu không khí sôi động ở đây.

Bởi vì ở đây không phải là tiệc rượu gì cả, mà chỉ đơn thuần là một sòng bạc lớn!

Bất kỳ chuyện gì không thể lộ ra ngoài, đều được phép ở đây.

Chỉ cần anh có tiền thì có thể làm bất cứ gì ở chỗ này.

Thậm chí còn điên cuồng hơn so với máy bay công vụ ở đảo Á Loan trước đó.

Bởi vì nơi này là Mỹ, chỉ cần bạn có tiền thì pháp luật sẽ thiên vị bạn!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1081.

Chương 1082. Tra Không Thấy Người Này

Bầu không khí cá độ của đại sảnh cực kỳ sôi nổi.

Ở chỗ này, không chỉ có đàn ông sẽ thay đổi điên cuồng, mà ngay cả phụ nữ cũng giống như vậy.

Thậm chí còn có không ít phụ nữ cũng sẽ tiêu xài hoang phí, phảng phất như một buổi yến tiệc tiêu tiền.

Lâm Dật không có hứng thú gì với việc đánh cược, bởi vì anh biết rõ môn đạo nơi này.

Chỉ cần kỹ thuật đủ tốt, thắng 100 ngàn 80 ngàn là chuyện không thành vấn đề, nhưng muốn thắng được một triệu, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Bởi vì nhà cái không có khả năng thua tiền.

Nhưng vì để hợp với tình hình, Lâm Dật vẫn đổi mấy chục ngàn đô la mỹ để đánh bạc, nếu không một người đi dạo ở chỗ này sẽ bị xem như kẻ ngu.

“Lâm tiên sinh!”

Ngay lúc Lâm Dật đang đi dạo xung quanh, chợt nghe có người nói chuyện.

Phát hiện Andy Alice đang đi về phía mình.

“Tôi rốt cuộc cũng tìm được anh.”

“Tìm tôi sao? Cha cô nói cho cô à?”

Alice gật gật đầu, “Tôi đang công tác gần Orlando, cha tôi biết anh đến đây nên để cho tôi tới giúp anh.”

“Cha của cô đúng thật là tri kỷ.”

Alice cười khổ một tiếng, trong lòng có chút buồn bã.

Lúc trước nếu không đưa ra quyết định kia thì hiện tại cũng sẽ không như vậy.

“Đây là điều mà chúng tôi nên làm.” Alice nói:

“Nhưng ngài có thể tới đây khiến cho tôi thật sự rất bất ngờ, bởi vì đây chính là trò chơi đánh cược của người giàu, có rất nhiều chuyện bẩn thỉu, trong ấn tượng của tôi thì ngài không phải là người như thế.”

“Cô đánh giá tôi đúng là rất cao.” Lâm Dật cười nói, đồng thời cũng hiểu rõ đại khái hơn đối với chuyến đi này.

“Năng lực của ngài chính là rõ như ban ngày.” Alice nói:

“Tôi đã gặp qua không ít người Hoa, nhưng chưa từng có một người nào khiến cho tôi cảm thấy sợ hãi, ngài là người duy nhất.”

“Được rồi, đừng lấy lòng tôi nữa.” Lâm Dật nhìn bốn phía một chút, cũng không phát hiện bất kỳ bóng người khả nghi nào, liền thuận miệng nói:

“Tình huống bên kia của cha cô thế nào rồi, người của hội đồng quản trị Intel đã bắt đầu nghi ngờ chưa?”

Vẻ mặt của Alice có chút xoắn xuýt, “Cũng không phải là rất lạc quan, bởi vì cha tôi gần đây có qua lại với Điền tổng, đã có hai cổ đông phát hiện ra chuyện này. Tôi nghĩ bọn họ sẽ hành động nhanh thôi, cha tôi chẳng mấy chốc mà sẽ bại lộ.”

“Tình huống không quá lạc quan nha.”

Chuyện bên Điền Nghiên bại lộ đã nằm trong dự liệu của Lâm Dật, nhưng tình huống bên Andy Moore cũng như thế, việc này có chút ra ngoài ý muốn.

Cuối cùng, mình đã đánh giá thấp tư bản phố Wall này rồi.

“Thực ra lần này tôi đi Orlando công tác, còn có người theo dõi đằng sau, muốn điều tra chuyện của tôi, nhưng mà đã bị tôi bỏ qua rồi.”

“Tôi không quan tâm chuyện nhà của các người.” Lâm Dật nói: “Số tiền tôi cho cha cô đủ để ông ta dưỡng lão.”

“Chuyện này tôi biết, cám ơn Lâm tiên sinh.”

Lâm Dật gật gật đầu, không tiếp tục cái đề tài này nữa, lại hỏi:

“Phương thức giải trí trên thuyền chỉ có những thứ này sao? Còn có thứ gì khác không?”

“Ngoài cái này ra, phương thức giải trí còn lại chính là phụ nữ, Lâm tiên sinh hẳn không phải là người như vậy chứ?”

“Lời này của cô là có ý gì, tôi cũng không phải là hòa thượng.”

“Nếu như Lâm tiên sinh có nhu cầu thì có thể tới tìm tôi, ít nhất tôi cũng sạch sẽ hơn những người phụ nữ khác một chút.”

“Ngạch... Tôi không phải có ý này.”

Lâm Dật chỉ mấy người trong đại sảnh, “Tôi cảm thấy những người này có chút low, cấp bậc không đủ.”

Alice có chút không hiểu lắm, “Tình huống trên thuyền vốn chính là như vậy, lát nữa sẽ có một số người thuê phòng riêng, về phần họ sẽ làm gì thì không thể biết được, nhưng chắc chắn cũng có gì khác ngoài phụ nữ và đánh bạc, đương nhiên, ở đây cũng cho phép hút hàng cấm.”

Lâm Dật gật gật đầu, đã không còn ôm bất kỳ hy vọng gì với nơi này nữa.

Còn không bằng đi chờ tin tức xâm nhập.

Về phần bọn người Khưu Vũ Lạc, Lâm Dật suy đoán, tình huống của bọn họ có thể sẽ càng mơ hồ hơn.

Bởi vì tin tức hữu dụng có thể cung cấp cho họ thật sự là quá ít.

Đi dạo trong đại sảnh một vòng, Lâm Dật và Alice đến nhà hàng ăn chút gì đó.

Thiết kế và trang hoàng của nhà hàng hoàn toàn là dựa theo tiêu chuẩn của Michelin ba sao.

Hơn nữa còn cung cấp thức ăn ngon của các quốc gia khác nhau, vô cùng chu đáo.

Sau khi ăn xong, Alice còn muốn mời Lâm Dật đi dạo, bởi nhiệm vụ lần này của cô chính là bồi Lâm Dật.

Nhưng Lâm Dật lại có việc khác, sau khi để cô trở về thì quay lại gian phòng của mình.

Khóa chặt cửa, Lâm Dật cầm máy tính, phát hiện công tác quét số liệu quét và thu thập thông tin đều đã hoàn thành.

Việc còn lại chính là sàng lọc.

Tuy số lượng phú thương trên thuyền không tính là nhiều, nhưng cũng có hơn hai trăm người, lượng công việc đối với Lâm Dật mà nói cũng không nhỏ.

“Hả? Sao cô ấy lại tới đây?”

Lúc Lâm Dật sàng lọc mục tiêu, phát hiện tên của Mitsui Paint.

Lâm Dật không nghĩ đây chỉ là trùng hợp, chỉ là cô ấy xuất hiện ở đây, khiến người ta có một loại cảm giác không đúng.

Đồng thời cũng khiến cho Lâm Dật nổi lòng nghi ngờ.

Mitsui Paint là trưởng nữ của tập đoàn Mitsui, thân phận và địa vị đương nhiên là không cần nhiều lời.

Chuyện có thể để cô phải ra mặt xử lý nhất định là không đơn giản.

Rốt cuộc là chuyện gì đáng để cô ấy tự mình tới đây một chuyến vậy?

“Ta thao!”

Bỗng nhiên, Lâm Dật nghĩ đến một khả năng.

Trong buổi họp trước đó, Lưu Hồng đã từng nói, Jimmy sẽ mang theo khoáng thạch Bass để giao dịch với một người.

Nếu như vậy, người giao dịch với anh ta không phải là Mitsui Paint đó chứ?

Nghĩ đến đây, Lâm Dật đột nhiên cảm thấy khả năng này là rất lớn.

Nếu không Mitsui Paint sẽ không có lý do gì để lên thuyền cả, thời gian của cô ấy rất đáng tiền.

Lâm Dật thở ra một hơi, tạm gác chuyện về Mitsui Paint qua một bên.

Dù sao đây chỉ là suy đoán, với lại cô ấy cũng không phải là nhân vật mục tiêu của mình.

Nhiệm vụ hàng đầu chính là tìm được người tên là Jimmy kia, nếu không mọi chuyện sẽ không tốt.

Nhưng điều khiến Lâm Dật thất vọng là, tìm tới tìm lui hơn một giờ, kiểm tra hai ba lượt trên danh sách, vẫn không có được người tên Jimmy kia.

Lâm Dật nhíu mày, cảm thấy việc này có chút không thích hợp.

Lẽ ra lấy thân phận của Jimmy, nếu như lên chiếc thuyền này, hẳn là phải ở từ tầng bốn trở lên.

Nhưng bây giờ, lại không tra được bất cứ tin tức gì.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật lại suy tư rất lâu, chẳng lẽ lại giống như mấy phim băng đảng, vì để che giấu thân phận của mình mà lăn lộn một chỗ với người bình thường?

Đây cũng là một khả năng, với sự quý hiếm của khoáng thạch Bass chắc chắn sẽ bị liệt vào danh sách hàng cấm, bọn họ cẩn thận một chút cũng là chuyện đương nhiên.

Dựa theo suy tính này, Lâm Dật lại cầm máy tính, bắt đầu tìm tòi tin tức người dùng từ tầng một đến tầng ba.

Nhưng tìm hơn hai giờ, vẫn không tìm được người tên Jimmy này.

Với lại anh có thể chắc chắn rằng mình không có bỏ sót bất kỳ tin tức nào.

Tổng kết một câu, dựa theo thông tin đăng nhập của người trên thuyền thì người tên là Jimmy này không ở trên thuyền.

“Mẹ nhà nó, tin tức không sai đó chứ?!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1082.

Chương 1083. Gặp Lại

Lâm Dật đặt Laptop qua một bên, bắt đầu suy nghĩ lại đầu đuôi mọi chuyện.

Anh cũng không nghi ngờ tính chân thực của số liệu hệ thống.

Dưới trướng Lâm Dật có khách sạn Bán Đảo, do đó anh cũng hiểu đôi chút về môn đạo trong này.

Chỉ cần là phòng có người vào ở, mạng lưới máy tính sẽ tiếp nhận tin tức và cập nhật tin tức người ở.

Mà trên phần danh sách này còn tra được cả tên của Mitsui Paint, cho nên không cần nghi ngờ tính thật giả của nó.

Nhưng trong này không có tên Jimmy, nói rõ có hai khả năng.

Loại thứ nhất, anh ta không có ở trên thuyền.

Tin tức mà lữ đoàn Trung Vệ Lữ lấy được là giả.

Sau đó đối phương sẽ đi một con đường khác, bí mật giao dịch với người liên hệ tại một nơi khác.

Nếu như khả năng này đúng, như vậy thì Mitsui Paint sẽ không phải là đối tượng giao dịch của anh ta.

Khả năng còn lại chính là Jimmy đã lên thuyền, nhưng lại không dùng tên của mình để thuê phòng, mà dùng thân phận của những người khác để thuê phòng, cho nên mình mới không tra được gì.

Nhưng cho dù là khả năng nào thì mình cũng đang đi vào ngõ cụt, muốn tìm thêm manh mối là điều rất khó.

Đương đương đương ——

Ngay lúc Lâm Dật đang không biết làm thế nào thì cửa phòng bị gõ.

Lâm Dật bỏ Laptop qua một bên, trên du thuyền này, người có thể đến tìm mình, ngoại trừ Alice thì sẽ không còn người nào khác.

Bởi vì bọn người Khưu Vũ Lạc ở từ tầng bốn trở xuống, không có khả năng lên đây.

Tiện tay mở cửa phòng, điều khiến Lâm Dật bất ngờ là người tới cũng không phải là Alice, mà chỉ một người phụ nữ có gương mặt châu Á.

Lâm Dật tìm kiếm trong trí nhớ một hồi, phát hiện không có chút ấn tượng nào đối với người phụ nữ này cả.

“Lâm tiên sinh, xin chào, tôi tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Higashino Yoshika, là tài xế kiêm trợ lý của tiểu thư Mitsui.”

“Mitsui Paint?” Lâm Dật ra vẻ kinh ngạc.

“Đúng vậy.”

“Sao các người biết tôi ở chỗ này?”

“Chúng tôi vừa rồi nhìn thấy ngài trong sảnh bài, nhưng ngài lại đang nói chuyện phiếm với người khác, cho nên chúng tôi không muốn quấy rầy, sau đó đi tra một chút, mới biết ngài ở phòng này.”

Trong lòng Lâm Dật hiểu rõ, lấy địa vị của Mitsui Paint muốn tra chút tin tức này là chuyện không thành vấn đề.

“Đi thôi.”

Hiện tại, Mitsui Paint là cánh cửa đột phá duy nhất, Lâm Dật không có lý do gì để từ chối cả.

Phải nhìn xem có thể moi thêm chút thông tin nào từ miệng của cô hay không.

Nhưng Lâm Dật cũng không có lòng tin lắm.

Lòng dạ và tâm tư của Mitsui Paint cũng không sâu như Trầm Thục Nghi, nhưng cũng không phải là người bình thường.

Ngay cả em trai của mình mà cũng có thể giết chết, cô ta chính là một người rất tàn nhẫn.

Dưới sự dẫn dắt của Higashino Yoshika, hai người lên tầng sáu, đến phòng của Mitsui Paint.

Tại cửa phòng, có hai người đàn ông mặc tây trang đang đứng.

Thân hình của bọn họ không tính là to lớn, chắp tay sau lưng đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn ngang phía trước, nhìn như hai pho tượng màu đen vậy.

Lâm Dật lặng lẽ đánh giá vài lần, trình độ của hai người kia đều không thấp, nhưng cũng không phán đoán được trình độ cụ thể.

Đương đương đương ——

Higashino Yoshika nhẹ nhàng gõ vài cái lên cửa.

Vài giây đồng hồ sau, cửa phòng mở ra.

Mitsui Paint mặc một chiếc váy đuôi én màu xanh lam, trên mặt trang điểm nhạt, tóc xõa tự nhiên, như một người phụ nữ hiền lành đang chờ đàn ông về nhà âu yếm.

“Lâm tiên sinh, đợi đã lâu.”

Mitsui Paint khẽ khom người, giống như lúc vừa mới bắt đầu gặp mặt, vô cùng khách sáo.

“Thật đúng là đúng dịp, ở đây mà cũng có thể gặp mặt nhau.”

Lâm Dật nhìn bốn phía một chút, phòng của Mitsui Paint có vẻ như lớn hơn so với mình, trang trí cũng muốn xa hoa hơn một chút.

Trong không khí tràn ngập hương trà nhàn nhạt, khiến tinh thần người ta không tự chủ được mà trầm tĩnh lại.

“Vừa rồi lúc nhìn thấy ngài, tôi cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, điều này nói rõ giữa chúng ta vẫn rất là có duyên.”

“Một năm du thuyền Quantum ra biển không được mấy lần, vừa lúc gần đây nhàn rỗi cho nên liền đến chơi đùa một chút.”

“Lâm tiên sinh cũng không phải người tầm thường như vậy, tôi cảm thấy loại chuyện này hẳn là không thể hấp dẫn được anh.” Mitsui Paint rót cho Lâm Dật một chén trà, ôn nhu nói:

“Nếu như tôi nhớ không lầm, người phụ nữ vừa mới đứng bên cạnh anh hẳn là con gái của tổng giám đốc Intel- Andy Alice. Tôi nói hẳn là không sai đúng không.”

“Đúng là cô ấy, trò chuyện chút chuyện kinh doanh thôi.”

Trước đó, Lâm Dật còn cảm thấy sự xuất hiện của Alice có chút hơi thừa.

Hiện tại xem ra, lại có loại cảm giác vừa đúng.

Sự xuất hiện của cô ấy có thể giải thích một cách hoàn mỹ lý do mình xuất hiện ở đây.

Cho dù là Mitsui Paint cũng sẽ không hoài nghi gì.

“Lâm tiên sinh, ngài có phải là có thể nói chuyện làm ăn với bất kỳ người nào, duy chỉ không thể nói cùng tôi?”

“Lời này là có ý gì đây, gia tộc Mitsui các người chính là một trong những tập đoàn tài chính nổi tiếng thế giới, nếu có cơ hội thì đương nhiên là sẽ có khả năng hợp tác.”

“Nhưng tôi chỉ muốn lôi kéo anh gia nhập, cho dù tới khi nào thì anh đều là mục tiêu đứng đầu của tôi.”

“Chuyện này cô đừng nghĩ nữa, vĩnh viễn không có khả năng đâu.”

Câu trả lời của Lâm Dật nằm trong dự đoán của Mitsui Paint, cho nên vẻ mặt cô mới không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Lâm Dật nhàn nhã nếm trà, hình ảnh trước mắt đúng như những gì mà mình suy đoán.

Mitsui Paint vẫn chưa từ bỏ sự truy đuổi đối với mình.

Và cô đang cố tận dụng mọi cách.

Đương đương đương ——

Mitsui Paint muốn lên tiếng, nhưng lại có người gõ cửa.

“Mitsui tiểu thư, Hunter tiên sinh tới.” Bảo tiêu đứng ở ngoài cửa lên tiếng.

“Jimmy có tới không.”

Jimmy!

Tim đập Lâm Dật tim đập nhanh lên!

Anh có chút không kiềm chế được tâm trạng đang kích động của mình, quả nhiên đúng như những gì mà mình suy đoàn.

Người mà Jimmy thực hiện giao dịch chính là Mitsui Paint!

“Anh ta không tới, chỉ có một mình Hunter.”

“Anh để anh ta trở về đi, tôi đã chọn địa điểm giao dịch ở chỗ của tôi, nếu như anh ta cảnh giác với tôi thì cuộc giao dịch này không làm cũng được.”

“Đã biết, Mitsui tiểu thư.”

Trong phòng và ngoài phòng đều rơi vào tĩnh lặng, Lâm Dật nhấp một miếng trà.

“Cô còn hẹn với những người khác sao? Nếu như còn có chuyện thì tôi về trước đây.”

“Không vội.” Mitsui Paint vừa cười vừa nói:

“Chỉ là một giao dịch nhỏ, nếu như có thể thành công đương nhiên là tốt nhất, nhưng nếu như không thành thì cũng không sao cả. Trong lòng tôi, Lâm tiên sinh là quan trọng nhất.”

“Cô nói như vậy khiến cho tôi có chút xấu hổ.”

“Người Trung Quốc và Đảo quốc cũng không khác nhau nhiều, mà tôi trước đó còn sinh sống nhiều năm tại Trung Quốc, cho nên thẩm mỹ của tối đều tương tự với con gái Trung Quốc.”

Mitsui Paint ngượng ngùng cầm cốc bằng cả hai tay, “Không sợ Lâm tiên sinh chê cười, anh đúng là hình mẫu lý tưởng của tôi, rất nhiều minh tinh tại Đảo quốc cũng không sánh bằng anh, cho nên...”

Lâm Dật cũng không hoài nghi điều này, anh vẫn luôn rất tự tin đối với giá trị nhan sắc và dáng người của mình.

“Cho nên cái gì?”

“Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, tôi nói anh có thể làm vẻ vang đất nước, cũng không phải chỉ đơn thuần muốn thúc đẩy hợp tác giữa chúng ta, trong đó còn có tình cảm ngưỡng mộ của tôi đối với ngài nữa.”

Mitsui Paint cúi đầu, e lệ như thiếu nữ.

“Nếu như Lâm tiên sinh nguyện ý, tôi có thể dâng tặng bản thân mình vô điều kiện, cùng anh trải qua một đêm tuyệt vời.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1083.

Chương 1084. Mục Tiêu Xuất Hiện

Lâm Dật sờ cằm, nhìn kỹ Mitsui Paint.

“Cô đã nói nói đến như vậy, nếu như tôi mà từ chối cô thì có chút không đàn ông lắm.”

“Cảm ơn Lâm tiên sinh có thể cho tôi cơ hội này, đây là vinh hạnh của tôi.”

“Phụ nữ Đảo quốc đều thích bày ra góc độ hèn mọn của mình như vậy sao?”

“Trước mặt người đàn ông mình thích, dù là hèn mọn một chút cũng không sao cả.”

“Chậc chậc chậc, người ta đều nói phụ nữ Đảo quốc rất tốt, hôm nay đúng là được mở rộng tầm mắt.”

“Xin Lâm tiên sinh yên tâm, hôm nay tôi không có bất kỳ ý đồ gì với ngài cả, chỉ hy vọng ngài có thể chiếm hữu tôi.”

Mitsui Paint đứng lên, nhẹ nhàng mở khóa kéo bên hông váy, da thịt trắng nõn đập vào mi mắt, còn có áo lót màu đen, mang đến cảm giác ôm đàn tỳ bà nửa che mặt, so với trần trụi đúng là thú vị hơn nhiều.

Mitsui Paint nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc váy đuôi én của mình, chỉ mặc đồ lót đứng trước mặt Lâm Dật.

“Tôi giúp anh xả tưới nước.”

“Chậc chậc chậc...” Lâm Dật bĩu môi, cô gái Mitsui Paint này đúng thật là khiến người ta có chút muốn ngừng mà không được.

Rất nhanh, trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy.

Mitsui Paint cũng không vội đi ra, Lâm Dật cũng không có ý định đi vào, bầu không khí trở nên khẩn trương mà vi diệu.

Hô thông!

Ngay tại lúc Mitsui Paint đang xả nước, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Mitsui Paint vội vã chạy ra, liếc Lâm Dật một cái, muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Lâm Dật khom lưng nhặt chiếc váy đuôi én rồi ném về phía cô.

“Mặc quần áo vào trước đi!”

“Ừm.”

Mitsui Paint nhận quần áo, vừa mặc vừa lớn tiếng hỏi:

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy!”

Răng rắc!

Ngoài cửa không ai trả lời, mà chỉ truyền đến tiếng khóa cửa bị phá.

Cửa phòng bị đẩy ra, ba người đàn ông đi vào từ bên ngoài, mà hai tên bảo vệ của Mitsui Paint đã nằm trên đất.

Bao gồm cả người phụ nữ tên là Higashino Yoshika kia cũng vậy.

Nhưng tình huống của cô ấy có tốt hơn một chút, không ngất đi, nhưng cũng đã mất đi năng lực hành động.

Nhìn thấy người cầm đầu tiến vào, đồng tử Lâm Dật hơi co lại!

Đây là người mà anh muốn tìm.

Jimmy!

“Các người muốn làm gì!” Mitsui Paint lạnh giọng nói.

“Thật sự xin lỗi, đã quấy rầy nhã hứng của các người.”

Nhìn Mitsui Paint quần áo không chỉnh tề, Jimmy không che giấu ánh mắt của mình chút nào, ánh mắt càn rỡ dò xét khắp người cô.

Giống như muốn chiếm lấy cô làm của riêng.

Gương mặt Mitsui Paint trở nên lạnh lùng, không sợ người đứng ở trước mặt mình chút nào.

“Anh làm như vậy là không đem gia tộc Mitsui để vào mắt sao.”

“Không, không, không, Mitsui tiểu thư không nên nói như vậy.” Jimmy bày ra vẻ khoa trương, nhưng trên mặt lại không nhìn thấy một chút sợ hãi nào.

“Gia tộc Mitsui các người có sức ảnh hưởng rất lớn trên thế giới, đương nhiên không phải là thứ mà chúng tôi có thể so sánh. Sở dĩ tôi muốn cô đi qua đó để giao dịch, cũng là vì để phòng ngừa vạn nhất. Nhưng cô lại không đồng ý, tôi cũng chỉ có thể đích thân đến, vừa rồi đã làm chút chuyện thất lễ, hy vọng cô bỏ qua cho.”

Mitsui Paint không trực tiếp trả lời, mà nhìn thoáng qua cái rương trên tay Jimmy.

“Tôi lười nói nhảm với anh, nếu đã đem đồ đến, vậy thì một tay giao tiền, một tay giao hàng đi.”

“Đương nhiên không thành vấn đề, nhưng nơi này có người chướng mắt, tôi cảm thấy cần phải xử lý trước một chút.”

“Anh ấy là người đàn ông của tôi, nếu như các người dám động đến anh ấy một chút, giao dịch hôm nay coi như hủy bỏ. Tôi sẽ khiến cho các người biến mất trên thế giới này.”

Mitsui Paint có thể thích Lâm Dật, nhưng còn chưa tới mức có thể liều lĩnh vì anh.

Cô nói như vậy, là bởi vì muốn giữ Lâm Dật ở lại bên người.

Cô biết rõ thân thủ của Lâm Dật, ở lại đây có thể bảo vệ cho mình.

Tuy quan hệ của hai người không phải là quá thân thiết, nhưng mời anh ta qua giúp chuyện này, vẫn là chuyện không thành vấn đề.

Cho nên cho dù như thế nào, Mitsui Paint cũng sẽ không để Lâm Dật rời đi, đây là sự bảo đảm duy nhất cho cô.

Jimmy không ngừng đánh giá Lâm Dật, sau đó lại nhìn Mitsui Paint một chút.

“Tôi không quan tâm anh ta là ai, chỉ cần không ảnh hưởng đến giao dịch của chúng ta là được.”

“Anh cảm thấy tôi sẽ ngu xuẩn giống anh, tìm một người không liên quan tham dự chuyện này sao?”

Nếu như có thể thì Mitsui Paint cũng không muốn để Lâm Dật xuất hiện ở đây.

Nhưng không còn cách nào khác, vì an toàn của mình, cũng chỉ có thể như vậy.

Bởi vì mấy người của công ty Hắc Kim này, thật sự chuyện gì cũng đều làm được.

Nhưng cô cũng không lo lắng gì, chỉ cần mình cẩn thận một chút, Lâm Dật sẽ không biết nội dung giao dịch, cũng không ảnh hưởng đến mọi chuyện sau này.

Jimmy nhún vai, “Hiện tại liền bắt đầu đi, lấy đồ của các người ra đi.”

Mitsui Paint về phòng của mình, lấy ra một cái vali màu đen, sau đó một tay giao tiền, một tay giao hàng, đưa qua cho đối phương.

Hai người đều theo bản năng, tránh ánh mắt của Lâm Dật, mở vali, kiểm tra đồ bên trong.

Lâm Dật ngồi ở trên ghế sô pha, chậm rãi rót trà, tự mình uống.

Nhưng đầu óc của anh lại đang xoay tròn, tự hỏi biện pháp ứng phó.

Đồ trong vali của Jimmy, Lâm Dật đoán hẳn là khối khoáng thạch Bass kia.

Nhưng đồ trong tay của Mitsui Paint thì lại không biết.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật cảm thấy có chút tò mò, gia tộc Mitsui rốt cuộc là lấy cái gì để giao dịch với khoáng thạch trên tay Jimmy đây?

Lấy tầm quan trọng của khoáng thạch Bass, nếu như không bỏ ra vật có phân lượng thì chắc chắn không đổi được.

Không đến một phút đồng hồ, hai người gần như đều đóng vali lại cùng một lúc, không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra cả.

“Đồ không có vấn đề, hợp tác vui vẻ, Mitsui tiểu thư.” Jimmy vừa cười vừa nói:

“Nếu như có thể, tôi hi vọng cô cho tôi một cơ hội, tôi hướng Thượng đế cam đoan, tôi nhất định sẽ thỏa mãn cô.”

Mitsui Paint đóng vali lại, “Các người có thể đi rồi, đừng ở đây quấy rầy tâm trạng của tôi.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Jimmy cười ha hả mang người rời đi, không tức giận chút nào.

“Thực sự xin lỗi, tôi không nghĩ tới là sẽ xảy ra chuyện như vậy.” Mitsui Paint áy náy nói.

“Chuyện vẻ vang vì nước để sau hãy nói đi.” Lâm Dật chỉ chỉ người bên ngoài, “Trước tiên chiếu cố thủ hạ của cô cho tốt đã.”

Mitsui Paint gật gật đầu, xảy ra chuyện như vậy, cô cũng không có hứng thú làm gì khác nữa.

Lâm Dật đứng dậy rời đi, lấy tốc độ nhanh nhất đi về phòng của mình.

Sau khi khóa cửa, Lâm Dật lấy Laptop ra, hai tay gõ liên tục lên bàn phím giống như đang đàn piano.

Xâm nhập vào toàn bộ hệ thống an toàn của chuyến tàu trong thời gian ngắn nhất, điều ra màn hình giám sát trong thời gian qua.

Lâm Dật nhìn chằm chằm vào hình ảnh trên máy tính.

Phía trên là hình ảnh ba người Jimmy cầm cái vali đen ra khỏi phòng.

Sau đó xuống tầng hai du thuyền, đi vào phòng thứ mười!

“Hô ~”

Lâm Dật hít sâu một hơi, sờ lên dao găm và dao giải phẫu bên hông, sau khi phát hiện không có gì khác thường mới mở cửa rời khỏi phòng.

Đi xuống tầng hai của du thuyền!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1084.

Chương 1085. Bị Bắt

Du thuyền Quantum, tầng hai, phòng 2010.

Các phòng từ tầng ba trở xuống đều rất bình thường, chỉ có một phòng, không khác phòng của khách sạn tiêu chuẩn là bao.

Nhưng trang trí của phòng đương nhiên là tốt hơn nhiều so với phòng tiêu chuẩn, nhưng so với phòng từ tầng bốn trở lên thì chênh lệch rất lớn.

Jimmy mang theo vali đen, ngồi xuống trên ghế sô pha.

Tựa như là đang cầm trân bảo hiếm thấy, nhẹ nhàng đặt nó lên bàn trà.

Thận trọng mở ra.

Trong rương, là một tấm xốp cứng màu đen, sau khi gỡ lớp bao trùm phía trên tấm xốp xuống thì bên trong xuất hiện mười cái lỗ.

Trên đó để mười ống nghiệm áp suất thủy tinh 10 ml, chứa chất lỏng màu lam nhạt.

Trong ánh mắt Jimmy hiện lên đầy vẻ si mê, còn phấn khích hơn khi nhìn thấy Mitsui Paint.

Jimmy nhẹ nhàng lấy một lọ trong đó ra, nhẹ nhàng lắc lắc.

Chất lỏng bên trong chuyện động chậm rãi, giống như là dầu mỡ màu xanh lam vậy.

“Tuy chỉ có mười lọ, nhưng vẫn mê người như cũ a.”

Người trong phòng cũng đều lộ ra ánh mắt si mê.

“Dựa vào mấy thứ này mà muốn khuếch trương lực ảnh hưởng thì còn thiếu rất nhiều, nhưng đây là một bắt đầu tốt đẹp.” Jimmy nói:

“Đúng là không thể coi thường mánh khóe khoa học kỹ thuật của gia tộc Mitsui, tin rằng trong tương lai còn có thể triển khai những cuộc hợp tác càng mật thiết hơn. Cho nên cơ hội của chúng ta đang ở tương lai không xa.”

Người trong phòng đều cười ha hả, trong ánh mắt lộ ra vẻ khao khát.

Jimmy cầm cái vali màu đen bỏ vào trong két sắt.

“Máy bay trực thăng đã chuẩn bị xong chưa?”

Hunter gật gật đầu, “Đều đã chuẩn bị hoàn tất, có thể cất cánh bất cứ lúc nào, mà mấy người Hoa kia cũng đã bị chúng ta bắt được, lão đại định chừng nào thì xử lý?”

Jimmy cầm điện thoại di động, “Các người qua đó xem xét thẩm vấn đi, coi có thể lấy được chút tin tức quan trọng nào hay không, nếu như không phối hợp thì trực tiếp ném xuống biển cho cá ăn.”

“Đã biết.”

“Chờ một chút.” Jimmy nói:

“Giữ lại mấy người phụ nữ kia, bọn họ lớn lên đều rất không tệ, giết chết thì đáng tiếc, chờ sau khi chơi xong lại xử lý cũng được.”

Hunter cười một tiếng, “Không thành vấn đề, cho dù anh không nói thì tôi cũng sẽ làm như vậy.”

Hunter mang theo một người khác rời đi, Jimmy cầm điện thoại di động, bấm gọi cho ông chủ của mình.

“Ông chủ, đồ đã nằm trong tay, khoảng ba tiếng sau, chúng tôi có thể trở lại Miami.”

“Được, tôi đã biết.”

Sau khi kể lại một chút tình huống bên này, đối phương liền cúp điện thoại.

Nói xong, Jimmy ném di động qua một bên, sau đó đi về phía phòng vệ sinh.

Đương đương đương ——

Cửa phòng bị gõ, Jimmy lập tức dừng lại.

Anh ta không khỏi nhíu mày.

Trên tay Hunter có thẻ phòng, cho dù có việc trở về thì không có khả năng sẽ gõ cửa.

Bởi vì mấy người như bọn họ cũng không có thói quen gõ cửa.

“Ai đó.”

“Tôi là Lâm Dật, là Mitsui tiểu thư kêu tôi tới.”

“Mitsui Paint?” Jimmy thì thầm một tiếng, “Anh là người đàn ông vừa rồi?”

“Không sai, là tôi.”

“Tìm tôi có chuyện gì.”

Jimmy cũng không có ý định mở cửa, mà thấp giọng hỏi.

“Mitsui tiểu thư để tôi tới đưa đồ cho anh.”

“Bỏ ngoài cửa là được rồi.”

Jimmy biết rõ sức ảnh hưởng của gia tộc Mitsui, hiện tại giao dịch đã thành công nên anh ta không muốn nhận thêm phiền phức, do đó vô cùng cẩn thận.

“Thứ này rất quan trọng, Mitsui tiểu thư bảo tôi tự tay giao cho anh, nếu như để tại cửa mà bị mất đi, anh tự gánh lấy hậu quả đó.”

“Tôi biết, anh thả ở cửa là được.”

Suy nghĩ của Jimmy vẫn không dao động.

Mục đích chủ yếu lần này là dùng khoáng thạch Bass để giao dịch với dung dịch tổ hợp gen nguyên bản của gia tộc Mitsui.

Hiện tại giao dịch đã hoàn thành, những thứ còn lại đều không quan trọng nữa.

Qua vài phút đồng hồ, Jimmy phát hiện bên ngoài không có bất kỳ thanh âm nào nữa, sau đó anh đi tới cửa nhìn qua mắt mèo một chút, phát hiện bên ngoài không có ai cả.

Nhưng trong nháy mắt nắm vặn cửa, Jimmy ngừng động tác trên tay lại.

Sắp xếp mọi chuyện lại một lần nữa.

Người bên cạnh Mitsui Paint đều đã bị mình giải quyết.

Cô ấy đã không thể tạo thành uy hiếp đối với mình nữa, cho nên có thể loại cô ra.

Lữ đoàn Trung Vệ của Trung Quốc phái chín người lên thuyền, hiện tại cũng đã bị mình tóm lại, bọn họ cũng không có khả năng mang đến cho mình bất kỳ nguy hiểm nào.

Những người còn lại đều là người bình thường, càng không có khả năng uy hiếp đến mình, cho nên không cần lo lắng gì cả.

Cùm cụp _ _

Jimmy mở cửa, cúi đầu xem xét, vẻ nhất thời trở nên khó coi.

Bởi vì trước cửa không có cái gì cả!

Đúng lúc này!

Jimmy nhìn thấy một bóng đen lẻn đến trước mặt mình.

Mà người này chính là Lâm Dật!

“Cậu đùa giỡn tôi!”

Lâm Dật không trả lời, mà dùng một chân đạp về phía ngực Jimmy!

Trình độ của Jimmy đã đến cấp D, nên tốc độ phản ứng rất nhanh, hai tay lập tức che ở trước ngực, bày ra tư thế phòng ngự!

Nhưng sức lực của Lâm Dật lại vô cùng lớn, một chân đá bay anh ta vào phòng!

Sau đó, Lâm Dật cũng đi vào, khóa trái cửa lại, không để cho bất kỳ kẻ nào phát hiện ra.

Jimmy lắc lắc tay, nhưng ánh mắt lại không hề rời khỏi người Lâm Dật.

Cẩn thận quan sát anh ta.

“Cậu muốn làm gì, Mitsui Paint để cậu đến đoạt đồ sao.”

Lâm Dật cười, “Không đến mức gọi là đoạt đồ, tôi lần này tới là chuẩn bị mang anh đi.”

“Mang tôi đi? Cậu là ai?”

“Lữ đoàn Trung Vệ.”

Jimmy bỗng nhiên mở to hai mắt, nhìn Lâm Dật với vẻ không thể tin nổi.

“Không thể nào, trong lữ đoàn Trung Vệ không có cậu!”

“Anh đã biết quá nhiều, cho nên tôi không thể giữ anh lại.” Lâm Dật nói:

“Là anh chủ động một chút, hay là tôi tự mình động thủ?”

Jimmy hoạt động cổ tay một chút, các khớp xương vang lên kèn kẹt.

“Cậu có thể tìm đến đây, thật sự khiến cho tôi bất ngờ, nhưng cậu muốn bắt tôi trở về là chuyện thể nào, cậu không phải là đối thủ của tôi.”

Vừa dứt lời, Jimmy phát lực dưới chân, xông về phía Lâm Dật.

Lâm Dật nghiêng người, tránh công kích của Jimmy, sau đó đáp lại bằng một cú đá nghiêng!

Mà lúc này, Jimmy cũng điều chỉnh lại tư thể mình, đưa chân nghênh đón!

Ầm!

Hai người đá chân vào cùng một chỗ, Jimmy đột nhiên nhíu mày, cỗ lực lượng khổng lồ kia khiến anh ta cảm thấy đau đớn.

Đồng dạng, thực lực của Jimmy cũng khiến cho Lâm Dật cảm thấy ngoài ý muốn.

Trên tư liệu nói, trình độ của anh đã đến cấp D!

Nhưng nhìn trình độ thể hiện ra của anh ta bây giờ thì ít nhất cũng là cấp D trung cấp!

Cho dù là Khâu Vũ Lạc hay là Ninh Triệt, dưới tình huống đấu đơn độc đều rất khó địch nổi anh ta, ít nhất cũng phải là hai người liên thủ mới được!

Phanh phanh phanh!

Sau khi kết thúc đòn này, Jimmy động thủ lần nữa, cường độ ra chiêu vừa mạnh vừa nhanh.

Nhưng ở trước mặt Lâm Dật thì vẫn kém hơn một chút.

Bởi vì Lâm Dật không chỉ có chiến lực cấp D mà còn có thuật cận chiến cấp E!

Trình độ này của anh đã lấn át Jimmy!

Hô thông!

Trong quá trình giao thủ, Lâm Dật bắt lấy sơ hở của Jimmy, đá lên người anh ta!

Sau đó lập tức lấy dao giải phẫu ra, một ánh sáng lạnh lẽo lóe qua, đâm xuyên qua bàn tay của anh ta, ghim nó trên sàn nhà!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1085.

Chương 1086. Ai Là Nội Ứng

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp phòng.

Jimmy nắm lấy cổ tay của mình, đau đến trợn mắt nghiến răng, không thể chịu đựng nổi.

Sau đó cắn răng rút đao giải phẫu đao ra.

Nhưng anh ta lúc này đã mất đi năng lực chiến đấu, không có uy hiếp gì đối với Lâm Dật cả.

Jimmy thở hổn hển, cẩn thận nhìn Lâm Dật.

“Cậu rốt cuộc là đến từ đâu, lữ đoàn Trung Vệ không có người như cậu!”

“Nếu như để cho anh biết tôi là ai thì tôi đã không xuất hiện ở đây rồi.” Lâm Dật nói:

“Bản thân anh đã làm gì thì tự mình biết rõ, cho nên hiện tại tôi chỉ hỏi anh một vấn đề, hy vọng anh phối hợp thật tốt.”

“Ha ha...” Jimmy cười lạnh một tiếng,

“Cậu cho rằng tôi sẽ sợ sao? Cậu không nên vọng tưởng là có thể điều tra bất cứ thông tin gì từ trong miệng của tôi.”

Lâm Dật bĩu môi, “Anh không sợ tôi hay là không sợ chết?”

“Đều không sợ.”

“Rất trâu bò nha.”

Lâm Dật giơ ngón tay cái lên, lại móc chiếc dao găm phòng ngự phía sau lưng ra.

Mũi nhọn màu đen phản chiếu ánh sáng lạnh thấu xương, khiến cho lông tơ Jimmy dựng cả lên, nổi cả da gà.

“Cậu, cậu muốn làm gì!”

“Anh không phải nói là mình không sợ chết sao, tôi muốn thử một chút.”

Nói xong, Lâm Dật đi về phía Jimmy, nắm lấy cổ áo của anh ta, đâm dao găm vào!

nỗi đau đớn như tê liệt, khiến cho Jimmy khó có thể chịu đựng, đầu óc trống rỗng!

Trong ấn tượng của anh ta, người Hoa luôn rất tuân thủ những quy tắc, nhất là người giống như lữ đoàn Trung Vệ bọn họ, mỗi một hành động đều sẽ làm theo kế hoạch, làm sao có thể làm ra việc tàn nhẫn như này!

Là bác sĩ khoa ngoại xuất sắc nhất thế giới, Lâm Dật hiểu rất rõ về cấu tạo của thân thể con người.

Một đao kia nếu như người khác đâm vào thì đã có thể lấy mạng của Jimmy rồi, nhưng Lâm Dật thì lại khác.

Nhiều lắm cũng chỉ bị trọng thương mà thôi.

Lâm Dật không nói nhiều, lại rút dao găm, đâm vào bắp đùi của Jimmy!

Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, toàn thân Jimmy run rẩy, giống như là bị điện giật vậy!

Một đao kia, Lâm Dật tránh khỏi động mạch chân một cách chuẩn xác, cắt đứt cơ xương của anh ta, thống khổ trong đó chỉ có Jimmy mới biết.

“Nói sao nhỉ, lúc phẫu thuật như này, người đều sẽ được tiêm thuốc tê trước. Nhưng tôi cứ như vậy mà đâm anh một đao, mà anh còn không có ngất đi, đúng là rất đàn ông nha.”

“Cậu, cậu không phải người, cậu là ma quỷ!”

“Có ma quỷ nào đẹp trai như lão tử sao?”

Lâm Dật rút con dao găm đầy máu ra, nhắm vào một chân khác của Jimmy!

“Không, không cần!”

Ngay lúc Lâm Dật giơ đao lên, Jimmy liền hét lớn, anh ta đã sợ tè ra quần.

Thật sự đã tè ra quần.

“Sau này lúc giả trang thì nhớ một chút xem đối phương là ai.” Lâm Dật ngồi trở lại đến trên ghế sô pha, lấy một tờ giấy, lau sạch máu trên đao giải phẫu và dao găm.

“Nói đi, nội ứng mà các người cài vào lữ đoàn Trung Vệ là ai.”

…

Tầng một tàu Quantum, phòng 1019.

Bọn người Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều bị trói chặt tay chân, được xếp vào một góc trong phòng.

Vốn dĩ diện tích của căn phòng đã không lớn, lại nhốt nhiều người như vậy, cho nên nhìn vô cùng chật chội.

Lúc này sắc mặt của mọi người đều không tốt cho lắm.

Bởi vì bọn họ bị người ta bỏ thuốc vào đồ ăn, qua hơn một giờ, thuốc còn chưa từng tan hết.

Muốn phản kháng cũng không còn sức.

Lúc này, ngoại trừ Hunter ra, còn có sáu người ở phía sau anh ta.

“Tại sao lữ đoàn Trung Vệ lại cứ theo đuổi chúng tôi như vậy? Lặng lẽ theo chúng tôi vậy thú vị lắm sao?” Hunter ngậm xì gà nói.

“Chính bởi vì anh tiết lộ tin tức của chúng tôi, khiến cho 13 chiến hữu của chúng tôi chết oan uổng, chúng tôi nhất định phải báo mối thù này!”

Hunter nhún vai, “Hoan nghênh đến báo thù, nhưng các người hiện tại đều đã bị bắt làm tù binh, thật sự cho rằng mình còn có thể sống mà trở về sao?”

“Nếu như chúng tôi sợ chết thì đã không gia nhập lữ đoàn Trung Vệ!”

“Đừng có vội chết, các người còn có cơ hội sống sót.” Hunt nói:

“Tôi cần danh sách các nhà khoa học của lữ đoàn Trung Vệ, chỉ cần các người có thể cung cấp danh sách này cho chúng tôi thì tôi sẽ thả các người trở về.”

“Anh nằm mơ đi!”

“Vị nữ sĩ xinh đẹp này, cô không nên vội từ chối, tôi biết cô không muốn phối hợp với tôi, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng như vậy.” Hunter đưa mắt quét qua những người còn lại, sau đó dừng lại trên người Ninh Triệt.

“Các người ai nguyện ý cung cấp phần danh sách này cho tôi, tôi sẽ thả người đó đi. Tôi cho các người năm phút để suy nghĩ, hy vọng các ngươi đừng để tôi thất vọng, nếu không tôi sẽ động thủ.”

Nói xong, Hunter nhắm mắt lại, dựa người trên ghế, vẻ mặt thoải mái, dường như cũng không vội.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cho đến khi 5 phút kết thúc, đều không có ai nói chuyện cả!

“Nếu đã không ai nói, vậy lập tức tiến hành bước kế tiếp đi.” Hunter chỉ Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt nói:

“Mang hai người bọn họ qua đây, tôi đã đợi lâu rồi.”

Hai tên thủ hạ đi về phía hai người.

“Hỗn đản, thả tôi ra!”

Một người trong đó cầm dao kề bên cổ Khưu Vũ Lạc, “Cô tốt nhất nên thành thật một chút, nếu không tôi sẽ đưa cô đi gặp Thượng Đế.”

Tình huống bên phía Ninh Triệt cũng giống như vậy.

Không chỉ có tay bị trói, mà còn bị kề dao trước cổ, chỉ cần động một chút là có thể bị cắt đứt.

“Hai người đội trưởng các người cũng chính là hai người xinh đẹp nhất trong mấy người này, ra tay với hai người trước vậy.”

Hunter cầm một cái kéo, từ từ cắt bỏ quần áo của Ninh Triệt, bên trong là một cái áo chống đạn công nghệ cao, cũng không tính là cồng kềnh.

“Các người chuẩn bị đúng là rất đầy đủ.” Hunt vừa cười vừa nói: “Để tôi xem một chút phía dưới mặc gì nào.”

Vẻ mặt Ninh Triệt vô cùng bình tĩnh, cũng không quan tâm, nhìn rất thoáng.

Tê lạp!

Quần Ninh Triệt bị giật ra, so với nửa người trên thì nửa người dưới của Ninh Triệt lộ vẻ càng đơn bạc.

Ngoại trừ đồ lót màu đen, cũng không mặc quần áo gì khác.

Hunter cùng thủ hạ của anh ta đều nhìn đăm đăm.

Hai cái đùi này đủ để chơi một hồi.

Nhưng Hunter không trực tiếp động thủ, mà lại cắt bỏ quần của Khưu Vũ Lạc.

So ra thì Khưu Vũ Lạc tương đối bảo thủ, kiểu dáng rất phổ thông, không có bất kỳ chỗ nào đặc biệt cả.

“Mẹ nó, thả đội trưởng ra, có bản lĩnh thì hướng về phía tôi đây!” Đào Thành giận dữ hét lên.

“Yên tâm đi, hôm nay các người đều sẽ chết, chờ tôi chơi xong, sẽ để ý đến các người.”

Hunter phất phất tay, “Cởi áo chống đạn của bọn họ ra rồi ném tới trên giường.”

“Hunter tiên sinh, chỗ tôi còn có thuốc, có cần cho bọn họ uống không, tôi sợ hai người này không nghe lời.”

“Không sao cả, tôi không quan tâm.” Hunter nhún vai, “Nếu như cô ta không nghe lời, tôi sẽ đánh tới khi cô ta thành thật.”

“Ha ha...”

Mấy tên thủ hạ cười ha ha, sau đó cởi áo chống đạn của hai người xuống.

Đồ lót của Ninh Triệt cùng một bộ với phần dưới, mà Khưu Vũ Lạc là màu vàng nhạt.

Một bên sóng dữ, một bên gió êm biển lặng.

Có lúc, người với người lại chênh lệch như hai tòa núi, cao như vậy, lớn như vậy.

Hai mắt Hunter trợn tròn, trong mắt đều là si mê, tay đã vươn về phía Ninh Triệt.

Xì xì xì _ _

Nhưng tại lúc này, khóa cửa điện tử lại vang lên tiếng điện lưu.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1086.

Chương 1087. Hiện Nguyên Hình

Thanh âm truyền đến từ cửa khiến Hunter ngừng động tác trên tay lại.

Lúc này, người có thể sử dụng khóa để mở cửa, ngoài Jimmy ra thì không còn người nào khác.

Cho nên người trong phòng, cũng không quan tâm lắm, chỉ có bọn người Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt là khẩn trương.

Các cô cũng đoán được, người tiến vào, rất có thể là Jimmy.

Thế nhưng là, trong khoảnh khắc cửa bị mở ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Bởi vì người tiến vào là Lâm Dật!

“Ngọa tào, dáng người này rất được nha, đôi chân dài này, nhưng phải bớt hung dữ một chút, mặt mũi của tổ hai đều bị cô làm mất hết rồi.”

Nhìn thấy Lâm Dật xuất hiện ở đây, ai nấy cũng đều cảm thấy ngoài ý muốn, qua một hồi lâu cũng không kịp phản ứng lại.

“Tại sao cậu lại ở đây!” Hunter nói, đồng thời sờ vũ khí trên eo!

Nhưng Lâm Dật không cho anh ta cơ hội này, lập tức lao tới, một chân đá vào trên mặt của anh ta!

Jimmy còn không chống đỡ nổi năm phút dưới tay Lâm Dật thì

Hunter ở trước mặt anh lại càng không là gì.

Đối mặt với công kích của Lâm Dật, Hunter không có bất kỳ năng lực phản ứng nào.

Cả người bị đá bay, trước mắt đầy sao vàng, hơn nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần.

Động tác Lâm Dật lưu loát như mây bay nước chảy, anh lấy ra một khẩu súng từ chỗ thắt lưng của Hunter.

Sau đó bắn một phát về phía sau lưng hai người Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt!

Viên đạn xẹt qua gò má hai người, dường như mang theo làn gió nóng rực, bắn thẳng vào mi tâm!

Khiến bọn họ mất mạng tại chỗ!

Sau khi giết chết hai người, Lâm Dật lại tấn công một lần nữa, hướng về phía bốn tên thủ hạ còn sót lại!

Binh binh bang bang!

Không đến một phút đồng hồ, bốn người đều bị đánh ngã trên mặt đất, không một ai có thể đứng lên!

“Cậu rốt cuộc là ai!”

Hunter ôm lấy ngực của mình, “Chờ sau khi lão đại của chúng tôi tới, anh ấy sẽ giết chết cậu!”

"Bản thân anh ta có thể sống bao lâu còn phải xem tâm trạng của Thượng Đế kìa, làm sao có thể tới cứu các người được?"

Lời này khiến cho Hunter kinh ngạc đến trợn mắt.

“Cậu thế mà khiến cho lão đại...”

"Yên tâm, anh ta còn chưa có chết, tôi giữ lại anh ta còn hữu dụng."

Nói xong, Lâm Dật cầm dao găm đi tới phía sau Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt, cắt đứt dây thừng trên tay hai người.

"Ninh tổ trưởng, tổ ba các người còn nhận người không, tôi cảm thấy ở tổ hai không phát triển được gì."

Ninh Triệt vẫn như thường, không thèm để ý đến ánh mắt dò xét của Lâm Dật.

"Trở về tôi sẽ xin Lưu lão đại."

Vẻ mặt của Khưu Vũ Lạc có chút mất tự nhiên, cô không làm được như Ninh Triệt, dùng phương thức như vậy để nói chuyện với Lâm Dật, liền vội vàng cầm lấy tấm đệm, bọc thân thể của mình lại.

"Có gì mà phải che, cũng không có gì đáng xem." Ninh Triệt nói.

Khưu Vũ Lạc không có tinh lực để đấu võ mồm với Ninh Triệt nữa, cô chỉ muốn làm rõ một việc.

Tại sao Lâm Dật lại xuất hiện ở đây?!

Tại sao cậu ta lại đánh nhau với Jimmy?

Tất cả chuyện này đều quá bất ngờ.

Lâm Dật cầm dao găm, cắt bỏ dây thừng cho đám người Đào Thành, trả lại tự do cho bọn họ.

"Tiểu tử, chúng tôi thật sự đã đánh giá thấp cậu, không nghĩ tới cậu thế mà lại thành kỵ binh của nhiệm vụ lần này." Đào Thành vỗ bả vai Lâm Dật, cảm kích nói.

“Việc nhỏ thôi.”

Lâm Dật lần lượt cởi dây thừng cho từng người một.

Nhưng cuối cùng, lại không mở cho Vương Băng Ngọc.

“Còn có tôi nữa.” Vương Băng Ngọc nói: “Mặc dù tôi luôn nói cậu không bình thường, nhưng cũng không đến mức lấy việc công báo thù riêng đi.”

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cũng có chút buồn bực, không hiểu Lâm Dật đang muốn làm gì.

Nếu nói có khúc mắc, thì giữa mình và Lâm Dật mới tính là thật.

Dù sao nếu như không ai ngăn cản thì mình đã bị động thủ rồi.

Nhưng cậu ta ngay cả mình đều cứu được, sao còn chừa Băng Ngọc lại?

Lâm Dật đưa tay, nắm tóc Vương Băng Ngọc, nhấc đầu cô lên.

“Cô còn không biết xấu hổ mà nói với tôi những lời này? Nếu như không phải cô thì tổ hai và tổ ba cũng sẽ không chết nhiều người như vậy?”

Lời này vừa nói ra, khiến cho toàn trường đều kinh ngạc!

Cho dù là Ninh Triệt cũng không có cách nào bình tĩnh nổi.

Vương Băng Ngọc đã ở lữ đoàn Trung Vệ được ba năm, vẫn luôn cẩn trọng, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy được?

“Cậu đang nói bậy bạ gì đó, lại còn nói tôi nằm vùng?!”

“Nếu không thì sao, chẳng lẽ là tôi?” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Có cần tôi kéo Jimmy qua để đối chứng với cô một chút hay không?”

“Chuyện này...”

Vương Băng Ngọc không nói, sắc mặt trắng bệch.

Nhưng chỉ một hành động này, đã khiến cho người ở chỗ này hiểu rõ mọi chuyện cần thiết.

Cô ấy thật sự là nội ứng!

Ba!

Khưu Vũ Lạc vọt lên, tát lên mặt Vương Băng Ngọc một cái!

“Tại sao cô phải làm như vậy!”

Khóe miệng Vương Băng Ngọc bắt đầu chảy máu, ánh mắt mờ đi, không dám nhìn thẳng vào mắt Khưu Vũ Lạc.

“Gia tộc nhà tôi đã xuống dốc, hạng mục mà cha tôi đầu tư ở nước ngoài không những phải đóng cửa mà còn thiếu rất nhiều tiền. Nếu như tôi không làm như vậy thì nhà chúng tôi sẽ xong mất.”

“Chẳng lẽ đây chính là lý do cô phản bội lữ đoàn Trung Vệ sao!”

Khưu Vũ Lạc còn muốn động thủ thì bị Ninh Triệt phía sau ngăn cản.

“Được rồi, bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, đưa cô ấy về để cho Lưu lão đại xử lý đi.”

Khưu Vũ Lạc tức giận thu tay về.

Người của tổ mình làm ra chuyện như vậy, đối với cô mà nói là chuyện vô cùng nhục nhã, cũng là tội không thể xóa khỏi.

“Lâm Dật, sao cậu lại phát hiện việc này?” Ninh Triệt hỏi.

“Trong buổi họp, đã cảm thấy không được bình thường.” Lâm Dật nói:

“Các người nói, hành động lần trước thất bại, là bởi vì có người bán tin tình báo, khiến cho 13 người hi sinh, điều này cũng đã nói lên, thông tin được tiết lộ là rất chính xác. Nhưng tổ chức giống như lữ đoàn Trung Vệ này, muốn nghe ngóng tình báo nội bộ cũng không phải là chuyện dễ dàng, cho nên tôi mới nghi ngờ, có thể là có gian tế nội bộ.”

“Cho nên cậu cố ý tranh cãi với Vũ Lạc, tạo thành hiện trường rời khỏi lữ đoàn Trung Vệ? Sau đó hành động một mình.”

Lâm Dật chỉ Khưu Vũ Lạc, “Tôi không phải cố ý gây mâu thuẫn với cô ấy, đó là sự thật.”

Nói xong, Lâm Dật lại nhìn Vương Băng Ngọc một chút, “Lúc đầu tôi cũng chỉ hoài nghi, cũng chưa xác định. Sau đó tôi mới nói qua suy nghĩ của mình cho Lưu Hồng, ông ấy cũng không phản đối, dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến sống chết, tôi còn muốn sống thêm mấy năm nữa.”

“Khó trách chúng tôi mới lên thuyền không được bao lâu mà đã bị người hạ thuốc, thì ra đều do cô ta làm.” Đào Thành nói với giọng lạnh như băng.

Cho dù Vương Băng Ngọc từng là người cộng tác với mình, nhưng bởi vì cô mà hơn chục chiến hữu phải chết oan uổng!

Tình nghĩa hợp tác đã không còn nữa!

Khưu Vũ Lạc lặng lẽ nhìn Lâm Dật một chút, lần hành động này, may mà nhờ có cậu ta, nếu không thì người tổ hai và tổ ba, hôm nay đều sẽ phải chết ở chỗ này.

“Có hai chiếc máy bay trực thăng trên đường băng, các người lái nó đi.” Lâm Dật nói:

“Còn có người tên là Jimmy kia đang ở phòng 2010, xử lý thế nào thì các người tự mình quyết định, tôi không quan tâm.”

“Chuyện còn lại giao cho chúng tôi là được, cậu nghỉ ngơi đi.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Ô ô ôi, lúc trước còn trừng mắt lạnh lùng nhìn người ta đây này, hiện tại sao lại nhỏ nhẹ như vậy? Thế nào, thấy người ta như Thần Binh từ trên trời rơi xuống, xao động rồi sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1087.

Chương 1088. Gặp Lại Người Áo Đen

"Cút!"

Ninh Triệt cũng không tức giận, cười ha ha ngồi vào trên giường, hơn nữa trên người hiện tại còn đang mặc nội y.

"Khương Thanh, trong túi tôi có thẻ, đến cửa hàng trên thuyền mua hai bộ quần áo." Ninh Triệt chỉ vào chiếc quần tây đã cắt của mình nói:

"Đúng rồi, tôi mặc quần dài hai phân, so với tổ trưởng của các cô mập hơn, mặc hai thước mốt."

"Tôi có tiền nên không cần dùng thẻ của cô." Khương Thanh cười nói, sau đó lặng lẽ đi ra ngoài.

Sau đó, hai người bị Lâm Dật giết chết, bị quăng xuống biển, còn bốn người của Hunter bị đánh ngất xỉu.

Jimmy bị Lâm Dật đánh phế, được Đào Thành dẫn theo trở về, đồng thời, cái rương đen cũng cầm trở về.

Nhìn thấy tình trạng bị thảm của anh ta, người của lữ đoàn trung vệ đều chú ý tới.

Lâm Dật gia hỏa này thật là một người tàn nhẫn.

Người ta đều là tra tấn bức cung, còn anh ta thì muốn đòi mạng!

"Cái rương đen là đồ vật mà Jimmy giao dịch trở về, bên trong là cái gì tôi cũng không biết, hãy mang về để được điều tra thêm."

Nhìn thấy chất lỏng màu xanh bên trong, Khưu Vũ Lạc và những người khác đều cảm thấy có chút bất an.

Đồ vật có thể làm cho Jimmy tự mình chạy tới giao dịch, khẳng định không bình thường.

"Lần này cậu thực sự là lập công." Ninh Triệt nói: "Nhưng tôi rất hiếu kì, cậu là làm sao chế phục được Jimmy? Trình độ của anh ta có thể không tệ, đã đến cấp D."

"Tôi cũng không tệ, được rồi, một lần tối thiểu một giờ."

Khưu Vũ Lạc lườm một cái, này là hai chuyện khác nhau.

Thấy Lâm Dật lúc này không muốn nói về phương diện này, Khưu Vũ Lạc với Ninh Triệt cũng rất thức thời không có hỏi nhiều.

Ngược lại là Ninh Triệt nhíu mày đầy ẩn ý về phía Lâm Dật, giống như đang kiểm tra trình độ của anh vậy.

Ước chừng sau một canh giờ, tất cả mọi chuyện đều xử lý xong.

Khưu Vũ Lạc nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Bây giờ là trời vừa rạng sáng, đoán chừng người trên thuyền đều ngủ rồi, hiện tại liền dẫn người đi."

"Được!"

Đám người đáp một tiếng,

Không chỉ có nhiệm vụ hoàn thành, mà đặc vụ nằm vùng cũng được bắt ra.

Mức độ hoàn thành nhiệm vụ đều vượt ngoài mong đợi, cho nên tâm tình của mỗi người đều rất tốt.

Yên tĩnh, đoàn người lên bãi đậu máy bay, chuẩn bị đón hai chiếc trực thăng từ Jimmy trở về Miami, chỉ cần họ lên máy bay tư nhân của Lâm Dật, nhiệm vụ liền tính là hoàn thành xuất sắc!

Rầm rầm rầm ——

Rầm rầm rầm ——

Hai chiếc máy bay trực thăng đồng thời đã phát động ra động cơ, tiếng nổ thật to vang lên, càng chói tai.

"Này tình huống thế nào? Trên biển có tia sáng." Đào Thành người phụ trách lái máy bay nói.

"Ở chỗ nào." Khưu Vũ Lạc hỏi.

"Hướng một giờ ở đuôi thuyền."

Theo hướng Đào Thành chỉ, người trên máy bay trực thăng đều theo bản năng nhìn lại.

Xác thực phát hiện ánh sáng nhạt khả nghi.

Mấy giây sau, mọi người mới phát hiện hóa ra là một chiếc thuyền nhỏ đang lao nhanh tới.

"Tình huống gì thế này? Chẳng lẽ có người muốn lên thuyền vào lúc này sao?" Đào Thành lẩm bẩm một câu, cũng không coi là chuyện to tát, tiếp tục điều khiển máy bay, hướng về Miami bay đi.

"Không quá giống, người này khẳng định có quỷ." Khưu Vũ Lạc nói:

"Anh ta lén lút, đậu con thuyền ở đuôi tàu Quantum, nói không chắc muốn dùng thủ đoạn không bình thường để lên thuyền, khẳng định không sạch sẽ."

Nguyên nhân là trong hoàn cảnh dị thường tất có quỷ, cho nên những người khác cũng tán thành quan điểm của Khưu Vũ Lạc.

Người bình thường sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Nhưng tất cả mọi người cũng không quan tâm quá nhiều chuyện này, bất luận tên kia là ai, đều không có quan hệ gì với mình.

Nhưng mà, lúc máy bay trực thăng bay ngang qua thuyền, vẻ mặt Lâm Dật bỗng nhiên cứng lại!

Anh ở trên thuyền nhìn thấy một người!

Ăn mặc toàn thân áo đen!

Mang trên mặt chiếc mặt nạ thằng hề!

Giống hệt người áo đen mà anh đã nhìn thấy ở Cửu Xuyên Đảo núi Vân Gian!

Chẳng lẽ là anh ta?!

Lâm Dật trong lòng mang theo nghi vấn lớn, ngay cả khi anh nằm mơ cũng không hề nghĩ rằng sẽ gặp lại anh ta ở một nơi như thế này!

"Quay lại!"

Lâm Dật lớn tiếng nói: "Mọi người đi trước, tôi muốn đi xuống!"

"Quay lại?"

Đào Thành bất ngờ hỏi: "Cậu làm rơi thứ gì à?"

"Đừng hỏi cái khác, nhanh lên một chút trở lại!"

Lâm Dật mang theo hầu như là giọng ra lệnh, Đào Thành không còn cách nào khác chỉ có thể nghe theo.

Đúng như những gì Khưu Vũ Lạc nghĩ, người áo đen trên thuyền bé khống chế máy bay không người lái, đem một sợi thừng treo ở trên lan can, sau đó như thằn lằn lấy tốc độ cực nhanh bò lên!

Thật giống như đang đi thang máy vậy.

Mà lúc này, máy bay trực thăng lượn một vòng, quay lại tàu Quatum.

"Có chuyện gì xảy ra sao? Có cần tôi đi xuống cùng cậu không?" Khưu Vũ Lạc nói.

"Đây là việc tư của tôi." Lâm Dật nói:

"Các cô đi về trước, tiến hành theo kế hoạch ban đầu, không cần đợi tôi. Máy bay tư nhân của tôi đang đậu ở sân bay Miami, trực tiếp lái đi là được."

Nói xong, Lâm Dật nhìn Đào Thành, "Mở cửa ra."

"Còn có hơn mười mét đấy."

"Quản không được nhiều như vậy, mau mở ra!"

Tất cả mọi người cũng không biết Lâm Dật muốn làm gì, nhưng có thể linh cảm được nhất định là xảy ra chuyện!

Trong khi Đào Thành tiếp đất với tốc độ nhanh nhất, một bên giúp Lâm Dật mở cửa khoang ra.

Trong nháy mắt cửa vừa mở ra, Lâm Dật không chút suy nghĩ nhảy xuống.

Trên đất lăn một vòng, mới dời đi tác dụng lực phản truyền từ mặt đất truyền.

Đứng vững thân hình, Lâm Dật không dám làm lỡ một giây, hướng về bãi đậu máy bay chạy đi.

Xuống tới lầu một, Lâm Dật vọt tới trên boong thuyền, phát hiện người áo đen kia trùng hợp biến mất vào bóng đen xa xăm, như ẩn như hiện ở trong bóng đêm.

Không hề nghĩ ngợi, Lâm Dật chạy đuổi theo!

Tuy nhiên, lúc anh chạy tới thì phát hiện bóng đen đã không thấy.

Ngoại trừ tiếng động cơ và tiếng gió biển, không còn cái gì khác.

Lâm Dật đưa mắt bốn phía, người áo đen không có để lại bất kỳ manh mối nào. Nếu như không thể ở đây tìm được anh ta, lần này lại muốn thất bại tan tác mà quay trở về.

Trong giây lát, Lâm Dật hai mắt sáng lên, như đang nghĩ tới điều gì đó.

Ở trên chiếc thuyền này, người bình thường không thể nào trở thành mục tiêu của anh ta được.

Cho nên những người đang ở trên tầng bốn đang gặp nguy hiểm với anh ta!

Mà trong số tất cả du khách VIP, người có thân phận đặc biệt nhất phải là Mitsui Paints!

Cũng không phải bởi vì cô ta là đại tiểu thư gia tộc Mitsui.

Mà là cô ta mới vừa cùng Jimmy làm giao dịch khoáng thạch Bass!

Tuy rằng còn không chắc chắn, nhưng Lâm Dật cảm thấy mình đoán đúng tám chín phần rồi!

Lâm Dật không do dự nữa, hướng về thang máy chạy tới.

Cũng ở trên đường đi gọi điện thoại cho Mitsui Paints.

Tiếc là, điện thoại cũng không thông, cô ấy đã tắt điện thoại.

Hô ~~

Trong thang máy, Lâm Dật nỗ lực để cho mình hạ nhiệt xuống, lúc này sốt ruột là không có tác dụng.

Leng keng ——

Thang máy dừng lại ở tầng năm, Lâm Dật lúc này chạy ra ngoài!

Nhưng vừa ra thang máy, liền thấy trợ lý của Mitsui Paints, Higashino Yoshika nằm ở trên vũng máu, cả người đều không còn tri giác.

Mà cửa phòng của cô ấy, lại mở lớn!

"Mẹ!"

Mắng một câu, Lâm Dật vọt tới, trùng hợp nhìn thấy người áo đen mang theo cái rương đen mà Mitsui Paints giao dịch trở về, từ trong phòng chạy ra ngoài!

Hai người ở cửa phòng đối diện nhìn nhau!

Giống như lần đầu tiên.

Người áo đen hướng về phía mình, cười quỷ dị!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1088.

Chương 1089. Mục Đích Của Người Áo Đen

Lâm Dật không biết đây là ảo giác của mình hay là như thế nào.

Mặc dù cả khuôn mặt của anh ta đều bao phủ ở dưới mặt nạ, nhưng cho người khác có cảm giác anh ta đang cười!

Đối mặt với Lâm Dật một lần nữa, người áo đen cũng không lựa chọn chạy trốn rời đi giống như lần đầu tiên.

Mà là gọn gàng dứt khoát đem cái rương thả ở trên mặt đất, hướng về phía Lâm Dật ngoắc ngoắc ngón tay.

Lâm Dật nở nụ cười, hoạt động một chút cổ tay, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị động thủ.

Lúc trước ở núi Vân Gian nhìn thấy anh ta, lúc đó mình vẫn là cấp E.

Mà bây giờ, hệ thống khen thưởng cho sức chiến đấu cấp D, ngoài ra còn cấp thêm kỹ năng chiến đấu cấp E giúp cải thiện sức mạnh của mình tăng lên cực lớn.

Đối mặt với anh ta lần nữa, thật đáng giá!

Người áo đen trước tiên đã phát động ra công kích, một nắm đấm thẳng tắp đập tới.

Lâm Dật không có né tránh, mà là lựa chọn cứng rắn!

Động tác của hai người không có chút nào đẹp mắt, nắm đấm va chạm nhau cùng nhau.

Sức mạnh khổng lồ, đem người áo đen bức lui một bước, sau đó theo bản năng ngẩng đầu, chăm chú nhìn chằm chằm Lâm Dật.

Không người nào biết biểu cảm gương mặt ở dưới mặt nạ là gì, nhưng chiếc mặt nạ chú hề dường như thậm chí còn lỳ quặc hơn.

Lâm Dật ngoắc ngoắc tay, "Tiếp tục."

Người áo đen hoạt động cổ tay mình, chỉ sau một giây đồng hồ lại một lần đã phát động ra công kích.

Nhưng lần này, sắc mặt Lâm Dật hoàn toàn thay đổi.

Bởi vì anh phát hiện, tốc độ và sức mạnh của người áo đen đều được tăng lên, loại cảm giác ngột ngạt phả vào mặt kia chỉ có đứng trước mặt của anh ta mới có thể cảm nhận được.

Rầm rầm rầm!

Chỉ trong vài giây, hai người đã giao thủ hơn mười chiêu.

Dưới thế công mãnh liệt của người áo đen, Lâm Dật dần dần từ thế công kích chuyển sang phòng thủ, tình thế rất bị động!

Mà lúc này Lâm Dật cũng đã đem bản lĩnh cuối cùng của mình đều xuất ra rồi!

"Đến rồi!"

Trong khi bị động phòng thủ, Lâm Dật cũng không hề lựa chọn ngồi chờ chết.

Một bên lui về phía sau, một bên tìm kiếm cơ hội.

Hô thông!

Lâm Dật nắm lấy được sơ hở, một cước đá đến trên ngực người áo đen.

Người sau lảo đảo lùi về phía sau mấy bước.

Cùng lúc đó, Lâm Dật lấy ra dao giải phẫu, hướng về người áo đen quăng tới.

Người áo đen không kịp phản ứng, một vết thương ngay ở trên cánh tay, nhưng không có thương tổn đến gân cốt.

"Fuck!"

Một đòn không được, Lâm Dật không có không gian để tấn công tiếp.

Người áo đen nắm chặt thành quyền, khí thế toàn thân lại một lần nữa tăng lên.

Thân thể lóe lên, ở một góc độ cực kỳ xảo quyệt, tránh thoát khỏi công kích của Lâm Dật.

Cũng với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, nắm bẻ khuỷu tay của Lâm Dật thật mạnh, đem chiêu thức của Vịnh Xuân Quyền phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Ngay cả với tố chất thân thể của Lâm Dật, anh cũng cảm giác xương như cắt đứt vậy.

Người áo đen không có ham chiến, sau khi chiếm được thế thượng phong liền mang theo cái rương đen từ tầng năm nhảy xuống. Sau đó giống như Parkour(*), không dùng mấy giây là đến trên boong thuyền.

(*)Parkour là một phương thức huấn luyện sử dụng vận động bắt nguồn từ tập luyện kỹ năng tránh vật cản của quân đội. Các học viên di chuyển từ A đến B theo cách hiệu quả nhất có thể.

Khi Lâm Dật phản ứng lại muốn đuổi theo, giữa hai người, một người ở tầng năm, một người ở tầng một, muốn đuổi theo đã không còn kịp nữa.

"Con mẹ nó, lại để cho anh ta chạy!"

Lâm Dật mắng một câu, trong lòng không cam lòng.

Đồng thời cũng hiểu rõ sức mạnh toàn diện của người áo đen.

Trước đó, lúc hai người ở núi Vân Gian giao đấu, anh ta khẳng định không có sử dụng toàn lực.

Nếu không trong khoảng thời gian này, trình độ của mình tăng lên nhiều như vậy, không thể chật vật như vậy.

Lâm Dật đầu đầy là nghi vấn, mình có hệ thống năng lực trong khoảng thời gian ngắn có thể tiến bộ nhanh chóng như vậy. Nhưng cái người áo đen thần bí này, sao lại càng trở nên mạnh hơn?

Người này rốt cuộc là từ ở đâu ra?

Lâm Dật lắc đầu một cái, người đều đã đi rồi, nghĩ tới cũng không có ý nghĩa gì.

Sau đó, Lâm Dật đi vào phòng của Mitsui Paints.

Nhưng lúc đi vào mới phát hiện, Mitsui Paints bị đánh ngất xỉu, đang hôn mê.

Vì để tránh cho tình hình của mình ở bên này bại lộ, Lâm Dật ôm Mitsui Paints rời đi, trở về căn phòng ban đầu của mình.

Gần một tiếng sau, Mitsui Paints mới tỉnh lại.

Khi nhìn thấy Lâm Dật, vẻ mặt của cô đặc biệt kinh ngạc.

"Anh tại sao ở bên này, cái người áo đen kia đâu rồi?"

"Tôi va vào anh ta, nhưng để anh ta chạy thoát rồi không có đuổi theo, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, có thể nói cho tôi một chút không?"

Lâm Dật cũng không hề tiết lộ cụ thể chi tiết, tin tức anh muốn cho Mitsui Paints biết là anh biết toàn bộ quá trình của sự việc. Hi vọng cô có thể không giữ lại chút nào, đem chuyện đã xảy ra tự nói với mình.

Mitsui Paints từ trên giường ngồi dậy, xoa huyệt thái dương của mình, nỗ lực nhớ lại vừa nãy đã xảy ra chuyện gì.

"Kỳ thực tôi cũng biết chuyện gì đang xảy ra, tôi đều đã đi ngủ rồi, nhưng chất lượng giấc ngủ của tôi không tốt, rất nhanh đã bị đánh thức bởi âm thanh bên ngoài. Lúc tôi thức dậy, thì nhìn thấy một người áo đen mang mặt nạ vọt tới phòng của tôi."

Hô ——

Mitsui Paints hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại tâm trạng của mình.

"Chuyện về sau anh cũng thấy đấy, anh ta đem đồ vật của tôi cướp đi."

"Lẽ nào cô không cố gắng cản anh ta lại? "

"Không có." Mitsui Paints nói:

"Cái người áo đen kia thật là quỷ dị, tôi không dám hành động lung tung, sự thực chứng minh ý nghĩ của tôi là đúng. Anh ta cũng không cho tôi cơ hội rút súng ra, liền đem tôi đánh ngất xỉu."

"Hay là đồng bọn của Jimmy cố ý chơi cô?"

"Không có khả năng lắm." Mitsui Paints nói:

"Nếu như bọn họ thật có dự tính như vậy, hoàn toàn không cần ra mặt cùng với tôi giao dịch, trực tiếp tới lấy đồ trên tay của tôi cướp đi là được rồi."

"Cô nói cũng đúng." Lâm Dật thuận miệng phụ họa nói.

"Lâm tiên sinh còn anh thì sao? Sao anh lại xuất hiện ở đây?"

"Tôi đang bàn chuyện làm ăn với mọi người trên tầng 5, xong việc lúc ra cửa, tình cờ thấy cái người áo đen kia, từ bên trong phòng cô đi ra. Tôi chạy qua chỗ cô xem sao, chuyện sau đó cô cũng biết, qua đó thấy cô bị ngất, tôi liền đem ngươi ôm trở về." Lâm Dật nói:

"Về phần nữ trợ lý kia của cô cũng không cần lo lắng, tôi đã gọi bác sĩ trên thuyền đem cô ấy mang đi rồi, gãy xương thêm chấn động, mặc dù có chút nghiêm trọng, nhưng không có bất kỳ nguy hiểm."

"Cảm ơn Lâm tiên sinh."

"Không phải vấn đề gì to tát, cô định xử lý chuyện này như thế nào."

"Không có cách nào xử lý." Mitsui Paints lắc đầu nói:

"Tôi không biết bất kỳ thông tin gì về anh ta, cũng không biết từ đâu tra được, cho dù trên thuyền có máy giám sát, có thể điều tra ra chân tướng xác suất cũng là rất nhỏ."

Lâm Dật đối với lời nói của Mitsui Paints cũng không tỏ rõ ý kiến, ngay cả mình bắt anh ta cũng không có cách, làm sao có khả năng lộ ra sơ hở nào đây.

Chỉ bất quá bây giờ, có một việc có thể xác định được.

Mục đích người áo đen xuất hiện, chính là vì lấy khoáng thạch Bass!

Lúc ở núi Vân Gian cũng là như thế này, hiện tại lại là như vậy!

Nếu như lần sau, lại có thêm khoảng thạch Bass xuất hiện, anh ta có thể sẽ xuất hiện lần nữa.

Nhưng điều đáng buồn là, nếu như trình độ của mình không thể tiến bộ vượt bậc trong khoảng thời gian ngắn, như vậy lần nữa lúc gặp phải anh ta, tình hình vẫn sẽ như cũ, không có biện pháp nào bắt được anh ta.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1089.

Chương 1090. Công Ty Hắc Kim An Bài

"Tôi chuẩn bị trở về lúc rạng sáng, đem chuyện này báo cáo trở lại." Mitsui Paints đỡ cái trán, đây là lần đầu tiên Lâm Dật nhìn thấy cô nghiêm nghị và ôn hòa như vậy, "Nhưng tôi nghĩ, cho dù báo cáo về cũng vô dụng, với thân thủ và phong cách hành sự của người kia, muốn tìm được anh ta là rất khó."

Lời nói của Mitsui Paints, khiến Lâm Dật triệt để tuyệt vọng rồi.

Trên tay mình nắm giữ tài nguyên, mà gia tộc Mitsui còn có chênh lệch không nhỏ.

Ngay cả những việc này bọn họ cũng bó tay, mình liền càng không thể.

Hiện tại biện pháp duy nhất chính là, trong khoảng thời gian này nâng cao sức mạnh của bản thân nhanh nhất có thể.

Lúc gặp lại anh ta, phần thắng liền có thể lớn một chút rồi.

"Vậy trước tiên chúng ta ngày mai cùng nhau quay trở lại, công việc của tôi cũng gần xong rồi."

Mitsui Paints gật đầu, "Ngày mai tôi sắp xếp máy bay trực thăng, chúng ta cùng nhau đi."

Buổi tối hôm đó, Mitsui Paints ở lại trong phòng của Lâm Dật, ngủ chay, cái gì cũng không làm.

...

Nước Mỹ, San Francisco, trụ sở chính công ty Hắc Kim.

Mặc dù công ty Hắc Kim quanh năm làm nhận không ra người hoạt động, nhưng ở bề ngoài, lại là một công ty bảo mật rất nghiêm chỉnh.

Đều đã cung cấp dịch vụ bảo vệ cho người nổi tiếng và nhân vật quan trọng.

Như những người nổi tiếng như: Taylor. Swift, Rihanna và một số minh tinh nổi tiếng khác, đều là đối tượng bọn họ đã phục vụ qua.

Lúc này, đã là hai giờ sáng nước Mỹ, nhưng ở San Francisco, như cũ là đèn đuốc sáng choang, thắp sáng thành phố không bao giờ ngủ.

Tầng cao nhất của trụ sở công ty Hắc Kim, một người đàn ông trung niên mặc tây trang màu đen với điếu xì gà trên tay. Trong lồng ngực ôm một con mèo, ngồi ở trên ghế ông chủ, không nói một lời.

Mà người này chính là Jeffrey ông chủ của công Hắc Kim.

Ở trước mặt anh ta còn có bốn người đang đứng, ba nam một nữ.

Bốn người trang phục đều không giống nhau, người phụ nữ mặc một chiếc áo ba lỗ bó sát, bộ ngực lộ ra một mảng lớn, mặc dù trắng trẻo, nhưng da thịt cũng rất thô ráp, cũng không quá chú trọng bảo dưỡng.

Mà ba người đàn ông còn lại, mặc quần cụt, quần áo thể dục, còn có một người mang dép lê, so với cách ăn mặc của Jeffrey khác biệt một trời một vực,

Giống như là ăn mày ngoài đường, lôi thôi lếch thếch.

"Jimmy bên kia không có tin tức gì sao?" Jeffrey vuốt ve con mèo nói.

"Không có tin tức gì." Người phụ nữ mặc áo ba lỗ nói.

Tên của cô ấy là Jenny, là thủ hạ của Jeffrey.

Nhưng trình độ của bọn họ vẫn chưa có đạt đến trình độ của Jimmy, chỉ có khi nào chấp hành nhiệm vụ đặc thù mới được phái ra đi hỗ trợ, bình thường đại đa số thời gian, đều ở lại tổng bộ giữ nhà.

"Này quá kỳ quái." Jeffrey lầm bầm lầu bầu nói:

"Mới vừa rồi còn gọi điện thoại cho tôi nói nhiệm vụ hoàn thành, hiện tại liền liên lạc không được, cậu ta bên kia rất có thể xảy ra vấn đề rồi."

"Mặc dù đây lần đầu tiên làm ăn với gia tộc Mitsui, nhưng ở trên quốc tế, danh dự của bọn họ rất tốt, hẳn là sẽ không làm chuyện lật lọng." Jenny nói ra suy nghĩ của mình.

"Nếu như là giao dịch tiền thông thường, bọn họ xác thực sẽ không làm như vậy, nhưng chuyện này dính đến khoáng thạch Bass, cho nên chuyện gì cũng đều có thể xảy ra cả." Jeffrey nói:

"Không nên coi thường những người trên đảo quốc kia, trái tim của bọn họ cũng là đen, chuyện gì cũng đều làm được."

"Chúng ta có cần kiểm tra Mitsui không."

Jeffrey suy nghĩ mấy giây, "Tôi đoán việc này bọn họ làm, sau khi chuyện thành công liền sẽ rời du thuyền Quantum, các cậu hiện tại đi Miami. Bọn họ rất có thể sẽ rời đi bằng máy bay trực thăng trên thuyền, tốc độ của các cậu nhanh lên một chút, đi điều tra xem chuyện gì."

"Bao tại trên người chúng ta."

...

Lúc bảy giờ sáng, lúc Lâm Dật tỉnh lại, Mitsui Paints nằm trên nửa giường còn lại đã không thấy.

Cùng với đó là tiếng nước chảy ở trong phòng vệ sinh.

Lâm Dật xuống giường đi ra khỏi phòng, đúng lúc nhìn thấy Mitsui Paints từ phòng vệ sinh đi ra, trên người chỉ mặc nội y, không mảnh vải che thân.

"Tôi đều đã chuẩn bị xong hết rồi, anh có thể đi rửa mặt rồi."

Lâm Dật xoay xoay lưng, đi vào phòng vệ sinh.

Mọi thứ cần thiết cho việc rửa mặt đều được đặt gọn gàng sang một bên.

Không thể không nói, ở phương diện này, phụ nữ đảo quốc quả thật có ưu điểm của bọn họ.

Lâm Dật rửa mặt xong xuôi, Mitsui Paints đã ăn mặc chỉnh tề.

"Máy bay trực thăng cũng đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi."

"OK."

Sau mặc quần áo tử tế xong, Lâm Dật thu dọn đồ đạc của mình, cùng với Mitsui Paints lên máy bay trực thăng.

Về phần trợ ký của cô ấy Higashino Yoshika, thì bị giữ lại trên thuyền để tiếp tục điều trị.

Theo quan điểm của Mitsui Paints, có Lâm Dật ở bên cạnh, hệ số an toàn sẽ cao hơn rất nhiều, cho nên cũng không lo lắng gì.

Trong vòng chưa đầy một giờ, máy bay trực thăng bay trở về một sân bay nhỏ ven biển ở Miami.

Sau khi xuống máy bay, Lâm Dật cũng không hề thông báo Điền Nghiên qua đón mình, mà là cùng với Mitsui Paints bắt taxi đi sân bay.

"Tình huống có chút không đúng." Lâm Dật ở hàng sau nói.

"Làm sao vậy."

"Phía sau có một chiếc Ford, đi theo chúng ta suốt."

Mitsui Paints bỗng nhiên quay đầu lại, cô cũng phát hiện ra.

Hơn nữa đối phương còn rất hung hăng, vẫn không làm bất kỳ che giấu nào, cứ như vậy gióng trống khua chiêng đi theo.

"Giao dịch cũng đã hoàn thành, không thể nào là Jimmy bọn họ được, đến cùng ai lớn mật như thế chứ?"

Mitsui Paints có những suy nghĩ của mình, với sức ảnh hưởng của gia tộc Mitsui ở trên toàn thế giới, người của công Hắc Kim không thể làm chuyện đen tối với họ được.

Cho nên, người đi theo mình là ai?

"Tài xế, dừng xe."

Bởi vì nước Mỹ dân cư thưa thớt, khắp nơi đều có đường cao tốc, Lâm Dật cảm thấy đường cao tốc không người lái chính là nơi tốt nhất để đậu xe.

Tài xế dừng xe lại, sau khi hai người trả tiền thì xuống xe.

Rất nhanh, theo ở phía sau Jenny và những người khác cũng đem xe ngừng lại, bốn người đi từ trên xe xuống.

"Xin chào tiểu thư Mitsui, trước tiên tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Jenny tới từ công ty Hắc Kim." Jenny chống nạnh nói.

"Giao dịch cũng đã kết thúc rồi, tôi muốn biết, cô tìm tôi làm cái gì." Mitsui Paints mặt lạnh hỏi.

Dù nói thế nào đi nữa, cô cũng là đại tiểu thư của gia tộc Mitsui, hơn nữa tầm ảnh hưởng trên toàn thế giới còn cao hơn nhiều so với công ty Hắc Kim.

Đối phương làm như vậy, làm cho cô có cảm giác mình đang bị xúc phạm.

Jenny nhún vai một cái, "Chúng tôi biết giao dịch đã kết thúc rồi, nhưng Jimmy liên lạc không được, tôi nghĩ cô hẳn phải biết cậu ấy ở đâu."

"Jimmy đã biến mất?"

"Không sai, tôi hi vọng cô có thể cho chúng tôi một lời giải thích."

Mitsui Paints khẽ cau mày, Jimmy mất tích, vượt xa trong dự đoán của cô.

Nhưng Lâm Dật lại giả vờ rất bình tĩnh, không có lộ ra bất kỳ sơ hở gì, thậm chí còn đứng ở phía sau Mitsui Paints.

Như vậy có thể tạo thành một loại ảo giác cho đối phương bên kia.

Mình là vệ sĩ của Mitsui Paints, cũng không thuộc về những tổ chức khác, như vậy liền có thể che giấu thân phận của mình rất tốt.

Mitsui Paints mở tay ra, khuôn mặt lành lạnh.

"Đồ vật tôi từ trên tay các cô giao dịch cũng bị cướp đi rồi, các cô xuất hiện ở đây tìm tôi đòi người, cảm thấy hợp lý không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1090.

Chương 1091. Giết Người Không Chớp Mắt

"Có ý gì, đồ vật không ở trên người cô?" Jenny hỏi.

"Đồ tôi giao dịch được, bị người ta cướp đoạt đi rồi." Mitsui Paints nói:

"Các cô có thể không tin, nhưng tôi cũng không cần thiết lừa cô, nếu như Jimmy mất tích, rất có thể là người cướp đồ của tôi làm, các cô tìm tôi đòi người, không có kết quả."

Câu trả lời như vậy, hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của bốn người jenny.

Xuất phát từ bản năng, bọn họ không tin lời nói của Mitsui Paints, nhưng trước mắt cũng không hề có chứng cứ.

"Cô cảm thấy như vậy có thể lừa gạt được tôi sao? Người đảo quốc."

"Nếu như tôi đúng là lừa cô, cô cảm thấy tôi vẫn sẽ ngồi xe taxi đi sao? Cô xem tập đoàn Mitsui chúng tôi là cái gì?"

Jenny không phí lời, từ sau lưng của mình lấy ra cây súng, chỉ vào Mitsui Paints nói:

"Đừng có chơi thủ đoạn với tôi, tôi không muốn nghe lời giải thích khác, theo chúng tôi trở lại, cô có thể cùng lão đại của chúng tôi giải thích."

Mitsui Paints ngẩng đầu, đón ánh mắt của Jenny, không chút nào nhát gan.

"Cô đang nói chuyện cùng với tôi à? Tốt nhất nên biết thân phận của mình!"

Jenny không hề bị lay động, nòng súng đen như mực chỉ vào Mitsui Paints.

"Chúng tôi là một đám người liều mạng, sẽ không để ý những điều kia. Chúng tôi chỉ là nhận mệnh lệnh đến điều tra chuyện của Jimmy, nhưng trong này dường như có xảy ra chút bất ngờ, cho nên cô phải theo tôi trở về một chuyến."

"Nếu như cô dám nổ súng, tôi bảo đảm các cô cũng sẽ chết." Mitsui Paints nói: "Ở trước mặt gia tộc Mitsui chúng tôi, các cô không được."

Cùm cụp.

Jenny kéo bảo hiểm nổ súng, "Tôi chỉ là theo mệnh lệnh làm việc, nếu như cô dám đi, tôi sẽ bắn."

"Đi đi."

Lâm Dật ở phía sau đẩy Mitsui Paints một cái, "Những người này là một đám người liều mạng, cô nói với bọn họ những thứ này cũng vô dụng."

Mitsui Paints nhíu nhíu mày, cuối cùng quyết định nghe theo kiến nghị của Lâm Dật.

"Như vậy là được rồi, nếu không tôi thật sự sẽ bắn."

Nói xong, Jenny liếc mắt nhìn Lâm Dật, sau đó ánh mắt chuyển hướng về phía Mitsui Paints,

"Anh ta là gì của cô? Nhìn dáng dấp không giống như là vệ sĩ của cô, cô mới tìm nam nhân sao?"

"Không có quan hệ gì với cô." Mitsui Paints lạnh lùng nói.

"Anh ta và cô là quan hệ như thế nào, tôi cũng không quan tâm, nhưng chuyện giữa chúng ta, tôi không muốn để người ngoài biết. Vì sự an toàn của nhau, tôi chuẩn bị đưa anh ta đi gặp Thượng Đế."

Jenny thay đổi nòng súng, "Trên thế giới này, còn gì mà tôi không dám làm —— "

Ah ——!

Jenny chưa kịp nói xong, liền phát ra một tiếng hét thảm!

Con dao phẫu thuật của Lâm Dật chợt lóe lên, ở giữa không trung vẽ ra một đạo ánh sáng màu bạc lạnh lẽo.

Tay cầm súng của Jenny bị cắt một vết cắt sâu, súng trên tay cũng thuận theo rớt xuống.

Lâm Dật tay mắt lanh lẹ, liền lăn về phía trước tiếp nhận Khưu súng lục rơi xuống.

Sau đó lấy tốc độ cực nhanh, thừa dịp Jenny thất thần trong nháy mắt, đem cô ta khống chế trong tay!

"Fuck!"

Ba người còn lại, ai cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy, dồn dập sờ về phía sau lưng của mình, chuẩn bị đem súng lấy ra kết liễu Lâm Dật.

Thế nhưng!

Lâm Dật tốc độ nhanh hơn!

Rầm rầm rầm!

Ba phát súng!

Hỏa xà màu da cam, từ miệng súng phun ra, ba viên đạn chính xác bắn vào mi tâm của ba người!

Đối mặt với cái chết, Jenny cũng cảm nhận được sợ hãi, thân thể không khống chế được run rẩy lên.

"Bây giờ sợ hãi cũng đã vô dụng, tiễn các cô cùng nhau lên đường, còn có thể làm được một bàn mạt chược."

Lâm Dật không do dự, giơ tay vặn gãy cổ Jenny, không chần chờ chút nào.

Mitsui Paints liếc mắt nhìn Lâm Dật, mắt nhìn bốn người cũng không nháy một cái.

Ai có thể nghĩ tới anh ta là phú hào bản thân giá trị trăm tỉ?

Thật là một người đàn ông máu lạnh.

Lau sạch dấu vân tay trên Khưu súng, Lâm Dật nhặt con dao giải phẫu của mình lên, lôi kéo Mitsui Paints lên chiếc xe Ford của Jenny.

"Động tác nhanh hơn chút, nói không chắc một lúc nữa cảnh sát sẽ tới."

"Được!"

Mitsui Paints từ váy của mình xé hai mảnh vải, buộc lên trên mặt của hai người.

"Làm cái gì vậy?"

"Ven đường có máy quan sát, rất dễ bị bọn họ quay tới mặt của chúng ta, cẩn thận một chút."

"Vẫn là cô nghĩ chu đáo."

Rất nhanh, hai người đem xe lái đến sân bay Miami, đặt vé máy bay khác nhau về nước.

"Lâm tiên sinh, cám ơn anh." Mitsui Paints nói: "Nếu như không có anh, tôi chắc chắn sẽ rất chật vật, thậm chí còn có thể rơi vào tay của công ty Hắc Kim, lần này coi như tôi nợ anh."

"Chỉ cần cô về sau, không có ý đồ với tôi nữa, chúng ta liền coi là bạn tốt."

Lâm Dật cầm vé máy bay, liếc nhìn thời gian, "Tôi chuẩn bị lên máy bay, tôi đi trước."

"Chúc anh may mắn."

Lâm Dật gật đầu, cũng không quay đầu lại rời khỏi.

Ánh mắt của Mitsui Paints vẫn ở trên người của anh, không hề rời đi.

"Nếu như có thể, tôi thật sự rất muốn cùng anh trở thành bạn bè. Nhưng phía sau của tôi, còn có toàn bộ gia tộc Mitsui, Lâm Dật, xin lỗi."

...

Gần mười tám giờ sau, lúc sáu giờ tối Yến Kinh, chuyến bay ở Yến Kinh đã hạ xuống sân bay.

Lúc Lâm Dật đi ra, Khưu Vũ Lạc với Ninh Triệt đã ở sân bay chờ anh.

"Hai tổ trưởng tới đón tôi, rất có thể diện nha." Lâm Dật cười nói.

"Lần hành động này, anh lập công lớn, Lưu lão đại nói muốn cho anh bằng khen hạng hai." Khưu Vũ Lạc nói.

"A? Công lao lớn như vậy, mới cho hạng hại cũng quá hẹp hòi rồi."

"bằng khen hạn nhất đều là chuẩn bị cho người chết, cho nên anh cũng biết đủ đi."

"Ách ... Đi, hạng hai thì hạng hai." Lâm Dật lên xe, "Nhanh tìm một chỗ ăn một chút gì, đói chết tôi rồi."

"Anh muốn ăn cái gì? Tôi mời." Khưu Vũ Lạc nói.

"Không phải tôm càng ở phố Quỹ khá nổi tiếng sao? Cứ đến đó đi."

"Được."

Một nhóm ba người lái xe đến phố Quỹ, cũng đi tới một nhà hàng tên là Vườn Hoa Gia Di.

Mới vừa vào cửa, liền có thể ngửi thấy mùi cay nồng và mùi tỏi.

Dựa theo lời của Khưu Vũ Lạc nói, tiệm này ở phố Quỹ xem như là khá nổi tiếng.

Khưu Vũ Lạc rất hào phóng gọi rất nhiều thứ, các loại tôm càng nhiều hương vị, còn muốn vài chai bia.

Giống như Lương Nhược Hư, bọn họ đều mang khí chất của các cô nàng ở đại viện Yến Kinh.

"Lâm Dật, chén rượu này tôi mời anh." Khưu Vũ Lạc nâng chén nói: "Chuyện lúc trước, là tôi có lỗi trước, anh là quý nhân, đừng cùng với tôi tính toán."

Loảng xoảng ——

Lâm Dật bưng chén rượu, Khưu Vũ lạc xúc động nói, "Biết sai có thể sửa chính là một cô gái tối."

"Đều ba mươi rồi, vẫn là thiếu nữ, mặt mũi của lữ đoàn trung vệ đều bị cô làm mất hết rồi." Ninh Triệt nói.

"Khốn kiếp! Cút!"

Một chén rượu vào bụng, ba người ai cũng không khách khí, Khưu Vũ Lạc với Ninh Triệt cũng không coi Lâm Dật là người ngoài, thoải mái bắt đầu ăn.

Nếu như là người đàn ông khác, hứng thú còn có thể lột vài con tôm hùm cho hai người phụ nữ.

Nhưng ngồi ở trước mặt các cô là Lâm Dật, không kêu các cô lột cho mình là tốt lắm rồi.

"Đúng rồi, có chuyện này Lưu lão đại muốn tôi hỏi anh." Khưu Vũ Lạc nói:

"Lúc trước anh đột nhiên xuống máy bay làm gì? Có chuyện gì đã xảy ra?"

"enenen ..."

Lâm Dật dừng một chút, "Đây là việc tư của tôi, với nhiệm vụ lần này không có liên quan, cô trở lại nói cho anh ta, lần hành động này không có quan hệ gì."

Hai người đều theo bản năng gật đầu, Lâm Dật không muốn nhiều lời, cũng không cần thiết phải hỏi nhiều.

Nếu như Lưu lão đại muốn đánh phá nồi đất hỏi đến tột cùng, liền để chính anh ta tới hỏi là được rồi.

"Lúc rời đi, để cho các cô mang đi cái rương đen, đồ vật bên trong đã đưa xét nghiệm chưa?"

"Đi rồi, nhưng hình như cũng không có tiến triển gì." Khưu Vũ Lạc nói:

"Hôm nay tôi cũng đã hỏi rồi, Lưu lão đại nói, với các phương pháp khoa học kỹ thuật hiện nay, khả năng còn phải cần một khoảng thời gian nữa mới có thể phá giải được."

"Không đến nỗi chứ."

"Hết cách rồi, Trung Quốc ở phương diện sinh vật y học, xác thực vẫn còn ở giai đoạn lạc hậu."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1091.

Chương 1092. Việc Ai Nấy Làm

"Bọn họ không nói mất bao lâu mới cho ra kết quả sao?"

"Có vẻ như sẽ mất ít nhất một tháng." Khưu Vũ Lạc nói:

"Tuy nhiên, trong các cuộc họp nội bộ, cộng với việc bổ sung các thí nghiệm tiêm thử trên chuột bạch, gần như có thể suy đoán ra rằng nó chính là một loại thuốc có thể thay đổi trình tự gen và tăng cường hệ thống của con người."

“Đã hiểu.” Lâm Dật vừa nói vừa nướng tôm: “Nước Mĩ đã từ từ lớn mạnh hơn trên đảo Tilia trong những năm qua, không thể tách biệt chuyện này.”

“Đúng vậy.” Khưu Vũ Lạc nói:

"Nước Mĩ và các quốc đảo luôn là cường quốc về khoa học và công nghệ, cũng chỉ có bọn họ mới nắm giữ được khoa học và công nghệ, cho nên có rất nhiều chuyện đều không có biện pháp, khoản cách vẫn luôn luôn tồn tại."

“Đường còn dài.” Lâm Dật cảm khái một tiếng, sau đó tự mình uống một hơi cạn sạch.

Nói xong chuyện chính, còn lại là tán gẫu, một bữa cơm kéo dài đến 11 giờ tối mới kết thúc.

Tuy rằng Khưu Vũ Lạc có uống rượu nhưng cô ấy vẫn kiểm soát được và chỉ uống hai ly, cũng không ảnh hưởng đến việc lái xe.

Chuyện lái xe khi say rượu hoàn toàn không có.

Cho dù không dựa vào thế lực của Khưu gia, Lưu Hồng cũng có thể giúp cô ấy giải quyết vấn đề chỉ bằng một cuộc điện thoại.

Sau khi trở về khách sạn Bàn Cổ để nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau Lâm Dật đã đến căn cứ huấn luyện của lữ đoàn Trung Vệ.

Lưu Hồng làm giống như mẫu, tổ chức cho Lâm Dật một buổi lễ tuyên dương, nhưng chỉ có tổ hai và tổ ba tham gia.

Ngoài việc này, còn có một quyết định quan trọng khác cũng được công bố.

Bởi vì trong các lần hoạt động trước, tổ hai và tổ ba đã phải chịu mức độ thương vong khác nhau, cho nên trong vòng một năm tới, tổ hai tổ ba sẽ cùng nhau hành động.

Chờ đến khóa huấn luyện vào năm sau, khi những tân binh được tuyển chọn vào, hai nhóm sẽ được tách ra.

Nhưng trong việc bổ nhiệm nhân sự, một điều rất thú vị đã xảy ra.

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều là trưởng nhóm, không phân lớn nhỏ.

Nhưng trong một đội mà có đến hai người đứng đầu thì rõ ràng là không hợp lý.

Cho nên Lưu Hồng đã bày trò gian xảo, thăng Lâm Dật lên làm đội phó, không có quyền chỉ huy nhưng có quyền tham gia biểu quyết.

Nói cách khác, một khi Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt xảy ra bất đồng quan điểm, thì thái độ của Lâm Dật rất quan trọng.

Đào Thành sờ cằm và tự nhủ:

"Kể từ bây giờ, nhóm mới này sẽ là câu chuyện của hai người phụ nữ và một người đàn ông."

Lâm Dật trở về Yến Kinh sau khi mọi vấn đề hình thức đã được xử lý xong.

Tuy nhiên, những điều về người đàn ông mặc đồ đen luôn quanh quẩn trong đầu anh suốt thời gian qua.

Mơ hồ, Lâm Dật luôn có linh cảm.

Sau này, rất có thể sẽ còn gặp lại nhau trên đảo Tilia.

Nếu không thể vượt qua người này, về sau lại có nhiệm vụ trong lĩnh vực này, rất có thể sẽ thất bại.

Thật sự có một chút khó khăn để thực hiện.

Không bao lâu máy bay đã hạ cánh xuống sân bay Trung Hải Trung Quốc.

Lâm Dật lái chiếc xe mình đã đậu sẵn ở sân bay đi đến tập đoàn Triều Dương.

"Nhanh như vậy đã trở về rồi sao!"

Nhìn thấy Lâm Dật từ bên ngoài đi vào, Kỷ Khuynh Nhan vội đặt chiếc bánh quy trong tay xuống, nhảy lên người anh.

Lâm Dật vuốt ve đỡ mông Kỷ Khuynh Nhan, hai người ngồi xuống ghế sô pha.

"Nghe giọng điệu này của em, hình như là không muốn nhìn thấy anh trở về."

"Anh đang nói cái gì vậy." Kỷ Khuynh Nhan nhéo nhéo mặt Lâm Dật, “Buổi tối em làm đồ ăn ngon cho anh, cho anh đón gió tẩy trần.”

"Vậy anh sẽ chờ em thể hiện tài năng."

"Này, em đảm bảo sẽ làm anh ngạc nhiên."

Buổi chiều, Lâm Dật không có dự định đi thôn Hoan Hỷ.

Cả nhà kính và chuồng heo đều được giám sát.

Các thiết bị cho ăn tự động cũng đang hoạt động bình thường và không có gì phải vội vàng trong thời gian này.

Hơn nữa xem xét hình thể của con heo, độ khoản một trăm cân, nói không chừng có thể đột phá.

Ngoại trừ lữ đoàn Trung Vệ, mọi thứ còn lại đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

"Anh có thể tự tìm việc gì đó để làm. Em còn có việc bận, nên em không quan tâm đến anh được." Kỷ Khuynh Nhan nói.

Lâm Dật gật đầu, cũng không để ý.

"Anh ra ngoài đi dạo một lúc, đã ngồi trên máy bay suốt rồi."

“Được được.” Đôi mắt to xinh đẹp của Kỷ Khuynh Nhan lóe lên, nhìn Lâm Dật mấy lần. “Bên cạnh công ty có một cửa hàng bán cơm nắm mới mở, nhân tiện giúp em mua một ít về.”

"Em có đủ loại tật xấu."

Lời nói của Kỷ Khuynh Nhan khiến Lâm Dật nhớ đến một việc thời học đại học.

Lúc cuối tuần không có khóa học, mọi người đều nằm la liệt trong phòng ký túc xá như xác chết.

Vào thời điểm này, bất cứ người nào muốn ra ngoài.

Năm người còn lại nếu không phải nhờ họ đi mua đồ ăn thì là nhờ họ đi lấy nước, lấy hàng chuyển phát nhanh, tóm lại là cứ nói mãi không ngừng.

Cũng giống Kỷ Khuynh Nhan bây giờ.

Như thể một người nào đó đi ra ngoài, nếu không nhờ họ làm cái gì đó thì chính là lỗ nặng.

"Này, anh tốt nhất, ngoan, đi đi~"

Trước sự đáng yêu của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật không có cách chống cự.

Khi xuống lầu, Lâm Dật tìm được cửa hàng mà Kỷ Khuynh Nhan đã nói.

"Ông chủ, cơm nắm này bán thế nào?"

"Hai mươi tệ một phần, một phần ước chừng khoản nửa cân."

"Lấy cho tôi ... hai phần."

Vốn dĩ Lâm Dật định mua một phần, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến Vương Oánh anh liền mua hai phần, nhân tiện mua thêm hai phần trà sữa.

Mặc dù trong khoảng thời gian này phòng kinh doanh có người cũ đi người mới vào, nhưng vẫn còn có hai nhân viên cũ, để che giấu tai mắt người khác, Lâm Dật mua một đôi khẩu trang và kính râm đeo vào che chắn cẩn thận.

Khi đi đến phòng kinh doanh, Lâm Dật xách đồ và đẩy cửa phòng làm việc của Vương Oánh mà không hề bị phát hiện.

Vương Oánh đang ngồi ở bàn làm việc, tính toán báo cáo tiêu thụ.

Chiếc áo sơ mi trắng phồng lên hai đỉnh, bên dưới là chiếc váy yếm màu đen và đôi tất chân màu da.

Vẻ đẹp quyến rũ của sự trưởng thành được thể hiện một cách sinh động trên người Vương Oánh.

"Em là ... Tiểu Dật?"

"Em đeo kính râm và khẩu trang mà chị vẫn nhận ra em sao?"

"Trên người em có mùi hương, chị vừa ngửi thấy đã biết."

Vương Oánh đứng dậy, đón Lâm Dật bước vào và để cho anh ngồi trên ghế văn phòng của cô.

"Mua cho chị sao?"

"Hai người các ngươi mỗi người một phần."

Lâm Dật không chỉ tên nói họ nhưng Vương Oánh cũng biết đó là ai.

"Hì hì ~"

Vương Oánh rùng mình, "Bà chủ đang ở trên lầu. Em còn qua đây đưa đồ cho chị, thật là đủ kích thích."

"Lúc trước em không để ý, nhưng nghe chị nói như vậy, có vẻ thật sự rất kích thích."

"Lần sau em đừng làm như vậy nữa. Nếu để Kỷ tổng nhìn thấy thì không tốt." Vương Oánh cầm lấy viên cơm nắm bỏ vào miệng. "Lần sau nếu em nhớ chị, em chỉ cần gọi điện thoại cho chị, chị liền đi tìm em là được."

"Thiếu phụ tri kỷ thì đã sao? Những cô gái nhỏ đó không hề cùng cấp bậc với chị."

“Chị vẫn có sự tự tin này.” Vương Oánh ưỡn ngực nói.

"Chị làm sao vậy? Vừa rồi em đi vào, em nhìn thấy chị cau mày."

"Chị đang rất phiền não với bảng báo cáo doanh số. Chị đã làm hai ngày nay rồi. Số tiền đó lúc nào cũng không khớp. Chênh lệch hơn 1 triệu." Vương Oánh đứng sau lưng Lâm Dật giúp anh xoa bóp vai, "Chị nhớ rồi, em ở phương diện này khá lợi hại, nếu không phiền hay là em giúp chị làm đi?"

"Còn chị thì sao."

Vương Oánh ái muội cười, "Chị sẽ cho em cái gì này kích thích hơn."

Sau khi nói xong, Vương Oánh quỳ xuống dưới bàn làm việc, cởi thắt lưng của Lâm Dật.

"Em làm việc của em, còn chị làm việc của chị, không ai chậm trễ ai."

"Được lắm, kích thích!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1092.

Chương 1093. Nhiệm Vụ Khiến Người Ta Đau Đầu

Hơn một giờ sau, Lâm Dật trở lại văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan.

Vì trà sữa đã nguội nên anh để lại chỗ của Vương Oánh, chỉ mang cơm nắm về.

"Anh cuối cùng cũng trở lại, em đã đợi rất lâu đấy."

"Thèm chết em."

“Dáng người em không béo, ăn nhiều cũng không sao.” Kỷ Khuynh Nhan cười nói.

Bốn giờ chiều, Kỷ Khuynh Nhan xử lý xong mọi việc, liền thu dọn đồ đạc cùng Lâm Dật về nhà.

Sau khi về đến nhà, Kỷ Khuynh Nhan đã thực hiện lời hứa của mình, cô đã làm cho Lâm Dật bốn món ăn và một món canh.

Tay nghề đã được cải thiện hơn rất nhiều, với trình độ này mà nấu ăn tại nhà đã được coi là khá tốt.

Sau bữa ăn, Lâm Dật không lên lầu mà nằm trên đùi Kỷ Khuynh Nhan xem TV trong phòng khách.

Câu được câu mất tán gẫu về những chủ đề không bổ ích.

Trước đây, Lâm Dật cảm thấy hành vi như vậy thật lãng phí thời gian.

Nhưng hiện tại anh cảm thấy dùng cách này lãng phí cuộc sống cũng là một việc khá tốt.

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Khuynh Nhan lấy đồ ăn tối hôm qua ra hâm nóng, sau khi ăn xong từng người lái xe ra ngoài đi làm việc riêng.

Vội lái xe tới thôn Hoan Hỉ, Lâm Dật không thể chờ được nữa.

Tuy rằng anh đã đi bốn năm ngày, nhưng trông đất đai nhà cửa, đã phát triển hơn không ít.

Thậm chí có nhiều người đã thu hoạch trước những thứ họ trồng trong nhà kính.

Đối với những người dân sống bằng nghề trồng trọt, đây là niềm vui.

Sau khi lái xe về nhà, Lâm Dật đi đến chuồng heo xem xét, phát hiện con heo đang ngủ say, há miệng toe toét, giống như đang gặp một giấc mộng xuân.

Con heo này đã được hơn ba tháng, còn là heo nái, nếu nó nằm mơ như vậy, anh nghĩ có khi nào sau này chúng sẽ thành người ... heo.

Anh nghĩ đi nghĩ lại, nó không có sau này, nhìn bộ dáng này ước chừng không bao lâu nữa sẽ có thể đem đi giết thịt.

Lâm Dật cầm ống nước, dọn dẹp sạch sẽ chuồng heo một lượt, sau đó đi vào nhà kính.

So với chuồng heo hôi hám, trái cây trong nhà kính tăng trưởng rất tốt.

Lúc anh đi đã có một số trái có thể ăn được, nhưng bây giờ, một phần ba trong số đó đã chín.

Anh khẳng định không thể ăn hết, nhưng anh có thể lấy mấy thứ này đi làm quà tặng.

Dù sao đã lâu như vậy không ít người tự mình đến giúp đỡ, tặng quà đáp lễ là việc nên làm.

Lâm Dật hái một trái đào trên cây nếm thử một chút, ánh mắt lập tức sáng ngời.

Mùi vị này quá ngon.

Tuy rằng rất ngọt, nhưng không gắt một chút nào.

Hơn nữa màu sắc đỏ tươi căng mọng nước, đúng là cực phẩm.

[Nhiệm vụ hoàn thành, * Khen thưởng 100.000 điểm giá trị thông thạo.]

[Mức độ hoàn thành chức nghiệp: 40%, thưởng 5 tỷ nhân dân tệ.]

Lời nhắc của hệ thống vang lên trong đầu Lâm Dật, thúc giục anh hoàn thành nhiệm vụ ẩn.

"Hệ thống, nhiệm vụ này của cậu rất hay. Cậu còn có thể nhìn rõ những sự việc này. Không nghĩ tới cậu cũng là một người tinh ranh cổ quái."

Phần thưởng 5 tỷ tiền mặt không phải là quá nhiều đối với Lâm Dật, nhưng cũng là thứ mà anh đang cần gấp.

Suy cho cùng, các dự án về máy quang khắc và hệ thống điện thoại di động đều rất tốn kém.

Về vấn đề tặng quà, Lâm Dật cũng không vội, dự định ngày mai sẽ đi làm.

Sau khi cho nước vào ruộng và dọn sạch cỏ dại, Lâm Dật quay trở lại nghỉ ngơi và gửi một tin nhắn cho Kỷ Khuynh Nhan, nói rằng hôm nay anh sẽ không quay lại.

[Nhiệm vụ hoàn thành thưởng 200.000 điểm thông thạo.]

[Cấp độ hoàn thành chức nghiệp: 60%, thưởng kỹ năng canh tác cấp bậc thầy.]

Ba giờ sáng, lời nhắc của hệ thống lại vang lên trong đầu anh.

Lâm Dật sửng sốt một chút, nhiệm vụ này ở đâu ra?

Sau vài giây suy nghĩ, có lẽ là con heo mà anh nuôi nó đã đạt một trăm cân!

Nhưng khen thưởng của hệ thống đã làm cho Lâm Dật xúc động chửi mẹ nó.

"Hệ thống, mẹ nó cậu ra đây cho tôi. Tôi cực khổ hao tâm tổn sức chăm nuôi hơn ba tháng, cuối cùng thưởng cho tôi kỹ năng canh tác cấp bậc thầy? Có tác dụng cái con khỉ!"

Hệ thống không nói chuyện, có thể cũng biết mình đuối lý.

Lâm Dật đứng dậy nhìn vào chuồng heo.

Quả nhiên, con heo vẫn đang vui vẻ ăn.

"Tao một bên dọn phân một bên dọn nước tiểu nuôi lớn mày, mày lại đem đến cho tao phần thưởng như vậy. Tao giữ mày lại còn có lợi ích gì!"

"Hừm hừm--"

Lâm Dật: ...

"Mẹ kiếp, ngày mai tao sẽ đem mày đi giết thịt!"

Sau khi chửi bới một câu, Lâm Dật đi về nhà nghỉ ngơi, 7 giờ sáng hôm sau mới dậy.

"Này, Tiểu Dật trở lại rồi sao."

Diêu Tân tay đang cầm cuốc và hút thuốc, nhìn thấy Lâm Dật chủ động chào hỏi.

“Em về ngày hôm qua.” Lâm Dật đứng dựa vào tường nói: “Tam ca, anh có thể giúp em giết thịt con heo này được không."

"Giết heo?"

Diêu Tân ghé đầu vào tường liếc mắt nhìn anh, "Con heo này mới một trăm cân, giết thịt chúng làm gì chứ? Nếu như nuôi thêm một thời gian, thế nào cũng nuôi được đến hai trăm ký. Bây giờ nó còn nhỏ như vậy, giết thịt thật đáng tiếc."

"Không sao, lúc này thịt heo ăn rất ngon."

Diêu Tân cười cười, nhưng cũng không thuyết phục Lâm Dật nữa, anh ta biết rằng Lâm Dật rất có tiền và anh ta không thể thuyết phục Lâm Dật bằng suy nghĩ thông thường.

"Đến đây, tam ca có chuyện muốn nói với em."

Diêu Tân vẫy vẫy tay gọi Lâm Dật lại.

"Đừng giết heo của em trong thôn. Em ra ngoài tìm một lò mổ. Giá chính thức là 150 một con heo. Nếu em mang heo đến đó để giết thịt, họ sẽ làm sạch sẽ, em cũng đỡ bớt việc."

“Tại sao vậy, trong thôn không có người nào giết heo sao?” Lâm Dật nói: “Lúc trước nhị ca muốn giết heo không phải đều do người trong thôn giết sao.”

"Thông thường theo tục lệ trong thôn, những con heo không có việc gì thì không được tùy tiện giết thịt. Sau khi giết xong, em phải mời người khác đến ăn." Diêu Tân nói:

"Em thử nghĩ xem, nếu em giết thịt một con heo, em phải mời năm người đến giúp đỡ em phải không? Nếu bọn họ đến giúp em để lấy thịt heo về ăn, vậy thì con heo một trăm cân này của em có thể còn được bao nhiêu thịt? Và sau khi giết mổ xong em còn phải thu dọn, sẽ rất phiền phức. Nghe theo tam ca đi, lát nữa anh sẽ giúp em gọi điện thoại cho lò mổ, em chỉ việc mang heo đến đó giết thịt."

"Vậy đi, cảm ơn tam ca."

“Em khách sáo cái gì.” Diêu Tân dụi tắt tàn thuốc nói: “Anh còn phải đi ra ruộng làm việc, không nói chuyện với em nữa.”

"Được rồi."

Tiễn Diêu Tân đi, Lâm Dật làm một cái gì đó đơn giản để ăn, sau đó đi lững thững đến nhà kính.

Việc giết mổ heo không vội, anh còn phải xử lý những loại trái cây này một cách nhanh chóng.

Nếu để lâu sẽ bị thối trên cây, phải xử lý nhanh chóng.

[Nhiệm vụ hệ thống, bán trái cây trồng được với số tiền tích lũy là một trăm vạn. Khen thưởng 20.000 điểm giá trị thông thạo.]

"Mẹ kiếp!"

Nhìn thấy nhiệm vụ hệ thống mới phát ra, Lâm Dật không làm theo quy trình, trực tiếp mắng.

"Hệ thống, cậu đang đùa với tôi sao, chỉ một chút hoa quả, cậu kêu tôi bán được một trăm vạn?"

[Cuộc sống luôn phải gặp những thử thách mới.]

"Đừng trách tôi độc miệng, thảo nào nền văn minh Tilia của các cậu bị tiêu diệt, bởi vì các cậu quá chó."

[Trái cây được trồng từ bùn đất vàng có tác dụng làm đẹp và dưỡng nhan, cải thiện quá trình trao đổi chất của cơ thể,... Mời ký chủ tự mình khám phá nhé.]

"Hửm?"

Lâm Dật ngẩn ra một chút, công năng này cũng không tệ.

Nhưng nó vẫn không thực tế nếu anh muốn bán một thứ như vậy với giá một trăm vạn!

Lâm Dật cũng biết một khi nhiệm vụ hệ thống đã phát ra, sẽ không thể thay đổi.

Tựa như mẹ bạn đánh bạn, không nói đạo lý.

Lúc trước nhìn trong nhà kính trồng đầy hoa quả, Lâm Dật cảm thấy đây là một thành tựu to lớn.

Nhưng bây giờ, chỉ có một cảm giác hụt hẫng mờ mịt.

Chỉ có mấy loại hoa quả nhỏ này mà phải bán với giá một trăm vạn!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1093.

Chương 1094. Có Phải Em Sốt Rồi Không?

Lâm Dật đi vòng quanh nhà kính vài lần và thống kê một chút.

Một số quả trên cây đã chín, nhưng dưa hấu thì còn cần thêm một khoảng thời gian nữa mới có thể lấy ra bán được.

Những thứ trước mắt có thể hái xuống bán, chắc khoảng một trăm cân.

Nhưng anh không thể lấy toàn bộ đi bán hết mà còn phải đưa cho Kỷ Khuynh Nhan, Lương Nhược Hư, Lý Sở Hàm, Vương Oánh và những người khác, số hoa quả còn dư lại khoản tám mươi cân.

Dựa theo quy mô hiện tại, tám mươi cân này phải được bán với giá ít nhất là hai vạn mới có khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

Trung bình, phải bán được với giá 2500 tệ một cân, mới có thể đạt được số tiền này.

Cái hệ thống cổ quái này, đây là nhiệm vụ quỷ quái gì vậy, đứa thiểu năng nào sẽ mua chúng chứ?

Tức giận thì tức giận, nhưng nhiệm vụ vẫn phải làm.

Tuy nhiên, muốn bán với giá 2500 tệ một cân, thấy thế nào cũng không khả thi.

Mặc dù hoa quả mùi vị rất ngon, chất lượng không có điểm chê nhưng trên thị trường có rất nhiều loại hoa quả ngon khác, hương vị cũng không thua kém gì, khách hàng không nhất thiết phải mua hoa quả của mình.

Mẹ nó đây không phải là đào hố chôn mình đó chứ.

Chẳng lẽ muốn bán đứng mình sao?

Có khá nhiều khó khăn.

Lâm Dật thầm thở dài, không thể nghĩ ra nổi biện pháp tạm thời, nhưng vẫn cần chuẩn bị sơ bộ.

Lâm Dật lái xe đi tới thị trấn, mua mười mấy thùng xốp, dự định sáng sớm sẽ hái hoa quả, hái xong sẽ đem bán ngay.

Đảm bảo độ tươi mới.

Ban ngày không có nhiều việc, nhưng Lâm Dật không làm gì, ở lại vào ban đêm.

Trong đầu anh chỉ có một câu hỏi, làm thế nào để bán được những thứ này với giá cao.

Nhưng sau khi suy nghĩ về vấn đề này cả một ngày, anh vẫn không tìm ra manh mối giải quyết.

Anh cảm thấy rằng đây không phải là việc mà con người có thể làm.

Mà Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư đã gọi điện thoại thúc giục suốt một ngày.

Họ muốn ăn trái cây vừa hái, dặn dò gửi trái cây cho họ càng sớm càng tốt vào ngày mai.

“Em làm gì ở đây vậy? Sao mặt mày ủ ê thế.” Diêu Tân bước tới, cầm theo một cái cuốc hỏi.

" Tam ca, cho em hỏi một chuyện."

"Chuyện gì em cứ hỏi."

"Nếu tính tất cả các loại trái cây trong nhà kính thì em có thể bán được nhiều nhất là bao nhiêu tiền?"

"Sao? Em thiếu tiền à? Em trồng những loại trái cây này không phải để mình ăn sao?"

"Chủ yếu là do thu hoạch được khá nhiều, em không thể ăn hết, em định mang ra dựng sạp bán, coi như trải nghiệm cuộc sống."

"Cũng khá hợp lý. Dù em có giàu có đến đâu, em cũng không thể quên đi khoảng thời gian khó khăn trong quá khứ. Với lại những loại trái cây này của em đều là hàng tốt." Diêu Tân châm thuốc và nói.

"Lúc trước anh đến giúp em nhổ cỏ, anh có hái xuống ăn thử, quả thật rất ngon, có thể sẽ bán được với giá cao."

Người dân trong thôn là như vậy, mọi người đều rất thẳng thắn, không muốn anh khách sáo với họ, đồng thời họ cũng sẽ không khách sáo với anh trong một số việc nhỏ.

Ví dụ như việc ăn trái cây này.

Tuy nhiên Lâm Dật cũng giống như vậy, thường xuyên đến nhà người khác đào khoai tây ăn.

"Giá cao là bao nhiêu?"

“Đừng nôn nóng, để anh nghĩ lại.” Diêu Tân nói:

“Tốt hơn em nên mang đến Trung Hải để bán, vì những người giàu có sẽ mua nó với giá cao hơn.” Diêu Tân nói:

"Vậy thì hãy mang đến nơi có nhiều người giàu có mà bán. Nếu may mắn, trái cây trong nhà kính này có thể được bán với giá hai vạn."

"Ừm ..." Lâm Dật dừng lại.

"Cộng tất cả trái cây trong nhà kính lại mới có thể bán được với giá hai vạn sao?"

"Em nên thấy hài lòng đi, đây là bởi vì trái cây em trồng chất lượng tốt nên mới có thể bán được với giá này, nếu là trái cây bình thường thì chỉ có thể bán được với giá một vạn."

"Tam ca, anh nói thử xem số trái cây trong nhà kính này của em, có khả năng bán được một trăm vạn không?"

Diêu Tân sửng sốt một chút, đưa tay đặt lên trán Lâm Dật.

"Tiểu Dật, em bị sốt rồi à? Em đang nói nhảm gì vậy?"

Lâm Dật: ...

“Tên nhóc này đừng trêu đùa anh vậy chứ.” Diêu Tân cười nói:

"Anh kêu chị dâu em ban ngày đi mua thịt, buổi tối chúng ta nướng thịt ăn, đợi lát nữa em hãy qua đi."

"Được, lát nữa em qua ăn."

"Đúng rồi, em còn chuẩn bị sẵn cả thùng xốp, ngày mai định ra ngoài bán hoa quả sao?"

"Đúng là có ý này."

"Vừa hay ngày mai gia đình lão Đỗ cũng sẽ đi bán rau, không biết là đi Trung Hải hay huyện thành. Đến lúc đó hỏi thăm một chút, nếu tiện đường có thể đi nhờ xe của họ, xe việt dã của em không thích hợp để chở nhiều trái cây như vậy."

"Được rồi, lát nữa em sẽ hỏi thử."

Lâm Dật ngồi ở cửa nhà kính một lúc nhưng vẫn không nghĩ ra cách hay.

Cho dù là đã chế biến cũng chưa chắc sẽ bán được với giá cao.

Một đống phiền phức.

Sau đó Lâm Dật đi đến nhà Diêu Tân dùng bữa.

Vừa đúng lúc biết Lâm Dật muốn đi buôn bán, Diêu Tân cũng mời Đỗ Đại Hải và Đỗ Dao đến đây.

“Nghe nói thứ này giá khá đắt, nhưng thực sự rất ngon.” Đỗ Đại Hải nhấp một ngụm Mao Đài, trên mặt lộ ra vẻ thưởng thức mỹ vị.

“Ba, ba uống ít thôi, lúc đi ba đã hứa với mẹ con như thế nào?” Đỗ Dao nói.

"Ba sẽ không uống quá nhiều, chỉ một ly này thôi."

“Đừng chỉ lo uống rượu, còn có việc chính phải nói.” Diêu Tân nói:

"Ngày mai nhà anh phải đi bán rau đúng không? Định đi huyện thành hay là Trung Hải?"

“Đi huyện thành, năm nào nhà tôi cũng đi huyện thành không phải sao?” Đỗ Đại Hải nhìn Lâm Dật nói:

"Vừa đúng lúc hai chúng ta có thể đi cùng nhau làm bạn đồng hành."

"Ai cũng trồng được trái cây rau củ tốt, ở huyện thành bán không được giá cho lắm. Hay là hai người có thể đến Trung Hải bán, ở nơi đó có rất nhiều người giàu có. Trái cây rau củ mà hai người bán đều là loại tươi xanh, người ở đó sẽ rất thích."

“Trung Hải quá xa, nhà chúng tôi cũng không có quá nhiều rau củ, không cần phải lăn lộn một chuyến xa như vậy.” Đỗ Đại Hải nói.

"Trung Hải làm sao có thể giống như huyện thành nhỏ được? Giá cả sẽ tăng gấp đôi, tiền xăng xe chạy thêm một chút chắc chắn sẽ bù lại được." Diêu Tân vừa uống rượu vừa nháy mắt nói giúp Lâm Dật.

“Ba, con cảm thấy chú ba nói cũng đúng, tại sao nhà chúng ta không đi Trung Hải buôn bán thử xem?” Đỗ Dao nói theo Diêu Tân.

“Thôi được, đi thì đi.” Đỗ Đại Hải cười nói, “Tôi đã uống rượu của người khác rồi. Tôi phải giúp việc này.”

"Vẫn là anh hiểu ý, haha ..." Diêu Tân nâng ly của mình, "Mọi việc quyết định như vậy đi."

“Tôi đây làm việc các anh còn không yên tâm sao?” Đỗ Đại Hải nhìn Lâm Dật nói:

"Hãy tập trung vào lúc 5 giờ ngày mai và cố gắng đến Trung Hải sớm nhất có thể, chúng ta phải nhanh chóng bày bán hàng hóa vào buổi sáng."

"Được thôi."

"Ba, con cũng muốn đi cùng ba."

"Con sắp thi tuyển sinh đại học, con nên ở nhà ôn bài."

"Ngày nào cũng ở nhà học chán quá, ba đưa con đi thăm thú bên ngoài một chút đi."

"Vậy thì con dậy sớm một chút đi, nếu con dậy muộn ba sẽ không đưa con đi."

"Yeah."

Buổi tối, bữa tiệc rượu này đến mười giờ cũng kết thúc.

Lâm Dật ngủ thiếp đi ba tiếng, hơn một giờ sáng liền thức dậy.

Với các kỹ năng trồng trọt cấp bậc thầy, công việc hái trái cây nhẹ nhàng hơn rất nhiều, anh không có cảm giác khó khăn gì cả.

Nhưng động tác của Lâm Dật rất chậm rãi và nhẹ nhàng.

Hình thức bên ngoài của mỗi trái đều rất đẹp, nếu bị va đập sẽ ảnh hưởng đến hình thức, bán không được giá.

Vì lý do này, Lâm Dật bận đến bốn giờ sáng.

Không lâu sau, Đỗ Đại Hải lái chiếc xe tải dài ba mét của mình đến nhà kính của Lâm Dật, sau đó chất trái cây lên xe và lái về phía Trung Hải.

Nhưng Lâm Dật không có hứng thú gì cả.

Mặc dù người ở Trung Hải giàu có nhưng họ không bị thiểu năng.

Mẹ nó làm sao bán được chỗ trái cây này ra ngoài đây!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1094.

Chương 1095. Đẹp Khoe Xấu Che

Ngay sau, chiếc xe tải của Đỗ Đại Hải đã đi đến Trung Hải.

"Tiểu Dật, anh đến từ Trung Hải. Hãy giới thiệu cho tôi một nơi, buôn bán nơi nào thích hợp nhất?" Đỗ Đại Hải hỏi.

“Chúng ta tìm một khu phố cao cấp, dân cư ở đó chi tiêu phóng khoáng.” Lâm Dật cầm điện thoại nhìn quanh bản đồ một hồi, “Đến Thang Thần Nhất Phẩm.”

Mấy năm trước, Thang Thần Nhất Phẩm thực sự là khu phố tốt nhất ở Trung Hải.

Nhưng vài năm trở lại đây, với tốc độ phát triển kinh tế nhanh chóng, các bất động sản riêng lẻ đã thay thế khu phố cao cấp hạng nhất.

Tuy nhiên, Thang Thần Nhất Phẩm ở Trung Hải vẫn đồng nghĩa với sự xa hoa và là biểu tượng của người giàu.

Còn một lý do tại sao Lâm Dật lại chọn ở đây.

Bởi vì anh biết ông chủ của Thang Thần Nhất Phẩm, chỉ cần gọi điện thoại cho anh ta nói một tiếng là anh có thể buôn bán ở cổng của khu phố.

Nếu không, theo các quy định liên quan của Vận chuyển Trung Quốc, anh không thể tự ý lập quầy hàng.

Vì vậy anh phải tuân theo các quy định.

Anh có thể ra vẻ, nhưng anh không thể ra vẻ quá nhiều.

“Thang Thần Nhất Phẩm?” Đỗ Dao ngạc nhiên nói:

"Đó không phải là khu phố cao cấp nhất ở Trung Hải sao? Hình như một mét vuông có giá hai mươi vạn."

"Cư dân ở đó đều có tiền và họ tiêu tiền không chớp mắt. Chúng ta đến đó buôn bán là thích hợp nhất."

Lý luận này của Lâm Dật được học từ Kỷ Khuynh Nhan.

Bởi vì cô ấy mua đồ là như vậy, cứ nhìn vừa mắt liền mua. Không quan tâm là chợ rau hay là Yến Kinh SKP, cô ấy cũng không bao giờ hỏi về giá cả.

"Nhưng chúng ta sẽ khó hòa hợp với những người ở đó đấy. Bọn họ là người có tiền, mua đồ sao có thể không kén chọn chứ?" Đỗ Dao nói, "Tôi không thích mấy người như vậy."

Đỗ Đại Hải cười cười không nói gì, Lâm Dật cũng cười theo.

"Đây là thái độ bình thường của cuộc sống. Thế giới này không phải do thượng đế tạo ra, các quy tắc là do con người tạo ra. Cho nên bản chất con người luôn tồn tại hai mặt sáng và tối. Dù chúng ta có gặp phải người như vậy thì cũng là chuyện bình thường, đây là cuộc sống."

Đỗ Đại Hải ngậm điếu thuốc trong miệng gật gật đầu.

Người thành phố có văn hóa, tới làm việc ở xã hội thượng lưu cũng không dễ.

"Anh Lâm, tôi đã hiểu."

Ngay sau đó, đi theo địa chỉ mà Lâm Dật cung cấp, Đỗ Đại Hải lái xe đến cửa Thang Thần Nhất Phẩm

Đỗ Đại Hải cũng có chút rùng mình khi nhìn thấy những cánh cửa lộng lẫy và những chiếc xe hơi sang trọng ra vào.

Đây căn bản không phải là nơi mà những người dân nhỏ bé như bọn họ nên đến!

“Tiểu Dật, chúng ta phải làm sao?” Đỗ Đại Hải nói: “Nơi này sang trọng giàu có như vậy, chúng ta có thể lập quầy hàng bán ở đây sao?

"Không sao đâu, tôi đã thu xếp xong xuôi, sẽ không có người tới bắt chúng ta đâu, cứ yên tâm mà đặt hàng buôn bán đi."

"Nếu anh đã nói như vậy thì tôi yên tâm rồi."

"Tất cả đã xong."

Về phía Đỗ Đại Hải, Lâm Dật cũng không lo lắng lắm.

Nếu thực sự không bán được, anh sẽ gọi người của mình đến mua lại tất cả các loại rau trong vài phút. Chúng là tất cả những thứ mà Khách sạn Bán Đảo đang cần và có thể được sử dụng hết trong một ngày.

Vấn đề chính nằm ở anh.

Nếu không bán được với giá trung bình là 2500 tệ một cân, vậy thì đừng nghĩ đến việc hoàn thành nhiệm vụ.

Gian hàng được bày trí rất đơn giản, Đỗ Đại Hải cũng rất biết ý tứ.

Anh ta chuyển tất cả rau củ của gia đình mình xuống đất và để lại trái cây của Lâm Dật trên xe.

Nhưng hơn mười phút trôi qua, không thấy khách đến mở hàng, thậm chí không có người hỏi giá.

Lâm Dật nhân lúc nhàn rỗi không có việc gì làm liền gọi điện thoại cho Lương Nhược Hư.

“Em đang ngủ mà, sao lại gọi cho em sớm như vậy?” Lương Nhược Hư mơ mơ màng màng nói.

Trước mặt Lâm Dật, Lương Nhược Hư không cần phải che đậy quá nhiều, cũng không cần quan tâm đến thân phận và hình tượng của mình.

Bởi vì cho dù cô ấy cẩn thận, Lâm Dật cũng sẽ không coi trọng cô ấy.

“Anh vừa từ thôn Hoan Hỉ trở về, hiện tại anh đang bán trái cây ở Thang Thần Nhất Phẩm.” Lâm Dật nói:

"Em không bận việc gì thì hãy tự mình đến chỗ anh lấy một ít đi."

Ý định của Lâm Dật rất đơn giản, để Lương Nhược Hư tự mình qua lấy, về phần Kỷ Khuynh Nhan thì buổi tối đem qua cho cô ấy là được.

"Anh nói cái gì vậy? Anh đang bán trái cây à?" Lương Nhược Hư bất ngờ hỏi:

"Anh nhàn rỗi đến điên rồi à? Tập đoàn Lăng Vân một phút trên dưới mấy chục vạn. Gia nghiệp lớn như vậy anh không quan tâm mà chạy đi bán trái cây sao?"

"Tài xế Didi anh còn từng làm qua, bán trái cây không phải chỉ là việc bình thường thôi sao?"

"Chỉ có bệnh nhân tâm thần mới nói mình bình thường."

“Thật là.” Lâm Dật mắng một câu, “Muốn ăn thì nhanh tới đây đi.”

“Anh có dịch vụ gì, gửi cho em một ít.” Lương Nhược Hư nói.

"Anh đi cùng người khác tới đây, không có phương tiện."

“Thôi được, em sẽ dành thời gian qua.” Lương Nhược Hư không so đo chuyện này, dù sao thì anh cũng không phải đi một mình.

"Đối với những nơi như Thang Thần Nhất Phẩm sẽ không cho phép lập quầy hàng, sẽ có quản lý khu phố tới bắt anh, có cần em tìm người sắp xếp chỗ cho anh không?"

“Không cần đâu.” Lâm Dật nói, “Anh đã chào hỏi xong những người ở đây rồi. Khi nào em rảnh thì qua đây là được.”

"Đã hiểu."

Sau khi nói chuyện với Lương Nhược Hư xong, Lâm Dật cúp máy.

Về phần Lý Sở Hàm và Vương Oánh, Lâm Dật không thông báo cho họ, buổi tối giao qua cùng lúc là được.

Nhìn thấy trước cổng khu phố bỗng nhiên có một chiếc xe bán rau dừng lại, những người chủ nhà ra vào có chút khó chịu.

Đúng là kỳ lạ, một khu phố cao cấp như Thang Thần Nhất Phẩm sao lại có những thứ thấp kém như vậy.

Đó là sự khác biệt rõ ràng giữa một khu phố cao cấp như Thang Thần Nhất Phẩm và các khu dân cư bình thường khác.

Nơi này không có thời gian cao điểm đi làm việc.

Bởi vì những người sống ở đây về cơ bản đều là những người giàu có tự do.

Hầu như không có người nào làm việc từ 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều, thời gian tùy ý, và tính linh hoạt trong công việc rất cao.

Người ra vào sẽ vô thức nhìn xem một cái.

Đúng lúc này có hai cô gái trẻ đi taxi từ bên ngoài vào.

Một người mặc váy ngắn, một người mặc quần jean bó, trông gương mặt và dáng người của họ đều rất nổi bật.

Cô gái mặc váy ngắn tên là Phùng Giai Giai, cô gái mặc quần jean bên cạnh là bạn thân của cô Nhiếp Tiểu Phi.

Cả hai người họ đều là người mẫu, họ cũng có một chút tiếng tăm trong vòng tròn nhỏ bé này.

Đôi khi họ còn có thể nhận những vai nữ thứ, điều kiện sống khá tốt nên họ đã thuê một căn nhà ở Thang Thần Nhất Phẩm.

Lý do tại sao họ sống ở đây nhưng còn đi taxi là bởi vì số tiền họ kiếm được không tăng lên nhiều.

"Chuyện gì thế này? Tự nhiên có người bày hàng bán rau củ trước cổng Thang Thần Nhất Phẩm? Tôi không nhìn nhầm đó chứ." Nhiếp Tiểu Phi nói.

"Bán rau hay gì đó không quan trọng, nhưng nhìn anh chàng đó đi, thật sự rất đẹp trai." Phùng Giai Giai cảm thán nói.

“Hình như là thật.” Nhiếp Tiểu Phi lẩm bẩm nói, “Hình như còn đẹp trai hơn mẫu nam trong giới.”

“Hơn nữa tôi cảm thấy các tiểu thịt tươi trong làng giải trí còn không bằng anh ấy.” Phùng Giai Giai nói:

"Nhìn gương mặt của anh ấy đi, đường nét sắc xảo và góc cạnh, một chút khuyết điểm cũng không có. Vừa nhìn đã thấy rất nam tính."

“Cậu phát xuân tình rồi sao.” Nhiếp Tiểu Phi nói: “Đẹp khoe ra xấu giấu vào, chỗ không khoe ra nói không chừng nổi mấy hạt đậu, chỉ là không lộ ra ngoài cho cậu thấy mà thôi."

“Thôi đi, không giống như cậu nói đâu.” Phùng Giai Giai nói: “Hơn nữa ai có thể kìm chế trước một anh chàng đẹp trai như vậy.”

"Đẹp trai hay không thì cũng chỉ là một tên nông dân bán rau. Cậu còn muốn hẹn hò với anh ta sao? Thân phận không tương xứng đâu, thôi đi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1095.

Chương 1096. Thể Hiện Giá Trị Bản Thân

“Cậu đừng nghĩ người khác xấu xa như vậy được không.” Phùng Giai Giai nói:

"Tôi chỉ đơn giản là đang thưởng thức cái đẹp mà thôi, không có nhiều tâm tư sâu xa như vậy."

"Nếu đã không có tâm tư đó thì chúng ta hãy nhanh chóng quay về nhà. Tôi đã ở trong đoàn phim cả đêm, sắp chết vì buồn ngủ rồi."

"Dù buồn ngủ thế nào cũng phải ăn cơm đúng không? Nhưng mà trong nhà không còn đồ ăn. Chúng ta đi mua một ít đi."

"Tôi thấy cậu là đang muốn tiếp cận người ta, còn nói nhiều như vậy làm gì. Giấu đầu lòi đuôi."

“Đừng nói nữa, mau đi thôi.” Phùng Giai Giai sốt sắng kéo Nhiếp Tiểu Phi đi tới, “Tôi muốn nhìn kỹ khuôn mặt của anh ấy, thật là quá đẹp trai.”

Kéo chỉnh lại váy, Phùng Giai Giai đi về phía Lâm Dật.

Cô ấy bất ngờ khi nhìn thấy trái cây trên xe đều có màu đỏ tươi hấp dẫn, màu sắc căng mọng nhìn rất ngon miệng.

“Những quả này trông khá ngon.” Nhiếp Tiểu Phi cầm một quả đào nói: “Nhìn rất ngon miệng.”

“Anh trai, đào nhà anh bán thế nào?” Phùng Giai Giai hỏi: "Lấy cho tôi năm quả."

"2500 tệ một cân, tôi sẽ cân cho cô ngay."

Lâm Dật cũng rất nhiệt tình khi thấy có khách đến, không ngờ lại có người mở hàng sớm như vậy.

"Chờ đã, anh vừa nói cái gì? 2500 tệ một cân?"

Không chỉ Phùng Giai Giai và Nhiếp Tiểu Phi ngạc nhiên, mà ngay cả Đỗ Đại Hải và Đỗ Dao cũng cảm thấy rằng bọn họ đã nghe nhầm.

"Tiểu Dật, cậu đang nói cái gì vậy? Bán những quả đào này với giá 2500 tệ một cân sao?"

"Hoa quả của tôi bán khác với hoa quả nhà người ta, nó có tác dụng thanh nhiệt giải độc, làm đẹp da, điều hòa nội tiết nên đương nhiên giá cả phải đắt hơn."

Nghe vậy, ngay cả cô gái nhỏ Đỗ Dao cũng không dám gật đầu đồng tình.

Ngay cả ở nơi như Trung Hải, bán 25 tệ một cân đã là rất đắt. Bán với giá 2500 tệ một cân thì làm gì có ai mua đúng không?

Đây là quả đào, không phải nhân sâm.

"Anh đang làm gì vậy? Chạy đến chỗ này lừa đảo người khác có phải không?" Nhiếp Tiểu Phi không hài lòng.

Làm gì có loại trái cây nào có thể bán với giá 2500 một cân chứ?

Anh ta thật sự cho rằng mình đẹp trai là muốn làm gì thì làm sao?

Tiền của chị đây cũng không phải từ trên trời rơi xuống nhé.

"Không phải tôi đã nói cho các cô biết mọi chuyện rồi sao? Trái cây nhà tôi bán khác với những người khác. Muốn mua hay không thì tùy các cô."

"Anh có ý gì đây, tôi nói sai sao? Có tin tôi sẽ báo cáo anh lên Cục công thương không!" Nhiếp Tiểu Phi nói:

"Anh nói đào nhà anh có tác dụng thanh nhiệt giải độc, làm đẹp da, điều hòa nội tiết thì là gì? Anh tuyên truyền sai sự thật, phải chịu trách nhiệm hình sự!"

Lâm Dật nhún vai, "Tin hay không tùy cô. Nếu cô không đủ tiền mua thì thôi. Tôi cũng không cầu xin cô mua đào của tôi đúng không."

“Tiểu Phi, đừng cãi nhau ầm ĩ nữa, có nhiều người ở đây lắm.” Phùng Giai Giai nắm lấy cánh tay của Nhiếp Tiểu Phi, nói:

"Người ta đã nói trước giá cả. Mua hay không là quyền tự do của chúng ta, chúng ta không thể chỉ trích cho người ta được."

Nói xong, Phùng Giai Giai nhìn Lâm Dật, "Anh trai, đào của anh giá hơi đắt, tôi mua một quả được không?"

“Gì vậy, não cậu có vấn đề rồi sao?” Nhiếp Tiểu Phi nói: "Trái cây đắt như vậy, cậu còn mua làm gì? Hàng nhập khẩu cũng không dám bán giá này. Anh ta cho rằng bản thân có chút nhan sắc, nên chạy tới đây lừa gạt mấy cô gái ngây thơ như cậu thôi."

“Mua một trái nếm thử xem sao.” Phùng Giai Giai nói:

"Tôi chỉ mua một trái cũng không tốn bao nhiêu tiền. Chắc chắn nó không giống với những loại đào khác nên anh ta mới dám bán nó đắt như vậy, giá đắt phải có thứ gì đó khác biệt."

"Tôi không thèm quan tâm cậu nữa, cậu đúng là đồ ngốc không có não."

"Cùng lắm cũng chỉ 1.000 hay 800 tệ mà thôi, tức là bằng giá một ly cocktail, chúng ta không cần keo kiệt như vậy."

Nói xong Phùng Giai Giai nhìn qua Lâm Dật:

"Anh chọn cho tôi một trái màu đỏ. Nếu không ngon, một lát nữa tôi sẽ tới tìm anh hoàn tiền."

"Không vấn đề gì."

Lâm Dật không dám bảo đảm những thứ khác, nhưng về phần hương vị của trái cây, anh vẫn rất tự tin.

Chọn giúp Phùng Giai Giai một quả, cho vào túi cân và đưa cho cô ấy.

"910 tệ, tôi sẽ giảm giá thêm cho cô, chỉ cần đưa 500 tệ là được."

Nhìn thấy Lâm Dật hào phóng giảm gần gấp đôi, Phùng Giai Giai có chút hài lòng.

Xem ra anh ta không phải lòng dạ đen tối, nếu không sao lại giảm nhiều tiền như vậy.

Phùng Giai Giai đưa 500 tệ cho Lâm Dật, sau đó mỉm cười rời đi.

"Tôi thấy cậu có tiền nhưng không có nơi nào để tiêu."

Trên đường trở về, Nhiếp Tiểu Phi vẫn nói không ngừng.

"Chị đây càng nghĩ càng tức giận, bây giờ liền gọi điện thoại tố cáo anh ta!"

“Này này, cậu làm sao vậy, người ta không có trêu chọc gì cậu, sao cậu lại muốn tố cáo người ta.” Phùng Giai Giai thuyết phục.

“Ai nói anh ta không chọc tức tôi?” Nhiếp Tiểu Phi nói:

"Vừa rồi cậu không nhìn thấy anh ta khiêu khích tôi sao? Tóm lại cậu đừng ngăn cản tôi, nếu không tôi sẽ không coi cậu là chị em nữa. Không tố cáo anh ta, tôi ngủ không ngon."

Nhìn thấy đà hung hãn của Nhiếp Tiểu Phi, Phùng Giai Giai không dám nói gì.

Hai người quen biết nhiều năm, thậm chí có thể mặc chung đồ lót của nhau. Không thể vì Lâm Dật mà chọc cho cô bạn thân tức giận.

Nhiếp Tiểu Phi lấy điện thoại di động ra và bấm số của Cục công thương.

"Xin chào ngài, tôi muốn báo cáo. Trước cổng khu phố Thang Thần Nhất Phẩm của chúng tôi có một người bán trái cây, giá 2500 tệ một cân, anh ta còn nói nó có tác dụng thanh nhiệt giải độc, làm đẹp da và điều hòa nội tiết. Xin hãy đến xử lý đi. Đó rõ ràng là tuyên truyền sai sự thật, lừa đảo tiền của nhân dân!"

"Nhiếp Tiểu Phi! Báo cáo bằng tên thật! ID của tôi là 23230119940202411З."

Phùng Giai Giai ở một bên bĩu môi, Nhiếp Tiểu Phi hành động nhanh thật.

Còn tố cáo người ta bằng tên thật.

“Cảm giác sau khi gọi điện báo cáo thật sự rất tuyệt.” Nhiếp Tiểu Phi nói:

"Tôi còn muốn thuê cho anh ta một ban nhạc cổ vũ, đúng là thú vị!"

“Không đến mức đó đâu.” Phùng Giai Giai nói:

"Người ta đã ghi rõ giá cả. Mua hay không là quyền tự do của chúng ta, bọn họ cũng không làm gì sai."

"Cậu thì biết cái gì? Cái này gọi là lừa đảo, tuyên truyền sai sự thật, dụ dỗ lừa gạt người dân. Người như bọn họ cần phải bị xử lý!"

“Tôi nghĩ thế này.” Phùng Giai Giai nói:

"Dù sao chúng ta cũng là người có thu nhập một năm hàng trăm vạn, mua đào đắt một chút thưởng thức cũng không thành vấn đề."

"Cậu không phải là thưởng thức, cậu là bị lừa."

"Hương vị trái cây của một anh chàng đẹp trai bán chắc chắn là khác biệt. Cậu không đủ trình độ để hiểu ý định của tôi đâu." Phùng Giai Giai nói:

"Lát nữa tôi phải cẩn thận thưởng thức nó, cậu đừng ăn trái cây của tôi."

"Trong khu phố có siêu thị hoa quả nhập khẩu. Bây giờ tôi sẽ mua mười ký. Chắc chắn là ngon hơn của cậu."

"Tôi thực sự không tin điều này."

Mang theo cái túi ni lông, Phùng Giai Giai lắc lắc với Nhiếp Tiểu Phi, "Nhìn kích thước và màu sắc của nó đi. Không cần nếm thử, nhìn thoáng qua cũng biết chắc chắn nó rất ngon."

"Cho dù là ngon, cũng không đáng giá 500 tệ."

“Cậu không thể đo lường giá trị của một món đồ thông qua giá cả của nó.” Phùng Giai Giai nói:

"Hãy nghĩ thử xem, Tiffany đã bán một chiếc kẹp giấy với giá 1.500 tệ, một cuộn len với giá 87.000 tệ. Đây không phải là thuế

IQ sao? Tôi không hiểu tại sao có nhiều người lại sẵn sàng trở thành kẻ ngốc."

"Cậu nói như vậy không cảm thấy xấu hổ sao? Cậu tiêu 500 tệ cho một quả đào. Cậu không phải là kẻ ngốc à?"

"Thay vì bị người nước ngoài biến thành kẻ ngốc, tôi thà bị chính người của nước mình biến thành kẻ ngốc. Đây không phải là thể hiện giá trị bản thân sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1096.

Chương 1097. Thay Đổi Bất Ngờ

Nhiếp Tiểu Phi khinh thường nhìn cô bạn thân một cái.

“Tớ thấy cậu không phải là muốn bị anh ta róc thịt, mà là muốn bị anh ta lừa thì có.”

“He he…”

Phùng Giai Giai lấp liếm mỉm cười: “Bị ai lừa cũng là lừa, tất nhiên phải chọn người đẹp trai.”

“Cậu đây là chỉ số thông minh không cao.” Nhiếp Tiểu Phi không để tâm nói.

“Vậy chút nữa cậu đừng ăn đào của tớ, cho dù có đòi thì tớ cũng không cho cậu.”

“Hứ, tự tớ mua được.”

Nhiếp Tiểu Phi trợn ngược mắt lên, đi về phía siêu thị nhập khẩu ở trong khu phố, mua năm quả đào, tiêu hết hơn 100 tệ, vả lại kích cỡ to hơn của Phùng Giai Giai.

“Nhìn thấy không, mỗi một quả đào tớ mua đều lớn hơn của cậu, mà năm quả mới tiêu có 167 tệ, tuy rằng cũng rất đắt, nhưng tớ đây gọi là cuộc sống tinh tế, còn cậu gọi là trong đầu ngập nước.”

“Cậu đó là to mà vô năng, tớ đây là nhỏ bé lanh lợi, chỉ nhìn vẻ bề ngoài không có tác dụng, nói không chừng bên ngoài thì đẹp đẽ mà bên trong đã mục nát.”

“Đi đi đi, hai chúng ta cùng về nhà.”

“Ai sợ ai.”

Mấy phút sau hai người về đến nhà, giây phút đầu tiên xông thẳng vào nhà bếp, tự mình rửa quả đào của mình, chuẩn bị xem xem ai ngọt hơn.

Nhiếp Tiểu Phi từ trong túi chọn ra một quả màu sắc đỏ tươi nhất, nói với Phùng Giai Giai:

“Chúng ta thử của bản thân trước đã.”

Hai mắt của Phùng Giai Giai phát sáng, không chú ý đến hình tượng mà gặm một miếng: “Tớ không đợi được nữa rồi.”

Vừa mới ăn một miếng, Phùng Giai Giai trợn trừng đôi mắt, biểu cảm giống như bị đông cứng.

“Biểu cảm này của cậu là gì vậy? Không phải là bị trúng độc rồi chứ, tớ đã nói đầu óc cậu ngấm nước mà, bây giờ thì tin tớ rồi chứ.”

“Trúng độc cái gì!” Phùng Giai Giai khoa tay múa chân vui sướng nói:

“Quả đào này vô cùng ngọt, từ bé đến lớn tớ chưa từng ăn loại quả nào ngọt như thế này.”

“Này, tớ biết gần đây cậu mới nhận một kịch bản của vai nữ phụ số ba, làm ơn không cần phải show kỹ thuật diễn xuất ở trước mặt tớ đâu, được không?” Nhiếp Tiểu Phi khinh thường nói: “Quá phóng đại rồi.”

“Cậu đây chính là ghen tị trắng trợn, thật sự vô cùng ngọt, còn là kiểu ngọt mà cậu tưởng tượng không nổi.” Phùng Giai Giai nói:

“Ngọt mà không ngấy, mát lạnh vừa miệng, lưu vị lâu dài, vị này giống như là mối tình đầu vậy.”

“Nhanh dừng lại, có phải cậu định dùng hết vốn từ ngữ mà trong đầu cậu biết được không?”

Nhiếp Tiểu Phi cầm quả đào của mình, cũng cắn thử một miếng, đôi mắt cũng trợn tròn giống thế: “Hoa quả nhập khẩu này quả nhiên không giống loại thường, ngọt thật, nhiều nước, nhiều sắp bằng tớ rồi.”

“Cậu đây là ví von tà ác gì vậy.” Phùng Giai Giai nói tiếp:

“Nhưng tớ dám đánh cược, chắc chắn quả đào của cậu không ngọt bằng của tớ!”

“Hứ, không tin cậu ăn thử xem.”

Nhiếp Tiểu Phi đưa quả đào của mình qua, Phùng Giai Giai cũng không khách khí, thử một miếng.

“Phì phì phì, loại đào rác rưởi gì vậy, kém xa của tớ luôn.” Phùng Giai Giai nói xong, lại cắn một miếng quả đào của mình, biểu cảm mãn nguyện giống như là đạt tới đỉnh cao.

“Cậu cũng quá giả tạo rồi đó, của tớ là đào tiêu chuẩn nhập khẩu, cậu lại nói không ngon?”

“Không tin cậu cắn thử của tớ thì sẽ biết cái gì gọi là cực phẩm.”

“Nếu như không ngon, tớ khẳng định sẽ đánh chết cậu!”

Nhiếp Tiểu Phi không tin, cầm quả đào của Phùng Giai Giai cắn thử một miếng.

Giây phút cắn xuống đó, cô ấy phát hiện có chút không bình thường.

Cảm giác này, thật sự không giống với quả đào mà mình mua.

“Mẹ nó, đào gì thế này, cũng quá ngọt rồi đó.”

“Cậu xem, tớ đã nói cái gì, ngon phải không?”

“Chết tiệt, nhanh cho tớ cắn một miếng.”

“Muốn ăn tự đi mà mua.” Phùng Giai Giai vừa chạy vừa nói.

“Cậu thật không trượng nghĩa, nhanh cho tớ thử đi.”

“Hứ, lúc trước không phải cậu khinh thường người ta sao, làm sao bây giờ lại nói muốn có rồi, loại con gái khó chiều như cậu thật khiến người ta đau đầu.”

“Lúc trước cũng không biết ngon như thế mà.”

“Chậc chậc chậc, bây giờ biết anh trai đó bán đồ rất đáng đồng tiền rồi chứ.”

Phùng Giai Giai đưa cho Nhiếp Tiểu Phi ăn phần quả đào còn lại.

Nhưng Nhiếp Tiểu Phi cũng chỉ cắn thêm một miếng, dù sao không phải là bản thân mình mua, giữa bạn bè tốt thế nào cũng phải biết chừng mực.

“Xựt… thật sự rất ngon.” Nhiếp Tiểu Phi nhai thật kỹ, dường như không muốn nuốt xuống.

“Tuy rằng rất ngon nhưng tớ cảm thấy giá 2500 tệ một cân vẫn là không cách nào chấp nhận được, ngoại trừ gặp phải kiểu phú bà vừa ngốc lại nhiều tiền như cậu.”

“Cũng chỉ là hôm nay gặp thì mua thôi, cậu còn nghĩ rằng tớ ngày nào cũng mua à, thỉnh thoảng mua một ít thưởng thức là được rồi.” Phùng Giai Giai nói:

“Tớ còn phải tiết kiệm tiền để mua nhà ở Trung Hải nữa.”

“Lời này có lý.” Nhiếp Tiểu Phi đứng dậy vươn người: “Nhanh đi tắm rửa đi, cậu tắm xong rồi tớ tắm, quay phim cả một đêm, còn không đi ngủ nữa thì tớ không chịu nổi.”

“Tớ tắm chậm lắm đó, cậu phải chuẩn bị tâm lý nhé.”

“Đi đi.”

Phùng Giai Giai vào phòng tắm, Nhiếp Tiểu Phi lấy ipad ra tìm phim xem, đợi Phùng Giai Giai ra.

Tuy rằng trong nhà có mấy phòng tắm, nhưng hai người vẫn quen người tắm trước người tắm sau, như thế chỉ cần dọn dẹp một phòng tắm là được rồi.

Khoảng tầm một tiếng sau, Nhiếp Tiểu Phi xem được hai tập phim truyền hình, đột nhiên nghe thấy từ trong nhà tắm truyền đến một tiếng hét thất thanh.

“Làm sao thế, có con gián sao?”

“Không, không có, cậu nhanh qua đây!” Phùng Giai Giai lớn tiếng nói.

Nhiếp Tiểu Phi xông vào trong phòng tắm, nhìn thấy Phùng Giai Giai quấn khăn tắm trên người, đang dùng ánh mắt hoảng loạn nhìn bản thân.

Từ trên xuống dưới soi xét cô ấy mấy lượt, phát hiện trên người cô bạn thân dường như không có bất kỳ thay đổi nào.

“Cậu hoảng loạn cái gì thế, hình như cũng không có chuyện gì mà.”

“Không phải, cậu nhìn cằm của tớ.”

“Vẫn ổn mà.”

“Mụn biến mất rồi!”

“Ừm hửm?”

Qua lời nói của Phùng Giai Giai, Nhiếp Tiểu Phi mới chú ý đến, cục mụn trên mặt của cô bạn thân thật sự hết rồi!

Bởi vì buổi sáng lúc quay trở về, cô ấy còn phàn nàn với mình.

Cô ấy phải quay phim mấy đêm liền, rối loạn nội tiết, dưới cằm mọc lên hai nốt mụn.

Nhưng từ lúc về đến giờ, nốt mụn trên mặt cô ấy lại biến mất rồi!

Vả lại một chút vết tích cũng không có!

Giống như trước giờ chưa từng mọc lên vậy!

Hình như đến sắc mặc cũng tốt hơn không ít.

“Đây là tình huống gì vậy, tại sao nốt mụn đột nhiên biến mất rồi?” Nhiếp Tiểu Phi nói tiếp: “Không phải là cậu lén lút dùng mỹ phẩm nào đó đấy chứ?”

“Mỹ phẩm của hai chúng ta đều dùng chung, lúc nào tớ lén dùng chứ. Cậu đợi chút!”

“Sao vậy, cậu phát hiện cái gì hả?”

“Cậu còn nhớ không, sáng sớm cậu nói với tớ, chỗ xương gò má của cậu cũng mọc mụn?”

“Đúng, nhưng không nghiêm trọng như của cậu.”

“Tự cậu nhìn vào trong gương đi, dấu vết hình như mờ đi không ít.”

“Thật hay giả vậy?”

Nhiếp Tiểu Phi đứng trước tấm gương, bỗng chốc mở to mắt há hốc mồm, cả người dường như hóa đá.

“Thật sự đã mờ rồi!”

Hai người ngơ ngác nhìn nhau, xác định sự biến hóa thần kỳ này không phải là ảo giác.

Nốt mụn thật sự đã biến mất rồi!

“Tiểu Phi, tớ có một suy nghĩ táo bạo…”

“Suy nghĩ gì?”

“Anh đẹp trai ở trước cổng nói rồi, đào của anh ta có công hiệu làm đẹp, điều tiết nội tiết tố. Có phải là nguyên nhân này không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1097.

Chương 1098. Thử Lại Một Lần Nữa

“Không thể nào.” Nhiếp Tiểu Phi cảm thấy có chút hoang đường.

“Nếu như thật sự là nguyên nhân này, tại sao cậu khỏi hẳn mà tớ thì không hết, vẫn còn một chút vết tích này.”

“Ngốc chết cậu luôn.” Phùng Giai Giai nói:

“Một quả đào lớn như thế, cậu chỉ ăn có hai miếng nhỏ, còn lại đều để tớ ăn, vì vậy hiệu quả trên người tớ chắc chắn rõ ràng hơn cậu rồi.”

“Cái này…”

Nhiếp Tiểu Phi nửa tin nửa ngờ: “Tớ vẫn cảm thấy không có khả năng, từ lúc ăn quả đào đến giờ cũng chỉ hơn một tiếng, tốc độ hiệu quả không phải là quá nhanh rồi không? Uống thuốc và bôi kem trị mụn cũng không có hiệu quả tốt như thế này.”

“Vậy chuyện này phải giải thích làm sao?”

Phùng Giai Giai nói: “Cậu sờ cằm của tớ đi, làn da vô cùng mịn.”

Lúc này Nhiếp Tiểu Phi cũng không biết phải giải thích sao nữa.

Thật sự có chút thần kỳ.

Có chút chạm đến điểm mù nhận thức của hai người bọn họ rồi.

“Tiểu Phi, tớ có một ý tưởng to gan.”

“Nói.”

“Chúng ta đi mua lại một quả, cho dù không giảm giá cũng chỉ 1000 tệ, chúng ta cũng có thể chi tiêu được, nếu như sau khi cậu ăn rồi, vết mụn còn lại cũng biến mất, vậy chứng tỏ rằng thật sự là hiệu quả của quả đào này!”

“Cái này thật sự có thể.”

Nhiếp Tiểu Phi đồng ý với ý kiến của Phùng Giai Giai.

Tuy rằng hai bọn họ cũng là người đi làm thuê, nhưng thu nhập cũng khá ổn.

1000 tệ mua một quả đào, tuy rằng rất hoang phí nhưng vì muốn chứng minh tính chất thật sự của chuyện này, vẫn đáng để thử một lần.

Dù gì bây giờ đồ mỹ phẩm tốt một chút cũng không chỉ con số này.

“Nhanh mặc quần áo vào, ngay bây giờ chúng ta qua đó.”

“Đồ bán đắt như thế, người mua cũng không nhiều, không ai tranh cướp với chúng ta, không phải vội gì.”

…

Sau khi Phùng Giai Giai và Nhiếp Tiểu Phi rời đi, không có ai đến chỗ Lâm Dật hỏi giá cả nữa.

Ngược lại có không ít người đến hỏi rau của Đỗ Đại Hải, rau xanh mướt, nhìn đã biết ngon rồi.

Mà vẻ ngoài của Đỗ Đại Hải nhìn có vẻ là người thành thật, rất nhiều người đều tin rằng rau anh ta bán là rau xanh, rau sạch.

Mặc dù có không ít người mặc cả, vả lại thái độ còn rất kiêu ngạo, nhưng Đỗ Đại Hải sống hơn 40 năm, sớm đã nhìn quen sự ấm áp và lạnh lùng của tình người trên đời này rồi, những ánh mắt khác thường này, trong mắt của ông ta không tính là gì cả.

Dù sao đồ của mình bán được giá, cao hơn gấp đôi so với bán ở thị trấn, hôm nay có thể kiếm được không ít rồi.

Ngược lại, quầy hàng hoa quả của Lâm Dật thì tẻ nhạt vắng lặng rất nhiều.

Nhưng bởi vì nhan sắc hơn người, có không ít phụ nữ đến hỏi giá cả.

Thế nhưng sau khi biết được giá bán, bọn họ đều bĩu môi.

Đều cảm thấy Lâm Dật không giống là người tốt.

Giá trung bình 2500 tệ một cân, anh ta nghĩ thế nào vậy?

Chẳng lẽ nghĩ rằng người nào cũng có tiền, tiền trong túi đều là gió thổi đến sao?

Thậm chí còn có không ít người ác mồm ác miệng với Lâm Dật.

Nhưng nếu là nói lời oán hận người khác, Lâm Dật được tính là tổ tông của bọn họ rồi, sau cùng toàn bộ đều bị mắng ác liệt mà rời đi.

Phòng bảo vệ của Thang Thần Nhất Phẩm.

Một người đàn ông trung niên mặc đồng phục màu xanh, bên eo đeo máy bộ đàm, đang cầm điện thoại chơi trò Thuốc trừ sâu.

Vừa chơi vừa chửi: “Mẹ nó, mấy người đây là trình độ gì thế, xông lên đi.”

“Đội trưởng Vương, anh đừng gồng mình lên như thế, đều trống trơn hết rồi còn xông lên, đây không phải tìm cái chết sao.” Cậu bảo vệ trẻ tuổi ở sau lưng nói.

“Chà, do mấy người quá nhát gan thôi, trận đấu cấp độ phổ thông này ông đây mà thua, trừ 100 tệ trong tiền lương của mấy người.”

Reng reng reng

Đúng lúc này, điện thoại trên mặt bàn làm việc reo lên, đội trưởng đội bảo vệ nhấc máy, đến trò chơi điện tử ở trên tay cũng không màng đến.

“Xin chào, phòng bảo vệ của Thang Thần Nhất Phẩm xin nghe.”

“Mấy người có chuyện gì vậy, trước cổng có hai nông dân đến bán hoa quả, mấy người lại không đi quản sao? Coi Thang Thần Nhất phẩm là cái gì? Chợ truyền thống sao!”

Người khiếu nại chính là chủ nhà xảy ra xích mích đấu khẩu với Lâm Dật lúc trước.

Sau khi bị Lâm Dật quát nạt một hồi, hắn ta điên cuồng gọi điện thoại khiếu nại, chuẩn bị để bảo vệ xử lý chuyện này.

“Có người bán hoa quả ở đây?”

“Đúng! Lúc quay về tôi nhìn thấy, không chỉ bán hoa quả, còn bán rau, đẳng cấp của khu phố để bọn họ kéo xuống rồi.”

“Vâng vâng vâng, ông đợi chút, bây giờ tôi đi xử lý.”

Cúp điện thoại, đội trưởng đội bảo vệ cất điện thoại di động vào trong túi quần.

“Được rồi, không chơi nữa, có chủ nhà khiếu nại, có người bán rau trước cổng chúng ta, đi ra ngoài xem là chuyện gì.”

“Đến Thang Thần Nhất Phẩm của chúng ta bán rau? Chuyện này thật mới mẻ.”

“Nghe nói là hai người nông dân, chắc là không biết tình hình ở đây của chúng ta, đuổi đi là được rồi.”

“Đi, qua đó xem sao.”

Đội trưởng đội bảo vệ dẫn theo hai cấp dưới, từ trong phòng bảo vệ bước ra ngoài, chuẩn bị đến cổng lớn xem tình hình.

Nhưng vừa mới bước đến cổng thì nhìn thấy một chiếc Sigatar màu trắng từ bên ngoài lái vào trong.

“Đây không phải là xe của quản lý Trương sao.”

Quản lý Trương mà đội trưởng đội bảo vệ nói đến tên là Trương Thanh Sơn, là quản lý bất động sản của Thang Thần Nhất Phẩm, xem như là cấp trên trực tiếp của đội bảo vệ.

Cửa xe mở ra, Trương Thanh Sơn từ trong xe bước xuống.

“Làm cái gì thế? Vội vội vàng vàng.”

“Có chủ nhà khiếu nại, có hai người nông dân bán đồ trước cổng chúng ta, lúc sếp đến chắc nhìn thấy rồi chứ, bây giờ chúng tôi đi xử lý, thật là to gan quá.”

“Xử lý cái rắm à, ngoan ngoãn trở về ngồi im đi.” Trương Thanh Sơn nói tiếp:

“Vừa nãy bộ phận hậu cần của tập đoàn gọi điện thoại cho tôi, nói chủ tịch của tập đoàn đích thân hạ thông báo, người bán rau ở trước cổng là bạn bè của ngài ấy, ai mà dám xử lý thì có thể cuốn gói cút đi rồi.”

“Hả? Bạn của chủ tịch?”

Ba người bảo vệ bị dọa giật mình.

“Quản lý Trương, sếp nói đùa phải không, chủ tịch của chúng ta là phú hào có tiếng ở Trung Hải, làm sao có thể làm bạn bè với hai người nông dân được?”

“Chuyện này tôi cũng thắc mắc, nhưng bên trên đã nói như thế đó, tóm lại chúng ta không được quản, cứ coi như không xảy ra chuyện gì hết.” Trương Thanh Sơn nói tiếp:

“Nếu có chủ nhà không vừa ý, mấy người cứ nói thẳng, thích ở thì ở, không ở cuốn xéo, tóm lại đừng cản trở bạn của chủ tịch kinh doanh.”

“Ông trời của tôi ơi, thật là chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều, chẳng trách dám đến trước cổng lớn của Thang Thần Nhất Phẩm chúng ta bán rau, thì ra là người có quan hệ.”

“Ai bảo không phải chứ, lúc tôi nghe chuyện này phải một lúc mới thích ứng được.”

“Tôi đi xem tình hình bên ngoài thế nào, rốt cuộc thần thánh phương nào có thể trở thành bạn của chủ tịch chúng ta.”

Vì tò mò, đội trưởng dẫn theo hai cấp dưới đi đến trước cổng lớn từ xa nhìn qua đó.

“Mẹ nó tình huống gì vậy? Hoa quả bán 2500 tệ một cân? Làm từ vàng chắc?”

Biết được giá bán của Lâm Dật, đội trưởng đội bảo vệ kinh ngạc nói.

“Tôi cảm thấy anh ta điên rồi, có phải là biết chủ nhà sống trong Thang Thần Nhất Phẩm đều có tiền không? Vì vậy đến đây lừa gạt?”

“Được rồi được rồi, mấy người đừng ở đây mà bàn tán nữa, nhanh quay trở về làm việc đi.” Trương Thanh Sơn nói.

“Cậu xem chuyện này mới mẻ biết bao, thế mà dám bán 2500 tệ một cân, người bình thường không làm ra nổi chuyện này đâu.”

“Thật sự đắt đến vô lý, tôi cũng không hiểu nổi, có thể là tôi quá bình thường.”

“Đây là làm chuyện hoang đường, nhà mẹ vợ tôi trồng hoa quả, bán 20 tệ nửa cân mà đây đã tính là giá trên trời rồi.” Đội trưởng đội bảo vệ nói tiếp:

“Theo như tôi thấy, đợi chút nữa người của Cục công thương sẽ đến bắt anh ta thôi.”

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Đội trưởng đội bảo vệ vừa nói dứt lời, anh ta đã nhìn thấy một chiếc xe thực thi pháp luật của Cục công thương, từ phía xa lái đến, đồng thời dừng lại ngay trước cổng lớn.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1098.

Chương 1099. Chúng Ta Không Cùng Một Đẳng Cấp Với Anh Ta

“Xem cái miệng thối của anh đi, thật sự nói cái gì thì đến cái đó.” Trương Thanh Sơn nói.

“Qua đó giải thích một chút không phải là xong chuyện rồi sao, đây là địa bàn của chúng ta, chẳng lẽ chúng ta còn không thể bày sạp ra bán.”

“Chuyện này không liên quan tới bày sạp ra bán.” Trương Thanh Sơn nói tiếp:

“Anh ta bán trái cây giá trung bình 2500 tệ một cân, đương nhiên Cục công thương phải đến tìm anh ta rồi.”

“Chuyện này chúng ta không quản nổi, sếp không thể trách lên đầu tôi được nhé.” Đội trưởng đội bảo vệ chối bỏ tai họa.

Cùng lúc này, xe của Cục công thương đã dừng hẳn ở trước cổng lớn.

Đỗ Đại Hải và Đỗ Dao có chút căng thẳng.

“Anh Lâm, có phải bọn họ đến tìm chúng ta không?”

Lâm Dật nhìn về phía trước một cái.

“Không ngoài dự đoán thì chắc là vậy.”

“Có phải chúng ta bày bán ở đây là phạm pháp rồi không? Nhanh thu dọn đồ đi thôi, chuyện này chúng ta không chiếm lý lẽ, phạt bao nhiêu tiền đều là chuyện bọn họ mở miệng.”

“Không đến mức phạt tiền đâu, tôi đã nói với người của Thang Thần Nhất Phẩm rồi, bọn Cục công thương không quản được, yên tâm to gan bán là được rồi.”

Cùng lúc Lâm Dật nói chuyện với Đỗ Dao.

Người ở trên xe cũng đang soi xét anh.

“Đội trưởng, người của chúng ta đến đủ rồi, còn ngồi ở đây làm gì?”

“Tôi nhìn người bán trái cây kia có chút quen mắt.” Đội trưởng ngồi trên ghế phụ nói.

“Quen mắt? Vậy là tái phạm à, trái cây bình thường mà bán 2500 tệ nửa cân, đây không phải là làm màu với người ta, thách thức công lý xã hội sao.”

“Mấy người hiểu cái rắm.” Đội trường trừng mắt nói: “Người bán trái cây đó hình như không đơn giản.”

Nói xong, đội trưởng lấy điện thoại ra, nhấn gọi cho lãnh đạo.

“Lãnh đạo, tôi muốn nghe ngóng một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Chắc là sếp biết tổng giám đốc Lâm của tập đoàn Lăng Vân chứ?”

“Tôi mà không biết anh ta là ai thì không cần phải ở đây làm việc rồi, đang yên lành cậu hỏi chuyện này làm cái gì.”

“Sếp có ảnh của anh ta không ạ? Có thể gửi cho tôi một tấm không.” Đội trưởng nói:

“Có người trình báo ở trước Thang Thần Nhất Phẩm có người bán trái cây, giá trung bình 2500 tệ một cân, chúng tôi lái xe đến rồi, phát hiện người bán trái cây này hình như là tổng giám đốc Lâm của tập đoàn Lăng Vân.”

“Thật hay giả vậy? Không nói đùa đấy chứ?”

“Tôi cũng không chắc lắm, lúc trước khi sếp dẫn tôi đến tập đoàn Lăng Vân đưa thủ tục, tôi vô tình nhìn thấy anh ta, nhưng có chút không nhớ rõ nữa, tôi sợ mình nhận nhầm.”

“Chúng ta gọi video, cho tôi xem người đó trông như thế nào.”

“Được được được.”

Đội trưởng cúp cuộc gọi, sau đó gọi video wechat với lãnh đạo của mình, đồng thời quay ống kính thẳng về phía Lâm Dật.”

“Mẹ nó, thật sự là tổng giám đốc Lâm.”

“Xác định không sai chứ?”

“Không thể nào, chính là tổng giám đốc Lâm trông như thế này, hóa thành tro tôi cũng nhận ra.”

“May mà chúng ta chưa ra tay, nếu không thì xảy ra chuyện lớn rồi.” Đội trưởng tim đập thình thịch, nói:

“Nhưng anh ta là một nhân vật lớn như thế, sao còn chạy đến đây bán trái cây vậy, mất mặt bao nhiêu à.”

“Con người tổng giám đốc Lâm này thật sự khó nhìn thấu, tôi nghe Phó cục của chúng ta nói, Tổng giám đốc Lâm trước đây còn chạy Didi, mở cửa tiệm nữa, bây giờ ra ngoài bán trái cây chắc cũng là có lý do gì đó.”

“Vậy thì chắc không sai rồi.”

“Được rồi, mấy người đừng có ngồi trên xe nữa, nhanh xuống đi đến chào hỏi với tổng giám đốc Lâm, sau đấy thì rời khỏi đó, đừng cản trở người ta làm ăn.”

“Biết rồi thưa lãnh đạo, bây giờ tôi qua đó ngay.”

Dập điện thoại, đội trưởng hít sâu một hơi, giống như nhặt lại một mạng vậy.

“Đội trưởng, anh nói anh ta là tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân?

“Đúng vậy, một đại gia có giá trị cá nhân lên tới hàng trăm tỷ, may mà chúng ta không manh động.” Đội trưởng nói xong, chỉnh đốn lại trang phục của mình: “Đi thôi, theo tôi xuống xem.”

“Rõ.”

Bốn người từ trên xe bước xuống, cùng lúc này, người bán rau xung quanh đều vô thức đứng sang một bên.

Bọn họ cũng đoán ra, người của Cục công thương đến chắc chắn là đến bắt cái người bán trái cây này.

Bán 2500 tệ nửa cân, đây không phải là đang làm trò sao.

Đến bắt anh ta cũng bình thường thôi.

Người căng thẳng nhất không ai khác ngoài Đỗ Dao, lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy tình cảnh này.

“Anh Lâm, thật sự không có chuyện gì chứ.”

“Có chuyện gì tôi giúp mấy người giải quyết.”

Tâm trạng của Lâm Dật bình thản, không có chút cảm giác nào.

Những nơi khác không dám nói, nhưng trên mảnh đất Trung Hải này, đúng thật là chưa có ai dám làm gì anh.

Phía bên trong cổng lớn, Trương Thanh Sơn và đội trưởng đội bảo vệ chăm chú nhìn tình hình bên ngoài.

“Giám đốc Trương, ngoại trừ việc này, có cần phải hồi báo một chút lên trên không?”

“Trước tiên xem tình hình rồi nói, chí ít cũng phải có một kết quả xử lý, sau đó mới gọi điện thoại.”

“Chắc chắn không tránh khỏi chuyện phạt tiền rồi, có bị tạm giam hay không thì không nhất định.”

“Đừng có ở đó mà nói xàm, xem xem tình hình trước đi.”

Cùng lúc này, đội trưởng đội thực thi của Cục công thương đi đến trước mặt Lâm Dật.

“Xin chào tổng giám đốc Lâm, tôi là Giả Lôi của Cục Công thương, anh gọi tôi là Tiểu Giả được rồi.”

“Ơ…”

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Bọn họ nhìn thấy tình huống gì đây?

Người ta là quan mà nói chuyện với anh ta lại khách khí như thế này.

Hơn nữa còn khom lưng cúi đầu?

“Tìm tôi có việc gì?”

“Không có việc gì cả, chỉ là đến xem xem, ngài có chỗ nào cần giúp đỡ không? Nếu có cứ việc nói với tôi, tôi sẽ xử lý cho ngài.”

“Quá khách sáo rồi, tôi chỉ đến bán chút rau với trái cây, không có gì cần thiết phải giúp đỡ cả.”

“Vậy được, nếu như không cần giúp đỡ gì, chúng tôi đi trước vậy, không làm phiền anh làm ăn.”

“Ừm, đi cẩn thận.”

“Vâng vâng vâng.”

Chào hỏi xong, đội trưởng lập tức dẫn người của mình lên xe, tiếp đó quay đầu rời đi.

Trước cổng lớn của Thang Thần Nhất Phẩm, bỗng chốc trầm mặc một hồi lâu.

Tất cả mọi người đều trợn trừng con mắt nhìn Lâm Dật.

Giá trung bình của trái cây 2500 tệ một cân, người của Cục Công thương đến không những không bắt anh ta, còn hỏi anh ta có chỗ nào cần được giúp đỡ không?

Đây là hoạt động gì vậy à?

Bên trong cổng lớn, Trương Thanh Sơn và đội trưởng đội bảo vệ trợn trừng mắt.

“Thật lợi hại, chẳng trách có thể quen biết với chủ tịch của chúng ta, chắc cũng không phải là nhân vật đơn giản nào đâu.”

“Đó là chắc chắn rồi.” Trương Thanh Sơn nói tiếp:

“Được rồi, chúng ta cũng đừng đứng đây xem nữa, bận việc của mình đi, nhân vật lợi hại như thế chúng ta cũng không thể với tới.”

“Lời này có lý.”

Sau phong ba bão táp ngắn ngủi, mọi thứ lại khôi phục bình thường.

“Tiểu Dật à, cháu thật sự có chút tài đấy, lần đến Trung Hải này của tôi không vô ích rồi, đi theo cháu thật sự là được mở rộng tầm mắt.” Đỗ Đại Hải nói.

“Chuyện nhỏ.” Lâm Dật cười ha ha nói: “Yên tâm to gan buôn bán là được rồi, không có ai quản được chúng ta.”

“Hi hi, có Lâm Dật chống lưng cho chúng ta, tôi tin chắc không ai dám quản.” Đỗ Dao cười hì hì nói.

“Ông chủ ông chủ, tôi muốn mua một quả đào.”

Đúng lúc hai người đang nói chuyện, Nhiếp Tiểu Phi chạy vội tới, bám vào thành chiếc xe hàng nhỏ, thở phì phò nói.

Nhìn thấy Nhiếp Tiểu Phi và Phùng Giai Giai quay lại, Lâm Dật có chút ngoài ý muốn, dù gì lúc nãy cũng không được vui vẻ.

“Cô không phải nghi ngờ tôi là kẻ lừa đảo sao? Làm sao lại quay lại mua nữa thế?”

“Vừa nãy là tôi quá kích động, anh đừng để tâm, tôi xin lỗi anh.” Nhiếp Tiểu Phi nói.

“Xin lỗi thì không cần đâu, dù sao đồ tôi bán thật sự khá đắt, cô cũng không sai.”

“Cảm ơn đã hiểu cho, cân giúp tôi quả to nhất.”

Nhiếp Tiểu Phi cười nói, đồng thời còn nháy mắt qua đó.

Lúc nãy vì tức giận không có nhìn kỹ, bây giờ ở cự ly gần quan sát, mẹ nó, trông anh ta thật sự đẹp trai quá đi!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1099.

Chương 1100. Đừng So Đo Với Kẻ Thiểu Năng

Lâm Dật không phải là kiểu người hẹp hòi, hơn nữa còn rất hiểu chuyện.

Nhưng ngay cả chính bản thân anh cũng cảm thấy bán trái cây với giá 2500 tệ một cân là việc vô cùng ngu ngốc.

Lâm Dật lấy cho Nhiếp Tiểu Phi một quả đào, đóng gói đưa tới.

“1080 tệ, trả 1000 tệ là được.”

“Anh đẹp trai, vừa rồi bạn thân của tôi mua, anh giảm gần như nửa giá mà sao đến lượt tôi anh giảm có 80 tệ thôi vậy? Thật không công bằng đấy.” Nhiếp Tiểu Phi tiếp tục càm ràm: “Là do tôi mặc quần mà không mặc váy nên không hấp dẫn được anh sao?”

“Có đẹp trai thì cũng là người bình thường, cũng cần ăn cơm mà. Vừa rồi là đơn hàng đầu tiên đương nhiên phải rẻ hơn một chút rồi.”

“Được thôi.”

Nhiếp Tiểu Phi cũng không quan tâm nhiều như vậy, chủ yếu là muốn mua về thử xem hiệu quả ra sao thôi.

Nếu loại quả này thật sự có tác dụng như vậy, thì đúng là có thể kiếm cả đống tiền.

Sau khi trả tiền xong, hai người vội vã cầm đào trở về nhà. Trước tiên rửa sạch rồi nếm thử một miếng. Nhiếp Tiểu Phi còn hiểu chuyện đặc biệt cắt cho Phùng Giai Giai một nửa.

“Tớ không ăn đâu, cậu mau ăn hết đi nếu không sẽ ảnh hưởng đến tác dụng đó.”

“Vậy tớ không khách sáo với cậu nữa.”

Nhiếp Tiểu Phi cầm quả đào lên không chút suy nghĩ gì nữa, cắn một miếng với vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

“Thứ này cũng ngon quá đi, sao trước đây chưa từng thấy anh ta bán loại trái cây này nhỉ, thực sự là hạng nhất luôn đó.”

“Cậu đừng nói nhảm nữa, ăn nhanh lên đi.”

Không đến mấy phút, Nhiếp Tiểu Phi đã ăn hết sạch một quả đào to, ngay cả nước trên tay cũng sạch sẽ.

“Giai Giai mau nhìn xem, vết mụn trên mặt tớ có phải biến mất rồi không?”

“Cậu điên à, cậu coi đây là thuốc tiên sao, sao có thể biến mất nhanh như vậy được.” Phùng Giai Giai nói tiếp: “Cậu mau đi tắm trước đi, đợi lát nữa xem hiệu quả thế nào.”

“Được rồi, nghe lời cậu vậy.”

Nhiếp Tiểu Phi tắm rửa với tốc độ rất nhanh, chỉ tầm khoảng nửa giờ đã xong xuôi.

“Mẹ nó, Giai Giai cậu mau đến đây xem, vết mụn trên mặt tớ thật sự không còn nữa!”

Nghe thấy tiếng la hét trong phòng tắm, Phùng Giai Giai đi dép lê vội vàng chạy tới. Trong phòng tắm Nhiếp Tiểu Phi không mặc gì, cả người trắng bóng. Nếu là trước kia Phùng Giai Giai nhất định sẽ tiến lên túm lấy vài cái nhưng hiện tại cô ấy không còn tâm tư để ý tới những cái đó, mọi sự chú ý đều đặt trên gương mặt người kia.

“Ôi trời, thật sự hết mụn rồi, da còn căng bóng nữa chứ, cảm giác chỉ cần chạm vào là có thể chảy ra nước.”

“Xem cậu nói gì kìa, bình thường chạm vào da tớ cũng ra nước mà, nhiều lắm.”

“Được được, biết cậu có nhiều nước rồi.” Phùng Giai Giai nói tiếp: “Bây giờ có thể khẳng định được, trái cây anh ta bán quả thật có công hiệu về mặt này, thật tuyệt quá đi mất!”

“Chúng ta có nên đi mua về tích trữ hay không? Nó còn tốt hơn rất nhiều loại mỹ phẩm nữa đó.”

“Tớ định mua một vạn tệ, nếu mua nhiều không ăn hết được cũng sẽ thối hỏng mất.”

“Đi thôi, một vạn tệ cũng không ít, trước tiên mua về tích trữ đã.” Nhiếp Tiểu Phi nói tiếp: “Cậu chờ tớ đã, mấy ngày trước tớ có mua một chiếc váy bó sát, đợi chút tớ đi thay.”

“Không phải chứ, cậu muốn làm cái gì vậy?”

“Ăn mặc bắt mắt một chút, nói không chừng còn có thể được giảm giá đó.” Nhiếp Tiểu Phi nói tiếp: “Đúng rồi, cho tớ mượn tất chân của cậu một chút, tớ phải ăn mặc thật là xinh đẹp.”

“Mới vừa rồi còn mắng chửi người ta, bây giờ lại muốn quyến rũ người ta, Tớ thấy cậu đúng là trúng xuân dược rồi đó.”

“Tớ đây là thẳng thắn bày tỏ, không giống cậu.” Nhiếp Tiểu Phi nói tiếp: “Nhanh lên đừng nói linh tinh nữa, mau đi tìm tất chân cho tớ đi.”

Sau mười mấy phút, Nhiếp Tiểu Phi thay xong quần áo, bộ váy bó sát người bằng tơ lụa trông rất bắt mắt.

Trước cửa lớn của Thang Thần Nhất Phẩm, việc buôn bán tại quầy hàng của Đỗ Đại Hải hoạt động vô cùng rầm rộ đông đúc.

Mặc dù giá cả đắt gấp đôi trong huyện, nhưng trong mắt những người có tiền này thì lại vô cùng rẻ.

Chưa đến trưa đã bán được một nửa rồi. Bên Lâm Dật thì trái ngược hoàn toàn, ngoại trừ có Phùng Giai Giai và Nhiếp Tiểu Phi ghé qua thì không ai đến nữa.

“Anh Lâm, có phải do anh bán hơi đắt rồi không?” Đỗ Dao nói: “Tôi cảm thấy nên bán rẻ hơn một chút nữa.”

“Có thích mua hay không là do người có nguyện ý mắc câu hay không, chỉ cần có một người mua rồi truyền miệng ra ngoài chắc chắn sẽ có những người khác đến mua.”

Lâm Dật đã nghĩ kỹ rồi, cho dù không có người mua cũng không thể giảm giá.

Không có ai mua sẽ không kiếm được 1 triệu.

Hạ giá bán xuống cũng sẽ không kiếm được 1 triệu. Kết quả đều như nhau, đều là không hoàn thành được nhiệm vụ, cho nên không thể hạ giá, chắc chắn không thể hạ giá.

Người đang chọn đồ trước quầy hàng lạnh lùng liếc nhìn Lâm Dật một cái. Chỉ là một kẻ bán trái cây mà thôi, khẩu khí không nhỏ, cũng tự tin quá nhỉ.

“Ông chủ, ông chủ!”

Lúc Lâm Dật và Đỗ Dao đang nói chuyện phiếm thì Phùng Giai Giai và Nhiếp Tiểu Phi đến.

“Các người đến mua trái cây?”

“Đúng vậy, tôi muốn bốn cân đào mật, cho tôi tầm 10 nghìn.”

Nhiếp Tiểu Phi nói.

“Tôi cũng muốn mua 10 nghìn.” Phùng Giai Giai nói.

“Ừm hả? Chắc chắn chứ?” Lâm Dật sửng sốt, cho dù thật sự ăn rất ngon thì cũng không đến mức như này chứ. 10 nghìn đấy, không phải là ít đâu.

“Đương nhiên chắc chắn rồi.” Nhiếp Tiểu Phi kích động nói: “Đào mật của nhà các anh không chỉ ăn ngon mà tác dụng làm đẹp dưỡng da cũng rất tốt, ăn đào của các người mụn trên mặt của hai chúng tôi đều không còn nữa rồi, tôi định mua nhiều để ở trong nhà dự trữ ăn dần.”

Lời này vừa nói ra lập tức hấp dẫn không ít người.

Thứ nhất là công dụng rất bất ngờ. Lại cộng thêm cách ăn mặc của Nhiếp Tiểu Phi và Phùng Giai Giai thật sự nổi bật cho nên đã hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người.

“Cô gái à, cô nói gì vậy, trái cây của người này thật sự có tác dụng làm đẹp và dưỡng da sao?”

Người hỏi chuyện là một bà thím hơn bốn mươi tuổi, tên là Từ Linh, là giám đốc điều hành của một công ty đã niêm yết, trên tay đeo chiếc nhẫn kim cương to bằng móng tay, khiến người khác lóa mắt không thể mở được.

“Thật đó, nếu không loại trái cây đắt như vậy chúng cháu cũng không bao giờ mua nhiều thế này đâu.” Nhiếp Tiểu Phi nói.

“Nhưng nó cũng chỉ là trái cây thôi mà.”

Phụ nữ đều thích chưng diện, nhất là những người phụ nữ có tiền như này. Trong việc làm đẹp dưỡng da sẽ không quan tâm đến giá cả.

“Chị Từ, hai cô gái này rõ ràng là người do tên này tự gọi tới, chị thật sự tin sao?”

Người phụ nữ mở miệng nói chuyện tên là Vương Na, dáng vẻ hơi gầy, trên người diện toàn hàng hiệu, cũng đang đi mua thức ăn, cũng đứng ở đó chỉ trỏ bảo Đỗ Đại Hải chọn cho hàng tốt nhất.

“Chúng tôi không phải là người được thuê đến đây nói bừa đâu, là trái cây tốt thật mà.” Nhiếp Tiểu Phi nói tiếp: “Các người đừng đổ oan cho người khác.”

“Ha ha.” Vương Na cười lạnh nói: “Nhìn cách ăn mặc này của hai người các cô, thật không giống người có thể mua nổi hàng ở Thang Thần Nhất Phẩm, cho nên xem xét thì chính là người bên ngoài được gọi vào, muốn lừa gạt người ta mua trái cây giá 2500 tệ một cân, các người cho rằng chúng tôi in được ra tiền sao? Cho dù tôi có cho ăn mày cũng không cho anh ta đâu!”

“Cô không tin thì thôi.” Nhiếp Tiểu Phi mắng chửi một câu, cũng không dám nói gì thêm. Cô ấy và Phùng Giai Giai đều hiểu rõ, tuy số tiền mỗi năm cô ấy kiếm được cũng không ít nhưng ở Thang Thần Nhất Phẩm này tùy tiện gọi ra một người, cô ấy cũng không thể đắc tội với người ta.

Nếu như không phải là bất đắc dĩ, tốt hơn hết cố nhịn một chút, không nên gây sự với người khác.

“Đừng so đo hơn thua với những kẻ bị thiểu năng.” Lâm Dật nói với hai cô: “Tôi gói cho các cô ngay bây giờ nhé!”

“Ừm.”

“Cái đồ nông dân hôi hám, cậu nói chuyện với ai đấy? Cậu nói ai là thiểu năng trí tuệ hả!”

Vương Na nổi giận, người có tiền mắng mình còn được nhưng hắn chỉ là một tên bán trái cây lại dám mắng mình, điều này làm cho bà ta không thể nhịn được nữa!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1100.

Chương 1101. Chào Hỏi Xong Thì Đi Rồi

“Với cô đấy.” Lâm Dật vừa đóng gói trái cây vừa nói: “Có cần tôi nói lại thêm lần nữa không?”

Vương Na tức đến mặt mày tái mét, cảm thấy bản thân vừa bị xúc phạm.

“Cũng không đi tiểu soi thử bản thân là thứ đức hạnh gì, một sợi dây chuyền của tôi cũng đã cả triệu rồi, cậu còn dám ở đây tiếng to tiếng nhỏ với tôi à, tin tôi gọi người đến bắt cậu đi không!”

Lâm Dật nâng cổ tay lên, cởi cổ tay áo ra.

“Tất cả mọi thứ trên người cô cộng lại cũng không đáng tiền bằng chiếc đồng hồ này của tôi, muốn khoác lác ư, cô chọc nhầm người rồi.”

Nhìn thấy chiếc đồng hồ đeo tay của Lâm Dật, Vương Na và những người khác đều sững sờ.

Cả bà ta và Từ Linh đều là những người có tiền, hơn nữa còn Phùng Giai Giai và Nhiếp Tiểu Phi đều là người trong giới người mẫu và giới giải trí, đương nhiên cũng hiểu biết sâu rộng, vừa nhìn đã biết chiếc đồng hồ của Lâm Dật là chiếc Patek Philippe nổi tiếng của Richard Mille.

Vì thế mà bọn họ phải mất một lúc lâu sau mới phản ứng lại.

“Sao nào, đeo một chiếc đồng hồ hàng nhái đến để lừa gạt người khác à?” Vương Na ngẩng đầu, có ý khinh thường nhìn Lâm

Dật, nói tiếp:

"Cậu thật sự cho rằng chúng tôi chưa từng trải đời sao? Không thể nhìn ra chiếc đồng hồ này là thật hay giả? Cậu đã chọn nhầm người rồi."

“Loại người như cô có lẽ chưa từng trải sự đời rồi.” Lâm Dật không nói nên lời: “Tránh ra chỗ khác giùm đi, đừng có đứng đây tự làm mình mất mặt thêm nữa.”

“Cậu đang nói với ai đấy.” Vương Na chỉ vào cổ Lâm Dật mà nói: “Có tin là tôi gọi điện thoại báo cáo cậu không?”

“Cô có biết ăn nói hay không vậy, đừng có chỉ trỏ anh Lâm của tôi.”

Đỗ Dao bất đắc dĩ, đứng lên giúp Lâm Dật ra mặt.

“Cút, ở đây không có quyền của mày, dăm ba tên nông dân còn dám ở đây tiếng to tiếng nhỏ với tôi à, ai cho mày cái gan đó!”

Chửi Đỗ Dao xong, Vương Na lại chỉ vào Lâm Dật: “Mau cút đi, Thang Thần Nhất Phẩm không chào đón mấy người, hạ thấp đẳng cấp của chúng tôi!”

“Nếu cô còn chỉ vào tôi một lần nữa, tôi liền chơi chết cô, không tin thì cứ thử xem.” Lâm Dật trầm giọng nói.

Vương Na bị dọa sợ, khí thế phát ra từ người Lâm Dật, khiến bà ta toát mồ hôi lạnh, mặt mũi trắng bệch.

Bà ta hiểu rất rõ, những người nông dân từ quê ra như bọn họ, ai ai cũng rất dữ tợn.

Những kẻ giết người được đưa tin trên truyền hình, phần lớn đều đến từ nông thôn.

Mặc dù bản thân nhiều tiền hơn họ, nhưng một khi đã dính vào đám người này, đến cuối cùng người chịu thiệt thòi vẫn là bản thân.

“Mau đi thôi, đừng tranh chấp với những kẻ kém hiểu biết.”

“Tôi không thèm để ý đến các người.” Vương Na không phục mà nói tiếp: “Nhưng lời của tôi nói ở đây, nếu các người không cút thì cứ chờ mà vào cục cảnh sát đi!”

“Tôi lại muốn xem thử, rốt cuộc là ai dám đến bắt tôi đi.”

Từ Linh kéo Vương Na về phía khu chung cư, đồ ăn cũng không định mua nữa để tránh phát sinh xung đột.

Nhiếp Tiểu Phi và Phùng Giai Giai nhìn nhau.

Anh chàng đẹp trai này có vẻ cũng là một kẻ hung hãn.

Nhưng thực sự men quá đi!

“Xong việc rồi, mỗi người 10 nghìn, quét mã đi.”

Lâm Dật chuyển túi đào mật đã được đóng gói cho hai người, còn tặng kèm mỗi người hai quả vải, định để cho bọn họ về ăn thử, nếu ngon thì có thể mua tiếp, coi như là cũng có đầu óc kinh doanh đi.

“Anh trai à, vì anh, đến cả váy ngắn và quần tất tôi cũng mặc luôn rồi, anh chắc chắn là không giảm giá cho tôi sao?” Nhiếp Tiểu Phi nháy mắt nói.

“Không phải là tặng thêm vải rồi sao, nếu như không phải do cô mặc như thế này thì không có lợi ích này đâu.”

“Haha, cảm ơn anh trai.”

Hai người họ mua xong, cười hi hi quay về.

Nhưng trên đường đi về, tình cờ nhìn thấy hai bà cô khi nãy, liên tục chửi bới.

“Giai Giai, cậu nói xem bọn họ có khi nào sẽ đánh nhau không?” Nhiếp Tiểu Phi hỏi tiếp: “Những người có thể đến Thang Thần Nhất Phẩm đều là những kẻ có tiền.”

“Tớ đoán là cô ta chỉ thuận miệng nói ra mà thôi.”

“Anh trai kia không giống như người bình thường đâu, hơn nữa lúc nãy cậu có chú ý tới không, chiếc Richard Mille Của anh ấy hình như không phải hàng giả, nói không chừng là con nhà giàu của một gia đình nào đó, đến đây để trải nghiệm cuộc sống cũng nên.”

“Đừng lộn xộn nữa, con nhà giàu có bệnh sao? Lại chạy tới đây để bán trái cây? Cũng thật mất mặt.” Nhiếp Tiểu Phi nói tiếp:

"Về phần chiếc Richard Mille kia, chúng ta đừng đánh giá, đồng hồ thật còn chưa nhìn qua được bao nhiêu lần chứ nói chi đến phán đoán thật hay giả."

“Cũng đúng, chúng ta quay về thôi, tớ phải nếm xem thử vải này có hương vị thế nào.”

Hai người lặng lẽ rời đi, Vương Na lấy điện thoại di động ra.

“Thật là không thể trông cậy vào anh ta việc gì cả!”

“Lão Tôn nhà cô cũng đang bận, hơn nữa không phải trên điện thoại anh ấy đã nói rồi sao, đợi lát nữa sẽ tìm người đến giúp cô giải quyết chuyện này, đừng trách móc anh ấy nữa.”

“Đợi tới lúc anh ấy tìm người đến thì món ăn cũng đã nguội rồi.” Vương Na lại lấy điện thoại di động lên, nói: ”Bây giờ tôi sẽ báo cảnh sát, vừa tiện vừa đỡ phiền phức.”

Sau khi nói xong, Vương Na bấm số 110 báo cảnh sát.

“Tôi muốn báo cảnh sát, trước cửa khu vực Thang Thần Nhất Phẩm có một tên nông dân đánh tôi!”

“Đúng, là ngay bây giờ, mấy người mau tới đi!”

Vương Na nhanh chóng cúp máy, cất điện thoại vào trong túi xách, khoanh tay trước ngực: “Hôm nay nếu không để cậu ta vào đó, thì tôi không mang họ Vương.”

“Tùy tiện là được rồi, chỉ là một người bình thường thôi, không cần phải lãng phí thời gian với cậu ta.” Từ Linh thuyết phục.

“Vậy sao mà được, chỉ là một tên nông dân quèn mà lại kiêu ngạo đến thế, cậu ta cho rằng cậu ta là ai chứ. Nơi đây là Trung Hải, không phải nông thôn!”

Từ Linh thở dài một hơi, cảm thấy đối phương có gì đó không đúng lắm.

Bán những thứ vô lý cũng coi như chấp nhận được, vậy mà miệng còn nói lời ngông cuồng, không để tâm đến các chủ hộ của Thang Thần Nhất Phẩm, thật sự có chút coi trời bằng vung.

“Chúng ta cứ ở đây đợi đi, đợi đến lúc cảnh sát tới đây, tôi còn phải đi tìm người tính sổ với cậu ta.”

Sở cảnh sát rất nhanh đã cử người tới.

Lúc này đây, Vương Na và Từ Linh cũng bước ra ngoài.

Sự xuất hiện của cảnh sát khiến cửa lớn của Thang Thần Nhất Phẩm lập tức trở nên náo nhiệt, có rất nhiều người qua đường cũng đều vây kín lại.

“Anh Lâm, cảnh sát đến rồi.” Đỗ Dao nói nhỏ.

“Đừng lo lắng gì cả là được.”

Hai nam cảnh sát từ trên xe bước xuống, đi về phía cửa lớn, nhìn xung quanh.

"Vương Na là ai?"

"Đồng chí cảnh sát, là tôi."

Cảnh sát gật đầu, liếc nhìn Lâm Dật và Đỗ Đại Hải, nói: “Lúc nãy khi cô báo cảnh sát đã nói có người đánh cô, là ai trong hai người họ?”

“Là cái người trẻ tuổi kia, lúc nãy cậu ta hù dọa tôi, nói là muốn chơi chết tôi.” Vương Na chỉ vào Lâm Dật, nói tiếp: “Bây giờ tôi vẫn còn sợ đây.”

Vẻ mặt của cảnh sát như đông cứng, đến mấy lời thế này cũng có thể nói ra, đúng là coi trời bằng vung.

"Những gì cô ấy vừa nói, anh có thừa nhận không?" Cảnh sát hỏi.

“Đúng vậy, quả thật có nói.”

“Anh thừa nhận là được rồi.” Cảnh sát nói tiếp:

“Theo các điều khoản liên quan trong ‘Luật xử phạt quản lý an ninh trật tự’, tạm giam 5 ngày và phạt 500 tệ, hãy thu dọn quầy trái cây của anh lại, cùng chúng tôi đi một chuyến.”

“Làm sao lại tạm giam có năm ngày?” Vương Na không để yên: “Cậu ta đã muốn giết chết tôi rồi, mà lại xử nhẹ như vậy, không phải chuyện đùa đâu!”

“Dựa theo các quy định liên quan đều sẽ xử lý như thế.” Cảnh sát nói tiếp:

“Đợi đến khi quay về, chúng tôi sẽ tiến hành bước xử lý tiếp theo, nếu phát hiện ra tình tiết nghiêm trọng sẽ tăng mức độ xử phạt.”

“Chồng tôi là tổng giám đốc công ty Bình An, các người tốt nhất xử lý cho nghiêm túc, nếu không tôi sẽ truy cứu tới cùng.” Vương Na không bỏ qua mà nói.

“Việc này…”

Hai nhân viên cảnh sát hơi lưỡng lự, bởi vì thân phận của đối phương không tầm thường, thế này có chút khó xử lý.

“Cô Vương, cô đừng mất bình tĩnh, chúng tôi đưa anh ta về đồn trước, sau đó sẽ tiến hành xử lý bước tiếp theo.”

“Tôi nói cho anh biết, việc này buộc phải xử lý nghiêm khắc!” Vương Na nói tiếp: “Hơn nữa trái cây của cậu ta lại dám bán tới 2500 tệ một cân, đây rõ ràng là lừa gạt, bắt buộc phải đưa về!”

“Bán 2500 tệ một cân?” Cảnh sát nhìn về phía Lâm Dật: “Người anh em, anh cũng thật sự dám rao giá đó, bán mắc như vậy, người của Cục Công thương không tới tìm anh sao?”

“Tới rồi.” Lâm Dật cười mà nói: “Chào hỏi xong là đi rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1101.

Chương 1102. Suy Nghĩ Ấu Trĩ

“Anh nói cái gì? Chỉ mới chào hỏi thôi đã rời đi sao?”

Hai người cảnh sát có hơi ngỡ ngàng, bốn mắt nhìn nhau, cảm thấy có gì đó không được bình thường cho lắm.

Bán trái cây với giá 2500 tệ một cân, hoàn toàn là một chuyện cực kỳ vớ vẩn. Không cần biết mục đích là gì, dù sao cũng phải xử lý chuyện này, sao có thể mới chào hỏi qua đã rời đi được.

Anh nghĩ rằng anh là cục trưởng à!

“Không tin thì anh cứ gọi điện hỏi thử.”

Lâm Dật cười nói: “Chẳng qua, các anh tới để thi hành pháp luật thì tôi nhất định sẽ hợp tác, nhưng trước khi bắt tôi, anh phải suy nghĩ thật kỹ, người của Cục công thương cũng không dám động đến tôi, các anh tự nhìn lại trình độ của mình đến đâu rồi hẳn nói.”

“Chuyện này…”

Cả hai người bị chèn ép đến có chút ngập ngừng.

Câu nói này cũng quá ngông cuồng rồi.

Nhưng thông thường, chỉ cần là không uống rượu mà dám nói ra những lời như thế này, hầu như phần lớn những người này là người không dễ gì đụng vào.

Két két!

Khi hiện trường đang rơi vào bế tắc, một chiếc Aston Martin one77 màu bạc dừng trước cổng Thang Thần Nhất Phẩm.

Chiếc siêu xe hơn 40 triệu dừng lại ở đây, khiến những người đứng xem bên cạnh đều phải sửng sốt.

Người có tiền thật sự là đây!

Một chiếc xe đắt tiền như vậy, cho dù là tại nơi như Thang Thần Nhất Phẩm thì không phải ai cũng có thể chạy chiếc xe này đâu.

Cửa xe mở ra, Lương Kim Minh và một cô gái trẻ bước ra khỏi xe.

“Anh Lâm, sao anh lại ở đây?”

“Trái cây trong nhà kính của tôi đã chín hết rồi, ở đây để bán nó đấy.”

Lương Kim Minh nở nụ cười: “Chuyện này không ổn lắm thì phải, anh thiếu tiền lắm sao?”

“Trái cây nhiều đến như vậy, nếu không bán đi thì ăn cũng không hết, dù sao cũng đang rảnh rỗi.”

“Cũng đúng, anh làm việc gì, tôi cũng không thấy làm lạ.”

Lương Kim Minh nói xong lập tức đưa mắt nhìn xung quanh: “Tình hình gì thế này? Sao lại có nhiều người xung quanh vậy? Còn có cảnh sát đang ở đây nữa hả?”

Lâm Dật chỉ vào Vương Na: “Cô ta gọi cảnh sát đấy, còn nói tôi uy hiếp cô ta nên muốn đưa tôi đến đồn.”

“Mẹ nó, đỉnh dữ vậy.”

Lương Kim Minh tức giận cười nhạo một tiếng, bước về phía Vương Na: “Cô muốn kiện cáo anh Lâm của tôi sao?”

Cả Vương Na và Từ Linh đều bị lóa mắt tới mù rồi.

Con nhà giàu nào lại đến đây vậy?

Bầu không khí của hiện trường lúc này quá đáng sợ.

“Đúng đấy, cậu ta uy hiếp tôi trước!” Vương Na bạo dạn nói:

“Tôi nói cho anh biết, chồng của tôi là tổng giám đốc công ty bảo hiểm Bình An, anh đừng chỉ vì tên nông dân hôi thối kia mà đắc tội với...”

Bốp!

Lương Kim Minh giơ tay tát mạnh vào mặt Vương Na.

“Con khốn chết tiệt mày bị bệnh à, anh Lâm của tao đến đây trải nghiệm cuộc sống, mày lại dám nói anh ấy là tên nông dân quèn sao? Đồ khốn kiếp, mày thì được tính là cái quái gì chứ.”

Vương Na bị một cái tát ngã ngửa xuống đất, che mặt lại: “Anh dám đánh tôi!”

“Tôi không đánh chết cô là may cho cô lắm rồi, may là hôm nay tâm trạng tôi tốt đấy!” Lương Kim Minh nói tiếp:

“Mới chỉ là một tên tổng giám đốc khốn khiếp mà lại dám hống hách như vậy? Tân Hoa là của ông đây, ông đây còn không dám biểu hiện như cô đâu.”

“Hãng hàng không Tân Hoa!”

Nghe xong bốn chữ này, Vương Na lập tức sững sờ.

Đó là công ty nổi tiếng lừng lẫy nhất Trung Quốc, mình lại có thể gặp trực tiếp ông chủ trẻ tuổi của bọn họ sao?

Tiếng ù ù cứ vang lên trong đầu của Vương Na, bà ta vô thức nhìn Lâm Dật, phát hiện đối phương đang mỉm cười nhìn mình.

Lúc này bà ta mới nhận thức được, người đàn ông trước mặt này không hề đơn giản.

Có lẽ là thực sự đến trải nghiệm cuộc sống!

Vậy thì chiếc đồng hồ Richard Mille trên tay cậu ta chắc chắn là hàng thật!

Sau khi giải quyết xong Vương Na, Lương Kim Minh nhìn lại hai tên cảnh sát.

“Đồng chí cảnh sát, chuyện này đã giải quyết xong rồi, các anh có thể quay về rồi.”

“Chuyện này…”

Hai người đều có chút khó xử, cho dù anh có lợi hại đi nữa cũng không phải anh nói xong chuyện là có thể xong chuyện luôn đâu.

“Cô Vương, cô là người đã gọi cảnh sát. Bây giờ, cô nghĩ sao?”

Nếu Vương Na tiếp tục cố chấp thì bà ta phải đi sâu xử lý chuyện này.

“Không, không, đây là lỗi của tôi, tôi không gọi cảnh sát nữa, là chuyện riêng của chúng tôi, các anh về đi.” Vương Na che mặt nói.

“Đã là việc riêng của các anh chị, vậy nên tôi sẽ không nói thêm điều gì nữa.”

Khi hai cảnh sát lái xe rời đi, Lương Kim Minh liếc nhìn Vương Na: “Còn ở đây làm cái quái gì vậy, mau cút nhanh đi.”

Từ Linh đỡ Vương Na dậy, nhanh chóng rời đi.

Tất cả những người đang quan sát xung quanh đều mang một vẻ mặt hậm hực.

Những người giàu có ở Thang Thần Nhất Phẩm này, khi gặp được người giàu có thật sự, họ thấy mình dường như chẳng là cái quái gì cả.

“Ồ, tôi đi đây, anh Lâm, quả đào mật của anh rất ngọt nha.” Lương Kim Minh cũng không khách sáo, miệng cười toe toét gặm một miếng.

Lâm Dật ngoài mặt nhìn thì lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại âm thầm rỉ máu.

Con mẹ nó cậu đừng ăn nữa, tôi vẫn chưa hoàn thành KPI đâu.

“Được được, sao cậu lại ở đây?” Lâm Dật hỏi.

“Tôi có nhà ở chỗ này, khi nào không có việc gì thì tôi lại đến.” Lương Kim Minh nói tiếp: “Anh Tần cũng có nhà ở đây. Anh có muốn tậu lấy một căn không?”

“Thôi khỏi, Cửu Châu Các của tôi vẫn còn trống đầy kia kìa.”

“Bản chất đâu có giống nhau, dù như thế nào cũng phải có một căn dự bị, chỉ có

một nhà thôi, nhìn thế nào cũng thấy không được thuận tiện cho lắm.”

“Mẹ kiếp xem ra cậu cũng là một nhân tài đấy.”

Sau khi ăn quả đào, Lương Kim Minh cầm thêm vài quả vải rồi nói: “Anh Lâm, mấy thứ quả anh trồng này thật sự rất ngon đấy. Như trái đào này, ít nhất cũng phải bán với giá 200 tệ một cân.”

“2500 tệ một cân.”

“Hả? Anh nói cái gì, 2500 tệ một cân?”

“Đúng vậy, chủng loại khác nhau đương nhiên giá cả sẽ đắt hơn rồi.”

“Nghiêm túc mà nói, nếu không phải vì mối quan hệ tốt đẹp của chúng ta thì tôi đã sớm chửi anh một trận rồi.” Lương Kim Minh nói:

“2500 tệ một cân, thật sự không phải nói đùa chứ.”

“Anh thì hiểu được cái gì.” Lâm Dật thì thầm vào tai Lương Kim Minh: “Ăn trái cây của tôi sẽ làm cậu trì hoãn thêm ít nhất mười phút.”

Vẻ mặt của Lương Kim Minh đột nhiên biểu lộ ra chút chần chờ.

“Anh có chắc thứ mình trồng là trái cây, mà không phải là thuốc chứ?”

“Thuốc cái con khỉ, tôi nói dối cậu bao giờ chưa.”

“Nếu đúng là như vậy.” Lương Kim Minh lại cầm lấy một nắm quả đào: “Tôi lấy về một ít ăn cho đỡ thèm.”

“Mẹ nó, chết tiệt, cậu xuống tay nhẹ nhàng vừa phải thôi, gần hết một cân rồi, tôi còn phải kiếm tiền đấy.”

“Má, tôi mới ăn có chút xíu anh đã đau lòng rồi, đúng là thứ không ra gì.”

Lương Kim Minh cầm đồ lên rồi bỏ chạy, cùng bạn gái của mình lên xe.

“Anh Minh, người đó là ai vậy, anh quen biết với anh ta sao?” Cô bạn gái hiếu kỳ mở miệng.

"Nếu anh không quen, anh có thể gọi anh ấy là anh được sao." Lương Kim Minh nói:

"Lâm gia, nổi danh bậc nhất Trung Hải, chính là người mọi người thường xuyên nhắc tới."

"Hả? Thì ra anh ấy là Lâm gia, đúng là thần long thấy đầu không thấy đuôi."

"Suy nghĩ của anh Lâm tương đối kỳ lạ, khác hẳn với chúng ta, em cũng không cần phải ngạc nhiên." Lương Kim Minh đưa đào cho bạn gái: "Em nếm thử đi, quả này ăn thật sự rất ngon."

"Cảm ơn anh, anh Minh." Bạn gái hôn lên mặt Lương Kim Minh một cái: "Lát nữa em sẽ khiến em muốn dừng mà dừng không được."

"Biểu hiện tốt một chút."

Hai người thể hiện sự ngọt ngào dành cho nhau, lái xe tiến vào gara dưới tầng ngầm, rồi trở lại nhà của mình.

Khoảng một giờ sau, Lương Kim Minh hoàn thành đợt phóng thích đầu tiên.

Còn bạn gái của anh ta thì mệt bở hơi tai, kiệt sức, nằm trên giường không mảnh vải che thân, dường như không còn chút sức lực nào.

Tâm tình Lương Kim Minh nặng nề hút thuốc, sau đó cầm lấy điện thoại di động gọi video wechat cho Tần Hán, kéo cả Cao Tông Nguyên vào cuộc gọi.

"Có chuyện gì vậy."

Trong video, Tần Hán đang ở trong phòng làm việc của mình, mắt đeo một chiếc kính cận, cách ăn mặc nhếch nhác cứ như thể mặt người nhưng thân thú vậy.

Bên phía Cao Tông Nguyên thì đang mồ hôi nhễ nhại, như thể anh ta đang tập luyện thể thao.

“Lão Tần, lão Cao, tôi vừa thấy lão Lâm bán trái cây ở cổng Thang Thần Nhất Phẩm.”

“Cái gì? Bán trái cây?”

Tần Hán và Cao Tông Nguyên đều ngẩn người một lúc, cuối cùng lại nói:

“Bình thường thôi. Mạch não của anh ta khác với chúng ta. Hơn nữa, anh ấy không phải đang trồng trái cây sao? Mang đi bán chúng cũng là chuyện bình thường.”

“Điều này thì tôi biết, nhưng anh Lâm nói rằng ăn quả đào của anh ấy có thể kéo dài cuộc vui lâu hơn. Tôi thấy nó thực sự có hiệu quả, kéo dài thêm ít nhất là mười phút.” Lương Kim Minh hít một hơi thật sâu, thần thái tang thương.

“Cho nên, tôi có một ý tưởng hơi ấu trĩ, không bằng chúng ta cùng đến nhà kính của anh Lâm rồi càn quét một vòng đi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1102.

Chương 1103. Lâm Dật Cướp

"Mẹ kiếp, thật hay giả vậy, còn có chức năng này sao?"

"Thật sự?"

Lương Kim Minh nói: "Tôi ăn một nắm anh đào và một ít vải, cảm giác bây giờ còn có sức lực đây, đợi lát nữa còn có thể đến một lần sóng."

"Chờ chút, chúng tôi bây giờ đi qua tìm anh ta."

Rất nhanh, hai người liền cúp video, chuẩn bị đi tìm Lâm Dật.

...

Một trận phong ba kết thúc, gian hàng nhỏ đã yên tĩnh không ít.

Tuy rằng rất nhiều người còn không biết rõ thân phận của Lâm Dật, nhưng mà đều đoán được người này rất khó dây vào. Nếu không cũng không thể quen biết bạn có tiền như vậy.

Nhưng còn có một số người không biết sự thật đối với giá hoa quả Lâm Dật bán giá trên trời xì mũi coi thường.

Nhưng mọi người đều là hiếu kỳ, cộng với vẻ ngoài của Lâm Dật đã khiến cho một số phú bà mất đi lý trí, tiện tay mua một chút.

Lâm Dật tính toán một chút, vào buổi sáng anh đã bán đi hơn ba vạn đồng tiền rồi.

Dựa theo tiến độ này đi xuống, tối thiểu phải mất ba bốn ngày mới có thể bán hết số trái cây này.

Hơn một giờ chiều, đồ của Đỗ Đại Hải đã bán gần hết, chủ yếu nhất vẫn là công lao của Lâm Dật.

Lại đây mua ít thức ăn, liền có thể ở khoảng cách gần xem trai đẹp, vẫn là rất đáng giá.

"Anh Hải, đồ ăn đã bán xong rồi các anh hãy đi về trước đi, không cần chờ tôi." Lâm Dật nói:

"Đêm nay tôi không trở về thôn Hoan Hỉ, sáng sớm ngày mai các anh trực tiếp tới đây là được."

"Nếu tôi rời đi, đồ của cậu sao bán? Tôi ở lại chỗ này chờ cậu một lát, dù sao trở về cũng không có chuyện gì, sau khi chờ cậu dọn quán tôi lại đi."

"Không cần không cần, chị dâu trong nhà còn chờ anh đấy, anh về sớm nghỉ ngơi thật tốt đi."

Thấy Lâm Dật kiên trì cố chấp, Đỗ Đại Hải cũng không ép buộc ở lại.

Lâm Dật đem hoa quả dỡ trên xe xuống, sau đó tiễn Đỗ Đại Hải với Đỗ Dao đi.

Lâm Dật cũng không vội vàng, một bên chơi game một bên bán đồ, cảm giác cuộc sống khá thoải mái.

Không bao lâu, một chiếc Cayenne đứng ở trước mặt Lâm Dật.

Vốn dĩ Lâm Dật không coi là chuyện to tát, ở một nơi Thang Thần nhất phẩm như thế này, Cayenne cũng không tính là xe tốt, hoàn toàn không nhấc lên được hứng thú của anh.

Nhưng liếc mắt nhìn bảng số xe, trái tim suýt chút nữa bị dọa rơi xuống.

Đó là xe của Hà Viện Viện.

Với tính cách của cô ấy, đoán chừng có thể đem trái cây của mình ăn hết.

Nhất định là cẩu Lương Kim Minh này mật báo.

Đúng như Lâm Dật nghĩ.

Sau khi xe dừng hẳn, Hà Viện Viện dẫn đầu đi xuống, ngoài ra còn có Kỷ Khuynh Nhan.

Sau lưng các cô là Tần Hán với Cao Tông Nguyên.

"Anh Lâm, mau cho em nếm thử trái cây của anh đi, em đều nghe lão Lương nói rồi, có người nói có thể lùi lại mười phút." Cao Tông Nguyên cười ha hả nói.

"Mẹ kiếp, tôi còn chỉ vào bán lấy tiền đây này."

"Đều nói nhiều tiền tổn thương cảm tình."

"Đừng, để cảm tình tổn thương tiền."

Dựa theo hành vi nhất quán nước tiểu của hệ thống, nếu như là người thân và bạn bè tới mua đồ thì khả năng cao sẽ không được tính vào nhiệm vụ. Nếu không nhiệm vụ đã vài phút đồng hồ liền làm xong rồi, cũng không khác gì là gian lận cả.

"Hà Viên Viện, hai người các cô có thể hay không rụt rè chút, ăn vậy thì thôi đi, cô lại còn muốn đóng gói túi ni lông?"

"Chúng tôi cũng cực khổ để trồng trái cây mà tôi nhất định phải ăn đủ." Hà Viện Viện nói:

"Rồi lại nói, hoa quả trên ruộng là do Lão Cao và tôi giúp anh trồng, chúng ta chia sẻ thành quả thắng lợi với nhau, cũng là chuyện đương nhiên."

Lâm Dật thở dài, vốn là nhiệm vụ 100 vạn này cũng đủ khó rồi.

Hiện tại Hà Viện Viện lại đến đây ăn uống, độ khó của nhiệm vụ trực tiếp tăng gấp đôi.

Quả thực chính là chướng ngại vật trên con đường thành công của mình mà.

Kỷ Khuynh Nhan lặng lẽ kéo Lâm Dật một cái, ra hiệu cho anh không nên nói nữa.

Nếu như chỉ là Hà Viên Viên với mình thì cũng không có gì, nhưng ở đây còn có Cao Tông Nguyên, mặt mũi vẫn là muốn cho.

"Lão Lâm, cậu trồng thứ này thế nào vậy, xác thực ăn ngon." Tần Hán nhếch môi nói: "Bán bao nhiêu tiền một cân?"

"Phốc!" Tần Hán suýt chút nữa thổ huyết, "2500 một cân!?"

"Bán rẻ thì rất không có tính khiêu chiến." Lâm Dật nói:

"Tôi đã đặt cho mình mục tiêu là phải bán được doanh số một triệu. Nếu không định giá cao như vậy, muốn kiếm được một triệu là không có khả năng."

Lâm Dật lời nói mang thâm ý, muốn nhắc nhở Hà Viện Viện một cái, lão tử còn muốn dùng những này bán lấy tiền đây này.

"Lão Cao, anh lại giúp em lấy một cái túi khác, em đựng quả đào mật với vải."

Lâm Dật:...

Nghiệp chướng!

Tần Hán với Cao Tông Nguyên ăn một chút liền dừng tay, nhưng Hà Viện Viện là không có chút nào khách khí, xách một túi đủ thứ.

Ít nhất cũng phải 10 cân rồi.

Vốn dĩ Lâm Dật cảm thấy, Lương Kim Minh đột nhiên xuất hiện, cho mình giải vây, thành công giả trang, đây là chuyện rất tốt, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là anh ta hại mình.

Vào giờ phút này, Lâm Dật đột nhiên đã hiểu rõ một câu nói.

Món quà do vận mệnh ban tặng được bí mật đánh dấu như một món hời.

Câu nói này nói chính là Hà Viện Viện rồi, thật mẹ nó cô ta là không có chút khách khí nào.

"Như thế nào? Ở đây bán hoa quả có mệt hay không?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Mệt thì cũng không phải mệt lắm, chỉ là bán tương đối chậm."

"Chủ yếu là do anh bán quá mắc, nào có ai bán cái giá này, không ai sẽ nguyện ý coi tiền như rác."

"Em nhưng đừng nói như vậy, trái cây nhà chúng ta quả thật có công hiệu thần kỳ."

"Không phải Lão Lương đang nói sao, có thể kéo dài 10 phút, bán 2500 xác thực không lỗ." Cao Tông Nguyên nói.

Kỷ Khuynh Nhan gương mặt chợt đỏ, chuyện gì thế này.

Làm sao có khả năng có công hiệu như vậy.

Bởi vì Kỷ Khuynh Nhan cùng với Hà Viện Viện đều có việc, họ trò chuyện một lúc liền chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi, Kỷ Khuynh Nhan mang theo một quả đào mật trở về, chuẩn bị đến công ty ăn.

Phần còn lại sẽ ăn khi Lâm Dật về nhà tối nay.

Mấy người đi rồi, thẳng đến hơn ba giờ chiều, liền bán đi một quả táo, kiếm được hơn 700 tệ, sau đó lại không có ai tới nữa, làm cho Lâm Dật cũng không muốn ở lại làm ăn nữa.

Lâm Dật gọi điện thoại cho Vương Nhiễm, nói cô ấy lấy một chiếc xe vận tải lại đây.

Chất đồ lên xe và lái hướng về phía đơn vị của Lương Nhược Hư.

Nhìn thấy Lâm Dật lại đây, người gác cửa tươi cười chào hỏi, cái gì đều không hỏi, liền đem lan can mở ra.

Khi đi tới văn phòng của Lương Nhược Hư, phát hiện trong phòng làm việc không có ai.

Sau khi hỏi thăm mới biết, hóa ra là đi họp rồi.

Lâm Dật cũng không sốt ruột, chỉ ở bên trong phòng làm việc chờ.

Hơn nửa canh giờ, lờ mờ nghe thấy giọng nói của Lương Nhược Hư đang nói chuyện với người khác, sau đó chính là tiếng giày cao gót nhịp nhàng.

Cùm cụp ——

Lương Nhược Hư đẩy cửa vào, Lâm Dật tay mắt lanh lẹ, từ phía sau bịt con mắt của cô lại.

Mà Lương Nhược Hư phản ứng cũng rất nhanh, tránh thoát Lâm Dật, dùng tay trái nắm lấy cánh tay của anh, chuẩn bị ném một cái qua vai.

Nhưng còn chưa kịp phát lực, bỗng nhiên liền dừng động tác lại.

"Làm em sợ muốn chết, em còn tưởng rằng là ai đó." Lương Nhược Hư liếc mắt nói.

"Em cũng không ngẫm lại, ở chỗ này của các em, người xấu có thể đi vào sao."

"Em cái này cũng là phản ứng của bản năng." Lương Nhược Hư nói:

"Lúc em học đại học, khi em về nhà, cha em liền thao luyện em chiêu này, sợ em ở bên ngoài bị bắt nạt."

"Mẹ vợ anh không quản sao?"

"Bà ấy ở bên cạnh cổ vũ, bằng không cha em cũng không thể đem em luyện ác như vậy."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1103.

Chương 1104. Làm Đại Bảo Kiếm Liền Tốt

"Thói quen như này có thể, khó trách em hiện tại da dày thịt béo, đoán chừng đều là khi đó luyện ra được."

"Lượn đi sang một bên." Lương Nhược Hư liếc mắt, "Bà ấy chính là đố kị em so với bà ấy xinh đẹp hơn."

Lâm Dật giơ lên túi trái cây trên tay.

"Nếm thử trái cây anh trồng đi."

"Anh làm sao còn tự mình đưa tới chứ, không nói để cho em đi lấy sao."

"Không bán được nên đóng sạp sớm, hơn nữa em lại không đến, liền thuận tiện mang qua cho em."

Lương Nhược Hư tiếp nhận hoa quả, "Biểu hiện cũng không tệ lắm, lần sau tiếp tục cố gắng."

"Nếm thử anh đào đi, có công hiệu làm đẹp."

Lương Nhược Hư một tay nâng má, cảm giác thiếu nữ mười phần.

Chiếc nhẫn Lâm Dật tặng cho cô vẫn còn đeo trên tay, sáng lên lấp lánh.

"Anh đút em."

"Đều đã lớn như thế, đút ăn cái gì? Mau ăn đi."

"Em mới ba mươi, số tuổi làm sao lại lớn." Lương Nhược Hư không tình nguyện nói: "Ghét bỏ em đã lớn tuổi rồi có phải hay không?"

"Làm sao có thể, tới tới tới, anh đút cho em ăn."

Lâm Dật cầm một quả anh đào ra, nhưng cuối cùng vẫn ném đến trong miệng của mình.

"Em biết anh sẽ như vậy mà."

Lâm Dật không lên tiếng, đột nhiên đứng dậy, hôn lên trên môi mỏng của Lương Nhược Hư, cũng đem anh đào đưa vào trong miệng của cô.

"Ô ô ô ..."

Lương Nhược Hư trừng hai mắt, quả đấm nhỏ đập vào vai Lâm Dật, nhưng như trước không thể thoát khỏi Lâm Dật, cuối cùng chỉ có thể thuận theo, đem anh đào nuốt vào.

"Buồn nôn chết rồi, trong miệng đều là nước miếng của anh." Lương Nhược Hư một bên chùi miệng, vừa nói.

"Em còn không thấy ngại mà còn nói anh, anh còn ăn đầy miệng son môi đây này."

"Cắt, người khác muốn có cơ hội này vẫn không có đây, hãy vui đi." Lương Nhược Hư nói:

"Nhưng quả anh đào anh trồng thật ngọt, quả thật cũng không tệ, ở Yến Kinh em cũng chưa từng ăn ngon như vậy."

"Cường điệu đến vậy sao?"

Lương Nhược Hư có thể nói đồ ăn ngon, cái kia tuyệt đối không sai rồi.

Cũng không phải là bởi vì Thẩm Thục Nghi là người đứng đầu tập đoàn Hoa Nhuận, mà là vì Lương gia ở Yến kinh đứng hàng cũng đủ lớn.

Đến cấp bậc đó của bọn họ, đồ ăn trên căn bản đều là được cung cấp đặc biệt.

Cũng giống như là gạo Ngũ Thường ở Đông Bắc, ngay cả người Đông Bắc mình cũng ăn không được thuần chánh. Bởi vì loại tinh khiết nhất kia, đã bị đưa đi, hơn nữa còn là không đủ cung cấp.

Mà hoa quả này cũng như vậy không ngoại lệ, những gì họ ăn chắc chắn đều là tốt nhất toàn quốc.

Cho nên có thể nhận được đánh giá như vậy, đủ để chứng minh chất lượng hoa quả của mình.

"Ăn rất ngon." Lương Nhược Hư ăn một quả vải, nhất thời sáng mắt lên.

"Loại này cũng rất ngon, không chỉ có nước ngọt mà còn rất nhiều thịt."

"Nước rất ngon."

"Anh thật xấu xa." Lương Nhược Hư rất tự nhiên nói.

Người từ đại viện đi ra ngoài đối với loại thịt này đã miễn dịch, dù cho lại ăn mặn một chút cũng không đáng gì.

"Vậy em ăn trước, anh đi về trước, miễn cho làm lỡ công việc của em."

"Anh ngày mai lại chuẩn bị cho em một chút, em muốn gửi cho cha một ít."

"Hoa quả rõ ràng là của anh, muốn gửi đi cũng là anh gửi, không thể đem cơ hội này cho em được."

"Anh này cũng quá khó ưa rồi, thậm chí ngay cả cái này cũng phải cãi."

"Cái này gọi là đạo lí đối nhân xử thế, em không hiểu."

Lương Nhược Hư lại lột một quả vải khác, "Anh đã hiểu đạo lí đối nhân xử thế, em cũng không muốn nói nhiều. Ngày mai em gửi một ít cho lão Dương, tuy rằng đã lùi về tuyến hai, nhưng ở Trung Quốc, lời nói vẫn như cũ có trọng lượng."

"Biết rồi."

Cùng Lương Nhược Hư nói chuyện một lát, Lâm Dật liền lái xe đi bệnh viện Hoa Sơn, chuẩn bị đem hoa quả cho Lý Sở Hàm.

Sớm đã gọi cho Lý Sở Hàm trước, cô ấy hôm nay trực phòng cấp cứu, liền mang theo hoa quả, đi tới sảnh phòng cấp cứu.

Nhưng Lâm Dật chuẩn bị hai phần, bởi vì Kiều Hân cũng đang ở cùng với cô ấy, người gặp đều có phần.

"Anh Lâm anh đã rất lâu rồi không tới đây đó."

Nhìn thấy Lâm Dật tới đây, Kiều Hân cười hì hì tiến lên nghênh tiếp, cũng mở túi trên tay Lâm Dật.

"Nha, hoa quả."

"Các cô một người một phần."

"Vẫn là anh Lâm anh chu đáo."

Kiều Hân cầm hoa quả đứng qua một bên, "Em sẽ không quấy rầy hai người các anh nữa, đi trước á."

Lý Sở Hàm có chút ngượng ngùng đứng ở trước mặt Lâm Dật.

"Đây là hoa quả anh trồng?"

Lâm Dật gật đầu, "Hiện tại đã chín rồi, mang tới cho em nếm thử."

"Em hiện tại đi rửa, anh cũng ăn chút."

"Đừng." Lâm Dật nhỏ giọng nói, "Anh ban ngày đều đã ăn rồi, em buổi tối lấy về lén lút ăn, bằng không người khác lại đây đoạt mất."

"Ừ, biết rồi."

"Chủ nhiệm Lý, chủ nhiệm Lý."

Lúc hai người đang thầm thì nói chuyện, phòng cấp cứu thứ tư, có một cái đầu thò ra.

Lâm Dật thuận thế nhìn sang, là một người đàn ông trẻ 30 tuổi, mang kính mắt, tướng mạo có chút xa lạ, giống như là bác sĩ mới tới bệnh viện.

Đúng như Lâm Dật nghĩ, người đàn ông trẻ tuổi đó tên là Lý Dương, là bác sĩ khoa phẫu thuật não tốt nghiệp Hiệp Hòa, vừa tới bệnh viện Hoa Sơn làm, bây giờ là quy bồi y sinh, đang túc trực ở khoa cấp cứu.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Tôi có một bệnh nhân, bệnh trạng có chút kỳ quái, tôi không quyết định chắc chắn được."

"Chờ chút."

Lý Sở Hàm đáp một tiếng, "Theo em qua xem một chút, anh am hiểu nhất về loại bệnh này mà."

"Đi nhìn xem."

Hai người đi tới phòng cấp cứu thứ tư, bên trong đang ngồi là một người đàn ông trung niên hơn 50 tuổi, vì phối hợp kiểm tra, nên áo trên đã cởi bỏ.

"Nói một chút tình huống của anh đi." Lý Sở Sàm hỏi.

Đàn ông trung niên chỉ vào bả vai của mình, "Bác sĩ, bả vai của tôi đụng vào liền đau, không động vào không đau. Bệnh này chữa trị thế nào? Có phải rất nghiêm trọng hay không?"

"Anh chờ chút, tôi xem thử."

Nói xong, Lý Sở Hàm đi tới xoa bóp hai lần, đưa tới tiếng rít gào liên tục.

Không khỏi nhíu mày, bệnh trạng quả thật có chút kỳ quái.

Lý Sở Hàm nhìn Lâm Dật, muốn nghe một chút suy nghĩ của anh.

"Đại ca, vai của anh nhấn một cái liền đau, không động vào không đau đúng không?"

Người đàn ông trung niên gật đầu, vẻ mặt đưa đám nói:

"Bác sĩ, anh có thể kiểm tra cẩn thận cho tôi không, đến cùng là có chuyện gì? Cả nhà chúng tôi chỉ dựa vào tôi để sống qua ngày."

"Việc nhỏ, nếu không động vào không đau, về sau cũng đừng có đụng nó nữa, cái này không phải không bị bệnh sao."

Lý Sở Hàm: ???

Lý Dương: ???

Thật là một kỹ thuật điều trị mới lạ.

Lý Sở Hàm nhẹ nhàng kéo Lâm Dật một cái, ra hiệu cho anh chuyện bệnh nhân không thể nói đùa được.

"Sao không thu xếp chụp phim, vừa nhìn liền biết rồi." Lý Dương nói.

"Không cần, chụp phim quá lãng phí tiền." Lâm Dật nói:

"Chỉ là viêm màng hoạt dịch, chú ý hơn đến việc bảo dưỡng là được rồi."

Đây là sự khác biệt giữa bác sĩ mới và bác sĩ cũ.

Bác sĩ mới muốn thông qua cuộn phim để phán đoán bệnh nhân bị bệnh gì, bác sĩ cũ dựa vào kinh nghiệm liền có thể phán đoán ra được, điều này vô hình trung tiết kiệm cho bệnh nhân rất nhiều tiền.

"Nhưng trên người anh ta, hình như có sắc tố đen trầm tích, tôi cảm giác chức năng gan có gì đó không ổn, cần phải kiểm tra toàn diện."

Bởi vì vừa mới tốt nghiệp, cho nên Lý Dương rất thận trong lời nói.

"Kiểm tra chức năng gan thì càng không cần, trở lại làm cái Đại Bảo kiếm là được rồi."

"Đại Bảo kiếm?" Lý Dương có chút khó mà tin nổi, cảm giác là mình nghe lầm.

"Đây chính là thời gian quá dài không tắm rửa, cùng sắc tố đen trầm tích cũng không có nửa xu quan hệ."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1104.

Chương 1105. Giới Thiệu Nữ Hoạt Náo Viên Cho Cháu

"Thật sự là như vậy sao?"

"Không tin tôi thì anh lấy nước chà lau cho anh ta thử đi."

Lý Dương có chút lúng túng, theo bản năng nhìn về phía Lý Sở Hàm, người sau mỉm cười gật đầu.

"Việc này là tôi qua loa."

"Cậu mới vừa tốt nghiệp, kinh nghiệm lâm sàng ít, về sau là tốt rồi." Lý Sở Hàm nói: "Chúng tôi đi trước, có việc cậu liền gọi cho tôi."

"Được được được, cảm ơn chủ nhiệm Lý."

Lý Sở Hàm gật đầu, và rời đi cùng với Lâm Dật.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi,

Lý Dương gọi y tá ở bàn hướng dẫn.

"Người đàn ông bên cạnh chủ nhiệm Lý kia là ai vậy? Cũng làm ở bệnh viện chúng ta sao?"

"Anh nói chủ nhiệm Lâm à." Tiểu hộ sĩ nói: "Anh ấy vốn dĩ là phó chủ nhiệm khoa tim mạch, bây giờ cách chức rồi."

"Thật, thật giả vậy? Hai chúng tôi cũng sắp sỉ nhau, vậy mà là bác sĩ ngoại chủ nhiệm khoa tim mạch sao?"

"Đâu chỉ có vậy, tôi nghe y tá trưởng nói, với trình độ kỹ thuật của chủ nhiệm Lâm muốn làm viện trưởng cũng không có vấn đề gì, chỉ tiếc là anh ấy nghỉ việc rồi."

Lý Dương sững sờ nhìn một hồi lâu, vậy mà đụng phải đại thần?!

Sau khi rời khỏi phòng cấp cứu, hai người tìm chỗ không có ai để nói chuyện một lúc, Lâm Dật mới rời khỏi đi đến chỗ Vương Oánh.

Sau khi đưa hoa quả tới, mới lái xe về nhà.

Vào đến sân, phát hiện một chiếc Audi A6 đậu trước cửa ra vào.

Chiếc xe này Lâm Dật còn có chút ấn tượng, giống như là xe của ba Kỷ Khuynh Nhan.

Đúng như dự đoán, sau khi Lâm Dật đi vào phát hiện, Kỷ An Thái đang ngồi ở trên ghế salon, Kỷ Khuynh Nhan thì cùng với mẹ cô ấy Tống Minh Tuệ ở trong phòng bếp bận rộn nấu cơm tối.

"Anh trở về rồi."

Nhìn thấy Lâm Dật vào cửa, Kỷ Khuynh Nhan lên tiếng chào hỏi.

"Chú với dì đến rồi, sao không nói trước với anh."

"Mẹ em không cho, nói sợ làm lỡ công việc của anh."

"Anh chỉ bán hoa quả, cũng không có làm lỡ chỗ nào." Lâm Dật nói: "Lần sau lại có chuyện như vậy, em phải gọi điện thoại cho anh trước."

"Ừ."

"Chúng ta chính là nhàn rỗi không chuyện gì, đến chỗ các con xem một chút." Tống Minh Tuệ nói:

"Hai người các con cứ lo làm việc của mình, đừng chậm trễ chuyện của các con."

"Bách lễ đạo hiếu làm đầu, không được phá lệ."

Lâm Dật có thể có thói quen sinh hoạt như này, cơ bản đều là Vương Thúy Bình với Triệu Toàn Phúc dạy dỗ.

Lúc nhỏ, ở phương diện này, bởi vì nghịch ngợm gây sự, xác thực không ít lần bị đánh.

Hai vợ chồng già hiểu ý cười cười, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Có được con rể có thể kiếm tiền không giả, nhưng quan trọng nhất vẫn là tính cách, cái này so cái gì đều mạnh.

"Anh ở cùng với cha em một lúc, cơm sắp xong rồi." Kỷ Khuynh Nhan ở nhà bếp nói.

"Được rồi."

Lâm Dật ngồi xuống trên ghế sô pha, phát hiện Kỷ An Thái đang xem trực tiếp ở trên Đấu Ngư.

"Chú Kỷ, đang xem cái gì đấy."

"Nhàn rỗi không có gì, xem chút hoạt náo viên chơi mạt chược."

"Chơi mạt chược nhiều vô vị, nhiều tiểu tỷ tỷ như vậy, không nhìn thì thật đáng tiếc." Lâm Dật nói đùa.

"Này nói làm gì, chú cũng lớn tuổi như vậy rồi, nhìn cái gì tiểu tỷ tỷ."

"Việc này cùng tuổi tác không liên quan, mỗi người đều có quyền lợi thưởng thức cái đẹp." Lâm Dật nói: "Tuy nói đã lớn tuổi rồi, nhưng món ăn tinh thần vẫn cần phải bổ sung."

Lâm Dật nhớ mang máng, mình lần đầu tiên khi tới biệt thự Vân Thủy của Kỷ Khuynh Nhan, lại đụng phải ba cô ấy.

Ngay cả động tác Squat còn biết, thậm chí còn mạnh hơn mình nhiều.

"enenen ..."

Kỷ An Thái sờ cằm, "Cháu nói như vậy cũng có đạo lý, quốc gia đều cho các cô ấy phát sóng, chúng ta nhìn chút cũng không phạm pháp."

"Điều đó là đương nhiên."

Kỷ An Thái lặng lẽ hướng về nhà bếp liếc nhìn, nhỏ giọng hướng về phía Lâm Dật nói:

"Chú nói với cháu cái này, chú gần đây phát hiện một hoạt náo viên mới, trình độ cũng không tệ, chú cho cháu xem một chút."

"Được ạ."

Cha vợ với con rể, ở cùng nhau xem nữ hoạt náo viên, toàn bộ Trung Quốc chắc cũng chỉ có mình hai người.

Kỷ An Thái tìm tìm, đi vào phòng phát sóng trực tiếp của hoạt náo viên, nickname gọi là: Tiểu Bạch không ngủ.

Ban đầu Kỷ An Thái đã xem nó, nhưng sau khi Lâm Dật đến, mới vạn bất đắc dĩ đổi đến một người khác phát sóng trực tiếp.

"Cô gái này khoảng hơn ba mươi."

"Cháu đây liền không hiểu được." Kỷ An Thái nói:

"Tuy rằng tuổi có chút lớn, nhưng so với các tiểu cô nương mạnh hơn nhiều, chỉ là có chút lạnh lùng. Ngày hôm qua chú thưởng một ngàn đồng tiền, chỉ nói câu cảm ơn, loại người có phẩm chất coi tiền tài như cặn bã, tôi rất thưởng thức."

"Vậy cũng là giả bộ, chú đừng để bị mắc lừa." Lâm Dật nói:

"Tuy rằng nhà chúng ta không thiếu tiền, nhưng cày tiền cũng không cần phải như vậy."

Những cường hào khác khen thưởng xong, còn có thể ước hẹn đi ra ngủ một giấc.

Kỷ An Thái đã ở độ tuổi này, cơ bản cũng là cáo biệt với loại chuyện như vậy, cho nên dùng tiền chính là đổ xuống sông xuống biển, còn không bằng đi thực tế đại bảo kiếm.

Hơn nữa nếu thật sự là náo xảy ra chuyện gì, còn phải để con rể như mình đi giải quyết, nhiều mới mẻ a.

"Cháu cũng đừng nói như vậy, khí chất như này, nhưng là giả cũng không ra được." Kỷ An Thái nói:

"Hơn nữa chú cũng đã theo dõi cô ấy lâu như vậy, vẫn luôn là như vậy, lời nói không coi là nhiều, còn có tài nghệ, thuộc về loại hình nhiều kỹ năng, cũng có cao lãnh."

"Vậy cũng phải phân người, cháu cũng không cần dùng tiền, những người này cũng phải tranh nhau gọi bố."

"Đừng nói bậy, cháu nếu như không xoạt cái tên lửa gì gì đó, người ta đều không để ý đến cháu." Kỷ An Thái nói.

"Chú như nào đây không tin đây."

Lâm Dật cầm điện thoại di động, mở ra phát sóng trực tiếp của Đấu Ngư, đi vào phòng phát sóng trực tiếp của nữ hoạt náo viên.

Cảm giác người tình trong mộng của cha vợ tương lai hôm nay sắp tiêu tan trên tay của mình rồi.

"Anh Trai Khẩu trang? Tên này của cháu cũng quá kỳ lạ rồi." Kỷ An Thái nói: "Không hay bằng của chú."

"Chú tên là cái gì?"

"Ôn nhu gió."

Lâm Dật:...

"Có phải so với cháu hay hơn không?"

"Dạ dạ dạ, cái tên trên này có thể, đều cho ta thổi lăng loạn."

"Cháu đừng nói vô dụng, cháu xem một chút, người ta phản ứng sao?" Kỷ An Thái nói, còn có chút đắc ý.

"Nha, anh trai khẩu trang đến rồi! Hoan nghênh anh trai khẩu trang tới phòng phát sóng trực tiếp của tôi."

Ngay lúc Kỷ An Thái còn đang đắc ý, nữ hoạt náo viên nhiệt tình đứng dậy, còn cúi mình vái chào, nụ cười rạng rỡ.

Mặc dù phát sóng trực tiếp chưa được bao lâu, nhưng ở Đấu Ngư, nhưng truyền thuyết về Lâm Dật vẫn còn được lưu truyền.

Hơn nữa có lúc, vì hiệu quả của phát sóng trực tiếp, Trương Hiểu Du còn có thể đem Lâm Dật kéo tới cùng nhau phát sóng trực tiếp.

Cho nên những người phụ nữ hoạt náo viên trên nền tảng Đấu Ngư này thấy Lâm Dật, cũng như thấy tổ tông của mình vậy.

Ai cũng muốn leo lên chút quan hệ, cứ như vậy tháng ngày mình ở Đấu Ngư sẽ dễ dàng hơn.

Cũng giống như buổi phát sóng trực tiếp của nữ hoạt náo viên tên tiểu ngư kia, đều đã mua nhà ở Trung Hải rồi.

"Chú xem một chút, cháu cái gì cũng chưa làm, cô ta liền lên tiếng chào hỏi rồi."

"Này tình huống gì? Bình thường cũng không phải như vậy."

"Cho nên cháu mới nói bọn họ là giả bộ." Lâm Dật nói: "Tùy tiện nhìn xem là được rồi, sung tiền liền không đáng đâu."

"Theo lý thuyết không thể, hay là có người trùng tên với cháu?"

"Làm sao có khả năng." Lâm Dật nói: "Không tin cháu lại cho chú xem thử."

Lâm Dật cầm điện thoại di động, gõ xuống dòng chữ "Gọi bố".

"Cháu nói bậy gì đấy, cô ấy tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này."

"Xin chào bố khẩu trang."

Kỷ An Thái: ???

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1105.

Chương 1106. 30 Năm Hà Đông, 30 Năm Hà Tây

Vẻ mặt Kỷ An Thái trong nháy mắt đứng hình.

Cảm giác như nhận một đả kích lớn.

Thử nghĩ một lúc, nữ thần lạnh lùng mà mỗi ngày ông đều quỳ gối liếm láp, lại biến thành chó đi liếm người khác.

Cái cảm giác này, thực sự rất đau lòng.

"Chú Kỷ, có cần cháu thử lại một lần nữa không?"

"Không không không, không cần." Kỷ An Thái nói:

"Những người này thực sự là biết người biết mặt nhưng không biết lòng, không nghĩ tới sẽ như vậy, quá tổn thương người khác rồi."

"Cho nên nói, về sau nhìn là được rồi, nếu để cho dì Tống biết chú dùng tiền đi khen thưởng cho nữ hoạt náo viên, còn không trở mặt sao?"

"Cái kia cũng không đến nỗi, đây đều là tiền riêng, bà ấy không biết."

"Ba cái này được nha."

Lúc cả hai người đang thì thầm với nhau, Kỷ Khuynh Nhan từ trong phòng bếp bưng món ăn đi ra.

"Hai người đừng nói chuyện nữa, nhanh tới dùng cơm, nếm thử tay nghề của con đi."

"Qua ngay đây."

Kỷ An Thái chuẩn bị một cái, ra khỏi phòng phát sóng trực tiếp, nghiêm trang hướng về bàn ăn đi tới, bữa tối đơn giản của gia đình cũng liền triển khai như vậy.

Trong bữa tối, nội dung nói chuyện cũng rất giản dị.

Đều hối hai người mau chóng ổn định cuộc sống.

"Ai, cháu cũng nghĩ vậy, nhưng con gái của hai người không đồng ý." Lâm Dật nói:

"Cô ấy nói muốn cưỡi lừa tìm ngựa, xem có thể hay không tìm người càng tốt hơn, trước tiên coi cháu là lốp xe dự phòng."

Đùng!

Tống Minh Tuệ đập đôi đũa xuống.

"Nói như thế mà nghe được à, đây không phải không có giáo dục sao!"

"Mẹ, mẹ đừng nghe anh ấy nói bậy, con mới chưa từng nói lời nói như vậy!"

"Vậy chúng ta ngày mai đi lĩnh chứng đi, chứng minh em không nói dối, cũng coi như cho anh một câu trả lời." Lâm Dật nói:

"Nếu không tuổi trẻ của anh như hoa như ngọc, thanh xuân tốt đẹp đều phải ở trên người em tiêu hao hết."

Kỷ Khuynh Nhan: ???

Lời này là em nói mới đúng.

"Mẹ, mẹ đừng nghe anh ấy bịa chuyện chém gió, chuyện này vẫn còn chưa tới lúc." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Cuộc sống bây giờ tiết tấu nhanh như vậy, đây cũng không phải là vấn đề khẩn cấp."

Suy nghĩ của Kỷ Khuynh Nhan rất đơn giản, cũng rất đơn thuần, chính là còn chưa chuẩn bị xong.

Dưới cái nhìn của cô, sau khi kết hôn, cuộc sống sẽ là một giai đoạn khác. Cho nên cô muốn cho mình nhiều thời gian bước đệm hơn.

Trong kế hoạch của Kỷ Khuynh Nhan, phải chuẩn bị kỹ càng, việc kết hôn và sinh con có thể tiến hành cùng một lúc.

Thậm chí có em bé rồi cưới cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ cần đừng ảnh hưởng mình mặc áo cưới là được.

Cho nên cô không có chút nào sốt ruột, đại sự chung thân không vội vàng được.

"Cái kia con không phải là đem thanh xuân của Tiểu Dật đều làm trễ nãi sao." Tống Minh Tuệ nói.

"Anh ấy là đàn ông, con làm lỡ anh ấy cái gì chứ."

"Thanh xuân của đàn ông thì không phải là thanh xuân sao?"

"Vậy cũng phải ở trên người con hao tổn, chết cũng phải chết ở Cửu Châu Các!"

Lâm Dật: ???

Nữ hiệp thật phách lực!

"Được rồi Tiểu Dật, thái độ của con gái dì con cũng thấy được, chuyện tương lai cháu không cần phải lo lắng, nhất định có thể cho cháu lời giải thích." Tống Minh Tuệ nói:

"Dì hôm nay liền đem lời nói đặt ở đây, nếu con bé dám có ý nghĩ khác, dì liền đánh gãy chân của nó!"

"Đừng đừng đừng, cái này không được, dù sao cũng là con gái ruột."

Lâm Dật không nghĩ tới, Tống Minh Tuệ sẽ tàn nhẫn như vậy.

Đôi chân đẹp mắt như vậy, nếu như thật sự bị gãy, về sau còn chơi gì.

"Mẹ, mẹ có phải đem vị trí bày sai rồi không." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Lời này hẳn là nói với con mới đúng."

"Hiện tại nam nữ đều bình đẳng, mẹ đây là bang lý bất bang thân."

Kỷ Khuynh Nhan phồng má lên, cầm đôi đũa đâm xuống đáy chén.

"Hai người nếu là như thế này, con về sau liền không để mẹ tới cửa nữa, đến lúc đó rước mẹ chồng tới, chúng ta mới là một phe."

"Việc này mẹ không xen vào nữa, dù sao mẹ ở đây cũng nói với hai con, hai người các con tốt nhất đừng có ý đồ xấu khác."

"Dì Tống, ăn miếng móng heo này đi, trong này đều có đủ chất Collagen." Lâm Dật nói:

"Hôm nay cháu về trễ, sớm biết hai người muốn tới, cháu liền về sớm để bộc lộ tài năng cho hai người thử, tay nghề của cháu mạnh hơn cô ấy nhiều."

"Con xem lại mình đi, tiền kiếm không nhiều bằng Tiểu Dật, làm cơm cũng không ngon bằng Tiểu Dật, mẹ cũng không biết nói con có cái gì tốt nữa."

Kỷ Khuynh Nhan: ???

Sau khi ăn xong, Lâm Dật muốn đem Kỷ An Thái với Tống Minh Tuệ giữ lại, nhưng hai người đều rất thức thời, sợ quấy rầy hai người trẻ nghỉ ngơi, cố ý rời khỏi.

Nhìn bóng lưng Audi A6 rời đi, Lâm Dật cảm thấy bữa cơm vừa rồi ăn rất đáng giá.

"Lâm Dật, em muốn bóp chết anh, bôi nhọ thanh danh của em!" Kỷ Khuynh Nhan hét lên nói.

...

Sáng sớm hôm sau, hai người hâm nóng thức ăn thừa hôm qua, coi như là bữa ăn sáng.

"Hình như còn lại rất nhiều, anh cảm thấy mấy ngày có thể bán xong."

"Chắc còn phải ba bốn ngày nữa, cái này rất khó nói."

"Để lâu như vậy, có thể bị hư mất không?"

"Chắc chắn là có rồi." Lâm Dật nói: "Cho nên phải nhanh lên mới được."

"Vậy em giúp anh ăn nhiều một chút."

Lâm Dật:...

Em đây là qua loa giúp.

Sau khi ăn xong, Kỷ Khuynh Nhan đi lên lầu trang điểm, Lâm Dật vào nhà bếp, lấy trái cây cho Kỷ Khuynh Nhan.

Hai quả đào mật, một quả táo, cộng thêm một hộp anh đào với một túi vải nhỏ, chuẩn bị cho cô ấy mang theo đi làm.

"Anh đều rửa sạch cho em rồi à."

Nhìn thấy trái cây đã được rửa sạch, Kỷ Khuynh Nhan mặt mày tươi cười, "Em còn chuẩn bị tự mình mang đi rửa, biểu hiện không tệ."

"Ăn nhiều trái cây một chút, nó so với bánh bích quy nhỏ mạnh hơn nhiều."

"Lúc em học đại học, đều dưỡng thành thói quen, cho dù khi không đói bụng, cũng muốn ăn hai cái."

"Tật xấu này không tốt."

"Được được được, đều nghe Lâm tiên sinh, em sẽ cố gắng bỏ tật xấu này, moa ..."

Đổi xong giày cao gót, Kỷ Khuynh Nhan vui vẻ cầm hoa quả đi làm.

Lâm Dật cũng đơn giản thu thập một chút, lái xe đi đến khu an ninh Trung Hải, chuẩn bị cho Dương Nghiễm Hạ chút hoa quả.

Giúp mình nhiều như vậy, cho dù Lương Nhược Hư không nói, về tình về lý, đều phải đưa tới một ít.

Vốn dĩ Lâm Dật dự định đi khu an ninh, nhưng gọi điện thoại cho Mạc Hồng Sơn mới biết được, Dương Nghiễm Hạ đi tới bệnh viện rồi.

Sau cuộc phẫu thuật lớn năm ngoái, ông ấy đều sẽ đi kiểm tra theo định kỳ.

Nhưng lần này đi cũng không phải là đi bệnh viện Hoa Sơn, mà là đến bệnh viện đa khoa cảnh sát vũ trang Trung Hải.

Tuy rằng trình độ không bằng bệnh viện Hoa Sơn, nhưng cũng là không tệ, làm kiểm tra đơn giản cũng không hề có vấn đề gì.

Dù sao cũng là bệnh viện của bọn họ, chuyện đến đó kiểm tra định kỳ là điều đương nhiên.

Sau khi xác định được vị trí của Dương Nghiễm Hạ vị, Lâm Dật lái xe đuổi tới.

Diện tích của bệnh viện đa khoa cảnh sát vũ trang cũng rất lớn, người tới xem bệnh nối liền không dứt.

Dưới con mắt của người trong nghề, chỉ cần không phải là những căn bệnh khó chữa, ở đâu nhìn cũng đều giống nhau.

Hơn nữa lưu lượng người ở bệnh viện đa khoa cảnh sát vũ trang không dày đặc bằng bệnh viện Hoa Sơn, ở đây xem bệnh có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Sau khi đậu xe xong, Lâm Dật cầm hoa quả, hướng về bệnh viện đi đến.

"Lâm tiên sinh."

Vừa tới cửa phòng khám bệnh, liền thấy Cao Sùng hướng về phía mình vẫy tay.

"Thủ trưởng với anh Sơn ở phía trên kiểm tra, một lúc nữa sẽ đi xuống."

"Không có chuyện gì, tôi chỉ là đến đưa chút hoa quả, cũng không có những chuyện khác, cậu giúp tôi chuyển giao qua là được rồi."

Bởi vì còn có hoa quả để bán, Lâm Dật không muốn làm trễ nãi thời gian.

"Đừng, thủ trưởng còn muốn gặp anh đấy, anh nếu như đi rồi, ông ấy khẳng định sẽ xử phạt tôi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1106.

Chương 1107. Không Có Đường Cuối

"Ông ấy tìm tôi ngoại trừ uống rượu, sẽ không có chuyện khác rồi, tôi không đi lên đâu."

"Cũng đừng, thủ trưởng nói rồi, để cho tôi đem anh giữ lại, anh nếu như đi rồi, tôi sẽ xong đời mất."

"Được rồi, tôi ở đây đợi." Lâm Dật cười nói:

"Cũng đã lâu lắm rồi chưa gặp ông ấy."

"Còn không phải sao." Cao Sùng cười ha hả nói:

"Hơn nữa tôi nghe nói, anh lấy thành tích người thứ nhất, thông qua khóa huấn luyện thử nghiệm của lữ đoàn Trung Vệ, đến lúc đó anh chỉ dẫn cho tôi đi, tôi cũng muốn đi chỗ đó thử xem."

"Nói chỉ dẫn thì có chút quá rồi, tôi cũng là mèo mù chạm chuột chết." Lâm Dật rất khách khí nói.

"Anh đừng khiêm nhường." Cao Sùng ôm vai Lâm Dật, "Chúng ta đi lên chờ ông ấy, thủ trưởng bên kia đã gần xong việc rồi."

"Đi thôi."

Đơn giản hàn huyên vài câu, hai người lên lầu, đi tìm Dương Nghiễm Hạ.

Nơi mà Dương Nghiễm Hạ làm kiểm tra là ở lầu sáu, nhưng cùng người bình thường còn có khác biệt.

Người nơi này rất ít, tiếp đãi đều là cán bộ cấp cao khu an ninh, người bình thường không tới chỗ này được.

"Chúng ta chờ ở đây." Cao Sùng chỉ vào cánh cửa bên cạnh, "Đợi lát nữa liền đi ra rồi."

"Được, không cần vội."

Hai người mới vừa ngồi xuống không bao lâu, cửa bên cạnh liền bị đẩy ra, Lâm Dật với Cao Sùng cũng theo bản năng đứng lên.

Người còn chưa có đi ra, nhưng đã nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên trong rồi.

Lâm Dật hướng về bên trong liếc nhìn, ngoại trừ Dương Nghiễm Hạ với Mạc Hồng Sơn ra, còn có vài bác sĩ và y tá.

Về phương pháp điều trị, có thể nói là hàng đầu.

"Thủ trưởng, thân thể này của ông khôi phục thật sự là quá tốt."

Người nói chuyện tên là Lục Minh, mặc áo khoác trắng, mang kính mắt, cho người khác một loại cảm giác ôn nhu.

"Ca phẫu thuật lúc trước làm quá thành công, nếu không tối thiểu phải nửa năm mới có thể khôi phục như hôm nay."

Cao Sùng liếc mắt nhìn Lâm Dật, lặng lẽ giơ ngón tay cái lên.

"Tôi cũng đã sớm nói, một chút việc đều không có, kiểm tra cũng không cần thiết." Lâm Dật cười nói.

Lục Minh ngẩng đầu, liếc nhìn Lâm Dật ngoài cửa.

"Nói lung tung gì đấy, không hiểu chớ nói lung tung."

"Tôi không hiểu?"

Lâm Dật cười lên, "Không ai hiểu rõ tình trạng thân thể của ông ấy hơn tôi đâu, vì vậy anh đừng có chất vấn tôi."

Lục Minh với bác sĩ y tá bên cạnh đều là xì mũi coi thường.

Chủ nhiệm Lục nhưng là chuyên gia được chuyển đến từ bệnh viện đa khoa Yến Kinh, anh ta chỉ là một cảnh vệ, có tư cách gì ở đây chỉ trỏ chứ?

Thật sự cho rằng mỗi ngày ở bên cạnh người thủ trưởng, liền có tư cách nói hiểu rõ sao?

Đây là hai việc khác nhau.

"Anh chỉ là cảnh vệ, mà tôi là chủ nhiệm khoa phẫu thuật tim mạch trong bệnh viện. Anh cảm thấy, anh có thể so với tôi hiểu rõ bệnh tình của thủ trưởng hơn sao?"

Lâm Dật chỉ chỉ Dương Nghiễm Hạ, "Ca phẫu thuật của ông ấy, chính là tôi làm, anh nói xem tôi không biết sao?"

"Hả?"

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Lục Minh và những người khác trong nháy mắt như bị đóng băng.

Cảm giác là lỗ tai của mình có phải đã nghe nhầm không.

"Thủ trưởng, anh, anh ta nói ..."

Dương Nghiễm Hạ lời nói thấm thía gật đầu, "Cậu ấy lúc trước là chủ nhiệm khoa phẫu thuật tim của bệnh viện Hoa Sơn, ca phẫu thuật của tôi chính là cậu ta làm. Cậu mới từ Yến Kinh điều lại đây, khả năng không biết chuyện của cậu ấy."

"Anh ta, anh ta chính là chủ nhiệm Lâm?!" Lục Minh kinh ngạc nói.

"Cậu biết cậu ta?"

"Như sấm bên tai, tôi ở Yến Kinh đã nghe qua tên của anh ta, nhưng vẫn chưa được gặp qua người thật, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được."

Lục Minh rất khách khí đi tới, cũng đưa tay ra.

"Xin chào chủ nhiệm Lâm, lần đầu gặp mặt không nhận ra anh, thật sự xin lỗi."

"Việc nhỏ."

Lâm Dật cũng không phải người bụng dạ hẹp hòi như vậy, cũng không coi đây là chuyện quan trọng gì.

Lại đơn giản khách sáo vài câu, bốn người liền lần lượt rời đi, về tới trên xe.

"Tiểu tử cậu có phải có việc cầu tôi đúng không? Còn thực sự đến đây đưa trái cây cho tôi." Trên xe, Dương Nghiễm Hạ cười nói.

"Ông nhìn xem, ông đây chính là điển hình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử."

Hàng trước Mạc Hồng Sơn cùng với Cao Sùng liếc nhìn nhau một cái.

Phóng tầm mắt toàn bộ Trung Quốc, cũng không ai dám cùng với lão Dương nói câu nói này, cũng chỉ có anh ta là người duy nhất.

"Theo như cậu nói, là tôi hiểu lầm cậu rồi à?"

"Lúc trước ông không phải có đi qua chỗ tôi sao, khi trái cây trong nhà kính chín, tôi liền đưa tới cho ông."

Ánh mắt Dương Nghiễm Hạ rơi xuống túi áo của Lâm Dật.

"Tôi còn tưởng rằng là cậu ở bên ngoài mua đấy, hóa ra lại là cậu trồng."

"Bên ngoài mua rất không thành ý, hơn nữa còn không ăn ngon bằng tôi trồng."

"Tiểu tử cậu cũng thật là có lòng."

"Này tính là gì, lợn tôi nuôi cũng sắp làm thịt được rồi, sau khi làm thịt tôi sẽ gửi cho ông vài cái móng heo."

"Vậy chuyện này liền nói rõ rồi nha, tiểu tử cậu cũng đừng có mà lừa phỉnh tôi." Dương Nghiễm Hạ thoải mái cười to nói:

"Đúng rồi, nghe nói cậu lấy được thành tích người đứng nhất, thông qua khóa huấn luyện thử nghiệm lữ đoàn trung vệ. Hơn nữa mấy ngày trước còn tham gia một cái nhiệm vụ, cảm giác như thế nào? Thích hợp không? Thích ứng được chưa?"

"Cũng được, cường độ không lớn như trong tưởng tượng, nhưng khi chúng tôi đến đảo Tilia, đoán chừng tình huống không giống nhau."

"Đó là chắc chắn rồi, các cậu xuất hiện để chấp hành, đều là một ít nhiệm vụ biên giới. Tiền kỳ đoán chừng chính là khắp thế giới chạy, cụ thể lúc nào phái các cậu đi, còn phải chờ đám người mới các cậu trưởng thành lại nói sau."

Lâm Dật không nóng không lạnh gật đầu.

"Xác thực, cho dù hiện tại từng phái đi cũng đều là bia đỡ đạn, còn không bằng ở bên ngoài luyện tay nghề một chút."

Dương Nghiễm Hạ lời nói ý vị sâu xa vỗ vai Lâm Dật.

"Tôi nghe Hạt Gạo nói, chuyện làm ăn trên tay cậu cũng kiếm được rất nhiều tiền, ở Trung Quốc cũng coi như là nổi tiếng là phú hào. Nhưng tôi phải nói cho cậu chính là, số tiền này có thể giữ lại bao nhiêu đời liền không nói được rồi."

"Ý của ông là gì? Muốn tôi phát triển theo hướng khác sao?"

Dương Nghiễm Hạ gật đầu, "Lữ đoàn Trung vệ là một nơi rất tốt, đối với tương lai cậu lên chức đem lại lợi ích rất lớn. Hơn nữa loại lên chức này, là không có trần nhà, chỉ cần cậu nỗ lực, lại tăng thêm một chút may mắn, thậm chí đều có thể đạt đến cấp bậc này của tôi, hẳn là cậu hiểu ý của tôi chứ."

Lời nói của Dương Nghiễm Hạ khiến cho Lâm Dật có mấy phần bất ngờ.

Về quyền lực, nếu như anh chỉ là một người bình thường, thi đậu công chức tiến vào cái vòng này, tuy rằng rất tốt, người người đều ước ao. Nhưng ở vào chức một khắc đó, cũng đã có thể nhìn thấy điểm cuối của cuộc sống rồi.

Trái lại, nếu như trong nhà có quan hệ cường đại nhân mạch, như vậy tương lai đi tới một bước nào, chính là một ẩn số rồi.

Nhưng mặc dù là như vậy, như trước sẽ có một cái trần nhà không nhìn thấy, ở trên đầu đè lên, đây đều là có định sổ, chỉ là rất nhiều người đều không nhìn thấy.

Nhưng lời nói của Dương Nghiễm Hạ, lại tràn đầy thâm ý.

Đây là một đầu đường không có phần cuối, lại như ông ấy nói, chỉ cần đủ nỗ lực lại tăng thêm chút may mắn, là có thể leo lên đỉnh cao của quyền lực giống như ông ấy.

"Cảm ơn Dương lão, lời này tôi nhớ kỹ."

"Nhớ kỹ là được." Dương Nghiễm Hạ cười ha hả nói:

"Cậu bây giờ nhiều lắm xem như là người có tiền, lời nói không êm tai, ở trong mắt tôi chẳng là cái thá gì. Nhưng cậu nếu như đi lên một con đường khác, cậu và người nhà của cậu liền có thể được xưng là gia tộc Lâm thị rồi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1107.

Chương 1108. Nữ Cảnh Sát.

Lâm Dật hoàn toàn hiểu những gì Dương Nghiễm Hạ nói.

Mặc dù mình hiện tại rất có tiền, nhưng ở trong mắt những người nắm quyền như bọn họ, xác thực chẳng là cái thá gì.

Coi như mình tự nghiên cứu ra máy quang khắc được, sức ảnh hưởng vẫn như cũ không đủ.

Nhưng nếu như đi vào vòng tranh quyền, tương lai liền thật sự khó mà nói.

"Tôi biết rồi."

"Cậu có thể hiểu rõ là được." Dương Nghiễm Hạ nói:

"Đợi đến lúc làm thịt heo, đừng quên đưa tới cho tôi một chút đấy, tôi vẫn đang chờ ăn thịt heo đấy."

"Chắc chắn ông sẽ là người đầu tiên tôi gửi tới, đã lớn tuổi như vậy rồi, đừng có tham lam như vậy chứ."

"Vậy tôi sẽ đợi."

Nói chuyện phiếm vài câu, Lâm Dật liền xuống xe rời khỏi.

Nhìn bóng lưng Lâm Dật rời đi, Mạc Hồng Sơn nói:

"Thủ trưởng, bây giờ cùng cậu ta nói những lời này, có phải là quá sớm hay không."

"Không còn sớm, cậu ta mấy ngày trước tham gia hành động của lữ đoàn trung vệ, nhận được bằng khen nhị đẳng công. Mặc dù tôi không biết cậu ta đã làm gì, nhưng các cậu hẳn phải biết nhị đẳng công có bao nhiêu khó lấy."

"Mới vừa đi tham gia nhiệm vụ đã cầm một cái nhị đẳng công?"

Mạc Hồng Sơn cùng với Cao Sùng giật nảy mình.

"Tôi nhập ngũ nhiều năm như vậy, mới nhận được bằng khen cá nhân hạng ba."

"Hành động của lữ đoàn Trung Vệ đều rất bí mật, chuyện về phương diện này tôi không hỏi nhiều. Nhưng có thể lấy bằng khen cá nhân hạng hai, cũng đủ để chứng minh Lâm Dật đã làm một việc lớn kinh thiên động địa, người bình thường cũng khó có thể làm được."

"Thủ trưởng, ông là sợ cậu ta làm phản, mới nói những câu nói này đấy sao?"

"Có những lo lắng trong vấn đề này, cậu ta quá ưu tú, đoán chừng không bao lâu nữa, cũng sẽ bị người nước ngoài nhìn chằm chằm, đủ loại cám dỗ sẽ lũ lượt kéo đến, mà chuyện như vậy ở trong lịch sử lữ đoàn Trung Vệ chỗ nào cũng có. Tôi biết cậu ta không phải là người như thế, nhưng chuyện nên làm tôi vẫn phải làm, tôi là sợ cậu ta đi tới đường rẽ."

Mạc Hồng Sơn với Cao Sùng nhìn nhau cười cười.

"Tôi cảm thấy không thể, tính tình của anh ta so với chúng tôi trong tưởng tượng còn cứng cỏi hơn, sẽ không bị cám dỗ bởi những thứ đó. Tôi tin rằng không bao lâu nữa, cậu ta có thể trở thành một thanh gươm sắc bén của lữ đoàn trung vệ, chiếm lĩnh toàn diện đảo Tilia, cũng là chuyện nằm ngay trong tầm tay."

"Ha ha ..." Dương Nghiễm Hạ cười to, "Tôi cũng cảm thấy như vậy, cũng đã nhiều năm rồi tôi chưa từng thấy một người thú vị như vậy, tôi tin cậu ta sẽ không làm cho tôi thất vọng."

...

Từ bệnh viện rời đi, Lâm Dật lái xe đi Thang Thần nhất phẩm.

Lúc đến nơi, Đỗ Đại Hải với Đỗ Dao đã bày sạp hàng ở đấy rồi.

"Anh Lâm, anh làm sao giờ mới đến? Em chờ anh cũng nửa ngày rồi."

Đỗ Dao đi tới nói.

"Trong nhà có một chút việc, cho nên tới chậm."

Lâm Dật, nhìn một chút các mặt hàng trước mặt Đỗ Đại Hải, "Chuyện làm ăn hẳn là rất tốt, chỉ còn lại một nửa."

"So với hôm qua tốt hơn nhiều, tôi đoán chừng trước bữa trưa liền có thể bán xong."

Lâm Dật gật đầu, "Về sau trong nhà có hàng gì liền đến chỗ này đi, bán mạnh hơn thị trấn nhiều."

Đỗ Đại Hải cười chất phác.

"Bởi vì cậu ở đây bày sạp, tôi mới dám đi theo tới, về sau cậu nếu như không đến, tôi vẫn phải đi thị trấn."

"Sợ cái gì, địa phương đều cho anh đi ra rồi, ở đây bày là được rồi, không ai quản anh đâu."

"Vậy cũng không được." Đỗ Đại Hải nói:

"Hiện tại Murakami không có mấy người biết tôi ở đây bán đồ ăn, nếu như thời gian dài, việc này ở trong thôn truyền ra, khẳng định cũng phải gọi điện thoại cho anh, để anh nghĩ biện pháp hỗ trợ bán đồ ăn đến trong thành phố. Đến lúc đó anh sẽ gặp phiền toái, tôi cũng không thể gây thêm phiền phức cho cậu được."

"Thì cũng thôi." Lâm Dật cười nói.

Lâm Dật yêu thích ở lại thôn Hoan Hỉ, phần lớn là vì những thôn dân bình dị này.

Rất tự mình biết mình, cũng biết vì người khác suy nghĩ, không có nhiều chuyện gà bay chó chạy như vậy, mọi người đều rất hạnh phúc.

"Anh Lâm, anh đừng cùng cha em tán gẫu nữa, em có chuyện này muốn hỏi anh."

Đỗ Dao kích động kéo Lâm Dật qua một bên, vẻ mặt thần bí.

"Làm sao vậy?"

Đỗ Dao lấy điện thoại ra, mở ứng dụng video chim cánh cụt.

"Anh Lâm, buổi sáng em có xem một chương trình sinh tồn, bên trong có người với anh giống nhau như đúc, tên cũng giống nhau, là anh sao?"

Lâm Dật liếc nhìn nội dung video.

Đó là chương trình mà Nhan Từ đã ghi hình trước đó, không nghĩ tới nhanh như vậy liền phát sóng rồi.

"Quãng thời gian trước không có chuyện gì chơi, đừng làm ầm ĩ lên, cũng không phải là chuyện gì lớn."

"Này còn không phải là chuyện lớn sao?" Đỗ Dao hai mắt sáng lên nói:

"Anh cũng đã đi ghi hình chương trình, lại tăng thêm tướng mạo của anh nữa, chỉ cần cố gắng một chút, muốn trở thành minh tinh cũng không có vấn đề gì. Hơn nữa quan trọng nhất là, anh với

Triệu Nhất Niệm ở cùng một tổ, đây chính là một làn sóng đại lưu a."

"Cô ấy chỉ là một ngôi sao hạng hai, có thể có lượng truy cập bao nhiêu chứ?"

"Anh nói vậy là sai rồi." Đỗ Dao nói:

"Bởi vì chương trình này mà cô ấy đã nổi tiếng rồi, hơn nữa mấy ngày trước, cô ấy còn đưa lên một bộ phim truyền hình. Mặc dù cô ấy diễn vai nữ thứ hai, nhưng độ nổi tiếng rất cao. liên tục lên hot search ở trên Weibo, chẳng mấy chốc sẽ bước vào hàng ngũ những nữ diễn viên hạng nhất. Anh và cô ấy phân cùng một tổ làm nhiệm vụ, về sau giá trị bản thân khẳng định cũng là nước lên thì thuyền lên, nói không chắc cũng có thể trở thành ngôi sao hạng nhất đấy."

"Tình hình của tôi em còn không biết sao? Tôi thực sự không quan tâm đến số tiền ít ỏi đó."

"Vậy thì thôi."

Đỗ Dao nhớ tới buổi tối ngày đó đến Trung Hải, ăn cơm thêm ở trọ tổng cộng bỏ ra ba mươi mấy vạn, anh Lâm ngay cả con mắt đều không nháy một cái, nhất định là người không thiếu tiền, hẳn là sẽ không lội vào vùng nước đục như làng giải trí.

"Con đừng làm chậm trễ thời gian của Tiểu Dật nữa, mau đến hỗ trợ lấy hoa quả xuống xe." Đỗ Đại Hải nói.

"Biết rồi cha."

Đỗ Dao giúp Lâm Dật đem hoa quả trên xe chuyển xuống, chuẩn bị làm việc.

Buổi trưa, Đỗ Dao đi mua ba phần cơm hộp, cơm trưa cứ như vậy giải quyết xong.

"Đúng rồi, em mỗi ngày đều tới đây bán đồ ăn, không cần phải đến trường đi học sao?"

"Nửa tháng trước em đã xin nghỉ rồi, bây giờ chuẩn bị thi vòng hai đây này."

"Thi viết đều thi xong rồi?"

"Đã sớm xong lâu rồi." Đỗ Dao cười nói:

"Hơn mười ngày nữa em sẽ đi phỏng vấn, em có chút lo lắng. Em vừa mới đi ra va chạm với xã hội, em sợ lúc phỏng vấn sẽ căng thẳng."

"Thi viết đứng thứ mấy?"

Bởi vì công việc ở trường học cũng đã làm được một thời gian, Lâm Dật đối với chuyện thi nghiên cứu vẫn biết một chút.

Trường học nhận sinh viên chưa tốt nghiệp dựa trên kết quả toàn diện của các kỳ thi và phỏng vấn.

Cho nên thành tích thi viết cao thì áp lực phỏng vấn sẽ không quá lớn.

"Thành tích thi viết không được tốt lắm, tuy rằng qua tuyến, nhưng xếp hạng thứ tám. Lúc phỏng vấn, em còn phải cố gắng một chút."

"Thành tích không tệ, không kém như em nghĩ đâu, vẫn có cơ hội lớn."

"Cảm ơn anh Lâm, em sẽ cố gắng."

Hơn một giờ chiều, rau của Đỗ Đại Hải đã bán gần hết, thời gian không lâu nữa liền có thể bán sạch rồi.

Ngược lại là Lâm Dật, chuyện làm ăn ảm đạm.

Tuy rằng có rất nhiều người đến hỏi thăm, nhưng sau khi nghe đến giá cả đều xuýt xoa.

Tổng cộng mới bán được hơn một vạn tệ, hoàn toàn có thể hình dung vô cùng thê thảm để mô tả.

Đúng lúc này, Lâm Dật nhìn thấy hai nữ cảnh sát đứng trước gian hàng của mình.

Trong lòng lẩm bẩm một câu.

Đầu tiên là công thương, sau là đồn công an, hiện tại là cảnh sát giao thông lại ở đây.

Có phải hay không hết thảy quan phương bộ ngành, đều chạy tới tuần tra một lần, mình mới có thể yên tĩnh làm ăn không?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1108.

Chương 1109. Sự Cố Bất Ngờ

Hai nữ cảnh sát dừng xe xong, cởi mũ bảo hiểm xuống.

Một trong hai người để tóc dài bồng bềnh, chiếc mũi xinh xắn, lớn lên còn có mấy phần xinh đẹp, để tóc buông xõa theo thói quen lại càng thêm mê người.

Mặc dù ngoại hình của nữ cảnh sát tóc ngắn cũng không kém, nhưng so với bạn đồng hành của mình thì kém hơn một chút.

"Anh bán vải với anh đào này như thế nào?" Nữ cảnh sát tóc dài hỏi.

Vừa nhìn là biết tới mua hoa quả, Lâm Dật buông đề phòng xuống.

"3000 một cân, tùy ý chọn, có thể lấy lộn xộn."

Bởi vì ngày hôm qua Hà Viện Viện cầm đi không ít, lại cộng thêm tặng quà, còn dư lại ít hoa quả nếu như lại bán 2500 một cân, muốn bán được 100 vạn liền có chút khó khăn rồi, Lâm Dật dứt khoát liền tăng lên 3000, trước tiên đem tiền kiếm được vào tay rồi lại nói.

Nữ cảnh sát vừa định đi lấy bao, nghe được giá cả sau đó tay cứng lại ở giữa không trung, trừng lên một đôi mắt đẹp, giật mình kinh ngạc nhìn Lâm Dật.

"Anh nói cái gì? 3000 tệ một cân?"

"Cô không nghe lầm chính là cái giá này."

"Anh có phải hay không muốn tiền muốn đến điên rồi? Trái cây nhập khẩu cũng không có bán mắc như vậy."

"Đều là giá ghi công khai, có mua hay không cũng không quan trọng, nói tôi điên làm gì?" Lâm Dật nói:

"Hơn nữa tại sao trái cây trong nước không thể bán mắc hơn so với trái cây nhập khẩu? Lẽ nào trong tư tưởng của cô đồ trong nước nhất định phải kém hơn so với nhập khẩu sao?"

"Tôi ..."

"Đình Đình, đừng cãi nhau nữa, chú ý đến thân phận của mình." Nữ cảnh sát tóc ngắn nói.

"Tôi có chút buồn bực, trái cây gì mà mắc như vậy chứ?"

"Việc này bên cục công thương quản lý, chúng ta quản lý bên giao thông, không có tư cách quản người ta, không mua là được rồi."

"Vẫn là cô nói dễ nghe hơn." Lâm Dật nói.

Uông Đình liếc mắt nhìn Lâm Dật, "Mặc dù tôi không xen vào chuyện của anh được, vậy nên anh tốt nhất chú ý một chút, bán mắc như vậy, cẩn thận người của cục công thương tới tìm anh nói chuyện."

"Chuyện này không cần cô phải lo lắng, làm xong chuyện của các cô là được rồi."

"Anh nói cái giọng điệu gì đấy!" Tính tình của Uông Đình cũng rất nóng nảy,

"Anh còn nói lý luận sao? Anh coi người ở Thang Thần nhất phẩm đều là kẻ đần sao? Bán đắt quá còn có người mua sao?"

Lâm Dật nhún vai một cái, "Tôi đã bán được mấy vạn đó thôi, cô còn gì muốn nói nữa?"

"Anh!"

Đều nói vùng khỉ ho cò gáy xuất hiện điêu dân, Uông Đình hiện tại xem như hiểu là ý gì.

Người này hoàn toàn chính là không thể nói lý!

"Tiểu cô nương, các cô bình tĩnh." Đỗ Đại Hải đứng ra hòa giải,

"Tôi lấy cho các cô ít rau xanh, đều là màu xanh lục, chúng tôi đi cùng với nhau, cũng đừng chấp nhặt với chúng tôi."

Đều nói dân không đấu với quan, loại tư tưởng này đã in sâu trong tâm trí của Đỗ Đại Hải.

Gặp phải những người làm quan này, mình nhất định là không chọc nổi.

Đỗ Đại Hải lấy được mấy phần hảo cảm của Uông Đình, lúc này mới như là người thành thật.

"Dựa theo quy định, chúng ta không thể tùy tiện thu đồ của người khác được."

Nói xong, Uông Đình nhìn đồng nghiệp, "Đi thôi, đi làm nhiệm vụ."

"Này là được rồi, bởi vì chút chuyện nhỏ như vậy tức giận là không nên."

Hô thông!

"Cứu mạng!"

Lúc hai người vừa định rời đi, chợt nghe tiếng nổ lớn, các cô còn chưa kịp phản ứng thì lại có một tiếng thét chói tai truyền đến, khiến tất cả mọi người đều hoang mang.

"Đi, qua xem một chút!"

Mặc dù là cảnh sát giao thông, nhưng khi xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, các cô trước tiên cũng phải chạy tới.

"Anh Lâm, trong tiểu khu hình như xảy ra chuyện gì đó." Đỗ Dao nói.

"Đi, đi qua xem náo nhiệt."

"Ừ."

Hai người nhàn rỗi không có chuyện gì, cũng hướng trong tiểu khu đi tới, về phần chuyện làm ăn của gian hàng, đều giao cho Đỗ Đại Hải lo liệu.

Hai người mới vừa vào tiểu khu, liền nhìn thấy nơi xảy ra chuyện.

Hai người phụ nữ một già một trẻ, cô gái hơn hai mươi tuổi, bị tấm quảng cáo rơi xuống đập trúng chân, có thể nhìn thấy máu đỏ từ từ chảy ra, sắc mặt của cô gái trắng bệch, lúc nào cũng có thể ngất xỉu.

"Anh Lâm xảy ra tai nạn rồi!"

Đỗ Dao nắm thật chặt cánh tay Lâm Dật, nhìn ra cũng thấy được cô ấy rất căng thẳng.

"Đừng hoảng hốt!"

Lâm Dật tăng tốc chạy nhanh tới hiện trường cùng với hai nữ cảnh sát.

"Đồng chí cảnh sát, mau giúp chúng tôi một tay, chân của con gái tôi bị đè rồi."

Người phụ nữ trung niên gào khóc, nhanh chóng đã mất đi lý trí, nhầm tưởng cảnh sát giao thông thành cảnh sát.

"Cô trước đừng có gấp, chúng ta khẳng định sẽ giúp."

"Xuất hiện loại chuyện như vậy có thể không nóng nảy sao, mau lên giúp khiêng đi!"

Bị Lâm Dật rống lên một tiếng, một số người đi qua hỗ trợ nhấc tấm bảng quảng cáo lên.

Mà lúc này, bảo an của tiểu khu cũng vọt ra, cùng nhau đem tấm bảng quảng cáo ném sang một bên.

Cô gái mặc một chiếc váy dài, lô ra đôi chân trắng nõn ở bên ngoài, bị thương chủ yếu là chân phải, máu dầm dề một mảng, da tróc thịt bong, nhìn thấy mà giật mình.

Lâm Dật ngược lại là không có cảm giác gì, loại hình ảnh này ở trước mặt anh hoàn toàn là chuyện thường tình.

Nhưng lông mày của Lâm Dật không ngừng cau lại.

Đánh giá tình hình này, hẳn là gân bắp thịt đã bị thương rồi, còn có rất nhiều mảnh vỡ, đã là triệu chứng rất nghiêm trọng rồi.

Tuy rằng không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng rất có thể rơi vào cảnh tàn tật suốt đời, đối với một cô gái trẻ tuổi mà nói, điều này là không thể tiếp nhận được.

"Cô à, cô trước đừng có gấp, tôi sẽ gọi 120 ngay bây giờ." Uông Đình cầm điện thoại di động nói.

"Đúng đúng đúng, nhanh lên một chút gọi 120, nhà chúng tôi có quen biết người ở bệnh viện, có thể tìm bác sĩ tốt nhất tới."

"Đừng gọi 120, vô dụng."

Lâm Dật bế cô gái lên, "Chân gân bắp thịt với mạch máu của cô ấy cùng với thần kinh cũng đã đứt đoạn mất rồi. Nếu như chờ 120 đến, sau đó đến bệnh viện thì cái chân này liền coi như phế bỏ mất."

"Anh còn biết những cái này?"

"Tối thiểu mạnh hơn cô."

"Tiểu tử, làm sao bây giờ? Cậu giúp cô ấy nghĩ cách giải quyết đi."

"Nhiệm vụ bây giờ, chính là khâu lại mạch máu và dây thần kinh càng sớm càng tốt, sau đó lại khâu lại gân gót. Nhưng nhất định phải trong khoảng thời gian ngắn hoàn thành, thời gian kéo càng dài, lưu lại di chứng về sau khả năng lại càng lớn." Lâm Dật nói:

"Bên ngoài tiểu khu, có một bệnh viện tư nhân đem cô bé tới đó, hẳn là còn có một chút cơ hội."

Nói xong, Lâm Dật cũng không đợi người nhà đồng ý, ôm người bị thương liền chạy đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, mẹ của cô gái và hai người Uông Đình cũng đuổi theo. Nếu đã gặp, như vậy liền phải phụ trách tới cùng.

Là một trong những tiểu khu giàu có hàng đầu ở Trung Hải, ở gần Thang Thần nhất phẩm có một bệnh viện tư nhân nổi tiếng.

Lâm Dật không hề nghĩ ngợi, liền đem người bị thương đưa đến nơi đó.

Bởi vì khâu lại không cần thiết bị quá tinh vi, chỉ cần có kỹ thuật là được rồi.

Cho nên không cần thiết đưa đến những nơi như bệnh viện Hoa Sơn.

"Xảy ra chuyện gì, mau đưa người bị thương vào đi."

Nhìn thấy Lâm Dật ôm một người xông tới, y tá canh cửa lập tức mở cửa dẫn hai người vào phòng điều trị.

Tiểu hộ sĩ đã từng gặp Lâm Dật, bởi vì anh hai ngày nay luôn bán trái cây ở Thang Thần nhất phẩm.

Lớn lên đẹp trai như vậy, mấy cô y tá nhỏ tuổi này đương nhiên sẽ đi nhìn thêm vài lần.

Nhưng khi họ biết 2500 tệ một cân, thì đều rút lui.

Cùng lúc đó, bác sĩ của bệnh viện tư cũng đi theo vào, sau khi kiểm tra xong liền gọi mẹ của người bị thương sang một bên.

"Tôi tên là Lưu Đào, là giám đốc của bệnh viện tư nhân này."

"Tình hình của cô ấy rất nghiêm trọng, gân gót gãy vỡ, tôi không thể thực hiện được loại phẩu thuật khâu này. Tốt nhất là đưa đến bệnh viện Hoa Sơn hoặc là bệnh viện trực thuộc đại học giao thông. Chỉ có bác sĩ ở đó, mới có đủ điều kiện để thực hiện một ca phẫu thuật như này."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1109.

Chương 1110. Quá Xuất Sắc

Nghe nói như thế, mẹ cô gái chết lặng.

"Nhưng vừa nãy tên tiểu tử kia nói, con gái của tôi tình huống rất nghiêm trọng, cần phải chữa trị càng sớm càng tốt. Nếu không sẽ bị tàn tật, hơn nữa bộ dáng này của con gái tôi cũng không thuận tiện giằng co."

Vẻ mặt của Lưu Đào cũng có chút không được tự nhiên.

Rất rõ ràng, anh cũng tán thành cách nói của Lâm Dật.

Gãy vỡ không chỉ có là gân bắp thịt, mà còn có mạch máu và thần kinh. Nếu như không trong khoảng thời gian ngắn tiến hành trị liệu, xác thực sẽ xảy ra vấn đề lớn.

"Thưa cô, cô trước đừng hoảng hốt." Lưu Đào an ủi:

"Tôi thấy cách ăn mặc này của cô, điều kiện cũng không tệ, hẳn là cư dân của Thang Thần nhất phẩm. Nếu như trong nhà có quen biết với người bên bệnh viện, liền tận lực liên hệ, chúng tôi ở đây thiết bị rất đủ, ứng phó loại phẫu thuật như vậy không thành vấn đề. Nhưng cũng không có kỹ thuật, nếu như có thể tìm được chuyên gia trong lĩnh vực này, liền không sai biệt lắm."

"Có có có, chồng của tôi có quen biết với viện trưởng của bệnh viện Hoa Sơn!"

"Vậy thì tốt quá, các cô nhanh lên một chút đem người tìm đến, tôi đi vào trước xử lý sơ bộ cho con gái cô để giảm thiểu rủi ro. Cô nên nhanh chóng hành động đi, đừng chậm trễ thời gian."

"Được được được, cảm ơn bác sĩ Lưu, tôi gọi điện thoại ngay bây giờ."

"Hiện tại liền liên hệ, tôi đi vào trước."

Nói xong, Lưu Đào đi vào.

Bất ngờ phát hiện, Lâm Dật đang xử lý vết thương của người bị thương!

"Anh đang làm gì đó!" Lưu Đào kinh hô một tiếng, "Anh thật sự là đang chữa trị cho bệnh nhân sao? Anh đừng có làm lung tung!"

Lưu Đào cũng đã từng gặp qua Lâm Dật, dù sao anh cũng đang bán trái cây ở trước cửa.

Nhưng một nông dân vậy mà đang xử lý vết thương cho người bị thương, đây không phải là một trò đùa sao!

Lâm Dật không có dừng lại động tác trên tay, thấp giọng nói:

"Nếu như anh cảm thấy anh có thể tự mình làm thì tới đây làm, nếu như không được thì im miệng đừng nói nữa."

"Anh tên là gì? Người ta là bác sĩ chuyên nghiệp, anh chỉ là người bán trái cây mà thôi, anh còn cảm thấy mình so với người ta lợi hại hơn sao?" Uông Đình nói.

"Cô đi ra ngoài, đừng cản trở tôi làm việc." Lâm Dật nói: "Tôi nếu không phải đi, Tôi cũng sẽ quản việc không đâu sao?"

"Nhưng anh chỉ là cái ..."

"Ra ngoài, đừng làm trở ngại tôi làm việc."

"Tôi cứ không đi đấy, anh là cái thá gì? Dựa vào cái gì ra lệnh cho tôi chứ!"

"Có bệnh."

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, sau đó tập trung xử lý tình trạng của người bị thương.

"Tiểu tử, tôi có thể nhìn ra, cậu biết một chút y thuật, nhưng tôi cho cậu biết, thân phận của người bị thương không bình thường, người có thể ở Thang Thần nhất phẩm, đều là quý nhân ở Trung Hải. Nếu xảy ra sai sót gì, thì trách nhiệm của cậu rất lớn."

Lời nói của Lưu Đào đặt đúng trọng tâm, không có ý coi thường Lâm Dật, chỉ là đem quan hệ lợi hại xếp đặt đi ra.

"Anh cho rằng tôi nguyện ý lo những việc này sao." Lâm Dật nói:

"Nếu như không được xử lý kịp thời, cô ấy sẽ bị tàn tật suốt đời. Cho nên tôi có đến phẫu thuật chuyện này hay không cũng không ảnh hưởng đến kết quả."

"Cho nên, nếu như các anh không muốn để cho cô ấy có chuyện, thì yên lặng một chút, phối hợp với tôi hoàn thành ca phẫu thuật."

Lời nói của Lâm Dật mang theo một sự tự tin không thể nghi ngờ được, nói với mọi người ở chỗ này đều ngậm miệng lại.

"Bác sĩ, tôi có phải sẽ bị tàn tật không?" Sắc mặt cô gái trắng bệch nói: "Tôi về sau có thể khiêu vũ nữa được không."

"Có thể, đừng lo lắng." Lâm Dật an ủi: "Trong quá trình lấy miếng thủy tinh sẽ có chút đau, cô kiên nhẫn một chút, thời điểm này không thể đánh thuốc tê được."

"Biết, biết rồi ..."

Lâm Dật cầm cái kẹp, bắt đầu làm sạch những mảnh thủy tinh trên vết thương.

Hơn nữa chúng đều rất nhỏ, quá trình cực kỳ rườm rà, nhưng với thị lực và kỹ thuật lâm sàng của Lâm Dật xử lý những thứ này cũng không khó khăn.

Theo bản năng, Lưu Đào với Uông Đình liếc nhau một cái, trong mắt đều tràn ngập ngạc nhiên.

Độc tác thành thạo mà chuyên nghiệp như thế, không phải người bình thường có thể làm được.

Anh ta đúng là một nông dân sao?

Sau khi làm sạch, Lâm Dật lại dùng nước muối sinh lí cọ rửa nhiều lần, trước sau gì cũng mất 20 phút để rửa sạch vết thương.

Công việc còn lại, chính là đem khâu lại.

Lâm Dật nhìn người bị thương, phát hiện trạng thái của cô ấy cũng không tệ lắm, liền không còn lo lắng nữa.

"Bây giờ tôi tiêm thuốc tê cho cô, rất nhanh sẽ không đau nữa."

"Tiểu ca ca, cám ơn anh."

Lâm Dật mỉm cười, sau đó hướng về phía y tá nói:

"Đem thuốc tê tới cho tôi."

Tiểu hộ sĩ đem thuốc tê đưa tới, sau đó tiêm vào chân của người bị thương.

Mấy phút trôi qua, hiệu quả của thuốc mê hiển hiện ra, Lâm Dật bắt đầu khâu lại.

"Ánh đèn kéo gần một chút." Lâm Dật chỉ huy nói.

"Dạ dạ, được." Y tá nhỏ vội vàng nghe theo.

Lâm Dật ngẩng đầu, nhìn Lưu Đào, "Giúp tôi kẹp lại gân gót."

"Được!"

Lâm Dật cầm lấy chỉ khâu, xâu một cây kim dài, ở khoảng cách gãy vỡ một millimet bắt đầu khâu lại.

"Khoảng cách này có thể không? Quá gần rồi, rất dễ bị đứt."

Theo kinh nghiệm nghề thuốc của Lưu Đào, loại chỉ khâu này nên được bắt đầu ở khoảng cách khoảng hai milimet, để đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Mà như một ít bác sĩ có kỹ thuật tốt, khả năng từ 1.5 millimet bắt đầu khâu lại, nhưng gần như là cực hạn rồi.

Nhưng anh ta, lại còn từ một millimet liền có thể bắt đầu khâu lại, đối với kỹ thuật của mình tự tin như vậy sao.

"Không có chuyện gì, tôi có chừng mực."

Cây kim dài xuyên qua gân bắp thịt, dùng phương thức nghiêng giao nhau, đem một đầu khác gân bắp thịt vá kín lại, toàn bộ đều làm thuận lợi, liền một mạch, khiến Lưu Đào nhìn đến trợn mắt ngoác mồm.

Rất nhanh, gân bắp thịt khâu lại xong xuôi, còn lại chính là mạch máu khâu lại rồi.

Chuyện này đối với Lâm Dật mà nói, lại càng không có khó khăn.

Mạch máu khâu lại xong xuôi, còn dư lại chính là da thịt khâu lại.

Tuy rằng là khâu lại không có bất kỳ độ khó nào, nhưng bởi vì người bị thương là con gái, nên vấn đề về vết sẹo cũng cần được quan tâm.

Cho nên Lâm Dật phá lệ cẩn thận, nhưng vẫn không có ảnh hưởng đến hoạt động của anh.

Lưu Đào ở bên cạnh nhìn, lau sát mồ hôi lạnh.

Một người nông dân bán trái cây, lại có thủ pháp khâu như vậy.

Người anh em này thực sự quá xuất sắc rồi!

...

Cùng lúc đó, bên ngoài phòng xử lý, một người đàn ông trung niên từ bên ngoài vọt vào.

"Đồng Đồng đâu, tình hình thế nào rồi?"

Người đàn ông trung niên tên là Tiêu Lập Đông, là ông chủ của một công ty truyền thông, người bị thương là con gái của ông, Tiêu Vũ Đồng.

"Bác sĩ đang ở bên trong xử lý!" Mẹ của Tiêu Vũ Đồng, Mạnh Phương Hoa nói:

"Bệnh viện bên kia anh đã liên hệ rồi sao? Bác sĩ lúc nào đến."

"Viện trưởng Đoạn sắp tới rồi, Phó viện trưởng của bệnh viện trực thuộc đại học giao thông, bọn họ cũng đang chạy tới đây." Tiêu Lập Đông nói.

Viện trưởng Đoạn mà Tiêu Lập Đông đề cập đến chính là phó viện trưởng của bệnh viện Hoa Sơn trước kia Đoạn Vĩnh Xuân, hiện tại đã chuyển đến làm phó viện trưởng y học Phục Đán.

Không thể không nói, giao thiệp của ông ấy xác thực rất cường đại.

Gọi điện thoại, là có thể đem nhân vật ở cấp bậc viện trưởng tìm đến.

Người bình thường cũng không ai làm được.

"Bây giờ tình hình thế nào?"

"Em cũng không biết, đã đi vào được một thời gian rồi." Mạnh Phương Hoa lau nước mắt nói:

"Người ta nói rồi, phải nhanh nhóng làm phẫu thuật, bằng không sẽ bị tàn tật, anh nhanh thúc người ta tới, để bác sĩ mau lại đây."

"Anh đã nói rồi, người ta đang ở trên đường."

Chuyện lớn như vậy, Tiêu Lập Đông cũng muốn thúc giục, hận không thể làm cho đối phương cưỡi tên lửa bay đến.

Nhưng về phương diện đạo lí đối nhân xử thế, Tiêu Lập Đông cũng có tiêu chuẩn đúng mực và chừng mực.

Không thể đều thúc giục mãi được.

Sau mười mấy phút, cửa bệnh viện bị đẩy ra, Đoạn Vĩnh Xuân với một người đàn ông trung niên khác từ bên ngoài đi vào.

Tên của ông ta là Lý Văn Chí, là phó viện trưởng bệnh viện trực thuộc đại học giao thông, trình độ cũng không kém Đoạn Vĩnh Xuân.

"Viện trưởng Đoạn, viện trưởng Lý, các anh đã tới." Tiêu Lập Đông chào hỏi.

"Con gái anh đang ở đâu, đưa tôi đi nhìn xem."

"Nó đang được xử lý vết thương ở bên trong, tôi đưa các anh vào." Mạnh Phương Hoa nói.

"Được, mau đi xem một chút, việc này không thể chậm trễ."

Ngay khi bốn người đang chuẩn bị đi vào, một y tá nhỏ từ bên trong đi ra.

"Các ông muốn làm gì? Đang tiến hành phẫu thuật khâu lại, không được phép đi vào!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1110.

Chương 1111. Bác Sĩ Tốt Nhất Trung Quốc

"A? Đang làm phẫu thuật?"

Mạnh Phương Phỉ kinh hô nói:

"Chủ nhiệm của các anh không phải nói, không làm được ca phẫu thuật này mà?"

"Chủ nhiệm Lưu xác thực không làm được, là anh bán trái cây làm."

"Cô nói cái gì? Người bán trái cây làm phẫu thuật?!"

Mạnh Phương Phỉ sững sốt, những người khác cũng sững sốt theo.

Một người bán trái cây, vậy mà lại làm phẫu thuật khâu lại bắp thịt gãy vỡ?!

Này không phải đùa giỡn sao!

Thật quá vô lý!

Liên quan đến thân phận của Lâm Dật, ở Thang Thần nhất phẩm chỉ có một số ít người biết.

Ở bên trong tiểu khu thành phố, cũng không có thông tin liên lạc.

Tất cả mọi người là chỉ một tồn tại cá thể, thậm chí là ở đối diện nhau cũng rất ít khi đi chào hỏi.

Mà một khu nhỏ như Thang Thần nhất phẩm, tình huống càng nghiêm trọng hơn.

Đừng nói đến những người mua nhà ở đây, cho dù những người đi thuê phòng cũng không có thói quen túm năm tụm ba ngồi cùng một chỗ nói chuyện bát quái.

Không hề giống như ở thôn Hoan Hỉ vậy, buổi sáng truyền ra một chuyện, cũng không cần đợi đến xế chiều, buổi trưa lúc ăn cơm, liền trở thành đề tài nói chuyện của người khác trên bàn cơm rồi.

Cho nên chỉ có một số ít người, biết thân phận của Lâm Dật rất trâu bò.

Những người còn lại đều coi anh như một người làm vườn bình thường, ngoại trừ lớn lên đẹp trai thì không có bất kỳ ưu điểm gì.

Nhưng một người như vậy, lại đang làm phẫu thuật cho con gái của mình, quả thực là nói bậy!

"Bệnh viện của các cô làm cái quái gì vậy? Cho dù là bệnh viện tư nhân cũng không thể làm ẩu như vậy được!" Tiếu Lập Đông lớn tiếng quát lớn.

"Anh bán trái cây kia nói, nếu như không nhanh chóng làm phẫu thuật, người bị thương sẽ bị tàn tật suốt đời. Cho nên mới làm như vậy, mọi người có la hét với tôi cũng vô dụng."

"Không được, tôi muốn vào đó ngay bây giờ, tôi tuyệt đối không bao giờ để anh ta phẫu thuật cho con gái tôi!"

"Tôi thấy các cô là hồ đồ rồi!" Đoạn Vĩnh Xuân nói:

"Có tin là tôi sẽ báo cáo tình hình của các cô ở đây với bộ phận y tế không? Ngày mai bệnh viện của các cô sẽ bị niêm phong!"

"Nói vậy, ông nói với tôi cũng vô dụng, tôi chỉ là một người làm công." Nữ y tá đúng đắn nói:

"Hơn nữa phẫu thuật đã làm xong, đang tiến hành bước cuối cùng khâu da thịt lại, dù các ông có đi vào cũng vô ích."

"Gì, vậy mà làm xong rồi?!"

"Không sai, mọi người cứ đứng đợi ở đây, bệnh nhân sắp được đẩy ra rồi."

Người Tiếu gia sắc mặt xám xịt, vừa tức giận lại đau thương.

Thật vất vả mới tìm được hai vị viện trưởng tới, không nghĩ tới lại chậm trễ không thể làm được gì!

"Tiên sư nó, con gái của tôi nếu có một chút vấn đề gì, tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho anh ta!"

Phần phật ——

Cửa phòng điều trị bị đẩy ra, Tiếu Vũ Đồng bị đẩy ra, người nhà họ Tiêu cũng tiến lên nghênh tiếp.

"Con gái, con sao rồi? Có còn đau không." Mạnh Phương Phỉ nói.

"Con, con rất tốt, tiểu ca ca nói, con về sau vẫn còn có thể khiêu vũ được."

Tiếu Lập Đông với Mạnh Phương Phỉ xót thương!

Con gái của mình quá đơn thuần, bị người ta lừa còn không biết gì nữa.

Nếu chuyện này để lại thương tật suốt đời, về sau phải làm sao bây giờ!

"Anh là tên khốn kiếp! Ai cho anh làm phẫu thuật, anh là cái thá gì hả!"

Nhìn thấy Lâm Dật, cặp mắt của Tiếu Lập Đông đỏ chót, lửa giận của ông như muốn ăn thịt người.

"Chậm đã!"

Đoạn Vĩnh Xuân hét lớn một tiếng, ngăn Tiếu Lập Đông lại.

"Chủ nhiệm Lâm, sao anh lại ở đây?"

Nhìn thấy Đoạn Vĩnh Xuân, Lâm Dật cũng có chút bất ngờ.

"Tôi đang bán trái cây ở cửa lớn Thang Thần nhất phẩm, nhân tiện gặp phải chuyện này liền đưa người đến đây. Nhưng các ông tới đây làm gì?"

"Tiếu tổng là bạn của tôi, con gái của ông ấy gặp tai nạn, liền đem tôi kêu đến." Đoạn Vĩnh Xuân như trút được gánh nặng nói:

"Sớm biết cậu ở đây, tôi cũng sẽ không vội vàng chạy tới."

Tiếu Lập Đông với Mạnh Phương Phỉ đều bối rối, mà Lưu Đào với Uông Đình và những người khác cũng không biết chuyện gì.

Đây rốt cuộc là đang có chuyện gì xảy ra?

"Viện trưởng Đoạn đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Lẽ nào ông biết cậu ta à? Tại sao lại gọi anh ta là chủ nhiệm? "

Đoạn Vĩnh Xuân nở nụ cười, "Để tôi giới thiệu cho mọi người một chút, cậu ấy là Lâm Dật, lúc trước là chủ nhiệm khoa phẫu thuật tim của bệnh viện Hoa Sơn chúng tôi, là một chuyên gia y học lâm sàng nổi tiếng."

"Hơn nữa ông đừng thấy tôi là phó viện trưởng bệnh viện Hoa Sơn, nói riêng về trình độ kỹ thuật, tôi không bằng cậu ấy. Hơn nữa tôi có thể cam đoan với ông, tựu coi như ông tìm toàn bộ bác sĩ tốt nhất Trung Quốc đến, cũng không bằng kỹ thuật của cậu ta được. Cho nên ca phẫu thuật này ông không cần phải lo lắng, con gái ông không có bất cứ vấn đề gì, sẽ không bị tàn tật suốt đời đâu."

Hít!

Biết được thân phận của Lâm Dật, tất cả mọi người ở chỗ này đều hít vào một ngụm khí lạnh, còn trẻ như vậy, liền có thủ đoạn lợi hại như vậy rồi?

Uông Đình ở một bên nhìn chằm chằm Lâm Dật, cảm giác chỉ số thông minh của mình cũng đã không đủ dùng rồi.

Anh chàng bán trái cây với giá cao ngất trời này, lại còn là chuyên gia y học?

Anh ta nếu là thật sự có năng lực như vậy, tại sao còn ở lại chỗ này bán hoa quả?

Kiếm tiền so với việc bán trái cây không phải nhiều hơn sao?!

"Xin chào chủ nhiệm Lâm, tôi là Lý Văn Chí từ bệnh viện trực thuộc đại học giao thông, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay rốt cuộc cũng được nhìn thấy người thật."

"Xin chào."

Lâm Dật lễ phép gật đầu, cởi găng tay của mình xuống.

"Phẫu thuật đã hoàn thành, trong khoảng một tuần đến nửa tháng tới, đừng để cô ấy xuống đất hoạt động, có thể xoa bóp đúng cách để gân cốt không bị dính liền. Sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống sau này, chỉ cần tâm đặt ở trong bụng là được rồi."

"Cảm ơn chủ nhiệm Lâm." Mạnh Phương Phỉ lau nước mắt mình, lúc này hướng về Lâm Dật quỳ xuống, "Chủ nhiệm Lâm cảm ơn ngài, nếu không phải gặp phải gặp được anh ở đây, con gái của tôi cũng không được cứu."

"Đều là chuyện tôi nên làm, cô không cần làm như vậy." Lâm Dật nói:

"Ca phẫu thuật này tôi không lấy tiền, nhưng các cô phải thanh toán chi phí vật liệu khác."

"Được được được, chúng tôi biết rồi."

"Chủ nhiệm Lâm, cám ơn anh, vừa nãy là tôi không đúng, anh đừng chấp nhặt với tôi." Tiếu Lập Đông xin lỗi nói.

"Có thể hiểu được, đổi lại là tôi tâm trạng cũng sẽ kích động như vậy. Nói chung, những việc tiếp theo mọi người có thể tự xử lý."

Ném găng tay xuống, Lâm Dật tiêu sái rời đi, chỉ để lại cho mọi người một cái quay lưng.

"Tiếu tổng, ông cũng không cần lo lắng, đứa nhỏ về sau khẳng định một chút việc cũng không có." Đoạn Vĩnh Xuân nói:

"Đừng xem nhà của ông có tiền, nhưng có thể tìm được chủ nhiệm Lâm làm phẫu thuật cho nhà ông, tuyệt đối là vinh hạnh của các ông đấy."

"Đó là chắc chắn rồi, khó mà tìm được bác sĩ tốt như vậy."

"Bên này không có việc gì rồi, vậy chúng tôi đi trước đây, có vấn đề gì thì lại gọi điện thoại cho tôi."

"Tôi tiễn các ông đi."

"Không cần, đứa nhỏ mới vừa làm phẫu thuật xong, ông ở lại đây cùng với con bé đi." Đoạn Vĩnh Xuân khách khí nói.

"Vậy tôi liền không khách khí với các ông nữa, lát nữa tôi lại tìm các ông đi ăn cơm."

"Việc nhỏ, không cần vội."

Cùng lúc đó, Lâm Dật quay về tới quầy hàng.

"Anh Lâm, tình huống bên kia như thế nào rồi? Sao lâu như vậy anh mới đi ra ngoài."

Sau khi đưa Tiếu Vũ Đồng đến bệnh viện, Đỗ Dao đã bị gọi trở về rồi, không nghĩ tới Lâm Dật lại ở đó lâu như vậy rồi mới quay lại.

"Ở bên kia làm một ca phẫu thuật, làm trễ nãi chút thời gian."

"A? Anh Lâm anh còn có thể làm phẫu thuật sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1111.

Chương 1112. Đại Lão Đưa Danh Thiếp

"Chút lòng thành. Tôi từng làm chủ nhiệm khoa ngoại tim mạch tại bệnh viện Hoa Sơn, loại giải phẫu này chỉ là trò trẻ con."

Lúc này, không chỉ Đỗ Dao kinh ngạc, mà Đỗ Đại Hải cũng giật mình, ngơ ngác một lúc lâu mới hồi thần.

Tuy rằng họ sống ở thông Hoan Hỉ, nhưng danh tiếng của bệnh viện Hoa Sơn vẫn như sấm bên tai.

Đó là bệnh viện tốt nhất Trung Hải, nhiều người trong thôn đều đi qua đó xem bệnh. Người có thể làm chủ nhiệm khoa ở đó chắc chắn đều là người thật sự có tài.

"Chẳng trách cậu có nhiều tiền như vậy, thì ra là làm chủ nhiệm khoa ở đó." Đỗ Đại Hải cười nói.

"Sau này nếu cần khám bệnh, có phải tìm cậu là được không?"

"Chắc chắn, cứ gọi cho tôi là được."

Về thân phận bác sĩ của Lâm Dật, Đỗ Dao hiếu kỳ hỏi một hồi lâu, ấn tượng sùng bái đối với Lâm Dật lại càng dày thêm một tầng.

Đúng lúc này, Tiếu Lập Đông từ đằng xa tới, chủ động vươn tay.

"Thật sự cảm ơn chủ nhiệm Lâm. Nếu không gặp được anh, nửa đời sau của con gái tôi thực sự xong rồi."

"Không cần khách khí. Tuy không còn làm việc ở bệnh viện Hoa Sơn, nhưng gặp phải chuyện như vậy, tôi cũng không thể làm ngơ."

Tiếu Lập Đông lúng túng:

"Chủ yếu là vừa nãy thái độ của hai người chúng tôi không tốt lắm. Anh đừng chấp nhặt với chúng tôi."

"Không có chuyện gì, tôi hiểu."

Thấy Lâm Dật dễ nói chuyện, Tiếu Lập Đông không còn câu nệ nữa.

"Chủ nhiệm Lâm, tối nay anh có thời gian không? Tôi muốn mời anh ăn bữa cơm."

"Ăn cơm thì không cần, tôi còn phải đi bán hoa quả."

"Chuyện này có là gì đâu." Tiếu Lập Đông nói.

"Hoa quả bao tiền một cân? Tôi bao hết, vừa vặn con gái tôi nằm viện mấy ngày, cũng cần cho nó ăn chút hoa quả."

"Đừng, đừng! Hoa quả chỗ tôi bán ba nghìn đồng một cân. Nếu anh bao hết như vậy, tôi sẽ rất ngại, giống như tôi lừa gạt tiền của anh vậy."

"Ba nghìn một cân?" Tiếu Lập Đông cũng thật bất ngờ.

Lần đầu tiên thấy hoa quả đắt như vậy.

"Ngày hôm qua bán giá hai nghìn rưỡi, hôm nay giá ba nghìn, cho nên anh cũng đừng mua. Tôi không muốn chiếm lợi của anh."

"Không sao, anh cứu mạng con gái tôi, xài bao nhiêu tiền cũng đáng giá." Tiếu Lập Đông hào phóng nói.

"Anh tính xem bao tiền? Tôi mua hết."

Lâm Dật vung tay:

"Con gái anh dưỡng bệnh cũng không cần ăn nhiều như vậy. Anh cũng không cần phải vì cảm ơn mà mua mấy thứ này của tôi. Mua trước mười cân về đã, ăn xong lại quay lại mua."

Lâm Dật sang sảng nói khiến Tiếu Lập Đông có thiện cảm hơn nhiều.

Nếu là nhà vườn bình thường, người ta ước gì có cơ hội này, sẽ bán hết hàng cho mình.

Tiếu Lập Đông nghĩ thấy cũng đúng. Người ta còn trẻ vậy đã là trưởng phòng tại bệnh viện Hoa Sơn, trình độ kỹ thuật cũng là số một, tất nhiên không thiếu tiền.

Ít nhất, phẩm hạnh là vẫn có.

"Vậy tôi mua trước mười cân. Anh tùy tiện gói vào cho tôi là được."

"Được rồi."

Đáp lời xong, Tiếu Lập Đông quét một trăm nghìn tệ chuyển sang.

Nhưng ông ta không đi vội, mà móc ra một tấm danh thiếp ra.

"Lâm tiên sinh, đây là danh thiếp của tôi. Sau này nếu anh gặp phải chuyện phiền toái, hãy gọi điện cho tôi. Những chuyện khác không dám nói, nhưng ở cái vùng Trung Hải này, lời nói của Tiếu Lập Đông tôi còn có chút trọng lượng."

Lâm Dật tiếp nhận danh thiếp, phát hiện người tên Tiếu Lập Đông này thật sự có phần không tầm thường.

Tổng giám đốc truyền thông Thế Kỷ của Trung Hải.

Lâm Dật từng nghe nói tới công ty này. Dường như đây là công ty truyền thông lớn nhất Trung Hải, có rất nhiều minh tinh dưới cờ.

Ông ta đã dám nói với Lâm Dật như vậy quả thực không phải khoác lác, mà thật sự có trọng lượng.

"Được, tôi biết rồi."

"Vậy tôi đi trước. Nếu anh có gì cần hỗ trợ, nhớ gọi điện thoại cho tôi."

"Được."

"Anh Lâm phát tài rồi, qua tay một cái là ba mươi nghìn đồng." Đỗ Dao nói.

"Em cảm thấy, anh nên bán hết số hàng này cho ông ta là xong, đỡ bớt việc."

"Quân tử yêu tài, phải biết đạo giữ lấy. Anh Lâm của em tuy không phải người tốt lành gì, nhưng cũng không phải tiền gì cũng lấy."

Đỗ Dao cười hi hi.

"Anh Lâm, em phát hiện, thế giới quan (*Tam quan) của anh thật sự siêu cấp ngay thẳng. Người bình thường không so được với anh."

"Ngũ quan của anh còn thẳng hơn thế giới quan (*tam quan)."

"Ha ha, nói cái này thật đúng."

Không bao lâu sau, đồ ăn của Đỗ Đại Hải đã được bán xong, hai người thu dọn về nhà, để lại Lâm Dật một mình ở đây.

Lâm Dật không cảm thấy cô đơn. Một mình anh chơi game, bán hoa quả, mừng rỡ thanh nhàn.

"Anh trai!"

Ngay lúc Lâm Dật lấy được hai trù của đối thủ, anh bỗng nhìn thấy hai bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trước mắt.

Định thần nhìn lại, Lâm Dật nhận ra là hai cô gái gặp phải ngày hôm qua.

Phùng Giai Giai và Nhiếp Tiểu Phỉ.

"Còn mua hoa quả sao? Ngày hôm qua đã mua nhiều như vậy, mọi người chắc còn chưa ăn hết chứ?"

Hai cô gái không trả lời thẳng câu hỏi của Lâm Dật mà kích động lấy điện thoại ra, nhảy nhót tưng bừng.

"Chắc chắn không sai được, tên và diện mạo giống hệt, chính là anh ấy!" Nhiếp Tiểu Phỉ nói.

"Như vậy có phải hơi cường điệu không? Tớ thấy trên trailer, dường như anh ấy còn tay không giết cá sấu đấy. Nếu như ở thời cổ, đó chính là Võ Tòng đả hổ, quá kích thích." Phùng Giai Giai nói.

Nhiếp Tiểu Phỉ giơ điện thoại ra trước mặt Lâm Dật. Trên màn hình điện thoại đang hiển hiện tiết mục cầu sinh nơi hoang dã.

"Anh trai, người này hẳn là anh đúng không?"

"Ạch, là tôi."

"Trời ạ, anh thật lợi hại quá đi! Tiết mục này cực kỳ được hoan nghênh, hơn nữa anh còn được phân cùng tổ với Triệu Nhất Niệm, thực sự quá may mắn."

"Vậy thì có gì hay mà may mắn?"

"Người ta là nữ minh tinh mà, bây giờ càng nổi tiếng. Đời em có thể nổi tiếng bằng nửa cô ấy thôi, em đã thỏa mãn."

"Các cô cũng thuộc giới giải trí sao?"

"Miễn cưỡng coi như thế." Nhiếp Tiểu Phỉ nói: "Bọn em đều là người mẫu, tình cờ có thể nhận vai nữ ba nữ bốn, kiếm chút tiền."

"Lúc tham gia tiết mục, dường như Triệu Nhất Niệm cũng không có gì nổi bật."

"Nhưng tiết mục này nổi tiếng, lại thêm hiện tại cô ấy có vai diễn trong phim truyền hình, mặc dù chỉ là vai nữ thứ hai, nhưng danh tiếng thậm chí lu mờ cả vai nữ chính, gần như một đường thăng cấp."

Lâm Dật nhớ tới đoạn thời gian tham gia tiết mục kia, cô nương tên Triệu Nhất Niệm kia quả thực không tệ.

Dáng vẻ dịu dàng yếu ớt, nhưng trong xương có sự dẻo dai bền bỉ, còn có thể kiên trì với hắn đến tận cuối cùng. Người như cô ấy có thể qua lại trong thế giới giải trí showbiz cũng là điều có thể hiểu.

Cũng coi như trời không phụ người có lòng.

"Anh trai, lúc trước khi thu tiết mục, hai người các anh cùng một tổ, chắc hẳn quan hệ rất tốt. Anh có thể giới thiệu bọn em một lần không?"

"Chuyện này dường như khá khó. Sau khi quay xong tiết mục, hai chúng tôi đã từ biệt, sau đó không hề liên hệ gì."

Hai cô gái mỉm cười, dường như không có gì thất vọng.

"Bọn em chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi, mục đích tới đây chủ yếu là mua hoa quả."

"Hôm qua hai cô mỗi người mua mười nghìn tệ tiền hoa quả, tất cả đã ăn xong rồi sao?"

"Còn một nửa, chủ yếu là bọn em còn chào hàng cho người khác một chút, nói hoa quả của anh có công hiệu dưỡng nhan, làm trắng da. Người khác muốn bọn em mua giúp, cho nên bọn em đến rồi." Nhiếp Tiểu Phỉ nói.

"Anh trai cho một cân đào mật và một cân vải."

"Vậy được. Vốn tôi đã tăng giá, bây giờ bán cho các cô hai nghìn rưỡi một cân vậy."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1112.

Chương 1113. Nhan Từ Mời

Lâm Dật đưa gói hoa quả cho hai người, tặng thêm mấy quả đào, rất hào phóng.

"Cảm ơn anh trai. Bọn em đi đây, sẽ giúp anh quảng cáo."

"OK."

Sau khi hai cô gái rời đi, Lâm Dật tiếp tục bán hoa quả.

Nhưng chuyện làm ăn ảm đạm, hơn một giờ chỉ bán được một cân.

Lâm Dật nhìn một chút. Hoa quả còn rất tốt, không có dấu hiệu mục nát, chắc còn có thể chống cự được mấy ngày, nhưng cũng phải nhanh chóng bán đi mới được.

Reng reng reng...

Ngay lúc Lâm Dật chuẩn bị mở ván chơi mới, điện thoại của anh chợt vang, là Nhan Từ gọi tới.

"Gần đây có bận rộn gì không, trồng trọt thế nào rồi?"

Gần đây, Lâm Dật và Nhan Từ đều khá bận, cho nên không gặp mặt lần nào. Hai người chỉ gọi điện cho nhau mấy lần. Lúc Nhan Từ biết Lâm Dật trồng cây nuôi heo, cô suýt nữa đã cười đau cả bụng.

"Hoa quả chín rồi, hôm nay anh vừa mang đi Trung Hải bán, chuẩn bị tối nay thu sạp xong sẽ mang chút cho em."

Lâm Dật mặt không đỏ, tim đập bình thường nói.

"Coi như anh còn chút lương tâm. Em còn tưởng anh trừ uống rượu thì không đến tìm em nữa chứ."

"Sao lại thế? Dù sao cũng có tình hữu nghị cách mệnh, có chuyện tốt như vậy, sao anh có thể quên em được."

"Hôm nay vừa vặn, em có chút việc cần tìm anh, đi với em tham gia bữa tiệc. Bên anh có thể sắp xếp thời gian không?"

"Tiệc hả? Là tiệc ra mắt đỡ đạn, hay là tiệc tiếp rượu công việc?"

"Dường như anh rất có kinh nghiệm?"

"Đã tham gia mấy lần."

"Đều không phải." Nhan Từ nói.

"Anh ở đâu? Em qua tìm anh. Chúng ta gặp mặt lại nói cụ thể."

"Ở cửa Thang Thần Nhất Phẩm. Em đến đây tìm anh là được."

"Em đang ở vùng ngoại thành, gần một tiếng nữa sẽ tới chỗ anh. Anh tính toán thời gian, thu dọn sớm đồ đạc đi."

"Được."

Ngắt cuộc gọi của Nhan Từ, Lâm Dật lại chơi game trên điện thoại thêm một lúc.

Cũng may mắn là, đụng phải hai cô gái trẻ tuổi mê trai, mỗi người mua một cân, cực kỳ quan tâm chuyện làm ăn của mình.

Khoảng bốn mươi phút sau, Lâm Dật xếp hoa quả lên xe, chừa ra một phần cho Nhan Từ.

Dù sao cũng đã nhiều lần uống rượu, phân cho cô ấy một chút, không thể nặng bên này nhẹ bên kia.

Không bao lâu sau, Nhan Từ lái một chiếc CC đại chúng tới, dừng xe trước mặt Lâm Dật.

"Lên xe đi, sắp muộn giờ rồi. Hai chúng ta đi nhanh một chút."

Lâm Dật cũng không phí lời, lên xe Nhan Từ.

Phong thái của Nhan Từ vẫn trác việt như xưa.

Cô mặc chiếc váy đầm màu đỏ, thiết kế bó eo, hiển lộ toàn bộ vóc dáng thon thả.

"Sao còn lái chiếc xe này? Dường như giá có hơn hai trăm nghìn."

"Xe trước bán rồi, em đổi con mới."

"Đang yên lành sao lại đổi xe? Em không bị khủng hoảng tài chính chứ?"

"Từ lúc quay xong tiết mục kia, em đã từ chức. Em tự mở một công ty truyền thông, tự mình gây dựng sự nghiệp."

Hành động của Nhan Từ khiến Lâm Dật khá ngạc nhiên.

Quay xong một tiết mục thành công như vậy, hiện tại chính là thời điểm đỉnh cao trong sự nghiệp của cô ấy. Chỉ cần Nhan Từ nỗ lực, muốn bò lên vị trí cao dường như không phải vấn đề.

Nhưng cô lại lựa chọn giã từ sự nghiệp ngay trên đỉnh vinh quang. Người bình thường không có được dũng khí như vậy.

"Cứ đi làm công cho người ta cũng không phải biện pháp. Em cũng có điều muốn theo đuổi. Anh nói đúng không?"

"Vậy cũng đúng." Lâm Dật gật đầu: "Chẳng lẽ em muốn kéo đầu tư? Tiền thì anh có, em nói số lượng là được."

"Nghe anh nói, giống như em là tình nhân của anh thế." Nhan Từ cười nói.

"Uống bao nhiêu cuộc rượu như vậy, dù sao anh cũng phải kiếm chút tiền rượu chứ."

"Đi đi đi, chớ nói nhảm. Em sẽ không lấy mình ra bán." Nhan Từ phản đối.

"Em muốn quay một tiết mục nghệ thuật, cho nên hôm nay hẹn gặp một đạo diễn và cả Triệu Nhất Niệm, nói chút chuyện về công tác cụ thể. Bên phía đạo diễn không có vấn đề gì lớn, chủ yếu là Triệu Nhất Niệm hiện tại đang rất nổi. Người muốn hợp tác với cô ấy đang rất nhiều, nên muốn lôi kéo cô ấy rất khó khăn. Vì vậy, em đi tìm anh."

"Em muốn anh đi qua làm thuyết khách hả?"

"Thông minh." Nhan Từ nói.

"Anh với cô ấy trên đảo Cửu Xuyên đã cùng đi đến cuối cùng. Em nghe người quay camera đi theo nói, quan hệ giữa hai người rất tốt, cho nên mới tìm anh nhờ giúp việc này."

"Em đánh giá cao anh rồi. Quan hệ giữa bọn anh tuy là tốt, nhưng giới hạn trong thời điểm đó thôi. Hơn nữa, số điện thoại còn không lưu, đã qua bao lâu như vậy, lời của anh cũng chưa chắc đã dễ dùng."

"Ít nhất cũng có quan hệ. Nếu không có anh, cô ấy cũng không thể đi tới cuối cùng." Nhan Từ nói.

"Hơn nữa, em cũng đã hỏi thăm được rồi. Ba tháng sau cô ấy mới có lịch trình, vẫn có khả năng thuyết phục cô ấy."

"Nếu nói như vậy, thử một lần cũng không đáng kể."

Lâm Dật cảm thấy, Triệu Nhất Niệm cũng khá tốt tính, rất chân thành.

Hơn nữa, trên đảo Cửu Xuyên, anh quả thực đã giúp cô ấy nhiều, kết tình hữu nghị sâu sắc. Dưới tình huống không có lịch trình, cô ấy có thể sẽ giúp việc này.

"Anh cảm thấy em không cần thiết làm như vậy. Nếu như thiếu tiền thì nói với anh. Anh đầu tư cho em là được. Em muốn thuê ai thì thuê, anh không tin dùng tiền nện không nổi."

"Như thế thì vô vị. Với cách làm người của anh, lại thêm quan hệ giữa chúng ta, nếu em nói không có tiền tiêu muốn hỏi anh bảy tám trăm nghìn, chắc anh cũng không do dự chứ?"

"Tiền lọt qua kẽ ngón tay anh còn nhiều hơn thế."

"Cho nên em nói em không thiếu tiền. Còn đầu tư gì đó, có anh chống lưng cho em, cũng chẳng cần lo ăn lo uống. Em chỉ muốn chứng minh năng lực bản thân mình một phen."

"Đã đến cái tuổi này rồi, chúng ta còn nhắc đến mơ ước thì hơi quá trẻ con."

"Cái gì gọi là tuổi này? Em chưa già chút nào." Nhan Từ lườm một cái khinh bỉ.

"Lúc em ở đài truyền hình, mỗi người đều nói năng lực của em rất tốt, nhưng thật sự em không cảm thấy thế nào. Có điều, đôi khi em cũng bị mê hoặc, tự cho rằng mình rất lợi hại, cho nên muốn ra thử một lần, xem xem rốt cuộc trình độ mình thế nào."

"Vậy thì thỏa thích dằn vặt đi, nuôi em không thành vấn đề."

"Vì vậy anh giúp em làm việc này. Nếu thật sự có thể mời Triệu Nhất Niệm tới, tỉ lệ người xem có thể bảo đảm."

"Anh cảm giác vấn đề không lớn, anh sẽ cố gắng."

Hơn nửa giờ sau, Nhan Từ lái xe tới trước cửa nhà hàng Mậu Duyệt của Trung Hải, cùng Lâm Dật đi tới phòng đặt trước.

"Nhanh lên nào, chắc bọn họ sắp tới ngay rồi. Chúng ta chủ động hẹn người ta trước, đến muộn là không hay."

"Ở Trung Hải này đều là người khác chờ anh, đã bao giờ anh phải chờ?"

Nhan Từ nháy mắt một cái:

"Cũng vì giúp em mà. Cực khổ rồi, giám đốc Lâm."

"Đi thôi."

Hai người vào sảnh nhà hàng. Nơi này rộng gần năm mươi mét vuông, đẳng cấp và chất lượng tuyệt đối xứng tầm.

Hai người tới phòng bao không bao lâu, cửa đã được đẩy ra. Theo làn gió thơm lan tỏa, Triệu Nhất Niệm và người quản lý của cô đi vào.

Thấy Lâm Dật, Triệu Nhất Niệm chợt sửng sốt, sau đó vui mừng nói:

"Anh Lâm, anh cũng tới đây sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1113.

Chương 1114. Gặp Trở Ngại

Lâm Dật cười gật đầu:

"Trước đây khi quay tiết mục, biểu hiện của tôi khá tốt nên bây giờ được gọi tới cùng."

"Anh xem, tôi đã nói gì nhỉ? Chỉ bằng tướng mạo và vóc dáng của anh, chỉ cần anh bước chân vào thế giới giải trí, anh nhất định nổi tiếng. Nhan Từ tìm anh tới tuyệt đối là lựa chọn chính xác."

"Bị cô nói trúng rồi, cho nên tôi mới ở đây."

"Hi vọng hai chúng ta còn có cơ hội hợp tác lần nữa. Lúc trước khi quay chương trình trên đảo Cửu Xuyên, tôi vẫn còn chưa quên."

"Tôi cũng vậy." Lâm Dật tùy theo đáp.

Nói là nói thế, nhưng Lâm Dật chỉ nhớ mình từng giết một con cá sấu, sau đó trúng một phát đạn, cuối cùng đụng phải người mặc áo đen.

Còn về chuyện khác, anh quên gần sạch rồi.

"Thế thì nói chắc chuyện hôm nay rồi nhé. Cô cũng phải tới cổ vũ cho tiết mục của Nhan Từ đấy."

"Không thành vấn đề. Anh Lâm đã nói, tôi chắc chắn tới hỗ trợ."

"Vậy cứ quyết định thế đi."

"Ừ."

Khách sáo với nhau vài câu, Triệu Nhất Niệm và người quản lý của cô ngồi xuống ghế, chờ người khác tới.

Tâm trạng của Nhan Từ thật sự tốt.

Triệu Nhất Niệm vừa vào cửa đã nhận ra Lâm Dật, hai người còn nói chuyện vui vẻ như vậy, có lẽ việc hợp tác không thành vấn đề nữa.

"Biểu hiện khá lắm." Nhan Từ nhỏ giọng nói với Lâm Dật.

"Chỉ cần hôm nay xong việc này, buổi tối em mời anh uống rượu."

"Một lời đã định."

Cùng lúc đó, Triệu Nhất Niệm nhỏ giọng trò chuyện với người quản lý của cô là Trương Kim Hoa.

"Sau đây cô chú ý cách nói chuyện của mình một chút. Cô đã không còn giống trước kia, đã thành một minh tinh thực sự. Bất kể tiếp xúc với ai, cô cũng cần giữ đúng mực, phải giữ chặt chiếc áo khoác thần tượng này."

"Nhưng anh ấy là bạn tốt của tôi. Nếu không có anh ấy, tôi không thể đi hết đảo Cửu Xuyên, cũng không thể nổi danh nhờ vào chương trình đó được."

"Tôi hiểu ý của cô, nhưng cô cũng phải biết thân phận của mình. Giới giải trí khác với các giới khác. Cô có thể thành danh trong một đêm, cũng có thể vỡ nát sau một đêm, vì vậy cần phải chú ý một chút. Phải quý trọng tiếng tăm hiện có của mình."

"Tôi biết rồi chị Hoa."

"Tôi đoán Nhan Từ gọi anh ta tới đây là để làm thuyết khách. Họ muốn mời cô tham gia chương trình mới." Trương Kim Hoa

nói.

"Tôi cảm thấy không có vấn đề gì. Hiện tại tôi cần tận dụng mọi thời cơ để tiếp xúc nhiều hơn với các chương trình tạp kỹ và kịch bản, ngồi vững chiếc ghế nữ minh tinh của mình. Như vậy, tôi mới có thể đứng vững gót chân ở làng giải trí."

"Đừng nói chắc như vậy. Cô đã không còn là Triệu Nhất Niệm như trước kia, không thể tiếp nhận bất kỳ chương trình tạp kỹ nào được, phải là những chương trình quy tụ nhiều gương mặt lớn mới được."

"Ừ ừ, nhưng tôi đã đồng ý với họ rồi, việc này cứ giúp đi."

"Trước tiên xem tình huống rồi lại nói." Trương Kim Hoa nói.

"Cô không nên quên, mục đích chủ yếu tới đây hôm nay không phải là vì gặp Nhan Từ, mà là gặp đạo diễn Triệu. Ông ta tới từ Yến Kinh, trong tay có tài nguyên rất lớn, phải quan hệ thật tốt với ông ta. Như vậy, cô mới có thể đứng vững gót chân trong làng giải trí."

"Tôi biết phải làm sao."

"Vậy tôi không nói nhiều nữa."

"Ừ."

Trong lúc hai người đang nói chuyện, cửa phòng bao lại được đẩy ra. Hai người đàn ông đi vào.

Một người trong đó đã có tuổi, gần năm mươi, hơi gầy, trang phục xộc xệch.

Ông ta đi một đôi giày AJ1, quần jean xanh lam và áo phông cộc tay sọc trắng. Bộ trang phục này tỏ vẻ cực kỳ khác loại.

Tuy rằng trang phục không đủ tư cách chút nào, nhưng người tinh tường vừa nhìn là biết, người trung niên này mới là nhân vật chính.

Lâm Dật đoán, ông ta chắc hẳn chính là đạo diễn mà Nhan Từ từng nhắc.

Về phần người con trai trẻ tuổi sau lưng ông ta, rất có thể đó là phụ tá.

Người đàn ông trung niên đi vào. Nhan Từ và Triệu Nhất Niệm đồng loạt đứng dậy.

"Lâm Dật, em giới thiệu cho anh một chút. Vị này chính là đạo diễn Triệu, Triệu Hải Hồng. Những tác phẩm nổi tiếng như [Mặt Trời đỏ vừa lên], [Thái Dương phương Đông] đều xuất từ tay đạo diễn Triệu."

Tuy hai người cùng là đạo diễn, nhưng trong đó cách nhau một trời một vực.

Nhan Từ là đạo diễn đài truyền hình, nói thật là không có danh tiếng gì, chỉ là người làm thuê.

Nhưng Triệu Hải Hồng thì khác. Ông ta chân chính là đại lão của giới giải trí.

Hai người không thể đặt chung một chỗ so sánh.

"Chào đạo diễn Triệu. Tôi là Triệu Nhất Niệm, ngưỡng mộ đại danh của ngài đã lâu. Thật vinh hạnh được có cơ hội ngồi ăn cơm cùng ngài." Triệu Nhất Niệm khom mình nói, vô cùng khách khí.

Triệu Hải Hồng gật gù:

"Tôi biết cô. Bộ phim cổ trang mới chiếu kia, cô diễn rất tốt. Tiếp theo đây tôi có một bộ phim, đang muốn tìm cô tâm sự đây."

Triệu Nhất Niệm vẻ vui mừng. Triệu Hải Hồng là đạo diễn lớn trong giới. Nếu cô có thể hợp tác với ông ta trong một bộ phim, vị thế của cô trong giới giải trí sẽ càng vững chắc.

Cô nhất định phải bắt được cơ hội này.

"Cảm ơn đạo diễn Triệu, cảm ơn đạo diễn Triệu. Có thể hợp tác với ngài là vinh hạnh của tôi."

Đối với lời khen của Triệu Nhất Niệm, Triệu Hải Hồng rất hưởng thụ. Trợ lý kéo ghế cho ông ta ung dung ngồi xuống.

Ánh mắt ông ta đảo sang Lâm Dật, vừa vặn, sắc mặt ông ta biến đổi, đánh giá mất mấy giây.

Nhan Từ giỏi nhìn mặt đoán ý, phát hiện Triệu Hải Hồng khác lạ, vội vàng giới thiệu:

"Đạo diễn Triệu, anh ấy là Lâm Dật. Trước đây tôi từng đạo diễn một tiết mục sinh tồn hoang dã, anh ấy đã đi tới điểm cuối cùng. Bất kể là ngoại hình hay bản lĩnh cá nhân, anh ấy đều vô cùng tốt."

Vẻ mặt Triệu Hải Hồng vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, rất lạnh.

"Cậu có phải người đánh nhau với người ta trong quán bar OT tại Yến Kinh lúc trước không?"

Lời của ông ta lập tức khiến mọi người ở đây ngạc nhiên, không ngờ lại có việc như vậy.

"Làm sao ông biết? Ông đi ngang qua sao?"

Tin tức này đối với Lâm Dật quả thật bất ngờ.

Vì chuyện này náo rất lớn, tin tức lại bị phong tỏa. Một đạo diễn như ông ta lại biết chuyện này, quả thực khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

"Hừ!"

Triệu Hải Hồng hừ lạnh:

"Cậu còn không ngại mà nói! Trong những người bị đánh có một người tên là Triệu Chấn Vũ, đó là cháu trai của tôi!"

Triệu Hải Hồng cũng không phải cậu ruột của Triệu Chấn Vũ, thuộc dạng họ hàng.

Nhưng địa vị của ông ta trong làng giải trí hiện nay không thể tách rời sự trợ giúp của nhà họ Triệu.

Ách…

Vậy thì lúng túng.

"Thật trùng hợp."

Lâm Dật cười giả lả.

"Hết cách rồi, chỉ có thể trách tên đó xui xẻo, cứ đòi phải khoác lác với bọn Triệu Mặc. Tự hắn muốn bị đánh, tôi có cách nào?"

Đùng!

Triệu Hải Hồng vỗ bàn đứng dậy, nhìn Nhan Từ nói:

"Nhan Từ, tôi cảm thấy bữa cơm này không cần ăn nữa. Bây giờ từ biệt đi!"

"Chuyện này..."

Cho dù chưa rõ chuyện gì, nhưng Nhan Từ có thể nhận ra mâu thuẫn giữa Lâm Dật và Triệu Hải Hồng không phải nhỏ, muốn hợp tác e là không thể.

"Đạo diễn Triệu, tôi tiễn ngài!"

"Không cần!" Triệu Hải Hồng vung tay một cái, xoay người bỏ đi.

"Đạo diễn Triệu, xin ngài chờ chút! Chúng tôi cùng đi với ngài." Trương Kim Hoa gọi.

Nhan Từ sững sờ:

"Không phải chúng ta đã nói sẽ hợp tác rồi sao? Nếu cô đi rồi, làm sao còn…"

"Nhan Từ, cô cũng đừng nói lung tung. Chúng tôi lại không đồng ý hợp tác với cô."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1114.

Chương 1115. Hôm Nay Không Chiêu Đãi Anh

Lời Trương Kim Hoa nói khiến Nhan Từ sững người.

Vừa nãy đi vào đã tỏ rõ thái độ rồi, bây giờ lại trở mặt không quen biết?

Tuy rằng giới giải trí đều chú ý lợi ích trên hết, nhưng cũng không đến nỗi như vậy chứ?

Không cần thể diện luôn?

"Nhưng giữa chúng ta đã nói đồng ý thỏa thuận rồi."

"Đó chỉ là một câu nói tùy tiện, huống hồ giữa chúng ta không có bất kỳ hợp đồng nào cả. Đạo diễn Nhan không nên nói lung tung."

Triệu Hải Hồng quay đầu lại, nhìn Triệu Nhất Niệm:

"Hai người đã quen nhau, vậy thì hợp tác đi. Phim của tôi lại đi tìm người khác."

"Đạo diễn Triệu hiểu lầm. Tôi không biết họ. Vừa nãy chỉ là khách sáo một câu, tùy tiện trò chuyện thôi." Triệu Nhất Niệm vội vàng nói.

"Bởi biết ngài đến đây, tôi cho rằng quan hệ giữa các vị rất tốt nên mới đồng ý. Nếu không có ngài, tôi sẽ không nói như vậy."

Trong thời gian cực ngắn, Triệu Nhất Niệm đã cân nhắc xong lợi và hại.

Triệu Hải Hồng là đạo diễn lớn trong giới, bất kể xuất phát từ mục đích gì, cô cũng không được đắc tội với ông ta.

Chỉ khi đứng chung một phía với ông ta mới bảo vệ được địa vị của cô, cũng có thể đứng vững trong giới giải trí.

Cho nên, dù thế nào, Triệu Nhất Niệm cũng không thể khiến ông ta mất hứng.

Còn về quan hệ với Lâm Dật, cô ta cho rằng có thể giữ được tất nhiên là tốt nhất, còn không thì cũng không tiếc.

"Không quen biết?" Nhan Từ nhăn nhó: "Cô Triệu, cô có thể không hợp tác, nhưng nói không quen biết có vẻ hơi quá đáng!"

"Chúng ta quả thực không quen nhau. Tôi chỉ đi tham gia chuong trình của cô một lần, không giao lưu gì thêm, cho nên quan hệ cũng không cần tính nữa." Triệu Nhất Niệm nói.

"Giữa chúng ta quả thực không có quan hệ gì, nhưng giữa cô với Lâm Dật thì sao? Nếu như không có anh ấy, cô thậm chí không có cơ hội lên đảo, đừng nói đến việc đi đến cuối cùng."

Triệu Nhất Niệm khẽ cau mày. Trước đây quả thực Lâm Dật đã giúp mình, nhưng đã là quá khứ.

Vì phát triển sự nghiệp của mình, cô ta tuyệt không thể có bất kỳ liên quan gì với anh ta nữa!

Bằng không, cuộc đời diễn viên của cô ta sẽ kết thúc.

"Đạo diễn Nhan, xin cô tôn trọng sự thật. Giữa chúng tôi là quan hệ hợp tác." Triệu Nhất Niệm nhìn Lâm Dật nói.

"Tuy rằng anh ta có điều kiện ngoại hình xuất sắc, nhưng nói trắng ra chỉ là kẻ nghiệp dư. Anh ta muốn mượn danh của tôi để trở nên nổi tiếng, sau đó bước vào thế giới giải trí. Tôi dùng năng lực của anh ta cùng lên đảo, giữa chúng tôi là trao đổi qua lại, tại sao vào miệng cô lại thành anh ta đang giúp tôi? Như vậy là không đúng."

"A ha…"

Lâm Dật cười:

"Nếu không lầm, lúc đó tôi đã nói với cô, tôi không thiếu tiền, sao phải vào giới giải trí?"

"Tôi đoán đó là do các người đã thương lượng từ trước." Triệu Nhất Niệm nói.

"Cô ta tạo cho anh hình tượng nhà giàu, thuận tiện cho sau này vào giới giải trí."

"Cô!"

Nhan Từ tức giận nói không ra lời. Nếu không có chương trình lúc trước nâng đỡ, Triệu Nhất Niệm sao có thể nổi tiếng như bây giờ?

Nhưng hiện tại, cô ta đã vong ân phụ nghĩa!

Sớm biết vậy, lúc trước không nên giúp cô ta.

Một cơ hội nhỏ nhoi cũng không thể cho cô ta!

"Được rồi, bớt giận." Lâm Dật vỗ vai Nhan Từ.

"Đi thì đi thôi. Trừ cô ta, còn có người khác mà."

"Nhất Niệm, chúng ta đi thôi, tìm chỗ tâm sự bộ phim mới với đạo diễn Triệu." Trương Kim Hoa nói.

"Ừ."

Triệu Nhất Niệm mỉm cười, đi tới chỗ Triệu Hải Hồng:

"Đạo diễn Triệu, chúng ta đi thôi, tìm một chỗ tán gẫu."

"Đi thôi." Triệu Hải Hồng kiêu ngạo nói, giống như dùng cằm liếc Lâm Dật và Nhan Từ.

Giống như nói, đấu với tôi, các người chưa đủ tư cách.

Ầm!

Nhóm người rời đi, trong phòng bao trở nên yên tĩnh.

"Con bà nó!"

Nhan Từ vò đầu bứt tai, tức giận chửi mắng.

"Tức cái gì." Lâm Dật cười nói: "Chuyện đánh rắm thôi, không đến nỗi."

"Em không nghĩ cô ta lại là loại người vong ân phụ nghĩa. Nếu không có anh, cô ta còn không thể xuống được thuyền. Cho dù hiện giờ có được bộ phim truyền hình này, cô ta cũng không thể có tiếng tăm như bây giờ." Nhan Từ tức giận thở phì phò: "Vì chút danh tiếng mà thể diện cũng vứt bỏ!"

"Biết người biết mặt nhưng không biết lòng mà. Chẳng phải anh cũng nhìn nhầm sao?"

Khác với Nhan Từ, Lâm Dật rộng rãi hơn nhiều.

So với lòng người hiểm ác trong giới tư bản, chút ít đồ vật này trong giới giải trí hoàn toàn chẳng là cái gì, chỉ là chút trò vặt.

"Chỉ cảm thấy không đáng cho anh."

"Được rồi, đạo diễn Nhan bớt giận." Lâm Dật nói: "Đi thôi, tìm chỗ ăn cơm. Anh đói bụng rồi."

"Đây không phải quán ăn sao? Ăn luôn ở đây là được." Nhan Từ nói.

"Thức ăn ở đây không ngon, kém xa cửa hàng đồ nướng."

Nhan Từ xách túi đứng dậy:

"Anh thực sự là vị phú hào chân chất nhất mà bao năm qua em từng biết."

Hai người vừa nói vừa cười rời nhà hàng. Sau đó, Lâm Dật lái xe đưa Nhan Từ tới cửa hàng món nướng, chọn ít món và bia, thoải mái ăn uống.

"Tiết mục mà em định thực hiện kia là hình thức gì?" Trong lúc ăn cơm, Lâm Dật hỏi.

"Gần giống như cuộc sống bây giờ, tương tự với tiết mục trải nghiệm nông thôn vậy. Chủ yếu sẽ quay tiết tấu chậm rãi, muốn làm một chương trình chân thành từ trái tim." Nhan Từ cụng chén với Lâm Dật: "Anh có đề nghị gì không?"

"Em nói với một người chỉ biết nói từ quả thận như anh về việc chân thành từ trái tim hả? Em gái, em hỏi sai người rồi."

"Không nói đùa với anh, cho em chút kiến nghị đi."

"Hình thức cơ bản của kịch nghệ trong nước đều đã thành hình, hầu như đều là khán giả nữ, cứ nắm chắc phương hướng này là được."

"Làm theo anh nói vậy, hẳn là em nên sắp xếp cho anh đi tham gia." Nhan Từ cười ha hả nói: "Khoe cơ bụng của anh ra một cái, tỉ lệ người xem nhất định tăng vọt."

"Ngừng ngừng, anh đang nói tiết mục chính thống, không thể lấy thịt ra bán được."

Cười nói xong, Nhan Từ trở nên nghiêm túc.

"Em cũng nghĩ đến điều anh nói, cho nên muốn tìm tới một minh tinh nổi tiếng, rồi tìm thêm một số diễn viên lão làng, vậy là có thể khống chế nhịp điệu toàn trường."

"Anh cảm giác mạch suy nghĩ này rất tốt, còn lại phải xem thao tác thế nào." Lâm Dật nói: "Có yêu cầu khác cần anh giúp không?"

"Chờ lúc em thiếu tiền, nhất định em sẽ tìm anh."

"Anh không nói chuyện tiền, mà là về phương diện khác, ví như diễn viên và đoàn đội chế tác."

"Hử? Anh còn có quan hệ giao tiếp ở mặt này?"

"Xem như có. Cần anh hỏi giúp em không? Mai cho em tin tức."

"Vậy thì tốt rồi." Nhan Từ nói.

"Về khách quý, đó đúng là một vấn đề khó khăn. Người được hâm mộ nhiều thì đều kín lịch trình, mà người ít được hâm mộ lại không đủ sức mời gọi. Thật là khó."

"Giao cho anh là được."

Lâm Dật cảm thấy thật trùng hợp. Ban ngày vừa làm quen được với Tiếu Lập Đông, chính là giám đốc một công ty truyền thông.

Về chuyện này, ông ta chắc chắn là chuyên gia. Tìm ông ta nói chuyện này một chút chắc sẽ không thành vấn đề.

Hai người uống đến mười giờ mới xong. Tửu lượng của Nhan Từ không yếu.

Uống hết bảy chai bia, không chút vấn đề gì.

Sau khi ăn xong, Nhan Từ tính tiền, ghé vào tai Lâm Dật nói:

"Kinh nguyệt đến rồi, hôm nay chiêu đãi anh đến đây thôi, xong việc lại nói."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1115.

Chương 1116. Người Với Người Thật Chênh Lệch

" y… vượt đèn đỏ quả thực không thích hợp lắm."

Nhan Từ hất tóc, mặt giãn ra mỉm cười.

"Em uống rượu, sẽ không tiễn anh. Anh tự lái xe đi, hoặc là lái xe của em cũng được."

"Không cần, thuê xe cũng được."

Sau khi chia tay, Lâm Dật lái xe quay lại. Hoa quả đã để ở Thang Thần Nhất Phẩm, tránh bị dập nát.

"Uống rượu?"

Sau khi về nhà, Kỷ Khuynh Nhan đón anh vào hỏi.

"Uống mấy chai, không nhiều."

"Không lái xe về sao?"

"Để lại Thang Thần Nhất Phẩm."

"Vậy là được."

Kỷ Khuynh Nhan kéo Lâm Dật đến phòng vệ sinh:

"Anh mau rửa ráy đi, người toàn mùi rượu."

"Được rồi."

Lâm Dật không tranh cãi với Kỷ Khuynh Nhan, vì không cãi nổi. Nếu anh không đi tắm, cô ấy thật sự sẽ không để anh đi ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Dật đi tới Thang Thần Nhất Phẩm, phải nhanh chóng bán xong hoa quả.

Nhưng Đỗ Đại Hải và Đỗ Dao không đến, vì nhà họ đã bán hết đồ rồi.

Ngoài ý muốn, Lâm Dật vừa tới nơi thì đã có khách tới cửa.

Hơn nữa, còn là người chuyên môn tới đây chờ mua hoa quả.

"Cháu à, cho dì hai cân táo." Một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi nói.

Vì người mua hoa quả không nhiều, Lâm Dật đều có chút ấn tượng đối với mỗi người.

Hôm qua người phụ nữ này đã đến mua một cân táo.

"Táo cũng khá ngon đúng không?"

"Đâu chỉ khá ngon. Cháu là người thành thật, dì không nhìn lầm cháu." Người phụ nữ trung niên nói.

"Con gái dì hôm qua ăn táo nhà cháu, vết mụn trên mặt đều đã tiêu cả. Công hiệu làm đẹp dưỡng da này đúng không thổi phồng. Dì quay lại mua thêm chút."

Nghe nói như vậy, Lâm Dật cảm thấy khá ngạc nhiên.

Trước đây lúc nhận được nhiệm vụ, hệ thống quả thực có nói hoa quả có hiệu quả làm đẹp dưỡng da, điều tiết nội tiết tố, Lâm Dật không ngờ hiệu quả lại thần kỳ đến vậy.

"Vì khen táo ngon, giá 6.130 tệ, dì đưa cháu 6.000 tệ là được."

"Đừng, dì không thể chiếm lợi của cháu được."

Người dì trung niên rất rộng rãi, quét thẻ cho Lâm Dật 6.200 tệ, cười ha ha nói:

"Cháu trai, dì thương lượng với cháu một chuyện."

"Hả? Chuyện gì?"

"Hoa quả nhà cháu trồng thế nào? Dì muốn đầu tư, năm triệu nhập cổ phần, cháu thấy thế nào?"

"Ặc..."

Lâm Dật sờ sờ cằm, cảm thấy đây một chuyện thú vị.

Theo lý mà nói, người như cái tuổi của dì đây cơ bản đều giúp chồng dạy con, hoặc là ở nhà bế cháu.

Này thì hay rồi, một cô dì trung niên bốn, năm mươi tuổi không ngờ chạy tới bàn luận đầu tư với mình, hơn nữa vừa mở miệng đã năm triệu tệ.

Chênh lệch trong cuộc sống đúng là đâu đâu cũng thấy.

"Đầu tư thì thôi, cháu chỉ tùy tiện trồng, cũng không tốn quá nhiều, tự làm tự vui đôi chút."

"Hóa ra là vậy, vậy dì không quấy rầy cháu."

"Đi thong thả."

Không phải độc nhất vô song, người phụ nữ niên vừa rời đi đã lại có người tới mua hoa quả.

Có người là khách hàng quen, có người lại do ai đó giới thiệu tới mua.

Qua hai ngày nay, danh tiếng của anh dường như đã được dựng lên.

"Cậu trai à, cho tôi mua hoa quả, thêm mười cân."

Nghe có người gọi, Lâm Dật ngẩng đầu, thấy vợ của Tiếu Lập Đông, Mạnh Phương Phỉ.

"Hôm qua không phải đã mua mười cân rồi sao, một buổi tối đã ăn hết?"

"Hoa quả nhà cậu quả thực không ăn không biết, ăn một lần giật mình, phải khen một tiếng ngon." Mạnh Phương Phỉ nói.

"Sau khi con gái tôi được phẫu thuật xong, trong nhà có nhiều họ hàng tới thăm. Sau khi tôi cho họ nếm thử, họ đều nói rất ngon. Tuy rằng đắt một chút, nhưng quả thực ở nơi khác không thể ăn được hoa quả ngon như vậy. Tôi lại mua thêm mười cân."

"Cảm ơn đã cổ vũ."

"Muốn nói cảm ơn cũng phải là chúng tôi, bằng không, với bác sĩ ở cấp bậc như cậu, chúng tôi có tiền cũng không mời nổi."

"Quá khách khí, dễ dàng dễ dàng." Lâm Dật nói: "Muốn mua loại gì, tôi đóng gói cho cô."

"Cậu tùy tiện chọn. Loại nào còn lại nhiều, cậu cứ lấy là được."

"Được rồi."

Mấy phút sau, Lâm Dật gói hoa quả cho Mạnh Phương Phỉ xong, nhận tiền thanh toán.

Trước khi đi, Mạnh Phương Phỉ còn mời Lâm Dật tới nhà làm khách, muốn cảm ơn anh.

Nhưng Lâm Dật từ chối. Anh cảm thấy không cần thiết.

Có điều, Mạnh Phương Phỉ xuất hiện quả thực đã nhắc nhỡ Lâm Dật.

Vấn đề bên Nhan Từ có thể nhờ chồng Mạnh Phương Phỉ giải quyết, anh cần gọi điện thoại hỏi xem.

Nhưng chuyện buôn bán hôm nay giống như giếng phun, người mua nối tiếp nhau nườm nượp. Tuy còn chưa đến mức độ phải xếp hàng, nhưng thực sự không ít người.

Chỉ có điều, số lượng mà họ mua không phải là nhiều. Loại hoa quả như đào mật này thường được mua theo quả, dù sao giá cũng không rẻ.

Nhiều nhất cũng chỉ có người mua hai cân, thế nhưng việc bán hàng không hề đứt đoạn.

Thậm chí, còn có người nói đùa rằng, Lâm Dật bán hoa quả ra được cảm giác hàng xa xỉ.

Bận việc đến hai giờ chiều, hoa quả bán hết, hoàn toàn vượt quá dự tính của Lâm Dật.

Ngoài ra, căn cứ theo phản hồi từ khách hàng, Lâm Dật xác định được một tin tức quan trọng.

Hệ thống nói, hoa quả trồng lên bằng đất vàng có công hiệu làm đẹp dưỡng da, dường như điều đó không phải là nói suông!

Thật sự có công hiệu như vậy, hơn nữa hiệu quả còn rất mạnh.

Biểu hiện quan trọng nhất chính là về phương diện làm đẹp dưỡng da.

Nhẹ nhất, mấy giờ đồng hồ đã thấy hiệu quả. Nặng hơn, sau một đêm cũng có thể thấy kết quả rõ ràng.

Thật thần kỳ.

Xuất phát từ góc độ này, nhiệm vụ mà hệ thống cho mình là bán hoa quả trong lều được một triệu tệ dường như không khó như tưởng tượng, bởi vì hiện giờ cũng đã thu hoạch được hơn hai trăm nghìn tệ.

Tuy rằng hệ thống có chút cẩu, nhưng còn chưa quá xấu tính.

Bán xong hoa quả, Lâm Dật chuẩn bị thu sạp, nhưng trước đó, anh gọi điện tới Tiếu Lập Đông.

"Xin chào, bên kia là ai?" Tiếu Lập Đông nghiêm túc hỏi.

"Tôi là Lâm Dật."

"Hóa ra là chủ nhiệm Lâm." Tiếu Lập Đông lập tức đổi giọng: "Lúc trước anh không cho tôi số điện thoại, tôi thật sự không có số máy của anh."

"Không sao." Lâm Dật khách khí nói: "Tôi muốn thương lượng với ông một chuyện, muốn nghe suy nghĩ bên ông một chút."

"Được, chủ nhiệm Lâm cứ nói."

"Tôi có người bạn mới mở công ty truyền thông. Cô ấy chuẩn bị quay tiết mục tạp kỹ, nhưng không đủ kinh nghiệm ở phương diện hoạt động đội ngũ, muốn hợp tác với các ông một chút. Bên ông có ý hợp tác không?"

"Chủ nhiệm Lâm đã nói, chắc chắn không có vấn đề."

"Vậy bây giờ tôi qua tìm anh. Chúng ta tìm chỗ gặp mặt nói tỉ mỉ đi."

"Ông cũng đừng quá khách khí. Đây là thương vụ hợp tác, các ông đừng ôm tâm trạng cảm kích để làm với việc này. Về chuyện bàn bạc làm ăn, nên lấy lợi ích làm chủ."

Vừa nói xong, hình tượng Lâm Dật trong lòng Tiếu Lập Đông lại tăng cao thêm mấy phần.

"Vậy chúng ta cứ giải quyết việc công thôi?"

"Đúng. Nếu thời gian của ông thuận tiện, tôi sẽ dẫn người qua."

"Không thành vấn đề, trên danh thiếp có địa chỉ của công ty tôi. Tôi vẫn ở đó. Anh tới lúc nào cũng được."

"Được, một giờ sau gặp lại."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1116.

Chương 1117. Hợp Tác Tới Cửa

Cúp máy, Lâm Dật lại gọi cho Nhan Từ.

"Đang làm gì thế?"

"Họp với nhân viên." Nhan Từ đáp: "Tuy bị từ chối, nhưng sinh hoạt vẫn phải tiếp tục mà."

"Thả công việc lại một chút, anh dẫn em đi gặp một người." Lâm Dật nói: "Chúng ta gặp tại cửa công ty Truyền thông Thế Kỷ. Chắc em biết ở đâu chứ?"

"Truyền thông Thế Kỷ." Nhan Từ bất ngờ nói: "Anh liên lạc được người của Truyền thông Thế Kỷ?"

"Ừ, vừa liên hệ xong, bây giờ đi sang là được."

"Vậy em sẽ không khách khí với anh."

"Uống rượu với anh là được."

"Không thành vấn đề. Chuyện này, em vẫn làm được." Nhan Từ cười rung eo: "Chỉ cần anh chuẩn bị kỹ càng là được, đừng để thể lực không chống nổi."

"Vậy mới lạ..." Lâm Dật lẩm bẩm. "Đi nhanh đi, chuyện uống rượu để sau hẵng bàn."

Cúp máy, Lâm Dật xách thùng xốp còn lại lên xe, chuẩn bị gặp Nhan Từ.

Chợt, một chiếc Mercedes-Benz series S màu đen dừng trước mặt Lâm Dật.

Có điều Lâm Dật không phản ứng. Hàng đã bán hết, nếu có người muốn mua cũng chỉ có thể đợi lần kế.

Cùng lúc, có hai người bước từ trên xe xuống.

Nam giới lái xe mặc quần áo phổ thông, tuổi không lớn, gương mặt chữ quốc (*国), không có biểu cảm rõ ràng, dường như là tài xế.

So với người đó, người bước ra từ ghế phụ có vẻ chính thức hơn.

Người này mặc âu phục, trên tay đeo một chiếc đồng hồ Royal Oak của hãng Audemars Piguet, mái tóc chải vuốt tỉ mỉ, trang phục phi thường già dặn.

"Người anh em, hoa quả nhà cậu đâu rồi?" Người đàn ông mặc âu phục hỏi.

"Đã bán hết. Thêm nửa tháng nữa, đợt hoa quả thứ hai sẽ tới vụ, tới lúc đó anh hãy quay lại mua đi."

"Bán hết cũng không sao. Tôi đã ăn hoa quả nhà cậu, lần này đến đây cũng không vì mua hoa quả." Người đàn ông mặc âu phục tiếp tục nói.

"Trước tiên xin tự giới thiệu bản thân. Tôi tên Bành Thành Kiệt, là Tổng giám đốc Công ty TNHH phát triển Thánh Nông."

Trong lúc nói chuyện, Bành Thành Kiệt còn đưa danh thiếp tới.

Lâm Dật liếc một cái:

"Tìm tôi có việc gì?"

"Là thế này, nhà tôi ở ngay Thang Thần Nhất Phẩm. Chị của tôi hôm qua đã mua chút hoa quả của cậu, về nhà cho chúng tôi nếm thử, thấy mùi vị rất tốt." Bành Thành Kiệt nói.

"Sau đó tôi mang đi phòng thí nghiệm công ty xét nghiệm một chút, phát hiện trong số hoa quả mà cậu bán có hàm lượng đường, protein, chất xơ, canxi, phốt pho cao gấp 20 đến 50 lần hoa quả thông thường, cho nên tôi muốn hợp tác với cậu. Hi vọng cậu có thể cho chúng tôi cơ hội, chúng ta ngồi xuống nói chuyện một chút."

"Điều này e rằng không được. Tôi chỉ gieo chơi thôi, không muốn dùng thứ này kiếm tiền. Chuyện hợp tác thì thôi."

"Đừng vội từ chối. Tôi tới với thành ý. Chúng ta hẳn nên cho nhau một cơ hội."

"Nhưng tôi thực sự không thiếu tiền."

Thấy Lâm Dật không hề bị lay động, Bành Thành Kiệt lại nói:

"Vậy chúng ta đổi thành hợp tác kỹ thuật được không? Cậu không cần lấy cái gì ra cả, chỉ dẫn kỹ thuật cho chúng tôi là được. Chúng tôi là công ty lớn, chữ tín rất đảm bảo, chắc chắn sẽ không lừa cậu."

"Hợp tác kỹ thuật?"

"Chúng tôi đã mở cuộc họp thảo luận, cho rằng hoa quả của cậu có tiến cảnh thị trường cực lớn. Phát triển Thánh Nông chúng tôi cần kỹ thuật trồng của cậu. Trừ tiền bán đứt kỹ thuật, chúng tôi còn có thể chia hoa hồng cho cậu." Bành Thành Kiệt nói.

"Hơn nữa, tôi có thể cam đoan, giá cả nhất định sẽ làm cậu thỏa mãn."

"Thứ nhất, vừa nãy tôi đã nói, tôi không thiếu tiền. Thứ hai, đất bình thường không trồng ra được loại hoa quả như vậy, cho nên anh bỏ ý nghĩ hợp tác đi."

"Chẳng lẽ không có một chút cơ hội nhỏ nhoi nào sao?" Bành

Thành Kiệt nghiêm túc hỏi.

"Không có, mời trở về đi. Nếu thật sự muốn ăn, sau này anh có thể tới mua ủng hộ."

Bởi vì hẹn Nhan Từ gặp Tiếu Lập Đông, Lâm Dật không muốn nói nhiều. Anh lên xe, lái về phía Truyền thông Thế Kỷ.

Nhìn Lâm Dật rời đi, tài xế của Bành Thành Kiệt là Diêu Khôn nói:

"Bành tổng, người này mềm cứng đều không được rồi."

"Bình thường. Người có thể phát minh ra loại hoa quả như vậy chắc chắn không phải người bình thường, tự nhiên sẽ phòng bị người khác." Bành Thành Kiệt đáp.

"Nhưng bây giờ, điều duy nhất mà tôi muốn làm rõ là hoa quả của anh ta trồng ở đâu."

"Điều ấy chắc hẳn cậu ta không nói dối. Nơi bình thường thật sự không trồng ra được loại trái như vậy." Diêu Khôn nói.

"Nhưng tin tức tương quan về cậu ta quá thiếu, muốn tra ra thật khó khăn."

Diêu Khôn chỉ ra vấn đề mấu chốt.

Hiện giờ, họ không hề biết về tin tức cơ bản của Lâm Dật, muốn biết anh trồng hoa quả ở đâu thật giống như nói mơ giữa ban ngày.

Trầm mặc một lúc lâu, Bành Thành Kiệt nói:

"Tôi nhớ, hai ngày trước, cậu ta cùng bán đồ ăn với một người khác tại đây."

"Dường như là vậy." Diêu Không nói: "Lúc trước, khi trở về, tôi có lưu ý một chút, họ vừa nói vừa cười, xem chừng là cùng đi ra từ một chỗ."

"Tôi có biện pháp, anh đi thăm dò đi." Bành Thành Kiệt nói.

"Xem có thể lấy được dữ liệu camera giám sát hai ngày nay không, sau đó tra biển số xe của họ, từ đó dựa vào thông tin chủ xe tìm tới địa chỉ của cậu ta. Đây là biện pháp duy nhất hiện giờ. Mèo mù mò chuột, thử xem."

"Biết rồi Bành tổng."

…

Hơn nửa giờ sau, Lâm Dật lái xe đến công ty Truyền thông Thế Kỷ của Tiếu Lập Đông.

Anh phát hiện công ty này quả thực không nhỏ. Tòa nhà công ty tương đương với tập đoàn Triều Dương.

Trong ngành truyền thông, quy mô lớn như vậy thực sự không nhiều.

Bởi vậy có thể thấy được, sức ảnh hưởng của Truyền thông Thế Kỷ trong ngành là không nhỏ.

Nhìn thấy xe Lâm Dật, Nhan Từ đi tới.

So với ngày hôm qua, trang phục của cô có phần chính thức hơn.

Quần jean màu xanh lam, ủng đen, áo sơ mi trắng và âu phục phụ nữ. Vóc dáng đẫy đà, vòng eo thon gọn, người phụ nữ như vậy ở trước mắt bất kỳ gã đàn ông nào cũng có sức hấp dẫn trí mạng.

Khó trách người khác đều nói, nếu yêu thương sinh mạng thì hãy rời xa thiếu phụ, xem ra cũng không phải bắn tên không có đích.

"Anh suốt này du sơn ngoạn thủy, sao lại quen biết người của Truyền thông Thế Kỷ?" Nhan Từ vuốt tóc, khí chất tỏa ra. "Đây là chính là công ty lớn trong ngành, có sức ảnh hưởng nhất định đến toàn Trung Quốc."

"Một lần trùng hợp thôi." Lâm Dật nói: "Chúng ta vào trước đã, quay về lại từ từ nói với em."

"Ừ."

Đi vào sảnh lớn của Truyền thông Thế Kỷ, Lâm Dật chào hỏi tiếp tân, sau đó đi thang máy cùng Nhan Từ lên tầng cao nhất.

"Xác định không thành vấn đề sao? Nếu như cần ân tình rất lớn, em sẽ không cần anh hỗ trợ." Nhan Từ hơi sốt sắng, có cảm giác trở lại nghề cũ.

"Không liên quan gì đến nhân tình, là đối phương tặng ân tình cho anh thôi." Lâm Dật nói.

"Hơn nữa, cho dù cuối cùng đàm luận không thành cũng không sao. Vấn đề mà tiền có thể giải quyết thì không phải vấn đề."

Phù…

Nhan Từ hít sâu, cố gắng làm tâm trạng mình bình phục.

Có Lâm Dật ở bên cạnh, quả thực không có gì đáng sợ.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1117.

Chương 1118. Thành Phẩm Với Giá Trên Trời

Lên tầng cao nhất, Lâm Dật dẫn Nhan Từ đi tới văn phòng của Tiếu Lập Đông.

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của Tiếu Lập Đông còn có một người đàn ông trung niên.

Ông ta tên là Vu Phong, mặc âu phục sắc tím, giày da nâu, thái dương rủ một chút tóc bạc, vẻ tang thương mà ở cái tuổi này ít có.

Ông ta giữ chức Phó Tổng giám đốc cao cấp tại Truyền thông Thế Kỷ, tuyệt đối là nhân vật có thực quyền.

"Lão Vu, lát nữa có người bạn của tôi muốn dẫn người tới đây đàm luận chuyện hợp tác với chúng ta. Hiện giờ hoạt động trong công ty đều do ông phụ trách, đến lúc đó, ông hãy nói chuyện với họ đi."

"Bạn bè? Còn đáng cho hai chúng ta phải tự đứng ra sao?" Vu Phong nói: "Giao cho phòng Thị trường xử lý là được."

"Nói ra thì dài. Con gái tôi hôm qua xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chính là người này giải phẫu cho con gái tôi. Sau đó tôi có hỏi thăm một chút, người ta là bác sĩ giỏi nhất toàn Trung Hải, chân chính là trâu đầu đàn trong ngành. Người như vậy mà tìm tôi, tất nhiên phải hỗ trợ."

"Anh muốn cảm ơn người ta?"

"Coi như thế. Chỉ cần điều chúng ta có thể làm, cứ tận lực mà làm."

"Bọn họ cụ thể muốn làm gì?"

"Nghe nói người bạn của anh ta mở một công ty truyền thông, muốn quay một tiết mục tạp kỹ, cần mượn dùng kinh nghiệm và tài nguyên của công ty chúng ta. Nhưng cụ thể bàn bạc thế nào, các ông hãy tự nói đi."

"Đây chẳng phải há mồm chờ sung rụng sao? Vừa quen biết một đại lão trong ngành như anh là đã muốn vặt chút lông dê?"

"Cũng không thể nói như vậy. Người ta ở Trung Hải này quả thực có sức ảnh hưởng, có quyền lên tiếng to lớn trong ngành y."

"Quyền lên tiếng có to lớn hơn cũng không thể thay đổi hiện thực, không thể so sánh với chúng ta." Vu Phong nói.

"Cho nên tôi cảm thấy, chúng ta tùy tiện giúp một chút là được, có thể đẩy một chút, nhưng không thể quá nhiều. Công ty có bao nhiêu nhân viên đang chờ cơm từ chúng ta đây."

"Cũng phải, nói chung có thể giúp bao nhiêu hay bấy nhiêu." Tiếu Lập Đông nói.

"Nếu không phải người ta giải phẫu cho con gái tôi, con bé có khả năng đã bị tàn tật suốt đời. n tình này, tôi phải trả lại."

"Tôi hiểu ý của anh." Vu Phong nói: "Trước tiên xem yêu cầu cụ thể của họ đi, bằng không hai ta nói nhiều nữa cũng vô dụng."

Cốc cốc cốc.

Trong khi hai người đang nói chuyện, cửa phòng vang lên tiếng gõ.

"Mời vào."

Tiếu Lập Đông đáp. Lâm Dật và Nhan Từ đẩy cửa đi vào.

"Chủ nhiệm Lâm, anh tới rồi."

Thấy Lâm Dật đi vào, Tiếu Lập Đông đứng dậy, chủ động đưa tay ra.

"Chủ nhiệm Lâm, đợi đã lâu."

Nhan Từ có phần bất ngờ vì Tiếu Lập Đông lại khách khí như vậy.

Nghệ sĩ dưới cờ Truyền thông Thế Kỷ có thể nói là chiếm nửa bầu trời giới giải trí thế giới, chân chân chính chính là đại lão trong ngành, vậy mà Tổng giám đốc như ông ta lại khách khí nói chuyện với Lâm Dật như vậy. Lẽ nào vì sức ảnh hưởng và địa vị của hắn tại Trung Hải sao?

Ngoài ra, còn có một việc Nhan Từ không nghĩ ra.

Đang yên đang lành, sao Tiếu Lập Đông lại gọi Lâm Dật là chủ nhiệm Lâm?

Lâm Dật cũng vươn tay, tránh ra nửa người, giới thiệu:

"Tôi giới thiệu cho ông một chút. Cô ấy là Nhan Từ, nguyên đạo diễn tại đài truyền hình Trung Hải, hiện tại tự mình mở một công ty."

"Chào Tiếu tổng." Nhan Từ tự nhiên, hào phóng vươn tay ra bắt.

"Chào cô chào cô."

Tiếu Lập Đông cũng đưa tay ra bắt, sau đó giới thiệu:

"Đây là Phó Tổng giám đốc Vu Phong của công ty chúng tôi. Việc trù tính và điều hành hoạt động nội bộ đều do ông ấy phụ trách, cho nên về phương diện nghiệp vụ, ông ấy còn chuyên nghiệp hơn tôi, trò chuyện cũng dễ dàng hơn chút."

"Chào Vu tổng."

"Chào đạo diễn Nhan."

Giới thiệu xong, bốn người ngồi xuống.

Tiếu Lập Đông đã sớm pha trà ngon, khách khí rót đầy chén.

"Đạo diễn Nhan, Tiếu tổng đã nói trước tình huống của cô cho chúng tôi. Cô có yêu cầu gì cụ thể có thể nói thẳng, tranh thủ thương lượng một phương án thích hợp." Vu Phong nói.

"Chúng tôi chủ yếu muốn tạo một tiết mục tạp kỹ về tiết tấu sinh hoạt chậm rãi của nông thôn, hi vọng có thể làm cho khán giả tìm về những điều bản chất trong tâm, từ đó cộng hưởng, bảo đảm người xem chương trình." Nhan Từ chuyên nghiệp nói.

"Nhưng đoàn đội chúng tôi đều rất trẻ, có một số chỗ khó khống chế đối với hình thức tạp kỹ hoàn toàn mới này. Vì vậy, tôi muốn dùng phương thức hợp tác để thúc đẩy tiết mục."

"Tiết mục này quả thực mới mẻ, độc đáo, nhưng cũng tồn tại rủi ro tương đối. Nó có khả năng bùng nổ, nhưng cũng có khả năng rơi xuống đáy cốc. Điều ấy mong cô chuẩn bị sẵn sàng."

"Tôi đã nghĩ đến những chuyện này. Cho nên, tôi hi vọng tìm được một số minh tinh có tiếng và đoàn đội có kinh nghiệm như các vị cùng làm việc về vấn đề này."

"Đội ngũ chế tác không thành vấn đề, nhưng có yêu cầu gì về phương diện khách quý hay không?"

"Dựa theo tôi dự đoán, tôi cần hai vị diễn viên đức cao vọng trọng làm khách quý thường trú, để khống chế nhịp điệu toàn bộ chương trình. Họ có thể không có lưu lượng cao, nhưng phải có độ thiện cảm quốc dân."

"Thứ nữa, tôi hi vọng có một vị minh tinh có lưu lượng cao cũng làm khách quý thường trực, dùng để kéo tỉ lệ người xem của toàn thể tiết mục. Còn về khách quý không thường khác có thể là nhân vật hạng hai, cũng có thể là hạng ba. Như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều giá trị thành phẩm."

Vu Phong cau mày, tỉ mỉ suy nghĩ.

"Về chuyện khách quý không thường tại, mỗi kỳ mời mấy người?"

"Tôi dự đoán bước đầu cần khoảng ba đến năm người."

Vu Phong gật đầu, nói:

"Xét thấy quan hệ giữa cô và Tiếu tổng bên chúng tôi, về đội ngũ chế tác, chúng tôi có thể không lấy tiền ngay. Sau khi có quảng cáo thương mại, các cô lại kết toán cho chúng tôi là được."

Nhan Từ vui vẻ. Làm việc trước, sau mới trả thù lao, như vậy đã là ơn huệ lớn bằng trời.

"Lão thành có thể khống chế nhịp điệu cũng dễ nói. Những người như vậy đều không quá bận bịu. Chỉ cần tiền đủ nhiều, ta đều có thể mời được họ. Vấn đề duy nhất là minh tinh có lưu lượng cao." Vu Phong nói.

"Hiện tại, minh tinh hạng nhất báo giá ở tiết mục đơn là ba triệu tệ trở lên. Minh tinh hạng hai báo giá từ một đến hai triệu tệ. Minh tinh nhỏ hạng ba và hạng bốn không đắt, khoảng mười đến năm mươi nghìn tệ là mời được. Dựa theo chương trình mười hai kỳ, thêm đạo cụ trang phục hóa trang, phỏng đoán cần khoảng một trăm triệu. Ngoài ra, tiền kỳ công bố, hậu kỳ chế tác, cùng với quảng cáo rầm rộ trong quá trình phát sóng, khi mời gọi đầu tư, cô nhất định phải thu về được hai tỉ mới có thể hồi vốn."

Nghe đến con số hai tỷ, vẻ mặt Nhan Từ có phần thiếu tự nhiên. Con số này gấp đôi dự tính ban đầu của cô.

Xác thực rất có khó khăn.

"Về giá tiền, không thể thấp hơn sao?"

"Đây đã là thấp nhất. Nếu là người khác, diễn viên sẽ còn báo giá cao hơn. Bởi vì trưởng phòng Lâm có quan hệ với Tiếu tổng nên tôi đã đưa ra cái giá như vậy."

Xem Nhan Từ liên tục cau mày, Tiếu Lập Đông nói:

"Đạo diễn Nhan, tôi đoán tài chính bên cô hẳn không rộng rãi. Còn thiếu bao nhiêu, cô cứ nói. Tiết mục này coi như hai nhà chúng ta liên hợp làm, coi như một phần của chúng tôi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1118.

Chương 1119. Thế Giới Của Đàn Ông Nói Chuyện Bằng Thực Lực

Sự sảng khoái của Tiếu Lập Đông có chút nằm ngoài dự đoán của Lâm Dật.

Giúp đỡ đến giúp mức độ này, đã đủ ý tứ.

“Dựa theo giá cả vừa rồi thì đang còn chênh lệch 100 triệu, nhưng tôi cảm thấy, chương trình này không giống với bất kỳ chương trình nào trên thị trường. Cho nên tôi rất có lòng tin rằng lúc thu hút đầu tư hẳn là sẽ không có sai sót gì.”

Tiếu Lập Đông gật gật đầu, có chút đồng ý với cách nói của Nhan Từ.

Hiện tại các chương trình tống nghệ đang phát triển mạnh mẽ, nhưng lại có tính đồng hóa rất nghiêm trọng, quả thực cần một số chương trình mới để kích thích thị trường.

“Tiếu tổng, anh bình tĩnh một chút.”

“Tôi cảm thấy ý tưởng của Nhan đạo diễn không tệ, có thể thử một chút.”

“Thử cũng được, nhưng đề nghị của tôi là đem giá đầu tư áp xuống dưới 20 triệu, 100 triệu quá mạo hiểm.”

“Việc này chúng ta nói sau đi, nói những chuyện khác trước.”

Tiếu Lập Đông có chút không vui, Lâm Dật có ân tình lớn với mình, dưới điều kiện có thể thì mình nhất định phải giúp đỡ khó khăn của cậu ấy.

Tiếp đó, anh cảm thấy chương trình này đúng là mới mẻ, có thể mạnh tay liều một phen, không nghĩ tới lại bị Vu Phong phản đối.

Thật sự là không cho chút mặt mũi nào.

“Không sao.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Không phải chúng ta đã nói qua điện thoại rồi sao, dưới cái nhìn của thương nhân, tôi cảm thấy cách làm của Vu tổng không sai. Các người chỉ cần có thể giật dây kéo cầu thôi thì tôi đã rất cảm tạ rồi.”

Lâm Dật cũng không cảm thấy lời nói của Vu Phong là quá đáng, chỉ cảm thấy vô cùng bình thường.

Là một nhân viên, có thể xuất phát từ lợi ích thực tế của công ty là một loại phẩm chất cực kỳ tốt.

“Nhưng dựa vào kinh phí trước mắt, thì còn thiếu rất nhiều mới chi trả nổi cho chương trình này.”

“Không sao, tôi sẽ trả số tiền còn lại, đưa tài khoản công vụ của các người cho tôi, sau đó tôi sẽ để tài vụ gửi qua.”

“A?”

Tiếu Lập Đông và Vu Phong đều ngây ngẩn cả người, vậy mà lại có thể ném ra 100 triệu một cách dễ dàng như vậy. Cho dù anh ta là bác sĩ giỏi nhất cả nước thì cũng không có khả năng có nhiều tiền như thế?

“Lâm chủ nhiệm, anh muốn đầu tư cho chương trình này 100 triệu sao?” Tiếu Lập Đông kinh ngạc nói.

“Có chuyện tôi quên nói với các người, tôi không chỉ là chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện Hoa Sơn, mà còn là tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân. 100 triệu cũng không phải là nhiều, chỉ là một cái mục tiêu nhỏ mà thôi.”

“Tập đoàn Lăng Vân!”

Sau khi biết được thân phận thật sự của Lâm Dật, hai người thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Tuy bọn họ không lui tới gì với tập đoàn Lăng Vân, nhưng đây là một trong những công ty dẫn đầu Trung Hải, danh tiếng của tập đoàn Lăng Vân đối với bọn họ có thể nói là như sấm bên tai.

Trước con quái vật khổng lồ này, Truyền Thông Thế Kỷ chẳng là cái gì cả.

Vạn lần không nghĩ đến, tổng giám đốc thần long thấy đầu không thấy đuôi của bọn họ vậy mà lại tới công ty của mình!

Nhưng người cảm thấy mơ hồ nhất chính là Tiếu Lập Đông.

Anh ta có tiền như vậy, tại sao lại chạy đến Thang Thần Nhất Phẩm để bán hoa quả chứ?

Việc này có chút hạ thấp giá trị của mình rồi.

“Nhìn xem việc này, thật là lộn xộn, nếu như tôi có chỗ tiếp đãi không chu đáo, mong Lâm tổng đừng để trong lòng.” Tiếu Lập Đông nói xin lỗi.

“Không sao cả, tôi cũng không có chuyện chính gì, hơn nữa là chuyện gì tôi cũng làm. Anh không nhận ra tôi cũng là chuyện bình thường, tóm lại là không cần lo lắng về chuyện tiền bạc, các người cứ nghiên cứu thêm một chút, tranh thủ hoàn thành chương trình này.”

“Được, được, được, chúng tôi nhất định sẽ phối hợp toàn lực.”

Sau khi biết thân phận của Lâm Dật, hai người rõ ràng đã khách khí hơn không ít, giọng điệu nói chuyện đều mang theo một chút kiêng kỵ.

Nhan Từ vén tóc, trong lòng nghĩ thầm.

Quả nhiên, thế giới của đàn ông luôn dựa vào thực lực để nói chuyện.

“Lâm tổng, nếu không thì vậy đi, tôi tìm một chỗ, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, cũng cho tôi có cơ hội mời khách.” Tiếu Lập Đông nói:

“Còn có chuyện của con gái tôi nữa, dù sao cũng phải để tôi cảm ơn anh một chút.”

Lâm Dật nhìn Nhan Từ, “Cô thấy thế nào?”

“Tôi nghe anh.”

“Vậy thì cùng nhau đi đi, dù sao cũng đã đến giờ cơm nước.”

“Lâm tổng, Nhan đạo diễn, mời.”

Một hàng bốn người lần lượt đi ra khỏi văn phòng, Lâm Dật và Nhan Từ đi phía trước, nhỏ giọng nói chuyện.

“Tôi chỉ muốn anh giúp đỡ làm cầu nối, không phải để anh bỏ tiền.”

“Coi như là đầu tư đi, đợi đến khi kết thúc, cô trả lại cho tôi là được.”

“Vạn nhất thua lỗ thì sao, tiền của anh sẽ trôi theo dòng nước.”

“Thua lỗ cũng là chuyện bình thường.” Lâm Dật nói:

“Tôi có mấy khoản đầu tư, sau đó cũng thua thiệt, một phần đều không thừa. Cô nhìn tôi không phải là đang rất tốt sao. Không ai có thể bảo đảm, đầu tư thì nhất định có thể kiếm tiền.”

“Tính chất không giống nhau.” Nhan Từ nói:

“Tóm lại tôi cảm thấy không tốt lắm, giống như đang công khai đòi tiền anh vậy.”

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì, tốt xấu gì chúng ta cũng có giao tình nâng cốc, đừng nói 100 triệu, cho dù là một tỷ đều đáng.”

“Đi chết đi.” Nhan Từ trợn mắt nhìn Lâm Dật, “Đây là hai chuyện khác nhau.”

“Ha ha...”

Lúc hai người đang nói chuyện, Tiếu Lập Đông và Vu Phong cũng đang nhỏ giọng nói chuyện.

“Chuyện hôm nay quá kích thích rồi, thế mà lại gặp được tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân. Đây không phải là người mà bình thường có thể thấy.” Vu Phong nói.

“May mà tôi vẫn luôn biểu hiện rất khách khí, nếu như thật sự trêu chọc anh ta thì sẽ rất phiền toái.”

“Ai nói không phải đâu, tôi đã có chút hối hận với lời vừa mới nói.”

“Chuyện này không có sao cả, anh ta cũng không phải là người bụng dạ hẹp hòi, chúng ta cứ phối hợp toàn lực với chuyện tiếp theo đó là được. Nếu như có thể đặt quan hệ với tập đoàn Lăng Vân thì sẽ có chỗ tốt cực lớn đối với sự phát triển của công ty trong tương lai.”

“Lời này không giả, mùa xuân của Truyền Thông Thế Kỷ chúng ta sắp tới rồi.”

“Chuyện liên quan tới sắp xếp nhân viên, anh có ý kiến gì hay không?”

“Dưới tình huống giá cả không đổi, tôi chuẩn bị cải thiện chiều sâu của đội hình diễn viên một chút, tìm hai ngôi sao hạng nhất, thay thế toàn bộ khách mời phi hành bằng người tuyến hai, nhất định phải đập bể chương trình này, nhưng như vậy sẽ tốn thêm không ít chi phí.”

“Chuyện này không thành vấn đề, bỏ ra mấy chục triệu hẳn là có thể giải quyết.” Tiếu Lập Đông nói:

“Nhưng anh nhớ lựa chọn khách mời cẩn thận một chút, có một số người tuy rất hot, nhưng cảm giác tống nghệ rất kém, sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của chương trình.”

“Tôi dựa vào!”

“Anh đột nhiên hét lên làm gì, dọa chết tôi rồi.”

Vu Phong nhìn Tiếu Lập Đông với một ánh mắt khác, sau đó lại nhìn Lâm Dật đang đi ở phía trước.

“Tôi đột nhiên nhớ tới một việc, gần đây đài truyền hình Trung Hải có một chương trình tên là “Sinh tồn nơi hoang dã”, Lâm tổng hình như cũng là một thành viên trong đó!”

“Thật hay giả vậy? Anh ta còn tham gia chương trình tống nghệ sao?”

“Anh chờ chút, tôi lấy điện thoại ra xem.”

Vu Phong vội vàng lấy điện thoại di động ra, tìm được chương trình kia.

Khi thấy Lâm Dật xuất hiện trong hình, đại não của hai người nhất thời như chết máy.

Đường đường là tổng giám đốc mấy trăm tỷ thế mà lại đi quay chương trình tống nghệ!

Hơn nữa còn là chương trình nguy hiểm như vậy?!

Anh ta rốt cuộc là đang nghĩ gì vậy?

“Khó trách tập đoàn Lăng Vân có thể phát triển đến quy mô này, bố cục của chúng ta đúng là còn kém xa người ta.” Vu Phong thở dài nói.

“Ai nói không phải đâu, đổi lại là tôi, chắc chắn sẽ không hạ thấp mặt mũi để đi bán hoa quả, đây chính là chênh lệch.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1119.

Chương 1120. Tôi Thật Sự Không Biết Anh Ta Lại Lợi Hại Như Vậy

“Trước đừng nói những chuyện này nữa.” Vu Phong nói:

“Tôi có một ý tưởng, chúng ta không phải vừa mới ký hợp đồng với Triệu Nhất Niệm sao, trùng hợp bọn họ trước đó đã từng hợp tác, quan hệ nhất định không tệ. Hiện tại cô ấy có đủ lưu lượng và vị trí, tôi thấy nên để cho cô ấy một vị trí khách mời thường trú.”

“Biện pháp này có thể, việc này anh phụ trách đi.” Tiếu Lập Đông gật đầu, sau đó vỗ vỗ bả vai Vu Phong, “Chúng ta đi nhanh chút, đừng để người ta phải chờ.”

Hai người không tự giác bước nhanh hơn, cùng đi vào vào thang máy.

Cùng lúc đó, Triệu Nhất Niệm và người đại diện của cô - Trương Kim Hoa, đi vào từ bên ngoài.

Triệu Nhất Niệm tháo kính râm và khẩu trang xuống, vén mái tóc dài.

“Chào Triệu lão sư.”

“Chào Triệu lão sư.”

Nhìn thấy Triệu Nhất Niệm đến, nhân viên công tác của Truyền Thông Thế Kỷ đều lập tức tới chào hỏi.

Triệu Nhất Niệm lạnh nhạt gật đầu, xem như đáp lại, sau đó cùng Trương Kim Hoa đi về phía thang máy.

“Tôi phát hiện sau khi con người hot lên, ra cửa đều trở thành loại chuyện xa xỉ. Nếu như không mang kính râm và khẩu trang thì giống như đi ra ngoài mà không mặc quần áo vậy.” Triệu Nhất Niệm nói:

“Không giống với trước đó, để nguyên cái mặt ra ngoài, cũng không có ai nhận ra.”

“Bình thường thôi, bây giờ cô hot rồi, không giống với lúc trước. Thái độ của người khác đối với cô cũng thay đổi theo đó, đây đều là chuyện rất bình thường.” Trương Kim Hoa nói.

“Đúng thật như cô nói.” Triệu Nhất Niệm nói: “Lúc trước tôi đến công ty hoặc là đi quay tiết mục gì đó, nào có ai đến bắt chuyện với tôi, ngay cả những chuyên gia trang điểm, nhân viên đạo cụ đều không thèm nhìn tôi, nào giống bây giờ, nhìn thấy tôi liền gọi Triệu lão sư.”

“Người hot sẽ được đối đãi như vậy, cô cứ chậm rãi mà thích ứng, nhưng có chuyện, tôi phải nhắc nhở cô, tuy bây giờ cô đã đi vào hàng ngũ ngôi sao nữ, nhưng địa vị vẫn còn chưa vững, cần phải nghĩ biện pháp duy trì.” Trương Kim Hoa nói:

“Nhất là hôm qua, thật là quá nguy hiểm, may mà cô phản ứng nhanh, nếu không cô cũng đừng nghĩ đến bộ phim kia của Triệu đạo diễn nữa.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Triệu Nhất Niệm nói:

“Lá gan của Lâm Dật đúng là lớn, thế mà ngay cả người của Triệu gia cũng dám đánh, khó trách Triệu đạo diễn lại tức giận như vậy.”

“Cho nên mới nói, hôm qua cô phân rõ giới hạn với anh ta là một lựa chọn vô cùng chính xác.” Trương Kim Hoa nói:

“Lấy tính cách kia của anh ta nói không chừng sau này sẽ gây thêm càng nhiều chuyện, hiện tại phân rõ giới hạn, cũng tránh sau này lại liên lụy đến cô.”

Triệu Nhất Niệm gật gật đầu, “Tôi lúc bắt đầu đã cảm thấy, dựa vào ngoại hình của anh ta muốn vào giới giải trí là chuyện không thành vấn đề. Nhưng với tính cách này, chắc chắn sẽ không thể đứng vững trong giới giải trí này được.”

“Cho nên mới nói, cô đừng nghĩ nhiều đến chuyện của anh ta nữa. Hai người các người, một người trên trời, một người dưới đất, sau này cô phải cố gắng kết giao với các đạo diễn trong vòng và ngôi sao hạng nhất. Về phần những người không bằng cô kia thì cố gắng tránh càng xa càng tốt, những người này ngoại trừ kéo chân cô, thì không làm được cái gì cả.”

“Chuyện này tôi biết, hôm qua lúc mở màn, tôi cũng có ý như vậy. Dù sao nếu không có anh ta, tôi cũng không có khả năng có cơ hội lộ mặt trong chương trình kia, nhưng anh ta lại xảy ra tranh chấp với Triệu gia, tôi chắc chắn sẽ đứng về phía Triệu đạo diễn.”

“Nghĩ như vậy là được rồi.”

Leng keng _ _

Lúc này, thang máy đến tầng một, Triệu Nhất Niệm đeo túi của mình, chuẩn bị ra khỏi thang máy.

Cửa thang máy mở ra, nhìn thấy bên trong có người, Triệu Nhất Niệm và Trương Kim Hoa muốn nhường đường lại.

Nhưng tại lúc này, lại ngoài ý muốn phát hiện, hai người trước mặt lại là Lâm Dật và Nhan Từ!

Nhìn thấy Triệu Nhất Niệm và Trương Kim Hoa, sắc mặt Nhan

Từ vốn dĩ đang vui vẻ lập tức lạnh xuống, mặt không thay đổi cùng Lâm Dật đi ra ngoài.

Triệu Nhất Niệm lại có chút xấu hổ, hôm qua vừa xảy ra chuyện không vui, hôm nay lại gặp mặt, ông trời cũng quá trêu người rồi.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng chút xấu hổ này rất nhanh liền biến mất không thấy.

Vì để ngồi vững trên con đường nữ ngôi sao, quả thực không cần thiết phải kết giao với kiểu bạn bè không bằng mình.

“Tiếu tổng, Vu tổng.”

Triệu Nhất Niệm không muốn quan tâm đến Lâm Dật và Nhan Từ, nhưng trong đó, còn có hai tổng giám đốc của công ty.

Tương lai của mình, đều nằm trên tay của bọn họ, nhất định phải nịnh bợ thật tốt.

“Đúng rồi Nhất Niệm, vừa lúc tôi đang có chuyện muốn nói với cô đây.” Vu Phong nói:

“Gần đây có một chương trình tống nghệ mới, tất cả khách mới đều là tuyến một tuyến hai, hiện tại sự nghiệp của cô đang trong thời kỳ phát triển, tôi sắp xếp cho cô một cái ghế khách mời thường trú. Đến lúc đó cô nhớ biểu hiện cho tốt một chút, đừng lãng phí tài nguyên tốt như vậy.”

Vẻ mặt Triệu Nhất Niệm lập tức trở nên vui vẻ.

Quả nhiên, sự nổi tiếng của mình đi lên, tài nguyên của công ty cũng được sắp xếp đúng chỗ.

“Vu tổng, là đại chế tác sao?”

“Đương nhiên, phỏng chừng từ 200 đến 300 triệu.” Vu Phong vừa cười vừa nói:

“Với lại người hợp tác, cô cũng quen biết, xem như là bạn cũ.”

“Tôi có biết sao?” Triệu Nhất Niệm cảm thấy không hiểu lắm.

Vu Phong chỉ Lâm Dật và Nhan Từ một bên, nói:

“Chương trình mới này chính là do bọn họ thiết kế, chương trình Sinh tồn nơi hoang dã mà cô tham gia trước đó cũng do Nhan đạo diễn làm đạo diễn, Lâm tổng là người mà cô đã từng hợp tác qua, có thể xem như là bạn cũ.”

“Chương trình của bọn họ sao?!”

Triệu Nhất Niệm và Trương Kim Hoa đều ngây ngẩn cả người.

Không nghĩ tới bọn họ vậy mà lại tìm tới công ty mình.

“Không thể nào, bọn họ sao có thể bỏ ra nhiều tiền như vậy!” Triệu Nhất Niệm nói.

“Cô có chỗ không biết rồi, Lâm tổng là tổng giám đốc tập đoàn Lăng Vân tại Trung Hải, giá trị con người mấy trăm tỷ, đầu tư mấy trăm triệu với anh ấy mà nói cũng chỉ là mưa bụi thôi, không đáng là gì.”

“Giá, giá trị con người mấy trăm tỷ sao?”

Đầu óc Triệu Nhất Niệm vang lên mấy tiếng ong ong, cô cũng không rõ khái niệm đối với con số trên trời này nữa.

Người giàu nhất Trung Quốc mới có bao nhiêu tiền a!

“Không kém bao nhiêu đâu, ít nhất cũng có thể xếp vào mười vị trí đầu Trung Quốc.” Vu Phong nói:

“Chương trình này, các người xem như là bạn cũ gặp mặt, cơ hội này phải nắm chắc thật tốt.”

“Chuyện này...”

Triệu Nhất Niệm cảm thấy đầu của mình đúng là như bùn nhão, đã không còn nghe theo sự điều khiển của mình nữa rồi.

Giá trị con người mấy trăm tỷ!

Một trong mười phú hào đứng đầu Trung Quốc!

Người ta là một người cao cao tại thượng như vậy, mà hôm qua mình lại vì một bộ phim mà phân rõ giới hạn với anh ta!

Mình rốt cuộc đã làm cái gì vậy!

“Anh Lâm...”

“Đừng, chúng ta không quen, lúc này lôi kéo làm quen đã không còn ý nghĩa gì nữa.”

“Hả?”

Tiếu Lập Đông và Vu Phong đều nhìn ra điểm không thích hợp.

“Lâm tổng, đã xảy ra chuyện gì sao?” Tiếu Lập Đông hỏi theo bản năng, “Các người trước đó không phải đã từng hợp tác sao, quan hệ hẳn là phải rất tốt chứ?”

“Quan hệ đúng là không tệ, nhưng hôm qua lúc ăn cơm, cô ta đã nói rõ không quen biết với tôi, cho nên chương trình này của chúng tôi không có ý định dùng cô ấy, đổi thành người khác đi.”

Sắc mặt Vu Phong trở nên khó coi, hừ lạnh:

“Triệu Nhất Niệm, cô đang làm cái gì vậy! Cô có biết Lâm tổng là ai hay không!”

“Tôi...”

Triệu Nhất Niệm mang theo vẻ cầu xin, không biết nói cái cho phải.

Nếu như mình mà biết anh ấy là ai, thì đã không làm những chuyện như hôm qua rồi!

“Đừng nói nữa, tôi hiện tại không có thời gian quan tâm đến cô, chờ lúc trở về sẽ xử lý chuyện của cô sau!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1120.

Chương 1121. Đi Trộm Về Một Chút

Sau khi dạy bảo Triệu Nhất Niệm, Tiếu Lập Đông và Vu Phong đi về phía Lâm Dật và Nhan Từ.

“Lâm tổng, thật sự xin lỗi, tôi cũng không biết là sẽ xảy ra chuyện như vậy.” Tiếu Lập Đông nói xin lỗi:

“Chương trình này không dùng cô ấy nữa, tôi sẽ tìm một người có kinh nghiệm hơn.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Chuyện này các người chuyên nghiệp hơn tôi, tôi chỉ phụ trách đưa tiền, còn mấy thứ chi tiết, các người tự thương lượng là được.”

Thấy tâm trạng của Lâm Dật không bị ảnh hưởng vì chuyện này, Tiếu Lập Đông và Vu Phong đều nhẹ nhàng thở ra.

Bản thân chương trình này cũng không quan trọng.

Cái quan trọng là thông qua chương trình này, có thể với tới tư bản tại Trung Hải, như vậy sẽ mang đến rất nhiều lợi ích cho Truyền Thông Thế Kỷ.

Về phần Triệu Nhất Niệm kia, sau khi về xử lý là được rồi.

Nhìn bóng lưng đoàn người rời đi.

Triệu Nhất Niệm và Trương Kim Hoa giống như đã hóa đá, sững sờ tại chỗ, hơn nửa ngày đều nói không nên lời.

“Chị Trương, làm sao bây giờ, em đã đắc tội anh ấy rồi.”

Vừa nghĩ tới bản thân Lâm Dật là tỷ phú trăm tỷ, Triệu Nhất Niệm đã hối hận không kịp.

Anh ấy có tiền như vậy, sức ảnh hưởng đương nhiên lớn hơn Triệu Hải Hồng vô số lần. Nếu như có quan hệ với anh ấy, tương lai chắc chắn sẽ có tài nguyên không dứt.

Hiện tại thì tốt rồi, không còn gì nữa hết!

Bên phía công ty nhất định cũng sẽ không bỏ qua cho mình!

“Chuyện này, tôi cũng không biết...” Trương Kim Hoa run rẩy nói:

“Việc này do cô chịu trách nhiệm, tôi cũng không giúp được cô.”

“Tự, tự mình chịu trách nhiệm sao?”

“Là do cô nói không biết anh ta, cũng không phải là tôi để cô nói.” Trương Kim Hoa nói:

“Còn có, trước đó các người còn quen biết, cô thế mà ngay cả thân phận của anh ta đều không rõ, đây chẳng lẽ không phải là vấn đề của cô sao?”

“Tôi...”

Triệu Nhất Niệm khóc không ra nước mắt, ngay cả thân thể đều mềm nhũn.

Thật vất vả mới leo đến vị trí này, đến được hàng ngũ ngôi sao, chẳng lẽ phải kết thúc trong hôm nay sao?

...

Đi ra từ Truyền Thông Thế Kỷ, Tiếu Lập Đông đưa Lâm dẫn tới một nhà hàng Michelin ba sao.

Trong bữa ăn, chủ yếu là Nhan Từ nói chuyện hai người, thương lượng rất nhiều vấn đề cụ thể, mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Bản thân Nhan Từ cũng biết, nếu như không phải Lâm Dật ngồi cạnh mình, đối phương sẽ không nói chuyện ôn hòa nhã nhặn như vậy với mình, hơn nữa còn nhượng bộ lớn như thế.

Tư bản sau cùng đều sẽ bị tư bản lớn hơn chinh phục.

Sau khi cơm nước xong xuôi, bốn người lần lượt tách ra, Lâm Dật nói:

“Chọn được địa điểm quay chụp chưa?” Lâm Dật hỏi.

“Em đang có vài lựa chọn, nhưng suy đi nghĩ lại, luôn cảm thấy nó không phải là rất hoàn mỹ.” Nhan Từ nói:

“Giang Nam đất lành, phong cảnh tươi đẹp, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác không chân thật. Nếu như là nông thôn thật thì điều kiện lại quá đơn sơ, sẽ kéo thấp cấp bậc thị giác của toàn bộ chương trình, cho nên tôi chuẩn bị xem xét thêm mấy nơi, tranh thủ chọn một nơi càng hoàn mỹ hơn.”

“Muốn đến xem thôn Hoan Hỉ không? Anh đang ở đó.”

“Có thể nha.” Nhan Từ vừa cười vừa nói: “Lúc nào anh có thời gian thì mang em tới xem một chút đi.”

“Ngày mai đi, hoa quả đều đã bán xong, anh chuẩn bị đi xem tình huống bên kia một chút, cũng nên nhổ cỏ và tưới nước rồi.”

“Vậy quyết định như vậy đi, ngày mai anh chuẩn bị xong thì gọi điện thoại cho em, chúng ta cùng qua đó.”

Lâm Dật gật gật đầu, ra dấu OK, sau đó lên xe của mình.

Nhan Từ vẫn đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn Lâm Dật rời đi, nụ cười trên mặt cũng càng thêm ôn nhu.

…

Công ty TNHH phát triển khoa học kỹ thuật Thánh Nông, văn phòng tổng giám đốc.

Bành Thành Kiệt ngồi trên ghế ông chủ, gác chân lên bàn làm việc, hai tay gối ở sau đầu, nhắm mắt dưỡng thần.

Đúng lúc này, tài xế của anh - Diêu Khôn Bằng đi đến.

“Bành tổng, tôi đã tra được, bọn họ tới từ thôn Hoan Hỉ.”

“Thôn Hoan Hỉ? Đây là nơi nào vậy, cho tới bây giờ đều chưa từng nghe nói qua.”

“Tôi đã tra xét một chút, là một thôn nhỏ dưới Trung Hải, rất nghèo. Anh ta có một căn lều lớn tại thôn Hoan Hỉ, hoa quả cũng được trồng ở đó.”

Bành Thành Kiệt chần chờ vài giây đồng hồ, nói: “Anh bây giờ mang ít người qua đó, đem chút đất bên trong lều lớn về, ngoài ra cầm thêm cả chút hoa quả nữa.”

“Được, tôi đã biết.”

Trả lời một câu, Diêu Khôn Bằng quay người rời đi, chuẩn bị dẫn người đến thôn Hoan Hỉ.

Nhưng vừa đi đến cửa, liền bị Bành Thành Kiệt gọi lại.

“Anh nhìn xem tình huống bên trong nhà bọn họ một chút, nếu như có thể thì mang một số nhánh cây ăn quả về, để tiện chiết cây.”

“Được!”

…

“Lâm Dật, mau xuống ăn cơm!”

Sáng sớm hôm sau, ngay lúc Lâm Dật đang rửa mặt thì nghe thấy tiếng gọi của Kỷ Khuynh Nhan.

“Xuống ngay đây.”

Cuộc sống của hai người vẫn luôn như thường, không chút gợn sóng nào, cũng không có bất kỳ chập trùng gì, lúc nào cũng ngọt ngào.

“Hoa quả đều đã bán xong, hôm nay có sắp xếp gì không?”

“Chuẩn bị trở về xem thôn Hoan Hỉ một chút, về để tưới nước nhổ cỏ cho chúng nó.”

“Cũng đúng, đất hoa màu không thể bỏ bê quá lâu được.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Buổi tối có trở về không, nếu anh không về thì em sẽ qua bên mẹ em.”

“Nhà có vợ nhỏ như hoa như ngọc, anh chắc chắn phải trở về rồi.”

“Thôi đi, nói đúng thật là dễ nghe.” Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng nói.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật phụ trách rửa chén.

Kỷ Khuynh Nhan trở về phòng trang điểm, sau đó mặc một quần ống rộng màu đen, áo yếm màu vàng nhạt, bên ngoài phối với áo khoác màu lam nhạt, nhìn vô cùng mới mẻ.

Sau khi sửa soạn xong xuôi, hai người lần lượt lái xe ra ngoài, Lâm Dật gọi điện thoại cho Nhan Từ, sau đó đến nhà cô.

So với cách ăn mặc của Kỷ Khuynh Nhan thì quần áo của Nhan Từ thỏa mái hơn không ít.

Quần legging màu xám nhạt, giày thể thao AJ 13 hồng trắng, phối thêm áo sơ mi cổ chữ V chín phần tay áo, kết hợp với nhau mang đến một loại phong cách rất đặc biệt.

“Mặc đồ này thế nào, có phải nhìn trẻ ra không ít không?” Nhan Từ cười nói.

“Quả thực rất đẹp, nhưng lại che mất hương vị của người phụ nữ.”

“Vốn dĩ định mặc váy, nhưng em sợ mấy nơi như này nhiều muỗi, cho nên trước khi đi ra ngoài đã đổi.”

“Nói như vậy cũng có lý.”

Nhan Từ lộ vẻ mỉm cười, lên ghế phụ của Lâm Dật, anh liền lái xe về phía thôn Hoan Hỉ.

Ước chừng sau hơn 40 phút, hai người tới trấn Tứ Phương.

Nhan Từ nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, nơi này hình như không quá giàu có.

“Đó là điều đương nhiên, thôn trấn chân thật đều là như vậy.” Lâm Dật nói:

“Với lại em cũng nên biết thỏa mãn, so với những nơi khác, tình trạng đời sống của thôn Hoan Hỉ đã coi như là không tệ, ít nhất cũng có thể tự cung tự cấp, tốt hơn mấy cái huyện nghèo kia không biết bao nhiêu lần.”

“Đúng thật là vậy.” Nhan Từ gật đầu nói:

“Nơi này quý ở sự chân thực, chỉ là môi trường không tốt lắm. Đây là một cái vấn đề rất nhạy cảm, nếu như thực sự phát sóng, bên kia chưa chắc là đã phê chuẩn.”

“Anh hiểu, bên trên mỗi ngày luôn nói cuộc sống của họ khá giả, nhưng cuộc sống thôn trấn thật sự lại là cái đức hạnh này. Đài phát thanh và truyền hình chắc chắn sẽ không phê duyệt, vẫn nên nghĩ một chút biện pháp mới được.” Lâm Dật nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1121.

Chương 1122. Con Muốn Trở Thành Người Giống Như Chú Lâm Vậy

“Trước đó em cũng đã từng đến mấy nơi tương tự, chính là vì nó quá chân thực, cho nên mới không quyết định chọn.” Nhan Từ một tay chống đầu nói.

“Hẳn là không thể dùng toàn ảnh thật được.” Lâm Dật nói: “Còn phải chỉnh sửa cho thích hợp một chút, không thể quá tốt, cũng không thể quá hỏng.”

“Em cũng đã nghĩ qua chuyện này, nhưng đây cũng là một khoản chi phí.”

“Ở trước mặt anh, còn nói đến tiền, thật là.”

“Vâng, vâng, vâng, Lâm tổng giàu có, những dân đen như chúng tôi không thể so sánh được.”

“Lớn không chỉ có tài, mà to cũng không chỉ là khí.”

“Đang lái xe đó, nói cái gì vậy.” Nhan Từ cười rộ lên, hình ảnh này nhìn rất đẹp mắt.

“Ừm, đúng là đang lái xe.”

Rất nhanh, Lâm Dật đã lái tới thôn Hoan Hỉ.

“Cảm thấy thế nào, đồng ruộng xanh mơn mởn, không tệ đúng không.”

"Quả thực rất tốt."

"Trước mặt là lều lớn của anh, ăn hoa quả mà em ăn trước đó được trồng ở đây."

Lâm Dật vừa nói vừa chỉ ao cá một bên, "Ao cá kia cũng là của anh, nếu như em quyết định quay ở chỗ này, thì có thể thiết kế nó thành một danh lam thắng cảnh."

"Ao cá cũng là của anh sao?"

"Đúng vậy, cảm giác cũng không tệ lắm phải không."

"Rất không tệ." Nhan Từ nói: "Nếu như cuộc sống trong trấn phát đạt hơn một chút, thì ở đây dưỡng lão cũng không thành vấn đề."

"Anh cũng nghĩ như vậy, nhưng tình huống trong trấn quả thực kém một chút, muốn dưỡng lão thì vẫn còn thiếu."

"Em đoán là thiếu nơi chuyên môn như Đại Bảo Kiếm đúng không."

"Em đúng là, nói chuyện luôn nói trúng tim đen như vậy, giống như anh."

"Nói trúng tim đen sao?"

"Ừm, nói trúng tim đen."

Nhan Từ bỗng nhiên nghĩ đến chuyện xảy ra trên thuyền Hải Tinh trước đó, bàn tay thon dài mò tới bên hông Lâm Dật.

"Chuyện lần đó không được phép nhắc lại."

"Đều là người lớn rồi, sợ cái gì."

"Vậy cũng không thể nói."

“Được, được, được.”

“Từ ao cá đến trên thôn cách khoảng trăm thước, có thể dựng nhà tạm thời để quay chụp, như vậy thì có thể đáp ứng nhu cầu ghi hình.” Lâm Dật chạy xe đến bên cạnh ao cá, nói:

“Chương trình lần này có thể tuyên truyền cho thôn Hoan Hỉ, trên trấn chắc chắn sẽ ra sức ủng hộ, có yêu cầu gì, em có thể đến đó nói với họ, chỉ cần không quá phận, hẳn là đều không thành vấn đề.”

Nhan Từ gật gật đầu, từ chối cho ý kiến với cách nói của Lâm Dật.

“Em trở về sẽ nghiên cứu với người phía dưới một chút, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì sẽ chọn chỗ này.” Nhan Từ nhìn bốn phía một chút, “Nhà anh ở đâu vậy, đi qua đó xem một chút.”

“Dì cả đến thì không nên đến nơi đó, tham quan nhà không thú vị chút nào đâu.”

“Vậy em cũng đi.” Nhan Từ nói:

“Em muốn hái chút rau về, rau bán bên ngoài đều không sạch.”

Hai người vừa nói vừa cười lên xe.

Cho dù Nhan Từ không có yêu cầu về chuyện này thì Lâm Dật cũng sẽ đưa cô trở về,

Bởi vì trong vườn rau xanh quả thực có rất nhiều việc phải làm.

“Mùi vị ở đây cũng quá lớn rồi đi.”

Vừa mới tiến vào trong sân, Nhan Từ đã bịt mũi, trên mặt đầy vẻ ghét bỏ.

“Mùi của chuồng heo.” Lâm Dật nói: “Em vào nhà trước đi, anh đi dọn dẹp một chút, lát nữa sẽ tốt hơn.”

Nhan Từ cũng không khách sáo với Lâm Dật nữa, trực tiếp vào phòng.

Người lớn lên trong thành phố như cô quả thực rất khó tiếp nhận loại mùi như này.

Lâm Dật tới trước chuồng heo, heo con vẫn đang được nuôi béo trong đó.

Tuy đã hơn 100 cân, nhưng Lâm Dật vẫn có thói quen gọi nó là heo con.

Anh kéo vòi nước từ trong nhà ra, dọn dẹp hơn nửa giờ mới tính là xong việc.

Nhưng mùi cũng chỉ bớt đi một chút, cũng không hoàn toàn rõ ràng.

Giống mùi hương trên cơ thể phụ nữ bị ngâm trong đồ trang điểm.

Nhan Từ đứng bên bệ cửa sổ, nhìn Lâm Dật đang bận rộn.

Cảm thấy mời Lâm Dật tham gia chương trình, đúng là một sự lựa chọn thích hợp.

Mùi vị cuộc sống quá đậm.

“Ra đi, mùi đã đỡ hơn nhiều rồi.”

Nhan Từ nghe vậy liền đi ra, quả thực đã tốt hơn nhiều, đạt đến trình độ có thể chịu được.

“Chọn cho em chút rau đi, em muốn mang về.”

“Muốn ăn gì thì cứ hái thoải mái.”

“Nhưng hôm nay em đi AJ, làm bẩn giày thì làm sao bây giờ.”

“Anh cũng không chiếm tiện nghi giày của em.”

“Lâm tiên sinh...”

Nhan Từ trừng mắt, “Chờ bà dì của em qua, em không chỉ có thể bồi anh uống rượu, mà còn có thể mời rượu cho anh, anh cảm thấy thế nào?”

“Chờ đó!”

Mục đích chủ yếu hôm nay của Lâm Dật thật ra chính là đến để hái rau.

Chủ yếu là để tặng người.

Mấy người như Dương Quảng Hạ, còn có ông bà của Lương Nhược Hư đều rất thích mấy thứ như rau xanh này.

Với lại Yến Kinh cũng cách Trung Hải không xa, nếu vận chuyển bằng đường hàng không thì chỉ mất một ngày là đến.

Diêu Tân và con trai anh cũng đang làm việc trong vườn rau xanh của mình, Diêu Bác Văn nhỏ giọng hỏi:

“Cha, sao bên cạnh chú Lâm luôn xuất hiện mấy chị gái không giống nhau vậy, với lại còn đẹp hơn so với cô Đỗ.”

“Cha cũng muốn biết chuyện này.”

“Sau này con cũng muốn như vậy.”

“Con không phải nói sau này muốn làm phi công sao.”

“Nhưng không phải là cha cũng nói, con không đủ tư cách đó sao, cho nên con muốn giống như chú Lâm, bên cạnh có rất nhiều chị gái xinh đẹp.”

Anh sờ đầu Diêu Bác Văn, “Con trai ngốc, chúng ta vẫn nên tâm sự về chuyện làm phi công đi.”

…

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, Lâm Dật đã hái được tương đối rau, sau đó chia làm ba phần.

Trong đó một phần cho Nhan Từ, hai phần còn lại cho Dương Quảng Hạ và Lương gia.

Hài lòng đem rau lên xe, Nhan Từ cười híp mắt nói:

“Em còn muốn vào lều lớn xem một chút, hái chút hoa quả về.”

“Em tới đây là để càn quét sao?”

“Thật vất vả mới đến đây một chuyến, chỉ đem rau về, vậy chẳng phải sẽ thua lỗ sao.”

“Quả nhiên, phụ nữ đều là ăn trong chén, nhớ trong nồi.”

“Nói cái gì cũng đều vô dụng, đã đến đây rồi, em nhất định phải mang về một chút.”

Tuy đang có nhiệm vụ, nhưng Lâm Dật cũng không quan tâm đến việc Nhan Từ mang đồ về.

Hiện tại danh tiếng đã có, cùng lắm thì tăng giá là được.

Nhiệm vụ tiêu thụ 1 triệu hẳn là không thành vấn đề.

Trước khi đi, Lâm Dật lại cho chút đồ ăn vào máy cho ăn tự động, sau đó lái xe đưa Nhan Từ đến lều lớn.

Vừa mới tiến vào, Nhan Từ đã ngửi thấy mùi hoa quả nồng đậm.

Nhìn thấy trên mấy cây kết từng chùm quả, Nhan Từ rất là tò mò, tuy nó không phải là vật gì hiếm thấy, nhưng đối với người thành phố như cô mà nói, thì bình thường lại chưa từng thấy qua.

Nhưng Lâm Dật lại phát hiện có chỗ không thích hợp.

Chỗ đất này hình như đã bị đổi qua.

Ngoài ra, nhánh cây và mầm của cây hoa quả đều ít đi rất nhiều.

Tuy có khả năng sẽ có người khác đến ăn, nhưng cũng không đến mức chặt cây như vậy.

“Làm sao lại nghiêm mặt như vậy?” Nhan Từ hỏi: “Không phải là đau lòng chút hoa quả này đó chứ?”

“Hình như có người đã đến nơi này, còn trộm không ít thứ.”

“A?! Có trộm sao?” Nhan Từ đầu tiên là cảm thấy ngoài ý muốn, sau đó liền khôi phục lại sự bình tĩnh, “Hoa quả của anh ngon như vậy, có người nhớ thương cũng là chuyện bình thường, liệu có phải là người trên thôn không? Bọn họ là đáng nghi nhất.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1122.

Chương 1123. Đảo Khách Thành Chủ

“Không quá giống với chuyện mà người trong thôn có thể làm, anh hiểu tính cách của bọn họ.”

Tuy tới mới đây không lâu, nhưng mình tại thôn Hoan Hỉ cũng coi như là nhân vật có tiếng tăm.

Người bình thường sẽ không dám đánh chủ ý lên người mình.

Tuy cũng sẽ có người tiện tay tới hái chút trái cây để ăn, nhưng đều rất có chừng mực, sẽ không lấy thêm, mà đây cũng là hành động bình thường.

Người trong thôn chính là vậy, bọn họ không hy vọng mình khách sáo với bọn họ, đồng thời, cũng sẽ không quá khách sáo với mình.

Nhưng chuyện chặt cây này lại rất quá đáng.

“Có phải là người thôn khác làm hay không?” Nhan Từ nói.

Lâm Dật nhìn tình huống trong lều lớn, “Thủ pháp còn rất chuyên nghiệp, không giống như là người trong thôn làm.”

Gần đây quả thực có không ít người trong thôn làng trồng hoa quả, nhưng phần lớn là nông dân trung thực, cho dù có nhu cầu về chuyện này thì họ cũng sẽ chủ động đến nói với mình, không làm chuyện phạm pháp như vậy.

Càng nghĩ càng thấy người đáng nghi nhất chính là người đàn ông đến tìm mình hôm qua.

Hình như tên là Bành Thành Kiệt, tuy còn không xác định, nhưng hiềm nghi đối với bọn họ là lớn nhất.

“Em thấy trong lều lớn có cameras, anh xem hình được ghi lại một chút là biết.”

“Cameras chỉ có tác dụng giám sát thời gian thực, không lưu giữ được bao nhiêu cả, muốn tìm được người hiềm nghi là chuyện không khả thi lắm.”

“Vậy làm sao bây giờ? Nếu không thì báo cảnh sát?”

“Không cần phải gấp, anh gọi điện thoại xử lý việc này là được.”

“Buổi tối có cần phải ở lại trông coi hay không? Vạn nhất họ lại đến thì làm sao bây giờ?”

“Đất trồng trọt đã bị lấy đi, nhánh cây cũng bị chặt trở về, nơi này đã không còn thứ gì giá trị khiến bọn họ phải chú ý nữa.” Lâm Dật nói:

“Trở về đi, anh đi xử lý chuyện này một chút.”

Trước khi đi, Lâm Dật chọn cho Nhan Từ một ít đào mật và táo chín, sau đó mới về Trung Hải.

Trên đường trở về, vốn dĩ Lâm Dật muốn để Trần Bỉnh Cường đi điều tra chuyện này.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại thì cho dù để anh ấy điều tra thì cũng không có tác dụng gì.

Trong thôn không có Cameras, tuy trên trấn có giám sát, nhưng đều bị hỏng hết rồi, dù là Đại La Thần Tiên tới thì cũng không có bất kỳ tin tức nào, cũng không có khả năng điều tra được nguyên nhân.

Reng reng reng _ _

Lâm Dật vừa chạy xe đến Trung Hải, Đỗ Dao lại gọi điện tới.

“Anh Lâm, vừa rồi có người nhìn thấy xe của anh, anh mới về trong thôn sao.”

“Vừa mới trở về dọn dẹp vườn rau xanh và lều lớn một chút, hiện tại đang về Trung Hải, có chuyện gì à?”

“Ừm, mọi chuyện trong nhà đều rất tốt đúng không, không xảy ra chuyện gì đó chứ?”

“Ừm hả? Sao thế?”

“Vừa rồi lúc ăn cơm, tôi nghe cha nói, đêm qua có người gọi điện thoại cho ông, nói muốn mua rau và hoa quả nhà chúng tôi, còn hỏi thêm rất nhiều chuyện liên quan tới anh. Cha tôi đã thật thà kể hết mọi chuyện. Tôi luôn cảm thấy đối phương không giống người tốt, sợ xảy ra chuyện, nên mới gọi điện cho anh.”

“Không có việc gì cả, mọi chuyện trong nhà đều rất tốt.”

Lâm Dật không nói tình hình thực tế, tránh việc bọn họ sẽ áy náy.

Dù sao Đỗ Đại Hải cũng không phải là cố ý.

“Không có việc gì thì tốt, tôi còn tưởng rằng anh bị mấy tên lừa đảo để mắt tới nữa.”

“Đừng có đoán mò, sao có thể có nhiều tên lừa đảo như vậy được.” Lâm Dật nói:

“Nếu như bây giờ cô có thời gian thì đi kiểm tra xem số điện thoại đã gọi cho cha cô một chút, sau đó gửi qua cho tôi.”

“Tôi sẽ làm ngay.”

“Ừm.”

Cúp điện thoại không bao lâu sau, Đỗ Dao đã gửi tin nhắn wechat qua.

Lâm Dật đưa số di động cho Nhan Từ.

“Dùng điện thoại di động của em gọi đến số điện thoại này, hỏi một chút xem đối phương là ai.”

Nhan Từ gật gật đầu, dựa theo lời nói của Lâm Dật, bấm điện thoại, đồng thời mở loa ngoài.

“Xin chào, số điện thoại mà ngài gọi không tồn tại, xin kiểm tra lại trước khi gọi.”

Sau khi cúp điện thoại, Nhan Từ nói:

“Đối phương hình như đã tính toán từ trước, dùng số trống.”

“Không quan trọng, anh đã đoán được là ai.”

Nói xong, Lâm Dật lấy danh thiếp mà Bành Thành Kiệt hôm qua đưa cho mình, sau đó gọi tới.

…

Công ty TNHH phát triển khoa học kỹ thuật Thánh Nông, phòng thí nghiệm nghiên cứu phát triển sinh vật.

Bành Thành Kiệt ngồi trong văn phòng giám đốc, đang trao đổi kết quả nghiên cứu với chủ nhiệm phòng thí nghiệm Tôn Cường.

“Tôn chủ nhiệm, kết quả thế nào?”

“Có chút kỳ quái a.” Tôn Cường nói:

“Mẫu đất mà anh mang về chứa hàm lượng vi trùng rất cao, nhưng mà với khoa học kỹ thuật hiện tại thì hoàn toàn có thể điều chế ra loại đất như này.”

“Nói cách khác, cách điều chế bùn đất cũng không có chỗ đặc biệt, đúng không?” Bành Thành Kiệt hỏi: “Với lại anh nói kỳ quái là có ý gì?”

“Có thể nói như vậy, tôi cũng có thể phối ra loại đất này, cũng không phải là việc gì khó. Nhưng có thể trồng được loại hoa quả này hay không thì tôi cũng không dám chắc, cho dù dùng hạt giống nhập khẩu cũng rất khó.”

“Chuyện này rất kỳ quái.” Bành Thành Kiệt cảm thấy nghi ngờ.

Đương đương đương...

Ngay lúc hai người lúc nói chuyện, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, một người đàn ông mặc áo khoác trắng đi vào từ bên ngoài.

“Bành tổng, Tôn chủ nhiệm, trong mẫu bùn đất kia, chúng tôi phát hiện một loại vật chất không rõ, dùng tất cả phương pháp đều không thể tra được thành phần cụ thể của nó.”

“Ở đâu, tôi xem một chút.”

Nhân viên thí nghiệm trẻ tuổi đưa bản báo cáo thí nghiệm mới nhất qua cho bọn họ.

Bên trong có một loại vật chất đặc thù đã được đánh dấu.

“Chính là nó, một m^2 chỉ có 0.1g, chúng tôi bây giờ cảm thấy có chút không đúng, không biết là đã xảy ra sai sót gì mà vẫn chưa thể tra được nguyên nhân khiến hàm lượng dinh dưỡng trong quả lại tăng mạnh như vậy.”

“Tôi đã biết, các người cố gắng phân tích thêm xem có thể nghiên cứu ra kết quả hay không.”

“Đã biết, Tôn chủ nhiệm.”

Bành Thành Kiệt nhìn báo cáo thí nghiệm, “Tôn chủ nhiệm, có phải nơi này đã xảy ra vấn đề gì không?”

“Tôi hiểu rõ trình độ của nhân viên thí nghiệm, dưới tình huống bình thường hẳn là không thể phạm sai lầm, kết hợp với tình huống trước mắt, loại vật chất không biết này rất có thể là mấu chốt của vấn đề.” Tôn Cường nói:

“Tổng kết lại, bùn đất và hạt giống cũng không phải là nhân tố mang tính quyết định, quan trọng nhất vẫn là phương pháp trồng trọt của anh ta. Cho nên tôi đoán rằng, hẳn là anh ta đã bỏ thêm một nguyên tố dinh dưỡng không biết vào trong đất, nên mới trồng được những loại quả độc nhất vô nhị như vậy.”

Bành Thành Kiệt châm điếu thuốc, chần chờ một lúc lâu.

“Tôi còn mang về không ít cây, dùng phương pháp chiết cây liệu có thể trồng được không?”

“Cũng có khả năng này, nhưng vấn đề mấu chốt không phải ở đây. Cho dù trồng được thì chất lượng về mọi mặt cũng sẽ kém đi nhiều, không đạt được mức độ nghịch thiên như trước đó.”

Bành Thành Kiệt sờ cằm, “Nhìn như vậy thì đúng là có chút khó khăn.”

“Đúng vậy, kỹ thuật quan trọng đang nằm trên tay anh ta, trừ khi giải quyết từ người, nếu không chúng ta sẽ không có cơ hội.”

“Tôi cũng biết là vậy, nhưng tôi đã đến tận cửa để nói chuyện với anh ta. Anh ta cũng không thèm chịu nể mặt mũi, chuyện này rất khó làm, nếu không tôi cũng không đi trộm mấy thứ này trong đêm làm gì.”

“Bành tổng, tôi có một biện pháp có thể thử một chút.” Diêu

Khôn Bằng nói.

“Anh nói xem.”

“Chúng ta có thể dùng con đường pháp luật, cắn ngược lại anh ta, nói phần này đất là do phòng thí nghiệm chúng ta mới tạo ra, sau đó bị anh ta trộm đi. Tiếp đó chúng ta sẽ chạy quan hệ nơi tòa án, nếu như anh ta không giao kỹ thuật ra thì sẽ để anh ta ngồi tù!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1123.

Chương 1124. Nhiệm Vụ Thứ Hai Của Lữ Đoàn Trung Vệ

Hai mắt Bành Thành Kiệt tỏa sáng.

“Đây là một biện pháp tốt.”

Nói xong, Bành Thành Kiệt nhìn Tôn Cường, “Tôn chủ nhiệm, anh có thể điều phối ra loại đất này trong khoảng thời gian ngắn được không?”

“Không thành vấn đề, cho tôi thời gian ba ngày là được.”

“Vậy thì tốt, anh bây giờ đi làm ngay đi, đợi lát nữa tôi sẽ để tòa án đưa giấy gọi cho anh ta.” Bành Thành Kiệt nói với vẻ vô cùng chắc chắn:

“Một nông dân nhỏ như anh ta mà muốn đấu với tôi sao.”

Reng reng reng _ _

Ngay lúc Bành Thành Kiệt đang dương dương đắc ý, điện thoại di động trên bàn làm việc vang lên, phát hiện là một dãy số lạ.

“Xin chào.”

“Tôi là Lâm Dật, chính là người mà hôm qua anh muốn hợp tác.”

Bành Thành Kiệt cũng chẳng ngạc nhiên khi nhận được điện thoại của Lâm Dật.

Đồ bên trong lều lớn đều do anh ta trồng, cho nên rất nhanh là có thể phát hiện ra những thay đổi trong đó, chỉ cần không phải ngu ngốc thì có thể liên tưởng đến mình ngay.

“Tìm tôi có chuyện gì? Không phải là đã nghĩ thông rồi đó chứ, muốn hợp tác với tôi sao? Chỉ cần anh nguyện ý thì giá cả có thể thương lượng.”

“Người động tay động chân với đồ trong lều lớn chính là anh đúng không.”

“Anh có chứng cứ sao? Không có chứng cứ thì đừng nói mò, phỉ báng người khác sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.”

“Không thừa nhận cũng không sao cả, tôi sẽ nghĩ biện pháp đến chỗ các người, đừng có gấp.”

“Chậc chậc chậc, khẩu khí đúng thật là lớn, dọa tôi sợ rồi đây này.” Bành Thành Kiệt cười ha hả, nói:

“Cuộc điện thoại này của anh gọi tới đúng là rất đúng lúc, vừa lúc tôi có việc muốn nói với anh đây.”

“Nói cái gì?”

“Anh trộm mẫu đất mà phòng thí nghiệm chúng tôi mới nghiên cứu ra, tôi sẽ truy cứu chuyện này tới cùng.”

Lâm Dật sửng sốt một giây đồng hồ, sau đó nở nụ cười.

“Anh thật sự là người hài hước nhất mà tôi từng gặp, thao tác cợt nhả thật đúng là nhiều.”

“Anh nói gì cũng không quan trọng, nhưng tôi chỉ muốn nói, nếu như anh nguyện ý hợp tác với tôi thì chúng ta sẽ là đối tác, cùng nhau phát tài. Nhưng nếu như anh không nguyện ý, chúng ta sẽ gặp lại nhau trên toà án, về phần tòa án phán mấy năm, chuyện này tôi không thể nói trước được, phải xem anh có phối hợp hay

không.”

“Vậy tôi sẽ chờ.”

Lâm Dật không nói thêm gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

“Bành tổng, anh ta nói thế nào?” Diêu Khôn Bằng hỏi.

“Đúng là vịt chết mạnh miệng, vẫn không chịu phối hợp.”

“Thật sự là người không biết không sợ, mấy dân quê như bọn bọn họ thật sự là không có học thức, cho là mình có chút khôn vặt liền không sợ trời không sợ đất.”

“Đúng vậy, thật là không hiểu cái gì cả.” Bành Thành Kiệt cảm thán một tiếng, “Đây là thế giới tư bản, có tiền mới là vương đạo a.”

“Vậy phải mau bảo luật sư gửi văn kiện và lệnh truyền cho anh ta, tôi đoán là anh ta chưa từng thấy qua thứ này đâu.” Diêu Khôn Bằng nói:

“Đoán chừng không cần lên toà án, anh ta sẽ chủ động tìm đến chúng ta.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng bên chúng ta cũng phải chuẩn bị mọi thứ cho thật tốt.” Bành Thành Kiệt nhìn Tôn Cường nói:

“Anh nhanh đi chuẩn bị đi, việc này rất quan trọng, đừng để xảy ra bất kỳ sai lầm nào.”

“Đã biết, Bành tổng, tôi sẽ đi làm ngay.”

…

Cùng lúc đó, Lâm Dật lái xe đưa Nhan Từ đến nhà, rồi mang theo hoa quả và rau xanh lên lầu cho cô.

Nhà của Nhan Từ là một căn nhà ba phòng, diện tích hơn 100m2, ở khu vực như Trung Hải đã lên đến hơn 10 triệu .

Trong nhà được sắp xếp rất gọn gàng, không cầu kỳ chút nào, trên giá sách có rất nhiều sách và giấy khen. Điều này cũng phản ánh thói quen cuộc sống của Nhan Từ.

“Uống gì? Cà phê, nước trái cây hay là nước khoáng?” Nhan Từ đứng trước tủ lạnh, nói.

“Trong tủ lạnh của em có để tất chân không?”

“A? Anh muốn em mặc cho anh xem sao?”

“Không phải, nếu như trong tủ lạnh của em có thì anh không uống nữa.”

“Bỏ tất chân trong tủ lạnh là chuyện rất thường gặp mà? Hầu hết tất cả nữ sinh đi tất chân đều đặt nó trong tủ lạnh.”

“Được rồi, không uống nữa.”

“Anh đúng thật là kỳ quái.”

Nhan Từ không quan tâm đến Lâm Dật nữa, lấy cho mình một lon cà phê.

“Đối phương không phải nói muốn tố cáo anh sao, anh định xử lý như thế nào? Tuy em đã từ chức, nhưng vẫn quen biết với một số người ở đài truyền hình, chỉ cần anh tìm được một chút chứng cứ, thì em có thể vạch trần bọn họ.”

“Không cần đâu.” Lâm Dật nói:

“Bộ phận pháp vụ của tập đoàn Lăng Vân chúng tôi cũng không phải là để đùa giỡn, cứ từ từ chơi với bọn họ là được.”

“Em luôn yên tâm với cách làm việc của anh, nên không tham gia vào nữa.”

Ngồi trong nhà Nhan Từ một hồi, hai người lần lượt tách ra, bởi vì mỗi người đều có chuyện cần làm, không thể chậm trễ.

Xế chiều hôm đó, Lâm Dật nhận được văn kiện của luật sư, bảo ngày mai muốn thảo luận chuyện này với mình.

Lâm Dật cũng không thèm quan tâm, với anh mà nói thì đây chỉ là chuyện cười, ngay cả cái rắm cũng không bằng.

Hơn bốn giờ chiều, Lâm Dật nhàn rỗi không có chuyện gì, lái xe đến tập đoàn Triều Dương, chuẩn bị đón Kỷ Khuynh Nhan tan làm.

Nhưng lúc đang chờ cô xuống thì ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Ninh Triệt.

“Ninh đại tổ trưởng, tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Có nhiệm vụ, ngày mai chúng tôi sẽ đến Trung Hải, người làm Phó tổ trưởng như cậu, có phải là nên làm gương, tiếp đãi một chút hay không?”

“Đến Trung Hải chấp hành nhiệm vụ sao?”

“Nhiệm vụ nhỏ thôi, Lưu lão đại có ý để Đào Thành dẫn đội, nhưng tôi và Vũ Lạc không có việc gì nên chuẩn bị đến Trung Hải đi dạo chút, có thể tiếp đãi không?”

“Nguyện ý cống hiến sức lực, ngày mai lúc nào tới?”

“Xuống máy bay vào khoảng 11: 30, chuyện tiếp đãi giao cho cậu đó.”

“Chuyện tiếp đãi không thành vấn đề, nhưng nhiệm vụ cụ thể là gì vậy? Sao lại chạy đến bên Trung Hải vậy?”

“Chuyện cụ thể thì không tiện nói trong điện thoại, ngày mai lúc gặp mặt sẽ nói sau.”

“Được.”

Bởi vì tính đặc thù của lữ đoàn Trung Vệ, nên Lâm Dật không hỏi nhiều về chuyện này nữa.

Trong mắt người bình thường, đây là một thế giới hòa bình, nhưng trong bóng tối lại nguy cơ tứ phía, nguy hiểm ở khắp mọi nơi, cẩn thận một chút cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng Lâm Dật cũng không để chuyện này trong lòng.

Dựa theo quá trình bình thường, nếu như là nhiệm vụ quan trọng, lữ đoàn Trung Vệ sẽ triệu tập thành viên về khu vực, không có khả năng tùy tiện như vậy.

Đoán chừng cũng không có gì nguy hiểm, nếu không sẽ không để một mình Đào Thành dẫn đội.

Cúp điện thoại không bao lâu, thì thấy Kỷ Khuynh Nhan cầm túi, đi ra từ trong thang máy giống như một con thỏ nhỏ vui vẻ.

“Đã lâu lắm rồi anh không tới đón em.” Sau khi lên xe, Kỷ Khuynh Nhan cười híp mắt nói.

“Vậy em cũng quá hả hê rồi, mông đều muốn lên trời luôn rồi kìa.”

“Anh có phải muốn nói mông em vểnh không? Điểm này thì anh có thể tùy ý khen, em sẽ vui vẻ nhận.”

Lâm Dật gãi đầu một cái, phát hiện da mặt của Kỷ Khuynh Nhan càng ngày càng dày.

“Anh muốn nói là, mấy hành động vừa rồi của em, nếu như bị nhân viên công ty nhìn thấy, không biết bọn họ sẽ nghĩ như thế nào đây.”

“A? Không thể nào?! Vừa rồi em đã nhìn bốn phía rồi, nhất định là anh lừa em.”

“Cho dù không có ai thì cũng có cameras a.”

“Ngạch...”

Kỷ Khuynh Nhan có chút chột dạ, nhìn chung quanh, “Quá mất mặt, đi mau.”

Lâm Dật cười cười, sau đó một tay lái xe, một tay khác nắm tay Kỷ Khuynh Nhan, giống như đang nắm cả thế giới.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1124.

Chương 1125. Đả Kích Liên Tục

Buổi tối bọn họ không về nhà ăn cơm, hai người tìm một quán món cay Tứ Xuyên, sau khi ăn xong thì đi xem phim, lúc này mới chậm rãi về nhà.

Phim là được chọn ngẫu nhiên, nội dung cũng không có gì hay cả, nhưng ở cùng một chỗ lại khiến cho bầu không khí tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật lái xe đưa Kỷ Khuynh Nhan đi làm, sau đó quay đầu đến công ty TNHH phát triển khoa học kỹ thuật Thánh Nông.

Nơi mà bọn họ hẹn chính là chỗ này.

Trước đây Lâm Dật chưa từng nghe qua tên công ty này, nhưng quy mô công ty lại lớn hơn so với tưởng tượng của anh, ít nhất thì tập đoàn Triều Dương không thể so sánh với nó.

Sau khi đỗ xe, Lâm Dật cầm điện thoại di động, bấm gọi cho chủ nhiệm bộ phận pháp vụ của tập đoàn Lăng Vân, Mã Hoài Dương.

“Lâm tổng, thật sự xin lỗi, phía trước xảy ra tai nạn xe, nên bị chặn lại, đợi lát nữa tôi sẽ lái nhanh chút, tranh thủ đuổi tới.”

“Cũng không phải việc ghê gớm gì, an toàn quan trọng hơn, không cần lái nhanh như vậy.”

Lâm Dật đều rất thông cảm cho cấp dưới với một số chuyện nằm ngoài ý muốn, nên anh cũng không để chuyện này trong lòng.

“Chuyện liên quan tới Thánh Nông, anh hẳn là đã nghe qua rồi đúng không.”

“Hôm qua tôi đã tra xét tư liệu một chút, phát hiện chủ nhiệm pháp vụ của bọn họ đã từng là học sinh của tôi, bản lĩnh của cậu ta đều do tôi dạy, muốn ứng phó cũng rất dễ dàng.”

“Còn có loại chuyện này sao?”

“Tôi vốn là giáo viên hướng dẫn nghiên cứu của Học viện pháp luật Yến Đại, được người giới thiệu nên mới đến tập đoàn Lăng Vân làm việc, cho nên trong vòng này có không ít học sinh của tôi.”

“Chuyện này đúng thật là thú vị, vốn dĩ chúng ta đã chiếm thế, anh lại tới đây nữa, đây không phải là đả kích liên tục sao.”

“Pháp luật chính là như vậy, có cơ hội thì phải đánh cho người ta sa cơ thất thế, không thể cho họ bất kỳ cơ hội nào, nếu không thì người thua thiệt sẽ là mình.”

“Tôi thích cách nói này của anh, đến lúc anh biểu hiện rồi.”

“Lâm tổng yên tâm, nhất định sẽ không có vấn đề gì.”

“Trên đường nhớ lái chậm một chút, nếu như anh gặp chuyện không may, đó chính là tổn thất của tập đoàn Lăng Vân.”

“Cảm ơn Lâm tổng đã thông cảm.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật cũng không chờ trong xe nữa, tiêu sái đi vào tòa nhà khoa học kỹ thuật Thánh Nông.

“Tiên sinh, xin chào, xin hỏi anh có hẹn trước không?”

Nhìn thấy Lâm Dật tiến vào, nữ tiếp tân mỉm cười hỏi.

“Tôi là Lâm Dật, tổng giám đốc Bành Thành Kiệt các người hẹn tôi tới nói chuyện.”

Sau khi biết tên Lâm Dật, nữ tiếp tân lúc này mới kịp phản ứng.

Sáng nay Bành tổng đã cố ý nói qua chuyện này, không nghĩ tới người này lại cao lớn đẹp trai như vậy.

“Xin chào, Lâm tiên sinh, Bành tổng chúng tôi đã nói, nếu như ngài đã tới thì mời đến phòng họp tầng hai, tôi sẽ đưa ngài lên đó.”

“Nói cho tôi biết số phòng là được, tôi sẽ tự đi.”

“2001.”

“Được.”

Sau khi đáp lại, Lâm Dật đi lên tầng hai.

“Tiểu Băng, anh chàng này chính là người trộm kỹ thuật của công ty chúng ta sao?” Một nữ tiếp tân khác hỏi.

“Tất nhiên rồi, nếu không anh ta tới đây làm gì.”

“Nhưng lớn lên cũng quá đẹp trai rồi đi, tôi có chút không đành lòng.”

“Không đành lòng cũng không còn cách nào khác, anh ta trộm kỹ thuật quan trọng của công ty chúng ta, Bành tổng nhất định sẽ không bỏ qua cho anh ta.”

“Ai, thật đáng tiếc mà.”

“Đừng nói chuyện này nữa, tôi phải gọi điện cho Bành tổng, báo là người đã đến.”

Văn phòng Tổng giám đốc, Bành Thành Kiệt và chủ nhiệm pháp vụ của công ty Thiệu Gia Lượng đang thảo luận về chuyện của Lâm Dật.

“Thiệu chủ nhiệm, chuyện ngày hôm nay chúng ta không chiếm lý, nhưng đối phương là một nông dân, cơ sở pháp luật yếu kém, cụ thể phát huy thế nào thì phải xem anh rồi.”

Thiệu Gia Lượng nở nụ cười, “Tuy chúng ta không chiếm lý, nhưng trên tay có chứng cứ. Anh ta chỉ là một nông dân, chơi mồm mép chắc chắn không phải là đối thủ của tôi, chỉ cần cho tôi năm phút đồng hồ, tôi đã có thể dọa chết anh ta.”

“Ha ha, thứ tôi muốn chính là cảm giác này.” Bành Thành Kiệt nói:

“Chính là dùng thủ đoạn cưỡng ép và dụ dỗ, để anh ta giao kỹ thuật ra, nếu không sẽ để anh ta ngồi tù!”

“Toàn bộ quy trình cũng không có vấn đề gì cả, chỉ cần chuẩn bị một chút, tòa án sẽ đứng về phía chúng ta, tôi sẽ khiến anh ta ngoan ngoãn giao kỹ thuật ra.”

“Nhưng có một số chuyện, chúng ta phải chú ý một chút.” Bành Thành Kiệt nói:

“Tuy anh ta chỉ là một nông dân, nhưng đầu óc vẫn rất tốt, nói không chừng sẽ tìm luật sư tới, anh cần chuẩn bị một chút.”

“Chuyện này thì anh không cần lo lắng.” Thiệu Gia Lượng nói với vẻ chắc chắn:

“Ngài có lẽ có chỗ không biết, Học viện pháp luật Yến Kinh chúng tôi là học viện truyền thống gồm 5 viện bốn hệ, có sức ảnh hưởng nhất định trong cả nước. Hơn nữa, tôi còn là học sinh của đại thần giới luật học - tiến sĩ Mã Hoài Dương. Xét về năng lực, tôi không cảm thấy có người có thể mạnh hơn tôi, với lại cái nghề này của chúng tôi rất coi trọng xuất thân, nói không chừng luật sư mà anh ta tìm đến sau khi nhìn thấy tôi sẽ còn quỳ bái tôi.”

“Ha ha, có lời này của anh thì tôi an tâm rồi, cứ yên tâm mà làm, đừng khiến tôi thất vọng.”

“Bành tổng yên tâm, nhất định sẽ không có vấn đề.”

Reng reng reng _ _

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, điện thoại trên bàn làm việc vang lên.

“Bành tổng tôi là tiếp tân, người tên Lâm Dật kia đã tới, tôi đã bảo anh ta đến phòng họp.”

Bành Thành Kiệt gật gật đầu, “Anh ta mang theo bao nhiêu người đến?”

“Chỉ một mình anh ta, không mang theo bất kỳ người nào cả.”

“Được, tôi đã biết.”

Cúp điện thoại, Bành Thành Kiệt đứng dậy, chỉnh sửa lại âu phục trên người một chút rồi nói:

“Chúng ta đã lo lắng hơi thừa rồi, anh ta vậy mà lại tới một mình, ngay cả luật sư cũng không tìm.”

“Nông dân cũng chỉ là nông dân thôi, ngay cả việc cơ bản như tìm luật sư cũng không biết, chúng ta đã đánh giá anh ta có chút cao.” Thiệu Gia Lượng khinh thường nói.

“Ai nói không phải đâu, đi thôi.”

Hai người vừa nói vừa cười đi ra khỏi văn phòng, sau đó đến phòng họp tầng hai.

“Lâm tiên sinh, tôi giới thiệu cho anh một chút, vị này là chủ nhiệm bộ pháp vụ của công ty chúng tôi, Thiệu Gia Lượng, nội dung đàm phán hôm nay sẽ do anh ấy phụ trách hoàn toàn.”

Lâm Dật ngồi trên ghế không động đậy, nhìn sang Thiệu Gia Lượng, vừa cười vừa nói:

“Người này của anh không được, tôi đề nghị anh nên thay một người có thể đánh thắng tôi.”

“Lâm tiên sinh, anh nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ anh đang chất vấn năng lực của tôi sao?”

Thiệu Gia Lượng có chút không rõ lắm.

Anh ta chỉ là một nông dân, thế mà lại nghi ngờ sinh viên hàng đầu của Yến Đại?

Rốt cuộc là ai cho anh ta dũng khí này vậy?

“Có thể hiểu như vậy, anh quả thực không được.”

“Lâm tiên sinh, anh nói như vậy thì có chút tự cao tự đại, tôi tốt xấu gì cũng là sinh viên Yến Đại, anh có tư cách đánh giá tôi sao?”

Lâm Dật nhún vai, “Đã bảo cứ nghe lời người ta khuyên đi, anh không nghe thì tôi cũng không còn cách nào khác.”

“Chúng ta hôm nay đến để nói chuyện chính, tôi cảm thấy nói những chuyện này không có ý nghĩa gì cả.” Thiệu Gia Lượng nói:

“Đương nhiên, nếu như anh ý thức được sai lầm của mình, chúng tôi có thể không truy cứu chuyện này.”

“Việc này anh không cần hàn huyên với tôi, tôi cũng không có thời gian quan tâm đến anh, đợi lát nữa luật sư của tôi đến, hai người các người tự nói đi.”

“Anh còn tìm luật sư tới?” Bành Thành Kiệt cau mày, nói.

“Đương nhiên, loại chuyện lãng phí miệng lưỡi này, vẫn nên giao cho những người khác thì hơn.”

Bành Thành Kiệt và Thiệu Gia Lượng nhìn nhau cười một tiếng, bọn họ đã sớm nghĩ đến khả năng này, cho nên cũng không lo lắng.

“Được thôi, nếu anh cũng tìm luật sư tới, vậy thì chờ sau khi luật sư của anh tới chúng ta lại trò chuyện tiếp.”

Hai người ngồi xuống, Thiệu Gia Lượng không sốt ruột chút nào.

Anh chỉ là một tên nông dân, có thể tìm được luật sư lợi hại thế nào chứ?

Nói không chừng nhìn sau khi nhìn thấy mình, sẽ phải cúi đầu khom lưng nói chuyện cũng nên.

Người không có tri thức thật sự đáng sợ.

Đương đương đương ——

Ngay lúc Thiệu Gia Lượng đang đắc ý.

Bên ngoài phòng họp vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Sau khi Bành Thành Kiệt lên tiếng, cửa phòng họp lập tức mở ra, Mã Hoài Dương đi vào từ bên ngoài.

“Xin lỗi Lâm tổng, tôi tới chậm.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1125.

Chương 1126. Đây Là Việc Làm Ăn, Không Phải Miếu Thành Hoàng

“Không sao, cũng không phải là chuyện quan trọng gì.” Lâm Dật nhìn Bành Thành Kiệt và Thiệu Gia Lượng rồi nói:

“Người của tôi đã tới, các người nói đi.”

Bành Thành Kiệt ngồi trên ghế, bắt chéo hai chân, mắt nhìn Thiệu Gia Lượng, nhàn nhạt nói:

“Người của bọn họ đã đến, chuyện còn lại giao cho anh.”

“Chuyện này...”

Thiệu Gia Lượng ấp úng một hồi, cũng không nói ra được một câu.

Bành Thành Kiệt phát hiện ra có chỗ không thích hợp, vẻ mặt của Thiệu Gia Lượng có chút không bình thường.

“Anh sao vậy, không thoải mái à?”

“Không, không phải.” Thiệu Gia Lượng khẩn trương nói: “Chuyện này, vị này là giáo viên thời đại học của tôi...”

“Giáo viên của anh sao?”

“Thầy, thầy ấy là giáo viên hướng dẫn nghiên cứu...”

Bành Thành Kiệt ngây ngẩn cả người, sắc mặt cũng dần trở nên khó nhìn.

Vừa rồi lúc còn ở văn phòng, có nghe anh ta nhắc qua giáo viên của mình, hình như tên là Mã Hoài Dương, là người rất có tiếng tăm trong vòng pháp luật.

“Đúng là trùng hợp, tôi nhớ lần trước gặp mặt hình như là buổi họp mặt thường niên trong vòng pháp luật, lúc đó chúng ta còn uống hai chén rượu. Không nghĩ tới một năm sau, thầy trò chúng ta lại gặp nhau trong tình huống thế này, vừa đúng lúc để tôi nhìn xem trình độ của cậu thế nào rồi. Hôm nay coi như là làm bài tập đi.” Mã Hoài Dương vừa cười vừa nói.

“Thầy, thầy, lấy thân phận của người, sao có thể làm việc cho một tên nông dân được, chuyện này không thích hợp a?” Thiệu Gia Lượng nói.

“Nông dân?” Mã Hoài Dương ngây ngẩn cả người, “Chẳng lẽ vừa rồi các người không nghe thấy xưng hô của tôi đối với Lâm tổng sao?”

“Ừm? Lâm tổng?”

“Xem ra các người hoàn toàn không biết gì về Lâm tổng cả, vậy để tôi giới thiệu cho các người một chút đi.”

Mã Hoài Dương hắng giọng một cái sau đó chính thức nói:

“Người ngồi ở trước mặt các người là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân Trung Hải, Lâm Dật Lâm tiên sinh. Hơn nữa tôi hiện tại là chủ nhiệm pháp vụ của tập đoàn Lăng Vân, cho dù là chuyện của Lâm tổng hay là tập đoàn Lăng Vân thì đều do tôi phụ trách.”

“Tập đoàn Lăng Vân sao?!”

Phủ!

Choáng váng!

Sau khi biết thân phận của Lâm Dật, hai người đều trợn mắt há miệng, hơn nửa ngày cũng không lấy lại được tinh thần.

Mặc dù chưa từng hợp tác qua, nhưng danh tiếng tập đoàn Lăng Vân luôn rất nổi tại Trung Hải!

Dưới trướng bọn họ còn có Didi và Long Tâm, còn là người cầm đầu của Khoa Sáng!

Mình vậy mà lại đắc tội với ông chủ của bọn họ?!

Thánh Nông tuy cũng dẫn đầu trong ngành nghề, nhưng ngành nông nghiệp này không thể so sánh được với chất bán dẫn và Internet, kém hơn không chỉ có một cấp.

Do đó, giá trị con người của anh ta cũng cao hơn bản thân mình mấy cấp bậc.

Nhân vật lớn như vậy, mình đắc tội không nổi!

Đại não của Bành Thành Kiệt xoay tròn, đang suy nghĩ biện pháp giải quyết.

Nhưng càng nghĩ lại càng nghĩ không ra.

Lần này, mình đã đá phải xương cứng rồi.

“Trước khi gửi văn kiện luật sư, cậu lại không tìm hiểu tin tức cụ thể về đối phương, đây chính là tối kỵ trong ngành nghề này.” Mã Hoài Dương nói:

“Lúc các người đưa báo cáo đến, tôi đã lặp đi lặp lại vấn đề này nhiều lần, xem ra là cậu không nghe lọt tai, đây cũng là trách nhiệm của người làm giáo viên như tôi.”

Không thể không nói, có thể trở thành chủ nhiệm bộ phận pháp vụ của tập đoàn Lăng Vân, năng lực của Mã Hoài Dương không chỉ thể hiện trên năng lực nghiệp vụ của mình.

Chỉ với hai ba câu nói, đã chiếm quyền chủ đạo của buổi đàm phán.

Ngoài ra còn có thân phận thầy giáo, trực tiếp áp đảo khí thế đối phương.

Về phần chuyện sau đó cũng không cần phải nói nữa.

Cho dù có nói, cũng là nói chuyện làm sao để bồi thường cho tập đoàn Lăng Vân.

“Mã chủ nhiệm, chúng ta nói vào vấn chính đề đi.” Lâm Dật ngoáy lỗ tai, nói.

“Được rồi Lâm tổng.”

Mã Hoài Dương ngồi thẳng người, “Luật sư bên kia, cậu vừa lên án chúng tôi trộm kỹ thuật của các người, hiện tại tôi muốn các người cung cấp báo cáo nghiên cứu và quá trình nghiên cứu cụ thể.”

“Cái này, cái này chúng tôi có.” Thiệu Gia Lượng ra vẻ trấn định, nói.

Tuy đối mặt với thầy của mình, nhưng mình bây giờ là chủ nhiệm pháp vụ của Thánh Nông, không thể quên chức trách của mình.

Nhận báo cáo mà Thiệu Gia Lượng đưa cho, Mã Hoài Dương không thèm nhìn mà bỏ lên bàn.

Anh học luật, không hiểu mấy thứ như này, chỉ muốn lấy muốn phần báo cáo này về để nghiên cứu.

“Sau đó chúng tôi sẽ tự thu thập mẫu, và sau khi phân tích hoàn chỉnh thì sẽ tiến hành so sánh hai phần này.” Mã Hoài Dương nói :

“Hiện tại, các người cáo trạng Lâm tổng trộm đồ của các người, nhưng từ đầu đến cuối Lâm tổng của chúng tôi lại không hề quen biết các người, vậy sao mà trộm đồ được đây? Chẳng lẽ những người khác chỉ cần đưa ra một bản báo cáo kiểm trắc mẫu đất thì đều có thể vu khống chúng tôi trộm đồ sao? Điều này không nhất quán về mặt logic, nói cách khác, các người có hiềm nghi vu oan cho người khác, chúng tôi có thể đệ đơn kiện các người.”

Lý lẽ của Mã Hoài Dương mạch lạc rõ ràng, khiến Thiệu Gia Lượng không thể chống đỡ.

Anh ta đã thua về khí thế, đương nhiên là không thể phát huy tốt.

“Nhưng chúng tôi có phương án nghiên cứu hoàn chỉnh, cái này đủ để chứng minh đây là thành quả nghiên cứu của Thánh Nông chúng tôi.”

Mã Hoài Dương ngẩng đầu nhìn Thiệu Gia Lượng, nói năng lưu loát:

“Tất cả nhân viên đều tham gia thí nghiệm sao?”

“Đương nhiên, đây là kết quả nghiên cứu mà tất cả nhân viên của chúng tôi đã cùng nỗ lực phát triển.”

“Được, lát nữa chúng tôi sẽ báo cảnh sát để họ tiến hành thẩm tra đối với toàn bộ nhân viên nghiên cứu của Thánh Nông, dùng nó để chứng minh lời anh nói là đúng.”

“Chuyện này...”

Sắc mặt Bành Thành Kiệt trở nên cực kỳ khó coi.

Chuyện này chỉ có chủ nhiệm của phòng thí nghiệm Tôn Cường biết, nếu như mang người của phòng thí nghiệm đi, chắc chắn sẽ lộ tẩy!

“Bành tổng, xin anh đừng dùng điện thoại, chuyện này đối với tôi mà nói thì nó là chứng cứ quan trọng.” Mã Hoài Dương nói:

“Nếu như anh không nghe theo khuyến cáo, tôi có quyền nghi ngờ anh cố ý bẻ cong sự thật, ngụy tạo chứng cứ, tôi sẽ đệ đơn kiện lên ban ngành liên quan.”

“Cần cảnh sát đến điều tra đúng không.” Lâm Dật ngáp một cái rồi nói: “Tôi gọi điện thoại bảo người đến điều tra một chút.”

Nói xong, Lâm Dật bấm gọi cho Trần Bỉnh Cường.

“Trần cục trưởng, tôi bị người khác tố cáo, cần anh phái một số người tới để điều tra một chút.”

“Bị người khác tố cáo sao?” Trần Bỉnh Cường cảm thấy ngoài ý muốn, nói: “Tại Trung Hải mà có người dám tố cáo cậu sao?”

“Một công ty tên là phát triển Thánh Nông, lá gan đúng thật là lớn. Các người phái người tới mang người của phòng thí nghiệm bọn họ đi là được, về phần nội dung thẩm vấn cụ thể, tôi sẽ để luật sư liên hệ với anh sau.”

“Được, hiện tại tôi sẽ phái người tới.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật lại ngáp một cái, “Các người cứ nói tiếp, tôi có thời gian.”

Thiệu Gia Lượng kinh ngạc nhìn Bành Thành Kiệt, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến mức này, đã không cần thiết phải nói tiếp nữa.

Chỉ cần cảnh sát tới, mang người của phòng thí nghiệm đi thì thế cục sẽ thất bại!

“Lâm tổng, chúng tôi có lời muốn nói.” Bành Thành Kiệt đã ngồi không yên, liền đứng lên nói:

“Chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi, tôi chân thành xin lỗi ngài, chúng ta có thể tự giải quyết hay không?”

“Anh cho rằng đây là chuyện trẻ con đánh nhau sao? Nói câu xin lỗi là xong việc?” Lâm Dật dùng một tay chống đầu, nói:

“Đây là chuyện làm ăn, không phải miếu Thành Hoàng, lão tử không phải Bồ Tát, tôi đang ước gì các người chết nhanh chút đây.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1126.

Chương 1127. Nhiệm Vụ Tiếp

Bành Thành Kiệt sững sờ tại chỗ, không nghĩ tới lời nói của Lâm Dật lại ác như vậy.

“Chúng ta đều là người làm ăn, nói không chừng tương lai còn có khả năng hợp tác, không nhất thiết phải vậy đi.”

Bành Thành Kiệt đã sợ, đến lúc này, không sợ cũng không được.

Sức ảnh hưởng của tập đoàn Lăng Vân lớn bao nhiêu, đồng nghĩa với việc phát triển Thánh Nông sẽ tổn thất lớn bấy nhiêu.

Nếu như anh ta thật sự chỉ là một nông dân, thì cho dù trên tay có nắm giữ đầy đủ chứng cứ, mình cũng có thể dựa vào tư bản để khiến anh ta thất bại thảm hại.

Nhưng chuyện đáng buồn hơn là tập đoàn Lăng Vân lại là tư bản lớn hơn nhiều so với Thánh Nông.

Nếu như anh ta muốn truy cứu chuyện này, phía bên mình sẽ không thể gánh được, tổn thất sẽ là một con số trên trời!

“Truy cứu là chuyện đương nhiên, anh cũng không cần giả bộ đáng thương ở đây.” Lâm Dật ngoáy lỗ tai, “Đều là người trưởng thành, nên chịu trách nhiệm đối với hành vi của mình.”

“Tôi thừa nhận, sức ảnh hưởng của Thánh Nông chúng tôi không lớn bằng tập đoàn Lăng Vân, nhưng quy mô của công ty chúng tôi cũng không tính là nhỏ, thậm chí có thể ảnh hưởng tới toàn bộ ngành nghề. Lâm tổng cũng là người thông minh, sao không thể bán một cái nhân tình, hợp tác cùng có lợi mới là con đường phát tài trong vòng của chúng ta a.”

“Anh quá coi trọng bản thân mình rồi, chúng ta không cùng một cấp bậc, căn bản không thể chơi cùng nhau được, tôi hợp tác với anh làm gì?”

Bành Thành Kiệt bị câu nói của Lâm Dật làm cho nói không nên lời.

Cảm giác mình bị nghiền ép, ngay cả chỗ nói chuyện cũng không có.

Reng reng reng _ _

Lúc này, điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Trần Bỉnh Cường gọi tới.

“Trần cục trưởng.”

“Lâm tổng, tôi vừa mới thông báo cho người của phân cục qua đó, người của phòng thí nghiệm bọn họ đều đã bị khống chế, sau đó tôi sẽ đưa về xem xét. Lát nữa cậu phái luật sư tới rồi chúng ta sẽ thương lượng cụ thể.”

“Được, việc này cảm ơn Trần cục trưởng, hôm nào tôi mời anh ăn cơm.”

“Khách sáo làm gì, lát nữa tôi còn có buổi họp, trước không nói chuyện nữa, có việc thì gọi điện cho tôi là được.”

“Được rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Dật xoay xoay lưng, nhìn Mã Hoài Dương rồi nói:

“Người của phòng thí nghiệm đều đã bị mang đi, chúng ta trở về thôi.”

Bành Thành Kiệt và Thiệu Gia Lượng liếc nhau một cái, không nghĩ tới động tác của đối phương lại nhanh như vậy, không cho mình một cơ hội nhỏ nào.

Mã Hoài Dương bắt đầu thu dọn đồ đạc, sau đó nói với Bành Thành Kiệt:

“Tôi đã thu âm lại cuộc trò chuyện vừa rồi của anh và Lâm tổng chúng tôi, đến lúc đó nó sẽ trở thành chứng cứ, chúng ta sẽ gặp lại nhau trên toà.”

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Bành Thành Kiệt ngồi xuống trên ghế giống như người mất hồn, sau đó cầm điện thoại di động lên, gọi cho cha mình

“Cha, đã xảy ra chuyện!”

...

Đi ra khỏi Thánh Nông, hai người cũng không vội lên xe, Mã Hoài Dương hỏi:

“Lâm tổng, chuyện này ngài muốn xử lý như thế nào? Muôn giải quyết riêng hay là tố cáo bọn họ?”

“Giải quyết riêng thì không có ý nghĩa gì cả, làm như tôi giống người ham tiền lắm vậy.” Lâm Dật nói:

“Giải quyết chung là được, đợi lát nữa tôi sẽ gọi cho anh, anh đến cục thành phố một chuyến, cụ thể nên xử lý thế nào thì các người tự thương lượng là được.”

“Đã biết, Lâm tổng, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này.”

“Ừm, đi thôi.”

Giao phó xong chuyện chính, hai người mỗi người đi một ngả.

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã gần mười một giờ, liền lái xe đến sân bay, chuẩn bị đi đón Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt.

Đến sân bay không bao lâu thì thấy bọn người Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đi ra từ trong nhà ga.

Không giống với nhiệm vụ trước đó, cách ăn mặc của mấy người đều rất nhẹ nhàng.

Mấy người mới còn tốt, ăn mặc xem như nghiêm túc, nhưng Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt thì lại khác.

Một người mặc quần bò ngắn, một người mặc váy B ngắn, hoàn toàn không giống như đến để chấp hành nhiệm vụ, ngược lại có chút giống đến tìm tình nhân cũ.

Nhìn thấy Lâm Dật, Đào Thành cười và đi tới, “Lần này đến địa bàn của cậu, chuyện tiếp đãi giao lại cho cậu vậy.”

“Chuyện này không thành vấn đề, chủ yếu là các người ăn mặc như vậy, cảm giác giống như đến dạo chơi ngoại thành hơn.”

“Chỉ là một nhiệm vụ nhỏ, mục đích chủ yếu chính là mang mấy người mới này đi nhìn việc đời một chút, ba người chúng tôi chỉ là vật làm nền thôi.”

“Đi thôi, tôi đã sắp xếp chỗ rồi, đi ăn cơm trưa trước đã, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Nơi này là địa bàn của cậu thì phải nghe cậu rồi.”

Lâm Dật đưa sáu người ra khỏi sân bay.

Nhìn con Lexus của Lâm Dật, Ninh Triệt ghét bỏ nói:

“Lấy giá trị bản thân của cậu thế mà lại lái Lexus? Xác định không phải đang đùa sao?”

“Nhiều người như vậy, lái xe này mới có thể chở hết được. Nếu như lái siêu xe thì phải lái bảy chiếc, không chừng ngày mai tôi sẽ được lên đầu đề weibo mất.”

“Cậu cũng chơi xe đua sao?” Ninh Triệt hiếu kỳ hỏi.

“Tùy tiện chơi thôi.”

“Vậy thì thật đúng dịp, Khưu Đại tổ trưởng chúng ta chính là fan của xe cải tiến, có chỗ nào thích hợp không, lát nữa chạy vài vòng đi?”

“Nhìn vẻ mặt của các người, có vẻ như đều nóng lòng muốn thử?”

“Bởi vì đây cũng là một trong những hạng mục huấn luyện đặc biệt của lữ đoàn Trung Vệ, cũng không thể để chúng ta bắt người bằng chân được.”

Lâm Dật nhìn sang Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt, sau đó nói về phía sau:

“Với đôi chân này của cô còn tạm được, nhưng của cô ấy thì còn thiếu một chút.”

“Cám ơn đã khích lệ, ha ha...”

Khưu Vũ Lạc quay đầu, không quan tâm đến Lâm Dật.

“Đi thôi, đi ăn cơm trước, lát nữa sẽ mang các người ra ngoài chơi một chút.”

Sau đó, Lâm Dật lái xe, đưa mấy người đến khách sạn Bán Đảo.

“Lâm tổng, tất cả phòng đều đã được sắp xếp xong.”

Nhìn thấy Lâm Dật tới, Vương Thiên Long đi lên chào hỏi.

“Được, ông cứ bận việc của mình trước đi, tôi sẽ dẫn người lên.”

Một hàng bảy người đi tới gian phòng, Lâm Dật đẩy thực đơn qua.

“Muốn ăn gì thì cứ gọi.”

“Lâm Dật, cậu thường xuyên đến đây lắm sao?”

Đào Thành liếc nhìn thực đơn, thuận miệng hỏi: “Tôi từng nghe qua danh tiếng của khách sạn Bán Đảo, đồ ở đây cũng không rẻ.”

“Đây là khách sạn của tôi, mọi người cứ ăn thoải mái, chọn món ngon một chút.”

“Làm ăn cũng không tệ nha, khách sạn cấp bậc cao như vậy, có thể so với những khách sạn hàng đầu Trung Quốc.”

Gia cảnh Đào Thành tuy cũng giàu có, nhưng không thể so với dạng thổ hào như Lâm Dật được.

Trong mắt người bình thường, gia tộc của anh vẫn luôn là mong muốn mà không thể thành, cho nên anh vẫn chưa lộ vẻ quá mức kinh ngạc.

“Chỉ là mấy chuyện nhỏ thôi, một năm cũng không kiếm lời được mấy đồng, tôi cũng không quan tâm lắm.” Lâm Dật nói:

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lần này các người là đi công tác, đến lúc đó nhớ trả chút tiền cơm, dù sao cũng là tiền của lữ đoàn Trung Vệ.”

Khưu Vũ Lạc:…

Đào Thành:…

Ninh Triệt cười đến đau cả bụng, “Cậu đây có được xem là lừa tiền phi pháp không nhỉ?”

“Có tiện nghi mà không chiếm chính là vương bát đản, dù sao đều là tiền của nhà nước.” Lâm Dật nói:

“Hiện tại không có ai, nói nhiệm vụ cụ thể đi.”

“Chỉ là một nhiệm vụ tiếp ứng, người tổ một mang 2 kg khoáng thạch Buss từ đảo Tilia về, nhiệm vụ của chúng tôi chính là đưa những thứ này về.”

“Ừm? Là âm thầm cầm nó trở về sao?”

“Đương nhiên, theo quy ước, không được phép đưa thứ này ra ngoài, nhưng mọi thứ đều có ngoại lệ, không phải người nào cũng đều thành thật làm theo quy ước cả.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1127.

Chương 1128. Đào Sẵn Hố Cho Cậu Rồi

Xét theo góc độ nào đó thì đất nước và cá thể đều có một số tính chất giống nhau.

Cũng sẽ làm chút chuyện lén lút.

Nếu như không phá vỡ loại quy tắc này thì sự tồn tại của nó cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì cả.

“Địa điểm tiếp ứng cụ thể ở đâu vậy?” Lâm Dật vừa ăn vừa hỏi.

“Tại vùng biển quốc tế, chúng ta phải ngồi thuyền qua đó.”

“Phiền toái như vậy sao? Không giống với trong phim điện ảnh nha, đầu đường có ám hiệu gì hay không?”

“Không có.” Đào Thành cười nói:

“Bởi vì đây là hành động bị toàn thế giới cấm đoán, cho nên phải cẩn thận một chút, chỉ cần thuyền không lái vào vùng biển quốc tế thì người khác sẽ không nghi ngờ đến trên đầu Trung Quốc chúng ta, như vậy sẽ ổn thỏa hơn một chút.”

“Đã hiểu, vấn đề cũng không lớn.”

Sau khi biết được toàn bộ quá trình nhiệm vụ, Lâm Dật cũng không để nó trong lòng.

Quả thực không có gì khó cả.

“Đúng vậy, chỉ là một nhiệm vụ nhỏ. Hơn nữa, đến lúc đó, người quân đội sẽ tuần tra tại vùng biển phụ cận, ngay cả cơ hội gặp phục kích cũng không có, nếu không thì chúng tôi cũng không thể nhẹ nhàng như vậy.”

“Nói trắng ra chính là không cần chuẩn bị gì cả, đến thời gian thì hành động là được đúng không.”

“Đúng vậy.” Đào Thành cười ha hả nói:

“Dù sao chúng tôi đến Trung Hải để dạo chơi một chút, cậu sắp xếp mấy việc còn lại đi.”

“Trung Hải không phải có một trường đua xe sao, hình như là lớn nhất Trung Quốc, dẫn chúng tôi qua đó chơi đi.” Ninh Triệt nói: “Hai chúng ta chạy vài vòng.”

“Chạy làm gì, cô không phải là đối thủ của tôi.” Khưu Vũ Lạc nói: “Vẫn nên từ bỏ đi.”

“Cô cũng đừng chắc chắn như vậy, tuy số lần có ít một chút, nhưng tôi cũng đã thắng cô mấy lần rồi đó.” Ninh Triệt nhìn những người khác rồi nói:

“Các người có muốn đánh cược một lần hay không.”

“Ngạch...” Đào Thành nói: “Việc này tôi đứng về phía Khưu tổ trưởng, tài lái xe của cô ấy có tiếng tại Yến Kinh, người bình thường thật sự không phải là đối thủ của cô ấy.”

“Nghe thấy chưa, cô không nên tự rước lấy nhục.” Khưu Vũ Lạc vừa uống nước, vừa nói.

“Không thử một chút thì làm sao biết.” Ninh Triệt cầm túi của mình lên, “Hiện tại đi luôn.”

“Để tôi gọi điện thoại bảo người dọn sân đã.” Lâm Dật cầm điện thoại di động, nói.

“Dọn sân sao? Mặt mũi cũng thật là lớn nha.”

“Trường đua xe quốc tế Trung Hải cũng là của tôi.”

“A? Quy mô sản nghiệp của cậu cũng quá lớn rồi đi?” Đào Thành kinh ngạc nói:

“Cậu không phải làm về chất bán dẫn và Internet sao, sao còn đặt chân vào phương diện này nữa.”

“Trước đó nhàn rỗi không chuyện gì, liền tùy tiện mua vài thứ, hoàn toàn là để giải trí, cũng không kiếm lời được bao nhiêu tiền.”

“Tiểu tử cậu thật đúng là tài đại khí thô.”

Trong những người này, ngoài Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt ra thì những người còn lại không được tính là quá giàu có, tài sản trong nhà cũng chỉ có vài tỷ.

Đừng nói so với toàn bộ sản nghiệp của Lâm Dật, chỉ cần trường đua xe quốc tế Trung Hải này thôi cũng đã có thể đè bẹp bọn họ.

“Đều là sản nghiệp nhỏ, đi thôi, qua đó chơi.”

“Đi thôi.”

Ra khỏi khách sạn, đoàn người đến trường đua xe, dưới sự sắp xếp của Chu Hải Đào, trong bãi đỗ xe đã không còn một ai.

Mười mấy chiếc xe cải tiến đang đỗ trên đường đua, chờ bọn người Lâm Dật tới.

“Voice Night và Lykan?!”

Nhìn thấy xe trong nhà kính, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều có chút ngoài ý muốn.

Lykan, toàn thế giới chỉ có 7 chiếc, giá 67 triệu!

Voice Night, toàn thế giới chỉ có một chiếc, giá 120 triệu!

Mấy loại xe hiếm này không phải cứ có tiền là có thể mua được.

Con đường và nhân mạch chính là một yếu tố quan trọng trong đó, người bình thường không có bản lĩnh này.

“Khó trách cậu dám ra tay với những người đi ra từ đại viện kia, tôi thật sự đã đánh giá thấp thế lực của cậu tại Trung Hải.” Ninh Triệt nói.

“Đám người kia chỉ là một đám ngu ngốc, được nuông chiều thành hư.”

Thuận miệng trả lời một câu, Lâm Dật đưa người vào đường đua.

“Xe đều đã được đổi dựa theo giá thị trường với tiêu chuẩn cao nhất, một chiếc khoảng hơn 6 triệu, cứ tùy tiện lái, đến lúc đó các người chỉ cần ký tên, tôi sẽ đến đòi.”

“Ha ha...”

Đào Thành cười rộ lên, “Tôi đoán là Lưu lão đại sẽ không để ý đến cậu, nói không chừng sẽ còn để cậu trợ cấp kinh phí.”

Nói chuyện cười đùa một hồi, mấy người đều tự tìm xe, Ninh Triệt gọi:

“Cô không phải cũng thích xe sao, xuống chạy hai vòng đi, để tôi xem trình độ của cô thế nào.”

“Các người không phải là đối thủ của tôi, tự mình chơi đi.”

“Trình độ của Khưu tổ trưởng các người cũng không phải là nói giỡn.”

Lâm Dật liếc mắt nhìn Khưu Vũ Lạc, “Chân cô ấy ngắn như vậy, tôi đoán muốn nhấn ga hẳn là cũng phải tốn sức.”

“Cậu nói ai chân ngắn.”

“Cô a.”

Khưu Vũ Lạc:…

Ninh Triệt: “Tôi thích mấy chàng trai thành thật như cậu.”

“Bớt nói nhảm đi, nếu như cậu cảm thấy mình được thì xuống chạy hai vòng đi.”

Mùi thuốc súng hai bên càng ngày càng nồng, Ninh Triệt bèn lui sang một bên.

Ban đầu cô vốn muốn chạy vài vòng với Khưu Vũ Lạc, nhưng nhìn tình thế hiện tại thì hình như mọi chuyện không có liên quan gì đến mình.

“Cô đừng có tự rước lấy nhục, ở đây nhiều người như vậy, nên giữ cho mình chút mặt mũi.”

“Đừng mà, không cần giữ mặt mũi cho cô ấy đâu.” Ninh Triệt thêm dầu vào lửa:

“Nhanh xuống chạy vài vòng đi, nếu không cô ấy sẽ thật sự coi mình là thần xe Schumacher(*) đó.”

(*)Michael Schumacher là cựu tay đua Công thức 1, và từng bảy lần giành chức vô địch thế giới. Theo website chính thức của Công thức 1, "theo thống kê Schumacher là tay đua vĩ đại nhất trong môn thể thao này"

“Chủ nếu là nếu tôi thắng cô ấy thì cũng không có cảm giác thành tựu gì.”

“Vậy thì đánh cược chút gì đó đi.” Ninh Triệt nhìn Khưu Vũ Lạc nói: “Cô có dám hay không?”

“Có gì mà không dám.” Khưu Vũ Lạc nhìn Lâm Dật nói:

“Nếu như tôi thắng, sau này cậu phải thành thật nghe lời, đừng có mà không biết lớn nhỏ trước mặt tôi.”

Khưu Vũ Lạc ước gì Lâm Dật xuống đây nhanh một chút.

Từ lúc cậu ta gia nhập vào lữ đoàn Trung Vệ, mình đã liên tục bị mất mặt.

Nếu như có thể thông qua chuyện này tìm lại mặt mũi, cũng coi như là không tệ.

Nhất định phải tìm về uy tín của người tổ trưởng.

“Vậy nếu tôi thắng thì sao?”

“Cậu có thể tuỳ ý đặt điều kiện.” Khưu Vũ Lạc nói một cách hững hờ, cô cũng không cảm thấy mình sẽ thất bại.

“Vậy thì cược đồ lót của cô đi, ha ha...” Ninh Triệt nói:

“Nếu như cô thua, thì đưa đồ lót mặc trên người mình cho Lâm Dật.”

Đào Thành:…

Lăn lộn cùng Ninh Triệt, mấy chuyện này mãi mãi cũng không dừng được.

“Đừng đứng thất thần như con chim cút nữa, cô có dám đáp ứng không.” Ninh Triệt nói.

“Có cái gì mà không dám.” Khưu Vũ Lạc nói: “Tôi tuy chưa từng tham gia trận đấu chính thức, nhưng tôi biết rõ trình độ của mình. Trong mấy người nghiệp dư, không có mấy người có thể thắng được tôi.”

“Cậu thì sao, có dám chơi hay không?” Ninh Triệt nhìn Lâm Dật: “Tôi đã đào sẵn hố giúp cậu rồi, nguyên chất nguyên vị, vô cùng giá trị.”

Lâm Dật sờ cằm, “Chuyện này đúng thật là có chút thú vị.”

“Vậy cậu có lòng tin cho cô ấy một phiếu hay không?”

“Tôi có lòng tin cho cô ấy một phiếu, cũng có lòng tin chạy thắng cô ấy.”

Ninh Triệt đầu tiên là sửng sốt một giây, sau đó cất tiếng cười to, “Quá tinh túy.”

“Tôi làm quen với đường đua chút đã, cậu chờ tôi một chút.”

Khưu Vũ Lạc rất nghiêm túc, làm vậy có thể tăng thêm phần thắng của mình.

Nhất định phải lấy lại uy tín của mình.

Sau hai mươi mấy phút, Khưu Vũ Lạc đã chạy được bảy được tám vòng.

Lâm Dật phát hiện, Khưu Vũ Lạc quả thực rất chuyên nghiệp.

Trong bảy, tám vòng này, cô đều thử dùng các góc độ khác nhau để tiến vào khúc cua, cố gắng đạt được tốc độ nhanh nhất và rút ngắn thời gian.

Người bình thường thật sự không có bản lĩnh này.

Sau khi chạy thử xong, Khưu Vũ Lạc mở cửa xe ra, hướng về phía Lâm Dật, nói:

“Bắt đầu đi!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1128.

Chương 1129. Bản Tính Con Người Là Vậy

"Tôi thích trừng trị những kẻ tự nhận mình có chút năng lực, lại tùy tiện làm màu như các người. Các người thật sự tưởng tôi mua trường đua xe này để trang trí sao?"

Lâm Dật nói xong, xuống đường đua tùy tiện chọn một chiếc xe, đỗ song song với chiếc xe của Khưu Vũ Lạc.

Ninh Triệt đi tới giữa hai chiếc xe, sau đó hỏi:

"Tất cả chuẩn bị xong chưa?"

Hai người lần lượt dùng tay ra hiệu OK, thể hiện bên mình không có vấn đề gì.

Sau đó Ninh Triệt giơ tay lên, lên tiếng nói:

"Ba!"

"Hai!"

"Một, xuất phát!"

Cô vừa dứt lời, tiếng động cơ khởi động đã gầm lên giống như tiếng dã thú.

Bánh xe ma sát với mặt đất tạo ra từng làn khói trắng.

Phản ứng Lâm Dật thoáng cái đã tăng cao, vọt ra ngoài trước.

Mà tốc độ xuất phát của Khưu Vũ Lạc cũng không chậm, gần như không thua kém bao nhiêu.

Cảnh tượng như vậy làm đám người Đào Thành có hơi bất ngờ.

"Không ngờ Tổ trưởng Khưu lại xuất phát chậm hơn? Chuyện này đúng là kỳ lạ."

"Trình độ của tổ trưởng thật sự lợi hại như vậy sao?" Khương Thanh tò mò hỏi.

"Tôi thấy cô ấy từng chạy với người khác rất nhiều lần, ở thời điểm xuất phát luôn có thể bỏ lại người khác. Hình như đây là lần đầu tiên cô ấy không chiếm được ưu thế. Trình độ của Lâm Dật quả thật rất tốt."

"Anh ta cũng lợi hại thật, không chỉ có dũng có mưu, ngay cả đua xe cũng giỏi như vậy."

"Đây là thiên tài, chúng ta không bằng được." Đào Thành vừa cười vừa nói:

"Nhưng tôi vẫn rất có lòng tin vào tổ trưởng Khưu, cô ấy chắc hẳn có thể đuổi kịp trong nửa đoạn đua sau."

"Tôi cũng cho là vậy. Nếu cô ta không có lòng tin, cũng không thể chơi lớn như vậy."

"Đó là chuyện đương nhiên rồi. Từ trước đến nay, tổ trưởng Khưu không đánh nếu chưa chuẩn bị kỹ càng. Đoạn sau, cô ấy chắc hẳn có thể chậm rãi đuổi kịp."

Tiếng động cơ không ngừng vang lên inh tai nhức óc, hai người nhanh chóng lao tới khúc cua đầu tiên, nhưng vẫn là Lâm Dật vượt lên trước.

Khưu Vũ Lạc bị tụt lại phía sau khẽ nhíu mày.

Khi vừa tiến vào góc cua, không ngờ khoảng cách giữa mình với hắn càng lớn hơn, đây không phải là một dấu hiệu tốt.

Nhưng Khưu Vũ Lạc cũng không vì vậy mà hoảng hốt lo sợ.

Vòng thứ nhất còn chưa chạy xong, đợi đến nửa đoạn sau, mình có thể lợi dụng kỹ thuật giành lợi thế về.

Nghĩ đến đây, Khưu Vũ Lạc bình tĩnh lại, bắt đầu điều chỉnh tốc độ và góc độ của chiếc xe, chuẩn bị tiến vào góc cua đầu tiên.

Nhưng vào lúc này cô mới phát hiện ra chênh lệch giữa mình và Lâm Dật không ngờ con lớn hơn hơn nữa!

"Mẹ kiếp, với tốc độ cua thế này, hắn không sợ lật xe sao?" Ninh Triệt đứng lên nói.

"F1 hình như cũng không chạy như thế đâu." Đào Thành nói: "Điều này cũng quá thần kỳ rồi."

Đúng như suy đoán của Ninh Triệt, Lâm Dật chỉ giảm tốc độ vừa phải, chứ không giảm lớn như Khưu Vũ Lạc, sau đó lấy tốc độ hơn 160 km/h để tiến vào góc cua đầu tiên.

Mà lúc này, tốc độ xe của Khưu Vũ Lạc đã giảm xuống 120, khoảng cách giữa hai người thoáng cái đã tăng lên.

Khưu Vũ Lạc trợn mắt há hốc mồm, cho nên sau khi vào góc cua cũng quên cả tăng tốc.

Trong nhận thức của cô ta, vào góc cua với tốc độ này chắn chắn sẽ lật xe, nhưng Lâm Dật hoàn toàn không sao. Rốt cuộc anh ta làm thế nào vậy?

Mà đây cũng là thắc mắc của những người khác ở đây.

Cho đến khi nhìn thấy Lâm Dật, bọn họ mới biết hóa ra còn có thể lái xe như vậy, điều này hoàn toàn lật đổ nhận thức và trí trưởng tượng của bọn họ.

Sau khi góc cua đầu tiên kết thúc, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng càng lớn.

Cho dù Khưu Vũ Lạc hăm hở đuổi theo vẫn không ngăn chặn được số phận bị bỏ lại phía sau.

Cho đến khi vòng thứ ba kết thúc, Khưu Vũ Lạc đã bị chậm lại nửa vòng. Dưới tình huống như vậy, cô còn muốn vượt qua Lâm Dật thì chỉ có thể nằm mơ.

Nhưng vào lúc này, xe của Lâm Dật phía trước làm cú trượt 180 độ, hoàn toàn quay đầu xe, tăng tốc lao về phía Khưu Vũ Lạc.

Thấy tình hình không đúng, Khưu Vũ Lạc vội vàng phanh xe. Nếu lúc này va chạm vào nhau, hai người không chết cũng thành kẻ tàn phế.

Tiếng phanh xe chói tai truyền đến, bánh xe bắt đầu bốc khói, dường như có thể nấu cơm bất cứ lúc nào.

Cuối cùng hai chiếc xe đều dừng lại, hai bên cách nhau chưa tới nửa mét.

Lâm Dật tươi cười, còn hai tay Khưu Vũ Lạc nắm tay lái đã đổ mồ hôi lạnh, mãi một lúc lâu mới bình tĩnh được.

"Mẹ nó, kỹ thuật lái xe của Lâm Dật đúng là thần sầu, thậm chí ngay cả chiêu này cũng có thể chơi ra được."

Đám người Ninh Triệt và Đào Thành đều xem tới ngây người, cảnh tượng này có lẽ còn kích thích hơn cả xem trên phim nữa.

Lâm Dật mở cửa xe và bước xuống, sau đó gõ vào cửa kính xe của Khưu Vũ Lạc.

"Tổ trưởng Khưu thua rồi, bây giờ cô nên thực hiện lời hứa đi. Tôi hi vọng khi cô giao đến trên tay tôi, chúng còn nóng hổi."

"Cút!"

Khưu Vũ Lạc tức giận mắng một câu, sau đó hầm hầm bước xuống xe.

"Tổ trưởng Khưu đừng đi, đã đánh cược còn không chịu thua, sau này làm sao ở lại trong lữ đoàn Trung Vệ."

"Cút sang một bên!"

Khưu Vũ Lạc lại mắng một câu, mặt lạnh rời khỏi trường đua xe.

Mọi người cười ha ha, nhìn thấy chuyện như vậy cũng không trách.

Bởi vì chuyện như vậy rất thường xảy ra ở lữ đoàn Trung Vệ bọn họ. Cả đám người đều là kẻ có tiền, trong lòng bọn họ đều biết rõ vài điều. Đào Thành lại làm huấn luyện viên an phận, kỹ thuật lái xe hàng đầu, đoàn người đều rất cởi mở, cũng sẽ không có ảnh hưởng gì.

Hai người chơi xong, những người khác cũng rời khỏi đường đua.

Ninh Triệt còn mượn Voice of the Dark Night và Lycan của Lâm Dật để lái thử cho đỡ nghiện.

Chơi đến hơn năm giờ chiều, Lâm Dật dẫn theo mọi người đi ăn cơm.

Bởi vì chuyện bàn giao nhiệm vụ được quyết định vào sáng sớm, cho nên bọn họ còn rất nhiều thời gian để chơi.

Ăn tối xong, Lâm Dật dẫn theo mấy người tới quán bar để giết thời gian, chuẩn bị chơi xong sẽ đi.

. . .

Câu lạc bộ Hoàng Giang ngoài bến Trung Hải.

Câu lạc bộ Hoàng Giang là một quán trà thực hành chế độ hội viên.

Nơi đây cũng không mở cửa bán, chỉ cần là người giữ thẻ hội viên thì có thể được miễn phí mọi chi phí ở đây.

Câu lạc bộ cũng không phải làm từ thiện, người muốn trở thành hội viên ở đây, hàng năm phải nộp hội phí là 880000.

Thuộc về loại kinh doanh nhổ lông dê trên thân dê.

Ngoài mặt, câu lạc bộ Hoàng Giang là một nơi giải trí chủ yếu là thưởng thức trà, các hình thức giải trí khác chỉ là phụ.

Nhưng trên thực tế, chỗ này là nơi tụ tập của đám người giàu có.

Trong giới tỷ phú ở Hoa Hạ tổng cộng có bốn hội thương mại tỷ phú.

Mà hội thương mại Hoàng Giang chính là một trong số đó, chủ yếu thu nạp các tỷ phú vùng duyên hải.

Nơi đây thực hiện chế độ hỗ trợ lẫn nhau, nếu một người nào đó gặp nạn, những người khác đều sẽ tới giúp đỡ người đó vượt qua khó khăn.

Ngược lại, nếu phát hiện ra dự án mới, đoàn người cũng hô nhau cùng lên, tập trung tài nguyên ở trên tay của mình, tuyệt đối không để mang ra ngoài.

Người giàu trước dẫn dắt người giàu sau, cách nói như thế chưa từng tồn tại trong giao tiếp của giới tỷ phú.

Tất cả hành vi của bọn họ đều chỉ tôn thờ một quy tắc chuẩn chính là tiền!

Sau khi giàu lại nghĩ cách làm mình giàu hơn, ngược lại làm những người khác nghèo hơn, bọn họ cũng thông qua cách này để củng cố địa vị giai cấp của mình.

Nếu có người muốn bò lên, thật ngại quá, anh bò càng nhanh thì ngã lại càng thảm, thậm chí ngay cả xương cốt cặn bã cũng chẳng còn.

Bản tính con người chính là như vậy.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1129.

Chương 1130. Tập Đoàn Lăng Vân Quật Khởi Đầy Khí Thế

Ở bãi đỗ xe Hội thương mại Hoàng Giang, một chiếc xe Rolls Royce và Bentley lặng lẽ đỗ ở một bên.

Cho dù trong đó có thêm một chiếc Mercedes, cũng là mẫu xe đặc biệt của Mercedes Maybach có giá cực cao.

Câu lạc bộ có năm tầng, tràn ngập trong ánh sáng màu đỏ, phóng tầm mắt nhìn qua, từng cột chạm trổ, đồ nội thất đều là gỗ Nam dát tơ vàng, tùy tiện lấy ra một thứ cũng trên chục triệu.

Đứng ở đây, bạn sẽ có cảm giác như mơ giấc mơ về thời Đại Đường, lại giống như đến nhà một đại thần nào đó trong triều đình.

Bốn người ngồi xung quanh chiếc bàn vuông màu đỏ, ăn mặc đều rất thoải mái nhẹ nhàng, không hề câu nệ, thậm chí còn có một người mặc quần soóc, giống như mới vừa đi câu cá về.

Mà sau lưng bốn người đều có người đẹp cao ráo mặc sườn xám, dáng người gợi cảm, lưng thẳng tinh tế, bất luận là gương mặt hay dáng người đều đặc biệt cao cấp. Bọn họ đứng lặng lẽ ở đó lại giống như bức tranh cung nữ treo trên tường, biến thành một phần phong cảnh.

"Lão Bành, ông hấp ta hấp tấp gọi chúng tôi qua có chuyện gì thế? Có phải là có tin tốt gì không?"

Người nói chuyện là một người đầu trọc tên là Chu Chí Phong, công ty Năng lượng ô tô mới Trí Tiệp của ông ta lọt vào top 3 trong ngành, cho dù bình thường không quá bắt mắt nhưng cũng giàu có tiếng trong ngành.

Người được ông ta gọi là lão Bành tên là Bành Khánh Châu, là chủ tịch phát triển Thánh Nông, cũng là ba của Bành Thành Kiệt.

"Hôm qua khi hai chúng tôi gọi điện thoại tới, chẳng phải ông nói phát hiện ra một sản phẩm mới, thậm chí có thể thay đổi cả ngành sao? Tôi đã chuẩn bị tiền đầu tư xong rồi."

Người nói chuyện là Từ Thiên Quân, công ty của ông ta là Tư Bản Thiên Dực, là một trong những tổ chức đầu tư mạo hiểm nổi tiếng hàng đầu Hoa Hạ.

Các công ty công nghệ vang tiếng một thời trong nước đều có bóng dáng của bọn họ, Từ Thiên Quân cũng được người trong giới cho rằng là người đầu tư hàng đầu.

Thậm chí còn có người nói, anh không biết ném tiền vào đâu cũng không sao, chỉ cần ném tiền theo Từ Thiên Quân là được. Từ điểm này cũng đủ để nhìn ra chỗ lợi hại của ông ta.

"Đừng nói nữa, xảy ra chuyện rồi."

Bành Khánh Châu thở dài: “Mấy ngày trước, con trai tôi vô tình phát hiện ra một loại trái cây, vi lượng hàm lượng nguyên tố trong đó gấp 20 tới 50 lần so với trái cây bình thường. Nó vốn định thông qua cách thức hợp tác để lấy được kỹ thuật này nhưng đối phương không đồng ý. Dưới tình thế cấp bách, nó đã dùng chút thủ đoạn, nhưng cuối cùng lại xảy ra chuyện."

Những người này đều hiểu, thủ đoạn kia là cách đặc biệt trái quy tắc.

Nói cách khác chính là lừa đảo hãm hại.

Nhưng ở trong giới bọn họ, điều này cũng chẳng là gì cả.

Kẻ có tiền làm sao có thể gọi là lừa đảo hãm hại chứ? Phải gọi dùng cách thức tư bản để giải quyết vấn đề.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ông nói ra cho chúng tôi nghe thử đi."

Người nói chuyện ngồi đối diện Bành Khánh Châu tên là Lư Cao Nguyệt. Ông ta quản lý công ty Điện khí Chính Ngọ, đứng đầu trong ngành sản xuất thiết bị điện ở Hoa, là nhân vật nổi tiếng có một không hai trong ngành.

"Lúc đầu, con trai tôi tưởng nông dân bán trái cây kia dễ bắt nạt, lại phái người gửi một thư mời luật sư cho hắn, hi vọng hắn có thể thỏa hiệp, nhưng các người đoán được không? Người kia căn bản không phải là nông dân, mà là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, Lâm Dật!"

"Cái gì? Lâm Dật à?"

Ba người nghe được tên Lâm Dật đều ngồi không yên, lại giống như cái ghế đang cháy vậy.

Trong lòng mỗi người bọn họ đều biết rõ địa vị của tập đoàn Lăng Vân ở Trung Hải.

Cho dù không phải là tập đoàn đứng đầu trong giới kinh doanh nhưng đứng vào trước top 5 tuyệt đối không có vấn đề.

Lại thêm trên tay bọn họ nắm giữ công nghệ chip 2.0, có sức ảnh hưởng cực lớn trong ngành bán dẫn.

Quan trọng nhất là bọn họ không đưa ra thị trường chứng khoán, không có báo cáo tài chính nào có thể tham khảo, cho nên không ai biết tập đoàn Lăng đã ngầm phát triển đến trình độ nào.

Nhưng không cần nghi ngờ, bọn họ là tồn tại giống như một quái vật khổng lồ, ở cả Trung Hải cũng không ai có thể phớt lờ được bọn họ.

Đây cũng là nguyên nhân khiến ba người không thể ngồi yên.

"Ông xác định không phải đang nói đùa chứ? Đường đường là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, không ngờ lại đi bán trái cây? Đây không phải là lời vớ vẩn sao?" Từ Thiên Quân nói.

"Tôi cũng cảm thấy chuyện này không đáng tin, nhưng người kia đúng là Lâm Dật. Chúng tôi có chơi hơi quá trong chuyện này." Bành Khánh Châu nói:

"Hơn nữa hắn đã nói không định giải quyết riêng, với quy mô của tập đoàn Lăng Vân, nếu truy cứu tiếp thì Phát triển Thánh Nông chúng tôi chưa chắc có thể trụ được."

"Chuyện này nhiều nhất là tội vu khống. Cho dù Lâm Dật lợi hại mấy đi nữa, cũng phải làm việc tuân theo luật kinh doanh, không thể để hắn muốn làm gì thì làm được." Lư Cao Nguyệt nói.

"Lão Lư nói có lý, đây không phải là chuyện gì lớn." Chu Chí Phong nói:

"Các ông hoàn toàn có thể nói chuyện này là do hiểu lầm, chắc chắn cũng có tổn thất nhưng còn chưa nghiêm trọng như ông nói."

"Các ông nghĩ chuyện này quá đơn giản. Lâm Dật kia là một nhân vật rất khó giải quyết, nếu hắn đã hạ quyết tâm, lão Bành chưa chắc có thể gánh vác được."

Lời Từ Thiên Quân nói làm Chu Chí Phong và Lư Cao Nguyệt đều nhìn về phía ông ta.

Hắn là người đầu tư hàng đầu trong nước, bất kể là nhạy bén trong kinh doanh hay tầm mắt đầu tư đều là là nhân vật kiệt xuất trong ngành, cho nên lâu nay lời của ông ta đều có tính tham khảo rất lớn.

"Ông còn biết thêm tin tức gì về hắn sao?"

"Gần đây tôi nhận được vài tin tức, tập đoàn Lăng Vân hình như sắp có động tác mới." Từ Thiên Quân nói:

"Ngoại trừ ngành bán dẫn, bọn họ đã ném mục tiêu vào nguồn năng lượng mới. Nếu bọn họ vào cuộc, sẽ gây ra đả kích rất lớn đối với ngành năng lượng ô tô mới của ông."

"Tham gia vào nguồn năng lượng mới à? Bọn họ mới vừa đứng vững trong ngành Internet và bán dẫn, không ngờ lại tiến quân các ngành khác?"

"Tôi cũng chỉ vừa nghe nói, bọn họ đầu tư vào một nhà máy năng lượng mới tên là Gia Thế, chắc là có suy nghĩ về phương diện này."

"Gia Thế?" Chu Chí Phong hừ lạnh khinh thường: “Tôi biết nhà máy này, nó chẳng có gì, không đáng để nhắc tới."

"Nhưng ông phải biết rằng, dự án này là COO Kỳ Hiển Chiêu và CFO Hà Viện Viện của bọn họ nhận đầu tư, một tuần đã đầu tư 1,4 tỷ, đây mới là một khoản tiền lớn đấy." Từ Thiên Quân nói với ba người:

"Về phần Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện là ai, tôi cũng không muốn nói nhiều, mọi người trong giới đều biết về năng lực của bọn họ."

"Hai người kia đều có thành tích lớn trong tập đoàn Lăng Vân, hành vi của bọn họ đại biểu cho ý định của Lâm Dật. Nếu bọn họ đầu tư vào dự án này, đã đủ để chứng minh tập đoàn Lăng Vân chuẩn bị tiến quân ngành năng lượng mới."

Lư Cao Nguyệt nói xong, sau đó nhìn Chu Chí Phong: “Ngành năng lượng mới của các ông sắp đón nhận khiêu chiến mới đấy."

"Thật ra đây là một tín hiệu, bây giờ chưa thật sự có sức ảnh hưởng." Từ Thiên Quân nói:

"Mấy ngày trước, cấp trên tổ chức một cuộc họp thượng đỉnh liên quan tới ngành bán dẫn. Đây sẽ là trọng điểm trong kế hoạch năm năm lần thứ mười bốn. Bây giờ tôi có thể nói rõ ràng cho các ông biết, có lẽ tập đoàn Lăng Vân đã bắt đầu bố trí về phương diện này từ lâu rồi, nói trắng ra bọn họ đã hình thành lũng đoạn. Chắc các ông biết điều này có nghĩa là gì chứ?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1130.

Chương 1131. Đều Là Của Tôi

Lời Từ Thiên Quân nói, làm ba người khác đều im lặng.

Bọn họ đều không phải là kẻ ngốc, đã thấy bản đồ quy hoạch phát triển trong tương lai của tập đoàn Lăng Vân.

Phát triển kinh tế không phải một mảng không giới hạn, nó cũng có giới hạn của mình.

Cái này bù cái kia, một bên lớn mạnh tất nhiên sẽ chiếm định mức thị trường của các ngành khác.

Bọn họ vô hình trung cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Từ Thiên Quân ngoắc ngón tay, ra hiệu cho người đẹp mặc sườn xám phía sau rót trà cho ông ta, sau đó chậm rãi nói:

"Bán dẫn và Internet có sức ảnh hưởng vô cùng lớn, năng lượng ô tô mới của các ông cũng có liên quan tới mảng này, nếu sau này muốn phát triển lớn mạnh, rất có khả năng cũng sẽ bị kìm hãm trên phương diện này. Cho nên tôi cảm thấy, hôm nay cũng không phải là vấn đề của lão Bành, chúng ta cũng phải nghiêm túc đối mặt, bằng không lợi ích của chúng ta đều sẽ bị ảnh hưởng."

"Các người nói xem, nếu kéo hắn vào hội thương mại Hoàng Giang, có thể giải quyết dễ dàng mấy vấn đề này không?" Chu Chí Phong nói.

"Tôi cảm thấy chuyện này không có khả năng lắm." Bành Khánh Châu nhấp một ngụm trà: “Ban ngày, con trai tôi và hắn từng gặp mặt, hắn là một người vô cùng kiêu ngạo, căn bản không để mắt tới chúng ta đâu. Chúng ta muốn lôi kéo hắn nhập bọn, không có lợi ích thực tế thì không được."

"Vậy hắn đúng là quá mức kiêu ngạo rồi, thậm chí hắn còn không để mắt tới hội thương mại Hoàng Giang nữa."

"Thật ra ông nói vậy là đánh giá thấp hắn rồi." Từ Thiên Quân nói:

"Tôi nghe rất nhiều nhà đầu tư trong ngành đều nhắc tới hắn, suy nghĩ của hắn rất tiến bộ, tầm mắt và bố cục hoàn toàn khác với chúng ta, có phần giống với Elon Musk(*), trong đầu đều là vài suy nghĩ điên cuồng viễn vông."

(*)Elon Reeve Musk FRS, là một kỹ sư, nhà tài phiệt, nhà phát minh, doanh nhân công nghệ và nhà từ thiện Người Mỹ gốc Nam Phi. Ông cũng là công dân mang hai quốc tịch Nam Phi và Canada.

"Bây giờ nói những chuyện này có hơi xa." Lư Cao Nguyệt nói:

"Nếu chuyện này bị vạch trần ra, sẽ là đòn trí mạng đối với cổ phiếu của Phát triển Thánh Nông, như vậy hắn lại có nhiều sự lựa chọn, có thể lợi dụng bán khống để rút tiền như trước đây, cũng có thể điên cuồng thu mua cổ phiếu Phát triển Thánh Nông ở thị trường cấp hai, do đó đạt được hiệu quả nhập cuộc một cách ngang ngược, đây là chuyện tệ nhất."

"Tôi cũng biết đây là ảnh hưởng xấu nhất, nhưng tôi không nghĩ ra được cách nào có thể giải quyết được vấn đề." Bành Khánh Châu nói.

Bốn người đều là người lão luyện trong thương trường, cũng biết điều gì gây ra kết quả như vậy.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, cũng bởi vì người ta quá lợi hại.

Bởi vì mình cũng từng làm chuyện như vậy.

Thời cổ đại, nắm đấm của ai mạnh thì người đó có lý, bây giờ là ai có tiền thì người đó có lý.

Thời đại đang thay đổi nhưng đạo lý cá lớn nuốt cá bé vẫn không thay đổi.

"Lão Từ, quan hệ của ông rộng hơn chúng tôi, ông nghĩ giúp đỡ đi." Lư Cao Nguyệt nói.

Từ Thiên Quân bóp tắt điếu thuốc lá trên tay.

"Mọi người tạm thời đừng sốt ruột, tôi gọi điện thoại cho một lãnh đạo cũ, nói chuyện với ông ấy về chuyện bên này đã."

Từ Thiên Quân nói xong, cầm điện thoại gọi cho một người lưu tên là "thầy Tiết".

"Thầy Tiết, em là Tiểu Từ, em muốn nhờ thầy cho em ý kiến về một chuyện."

Khác với lúc nói chuyện với ba người Bành Khánh Châu, giọng điệu Từ Thiên Quân vô cùng khách sáo, lại giống như đứa trẻ ở trường mẫu giáo gặp cô chủ nhiệm lớp mình vậy.

"Một người bạn của em xảy ra chút hiểu nhầm với tập đoàn Lăng Vân, tình hình bên này có chút bị động. Liệu có cách gì, có thể dẹp yên được chuyện này không?"

"Ồ? Thật không vậy?"

"Được được được, em hiểu rồi, cảm ơn thầy Tiết."

Sau khi nói khách sáo vài câu, Từ Thiên Quân cúp máy, vẻ mặt rạng rỡ và đắc ý.

"Được rồi, mọi người không cần lo lắng nữa, thầy ấy phía trên sẽ lập tức thu xếp, chúng ta cứ yên tâm phát triển là được rồi."

"Phía trên thu xếp? Vậy là có ý gì?" Bành Khánh Châu hỏi.

"Tình hình cụ thể thế nào, lãnh đạo cũ của tôi không nói, chỉ nghe nói phía trên có người muốn động vào hắn, nói chung cuộc sống tương lai của hắn sẽ không tốt, cho nên chuyện nhà các ông chắc hẳn sẽ không có rắc rối quá lớn, cứ yên tâm đi."

"Vậy đúng là tới đường cùng lại gặp lối thoát, chúng tôi đang hết đường xoay xở chứ, không ngờ phía trên lại có người muốn động vào hắn." Chu Chí Phong nói:

"Tôi chắc hẳn ngay cả bản thân hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra, bằng không sẽ không thể ngạo mạn như vậy." Lư Cao Nguyệt nói.

"Tái ông mất ngựa, không chừng lại là phúc, có lẽ chuyện này cũng là một cơ hội của chúng ta, cố gắng suy nghĩ, nói không chừng còn có thể kiếm được một khoản tiền phi nghĩa."

. . .

Hơn mười giờ tối, đám người Lâm Dật ra khỏi quán bar.

Ba người Khương Thanh là người mới đều có chút khẩn trương, bởi vì sắp đi chấp hành nhiệm vụ.

Trái lại Ninh Triệt vẫn chưa thỏa mãn.

Lâm Dật lái xe, chở đám người tới bến cảng Vọng Giang.

Một chiếc du thuyền cỡ nhỏ đã đỗ sẵn ở cảng, đặc biệt chuẩn bị cho Lâm Dật.

Tất Tùng Giang - người phụ trách bến tàu còn chưa đi, dẫn theo hai nhân viên vẫn chờ Lâm Dật ở đây.

"Lâm tổng, thuyền đã chuẩn bị xong."

"Chúng tôi tự lái được rồi, anh dẫn người về đi. Bây giờ không còn sớm nữa, anh về nghỉ đi."

Lâm Dật không biết rõ về chuyện lái du thuyền nhưng Đào Thành đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, chuyện này cứ giao cho anh ta tới chịu trách nhiệm.

"Tôi biết rồi Lâm tổng, vậy chúng tôi về trước đây."

Nói xong, đám người Tất Tùng Giang rời đi, Lâm Dật gọi những người khác lên thuyền.

"Lâm Dật, thuyền này cũng là của anh à?" Ninh Triệt tò mò hỏi.

"Không chỉ vậy."

"Không chỉ vậy á?"

"Bến cảng phía sau các cô và cả bãi biển Nguyệt Lượng Loan bên cạnh cũng là của tôi."

Ninh Triệt: . . .

Khưu Vũ Lạc: . . .

Đào Thành: . . .

Rốt cuộc anh giàu tới mức nào vậy?

Đầu tiên là khách sạn, sau là trường đua xe, bây giờ lại tới bến cảng và bãi biển.

Cộng tất cả lại tối thiểu cũng phải trên chục tỷ đấy.

"Sớm biết bến cảng cũng là của anh, tối nay nhất định phải đi thuyền ra biển." Ninh Triệt cười híp mắt nói:

"Nói thật, tôi còn chưa nhảy disco trên du thuyền đâu."

"Tổ trưởng Ninh, trên thuyền có rượu sâm banh và rượu vang." Khương Thanh cười nói:

"Hơn nữa còn có hơn mười bộ áo tắm dự trữ, hình như đủ rồi."

Hai người liếc nhìn nhau và cười gian.

"Vậy còn chờ gì nữa? Bữa tiệc áo tắm bắt đầu ngay bây giờ."

"Hai người chú ý một chút được không? Chúng ta tới chấp hành nhiệm vụ chứ không phải để cho các cô tới nhảy disco trên biển." Khưu Vũ Lạc mắng.

"Cô giả vờ trong sáng gì chứ? Cô tự cởi hay tôi cởi giúp cô?" Ninh Triệt nói:

"Còn nữa, cô đừng quên, bây giờ áo lót của cô đã thuộc về Lâm Dật, nhanh cởi ra đưa cho người ta đi."

"Cút, cô tưởng tôi là cô à."

"Cho dù cô không phải là tôi, nhưng cô có thể học hỏi vài điều từ tôi. Nếu Lâm Dật muốn, tôi có thể đưa cho anh ta ngay bây giờ."

"Cô tưởng ai cũng giống cô sao?" Khưu Vũ Lạc trợn mắt nói.

"Chủ yếu là cô thua, còn hứa mà không chịu thực hiện. Cô làm tổ trưởng kiểu gì vậy, tốt xấu gì cũng phải phát chút phúc lợi cho tổ phó chứ?"

"Phát cái gì mà phát! Không có cửa đâu. Tôi cứ thất hứa đấy, cô có thể làm gì tôi."

"Vậy bà đây lại lột cô ra!"

Nói xong, Ninh Triệt đã nhào qua.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1131.

Chương 1132. Tình Huống Ngoài Ý Muốn

"Mẹ nó, cô có thể nghiêm túc một chút không! Còn có người mới ở đây đấy."

"Mọi người đều tới trong đội lâu như vậy, đã từng cùng thực hiện nhiệm vụ, đâu được tính là người mới nữa." Ninh Triệt nói:

"Phải tốn thời gian rất dài mới chạy đến vùng biển quốc tế, không cần nhắc tới chuyện khác nữa, cứ chơi thoải mái là được rồi."

"Vậy cũng không thể thay quần áo ở đây chứ?"

"Cô xem tôi đã nói gì? Con người cô đúng là trong nóng ngoài lạnh, muốn chơi còn ngại, sau này cô phải học hỏi tôi nhiều hơn đi."

"Tôi thấy có dụng cụ lặn, muốn xuống biển chơi một lát. Cô tưởng tôi xấu xa như cô sao?"

Sau đó, ba cô gái trở lại khoang thuyền, lần lượt thay áo tắm bikini đi ra. Sau đó âm nhạc được bật lên, hoạt động disco dancing trên biển cũng bắt đầu.

Tất cả đều là con nhà giàu có, dáng người của ba nữ sinh rất tuyệt, nhưng khi nhìn thấy được cơ bụng của Lâm Dật, bọn họ đều phải đồng thời phát ra tiếng thán phục.

"Anh làm sao luyện ra được cơ bụng này vậy? Trông đẹp thật." Ninh Triệt nói.

"Đâu chỉ vậy, còn có cơ múi và cơ liên sườn này rõ ràng là vô địch." Mắt Khương Thanh lóe sáng nói.

Ngay cả Khưu Vũ Lạc cũng không nhịn được phải nhìn vài lần.

Dáng người này thật sự quá tuyệt.

"Xem có thể nhưng đừng thè lưỡi ra."

"Chị đã lớn tuổi như vậy, cũng muốn trải nghiệm hạnh phúc, hôm nay ngày tốt cảnh đẹp, cậu xác định không thỏa mãn tôi một chút sao?"

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay: “Chỉ có hơn một giờ là chạy đến vùng biển quốc tế, có ít thời gian như vậy cũng không đủ làm việc đi?"

Ninh Triệt và Khương Thanh liếc nhìn nhau.

Khả năng kéo dài này thật sự tốt.

"Tổ trưởng Khưu, có muốn trải nghiệm một chút không? Tôi cảm giác bạn trai cô cũng không có bản lĩnh này đâu."

Khưu Vũ Lạc không nói gì, chỉ lườm Ninh Triệt.

Bởi vì cô nói trúng rồi.

"Cứ quyết định như vậy đi, chờ có thời gian, cậu chắc chắn phải cho chị trải nghiệm hạnh phúc của Tiêu Á Hiên đấy."

"Tôi không chỉ có thể khiến cho chị trải nghiệm hạnh phúc của Tiêu Á Hiên, còn có thể làm chị trải nghiệm hạnh phúc của Hằng Nga nữa." Lâm Dật nói.

"Hạnh phúc của Hằng Nga là chuyện cười gì vậy?"

"Có thể khiến cho chị thoải mái muốn bay lên."

"Phụt ha ha…"

Ninh Triệt cũng không nhịn được, cất tiếng cười to, cơ thể lại giống như sóng sau cao hơn sóng trước của nước biển dưới thuyền, đúng là một cảnh đẹp ý vui.

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt nhảy trên thuyền một lát lại mang theo dụng cụ lặn xuống nước.

Bởi vì lặn xuống nước ban đêm vốn có tính nguy hiểm, Đào Thành cố ý giảm tốc độ thuyền, cho đến các cô chơi mệt thì lên thuyền, mới tăng tốc.

Hơn một giờ đêm, thuyền đã tiến vào vị trí được chỉ định ở vùng biển quốc tế.

Tất cả hoạt động trên du thuyền đều dừng lại, du thuyền tắt máy, đèn trên thuyền cũng tắt.

Lại giống như một bóng ma trôi nổi trên mặt biển tối tăm.

"Sao rồi? Bao giờ thì mục tiêu mới xuất hiện?"

Khưu Vũ Lạc khoác khăn tắm trên người, nhìn về phía Đào Thành hỏi.

"Đã hồi âm, khoảng hai mươi phút nữa thôi. Đến lúc đó tôi sẽ dẫn theo bọn họ ngồi thuyền máy lặng lẽ qua."

Nhiệm vụ lần này rất đơn giản, chính là tiếp ứng người của một tổ trong lữ đoàn Trung Vệ mang quặng Bass về.

Muốn nói độ khó duy nhất, chính là cách giao nhận.

Hai thành viên của tổ một mang theo quặng Bass, lẻn lên một con tàu chở hàng Servis.

Bởi vì điểm cuối của con tàu này là Nhật, sẽ đi qua nơi này.

Cho nên trong lúc tiếp ứng, bọn họ cần phải lặng lẽ lẻn tới bên cạnh con tàu chở hàng, chờ đợi người của tổ một nhảy lên trên thuyền máy, sau đó có thể thu xếp quay trở về điểm xuất phát.

"Kiểm tra trang bị mang theo, sau khi xác nhận không có sai sót gì, các người lại chờ."

"Được."

Sau khi kiểm tra trang bị xong, Lâm Dật và Đào Thành thả thuyền máy xuống, sau đó cùng ba người Khương Thanh lên trên thuyền máy, chuẩn bị sẵn sàng hành động bất kỳ lúc nào.

Bọn họ rất nhanh đã nhìn thấy một chùm tia sáng từ phía xa chiếu đến, ngay sau đó là tiếng động cơ chạy bằng hơi nước nổ vang.

Kèm theo xung quanh hoàn toàn tối tăm lại giống như một bản rapxôdi chờ đợi cái chết.

Mặc dù không có nguy hiểm nhưng cảm giác áp lực vẫn khiến người ta khó có thể chịu đựng được.

Rất nhanh, con tàu chở hàng Servis dài đến hơn ba trăm mét lướt tới trước mặt giống như một con thú lớn bằng sắt thép gào thét lao đến, trời và biển đều bị nó nghiền ép xuống phía dưới.

Vào giờ phút này, mỗi người đều có cảm nhận tương tự.

Loài người thật sự quá nhỏ bé.

"Tất cả đều tập trung tinh thần, mục tiêu xuất hiện." Đào Thành khẽ nói.

"Chuẩn bị xong, có thể hành động bất cứ lúc nào!"

Đào Thành ngẩng đầu nhìn lên, dùng tay ra hiệu cho Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt.

Sau đó anh ta lái thuyền máy, lao về phía con tàu chở hàng Servis.

Khoảng nửa giờ sau, năm người Lâm Dật lái thuyền máy vượt qua Servis.

Đào Thành cầm đèn pin, tạo ra một tổ tín hiệu bằng ánh sáng, sau lại lái thuyền lặng lẽ theo, chờ đợi thành viên của tổ một trả lời.

Nhưng mười mấy phút trôi qua, phía trên Servis vẫn không có động tĩnh gì.

Vì vậy Đào Thành thận trọng gửi qua một tổ tín hiệu, nhưng qua hơn mười phút sau, vẫn không hề có đáp lại.

"Đây là tình huống gì vậy? Có phải chúng ta tới không đúng vị trí nên bọn họ không nhìn thấy được?" Khương Thanh hỏi.

"Không thể nào. Con người không thể liên tục phạm sai lầm nhỏ như vậy."

Thấy tình hình không ổn lắm, Đào Thanh cầm lấy bộ đàm.

"Tổ trưởng, liên hệ với người của tổ một, hỏi bọn họ thử xem ở đâu? Chúng tôi đã chuẩn bị tiếp ứng nhưng bọn họ không có bất kỳ phản hồi nào."

"Đã nhận được!"

Ninh Triệt trả lời một câu rồi không có động tĩnh gì nữa.

Mấy phút sau, bộ đàm trên tay Đào Thành lại có tín hiệu.

"Bên phía tổ một gặp phải chút vấn đề, bảo chúng ta lên trên tàu tiếp ứng."

"Tiếp ứng à?"

Đào Thành sửng sốt: “Servis là tàu hàng, trên tàu đều là người bình thường, không thể gặp phải vấn đề gì."

"Tôi cũng thấy nghi ngờ." Ninh Triệt nói:

"Thay đổi kế hoạch hành động, anh và Lâm Dật lên tàu xem thử chuyện gì xảy ra, bảo đám người Khương Thanh ở phía dưới tiếp ứng các anh. Nếu phát hiện có chuyện gì không ổn, hai anh hãy nhanh chóng rời đi."

Ninh Triệt biết rất rõ trình độ của Đào Thành và Lâm Dật, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn họ cũng có thể thuận tiện rời đi.

Nếu bọn họ dẫn theo ba người Khương Thanh, rất có thể sẽ gặp khó khăn.

"Nhận được!"

Đào Thành giao bộ đàm cho Khương Thanh: “Ba người các cô chờ ở đây, tôi và Lâm Dật lên tàu xem thử."

"Em biết rồi, anh Thành."

Đào Thành nhìn Lâm Dật: “Hai chúng ta lên tàu xem thử tình hình thế nào, tạm thời đeo cả thiết bị lên trước."

Đào Thành móc từ trong túi hai bộ thiết bị leo núi điện từ.

Trông rất giống với găng tay và hộp bọc giày vừa dày vừa nặng.

Bên trong có nguồn điện và cuộn dây. Sau khi mở điện ra, phần ngoài thiết bị sẽ phát ra lực từ mạnh, giúp người ta bám vào trên thiết bị sắt thép. Một khi ngắt điện, lực từ sẽ biến mất, nhờ đó thực hiện được mục đích leo lên trên.

Lâm Dật cũng không dây dưa, sau khi đeo thiết bị vào thì lên tàu cùng với Đào Thành.

Lần đầu sử dụng thiết bị này, Lâm Dật còn chưa thích ứng được. Nhưng anh có năng lực học tập rất mạnh, không bao lâu đã nắm giữ được cách sử dụng thiết bị này.

Gió biển thổi mạnh làm tóc hai người rối bời. Nhưng với trình độ của hai người bây giờ, nó cũng không gây ảnh hưởng quá lớn, chỉ làm tốc độ leo lên chậm lại một chút mà thôi.

"Trước kia đã từng xảy ra chuyện tương tự chưa?" Lâm Dật vừa leo lên vừa hỏi.

"Tỉ lệ không lớn, chỉ từng xảy ra một lần." Đào Thành nói:

"Có lẽ bọn họ bị theo dõi, nhất thời không có cách nào phá ra, cho nên tới lúc lên trên tàu, hai chúng ta phải cẩn thận một chút, nói không chừng sẽ xảy ra xung đột đấy."

Lâm Dật gật đầu, chuẩn bị lên tinh thần làm việc.

Vừa đúng vào lúc này, anh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Mỗi lần người áo đen xuất hiện đều là theo quặng Bass!

Mà tình hình lần này cũng giống vậy, người tổ một cầm theo quặng Bass về, trùng hợp lại xuất hiện chuyện như vậy!

Như vậy, người áo đen có thể xuất hiện ở đây không?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1132.

Chương 1133. Đẫm Máu

Nghĩ đến đây, Lâm Dật chợt rùng mình một cái.

Anh càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

"Hai chúng ta nhanh lên. Tôi cảm giác không ổn lắm!"

"Hả? Không ổn chỗ nào?" Đào Thành nghiêm túc hỏi.

Thông qua chuyện tàu Quantum lần trước, Đào Thành cảm thấy năng lực quan sát của Lâm Dật phải vượt qua tất cả đám người bọn họ.

Cho nên anh ta rất để ý tới ý kiến của Lâm Dật.

"Tôi cũng không thể nói rõ được, nói chung chúng ta phải nhanh lên, tôi sợ xảy ra chuyện."

"Được."

Lâm Dật không có cách nào nói rõ với Đào Thành về chuyện người áo đen, chỉ muốn nhanh chóng lên tàu để tránh xảy ra sự cố bất ngờ.

Chưa tới hai mươi phút, hai người thông qua thiết bị leo núi điện từ, leo đến trên tàu.

Hơn một nghìn container giống như mê cung bằng sắt thép được xếp thật chỉnh tề ở trên tàu chở hàng.

Đào Thành ấn thiết bị thông tin bên tai, khẽ nói:

"Chúng tôi đã lên tàu, báo cáo vị trí mục tiêu."

"Khu F, hàng thứ ba số dương, bọn họ trốn ở đó."

"Nhận được."

Đào Thành ngẩng đầu, nhìn Lâm Dật, khẽ nói:

"Khu F, hàng thứ ba số dương, chúng ta phân công hành sự nhưng đừng rời khỏi tầm mắt của nhau."

"OK."

Tất cả nhiệm vụ trong lịch sử, nhiệm vụ tiếp ứng như vậy là loại đặc biệt nhỏ.

Cho nên trước đó, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cũng không ngờ mọi chuyện trở nên phức tạp như vậy, cũng không mang theo quá nhiều thiết bị.

Cho nên bây giờ, bọn họ chỉ có thể dùng phương pháp ngốc như vậy để tìm kiếm mục tiêu.

Sau khi trao đổi xong, hai người lần lượt tìm kiếm vị trí của khu F.

Nhưng bọn họ đi ba bước lại quay đầu xác nhận vị trí của đối phương.

Ở trên một chiếc tàu chở hàng cực lớn như vậy, chỉ cần không xảy ra tình huống mạnh cực, thật ra đều rất an toàn.

Bởi vì một chiếc tàu chở hàng lớn như vậy, căn bản sẽ không tuần tra hết.

Cho dù có thủy thủ đi qua, cũng chỉ măng tính tượng trưng thôi, chỗ này là giữa biển, dựa vào nhân lực là không có khả năng ăn cắp được.

Cho nên bọn họ hoàn toàn không cần lo lắng.

Nhưng cho dù như vậy, hai người vẫn rất cẩn thận.

Bởi vì người của tổ một đã truyền ra tín hiệu nguy hiểm.

Điều này chứng tỏ trên tàu ngoài thủy thủ bình thường, còn có kẻ địch có năng lực ngang với bọn họ.

Nếu không cẩn thận, rất có thể sẽ lật xe.

Đặc biệt là Lâm Dật, nếu gặp lại người áo đen, anh cũng không chắc mình cộng thêm Đào Thành có phải là đối thủ của kẻ đó không.

Thứ hai, người kia vô cùng thông minh, nếu phát hiện không địch lại, cũng có thể nghĩ cách rời đi.

Cho nên nhiệm vụ hàng đầu bây giờ chính là bảo đảm quặng Bass an toàn, sau đó mới có thể nói tới chuyện khác.

Không bao lâu, Đào Thành trở lại bên cạnh Lâm Dật và nói:

"Bên phía tôi là khu CBA, DEF chắc hẳn ở bên phía anh."

Lâm Dật gật đầu, hai người dựa lưng vào nhau, cẩn thận đi về phía trước tìm kiếm.

Lại hơn nửa giờ trôi qua, hai người vẫn đang cẩn thận tìm kiếm.

Một trận gió thổi qua, dường như mang theo một hơi thở lạnh lẽo.

Lạnh buốt như kim đâm vào tận xương.

"Hả?"

Lâm Dật thầm nói nhỏ một câu.

Khứu giác hắn nhạy bén, ngửi thấy được một mùi máu tươi thoang thoảng.

Lâm Dật mơ hồ cảm thấy, đó không phải là ảo giác.

Bọn họ lại đi về phía trước thêm khoảng mười mét.

Đột nhiên!

Lâm Dật dừng lại!

"Sao thế?"

Đào Thành quay lưng về phía Lâm Dật hỏi.

"Tìm… tìm được bọn họ rồi."

"Thật sự sao, mau qua..."

Đào Thành bỗng nhiên xoay người, nhưng còn chưa nói dứt lời đã cứng người lại.

Ở giữa hai hàng container có hai thi thể treo lơ lửng.

Động mạch ở cổ tay bị cắt, máu chảy ra nhỏ giọt giống như dòng sông nhỏ, chảy đến trong kẽ hở của container.

Gương mặt một nam một nữ trắng bệch, vẻ mặt dữ tợn.

Trên boong thuyền lộ ra một mùi máu tươi nồng nặc, ánh trăng lạnh lẽo, khiến cho hình ảnh trước mặt hai người càng thêm u ám!

Rất rõ ràng, sau khi hai người bị bắt được, đã bị người ta treo ở đây.

Sau đó cả hai bị cắt động mạch trên cổ tay cho chảy máu đến chết!

"Mẹ ơi, rốt cuộc là..."

"Nói nhỏ chút!"

Lâm Dật quyết định thật nhanh, bịt miệng Đào Thành.

Trong này có quá nhiều điểm đáng nghi, hung thủ vẫn có khả năng đang ở trên tàu.

Nhân lúc này còn chưa có bất kỳ biến động nhỏ nào, phải nhanh chóng rời đi.

"Bây giờ không cần nghĩ gì hết, làm việc quan trọng hơn."

Lâm Dật bịt miệng, anh có thể cảm nhận được nước mắt của Đào Thành chảy xuống ngón tay của mình.

Nhưng bây giờ không phải là lúc bi thương, yếu đuối.

"Tôi đi thả bọn họ xuống, anh đánh tín hiệu cho người phía dưới, bảo đám người Khương Thanh chạy thuyền đến chỗ vị trí của chúng ta."

Đào Thành gật đầu, Lâm Dật thả anh ta ra, hai người chia nhau ra, bắt đầu làm việc.

Ban đầu Lâm Dật muốn kéo chân hai người để kéo bọn họ xuống.

Nhưng sau khi thử vài lần, hắn phát hiện không có bất kỳ phản ứng nào.

Lâm Dật thay đổi cách khác, cầm lấy tay vịn trước cửa container để leo lên.

Lúc này anh mới phát hiện ra xương bả vai của hai người bị móc vào móc câu, sau đó treo lên trên container.

Phù…

Lâm Dật hít sâu một hơi, cố gắng nén xúc động xuống.

Hung thủ quá tàn nhẫn.

Vì tránh cho Đào Thành nhìn thấy tình cảnh bi thảm này, Lâm Dật lấy móc treo ở trên xương bả vai của hai người xuống, sau đó bế bọn họ về trên boong tàu.

"Anh bình tĩnh lại đi, anh ở trong lữ đoàn Trung Vệ nhiều năm như vậy, anh phải có sự chuẩn bị tâm lý về chuyện này chứ?"

"Tôi biết."

Đào Thành bình tĩnh hơn nhiều: “Tôi chỉ không có cách nào tiếp nhận được bọn họ sẽ hy sinh như vậy."

Lâm Dật vỗ nhẹ vào vai của Đào Thành, mọi người đều là người trưởng thành, nên đạo lý gì cũng hiểu, cho nên hắn cũng không muốn khuyên gì nữa.

"Làm việc đi." Lâm Dật nói:

"Cởi áo ra, buộc bọn họ vào trên người của hai chúng ta, sau đó rời khỏi tàu, động tác nhanh lên."

"Được."

Hai người không do dự nữa, cởi áo trên người ra, hy vọng có thể buộc chặt một chút.

Mấy phút sau, Lâm Dật và Đào Thành buộc thi thể lên trên người mình, lại đeo thiết bị leo núi điện từ và rời tàu.

Khi ba người Khương Thanh nhìn thấy hai thi thể đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Bọn họ hoàn toàn không dám tin vào mắt mình, giống như bị sấm sét giữa trời quang, lại giống như bị người ta dội một chậu nước lạnh từ đầu tới chân, cả người tê dại, không thể động đậy.

"Sao… sao có thể như vậy..." Khương Thanh thất thanh nói.

"Nơi đây không phải chỗ nói chuyện, nhanh chóng lái thuyền trở về, gặp Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt."

"Biết rồi." Nam thành viên Vương Dũng nói.

Tiếng động cơ vang lên, hai bên thân thuyền đẩy ra bọt nước.

Bầu không khí trên thuyền nặng nề, không có ai nói chuyện.

Bọn họ kinh ngạc và khiếp sợ đến mức không thở nổi.

Tiếng tàu chở hàng xa dần, có thể nhìn thấy Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đang lái du thuyền cỡ nhỏ về phía Lâm Dật.

Mà Đào Thành đã thông báo trước với các cô là nhiệm vụ thất bại.

"Đưa người lên!" Khưu Vũ Lạc nói.

Nửa giờ sau, ai nấy đều trở lại trên thuyền.

Bầu không khí đầy áp lực vẫn chưa tiêu tan.

Đây là sự thật mà Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt không có cách nào tiếp nhận được.

"Lâm Dật, cậu từng làm bác sĩ, chắc hẳn khám nghiệm tử thi chuyên nghiệp hơn chúng tôi, cậu kiểm tra một chút đi." Ninh Triệt khẽ nói.

Lâm Dật ngập ngừng một lát: “Mọi người thật sự muốn nghe sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1133.

Chương 1134. Người Của Lữ Đoàn Trung Vệ Không Thể Chết Vô Nghĩa

"Có gì thì nói cái đó, đến lữ đoàn Trung Vệ lại phải chuẩn bị tâm lý như vậy."

"Khi hai người kia còn sống đều chịu sự ngược đãi, móng tay bị rút, trên người đều là vết máu bầm, hai vết thương chỗ xương bả vai là bị cắm vào khi còn sống, người phụ nữ này còn từng bị cưỡng hiếp." Lâm Dật nói:

"Ngoài ra, xương đùi và xương tay của bọn họ đều bị đánh gãy, nhưng nguyên nhân thật sự dẫn tới cái chết là vì động mạch bị cắt đứt, máu chảy quá nhiều mà chết. Thời gian chết chân chính là khoảng một giờ trước, đã tắt thở đúng lúc hai chúng ta lên tàu, mà vết thương trên người bọn họ đều được gây ra trước đó."

"A..."

Khưu Vũ Lạc lau nước mắt, Ninh Triệt hít sâu một hơi, bầu không khí trên thuyền vẫn chìm trong bi thương.

Lại giống như Đào Thành đã nói trước đó, anh ta có thể tiếp nhận cái chết của đồng đội, nhưng không thể chấp nhận cách hy sinh như vậy.

Nhưng không có cách nào, gia nhập vào lữ đoàn Trung Vệ, rất nhiều chuyện lại không phải do mình quyết định.

Lâm Dật lấy chăn từ trong phòng ngủ dưới khoang thuyền ra, đắp lên trên thân hai người.

"Tôi đã thông báo với người của khu an ninh Trung Hải qua tiếp ứng." Lâm Dật nói:

"Hai người mau báo cáo chuyện này lên trên, xem tiếp theo phải xử lý thế nào."

"Ừ."

Khưu Vũ Lạc gật đầu và đứng qua một bên, báo cáo chuyện trước mắt với Lưu Hồng, hơn mười phút sau mới về.

"Sếp Lưu nói thế nào?" Ninh Triệt hỏi.

"Bây giờ ông ấy sẽ dẫn người chạy từ Trung Hải qua bên này, tất cả chờ sau khi ông ấy tới lại nói sau."

Ninh Triệt lấy từ trong túi ra một bao thuốc lá, châm cho mình một điếu.

"Mọi người nói ra suy nghĩ của mình xem, trong chuyện này có quá nhiều điểm đáng ngờ."

"Chắc hẳn người liên hệ với các người trước đó không phải là người của hai người bọn họ." Lâm Dật nói:

"Rất có thể là hung thủ mượn danh nghĩa hai người bọn họ, gửi tin cho chúng ta, muốn dụ dỗ chúng ta lên thuyền, cũng tìm được bọn họ."

"Nhưng hung thủ là ai? Động cơ là gì? Thủ đoạn quá tàn nhẫn như vậy." Khương Thanh nói.

Vấn đề này cũng là vấn đề cần phải giải quyết gấp lúc này.

Nhưng Lâm Dật chỉ có thể xác định chuyện này không phải do người áo đen làm.

Mình từng tiếp xúc với hắn hai lần, mỗi lần giao đấu đều điểm đến là dừng, sau khi chiếm ưu thế sẽ mau chóng rời đi.

Đặc biệt là lần thứ hai, hắn cướp quặng Bass từ trong tay Mitsui Paint.

Nhưng bất kể là đối mặt với Higashino Yoshika hay Mitsui Paint, hắn đều không ra tay quá nặng.

Không phải hắn nghĩ tới thân phận của Mitsui Paint, chỉ là không phải người lạm sát kẻ vô tội.

Cho nên hung thủ trong chuyện này không thể nào là hắn.

Mặc dù quặng Bass xuất hiện nhưng hắn không xuất hiện, hung thủ là người khác.

"Tôi có một suy đoán lớn mật." Lâm Dật nói:

"Hung thủ rất có khả năng là người của công ty Hắc Kim."

"Hắc Kim?"

Lời Lâm Dật nói làm ai nấy đều bừng tỉnh, quả thật là đáng nghi.

"Có một việc mà các người không biết." Lâm Dật nói:

"Ngoại trừ Jimmy và thủ hạ của hắn, tôi còn giết bốn người của công ty Hắc Kim, nhưng đẳng cấp không cao như Jimmy, lại thêm 10 phần dung dịch gen gốc bị chúng ta mang đi, công ty Hắc Kim mất trí lại làm ra chuyện như vậy."

Lâm Dật suy đoán hoàn toàn phù hợp tính logic trong chuyện này.

Nhưng trong đó còn có một điểm không hợp lý.

"Chúng ta mang Jimmy và thủ hạ của hắn, còn có mười phần dung dịch gen gốc đi, anh giết bốn người của công ty Hắc Kim, bọn họ quả thật có đủ lý do trả thù, nhưng nếu bọn họ thật có suy nghĩ về phương diện này, vì sao không dụ dỗ chúng ta lên thuyền rồi một lưới bắt hết?" Ninh Triệt hỏi.

"Điểm này rất dễ giải thích." Lâm Dật nói:

"Cho dù nơi chúng ta hành động là ở vùng biển quốc tế nhưng rất gần với vùng biển của Hoa Hạ, chiến hạm chịu trách nhiệm yểm hộ tiếp ứng chúng ta đang ở gần, một khi gây ra động tĩnh, chiến hạm được điều động, không người nào của công ty Hắc Kim có thể còn sống trở về. Hơn nữa làm ầm ĩ chuyện này lên, bọn họ sẽ hoàn toàn lộ ra trong phạm vi tầm nhìn của thế giới, đây không phải là lựa chọn sáng suốt. Cho nên bọn họ lại dùng cách báo thù như vậy, không thể không nói, Jeffrey kia quả thật rất thông minh."

"Tôi cho rằng Lâm Dật nói có lý." Khưu Vũ Lạc nói:

"Lữ đoàn Trung Vệ là tổ chức của nhà nước, phần lớn đều thực hiện nhiệm vụ giữa các quốc gia giống như nhiệm vụ này, bất kể bên nào bị tổn thất đều sẽ không xuất hiện chuyện đâm dao sau lưng, nhưng công ty Hắc Kim lại khác, hành vi cặn bã như vậy có khác nào súc sinh."

"Quả thật hợp tình hợp lý, hình như không có khả năng khác." Ninh Triệt vuốt mái tóc dài đen nhánh: “Tất cả đều lên tinh thần, sau này còn có rất nhiều chuyện chờ chúng ta tới làm đấy."

Gió đêm rất yên tĩnh, mỗi người đều không nói lời nào, ngồi yên lặng ở đó.

Cảm giác hình như đang bị cuộc sống trêu đùa, khi tới là một chuyến du lịch vui vẻ, lúc về lại gánh trên lưng và sự đau xót, không có cách nào kìm chế được.

Lâm Dật thậm chí cảm thấy những người quyết định rời đi trước đây thật sự là làm một quyết định vô cùng chính xác.

Bởi vì bọn họ không chừng có thể mất đi lúc nào đó, hơn nữa còn ra đi đặc biệt thê thảm như vậy.

Hơn hai giờ sau, thuyền về đến bến cảng Vọng Giang.

Xung quanh đều bị phong tỏa, Mạc Hồng Sơn và Cao Sùng dẫn người tới đây tiếp ứng cho đám người Lâm Dật.

Chủ yếu nhất là xử lý hai thi thể, đối với bọn họ, hai người nằm trên mặt đất, chính là anh hùng trong lòng bọn họ.

"Cúi chào!"

Mạc Hồng Sơn hô to một tiếng, tất cả mọi người đồng thời cúi chào.

"Vất vả cho các anh rồi." Khưu Vũ Lạc nói.

"Đây là chúng tôi nên làm." Mạc Hồng Sơn nói:

"Đi trước tới Quân bộ tổng viện, cấp trên tại nơi đó chờ các người tới."

"Được."

Đám người lái xe, đến Bộ chỉ huy quân sự trước, sau đó đưa hai thi thể đến bệnh viện, chờ kết quả báo cáo khám nghiệm tử thi.

Không bao lâu, Lưu Hồng và Tào Gia Độ cũng chạy tới đây.

Thấy hai cấp dưới do mình dẫn dắt chết thê thảm như vậy, bất kể là Lưu Hồng hay là Tào Gia Độ đều không có cách nào tiếp nhận được, lặng lẽ chảy nước mắt thật lâu vẫn không nói được lời nào.

Nhưng trong lòng bọn họ, tiếng kêu gào thù hận giống như tiếng sấm.

Thu xếp xong chuyện trước mắt, đám người Lâm Dật đều trở lại khu an ninh.

"Nhiệm vụ lần này các người vất vả rồi, có thể nói chi tiết mọi chuyện cho tôi nghe được không?" Lưu Hồng nói.

Bởi vì Lâm Dật và Đào Thành thực hiện hành động, hai người kể rõ những gì trải qua và phân tích khả năng của nó.

Lưu Hồng và Tào Gia Độ cũng cảm thấy công ty Hắc Kim rất có khả năng này.

"Mấy người phân tích rất có lý, nhưng chúng ta không hề có chứng cứ nào trong tay, không có cách nào kết luận được."

"Tôi cảm thấy chuyện này hoàn toàn không cần kết luận, chỉ cần xác định bọn họ là hung thủ thì có thể hành động." Khưu Vũ Lạc nói:

"Người của lữ đoàn Trung Vệ không thể chết một cách vô nghĩa."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1134.

Chương 1135. Anh Còn Chưa Có Tư Cách Nói Chuyện Với Tôi Nhỉ?

"Các người đều bình tĩnh đi." Lưu Hồng nói:

"Lữ đoàn Trung Vệ thuộc sự quản lý của quốc gia, công ty Hắc Kim là tổ một chức tư nhân, nếu hai bên xảy ra xung đột, chắc chắn sẽ dẫn tới áp lực trên phương diện dư luận, cuối cùng vẫn là chúng ta chịu thua thiệt. Nhưng thù này chắc chắn phải báo, giết người của chúng ta, cướp đồ của chúng ta, chuyện này không thể dễ dàng bỏ qua được."

Tào Gia Độ vỗ nhẹ vào Lưu Hồng vai: “Anh tạm thời bình tĩnh đã, tất cả mọi chuyện đều phải chờ có kết quả khám nghiệm tử thi lại nói sau."

Bây giờ, tất cả mọi điều đều chỉ là suy đoán, không có chứng cứ chính xác nào.

Điều duy nhất có thể trông cậy chính là kết quả khám nghiệm tử thi, bằng không sẽ không có cách nào ra tay xử lý chuyện này.

"Nhưng tôi còn có một chuyện chưa hiểu, tất cả kẻ nằm vùng đều đã bị dọn sạch, rốt cuộc là ai tiết lộ hành tung của bọn họ?" Lưu Hồng nói:

"Chẳng lẽ là trong tổ một xuất hiện kẻ phản bội?"

Đám người đều không nói gì, chỉ nhìn sang Lâm Dật.

Chuyện Vương Băng Ngọc là do anh phát hiện, cho nên lúc này mọi người đều muốn nghe thử suy nghĩ của anh.

"Cũng có khả năng có kẻ nằm vùng này, nhưng tổ một chấp hành nhiệm vụ ở bên ngoài, rất khó điều tra được." Lâm Dật dựa vào ghế, nói ra quan điểm của mình.

"Nhưng ngoại trừ có kẻ phản bội, còn có một khả năng khác, đó là từ lúc tổ một nhận được quặng Bass, bọn họ đã bị theo dõi."

"Ý của cậu là nói từ sau khi tổ một bắt được quặng Bass, người công ty Hắc Kim đã bắt đầu bám theo bọn họ?"

Lâm Dật gật đầu: “Bởi vì từ khi Jimmy xảy ra chuyện đến bây giờ đã được một thời gian, Jeffrey của Hắc Kim chắc chắn có thể đoán được chuyện xảy ra, chỉ có điều bọn họ không cần chứng cứ, đoán là lữ đoàn Trung Vệ làm thì trực tiếp ra tay, cho nên chuyện này có thể là âm mưu được vạch ra từ trước."

Lâm Dật khẽ day huyệt thái dương: “Khi hai người bọn họ còn sống đã bị hành hạ tra tấn, chắc hẳn cũng vì tin tức về lữ đoàn Trung Vệ, nhưng bọn họ không khai, sau đó mới biến thành như vậy. Nhưng bọn chúng đã đạt được mục đích, mang quặng Bass đi."

Cốc cốc cốc...

Lưu Hồng gõ ngón tay xuống mặt bàn lại giống như đang giết thời gian.

Cho dù có khả năng có kẻ nằm vùng nhưng lý do giải thích của Lâm Dật cũng rất hợp lý.

So sánh ra, bọn họ càng muốn tin tưởng điều sau hơn.

Nếu lại xuất hiện kẻ nằm vùng, đó chính là lữ đoàn Trung Vệ không có năng lực!

Lưu Hồng cũng sẽ không xứng ngồi ở đây.

"Được rồi, các người về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai chờ thông báo của tôi." Lưu Hồng khẽ nói.

Mọi người đứng dậy, lần lượt rời đi.

Chuyện đã rõ ràng, còn lại chỉ là xem xử lý chuyện này thế nào.

Cho nên ông ta cần chút thời gian.

Sau khi rời đi, mấy người không tới nhà khách mà trở về khách sạn Bán Đảo, bởi vì ngủ ở đó thoải mái hơn.

Khi bọn họ trở lại khách sạn, trời đã gần sáng.

Nhưng mỗi người đều không hề thấy buồn ngủ.

Tất cả đều hi vọng nhanh chóng có kết quả khám nghiệm tử thi.

Hơn mười hai giờ trưa, mọi người tập trung lại, tới nhà hàng ăn trưa.

Tất cả đều không nói gì, lặng lẽ ăn.

Mãi đến hơn sáu giờ chiều, Lưu Hồng mới gọi điện thoại cho mọi người, tập hợp bọn họ ở khu an ninh.

"Sếp Lưu, tình hình thế nào?" Khưu Vũ Lạc hỏi.

"Tìm được vân tay của sáu người, nhưng vẫn không thể xác định là người của công ty Hắc Kim ra tay."

"Vậy bước tiếp theo nên làm gì? Chúng ta cũng không thể cứ ngồi chờ ở đây chứ?" Ninh Triệt nói.

"Chúng ta về Yến Kinh tiến hành nghi thức từ biệt, sau đó chôn cất, xử lý xong chuyện trước mắt lại nói sau."

"Chúng tôi biết rồi."

Mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về Yến Kinh.

Lâm Dật nghĩ trong nhà không có chuyện gì.

Công ty có Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện quản lý, hắn không cần lo lắng.

Bên phía thôn Hoan Hỉ, phải mấy ngày nữa mới có khả năng thu hoạch trái cây trồng trong nhà kính đợt hai.

Mấy ngày này hắn rảnh rỗi không có chuyện gì, đúng lúc có thể đi Yến Kinh xem thử.

Lâm Dật gửi tin nhắn cho Kỷ Khuynh Nhan, nhưng chỉ đi nói mình đi Yến Kinh công tác, cũng không nói gì khác để tránh cho cô lo lắng.

Buổi tối hôm đó, mấy người lên máy bay riêng, mang theo thi thể của hai người trở lại Yến Kinh.

Lưu Hồng thông báo với người nhà của bọn họ. Sau khi nhìn thấy thi thể, người hai nhà khóc không thành tiếng nhưng vẫn nhanh chóng tiếp nhận sự thực này.

Bọn họ đều là gia đình giàu có, tâm tính không giống như dân chúng bình thường.

Sáng hôm sau, bọn họ tổ chức lễ truy điệu và từ biệt trong nhà lang lễ, sau khi hỏa táng, tro cốt được đưa đến nghĩa trang liệt sĩ. Đây là đãi ngộ của lữ đoàn Trung Vệ.

Đến nghĩa trang, vào lúc tặng hoa cuối cùng, Lâm Dật vẫn đứng ở cuối.

Anh mới tới lữ đoàn Trung Vệ không lâu, tình cảm không sâu đậm bằng những người khác, cho nên cũng không quá bi thương.

Chỉ là anh không có cách nào tiếp nhận được hai người lại hi sinh theo cách này.

Mà trong quá trình đó, người của tổ một cũng trở về, nhưng chỉ có một phần.

Lâm Dật đứng phía sau đám đông nhìn bốn người của tổ một.

Người đứng đầu trong đó chính là tổ trưởng tổ một Vương Miện.

Vương Miện có phần khác với sự tưởng tượng của Lâm Dật.

Anh ta cũng cao khoảng 1 mét 9, cơ thể rất cường tráng, để đầu đinh, hình dạng cũng không quá bắt mắt. Anh ta đứng yên ở đó, cả người hình như giống như ngọn núi lửa sắp phun trào.

Lúc trước, Lâm Dật vẫn xem Vương Miện là người xa lạ, không có cảm giác gì với anh ta, miễn cưỡng xem là đồng đội.

Nhưng mấy ngày trước, nhà họ Vương đứng ra bảo vệ cả người nhà họ Hàn, điều này làm cho Lâm Dật có thêm chút đề phòng đối với bọn họ.

Bởi vì từ một ý nghĩa nào đó, bọn họ đã đứng ở phía đối lập với mình.

Hai mươi mấy phút sau, mọi người lần lượt lên tặng hoa, sau đó lùi lại phía sau.

Mà vào lúc này, Vương Miện đi về phía Lâm Dật.

"Cậu chính là Lâm Dật đã phá kỷ lục của tôi trong thời gian tập huấn?"

"Đúng." Lâm Dật thản nhiên gật đầu.

"Đúng là không tệ." Vương Miện vừa cười vừa nói:

"Tôi còn tưởng phải tám năm mười năm nữa mới có thể có người phá được kỷ lục của tôi, không ngờ ba năm sau đã có người làm được, sau này cố gắng lên, tôi xem trọng cậu."

Vẻ mặt Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đứng ở bên cạnh đều có phần không được tự nhiên.

Đây chẳng phải là rõ ràng đang tạo áp lực về phía Lâm Dật, lấy điều này để thể hiện địa vị của mình ở trong lữ đoàn sao?

Người bình thường có thể không hiểu ý của anh ta.

Nhưng đối phương là Lâm Dật, nếu hắn nghe không hiểu mới là lạ.

"Thật may là trình độ của lữ đoàn Trung Vệ không kém như anh nghĩ, người có thể được đưa tới tập huấn đều có trình độ tạm được, tốt xấu gì anh cũng là một thành viên của lữ đoàn Trung Vệ, không cần thiết giơ tay đánh vào mặt mình."

"Ha ha..."

Vương Miện không nói gì, Tần Nghiêm Lĩnh đứng ở bên cạnh lại cười.

"Khó trách anh có gan đánh nhiều đàn em trong viện lớn một trận như vậy. Anh vẫn còn rất tự tin nhỉ?"

Mặc dù bây giờ Tần Nghiêm Lĩnh đã rời khỏi lữ đoàn Trung Vệ nhưng trước kia từng là thành viên của tổ một, cộng thêm quan hệ giữa anh ta và Khưu Vũ Lạc, anh ta xuất hiện ở đây cũng là bình thường.

"Sau đó thì sao? Có liên quan gì tới anh chứ? Anh tính bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác à?" Lâm Dật nói:

"Thành tích tập huấn trước đây của anh là bao nhiêu? Tốt xấu gì tôi cũng là tổ phó, anh còn chưa có tư cách nói chuyện với tôi nhỉ?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1135.

Chương 1136. Điền Nghiên Bị Bắt Giam

"Anh có giỏi thì nói lại lần nữa!"

"Được rồi! Nơi đây không phải là nơi cho các anh cãi nhau!" Khưu Vũ Lạc ngăn lại.

Nếu đánh nhau nơi trang nghiêm như thế, bọn họ trở lại cũng sẽ bị phạt kỷ luật.

Thứ hai, với bản lĩnh của Tần Nghiêm Lĩnh chưa chắc đã đánh thắng được Lâm Dật.

"Không phải trước đó các người từng có mâu thuẫn sao? Nhân cơ hội này, hai chúng ta so tài chút đi."

Ninh Triệt thản nhiên liếc nhìn Tần Nghiêm Lĩnh, thầm lắc đầu.

Nhà họ Tần suy sụp không phải không có lý do.

"Ai nói giữa bọn em có mâu thuẫn, bây giờ bọn em là đồng đội!" Khưu Vũ Lạc nói:

"Đây không phải là chuyện của anh, anh muốn bị kỷ luật sao?"

"Nói gì vậy? Các người cùng lắm là cùng một tổ, anh ta làm gì có tư cách trở thành đồng đội của em."

"Anh đừng để ý quan hệ của bọn em thế nào, nói chung anh hãy thành thật một chút đi!"

Thấy Khưu Vũ Lạc tức giận, Tần Nghiêm Lĩnh cũng không nói gì, đứng qua một bên với vẻ xem thường.

Trái lại Vương Miện vẫn bình tĩnh.

"Hi vọng sau này có thể có cơ hội ra làm nhiệm vụ với anh ở đảo Tilia, lữ đoàn Trung Vệ không phải là nơi nuôi kẻ vô dụng."

"Anh nói chuyện như vậy không thấy mệt sao? Anh muốn làm màu thì cứ thoải mái, tôi còn kính trọng tặng anh cái tên là anh hùng."

Lâm Dật nói xong, đồng thời chỉ vào hai bia mộ trước mặt: “Hai đồng đội của anh bị người ta hại, anh không đi tìm hiểu xem vấn đề nằm ở đâu, trái lại đến trước mặt tôi nói này nói nọ, thú vị sao? Hay là anh đã biết trước sẽ như vậy, trở về đây chỉ mang tính hình thức thôi?"

"Hả?"

Anh vừa nói vậy, ánh mắt mọi người đều tập trung vào trên người Vương Miện.

Bọn họ nghi ngờ hắn là kẻ nằm vùng sao?

Trong nháy mắt, tình cảnh Vương Miện rơi vào thế bị động.

Ở trong giờ phút nhạy cảm này, bị người ta nói thành là kẻ nằm vùng, ai cũng sẽ thấy bẽ mặt.

"Anh đang nói linh tinh gì vậy?" Vương Miện lạnh lùng nói.

"Tôi chỉ là nghi ngờ thôi, anh kích động như vậy làm gì? Có phải có phần giấu đầu lòi đuôi không?" Lâm Dật nói:

"Đương nhiên, anh cũng có thể nghi ngờ tôi, xem có ai tin không."

"Được rồi, tất cả đều im lặng đi." Lưu Hồng nói.

Vương Miện không nói gì mà đứng qua một bên, không tính toán việc này nữa.

"Sao hai người bọn họ vừa gặp mặt đã sặc mùi thuốc súng vậy?" Khưu Vũ Lạc thầm nói.

"Trước đó Lâm Dật đánh nhiều người như vậy, chuyện này đã truyền khắp đám con nhà giàu trong cả nước. Mà Vương Miện tuyệt đối là đại ca trong những người này, Lâm Dật lại là một người tới từ Trung Hải, trong lòng tất nhiên coi thường rồi."

Cách nói của Ninh Triệt chỉ đúng phân nửa.

Một nửa căm giận khác của anh ta là do chuyện Lâm Dật chuẩn bị ra tay với nhà họ Hàn.

Nếu chuyện này thành sự thật, như vậy thế lực của nhà họ Lương sẽ nước lên thì thuyền lên, điều này rất bất lợi cho sự phát triển của nhà họ Vương trong tương lai.

Rất nhanh, tất cả mọi chuyện đều được xử lý xong xuôi, mọi người trở lại căn cứ của lữ đoàn Trung Vệ.

Bọn họ lại tổ chức mở cuộc họp.

"Vương Miện, cậu có gì muốn nói về hành động lần này không?" Lưu Hồng khẽ hỏi.

"Tôi không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, rất có thể là chúng tôi đã bị để mắt tới ngay từ đầu, mới dẫn đến chuyện này xảy ra."

Lý do giải thích của Vương Miện cũng giống như suy nghĩ của người khác vậy.

Hắn không cho rằng trong tổ xuất hiện kẻ nằm vùng, chỉ cho rằng vấn đề xuất hiện ngay từ lúc đầu.

"Thời gian sau này, chúng tôi sẽ tiến hành tự điều tra chuyện này, tranh thủ tìm ra được vấn đề, sau đó bắt lấy hung thủ."

"Chuyện liên quan tới đảo Tilia, người tổ một tạm thời nghỉ, hết sức truy tìm điều tra chuyện này, nếu không tìm được hung thủ và manh mối, cậu cũng không cần làm tổ trưởng nữa."

"Tôi đã biết, tôi sẽ nghiêm túc tìm hiểu và điều tra chuyện này."

Lưu Hồng nói xong, nhìn mọi người trong phòng họp: “Bây giờ tôi tuyên bố, lữ đoàn Trung Vệ tiến vào tình trạng chuẩn bị chiến đấu khẩn cấp, sẵn sàng hành động bất kỳ lúc nào."

"Vâng!"

"Tan họp!"

Lâm Dật: ?

Tình trạng chiến đấu khẩn cấp là gì?

Mọi người kích động như vậy làm gì?

Sau khi tan họp, Lâm Dật và Ninh Triệt đi ra ngoài, anh hỏi:

"Tình trạng chuẩn bị chiến đấu khẩn cấp là gì vậy?"

"Cậu không xem sổ tay quy định của Lữ đoàn Trung Vệ à?" Ninh Triệt nói: "Chính là đừng lười nhác, tranh thủ huấn luyện, sẽ có trận lớn phải đánh bất kỳ lúc nào."

"Hóa ra là có chuyện này, tôi còn tưởng phải tiến hành huấn luyện dã ngoại giống như trong quân đội chứ."

"Mới đầu quả thật có quy định như thế, nhưng sau phát hiện hiệu quả không tốt." Ninh Triệt nói:

"Dù sao người của lữ đoàn Trung Vệ đều nắm giữ cách chiến đấu dùng lực từ đan điền, cách huấn luyện truyền thống gần như không có hiệu quả nâng cao, cho nên lại áp dụng cách thức tự mình huấn luyện, nhưng chuyện này không phải là trò đùa, phải nghiêm túc."

Lâm Dật gật đầu: “Tôi hiểu."

"Chuyện này đã giao cho tổ một xử lý, không còn liên quan tới chúng ta nữa." Ninh Triệt nói:

"Cậu muốn đi đâu, chị mời cậu."

"Trong nhà tôi còn có việc, tôi chuẩn bị trở về Trung Hải."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay, thấy đã hơn hai giờ chiều, nếu đi gấp thì khoảng năm giờ có thể đến Trung Hải.

"Cũng được, chị tiễn cậu."

"Tôi sẽ không khách sáo với chị...”

Reng reng reng…

Lâm Dật còn chưa nói dứt lời, điện thoại di động trong túi đã đổ chuông, là Kỳ Hiển Chiêu gọi điện thoại tới.

"Lâm tổng, xảy ra chuyện rồi." Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Công ty của chúng ta ở nước Mỹ bị lộ, đã bị ban ngành có liên quan niêm phong, có người nói còn hạn chế Điền tổng đi lại!"

Nghe được tin tức này, Lâm Dật sửng sốt mất một giây: “Điền Nghiên bị hạn chế đi lại à?"

"Đúng vậy, Bộ thương mại niêm phong công ty của chúng ta, nói tình nghi chúng ta lừa đảo thương nghiệp." Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Hơn nữa chuyện này đã biến thành một sự kiện ngoại giao, tôi không liên lạc được với cô ấy."

"Anh không cần để ý chuyện này, cứ lo chuyện của công ty đi, tôi sẽ tới xử lý những chuyện còn lại."

Lâm Dật cúp máy, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Anh không ngờ tới chuyện này, cảm giác rất kỳ lạ.

Lấy Điền Nghiên thông minh tài trí như vậy, nếu có gì không bình thường, chắc chắn sẽ lập tức phát hiện.

Không thể lặng lẽ, không có chút động tĩnh nào như vậy.

Hơn nữa, trong cuộc trò chuyện trước đó, cô đã nói công việc bên nước Mỹ đã xong, chỉ còn lại vài chuyện vặt chưa hoàn thành.

Sở dĩ đến bây giờ cô còn chưa về là muốn cho mình một kỳ nghỉ, chuẩn bị chơi nửa tháng mới trở về.

Cô yêu cầu như vậy, Lâm Dật sẽ không phản đối, hơn nữa còn rất vui vì cô còn có tâm trạng đi du lịch, chứng tỏ tình hình bên Mỹ đều bình thường, bằng không chắc chắn sẽ không như vậy.

Nhưng bây giờ lại đột nhiên trở thành như vậy, làm người ta trở tay không kịp.

Ngay cả chút thời gian phản ứng cũng không có.

Đây cũng là điểm kỳ lạ nhất.

"Sao cậu đột nhiên không nói gì? Có phải nghĩ đến chuyện gì không?" Ninh Triệt hỏi.

"Không sao, tôi đi trước đây. Chị đưa tôi tới sân bay luôn, tôi đang vội."

"Đi thôi."

Thấy cảm xúc của Lâm Dật không ổn, Ninh Triệt cũng không làm lỡ thời gian của hắn, chuẩn bị đưa hắn đi sân bay.

Reng reng reng…

Vào lúc này, điện thoại của Lâm Dật lại đổ chuông, là Thẩm Thục Nghi gọi điện thoại tới.

"Cậu đang ở đâu vậy? Cậu có tiện nói chuyện không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1136.

Chương 1137. Cố Chấp

"Thuận tiện, có việc gì dì cứ nói."

"Tôi vừa họp xong, nghe nói công ty các cậu xảy ra chuyện, tôi muốn hỏi xem tình hình thế nào."

"Chuyện của Điền Nghiên à?"

"Đúng, hình như công ty của các cậu ở bên Mỹ bị niêm phong, tôi muốn biết có chuyện gì đã xảy ra."

"Cụ thể thế nào thì cháu cũng chưa biết. Người của công ty vừa thông báo cho cháu biết, cháu đang chuẩn bị quay về đây."

"Quay về? Bây giờ cậu đang ở đâu?"

"Cháu đang ở Yến Kinh, xử lý chút chuyện của lữ đoàn Trung Vệ."

"Vậy thì tốt quá, cậu tới công ty của tôi một chuyến, chuyện này cần gặp mặt nói cẩn thận."

"Được."

Lâm Dật đáp một tiếng rồi cúp máy, nhìn về phía Ninh Triệt nói:

"Tôi tạm thời không về, chị cho tôi mượn xe của chị một lát."

Ninh Triệt thoáng ngây người, không biết có chuyện gì xảy ra lại làm cảm xúc của Lâm Dật thay đổi lớn như vậy.

"Được, cậu lấy mà lái."

Một chiếc xe mà thôi, Ninh Triệt cũng không quan tâm, lái đi là được rồi.

Cầm được chìa khóa xe, Lâm Dật không nói nhiều, dựa theo địa chỉ nhớ được, lái xe về phía tập đoàn Hoa Nhuận.

Sau gần một giờ, Lâm Dật đến tập đoàn Hoa Nhuận.

"Chào ngài, xin hỏi ngài tìm ai? Ngài có hẹn trước không?" Lễ tân hỏi.

"Tôi tìm chủ tịch của các cô?"

"Ngài là ngài Lâm Dật ạ?"

"Đúng vậy."

Sau khi biết được thân phận của Lâm Dật, lễ tân giơ tay ra hiệu mời.

"Văn phòng của chủ tịch Thẩm ở tầng trên cùng, sau khi ngài ra khỏi thang máy rẽ trái là đến."

"Được, cảm ơn."

Mấy phút sau, Lâm Dật đến văn phòng của Thẩm Thục Nghi.

Thấy Lâm Dật bước vào, Thẩm Thục Nghi dẫn hắn đến trên sô pha.

"Dì Thẩm, sao dì biết được chuyện này?"

"Cậu đừng hoảng, cô ấy chỉ tạm thời bị bắt giam để tiếp nhận điều tra, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng." Thẩm Thục Nghi nói:

"Tôi đã gọi điện thoại cho bên bộ ngoại giao, bọn họ đang tích cực xử lý chuyện này, nhưng kết quả cụ thể thế nào, vẫn phải chờ thông báo."

"Tôi đoán bên Mỹ sẽ truy tố, nếu không tranh thủ thời gian xử lý thì chuyện sẽ rất khó giải quyết."

"Quả thật có khả năng này, nhưng người của chúng ta cũng không phải tầm thường, sẽ đưa cô ấy bình an trở về thôi."

"Nhưng chuyện này rất kỳ lạ, hình như đột nhiên bị lộ ra."

Thẩm Thục Nghi nhìn Lâm Dật: “Cậu cảm thấy có người ở phía sau tố cáo các cậu à?"

"Đây là suy đoán của cháu, cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì cháu chưa biết." Lâm Dật nói:

"Bình thường, cho dù bên Mỹ nhận thấy chúng ta mua sắm vật tư trên thế giới cũng không thể xử lý theo cách thức cực đoan như vậy, chắc hẳn là nhận thấy được thứ gì ở cấp độ sâu hơn mới phải làm vậy."

"Ý của dì là bọn họ biết được dự án máy Quang Khắc?"

"Có thể, khả năng bị lộ tương đối thấp nhưng hành vi kích động như vậy quả thật rất khó hiểu."

Thẩm Thục Nghi cũng trầm ngâm suy nghĩ. Cho dù chuyện này nhìn như có lý có tình, nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ, quả thật có thể phát hiện ra rất nhiều điểm không hợp logic.

Cốc cốc cốc…

Trong lúc hai người đang thương lượng cách xử lý, cửa văn phòng của Thẩm Thục Nghi vang lên tiếng gõ.

"Vào đi."

Thẩm Thục Nghi đáp một tiếng, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi từ bên ngoài bước vào, trên tay còn cầm theo một laptop.

Người đàn ông này tên là Quách Xuân Tường, là Phó tổng giám đốc tập đoàn Hoa Nhuận.

"Là dự án Brazil kia sao? Tôi còn có chuyện khác, đợi lát nữa tôi sẽ qua tìm anh."

"Không phải dự án kia." Quách Xuân Tường nói:

"Chẳng phải trước đó cô có đưa cho tôi một bản danh sách, bảo tôi để ý những công ty trên đó sao? Trong đó có mười lăm công ty tôi không quá coi trọng, nhưng ngay vừa rồi, mười bốn công ty trong đó bị lộ ra một loạt tin tức tiêu cực vòng tài chính không ổn, năng lực nghiên cứu chưa đủ. Trong đó có sáu công ty đã niêm yết trên thị trường, giá cổ phiếu bắt đầu giảm xuống, tình hình rất không lạc quan. Hơn nữa cuối bài, tác giả còn chỉ rõ những công ty này đều do tập đoàn Lăng Vân đầu tư, cho nên công nghệ Long Tâm và Didi đều chịu sự ảnh hưởng ở mức độ khác nhau, trong nháy mắt lại bốc hơi hơn 5 tỷ."

"Hả? Chuyện này còn liên quan đến tập đoàn Lăng Vân à?"

Nghe thấy Lâm Dật nói vậy, Quách Xuân Tường thoáng ngây người, Thẩm Thục Nghi giới thiệu:

"Cậu ấy chính là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, Lâm Dật."

Biết được thân phận của Lâm Dật, Quách Xuân Tường vội vàng giơ tay ra.

"Chào Lâm tổng, tôi ngưỡng mộ đại danh của cậu đã lâu."

"Chào anh, anh khách sáo rồi."

Lâm Dật cũng giơ tay đáp lại: “Anh mới vừa nói chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại còn liên quan tới tập đoàn Lăng Vân?"

"Chuyện là thế này, sau cuộc họp thượng đỉnh về bán dẫn kết thúc, tôi đã bắt đầu để ý tới hơn bốn mươi công ty do cậu đầu tư, chuẩn bị làm báo cáo đánh giá về nghiệp vụ của bọn họ." Thẩm Thục Nghi nói:

"Bây giờ thì hay rồi, báo cáo đánh giá còn chưa làm xong, tất cả đều đã xảy ra chuyện."

Lâm Dật nhận lấy laptop trên tay Quách Xuân Tường, liếc qua nội dung phía trên, phát hiện rất có tính châm chích.

Nói cách khác, chính là nhằm vào tập đoàn Lăng Vân.

"Bây giờ có thể khẳng định, chắn chắn có người ở phía sau giở trò, chơi xấu như thế." Lâm Dật nói:

"Thủ đoạn còn đặc biệt cao minh, một mặt là nước Mỹ, một mặt là trong nước, cũng đủ khiến tôi bể đầu sứt trán."

Thẩm Thục Nghi cũng ý thức được chuyện Lâm Dật nói.

Bất kể là mua vật tư thế giới ở nước Mỹ hay bốn mươi công ty do Lâm Dật âm thầm đầu tư đều là chuyện rất cơ mật.

Nhưng kẻ phía sau kia đều nhận thấy được, quả thật rất không đơn giản.

"Cậu bình tĩnh đã, tôi có thể giúp cậu ép dư luận trong nước xuống, chuyện này cũng không tính là gì, cậu phải nghĩ cách xử lý tốt chuyện bên Mỹ."

"Cháu muốn biết tin tức cụ thể của Điền Nghiên ở bên kia, dì có thể hỏi thăm giúp cháu được không?"

"Để tôi hỏi giúp cậu luôn."

Thẩm Thục Nghi cầm điện thoại lên. Lâm Dật không biết bà ta sẽ gọi điện thoại cho ai.

Quan trọng nhất là phải tìm hiểu rõ vị trí cụ thể của Điền Nghiên và tình hình của bản thân trước.

Mấy phút sau, Thẩm Thục Nghi cúp máy.

"Bởi vì bên Mỹ có thể gọi cô ấy bất cứ lúc nào nên cô bị hạn chế đi lại, vẫn ở trong nhà Gia châu ở Mỹ Gia."

"Được, cảm ơn dì Thẩm." Lâm Dật đứng dậy nói.

"Cậu tính làm gì?"

"Cháu sẽ đi qua Mỹ. Cô ấy là người của cháu, cô ấy xảy ra chuyện, cháu phải dẫn cô ấy về."

"Cậu đùa gì vậy?" Thẩm Thục Nghi đứng lên ngăn cản:

"Cậu là ông chủ phía sau Điền Nghiên, rất có thể chuyện này cũng bị lộ ra rồi. Đến lúc đó chỉ cần một câu nói của bọn họ là có thể bắt cậu lại, điều này có ảnh hưởng không thể phán đoán đối với tập đoàn Lăng Vân và dự án máy Quang Khắc."

"Dì Thẩm yên tâm, trong lòng cháu đã có tính toán. Cháu biết bọn họ là loại người nào, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

"Vậy cũng không được!"

"Nhưng cháu phải đi." Lâm Dật kiên định nói:

"Nếu dựa vào giao thiệp để giải quyết vấn đề, chẳng biết tới ngày tháng nào mới có đáp án, cháu không thể chờ được lâu như vậy."

Trước đây luôn nghe Lương Nhược Hư nói Lâm Dật là một người rất cố chấp, lần này Thẩm Thục Nghi cuối cùng cũng trực tiếp hiểu được.

Sự cố chấp của hắn không phải là chứng cuồng loạn như những người khác, chỉ là bình tĩnh nói cho bạn biết, tôi muốn làm như vậy, bất kỳ người nào cố gắng ngăn cản hắn đều là kẻ địch của hắn!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1137.

Chương 1138. Mất Đi Quyền Chủ Đạo

"Cậu chờ đã!" Thẩm Thục Nghi từ phía sau gọi Lâm Dật lại: “Bây giờ tôi bố trí người đi qua với cậu, cậu từng qua đó một mình."

Bây giờ, Thẩm Thục Nghi không muốn để ý tới chuyện gì khác.

Nhưng chắc chắn phải bảo đảm an toàn cho Lâm Dật!

Bất kể là xuất phát từ góc độ nào, đây cũng là chuyện mình nên làm.

Trong nửa giờ sau đó, Thẩm Thục Nghi vẫn luôn gọi điện thoại. Lâm Dật cũng không biết bà ta liên lạc với ai, nhưng không có gì bất ngờ xảy ra, tất cả đều là nhân vật có máu mặt, bằng không bà ta cũng không thể lấy thân thận mợ cả nhà họ Lương để nói với người khác.

Khoảng hơn một giờ sau, hai người một nam một nữ lần lượt đi tới văn phòng Thẩm Thục Nghi.

Hai người đều hơn bốn mươi tuổi, đều có khí chất tao nhã, hướng nội.

"Nào Lâm Dật, tôi giới thiệu với cậu."

Thẩm Thục Nghi nhìn về phía người đàn ông trung niên nói:

"Người này chính là Vương Hàn Sơn lãnh đạo Bộ thương mại, cậu gọi ông ấy chủ nhiệm Vương là được rồi. Người này chính là Triệu Hà của bộ ngoại giao, gọi chủ nhiệm Triệu là được."

"Chủ nhiệm Vương, chủ nhiệm Triệu."

Lâm Dật đều bắt tay chào hỏi bọn họ.

"Cậu không cần khách sáo như vậy, đều là người của mình, xảy ra chuyện như vậy, chúng tôi cũng không thể đứng nhìn." Vương Hàn Sơn nói:

"Nếu không nghiêm túc xử lý chuyện này, chúng tôi sẽ không có cách nào tiếp nhận."

"Vậy chúng ta lên đường ngay thôi, tranh thủ xử lý chuyện này cho xong."

"Được."

Trước khi đi, Thẩm Thục Nghi kéo hai người lại dặn dò vài câu, sau đó mới tiễn bọn họ xuống dưới tầng.

Bọn họ lái xe đến sân bay, ba người bắt đầu đi theo lối đi thương mại lên máy bay.

Nhưng lần này bọn họ không phải ngồi chiếc Gulfstream G650 của Lâm Dật, mà là máy bay riêng của lãnh đạo.

Từ trên điểm này, cũng có thể nhìn ra tính chất của chuyến đi lần này chính là một cuộc đàm phán của chính phủ.

Sau khi lên máy bay, Lâm Dật gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan, kể sơ qua cho cô nghe về mọi chuyện đã xảy ra.

Mà Kỷ Khuynh Nhan cũng đoán được Lâm Dật sẽ ưu tiên xử lý chuyện này trước, nhiều lần căn dặn anh phải chú ý tới an toàn của mình, sau đó mới cúp máy.

"Lâm Dật, cậu tới đây."

Sau khi máy bay cất cánh, Vương Hàn Sơn gọi.

"Sao vậy?"

"Cho dù lần này chúng tôi đi cùng cậu nhưng chuyến đi lần này là giao lưu từ phía chính phủ, cậu tốt nhất không nên dùng năng lực cá nhân của mình để giải quyết chuyện này, bởi vì chuyện này không nghiêm trọng như chúng ta tưởng, cậu cũng không cần quá lo lắng cho an toàn của cô ấy."

"Tôi biết, cả chuyến đi sẽ nghe theo sự sắp xếp của chủ nhiệm Vương và chủ nhiệm Triệu."

"Cậu có thể nghĩ vậy thì tốt nhất, nói chung đừng kích động, rất nhiều chuyện đều phải dùng lý lẽ để giải quyết, phía bên chúng tôi sẽ cố gắng hết sức giải quyết vấn đề nhanh nhất."

"Được, làm phiền hai vị rồi."

Mặc dù Lâm Dật chỉ là một doanh nhân, nhưng khi Vương Hàn Sơn và Triệu Hà ở trước mặt anh vẫn đặc biệt khách sáo.

Nói riêng về thân phận của hai bên, anh tất nhiên thấp hơn một cấp, nhưng phía sau anh còn có nhà họ Lương, điều này có vẻ rất đặc biệt.

Hơn mười giờ sau, máy bay hạ cánh xuống Francisco nước Mỹ, bởi vì đây là một cuộc đàm phán thương mại, cho nên nhân viên phía chính quyền địa phương đã chờ sẵn ở đây từ lâu để đón tiếp Vương Hàn Sơn và Triệu Hà đến.

Ngoài ra, Vương Hàn Sơn cũng nhấn mạnh giới thiệu về thân phận của Lâm Dật.

Biết được thân phận của Lâm Dật, Joseph - thị trưởng San Francisco rất chủ động giơ tay ra giống như người bạn cũ, không nhìn ra chút lòng dạ.

Chỉ là mấy cán bộ phía sau ông ta châu đầu ghé tai thảo luận vài câu, sau đó nhiều lần quan sát Lâm Dật. Bởi vì người này rất có thể là nhân vật quan trọng trong cuộc đàm phán sắp tới, cho nên bọn họ vẫn phải nghiêm túc đối xử.

Sau khi xuống máy bay, một đám người đi tới tòa nhà hành chính của thành phố San Francisco.

"Ngài Vương, bà Triệu, anh Lâm, rất vui vì các người có thể tới San Francisco, tôi cũng hy vọng chuyện này có thể được giải quyết hòa bình." Joseph nói chuyện rất khách sáo.

"Chúng tôi cũng qua đây với mong muốn như vậy, cũng không hy vọng chuyện nhỏ này sẽ ảnh hưởng tới tình hữu nghị của hai nước chúng ta."

"Anh nói không sai, nhưng ba tháng trước, công ty Bán Dẫn Khoa Vinh do cô Điền Nghiên quản lý đã mua linh kiện quan trọng của bán dẫn với số lượng lớn, sau đó vận chuyển đến Hoa Hạ, điều này là ngang nhiên vi phạm quy định của Bộ thương mại chúng tôi, cho nên chúng tôi mới tăng cường kiểm soát đối với cô ấy. Một loạt chuyện này đều là hợp lý hợp pháp."

"Nhưng theo tôi được biết, Bán Dẫn Khoa Vinh là do chủ tịch Intel Andy More sáng lập chính, cô Điền không có liên quan gì."

"Không không không, Andy Moore chỉ bị cô ta mê hoặc thôi, cho nên việc này đều do cô ta làm, hơn nữa chúng tôi đã nắm giữ đầy đủ chứng cứ, anh phải tin tưởng chúng tôi."

"Nhưng hành động như vậy hoàn toàn gây trở ngại cho việc buôn bán qua lại giữa hai nước, điều này không phải là chuyện tốt cho cả hai bên."

Joseph nhún vai với vẻ mặt khoa trương.

"Tôi chỉ đang bảo vệ quyền sở hữu trí tuệ của chúng tôi, cũng không thấy có chỗ nào sai."

Lâm Dật giơ một tay đỡ đầu, vẻ mặt vô cảm.

Joseph nói chuyện, thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn về cảm giác ưu việt của bản thân.

Còn thiếu viết mấy chữ xem thường ở trên mặt mình.

Ngược lại, Lâm Dật nhìn những người khác, vẻ mặt những người tham dự đều rất thỏai mái, không có vẻ gì nghiêm túc, thậm chí còn có người đang châu đầu ghé tai nói chuyện giống như chỉ tới tham dự cho có.

Vương Hàn Sơn và Triệu Hà đều là người thông minh.

Bọn họ cũng biết tình thế bây giờ rất bị động, nhưng nếu làm ầm ĩ chuyện này, truyền thông trong nước sẽ biết được, bên mình ngoại trừ cố gắng tranh thủ thì không có lựa chọn nào khác.

"Nhưng sáng chế Bán Dẫn Khoa Vinh mua linh kiện bán dẫn chính cũng không phải tới từ nước Mỹ, lẽ nào điều này cũng phải hạn chế sao?" Vương Hàn Sơn mỉm cười nói:

"Ngoài ra, theo con đường pháp luật mà tôi tìm hiểu, bộ thương mại nước Mỹ hình như không công khai tuyên bố phải hạn chế xuất khẩu những linh kiện bán dẫn này, hành vi bắt người và hạn chế đi lại của các anh là hoàn toàn không có lý do."

Xét về nghệ thuật nói chuyện, người Hoa Hạ là tổ tông của cả thế giới, dựa vào IQ của Joseph thật sự không có cách nào đấu lại anh ta trên phương diện này, chỉ cần nắm bắt được một chỗ sơ hở lại không dễ dàng buông tha.

Mà anh ta cũng đang hỏi Joseph về vấn đề này.

Bởi vì Bộ thương vụ quả thật không quy định rõ ràng mà âm thầm ra lệnh.

Như vậy mới có thể làm cho người ở bên ngoài thấy đây là một đất nước tự do dân chủ.

Cho dù mọi người đều biết hành vi đáng ghê tởm của bọn họ, nhưng không muốn vén tấm màn đã giữ trên trăm năm này.

"Ngài Vương, ngài là người Hoa Hạ nên không hiểu rõ pháp luật nước Mỹ bằng tôi. Chúng tôi có quy định về phương diện này." Joseph trả lời mơ hồ cho qua.

"Cho dù chúng tôi không truy cứu, trong những linh kiện chính của nước khác vẫn có rất nhiều sản phẩm của nước Mỹ bị vận chuyển đến Hoa Hạ, cho nên tôi cảm thấy cách làm của chúng tôi là hoàn toàn hợp tình hợp lý."

Vương Hàn Sơn và Triệu Hà liếc nhìn nhau, cảm giác đối phương chính là ở bình sứt không sợ mẻ, dựa vào thực lực bản thân, một chút đạo lý không đều không nói.

"Chúng ta đây nên làm ra nhượng bộ thế nào, các người mới không truy cứu chuyện này?" Vương Hàn Sơn hỏi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1138.

Chương 1139. Vương Nổ

Lời nói Vương Hàn Sơn là để Joseph và những người khác thảo luận, phải mất hơn mười phút để thảo luận ra được một kết quả.

"Vương tiên sinh, chúng tôi vừa nãy thương lượng một chút, tổng cộng có hai phương án cho anh có thể lựa chọn được."

"Được, anh nói đi." Vương Hàn Sơn mỉm cười nói, đem cảm xúc đều ẩn giấu ở trong lòng, không lộ ra ngoài.

"Thứ nhất, chúng ta muốn thu hồi hết tất cả linh kiện. Ngoài ra, còn cần đối phương bên kia bồi thường 30 tỷ USD."

Vương Hàn Sơn với Triệu Hà đều theo bản năng liếc mắt nhìn Lâm Dật.

Phát hiện anh ngồi bắt chéo hai chân ở trên ghế sô pha, sắc mặt không thay đổi, thật giống như không có suy nghĩ gì.

"Phương án này quá bất hợp lí, chúng tôi không có cách nào chấp nhận được." Vương Hàn Sơn nói:

"Joseph tiên sinh, chúng ta hay là nói về phương án thứ hai đi"

"Phương án thứ hai là chúng tôi yêu cầu tập đoàn Lăng Vân mau chóng ra thị trường, sau đó giao cho chúng tôi 51% cổ phần. Đây là hai phương án chúng tôi đã thương lượng được, các anh có thể cân nhắc một chút rồi lại quyết định sau cũng được."

Joseph không nói nhiều lời vô nghĩa, mà là đá bóng lại cho Lâm Dật bên này.

"Hai yêu cầu này đều hơi quá đáng, chúng tôi không thể đáp ứng được."

"Vậy thì không có cách nào nữa, đây là điểm mấu chốt của chúng tôi rồi." Joseph nhún vai nói:

"Nếu như cuộc đàm phán này không thể tiếp tục nữa, vậy thì chấm dứt ở đây đi. Tôi đã sắp xếp cơm trưa, có thể mời ba vị cùng nhau dùng bữa."

Thái độ kiêu ngạo của Joseph khiến cho Vương Hàn Sơn với Triệu Hà tức sôi ruột.

Hoàn toàn là khinh người quá đáng!

"Chuyện này còn chưa nói xong, cần gì phải ăn cơm gấp như vậy." Im lặng nãy giờ không lên tiếng Lâm Dật cười nói.

"Chúng tôi cũng đã đưa ra phương án giải quyết rồi, Lâm tiên sinh đã lựa chọn được chưa?" Joseph cười hỏi.

"Làm sao tôi có thể chọn được một cái thỏa thuận chết tiệt như vậy đây? Các anh cũng quá không hiểu tôi rồi."

Vương Hàn Sơn cong môi một cái, chẳng trách trước khi đi Thẩm Thục Nghi đã dặn dò mình nhiều lần, nhất định phải khống chế cảm xúc của Lâm Dật.

Trường hợp quan trọng như vậy, trực tiếp nói tục, tính khí này thật đúng là đủ táo bạo mà.

"Vậy anh muốn thế nào, tôi đoán người đứng sau chuyện này hẳn là anh, cho nên anh cũng có tư cách để đàm phán với tôi."

"Tôi chỉ muốn nói cho anh biết hai việc, thứ nhất, trên tay của tôi nắm giữ 12% cổ phần của Cyer, giống vậy tôi còn có 12% cổ phần của Intel. Thứ hai, tôi có quyền tham dự bỏ phiếu, tôi nghĩ các anh hẳn phải biết điều này có ý nghĩa gì."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở chỗ này đều choáng váng, trong đó có Joseph và đoàn đội của anh ta. Tất cả đều nhìn chằm chằm vào Lâm Dật với vẻ mặt khó mà tin được, lại như nhìn thấy Thượng Đế của bọn họ.

"Không thể nào, anh làm sao có thể có cổ quyền của Cyber với Intel được!"

"Không tin anh có thể đi điều tra thêm, anh cảm thấy ở dưới loại trường hợp này, tôi sẽ nói đùa với anh sao?" Lâm Dật chống đầu nói:

"Theo tôi được biết, ở công ty Cyer 12% cổ phần đã được tính là đại cổ đông thứ hai rồi. Mà ở Intel, trên tay tôi nắm 12% cổ phần thật sự là cổ đông lớn nhất rồi. Các anh cảm thấy, tôi có thể lợi dụng những cổ phần này làm chút chuyện gì đó không?"

Tim của Vương Hàn Sơn với Triệu Hà đang đập ầm ầm nhảy lên, nếu như tin tức này được tuyên bố ra ngoài. NASDAQ chắc chắn sẽ lặn mất tâm, thậm chí tất cả các ngành công nghệ ở Hoa Kỳ sẽ chịu ảnh hưởng. Nói không chắc còn có thể mang đến một vòng khủng hoảng kinh tế mới.

Ngoài ra, Cyber là nhà sản xuất thấu kính quang học tốt nhất thế giới, nếu như một người Trung Quốc ở nơi này nắm giữ được quyền lên tiếng thì đó sẽ là một chuyện cực kỳ kinh khủng, thậm chí nó sẽ ảnh hưởng đến việc sản xuất và chế tạo ở nước Mỹ.

Nhưng những điều này cũng chẳng là gì cả, quan trọng là 12% cổ phần của Intel.

Đây là một công ty đẳng cấp thế giới, hiện tại cổ đông lớn nhất của bọn họ là người Trung Quốc, chuyện này sẽ có tác động nghiêm trọng đến ngành công nghiệp CPU và chất bán dẫn ở Hoa

Kỳ!

Nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, Joseph và đám người lại một lần nữa tụ tập cùng một chỗ, châu đầu ghé tai, thảo luận chuyện biện pháp giải quyết.

Mà lần này, bọn họ là thật sự hoảng loạn.

Nếu như xử lý không tốt, đây chính là một trận tai họa rất đáng sợ!

"Đúng rồi, còn có một việc quên nói cho các anh biết, chip của Intel được phát triển dựa trên mã nguồn thế hệ thứ hai, mà ở trong phạm vi toàn thế giới, tôi đã độc lập phát triển mã nguồn thế hệ thứ hai tiên tiến nhất. Nếu như lại cho tôi thêm thời gian nửa năm nữa, mã nguồn của chip thế hệ thứ ba cũng sẽ được ra mắt. Vì vậy các anh đừng chỉ dựa vào ADM cứu vãn lĩnh vực này, bọn họ không thể chơi lại với tôi, bao gồm cả các anh cũng giống như vậy." Lâm Dật nói:

"Nằm mơ thì có thể, nhưng không thể nằm mơ giữa ban ngày được."

Đối với những người ở chỗ này mà nói, tin tức như thế không khác nào là một vụ nổ bom nguyên tử, khiến cho bọn họ rất khó tiếp thu.

"Lâm tiên sinh, tôi cảm thấy chúng tôi cần suy tính lại một chút. Hôm nay trước tiến hành tới đây thôi, chúng ta ngày mai lại tiếp tục."

"Có thể, cái tôi có chính là thời gian bồi chơi với các anh. Nhưng trước đó, tôi muốn gặp được người của tôi."

Joseph và những người khác lại thì thầm với nhau thương lượng một hồi lâu, sau đó mới nói với Lâm Dật:

"Có thể, chúng tôi sẽ đưa người đến địa điểm được chỉ định."

"Được, hi vọng các anh nói được và làm được."

"Chúng tôi sẽ, Lâm tiên sinh yên tâm."

"Đàm phán hôm nay liền tiến hành đến đây thôi." Lâm Dật nói:

"Đồng thời, tôi cũng hy vọng lần đàm phán tiếp theo có thể mau chóng tiến hành, đừng bắt tôi phải đợi lâu."

"Chúng tôi sẽ sắp xếp nhanh chóng."

Nói đơn giản vài câu, hội nghị cứ như vậy kết thúc, người của Lãnh sự quán Trung Quốc ở bên ngoài, đưa Lâm Dật với ba người về tới chỗ ở.

"Lâm tiên sinh, anh đúng là quá tuyệt vời. Nhiều năm như vậy, người trẻ tuổi có thể làm cho tôi nhìn với cặp mắt khác xưa không có mấy người, anh đúng là số một." Vương Hàn Sơn kích động nói.

"Nói thật, nếu như con trai của tôi được một nửa như anh, tôi liền thỏa mãn rồi." Triệu hà nói.

"Thực ra tôi cũng không muốn sớm như vậy đã bại lộ, nhưng hết cách rồi. Những người này quả thật có chút cưỡng ép, cho nên phải đem hai lá bài tẩy này ra."

"Người thế hệ trước đều nói đi một bước tính ba bước, anh thực sự là trò giỏi hơn thầy, nhìn nào chỉ có ba bước chứ, ba trăm bước cũng sắp có."

"Hết cách rồi, có vài thứ bị người cắt cổ, nếu muốn bắt kịp từng bước, nhất định phải tiêu tốn không ít mấy năm, con đường này tất nhiên không thể thực hiện được. Mà đường rẽ vượt qua lại tồn tại phiêu lưu, cho nên phải sớm mua bảo hiểm trước."

"Đúng." Vương Hàn Sơn thở dài, lấy tư cách là lãnh đạo Bộ công thương, anh hiểu rất rõ những chuyện này.

"Lúc trước, những liệt sĩ chiến đấu xương máu là anh hùng dân tộc của chúng ta. Mà bây giờ doanh nhân giống như anh là hình mẫu của thời đại mới, tất cả chúng tôi nên học hỏi từ anh."

"Giám đốc Vương nói quá rồi, tôi chỉ là làm chuyện tôi nên làm mà thôi."

"Được rồi, cái đề tài này kết thúc thôi, tối nay hai người chúng ta đi uống cùng nhau."

"Không thành vấn đề."

Không bao lâu sau, xe chạy đến đại sứ quán.

"Các anh đi vào trước, tôi ở đây đợi một lát, đoán chừng cũng sắp đến rồi."

"Vậy chúng tôi đi làm việc bàn giao báo cáo, một lát nữa nói chuyện sau."

"Được."

Lâm Dật đứng ở cửa vào, không bao lâu, người phụ trách đưa đón Điền Nghiên lái xe tới.

Lâm Dật tự mình đi xuống giúp cô mở cửa xe ra, nhưng mới vừa vừa xuống xe, Điền Nghiên liền ôm lấy Lâm Dật.

"Tôi biết anh nhất định sẽ đến mà."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1139.

Chương 1140. Đi Làm Việc Riêng

Lâm Dật mở hai tay ra, ôm lấy Điền Nghiên.

"Bị dọa phát sợ, khổ cực cô rồi."

Nếu như chuyện như vậy xảy ra ở trong nước, Điền Nghiên thật sự sẽ không sợ sệt gì. Nhưng nơi này là nước Mỹ, những người này đều là không nói đạo lý, cho nên trong lòng cô ấy sợ hãi và lo lắng là điều có thể hiểu được.

Cho dù cô ấy là giám đốc điều hành của tập đoàn Lăng Vân, nhưng sau giờ làm việc cô ấy vẫn là một người phụ nữ bình thường.

Gặp phải chuyện như vậy, tự nhiên sẽ căng thẳng và bất lực.

"Ban đầu tôi thực sự sợ hãi, không nghĩ tới bọn họ sẽ làm như vậy, một chút đạo lý cũng không nói. Nhưng sau đó tôi đã nghĩ thông suốt, tôi nghĩ anh chắc chắn sẽ tới đón tôi sau khi biết tin tức. Từ lúc đó về sau, tôi không còn sợ hãi nữa."

"Nghĩ như vậy là được rồi, chỉ cần là người của tôi, người khác sẽ không thể chạm vào được."

Hô ~~

Điền Nghiên hít một hơi sâu, "Tuy rằng hai chúng ta chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường. Nhưng anh nói những lời này, khiến cho tôi có loại cảm giác yêu đương vậy."

"Coi như là ông chủ phát phúc lợi cho cô đi, có thể ở trong lòng tự sướng một chút."

"Không được, tự sướng quá vô vị rồi, càng nghĩ càng thèm."

"Được rồi, đứng đắn một chút, nơi này là cửa đại sứ quán, nơi trang nghiêm như vậy không thích hợp ăn nói linh tinh."

Hai người tách ra, Lâm Dật đưa Điền Nghiên tiến vào.

Mà lúc này đây, Vương Hàn Sơn với Triệu Hà cũng đi ra, chủ động bắt tay với Điền Nghiên.

"Khổ cực cho cô rồi."

"Không khổ cực, đây đều chuyện chúng ta nên làm."

"Đi thôi, đây không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta đến phòng họp, chúng tôi cũng muốn biết ngọn nguồn của chuyện này."

"Được."

Một nhóm bốn người tới phòng họp, bầu không khí tương đối thoải mái.

"Trước tiên nói một chút về tình hình ở bên này." Vương Hàn Sơn mở miệng nói:

"Chuyện này xảy ra quá đột ngột, tôi hoài nghi các anh hẳn là bị tố cáo. Cho nên trong quá trình mua sắm toàn cầu, các anh có xâm phạm đến lợi ích của những người khác không?"

"Cái này quả thật là không có, tất cả các hành động của chúng tôi đều là hợp lý và hợp pháp. Về các dự án mua sắm thương mại cũng hoàn toàn dựa theo các thủ tục ở đây, cũng không hề xâm phạm lợi ích của bất luận người nào." Điền Nghiên nói:

"Cho nên tôi cảm thấy, trong này có hai loại khả năng."

"Từ từ nói, không cần vội." Triệu Hà nói.

"Loại thứ nhất, có thể là do chính nước Mỹ. Trước đây rất lâu, để hạn chế sự phát triển của Trung Quốc, bọn họ đã bí mật thực hiện một loạt hành động mờ ám. Mà lần này, bọn họ không muốn giả bộ nữa, liền trực tiếp động thủ."

"Có loại khả năng này tồn tại, bọn họ ở trong bóng tối mờ ám, quả thực làm người ta cảm thấy thật trơ trẽn mà." Triệu Hà nói.

"Loại thứ hai, chính là như giám đốc Vương mới vừa nói, có người đã tố cáo chúng tôi. Nhưng tôi cảm thấy người tố cáo chúng tôi không phải từ nước Mỹ. Bởi vì tất cả dự án tôi làm đều rất sạch sẽ, chọn không ra bất kỳ tật xấu nào. Mà nhà tư bản nước Mỹ, cũng sẽ không cùng với tiền đối nghịch, cho nên khả năng tố cáo chúng tôi rất là nhỏ."

"Ý của cô là nói, người tố cáo các cô là đến từ trong nước?"

"Bởi vì tập đoàn Lăng Vân phát triển quá nhanh, động đến vô số người, lại có quá nhiều người ghen tị với ông chủ của chúng tôi, cho nên đã bị người ta tố cáo."

Đùng!

Vương Hàn Sơn tức giận vỗ bàn một cái.

"Quả thực là hồ đồ! Chờ tôi điều tra rõ ràng chuyện này, nhất định phải nghiêm túc xử lý!"

Là lãnh đạo Bộ công thương, xảy ra chuyện như vậy, Vương Hàn Sơn còn tức giận hơn so với Triệu Hà.

Lâm Dật ngồi trên ghế dựa không lên tiếng.

Anh hiểu tâm trạng của Vương Hàn Sơn, nhưng có thể xử lý được hay không, cũng không phải do ông ta có thể quyết định

được.

Ở trong nước, người dám tố cáo tập đoàn Lăng Vân, không phải chỉ có lá gan lớn, nếu như không có chút phân lượng, cũng sẽ không có năng lực làm ra chuyện như vậy.

Dù sao thì chuyện của công ty chi nhánh bên Mỹ cũng rất bí mật, thêm vào Thẩm Thục Nghi thì cũng chỉ có sáu người biết.

Nếu như không có bối cảnh mạnh mẽ, muốn tra được những chuyện này là không thể nào.

Cho nên, với thân phận của Vương Hàn Sơn, thật sự rất khó để xử lý chuyện này, trừ phi người đứng đầu của bọn họ đứng ra.

"Giám đốc Vương nguôi giận, bây giờ không phải là lúc để tức giận."

Điền Nghiên cười nói, cố gắng tạo ấn tượng tốt với Vương Hàn Sơn. Dù sao cũng là lãnh đạo phụ trách thương vụ, mối quan hệ này vẫn còn cần kết giao.

"Tiểu Điền nói có đạo lý, nhiệm vụ trước mắt là đem chuyện bên này đều xử lý tốt. Về chuyện người tố giác, cứ từ từ quay lại điều tra là được. Nhất định phải cho tập đoàn Lăng Vân một lời giải thích, không có khả năng để một doanh nghiệp quốc gia bị hàm oan như vậy được."

Những lời mà Triệu Hà nói, chính là muốn nói cho Lâm Dật nghe.

Nếu như nói chính xác hơn, thật ra là nói cho Thẩm Thục Nghi, dù sao quan hệ của hai người cũng rất thân thiết, quan hệ tốt với Lương gia đối với mình cũng có lợi.

Vương Hàn Sơn gật đầu, "Nhưng quá trình đàm phán tiếp theo không phải là vấn đề lớn, người đều đã trở về, quyền chủ động liền ở trên tay của chúng ta."

"Vậy trước tiên như này, bất kể nói thế nào, cũng coi như là vấn đề đã được giải quyết tốt đẹp rồi, đây chính là trong cái rủi có cái may rồi." Triệu Hà nói.

"Đúng vậy." Vương Hàn Sơn đứng dậy nói:

"Đi thôi, đi ăn chút gì trước, Điền tổng cũng quay về rồi, vừa vặn xóa tan nỗi sợ của cô ấy, tôi cùng với Lâm tổng muốn uống chút, coi như là chúc mừng."

"Không thành vấn đề."

Sau khi cơm nước xong, đã là hơn bốn giờ chiều, Lâm Dật chỉnh lý lại quần áo trên người, chuẩn bị ra ngoài.

"Anh định làm gì?"

"Ra ngoài làm ít chuyện, một lúc nữa sẽ về, cô ở đây không nên chạy loạn."

Lâm Dật biết đức tính của người Mỹ, nói không chắc lúc nào liền sẽ hối hận với quyết định của mình làm.

Nhưng chỉ cần Điền Nghiên ở lại chỗ này là có thể an toàn, không ai dám động đến cô ấy, nếu không sẽ kích động tranh chấp giữa hai quốc gia.

"Nhưng lúc này anh đi ra ngoài cũng không an toàn."

"Yên tâm, bọn họ không giữ được tôi, cô cứ yên tâm ở lại đây là được rồi."

Nói xong, Lâm Dật đi ra ngoài cũng không quay đầu lại, chuẩn bị đi làm chuyện riêng của mình.

Ra cửa, Lâm Dật đi mua một chiếc vali cực lớn, sau đó đến ngân hàng đổi 5 triệu đô la, toàn bộ sau khi làm xong mọi chuyện cũng đã hơn sáu giờ tối.

Khi màn đêm bao phủ toàn bộ San Francisco, Lâm Dật gọi điện thoại cho Joseph.

"Xin chào, xin hỏi anh là ai?"

"Tôi là Lâm Dật, chúng ta lúc ban ngày đã gặp mặt, hẳn không có quên tôi chứ."

"Không có, thời gian đàm phán tiếp theo vẫn chưa được định ra, anh không nên gấp gáp như vậy."

"Tôi muốn nói không phải việc này, tôi muốn gặp mặc anh nói chuyện riêng." Lâm Dật cười nói:

"Hơn nữa tôi con chuẩn bị cho anh một món quà lớn, tôi nghĩ anh nhất định sẽ thích nó."

"Anh có thể tới nhà tôi uống một ly rượu đỏ, tôi cũng muốn nói chuyện với anh về chuyện này."

"Được."

Dựa theo địa chỉ của Joseph cung cấp địa, Lâm Dật đi tới nhà anh ta.

Nhà của anh ta hoàn toàn khác so với những gì Lâm Dật đã tưởng tượng.

Nhà của anh ta cũng không tính là xa hoa, hơn nữa còn có chút lộn xộn, trong nhà trừ anh ta ra, chỉ có một con chó.

Hơn nữa cũng không có đồ dùng cho nữ, các loại dấu hiệu đều cho thấy, ông ta là một ông già sống một mình.

"Vợ chồng tôi đã ly hôn một năm trước, hiện tại tôi ở một mình. Anh muốn nói gì thì nói đi, có thể nói thẳng, không cần lo lắng người khác nghe được."

"Đừng có gấp, nói chuyện chính trước đó, tôi cho anh xem cái này."

Nói xong, Lâm Dật mở vali ra, Joseph trong nháy mắt nhìn thẳng.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1140.

Chương 1141. Mùi Vị Âm Mưu

Nhìn thấy trong vali đầy tiền, Joseph cảm thấy choáng váng.

Ở trong nước, 5 triệu đô la không thể mua được một căn nhà ở các thành phố hạng nhất, nhưng bởi vì tỷ giá hối đoái, 5 triệu đô la cũng được coi là một nửa của cải rất đáng kể rồi.

Dù đã hơn ba năm kể từ khi nhậm chức, cũng có không ít người, cho mình khoản thu nhập xám này, nhưng từ trước tới nay chưa từng gặp qua ai đưa số tiền lớn như vậy.

"Lâm tiên sinh, anh muốn làm gì?" Joseph tay chân luống cuống, anh cũng không biết Lâm Dật định làm gì.

Nhưng nhìn thấy một lúc nhiều tiền như vậy, khiến anh không có cách nào bình tĩnh được.

Lâm Dật kéo một cái ghế qua, tự mình rót ly rượu đỏ.

"Tôi nghĩ, các anh bên này đã có quyết định."

"Anh là đang đề cập đến chuyện của cô Điền sao."

"Nếu không anh nghĩ tôi tới đây làm gì? Chẳng lẽ giới thiệu cho anh bạn già, đến đoạn tình yêu xế bóng sao?"

"Hết sức xin lỗi, chúng tôi vẫn chưa thương lượng được kết quả, anh vẫn là nên quay về đợi đi." Joseph nhún vai một cái nói.

"Nếu như vậy, hôm nay nói chuyện không cần thiết tiếp tục nữa." Lâm Dật đem rượu đỏ trong ly uống một hơi cạn sạch, "Cám ơn rượu của anh, hình như là cách năm vại nước, hương vị không tệ."

Nói xong, Lâm Dật đóng lại vali, chuẩn bị rời đi.

"hey, Lâm tiên sinh, anh rốt cuộc là muốn làm cái gì?" Joseph từ phía sau gọi Lâm Dật lại, "Tôi cảm thấy chúng ta có thể nói chuyện."

"Đó là chuyện tôi muốn hỏi, tôi cần một đáp án cụ thể."

Joseph chần chờ chốc lát, nói: "Chúng tôi có thể không truy cứu chuyện này, nhưng anh phải đáp ứng với tôi một chuyện."

"Chuyện gì anh nói đi."

"Anh không được sử dụng cổ phần của Cyber với Intel trên tay anh, làm ảnh hưởng đến sự phát triển kinh tế của nước Mỹ."

"Ha ha ..."

Lâm Dật bật cười, "Người Mỹ các anh thực sự là hài hước, các anh lén lút cản trở người khác, vậy mà lại không cho phép người khác cản trở các anh sao? Này có phải là tiêu chuẩn kép quá hay không?"

Joseph không hiểu lắm "Tiêu chuẩn kép" là có ý gì, nhưng anh có thể đoán ra được, hẳn là đang chửi mình ích kỷ.

"Chuyện này không phải do tôi quyết định, cho nên tôi cũng không có cách nào." Joseph vô tội nói: "Nhưng tôi hi vọng anh có thể làm được."

"Trước hết, anh không đủ tư cách nói điều kiện với tôi, người tôi đã mang đi, anh nên đặt mình đúng vị trí của anh."

"Không!"

Joseph nói: "Anh làm như vậy là không thành thật, chúng tôi chỉ là tạm thời đem người giao trả lại cho anh, chuyện này vẫn chưa được giải quyết hoàn toàn!"

"Anh đang nói chuyện với tôi về công lý, đạo đức sao?" Lâm Dật hỏi ngược lại:

"Lẽ nào nhìn tôi trông giống như là người tốt sao? Khiến cho anh tin tưởng tôi như vậy sao?"

Joseph không lên tiếng, cảm giác như mình đã bị trúng kế.

"Nhưng mà anh yên tâm, tôi là thương nhân, trên thương trường, chỉ cần các anh không quá mức, tôi cũng sẽ không cùng các anh ăn thua đủ." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa hôm nay tôi đến đây, là muốn thương lượng với anh một chuyện, nếu như anh đồng ý phối hợp với tôi, số tiền kia sẽ là của anh, hơn nữa sẽ không có ai biết hết."

Joseph trầm mặc không lên tiếng, nhìn Lâm Dật, sau đó nhìn mấy tờ đô la trong vali.

Nói không động tâm, đó là giả dối.

"Anh muốn tôi làm gì cho anh?"

"Khởi tố Điền Nghiên cùng với tôi!"

...

Hơn tám giờ tối, Lâm Dật lái xe về tới đại sứ quán.

"Lâm tổng, anh rốt cuộc cũng trở về rồi."

Biết Lâm Dật trở về, Điền Nghiên trước tiên đã đến phòng của anh.

"Có việc gì?"

"Tình hình ở trong nước không được tốt lắm, cổ phiếu của Long Tâm với Didi vẫn còn đang giảm." Điền Nghiên nói:

"Trong số những công ty chúng ta đầu tư, trong đó có sáu công ty đã ra thị trường, giá thị trường cũng không được khá lắm. Từ lúc mới bắt đầu đến bây giờ, tổn thất đã hơn 10 tỷ rồi, thậm chí hội đồng khoa học công nghệ đổi mới cũng trở nên náo loạn. Vừa nãy Kỳ tổng gọi điện thoại tới cho tôi, nói hôm nay bộ công nghiệp và công nghệ thông tin và bộ phận giám sát tài chính sẽ đến công ty để nói chuyện với các giám đốc cấp cao, chuyện náo động đến có chút lớn rồi."

"Là bọn họ đến công ty đúng không?"

"Đúng thế."

"Vấn đề không lớn." Lâm Dật một chút cũng không lo lắng.

Buổi nói chuyện này là phân thành hai loại, trong đó là lãnh đạo ban ngành liên quan chủ động đi qua, một loại khác là có người nhờ đi qua.

Mặc dù chỉ là câu hỏi là ai đi, nhưng tính chất lại có khác biệt một trời một vực.

Nếu như là lãnh đạo ban ngành liên quan chỉ là đến tập đoàn Lăng Vân để nói chuyện với các nhà lãnh đạo có liên quan, đó là để biết tình hình thực tế, muốn biết nguyên nhân cụ thể.

Chỉ có mệnh lệnh cải cách và chỉnh đốn bằng lời nói sẽ được ban hành, vấn đề không lớn, sẽ không tạo thành tác động đáng kể gì.

Nhưng nếu như có người nhớ đến nói chuyện, vậy thì phải cẩn thận.

Bởi vì rất có thể đạt được một tờ lệnh cấm, lúc đó nó mới thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn.

Ngoài ra, vẫn còn có Thẩm Thục Nghi trấn giữ ở trong nước, Lâm Dật không có chút nào lo lắng.

Chỉ cần bà ấy không gọi điện thoại cho mình, công ty bên kia cũng sẽ không có chuyện gì.

"Anh bình tĩnh như vậy, không phải là có người bảo đảm cho chúng ta à?" Điền Nghiên dò hỏi.

"Đảm bảo chúng ta ngược lại có chút nghiêm trọng, chỉ là có người cho lật tẩy, ảnh hưởng nhất định sẽ có, nhưng sẽ không thương gân động cốt." Lâm Dật nói:

"Đúng rồi, cô cần phải chuẩn bị tâm lý, cô có thể phải ra hầu tòa trong vài ngày nữa."

...

Khi Điền Nghiên lo lắng như thế, cô cũng bị ảnh hưởng bởi Long Tâm và Didi.

Ban đổi mới khoa học kỹ thuật trong nước như lặn mất tăm, xuất hiện mức độ ngã xuống lớn.

Những chuyện này, Thẩm Thục Nghi vẫn đang nhìn xem thử, nhưng không có bất kỳ động tác nào.

Giới hạn hàng ngày trên thị trường chứng khoán căn bản cũng không tính là gì.

Với số lượng này của bọn họ, rất nhiều chuyện cũng có thể điều khiển được.

Chỉ là vào lúc này bà mới ý thức được tập đoàn Lăng Vân đã phát triển trở thành một quái vật khổng lồ như vậy.

Bằng sức một người, liền có thể lay động toàn bộ hội đồng sáng tạo khoa học kỹ thuật, ở trong nước, vẫn là người đầu tiên từ trước đến nay.

Thẩm Thục Nghi ngồi vững buông cần, không chút hoang mang, thậm chí cũng không có ý định xử lý.

Nhưng thời điểm này, bộ phận giám thị lại ngồi không yên.

Nếu bảng đổi mới công nghệ khoa học cứ rơi vào tình trạng như thế này, rất có thể nó sẽ bị những người có dụng ý lợi dụng đến, cuối cùng nó sẽ phát triển thành một cơn bão hồ điệp. Cuối cùng người gặp xui xẻo tính tiền vẫn là dân chúng bình thường, như vậy là không được.

Do đó, vào ngày thứ hai sau cuộc phỏng vấn, bộ ngành quản lý đã ban hành {{ Kế hoạch và tuyên bố cho ngành công nghiệp bán dẫn}}.

Nội dung quan trọng nhất trong đó phải kể đến đó chính là các phân khu lớn và đảm bảo chính sách hỗ trợ.

Còn kém nói rõ cho những người khác, chúng tôi đang hỗ trợ tập đoàn Lăng Vân, không nên như con thiêu thân lao vào.

Căn cứ vào lý do như vậy, cổ phiếu của Long Tâm và Didi đã nhanh chóng ngừng bị tụt giảm, thậm chí còn có xu hướng đi lên.

Nhưng điều kỳ lạ là không thể tìm thấy tuyên bố liên quan nâng đỡ tập đoàn Lăng Vân vào ngày hôm sau.

Lại như chưa từng xuất hiện, nhưng giá trị cổ phiếu của Long Tâm với Didi vẫn duy trì ở trạng thái rất ổn định, không có bất kỳ biến động nào khác.

Mục đích đã đạt được.

Nhưng chuyện này, đã khơi dậy tính cảnh giác của Thẩm Thục Nghi.

Một phần văn kiện đỏ của chính nhị bát kinh cứ như vậy biến mất, điều này hoàn toàn không hợp lý.

Nhưng Thẩm Thục Nghi nhạy bén đã ngửi được một chút mùi vị âm mưu.

Trực giác của bà nói cho bà biết, có thể là có người đang bí mật làm rối tình hình đã ra tay rồi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1141.

Chương 1142. Thêm Một Mồi Lửa

Yến Kinh, đại viện bộ và uỷ ban trung ương.

Ba người đang uống trà ở trong sân.

Đó là cha con Hàn Kim Lôi cùng với Triệu Quốc Bình.

"Tiểu Bình, chân của cháu thế nào rồi, khá hơn không?" Triệu Quốc Bình hỏi.

"Mọi thứ đều ổn, nhưng vẫn chưa thể hoạt động quá kịch liệt được."

Hoạt động kịch liệt mà Hàn Nhân Bình đang đề cập tới, cũng không phải là vận động như người bình thường, mà là chiến đấu cường độ cao.

Dù sao anh ta đã từng tham gia huấn luyện thử của lữ đoàn Trung Vệ.

"Đáng tiếc, nếu không cháu bây giờ cũng có thể tiến vào lữ đoàn trung vệ rồi."

"Đừng nhắc đến anh ta!" Hàn Nhân Bình nói: "Tiền đồ của cháu đều bị anh ta làm hỏng!"

Với tình hình hiện tại của Hàn Nhân Bình, đợi đến lần nữa cử hành huấn luyện thử của lữ đoàn trung vệ, anh vẫn còn có cơ hội trúng cử.

Nhưng bây giờ, Lâm Dật đã trở thành một thành viên của lữ đoàn trung vệ, hơn nữa còn trở thành đội phó.

Có một người như vậy ở trong lữ đoàn trung vệ, mình có gia nhập hay không cũng không cần thiết nữa.

Triệu Quốc Bình nhấp một ngụm trà, "Tôi biết trong lòng cháu có oán khí, chuyện này không xử lý cậu ta sao."

"Xử lý như thế nào?" Hàn Nhân Bình hỏi:

"Trước tiên không nói đến thân phận của anh ta ở lữ đoàn trung vệ, chỉ riêng về thành tích kinh doanh của anh ta cũng đủ để cho anh ta đứng ở thế bất bại rồi. Ngoài ra, đứng phía sau anh ta còn có người của Lương gia, có bọn họ làm chỗ dựa, bất luận người nào muốn động đến anh ta, cũng không dễ dàng."

"Nói thì nói như thế không sai, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, anh ta cũng không có cái gì đáng sợ." Triệu Quốc Bình nói:

"Lữ đoàn Trung vệ đúng là nơi có thể đang được giá trị bản thân, thăng tiến nhanh chóng. Nhưng này phải chờ tới khi anh ta lập đầy đủ chiến công, đồng thời có thể sống sót trở về mới được. Với tính cách phách lối kia của anh ta, nói không chắc lúc nào đó sẽ phải chết ở trên chiến trường, điểm ấy cháu không cần lo lắng."

"Cháu biết." Hàn Nhân Bình gật đầu nói: "Nhà họ Lương bao che cho Lâm Dật như vậy, không có cách nào động thủ được."

"Cậu nghĩ chuyện này phức tạp rồi." Triệu Quốc Bình nói:

"Lương gia sở dĩ bao che cho Lâm Dật là vì ở trên người anh ta còn có thể có lợi. Nếu như giá trị thương mại của anh ta bị phá huỷ, Lương gia sẽ không thể che chở cho anh ta được nữa."

"Nhưng câu hỏi đặt ra là, Lương gia sẽ đứng yên nhìn chú hủy diệt bản đồ thương mại của Lâm Dật sao?" Hàn Nhân Bình nói: "Tôi cảm thấy không thể."

"Hai gia tộc chúng ta xác thực không có năng lực như vậy, nếu như lại thêm nhà họ Vương nữa thì sao?"

"Vương gia sẽ ra mặt sao?"

Đây là điều mà Hàn Nhân Bình không nghĩ tới.

Vương gia là đệ nhất gia tộc cao quý ở Yến Kinh, thực lực vượt xa tất cả mọi người.

Coi như là Lương gia, ở trước mặt bọn họ cũng phải tránh né mũi nhọn. Nếu như chuyện này là do Vương gia chủ đạo, như vậy Lâm Dật với Lương gia cũng không còn đáng sợ nữa.

Sau khi biết được thân phận thật sự của Lâm Dật, nhà họ Hàn và Triệu dám đối đầu làm đối thủ của anh, hoàn toàn là bởi vì có Vương gia.

Nếu không có Lâm Cảnh Chiến ngồi sau lưng Lâm Dật, bọn họ cũng không dám manh động.

Nhưng có Vương gia tham dự vào, mọi chuyện liền không giống nhau.

Cho dù anh ta là con trai của Lâm Cảnh Chiến, cũng không cần phải sợ!

Là đệ nhất gia tộc cao quý ở thành phố Yến Kinh, lai lịch của Vương gia cũng không phải là thổi phồng lên.

"Cha, chú Triệu, mấy ngày trước khoa chế bản một mực ngã xuống, hẳn là do hai người làm?" Hàn Nhân Bình thử thăm dò hỏi.

"Không chỉ có chúng ta, còn có rất nhiều người." Triệu Quốc Bình nói:

"Nhưng ở trong nước bên này, chỉ là trò đùa trẻ con, chúng ta cũng không xem là chuyện quan trọng gì. Chủ yếu vẫn là ở nước ngoài bên kia, đoán chừng lần này, có thể trực tiếp đánh ngã anh ta xuống!"

"Nước ngoài?"

"Nếu không tại sao nói Vương gia tay mắt mở trời chứ." Triệu Quốc Bình cười ha hả mà nói:

"Lâm Dật tiểu tử kia, ở nước ngoài thành lập một công ty, sau đó bắt đầu thu mua thiết bị bán dẫn trên toàn cầu, cháu nói anh ta có nhiều ý đồ xấu hay không?"

"Chuyện này không có khả năng lắm." Hàn Nhân Bình nói: "Nước Mỹ bên kia, ở trong bóng tối ngán chân chúng ta, nhất định sẽ ngăn cản bọn họ."

"Nhưng mấy ngày trước, chúng ta đã tố cáo công ty của anh ta ở Mỹ, đã bị tòa án liên bang San Francisco bắt giữ, vì gây nguy hiểm cho an ninh quốc gia."

"Còn có việc này nữa sao?"

Biết được tin tức này, Hàn Nhân Bình sửng sốt một hồi lâu.

"Đương nhiên rồi, nhưng mà việc này còn phải cảm ơn Vương gia, nếu không vẫn đúng là không bắt được nhược điểm của anh ta."

Vẻ mặt Hàn Nhân Bình lộ ra sự vui mừng.

Người của bọn họ đã bị bắt ở nước Mỹ, đây chính là cơ hội tự nhiên để đả kích anh ta.

Tất nhiên có thể làm cho anh ta thất bại thảm hại, ngay cả sản nghiệp trong nước cũng sẽ chịu ảnh hưởng đến!

Đế chế tài chính do anh ta thành lập này cũng sẽ sụp đổ trong khoảng thời gian ngắn!

Két kẹt ——

Đúng lúc này, một chiếc Mercedes-Benz Maybach màu đen, dừng ở cách đó không xa.

Một người đàn ông mặc tây trang màu đen từ trên xe bước xuống.

Người đàn ông này là Lý Chấn, là trợ lý kiêm thư ký của Hàn Kim Lôi.

"Hàn tổng, nước Mỹ bên kia có tiến triển mới rồi."

"Từ từ nói, không cần phải vội."

"Sau khi tin tức về việc Điền Nghiên được truyền trong nước, Lâm Dật đã đến San Francisco xử lý việc này càng sớm càng tốt, kết quả anh ta cũng đã bị bắt."

"Ha ha ..."

Hàn Kim Lôi bật cười, "Việc này thật thú vị, quả nhiên nằm trong dự đoàn của tôi."

Mặc dù Điền Nghiên luôn kiểm soát các công ty ở bên Mỹ, nhưng người Mỹ cũng không ngốc, công thêm vào tin tức bên trong, đã nói rõ rằng ông chủ đứng sau họ chính là Lâm Dật, chủ tịch tập đoàn Lăng Vân.

Việc nước Mỹ bên kia trực tiếp ra tay đem bọn họ bắt lại, cũng là chuyện đương nhiên.

"Sau đó thì sao, nước Mỹ bên kia chuẩn bị xử lý như thế nào?" Hàn Kim Lôi ngậm thuốc lá hỏi.

"San Francisco bên kia, chuẩn bị gần đây thẩm tra xử lí chuyện này. Nhưng bọn họ đang tìm chứng cứ, tình hình không lạc quan như trong tưởng tượng của chúng ta."

"Tìm chứng cứ? Này còn cần tìm chứng cứ sao? Không phải tất cả đã rõ ràng rồi sao?" Triệu Quốc Bình nói.

"Chuyện này tôi cũng đã nghĩ qua, đổi lại là người bình thường, dùng phương thức này cũng không sao. Nhưng đối phương là Lâm Dật, trước tiên không nói đến năng lực của anh, chỉ là với một mình Lương gia, cũng không có khả năng để nước Mỹ dễ dàng động thủ. Cho nên bọn họ đang tìm kiếm càng nhiều chứng cứ hơn, trong thời gian ngắn không có cách nào để đưa ra phán quyết đối với Lâm Dật."

"Này ngược lại là có vấn đề." Ba người họ đều im lặng.

Mục đích cuối cùng của bọn họ chính là muốn đánh chết Lâm Dật.

Nhưng anh ta tất nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Giả như không có bằng chứng xác thực, đối với anh ta thật sự không có ảnh hưởng gì.

Coi như là có ảnh hưởng, cũng sẽ ở trong phạm vi chịu đựng được.

Nhưng nếu rơi vào trường hợp này, hành động của mình liền mất đi ý nghĩa.

"Ngoài ra, tin chúng ta tố giác, không phải tự mình đưa đến tòa án liên bang San Francisco sao? Bọn họ đã tìm thấy đoạn video trong ngày và muốn tìm ra người đã gửi bức thư đến, dùng để làm bằng chứng chống lại Lâm Dật, cho nên chúng ta bên này, có phải hay không ..."

"Ý của anh là giúp bọn họ một chút sức lực?"

"Tôi là nghĩ như vậy." Lý Chấn nói:

"Nếu không vụ án này sẽ tiếp tục bị trì hoãn. Khi hết thời gian, Lâm Dật và Điền Nghiên sẽ được thả ra, cứ như vậy, bọn họ không chỉ có không có chuyện gì, mà còn có thể thu mua thiết bị tân tiến. Đợi cho đến lúc đó, danh tiếng của tập đoàn Lăng Vân có thể sẽ đạt đến một tầm cao chưa từng có. Và đế chế thương mại của anh ta cũng sẽ càng thêm vững chắc."

Hàn Kim Lôi không lên tiếng gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Triệu Quốc bình.

"Suy nghĩ của anh thì sao?"

"Việc này chúng ta có chút bị động, với trình độ xảo quyệt của Lâm Dật, nếu như không thể đưa ra bằng chứng chắc chắn, xác thực rất khó làm được." Triệu Quốc Bình rầu rĩ nói, "Cho nên tôi tán thành, ở sau lưng bọn họ cho thêm một mồi lửa, để anh ta chết nhanh một chút."

Sau một hồi im lặng, Hàn Kim Lôi nói:

"Việc này cần phải thảo luận với nhà họ Vương, nhưng tôi cảm thấy vấn đề cũng không lớn."

Nói xong, Hàn Kim Lôi nhìn Lý Chấn nói: "Anh chuẩn bị trước, sắp xếp tất cả chứng cứ lại. Nếu như việc này định ra, liền đi Mỹ một chuyến, đốt thêm cho anh ta một mồi lửa."

"Biết rồi Hàn tổng."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1142.

Chương 1143. Đủ Tư Cách Để Cười

Trong ba ngày sau đó, cuộc sống của Lâm Dật có thể được mô tả như là thư giãn thoải mái.

Không giống như Điền Nghiên, cô chỉ có thể ở lại trong đại sứ quán, còn anh được ra ngoài đi dạo, thậm chí còn đi lướt sóng ở bãi biển.

Mà đám người, cũng đúng hẹn chờ lệnh hầu tòa án liên hợp San Francisco.

Vụ kiện sẽ được xét xử sau ba ngày nữa.

Sau khi biết được tin tức này, Lâm Dật đã gọi điện thoại trước cho Joseph.

"Có tiến triển gì không?"

"Có người nguyện ý ra tòa làm chứng, họ nói rằng họ có đủ bằng chứng để chứng minh rằng là chuyện này do các anh làm. Cho nên tòa án liên bang đã chuẩn bị sẵn sàng mở phiên tòa xét xử vụ án này."

"Người kia ở đâu, tôi có thể gặp anh ta một lần không?" Lâm Dật hỏi.

"Cái này hình như là không được, chúng tôi là thông qua điện thoại để liên lạc, anh ta cũng không muốn lộ diện sớm. Nếu như anh muốn gặp anh ta, chỉ có thể đợi đến phiên tòa thôi."

"Được, tôi biết rồi."

Nói đơn giản vài câu, Lâm Dật liền cúp điện thoại, sau đó bắt đầu chuẩn bị ra hầu tòa.

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, nhưng Lâm Dật lại ít xuất hiện hơn, không đi đâu hết mà chỉ ở trong đại sứ quán. Cho người ta ảo giác rằng anh đã bị hạn chế quyền tự do cá nhân.

Sáng sớm ngày thứ ba, Vương Hàn Sơn với Triệu Hà chủ động tới tìm Lâm Dật.

"Anh có chắc biện pháp này ổn không?"

"Chỉ có thể lấy ngựa chết làm ngựa sống, phải thử một lần, đây là cách duy nhất bây giờ."

Đối với Vương Hàn Sơn với Triệu Hà, Lâm Dật không giấu diếm kế hoạch của mình.

Nhưng trong lòng anh, cũng mang theo điểm phòng bị.

Bởi vì anh với Thẩm Thục Nghi đều cảm thấy người đứng sau lưng giở trò ở Trung Quốc nhất định có tai mắt. Cho nên ở một mức độ nào đó, Vương Hàn Sơn với Triệu Hà cũng không đủ để tin tưởng được.

Lâm Dật rất sợ tin tức này sẽ truyền về trong nước, vì vậy anh đã liên lạc trước với Thẩm Thục Nghi, để bà ấy căn dặn Vương Hàn Sơn với Triệu Hà không được tiết lộ bất kỳ tin tức nào.

Tuy rằng chưa nói đến hậu quả là cái gì, nhưng họ cũng đã làm trong lĩnh vực này nhiều năm, biết rõ chuyện lần này làm có ý nghĩa như thế nào.

Nếu như tin tức để lộ ra, sự nghiệp của mình cũng sẽ kết thúc tại đây.

Trong trò chơi quyền lực này, không có ai sẽ cho bạn cơ hội để thử và mắc sai lầm, đi nhầm bất kỳ một bước nào cũng có thể nói là tai hoạ ngập đầu!

Cho nên hai người vẫn luôn miệng kín như bưng, không để lộ bất kỳ tin tức gì.

Sau khi chuẩn bị xong, Lâm Dật với Điền Nghiên mang kính râm với khẩu trang, rồi lặng lẽ từ cửa sau đi ra ngoài.

Mà ở nơi đó, Joseph đã sắp xếp xong xe, đưa bọn họ đến tòa án liên bang địa phương.

Tất cả quá trình đều làm đúng theo tiêu chuẩn, cả hai người được đều bị còng tay và ở trong phòng chờ, thẳng cho đến khi được triệu tập.

Tòa án ở Mỹ rất khác so với ở Trung Quốc về phong cách trang trí, mang phong cách hoài cổ mạnh mẽ, nhưng lại có mấy phần trang nghiêm.

Hai người một trước một sau được dẫn tới ghế ngồi bị cáo. Mà ở trong quá trình này, Lâm Dật nhìn thấy một người đàn ông mang khẩu trang, kính râm với mũ ở khái đài nhân chứng, cả khuôn mặt đều được chặn chặt chẽ. Nếu như không phải lộ ra mái tóc đen kia, anh thậm chí cũng không phân rõ được anh ta là người nước nào.

Cùng lúc đó, nhân chứng cũng nhìn thấy Lâm Dật, theo bản năng chỉnh trang lại mũ và khẩu trang của mình lại một chút, nỗ lực đem mình bao vây được kín hơn.

Nhưng cùng lúc, khóe miệng của anh ta cũng lộ ra ý cười, giống như đang giễu cợt.

"Bị cáo Lâm Dật, dựa theo những bằng chứng mà chúng tôi có được, đủ để chứng minh rằng khoa quang vinh Bán Đạo Thể mà anh điều khiển đã mua tổng cộng 48 kiện là đồ cấm thuộc 13 chủng loại trong ba tháng qua và vận chuyển chúng về Trung Quốc. Dựa theo pháp luật ở chỗ chúng tôi, chúng tôi yêu cầu đối với anh tiến hành phán quyết, anh còn có điều gì muốn nói không?"

"Tôi muốn biết các anh có bằng chứng gì?"

"Nhân chứng đã cung cấp một bản sao dữ liệu nhập cảnh, dựa theo cục hải quan Trung Quốc của các anh. 48 kiện hàng anh vận chuyển về trong nước, có ghi chép đầy đủ, đây được coi là bằng chứng tốt nhất."

"Nhưng tôi hoài nghi tính chân thực của phần ghi chép này." Lâm Dật lười biếng nói, thủ đoạn làm rất tốt.

"Tôn tiên sinh, anh có sẵn sàng đảm bảo những gì anh đã nói ra không?" Quan tòa nhìn người đàn ông đeo khẩu trang nói.

"Tôi sẵn sàng, tôi có thể cam đoan với quý tòa, mỗi một câu tôi nói đều là sự thật. Chứng cứ tôi cung cấp cũng không có bất cứ vấn đề gì. Nếu như đó là sai sự thật, tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm về hành động của mình."

Lâm Dật quay đầu lại, nhìn người đàn ông mang khẩu trang.

Giọng điệu của anh ta kiên định và dứt khoát, không có một chút nghi vấn, có thể thấy người đứng sau lưng anh ta là thật muốn đem mình đánh chết.

"Bị cáo Lâm Dật, bị cáo Điền Nghiên, bây giờ các anh có thể bào chữa cho hành vi của mình."

"Không có chỗ nào để bào chữa." Lâm Dật kinh sợ rụt vai, "Cho nên, tôi đều thừa nhận."

"Tôi cũng giống vậy." Điền Nghiên nói.

Có Lâm Dật đứng bên cạnh, Điền Nghiên liền có sức lực, không có chút nào sợ hãi.

"Các anh đã từ bỏ biện hộ cho mình, hiện tại tòa tuyên án, bị cáo Lâm Dật, bị cáo Điền Nghiên bị kết án 28 năm và 16 năm tù tương ứng do vi phạm an ninh quốc gia của Hoa Kỳ."

Nghe được tòa án phán quyết, người đàn ông khẩu trang thở phào nhẹ nhõm.

Không có kết quả nào tốt hơn thế này.

Kết thúc phiên tòa, Lâm Dật và Điền Nghiên được dẫn ra ngoài.

Người đàn ông mang khẩu trang lại chỉnh lý lại khẩu trang và mũ của mình một chút, cũng chuẩn bị rời đi.

Nhưng vào lúc này, hai người cảnh sát cao lớn vạm vỡ đi tới trước mặt anh ta.

"Rất xin lỗi Tôn tiên sinh, anh bây giờ vẫn chưa thể rời đi được, anh cần phải đi cùng với chúng tôi một chuyến."

"Tôi đã đưa tất cả bằng chứng cho các anh rồi, còn cần tôi làm cái gì nữa?"

"Chuyện này tôi cũng không biết, chúng tôi chỉ biết là hiện tại phải dẫn anh đi. Nếu như anh có bất kỳ câu hỏi nào, sẽ có người trả lời cho anh sau."

Nói xong, hai tên cảnh sát khóa chặt người đàn ông đeo khẩu trang lại, trước tiên khống chế tự do của anh ta.

"Các anh muốn làm gì? Tôi là tới ra tòa làm chứng, dựa vào cái gì bắt tôi! Mau thả tôi ra!"

Sắc mặt người đàn ông mang khẩu trang hoang mang, anh không hiểu vì sao lại xảy ra chuyện như vậy, mình chỉ là tới làm nhân chứng, dựa vào cái gì mà bắt mình chứ?

"Hi vọng anh không giãy giụa, nếu không chúng tôi sẽ dùng tội danh đánh người thi hành công vụ để bắt giữ anh lại."

"Tôi muốn gặp luật sư của tôi, các anh không thể đối xử với tôi như vậy được!"

"Chúng tôi sẽ cho anh cơ hội, nhưng bây giờ anh phải phối hợp với chúng tôi, nếu không tôi liền không khách khí nữa."

Nhìn thấy hai tên cảnh sát kề súng vào eo, người đàn ông đeo khẩu trang không dám nói tiếp nữa, được đưa ra khỏi tòa án một cách gọn gàng, sau đó được đưa lên xe cảnh sát đã đợi ở bên ngoài.

Mới vừa được đưa lên xe cảnh sát, người đàn ông mang khẩu trang vẻ mặt đông cứng lại, bởi vì anh ta ở trên xe nhìn thấy Lâm Dật với Điền Nghiên!

Anh ta vốn dĩ đã không hiểu đang có chuyện gì, hiện tại càng thêm mê hoặc.

Hai người bọn họ đã bị kết án rồi, bất luận xuất phát từ mục đích gì đi chăng nữa, cũng không nên đem mình cùng bọn họ nhốt chung một chiếc xe được?

"Thật là trùng hợp, anh cũng bị bắt." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Bọn họ bắt tôi chỉ là hiểu lầm mà thôi, trước tiên cậu vẫn nên là quan tâm đến tình hình hiện tại của mình đi. Dù là cậu hay là tập đoàn Lăng Vân cũng đã xong đời, tôi không hiểu nổi cậu đang cười cái gì chứ."

Leng keng Đương Đương ...

Còng tay trên tay Lâm Dật theo tiếng mà rơi xuống.

"Anh cảm thấy tôi hiện tại, có đủ tư cách để cười không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1143.

Chương 1144. Tôi Cũng Không Phải Là Người Tốt

Hình ảnh trước mắt, khiến người đàn ông mang khẩu trang như chết lặng, hai mắt mở lên, đến nửa ngày cũng không nói ra lời.

"Anh, anh cũng đã bị bắt, là ai nới còng tay ra cho anh!"

"Đã đến lúc này rồi, lẽ nào anh còn không hiểu được chuyện gì đang xảy ra sao?" Lâm Dật cười nói:

"Từ đầu đến cuối, đây đều là một màn kịch mà thôi, anh còn thật sự cho rằng tôi sẽ bị bắt sao? Tôi có ngu như vậy không?"

Lời nói của Lâm Dật khiến đầu người đàn ông đeo khẩu trang ong ong, sau đó mới nhận ra rằng mình đã bị sập bẫy!

Hoặc là nói, là cả Vương gia, Hàn gia, Triệu gia, đều rơi vào bên trong bẫy của anh ta!

"Cũng đã lúc này rồi, tôi nghĩ cũng không cần thiết phải giấu giếm nữa, để tôi xem thử anh là ai nào."

Lâm Dật kéo xuống hết tất cả trang bị trên người đàn ông, phát hiện là một người đàn ông sắc mặt gầy gò, ước chừng khoảng ba mươi tuổi, da thịt hơi đen, khóe mắt có nếp nhăn, không hề giống là mặt hàng đơn giản.

"Anh rốt cuộc muốn làm gì."

Lâm Dật không trực tiếp trả lời, mà là cầm một chiếc hộp màu đen bên cạnh lên, tiện tay mở ra.

Bên trong có ba bình thủy tinh, chứa khoảng mười ml chất lỏng trong suốt.

Ở bên cạnh bình thủy tinh, còn có vài cái ống tiêm.

Động tác của Lâm Dật rất chậm, giống như không có chút nào sốt ruột.

Xé ra đóng gói, ráp ống tiêm với kim tiêm, sau đó cầm lấy một bình thủy tinh, đem chất lỏng bên trong hút vào ống tiêm.

"Tôi là người không thích nói lời vô nghĩa, tôi hỏi anh cái gì anh phải trả lời cái đó."

Sắc mặt của người đàn ông đeo khẩu trang hoàn toàn thay đổi, anh ta biết rõ bên trong là cái thứ gì.

Một khi đã nhiễm thứ này, đời này của mình đều rất khó thoát thân.

Lúc này, Điền Nghiên cầm điện thoại di động, chuẩn bị ghi âm lại cuộc đối thoại của hai người, đây sẽ là chứng cứ rất hữu ích.

"Anh tên là gì."

"Tôn, Tôn Phượng Thần."

"Ai phái anh tới."

"Chuyện này, tôi không thể nói được."

A!

Lâm Dật đứng dậy, túm tóc của Tôn Phượng Thần, đè anh ta ở trên cửa sổ, sau đó đem ống tiêm cắm vào động mạch của anh ta.

"Không, không được!"

Tôn Phượng Thần sợ hãi đến thân thể run rẩy, "Vợ con của tôi ở trong tay bọn họ, bại lộ bí mật này, cả nhà của tôi cũng sẽ phải chết."

"Anh không còn cơ hội lựa chọn nào khác, nếu như anh không phối hợp với tôi, cả nhà các anh cũng sẽ có kết cục giống như anh." Lâm Dật nói:

"Những người đứng phía sau anh không phải người tốt, tôi cũng giống vậy. Hơn nữa tôi so với bọn họ càng tệ hơn. So với chết đi một cách gọn gàng nhanh chóng, nhiễm phải thứ này, hẳn là đáng sợ hơn chứ, đúng không?"

"Không, không được, là Lý Chấn kêu tôi tới đây, là anh ta phái tôi làm chuyện này."

Tôn Phượng Thần không do dự nữa, nói tất cả những gì anh ta biết ra.

Bản thân anh ta không sợ chết, nhưng sợ liên lụy vợ già con trẻ.

Lại như lời anh ta nói, nhiễm phải thứ này, so với chết còn đáng sợ hơn!

"Lý Chấn là ai."

"Anh ta là trợ lý của Hàn Kim Lôi, cũng là tâm phúc của ông ta, toàn quyền phụ trách chuyện này, chính là anh ta phái tôi đến đây, giao tất cả chứng cứ cho tòa án liên bang."

"Hàn Kim Lôi, Hàn Kim Lôi ..."

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, khóe miệng lộ ra một nụ cười khó hiểu.

"Người tên là Lý Chấn đang ở đâu."

"Anh ta đang ở khách sạn Wyndham ở San Francisco, phòng 1102. Anh ta nói với tôi, sau khi vụ kiện kết thúc thì tới đó tìm anh ta."

Lâm Dật rút ống tiêm ra.

"Thật sự sợ vậy sao, trong này là nước suối thôi."

"Nước?!"

Tôn Phượng Thần thở hổn hển, cảm giác sống sót sau tai nạn, lại bị người khác đùa bỡn trong lòng bàn tay, thật sự rất khó chịu.

Lâm Dật cười vứt ống tiêm di, sau đó cùng với Điền Nghiên xuống xe.

"Lâm tiên sinh làm sao bây giờ? Chúng tôi có cần phải thả anh ta đi không?" Cảnh sát trong xe hỏi.

"Tìm một chỗ nhốt lại, sau đó tôi sẽ đưa anh ta đi, nhớ rõ trong khoảng thời gian này, đừng cho anh ta tiếp xúc với bất cứ ai."

Lâm Dật lấy một xấp đô la từ trong túi của mình, có tới một vạn tệ, sau đó đưa tới trên tay cảnh sát.

"Biết phải làm sao không?"

"Biết, biết rồi."

Lâm Dật gật đầu, sau đó nháy mắt ra dấu cho Điền Nghiên, hai người cùng nhau đi ra bãi đậu xe, lên xe của mình, lái xe hướng về khách sạn Wyndham.

...

Lúc này Lý Chấn, đang đứng ở trước cửa sổ lớn sát đất, chờ Tôn Phượng Thần liên hệ với mình.

Lúc này Lý Chấn, trên tay cầm ly rượu, không có chút nào lo lắng.

Bây giờ chứng cứ đã được xác thực, Lâm Dật không thể có bất kỳ chỗ trống nào để lật ngược lại được.

Dù sao nơi này là nước Mỹ, bọn họ đều là không nói lý.

Mà Tôn Phượng Thần bên kia, vợ con của anh đều ở trong tay của mình, cho dù cho anh ta có một trăm cái lá gan, cũng không có khả năng phản bội lại mình.

Nước cờ này không có bất kỳ sơ hở nào, có thể coi là hoàn mỹ.

Xì xì xì ——

Ngay lúc Lý Chấn đang chờ đợi hưởng thụ thành quả thắng lợi, khóa cửa điện tử truyền tới thanh âm điện lưu.

Anh hưng phấn quay đầu lại, nhất định là Tôn Phượng Thần trở về rồi!

Thế nhưng!

Trong khoảnh khắc cửa mở ra, Lý Chấn sững sờ ngay tại chỗ, giống như một bức tượng điêu khắc bất động, vẻ mặt kinh ngạc đến mức không thể nói lên lời.

"Lâm, Lâm Dật!"

Lâm Dật mỉm cười đi vào, Điền Nghiên ở phía sau đóng cửa lại, chấm dứt đường thoát thân của Lý Chấn.

"Làm sao, thấy ngạc nhiên khi thấy tôi ở chỗ này à?"

"Anh, anh làm sao lại ở chỗ này!"

"Anh có phải đang nghĩ rằng tôi nên ở tòa án liên bang thay vì xuất hiện trước mặt anh ở đây, đúng không?"

"Sao, làm sao có khả năng."

Lý Chấn lúng túng nở nụ cười, "Anh là một doanh nhân kiệt xuất của Trung Quốc, làm sao có thể xuất hiện ở tòa án liên bang chứ? Tôi trùng hợp tới đây đi công tác, có thể ở chỗ này gặp được anh, thực sự là vinh hạnh. Buổi tối tôi mời khách, chúng ta ra ngoài uống với nhau một ly."

Lâm Dật không nhịn được ngoáy lỗ tai, "Những người như các anh thật đúng là phiền, tôi cũng đã tìm đến chỗ này rồi, còn ở đây giả bộ vô tội nữa, có thú vị gì chứ? Đều mẹ nó là đi ra bán, anh còn giả bộ cái mẹ gì nữa?"

Điền Nghiên: ...

Ông chủ ví von, luôn luôn tươi mới và tinh tế như vậy.

"Lâm, Lâm tổng, anh đang nói cái gì vậy? Tôi không hiểu ý của anh cho lắm."

"Chuyện của anh tôi đều biết, là trợ lý của Hàn Kim Lôi, cho nên anh cũng không cần phải che giấu nữa. Chỉ cần nói những gì anh biết là được, như vậy đối với mọi người đều tốt."

Đến trình độ này, Lý Chấn cũng không muốn diễn tiếp nữa.

"Tôi muốn biết, anh làm thế nào mà thoát thân được! Trong kế hoạch của chúng tôi, anh không có bất kỳ còn đường sống nào nữa."

"Bình thường mà nói thì đúng là như vậy, nhưng các anh sai ở chỗ là nghĩ Lâm Dật tôi là người quá bình thường." Lâm Dật kéo một cái ghế qua, vắt chéo hai chân nói:

"Anh cho rằng tôi không biết đức hành của người Mỹ à? Nếu như không có dựa vào nó, anh cảm thấy tôi sẽ tùy tiện tới nơi này làm ăn sao? Không phải cũng quá coi thường tôi rồi."

"Không thể nào! Anh nói bậy!" Lý Chấn nói:

"Hành vi của anh là một khiêu khích trắng trợn pháp luật của nước Mỹ, bọn họ không thể dễ dàng bỏ qua cho anh được!"

"A a ..."

Lâm Dật nở nụ cười, tràn đầy vẻ châm chọc.

"Nếu như tôi cho anh biết, trên tay của tôi có 12% cổ phần của Intel, anh cảm thấy nước Mỹ sẽ nhìn nhận chuyện này như thế nào?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1144.

Chương 1145. Luyện Sắt Còn Cần Thân Thể Cứng Rắn

"Trên tay anh có cổ phần của Intel!"

Vẻ mặt của Lý Chấn đặc biệt thú vị, thậm chí cũng không biết diễn tả nó như thế nào.

Có lẽ tin tức này đối với anh ta mà nói, chấn động giống như là núi lửa phun trào.

Một người Trung Quốc vậy mà lại nắm giữ cổ phần của Intel!

Chuyện này thấy thế nào, dường như cũng là điều không thể nào.

"Không tin có đúng không?" Lâm Dật cười ha hả nói:

"Ban đầu những người Mỹ này cũng không tin, nhưng hết cách rồi, trên tay tôi thật sự có cổ phần của Intel."

Lần này Lý Chân đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Intel là một công ty đẳng cấp thế giới, đừng nói là nước Mỹ, tầm quan trọng của nó đối toàn thế giới đều không cần nói cũng biết.

Hiện tại công ty này nằm ở trong tay của Lâm Dật, vì lợi ích của mình, nước Mỹ tự nhiên là không dám động thủ với anh ta.

Sắc mặt của Lý Chấn như tro tàn, anh ta đã an bài hoàn mỹ như vậy, cuối cùng lại thua ở chỗ này!

Anh cũng không cảm thấy, là phía bên mình quá yếu, mà là Lâm Dật người này quá mức quỷ dị, giống như một cái hố đen, sâu không thấy đáy.

"Nói, chúng ta hôm nay liền đi thẳng vào vấn đề nói chuyện đi. Tôi là người như thế nào, anh cũng đã biết, đào mồ chôn người chết, gõ cửa nhà quá phụ, đánh qua người tàn tật, mắng qua người câm điếc. Nếu như anh chơi với tôi, anh khẳng định không phải là đối thủ của tôi. Cho nên đừng giãy giụa nữa, và cũng đừng ảo tưởng, mà hãy đối mặt với hiện thực đi."

Rầm ...

Thân thể của Lý Chấn mềm nhũn, ngã quỵ trên mặt đất.

"Chuyện này là do Hàn Kim Lôi với Triệu Quốc Bình chỉ huy, muốn hạ bệ anh để báo thù."

"Không thể chỉ có bọn họ được." Lâm Dật một tay chống đầu, nói:

"Địa vị của hai nhà bọn họ bây giờ, còn không bằng Lương gia, cho dù cho bọn họ có một Thẩm cái lá gan, cũng không dám làm như vậy. Tôi muốn biết kẻ chủ mưu thực sự là ai."

"Là đệ nhất gia tộc Yến Kinh, Vương gia."

"Vương gia!"

Lâm Dật thở sâu ra một hơi, nếu như Vương gia tham dự chuyện này, như vậy mọi thứ đều rất dễ hiểu rồi.

Với tư cách gia tộc đệ nhất Yến kinh, năng lực với thủ đoạn của bọn họ không phải ai cũng có thể so sánh được. Có thể tra ra được nhiều thông tin tư mật như vậy, cũng là có thể hiểu được

"Tôi cũng đã nói hết tất cả những gì tôi biết, hi vọng anh có thể tha cho tôi một mạng." Lý Chấn nói một cách yếu ớt.

"Tôi đối với anh đúng là không có hứng thú gì, nhưng anh cảm thấy, ba nhà kia sẽ bỏ qua cho anh sao?"

Lý Chấn không nói, sắc mặt trắng bệch, anh ta so với Lâm Dật càng hiểu rõ hơn hậu quả tiết lộ chuyện này là cái gì.

"Ở đây đợi một lát, lát nữa sẽ có người đưa anh đi, tôi sẽ bảo vệ anh hết khả năng."

Lý Chấn không lên tiếng, đầu óc trống rỗng, tâm tư đã không ở còn ở trên người Lâm Dật nữa.

Khoảng nửa giờ sau, người của đại sứ quán đi tới, đưa Lý Chấn đi. Cùng lúc đó, trên xe còn có Tôn Phong Thần.

Hai người nhìn chằm chằm nhau, sau đó lại yên lặng thu hồi ánh mắt.

Lúc này, bọn họ đều nhận ra sâu sắc rằng, Thiên đường với Địa Ngục, kỳ thực chỉ nằm giữa một ý nghĩ.

Nhưng đáng sợ nhất là gặp phải một kẻ còn đáng sợ hơn so với ma quỷ.

"Lâm tổng, tình hình thế nào rồi? Hẳn là đã điều tra xong rồi." Vương Hàn Sơn hỏi.

"Đều OK rồi, tôi chuẩn bị bây giờ quay về, đem những chuyện này đều xử lý."

"Chúng tôi còn có chút những chuyện khác muốn làm, sẽ không đi cùng với anh được. Đợi đến khi nào chúng tôi về Yến kinh tôi sẽ gọi điện thoại cho anh, chúng ta đi ra ngoài uống một chén." Vương Hàn Sơn nói:

"Đến lúc đó tôi làm mấy bình rượu ngon, chúng ta cùng nhau thưởng thức."

"Một lời đã định."

Cùng với Vương Hàn Sơn và Triệu Hà hàn huyên vài câu, Lâm Dật mang người lên máy bay, bắt đầu hành trình trở về Yến Kinh.

Sau hơn mười giờ bay, máy bay hạ cánh lúc sáu giờ sáng theo giờ của Yến Kinh.

Tới đón Lâm Dật, không chỉ có Thẩm Thục Nghi, còn có Lương Tồn Hiếu.

Mà đây cũng là lần đầu tiên Lâm Dật gặp mặt cha của Lương Nhược Hư.

"Dì Thẩm, chú Lương."

"Tiểu tử cậu còn nhận ra tôi sao?" Lương Tồn Hiếu cười nói.

"Nhìn tướng mạo liền biết, có tướng vợ chồng với dì Thẩm ngoại trừ chú Lương ra thì còn có thể là ai chứ."

"Vẫn là tiểu tử cậu biết nói chuyện."

"Xin chào Thẩm Tổng, tôi tên là Điền Nghiên, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Nhìn thấy Thẩm Thục Nghi, Điền Nghiên luôn cung kính lễ phép, trong mắt tất cả đều là sùng bái, thậm chí có thể nói là ngước nhìn.

Trong giới thương trường ở Trung Quốc, Thẩm Thục Nghi có thể được gọi là phong trần của phụ nữ. Có thể một tay điều khiển cả công ty lớn như vậy, cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Cho nên cô đối với Thẩm Thục Nghi, vừa là sùng bái, cũng là ngưỡng mộ.

"Xin chào, tôi vẫn thường nghe qua cậu ta nhắc đến cô, một trong ba dũng tướng của tập đoàn Lăng Vân, làm rất tốt, làm việc dưới trướng của cậu ta, khẳng định không có vấn đề."

"Cảm ơn Thẩm Tổng."

"Trước tiên đừng mãi nói chuyện nữa." Lương Tồn Hiếu chỉ vào hai người sau lưng Lâm Dật nói:

"Bọn họ là chủ mưu của chuyện này à?"

"Không thể nói là chủ mưu được, chỉ hai tay sai làm việc mà thôi."

Lâm Dật nhìn xung quanh một chút, "Đây không phải chỗ để nói chuyện, chúng ta tìm một chỗ chậm rãi rồi nói, ngồi máy bay cả đêm, tôi cũng sắp chết đói rồi."

"Đi thôi, tôi đã sắp xếp chỗ rồi, dẫn cậu đi ăn một chút gì."

Đoàn người đi ra sân bay, bên ngoài có hai chiếc xe việt dã quân đội màu xanh.

Nhìn thấy Lương Tồn Hiếu đi ra, hai người mặc đồng phục từ trên xe bước xuống.

"Thủ trưởng."

Lương Tồn Hiếu chỉ vào Lý Chấn với Tôn Phượng Thần, "Đem hai người bọn họ mang đi, tìm chỗ nào đó nhốt lại, không có mệnh lệnh của tôi, bất luận ai cũng không được tới thăm."

"Rõ!"

Dưới mệnh lệnh của Lương Tồn Hiếu đưa ra, Lý Chấn với Tôn Phượng Thần được mang đi.

Sau đó bốn người Lâm Dật lên một chiếc xe khác, được đưa tới một nhà hàng ăn sáng bình thường.

Tuy rằng có tới ba tầng, nhưng vẫn khó che được không khí phục cổ.

"Hôm nay là do chú Lương cậu đưa tới, thân phận của ông ấy đặc thù, không đi đến những chỗ quá tốt. Trước tiên ở chỗ này ăn uống đơn giản, buổi tối dì mang hai người đi ăn chỗ khác."

"Ở đâu cũng giống nhau, chỉ cần ăn ngon là được."

"Đây là cửa hàng quốc doanh, ở Yến Kinh đều không có mấy nhà. Đây là một cửa hàng thương hiệu lâu đời, mùi vị khẳng định không tệ."

"Đi thôi, tôi thật sự có chút đói bụng rồi."

Nhìn thấy Lương Tồn Hiếu đi vào, chủ của hàng chủ động tiến lên đón.

"Lãnh đạo, hôm nay ngài muốn ăn gì? Lão tam dạng sao?"

"Lão tam dạng liền không tới, người trẻ tuổi chịu không được cái vị kia." Lương Tồn Hiếu cười ha hả nói:

"Đem bánh bao nhà các anh lên, cho tôi nửa cân, thêm cháo, lá gan xào với dưa muối là được rồi."

"Được, phòng riêng trên lầu còn trống, tôi đưa các vị đi lên."

"Trong cửa hàng đang bận rộn như vậy, anh không cần đưa, đây cũng không phải là lần đầu tiên chúng tôi đến đây."

"Đúng vậy, vậy tôi liền không khách khí với các vị nữa."

Một nhóm bốn người tới lầu ba phòng khách.

Tuy rằng lầu một với lầu hai đông khách, nhưng lầu ba lại không có bất kỳ ai.

Rất an tĩnh.

Không bao lâu, đồ ăn Lương Tồn Hiếu gọi đều đã được bưng lên.

"Đồ ăn nhà bọn họ cũng không tệ, mau tới nếm thử, ăn nhân lúc còn nóng mới ngon."

Lương Tồn Hiếu chính là kiểu đàn ông thô bạo điển hình, không có chút trói buộc việc nhỏ nhặt nào, vốn dĩ ban đầu Điền Nghiên còn có chút lo lắng đã buông lỏng không ít.

"Như thế nào, lần này đi Mỹ một chuyến có cảm thụ được gì không?" Thẩm Thục Nghi cười hỏi.

"Luyện sắt vẫn cần thân thể cứng rắn, cáng thương dưới đáy ra chính quyền. Nếu như ai trâu bò, liền có thể không cần nói đạo lý." Lâm Dật bày tỏ cảm thụ trực quan nhất của mình.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1145.

Chương 1146. Lâm Dật Tức Giận

“Con đúng là vẫn luôn hành động theo phong cách này.” Thẩm Thục Nghi nói.

“Cho nên cho đến bây giờ, vẫn luôn không có gì bất lợi, người khác cũng chưa từng nắm được bím tóc của mình.”

“Tính cách đi 1 bước tính 3 bước như này ngược lại là rất tốt, nếu không rất khó để đi tới hôm nay.” Thẩm Thục Nghi kẹp một cái bánh bao nhỏ, nói:

“Hôm qua, lúc xảy ra chuyện, bên Yến Kinh là rạng sáng, hai chúng ta cũng chưa trò chuyện nghiêm túc về chuyện này, nói cho tôi biết chuyện cụ thể đi.”

“Thật ra cũng không có gì để nói, tôi đã ghi lại toàn bộ quá trình, ngài xem một chút là biết.”

Điền Nghiên để đũa xuống, đưa di động tới trước mặt Thẩm Thục Nghi.

“Thẩm tổng, đều ở chỗ này đây.”

Trên điện thoại di động có hai đoạn video, một đoạn là Tôn Phượng Thần, một đoạn khác là Lý Chấn.

Đối với người tên Tôn Phượng Thần này, Thẩm Thục Nghi cảm thấy có chút lạ mắt, cũng không biết anh ta là ai.

Nhưng bà lại rất quen thuộc đối với Lý Chấn, đây là trợ lý của Hàn Kim Lôi, có thể xem như là một trong những tâm phúc của anh ta.

“Không khác với những suy đoán của tôi là bao.” Thẩm Thục Nghi cũng không kinh ngạc, hình như mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của bà.

“Không có gì bất ngờ cả, ngoài người của Hàn gia ra thì hẳn là sẽ có những người khác tham dự vào đúng không.”

“Dì Thẩm đúng là thông minh, không có chuyện gì có thể qua mặt được dì cả.” Lâm Dật tâng bốc:

“Ngoài Hàn Kim Lỗi, còn có Triệu Quốc Bình.”

Thẩm Thục Nghi nhấp một miếng cháo gạo, đôi mắt đẹp xoay chuyển.

“Không có khả năng, có Lương gia bảo kê cho con, chỉ với hai người bọn họ hẳn là sẽ không dậy nổi sóng gió lớn như vậy được.”

“Còn có Vương gia nữa, bọn họ mới thật sự là người nắm toàn bộ thế cục.”

“Nhà họ Vương muốn tham dự vào sao?!”

Thẩm Thục Nghi và Lương Tồn Hiếu liếc nhau một cái.

Trong mắt bọn họ, đây là chuyện không thể nào.

Bởi vì lấy thế lực Vương gia căn bản sẽ không để Lâm Dật vào mắt.

Dưới cái nhìn của bọn họ, chuyện này có chút không thể tin được, bởi vì căn bản không có một lý do nào thích hợp cả.

“Có phải chuyện máy quang khắc bị lộ rồi hay không?”

Hả???

Một câu nói vô tình của Lương Tồn Hiếu khiến cho Lâm Dật và Thẩm Thục Nghi đột nhiên tỉnh ngộ.

Chuyện này thì lại vô cùng có khả năng.

Một khi máy quang khắc được nghiên cứu thành công, thân phận của Lâm Dật và địa vị của Lương gia tại Trung Quốc chắc chắn sẽ lên cao như nước dâng. Vương gia chuẩn bị thế cục từ trước cũng là chuyện đương nhiên.

Ngoài ra, Thẩm Thục Nghi còn nghĩ tới một khả năng khác.

Lâm Dật là con trai của Lâm Cảnh Chiến!

Năm đó Tần Ánh Nguyệt sắc nghệ vô song, mà thực lực của Lâm Cảnh Chiến cũng là có một không hai tại Trung Quốc. Nếu như có phần lực lượng này đằng sau thì Lâm Dật cũng đủ để thu hút sự chú ý của Vương gia.

Ngoài ra, trình độ và năng lực mà Lâm Dật thể hiện ra đã vượt qua Vương Miện, đây là chuyện mà Vương gia không muốn nhìn thấy.

Dựa vào nguyên nhân này, dường như có thể hiểu được tại sao bọn họ lại làm ra chuyện như vậy.

Thẩm Thục Nghi ngẩng đầu, nhìn Điền Nghiên.

“Hai chúng ta thêm wechat đi, cô gửi hai đoạn video này sang cho tôi.”

“Được, được, tôi quét ngài.”

Đối với Điền Nghiên mà nói, có thể thêm wechat của Thẩm Thục Nghi là một vinh hạnh vô cùng lớn.

“Dì Thẩm, việc này giao cho con xử lý đi.”

“Con xử lý sao?” Trong lòng Thẩm Thục Nghi nổi lên một cỗ dự cảm bất tường.

Nếu như Lâm Dật xử lý chuyện này, nhất định sẽ gây ra tiếng động lớn, dùng cá chết rách lưới để hình dung cũng không đủ, đối với người nào cũng không tốt.

“Con bình tĩnh một chút, chuyện này liên lụy đến rất nhiều người, rất dễ kéo theo cả mình vào đó.”

“Cứ tiếp tục cọ xát với bọn họ như vậy cũng không có ý nghĩa gì, cho nên con không có ý định chơi đùa nữa.”

“Con tuy lỗ mãng, nhưng không phải là người xúc động.” Thẩm Thục Nghi nói.

“Thật ra lần này, nhân tố cứu mạng chủ yếu là cổ phần của Intel. Nếu như không có thứ này, con sẽ trực tiếp bị bọn họ đưa vào tù, con sẽ bị phán 28 năm, Điền Nghiên 16 năm. Đương nhiên, trong này có cả nhân tố diễn xuất nữa. Nếu quả thật đến lúc đó, Trung Quốc cũng không có khả năng để cho Mỹ thẩm phán con. Nhưng điều con muốn nói là, nếu như con lại cho bọn họ cơ hội thì lần tiếp theo sẽ thật sự có khả năng bị chơi chết.”

Thẩm Thục Nghi trầm mặc vài giây đồng hồ, không nói chuyện.

Trải qua thời gian dài, Lâm Dật đều rất nghe lời mình, cho dù là đúng hay sai, nó đều chưa từng phản đối.

Nhưng lần này, thái độ của nó lại kiên định như vậy, chắc hẳn cũng đã suy tính rất lâu.

“Con có thể tự mình xử lý chuyện này, nhưng dì có một yêu cầu, con nhất định phải nghe.”

“Dì Thẩm cứ nói.”

“Con trở về chờ tin của dì, chỉ khi được dì đồng ý thì con mới có thể làm như vậy, chuyện này không có chỗ thương lượng.”

Lâm Dật đoán được, Thẩm Thục Nghi muốn trở về để cân nhắc lợi hại của chuyện này.

Nếu như chuyện này đáng để mạo hiểm, bà ấy mới đồng ý để cho mình làm, nếu như mạo hiểm quá lớn, bà ấy chắc chắn sẽ không đồng ý.

Nói cách khác, việc này đã biến thành cuộc đánh cược của Lương gia, có thể kéo Vương gia xuống nước hay không thì phải nhìn xem bọn họ rồi.

Nhưng Lương gia đã phát triển mấy chục năm mới có thành tích hôm nay, cho nên bọn họ phải vô cùng cẩn thận đối với bước đi này, sau khi cân nhắc tất cả quan hệ lợi hại mới đưa ra quyết định cuối cùng được.

Cho nên Lâm Dật có thể lý giải.

“Con nghe theo dì Thẩm.”

“Ăn cơm trước đi, không nói mấy chuyện này nữa.” Thẩm Thục Nghi nói.

Ước chừng nửa giờ sau, bữa sáng kết thúc, bốn người mỗi người đi một ngả.

Nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Dật, hai người cũng lên xe.

“Tính cách ngoan độc này của cậu ấy đúng là giống Lâm Cảnh Chiến như đúc.” Lương Tồn Hiếu cảm khái nói.

“Lần này thật sự đã khiến Lâm Dật tức giận, ngay cả lời của em mà cũng không nghe.”

“Năm đó Lâm Cảnh Chiến chính là như vậy, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột thì sẽ đào động, dù sao cũng là con ruột.” Lương Tồn Hiếu cảm khái:

“Giống như Lâm Dật nói, nếu như trên tay của cậu ấy không có cổ phần Intel thì không chừng lần này đã gãy rồi, phàm là một người đàn ông chính trực thì đều không nhịn nổi cơn tức này.”

Thẩm Thục Nghi trợn mắt nhìn Lương Tồn Hiếu một chút.

“Đến lúc này rồi, anh còn có tâm tư nói đùa.”

“Thật ra anh đã thấy mấy người Vương gia kia không vừa mắt từ lâu rồi, nếu có cơ hội để lay động bọn họ, thì có thể thử một lần.”

“Chẳng lẽ anh cũng ủng hộ suy nghĩ của Lâm Dật? Anh cũng không giống với người cấp tiến như vậy.”

“Chủ yếu là trong mấy năm tới, nếu như không có biến cố lớn thì sự phát triển của Lương gia cũng sẽ chấm dứt, cho nên anh đang đợi một cơ hội, cảm thấy hiện tại không sai biệt lắm.”

Thẩm Thục Nghi nhìn người đàn ông mà mình yêu bằng vẻ mặt kinh ngạc

“Anh thế mà còn nghĩ tới những chuyện này rồi?”

“Anh chỉ là không thông minh như em thôi, nhưng cũng không ngốc, sao lại không thể nghĩ ra được chứ.”

Thẩm Thục Nghi bị Lương Tồn Hiếu chọc cười.

“Đánh giá của anh đối với mình vẫn rất đúng trọng tâm.”

“Nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc chí của em kìa, anh thật sự là không nhìn nổi.”

“Không nhìn nổi cũng vô dụng, cũng không thể đổi người, đời này anh cứ cam chịu số phận đi.” Thẩm Thục Nghi nói:

“Ngã tư phía trước cứ đi thẳng đi, em không đến công ty.”

“Đi đâu vậy?”

“Về nhà ngoại.”

“A? Em không phải là muốn trở về để cáo trạng đó chứ.”

“Em phải tìm cha em thương lượng chuyện này một chút. Anh cũng trở về đi, tìm cha nói một chút, xem bọn họ có ý kiến gì không, cơ hội đang bày ở trước mắt, nếu như không nắm bắt thì khá là đáng tiếc.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1146.

Chương 1147. Tranh Chấp Ở Mức Độ Cao Hơn

Sau khi tách ra với hai người Thẩm Thục Nghi, Lâm Dật và Điền Nghiên đi máy bay về Trung Hải.

Hai người cũng không nói chuyện nhiều, cho dù ngẫu nhiên có nói thì cũng đều là công việc.

Vốn dĩ Điền Nghiên còn nghĩ lần này trở về, nhất định sẽ phản kích từ trong đường cùng, rút củi dưới đáy nồi, chấn động toàn bộ ngành nghề, khiến tập đoàn Lăng Vân nhất chiến thành danh, mà chuyện này cũng phù hợp với tính cách của Lâm Dật.

Nhưng thông qua bữa cơm kia, Điền Nghiên mới ý thức được, ba người chủ mưu sau lưng cường đại hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mình.

Nếu không người đứng đầu tập đoàn Hoa Nhuận - Thẩm Thục Nghi cũng sẽ không cẩn thận như vậy.

Như vậy bước tiếp theo của trận chiến này rất có thể sẽ quyết định sống chết tồn vong của tập đoàn Lăng Vân.

Hơn hai giờ sau, máy bay của hai người hạ cánh.

Khí trời bên ngoài sáng sủa, ngàn dặm không mây, trong không khí dường như còn mang theo một cỗ hương vị ngọt ngào.

Nhưng đối với Điền Nghiên mà nói, thì đây giống như là bình yên trước cơn bão.

Mưa gió sắp đến.

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Thông báo cho giám đốc quản lý công ty trở lên, một tiếng đồng hồ sau, đến phòng họp.”

“Đã biết, Lâm tổng.”

Khoảng một tiếng sau, hai người về tới tập đoàn Lăng Vân.

Lúc này, tất cả giám đốc điều hành của tập đoàn đều đi tới phòng họp, không một ai nói chuyện, đều tựa lưng vào ghế ngồi.

Ngay cả Hà Viện Viện, đều cúi nửa đầu, trong lòng bỗng nảy sinh một loại dự cảm không rõ.

Két két _ _

Cửa phòng họp bị đẩy ra, Lâm Dật và Điền Nghiên, một trước một sau đi vào.

Điền Nghiên xuất hiện, đối với mỗi một người ở chỗ này mà nói, đều giống như thuốc kích thích vậy.

Chuyện cô bị bắt tại Mỹ, tất cả giám đốc điều hành của tập đoàn đều biết cả.

Hơn nữa bọn họ còn thương lượng vô số lần, dùng các loại biện pháp và thủ đoạn, nhưng lại không làm được chuyện gì.

Sau khi Lâm tổng biết chuyện này, mới tự mình đến Mỹ một chuyến, đưa Điền tổng trở về.

Không ai biết trong này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì cả.

Nhưng sự bảo vệ của Lâm tổng đối với cấp dưới như này đủ khiến cho trái tim của mỗi người cảm thấy ấm áp.

Ngài ấy sẽ không bỏ rơi bất kỳ người nào.

“Lâm tổng.”

Sau khi Lâm Dật đi vào, tất cả giám đốc điều hành đều đứng lên.

“Không cần câu nệ như vậy, ngồi đi.” Lâm Dật phất phất tay, ngồi xuống ghế.

“Các hạng mục phát triển nghiên cứu của công ty gần đây đang tiến triển nhanh chóng, chuyện này không thể không ghi nhận nỗ lực của Điền tổng tại Mỹ.” Lâm Dật nói:

“Phía sau còn xảy ra chuyện như vậy, nỗ lực của Điền tổng cho tập đoàn là rõ như ban ngày, vỗ tay cho Điền tổng.”

Điền Nghiên được sủng ái mà lo sợ, đứng dậy cúi đầu với người ở chỗ này.

“Đây đều là chuyện mà tôi nên làm.”

Sau khi đơn giản biểu đạt thái độ của mình, Điền Nghiên cũng ngồi xuống.

Lâm Dật chỉnh lại tư thế, “Tiếp đó, tôi sẽ nói một chút về chuyện xảy ra bên Mỹ, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là công ty chúng ta bị tố cáo. Người tố cáo là người trong nước mình, người thứ nhất là người khống chế cổ phần Hoa Năng Yến Kinh, người thứ hai thuộc ngành bán dẫn - Phúc Tinh Yến Kinh, người thứ ba thuộc khoa học kỹ thuật Tử Kim Hoa, là bọn họ liên hợp lại làm chuyện này.”

Lâm Dật sớm đã tra rõ chuyện liên quan tới ba công ty này.

Hoa Năng này là sản nghiệp dưới trướng Vương gia, chất bán dẫn Phúc Tinh là sản nghiệp của Hàn gia, mà khoa học kỹ thuật Tử Kim Hoa là sản nghiệp của Triệu gia.

Trong đó chất bán dẫn Phúc Tinh của Hàn gia và khoa học kỹ thuật Tử Kim Hoa của Triệu gia có thể xem như là sản nghiệp chủ chốt của bọn họ.

Tuy có rất nhiều đơn đặt hàng đều chú ý đến danh tiếng bối cảnh công ty, nhưng bản chất của xí nghiệp chính là một doanh nghiệp tư nhân.

Đây cũng là lý do chủ yếu khiến Lâm Dật chỉ mũi nhọn vào bọn họ.

Chỉ cần không có danh tiếng bối cảnh, sẽ không cần cố kỵ.

Nhưng thành phần phức tạp hơn chính là cổ phần Hoa Năng.

Tuy nó là sản nghiệp dưới trướng Vương gia, nhưng lại không phải chủ yếu nhất, thậm chí ngay cả thứ yếu cũng không phải, miễn cưỡng có thể xếp thứ ba.

Sản nghiệp lớn nhất mà Vương gia nắm giữ là tập đoàn nổi danh ngang với tập đoàn Hoa Nhuận - tập đoàn Chiêu Thương Cục.

Đây là một công ty có danh tiếng bối cảnh, nếu như động vào nó cũng không phải chỉ là đánh vào mặt Vương gia, mà là mặt mũi của Trung Quốc, Lâm Dật đương nhiên sẽ không làm loại chuyện này.

Cho nên đành chọn lấy một công ty mà Vương gia sở hữu một trăm phần trăm vốn.

Trong mắt người ngoài, đây chỉ là một doanh nghiệp tư nhân quy mô rất lớn, không liên quan gì đến nhà họ Vương.

Nhưng trong mắt lãnh đạo cấp trên, lại hiểu rất rõ tính chất của cổ phần khống chế Hoa Năng.

Cho nên, mình chỉ cần kéo cổ phần Hoa Năng xuống nước, như vậy không chỉ có tác dụng che giấu tai mắt, mà còn có thể đạt được mục đích của mình, xem như một công đôi việc.

“Lâm tổng, bối cảnh của ba công ty này đều không đơn giản.” Kỳ Hiển Chiêu nói:

“Cho dù chúng ta vẫn luôn bày bố sản nghiệp chất bán dẫn, nhưng lại không có quen biết gì với mấy công ty này, lẽ ra bọn họ không có lý do gì để làm vậy cả.”

Là người đứng thứ hai đúng nghĩa của tập đoàn Lăng Vân, có thể nói Kỳ Hiển Chiêu nắm giữ ngành nghề bán dẫn trong bàn tay.

Anh biết rõ bối cảnh của ba công ta này, cái trước mạnh hơn cái sau.

Dù xét về danh tiếng thì tập đoàn Lăng Vân lớn hơn nhiều, nhưng nếu như so sánh thì tập đoàn Lăng Vân còn không phải là đối thủ.

Mà bây giờ, một lúc đối với mặt ba công ty, nếu như sai một li, tương lai của tập đoàn Lăng Vân sẽ rất đáng lo.

Cho nên anh muốn làm rõ chân tướng.

“Bọn họ làm như vậy là có lý do, đã vượt qua phạm trù thương mại, một câu hai câu rất khó nói rõ, tóm lại chính là bọn họ làm.”

Lời nói này khiến cho người ở chỗ này đều phải lau mắt mà nhìn Lâm Dật.

Lâm tổng hình như cũng không giống với ông chủ chỉ biết vung tay du sơn ngoạn thủy.

Ngài ấy vẫn luôn âm thầm giúp đỡ tập đoàn Lăng Vân vượt mọi chông gai, nếu không cũng không có khả năng phát triển thuận lợi như vậy.

Đây là cuộc tranh đấu ở mức độ cao hơn, không phải là cấp độ mà bọn họ có thể hiểu được.

“Lâm tổng, ngài muốn khởi tố bọn họ không?” Chủ nhiệm bộ phận pháp vụ, Mã Hoài Dương nói.

“Không khởi tố, thì chúng ta cũng khó có thể lo cho thân mình.” Lâm Dật nói:

“Tôi muốn khiến chuyện này bùng nổ trong dư luận xã hội! Khiến nó trở thành một cuộc chiến tranh quần chúng.”

“Lâm tổng, cần thủy quân làm chuyện này không?” Bộ phận PR- Hàn Dao hỏi.

“Thông minh!” Lâm Dật nói: “Nhưng không nên dùng quá nhiều thủy quân trong nước.”

Lâm Dật ngẩng đầu, nhìn bộ trưởng bộ an toàn kỹ thuật Hầu Lượng, nói:

“Các người phối hợp với bộ phận PR làm chuyện này, tạo một Server ảo ở nước ngoài, không được cho người khác có cơ hội che đậy.”

“Đã biết.”

“Tôn sở trưởng.” Lâm Dật nhìn Tôn Phú Dư nói ra: “Đối với trình duyệt của điện thoại di động Tháng Năm mà chúng ta tự nghiên cứu, các người phải cố gắng bảo đảm hệ thống tweet.”

“Đã biết.”

“Viện Viện, cô mang theo bộ phận tài chính kỹ thuật của Long Tâm và Didi thu mua toàn bộ cổ phiếu cấp hai của thị trường, giảm mức lưu thông cổ phiếu cấp hai xuống mức thấp nhất.”

“Đã biết!”

“Về phần quỹ ngân sách, các bộ phận tự tiến hành kiểm tra toàn diện, đừng để người khác nắm được nhược điểm, những vấn đề mang tính xã hội như này rất có thể trở thành cánh cửa đột phá.”

“Đã rõ!”

“Trình Song, bên phía Didi, cô lấy ra hết báo cáo thực tế của quý và năm, không được đưa mấy cái mang hơi nước kia ra, phải chuẩn bị thật tốt.”

“Cái này…”

Sắc mặt của Trình Song trở nên khó coi, “Lâm tổng, nếu như báo cáo quý và năm không dễ nhìn thì sau này rất khó huy động vốn đầu tư, với những thứ này thì không thể lừa dối người đầu tư được.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1147.

Chương 1148. Lâm Dật Xong Rồi, Không Cần Phải Lo Lắng

“Chuyện này tôi biết, không cần để ý được mất trước mắt, những thứ này đều không tốn bao nhiêu tiền.”

“Đã biết, Lâm tổng, tôi sẽ đi chuẩn bị ngay.”

Lâm Dật chỉ biết Vương gia là gia tộc cao quý nhất Yến Kinh, nhưng cụ thể bọn họ mạnh bao nhiêu, anh cũng không biết.

Cho dù chuyện này có xảy ra sai lầm thì cũng không tính đến trên người mình, cuối cùng Vương gia sẽ bị xử lý, nhưng vì chiếu cố mặt mũi của bọn họ, phía trên cũng sẽ đánh đến tập đoàn Lăng Vân.

Cách làm của Lâm Dật chính là để phòng ngừa những rắc rối có thể xuất hiện, dù sao Didi cũng đã đạt đến cấp bậc độc quyền trong ngành nghề vận chuyển. Cho nên trước hết mình phải tự bạo một đợt, khiến cho bọn họ không tìm được chỗ để đánh.

“Đây là những gì mà tôi muốn nói trong cuộc họp hôm nay. Các người trở về chuẩn bị đi, sau đó chờ tôi thông báo là được.”

“Đã biết, Lâm tổng.” Mọi người cùng nói.

“Tan họp!”

Lâm Dật đứng dậy, rời khỏi phòng họp, sau đó về phòng làm việc của mình.

Đương đương đương ——

Lâm Dật vừa tới văn phòng, bên ngoài có người gõ cửa.

“Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, chủ nhiệm bộ phận pháp vụ Mã Hoài Dương đi vào từ bên ngoài.

“Lâm tổng, tôi muốn nói với ngài một chút về chuyện bên phía Thánh Nông.”

“Chuyện của phát triển Thánh Nông sao?”

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, lúc này mới nhớ tới, trước đó vài ngày bọn họ đến nhà mình trộm đồ, còn trở mặt tố cáo mình.

Gần đây quá nhiều chuyện, nên đã quên mất việc này.

“Tôi nhớ ra rồi, việc này xử lý thế nào rồi?”

“Ngày thứ hai sau khi khởi kiện, bên chúng ta đã thắng kiện.” Mã Hoài Dương nói:

“Bên phía Tòa án phán phát triển Thánh Nông cần bồi thường phí tổn thất danh dự, phí vi phạm bản quyền, cạnh tranh ác ý và sáu khoản bồi thường thương mại khác cho chúng ta, tổng cộng là 289 triệu.”

Dựa theo tình huống bình thường thì căn bản là không cần bồi thường nhiều tiền như vậy.

Nhưng vấn đề là, chuyện này liên lụy đến Lâm Dật, do đó liền trở thành không bình thường.

Bên phía Tòa án, biết rõ tập đoàn Lăng Vân là một trong những sản nghiệp dưới trướng của Lâm Dật, với lại quan hệ của anh và Lương thị trưởng lại không bình thường, đương nhiên sẽ đứng về phía anh.

Sau đó mới phán quyết nhiều tiền như vậy, bồi thường dựa theo tiêu chuẩn cao nhất.

“Tiền cũng không ít, tôi có chút không ngờ tới.”

Vốn dĩ Lâm Dật còn muốn truy cứu chuyện này sâu một chút, dám giả trang đến trên đầu mình, không truy cứu là không được.

Nhưng gần đây nhiều chuyện, anh cũng không có tâm trạng chú ý đến chuyện này.

Bao nhiêu tiền cũng không quan trọng, cho bọn họ chút giáo huấn là được.

“Sau khi chúng ta thắng kiện, tòa án cho bọn họ bảy ngày, nhưng thời gian bảy ngày đã qua, bọn họ cũng không có ý định bồi thường.”

“Lá gan lớn như vậy sao?” Lâm Dật bị chọc cười, cảm thấy Thánh Nông này quả thật có chút trâu bò.

Tòa án đã phán quyết rồi, thế mà còn không chịu trả tiền.

Rất mạnh.

“Tôi đã gọi điện thoại để thương lượng rất nhiều lần rồi, nhưng bọn họ chính là không có ý định trả tiền, luôn nói sổ sách không có tiền, cần thêm mấy ngày. Đây rõ ràng chính là từ chối, công ty lớn như vậy, không có khả năng không bỏ ra nổi số tiền này.”

“Vậy anh nghĩ thế nào?” Lâm Dật ngẩng đầu hỏi.

“Bởi vì ban đầu là lấy danh nghĩa của ngài để khởi tố, tôi muốn ngài ký giấy trao quyền cho tôi, sau đó sẽ xin tòa án cưỡng chế chấp hành.”

“Không cần phiền phức như vậy, chờ xử lý xong những chuyện trước mắt này, anh đi cùng tôi qua đó một chuyến.” Lâm Dật xoay xoay lưng, nói:

“Muốn đối phó với loại người thích giả trang này, phải dùng phương thức mộc mạc nhất.”

“Đã biết, Lâm tổng.”

Sau khi trả lời, Mã Hoài Dương rời khỏi văn phòng Lâm Dật.

“Ai...”

Mã Hoài Dương bất đắc dĩ lắc đầu, tự nhủ: “Các người giả trang với ai thì không giả, cứ phải giả trang với Lâm tổng, các người thật sự không phải là đối thủ a.”

Trong văn phòng, Lâm Dật không nghĩ đến chuyện của Thánh Nông nữa.

Chỉ là chút chuyện nhỏ, lúc nào xử lý cũng được.

Phải lấy chuyện trước mắt làm chủ.

Lâm Dật nhắm mắt dưỡng thần ngồi dựa trên ghế, sắp xếp lại tất cả quá trình một lần nữa.

Sau khi hoàn thiện mọi chi tiết, mới cảm thấy thực sự yên tâm.

Việc còn lại chính là chờ đợi tin tức bên phía Thẩm Thục Nghi.

Nhưng trong lòng Lâm Dật cũng có quyết định của chính mình, chỉ có thể chờ đến mười hai giờ khuya.

Nếu như cứ kéo thời gian dài, Vương gia và Hàn gia sẽ phát hiện ra.

Có thể lăn lộn cho tới quy mô bây giờ, hai nhà này cũng không phải là người ngu.

Bởi vì cái gọi là đêm dài nước tiểu nhiều, thời điểm 12 giờ đêm rạng sáng chính là thời hạn cuối cùng.

Mà một ngày này, Lương gia Yến Kinh bận rộn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của Lâm Dật.

Bản thân bọn họ cũng biết đây là một cơ hội, nhưng tỷ lệ thành công lớn bao nhiêu, bọn họ cũng không thể bảo đảm, chỉ có thể cố gắng hết sức.

Nếu không sự phát triển của Lương gia trong tương lai sẽ chấm dứt tại thời điểm này, muốn trở lại là chuyện rất khó khăn.

Trong văn phòng, Lâm Dật nghiêng đầu, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Trời trong gió nhẹ, ánh sáng mặt trời vừa phải.

Nhưng cơn bão không muốn người khác biết kia đang được triển khai một cách lặng lẽ.

Có người sẽ bị cuồng phong cuốn chết, cũng sẽ có người lên như diều gặp gió 90 ngàn dặm.

Nhưng là người nào, thì lại không ai biết.

...

Hội quán Hoàng Giang.

Bành Khánh Châu, Chu Chí Phong, Từ Thiên Quân và Lô Cao Nguyệt đang ở cùng nhau.

“Lão Từ, tin tức bên anh xác định không có vấn đề gì sao, có thể cho tôi một tin chính xác hay không.” Bành Khánh Châu nói:

“Hôm nay đã qua kỳ hạn bồi thường cuối cùng rồi.”

Từ Thiên Quân tựa lưng vào ghế ngồi, giả trang phất phất tay.

Mỹ nữ mặc sườn xám đi tới từ phía sau, lặng lẽ rót trà, Từ Thiên Quân đốt điếu thuốc, nói:

“Trước đó tin tức còn có chút không rõ ràng, cho nên tôi mới không nói rõ, nhưng hôm nay có một tin tức, các người đoán xem nó là gì?”

“Mau nói đi, anh đừng thừa nước đục thả câu nữa.” Bành Khánh Châu đã không chờ được nữa.

“Đừng mất bình tĩnh như vậy chứ, trong này còn có chuyện đoán chừng các người cũng không nghĩ đến, cứ nghe tôi nói từ từ. Chuyện này khá là thú vị.” Từ Thiên Quân đổi tư thế rồi nói:

“Tên Lâm Dật kia đúng là một nhân tài. Cậu ta đã bí mật thành lập một công ty tại Mỹ, phụ trách nhu cầu mua sắm toàn cầu cho tập đoàn Lăng Vân. Mặc dù nói chuyện này không phạm pháp, nhưng bên Mỹ chắc chắn sẽ không đồng ý, cộng với việc cậu ta quá kiêu ngạo ương ngạnh, nên bị người ta tố cáo. Hiện tại cậu ta và một phó tổng của công ty bọn họ đều đã bị bắt, hình như sắp bị kết án.”

“Trời ạ, thật hay giả vậy, đây chính là một tin lớn a!”

Ba người Bành Khánh Châu đều có chút ngồi không yên, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

“Cuộc chơi này cũng quá độc rồi đi.”

“Cho nên tôi mới nói, tên Lâm Dật kia là một nhân tài, loại chuyện gì cũng đều làm được.”

“Cậu ta là một doanh nhân có sức ảnh hưởng rất lớn tại Trung Quốc, bên phía Trung Quốc không có khả năng để nước Mỹ làm chuyện xằng làm bậy như vậy được.” Chu Chí Phong nói.

“Nói như thế cũng không sai, nhưng đó là Mỹ, có khi nào nói đạo lý chưa. Cho dù không bị phạt, nhưng sẽ bị tạm giam tại bị Mỹ, cũng không khác với bị phạt là bao.” Từ Thiên Quân nhìn Bành Khánh Châu, nói:

“Cho nên anh không cần lo lắng, cậu ta sẽ không về được, trên cơ bản là đã bị phế đi. Hơn nữa, phía trên còn có không ít người đã sớm thấy cậu ta không thuận mắt, không bao lâu sau, tập đoàn Lăng Vân cũng sẽ sụp đổ. Đến lúc đó anh lại chuẩn bị chút lễ vật thì sẽ không cần bồi thường một phân tiền nào cả, nói không chừng còn có thể lấy được kỹ thuật của cậu ta để phát triển.”

“Ha ha, vậy thì tốt quá.” Bành Khánh Châu cười lớn, nói: “Mấy ngày nay tôi còn lo lắng cả đêm ngủ không ngon giấc, hiện tại không cần lo lắng nữa rồi.”

“Nếu không thì sao chứ, cơ hội đều được tạo thành từ cắt ghép, các người nhìn xem, đây chính là cơ hội.”

“Tôi thấy cậu ta đúng là ác giả ác báo.” Lô Cao Nguyệt nói:

“Ngay cả chính sách kinh doanh của Trung Quốc cũng không hiểu rõ, cứ làm tùy tiện như vậy thì sớm muộn cũng xảy ra chuyện thôi.”

“Nếu không thì sao phải nói, tuổi trẻ không làm ăn cho tốt, chúng ta thua cũng chỉ bồi thường ít tiền, còn cậu ta thì mất tất cả.” Từ Thiên Quân nói: “Cho nên chúng ta cứ chờ tin tốt đi, chuyện thú vị hơn còn ở phía sau kìa.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1148.

Chương 1149. Kỷ Khuynh Nhan Tích Lũy Vốn

Hơn 6 giờ tối, Hàn Kim Lôi và Triệu Quốc Bình tụ lại với nhau.

“Tình huống bên phía Lý Chấn thế nào rồi, chuẩn bị nhiều chứng cứ như vậy, bên Mỹ thế mà còn không phán quyết, rốt cuộc là đang giở trò quỷ gì vậy.” Triệu Quốc Bình nói.

Từ khi Lý Chấn bị bắt cho đến hiện tại, đã hơn 20 giờ.

Nhưng trong khoảng thời gian này, Lý Chấn và Hàn Kim Lôi vẫn chưa cắt đứt liên lạc với nhau.

Mà toàn bộ đều là hành động của Thẩm Thục Nghi, mục đích chính là để moi thêm chút chứng cứ từ trong miệng Hàn Kim Lôi.

Trên tay nắm giữ càng nhiều thì phần thắng của mình sẽ càng lớn.

“Chuyện này đã nằm trong dự liệu của tôi.” Hàn Kim Lôi đặt chén về lại trên bàn, nói:

“Tôi đoán là Lâm Dật đã có chuẩn bị ở phía bên kia, dù sao cậu ta cũng là người không thể xem thường. Tuy trên tay chúng ta có chứng cứ, nhưng cũng không thể lập tức đẩy cậu ta vào chỗ chết được, nói không chừng còn phải đợi một đoạn thời gian nữa.”

“Tôi chủ yếu là có chút sốt ruột. Sản nghiệp dưới tay cậu ta có thể nói là đi đầu trong ngành chất bán dẫn. Nếu như chúng ta có thể nắm nó trong tay thì tương lai của lĩnh vực chất bán dẫn này sẽ do chúng ta định đoạt, không ai có thể biết được lợi nhuận sẽ lớn như nào.”

“Đừng có gấp, muốn làm việc tốt thường phải trải qua nhiều gian nan, bên đang trừng trị cậu ta là Mỹ, cậu ta sẽ không thể trốn khỏi, chúng ta chỉ cần tiếp tục chuẩn bị chứng cứ là được.”

“Rốt cuộc đã đợi được đến ngày này, chúng ta đã cố gắng rất nhiều.”

Hàn Kim Lôi gật gật đầu, “Mọi chuyện đã náo đến mức độ này, tôi đoán khoảng một hai ngày nữa là sẽ kết thúc, tên Lâm Dật này, cũng sắp lui ra sân khấu lịch sử rồi.”

...

Hơn mười một giờ tối, Lâm Dật vẫn còn ở tập đoàn Lăng Vân, chưa có ra ngoài.

Sau khi tan làm, Kỷ Khuynh Nhan cũng đến đây, đồng thời còn có Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện.

Trên bàn trà trong văn phòng, còn có bữa khuya vừa mới ăn xong chưa kịp dọn dẹp.

“Ông chủ, tất cả các bộ phận đều đã chuẩn bị khá ổn, anh định lúc nào thì động thủ vậy?” Hà Viện Viện hỏi.

“Đừng có gấp, tôi đang đợi thông báo, đoán chừng cũng sắp rồi.”

Mấy người đều không hiểu lắm, Lâm Dật đang muốn chờ thông báo của người nào đây. Nhưng bọn họ có thể nghe được loáng thoáng, người có thể để ông chủ của mình chờ thông báo, thân phận và địa vị của người này tại Trung Quốc chắc chắn là không thấp.

Nói không chừng còn sẽ ảnh hưởng đến hướng đi của chuyện này.

Ong ong ong _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là một tin nhắn ngắn từ một dãy số lạ, phía trên chỉ có hai chữ.

Hành động!

Lâm Dật lúc này đoán được, đây là phương thức để đảm bảo an toàn của Thẩm Thục Nghi, tránh bị người khác phát hiện ra.

Nhìn tin nhắn phía trên điện thoại di động, Lâm Dật có chút muốn cười.

Lại cảm thấy có chút tàn khốc.

Lúc trước xem phim, khi mà mấy ông lớn buôn hàng cấm thực hiện giao dịch, cả đám đều như này, hiện tại xem ra đúng là nên học tập theo những đại lão này.

Lâm Dật đứng dậy, xoay xoay lưng, “Nói với từng bộ phận, bắt đầu làm việc!”

“OK!”

Lâm Dật ra lệnh một tiếng, Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện lập tức đi ra khỏi văn phòng, chuẩn bị sắp xếp chuyện tiếp theo.

Hai người đều là tâm phúc tuyệt đối của Lâm Dật, đừng nói là chuyện này vô cùng mạo hiểm, cho dù là thịt nát xương tan thì chỉ cần Lâm Dật ra lệnh một tiếng, hai người sẽ làm tất cả.

Sau khi hai người rời đi, trong văn phòng chỉ còn lại Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan cũng đang bận chuyện trong tay, cô không hy vọng sẽ bỏ sót bất kỳ chỗ nào.

Cô sẽ không thuyết phục Lâm Dật rằng chuyện này có bao nhiêu nguy hiểm, khuyên anh ấy cẩn thận lời nói một chút.

Gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, cô sớm đã hình thành thói quen này.

Cho dù xảy ra chuyện gì, cô cũng sẽ đứng cùng một chỗ với Lâm Dật.

So với thuyết phục, chẳng bằng kiên định giúp đỡ anh ấy.

Mà cô cũng đã chuẩn bị xong từ sớm, dự định cùng Lâm Dật trải qua một cuộc sống bình thường.

Cho nên, Kỷ Khuynh Nhan cũng không cố kỵ gì.

Cho dù là chuyện gì thì cô cũng không sợ.

“Đừng xem nữa, em đã nhìn một đêm rồi, mắt sẽ không chịu được đâu.” Lâm Dật nói.

“Không sao cả, vấn đề không lớn.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Em cảm thấy, đối phương rất có thể sẽ lên bài nói chúng ta độc quyền, cho nên cần chú ý hơn một chút, tránh việc bị nắm được nhược điểm.”

“Chuyện này không còn cách nào khác, đã phát triển đến nước này rồi, chúng ta không có cách nào lo được hai bên cả. Nhưng mà em cũng không cần quá lo lắng, bởi vì nó hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta.” Lâm Dật nói:

“Nếu như việc này thành công, cho dù tạo thành thế độc quyền thì nhiều lắm chúng ta cũng chỉ bị gõ một cái, không đến mức bị thương đến xương cốt, nếu như không độc quyền thì kết cục cuối cùng cũng là vậy thôi.”

Kỷ Khuynh Nhan chống má, “Nói cũng đúng.”

“Em có sợ là anh sẽ thất bại thảm hại hay không?” Lâm Dật cười hỏi.

“Không sợ.”

“Có lòng tin đối với anh như vậy sao?”

“Không phải là có lòng tin với anh, mà là em đã gửi bên ngân hàng Thụy Sĩ 2 tỷ, số tiền này đủ cho hai ta chi tiêu nửa đời còn lại. Cho dù anh muốn đông sơn tái khởi thì cũng đủ, cho nên dù chuyện làm ăn bên Trung Hải có xảy ra chuyện gì thì em cũng không sợ.”

“Thì ra là em đã trải tốt đường lui, nhưng anh có một vấn đề muốn hỏi.”

“Vấn đề gì?”

“Lấy quy mô của tập đoàn Triều Dương, em hẳn là không bỏ ra nổi 2 tỷ tiền tiết kiệm mới đúng.”

“Em bỏ ra 300 triệu, số tiền còn lại đều là của tập đoàn Lăng Vân.”

“A? Lấy ra nhiều tiền như vậy sao? Sao anh lại không biết vậy?”

“Do Viện Viện lợi hại chứ sao.”

“Hai người không phải là đã thông đồng với nhau từ trước rồi đó chứ.”

“Trước đó em có nói cho cô ấy một chút về ý nghĩ của mình, sau đó cô ấy nói muốn thử xem năng lực di chuyển tài sản và biện thủ công quỹ của mình đến đâu.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Sự thật chứng minh, năng lực của Viện Viện đúng là rất không tệ, chuyển đi 1,7 tỷ mà một chút lỗ hổng cũng không có.

Anh có muốn cân nhắc tăng chút tiền lương cho cô ấy không?”

“Mẹ nó, anh muốn chém chết cô ấy!”

Kỷ Khuynh Nhan cười ngả nghiêng, “Đừng kích động như vậy, hai chúng em chỉ là chơi đùa thôi, không phải em đã nói cho anh biết rồi sao. Dù sao đây cũng là tiền bảo mệnh của hai chúng ta. Anh có thể tùy tiện giày vò tập đoàn Lăng Vân và tập đoàn Triều Dương, nhưng không được đụng vào 2 tỷ này dù sao chỉ là một phần.”

“Được, được, được, không động.” Lâm Dật vừa cười vừa nói: “Có nhiều tiền như vậy, đừng nói là hai chúng ta, nuôi sống một bầy con còn được nữa là.”

“Thôi đi, em muốn sinh đứa trẻ mập mạp, mới không sinh một đám đâu.”

“Nếu như con đầu là con gái thì sao.”

“Vậy thì lại đẻ lần hai.” Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì nói:

“Thật ra em vẫn tương đối hi vọng sẽ sinh cả trai lẫn gái, nhưng em muốn con đầu là con trai, sau này nó có thể bảo vệ em gái.”

“Suy nghĩ này rất tốt, anh cởi quần tán thành.”

“Lưu manh.”

Lâm Dật nhẹ nhàng ôm lấy Kỷ Khuynh Nhan, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhà nhà đều đốt đèn, cảm giác có Kỷ Khuynh Nhan lo liệu cho cuộc sống tương lai ở phía sau, vẫn là rất khiến người ta mong đợi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1149.

Chương 1150. Nếu Có Một Ngày Ông Chủ Bị Lừa, Không Có Một Người Phụ Nữ Nào Là Vô Tội

Két két _ _

Lúc này, Hà Viện Viện đẩy cửa vào từ bên ngoài, trên tay cầm một xấp văn kiện, cô đang cúi đầu lật xem, nên không thấy được hình ảnh hai người ôm nhau.

“Ông chủ, người phía dưới đều đã bắt đầu hành động, trong và ngoài nước...”

Nói được nửa câu, Hà Viện Viện bỗng im lặng.

Bởi vì cô phát hiện, ánh mắt của Lâm Dật nhìn mình không tốt lắm.

“Anh, anh dùng loại ánh mắt này nhìn tôi làm gì, tuy hôm nay tôi mặc váy, nhưng bên trong có mặc quần bảo hộ, anh không thấy được cái gì đâu.”

“Cô làm việc gì trái với lương tâm mà bản thân mình còn không biết sao?”

“A, chuyện này...”

Hà Viện Viện có chút nói lắp, vẻ mặt mất tự nhiên.

“Mấy ngày trước tôi có chút chuyện phiền lòng, nên đã đến quán bar uống rượu với một anh chàng, nhưng sao anh lại biết được việc này?” Hà Viện Viện nói:

“Nhưng tôi cũng nói trước, sau khi uống rượu xong tôi đã đón xe về nhà, không có làm mấy cái chuyện đó. Tôi thật xin lỗi lão Cao.”

“Mẹ nó, còn có thu hoạch ngoài ý muốn?!”

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan liếc nhau một cái, “Việc này có chút thú vị.”

“Ừm hả? Cái gì mà thu hoạch ngoài ý muốn?”

Hà Viện Viện sửng sốt, “Tôi dựa vào, chẳng lẽ các người không phải đang nói về việc này sao? Con bà nó, anh đang hố tôi.”

“Trước đó hai chúng ta không phải đã chuyển 1,7 tỷ ra ngoài sao, chị đã nói với Lâm Dật.” Kỷ Khuynh Nhan lộ vẻ tức giận, nói.

“Thì ra là chuyện này.” Hà Viện Viện thở phào một cái, vỗ vỗ ngực, nói:

“Ông chủ thấy thế nào, tôi lấy ra được 1.7 tỷ cho anh, không phải tôi khoác lác đâu, nhưng nhìn khắp toàn Trung Quốc, cho dù là toàn thế giới, cũng không có mấy người có bản lĩnh này đâu.”

“Vậy tôi nên thăng chức cho cô hay là tăng lương đây?”

“Chuyện này thì không cần đâu. Tôi rất hài lòng với vị trí CFO này, không cần thiết phải ngang hàng với anh Kỳ.” Hà Viện Viện ho khan vài tiếng, “Nhưng mà, tôi chợt nhớ tới, tôi còn có những chuyện khác, không nghe anh nói nữa, đi trước đây.”

“Cô cút trở lại cho tôi!”

Lâm Dật mắng một câu, “Dám chuyển của lão tử 1.7 tỷ, hiện tại tôi thật sự rất muốn ném cô xuống.”

“Được, được rồi, hai người đừng ồn ào nữa.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Việc này là em làm chủ, chẳng lẽ anh còn muốn ném em xuống sao, thật là.”

“Làm sao có thể, có muốn vứt bỏ thì cũng là Hà Viện Viện, em gầy như vậy, gió thổi qua liền bay, không giống với Hà Viện Viện, rơi trên mặt đất còn có thể tạo thành cái hố.”

“Mẹ nó, lão nương không có mập như vậy!”

“Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, nói chuyện chính đi.” Lâm Dật nói:

“Phía dưới sắp xếp thế nào rồi, thủy quân hẳn là đã bắt đầu làm việc rồi đúng không.”

“Bạo rồi, hiệu quả tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của chúng ta.” Hà Viện Viện nói:

“Rất nhiều người đều đang ăn dưa này, nhiệt độ trên mạng cũng đang dần tăng lên. Thậm chí có người còn gán cho bọn họ cái mũ bán nước, chuyện này tôi cũng chưa từng nghĩ tới. Mức độ phức tạp và cường độ truyền bá đều vượt qua tưởng tượng và dự kiến của tôi, hiệu quả cuối cùng có khả năng sẽ còn lớn hơn so với trong tưởng tượng của chúng ta.”

“Đã đến bước này rồi, nghĩ gì cũng đều vô dụng, cứ yên tâm to gan mà làm, dù sao cũng không có chứng cứ thực chất nói là chúng ta làm, chỉ cần có thể qua mắt được những quần chúng ăn dưa là được.”

“Dù sao tôi cũng không sợ gì cả, cho dù như thế nào thì tôi vẫn còn có lão Cao, vẫn có thể ăn ngon uống say.”

“Như thế xem ra lão Kỳ đúng là có chút đáng thương, đến bây giờ vẫn cô đơn một mình.”

“Em cảm thấy Điền tổng cũng không tệ, giới thiệu cô ấy cho anh Kỳ thì thế nào?” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Muốn tìm đối tượng cho anh Kỳ vẫn nên xuống tay từ tổng công ty khác thì hơn.” Hà Viện Viện nói:

“Hiện tại toàn bộ tập đoàn Lăng Vân, từ phụ nữ 40 tuổi đã có chồng cho đến thạc sĩ hơn 20 tuổi, lấy ra một người bất kỳ thì đều như thiếu nữ hoài xuân trước mặt ông chủ. Người đàn ông khác không thể lọt được vào mắt của bọn họ đâu, cho nên việc này nên ra tay từ người của công ty khác.”

Ánh mắt của Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật không tốt lắm, “Anh ở công ty còn rất được hoan nghênh.”

“Vậy cũng không sai, nếu có một ngày ông chủ bị lừa, em dám cam đoan, không có một người phụ nữ nào là vô tội.”

Gương mặt Kỷ Khuynh Nhan trở nên lạnh lùng.

Lâm Dật:…

Mẹ nó!

“Chuyện này anh cũng không muốn mà, một tháng anh cũng tới công ty không được mấy lần, không có quan hệ gì với anh cả.”

“Cắt.”

…

Yến Kinh, đại viện Bộ Ủy.

Lúc rạng sáng, hầu hết mọi người đều đã tiến vào mộng đẹp.

Triệu Quốc Bình cũng giống như vậy.

Reng reng reng _

Điện thoại Huawei đặt ở đầu giường đột nhiên vang lên, trong màn đêm yên lặng lại lộ vẻ cực kỳ bất ngờ.

Nhưng nó vang lên một hồi lâu vẫn không người tiếp, cho đến khi ngắt máy.

Không đến một giây đồng hồ sau, điện thoại lại vang lên một lần nữa, nhưng Triệu Quốc Bình vẫn còn đang ngủ say.

Cho đến lần thứ ba, Triệu Quốc Bình mới đột nhiên ngồi dậy từ trên giường, sắc mặt khó coi, mồ hôi lạnh chảy dọc bên trán.

Ông ta có hai cái điện thoại di động, cái thường dùng thường sẽ đặt ở chế độ máy bay vào khoảng mười một giờ đêm, để tránh người khác quấy rầy mình nghỉ ngơi. Nhưng cái còn lại thì quanh năm đều không tắt máy, chỉ có người thân cận nhất của mình biết số.

Dưới tình huống đặc thù, mới có người gọi đến số điện thoại di động này.

Cho nên mỗi một lần, chỉ cần điện thoại này vang lên, Triệu Quốc Bình đều sẽ sợ mất mật, lo nghĩ bất an.

Bởi vì dưới tình huống bình thường, nếu như là xảy ra chuyện tốt thì sẽ không ai gọi cho mình gấp như vậy, trừ khi là gặp chuyện xấu.

Triệu Quốc Bình vội vàng cầm điện thoại di động lên, phát hiện người gọi điện thoại tới là trợ lý của mình, sau khi bình phục một chút mới nhận điện thoại.

“Triệu tổng, đã xảy ra chuyện, bên phía Mỹ không trừng trị Lâm Dật, cậu ta đã trở về nước, với lại còn hướng mũi giáo về phía chúng ta.”

Giọng nói của trợ lý như kêu trời kêu đất, giống như nếu không nói nhanh một chút thì mình sẽ không có cơ hội nói nữa.

Triệu Quốc Bình cảm thấy mông lung, ngây ngẩn cả người, mất một khoảng thời gian dài mới phản ứng lại được.

“Điều này không có khả năng, chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ như vậy, với lại cậu ta còn phạm vào chuyện lớn như thế, nước Mỹ không có khả năng sẽ buông tha!”

“Tôi cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, nhưng cậu ta quả thực đã trở về, tin tức đang kéo đến ùn ùn trên internet, Vương gia và Hàn gia cũng bị liên lụy, mọi chuyện đã không thể vãn hồi.”

“Gửi cho tôi xem một chút, nhanh lên.”

“Được.”

Trợ lý cúp điện thoại, sau đó gửi tất cả tin tức trên mạng qua cho Triệu Quốc Bình.

Nhìn thấy mấy tin tức ùn ùn kéo đến kia, cả người Triệu Quốc Bình đều choáng váng.

...

Lúc rạng sáng, giao thông Yến Kinh vẫn đông nghịt như cũ.

Có công tử nhà giàu ăn chơi hàng đêm, mang theo bạn gái về khách sạn.

Cũng có người rời khỏi hộp đêm, tham gia trận chiến thứ hai.

Những công nhân làm việc theo chỉ tiêu 9-9-6(*) thì đang mệt mỏi lái xe về nhà.

(*)Tên gọi bắt nguồn từ yêu cầu của nó rằng nhân viên làm việc từ 9:00 sáng đến 9:00 tối, 6 ngày mỗi tuần; tức là 72 giờ mỗi tuần.

Đương nhiên, trong này cũng có quan to quyền quý, vừa mới kết thúc hết xã giao, đang trên đường về nhà, mà Hàn Kim Lôi và Phó Á Huệ chính là một trong số đó.

Hai người mới vừa ăn cơm cùng với người của Vương gia, thảo luận về chuyện của Lâm Dật, chuẩn bị nuốt trọn sản nghiệp dưới tay anh.

“Chuyện bên Mỹ thế nào rồi, vẫn còn chưa tuyên án sao?” Phó Á Huệ nhìn đồng hồ, “Hiện tại bên Mỹ cũng khoảng một giờ rồi.”

“Lý Chấn bên kia nói mọi chuyện đều rất thuận lợi, nhưng Lâm Dật vẫn chưa từ bỏ, anh đoán nếu không có Lương gia chống đỡ ở phía sau thì hiện tại cậu ta đã xong rồi.”

“Lương gia cũng thật sự là đủ vướng bận, chẳng lẽ bọn họ còn không nhìn ra tình thế bây giờ sao, vì một Lâm Dật mà đối nghịch với tam đại gia tộc chúng ta, Thẩm Thục Nghi không giống với người ngu xuẩn vậy.”

“Dù sao năm đó, cô ấy và Tần Ánh Nguyệt cũng là bạn cũ, Lâm Dật lại là con của cô ấy, tất nhiên sẽ dốc toàn lực giúp đỡ.” Hàn Kim Lôi nói:

“Nhưng mà như vậy đều vô dụng, chuyện này bọn họ căn bản là không có chút phần thắng nào.”

“Nói như thế cũng không sai, nhưng cho dù là Lâm Dật hay là Thẩm Thục Nghi thì chúng ta đều không thể xem thường.”

“Em yên tâm đi, anh vừa rồi đã liên hệ với Lý Chấn, anh ta nói với anh, Lâm Dật còn đang giãy dụa bên đó. Những chuyện bên Mỹ đã được chuẩn bị kỹ càng, cho dù sau đó có đầy đủ lý do và chứng cứ hay không thì cậu ta đều sẽ bị bắt. Tập đoàn Lăng Vân của cậu ta chắc chắn sẽ xong đời, chúng ta chuẩn bị tiếp nhận nó là được.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1150.

Chương 1151. Tính Sát Thương Không Lớn, Nhưng Tính Vũ Nhục Lại Cực Mạnh

“Em đã có thể đoán được, Lâm Dật lén phạm vào chuyện lớn như vậy, lại thêm cường quyền của Mỹ nữa thì cho dù hai người bọn họ có gây sức ép thế nào cũng sẽ không có hiệu quả.” Phó Á Huệ nói:

“Nhưng em cũng không để ý sản nghiệp dưới tay Lâm Dật cho lắm. Em đang suy nghĩ có thể dựa vào cơ hội này để dọn sạch Lương gia hay không, chỉ có giẫm bọn họ thì Hàn gia chúng ta mới có thể trở lại địa vị ban đầu được.”

“Vấn đề này anh cũng đã nghĩ qua, nhưng anh cảm thấy có chút khó.” Hàn Kim Lôi nói ra suy nghĩ của mình:

“Thẩm Thục Nghi quản lý tập đoàn Hoa Nhuận nhiều năm như vậy, tuyệt đối là một người thông minh. Lúc cô ấy ra mặt xử lý chuyện này chắc chắn là đã nghĩ kỹ đường lui. Cho dù sau đó xảy ra vấn đề thì cũng có thể lo cho thân mình, muốn dựa vào chuyện này để rung chuyển Lương gia và Thẩm Thục Nghi, là chuyện rất không có khả năng.”

“Anh cũng đừng nói quá như vậy, nếu như ba nhà chúng ta cùng tạo áp lực, có lẽ còn có một chút khả năng, dù sao còn có Vương gia giúp đỡ, mọi chuyện đều có khả năng.”

“Lời này cũng đúng, dù sao thì chuyện này đều không lỗ. Anh nghe phía trên nói, tập đoàn Lăng Vân mà Lâm Dật quản lý có rất nhiều hạng mục đều là cấp thế giới. Nếu như chúng ta có thể lấy vào trong tay, tương lai nhất định sẽ là một sự giúp đỡ lớn.”

Phó Á Huệ gật gật đầu, một tay chống đầu, nhìn phong cảnh lướt qua ngoài cửa sổ.

“Nếu như bỏ qua lập trường, thì sự thông minh tài trí của Lâm Dật đúng thật là hiếm thấy, con trai của chúng ta còn kém cậu ta một quãng đường dài.”

“Đúng vậy, giống như lão Vương nói, hai người thông minh như Lâm Dật và Thẩm Thục Nghi ở cùng một chỗ đúng là một chuyện rất đáng sợ.”

Hàn Kim Lôi cảm khái:

“Cho nên hiện tại thừa dịp cậu ta còn chưa đủ lông đủ cánh, giết từ trong trứng nước mới là lựa chọn chính xác nhất.”

Reng reng reng _ _

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, điện thoại của Hàn Kim Lôi đột nhiên vang lên.

“Chúng ta vừa mới đi, sao lại gọi điện thoại tới rồi?”

Người gọi điện tới là Vương Đình Sơn, tức là cha của Vương Miện, cũng là người cầm lái của nhà họ Vương.

Nhưng Định Hải Thần Chân chân chính lại là cha của ông, Vương Chúng Dân.

Chỉ cần ông không ngã thì Vương gia cũng sẽ như vậy và ngược lại.

“Đoán chừng là có việc quên nói, anh nghe xem đã xảy ra chuyện gì trước.”

Hàn Kim Lôi nhận điện thoại, sau đó mở loa ngoài.

“Anh Vương, làm sao vậy, có phải là có gì quên nói hay không?”

“Nhanh trở về một chút, đã xảy ra chuyện!”

“Xảy ra chuyện sao?”

“Trong điện thoại không tiện nói, mau quay lại!”

Vương Đình Sơn không nói lời vô nghĩa, nói xong liền cúp điện thoại.

Hàn Kim Lôi và Phó Á Huệ liếc nhau một cái, đều có chút không rõ ràng lắm.

“Đi thôi, trở về xem một chút, gấp gáp như vậy, đoán chừng là đã xảy ra chuyện lớn.”

Hàn Kim Lôi cười, “Hiện tại ngoài chuyện của Lâm Dật, thì trong mắt anh không có chuyện gì có thể coi là chuyện lớn cả. Cậu ta đã không còn đường sống, em cũng đừng kinh ngạc như vậy.”

“Trước qua đó xem một chút đi, chuyện làm cho anh Vương gấp gáp như vậy, đoán chừng cũng không nhỏ.”

Hơn nửa giờ sau, hai người lái xe đến một ngôi biệt thự ngoại ô Yến Kinh.

Diện tích biệt thự không là tính lớn, từ bên ngoài nhìn vào cũng không tính là khí phái.

Cho dù là Cửu Châu Các của Lâm Dật hay là biệt thự Vân Thủy của Kỷ Khuynh Nhan đều cao hơn nơi này mấy cái cấp bậc.

Nhưng môi trường xung quanh lại được xem là hàng đầu, bản thân ngôi nhà cũng không có chỗ nào đặc biệt cả.

Hai người xuống xe đi vào biệt thự.

Trang trí trong biệt thự có vẻ hơi cũ kỹ, đồ dùng trong nhà đều là gỗ lim cũ, còn có rất nhiều đồ vật trang trí truyền thống, nhất là chiếc máy hát bên cạnh tủ rượu, mang đến cho người ta cảm giác như xuyên không.

Nhưng cũng không có nghĩa là đồ vật không đáng tiền, một bình rượu bất kỳ trong tủ rượu cũng đủ để đưa người đứng đầu của thành phố tuyến hai đi lên.

Trên ghế sô pha có một người đàn ông trung niên đang ngồi, ước chừng hơn 50 tuổi, sắc mặt âm trầm, tựa như là mây đen âm u trước bão táp.

Mà người này chính là Vương Đình Sơn.

Nhưng ngoài Vương Đình Sơn, Triệu Quốc Bình cũng đang ngồi bên cạnh ông, nhưng vẻ mặt của hai người lại hoàn toàn giống nhau.

Vẻ mặt Vương Đình Sơn lạnh lùng, tựa như là một ngọn núi lửa sắp phun trào, khiến cho lòng người thấy sợ hãi.

Trên mặt Triệu Quốc Bình thì viết đầy lo nghĩ, thậm chí là hoảng sợ.

“Sao vậy anh Vương? Sắc mặt kém như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?” Hàn Kim Lôi tiến lên, hỏi.

“Tự cậu xem liền biết!”

Vương Đình Sơn hừ lạnh một tiếng, đưa di động qua.

Mới đầu hai vợ chồng còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, khi thấy nội dung trên điện thoại di động thì nhất thời như bị sét đánh, sững sờ tại chỗ.

“Chuyện này sao có thể, mấy giờ trước tôi còn nói chuyện với

Lý Chấn, sao cậu ta có thể trở lại Trung Hải, lại còn làm ra nhiều chuyện như vậy được!”

“Các người đều đã bị chơi xỏ!”

Dưới cơn thịnh nộ, Vương Đình Sơn giận dữ đứng dậy, một chân đạp lăn chiếc bàn trà trị giá 1 triệu trước mặt.

“Lâm Dật chắc chắn đã sớm giải quyết chuyện bên Mỹ, sau đó Lý Chấn đã bị cậu ta mua chuộc, rồi phối hợp diễn với bọn họ.”

“Nhưng vấn đề là, không có ai đứng ra giải quyết mấy chuyện bên Mỹ kia của cậu ta, sao có thể trở về được?”

Ba!

Vương Đình Sơn tát một cái lên mặt Hàn Kim Lôi.

“Cậu cảm thấy chuyện này có còn quan trọng không! Ba nhà chúng ta đều đã bị bại lộ ra ngoài, hơn nữa còn bị gán cho tội danh bán nước, các người biết điều này có ý nghĩa gì không!”

Hàn Kim Lôi bị đánh ngã trên mặt đất, Phó Á Huệ theo bản năng đi lên đỡ.

Trước mặt quyền thế tuyệt đối, hai người cũng không dám lỗ mãng.

Điều quan trọng nhất là, bọn họ đã ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Lâm Dật có lẽ không thể làm gì bọn họ, nhưng trong thời buổi Internet phát triển như ngày nay, áp lực dư luận đang treo trên đầu bọn họ một thanh kiếm Damocles.

Nó có thể nâng bọn họ lên thiên đường, cũng có thể khiến bọn họ thịt nát xương tan!

Sắc mặt hai vợ chồng Hàn Kim Lôi đã tái xanh, không còn chút màu máu.

Bọn vắt óc cũng nghĩ không ra, Lâm Dật rốt cuộc là dùng biện pháp gì để khiến chuyện này lắng lại.

Bọn họ cảm thấy cho dù là Lâm Dật hay là Thẩm Thục Nghi, hay là cả hai bọn họ cùng hợp lực đều không có năng lực như vậy.

Đáng sợ!

Thật là đáng sợ!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1151.

Chương 1152. Có Thể Làm Suy Yếu Một Phần Lực Lượng Của Kẻ Địch

“Anh, anh Vương, làm sao bây giờ, nhất định phải xử lý chuyện này nhanh một chút, nếu không dư luận sẽ nhanh chóng được mở rộng.”

“Anh Vương đã gọi người đi phong tỏa tin tức, hẳn là nó sẽ bị chặn lại nhanh thôi.” Triệu Quốc Bình nói:

“Nhưng chuyện này đã tạo thành ảnh hưởng không nhỏ, đoán chừng phía trên chẳng mấy chốc sẽ biết. Tôi đoán hẳn là sẽ có thêm một số người nhân cơ hội này để ăn hôi, chuyện này lại rất khó xử lý, ba nhà chúng ta nhất định đều sẽ chịu ảnh hưởng.”

“Mấu chốt của vấn đề nằm trên người của Lâm Dật và Lương gia, nhất định phải khống chế bọn họ lại, như vậy chuyện này mới có đường ra.” Hàn Kim Lôi nói.

“Đợi lát nữa hai người các người trở về chuẩn bị một chút, ngày mai chắc chắn sẽ có người hẹn nói chuyện với chúng ta, lúc nói chuyện nhớ chú ý một chút, tuyệt đối không được để xảy ra bất kỳ sơ suất nào.”

“Đã biết, anh Vương.”

Đương đương đương ——

Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

“Vào đi.” Vương Đình Sơn nói.

Cửa biệt thự bị đẩy ra, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đi vào từ bên ngoài.

Cô mặc chiếc váy màu đen, tóc dài, áo choàng, vẻ mặt nghiêm túc.

Người phụ nữ tên là Thôi Tuyết, sau khi tốt nghiệp đại học, vẫn luôn đi theo Vương Đình Sơn, là một trong những tâm phúc của ông ta.

“Vương Bộ, đã ngăn chặn tin tức từ các cổng thông tin tin tức lớn, nhưng vẫn còn phần lớn tin tức được phát ra từ Server nước ngoài, căn bản là không thể che đậy.”

“Server nước ngoài?!”

Sau khi nghe được tin này, ba người đều cảm thấy ngoài ý muốn, thậm chí có chút không biết làm sao.

Phó Á Huệ nổi cả da gà, không cần nghi ngờ, chuyện này chắc chắn là do Lâm Dật làm!

Đây là một trận phản kích lớn đã được tính toán từ lâu!

“Đi liên hệ với người giám sát, bảo họ chặn hết những tin tức từ Server nước ngoài!”

Thôi Tuyết biểu lộ bất đắc dĩ, “Vương Bộ, người đứng đầu mạng lưới giám sát không phải là người của chúng ta, trong lúc mấu chốt, bọn họ sẽ không hỗ trợ.”

“Mẹ nó!”

Vương Đình Sơn tức mắng một câu, ông lúc này mới nhớ tới, người đứng đầu mạng lưới giám sát chính là người của Lương gia, bọn họ đương nhiên là sẽ không giúp mình.

“Nhìn chuyện tốt mà hai người làm đi!”

Vương Đình Sơn chỉ Hàn Kim Lôi và Triệu Quốc Bình, mắng:

“Lúc đầu tôi không nên để hai tên phế vật như hai người đi làm chuyện này!”

Nói xong, Vương Đình Sơn đi ra ngoài, Thôi Tuyết theo sát phía sau, ba người ở lại trong biệt thự, vẻ mặt còn khó nhìn hơn so với việc ăn phải thuốc chuột.

Một phần là bởi vì sự tức giận của Vương Đình Sơn, một phần khác là bởi vì sự khủng bố của Lâm Dật.

Loại cảm giác từ thiên đường rơi xuống tới địa ngục này khiến cho bọn họ cả đời khó quên.

...

Hơn bốn giờ sáng, bầu trời Trung Hải tờ mờ sáng, ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt đất, tựa như là một bộ phim ầm ầm sóng dậy, chậm rãi kéo màn che lên, tất cả mọi người đều hoá trang lên sân khấu.

Lâm Dật đứng trước cửa sổ, quan sát buổi sớm Trung Hải.

Anh đã một đêm không ngủ, phần lớn thời gian, đều đứng ở chỗ này và lặng lẽ quan sát.

Hơn ba giờ sáng, chính là thời điểm mà thành phố này an tĩnh nhất, nhưng mới chỉ qua hơn một giờ, mà người trên đường và dòng xe cộ cũng dần dần nhiều hơn, hối hả cho một một ngày mới.

Lâm Dật cũng không biết, một đêm này đã xảy ra những gì tại Yến Kinh, nhưng chắc chắn là sẽ có rất nhiều người giống như mình, cả đêm không ngủ.

Bá lạp _ _

Thanh âm truyền đến từ phía sau đánh gãy suy nghĩ của Lâm

Dật.

Chiếc chăn trên người Kỷ Khuynh Nhan rơi xuống đất, một đêm này, cô đã ngủ trên ghế sô pha tại văn phòng của Lâm Dật.

Cô ngủ rất say sưa ngọt ngào, tư thế không ưu nhã chút nào, dường như chuyện này không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với cô.

Lâm Dật quay người đi qua, nhặt chăn lên đắp lại cho Kỷ Khuynh Nhan.

Ong ong ong _ _

Nhưng tại lúc này, điện thoại di động trong túi quần của Lâm Dật vang lên.

Là một dãy số lạ.

Lâm Dật biết là ai, một đêm này, Thẩm Thục Nghi đều dùng số này để liên hệ với mình.

Sau khi đắp chăn cho Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật đi ra ngoài, tìm một góc không người, nhận điện thoại của Thẩm Thục Nghi.

"Dì Thẩm."

"Dừng ở đây đi, xào đến giai đoạn này là được rồi."

"Vậy là được rồi sao? Mức độ còn còn thiếu rất nhiều mà."

"Chuyện này có ảnh hưởng bao nhiêu đến dân chúng cũng không đáng kể, chỉ cần có người nên biết biết chuyện này, như vậy là đủ rồi."

Lâm Dật hiểu rõ ý của Thẩm Thục Nghi, "Là người ở phía trên chỉ dẫn sao?"

“Phía trên đã bắt đầu để mạng lưới giám sát che đậy tin từ Server nước ngoài. Đây là một tín hiệu rất rõ ràng, phía trên không muốn để cho chuyện này trở nên lớn, nếu như tiếp tục thì sẽ quá mức.” Thẩm Thục Nghi nói:

“Còn có điện thoại di động Tháng Năm của con nữa, để nhân viên kỹ thuật ngừng việc đưa ra các tin tức liên quan, nếu không các con cách ngày niêm phong không còn xa nữa đâu.”

“Đã biết.” Lâm Dật nói: “Còn cần con làm gì nữa không.”

“Chuyện sau đó không liên quan đến con, còn lại giao cho dì xử lý là được.” Thẩm Thục Nghi nói:

“Còn có, con nhân khoảng thời gian này tiến hành tự tra đi, làm cho bản thân mình thật sạch sẽ, đừng để người ta cố ý nắm được nhược điểm.”

“Dì Thẩm yên tâm, trước đó con đã bàn giao những chuyện này rồi.”

“Tiểu tử con thật đúng là đã khiến dì bớt lo, không tệ.” Thẩm Thục Nghi nói:

"Con cũng đã bận rộn một đêm rồi, hiện tại trời cũng đã sáng, đi ăn chút điểm tâm đi, phía sau không cần con làm gì nữa đâu.

“Cám ơn dì Thẩm.”

Sau khi thương lượng đơn giản, Lâm Dật cúp điện thoại, sau đó thông báo cho Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện, để người phía dưới thu tay lại.

Đúng như Thẩm Thục Nghi nói, chuyện sau đó không cần mình làm gì, tự bọn họ sẽ đối đầu với Vương gia.

Nói trắng ra là, bọn họ mới là chủ lực thật sự của trận chiến dịch này.

Chuyện quyền lợi đương nhiên phải do người nằm trong vòng quyền lợi xử lý.

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, sau khi sắp xếp hết mọi chuyện cần thiết, lúc này đã năm giờ.

Sau đó để cho người phụ trách các văn phòng, mang bữa sáng tiêu chuẩn 200 tệ cho mỗi người, xem như bổ sung cho buổi tối tăng ca này.

“Ông chủ, thế nào rồi, có thể lật ngược được những người kia không?”

Hơn sáu giờ sáng, bọn người Hà Viện Viện, tụ tập ăn sáng trong văn phòng của Lâm Dật, tóc tai rối bù, tinh thần có chút uể oải.

Nhưng ngoại trừ Kỷ Khuynh Nhan, cô đã ngủ cả đêm.

“Không thể lay chuyển, nhưng có thể làm suy yếu một phần lực lượng của kẻ địch.”

Lâm Dật nhìn chuyện này vô cùng thấu đáo.

Đừng nói là Vương gia, cho dù muốn lay chuyển Hàn gia và Triệu gia không bằng nhà họ Lương thì cũng không quá thực tế.

Đây là một chuyện đánh đổi.

Có thể cắt giảm rất nhiều quyền thế của Vương gia tại Yến Kinh, đồng thời khiến cho địa vị Lương gia lên thêm một bậc, đây chính là chỗ lợi lớn nhất.

Nhưng điều kiện tiên quyết là chuyện này phải thành công viên mãn.

Nếu không thì người xui xẻo chính là mình.

“Có thể làm suy yếu thực lực của bọn họ cũng tốt.” Hà Viện Viện nói:

“Lần trước có người bán khống Didi, lần này lại có người tố cáo chúng ta, nhưng sau đó đều đã biến nguy thành an. Tập đoàn Lăng Vân chúng ta cũng coi như là nhất chiến thành danh, suy nghĩ một chút liền cảm thấy kích thích, cổ phiếu lại sắp tăng vọt một đợt rồi.”

“Đúng vậy, xem như là một trận khắc phục khó khăn đi.” Lâm Dật cười ha hả nói, nhưng anh lại không nói những chuyện khác, để tránh làm lòng người hoang mang.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1152.

Chương 1153. Làm Cái Gì Cũng Không Được, Chỉ Có Giả Trang Là Giỏi

Ăn sáng xong, Lâm Dật lái xe, đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, sau đó lại đến Hoa Thanh Trì.

Nhưng trên đường, Lâm Dật nhận được điện thoại của Lương Nhược Hư.

“Anh tố cáo Vương gia rồi?!”

Tuy trong này còn có chuyện của Hàn gia và Triệu gia, nhưng Lương Nhược Hư đã bỏ qua bọn họ, không coi bọn họ là gì.

“Bận rộn một đêm, việc này xem như đã xử lý xong.”

“Anh hiện tại đang ở đâu?”

“Chuẩn bị đến Hoa Thanh Trì làm Đại bảo kiếm, em có đi hay không?”

“Đây không phải Yến Kinh, em đến nơi đó không an toàn.”

“Không có việc gì cả, anh giúp em thu xếp, đến đây đi.”

“Em mới vừa dậy, anh lại kêu em đến nơi đó, anh cũng không cảm thấy ngại sao.”

“Thả lỏng giải lao, đã một đêm không ngủ rồi.” Lâm Dật nói:

“Nhưng mà em là đang nhắc nhở anh, dành thời gian mở cho mình một cái, như vậy thì không cần đến nhà người ta đúng

không.”

“Nhanh thu lại mấy tâm tư vô dụng đó của anh đi, sắp xếp chỗ cho tốt đi, em sẽ đi qua tìm anh, còn có chuyện muốn nói với anh đây.”

“Em bây giờ cứ đến là được.”

Lâm Dật lái xe đến Hoa Thanh Trì, bởi vì buổi sáng nên người vốn cũng không nhiều, bỏ ra mấy trăm ngàn là đã có thể bao toàn bộ.

Không bao lâu sau, Lương Nhược Hư đeo theo khẩu trang và kính râm, bọc bản thân mình cực kỳ chặt chẽ, đi đến Hoa Thanh Trì, sau đó cùng Lâm Dật tắm suối nước nóng.

“Chậc chậc chậc, thân hình của em đúng là càng ngày càng tốt.”

Nhìn Lương Nhược Hư mặc đồ tắm, Lâm Dật bình phẩm từ đầu đến chân.

“Cũng không biết được yêu trong nước là loại cảm giác gì.”

“Số đào hoa của anh tốt như vậy, chẳng lẽ còn chưa thử qua trong nước? Cách chơi này có phải là quá đơn giản rồi hay không?”

Trong mắt Lương Nhược Hư mang theo vẻ ghét bỏ, cùng với vẻ xem thường.

Tuy lực sát thương của câu nói này không lớn, nhưng tính vũ nhục lại cực mạnh.

Thật giống như đang nói, nếu như tôi làm gì đó với anh chắc chắn sẽ không kích thích chút nào cả.

“Anh nghi ngờ em đang lái xe, với lại anh đang nắm giữ chứng cứ.”

Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật, vẻ mặt như thường.

“Đây, đây không phải là một tư thế rất bình thường sao? Tuy em chưa thử qua, nhưng bồn tắm lớn thì hình như không có vấn đề gì cả.”

“Quả nhiên, mấy người đi ra từ đại viện như các người đúng là rất sâu sắc.”

“Đi chết đi.” Lương Nhược Hư trợn mắt, liếc Lâm Dật một chút, sau đó kéo áo tắm của mình lên, cố gắng ngăn cản dao động trước ngực.

“Bên phía mẹ em nói thế nào, hiện tại mọi chuyện sao rồi? Tiến triển đến bước nào rồi, nhanh nói cho em một chút.” Lương Nhược Hư hỏi.

“Mẹ em không nói cho em sao?”

“Bà ấy bảo em đừng hỏi lung tung, cho nên em cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nếu không cũng không tới hỏi anh.”

“Anh đây cũng không biết, mẹ vợ anh nói, bà ấy sẽ xử lý chuyện sau đó, không cần anh quan tâm, cho nên anh cũng đang đợi tin tức đây.” Lâm Dật nhìn Lương Nhược Hư:

“Em hiểu rõ chuyện bên Yến Kinh hơn anh, có ý kiến gì không?”

Lương Nhược Hư lắc đầu, “Mức độ liên quan đến chuyện này quá cao, em cũng không có cách nào đoán được. Nhưng lần này cư dân mạng đúng là rất mạnh, sau khi anh tung tin tức ra, bọn họ vậy mà chủ động gài lên cái mũ phản quốc. Đó là một tội danh rất lớn. Em dám cam đoan, Vương gia cũng gánh không được, cho dù không rơi khỏi cái ghế đệ nhất gia tộc thì cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.”

Lâm Dật trầm ngâm một lát.

“Nếu như quy tất cả các gia tộc tại Yến Kinh theo thứ tự thì Lương gia các người có thể xếp thứ mấy?”

Lương Nhược Hư khẽ nhíu mày, rất hiển nhiên, trước đây cô chưa từng nghĩ qua vấn đề này.

Bởi vì mức độ liên lụy của mấy cái danh bài như này quá nhiều, cộng với việc bản thân mình cũng không dính chân đến quyền lực, cho nên không thể đoán được.

“Có hai gia tộc mà Lương gia chúng em còn kém, một trong đó là Vương gia, một nhà khác là Lục gia. Nhưng anh đừng hiểu lầm, không phải là bọn Lục Huyền, chỉ là cùng họ mà thôi.”

“Lục gia này có bao nhiêu lợi hại? Chênh lệch với Vương gia thế nào?” Lâm Dật hỏi.

“Thật ra xét về quyền lợi, hai nhà bọn họ cũng không chênh lệch là bao, chủ yếu là chênh nhau trong việc kinh doanh.” Lương Nhược Hư nói:

“Anh hẳn là biết bốn tập đoàn lớn của Trung Quốc đúng không.”

“Hoa Nhuận, Bảo Lợi, Trung Tín, Chiêu Thương Cục?”

“Không sai, trong đó tập đoàn Chiêu Thương Cục là của Vương gia.” Lương Nhược Hư nói:

“Anh đừng nhìn giá trị thị trường của Chiêu Thương Cục không bằng ba tập đoàn còn lại, nhưng lợi nhuận thực tế còn lớn hơn Hoa Nhuận của mẹ em, cho nên nắm giữ Chiêu Thương Cục có trợ giúp rất lớn đối với địa vị của Vương gia.”

“Bởi vì bọn họ buôn bán vật tư chiến tranh đúng không.”

Lương Nhược Hư gật gật đầu, “Cho nên trong bốn tập đoàn lớn này, Chiêu Thương Cục là tồn tại rất đặc thù, tập đoàn Hoa Nhuận cũng không thể so sánh.”

“Vậy sao Lục gia lại không trộn lẫn vào.” Lâm Dật hỏi:

“Lấy sức ảnh hưởng của bọn họ, muốn nắm một chân trong đó, hẳn là không thành vấn đề đi.”

“Đó là điều đương nhiên.” Lương Nhược Hư nói:

“Nhưng Lục gia không có suy nghĩ về phương diện này, vẫn luôn chỉ lo cho thân mình. Hơn nữa Định Hải Thần Châm chân chính của Lục gia là Lục Bắc Thần, là đội trưởng của ông nội em, giống như Dương lão, đều là cấp dưới của ông ấy.”

Tê...

Lâm Dật hít vào một ngụm khí lạnh, “Ông nội em và Dương lão đều đã lăn lộn tới trình độ này, vậy chẳng phải địa vị của ông ấy tại Trung Quốc đã đến trần nhà rồi sao.”

“Không sai biệt lắm là vậy, địa vị của ông ấy không khác Vương Chúng Dân của Vương gia là bao, đều là mấy người đứng đầu.” Lương Nhược Hư nói:

“Đúng rồi, có một việc quên nói cho anh biết, lãnh đạo chân chính của lữ đoàn Trung Vệ các người cũng là Lục lão gia tử.”

“Không phải chứ, lữ đoàn Trung Vệ tổng cộng chỉ có mấy người như vậy, cổ tay ông ấy lớn như vậy lại đi quản một tổ chức nhỏ, có chút giết gà bằng dao mổ trâu rồi.”

“Em đây cũng không biết.” Lương Nhược Hư lộ ra vẻ lực bất tòng tâm, “Tóm lại lữ đoàn Trung Vệ do ông ấy phụ trách, về phần những chuyện khác, ông nội của em cũng không nói cho em biết.”

Trước đó Lương Nhược Hư cũng không biết đến tổ chức lữ đoàn Trung Vệ này.

Là bởi vì Lâm Dật gia nhập vào nên cô mới cố gắng đi hỏi thăm.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1153.

Chương 1154. Em Còn Đẹp Hơn Kỷ Khuynh Nhan

Vốn dĩ Lương Hướng Hà là không muốn nói cho cô biết, nhưng Lương Nhược Hư rất thông minh, đi tìm bà nội mình.

Bà nội cô đã mắng cho Lương Hướng Hà một trận, sau đó lại nói qua cho cô một lần.

Nhưng bà cũng chỉ nói chút chuyện phía ngoài, còn những chuyện bên trong thì không nói tới dù là một chữ.

Mà Lương Nhược Hư cũng rất biết điều, không hỏi nhiều nữa. Bởi vì mình không có tư cách biết mấy chuyện quá nòng cốt, nếu không sẽ phải gánh chịu trách nhiệm trước pháp luật.

“Nói tiếp đi, ngoại trừ hai nhà này, Lương gia các người có thể xếp thứ mấy?”

Ừm ừm...

Lương Nhược Hư nghĩ một lúc, “Còn có ba nhà có thể mạnh hơn chúng em một chút, nhưng còn chưa tới mức có thể áp chế, còn lại thì có khoảng bốn năm nhà là ngang hàng với chúng em. Về phần còn lại thì đều không bằng, nhưng nếu như tính cả tỉnh ngoài thì bài danh Lương gia có lẽ còn đứng sau từ ba đến năm cái tên nữa. Nhưng trình độ của bọn họ cũng không chênh lệch chúng em nhiều lắm, cho dù có cường thế thì cũng có hạn, hẳn là như vậy đi.”

“Anh cảm thấy, dựa vào sự thông minh tài trí của mẹ vợ thì hẳn là sẽ kéo Lục gia vào được.”

Trước đó, Lâm Dật không hiểu rõ mấy chuyện bên Yến Kinh lắm, cũng không biết Thẩm Thục Nghi sẽ làm sao để xử lý chuyện này.

Nhưng sau khi nghe Lương Nhược Hư giải thích, lại loáng thoáng thấy rõ không ít thứ.

Vương gia và Lục gia được xem như là tồn tại độc nhất, người có thể quản thúc Vương gia chính thức đương nhiên cũng chỉ có Lục gia.

Ngoài ra, người tên là Lục Bắc Thần kia còn là đội trưởng cũ của ông nội Lương Nhược Hư, đây có thể xem như bạn bè, nhờ ông ấy giúp đỡ cũng không phải chuyện gì quá đáng cả.

Mà Lâm Dật cũng tin tưởng, Thẩm Thục Nghi dám đánh cược cơ hội lần này, chắc chắn là Lục gia đã hứa sẽ hỗ trợ, nếu không bà ấy sẽ không làm chuyện mạo hiểm quá lớn như này.

Lâm Dật suy đoán rất chuẩn xác, Thẩm Thục Nghi quả thực đã tìm Lục Bắc Thần, hơn nữa còn là tập thể một nhà ba người ra tay, bí mật nói chuyện đến mấy giờ.

Nhưng trừ chuyện này ra, Thẩm Thục Nghi còn làm thêm rất nhiều thứ, bà còn kéo Dương Quảng Hạ tới nói giúp.

Điều quan trọng nhất trong đó chính là kéo Vương gia xuống nước, Lục gia cũng là gia tộc lớn đứng đầu Trung Quốc, không ai có thể rung chuyển!

Nhưng sở dĩ Lục Bắc Thần đáp ứng không phải chỉ vì những thứ này, nguyên nhân chủ yếu là vì Lâm Dật.

Ông đã sớm biết, Lâm Dật là con trai của Lâm Cảnh Chiến, nhưng lại chưa từng để Lâm Dật trong lòng.

Cho đến khi Lâm Dật đạt được thành tích huấn luyện xưa nay chưa từng có, ông mới lưu ý đến cậu nhiều hơn.

Mà không lâu sau đó, Lâm Dật lại minh tu sạn đạo, ám độ trần thương(*), phá được âm mưu nằm vùng, thành công bắt được Jimmy, còn lấy được gen nguyên dịch. Chuyện này khiến cho ông nhìn thấy được hy vọng của lữ đoàn Trung Vệ trong tương lai!

(*) một trong 36 kế của Binh Pháp Tôn Tử, vờ tấn công chính diện nhưng khi đối phương tập trung phòng thủ thì lại vòng ra sau để tấn công

Nếu như lúc còn sống có thể tìm ra bí mật nền văn minh Tilia, đến lúc đó, cho dù mình rời đi thì cũng không ai có thể rung chuyển địa vị của Lục gia!

Ngoài ra, còn có một nguyên nhân ảnh hưởng tới quyết định của Lục Bắc Thần.

Năm đó, Lâm Cảnh Chiến đã nhấc lên sóng to gió lớn tại Yến Kinh, có vô số người xem cậu ta là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, năm đó cũng là mình giúp đỡ bình ổn mọi chuyện.

Hiện tại con trai cậu ấy gặp phải phiền phức, Lục Bắc Thần nhớ tới tình nghĩa năm đó, cộng với việc có nhiều người cùng tới nói chuyện này như vậy, đương nhiên là phải giúp rồi.

“Thật ra em cũng cảm thấy như vậy.” Lương Nhược Hư nói:

“Tuy mẹ em không xinh đẹp bằng em, nhưng làm việc vẫn luôn rất cẩn trọng, nếu như không nắm chắc từ năm phần trở lên hẳn là sẽ không làm việc này.”

“Ha ha...”

“Ừm? Anh ha ha cái gì.” Lương Nhược Hư nói:

“Chẳng lẽ em nói không đúng sao, anh quen biết mẹ em đã được một thời gian dài như vậy, hẳn là phải hiểu rõ tính tình của bà ấy chứ.”

“Sự thông minh tài trí của mẹ vợ đương nhiên là không cần nhiều lời, dù sao anh cũng phục sát đất.” Lâm Dật nói ra:

“Nhưng em nói mình xinh đẹp hơn mẹ vợ anh, ha ha, chuyện này tại hạ không thể gật bừa.”

“Ha ha, anh muốn chết à!”

Lương Nhược Hư nhào tới bên Lâm Dật, giày xéo trên mặt của anh một hồi lâu.

“Mắt của anh có phải là không dùng được hay không, mở to hai mắt mà nhìn xem, dáng người và nhan sắc này của em có chỗ nào không bằng mẹ em!”

Lâm Dật khóc không ra nước mắt.

Cảm giác mình còn oan hơn so với Đậu Nga.

“Giá trị nhan sắc thì có thể so sánh, nhưng anh cũng không biết dáng người mẹ vợ anh như thế nào a.”

“Dừng, dừng, dừng, em là đẹp nhất, em còn đẹp hơn Kỷ Khuynh Nhan.”

“Em thích nghe lời này.”

Lâm Dật vỗ mông Lương Nhược Hư, “Tắm cũng được rồi, mát xa đi.”

Đến gian phòng, Lương Nhược Hư thoải mái đắp mặt nạ, Lâm Dật thì nghĩ về chuyện liên quan tới nhà họ Lương.

Tuy vừa rồi mới thảo luận khí thế ngất trời cùng với Lương Nhược Hư, nhưng việc này có thể thành hay không, vẫn còn là ẩn số.

Cho nên vẫn không thể xem thường.

Nhưng theo như cách nói của Lương Nhược Hư, nếu quả thật có thể kéo Vương gia xuống nước, như vậy địa vị của Lương gia tất nhiên sẽ lên như nước dâng.

Tất nhiên sẽ trở thành người thứ hai phía sau Lục gia.

Cho dù vẫn còn có gia tộc mạnh hơn Lương gia, nhưng cũng rất có hạn, một chút cũng không giả.

Mà phía bên mình, tương lai cũng có thể nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đó, Lâm Dật bắt đầu mơ mơ màng màng rồi ngủ thiếp đi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1154.

Chương 1155. Hẹn Người Của Phát Triển Thánh Nông

Lúc anh tỉnh lại, đã là giữa trưa, mà Lương Nhược Hư đã lặng yên rời đi.

Sau khi rời giường, Lâm Dật cũng không đi vội mà loay hoay trên điện thoại một hồi lâu, mới bấm gọi cho số liên lạc tạm thời mà Thẩm Thục Nghi dùng để liên hệ với mình

“Mọi chuyện thế nào rồi?”

“Toàn bộ đều thuận lợi.”

“Được.”

Câu trả lời của Thẩm Thục Nghi khiến Lâm Dật thở phào nhẹ nhõm.

Tuy mọi chuyện còn chưa được giải quyết hoàn toàn, nhưng hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề lớn, nếu không Thẩm Thục Nghi cũng sẽ không trả lời như vậy.

Quả nhiên đúng như mình nghĩ, Thẩm Thục Nghi từ trước tới giờ không bao giờ đánh mà không chuẩn bị trước, cho dù việc này có mạo hiểm, nhưng phần thắng lại lớn hơn.

Nhưng lúc nào việc này mới có kết quả, vẫn còn là ẩn số, khả năng còn cần chờ một đoạn thời gian.

Tóm lại, là không cần quan tâm đến chuyện này nữa.

Lâm Dật xoay lưng một cái, rồi gọi điện thoại cho Mã Hoài

Dương.

“Lâm tổng, ngài tìm tôi sao.”

“Giúp tôi hẹn người của phát triển Thánh Nông, tôi muốn gặp bọn họ.”

“Đã biết, Lâm tổng, tôi sẽ đi sắp xếp.”

Sau khi nói chuyện với Mã Hoài Dương, Lâm Dật đến tập đoàn Triều Dương tìm Kỷ Khuynh Nhan ăn cơm trưa, đồng thời chia sẻ tin tức tốt này cho cô.

Sau khi biết mọi chuyện đều tiến triển thuận lợi về sau, Kỷ Khuynh Nhan ôm lấy mặt Lâm Nhất, hôn đến mấy lần.

“Thật giỏi, em biết nhất định sẽ không có vấn đề gì mà.”

“Thật ra anh cũng không làm cái gì cả, đều là người khác giúp một tay.”

“Nhưng mấu chốt của chuyện này nằm ở anh, nếu như anh không giải quyết chuyện bên Mỹ thì tất cả đều là nói suông.”

“Vẫn là em luôn ủng hộ anh.” Lâm Dật sờ gương mặt của Kỷ Khuynh Nhan, nói.

“Nào có, Lâm tiên sinh đúng là rất ưu tú mà.”

Reng reng reng _

Điện thoại di động của Lâm Dật đột nhiên vang lên, là Mã Hoài Dương gọi tới.

Kỷ Khuynh Nhan xuống khỏi người Lâm Dật, “Anh bận việc của mình trước đi, vừa lúc em cũng có việc, hai chúng ta đừng làm chậm trễ nhau.”

“Đi thôi.”

Kỷ Khuynh Nhan về tới trước bàn làm việc, Lâm Dật nhận điện thoại của Mã Hoài Dương.

“Lâm tổng, đã hẹn xong, 7 giờ tối, gặp tại hội sở Hoàng Giang.”

“Hội sở Hoàng Giang?”

“Đây là một thương hội của người Hoa, hội viên trong đó đều là doanh nhân nổi tiếng một vùng, tương đương với câu lạc bộ phú hào ở nước ngoài.”

“Thật sự là không làm được cái gì, nhưng kỹ năng giả trang lại hạng 1, lại còn mắc bệnh hình thức nữa chứ.” Lâm Dật nói:

“Anh cũng chuẩn bị một chút đi, buổi tối qua đó với tôi.”

“Được.”

Sau khi cúp điện thoại của Mã Hoài Dương, Lâm Dật liền nằm trên ghế sô pha trong phòng Kỷ Khuynh Nhan chơi game, sau khi chơi mệt rồi, lại xuống dưới tìm Vương Oánh chơi một hồi, trong lúc nhất thời đã đến 5 giờ tan làm.

Ai, cuộc sống chính là như vậy, buồn tẻ lại không có gì thú vị.

“Buổi tối anh có xã giao sao?”

Kết thúc một ngày làm việc, Kỷ Khuynh Nhan vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói.

“Bảy giờ, muốn đi ra ngoài gặp một người, hai ta đi ăn cơm trước, cũng không phải là việc gì gấp.”

“Ừm vâng.”

Đi ra khỏi công ty, hai người tìm một nhà hàng món cay Tứ Xuyên để giải quyết bữa tối, sau đó lái xe đến hội sở Hoàng Giang.

Kỷ Khuynh Nhan nhìn bên ngoài một chút, "Anh hẹn người ta gặp mặt ở đây sao?"

"Em biết nơi này hả?"

"Một trong bốn thương hội lớn của Trung Quốc, nghe nói giá trị bản thân của hội viên nơi này đều đã vượt qua 1000 tỷ."

"Quy mô này đúng thật là không nhỏ, muốn đi xem một chút hay không?"

"Em không đi được." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nơi này là bến Thượng Hải, vừa lúc mới cơm nước xong xuôi nên em sẽ đi dạo phố, với lại cũng đến thời điểm giao mùa, em đi mua ít quần áo mới."

"Trong nhà nhiều quần áo như vậy, em có mặc tới đâu."

"Chủ yếu là không có nhiều tất chân, em muốn đi mua một ít, còn muốn mua thêm mấy bộ đồ lót. Nhưng nếu anh đã nói như vậy, vậy em không đi là được."

"Khụ khụ khụ... Thật ra thì, quần áo thì có thể không cần mua, nhưng những thứ như đồ lót này, mua nhiều chút vẫn được, dù sao cũng phải thường xuyên thay đổi, em nói có đúng hay không?"

Kỷ Khuynh Nhan liếc Lâm Dật một chút, "Em thấy anh là có tư tâm a."

"Em sao lại lấy lòng tiểu nhân, đo bụng quân tử chứ, anh cũng là vì sức khỏe của em nên mới nói như vậy."

"Đừng cho là em không biết, trong đầu anh mỗi ngày luôn có mấy cái ý nghĩ xấu."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan mở dây an toàn, “Em đi trước đây, xong việc thì nhớ gọi điện thoại cho em.”

“Đi đi.”

Kỷ Khuynh Nhan cầm theo túi của mình, rời đi trong ánh mắt của Lâm Dật, tựa như một thiếu nữ không buồn không lo, ngây thơ mà linh động.

Không bao lâu sau, Mã Hoài Dương cũng lái xe tới tụ hợp với Lâm Dật.

“Thực sự xin lỗi Lâm tổng, tôi đã đến muộn.”

“Là tôi đến sớm.”

Lâm Dật mở cửa xuống xe, “Đi thôi, đi nhanh về nhanh.”

…

Tầng sáu của hội sở Hoàng Giang có bốn gian phòng đơn độc.

Cách trang trí của mỗi một phòng đều không giống nhau, cho dù trong mắt rất nhiều người phong cách chỉnh trang như vậy có vẻ hơi cũ kỹ, nhưng chi phí sửa sang lại lên đến hơn trăm triệu.

Nó không nhất định phải có thẩm mỹ đẹp nhất, nhưng nhất định là đắt nhất.

“Tập đoàn Lăng Vân này đúng thật là thú vị, ông chủ cũng đã bị bắt, thế mà còn lừa gạt chúng ta nói muốn gặp mặt, đây là viếng mồ đốt giấy để lừa gạt quỷ sao?” Từ Thiên Quân nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1155.

Chương 1156. Cấp Bậc Của Các Người Không Đủ

“Lúc đầu tôi cũng buồn bực, Lâm Dật đã bị bên Mỹ bắt rồi, sao có thể đến gặp mặt được, đoán chừng là giả tiếng súng muốn lão Bành trả tiền.” Lô Cao Nguyệt nói.

“Vậy các người nói xem, nếu như Lâm Dật thật sự trở lại thì sao?” Chu Chí Phong thuận miệng hỏi.

Hiển nhiên, anh ta cũng biết Lâm Dật không có khả năng trở về, chỉ là thuận miệng nói một chút, dù sao cũng đang nhàn rỗi nhàm chán.

“Không thể nào, cho dù cậu ta trở về thì cũng không có khả năng trở lại Trung Hải, các người đừng đoán mò?”

“Chẳng lẽ anh lại nghe được tin tức khác rồi?” Bành Khánh Châu hỏi.

“Các người không nghe nói sao, là cổ khống Hoa Năng, chất bán dẫn Phúc Tinh, khoa học kỹ thuật Tử Kim Hoa tố cáo chuyện của tập đoàn Lăng Vân?”

“Đương nhiên là có nghe nói, hình như rạng sáng có truyền tới tin tức, chuyện náo lên rất lớn, cổ khống và khoa học kỹ thuật đều bị ảnh hưởng. Nhưng sau đó tin tức này liền biến mất, lên mạng tìm cũng không thấy, không biết là đã xảy ra chuyện gì.” Bành Khánh Châu nói.

“Chuyện này còn cần phải hỏi sao, do nhân vật lớn bên trên ra tay chứ sao.” Từ Thiên Quân nói:

“Các người đừng nhìn ba công ty này bình thường không lộ mặt, nhưng thân phận của ông chủ sau màn người này càng dọa người hơn người kia.”

“Việc này tôi có biết một chút, ông chủ của khoa học kỹ thuật Tử Kim Hoa hình như tên là Phó Á Huệ, gia đình có thế lực rất lớn tại Yến Kinh, bình thường đều không làm ăn với những người khác, tất cả đơn đặt hàng đều đến từ các doanh nghiệp quốc gia, bối cảnh tương đối sâu.”

“Thật ra trong ba công ty này, thực lực của khoa học kỹ thuật Tử Kim Hoa là kém nhất.” Từ Thiên Quân ngậm điếu thuốc, nói:

“Người quản lý chân chính của chất bán dẫn Phúc Tinh là Hàn gia tại Yến Kinh, nghe nói nhân mạch của gia tộc đều đã đến trung tâm. Nhưng lợi hại nhất vẫn là cổ khống Hoa Năng, người nắm giữ chân chính là Vương gia của Yến Kinh, tập đoàn Chiêu Thương Cục cũng là của bọn họ.”

Nói xong, Từ Thiên Quân ra vẻ thần bí nhìn những người khác.

“Các người có biết Vương gia này lợi hại thế nào không?”

“Anh đúng thật là, sao cứ thích thừa nước đục thả câu vậy, có lời nói mau nói, có rắm mau thả.” Chu Chí Phong nói.

“Tôi cũng là sau khi đi nghe ngóng mới biết, Vương gia này là đại gia tộc đứng đầu Trung Quốc!”

“Lợi hại vậy sao?”

“Anh suy nghĩ một chút xem, tập đoàn Chiêu Thương Cục là công ty gì, có thể quản lý công ty đặc thù như vậy, có thể là gia tộc bình thường sao?”

Ba người đều gật đầu theo bản năng, vẻ mặt đều rất kính nể.

Đoán chừng đời này, bản thân mình đều không thể nào đạt tới trình độ như bọn họ, đoán là đời sau cũng không có khả năng.

“Mọi chuyện đều đã rõ, chuyện của Lâm Dật bên Mỹ chính là ba nhà bọn họ khơi ra. Tuy nói mọi chuyện đã bại lộ, sẽ gây bất lợi cho tam đại gia tộc, nhưng có Định Hải Thần Châm là Vương gia tại đây, những tin tức này trong một đêm liền bị xóa đi.” Từ Thiên Quân nói:

“Vốn dĩ Lâm Dật còn có một cơ hội sống sót, nhưng bây giờ cậu ta đã phá vỡ nó, chọc vào người của ba đại gia tộc. Cho dù cậu ta có trốn về từ Mỹ thì Vương gia chắc chắn sẽ không buông tha cho cậu ta, cho nên cậu ta muốn về Trung Hải, là chuyện không thể nào.”

Ba...

Bành Khánh Châu tiện tay đốt điếu thuốc, “Anh nói vậy thì tôi đã hiểu, đoán là người của công ty cậu ta đang muốn nhân cơ hội này lừa gạt một chút.”

“Đó là điều đương nhiên, Lâm Dật sống chết không rõ, làm sao có thể đến nơi này tìm chúng ta được.” Từ Thiên Quân nói:

“Tôi đoán luật sư tên Mã Hoài Dương chắc chắn là đến một mình, sau đó nói với chúng ta, ông chủ của mình có việc không tới được, chỉ có tôi đến nói việc này.”

“Ha ha...”

Vẻ mặt của Từ Thiên Quân âm dương quái khí, khiến cho mọi người cười không ngừng.

“Đến lúc đó tôi sẽ nói cho anh ta biết, ông chủ của các người đã sắp gãy rồi, đừng đóng kịch nữa.” Bành Khánh Châu cười to, nói.

“Đừng a, cho anh ta mấy trăm tệ để anh ta đi hóa vàng cho ông chủ của mình, chúng ta cũng không thể quá keo kiệt được.”

“Ha ha, lời này có lý.” Bành Khánh Châu nói: “Tới tới tới, uống một chén, đã lâu rồi không cao hứng như vậy.”

Két két _

Ngay lúc bốn người muốn nâng chén, cửa phòng bao bị đẩy ra, Lâm Dật cùng Mã Hoài Dương đi vào từ bên ngoài.

“Mấy vị thật có nhã hứng, nhưng tôi còn chưa tới, sao lại uống trước rồi?”

“Hả?”

Nhìn thấy Lâm Dật tiến vào, động tác của bốn người đột nhiên dừng lại, tất cả đều không nhúc nhích mà nhìn Lâm Dật.

“Cậu, sao cậu lại tới đây...” Bành Khánh Châu cảm thấy ngoài ý muốn.

“Là tôi hẹn anh, đương nhiên tôi phải tới rồi.”

Lâm Dật xuất hiện khiến cho bốn người đều cảm thấy bất an.

Trong suy nghĩ của bọn họ thì cho dù như thế nào thì Lâm Dật đều khó có khả năng trở lại Trung Hải!

Cho dù cậu ta có thể trốn về từ Mỹ thì tam đại gia tộc của Yến Kinh cũng không có khả năng buông tha, sao có thể trở về được?!

“Khụ khụ khụ, Lâm tổng đã tới, như vậy thì ngồi đi.”

Người đầu tiên khôi phục vẻ trấn định là Từ Thiên Quân, người làm đầu tư giống anh ta, cục diện gì cũng đã từng gặp qua,nên rất nhanh đã khôi phục bình thường.

“Đây không có chuyện của anh, đừng nói chuyện.”

Lâm Dật cười, kéo một cái ghế qua, nhìn lấy Bành Khánh Châu nói:

“Tòa án đều đã phán quyết, còn không bồi thường tiền cho tôi, sao vậy, đây là không để Lâm Dật tôi vào mắt sao?”

“Lâm tiên sinh, cậu xuất hiện quả thật khiến cho tôi thật sự bất ngờ, nhưng tôi cảm thấy, cậu nên quan tâm đến chuyện của mình nhiều hơn một chút, chứ không phải là tới để đòi tiền tôi.” Bành Khánh Châu nói:

“Tiền tuy là đồ tốt, nhưng cũng phải sống mới xài được chứ.”

Lâm Dật ngoáy lỗ tai, “Người nào nói cho các người là tôi phải chết? Là người của Vương gia sao?”

Bốn người thay đổi sắc mặt, cảm giác mọi chuyện không ổn.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1156.

Chương 1157. Tôi, Tôi Bồi Thường...

“Bọn họ chơi trò này, quả thật khiến cho tôi có chút trở tay không kịp. Nhưng các người suy nghĩ một chút xem, nếu như tôi không bình ổn những chuyện này thì sao có thể xuất hiện tại Trung Hải được chứ? Vương gia cũng đã sắp gãy rồi, anh cũng đừng nghĩ đến mấy ý đồ kia nữa. Nếu như tôi dễ bị giết chết như vậy, cũng không có khả năng sống đến bây giờ, các người nói có đúng hay không?”

“Cậu thế mà!”

Tin tức này đối với bốn người mà nói, tựa như là một quả bom, chấn động hơn cả việc Lâm Dật xuất hiện!

Vương gia chính là đệ nhất gia tộc Yến Kinh, cậu ta có năng lực gì mà có thể bình ổn Vương gia!

Căn bản là không thể nào!

Lâm Dật đứng dậy đi tới phía sau Bành Khánh Châu, vỗ vỗ bờ vai của anh ta, nói:

“Đều nói cá tìm cá tôm tìm tôm, rùa đen tìm rùa, bốn người các người có thể tụ cùng một chỗ, nói rõ trình độ cũng chỉ có như vậy. Nếu như chưa tới cấp bậc như tôi thì tốt nhất đừng phỏng đoán chuyện của chúng tôi, sẽ rất dễ bị thua thiệt.”

Bành Khánh Châu khẽ run rẩy, thân thể như bị điện giật vậy.

Sắc mặt trắng bệch, một chữ cũng không nói nổi.

“Vốn dĩ chút chuyện nhỏ như vậy, tôi cũng lười ra mặt, muốn để cho cơ quan tự xử lý chuyện này. Nhưng anh lại không nghe lời, đây không phải là đánh vào mặt tôi sao. Anh nói một chút xem, việc này nên làm thế nào bây giờ?”

“Tôi, tôi bồi thường...”

Giọng nói Bành Khánh Châu đã trở nên run rẩy, “Hiện tại tôi sẽ gọi điện cho tài vụ, để bọn họ chuyển tiền sang tập đoàn Lăng Vân.”

“Mấy ngày trước là 289 triệu, nhưng mà trong mắt anh, thời gian của tôi không đáng tiền như vậy sao?”

“Chuyện này, vậy cậu muốn bao nhiêu?”

“Muốn nhiều cũng không tốt, làm như tôi đang lừa tiền anh không bằng.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Tự anh áng chừng đi, xem Thánh Nông của anh đáng bao nhiêu tiền thì anh đền cho tôi bấy nhiêu. Chuyện này còn tốt hơn phá sản, nếu không anh sẽ mất cả chì lẫn chài.”

Thân thể Bành Khánh Châu đã cứng ngắc, giống như tấm thép.

“Tôi, chúng tôi còn có khoảng 1,4 tỷ, tôi sẽ bồi thường cho cậu.”

“Được thôi, lấy từng này vậy.” Lâm Dật nhéo nhéo bả vai Bành Khánh Châu, “Hi vọng lần này anh có thể nhớ lâu một chút, dù sao cũng phải nhìn cho rõ đối thủ là ai trước đã.”

Nói xong, Lâm Dật đi ra khỏi phòng, Mã Hoài Dương theo sát phía sau, xem ra cũng là sợ mất mật.

Tuy đều là những doanh nhân nổi tiếng, nhưng khí chất như này không phải ai cũng có được.

Rời khỏi hội sở Hoàng Giang, Lâm Dật nói với Mã Hoài Dương: “Anh xử lý những chuyện sau đó đi, đoán chừng bọn họ sẽ chuyển tiền qua nhanh thôi.”

“Tôi thấy bọn họ cũng không có lá gan dám nợ tiền không trả nữa.”

“Được rồi, đã không có việc gì nữa, trở về đi, hôm qua đã bận rộn một đêm rồi, về nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Cảm ơn Lâm tổng.”

Nói chuyện đơn giản vài câu, hai người mỗi người đi một ngả.

Lâm Dật lên xe, gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan, sau đó gặp cô trước cửa một trung tâm mua sắm.

“Mới chưa qua một giờ đâu, mà đã mua nhiều đồ như thế sao?”

Nhìn thấy trên tay Kỷ Khuynh Nhan có hơn mười cái túi to to nhỏ nhỏ, Lâm Dật nói.

“Có nhiều kiểu mới ra, em tiện tay mua luôn.”

Lâm Dật nghĩ một lúc, chuyện này cũng phù hợp với tính cách của Kỷ Khuynh Nhanh, giá đều đã được niêm yết, trông thấy đẹp mắt thì mua, tốc độ đương nhiên là nhanh.

Đem đồ vật bỏ lên xe, Kỷ Khuynh Nhan cũng không vội trở về mà lôi kéo Lâm Dật ra ngoài đi dạo một hồi, đến khi mệt mới về nhà.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn xong hai người lần lượt lái xe đi ra ngoài.

Kỷ Khuynh Nhan đến tập đoàn Triều Dương, Lâm Dật đến thôn Hoan Hỉ.

Đã rời khỏi đây hơn mười ngày, đoán là đợt quả thứ hai cũng sắp chín rồi, phải nắm chắc thời gian để bán.

Nhiệm vụ quan trọng hơn.

Reng reng reng _ _

Vừa ra khỏi nhà không bao lâu, điện thoại của Lâm Dật lại lên, là Nhan Từ gọi tới.

“Nhan tổng, có chỉ thị gì sao.”

“Xưng hô Nhan tổng thế này em không chịu nổi đâu, em vẫn đang chờ Lâm tổng đầu tư cho em đây.”

“Đầu tư thì dễ nói, không thành vấn đề.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Nhưng anh cảm thấy, việc này chưa hẳn có thể đến lượt anh, nói không chừng lúc chiêu thương sẽ có người điên cuồng ném tiền, anh hoàn toàn không có đất dụng võ.”

“Như vậy có chút treo.” Nhan Từ nói:

“Còn hơn hai tháng nữa, học sinh sẽ được nghỉ hè, là thời kỳ hoàng kim của chương trình tống nghệ, rất nhiều chương trình tống nghệ tốt sẽ được đầu tư. Vốn đầu tư mà em có thể lôi kéo cũng có hạn.”

“Vậy sao không ngăn chặn bọn họ?”

“Ngăn chặn làm gì, địch nhân càng mạnh càng tốt, nếu không sẽ không thể hiện được thực lực của em.”

“Ừm ừm... Thực lực của em quả thực rất được, anh phải vận dụng các kiểu kỹ năng, 72 phép biến hóa mới miễn cưỡng chấn được em.”

“Vậy sau này nhớ thành thật một chút, đừng giở trò xấu.” Nhan Từ vừa cười vừa nói:

“Nhưng mà quả thật có chút mất mặt, vốn không muốn để anh giúp đỡ, nhưng cuối cùng vẫn phải nhờ đến anh.”

“Cầu người không bằng cầu mình, cầu anh cũng không có nhân tình.” Lâm Dật nói:

“Lại nói, cũng không phải là cho không em. Tôi đây là đầu tư, chờ sau khi kiếm được tiền thì em lại trả lại cho anh.”

“Nếu như kiếm được tiền thì chắc chắn sẽ trả cho anh, nhưng em cũng tuyên bố trước, nếu như thua lỗ, em không có tiền trả cho anh đâu.” Nhan Từ nói:

“Chỉ có thể dùng người để gán nợ.”

“Em có giá 200 triệu, việc này vẫn là anh kiếm lời.”

“Cũng không thể trách những tiểu nữ sinh kia lại thích tra nam, thật sự là biết nói chuyện, chị đây thích.” Nhan Từ cười ngả nghiêng, eo run lên, “Được rồi, còn có chuyện chính muốn nói với anh, mà lại bị anh ngắt lời.”

“Chuyện chính gì?”

“Em muốn đến thôn Hoan Hỉ tìm lãnh đạo địa phương để thảo luận chuyện này.” Nhan Từ nói:

“Nếu như anh không có việc gì thì bồi em đi một chuyến, đó là địa bàn của anh, làm việc cũng thuận tiện hơn một chút.”

“Em đang ở nhà sao?”

“Ừm.”

“Chờ anh chút.”

“Lúc nào thì đến? Em đi tắm rửa thay quần áo trước.”

“Đừng có gấp, chờ anh đến rồi cùng làm.”

“Lưu manh.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1157.

Chương 1158. Trấn Tứ Phương Ngọa Long Phượng Sồ

Lúc Lâm Dật và Nhan Từ ra cửa, đã là mười hai giờ trưa.

Tinh thần Lâm Dật sảng khoái, Nhan Từ nét mặt hồng hào, hai người ở cùng một chỗ có thể nói là vô cùng vui vẻ.

Không đến một giờ, hai người lái xe đến trấn Tứ Phương.

Mặc dù là quay chụp tại thôn Hoan Hỉ, nhưng thôn trưởng mới nhậm chức không có nhiều thực quyền lắm, vẫn nên trực tiếp tìm trưởng trấn mới thực tế.

Lâm Dật đưa Nhan Từ đến văn phòng của trưởng trấn. Nó nằm trên một tầng hai của một căn nhà nhỏ, lớp sơn tường ngoài đã bị tróc, đơn giản mà mộc mạc.

“Các người tìm ai?”

Hai người vừa mới tiến vào tòa nhà thì bị một người phụ nữ trung niên ngăn lại.

Người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, TV trong phòng đang chiếu bộ phim《 Tình yêu nông thôn 》, chính là cảnh Nghiễm Khôn treo cổ tự tử.

“Xin chào, chúng tôi tới từ Trung Hải, dự định quay một số chương trình tống nghệ tại nơi này của các người, nên muốn bàn bạc với Cao trấn trưởng.” Nhan Từ nói.

“Phía dưới có lũ lụt, Cao trấn trưởng đi chỉ huy công tác còn chưa về.”

Nhan Từ và Lâm Dật liếc nhau một cái, “Chúng tôi tới không đúng lúc rồi.”

“Không có gì.”

Lâm Dật nhìn đại tỷ trung niên rồi nói: “Có thể giúp tôi gọi điện thoại hay không, nói là chúng tôi muốn quay chương trình ở đây, xem ông ấy nói như thế nào.”

“Vậy các người chờ chút.”

Đại tỷ trung niên rất thành thật, không dây dưa nhiều, trực tiếp gọi điện thoại.

“Cao trấn trưởng, có người muốn đến chỗ chúng ta quay chương trình, nói muốn gặp ông.”

“Tôi cũng không biết gì cả, họ chỉ nói là muốn quay chương trình, muốn nói chuyện với ông.”

“Được, tôi sẽ nói lại với bọn họ.”

Rất nhanh, đại tỷ trung niên đã cúp điện thoại, “Cao trấn trưởng nói các người đến văn phòng chờ ông ấy. Ông ấy sắp quay lại rồi, đến lúc đó sẽ nói chuyện với các người.”

“Được, làm phiền rồi.” Nhan Từ cảm kích nói.

“Các người lên lầu hai, đi về phía bên tay trái là có thể nhìn thấy, tôi sẽ không tiễn các người.”

“Không cần đưa, ngài cứ làm việc của mình đi.”

Hai người trực tiếp lên tầng, đại tỷ trung niên nói thầm.

“Cho dù đến lúc nào thì đều là phụ nữ thành phố, sao lại lớn như vậy, không khác gì khí cầu.”

Sau khi lên lầu hai, hai người rất nhanh đã tìm được văn phòng của Cao Cường Khuê.

Văn phòng không lớn, có chút cũ và hư hỏng, còn không bằng một văn phòng của giám đốc bộ phận của tập đoàn Lăng Vân.

Hai người ngồi xuống trên ghế số pha, trò chuyện câu được câu không.

“Đúng thật là nhiệt tình, có chút vượt quá dự đoán của em.”

“Em có thể chọn chỗ này để quay chương trình, chính là tuyên truyền giúp bọn họ, đương nhiên là sẽ nhiệt tình.” Lâm Dật thuận miệng nói:

“Lúc anh đến Quảng Châu đều là bí thư của bọn họ tự mình tiếp đãi, đó là đạo lý.”

“Chuyện này thì không giống, dù nói thế nào thì anh cũng là phú hào giá trị con người mấy trăm tỷ, người ta tiếp đãi cũng là chuyện bình thường.” Nhan Từ nói:

“Nhưng nếu là Trung Hải thì lại không như vậy, dù sao cấp bậc cũng không giống nhau.”

Lâm Dật cười cười không nói chuyện.

Quả thực không giống nhau.

Đến Quảng Châu thì được tiếp đãi trong văn phòng.

Đến Trung Hải thì được tiếp đãi trên giường.

Ước chừng qua nửa giờ, trong hành lang truyền đến tiếng bước chân.

Rất nhanh, một người đàn ông trung niên tiến vào từ bên ngoài, là trấn trưởng Cao Cường Khuê.

Nhưng cách ăn mặc của ông ấy khiến họ có chút bất ngờ.

Áo sơ mi trắng và quần tây trên người đều dính không ít đất, hiển nhiên vừa đi về chưa kịp thay.

“Xin chào, Cao trấn trưởng, tôi tân là Nhan Từ, muốn quay một số chương trình tống nghệ tại thôn Hoan Hỉ chúng ta, nên muốn thảo luận chút chuyện liên quan với ngài.”

“Hoan nghênh, hoan nghênh.”

Cao Cường Khuê lần lượt bắt tay với hai người.

“Thực sự xin lỗi, nước dâng cao, nhấn chìm đất đai, tôi vừa bận rộn xong, còn chưa kịp thay quần áo đã tới đây.”

Loại địa phương ngay cả phân chim cũng không có như trấn Tứ Phương này thế mà lại có người đến quay chương trình, đối với Cao Cường Khuê mà nói, đây chính là miếng bánh từ trên trời rớt xuống.

Nếu việc này có thể thành thì sẽ rất có lợi trong việc thu hút đầu tư trong tương lai.

Cho nên nhất định phải giữa hai người lại!

“Tôi hiểu mà, là chúng tôi đã làm phiền ngài.” Nhan Từ nói khách sáo.

“Cô đừng nói như vậy chứ, các người đến thôn Hoan Hỉ quay chương trình chính là giúp chúng tôi tuyên truyền, tôi vui còn không kịp đây.”

Nói xong, Cao Cường Khuê nhìn về phía Lâm Dật.

“Tôi thấy cậu khá quen, cậu có phải là người mới chuyển tới thôn Hoan Hỉ kia hay không?”

“Đúng vậy, tôi có một cái lều lớn và ao cá ở đó, thỉnh thoảng sẽ tới đi loanh quanh.”

“Nếu nói như vậy, tôi còn phải cảm tạ cậu đây.”

“Không cần khách sáo như vậy, tôi chỉ là cầu nối ở giữa thôi, về phần có thể hợp tác hay không thì các người phải nói chuyện cẩn thận.”

“Được, được, được.” Cao Cường Khuê rất nhiệt tình:

“Nếu không thì tôi tìm một chỗ, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện?”

“Đều nghe ngài.” Nhan Từ nói.

Hiện tại đã hơn hai giờ chiều, còn chưa tới giờ ăn cơm.

Nhưng lãnh đạo đã đưa ra yêu cầu như vậy, nếu như từ chối người ta, vậy cũng quá không biết cách đối nhân xử thế rồi.

“Đi thôi, chúng ta hiện tại qua đó, trên trấn chúng tôi có một trang trại, đồ đều rất tươi sạch. Tôi dám chắc là các người chưa từng được ăn tại Trung Hải.”

“Vậy chúng tôi đành phải khách thuận theo chủ rồi.”

“Lời này cũng đúng, hôm nay đến nơi này cứ theo sự sắp xếp của tôi, đảm bảo các người sẽ được ăn ngon uống ngon.”

Nói xong, ba người đi ra ngoài, sau đó Cao Cường Khuê đến văn phòng bên cạnh, kêu một thanh niên hơn hai mươi tuổi đi ra.

“Tôi giới thiệu cho hai người một chút, đây là con trai của tôi - Cao Hạo Vũ, bây giờ đang ở đây giúp đỡ tôi làm việc, đợi lát nữa chúng ta sẽ cùng đi.”

Dáng người con trai Cao Cường Khuê không cao, đeo một cái kính đen, để đầu đinh, ăn mặc rất giản dị.

Bởi vì cái gọi là núi cao cách xa hoàng đế, hai người vẫn luôn ở Trung Hải, trên cơ bản là chưa từng thấy qua chuyện này.

Nhưng nơi này là trấn Tứ Phương, vậy thì mọi chuyện lại khác.

Sau đó, Cao Cường Khuê lại giới thiệu Lâm Dật và Nhan Từ cho Cao Hạo Vũ. Bọn họ xem như là đã nhận biết lẫn nhau.

“Con trai tôi quá thành thật, tôi muốn rèn luyện thêm cho nó, học thêm một chút kiến thức gì đó.” Cao Cường Khuê cười ha hả nói.

“Vậy thì thật là tốt, càng nhiều người càng dễ thương lượng hơn.”

Nhan Từ rất biết nhìn mặt mà nói chuyện, cho Cao Cường Khuê một bậc thang.

Cha trải đường cho con trai, đây là chuyện thường tình.

Dưới sự dẫn dắt của Cao Cường Khuê, bốn người đi tới trang tại mà ông đã nói.

Trong sân có nồi lớn, còn có gà vịt ngỗng thả rông, tại dạng thành phố như Trung Hải rất khó có thể nhìn thấy cảnh tượng này.

Cao Cường Khuê chọn vài thứ, sau đó đưa thực đơn cho Lâm Dật và Nhan Từ.

Nhưng hai người cũng không chọn gì cả, toàn nghe Cao Cường Khuê sắp xếp.

“Nhan đạo diễn, cô muốn quay tiết mục gì vậy, nói cho tôi một chút, tôi sẽ cố gắng giúp đỡ.”

“Tôi muốn quay một số tiết mục về cuộc sống chậm rãi nơi đây, thể hiện ra cho mọi người thành phố thấy một cuộc sống nông thôn chân thực.”

“Tiết mục này rất tốt!” Cao Cường Khuê nói:

“Người thành phố đều chưa thấy qua phong cảnh trong thôn chúng tôi, điểm này có thể đánh được lửa.”

Cao Cường Khuê không hiểu về tống nghệ, ông chỉ biết là, nếu quả thật có thể lấy cảnh ở đây thì trấn Tứ Phương sẽ có thêm một đường ra.

“Địa điểm mà chúng tôi chọn là ao cá phía Đông của thôn, cho nên cần bố trí một mảnh đất riêng ở gần đó cho tổ tiết mục sử dụng. Về phần giá tiền, hi vọng ngài có thể cho chúng tôi một cái giá ưu đãi, kinh phí của chúng tôi cũng rất có hạn.”

“Tôi có biết ao cá phía Đông, nhưng tôi cũng không biết giá cả cụ thể. Nhưng mà tôi có thể giúp các người đàm phán, cố gắng khiến các người hài lòng.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1158.

Chương 1159. Người Đàn Ông Duy Nhất Của Trấn Tứ Phương Từng Đến Diba

Lâm Dật đã ở thôn Hoan Hỉ được một thời gian dài, cũng quen biết rất nhiều người, nhưng phần lớn đều là quen biết sơ sơ, không hiểu biết sâu.

Cho nên anh cũng không biết, bên cạnh ao cá là nhà của ai, nếu không thì anh đã đến đó để nói chuyện rồi.

“Vậy thì cám ơn ngài.”

Trong quá trình nói chuyện, Lâm Dật và Cao Hạo Vũ đều không xen vào.

Lâm Dật là không muốn dính và vào việc này, Cao Hạo Vũ lại có chút chất phác, ngoại trừ rót rượu thì không làm cái gì cả.

Chuyện này nếu như đổi thành người khác thì đã sớm tận dụng cơ hội rồi, tranh thủ lần này để có cơ hội lấy cảnh.

“Đợi đến lúc quay chụp, chúng tôi có thể sẽ chiếm dụng đường xi măng mới xây kia một chút, nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến việc đi lại của thôn dân. Chuyện này có thể sẽ có chút ảnh hưởng đối với thôn Hoan Hỉ.”

“Tôi sẽ đi giúp đỡ làm việc.” Cao Hạo Vũ đột nhiên lên tiếng.

Cao Cường Khuê hài lòng gật đầu, “Vấn đề này không lớn, nói rõ với thôn, bọn họ nhất định sẽ nguyện ý phối hợp.”

“Ngoài ra tôi còn cần mấy người phối hợp với chúng tôi để hoàn thành việc ghi hình.” Nhan Từ do dự một chút, “Việc này có chút giống NPC trong trò chơi, phối hợp với khách hoàn thành nhiệm vụ liên quan.”

“Là cái gì vậy?”

Từ NPC hiển nhiên là đã chạm tới điểm mù tri thức của Cao Cường Khuê.

“Cha, con biết ý nghĩa của nó, chính là nhân vật trong trò chơi trợ giúp người chơi hoàn thành nhiệm vụ.” Cao Hạo Vũ nói:

“Cũng giống như cha, nhiệm vụ của người cũng là trợ giúp dân chúng làm việc, chính là như vậy.”

Lời giải thích của Cao Hạo Vũ khiến Lâm Dật và Nhan Từ có chút muốn cười.

Nhưng cách nói của cậu ấy cũng có chút hợp lý, nên bọn họ cũng không giải thích thêm.

“Như vậy không được a, thân phận của cha đặc thù, không thể quay tiết mục được.”

Lâm Dật:…

Nhan Từ:…

Thật may, chúng tôi cũng không cần ông.

“Nhan đạo diễn, nhiệm vụ này có thể đổi thành người khác hay không?” Cao Cường Khuê thử thăm dò.

“Có thể, có thể.” Nhan Từ nói:

“Tìm mấy người trẻ tuổi là được rồi, nhưng nhất định phải thông minh một chút, không sợ hãi khi nhìn thấy người lạ, tôi cảm thấy Tiểu Vũ cũng không tệ.”

Cao Hạo Vũ là người thành thật chất phác, hoàn toàn không phù hợp với tiêu chuẩn của Nhan Từ, nhưng cậu ấy lại là con trai của Cao Cường Khuê, vẫn nên vuốt mông ngựa một chút.

“Nếu cô cảm thấy con trai của tôi được, vậy thì để nó làm, nhưng chỉ mình nó hẳn là còn chưa đủ đúng không.”

Cao Cường Khuê cười ha hả, sau đó nhìn Cao Hạo Vũ,

“Con trai, không phải con còn có mấy người bạn trên trấn sao, có thể chọn ra mấy người phù hợp hay không?”

Cao Hạo Vũ nghĩ một lúc, “Con cảm thấy Trương Hòa Bình rất được.”

“Tiểu tử kia mà được sao.” Cao Cường Khuê ghét bỏ nói: “Cả ngày nghịch ngợm gây sự, không thấy bóng dáng, cha cảm thấy nó không đáng tin cậy.”

“Cậu ấy hiện tại đã thay đổi rồi, quan trọng nhất là đã thấy qua việc đời, lợi hại hơn con.”

“Thấy qua mặt gì của xã hội rồi?”

“Cậu ấy là người đầu tiên trong trấn chúng ta đến Diba.”

Lâm Dật:???

Nhan Từ:???

“Tiểu tử kia còn đến Diba sao?!”

Cao Cường Khuê ngoài ý muốn nói: “Đó là nơi mà người tốt đến sao, tiểu tử này thật sự là không học được cái gì tốt cả.”

Lâm Dật:…

Nhan Từ:…

Ngài không cần như vậy có được không, hai chúng tôi cũng từng đến đó!

“Chỗ kia quả thực loạn một chút, nhưng con nghe Trương Hòa Bình nói, người bình thường người không đi được đâu, nếu trong túi không có 18 ngàn tệ thì không đủ để tiêu phí tại đó đâu.” Cao Hạo Vũ nói:

“Dù sao người của trấn chúng ta cũng chỉ có cậu ấy từng đến đó, không ai có kiến thức hơn cậu ấy cả.”

Cao Cường Khuê nhìn Lâm Dật và Nhan Từ.

“Các người cảm thấy nó có được không? Tôi sẽ kêu nó đến để cho các người nhìn xem?”

“Có thể, có thể.”

Về phần chọn người, Nhan Từ cũng không có yêu cầu quá lớn, dù sao chỉ là phối hợp quay tiết mục, có thể tự nhiên một chút, đừng khẩn trương là được rồi.

Về phần bản tính của người này là tốt là xấu, cô cũng không lo lắng, dù sao người xem cũng không quan tâm.

Hơn nữa, người ta đã đến hộp đêm một chuyến, chuyện này cũng không tính là gì cả.

“Con hiện tại sẽ gọi điện thoại cho cậu ấy.”

Cao Hạo Vũ lấy điện thoại di động ra, bấm gọi cho Trương Hòa Bình.

“Cậu đang ở chỗ nào vậy, cha tôi tìm cậu có chút việc, có thể tới đây một chuyến hay không.”

“Đừng đùa nữa, việc này rất quan trọng, nhanh đến đây đi.”

“Tại sân sau nhà lão Tôn, mau tới đi.”

Nói xong chuyện chính, Cao Hạo Vũ cúp điện thoại.

“Cậu ấy đang đánh Bi-a trên trấn, lập tức sẽ tới ngay.”

“Được.”

Không đến vài phút, một thanh niên tóc vàng đi vào từ bên ngoài, trong miệng ngậm điếu thuốc, dáng vẻ khoảng chừng hai mươi, tuổi tác cũng không tính là lớn.

Người này chính là Trương Hòa Bình trong miệng Cao Hạo Vũ.

Là người đàn ông duy nhất của trấn Tứ Phương từng đến Diba.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1159.

Chương 1160. Phượng Vũ Cửu Thiên

Trương Hòa Bình dáng vẻ lưu manh đi tới, khi thấy Nhan Từ quay đầu, vẻ mặt lập tức trở nên khẩn trương.

Khí tràng này mặc dù là vô hình, nhưng cậu lại có thể cảm nhận được một cách chân thật.

Chỉ là đôi chân dài kia của Nhan Từ, khiến cậu khẩn trương đến mức không thèm hút thuốc nữa.

“Đi nhanh lên một chút.”

Giọng nói của Cao Cường Khuê khiến cho Trương Hòa Bình tỉnh táo hơn không ít.

“Chú Cao, tìm cháu có chuyện gì sao?” Trương Hòa Bình hỏi dò.

Bỗng nhiên xuất hiện một đại mỹ nữ, khiến cho Trương Hòa Bình có chút khẩn trương, cảm thấy hôm nay tìm mình hẳn là có liên quan đến cô ấy.

“Hai vị này là đạo diễn tổ tiết mục, muốn quay một số tiết mục tại thôn Hoan Hỉ, cần phải có người phối hợp, chú chuẩn bị giới thiệu cháu qua đó.”

“Giới thiệu cháu sao?” Trương Hòa Bình lui về sau hai bước, “Cháu ngoại trừ trộm cắp thì không biết cái gì cả, không phải tìm cháu để làm mấy tiết mục pháp lý đó chứ?”

Lâm Dật và Nhan Từ đều bị chọc cười.

Xem ra cũng là người có tế bào hài hước, nếu như tìm cậu ấy đến quay tiết mục, cũng rất thích hợp.

“Quay chương trình pháp lý gì chứ, đừng nói bậy.” Cao Cường Khuê nói:

“Bọn họ muốn quay một số tiết mục liên quan tới cuộc sống nông thôn, nhưng cần phải có người phối hợp, con trai chú nói cháu từng thấy qua việc đời, nên mới giới thiệu cháu qua đây.”

“Nếu như chú đã nói như vậy, vậy thì cháu cũng không khiêm tốn nữa.” Trương Hòa Bình đứng thẳng lưng, nói:

“Dù sao cháu cũng là người duy nhất của trấn chúng ta đến Diba, những người khác đúng là không thể so được với cháu.”

“Cháu đừng chỉ nói ngoài miệng, thể hiện chút năng lực của mình đi, vừa lúc đạo diễn cũng đang ở chỗ này. Nếu như cháu biểu hiện tốt, nói không chừng sẽ giữ cháu lại.”

“Lời này có thật không?” Trương Hòa Bình nhìn Nhan Từ, nói.

“Là thật.” Nhan Từ cười đáp lại.

“Vậy tôi sẽ biểu diễn tài nghệ cho cô xem.”

“Tài nghệ gì?”

“Phượng Vũ Cửu Thiên!”

Lâm Dật:???

Tại trấn Tứ Phương nho nhỏ này lại còn ẩn giấu một quý tộc?

Không hổ là trấn Tứ Phương Ngọa Long, hiện tại ngay cả cậu ấy cũng đã xuất hiện, chắc hẳn cách Phượng Sồ cũng sẽ không còn quá xa.

Sau khi biết Trương Hòa Bình muốn biểu diễn Phượng Vũ Cửu Thiên, vẻ mặt của mấy người lại hoàn toàn không giống nhau.

Lâm Dật là kinh ngạc.

Nhan Từ là chờ mong.

Bởi vì cô xuất thân trong gia đình thư hương, căn bản cũng không biết Phượng Vũ Cửu Thiên là cái gì.

Cao Cường Khuê thì là một mặt mờ mịt.

Phượng Vũ Cửu Thiên là thứ gì vậy?

Đại ương ca hay là hát Nhị nhân chuyển(cát kịch)?

Chỉ có Cao Hạo Vũ là thành kính.

Đã hơn nửa năm rồi, Phượng Vũ Cửu Thiên của Trương Hòa Bình cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt thế nhân.

“Các người đừng có gấp, vì đạt được hiệu quả tốt nhất, tôi cần chuẩn bị một chút. Điều đáng tiếc nuối duy nhất, chính là trời còn chưa tối, nếu không hiệu quả sẽ càng tốt hơn.”

“Tiểu tử đừng có mà dây dưa nữa, cẩn thận chú đá cháu.”

“Chú Cao đừng có gấp, cháu làm vậy không phải cũng là vì tìm kiếm sự hoàn mỹ sao.” Trương Hòa Bình giẫm tắt điếu thuốc, “Các người chờ tôi một lát, tôi đem xe gắn máy tới.”

“Cháu đưa xe gắn máy tới làm gì, cũng không phải để cháu biểu diễn đặc kỹ.”

“Đừng có gấp, nếu không có xe máy, thì hiệu quả tiết mục sẽ kém đi một nửa.”

Trương Hòa Bình không có giải thích thêm nữa, vội vã đi ra ngoài, đẩy xe máy của mình vào.

Lâm Dật và Nhan Từ cũng không biết cậu ấy muốn làm gì.

Nhưng mấy phút đồng hồ sau, Trương Hòa Bình đã cho bọn họ biết đáp án.

Bởi vì trong hộp đựng pin của xe điện chứa một cái loa nhỏ, sau khi kết nối với điện thoại di động, âm nhạc sống động khiến cho Lâm Dật và Nhan Từ đứng thẳng lên.

“Đừng có gấp, tôi lại chuẩn bị thêm chút đạo cụ, lập tức sẽ bắt đầu.”

Nói xong, Trương Hòa Bình chạy tới sau bếp, khi cậu trở về một lần nữa thì trên người cũng không có gì thay đổi, trên tay cũng không cầm thứ gì, chỉ có túi quần phình lên, biên cạnh còn dính không ít tro bụi màu trắng.

“Khụ khụ khụ...”

Sau khi chuẩn bị hoàn tất, Trương Hòa Bình hắng giọng một cái.

“Đều đã chuẩn bị xong chưa, tôi sắp bắt đầu biểu diễn.”

“Đã chuẩn bị xong!” Cao Hạo Vũ kích động nói.

Lâm Dật nhìn cậu một cái.

Thì ra Phượng Sồ ở chỗ này.

Trương Hòa Bình đi đến bên cạnh xe điện của mình, bật loa lần nữa.

DJ chói tai khiến cho Nhan Từ cảm thấy hỗn độn.

m nhạc sống động giống như là ma dược, đẩy Trương Hòa

Bình vào đến một loại trạng thái u buồn.

“Các vị hương thân, tôi là MC Hòa Bình tới từ trấn Tứ Phương, hôm nay thì để tôi tới nói với các người, chỉ có đàn ông biết nhảy Phượng Vũ Cửu Thiên mới có thể bách chiến bách thắng!”

Trương Hòa Bình tiêu sái bỏ tay vào túi quần, sau đó lấy bột mì được lấy ra từ phòng bếp, ném vào giữa không trung.

Tràng diện bắt đầu mất khống chế.

“Cố lên! Cố lên!”

Đây là tiếng hét tới từ Phượng Sồ.

Lúc này vẻ mặt của Trương Hòa Bình cực kỳ cao ngạo, giống như một quý tộc đi tới đường cùng, khinh thường mọi việc trên thế gian.

Một giây sau, Trương Hòa Bình bắt đầu động, nhảy Phượng Vũ Cửu Thiên thuộc về mình.

Đầu tiên là một Thái Không Bộ rất không tiêu chuẩn, tiếp theo là lăn lộn hai vòng xoáy Thomas tại chỗ.

m nhạc sống động cùng với bột mì bay múa đầy trời, Trương Hòa Bình như quên mình.

Dường như thế giới này đều là sân khấu của một mình cậu.

Dưới khả năng cực hạn đã xác minh lời nói vừa rồi của cậu.

Chỉ có đàn ông biết nhảy Phượng Vũ Cửu Thiên mới có thể bách chiến bách thắng.

Mà lúc này Nhan Từ đã nhìn đến ngây người.

Cô cảm thấy mình đúng là không hiểu gì về trào lưu và thời thượng.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1160.

Chương 1161. Mị Lực Của Phụ Nữ Trưởng Thành

Sau khi kết thúc bài nhảy, Trương Hòa Bình lấy một tư thế cực kỳ anh tuấn để kết thúc một màn Phượng Vũ Cửu Thiên đã thất truyền nhiều năm.

“Hay hay hay! Quá tốt!”

Cao Hạo Vũ vỗ tay, tâm tình kích động hiện rõ trên mặt.

Người từng đến Diba đương nhiên không giống với người như dế nhũi bọn họ.

Dáng múa này, khí chất này, nhìn khắp toàn bộ trấn Tứ Phương đều không tìm được người thứ hai!

“Người trong thành phố đều nhảy nhót như thế à?”

Cao Cường Khuê là một người thành thật, tuy cũng có chút tư tâm, nhưng cũng là một vị quan tốt hết lòng vì dân.

Ông chưa từng đến hộp đêm, cũng không biết trạng thái của người ở đó là như thế nào.

Nhưng một khúc Phượng Vũ Cửu Thiên này của Trương Hòa Bình quả thật khiến ông có chút mở rộng tầm mắt.

Quả nhiên là có chút không giống nhau.

“Những người trong thành phố kia đều không được, bọn họ đi Diba chỉ biết đung đưa, không biết nhảy.”

Trương Hòa Bình nhìn Nhan Từ một chút, “Nếu như không phải bọn họ tới, cháu cũng sẽ không nhảy Phượng Vũ Cửu Thiên.”

Nhan Từ:???

Thật sự đã làm khó cậu rồi.

“Nhan đạo diễn, cô cảm thấy tiểu tử này thế nào. Nó lớn lên cùng với con trai của tôi, tôi hiểu rõ cách làm người của nó. Nó đúng là khá thông minh, còn có chút tài nghệ, những người khác trên trấn đúng thật là không bằng nó.” Cao Cường Khuê cố gắng đề cử.

“Được, vậy tính thêm cậu ấy vào.”

Nhan Từ nói: “Trước hết cứ chọn cậu ấy và Tiểu Vũ đi, đợi đến lúc ghi hình, nếu như còn cần những người khác thì lại tìm tiếp.”

“Được, được, vậy chuyện này quyết định thế đi.”

“Vậy thì tốt quá.” Cao Cường Khuê vừa cười vừa nói: “Hai người các con còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không qua đây kính Nhan đạo diễn một chén.”

Hai người lần lượt rót đầy rượu, sau đó mời Nhan Từ.

“Cám ơn Nhan đạo diễn đã cho tôi cơ hội này.” Trương Hòa Bình vỗ ngực nói: “Tôi sẽ chứng minh cho cô thấy, cô chọn tôi là lựa chọn chính xác nhất cả đời này.”

“Tôi, tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Nhan Từ không biết hiệu quả lúc quay chụp chính thức sẽ như thế nào, nhưng sự tự tin này của Trương Hòa Bình đúng là hiếm thấy.

Tiếp đó, bọn họ đã lại nói chuyện rất chi tiết về vấn đề này.

Cao Cường Khuê cũng trả lời rất chi tiết, một đường bật đèn xanh, chỉ cần không trái với quy định thì đều đáp ứng Nhan Từ.

Cho nên mọi chuyện đều rất thuận lợi, không gặp phải chút khó khăn nào.

Thương lượng xong chuyện chính, đoàn người lần lượt rời đi.

Nhưng Nhan Từ vẫn chưa trở về Trung Hải, mà về tới thôn Hoan Hỉ, chuẩn bị đến hiện trường quay chụp nhìn xem.

“Anh cảm thấy người tên là Trương Hòa Bình kia thế nào?” Trên đường trở về, Nhan Từ nhịn không được cười nói.

“Anh có cảm giác, chương trình của em sẽ hot.”

“Làm sao mà biết.”

“Có Ngọa Long Phượng Sồ ở đó, muốn không hot cũng khó.”

“Ha ha… Em cũng cảm cậu ấy thú vị.”

Hai người về thôn Hoan Hỉ, nhưng không hành động cùng nhau.

Nhan Từ đến ao cá, chuẩn bị cho hiện trường dựng tiết mục.

Lâm Dật thì đến lều lớn.

Đúng như anh nghĩ, lại có gần một phần ba hoa quả đã chín, đợt này có vẻ như càng ngon hơn đợt trước. Ngay cả dưa hấu trên đất cũng đều có thể mang đi bán được rồi.

Giống như lần thứ nhất, Lâm Dật chuẩn bị không ít thùng xốp, dự định nửa đêm tới hái.

Hơn nữa còn thông báo cho Đỗ Đại Hải, chuẩn bị ngày mai cùng đi Trung Hải.

Hơn 6 giờ tối, sắc trời dần tối, Nhan Từ cũng hoàn thành công việc của mình.

Lâm Dật cũng không có keo kiệt tay nghề của mình, làm cho cô một bữa gà xào nấm, mấy món ăn Đông Bắc điển hình, khiến cô ăn đến quên cả trời đất.

Sau khi ăn xong, hai người đều rất ăn ý, đều không nói muốn đi.

Lâm Dật không nói tiễn, Nhan Từ cũng không nói đi.

Giữa nam nữ, nếu như quả thật có ăn ý thì thậm chí không cần ánh mắt cũng đều có thể hiểu nhau.

Nhan Từ cầm Laptop, tiếp tục làm chuyện của mình.

Lâm Dật cầm điện thoại di động, nói chuyện phiếm với Kỷ Khuynh Nhan, nói cho cô mình ngày mai sẽ đi bán hoa quả, nên không trở về.

Hơn mười giờ đêm, một trận giao chiến kịch liệt bắt đầu.

Cho đến hơn 1h sáng mới kết thúc.

Nhan Từ mệt mỏi ngủ thiếp đi, Lâm Dật mặc quần áo tử tế đi vào lều lớn.

Hình ảnh như vậy, ít nhiều có chút không hài hòa.

Mà lúc này đây, có thể thể hiện ra mị lực của phụ nữ trưởng thành.

Sau khi xong việc, bạn thích làm gì thì đi làm cái đó, cô ấy cũng không cần bạn ôm ngủ.

Ngày thứ hai nếu như bạn không có thời gian quan tâm đến cô ấy thì sẽ tự mình lái xe đi.

Không giống với những thiếu nữ kia, sau khi xong việc còn bắt ôm ngủ, rất phiền phức.

Tổng kết một câu.

Kỹ thì không ép thân, sống không được dính người.

Đến lều lớn, Lâm Dật bắt đầu làm việc.

Có kinh nghiệm từ lần đầu tiên, động tác trên tay Lâm Dật càng thêm thành thục, tuy đồ cần hái nhiều hơn so với lần thứ nhất, nhưng đều đã làm xong trước 5 giờ.

Cùng lúc đó, Đỗ Đại Hải chạy xe đến trước lều lớn, giúp đỡ Lâm Dật đem đồ lên xe, chuẩn bị cùng nhau đi Trung Hải.

“Anh Lâm, tôi cảm giác hoa quả lần này còn tốt hơn so với đợt trước.” Đỗ Dao cầm vài quả vải, nói, “Quả thực là mỹ vị nhân gian.”

“Khí trời càng ngày càng ấm áp, hơi nước bên trong đều bị bốc hơi, đương nhiên là ngọt hơn rồi.” Lâm Dật nói:

“Đợi lát nữa cô đưa về một ít, cho mẹ cô nếm thử.”

“Không cần đâu, hoa quả đắt như vậy, mẹ tôi cũng không dám ăn, sợ chậm trễ việc buôn bán của anh.” Đỗ Dao cười hì hì nói:

“Tôi lén ăn mấy quả là được rồi, đúng rồi, lúc ra cửa, mẹ tôi còn nói mời anh đến nhà tôi ăn cơm nữa.”

“Sao vậy, có việc gì à.”

“Không có, không có, anh đưa cha tôi đến Thang Thần Nhất Phẩm bán đồ, kiếm lời không ít tiền, mẹ tôi muốn cám ơn anh.”

“Chút chuyện này, có gì mà phải cảm ơn.” Lâm Dật nói:

“Ngược lại là cô, ăn mặc xinh đẹp như vậy làm gì, chỉ là đi bán đồ, cũng không phải là đi xem mắt.”

“Chủ yếu là vừa lúc xế chiều hôm nay, tôi có một buổi phỏng vấn nghiên cứu sinh nên phải ăn mặc đẹp một chút”

“Nhanh như vậy đã phỏng vấn rồi sao?”

“Cũng đã hơn mười ngày rồi, anh Lâm là người bận rộn, nên không để ý đến thời gian.”

Lâm Dật nghĩ lại một lúc, trong khoảng thời gian này mình quả thật là có chút bận.

Chỉ là những dân chúng bình thường như bọn họ căn bản sẽ không phát hiện ra bầu trời Trung Quốc đã lặng yên thay đổi.

“Đến lúc đó nhớ biểu hiện tốt một chút, cha cô nuôi cô đến trường cũng không dễ dàng.”

“Biết mà.”

Lái xe hơn một giờ mới đến khu thành phố Trung Hải, sau đó lại lái hơn nửa giờ, mới đến Thang Thần Nhất Phẩm.

Sau hơn mười ngày, lúc Lâm Dật và Đỗ Đại Hải đến đây lần nữa, cảnh tượng đã khác hẳn.

Các hộ gia đình tại Thang Thần Nhất Phẩm đã không còn dùng ánh mắt mới lạ và kỳ thị để nhìn hai người nữa.

Đỗ Đại Hải cũng không để ý, vẫn giống như trước đó.

Nhưng hoa quả mà Lâm Dật bán lại trở thành đồ được yêu thích.

Vừa mới khai trương mười mấy phút, một người phụ trung niên đã mua hai cân táo, 6000 tệ tới tay.

Reng reng reng _ _

Lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là một dãy số lạ.

“Lâm Dật, anh đúng là rất được, không nghĩ tới lại dám chơi như thế!”

Nghe thấy giọng nói nghiến răng nghiến lợi của đối phương, Lâm Dật có chút buồn bực.

“Con mẹ nó anh là ai vậy!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1161.

Chương 1162. Dùng Nhiên Liệu Chứ Không Phải Là Nước Tiểu

“Tôi là Vương Miện!”

“Vương Miện?!” Lâm Dật lẩm bẩm một câu, “Không quen.”

“Anh cảm thấy giả ngu còn có ý nghĩa gì sao?”

“Là các người giả trang trước mà, bây giờ bị cắn ngược lại một cái, còn không biết xấu hổ sao.”

“Chúng tôi giả trang trước?” Vương Miện hừ lạnh một tiếng, “Anh đúng là biết ngụy biện, Vương gia chúng tôi làm việc không thẹn với trời đất, cần phải nói chuyện giả trang sao?”

“Đầu óc của anh có phải là không dùng được hay không?” Lâm Dật hỏi ngược lại:

“Nếu không phải Vương gia bày mưu đặt kế, hai lão già Hàn Kim Lôi và Triệu Quốc Bình kia dám tố cáo tôi sao? Mình làm chuyện gì còn không biết? Hay là muốn tôi xé rách tấm màn của các người thì mới hài lòng? Giả trang nhiều năm như vậy, người khác mới động vào các người một chút mà đã không cao hứng rồi sao? Chó hai mặt hẳn là dùng để nói mấy người như các người đi, làm như mình là đóa sen trong sạch không bằng.”

Lâm Dật không lưu lại chút thể diện nào cho đối phương, mắng cho Vương Miện thương tích đầy mình.

“Vậy tôi cũng nói cho anh biết, anh đừng cho là mình có thể rung chuyển Vương gia. Phân lượng của chúng tôi tại Yến Kinh vẫn không phải là thứ mà anh có thể sánh được, một ngày nào đó tôi sẽ chơi chết anh!”

“A...” Lâm Dật cười, “Tôi đoán các người hiện tại chính là Nê Bồ Tát qua sông, bản thân mình còn lo không xong. Nếu không anh sao có thể gọi điện thoại cho tôi để nói mấy lời nhảm nhí này được?”

Lâm Dật không cho Vương Miện cơ hội nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại.

Cãi nhau với dạng người này quả thực không có ý nghĩa gì cả.

Nhưng mà ít nhất đã có một cái tín hiệu.

Trong chuyện này, sự ảnh hưởng mà Vương gia phải chịu khả năng lớn hơn so với tưởng tượng của mình.

Nếu không Vương Miện cũng không có khả năng tự hủy giá trị con người, gọi điện thoại cho mình.

Reng reng reng _ _

Vừa cúp máy, điện thoại của Lâm Dật lại vang lên, lần này là Ninh Triệt gọi tới.

“Ninh đại tổ trưởng, tìm tôi có chuyện gì sao.”

“Có hai tin tức muốn nói cho cậu, Vương Miện đã nộp đơn từ chức lữ đoàn Trung Vệ, từ nay về sau, anh ta không còn là thành viên của lữ đoàn Trung Vệ nữa.”

Lâm Dật đầu tiên cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh liền hiểu rõ mọi chuyện.

Vương Miện là tổ trưởng tổ một của lữ đoàn Trung Vệ, mà người nắm giữ lữ đoàn Trung Vệ lại là đại gia tộc thứ hai của Yến Kinh - Lục Bắc Thần.

Mà tại trong chuyện này, Lục Bắc Thần đứng về phía Lương gia, khiến hai bên hình thành mối quan hệ đối lập. Cho nên chuyện Vương Miện rời khỏi lữ đoàn Trung Vệ cũng không khó lý giải.

“Chuyện thứ hai thì sao?”

“Chuyện thứ hai chính là cậu được thăng chức.” Ninh Triệt nói :

“Vương Miện từ chức tại lữ đoàn Trung Vệ, vị trí tổ trưởng tổ một vẫn còn trống. Lưu lão đại có ý đề bạt cậu, hiện tại đang họp để thảo luận chuyện này, nghe nói vấn đề không lớn, tựa hồ là ván đã đóng thuyền.”

“Không đến mức đó đi, tôi mới đến mấy tháng mà đã để tôi làm đội trưởng rồi sao? Lẽ ra nên để cô và Khâu Vũ Lạc làm mới thích hợp chứ.”

“Vấn đề của hai đội ngũ chúng tôi chỉ là nhân số ít hơn một chút, nhưng biên chế tổng thể vẫn còn, chỉ cần chiêu mộ đủ nhân số thì mỗi người sẽ trở lại trong đội ngũ. Nếu chúng tôi đến tổ một thì đội ngũ ban đầu sẽ không có người quản, do đó, Lưu lão đại mới để cậu đến tổ một.”

“Có thể từ chối hay không? Tôi chỉ là tuyển thủ mò cá, để tôi làm đội trưởng có chút không thích hợp lắm.”

“Tôi không xen vào việc này đâu. Tôi chỉ là nhàn rỗi không chuyện gì mới gọi điện nói vài câu với cậu. Nếu cậu có có ý kiến gì thì có thể nói với Lưu lão đại.”

“Được rồi, đoán chừng có nói cũng vô dụng.”

“Chuẩn bị sẵn sàng đi, không biết lúc nào sẽ thông báo cho cậu đến Yến Kinh công tác đâu.”

“Chỉ là làm tổ trưởng mà thôi, có cần phiền toái như vậy không, còn đến Yến Kinh báo cáo công tác nữa?”

“Cậu không phải có máy bay tư nhân sao? Đi về gì đó đều rất thuận tiện, có thể đi tới đi lui trong ngày mà, sợ cái gì.”

“Máy bay dùng nhiên liệu, cũng không phải là nước tiểu, đi tới đi lui một chuyến cũng tốn không ít tiền đâu.”

“Ha ha...”

Ninh Triệt không để ý hình tượng mà cười ha hả, “Việc này tôi cũng không xen vào, cậu chờ Lưu lão đại sắp xếp đi. Thời gian cậu gia nhập lữ đoàn Trung Vệ còn chưa tới năm tháng đâu, mà đã được thăng chức. Chuyện này có thể nói là độc nhất tại lữ đoàn Trung Vệ, sau này nhớ biểu hiện tốt một chút.”

Lâm Dật cười cười, anh căn bản cũng không quan tâm đến nó lắm, thậm chí tương lai có thể đi bao xa, anh cũng không để ý.

Anh chỉ muốn làm rõ tình huống trên đảo Tilia, muốn biết rõ lai lịch của hệ thống. Về phần những thứ khác, nếu như có thể đạt được thì tốt, không chiếm được cũng không quan trọng, vô cùng Phật hệ.

Nói xong chuyện chính, hai người rất nhanh liền cúp điện thoại, bởi vì có khách tới cửa.

“Tiểu tử, trong khoảng thời gian này cậu đã làm gì vậy, tôi đã tìm cậu rất lâu rồi.”

Nhìn vị đại tỷ trung niên hơn 50 tuổi đứng ở trước mặt mình, Lâm Dật thử thăm dò:

“Tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Chuyện này còn phải hỏi sao, đương nhiên là mua hoa quả của cậu rồi.”

Đại tỷ trung niên vẫn không ngừng nhìn xem, hình như còn chưa quyết định nên mua cái gì.

“Tôi nghe người ta nói hoa quả nhà các người có công hiệu làm đẹp dưỡng nhan, thật hay giả vậy? Cậu không có gạt người đó chứ?”

“Nếu như không có hiệu quả, chị cảm thấy sẽ có nhiều người tuyên truyền thay tôi như vậy sao?”

“Trước cho tôi một cân anh đào và vải, ăn hết tôi lại tới tìm cậu mua tiếp.”

“Được.”

Đại tỷ trung niên cầm điện thoại di động quét mã, Lâm Dật đưa hoa quả cho cô, lại một vụ mua bán được hoàn thành.

“Bán hoa quả ở đây rất cực khổ nha?”

Sau khi nhận hoa quả, đại tỷ trung niên cũng không rời đi, mà ở lại bắt chuyện.

“Vẫn được, không mệt mỏi như trong tưởng tượng đâu.” Lâm Dật nói chuyện câu được câu không.

Lâm Dật không thừa nhận mình là người nhan khống, nhưng tuổi của cô ấy quả thực hơi bị lớn.

Khiến người ta có một loại cảm giác hoang mang không rõ, không có chút hứng thú nào cả.

“Vẫn là tuổi trẻ tốt, tinh lực tràn đầy, làm việc khổ cực như vậy mà vẫn không thấy mệt mỏi.”

“Còn tốt còn tốt.” Lâm Dật thuận miệng trả lời một câu, cũng không quá nghiêm túc.

Đại tỷ trung niên cũng biết mình lớn tuổi, không có ưu thế bằng mấy cô gái trẻ tuổi.

Cô liền lấy ra một tấm danh thiếp từ trong túi Hermes của mình, rồi đưa cho Lâm Dật, mặt mỉm cười nói:

“Tiểu tử, tôi tên là Vương Phương, đây là danh thiếp của tôi, nhà tôi ở phòng 1804 tòa A. Nếu như cậu cảm thấy công việc này mệt mỏi và không muốn phấn đấu nữa thì có thể tới tìm tôi. Những cái khác tôi không dám nói, nhưng ít nhất có thể giúp cậu không cần phấn đấu 30 năm.”

Lâm Dật:…

“Cám ơn ngài đã suy nghĩ cho tôi như thế .”

“Khách khí cái gì, đều là người một nhà.” Đại tỷ trung niên phất phất tay, “Dì đi trước đây, có việc thì nhớ gọi điện thoại cho tôi.”

Nhìn bóng lưng rời đi của người phụ nữ trung niên, Lâm Dật khẽ run rẩy.

Thể trạng lưng hùm vai gấu thật sự là quá dọa người, đoán là mình sẽ không kiên trì nổi một hiệp.

"Ha ha…” Đỗ Dao cười ngả nghiêng, "Mị lực của anh Lâm đúng là rất lớn, ngay cả phụ nữ hơn năm mươi tuổi đều không thoát khỏi lòng bàn tay của anh, thật sự hâm mộ những người lớn lên đẹp mắt như anh."

“Chuyện này quả thật có chút vượt quá dự đoán của tôi.” Lâm Dật nói: “Bình thường loại kiểu dáng này rất hợp với việc trừ tà trấn nhà, có thể trường thọ.”

“Tại sao lại có thể trường thọ?”

“Có cô ấy ở bên cạnh thì Diêm Vương cũng không dám tới bắt tôi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1162.

Chương 1163. Đúng Là Thẳng Nam Mà

"Ha ha, anh Lâm anh vậy mà có thể oán trách cô ấy không mang anh đi theo nha." Đỗ Dao cười ha hả nói:

"Nhưng nhìn cách ăn mặc của cô ấy cũng biết là người rất có tiền nha, nửa đời sau xem như là có bảo đảm, chuẩn bị bất cứ tình huống nào rồi."

"Nếu quả thật quấn lấy với nhau, cô còn cảm thấy tôi còn có nửa đời sau sao? Nửa đời trước cũng không được chết tử tế rồi."

Nghe hai người bọn họ ở chỗ này tán gẫu, Đỗ Đại Hải đứng ở một bên hút thuốc, trong lòng oán thầm nói: "Cũng không có kém cỏi như thế, có vẻ như còn có thể."

"Được rồi, cũng đừng có trêu đùa anh Lâm nữa, không biết lớn nhỏ gì hết, con buổi chiều còn phải đi phỏng vấn nữa đấy."

"Biết rồi cha."

Đối với chuyện buổi chiều phỏng vấn, Lâm Dật không có ý định trực tiếp giúp đỡ, mà muốn nhìn xem trình độ thực sự của cô ấy như thế nào.

Nếu như có thể vượt qua kỳ thi bằng chính sức lực của mình thì đương nhiên là tốt nhất. Nếu như chênh lệch một chút, thì giới thiệu giúp một tay. Nhưng nếu như kém quá nhiều vậy thì thôi đi.

Buổi trưa, Đỗ Dao gọi đồ ăn mang đến, đem vấn đề bữa trưa giải quyết xong xuôi.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Quách Phi liền lái xe đưa cô và một số bạn học khác của Phương Phỉ, đi tới cổng lớn Thang Thần nhất phẩm.

"Anh Lâm, trái cây anh bán ăn rất ngon." Phương phỉ cười nói: "Em ăn một quả được không?"

"Ăn đi, tự anh trồng, không có thuốc trừ sâu đâu."

Lâm Dật rất hào phóng, bởi vì trái cây đã được bán với giá cao hơn, hơn nữa thị trường tiêu thụ cũng đã được mở rộng.

Bạn bè tới đây ăn chút, cũng không sao.

"Vậy em sẽ không khách khí với anh nữa."

Phương Phỉ có tính cách vô tư, cũng rất thực tế, sau khi được sự đồng ý của Lâm Dật, đã bắt đầu cầm vải lên ăn một cách thích thú.

Quách Phi nhàn rỗi không có chuyện gì, cầm lên một quả táo, lau một chút rồi nếm thử.

"Quả táo này thật ngọt." Quách Phi hai mắt tỏa ánh sáng tựa nói.

"3000 một cân trái cây có thể không ngọt sao."

Lâm Dật thản nhiên ném mã thanh toán qua, "Cậu ăn quả táo này, giá gần 1100, tôi sẽ giảm giá cho cậu, chỉ cần đưa 1000 là được rồi."

"Ách ..."

Nghe thấy giá cả, Quách Phi trong nháy mắt cảm giác quả táo trên tay không còn ngọt nữa.

"Sao anh bán mắc như vậy? Bẫy người có phải hay không."

"Anh Lâm vẫn luôn bán với cái giá này, tôi có thể làm chứng."

"Vậy tại sao Phương Phỉ ăn lại không tốn tiền, còn tôi ăn thì phải trả tiền."

"Cô ấy là phụ nữ, lý do này còn chưa đủ sao."

Vẻ mặt Quách Phi tức giận không lên tiếng, "Anh cũng có nhiều tiền như vậy rồi, tôi ăn của anh một quả táo, còn muốn tôi trả tiền, anh cũng không cảm thấy ngại à."

Lâm Dật cười không lên tiếng, Quách phi người này bản chất không xấu, chính là mắc tật xấu còn chưa lành mà thôi.

"Chúng ta đi mau, đến đó sớm một chút, đừng chậm trễ phỏng vấn."

Đỗ Dao cũng biết, tầm quan trọng của buổi phỏng vấn lát nữa, ai cũng không dám lãng phí thời gian nữa.

Việc này nếu như đến muộn, chuyện thi nghiên cứu cũng phải dẹp luôn.

Sau khi đứng lên chào hỏi, ba người ngồi xe đi đến trường đại học Sư Phạm, Lâm Dật với Đỗ Đại Hải, tiếp tục bán đồ trước cửa.

"Tiểu ca ca, anh rốt cuộc cũng xuất hiện."

Phùng Giai Giai chạy chậm đến, "Tôi mỗi ngày đều ngóng trông anh tới đây."

"Sao thế, lại muốn mua hoa quả à."

"Ừ, tôi đã ăn hết hàng tôi mua trước đó rồi, lúc muốn tới mua tiếp thì anh lại không có ở đây."

"Đừng, tôi còn sống rất là tốt đây, nói như vậy giống như tôi đã bị hỏa táng rồi vậy."

"Hì hì, chủ yếu là muốn tới mua trái cây của anh." Phùng Giai Giai chỉ mặt mình nói:

"Từ lúc ăn trái cây của anh, làn da của hai chúng tôi được cải thiện rất tốt. Có rất nhiều người còn đến hỏi tôi là làm sao làm được như vậy. Tôi đều là cực lực giới thiệu đến trái cây của anh đấy."

"Không cần làm nền, cô chỉ là muốn tôi giảm giá cho cô, đúng không."

"Ohh, tiểu ca ca anh sao lại vừa đẹp trai vừa thông minh như vậy chứ." Phùng Giai Giai nói:

"Lần này cho tôi hai phần, mỗi phần 20 ngàn tệ, đợi lát nữa tôi liền thông báo các chị em khác lại đây mua."

"Được rồi."

Lâm Dật cầm cái túi, đổ đầy một ít trái cây giống nhau vào, cuối cùng cân nặng hình như là gần 8 cân rưỡi, được tính là gấp lại.

"Tiểu ca ca, đồ có vẻ hơi nặng, anh có thể giúp tôi giao được không?" Phùng Giai Giai nháy mắt nói.

"Không phải có bảo vệ sao? Với quy định của Thang Thần nhất phẩm, cô có vấn đề gì có thể tìm bọn họ hỗ trợ."

"Nhưng là bọn họ lại không đẹp trai bằng anh nha."

"Tôi chính là yêu thích những người thành thật như cô vậy." Lâm Dật từ trên xe nhảy xuống, "Đi, tôi đưa qua cho cô."

"Ha ha, cảm ơn tiểu ca ca."

Lâm Dật mang theo hai túi hoa quả, hướng về bên trong tiểu khu đi đến, quả thật có chút nặng, đối với một cô gái như Phùng

Giai Giai đúng là có chút độ khó.

"Được rồi, đến cửa nhà cô rồi, đồ tôi để ở đây cho cô."

"Tiểu ca ca, có muốn vào trong ngồi một chút không?" Phùng Giai Giai cười híp mắt hỏi, "Bạn của tôi không có ở nhà, chỉ có một mình tôi."

"Vậy cô lát nữa khóa cửa chặt vào, vạn nhất có người sống xông vào sẽ không tốt."

Phùng Giai Giai: Đúng là thẳng nam mà.

"Cảm ơn tiểu ca ca, khi nào tôi ăn xong túi trái cây này, tôi sẽ đến chỗ của anh ủng hộ nữa."

"Được."

Chào hỏi xong, Lâm Dật chuẩn bị rời đi.

Nhưng vào lúc này, trùng hợp nhìn thấy cửa đối diện mở ra, một người phụ nữ trung niên và một người đàn ông trẻ tuổi đi ra.

Mà người phụ nữ trung niên kia chính là Vương Phương vừa rồi mới mua trái cây xong, đã đưa cho Lâm Dật danh thiếp.

Nhìn thấy Lâm Dật, Vương Phương có chút ngạc nhiên, sau đó vẻ mặt lộ vẻ vui mừng, lại như gặp được người tình trong mộng của mình vậy.

Loại ánh mắt si mê kia, hận không thể ăn tươi nuốt sống Lâm Dật tại chỗ.

"Tiểu tử anh có phải đã nghĩ thông suốt rồi không? Anh yên tâm, về sau anh hãy theo ở bên cạnh tôi. Tôi bảo đảm anh sẽ ở trong căn phòng lớn, lái xe xịn, về sau không cần tiếp tục phải bán trái cây nữa."

Lâm Dật: ???

Tôi con mẹ nó đời trước đến cùng tạo cái nghiệt gì, ở đây cũng có thể gặp phải bà ta chứ?

Hay là đời trước do tôi đánh mất lương tâm.

Phùng Giai Giai: ???

Tiểu ca ca có vẻ như không phải là người như thế, điều này cũng quá điên cuồng rồi.

"Vương tỷ, anh ta là ai?! Sao lại có chút giống người bán trái cây ở cửa vậy."

Người nói chuyện, là người đàn ông trẻ tuổi theo chân Vương Phương cùng nhau đi ra ngoài, tên là Mã Kiến Phong, là một em trai mà Vương Phương đã quen biết trước đó.

"Trước anh ta bán trái cây ở cửa." Vương Phương nói:

"Tôi vừa nãy đã đưa danh thiếp cho cậu ta, còn tưởng rằng cậu ta sẽ không đến đây tìm tôi chứ. Không nghĩ tới lại đến nhanh như vậy."

"Nhưng vẻ mặt của người này gian xảo, vừa nhìn thì không giống như là người tốt, vẫn nên bớt để ý đến anh ta thôi."

"Cậu nói nhăng gì đấy!" Vương Phương hừ lạnh một tiếng, "Cút sang một bên, từ nay về sau tôi không cần cậu nữa."

"Vương tỷ, chị nói cái gì vậy? Không phải vừa nãy chị còn nói muốn ở bên em sao? Làm sao quay đầu liền ..."

Mã Kiến Phong cảm xúc kích động, có chút không có cách nào chấp nhận được.

Bởi vì vừa nãy, lúc hai người đang vì yêu vỗ tay, Vương

Phương đáp ứng anh ta đưa cho anh ta một chiếc BMW thế hệ năm.

Xe này còn chưa thấy đâu, mình đã bị đá rồi, thời gian trước kia dài như vậy không phải uổng phí sao!

"Đừng đừng đừng, anh đừng kích động." Lâm Dật nói:

"Tôi cảm thấy người anh em này nói rất đúng, bà nhìn xem bộ dáng của tôi đi, vừa nhìn chính là cặn bã nam. Cho nên chúng ta vẫn là nên duy trì khoảng cách nhất định, đối bà và đối với tôi đều tốt."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1163.

Chương 1164. Cùng Cô Nói Lời Tâm Sự

"Đừng nói lời như vậy, tôi kinh doanh nhiều năm như vậy, nhìn người vẫn rất là chính xác." Vương Phương cười híp mắt nói:

"Tôi ở trên người của anh phát hiện một loại khí chất độc nhất vô nhị, sự phong độ này với bất luận người nào cũng đều không giống nhau."

"Hả? Bà còn biết coi bói sao?"

"Coi bói ngược lại là tôi không biết, nhưng những năm này gặp qua không ít cảnh tượng hoành tráng, thấy qua đủ loại người. Cho nên tôi nhìn người rất chuẩn." Vương Phương hiền hòa nói:

"Cho nên ngay từ lần đầu tiên tôi gặp được cậu, tôi liền cảm thấy cậu về sau có thể thành tài. Nếu như chỉ là bán trái cây, nhưng vậy thì thật sự có hơi đáng tiếc. Nhưng xã hội bây giờ, thói đời đã thay đổi, cần phải có người đẩy cậu một cái, mới có thể một bước tới trời, anh nên hiểu ý của tôi."

Tôi con mẹ nó hiện tại đã muốn một bước tới trời rồi.

Nhưng dù sao cũng là khách hàng của mình, mua 6000 tệ tiền trái cây, xem mặt mũi của tiền, Lâm Dật còn để lại mấy phần mặt mũi cho bà ta.

Nhưng mà lại theo bản năng đứng lại, cố gắng cùng với Vương Phương kéo dài khoảng cách.

"Đạo lý tôi đều hiểu, nhưng thể trạng tôi không được tốt lắm, sợ bà đè lên tôi."

"Anh nói vậy là có ý gì? Chị ấy chỉ đơn giản muốn làm quen với anh, không ý tứ gì khác."

Phùng Giai Giai: Người có tiền chính là không giống nhau, tìm được một con chó nhỏ cũng có thể hàm súc như vậy.

Không như mình, một chút thủ đoạn cũng không có, còn kém trực tiếp nói với anh ta, anh mau lại đây X tôi đi.

"Chắc chắn?"

"Đương nhiên chắc chắn." Vương Phương cười nói, "Tôi thừa nhận cân nặng của tôi có chút cao, nhưng tôi có thể ở dưới."

Lâm Dật: ???

Phùng Giai Giai: ???

Tôi mới vừa khoa trương nói bà rụt rè hàm súc, sao liền thành bộ dáng này rồi?

"Vương tỷ, chị ngàn vạn lần không thể rơi vào bẫy của anh ta được, tiểu tử này vừa nhìn liền không phải người tốt. Anh ta đối với chị tuyệt đối không phải thật tâm, khẳng định không thể giống như tôi đối với chị muốn gì được đó." Mã Kiến Phong tranh thủ nói: Không muốn để chiếc BMW thế hệ năm của mình vụt mất một cách vô ích.

"Lẽ nào cậu nghe không hiểu lời của tôi sao! Cậu nhanh cút đi cho tôi đi, tôi về sau cũng không cần cậu nữa!"

"Nhưng mà ..."

"Mau cút!"

Mã Kiến Phong bị dọa sợ run lên một cái, mặt xám xịt đi về hướng thang máy.

Khi cửa thang máy mở ra, anh ta hung tợn liếc mắt nhìn Lâm Dật, cắn răng nghiến lợi nói ra một tiếng!

"Anh chờ đấy!"

Lâm Dật vẻ mặt muốn khóc, biểu lộ so với khóc còn khó coi hơn.

Tôi con mẹ nó trêu chọc anh chỗ nào hả?

"Cô à, tôi vẫn còn con nít, nghe không hiểu cô đang nói cái gì? Sạp trái cây không có ai, tôi phải mau chóng trở lại bán trái cây, không quấy rầy cô nữa."

"Trái cây trên xe của cậu cũng chỉ có vài trăm ngàn, chị đây bao hết." Vương Phương cười nói:

"Trước tiên cùng chị vào nhà đi, tôi có rất nhiều lời tâm sự muốn nói với cậu."

Híz-khà-zzz ~

Thân thể Lâm Dật run lên, rùng mình một cái.

Thật mẹ nó dọa người mà.

"Đừng đừng đừng, hai ta không thích hợp, tôi cũng đã nói tới mức này rồi, cô nên hiểu rõ ý của tôi, nói thẳng ra thì không tốt lắm."

Sắc mặt Vương Phương thay đổi.

"Cậu đây là có ý gì? Ghét bỏ dáng dấp của tôi không dễ nhìn, vóc người không tốt?!"

Phùng Giai Giai:...

Xác thực không ra sao, lão nhân gia bà tự tin ở đâu ra thế hả?

Nhưng lời nói như vậy, Phùng Giai Giai chỉ dám ở trong lòng nghĩ linh tinh. Bởi vì người ở Thang Thần nhất phẩm, đại đa số cô đều không trêu chọc nổi.

"Bản thân cô cũng rất biết tự biết lấy mình, cho nên việc này coi như xong, tôi còn phải ra ngoài bán trái cây đây, bye bye."

Lâm Dật quay người đi vào thang máy, Phùng Giai Giai thấy chuyện có gì đó không đúng lắm, vội vàng mang theo trái cây của mình trở về nhà.

Người phụ nữ nặng ký này, mình không trêu chọc nổi.

Sắc mặt Vương Phương khó coi, âm u đáng sợ.

Mặc dù bà đã lớn tuổi rồi, vóc người cũng biến dạng, nhưng bởi vì có tiền, tiểu thịt tươi ở bên cạnh vây xung quanh cũng là tầng tầng lớp lớp, còn chưa có ai nói ra điều này với bà bao giờ!

Cầm điện thoại di động, Vương Phương bấm số điện thoại của Mã Kiến Phong.

"Vương tỷ, có phải tìm em có việc gì không? Em hiện tại liền trở lại tìm chị." Mã Kiến Phong hưng phấn nói.

"Không cần phải trở về gấp, cậu đi tìm một ít người đi dạy dỗ một trận tên tiểu tứ bán trái cây ở cửa kia. Chỉ cần cậu có thể giúp tôi hả giận, xong việc này tôi liền cho cậu một chiếc BMW!"

"Tôi sớm đã nhìn tiểu tử kia không vừa mắt rồi, vừa nhìn liền biết cũng không phải là loại người tốt gì. Tôi nhất định sẽ tìm người tới trừng trị anh ta thật tốt."

"Nhanh lên một chút đi, đem sạp trái cây của cậu ta phá hết cho tôi, về sau tôi cũng không muốn gặp lại cậu ta nữa!"

"Vương tỷ yên tâm, việc này giao cho tôi là được rồi!"

...

Sau khi ra khỏi tòa nhà, Lâm Dật chậm rãi đi trở về quầy bán trái cây của mình.

"Tiểu tử cậu làm sao lại xuống đây rồi? Tôi thấy tiểu cô nương kia hình như đối với cậu có ý tứ, hai người các cậu sẽ không có cái kia đấy chứ."

Đỗ Dao không ở chỗ này, Đỗ Đại Hải sẽ không bận tâm nhiều như vậy, chuyện thô tục há mồm liền ra.

"Hải ca anh quá bát quái rồi, anh xem tôi là hạng người như vậy sao?"

"Này, người trẻ tuổi phóng túng một chút cũng không có gì, đều là chuyện bình thường. Cậu lớn lên đẹp trai như vậy, mấy cô gái nhỏ kia đều chủ động hướng về trên người của cậu nhào tới."

"Lời này có lý, chủ yếu là thời gian của tôi cũng không có ngắn như vậy."

Đỗ Đại Hải bị trêu chọc cười không ngừng, càng nhìn Lâm Dật càng hợp tánh.

Lại nói bậy một hồi, lục tục có khách tới cửa.

Đồ ăn của Đỗ Đại Hải đã bán hết từ lâu, bởi vì Đỗ Dao còn đang phỏng vấn, cho nên anh cũng sẽ không đi. Muốn chờ sau khi phỏng vấn kết thúc, cùng nhau quay trở về.

Mà công việc kinh doanh của Lâm Dật cũng càng ngày càng tốt, hơn ba người mua trái cây một hơi tới, thậm chí còn có vài người đang đứng xếp hàng phía sau.

Thậm chí có không ít người, lúc đang xếp hàng thời còn cầm điện thoại di động chụp hình, có một loại cảm giác thích thú khi nhìn thấy minh tinh.

Vừa bán đồ, Lâm Dật hướng về phía sau nhìn một chút.

Phát hiện những người này, hình như cũng không phải ở Thang Thần nhất phẩm, mà giống như là từ những nơi khác tới.

Lâm Dật suy đoán, hẳn là là danh tiếng của mình đánh ra, những người này đều là hâm mộ mà đến.

Quả nhiên, mùi rượu không sợ ngõ nhỏ sâu, lúc nào cũng phải dựa vào phẩm chất để nói chuyện.

Đúng lúc này, hai người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, hướng về phía Lâm Dật bên này đi tới.

Cách ăn mặc của hai người đều có chút mang phong vị của một quý cô, một người mặc quần jean với áo sơ mi có tay chín phần tư mỏng, mang một chiếc nhẫn kim cương to bằng hạt đậu tương, trông rất xa hoa.

Người còn lại mặc một chiếc quần bó với tơ đen, bộ dạng thướt tha, quyến rũ động lòng người.

"Đi mau, chính là sạp hàng phía trước kia. Tôi nghe nhiều người nói trái cây do anh chàng đẹp trai đó bán có tác dụng làm đẹp da, hơn nữa hiệu quả tốt vô cùng, tàn nhang mụn trứng cá gì gì đó, đều có thể trị, hiệu quả siêu cấp tốt!" Người phụ nữ mặc tơ đen nói.

"Việc này tôi cũng có nghe nói, nhưng tôi cảm thấy việc này có vẻ có chút không đáng tin. Tôi mua mỹ phẩm hết mấy vạn, cũng không hết được tàn nhang sau khi sinh, chỉ ăn một chút trái cây sao có thể tốt được."

"Tôi cho cô biết, việc này không phải do cô không tin." Người phụ nữ mặc quần bó tơ đen nói:

"Tôi mấy ngày trước, cùng với vợ của mấy giám đốc chơi mạt chược với nhau, bọn họ đều nói đến chuyện này. Cô suy nghĩ kỹ một chút, ở cấp bậc đó của bọn họ, có cài gì mà chưa từng thấy chứ, làm sao có khả năng nói láo lừa người ta đây."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1164.

Chương 1165. Là Một Người Mâu Thuẫn

"Không phải chứ, có hiệu quả tốt như vậy sao? Vậy tàn nhang sau sinh của tôi không phải được cứu rồi sao!"

"Tất nhiên rồi." Người phụ nữ quần bó tơ đen nói nói:

"Tôi đã nói với cô rồi, trong đó có một vị phu nhân của lãnh đạo, trên mặt bà ấy có tàn nhang còn nghiêm trọng hơn cô nhiều. Cô đoán thử xem, từ lúc ăn trái cây của nhà bọn họ, không tới một tuần, liền toàn bộ biến mất. Cái này giống như thuốc đan dược vậy, khuyết điểm duy nhất chỉ là có hơi đắt thôi, giá 3000 tệ một cân."

"Không phải chứ, 3000 một cân là Nhân Sâm à?"

"Cô không thể chỉ nhìn vào giá cả, đồ của người ta, hiệu quả cũng là rất tốt. Nếu không, sao có tự tin bán với giá cao như vậy chứ, hơn nữa ở phía trước cô đều có người xếp hàng, điều này cũng đã nói rõ được vấn đề." Người phụ nữ quần bó tơ đen nói:

"Rồi lại nói, lão Lý nhà cô, là người đứng đầu thanh tra công thương. Cô chỉ cần nói ra tên, đoán chừng anh ta cũng không dám thu tiền, cho nên bao nhiêu tiền cũng không quan trọng, cô sợ cái gì chứ."

"Lão Lý nhà chúng tôi quả thật có năng lực này." Người phụ nữ đeo nhẫn khinh thường liếc nhìn đám người đang xếp hàng trước mắt, nói:

"Một đám dế nhũi, cho bọn họ ăn đúng là lãng phí tài nguyên.

Nhưng mà cái anh chàng bán trái cây kia, ngược lại là thật không tệ, dáng dấp đủ đứng đắn."

"Dáng dấp xác thực không thể nói, nhưng cô phải chú ý thân phận của mình chút, cô là người nhà của công chức. Nếu như làm lật xe, cô khóc cũng sẽ không tìm được chỗ như này."

"Yên tâm, tôi có chừng mực, biết nặng nhẹ." Người phụ nữ đeo nhẫn kim cương nói: "Đi thôi, qua xem một chút."

Hai người nhanh chóng đi tới trước gian hàng của Lâm Dật.

"Trái cây này bán như thế nào?"

Mặc dù đã biết giá cả, nhưng người phụ nữ đeo nhẫn kim cương vẫn là theo thói quen mở miệng hỏi.

Bình thường những người hay đi dạo phố, đều sẽ có thói quen như vậy.

"Đồng giá 3000 cân, có thể lấy lộn xộn."

"Cho tôi một cân vải, một cân anh đào." Người phụ nữ mang nhẫn kim cương nói.

"Tôi muốn một cân quả đào mật, một cân quả nho." Người phụ nữ quần bó tơ đen nói.

"Các cô muốn mua trái cây?" Lâm Dật hỏi ngược lại.

"Không mua trái cây tôi đến chỗ anh để làm gì chứ?" Người phụ nữ mang nhẫn kim cương ở trong rương chọn lựa,

Giống như là đang truy tìm kho báu, "Trái cây của nhà anh quả thật rất tốt, đừng có bỏ thiếu cho tôi đó."

"Cô nếu như không nói, tôi còn tưởng rằng các cô tới đây để xem bệnh đấy."

"Tôi đang yên đang lành thì có bệnh gì chứ."

"Mắt bị bệnh chứ sao." Lâm Dật chỉ vào hàng người đang đứng ở phía sau nói:

"Người khác đều đứng ở đó xếp hàng, cô đột nhiên chen vào tính là chuyện gì xảy ra?"

"Tôi không có thời gian, một lúc nữa phải lên máy bay đi du lịch, nhanh lên một chút cho gói cho tôi đi. Tôi cũng cho anh biết, cũng đừng có cân thiếu cho tôi đấy, chồng của tôi là người của bên công thương đấy."

"Tôi không quan tâm đến việc cô công thương hay là mẫu thương gì chứ. Ngay cả khi chồng của cô có là người sao Hỏa, cũng phải đứng phía sau xếp hàng cho tôi."

"Đúng đúng đúng, xếp hàng đi." Những người phía sau xếp hàng cũng đi theo chỉ trích nói.

"Anh nói vậy là như thế nào!"

"Cô không cần quan tâm tôi nói như thế nào, muốn ăn trái cây thì đi xếp hàng, không muốn ăn thì đi!"

Hai người đều không ngờ rằng Lâm Dật sẽ kiêu ngạo như vậy.

Anh ta chỉ là một người bán trái cây, lấy đâu ra tự tin như vậy?

Chỉ dựa vào trái cây của anh ta chất lượng tốt, liền lớn lối như vậy sao?

"Không mua! Bà nội nó, lại dám mắng tôi, tôi phải đem việc này nói với lão Lý nhà tôi, tức chết tôi rồi!"

Người phụ nữ đeo nhẫn kim cương đứng qua một bên, chuẩn bị gọi điện thoại cho chồng của mình.

"Ngừng ngừng ngừng, cô bình tĩnh lại đi."

Người phụ nữ quần bó tơ đen nói: "Nhìn vết tan nhang sau khi sinh của cô đi, trên mặt tôi còn có mụn ẩn, chỉ còn nhờ vào đồ của anh ta cứu mạng đây. Này nếu như đem cậu ta mang đi, làm sao có thể trở nên xinh đẹp chứ."

"Anh ta đã như vậy rồi, còn mặt dày đi mua sao?"

"Sao có thể làm sao, cứ coi như cô muốn trừng trị anh ta, cũng phải để mua được trái cây đến tay rồi lại nói sau.”

"Được, tôi sẽ nhẫn nhịn đợi."

Giữa những tiếng chỉ trích, hai người phụ nữ đứng ở đội ngũ xếp sau, chuẩn bị xếp hàng.

Người phía trước không coi là nhiều, tiến độ cũng khá nhanh, vì vậy cũng không làm lỡ chuyến bay của mình.

Phong ba nhỏ kết thúc, người đứng phía trước xếp hàng mua đồ đều rất trật tự, không có xô đẩy chen lấn.

Bởi vì tiểu ca ca bán trái cây này, tính khí hình như không tốt lắm, nhưng cũng là vốn liếng của anh ta.

Ai bảo người ta lớn lên đẹp trai như vậy.

Lâm Dật tính khí tuy rằng không được tốt lắm, nhưng thuộc về loại anh tôn trọng tôi, tôi cũng tôn trọng lại anh.

Ở trong mắt bọn họ, không có phân biệt người có tiền hay là quan lại quyền quý, chỉ cần bạn thân thiện, lão tử tựu sẽ tươi cười hoan nghênh bạn.

Nhưng bạn nếu như dám cuồng ngạo, như vậy anh đây liền muốn hiển thánh rồi.

Cho nên, dù cho có người chỉ mua một quả táo hoặc là một quả đào mật, anh cũng đều rất nhiệt tình, thậm chí còn sẽ cùng người ta chụp hình lưu niệm.

Vì lý do này, bên người Lâm Dật, hầu như không có bạn bè bình thường.

Người yêu anh là người yêu thật lòng, người hận anh cũng là thật hận.

Trải qua thời gian dài, anh đã là một người mâu thuẫn như vậy.

Rất nhanh, đội ngũ phía trước tan hết, hai người phụ nữ đi lên phía trước.

"Bây giờ có thể bán cho chúng tôi được chưa." Người phụ nữ mang nhẫn kim cương hai tay vẫn ôm trước ngực nói.

"Cô muốn một cân vải với một cân anh đào, còn cô ấy muốn một cân quả đào mật với một cân quả nho đúng không? Hiện tại đóng gói cho các cô."

Rất nhanh, Lâm Dật đem đồ vật sắp xếp gọn gàng, giao cho người phụ nữ mang nhẫn kim cương.

Thấy Lâm Dật không nói gì thêm nữa, người phụ nữ mang nhẫn kim cương oán khí cũng nhỏ đi một chút.

"Đồ này tôi lấy đi trước, ăn xong tôi lại tới."

Thấy hai người xoay người rời đi, Lâm Dật nói:

"Mua đồ không trả tiền, cô lầm bầm lầu bầu nói mớ cái gì đấy?"

"Tôi vừa nãy không phải đã nói cho anh biết rồi sao, chồng của tôi làm bên công thương. Vừa vặn quan tâm các anh, trái cây này coi như là nhận lỗi đi, hai chúng ta coi như huề nhau."

"Quan tâm cái quái gì? Tôi phải xin lỗi cô chuyện gì?"

"Anh vừa nãy không cho tôi chen ngang mua đồ, lẽ nào anh đã quên rồi sao?" Người phụ nữ mang nhẫn kim cương nói:

"Anh nếu như còn muốn làm ăn, liền thành thật một chút, chỉ với một cú điện thoại của chồng tôi cũng có thể đem đồ của anh lấy đi rồi. Đừng có mà ở đây mà không biết tốt xấu, cho anh chút mặt mũi, đừng có mà chọc giận tôi."

"Con mẹ nó cô có bệnh à, mua không nổi thì cút ngay, đừng quấy rầy người phía sau, cô bị thiểu năng trí tuệ à." Lâm Dật nói.

"Anh lại dám mắng tôi!"

"Tôi con mẹ nó không cho cô một cái tát là tốt lắm rồi."

Người phụ nữ mang nhẫn kim cương thân thể run rẩy, đã rất lâu rồi không còn ai dám cùng mình nói chuyện như vậy!

"Anh chờ đấy cho tôi, có năng lực thì anh đừng đi!"

"Ai rời đi chính là cháu trai." Lâm Dật gọi người phía sau, "Người kế tiếp."

Cô gái xếp ở phía sau còn rất trẻ, khoảng 25~26 tuổi, trên tay cầm túi xách LV, cũng rất có tiền.

"Tiểu ca ca, em cảm thấy chuyện này không ổn lắm, cô ấy hình như muốn báo cáo anh đấy, nếu không hay là anh nên đi đi."

"Không sao đâu, em muốn mua gì? Tôi lựa giúp em."

"Em muốn hai quả đào mật, hai quả táo."

"Được, em đợi một lát."

Lâm Dật đi cân đồ cho cô gái, mà người phụ nữ đeo nhẫn kim cương kia đứng qua một bên, cầm điện thoại di động gọi điện thoại cho chồng của cô.

Người phụ nữ mặc quần bó tơ đen, cũng là tức giận nhưng không có chỗ phát tiết.

"Anh ta cũng quá điên, thật sự coi mình lớn lên đẹp trai thì ngon à! Mau gọi điện thoại cho chồng của cô, đem anh ta bắt lại, khiến anh ta khóc cũng không tìm được chỗ bán nữa!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1165.

Chương 1166. Dưa Này Chín Chưa?

"Yên tâm, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh ta!"

Một đám người quê mùa không hiểu pháp luật!

"Anh ở đâu vậy? Em ở cổng lớn Thang Thần nhất phẩm bị người ta khi dễ!"

"Ai dám bắt nạt em? Nhân viên bảo vệ cửa đâu?"

"Một người bán trái cây bán 3000 đồng tệ một cân, hơn nữa còn mắng em, anh mau đưa người qua đây bắt anh ta lại đi!"

Khí thể của người phụ nữ đeo nhẫn kim cương gọi điện thoại, làm cho những người đang đứng xếp hàng mua trái cây đều phải giật mình.

Tiểu ca ca bán trái cây này, hình như là đã chọc đến ổ kiến lửa rồi.

Anh ta chỉ là một người làm vườn, khẳng định không phải là đối thủ của người ta!

"Em nói cái gì? Trái cây bán 3000? Ông chủ bán hàng còn đặc biệt đẹp trai đúng không?"

"Đúng, làm sao anh biết được." Người phụ nữ mang nhẫn kim cương lạnh mặt nói:

"Nói chung anh ta mới vừa mới mắng em xong, anh mau tới đây xử lý việc này đi."

"Xử lý cái rắm, em đưa điện thoại cho cậu ta nghe đi!"

Người phụ nữ mang nhẫn kim cương sững sờ, "Để anh ta nghe điện thoại làm gì? Không cần phải cảnh cáo đâu, trực tiếp mang người đến bắt đi là được rồi."

"Con mẹ nó cô đừng có nói nhảm nữa, nhanh lên một chút!"

Người phụ nữ đeo nhẫn kim cương không hiểu vì sao, với lại bình thường chồng của cô cũng hay mắng chửi như vậy, vì vậy cô cũng không đem chuyện này để ở trong lòng.

"Được, em biết rồi."

Người phụ nữ đeo nhẫn kim cương hướng về phía Lâm Dật đi tới, ngẩng đầu, vẻ mặt kiêu ngạo đưa điện thoại di động đến trước mặt Lâm Dật.

"Chồng của tôi nói anh nghe điện thoại, anh có dám nhận hay không?"

"Con mẹ nó bà mù à, không thấy tôi đang bán đồ sao."

"Được, coi như anh lợi hại, đợi lát nữa tôi sẽ khiến anh phải nói xin lỗi với tôi."

Người phụ nữ mang nhẫn kim cương không tức giận chút nào, sau đó mở ra loa ngoài, "Ông xã, em đã mở loa ngoài rồi, cụ thể xử lý như thế nào anh nói với cậu ta đi."

"Lâm tổng, Tôi đến từ cục thanh tra công thương, trước đây tôi có từng đi qua tập đoàn Lăng Vân, chúng ta từng có gặp mặt một lần."

"Hả?"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt ở chỗ này đều sững sờ.

Chuyện gì thế này, người của công thương vậy mà lại nói chuyện với anh ta khách khí như vậy?

Hơn nữa còn gọi anh ta là Lâm tổng?

"Còn có chút ấn tượng, hẳn là người đứng đầu."

Trên thực tế, Lâm Dật đối với người trong điện thoại một chút ấn tượng cũng không có. Nhưng dù sao cũng là người của nhà nước, mặt mũi vẫn là phải chừa lại cho người ta.

Dù sao có người thể ở nơi đó nói chuyện được với mình, thấp nhất cũng phải là chánh xử.

"Đúng đúng đúng, tôi là chánh thanh tra Lý Triệu Kiệt, việc này là vợ của tôi không đúng, khi nào cô ấy về nhà tôi nhất định sẽ chỉnh đốn lại cô ấy. Ngài đừng để trong lòng, tôi sẽ sắp xếp một bàn để bồi tội với ngài."

Híz-khà-zzz ——

Tất cả mọi người nghe nói như vậy đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Đường đường người đứng đầu, vậy mà lại dùng giọng điệu thấp kém như vậy để nói chuyện với anh ta, còn muốn chủ động mời người ta ăn cơm?!

Tiểu ca ca bán trái cây này rốt cuộc là lợi hại đến như thế nào?

Chẳng lẽ anh ta còn che dấu thân phận khác nữa?!

"Anh quả thực nên chỉnh đốn lại, không chỉ có chen ngang mua đồ, mà còn muốn không trả tiền nữa. Thậm chí còn nói muốn đem tôi bắt lại, nếu như lại hồ nháo như vậy đi xuống, vị trí này của anh cũng không cần phải ngồi nữa."

Lý Triệu Kiệt sợ hãi run lên.

Lời này coi như đã nói rõ, mặc dụ anh ta chỉ là một thương nhân, nhưng bối cảnh của anh ở Trung Hải đúng là lớn hơn trời, thật sự có năng lực đem mình kéo xuống!

"Dạ dạ dạ, tôi biết rồi, xin Lâm tổng cứ yên tâm, đợi lát nữa tôi sẽ chỉnh đốn cô ấy lại, việc này ngài ngàn vạn lần đừng để ở trong lòng."

"Được rồi, anh cũng còn đang bận việc, đừng chậm trễ tôi đi bán trái cây."

"Vậy ngài trước tiên bận đi, tôi sẽ không quấy rầy ngài nữa."

Nói xong, Lý Triệu Kiệt lập tức thay đổi giọng điệu, lớn tiếng rống lên:

"Mau xin lỗi Lâm tổng cho tôi!"

Nghe thấy tiếng rống như sấm sét ở trong điện thoại di động, người phụ nữ mang nhẫn kim cương bị dọa cho sợ đến thân thể cũng run rẩy.

"Vâng, xin lỗi ..."

"Mau đi đem tiền thanh toán, đừng chậm trễ việc làm ăn của tôi."

"Tôi hiện tại liền đưa tiền ngay, hiện tại liền đưa tiền ngay."

Người phụ nữ mang nhẫn kim cương cúp điện thoại, hai người run rẩy, quét mã thanh toán 6000 tệ cho Lâm Dật quét 6000, mới coi như là giải quyết được việc này.

Nhìn thấy hai người xám xịt rời đi, những người xếp hàng mua trái cây, cảm giác hình ảnh mới vừa rồi so với điện ảnh còn đặc sắc hơn.

Nhưng là đồng thời phát hiện, tiểu ca ca bán trái cây này thật sự là không bình thường.

Không chỉ có đẹp trai, đoán chừng thân phận cũng rất là đặc thù.

Người bình thường thật không có hai lần tử này.

Đỗ Đại Hải đứng ở bên cười, tất cả chỉ như là một trò hề.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, người xếp hàng cũng dần thưa hơn.

Này còn may mà có Đỗ Đại Hải giúp đỡ, nếu không anh cũng sẽ bận muốn chết rồi.

"Sao anh luôn nhìn đồng hồ vậy, có việc gì sao?" Lâm Dật thuận miệng hỏi.

"Cũng đã đi lâu như vậy rồi, cũng không có gọi điện thoại cho tôi, tôi lo lắng."

"Cô ấy là đi phỏng vấn, lại không phải đi chiến tranh, anh lo lắng cái gì chứ."

"Chủ yếu là do thời gian hơi lâu, Trung Hải lớn như vậy, tôi không yên lòng."

"Anh không cần phải lo lắng, nếu như làm mất, tôi cũng sẽ phụ trách tìm trở về cho anh." Lâm Dật nói:

"Nói không chắc có lẽ bây giờ cô ấy đang cố gắng phỏng vấn, vạn nhất anh gọi điện thoại làm gián đoạn suy nghĩ của cô ấy, cuộc phỏng vấn này sẽ coi như là bị hỏng mất."

"Vậy hay là đợi một lúc nữa, tôi lại chờ vậy."

"Đúng vậy, với tính cách của cô bé, sau khi xong việc nhất định sẽ gọi điện thoại cho anh, đừng lo lắng quá."

Nếu như là Đỗ Dao chỉ có một mình thì lo lắng là có thể thông cảm được.

Nhưng cô ấy là cùng Quách Phi, Phương Phỉ cùng nhau đi, hơn nữa còn là lái xe đi. Này nếu như còn có thể có chuyện, liền phải trở về cùng trưởng bối hỏi thăm một chút, tổ tiên có phải hay không từng làm chuyện gì thất đức.

"Trái cây hôm nay của cậu bán rất nhanh, nhưng bán ít, hầu như đều là mua một cân, có thể phải mất đến vài ngày mới có thể bán hết ra ngoài."

"Lần này cũng không tệ, so với lần trước thì cũng được rồi."

"Đúng là như vậy." Đỗ Đại Hải nói: "Dù sao cậu cũng không thiếu tiền, coi như là chơi trò chơi đi."

Lâm Dật cười khổ một tiếng, tôi thật sự thiếu tiền!

Két kẹt ——

Két kẹt ——

Ngay lúc hai người đang nói chuyện phiếm, hai chiếc xe tải đứng cách cổng không xa.

Ở những nơi Thang Thần nhất phẩm thế này, xuất hiện những chiếc xe như vậy, tám chín phần mười là giao hàng hoặc là lắp ráp.

"Cường ca, chính là anh chàng bán trái cây ở cửa vào kia, các anh đi qua giáo huấn anh ta một trận đi."

Mã Kiến Phong ngồi bên cạnh ghế lái lấy ra 5000 tệ, "Anh cầm số tiền này đi, sau khi xong việc mang theo huynh đệ đi ăn chút gì đó."

"Việc nhỏ, ở trên xe chờ tôi, xem tôi như thế nào đập phá sạp hàng của anh ta!"

Người nói chuyện tên là Từ Cường, vóc người có chút cường tráng, mặc quần đùi và đi dép lê, một hìn ảnh người đàn ông lôi thôi lếch thếch.

Cửa xe mở ra, mười mấy người từ trên xe đi xuống, từng người đều khí thế hùng hổ hướng về phía sạp trái cây của Lâm Dật đi tới.

"Tiểu Dật, đám người này xem ra là đến gây chuyện, không giống như là đến mua trái cây." Đỗ Đại Hải lo lắng nói.

"Quả thật không quá giống, ngược lại là có chút ý tứ đến cường bá."

"Làm sao bây giờ?"

"Trình độ của tôi anh còn không biết sao, chỉ có mấy người này cũng không đủ để tôi làm nóng người." Lâm Dật nói:

"Nếu như đợi lát nữa thật sự đánh nhau, anh liền đứng ở phía sau đi, đừng để máu bắn lên trên người."

Đỗ Đại Hải suy nghĩ một chút, "Vậy tôi ra phía sau đứng trước."

"Ừm, đi đi."

Đỗ Đại Hải ra phía sau đứng. Lúc này, Từ Cường mang người đi tới, trong miệng ngậm cây tăm, vỗ vỗ trên xe dưa hấu.

"Dưa này chín chưa?"

Lâm Dật: ???

"Cường ca?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1166.

Chương 1167. Lời Mời

Từ Cường ngẩng đầu, khóe miệng mang theo ý cười.

Xem ra tiểu tử này, hình như cũng không phải là không biết cái gì, tối thiểu còn biết mình là ai.

Như vậy mọi chuyện cũng sẽ dễ xử lý hơn.

"Tôi muốn hỏi anh một chuyện!" Từ Cường đề cao âm lượng, "Dưa này đã chín chưa!"

"Đảm bảo đã chín rồi." Lâm Dật cười nói.

"Bao nhiêu tiền một cân?" Từ Cường nói.

"3000."

"Cmn, anh nói cái gì? 3000 một cân?" Từ Cường nói: "Đồ của anh làm từ hạt vàng à?"

"Tất cả dưa hấu trong nhà kính của tôi, không phải được trồng ở chỗ bình thường."

"Được, lấy cho tôi nếm thử."

Lâm Dật ôm dưa hấu, đặt lên bàn cân, "15 cân, 45000 tệ, quét mã thanh toán?"

"Quét mã? Ở đây một miếng, tôi có lúc nào mua đồ trả tiền đâu?"

"A ..."

Lâm Dật nở nụ cười, "Anh là ăn mày à? Mua đồ không cần trả tiền sao?"

"Con mẹ nó anh cam đảm lắm, dám nói như vậy với Cường ca của tôi!"

Lâm Dật lấy dao dưa hấu ra, chỉ vào kêu tiểu đệ kêu gào nói: "Muốn ép tôi đâm chết anh, có tin hay không?"

Lâm Dật khí thế hung ác, khiến cho mười mấy người bên người Từ Cường giật nảy mình, cẩn thận nhìn anh, không dám có bất cứ động tác gì.

"Lá gan của anh cũng rất lớn, còn dám uy hiếp huynh đệ của tôi?"

Lâm Dật đưa tay ra, cầm lấy đầu của Từ Cường trực tiếp ấn tới trên xe, cũng đem dao dưa hấu kề vào cổ của anh ta.

"Đến đây để kiếm lợi à? Nhưng trình độ của anh dường như vẫn còn chưa đủ đâu."

Lưỡi đao sắc bén ở gần trong gang tấc, trên khuôn mặt của anh ta vẫn hiện lên vẻ kinh ngạc.

Từ Cường bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, muốn thoát khỏi trên tay của Lâm Dật, nhưng anh ta không thể động đậy được.

"Đừng đừng đừng, chúng ta có gì từ từ nói."

"Nói mấy cái mao, anh tới đây gây sự với tôi, còn hi vọng tôi cùng với anh nói chuyện sao?"

"Không, không phải là tôi muốn tới, là Mã Kiến Phong tới tìm tôi muốn chúng tôi giúp anh ta."

"Mã Kiến Phong? Giúp đỡ?"

Lâm Dật liếc nhìn chiếc xe tải trước mặt, mơ hồ nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi ở ghế phụ xe.

Giống như là người đàn ông đã gặp ở cửa nhà của Phùng Giai Giai.

Đúng lúc này, Mã Kiến Phong cũng phát hiện, Lâm Dật đang cùng mình đối diện.

Nhất thời thân thể run lên, kéo mở cửa xe nhanh chóng bỏ chạy, giống như là đang trốn chạy.

"Đjxmm~, Mã Kiến Phong kia vậy mà đã chạy rồi!" Đàn em của Từ Cường kêu ầm lên.

"Tiên sư nó, trước tiên đừng đuổi theo, không thấy lão tử còn đang bị khống chế sao!"

Lâm Dật có chút muốn cười, cảm giác đám người này thật là nực cười.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, khi còn học cấp hai và cấp ba thường xuyên ra ngoài đánh nhau, cũng không khác những tên côn đồ này là mấy.

Hiện tại bọn họ nhìn giống như là mình của trước đây.

Rút về con dao gọt hoa quả, Lâm Dật đem Từ Cường đẩy sang một bên.

"Biến, về sau làm chút chuyện đứng đắn, đừng có mà cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết. Cuối cùng cũng không biết mình chết như thế nào."

"Dạ vâng, dạ vâng."

Từ Cường khom người, "Chuyện hôm nay tôi xin lỗi, về sau nếu như anh cần giúp đỡ gì, chỉ cần anh gọi tôi một tiếng cho dù tôi đang bận cũng sẽ tới giúp."

Nói xong, Lâm Dật nhìn Từ Cường mang người đi.

Lâm Dật cười cười, số điện thoại cũng không lưu lại, tôi con mẹ nó làm sao tìm được các anh tới giúp đỡ chứ?

"Tiểu Dật, anh có phải là đã đắc tội với người nào không? Còn tìm người đến báo thù cậu nữa." Đỗ Đại Hải nói.

"Chỉ là mấy tiểu lâu la, không cần coi là chuyện to tát gì."

Thấy Lâm Dật bình tĩnh như không có chuyện gì, Đỗ Đại Hải cũng không để tâm đến nữa.

Năng lực của cậu ta lớn hơn mình nhiều, mình cũng không cần phải lo lắng cho cậu ta.

Sau khi Từ Cường đi rồi, Lâm Dật lại nhận thêm mấy đơn hàng, đến khoảng bốn giờ chiều, xe của Quách Phi dừng lại ở cổng lớn Thang Thần nhất phẩm.

Ba người lần lượt đi từ trên xe xuống.

"Con gái thế nào rồi? Có thi đậu không?" Đỗ Đại Hải ánh mắt đầy mong đợi hỏi.

"Con nghĩ không có vấn đề gì lớn." Đỗ Dao như trút được gánh nặng nói:

"Có một giáo viên rất coi trọng con, nói muốn thu nhận con, hẳn là không sai biệt lắm."

Buổi phỏng vấn nghiên cứu sinh này là khâu quan trọng nhất.

Mặc dù hầu hết thời gian, điểm đều sẽ được tổng kết đưa ra một cách công bằng, nhưng vẫn có những tình huống khác xảy ra.

Nếu như một giáo viên cảm thấy tính tình của người đó vừa ý với mình, họ sẽ chỉ mặt gọi tên mà nói ra suy nghĩ của mình.

Nếu như có thể gặp phải chuyện như vậy, đối với các sinh viên phỏng vấn cũng coi như là một loại may mắn.

Mà chuyện như vậy Đỗ Dao lại gặp phải.

"Vậy thì tốt quá." Đỗ Đại Hải nói: "Học lâu như vậy, cũng coi như là không có cố gắng vô ích, rất tốt."

Đỗ Dao bật cười lên, cảm giác của một nghiên cứu sinh, nếu như không phải là người tự mình trải qua, thì không có cách nào đồng cảm được.

"Đến giờ này rồi, chúng ta cũng trở về đi, cha sẽ nói mẹ của con làm ít xương sườn."

Nói xong, Đỗ Đại Hải quay đầu lại nhìn Lâm Dật, "Cậu hôm nay có về trong thôn không? Đến nhà tôi ăn cơm đi."

"Hôm nay tôi sẽ không trở về, trái cây còn chưa bán hết, về sau có cơ hội tôi sẽ tới." Lâm Dật cười nói.

"Vậy tôi không khách khí với cậu nữa."

"Khách khí cái gì chứ, đã hơn bốn giờ rồi, mau trở về đi trời cũng sắp tối rồi."

"Anh Lâm, chúng tôi đi trước á, hiện tại em đã ổn định. Chờ khi nào em có thời gian, em nhất định sẽ mời anh ăn một bữa." Đỗ Dao nói.

"Được, nhớ chuẩn bị thêm chút tiền."

"Ha ha ... Leng keng leng keng ..."

Điện thoại của Đỗ Dao lúc này vang lên, là một dãy số lạ.

"Xin chào, vị nào ..."

"Xin chào Đinh lão sư."

"Bây giờ sao?"

"Có có có, có thời gian."

"Được, em biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại, tất cả mọi người đoán được, Đỗ Dao hẳn là không đi được nữa.

"Sao rồi con gái, có người tìm con sao?"

"Vừa nãy con có nói, có một giáo viên nguyện ý thu nhận con sao? Thầy ấy vừa gọi điện thoại cho con, muốn tìm con ăn cơm, nói muốn gặp con bàn về chuyện trúng tuyển nghiên cứu sinh."

Hả?

Sau khi làm việc ở trường đại học Sư phạm một đoạn thời gian, Lâm Dật đối với công việc của nghiên cứu sinh, còn có một chút hiểu rõ.

Mặc dù đã qua được vòng phỏng vấn, nhưng trước khi nhận được giấy báo nhập học chính thức, thì không phải là sinh viên của Đại học Sư phạm, theo đó sẽ không có cuộc nói chuyện như vậy.

Làm sao chuyện này mới vừa vừa kết thúc phỏng vấn, đã tới một cuộc nói chuyện khác rồi?

"Vậy mấy giờ có thể xong việc, cha ở chỗ này chờ con."

"Con cũng không biết là mấy giờ, thầy ấy nói sáu giờ tối bắt đầu, đoán chừng lúc kết thúc sẽ rất muộn, con sẽ không trở về."

"Như vậy sao được chứ, một mình cô gái nhỏ như con, sao có thể qua đêm ở bên ngoài được."

"Không sao đâu, con nói Phỉ Phỉ đi với con, hơn nữa nhà của anh Lâm cũng ở Trung Hải mà. Con có việc gì thì có thể tìm anh ấy giúp đỡ, cha đừng lo lắng."

Có Lâm Dật ở đây, tâm trạng của Đỗ Đại Hải cũng đã khá hơn nhiều, vì vậy anh cũng không lo lắng nữa.

"Tiểu Dật, cậu giúp tôi chăm sóc con bé một chút."

"Đi mau đi, anh đừng có mà rề rà nữa." Lâm Dật cười ha hả mà nói: "Cũng đã lớn như vậy rồi, còn có thể làm lạc mất được sao?"

"Cậu cái tên tiểu tử này."

Đỗ Đại Hải cười mắng một câu, sau đó lại dặn dò vài câu, mới lái xe của mình rời đi.

"Quách Phi, anh không phải nói có việc gì sao, vậy đi trước đi. Tôi ở đây cùng với Dao Dao là được rồi." Phương Phỉ nói.

"Vậy tôi đi trước đây."

Chỉ là ăn một bữa cơm, Quách Phi cũng không nghĩ gì nhiều, sau đó liền lái xe rời khỏi.

"Thầy giáo muốn ăn cơm với em là ai?" Lâm Dật hỏi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1167.

Chương 1168. Hai Cách

"Thầy ấy tên là Đinh Nghị Vĩ, là trợ giảng thạc sĩ ở đại học Sư Phạm Trung Hải."

"Đinh Nghị Vĩ?"

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, lúc mình vẫn còn ở trường học, hình như chưa nghe qua tên nào bao giờ, có lẽ anh ta mới tới khi mình đã đi.

"Anh Lâm, anh có biết người này không?"

"Chưa từng nghe tới." Lâm Dật lắc đầu một cái, nói:

"Nhưng hai người cứ yên tâm đi là được rồi. Nếu như có chuyện gì xảy ra, phát hiện anh ta táy máy tay chân, liền hướng về đũng quần mà đạp, xảy ra vấn đề rồi anh sẽ giúp em."

Híz-khà-zzz ~~

"Mặc dù em là con gái, nghe anh vừa nói như thế cũng cảm giác được rất đau."

"Bởi vì chiêu này dễ sử dụng nhất, một chiêu là thấy hiệu quả."

"Biết rồi anh Lâm."

Lúc đầu Đỗ Dao còn hơi lo lắng, nhưng sau khi nghe những lời nói của Lâm Dật, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Cảm giác thật là tốt khi có người bảo kê mình.

Bởi vì còn có chút thời gian, hai người cũng không vội đi, cùng nhau ở lại giúp Lâm Dật bán trái cây. Hơn năm giờ, mới bắt xe taxi đi đến nhà hàng đã hẹn.

Lâm Dật cũng không ở chỗ này trông coi nữa.

Sau sáu giờ, người mua đồ ít hơn, nên anh liền đi về nhà.

Nhưng trên đường về nhà, Lâm Dật nhận được điện thoại của Nhan Từ, hỏi anh hôm nay về ở chỗ nào.

Bởi vì hôm nay cô ấy vẫn còn ở thôn Hoan Hỉ vẫn chưa rời đi, đang bận việc sắp xếp công việc.

Nếu như Lâm Dật về thôn Hoan Hỉ, cô ấy cũng sẽ không quay về.

Nếu như Lâm Dật không trở lại, cô ấy liền chuẩn bị về Trung Hải.

Để cô ấy ở một mình ở thôn Hoan Hỉ, vẫn còn là một thách thức.

Bởi vì trái cây bán vẫn chưa hết, Lâm Dật chưa có dự định trở về, căn dặn Nhan Từ chú ý an toàn, sau đó liền lái xe trở về Cửu Châu Các.

Lúc đi ngang qua cửa bảo vệ, còn đưa cho đội bảo an một bao trái cây, một người một qua, quan hệ hòa hợp.

Lúc Lâm Dật trở lại, Kỷ Khuynh Nhan cũng đã sớm về nhà, mặc đồ ngủ với dép lê tiến lên đón.

"Hôm nay còn thừa lại rất nhiều, có phải là chuyện làm ăn không được tốt không?"

"Chuyện làm ăn tốt đến kì lạ, nhưng có rất nhiều thứ không thể bán hết trong một ngày được." Lâm Dật cười nói:

"Đoán chừng còn phải mất hai ngày nữa mới có thể bán hết được."

Lâm Dật ước lượng toàn bộ hàng hóa trên xe, có thể bán được khoảng 500 ngàn tệ. Dựa theo mức tiêu thụ bây giờ, muốn hoàn thành nhiệm vụ, nhất định là không có vấn đề gì.

"Vậy thì chúc Lâm tiên sinh làm ăn phát đạt nha."

"Vẫn là em biết nói ngọt, khi nào đại ca kiếm được tiền, sẽ mua cho em một cái áo lông chồn."

Kỷ Khuynh Nhan cười ngửa tới ngửa lui, không có chút hình tượng nào.

"Mùa đông này của chúng ta, một chiếc áo khoác lông dê còn chưa làm xong. Anh còn mua cho em áo lông chồn cũng không có đất dụng võ nha."

"Vậy không được, người khác có em cũng phải có. Cho dù không mặc, cũng phải đặt ở nhà."

"Được, cảm ơn đại ca."

Kỷ Khuynh Nhan rất phối hợp nói, sau đó đưa chậu nước cho Lâm Dật, "Lấy một ít trái cây mang về đi, buổi tối còn ăn."

"Được rồi."

Kiếm xong hoa quả, Lâm Dật cởi giày vào nhà, Kỷ Khuynh Nhan đã làm cơm tối rồi, hai món mặn với một món canh.

Tuy rằng không tính là phong phú, nhưng hai người ăn mấy cái này cũng đã đủ rồi.

"Công ty bên kia có tiến triển gì mới không?"

Lúc ăn cơm Kỷ Khuynh Nhan hỏi, đây là chuyện cô quan tâm nhất lúc này.

"Tất cả đều tiến triển thuận lợi, những người lén lút tố cáo người của anh, hẳn là đều bị xử lý rồi."

Những việc này, Lâm Dật là từ thái độ của Vương Miện mà phán đoán ra được.

Nếu như Vương gia không bị ảnh hưởng nghiêm trọng, anh ta cũng không có khả năng gọi điện thoại tới cho mình, càng sẽ không đến lữ đoàn trung vệ từ chức tổ trưởng.

Bởi vậy có thể thấy được, Vương gia bị ảnh hưởng có lẽ không hề nhẹ.

Danh hiệu thái tử Yến Kinh này, cũng có khả năng trở thành lịch sử.

"Chuyện độc quyền liên quan với tập đoàn Lăng Vân, có thể hiện thái độ rõ ràng không?"

"Tạm thời vẫn không có, đoán chừng là vẫn chưa có thành tựu." Lâm Dật nói:

"Đợi khi dây chuyền sản xuất chất bán dẫn thành hình, đoán chừng sẽ có người tìm anh nói chuyện."

"Vậy bây giờ, trước mắt tập đoàn có hai con đường. Đầu tiên chính là từ bỏ một phần biên giới sản nghiệp, nhưng chúng ta cũng phải giữ cho kinh doanh cốt lõi của chúng ta và công nghệ trong tay chúng ta. Cứ như vậy, lực chú ý của cơ quan quản lý sẽ không đặt ở trên người chúng ta." Kỷ Khuynh Nhan dùng đôi đũa đâm đáy chén, đôi mi thanh tú cau lại, nghiêm túc suy nghĩ về điều đó.

"Một biện pháp khác chính là pha loãng cổ phần, đây là cách an toàn nhất."

Lâm Dật nở nụ cười, bởi vì suy nghĩ của Kỷ Khuynh Nhan cũng trùng khớp với suy nghĩ của anh.

"Em nghĩ như thế nào? Nói anh nghe thử xem."

"Kỳ thực em cũng không có ý tưởng gì, cái này tùy theo lựa chọn của anh." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nếu như anh muốn trở thành một doanh nhân thuần túy, thì sử dụng biện pháp đầu tiên. Nếu như anh muốn đi theo con đường chính trị, thì lựa chọn cách thứ hai, Mỗi cái đều có ưu điểm riêng, em cũng không biết nói cái nào tốt hơn được. Nhưng em cảm thấy, với tính cách của anh có thể sẽ chọn cái đầu tiên."

"Lúc trước là muốn như vậy, bây giờ suy nghĩ có chút dao động."

"Hả?"

Kỷ Khuynh Nhan quay đầu, chăm chú nhìn Lâm Dật, "Lẽ nào anh vẫn còn muốn làm chính trị sao? Em còn nhớ được anh trước đây rất bài xích chuyện này mà."

"Không phải như em nghĩ đâu, nếu như làm một thương nhân thuần túy, hay là tích góp của cải. Ở giai đoạn hiện nay, việc tích lũy như vậy đã không còn ý nghĩa, cho nên anh muốn thử trên một con đường khác."

Sở dĩ Lâm Dật thay đổi suy nghĩ của mình, là vì anh gia nhập vào lữ đoàn trung vệ.

Cùng với những lời mà Dương Nghiễm Hạ đã nói trước đó với anh, anh cũng cảm thấy khá là hợp lý.

Coi như mình có tiền nhiều đến đâu, cũng chỉ là một thương nhân.

Nhưng nếu như đi một con đường khác, tương lai chính là gia tộc Lâm thị.

Đối với chuyện như vậy, Lâm Dật vẫn là cảm thấy rất hứng thú.

"Em hiểu ý của anh, cho nên anh muốn phát triển hướng tới mục tiêu lớn hơn phải không?"

"Đúng vậy." Lâm Dật vừa ăn cơm vừa nói:

"Em thử suy nghĩ một chút, với thân phận của anh bây giờ, người khác sẽ nói em là bà xã của Lâm Dật, là vợ của Lâm Dật. Nhưng sẽ có một ngày, anh lập được thành tích nhất định trên con đường chính trị, về sau chúng ta chính là gia tộc Lâm thị rồi. Chờ đến lúc em ra khỏi nhà, người khác sẽ phải cung kính gọi em một tiếng Lâm phu nhân, có phải là rất sảng khoái không?"

"Trước đó em còn không cảm thấy, nhưng nghe anh vừa nói như thế, hình như cũng thấy khá thú vị." Kỷ Khuynh Nhan che mặt lại, ngượng ngùng nói, nhưng trong đầu đã hiện lại hình ảnh anh nói.

"Cho nên anh cũng muốn thử một lần, dù sao cũng không tốn tiền, đúng chứ."

"Vậy em chỉ có thể ủng hộ anh vô điều kiện thôi, Lâm tiên sinh là tốt nhất."

Leng keng leng keng ——

Lúc hai người còn đang anh anh em em với nhau, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Đỗ Dao gọi điện thoại tới.

Nhưng không ngờ, người nói chuyện không phải là Đỗ Dao, mà là Phương Phỉ.

"Cơm nước xong rồi sao? Nói chuyện như thế nào?"

"Anh Lâm anh đoán trúng rồi, người kia chính là một tên lưu manh, anh ta âm mưu gây rối với Dao Dao." Phương Phỉ chửi rủa nói:

"Bà nó chứ, tức chết em rồi, nếu như trong tay em có con dao, em nhất định sẽ chém chết anh ta!"

"Chuyện gì xảy ra từ từ nói, đừng có gấp."

"Anh ta thấy Dao Dao lớn lên xinh đẹp, mới chủ động nói muốn thu nhận cô ấy làm nghiên cứu sinh. Nếu không phải có em cùng đi theo, thì đã xảy ra chuyện lớn rồi!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1168.

Chương 1169. Tầm Quan Trọng Của Tri Thức

"Hai người các em bây giờ đang ở đâu?"

"Đang ở trên đường cái."

"Trên đường cái?"

"Lúc ăn cơm, cái tên háo sắc kia rót cho Dao Dao hai chén rượu, trước khi rời đi, Dao Dao có chút mơ hồ, liền thừa cơ hội, em dựa theo lời của anh nói, hướng về phía đũng quần của hắn ta đạp một cước, sau đó liền mang theo Dao Dao bỏ chạy."

"Trạng thái của cô ấy như thế nào rồi?"

"Cũng được, đã tỉnh táo hơn rất nhiều rồi, vấn đề không lớn."

"Hai người các em bắt taxi đến khách sạn Bán Đảo ở đi, chỉ cần báo với quầy lễ tân tên của anh là được, ngày mai anh đi qua tìm các em sau."

"Khách sạn Bán Đảo? Em đã từng thấy ở trên Đấu Ngư, hình như đó là khách sạn năm sao, chúng em ở không nổi chỗ đó đâu."

"Đó là sản nghiệp của anh, cứ tùy tiện vô ở đi."

"Chúa ơi, anh Lâm trâu bò!"

"Đi đi, việc này anh sẽ giúp các em xử lý."

"Cảm ơn anh Lâm."

Sau khi sắp xếp cho Đỗ Dao với Phương Phỉ xong, Lâm Dật cúp điện thoại.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Con gái của Hải ca, phỏng vấn nghiên cứu sinh gặp phải tên lưu manh, cũng may là không xảy ra chuyện gì lớn, anh sắp xếp cho đến khách sạn rồi."

Mặc dù Kỷ Khuynh Nhan không tới thôn Hoan Hỉ thường xuyên, nhưng Lâm Dật thường sẽ cùng với cô chia sẻ những chuyện ở trong thôn Hoan Hỉ. Chỉ cần tên người Lâm Dật đã nhắc tới, cô đại khái liền có thể biết đó là ai.

"Xảy ra chuyện lớn như vậy phải báo cảnh sát! Tuyệt đối không được nhân nhượng!"

Cùng là phụ nữ, Kỷ Khuynh Nhan rất ghét những chuyện như thế này!

"Chuyện này nếu như báo cảnh sát, trường đại học Sư Phạm Trung Hải chẳng phải xong đời sao? Tốt xấu gì anh cũng có cái danh là Phó hiệu trưởng, không thể tự đánh vào mặt của mình được." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa việc này, báo cảnh sát cũng vô dụng thôi, không có chứng cứ xác thực, cuối cùng cũng sẽ không giải quyết được gì, còn không bằng để anh tự mình xử lý."

"Em cảm thấy nếu anh tự mình xử lý, hiệu quả khẳng định so với nhà nước còn tốt hơn."

"Vẫn là em hiểu anh."

Sau khi ăn xong, hai người mệt mỏi đến sô pha ngồi một lúc, mới đi nghỉ ngơi.

Nhưng Lâm Dật cũng rất chờ mong, kết quả xử lý Yến Kinh bên kia là cái dạng gì.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật lái xe đến khách sạn Bán Đảo, đi tìm Đỗ Dao với Phương Phỉ.

"Tối hôm qua ngủ thấy thế nào?" Vừa vào cửa, Lâm Dật cười hỏi.

"Quá là tuyệt vời!" Phương Phỉ nói:

"Anh Lâm, anh đúng là khiến người ta phải nhìn anh với cặp mắt khác xưa, lại có một khách sạn lớn như vậy, thu nhập hàng năm ở đây ít nhất cũng phải mấy chục triệu."

"Đều là một ít tiền thôi." Lâm Dật nhìn Đỗ Dao nói:

"Như thế nào, không có để lại cho em bóng ma tâm lý chứ?"

"Anh Lâm, em không muốn thi nghiên cứu nữa, nghĩ lại chuyện tối hôm qua thật là đáng sợ."

"Đừng vì một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, phần tử cặn bã có văn hóa này chỉ chiếm một số ít thôi." Lâm Dật nói:

"Việc học vẫn cần phải làm. Ở trong xã hội này, trình độ học vấn càng cao, lối thoát lại càng lớn, nếu không cũng không có cách nào tồn tại được ở trong thành phố lớn được."

"Anh Lâm nói có lý." Phương Phỉ gật đầu, rất tán thành những gì Lâm Dật nói, "Anh Lâm, anh có tiền như vậy, anh là học từ Thanh Hoa hay Yến đại?"

"Ách ... Cũng không phải."

"Lẽ nào là Harvard hoặc là MIT?"

"Tân Đại."

Pennsylvania đại học nổi danh của bạn học trên mạng.

"Đây chính là một ngôi trường danh giá nha!" Phương Phỉ bất ngờ nói: "Khó trách anh có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, quả nhiên tri thức thay đổi vận mệnh, leng keng leng keng —— "

Nói được nửa câu, điện thoại di động của Phương Phỉ vang lên.

"Xin chào."

"Xin hỏi cô là Phương Phỉ sao?"

"Là tôi."

"Trước tiên xin tự giới thiệu mình một chút, tôi đến từ đồn công an đường Phủ Tiến. Tối ngày hôm qua, cô ở lối vào của nhà lẩu Quân Duyệt trên đường Phủ Tiến, đánh một người tên là Đinh Nghị Vĩ, cô còn nhớ rõ chứ."

Phương Phỉ trong nháy mắt đã hiệu chuyện gì đang xảy ra rồi.

"Nhớ, nhớ rõ."

"Chúng tôi đã nhận được đơn trình báo của người bị hại, hiện tại mời cô đến đồn công an chúng tôi để điều tra.”

"Rõ ràng là anh ta giở trò lưu manh, chúng tôi chỉ là phòng vệ chính đáng, dựa vào cái gì để tôi phải đi đến đồn công an!" Phương Phỉ dựa vào lí lẽ biện luận nói.

"Anh ấy đến chỗ chúng tôi để báo án, dựa theo quy định các cô vẫn là nên tới đây một chuyến, đây là quy định."

"Biết rồi."

Nói xong, đối phương cúp điện thoại, sắc mặt của Phương Phỉ cũng rất khó coi.

Chính là dân không đấu với quan, cô cũng biết bất luận xuất phát từ mục đích gì, mình cũng không thể cự tuyệt được.

Sống hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Đỗ Dao hỏi.

"Tiên sư bà ngoại nhà nó!" Phương Phỉ tức giận đem điện thoại di động ném ở trên giường, "Rõ ràng là anh ta đùa giỡn lưu manh, tôi chỉ là đạp anh ta một cước. Vậy mà anh ta ngược lại là đi tố cáo tôi, có còn thiên lý hay không chứ!"

"Các em nhìn xem, đây chính là sức mạnh của kiến thức." Lâm Dật nói:

"Mặc dù người chịu thiệt là các em, nhưng anh ta lợi dụng kiến thức và kinh nghiệm phong phú của mình, trở tay kiện các em trước. Hành động giống như vậy, các em đều chưa từng thấy qua."

Lâm Dật cảm thấy chuyện này cũng khá thú vị, vốn dĩ mình đã không muốn báo cảnh sát rồi, không nghĩ tới anh ta lại chủ động hành động trước như vậy.

Vậy thì không có biện pháp.

"Xác thực chưa từng thấy, hôm nay thật đúng là mở mang thêm kiến thức."

"Anh Lâm, bây giờ không phải là lúc để đùa giỡn, chúng ta hiện tại đã thành bị cáo đấy, nếu như đi đến đồn công an, liệu sẽ có chuyện gì xảy ra không."

"Vội cái gì, binh tới tướng đỡ nước đến đất ngăn, hai người các em trước tiên thu dọn đồ đạc, sau đó anh đưa các em qua đó."

"Cảm ơn anh Lâm."

Có Lâm Dật ở đây, hai người cũng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều, mặc quần áo tử tế, ăn một chút cơm, liền bắt taxi đi đến đồn cảnh sát trên đường Phủ Tiền.

Lúc ba người đến nơi, Đinh Nghị Vĩ cũng đang ở chỗ này.

Đinh Nghị Vĩ có ngoại hình rất phổ thông, hơn 40 tuổi, tóc chải lên chia ba bảy, đeo một cặp kính gọng đen, là hình tượng của học giả điển hình.

"Đồng chí cảnh sát, chính là cô gái này ngày hôm qua đá tôi một cước, tôi đã đi bệnh viện kiểm tra rồi, giám định là vết thương nhẹ, anh nói chuyện này giải quyết sao bây giờ." Đinh Nghị Vĩ chỉ vào Phương Phỉ nói.

"Ông đánh rắm, nếu như không phải ông đùa giỡn lưu manh, tôi cũng sẽ không đánh ông. Ông còn không biết xấu hổ kẻ ác đi cáo trạng trước, đúng là đồ cặn bã mà!"

"Cô đừng có mà vu khống tôi, cẩn thận tôi sẽ kiện cô tội phỉ báng!" Đinh Nghị Vĩ nói:

"Rõ ràng là cô ta uống nhiều, tôi chỉ là muốn đi đến dìu cô ta, cô lại còn nói tôi giở trò lưu manh, thật đúng là biết bịa chuyện mà."

"Được rồi được rồi, hai người đừng có cãi nhau nữa." Người của đồn công an nói:

"Trước tiên nói một chút cụ thể chuyện gì đã xảy ra, chúng tôi mới có thể tiến hành hòa giải cùng với xử phạt được."

"Đồng chí, chuyện là như vầy, tôi là giảng viên hướng dẫn nghiên cứu sinh ở trường đại học Sư Phạm Trung Hải. hai người bọn họ là nghiên cứu sinh tham gia phỏng vấn ngày hôm qua, nhưng bởi vì thành tích không được tốt cho lắm, sợ mình thi không đậu, sau đó liền mời tôi đi ăn cơm."

Trong lúc nói chuyện, Đinh Nghị Vĩ nhìn Đỗ Dao, "Tôi đoán là cô ta cố ý làm như vậy, muốn đặt bẫy tôi, để cho tôi thu nhận cô ấy làm nghiên cứu sinh. Nhưng tôi không đồng ý, cô ấy liền thẹn quá thành giận."

"Thả con mẹ ông nói cái rắm gì đó!" Phương Phỉ chống nạnh nói:

"Rõ ràng là ông gọi điện thoại cho Dao Dao, mời cô ấy đi ra ngoài, cũng không nhìn một chút mình đức hạnh gì, còn nói chúng tôi đặt bẫy ông sao?"

Người của đồn công an có chút đau đầu, đây là ông nói ông có lý, bà nói bà có lý, trong lúc nhất thời còn khó hơn đoạn thật giả, chỉ có thể quản chế trước khi quyết định.

"Được rồi, mấy người đi về trước đi, chuyện này chúng tôi sẽ tiến hành điều tra thêm. Nếu như hai bên không muốn hòa giải riêng, sau này khi chúng tôi gọi điện thoại, mọi người đều phải trình diện."

"Được, chúng tôi nhất định sẽ phối hợp, tuyệt đối không dễ dàng buông tha người mặt người dạ thú này!"

Đinh Nghị Vĩ cười cười, đây chính là kết quả ông ta muốn, sau đó tìm người đi một chút quan hệ, rất dễ dàng có thể đem chuyện này giải quyết.

Muốn cùng đấu với mình, bọn họ ngay cả một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có!

Sau khi điều tra xong, hai nhóm người chia nhau đu ra ngoài, Đinh Nghị Vĩ nhìn Lâm Dật và những người khác.

"Không biết phân biệt tốt xấu, hôm nay ở đây tôi cũng nói thẳng, các cô cũng đừng hòng thông qua được buổi phỏng vấn nghiên cứu sinh!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1169.

Chương 1170. Mặt Bài

"Ông uy hiếp chúng tôi!" Phương Phỉ tức giận nói.

"Cô muốn hiểu như thế nào cũng không quan trọng." Đinh Nghị Vĩ nói:

"Mặc dù biểu hiện của các cô cũng tạm được, nhưng tôi cho cô biết, cuối cùng ai trúng tuyển được cũng đều là những giáo viên như chúng tôi nói một câu. Trừ phi các cô thi nghiên cứu sinh ở các trường đại học khác, bằng không cả đời này cũng đừng nghĩ đến học cao học ở trường đại học Sư Phạm Trung Hải!"

"Ông!"

"Được rồi Phỉ Phỉ, đừng cãi nhau với ông ta nữa."

Tính cách của Đỗ Dao hướng nội, lúc đối mặt với những chuyện như vậy, vẫn là nghĩ đến xử lý việc này một cách bảo thủ, không dám cùng với Đinh Nghị Vĩ cãi nhau.

"Hừ, nếu như các cô không muốn lãng phí thêm một năm nữa, tôi cũng có thể cho các cô một cơ hội. Về phần làm như thế nào, chính các cô hãy tự mình suy nghĩ đi, thời gian của tôi có hạn, đừng để cho tôi phải đợi quá lâu."

Nói xong, Đinh Nghị Vĩ tiêu sái lên xe mình.

"Phi, lão nương mới không sợ ông!" Phương Phỉ mắng: "Mụ nội nói, tức chết tôi rồi, sớm biết ông ta không biết xấu hổ như vậy, tôi ngày hôm qua nên một cước đem mệnh căn của ông ta đá hỏng luôn!"

Lâm Dật:...

Thật đúng là tàn nhẫn.

"Được rồi, cậu bình tĩnh lại đi, chúng ta lại chuẩn bị một năm nữa, sang năm thi những trường học khác là cũng được mà." Đỗ Dao an ủi.

"Chủ yếu là một năm này rất đáng tiền." Phương Phỉ nói: "Vốn dĩ cũng đã lên bờ, cũng chỉ bởi vì gặp phải cái tên khốn kiếp này mà bị hỏng mất."

Đỗ Dao cắn môi, cũng cảm thấy đáng tiếc.

"Đi thôi, anh đưa các em đi lấy lại công đạo."

"Anh Lâm, anh có mối quan hệ trong phương diện này ư?" Phương Phỉ hỏi: "Có thể gọi người đến bắt ông ta đi, sau đó kết án ông ta mười hoặc tám năm được không?"

"Những thứ này đều là việc nhỏ, chủ yếu là chuyện thi nghiên cứu sinh của các em, trước tiên đem việc này xử lý đã. Sau đó lại xử lý ông ta sau, làm từng cái một."

Lâm Dật vẫy tay, một chiếc taxi dừng lại ở bên người.

"Đi, lên xe."

Bởi vì đường Phúc Kiến cách đại học Sư Phạm không xa, chưa tới năm phút đồng hồ, đã lái xe tới cổng trường.

"Anh Lâm, sao lại tới chỗ này?" Phương Phỉ hỏi.

"Các em không phải muốn thi đậu nghiên cứu sinh trường đại học Sư Phạm Trung Hải sao? Đương nhiên là phải tới chỗ này rồi."

"Nhưng phỏng vấn đã kết thúc rồi?"

"Phỏng vấn mặc dù đã kết thúc, nhưng thành tích không phải còn chưa được công bố à, cho nên tất cả đều có khả năng."

"Lẽ nào anh quen biết giáo viên ở đây sao?"

"Có quen biết mấy người, nhưng quyền lợi của giáo viên quá nhỏ, cũng không có ích lợi gì trong việc này, đi theo tôi là được rồi."

"Ừ ừ."

Lâm Dật mang theo hai người, đến tòa nhà chính của trường đại học Sư Phạm Trung Hải, cũng đã đến cửa phòng làm việc của hiệu trưởng.

Nhìn thấy bảng hiệu ở cửa, hai người bị dọa sợ hết hồn.

"Anh Lâm, anh sẽ không phải là muốn mang chúng em tới đây cáo trạng đấy chứ?" Đỗ Dao nhỏ giọng hỏi.

"Anh làm sao có khả năng làm loại chuyện đó chứ, cùng anh đi vào là được rồi."

Lâm Dật trước tiên đẩy cửa ra, Đỗ Dao với Phương Phỉ đều rất là khẩn trương.

Trực tiếp xông vào phòng làm việc của hiệu trưởng, thế này có được không?

Triệu Kỳ đang gọi điện thoại thì thấy có người đi vào, có chút bất ngờ ngẩng đầu lên, ở trong trường đại học Sư Phạm Trung Hải, chưa có ai tới phòng làm việc của mình mà không gõ cửa.

Nhưng không nhìn không biết, vừa nhìn thì giật mình, phát hiện người tiến vào lại là Lâm Dật.

"Lâm hiệu trưởng, anh tới đây sao không nói trước với tôi một tiếng chứ."

Nhìn thấy Lâm Dật đi vào, Triệu Kỳ lập tức cúp điện thoại, ra nghênh tiếp.

"Lâm hiệu trưởng?!"

Đỗ Dao với Phương Phỉ sững sờ đứng tại chỗ, tự mình nghênh tiếp coi như xong, còn gọi anh Lâm là hiệu trưởng?

Là mình nghe nhầm rồi sao?

"Đột nhiên xảy ra chút việc, nên tôi liền trực tiếp tới đây."

"Có chuyện mà phải để anh tự mình chạy tới đây một chuyến như vậy, chắc cũng không phải là việc nhỏ."

Lâm Dật gật đầu, nhìn Đỗ Dao với Phương Phỉ nói:

"Hai người bọn họ năm nay thi nghiên cứu sinh ở trường học chúng ta, thành tích thi viết cũng tạm được. Nhưng thành tích phỏng vấn tôi không biết, việc này có thể sắp xếp một chút không?"

"Có thể." Triệu Kỳ cười nói:

"Sắp xếp chương trình học thạc sĩ, lại cho bọn họ mấy cái học bổng, chính mình cũng không cần trả bao nhiêu tiền, sắp xếp như vậy có được hay không?"

Lâm Dật nhìn Đỗ Dao với Phương Phỉ, "Hai người các em cảm thấy như thế nào? Học chương trình thạc sĩ có thể không?"

Hai người đều sửng sờ tại chỗ, không phản ứng lại chuyện đang xảy ra, thậm chí ngay cả lời nói cũng nói không được trôi chảy.

"Lâm, anh Lâm, anh có chắc là không phải đang trêu chọc bọn em không?"

"Anh cũng đã đưa các em tới đây rồi, nhìn anh có giống là đang đùa giỡn không?"

"Nhưng mà ..."

Triệu Kỳ nở nụ cười, "Có phải hạnh phúc tới quá đột ngột, có chút khó mà tiếp nhận phải không?"

Hai người máy móc gật đầu, gần như chính là cái ý tứ này.

"Tôi nói cho các em biết, anh Lâm của các em là phó hiệu trưởng danh dự của đại học Sư Phạm Trung Hải, ở đây rất có tiếng nói. Hơn nữa, bài thi viết của các em cũng đã được thông qua, phỏng vấn chỉ là sân khấu đi ngang qua thôi, sắp xếp cho các em chương trình học thạc sĩ, tự nhiên là không có vấn đề gì."

"A!"

Hai người mắt chữ A một chữ O, thân phận phó hiệu trưởng của Lâm Dật thực sự khiến cho các cô rất sốc.

"Lâm, anh Lâm, anh không phải là làm kinh doanh sao? Như thế nào mà thành phó hiệu trưởng trường đại học Sư Phạm Trung Hải rồi?"

"Anh trước đây đã làm việc ở chỗ này, cùng với một số trường hợp ngẫu nhiên nên lên làm Phó hiệu trưởng rồi." Lâm Dật nói:

"Nhưng đây không phải là trọng điểm, nếu như các em muốn ở đây học tiến sĩ, anh sẽ để hiệu trưởng Triệu sắp xếp việc này."

Với năng lực của hai người, có thể thi đậu nghiên cứu sinh ở trường đại học Sư Phạm Trung Hải, đã coi như là cám ơn trời đất.

Nhưng không ai không có thể bảo đảm sau này, không gian hai người có thể bộc phát được hay không. Cho nên học chương trình tiến sĩ ở đâu, còn phải hỏi ý kiến của các cô xem sao.

"Đồng, đồng ý, đương nhiên là đồng ý rồi."

Lâm Dật gật đầu, nhìn Triệu Kỳ nói:

"Triệu hiệu trưởng, việc này liền làm phiền anh an bài một chút rồi."

"Việc nhỏ, chỉ cần vượt qua kỳ thi tuyển sinh, còn lại đều không có vấn đề." Triệu Kỳ nói:

"Về sau nếu như lại có chuyện như vậy, anh cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi chỉ cần vài phút đồng hồ là có thể sắp xếp xong cho anh rồi. Nhưng tôi cũng rất hoan nghênh anh thường xuyên về trường học nhìn xem."

"Kỳ thực tôi lần này đến, còn có một chuyện khác nữa." Lâm Dật nói:

"Trường học chúng ta có phải có một giảng viên hướng dẫn nghiên cứu sinh tên là Đinh Nghị Vĩ không?"

"Đinh Nghị Vĩ ... Đinh Nghị Vĩ ..."

Triệu Kỳ lẩm bẩm một câu, "Tôi nhớ ra rồi, quả thật có người như vậy từ trường Quan Hệ Quốc Tế đến trường học chúng ta đã hơn nửa năm rồi, anh tìm anh ta có việc gì?"

"Anh ta chính là một lão dê già, anh ta không phải là một trong những giáo viên phỏng vấn sao, công khai trêu ghẹo học sinh nữ. Hơn nữa còn đe dọa hai người bọn họ nói, đời này cũng đừng nghĩ thi đậu nghiên cứu sinh ở trường đại học Sư Phạm Trung Hải. Anh nói chuyện này phải xử lý làm sao đây?"

"Lại còn có việc này sao?!"

Triệu Kỳ tức giận đến râu cũng dựng đứng lên, "Bình thường nhìn anh ta hình người dáng chó, không nghĩ tới lại là một tên cặn bạ! Tôi hiện tại gọi anh ta đến đây xử lý tại chỗ!"

Lấy thân phận của Triệu Kỳ, muốn xử lý việc này chỉ cần cho người gọi điện thoại liền có thể khiến Đinh Nghị Vĩ phải cuốn gói rời đi.

Nhưng bởi vì Lâm Dật ở đây, mới ra vẻ mình có thành ý ở trước mặt mà xử lý chuyện này.

Bởi vậy có thể thấy được, ở phương diện đạo lí đối nhân xử, Triệu Kỳ cũng tính được là một người tinh tế.

Nói chuyện điện thoại không bao lâu, cửa phòng làm việc vang lên, Đinh Nghị Vĩ từ bên ngoài đi vào.

"Triệu hiệu trưởng, ngài tìm tôi?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1170.

Chương 1171. Kết Quả Xử Lý

Đinh Nghị Vĩ mới vừa chào hỏi xong, bất ngờ nhìn thấy ba người Lâm Dật cũng ở trong phòng làm việc, vốn dĩ vẻ mặt đang tươi cười cũng trở thành khinh thường với xem thường.

"Thế nào, đến đây cáo trạng tôi sao? Các cô ngược lại là rất thông minh!"

"Anh câm miệng lại cho tôi, anh có biết mình phạm phải chuyện gì không!" Triệu Kỳ tức giận nói.

"Hiệu trưởng Triệu thầy trước hãy bình tĩnh lại, chuyện này không liên quan gì tới tôi, là bọn họ vu khống tôi."

Đinh Nghị Vĩ không có chút nào sợ hãi, ung dung thong thả nói:

"Hai cô gái này dự thi nghiên cứu sinh ở trường đại học Sư Phạm Trung Hải chúng ta, nhưng bởi vì thành tích không được tốt lắm, nên dễ bị đánh rớt. Cho nên bọn họ liền không biết xấu hổ hẹn tôi đi ăn cơm, muốn dùng thủ đoạn không đứng đắn để tôi chấm đậu cho bọn họ. Nhưng tôi không đồng ý, vì vậy mà bọn họ vu khống tôi tôi phi lễ bọn họ, quả thực là quá ghê tởm!"

Đùng!

Triệu Kỳ tức giận vỗ bàn đứng dậy, chỉ vào mũi Đinh Nghị Vĩ nói:

"Đến lúc này rồi, anh còn muốn bịa chuyện!"

"Hiệu trưởng Triệu, tôi xin thề tất cả những gì tôi nói đều là sự thật, tuyệt đối không có nửa lời gian dối!" Đinh Nghị Vĩ thề thốt

nói:

"Tính cách của tôi như thế nào hiệu trưởng ngài là biết rõ rồi, lẽ nào thầy vẫn không tin tôi sao?"

"Tôi cho anh biết, người đứng ở trước mặt anh là phó hiệu trưởng của trường học, hai bạn nữ sinh này là do thầy ấy đích thân đưa tới, anh cảm thấy bọn họ sẽ oan uổng anh sao?"

"Cái, cái gì? Phó hiệu trưởng?"

Ánh mắt Đinh Nghị Vĩ đờ đẫn nhìn xem Dật, đại não cũng đã mất đi khả năng suy nghĩ.

Người này tuổi còn quá trẻ, tại sao có thể là phó hiệu trưởng của đại học Sư Phạm Trung Hải được chứ?!

Chuyện này quá kỳ dị rồi.

Sao mình lại vô tình mà trêu chọc người như vậy chứ!

"Anh cảm thấy tôi có cần phải lừa gạt anh không?" Triệu Kỳ lạnh lùng nói:

"Bắt đầu từ bây giờ, anh đã bị sa thải, anh và trường đại học Sư Phạm Trung Hải không có bất cứ quan hệ gì nữa, tới phòng nhân sự để báo cáo đi!"

Nhìn thấy thái độ cứng rắn của Triệu Kỳ, Đỗ Ngọc với Phương Phỉ, đều cảm nhận được sức mạnh các mối quan hệ của Lâm Dật quá rộng.

Tốt xấu gì cũng là giảng viên thạc sĩ, nói sa thải liền sa thải, người bình thường cũng không có mặt mũi lớn như vậy.

Đinh Nghị Vĩ hai tay nắm chặt thành quyền, trên trán nổi lên gân xanh.

Rất rõ ràng, anh ta rất không cam tâm!

"Được thôi, sa thải thì sa thải, trường đại học Sư Phạm Trung Hải cũng không phải là loại trường gì tốt. Với năng lực của tôi, đến chỗ nào cũng có thể tìm được công việc!"

"Điều đó cũng không nhất định, đừng có mà nói quá sớm." Lâm Dật dựa vào ở trên ghế sa lon, cười nói.

"Hừ!"

Đinh Nghị Vĩ khinh thường hừ lạnh một tiếng, "Anh chỉ là Phó hiệu trưởng danh dự, lừa gạt được người khác cũng không lừa được tôi, trên tay một chút thực quyền cũng không có, anh thật sự cho rằng tôi sẽ sợ anh sao?"

"Nhìn khí thế này của anh, cũng biết là thường xuyên kiêu ngạo với người khác. Nhưng hôm nay anh thật bất hạnh khi va phải tôi rồi."

"Như vậy thì sao chứ? Tốt xấu gì tôi cũng đã ở trong giới học thuật lăn lộn nhiều năm như vậy, các mối quan hệ giao thiệp vẫn phải có. Anh đừng tưởng rằng có thể làm gì được tôi." Đinh Nghị Vĩ nói:

"Chuyện hai người bọn họ câu dẫn tôi, đồn công an sẽ sớm lập hồ sơ, muốn ở đây học nghiên cứu sinh, chỉ sợ là không thể nào được."

"Anh còn thật sự coi mình có thể một tay che trời sao?"

"Chuyện như vậy chỗ nào cũng có, huống hồ vừa không có chứng cứ, cho dù có một ngày thật sự phải lên tòa án, tôi tin tưởng quan tòa cũng sẽ nghiêng về tôi. Cho nên hôm nay liền cá chết lưới rách, xem thử ai sợ ai!"

"Được thôi, vậy thì cá chết lưới rách." Lâm Dật nhún vai một cái nói:

"Nhưng trước đó, tôi phải nói cho anh biết một chuyện, tôi là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân Trung Hải, công ty của chúng tôi có một đội ngũ pháp lý chuyên nghiệp, bọn họ sẽ tiếp nhận chuyện sau này, hi vọng anh chuẩn bị sẵn sàng."

Ban đầu trên mặt của Đinh Nghị Vĩ còn mang theo nụ cười, trong nháy mắt đóng băng ngay tại chỗ.

"Anh là chủ tịch của một công ty? Còn có cả đội ngũ pháp lý?"

"Nếu không anh cho rằng tôi ở Trung hải vô ích làm gì?"

Rầm!

Đinh Nghị Vĩ co quắp ngồi trên đất, Lâm Dật đứng dậy vỗ vỗ bờ vai của anh ta.

"Đây cũng không phải là chuyện lớn gì, nhiều lắm bị phán quyết mười mấy năm, cũng không thể bắn chết anh, đừng sợ."

Nói xong, Lâm Dật cùng Triệu Kỳ lên tiếng chào hỏi,

Liền dẫn hai nữ sinh đi ra khỏi văn phòng, sau đó nói với bọn họ:

"Chuyện ở trường học đã xong rồi, các em trở về chờ thông báo đi."

"Anh Lâm, anh đúng là thật lợi hại." Phương Phỉ kích động đến mức nói năng lộn xộn, "Không chỉ có công ty, mà còn là phó hiệu trưởng của đại học Sư Phạm, cuộc đời của anh quả thực là truyền kỳ."

"Chỉ là phó hiệu trưởng danh dự mà thôi, chỉ cần tiêu ít tiền là có thể lấy được, không khoa trương như các em nghĩ đâu."

"Anh cũng đừng có khiêm tốn, nếu thật chỉ là phó hiệu trưởng danh dự bình thường, cũng sẽ không có khả năng có thể diện lớn như vậy đâu."

"Cũng còn tốt cũng còn tốt, kỳ thực cũng không có cái gì. Khi các em về sau đã có tiền đồ, sẽ phát hiện ra rất nhiều thứ, đều là dễ như trở bàn tay. Cho dù em không muốn, chúng cũng sẽ được đưa vào tay em, chẳng có gì ghê gớm hết."

"Câu nói này em nhớ kỹ..."

Sau khi bước ra khỏi khuôn viên trường, Phương Phỉ bắt taxi đến bến xe, hiện tại mọi chuyện cũng đã xong xuôi, cô cũng phải về nhà.

Nhưng Đỗ Đại Hải vẫn còn đang ở Thang Thần Nhất Phẩm bán rau, nên Đỗ Ngọc muốn cùng với Lâm Dật tới đó.

Hai người đi đến khách sạn Bán Đảo trước, sau khi ăn cơm trưa xong, lái xe tải đến Thang Thần nhất phẩm.

Bởi vì Đỗ Đại Hải không biết chuyện tối hôm qua xảy ra, cho nên nhìn thấy Đỗ Ngọc, cũng không có phản ứng quá kích động gì, mọi chuyện vẫn như bình thường.

Dựa vào danh tiếng kéo dài truyền đi, việc kinh doanh vào buổi chiều rất tốt, vẫn như cũ xuất hiện xếp hàng. Nhưng số lượng mua cũng không nhiều, nhưng so với lúc trước thì lượng bán ra cũng rất khả quan.

Hai ngày sau, sinh hoạt của Lâm Dật cũng không có nhiều thay đổi.

Ban ngày đi bán trái cây, khuya về nhà, dùng ba ngày rưỡi mới bán hết lứa trái cây thứ hai.

Cẩn thận tính toán một lúc, doanh thu của số trái cây bán ra là khoảng 650.000.

Mà trong nhà kính vẫn còn dư lại một phần ba, có thể bán với giá 400 đến 500 ngàn, muốn hoàn thành nhiệm vụ cũng rất nhẹ nhàng.

Nhưng còn phải hơn nửa tháng nữa mới chín mùi, cho nên không thể vội vàng được.

Sau khi bán xong trái cây trên tay, Lâm Dật cũng không nhàn rỗi, chuẩn bị trở về thôn Hoan Hỉ nhìn thử.

Bởi vì vườn rau xanh với nhà kính đều cần được chăm sóc, cũng không thể lúc nào cũng nhờ người khác giúp mình làm những việc này được.

Leng keng leng keng ——

Trên đường trở về thôn Hoan Hỉ, Lâm Dật nhận được điện thoại của Thẩm Thục Nghi.

"Dì Thẩm, có phải Yến Kinh bên kia có kết quả rồi không?"

"Làm sao cậu biết dì là bởi vì chuyện này mà gọi điện thoại cho cậu?" Thẩm Thục Nghi cười nói.

"Khoảng thời gian này có chút nhạy cảm, dì chủ động gọi điện thoại cho cháu, nói rõ thời kỳ nhạy cảm này đã qua, chuyện nên xử lý hẳn là đã xử lý tốt rồi."

"Cậu vẫn là trước sau thông minh như vậy, một điểm liền hiểu rõ, không cần phải phí lời."

"Đều là do dì Thẩm dạy bảo tốt."

Thẩm Thục Nghi cũng không phản ứng lại lời nịnh hót của Lâm Dật, nói:

"Đại khái kết quả xử lý đã xuống, giao thiệp của Vương gia ở trong thực quyền hầu như đều giảm xuống một hoặc là nửa cấp, xem như là toàn bộ xuống một cấp."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1171.

Chương 1172. Muốn Làm Thể Diện Không Làm Áo Lót Bên Trong

Lâm Dật bĩu môi: “Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, cho dù đều giảm cấp một, khả năng ảnh hưởng của nhà họ Vương vẫn không nhỏ chứ?"

"Chắc chắn rồi." Thẩm Thục Nghi nói:

"Nhưng không thể so sánh được với nhà họ Lục, cũng tương đương với nhà họ Lương."

"Đây là chuyện tốt, dù sao lúc trước vẫn chênh lệch quá lớn."

"Điều này xem như là một bước nhảy dài đối nhà họ Lương, nhưng tóm lại vẫn phải cám ơn cậu, nếu không có bước ngoặt lần này, nhà họ Lương cũng không thể có cơ hội như vậy."

"Chúng ta đều là người một nhà, không cần khách sáo." Lâm Dật cười nói.

"Vậy dì lại bán cho cậu một tin tức, có vài lãnh đạo không hài lòng lắm về cách làm của cậu lần này, bây giờ còn có không ít người đang thảo luận về chuyện này. Nhưng cậu cũng đừng quá lo lắng, tất cả đều là cảnh cáo ngoài miệng thôi." Thẩm Thục Nghi nói:

"Nhưng đây cũng là một tín hiệu, bây giờ các cậu đã bị xếp vào vào hàng ngũ lũng đoạn, cho dù không có chuyện của nhà họ Vương, phía trên cũng sẽ gõ các cậu."

"Nói vậy, chuyện này lại không dễ xử lý đây."

Lũng đoạn đã thành sự thật, mình lại không để ý.

Có sai thì phải nhận, chịu đòn phải đứng nghiêm, lần này đến lượt mình.

"Cứ yên tâm, chuyện này không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu." Thẩm Thục Nghi dịu dàng nói:

"Làm nhiều chuyện tốt, dùng tốt lá bài ngân quỹ Lăng Vân, đừng học những nhà tư bản, cách của tư bản nước ngoài không thể thực hiện được ở trong nước đâu."

"Lá bài tập đoàn Lăng Vân này..."

Lâm Dật nói nhỏ một câu, cảm giác Thẩm Thục Nghi đang gợi ý cho mình, nhưng mình còn chưa hiểu được.

Cảm giác IQ bị nghiền ép.

"Chính là phải làm thể diện, đừng làm lớp vải lót."

"Thể diện? Vải lót bên trong? Cảm giác rất quen, giống như là lời thoại trong phim điện ảnh vậy."

"Lâu nay, ngân sách Lăng Vân các cậu chắc hẳn đã đầu tư không ít tiền vào trong nước?" Thẩm Thục Nghi hỏi.

"Khoảng gần tám trăm triệu, không tính là nhiều."

Đây là một trong những điểm mà Lâm Dật không hiểu.

Ngân sách Lăng Vân là thứ rất riêng tư của mình, không mong báo đáp, chỉ đơn thuần là muốn giúp đỡ một số người, nhưng bởi vì là tiền do mình bỏ ra nên quy mô cũng không lớn.

Không thể so sánh được với các ông chủ làm từ thiện lớn trong nước, hoàn toàn không có tư cách khiến cho phía trên chú ý.

Nhưng Thẩm Thục Nghi lại bảo mình dùng tốt lá bài này, lại khiến mình khó có thể cân nhắc ra.

Bởi vì mình không thể nào dùng lá bài này, dự án của tập đoàn Lăng Vân đều là dự án đốt tiền, không có nhiều tiền làm từ thiện như vậy.

Nhiều nhất chỉ là một đấu với năm, không thể đánh ra hiệu quả lớn.

Ban đầu Lâm Dật còn tưởng có thể chờ được đáp án của Thẩm Thục Nghi, nhưng không ngờ cuối cùng lại chờ được tiếng cười như tiếng chuông bạc.

Bà mẹ vợ tương lai này của mình đúng là vẫn còn sức hút!

"Bây giờ cậu mới phát hiện ra sự thiếu sót của mình sao?"

"Cháu căn bản không lợi hại như dì Thẩm, trước giờ cháu vẫn thừa nhận điểm này."

"Ưu điểm lớn nhất của cậu là tâm tư kín đáo, quyết đoán lớn mật, những tính cách này gần như là mới sinh ra, ai có thì có, ai không có lại không có. Nhưng cậu rất may mắn, cậu không hề thiếu những phẩm chất hiếm có này." Thẩm Thục Nghi dừng một lát mới nói tiếp:

"Mà thứ cậu thiếu bây giờ có thể bồi dưỡng sau này, cũng chính là tầm nhìn quốc tế."

Lâm Dật không nói gì, bởi vì Thẩm Thục Nghi nói rất đúng.

Mình từng đánh giá Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện thiếu tầm nhìn quốc tế, thật ra mình cũng vậy, chẳng mạnh hơn bọn họ là mấy.

Dù sao mình tiếp xúc quá ít, nên hiểu biết không nhiều.

"Vậy ý của dì Thẩm là bảo cháu làm thêm vài chuyện trên thế giới à?"

"Gần như vậy." Thẩm Thục Nghi nói:

"Cả thế giới đang thái bình, nhưng còn có phần lớn khu vực và đất nước vẫn có nạn dân phải chịu đói và chịu nỗi khổ cho chiến tranh loạn lạc. Hàng năm, Liên hiệp quốc vẫn phải triển khai rất nhiều nhân lực và và vật tư để làm chuyện này. Vào lúc này, nếu cậu có thể đứng ra làm vài chuyện, cậu nghĩ xem hiệu quả sẽ thế nào."

"Cháu hiểu rồi." Lâm Dật khẽ nói.

Tổng kết lại, chuyện này vẫn là làm từ thiện, nhưng đối tượng làm từ thiện thay đổi.

Từ người nghèo trong nước biến thành người nghèo trên thế giới.

Mà bà ấy gọi là thể diện, lại là vì việc này vốn nên lấy danh nghĩa đất nước đứng ra làm.

Bây giờ, mình làm việc này xem như kiếm thể diện cho đất nước.

Làm như vậy cũng rất tiên tiến.

Lợi ích có thể thu được cũng không chỉ là những con số là có thể làm bằng chứng.

"Cảm thấy không vui, trong lòng có oán trách đúng không?" Thẩm Thục Nghi cười ha hả nói.

"Còn chưa đến mức đó, cháu vẫn còn hiểu được đạo lý này."

"Tôi hiểu rõ ngân quỹ Lăng Vân của các cậu được lập ra dựa vào ý muốn cá nhân của cậu, mục đích của cậu cũng rất đơn thuần, chỉ nghĩ mình làm ông chủ thì nên làm vài chuyện tốt. Nhưng bây giờ, tôi lại cho cậu đi giúp đỡ người nước ngoài, trong lòng cậu không thoải mái, tôi cũng hiểu được. Cậu hơn hai mươi tuổi, mang theo sự chân thành, đây là chuyện tốt. Nhưng một ngày nào đó cậu sẽ bước vào giai đoạn tiếp theo của cuộc đời, đã đến giai đoạn đặt nền móng cho tương lai."

Thẩm Thục Nghi nói:

"Những năm gần đây, tập đoàn Hoa Nhuận đầu tư tới trên 70% cho nước ngoài, chính là muốn mở ra vòng tuần hoàn giao dịch lớn trên thế giới. Lúc trước chúng ta đều làm thêm vì người khác. Từ nay về sau, cả thế giới cũng trở thành nhà xưởng cho Hoa Hạ, đợi cho tới khi vòng tuần hoàn kinh thế thế giới lớn bắt đầu hoạt động, khi đó cậu mới thấy được lợi ích cuối cùng. Sau đó cậu cầm số tiền này đi nuôi lại ngân quỹ Lăng Vân ban đầu của mình. Đây mới là một con đường có thể tiếp tục phát triển bền vững, chứ không phải dùng tiền của mình đập chơi như bây giờ."

"Cháu hiểu, đây đúng là lá bài tốt."

"Cậu là người thông minh, tôi không nói nhiều với cậu nữa. Số điện thoại mà tôi cho cậu sau đây là của người chịu trách nhiệm dự án liên quan trong công ty của chúng tôi. Lát nữa tôi sẽ đánh tiếng trước, bảo bọn họ liên lạc với người chịu trách nhiệm quản lý ngân quỹ Lăng Vân của các cậu." Thẩm Thục Nghi nói:

"Đợi đến lúc bắt tay vào làm việc cụ thể, cậu đánh tiếng trước cho tôi, từng có tự mình làm loạn. Tôi sẽ giúp cậu đổi tiền. Bây giờ dự trữ rất nhiều, cậu cũng phải tiêu giúp."

"Dạ? Giúp đỡ tiêu tiền nước ngoài à?" Lâm Dật nói với vẻ bất ngờ:

"Không đến mức đó. Cho dù tôi làm chuyện này cũng không thể lấy ra quá nhiều, chỉ là số lượng nhỏ so với số lượng dự trữ ngoại hối khổng lồ thôi."

"Chuyện này không phải làm với cấp đất nước, mà làm cho lãnh đạo nhìn. Tôi lấy một ví dụ đơn giản, cậu tiêu một trăm triệu đô la ngoại hối dự trữ, còn có ý nghĩa hơn đưa mười triệu tiền mặt."

"Cháu đã hiểu, vẫn là dì Thẩm lợi hại."

"Đây cũng là kinh nghiệm học được từ người khác thôi." Thẩm Thục Nghi vừa cười vừa nói:

"Nếu cậu dùng tốt lá bài ngân quỹ Lăng Vân, cộng thêm nhà họ Lương làm chỗ dựa cho cậu, chỉ cần không tìm đường chết, muốn ở lại Hoa Hạ sẽ không phải là vấn đề lớn. Nhưng cậu cũng phải đi tới cuối, võ đài lớn như vậy, sau này phát triển cũng như vậy."

"Ý của dì Thẩm là?"

"Tôi không thể nói thêm nữa, bản thân cậu vẫn suy nghĩ kỹ đi." Thẩm Thục Nghi vừa cười vừa nói:

"Đúng rồi, không phải tôi vừa nói với cậu về cuộc hẹn nói chuyện đó sao? Tôi không nhắc nhở cậu về phương diện đối nhân xử thế, nếu có người tới bàn được tiền phạt, cậu phải có thái độ tốt một chút, chờ qua thời kỳ nhạy cảm này, tất cả mọi chuyện sẽ lại tốt thôi."

"Cháu nhận được!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1172.

Chương 1173. Hoàn Toàn Xem Kỹ Thuật Của Anh

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Thẩm Thục Nghi, Lâm Dật bĩu môi. Tốn nhiều sức lực như vậy mà nhà họ Vương vẫn duy trì sức chiến đấu mạnh mẽ, điều này ít nhiều ngoài dự đoán của Lâm Dật.

Nhưng anh lại có nhận thức mới về gia tộc hàng đầu Hoa Hạ này.

Suy nghĩ của mình lúc trước quả thật có chút phiến diện. Thực lực và nền tảng của nhà họ Vương còn mạnh hơn mình tưởng.

Mà trong quá trình này, nhà họ Lương cũng thể hiện ra chút năng lực.

Chà chà chà...

Lâm Dật khẽ xoa cằm, lẩm bẩm:

"Lúc trước mọi người đều nói nước Yến kinh sâu, hôm nay mình mới thật sự thấy được."

Reng reng reng…

Cúp máy không bao lâu, điện thoại của Lâm Dật lại đổ chuông.

Lần này là Nhan Từ gọi tới.

"Anh làm gì vậy? Có rảnh không?"

"Net Yiyun nói cho chúng ta biết, khi một người phụ nữ hỏi đối phương anh đang làm gì thế, cũng là đang nói cho anh biết tôi đang nhớ anh."

"Ha ha ha…" Nhan Từ cười ra tiếng: “Anh hiểu vậy, tôi cũng không có ý kiến."

"Anh đang lái xe, chuẩn bị tới thôn Hoan Hỉ." Lâm Dật không tiếp tục đề tài vừa rồi: “Em có việc gì cứ nói đi."

"Anh bán hết trái cây chưa?"

"Hôm qua đã bán xong, anh chuẩn bị về trong thôn xem thử."

"Vậy thì tốt, em đang ở thôn Hoan Hỉ đây, cũng không phải chuyện gì lớn, chờ gặp anh rồi nói cũng được."

"Giờ đang ban ngày ban mặt, không phải em có ý nghĩ đó chứ?"

"Anh đừng nói nhảm nữa, em có chuyện tìm anh đấy."

"Lẽ nào thảo luận vấn đề sinh vật do tế bào kết hợp không tính là chuyện quan trọng à?"

"Dừng, em lười để ý tới anh, lái xe trên đường cẩn thận."

Nhan Từ nói xong lại cúp máy, Lâm Dật tăng tốc lái về phía thôn Hoan Hỉ.

Đến nhà ở thôn Hoan Hỉ, Lâm Dật phát hiện có thêm một bàn làm việc, phía trên có một cái laptop, Nhan Từ đeo kính gọng đen đang gõ không ngừng.

Ngoại trừ buổi tối đầu tiên, Nhan Từ lái xe trở về Trung Hải, mấy buổi tối tiếp theo đều ở đây.

Bởi vì hiện trường đang thi công, cô sẽ qua kiểm tra xem xét tiến độ vào ban ngày, buổi tối trở về vội viết tài liệu, bận bù đầu.

Mặc dù có hơi sợ và không quen nhưng cô vẫn kiên trì.

"Em tìm anh có chuyện gì vậy?"

"Em dự định sẽ mở buổi mời gọi đầu tư vào ngay kia, tính đặt chỗ ở khách sạn Bán Đảo của anh."

Nhan Từ cười híp mắt nói: "Phí thuê địa điểm một trăm nghìn, có được không?"

"Em trả tiền à?"

"Cái gì nên trả vẫn phải trả, cũng không thể dùng không của anh được, em cũng là một người sĩ diện."

"Nếu em nói vậy, chúng ta phải tính cẩn thận một lần." Lâm Dật nói:

"Lấy quy mô của khách sạn Bán Đảo, nếu em muốn thuê địa điểm, tối thiểu phải 150000 một phòng, em cho một trăm nghìn có phải hơi ít không?"

"Chẳng phải chúng ta quen thân à, dù sao anh cũng phải giảm giá cho em chứ?"

"Con người em quá là tiêu chuẩn kép, vừa rồi còn nói phải giải quyết việc chung, bây giờ lại xin anh giảm giá, ôi đúng là phụ nữ."

Nhan Từ trợn trừng mắt: “Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, nếu có khó khăn thì anh giải quyết, tôi mặc kệ."

"Thật ra giảm giá cũng được, nhưng dù sao em cũng phải thể hiện một chút chứ? Anh cũng đâu phải làm từ thiện."

"Anh muốn em thể hiện thế nào, cứ nói đi."

"Ban ngày ban mặt, trời đất quang đãng, làm một thanh niên tốt năm nói, bốn đẹp, ba yêu, ban ngày nói chuyện này không thích hợp lắm, chờ buổi tối lại nói sau."

"Buổi tối nói cũng được, nhưng em có chuyện phải nói cho anh biết. Buổi tối dễ khóa nước, có thể sẽ bỏ lỡ vài chuyện."

Mẹ nó, còn có thể lái xe trên đường đất trong thôn à?

"Vậy bây giờ thì sao?"

Nhan Từ chớp chớp mắt nhìn phía Lâm Dật, ánh mắt đầy quyến rũ, giống như Bạch Cốt Tinh câu hồn.

"Bây giờ nguồn nước dồi dào, nếu thật sự không nghĩ cách quản lý, có thể sẽ vỡ đê."

"Mẹ nó, em đang khiêu chiến với lòng kiên nhẫn của ông đây sao?"

"Anh nói xem?"

Nhan Từ cũng không biết tại sao mình lại biến thành như vậy.

Ba mươi năm đầu cũng không cảm thấy điều này có gì cần thiết cho cuộc sống.

Thậm chí cảm thấy cả đời mình có thể không cần tới điều này.

Nhưng kể từ sau tối hôm đó, Nhan Từ dường như mở ra chiếc hộp Pandora.

Cảm giác này đã ăn sâu vào tận xương tủy, không thể cứu vãn được nữa.

Lâm Dật cũng không dây dưa, ôm ngang lấy thắt lưng của Nhan Từ.

Nhưng Nhan Từ lại giãy ra, thay đổi động tác của mình, hai tay ôm cổ anh, bắp đùi thon dài quấn lên trên lưng anh.

"Em trêu anh thôi, đừng hồ đồ, bây giờ đang ban ngày ban mặt, nói không chừng sẽ có người qua bất cứ lúc nào. Nếu bây giờ bị người ta nhìn thấy, anh bảo em còn mặt mũi nào nhìn người khác."

"Anh sợ muộn quá ngắt nước, gạo sống lại không thể nấu thành cơm."

"Dừng, anh cũng đâu phải cậu bé mười bảy mười tám tuổi, em nói vậy mà anh cũng tin à?" Nhan Từ hờn dỗi nói:

"Nước có cắt hay không còn không phải do anh quyết định sao."

"Chuyện này còn liên quan tới anh sao?"

"Đương nhiên rồi, phải xem kỹ thuật của anh thế nào."

"Bà nội ơi, yêu quý sinh mạng, rời xa thiếu phụ."

Nhan Từ từ trên người Lâm Dật trượt xuống: “Anh đi làm việc của anh đi, em còn vội làm bản kế hoạch, không đi cùng anh được."

Hắn vỗ nhẹ vào mông Nhan Từ: “Em đi làm việc của em đi."

Nhan Từ quay lại trước bàn làm việc, tiếp tục lo chuyện của mình.

Lâm Dật lôi ống nước trong nhà ra, chuẩn bị dọn dẹp chuồng lợn, sau đó tưới nước cho vườn rau và nhà kính.

Sau khi tưới nước xong, Lâm Dật hái rau trong vườn, chuẩn bị lấy về tặng cho mọi người.

Về phần con heo nái trong chuồng, anh tính nuôi thêm một thời gian nữa, chờ làm xong nghề nông dân sẽ giết.

Khi Lâm Dật làm xong những chuyện này, đã hơn một giờ trưa.

Anh quay đầu phát hiện ra Nhan Từ đang cười tủm tỉm nhìn mình.

"Nếu không biết trước về thân phận của anh, nhìn dáng vẻ anh làm việc, em tưởng anh là nông dân thật đấy."

"Làm gì thì phải chân thật, không có cách nào, anh vẫn luôn yêu cầu cao về chính mình như vậy."

"Nói anh béo anh còn lắc người à?" Nhan Từ mỉm cười nói:

"Nhanh đi ăn cơm thôi, anh sắp chết đói rồi."

"Đi thôi, đúng lúc em cũng vừa xong việc."

Lâm Dật lái xe, chở Nhan Từ lên trấn, tìm một quán cơm vẫn tính là sạch sẽ để giải quyết bữa trưa, sau đó lái xe quay về thôn Hoan Hỉ.

"Vừa rồi còn bận trong vườn, không chú ý tới bên này, tiến độ của các em rất nhanh, hình như cũng sắp làm xong rồi."

Ở gần ao cá, Nhan Từ quây một mảnh đất rộng hơn bốn trăm mét vuông, dựng hai căn nhà gỗ nhỏ, lại quây riêng ra một mảnh vườn rau, đã có hơi thở và bóng dáng thôn quê.

"Những căn nhà này đều đơn giản, cho nên tốc độ thi công sẽ nhanh hơn, chắc hẳn chỉ mất ba đến năm ngày, trang trí bối cảnh bên trong và bên ngoài cũng sắp hoàn thành, chỉ chuẩn bị thêm một chút là có thể bắt đầu quay."

"Thật sự không hổ danh là đạo diễn Nhan, làm việc sạch sẽ gọn gàng, mạnh mẽ quyết đoán, anh xem trọng em."

"Miệng lưỡi của anh thật biết lừa người, nói riêng về năng lực cá nhân, em còn kém anh vạn dặm đấy."

"Cũng không thể nói vậy được, em vẫn có ưu điểm của mình. Trong những người phụ nữ mà anh đã từng gặp, em là người tương đối lợi hại đấy."

"Dừng, em chỉ được tính là một trong những người có kỹ thuật tương đối lợi hại thôi à?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1173.

Chương 1174. Đề Nghị

"Khụ khụ khụ... Cái này..."

Lâm Dật lúng ta lúng túng nói: "Đây cũng là một ưu điểm."

Nếu chỉ đơn thuần đánh giá Nhan Từ và Lý Sở Hàm trên phương diện kỹ thuật, Nhan Từ chắc chắn cao hơn mấy cấp.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật tặc lưỡi.

Hắn cảm giác đây là một đề tài rất thú vị, có thể nghiên cứu sâu hơn.

Nhưng xét về IQ, Lý Sở Hàm lại cao hơn, dù sao trong cả bệnh viện Hoa Sơn cũng chỉ có cô được phong danh hiệu bác sĩ xuất sắc.

Mặc dù mình cũng nhận được vinh dự đặc biệt này, nhưng mình bật hack, không nằm trong phạm vi thảo luận.

Nhưng cho dù là vậy, lúc đang yêu thì rõ ràng năng lực lĩnh ngộ của Nhan Từ còn mạnh hơn.

Chiếc hộp Pandora mới được mở ra bao lâu, lại không học cũng biết được chín chín tám mươi mốt tư thế.

Người xưa nói, nghe đạo có trước sau, ai cũng có chuyên môn riêng của mình, chắc hẳn chính là ý này.

Không ngờ hàn khỏi ông cụ Hàn Dũ trước đây cũng là một gã đàn ông cặn bã, chắc hẳn cũng ngủ với rất nhiều người phụ nữ mới viết ra được hai câu nổi tiếng từ xưa tới nay.

"Bên phía khách mời đã giải quyết xong chưa?" Lâm Dật hỏi.

"Gần xong rồi. Có hai diễn viên gạo cội đức cao vọng trọng, một nam một nữ, một người có lưu lượng tuyến đầu, một người còn lại vẫn đang bàn. Khách mời tạm thời càng không đáng kể tới. Bọn họ chỉ làm nền, có rất nhiều người có thể tìm tới bất cứ lúc nào."

"Xem tình hình thế này, dường như không có vấn đề gì, chỉ cần thực hiện từng bước."

"Cơ bản gần như vậy, điểm duy nhất không thể bảo đảm là mời gọi đầu tư."

Nhan Từ vuốt tóc: “Em dự tính phải chi đến một trăm triệu quảng cáo, nhưng đây chỉ dự tính của em thôi, tuy nhiên có khả năng bùng nổ cũng có khả năng tiêu đời, đây là điều em tương đối để ý."

"Không phải anh đã nói cho em biết sao, không cần quan tâm tới chuyện tiền nong."

"Tính chất khác nhau, mời gọi đầu tư là tiền thật, em không cần gánh chịu bất cứ trách nhiệm nào, lại khác với anh, nhỡ lỗ thì em phải đền tiền."

"À, nếu đền tiền thì bắt em gán nợ."

Đôi mắt đẹp của Nhan Từ sáng lên.

Nếu thật sự lấy mình gán nợ, thật ra cũng không mệt.

"Được rồi, em làm việc trước đi, anh đi xử lý rau trong viện đã."

"Được."

Sau khi tách khỏi Nhan Từ, Lâm Dật lái xe đến trên trấn, chia cải xanh làm mấy phần.

Sau đó tìm nhà chuyển phát nhanh và lần lượt gửi đi. Ngoại trừ nhà họ Lương ở Yến Kinh, cơ bản ngày hôm sau là có thể đưa đến Trung Hải.

Sau đó, Lâm Dật lại gọi điện thoại cho Vương Thiên Long, thu xếp địa điểm cho buổi mời gọi đầu tư.

Xử lý xong chuyện vụn vặt này, Lâm Dật lại trở về nhà kính, bắt đầu làm cỏ phun thuốc cho cây ăn quả và rau, vẫn bận đến tối mới xong.

Đêm hôm đó, hai người cũng không hề nhàn rỗi, chiến đấu kịch liệt đến tận khuya mới kết thúc.

"Ngày kia anh có bận không?"

Nhan Từ mặc áo ngủ bằng lụa nói.

"Anh chỉ bận trồng trọt thôi." Lâm Dật nói:

"Em muốn anh đi cùng em tới tham dự buổi mời gọi đầu tư à?"

"Thông minh." Nhan Từ nói:

"Dù sao anh cũng không có chuyện gì, vậy anh đi cùng em qua đó xem thử. Nhưng nếu bận thì thôi."

"Được, nếu không có vấn đề gì đột xuất xảy ra, anh sẽ qua xem thử."

"Ừ, lần đầu tiên chủ trì buổi họp như vậy, có anh ở bên cạnh, em có thể yên tâm hơn."

...

Hơn chín giờ sáng hôm sau, Lâm Dật bị chuông điện thoại đánh thức.

Là Kỳ Hiển Chiêu gọi điện thoại tới.

"Alo." Lâm Dật mơ mơ màng màng nói.

"Lâm Tổng, có phải tôi làm phiền anh nghỉ ngơi không? Chuyện cũng không mấy quan trọng, đợi lát nữa tôi nói cũng được."

"Không sao, anh nói đi."

"Tôi chỉ muốn hỏi xem gần đây có phải anh định đầu tư Game show không?"

"Hả? Sao anh biết?"

"Buổi sáng có rất nhiều người gọi điện thoại cho tôi, nói tập đoàn Lăng Vân đầu tư một Game show, hỏi tôi có chuyện này không. Tôi muốn xác nhận lại, sợ có người bịa đặt."

"Đúng là có thật nhưng chỉ chơi vui thôi, không liên quan tới nghiệp vụ của công ty, anh không cần để ý đâu."

"Tôi biết rồi."

Sau khi trao đổi sơ qua với Kỳ Hiển Chiêu vài câu, Lâm Dật lại cúp máy, có chút dở khóc dở cười.

Chuyện này còn chưa bắt đầu, những người đó đã tìm tới cửa, tin tức nhanh nhạy thật.

"Sao thế? Có người hỏi chuyện gameshow à?" Nhan Từ thức dậy hỏi.

Lâm Dật gật đầu: “Bọn họ đã gọi điện thoại tới công ty anh, giấu cũng không giấu được nữa."

"Oh, vậy em ngủ tiếp đây."

"Hơn chín giờ rồi, em vẫn còn muốn ngủ à?"

"Hả? Muộn thế rồi à?"

Nhan Từ với mái tóc rối bời ngồi dậy, lập tức tỉnh táo.

"Chẳng phải hôm nay em rảnh à? Tối nay dậy cũng không sao."

"Ngày mai là buổi mời gọi đầu tư, lát nữa em sẽ phải quay về Trung Hải thu xếp chuyện này." Nhan Từ xuống giường: “Cũng tại anh giày vò muộn như vậy mới ngủ."

"Chà chà chà? Có liên quan gì tới anh chứ?" Lâm Dật nói: "Là em không cho anh dừng mà. Con người em đúng là tiêu chuẩn kép."

"Vậy cũng tại anh." Nhan Từ biết mình đuối lý, bắt đầu cãi bướng: “Anh mau dậy mặc quần áo đi, lát nữa anh cũng phải về Trung Hải đấy."

"Vội gì chứ? Chuyện buổi mời gọi đầu tư cứ để người phía dưới làm là được, em đâu thể cứ ôm hết vào mình."

"Vậy tôi cũng phải về xem, nếu có chỗ nào không ổn còn mau chóng điều chỉnh."

Lâm Dật đứng lên lười biếng vươn vai, sau khi rửa mặt, đi cùng Nhan Từ ra ngoài.

Nhưng hai người không đi luôn, đầu tiên là tới công trường, sau khi kiểm tra tiến độ thấy không có vấn đề, lại dặn dò vài chuyện. Cuối cùng cô mới cùng Lâm Dật lái xe trở về Trung Hải.

"Em muốn ăn gì không? Giờ cũng trưa rồi, hai chúng ta còn chưa ăn sáng đâu."

"Tùy tiện ăn gì cũng được." Nhan Từ nhìn ra bên ngoài: “Trước mặt hình như có nhà hàng Hoài Dương, chúng ta qua ăn thử?"

"Anh thì sao cũng được, không kén chọn."

Lâm Dật lái xe đỗ ở trước cửa nhà hàng.

Trong nhà hàng trang trí rất tao nhã kết hợp với tông màu vàng là chủ đạo, làm người ta tới chỗ này tự nhiên cảm thấy yên lòng.

Trên phương diện cảm giác đã hơn hẳn các nhà hàng khác.

Mà sau khi bọn họ hỏi thăm qua mới biết được, năm ngoái nhà hàng Hoài Dương này được bầu thành Michelin một sao, chắc chắn là có đẳng cấp.

"Đúng rồi, em có chuyện này muốn hỏi anh." Lúc ăn cơm, Nhan Từ hỏi.

"Chuyện gì vậy?"

"Anh có định tham dự quay không?"

"Hả? Em muốn anh tới làm khách mời à?"

"Làm khách mời lộ mặt một chút thôi."

Lâm Dật bĩu môi: “Nếu bên em thật sự xảy ra tình huống gì ngoài ý muốn, thiếu người lấp hố, anh cũng không ngại giúp đỡ. Nhưng nếu em muốn ép anh tham dự thì không có ý nghĩa lắm đâu."

"Vì sao?"

Nhan Từ ngừng tay, chăm chú nhìn Lâm Dật.

Cô rất thích nghe Lâm Dật nói, cho dù toàn những lời ngon ngọt nhưng kèm theo rất nhiều triết lý cuộc sống đáng để tìm hiểu.

"Trong mắt em, em cảm thấy anh là người có nhiều ưu điểm, nhưng trong mắt những người khác, anh chỉ là một người bình thường có vẻ ngoài tạm được, so với các trai xinh gái đẹp lưu lượng thì không chiếm ưu thế gì, khán giả cũng không thích nhìn anh, cho nên anh tham gia không có ý nghĩa lắm." Lâm Dật nói:

"Nhưng anh thật ra có đề nghị, em có muốn nghe không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1174.

Chương 1175. Nguyên Nhân Từ Chức Thực Sự

"Anh có đề nghị gì vậy?" Nhan Từ nghiêm túc nói.

"Cô có thể khảo sát thêm Trương Hòa Bình và Cao Hạo Vũ." Lâm Dật nói:

"Hai người này đều là nhân tài, anh cảm thấy rất thú vị. Đặc biệt là Trương Hòa Bình kia, một khúc Phượng Vũ Cửu Thiên còn hơn cả anh."

"Ha ha..."

Vừa nhắc tới Phượng Vũ Cửu Thiên của Trương Hòa Bình, Nhan Từ lại không khống chế được sắc mặt của mình.

Đúng là mở ra cho mình một cánh cửa mới.

"Em nhớ kỹ đề nghị này này, xem hiệu quả quay thế nào, em sẽ tranh thủ thêm cảnh quay cho bọn họ, sau đó lại căn cứ vào phản ứng của khán giả để thu xếp cảnh quay cho bọn họ."

"Em để ý một chút là được."

Bởi vì lát nữa còn có việc làm, hai người ăn rất nhanh, buổi chiều còn phải đi xử lý chuyện khác.

"À, đây không phải là đạo diễn Nhan sao?"

Hai người vừa ăn xong, chuẩn bị tính tiền thì chợt nghe bên cạnh có người nói chuyện.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện ra đó là một cô gái mặc váy đen dài chín phân kết hợp với áo sơ mi trắng, trên tay đeo một túi xách Prada màu đỏ, so với Nhan Từ mặc có hơi bình thường, cũng có thể xem là tinh tế.

Người phụ nữ này tên là Tô Sướng, phó giám đốc đài truyền hình Trung Hải, đồng nghiệp cũ của Nhan Từ.

Còn có một người hơn bốn mươi tuổi, đeo kính mắt, dáng người hơi gầy, mặc vest, có vẻ tao nhão đi bên cạnh cô ta.

Lâm Dật không nói gì, bất giác nhìn về phía Nhan Từ.

Hắn phát hiện vẻ mặt của cô đã trở nên lạnh lùng nhưng vẫn cố gượng cười, đứng dậy nói:

"Thật là vừa khéo, cô cũng ăn cơm ở đây sao?"

"Chẳng phải trong đài sắp thu chương trình mới sao? Tôi và tổng giám đốc Trình qua ăn một bữa cơm, nói chuyện về buổi mời gọi đầu tư."

Nói xong, Tô Sướng bước sang bên cạnh một bước: “Tôi giới thiệu với hai người, người này chính là công ty TNHH Thực Phẩm Tân Thịnh ở Yến Kinh. Chúng tôi đã bàn xong, bọn họ chính là nhà tài trợ độc quyền cho chương trình tiếp theo."

"Ồ, chúc mừng."

"Đúng là đáng tiếc, chương trình mới sắp thu mà cô lại rời đi. Nếu hai chúng ta có thể cùng hợp tác thì chẳng khác nào song kiếm hợp bích, chương trình mới chắc chắn sẽ được yêu thích, quá đáng tiếc."

"Chủ yếu là tình hình của hai chúng ta không giống nhau." Nhan Từ vuốt tóc, vừa cười vừa nói:

"Tôi ở đài truyền hình Trung Hải hơn ba năm, nơi đó đã không còn tính khiêu chiến đối với tôi, cho nên muốn đổi một chỗ khác, không thể để một trang web nào hạn chết tôi."

Lâm Dật bĩu môi, đây là từng có mâu thuẫn rồi.

Nghe Nhan Từ nói với ẩn ý khác, Tô Sướng thoáng biến sắc nhưng vẫn cố bình thản.

"Tôi hiểu rõ ý của cô. Trước khi tôi tới, đạo diễn Nhan có phong cách riêng. Nhưng đôi khi phải biết rõ rốt cuộc đó là giá trị cho trang web cho cô hay bản thân mình có giá trị, nếu lẫn lộn hai chuyện này sẽ không tốt."

Nhan Từ mỉm cười gật đầu: “Đây đúng là một vấn đề đáng cho hai chúng ta cùng suy ngẫm."

"Tôi còn có việc, hôm nay tạm thời nói đến đây thôi." Tô Sướng vừa cười vừa nói:

"Bây giờ trên tay tôi có mấy chủ doanh nghiệp muốn tìm tôi xin quảng cáo trong chương trình, nhưng tôi thật sự không có nhiều vị trí cho bọn họ như vậy. Nếu cô cần, nhớ nói với tôi, tôi sẽ đề cử qua cho cô."

"Tôi đã có đủ rồi, cảm ơn ý tốt của cô."

"Vậy chúng ta gặp lại sau."

Nói xong, Tô Sướng và Trình Quan Lương rời khỏi nhà hàng, nhưng sắc mặt Nhan Từ lại càng tệ hơn.

"Sao trông em giống như muốn ăn thịt người vậy?" Lâm Dật hỏi.

"Đừng nhắc tới cô ta, ra ngoài không xem ngày, cứ tính là em xui xẻo."

Lâm Dật liếc nhìn Nhan Từ: “Chắc chuyện từ chức của em liên quan đến cô ta à?"

"Ồ? Anh nhìn ra à?"

"Anh đâu có mù, chỉ cần đứng cạnh nhìn qua là phát hiện không bình thường." Lâm Dật nói:

"Em nói xem có chuyện gì xảy ra vậy? Rốt cuộc người phụ nữ này có năng lực gì, không ngờ lại ép đạo diễn Nhan của chúng ta phải từ chức vậy?"

Nhan Từ mang theo túi của mình, ngẩng đầu lên giống như một con thiên nga trắng cao ngạo.

"Sao em có thể bị cô ép đi được? Em là tự mình rời đi."

"Cho dù em tự đi cũng phải có một nguyên nhân chứ? Em đừng nói với anh là muốn gây dựng sự nghiệp, che che giấu giấu cũng không có ý nghĩa đâu."

"Cô ta vốn ở tỉnh Tứ Xuyên, bởi vì có quan hệ nên nhảy vào đài truyền hình Trung Hải làm phó giám đốc."

"Anh nhớ phó giám đốc trước đó hình như tên là Ngô Văn Thụ."

"Anh ấy bị đẩy đi."

"Theo em nói, phương pháp của cô ta còn rất cứng rắn." Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Có phải cô ta cướp đi vị trí phó giám đốc vốn thuộc về em, nên em tức giận mà từ chức không?"

"Đây chỉ là một nguyên nhân nhỏ trong đó thôi." Nhan Từ nói:

"Còn nhớ lúc trước chúng ta quay "Sinh Tồn nơi hoang dã”

không?"

"Nhớ, nghe nói rating không tệ."

"Đây vốn là một dự án thử nghiệm của đài truyền hình, nếu hiệu quả tốt, còn có thể tổ chức Game show khác. Em vốn là tổng đạo diễn và nhà sản xuất của dự án Gameshow thứ hai. Nhưng sau khi cô ta đến, không chỉ trực tiếp thành phó giám đốc, còn tăng thêm tên mình trong chuyên mục dự án "Sinh Tồn nơi hoang dã" này, tính xem như cô ta cũng có một nửa công lao vậy."

"Em không nói chuyện này với giám đốc của các em à?"

"Chuyện này là do giám đốc bày mưu đặt kế, em nói có tác dụng gì chứ?"

"Vậy là anh hiểu rồi. Vì chuyện này, em tức giận từ chức, sau đó một mình ra ngoài làm chương trình?"

Nhan Từ gật đầu: “Bởi vì ban đầu em đã có suy nghĩ về phương diện này, em trình dự án Game show thứ hai lên từ lâu nhưng giám đốc phản đối, nói Game show như vậy không tốt, khán giả không muốn xem, cho nên vì nhiều nguyên nhân cộng lại, em đã từ chức."

"Không ngờ một đài truyền hình lại lắm trò xấu như vậy, đúng là thú vị."

"Ai nói không phải chứ? Chỗ như vậy, không làm cũng được, đâu phải em không tìm được việc làm, không cần phải nén giận như vậy."

"Đạo diễn Nhan thật tuyệt."

"Được rồi, không nói chuyện này nữa, nghĩ tới là em lại thấy phiền, hai chúng ta đi thôi, buổi chiều còn có việc đấy."

Sau khi ra ngoài, hai người mỗi người đi một ngả, nhưng Lâm Dật không tới tập đoàn Lăng Vân mà lái xe đi tới chỗ Trầm Thiên Trác.

"Đã lâu không thấy cậu tới đây rồi." Thấy Lâm Dật, Trầm Thiên Trác vừa cười vừa nói.

"Gần đây tôi tương đối bận. Chẳng phải tôi vừa xử lý xong đã tới đây sao? "

"Sao rồi? Chuyện bên Mỹ đã giải quyết chưa?"

"Tôi giải quyết xong hết rồi, chút chuyện nhỏ đó không cần lo lắng, xem như có nguy hiểm nhưng cuối cùng không sao."

"Cậu nói vậy thì tôi yên tâm rồi."

Trầm Thiên Trác đưa điếu thuốc tới, Lâm Dật theo thói quen nhận lấy.

Trong cả Trung Hải, chỉ có thuốc của Trầm Thiên Trác là Lâm Dật sẽ nhận, còn những người khác, căn bản phải xem tâm trạng.

Cho nên rất nhiều sếp lớn ở Trung Hải đều biết, Lâm Dật hút thuốc lá.

Nhưng muốn anh hút thuốc của mình lại rất khó.

Người có thể khiến anh chủ động mời thuốc lại càng khó hơn!

Dù sao ở trong đám sếp lớn có thể đấu với nhau nửa ngày chỉ vì một điếu thuốc của Lâm Dật.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1175.

Chương 1176. Còn Nói Nữa Thì Tiễn Tôi Luôn Đi

Hai người châm thuốc lá, khói thuốc trắng quẩn quanh trong phòng làm việc.

Ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, có cảm giác như các sếp lớp đang nói chuyện.

Đám người đều là người làm ăn nên hiểu rõ một đạo lý.

Chuyện lớn thật sự không phải thảo luận ở trong phòng họp.

Vừa khéo đều thương lượng ra kết quả trong văn phòng bí mật riêng tư này.

"Anh Trầm, tiến độ bên phía máy Quang Khắc thế nào, phải mất bao lâu mới có thể cho ra mắt được?"

"Dựa theo kế hoạch ban đầu, thật ra bây giờ đã có thể cho ra mắt được rồi. Nhưng gần đây chúng tôi có đột phá mới trên một vài phương diện kỹ thuật quan trọng, cho nên muốn thay thế phần kỹ thuật này bằng sản phẩm trong nước, chắc khoảng một tháng là được."

Lâm Dật gật đầu. Cho dù loại máy Quang Khắc này không phải là thứ có thể chơi được trong một quốc gia, nhưng ngay từ đầu sở nghiên cứu lại thực hiện dự án này theo con đường đầu tư nước ngoài.

Chỉ cần trong điều kiện cho phép, bọn họ sẽ đều dùng các linh kiện quan trọng là sản phẩm trong nước, bất kể là bây giờ hay tương lai, đây đều là phương châm chiến lược quan trọng nhất.

"Chuyện này không vội, tôi đang rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên tới xem thử thôi. Cụ thể sắp xếp thế nào vẫn do anh Trầm quyết định."

Trầm Thiên Trác ngậm điếu thuốc, mỉm cười rót chén trà Lâm Dật.

"Tôi hiểu ý của cậu, nhưng nói thế nào cậu vẫn là ông chủ, lúc làm việc phải đặt quan hệ cá nhân sang một bên, bằng không tôi cũng không tiện triển khai công việc."

Lâu nay, Lâm Dật đều rất tôn trọng Trầm Thiên Trác.

Năng lực chuyên môn là một nguyên nhân quan trọng, nhưng không phải là tất cả.

Bởi vì sau khi tiếp xúc trong thời gian dài, hắn phát hiện Trầm Thiên Trác là một người có cả chỉ số EQ và IQ rất cao.

Người này nói chuyện hay làm việc đều rất chú ý tới chừng mực, không có bất kỳ hành vi nào vượt quyền, tuyệt đối được tính là nhân viên tốt của Hoa Hạ.

Đôi khi nghĩ lại, mình có thể gặp được nhân viên như Trầm Thiên Trác và Kỳ Hiển Chiêu cũng xem là may mắn của mình.

Nhưng anh nghĩ kỹ lại, mình gặp phải Hà Viện Viện, xem như kiếp trước đã làm chuyện tán tận lương tâm.

Sau khi nói chuyện với Trầm Thiên Trác một lát về chuyện máy Quang Khắc, Lâm Dật lại lái xe tới sở nghiên cứu Long Tâm.

Ngoại trừ máy Quang Khắc, hệ điều hành di động mới cũng là dự án quan trọng nhất của tập đoàn Lăng Vân, có thể nói là một chén nước cầm rất ổn định.

Từ từ Long Tâm đi ra đã là hơn bốn giờ chiều, Lâm Dật tới chỗ

Kỷ Khuynh Nhan, đúng lúc đón cô đi làm về.

"Viện Viện đã nói với anh về chuyện tập đoàn đi du lịch nước ngoài chưa?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Du lịch gì?"

"Đây là đãi ngộ của công ty." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Ban đầu anh làm việc ở đây, chẳng phải đã từng tham dự một lần sao? Tập đoàn Lăng Vân là sản nghiệp lớn như vậy, chắc chắn sẽ làm tốt trên phương diện đãi ngộ phúc lợi này, bằng không nhân viên sẽ không có cảm giác đoàn kết, một lòng với công ty."

"Lúc trước anh chưa từng cân nhắc về chuyện này, cũng không nghe thấy bọn họ nhắc qua."

"Hình như chuyện này mới được họp và thảo luận trong mấy ngày gần đây, chắc hẳn còn chưa có kết quả nên không nói cho anh biết. Đến lúc đó, bọn họ chắc chắn sẽ hỏi ý kiến của anh thôi."

"Thật ra anh không để ý tới chuyện đi du lịch nước ngoài gì đó, nhưng anh cứ có cảm giác chắc hẳn đây là ý xấu do Hà Viện Viện đề xuất ra. Cô ta muốn lấy quỹ công để đi du lịch thôi."

"Anh đừng nói vậy, Viện Viện tốt xấu gì cũng là một nhân viên quản lý cao cấp, lương một năm lên tới mấy triệu. Cô ấy còn chưa đến mức phải đi du lịch ké của công ty đâu." Kỷ Khuynh Nhan vừa cười vừa nói:

"Hơn nữa, chuyện tình cảm giữa cô ấy và Cao Tông Nguyên cũng rất tốt. Anh ta cũng là con cháu trong gia tộc nổi tiếng trên bảng tỷ phú, sao có thể thiếu chút tiền lẻ này chứ? "

"Không, em không hiểu về Hà Viện Viện rồi." Lâm Dật nói:

"Tuyển thủ nhổ lông dê chuyên nghiệp như cô ta vẫn luôn thực hiện căn cứ theo nguyên tắc xài tiền của người khác để làm chuyện của mình. Cô ta sẽ không thể bỏ qua được cơ hội tốt như vậy đâu."

Ong ong oong…

Trong lúc hai người đang nói chuyện, điện thoại di động của Lâm Dật chợt đổ chuông. Đó là Kỳ Hiển Chiêu gọi video tới.

Bình thường, chỉ cần anh ta gọi video cho mình đều là vì việc riêng, việc công đều sẽ lựa chọn gọi điện thoại.

Đúng như Lâm Dật đã suy đoán, trong video không chỉ có Kỳ Hiển Chiêu, còn có cả Hà Viện Viện và Điền Nghiên.

"Lâm tổng, chúng tôi đã họp và nghiên cứu suốt hai ngày qua, muốn tổ chức một chuyến đi du lịch nước ngoài xem như là phát phúc lợi cho các nhân viên trong công ty. Chúng tôi muốn thương lượng với anh về chuyện này."

"Đây là chuyện tốt, tôi giơ cả hai tay đồng ý." Lâm Dật nói:

"Vậy anh tính đi đâu mới tốt?"

"Chúng tôi vốn định đi Châu u, nhưng thời gian trước công ty ở Mỹ xảy ra chuyện, cho nên chúng tôi lại chuyển mục đích, tạm thời quyết định là nước Nhật."

"Đây là ý đồ xấu do Hà Viện Viện đưa ra à?"

"Này này này, anh nói chuyện phải chú ý cách dùng từ chứ? Sao anh lại nói đây là ý đồ xấu do tôi đưa ra? Chuyện này chẳng liên quan gì tới tôi hết, đây hoàn toàn là địa điểm do bỏ phiếu chọn ra đấy."

"Cô chắc chắn chứ?"

"Đương nhiên rồi. Thật ra tôi còn phản đối chuyện này đấy.

Như vậy chẳng những lãng phí thời gian còn tốn tài tốn của sao. Tôi làm một nhân viên xuất sắc, cần phải tập trung thời gian có hạn vào việc phục vụ công ty, cho nên tôi căm thù đến tận xương tủy những cuộc du lịch vô nghĩa này."

"Vậy thì tốt quá, nếu cô không muốn đi thì ở lại trông nhà đi. Mọi người đều đi ra ngoài chơi, dù thế nào cũng phải có một người ở lại trông nhà chứ? Cô ở lại đi."

"Mẹ nó, tôi cầu xin anh hãy làm một con người đi." Hà Viện Viện nói:

"Tôi cho anh biết, chẳng những tôi sẽ đi, tôi còn dẫn theo lão Cao nhà chúng tôi đi đấy. Tôi đã nắm chắc đám lông dê này rồi."

Lâm Dật nhìn Kỷ Khuynh Nhan: "Em xem anh đã nói gì chứ? Người như cô ta, cho dù có một ngày làm nhà giàu nhất thế giới cũng không thể bỏ được thói quen nhổ lông dê."

Kỷ Khuynh Nhan khẽ day huyệt thái dương, cũng chẳng thể nói được gì nữa.

"Được rồi, tự các người thương lượng về chuyện du lịch đi, căn cứ theo nguyên tắc ăn ngon, uống tốt chơi vui, để cho mọi người thoải mái thư giãn là được rồi. Công nhân bên mảng sản xuất không đi được, các người cũng đừng quên trợ cấp đấy."

"Tôi biết rồi Lâm tổng, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa chuyện này."

Lâm Dật cúp máy, nằm trên ghế salon chơi game. Kỷ Khuynh Nhan tiếp tục xử lý công việc của mình, không ai gây cản trở cho người khác.

Buổi tối hôm đó, Lâm Dật nhận được tin nhắn do Nhan Từ gửi đến, thông báo chín giờ sáng mai, anh tới tham dự buổi mời gọi đầu tư.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật lái xe chở Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, sau đó quay trở về khách sạn Bán Đảo.

Ở cửa khách sạn có dựng một tấm biển nhắc nhở bắt mắt, mời những người qua tham dự buổi mời gọi đầu tư tới phòng tiệc ở tầng hai.

Ngoài ra Lâm Dật còn phát hiện ra thanh thế của buổi mời gọi đầu tư vẫn rất lớn, trước sau có không ít phóng viên.

Chắc hẳn những người này đều do đám người Tiếu Lập Đông mời giúp, sức ảnh hưởng của Nhan Từ còn chưa lớn như vậy.

"Lâm tổng, anh đã tới rồi." Thấy Lâm Dật, Vương Thiên Long cười ha hả bước tới chào.

"Dạo này bên phía khách sạn thế nào?"

"Nhờ sự dẫn dắt của anh, thành tích quý hai tăng hơn 11% so với cùng kỳ năm ngoái, đợt này chắc hẳn sẽ có thành tích cao."

"Mau ngừng lại, anh còn nói nữa, tôi sẽ đỏ mặt đấy."

"Những lời tôi nói đều là sự thật, cho dù anh không thường xuyên tới khách sạn, nhưng tinh thần của anh vẫn ảnh hưởng tới chúng tôi, thúc đẩy chúng tôi anh dũng tiến về phía trước."

"Dừng dừng, mẹ kiếp còn nói tinh thần vẫn ảnh hưởng tới các người, nếu anh nói gì nữa thì tiễn tôi đi luôn đi."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1176.

Chương 1177. Tiểu Nhân

"Tôi chỉ ví dụ thôi. Nói chung là dưới sự lãnh đạo của ngài, khách sạn Peninsula kinh doanh càng lúc càng tốt."

"Đừng tâng bốc nữa."

Lâm Dật chỉnh lại quần áo trên người: “Anh đi làm việc đi, tôi lên xem thử."

"Tôi đưa ngài đi."

"Không cần, anh cứ lo việc của anh đi."

Sau khi nói chuyện sơ qua vài câu với Vương Thiên Long, Lâm Dật đi thang máy lên tầng hai, phát hiện ở đây đông hơn tầng một nhiều.

Những người tới đấu thầu và các phóng viên tới viết bài đã ngồi chật hết các ghế trong phòng.

Lâm Dật nhìn về phía sân khấu, phát hiện Nhan Từ mặc váy đen dài qua đầu gối, còn đi tất màu da chân, tóc cũng được cẩn thận chỉnh sửa, có thể nói cô đã dồn hết tâm sức cho buổi mời gọi đầu tư lần này.

Lâm Dật chỉnh lại quần áo trên người, lặng lẽ đi tới.

Nhưng Lâm Dật dừng lại một lát khi đi ngang qua sân khấu, vào lúc này Nhan Từ đang bận cũng đúng lúc nhìn thấy anh.

Hai người không nói gì, chỉ ném cho nhau một ánh mắt, có một số việc có thể ngầm hiểu.

Lâm Dật lại đi về phía góc hội trường và tìm một chỗ ngồi xuống.

Chuyện hôm nay không cần mình giúp đỡ, chỉ cần ngồi xem là được.

Nhìn mọi người qua lại trong phòng, Lâm Dật cảm thấy có lẽ đây cũng là một con đường phát triển.

Anh ném chút tiền vào công ty nhỏ của Nhan Từ, chậm rãi trợ giúp cô phát triển lớn mạnh, sau này cũng dần có quyền phát biểu lớn hơn trong ngành truyền thông.

Bởi vì buổi mời gọi đầu tư còn chưa bắt đầu, cho nên người qua lại rất nhiều, thậm chí có nói là hỗn loạn.

Ở hàng ghế thứ năm của hội trường mời gọi đầu tư có hai người đang ngồi.

Một người trong đó chính là Tô Sướng mà Lâm Dật đã gặp hôm qua, anh cũng nhận ra người con lại.

Đó chính là Trương Húc người chủ trì trước đó vẫn luôn đi theo Nhan Từ, đồng thời bị Lâm Dật đánh một trận.

Cho dù nhân phẩm của Trương Húc không được tốt lắm, nhưng ánh mắt không tệ.

Ai lợi hại thì chơi với người đó.

Nếu không có người này đột nhiên xuất hiện, Nhan Từ chắc chắn sẽ trở thành phó giám đốc của đài truyền hình.

Bây giờ Tô Sướng tự nhiên xuất hiện, anh ta lại đi theo Tô Sướng, trên phương diện nào đó, loại năng lực quan sát nơi công sở này cũng là một ưu điểm.

Nhưng lúc này, hai người đều đeo khẩu trang, che hơn nửa mặt.

Ở dưới tình huống đông người như vậy, nếu không phải vừa vặn gặp được, chắc không sai nhận ra hai người.

"Phó giám đốc Tô, cô xem tình hình bây giờ, hình như cô ta tìm được không ít người, rất có khả năng đã chuẩn bị trước." Trương Húc khẽ nói.

"Nhiều người cũng vô dụng thôi, anh xem những người này có thể bỏ tiền ra không?" Tô Sướng nói:

"Lại giống như Trình Quan Lương mà tôi đã hẹn hôm qua, vừa ra tay là 110 triệu, đây mới thật sự là kẻ có tiền."

Trương Húc nhìn xung quanh: “Nhưng ở đây không ít người, lại xem có thể góp được bao nhiêu."

"Tôi đoán cũng chỉ mấy chục triệu thôi." Tô Sướng nói:

"Tháng bảy, tháng tám là thời kỳ vàng cho Game show, hai mươi mấy dự án chương trình tập trung lại chờ mời gọi đầu tư qua xét duyệt, hơn nữa đều tìm tới các nhà tài trợ lớn, còn lại cho bọn họ nhiều lắm cũng chỉ là một vài xưởng nhỏ, cũng không cho được bao nhiêu tiền."

"Đạo diễn Tô nói có lý."

Làm việc trong đài truyền hình nhiều năm như vậy, Trương Húc vẫn hiểu được mọi chuyện trong đó.

Bình thường các nhà tài trợ cho Gameshow hầu hết là sản phẩm tiêu thụ nhanh, thực phẩm và mỹ phẩm.

Nhưng ở trong nước, công ty thực phẩm và mỹ phẩm có tiếng cũng chỉ có vậy, rất nhiều chương trình đã hoàn thành mời gọi nhà đầu tư.

Cho nên bây giờ chẳng còn lại bao nhiêu. Các cô không có khả năng tìm được nhà tài trợ lớn.

"Lát nữa đấu giá, anh tốt nhất nhớ kỹ, tôi muốn xem cô ta rốt cuộc có thể nhận được bao nhiêu."

"Tôi cảm giác cao nhất là năm mươi triệu." Trương Húc nói:

"Mà chương trình này của cô ta cần ít nhất một trăm tới một trăm năm mươi triệu mới có thể làm ra được. Cho nên có thể làm ra được không, lại xem cô ta có may mắn hay không."

Trương Húc lại đối mặt với Nhan Từ, nhìn như người xa lạ vậy, không chút cảm xúc nào.

Hình như anh ta căn bản không quen biết vậy.

"Với chương trình nát của cô ta còn về cuộc sống chậm rãi ở nông thôn, đúng là không hiểu thị trường." Tô Sướng nói:

"Thanh niên bây giờ có ai sẽ thích thứ này? Lẽ nào bảo anh đi xem nuôi heo trồng rau à?"

"Cô ta vẫn luôn là một người chủ nghĩa lý tưởng, cho nên giám đốc trước đây mới từ chối dự án của cô ta."

"Bởi vì cô quá coi trọng bản thân." Tô Sướng nói:

"Tưởng mình có chút quan hệ nhân mạch và năng lực, lại cho rằng mình làm gì cũng có thể được yêu thích, trên thực tế cô ta hoàn toàn không biết gì về thị trường, tưởng tất cả đều là chuyện đương nhiên, tác phẩm duy nhất có chút thành tích, vẫn là ăn nhịp với các nước khác, không nhận thức rõ về mình."

"Phó giám đốc Tô nói rất đúng." Trương Húc mỉm cười phụ họa nói:

"Thật ra lúc trước còn tốt, nhưng từ sau khi quay xong chương trình "Sinh Tồn nơi hoang dã”, cô ta quả thật có hơi phiêu, làm việc tùy theo ý của mình, ngoại trừ giám đốc đài truyền hình thì không để ý tới người khác."

"Ha ha... Bây giờ cơ hội tới rồi."

Tô Sướng cười lạnh: “Thông qua chuyện lần này, cô ta cứ chờ mất hết danh dự trong giới đi!"

...

"Sao anh lại ngồi ở đây? Em đã tìm anh rất lâu đấy."

Nhan Từ lo xong mọi chuyện, đứng Lâm Dật trước mặt nói.

"Đã chuẩn bị xong hết rồi à?"

"Gần như vậy. Những chuyện còn lại, cứ giao cho người phía dưới làm là được."

Nhan Từ vuốt tóc, nhìn dãy ghế trước, nói:

"Anh đừng ngồi ở đây, anh là nhân vật lớn như vậy, em đã thu xếp một ghế ở phía trước cho anh rồi."

"Không cần, ở đâu cũng vậy thôi. Anh lại không muốn lộ mặt, ở đây xem em một lát là được rồi." Lâm Dật nói:

"Anh thấy hôm nay có không ít người tới, chắc hiệu quả không tệ."

"Anh đừng nói nữa."

Nhan Từ vốn đang cao hứng bừng bừng, đã lập tức mất tự tin.

"Cho dù có rất nhiều người nhưng chất lượng không cao, chắc hẳn cũng không thể bỏ ra được bao nhiêu tiền."

"Không đến mức đó chứ?"

"Ba tháng hè là thời điểm cạnh tranh của Game show các nhà, bọn họ tập trung tất cả tài nguyên vào các chương trình át chủ bài của các đài, chiếc bánh gato chỉ lớn có vậy, chắc chắn là không đủ chia." Nhan Từ nói:

"Cộng thêm những chương trình khác đã từng có kinh nghiệm thành công, chương trình của em mới mẻ, tự làm, không có dữ liệu hỗ trợ, mọi chuyện đều phải bắt đầu từ đầu, quả thật có hơi khó khăn."

"Em đừng bi quan như vậy, còn chưa bắt đầu đánh trận, sao em đã nhận thua."

"Vậy thì không có. Có anh chống đỡ, tôi sợ cái gì chứ?" Nhan Từ nói:

"Cho dù không quảng cáo mời gọi đầu tư, em cũng không sợ. Chỗ thật sự thể hiện ra năng lực là rating, đến lúc đó mới có thể nhìn thấy rõ."

"Vậy là được rồi, em đừng suy nghĩ nhiều như vậy, cứ làm là được rồi."

"Sao cô lại ở đây?"

Trong lúc hai người nói chuyện, từ phía sau Nhan Từ vọng đến một giọng nói chói tai.

Hai người bất giác quay đầu, phát hiện ra người nói chuyện là một người phụ nữ trung niên.

Bà ta mặc váy màu đỏ, đeo túi Hermes, trông rất cao sang.

Nhưng vẻ mặt của Lâm Dật lại rất khoa trương.

Đây chẳng phải là bà già định bao nuôi mình ngày đó sao?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1177.

Chương 1178. Buổi Mời Gọi Đầu Tư Xấu Hổ Nhất?

Thấy người phụ nữ trung niên vênh mặt nhìn Lâm Dật, Nhan Từ có phần bất ngờ.

Lấy tuổi tác và dáng vẻ của bà ta, chắc hẳn không có liên quan với Lâm Dật chứ?

"Chuyện gì vậy? Các người quen nhau sao?" Nhan Từ bất giác hỏi.

"Lúc trước anh bán trái cây thì gặp được bà ta, bà ta nói muốn bao nuôi anh, cuối cùng bị anh mắng một trận. Em nói chuyện này có thú vị không?"

"Bao nuôi anh à?"

Nghe được lời này, Nhan Từ suýt phì cười, chuyện này quả thật có hơi buồn cười.

"Nếu không, sao anh có thể quen biết với người như bà ta chứ?"

Hàng sau ầm ĩ đã thu hút sự ý của người hàng trước.

Tô Sướng và Trương Húc cũng quay đầu, muốn biết chuyện gì xảy ra.

"Sao gã đó cũng tới đây vậy?"

Thấy Lâm Dật, Trương Húc run lên, lúc trước anh ta bị thua thiệt vì hắn, đến bây giờ vẫn còn bị ám ảnh.

"Anh biết người kia sao? Hôm qua tôi thấy hai người bọn họ cùng ăn cơm, luôn cảm thấy trông quen mắt, hình như đã từng gặp ở đâu đó."

"Anh ta tên là Lâm Dật, chính là người đạt danh hiệu quán quân lúc tham gia ‘Sinh tồn nơi hoang dã’."

"Hóa ra là anh ta." Tô Sướng chợt hiểu ra, nói: "Tôi đã nói tại sao trông quen mắt vậy."

"Người này không tầm thường, hình như rất giàu, hơn nữa bản lĩnh cũng tốt, bằng không sẽ không giành được danh hiệu đứng đầu."

"Giàu à? Không tới mức đó chứ." Tô Sướng nói:

"Anh ta vừa nói mình là một người bán trái cây, sao có thể là kẻ giàu có được."

"Chắc hẳn có tiền cũng bị anh ta làm mất sạch."

Trương Húc không suy nghĩ nhiều về thân phận của Lâm Dật.

Dù sao hắn cũng nói là bán trái cây, chắc chắn đã tiêu sạch tiền, bây giờ đang sống thê thảm.

Trong lúc hai người nói chuyện, phía sau càng tranh cãi kịch liệt hơn.

"Tôi nói này, cậu đừng nói nhảm, cẩn thận tôi kiện cậu tội vu khống đấy!" Vương Phương chỉ vào Lâm Dật nói.

"A..."

Lâm Dật cười lạnh: “Bà tốt nhất đừng lấy tay chỉ vào tôi, trước đây cũng có người giống như bà, bây giờ cỏ trên mộ đều cao hơn hai mét đấy."

Vương Phương bị khí thế trên người Lâm Dật trấn áp, quay đầu nhìn Nhan Từ.

"Cô là người chịu trách nhiệm cho buổi mời gọi đầu tư hôm nay à?"

"Đúng là tôi."

Nhan Từ cảm thấy khó hiểu. Sao bà ta lại chuyển sang mình vậy?

"Tôi tự giới thiệu trước, tôi là Vương Phương, là tổng giám đốc công ty TNHH thực phẩm công ty hữu hạn tổng giám đốc, lần này tôi qua chuẩn bị đấu thầu quyền quảng cáo. Bây giờ tôi hi vọng cô đuổi hắn ra ngoài, để tránh gây mất trật tự ở đây."

Biết được thân phận của Vương Phương, trong hội trường có người bắt đầu xì xầm bàn tán.

Trong ngành thực phẩm tiêu dùng nhanh, công ty TNHH thực phẩm Phi Nguyên mới xuất hiện trong mấy năm gần đây nhưng phát triển rất nhanh, có thị trường đáng kể ở vùng duyên hải, có sức ảnh hưởng và địa vị nhất định trong ngành, không ngờ hôm nay bà ta tự mình đến tham dự buổi mời gọi đầu tư.

Nhan Từ vén tóc, mỉm cười nói:

"Chuyện này sợ rằng không thể được. Anh ấy là bạn tôi, hôm nay qua ủng hộ tôi, bất kể xuất phát từ mục đích gì, tôi đều không thể đuổi anh ấy ra ngoài."

Nhan Từ nói chuyện mềm mỏng, đồng thời cũng đang nói cho Vương Phương biết, Lâm Dật không thể đi, nếu bà không muốn ở đây thì mời tự mình rời đi.

Tô Sướng ngồi hàng trước liếc nhìn Nhan Từ với vẻ xem thường, trong lòng oán thầm nói:

"Lại là đôi nam nữ chó chết đó, nói chuyện thì có vẻ đường hoàng lắm."

Trải qua nhiều năm làm việc trong giới kinh doanh như vậy, Vương Phương cũng hiểu rõ được ý của Nhan Từ.

"Nếu cô không đuổi cậu ta đi, vậy tôi đi là được rồi, chương trình game show nhiều như vậy, lẽ nào tôi còn sợ không tiêu được tiền sao?"

Vương Phương giận dữ xoay người, đi tới phía trước, nói với hai người phụ nữ trung niên:

"Chương trình nhỏ này chắc hẳn cũng không được yêu thích, dùng tiền cho bọn họ quảng cáo cũng tương đương với đổ xuống sông xuống biển, chúng ta đi thôi."

"Được rồi, dù sao lúc đầu tôi cũng không muốn đến lắm."

Sau khi Vương Phương đánh tiếng, hai người bạn của bà ta cầm túi đứng dậy. Nhưng Vương Phương cũng không định dừng lại, mà nói với những người khác ở đây:

"Các vị, cho dù chúng ta không quen biết nhưng đều là người trong giới, nói không chừng sau này còn có cơ hội hợp tác, hi vọng mọi người nể mặt tôi, đừng tham dự buổi mời gọi đầu tư này."

Vương Phương nói xong, không ít người ở đây đều châu đầu ghé tai, thì thầm bàn tán.

Mặc dù công ty TNHH thực phẩm Phi Nguyên của bà ta còn chưa được tính là đứng đầu ngành nhưng vẫn có sức ảnh hưởng và địa vị nhất định.

So sánh ra, buổi mời gọi đầu tư của Game show hôm nay lại có vẻ không quan trọng bằng.

Dù sao còn có nhiều Gameshow để bỏ tiền đầu tư, không cần thiết vì chút chuyện nhỏ này mà trêu chọc người trong giới.

Dưới sự ảnh hưởng của Vương Phương lại có mười mấy người lần lượt đi ra ngoài, dường như không tính tham dự buổi mời gọi đầu tư này nữa.

Vương Phương nhìn Nhan Từ, cười lạnh: “Nếu cô sẵn lòng vì hắn mà đắc tội tôi, vậy lại phải trả giá đắt, chúc buổi mời gọi đầu tư của cô thành công."

Sắc mặt Nhan Từ không thay đổi: “Cô đi thong thả không tiễn."

Vương Phương vốn muốn lấy chuyện này uy hiếp Nhan Từ, không ngờ cô lại không có chút cảm xúc này, điều này làm bà ta càng thêm tức giận, quay đầu bước đi.

Hơn nữa bà ta đã kéo Nhan Từ vào sổ đen, thậm chí còn muốn liên kết cả ngành tẩy chay chương trình này.

"Mẹ nó, đúng là đủ xui xẻo." Lâm Dật nói:

"Anh chỉ tới đây mò cá, không ngờ còn có thể gặp phải chuyện chết tiệt này."

"Được rồi, mong anh bớt giận, ai bảo anh đẹp trai chứ?" Nhan Từ vỗ nhẹ vào vai Lâm Dật, vừa cười vừa nói:

"Buổi mời gọi đầu tư sắp bắt đầu, em đi lo chuyện trước, không thể lo cho anh được."

"Được rồi, em đi đi."

Cho dù có mười mấy người rời đi nhưng Lâm Dật cũng không tâm. Chắc hẳn bọn họ có thể đưa ra phí quảng cáo còn chưa đủ cho mình mua chiếc xe.

Phong ba kết thúc, thời điểm buổi mời gọi đầu tư bắt đầu tính ngược, Tô Sướng vừa cười vừa nói:

"Nhan Từ đúng là có tình có nghĩa, lại vì bạn cũ mà đắc tội nhiều đại gia như vậy, cô ta cũng đừng mong mở buổi mời gọi đầu tư này nữa."

"Co lẽ cô ta cho rằng có nhiều người tới đây, cho dù có mười mấy người rời đi cũng không cần quan tâm."

"Cho nên trước giờ tôi vẫn cảm thấy cô ta không thông minh, hơn nữa không hiểu thị trường." Tô Sướng nói:

"Trước khi tôi làm chương trình đều làm một cuộc điều tra mang tính hệ thống về những doanh nghiệp có khả năng quảng cáo. Trong những người đang ở đây, người phụ nữ tên Vương Phương kia quả thật được tính là đứng đầu. Mà hôm nay bà ta tự mình đến đây, chắc hẳn cũng muốn tranh quyền quảng cáo độc quyền trong chương trình. Bây giờ thì hay rồi, đại gia lớn nhất bị chọc cho tức giận phải rời đi, hơn nữa bà ta còn dẫn đi mười mấy người đều có địa vị không nhỏ, chắc hẳn những người còn lại chỉ là cá thối tôm nát."

"Theo cô nói, sợ là giới hạn năm mươi triệu vẫn tính là cao." Trương Húc nhìn có chút hả hê nói.

Tô Sướng liếc nhìn những người còn lại ở đó, nói:

"Anh xem thử những dưa vẹo táo nứt còn lại, tôi không thể gọi tên được một ai, chắc hẳn đều là một vài thương gia, cho nên tôi đoán số tiền mời gọi đầu tư cuối cùng chắc hẳn sẽ không vượt quá ba mươi triệu, đúng là buổi mời gọi đầu tư xấu hổ nhất từ trước tới nay."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1178.

Chương 1179. Bùng Nổ

"Ôi, cô ta đúng là đủ xui xẻo, cần gì phải vì một người đàn ông như vậy mà phá hỏng cả tương lai của mình chứ?"

"Cô ta không có đầu óc thôi." Tô Sướng đổi tư thế nói:

"Không uổng công tôi tới buổi mời gọi đầu tư này, nó còn thú vị hơn tôi tưởng."

Trương Húc cũng cười nhưng không nói gì.

Lúc trước anh ta cảm thấy Nhan Từ là một người rất xuất sắc, qua mấy năm nữa chắc chắn sẽ là giám đốc đài truyền hình, mình đi theo cô ta, sau này chắc chắn sẽ phát triển không tệ.

Bây giờ suy nghĩ lại, tầm mắt của mình khi đó quá hạn hẹp.

Bất kể nhìn từ phương hướng nào, phó giám đốc Tô đều xuất sắc hơn cô ta, lúc trước ánh mắt của mình quả thật có chút nông cạn.

Trong lúc hai người nói chuyện, trên sân khấu vang lên giọng nói của Nhan Từ.

"Hoan nghênh mọi người tới tham dự buổi mời gọi đầu tư cho chương trình game show Cuộc Sống Chậm. tôi là nhà sản xuất và tổng đạo diễn của chương trình Nhan Từ, cảm ơn các vị đã đến đây."

Sau vài lời tự giới thiệu đơn giản, dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay.

"Chương trình này của chúng tôi tập trung vào cuộc sống chậm ở nông thôn. Nhịp sống ở thành phố lớn hiện nay đang càng ngày càng nhanh, đây chính là một chương trình chân thật nhất, trước nay chưa từng có phản ánh vào hương vị giá trị quê cha đất tổ, lấy cuộc sống chậm ấm áp vui vẻ để trái tim của mỗi người tìm được nơi có thể sống, khơi gợi phần tốt đẹp được ẩn sâu trong lòng..."

Bình thường, Lâm Dật lười nghe những lời nói nghe có vẻ vớ vẩn như vậy, nhưng với kỹ năng phát thanh của Nhan Từ, nó thực sự cuốn hút.

Chờ tới lúc làm tình, dùng giọng điệu phát thanh này để nói vài lời, hình như cũng rất tuyệt.

Mình thậm chí có thể nghĩ tới điều này, đúng là một boy nhanh trí.

Sau đó, Nhan Từ giới thiệu nhấn mạnh về điểm đặc sắc của chương trình.

Có câu khác nghề như cách núi, nếu không phải tới tham dự buổi mời gọi đầu tư này, có lẽ Lâm Dật sẽ không biết trong ngành này còn có nhiều cách như vậy, hơn nữa đều rất chi tiết.

Nhưng khâu này cũng không có bao nhiêu điểm sáng.

Dù sao cũng là một chương trình mới, chưa từng có bất kỳ số liệu nào có thể tham khảo.

Điều duy nhất có thể lấy ra là quan hệ hợp tác với truyền thông Thế Kỷ.

"Ban đầu, buổi mời gọi đầu tư này là một dự án chuẩn bị mời bảy nhà đầu tư, theo thứ tự là một đối tác quảng cáo độc quyền, một đối tác cấp cao nhất, hai đối tác chính thức, một ghế quy định chính thức, ba ghế chỉ định sản phẩm, một ghế đề cử App, sáu ghế quảng cáo gốc."

"Ha ha..." Tô Sướng cười với vẻ xem thường: “Cô ta đúng là dám nói. Ngay cả chương trình cấp S của tôi cũng không dám yêu cầu tài trợ như vậy, một chương trình mới của cô ta lấy đâu ra tự tin chứ?"

Vì để cho người tham dự có hiểu biết trực quan hơn về nội dung mời gọi đầu tư nội dung, Nhan Từ đã đánh dự án mời gọi đầu tư lên PPT, sau đó nói rõ:

"Game show này của chúng tôi mời bốn người khách thường trực, hai đến bốn người khách tạm thời."

Nhan Từ điều chỉnh một PPT khác trên màn hình, nói:

"Bọn họ theo thứ tự là diễn viên cấp một quốc gia giáo viên Lý Du, nhà diễn tấu cấp một đàn tranh Trương Mẫn, minh tinh nổi tiếng là Lục Nguyên Trạch và Triệu Thi Kỳ, về phần khách tạm thời vẫn chưa quyết định, nhưng đều duy trì ở tiêu chuẩn tuyến hai, mong mọi người yên tâm."

A…

Biết được nhóm khách mời trong chương trình, mọi người ở đây đều bàn luận.

Đặc biệt là Tô Sướng và Trương Húc đều ngây người mất một lúc lâu, đội hình như vậy thật sự quá tốt.

Những người khác đều dễ nói nhưng Lục Nguyên Trạch và Triệu Thi Kỳ đều đứng đầu cấp một trong giới giải trí.

Một chương trình mười hai kỳ, với danh tiếng của hai người kia, phí ra sân cộng lại phải hơn một trăm triệu, cô lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Cô thật sự tưởng mình chuẩn bị làm chương trình át chủ bài, những nhà tài trợ trước mắt đều là người ngu à?

Sau một phút, tiếng bàn luận dần dần lắng xuống, Nhan Từ cầm micro mỉm cười nói:

"Bây giờ bắt đầu đấu giá quảng cáo gốc, tổng cộng sáu ghế, giá khởi điểm là ba triệu."

Quảng cáo gốc chính là quảng cáo được phát chen vào đầu, giữa và cuối chương trình.

Cũng là lúc phần lớn dân chúng ghét nhất, cho nên giá tiền thấp nhất.

Tô Sướng kéo khẩu trang: “Cô ta đúng là thú vị thật, một chương trình chắc chắn thất bại cũng dám đòi giá khởi điểm là ba triệu, điều này có khác gì cướp tiền đâu."

"Giá khởi điểm quảng cáo gốc trong chương trình cấp S của chúng ta cũng chỉ có ba triệu rưỡi, giá ba triệu của cô ta có thể sẽ dọa cho những người này chạy hết." Trương Húc nói.

"Năm triệu."

Giá năm triệu vừa được đưa ra, Tô Sướng và Trương Húc bất giác quay đầu lại.

Bọn họ phát hiện người giơ thẻ là một người thanh niên đeo kính, dáng vẻ hào hoa phong nhã, gương mặt không có gì xuất chung nhưng thương hiệu trên tay anh ta lại khiến hai người giật mình.

Trên đó viết bốn chữ đại diện Mỹ Đoàn!

"Hả? Sao đám đại diện ngành Internet còn tới đây?"

Thấy người giơ thẻ, Tô Sướng và Trương Húc đều cảm thấy khó hiểu.

Nói chung, đăng quảng cáo trong các Game show hầu hết đều thuộc ngành thực phẩm và hàng tiêu dùng nhanh.

Rất ít khi có thể nhìn thấy công ty công nghệ này, hiện tượng như vậy cũng không xuất hiện nhiều.

Mà Nhan Từ ở trên sân khấu cũng có vẻ mặt tương tự. Điều này cũng ngoài dựa đoán của cô, không như cô tưởng.

"Năm triệu rưỡi!"

"Năm triệu tám!"

"Sáu triệu!"

...

"Tám triệu tám!"

Không bao lâu, vị trí quảng cáo gốc lại bị kêu giá lên đến tám triệu tám, mà người trúng thầu chính là người đại diện Mỹ Đoàn giơ thẻ đầu tiên.

Trên sân khấu, Nhan Từ tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng lại vô cùng chấn động.

Giá khởi điểm của cô vốn là bốn triệu, nhưng bởi vì chút sóng gió trước khi mở màn, cô hơi chột dạ nên tự ý giảm xuống ba triệu.

Mới đầu cô còn sợ không có ai giơ thẻ, không ngờ cuối cùng tự nhiên kêu giá tới tám triệu tám!

Hoàn toàn ngoài dự đoán của cô.

Bất giác, Nhan Từ liếc nhìn về phía Lâm Dật.

Nhưng Lâm Dật lại giang tay ra, ra hiệu chuyện này không liên quan gì đến mình.

Lúc này, Nhan Từ cũng buồn bực, mình không có năng lực lớn tới mức thu hút những người này đến đây chứ?

Có người vui lại có kẻ buồn.

Nghe được giá sau cùng, Tô Sướng nhíu mày, vẻ mặt rất khó coi.

Cho dù là chương trình của mình, giá quảng cáo gốc cao nhất cũng chỉ bốn triệu mốt, nhưng đến lượt cô không ngờ lại cao hơn gấp đôi!

Khoảng một giờ trôi qua, năm vị trí quảng cáo gốc còn lại cũng đã được đấu giá xong.

Giá cả đều ở khoảng chín triệu, hơn nữa ra giá đều là doanh nghiệp lớn, hầu như không có ngành tiêu dùng nhanh truyền thống mà đều là ngành Internet.

Nhan Từ tính sơ qua, chỉ riêng quảng cáo gốc đã bán được hơn năm mươi triệu, nói không chừng thật sự có thể dựa vào mời gọi đầu tư để giải quyết vấn đề, không cần Lâm Dật hỗ trợ!

Tốt quá!

Phần mời đầu tư cho quảng cáo gốc kết thúc, Nhan Từ đứng trên sân khấu nói: "Bây giờ bắt đầu đấu giá vị trí sản phẩm được chỉ định, tổng cộng ba ghế, giá khởi điểm hai mươi triệu!"

Cái gọi là sản phẩm được chỉ định cũng chính là quảng cáo mềm trong chương trình, các doanh nghiệp qua quảng cáo trên chương trình đều có phần tương tự với chương trình.

Lại giống như chương trình con người đối mặt với tự nhiên trước đây, rất nhiều doanh nghiệp qua tài trợ đều là xưởng sản xuất trang bị ngoài trời, như vậy cũng tiện làm quảng cáo mềm.

Nếu một nhà kinh doanh mỹ phẩm chạy tới tài trợ cho chương trình con người đối mặt với tự nhiên, vậy tất nhiên sẽ bị bài xích.

"Hai Mươi triệu mốt!"

"Hai mươi triệu một trăm năm mươi!"

"Hai mươi triệu hai!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1179.

Chương 1180. Chúng Ta Không Bằng Được

Thấy người ở đây đều đang đấu giá, Tô Sướng lập tức quay đầu liếc nhìn.

Cô ta không ngờ phát hiện ra những người đấu giá đều là các thương hiệu thực phẩm nước ngoài!

Tùy tiện lấy ra một người đều thuộc dạng ông trùm!

"Sao những… những thương hiệu nước ngoài còn tới tham gia náo nhiệt vậy? Không thể nào, cô ta không có năng lực lớn như vậy!"

Tô Sướng và Trương Húc không thể nào hiểu được chuyện này.

Cho dù những ông trùm trong giới thực phẩm trên thế giới này muốn mở rộng thị trường ở trong nước, cũng nên qua tìm mấy chương trình đã phát triển, không cần mạo hiểm đầu tư cho chương trình nhỏ ít được biết đến này.

Hơn nửa giờ, ba vị trí sản phẩm được chỉ định đều được đấu giá lên tới 46 triệu, do hai công ty thực phẩm nước ngoài và một công ty Lương Du trong nước thu được.

Nhan Từ tính sơ qua, chỉ riêng hai vị trí quảng cáo bình thường nhất này đã thu được gần hai trăm triệu!

Hạnh phúc tới quá bất ngờ làm cô hơi choáng váng, cảm giác không thật, như mộng như ảo.

Cuối cùng buổi đấu giá lại giống như bật chế độ hack vậy.

Một ghế đề cử App được video Penguin giành được với giá 52 triệu!

Quảng cáo độc quyền và lập ra quy định được Mercedes Yến Kinh giành được với giá hai trăm mười chín triệu, lập kỷ tục mời gọi đầu tư cho chương trình Game show.

Về phần ba vị trí đối tác cấp cao nhất và đối tác chính thức tổng cộng bán với giá 190 triệu, có thể nói là kiếm chậu đầy bát đầy.

Tổng số tiền đầu tư cao tới 650 triệu!

Đã là kỷ lục cao nhất trong Game show năm nay!

Bất kể là Nhan Từ hay người của truyền thông Thế Kỷ đều không dự đoán được sẽ là kết quả như vậy!

Quả thật còn muốn chấn động hơn cả sao Hỏa va chạm vào trái đất!

Cho dù trong lòng Nhan Từ kích động nhưng vẫn tỏ ra thản nhiên như không.

Dù sao mình là nhà sản xuất và đạo diễn của chương trình này, không thể khiến cho người khác cảm thấy mình không mấy trải đời.

"Buổi mời gọi đầu tư tiến hành đến bây giờ, tất cả vị trí quảng cáo đều đã đấu giá xong. Để chào đón các vị đã đến đây, chúng tôi còn chuẩn bị một bữa Buffet thịnh soạn để bày tỏ tấm lòng của mình."

Lúc buổi mời gọi đầu tư kết thúc, những người tham dự lần lượt rời đi.

Tô Sướng và Trương Húc phải mất một lúc lâu mới lấy lại tinh thần.

Một chương trình không có dữ liệu xếp hạng đã bán đấu giá các vị trí quảng cáo lên tới 650 triệu!

Đây rõ ràng là chuyện bọn họ mới nghe lần đầu.

"Phó giám đốc Tô, hay chúng ta về trước đi, nếu để cho Nhan Từ nhận ra sẽ không tốt." Trương Húc khẽ nói.

"Anh xem dáng vẻ đắc ý của cô ta kìa!" Tô Sướng mặt lạnh nói: "Chúng ta đi thôi!"

Cùng lúc đó, Nhan Từ đi tới bên cạnh Lâm Dật.

"Anh thật sự nói đúng rồi, hiệu quả quả thật bùng nổ." Nhan Từ khoa chân múa tay: "Còn tốt hơn em dự đoán nhiều."

"Có thể tại em chuẩn bị đầy đủ, cộng thêm chương trình có hình thức mới mẻ độc đáo, những nhà tài trợ phát hiện được giá trị ẩn trong đó."

Trên thực tế, có thể có thành tích như vậy cũng vượt quá dự đoán của Lâm Dật.

Ở trong ấn tượng của anh, có thể lấy được phí quảng cáo hai trăm triệu đã phải thắp hương rồi.

Như thế rất tốt, thoáng cái lấy được hơn sáu trăm triệu, trực tiếp cất cánh.

"Em cảm thấy không có khả năng lắm." Nhan Từ nhìn Lâm Dật với ánh mắt xem kỹ: “Em vẫn cảm thấy anh ngầm hỗ trợ."

"Sao có thể như vậy được? Người thẳng thắn như anh, nếu quả thật muốn hỗ trợ thì trực tiếp đập tiền, sao có thể làm những chuyện này."

Nhan Từ bĩu môi, cho rằng Lâm Dật nói cũng có lý, anh ta quả thật không phải là người quanh co lòng vòng.

"Chào Lâm tổng."

Trong lúc hai người nói chuyện, có người qua chào hỏi.

Lâm Dật còn có chút ấn tượng với người nói chuyện, hình như là đại biểu của Mỹ Đoàn.

"Tôi là tổng giám đốc Mỹ Đoàn, tôi là Lý Hạo Dương."

"Chào anh." Lâm Dật cũng đưa tay ra.

"Cảm ơn Lâm tổng cho chúng tôi có cơ hội đấu giá lần này, hi vọng sau này sẽ có cơ hội hợp tác, cũng chúc cho chương trình này quay tốt."

"Được, mượn lời chúc tốt lành của anh."

Lý Hạo Dương chào hỏi Lâm Dật, khách sáo vài câu rồi lịch sự rời đi.

Sau đó lại có không ít người qua chào hỏi, gần như đều là những doanh nghiệp vừa trúng thầu.

Hơn nữa mỗi người đều là một loạt đại biểu của doanh nghiệp lớn, giống như Penguin, Ali, ByteDance, Mercedes Yến Kinh, tất cả đều qua chào hỏi Lâm Dật.

Bọn họ nói không khác với Lý Hạo Dương, cảm ơn Lâm Dật cho bọn họ cơ hội quảng cáo lần này.

Thấy những người này đều nói chuyện cung kính khách sáo với Lâm Dật, Nhan Từ đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Buổi mời gọi đầu tư gây chấn động như vậy chẳng liên quan gì tới mình.

Tất cả đều là do Lâm Dật ngầm tác động.

Mặc dù anh không đứng ra giúp đỡ, nhưng những ông chủ thương nghiệp này biết tin, đều qua ủng hộ.

Bởi vì quảng cáo trong chương trình của mình lại tương đương với cho Lâm Dật thể diện.

Đều là đạo lí đối nhân xử thế.

Nhưng Lâm Dật lại không thừa nhận, bởi vì trong này truyền tới một chi tiết.

Chi tiết là nhà họ Vương hoàn toàn tiêu đời, nhà họ Lương đã quật khởi!

Mặc dù tập đoàn Lăng Vân đang phát triển mạnh, nhưng vẫn kém hơn so với những doanh nghiệp lớn như Penguin, Ali.

Nhưng bây giờ, bọn họ vì chút chuyện nhỏ như vậy lại đồng thời chạy tới đấu giá vị trí quảng cáo, rõ ràng là ngửi được biến động nhỏ của phía trên, cũng ý thức được quan hệ giữa mình và nhà họ Lương.

Bởi vì mình vốn không có thể diện lớn tới mức để những ông sếp lớn này tới đưa tiền.

"Anh xem, em đã nói gì." Nhan Từ nói: "Em đã nói, không thể nào là vì em, tất cả đều nể mặt anh mới tới thôi."

"Anh cũng không ngờ tới điều này, khứu giác của những người này quá bén nhạy."

"Dù nói thế nào cũng là nhờ có anh mới có thể có hiệu quả hôm nay." Nhan Từ nói:

"Anh muốn ăn gì cứ gọi, bữa hôm nay em mời, đừng khách sáo với em."

"Ra ngoài ăn cũng không cần thiết đâu, ở khách sạn ăn đi."

"Vậy cũng được, tùy em."

"Nhưng khách sạn quá ồn, không có không khí gì cả."

Nhan Từ chớp chớp mắt, quan sát Lâm Dật.

"Hay là thuê phòng Tổng Thống, gọi ít đồ qua ăn?"

"Em nghĩ rất hay, vừa bí mật riêng tư lại có thể giải quyết được vấn đề bữa trưa, hơn nữa còn vô cùng chân thành, không tệ, không tệ."

"Dừng, xem đức hạnh của anh kìa." Nhan Từ nói với gương mặt xinh đẹp:

"Anh qua đó trước, buổi mời gọi đầu tư vừa kết thúc, em còn có vài việc phải làm. Chờ em xong việc sẽ đi tìm anh."

"Được, em đi làm việc của em đi."

Nói xong chuyện chính, hai người tách ra.

Lâm Dật tới phòng Tổng Thống mà mình đặt quanh năm, Nhan Từ lại đi làm những chuyện khác.

Vào lúc này, Tiếu Lập Đông và Vu Phong đang đứng trước sân khấu cũng hiểu được chuyện gì xảy ra, trong lòng không ngừng than thở.

"Nhìn thấy chưa, đây chính là sức lực tư bản. Không làm gì, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay lại đều đi tới."

"Đây mới thật sự là nhân vật đứng trên đỉnh của kim tự tháp, hơn nữa anh ta còn trẻ như vậy, sau này chắc chắn còn có thể có phát triển mạnh hơn nữa, đúng là hâm mộ cũng không được!"

"Nếu không tại sao mọi người nói nghèo gây chuyện không người hỏi, giàu ở núi sâu cũng có bà con xa tới thăm. Đây chính là thực lực, chúng ta không bằng được."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1180.

Chương 1181. Tôi Muốn Hỏi Thăm Cô Về Một Vấn Đề Bí Mật Riêng Tư

Hơn bốn giờ chiều, Lâm Dật và Nhan Từ ra khỏi khách sạn.

Hai người đều lộ vẻ tinh thần sảng khoái, cũng không biết là ai làm ai.

Reng reng reng…

Trên đường đi đón Kỷ Khuynh Nhan đi làm về, Lâm Dật nhận được điện thoại do Khưu Vũ Lạc gọi tới.

"Có nhiệm vụ à?"

"Không phải là nhiệm vụ, là vài chuyện nội bộ." Khưu Vũ Lạc nói:

"Chuyện Vương Miện xin nghỉ việc ở lữ đoàn Trung Vệ, chắc cậu biết rồi chứ?"

"Tôi có biết, lúc trước Ninh Triệt có gọi điện thoại nói với tôi."

"Bây giờ đã có kết quả cụ thể, sau khi Vương Miện xin nghỉ việc, anh Lưu đề cử cậu làm tổ trưởng tổ một, các lãnh đạo khác cũng đã phê duyệt, cho nên cậu cần phải đến Yến Kinh để làm thủ tục giao nhận, bao giờ cậu rảnh?"

"Chuyện này cứ tùy tiện xử lý là được à, còn cần tôi tự mình đi qua một chuyến sao?"

"Dù gì cũng là bổ nhiệm quân sự hàng đầu. Theo quy định, cậu phải trình diện. Hơn nữa anh Lưu hình như còn có chuyện muốn nói với cậu, cho nên cậu cần phải qua một chuyến."

"Vậy cũng được, tôi là người rảnh rỗi, lúc nào cũng có thời gian."

"Ngày kia được không? Ngày mai cậu qua đây. Cậu thấy thu xếp như vậy có được không?"

"Được, chờ sáng mai tôi lên máy bay sẽ gọi điện thoại cho các cô."

"Được."

Lát sau, Lâm Dật đón được Kỷ Khuynh Nhan, hai người đi siêu thị mua đồ dùng hàng ngày, sau đó về nhà cùng nấu cơm, cuộc sống không quá dao động, bình lặng giống như nước hồ vậy.

Sáng hôm sau, Lâm Dật đi tới tập đoàn Lăng Vân, hỏi thăm về tình hình của công ty trong thời gian gần đây, đồng thời cũng quyết định chuyện du lịch nước ngoài.

Bọn họ quyết định địa điểm là ở Nhật, thời gian là trong năm ngày.

Về phần các chi tiết khác, Lâm Dật không quan tâm.

Bởi vì hôm qua anh đã nói cho Kỷ Khuynh Nhan biết, mình sắp qua Yến Kinh công tác, cho nên lúc sắp đi, Lâm Dật gửi WeChat cho Kỷ Khuynh Nhan, thông báo cho cô biết mình sắp đi.

Hơn sáu giờ chiều, máy bay hạ cánh xuống sân bay Yến Kinh.

Lâm Dật cũng đủ thể diện, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cùng qua đón anh.

Khưu Vũ Lạc mặc một chiếc váy dài, chân đi giày xăng-đan, cho dù gần ba mươi tuổi nhưng nhìn có cảm giác như còn sinh viên.

Trái lại Ninh Triệt gợi cảm hơn nhiều.

Áo ba lỗ, quần soóc bò, chân đi đôi AJ1 bắc Carolina, đi ở trên đường còn thu hút sự chú ý hơn cả Khưu Vũ Lạc.

"Hai người cùng tới đón tôi, thật sự làm cho tôi vừa mừng vừa lo."

"Khi chúng tôi đến Trung Hải, cậu cũng nhiệt tình chiêu đãi. Cậu đến Yến Kinh, chúng tôi tất nhiên không thể kém hơn được." Ninh Triệt nói:

"Chắc chắn rồi, nếu cậu muốn nói cảm ơn, cảm ơn một mình tôi là được rồi, bởi vì chỉ có tôi mới thật lòng tới đón cậu."

"Ồ? Cô làm sao? Chẳng lẽ cô tới đón người khác?" Lâm Dật liếc nhìn Khưu Vũ Lạc: “Trông cô ăn mặc trong sáng như vậy, chắc không phải đón bạn trai cũ chứ?"

"Cái gì gọi là tôi ăn mặc trong sáng, tôi vẫn luôn như vậy được chưa? " Khưu Vũ Lạc không mặn không nhạt nói:

"Tôi mới không giống người nào đó, mỗi ngày trang điểm lẳng lơ như vậy để dụ dỗ đàn ông."

"Tôi là lẳng lơ trực tiếp, cô mới là trong nóng ngoài lạnh, nói trắng ra là cùng một tính chất thôi."

Ninh Triệt nói mà không hề đỏ mặt:

"Hơn nữa, cô và bạn trai cô, ba ngày tranh cãi nhỏ, năm ngày tranh cãi lớn, tôi dùng gót chân nghĩ cũng biết hai người các ngươi chẳng thành đôi được, dây dưa nữa thì có ý nghĩa gì, còn không bằng như chị đây, tự do thoải mái hơn nhiều."

"Được rồi được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa." Lâm Dật nói:

"Chúng ta mau tìm một chỗ ăn cơm đi, tôi sắp chết đói rồi."

"Đi thôi, hôm nay ăn vịt nướng, tôi đã đặt chỗ trước cho cậu rồi."

"Được, tôi không kén chọn, có thể ăn no là được rồi."

Ninh Triệt lái một chiếc xe Mercedes Maybach, đây là cô cố ý mượn ba cô tới đón Lâm Dật.

Mà trên đường đi, Lâm Dật cũng biết nguyên nhân Khưu Vũ Lạc tới đón mình.

Cô cãi nhau với bạn trai cho nên mới đi cùng Ninh Triệt tới đón Lâm Dật.

Khi ba người Ninh Triệt lái xe tới Toàn Tụ Đức, mới phát hiện Đào Thành đã ở đây, cũng đã gọi món trước.

Bọn họ đến là có thể ăn, không cần chờ.

"Tôi có cơ hội từ chối chuyện làm tổ trưởng không?"

Lâm Dật vừa ăn vịt nướng vừa nói, nó vẫn khó ăn như trước.

"Người khác tranh cướp tới vỡ đầu để làm chuyện này, sao cậu lại không có hứng thú chứ?" Đào Thành hỏi.

"Tôi cảm thấy bắt cá vẫn tương đối thoải mái hơn." Lâm Dật nói: "Xảy ra chuyện còn có người khác chống đỡ giúp, thật tốt."

Khưu Vũ Lạc trừng mắt nhìn Lâm Dật: “Cậu đừng nghĩ tới chuyện từ chối nữa. Anh Lưu đã cố gắng hết sức đề cử cậu lên chức, nếu cậu ném đấy không làm, anh ấy chắc hẳn sẽ chém chết cậu."

"Còn không à? Cậu xem như là người thăng chức nhanh nhất trong lữ đoàn Trung Vệ từ trước tới nay, chỉ cần biểu hiện tốt một chút, hình của cậu lại có thể được xuất hiện ở trên tường của lữ đoàn Trung Vệ." Đào Thành nói.

"Đừng, đừng, đừng, tôi mới hơn hai mươi tuổi, còn không muốn lên tường liệt sĩ."

Reng reng reng…

Vào lúc này, điện thoại của Khưu Vũ Lạc đổ chuông, là bạn trai cô ta gọi điện thoại tới.

Thấy tên người hiện ra trên màn hình, Khưu Vũ Lạc không nhận, trực tiếp cúp máy.

Nhưng bên kia rất nhanh đã gọi tới lần thứ hai.

Lần này Khưu Vũ Lạc tuyệt tình hơn, trực tiếp tắt máy, không cho anh ta chút cơ hội nào.

"Cãi nhau thì cãi nhau nhưng cô vẫn nên nghe máy." Ninh Triệt nói.

"Kệ anh ta, chúng ta ăn cơm trước đi. " Khưu Vũ Lạc vừa ăn vừa nói.

"Tôi nhìn hai người cũng thấy mệt. Đây cũng là nguyên nhân bà đây không muốn yêu đương."

Ninh Triệt nói xong, nhìn Lâm Dật: “Cậu một mình có tới bốn người, không mệt sao?"

"Không mệt, tôi là máy móc tự động hoá, không phải là các cô cũng vậy sao?"

"Hả? Máy móc tự động hoá à?" Ba người Ninh Triệt đều không hiểu Lâm Dật nói có ý gì.

"Chính là bớt việc, không có ý xấu như vậy đâu."

Đào Thành lặng lẽ ăn, lặng lẽ chảy nước mắt hâm mộ.

"Lâm Dật, tôi có chút chuyện riêng tư muốn hỏi cậu?" Ninh Triệt hỏi với vẻ thần bí.

Lâm Dật liếc nhìn Ninh Triệt: “Chị mắc bệnh phụ khoa? Bị ngứa à?"

"Tôi không phải là Vũ Lạc, ngay cả bạn trai còn không có, sao mắc bệnh phụ khoa được."

Ánh mắt của Lâm Dật và Đào Thành đồng thời nhìn sang Khưu Vũ Lạc.

Lâm Dật thả miếng thịt vịt trên tay xuống, lau tay: “Vừa lúc trong phòng không có người ngoài, cô cởi quần ra cho tôi xem thử. Bệnh phụ khoa nên trị sớm, nếu không sẽ thành vấn đề lớn đấy."

Khưu Vũ Lạc vừa xấu hổ lại vừa lúng túng: “Lăn, bà đây không có bệnh!"

"Có gì phải ngượng chứ? Ở trước mặt các bác sĩ chuyên nghiệp như chúng tôi, cô chỉ là một đống bộ phận mà thôi." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa, với sắc đẹp và dáng người như cô, tôi cũng không care, yên tâm, cởi đi."

"Cút cút cút, có tin tôi một dao chém chết cậu không?"

Khưu Vũ Lạc mắng một trận giống như người đàn bà chanh chua, lại nhéo Ninh Triệt.

"Bà đây rửa mỗi ngày, hàng năm đều kiểm tra sức khỏe, sao có thể có bệnh được!"

"Tôi chưa nói cô có bệnh mà? Đây là bản thân các người kéo vào đấy chứ."

"Bớt nói nhảm thôi, trở lại đề tài vừa rồi!"

Ninh Triệt trêu Khưu Vũ Lạc xong, nghiêm mặt nhìn Lâm Dật hỏi:

"Cậu ăn ngay nói thật đi, có phải Vương Miện rời đi có liên quan tới cậu không?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1181.

Chương 1182. Anh Có Tin Chúng Tôi Chỉ Là Quan Hệ Nam Nữ Thuần Khiết Không

“Lời này là có ý gì, làm như là tôi dùng thủ đoạn để đuổi anh ta đi không bằng.” Lâm Dật nói:

“Tôi không giống với các người, không có hứng thú đối với việc thăng chức tại lữ đoàn Trung Vệ.”

“Nhưng vấn đề là, Vương gia, Hàn gia và Triệu gia cùng liên hợp tố cáo chuyện của cậu, trước đó còn làm cho sôi sùng sục lên. Lưu lão đại còn cố ý triệu tập chúng tôi mở cuộc họp, nói không thể để lộ chuyện liên quan tới cậu. Tôi luôn cảm thấy, việc này có chút kỳ quặc.”

“Đừng nghĩ đâu cũng là âm mưu như vậy.” Lâm Dật nhấp một ngụm trà, sau đó lại lấy một miếng bánh cuốn, “Tôi đánh người của Hàn gia và Triệu gia, bọn họ tức không nhịn nổi nên mới liên hợp với Vương gia tố cáo chuyện của tôi tại Mỹ. Sau khi chuyện này được đưa ra ánh sáng, quốc gia đương nhiên sẽ để ý đến bọn họ rồi.”

Bọn người Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đột nhiên hiểu ra, nếu như nhìn như vậy, mọi chuyện liền trở nên hợp tình hợp lý.

Về chuyện này, Lâm Dật cảm thấy cũng không có gì cần giấu diếm bọn họ cả.

Bọn họ đều là con nhà giàu tại Yến Kinh, cho dù mình không nói, cũng có thể đoán được tám chín phần.

Nhưng chuyện liên quan tới Vương Miện từ chức, còn có nguyên nhân sâu xa hơn, đó chính là Lục Bắc Thần.

Vương gia ngã xuống, trong chuyện này còn có một tay của Lục gia. Vương Miện không ngốc, đương nhiên sẽ không ở lại lữ đoàn Trung Vệ.

“Thật sự là đáng tiếc.” Đào Thành bất giác cảm thán một câu, “Ngoài cậu ra thì Vương Miện là người có thiên phú tốt nhất trong lữ đoàn Trung Vệ. Qua mấy năm nữa, khi mà hai người các người đều trưởng thành, tương lai của lữ đoàn Trung Vệ nhất định có thể như mặt trời giữa trưa.”

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều không phát biểu ý kiến.

Đây là cục diện đấu đá quyền lực, đối với loại người tâm tính nhàn vân dã hạc giống như Lâm Dật thì cậu ấy còn ước gì tất cả mọi người đều trâu bò hơn mình, như vậy mới có thể dễ dàng mò cá.

Nhưng Vương Miện lại không nghĩ như vậy, từ sau lễ thành nhân năm 18 tuổi thì anh thường được đi cùng với danh xưng thái tử gia Yến Kinh.

Tuy Vương gia rất lợi hại, nhưng anh ta cũng không chịu thua kém, trên mỗi một phương diện đều mạnh hơn so với người cùng tuổi một khoảng lớn.

Cho nên thứ anh ta muốn chính là nhìn xuống tất cả mọi người!

Sự kiêu ngạo của anh ta, không cho phép có người ngồi trên đầu mình, thậm chí là ngang hàng cũng không được!

Hơn nữa, trong lòng của anh ta đã sớm xem Lâm Dật là kẻ thù giả tưởng, cộng với việc Vương gia tố cáo Lâm Dật bị lộ, anh ta càng không có khả năng ở lại lữ đoàn Trung Vệ.

“Đợi ngày mai lúc gặp mặt, các người nên thu cái tính tình nóng nảy của mình lại một chút, đừng nháo thành chuyện không vui.”

“A? Vương Miện cũng sẽ đi sao?”

“Đương nhiên, đây là truyền thống của lữ đoàn Trung Vệ, đội trưởng cũ phải đích thân bàn giao cho người mới.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Các người lúc đó cũng sẽ như vậy?”

“Hai người không có việc gì chứ.”

“Đây cũng chẳng phải là kết thúc, nếu các người không giao tiếp trước mặt thì tôi cũng không muốn làm thiêu thân đâu.”

Khưu Vũ Lạc liếc mắt, “Chúng tôi được đưa đề bạt là bởi vì người trước đã hy sinh, chẳng lẽ cậu muốn chúng tôi giao tiếp với quỷ sao.”

“Đừng, đừng, cô đừng mang tôi theo. Tôi là người rất rất trọng tình nghĩa, trong đêm được đề bạt làm tổ trưởng, tôi đã tìm đến ngã tư đường, hóa vàng mã cho anh Xuyên rồi, không vong ân phụ nghĩa giống như cô.”

Lâm Dật:…

Thao tác cợt nhả của đám người đi ra từ lữ đoàn Trung Vệ đúng là người này nhiều hơn người kia, đầu óc cũng linh hoạt hơn so với người bình thường.

Cùm cụp _ _

Ngay lúc hai người đang tranh cãi, cửa phòng bao bị đẩy ra.

Ba người xông vào từ bên ngoài, hầm hầm đứng tại cửa ra vào, như là Kim Cang đang trừng mắt vậy

Lâm Dật:???

Chế trượng này xuất hiện từ đâu vậy?

Đi nhầm phòng sao?

Cho dù là thật sự đi nhầm, cũng không đến mức mang theo vẻ mặt này chứ?

Tôi đoạt phụ nữ của anh à?

“Các người tới đây làm gì!”

Khưu Vũ Lạc đứng lên, bởi vì người đứng ở phía trước là bạn trai của cô, Tần Nghiêm Lĩnh!

Nếu xét theo quan hệ huyết thống thì xem như là anh họ của Lâm Dật.

Nhưng bây giờ, hai người đều không biết đến mối quan hệ này.

“Anh còn muốn hỏi em đây!”

Tần Nghiêm Lĩnh chỉ vào Lâm Dật, nói: “Anh đã gọi điện thoại cho em nhiều lần, em thế mà lại đi ăn cơm cùng với anh ta!”

Lâm Dật:???

Tôi mẹ nó ăn bữa vịt nướng mà cũng có thể trúng đạn sao?

Bạn gái của anh còn chưa tới mức để tôi phải thông đồng đâu!

“Trước đó lúc chúng em đi Trung Hải là do cậu ấy tiếp đãi, hiện tại cậu ấy tới đây, em tiếp đãi một chút thì có vấn đề gì sao?”

“Giữa các người không phải từng có thù oán sao? Sao giờ lại tiếp đãi nhau rồi?!”

Tần Nghiêm Lĩnh lên cơn giận dữ, “Anh thấy em hôm nay là cố ý cãi nhau với anh, sau đó đi đón anh ta đúng không!”

Ninh Triệt:???

Suy luận này có vẻ như cũng hợp logic.

Chẳng lẽ đôi cẩu nam nữ này, lại minh tu sạn đạo, ám độ trần thương sau lưng mình?

Đã sớm thông đồng với nhau rồi sao?

Lâm Dật lớn lên đẹp trai như vậy, trình độ còn cao, mà Khưu Vũ Lạc lại là điển hình cho sự nhàm chán.

Hình như thật sự có khả năng này.

Tê ~~

Dưa này thật là lớn nha.

“Tần Nghiêm Lĩnh, em thấy anh đang cố tình gây sự!”

Tính tình của Khưu Vũ Lạc vốn đã nóng nảy, do đó lập tức không nhịn nổi sự châm chọc của Tần Nghiêm Lĩnh.

“Anh cố tình gây sự sao?” Tần Nghiêm Lĩnh hừ lạnh một tiếng,

“Người nói câu này hẳn là anh mới đúng. Anh thấy em vì để đi đón anh ta mà cố ý cãi nhau với anh, sau đó còn tắt di động. Em nghĩ như vậy thì anh sẽ không tìm được em sao!”

“Đúng vậy, giữa hai chúng tôi có chuyện đó, may mà anh đến sớm, nếu muộn một chút thì hai chúng tôi đã đi thuê phòng rồi. Nói vậy anh hài lòng rồi chứ!”

Lâm Dật:…

“Vậy nếu như tôi nói, quan hệ giữa hai chúng tôi là quan hệ nam nữ thuần khiết, anh sẽ tin sao?”

“Có quỷ mới tin anh!”

Tần Nghiêm Lĩnh lên cơn giận dữ, không thể nhịn được nữa, lập tức xông tới bàn ăn!

Thân thủ của Ninh Triệt và Đào Thành rất nhanh nhẹn, đã kịp nhận ra trước khi anh ta động thủ do đó liền lui sang một bên, quần áo vừa mua cũng tránh được một kiếp.

Tiếng vang trong phòng khách, quấy nhiễu đến những người khác trên tầng ba.

Ngoài nhân viên phục vụ nơi này, những người ăn cơm ở gian phòng khác đều đi ra xem náo nhiệt.

Tại nơi như Yến Kinh, chính là không bao giờ thiếu những người xem náo nhiệt như này.

“Tiên sinh, ngài bớt giận, có lời gì cứ từ từ nói, nơi này có rất nhiều du khách từ nơi khác tới, nếu như đánh nhau, sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt.” Nhân viên phục vụ nói.

“Cút sang một bên, ở đây không có chuyện của cô!”

Đối mặt với Tần Nghiêm Lĩnh hung thần ác sát, nữ phục vụ lập tức lui về phía sau hai bước, đứng trước mặt quản lý đại sảnh.

“Mã quản lý, việc này nên xử lý thế nào đây.”

“Đoán chừng những người này đều là phú nhị đại Yến Kinh, chúng ta không quản được, vẫn nên báo cảnh sát đi.”

“Không cần báo cảnh sát đâu!” Tần Nghiêm Lĩnh nói:

“Các người đều đứng ra xa một chút, chờ sau khi tôi xử lý xong chuyện bên này, sẽ dựa theo giá gốc để bồi thường cho các người.”

Người xem náo nhiệt đều nhìn nhau, phát hiện dưa này đúng thật là lớn.

“Tôi vừa mới nghe loáng thoáng được một chút, là anh chàng đẹp trai kia ngủ với bạn gái của anh ta, cho nên mới tức giận như vậy.”

“Là bạn gái anh ta tự nguyện ngủ cùng người ta, giáo huấn nhà trai người ta thì được cái gì chứ.” Một người phụ nữ trung niên nói:

“Anh chàng kia đẹp trai như vậy, nếu như đánh hỏng gương mặt kia thì thật là đáng tiếc a.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1182.

Chương 1183. Anh Ta Là Người Tần Gia Sao?

Tiếng nghị luận của người khác khiến cho Tần Nghiêm Lĩnh càng thêm tức giận, toàn thân như bốc lên ngọn lửa màu xanh lục.

“Anh Tần, còn phí lời như vậy làm gì, đánh cho anh ta một trận là được!”

Lâm Dật gãi đầu một cái, “Đừng xúc động, như vậy đối với người nào cũng đều không tốt.”

“Tôi cũng khuyên các người bình tĩnh một chút.” Ninh Triệt cười híp mắt nói: “Lâm Dật dám làm ra chuyện như vậy, đương nhiên là có nắm chắc.”

Lâm Dật:???

Con mẹ nó cô không cần thêm dầu vào lửa có được không?

“Mẹ nó, tôi sẽ không tha cho anh!”

Ninh Triệt giống như một cái bật lửa, châm vào thùng thuốc súng là Tần Nghiêm Lĩnh. Anh ta xông về phía Lâm Dật như một con chó điên.

Là con thứ của Tần gia, trình độ và thiên phú của Tần Nghiêm Lĩnh đương nhiên là không cần nhiều lời.

Nếu như không phải bị thương trong một lần hành động, anh ta cũng là nhân vật cấp bậc tổ trưởng.

Tần Nghiêm Lĩnh động thủ, hai người phía sau hắn cũng cùng động thủ.

Bọn họ đã từng là thành viên của tổ một, cũng bị thương như Tần Nghiêm Lĩnh, sau đó cùng nhau xuất ngũ.

Cộng với việc gia tộc bọn họ cũng thường tới lui trong chuyện làm ăn và quyền lực, cho nên quan hệ vô cùng tốt, đương nhiên sẽ không đứng nhìn anh em tốt chiến đấu một mình được.

“Các người!”

Khưu Vũ Lạc vừa muốn nói chuyện, thì bị Ninh Triệt kéo sang một bên, nhỏ giọng nói:

“Nghe lời khuyên của chị, hai người các người không thích hợp, nhân cơ hội này mà tách ra cũng rất tốt.”

Cho dù hai người ở một chỗ luôn làm tổn thương lẫn nhau, nhưng trong lòng của mỗi người thì đối phương đều chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng.

Cho nên trong lòng Ninh Triệt càng chờ mong hai người tách ra.

Lấy tính cách của Khưu Vũ Lạc, cần phải tìm một nam sinh yếu thế một chút, ví dụ như Đào Thành, chứ không phải là người ham việc lớn, một chút lại không vừa lòng như Tần Nghiêm Lĩnh.

Nếu không vừa rồi cô cũng sẽ không thêm mắm thêm muối.

Cũng đúng lúc này, ba người Tần Nghiêm Lĩnh xông tới trước mặt Lâm Dật.

Tần Nghiêm Lĩnh đá một cú đá nghiêng về phía Lâm Dật.

Nhưng loại trình độ này trước mặt Lâm Dật lại chẳng là gì cả.

Anh chỉ cảm thấy có chút ngoài ý muốn, Tần Nghiêm Lĩnh vậy mà cũng là cấp D, thiên phú đúng là rất được.

Ầm!

Công kích của Tần Nghiêm Lĩnh đánh tới, Lâm Dật dùng khuỷu tay nhẹ nhàng chặn công kích của anh ta, sau đó đẩy anh ta sang một bên.

Cũng vào lúc này, hai tên đồng bọn của Tần Nghiêm Lĩnh cũng xông lên.

Nhưng trình độ của bọn họ còn kém xa Tần Nghiêm Lĩnh, chỉ có cấp E.

So với Lâm Dật thì trình độ của bọn họ không khác gì người bình thường.

Hô thông!

Lâm Dật nắm chặt thời cơ, mạnh mẽ đá vào một bên người anh ta. Anh ta lập tức bay ngược ra ngoài, đụng nát lan can ngoài cửa.

Những người khác không ai may mắn thoát khỏi nạn cả!

Sau khi tấn công, anh bắt lấy tay phải của anh ta, sau đó khóa như khóa rồng, vặn một cái, sau đó bỗng nhiên kéo về phía sau một phát.

Răng rắc!

Cơn đau từ việc trật khớp khiến anh ta lập tức mất đi năng lực chiến đấu, đau lăn lộn trên mặt đất, làm thế nào cũng không đứng dậy nổi!

Không đến mười giây đồng hồ, trong ba người chỉ có Tần Nghiêm Lĩnh là có thể đứng lên!

“Mẹ nó!”

Hai tên đồng bạn bị đánh ngã, Tần Nghiêm Lĩnh chẳng những không sợ hãi, mà thanh thế lại càng thêm uy mãnh, gân xanh trên trán đều nhìn thấy rõ ràng!

Nhưng ở trước mặt Lâm Dật cũng chỉ là chuyện phí công!

Thực lực giữa hai người có chênh lệch, không phải chỉ cần dựa vào những thứ này là có thể bù đắp!

Tần Nghiêm Lĩnh đột nhiên ra quyền, tựa như dồn hết lực lượng toàn thân vào nắm tay này vậy.

Lâm Dật không né tránh, lấy phương thức giống như vậy để nghênh đón!

Ầm!

Quyền cước của hai người giao nhau giữa không trung, Tần Nghiêm Lĩnh chỉ giữ vững được một giây đồng hồ, sau đó liền ngã xuống đất không dậy nổi.

Thấy cảnh này, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều âm thầm kinh ngạc.

Bọn họ biết rõ trình độ của Tần Nghiêm Lĩnh, anh ta vốn nổi danh về sức lực lớn, am hiểu nhất chính là Kim Cang Quyền!

Nhưng vừa rồi, anh ta vậy mà lại bại bởi Lâm Dật trên phương diện này, hơn nữa còn bị đánh bại hoàn toàn bằng phương thức đó!

Chuyện này có thể nói là đánh chết dã tâm của con người, chỉ một chiêu liền có thể đánh nát tất cả kiêu ngạo của anh ta!

Lâm Dật phủi bụi trên người.

“Trình độ của các người đúng là không được, trở về luyện thêm đi.”

Nói xong, Lâm Dật chậm rãi đi đến bên người Tần Nghiêm Lĩnh, nhìn xuống anh ta từ trên cao, loại cảm giác kia khỏi phải nói là có bao nhiêu nhục nhã.

Say khi Lâm Dật đi, Đào Thành lắc đầu, cũng đi ra ngoài theo anh.

Mình chỉ là một người trong suốt, không có tư cách nhúng tay vào chuyện giữa bọn họ, rời đi là lựa chọn tốt nhất.

Lúc này, giữa gian phòng hỗn độn chỉ còn lại Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt.

“Việc đã đến nước này, muốn vãn hồi đã chuyện không thể nào, chia tay đi.”

Hô ~~

Khưu Vũ Lạc hít sâu một hơi, cô đã nghiêm túc suy nghĩ về mối quan hệ của mình và Tần Nghiêm Lĩnh từ rất lâu trước đó.

Tính cách của hai người đều quá mạnh mẽ, trên cơ bản là ba ngày một trận cãi nhau nhỏ, năm ngày một trận lớn, khiến cho tình cảm giữa hai người dần dần nhạt đi.

Mà cái hít thở này dường như là sự tạm biệt của cô đối với những chuyện đã qua.

Kết thúc thì kết thúc đi.

Giữa hai người quả thực không thích hợp.

Sau vài giây đồng hồ điều chỉnh, Ninh Triệt và Khưu Vũ Lạc một trước một sau đi ra ngoài.

Nhưng Khưu Vũ Lạc không tiêu sái rời đi, mà cúi xuống đỡ Tần Nghiêm Lĩnh lên, nhàn nhạt nói:

“Tôi và Lâm Dật chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường, vừa rồi tôi nói như vậy, là vì tức giận anh mà thôi. Khưu Vũ Lạc tôi không phải là người tùy tiện như vậy.”

“Anh biết...”

Tần Nghiêm Lĩnh nói còn chưa xong đã bị Khưu Vũ Lạc đánh gãy.

“Nhưng tôi cảm thấy, cho dù không có chuyện ngày hôm nay thì quan hệ giữa chúng ta cũng không có cách nào để tiếp tục nữa, quả thực không rất thích hợp. Anh nên tìm một người thích hợp với bản thân hơn, lời nói cũng chỉ đến đây thôi, kết thúc vui vẻ, hi vọng anh có thể gặp được người tốt hơn tôi.”

“Không phải bởi vì anh ta nên em mới nói như vậy đó chứ!” Tần Nghiêm Lĩnh trợn mắt nghiến răng chất vấn.

“Tôi đã nói rồi, việc này không liên quan đến Lâm Dật, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, anh không nên nói lung tung.”

Nói xong lời muốn nói, Khưu Vũ Lạc rời khỏi gian phòng, đi ra khỏi Toàn Tụ Đức cùng với Ninh Triệt đang chờ ở bên ngoài.

Hai mắt Tần Nghiêm Lĩnh trở nên vô thần, bởi vì cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ tới mình và Khưu Vũ Lạc lại đi tới bước đường này.

“Mẹ nó!”

Tần Nghiêm Lĩnh không khống chế nổi lửa giận trong lòng, anh ta thấy, nếu như không có Lâm Dật thì mình và Khưu Vũ Lạc sẽ không chia tay!

…

Cùng lúc đó, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đi ra khỏi Toàn Tụ Đức, hội hợp với Lâm Dật và Đào Thành.

“Con bà nó, sớm biết ăn bữa cơm còn phải giúp các người đỡ đạn, lão tử tuyệt đối sẽ không tới.”

“Coi như là làm việc tốt đi, với lại Khưu tổ trưởng danh tiếng lẫy lừng của chúng tôi còn muốn hẹn cậu đi thuê phòng kìa. Đây là chuyện tốt, trong này cậu chắc chắn sẽ không lỗ, người khác muốn còn không có cơ hội đây.”

“Cô đừng nói bậy, đừng có mà nói xấu thanh danh của tôi.”

“Thật ra con người lão Tần cũng rất được, chỉ là hơi thẳng thắn một chút.” Đào Thành phụ họa.

“Mấy người Tần gia bọn họ đều là cái đức hạnh này, nguyên một đám lúc nào cũng cao ngạo, đến giờ mà vẫn còn giữ cảm giác ưu việt lúc trước, hôm nay bị chút giáo huấn cũng là chuyện tốt.” Ninh Triệt phun tào.

“Chờ một chút, cô nói anh ta là người Tần gia sao?” Lâm Dật nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1183.

Chương 1184. Trò Chuyện Video

“Hả? Sao thế? Việc này có gì đáng chú ý sao?” Ninh Triệt cảm thấy tò mò:

“Chẳng lẽ cậu không biết bạn trai trước của cô ấy tên là Tần Nghiêm Lĩnh, là người Tần gia sao?”

“Tôi cũng không thầm mến cô ấy, chú ý những chuyện này làm gì.”

“Cô ấy không phải nói là sẽ cho cậu ngủ miễn phí rồi sao, chẳng lẽ cậu còn không có suy nghĩ gì? Cậu cũng quá kén chọn rồi.”

“Quá nhỏ, không phải gu của tôi.”

Khưu Vũ Lạc liếc mắt, đã không còn tâm trạng quan tâm đến mấy lời nói nhảm của hai người nữa.

“Bạn trai cũ của cô ấy tên là Tần Nghiêm Lĩnh, là người Tần gia Yến Kinh.” Ninh Triệt nói:

“Bọn họ vốn dĩ đã từng rất mạnh, hiện tại đã hiu quạnh, nhưng người nhà bọn họ vẫn luôn cho là mình thanh cao, tôi cũng không mong gặp mặt bọn họ.”

“Thì ra là như vậy.”

“Cậu hình như rất quan tâm tới chuyện này, thế nào? Có suy nghĩ gì sao?”

“Đừng đùa nữa, tôi có đến mức đói bụng ăn quàng như vậy sao?”

“Ha ha, tôi chính là thích những người phàm tục như cậu, cup D này của tôi vẫn là thứ mà cậu thích nhất đi.”

“Không phải vậy sao.”

“Đi thôi, tới Đại bảo kiếm.” Ninh Triệt nói:

“Hôm nay chị đây cao hứng, sẽ để cho cậu nhìn một chút cái gì gọi là hào hùng mãnh liệt, trùng trùng điệp điệp.”

Lâm Dật không nghĩ tới, Ninh Triệt cũng có sở thích này. Hai người xem như rất ăn nhịp với nhau, đem hành trình hộp đêm ban đầu đổi thành tắm đại bảo kiếm.

Mà nơi bọn họ đi đương nhiên là suối nước nóng Thủy Khỏa xa hoa nhất Yến Kinh.

Chỉ là lần này, không có Lương Nhược Hư theo nên không có đãi ngộ thu xếp trước.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Dật lấy ra năm tấm thẻ đỉnh cấp, Ninh Triệt phát hiện, Lâm Dật cũng là người trong nghề.

Mà trong quá trình tắm, Lâm Dật cũng được thể nghiệm cái gì gọi là hùng đào mãnh liệt, trùng trùng điệp điệp.

“Vũ Lạc, sao cô không nói gì vậy, hối hận vì chia tay sao?”

“Không phải vậy, chỉ là đột nhiên thay đổi thân phận, cần thích ứng một chút.” Khưu Vũ Lạc nói rất thoải mái: “Dù sao cũng đã ở chung với nhau nhiều năm.”

“Các người đây gọi là chia tay vui vẻ, tin chị đi không sai đâu.” Ninh Triệt nói:

“Một tên Tần Nghiêm Lĩnh mà cô còn không giải quyết được, sau này nếu gả đi, người Tần gia bảo thủ như vậy, khẳng định đủ một hồ cho cô uống.”

“Tôi biết, tôi cũng đã từng cân nhắc về những vấn đề này.” Khưu Vũ Lạc nói:

“Hai chúng tôi hình như ngoài việc tuổi tác phù hợp ra thì những chỗ khác đều không xứng đôi.”

“Cô có thể nghĩ như vậy thì tôi an tâm rồi, cho nên mấy thứ như bạn trai này, không cần cũng được, anh ta sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của cô.” Ninh Triệt nói:

“Cho nên mới nói, cô nên học theo tôi, làm một người phụ nữ giống như kính sát tròng.”

“Hả? Có ý gì?”

“Có nhu cầu thì chơi một ngày, cảm giác cũng không tệ lắm thì chơi một tháng, nếu như gặp được người thích hợp về mọi mặt thì chơi một năm, như vậy lúc nào cũng có khẩu vị mới.”

“Thôi đi, tôi mới không giống như cô đâu.”

Sau khi tắm xong, bốn người đi đến phòng mát xa, Lâm Dật không có tâm trạng tham gia vào câu chuyện của bọn họ, anh cầm điện thoại di động nói chuyện với Kỷ Khuynh Nhan.

Vừa mát xa vừa dỗ cô ấy ngủ.

Hơn mười giờ đêm, mấy người rời khỏi suối nước nóng Thủy Khỏa.

Khưu Vũ Lạc và Đào Thành trở về nhà, Ninh Triệt sắp xếp cho Lâm Dật một phòng ở Bàn Cổ Thất Tinh, mình thì đi OT, chuẩn bị đi điên cuồng một hồi.

Sau khi sắp xếp cẩn thận, Lâm Dật nằm ở trên giường, loay hoay với điện thoại di động.

Anh vốn muốn gọi điện cho Thẩm Thục Nghi, nhưng đã trễ thế như vậy, cho dù bà ấy đã ngủ hay chưa thì gọi điện thoại lúc này hình như cũng không tốt lắm.

Cho nên anh dứt khoát gọi cho Lương Nhược Hư.

Sau khi vang lên vài tiếng, điện thoại rất nhanh đã được kết nối.

Nhưng Lâm Dật còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy giọng nói hưng phấn của Lương Nhược Hư.

“Làm sao anh biết em muốn gọi cho anh vậy.”

Hả?

Đối mặt với vấn đề này, đối với Lâm Dật mà nói cơ bản đều là tiêu đề phụ.

“Anh bỗng nhiên cảm thấy tim đập rộn lên, đoán là người nào đó đang nhớ anh, cho nên mới gọi điện thoại cho em.”

“Thôi đi, em không tin đâu, anh đừng có mà gạt người.”

“Em có thể không tin, nhưng mà anh thật sự cảm thấy vậy.” Lâm Dật nói:

“Muộn như vậy rồi còn gọi điện thoại cho em, chắc chắn là có chuyện đúng không.”

“Đương nhiên rồi.” Lương Nhược Hư cao hứng nói:

“Cho anh một cơ hội, đoán xem là chuyện gì?”

Ừm ừm...

Lâm Dật suy tư vài giây đồng hồ, Lương Nhược Hư là người có kinh nghiệm phong phú, nếu như là chuyện bình thường sẽ không thể khiến cho tâm trạng của cô ấy lên xuống như thế được.

Cộng với việc Vương gia hiu quạnh, Lương gia quật khởi, cho nên đáp án đã rõ ràng.

“Thăng chức rồi sao?”

“Hả? Làm sao mà anh biết? Mẹ em nói cho anh sao?”

“Thao, em sẽ không bị điều đến Yến Kinh đó chứ?”

“Anh kích động như vậy làm gì, đây không phải là chuyện tốt sao.”

“Chuyện tốt cái lông a, nếu như em đến Yến Kinh thì lão tử sẽ thua lỗ.”

“Thôi đi, nhìn đức hạnh kia của anh kìa, xem ra cũng không có suy nghĩ gì tốt.”

Nói thì nói như thế, nhưng trong lòng Lương Nhược Hư lại cảm thấy ấm áp.

Có một số lời tâm tình không phải cứ phải dùng giọng nói ôn nhu để nói mới có thể say lòng người.

Giống như Lâm Dật đây cũng rất chân thực.

“Đừng nói nhảm nữa, em nói cho anh biết trước, em bị điều đến nơi nào.”

“Yên tâm đi, vẫn ở Trung Hải.”

“Vẫn ở Trung Hải sao?” Lâm Dật nói:

“Em đã ngồi đến chức vụ này rồi, nếu như lại thăng chức thì

Trung Hải hẳn là không chứa nổi em mới đúng.”

“Không chỉ có Trung Hải không chứa được em, mà Yến Kinh cũng không chứa được em.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tuổi em còn rất trẻ.” Lương Nhược Hư nói:

“Dù sao cũng phải đến 35 tuổi em mới có tư cách bước vào cánh cửa quản lý trung tâm Yến Kinh, hiện tại còn không phải lúc, trong nhà cũng sẽ không sắp xếp như vậy.”

“Vậy bây giờ thì sao, sắp xếp cho em chức vụ gì?”

“Phó bí thư.”

“Ừm... Xét theo cấp bậc hành chính thì hẳn là ngang bằng đúng không.”

“Đúng là ngang bằng, nhưng cách quản lý của hai chức vụ này lại không giống nhau. Chờ khi em đủ tuổi, được phù chính, thì cấp bậc hành chính sẽ khác, hơn nữa còn có thể kiêm nhiệm chức vụ bên Yến Kinh.” Lương Nhược Hư nói:

“Tổng kết lại, em vốn dĩ phải đi lối rẽ, tuy con đường rộng lớn nhưng không sáng ngời như bây giờ, hiểu ý em không?”

“Anh hiểu.” Lâm Dật nói: “Hiện tại đã đi đến quỹ đạo chính, việc còn lại chính là cắm đầu xây dựng sự nghiệp.”

“Cũng không tính là ngốc, đáng để khen ngợi.” Lương Nhược Hư cười hì hì nói:

“Dựa vào sự khác biệt của chức vị hiện tại, nếu như chỗ các anh lại có thành quả nghiên cứu, thì nhớ cho em một phần công lao đó.”

“Cho cái rắm, nếu như anh đem hết chiến tích cho em, nói không chừng sẽ sớm đưa em đến Yến Kinh, cho nên em đừng nghĩ đến chuyện công lao nữa, thành thật ở lại Trung Hải đi.”

“Con người anh sao lại vậy, không thể nhìn người khác sống tốt sao.”

“Anh cứ như vậy đấy thì sao.”

“Thôi đi, hôm nay tâm trạng của em tốt, lười quan tâm đến anh.” Lương Nhược Hư ngạo kiều:

“Được rồi, chuyện tốt đã chia sẻ xong cho anh, em muốn đi tắm rửa, tạm...”

“Hả?”

Lương Nhược Hư cầm điện thoại di động sửng sốt một chút, còn chưa kịp nói tạm biệt, sao lại cúp điện thoại rồi?

Người gì vậy chứ?

Ong ong ong _ _

Nhưng rất nhanh, wechat của Lương Nhược Hư vang lên, là Lâm Dật gọi video tới.

“Vừa rồi không nói cho xong, còn gọi video làm gì? Có việc gì sao?”

“Em không phải em nói mình muốn đi tắm sao, anh sợ hơi nước ảnh hưởng đến tín hiệu cuộc trò chuyện, nên mới gọi video, như vậy sẽ không có gì cản trở cả.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1184.

Chương 1185. Tiền Đồ Sao Chổi

“Mau mau cút! Đồ lưu manh!”

Lương Nhược Hư giận dữ mắng: “Đừng làm phiền em tắm rửa.”

“Đợi lát nữa đi, đừng có gấp, anh có chuyện muốn hỏi em.”

“Chuyện gì?”

Lương Nhược Hư nhớ tới, là Lâm Dật chủ động gọi điện thoại cho mình, đoán là thật sự có chuyện.

“Em biết bao nhiêu về Tần gia Yến Kinh?”

“A? Tần gia? Đang yên đang lành anh hỏi về bọn họ làm gì?”

Lương Nhược Hư cảm thấy có chút ngoài ý muốn, bởi vì mẹ của anh ấy - Tần Ánh Nguyệt cũng là người Tần gia.

“Tùy tiện hỏi một chút.”

“Em cũng không biết nhiều, chỉ biết lúc đầu Tần gia rất lợi hại, hình như có thể xếp vào ba vị trí đầu. Nhưng những năm này dần xuống dốc, đã không bằng Lương gia, nhưng cũng không kém bao nhiêu.”

“Nhà bọn họ có những ai, em có biết không?”

“Ngạch... Chuyện này thì em không biết, em cũng không biết nhiều về Tần gia, cũng không tới lui.”

Nếu như không phải vì Tần Ánh Nguyệt, Tần gia trong mắt cô cũng chỉ là một gia tộc xuống dốc, không hề có quen biết gì.

Nhưng chuyện liên quan tới Tần Ánh Nguyệt, Lương Nhược Hư cũng không có ý định nói cho anh. Bởi vì chuyện này có chút nhạy cảm, cô sợ mình sẽ làm không tốt nên dứt khoát lựa chọn không nói.

“Vậy cũng không có chuyện gì nữa, tắm rửa đi ”

“Anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nói xong chuyện chính, Lâm Dật cúp điện thoại.

Chuyện liên quan tới Tần gia mà Lương Nhược Hư biết là rất ít, Thẩm Thục Nghi chắc chắn sẽ biết nhiều hơn.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại thì việc này hình như cũng không cần thiết phải xác nhận.

Trước đó anh có gọi điện cho Thẩm Thục Nghi, bà ấy cũng đã nói, trước đây Tần gia có thể xếp vào ba gia tộc lớn của Yến Kinh, nhưng những năm này đã xuống dốc, thứ bậc cũng hạ xuống theo.

Cách nói này lại trùng hợp với cách nói của Lương Nhược Hư.

Cho nên gần như có thể khẳng định, mẹ ruột Tần Ánh Nguyệt của mình đến từ Tần gia này!

Tính toán tỉ mỉ một chút, tên Tần Nghiêm Lĩnh kia có vẻ như còn là anh họ của mình.

Thật mẹ nó thú vị!

Nhưng mà trong chuyện này có vẻ như còn có chút tin tức bị che dấu.

Người của Tần gia hình như không biết quan hệ giữa mình và Tần Ánh Nguyệt.

Nếu không lúc gặp mặt cũng sẽ không giống như người xa lạ vậy.

Nhưng mà như vậy cũng rất tốt, giảm bớt đi rất nhiều phiền phức từ trong bóng tối.

Sau khi nghĩ rõ ràng chuyện trước mắt, Lâm Dật ném điện thoại di động qua một bên rồi ngủ, ngày thứ hai tỉnh dậy khi nhận điện thoại từ Ninh Triệt.

“Tôi chọn chút món ngon, nhanh đến nhà hàng ăn cơm.”

“Hả? Cô đang ở Bàn Cổ sao?”

“Hôm qua sau khi đi chơi thì về đây ở, vừa lúc hôm nay đi cùng cậu luôn.”

“Được, chờ tôi tại nhà hàng đi.”

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Dật rời giường rửa mặt.

Lúc đến nhà hàng, phát hiện Ninh Triệt đã ăn được một lúc rồi.

“Tôi tùy tiện gọi, ăn tạm một miếng đi.” Ninh Triệt nói:

“Nhưng mà cậu nên ăn nhanh một chút, tôi nghe Lưu lão đại nói, rất nhiều lãnh đạo đều sẽ tới, không nên đến trễ.”

“Tôi biết mà.”

Nói xong, Lâm Dật cũng không để ý nhiều nữa, chậm rãi ăn.

Sau khi ăn xong, Ninh Triệt lái xe đưa Lâm Dật đến khu huấn luyện thử của lữ đoàn Trung Vệ, công việc bàn giao hôm nay sẽ cử hành ở đây.

Tại lữ đoàn Trung Vệ có một hội trường nhỏ, nói trắng ra là một phòng họp lớn, cấp bậc vô cùng thấp.

Hội trường có khoảng hơn 200 chỗ ngồi, giờ đã ngồi được một nửa, ngoài tổ bốn đang ở bên ngoài thì những người không có nhiệm vụ đều đến đây.

Ngoài ra, còn có một số người đã có tuổi.

Trong những người này, hẳn là thành viên từ tổ 5 đến tổ 8.

Bởi vì nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là phụ trách nghiên cứu và khảo sát, tuy cũng có những yêu cầu nhất định đối với trình độ bản thân, nhưng chủ yếu nhất chính là kỹ thuật của mình, cho nên tuổi tác của những người này đều lớn hơn người khác một chút.

Nhưng ngoài những người này, còn có các lãnh đạo khác của lữ đoàn Trung Vệ, nhưng bọn họ không ở tại khu vực huấn luyện thử, chỉ đến trong một số trường hợp lớn.

“Hôm nay có không ít người tới, thường ngày không có cảnh tượng lớn như vậy đâu.”

Người nói chuyện, tên là Thôi Trường Triết, là thành viên tổ một của lữ đoàn Trung Vệ, và là người có thực lực mạnh nhất trong tổ một ngoại trừ Vương Miện.

“Vừa rồi tôi có nhìn thấy thủ trưởng, đoán là vì ngài ấy nên mọi người mới tới.”

Người nói chuyện, tên là Ngô Hán Quyền, thực lực tuy không bằng Vương Miện và Thôi Trường Triết, nhưng cũng không yếu.

Ngoài ra, anh ta còn đảm nhiệm công việc cố vấn cho tổ một, nhiều kế hoạch hành động đều do anh sắp xếp, lời nói vô cùng có trọng lượng trong tổ một.

“Chỉ là lễ bàn giao của tổ trưởng, thế mà lại kinh động đến cả thủ trưởng?” Thôi Trường Triết kinh ngạc nói: “Quá không có khả năng rồi.”

Trong toàn bộ lữ đoàn Trung Vệ, chỉ có một người có tư cách được xưng là thủ trưởng, chính là Lục Bắc Thần!

Là nhân vật linh hồn của lữ đoàn Trung Vệ!

“Chuyện này ai mà biết được.” Ngô Hán Quyền cười lạnh, đầy vẻ khinh thường, “Tôi đoán là ngài ấy rất vừa ý Lâm Dật, nếu cũng sẽ không tới.”

“Vậy có lẽ ngài ấy đã nhìn lầm rồi, cho dù thành tích huấn luyện thử tốt, cũng phải nhìn xem sự phát triển sau này, cậu ta có thể so với Vương lão đại sao?”

Ngô Hán Quyền nhún vai, “Chuyện này ai biết được, tùy ý bọn họ vui vẻ đi.”

“Được rồi, không cần thảo luận nhiều về chuyện này, từ nay về sau, tôi đã không còn quan hệ gì với lữ đoàn Trung Vệ nữa, nói những thứ này cũng không có ý nghĩa gì cả.” Vương Miện một tay chống đầu, mặt không thay đổi, nói.

Ngô Hán Quyền và Thôi Trường Triết liếc nhau một cái, biết Vương Miện không muốn nói đến việc này nên cũng không nhắc lại nữa.

“Đúng rồi, các người nghe nói chuyện này chưa, hôm qua Tần Nghiêm Lĩnh bị Lâm Dật đánh.” Ngô Hán Quyền nói.

“Còn có việc này? Sao lại đánh nhau rồi?”

“Người của tổ hai tổ ba bọn họ cùng nhau đi ăn cơm, Khưu Vũ Lạc bỏ qua Tần Nghiêm Lĩnh, gọi điện thoại cũng không nhận, sau đó người liền qua đó tìm, sau khi đánh xong hai người còn chia tay, rất ám muội.”

“Hai người bọn họ đã ở cùng nhau hơn ba năm rồi đúng không, vậy mà lại chia tay?”

Thôi Trường Triết nghiêng đầu, nhìn Khưu Vũ Lạc đang ngồi cùng một hàng với mình, “Việc này sẽ không liên quan đến Lâm Dật đó chứ?”

“Ai biết được, nhưng cô ấy quả thực đã bỏ qua Tần Nghiêm Lĩnh, đi tìm Lâm Dật ăn cơm.”

“Tiểu tử này đúng là càng ngày càng ngông cuồng a.” Thôi Trường Triết nói:

“Không chỉ đánh hơn ba mươi người của đại viện, hiện tại còn đánh cả Tần Nghiêm Lĩnh, thật sự là vô pháp vô thiên.”

“Cậu ta hiện tại có người che chở, đương nhiên là không sợ gì rồi.” Ngô Hán Quyền nói:

“Cũng không biết Tần gia sẽ xử lý chuyện này như thế nào.”

“Tần gia đã không còn là Tần gia lúc trước, xét về thế lực chắc chắn là kém Lương gia. Bọn họ không có khả năng động vào Lâm Dật.” Thôi Trường Triết nói:

“Hơn nữa, Lâm Dật cũng không phải đèn đã cạn dầu, Tần gia thật sự không xử lý nổi việc này.”

“Gia tộc đã từng lớn mạnh tại Yến Kinh đã không còn huy hoàng năm đó, vậy mà lại để một tên tiểu tử đến từ Trung Hải tới xưng vương xưng bá, mặt mũi đều mất hết.”

“Thời đại thay đổi, con người cũng không thể bảo vệ lợi ích của mình trong vòng này nữa, đương nhiên là không lớn bằng lúc trước rồi. Đây là chuyện rất bình thường.”

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, Lâm Dật và Ninh Triệt đi đến từ phía trước.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người Lâm Dật.

Một người được Lục Bắc Thần khâm điểm, tương lai nhất định sẽ đầy hứa hẹn.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1185.

Chương 1186. Tính Khí Chó Này

Mới vừa vào cửa, Lâm Dật cũng phát hiện có rất nhiều người, đều đang nhìn mình.

Dò xét?

Bình phẩm?

Chờ mong?

Xem thường?

Đủ loại ánh mắt tụ hội cùng một chỗ, toàn bộ đều tụ lại trên người Lâm Dật.

Loại cảm giác này, giống như là ngôi sao trên vạn người, từng đạo ánh mắt tưởng chừng như vô hình lại càng giống với áp lực, như một tòa núi lớn đặt ở trên người Lâm Dật.

Lâm Dật cười nhạt, có chút châm chọc.

Dường như muốn nói, đừng có mà cậy già lên mặt, thành thật một chút.

Hai người đi tới chỗ ngồi mà Khâu Vũ Lạc đã sắp xếp trước, chờ hội nghị chính thức bắt đầu.

10h sáng, Lưu Hồng và Tào Gia Độ mang theo năm người, đi vào từ bên ngoài.

“Người đi đầu kia chính là lãnh đạo tối cao của lữ đoàn Trung

Vệ, Lục Bắc Thần, Lục lão tiên sinh.” Ninh Triệt giới thiệu.

“Tôi cũng đã đoán được.” Lâm Dật nói:

“Từ bước đi và trạng thái của ông ấy thì có thể nhìn ra trình độ cũng không thấp.”

Vốn dĩ Lâm Dật cảm thấy, Lục Bắc Thần có thể lãnh đạo lữ đoàn Trung Vệ, hẳn là một người có công huân rất cao, mới được phái đến đây để lãnh đạo một đội ngũ đặc thù như vậy.

Nhưng không nghĩ tới, ông ấy lại còn có trình độ này.

Những thứ khác thì không dám nói, nhưng trình độ ít nhất cũng cấp B, nếu không sẽ không có trạng thái và khí độ như này.

Lữ đoàn Trung Vệ này đúng thật là một nơi ngọa hổ tàng long a.

Đi vào trong hội trường, lãnh đạo lữ đoàn Trung Vệ ngồi xuống, Lưu Hồng cầm mic lên tiếng:

“Hôm nay tổ chức buổi hội nghị này, chủ yếu là tiến hành tổng kết công việc đã qua, sau đó đề ra kế hoạch và triển vọng trong tương lai, chúng ta mời Lục lão lên phát biểu.”

Lục Bắc Thần nở nụ cười, “Đều là người một nhà cả, không cần dài dòng làm gì, nói chuyện chính đi.”

“Vậy ngài cũng phải giảng cho chúng tôi vài câu chứ, hôm nay còn có không ít người mới tới đây.”

“Được thôi, tôi sẽ nói vài câu vậy, trong vòng khoảng năm phút, mọi người không cần lo lắng, tôi sẽ không giống như những người khác, nói một lần là mấy giờ.”

“Ha ha…”

Lục Bắc Thần cũng là người thực tế, vừa mới bắt đầu đã chọc cười tất cả người ở chỗ này.

Lâm Dật cũng cảm thấy như này rất tốt, dù sao cũng là đại lão gia, không cần thiết phải nói mấy lời vô nghĩa kia, dành chút thời gian để làm chút chuyện chính không phải là tốt hơn sao.

Lục Bắc Thần cầm microphone, hắng giọng một cái rồi nói:

“Năm gần đây, lữ đoàn Trung Vệ ở trong thời kỳ đầy biến động, mặc dù chúng ta đã có nhiều công lao hiển hách trong sự nghiệp bảo vệ đất nước, nhưng cũng có không ít khuyết điểm. Chuyện này cũng có trách nhiệm của tôi, tôi sẽ kiểm điểm lần nữa, cũng hy vọng mọi người, có thể biết rõ điểm yếu của mình sau đó sửa đổi...”

Lục Bắc Thần nói không ít, nhưng nói lời giữ lời, thấy thời gian gần hết liền kết thúc.

Những lời mà ông nói cũng chỉ là mấy lời tán nhảm, nhưng cũng nhắc nhở cho mọi người ở chỗ này.

Con đường mà lữ đoàn Trung Vệ phải đi còn rất dài, không thể thiếu cảnh giác.

Sau khi Lục Bắc Thần phát biểu xong, Lưu Hồng nhận lấy micro.

“Tiếp theo chính là nội dung thứ hai của buổi hội nghị.” Lưu Hồng hắng giọng một cái, “Tổ trưởng tổ một của lữ đoàn Trung Vệ, đồng chí Vương Miện, bởi vì lý do cá nhân mà chuẩn bị từ chức tại lữ đoàn Trung Vệ. Công việc của tổ một trong tương lai sẽ do tổ Phó tổ trưởng tổ hai Lâm Dật đảm nhiệm, hiện tại mời hai vị lên bàn giao chức vụ.”

Vương Miện chỉnh sửa lại quần áo trên người một chút, đứng dậy đi về phía sân khấu.

Cùng lúc đó, ánh mắt của những người khác cũng đều rơi xuống trên người anh.

Tất cả mọi người đã từng xem Vương Miện là hy vọng tương lai của lữ đoàn Trung Vệ, nhưng chưa từng nghĩ tới, chỉ vẻn vẹn ba năm, cậu ta vậy lại rời bỏ chức vụ tổ trưởng của lữ đoàn Trung Vệ. Đúng là việc đời khó đoán, không ai biết được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

Cũng đúng vào đúng lúc này, Lâm Dật đi ra khỏi chỗ ngồi.

Cho dù không vạm vỡ bằng Vương Miện, nhưng bộ dáng thoải mái này của anh cũng là tâm trạng của anh lúc này.

Anh cũng không để Vương Miện ở trong lòng.

Chỉ có một số ít người ở đây biết về chuyện giữa hai người.

Việc Vương Miện từ chức có quan hệ rất lớn với Lâm Dật, có thể nói là quan hệ trực tiếp.

Nhưng cũng không phải do cậu dùng thủ đoạn bẩn thỉu.

Chỉ là trong lần đánh cược quyền lợi này, Vương gia rơi vào thế bất lợi.

Thắng lợi tức chính nghĩa, anh ta rời đi cũng là chuyện đương nhiên.

Vương Miện tiếp nhận micro trên tay Lưu Hồng, nói:

“Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ chính thức từ chức vụ tổ trưởng tổ một tại lữ đoàn Trung Vệ, hy vọng lữ đoàn Trung Vệ sẽ càng ngày càng tốt.”

Nói xong, Vương Miện cầm huy hiệu tượng trưng cho thân phân tổ trưởng trên bàn, giao cho Lâm Dật, nói:

“Lữ đoàn Trung Vệ là nơi nói chuyện bằng thực lực, hi vọng cậu có thể tiếp tục phát triển vinh quang của tổ một, không nên bôi nhọ bọn họ.”

Lâm Dật nhận lấy, tiện tay chơi đùa một chút, “Tôi tin rằng cho dù là ai tiếp nhận chức vị này thì lữ đoàn Trung Vệ không có anh, nhất định sẽ càng ngày càng tốt, anh không cần lo lắng về chuyện này.”

Ánh mắt của mọi người, đều tập trung vào người Lâm Dật và Vương Miện.

Họ đã ngửi được mùi thuốc súng giữa hai người.

“Hừ, vậy chúc cậu may mắn.”

Vương Miện chủ động đưa tay ra, chuẩn bị bắt tay với Lâm Dật.

“Đến rồi!”

Ngô Hán Quyền cười nói: “Tổ trưởng chuẩn bị ra oai phủ đầu với cậu ta, anh nói xem sức lực của ai sẽ lớn hơn?”

“Chuyện này còn cần phải hỏi sao, tôi đương nhiên là biết năng lực của tổ trưởng. Tôi cũng biết chỉ cần một quyền hời hợt của anh ấy là có thể đánh người ta gãy xương sườn. Đây là chuyện nổi tiếng trong toàn bộ lữ đoàn Trung Vệ, Lâm Dật sao có thể là đối thủ của anh ấy được.”

“Chậc chậc chậc, có trò hay để nhìn rồi.” Ngô Hán Quyền cười ha hả nói:

“Lúc bàn giao chức vụ, tổ trưởng mới bị tổ trưởng cũ dạy dỗ, suy nghĩ một chút đã thấy thú vị rồi.”

Mà người ở chỗ này, cũng đều chú ý tới nghi thức cuối cùng tại lễ bàn giao của hai người.

Nhưng điều làm cho tất cả mọi người thất vọng là Lâm Dật cũng không có bất kỳ động tác nào, chỉ cần huy hiệu tượng trưng cho tổ trưởng và đi về chỗ ngồi của mình.

Căn bản không thèm quan tâm đến Vương Miện.

Cho đến khi Lâm Dật trở lại chỗ ngồi, tay của Vương Miện vẫn còn ở giữa không trung, bầu không khí hết sức khó xử.

Sắc mặt của Vương Miện cực kỳ khó coi, trên đầu nổi gân xanh, nếu như không phải đang trong trường hợp đặc thù, thì lấy bản chất kiêu ngạo của anh ta, chắc chắn sẽ bạo phát.

Lục Bắc Thần cười cười, không nói một lời.

Tính khí như chó này còn điên cuồng hơn cả Lâm Cảnh Chiến năm đó, thú vị.

“Vương Miện à, phân đoạn này đã kết thúc, cậu trở về trước đi.” Lưu Hồng mở miệng, cho Vương Miện một bậc thang.

Vương Miện không nói chuyện, buồn bực trở về chỗ ngồi.

Ngô Hán Quyền và Thôi Trường Triết đều không nói gì, nhưng lại lặng yên giơ tay lên.

“Hai người các người có việc gì sao?” Lưu Hồng hỏi.

“Lưu lão đại, chúng tôi xin rút lui khỏi lữ đoàn Trung Vệ.”

“Rút lui sao?”

Lưu Hồng nhíu mày, “Các người chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn.” Ngô Hán Quyền nói:

“Mấy năm này, chúng tôi vẫn luôn đi theo bên người Vương tổ trưởng, hiện tại anh ấy đi rồi, chúng tôi cũng muốn rời đi.”

“Nếu như các người cũng muốn đi thì lát nữa đánh một bản báo cáo rồi đưa cho tôi, vậy là được rồi.”

Ninh Triệt ngồi cách đó không xa nhìn Lâm Dật một chút, “Cậu vừa mới nhậm chức mà đã thái độ như vậy, những người này là đang hạ mã uy với cậu đó.”

“Một đám phế vật, muốn đi thì cứ đi, không có gì đáng để tiếc cả, cũng bớt kéo chân sau của tôi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1186.

Chương 1187. Tôi Sẽ Không Phát Điện Với Người Mình Không Thích

Khưu Vũ Lạc liếc Lâm Dật một chút, cũng không nói gì thêm.

Trong toàn bộ lữ đoàn Trung Vệ, người dám nói ra những lời này, làm ra loại chuyện này, cũng chỉ có một mình Lâm Dật.

Nhưng nhìn vẻ mặt của những người này, nếu Lâm Dật đã nói như vậy, đương nhiên là có thực lực của cậu ấy.

Dù sao lúc bàn giao của các tổ trưởng khác, cũng chỉ có Lưu lão đại và Tào lão đại có mặt, không có khả năng kinh động đến Lục lão tiên sinh.

Hai người làm xong thủ tục bàn giao, hội nghị cũng tiến vào phân đoạn cuối cùng.

Đó là tổng kết và quy hoạch cụ thể.

Nhưng ở trong mắt Lâm Dật, những thứ này cơ bản đều là đang nói lời vô nghĩa.

Bởi vì chuyện lớn xưa nay không bao giờ nói trong buổi họp cả.

Ước chừng nửa giờ sau, hội nghị kết thúc, nhân viên tham dự lục tục rời đi.

Nhưng Lâm Dật, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt lại đến văn phòng Lưu Hồng, bởi vì có việc muốn tìm bọn họ.

Lại qua hơn 20 phút, Lưu Hồng đi vào từ bên ngoài, hướng về phía Lâm Dật nói:

“Tiểu tử cậu cũng thật là, Vương Miện người ta đã chủ động bắt tay với cậu rồi, cậu thế mà không quan tâm đến cậu ấy. Cậu có biết lúc đó cục diện có bao nhiêu xấu hổ hay không.”

“Ai bảo anh ta thích giả trang, thật sự là nhìn không nổi.”

“Tôi cũng ít nhiều nghe qua chuyện giữa hai người, nhưng dù sao cũng đã qua rồi, vẫn nên rộng lượng một chút.”

“Không có gì cả, tôi chính là một người hẹp hòi, suýt chút nữa tôi đã bị anh ta hại chết, hôm nay như vậy đã coi như là khách sáo lắm rồi.”

Lưu Hồng cười lắc đầu, mình thật sự không quản nổi tính khí này của Lâm Dật.

“Được rồi, không nói nữa, gọi ba người lại đây chủ yếu là có chuyện liên quan tới đội ngũ của các người.”

“Lại muốn nhận người à?”

“Đúng là có quyết định này.” Lưu Hồng nói:

“Ngoài Ngô Hán Quyền và Thôi Trường Triết, những người khác trong tổ một cũng gửi đơn từ chức cho tôi, không một ai ở lại.”

“Đi hết sao?”

“Không sai.” Lưu Hồng nói:

“Bọn họ cho rằng Lâm Dật dùng thủ đoạn không đứng đắn để ép Vương Miện đi, cộng với việc bọn họ từng sóng vai chiến đấu đã nhiều năm, sau lưng còn kết nghĩa bạn bè. Cho nên lần này, tất cả đều từ chức theo Vương Miện.”

“Vậy nhiệm vụ của tổ một tại đảo Tilia thì sao, nếu như tất cả đều từ chức, nhiệm vụ bên kia phải làm sao bây giờ?”

“Chuyện này thì không cần phải lo lắng, nhiệm vụ của tổ một vốn cũng không quan trọng, tôi đã giao cho tổ 4 tiếp nhận, có đám lão gia hỏa kia chống đỡ, mọi chuyện sẽ không mất khống chế.”

Lâm Dật sờ cằm, từ lâu đã nghe nói lữ đoàn Trung Vệ có bốn tổ thuộc hàng ngũ chiến đấu.

Nhưng anh đã gặp được người từ tổ một đến tổ ba, duy chỉ có người của tổ 4 là như thần long thấy đầu không thấy đuôi, chưa từng gặp qua người nào cả. Đoán rằng trong bốn tổ, bọn họ mới thật sự là át chủ bài, là tồn tại giống như rường cột.

“Nhưng mấy tháng trước, vừa mới tiến hành huấn luyện thử, hơn nữa hiệu quả còn rất thất bại, nếu như lại mở thêm một đợt, hiệu quả cũng sẽ không quá tốt.” Ninh Triệt nói.

“Lúc họp chúng tôi đã nói chuyện này rồi, quyết định bỏ phương thức chiêu mộ trước đây, tiến hành theo phương thức trưng binh cả nước.”

“Trưng binh cả nước sao?” Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều kinh ngạc:

“Lần này chuẩn bị buông bỏ hạn chế sao?”

“Không buông cũng không được.” Lưu Hồng nói: “Người của tổ hai tổ ba các người đã không có mấy, mà tổ một lại càng không, chỉ có một mình Lâm Dật. Nếu như không thể bổ sung nhân lực kịp thời, lữ đoàn Trung Vệ sẽ đứt.”

“Ngoài ra, lần này chuẩn bị mở rộng thêm người đối với tổ hai và tổ ba, mỗi tổ mở rộng đến ba mươi người.”

“Không được!”

Không đợi Lâm Dật nói gì, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đã cùng lên tiếng.

“Hả?”

Hành động của hai người làm cho Lưu Hồng sững sờ, “Đây hình như là lần đầu tiên hai người có chung ý kiến.”

“Chúng tôi cảm thấy, thà thiếu còn hơn là ẩu.”

Lưu Hồng nở nụ cười, lấy ra ba điếu thuốc, đưa cho Ninh Triệt một điếu, cũng đưa cho Lâm Dật một điếu.

Nhưng Lâm Dật lại phất phất tay, không nhận.

Lưu Hồng cũng không nghĩ nhiều, tự mình hút.

“Lúc trước nhận người, cơ bản đều là chọn người trong Yến Kinh, cho nên người huấn luyện thử hầu như đều đến từ Yến Kinh. Cho dù ngẫu nhiên có người ngoài tỉnh, cũng là chiến hữu cũ của chúng ta đề cử tới, cho nên lữ đoàn Trung Vệ còn đang ở trong trạng thái phong bế.” Lưu Hồng gảy tàn thuốc,

“Nếu như lần này buông bỏ quy tắc huấn luyện thử thì sẽ có nhiều người tới hơn, cũng sẽ có người có trình độ cao tới, có lẽ kết quả sẽ vượt qua tưởng tượng của các người.”

“Nhưng phương thức tu hành của chúng ta vốn là tiểu chúng, người có thể hiểu loại phương thức phát lực này hầu như đều tập trung ở Yến Kinh, cho dù có trưng binh cả nước thì hiệu quả cũng chưa chắc sẽ tốt.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Cô thì sao?” Lưu Hồng nhìn Ninh Triệt hỏi.

Ninh Triệt nhún vai, “Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Lưu Hồng nhìn về phía Lâm Dật, nói:

"Cậu ấy cũng không phải người Yến Kinh, người ta còn là ông chủ công ty tay trắng lập nghiệp. Tài phú mà hai nhà các người tích lũy nhiều năm như vậy cũng không nhiều như người ta, trình độ cũng không cao hơn người ta. Mà người ta cũng không phải người Yến Kinh, hơn nữa còn là cô nhi, việc này giải thích thế nào đây?"

Lâm Dật:…

Ngài là đang khen tôi hay là mắng tôi đây?.

Tôi tài giỏi như vậy, không phải là bởi vì tôi là thiên tài, là bởi vì tôi có hack!

"Với lại, các người nhìn nhận vấn đề quá phiến diện và hạn chế rồi. Cả nước cũng không phải chỉ có Yến Kinh mới loại phương thức tu luyện này. Qua nhiều năm như vậy, những người đi ra từ lữ đoàn Trung Vệ cũng đều khai chi tán diệp ở khắp nơi, nuôi dưỡng không ít nhân tài, cho nên tôi rất có lòng tin đối với lần chiêu mộ trong cả nước này."

Lời nói của Lưu Hồng khiến cho hai người đều á khẩu không trả lời được.

Hình như vô cùng có lý a.

"Lần này ngoại trừ trưng binh bên ngoài thì còn nới lỏng hạn chế tuổi tác đến bốn mươi tuổi, cho nên lần huấn luyện thử này xem như khơi dòng cho lữ đoàn Trung Vệ, hy vọng sẽ có kết quả tốt."

"Vậy cứ chọn người ưu tú, dù sao tôi có tiêu chuẩn dùng người của riêng mình. Nếu như ưu tú thì chiêu nhiều cũng không thành vấn đề, nhưng nếu không được thì tôi cũng không thể cầm cho đủ số." Khưu Vũ Lạc nói.

"Tôi hiểu ý của cô, cho nên mới dự kiến nhiều người như vậy, cụ thể chọn bao nhiêu người thì còn phải nhìn tình huống phía sau đã, cũng không phải làm ngay bây giờ.”

“Vậy lúc nào sẽ tiến hành chuyện này?” Ninh Triệt hỏi.

“Gần đây đã chuẩn bị bắt tay vào làm.” Lưu Hồng nói:

“Nhưng mà việc này cũng không phải trọng điểm gần đây, tổ một có hai người bị bắt, khoáng thạch Buss còn bị đoạt đi. Đây mới là chuyện mà hiện tại chúng ta cần quan tâm.”

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt gật gật đầu, quả thực phải bắt tay vào xử lý chuyện này ngay.

Theo bản năng, hai người rất ăn ý mà nhìn về phía Lâm Dật.

Vốn dĩ chuyện này do Vương Miện phụ trách, nhưng anh ta đã từ chức, đương nhiên là rơi xuống trên người Lâm Dật.

“Tôi có một vấn đề muốn hỏi.” Lâm Dật nói:

“Nếu như hai người kia còn sống, cũng sẽ từ chức theo bọn người Vương Miện sao?”

Lưu Hồng khẽ nhíu mày, “Chuyện cậu cần quan tâm không phải việc này, mà là xử lý chuyện này như thế nào.”

“Tôi nghĩ chuyện này có lẽ có chút không hợp ý.” Lâm Dật chỉ Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt, nói:

“Nếu như là hai người bọn họ bị bắt, tôi chắc chắn sẽ đi báo thù. Nhưng bây giờ lại để cho tôi đi thay cho hai người không muốn làm, thậm chí nếu sống sót sẽ còn bất hoà với tôi, tôi quả thực không có hào hứng đi báo thù lắm. Xin lỗi, tôi không phải là máy phát điện, sẽ không phát điện với người mình không thích.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1187.

Chương 1188. Thật Sự Cho Rằng Anh Ta Lớn Lên Đẹp Trai, Thì Không Gì Không Làm Được Sao

Lưu Hồng hút thuốc, không nói chuyện.

Lời nói của Lâm Dật mặc dù có chút không hợp tình người, nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Ít nhất vừa rồi cậu ấy cũng có nói nếu như đổi thành Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt, cậu ấy nhất định sẽ đi báo thù.

Cậu ấy cũng không phải là máu lạnh, chỉ là nhìn thông thấu mọi chuyện mà thôi.

“Giả sử không nhắc đến chuyện báo thù, cậu định xử lý chuyện này thế nào?”

“Nói trắng ra là, lần hành động tiếp ứng trước đó, ngoài việc bị tổn thất hai người ra thì tổn thất lớn nhất chính là khoáng thạch Buss, chỉ cần có thể cướp về, cũng không coi như là thua thiệt.” Lâm Dật nói:

“Nhưng đã qua một thời gian dài như vậy, khoáng thạch Buss có bị tiêu hóa hết hay không thì tôi cũng không biết được.”

“Vậy chuyện này sẽ giao cho cậu xử lý, cho dù bị tiêu hóa thì cũng phải tìm ra nguyên nhân.”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Mặc dù mọi người đều biết rõ việc này do công ty Hắc Kim, nhưng bất đắc dĩ là không có chứng cứ.

Cho nên có thể xử lý tới mức độ nào, bản thân Lâm Dật cũng không rõ.

“Được, việc này cậu cố gắng xử lý cho tốt.” Lưu Hồng nói: “Hiện tại trên tay cậu không có người, cậu có thể tùy tiện điều động người của tổ hai và tổ ba.”

“Đúng rồi, người tên là Jimmy kia bị nhốt ở chỗ nào vậy?”

“Trại tạm giam đứng đầu Yến Kinh.” Lưu Hồng nói: “Nhưng còn đang trong giai đoạn khôi phục, chỉ tiến hành được những cuộc thẩm vấn đơn giản, không hỏi ra thứ gì cả.”

“Giai đoạn khôi phục sao? Anh ta thế nào tồi?”

“Trên thuyền bị cậu đâm mấy đao, bây giờ còn chưa tốt đâu, cậu còn không biết xấu hổ mà hỏi anh ta bị làm sao, thật là.” Lưu Hồng phun tào.

“Ngạch... Quên mất.”

Nói xong, Lâm Dật đứng dậy, “Tôi đi qua tìm anh ta một chút, xem có thể khiến anh ta nói ra chút gì không.”

“Vậy cậu chờ chút, tôi sẽ đưa giấy chứng nhận cho cậu, nếu không cậu không gặp được anh ta đâu.”

“Được.”

Lưu Hồng ngậm điếu thuốc, đưa giấy chứng minh cho Lâm Dật, “Cậu có thể hỏi bọn họ địa chỉ, cầm cái này là có thể vào. Đợi lát nữa tôi sẽ gửi cho cậu một số điện thoại, người đó tên là Quản Long, là chủ nhiệm nơi đó, đến đó thì nhớ gọi điện, cậu ấy sẽ tiếp các người.”

“Đã quen biết với người ta rồi, còn dùng chứng minh làm gì?”

“Các người muốn gặp phạm nhân đặc thù, dù sao cũng phải có văn kiện, tuy có quan hệ, nhưng vẫn nên theo quá trình một chút.”

“Được, vậy tôi đi trước.”

Lâm Dật quay người rời đi, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cũng đi ra ngoài, chuẩn bị cùng đi nhìn xem.

Ba người đi ra ngoài, cùng lên xe của Ninh Triệt đi về phía trại tạm giam.

“Đã bắt được một thời gian dài, sao vẫn còn giam tại trại tạm giam, chưa có phán quyết sao?”

“Chưa đào được tin tức hữu dụng, đương nhiên là không thể phán.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Trong ấn tượng của tôi, trại tạm giam đứng đầu Yến Kinh hầu như đều giam giữ tội phạm nặng, còn có một số người ngoại giao có hiềm nghi, lẽ ra người ở đó hẳn là đều rất trâu bò mới phải, sao lại không thể thẩm tra ra được?”

“Đối phương cũng là kẻ lọc lõi, nào có nhẹ nhàng như cậu nghĩ vậy.”

“Đúng là không được gì cả.”

Khưu Vũ Lạc không nói gì, thao tác cợt nhả của Lâm Dật tầng tầng lớp lớp, hi vọng cậu ấy đến sẽ có thể có chút tiến triển mới.

Lái hơn một giờ, Ninh Triệt mới lái đến trại tạm giam đệ nhất.

Trại tạm giam khí phái hơn nhiều so với tượng tượng của Lâm Dật, trong lúc vô hình còn mang theo vẻ trang nghiêm trầm tĩnh.

Ba người dừng xe rồi xuống xe, Khưu Vũ Lạc cầm điện thoại di động, bấm gọi cho số điện thoại mà Lưu Hồng đưa cho.

“Xin chào, là Quản chủ nhiệm sao? Tôi là Khưu Vũ Lạc của lữ đoàn Trung Vệ.”

“Được, chúng tôi sẽ chờ ở đây.”

Sau khi nói chuyện vài câu đơn giản, Khưu Vũ Lạc liền cúp điện thoại.

“Đối phương nói thế nào?” Ninh Triệt hỏi.

“Nói sẽ phái người tới đón chúng ta, đoán chừng lát nữa sẽ ra, chờ một lát đi.”

Đúng như Khưu Vũ Lạc nói, chưa đến vài phút đã có một người đàn ông ba mươi mấy tuổi chạy ra.

“Xin hỏi vị nào là Khưu tổ trưởng?” Nhân viên công tác khách sáo hỏi.

“Là tôi.”

“Chủ nhiệm chúng tôi đang đợi ngài ở trong văn phòng, mấy vị đi theo tôi.”

“Được.”

Dưới sự dẫn đường của nhân viên công tác, bốn người đi vào trại tạm giam.

Tuy nhìn từ bên ngoài thì rất khí phái, nhưng đi sâu vào bên trong sẽ có một loại cảm giác bị đè nén.

Loại cảm giác này, giống như lúc Lâm Dật đến phòng bệnh ICU vậy, cho dù có đến bao nhiêu lần, vẫn luôn không thể thoát khỏi loại cảm giác bị đè nén kia.

Cho tới bây giờ, Lâm Dật đều có quan niệm như vậy.

Không có bệnh gì thì đừng có phạm pháp.

Dưới sự dẫn đường của nhân viên công tác, ba người tới văn phòng của Quản Long.

Quản Long đã hơn bốn mươi tuổi, đeo một cái kính đen, dáng người hơi gầy, mang đến cho người ta cảm giác như là giáo viên đại học, khí chất cả người không hợp với nơi áp lực này.

Nhưng ngoài Quản Long ra, trong văn phòng còn có một nam một nữ.

Hai người đều còn trẻ, ngoài ba mươi, tuổi tác không chênh lệch nhiều với Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt.

“Khưu tổ trưởng, Ninh tổ trưởng, Lâm tổ trưởng, xin chào.”

Quản Long lần lượt bắt tay với ba người.

Xét theo cấp bậc hành chính, Quản Long là phó phòng, cấp bậc không cao bằng ba người. Hơn nữa ba người còn là bộ đội bí mật, đương nhiên là phải nhiệt tình khách khí một chút.

“Chào Quản chủ nhiệm.” Khưu Vũ Lạc khách sáo nói:

“Lần này chúng tôi tới đây chủ yếu là muốn gặp Jimmy, đây là chứng minh của chúng tôi.”

“Chúng tôi cần thứ này chỉ để lập hồ sơ thôi, lần sau nếu các người còn muốn gặp anh ta thì bổ sung sau cũng được.” Quản Long khách sau nói:

“Nhưng mà người kia rất giảo hoạt, cho dù chúng tôi có thẩm vấn như thế nào, thì luôn nói mình không thoải mái, không chịu phối hợp, cộng với việc anh ta thật sự có thương tổn nên chúng tôi cũng không làm gì được anh ta.”

Nói xong, Quản Long nghiêng người, nhìn hai người bên cạnh rồi nói:

“Hai người bọn họ là hai Phó Giám trưởng ưu tú nhất ở chỗ chúng tôi, Quách Tử Kiện và Dương Tinh. Hai người họ đã thay nhau ra trận nhưng đều không bắt được anh ta, lần này các người phải hao tổn tâm trí rồi.”

“Chúng tôi cũng nghe nói một số tình huống của anh ta, cho nên mới mang chuyên gia tới, để Lâm tổ trưởng tự mình thẩm tra.”

“Vậy thì quá tốt rồi, chuyện này giao lại cho các người vậy.”

Nói xong, Quản Long nhìn Quách Tử Kiện và Dương Tinh, “Hai người các người đưa ba vị đồng chí này qua đó nhìn một chút.”

“Đã biết, Quản chủ nhiệm.” Quách Tử Kiện nói.

Quản Long gật gật đầu, sau đó nhìn ba người Khưu Vũ Lạc, “Lát nữa tôi còn có buổi họp nên không thể đi cùng mấy người được. Nếu như có chỗ cần hỗ trợ thì cứ gọi cho tôi, tôi sẽ sắp xếp cho các người.”

“Được, cám ơn Quản chủ nhiệm.”

“Việc nên làm thôi, không cần khách sáo.”

Nói xong chuyện chính, năm người quay người đi ra ngoài, dưới sự dẫn đường của Quách Tử Kiện và Dương Tinh, bọn họ đi về phía phòng trực trại tạm giam.

“Anh Quách, anh cảm thấy bọn họ có thể thẩm tra được gì không?” Dương Tinh đi ở phía trước, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh.

“Tôi cảm thấy hơi nghi ngờ, hai chúng ta đã thay nhau thẩm tra hơn một tháng, dùng mọi thủ đoạn mà một chút đầu mối cũng không có, bọn họ lại càng không có thể.”

“Thế nhưng anh chàng đẹp trai kia hình như rất lợi hại, nghe nói còn là chuyên gia, nếu như không có bản lĩnh thì sẽ không nói như vậy đâu.”

“Chúng ta mỗi ngày đều tiếp xúc với phạm nhân, cũng rất chuyên nghiệp trong loại chuyện thẩm vấn này. Tôi cảm thấy cậu ta không được, ngược lại là cô, có thể đừng hoa si như vậy không? Thật sự cho rằng cậu ta lớn lên đẹp trai thì không gì không làm được sao.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1188.

Chương 1189. Phương Thức Thẩm Vấn Của Lâm Dật

“Làm sao có thể.”

“Tôi cảm thấy cô cũng không giống với người nông cạn chỉ biết xem mặt.” Quách Tử Kiện nói:

“Dù sao tại lĩnh vực này, chúng ta là chuyên nghiệp, tôi đã làm được năm, sáu năm rồi, mà vẫn chưa từng phục qua người nào cả.”

Dương Tinh bĩu môi không nói chuyện, lúc trước cô cũng cảm thấy mình không phải là người nông cạn chỉ biết nhìn mặt.

Nhưng cho tới hôm nay mới phát hiện, thì ra mình cũng chỉ là một nhan cẩu.

Lúc trước không phát hiện ra chính là bởi vì mấy người đàn ông kia không đủ đẹp trai.

Sau mười mấy phút, một hàng 5 người đến khu C của trại tạm giam, nơi này giam giữ phạm nhân liên quan tới nước ngoài.

Mà mỗi một phòng đều là phòng đơn, để ngăn chặn việc thông tin bị rò rỉ.

Lâm Dật nhìn thoáng qua về những phòng khác, phát hiện người bị giam giữ hầu hết đều là người Trung, rất nhiều đều đã có tuổi, chiếm đa số là bốn mươi năm mươi tuổi.

Nhưng cũng có một bộ phận người nước ngoài, chiếm khoảng một phần ba.

Lâm Dật quan sát tỉ mỉ một chút, vẻ mặt của những người này đều rất bình tĩnh, thật giống như nơi mà mình đang ở không phải là trại tạm giam mà là khách sạn.

Nghe thấy có người tới, có người theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó lại tiếp tục đọc sách hoặc giấy báo trên tay mình.

Mấy thứ được cung cấp trong nội bộ trại tạm giam đều tuyệt đối an toàn, có thể tùy tiện xem.

Nhưng còn có một số người lại càng bình tĩnh hơn, cũng không thèm quay đầu lại, trực tiếp xem bọn người Lâm Dật là không khí.

“Những người này đúng thật là thú vị, không có một chút động tĩnh nào cả.” Khưu Vũ Lạc thuận miệng nói.

“Tâm tính của những người này không phải là thứ mà người bình thường có thể so sánh, cho nên tâm trạng đều vô cùng ổn định, cho dù cô nói ngày mai kéo bọn họ ra ngoài xử bắn thì họ cũng sẽ không có phản ứng quá lớn.”

“Hẳn là đã sớm nghĩ thoáng.”

“Không kém bao nhiêu đâu.” Dương Tinh phụ họa:

“Người có năng lực đều biết sẽ có người có thể bảo vệ mình ra ngoài, cho nên không sợ hãi gì cả. Còn có một số người ra không được, thì luôn mang tâm trạng chờ chết, chỉ cần thu thập đủ chứng cứ là có thể xử lý.”

“Thì ra là như vậy.”

Rất nhanh, đoàn người đi tới phạm vi trung tâm, phòng thẩm vấn khu C khu nằm ở chỗ này.

“Mọi người đợi ở đây, tôi gọi người đưa Jimmy đến.”

“Không cần đâu, ở giữa còn có cửa kính, nói chuyện cũng không tiện, trực tiếp đến chỗ trông coi đi, tôi muốn nói chuyện trực tiếp với anh ta.”

Quách Tử Kiện và Dương Tinh liếc nhau một cái, dựa theo quy định liên quan, loại chuyện này là không thể.

Nhưng thân phận của bọn họ đặc thù, hơn nữa chủ nhiệm còn bắt chuyện qua, như vậy thì lại khác.

“Cũng được, tôi mang các người qua đó.”

Quách Tử Kiện không nói gì, chủ nhiệm đã ra lệnh, đương nhiên là phải phối hợp toàn lực.

Về phần thẩm tra thế nào, có thể thẩm tra được thứ gì cũng không có quan hệ gì với mình.

Đi ra khỏi phòng thẩm vấn, năm người đi về phía nửa sau khu C, rất nhanh liền đến chỗ nhà giam Jimmy.

“Đừng xem nữa!” Quách Tử Kiện gõ gõ cửa sắt, “Có người đến hỏi anh chút vấn đề liên quan, hi vọng anh phối hợp cho tốt, tranh thủ giảm nhẹ mức án.”

Lúc này Jimmy mặc một bộ đồng phục trại tạm giam, trên tay cầm một quyển sách, dựa lưng vào cửa, đọc vô cùng chăm chú.

“Tôi hiện tại đang có thương tích trong người, không thích hợp tham gia thẩm vấn, dù sao cũng phải chờ vết thương của tôi lành đã.”

Dương Tinh nhìn bọn người Khưu Vũ Lạc, “Các người cũng thấy đó, bình thường anh ta luôn là trạng thái này, lúc tâm tình tốt sẽ ra ngoài tiếp nhận thẩm vấn của chúng tôi, tâm trạng không tốt thì sẽ ngồi đó đọc sách, cũng không quay đầu lại.”

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt bĩu môi, ánh mắt cùng rơi xuống trên người Lâm Dật.

“Giao cho cậu.”

Lâm Dật gật gật đầu, nhìn Dương Tinh, “Mở cửa ra đi.”

“Người này rất nguy hiểm, dựa theo quy định tôi không thể để cậu đi vào được, nếu như bị anh ta nắm được cơ hội, cậu sẽ gặp nguy hiểm.”

Chuyện liên quan tới Jimmy, Quách Tử Kiện và Dương Tinh đều rất rõ ràng.

Nếu như bị anh ta bắt làm con tin, việc này sẽ không dễ làm.

“Không có việc gì cả, cứ mở cửa ra là được.”

Thấy Lâm Dật cứ khăng khăng muốn làm như vậy, Quách Tử Kiện và Dương Tinh cũng không nói gì, mở cửa ra cho Lâm Dật vào.

Diện tích của căn phòng không là tính lớn, chỉ có mười mấy mét vuông, ngoài giường và phòng vệ sinh thì cũng không có bao nhiêu nơi có thể hoạt động tự do.

Đi đến đầu giường, phát hiện Jimmy còn đang đọc sách, nhất thời cảm thấy kỹ thuật giả trang của anh ta thật sự là hoàn mỹ.

Quách Tử Kiện và Dương Tinh đều rất ngạc nhiên, người tên là Lâm Dật này sẽ dùng biện pháp gì để thẩm vấn Jimmy đây?

Dù sao mình cũng đã dùng hết các chiêu thức rồi.

Hô thông!

Một chân Lâm Dật đá vào đầu giường sắt, không chỉ khiến cho Jimmy đang đọc sách bị giật nảy mình, mà bốn người đứng ở ngoài cũng bị hù không nhẹ.

Đây cũng không giống với thẩm vấn phạm nhân a, thấy thế nào cũng giống như muốn tra tấn bức cung hơn.

“Các người muốn làm gì, tôi chính là...”

Bị Lâm Dật đá như thế, Jimmy tức giận ném sách qua một bên, cũng ngồi dậy từ trên giường.

Nhưng nói còn chưa dứt lời, chợt phát hiện người đứng phía sau mình là Lâm Dật.

Nhất thời liền cảm thấy mơ hồ, đầu óc ong ong, hai chân mềm nhũn, trực tiếp co quắp đến mặt đất.

Quách Tử Kiện và Dương Tinh liếc nhau một cái, vừa rung động lại kinh ngạc.

Đây là tình huống gì vậy?

Mỗi lần mình tới, anh ta đều vô cùng ngông cuồng, tìm các loại lý do để từ chối, thậm chí còn có thể bị cắn ngược lại một cái, sao giờ mới nhìn thấy cậu ta liền trực tiếp mềm nhũn vậy?

“Thời gian qua anh sống đúng là rất thoải mái nha, bị mang đến nơi này, còn có tâm tư đọc sách, có cần tôi tìm cho anh mấy người phụ nữ để cho anh thoải mái hơn một chút không?”

Khưu Vũ Lạc:…

Dương Tinh:…

Ninh Triệt: Bên trong có mùi.

Những người còn lại trong phòng giam, nghe thấy động tĩnh cũng đều đứng lên, ghé vào cửa ra vào nhìn qua bên này, muốn biết là đã xảy ra chuyện gì.

“Tôi, tôi không có ý nghĩ kia.”

“Không có ý nghĩ đó còn giả trang? Anh nói chuyện với nó thì cũng không thể trở về?”

“Tôi, tôi…” Jimmy ấp úng nửa ngày, cũng không nói nổi một chữ.

Bởi vì vừa rồi anh ta đang giả trang, căn bản không muốn phối hợp.

Nhưng bây giờ thì không được, người đàn ông này đã tới đây rồi, cậu ta sẽ không quản nhiều như vậy, thật sự sẽ động thủ.

“Sao cậu còn tới đây, thẩm vấn bình thường không phải đều đến phòng thẩm vấn sao?”

“Nơi đó cách một tấm thủy tinh, không tiện động thủ, chẳng lẽ tôi phải trơ mắt nhìn anh giả trang, sau đó còn không thể đánh người sao?”

“Không, không, không, tôi không dám, cậu hỏi cái gì thì tôi nói cái đó, cậu tuyệt đối đừng động thủ với tôi.”

Quách Tử Kiện và Dương Tinh liếc nhau một cái.

Đây rốt cuộc là Thần Nhân từ đâu tới vậy?

Vừa đến mà đã trị được anh ta rồi.

Đúng thật là vỏ quýt dày có móng tay nhọn a!

“Được thôi, nếu anh đã nguyện ý phối hợp vậy tôi cũng không nói thêm gì nữa, bây giờ đến phòng thẩm vấn đi.”

“Được, được, được, tôi nhất định sẽ phối hợp.”

Thấy Jimmy nguyện ý mở miệng, Quách Tử Kiện tiến lên và còng tay anh ta lại, chuẩn bị đưa đến phòng thẩm vấn.

“Tên này rất biết giả bộ, mỗi lần chúng tôi thẩm tra, đều giả bộ khập khiễng, hiện tại gặp phải khắc tinh, đi đường cũng nghiêm túc hơn nhiều.” Dương Tinh phun tào.

“Anh ta không như vậy cũng không được, nếu không Lâm Dật có thể sẽ phế một chân còn lại của anh ta.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1189.

Chương 1190. Nhiệm Vụ Này, Có Chút Khó

“Hả? Có ý gì?”

Quách Tử Kiện và Dương Tinh nghe mà cảm thấy mơ hồ.

“Bởi vì vết thương trên đùi anh ta chính là do Lâm Dật làm.” Ninh Triệt nói.

“Đây, đây không phải là bức cung sao?”

“Đúng a, chính là tra tấn bức cung.” Ninh Triệt quét mắt qua những người đang đứng cạnh cửa để xem náo nhiệt, “Đối phó với mấy tên cặn bã này thì bức cung cũng không tính là gì.”

Quách Tử Kiện và Dương Tinh đều khẽ run rẩy.

Cảm giác mình đã xem thường những người này.

Thực sự quá kinh khủng.

Đoàn người đến phòng thẩm vấn, Lâm Dật và Jimmy bước vào trước, nhưng Khưu Vũ Lạc lại ngăn hai người bọn họ ở bên ngoài.

“Nội dung cuộc nói chuyện tiếp theo có thể sẽ liên quan đến một số bí mật, cho nên hai vị không thể vào.”

“Trước đó cũng là chúng tôi thẩm tra mà, sao hiện tại lại thành cơ mật rồi?”

“Lúc hai vị làm công việc thẩm tra này, cần phải ký hiệp nghị bảo mật đúng không?”

Nghe Khưu Vũ Lạc nói vậy, hai người mới nhớ tới.

Lúc Jimmy bị giam vào đây, chủ nhiệm quả thật đã để cho mình ký tên vào hiệp nghị bảo mật.

Cho dù thẩm vấn được bất kỳ thông tin gì cũng không thể tiết lộ, nếu không sẽ bị xử lý như gián điệp.

Lúc ký tên, hai người cũng không có nghĩ nhiều như vậy, không ngờ nó lại nghiêm trọng như thế.

“Hiện tại việc này sẽ do chúng tôi tiếp nhận, cho nên không thể để hai vị vào được.” Khưu Vũ Lạc nói xin lỗi:

“Nếu quả như thật nghe được thứ không nên nghe, thì cũng không phải là chuyện gì tốt đối với hai vị.”

Nghe lí do từ chối này, Quách Tử Kiện và Dương Tinh đều không nói gì.

Mấy loại chuyện liên lụy đến quá nhiều thứ như này, mình vẫn nên không biết thì hơn.

“Vậy chúng tôi sẽ không theo vào, chờ khi thẩm vấn xong, chúng tôi lại dẫn anh ta trở về.”

“Làm phiền rồi.”

Nói xong chuyện chính, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đi vào phòng thẩm vấn.

Mà lúc này, Lâm Dật bắt chéo hai chân, ngồi trên ghế, Jimmy thì đứng bên chân tường, nhìn như một học sinh tiểu học bị phạt đứng.

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đứng ở phía sau Lâm Dật.

Lâm Dật được hai vị mỹ nữ làm bối cảnh, đãi ngộ như vậy cũng chỉ có Lâm Dật mới có thể hưởng thụ.

“Cậu, cậu muốn biết gì, chỉ cần cậu đừng giết tôi là được.”

“Giết anh hay không cũng không phải là chuyện mà tôi có thể quyết định, anh căng thẳng như vậy làm gì.”

Trong lòng Jimmy thật sự muốn phun tào.

Chỉ bằng sự ngoan độc của lão nhân gia ngài đây, muốn giết chết tôi chính là chuyện trong vài phút.

“Tôi có một yêu cầu, chỉ cần cậu có thể đáp ứng tôi thì dù cậu hỏi cái gì thì tôi đều sẽ trả lời.”

Nhìn thấy Jimmy bị Lâm Dật hù đến tiểu ra quần, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều cảm thấy không bằng.

Ngày đó ở trên du thuyền Quantum, rốt cuộc Lâm Dật đã làm gì với anh ta mà lại khiến anh ta sợ hãi như vậy?

Ngay cả dũng khí đối mặt với Lâm Dật cũng không có?

“Được, nói đi, chỉ cần không quá phận, tôi đều có thể đáp ứng anh.” Lâm Dật thản nhiên nói.

“Đời này tôi không muốn đi nơi nào khác nữa, tôi chỉ muốn bị giam ở chỗ này, chỉ cần các người có thể đáp ứng yêu cầu này của tôi thì tôi sẽ nguyện ý phối hợp với các người.”

Hả??

Cái này mẹ nó là yêu cầu quái quỷ gì vậy?

Chúng tôi còn ước gì như vậy đây này.

“Anh xác định là không đùa đó chứ?”

“Tôi xác định.” Jimmy run rẩy nói:

“Các người không hiểu rõ Jeffrey, anh ta là người có thủ đoạn độc ác, cho dù các người đưa tôi trở lại chỗ cũ thì anh ta cũng sẽ cho rằng tôi là gián điệp, sẽ giết tôi.”

Lâm Dật một tay chống đầu, ngón tay thì gõ gõ.

Lời Jimmy nói không phải là không có lý.

Có thể một tay sáng lập nên tổ chức như Hắc Kim, còn có thể lôi kéo một nhóm mãnh tướng như này, Jeffrey tất nhiên cũng là người ngoan độc.

Nếu như đổi lại là mình, đoán chừng cũng sẽ giết người diệt khẩu, như vậy mới có thể giải quyết nỗi lo về sau.

“Chẳng lẽ anh nhất định phải về nước Mỹ sao? Ở lại Trung Quốc chúng tôi, có thể đến nơi khác mai danh ẩn tính, như vậy là có thể sống tiêu sái tự tại như trước.”

“Cậu đánh giá quá thấp Jeffrey rồi. Tôi và đồng bọn đã biến mất lâu như vậy, anh ta chắc chắn đã đoán ra được tôi bị lữ đoàn Trung Vệ bắt giữ. Nói không chừng anh ta đã phái người tới Trung Quốc để nhìn chằm chằm động tĩnh bên này, chỉ cần tôi ra khỏi trại tạm giam thì sẽ không sống được bao lâu.”

Giọng điệu của Jimmy vô cùng kích động, trên mặt viết rõ khát vọng được sống.

Lâm Dật quay đầu, nhìn Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt, muốn trao đổi ý kiến với hai người.

Bởi vì anh mới đến lữ đoàn Trung Vệ không được bao lâu, không rõ về các vấn đề tiêu chuẩn lắm.

Hai người suy nghĩ vài giây đồng hồ, sau đó Ninh Triệt gật gật đầu, biểu thị đồng ý.

“Tôi đồng ý với yêu cầu của anh, chỉ cần anh nói hết tất cả cho chúng tôi biết, tôi cam đoan anh có thể ở lại đây cho đến chết.”

Cảm giác căng thẳng trên mặt Jimmy lập tức biến mất, bình phục một hồi lâu mới mở miệng.

“Cậu muốn biết cái gì, chỉ cần tôi biết thì nhất định sẽ nói cho cậu.”

“Trước đó trên du thuyền Quantum, thứ chất lỏng màu xanh lam mà tôi đã lấy đi rốt cuộc là thứ gì?”

“Đó là gen nguyên dịch do gia tộc Mitsui gia tộc nghiên cứu ra, có thể thay đổi cơ chế con người, khiến người dùng đạt tới trình độ chiến đấu cấp E trong khoảng thời gian ngắn.”

“Một bình thuốc mà có thể khiến người ta đạt tới cấp E sao?”

Loại hiệu quả kinh khủng này quả thực đã khiến cho Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt bị dọa.

Hai người bọn họ đều là người tu hành chính thống nhất.

Bọn họ cũng biết, một người bình thường muốn nắm giữ phương thức phát lực đan điền có bao nhiêu khó khăn!

Không nghĩ tới bây giờ, quốc gia khác lại dựa vào một bình thuốc liền có thể đạt được thành quả mà bọn họ khổ tâm tu hành, loại đả kích này quả thật là quá to lớn.

“Đúng vậy, nhưng theo tôi được biết, trên toàn thế giới, loại gen nguyên dịch này đều không được hoàn mỹ, có từ 20% đến 50% nguy cơ thất bại. Hơn nữa, cho dù có tiêm vào người thành công thì tuổi thọ cũng sẽ bị rút ngắn đi rất nhiều, đây chính là cái giá phải trả.”

Sau khi trở về từ chuyến tàu Quantum, các nhà khoa học của lữ đoàn Trung Vệ vẫn đang nghiên cứu tác dụng và cơ chế của gen nguyên dịch.

Nhưng bây giờ, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cảm thấy, cho dù có nghiên cứu ra thì cũng không có ý nghĩa gì cả.

Tại Trung Quốc không được phép làm những thí nghiệm phản nhân loại như này.

“Vậy chúng ta bắt đầu với câu hỏi kế tiếp.” Lâm Dật đổi tư thế, nói:

“Mây ngày trước, lữ đoàn Trung Vệ lấy được khoáng thạch Buss, chuẩn bị lén đưa về trong nước. Nhưng ở trên đường, người của chúng tôi bị giết, khoáng thạch cũng bị cướp đi, dựa theo sự hiểu biết của anh về công ty Hắc Kim, anh thấy có khả năng là Jeffrey làm hay không?”

“Có khả năng này, đám người chúng tôi đều rất liều mạng, chuyện gì cũng đều làm được.” Jimmy nói:

“Các người cướp gen nguyên dịch của Jeffrey, anh ta rất có thể sẽ báo thù.”

“Được, câu hỏi tiếp theo.” Lâm Dật hỏi:

“Mục đích cướp đoạt khoáng thạch Buss của các người là gì.”

“Lúc trước là bán lấy tiền, nhưng bây giờ, tài phú mà Jeffrey góp nhặt đã đủ nhiều, nên mục tiêu chủ yếu của chúng tôi chính là gen nguyên dịch. Đối tượng giao dịch có thể là Đảo quốc, cũng có thể là Mỹ. Nhưng mà gần đây bên Mỹ đã kiểm tra chuyện này vô cùng gắt gao, cho nên đối tượng giao dịch cơ bản đều là gia tộc Mitsui của Đảo quốc.”

Lâm Dật nhíu mày, người của tổ một đã chết rồi, cho dù có báo thù cũng không thể sống lại.

Cho nên cách xử lý tốt nhất cho chuyện này là đưa 2kg khoáng thạch Buss trở về.

Nhưng nếu như công ty Hắc Kim đã giao dịch cùng gia tộc Mitsui.

Như vậy muốn lấy trở về, là chuyện vô cùng khó khăn.

Nhiệm vụ này, có chút khó.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1190.

Chương 1191. Bạn Trai Tôi Không Ở Nhà

Lâm Dật trầm mặc không nói, sau khi hỏi xong vấn đề này, mấy phút sau đều không nói chuyện.

Trước đó bọn họ đã xác định, chuyện này là công ty Hắc Kim làm.

Đây cũng là chuyện đương nhiên, cho nên khoáng thạch mà lữ đoàn Trung Vệ cầm đi giờ đang ở trên tay của Jeffrey.

Nhưng trong đó có một phân đoạn đã bị bỏ sót.

Chính là lúc công ty Hắc Kim lấy khoáng thạch Buss đi, không biết nửa đường có gặp phải người áo đen trước đó hay không!

Nếu quả như thật gặp phải anh ta, vậy thì việc tìm 2kg khoáng thạch Buss này về có chút viển vông.

Mà đây cũng là chuyện khiến Lâm Dật để ý.

Anh không quan tâm đến sự sống chết của hai người tổ một kia, thậm chí có thể tìm được khoáng thạch Buss về hay không, anh cũng không quan tâm lắm.

Điều khiến anh phải để ý là, trong cái thời gian này, có thể gặp lại người áo đen kia hay không!

“Anh mới vừa nói, hiện tại đối tượng giao dịch duy nhất của Jeffrey chính là gia tộc Mitsui của Đảo quốc, đúng không.”

“Tôi cho rằng là như vậy.” Jimmy nói:

“Trong lần giao dịch trước đó của chúng tôi, vì để có thể liên hệ với gia tộc Mitsui, Jeffrey đã tốn rất nhiều công sức, cho nên sẽ không dễ dàng từ bỏ đường dây này, nhưng anh ta sẽ phái ai đi giao dịch thì tôi cũng không biết.”

“Chẳng lẽ ngoài anh ra thì không có người nào khác sao?”

“Tại công ty Hắc Kim, ngoài Jeffrey thì tôi, Paul và Eliza là người có cấp bậc cao nhất, cho nên chỉ có ba người chúng tôi mới có tư cách thực hiện giao dịch này. Nhưng bọn họ đều đang ở đảo Tilia, tôi cũng không biết là Jeffrey sẽ điều động người nào trở về.”

Lâm Dật gật gật đầu như có điều suy nghĩ, dựa theo tin tức hiện có thì Mitsui Paint chính là cánh cửa đột phá duy nhất.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật sờ cằm, con hàng Hà Viện Viện kia đã chọn địa điểm du lịch cho công ty là ở Đảo quốc.

Đúng mẹ nó là một lựa chọn vô cùng chính xác.

“Được rồi, hôm nay chỉ hỏi đến đây thôi, nếu như còn có những vấn đề khác, tôi sẽ lại tới.”

“Được, được, được.” Jimmy không ngừng gật đầu, “Chuyện cậu mới đáp ứng tôi, đừng có quên đó.”

“Biểu hiện cho tốt một chút, tôi cam đoan anh sẽ không chết được.”

“Tôi, tôi đã biết.”

Sau khi thẩm tra Jeffrey, ba người đi ra ngoài.

Quách Tử Kiện và Dương Tinh canh giữ ở bên ngoài, lập tức đưa Jimmy trở lại phòng giam.

“Đã qua một khoảng thời gian dài như vậy rồi, liệu Jeffrey có giao dịch với gia tộc Mitsui nữa không?” Ninh Triệt hỏi.

“Không biết.” Khưu Vũ Lạc nhún vai, “Hoàn toàn phải xem vận may.”

“Khả năng lớn là đang nằm trên tay Jeffrey.” Lâm Dật nói.

“Sao cậu biết?”

“Từ khi nhiệm vụ thất bại cho đến bây giờ, mới mười mấy ngày, Jeffrey cần phải điều chỉnh người, chuyện này cũng cần thời gian, hẳn là không như vội thế được.”

Hai người gật đầu theo bản năng.

Dựa theo lời của Jimmy, trong công ty Hắc Kim chỉ có ba người là có tư cách thực hiện cuộc giao dịch này.

Hiện tại anh ta đã bị bắt, Paul và Eliza còn đang ở trên đảo Tilia, muốn chạy về cũng cần một khoảng thời gian, quả thực khả năng lớn là đồ đang nằm trên tay Jeffrey.

Ngoài ra, còn có một nguyên nhân khiến cho Lâm Dật chắc chắn rằng đồ vật đang nằm trên tay Jeffrey.

Bởi vì trong lần giao dịch trước đó, gia tộc Mitsui cũng là người thất bại.

Bọn họ không biết người áo đen là ai, cho dù bên Hắc Kim có giải thích chuyện này không phải do bọn họ làm. Nhưng giữa bọn họ sẽ có phòng bị lẫn nhau, rất khó để thực hiện giao dịch lần hai trong khoảng thời gian ngắn.

Dù sao Mitsui Paint cũng là người rất cẩn thận.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như trên đường công ty Hắc Kim lấy khoáng thạch về mà gặp phải người áo đen, như vậy thì tất cả kế hoạch đều sẽ vô nghĩa, còn không bằng về nhà ngủ sớm một chút.

“Nếu như vậy, tôi cảm thấy chúng ta có thể sử dụng cơ hội này.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Hả? Sử dụng thế nào?” Ninh Triệt hỏi.

“Vừa rồi Jimmy không phải đã nói, chỉ cần chúng ta thả anh ta đi, người của Jeffrey nhất định sẽ tìm tới, vừa lúc có thể bắt anh ta làm mồi nhử.”

“Vô dụng.” Lâm Dật nói:

“Jeffrey sẽ không tới để tự mình giết anh ta, cô bắt được mấy tên thủ hạ cũng không có hiệu quả gì. Người giống như bọn họ chỉ quan tâm đến mạng của mình thôi, còn lại đều có thể bỏ qua hết, cho nên cách này không dùng được.”

“Chuyện này sẽ rất khó làm.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Đi một bước tính một bước đi, việc này không nằm trong phạm vi mà chúng ta có thể khống chế, có thể tìm được hai kg khoáng thạch Buss kia hay không còn phải nhìn xem tâm trạng của ông trời.”

“Vậy cậu định sắp xếp thế nào?”

“Chuyện bên này đã xử lý xong, đương nhiên là về Trung Hải rồi, ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì cả.”

“Vậy được rồi, chúng tôi đưa cậu đến sân bay.”

Sau đó, Ninh Triệt đưa Lâm Dật đến sân bay, sau đó mỗi người đi một ngả.

Hơn hai giờ sau, Lâm Dật xuống máy bay, sau đó đến tập đoàn Lăng Vân, gọi Kỳ Hiển Chiêu vào phòng làm việc của mình.

“Chuyện du lịch của công ty sắp xếp thế nào rồi?”

Kỳ Hiển Chiêu cảm thấy có chút ngoài ý muốn, Lâm tổng luôn mặc kệ mọi chuyện sao còn quan tâm đến chuyện này?

“Còn đang đề xuất phương án đây, nơi ở sẽ chọn khách sạn năm sao, khống chế chi phí bình quân đầu người trong khoảng 30 ngàn, mà công nhân cũng sẽ được trợ cấp tương đương, không khác gì với những người khác.”

“Được.”

Lâm Dật không có khái niệm gì về chuyện tiền bạc, cũng không muốn khoa tay múa chân về phương diện này.

“Nhanh chóng sắp xếp chuyện này, phải quyết định trong vòng ba ngày?”

“Chuyện này…”

Kỳ Hiển Chiêu dừng một chút, “ Phương án du lịch thì không có vấn đề, nhưng trên tay mọi người còn có rất nhiều công việc, tôi sợ bọn họ sắp xếp không hết."

“Cố gắng sắp xếp, không được thì tăng ca, trả thêm tiền tăng ca là được. Tóm lại là cần phải mau chóng sắp xếp chuyện này, đừng làm chậm trễ thời gian.”

“Đã biết.”

“A, đúng rồi, đừng nói chuyện này là tôi bảo, cứ nói là anh sắp xếp, nhất là không được để cho Hà Viện Viện biết.”

Ngạch…

Kỳ Hiển Chiêu dở khóc dở cười, “Được, nhưng sao tôi lại phải đội cái nồi này.”

“Vì chỉ có anh là khiến tôi an tâm.” Lâm Dật cười ha hả nói: “Đúng rồi, về chuyện du lịch, đừng quên tuyên truyền một chút trên website chính thức của chúng ta, như vậy có thể đề cao việc chăm sóc nhân văn.”

“Đã hiểu.” Kỳ Hiển Chiêu cười nói.

Xem ra đều là lão tư bản.

Sau khi giao phó xong chuyện, Kỳ Hiển Chiêu rời khỏi văn phòng của Lâm Dật.

Lâm Dật đặt chân lên trên bàn bàn làm việc.

Đây là chuyện duy nhất mà mình có thể làm trước mắt.

Nếu như chủ động liên hệ với Mitsui Paint, nhất định sẽ khiến cô ấy hoài nghi.

Bên mình chỉ có thể thả tin tức ra, nhưng liệu Mitsui Paint có đáp lại hay không, thì phải xem vận may của mình rồi.

Toàn bộ buổi chiều, Lâm Dật đều ở tập đoàn Lăng Vân, suy nghĩ xem kế hoạch còn có thiếu sót gì hay không.

Sau đó lúc hơn bốn giờ anh liền đi đón Kỷ Khuynh Nhan tan làm, hai người cùng nhau về nhà ăn cơm.

Kỷ Khuynh Nhan mặc một chiếc váy thắt eo màu đen chấm trắng, làm nổi bật vòng eo hoàn mỹ một cách vô cùng tinh tế, trên vai đeo túi xách Hermes phiên bản giới hạn, vừa gọi điện thoại, vừa đi về phía xe của anh.

“Đừng có gấp, tôi đến ngay.”

“Bạn trai tôi không ở nhà, buổi tối có thể tới nhà tôi ở.”

Lâm Dật:???

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1191.

Chương 1192. Anh Ngủ Với Tôi, Tôi Còn Phải Cảm Ơn Anh Sao?

"Đây con mẹ nó tình huống gì thế này?" Lâm Dật lẩm bẩm một câu, "Mình mới đi được một ngày, lại có chuyện gì xảy ra rồi?"

Tích tích ——

Nghe thấy có ai đó bấm còi về phía hướng của mình.

Kỷ Khuynh Nhan bị giật mình, vừa muốn phát hỏa, thì phát hiện người ngồi trong xe là Lâm Dật.

Ban đầu khuôn mặt xinh đẹp còn lạnh lùng, trong nháy mắt nhìn thấy Lâm Dật, như một bông hoa nở rộ.

"Anh đã về rồi à, sao anh không nói trước với em một tiếng vậy."

Kỷ Khuynh Nhan vui vẻ như một con én nhỏ, hưng phấn vọt tới xe của Lâm Dật.

"Đến, em giải thích cho anh nghe thử, cái gì gọi là bạn trai tôi hôm nay không có ở nhà, anh tới nhà của tôi ở đi." Lâm Dật véo gương mặt của Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Ách ..."

Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt một chút, sau đó cười rộ lên.

"Nào có, em là đang gọi điện thoại cho bạn học mà, ai nha nha, đừng véo, nó sẽ biến dạng sau khi véo đó, sẽ phải trang điểm lại đó."

"Gọi điện thoại cho bạn học nói những lời như vậy cũng không được, còn tái hợp tình cũ nữa à."

"Nói nhăng gì đấy." Kỷ Khuynh Nhan quở trách:

"Anh có còn nhớ em còn có một người bạn học tên là Lục Điềm không? Lúc trước chúng ta đến nhà thầy Trương, anh cũng đã từng nhìn thấy cô ấy đấy."

"Lục Điềm ... Lục Điềm ..."

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, hình như cũng còn chút ấn tượng.

"Em hẹn cô ấy?"

"Đương nhiên rồi, lẽ nào anh còn tưởng rằng em còn hẹn người đàn ông khác sao? Làm sao có khả năng chứ." Kỷ Khuynh Nhan cầm điện thoại di động, "Anh chờ chút, em gọi điện thoại lại cho cô ấy."

Chính là cây ngay không sợ gió, Kỷ Khuynh Nhan không sợ hãi một chút nào.

"Sao cậu lại cúp điện thoại thế." Lục Điềm nói:

"Cậu nhanh lên một chút, mình đã nhận được tin của Viện Viện rồi, chúng ta đi xem mãnh nam, vóc người rất cứng cáp. Đúng lúc bạn trai cậu không có ở nhà, hôm nay chúng ta quyết chiến đến sáng luôn đi."

Kỷ Khuynh Nhan:...

Gương mặt của Kỷ Khuynh Nhan đỏ bừng như lò lửa, thẹn thùng hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

"Mình đối với mấy chuyện đó không có hứng thú, không đi được."

"Không đi?" Lục Điềm nói:

"Chúng ta không đã nói rồi sao, hơn nữa bạn trai cậu cũng không có ở nhà, Một cơ hội ngàn năm có một như thế, bỏ qua thì có chút uổng phí lắm."

"Cái kia, vậy mình cũng không đi."

"Vậy hai người chúng tôi đi."

Nói chuyện không phải là Lục Điềm, là Hà Viện Viện ngồi ở bên cạnh Lục Điềm nói:

"Ông chủ của chúng tôi thường xuyên đi công tác, bình thường cũng không hay gặp. Về sau còn có rất nhiều cơ hội, lần này không đi cũng không sao."

"Vậy được, mình cùng với Viện Viện đi trước, chúng ta hôm nào lại hẹn sau nha."

Điện thoại được cắt đứt, Kỷ Khuynh Nhan bỗng nhiên xoay người lại, mắt to vô tội nhìn Lâm Dật.

Lần này là giải thích không rõ.

"Cô Kỷ Khuynh Nhan, cô không thể cho tôi một lời giải thích hợp lý sao?" Lâm Dật cười hỏi.

"Em thề, em thật sự là không có làm gì cả, không phải như bọn họ nói đâu. Không tin anh hỏi mẹ em đi, lúc anh đi công tác, em vẫn luôn về nhà ở." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Rồi lại nói, cho dù anh không tin Điềm Điềm, anh cũng phải tin tưởng Viện Viện chứ."

"Dẹp đi, cô ấy còn không bằng Lục Điềm."

"Dù sao em cái gì cũng không làm, anh phải tin tưởng em." Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi.

"Ai nha, cười lên đi."

Lâm Dật nhéo nhéo gương mặt của Kỷ Khuynh Nhan, nếu như cứ tiếp tục, đoán chừng cô ấy sẽ khóc.

"Vậy anh trở về, sao không nói với em trước một tiếng."

"Cái này không phải là muốn tạo niềm vui bất ngờ cho em sao." Lâm Dật nói: "Không nghĩ tới còn có chút thu hoạch ngoài ý muốn."

"Anh muốn chết à, còn nói nữa." Nắm đấm trắng nhỏ của Kỷ Khuynh Nhan đánh vào trên người Lâm Dật , "Em đói rồi, anh đưa em đi ăn đi."

Mặc dù có một số bạn học cũ đến, nhưng Kỷ Khuynh Nhan vẫn thích đi ăn một mình với Lâm Dật hơn.

"Em muốn ăn cái gì?"

"enenen ..." Kỷ Khuynh Nhan suy nghĩ một lát, "Ăn thịt nướng, rất lâu rồi không ăn."

"Đi thôi."

Lâm Dật lái xe mang theo Kỷ Khuynh Nhan đến nhà hàng thịt nướng kiểu Nhật, được trang trí bắt mắt và rất đặc biệt.

"Em nghe Viện Viện nói, chuyện tập đoàn đi du lịch đã được quyết định xong?" Lúc ăn cơm, Kỷ Khuynh Nhan thuận miệng hỏi.

"Anh cũng mới biết, chuyện tập đoàn bên kia, anh rất ít khi hỏi đến, đều là Lão kỳ bọn họ tự làm."

"Mang theo người trong nhà đi, cũng không có vấn đề sao." Kỷ Khuynh Nhan ngậm đôi đũa, cặp mắt to lóe lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Lâm Dật.

"Em muốn đi thì cứ nói thẳng."

"Vậy không được, anh phải chủ động mời em đi chứ, nếu không em cũng sẽ không đi."

"Em đây không phải là đang giấu đầu lòi đuôi sao? Em đã nói như vậy rồi, nhất định là muốn đi."

"Anh chớ có nói nhảm, nói chung là anh mời em mới đi, nếu không thì em cũng sẽ không đi."

"Khụ khụ khục..."

Lâm Dật để đũa xuống, "Lâm phu nhân, ba ngày nữa công ty chúng tôi có tổ chức một chuyến du lịch, chân thành mời ngài theo tôi cùng đi chơi."

"Anh chờ đó ... em sẽ suy nghĩ một chút." Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu nhỏ lên nói.

Lâm Dật lắc đầu cười, tính cách kiêu ngạo này của Kỷ Khuynh Nhan đúng là hết thuốc chữa.

Hơn bảy giờ, hai người cơm nước xong, lại ở bên ngoài đi dạo một lúc rồi mới về nhà.

Sau khi về nhà, cô cầm điện thoại xem quần áo, coi như là đi mua để mặc đi chơi.

Lâm Dật ngược lại cũng ung dung, cầm điện thoại di động nhìn video giám sát một chút.

Bên trong nhà kính không có gì khác thường, trái cây bên trong chắc cũng phải mất hơn một tuần nữa mới chín được.

Đợi đến khi từ đảo quốc trở về, lại đi bán cũng còn kịp.

Nhưng chuồng lợn hình như đã được dọn dẹp, bằng không thì không khí ô nhiễm lắm.

Sáng sớm hôm sau, hai người lái xe riêng ra ngoài, Lâm Dật đi tới thôn Hoan Hỉ.

Mấy ngày nay anh không có tới, cơ sở thiết bị trước đây cũng đã làm xong, chỉ khác là chút chi tiết nhỏ, thật sự mang một hương vị mộc mạc của thôn quê.

"Lâm Dật, sao anh lại ở đây?"

Lúc Lâm Dật đang nhìn xung quanh, thì nghe được giọng nói của Nhan Từ từ phía sau truyền đến.

Trang phục của Nhan Từ hôm nay rất đơn giản, quần thể thao màu xám tro, áo nửa ống tay Nike màu trắng với một đôi giày thể thao màu xanh lam. Nhìn tổng thể cảm giác trẻ hơn rất nhiều, hơn nữa cô ấy hiển nhiên là mới vừa dậy, cũng không có trang điểm. Nhưng làn da của cô ấy rất mềm mại, như thiếu nữ mười tám tuổi vậy.

Nhưng kiểu tóc gợn sóng trưởng thành này lại cho thấy một vẻ đẹp thành thục, một loại quyến rũ khó mà nói được.

"Mấy ngày trước đi Yến Kinh một chuyến, ngày hôm qua mới vừa trở về, liền đến chỗ này nhìn chút."

"Yên tâm, mấy ngày nay em đều ở đây trông nhà giúp anh." Nhan Từ nói:

"Nhưng em phát hiện chuyện này, từ lúc ăn trái cây của anh trồng, làn da của em đã được cải thiện lên rất nhiều. Em thức đêm nhiều ngày như vậy, cũng không bị ảnh hưởng chút nào."

"Nếu như không có tác dụng đặc biệt, anh nào dám bán đắt như vậy chứ, nếu không có thể khiến người ta mắng chết anh rồi."

"Em biết anh không lên tiếng thì thôi, nói một tiếng ai cũng phải kinh ngạc. Người bình thường cũng không làm được chuyện như vậy."

"Đúng vậy, cũng giống như phụ nữ, phụ nữ bình thường anh đều thấy chướng mắt."

Nhan Từ nhéo eo thon nhỏ, đôi mắt đẹp nhướng lên nhìn Lâm Dật.

"Theo như anh nói, anh ngủ với em, em còn phải đội ơn cảm ơn anh sao?"

"Ách ... Đội ơn thì không cần, trong lòng chỉ cần nghĩ đến lòng tốt của anh là rồi."

"Em bóp chết anh!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1192.

Chương 1193. Cáp Quang Trong Mộ Cổ?

"Đừng đừng đừng, đang ở nơi đông người, táy máy tay chân nhiều không tốt."

"Cắt, anh còn để ý đến chuyện này sao?"

"Tốt xấu gì anh cũng là người có thân phận, làm sao cũng phải tìm một chỗ không người chứ."

"Thật là không có một câu nghiêm chỉnh nào mà."

Lâm Dật cười cười, cũng không trêu ghẹo Nhan Từ nữa, "Chuyện này cũng không sai biệt lắm, chắc cũng sắp khởi quay rồi nhỉ."

Đưa tay vái tóc bị thổi bay trong gió, Nhan Từ nói:

"Em ở đây tìm được một chỗ tốt, cách thôn Hoản Hỉ khoảng 5km, tên là núi Thiên Bảo, trên đó có nhiều cây phỉ, có thể dùng làm nhiệm vụ trong chương trình. Nhưng đường đi không được tốt cho lắm, em cho người đi qua tu sửa một chút, đúng lúc anh cũng không có chuyện gì, theo em đi qua xem một chút đi."

"Nơi này còn có núi à?" Lâm Dật có chút kinh ngạc, "Anh sống ở đây lâu như vậy, vẫn là lần đầu biết ở gần đây còn có núi đấy."

"Anh chính là việc không liên quan tới mình, treo lên thật cao, giống như chuyện không liên quan đến mình thì sẽ không để ý tới." Nhan Từ nói.

"Cũng đừng nói như vậy chứ, vậy cũng phải xem là chuyện của ai nữa." Lâm Dật nói: "Nhưng anh không đi cùng em được, tôi còn có việc phải làm."

"Việc gì? "

"Dọn dẹp chuồng lợn."

"Em đã gọi người giúp anh dọn dẹp rồi, loại chuyện nhỏ như này anh không cần quan tâm tới."

"Thiệt hay giả vậy, tốt như vậy sao? Không chỉ có ngủ với anh, mà còn giúp anh đi dọn dẹp chuồng lợn nữa?"

"Là do nó mùi nặng quá, em không có cách nào ở được nên mới giúp anh, đừng được tiện nghi còn ra vẻ."

"Vậy thì đi thôi, anh không còn việc gì rồi."

Sau đó, dưới sự chỉ huy của Nhan Từ, hai người đến dưới chân núi Thiên Bảo.

Lâm Dật bất ngờ phát hiện, chỗ này cũng không tệ lắm, bên dưới ngọn núi còn có một con suối uốn lượn, trên núi mọc đầy cây phỉ, tuy rằng không cao lắm, những vẫn rất tốt.

Dưới chân núi, hai chiếc máy xúc với hai chiếc xe tải đang bốc dỡ phần đất còn sót lại trên mặt đất, chỉ cần san bằng một chút là được.

Nhưng điều thú vị là người lái máy xúc lại là Trương Hòa Bình cùng với Cao Hạo Vũ.

"Em thực sự là tìm hai người bọn họ tới đây?"

"Ban đầu em cũng không muốn tìm bọn họ đến, Nhưng em đem suy nghĩ của mình nói với trưởng trấn Cao, anh ấy nói đây là vì thị trấn Tứ Phương làm việc tốt, đúng lúc hai người bọn họ còn có thể lái máy xúc, vì vậy họ được cử đến để giúp đỡ em."

"Thật không hổ là Ngọa Long với Phượng Sồ, có hai người bọn họ hỗ trợ cho em, chương trình này muốn không nổi cũng khó khăn."

"Hòa Bình, chờ một chút, anh hình như đào được thứ gì đó!"

Cao Hạo Vũ thét lên một tiếng kinh hãi, khiến Trương Hòa Bình ngừng lại động tác trên tay, trong miệng ngậm thuốc lá, đưa đầu ra ngoài thăm dò.

Trương Hòa Bình tiêu sái hất tóc mái, thời khắc này giống như gió trên toàn thế giới, cũng chỉ vì một mình anh ta mà thổi tới.

Xét về diện mạo Lâm Dật tự nhận mình tốt hơn Trương Hòa Bình một bậc.

Nhưng về mặt khí chất, xác thực cảm thấy không bằng, bị hắn bắt bí gắt gao.

Có vài thứ thực sự đúng là trời sinh, cho dù là xuất thân bần hàn cũng không có cách nào giấu được.

"Sao rồi, không phải là đào được mộ cổ chứ." Trương Hòa Bình nói:

"Lúc trước tôi có nghe ông cụ trong nhà nói, có một ngôi mộ của một đại thần triều đại nhà Đường được chôn ở dưới chân núi Thiên Bảo Sơn, không phải là để cho chúng ta đào được đấy chứ."

"Thiệt hay giả vậy? Không phải là phát tài rồi sao? Mau đi xuống xem một chút." Trương Hòa Bình hưng phấn từ trên máy xúc đi xuống, "Tôi gần đây mới vừa xem xong trộm mộ bút ký, tình tiết bên trong vẫn còn nhớ rõ."

"Thực sự là trời cũng giúp tôi." Trương Hòa Bình hưng phấn ném tàn thuốc xuống, "Tôi mới vừa hàn một cái xẻng Lạc Dương, lần này phát huy được tác dụng rồi."

Nhìn thấy bộ dáng hai người hưng phấn không thôi, Lâm Dật với Nhan Từ cũng đều có chút sửng sờ.

Này nếu như là đào được mộ Cổ thật, vậy coi như cũng rất kích thích.

Nghĩ tới đây, hai người cũng tăng tốc chạy nhanh hơn về phía công trường đang thi công.

Bốn người xúm lại nhìn tình hình dưới đất, tất cả đều im lặng.

"Cái đồ vật đen thui này là cái gì?" Cao Hạo Vũ hỏi.

"Nhìn khá giống dây cáp điện." Trương Hòa bình nói.

"Không thể nào, triều đại nhà Đường làm gì có điện chứ."

"Tôi không biết nhiều về lịch sử, nhưng đều nói nhà Đường hưng thịnh, có lẽ có điện thật." Trương Hòa Bình nghiêm túc nói.

"Vậy vị đại thần này cũng thật lợi hại, lại ở trong mộ của mình đặt một dây cáp điện." Cao Hạo Vũ đâu ra đấy mà nói:

"Theo như tôi suy đoán, người này tối thiểu cũng phải là chức tể tướng, nếu không sao lại có đãi ngộ như vậy được."

Nghe hai người anh một lời tôi một lời suy đoán tình huống trước mắt, mặt Nhan Từ đầy hắc tuyến.

Tới gần Lâm Dật nhỏ giọng nói:

"Anh không phải nói bọn họ là Ngọa Long với Phượng Sồ sao? Nhưng Ngọa Long với Phượng Sồ có giống như bọn họ không?"

"Chuyện này..."

Lâm Dật bấm một cái trên nhân trung, cảm thấy chuyện này có chút bất lực.

"Ngừng ngừng ngừng ..."

Lâm Dật cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

"Hai người các anh thảo luận lâu như vậy, lẽ nào không phát hiện ra các anh đào được là cáp quang sao?"

"A? Cáp quang?"

Lời nói của Lâm Dật khiến hai người sửng sốt.

"Suy nghĩ cả nửa ngày không phải mộ cổ, hưng phấn vô ích rồi." Trương Hòa Bình nói.

Lâm Dật:...

"Đây không phải trọng điểm, đoạn các anh đào được chính là cáp quang hiểu không? Đây là phải gánh chịu trách nhiệm pháp luật, hiểu không?"

"Mẹ kiếp, không phải chứ, vậy là không phải tôi đã phạm tội sao?" Trương Hòa Bình cũng bị dọa sợ hết hồn, "Chuyện này làm sao bây giờ!"

"Trước tiên đừng động đến nữa, anh mau gọi điện thoại cho tổng đài, hỏi xem đường cáp quang này là của nhà nào. Chỉ cần chúng ta thái độ tốt một chút, lại bồi thường ít tiền, sẽ không có vấn đề gì." Cao Hạo Vũ nói.

"Vậy còn chần chờ gì nữa, hai người làm đi chứ."

"Ừ."

Hai người cầm điện thoại di động gọi điện thoại, chuẩn bị hỏi thử cáp quang mình đào được rốt cuộc của nhà nào.

Lâm Dật với Nhan Từ đứng ở một bên.

"Sớm biết như vậy, em đã thuê sư phụ chuyên môn đến rồi." Nhan Từ dở khóc dở cười nói: "Nhìn điều kiện của bọn họ, đoán chừng chuyện bồi thường tiền cũng sẽ rơi trên đầu của em."

"Người ta cũng không phải là cố ý, nhưng anh thắc mắc, đều đào được cáp quang rồi, lại còn có thể nghĩ đến điện trong ngôi mộ cổ, chuyện này thao tác thực sự là đủ cợt nhả."

"Anh biết là tốt rồi."

Ước chừng nửa giờ sau, hai người đã gọi điện thoại xong, một thân nhẹ nhõm đi tới.

"Chúng tôi đã nói chuyện điện thoại xong rồi, bên viễn thông đều nói không sao hết." Trương Hòa Bình nói:

"Chắc là cáp quang bị bỏ hoang, đợi lát nữa để chú Cao điều tra thêm, liền biết chuyện ra sao."

"Mụ nội nó, vừa nãy làm tôi sợ muốn chết." Cao Hạo Vũ nói:

"Vậy mà thật sự đào được cáp quang, hai người chúng tôi suýt nữa là phải đi đập nồi bán sắt rồi."

"Đây chính là Tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường."

Nhan Từ:...

Cái thành ngữ này cũng không phải được dùng như vậy.

"Được rồi, cáp quang này cũng không phải của nhà mạng lớn, nên cũng không có vấn đề gì lớn." Nhan Từ nói:

"Tiểu Vũ, hai người các anh trước đừng làm việc tiếp nữa, gọi điện thoại cho ba của anh xác thực một chút xem có phải cáp quang bị bỏ hoang không? Sau đó lại tiếp tục làm việc."

"Cha tôi đi họp trong huyện rồi, đoán chừng điện thoại cũng không gọi được." Cao Hạo Vũ nói:

"Nhưng tôi cảm thấy vấn đề không lớn, ngoại trừ ba nhà khai thác lớn sắp đặt dây cáp ở đây, ai còn ở chỗ này rải cáp điện chứ."

"Các anh đã gọi điện thoại cho quân đội chưa?" Lâm Dật nhàn nhạt nói.

Nhan Từ: ???

Cáp quang quân đội?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1193.

Chương 1194. Biểu Hiện Tốt Một Chút, Tranh Thủ Kéo Dài Phán Quyết Chết

Nhan Từ cảm giác thân thể mát lạnh.

Nếu như là đào cáp quang của ba nhà mạng lớn, thì cũng không có gì, bồi thường ít tiền là được rồi.

Nhưng nếu như đào cáp quang của quân đội, thì thật sự xảy ra chuyện lớn rồi!

Không chỉ bị phạt tiền, mà còn phải đối mặt với trách nhiệm hình sự!

Nếu như đúng là như vậy, ai cũng không gánh nổi trách nhiệm này.

"Số điện thoại của quân đội là bao nhiêu? Là 110 đúng không?" Trương Hòa Bình hỏi.

"Hình như đó là số gọi cho cảnh sát." Cao Hạo Vũ nói: "Hình như là không được."

"Vậy thì phải làm sao, có nghiêm trọng không? Tại sao tôi cảm giác không được tốt lắm." Trương Hòa Bình rùng mình.

"Chuyện này không nghiêm trọng, yên tâm." Lâm Dật nói.

"Vậy là được rồi, làm tôi sợ muốn chết."

"Đến lúc đó biểu hiện tốt một chút, tranh thủ trì hoãn phán quyết tử hình là được."

Trương Hòa Bình:...

Cao Hạo Vũ:...

"Này, nghiêm trọng như vậy sao? Nhưng ba đời nhà chúng tôi đều là con một, tôi còn chưa có cưới vợ, không thể chết sớm như vậy được."

"Tôi gọi điện thoại, hỏi thử tình hình như thế nào."

Nói xong, Lâm Dật lấy điện thoại ra, gọi cho Dương Nghiễm Hạ.

Khoảng mấy phút sau, điện thoại được kết nối.

"Tiểu tử cậu nghĩ gì mà gọi điện thoại cho ta đấy."

Lâm Dật cười, "Tôi muốn hỏi ông một chuyện."

"Chuyện gì cậu nói đi."

"Tôi vừa nãy đào được cáp quang, hình như nó không phải thuộc về ba nhà mạng lớn. Tôi hoài nghi là đào được cáp quang quân đội của các ông, ông có thể gọi người điều tra thêm không? Xem có phải là của các ông không."

" Còn có việc này sao?" Dương Nghiễm Hạ nói:

"Tiểu tử cậu thực sực là tìm việc cho ta làm mà, ta sẽ gọi điện thoại điều tra thêm, đợi lát nữa sẽ liên lạc lại với cậu sau."

"Được rồi."

"Đối phương nói thế nào?" Thấy Lâm Dật cúp điện thoại, Nhan Từ hỏi.

"Đang gọi điện thoại kiểm tra."

Việc này Lâm Dật cũng gọi là không cho phép, tự ý đào cáp quang quân dụng, đây chính là tội lớn, bất luận người nào cũng không thể qua loa được.

Chuyện này liên quan đến an ninh quốc phòng, bất luận người nào cũng không thể lật tẩy chuyện này được.

Bởi vì anh không có thể bảo đảm được, đến cùng ai là người tốt, ai là gián điệp ngụy trang.

Sau mười phút, Dương Nghiễm Hạ gọi điện thoại tới, "Mảnh cáp quang ở Trương gia ngõ hẻm bị đứt đoạn mất ở gần thôn Hoan Hỉ, cậu đang ở đó à."

"Tôi đang ở chỗ này."

"Việc này có phải là do cậu làm không." Dương Nghiễm Hạ hỏi.

Lâm Dật liếc mắt nhìn Trương Hòa Bình, "Là tôi làm."

"Là cậu làm thì coi như không có gì, việc này ta giúp cậu lo liệu. Lần sau chú ý một chút, đây không phải việc nhỏ."

"Tôi biết rồi, do các ông không dựng biển báo, chúng tôi cũng không biết chỗ này có cáp quang quân dụng, một cái xẻng liền đào đi xuống."

"Việc này mặc dù là chúng tôi quản lý không tốt, nhưng việc dính đến an ninh quốc phòng, là không thể nói đạo lý được, những đạo lý này cậu nên hiểu."

"Vậy nếu như bình thường, sẽ phạt như thế nào?"

"Tiền phạt thêm hình phạt. Nói chung, việc đào cáp quang quân sự tính tiền bằng giây, làm lỡ một giây đồng hồ hơn 4000 tệ.

Vụ án nhẹ, phạt mười năm tù trở xuống, nghiêm trọng hơn chính là mười năm trở lên hoặc là tử hình."

"Chết tiệt, cũng quá dọa người rồi, một giây liền hơn 4000."

"Cho nên nói việc này không qua loa được, về sau cậu cũng chú ý một chút." Dương Nghiễm Hạ nói:

"Về phần chỗ các cậu đang thi công, cũng đừng có lại chuyển động nữa. Đợi lát nữa ta cho người đi qua xử lý, cậu có thể giữ người lại để phối hợp làm việc."

"Được rồi."

Sau khi cúp điện thoại, cả hai người đều nhìn Lâm Dật với ánh mắt sáng quắc, Trương Hòa Bình thận trọng hỏi.

"Chắc là không sao chứ?"

"Không sao rồi, tôi đã giúp các anh cản lại rồi." Lâm Dật nói:

"Hai người các anh ở đây đợi một lát, chút nữa quân đội sẽ phái người lại đây, các anh chỉ cần miệng kín như bưng, nói là tôi làm là được rồi."

"Được được được, biết rồi."

Sau khi bàn giao công việc xong, Lâm Dật vươn eo mỏi, hướng về Nhan Từ hỏi:

"Đi lên núi không?"

"Đi, em cảm thấy phong cảnh ở trên núi cũng không tệ, hai chúng ta đi lên xem một chút, xem có thể phát triển một số trò chơi mới ở đây không?."

"enenen ... Anh ngược lại là có không ít trò mới, có thể thử nghiệm một chút."

Nhan Từ đưa tay véo Lâm Dật một cái, "Đừng cho là em không biết anh đang suy nghĩ gì, nói chuyện nghiêm túc đi, anh đừng có nói nhảm nữa."

Nói xong, hai người cùng nhau đi lên trên núi.

Núi không cao lắm, cao hơn mặt biển là hơn hai trăm mét, không thể nói là hùng vĩ, cây phỉ mọc đầy xanh mượt, phong cảnh dễ chịu.

"Cảm giác như thế nào?" Nhan Từ hỏi:

"Phong cảnh cũng được, phía trước còn có một gian hàng nhỏ. Em đoán là trong thị trấn là muốn biến chỗ này thành một điểm du lịch, nhưng khả năng là tài chính không đủ, vì vậy bị gác lại qua một bên."

"Loại địa phương này chính là hơi bình thường, lộng lẫy một chút còn có thể kiếm được chút tiền, anh không thích lắm." Lâm Dật nói:

"Nhưng mà em quay hình ở đây xong, làm không cẩn thận có thể nổi chỗ này. Nếu như em có ý nghĩ muốn phát triển chỗ này, anh có thể đầu tư cho em, tu sửa nhiều thứ ở đây, lập thêm nhiều điểm ghi hình hơn. Đây có thể là một chuyện làm ăn tốt."

Nhan Từ vuốt mái tóc, "Em không phải người làm trong lĩnh vực kinh doanh, vẫn là ở giới phim ảnh lăn lộn tốt hơn. Nhưng mà ý tưởng của anh cũng rất hay, nếu như những người khác có ý tưởng trong lĩnh vực này, em có thể tiến cử lên, kiếm một cái nhân tình."

"Em đây không phải là mượn hoa hiến phật sao."

"Mặc khác, anh cũng đừng coi thường những người kinh doanh nhỏ."

Lâm Dật cười cười không nói gì, "Đúng rồi, đợi sau khi trở về, em có thể tìm cách lấy một bản các thông tin cơ bản của hai người bọn họ không."

"Hai người bọn họ? Cao Hạo Vũ với Trương Hòa Bình ư?"

"Ừm, mặc dù không có khả năng lắm, nhưng tôi cảm thấy vẫn nên là thận trọng một chút cho thỏa đáng, dính đến việc an ninh quốc phòng không thể qua loa được."

"Em hiểu ý của anh." Nhan Từ cũng biết tính nghiêm trọng của vấn đề, rất nghiêm túc nói.

"Người mới vừa rồi giúp anh, hẳn là Dương lão tiên sinh mà chúng ta lần đầu gặp mặt nhau đúng không?"

"Làm sao em biết?"

"Giác quan thứ sáu của phụ nữ." Nhan Từ nói:

"Lần đầu tiên gặp mặt, tôi đã cảm thấy quan hệ của các anh đã không bình thường rồi. Nhưng người ta là thủ trưởng khu an ninh, anh làm như thế nào mà cùng với loại người như vậy lôi kéo được quan hệ."

"Lẽ nào em đã quên sao, anh lúc trước là chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện Hoa Sơn à. Anh từng làm một ca phẫu thuật lớn cho ông ta, vì vậy mà thường xuyên qua lại với nhau."

"Hóa ra là như vậy."

"Bệnh phụ khoa anh cũng am hiểu, nếu em có vấn đề gì cũng có thể gọi được để anh tư vấn cho em."

"Lưu manh."

Sau khi nói chuyện, hai người lại ở trên núi đi dạo một lúc, rồi đi bộ xuống dưới núi.

Bên dưới ngọn núi, người do quân đội phái tới đang gấp rút sửa chữa, Lâm Dật nói xin lỗi mang tính tượng trưng, sau đó ngượng ngùng rời đi.

Nhưng mà Lâm Dật cũng rất biết làm người, đem rượu Mao Đài trên xe của mình chuyển tới hai rương, việc này coi như là giải quyết xong trong hòa bình.

Xử lý xong chuyện trước mắt, Lâm Dật trở về nhà, dọn dẹp chuồng heo một lần nữa. Sau đó đi làm cỏ và phun thuốc trừ sâu, kiểm tra trái cây trong nhà kính, hái mấy trái đã bị sâu ăn mất, sau khi làm xong mới trở về nhà.

...

Thấm thoát đã hai ngày trôi qua, chuyến tham quan đảo quốc của tập đoàn Lăng Vân cũng sắp bắt đầu.

Mặc dù trước đó Lâm Dật chưa đi qua bao giờ, nhưng Lâm Dật lại không có cảm giác gì. Ngược lại là Kỷ Khuynh Nhan cùng với Hà Viện Viện, cho dù đã đi qua rồi, vẫn rất là phấn khích.

"Lâm Dật, buổi tối theo em đi dạo phố nha." Kỷ Khuynh Nhan nói qua điện thoại.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1194.

Chương 1195. Cô Không Xứng

"Lâm phu nhân đây là đã suy nghĩ kỹ rồi, muốn theo chúng tôi đi du lịch ở đảo quốc?"

Trong phòng làm việc Lâm Dật trêu ghẹo nói.

"Chủ yếu là do anh thành tâm mời em đi, em cũng không đành lòng từ chối anh, liền miễn cưỡng đáp ứng anh đi thôi."

"Được được được, cảm ơn Lâm phu nhân." Lâm Dật cười ha hả nói:

"Ngài có thể nể nang mặt mũi theo tôi cùng đi, thật là mộ tổ lão Lâm gia chúng tôi cũng bốc lên khói xanh."

"Biết là được rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Hiện tại hơn ba giờ rồi, anh qua đón em đi, chúng ta xong việc rồi lại đi ăn cơm tối."

"Được, anh bây giờ đi qua."

"Ừ, anh lái xe từ từ thôi, không cần phải vội."

Cúp điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng làm việc bị đẩy ra.

Hà Viện Viện mặc váy dài trang điểm nhẹ, mang túi xách LV, từ bên ngoài đi vào.

"Hả? Cô tới đây làm gì?"

"Đi cùng với anh tới tìm học tỷ của tôi, chúng ta cùng đi dạo phố."

"Hai chúng tôi đi dạo phố, cô dính líu vào để làm gì."

"Học tỷ của tôi kêu tôi đi cùng." Hà Viện Viện sắc mặt không đỏ không trắng nói:

"Ngày mai phải xuất phát đi đảo quốc rồi, tôi đương nhiên cũng phải đi mua vài bộ quần áo mới, tôi phải thật đẹp."

"Cô giờ cũng đẹp, nhưng cô cũng không đẹp bằng vợ của tôi."

"Tôi biết, điểm tự mình biết mình ấy, tôi vẫn còn có." Hà Viện Viện nói:

"Nhưng học tỷ là người của tập Triều Dương, tôi là người của tập đoàn Lăng Vân. Cho nên cô ấy không tính, tôi muốn bảo vệ thanh danh giám đốc điều hành đệ nhất mỹ nữ của tập đoàn Lăng Vân nha."

"Đừng nháo, Điền Nghiên so với cô cũng không kém."

"Cô ấy hung dữ hơn so với tôi, những phương diện khác, chúng tôi là kẻ tám lạng người nửa cân, tôi cũng không oan uổng cô ấy."

"Việc này cô phải đi tìm Lão Cao chứ, để cho cậu ấy xoa bóp cho cô lớn hơn. Thừa dịp Điền Nghiên bây giờ còn chưa có bạn trai, đây là cơ hội tốt nhất để cô vượt qua cô ấy đấy."

"Lời này có lý, vậy thì lão Cao cũng sẽ đi cùng với chúng ta luôn."

"Hả? Cô còn muốn mang theo người nhà? Công ty có quy định về việc đưa người nhà đi cùng hay không? Cô đừng theo tôi ké chuyện này, ngoại trừ tôi, những nhân viên khác không được mang theo người nhà."

"Ai nói tôi muốn mang người nhà theo, lão Cao nhà chúng tôi để cho tôi sắp xếp công việc hậu cần rồi, cũng là một thành viên của tập đoàn Lăng Văn chúng ta. Chúng tôi cái này gọi là danh chính ngôn thuận tham gia hoạt động du lịch của công ty, sao có thể tính là mang theo người nhà đây."

"Mẹ nó các cô học từ trường danh giá, đều tính kế đến phía trước tôi rồi, hai vợ chồng cô còn muốn lừa tôi."

"Được rồi, đừng nói nữa, đi mau, học tỷ vẫn còn đang chờ đấy."

"Cô gấp cái gì? Cô không phải gọi Lão Cao lại đây sao."

"Hôm nay mua quần áo, tôi gọi anh ấy đến làm gì." Hà Viện Viện nói:

"Dù sao anh đi, có người cho tôi dùng tiền, tiền của lão Cao nhà chúng tôi đều để dành."

"Trâu bò, tôi hiện tại ai cũng không phục, chỉ phục một mình cô."

Lâm Dật không nói gì, lần này thật sự là không làm được gì Hà Viện Viện.

Cầm chìa khóa xe xuống lầu, hai người cùng nhau đi đến cổng lớn của tập đoàn Triều Dương. Đợi vài phút, Kỷ Khuynh Nhan yểu điệu thướt tha đi xuống, phong thái động lòng người.

"Đến quảng trường Thời Đại sao?"

"Đi Hằng Long, so với quảng trường Thời Đại thì tốt hơn." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Hơn nữa em nghe nói, quảng trường Hằng Long đang tổ chức lễ kỷ niệm cửa hàng và còn có các hoạt động, chúng ta đi qua nhìn xem."

"Đi thôi."

Lâm Dật tìm kiếm vị trí của quảng trường Hằng Long, sau đó lái xe đưa hai người cùng nhau đi qua.

Lái xe hơn một giờ, Lâm Dật ngừng xe trước quảng trường Hằng Long.

Ngẩng đầu nhìn một chút, phát hiện chỗ này, xác thực cao cấp hơn so với quảng trường Thời Đại và Vạn Đạt, cùng với Yến kinh SKP có thể liều mạng được rồi.

Hơn nữa bên ngoài trung tâm mua sắm, được treo băng biểu ngữ, trên đó viết: "Nhiệt liệt chúc mừng quảng trường Hằng Long kỷ niệm năm năm thành lập."

"Thời gian trôi qua thật nhanh, em nhớ quảng trường Hằng Long hình như cũng chỉ mới mở được vài năm, vậy mà đã được thành lập năm năm rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Chị mỗi ngày đều bận bịu công việc, lại thêm chỗ này cách công ty chị quá xa, nên chị cũng không đến đây nhiều, cho nên không có ấn tượng." Hà Viện Viện nói:

"Em nhớ rất rõ, cũng đã được năm năm rồi."

"Em làm sao nhớ rõ được như thế?"

"Bởi vì em là người rất nhạy cảm với thời gian nha." Hà Viện Viện giả vờ nói.

Rất giống với điệu bộ giả vờ của Lâm Dật.

Đúng lúc này, hai cô gái trẻ mặc đồng phục váy ngắn đi ngang qua ba người bọn họ phàn nàn nói:

"Ông chủ của chúng ta, thật đúng là có thể bất chấp tất cả mà, lễ kỷ niệm bốn năm còn chưa tới, trực tiếp làm luôn lễ kỷ niệm tròn năm năm, thật đúng là một thiên tài marketing mà."

Hà Viên Viên:...

"Cô không phải nói là rất nhạy cảm với thời gian sao?" Lâm Dật hỏi.

"Đây là chuyện bình thường, ai mà không có lúc phạm sai lầm chứ, tôi cũng không phải là người máy." Hà Viện Viện nói:

"Nếu như tôi cứ ưu tú như vậy, người khác còn có thể sống thế nào được."

Kỷ Khuynh Nhan liếc mắt nhìn Hà Viện Viện, sau đó lại quay qua nhìn Lâm Dật.

Hai người này thực sự là càng ngày càng giống nhau rồi.

"Đi đi đi, đừng đứng ở chỗ này nữa, mau vào đi." Hà Viện Viện cũng cảm thấy có chút xấu hổ, muốn đi vào nhanh một chút để tránh đề tài này.

Mặc dù cô ấy với Lâm Dật càng ngày càng giống nhau, nhưng còn không có mặt dày được như Lâm Dật.

"Ồ, hai người nhìn hai lẵng hoa quả này đi?"

Bởi vì là sự kiện kỷ niệm của cửa hàng, trước cửa trải một tấm thảm đỏ dày, hai bên thảm đỏ là hai dãy lẵng hoa lớn, được dùng để kỷ niệm năm năm thành lập của trung tâm.

Sở dĩ Kỷ Khuynh Nhan kinh hô, là vì có hai cái giỏ hoa do tập đoàn Lăng Vân với Didi đưa tới.

Lâm Dật lắc đầu một cái, biểu thị cũng không biết việc này.

"Trước đó quảng trường Hằng Long với Didi từng có hợp tác với nhau. Bây giờ trung tâm tổ chức lễ kỷ niệm, Điền tổng đưa hai cái giỏ hoa lại đây, một cái là đại diện cho Didi, một cái là đại diện cho tập đoàn Lăng Vân." Hà Viện Viện nói.

"Hóa ra là như vậy."

"Đi thôi, vào nhìn xem thử." Hà Viện Viện lôi kéo Kỷ Khuynh Nhan đi vào trong, "Hôm nay là lễ kỷ niệm của trung tâm, nói không chừng còn có chương trình giảm giá nữa."

"Ừ, đi đi đi."

Kỷ Khuynh Nhan mặc dù có tiền, nhưng chung quy đây vẫn là thiên tính của phụ nữ.

Ba người mới vừa vào đến, đã bị thu hút bởi những đồ trang sức đậm chất lễ hội.

"Viện Viện em nhìn kìa, bên kia có rất nhiều người tụ lại, hình như là hoạt động của cửa hàng, chúng ta đi qua nhìn xem."

Kỷ Khuynh Nhan lôi kéo Hà Viện Viện đi về phía bảng hiệu cách đó không xa.

"Sự kiện thứ hai của cửa hàng."

"Vào 5:30 tối nay, sự kiện thứ hai của cửa hàng sẽ được tổ chức tại quảng trường Hằng Long, thi đấu vượt chướng ngại vật dành cho các cặp đôi."

"Cặp đôi hạng nhất, dành được ưu đãi giảm 20000 cho đơn hàng 40000 và 1 con Pikachu (168 cm) "

"Cặp đôi hạng hai, dành được ưu đãi giảm 10000 cho đơn hàng 20000 và 1 con Hello kitty (143 cm) "

"Cặp đôi hạng ba, dành được ưu đãi giảm 5000 cho đơn hàng

10000 và 1 con Doremon (122 cm) "

Nhìn thấy phần thưởng trên áp phích, Kỷ Khuynh Nhan cùng với Hà Viện Viện cùng nhau quay đầu lại, ánh mắt sáng quắc nhìn Lâm Dật.

Lâm Dật tiến lên, đỡ đầu Hà Viện Viện, mạnh mẽ đem đầu của cô xoay chuyển qua.

"Người ta là một cặp đôi thi đấu, cũng không phải lãnh đạo với cấp dưới, cô nhìn tôi làm gì?"

"Tôi có thể giả bộ, học tỷ của tôi thục nữ như vậy, làm sao có thể chơi loại trò chơi này được."

"enenen ... Cô nói rất có lý, nhưng cô không xứng."

"Mẹ kiếp."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1195.

Chương 1196. Tokyo Hơi Nóng

Kỷ Khuynh Nhan bị đùa cho vui vẻ.

“Lễ kỷ niệm năm đúng là rất lớn, nhưng mà em vẫn thích Pikachu kia hơn.”

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật, dường như muốn nói: “Anh phụ trách cố gắng, em phụ trách chiến thắng.”

“Đến lúc đó nhìn xem quy tắc tranh tài ra sao đã, anh sẽ cố gắng hết sức.”

“Không thể nói cố gắng hết sức, anh nhất định sẽ làm được.” Kỷ Khuynh Nhan nắm chặt tay nhỏ, nói.

Trong mắt Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật chính là người không gì không làm được.

“Được rồi, cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Hà Viện Viện bĩu môi, thật sự là không muốn ở lại đây xem hai người này phát thức ăn cho chó nữa.

“Đi thôi học tỷ, hoạt động tiến hành tại tầng bốn, vừa lúc ở đó có bán đồ tắm, chúng ta đi xem một chút.”

“Sao vừa tới đã muốn xem đồ tắm rồi, thứ kia có cũng được mà không có cũng chẳng sao.”

Ngoài Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan không quen mặc những đồ hở hang như vậy trước mặt những người khác.

Đương nhiên, Hà Viện Viện cũng vậy, hai người còn cùng nhau tắm rửa, đương nhiên là sẽ không để ý nhiều như vậy.

“Yên tâm đi, hành trình lần này có suối nước nóng, đương nhiên là phải mặc áo tắm, đều là nơi riêng tư, không có người ngoài.” Hà Viện Viện nói:

“Lại nói tiếp, lúc này Tokyo có hơi nóng, nhất định phải ăn mặc mát mẻ một chút.”

“Lão Cao nhà em không phải cũng đi sao.”

“Vậy thì sao chứ, đến lúc đó em cũng mặc áo tắm, người đàn ông của chị cũng không nhìn thấy a.”

“Với cái dáng người kia của cô, cho dù có nhìn thì cũng là tôi bị thua thiệt.” Lâm Dật nói.

“Anh dựa vào, hai vợ chồng các người quá hại người.” Hà Viện Viện nói: “Em mặc kệ, em muốn đi nhìn một chút.”

Kỷ Khuynh Nhan không còn cách nào khác đành đi theo Hà Viện Viện.

Cách bài trí của lầu bốn không giống với phía dưới, có một khoảng trống rất lớn.

So sánh ra, tổ chức hoạt động giải trí ở đây đúng là rất thích hợp.

Tuy hoạt động còn chưa bắt đầu, nhưng đã có nhân viên công tác bắt đầu dựng sân khấu để chuẩn bị cho sự kiện.

Kỷ Khuynh Nhan hơi hưng phấn, còn có chút ngại ngùng.

Đây là hoạt động của tình nhân, cũng không biết có gì thân mật hay không.

Nếu làm như vậy trước mặt mọi người thì sẽ rất xấu hổ.

“Được rồi, tôi biết hai người muốn rải thức ăn cho chó, nhưng bây giờ còn chưa bắt đầu đâu, chúng ta làm chuyện chính trước.” Hà Viện Viện lôi kéo Kỷ Khuynh Nhan, nói.

Một phần năm tầng bốn là khu đồ tắm, tuy diện tích không lớn, nhưng lại hội tụ đủ các nhãn hiệu đồ tắm lớn trên toàn thế giới.

Nhưng tùy tiện chọn một bộ cũng hơn một ngàn.

Nhất là một số quần bơi của nữ, vải vóc ít đến thảm thương, thế mà lại bán hơn 5000, nhưng kỳ lạ là vẫn có không ít người hỏi mua.

Lâm Dật không biết nói gì, bởi vì ngay cả người đàn ông thuần khiết như anh đều cảm thấy loại quần bơi này không có cách nào để mặc ra ngoài cả, tại sao mấy người phụ nữ kia còn hỏi mua không biết mệt?

Tốt xấu gì mình và Kỷ Khuynh Nhan cũng là quan hệ người yêu danh chính ngôn thuận, cô ấy cũng chưa từng hào phóng như vậy với mình.

Tuy Hà Viện Viện bình thường cũng rất mạnh dạn, nhưng lúc chọn mua áo tắm cũng thu liễm không ít.

“Em không phải rất thích Bikini sao, sao lại chọn những kiểu dáng bảo thủ như này chứ?” Kỷ Khuynh Nhan cười hỏi.

“Có bạn trai rồi, đương nhiên phải chú ý mấy chuyện này một chút.” Hà Viện Viện nói:

“Lão Cao nhà em bụng dạ hẹp hòi, đã nói bóng nói gió em mấy lần rồi, dù sao em cũng phải nhớ lâu một chút.”

“Lời này cũng có lý, hai người ở cùng nhau thì nên hiểu một chút về thói quen sinh hoạt của đối phương.”

“Thật ra trong công việc cũng thế.” Hà Viện Viện nói:

“Ông chủ không đứng đắn, cho nên mỗi ngày em đều phải mặc bảo thủ một chút, tránh việc sau này lại xảy ra chuyện không vui.”

“Ha ha, cô cũng quá coi trọng chính mình rồi, Điền Nghiên 36D còn đang ở kia, tôi sẽ nhìn cô sao? Nghĩ cái gì vậy?”

“Học tỷ, chị nhìn anh ta nói tiếng người kìa, đã đi cùng với chị thế mà còn ngấp nghé dáng người của người phụ nữ khác, đúng là quá phận mà.”

“Anh ấy chỉ là ví dụ một chút, bình thường đều không đến công ty, có thể nhìn ai chứ.”

“Vậy chị cũng nên đề phòng cẩn thận, phòng ngừa vẫn hơn.”

“Chuyện này...”

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng dừng một chút, “Chị cũng không quá lo lắng về chuyện này lắm.”

“Anh ấy đã nói như vậy rồi, sao chị còn không lo lắng, không thể bị lời nói ngon ngọt của anh ta lừa được.”

“Không, không, không, chị không có ý đó.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Ý của chị là thân hình của chị cũng không thua kém Điền tổng, em không sánh bằng cô ấy, nhưng chị vẫn có thể.”

“Chị, chị, chị...”

Hà Viện Viện tức giận trợn trắng mắt, “Chẳng lẽ chị đã quên, năm đó chị trốn học đi xem biểu diễn của Ngũ Nguyệt Thiên, là ai đã điểm danh cho chị à!”

“Ai nha, lúc dì cả em đến, không phải chị cũng đã giúp em sao, coi như hòa nhau.”

“Em thấy các người chính là cá mè một lứa.” Hà Viện Viện nói: “Chị đã không còn là chị trước đây nữa, chị đã bị anh ta đồng hóa.”

“Nào có.”

“Chị đừng có mà không thừa nhận, chị đã thay đổi, không còn thuần khiết như trước kia nữa.”

“Tất cả chi tiêu hôm nay của cô đều tính trên đầu tôi.” Lâm Dật nói.

“Ông chủ là người tốt, ông chủ cả đời bình an, anh và học tỷ là người thuần khiết nhất trên thế giới này.”

Kỷ Khuynh Nhan bất đắc dĩ xoa xoa huyệt thái dương.

Thật đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, chỉ có Lâm Dật mới có thể làm cho Viện Viện tỉnh táo lại.

Đây chính là ma lực của đồng tiền sao?

Hai người lại đi dạo một hồi, Kỷ Khuynh Nhan không có hứng thú gì đối với đồ tắm, trong nhà còn có mấy bộ mua từ lúc trước, kiểu dáng nào cũng có.

Nhưng Hà Viện Viện lại lựa chọn cẩn thận.

“Trời ạ, cái này mà cũng được sao?”

Hà Viện Viện kinh ngạc che miệng, chỉ vào áo tắm chỉ có mấy sợi dây cách đó không xa, nhất thời cảm thấy xấu hổ.

Dù là lúc trên giường, cô cảm thấy mình cũng không thể mặc nó, huống hồ là trên bờ biển.

“Ngài nhìn trúng chiếc quần bơi này sao?” Một nữ nhân viên tóc ngắn của cửa hàng đi tới, mỉm cười nói:

“Đây là mẫu đồ tắm mới của Gucci năm nay, có giá 9499.”

“Mẹ nó! Đắt như thế à?”

Lâm Dật cũng không cảm thấy cái giá 9499 này là đắt, bởi vì nó còn chưa đủ cho anh ra ngoài ăn bữa cơm.

Chẳng qua cảm thấy, dùng cái giá này đi mua mấy cái sợi dây, quả thực có chút tiêu tiền như nước.

Cũng không thể bởi vì nó là Gucci nên có thể bán đắt như vậy được?

“Chị cũng cảm giác có chút đắt.” Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi nói.

Bỏ hai trăm mấy ngàn ra mua chiếc áo choàng dài, Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy cũng không là gì, thậm chí còn cảm thấy rất đáng tiền.

Nhưng nếu để cô bỏ hơn 9000 ra để mua mấy cái sợi dây, chắc chắn là không thể nào tiếp nhận được.

Bởi vì đồ lót mà bình thường cô hay mua cũng chỉ có mấy trăm tệ một bộ, rất ít thứ vượt qua một ngàn, đương nhiên là không thể tiếp nhận mức giá này.

Mà mức độ tiêu phí của Hà Viện Viện còn không bằng Kỷ Khuynh Nhan, chắc chắn là cũng không thể tiếp nhận được mức giá này.

“Hiện tại những thứ hàng xa xỉ đều bán điên rồi, giá nào cũng dám bán.” Hà Viện Viện lôi kéo Kỷ Khuynh Nhan, “Hay là chúng ta đi thôi.”

Ba người rời đi, xoay người đến cửa hàng khác.

“Sao anh chàng đẹp trai kia lại đi rồi.” Một nữ nhân viên tóc dài của cửa hàng đi tới, nói:

“Tôi vẫn chờ để thưởng thức vẻ đẹp thịnh thế của anh ấy đây.”

“Lớn lên đẹp trai cũng vô dụng, chỉ là một con quỷ nghèo, hai nữ sinh kia đúng là mù mà.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1196.

Chương 1197. Trò Chơi Đơn Giản Như Vậy, Bị Tắc Mạch Máu Não Cũng Chơi Được

“Không phải chứ, nhìn cách ăn mặc của nam sinh kia cũng không quá giống với người nghèo a.”

“Loại chuyện này không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài được.” Nữ nhân viên tóc ngắn chỉ vào bộ đồ tắm với mấy sợi dây kia, “Lúc tôi vừa báo giá, cô đoán xem anh ta đã biểu lộ thế nào, trực tiếp nói tục, còn nói cái gì mà tôi thao, đắt như vậy. Tôi còn chưa gặp qua người nào có tiền mà lại không có tư chất như thế.”

“Có lẽ tôi đã nhìn lầm rồi, Thượng Đế luôn công bằng, cho anh ta giá trị nhan sắc cao như vậy, hẳn là sẽ không cho thêm tài phú nữa, nếu không còn để cho người khác sống thế nào nữa.” Nữ nhân viên tóc dài nói.

Hai tay của nữ nhân viên tóc ngắn vẫn ôm trước ngực, “Tôi đoán bọn họ đến đây là để tham gia hoạt động khánh thành năm năm, nhân lúc còn chưa bắt đầu nên lại chỗ chúng ta để giết thời gian.”

“Cũng có khả năng này, cũng sắp năm giờ rưỡi rồi, lần hoạt động thứ hai của hôm nay cũng đã sắp bắt đầu, mọi người đều tụ tập lên tầng bốn.”

“Lúc đầu tôi còn cho là nơi tổ chức hoạt động miễn phí giống như Hằng Long này, chỉ có người bình thường như chúng ta sẽ tham gia, không nghĩ tới những người có tiền này cũng tới.”

Hoạt động khánh thành hôm nay, cũng không hạn chế nhiều, nhân viên công tác có thể tham gia.

Dưới sức hấp dẫn của phần thưởng, rất nhiều người đều lựa chọn thử nghiệm, nhưng sau đó đều thất bại.

Bởi vì đây là trò chơi đoàn đội, chỉ cần có một người kéo chân thì đừng nghĩ tới việc được khen thưởng nữa.

“Chuyện này cũng bình thường, người tới đây tiêu phí đại đa số đều là người bình thường, mà lại giảm giá mạnh như vậy, đương nhiên sẽ có người nguyện ý tham gia.” Nữ nhân viên tóc dài nói:

“Mà những thổ hào thật sự thì đều sẽ mua qua mạng, hoặc là để cho thư ký và trợ lý đến mua, không có khả năng tự mình đến đây được.”

“Cô nói cũng đúng, dù sao nhàn rỗi không chuyện gì, coi như là xem náo nhiệt đi.” Nữ nhân viên tóc ngắn lấy điện thoại di động ra, “Tôi phải gọi điện cho bạn trai, hỏi một chút xem anh ấy đến đâu rồi, bảo anh ấy đừng tới chậm.”

“Tôi nghe nói bạn trai cô là huấn luyện viên của trường cảnh sát, loại trò chơi này hẳn chỉ là chuyện nhỏ đối với anh ấy đi.”

“Tất nhiên, thật ra tôi đã biết trước về quá trình trò chơi rồi. Hai chúng tôi lúc ở nhà cũng đã luyện qua mấy lần, cảm thấy vấn đề không lớn, hôm nay nhất định phải giành được phiếu giảm giá 200 ngàn!”

Rời khỏi cửa hàng đồ tắm Gucci, Hà Viện Viện lại đến cửa hàng khác dạo một hồi, nhưng vẫn không tìm được đồ khiến cô vừa ý.

Bởi vì cô muốn mua một bộ đồ tắm vừa bảo thủ lại không làm mất đi sự gợi cảm, trong gợi cảm lại có bảo thủ.

Lâm Dật trực tiếp trả lời cô một câu, cô đang suy nghĩ cái rắm.

Chuyện này giống như mỗi ngày bạn chỉ cần ở nhà ngủ, sau đó sẽ có người chuyển tiền vào trong thẻ ngân hàng của bạn.

Cô cho rằng mình có hệ thống giống như anh đây sao? Mỗi ngày chỉ cần nằm ở nhà là hệ thống sẽ cho cô tiền?

“Chúng ta lát nữa lại đi mua sắm đi, hoạt động hình như sắp bắt đầu rồi.”

Kỷ Khuynh Nhan nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã gần năm giờ rưỡi, mà đã có không ít người, đều đã hội tụ trên tầng bốn để chờ đợi hoạt động.

“Cái này có gì vui.” Hà Viện Viện bĩu môi, “Các người cũng không thiếu tiền.”

“Nhưng đồ miễn phí sao có thể so với đồ mà mình dùng tiền mua được.”

Thật ra Hà Viện Viện cũng có chút muốn đi, chỉ tiếc Cao Tông Nguyên không ở đây.

Ba người đứng bên ngoài đám người, may mà họ cũng không tính là thấp, nhón chân là có thể nhìn thấy bên trong.

Tại hiện trường, còn có một số cô gái vóc dáng không cao thì ngồi lên cổ bạn trai. Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy tư thế như vậy có chút táo bạo, nhưng ở đây có nhiều người như vậy, cô cảm thấy rất xấu hổ, nên đã nghĩ về nhà sẽ thử một chút.

Rất nhanh đã đến 5 giờ 30.

Một thanh niên mặc tây trang, cầm micro đi tới trước sân khấu.

“Hoan nghênh các vị đã tới tham gia hoạt động kỷ niệm năm

năm thành lập của Quảng trường Hằng Long chúng tôi. Trong lần hoạt động chúc mừng này, tôi cam đoan với mọi người, chỉ cần tham dự thì sẽ có phần thưởng, hơn nữa còn không thu một phân tiền. Ngoài ra mọi người còn có khả năng giành được giải đặc biệt đó là phiếu giảm giá 40000 và 20000. Hy vọng mọi người hãy đăng ký để tham gia.”

“Lâm Dật, nhanh nhanh nhanh, anh đi đăng ký đi.”

“Không phải em muốn tham gia sao, sao anh lại phải đi đăng ký chứ.”

“Quá nhiều người, em không tranh nổi với bọn họ.”

Lâm Dật bất đắc dĩ cười rộ lên, Kỷ Khuynh Nhan chính là điển hình cho bạo ngược gia đình.

Ngoài địa bàn của mình, thì làm chuyện gì cũng đều lo sợ.

“Chờ chút, anh qua đó đăng ký.”

Tuy có không ít người xem náo nhiệt, nhưng người đăng ký cũng không được xem là nhiều.

Bởi vì người có thể tới quảng trường Hằng Long để mua sắm hầu như đều không thiếu tiền.

Tuy phần thưởng rất mê người, nhưng có một số người vẫn cảm thấy xấu hổ khi làm chuyện như vậy trước mặt mọi người, gánh nặng thần tượng của bọn họ còn năng hơn cả Kỷ Khuynh Nhan.

Lâm Dật tính toán một chút, trước sau cũng chỉ có mười mấy đôi tình nhân đăng ký, hơn nữa còn có mấy đôi là vợ chồng già, đoán là cũng không phải là vì phần thưởng. Bọn họ hẳn là muốn đến thể nghiệm một chút, hâm nóng tình cảm giữa hai người.

Sau khi đăng ký, Lâm Dật cầm một tờ quảng cáo rồi trở về.

“Đây là gì vậy?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Quy tắc chi tiết của cuộc thi, anh vừa mới nhìn lướt qua, cảm thấy không có vấn đề gì lớn, em thử nhìn xem.”

Kỷ Khuynh Nhan cầm tờ quảng cáo, phát hiện cuộc thi này có chút giống với hình thức vượt chướng ngại vật, chia làm mấy phần.

Phần thứ nhất: qua sông bằng đá.

Phần thứ hai: Hai người nhảy dây 20 cái.

Phần thứ ba: Thi đấu tiếp sức con cua.

Phần thứ tư: Ôm công chúa chạy một vòng.

Chỉ cần hoàn thành bốn phần này trong thời gian ngắn nhất thì sẽ là người chiến thắng.

“Em cảm thấy hình như không có gì khó cả.” Hà Viện Viện nói:

“Qua sông bằng tảng đá, tự ông chủ tham gia là được rồi, đổi đá dưới chân, sau đó đi đến chỗ học tỷ. Phần thứ hai, lấy năng lực của ông chủ, đừng nói là mang theo học tỷ, cho dù bị tắc mạch máu não cũng đều có thể thắng.”

Lâm Dật nhàn nhạt gật đầu, Hà Viện Viện quay về nói tiếng người rồi.

Phần thứ nhất và cuối cùng chỉ cần mình tham gia là được, Kỷ Khuynh Nhan cần tham gia hai phần ở giữa, không hề khó khăn.

“Em cũng đừng nói như vậy.” Kỷ Khuynh Nhan vén tóc.

“Chị không có lòng tin với ông chủ sao?”

“Chị là không có lòng tin đối với mình.”

Hà Viện Viện:….

Đây là cảm thấy mình còn không bằng một người tắc máu não sao?

“Bình thường chị không hay tập thể dục ở nhà sao?”

“Nhưng chị chỉ tập Yoga và Pilates, không nhảy được mấy cái.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Một mình chị nhảy còn không được mấy cái, huống hồ là hai người cùng nhảy.”

“Chuyện này...”

Hà Viện Viện xoa nhẹ huyệt thái dương, đau lòng cho ông chủ một phút đồng hồ.

“Không sao cả, hiện tại thử một chút là được.” Lâm Dật nói.

“Hả? Làm sao để thử? Ở đây cũng không có dây để nhảy?”

“Em cứ thả lỏng trước rồi nhảy ở đây vài cái, để anh xem tần suất của em thế nào.”

“Ừ, được.”

Bởi vì mặc quần bò, cho nên thuận tiện hơn không ít.

Dựa theo lời Lâm Dật nói, Kỷ Khuynh Nhan nhảy tại chỗ vài cái, “Có thể sao?”

“Không thành vấn đề.” Lâm Dật đưa tay ra dấu OK, cảm thấy vấn đề không lớn, đến lúc đó mình nhảy theo tiết tấu của cô ấy là được.

“Còn lại chính là phần thi con cua tiếp sức, hai chúng ta sẽ lưng tựa lưng, ở giữa kẹp một quả bóng, đến lúc đó em cứ đứng thẳng người và di chuyển theo chiều ngang là được, nhưng không được làm lệch đường, anh sẽ điều chỉnh những việc còn lại, có thể làm được không?”

“Em cũng không biết.”

Lâm Dật:…

Hà Viện Viện:…

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1197.

Chương 1198. Tiền Đồ Của Em Đâu?

Lâm Dật vỗ bả vai của Kỷ Khuynh Nhan, nói lời sâu xa.

“Vậy chúng ta lần sau lại tham dự đi.”

“Sao có thể, em còn muốn Pikachu kia.”

“Vậy em suy nghĩ một chút đi, hoặc là về nhà ngủ một giấc, trong mơ cái gì cũng có.”

“Anh thế mà nói như vậy, cũng quá xem thường em rồi.”

“Học tỷ, việc này không thể trách ông chủ được, chị thật sự là khiến người ta phải xem thường a.” Hà Viện Viện nói:

“Ngoại trừ giá trị nhan sắc và dáng người thì chị đúng là không có gì cả.”

Kỷ Khuynh Nhan liếc mắt, trong lòng tự nhủ, các người cứ xem thường tôi đi, đợi lát nữa tôi nhất định sẽ biểu hiện tốt một chút!

Ngay lúc ba người lúc nói chuyện, người chủ trì trên sân khấu lên tiếng:

“Hiện tại, phân đoạn đăng ký đã kết thúc, tổng cộng có 19 cặp vợ chồng và người yêu đăng ký. Nhưng bởi vì lý do sân bãi, chúng ta sẽ chia thành hai tổ để tiến hành, tổ thứ nhất mười người, tổ thứ hai chín người, sau đó dựa theo thời gian để tính toán thành tích cuối cùng.”

Lâm Dật nhìn quả bóng được đánh số trên tay một chút, trên đó viết 13, là tổ thứ hai.

Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy như vậy cũng rất tốt, mình có thể xem bọn họ chơi trước.

“Hiện tại mời các cặp từ 1 đến 10, chuẩn bị tại điểm xuất phát.”

Theo lời người chủ trì, tuyển thủ dự thi của mười vị trí đầu lần lượt đứng trước điểm xuất phát.

Những người ở đây tuổi tác hầu như đều khoảng 30, tuy cách ăn mặc không phải là người nhiều tiền, nhưng hẳn là cũng không kém. Ai nấy đều mang theo ý cười trên mặt, muốn giành được hạng cao.

Cùng lúc đó, bạn gái của bọn họ thì đứng ở địa điểm thi đấu thứ hai - nhảy dây.

“Được rồi, tuyển thủ dự thi của mười tổ, nếu như đều đã chuẩn bị xong, thì giơ tay lên ra hiệu một cái.” Người chủ trì nói.

Mười người đều nhấc tay ra hiệu, nói rõ mình đã chuẩn bị xong.

“Bây giờ nghe khẩu lệnh của tôi, ba, hai, một, bắt đầu!”

Người chủ trì ra lệnh một tiếng, nam sinh đứng tại điểm xuất phát lần lượt hành động.

Trên tay cầm hai mảnh gỗ, vừa đi vừa chuyển đổi, hướng về phía bạn gái của mình.

Kỷ Khuynh Nhan trước đây chưa từng chơi qua trò chơi tương tự, cô vốn cho rằng, chỉ có hai mươi mấy mét, cho dù dùng cách này cũng sẽ đến đích rất nhanh.

Nhưng trận đấu sau khi bắt đầu, cô mới phát hiện tình huống thật sự hoàn toàn khác biệt đối với tưởng tượng của mình.

Có chút buồn cười, nhưng quả thực rất thú vị, khiến cho người vây xem cười to liên tục.

Nhưng cũng không phải là chế giễu, mọi người đều rất thân thiện.

Với khoảng cách hơn hai mươi mét này, người nhanh nhất ước chừng đã tốn khoảng hai phút để tới trước mặt bạn gái mình.

Mà người chậm nhất mới đi được một nửa, tính chênh lệch đã bắt đầu thể hiện ra.

Ánh mắt Kỷ Khuynh Nhan chuyển đến phân đoạn thứ hai - nhảy dây.

Cô rất quan tâm đến giai đoạn này, bởi vì cô cũng sẽ tham dự vào.

“Hả?!”

Người thứ nhất đi đến bên cạnh bạn gái cầm lấy dây, chuẩn bị vài giây đồng hồ, sau đó bắt đầu tiến hành giai đoạn thứ hai.

Nhưng chưa nhảy được một cái thì đã thất bại.

Qua bốn năm lần liên tục mới nhảy được một cái, ưu thế trước đó đã bị người thứ hai vượt qua.

“Thế mà lại khó như vậy sao.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Nếu không nó cũng không gọi là cuộc thi cho các cặp đôi, chính là khảo nghiệm mức độ ăn ý của các người.” Hà Viện Viện nói.

Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi, cô đương nhiên là tin tưởng năng lực của Lâm Dật nhưng lại không có chút lòng tin nào với mình.

Nếu như mình mà kéo chân sau của Lâm Dật, còn không phải sẽ bị người khác chê cười đến chết sao.

Rất nhanh, đã có người hoàn thành khiêu chiến nhảy dây, tiến vào giai đoạn thứ ba.

Tuy phần này cũng có chút độ khó, quả bóng kẹp ở giữa hai người sẽ rơi xuống, nhưng chỉ cần kẹp lại lần nữa rồi tiếp tục đi là được, không khó bằng nhảy dây.

Giai đoạn cuối cùng thì không có bất kỳ độ khó nào.

Chính là ôm công chúa, sau đó chạy quanh sân bãi một vòng, trở lại điểm xuất phát, trận đấu coi như chính thức kết thúc.

Qua khoảng hai mươi phút, tất cả mười tuyển thủ dự thi đều kết thúc trận đấu.

Nhưng chênh lệch thành tích lại rất lớn.

Hạng 1 dùng bảy phút để hoàn thành tất cả hạng mục, chậm nhất là 23 phút.

Điều khiến cho mọi người bất ngờ chính là, dành được hạng 1 là cặp đôi của anh chàng trung niên bốn mươi tuổi.

Mà người về sau cùng lại là một thanh niên hơn hai mươi tuổi.

Nhưng điều thú vị nhất chính là, trong lòng người đàn ông hơn bốn mươi tuổi kia đang ôm cô bạn gái hơn hai mươi tuổi.

Còn chàng trai hơn hai mươi tuổi kia thì lại ôm một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi.

Dạng tổ hợp này dường như còn thú vị hơn so với cuộc thi.

“Học tỷ, cảm thấy thế nào? Chị cũng đã xem quá trình rồi, có thể làm được không?”

Hô ~~

Kỷ Khuynh Nhan hít sâu một cái, nói với vẻ vô cùng tự tin: “Cố gắng tham gia.”

Lâm Dật:…

Thật sự là một chút tiền đồ cũng không có.

“Được rồi, hiện tại đã thống kê thành tích của tổ thứ nhất, sau đó chúng tôi sẽ đưa thành tích lên trên màn ảnh, để đảm đảm tính chân thực của hoạt động.”

Nói xong, người chủ trì cầm tấm thẻ rồi nói tiếp:

“Bây giờ, mời chín tuyển thủ của tổ thứ hai đến chỗ xuất phát.”

Dựa theo lời người chủ trì, các nam sinh đến địa điểm xuất phát của giai đoạn thứ nhất, nữ sinh đến chỗ xuất phát của giai đoạn thứ hai, chuẩn bị trận đấu.

Cũng đúng vào lúc Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan ra sân, nhất thời đưa tới từng đợt kinh hô.

“Anh chàng kia rất đẹp trai nha, nhất là gò má của anh ấy, góc cạnh rõ ràng, đúng là dễ nhìn.”

“Cô gái kia cũng không kém, cho dù là khuôn mặt hay là dáng người thì đều rất hoàn mỹ.”

Hai người vừa ra trận, liền trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Loại tổ hợp mỹ nam mỹ nữ này đúng là rất hiếm gặp.

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan sớm đã hình thành thói quen với việc bị người vây xem như bày.

Mỗi lần đi ra, đều có người tới muốn xin Wechat, nên từ lâu họ đã có sức chống cự.

“Người chủ trì, có thể chờ một chút không, bạn trai của tôi còn chưa tới.”

Người nói chuyện, là nữ nhân viên cửa hàng đồ tắm Gucci, cô đang nhấc tay ra hiệu giải thích.

Người chủ trì hoạt động cũng không phải là rất chuyên nghiệp, là quản lý giám sát của trung tâm mua sắm, đương nhiên cũng có biết nữ nhân viên tóc ngắn.

Người của mình có yêu cầu, đương nhiên là vẫn nên giúp đỡ, nhưng ở đây còn có nhiều người như vậy, cũng chỉ có thể cố gắng, không thể làm trái quy tắc được, nếu không mình cũng sẽ bị xử lý.

“Lúc nào bạn trai cô đến vậy, trận đấu sắp bắt đầu rồi, nếu lâu quá thì không thể đợi được.”

“Vừa rồi tôi có gọi điện thoại, anh ấy đang ở dưới bãi đỗ xe, đoán chừng đang ở trong thang máy, sẽ lập tức tới ngay.”

“Vậy được rồi, vì để mọi người đều có thể tham gia nên đành chờ vài phút vậy, mọi người có thể nhân cơ hội này để làm nóng người.” Người chủ trì cười ha hả, nói.

Vốn chỉ là hoạt động giải trí, cho nên mọi người cũng không có quá để ý.

Lúc này, cửa thang máy cách đó không xa mở ra, một người đàn ông mặc áo đồng phục thể thao đang chạy về phái hiện trường trận đấu.

“Không phải đã gọi cho anh từ sớm rồi sao, sao giờ mới đến.”

“Hôm nay bên trường học có chút việc, học sinh còn chưa đi thì người làm huấn luyện viên như anh lại càng không thể đi được.”

“Huấn luyện viên sao?”

Nghe thấy nghề nghiệp của người đàn ông, những người khác đều có chút ngoài ý muốn.

“Người anh em, anh làm nghề gì vậy?”

“Tôi là huấn luyện viên cận chiến của học viện cảnh sát.” Người đàn ông trẻ tuổi cười nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1198.

Chương 1199. Thắng Bại

“Hả? Huấn luyện viên của học viện cảnh sát?”

Sau khi biết được thân phận của người đàn ông này, mấy tuyển thủ dự thi còn lại đều có chút ngoài ý muốn.

Đây chính là nhân sĩ chuyên nghiệp, người bình thường chắc chắn không phải là đối thủ của anh ta.

Đoán chừng hạng 1 sẽ là của bọn họ.

“Đúng, tôi làm việc tại học viện cảnh sát Trung Hải.”

“Vậy thì lát nữa anh có thể thủ hạ lưu tình một chút không, đừng bỏ rơi chúng tôi lại quá xa.” Những tuyển thủ dự thi còn lại cười ha hả.

“Ngài khách sáo rồi, tôi cũng không có lợi hại như vậy, cố gắng tham gia thôi.”

Người đàn ông trẻ tuổi cười rộ lên, nhưng vẻ mặt lại vô cùng tự tin.

Lấy tính phối hợp của mình, muốn đối phó với trò chơi nhỏ này hoàn toàn không phải việc nói chơi, những người này không thể nào là đối thủ của mình được.

Cộng với hai người đã biết trước quy trình trò chơi, ở nhà đã lén luyện tập vài ngày, nên càng không có vấn đề gì cả.

Nhìn thấy người khác đều đang lấy lòng bạn trai của mình, nữ nhân viên tóc ngắn vô cùng đắc ý.

Cô theo bản năng nhìn thoáng qua Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, hạng 1 nhất định là của chúng tôi!

“Thật không nghĩ tới, trận đấu của tổ thứ hai còn có tuyển thủ chuyên nghiệp tới như vậy, đúng là càng ngày càng kịch liệt.” Người chủ trì vừa cười vừa nói:

“Nhưng tôi cũng muốn nói với những người khác rằng cho dù hôm nay có cao thủ tới thì mọi người cũng không được bỏ cuộc. Nói không chừng mọi người có thể vượt qua bọn họ, lấy được hạng nhất, cho nên mỗi người đều phải cố gắng lên.”

Kỷ Khuynh Nhan đứng cách đó không xa, nhìn thoáng qua người đàn ông vừa nói chuyện.

Cô biết mình rất phế, nhưng vẫn cảm thấy không phục. Chúng tôi còn muốn hung hăng giành lấy hạng 1 đây, ai thua ai thắng còn chưa biết đâu.

“Khụ khụ khụ...” Người chủ trì hắng giọng một cái, “Hiện tại 9 tuyển thủ nghe khẩu lệnh, chuẩn bị xong xin hãy giơ tay ra hiệu.”

Giai đoạn này không có bất kỳ vấn đề gì, 9 tuyển thủ lần lượt giơ tay, biểu thị mình đã chuẩn bị xong.

“Được, mời các vị tuyển thủ chuẩn bị sẵn sàng, ba, hai, một, bắt đầu!”

Ra lệnh một tiếng, 9 người của tổ thứ hai, cùng nhau hành động.

Tốc độ phản ứng của người đàn ông trẻ tuổi kia rất nhanh, hai tay không ngừng đổi chỗ tấm gỗ, trong nháy mắt đã vượt qua những người khác hơn nửa mét.

“Trời ạ, quá nhanh rồi, tiểu tử này không phải là người!”

"Tốc độ chạy chậm bình thường của tôi cũng không nhanh bằng anh ấy, quá thần!"

Nghe thấy tiếng khen ngợi của người khác, trong lòng người đàn ông trẻ tuổi kia rất đắc ý.

Loại trận đấu này đối với mình chỉ là trò trẻ con, mấy người này làm sao có thể so được với mình chứ.

Nói đùa!

"Dương Long, anh nhanh lên một chút, vượt xa những người khác đi!"

Nghe thấy tiếng hô của bạn gái, người đàn ông trẻ tuổi sửng sốt một chút.

Mình đang là hạng 1, tốc độ đã rất nhanh rồi, còn có ai có thể vượt qua mình được?

Dương Long theo bản năng ngẩng đầu liếc một chút, anh kinh ngạc phát hiện, người ở làn thứ ba đã đi được hơn mười mét, tốc độ còn nhanh hơn gấp đôi mình!

Dương Long sửng sốt một giây, có chút không thể tin tưởng rằng lại có người còn nhanh hơn cả mình.

Chính vào lúc anh đang ngây người, Lâm Dật đã đi xa thêm hơn một mét, bỏ tất cả mọi người lại phía sau.

Kỷ Khuynh Nhan đứng tại điểm xuất phát thứ hai hưng phấn đến dậm chân.

"Lâm Dật cố lên, anh quá tuyệt vời."

Trong đôi mắt đẹp của Kỷ Khuynh Nhan đều là ngôi sao nhỏ, loại cảm giác kiêu ngạo này đúng là không thể nào hình dung được.

Thật giống như tất cả mọi người trên thế gian này đều không lợi hại bằng Lâm Dật.

“Vốn dĩ tôi còn tưởng rằng, anh chàng kia là người chuyên nghiệp nhất, không nghĩ tới trong này còn ẩn giấu một vị đại thần, thật sự là ngọa hổ tàng long a.”

“Không thể chỉ nhìn người qua vẻ bề ngoài, không thể đo nước biển bằng đấu, huấn luyện viên chuyên nghiệp cũng không được.”

Nghe thấy tiếng nghị luận của người khác, vẻ mặt của nữ nhân viên tóc ngắn và Dương Long đều có chút mất tự nhiên, nhìn Lâm Dật càng không vừa mắt.

Mười mấy giây đồng hồ sau, Lâm Dật đi tới trước mặt Kỷ Khuynh Nhan.

Kỷ Khuynh Nhan vô cùng phấn khởi, giống như sóng biển không cách nào kiềm chế, vui vẻ giơ ngón tay cái lên.

“Anh quá tuyệt vời, em đều không nghĩ tới anh lại nhanh như vậy, những người khác đều bị anh bỏ lại.”

“Bây giờ không phải là lúc cao hứng, chuẩn bị cho giai đoạn thứ hai đi.”

“Ngạch...”

Nghe Lâm Dật nói này, Kỷ Khuynh Nhan lúc này mới nhớ tới, còn có giai đoạn nhảy dây.

“Tới tới tới, chúng ta nhanh bắt đầu đi.”

Kỷ Khuynh Nhan đứng trước mặt Lâm Dật, khoảng cách giữa hai người không đến nửa mét.

“Em chưa quên những gì anh vừa mới nói chứ?” Lâm Dật nhỏ giọng nhắc nhở.

“Chưa quên, em cứ nhảy theo tiết tấu, không cần quan tâm đến cái gì cả, đúng không?”

“Đúng rồi, chuẩn bị xong chưa?”

“Ừm, đã chuẩn bị xong.”

Ba!

Chưa xuất sư đã chết trước, Kỷ Khuynh Nhan chỉ nhảy qua được một chân.

“Em, em có chút khẩn trương.” Kỷ Khuynh Nhan kích động, tuy bên ngoài cô rất sợ, nhưng cũng có lòng háo thắng.

Không muốn bị người ta bỏ lại phía sau!

“Hô... Em chuẩn bị xong!”

Lúc này, những người khác cũng đã đến phân đoạn thứ hai.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan lại không giống với những người khác, vịn bả vai bạn trai để nhảy, mà dựa theo phương pháp của Lâm Dật, đều đặn nhảy theo tiết tấu của mình.

“Một cái, hai cái, ba cái...”

“Tám cái, chín cái, mười cái...”

“14, 15...”

Đang nhảy đến cái thứ mười sáu, hai người lại mắc sai lầm lần nữa.

“Nhanh nhanh nhanh, còn năm cái nữa là xong.” Kỷ Khuynh Nhan thúc giục, còn sốt ruột hơn so với Lâm Dật.

Lâm Dật cười gật đầu, cũng nhìn thấy mong muốn chiến thắng trong mắt của Kỷ Khuynh Nhan.

Trong năm cái còn lại, hai người cũng không phạm sai lầm, hoàn thành rất nhẹ nhàng.

Cùng lúc đó, nữ nhân viên tóc ngắn và bạn trai của cô cũng hoàn thành phân đoạn nhảy dây này, dù sao cũng đã lén tập qua, nên vẫn có ăn ý.

Hai đội đi tới giai đoạn thứ ba, Kỷ Khuynh Nhan cầm quả bóng, bỏ vào giữa lưng của hai người, “Chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi.” Lâm Dật cười nói, hiện tại đã biến thành Kỷ Khuynh Nhan làm người chủ đạo.

Mong muốn chiến thắng của cô mạnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của anh.

Chỗ tốt chính là cô ấy không khẩn trương, cũng chuyên chú hơn so với lúc trước, thậm chí giữa đường còn chỉ huy Lâm Dật đâu ra đấy, vô cùng khí thế.

Dù tốc độ chậm đi một chút nhưng lại rất vững vàng.

Rất nhanh, giai đoạn thứ ba kết thúc, Kỷ Khuynh Nhan vì để giữ vững bóng nên đã giảm tốc độ lại một chút.

Đội của nữ nhân viên tóc ngắn đã tiến vào giai đoạn cuối cùng trước bọn họ.

“Xong rồi, chúng ta đã bị các bọn họ vượt qua.” Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi, trong mắt không che giấu được sự thất vọng.

“Giai đoạn cuối cùng là công chúa ôm chạy vòng quanh, một vòng dài khoảng 50m, bọn họ mới chạy trước được vài mét, muốn đuổi kịp cũng rất dễ.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên.”

Lâm Dật ôm Kỷ Khuynh Nhan vào lòng, bắt đầu trận đấu cuối cùng.

Nhìn Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đuổi theo phía sau, nữ nhân viên tóc ngắn không chút hoảng hốt.

“Thôi đi, bạn trai tôi chính là huấn luyện viên trường cảnh sát, sức lực hàng đầu, các người có mệt chết cũng không đuổi kịp chúng tôi đâu!”

“Anh yêu, nhanh nữa lên, để cho bọn họ thấy cái gì gọi là thực lực!”

“Không thành vấn đề!” Dương Long đắc ý nói:

“Hạng mục cuối cùng này chính là thì thể lực, không phải kỹ xảo, không ai có thể so được với anh!”

“Hắc hắc, em cũng cảm thấy như vậy!”

“Các người nhìn xem, tốc độ của người anh em phía sau kia rất nhanh a!”

Ngay lúc nữ nhân viên tóc ngắn đang dương dương tự đắc, chợt nghe tiếng người khác nói chuyện.

Cô bất ngờ phát hiện, khoảng cách của Lâm Dật và mình đang càng ngày càng gần!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1199.

Chương 1200. Em Thích Pikachu Hơn

Nữ nhân viên tóc ngắn ngây ngẩn cả người, phía bên mình đều đã tăng tốc độ, bọn họ sao có thể đuổi theo được?!

Thân hình của anh ta không cường tráng như bạn trai mình, sao có thể có sức lực lớn như vậy được?

Cùng lúc đó, Dương Long cũng quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện khoảng cách giữa Lâm Dật và mình đang càng ngày càng gần thì kinh hoảng, cũng lập tức tăng tốc độ.

Nhưng anh phát hiện, làm như vậy cũng không có ý nghĩa gì cả.

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, mình căn bản không vượt qua nổi anh ta.

Cho dù lúc mới bắt đầu trận đấu Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan bị dẫn trước năm sáu mét, nhưng khoảng chừng tại điểm hai mươi mét, bọn họ đã đuổi tới vị thứ nhất!

Sau đó Lâm Dật bắt đầu giảm tốc độ, lặng lẽ nói với Kỷ Khuynh Nhan.

“Nhanh sửa sang lại kiểu tóc của mình một chút, chúng ta phải thật hoàn mỹ đi lên nhận thưởng.”

Kỷ Khuynh Nhan ngại ngùng cười một tiếng, trong lòng vô cùng cao hứng.

Hai người nhẹ nhàng lấy được hạng 1, mà thành tích cuối cùng là 3 phút 08 giây, lấy thực lực tuyệt đối nghiền ép tất cả mọi người.

Mà nữ nhân viên tóc ngắn và Dương Long lấy thành tích 3 phút 30 giây giành được hạng thứ hai.

Thành tích của hai người khiến mọi người không ngừng kinh ngạc.

Thành tích như vậy dường như đã đạt đến cực hạn.

Sau hai mươi mấy phút đi qua, 9 đội của trận thứ đều hoàn thành trận đấu.

Cùng lúc đó, trên màn hình lớn hiện lên thành tích của bọn họ, ba hạng đầu vừa xem liền hiểu ngay.

“Hiện tại, trận đấu đã kết thúc, thành tích đã có, hiện tại chúng tôi mời tuyển thủ số 13, tuyển thủ số 19, tuyển thủ số 3 và bạn gái của bọn họ lên sân khấu.” Người chủ trì nói.

Dưới tiếng vỗ tay thưa thớt, sáu người lên sân khấu.

Lúc tranh tài, Kỷ Khuynh Nhan còn hùng hổ, lúc này lại có chút ngượng ngùng.

Giá trị của bản thân mình cũng không ít vậy mà còn đi tranh giành vật này. Nếu như để cho người ta biết được hẳn là sẽ chê cười mình.

Người chủ trì đi đến trước mặt Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, vừa cười vừa nói:

“Hai vị không chỉ là trai tài gái sắc, mà xét về mức độ ăn ý đúng là khiến cho chúng tôi phải mở rộng tầm mắt. Hiện tại các người giành được hạng 1, có gì muốn nói không? Cũng coi như chia sẻ cho mọi người một chút về kinh nghiệm chung sống của hai người.”

“Chuyện này, chúng tôi chỉ là người yêu bình thường thôi, cũng không có có gì đặc biệt cả, lần này được hạng 1 đều là công lao của bạn trai tôi, cảm ơn mọi người.”

Dù sao cũng là tổng giám đốc công ty, tuy còn có chút ngượng ngùng, nhưng còn không đến mức khẩn trương, rất nhẹ nhàng đã ứng phó được.

Nhưng từ đầu đến cuối, vẻ tự hào trên mặt của Kỷ Khuynh Nhan vẫn chưa từng tiêu tan. Cô luôn rất tự hào về bạn trai Lâm Dật của mình.

“Vị mỹ nữ kia nói thật là hay, nhưng các người giành được giải đặc biệt của hoạt động kỷ niệm của chúng tôi, giành được vé giảm giá 40 ngàn và 20 ngàn. Cô định dùng thế nào đây? Chuẩn bị mua chút gì không?” Người chủ trì cười hỏi.

“Chuyện này tôi vẫn chưa nghĩ tới, tôi cũng không quá để ý đến chuyện phiếu giảm giá này, chủ yếu là nhìn trúng con Pikachu kia, cho nên mới quyết định dự thi.”

“Ngạch...”

Lời nói của Kỷ Khuynh Nhan khiến cho người chủ trì không biết nên nói gì.

Con gấu bông Pikachu kia cho dù có đắt đến mấy thì cũng chỉ hơn 200 tệ, thấy thế nào cũng không có sức hấp dẫn bằng phiếu giảm giá này a?

Nữ nhân viên tóc ngắn liếc mắt qua, trong lòng oán thầm:

“Rõ ràng chính là thấy tiền sáng mắt, lại còn nói mình không phải vì phiếu giảm giá, cũng quá giả tạo rồi. Nếu như các người thật sự có tiền như vậy, cũng không đến mức nói chiếc áo tắm hơn

9000 là đắt, giả trang cái gì mà giả chứ, cắt."

Kỷ Khuynh Nhan cũng đã nói như vậy, người chủ trì cũng không tiện nói thêm.

Tại quảng trường Hằng Long, khách hàng chính là Thượng Đế, cho dù họ nói cái gì thì đều phải cho họ mặt mũi, không thể khiến người ta bị bẽ mặt được.

"Cám ơn nữ khách quý số 13 đã phát biểu, hiện tại thì đến lượt tôi phát phần thưởng."

Người chủ trì lấy từ trên tay nhân viên công tác một phiếu giảm giá bằng giấy A4, trên đó có đính phấn vàng, nhìn vô cùng cao cấp, đồng thời còn có một con Pikachu dài hơn một mét.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan lại như không thấy tấm phiếu giảm giá kia, ôm con Pikachu kia vào trong ngực, nhìn vô cùng thích thú.

Lâm Dật bất đắc dĩ, đành nhận lấy phiếu giảm giá.

Cho dù em không thiếu tiền, nhưng người ta đã đưa đến trong tay rồi thì cũng không thể không cần a.

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan không có chút hứng thú gì với tấm phiếu giảm giá kia, nữ nhân viên tóc ngắn lại càng thêm khó chịu!

Thật sự là có thể giả bộ!

"Chúng tôi có thể đi rồi đúng không?"

Sau khi nhận phần thưởng, Kỷ Khuynh Nhan nhỏ giọng nói.

"Đúng vậy." Người chủ trì làm một tư thế mời, "Cẩn thận bậc thang."

"Được, cám ơn."

Hai người cầm phần thưởng, một trước một sau đi xuống sân khấu, chuẩn bị đi tìm Hà Viện Viện hội hợp, cũng để khoe khoang với cô một chút.

Nhưng sau khi xuống dưới, cô nhìn về phía Hà Viện Viện, phát hiện cô ấy đã không còn ở đây.

“Hả? Người đâu rồi?” Kỷ Khuynh Nhan nói thầm.

“Học tỷ, em ở chỗ này.”

Nghe thấy giọng nói của Hà Viện Viện, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan quay đầu, phát hiện cô đang cách đó mười mấy mét.

Mà bên cạnh cô còn có một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, cùng với một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi mặc đồng phục váy ngắn, đang vừa nói vừa cười.

“Hình như Viện Viện gặp được bạn, chúng ta qua đó nhìn một chút.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Đi thôi.”

Lúc hai người chuẩn bị đi qua, ba người Hà Viện Viện cũng đi tới.

Vẻ mặt của Hà Viện Viện rất nghiêm túc, giới thiệu cho hai người:

“Lâm tổng, vị này là tổng giám đốc tập đoàn Hằng Long, Lý Khải Đông, vị này là trợ lý của ông ấy, Trần Bình nữ sĩ.”

“Xin chào Lâm tổng, Kỷ tổng.”

Nhìn thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, Lý Khải Đông chủ động đưa tay ra, vô cùng khách sáo.

“Xin chào.”

“Xin chào.”

Hai người cũng lần lượt đáp lại, không nghĩ tới lại có thể gặp được tổng giám đốc tập đoàn Hằng Long ở chỗ này.

Cuộc nói chuyện của mấy người đã thu hút sự chú ý của mấy người tham gia hoạt động.

Nhìn thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan trò chuyện vui vẻ với tổng giám đốc tập đoàn Hằng Long, mà đối phương lúc nói chuyện còn vô cùng khách sáo với bọn họ, thậm chí là khom lưng. Mọi người không khỏi tò mò về thân phận của hai người.

“Thật sự là quá vinh hạnh, không nghĩ tới hoạt động kỷ niệm năm năm nhỏ này của chúng tôi lại hấp dẫn Lâm tổng và Kỷ tổng tới tham gia. Thật sự là khiến cho quảng trường Hằng Long chúng tôi như rồng đến nhà tôm.”

“Để Lý tổng chê cười rồi.” Kỷ Khuynh Nhan có chút ngượng ngùng nói,

“Tôi thấy con gấu bông này không tệ, liền đi tham gia náo nhiệt, chiếm tiện nghi của Lý tổng rồi.”

“Xem lời cô nói này, trước đó chúng tôi còn hợp tác với Didi, chúng ta cũng coi như là người một nhà, sao có thể tính toán chút tiện nghi được.”

Nói xong, Lý Khải Đông nhìn trợ lý của mình, nói:

“Chúng ta không phải có chuẩn bị thẻ hội viên đặc biệt kỷ niệm tròn 5 năm sao, nhanh đưa cho Kỷ tổng một tấm.”

Trần Bình lấy từ trong túi xách của mình ra một tấm thẻ thủy tinh trong suốt, hai tay đưa cho Kỷ Khuynh Nhan.

“Kỷ tổng, đây là thẻ hội viên kim cương bản kỷ niệm tròn 5 năm của chúng tôi, cả nước chỉ có 55 tấm, dùng nó tại quảng trường Hằng Long chúng tôi thì cho dù mua thứ gì đều được hưởng ưu đãi 50%. Đây là một chút tâm ý của chúng tôi, xin ngài nhận lấy.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1200.

Chương 1201. Người Phụ Nữ Hiếm Thấy Nhất Thế Gian

“Như vậy không tốt lắm đâu, chúng tôi đã lấy được phần thưởng, nếu như lại nhận thẻ hội viên của các người thì không tốt lắm.”

“Kỷ tổng ngài quá khách sáo rồi, đây là chút tâm ý nho nhỏ của chúng tôi, xin ngài nhận lấy.”

Bởi vì cái gọi là không nên đánh mặt người tươi cười, người ta đã khách khí như vậy rồi, Kỷ Khuynh Nhan cũng không tiện từ chối nữa.

Hai tay nhận thẻ hội viên mà Trần Bình đưa tới, Kỷ Khuynh Nhan hướng về phía Lý Khải Đông nói:

“Cám ơn Lý tổng, hi vọng sau này có thể có cơ hội hợp tác.”

“Việc này thì phải xem Lâm tổng và Kỷ tổng có cho tôi cơ hội đó hay không, bên tôi thì lúc nào cũng sẵn sàng cả.”

“Lý tổng quá khách sáo rồi.”

Tuy cơ hội này khó được, nhưng Lý Khải Đông cũng biết đạo lý gọi là điểm dừng.

Nói quá nhiều cũng không phải chuyện tốt, sẽ khiến người ta phiền chán, đây là tối kỵ trong xã giao.

“Lâm tổng Kỷ tổng, hai người còn có việc, tôi sẽ không quấy rầy các người nữa, chờ sau này có cơ hội hợp tác, chúng ta lại nói chuyện nhiều hơn.”

“Được, vậy hôm nay cứ như vậy đi.”

Sau khi nói chuyện xong, ba người rời đi, Kỷ Khuynh Nhan ôm lấy con gấu bông của mình, yêu thích không buông tay.

Hà Viện Viện thì ngấp nghé tấm thẻ ưu đãi giảm giá 20 ngàn kia.

Đưa mắt nhìn ba người rời đi, người chủ trì hoạt động đi tới trước mặt Lý Khải Đông, khẩn trương chào hỏi.

“Chào Lý tổng.”

Đối mặt với cấp dưới của mình, vẻ mặt Lý Khải Đông trở lại bình thường, nụ cười cũng thu liễm đi không ít.

“Hoạt động này chuẩn bị không tệ, thế mà có thể khiến cho Lâm tổng và Kỷ tổng tham gia, còn để bọn họ được hạng 1, việc này anh làm rất đúng, đợi lát nữa tôi sẽ để tài vụ phát cho anh 1000 tiền thưởng cuối tháng.”

Người chủ trì có chút mơ hồ, việc này hoàn toàn không liên quan gì đến mình a.

Bọn họ là dựa vào thực lực để giành được hạng 1, sao mình lại vô duyên vô cớ được thưởng 1000 tệ vậy?

“Lý tổng, tôi hẳn là không làm gì sai đúng không?”

Người chủ trì cũng đã nhìn ra, thân phận của hai người kia không đơn giản, cho nên rất cẩn thận.

“Không có, chỉ cần để bọn họ giành được hạng 1 là được.”

Trần Bình đứng một bên cũng cười rộ lên, nói:

“Một hoạt động nho nhỏ như thế, thế mà lại thu hút được một trong hai mươi phú hào đứng đầu Trung Quốc, việc này đủ cho anh khoe khoang cả đời.”

“Hả? Người đàn ông kia nằm trong top 20 phú hào Trung Quốc sao?”

Không chỉ có người chủ trì kinh ngạc, mà những người khác cũng thiếu chút nữa đã ngoác mồm vì kinh ngạc, cảm thấy không thể tin nổi.

Nhân vật trâu bò như vậy nhân vật thế mà lại tự mình đến mua sắm?

Lại còn tham gia trò chơi nhàm chán như thế?!

“Top 20 luôn được che giấu rất kỹ, giá trị con người mấy trăm tỷ, chỉ là bình thường rất đơn giản, các người không biết mà thôi.”

Giá trị con người mấy trăm tỷ _ _

Nghe nói như thế, nữ nhân viên tóc ngắn trước đó trào phúng Lâm Dật tựa như choáng váng muốn ngất.

Mình thế mà lại đi giễu cợt một phú hào trăm tỷ?

Đúng là quá thiểu năng trí tuệ mà.

Trong lòng nữ nhân viên tóc ngắn vẫn còn sợ hãi, hai tay vỗ ngực, may là vừa rồi mình cũng không nói gì, nếu như đắc tội những người này thì công việc này cũng không còn nữa.

…

Cùng lúc đó, ba người đã rời đi, về phần chuyện đồ tắm, Hà Viện Viện cũng không có ý định mua nữa.

Dù sao trong nhà cũng có, còn chưa mặc được mấy lần, nếu như lại mua thì có chút lãng phí.

“Ông chủ, cho tôi xem phiếu giảm giá của anh một chút, hình như là rất tốt.”

Lâm Dật cũng không nghĩ nhiều, đưa phiếu giảm giá qua.

Mà Hà Viện Viện cũng không nhìn, trực tiếp bỏ vào trong túi xách của mình.

“Hả? Cô có ý gì đây?”

“Lấy giá trị của các người, ra ngoài mua đồ còn dùng phiếu giảm giá, nhất định sẽ làm trò cười cho người khác, vẫn nên để tôi làm mấy loại hành động hèn mọn này cho.”

“Mẹ nó!”

“Đừng kích động như vậy, nơi này là trung tâm mua sắm.” Hà Viện Viện nói.

“Nếu như sau này lão Cao cưới cô, nhà bọn họ mà không trở thành người giàu nhất thế giới, tuyệt đối là do gen của nhà lão Cao không tốt.”

“Anh nói rất đúng.”

Đi ra khỏi tầng bốn, ba người lên tầng năm, nơi này bán tất cả các mặt hàng thời trang. Đây cũng là mục đích chủ yếu của buổi mua sắm hôm nay, dù sao đồ tắm cũng thỉnh thoảng mới mặc, mua quần áo mới là chuyện quan trọng.

Lên tầng năm, đập vào mắt là cửa hàng Hermes.

“Học tỷ, chúng ta đi dạo Hermes đi, năm nay hình như nhà bọn họ cho ra mắt rất nhiều sản phẩm mới.”

“Đồ của Hermes rất tốt sao? Sao cô lại để mắt tới chúng?” Lâm Dật phun tào.

“Tôi cũng không biết là có chỗ nào tốt, nhưng tôi biết đồ của bọn họ rất đắt, vậy là được rồi.”

“Lời này là có ý gì, tôi thấy cô bình thường cũng không có mấy bộ quần áo Hermes.”

“Bởi vì lúc tôi đi dạo phố với lão Cao, xưa nay chưa từng đi đến nơi đắt như vậy, chủ yếu là hôm nay gặp được anh, hiếm thấy có cơ hội hố được của anh, tôi phải tận dụng thật tốt mới được... Hả? Anh tìm gì vậy?”

“Đao của tôi đâu.”

“Được rồi, được rồi, đi nhanh đi.” Kỷ Khuynh Nhan đã thành thói quen với việc hai người đấu võ mồm, hai cánh tay lần lượt khoác tay hai người, đi về phía cửa hàng Hermes.

“Lý tổng đưa cho chúng ta một tấm thẻ hội viên ưu đãi 50%, nếu tính như vậy thì đồ của bọn họ cũng không được xem là đắt.”

“Đúng, đúng, đúng, anh nhìn học tỷ của tôi đi, không câu nệ tiểu tiết, lúc này mới giống với người làm việc lớn.”

Hà Viện Viện phun tào một câu, sau đó không quan tâm đến Lâm Dật nữa, bắt đầu đi dạo trong cửa hàng với Kỷ Khuynh Nhan.

Lâm Dật không có hứng thú với việc mua sắm nên ngồi xuống trong khu nghỉ ngơi.

Anh không thể hiểu nổi, tại sao phụ nữ lại có niềm yêu thích với việc dạo phố mua đồ như vậy.

Ước chừng qua hơn 40 phút, hai người chọn được bảy tám bộ quần áo.

Có váy, có quần, có phong cách đi biển, cũng có quần áo đi làm nghiêm túc, tóm lại là mua hết những gì thích hợp với bản thân.

Ngoài ra, hai người còn mua không ít đồ trang điểm, tiêu tiền không lo lắng chút nào.

“Giúp tôi tính toán tất cả một chút.”

Hà Viện Viện không biết đã lấy được thẻ hội viên từ lúc nào, tiêu sái đưa cho nữ nhân viên cửa hàng.

Nhìn thấy Hà Viện Viện đưa ra thẻ hội viên kim cương kỷ niệm 5 năm, nữ quản lý cửa hàng Hermes liền cảm thấy choáng váng.

Người phụ nữ này có thân phận gì?

Thẻ hội viên kim cương vừa mới phát hành mà đã đoạt tới tay rồi?

Nhất định địa vị của người này tại Trung Hải không thấp, phải phục vụ thật tốt, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót.

“Xin chào, nữ sĩ, ngài là kim cương Vip của quảng trường Hằng Long chúng tôi, cho nên tính giá tiền sẽ không tính số lẻ nếu đơn giá dưới 10000. Lần này ngài tiêu phí hết 2.16 triệu, sau khi ưu đãi thì còn 1.08 triệu.”

Hà Viện Viện vân đạm phong khinh gật gật đầu, sau đó lấy thẻ ngân hàng của mình ra.

“Mật mã là 920804.”

“Được rồi, ngài chờ một lát.”

Thấy cảnh này, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan liếc nhau một cái.

Cô nàng đã được khai thông đầu óc rồi sao?

Hôm nay còn muốn mời khách mua đồ?

Đây không giống với tác phong của cô ấy a?

Rất nhanh, nữ quản lý đã quét xong thẻ, cũng đóng gói tất cả mọi thứ lại.

“Xin chào, bởi vì ngài là khách vip kim cương của quảng trường Hằng Long chúng tôi, cho nên chúng tôi có cung cấp dịch vụ giao hàng miễn phí, ngài có cần không?”

Hà Viện Viện mở miệng, “Đồ vật quả thật có chút nhiều, cô giúp tôi đưa đến Cửu Châu Các đi.”

“Cửu Châu Các sao?!”

Nghe thấy ba chữ này, nhóm nữ nhân viên của cửa hàng Hermes đều trợn tròn mắt.

“Là đệ nhất biệt thự Trung Hải, Cửu Châu Các sao?”

“Đúng vậy, chín căn biệt thự kia là của tôi, cho nên tôi không đứng tên. Cô phái người đưa đến phòng bảo an gác cổng là được, bọn họ biết những vật này là của tôi thì sẽ không dám động lung tung.”

Lâm Dật:???

Hà Viện Viện a Hà Viện Viện, cô thật mẹ nó đúng là người phụ nữ hiếm thấy nhất thế gian này a!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1201.

Chương 1202. Luận Về Giả Trang, Tôi Nguyện Xưng Cô Là Mạnh Nhất

“Được, được, được, chúng tôi đã biết.”

Nữ nhân viên cửa hàng Hermes vô cùng cung kính và khách khí đối với Hà Viện Viện.

Người ta có thẻ kim cương VIP mới ra!

Một hơi liền tiêu hơn 1 triệu!

Còn có biệt thự Cửu Châu Các xa xỉ nhất Trung Hải!

Đây tuyệt đối là danh viện thuộc tầng lớp thượng lưu!

Đừng nói là mình, cho dù là tổng giám đốc của mình có lẽ cũng không thể trêu vào dạng người này, nhất định phải khách khí một chút.

“Vậy trước tiên cứ như vậy đi.” Hà Viện Viện nhàn nhạt nói:

“A đúng rồi, nhớ đưa đến trước buổi tối ngày hôm nay giúp tôi, ngày mai tôi phải ngồi máy bay tư nhân đi Đảo quốc du lịch.”

Còn có máy bay tư nhân!

Không chỉ có nhóm nữ nhân viên cửa hàng mà ngay cả các vị khách khác trong tiệm đều nhìn Hà Viện Viện với ánh mắt khác.

Đây mới thật sự là kẻ có tiền a!

“Được rồi, chúng tôi sẽ sắp xếp người đưa qua đó, sẽ không làm chậm trễ thời gian của ngài.”

“Tôi đi trước, các người làm việc đi.”

“Được, ngài đi thong thả.”

Hà Viện Viện bước đi ưu nhã, đi ra khỏi cửa hàng Hermes.

Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan theo ở phía sau, có một loại cảm giác như mình là tài xế kiêm trợ lý vậy.

Lâm Dật: Luận về giả trang, tôi nguyện xưng cô là người mạnh nhất.

“Kỹ năng giả trang của Hà Viện Viện đúng là lợi hại, tuyệt.”

“Ai nha, cũng không phải là chuyện gì lớn, cứ để cho cô ấy nháo đi.” Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì nói.

“Thấy cô ấy bỏ ra hơn 1 triệu để mời khách nên anh sẽ không tính toán với cô ấy nữa.”

“Cô ấy dùng tiền mời khách sao?” Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười khẽ, “Xem ra anh không hiểu rõ Viện Viện rồi.”

“Dù sao cô ấy cũng đã trả tiền, anh còn sợ cái gì chứ.”

“Nhưng cô ấy là CFO a, chuyển 1,7 tỷ đi mà anh cũng không phát hiện, do đó việc chi trả cho mình hơn 1 triệu, không phải là việc dễ như trở bàn tay sao.”

“Con mẹ nó!”

Đi dạo xong Hermes, ba người lại đến các cửa hàng khác dạo chơi.

Hà Viện Viện lại tiếp tục thao tác cợt nhả trước đó, tiêu phí không kiêng dè gì cả, sau đó lấy thẻ hội viên kim cương ra, khiến cho tất cả mọi người đỏ mắt.

Việc giả trang đã thành thói quen, Hà Viện Viện lại làm không biết mệt.

Đi dạo dạo một vòng trước sau, tổng cộng đã tiêu hơn 1,8 triệu, nếu như không bớt, cũng là 3,6 triệu, là một con số không nhỏ.

"Kích thích!"

Đi dạo xong, một hàng ba người đến một nhà hàng Tây ở ngoài, Hà Viện Viện cười toe toét ngồi xuống, vô cùng thỏa mãn.

"Thích sao?" Lâm Dật hỏi.

"Nào chỉ là thoải mái." Hà Viện Viện hài lòng nói:

"Không tốn chút tiền nào lại còn có thể giả trang hoàn mỹ, suy nghĩ lại liền cảm thấy kích thích."

Lâm Dật:…

Không ai có thể giả trang trước mặt Lâm Dật, ngoại trừ Hà Viện Viện.

"Đừng có bày ra vẻ mặt như vậy chứ, bữa cơm này coi như tôi mời, các người cứ tùy tiện gọi, đừng khách khí với tôi."

"Xem ra cô còn có chút lương tâm."

Có lẽ là đi dạo mệt mỏi, lúc ăn cơm, ba người đều không nói chuyện, sau khi lấp đầy bụng liền về nhà.

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Khuynh Nhan dậy rất sớm, sau khi thu dọn đồ đạc thì cùng Lâm Dật đến sân bay.

Tập đoàn Lăng Vân hiện tại có tất cả hơn 20 ngàn nhân viên.

Nhưng trong đó, có một bộ phận lớn đều ở tuyến trước ngoài.

Cộng với trước cuộc hành trình có cho bọn họ lựa chọn thứ hai, nếu như lựa chọn không đi thì sẽ được bồi thường 70% dựa theo chi phí của cuộc hành trình.

Một số nhân viên có hoàn cảnh khó khăn đã lựa chọn nhận tiền, không tham dự hành trình này.

Cho nên cuối cùng, người đi chơi cũng chỉ có khoảng 400.

Toàn bộ giám đốc điều hành đều có mặt, đại Boss của tập đoàn đều tới, mấy giám đốc điều hành như bọn họ không có lý do gì mà không tham gia cả.

Mà điều này cũng nằm trong dự đoán của Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện.

Hơn 400 người đi chơi, con số này đã đủ lớn.

Nếu như lại nhiều thêm thì sẽ rất khó ứng phó.

Đây cũng không phải là vấn đề về tiền bạc, chỉ là việc quản lý sẽ rất phiền toái.

Phương tiện di chuyển là máy bay.

Đây cũng không phải là việc gì khó, hàng không Tân Hoa chính là của nhà Lương Kim Minh, gọi điện thoại, bố trí hai cái máy bay, bay thẳng đến Đảo quốc.

Dựa vào nguyên nhân này, Tần Hán và Lương Kim Minh cũng thành khách quý đi theo.

Nhưng Tần Hán lại không giống với những người khác, anh là đúng lúc bên Nhật Bản có một hạng mục cần bàn cho nên mới đi theo cùng.

Một số giám đốc điều hành quan trọng, giống như Trầm Thiên Trác và người nhà, Kỳ Hiển Chiêu, Điền Nghiên, Trình Song, Vương Thiên Long, Tôn Phú Dư, Lục Dĩnh đều là ngồi máy bay tư nhân cùng với Lâm Dật, xem như đãi ngộ đặc biệt của giám đốc điều hành.

Thân phận của người trên máy không giống nhau, thậm chí còn tồn tại chênh lệch giai cấp.

Nhưng bởi vì Lâm Dật đã giới thiệu sơ lược với nhau cho nên bọn họ ở chung vô cùng hòa hợp.

Nhưng vật họp theo loài, người ở đây cũng vậy.

Người thành thật giống như Kỳ Hiển Chiêu rất nhanh liền tụ cùng một chỗ với Trầm Thiên Trác.

Mà Ngọa Long của tập đoàn Lăng Vân Vương Thiên Long, Phượng Sồ Tôn Phú Dư thì trốn ở trong góc điên cuồng lái xe, đùa tục không dứt.

Bầu không khí tương đối hòa hợp, không có khúc mắc chút nào.

Chỉ là tâm trạng Lâm Dật vẫn luôn nặng nề.

Từ khi xác định đi du lịch Đảo quốc, tin tức đã công bố trên trang web chính thức.

Nếu như Mitsui Paint để ý tin tức của mình, cô ấy nhất định sẽ biết việc này.

Nhưng đã qua nhiều ngày như vậy, thế mà vẫn còn chưa liên hệ với mình.

Chẳng lẽ là không có hứng thú đối với mình?

Cái này mẹ nó nếu như không có chút phản ứng nào thì cũng không cần điều tra chuyện khoáng thạch Buss nữa.

Khoảng ba giờ chiều, máy bay hạ cánh tại sân bay Tokyo.

Sau khi xuống máy bay đã có mười chiếc xe buýt du lịch chờ ở đó.

Các chi tiết đều rất nghiêm túc.

Dù sao cũng là Hà Viện Viện phụ trách, lại không phải là tiêu tiền của mình, cho nên cô sắp xếp rất là rõ ràng.

Cũng xem như Lâm Dật đã sắp xếp rõ ràng.

Sau khi xuống máy bay, đoàn người lần lượt lên xe buýt, đi đến khách sạn đã đặt trước.

Tuy có rất nhiều người, nhưng đều đã được tính toán từ sớm, chia thành các đơn vị nhỏ để đi lại, đỡ tốn thời gian công sức.

Tại Tokyo, cấp bậc của khách sạn Oman cũng không thấp, tuy không phải tốt nhất, nhưng xét về cấp bậc thì tuyệt đối là có danh tiếng, đồng thời giá cả cũng không đắt, đã được giảm còn 60%.

Mà đây chính là công lao của Vương Thiên Long.

Bởi vì đã xế chiều, mà hôm nay không có hoạt động cụ thể, nên buổi tối có buổi liên hoan, tất cả nhân viên đều phải tham gia.

Dù sao cũng là hoạt động công ty, luôn phải có chút hoạt động tập thể.

Bởi vì nhân số đông, sau khi đến khách sạn đã tốn không ít thời gian sắp xếp chỗ ở.

Cho dù trước đó đã lên kế hoạch kỹ càng, nhưng vẫn không thể tránh được hỗn loạn.

Vương Thiên Long này, tuy kỹ năng giả trang và vỗ mông ngựa đều là hạng nhất, nhưng năng lực nghiệp vụ cũng không kém, rất nhanh đã giải quyết tất cả vấn đề.

“Lâm tổng, thực sự xin lỗi, có chút vấn đề trước đó không được câu thông tốt, nên mới xảy ra chút phiền toái nhỏ.” Vương Thiên Long ngượng ngùng nói.

“Việc ăn uống ngủ nghỉ của nhiều người như vậy đều rơi xuống trên đầu anh, có thể làm được như này đã là không tệ rồi.” Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Vương Thiên Long, nói:

“Với lại anh còn tranh thủ giảm giá được 40%, người bình thường người không có bản lĩnh này.”

Vương Thiên Long cười hắc hắc, “Tôi cũng chỉ là đánh bậy đánh bạ, bọn họ liên hệ với tôi. Tôi thấy bọn họ rất có thành ý, mà Kỳ tổng cũng rất hài lòng đối với khách sạn này cho nên liền chọn nơi này.”

“Hả? Người ta chủ động liên hệ với anh sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1202.

Chương 1203. Lâm Tổng, Ngủ Với Tôi Một Lần

“Ngay từ đầu, Kỳ tổng gọi điện thoại cho tôi, muốn tôi phụ trách chuyện ở trọ, tôi liền tiếp nhận. Sau đó tôi bắt đầu tìm khách sạn thích hợp, ngày thứ hai bên đó gọi điện thoại tới cho tôi, nói với chúng ta rằng bên họ có ý tưởng xây dựng đoàn du lịch. Tôi còn cố ý khảo sát một chút, sau cùng họ nói giá sẽ giảm 40%, xem như tương đối rẻ.”

“Được, việc này làm không sai.” Lâm Dật nói: “Mấy ngày nay, lãnh đạo mấy người đã chịu nhiều mệt mỏi rồi.”

Lâm Dật tỉ mỉ suy nghĩ một chút, tập đoàn Lăng Vân nhiều người như vậy.

Cho dù năng lực của Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện có mạnh đến đâu, Vương Thiên Long mới là thủ hạ đầu tiên của mình.

Cũng coi như là duyên phận.

“Có thể làm việc cho Lâm tổng là vinh hạnh của tôi, cúc cung tận tụy, đến chết mới dừng.”

“Đều là người một nhà, đừng giả trang nữa, đi làm việc đi.”

Vương Thiên Long cười hắc hắc, sau đó tiếp tục sắp xếp chỗ ở cho đoàn người.

Lâm Dật phát hiện, Vương Thiên Long quả thực sắp xếp rất rõ ràng.

Bởi vì nhân viên công tác của khách sạn ít nhiều đều hiểu tiếng Trung, thậm chí còn có không ít người Hoa.

Hoàn toàn không có vấn đề gì về giao tiếp.

Tuy chỉ là một chuyện rất nhỏ, nhưng Lâm Dật lại cảm thấy có gì đó.

Có lẽ người phụ nữ Mitsui Paint kia đã sớm biết, cho nên mới làm như thế, nhưng lại không để lộ bản thân mình ra.

Nếu là như vậy thì đương nhiên là tốt, mấy ngày nữa chắc chắn sẽ liên hệ với mình.

Nhưng nếu như là trùng hợp, vậy cũng không cần nói nữa.

Sau khi kết thúc công việc, chính là hoạt động tự do, sau đó sáu giờ tối sẽ tổ chức liên hoan.

Ăn uống cũng là một phần vô cùng quan trọng trong team building.

Khoảng năm giờ rưỡi chiều, giám đốc điều hành và các công nhân viên của công ty lục tục đi tới hội trường khách sạn, chuẩn bị ăn cơm.

Lâm Dật cũng không có hứng thú gì với dạng liên hoan như này.

Nhưng cho dù nói thế nào thì cũng là ông chủ của công ty, vẫn nên giả trang một chút.

Thời cổ đế vương còn cùng dân vui đùa, mình chỉ là một ông chủ nhỏ cũng không thể quá làm vẻ được.

“Lâm tổng.”

Lâm Dật ngồi tại bàn đầu, chờ bữa tiệc bắt đầu.

Nhưng vào lúc này, Vương Thiên Long mang một người đàn ông trung niên và một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đi vào từ bên ngoài.

Lâm Dật cũng không biết, đây có phải là minh tinh điện ảnh của Đảo quốc hay không.

Anh luôn cảm thấy người đàn ông trung niên mặc tây trang kia có chút đáng khinh, mà người phụ nữ hơn ba mươi tuổi mặc váy kia lại vô cùng thướt tha, bày ra phong thái thiếu phụ một cách rõ ràng nhất.

Lâm Dật đứng dậy theo bản năng, Vương Thiên Long giới thiệu:

"Lâm tổng, vị này là tổng giám đốc khách sạn Oman - Kawashima Kentaro, vị này là người phụ trách hành chính của bọn họ, Okita Orisa."

Okita Orisa?

Nghe rất quen thuộc, cũng không biết có quan hệ gì với Anri Okita không.

"Kawashima tiên sinh, Okita tiểu thư, vị này chính là tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân chúng tôi, Lâm Dật Lâm tiên sinh."

"Lâm tổng, xin chào, chào mừng ngài và nhân viên của ngài đến với khách sạn của chúng tôi. Tôi đại diện cho toàn bộ nhân viên khách sạn Oman ngỏ ý cảm ơn với ngài."

"Tiếng Trung tốt như vậy sao?"

Thấy Kawashima Kentaro nói tiếng Trung rất thuần thục, Lâm Dật có chút ngoài ý muốn.

Nếu như bỏ qua tướng mạo đáng khinh kia, thật vô cùng khó phân phân biệt ông ta lại là người Đảo quốc.

“Hiện tại tiếng Trung đã dần trở thành ngôn ngữ phổ biến trên thế giới, mà nơi này của chúng tôi mỗi ngày đều có rất nhiều du khách người Trung tới, cho nên rất nhiều nhân viên ở đây đều biết tiếng Trung.”

“Đúng là không tệ nha.” Lâm Dật thuận miệng phụ họa.

“Lâm tổng, chuyện là như thế này.” Vương Thiên Long nói:

“Khách sạn chuẩn cho chúng ta một buổi biểu diễn cỡ nhỏ, để mọi người có thể vừa ăn vừa xem.”

Nói xong, Vương Thiên Long lại gần nhỏ giọng nói: “Miễn phí.”

“Vậy thì tốt quá, Kawashima tiên sinh đúng là có lòng.”

Ngoại trừ phim hành động của Đảo quốc thì Lâm Dật không thưởng thức nổi bất kỳ hình thức biểu diễn nào của Đảo quốc.

Nhưng được xem miễn phí thì lại là chuyện khác, nhân viên đều ở đây, cho bọn họ xem cũng được.

“Đây là việc nên làm mà, Lâm tổng, ngài có thể ở lại khách sạn Oman đã là vinh hạnh của chúng tôi.”

Chuyện liên quan tới tiết mục biểu diễn, khách sạn đều đã chuẩn bị xong, sau khi Lâm Dật đồng ý, người biểu diễn chuyên nghiệp liền lên sân khấu.

Nhìn thấy các nghệ sĩ nước khác tràn ngập phong tình, nhân viên của tập đoàn hưng phấn không thôi.

Tuy những giám đốc điều hành này đều ra vẻ đạo mạo, nhưng dù sao cũng đều là đàn ông, đương nhiên là đều không ngoại lệ.

“Lâm tổng đối đãi với chúng ta cũng quá tốt rồi, không chỉ thuê máy bay thuê bao đi chơi, quy cách còn cao như thế, lúc ăn cơm còn có thể xem biểu diễn, thật sự là yêu chết Lâm tổng.” Nữ nhân viên bộ phận hành chính nói.

"Ai, không biết khi nào Lâm tổng mới có thể nhìn trúng tôi một chút, tư thế gì tôi đều biết, lại còn miễn phí, nếu bụng lớn cũng không cần phụ trách.” Nhân viên bộ phận tài vụ nói.

“Đừng nói gì mà cái gì cô cũng biết, hẳn là không biết phun nước đi, điểm ấy cô không bằng tôi.”

“Mẹ nó, cô thế mà ngay cả loại lời này cũng có thể nói ra được.”

“Không còn cách nào khác, tôi rất thích Lâm tổng.”

“Ha ha, đã có bà chủ, cô không có cơ hội.”

Quả thật là đúng như những gì Hà Viện Viện nói, nếu có một ngày, Lâm Dật có gì đó thì mấy người phụ nữ trong tập đoàn đều không phải vô tội.

Theo thời gian, đồ ăn cũng được bưng lên, là sự kết hợp giữa Trung Nhật.

Là sợ những người này ăn không quen.

Nhưng sau khi mang thức ăn lên lại không có ai động đũa. Mọi đều đang đợi Lâm Dật, vẫn nên tuân thủ quy tắc làm việc một chút.

“Mọi người không cần nhìn tôi, thích ăn cái gì thì ăn, uống cái gì thì uống, lần đi chơi này không có nhiều quy củ như vậy, không cần câu nệ.”

Nói xong, Lâm Dật hướng về phía Vương Thiên Long nói: “Nói với bọn họ, buổi biểu diễn có thể bắt đầu rồi.”

Vương Thiên Long đã thành thói quen với tính cách tùy tiện của Lâm Dật, nhưng Kawashima Kentaro và Okita Orisa dương như còn chưa thích ứng được.

Dù sao anh ta cũng là phú hào nổi tiếng tại Trung Quốc, không thể tùy ý như thế được?

“Lâm tổng, trường hợp tốt như vậy, dù sao ngài cũng phải lên sân khấu nói hai câu chứ.” Okita Orisa cười nhắc nhở.

Lâm Dật vừa muốn từ chối, phát hiện Kỷ Khuynh Nhan lại đụng mình dưới bàn một chút.

“Đi thôi, dù sao cũng là người thành lập công ty, anh nên có chút dáng vẻ của ông chủ.”

Kỷ Khuynh Nhan lúc trước cũng đã từng trải qua chuyện này, nên nói đôi câu để tăng sự gắn kết trong nội bộ công ty.

“Được thôi.”

Lâm Dật cũng không mập mờ, mà làm theo lời của Okita Orisa, đi lên sân khấu.

Ba ba ba...

Nhìn thấy Lâm Dật lên sân khấu, người phía dưới vỗ tay nhiệt tình, khiến Lâm Dật có loại cảm giác được mọi người vây quanh.

“Trước tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Okita Orisa, là quản lý hành chính của khách sạn Oman, rất vinh hạnh có thể làm người chủ trì tạm thời của bữa tiệc này, hiện tại xin mời Lâm tổng lên phát biểu.”

Ba ba ba...

Tiếng vỗ tay vang lên lần nữa, hồi lâu sau mới dần dần lắng lại.

“Công ty có thể có thành tích hôm nay không thể tách khỏi với sự cố gắng của mọi người. Chuyến du lịch lần này cũng là vì cảm tạ mọi người đã vất vả nỗ lực, cho nên tôi cũng không muốn nói nhiều. Hôm nay tôi kính mọi người một chén rượu, chỉ cần uống chén rượu này là có thể nhận hồng bao 6666 tiền mặt!”

“Âu da!”

Uống rượu còn có thể được tiền, tất cả nhân viên ở chỗ này đều sôi trào!

“Lâm tổng trâu bò!”

“Lâm tổng, em yêu anh!”

“Lâm tổng, ngủ với tôi một lần!” Một nữ nhân viên mang thai hô lên.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1203.

Chương 1204. Người Đảo Quốc Rất Biết Làm Ăn

Mọi người đồng loạt quay đầu, ánh mắt đều rơi xuống trên người nữ nhân viên kia.

Phát hiện bụng dưới của cô đã nhô lên, nhất thời cười ha ha, đẩy bầu không khí đến cao trào.

Dù sao giá trị nhan sắc của hai người cũng không phải là hợp nhau, không có khả năng liên tưởng cùng nhau.

“Cô đừng uống rượu, chú ý em bé trong bụng.”

Lâm Dật cười nhắc nhở, sau đó giơ ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Những người khác trong công ty đương nhiên đều phụ họa theo, bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Uống xong rượu, Lâm Dật chuẩn bị rời đi, nhưng lại bị Okita Orisa gọi lại.

“Lâm tổng, khoan hãy đi.”

Bầu không khí đã nổi đến mức này, Lâm Dật cũng không vội rời đi, lại về tới trên sân khấu.

Okita Orisa vừa cười vừa nói:

“Hôm nay tôi cuối cùng cũng thấy được cái gì gọi là hào khí, chắc hẳn ngày thường trong công ty, Lâm tổng cũng là ông chủ tốt, cho nên tôi cảm thấy, tất cả nhân viên trong tập đoàn Lăng Vân cần phải lại rót thêm một chén, kính Lâm tổng của chúng ta!”

Lâm Dật cười cười, người này mẹ nó cũng là một cao thủ vuốt mông ngựa a.

Okita Orisa nói xong, nhân viên tập đoàn cũng không lề mề nữa, lập tức cầm ly rượu lên chuẩn bị kính Lâm Dật.

Mà lúc này, trên tay Lâm Dật cũng nhiều thêm một ly rượu, là Vương Thiên Long đưa tới.

Luận về vuốt mông ngựa, ngoài Vương Thiên Long còn ai nữa!

“Hiện tại, mời mọi người nâng ly, cùng kính Lâm tổng của chúng ta.” Okita Orisa vừa cười vừa nói:

“Nếu như Lâm tổng cao hứng, nói không chừng sẽ phát hồng bao cho mọi người.”

“Ngạch...” Lâm Dật dừng một chút, “Uống chén rượu này, lại phát hồng bao 8888.”

Okita Orisa:….

Tôi chỉ là nói đùa để làm nổi bầu không khí thôi mà, ngài cũng quá không nể mặt mũi rồi!

“Lâm tổng trâu bò!”

“Lâm tổng, xin ngủ với chúng tôi một lần!” Tất cả nữ nhân viên tập đoàn hô lên.

Kỷ Khuynh Nhan:???

Sau khi uống hai ly rượu, hoạt động nhỏ trước bữa ăn cũng kết thúc theo đó, tiếp theo chính phần biểu diễn ca múa đặc sắc của Đảo quốc.

Tiếng âm nhạc rất nhẹ nhàng, khiến cho bữa ăn không ồn ào chút nào.

Bởi vì lần xuất hành này, Lâm Dật không đặt ra quá nhiều quy tắc, cộng với việc nhân viên của tập đoàn cũng hiểu rõ Lâm Dật. Do đó sau khi bọn họ cơm nước xong xuôi, liền ào ào rời đi, rất tùy ý, không câu nệ chút nào.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật, Tần Hán, Cao Tông Nguyên và Lương Kim Minh tụ lại cùng nhau.

Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện và Điền Nghiên thì ở cùng nhau, chuẩn bị cho tiết mục tiếp theo.

“Lát nữa các người đi chơi đi, chúng tôi không quản các người đâu.” Hà Viện Viện nói.

“Vậy thì tốt quá, chia ra làm nào.”

Câu nói này của Hà Viện Viện không khác gì một người phụ nữ đã kết hôn nói với chồng của mình rằng tôi muốn về nhà ngoại ở vài ngày. Người bình thường không thể tưởng tượng nổi loại cảm giác này.

“Vậy quyết định như vậy đi, chúng tôi đi trước a, bái bai.”

Hà Viện Viện thuộc kiểu người thoải mái, sau khi nói chuyện, liền đưa Kỷ Khuynh Nhan và Điền Nghiên rời đi.

“Kích thích a.” Lương Kim Minh nói:

“Bọn họ đi rồi, chỉ còn lại bốn người chúng ta, hôm nay còn không phải là thoải mái đến chết sao.”

Tần Hán gật gật đầu, “Chuyện này nếu như có phụ nữ theo thì cũng đừng nghĩ đến chuyện làm cái gì nữa.”

Lâm Dật bĩu môi, Cao Tông Nguyên còn ở đây, nói như vậy không biết xấu hổ sao.

Hà Viện Viện và Điền Nghiên đều ở đây, đoán chừng hành trình hôm nay của bọn họ chính là đến cửa hàng Ngưu Lang xem cơ bụng.

“Trước đó tôi từng tới Đảo quốc nhiều lần, giờ sẽ mang các người đi.” Lương Kim Minh nói:

“Hiện tại chính là thời điểm tốt.”

“Đi đâu?”

“Shinjuku a.” Lương Kim Minh nói:

“Đó là khu đèn đỏ lớn nhất của Đảo quốc, chúng ta đi xem Kabuki, hoa khôi ở đây rất là đẹp, nói không chừng buổi tối còn có thể hưởng thụ một chút.”

“Vậy còn chờ gì nữa, đi nhanh thôi, đừng làm chậm trễ thời gian.”

Dưới sự chỉ huy của Lương Kim Minh, một hàng bốn người đón xe đi xem Kabuki tại phố Shinjuku.

Là nơi tụ tập sản nghiệp phong tục lớn nhất Đảo quốc, tình huống ở đây rất khác biệt so với trong nước.

Trong nước đều là lén lút trong hội sở, còn người ta là trực tiếp đặt trên bề nổi.

Nhất là đặt dưới ánh đèn hồng phấn lại càng lộ vẻ mê ly.

Đây là lần đầu tiên Lâm Dật tới Đảo quốc, cảm thấy có chút được mở rộng tầm mắt.

Các loại cửa hàng theo phong tục đã được trang trí tinh tế tỉ mỉ đến mức không thể tỉ mỉ hơn được nữa.

Cởi quần áo, tắm một chút, người hầu gái, mát xa, đủ loại hình, khiến Lâm Dật phải thốt lên người trong nghề.

“Tại sao mấy người này lại cứ nhìn về phía chúng ta vậy?” Cao Tông Nguyên hỏi.

“Trước đây anh chưa từng tới Đảo quốc sao, ngay cả điều này cũng không biết?”

“Còn người nào mẹ nó phong tao giống như anh sao, tôi đến đây đều là để làm chuyện chính.”

“Cao Tông Nguyên, ai cũng có tư cách nói tôi như vậy nhưng anh thì không. Tuy anh đã có bạn gái, nhưng anh cũng không phải là thứ gì tốt.”

“Nhưng tôi thật sự chưa từng tới loại địa phương này.” Cao Tông Nguyên nói:

“Ánh mắt của đám người này đúng là đáng khinh, còn mẹ nó nhìn tôi chằm chằm, thật muốn qua đó cho bọn họ một cước.”

“Loại chuyện này anh nên tìm anh Lâm, anh ấy là người trong nghề.”

“Tôi cũng là lần đầu tiên tới Đảo Quốc a.”

“Tôi không có ý đó.” Lương Kim Minh nói:

“Chủ yếu là các sản nghiệp của Đảo quốc đều do thế lực ngầm nắm giữ, mà trong mắt bọn họ, người Hoa đều rất dễ bắt nạt, cho nên khi nhìn thấy chúng ta thì sẽ nhìn thêm vài lần.”

“Chỉ với mấy người bọn họ, một mình anh Lâm có thể đánh mười người.” Cao Tông Nguyên nói.

“Đi thôi, cho dù bọn họ là cái gì dạng thì cũng có lão Lâm ở đây, không cần phải sợ.”

“Tôi mẹ nó cũng chỉ là đến để du lịch thôi, không phải đến làm bảo tiêu.”

“Không cần để ý những chi tiết kia.”

Mấy người không cho Lâm Dật cơ hội nói tiếp, Tần Hán và Lương Kim Minh đã kéo tay anh vào một cửa hàng quy mô lớn hơn.

Môi trường bên trong lại có chút giống với hộp đêm.

Nhưng nơi này lại không có sân nhảy, tất cả đều là ghế dài, có thể ngồi dưới để quan sát biểu diễn.

Lương Kim Minh chọn một ghế hàng đầu, sau khi ngồi xuống, một nhân viên phục vụ mặc váy thỏ đứng bên cạnh bốn người, nói bằng tiếng Nhật tiêu chuẩn:

“Tiên sinh, đây là bữa ăn bên trong.”

Nhìn cô gái cô đưa thực đơn bằng gỗ qua, Tần Hán nói.

“Đồ cũng không nhiều, giá cũng không rẻ.”

“Anh có chỗ không biết rồi.” Lương Kim Minh nói:

“Thật ra không phải là dùng tiền cho mấy món trên thực đơn, mà chính là cho Geisha.”

“Là sao?”

Lương Kim Minh chỉ một thẻ bài cách đó không xa, phía trên có mười mấy tấm ảnh chụp của nữ sinh, không thiếu loại phong cách nào cả.

“Mấy cô gái trên đó chính là Geisha biểu diễn tối nay, dãy số ở trước bọn họ đại diện cho món ăn phía trên, chọn món ăn nào thì đại diện cho việc chọn cô gái đó.”

“Vậy cũng không đúng.” Cao Tông Nguyên nghi ngờ:

“Trong quán có nhiều người như vậy, nếu như cùng chọn trúng một người thì phải làm sao?”

“Nếu là như vậy, quyền chủ động sẽ nằm trên tay con gái người ta. Cô ấy chọn trúng ai thì có thể đi cùng với cô ấy vào trong rạp nhỏ để xem biểu diễn một mình. Về phần có thể tiến thêm một bước nữa hay không vậy thì phải xem bản lĩnh của người đó rồi.”

Lâm Dật bĩu môi, cảm thấy loại hành vi này, cũng là một loại biến tướng của hình thức đẩy giá AC.

Người Đảo quốc đúng là rất biết làm ăn.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1204.

Chương 1205. Mị Lực Của Lão Tử Không Phân Biên Giới

“Đây là quy định cọng lông gì vậy, đã bỏ tiền ra mà muốn ngủ còn phải xem tâm trạng của người ta?”

“Đây là phong tục của cửa hàng. Tôi cũng không mang các người tới mấy nơi rối loạn kia.” Lương Kim Minh nói:

“Đến đây chỉ là để giải trí, đừng có mang một thân bệnh trở về, nếu như anh thật sự có nhu cầu này, lúc trở về tôi sẽ sắp xếp cho anh.”

Tần Hán đồng ý gật đầu, “Phụ nữ của mình vẫn là tốt hơn.”

Mở miệng ra chính là lão háo sắc.

Lương Kim Minh chọn một người trên danh sách, “Chọn cái đắt nhất đi, sau đó lại chọn bốn ly rượu sake và mười phần thịt xiên.”

Chọn đồ ăn chính là chọn người, cho nên cũng không có nhiều đồ, nếu như chọn thêm những thứ khác sẽ rất tốn thời gian.

“Được rồi, ngài chờ một lát.”

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, khách trong tiệm dần trở nên nhiều hơn, hơn phân nửa đều là người Đảo quốc, nhưng cũng có rất nhiều người nước ngoài đến đây xem Geisha biểu diễn.

“Số 1 mà chúng ta chọn có vẻ như rất được hoan nghênh, tôi thấy nhiều người đều chọn cô ấy.” Tần Hán vừa uống rượu vừa nói.

“Số 1 là hoa khôi, cũng là người xinh đẹp nhất ở đây, đương nhiên là có nhiều người chọn rồi.”

Không bao lâu sau, buổi biểu diễn Geisha bắt đầu, người trong tiệm đều ngồi thẳng người, còn có người vỗ tay khen ngợi, như đang xem buổi biểu diễn ca nhạc của ngôi sao vậy.

Nhìn thấy hình ảnh như thế, Lâm Dật còn có chút chờ mong, nhưng đợi đến lúc thật sự bắt đầu diễn thì lại cảm thấy đầu óc ong ong.

Gương mặt vẽ trắng như quỷ, miệng lẩm bẩm ca khúc giống như đứa trẻ rên rỉ trong mộ.

Cái này mẹ nó là gì vậy!

Cho dù có cho tôi xem một đoạn AVI, tôi cũng cảm thấy hay hơn so với cái này!

Nhìn thấy ba người nghe say sưa, Lâm Dật cảm thấy mình đúng là không có tế bào nghệ thuật.

“Các người xác định có thể hiểu được niềm vui thú của loại tiết mục này sao?” Lâm Dật vừa uống rượu vừa hỏi.

“Đây gọi là là thể nghiệm phong tình dân tộc, dùng sao cũng đang nhàn rỗi.” Lương Kim Minh nói.

“Lão Lâm, anh không thể tầm thường như vậy, phải thưởng thức tỉ mỉ.” Tần Hán nói.

“Vẫn là các người tới đi, tôi không chịu nổi.”

Bởi vì không có hứng thú gì đối với biểu diễn Geisha, Lâm Dật liền cầm điện thoại di động chơi game để giết thời gian.

Khoảng một giờ sau, biểu diễn Geisha kết thúc.

Dưới đài vang lên từng đợt vỗ tay, thậm chí còn có không ít người cho tiền boa.

Lâm Dật bất đắc dĩ lắc đầu, có lẽ mình thật sự chỉ là một người phàm tục.

Sau khi biểu diễn kết thúc, hơn mười Geisha tham gia biểu diễn đều đi tới quầy tiếp tân, cung kính và nhu thuận đứng thành một hàng.

Lúc này, Lâm Dật cuối cùng có thể lý giải một chút, vì sao lại có người yêu thích thứ này.

Loại cảm giác muốn chinh phục không thể diễn tả kia, quả thật là khiến cho lòng người ngứa ngáy.

Nhưng dù vậy, những người này cũng không phải là gu của Lâm Dật.

Cùng lúc đó, một người đàn ông trung niên mặc tây trang cầm một tấm thẻ nhỏ, vẻ mặt khoa trương, nói:

“Hiện tại, buổi biểu diễn đã kết thúc, tiếp theo đến phần chọn lựa rồi.”

Ba ba ba _ _

Tiếng vỗ tay, tiếng khen ngợi vang lên liên tục, phân đoạn mà mọi người mong đợi đã đến.

Chủ nhân cầm tấm thẻ, nhìn một chút rồi nói:

“Trong đợt biểu diễn vừa rồi, tổng cộng có sáu vị khách cảm thấy yêu thích tiểu thư Nakajima Shoko. Sáu bàn khách này lần lượt là số 2, số 3, số 9, số 14, số 17, số 21. Hiện tại mời sáu vị khách đứng dậy, để cho tiểu thư Nakajima Shoko tiến hành lựa chọn.”

Người chủ trì nói xong, Lương Kim Minh lập tức đứng lên, còn cố gắng sửa sang lại quần áo của mình, cảm thấy mình đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Cùng lúc đó, những người của các bàn còn lại cũng đứng lên, cũng giống như Lương Kim Minh, vô cùng tự tin.

Nhưng mà trong có bốn bàn là người Đảo quốc, còn lại chính là người da trắng, hình như cũng rất hưng phấn.

Lâm Dật liếc mắt qua Lương Kim Minh ở bên trong sáu người, cảm thấy những người này đều vô cùng tự tin rằng mình nhất định có thể được chọn.

Người chủ trì cười rồi nhìn về phía Nakajima Shoko, “Tiểu thư Nakajima, ngài đã chọn được chưa.”

“Tôi chọn...”

Nakajima Shoko ngại ngùng cười một tiếng, “Ta chọn số chín.”

“Mẹ nó!”

Lương Kim Minh kinh hô một tiếng, “Mị lực của lão tử quả nhiên là không phân quốc gia, phụ nữ Đảo quốc cũng bị tôi mê hoặc.”

“Lão Lương, anh khiêm tốn một chút.” Tần Hán nói:

“Tôi cảm thấy có lẽ anh đã hiểu lầm rồi, cô ấy hẳn là nhìn trúng Lâm Dật. Chẳng lẽ anh còn không biết giá trị nhan sắc của mình sao.”

“Mẹ nó, người ta rất tổn thương nha.”

Cao Tông Nguyên cười ha hả, “Nguyên nhân không quan trọng, quan trọng nhất chính là cô ấy đã chọn bàn chúng ta, cũng không biết sau khi đi vào trong có thể chơi được những kiểu gì.”

“Được, xin mời bàn khách số chín...”

“Ngu ngốc!”

Người chủ trì còn chưa nói dứt lời, thì nghe một tiếng mắng chửi truyền đến.

“Hôm nay tôi đã bớt thời gian đến xem cô biểu diễn, cô thế mà lại chọn một con heo Trung Quốc, đồ tiện nhân đáng chết!”

Lời này khiến cho sắc mặt của bốn người Lâm Dật ngừng lại, biểu lộ nghiền ngẫm.

Tuy tiếng Nhật của mấy người Tần Hán không tốt, nhưng cũng có thể nghe hiểu một ít, cộng với biểu tình dữ tợn kia, đương nhiên là biết đây không phải là lời tốt đẹp gì.

Vóc dáng của người nói chuyện không cao lắm, dáng người hơi mập, nhưng vẻ mặt lại rất phách lối.

“Tiên sinh, xin ngài bình tĩnh một chút.”

Thấy tình huống không đúng, người chủ trì vội vàng xoa dịu, sợ sẽ nháo ra chuyện, như vậy thực sự quá không lễ phép.

Cùng lúc đó, nhân viên bảo an của quán cũng chạy tới trước bàn số 3, muốn ngăn hành vi của anh ta lại.

“Cút đi!”

Người nam nhân hơi mập cởi quần áo của mình ra, ở ngực có một hình xăm con sói.

Cùng lúc đó, năm người bên cạnh anh ta cũng đều đứng lên, sau khi cởi áo ra thì trên người cũng có hình xăm, nhưng lại không nhiều như người đàn ông hơi mập.

“Các, các người là người của hội Kodokai!”

Nhìn thấy hình xăm trên người đàn ông hơi mập, người Đảo quốc trong quán đều bị dọa cho rời khỏi chỗ, ánh mắt hiện lên vẻ lo sợ.

“Tôi là Takashi Ikeda đến từ chi nhánh Okaya của hội Kodokai, hôm nay tới đây là để xem cô ấy!”

Sau khi biết thân phận của Takashi Ikeda, ngay cả người chủ trì và nhân viên bảo an của quán đều không dám động đậy.

Bọn họ chính là người của hội Kodokai, mình không thể trêu vào a!

Mà Kabuki nơi này đều do những người này quản lý, nếu như trêu chọc bọn họ thì cuộc sống của mình sẽ không được thoải mái.

Nhìn thấy mọi người trong tiệm đều không nói gì, đều trốn sang một bên, Takashi Ikeda thắt quần áo lại, hài lòng ngồi xuống, chỉ Nakajima Shoko rồi nói:

“Tối nay, tôi không hy vọng cô ấy chọn người khác.”

“Chuyện này...”

Vẻ mặt của người chủ trì trở nên xoắn xuýt, ông chủ của mình không ở đây, mọi việc tối nay đều do bản thân mình phụ trách.

Nếu như làm theo lời anh ta thì phải xin lỗi mấy vị khách người Trung này, như vậy sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của cái quán nhỏ này.

Nhưng nếu không nghe theo anh ta thì quán này sẽ gặp tai họa.

Sau khi cân nhắc kỹ, người chủ trì bất đắc dĩ đi xuống, đến bên cạnh Lương Kim Minh.

“Vị tiên sinh này, thực sự xin lỗi, chúng tôi cũng không biết sẽ xảy ra chuyện như thế. Chúng tôi sẽ hoàn tiền cho các người, các người có thể rời khỏi đây không?”

“Hình như là không được.” Lương Kim Minh thản nhiên đáp lại.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1205.

Chương 1206. Suýt Chút Nữa Làm Hỏng Chuyện Của Tôi Rồi

“Ngài, ngài nói vậy là có ý gì?”

Người chủ trì vô cùng căng thẳng, ông ta không muốn gây ra rắc rối, chỉ hy vọng nhanh chóng giải quyết xong chuyện này.

“Còn có thể có ý gì, chính là muốn đánh hắn ta chứ sao.” Lương Kim Minh nói tiếp:

“Thật ra chúng tôi không có hứng thú gì với phần biểu diễn nghệ thuật, chúng tôi đến đây chỉ để tham gia náo nhiệt mà thôi, nhưng hình như hắn ta rất thích ra vẻ, việc này thì tôi không nhịn nổi. Nếu ông đây nhìn trúng người phụ nữ nào mà lại nhường cho người khác, vậy tôi còn thể diện nữa không hả?”

Thường ngày người chủ trì cũng thường xuyên được tiếp xúc với khách du lịch Hoa Hạ, nên ông ta vẫn hiểu được một chút ý tứ trong lời nói của Lương Kim Minh, nhưng không hoàn toàn hiểu hết.

Tuy vậy ông ta cũng đoán được mấy người Hoa Hạ này không có ý định bỏ qua chuyện này dễ dàng như thế!

“Nhưng bọn họ là người của Hội Kodo-kai, các người không chọc nổi đâu, tuyệt đối đừng nên ra tay đánh nhau. Tôi sẽ trả lại tiền cho mọi người, buổi biểu diễn ngày hôm nay xem như miễn phí cho mọi người.” Người chủ trì rất thành khẩn nói.

Thật sự ông ta cũng biết lời nói vừa nãy của Takashi Ikeda rất không khách sáo, phép lịch sự cơ bản nhất cũng không có, nên mấy người Hoa Hạ này tức giận cũng đúng thôi.

“Tôi không cần biết hắn ta thuộc Hội Kodo-kai hay Baido-kai gì cả, nhưng tôi lại muốn mở hội truy điệu cho hắn đấy.” Lâm Dật nói.

“Thưa ngài, ngài hãy bình tĩnh. Ở đây là Nhật Bản, nếu như đánh nhau thì các người sẽ bị thiệt thòi, tuyệt đối không nên…”

“Được rồi, ở đây không có việc của ông nữa.”

Lương Kim Minh không còn nhẫn nại đẩy người chủ trì ra, sau đó bốn người tiến về phía Takashi Ikeda đang ngồi.

Mà nhóm người của Takashi Ikeda cũng đứng dậy, lại cởi bỏ trang phục trên người lần nữa, để lộ ra hình xăm trên bụng.

Lâm Dật cảm thấy cảnh tượng này có chút buồn cười.

Để lộ hình xăm ra ngoài thì rất lợi hại sao?

Ở Nhật Bản, Hội Kodo-kai là phân hội thuộc tổ chức Yamaguchi-gumi, cho nên bọn họ cũng tiếp nối truyền thống của tổ chức.

Hình xăm trên người càng phức tạp, chứng tỏ địa vị trong bang hội càng cao.

Nên thậm chí đôi khi bọn họ không cần động thủ, chỉ cần lộ hình xăm ra ngoài, người khác sẽ sợ hãi giống như mấy người Nhật Bản này vậy.

Nhưng trong mắt của mấy người Lâm Dật, chỉ có kẻ ngốc mới hành động như thế thôi.

Rõ ràng là một con sói, nhưng bởi vì cái bụng quá lớn, gồng gánh căng phồng bị biến thành một con husky.

Nếu như không phải là bầu không khí đang căng thẳng như này, Lâm Dật thật sự muốn cười hai tiếng ha ha.

Hai nhóm người đứng đó mặt đối mặt, Lâm Dật nhìn thoáng qua bọn người Tần Hán.

“Bây giờ làm sao, có đi theo quy trình không?”

“Giờ là lúc nào rồi mà còn đi theo quy trình gì nữa, trực tiếp đánh thôi.”

Tần Hán không quản nhiều như thế, một chân đạp lên người Takashi Ikeda.

Cao Tông Nguyên và Lương Kim Minh theo sát phía sau, cùng với Tần Hán động thủ!

Ngoại trừ dùng chân tay, còn có chai rượu trên bàn, toàn bộ đều chào hỏi lên trên người của Takashi Ikeda.

Cảnh tượng hỗn loạn trước mắt khiến người Đảo quốc trong cửa hàng Phong Tục bị dọa cho sững người luôn.

Lá gan của mấy người Hoa Hạ này cũng quá lớn rồi đó, thế mà dám đánh người của Hội Kodo-kai?

“A!”

“A!”

Một mình Takashi Ikeda bị ba người đấm đá, anh ta ôm lấy đầu, co rúm người lại giống như một con nhộng, đến chút kẽ hở để chống trả cũng không có.

Lâm Dật gãi gãi đầu, có chút khó hiểu.

Ba người bọn Tần Hán đều là tuyển thủ bình thường, mà gã tên Takashi Ikeda kia tự xưng là tổ trưởng còn bị đánh thành bộ dạng như thế này.

Vậy Hội Kodo-kai của bọn họ làm thế nào phát triển lên vậy?

Không lẽ lại dựa vào con Husky có hình xăm này sao?

Chuyện này mà để những thanh niên xăm hình Quan Công ở trong nước biết đến, còn không phải dọa cho bọn họ sợ phọt c*t ra hay sao?

“Thả tổ trưởng của chúng ta ra!”

Thủ hạ của Takashi Ikeda rút dao găm ra, nét mặt tức giận, anh ta chỉ thẳng dao găm vào Lâm Dật!

“Khá đấy khá đấy, thế mà còn mang theo dao ra nữa.” Lâm Dật cười nói:

“May mà tôi đã chuẩn bị từ sớm.”

Nói xong, Lâm Dật cũng lấy dao phẫu thuật của mình ra, cười nói:

“Mấy người tốt nhất đứng tại chỗ đừng cử động, nếu không có thể sẽ thấy máu đó.”

“Baka! Xông lên cho tao!”

Con dao phẫu thuật của Lâm Dật quá nhỏ nhắn, thủ hạ của Takashi Ikeda không sợ chút nào, cắm đầu cắm cổ xông về phía anh!

Tròng mắt Lâm Dật híp lại, con dao phẫu thuật nhanh như tia sét.

Ánh sáng lạnh lẽo lướt qua, máu màu đỏ tươi bắn phụt ra, cổ tay của một người trong nhóm đó bị rạch một vết cắt máu chảy đầm đìa, anh ta đau đớn lăn lộn trên sàn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngất xỉu.

Một người ngã xuống đất, những người khác cũng không dám tiếp tục ra tay.

Mà con dao găm trên tay của bọn họ lúc này trở thành vật bài trí, chẳng có chút tác dụng uy hiếp nào.

“Không, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!”

Takashi Ikeda nằm dưới đất cầu xin tha thứ, lúc này mặt anh ta sưng phù giống như cái đầu heo, trông vô cùng chật vật.

Lương Kim Minh ngồi xổm xuống, tóm lấy đầu tóc của Takashi Ikeda: “Vừa nãy mày mắng ai?”

Trong ánh mắt Takashi Ikeda đầy kinh hãi, cơ thể run rẩy không ngừng.

“Tôi tự mắng tôi, là tôi tự mắng tôi. Tôi biết sai rồi, đừng đánh nữa.”

“Với bộ dạng này của mày, sau này đừng nên làm người xấu nữa, mày thật sự không có năng khiếu đó đâu.”

“Vâng vâng vâng, tôi biết rồi.”

“Không ra thể thống gì cả! Cút!”

Nhận được ân xá, Takashi Ikeda dẫn theo người của anh ta vội vàng bỏ chạy.

Lương Kim Minh quay đầu lại, nhìn người chủ trì, anh ta nói:

“Bây giờ cô ấy chắc là của chúng tôi rồi chứ?”

“Vâng vâng vâng.” Người chủ trì vội nói: “Bây giờ tôi lập tức dẫn mấy vị lên tầng hai.”

“Không thể không nói, chỗ mấy người phục vụ rất tốt.”

Bây giờ bốn người trở về cũng không có việc gì làm, nên bọn họ đi theo nữ phục vụ tai thỏ lên phòng bao ở tầng hai.

Sau khi dọn dẹp đơn giản một chút, sân khấu ở tầng một lại tiếp tục kinh doanh buôn bán.

Bởi vì có nhiều người đã trả phí cho các suất ăn, vả lại vì sự uy tín và việc làm ăn của cửa hàng nên không thể tùy tiện dừng giữa chừng, điều này lại đại kỵ ở Phong Tục.

…

Sau khi bị nhóm người Lâm Dật dạy dỗ một trận, đám người Takashi Ikeda nhếch nhác không tưởng chạy ra ngoài.

Nhìn thấy bọn họ, người qua đường cũng vô thức tránh xa, không muốn gây ra rắc rối.

“Tổ trưởng, bây giờ chúng ta phải làm sao, có cần gọi người đến báo thù không?” Một tiểu đệ đầu trọc nói.

“Đương nhiên phải báo thù!” Takashi Ikeda ôm lấy thân, cả khuôn mặt như đầu heo mở miệng nói:

“Nhưng Aota bị thương rồi, mày đưa nó đến bệnh viện đi, tao ở đây trông chừng bọn nó!”

“Rõ rồi tổ trưởng, bây giờ tôi đi ngay!”

Tiểu đệ đó dẫn theo cái người tên Aota đang bị thương gọi xe rời đi.

Takashi Ikeda kéo theo mấy người còn lại đứng sang một bên, bắt đầu gọi điện thoại kêu người đến.

Đánh không lại thì gọi thêm người, loại chuyện này cũng không phân biệt quốc gia.

Nhưng vào lúc này, một chiếc Benz Maybach mày đen dừng lại cách Takashi Ikeda không xa.

Người lái xe là một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ vest, khuôn mặt gầy, gò má nhô cao, mái tóc rất ngắn, khiến người khác có cảm giác hung ác nham hiểm.

Ở hàng ghế phía sau, một ông già có khuôn mặt tiều tụy, làn da trên mặt khô cằn như vỏ cây, khiến ông ta trông càng đáng sợ hơn cả người tài xế lái xe.

“Thủ lĩnh, chính là bọn họ.”

Nhìn thấy Takashi Ikeda, người tài xế nhỏ tiếng nói.

“Suýt chút nữa là hỏng việc của tôi rồi, kêu người đến đưa bọn chúng đi, sau này tôi không muốn nhìn thấy bọn chúng nữa.” Ông già ở hàng ghế sau nói với giọng khàn khàn.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1206.

Chương 1207. Vì Ngài Đánh Đàn Tiếp Rượu

Bên trong nhà hàng Phong Tục, bốn người được dẫn lên tầng trên.

Ở đây khá giống với nhà nghỉ, tất cả đều được làm bằng gỗ, tranh chân dung Ukiyo-e(*) được treo khắp nơi ở đâu cũng thấy, tạo cho người ta cảm giác như đang xuyên không về thời kỳ Edo.

(*)là một trường phái hội họa phát triển mạnh mẽ từ thế kỉ XVII tới thế kỷ XIX tại Nhật Bản.

Sau khi lên lầu, có một người phụ nữ trung niên mặc kimono đi tới, cúi đầu chào với mấy người, sau đó mở cánh cửa ở bên cạnh ra, dẫn mấy người Lâm Dật vào trong.

Nhưng Nakajima Shoko lại không vào đấy cùng mấy người bọn họ mà đi tới một hướng khác.

“Xin các ngài đợi một lát, cô Nakajima cần phải đi chuẩn bị một chút rồi sẽ đến ngay.”

“Được, đằng nào cũng không gấp.”

Bốn người vào trong phòng riêng, khoảng tầm hơn 30 mét vuông, bên trong có một chiếc bàn dài bằng gỗ và đồ trang trí nhỏ mang đặc điểm của Đảo quốc, rất có phong cách.

“Lão Lương, cậu thường xuyên đến chỗ này à?”

Sau khi vào phòng, Cao Tông Nguyên hỏi.

“Tôi chỉ hay đến chơi ở lầu dưới, chưa từng lên trên này.” Lương Kim Minh nói tiếp:

“Vừa hay lần này không bận việc gì nên muốn lên trên đây xem sao.”

“Ở hoàn cảnh này, làm sao tôi lại có cảm giác như chúng ta đến kỹ viện ở thời cổ đại để nghe hát vậy.” Lâm Dật nói.

“Cũng gần giống vậy đấy.” Lương Kim Minh nói tiếp:

“Giữa nam và nữ, nếu không phải vì tình yêu cổ vũ, có thể làm không phải chính là chút chuyện này hay sao, nghe hát một khúc nhạc, sau đó quay về ngủ một giấc, đây mới là cách đi du lịch đúng đắn.”

“Lời này cũng có lý.” Tần Hán cầm món ăn trên chiếc bàn vuông nhỏ, thuận miệng nói:

“Lão Lâm, cậu có kiến thức rộng rãi, có biết Hội Kodo-kai(*) là thứ gì không?”

(*)Kodo-kai và Yamaguchi-gumi là băng đảng xã hội đen ở Nhật

“Chính là tổ chức của người có hình xăm con husky đó à?”

Ba người cười lớn: “Đúng, chính là bọn họ.”

“Tôi cũng không biết rõ lắm, hình như đó là phân hội của Yamaguchi-gumi. Hẳn là bọn họ rất có thế lực và danh vọng, nếu không đám người Đảo quốc kia sẽ không sợ hãi như vậy khi thấy bọn họ.” Lâm Dật nói tiếp:

“Nhưng tôi nhìn thế nào cũng cảm thấy bọn hắn có chút ngu ngốc, dù sao hắn ta cũng là một kẻ cầm đầu, vậy mà bị ba người các người đánh te tua, thật không ra bộ dáng gì.”

“Đờ mờ, cậu có ý gì, coi thường bọn tôi phải không.” Tần Hán mắng một câu: “Mẹ nó, đánh cậu ta!”

Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên cùng hét lên, xông về phía Lâm Dật.

Mà Lâm Dật cũng không thật sự động thủ, nếu không thì ba người bọn họ sẽ phải vào bệnh viện nằm rồi.

Chỉ mấy phút sau, bên ngoài cửa vọng lại tiếng bước chân, mấy người Lâm Dật cũng dừng trò đùa giỡn.

Cùng lúc này, cửa kéo bằng gỗ bị đẩy ra, một cảnh tượng lộng lẫy từ từ hiện ra trước mặt mấy người.

“Mẹ nó, đây là tiết mục gì vậy?”

Cảnh tượng trước mắt khiến bọn họ mở rộng tầm mắt, thật sự khác biệt rất lớn với dự đoán trước đó của mọi người.

Trong tưởng tượng của Lâm Dật, cái người tên gọi Nakajima Shoko này sẽ đi trang điểm lại, thay bộ trang phục, sau đó lẩm bẩm hát vài bài, tiết mục của tối nay xem như hoàn thành rồi.

Thật không ngờ tới chính là cô ta thật sự đi trang điểm, cũng thật sự đã thay trang phục.

Nhưng trang điểm thì lại là trang điểm kiểu trang nhã nhẹ nhàng, thay trang phục lại là sườn xám của Hoa Hạ, còn là kiểu dáng xẻ tà cao.

Làn da mịn màng như ngọc, đôi chân thon dài, một cái nhíu mày một nụ cười đều khiến người ta có ảo giác như đang nằm mơ trở về thời Đại Đường.

Mà chính lúc này, đứng ở trước cửa, không chỉ có một mình Nakajima Shoko.

Có hai cô gái cao gầy đứng ở hai bên cô ta, tuy rằng nhan sắc có chút chênh lệch, nhưng thân hình tuyệt đối không kém.

Cũng mặc sườn xám và trang điểm nhẹ, thật sự muốn lấy mạng người ta mà.

“Đây là thao tác gì vậy, sao lại đổi thành dáng vẻ này?” Lương Kim Minh hỏi.

“Vừa nãy tôi nghe ngài nói không thích văn hóa nghệ thuật của Đảo quốc cho lắm, vì để cho ngài hài lòng, chúng tôi thương lượng một hồi, chuẩn bị biểu diễn vài tiết mục khác.”

“Cô còn biết nói tiếng Trung?”

“Biết một chút.” Nakajima Shoko nhẹ nhàng nói:

“Vả lại tôi còn biết tiếng Anh và tiếng Pháp, có thể đón tiếp đại đa số khách hàng.”

Không hổ là nhân vật Orian(*), bản lĩnh cá nhân cũng thật lợi hại.

(*)kỹ nữ hạng sang ở Nhật Bản

“Thưa ngài, chúng tôi có thể vào trong chưa ạ?” Nakajima Shoko dịu dàng nói.

“Đương nhiên, đang đợi các người đây.”

Nhận được sự cho phép, Nakajima Shoko và bốn người còn lại từ bên ngoài đi vào.

Đồng thời, còn có hai nữ nhân viên phục vụ mặc bộ đồ tai thỏ, ôm theo các loại nhạc cụ như đàn Samadhi Koto (đàn ba dây của Nhật), Shakuhachi (sáo tiêu) và đàn tỳ bà tiến vào trong phòng.

Nhưng đợi sắp xếp xong những thứ này, nữ phục vụ tai thỏ liền rời đi.

Mọi thứ đã được chuẩn bị đầy đủ, Lâm Dật cũng hiểu rõ hình thức biểu diễn của tiết mục rồi.

Nakajima Shoko cùng một người khá xinh trong nhóm người vừa uống rượu vừa chơi trò chơi, số còn lại phụ trách thổi kèn kéo đàn ca hát, hoàn toàn đúng với nghĩa đến kỹ viện nghe hát.

Nakajima Shoko và mấy người trang điểm nhẹ, mặc sườn xám, trong vô hình kéo gần khoảng cách của đôi bên.

Mọi người đều chơi rất vui vẻ, nhưng cũng rất có chừng mực, không ai tiến thêm một bước.

Lâm Dật cảm thấy, dựa vào bầu không khí hiện giờ, nếu bọn họ có yêu cầu về phương diện đó, chắc Nakajima Shoko cũng sẽ không cự tuyệt.

Nhưng bọn họ đều sợ bị mắc bệnh, nên không dám suy nghĩ về mặt này, chơi đùa là được rồi.

“Cô Nakajima, có một chuyện tôi muốn hỏi cô.”

Sau một vòng chơi trò chơi, Lương Kim Minh hỏi.

“Ngài cứ nói.”

“Vừa nãy tổng cộng có 6 bàn lựa chọn cô, sao cuối cùng cô lại chọn trúng tôi vậy?” Lương Kim Minh cười ha ha hỏi:

“Có phải là cảm thấy dáng người tôi oai phong, vẻ ngoài đàng hoàng, bị khí chất bá vương của tôi gây chấn động không?”

“Fuck, ha ha…”

Cao Tông Nguyên bật cười lớn tiếng: “Nếu như lời này từ miệng của anh Lâm nói ra thì tôi còn tin, chứ anh đừng nói đùa nữa được không?”

Nakajima Shoko lén nhìn qua Lâm Dật một cái, hai bên gò má lộ ra chút ửng đỏ làm say lòng người, lặng lẽ cúi đầu, ngượng ngùng không nói được một chữ nào.

“Ài…”

Lâm Dật tình ý sâu xa vỗ vỗ bả vai Lương Kim Minh: “Người quý ở chỗ biết rõ sức mình, phải có nhận thức rõ ràng đối với bản thân.”

“Mấy người quá nông cạn rồi.” Lương Kim Minh nói tiếp:

“Vẻ ngoài dễ nhìn thì có rất nhiều người, tôi cứ nghĩ mấy người đều là người có văn hóa nên chú trọng nội hàm, không ngờ rằng vẫn nông cạn như thế, mấy người không xứng với tôi.”

“Anh có thể đi sang con phố bên cạnh nhìn xem, ở đó có mấy tú bà, trên mặt của bọn họ viết đầy những câu chuyện cũ, bọn họ có thể khai quật câu chuyện trong lòng của anh.” Cao Tông Nguyên nói tiếp:

“Nhưng bây giờ, tôi cảm thấy anh có thể nhường chỗ cho anh Lâm rồi. Con gái người ta đã bày tỏ thái độ như vậy rồi, anh đừng không có một chút mắt nhìn như vậy à.”

“Chết tiệt!”

Lương Kim Minh đứng dậy ngồi sang một bên, cùng với mấy cô gái còn lại uống rượu chơi trò chơi.

Mà Nakajima Shoko thì bị đẩy đến trước mặt Lâm Dật, phục vụ mình anh.

“Ngài Lâm, ngài có thích nhảy múa không? Tôi có thể múa một điệu cho ngài xem.” Nakajima Shoko dịu dàng nói.

Lâm Dật lắc lắc đầu: “Tôi không giống với đám lão già háo sắc đó, uống với tôi một ly là được rồi.”

“Vâng.” Nakajima Shoko nhẹ nhàng nâng ly rượu lên, rót một ly rượu sa kê cho Lâm Dật. Trong ánh mắt mang theo nụ cười như hoa anh đào, cô ấy yên lặng uống cạn ly.

Lâm Dật nghịch ly rượu trong tay, tâm trạng dửng dưng, sau cùng cũng đưa lên miệng nhấp nháp.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, hôm nay đến đây được rồi.”

Lời của Lâm Dật khiến cho bầu không khí hơi say đột nhiên dừng lại, Tần Hán nhìn đồng hồ đeo tay một cái.

“Đã hơn 11 giờ rồi, cũng nên trở về thôi.”

“Vậy thì tan thôi.” Cao Tông Nguyên vươn người: “Tôi cảm thấy bọn người Viện Viện cũng sắp trở về rồi.”

Mấy người đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhóm người của Nakajima Shoko cũng đứng lên đưa tiễn.

“Ngài Lâm, hy vọng sau này còn có cơ hội đánh đàn tiếp rượu cho ngài.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1207.

Chương 1208. Mối Quan Hệ Phức Tạp

Mấy người Tần Hán nổi hứng thú nhìn sang Lâm Dật, trên mặt đều là vẻ nghiền ngẫm.

Đồng thời cũng ghen ghét đến ngứa răng.

Mẹ nó, sao mới gặp mặt chưa được mấy phút mà anh ta đã khiến hoa khôi người ta nhớ thương rồi?

Loại người này phải bị nhét vào lồng heo rồi thả xuống sông để răn đe mới đúng!

“Được, có thời gian tôi sẽ lại đến ủng hộ màn biểu diễn của cô.”

“Hôm nay ngài Lâm vội vàng rời đi, chắc là do tôi phục vụ có chỗ không được chu đáo, đợi đến khi ngài quay lại, tôi sẽ khiến ngài Lâm vừa ý mà về.”

“Có lòng rồi, phục vụ tốt như thế này mà. Chúc cô kinh doanh hưng thịnh, tài nguyên cuồn cuộn, khách đến không ngừng.”

Nói xong, bốn người rời khỏi cửa hàng Phong Tục, cảnh tượng trên đường vẫn rất náo nhiệt, thậm chí ở một góc khuất yên tĩnh nào đó còn có thể nghe thấy âm thanh suy đồi truyền tới, mà điều này cũng khẳng định danh tiếng của Kabukicho(*).

(*)Kabukicho là một trong những khu phố kinh doanh tình dục tưng bừng nhất ở Nhật.

Trước ô cửa sổ lầu hai, Nakajima Shoko nhìn theo bốn người

Lâm Dật đón xe rời đi, cô ta từ từ đóng cửa sổ lại, nhẹ nhàng đi lên tầng trên.

So với tầng hai, tầng ba càng thanh tịnh và âm u hơn.

Bước chân của Nakajima Shoko rất nhẹ, đi trên sàn lót gỗ không phát ra một chút tiếng động nào.

Cuối cùng, Nakajima Shoko đứng vững trước cánh cửa ở phòng trong cùng, nhẹ nhàng gõ cửa.

Cánh cửa bị mở ra, là một người đàn ông có khuôn mặt gầy mở cửa, Nakajima Shoko hơi cúi người, tiến vào bên trong.

Trong phòng, một ông già có khuôn mặt tiều tụy ngồi trước chiếc bàn vuông nhỏ đang thưởng thức trà.

Mà người này, Lâm Dật cũng quen biết, chính là Mitsui Yuzhi, người đứng thứ hai trong Viện nghiên cứu Dược phẩm.

Mặc dù ông ta là người của gia tộc Mitsui, cũng có quyền lên tiếng cực lớn, nhưng lại không phải là nhân vật cốt lõi.

Vì vậy nhiều năm trước đó, Mitsui Yuzhi đã bày bố cục trong tổ chức Yamaguchi-gumi rồi.

Một bên ông ta dùng thân phận nhà dược sĩ của bản thân để gặp người khác, một bên thì âm thầm phát triển.

Đến khi cháu ruột của ông ta chết tại Hoa Hạ, mới phá vỡ kế hoạch của Mitsui Yuzhi, đồng thời thay đổi kế hoạch của ông ta.

Mitsui Yuzhi rời khỏi gia tộc có thể nói là đả kích rất lớn đối với gia tộc Mitsui.

Bởi vì phòng thí nghiệm sinh vật của gia tộc Mitsui là do Mitsui Yuzhi điều hành lãnh đạo.

Nếu phòng thí nghiệm không có ông ta, thì giống như máy quang khắc của Lâm Dật không có Trầm Thiên Trác vậy.

Mà lần du lịch đến Nhật Bản này của Lâm Dật, Mitsui Yuzhi là người đầu tiên phát hiện ra.

Nhưng khách sạn và chỗ dừng chân không phải do Mitsui Paint sắp xếp.

Tuy rằng Lâm Dật vừa ý cô ta, nhưng còn chưa đến mức không có khoảng cách.

“Cảm giác anh ta là người như thế nào?” Mitsui Yuzhi nhẹ giọng hỏi.

“Tôi nhìn không thấu anh ta.”

“Nhìn không thấu?” Mitsui Yuzhi dừng một chút: “Chẳng lẽ không có một chút tiến triển nào sao?”

“Vốn dĩ là có, nhưng tôi vừa mới uống với anh ta một ly, còn chưa đợi thâm nhập sâu hơn, anh ta đã đứng dậy muốn đi rồi.”

“Đi rồi...”

Vẻ mặt của Mitsui Yuzhi hơi khựng lại, đến cả bầu không khí trong căn phòng cũng bị ngưng đọng theo.

“Là bị anh ta nhận ra, hay là trùng hợp?”

“Thuộc hạ không rõ.”

Bốp!

Mitsui Yuzhi cầm chén trà lên, cái chén nện vào đầu của Nakajima Shoko.

Cơ thể của Nakajima Shoko run lên, nhưng lại không dám tránh.

Trên cái trán trắng nõn bị ném sưng tạo thành một dấu ấn màu đỏ, nước trà xuôi theo gò má của cô ta chảy xuống, trông vô cùng thê lương.

Nhưng Nakajima Shoko không hề động đậy, gồng mình nhẫn nhịn nỗi đau, không dám thốt ra một tiếng.

“Anh ta, anh ta không giống những người khác.” Nakajima Shoko nhỏ tiếng nói:

“Dường như anh ta không có hứng thú với tôi, không giống với những người đàn ông khác.”

Mitsui Yuzhi cau mày: “Cô cảm thấy nói với tôi những điều này thì tôi sẽ tha thứ cho sai sót của cô sao?”

“Thuộc hạ không dám.”

“Chút việc nhỏ như vậy mà cũng làm không xong, cút!”

“Vâng, thủ lĩnh.”

Nakajima Shoko nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, lặng lẽ lùi ra ngoài. Cả căn phòng đều tràn ngập hơi thở hung ác và nham hiểm.

“Thủ lĩnh, việc này có thể chỉ là trùng hợp.” Tài xế Takayama Kenji nói:

“Năng lực của Nakajima trong tổ chức rõ như ban ngày, thêm nữa cái người tên Lâm Dật đó thật sự có năng lực hơn người, hắn ta không thể nào vì một người phụ nữ mà động lòng trước sắc đẹp.”

“Tôi biết.” Mitsui Yuzhi nói.

Tuy rằng tiếp xúc với Lâm Dật không nhiều, nhưng là người đã lăn lộn mấy chục năm, bản lĩnh nhìn người biết vật của Mitsui Yuzhi vượt xa người bình thường.

Cho nên từ lâu ông ta đã biết Lâm Dật không phải là người đơn giản, nếu không ông ta cũng không cẩn thận như vậy.

Nhưng Nakajima Shoko là bước đột phá trong cả kế hoạch.

Nếu phía bên này của cô ta không thể nào nắm bắt được Lâm Dật, vậy kế hoạch tiếp theo của ông ta sẽ rất khó triển khai.

“Sau này tôi sẽ dặn dò cô ấy.” Takayama Kenji nói.

“Cái người tên Lâm Dật đó không đơn giản, tôi cảm thấy anh ta không hề kém hơn Mitsui Paint. Vậy nên chúng ta phải càng thêm phòng bị, nếu để anh ta cảm nhận được manh mối gì đó sẽ không ổn.” Mitsui Yuzhi nói.

“Vâng, thủ lĩnh!” Takayama Kenji nói:

“Thế nhưng tôi cảm thấy, dựa vào sức quyến rũ của Nakajima, muốn thu hút sự chú ý của Lâm Dật vẫn không thành vấn đề, chỉ là thời gian có hơi gấp gáp, không thể nào có hiệu quả nhanh như vậy.”

Mitsui Yuzhi gật gật đầu.

“Liên quan tới việc của gen gốc, trên tay của tôi và gia tộc Mitsui đều chỉ nắm giữ một nửa kỹ thuật cốt lõi, nên cậu phải giám sát bên phía Lâm Dật kỹ một chút, nếu anh ta có suy nghĩ hợp tác với Mitsui Paint thì lập tức giải quyết anh ta. Nếu chúng ta không có được, cũng không thể nào để người khác có được.”

“Dạ rõ rồi, thủ lĩnh, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này.”

“Tình hình phía công ty Hắc Kim thế nào rồi, nói khi nào sẽ đến đây?” Mitsui Yuzhi hỏi.

“Người của bọn họ nói chiều ngày mai sẽ đặt chân tới sân bay Tokyo, nhưng thời gian giao dịch cụ thể vẫn chưa quyết định. Bọn họ nói sẽ suy nghĩ thêm một chút.” Takayama Kenji nói.

“Vì chuyện lần trước, những người đó đã có đề phòng, vậy nên lần này bọn họ vô cùng cẩn thận.”

“Những thứ này đều là chuyện nhỏ, ngược lại vẫn phải cảm ơn bọn họ.” Mitsui Yuzhi nói tiếp:

“Nếu không phải nhờ lần giao dịch đó xảy ra vấn đề, công ty Hắc Kim cũng sẽ không đổi sang hợp tác với chúng ta, chuyện này đối với chúng ta mà nói là một cơ hội.”

“Vâng.”

“Cậu chú ý tới việc giao dịch bên phía công ty Hắc Kim một chút, đây là bước đầu tiên trong kế hoạch của chúng ta, tuyệt đối không thể xảy ra bất cứ sai sót nào.” Mitsui Yuzhi nói tiếp:

“Bên phía Mitsui Paint cũng vậy, không thể để cô ta biết người của công ty Hắc Kim đến, nếu không sẽ phá hỏng chuyện tốt của chúng ta!”

“Rõ rồi thủ lĩnh!”

“Đi đi, ở đây không cần cậu nữa.”

Takayama Kenji cúi chào, sau đó lui ra khỏi gian phòng, đóng cửa lại.

…

Đợi đến khi bọn người Lâm Dật về tới khách sạn, phát hiện ba người Kỷ Khuynh Nhan đã trở về từ sớm rồi.

Túi lớn túi nhỏ mua không ít đồ, nhưng chủ yếu là đồ trang sức theo phong cách truyền thống nơi đây.

“Cả buổi tối các người chỉ đi mua những thứ này sao?”

“Không như vậy thì thế nào?” Hà Viện Viện hỏi:

“Không phải là anh nghĩ rằng chúng tôi đến Host Club(*), đi xem mấy anh trai khiêu vũ đấy chứ.”

(*)“Host Club” là những quán rượu của Nhật Bản, nơi mà các nhân viên nam (Host) ngồi cạnh tiếp chuyện những quý cô.

Mẹ nó, sao lại đoán chuẩn thế.

“Nào tới đây, tới đây. Anh nhìn xem em mua cái kẹp tóc này có đẹp không?”

Kỷ Khuynh Nhan cầm một chiếc kẹp tóc đính đá pha lê màu xanh lam lên nói.

“Đẹp đấy, em kẹp lên càng tôn lên làn da trắng của em.”

“Vẫn là anh có khiếu thẩm mỹ hơn nhiều.”

“Thôi đừng khoe cái kẹp tóc của chị nữa, không phải chị còn mua một chiếc váy ngắn sao, mau lấy ra cho anh ấy nhìn xem.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1208.

Chương 1209. Chia Phòng Ngủ Cũng Vì Muốn Tốt Cho Anh

"Không phải em cũng mua đấy sao?”

“Tình huống của hai chúng ta không giống nhau, lão Cao nhà em không thích khoản này, vậy nên em chỉ tùy tiện mua chơi thôi.”

“Mua cái gì vậy?”

Lâm Dật và Cao Tông Nguyên cùng lên tiếng hỏi.

“Không được phép hỏi.”

Kỷ Khuynh Nhan nói xong lập tức cầm theo đồ mình vừa mua, kéo theo Lâm Dật trở về phòng của họ.

Loại đồ kiểu này chỉ nên để người của mình biết là được rồi, tốt nhất không nên để cho người ngoài nhìn thấy.

Bị Kỷ Khuynh Nhan thần thần bí bí kéo trở về phòng, Lâm Dật cười hỏi: “Rốt cuộc em mua cái gì vậy? Còn làm ra vẻ bí ẩn thế chứ?”

Đôi mắt to tròn của Kỷ Khuynh Nhan chớp chớp: “Anh đoán xem?”

“Em mua váy vô cùng ngắn hả?” Lâm Dật nói tiếp: “Loại quần áo phong cách kiểu đó cũng đâu phải style em thích.”

“Đương nhiên rồi, em rất ngại mặc mấy loại váy ngắn ngủn ấy mà.” Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan sáp lại trước mặt Lâm Dật, nhẹ nhàng nói: “Tuy rằng em không mua váy cực ngắn nhưng cũng không phải là rất dài nha.”

Ánh mắt Lâm Dật lập tức sáng ngời, Kỷ Khuynh Nhan đã nói như vậy thì chắc chắn việc này không đơn giản.

“Vậy còn chờ gì nữa? Mau lấy ra cho anh xem nào.”

“Đừng nóng vội, anh chờ em một lát đã.”

Kỷ Khuynh Nhan vui vẻ, cầm túi lớn túi nhỏ đi vào phòng bên trong. Lâm Dật đợi tầm hơn hai mươi phút, cô mới từ trong phòng ngủ đi ra. Nhìn thấy dáng vẻ mới lạ của của Kỷ Khuynh Nhan, đôi mắt của Lâm Dật mở to hết cỡ rồi.

Cô nàng lại thực sự mua một bộ đồng phục JK đấy!

Kiểu dáng của bộ đồng phục cũng không quá cầu kỳ, áo sơ mi trắng, váy kẻ sọc màu xanh nhạt, nhưng khi mặc trên người Kỷ Khuynh Nhan thì lại mang sắc thái hoàn toàn khác.

Trên bắp chân trắng nõn đi một đôi tất màu đen không quá đầu gối, ngay cả mái tóc dài đen nhánh cũng buộc lên thành tóc đuôi ngựa, thêm cặp núi phù nhiêu trước ngực. Bộ trang phục này vừa thuần khiết lại vừa quyến rũ, khiến người ta muốn ngừng mà không được.

“Thế nào? Có đẹp không?”

Kỷ Khuynh Nhan nhấc váy: “Ba người bọn em mỗi người mua một bộ, em cảm thấy cũng không tệ lắm.”

“Quả thật không tồi, rất được đó, đẹp lắm.” Lâm Dật thấy Kỷ Khuynh Nhan mặc bộ váy áo này có cảm giác giống như những nữ sinh đại học ngày nay. Nhưng nếu nó mặc trên người Điền Nghiên, lại cho ta cảm giác có thêm mấy phần khiêu gợi. Dù sao vóc người của cô ấy đầy đặn hơn Kỷ Khuynh Nhan vài phần, có vài thứ lộ ra muốn giấu cũng giấu không được.

Về phần Hà Viện Viện, khi mặc bộ đồ JK này, nhiều lắm cũng nhìn như học sinh tiểu học nên không cần nhắc đến cũng được.

Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì, đôi mắt to đẹp híp lại thành hình trăng khuyết, trong mắt giống như là lộ ra ánh sáng vậy.

“Em cũng cảm thấy rất đẹp, từ sau khi tốt nghiệp trung học đã lâu không mặc kiểu đồng phục như này, nay giống như được trẻ thêm vài tuổi vậy.”

Kỷ Khuynh Nhan cúi đầu nhìn cái váy trên người: “Thật ra kiểu dáng cũng được, chỉ là váy hơi ngắn một chút, nếu không ngày mai em sẽ mặc bộ này ra ngoài rồi.”

“Cho nên loại quần áo kiểu này em cứ mặc ở trong khách sạn cho anh xem là được rồi, đừng nghĩ mặc nó ra ngoài làm gì.”

“Ừm, váy quá ngắn, dễ bị lộ lắm.” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp: “Coi như là cho anh ưu đãi có một không hai đi.”

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan lấy quần áo ngủ từ trong vali ra, sau đó vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Trước nửa đêm, hai người ôm nhau ngủ. Sau nửa đêm, Lâm Dật bị đạp xuống đất. Sau khi bị đạp xuống giường, Lâm Dật quyết định không ngủ nữa, một mình đi vào phòng khách, đứng trước cửa sổ sát đất.

Lần này tới Đảo quốc du lịch, mục đích chủ yếu của anh chính là để liên lạc với Mitsui Paint.

Nhưng cho đến bây giờ vẫn không chút tin tức gì, đây thật không phải là một tín hiệu đáng mừng. Mà việc kế tiếp anh có thể làm chỉ là chờ đợi, loại cảm giác này làm cho Lâm Dật cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Sáng sớm hôm sau, khi Kỷ Khuynh Nhan tỉnh dậy, phát hiện

Lâm Dật đang ngồi trên ghế sofa nghịch điện thoại, trong lòng có chút ngạc nhiên.

“Sao còn sớm như vậy mà anh đã dậy rồi, lúc ở nhà đều là em dậy trước mà.”

Lâm Dật ngẩng đầu lên nhìn sang Kỷ Khuynh Nhan: “Em còn dám hỏi anh tại sao à?”

“Hả? Sao lại không dám hỏi?”

“Em tự mình xem đi rồi biết tại sao.”

Lâm Dật đưa di động của mình cho Kỷ Khuynh Nhan. Vừa nhìn thấy nội dung trên điện thoại, mặt Kỷ Khuynh Nhan thoáng chốc đỏ lên. Tư thế ngủ của mình quả thực không được đẹp cho lắm.

“Có phải do em chiếm quá nhiều diện tích giường rồi không?”

“Em thử nói xem?” Lâm Dật nói tiếp: “Em bình thường nhìn mềm mại dịu dàng, không ngờ tới sức lực lại lớn như vậy, chỉ dùng một chân đã đá anh xuống dưới đất.”

“Ôi…”

Kỷ Khuynh Nhan ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Em, đâu phải em cố ý chứ, anh cũng biết lúc ngủ em không ý thức được mình làm gì mà.”

“Cho nên hiện giờ anh hiểu được rồi, hai người chúng ta chia phòng ngủ riêng thật ra là vì tốt cho anh.”

“Ai nha, được rồi được rồi, em hứa lần sau sẽ chú ý hơn.”

Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì đi tới, hôn một cái lên trên mặt Lâm Dật.

“Em đi rửa mặt trước, sau đó chúng ta cùng nhau đi ăn cơm, vừa nãy Viện Viện đã gửi tin nhắn cho em rồi."

"Được, mau đi đi."

Tầm khoảng hai mươi phút sau, Kỷ Khuynh Nhan rửa mặt xong, đến tụ hợp với đám người Hà Viện Viện đang ở tầng hai của của khách sạn.

Nhưng trong những người này lại không có Tần Hán, bởi vì anh ấy cũng không chỉ đơn giản là đi theo tới đây chơi, mà còn có việc khác phải làm cho nên sáng sớm đã đi ra ngoài. Hơn nữa hầu hết phòng của khách sạn đều đã bị tập đoàn Lăng Vân thuê hết, cho nên lúc ăn cơm gặp phải rất nhiều nhân viên tới chào hỏi. Lâm Dật đều đáp trả từng người một, không hề có chút kiêu ngạo hay tỏ vẻ nào.

"Hôm nay có kế hoạch gì không?" Lúc ăn cơm Lương Kim Minh hỏi.

"Chúng ta đi dạo quanh Đền Sensoji đi, nghe nói phong cảnh nơi đó khá đẹp, người đến Đảo quốc chơi hầu như đều sẽ đến đó, sau đó ba người chúng tôi dự định buổi chiều đi dạo phố Ginza, các anh cũng có thể đi cùng." Hà Viện Viện nói.

"Đi dạo phố thì thôi, cái này không thích hợp với tôi." Lương Kim Minh nói.

"Nếu các cô chỉ đi dạo phố, tôi cũng không đi theo đâu, dù sao các cô cũng có người đi cùng rồi." Cao Tông Nguyên nói.

"Vậy mọi chuyện cứ quyết định như thế đi, buổi sáng chúng ta đi Đền Sensoji, buổi chiều chia nhau ra ai thích làm gì thì làm, không có vấn đề gì chứ?"

"Được."

Sau bữa ăn, khách sạn có lái xe riêng chuyên phụ trách đưa đón, cũng thuận tiện cho mọi người đi chơi.

Đền Sensoji có diện tích cũng không lớn lắm, nhưng lại có nhiều hoạt động cùng văn hoá đặc trưng riêng của Đảo quốc. Và lý do chính khiến nơi đây trở thành một điểm tham quan nổi tiếng là vì nó hoàn toàn miễn phí. Cho dù có là nơi không đẹp lắm người khác cũng không thể nói gì được. Đồ miễn phí nên không có lựa chọn, nếu có thêm chút ưu điểm thì sẽ trở thành điểm cộng rất lớn.

Cửa chính của Đền Sensoji gọi là Kaminarimon (Sấm Môn/Cửa Sấm), bước qua đây thì xem như chính thức bước vào danh thắng cảnh. Bởi vì lúc này là mùa du lịch cao điểm, người tới nơi này rất nhiều, cho nên việc tham quan không được thuận lợi lắm, khắp nơi đâu đâu cũng toàn người là người làm bớt đi vài phần vui vẻ.

“Phía trước có bán Mamori, chúng ta qua đó xem một chút đi.” Hà Viện Viện lôi kéo Cao Tông Nguyên, nói.

Cái thứ gọi là Mamori chính là bùa bình an, người đến đây muốn lưu lại kỷ niệm đều sẽ mua một cái để đeo.

Ba người đàn ông trưởng thành không có hứng thú gì với những thứ này, nhưng ba cô gái lại cảm thấy rất thú vị. Ngoại trừ mua cho mình ra, Kỷ Khuynh Nhan cùng Hà Viện Viện còn mua cho Lâm Dật và Cao Tông Nguyên mỗi người một cái.

Mà Lương Kim Minh rất không cần mặt mũi, nói với Điền Nghiên mình cũng muốn một cái. Mặc dù Lương Kim Minh không tin mấy thứ này nhưng người khác có thì anh ta cũng phải có.

“Hình như nơi này cũng chẳng có gì thú vị.”

Đi dạo một vòng, Cao Tông Nguyên lên giọng mắng: “Ngoại trừ người ra vẫn là người.”

Lâm Dật và Lương Kim Minh cũng có chung suy nghĩ như vậy, nhưng mì ramen bán gần đó lại khá ngon. Sau khi đi dạo Đền Sensoji xong, sáu người liền chia nhau ra ai làm việc nấy. Ba người Kỷ Khuynh Nhan đi dạo phố Genza, ba người Lâm Dật bị bỏ lại bên lề đường.

“Giữa ban ngày ban mặt như này, ba người chúng ta có phải nên tìm chút việc gì để làm không?” Cao Tông Nguyên nói.

“Hình như anh Tần đến Akihabara(*) rồi, chúng ta qua đó xem một chút không?” Lương Kim Minh nói.

(*)Akihabara: khu vực trung tâm thành phố Tokyo nổi tiếng với các cửa hàng điện tử.

“Akihabara?” Lâm Dật nói thầm một câu: “Chính là nơi tụ tập của đám trạch nam(*) kia à?”

(*)Chỉ những chàng trai chỉ thích ở trong nhà, ít ra ngoài đi chơi hay giao du.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1209.

Chương 1210. Một Người Đàn Ông Ngay Thẳng Như Một Vị Thần

Dựa vào sự chỉ dẫn của tài xế, cuối cùng ba người cũng đến được Akihabara.

Trước kia, Lâm Dật mới chỉ nghe nói đây là thiên đường của trạch nam, nhưng cũng không hiểu biết quá nhiều về nơi này.

Nhưng khi đến nơi đây thì mới biết được, ý nghĩ trước kia của chính mình tuyệt đối là nhìn vấn đề một cách phiến diện.

Độ phồn vinh ở đây thực sự đã vượt xa ý nghĩ của anh rồi.

Đồ chạy bằng điện, kỹ thuật số, thiết bị ngoại vi, cosplay…

Chỉ cần những gì có thể nghĩ ra và tồn tại trong thế giới hư cấu của anime, thì ở đây đều có thể tìm được.

Đương nhiên, bên đường cũng có những hầu gái mời bạn vào cửa hàng tham quan tiêu dùng, cảm giác này vô cùng thỏa mãn.

“Anh Lâm, lão Cao, tôi thấy những cô hầu gái này trông rất đẹp, hai người không tính lấy vài bộ đem về sao?” Lương Kim Minh thuận miệng hỏi.

“Loại phong cách này không hợp với tôi.”

“Anh Lâm, anh lại còn vờ vịt gì nữa, chúng ta cũng đã quen biết lâu như vậy, cũng hiểu rõ nhau hết rồi còn gì.”

“Ý tôi là loại phong cách nghiêm túc này thực sự không phù hợp với tôi.”

“Tôi hiểu rồi.”

Người ta đều nói đàn ông đến chết vẫn như một thiếu niên, câu nói này hoàn toàn mô tả chính xác hình ảnh của ba người bọn Lâm Dật.

Mặc dù đến đây với tâm thái đi dạo, nhưng chỉ được lúc sau, bọn họ đã mua rất nhiều thứ.

Thiết bị ngoại vi của One Piece, Naruto, EVA(*) mua cũng không ít.

(*)Hoạt hình Đảo Hải Tặc, Naruto, Evangelion.

Quẳng những đồ vừa mua được lên trên xe, dưới sự chỉ dẫn của Lương Kim Minh hào nhoáng, ba người đến một quán cà phê hầu gái.

Tất cả nhân viên phục vụ trong quán đều mặc trang phục hầu gái, váy ngắn đến bẹn đùi, phong cảnh nơi bí mật kia thoắt ẩn thoắt hiện.

“Á!”

Trong lúc ba người đang nói chuyện phiếm đợi cà phê lên, bất ngờ nghe thấy một tiếng hét thất thanh.

Khi nghiêng đầu quay lại lập tức nhìn thấy một cô gái mang một chiếc túi vải, bị người ta đụng phải mà ngã trên mặt đất.

“Là cô ấy?”

Vốn dĩ ba người không quan tâm đến chuyện này lắm, nhưng khi nhìn kỹ hơn mới nhận ra, cô nữ sinh bị người va phải ngã trên mặt đất kia lại là Nakajima Shoko gặp được vào ngày hôm qua.

Lúc này Nakajima Shoko ăn mặc rất khác ngày hôm qua.

Quần jeans xanh, giày vải trắng, áo thun cotton màu hồng nhạt, thêm vào đó là chiếc túi vải bố in hình các nhân vật hoạt hình, dù thế nào cũng không thể so sánh với hình ảnh hoa khôi vào ngày hôm qua được.

Loại cảm giác này, không giống khi Kỷ Khuynh Nhan mặc vào đồng phục JK.

Ngay cả khi Kỷ Khuynh Nhan mặc đồng phục JK trông rất dễ thương, nhưng ở trên người cô ấy vẫn có thể nhìn thấy được khí chất của một người con gái trưởng thành.

Từ trong từng động tác cử chỉ hiện ra sự trầm tĩnh thanh nhã.

Nhưng Nakajima Shoko thì khác, cô ta khiến cho người khác cảm như thể cô ta vốn dĩ là như thế này.

Orian cũng chỉ là một công việc để nuôi gia đình sống qua ngày mà thôi.

“Thật sự cũng quá trùng hợp, hôm qua vừa nghe cô ấy hát một bài, hôm nay còn có thể gặp lại nhau.” Lương Kim Minh nói.

“Đây có thể chính là số phận.” Cao Tông Nguyên nói: “Anh Lâm, đã đến lúc anh thể hiện rồi, đi nhanh đi, chúng tôi sẽ không nói cho chị dâu đâu.”

Không đợi Lâm Dật rõ ràng, anh đã bị Cao Tông Nguyên và Lương Kim Minh đẩy đi ra.

“Mẹ kiếp.”

“Ngài Lâm?”

Nhìn thấy Lâm Dật đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, Nakajima Shoko có chút kinh ngạc, dù sao hôm qua cũng vừa mới gặp mặt.

“Không có việc gì chứ.”

Chuyện đã như thế, Lâm Dật cũng chỉ có thể làm trò diễn cho xong, duỗi tay ra.

“Không, không sao.”

Hai má của Nakajima Shoko ửng đỏ, có chút ngượng ngùng đưa tay ra, dựa vào lực đỡ của Lâm Dật đứng lên.

“Không sao là tốt rồi.”

“Vâng vâng.” Nakajima Shoko nhỏ giọng nói.

“Lần sau đi đường phải nhìn cho kỹ!” Người đàn ông va phải Nakajima Shoko nói: “Nếu làm đau bạn gái của tôi, tôi sẽ không tha cho cô!”

Hử?

Lâm Dật nhìn về phía chàng trai đang nói chuyện, hơn hai mươi tuổi, mang quần đùi và dép lê, cầm thiết bị ngoại vi Hatsune Miku(*) trên tay, như thể anh ta đang che chở cho vợ của mình vậy.

(*)Hatsune Miku là một chương trình tổng hợp giọng hát.

Lâm Dật rất muốn dựng thẳng ngón tay cái lên tán thưởng cậu thanh niên này.

Dù sao Nakajima Shoko cũng được xem là một đại mỹ nhân, thế mà trong trường hợp này vẫn có thể mắng cô ấy được?

Thậm chí còn quan tâm đến thiết bị ngoại vi Hatsune được gọi là bạn gái kia?

Loại cảnh tượng bất thường này khiến Lâm Dật nghĩ đến một câu chuyện cười.

Con kiến nói với con voi: “Em đang mang thai đứa con của anh, anh phải chịu trách nhiệm với em.”

Con voi nói với con kiến: “Chúng ta hãy làm thêm một lần nữa đi.”

Con kiến bị dọa sợ chết khiếp.

“Xin, xin lỗi.”

Nakajima Shoko cúi đầu xuống thật thấp, lặng lẽ đứng phía sau Lâm Dật.

“Cũng may là bạn gái của tôi không sao, nếu không tôi nhất định sẽ dạy cho cô một bài học!”

Hăm dọa xong một câu, trạch nam kia nâng lấy “bạn gái” của anh ta rời đi.

Lâm Dật có chút đau đầu, con mẹ nó, đúng thật là bệnh Chuunibyou(*) bùng phát rồi.

(*)Chuunibyou: chỉ những người thường xuyên pha lẫn thế giới ảo và thế giới thật với nhau, tự xem mình như người đặc biệt, có siêu năng lực.

“Ngài Lâm, cảm ơn anh.” Nakajima Shoko khom lưng nói.

“Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.”

Lâm Dật dẫn cô ta về chỗ ngồi: “Cô cũng có sở thích với thế giới hư cấu của anime à?”

“Không không không, em trai tôi rất thích những thứ này, em ấy cũng thích ăn bánh kem ở đây, cho nên tôi đến mua cho em ấy một phần.”

Nói xong, Nakajima Shoko giơ cái hộp nhỏ trên tay lên: “Một lát nữa đem về cho em ấy.”

Hộp bánh kem rất nhỏ, Lâm Dật liếc nhìn, có thể thấy bánh kem ở bên trong còn không lớn bằng một cái bánh bao.

“Với thu nhập khá khẩm của cô, tại sao lại mua có chút như vậy?”

Đây mới chính là điều khiến ba người Lâm Dật cảm thấy thật sự tò mò.

Về cách ăn mặc hiện tại của cô ấy mà nói, còn không cả bằng người thuộc tầng lớp lao động trong nước, hoàn toàn không phù hợp với thân phận Orian của cô ấy chút nào.

Dù sao suất ăn mà cô ấy đặt ngày hôm qua quy ra tiền tệ cũng phải hơn năm mươi nghìn nhân dân tệ rồi.

Nakajima Shoko cúi đầu, vén lại tóc, nhỏ giọng nói:

“Phần lớn tiền đã bị ông chủ lấy đi rồi, tiền tôi kiếm được còn phải trả nợ cho gia đình, cho nên phải tiêu dùng tiết kiệm một chút.”

Lương Kim Minh cùng Cao Tông Nguyên ngoảnh mặt nhìn nhau một cái.

Cảm giác như chuyện này chính là kịch bản được thiết kế riêng cho Lâm Dật.

Một câu chuyện xưa về cuộc gặp gỡ tình cờ giữa một chàng trai giàu có đẹp trai và một cô vũ nữ Orian người Nhật, sau đó anh giúp cô chuộc thân, còn cô thì lấy thân báo đáp.

“Vậy chắc hẳn rất vất vả nhỉ.”

Lâm Dật không nhiều lời, đối với mấy loại chuyện giống như này, anh cũng chỉ gật đầu cho qua mà thôi.

“Không vất vả, tôi cũng quen rồi.” Nakajima Shoko vén tóc, điềm đạm nói:

“Ngài Lâm, các anh có hẹn với người khác không? Nếu không chê, tôi có thể dẫn các anh đi tham quan một chút, tôi muốn cảm ơn mọi người.”

“Chỉ cần dẫn đi dạo phố là cảm ơn xong rồi à.” Lương Kim Minh cười nói:

“Dù sao cũng phải đưa ra cái gì đó mang tính thực chất, biểu thị tý chứ.”

Hai má của Nakajima Shoko đỏ bừng, xấu hổ cúi đầu xuống.

“Tôi có thể mời mọi người ăn cơm.”

“Vậy cô có tiền không?” Cao Tông Nguyên cười hỏi.

“Tôi có tiền!” Nakajima Shoko nói: “Mà tôi cũng có thể nấu ăn, rất ngon đó, mọi người có thể đến nhà của tôi.”

“Chúng tôi cùng nhau đến nhà cô?”

“Vâng vâng, tôi có thể mời các anh không?”

Lương Kim Minh cùng Cao Tông Nguyên nhìn nhau liếc mắt một cái, mặc dù ba người bọn họ đều được mời, nhưng cũng tự mình hiểu được, bản thân hai người họ có vẻ hơi dư thừa.

Tình yêu của người ta rõ ràng mới chớm nở, phương tâm ám hứa, mình phải có chút năng lực quan sát chứ.

(*)Phương tâm ám hứa: đơn phương hứa hẹn định ước.

Không thể tùy tiện xen vào.

Reng reng reng!

Ngay khi hai người đang đợi Lâm Dật mở miệng nói chuyện, chợt nghe thấy di động của anh đổ chuông.

Lấy di động ra, Lâm Dật tưởng Kỷ Khuynh Nhan gọi đến.

Nhưng người gọi điện thoại đến khiến anh vô cùng bất ngờ, là Mitsui Paint!

Trong chốc lát, nhịp tim Lâm Dật đập nhanh hơn một nhịp, nhưng ngay sau đó lập tức bình tĩnh trở lại!

Vào lúc này, không thể căng thẳng được!

“Alo?”

“Anh đến Đảo quốc rồi à?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1210.

Chương 1211. Vừa Mở Miệng Ra Lập Tức Thành Tên Cặn Bã

“Con mẹ nó!”

Trong lòng Lâm Dật thầm cảm thán một tiếng.

Cái cô Mitsui Paint này quả nhiên không bao giờ khiến người ta phải thất vọng.

Đang lo lắng cô ta không liên lạc với mình, nhưng không ngờ vào lúc này cô ta lại gọi điện đến.

“Làm sao cô biết tôi đang ở đây?”

“Anh còn nhớ Ngân hàng Sumitomo không, một công ty con thuộc gia tộc của chúng tôi, một thời gian trước đây đã đầu tư một khoản tiền lớn cho công ty của anh?”

Sau khi Mitsui Paint nói những lời này, Lâm Dật lập tức nhớ ra chuyện đó.

Hình như bọn họ thực sự có đầu tư 40 triệu đô la Mỹ, nhưng sau đó số tiền này đã bị anh sử dụng cho điện tử Thông Hoa, hơn nữa anh còn dùng mua cổ phiếu của Đài Điện.

“Chuyện đó có liên quan gì đến việc này?”

“Nội bộ trong gia tộc tôi đang kiểm tra lại các khoản đầu tư của năm ngoái. Tôi cảm thấy dù gì cũng rảnh rỗi nên đã xem xét bên chỗ anh một chút, lại thấy công ty của anh đã đưa ra thông báo rằng sẽ làm một chuyến du lịch theo đoàn đến Tokyo, vậy nên tôi mới gọi cho anh.”

Câu nói của Mitsui Paint khiến Lâm Dật hiểu ra một việc.

Chuyện ở nhà hàng không phải do Mitsui Paint sắp xếp, mà chỉ là trùng hợp thôi.

“Vấn đề này được các giám đốc điều hành khác trong công ty quyết định, tôi rảnh rỗi không có gì làm nên đi theo đến đây.”

“Anh dẫn theo bạn gái đến sao?” Mitsui Paint cười, mở miệng nhẹ nhàng hỏi.

“Chắc chắn rồi.”

“Dẫn đến cũng không sao. Đối với một người đàn ông thành đạt mà nói, một người phụ nữ sẽ không bao giờ trở thành chướng ngại của anh ta.” Mitsui Paint nói tiếp:

“Bây giờ anh có thời gian rảnh không? Anh cũng đến Tokyo rồi, dù như thế nào anh cũng phải cho tôi cơ hội tiếp đãi anh chứ.”

“Như vậy phiền phức quá, tôi chỉ tùy tiện đi dạo xung quanh đây thôi, cũng không phải nhân vật lớn lao gì, không cần tiếp đãi đâu.”

Lâm Dật cũng là một cao thủ thành thạo trong những chiêu trò lạt mềm buộc chặt.

Nhưng nếu người đối diện không phải Mitsui Paint, anh chắc chắn sẽ không hành xử như thế này.

“Không phiền chút nào, trừ phi bạn gái của anh đang ở bên cạnh, như vậy tôi cũng không dám tới tìm anh đâu. Tôi không muốn vì tôi mà khiến cho anh và bạn gái mình cãi nhau.”

“Cô đang ở đâu? Tôi tới tìm cô.”

Mitsui Paint không giống với những người phụ nữ khác, trò chơi lạt mềm buộc chặt này phải biết dừng ở thời điểm thích hợp.

Nếu như anh lại tiếp tục từ chối, đoán chừng cô ta sẽ thật sự không mời nữa.

“Cô ở chỗ nào? Khách sạn Oman phải không?”

“Hả? Làm sao anh biết chúng tôi sống ở đó?”

“Đây cũng chỉ là nước nhỏ trên đảo mà thôi. Việc nhỏ nhặt này không làm khó được tôi.”

Lâm Dật mỉm cười: “Tôi đang ở Akihabara. Ở đây có một quán cà phê hầu gái.”

“Hả? Anh còn có sở thích này nữa à? Ở đó đều là đồ chơi dành cho mấy tên trạch nam đúng không?”

“Cái từ trạch nam đi ra khỏi miệng của cô thật sự mang đến một cảm giác khác biệt đấy.”

“Mặc dù văn hóa tại các quốc gia không giống nhau nhưng vẫn có rất nhiều điểm tương đồng.” Mitsui Paint cười nói:

“Dùng thân phận của anh mà muốn chơi với những thứ này, không chừng sẽ có rất nhiều cô gái chủ động đưa tới cửa đấy. Đương nhiên, tôi là một trong số đó nha.”

“Vậy tới nhanh đi, tôi sẽ chờ cô ở đây.”

“Được, bây giờ tôi tới tìm anh.”

Sau khi trò chuyện với Mitsui Paint một lúc, Lâm Dật cúp máy.

“Anh Lâm, anh có chuyện phải làm sao?” Cao Tông Nguyên hỏi.

“Tôi muốn đi ra ngoài một chuyến, nhưng không biết khi nào mới trở về. Lát nữa cậu gọi điện thoại cho anh Tần và bảo anh ấy ở ngoài chơi lâu chút đừng về vội. Kỷ Khuynh Nhan hỏi tôi đi đâu thì nói chúng ta đang ở cùng nhau.”

“Anh đúng là vừa mở miệng ra lập tức thành tên cặn bã.”

“Cũng không còn cách nào, tất cả mọi mặt đều phải cân nhắc kỹ càng, nếu không làm sao trải qua cuộc sống này được.”

“Anh Lương, anh Cao, các anh có đi không? Tôi có thể ở nhà nấu ăn cho các anh.”

Nakajima Shoko hỏi.

“Anh Lâm không đi, hai chúng tôi đi cũng không có ý nghĩa gì. Chuyện này để sau đi, chúng tôi cũng không giúp được gì nhiều, cô không cần khách sáo quá đâu.”

“Được rồi.” Nakajima Shoko gật đầu, sau đó lấy trong cặp ra một cuốn sổ, xé một trang giấy, viết số điện thoại của mình lên đó.

“Anh Lâm, đây là số điện thoại của tôi. Nếu anh muốn đến cửa hàng chơi thì gọi điện cho tôi, tôi có thể tự mình dẫn các anh lên lầu hai.”

“Ý tưởng này của cô quá tốt.”

“Ừ, nhưng, nhưng tiền vẫn phải trả, tôi không có quyền miễn phí cho các anh đâu.”

Nakajima Shoko xấu hổ nói.

“Không thành vấn đề, chúng tôi cái gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu tiền thôi, về vấn đề này cô không cần phải lo.”

“Chỉ cần các anh không tức giận là được.”

“Không đâu.”

Chẳng mấy chốc, cà phê của mấy người bọn họ gọi đã được mang lên, dự định lát nữa sẽ cùng nhau rời đi.

Mặc dù giữa chừng có thêm sự xuất hiện của Nakajima Shoko, nhưng cả bốn người họ đều cảm thấy mọi việc rất tốt, không hề cảm thấy khó chịu gì cả, thậm chí còn hòa làm một bọn nữa.

Lâm Dật phát hiện con gái trên Đảo quốc thật khác biệt với những nơi khác.

Rất nhẹ nhàng rất ôn hòa, thậm chí là len lỏi đâu đó chút hèn mọn.

Lâm Dật cảm thấy, ngay cả lúc anh ở trước mặt Lý Sở Hàm, anh cũng chưa từng có được cảm giác này.

Gần nửa tiếng sau, điện thoại di động của Lâm Dật lại vang lên, là cuộc gọi từ Mitsui Paint.

“Tôi đang ở ngoài cổng, chiếc Mercedes-Benz Maybach màu đen, anh đi ra sẽ nhìn thấy tôi ngay.”

“Được.”

Dứt lời, Lâm Dật cúp điện thoại.

“Tôi đi trước, hai người các anh muốn làm gì làm đi, tôi không quan tâm đâu.”

“Anh đúng là ví dụ điển hình của loại người trọng sắc khinh bạn.”

Sau khi trêu chọc vài câu, bốn người bước ra khỏi quán cà phê, chiếc xe của Mitsui Paint đang dừng lại ở cổng chính, rất dễ để nhìn thấy.

Cách ăn mặc của Mitsui Paint rất khác so với mọi khi.

Cô ta mặc một chiếc váy liền thân màu trắng, mái tóc dài xõa tung, trên cổ đeo một chiếc vòng kim cương Tiffany, giống như một cơn gió nhẹ nhàng lại mang bao ánh sáng rực rỡ.

“Cô gái mới làm quen được à?”

Mitsui Paint nhìn Shoko Nakajima bên ngoài cửa sổ nói.

“Ừ, hôm qua tôi gặp ở nhà hàng Phong Tục, nhưng hôm nay tôi đến dạo phố thì tình cờ gặp lại.”

“Nhà hàng Phong Tục?”

“Văn hóa trên Đảo quốc lại khan hiếm với các anh như vậy sao?” Mitsui Paint châm chọc nói:

“Hình tượng của anh trong lòng tôi tự nhiên giảm xuống kha khá đấy.”

“Vào kỹ viện nghe hát mà thôi, làm sao lại ảnh hưởng đến hình tượng cá nhân rồi?”

“Bởi vì những cô gái đến từ nơi đó không xứng với anh.” Mitsui Paint nói tiếp:

“Nếu đã đến tận đây, anh không chạm vào tôi trước mà lại tìm mấy cô gái khác, như vậy tôi sẽ rất thương tâm đấy.”

“Được, vậy tôi đảm bảo với cô. Nếu như có nhu cầu, tôi nhất định sẽ ưu tiên cô đầu tiên.”

“Đây là lời hứa tuyệt vời nhất mà tôi nhận được trong năm nay đấy.” Mitsui Paint cười nói:

“Những ngày trở lại Đảo quốc, tôi hiểu ra được một điều, thật ra được làm bạn với anh cũng rất tốt rồi. Anh là người rất thông minh, lại coi trọng chữ tín xem trọng lời hứa. Tôi nghĩ dù là việc làm ăn với anh hay làm bạn tình với anh đi chăng nữa, tất cả đều là một điều vô cùng tuyệt vời.”

“Chỉ cần cô không có ý đồ đen tối gì với tôi, thì chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau.”

“Nếu có thể tôi cũng không muốn như thế này đâu, nhưng lại không còn cách nào cả. Càng lên cao, lại càng không làm chủ được chính bản thân mình. Có một số chuyện vốn nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng ta mà.” Mitsui Paint vừa nói vừa nở nụ cười:

“Nhưng tôi có thể đảm bảo rằng sau này tôi sẽ cố gắng không làm phiền anh vì chuyện đó đâu.”

“Câu này mới chính là lời mà con người nên nói đấy.” Lâm Dật dựa lưng vào ghế nói tiếp:

“Nếu đã có thời gian như vậy, chi bằng cô nên đi tìm tung tích người đã tấn công cô, việc này còn có ý nghĩa hơn đấy.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1211.

Chương 1212. Manh Mối Xuất Hiện

“Tôi đã tra xét rồi, nhưng không có bất kỳ manh mối nào.” Mitsui Paint nói tiếp:

“Vụ việc này đã gây nên tổn thất không nhỏ cho gia tộc Mitsui, ngay cả tôi cũng bị khiển trách.”

“Chẳng lẽ các người không có ý định truy cứu sao? Việc này cũng không giống tác phong của gia tộc Mitsui cho lắm.”

“Cho dù muốn truy cứu cũng không có cách nào đâu.”

“Cô chưa thử qua biện pháp ôm cây đợi thỏ sao.”

“Ôm cây đợi thỏ?” Mitsui Paint hỏi: “Tôi có biết đến thành ngữ này, hình như nó nghĩa là chờ đợi một con thỏ.”

“Không phải cô đã ở Hoa Hạ nhiều năm à, sao đến cả thành ngữ như thế này cũng không biết.”

Mitsui Paint cười: “Tôi đã quay về đây rất lâu rồi, chút hiểu biết sâu rộng này không thể nhớ rõ được.”

“Tôi cho rằng, các cô nên lên kế hoạch cho một cuộc giao dịch khác, nói không chừng có thể dẫn dụ đối phương đến.”

Nói vòng vo nhiều như vậy, Lâm Dật cũng bắt đầu đích thân thăm dò.

Nếu gia tộc Mitsui thật sự có ý định như vậy, đối tượng giao dịch của họ phải là người của công ty Hắc Kim.

Nếu không nghĩ đến cách đó, mọi thứ sẽ rất mập mờ.

"Đây đúng là một cách, chúng tôi cũng đã nghĩ đến cách này, nhưng cuối cùng đành phải từ bỏ."

"Có lý do gì đặc biệt sao?"

"Thứ nhất, chúng tôi không còn lợi thế trong giao dịch nữa; thứ hai, nếu chúng tôi dùng đến cách thức này mà đối phương thật sự đến thì phải làm thế nào đây? Như vậy trước hết là tình thế của chúng tôi sẽ càng bị động hơn."

Mitsui Paint vừa lái xe vừa nói:

"Hơn nữa tôi cảm thấy nếu đối phương dám làm gì tôi, chắc chắn hắn phải biết thân phận của tôi. Dù vậy, hắn cũng dám ra tay, có lẽ hắn không sợ gia tộc Mitsui."

Lâm Dật dựa lưng vào ghế, gật đầu phụ họa, thầm nghĩ:

"Người mặc đồ đen mạnh cỡ đó, việc gì phải sợ nhà cô."

Giờ khắc này, cả hai người đều theo đuổi ý nghĩ của riêng mình.

Mitsui Paint có thể khẳng định kẻ lén lút lấy cắp quặng Bath không thể là người của công ty Hắc Kim, nhưng hoàn toàn không phải là không có manh mối gì.

Trong số đó, Mitsui Yuzhi là kẻ tình nghi lớn nhất trong lòng họ.

Kể từ sau cái chết của Mitsui One, ông ta đã tự mình ra ngoài lập môn hộ.

Mà trong tay ông ta còn nắm giữ một nửa kỹ thuật cốt lõi, thậm chí còn có thành phẩm của gen gốc.

Vậy nên người có nhiều khả năng ở trong bóng tối ra tay nhất là ông ta.

Chỉ là không có bằng chứng nên chưa thể vội vàng kết luận được.

“Được rồi, mọi chuyện cũng đã qua, đừng nói đến chuyện đó nữa.” Mitsui Paint cười nói:

"Có nơi nào anh muốn đến không, tôi có thể làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí đưa anh đi thăm quan Tokyo, nhưng những địa điểm vui chơi ở đây đều đã được hiện đại hóa. Nếu thời gian của anh cho phép, tôi có thể đưa anh đi ngắm núi Phú Sĩ."

"Không vội, mấy ngày nữa công ty sẽ có chuyến đi tới núi Phú Sĩ, hôm nay không cần phải gấp gáp đâu."

Đến lúc này, Lâm Dật đã mất đi ý định tiếp tục trò chuyện với Mitsui Paint.

Qua vài lời nói của cô ta, có thể nhận định rằng thời gian gần đây họ không hề có bất cứ giao dịch làm ăn nào với công ty Hắc Kim.

Nói cách khác, không có bất cứ kế hoạch giao dịch nào.

Nếu người mặc đồ đen không xuất hiện, thì quặng Bath cướp được từ nhóm người nọ rất có thể vẫn nằm trong tay Jeffrey.

Về lý thuyết, vẫn còn cơ hội.

Sau khi hiểu ra những vấn đề này, Lâm Dật đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều, thậm chí còn cảm thấy chuyến đi này là không cần thiết.

Thậm chí anh còn muốn về nhà bán hoa quả.

“Vậy anh có muốn đến thăm công ty của gia tộc Mitsui chúng tôi không?” Mitsui Paint cười nói: “Coi như đang đi khảo sát, nói không chừng về sau có thể hợp tác cùng nhau.”

"Đi thôi, dù sao tôi cũng nhàn rỗi mà."

Lâm Dật tự cảm thấy mình cũng được coi là người có tình có nghĩa rồi, cũng không phải hạng người qua cầu rút ván.

Tuy Mitsui Paint không còn giá trị lợi dụng nhưng cô gái này cũng khá thú vị.

Reng reng reng!

Điện thoại di động của Mitsui Paint đổ chuông vào đúng lúc này.

Lâm Dật liếc nhìn tên người gọi đến, đó là thư ký kiêm trợ lý của cô ta, Higashino Yoshika.

"Có chuyện gì vậy?"

"Cô Mitsui, chúng tôi phát hiện một người từ công ty Hắc Kim đang trên đường đến Tokyo."

"Anh nói cái gì? Người của bọn họ đến rồi!"

Mitsui Paint vội đạp phanh, suýt nữa hất Lâm Dật bay ra ngoài.

"Đờ mờ!"

Mitsui Paint nhìn anh bằng ánh mắt xin lỗi nhưng không nói gì mà tiếp tục nói chuyện với Higashino Yoshika.

"Vừa mới xuống máy bay, chúng tôi đã cử người theo kịp."

"Anh có nhìn thấy người hợp tác với bọn họ không."

“Kẻ chủ mưu phía sau không lộ mặt, bọn họ có tổng cộng năm người, hình như người đi đầu là Alisha.”

“Tôi hiểu rồi.” Mitsui Paint nói: “Tôi đang nghĩ cách, trước hết các anh cứ bám theo, tuyệt đối không được để lộ bản thân.”

"Rõ!"

Cúp điện thoại, vẻ mặt của Mitsui Paint vô cùng nghiêm trọng.

Công ty Hắc Kim là cái thể loại gì cô ta đều nắm rõ, cả địa vị của Alisha trong công ty, cô ta cũng biết rõ.

Nếu không có chuyện quan trọng, Jeffrey không có lí do gì mà cử cô ta đến được.

Cho nên rất có thể cô ta tới nơi này để giao dịch quặng.

Nhưng trong một thời gian ngắn như vậy, chẳng lẽ đã tìm được quặng rồi sao?

Hay là nói, tất cả các dự đoán trước đó đều sai.

Jeffrey quả thật đã làm ăn bất chính, lấy quặng từ tay bọn trộm rồi sau đó đến đây làm giao dịch sao?

Nhưng ở Đảo quốc, không ai ngoại trừ gia tộc Mitsui có đủ tư cách để thực hiện giao dịch như vậy với bọn họ.

"Chẳng lẽ?"

Trong nháy mắt, vẻ mặt của Mitsui Paint bỗng đờ ra, như thể đang suy nghĩ đến điều gì đó.

"Chẳng lẽ là Mitsui Yuzhi sao?"

Đủ loại nguyên nhân khiến cho Mitsui Paint nghĩ đến khả năng này.

Trên toàn bộ Đảo quốc, ngoại trừ Mitsui Yuzhi thì không ai có khả năng này hết.

Trong lúc Mitsui Paint đang lâm vào trầm tư, Lâm Dật cũng không lên tiếng.

Bởi vì nhĩ lực kinh người, anh có thể nghe được đôi câu vài lời khi hai người nói chuyện.

Tuy không nghe được rõ nội dung cụ thể nhưng mấy từ công ty Hắc Kim thì anh lại nghe rõ mồn một.

Chính vì cuộc điện thoại này mà tâm trạng bình tĩnh của Lâm Dật lại bắt đầu xao động.

Qua giọng điệu và dáng vẻ của Mitsui Paint, có thể đoán được người của công ty Hắc Kim đã đến Đảo quốc này, thậm chí còn xuống máy bay rồi.

Tiếp nữa, những người của công ty Hắc Kim không đến đây để làm ăn với gia tộc Mitsui.

Ngoài chuyện đó ra, đây cũng là điểm quan trọng nhất.

Tuy rằng bọn họ không giao dịch với gia tộc Mitsui, nhưng sự xuất hiện của bọn họ rất có thể gây ảnh hưởng ngầm đến gia tộc Mitsui, nếu không thì Mitsui Paint không thể có biểu hiện này.

Dựa trên những điểm này, trong đầu Lâm Dật cũng sinh ra vài câu hỏi.

Ở Đảo quốc, ngoài gia tộc Mitsui, còn ai có đủ tư cách để giao dịch với công ty Hắc Kim?

Có khi nào vẫn còn tồn tại những đối thủ khác trong bóng tối không?

Nơi này quả thật quá rộng lớn, đủ loại thành phần tổ chức lại vô cùng phức tạp.

Nhưng đây không phải là những vấn đề phải đối mặt bây giờ.

Mitsui Paint gặp vấn đề ở đây, như vậy rất có thể cô ta sẽ để mình đi về và hẹn một ngày khác.

Nếu vậy, sẽ bỏ lỡ manh mối của ngày hôm nay.

Vì thế…

Lâm Dật cầm lấy điện thoại.

"Tối nay anh có hẹn với một người bạn rất quan trọng, nên sẽ không về..."

“Có khi anh cũng không trở về, em đi ngủ sớm nhé.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1212.

Chương 1213. Hương Vị Không Đủ Hoàn Hảo

Nói xong, Lâm Dật lại tiếp tục cầm điện thoại gõ chữ, giống như đang bàn giao chuyện gì.

Hàng lông mi thanh tú của Mitsui Paint hơi nhíu lại, sau đó cũng bắt đầu cầm điện thoại di động lên gọi điện.

Nhưng cô ta cũng cố gắng tóm gọn nội dung cuộc trò chuyện, không muốn để Lâm Dật biết quá nhiều.

Lâm Dật liếc nhìn Mitsui Paint, sau đó thu hồi lại hai tin nhắn WeChat vừa gửi.

‘Cũng may không quá hai phút, nếu không lại phải phí võ mồm giải thích.’ Lâm Dật nghĩ thầm.

Khoảng mười phút sau, Mitsui Paint đã sắp xếp xong mọi chuyện, bèn lên tiếng:

"Nào chúng ta vào công ty đi, tôi đưa anh đi tham quan một chút."

"Tôi thấy cô có vẻ khá bận, nếu cô có việc thì cứ giải quyết trước đi, tôi đi về trước.”

“Tôi không bận đâu, chẳng có chuyện nào quan trọng bằng anh đâu.”

“Đi thôi, vừa đúng lúc tôi cũng không có việc gì làm.”

Kế hoạch của Lâm Dật đã trói chặt Mitsui Paint vào tròng không chút hoài nghi.

Người ta đã dành thời gian buổi chiều và buổi tối cho mình, nếu cứ để anh ấy đi như thế này thì thật bất lịch sự.

Về sau có muốn tìm anh cũng khó có thể gặp lại.

Buổi chiều cùng ngày, Mitsui Paint đưa Lâm Dật đến Công ty công nghiệp nặng Mitsui và Công ty điện tử Mitsui thuộc Tập đoàn Mitsui.

Hai hạng mục này là những sản nghiệp trụ cột của gia tộc Mitsui, và ở một mức độ nào đó, chúng thể hiện sự phát triển của ngành công nghiệp nặng và trình độ khoa học kỹ thuật của Đảo quốc.

Tập đoàn Lăng Vân không tham gia vào lĩnh vực công nghiệp nặng nên không biết nhiều về ngành này.

Nhưng qua đủ loại thiết bị khác nhau trong nhà máy, cũng có thể nhìn ra bí mật trong đó.

Là một cường quốc cơ khí tầm cỡ quốc tế, thực lực và nền tảng của Đảo quốc quả thực hùng mạnh sánh ngang nước Đức đứng đầu thế giới.

Nhưng trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật, mặc dù Tập đoàn Lăng Vân rất thành công ở quốc nội nhưng so với Đảo quốc vẫn có một chút chênh lệch.

Những điều này tồn tại một cách khách quan và không thể phủ nhận.

Nhưng Lâm Dật cũng không nản lòng. Hoa Hạ đã phải mất vài thập kỷ mới phát triển được như ngày nay, vậy nên anh đạt được thành quả như vậy đã là rất khả quan rồi.

Đường phải đi từng bước, cơm phải ăn từng miếng một, đất nước muốn phát triển thì cần có đủ thời gian.

Nhưng Lâm Dật không quan tâm đến những thứ này, anh muốn tìm manh mối của công ty Hắc Kim.

Nhưng suốt cả buổi chiều, Mitsui Paint không đề cập đến chuyện này nữa mà chỉ tiếp một cuộc điện thoại và thu xếp đơn giản một chút, không để lộ thông tin hữu ích nào.

“Anh Lâm, thế nào, anh có thể cho một vài nhận xét được không?” Mitsui Paint cười hỏi, thậm chí còn có chút tự hào.

"Quả thật rất tốt, nhưng rất tiếc là chúng tôi không có hạng mục trong lĩnh vực này nên không thể hợp tác được rồi.”

“Thật ra chúng tôi cũng có nhiều nghiên cứu trong lĩnh vực trí tuệ nhân tạo và sản xuất con chip, rất thích hợp với nghiệp vụ của Tập đoàn Lăng Vân, chỉ là anh có muốn cho chúng tôi cơ hội này hay không thôi."

“Đừng lo lắng, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều thịt, các cô đều có cơ hội.”

Mitsui Paint ngượng ngùng cười, giống như một thiếu nữ mới biết yêu vậy.

"Anh Lâm, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn chút gì đi."

"Khách tùy theo chủ, hôm nay tôi đến chỗ cô, kế hoạch sau đó cứ theo sắp xếp của cô là được rồi.”

"Ngày thường tôi cũng hay tự nấu ăn cho mình, nếu ngài Lâm không chê, tôi có thể nấu cho anh ăn.”

"Không đến mức đó đâu nhưng cũng đừng quá phiền phức, tìm chỗ nào đó ăn tạm là được rồi.”

“Được rồi, gần đây có tiệm tempura(*) ngon lắm, tôi đưa anh đi ăn thử nhé.”

(*)Tempura là một món ẩm thực của Nhật Bản gồm các loại hải sản, rau, củ tẩm bột mì rán ngập trong dầu.

"Được."

Sau khi quyết định xong, Mitsui Paint đưa Lâm Dật đi ăn cơm.

Địa điểm ăn uống hơi khác so với những gì anh tưởng tượng, đó là một cửa tiệm rất nhỏ, phải đi lên tầng hai mới thấy.

Nhưng ngay khi bước vào, có thể ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng, hơi giống hương trà, không hăng chút nào.

Những bậc thang và đồ trang trí bằng gỗ, cùng với ánh đèn vàng nhẹ giúp cho trái tim mệt mỏi lúc này được thư giãn.

Hai người đi lên lầu, cách trang trí ở đây hơi giống quầy bar.

Có bốn chiếc ghế ở phía trước, điều này cũng chỉ ra rằng chỉ có thể cho bốn thực khách ăn cùng một lúc.

Trong quầy bar có một ông già và hai người trung niên.

Nhìn vào giọng điệu và thái độ của họ khi nói chuyện thì đó hẳn là mối quan hệ thầy trò.

“Chào ngài Saotome.”

Đi đến tầng hai, Mitsui Paint hơi cúi đầu.

Tên của ông già đó là Saotome Tetsuya.

Ông ta là bậc thầy tempura của Đảo quốc.

Mà ở đất nước có nhiều người bị chứng bệnh Chuunibyou này, ông ta còn được mệnh danh là Thần tempura.

Saotome Tetsuya đang dạy học trò của mình, ngay khi nhìn thấy Mitsu Caihui ông ta lập tức nở nụ cười tươi rói.

“Mời cô Mitsui vào trong.”

“Cảm ơn.”

Mitsui Paint cầm thực đơn, gọi một số món ăn đặc trưng, rồi trả lại.

"Tay nghề của ngài Saotome rất tốt, ông ấy rất nổi tiếng trong giới ẩm thực trên thế giới, tùy tiện gọi một món cũng không bị giẫm phải mìn đâu(*).”

(*)Vô tình chọn phải thứ không mong muốn.

Mitsui Paint giống như một cô gái đang yêu, thật khó có thể tưởng tượng lúc trước cũng chính cô ta đã nổ súng bắn chết Mitsui Heyi.

"Tôi cũng tin vào tay nghề của ông ấy, nhưng tôi có cảm giác ông ấy cứ nhìn cô với ánh mắt mờ ám lắm.”

"Anh cảm nhận rất đúng, ngoài đam mê làm tempura, sở thích lớn nhất của ngài Saotome là ngắm những cô gái trẻ đẹp.”

Mitsui Paint cười tủm tìm, che mặt lại: "Cho nên rất nhiều cô gái cố ý đến đây. Nếu ông Saotome chịu mỉm cười khi xem các cô ấy nói chuyện, điều đó đã nói lên họ đủ xinh đẹp, đây cũng là một loại biểu tượng cho thân phận đó.”

Lâm Dật: “?”

Kiểu đánh giá của mấy lão già háo sắc này cũng coi được sao.

Lâm Dật cảm thấy mình thật kém cỏi, cuộc sống này không ai thoải mái bằng ông ta.

Không bao lâu sau, những món ăn mà Mitsui Paint gọi đã được bưng ra.

Lâm Dật cảm thấy Đảo quốc thật sự là một quốc gia rất thần kỳ.

Rõ ràng ở Hoa Hạ nó chỉ là que xiên nướng bán ven đường, sang bên đây lại được biến tấu thành tempura, thật có cảm giác đã được nâng tầm rất nhiều.

Điều đáng ngưỡng mộ nhất là cửa tiệm của một ông già bán que xiên nướng lại được đánh giá là Michelin ba sao, thật sự quá tài giỏi.

Nhưng sau khi nếm thử một miếng, hương vị quả thật rất tuyệt.

Đặc biệt là phần đầu tôm và nấm hương, độ lửa và hương vị của món ăn được điều chỉnh rất tốt, thêm vào đó là một bát canh rau nhút thanh đạm, giúp trung hòa vị béo ngậy. Ông ấy được mệnh danh là Thần tempura cũng là xứng đáng thôi.

“Anh thấy thế nào?” Mitsui Paint chờ mong hỏi.

“Cũng được, nhưng phần bột bánh cần tinh tế hơn một chút, như vậy ăn vào hương vị sẽ khác đi.”

“Hả?”

Mitsui Paint hơi bất ngờ: “Anh cảm thấy hương vị chưa đủ hoàn hảo sao?”

“Tôi không có ý đó, món này đã làm rất tốt rồi, nhưng vẫn cần tỉ mỉ hơn một chút.”

Bởi vì trước đây anh đã mở một nhà hàng, lại được hệ thống thưởng cấp đại sư nấu ăn, cho nên về phương diện này, Lâm Dật hoàn toàn có quyền cho ý kiến.

“Quý ngài đến từ Hoa Hạ này, tôi nghĩ rằng anh không nên chỉ dựa vào sở thích của mình mà cả gan đánh giá món ăn của tôi đâu, làm vậy là sai lầm đấy.” Saotome Tetsuya lạnh lùng nói.

"Đừng nóng giận, nếu không tin tôi, ông có thể thêm một chút nước cốt chanh và muối biển vào, sau đó xem hương vị như thế nào.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1213.

Chương 1214. Không Thể Tự Kiềm Chế

Lời nói của Lâm Dật khiến cho Mitsui Paint cảm thấy ngoài ý muốn.

Không nghĩ một đại nam nhân như anh còn hiểu về phương diện này.

“Anh chắc chắn không nói lung tung sao?” Mitsui Paint nhỏ giọng nói:

“Tính tình của Saotome tiên sinh không tốt, anh làm như vậy rất dễ khiến ông ấy tức giận.”

“Chủ yếu là ông ấy hỏi, tôi chỉ tùy tiện nói một chút, nếu như ông ấy không tin cũng chẳng sao cả.”

“Tiên sinh, cách làm của anh căn bản không hiệu quả.”

Người nói chuyện là đồ đệ của Saotome Tetsuya, vẻ mặt không cảm xúc, vô cùng không vui.

Sư phụ là một người theo đuổi hoàn mỹ, những năm gần đây, ông ấy gần như đã từ bỏ tất cả cuộc sống riêng tư, toàn thân toàn ý tập trung vào đồ ăn ngon. Nhưng hôm nay lại bị một người Hoa hạ thấp, bọn họ phải đòi lại công đạo cho sư phụ.

“Tại sao lại không hiệu quả?”

“Nếu như bỏ thêm bột vào bên trong, như vậy sẽ khiến tôm trở nên càng giòn, đồng thời sẽ làm canxi hóa các chất dinh dưỡng bên trong. Do đó, nó sẽ ảnh hưởng đến hương vị, anh làm như vậy hoàn toàn là không đúng.”

Lâm Dật cười cười, “Cho nên tôi mới đề nghị với các người rằng nên thêm một ít muối biển vào, như vậy sẽ không có tác dụng phụ, không tin thì có thể thử một chút.”

“Tôi có thể thử, nhưng tôi cần nói rõ một chuyện với cậu trước.”

“Chuyện gì?”

“Nếu như món ăn làm ra mà không ngon thì cậu cần phải nói xin lỗi!”

“Được, tôi đáp ứng ông là được.”

“Sư phụ, con cảm thấy người không cần thiết phải quan tâm đến anh ta. Anh ta cũng chỉ là thuận miệng nói bậy.” Đại đồ đệ nói.

“Tempura là đặc sản của Đảo quốc, một người Hoa như anh ta sao có thể có tư cách đánh giá được. Chúng ta đừng nên lãng phí thời gian thì hơn.” Tiểu đồ đệ nói.

“Không sao cả.” Saotome Tetsuya thản nhiên nói, dường như không tức giận chút nào.

“Những năm gần đây, tôi vẫn luôn theo đuổi sự hoàn mỹ, khi đó cũng có rất nhiều người chất vấn, nhưng sau đó bọn họ đều tâm phục khẩu phục. Chúng ta phải dùng món ăn làm ra để nói chuyện, chứ không phải là cãi lộn.”

“Đã biết, sư phụ.”

Tâm trạng của hai đồ đệ đã bình tĩnh hơn không ít, giống như sư phụ nói, dùng thực lực để nói chuyện.

Chờ một lát là biết suy nghĩ của anh ta không có kiến thức như nào!

Saotome Tetsuya đi rửa tay một lần nữa, chuẩn bị dựa theo phương pháp của Lâm Dật làm một phần Tempura, sau đó lại so sánh hương vị hai bên.

“Tôi cảm thấy Saotome tiên sinh hình như đang không vui.” Mitsui Paint lộ vẻ tức giận, nói.

Lâm Dật nhún vai, “Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, ai nghĩ đến ông ta lại tích cực như vậy, dù sao tôi cũng không cần động thủ, để ông ta làm đi.”

“Saotome tiên sinh vẫn luôn theo đuổi sự hoàn mỹ tại phương diện Tempura. Ông ấy không cho phép có người nghi ngờ đối với tay nghề của mình. Anh nói như vậy, ông ấy nhất định sẽ phản bác lại anh.”

“Phản bác thì phản bác thôi, cũng không chậm trễ việc ăn cơm của tôi.”

“Nhưng nếu như anh nói không đúng, thì phải xin lỗi ông ấy.” Mitsui Paint nói:

“Anh là người kiêu ngạo, tôi không hy vọng anh sẽ như này.”

Trong mắt Mitsui Paint, Lâm Dật là một người cao cao tại thượng.

Cho dù có sai, cũng không thể cúi đầu trước bất kỳ ai!

“Cũng đừng nói như vậy.” Lâm Dật nói:

“Trên đời không có gì là hoàn mỹ cả, chỉ có thể tới gần hoàn mỹ thôi, nói không chừng dựa theo phương pháp của tôi lại có hiệu quả thần kỳ cũng nên.”

“Hừ!”

Hai tên đồ đệ đang giúp đỡ bên cạnh hừ lạnh một tiếng, không quan tâm đến cách nói của Lâm Dật.

Tuy trên thế giới không có đồ vật hoàn mỹ, nhưng sư phụ của mình chính là người đứng đầu của mỹ thực Tempura, đã thử qua các loại cách chế biến, đã không có phương pháp nào có thể chế biến hoàn mỹ hơn cách chế biến của ngài ấy!

“Chuyên tâm một chút đi.” Saotome Tetsuya nói:

“Nấu cơm cũng giống làm người, nói chuyện nhờ phẩm chất.”

“Đã biết.”

Lâm Dật cười cười, tiếp tục ăn cơm.

Lão đầu này thật không tệ, ít nhất cũng không giả bộ như vậy.

Rất nhanh, bột đã được chuẩn bị xong, nguyên liệu nấu ăn cần thiết cũng đã chuẩn bị hoàn tất, nhẹ nhàng tẩm một chút, sau đó bắt đầu cho vào chảo rán.

Mà sau khi bỏ vào, Saotome Tetsuya còn lấy ra một cái đồng hồ bấm giây, nghiêm chính khống chế thời gian.

Ở phương diện này, phần lớn đầu bếp Trung Quốc đều đi theo chủ nghĩa kinh nghiệm, dựa theo cảm giác từ năm tháng lâu dài của mình để điều chỉnh thời gian.

Nhưng cũng không thể nói, phương pháp của Saotome Tetsuya là cao cấp tinh xảo.

Nói một cách nghiêm túc, các nguyên liệu nấu ăn, chủng loại, trình độ mới mẻ đều sẽ có thời gian chiên khác biệt, tuy ảnh hưởng là rất nhỏ, nhưng vẫn có ảnh hưởng.

Khoảng 130 giây sau, Saotome Tetsuya lấy tôm trong chảo ra, nhưng vào lúc này, Lâm Dật lại nói:

“Thịt tôm có chút dày, chiên thêm năm giây nữa thì sẽ ngon hơn.”

“Chiên thêm năm giây sao?!”

Nhìn thấy Lâm Dật khống chế thời gian nghiêm khắc như thế, Saotome Tetsuya và hai đồ đệ đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Đây là điều mà bọn họ không nghĩ tới.

Nhưng Lâm Dật đã nói như vậy, Saotome Tetsuya liền làm theo lời anh, không muốn cho anh bất kỳ lời giải thích nào.

Thời gian 5 giây trôi qua rất nhanh, Saotome Tetsuya lấy tôm đã chiên ra.

Chiên thêm năm giây hay là ít đi năm giây cũng không có sự khác biệt quá lớn về màu sắc.

Hai đồ đệ cảm thấy Lâm Dật đang cố ý lừa bịp, nên cũng không để ở trong lòng.

“Được rồi, nếm thử đi.”

Saotome Tetsuya chia tôm đã chiên thành hai phần.

Một phần đưa tới trước mặt Lâm Dật và Mitsui Paint, một phần khác để ở trước mặt mình.

“Saotome tiên sinh, mời.”

“Tiểu thư Mitsui, mời.”

Hai người gần như đồng thời gắp tôm lên.

Mitsui Paint nếm thử một miếng, vẻ mặt như thường, sau đó dùng một loại ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Lâm Dật.

Dường như muốn nói, cũng không có chỗ nào đặc biệt cả.

“Vị giác của cô không nhạy cảm.” Lâm Dật chỉ chỉ Saotome Tetsuya, “Cô xem ông ta một chút là biết.”

Mitsui Paint quay đầu lại theo bản năng, ngoài ý muốn nhìn thấy, Saotome Tetsuya đang dùng một loại ánh mắt phức tạp để nhìn Lâm Dật.

Đôi mắt đã già kia dường như đang tỏa sáng.

“Cậu, cậu, sao cậu biết dùng loại phương pháp này, dùng nó để trung hòa cảm giác cháy?!”

“Kinh nghiệm.”

“Văn hóa ăn uống của Trung Quốc thật sự là rất uyên thâm a!”

Saotome Tetsuya vỗ tay, nói:

“Tôi đã nghiên cứu nhiều năm như vậy, lại chưa từng nghĩ tới việc làm thế nào để trung hòa vị cháy trong Tempura, không tới ngài lại có thể giúp tôi giải quyết vấn đề một cách nhẹ nhàng như vậy, thật sự là quá tuyệt vời!”

“Quá khen.” Lâm Dật nhàn nhạt nói.

Trong đôi mắt đẹp Mitsui Paint trừng lớn, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và sùng bái.

Người đàn ông biết nấu ăn, sẽ có thêm điểm trong mắt phụ nữ Đảo quốc.

“Tiên sinh, cám ơn ngài đã chỉ đạo.”

Saotome Tetsuya và hai đồ đệ đứng thành một hàng, cúi đầu 90 độ với Lâm Dật.

“Quá khách khí rồi.” Lâm Dật cười nói.

Sau đó, Saotome Tetsuya lại thỉnh giáo thêm không ít thứ từ Lâm Dật, vô cùng khiêm tốn.

Nhưng sau khi ăn xong, Lâm Dật liền bị Mitsui Paint lôi đi.

Nếu như thật sự không đi, không biết sẽ trò chuyện đến lúc nào nữa.

“Tôi phát hiện, tôi đã trầm mê trong mị lực của anh, không cách nào tự kiềm chế được nữa.” Mitsui Paint nói với vẻ sùng bái.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1214.

Chương 1215. Tiến Triển Mới

“Không đến mức đó đi, mới vậy thôi mà đã khiến cô không thể nào tự kiềm chế rồi?”

“Trước đó tôi đã ái mộ Lâm tiên sinh rồi, nhưng bây giờ tôi lại càng sùng bái anh hơn, tôi thích đàn ông biết nấu ăn.”

“Vậy thì cứ tiếp tục sùng bái đi, người sùng bái tôi nhiều như vậy, cũng không thiếu cô.”

Mitsui Paint cười rộ lên, nụ cười rực rỡ, hồn nhiên xán lạn.

Nhưng Lâm Dật trước sau vẫn luôn mang một tia đề phòng đối với cô.

Một người có thể tự tay giết chết em trai của mình, dạng người này cho dù thế nào cũng đều nguy hiểm.

“Muốn đi xem phim không?” Mitsui Paint đề nghị.

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Đi thôi, dù sao thời gian cũng còn sớm, trở về cũng không có ý nghĩa.”

“Xác định không cần bồi bạn gái sao? Cô ấy có thể gọi điện thoại giữa chừng hay không?”

“Yên tâm đi, tôi đã sắp xếp xong hết rồi.” Lâm Dật nói:

“Nếu như ngay cả loại chuyện nhỏ nhặt này đều không giải quyết được, tôi sao có thể hành tẩu giang hồ được.”

Mitsui Paint che miệng cười rộ lên, “Anh đã nói như vậy thì tôi cũng không sợ nữa.”

Hai người lên xe, đi đến rạp chiếu phim.

Lâm Dật buồn bực ngán ngẩm ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

Nếu như đêm này, chỉ trôi qua cùng việc ăn cơm và xem phim thì mình sẽ thua lỗ lớn.

Còn phải nghĩ thêm một chút biện pháp, xem có thể moi thêm chút thông tin gì từ trong miệng của Mitsui Paint không.

"Hả"

Ngay lúc Lâm Dật đang nghĩ biện pháp nói lời khách sáo.

Chợt phát hiện đằng sau có một chiếc xe Crown đang đi theo mình.

Ngay từ đầu Lâm Dật còn tưởng rằng đó là ảo giác của mình, sau đó mới phát hiện đúng là có người đang theo dõi.

"Lái chậm một chút, chúng ta bị người ta theo dõi."

"Hả?"

Mitsui Paint vốn dĩ còn đang vui vẻ, sắc mặt lập tức ngưng lại, trở nên nghiêm túc mà tỉnh táo, điều này khiến cho Lâm Dật tìm về được một chút cảm giác quen thuộc trước đây.

"Chắc chắn sao?"

"Tôi đã lúc nào đoán sai chưa?" Lâm Dật nói:

"Cô bây giờ cần phải suy nghĩ thật kỹ, tại Đảo quốc có người nào dám theo dõi cô không, có phải gần đây đã đắc tội người nào đó hay không?"

"Không có."

“Người trong nhà cô thì sao? Trong việc cạnh tranh thương nghiệp, chuyện như vậy rất phổ biến.”

“Hẳn là không có khả năng.” Mitsui Paint nói:

“Tập đoàn tài chính của chúng tôi không có đối thủ cạnh tranh trực tiếp tại Đảo quốc, cho nên sẽ không có người theo dõi tôi.”

Sau khi trầm mặc mấy giây, Lâm Dật cố ý nói:

“Không biết cô có còn nhớ hay không, trước đó tại Mỹ, trên chuyến tàu Quantum, chúng ta cũng bị mấy người Mỹ theo dõi, liệu có phải là cùng một bọn hay không?”

Lâm Dật biết, người theo dõi phía sau, căn bản không thể nào là người của công ty Hắc Kim được.

Nói như vậy chỉ là vì để thử Mitsui Paint mà thôi.

“Chuyện này đã qua lâu rồi, qua các lần trao đổi sau đó cũng xem như là đã hoà giải, bọn họ không có khả năng lại đột nhiên làm chuyện này.”

Mitsui Paint dừng xe tại ven đường, nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, phát hiện có một chiếc xe màu đen cũng đang đỗ ở phía sau mười mấy mét. Trong lòng cô bỗng dâng lên một loại dự cảm xấu.

“Cô cảm thấy, người theo dõi cô sẽ là ai? Nếu như không làm rõ được vấn đề này thì sẽ không giải quyết được phiền phức.”

Đây là chuyện mà Lâm Dật muốn biết nhất.

Bởi vì tại Đảo quốc, ngoài gia tộc Mitsui và công ty Hắc Kim ra, chắc chắn phải có một thế lực khác tham dự vào trong chuyện này.

Người theo dõi phía sau rất có thể là đám còn lại.

Mà nhóm người này, vô cùng có khả năng có quan hệ với công ty Hắc Kim

Cho nên hiện tại việc khẩn cấp trước mắt chính là làm rõ vấn đề này, về phần những chuyện khác đều không quan trọng.

“Lâm tiên sinh, đây là chuyện riêng của tôi, rất có thể sẽ gặp nguy hiểm. Tôi không muốn liên lụy đến anh, hiện tại sẽ đưa anh về trước.”

Mitsui Paint có tư tâm của mình, cô không muốn để Lâm Dật dính đến mấy chuyện khác của mình, cho nên muốn đưa anh trở về, sau đó tự mình xử lý chuyện này.

Mà trong lòng của cô cũng đã có manh mối.

Tại Đảo quốc, người dám làm ra loại chuyện này ngoại trừ Mitsui Yushi thì không còn ai khác.

“Nói đùa gì vậy?” Lâm Dật thản nhiên nói:

“Tốt xấu cũng đã quen biết một thời gian dài như vậy, hai chúng ta cũng coi như vừa là địch vừa là bạn. Cô bây giờ gặp phải khó khăn, nếu như tôi cứ đi như thế, không phải sẽ rất khó coi sao? Làm như tôi là người tham sống sợ chết không bằng.”

Mitsui Paint kinh ngạc nhìn Lâm Dật, như có một dòng nước ấm chảy xuôi trong tim.

Nhưng cô cũng không biết, đây chỉ là thói quen của Lâm Dật.

“Nhưng chuyện này không có liên quan gì đến anh, tôi không muốn gây thêm phiền phức cho anh.”

“Tôi đã chọc tới cả cô rồi, còn có chuyện gì phiền phức hơn so với chuyện này sao?” Lâm Dật nói:

“Với lại trên tàu Quantum lần trước, cô hình như cũng không nói là sợ phiền phức, còn lôi kéo tôi làm bảo tiêu cho mình mà.”

Mitsui Paint ngượng ngùng cắn môi một cái.

“Lần trước tôi không phải cố ý, nếu như anh không ở bên cạnh bảo hộ tôi, tôi thật sự sợ bọn họ sẽ động thủ.”

“Cho nên lần này cô cũng không cần suy nghĩ nhiều, cũng không phải là mang theo vũ khí hạt nhân tới, sợ cái gì?”

Mitsui Paint nhìn thoáng qua kính chiếu hậu rồi nói:

“Người theo dõi tôi ở phía sau hẳn là do Nhị gia gia tôi phái tới, cũng chính là Mitsui Yushi, anh hẳn là có biết đúng không.”

“Mitsui Yushi?”

Nghe thấy cái tên này, Lâm Dật vừa cảm thấy quen thuộc lại vừa xa lạ, rất nhanh liền nhớ tới ông ta là ai.

Người đứng thứ hai của trung tâm nghiên cứu dược vật.

Nhưng sau khi mình từ chối ông ta thì đã từ chức khỏi trung tâm nghiên cứu.

Vốn cho rằng tên này sẽ mai danh ẩn tích, không nghĩ tới lại xuất hiện vào lúc này.

“Các người không phải là thân thích sao? Ông ta theo dõi cô làm gì? Chẳng lẽ là muốn giết cô, đoạt quyền soán vị?”

“Từ sau khi Mitsui Heyi chết, ông ta liền rời khỏi gia tộc Mitsui, tuy trong mình cùng chảy một dòng máu, nhưng chúng tôi đã là người của hai phe cánh, thậm chí có thể nói là địch nhân.”

“Ông ta hẳn là không có tư cách kia đi.” Lâm Dật nói:

“Các người là tập đoàn tài phiệt chân chính, ông ta nhiều lắm chỉ được tính là một nhà khoa học, cho dù có tách ra thì cũng không phải cùng một cấp bậc với các người, sao có thể có lá gan làm chuyện này vậy.”

“Mọi chuyện không đơn giản như anh nghĩ đây.” Mitsui Paint vén tóc một chút, nói:

“Lúc trước ông ta là nhà khoa học đứng đầu của phòng thí nghiệm gia tộc, sau khi ông ta rời khỏi đã mang theo một nửa kỹ thuật cốt lõi. Cho dù tại quy mô và thế lực ông ta không có cách nào chống lại gia tộc Mitsui, nhưng trên tay ông ta lại nắm giữ kỹ thuật cốt lõi, không thể coi nhẹ.”

Nghe xong lí do này, Lâm Dật đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Chuyện này giống như gia tộc đứng đầu Vương gia và gia tộc thứ hai Lục gia vậy.

Tuy hai đại gia tộc được sắp xếp theo thứ tự, nhưng mức độ cạnh tranh cốt lõi và sức ảnh hưởng của bọn họ đều giống nhau.

Vương gia được mệnh danh là gia tộc đứng đầu, chính là bởi vì bọn họ nắm giữ tập đoàn Chiêu Thương Cục, nhưng đây cũng không phải là yếu tố mấu chốt.

Mà gia tộc Mitsui và Mitsui Yushi cũng vậy.

Trong các cuộc đánh cược càng cao cấp, tiền chỉ là vật thêu hoa trên gấm, chỉ có nắm giữ kỹ thuật cốt lõi mới coi như nắm giữ gốc rễ chân chính.

Mà kỹ thuật cốt lõi trong miệng Mitsui Paint cũng không khó để suy đoán!

Chính là gen nguyên dịch!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1215.

Chương 1216. Sao Cô Còn Gấp Hơn Cả Tôi Vậy?

“Ý của cô là, lão già Mitsui Yushi kia dám làm ra chuyện như vậy, chính là bởi vì ông ta nắm giữ kỹ thuật cốt lõi nên mới tự tin như vậy, đúng không?”

“Không sai, với lại ông ta biết ẩn nhẫn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của chúng ta.” Mitsui Paint nói:

“Theo sự hiểu biết của tôi thì tổ chức ngầm lớn nhất Đảo quốc - Yamaguchi chính là do ông ta điều khiển. Cộng với việc trên tay của ông ta còn có kỹ thuật, từng đó thôi đã đủ cho ông ta quật khởi một cách nhanh chóng, cho nên mới có lá gan làm ra chuyện như vậy.”

Nghe xong Mitsui Paint giải thích, Lâm Dật lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

Đối tượng giao dịch chân chính của công ty Hắc Kim không phải là gia tộc Mitsui mà chính là Mitsui Yushi!

Bởi vì ông ta đã từng là nhà khoa đứng đầu của gia tộc Mitsui, ông ta hiểu rõ về cấu tạo của gen nguyên dịch hơn bất kỳ người nào!

Mà hiện tại ông ta lại tách ra, trên tay lại nắm giữ thành phẩm gen nguyên dịch!

Cho nên người của công ty Hắc Kim tìm tới đương nhiên là ông ta!

Dựa vào mấy nguyên nhân này, có thể làm rõ các nghi vấn còn lại.

Từ đầu đến cuối người áo đen đều chưa từng xuất hiện, khoáng thạch Buss bị lấy đi vẫn còn nằm trên tay Jeffrey!

Cho nên hiện tại mình còn có cơ hội!

Lâm Dật thở phào một cái, đã hiểu rõ vấn đề quan trọng, tối nay cũng coi như có thu hoạch.

Nhưng còn vẫn mấy vấn đề quan trọng trước mặt, cần phải tiếp tục lừa Mitsui Paint.

Thứ nhất: người của công ty Hắc Kim đã đến Tokyo, nhưng nơi ẩn thân cụ thể và thời điểm giao dịch của bọn họ đang còn là ẩn số, cần phải hiểu rõ.

Thứ hai: Sau chuyện trên du thuyền Quantum lần trước, người của công ty Hắc Kim chắc chắn sẽ vô cùng cẩn thận, cho nên cần phải biết rõ bọn họ cụ thể có bao nhiêu người, không thể xúc động.

“Việc này có chút kỳ quái.” Lâm Dật chậm rãi nói, lại bắt đầu thói quen của mình.

“Sao lại kỳ quái?”

“Lấy quan hệ hiện tại giữa hai người thì cho dù là có mục đích gì thì ông ta cũng không dám động đến cô mới đúng, trừ khi trong này có nguyên nhân khác.”

Mitsui Paint cũng không phát hiện, đây là chính thói quen hố người của Lâm Dật.

Dưới cái nhìn của cô, lấy sự thông minh của Lâm Dật đương nhiên là có thể nghĩ tới những thứ này, nếu như không nghĩ đến mới gọi là kỳ quái.

“Tôi đoán, ông ta có lẽ chỉ phái người đến để giám sát tôi, sợ tôi sẽ phá hư chuyện tốt của ông ta?”

“Cô sẽ phá hư chuyện tốt của ông ta sao?” Lâm Dật cũng không biết mình đã giả trang thành dáng vẻ gì nữa.

Chần chờ vài giây đồng hồ, Mitsui Paint liền nói:

“Anh có còn nhớ mấy người theo dõi chúng ta sau khi tôi thực hiện giao dịch trên chuyến tàu Quantum kia nữa không?”

“Còn có ấn tượng.”

“Nhóm người kia lại tới, nhưng đối tượng giao dịch của bọn họ là Mitsui Yushi. Ông ta sợ tôi sẽ phá hư lần giao dịch này, cho nên phái người tới giám sát tôi.”

Lâm Dật gật gật đầu, giả vờ như chợt hiểu ra.

“Hiện tại cô có nắm giữ hành tung của nhóm người kia không?”

“Tôi đã cho người theo dõi, tạm thời còn không thoát nổi tầm mắt của tôi.”

“Cô có dự định gì không? Sẽ ngăn cản lần giao dịch này sao?”

“Đương nhiên.” Mitsui Paint nói với vẻ chắc chắn:

“Sự lớn mạnh của Mitsui Yushi sẽ là một loại suy yếu đối với chúng tôi, tôi đương nhiên sẽ ngăn cản lần giao dịch này.”

“Xem ra cô đã có quyết định từ trước.”

Mitsui Paint nghiêm túc gật đầu, “Nếu như không phải là bởi vì điều kiện không cho phép, có lẽ tôi đã sớm tìm người giết chết ông ta rồi.”

Lúc này Mitsui Paint khiến cho anh cảm nhận được một mặt khác của mình.

Làm Lâm Dật có chút không phân rõ, rốt cuộc đâu mới là cô.

“Nhưng người của Mitsui Yushi đã tìm tới đây, nhất cử nhất động của cô đều nằm trong tầm mắt của ông ta, muốn có hành động là chuyện không dễ dàng.”

“Nghĩ biện pháp vứt bọn họ lại là được, không phải là vấn đề lớn.”

“Nhưng nếu như cô dùng phương pháp như vậy, bọn họ lập tức sẽ biết mình đã bại lộ, sau đó sẽ thay đổi tất cả kế hoạch, cô muốn tham dự việc này lại càng khó khăn hơn.”

Ngón tay mảnh khảnh của Mitsui Paint gõ vào tay lái.

Vừa rồi cô không nghĩ tới, hiện tại Lâm Dật nói ra liền cảm thấy đây đúng là một vấn đề.

“Vậy làm sao bây giờ? Anh có biện pháp gì không?”

Theo bản năng, Mitsui Paint trưng cầu ý kiến của Lâm Dật.

“Đơn giản.” Lâm Dật nói:

“Khách sạn tốt nhất của Tokyo các người là gì?”

“Là khách sạn Đế Quốc.”

“Cách đây có xa không?”

“Không xa, mất khoảng 20 phút lái xe.”

“Cũng được.” Lâm Dật gật đầu, nói:

“Sau cốp xe của cô có gì không?”

“Ừm hả? Cốp sau?” Mitsui Paint bị hỏi như vậy thì sửng sốt, “Câu hỏi này rất quan trọng sao?”

“Đương nhiên, cô cứ trả lời trước.”

“Đều là một số đồ không quan trọng, có quần áo của tôi, quà tặng, nước khoáng và đồ ăn vặt, tóm lại là rất loạn.”

“Vậy thì tốt quá.”

Lâm Dật tiến tới trước mặt Mitsui Paint, dùng giấy lau son môi của cô một chút.

Sau đó lại kéo váy của cô một chút, khiến cho vai lộ ra hơn phân nửa.

Ngay sau đó, Lâm Dật lại làm cho tóc của cô từ kiểu tóc cẩn thận tỉ mỉ trở nên lộn xộn.

Mitsui Paint sửng sốt một chút, không biết Lâm Dật muốn làm gì.

“Đến cốp sau lấy cho tôi một chai nước.”

“Anh, anh muốn làm gì?”

“Đừng hỏi tại sao, lát trở về tôi sẽ nói cho cô.”

“Ừm, được, còn cần tôi làm gì khác không?”

“Không cần, cầm chai nước khoáng về là được.”

“Tôi sẽ đi ngay.”

Dựa theo lời của Lâm Dật, Mitsui Paint xuống xe, đến cốp sau lấy bình nước khoáng, sau đó trở lại trên xe, giao nước cho Lâm Dật.

“Anh muốn để tôi đi nhìn biển số xe đúng không? Tôi đã nhớ kỹ rồi.”

“Cũng không phải vậy, chỉ là muốn cô diễn vở kịch này cho hoàn mỹ một chút, tránh bị người ta nhìn ra sơ hở.”

“Sơ hở?” Mitsui Paint càng cảm thấy mông lung.

“Cô suy nghĩ một chút xem, hai người chúng ta vừa mới cơm nước xong xuôi, vẫn đang lái xe lại đột nhiên thì dừng ở ven đường. Điều này đối với một kẻ dò thám có kinh nghiệm mà nói là một hành động rất khả nghi.”

“Cho nên anh vừa rồi để tôi đi xuống lấy nước, là để che giấu chi tiết này sao?”

“Đương nhiên.”

“Nhưng chỉ lấy một chai nước thôi, như vậy này sẽ có hiệu quả sao?”

“Vậy cô thử nghĩ xem, một nam một nữ bỗng nhiên dừng xe lại ven đường trong khoảng thời gian thật dài, sau đó nữ quần áo không chỉnh tề, xuống xe lấy nước khoáng trở về. Cô nói xem hai người đã làm gì trên xe?”

Nghe Lâm Dật nói vậy, Mitsui Paint lập tức hiểu ý, khuôn mặt đỏ bừng.

“Thật ra không cần ngụy trang như vậy, tuy tôi chưa từng có kinh nghiệm trên phương diện này, nhưng tôi có thể thử một lần, như thế có lẽ sẽ càng chân thực.”

Lâm Dật:???

Chẳng lẽ chỉ có mình là đơn thuần?

Sớm biết như vậy thì đã bỉ ổi một chút rồi!

“Ngạch... Việc này là tôi đã đánh giá thấp cô, nhưng bây giờ làm chuyện chính quan trọng hơn, chúng ta đến khách sạn trước.”

“Được.”

Tim Mitsui Paint đập rộn lên, hung hăng đạp chân ga.

Lộ trình vốn dĩ phải đi hơn 20 phút, nhưng cô lái 15 phút đã đến rồi.

“Lâm tiên sinh, chúng ta đi thôi.”

“Cô, cô có vẻ còn gấp hơn cả tôi?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1216.

Chương 1217. Một Loại Nắm Giữ Khác

“Ngạch...”

Mitsui Paint dừng một chút, “Lâm tiên sinh không phải muốn đến khách sạn làm loại chuyện đó sao? Bên cạnh có một cửa hàng người lớn, tôi có thể đến đó mua chút đồ chơi.”

Lâm Dật xoa xoa huyệt thái dương.

Thật là đau đầu mà.

“Chỉ là giả vờ giả vịt thôi, đừng coi nó như thật vậy.”

“Ừm.”

Mitsui Paint cũng có chút ngượng ngùng, việc này là mình đã nghĩ quá rồi.

Hai người dừng xe tại cửa khách sạn, sau đó mở một gian phòng tổng thống.

Tuy đã rõ ràng là sẽ không làm gì, nhưng ở cùng một phòng với Lâm Dật vẫn khiến cho Mitsui Paint có chút hơi khẩn trương.

Cô quả thật có một mặt rất cay độc, nhưng đồng thời cũng thật sự là sùng bái và kính nể Lâm Dật.

Cô vẫn luôn cảm thấy, chỉ có người đàn ông giống như Lâm Dật mới có thể xứng với mình.

Nhưng cô cũng biết mình và Lâm Dật không có khả năng tiến tới.

Đối với cô mà nói, có thể cùng trải qua một đêm với Lâm Dật, giao lần đầu của mình cho anh, đây mới là chuyện mình nên làm, cũng là chuyện mình phải làm.

Do sự khác biệt giữa hai nền văn hóa nên Mitsui Paint mới có suy nghĩ như vậy. Đây cũng là điều vô cùng phổ biến tại Đảo quốc, cũng là chuyện vô cùng bình thường.

Bởi vì có rất nhiều nữ sinh trung học đều sẽ giao lần đầu cho học trưởng mà mình sùng bái và cảm mến.

Cho nên trong lòng của Mitsui Paint cũng có một số ý nghĩ như vậy.

Chỉ là người bình thường căn bản không lọt nổi vào mắt xanh của cô.

Chỉ có những người mạnh mẽ chân chính mới có tư cách chinh phục cô.

Nhưng Lâm Dật lại không có bất kỳ suy nghĩ gì về phương diện này, luôn mang theo ý phòng bị với Mitsui Paint.

Đến phòng, Lâm Dật mở cửa sổ, nhìn thoáng qua phía dưới.

Cho dù là đang ở tầng mười sáu, nhưng lấy thị lực của Lâm Dật thì vẫn có thể miễn cưỡng thấy rõ tình huống bên dưới.

Chiếc xe Crown vẫn luôn chạy ở phía sau bỗng dừng lại tại vị trí cách Maybach mười mấy mét.

Trong thời gian ngắn dường như không có ý định rời đi.

Mà điều này tựa hồ như đang xác định một số tin tức.

Ong ong ong _ _

Ngay lúc Lâm Dật đang quan sát tình huống phía dưới, điện thoại di động trong túi quần vang lên, cầm lên xem thì là Tần Hán gọi video Wechat tới.

Lâm Dật cũng không nghĩ nhiều, thuận tay nhận.

“Mẹ nó, con mẹ nó cậu đang làm gì vậy, tôi đã chơi game mấy tiếng rồi, lúc nào thì cậu mới trở về.”

“Ngạch…”

Trong video, Tần Hán đang ngồi uống rượu, mà lúc anh nói chuyện, còn thay đổi cameras, đối diện là từng dãy trò chơi điện tử, đoán chừng là nhàn rỗi không có chuyện gì nên ngồi giết thời gian.

Lâm Dật dừng một chút, “Anh khoan lại gấp, tôi đang làm chuyện nghiêm túc, xong việc sẽ trở về ngay, anh kiên trì thêm một lát đi.”

“Tôi xin cậu hãy làm người đi, còn có Cao Tông Nguyên và lão Lương mà, lần sau cậu có thể đừng tìm tôi đội nồi nữa được hay không.”

“Kỹ thuật diễn của hai người bọn họ không được, loại chuyện này chỉ có anh mới có thể đảm nhiệm.” Lâm Dật an ủi:

“Cho nên anh nhất định đừng để lộ tẩy, cho dù ai hỏi gì thì anh cứ nói hai người chúng ta đang ở cùng nhau, không nên khiến tôi bị lộ.”

“Gần đây Bugatti mới ra một kiểu xe mới…”

“Mua mua mua, chờ lúc tôi trở về sẽ mua cho anh.”

“Được thôi!”

“Gần nhất tôi mới mua một chiếc Bugatti, nếu như anh cần thì tôi có thể tặng cho anh.” Mitsui Paint nói.

Tần Hán:???

“Tôi thao, tại sao lại có giọng của phụ nữ, cậu mẹ nó đang ở chỗ nào?”

“Chuyện này, tôi đang làm chút chuyện chính, anh đừng hiểu lầm.”

“Cậu mẹ nó, không phải là hẹn hoa khôi kia đi thuê phòng đó chứ?”

“Làm sao có thể, anh thấy tôi giống cái loại người như vậy sao.” Lâm Dật nói:

“Được rồi, trước không thèm nghe anh nói nữa, nhớ kỹ ngàn vạn không thể lỡ miệng.”

“Vừa rồi một chiếc Bugatti là có thể giải quyết, nhưng bây giờ không được.”

“Con mẹ nó anh đây là muốn lên giá sao! Anh có tin lão tử sẽ trở tay cho anh thêm một chiếc Lamborghini không!”

“Đây vẫn còn giống chút tiếng người.”

Sau khi đạt thành giao dịch, Lâm Dật cúp điện thoại.

“Tôi lúc nãy không có nói gì sai chứ?” Mitsui Paint nhỏ giọng hỏi.

“Không có việc gì, đều tốt.”

“Chúng ta vẫn ở lại đây sao?” Mitsui Paint hỏi.

Lâm Dật gật gật đầu, nói:

“Cô vẫn còn theo dõi đám người làm giao dịch trước đó với cô đúng không?”

“Đúng vậy, hiện tại vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.”

“Bọn họ đã gặp mặt với Mitsui Yushi sao?”

“Cũng không phải, họ vẫn luôn ở lại trong một biệt thự ngoại ô Tokyo, không có bất cứ động tĩnh gì, cho nên rất khó đoán được bọn họ sẽ làm gì tiếp theo.”

“Hẳn là đang chuẩn bị đồ để giao dịch với Mitsui Yushi.”

Lâm Dật cũng không nhắc đến chuyện khoáng thạch Buss và gen nguyên dịch.

Một khi tiết lộ tin tức này, Mitsui Paint thì sẽ nghi ngờ thân phận của mình.

Mitsui Paint cũng là người thông minh, sau khi được Lâm Dật nhắc nhở, rất nhanh liền hiểu nó có ý gì.

Người của công ty Hắc Kim tới bằng con đường chính quy. Điều này đã nói lên một vấn đề, rằng bọn họ không có khả năng đem theo khoáng thạch Buss bên người. Nói cách khác, bọn họ không có khả năng giao dịch với Mitsui Yushi trong tối nay.

Dựa vào nguyên nhân này, bọn họ hẳn là sẽ dùng phương thức nhập cư trái phép để đem khoáng thạch Buss đến Đảo quốc!

“Nhưng có thể xác định bọn họ sẽ ra tay vào tối hôm nay sao?”

“Khoảng 80-90% đi.” Lâm Dật nói:

“Tuy nói thế lực của Mitsui Yushi không nhỏ, nhưng cũng không thể chủ động tới trêu chọc cô được, trừ khi là có chuyện quan trọng, cần phải quan sát cô thật kỹ. Cho nên, tối nay rất có thể sẽ xảy ra một số chuyện, chúng ta chỉ cần chờ ở đây là được.”

“Được, tôi đã hiểu.”

Mitsui Paint nhàn nhạt trả lời một câu, hiện tại tất cả vấn đề đều đã rõ ràng, nhưng còn có một việc cô vẫn luôn cảm thấy không rõ.

Trước đó, khi mình thực hiện giao dịch với công ty Hắc Kim, bọn họ kiên quyết chọn vị trí giao dịch là tại vùng biển quốc tế, dùng nó để đảm bảo an toàn của mình, sao lần này lại muốn tới Đảo Quốc chứ?

Đối bọn họ mà nói như này sẽ rất bất lợi.

Rốt cuộc Mitsui Yushi đã lấy ra thứ gì mới có thể khiến bọn họ đến đây vậy?

Suy đi nghĩ lại, Mitsui Paint cũng nghĩ không ra đáp án, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Nhàn rỗi không chuyện gì làm, Lâm Dật nằm trên ghế sô pha nói chuyện phiếm với Kỷ Khuynh Nhan, tránh việc cô lại suy nghĩ nhiều.

Nhưng lý tưởng thì đầy đặn, hiện thực lại rất mảnh mai.

Nói chuyện một hồi, Lâm Dật mới phát hiện, ba người Kỷ Khuynh Nhan đã chơi đến quên cả trời đất, căn bản không có thời gian quan tâm đến mình.

“Lâm, Lâm tiên sinh, chẳng lẽ chúng ta phải ở lại đây sao?”

“Không phải vậy thì sao?”

“Ừm, không có việc gì.” Mitsui Paint nhỏ giọng nói:

“Tôi, tôi có thể tựa vào vai của anh không.”

“Dựa vào vai thì có thể, nhưng không được dựa vào tôi.”

Hả?

Mitsui Paint nghi hoặc, chẳng lẽ đây không phải là cùng một ý sao?

Nhưng cô cũng không hỏi nhiều, mà nhẹ nhàng quay đầu, tựa vào vai Lâm Dật.

Trên TV đang phát cảnh nam nữ chính ôm nhau.

Trong lòng Mitsui Paint cảm thấy ghen tị, nhưng lại hết sức thỏa mãn.

Mỗi một phút mỗi một giây bây giờ đều rất trân quý.

Bởi vì trong căn phòng nhỏ này chỉ có hai người bọn họ, sao lại không phải là một loại nắm giữ đây.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1217.

Chương 1218. Thứ Tự Xuất Hiện Trong Cuộc Sống Rất Quan Trọng

Chương trình trong TV vẫn còn tiếp tục, một tập lại một tập, một bộ lại một bộ.

Mặc dù đều là những bộ phim rất cũ, nhưng Mitsui Paint lại xem không biết mệt.

Lâm Dật cầm điện thoại di động chơi game, mùa giải mà, anh đã đánh lên vị trí thứ sáu của Vương giả.

“Lâm tiên sinh, tôi có thể hỏi anh một chuyện không.”

“Yêu.”

“Hả?”

Mitsui Paint sửng sốt, lời này có nghĩa là gì vậy?

Anh căn bản không có khả năng yêu tôi có được không.

“Tôi muốn hỏi là, nếu như tôi là con gái Trung Quốc thì anh có thể yêu tôi không?”

“Nếu như côi là DJ, tôi sẽ yêu cô.”

Mitsui Paint lại sửng sốt lần nữa, chuyện này thì có liên quan gì đến DJ sao?

Tại sao không thể trả lời thẳng vào vấn đề của mình vậy.

“Vậy có nghĩa là, cho dù tôi là con gái Trung Quốc thì anh cũng sẽ không yêu tôi, đúng không?”

“Cái này mẹ nó...”

Lâm Dật mắng thầm trong lòng một câu.

Phiền nhất chính là mấy thứ này.

Tôi chỉ muốn trả lời qua loa với cô, cô thì lại muốn nói chuyện tình cảm với tôi.

Quá không chính thống rồi.

“Đương nhiên sẽ không.”

Lâm Dật trả lời rất thẳng thắn, thậm chí có thể nói là bất cận nhân tình.

Bởi vì trong câu hỏi của Mitsui Paint có một lỗ hổng.

Yêu và thích hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Đối với người có tam quan hơn ngũ quan như Lâm Dật thì có thể tùy tiện thích, nhưng không thể tùy tiện yêu.

Tin rằng Mitsui Paint cũng có thể hiểu rõ đạo lý trong đó, cho nên anh rất thẳng thắn mà từ chối.

Nếu như cô ấy nói “Anh sẽ thích tôi sao?” thì vấn đề này sẽ khó trả lời.

Tuy anh cũng không thích, nhưng cô ấy còn có giá trị lợi dụng, như thế sẽ phải dùng một hồi chiến thuật quanh co.

“Nếu như tôi là cô gái đầu tiên xuất hiện trong cuộc sống của anh, thì mọi chuyện có thay đổi gì hay không?”

“Ngạch...”

Vấn đề này, xem như hỏi đến dây thần kinh nhạy cảm của Lâm Dật.

Bởi vì bình thường anh cũng đã suy nghĩ qua vấn đề này.

Nếu như Lương Nhược Hư hoặc Lý Sở Hàm là người đầu tiên xuất hiện ở trong thế giới của mình, không biết mọi chuyện sẽ như thế nào?

Anh đã suy nghĩ vấn đề này rất lâu, nhưng vẫn luôn không có đáp án.

“Chuyện này rất khó nói, có lẽ sẽ đi.”

“Cho nên thứ tự xuất hiện rất quan trọng đúng không?” Ánh mắt Mitsui Paint trở nên sáng rực, hỏi:

“Đối với anh, người nào xuất hiện trước nhất, người nào quan trọng nhất vậy?”

“Lời này của cô không đúng rồi, với tôi mà nói thì phụ nữ không quan trọng, binh tuyến mới quan trọng.” Lâm Dật nói:

“Loại game mobile giống như Nông Dược này, binh tuyến vô cùng quan trọng, trong các ván cao cấp, nếu như cô không cẩn thận để mất đi một binh thì trò chơi này cũng không cần chơi nữa.”

“Được rồi.”

Mitsui Paint hít sâu một cái, cảm thấy Lâm Dật không muốn nói mấy loại chuyện như này với mình.

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Mitsui Paint vang lên, là Higashino

Yoshika gọi tới.

“Mitsui tiểu thư, người của công ty Hắc Kim đã bắt đầu hành động.”

“Biết bọn họ muốn đi đâu không?”

“Tạm thời còn nhìn không ra.”

“Vậy các người cẩn thận một chút, đừng để bị lộ.”

“Đã biết!”

Sau khi cúp điện thoại, vẻ mặt của Mitsui Paint trở nên nghiêm túc hơn, không còn thoải mớ giống như vừa rồi.

“Đối phương đã bắt đầu hành động.”

“Đi thôi.” Lâm Dật đứng dậy, nói.

Vấn đề hôm nay cũng không quan trọng đối với Mitsui Paint, mục đích của cô chính là ngăn cản Mitsui Yushi lớn mạnh.

Với lại mục đích của mình, là lấy được khoáng thạch Buss, cho hành động tối hôm nay không thể xuất hiện bất kỳ một sai lầm nào!

“Đợi lát nữa, đừng có gấp.”

Lâm Dật đến trước mặt Mitsui Paint, nói:

“Người của Mitsui Yushi đang canh trước cửa lớn khách sạn, nhưng trong hành lang, không biết có người của ông ta hay không, cho nên phải giả trang tự nhiên một chút.”

“Được.”

Mitsui Paint hiểu ý của Lâm Dật, “Bắt đầu từ lúc này, tất cả mọi chuyện đều phải cẩn thận hơn. Nếu để cho Mitsui Yushi phát hiện ra hành động khác thường của chúng ta thì hành động của bọn họ sẽ bị hủy bỏ. Nếu vậy thì mọi chuẩn bị tối nay đều sẽ uổng phí theo.”

“Tôi hiểu!”

Hai người chỉnh sửa quần áo trên người lại một chút, Mitsui Paint rất chủ động khoác tay Lâm Dật.

Thật giống như vừa mới kết thúc một trận, chuẩn bị đi bổ sung thể lực, lại đến phát thứ hai.

Sau khi ra khỏi cửa, hai người rất tự nhiên đi vào thang máy, Lâm Dật ấn liên tục mấy tầng để tránh bị người ta phát hiện ra.

“Cảm thấy thế nào? Có người theo dõi hông?”

“Tạm thời còn không có, nhưng chúng ta cũng đừng đi cửa sau, chỗ đó khả năng cũng có người của bọn họ.”

Nói xong, thang máy dừng lại tại tầng 12, hai người cùng nhau đi ra ngoài, “Đi xuống cầu thang đi.”

Mitsui Paint không nói chuyện, vẫn lặng lẽ theo Lâm Dật.

Cô không am hiểu mấy chuyện như này, cứ an tâm đi theo là được.

Sau khi ở trong mấy phút, Mitsui Paint lại lần nữa chứng kiến sự cường đại của Lâm Dật.

Mitsui Paint vốn tưởng rằng, Lâm Dật muốn xuống tầng một, không nghĩ tới sau cùng, lại đi ra từ tầng hai.

Sau đó anh kéo cô đến phòng vệ sinh.

Tại một số thời điểm đặc thù, phòng vệ sinh dường như là một nơi càng kích thích.

“Tôi không có thời gian nói nhảm, cô dựa theo lời tôi nói mà làm.” Lâm Dật nói:

“Đợi lát nữa tôi sẽ nhảy từ đây xuống, sau đó cô cũng nhảy, tôi sẽ tiếp cô.”

“Chuyện này…”

“Đừng nói nhảm nữa, nếu cô không nhảy, tôi sẽ tự mình đi.”

“Biết rõ.”

Lâm Dật mở cửa sổ nhà vệ sinh, nhìn thoáng qua phía dưới.

Bởi vì khung của tầng một tương đối cao, nếu như dựa theo nhà bình thường để tính thì nơi này tương đương với tầng ba.

Lâm Dật đánh giá một chút, lấy trình độ bây giờ của mình, nếu như nhảy xuống hẳn không phải là vấn đề lớn.

Lâm Dật không nói nhiều nữa, dẫn đầu nhảy xuống, nếu như chậm trễ nữa thì sẽ có người đến, đoán chừng sẽ cho rằng mình là biến thái.

“Xuống đi!”

Sau khi nhảy xuống, Lâm Dật giang hai cánh tay ra, Mitsui Paint đứng trước cửa sổ, đôi mày thanh tú cau lại.

Cô vẫn có chút sợ hãi, nhưng cũng biết tính của Lâm Dật.

Nếu như mình không làm theo lời anh nói, Lâm Dật nhất định sẽ xoay người rời đi.

Tính tình của anh ta không tốt đẹp gì.

Hô ~~

Sau khi thở sâu một hơi, Mitsui Paint đi tới bên cửa sổ, chuyện này liên quan đến toàn bộ gia tộc Mitsui, nếu như mình không nghiêm túc, chính là trơ mắt nhìn ông ta quật khởi.

Nghĩ đến đây, Mitsui Paint quyết định thả người nhảy xuống.

Mặc dù trong lòng sợ hãi, nhưng bản năng lại nói cho cô rằng Lâm Dật sẽ không để cho mình thất vọng.

Anh...

Mitsui Paint khẽ hừ một tiếng, vừa mới rơi xuống, giống như chỉ là trong nháy mắt, lúc mở mắt lần nữa thì phát hiện đã ở trong ngực Lâm Dật.

Loại cảm giác này...

Có chút kích thích...

“Được rồi, đừng phát xuân, đi thôi.”

Mitsui Paint bĩu môi, “Tôi đã biết.”

Sau khi thoát khỏi ánh mắt của kẻ theo dõi, hai người bắt xe rời đi.

“Sư phụ, tôi muốn mua chiếc xe này, ngài cứ ra giá?” Lâm Dật nói.

“Cậu đang nói đùa à, đây là phương tiện sinh tồn của tôi, tôi không thể nào bán được.”

“Đừng nghiêm túc như vậy chứ, không cần thiết phải gây khó dễ với tôi.” Lâm Dật nói: “Chúng tôi không thiếu tiền.”

“Tôi cũng không thiếu tiền, tôi không có hứng thú đối với tiền, lái taxi cũng chỉ để giải trí.”

“10 triệu yên.”

“Thành giao.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1218.

Chương 1219. Ý Nghĩa Lịch Sử

Mặc dù là Lâm Dật mua xe, nhưng tiền lại là Mitsui Paint trả.

Toàn bộ quá trình kéo dài hơn mười phút, tài xế đại ca từ đầu tới cuối đều cảm thấy mơ hồ.

Trong khoảng thời gian này, Higashino Yoshika cũng đã gửi tin tức qua.

Người của công ty Hắc Kim đang đi về phía bờ biển.

Tất cả mọi chuyện đều khớp với phỏng đoán của hai người, bọn họ sẽ dùng phương thức nhập cư trái phép để vận chuyển khoáng thạch Buss tới.

Lâm Dật lái xe, chạy về phía bờ biển.

Cho dù mọi chuyện bây giờ đã sáng tỏ, nhưng trong lòng Lâm Dật vẫn tồn tại lo nghĩ.

Mitsui Paint là người không đáng tin?

Có thể bị người của công ty Hắc Kim phát hiện hay không?

Tất cả đều là vấn đề.

Ngoài ra, trải qua chuyện trước, Jeffrey nhất định sẽ vô cùng cẩn thận khi thực hiện giao dịch, cho nên người lần này được phái tới, chỉ có thể mạnh hơn so với Jimmy!

Cho nên có thể là Paul và Eliza vẫn luôn chưa lộ diện!

Căn cứ theo tình báo, trình độ của của hai người không yếu, đều là cấp D.

Nói cách khác, thực lực không kém mình bao nhiêu, thậm chí còn có khả năng mạnh hơn mình!

Cộng với những người khác nữa, lần hành động này có khả năng không dễ dàng như trong tưởng tượng của mình.

Lâm Dật vừa lái xe vừa gõ tay lái, vừa tự hỏi những chuyện này.

“Anh đang suy nghĩ gì vậy? Có phải là nghĩ đến chuyện gì đó không hay không?” Mitsui Paint hỏi.

Trạng thái của Lâm Dật khiến cho cô có một loại dự cảm xấu.

Lấy năng lực của anh ấy, rất ít khi lộ ra vẻ mặt như này.

“Tôi đang nghĩ, người mà cô phái đi không đáng tin, trình độ của người tên là Higashino Yoshika kia không được tốt lắm.”

“Điểm ấy thì anh cứ yên tâm, cô ấy không xâm nhập, chỉ phụ trách chỉ huy.” Mitsui Paint nói:

“Người được phái đi theo dõi nhân viên tình báo được gia tộc Mitsui chúng tôi bồi dưỡng ra. Người Hoa các người thường gọi bọn họ là Ninja, ở điểm này, tôi vẫn có lòng tin sẽ không xảy ra vấn đề.”

“Vậy thì không có gì đáng lo lắng cả.”

Bởi vì đã từng tiếp xúc qua với những người gọi là Ninja này, cho nên Lâm Dật tương đối an tâm về trình độ của họ.

Lúc trước, lúc bọn họ lẻn vào Cửu Châu Các, ngay cả mình cũng không phát hiện ra.

Nếu như không phải Lý Sở Hàm thì mình khả năng cũng sẽ không biết chuyện này.

Do đó, khả năng bị bại lộ cũng không lớn.

…

Bờ biển ban đêm gió thổi hiu hiu, Lâm Dật và Mitsui Paint lái xe đến cảng biển Tokyo.

Là cảng biển lớn nhất Đảo quốc, trình độ hiện đại hóa của cảng Tokyo xét trên toàn thế giới chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Khắp nơi có thể thấy những thùng đựng hàng, giống như là một tòa mê cung sắt thép vậy.

“Lá gan của những người này đúng là rất lớn, lại dám dùng phương thức như vậy để chở đồ tới đây.” Lâm Dật cười nói.

“Người Trung có câu, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, bọn họ có lẽ đã hiểu được huyền bí trong đó.” Mitsui Paint nói.

Dựa theo tin tức từ Higashino Yoshika, người của công ty Hắc Kim đã chạy tới cảng Tokyo, đồng thời nghe lén được tàu chở hàng Marquis của đối phương đã sắp đến cảng. Bọn họ đã bắt đầu bố trí người tại cửa cảng.

Đối với Lâm Dật mà nói, phương thức giao dịch này có chút mới mẻ.

Bởi vì trong phim điện ảnh đều là ngồi trong mấy con thuyền nhỏ âm thầm cập bờ lúc nửa đêm.

Hơn nữa, dựa theo truyền thống, nửa đường nhất định sẽ phát sinh chút chuyện ngoài ý muốn.

Hoặc là có nội ứng, kết thúc giao dịch, không thì cũng là đen ăn đen.

Nhưng thế kỷ 21 hôm nay, những người xấu này dường như đều thức thời rất nhanh.

“Lâm tiên sinh, tôi có một vấn đề muốn hỏi anh.” Lúc chờ đợi, Mitsui Paint đột nhiên hỏi.

“Yêu, nhưng binh tuyến là quan trọng nhất, không muốn hợp tác.” Lâm Dật trực tiếp đáp, “Còn có điều gì muốn hỏi nữa không?”

“Là bởi vì chúng tôi là người Đảo quốc, cho nên anh mới không nguyện ý hợp tác sao?” Mitsui Paint nói:

“Đây là thời đại hợp tác cùng có lợi, chỉ có bắt tay mới có thể sáng tạo nên lợi ích và giá trị lớn hơn.”

Lâm Dật chỉnh ghế dựa xuống thấp, hai tay gối ở sau đầu, nằm thẳng trong xe.

“Lúc tôi tên trung học, môn mà tôi ghét nhất chính là lịch sử. Bởi vì toán lý hóa tôi chỉ cần xem qua liền hiểu, đều không cần học, có thể tiết kiệm được phần lớn thời gian đi chơi. Nhưng lịch sử thì khác, nếu như tôi không học bằng cách ghi nhớ thì một chút xíu cũng không được, thi khảo sát đều không vượt qua hai mươi điểm.”

Mitsui Paint không nói chuyện, lẳng lặng nghe.

“Nhưng khi đó tôi trong thời kỳ phản nghịch, không nghe lời giáo viên, đánh chết cũng không học sử. Tôi nhìn giáo viên thì mắt trợn trắng, giáo viên nhìn tôi cũng đau đầu.”

“Sau đó, tôi lên cao trung, có chia thành các khoa, tôi đã không chút do dự nào mà lựa chọn khoa học tự nhiên, nhưng không phải là vì tôi giỏi toán lý hóa, mà chỉ là không muốn học lịch sử. Tôi cảm thấy như này là rất tốt.”

“Loại suy nghĩ luôn theo tôi cho đến khi tôi tốt nghiệp đại học, cho đến tôi gặp khách hàng đầu tiên mới có sự thay đổi.”

“Người kia rất lợi hại đúng không?”

Trong mắt Mitsui Paint, người có thể ảnh hưởng đến Lâm Dật tất nhiên sẽ không phải là người bình thường.

“Ông ấy là một giáo sư đại học, dạy lịch sử, nhưng rất giỏi, là nhân vật cấp bậc tiến sĩ. Ông ấy nhìn trúng một căn nhà hơn 200 m2 của công ty chúng tôi, dựa theo giá thị trường của Trung Hải, căn phòng này có giá hơn 20 triệu, với tôi mà nói, là một cuộc làm ăn lớn.”

“Vì có thể trò chuyện với người ta, tôi đã mua không ít sách lịch sử, sau một tuần lễ học tập cũng coi như là có chút kiến thức đối với các triều đại lịch sử. Nhưng cũng chính là lúc đó, tôi đột nhiên hiểu rõ một đạo lý.”

“Những thứ như lịch sử không phải là dùng để dự thi, mà chính là dùng để ghi khắc.”

Giọng nói Lâm Dật hờ hững, “Hợp tác cùng có lợi đúng là mô hình kinh tế chủ đạo trên thế giới hiện nay, nhưng quân tử ái tài thủ chi hữu đạo(*), đại trượng phu có việc nên làm cũng có việc không nên làm. Tôi mặc dù không phải người tốt, nhưng cũng có quy tắc riêng.”

(*)Người quân tử coi trọng của cải nhưng lấy của cải phải đúng đạo lý)

“Tại sao Lâm tiên sinh lại nhận định những gì mà chúng tôi làm đều là chuyện không thể gặp người?”

“Nếu quả thật có thể đưa ra ánh sáng, vậy thì cần gì phải lén lén lút lút như này?” Lâm Dật cười nói:

“Nếu như cô thật sự nghĩ như vậy, vậy thì chính là từ đánh giá cao mình rồi, cũng là đánh giá thấp tôi.”

“Nhưng tôi có thể nói rõ với anh, nơi có ánh sáng chắc chắn sẽ có bóng tối, thế giới này là cân bằng, cái này lên thì cái kia xuống, có bao nhiêu thiện, thì sẽ có bấy nhiêu ác.” Mitsui Paint nhìn sang Lâm Dật,

“Anh phải tin tưởng tôi, trên thế giới này, bất kỳ một tổ chức nào cũng đều không sạch sẽ, cả quốc gia cũng giống như vậy.”

“Vừa rồi không phải đã nói rồi sao, đây là ranh giới cuối cùng của vấn đề, tôi cũng không sạch sẽ, nhưng không thể không có giới hạn.” Lâm Dật cười nói:

“Đương nhiên, tôi cũng không phải là nói các người vô sỉ, chỉ là không muốn làm như vậy.”

Mitsui Paint cũng không tức giận, rất khoan dung đối với Lâm Dật.

“Nếu như cho anh tất cả quyền chủ đạo và quyền lợi khác biệt, anh có quyền quyết định và một phiếu quyền bác bỏ, cho dù là chúng tôi được lợi ít hơn, như này phải chăng là có thể?”

“Không thể.”

“Thật đáng tiếc.” Mitsui Paint khôi phục lại vẻ mặt bình thường, “Anh đã mất đi một cơ hội chinh phục thế giới.”

Lâm Dật quay đầu, bình tĩnh nhìn Mitsui Paint.

“Chinh phục thế giới thì thế nào chứ? Trăm ngàn năm về sau, không phải cũng chỉ là một nắm đất vàng, một chén rượu đục sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1219.

Chương 1220. Gia Tộc Mitsui, Lợi Hại!

Đôi mắt của Mitsui Paint rất trong và sáng.

Rung động trong yên lặng, dường như ngay cả linh hồn cũng mang theo vẻ vui mừng.

“Tôi không tiêu sái bằng anh, sống rất bình thường.”

“Làm một người bình thường cũng rất tốt.” Lâm Dật cười nói: “Có lúc, nếu như có thể đơn thuần làm một người bình thường ngồi ăn rồi chờ chết có lẽ còn khó hơn so với việc chinh phục thế giới.”

“Đã học được.”

Tích tích tích _ _

Tiếng còi chói tai vọng đến từ phía xa.

Hai người đồng thời ngồi thẳng người, chuyến tàu chở hàng Marquis sẽ lập tức tới cảng.

Reng reng reng _ _

Cùng lúc đó, điện thoại di động của Mitsui Paint cũng vang lên.

“Mitsui tiểu thư, người của công ty Hắc Kim sắp đến.”

“Tìm thời gian thích hợp để động thủ, cố gắng phá hỏng lần giao dịch này.”

“Đã biết.”

Sau khi giao phó xong chuyện chính, Mitsui Paint liền cúp điện thoại, không nói một lời, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Hi vọng bên phía Higashino Yoshika có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, nếu không thì phải để Lâm Dật hỗ trợ.

Đây là kết quả mà cô không quá mong muốn.

Một tay Lâm Dật chống đầu, ánh mắt nhìn về chuyến tàu đang tới gần từ phía xa, đại não đang xoay chuyển nhanh chóng.

Mục đích của Mitsui Paint rất đơn giản, chính là phá hỏng lần giao dịch này, không cho Mitsui Yushi phát triển lớn mạnh.

Cho nên cô phải nghĩ biện pháp lấy được khoáng thạch Buss từ công ty Hắc Kim.

Nếu như thất bại thì sẽ rút dây động rừng, đây cũng là kết quả mà cô không thể nào tiếp nhận được.

Nhưng đối với Lâm Dật mà nói, anh cũng muốn lấy được khoáng thạch Buss, nhưng mấu chốt của vấn đề chính là mình không thể bị bại lộ.

Cứ như vậy, mình và Mitsui Paint phải đứng ở hai phía đối lập.

Dưới tình huống hiện tại mà nói, nếu như không phải là chuyện bất đắc dĩ thì không nên xé rách da mặt.

Vấn đề trước mắt chính là làm thế nào mới có thể lấy được khoáng thạch Buss mà không bị Mitsui Paint phát hiện ra.

Thật là mẹ nó khó.

Rất nhanh, bóng đen to lớn lái về phía cửa cảng.

Mặc dù tàu chở hàng Marquis không bằng Reeves, nhưng cũng đủ hùng vĩ rung động.

Ánh mắt của hai người đều nhìn chăm chú vào tàu chở hàng, không ai biết được một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Tàu chở hàng đến cảng, tháp cần trục và nhân viên công tác tại cửa cảng bắt đầu công việc của mình.

Cục diện trước mắt đều rất bình thường, không ai có thể nhìn ra được dưới khung cảnh hòa bình này lại ẩn giấu đi một vụ giao dịch bí mật động trời.

Bầu không khí trong xe taxi trở nên ngột ngạt, an tĩnh đến mức ngay cả tiếng tim đập cũng trở nên bình lặng.

Dường như ánh đèn ngoài cửa sổ còn sinh động hơn so với hai người.

Thời gian yên lặng như nước chảy, bất tri bất giác đã qua hơn một giờ.

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Mitsui Paint vang lên.

"Tiểu thư, giao dịch đã kết thúc, bọn họ đã về tới xe của mình, tôi sẽ phát định vị và biển số xe qua cho ngài."

"Nói với người phía dưới cẩn thận một chút, chuyện này rất quan trọng, đừng để xảy ra bất kỳ sai lầm nào."

"Đã biết!"

Sau khi giao phó xong, Mitsui Paint cúp điện thoại.

Rất nhanh, bên phía Higashino Yoshika liền phát định vị và biển số xe phát qua điện thoại di động cho cô.

“Bọn họ đã lấy được đồ, đây là tin tức của bọn họ, chúng ta sẽ lặng lẽ đuổi theo.” Mitsui Paint hỏi:

“Trình độ theo dõi của anh hẳn là không có vấn đề gì đúng không.”

Nếu như là người của nhà mình thì Mitsui Paint cũng không lo lắng về phương diện này, bởi vì bọn họ đều đã qua huấn luyện chuyên môn.

Tuy Lâm Dật rất lợi hại, nhưng cũng không phải là toàn năng, không thể cái gì cũng biết.

Nhưng Mitsui Paint sẽ không nghĩ tới, Lâm Dật quả thực là cái gì cũng biết.

“Ngoại trừ sinh con, tôi có chuyện gì mà không biết sao?”

Nói xong, Lâm Dật khởi động xe, lái theo vị trí định vị trên điện thoại di động.

Sau mười mấy phút liền đuổi kịp chiếc xe mục tiêu.

Lâm Dật đưa mắt nhìn về phía trước, đối phương lái là một chiếc Toyota Prado màu trắng, kiểu dáng có chút cũ, nhưng thanh âm động cơ lại có chút kỳ quái, rõ ràng là đã được sửa đổi.

Xe Toyota băng qua các làn đường trong thành thị, đi vào khu đường cấp tốc, về phần nó muốn lái đến đâu thì không có ai biết.

Tốc độ của Lâm Dật lúc nhanh lúc chậm, có lúc, thậm chí bị đối phương bỏ rơi hơn một trăm mét.

Đối với anh thì chỉ cần nó còn nằm trong tầm mắt của mình là được.

Theo dõi cũng là một môn kiến thức, quá gần thì rất dễ bị phát hiện.

“Tôi đã lái một đường rồi, sao còn không thấy người của cô đâu.”

Lâm Dật nhìn về ngoài cửa sổ một chút, phát hiện tất cả đều rất bình thường, không phát hiện ra bất kỳ chiếc xe nào khả nghi cả.

Anh thậm chí là đang hoài nghi, người của Mitsui Paint có phải là đang dùng máy theo dõi không người lái hay không.

“Tình huống cụ thể không phải là tốt lắm, nhưng dựa theo tình huống bên ngoài thì có khoảng đến 90% xe đều là của chúng tôi.”

“Ừm hả? 90% xe đều là của các người? Là có ý gì?”

“Chính là những xe đi qua bên người chúng ta kia, có khoảng 90% đều là xe của chúng tôi.” Mitsui Paint nói:

“Mỗi người đi một đoạn, sau đó sẽ rời đi, như vậy sẽ không khiến người ta hoài nghi.”

“Mẹ nó, các người đúng là lợi hại.”

Lúc này Lâm Dật quả thực đã phục sát đất đối với gia tộc Mitsui.

Quả thực mẹ nó chính là Thần Lai Chi Bút!

Bởi vì cái gọi là lấy nhỏ gặp lớn, thông qua chuyện này, Lâm Dật cảm thấy, người của công ty Hắc Kim sẽ không có khả năng phát hiện ra có người theo dõi.

Nếu như vậy còn có thể bị phát hiện, khoáng thạch Buss cũng không cần lấy nữa.

Mình không xứng so chiêu với dạng người như vậy.

“Lái như vậy cũng không phải là biện pháp, trời tối quá sẽ ảnh hưởng đến tầm mắt.” Lâm Dật lẩm bẩm một câu, “Cô giấu mặt đi, tôi chuẩn bị vượt qua, tránh để bọn họ nhìn thấy cô.”

“Vượt qua sao?”

“Chúng ta không phải là muốn theo dõi sao? Vượt qua để làm gì chứ?”

“Cứ lái thế này cũng không phải là biện pháp, rất dễ khiến bọn họ hoài nghi.” Lâm Dật nói :

“Cô nhìn bản đồ xem, từ giờ trở đi, trong lộ trình hai km tiếp theo không có bất kỳ một ngã ba nào, phía trước chỉ có con đường này là có thể đi. Cho dù chúng ta vượt qua thì bọn họ cũng chỉ có thể lái ở phía sau, cho nên không mất được, theo dõi là một việc cần kỹ thuật, phải dùng đầu óc.”

“Kết hợp nhanh chậm?”

“Đúng, kết hợp nhanh chậm.” Lâm Dật nói:

“Tiết tấu quá nhanh cũng không được, quá chậm cũng không được, phải lúc nhanh lúc chậm, lúc sâu lúc nhạt, lúc ra lúc vào, không ngừng biến hóa tiết tấu.”

“Tôi hiểu ý của anh.” Mitsui Paint nói ra: “Cho nên hiện tại tôi cần phải ẩn trốn để tránh bị nhận ra đúng không?”

“Đúng, tuy xác suất rất nhỏ, nhưng cũng nên cẩn thận một chút.”

“Tôi đã biết.”

Mitsui Paint xê dịch thân thể xuống, đem thân thể của mình, giấu ở phía dưới ghế phụ, chỉ lộ ra nửa cái đầu.

“Ngạch, tư thế này của cô quá quỷ dị, càng khiến người ta nghi ngờ hơn.”

“Đây đã là trình độ ẩn nấp lớn nhất của tôi rồi.”

“Không phải nói cô che giấu thân thể, chỉ cần che mặt lại là được.”

Mitsui Paint bĩu môi, “Tôi sẽ dùng quần áo che mặt lại?”

“Như này sẽ mất tự nhiên, lừa gạt cameras thì còn được, hiện tại là để phòng người, cô thấy có người bình thường nào lại dùng quần áo che mặt trong xe không.”

“Chuyện này...”

Đôi mày thanh tú của Mitsui Paint hơi nhíu, thần sắc xoắn xuýt, trên gương mặt mềm mại lộ ra một vệt đỏ ửng say lòng người.

Sau đó...

Từ từ...

Hạ thấp thân thể hướng về phía Lâm Dật...

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1220.

Chương 1221. Thoải Mái Làm Việc

“Ngọa tào!” Lâm Dật mắng một tiếng.

“Cô tháo lưng quần của tôi làm gì?!”

“Anh không phải muốn tôi giấu mặt đi sao?”

“Tôi muốn cô giấu mặt, nhưng không có bảo cô giấu trong đũng quần của tôi!”

“Nhưng đây là biện pháp tốt nhất, cho dù bị người khác thấy được, bọn họ cũng sẽ không nghĩ nhiều.”

“Vậy cô cứ giấu đi, tháo lưng quần của tôi làm gì.”

“Tôi nhịn không được.”

Lâm Dật:…

Thật mẹ nó trực tiếp, khiến cho lão tử cũng phải ngượng ngùng.

Tê ~~

Lâm Dật hít vào một ngụm khí lạnh, mặc dù đây là cách chơi rất thường gặp, nhưng bởi vì hoàn cảnh khác biệt nên cảm giác cũng không giống nhau.

Quả thực kích thích.

Chậc chậc chậc...

Lâm Dật nhấp môi, chờ sau khi trở về, phải tìm Vương Oánh thử một chút.

Trước đó trên mạng có một cách nói, nói học bá là một loại sinh vật rất thần kỳ.

Mỗi lần nghe thấy lý do thoái thác này, Lâm Dật đều khịt mũi coi thường, chỉ cảm thấy đám người kia là quen tay hay việc.

Giống như việc thi đậu vào những trường học ưu tú kia, anh vẫn luôn cảm thấy chỉ là mấy cái câu hỏi, không liên quan nhiều đến chỉ số IQ.

Nhưng hôm nay, sau khi thấy Mitsui Paint như vậy, Lâm Dật cảm thấy mình đúng là quá phiến diện rồi.

Cái từ thiên phú không phải là xuất hiện vô duyên vô cớ.

Mitsui Paint chính là bằng chứng tốt nhất.

Mới đầu cô còn rất lạnh nhạt, nhưng vài phút sau lại hoàn toàn tiến vào trạng thái, mà động tác và thủ pháp lại càng ngày càng thuần thục, thậm chí còn có xu thế vượt qua Vương Oánh.

Cái này mẹ nó đúng là rất lợi hại.

Mitsui Paint đang không ngừng tăng tốc, Lâm Dật cũng một chân đạp chân ga, vượt qua xe Toyota trước mặt.

Mà lúc vượt qua, anh còn liếc mắt nhìn sang.

Người lái xe là một người đàn ông đầu trọc, dáng người rất vạm vỡ, khí chất rất hợp với xe.

Nhưng điều khiến cho Lâm Dật chú ý hơn là người phụ nữ ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

Cô có một mái tóc màu đỏ, về phần những thứ còn lại thì không thấy rõ.

Nhưng chính cái liếc mắt này đã khiến cho Lâm Dật xác định được một số tin tức.

Người phụ nữ ngồi cạnh ghế tài xế rất có thể là người điều hành chính của hành động lần này của công ty Hắc Kim.

Nói một cách khác, cô ta hẳn là Eliza.

Bởi vì lúc trước, khi còn ở lữ đoàn Trung Vệ, anh đã nhìn qua hình của cô, người phụ nữ tên là Eliza cũng có một mái tóc màu đỏ rực.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật buông lỏng đi không ít.

Hành tung người của công ty Hắc Kim đều đang nằm trong tay của gia tộc Mitsui, cho nên không cần lo lắng về việc bọn họ sẽ thoát khỏi tầm mắt của mình.

Mà chuyện cần làm bây giờ chính là nghĩ ra biện pháp, lấy khoáng thạch Buss về mà không bị mọi người phát hiện ra.

Cho nên, hiện tại có thể thả lỏng một chút, hưởng thụ là được.

Chờ cho xong việc lần này, sau đó cứ chậm rãi mà làm việc.

Đúng là rất kích thích.

“Năng lực lĩnh ngộ của cô thực sự không tệ.”

“Ô ô ô _ _”

“Bạn gái của tôi cũng rất thông minh, tiến sĩ Yến Đại, không biết cô ấy có bản lĩnh này hay không.”

“Ô ô ô _ _”

“Tôi cảm thấy trình độ của cô bây giờ ít nhất cũng là kim cương, luyện tập thêm nhiều hơn, chậm nhất là một tuần thì có thể lên Vương giả.”

“Ô ô ô _ _”

“Được rồi, tôi không quấy rầy cô, tiếp tục đi.”

“Ô ô ô _ _”

“Nhưng mà cô cố gắng nhanh lên một chút, đừng để lát nữa động thủ, cô vẫn còn chưa xong việc.”

“Ô ô ô _ _”

Khoảng một tiếng sau, điện thoại di động của Mitsui Paint vang lên.

Mitsui Paint u oán cầm điện thoại di động lên, “Chuyện gì.”

“Tiểu thư, khoảng 5 km nữa là đến chỗ giao nhau giữa Tokyo và Tochigi, chỗ đó thích hợp động thủ!”

“Các người sắp xếp hành động cụ thể đi, chúng tôi sẽ quan sát ở gần đó, nhiệm vụ lần này nhất định phải thành công.”

“Vâng!”

Cúp điện thoại, Mitsui Paint vẫn chưa kết thúc nhiệm vụ của mình.

Còn có 5 km nữa, cô muốn hoàn thành nhiệm vụ này.

“Tôi đột nhiên nhớ tới chuyện này.”

“Ô ô ô?”

“Trên xe hình như không có giấy.”

“Ô ô ô _ _”

Mitsui Paint vẫn tiếp tục động tác của mình, cũng không bị ảnh hưởng gì, đối với cô mà nói, chuyện này giống như không là gì cả.

Mấy phút đồng hồ sau...

“Ùng ục ~~ nấc ~”

Mitsui Paint nấc một cái, sau đó thuận theo bộ ngực của mình.

Một loạt động tác được thực hiện như mây bay nước chảy, vô cùng tự nhiên.

“Trâu bò!”

Lâm Dật giơ ngón tay cái lên, nói:

“Ngoại trừ Hà Viện Viện, Thẩm Thục Nghi, cô là người phụ nữ thứ ba khiến cho tôi bội phục.”

“Đây là vinh hạnh của tôi.”

Ánh mắt Mitsui Paint yên tĩnh nhìn về bên ngoài một chút.

“Chúng ta cũng nên cẩn thận một chút, người của tôi sắp động thủ.”

“Đã biết.”

Lâm Dật chậm rãi giảm tốc độ xe, rút ngắn khoảng cách với xe phía sau.

Mà ở thời điểm này anh phát hiện, xe ở xung quanh xe đã không còn nhiều lắm, chỉ có ba chiếc.

Đoán chừng những người trên xe đều là người có khả năng chiến đấu.

Cho dù chiếm ưu thế về nhân số, nhưng kết quả cuối cùng thế nào vẫn còn là ẩn số.

Ầm!

Đột nhiên xuất hiện một tiếng súng, phá vỡ sự yên tĩnh của bầu trời đêm.

Lâm Dật nhìn thấy từ cửa sổ của một chiếc xe Lục Tuần, một người ghìm súng, bắn một phát về phía xe Toyota.

Nhưng điều khiến cho Lâm Dật cảm ngoài ý muốn chính là, trong nháy mắt nổ súng, xe Toyota vậy mà thay đổi phương hướng, lấy góc độ cực kỳ hoàn mỹ tránh thoát viên đạn.

Không hề nghi ngờ, người trên xe đã nhận ra điều gì đó không đúng trước một giây nổ súng, sau đó lập tức tránh né!

Lúc này hai bên đã bại lộ, không cần thiết phải che giấu nữa!

Thấy tình huống không đúng, chiếc xe kia liền tăng tốc, nhưng tốc độ của người nhà Mitsui lại càng nhanh hơn.

Trong đó một chiếc Toyota Crown đã vọt tới trước chiếc xe kia, chặn đường đi của nó!

Mà hai chiếc xe còn lại, cũng lập tức kẹp nó ở giữa, gắt gao vây quanh, không chừa bất kỳ một cơ hội nhỏ nào!

Phanh phanh phanh!

Tiếng súng vang lên liên tục, như những con rắn màu đỏ phun ra tung toé từ chiếc xe bị bao vây.

Nhưng người của gia tộc Mitsui cũng không kém, lập tức tránh thoát tất cả viên đạn, nhưng thân xe lại bị ảnh hưởng, chịu rất nhiều vết đạn!

Lâm Dật theo ở phía sau, thu hết tất cả hình ảnh vào mắt.

Theo tình thế trước mắt, gia tộc Mitsui đang chiếm ưu thế, về phần sau đó sẽ phát triển như thế nào thì còn phải quan sát!

Ầm!

Xe Prado đột nhiên tăng tốc, mạnh mẽ đụng vào xe Crown trước mặt.

Một cái là xe con, một cái là xe việt dã cỡ lớn đã được cải tiến, cả hai căn bản không cùng một cấp bậc.

Xe Crown mất thăng bằng, bay khỏi đường quốc lộ!

Thấy cảnh này, Lục Tuần và Highlander phía sau lập tức cùng tăng mã lực.

Hai xe một trước một sau kẹp Prado ở giữa, sau đó Lục Tuần phía trước bắt đầu giảm tốc!

Tiếng cọ xát chói tai vang lên, tạo thành một đường tia lửa trong màn đêm yên tĩnh!

Lâm Dật rất khó tưởng tượng nổi, loại hình ảnh con người kiên cường này lại đến từ người của Đảo quốc!

Gia tộc Mitsui có thể sừng sững tại Đảo quốc, thậm chí là toàn thế giới, quả nhiên không phải danh bất hư truyền, nhất định phải có trình độ cơ bản nhất.

Rất nhanh, xe Prado bị ép dừng lại, ba chiếc xe đều dừng tại ven đường!

Tất cả thanh âm huyên náo đều trở nên yên ắng tại giờ khắc này.

Mà chuyện xảy ra tiếp theo có lẽ sẽ càng thêm tàn bạo!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1221.

Chương 1222. Kỹ Năng Diễn Xuất Ảnh Đế

Lâm Dật và Mitsui Paint, đỗ xe cách đó 20m, cẩn thận nhìn chằm chằm tình huống phía trước.

Lúc này, người trên xe Lục Tuần và Highlander đều đi xuống.

Tổng cộng có mười hai người, có người tay cầm trường đao, có người cầm súng, tất cả đều nhìn chằm chằm vào chiếc xe Crown trước mặt.

Không đến vài phút, cửa Crown xe mở ra, năm người với màu da khác nhau đi xuống từ phía trên.

Trong đó hai người cầm súng, Eliza tay không, vẻ mặt lạnh lùng.

Trong xe taxi, Lâm Dật nhíu mày, khoáng thạch Buss không được mang xuống, vẫn còn trên xe.

Cục diện trước mắt rất bất lợi đối với bọn người Elizai, đối với Lâm Dật cũng thế.

Nếu như người của công ty Hắc Kim thất bại, khoáng thạch Buss sẽ rơi vào tay Mitsui Paint.

Muốn cầm về là chuyện vô cùng khó khăn.

“Các người là người nhà Mitsui sao.” Eliza nói.

“Chuyện này các người không cần biết, giao đồ cho chúng tôi là được.” Người đàn ông vóc dáng thấp bé dẫn đầu nói.

Eliza phủi phủi bụi trên người, không chút hoang mang mà cởi nút thắt quần áo của mình.

Phía trên có cuốn kíp nổ, “Nếu như các người không sợ chết, vậy chúng ta đi cùng nhau.”

“Chúng tôi cũng không sợ chết, cho dù cô kích nổ cũng không quan trọng.”

Eliza cười, trên mặt đều là vẻ trào phúng.

“Các người cho rằng sau khi dẫn nổ thì đồ trên xe sẽ còn sao? Hàm lượng oxy cao như vậy, khi nổ sẽ rất lớn, ngay cả chiếc xe phía sau kia cũng sẽ không may mắn thoát khỏi.”

Rất hiển nhiên, Eliza đã phát hiện ra Lâm Dật và Mitsui Paint.

Lời này vừa dứt, lập tức khiến tất cả mọi người cảnh giác hơn. Nếu như cô ta muốn cá chết rách lưới, thì người nơi này đều gặp phải tai họa!

“Động thủ!”

Ngay lúc người của nhà Mitsui đang thất thần, Eliza ra lệnh một tiếng, bốn người bên cạnh cô gần như nổ súng cùng một lúc!

Tia sáng màu đỏ cam bắn ra, hướng về người của nhà Mitsui, khiến cho bọn họ trở tay không kịp.

Cùng lúc đó, Eliza cũng hành động, trôi nổi giống như bóng ma, chỉ trong nháy mắt, đã vọt tới bên cạnh người dẫn đầu, nắm lấy cổ của anh ta và vặn gãy!

Thấy cảnh này, đồng tử Lâm Dật hơi co lại.

Chỉ cần chiêu này, đã có thể kết luận thực lực của Eliza cũng không yếu.

Nếu đánh với mình, thì gần như là bốn sáu, thậm chí là năm năm, mạnh hơn nhiều so với Jimmy.

Vốn dĩ đội hình hai bên là 12 đối 5, sau khi va chạm, người của nhà Mitsui nháy mắt đã giảm đi bốn người, mà người của công ty Hắc Kim lại không bị thương chút lông tóc nào cả, không giảm đi bất kỳ người nào.

Trong nháy mắt liền kéo chiến lực của hai phe về tới mức độ ngang hàng.

Cho dù thực lực người nhà Mitsui không yếu, nhưng xem ra thì thực lực bên công ty Hắc Kim lại càng hơn một bậc.

Cộng với việc có Eliza dẫn đội, có kết quả như vậy, tựa hồ cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng trong quá trình hai bên giao thủ, Lâm Dật phát hiện ra một việc.

Người của nhà Mitsui cũng nắm giữ phương thức cận chiến phát lực đan điền.

Lâm Dật cũng không chắc lắm, phải chăng là có người đã được gen nguyên dịch cải tạo qua.

Nhưng so sánh ra thì bên công ty Hắc Kim vẫn chiếm ưu thế.

Người nhà Mitsui bị đánh trở tay không kịp, mà khí thế bên phía Eliza lại càng thêm mãnh liệt.

So với những người quanh năm đổ máu trên đao kiếm này, người của gia tộc Mitsui quả thực còn kém một chút.

“Tình huống không tốt lắm, cô ở lại trên xe, tôi đi xuống xem một chút.”

Mitsui Paint nắm thật chặt lấy Lâm Dật.

“Để tôi đi cùng anh, đúng là muốn anh giúp đỡ tôi, nhưng tôi không muốn lợi dụng anh, bởi vì anh là bạn của tôi. Tình huống bên ngoài quá nguy hiểm, tôi không hy vọng anh đi.”

Lâm Dật quay đầu, nhìn Mitsui Paint bằng vẻ chân thành tha thiết.

“Nếu như đã là bạn bè, vậy thì đừng nói mấy việc này, bên cô xảy ra vấn đề, tôi đương nhiên phải giúp đỡ rồi. Đây là quy tắc của người Hoa chúng tôi.”

Nói xong, Lâm Dật tiêu sái xuống xe, ngay cả chính bản thân anh cũng suýt nữa bị kỹ xảo diễn của mình làm cho cảm động.

Lão tử trời sinh chính là một diễn viên!

Lâm Dật bước xuống từ trên xe, điều chỉnh lại vẻ mặt, sau đó kéo một tấm vải xuống từ trên quần áo, che mặt mình lại, rồi đi về phía Eliza!

Mà lúc này, người của Mitsui đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, cộng với chiến trường lúc sau, Lâm Dật lập tức nhận định Eliza.

Kẻ địch của kẻ địch chính là bạn, tính toán nghiêm túc thì hai người hiện tại đang cùng cùng một bọn, bởi vì có cùng một mục đích đó là không thể để người của Mitsui đoạt đồ!

Mà Lâm Dật làm như vậy, chính là để thăm dò trình độ của Eliza, bởi vì không bao lâu sau, hai người sẽ đấu trực tiếp với nhau.

Lúc đầu khi nhìn thấy Lâm Dật, Eliza cũng không thèm coi ra gì, muốn xử lý anh để đối phó với những người khác.

Nhưng sau khi giao thủ mới phát hiện, trình độ của người này mạnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mình, thậm chí đã đến mức có thể uy hiếp đến mình!

Phanh phanh phanh!

Quyền cước của hai người đụng vào nhau, từng quyền đến dồn dập, đánh túi bụi.

“Không nghĩ tới trong gia tộc Mitsui vậy mà lại có cao thủ như vậy, nhưng rất không may là anh lại gặp tôi, tôi sẽ đưa anh đi gặp Thượng Đế!”

Eliza càng đánh càng hăng, Lâm Dật thậm chí đang hoài nghi, cô gái tây này hình như không phải là phụ nữ, lúc trước Jimmy cũng không có sức lực lớn như cô!

Khó trách có thể trở thành thành viên cốt lõi của công ty Hắc Kim, trình độ quả thực rất được!

Hô thông!

Bắt lấy sơ hở của Lâm Dật, Eliza đá vào lồng ngực của anh!

Thân thể Lâm Dật bay ra ngoài, mạnh mẽ đập vào trên xe Crown!

Nếu như là người bình thường gặp phải va chạm kịch liệt này, nhẹ nhất cũng là hộc máu.

Nhưng xương cốt của Lâm Dật đã được hệ thống cường hóa, loại mức độ va chạm này đối với anh mà nói, cũng không tính là gì!

“Ngọa tào, nhanh ngăn cô ta lại!”

Lâm Dật lớn tiếng hô hoán, người của Mitsui thấy tình huống bên này không ổn, lập tức tới trợ giúp.

Mà bên phía Eliza, cũng không có quan tâm đến Lâm Dật nữa.

Thế cuộc trước mắt đang nằm trong lòng bàn tay của mình, không ai có thể cướp khoáng thạch từ tay mình cả.

Giữa tình huống hỗn loạn, Lâm Dật móc điện thoại di động ra, quay người mò xuống sàn xe Crown, sau đó bỏ nó vào dưới khe hẹp, toàn bộ động tác không đến năm giây, không có bất kỳ người nào phát hiện ra hành động khác thường của Lâm Dật cả!

Hoàn thành nhiệm vụ, Lâm Dật cũng không ham chiến nữa, chạy về phía xe taxi!

Nhìn thấy Lâm Dật chạy trốn, Eliza cũng không đuổi.

Nhiệm vụ chủ yếu của cô là bảo vệ khoáng thạch, sau đó cầm nó đi giao dịch với Mitsui Yushi. Về phần những chuyện khác cô cũng không quan tâm lắm, chỉ cần khoáng thạch không có vấn đề là được rồi.

Nhìn Lâm Dật thất tha thất thểu về tới xe, vẻ mặt Mitsui Paint hiện lên sự bối rối.

“Anh thế nào rồi? Có bị thương nặng hay không?”

“Cô gái này quá lợi hại, thực sự đánh không lại, nếu như tiếp tục đánh nữa, đoán chừng sẽ bị cô ta giết chết, khụ khụ khục...”

Lâm Dật làm bộ ho khan vài tiếng, nhưng bởi vì vết thương không nặng, cho nên không có chút máu nào cả, ảnh hưởng tới hiệu quả diễn xuất.

“Không cần, chúng ta đi mau!”

Mitsui Paint là người biết quan sát cục diện, ở trong cuộc tranh đấu này, ngay cả Lâm Dật cũng không có tác dụng, như vậy mình ở lại đây cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào cả, cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết quả!

“Đi thôi, đánh không lại thì chạy, đây là quy tắc sống của tôi. Tôi còn có vợ con đang chờ tôi về, cũng không thể chết ở chỗ này được.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1222.

Chương 1223. Đội Nồi

“Ừm, chúng ta đi mau!”

Lâm Dật thở hổn hển, vẻ mặt bối rối, diễn xuất chi tiết đến từng li, không có một chút sơ hở.

Đến lúc này, Mitsui Paint cũng không xoắn xuýt nữa.

Cục diện đã mất khống chế, không thể ở lại nữa rồi.

Mà nếu Lâm Dật đã nói như vậy, Mitsui Paint cảm thấy vô cùng tin tưởng, cũng không hoài nghi bên trong có gì mờ ám.

Cho tới bây giờ anh ấy đều không phải là anh hùng, sẽ không xúc động, cũng sẽ không làm chuyện điên rồ.

Giang hồ hiểm ác, không được thì rút lui, đây mới là cách làm thông minh nhất.

“Đi nhanh đi! Anh không cần lo chuyện trước mắt đâu.”

“Tôi cũng muốn quản, thế nhưng cô gái kia quá trâu bò.”

Nói xong, Lâm Dật lên xe rời đi, dần dần cách xa trung tâm xung đột.

Mitsui Paint bất đắc dĩ dựa vào ghế, ngay cả Lâm Dật cũng không có cách bắt cô ta, vậy thì mấy người nhà Mitsui còn sót lại càng không có khả năng uy hiếp gì đến cô ta.

Kế hoạch đã thất bại, lần này, để Mitsui Yushi thành công rồi!

Muốn phá hỏng buổi giao dịch là chuyện vô cùng khó khăn.

Hơn một giờ sau, Lâm Dật lái xe về khu vực thành thị Tokyo, rồi đến khách sạn.

Nhưng chỉ để lấy xe, cũng không có ý định trở về.

Phía bên mình đã bại lộ, cũng không cần thiết phải che giấu nữa.

Cho nên có về khách sạn hay không đã không còn ý nghĩa.

Đoán chừng hiện tại Mitsui Yushi cũng đã biết chuyện này.

Mà trước đó trốn ở trong khách sạn, chính là để tránh theo dõi trong giai đoạn đầu mà thôi.

Nếu bị bọn họ phát hiện, người của công ty Hắc Kim chắc chắn sẽ có đề phòng, muốn phá hỏng lần giao dịch này là chuyện không thể nào.

“Được, tôi đã biết, cô phái người tới nhìn xem, có tin tức thì liên hệ với tôi.”

Trên đường đi, Mitsui Paint đều vẫn luôn nói chuyện với Higashino Yoshika, cố gắng nắm bắt tình huống hiện trường.

Chỉ tiếc là, Higashino Yoshika cũng không liên hệ được với người tại hiện trường.

Trong lòng của bọn họ đều hiểu, có thể là lành ít dữ nhiều.

“Cô cùng đừng uổng phí sức lực nữa.” Lâm Dật nói:

“Vẫn là nhanh phái người tới nhặt xác đi, lấy tính cách của đám người kia, không có khả năng sẽ lưu lại một người sống, đừng quá ngây thơ.”

“Tôi biết mà, đã không ôm hy vọng.”

Nói xong, Mitsui Paint nhìn Lâm Dật: “Lâm tiên sinh, cảm ơn anh vì chuyện hôm nay.”

“Không có việc gì, ai bảo việc này lại để tôi bắt gặp chứ, dù sao cũng là bạn bè, giúp đỡ cũng là chuyện nên làm.” Lâm Dật nói nghiêm túc.

“Anh có bị thương có nặng hay không, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút đi.”

“Không cần đi bệnh viện đâu, lấy thân thể này của tôi thì tạm thời còn chưa chết được.”

“Vậy tôi về nhà xử lý một chút chuyện trước, sau đó tôi lại gọi điện thoại cho anh.”

“Được.”

Nói xong, Mitsui Paint xuống xe, Lâm Dật lái xe rời đi.

Người mà Mitsui Yushi bố trí tại khách sạn lập tức phát hiện ra Mitsui Paint.

Bọn họ đều rất kinh ngạc, cô đi ra từ lúc nào vậy?

Nhưng hai người chỉ phát hiện ra Mitsui Paint, không nhìn thấy Lâm Dật.

Bởi vì anh ở trong xe taxi, hai tên phụ trách giám sát chỉ cho rằng Mitsui Paint bắt xe trở về, cũng không nghĩ tới, người lái xe là Lâm Dật.

Rời khỏi khách sạn, Lâm Dật liền thở phào một cái.

Chuyện ngày hôm nay được tính là muôn màu muôn vẻ, nhưng may ra còn có thu hoạch.

Khóa chặt vị trí của đám người Eliza, bây giờ thì Mitsui Paint đã không còn tác dụng với mình nữa.

Lâm Dật sờ túi, muốn cầm điện thoại nhìn thời gian một chút, phát hiện nó đã bị mình giấu ở trên xe Eliza, không có cách nào gọi điện thoại.

Cho nên cũng chỉ có thể thật xin lỗi Tần Hán.

Lâm Dật lái xe về khách sạn Oman, mà lúc này, trời vừa rạng sáng.

Lâm Dật thở phào một cái, cũng may lúc trước đã gọi cho Kỷ Khuynh Nhan rồi. Nếu không giờ này mà thấy mình còn không trở về, cô ấy có lẽ đã báo cảnh sát rồi.

Nhưng Lâm Dật cũng không đi tìm Kỷ Khuynh Nhan, mà lặng lẽ đi tìm Lương Kim Minh.

“Mẹ nó!”

Khi Lương Kim Minh mở mắt ra, phát hiện Lâm Dật đang nhìn mình, thiếu chút nữa bị dọa cho tiểu ra quần.

“Anh Lâm, anh làm tôi sợ muốn chết, sao lại giống như hồn ma vậy.”

“Anh cho rằng tôi muốn như vậy sao.” Lâm Dật nói:

“Anh gọi điện thoại cho lão Tần nói rằng tôi đã trở về, để anh ấy cũng trở về đi, sau đó ngụy trang một chút, nói chúng tôi vừa mới trở về.”

Lương Kim Minh mơ mơ màng màng đứng lên, mò điện thoại di động thì phát hiện đã hai giờ rồi.

“Đến lúc này rồi, tôi vô cùng tò mò, anh Tần tha hương tại nơi đất khách quê người, sẽ dùng phương thức gì để giết thời gian đây.”

"Gọi điện thoại hỏi một chút là biết."

Lương Kim Minh cầm điện thoại di động, bấm gọi cho Tần Hán.

"Anh Tần, anh đang ở đâu vậy."

"Đừng mẹ nó nói nữa, tôi đã ngồi tại quán net ba giờ rồi." Tần Hán mắng:

"Tên Lâm Dật này đáng đâm ngàn đao, cũng không biết lúc nào mới trở về, tôi mẹ nó cảm thấy tối nay hẳn là phải ở lại đây."

"Ngạch... anh Tần, nói cho anh một tin không hay là anh Lâm đã trở về, anh ấy bảo tôi gọi điện cho anh, kêu anh quay về."

"Mẹ nó, cậu ta mẹ nó trở về một mình sao?"

"Ngạch... Đúng thế."

"Tôi con mẹ nó muốn giết chết cậu ta."

Tần Hán mắng một câu, sau đó cúp điện thoại.

"Anh Lâm, anh Tần đã giúp anh từ lúc ba giờ chiều, cho đến bây giờ, đã khoảng 11 tiếng rồi."

Lương Kim Minh nhìn Lâm Dật, nói: "Tôi cảm thấy anh nên nghĩ biện pháp giải quyết việc này đi, nếu không anh Tần trở về sẽ chém chết anh."

"Ngạch... Tôi ra cửa chờ anh ấy, rồi nhận lỗi với Tần thiếu."

"Tôi không đi với anh đâu, chuẩn bị ngủ tiếp đây." Lương Kim Minh nói: " Nhưng mà anh Lâm, tôi có lời muốn nói với anh."

"Lời gì?"

“Thật ra quan hệ giữa hai chúng ta cũng bình thường, sau này nếu có việc thì anh tìm anh Tần và lão Cao đội nồi là được, tôi chỉ là anh em rỗng, không vác nổi a.”

“Sợ cái gì, chờ sau này cậu có vợ, anh sẽ cũng giúp cậu đội nồi.”

“Tôi cảm thấy, tôi hẳn là không cần dùng đến.”

“Tuổi trẻ! Ngây ngô!”

Lâm Dật nói: “Được rồi, cậu ngủ tiếp đi, tôi đi đợi Tần Hán.”

“Giúp tôi tắt đèn phía dưới luôn.”

“Được.”

Sau khi ra khỏi phòng Lương Kim Minh, Lâm Dật xuống tầng một.

Đợi khoảng hơn 20 phút thì thấy Tần Hán ngồi Taxi, xuất hiện ở cửa khách sạn.

“Tần thiếu, tới, tới, tới, tôi mở cửa cho anh.” Lâm Dật cười hì hì nói.

“Lâm Dật, tôi mẹ nó xin cậu hãy làm người đi, lần sau cậu đổi thành lão Cao hoặc là lão Lương đi, cũng không thể để một mình tôi đi bắt lông cừu được.”

“Kỹ thuật diễn của hai người bọn họ quá kém, chỉ có nhân vật cấp bậc Ảnh Đế như anh mới có thể đảm nhiệm việc như vậy.”

“Cho dù tôi là Ảnh Đế thì cậu cũng không thể mỗi ngày đều bắt tôi diễn được.” Tần Hán nói:

“Tự cậu sờ lấy lương tâm của mình xem, từ lúc hai chúng ta quen biết nhau đến nay, tôi đã đội cho cậu bao nhiêu cái nồi rồi.

Chỉ tính những cái tôi biết, cũng không dưới mười lần rồi, cộng với những cái tôi không biết nữa, tôi mẹ nó cảm thấy mình muốn giảm thọ rồi.”

“Bớt giận, bớt giận, thêm một chiếc Koenigsegg.”

Tần Hán trợn mắt nhìn Lâm Dật một chút, cũng không làm gì được anh.

“Đi thôi, lên phòng ngủ đi, ngày mai tôi tìm mấy cô gái, rồi sắp xếp suối nước nóng cho anh.”

“Thấy cậu thành tâm như thế, tôi cũng không so đo với cậu nữa.” Tần Hán nói:

“Tôi vẫn rất yên tâm về ánh mắt của cậu.”

“Yên tâm đi, nhất định sẽ khiến Tần thiếu hài lòng.”

“Được rồi, về đi ngủ đi, buồn ngủ chết tôi rồi.”

“Tần thiếu nói phải, Tần thiếu bình an.”

Hai người vào thang máy, đến 28 tầng, Lâm Dật đứng ở cửa phòng, dùng khẩu hình nói

“Tôi đi về trước.”

Tần Hán khoát khoát tay, ngáp một cái, đi về gian phòng của mình đi.

Nhưng vừa xoay người, liền nghe Lâm Dật nói:

“Thao, lần sau nếu lại có mấy chuyện như này, đừng mẹ nó tìm tôi nữa, lão tử còn phải bồi vợ ngủ nữa.”

Tần Hán:???

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1223.

Chương 1224. Vừa Bắt Đầu Nói

Lâm Dật căn bản không để ý tới Tần Hán mà mở cửa phòng ra.

Nhưng anh không đi thẳng vào, lại nhìn ra bên ngoài mắng:

"Anh nói nữa cũng vô nghĩa thôi, lần sau thích đi tìm ai thì cứ tìm, tôi không giúp anh đâu. Nếu không phải nhân phẩm của tôi tốt, người ta còn tưởng tôi ra ngoài lêu lổng đấy. Đúng là kết bạn không cẩn thận, danh tiếng cả đời của ông đây suýt nữa bị anh phá hỏng rồi."

Lâm Dật nói xong cũng không để ý nhiều, xông thẳng vào phòng.

Tần Hán: ???

Dao của tôi đâu!

Lâm Dật về phòng, phát hiện Kỷ Khuynh Nhan vẫn chưa ngủ, đang ngồi trên giường đọc sách.

Mái tóc dài để xõa tự nhiên bên vai, trên sống mũi cao xinh xắn gài cặp kính mắt không gọng lại đặc biệt dịu dàng thanh tú.

"Hả? Sao muộn thế này, em còn chưa ngủ vậy?" Lâm Dật hỏi.

"Chẳng phải anh nói phải tối nay sẽ về à? Em chỉ muốn chờ anh thêm một lát." Kỷ Khuynh Nhan giơ quyển sách trong tay lên: “Sách này rất thú vị đấy, em càng xem càng tỉnh táo."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan xuống giường: “Anh làm gì vậy? Sao giờ mới về, hơn nữa đã hơn hai giờ còn hô to gọi nhỏ làm gì, ảnh hưởng tới giấc ngủ của người khác."

"Em đừng nói nữa, buổi chiều anh ra ngoài, Tần Hán gặp phải bạn gái cũ, sau đó tức cảnh sinh tình cứ nhất quyết kéo anh đi uống rượu, còn uống đến bây giờ, anh cũng phiền muốn chết rồi."

"Không đến mức đó chứ? Chỉ gặp lại một bạn gái cũ, không ngờ anh ta lại đau lòng đến thế à?"

"Anh ta nói với anh, đó là tình yêu cả đời của anh ta, còn nói trước đây đòi chỉ cưới một mình anh ta, nhưng ai biết bạn gái cũ của anh ta tự nhiên kết hôn với người khác, hơn nữa còn cưới một người Nhật vừa lùn lại vừa tệ nên tâm trạng của anh ta thoáng cái đã suy sụp." Lâm Dật thở dài nói:

"Anh ta còn khóc nói với anh là trong chuyện cổ tích đều chỉ lừa người, sau này sẽ không yêu nữa."

"Sao Tần Hán thảm vậy, em nhớ lần trước anh ấy tìm anh uống rượu cũng vì chuyện bạn gái cũ." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Theo lẽ thường, cậu chủ con nhà giàu như anh ấy nhìn cũng không tệ, còn từng du học ở nước ngoài, bên cạnh cũng có không ít con gái, không thể như vậy được."

"Có thể tại IQ không đủ. Ôi, sao anh lại đáng thương như vậy, mỗi lần đều phải làm thùng rác cho anh ta trút bầu tâm sự."

"Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Làm anh em không phải là chỉ có phúc cùng hưởng, không thể cứ yêu cầu báo đáp, cũng phải bỏ ra."

"Đúng vậy, anh em giúp đỡ lẫn nhau, gánh tội cho nhau cũng không phải là chuyện gì lớn."

"Còn không phải sao?" Kỷ Khuynh Nhan ngáp một cái: “Em hơi buồn ngủ, anh mau đi rửa mặt đi, cũng hơn hai giờ rồi."

"Được rồi."

Kỷ Khuynh Nhan quay trở lại trong phòng, Lâm Dật đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Chờ tới lúc anh quay lại mới phát hiện ra Kỷ Khuynh Nhan đã ngủ rồi.

Lâm Dật không dám phát ra tiếng động lớn, dè dặt chui vào trong chăn.

Nhưng Lâm Dật không ngủ, hai mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Mười mấy phút sau, tiếng hít thở của Kỷ Khuynh Nhan trở nên đều đặn, đã ngủ sâu rồi. Nhưng Lâm Dật vẫn không động đậy, vẫn nằm cứng đờ như thi thể vậy.

Cho đến nửa giờ sau, bắp đùi của Kỷ Khuynh Nhan gác lên trên người, Lâm Dật mới xác định cô thật sự ngủ rồi.

Lâm Dật lặng lẽ đặt Kỷ Khuynh Nhan sang bên, sau đó dè dặt xuống giường, tìm điện thoại của cô ở chỗ tủ đầu giường.

Đây là một bước quan trọng nhất trong kế hoạch của Lâm Dật.

Anh giấu điện thoại di động của mình ở trên xe của Eliza.

Cho dù không thể dùng làm thiết bị theo dõi nhưng điện thoại có chức năng truy tìm định vị.

Sau khi điện thoại mất, có thể thông qua chức năng này để tìm lại điện thoại.

Mà Lâm Dật chính là lợi dụng chức năng này để xác định đám người Eliza!

Lâm Dật cầm điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan, bắt đầu tìm kiếm điện thoại di động của mình.

Cuối cùng hắn phát hiện vị trí của điện thoại ở nhà của một người tên là Honda Uto.

Lâm Dật tìm trên bản đồ, địa điểm định vị của điện thoại cách khách sạn Oman hơn 130 cây số.

Không có gì bất ngờ xảy ra, chắc hẳn đám người Eliza đang ở chỗ này.

"Lâm Dật."

Chợt có tiếng gọi khẽ vang lên làm Lâm Dật giật mình.

Anh bỗng nhiên quay đầu, phát hiện Kỷ Khuynh Nhan đã tỉnh rồi, đang nhìn chằm chằm vào mình.

"À... không phải em ngủ rồi à? Sao còn tỉnh vậy?"

"Em muốn biết hơn nửa đêm anh không ngủ, cầm điện thoại của em làm gì? Không phải là đang điều tra chứ?"

Kỷ Khuynh Nhan không hề tức giận, cho dù là điều tra cũng là biểu hiện để ý tới mình, đây là một chuyện rất khó có được giữa những người yêu nhau.

"Sao có thể thế được? Anh còn không tin con người em sao?"

Lâm Dật lúng túng cười.

"Vậy nửa đêm anh không ngủ, xem điện thoại di động của em làm gì? Chắc chắn là có việc." Kỷ Khuynh Nhan ngồi xếp bằng, một tay chống má, nhìn Lâm Dật.

"Có phát hiện tin tức nào đáng ngờ không?"

"Không phải anh đã nói sao? Anh không có ý điều tra em." Lâm

Dật nghiêm trang nói:

"Ban ngày khi anh ra ngoài với Tần Hán, anh làm mất điện thoại. Hơn nữa anh thấy lời em nói rất có lý, anh em là phải giúp đỡ lẫn nhau, cho nên anh tính lấy điện thoại di động của em muốn gọi điện thoại cho anh ta. Anh sợ anh ta nghĩ quẩn mà làm ra chuyện ngu ngốc."

"Vậy anh còn chờ gì chứ? Anh mau gọi điện thoại hỏi thăm đi."

"Được rồi." Lâm Dật đứng dậy nói:

"Bây giờ không còn sớm nữa, em ngủ trước đi, anh ra ngoài gọi điện thoại hỏi thăm an ủi anh ta."

"Anh còn ra ngoài gọi gì chứ? Anh cứ gọi luôn ở đây đi. Nếu anh không an ủi được lại tới em. Dù nói thế nào em cũng là phụ nữ, có thể có hiệu quả tốt hơn anh."

"À... Được rồi..."

Lâm Dật miễn cưỡng gọi tới điện thoại của Tần Hán.

"Anh nói gì? Anh không muốn sống à?!"

"Con mẹ nó, anh có bệnh có đúng không? Vì một người phụ nữ mà lại muốn phải tự sát à?"

"Tôi biết tâm trạng anh không tốt, cho dù tôi chưa từng từng trải chuyện như vậy nhưng tôi vẫn hiểu."

"Được rồi, được rồi, tôi uống rượu với anh, làm anh em có đời này có kiếp sau, tối nay tôi theo anh, không say không về!"

Tần Hán: ???

Con mẹ cậu, bà nội cậu chứ!

Lâm Dật cúp máy, nhìn về phía Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Thật không ngờ Tần Hán vẫn là một người si tình, xảy ra chút chuyện như vậy lại muốn tự sát. May là anh gọi điện thoại tới đúng lúc, ngăn anh ta lại, bằng không sẽ thật sự xảy ra chuyện mất."

"Vậy anh còn chờ gì nữa! Hai chúng ta mau qua xem thử!"

Kỷ Khuynh Nhan vô cùng lo lắng xuống giường, vớ tạm một cái áo khoác mặc lên trên người.

"Chuyện này tốt nhất nên khuyên anh ta, không thể vì chút chuyện nhỏ như vậy mà không suy nghĩ thông suốt, đang trong tuổi đẹp nhất và sản nghiệp nhà họ Tần còn chờ anh ta kế thừa đấy." Lâm Dật thở dài nói.

"Ôi..." Kỷ Khuynh Nhan lắc đầu,

"Trước đó em còn tưởng con cháu nhà giàu giống như Tần Hán chắc chắn đều là loại phong lưu đa tình, không ngờ anh ấy là người chung tình như vậy, thật sự rất hiếm có. Tại em hiểu nhầm anh ấy, anh mau qua xem anh ấy thế nào."

Thấy dáng vẻ Kỷ Khuynh Nhan nghiêm túc, Lâm Dật cố nhịn cười, oán thầm:

"Tần Hán là ai chứ? Còn không phải hoàn toàn tùy thuộc vào cái miệng của anh sao?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1224.

Chương 1225. Công Cụ Người Lại Login

"Đừng, em bình tĩnh lại đi." Lâm Dật bước tới khuyên:

"Em đừng qua, để anh đi là được rồi."

"Em chủ yếu là muốn giúp anh ấy, chúng ta cũng quen thân, xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu em vẫn ở trong phòng ngủ thì có vẻ quá lạnh lùng."

"Anh hiểu ý của em, nhưng em nghĩ xem, đây vốn không phải là chuyện gì vẻ vang, lại thêm Tần Hán coi trọng thể diện còn hơn mạng sống của mình. Nếu để cho người khác biết, anh ta chắc chắn sẽ chịu không nổi, cho nên vẫn để anh đi qua uống chút rượu với anh ta, say một trận sẽ không sao đâu."

"enenen..."

Kỷ Khuynh Nhan ngập ngừng mấy giây: “Anh nói cũng đúng, đàn ông đều sĩ diện, anh ấy chắc chắn cũng không muốn để cho người khác biết chuyện này, bằng không cũng không thể chỉ gọi một mình anh ra ngoài."

"Còn không phải sai, chính là vậy đấy."

"Vậy anh đi đi, phải cố gắng ở bên cạnh anh ấy."

Kỷ Khuynh Nhan cầm quần áo của Lâm Dật tới: “Anh mất điện thoại di động thì tạm thời cầm cái của em đi, tránh cho em không liên lạc được với anh."

"Được, anh sẽ qua đó luôn, em đi nghỉ sớm đi, không cần lo lắng đâu."

"Ừ."

Lâm Dật đã nhanh chóng mặc quần áo tử tế, sau khi lưu luyến chia tay với Kỷ Khuynh Nhan, lại lặng lẽ đi tới cửa phòng Tần Hán.

Khi định gõ cửa, Lâm Dật chợt rụt tay lại.

Anh có dự cảm, nếu bây giờ mình gõ cửa, Tần Hán chắc hẳn sẽ cầm dao chờ sẵn mình ở cửa.

Vì an toàn của mình, Lâm Dật xuống chỗ lễ tân dưới tầng yêu cầu một thẻ phòng vạn năng.

Người khác có lẽ không có tư cách này, nhưng quản lý khách sạn biết Lâm Dật là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, là khách hàng lớn của mình, vẫn phải cố gắng thỏa mãn yêu cầu của anh.

Cầm thẻ cửa vạn năng, Lâm Dật đến cửa phòng Tần Hán, sau đó nhẹ nhàng mở cửa.

Trong phòng yên tĩnh, tối tăm.

Lâm Dật rón rén đi tới trong phòng ngủ, phát hiện Tần Hán đã ngủ rồi, còn có tiếng ngáy giống như lợn bị chọc tiết vậy.

Lâm Dật nuốt nước miếng, cảm giác cách làm của mình vừa rồi, thật sự là sai hoàn toàn.

Sớm biết rằng công cụ người Tần Hán này còn hữu dụng,

Lúc trở về, không thể chặn kín đường.

Bây giờ xong rồi, báo ứng tới rồi.

"Cậu Tần?"

"Anh Tần?"

"Đại ca Tần?"

Lâm Dật khẽ gọi vài tiếng, phát hiện Tần Hán không có bất kỳ phản ứng nào, tiếng hít thở càng có nhịp điệu hơn.

"Mẹ nó, vừa rồi còn nói chuyện điện thoại, giờ lại ngủ nhanh như vậy sao?"

Thấy Tần Hán không có chút phản ứng nào, Lâm Dật quyết định dùng một cách ôn hòa khác để gọi anh ta rời khỏi giường.

Bịch!

Giơ chân đá anh ta.

"Con mẹ nó!"

Tần Hán lập tức tỉnh táo, từ dưới đất lồm cồm bò dậy. Khi anh ta còn chưa kịp hiểu có chuyện gì xảy ra, đã phát hiện Lâm Dật xuất hiện ở trước mặt mình.

"Mẹ kiếp, anh Tần, anh làm sao vậy? Có phải anh gặp ác mộng không? Anh đừng sợ, có người anh em tôi ở đây, chắc chắn sẽ bảo vệ anh."

Thấy Lâm Dật tự nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, Tần Hán sửng sốt mất một giây, sau đó mở miệng mắng:

"Mẹ nó, tôi phải giết chết cậu, cậu nói gì trong điện thoại gì vậy hả? Danh tiếng một đời của ông đây đều bị cậu phá hỏng rồi!"

"Đừng, đừng, đừng, anh Tần nói nhỏ thôi. Đàn em có một chuyện muốn nhờ, cầu xin anh hãy giúp anh em một tay."

"Tôi đã ở bên ngoài suốt một ngày, cậu còn muốn tôi làm gì nữa? Có để cho người ta ngủ không?"

"Bây giờ xảy ra chuyện khẩn cấp, tôi còn phải ra ngoài một chuyến, cho nên đành phải làm phiền anh."

"Rốt cuộc kiếp trước tôi gây ra tội lỗi gì mà kiếp này gặp phải cậu chứ? Trước sau cộng lại, tôi về còn chưa tới một giờ, cậu lại muốn tôi ra ngoài? Còn có lão Lương và lão Cao mà? Cậu không thể cứ nắm lấy tôi không bỏ chứ?"

"Hì, vừa rồi không đã nói sao, hai người bọn họ đều cố chấp, trừ anh ra không ai có thể đảm nhiệm được nhiệm vụ khó khăn này."

"Cút cút cút, tôi muốn đi ngủ."

"Ấy đừng, anh giúp anh em đi."

"Tôi cũng không phải không muốn giúp cậu, nhưng tôi cảm thấy vừa rồi cậu chắc chắn không nói tốt cho tôi ở trước mặt tổng giám đốc Kỷ, chuyện này không bàn nữa!"

"Anh xem thế này được không? Tôi bảo Lương Nhược Hư đưa cho nhà các anh mấy dự án, bảo đảm anh sẽ không bị thiệt."

"Mẹ nó!"

Tần Hán đứng lên mắng một câu: “Nếu tôi nhận thật, vậy còn là con người nữa sao? Đi thì đi, xem như tôi bị xui xẻo. Thảo nào ba tôi luôn nói cậu chẳng ra gì, ông ấy nói đúng rồi."

Tần Hán đứng dậy mặc quần áo, sau đó dùng vẻ mặt sống không còn gì lưu luyến đi theo Lâm Dật ra ngoài.

Lên chiếc xe đỗ ngoài cửa khách sạn, Lâm Dật thắt dây an toàn, sau đó tìm thấy nhà của Honda Uto trên bản đồ, nhanh chóng đạp ga lao tới đó.

Mười mấy phút sau, Lâm Dật dừng xe ở bên đường.

"Anh đưa quần áo của anh cho tôi mặc một lát."

"Quần áo của tôi? Cậu muốn làm gì?"

"Anh đừng hỏi nữa, chuyện quan trọng."

Thấy vẻ mặt Lâm Dật nghiêm túc, Tần Hán cũng không hỏi nữa, tiện tay cởi áo VANS tay lỡ của mình ra, trao đổi với Lâm Dật.

"Bây giờ được chưa?"

Lâm Dật không nói gì, nhìn quần của Tần Hán.

"Mẹ kiếp, cậu nhìn cái gì vậy." Tần Hán che đũng quần của mình nói.

"Đừng suy nghĩ xấu xa như vậy chứ? Ông đây cũng không thiếu phụ nữ." Lâm Dật nói: "Quần cũng phải thay, chỉ thay áo thì vô nghĩa."

"Mẹ nó, rốt cuộc cậu muốn làm gì hả?"

"Chuyện lớn, anh tạm thời đừng hỏi, mau cởi ra đi."

Lâm Dật không muốn lãng phí thời gian nữa, bắt đầu cởi quần của mình.

Cũng may dáng người bọn họ tương tự nhau, đổi cho nhau mặc cũng không có vấn đề gì lớn.

"Mẹ kiếp..."

Trong lúc hai người đang vội vàng thay quần áo, một người cảnh sát đi tuần tra ban đêm đi ngang qua.

Anh ta bất ngờ nhìn thấy hai người đàn ông cởi trần đang hấp ta hấp tấp cởi quần, lập tức quay đầu đi, thầm than thở một câu rồi rời đi.

"Người tuổi trẻ bây giờ..."

Trong xe, hai người đã thay quần áo xong, hoàn toàn không phát hiện ra người khác đã nhìn thấy cảnh tượng này.

"Tôi không thể không nói, ánh mắt của tổng giám đốc Kỷ còn rất tốt, bộ quần áo chọn cho cậu mặc trên thân tôi vẫn rất đẹp đấy."

"Chờ sau này về, tôi sẽ bảo cô ấy mua cho anh mấy cái, xem như bồi thường cho anh."

Lâm Dật cũng cảm giác mình nhổ lông dê có hơi ác, tính dùng cách này bù đắp cho anh ta.

"Chuyện này quyết định rồi đấy." Tần Hán nói:

"Tôi cũng đi với cậu, quần áo cũng đổi xong, sẽ không có chuyện gì đâu."

Lâm Dật gật đầu, sau đó đưa hai trăm nghìn đồng Yên qua.

"Câu đưa tiền cho tôi làm gì?"

"Bên cạnh là một cửa hàng internet, anh đi bao một phòng mà ngủ. Anh giữ số tiền này để mua hộp mì ăn liền và nước khoáng, số tiền còn lại chắc hẳn vẫn đủ mua bao thuốc lá. Làm anh em đủ ý tứ chứ?"

"Tôi không thể tìm một khách sạn ngủ sao? Hơn nửa đêm, mẹ nó ai còn thèm bao ngủ chứ?"

"Tầm thường!" Lâm Dật nói:

"Người sáng sớm tới khách sạn ngủ đều là người yếu, internet mới là nơi người mạnh tới, nơi đó mới thật sự là giang hồ."

"Mẹ nó!"

"Anh Tần là người tốt, cậu Tần cả đời bình an."

"Cút cút cút."

Tần Hán bị Lâm Dật vô tình thu xếp cho vào cửa hàng internet.

Anh ta cảm giác mình hình như là liên quân tám nước chuyển thế, đây là gây tội lỗi lớn tới mức nào, đời này mới có thể gặp được người trâu bò như Lâm Dật.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1225.

Chương 1226. Trực Tiếp Xử Thôi

Thu xếp mọi chuyện xong xuôi, Lâm Dật cũng không vội xuất phát, còn cần chuẩn bị một chút nữa.

Cho dù quần áo đổi rồi nhưng khi ra tay với Eliza vẫn lộ ra nửa bên mặt.

Nếu đi vào với tình trạng này, cô ta tất nhiên sẽ biết người ra tay là mình.

Chỉ cần cô ta lại liên hệ với Mitsui Yuzhi, sẽ có thể nhanh chóng liên tưởng đến mình, như vậy lại không an toàn.

Ở đây còn sầm uất hơn Trung Hải, hắn hoàn toàn không cần lo lắng không mua được đồ ở đây vào tầm sáng sớm.

Chỉ là khả năng lựa chọn sẽ ít hơn.

Lâm Dật lái xe đến một cửa hàng tạp hóa kinh doanh 24h, sau đó đến khu vực bán đồ chơi.

Ban đầu, Lâm Dật muốn mua một cái áo đen cùng mặt nạ hề, vừa quỷ dị lại vừa thần bí.

Nhưng cuối cùng anh lại mua mặt nạ Ultraman Tiga.

Cũng không phải Lâm Dật có hứng thú gì, chỉ là không có sự lựa chọn khác.

Bởi vì ngoài cái đó ra chỉ còn mặt nạ Sailor Moon.

Lâm Dật trả tiền rồi cầm mặt nạ lên xe.

Sau đó vẽ chút lên mặt mình, tự an ủi mình:

"Chỉ cần mình không xấu hổ, người khác sẽ phải lúng túng."

Sau khi làm xong mọi chuyện, Lâm Dật lái xe với tốc độ nhanh hơn về nhà của Honda Uto.

Trên đường đi, Lâm Dật gọi điện thoại cho Mitsui Paint.

"Xin chào, ai vậy?"

Bởi vì anh dùng điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan gọi tới, Mitsui Paint không biết người gọi điện thoại tới là ai.

"Là tôi, điện thoại của tôi hết pin nên dùng điện thoại của người khác gọi cho cô."

Nghe ra giọng nói của Lâm Dật, giọng điệu của Mitsui Paint rõ ràng thay đổi.

"À à, tôi hiểu rồi, nhưng đã muộn thế này, anh còn chưa ngủ sao?"

"Tôi ngủ không được, muốn hỏi cô về tình hình bên kia, chắc bọn họ đã bị tiêu diệt hoàn toàn chứ?"

"Tất cả bọn họ đều bị giết, thi thể bị ném tới trong rừng cây hai bên đường quốc lộ, trên người đều là những vết thương trí mạng, rất chuyên nghiệp."

"Đối phương có bị thiệt hại người nào không?"

"Cái này thì tôi không biết, khi người của chúng tôi chạy tới, người phía dưới đều đã chết, không có ai báo cáo tin tức liên quan, nhưng những điều này đều không quan trọng, chúng tôi đang nghĩ cách xử lý chuyện này."

"Vậy cô cứ làm việc đi, tôi cũng không có chuyện gì, chú ý an toàn đấy."

"Tôi biết rồi, cảm ơn ngài Lâm, chúc ngủ ngon."

Lâm Dật cúp máy, tiếp tục lặng lẽ lái xe. Nếu người phía dưới của Mitsui có thể chết một số người, đợi lát nữa hành động sẽ dễ dàng.

Một giờ sau, Lâm Dật lái xe đến nơi.

Anh phát hiện gần đó là một khu du lịch, xung quanh là từng hàng biệt thự, môi trường xung quanh vô cùng tốt, cách rất xa cũng có thể nghe thấy được mùi bùn đất thơm.

Nhưng ba mươi mấy biệt thự đều tắt đèn, chỉ có lác đác vài biệt thự còn để đèn.

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay. Mẹ nó, hơn ba giờ sáng còn chưa ngủ, lẽ nào có nhiều người đều đang vận động?

Bên ngoài khu biệt thự có hàng rào, Lâm Dật dừng xe ở một nơi tương đối kín đáo gần đó.

Cho dù người của Eliza đi qua, chỉ cần không cố ý tìm kiếm sẽ không phát hiện ra.

Như vậy sẽ không để lộ tin tức của mình.

Sau khi xuống xe, Lâm Dật tìm được một góc không người để leo tường chui vào.

Trong khu biệt thự yên tĩnh lạ thường, cho dù xung quanh chẳng có ai nhưng động tác của Lâm Dật vẫn vô cùng cẩn thận.

Lâm Dật cầm điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan, tiếp tục xác định vị trí điện thoại di động của mình.

Hai mươi mấy phút sau, Lâm Dật nhìn thấy chiếc xe của đám người Eliza.

Nhưng biển số xe đã bị tháo xuống, thao tác kỹ thuật này không khác gì tội phạm Hoa Hạ.

Lâm Dật dè dặt tới gần, mượn ánh trăng lạnh lẽo, ghé sát cửa sổ liếc nhìn, có thể ngửi thấy được mùi máu tươi thoang thoảng trong xe.

Lâm Dật mơ hồ suy đoán được, trong lúc giao đấu trước đó, bên phía Eliza chắc hẳn đã có tổn thất trong cuộc chiến đó.

Nhưng cụ thể tổn thất lớn tới mức nào thì không biết được.

Sau khi xác định vị trí cụ thể, Lâm Dật cũng không lấy lại điện thoại di động của mình.

Nói không chừng sau này còn phải theo dõi hành tung của những người này, để điện thoại ở trên xe vẫn có tác dụng.

Lâm Dật nhìn quanh, cảm giác đám người Eliza này thật sự bất cẩn.

Bọn họ lại to gan đỗ xe ở đây, đúng là tài cao mật lớn, không chú ý tới các chi tiết.

Chuyện như vậy phải học Faker và Uzi một chút.

Cái gì cũng không phải.

Cất điện thoại, Lâm Dật đi về phía biệt thự bên cạnh.

Xung quanh mấy biệt thự đều tắt đèn, hơn nữa bên ngoài không có để lại dấu vết nào.

Muốn từ những manh mối bên ngoài, đoán được đám người Eliza nấp ở nào, còn có phần không tưởng.

Lâm Dật lặng lẽ đi tới gần biệt thự gần mình nhất.

Xuyên qua cửa kính, hắn phát hiện bên trong sạch sẽ như mới, không giống như có người ở.

Loại bỏ một biệt thự, Lâm Dật lại đi về phía biệt thự khác.

Vào lúc kiểm tra tới biệt thự thứ tư, anh phát hiện đàn em của Eliza ở trong phòng khách!

Nhưng sau khi nhìn lướt qua, Lâm Dật lập tức thu hồi tầm mắt của mình, trốn ở dưới chân tường.

Bởi vì có một người da đen đang gác đêm, ba người còn lại đang nghỉ ngơi.

Nhưng hình ảnh bên trong có chút kỳ lạ, khiến cho Lâm Dật nghi ngờ.

Mặc dù là biệt thự gần khu du lịch nhưng trang bị rất tốt.

Ngoại trừ người gác đêm ra, hai người còn lại đều nằm quy củ trên ghế sa lon, một người trong đó còn quấn băng, chắc là bị thương trong lúc ra tay.

Nhưng một người còn lại bị ném bừa dưới đất với tư thế vặn vẹo kỳ quái, nhìn thế nào cũng không giống một người bình thường.

Lâm Dật mơ hồ suy đoán, người nằm trên mặt đất kia rất có thể đã chết, chỉ là một thi thể mà thôi.

Tổng cộng bốn tên thuộc hạ, một tên chết một kẻ bị thương, còn có hai người có sức chiến đấu.

Không có gì bất ngờ xảy ra, hắn có thể chiến đấu giải quyết được trong mười giây. Trình độ người nhà Mitsui vẫn tạm được, không tệ tới mức đó.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật ngẩng đầu nhìn lên.

Hắn đại khái đã biết được tình hình bên trong căn biệt thự.

Theo tình hình trước mắt có thể thấy ba tên thuộc hạ còn sống nghỉ ở tầng một, Eliza mang theo khoáng thạch ở tầng hai.

Sắp xếp như vậy hoàn toàn phù hợp với tính cách của những kẻ liếm máu trên lưỡi đao như bọn họ.

Nếu quả thật xảy ra bất trắc không thể chống lại, người phía dưới chính là bia đỡ đạn cho Eliza.

Cô ta có thể cầm khoáng thạch nhanh chóng rời đi, sẽ không gây ảnh hưởng thực chất nào tới lợi ích bên mình.

Thăm dò tình hình bên trong xong, Lâm Dật bắt đầu suy nghĩ cách đối phó.

Có thể nghĩ cách cho nổ xe của đám người Honda Uto, sau đó dụ người ở tầng một ra, mình nhân lúc rối loạn hành động đánh ngã cô ta, sau đó cướp khoáng thạch về, nguy cơ mạo hiểm cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Thứ hai, có thể ngụy trang thành người của Mitsui Yuzhi để giảm sự đề phòng của bọn họ, sau đó đột nhiên ra tay, vừa đánh cho bọn họ không kịp trở tay, vừa có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian và sức lực.

Nhưng vấn đề là mình và Mitsui Yuzhi không có bất kỳ liên hệ nào, muốn ngụy trang cũng rất khó khăn.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Dật cảm giác hai phương án cũng không tệ, lại cảm thấy đều có sai sót, nhất thời không biết nên làm sao cho phải.

"Mẹ nó!" Lâm Dật đứng dậy mắng một câu.

"Trực tiếp xử luôn mấy kẻ phiền phức này là được, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1226.

Chương 1227. Đau Lòng Phản Diện Một Giây

Lâm Dật hạ quyết tâm, đeo mặt nạ lên và ung dung đi tới cửa, sau đó giơ chân đá văng cánh cửa ra.

Tiếng động lớn làm kinh động người ngủ ở tầng một, cho dù là người nằm trên ghế salon nghỉ ngơi, cũng phải bật dậy trong giây lát!

Nhưng Lâm Dật cũng không cho bọn họ có bất cứ cơ hội nào, lấy ra dao phẫu thuật giắt ở lưng, ném về phía người đang từ trên ghế sô pha ngồi dậy!

Tất cả động tác không tới một giây, trong chớp mắt, dao phẫu thuật cắm thẳng vào giữa chân mày của gã da trắng kia, lập tức lấy mạng của gã!

Cho nên những người còn lại đều không kịp phản ứng!

Mà vào lúc này, Lâm Dật đã xông tới bên cạnh người gác đêm kia, cũng giơ một chân đá trúng người gã!

Vù một tiếng!

Người gác đêm bay ra ngoài, đụng phải trên tường, đụng nát chiếc ti vi phía sau!

Fuck you!

Người gác đêm che ngực nhưng nhanh chóng đứng dậy!

Nhưng Lâm Dật không cho gã bất kỳ cơ hội phản ứng nào, bóng dáng nhanh như chớp xông tới trước mặt gã, sau đó bóp cổ gã và lập tức vặn gãy!

Tám giây!

Hai tên đàn em của Eliza đều chết trong tay Lâm Dật

Lúc này người bị thương nằm trên ghế sa lon đang hoảng sợ nhìn Lâm Dật, chân của gã bị thương, tương đương với kẻ tàn phế ở trước mặt Lâm Dật, không có năng lực phản ứng gì!

Lâm Dật không nói gì, xoay người lao về phía người bị thương trên sô pha kia, cũng lập tức nắm cổ gã và vặn gãy!

Tất cả động tác lưu loát, trước sau còn chưa tới hai mươi giây.

Lâm Dật tặc lưỡi, cách giết người này thực sự có chút làm màu!

Tình hình khẩn cấp, Lâm Dật cũng không dám chậm trễ, nhặt con dao phẫu thuật lên, lao về phía tầng hai.

Nhưng hắn vừa nhặt con dao phẫu thuật lên, còn không kịp làm gì đã nhìn nhìn Eliza đi từ trên tầng xuống.

"Sao anh tìm được tới đây?”

Eliza khẽ hỏi.

"Tôi muốn lấy khoáng thạch." Lâm Dật hạ thấp giọng nói.

"Nó ở trên tay của tôi, nhưng tôi không thể đưa cho anh được."

Lâm Dật không nói nhiều, ra tay luôn!

Một nắm đấm lao thẳng đến mặt Eliza!

Trong nháy mắt, Eliza phát hiện rr điểm không thích hợp!

Trình độ của người đàn ông trước mắt này hẳn phải cao hơn mình tưởng!

Nếu gia tộc Mitsui có cao thủ như vậy, vì sao lúc đầu không phái ra?

Chẳng lẽ là do Mitsui Yuzhi phái tới?

Gã muốn đen ăn đen?

Hai vấn đề này lập tức hiện ra trong đầu Eliza, ngay sau đó nắm đấm của Lâm Dật đã tới sát trước mắt, làm cô ta không có thời gian suy nghĩ thêm.

Ầm ầm ầm!

Nắm đấm của hai người tiếp xúc với nhau, chỉ nửa phút, hai người giao đấu hơn mười chiêu.

Từng phát đấm vào thịt, không ai nương tay!

Lâm Dật thầm kinh ngạc, sao người đàn bà này thô như thế?

Chịu đòn giỏi như thế?

Không biết là nước Thái tới chứ?

Mà Eliza càng kinh ngạc hơn.

Trình độ của Lâm Dật làm cô hoàn toàn bất ngờ.

Thực lực mạnh như vậy, rốt cuộc ở đâu tới?

Lại hơn một phút trôi qua, hai người vẫn đánh chưa phân thắng bại.

Nhưng hơi thở của Eliza đã hỗn loạn.

Nắm đấm đánh vào trên người hắn lại giống như đánh vào trên tấm sắt, đau gần chết!

Lúc này có thể nói là Lâm Dật đã phát ra toàn bộ sức lực, không hề giữ lại!

Một đấm dồn hết sức đấm hình như kèm theo tiếng xé gió công kích rời đi!

Eliza nghiêng đầu sang một bên tránh được đòn tấn công của Lâm Dật, tiếp theo là một cú đá sắc bén!

Lâm Dật không tránh, giơ tay trái của mình lên, cứng rắn chống lại đòn tấn công của Eliza!

Cùng lúc đó, tay phải của Lâm Dật cũng biến thành Ưng Trảo, giữ chặt cổ tay của Eliza, kéo cô ta đến trước mặt của mình!

Trong giây lát, cơ thể Eliza mất thăng bằng, loạng choạng, bị Lâm Dật nắm lấy sơ hở!

Lâm Dật cầm lấy tóc cô ta và đập mạnh về phía bàn thủy tinh bên cạnh!

Rầm!

Rầm!

Bàn trà vỡ ra theo tiếng va đập, Eliza lại phát huy ra bản năng da dày thịt béo của mình.

Đầu có thể bị đập tới chảy máu nhưng mặt vẫn không sao!

Lâm Dật còn muốn ra tay tiếp nhưng Eliza lại nhanh hơn một bước, lăn qua một bên, tránh thoát đòn tấn công tiếp theo của hắn!

Nhưng lần này, Eliza không ra tay nữa mà chạy về phía cửa!

Thấy Eliza khiếp sợ, Lâm Dật cũng không đánh kẻ chạy đi.

Mục đích chủ yếu để hắn tới đây không phải là đối phó Eliza mà còn là lấy được khoáng thạch!

Eliza đi rồi, Lâm Dật lập tức lao lên trên tầng!

Tầng hai có bốn phòng, phòng trong cùng à mở cửa.

Lâm Dật không do dự vọt vào, phát hiện ở vị trí đầu giường có đặt một két an toàn cỡ nhỏ.

"Mẹ nó!"

Lâm Dật mắng một câu: “Làm sao mở được thứ này ra?"

Căn cứ vào IQ của đám người Eliza, Lâm Dật nhận định có 70% khả năng khoáng thạch đang ở bên trong.

Nhưng vấn đề là trong giờ phút quan trọng này, anh không thể mạo hiểm.

Nếu mình cầm két sắt đi, sau đó phát hiện đồ bên trong không phải là khoáng thạch, vậy thì lại hay rồi.

Mình vẫn phải nghĩ cách mở nó ra mới được.

Lâm Dật nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện mọi thứ vẫn bình thường, nên quyết định thử một lần trước.

Lâm Dật cầm két sắt xách trên tay, phát hiện cũng không nặng lắm.

Điều này cũng phần nào đó phản ánh một vấn đề, két sắt này cũng không chắc chắn như mình tưởng!

Anh khẽ sờ ra sau lưng, móc một con dao bậc thầy phòng ngự khác ra, chuẩn bị thử một lần!

Nhưng khi Lâm Dật muốn đâm xuống để thử hiệu quả thế nào, chợt phát hiện có điểm không đúng lắm.

Anh cầm lấy két sắt và lật ngược nó lên.

Đáy két sắt hiện lên màu đen, thoạt nhìn cũng không có gì khác thường.

Nhưng Lâm Dật vẫn phát hiện ra manh mối, cảm giác có chút không bình thường, sau đó anh dùng tay gõ nhẹ, phát hiện âm thanh dễ vỡ.

Lâm Dật lại gõ xung quanh vách két sắt, phát hiện âm thanh nặng nề.

m thanh không giống nhau?

Đáy hòm làm bằng gỗ sơn?

Fuck!

Lâm Dật cảm thấy cả người không ổn?

Mẹ nó, đây là két an toàn mua trên Shopee à?

Lâm Dật không hề nghĩ ngợi, đấm mạnh xuống!

Rắc!

Giống như hắn suy đoán, ván gỗ ở đáy két sắt phát ra tiếng động và vỡ ra!

Thật sự là bằng gỗ!

Lâm Dật dở khóc dở cười, đau lòng cho nhân vật phản diện một giây.

Những thương gia không có lương tâm, mặc dù là đáy két sắt cũng không thể dùng ván gỗ để lừa gạt như vậy chứ?

Anh gập vỡ đáy két sắt bằng gỗ, thấy bên trong là một chiếc hộp màu đen.

Lâm Dật lấy hộp đen, mở ra xem, bên trong có hòn đá lớn bằng nắm tay!

Cả hòn đá hiện lên màu lam nhạt, dưới ánh trăng lạnh lẽo, lập lòe ánh sáng rực rỡ kỳ lạ.

Cho dù hắn chưa từng nhìn thấy vật thật, nhưng đã xem qua ảnh quặng Bath ở lữ đoàn Trung Vệ, cảm giác không sai được.

Hơn nữa đại khái là thứ cướp đi từ tổ một.

Nhưng vì lý do an toàn, Lâm Dật tiến tới ngửi, mức độ hít thở thông suốt có phần thay đổi, đây là do mức độ oxi khác nhau dẫn tới.

Khẳng định nó là quặng Bath không thể nghi ngờ!

Lâm Dật cầm hộp đen, nhảy từ cửa sổ tầng hai xuống, giấu mình trong bóng đêm, lẻn về trên xe của mình.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1227.

Chương 1228. Giết Chết Tôi, Khoáng Thạch Chính Là Của Anh

Phù…

Trở lại trên xe, Lâm Dật tháo mặt nạ xuống, nặng nề thở hắt ra.

Anh khẽ sờ hộp đen trong tay. Đến lúc này, nhiệm vụ tới Nhật lần này coi như đã hoàn thành.

Hành động lần này cũng xem như hoàn hảo, hẳn không bị người khác phát hiện.

Cho dù có cameras quay được mình, cũng không cần sợ.

Trang phục mặc trên người là của Tần Hán, có liên quan gì tới Lâm Dật tôi chứ?

Lâm Dật nghĩ đến đây, tâm tình rất tốt.

Quay về đi ngủ thôi!

Trên đường lái xe quay về, Lâm Dật gọi điện thoại cho Lưu Hồng.

Nhưng điện thoại mới đổ được mấy tiếng chuông đã kết nối.

"Ai vậy?"

"Anh đoán đi?"

"Lâm Dật à?"

"Thông minh!"

"Thằng nhóc cậu thay số điện thoại di động bao giờ vậy? Là số phụ để liên hệ với cô gái khác à?"

Lâm Dật: ???

Ngay cả nghiệp vụ này cũng biết, vừa nhìn đã biết là gã đàn ông cặn bã.

"Tôi làm mất điện thoại di động, đây là điện thoại của vợ tôi, tôi lấy dùng tạm thôi." Lâm Dật nói:

"Cả anh nữa, hơn nửa đêm không ngủ, không phải vừa ngâm chân ở trung tâm xông hơi chứ?"

"Cậu đừng nói đùa nữa, cuối mùa giải sẽ tăng điểm chứ?"

"Anh còn thích cái này à?" Lâm Dật ngoài ý muốn nói.

Một người trông rất quy củ, không ngờ cũng là một thanh niên nghiện mạng internet.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận, điều này hình như cũng là hợp tình hợp lý.

Anh ta đã hơn bốn mươi tuổi, vợ chồng sớm trở thành anh em.

Không chơi game, lẽ nào chơi bà xã à?

"Tổ An đã tám năm, xem như là nhóm sớm nhất."

"Ba mẹ vẫn khỏe mạnh chứ?"

"Lăn con bê." Lưu Hồng mắng một câu: “Cậu hơn nửa đêm không ngủ, gọi điện thoại cho tôi làm gì, cậu cũng lên điểm à?"

"Tôi đang ở Nhật, tổ một bị công ty Hắc Kim cướp đi khoáng thạch, bảo tôi cầm về, anh mau phái người qua, mang thứ này đi."

"Hả?"

Lời Lâm Dật nói làm Lưu Hồng hét lên một tiếng, suýt nữa rơi cằm xuống đất.

"Cậu nói gì? Cậu cướp khoáng thạch về rồi à?"

"Ừ, bây giờ không phải lúc nói tỉ mỉ, anh mau phái người qua mang thứ này đi, càng nhanh càng tốt, đừng làm chậm trễ thời gian của tôi.”

Sở dĩ Lâm Dật sốt ruột như vậy là sợ gặp phải người áo đen xuất quỷ nhập thần kia.

Cho nên vẫn phải mau chóng đưa thứ này đi, chỉ cần đưa về đến lữ đoàn Trung Vệ, chuyện này tuyệt đối không thể sai sót được nữa.

Nếu bây giờ bắt đầu hành động, ngồi máy bay qua thì khoảng gần ba giờ sau, là có thể chạy tới sân bay Đông Kinh, sau đó nhiệm vụ này xem như đã hoàn thành.

"Nhiệm vụ đã xong, cậu về không được sao? Còn hành hạ chúng tôi qua một chuyến làm gì?"

Lưu Hồng rất tin tưởng vào bản lĩnh của Lâm Dật, một là hắn có thực lực bản lĩnh cao, hai là lắm ý xấu, có đôi khi thậm chí có thể không chiến mà đánh bại người khác.

Lưu Hồng cho rằng với năng lực chiến đấu của Lâm Dật đủ để sánh ngang với cả tổ một.

Cho nên để hắn tự mình mang về cũng vô cùng an toàn, bên mình không cần thiết phải chịu giành vò nữa.

"Tôi đến đây không phải chỉ làm nhiệm vụ mà là qua nghỉ phép với vợ tôi, thuận tiện làm nhiệm vụ."

"Thằng nhóc cậu có thể phân biệt rõ điều nào quan trọng hơn không? Nghỉ phép với vợ có thể quan trọng bằng chấp hành nhiệm vụ sao? Với tài sản của cậu, du lịch có gì hấp dẫn chứ?"

"Xin lỗi, so với nhiệm vụ, tôi vẫn cảm thấy bà xã quan trọng hơn."

"Thằng nhóc cậu đúng là không có chút cảm giác sứ mạng gì cả. Ở trong mắt tôi, không có chuyện gì quan trọng bằng nhiệm vụ, kể cả vợ tôi cũng vậy."

"Anh không thể nói vậy được, vợ tôi còn trẻ, mới hơn hai mươi tuổi, trông rất xinh đẹp."

"Cậu bớt đắc ý đi, bà xã của tôi lại từng nhận giáo dục ở viện 985, thật sự chẳng có mấy ai có thể so sánh được với cô ấy đâu."

"Vợ của anh giỏi thế."

Lưu Hồng tặc lưỡi, oán thầm một câu: “Sao mình nghe lời này cứ là lạ thế nào ấy nhỉ?"

"Anh mau chóng qua đây, đừng dây dưa nữa, cố tranh thủ thời gian qua, thứ này để ở chỗ tôi không an toàn đâu."

"Được rồi, tôi sẽ bố trí người qua ngay bây giờ. Chúng ta phải luôn giữ liên lạc."

"Nhớ phái nhiều người qua..."

Lâm Dật còn chưa nói dứt lời lại thoáng dừng lại.

Bởi vì anh nhìn qua gương chiếu hậu, thấy một chiếc xe đang bám theo phía sau, chỉ cách mình hơn mười mét!

Trong lòng Lâm Dật dâng lên dự cảm xấu, ngay cả nhịp tim đập cũng tự nhiên tăng nhanh.

Bây giờ là tảng sáng, trên con đường cao tốc không có một chiếc xe nào.

Chiếc xe phía sau này trước sau vẫn duy trì cùng tốc độ chạy với mình, chuyện này quá kỳ lạ, cũng quá mức khác thường.

Nghĩ đến đây, dự cảm không tốt càng thêm mãnh liệt, làm Lâm Dật cũng căng thẳng hơn.

"Thằng nhóc, sao cậu không nói gì, còn cần tôi làm gì nữa không?" Lưu Hồng hỏi trong điện thoại.

"Tạm thời không có, anh nhanh chóng phái người qua là được." Lâm Dật khẽ nói, vẻ mặt hoàn toàn ngược lại với vừa rồi.

"Được, chúng ta phải luôn giữ liên lạc đấy!"

Lâm Dật không trả lời, trực tiếp cúp máy.

Hắn liếc nhìn qua gương chiếu hậu, phong tỏa chiếc xe phía sau kia, đó là một chiếc xe Civic Type-R, cùng loại với xe của Lý Sở Hàm.

Mà tính năng cr chiếc xe kia hoàn toàn giết chết chiếc xe mình đang lái trong nháy mắt.

Nếu gã muốn vượt qua chỉ là chuyện vài phút, không đến mức duy trì cùng tốc độ chạy với mình lâu như vậy.

Không có gì bất ngờ xảy ra, chắc là gã không sai được!

Lúc này, tình cảnh của Lâm Dật đang chiếm chủ động.

Bình xăng đủ để hắn chạy đến trong thành phố.

Dựa theo tốc độ chạy bây giờ, khi chạy đến thành phố thì trời đã sáng.

Lấy mức độ sầm uất của Đông Kinh, chờ đến lúc đó, người đi làm và các hoạt động khác đã bắt đầu, chỉ cần đi tới chỗ đông người, gã sẽ không thể làm gì được mình nữa.

Mặc dù quá trình sẽ rất nguy hiểm nhưng sẽ không xuất hiện bất trắc quá lớn.

Nhưng Lâm Dật không lựa chọn cách thức ổn thỏa nhất này mà đạp phanh sau đó tăng tốc, quay 180 độ ngay tại chỗ, đón đầu chiếc xe Civic Type-R kia!

Biến cố xuất hiện đột ngột làm chiếc xe phía sau cũng có vẻ bối rối, vội vàng đạp phanh lại!

m thanh chói tai lại giống như mài một thanh dao thép ma sát ngay bên màng tai, bánh xe cũng bắt đầu bốc khói, cuối cùng dừng lại cách phía ts Lâm Dật năm sáu mét!

Hai người lái xe đối diện nhau, Lâm Dật nhếch mép cười, quả nhiên là người áo đen kia.

Lâm Dật tháo dây an toàn, cầm hộp đen xuống xe.

Cùng lúc đó, người áo đen đeo mặt nạ cũng xuống xe.

Vẫn là chiếc mặt nạ đó, luôn lộ ra vẻ kỳ lạ.

Trên con đường cao tốc yên tĩnh, gió lạnh thổi qua hai người.

Bọn họ nhìn nhau, bầu không khí yên tĩnh lại áp lực.

Còn kèm theo sự thù địch và sát khí mãnh liệt.

Khí thế của Lâm Dật mạnh mẽ nhưng người áo đen lại giống như tảng đá ngầm trong biển rộng, đứng sừng sững ở đó.

"Tôi biết anh tới vì thứ này, tôi cũng đoán được anh có thể sẽ xuất hiện vào giây phút nào đó. Cho nên, tôi chờ mong giờ phút này đã rất lâu rồi."

Lâm Dật vỗ nhẹ vào hộp đen, cũng bỏ nó lên nắp động cơ chiếc xe ô tô.

"Chúng ta đã giao đấu hai lần, nhưng đều để cho anh chạy thoát được. Hôm nay chỉ cần anh giết chết tôi, đồ trong hộp là của anh. Về phần anh có thể lấy được hay không, lại phải xem bản lĩnh của anh."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1228.

Chương 1229. Diện Mạo Thật Của Người Áo Đen

Người áo đen vẫn trước sau như một, không nói một lời.

Nhưng anh ta lại dùng động tác của mình để biểu đạt ý nghĩ của mình.

Anh ta lui về sau một bước, kéo dài khoảng cách, dường như đang chờ Lâm Dật động thủ!

Mà Lâm Dật cũng giống như thế, đây đã là lần thứ ba mà hai người giao thủ.

Thân hình người áo đen bỗng nhiên chuyển động, thân ảnh chợt lóe, chân phải đột nhiên đạp xuống đất, đạp mạnh một cái, thân thể bộc phát ra khí kình to lớn, nắm đấm phải bay thẳng vào mặt Lâm Dật!

Tuy chiêu thức này rất bình thường, nhưng động tác lại cực nhanh, dó đó lực lượng ẩn chứa trong đó cũng tăng thêm không biết bao nhiêu lần!

Lâm Dật không dám khinh thường, thân thể nhẹ nhàng ngửa ra sau một chút, tay trái đánh trúng khớp khuỷu tay của người áo đen, khiến cho một quyền này bị chếch đi một cách vi diệu.

Nhưng chính là chút điểm nhìn như không đáng chú ý như vậy đã thay đổi quỹ đạo ban đầu của công kích của người áo đen, khiến nó lướt qua bên tai Lâm Dật.

Một kích không thành, nhưng đối với người áo đen mà nói thì cũng không phải là không có thu hoạch!

Đã thành công đến gần Lâm Dật!

Năng lực phản ứng của người áo đen đã đạt đến đỉnh cấp, đầu gối mạnh mẽ nâng lên, động tác không văn vẻ, nhưng thắng ở sự nhanh chuẩn và hung ác.

Lâm Dật bị kinh hãi, cả người chảy mồ hôi lạnh, tay trái đồng thời lùi về, cánh tay phải hạ xuống, cứ thế mà chặn lại một cú lên gối mãnh liệt này!

Ầm!

Một tiếng vang trầm!

Chiêu thức của người áo đen quá cương mãnh, khiến cho cánh tay Lâm Dật run lên!

Nhưng cho dù là như vậy, cũng không hoàn toàn đỡ được!

Uy lực còn lại của cú lên gối lan đến bụng Lâm Dật!

Thấy tình huống không ổn, Lâm Dật nhíu mày, tay trái ẩn dưới, tụ lực chế người!

Mà một chiêu này, dường như đã sử dụng tất cả khí lực, quả thực đã đẩy được cú lên gối mạnh mẽ này trở về, khiến cho người áo đen phải lùi mấy bước!

Cho dù thời gian giao thủ rất ngắn, thậm chí mới chỉ mười giây.

Nhưng trong quá trình cọ xát ra lửa này, bất kỳ một sai lầm nhỏ nào đều sẽ dẫn đến việc Lâm Dật thất bại!

Sau khi kéo dài khoảng cách, người áo đen lập tức lại lao đến!

Hông hơi xoay sang phải, hơi nhấc khuỷu tay trái lên, một cú đấm móc trái hình vòng cung phóng tới Lâm Dật!

Hai lần giao thủ trước đó, hai người đều đến điểm liền dừng, cũng không đến mức phân rõ sống chết.

Nhưng lần này, dường như đều lấy ra hết sự ngoan độc bên trong mình.

Lâm Dật lúc này mới phát hiện, thực lực và kinh nghiệm chiến đấu của người áo đen cao hơn rất nhiều so với tưởng tượng của mình.

Đó chỉ là một chiêu thức rất bình thường, nhưng trước lúc ra chiêu, thân thể người áo đen lại xoay với biên độ lớn, lấy lòng bàn chân trái làm trụ, gót chân xoáy ra ngoài, khiến cho một quyền này giống như là quất roi vậy.

Cánh tay trái của Lâm Dật chùng xuống, tránh thoát công kích của người áo đen!

Sau đó thân thể đột nhiên nghiêng về phía trước mà không hề báo trước, dùng vai cánh tay đụng vào, phản lại quyền này của người áo đen!

Lâm Dật cũng không nghỉ ngơi, xuất quyền nhanh như chớp, đánh như mưa rơi về phía lồng ngực của người áo đen!

Người áo đen lui về phòng thủ, mệt mỏi phòng thủ, không có động tác phòng bị nào!

Mà Lâm Dật cũng bắt được cơ hội ở thời điểm này, một chân đá vào trên bụng của anh ta!

Oanh!

Thân thể người áo đen bay ngược ra ngoài, thân thể giống như đạn pháo nện vào trên Type-R, khiến cho cả thân xe đều rung động theo.

Lâm Dật thở hổn hển, giống như mãnh hổ xuống núi.

Từ khi vừa mới bắt đầu, trong bụng của anh luôn nghẹn một hơi!

Từ đầu đến giờ, chưa từng buông lỏng một chút nào!

Sự ngoan độc bên trong giống như là dung nham mạnh mẽ phun trào, như gió lớn sóng thần, có thể cắn nuốt vạn vật!

Từ sau khi nắm giữ phương thức cận chiến phát lực đan điền, Lâm Dật đã gặp không ít đối thủ muôn hình muôn vẻ.

Nhưng không có người nào khiến anh phải để ở trong lòng!

Duy chỉ có người áo đen này, mới xứng làm đối thủ thực sự của anh!

Đây mới thực sự là người có thể lên đài.

Người áo đen ngọ ngoạy vài cái, bước xuống từ trên xe rồi lập tức đứng vững.

Đây cũng là nơi mà Lâm Dật luôn cảm thấy người này rất quỷ dị.

Tấm mặt nạ kia che hết tất cả biểu cảm của anh ta, hoàn toàn không có cách nào thấy rõ tâm trạng của anh ta lúc này, thậm chí là không phân rõ được trạng thái.

Điều này cũng khiến cho Lâm Dật cảm thấy không nắm chắc.

Bởi vì người áo đen cũng không ngoan độc, rất khó để phân biệt rằng anh ta còn có hành động gì nữa không.

Nhưng lúc này, Lâm Dật chợt phát hiện, trên tay của mình, lại có vết máu đỏ thẫm!

Trong khoảnh khắc, Lâm Dật khẽ giật mình!

Tuy rằng anh đánh rất hung ác, nhưng căn bản sẽ không tạo thành thương tổn bên ngoài nào cả!

Nói cách khác, trên người anh ta vốn đã có vết thương, hơn nữa còn không nhẹ!

Trong quá trình đánh nhau với mình thì vết thương nứt ra, máu tươi nhiễm lên người mình.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn người áo đen đang đứng ở trước mặt một chút, sự thật đúng như mình nghĩ.

Trên quần áo của anh ta quả thực xuất hiện một mảng lớn màu đậm.

Đó là dấu vết bị máu tươi thẩm thấu, ban đầu lúc túc trực luân phiên anh đã thường xuyên nhìn thấy tình huống như vậy.

“A...”

Lâm Dật cười, có chút bất đắc dĩ.

“Vốn cho rằng hôm nay, có thể cùng anh đánh một trận thống khoái, nhưng mà anh đang bị thương, tiếp tục đánh nữa cũng không có ý nghĩa gì cả.”

Người áo đen đứng tại chỗ không nói gì, dừng vài giây đồng hồ, Lâm Dật tiếp tục nói:

“Hôm nay chỉ tới đây thôi, anh bị thương, không thể nào là đối thủ của tôi.”

Lâm Dật nhe răng nhếch miệng, cho dù thân thể đã được cường hóa qua, nhưng cũng đau ghê gớm.

“Thật ra tôi vẫn luôn rất tò mò, anh lớn lên trông như thế nào, có thân phận gì, nếu như lại tiếp tục đánh thì nguyện vọng này của tôi có lẽ đã có thể thực hiện được rồi.”

“Tôi mặc dù không phải là chính nhân quân tử, nhưng cũng không muốn làm một kẻ tiểu nhân, hôm nay tới đây thôi.”

“Tôi tin là sau này chúng ta sẽ còn gặp mặt, nhớ dưỡng thương cho tốt. Đến lúc đó, chúng ta sẽ đánh một trận ra trò, chờ lúc tôi thắng chính là lúc anh phải bỏ mặt nạ xuống.”

Nói xong, Lâm Dật cầm lấy rương rồi quay về trong xe, sau đó quay đầu xe rời đi.

Tảng sáng tinh mơ, mặt trời dần ló dạng ở phía đông.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên mặt nạ quỷ dị của người áo đen.

Giờ phút này, tấm mặt nạ chú hề kia dường như cũng không còn quỷ dị nữa.

Nụ cười dường như cũng mang theo độ ấm.

Mà người áo đen vẫn đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn Lâm Dật rời đi, không có bất kỳ hành động nào khác.

Cho đến khi bóng xe biến mất tại điểm cuối chân trời.

Người áo đen quay người đi về xe của mình, dừng xe bên cạnh làn đường khẩn cấp, chậm rãi tháo mặt nạ của mình xuống.

Điều khiến cho người ta bất ngờ chính là, phía dưới mặt nạ lại là một gương mặt thanh tú, làn da trắng nõn, ôn nhuận như ngọc, nhưng bởi vì bị thương cho nên không có chút màu máu nào.

Gương mặt kia, không giống với gò má góc cạnh rõ ràng như Lâm Dật, mà vô cùng nhu hòa, mang theo một chút vẻ đẹp lạnh lùng và âm nhu.

Đẹp đến mức phụ nữ đều cảm thấy ghen ghét.

Người áo đen mặt không thay đổi kéo quần áo của mình ra, trên người có hơn mười vết sẹo lít nha lít nhít.

Nếu như gương mặt kia là vẻ đẹp thịnh thế đến từ thiên đường, vậy thì thân thể lại như tới từ địa ngục.

Lúc này, trên người anh được quấn từng vòng từng vòng băng gạc, nhưng đều đã bị máu tươi nhiễm đỏ.

Người áo đen lấy ra một cây kéo, cắt bỏ băng gạc nhuốm máu, toàn bộ quá trình, vẻ mặt đều không có chút thay đổi nào.

Sau khi cắt bỏ từng tầng băng gạc, lộ ra cơ bụng rắn chắc.

Nhưng phần phong cảnh này cũng không đẹp, bởi vì từ ngực đến bụng dưới của anh ta có một vết sẹo dài.

Chiều dài ước chừng hơn 20 cm!

Đã nứt ra!

Da thịt đã lộ ra bên ngoài, máu thịt đỏ thẫm, nhìn vô cùng ghê người!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1229.

Chương 1230. Kim Chủ Baba

Bên cạnh ghế tài xế của Type-R, có một hộp thuốc màu trắng.

Người áo đen mở nó ra, giống như vết thương trên người không ảnh hưởng chút nào đối với anh ta, một chút biểu cảm cũng không có.

Trong hòm thuốc, có mấy cái bình, bên trong chứa bột phấn không biết tên.

Người áo đen mở tầng thứ hai ra, lấy một cái ống tiêm và một bình thủy tinh nhỏ 10ml.

Sau khi đập bể miệng bình, hút hết chất lỏng bên trong thì tiêm nó vào bắp tay trái của mình.

Sau khi tiêm xong, người áo đen vứt bỏ ống tiêm.

Anh dùng ngón tay thon dài, lấy ra một bình thuốc cầm máu, rải đều lên vết thương của chính mình, sau đó lại lấy băng gạc, kéo thành hình sợi dài rồi cuốn lấy vết thương.

Ngay sau đó, anh lại lấy ra băng dính màu đen, dùng lực miết chặt da thịt hai bên vết thương lại, cố gắng để vết thương dán vào chặt chẽ hơn, sau đó mới dùng băng dính màu đen cố định lại.

Sau khi xử lý hoàn tất, người áo đen lại dùng băng gạc quấn vết thương lại một lần nữa, cho đến khi máu tươi không chảy ra nữa.

Toàn bộ quá trình không đến mười phút đồng hồ, nhưng người áo đen cũng không vội rời đi, mà nhìn chằm chằm về phương hướng Lâm Dật rời đi.

Sắc trời dần trở nên sáng sủa hơn, một chùm sáng chiếu lên mặt người áo đen, bờ môi mỏng khẽ động, nhưng không có bất kỳ thanh âm nào.

Lúc này, anh ta được ánh sáng mặt trời chiếu rọi xuống, đẹp tựa như một tác phẩm nghệ thuật.

Như rượu.

Như thơ.

Reng reng reng _ _

Đột nhiên xuất hiện chuông điện thoại, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Người áo đen lấy ra một chiếc hộp màu trắng từ bên cạnh tay ghế, nó lớn chừng một bàn tay, là một hộp điện thoại di động.

Anh cẩn thận mở hộp ra, bên trong có một chiếc điện thoại Huawei màu trắng, sạch sẽ như mới, giống như là vừa mua vậy.

Anh nhẹ nhàng lấy điện thoại di động ra, ở mặt sau có một tấm giấy dán, là hình công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn, bọn họ đều đang cười.

Rất vui vẻ.

Giống như là người một nhà vậy.

Người áo đen nhận điện thoại, trong đó truyền đến một giọng nói khàn khàn, không mang theo một chút cảm tình, giống như máy móc.

“Lấy được đồ chưa.”

Người áo đen không nói chuyện, dùng ngón tay gõ vào micro phía dưới màn hình.

Hai lần.

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên trầm mặc, một lúc sau mới lên tiếng:

“Được rồi, trở về đi.”

Người áo đen cúp điện thoại, từ tay ghế lấy ra một tấm da hươu màu trắng mờ, nhẹ nhàng lau sạch điện thoại di động.

Anh ta dường như mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, lau lau một hồi lâu, cho đến phía trên không còn một dấu vân tay nào, mới bỏ nó vào trong hộp.

Sau đó lái xe rời đi.

...

Hơn ba giờ sau, lúc này tại Đảo quốc đã là bảy giờ rưỡi.

Tại nhà ăn sân bay, Lâm Dật vừa ăn vừa gọi điện thoại.

“Chúng tôi đã xuống máy bay, cậu ở đâu.” Trong điện thoại, Lưu Hồng hỏi.

“Khu C của sân bay, có nơi gọi là tiệm đồ ăn nhanh Tiểu Xuân Hạc, các người đến đó rồi đi vào trong cùng là có thể nhìn thấy tôi.”

“Tiểu tử cậu còn có tâm tình ăn sao, tâm trạng đúng là rất tốt nha.”

“Người là sắt, cơm là thép, một ngày không ăn sẽ đói chết, vừa lúc các người cũng sắp đến, tôi đã gọi món trước rồi, tránh cho ông lại nói tôi không biết hiếu kính lãnh đạo.”

“Đừng đừng đừng, tôi không cần cậu hiếu kính đâu, ở đó chờ tôi đi.”

Khoảng hai mươi phút sau, Lâm Dật nhìn thấy Lưu Hồng, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đi vào từ bên ngoài.

Cách ăn mặc của ba người đều rất bình thường, cho dù là Ninh Triệt cũng đều không có bất kỳ chỗ nào nổi bật.

Nhưng những thứ như khí chất thì muốn giấu cũng không giấu được.

Giống như Tứ ca, cho dù anh ấy ăn mặc đơn giản như nào, người khác chỉ cần liếc một chút liền có thể nhìn ra khí chất Tượng Nha Sơn Vũ Vương của anh.

Mà ba người cũng giống như vậy.

Lưu Hồng mặc quần tây, bên trên là áo cộc màu tím, hình tượng và khí chất đều tương đối ăn khớp với nam chính trong phim hành động của Đảo quốc.

Chỉ cần ông không mở miệng, thì cái khí chất có vẻ hơi bỉ ổi và đầy mỡ này đều biểu thị rõ ông là người Đảo quốc.

Khưu Vũ Lạc mặc quần bò màu xanh lam, đi AJ1, nhìn như một nữ sinh đại học thanh thuần.

Ninh Triệt là quần ống rộng màu đen, cùng áo khoác dài màu xám lụa, phía sau kiểu đuôi én, vừa vặn có thể che lại phần mông vểnh lên, mang đến cho người ta một loại cảm giác nữ lãnh đạo.

Ba người đi vào từ bên ngoài khiến cho người trong nhà ăn đều nhìn lướt qua, thậm chí còn bình phẩm từ đầu đến chân, trong ánh mắt lộ ra vẻ hâm mộ.

Đi đến phía trong cùng của nhà hàng, Lưu Hồng tìm được Lâm Dật.

“Tiểu tử cậu đúng là có thể ẩn nấp, thế mà lại trốn đến đây.”

Lưu Hồng vừa cười vừa nói.

“Chủ yếu là mấy người Đảo quốc này cứ giống như là chưa từng thấy qua việc đời vậy, nhất là mấy cô gái kia, cứ nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi quả thực cảm thấy rất phiền não, cho nên mới trốn đến đây.”

“Quả thực, đám người này giống như thật sự chưa từng thấy qua việc đời.” Lưu Hồng bình phẩm từ đầu đến chân:

“Từ lúc tôi đi vào đã nhìn chằm chằm vào tôi, mặc dù bây giờ tôi đã có tuổi, nhưng mị lực vẫn không giảm.”

Khưu Vũ Lạc liếc mắt, đây cũng quá dát vàng lên mặt mình rồi.

“Anh cũng không thể nói như vậy được, tính chất của hai chúng ta không giống nhau.”

“Chỗ nào không giống nhau?”

“Bọn họ luôn nhìn tôi là bởi vì dáng dấp tôi đẹp trai, còn nhìn anh là vì cảm thấy anh vô cùng có tiền.”

“Không thể nào, quần áo của tôi đều rất bình thường, toàn thân có khi còn không đến 1000 tệ nữa đây.”

“Không phải là ý đó.”

Lâm Dật chỉ Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt rồi nói:

“Mấy người trong nhà ăn đã xem anh thành cha nuôi của hai người bọn họ, một lần chơi hai người, mà phẩm chất còn cao như thế, chắc chắn là kẻ có tiền.”

“Ha ha...”

Ninh Triệt không hề cố kỵ cười rộ lên, khiến cho ngực cũng phập phồng.

“Lưu lão đại quả thực có khí chất thổ hào, không thể giấu được.”

Gương mặt Lưu Hồng đỏ lên, “Được rồi, không nói chuyện này nữa, nói chuyện chính đi.”

Lưu Hồng điều chỉnh lại vẻ mặt, “Đồ đang ở đâu?”

Dưới bàn ăn, Lâm Dật xê dịch chân, đá cái rương đen đến bên chân Lưu Hồng.

Lưu Hồng vẫn ngồi yên, cũng không đưa tay đi sờ.

Trước mặt mọi người, làm như vậy là không thích hợp.

“Làm sao cậu biết người của công ty Hắc Kim sẽ đến Đảo quốc?” Lưu Hồng nhỏ giọng hỏi, đồng thời còn ăn chút đồ để che dấu hành động của mình.

“Đánh bậy đánh bạ đi.” Lâm Dật nói:

“Trước đó lúc ba người chúng ta đi xem xét Jimmy, đạt được một tình báo rất quan trọng. Người có thể giao dịch với công ty Hắc Kim, ngoài Mỹ ra cũng chỉ có Đảo quốc.”

“Mà gần đây công ty của tôi có tổ chức team building, muốn tới Đảo Quốc để du lịch. Tôi liền đánh bậy đánh bạ tới đây tham gia náo nhiệt, không nghĩ thật sự bị tôi bắt gặp.” Lâm Dật nói:

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đây chính là khoáng thạch mà chúng cầm đi từ tay tổ một. Tôi đã áng chừng một chút, nặng khoảng hai kg.”

Trong khoảnh khắc, vẻ mặt của ba người trở nên lạnh nhạt, vẻ mặt của Lưu Hồng càng âm trầm hơn.

“Cậu xử lý người của công ty Hắc Kim thế nào rồi?”

“Lần này người dẫn đội tới là Eliza và bốn tên thủ hạ, vốn dĩ tôi không muốn hạ sát thủ, nhưng cho dù nói thế nào thì hai người đã chết kia cũng là người của lữ đoàn Trung Vệ, nên tôi đã thuận tay giết chết.” Lâm Dật nói:

“Về phần Eliza, trình độ của cô ta rất cao, tôi chỉ có thể đánh bại, không thể đánh chết cô ta được, sau đó thì người đã chạy mất.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1230.

Chương 1231. Tử Vong Là Một Bước Không Thể Nào Vượt Qua

“Vậy là được rồi.”

Lưu Hồng cũng không có quá nhiều yêu cầu đối với Lâm Dật, có thể giết chết mấy người là được rồi.

Với lại ông cũng biết trình độ của Eliza, cũng không phải tuỳ tiện là có thể đối phó.

“Có bị thương chỗ nào không.” Lưu Hồng hỏi.

“Anh đúng là đồ đạo đức giả, ngồi cùng nhau lâu như vậy rồi mới nhớ tới việc quan tâm đến tôi.”

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi.” Lưu Hồng nói: “Nếu như cậu bị thương, tôi sẽ thử xin cho cậu công lao nhất đẳng, nếu như không bị thương thì chính là công lao nhị đẳng.”

“Ngạch... có bị thương, trên thân đã xanh tím một mảnh, nếu như không có công lao nhất đẳng an ủi thì sẽ phải đi đời nhà ma.”

“Bớt nói lời vô nghĩa với tôi đi.” Lưu Hồng cầm cái rương đen ở bên dưới, “Việc này trước hết cứ như vậy, chúng tôi trở về trước, nếu như còn có những chuyện khác, chúng ta sẽ liên hệ sau.”

“Được rồi, liên lạc điện thoại sau.”

“Lão đại, chúng tôi khó khăn lắm mới tới đây một lần, nên không về với anh đâu, dù sao còn có nhiều người như vậy đây.” Ninh Triệt nói.

Lưu Hồng nhìn thời gian và ngày trên điện thoại di động một chút, "Được thôi, nhưng cũng đừng ở lại đây quá lâu, chơi mấy ngày thì trở về đi. Hiện tại việc chiêu mộ cả nước đã bắt đầu rồi, đến lúc đó còn cần các người nữa."

"Không thành vấn đề, chỉ cần một cuộc điện thoại là chúng tôi sẽ có mặt."

Nếu như người áo đen không xuất hiện, Lâm Dật khả năng sẽ không yên lòng để cho hai người Ninh Triệt ở lại đây.

Nhưng lúc trên đường, hai người đã đánh một trận, anh ta đã không còn khả năng lại xuất hiện nữa, hơn nữa còn có Lưu Hồng tọa trấn, sẽ không gặp phải nguy hiểm.

Cho dù có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy cũng liên quan gì đến người áo đen, không động được đến đầu của người ta.

Sau khi ăn xong, mấy người tính tiền rồi đi ra ngoài.

Lâm Dật nhìn thấy các thành viên khác của lữ đoàn Trung Vệ đều đang canh giữ trong đại sảnh sân bay, nhưng đều phân tán ra khắp nơi, giả bộ như không quen biết nhau, cũng không muốn để lộ quá nhiều.

Nhưng khi nhìn thấy mấy người đi ra thì đều nhìn lại theo bản năng, chờ chỉ thị tiếp theo.

Ninh Triệt nháy mắt ra hiệu với Khương Thanh, người kia đầu tiên là ngơ ngác một chút, sau đó lập tức kịp phản ứng, đi tới bên cạnh Ninh Triệt.

"Chị Ninh, chị tìm em sao?"

"Đã lấy được đồ, để cho bọn họ về trước đi, chúng ta ở lại Đảo quốc chơi mấy ngày."

“Hả? Như vậy có được không? Còn có nhiệm vụ trên người đó, đợi sau khi xong việc lại đến không được sao.”

Lá gan của Khương Thanh không lớn, không dám đào ngũ giống như Ninh Triệt.

“Anh Lâm của cô đang đi du lịch cùng vợ của mình, chúng ta tranh thủ cọ một chút, sau này mà đến một mình thì lại không có ý nghĩa gì cả.”

“Chị Ninh, chị có phải là muốn đi chơi cùng anh Lâm không.” Khương Thanh cười hì hì hỏi.

“Đúng thế, anh Lâm của mấy người đa dạng hơn nhiều, biết chơi hơn các người.”

Khưu Vũ Lạc:…

Khương Thanh:…

Sau khi sắp xếp hết nhiệm vụ, mỗi người đi một ngả.

Nhưng trước khi đi, Lâm Dật đã mua một cái điện thoại và sim điện thoại tại sân bay, chuẩn bị sử dụng tạm thời.

“Tình huống này là sao vậy? Mặc dù đang ở Đảo quốc, nhưng cậu cũng không đến mức lái taxi a?” Ninh Triệt hỏi.

“Như vậy mới dễ hành động, nếu không sẽ rất dễ bị bại lộ.”

Thấy Lâm Dật nói vậy, ba người mới nhớ tới chuyện khoáng thạch.

“Anh Lâm, anh đúng là quá lợi hại, lần này ít nhất cũng là công lao nhị đẳng, chúng ta đều tới cùng một nhóm, anh lại là tổ trưởng cùng với hai công lao nhị đẳng.” Khương Thanh hâm mộ, nói.

“Chúng tôi đã đến đây ba năm, cũng mới chỉ lăn lộn đến tổ trưởng, cậu nên biết tự mãn đi.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Người so với người tức chết người, hàng so với hàng ném đi.”

Khưu Vũ Lạc đột nhiên cảm thấy việc áp dụng phương thức chiêu mộ cả nước có lẽ cũng có chỗ tốt.

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, lúc trước nếu như không phải là Dương Nghiễm Hạ đề cử, lữ đoàn Trung Vệ căn bản không có cơ hội tìm được thiên tài giống như Lâm Dật.

Hiện tại cuộc chiêu mộ cả nước đã bắt đầu, cũng không biết sẽ chiêu mộ được bao nhiêu người đây.

Nếu như có người có cấp bậc quái vật giống như Lâm Dật đây thì quá tốt rồi.

“Đúng rồi, tôi vừa mới nghe Lưu lão đại nói về chuyện chiêu mộ trên cả nước, hiện tại tiến hành thế nào rồi?”

“Đã đưa ra thông báo, nghe nói hiệu quả rất tốt, nhưng tiến triển dường như cũng không thuận lợi như vậy.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Đây là hành động của chính phủ, có gì mà không thuận lợi chứ?” Lâm Dật hỏi: “Chỉ cần bản thân không có ý kiến là được mà.”

“Nói như thế cũng không sai, nhưng tại một số nơi khác trên Trung Quốc cũng có rất nhiều gia tộc có quy mô khổng lồ. Trong gia tộc bọn họ cũng có người hiểu về phương thức cận chiến phát lực đan điền này. Hiện tại lữ đoàn Trung Vệ lại chiêu mộ cả nước, như vậy trong lúc vô hình đã động đến của ích bọn họ, cho nên lời oán giận khá lớn.”

“Người của những gia tộc này hẳn đều là người đi ra từ lữ đoàn Trung Vệ năm đó đúng không.”

“Chiếm khoảng hơn 70% đi, cho dù không phải thì cũng được lữ đoàn Trung Vệ dạy dỗ nên.” Khưu Vũ Lạc vén tóc, nói:

“Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, có một bộ phận người tự học được giống như cậu hoặc là được truyền thừa từ xưa, đều rất cường đại.”

Lâm Dật bĩu môi, “Vậy trước đó, thành viên mà lữ đoàn Trung Vệ tuyển chọn chủ yếu đều đến từ Yến Kinh, cũng là bởi vì nguyên nhân này đúng không, tránh việc những nơi khác sẽ cướp người.”

“Cũng không khác vậy là bao, dù sao Yến Kinh cũng là nơi có nhiều truyền thừa nhất, cơ chế bồi dưỡng bản địa cũng đủ cho lữ đoàn Trung Vệ dùng.” Khưu Vũ Lạc nói:

“Nhưng tổ hai và tổ ba chúng tôi bị diệt toàn quân, lại thêm tổ một từ chức, dẫn đến việc lữ đoàn Trung Vệ không người kế tục, bất đắc dĩ mới bắt đầu dùng biện pháp chiêu mộ cả nước này.”

“Nhưng sự phản đối của các gia tộc kia có tác dụng gì không?” Lâm Dật hỏi: “Bọn họ có thể chống lại ý định của quốc gia sao?”

“Đương nhiên là không thể, tại Trung Quốc, bất kỳ một tổ chức nào đều khó có khả năng vượt lên trên quốc gia, nhưng cậu cũng phải hiểu đạo lý nước quá trong ắt sẽ không có cá.”

Lâm Dật gật gật đầu, anh đương nhiên là hiểu đạo lý này.

Cho dù là trước đây hay là hiện tại, chỉ cần là người xuất thân từ lữ đoàn Trung Vệ, thì không có người nào mà không phải trải qua núi thây biển máu, lập công lao hiển hách cho quốc gia.

Sau khi bọn họ xuất ngũ, đương nhiên là sẽ có đãi ngộ ngoài định mức, cho nên có một số việc, chỉ cần không quá mức quá phận, thì bên trên sẽ mở một mắt, nhắm một mắt cho qua.

Ẩn dật đồng thời tản ra, mới là phương thức phát triển chính xác nhất.

“Nhưng mà dù phản đối không có hiệu quả thì bọn họ cũng sẽ phản đối, dù sao cũng động đến lợi ích của mình, phải tranh thủ một chút.”

“Đoán chừng cũng chỉ dám làm mấy hành động ngáng chân, cũng không dám hành động gì lớn.”

“Đó là điều đương nhiên, bọn họ cũng biết địa vị của lữ đoàn Trung Vệ và sự nặng nhẹ của tình thế.” Khưu Vũ Lạc nói:

“Nhưng phương diện suy giảm quân số của lữ đoàn Trung Vệ quả thật rất khoa trương. Người có thể trở về nguyên vẹn từ khi gia nhập lữ đoàn Trung Vệ cho đến khi xuất ngũ không đến 50%. Đây là chuyện rất nghiêm túc, cũng tăng độ khó cho việc chiêu mộ.”

“Đúng vậy, ai cũng không muốn chết.” Lâm Dật gật đầu, nói:

“Lần trước có mười hai người thông qua buổi huấn luyện thử, nhưng sau đó chỉ có bốn người ở lại. Tử vong luôn là nhát đao mà con người mãi mãi cũng không bước qua được.”

“Ai nói không phải đâu, hầu hết người hiểu được phương thức cận chiến này đều có thân phận không bình thường, sống cuộc sống ưu việt đã quen, lại càng không có dũng khí đối mặt với cái chết.”

“Đây cũng là chuyện bình thường, bi ai lớn nhất của đời người chính là người đã chết mà tiền không xài hết.” Lâm Dật nói:

“Cho dù bản thân có tiền đồ tốt đẹp, nhưng nếu như không thể sống sót trở về, vậy thì cái rắm cũng đều không có.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1231.

Chương 1232. Eliza Đến Thăm

“Cho nên mới nói, cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng, nhưng mọi chuyện cụ thể thì phải đợi đến lúc huấn luyện thử đã.”

“Dù sao đây cũng không phải là chuyện mà tôi cần quan tâm.” Lâm Dật nói:

“Tôi đưa các người đến khách sạn Oman trước, tự mình thuê phòng đi, tôi còn có chút việc, đợi lát nữa sẽ trở về.”

“Yên tâm đi, chúng tôi tự biết làm việc, tuyệt đối sẽ không để cho vợ của cậu phát hiện sự xuất hiện của chúng tôi đâu.” Ninh Triệt nói.

“Nếu không thì thế nào, người như cô và Khưu Vũ Lạc cũng có hiếm đâu, đừng tự mình đa tình.”

“Anh Lâm, anh không thể nói như thế, em và chị Khưu cũng có, mỗi tháng một lần, rất đúng giờ.” Khương Thanh nói.

Hả?

Tiểu cô nương, tư tưởng này của cô có chút suy giảm a.

“Tôi đương nhiên là tin cô, nhưng chị Khưu của cô đã sắp mãn kinh, đừng nói đến cô ấy nữa.”

“Mẹ nó!”

Nửa giờ sau, Lâm Dật lái xe đưa ba người Khưu Vũ Lạc đến khách sạn Oman, sau khi dặn dò vài câu, Lâm Dật liền quay đầu rời đi, lập tức gọi điện thoại cho Tần Hán.

Gọi lần thứ nhất không ai nghe, lần thứ hai mới có người nhận.

“Tần thiếu gia, vẫn đang còn ở quán Internet sao, để tiểu đệ tới đón anh.” Lâm Dật cười hì hì nói.

“Mau mau cút, tôi ngủ đây.”

“Ngủ ở đâu vậy?”

“Đối diện quán net có một Ritz- Carlton, phòng 1309, cậu qua đây là được rồi.”

“Đến ngay.”

Lần này anh quả thực đã hố Tần Hán rất thảm, Lâm Dật cảm thấy nên mua bữa sáng qua, chuẩn bị dùng bữa ăn để thỉnh tội.

Lúc Lâm Dật đến phòng 1309 thì thấy Tần Hán đầu tóc rối bời, chỉ mặc đồ lót đã đi ra mở cửa.

“Đều đã xong việc, cố ý mua chút đồ ăn, tới bồi tội với Tần thiếu.”

“Bớt nói mấy thứ vô dụng kia đi, lần sau cậu đi tìm lão Cao và lão Lương, không thể để một mình tôi chịu đựng được.”

Tần Hán vò tóc, cầm lấy một cái Hamburger, không để ý hình tượng mà bắt đầu ăn.

“Không phải đã nói với anh rồi sao, kỹ năng diễn xuất của hai người bọn họ không được, tôi không tin tưởng lắm.” Lâm Dật nói:

“Thép tốt phải dùng trên lưỡi đao, thời khắc mấu chốt vẫn phải cần anh ra tay. Hơn nữa đây cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là ngủ ở bên ngoài một đêm, cũng không ảnh hưởng nhiều đến anh.”

“Còn nói không có ảnh hưởng? Cậu còn thiếu việc cầm đao giải phẫu ra cắt động mạch chủ của tôi thôi đó, anh danh cả đời của tôi đều đã bị cậu hủy mất.”

Lâm Dật cười hắc hắc, “Lần sau nhất định sẽ chú ý, thiết lập một hình tượng người tốt cho anh.”

“Xoa!”

Sau khi ăn xong bữa sáng, Tần Hán liền vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Lâm Dật thay quần áo, sau đó cùng Tần Hán trở về khách sạn Oman.

…

Vùng ngoại ô Tokyo, có một tòa nhà cũ kỹ từ thời Mạc phủ.

Bốn phía xung quanh được trồng từng dãy phong, lúc có gió thổi qua sẽ vang lên tiếng xào xạc, khiến cho trong không khí tràn ngập hương vị mùa xuân.

Đẩy cửa vào, bên trong là một sân lớn rộng bằng khoảng hai sân bóng rổ.

Trong sân có một hồ nước nhân tạo, xung quanh dùng đá đắp lại, có tác dụng khôi phục lại quang cảnh tự nhiên ở mức độ lớn nhất.

Từng con cá chép đang bơi lội theo đàn trong dòng nước trong veo, dù ngẫu nhiên có người đi qua, chúng cũng không bị kinh hãi.

Trang trí tổng thể của sân nhỏ đều vô cùng đơn giản và tự nhiên, hoàn mỹ hòa thành một thể với môi trường xung quanh. Cho dù nhìn nó rất bình thường, nhưng tùy tiện lấy một số cảnh vật ở đây đều lộ rõ hương vị của đồng tiền.

Là thứ mà dân chúng bình thường mong muốn mà không thể có.

Mà đây chính là chỗ ở của Mitsui Yushi.

Két két _ _

Lúc này, một chiếc Mercedes-Benz S-Class màu đen dừng tại cửa sân.

Tài xế bước xuống từ trên xe, vội vội vàng vàng đi ra hàng sau để mở cửa.

Một người phụ nữ tóc đỏ đi xuống từ trên xe, sắc mặt âm trầm, gương mặt lạnh lùng, vô cùng cổ quái.

Mà người này, chính là người bị bại bởi Lâm Dật - Eliza!

Sau khi thoát khỏi biệt thự, Eliza cũng không liên hệ với Jeffrey.

Nếu để cho ông chủ biết chuyện này, mình sẽ tránh không được việc bị trách phạt, cho nên cô phải nghĩ biện pháp, dùng phương thức của mình để giải quyết.

Mà tại Đảo quốc, người có thể trợ giúp mình cũng chỉ có Mitsui Yushi.

Nghĩ như vậy, sau khi xác nhận an toàn của mình, Eliza liền nghĩ biện pháp liên hệ với Mitsui Yushi, sau đó đi tới nơi ở của ông ta.

“Eliza nữ sĩ, mời vào trong.”

Eliza không nói chuyện, trực tiếp đi vào trong sân.

Phong cảnh trong vườn được bài trí rất hợp lòng người, nhưng Eliza lại không có tâm trạng thưởng thức, bước nhanh về phía tòa nhà phía sau.

Lúc Eliza đứng trước cửa khoảng chừng hai mét.

Hai tên thủ hạ canh giữ ngoài cửa, giơ tay ngăn cô lại.

“Xin lỗi, nữ sĩ Eliza, chúng tôi muốn tiến hành kiểm tra người cô.”

Eliza nhíu mày, sắc mặt không dễ nhìn lắm.

Nếu như là lúc khác, người khác mà nói vậy với mình thì cô đã sớm rút súng.

Nhưng bây giờ, mình đang ở thế yếu, Eliza cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, cho nên không nói gì cả, mặt không thay đổi giơ hai cánh tay của mình lên.

Hai tên thủ hạ áo đen cũng không khách sáo, bốn cái tay dò xét trên người Eliza.

Nhưng động tác của bọn họ rất cẩn thận, trong lòng đều hiểu người phụ nữ này không dễ chọc. Nếu như chọc giận cô ta, bản thân không biết sẽ chết như thế nào.

Sau hai phút đồng hồ, bọn họ đã kiểm tra Eliza xong. Một người trong đó kéo cánh cửa bằng gỗ ra, một người khác làm thế xin mời.

Dưới sự dẫn đường của một người trong đó, bọn họ đi qua hành lang, đi tới căn phòng trong cùng.

Hương trà tràn ra từ bên trong, Mitsui Yushi ngồi xếp bằng dưới đất, bên cạnh có một người phụ nữ mặc kimono đang ngồi.

Kiểu dáng của Kimono rất lớn mật, phía trên màu sắc tú lệ, tinh xảo không ít.

Mà phía trên người của cô còn để nửa lộ, lớn đến sinh động, nơi bắp đùi còn thiết kế theo kiểu xẻ tà, về phần trong đó mặc cái gì thì không thể nào biết được.

Một bộ kimono không đứng đắn như vậy lại có chút giống với kiểu dáng được dùng trong phim ảnh tại Đảo quốc.

Tuy người phụ nữ đã hơn ba mươi tuổi, nhưng được bảo dưỡng vô cùng tốt, da thịt trắng nõn, nở nang tinh tế. Cô ngồi an tĩnh ở đó thôi đã thấy vô cùng ý nhị rồi.

Người thô bạo giống như Eliza hoàn toàn không tiếp nhận nổi mấy cái quy tắc này của Đảo quốc, mà cô cũng không định tuân thủ, chỉ tùy tiện ngồi đối diện với Mitsui Yushi.

Người phụ nữ mặc kimono nhẹ nhàng rót trà cho hai người, sau đó liền không nói một lời và ngồi sang một bên.

“Ngài lại liên hệ với tôi vào lúc này khiến cho tôi rất bất ngờ, chẳng lẽ cô muốn giao dịch sao?”

Dựa theo kế hoạch ban đầu thì thời gian giao dịch là ngày mai, Eliza đột nhiên đến thăm, khiến cho Mitsui Yushi cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Mitsui Yushi đã sớm biết chuyện liên quan tới việc Mitsui Caihui dẫn người tập kích bọn họ.

Nhưng ông ta cũng không để ở trong lòng, người của nhà Mitsui đều đã bị xử lý xong, không tạo thành chút thương tổn nào đối với bọn họ cả. Cho nên chuyện này không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với kế hoạch của hai bên.

Nếu như người của công ty Hắc Kim không xử lý nổi chút chuyện nhỏ này, vậy cũng quá bất tài rồi.

“Mọi chuyện không đơn giản giống như ông nghĩ.” Eliza nói:

“Đêm qua, bỗng nhiên có người xâm nhập vào chỗ ở của chúng tôi, cướp khoáng thạch đi rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1232.

Chương 1233. Tần Hán Lại Đội Nồi

Tay Mitsui Yushi bị run một cái, sắc mặt cũng trở nên khó nhìn.

“Khoáng thạch bị cướp đi rồi sao? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!”

Ông ta không quan tâm đến sống chết của người công ty Hắc Kim.

Nhưng ông ta không thể chấp nhận nổi chuyện khoáng thạch bị cướp đi.

Bởi vì mình đã bỏ qua những kế hoạch trước đó, để lấy những khoáng thạch này làm điểm xuất phát.

Nếu như nhiệm vụ lần này thất bại, sẽ ảnh hưởng vô cùng lớn đối với kế hoạch của mình.

“Tôi cũng không biết tình huống cụ thể, người kia mang mặt nạ, tôi không nhìn rõ mặt anh ta, với lại thực lực còn rất mạnh, tôi không phải là đối thủ của anh ta.”

Eliza cũng không nghi ngờ, chuyện này là do Mitsui Yushi làm.

Xét về thực lực và sức ảnh hưởng thì ông ta còn không bằng gia tộc Mitsui, so với công ty Hắc Kim còn kém mấy cấp bậc, cũng không dám làm ra mấy chuyện đen ăn đen này.

“Chuyện này xảy ra khi nào?”

Eliza nghĩ một lúc, “Hơn bốn giờ sáng, khi đó trời đã sắp sáng.”

Hơn bốn giờ sáng…

Mitsui Yushi lẩm bẩm một câu, nói:

“Tại Đảo quốc, người duy nhất có năng lực làm chuyện cũng chỉ có Mitsui Paint.”

Nói xong, Mitsui Yushi rơi vào trầm tư, bắt đầu sắp xếp lại những chuyện trước mắt.

Đêm qua, mình vẫn luôn cho người theo dõi Mitsui Paint, vốn cho rằng cô ta và Lâm Dật đang ở trong khách sạn, không nghĩ tới cô ta lại thần không biết quỷ không hay chạy ra ngoài, chặn đánh đám người Eliza.

Cho dù thủ hạ phụ trách theo dõi không nhìn thấy Lâm Dật lộ mặt, nhưng không cần nghi ngờ, chuyện này nhất định là do Lâm Dật giật dây phía sau.

Đêm qua, người đột nhiên xuất hiện trên đường cao tốc kia rất có thể là Lâm Dật!

“Đêm qua cô gọi điện thoại cho tôi, nói có một người đột nhiên tập kích cô. Cô còn nhớ rõ đặc điểm hình dáng của người đó không?”

“Mặt của anh ta đã bị che lại, nhưng tôi có thể đoán được anh ta lớn lên rất đẹp trai.”

Mitsui Yushi không nói chuyện, đang khẳng định suy nghĩ trong lòng của mình.

Là Lâm Dật không sai.

“Ngoài ra còn có gì đặc biệt nữa không?”

“Thân thủ của anh ta rất tốt, nhưng kém tôi rất nhiều, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với người hôm qua tập kích tôi. Nếu không tôi cũng sẽ không thua.”

Mitsui Yushi nắm chiếc ly trong tay, xoay tới xoay lui.

Đây là thói quen của ông ta, mỗi lần suy nghĩ đều sẽ như vậy.

“Có lẽ là cùng một người.” Mitsui Yushi nhỏ giọng nói:

“Lý do cô cảm thấy không giống nhau, rất có thể là do cậu ta đã che giấu thực lực. Lần đầu giao thủ với cô cậu ta đã không phát huy hoàn toàn.”

Lời nói của Mitsui Yushi khiến cho Eliza hiểu ra.

Tuy hai lần giao thủ người đó mang hai cái mặt nạ khác biệt, mặc quần áo khác nhau, nhưng hình thể và dáng người dường như rất giống, quả thực có khả năng là cùng một người.

“Ông biết người kia sao.” Eliza hỏi.

“Tôi biết là ai, nhưng bây giờ không có chứng cứ chính xác, tôi cũng chỉ đang nghi ngờ thôi.”

“Ông có thể nói cho tôi biết anh ta là ai, tôi sẽ tự mình động thủ.”

“Cô đã là bại tướng dưới tay của cậu ta, cho dù cô lại đi tìm cậu ta thì cũng không làm nên chuyện gì.”

Mitsui Yushi bắt được trọng điểm câu chuyện, “Cô có thể để cho công ty Hắc Kim phái người tới, nhưng làm như thế thì mọi chuyện sẽ bại lộ. Điều này trái với dự tính ban đầu của cô khi đến tìm tôi.”

Eliza không nói chuyện, bởi vì đã bị Mitsui Yushi nói trúng tim đen.

“Tôi hy vọng ông có thể hết lòng tuân thủ ước định, nếu không tôi sẽ báo cáo chuyện này.”

Mitsui Yushi gật gật đầu, “Cô yên tâm, tôi vẫn còn tinh thần hợp đồng này, tôi sẽ mau chóng điều tra chuyện này. Nếu như thật sự là do cậu ta làm, tôi sẽ lấy khoáng thạch về, sau đó sẽ đem gen nguyên dịch cho cô. Mặc dù sẽ phiền toái một chút, nhưng vì để biểu đạt thành ý của tôi, đồng thời để cho sau này còn có khả năng hợp tác, tôi sẽ không lừa gạt cô.”

“Tốt nhất là như vậy.” Eliza đứng dậy, nói:

“Nếu có chỗ cần hỗ trợ thì có thể gọi điện thoại cho tôi.”

“Được.”

Nói xong, Eliza rời đi.

Không bao lâu, tài xế kiêm trợ lý của Mitsui Yushi- Takayama Kenji, đi vào từ bên ngoài.

“Thủ lĩnh, có cần tôi đi xử lý chuyện này một chút không.”

“Cậu đến khách sạn bên kia điều tra một chút xem ghi chép ra vào của Lâm Dật tại tối hôm qua.”

“Được!”

Takayama Kenji cúi đầu, sau đó đi ra ngoài.

Khoảng một tiếng sau, Takayama Kenji đi vào từ bên ngoài.

“Thủ lĩnh, đã điều tra camera giám sát bên phia khách sạn. Lâm Dật về khách sạn lúc hơn hai giờ sáng, nhưng lúc ba giờ hơn thì lại ra ngoài cùng một người tên là Tần Hán, cho tới hơn 9 giờ sáng hôm nay mới về khách sạn.”

Mitsui Yushi nhíu mày, cả người rơi vào trạng thái trầm tư.

Thời gian này chính là khoảng thời gian mà khoáng thạch bị cướp, hoàn toàn ăn khớp với những gì xảy ra trước đó.

Chỉ là có một điểm hơi kỳ quái, tại sao Lâm Dật lại muốn mang theo một người khác ra ngoài?

“Người tên là Tần Hán kia có thân phận gì?”

“Cậu ta là ông chủ nhỏ của tập đoàn Hãn Hải, là một trong những phú nhị đại đứng đầu Trung Quốc, thân phận rất đơn giản, cũng không phức tạp.”

Hiện tại đã có thể xác định chuyện này là do Lâm Dật làm.

Nhưng Mitsui Yushi nghĩ mãi mà vẫn không rõ, tại sao Lâm Dật lại muốn mang theo một người đi cùng?

Bởi vì cái gọi là thông minh quá sẽ bị thông minh hại, Mitsui Yushi thông minh tuyệt đỉnh, nhưng lại bị vấn đề này quấn lấy.

Trong ấn tượng của ông ta, Lâm Dật là một người không có gì là không làm được, phụ nữ đối với cậu mà nói cũng chỉ là vật phụ thuộc, gọi thì đến, đuổi liền đi.

Nhưng ông ta không nghĩ tới, địa vị của Kỷ Khuynh Nhan trong lòng Lâm Dật lại quan trọng như vậy.

Mà Tần Hán chính là người đội nồi.

“Thủ lĩnh, căn cứ vào những điều kiện hiện có thì người cướp của Eliza hẳn là Lâm Dật. Chúng ta có thể phái người hành động trước một bước.”

“Tôi biết, nhưng ngay cả Eliza cũng không phải là đối thủ của Lâm Dật, trình độ của cậu ta có chút vượt quá dự liệu của tôi. Đây là chuyện mà trước đó tôi không nghĩ tới.”

“Tôi đã nghĩ qua chuyện này, tôi cảm thấy có thể còn một khả năng khác.” Takayama Kenji nói.

“Cậu nói xem.”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì người ra tay lần thứ nhất với Eliza hẳn là Lâm Dật. Nhưng người ra tay lần thứ hai thì lại không giống, có lẽ là người tên là Tần Hán kia.”

“Làm sao cậu biết?”

“Vừa rồi sau khi Eliza đi, hai chúng tôi đã gọi điện để hỏi thăm một số vấn đề chi tiết, thì biết được người đi đoạt khoáng thạch ăn mặc rất giống với Tần Hán.”

“Tiếp theo, có lẽ Tần Hán vẫn còn một số chuyện đang che giấu chúng ta. Dù sao cậu ta cũng là người tới từ đại gia tộc, bọn họ không thể để con của mình trở thành một tên phế vật ngợp trong vàng son được. Nếu không thì Lâm Dật cũng không cần thiết phải mang theo Tần Hán ra ngoài, làm như vậy cũng không có ý nghĩa.”

“Xác thực có khả năng này, nhưng những thứ này đều không quan trọng.” Mitsui Yushi nói:

“Cho dù là ai lấy được khoáng thạch thì hiện tại nó cũng đang nằm trên tay Lâm Dật. Điều mà chúng ta cần làm, chính là cướp khoáng thạch từ trên tay Lâm Dật về. Đây là vấn đề quan trọng cần phải giải quyết trước.”

“Cần phải dùng vũ lực để giải quyết sao.” Takayama Kenji hỏi.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1233.

Chương 1234. Anh Lâm, Tôi Phục Rồi

“Tạm thời không cần!” Mitsui Yushi nói:

“Cho dù là Lâm Dật hay là Tần Hán thì thân phận của bọn họ đều rất đặc thù. Nếu như mù quáng dùng vũ lực để giải quyết vấn đề, thì sẽ không tốt cho chúng ta. Hơn nữa tại Đảo quốc, bọn họ cũng không phải là không có người để dựa vào, lúc cần thiết, bọn họ sẽ tìm gia tộc Mitsui xuất thủ, không phải vạn bất đắc dĩ thì không thể xúc động.”

Sau khi trầm mặc vài giây đồng hồ, Takayama Kenji nói:

“Thủ lĩnh, nếu như chúng ta lấy được khoáng thạch thì ngài có còn muốn tiếp tục giao dịch với Eliza nữa không.”

Mitsui Yushi nhướng mày, nhìn thủ hạ lợi hại nhất của mình.

“Cậu nghĩ thế nào.”

“Tôi cảm thấy không cần thiết phải như vậy, đó là một cơ hội tốt.” Takayama Kenji nói:

“Trong phạm vi toàn thế giới, cũng không chỉ có một tổ chức ngầm là công ty Hắc Kim, với lại bọn họ thậm chí còn không được xếp trong top 20. Cho dù lần này chúng ta tách ra thì vẫn có thể tìm các tổ chức khác để tiến hành hợp tác.”

“Nhưng không biết cậu đã nghĩ tới rằng, thế lực hiện tại của chúng ta còn chưa mạnh đến mức khiến cho những thủ lĩnh cấp thế giới kia tán thành. Nếu như giao dịch với bọn họ sẽ tồn tại mạo hiểm đen ăn đen, chúng ta sẽ bị thua thiệt.” Mitsui Yushi nói ra suy nghĩ của mình.

“Mặc dù bây giờ, chỉ có gia tộc Mitsui và Mỹ nghiên cứu ra gen nguyên dịch, nhưng các quốc gia phát triển còn lại cũng đều đang khua chuông gõ mõ tiến hành nghiên cứu cái này. Thậm chí có một số đã tiến vào giai đoạn thí nghiệm lâm sàng, chờ cho đến lúc đó, địa vị của chúng ta trên toàn thế giới cũng sẽ bị giảm xuống.”

“Tuy quy mô của công ty Hắc Kim không tính là lớn, nhưng lại vừa xứng với chúng ta. Nếu như trong chuyện này, chúng ta bày ra thái độ tốt đẹp, thì sau này sẽ có một mối quan hệ hợp tác tốt hơn. Điều này rất có lợi đối với sự lớn mạnh của chúng ta.”

“Chờ đến một ngày, địa vị của chúng ta tại Đảo quốc có thể thay thế gia tộc Mitsui, khi đó, chúng ta mới có thể giao dịch với các tổ chức cấp thế giới.”

“Đã biết, thủ lĩnh.”

...

Lúc Lâm Dật và Tần Hán trở lại khách sạn, Kỷ Khuynh Nhan lập tức tiến lên đón, nhỏ giọng thử thăm dò:

“Anh, hẳn là không có việc gì đúng không?”

“Đều rất tốt, uống một chút rượu, phát tiết một chút, giờ đã tốt hơn rồi.”

Tần Hán:???

Anh mẹ nó sao lại bôi nhọ tôi rồi?

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nhìn Tần Hán, nói:

“Tôi cảm thấy anh không cần phải quá thương tâm, nữ sinh kia không chọn anh là do cô ấy không có mắt. Nếu có thời gian tôi sẽ giới thiệu cho anh một người, không cần thiết phải mượn rượu giải sầu, càng không cần phải tự sát.”

Tự sát???

Tần Hán nhìn Lâm Dật, kìm nén một tiếng từ trong hàm răng, hướng về phía Lâm Dật, nói:

“Tôi thật sự là cám ơn mười tám đời tổ tông nhà anh.”

“Ngạch... Ha ha.”

Lâm Dật ra vẻ bình tĩnh vỗ bả vai Tần Hán, “Đều là anh em với nhau cả, khách khí làm gì, đều là chuyện mà tôi nên làm.”

“Được rồi, chuyện cũng đã qua rồi, chúng ta cũng không nên nhắc đến nữa.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Hành trình hôm nay đã được sắp xếp xong, chúng ta sẽ đi tham quan núi Phú Sĩ.”

“Được, mọi chuyện đều nghe anh sắp xếp.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Em đi gọi mấy người Viện Viện tập hợp, lát nữa chúng ta sẽ đi.”

“Nghe em.”

Kỷ Khuynh Nhan quay người rời đi, Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Tần Hán.

“Đi thôi, chúng ta cũng đi chuẩn bị một chút, lát nữa sẽ xuất phát.”

“Tôi sẽ không so đo chuyện đội nồi này với cậu nữa, nhưng chuyện cậu đáp ứng tôi, nhớ đừng có quên đó.” Tần Hán nói.

“Đã ghi nhớ, một chiếc Bugatti, một chiếc Lamborghini, một chiếc Koenigsegg.” Lâm Dật nói:

“Anh cứ thoải mái lựa chọn kiểu dáng, trở về sẽ mua cho anh.”

“Ai nói xe đâu.” Tần Hán nói:

“Hôm nay đi núi Phú Sĩ, chỗ kia có suối nước nóng, nếu như cậu mà không sắp xếp rõ ràng, tôi sẽ tố cáo cậu với Kỷ tổng.”

“Mẹ nó, chuyện này có chút quá mức a.”

“Tôi đã từng nói cậu quá phận chưa?”

“Tôi biết anh là lão háo sắc không đổi được bản tính cho nên đã sắp xếp xong hết rồi, đi về thu dọn đồ đạc trước đi.”

“Đừng có nói nhảm với tôi, anh ngoại trừ ra ngoài làm việc thì vẫn luôn đi cùng với tôi, sắp xếp cái gì chứ. Đây là Đảo quốc, anh sắp xếp từ xa sao?”

“Nhìn vẻ mặt tiểu nhân đắc chí của anh kìa.” Lâm Dật nói: “Tôi đã bao giờ lừa anh chưa?”

“Cậu quả thực chưa từng lừa tôi, nhưng mỗi ngày đều hố tôi.” Tần Hán nói:

“Tóm lại tôi cũng nói trước, nếu cậu không sắp xếp rõ ràng thì tôi nhất định sẽ tố cáo anh với Kỷ tổng.”

“Mẹ nó, đi thôi, hiện tại tôi sẽ đưa anh tới nhìn xem.”

“Cậu đừng có mà dùng kế khích tướng, không có tác dụng với tôi đâu.”

“Mẹ nó, lão tử là loại người chỉ biết nói không làm sao.”

Tần Hán bị Lâm Dật kéo đến tầng sáu, sau đó cầm thẻ phòng vạn năng, mở cửa phòng của ba người Khưu Vũ Lạc.

Vì để bớt việc, nên ba người đã thuê một gian phòng.

Lúc Lâm Dật và Tần Hán tiến vào, phát hiện ba người đang thu dọn đồ đạc.

Hơn nữa quần áo trên người đều đã đổi thành mới, hẳn là vừa mới mua bên ngoài, dù sao bọn họ cũng không thiếu tiền.

Nhìn thấy Lâm Dật và Tần Hán đi vào, ba người đều có chút ngoài ý muốn.

Không hiểu anh mang người ngoài tới là có ý gì.

Lúc Tần Hán nhìn thấy Khưu Vũ Lạc, Ninh Triệt và Khương Thanh thì sửng sốt một hồi lâu.

Khí chất của ba người khác nhau, hơn nữa dáng người đều không kém, các chỉ tiêu về mọi mặt đều mạnh hơn những người nổi tiếng trên mạng mà mình biết.

“Đến, chào hỏi anh Tần đi.” Lâm Dật nói.

Khưu Vũ Lạc:???

Khương Thanh:???

“Chào anh Tần.”

Ninh Triệt là người phản ứng nhanh nhất, đây cũng là lý do mà Lâm Dật nói cô là người hiếm có, chuyện gì cũng phản ứng nhanh.

Ninh Triệt nói xong, Khương Thanh cũng kịp phản ứng, ngọt ngào vẫy tay.

“Chào anh Tần.”

Tần Hán nuốt ngụm nước miếng, cảm giác có chút không chân thực, “Đây, đây đều là người mà cậu tìm đến?”

“Thế nào? Cấp bậc hẳn là rất được đúng không? Có thể lọt vào mắt thần của Tần thiếu không?”

“Quá, quá được.” Tần Hán nói: “Những người này mạnh hơn những người nổi tiếng trên mạng mà tôi biết nhiều, khí chất quá tốt rồi.”

“Những người nổi tiếng trên mạng kia sao có thể so sánh với bọn họ được.” Lâm Dật nói:

“Ba người này đều là tiểu thư khuê các, gia thế kém nhất cũng là mấy tỷ, người trên mạng có thể có cái khí chất phú quý này sao? Đừng đùa nữa.”

“Mẹ nó!”

Tần Hán kích động đến nỗi văng tục, “Người anh em, tôi phục rồi, một đêm này cậu không phải luôn bận rộn sao, tìm được ba người này ở chỗ nào vậy.”

“Sơn nhân tự có diệu kế, có nói thì anh cũng không hiểu.”

Lâm Dật quay đầu, hướng về phía ba người, nói:

“Ba người chuẩn bị một chút, đợi lát nữa sẽ xuất phát đi núi Phú Sĩ, tôi sẽ tìm khách sạn và sắp xếp xe cho các người đi theo sau chúng tôi, buổi tối mang ba người đi tắm suối nước nóng.”

“Đã biết, anh Lâm.”

“Ừm, chuẩn bị nhanh một chút, đừng làm chậm trễ thời gian.”

Sau khi dặn dò, Lâm Dật đưa Tần Hán đi ra ngoài.

“Lão Lâm, vẫn là cậu trâu bò.”

Sau khi ra cửa, Tần Hán giơ ngón tay cái lên, “Kỷ tổng vẫn còn đang ở đây, anh thế mà lại mang theo ba cô gái cùng đi chơi, hơn nữa bọn họ còn rất nghe lời, thật sự là đủ tra.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1234.

Chương 1235. Phụ Nữ Như Lửa

“Lời này của anh là có ý gì, làm như tôi có tội ác tày trời không bằng.” Lâm Dật khinh bỉ nói:

“Chẳng lẽ anh không muốn làm tra nam sao?”

“Tôi không muốn.”

“Sai, anh nghĩ xem!” Lâm Dật nói:

“Vì anh không đẹp mắt như tôi, cho nên anh không tra nổi, đây là nguyên nhân căn bản.”

“Tôi thao bà nội cậu.”

“Khẩu vị đặc biệt như thế sao? Có cần tôi tổ chức minh hôn cho anh không?”

“Mau mau cút, tôi trở về đi thu dọn đồ đạc, anh đã tìm được danh viện tới, vậy thì tối nay không thể bỏ qua được rồi.”

Mười giờ sáng, hai nhóm người chuẩn bị hoàn tất, lần lượt đi ra khỏi khách sạn.

Mà ba người Khưu Vũ Lạc thì giả trang thành lữ khách du ngoạn, đi theo phía sau Lâm Dật.

“Chị Khưu, chị Ninh, các người đoán xem dáng vẻ của bạn gái anh Lâm sẽ thế nào mới có thể xứng với anh ấy?” Khương Thanh hỏi.

“Những thứ còn lại thì tôi không biết, nhưng ít nhất cũng là cup D.” Ninh Triệt ưỡn ngực nói:

“Anh Lâm của cô có chấp niệm, người cup D trở xuống không lọt nổi mắt xanh của cậu ta đâu.”

“Không phải chứ, vậy em đây chỉ cup C, chẳng phải là một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có sao.”

“Cô chán nản như vậy để làm gì.” Ninh Triệt nói: “Chị Khưu của cô chỉ cup A kìa, còn chưa tức giận đâu.”

“Móa, ai nói tôi cup A vậy, là B!” Khưu Vũ Lạc phản bác.

“Cho dù cô cup B thì thế nào, Lâm Dật vẫn là chướng mắt.”

“Tôi cũng không cần cậu ta coi trọng.”

“Tôi dựa vào!” Khương Thanh bỗng nhiên hét lên một tiếng, khiến cho hai người giật nảy mình.

“Các người nhìn người phụ nữ bên cạnh anh Lâm kia, lớn lên cũng quá xinh đẹp rồi.”

Hai nhìn theo hướng ngón tay của Khương Thanh thì thấy bên cạnh Lâm Dật có một người phụ nữ vóc người cao gầy đang đứng.

Cô mặc một chiếc váy đuôi én màu xanh lam, phía trên có hai bông hoa trắng và vàng, phối với một chiếc áo sơ mi cổ chữ V với tay áo bằng lụa trắng, nhìn vừa đơn giản lại vừa thanh lịch, như tiên nữ trên trời vậy.

Nhất là động tác vén tóc của cô, khiến cho một người phụ nữ như Ninh Triệt đều cảm thấy rung động.

“Tôi đoán người phụ này chính là bạn gái của cậu ấy.” Ninh Triệt nói:

“Tôi cảm thấy xu hướng hướng giới tính của mình dường như đã thay đổi, lớn lên cũng quá đẹp rồi.”

"Khó trách có nhiều phụ nữ xinh đẹp đưa tới cửa, anh Lâm đều chướng mắt. Bản thân mình có cô bạn gái lớn lên đẹp mắt như vậy, còn có thể coi trọng những người phụ nữ khác sao."

"Không phải vậy sao, tôi đã công khai nói với cậu ấy bao nhiêu lần rồi, nhưng cậu ấy cũng không có ý ngủ với tôi, xem ra là nhà có kiều thê, chướng mắt những thứ son phấn tục phấn như chúng ta."

"Nhưng tôi muốn biết, ba người phụ nữ còn lại của anh Lâm có dáng vẻ thế nào."

"Tôi đã gặp qua một người trong đó, tên là Lý Sở Hàm, là chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện Hoa Sơn. Người nhìn rất đẹp, là một bác sĩ thiên tài." Khưu Vũ Lạc nói.

"Số đo của người tên là Lý Sở Hàm kia như thế nào?" Ninh Triệt hỏi.

"Ngạch..." Khưu Vũ Lạc dừng một chút, "Không sai biệt lắm là D, hoặc là lớn hơn."

"Đấy cô xem, tôi nói đâu có sai, Lâm Dật thủy chung đều một lòng như vậy, không đến cup D thì không lọt vào được mắt xanh của cậu ta." Ninh Triệt nói.

"Được rồi, cô cũng không sợ bị tổn thương." Khưu Vũ Lạc nói: "Nhanh lên Taxi đi, lát nữa còn phải đi theo bọn họ nữa."

"Đừng có gấp, tôi đã đến Đảo quốc rất nhiều lần rồi, tự mình đi cũng có thể tìm tới nơi."

Nói thì nói như thế, nhưng Ninh Triệt vẫn để Khương Thanh đi gọi Taxi, hành động cùng một chỗ như vậy mới thú vị.

Bảy người Lâm Dật thuê một chiếc Lexus 570 từ khách sạn, sau đó lái đến núi Phú Sĩ.

Mà ba người Ninh Triệt cũng theo sát phía sau.

Bởi vì Kỷ Khuynh Nhan cho nên chuyến đi này xem như là chuyến đi riêng, chờ lúc có điều kiện sẽ chơi cùng nhau.

Núi Phú Sĩ cách khu vực thành thị Tokyo khoảng hơn 100 km.

Đối với người Hoa mà nói, con đường hơn một trăm cây số cũng không tính là gì.

Nhưng ở Đảo quốc, đây đã là khoảng cách vô cùng xa.

Sau khi Lâm Dật tốt nghiệp đại học, lúc ăn bữa cơm chia tay, cho dù là nam sinh hay là nữ sinh cũng đều uống nhiều rượu, sau đó ôm nhau khóc rống lên.

Ngay cả mấy người bạn học có oán niệm sâu sắc với nhau cũng xóa bỏ hiềm khích trong bầu không khí bi thương này.

Bởi vì sau khi tốt nghiệp, mọi người đường ai nấy đi, có khả năng sẽ không còn gặp lại nữa.

Nhưng khi đó, trong lớp của Lâm Dật có một du học sinh Hàn Quốc, nhìn thấy mọi người khóc nức nở thì cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Chỉ là tốt nghiệp đại học thôi, cần phải như thế sao?

Về sau cũng không phải là không gặp nhau nữa.

Đây chính là sự khác biệt văn hóa do diện tích đất nước mang tới.

Trên đường, Lâm Dật không nói một lời, một tay chống cằm, nhìn phong cảnh bên ngoài.

Hiện tại nhiệm vụ đã hoàn thành, thân không mang nợ, Lâm Dật cũng vô cùng buông lỏng.

Xe chạy chậm rãi trong khu vực thành thị, bên cạnh là công trình kiến trúc biểu tượng cho Tokyo - Sky Tree.

Lâm Dật bỗng nhiên cảm thán, quái vật nhỏ ôn nhu kia cuối cùng vẫn bị Ultraman giết chết.

Tuy hành trình không tính là xa, nhưng bởi vì khu vực thành thị khá đông đúc cho nên phải lái hơn hai giờ, mới đi đến hồ Kawaguchi dưới chân núi Phú Sĩ.

Hồ Kawaguchi là danh lam thắng cảnh nổi tiếng nhất dưới núi Phú Sĩ, cũng là nơi tốt nhất để thưởng thức núi Phú Sĩ.

Dù là không phải đến để ngắm núi Phú Sĩ, nhưng chỉ nhìn cảnh sắc nơi đây thôi cũng đã rất tốt rồi.

Sau khi xuống xe, mấy người đi tới khách sạn suối nước nóng trong khu rừng gần đó.

Mỗi cái gian phòng đều có cửa sổ sát sàn rộng lớn, đứng trước cửa sổ không chỉ có thể nhìn thấy núi Phú Sĩ xa xa mà còn có thể ngắm hoa anh đào nở rộ, tô điểm thêm cho vẻ đẹp của mùa này.

Sau khi để hành lý xuống, Kỷ Khuynh Nhan không để ý hình tượng mà nằm ở trên giường.

“Trước kia em cũng đã từng tới đây, sao lại cảm thấy nó không như đẹp như bây giờ vậy.”

“Bởi vì em đi cùng anh cho nên mới cảm thấy không giống nhau.”

Kỷ Khuynh Nhan cười rộ lên, đôi mắt to long lanh như đang phát sáng, cô đứng dậy đứng ở sau lưng Lâm Dật, ôm lấy eo của anh từ phía sau.

“Đúng thật sự là như vậy.”

Hai người nghỉ ngơi trong phòng một hồi, sau đó Hà Viện Viện gọi điện tới, kêu Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đi ăn cơm.

Đoàn người tập hợp tại nhà hàng khách sạn, xét về mức độ xa hoa thì nơi này đương nhiên là không thể so sánh với khách sạn Oman.

Nhưng ở đây lại thắng ở chỗ đặc sắc, dù sao cũng là điểm du lịch, nếu như cứ làm theo mấy khuôn khổ kia thì sẽ không có ý nghĩa.

Chỉ là lúc tập hợp tại nhà hàng, có một người xuất hiện khiến cho Lâm Dật cảm thấy kinh ngạc.

Nakajima Shoko!

Quần áo trên của cô ấy vẫn đơn giản mộc mạc như lần gặp hôm qua.

“Sao anh lại gọi cô ấy đến đây?”

Sau khi nhìn thấy Nakajima Shoko, Tần Hán hỏi.

“Các người đều có đôi, tôi dù sao cũng phải gọi người đi cùng, nếu không sẽ rất nhàm chán.”

Lương Kim Minh là loại công tử bột điển hình, lúc ra ngoài mà không mang theo phụ nữ, thì không khác nào người nghiện thuốc đi ra ngoài không mang theo bật lửa vậy.

“Chào mọi người, tôi tên là Nakajima Shoko, xin mời mọi người đến xem.”

Nakajima Shoko cúi đầu về phía mấy người Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng cô rất thông minh, không nhìn Lâm Dật và Cao Tông Nguyên, tránh cho Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện hiểu lầm.

“Không cần quá khách sáo, cô là bạn của Kim Minh vậy cũng là bạn của chúng tôi, cùng nhau chơi đùa là được.”

Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện đều có chút chịu không nổi đại lễ này, liền vội vàng đem đỡ cô lên.

Nhìn thấy Nakajima Shoko, thành công dung nhập vào trong đám người Lâm Dật.

Takayama Kenji ngồi trong góc nhà hàng đẩy kính mắt lên, sau đó yên lặng ăn đồ của mình.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1235.

Chương 1236. Trong Trà Có Trà

Người Hoa đều coi trọng sự náo nhiệt, nhất là lúc đi ra ngoài.

Nhiều người chơi cùng sẽ vui vẻ hơn.

Hơn nữa đối phương còn là người Đảo quốc, nếu chơi cùng thì cô ấy có thể làm hướng dẫn viên du lịch.

Dưới sự giới thiệu của Nakajima Shoko, bọn họ đã gọi rất nhiều món ăn đặc sắc của Đảo quốc cho bữa trưa.

Sau khi ăn no nê, mọi người thu dọn đơn giản một chút rồi ra ngoài.

“Tiểu thư Nakajima, hành trình buổi chiều đành giao lại cho cô vậy.” Lương Kim Minh nói: “Cô là người địa phương, quen thuộc với nơi này hơn chúng tôi.”

Trong những người ở đây, ngoài Lâm Dật ra thì không có ai mới đến Đảo Quốc lần đầu cả.

Tuy bọn họ không xa lạ gì, nhưng có một người địa phương dẫn đường thì đương nhiên là tốt hơn nhiều so với việc tự mình đi lung tung rồi.

“Chuyện này không thành vấn đề, tôi đã đến đây nhiều lần, vẫn là tương đối quen thuộc.” Nakajima Shoko vừa cười vừa nói:

“Xung quanh núi Phú Sĩ có rất nhiều danh lam thắng cảnh, chúng ta hôm nay có thể đi dạo gần đó một chút, ngày mai lại đi leo núi. Như vậy thì có thể dạo chơi được hết tất cả các nơi.”

Lâm Dật nhíu mày, nhưng rất nhanh liền giãn ra.

Không ai phát hiện ra vẻ mặt kỳ lạ của anh.

“Được, nghe cô.”

Bởi vì khách sạn ở ngay ven hồ Kawaguchi, cho nên điểm dừng chân đầu tiên của mọi người cũng là hồ Kawaguchi.

Xung quanh núi Phú Sĩ có năm hồ lớn, hồ Kawaguchi chính là hồ lớn nhất và nổi tiếng nhất trong đó.

Chỉ cần là người đến núi Phú Sĩ thì đều sẽ tới đây để check-in và chụp ảnh lưu niệm.

Mà chuyện này là chuyện mà mấy cô gái thích nhất, chụp không biết mệt.

Mấy người đàn ông như Lâm Dật thì buồn bực ngán ngẩm, nơi này có thể so với phòng tổng thống của khách sạn sao?

“Anh xem một chút, tôi gọi Nakajima Shoko tới là lựa chọn chính xác đúng không.” Lương Kim Minh nói:

“Người ta không chỉ là hoa khôi, mà làm hướng dẫn viên du lịch cũng rất được, tốt hơn nhiều so với việc chúng ta tự đi chơi một mình.”

“Đừng có nói đường hoàng như vậy, anh chính là bên người không có phụ nữ thì sẽ không thoải mái, cho nên mới gọi cô ấy đi theo.” Cao Tông Nguyên nói.

“Lời này của anh là có ý gì? Chẳng lẽ không thể là nhân cách mị lực của tôi đã thu hút cô ấy sao?” Lương Kim Minh nói:

“Hơn nữa tôi nói cho các người biết, Nakajima Shoko này thật sự rất được. Đêm qua, chúng tôi nói chuyện thơ từ ca phú, cho tới triết học nhân sinh, phải nói là vô cùng vui vẻ. Nếu như xuất thân của cô ấy tốt hơn một chút, nói không chừng tôi đã đưa về rồi.”

“Đừng chém gió nữa, tôi đoán người cô ấy coi trọng chính là anh Lâm, không có quan hệ gì với anh đâu.”

“Điều này không quan trọng.” Lương Kim Minh nói:

“Nhưng mà tôi nghe cô ấy nói, xung quanh đây có một sòng bạc rất lớn, chuyên dành cho những du khách như chúng ta đây. Buổi tối chúng ta đi tắm suối nước nóng, sau khi xong việc lại qua đó chơi hai vòng. Nếu như bên người không có phụ nữ thì sẽ không thú vị a.”

“Có anh Lâm ở đây, anh cảm thấy đội ngũ của chúng ta còn có thể thiếu phụ nữ sao?”

“Mẹ nó, lời này là có ý gì, nói giống như tôi là tú bà không bằng.” Lâm Dật nói.

“Chờ đã, có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ các người đã chuẩn bị rồi sao?” Lương Kim Minh cảm thấy ngoài ý muốn.

“Anh nhìn phía trước, ba người phụ nữ đứng ở bên hồ kia chính là do lão Lâm gọi tới.” Tần Hán chỉ ba người Khưu Vũ Lạc rồi nói:

“Dáng người thì không cần nói rồi.”

Nhìn theo hướng ngón tay của Tần Hán, Lương Kim Minh nhìn thấy ba người Khưu Vũ Lạc.

“Khí chất này rất được nha, mạnh hơn nhiều so với mấy người nổi tiếng trên mạng.”

“Anh Lâm nói, giá trị con người của ba người kia ít nhất đều trên 1 tỷ, là tiểu thư khuê các thật sự, khí chất có thể không tốt sao.”

“Mẹ nó! Anh Lâm xin nhận một lạy của tiểu đệ, luận về tán gái, tôi nguyện xưng anh là người mạnh nhất.” Lương Kim Minh nói: “Tối nay đúng thật là kích thích, phải vui vẻ thật tốt mới được.”

Sau khi dạo qua một vòng tại hồ Kawaguchi, đoàn người lại lái xe đi Oshino Hakkai.

Nghe tên thì cảm thấy rất lớn, nhưng nói trắng ra chính là tám hồ nước chảy xuống từ núi Phú Sĩ.

Ưu điểm là sạch sẽ thanh tịnh, gương sáng chiếu rọi.

Theo như lời nhân viên công tác nói thì nước nơi này thậm chí là có thể uống trực tiếp.

Lương Kim Minh nhịn không được nếm thử một miếng.

“Phi phi phi, đây là thứ gì vậy, quá khó uống rồi, giống như nước tiểu ngựa vậy.”

“Anh uống qua nước tiểu ngựa rồi sao?” Cao Tông Nguyên cười ha ha.

“Cút đi.” Lương Kim Minh nói: “Tôi cảm thấy lão đầu vừa rồi chính là đang lừa người, nhưng mà quả thực có một chút vị ngọt, nhưng phải nếm thật kỹ mới nhận ra.”

“Có thể là một con ngựa bị bệnh tiểu đường.” Tần Hán nói.

“Mẹ nó, không nói nhảm với các người nữa.”

“Anh nên biết thỏa mãn đi, bệnh tiểu đường cũng không tính là cái gì, nếu như là ngựa bị nhiễm trùng tiểu đường thì hiện tại anh phải đến bệnh viện rửa ruột rồi.” Lâm Dật cười ha hả mà nói.

Sau khi dạo xong Oshino Hakkai, mọi người lại đến công viên Asama.

Hai điểm lớn nhất tại công viên Asama chính là hoa anh đào ở đây.

Tuy vẫn chưa nở hết toàn bộ, nhưng cũng đã kết thành từng mảnh, đẹp không sao tả xiết.

Mấy người vừa đi vừa nghỉ dưới những cây anh đào rực rỡ, tựa như đi qua một cuộc đời khác vậy.

Sau khi đi dạo xong ba danh lam thắng cảnh thì trời đã tối.

Nhiệm vụ tiếp theo chính là cơm, sau đó tắm suối nước nóng.

Nhưng bọn người Lâm Dật lại tùy tiện tìm một lý do, nói muốn tới sòng bạc chơi một hồi, cho nên hai nhóm nam nữ nhóm liền mỗi bên đi một ngả.

Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện cũng không nghĩ nhiều.

Hai người không có hứng thú đối với việc đánh bạc, nhưng cũng không muốn ảnh hưởng mấy người Lâm Dật.

Giống như việc bọn họ cảm thấy hành trình xế chiều hôm nay rất nhàm chán, nhưng vẫn đi theo đến cùng.

Tôn trọng lẫn nhau chính là quy tắc sống chung quan trọng giữa nam và nữ.

Hai người lại không biết bọn họ căn bản không đến sòng bạc, mà là đến suối nước nóng cùng với những người khác.

Khưu Vũ Lạc tương đối bảo thủ, hầu như đều ở cùng một chỗ với Lâm Dật.

Ninh Triệt và Khương Thanh thì cởi mở hơn, rất nhanh đã hòa mình với bọn người Tần Hán.

Nakajima Shoko thì rất chủ động gánh vác nhiệm vụ giúp đỡ, mọi chuyện chi tiết đều do cô sắp xếp.

“Lâm tiên sinh, chẳng lẽ anh không đi chơi cùng bọn họ sao?” Nakajima Shoko tiến đến trước mặt Lâm Dật, ôn nhu nói.

“Quá ồn, hiếm khi mới có chút thời gian nghỉ ngơi, vẫn nên an tĩnh một chút mới tốt.”

Khưu Vũ Lạc liếc nhìn Lâm Dật, có chút đau lòng cho anh.

Cậu ấy chính là loại người nói năng chua ngoa nhưng lòng lại như đậu hũ, ngoài miệng luôn nói mấy lời bẩn nhất, nhưng lại lén làm công việc nặng nhọc nhất.

Lần thứ nhất trên chuyến tàu Quantum là như vậy, lần này tại Đảo quốc cũng như vậy.

Đối với cậu ấy mà nói, có thể có một thời gian nghỉ ngơi an tĩnh là chuyện rất xa xỉ, đương nhiên là không muốn động đậy.

Thật giống như người đàn ông sau khi tan làm sẽ hút một điếu thuốc trong xe trước khi vào nhà.

Trong mấy phút ngắn ngủi này, cậu ấy không thuộc về bất kỳ kẻ nào, chỉ thuộc về chính bản thân cậu ấy.

Lúc này Lâm Dật chính là đang ở trong trạng thái như vậy.

“Lâm tiên sinh có muốn ăn chút gì không? Tôi sẽ chuẩn bị giúp anh.”

“Không cần, cô cũng đi một ngày rồi, cũng nghỉ một lát đi.”

“Tôi không mệt.” Nakajima Shoko nói.

“Vậy cũng không cần vây quanh tôi, đều là cùng nhau đi chơi, cũng không phải để cô đến hầu hạ người khác.”

“Ừm, đã biết Lâm tiên sinh.”

Nakajima Shoko xuống nước, đến bên đám người Tần Hán, cùng bọn họ chơi đùa.

“Cậu có hứng thú đối với người phụ nữ kìa?” Khưu Vũ Lạc thuận miệng hỏi.

“Làm sao có thể, mà sao cô lại hỏi vấn đề này rồi?”

“Cảm thấy trong trà có trà, chịu không nổi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1236.

Chương 1237. Mời

“Ha ha...”

Lâm Dật nở nụ cười, “Người ta cũng không trêu chọc đến cô, nói người ta làm gì.”

“Có thể là không đúng khẩu vị của tôi đi. Tôi vẫn tương đối thích loại người như Ninh Triệt hơn, nên nhìn thấy chủng loại này thì có chút khó tiếp thu.”

“Người ta là Geisha, là hoa khôi danh tiếng lẫy lừng, có lẽ đây là yêu cầu nghề nghiệp của người ta.”

Khưu Vũ Lạc nghiêng đầu, ghét bỏ nhìn Lâm Dật một chút.

“Cậu chưa chơi qua hoa khôi à?”

“Mẹ nó?” Lâm Dật sửng sốt một chút, “Cô dùng cái từ ‘Chơi’ này thật sự là quá tốt rồi.”

“Xem ra cậu mới chỉ là tra một mặt, không cao cấp chút nào.”

“Ngạch... Tôi có cần phải cảm ơn cô vì đã đánh giá tôi như vậy không?”

“Tôi nói cho cậu biết, Geisha Đảo quốc không khác lắm so với kỹ viện của Trung Quốc cổ đại, nhất là đến cấp bậc như hoa khôi này, rất được người theo đuổi. Tôi đã gặp qua mấy người, hầu hết đều tương đối cao lãnh, giống như mấy minh tinh trong làng giải trí vậy. Người chủ động lôi kéo làm quen giống như cô ấy vẫn là rất hiếm gặp.” Khưu Vũ Lạc nói:

“Tôi đoán cô ấy có thể đã biết các người rất có tiền, muốn kiếm chút gì đó trên người của các người, nếu như có thể bắt được các người thì lại càng tốt.”

“Chuyện này có chút khó, ngay cả người dùng đũng quần để suy nghĩ như lão Lương cũng đều không có ý định đụng vào cô ấy, chúng tôi lại càng không có khả năng.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy, đến cấp bậc này như các người rồi hẳn là nên chướng mắt phụ nữ như vậy.”

Sau khi ngâm suối nước nóng, mấy người thoải mái lái xe đến khách sạn Izumo Temple cách đó 1 km.

Sòng bạc nằm dưới tầng hầm của khách sạn này.

Khu vực dưới lòng đất của khách sạn này có diện tích rất lớn, rộng khoảng hai sân bóng rổ.

Mà người ở đây lại nhiều đến lạ thường, có chút vượt quá suy đoán của đám người Lâm Dật.

m thanh ồn ào bên tai không dứt, không khác nào với chợ bán thức ăn buổi sáng cả.

Tám người xuất hiện khiến cho mọi người trong sòng bạc đều ghé mắt nhìn sang, thậm chí là lộ ra ánh mắt si mê.

Nhưng người được chú ý nhất cũng không phải là Ninh Triệt phong tình vạn chủng mà là Nakajima Shoko.

Không ít người sau khi thấy cô đều chỉ trỏ, nghị luận ầm ĩ, không ít người đều nhận ra cô là ai.

“Mấy tên háo sắc này đang thầm thì cái gì đó.” Lương Kim Minh nói.

“Có thể bọn họ đã xem qua màn biểu diễn của tôi, cho nên mới nhận ra tôi.” Nakajima Shoko nhỏ giọng nói.

“Nói như vậy thì tôi đã hiểu, không hổ là nhân vật cấp bậc hoa khôi, đãi ngộ cũng gần bằng các minh tinh rồi.”

“Lương tiên sinh không nên chê cười tôi, thật ra tại Kabuki có rất nhiều hoa khôi, tôi cũng chỉ một người trong tiệm mà thôi.”

“Tôi đã đến tiệm của các người một lần, trong các Kabuki thì cô có thể nằm trong top 3. Tôi đoán là cũng không có mấy người có thể sánh bằng cô.” Lương Kim Minh nói:

“Đoán chừng đám háo sắc này nhất định muốn đi qua chỗ cô.”

Nakajima Shoko ngượng ngùng cười một tiếng, tại Đảo quốc, đây có thể xem là một loại tán thưởng.

Tại một bàn Baccarat trong sòng bạc ngầm có hai người vệ sĩ mặc tây trang màu đen đang canh giữ ở trước bàn.

Mà ở trước bàn, có hai người đàn ông ăn mặc bình thường đang ngồi, trước bàn để hơn 10 triệu yên tiền đánh bạc, chơi đến quên cả trời đất.

“Người phụ nữ kia nhìn khá quen, hình như đã gặp qua ở đâu.”

Người nói chuyện là một tên đầu trọc, thẻ đánh bạc trước bàn đã chồng chất giống như một ngọn núi nhỏ.

Tên của anh ta là Yoshikawa Taichi, là tổng giám đốc của công nghiệp nặng Mitsui, là nhân vật có thực quyền trong toàn bộ công ty.

Bên cạnh Yoshikawa Taichi là một người đàn ông trẻ tuổi.

Người đàn ông tên là Ito Takuma, là tổng giám đốc khách sạn Izumo Temple, hơn nữa cha của anh ta chính là người liên hợp sáng lập nên khách sạn này.

“Tôi biết, cô ấy tên là Nakajima Shoko, là một trong ba hoa khôi Kabuki nổi tiếng, danh khí rất lớn. Tôi từng đến xem buổi biểu diễn của cô ấy, trình độ thực sự rất cao.”

“Ito tiên sinh, vừa lúc lát nữa chúng ta có chuyện cần nói, có thể gọi cô ấy tới trợ hứng hay không. Tôi cảm thấy rất hứng thú với cô ấy.”

“Đương nhiên là có thể.” Ito Takuma cười nói: “Tôi gọi người thông báo cho cô ấy một tiếng, để cho cô ấy tới.”

…

Một bên khác, nhìn thấy không ít người đều nhìn sang phía bên này.

Lương Kim Minh nhướng mày trừng mắt, khiến cho những tên ngấp nghé Nakajima Shoko đều thu hồi ánh mắt.

Sau đó, bọn người Tần Hán đổi mấy trăm ngàn thẻ đánh bạc, sau đó đi đến các bàn khác nhau, chuẩn bị chém giết bốn phương.

Khương Thanh không biết nhiều về mấy thứ này, nhưng lại vô cùng tò mò, nên vẫn luôn đi theo sau lung Ninh Triệt.

Mà Lâm Dật, Khưu Vũ Lạc và Nakajima Shoko thì ngồi ở khu nghỉ ngơi, vừa ăn uống vừa nói chuyện phiếm.

Chuẩn bị sau khi nghỉ một lát thì sẽ qua đó chơi đùa.

“Xin chào, xin hỏi ngài là tiểu thư Nakajima Shoko đúng không.”

Ngay lúc ba người đang nói chuyện trời đất, một người đàn ông mặc tây trang màu đen đứng ở trước mặt Nakajima Shoko, nói rất khách sáo.

Thấy có người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, ba người cảm thấy có chút ngoài ý muốn, suy nghĩ kỹ nửa ngày, đều cảm thấy không biết người này là ai.

“Là tôi, xin hỏi anh là?”

“Trước tự giới thiệu mình một chút, tôi là quản lý khách sạn Izumo Temple - Haru Katsutaro, tổng giám đốc của chúng tôi, Ito Takuma tiên sinh, muốn mời ngài uống chén trà.”

Tuy quản lý và tổng giám đốc chỉ kém một chữ, nhưng lại như một trời một vực.

Haru Katsutaro chỉ là người làm thuê, mà tổng giám đốc bình thường đều do người dòng chính của gia tộc đến đảm nhận.

Nói cách khác, người tên là Ito Takuma kia chính là ông chủ nhỏ của khách sạn Izumo Temple.

Nakajima Shoko cảm thấy có chút ngoài ý muốn, cũng có chút sợ hãi, theo bản năng nhích lại gần Lâm Dật.

“Nhưng tôi không biết các người.”

“Tiểu thư Shoko, cô đã hiểu lầm rồi.” Haru Katsutaro nói:

“Ito tiên sinh đã xem màn biểu diễn của cô, cho nên liếc mắt một cái liền nhận ra cô, Do đó, ngài ấy mới bảo tôi qua mời cô đến gian phòng của ngài ấy để ôn chuyện, đương nhiên, chúng tôi sẽ thanh toán mọi chi phí.”

Nói xong, Haru Katsutaro làm một động tác mời.

“Thật xin lỗi, lần này tôi đang bận tiếp một nhóm bạn tới tham quan, nếu như Ito tiên sinh muốn xem tôi biểu diễn thì lần sau đến Kabukicho là được.”

Haru Katsutaro nhìn Lâm Dật một chút, rồi nói với anh:

“Ito tiên sinh của chúng tôi đang nói chuyện với người khác, muốn mời tiểu thư Nakajima qua giúp vui, hy vọng ngài đồng ý.”

“Ừm hả?”

Lâm Dật cảm thấy ngoài ý muốn: “Cô ấy từ chối anh, đó là chuyện của cô ấy. Anh phải nói với cô ấy, nói với tôi thì có tác dụng gì?”

“Tiểu thư Nakajima đến đây cùng ngài, nếu như ngài nguyện ý thì tiểu thư Nakijima cũng sẽ nguyện ý đi cùng tôi.”

Lâm Dật nhún vai, “Việc này không liên quan gì đến tôi cả, anh hỏi cô ấy là được.”

“Chuyện này...”

Vẻ mặt Haru Katsutaro có chút khó xử, “Tiểu thư Nakajima...”

“Tôi phải bồi Lâm tiên sinh, cho nên xin lỗi.” Nakajima Shoko cúi đầu nói.

Vẻ mặt Haru Katsutaro khẽ thay đổi, “Nếu tiểu thư Nakajima đã không muốn đi thì chúng tôi cũng không bắt buộc, nhưng sau này Ito tiên sinh có lẽ sẽ không thể đến xem cô biểu diễn nữa.”

“Nếu như Ito tiên sinh không thể đến vậy thì thật đáng tiếc, nhưng không còn cách nào khác, tôi phải bồi Lâm tiên sinh.”

“Vậy tôi không quấy rầy nữa.”

Haru Katsutaro quay người rời đi, nhưng lúc rời đi lại liếc qua Lâm Dật một chút.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1237.

Chương 1238. Khác Thường Tất Có Yêu

Sau khi rời đi, Haru Katsutaro liền đến phòng suối nước nóng của khách sạn.

Lúc này, Ito Takuma và Yoshikawa Taichi đang vừa nói vừa cười.

Nhưng khi nhìn thấy Haru Katsutaro đi vào một mình thì sắc mặt của Ito Takuma không khỏi thay đổi.

“Sao chỉ có một mình anh tới, tiểu thư Nakajima đâu.”

Haru Katsutaro khom người xuống, “Cô ấy nói phải tiếp bạn, cũng không muốn tới.”

“Tiếp bạn sao? Anh không nói tôi là ai à?”

“Đã nói, nhưng cô ấy vẫn từ chối.”

Sắc mặt của Ito Takuma trở nên khó coi, “Mấy người kia là ai, anh có biết không?”

Haru Katsutaro lắc đầu, “Nghe giọng của bọn họ thì hẳn là người Hoa.”

“Mấy tên người Hoa cũng xứng để cho tiểu thư Nakajima tiếp đãi sao?”

“Tôi đã nói rõ với người Hoa kia, nhưng anh ta không muốn nể mặt, thái độ rất kiêu ngạo.”

“Người Hoa chính là như vậy, ngoại trừ giả trang thì không biết cái gì hết, giáo huấn một lần là được.”

“Ito tiên sinh, cũng không phải là chuyện gì lớn, nếu như cô ấy không đến thì thôi.” Yoshikawa Taichi nói.

“Không sao, chỉ là mấy người Hoa mà thôi, giáo huấn một lần cũng không là gì cả, giao cho tôi là được rồi.”

Yoshikawa Taichi không nói chuyện, chỉ cười cười.

Ito Takuma phất phất tay, “Nếu bọn họ đã không tuân thủ quy củ Đảo quốc, vậy sẽ dạy dỗ bọn họ một chút, để bọn họ biết đây là địa bàn của ai.”

“Đã biết, Ito tiên sinh, tôi sẽ đi sắp xếp chuyện này.”

…

Tại tầng một dưới lòng đất, bọn người Tần Hán chơi đến quên cả trời đất.

Không bao lâu sau đã thắng được hơn 10 triệu yên, có thể nói là kiếm lời đầy chậu đầy bát, nếu quy ra nhân dân tệ thì mẹ nó đã gần 700 ngàn. Tuy không nhiều, nhưng đối với người thích chơi mà nói thì đây là chuyện cực kỳ có cảm giác thành công.

Tiếp theo, không chỉ có Tần Hán, Cao Tông Nguyên và Lương Kim Minh, mà ngay cả người không hiểu nhiều như Ninh Triệt và Khương Thanh, cũng đều thắng không ít, có thể nói ai nấy đều nở hoa. Tổng cộng số tiền thắng được đã hơn 1 triệu nhân dân tệ.

Lâm Dật nhàn rỗi không có chuyện gì, cũng chơi vài ván với Khưu Vũ Lạc, cả hai đều thắng được chút tiền.

Lúc Lâm Dật chơi còn dùng chút kỹ xảo, nhưng Khưu Vũ Lạc đã thể hiện ra cái gọi là “Gà mờ” trong truyền thuyết, nhưng cuối cùng vẫn thắng.

Vận may quá tốt.

Lâm Dật bĩu môi, cảm thấy việc này có chút kỳ quặc.

Sòng bạc không phải là tổ chức từ thiện, không có khả năng để cho khách luôn thắng tiền.

Nhìn khắp toàn trường thì chỉ có nhóm người của mình là luôn luôn thắng tiền, những người còn lại thì có thắng có thua, duy trì một sự cân bằng rất vi diệu.

Rất nhanh, những người khác trong sòng bạc cũng phát hiện vận may bên phía Lâm Dật vô cùng tốt, liền ào ào đánh theo bọn họ, sau đó cũng thắng được không ít.

Do đó, mấy người Lâm Dật trở thành chiều gió trên màn chiếu bạc này.

Chỉ cần đánh theo bọn họ thì cuối cùng nhất định có thể thắng tiền.

“Lâm tiên sinh, vận may của chúng ta hình như cũng không tệ.” Nakajima Shoko cười nói.

“Đúng vậy, nhưng chuyện khác thường tất có yêu, vẫn luôn thắng tiền cũng không phải là chuyện gì tốt, chơi đến đây là được rồi.”

Lâm Dật xoay xoay lưng rồi đứng dậy, “Đi thôi, đánh vậy là được rồi, tìm một chỗ ăn bữa khuya, uống một chén đi.”

“Đi thôi.” Cao Tông Nguyên đứng dậy, nói.

Sau đó, mấy người tụ lại cùng một chỗ, phát hiện tổng cộng đã thắng hơn 2 triệu.

Ở nơi như thế này, trong một lúc mà thắng được nhiều tiền như vậy đã không tính là nhỏ.

Mấy người rời đi, khiến cho dân cờ bạc cảm thấy thất vọng mất mát.

Không còn cách nào để thắng tiền theo bọn họ nữa rồi.

“Chờ một chút!”

Ngay lúc mấy người chuẩn bị rời đi, thì bị hai tên bảo an ở cửa ngăn lại.

“Làm gì? Thắng tiền còn không cho đi?” Lương Kim Minh nói.

“Thắng tiền đương nhiên là có thể đi, nhưng các người dùng thủ đoạn không đứng đắn, thắng đi hơn 40 triệu yên, cho nên tôi không thể để các người đi được?”

Nghe thấy có tiếng người nói chuyện, mọi người đều quay đầu, phát hiện người nói chuyện, mặc bộ tây trang màu đen, sau lưng còn có hai mươi mấy người. Gương mặt cả đám đều mang theo vẻ âm u, trong mắt mang theo vẻ độc ác.

Tần Hán không biết người đàn ông dẫn đầu, nhưng Lâm Dật lại nhớ.

Chính là Haru Katsutaro vừa rồi!

“Tôi biết mà, thắng nhiều như vậy hẳn là có chuyện khác thường, chắc là anh sắp xếp đúng không.”

“Không không không, không nên nói như vậy.” Haru Katsutaro nói:

“Tuy tiểu thư Nakajima đã từ chối lời mời của Ito tiên sinh, nhưng đây là hai chuyện khác nhau. Tôi dẫn người tới để xử lý chuyện chơi bẩn của các người.”

Lời này vừa dứt, người ở đây đều hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khó trách những người này vẫn luôn thắng tiền, thì ra là chơi bẩn, đây là lời giải thích tốt nhất.

Một hơi thắng hơn 40 triệu yên, lá gan của bọn họ quả thật là có chút lớn.

Những người này đều khách quen trong sòng bạc.

Cũng biết một số môn đạo ở đây.

Nếu như chỉ thắng mấy triệu sẽ không ai nói gì cả.

Nhưng mấy tên người Hoa này vậy mà lại dùng phương thức chơi bẩn thắng đi nhiều tiền như vậy, quả thật có chút quá mức. Người của Izumo Temple tất nhiên sẽ không để cho bọn họ rời đi dễ dàng được.

“Nhanh nhanh nhanh, chúng ta đứng lùi về sau.” Mấy người đàn ông Đảo quốc nói với bạn gái của mình.

“Chuyện này rất nghiêm trọng sao?”

“Đương nhiên, quy tắc của sòng bạc rất nghiêm khắc, chơi bẩn thì sẽ bị gãy tay gãy chân.”

“Chuyện, chuyện này cũng quá máu me rồi.”

“Không còn cách nào khác, đây là quy tắc trong sòng bạc, tuyệt đối không cho phép.”

Những người khác trong sòng bạc đều ào ào lui về phía sau theo bản năng, sợ bị liên lụy.

“Tôi có thể chứng minh, Lâm tiên sinh không có chơi bẩn, các người không nên nói bậy.” Nakajima Shoko nói ra.

“Tiểu thư Nakajima, đây không phải là chuyện mà cô có thể định đoạt.” Haru Katsutaro nói:

“Cô làm việc tại Kabukicho, thường xuyên nhìn thấy người Hoa, chẳng lẽ cô còn không rõ tính cách của bọn họ sao. Hơn nữa, nơi này của chúng tôi hàng năm đều bắt gặp người gian lận, đều là người Hoa. Tôi cảm thấy cô không cần thiết phải biện hộ cho những người có phẩm hạnh giống như bọn họ.”

“Người Hoa rất tốt, hi vọng anh không nên nói bậy.” Nakajima Shoko nói:

“Lâm tiên sinh là bạn của tôi, tôi hiểu rõ cách làm người của anh ấy. Anh ấy rất có tiền, không có khả năng làm ra loại chuyện như vậy.”

“Ha ha...”

“Tiểu thư Nakajima, tôi đoán cô nhất định đã tin vào chuyện hoang đường của cậu ta cho nên mới có thể đứng ra nói đỡ. Tôi muốn nói rõ với cô là, người Hoa bọn họ rất biết cách gạt người, cô đã bị lừa rồi.” Haru Katsutaro cười lạnh một tiếng, nói:

“Không tin cô có thể hỏi người ở chỗ này một chút, xem cái nhìn của bọn họ đối với người Hoa là thế nào. Tôi cũng không phải là đang nói xấu bọn họ!”

“Tố chất của người Hoa quả thực không được tốt lắm! Tôi có thể chứng minh!”

“Hàng năm đều có rất nhiều người Hoa đến Đảo quốc, trong lúc vô hình còn chiếm tài nguyên của chúng ta!”

“Tôi rất ghét người Hoa, nhanh lấy lại số tiền bị lừa đi!”

Haru Katsutaro nhún vai, trong ánh mắt mang theo ý trêu tức.

“Tiểu thư Nakajima, hiện tại cô tin rồi chứ, cũng không phải là tôi đang nói xấu bọn họ, mà chính là mấy người bọn họ thật sự không được tốt lắm. Cô cũng không cần biện hộ cho mấy người chơi bẩn này, để tôi xử lý chuyện này đi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1238.

Chương 1239. Anh Có Biết Pinduoduo Không?

“Cho dù người khác là vậy, thì Lâm tiên sinh cũng không như vậy. Bây giờ chúng tôi muốn đi, hi vọng anh không nên cản đường...”

Lâm Dật ở phía sau vỗ vỗ bờ vai của cô, Nakajima Shoko liền im lặng.

“Cô đứng ra sau đi, để tôi nói chuyện với bọn họ.”

“Tôi đang nói lý với bọn họ mà.”

“Nói bao nhiêu cũng vô dụng thôi, còn không bằng tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ một lát.”

Ninh Triệt nói xong, tiến lên kéo tay Nakajima Shoko lại, lôi đến bên cạnh mình.

“Được rồi được rồi, chúng ta tìm nơi nghỉ ngơi đi, để Lâm Dật tự xử lý việc này là được.”

Lời này của Ninh Triệt chính là nói cho bọn người Tần Hán nghe.

Bọn họ biết trình độ của Lâm Dật, xử lý loại chuyện nhỏ nhặt này đương nhiên không phải là nói chơi, chỉ cần không có người khác đi lên làm phiền là được.

“Đi thôi, tìm một chỗ ngồi đi.” Lương Kim Minh hô.

Haru Katsutaro nhếch miệng lên, “Nhìn thái độ của các người, hình như rất có lòng tin đối với anh ta.”

“Không thể nói như vậy, nhưng mà nếu như anh có thể đánh chết anh ấy, vậy coi như anh trâu bò. Tôi không chỉ trả lại hơn 40 triệu yên này cho anh mà sau đó sẽ bồi thường thêm cho anh hơn 40 triệu, anh cảm thấy thế nào?”

Ánh mắt của Haru Katsutaro dừng lại ở trên người Lâm Dật.

“Tôi có thể nhìn ra, trình độ của anh ta hẳn là cao nhất trong mấy người. Nhưng anh phải biết rằng, nếu như chúng tôi không đủ năng lực, sao có thể dám mở sòng bạc ở chỗ này được?” Haru Katsutaro nói:

“Qua nhiều năm như vậy, tôi đã gặp vô số dạng người giống như mấy người. Bọn họ cuối cùng đều phải trả cái giá tương ứng, đương nhiên, hôm nay các người cũng giống như vậy, chơi xấu thì đừng nghĩ sẽ được rời đi an ổn.”

Hai tay Lâm Dật đút trong túi, đi từng bước về phía Haru Katsutaro, sau đó đứng cách trước mặt anh ta nửa mét.

“Anh xác định sẽ không bỏ qua cho tôi sao?”

“Đương nhiên.” Haru Katsutaro nhún vai, không che giấu vẻ kiêu căng của mình chút nào, “Anh sẽ phải trả giá đắt vì hành vi của mình.”

Hô thông!

Lâm Dật không nói nhảm nữa, nhấc chân mạnh mẽ đá vào người Haru Katsutaro.

Người kia hoàn toàn không kịp phản ứng, lực công kích to lớn khiến cho anh ta bay ngược ra ngoài.

Người đứng phía sau anh ta thấy tình thế không ổn, liền vội vàng tiến lên đỡ anh ta.

Khụ khụ khụ!

Haru Katsutaro ôm lấy bụng của mình, ho ra mấy ngụm máu tươi, cảm giác bụng của mình giống như bị lửa đốt, lục phủ ngũ tạng đều bị lệch khỏi vị trí.

“Đến chó cũng không phải, mà còn dám giả trang, cho nên sẽ vĩnh viễn bị người khác đánh.”

Thấy tình cảnh này, người trong sòng bạc đều cảm thấy choáng váng.

Đám người chơi bẩn này thế mà còn dám chủ động đánh người, nơi này chính là Đảo quốc, lá gan có phải là quá lớn rồi hay không?

“Đều làm gì vậy, nhanh động thủ đi!”

Haru Katsutaro rống lên một tiếng, hai mươi mấy người mà anh ta mang tới lập tức móc côn ở bên hông ra, hung hăng xông về phía Lâm Dật!

“Còn có vũ khí sao?” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Các người chuẩn bị đúng là rất đầy đủ.”

Haru Katsutaro ôm lấy bụng của mình, cắn răng nghiến lợi nói:

“Vừa rồi thì chỉ cần anh bồi thường tiền, sau đó lại giao một cánh tay ra thì việc này coi như xong. Nhưng bây giờ, không ai trong các người được rời khỏi đây cả.”

“Đã lâu rồi tôi không thấy người nào giả trang mạnh mẽ như anh đó.”

Nói xong, Lâm Dật móc dao găm bên hông ra, nắm lấy một người gần nhất, túm lấy cổ áo của anh ta, sau đó đâm vào bụng dưới hai đao.

Đây là chiêu thức mà mấy tên côn đồ Trung Quốc thường dùng nhất, Lâm Dật biết nó từ lúc học cấp ba.

Nhưng lúc đó nhát gan, căn bản không dám đâm người, hiện tại xem như đã giải mộng.

Sau khi Lâm Dật đâm hai đao, người kia liền trừng mắt, ôm lấy bụng của mình rồi ngã xuống đất.

Máu tươi chảy ra từ trên người anh ta như tia nước nhỏ, đỏ đến chói mắt.

Máu tươi nhỏ xuống tí tách từ trên dao găm của Lâm Dật, dọa cho tất cả mọi người đều đứng lại, trong ánh mắt mang theo vẻ đề phòng, không dám tiến gần thêm bước nữa.

Lâm Dật ngoắc ngón tay với những người khác, “Tiếp đi, tôi còn chưa nóng người đây này.”

“Chuyện này...”

Haru Katsutaro cũng bị dọa sợ choáng váng, sắc mặt trắng bệch, cũng không dám cử động.

Anh ta nằm mơ cũng không nghĩ tới lá gan của Lâm Dật lại lớn như vậy, vậy mà dám cầm đao đâm người, nơi này chính là địa bàn của mình mà!

Lâm Dật đi từng bước một về phía Haru Katsutaro, mà người vây bên cạnh anh cũng lui về phía sau từng bước một, không dám tới gần anh trong vòng năm mét.

Haru Katsutaro cũng sợ hãi, nhưng bụng dưới đau đớn, khiến cho anh ta không thể động đậy.

Nhìn Lâm Dật đứng trước mặt mình, Haru Katsutaro run rẩy kịch liệt, giống như bản thân đang ngập trong băng tuyết vậy.

Lâm Dật dùng lưỡi dao đầy máu vỗ lên mặt Haru Katsutaro.

“Hiện tại còn nói tôi chơi bẩn nữa hay không?”

“Không, không nói nữa...”

“Tôi đoán là anh đã nói trước với người chia bài, sau đó cố ý để cho chúng tôi thắng tiền, rồi chụp cho chúng tôi cái mũ chơi bẩn. Tôi không đoán sai chứ?”

“Đúng, đúng vậy...” Haru Katsutaro run rẩy nói:

“Lần này chúng tôi nhận thua, anh nhanh lấy tiền rồi đi đi.”

“Anh nói nhận thua thì nhận thua, anh nói lấy tiền liền lấy tiền, vậy chẳng phải tôi sẽ rất mất mặt sao?”

Thân thể Haru Katsutaro rung lên một cái, “Anh muốn làm gì?”

“Anh biết Pinduoduo không?” Lâm Dật cười hỏi.

Một câu không đầu không đuôi này của Lâm Dật, không chỉ khiến cho Haru Katsutaro cảm thấy mơ hồ, mà mấy người Tần Hán phía sau cũng cảm thấy không hiểu cho lắm.

Lúc này anh hỏi về Pinduoduo làm gì!

“Tôi, tôi biết...” Haru Katsutaro nói:

“Đó là một nhà công ty Internet rất nổi tiếng.”

“Không tệ, biết cũng không ít.”

“Anh hỏi tôi cái này làm gì?”

“Không làm gì cả, thì mẹ nó chỉ muốn chém anh một đao.”

Lâm Dật cầm dao găm, đâm về phía Haru Katsutaro, con dao lại bị máu tươi nhiễm đỏ một lần nữa.

“Nếu như vừa rồi anh không nói những lời chửi bới người Hoa thì tôi còn có thể tha cho anh một cái mạng. Nhưng con mẹ nó anh dám phát ngôn bừa bãi trước mặt tôi, coi Lâm Dật tôi không cần mặt mũi sao?”

“Anh, anh thế mà!”

“Thế nào, không phục sao?”

“Phục, phục, phục, phục.”

Lâm Dật xóa vết máu trên dao găm ở trên người Haru Katsutaro.

“Hơn bảy mươi năm trước, thế hệ trước đã thu phục nhóm các người, hiện tại tôi đương nhiên là không thể khiến họ mất mặt, cho nên anh phục thế là được.”

Sau khi lau khô vết máu trên dao găm, Lâm Dật phất tay với những người khác.

“Đi thôi, đều đã xong việc, tìm một chỗ ăn chút gì đó đi.”

“Đi thôi.”

Nhìn dáng vẻ rời đi của bọn người Lâm Dật, người trong sòng bạc đều chỉ biết nghẹn họng nhìn trân trối.

Dám gây chuyện ở khách sạn Izumo Temple, lá gan của những người Hoa thực sự là rất lớn.

“Đánh người xong còn muốn đi, các người không để Ito Takuma tôi vào mắt sao!”

Mấy người còn chưa đi ra cửa, thì nghe được một tiếng quát lạnh.

“Ito tiên sinh, ngài cuối cùng đã đến!”

Bọn người Lâm Dật quay đầu, nhìn thấy Ito Takuma và Yoshikawa Taichi mang theo hai tên vệ sĩ đi xuống từ trên bậc thang, vẻ mặt lạnh lùng như băng.

Nhìn thấy mấy người, Nakajima Shoko khẽ nhíu mày, trong ánh mắt mang theo vẻ không vui, nhưng lại không ai phát hiện ra được chút biểu cảm nhỏ này.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1239.

Chương 1240. Diễn Trò

Lâm Dật nhướng mày, nhìn Ito Takuma một chút.

“Xem điệu bộ này của anh là tới ra mặt cho bọn họ sao?”

“Anh đánh người của tôi, đương nhiên tôi phải ra mặt rồi.”

Vốn dĩ Ito Takuma và Yoshikawa Taichi đang đợi Haru Katsutaro đưa Nakajima Shoko tới.

Không nghĩ tới sau đó lại nghe được tin rằng người của mình bị đánh, cho nên anh liền vội vã mặc quần áo tử tế, tới xem một chút.

Không nghĩ tới tình huống hiện trường lại thảm như vậy.

Nếu như không xử lý tốt chuyện này, thì nó sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với danh dự của gia tộc.

“Vậy được thôi, gọi hai tên vệ sĩ phía sau anh đến đây đi.”

Ito Takuma cười lắc đầu, trên mặt mang theo ý khinh thường.

“Anh xem Ito Takuma tôi là người nào vậy? Anh cho rằng tôi sẽ chém chém giết giết với anh sao?”

Ito Takuma vừa nói xong, thì một tên vệ sĩ lập tức móc ra một khẩu súng, nhắm ngay vào đầu Lâm Dật.

Trong chốc lát, bầu không khí trong sòng bạc trở nên ngưng đọng lại.

Nơi này hầu hết đều là người bình thường, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy thứ này, trong lòng đương nhiên sẽ cảm thấy hoảng sợ.

Thế mới biết, ông chủ của khách sạn Izumo Temple lợi hại hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mình.

Ba người Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt liếc nhau một chút, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Vẻ mặt của Ito Takuma vô cùng phách lối, trong ánh mắt mang theo vẻ khinh thường.

“Không phải mới rồi còn điên cuồng sao? Hiện tại sao lại không nói chuyện rồi, điều này khiến cho tôi rất xem thường anh nha, người Hoa.”

Lâm Dật đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhếch miệng lên, nhưng vừa muốn mở miệng, thì lại nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ phía cửa.

Ba người đàn ông mặc trang phục bình thường đi vào từ bên ngoài.

“Chuyện, chuyện gì thế này?”

Nhìn thấy tính huống trong sòng bạc, người đàn ông dẫn đầu cảm thấy khá kinh ngạc.

Mà người dẫn đầu này chính là tài xế kiêm trợ lý của Mitsui Yushi, Takayama Kenji!

Nhìn thấy Takayama Kenji tiến vào, đồng tử Ito Takuma hơi co lại.

Anh ấy chính là nhân vật thực quyền của tập đoàn Yamaguchi, xét về sức ảnh hưởng thì không phải là thứ mà gia tộc mình có thể so sánh.

Không nghĩ tới hôm nay anh ta lại tới đây!

“Takayama tiên sinh, không nghĩ tới ngài lại tới đây, sao ngài không gọi điện thoại trước cho tôi.”

“Tôi tới đây xử lý một chút chuyện, thời gian quá muộn, chuẩn bị ngày mai trở về, sau đó muốn đến đây chơi đùa một chút, nhưng ở đây hình như đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.”

“Mấy người Hoa này gian lận ở chỗ tôi, bị tôi bắt được lại còn động thủ đánh người, tôi đang muốn dạy dỗ bọn họ đây.”

Takayama Kenji hừ lạnh một tiếng, “Thế mà lại còn có loại chuyện này? Chuyện này quả thực nên giáo huấn một chút, đây cũng không phải là nơi cho bọn họ phách lối.”

“Takayama tiên sinh!”

Nakajima Shoko kinh hô một tiếng, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tiểu thư Nakajima, cô cũng ở đây sao?”

Ito Takuma thấy vậy liền sửng sốt.

“Takayama tiên sinh, chẳng lẽ các người có quen biết sao?”

“Đương nhiên, tôi rất thích màn biểu diễn của tiểu thư Nakajima, thường xuyên đến để xem cô ấy.”

“Thì ra là như vậy.”

Vẻ mặt của Ito Takuma có chút phức tạp, nhưng lại không nói gì thêm.

“Tiểu thư Nakajima, đây là có chuyện gì? Sao cô lại ở cùng một chỗ với mấy người Hoa này vậy?”

“Bọn họ là bạn của tôi, hôm nay cùng nhau đến núi Phú Sĩ chơi.” Nakajima Shoko nói:

“Nhưng bọn họ lại vu oan cho chúng tôi chơi bẩn, thật sự không phải như thế, là bọn họ vu oan cho chúng tôi. Takayama tiên sinh, hi vọng ngài có thể giúp tôi một chút.”

Vẻ mặt của Takayama Kenji liền thay đổi, nhìn về phía Ito Takuma.

“Mọi chuyện có đúng như cô ấy nói không?”

Vẻ mặt Ito Takuma trở nên xoắn xuýt, cuối cùng không tình nguyện mà gật đầu.

“Người Hoa này rất phách lối, cho nên tôi muốn dạy dỗ anh ta một chút!”

“Anh nói như vậy thì tôi hiểu rồi.” Takayama Kenji nói một cách nghiêm túc:

“Tiểu thư Nakajima là bạn của tôi, hơn nữa chuyện này ban đầu vốn là do các người không đúng, nếu không thì coi như xong đi.”

“Nếu Takayama tiên sinh đã lên tiếng, tôi sẽ cho ngài mặt mũi, không tính toán với anh ta nữa.”

Takayama Kenji hài lòng gật đầu.

“Tiểu thư Nakajima, mọi chuyện đã xử lý xong, cô cảm thấy như vậy là được rồi chứ.”

Nakajima Shoko cúi đầu với Takayama Kenji.

“Cảm ơn Takayama tiên sinh. Chờ lúc ngài đến vũ trường, tôi sẽ mời ngài.”

“Vậy thì cảm ơn tiểu thư Nakajima trước.”

“Lâm tiên sinh, mọi chuyện đã xử lý xong, chúng ta đi thôi.” Nakajima Shoko ôn nhu nói.

“Tại sao phải đi? Trở về cũng không có việc gì làm.” Lâm Dật thản nhiên đáp lại.

“Thế nhưng là...”

Lâm Dật không trả lời cô, mà chính là nhìn về phía Ito Takuma rồi nói:

“Anh không cần cho bất kỳ kẻ nào mặt mũi cả, tôi muốn biết anh định xử lý chuyện này như thế nào.”

Sắc mặt của Ito Takuma và Takayama Kenji đều thay đổi.

Hai người bọn họ đều không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ nói như vậy, ngay cả Nakajima Shoko cũng không nghĩ tới.

Nhưng những người còn lại đều nghĩ đến.

Nếu như Lâm Dật cứ đi như thế, thì anh ấy không phải là Lâm Dật.

Anh ấy có thể không tiếc mạng sống vì bạn bè, nhưng lúc đối mặt với kẻ địch thì giống như một chiếc xe lu vô tình, sẽ nghiền chết người đó, không cho đối phương bất cứ cơ hội nào.

Vẻ mặt Ito Takuma trở nên lạnh lùng, giọng nói trở nên trầm thấp.

“Tôi đây là nể mặt mũi của Takayama tiên sinh nên mới không so đo với anh, anh không nên quá phận.”

Lâm Dật nhún vai, “Tôi không phải đã nói với anh rồi sao, tôi không cần bất kỳ kẻ nào cho mặt mũi cả.”

Ito Takuma nhìn về phía Takayama Kenji.

“Takayama tiên sinh, tôi đã làm theo lời anh nói, nhưng anh ta quá phách lối, tôi cảm thấy cần phải giáo huấn anh ta một trận.”

Takayama Kenji nhíu mày, anh chưa từng nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Vốn cho rằng chỉ cần phối hợp diễn với Nakajima Shoko một màn này, thì có thể tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.

Không nghĩ tới anh ta vậy mà lại quá ngông cuồng, lá gan cũng quá lớn.

Đại não của Takayama Kenji nhanh chóng xoay tròn, tình thế trước mắt vô cùng bị động.

Ito Takuma muốn động thủ với Lâm Dật, mà Lâm Dật cũng không hề có ý định rời đi.

Một người ngoài như mình cũng không tiện chen chân vào, nếu như lại tiến thêm một bước thì sẽ rất dễ bị lộ.

Đối với mình mà nói thì làm như vậy là không hợp lý.

Nói không chừng còn sẽ khiến bọn họ hoài nghi thân phận của mình.

“Đây là chuyện riêng giữa các người, tôi sẽ không tham dự, muốn xử lý như thế nào thì tự anh quyết định đi.”

Takayama Kenji đã tính toán tốt, lấy lá gan của Ito Takuma sẽ không dám giết Lâm Dật, nhiều lắm thì đánh cho anh ta tàn phế, kết cục như vậy, có lẽ càng có lợi hơn đối với bên mình.

“Takayama tiên sinh, Lâm tiên sinh là bạn của tôi, xin anh giúp anh ấy một chút.” Nakajima Shoko khẩn cầu.

“Tôi đã nói giúp cô rồi, chính là anh ta không muốn rời đi, tôi cũng không còn cách nào khác.” Takayama Kenji lạnh lùng nói, cũng không có ý định sẽ giúp.

Nakajima Shoko ngây ngẩn cả người, không hiểu tại sao anh ta lại làm như vậy.

Nếu như Lâm Dật thật sự xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, thì sẽ chệch hướng với kế hoạch ban đầu.

Cùng lúc đó, Ito Takuma nở nụ cười.

“Anh vốn dĩ có cơ hội rời khỏi đây, nhưng anh lại không biết quý trọng, tôi hi vọng anh không nên hối hận với quyết định vừa rồi.”

Lâm Dật nhếch miệng lên, mang theo ý cười, sau đó chỉ chỉ vào đầu của mình, giọng nói trầm thấp, mang theo vài phần trêu tức.

“Nói với thủ hạ của anh bắn vào đây này.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1240.

Chương 1241. Trừ Khi Anh Không Sợ Chết

Sòng bạc rộng lớn lại lặng ngắt như tờ.

An tĩnh đến mức chỉ còn lại tiếng tim đập, dường có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi trên mặt đất.

Giọng nói của Lâm Dật khí phách như thép như sắt.

Ánh mắt mọi người, đều rơi xuống trên người anh, giống như một cái hố đen cực lớn khiến cho người ta không thể rời mắt.

Ninh Triệt hơi híp mắt lại, tự lẩm bẩm:

“Tên này đúng thật là ngông cuồng không biết giới hạn, nhưng mà lão nương thích.”

Takayama Kenji và Nakajima Shoko cũng nhìn Lâm Dật chăm chú.

Anh ta rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ thật sự không sợ chết sao?!

Ito Takuma nhìn chằm chằm Lâm Dật, “Anh thật sự cho rằng tôi không dám sao?”

“Nếu như anh dám thì có thể thử một chút.”

Ánh mắt của Ito Takuma cũng híp lại, cục diện trước mắt không giống với trong dự đoán của anh ta chút nào.

Anh ta chỉ muốn dùng súng để chấn nhiếp Lâm Dật, để anh ta quỳ xuống nói xin lỗi.

Lại không nghĩ tới người Hoa này vậy mà còn quá cương, còn dám khiêu chiến với mình, lá gan quả thực không nhỏ.

“Tôi đương nhiên là không thành vấn đề.” Ito Takuma nói: “Mạng của người Hoa cũng không đáng tiền trong mắt tôi.”

Nói xong, Ito Takuma phất phất tay, “Động thủ đi, phế chân của anh ta.”

“Vâng, thiếu gia!”

Một tên vệ sĩ lên tiếng, sau đó giơ súng trong tay lên, nhắm ngay vào chân Lâm Dật.

Bạch!

Ầm!

Trong nháy mắt nổ súng, Lâm Dật liền di chuyển!

Hai chân phát lực, nhảy sang bên trái nửa mét, mà viên đạn nóng rực thì ghim vào bức tranh phong cảnh ở phía sau!

Khói màu trắng xanh bốc lên, còn mang theo mùi khét nồng đậm.

“Tránh thoát được cả đạn sao?!”

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều cảm thấy choáng váng!

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, cảm thấy hình ảnh này còn huyền ảo hơn so với phim điện ảnh.

Chẳng lẽ đây chính là công phu của Trung Quốc sao?

Trên thực tế, chuyện mà Lâm Dật có thể làm cũng không phải là thật sự tránh thoát khỏi viên đạn bay đến với tốc độ cao.

Mà trước khi đối phương nổ súng, anh đã sớm nhận ra.

Quan sát tay bóp cò của đối phương, sau đó phản ứng trước, tránh thoát viên đạn!

A!

Lúc mà mọi người ở đây còn đang ngây người, một tiếng kêu thảm thiết đột ngột vang lên.

Mọi người thấy, một thanh đao giải phẫu màu bạc lướt qua Ito Takuma, cắt đứt cổ tay của tên vệ sĩ nổ súng!

Máu tươi phun như suối, làm sao cũng không ngăn được.

“Nhanh, nhanh đưa anh ta đi trị liệu!”

Sắc mặt của Ito Takuma trở nên khó coi, ngay cả giọng nói chuyện cũng run rẩy.

Nhát đao vừa rồi, nếu như anh ta muốn thì người ngã xuống chính là mình.

“Tiếp đi, phía sau anh không phải còn có một bảo tiêu nữa sao, để anh ta cũng thử một chút đi.” Lâm Dật lạnh lùng nói.

“Không, không thử, các, các người đi đi, những số tiền kia coi như là cho các người, chúng tôi từ bỏ.”

“Nếu như cái gì cũng nghe theo anh, vậy chẳng phải tôi sẽ rất mất mặt sao?”

“Anh, anh muốn thế nào?” Ito Takuma nói: “Tôi bỏ tiền rồi còn không được sao.”

“Anh cảm thấy tôi thiếu chút tiền này sao?” Lâm Dật hỏi lại:

“Nếu như anh không muốn bị khiêng đi giống vậy, thì nói xin lỗi đi, nếu như biểu hiện thành khẩn một chút thì tôi có thể sẽ tha thứ cho anh.”

“Xin lỗi?”

Ito Takuma nhíu mày, “Muốn tôi xin lỗi người Hoa? Anh cảm thấy chuyện này có thể sao?”

Lâm Dật móc ra một con dao găm phòng thủ khác, “Tại sao lại không có khả năng? Trừ khi là anh không sợ chết.”

“A...”

Ito Takuma sửng sốt một chút, to gan đứng ở nơi đó.

“Ở bên ngoài, tôi chỉ là tổng giám đốc của khách sạn Izumo Temple, nhưng trên thực tế tất cả các công ty Izumo tại Đảo quốc đều là của nhà chúng tôi. Nếu như anh dám động vào tôi, anh sẽ không thể sống mà ra khỏi Đảo quốc.”

“Vậy lão tử nói cho anh biết, cái gì gọi là mạng của anh do tôi không do trời.”

Dứt lời, Lâm Dật liền nhanh chóng lao tới trước mặt Ito Takuma, tay phải cầm dao găm, một tay khác nắm lấy cổ áo của anh ta, dễ dàng kéo anh ta đến trước mặt mình!

Đúng lúc này, Lâm Dật cầm dao găm, đâm về phía Ito Takuma!

Trong nháy mắt, Ito Takuma trở nên luống cuống!

Vẻ mặt bình tĩnh lập tức biến thành hoảng sợ!

Giờ phút này, anh phát hiện Lâm Dật thật sự dám động thủ với mình!

Anh ta không phải là đang đe dọa mình!

“Không, không cần, tôi sẽ nói xin lỗi!”

Tiếng kinh hô của Ito Takuma vang vọng khắp toàn bộ sòng bạc.

Người Đảo quốc ở đây đều vô cùng kinh ngạc.

Anh ta vậy mà lại chịu khuất phục với một người Hoa!

Thân thể Ito Takuma run rẩy, mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng áo, giống như bị mưa lớn xối qua vậy.

Giờ phút này, không ai có thể hiểu rõ cảm giác nỗi sợ xâm nhập vào tận xương tủy giống như anh ta!

Bởi vì dao găm đã đâm tới bụng của mình!

Mũi nhọn phía trên đã cắt qua da của mình!

“Sớm biết như thế, sao lúc trước còn như vậy.”

“Anh, anh bình tĩnh một chút, tôi, tôi sẽ nói xin lỗi...”

Lâm Dật cười cười, “Xin lỗi thì phải có dáng vẻ của xin lỗi, như vậy không có thành ý chút nào cả.”

Dứt lời, tay trái của Lâm Dật liền phát lực, cứ thế mà đè Ito Takuma xuống, khiến anh ta quỳ xuống đất!

“Bắt đầu đi.”

“Là, là tôi không đúng, tôi không nên đi tìm tiểu thư Nakajima, không nên hãm hại các ngươi, đều là lỗi của tôi.”

“Thiếu gia, ngài không thể nhận hết trách nhiệm vào mình như thế được.” Quản lý khách sạn - Haru Katsutaro nói:

“Là Yoshikawa tiên sinh nhìn trúng tiểu thư Nakajima, nên ngài mới để tôi đến tìm cô ấy.”

Lâm Dật nghiêng đầu, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh.

“Việc này là ý của anh sao?”

“Chuyện này, chuyện này...”

Sắc mặt của Yoshikawa Taichi cũng trở nên khó nhìn tới cực điểm.

“Tôi, tôi là người của công nghiệp nặng Mitsui, nếu như anh dám động thủ với tôi thì bộ phận pháp vụ của tập đoàn chúng tôi sẽ truy cứu trách nhiệm của anh.”

“Anh cảm thấy tôi sẽ sợ sao?”

Bịch!

Yoshikawa Taichi không hề nghĩ ngợi nhiều liền quỳ xuống.

Anh ta lớn tuổi rồi, không có cứng nhắc như Ito Takuma.

Lâm Dật còn chưa làm gì đã cảm thấy sợ rồi.

Ninh Triệt tiện tay đốt điếu thuốc, trong lòng oán thầm nói:

“Hành động này đúng là quá giả mà.”

Lâm Dật cất dao găm lại, cười nói:

“Thấy các người thành khẩn như thế, hôm nay tôi sẽ không truy cứu việc này nữa, nhưng nếu còn có lần sau thì sẽ không còn dễ dàng như thế đâu.”

Nói xong, Lâm Dật phất phất tay, nói với những người khác:

“Đi thôi, đi ăn một chút gì đi, đói chết tôi rồi.”

“Đi thôi.” Lương Kim Minh hô.

Người ở chỗ này cảm thấy dưới chân mình như đang có đinh vậy, ánh mắt nhìn chăm chú vào bọn người Lâm Dật, trong đó đầy vẻ kiêng kị.

“Takayama tiên sinh, cám ơn anh đã giúp đỡ.”

Nakajima Shoko nói với Takayama Kenji.

“Tiểu thư Nakajima khách sáo rồi, tôi cũng không giúp được gì cả, đều là tự anh ta giải quyết vấn đề.” Takayama Kenji nói:

“Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, tôi cũng không ở lại đây được nữa, chờ qua mấy ngày nữa tôi sẽ đến chỗ của cô.”

“Cám ơn Takayama tiên sinh.”

Hai người lên tiếng chào hỏi, sau đó Nakajima Shoko liền đi cùng bọn người Lâm Dật.

“Takayama tiên sinh, Lâm Dật lợi hại hơn nhiều so với trong tưởng tượng của chúng ta. Chúng ta muốn đối phó anh ta là chuyện rất khó khăn.” Thủ hạ sau lưng Takayama Kenji nói.

“Tôi cũng thấy như vậy.” Takayama Kenji bình tĩnh nói:

“Hơn nữa ý chí của anh ta kiên định hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi. Nếu như còn chậm rãi thâm nhập như vậy thì khả năng sẽ không kịp mất, đến thông báo cho cô ấy tăng tốc thêm một chút, không thể kéo dài nữa.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1241.

Chương 1242. Tôi Thích Anh

Sau khi rời khỏi khách sạn Izumo Temple, dưới sự chỉ huy của Nakajima Shoko, đoàn người đi đến cửa hàng rượu gần đó.

Gần sông Kawaguchi có một con phố dài.

Nơi này rất giống với phố ăn vặt trong nước, chỉ là được xây dựng tốt hơn, quy mô mang đậm đặc sắc của Đảo quốc.

Nhưng phần lớn là giống nhau.

Giá cả đắt muốn chết, cùng một món đồ nhưng giá cả căn bản là đắt hơn bên ngoài gấp năm sáu lần.

Dù sao cũng là khu phong cảnh, không làm thịt du khách thì làm thịt ai đây.

Nhưng may là hương vị còn không tệ, cộng với việc mấy người không thiếu tiền, đương nhiên sẽ không để ý đến chuyện giá cả này.

Dựa vào hơn 40 triệu yên thắng được, Lương Kim Minh thoải mái đặt bao hết.

Trong lúc đó bọn họ có gọi cho Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện, nhưng hai người đang chuẩn bị đi xem pháo hoa cùng với Điền Nghiên, cho nên không tới được.

Bồi đàn ông tham gia tiệc tùng, bồi phụ nữ dạo phố, cơ bản đều việc mà cả hai bên đều không thích nhất.

Nếu như không có chuyện đặc biệt thì đương nhiên sẽ không tới tham gia.

Mà chuyện này cũng đúng với ý của đám người Lâm Dật, dù sao ba người Khưu Vũ Lạc còn đang ở đây.

Nhưng mà cho dù bọn họ tới thì cũng không sợ, cứ nói là bạn bè của Tần Hán là được.

Bởi vì Lương Kim Minh đã tìm Nakajima Shoko đến, cho nên đành phải để Tần Hán đội cái nồi này.

Nhìn thấy Lương Kim Minh gọi một bàn đầy đồ, Nakajima Shoko vô cùng kinh ngạc.

“Thật sự cần nhiều đồ như vậy sao?”

“Rất nhiều sao?” Lương Kim Minh nói: “Chỉ là tùy tiện gọi, đã là rất ít rồi, chủ yếu uống rượu là chính.”

“Các người hẳn là chưa được trải nghiệm qua cuộc sống thực tế ở Đảo quốc đúng không.” Khương Thanh nói.

“Sao vậy?”

“Áp lực sinh hoạt của dân chúng bình thường tại Đảo quốc rất lớn, cho nên rất nhiều đàn ông sau khi tan làm đến hàng rượu cũng chỉ gọi một hai món, sau đó lại gọi một bình rượu sake. Như vậy thì họ có thể uống thật lâu, không giống với Trung Quốc chúng ta, mặc kệ có tiền hay không, lúc chiêu đãi bạn bè đều sẽ gọi rất nhiều thứ, sẽ không làm khổ dạ dày của mình.” Khương Thanh nói:

“Đây cũng là lý do tại sao chỉ số bình quân dáng người của người Đảo quốc đều gầy hơn chúng ta một số.”

“Lời này cũng có lý.” Lương Kim Minh bưng chén rượu, “Không nói chuyện khác nữa, đồ cũng đã gọi lên rồi, hiện tại bắt đầu uống đi.”

Mấy người lập tức bắt đầu uống rượu, tuy thân phận của bọn họ đều không hoàn toàn giống nhau, nhưng lại không ngại uống rượu cùng nhau.

Bởi vì giữa bọn họ đều có một thân phận chung, đó là đều là con nhà giàu.

Dù sao giá trị con người ít nhất như Khương Thanh mà đã là mấy tỷ, tại Trung Quốc cũng được coi như là phú hào không lớn không nhỏ.

Khi bữa tiệc rượu vừa mới bắt đầu, mọi người còn trò chuyện đầu tư nghiêm túc, mở miệng ngậm miệng đều là tiền tài hơn trăm triệu, nhìn thoáng qua thì có chút giống với đại hội đầu tư.

Nhưng uống được nửa đường, khi mà bắt đầu chếnh choáng, mọi người đều thả lỏng, để lộ ra vẻ mặt vốn có của mình.

Nào là chơi oẳn tù tì, đùa tục, người sói, chơi đến quên cả trời đất.

Cộng với bài biểu diễn của Nakajima Shoko khiến cho bầu không khí càng thêm sôi động.

"Cái này mẹ nó, nghe nói rượu sake Đảo quốc không mạnh, sao tôi mới không uống được bao nhiêu mà đã đau đầu rồi.” Lương Kim Minh nói thầm.

“Anh Lương, cho dù nhẹ độ thì cũng mạnh hơn so với bia của chúng ta. Anh cứ uống một chén lại một chén như thế, chắc chắn sẽ say thôi.” Khương Thanh vừa cười vừa nói.

“Đó là do tửu lượng bản thân anh không được, không liên quan đến rượu.” Cao Tông Nguyên nói:

“Sau này anh ngồi cùng một bàn với nữ sinh đi.”

“Mẹ nó, luận về uống rượu ngoại trừ anh Lâm ra thì tôi không phục ai cả, tiếp tục!”

“Tới tới tới, hôm nay nếu như không khiến anh nằm xuống, tôi không mang họ Cao.”

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật đột nhiên vang lên, là Kỷ Khuynh Nhan gọi tới.

“Các người uống trước đi, tôi ra ngoài nghe điện thoại.”

Sau khi lên tiếng, Lâm Dật đi ra ngoài.

Trời rạng sáng, đèn đuốc bên ngoài cửa hàng rượu vẫn còn sáng trưng, phản chiếu ánh trăng trong trẻo, còn có thể thấy rõ bóng của núi Phú Sĩ.

“Các người còn đang uống sao?” Trong điện thoại Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Ừm, khoảng một lát nữa sẽ trở về.”

“Hì hì, nếu như một lát nữa anh mới về thì tối nay sẽ không còn cơ hội nữa, Viện Viện muốn ngủ chung với em.”

“Xu hướng giới tính của Hà Viện Viện có phải là có vấn đề hay không, sao cứ luôn muốn chui vào chăn em vậy.”

“Nói nhỏ thôi.” Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì.

“Nếu như trong vòng hai mươi phút tới mà anh không về, thì buổi tối ngủ chung với lão Cao đi.”

“Được, em nghỉ ngơi trước đi, bọn anh có khả năng phải uống thêm một hồi nữa.”

“Chuyện bên ngoài em cũng không quản anh, nhưng đừng uống quá nhiều, không tốt cho thân thể.”

“Yên tâm đi, anh tự có chừng mực.”

Nói chuyện với Kỷ Khuynh Nhan một hồi, Lâm Dật liền cúp điện thoại, chuẩn bị đi về tiếp tục.

Nhưng vừa quay đầu lại, phát hiện Nakajima Shoko đang đứng ở sau lưng của mình.

“Sao cô cùng đi ra đây rồi?”

Nakajima Shoko xoa xoa huyệt thái dương, “Có chút không thoải mái, đi ra hít thở không khí một chút. Lâm tiên sinh, anh thế nào rồi, hình như anh cũng uống không ít, thân thể vẫn thoải mái chứ?”

“Vẫn được.” Lâm Dật thuận miệng nói:

“Nếu như cô cảm thấy không thoải mái thì có thể ngồi ở bên ngoài, hóng gió một chút là tốt.”

Nakajima Shoko nắm góc áo, nhẹ cắn môi.

“Lâm tiên sinh có thể ngồi cùng tôi một lát không?”

“Được, dù sao trở về cũng là uống rượu, hít thở không khí một chút cũng được.”

“Cám ơn Lâm tiên sinh.”

Hai người chậm rãi đi dọc theo con đường nhỏ bên cạnh cửa hàng rượu, cách đó không xa chính là sông Kawaguchi.

Ánh đèn kéo dài bóng của hai người, bọn họ dần đi xa khỏi tiệm rượu, Nakajima Shoko chỉ một cái ghế dài cách đó không xa:

“Lâm tiên sinh, chúng ta đến đó ngồi một lát đi.”

Lâm Dật gật gật đầu, hai người liền đi qua đó, vai sóng vai ngồi ở trên ghế dài, nhìn ánh sáng phản chiếu trên sông Kawaguchi, tâm trạng được làm dịu đi rất nhiều.

Nakajima Shoko rất chủ động tựa vào bờ vai Lâm Dật, giống như người yêu vậy, yên lặng nhìn mặt hồ tĩnh lặng.

Trời và nước, người với người, chiếu thành một bức tranh tĩnh mịch mà tuyệt đẹp.

Cho dù hai người không có bất kỳ quan hệ nào, cũng không có chút cảm giác gì gọi là đột ngột cả.

“Lâm tiên sinh, ngài lần này tới Đảo quốc là để du lịch đúng không?” Nakajima Shoko nhỏ giọng hỏi.

“Ừm.”

“Vậy ngài định ở lại đây bao lâu? Lúc nào thì về?”

“Khoảng ngày mốt đi, lần này là tập thể công ty cùng đi du lịch, cũng không nên ở lại đây quá lâu.”

“Lâm tiên sinh có thể ở lại mà, tôi có thể đưa anh tiếp tục đi tham quan những nơi khác của Đảo quốc.”

“Không được, trong nước còn có rất nhiều chuyện đang chờ tôi làm, đi chơi mấy ngày, thả lỏng một chút như vậy là được.”

“Ừm.”

Vẻ mặt Nakajima Shoko hiện lên chút thất vọng:

“Nếu như sau này tôi có cơ hội đến Trung Quốc, có thể đến tìm Lâm tiên sinh không? Nhưng ngài không nên hiểu lầm, tôi không có ý nghĩ muốn phá hoại tình cảm giữa ngài và phu nhân

đâu.”

Lâm Dật cười cười, “Yên tâm đi, tôi cũng không nghĩ nhiều, nếu như cô có thể đến thì tôi đương nhiên là phải tiếp đãi rồi.”

“Cám ơn Lâm tiên sinh.” Nét mặt của Nakajima Shoko cuối cùng cũng giãn ra, mỉm cười:

“Thật ra tôi cũng biết, anh cũng sẽ không ở lại đây lâu, cho nên tôi có một số lời muốn nói với anh.”

“Lời gì vậy?”

“Lâm tiên sinh, tôi thích anh.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1242.

Chương 1243. Thôi Miên

“Mới quen biết nhau có ba ngày mà cô đã nói thích tôi rồi.” Lâm Dật cười cười,

“Sự ưa thích này có phải là quá rẻ rồi hay không?”

Trong ấn tượng của Lâm Dật, cho dù là Kỷ Khuynh Nhan, Lương Nhược Hư, hay là Lý Sở Hàm và Vương Oánh, bọn họ đều chưa từng nói lời như vậy.

Em thích anh.

Em yêu anh.

Đây là phương thức bày tỏ trực tiếp nhất đối một người mà mình có ấn tượng tốt.

Nhưng tại một số thời điểm, nó lại biểu đạt cho sự vô lực nhất.

Hành động thường sẽ có tác dụng nhiều hơn so với lời nói.

Nakajima Shoko đột nhiên ngồi xuống, giống như nai con bị hoảng sợ, vội vàng giải thích:

“Lâm tiên sinh, tôi cũng không lừa anh, những gì tôi nói đều là thật, tôi, tôi thật sự thích anh...”

Nói xong, Nakajima Shoko cúi đầu, “Nhưng tôi biết, anh sẽ không thể nào thích tôi, là tôi không xứng với anh.”

Lâm Dật không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn nhìn nước trên hồ Kawaguchi.

Thứ khó nhận nhất chính là ân tình của mỹ nhân, sau khi trầm mặc một hồi lâu, Lâm Dật cũng không thể không nói ra câu nói kinh điển của tra nam.

“Cô là người tốt, tôi không muốn làm chậm trễ cô.”

Thân thể Nakajima Shoko rung lên một cái, trong mắt đều là nước mắt, phản chiếu ánh trăng.

Nhưng nước mắt lại không chảy xuống mà lại hóa thành một nụ cười nhẹ nhõm.

“Lâm tiên sinh, anh không nên gạt người. Tôi là Geisha, đã từng uống rượu với rất nhiều đàn ông. Tôi biết mình không sạch sẽ, nhưng tôi chỉ muốn nói ra suy nghĩ của mình, tôi sợ sau khi anh đi, sẽ không còn cơ hội để nói nữa.”

Nakajima Shoko thở ra một hơi, cố gắng bình phục tâm trạng của mình lại.

“Lâm tiên sinh, tôi có chuẩn bị cho anh một chút quà, hi vọng anh có thể nhận.”

“Quà sao?”

Lâm Dật nhìn Nakajima Shoko với vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới cô ấy còn chuẩn bị quà cho mình.

Nakajima Shoko lấy ra một chiếc túi vải màu đỏ từ trong ngực của mình.

Ngón tay mảnh khảnh mở túi vải ra, bên trong là một đồng hồ bỏ túi nạm kim cương.

Kiểu dáng rất bình thường, không thích hợp để đeo, thích hợp với cất giữ hơn.

Hơn nữa còn là Patek Philippe, có giá trị không nhỏ.

“Tôi có quen một chị gái, cô ấy rất thích xem tôi biểu diễn, cho nên đã tặng chiếc đồng hồ này cho tôi. Hôm nay, tôi muốn tặng nó cho Lâm tiên sinh làm quà lưu niệm.”

Nakajima Shoko nhẹ nhàng đưa đồng hồ quả quýt tới trước mặt Lâm Dật.

Đồng hồ quả quýt tinh xảo nhẹ nhàng lắc lư trước mặt Lâm Dật.

Những viên kim cương trong suốt sáng long lanh đặt dưới ánh trăng lạnh lẽo càng lộ ra vẻ mê người.

“Lâm tiên sinh, cái đồng hồ bỏ túi này thế nào?”

“Rất đẹp.”

“Vậy anh lại nhìn kỹ một chút, có thích không?”

Giọng nói của Nakajima Shoko rất nhẹ, rất mềm, tựa như là khúc hát ru đưa người vào giấc ngủ.

“Thích, thích...”

Lâm Dật mơ mơ màng màng nói, ánh sáng trong ánh mắt cũng dần trở nên ảm đạm, dường như một giây sau là có thể ngủ ngay.

Khóe miệng Nakajima Shoko mang theo ý cười.

Cô nhẹ nhàng lắc đồng hồ quả quýt trên tay, trạng thái của Lâm Dật khiến cho cô vô cùng hài lòng.

“Vậy anh nhìn kỹ một chút, nói cho tôi biết anh thích thế nào?”

“Vô, vô cùng thích...”

Lần này, Nakajima Shoko không nói gì, mà ra hiệu về một nơi cách đó không xa.

Rất nhanh, Takayama Kenji mang theo hai người đi ra từ trong bóng tối.

“Hẳn là đã thu phục được rồi đúng không.”

Nakajima Shoko gật gật đầu, “Anh ta cảnh giác rất mạnh, nếu như không đúng phương thức như vậy thì rất khó để tiếp cận anh ta.”

“Như vậy cũng rất tốt.” Takayama Kenji nói:

“Cô hỏi anh ta một chút xem khoáng thạch bị giấu ở đâu, tôi sẽ dẫn người đi tìm ngay lập tức.”

Nakajima Shoko di chuyển ánh mắt dừng lại ở trên người Lâm Dật.

“Lâm tiên sinh, tôi muốn biết, trên tay của anh có phải là có một cái rương đen?”

“Đúng vậy...”

Vẻ mặt Lâm Dật không chút cảm giác, ánh mắt đờ đẫn.

“Đúng...”

“Trong rương có gì.”

“Đá...”

Nghe thấy câu trả lời như vậy, hai người đều vô cùng vui vẻ.

Takayama Kenji ngẩng đầu lên, “Hỏi anh ta xem rương đen đang ở đâu.”

Nakajima Shoko lại nhìn về phía Lâm Dật một lần nữa.

“Lâm tiên sinh, anh đã để rương đen ở đâu vậy.”

“Ở...”

Lâm Dật dừng một chút, cũng không giống như trước đó, trực tiếp trả lời câu hỏi của Nakajima Shoko.

Vẻ mặt của hai người trở nên hoảng hốt, giọng nói của Takayama Kenji trở nên vội vàng.

“Sao lại thế này?”

“Takayama tiên sinh đừng nóng vội.” Nakajima Shoko nói:

“Tâm trí của anh ta kiên cường hơn nhiều so với trong tưởng tượng của chúng ta. Lúc đối mặt với một số vấn đề nhạy cảm, không thể khuất phục nhanh như vậy được.”

“Vậy cô thử lại lần nữa xem, chuyện này không thể có chút sơ xuất nào, cô hẳn phải biết ý nghĩa của nó.”

“Tôi biết.”

Vẻ mặt của Nakajima Shoko trở nên nghiêm túc, tiếp tục lay động đồng hồ quả quýt trên tay.

Giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, giống như cơn gió mùa hạ ôn nhu.

“Lâm tiên sinh, xin nói cho tôi biết, rương đen của anh đang ở đâu?”

“Tại khách sạn Oman, phòng 2308...”

Sau khi biết được tin này, vẻ mặt của Takayama Kenji lập tức trở nên phấn chấn, ẩn núp lâu như vậy, cuối cùng cũng thăm dò được vị trí của khoáng thạch.

“Cô xử lý chuyện tiếp theo đi, tôi còn có những chuyện khác cần làm.”

“Đã biết, Takayama tiên sinh.”

Sau khi có được đáp án chính xác, Takayama Kenji mang người vội vàng rời đi, đồng thời không chút nghi ngờ tính thật giả của câu chuyện.

Anh ta cảm thấy nếu như là đáp án từ việc thôi miên thì hẳn là sẽ không sai.

Sau khi Takayama Kenji rời đi, khung cảnh hồ Kawaguchi lại trở nên tĩnh mịch.

Nakajima Shoko một tay cầm đồng hồ quả quýt, một tay khác nhẹ nhàng vỗ xuống bả vai của Lâm Dật.

Lâm Dật bị thôi miên lập tức mất đi ý thức, thân thể dựa vào người Nakajima Shoko, còn có tiếng ngáy rất nhỏ truyền đến.

Nakajima Shoko nhìn bốn phía một chút, phát hiện xung quanh không có người, liền đưa Lâm Dật đến một khách sạn gia đình.

Nakajima Shoko thuê một gian phòng rồi đưa Lâm Dật vào trong.

Reng reng reng _ _

Mà lúc này, điện thoại của Lâm Dật lại vang lên, là Lương Kim Minh gọi tới.

Lúc đầu, Nakajima Shoko cũng không định nhận, sau vài giây đồng hồ do dự, cảm thấy nếu như không nhận thì có thể sẽ xảy ra chuyện, cho cô cô liền bắt máy.

“Anh Lâm, anh đi đâu vậy? Nghe một cuộc điện thoại thôi mà cần nhiều thời gian như vậy sao, mọi người đang chờ anh về uống rượu đây.” Sau khi kết nối điện thoại, Lương Kim Minh lập tức lớn tiếng nói.

“Lương tiên sinh, Lâm tiên sinh uống có chút nhiều, thân thể cảm thấy không thoải mái, tôi đưa anh ấy đi nghỉ ngơi trước, các người tiếp tục đi.”

Lương Kim Minh bên đầu kia điện thoại sửng sốt mất một giây, sau đó nói:

“Vậy được rồi, nhờ cô chăm sóc tốt cho anh Lâm.”

“Đã biết, Lương tiên sinh yên tâm.”

Nói xong, Nakajima Shoko liền cúp điện thoại, sau đó lẳng lặng ngồi trước mặt Lâm Dật, nhìn gò má của anh mà ngẩn người đến xuất thần.

Khoảng hơn nửa giờ sau, bên ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Cánh cửa bằng gỗ bị kéo ra, Takayama Kenji và thủ hạ của anh ta đang đứng ở ngoài cửa, chuyện này khiến cho Nakajima Shoko cảm thấy rất kinh ngạc.

Lẽ ra sau khi lấy được rương đen, Takayama tiên sinh sẽ không trở lại nữa, sao giờ lại tới đây rồi?

“Takayama tiên sinh, còn có chuyện gì khác sao?” Nakajima Shoko nhẹ giọng hỏi.

“Chúng tôi không tìm được rương đen tại khách sạn Oman, phương pháp thôi miên của cô đã xảy ra vấn đề!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1243.

Chương 1244. Đừng Đi

“Không thể nào!”

Nakajima Shoko đứng lên giải thích:

“Một khi tiến vào trạng thái thôi miên thì mỗi một câu nói của anh ta đều là thật, không có khả năng là giả.”

Takayama Kenji nhíu mày, “Nhưng vừa rồi tôi đã gọi điện thoại thông báo cho người đến khách sạn tra xét, tìm khắp mọi ngóc ngách của gian phòng, nhưng đều không tìm được rương đen. Cho nên trong này nhất định có sai lầm, tôi cần cô tiến hành thôi miên anh ta một lần nữa, lần này không được phép lại xuất sai lầm.”

“Không thể nào.” Nakajima Shoko nói:

“Nếu muốn tiến hành thôi miên một lần nữa thì phải khiến anh ta tỉnh lại, nhất định phải tiến hành lúc thanh tỉnh. Nhưng anh ta hẳn là sẽ không cho tôi cơ hội thứ hai, cho nên không có cách nào để tiến hành thôi miên lần thứ hai cả, chỉ có thể tìm cơ hội khác để tiến hành thôi.”

“Lúc nào thì anh ta về, cô đã hỏi thăm rõ ràng chưa.” Takayama Kenji thấp giọng hỏi:

“Ngày mốt.”

“Cô có chắc là trong vòng hai ngày này, có thể đạt được sự tin tưởng của anh ta và tiến hành thôi miên lần thứ hai không?”

“Hẳn là không.” Nakajima Shoko nói với vẻ chắc chắn:

“Anh ấy là người có ý chí kiên định nhất trong những người mà tôi đã từng gặp qua, không bị mỹ sắc làm cho mê hoặc. Tôi không có bất kỳ sức hấp dẫn nào đối với anh ta cả, trừ khi có kỳ tích, nếu không sẽ rất khó để tiến hành thôi miên lần thứ hai với anh ta.”

Vẻ mặt của Takayama Kenji lập tức thay đổi, anh đã sa vào tình cảnh lưỡng nan.

Theo tình huống hiện tại, muốn để Nakajima Shoko bắt được Lâm Dật đã là chuyện không thể nào.

Mà cơ hội để thôi miên lần thứ hai cũng vô cùng xa vời, cho nên cơ hội còn lại cho mình cũng không nhiều, chỉ có thể dùng thủ đoạn đặc thù.

“Cô đi ra ngoài trước đi, tôi sẽ xử lý chuyện này.”

Thân thể Nakajima Shoko run lên một cái, cô đã đoán được Takayama Kenji muốn làm gì.

“Takayama tiên sinh, có thể cho tôi một cơ hội hay không? Đang còn hai ngày, có lẽ tôi có thể làm được.”

“Tôi không muốn đánh cược cơ hội lần này, cho nên cô đi ra ngoài trước đi, tôi sẽ xử lý việc này.”

“Đã biết, Takayama tiên sinh.”

Nakajima Shoko cúi đầu, sau đó lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Nhưng trong lúc đóng cửa lại, ánh mắt ôn nhu của cô rơi vào trên người Lâm Dật, trong ánh mắt mang theo vẻ phức tạp và xoắn xuýt.

Cô biết rõ rằng sau khi mình rời đi, lúc gặp lại thì cả hai sẽ là kẻ địch.

Sau khi Nakajima Shoko rời đi, Takayama Kenji nói với hai thủ hạ sau lưng:

“Đi gọi người đến đây, thân thủ của anh ta rất tốt, chỉ có ba người chúng ta thì rất có thể sẽ ăn thiệt thòi.”

“Vâng, Takayama tiên sinh!”

Có thể trở thành vệ sĩ kiêm tài xế của Mitsui Yushi, tâm tư của Takayama Kenji đương nhiên là tỉ mỉ hơn nhiều so với phần lớn người khác.

Anh biết rõ thực lực của Lâm Dật, ngay cả Eliza đều không phải là đối thủ của anh ta, cho nên phía bên mình cần phải chuẩn thêm một chút.

Nhưng qua mười mấy phút, bên ngoài một chút động tĩnh cũng không có, Takayama Kenji nhíu mày, trên mặt mang theo một tia tức giận.

“Làm cái quỷ gì vậy, đi đâu cả rồi? Đã lâu như vậy còn không qua đây! Đi ra xem một chút, bảo bọn họ hành động nhanh một chút!”

“Vâng!”

Một tên thủ hạ khác cúi đầu trả lời một tiếng, sau đó quay người đi ra ngoài.

Nhưng còn chưa kịp kéo cửa ra, thì bất ngờ nghe thấy một giọng nói vang lên.

“Đừng đi tìm nữa, tôi đoán bọn họ không có khả năng quay lại nữa đâu.”

Thân thể của Takayama Kenji và thủ hạ của anh ta đột nhiên run lên một cái.

Trong phòng này chỉ có ba người.

Mà không ai trong hai người bọn họ nói chuyện cả!

Như vậy người duy nhất có khả năng nói chuyện chính là Lâm Dật!

Ánh mắt của Takayama Kenji rơi xuống trên người Lâm Dật, trong ánh mắt mang theo vẻ phòng bị và hoảng sợ.

Lâm Dật chậm rãi ngồi dậy, một tay chống đầu, cười khanh khách nhìn lấy Takayama Kenji.

Giống như đang nhìn con mồi đợi làm thịt vậy!

“Làm sao có thể, anh đã bị thôi miên, sao có thể tỉnh lại được?”

Cho dù trong bụng đầy vẻ nghi ngờ, nhưng Takayama Kenji vẫn lui về phía sau theo bản năng.

Anh ta biết chuyện trước mắt đã vượt ngoài tầm kiểm soát của mình.

Anh cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

“Sao anh lại chắc chắn rằng là tôi bị thôi miên?”

“Chẳng lẽ anh!”

Sắc mặt Takayama Kenji trở nên trắng bệch, còn khó nhìn hơn so với người chết.

“Mọi chuyện đều là anh giả vờ, anh căn bản không có bị thôi miên!”

“Không hổ là người đi theo bên cạnh Mitsui Yushi, anh cũng không tính là ngu xuẩn.”

“Anh biết thân phận của tôi!”

“Đã hỏi thăm từ rất sớm rồi.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Từ lúc anh tiến vào sòng bạc, tôi đã có thể xác định các người chuẩn bị động thủ.”

Chuyện liên quan tới Mitsui Yushi và thân phận của Takayama Kenji, Lâm Dật đã sớm biết được từ chỗ Mitsui Paint.

Nhưng lúc hỏi thăm chuyện này, Lâm Dật cũng không để lộ chuyện liên quan tới khoáng thạch.

Chỉ nói là vì để phòng Mitsui Yushi lôi kéo mình nhập bọn, nên tùy tiện hỏi thăm một chút, cũng không hề nghĩ tới lại thật sự có thu hoạch ngoài ý muốn.

“Nếu đã như vậy thì cũng không còn gì để nói nữa.”

Takayama Kenji cố gắng khiến cho mình tỉnh táo lại, nói:

“Lâm tiên sinh, chúng tôi cũng không muốn thương tổn đến anh, chỉ muốn khoáng thạch Buss, hi vọng anh có thể giao cho tôi.”

Lâm Dật nhún vai, “Xin lỗi, tôi không biết anh đang nói cái gì cả.”

“Lâm tiên sinh, đã đến lúc này rồi, hy vọng ngài có thể thẳng thắn một chút, nếu như không hoàn toàn chắc chắn thì tôi cũng sẽ không tới.”

“Vậy cách làm của mấy người đúng là có chút thú vị.” Lâm Dật cười nói:

“Trước không nói đến việc thứ đó có nằm trên tay của tôi hay không, cho dù là có, nhưng các người trực tiếp như vậy cũng không tốt lắm đâu.”

“Nhưng thứ này vốn cũng không thuộc về anh, chúng tôi chỉ là lấy lại đồ thuộc về chúng tôi thôi. Không truy cứu trách nhiệm của anh đã là khoan dung lớn nhất của chúng tôi rồi.”

“Vậy anh có thể đi hỏi thăm một chút, thứ này vốn dĩ là thuộc về ai, sau đó lại đến nói với tôi những lời này.”

“Chẳng lẽ Lâm tiên sinh không muốn phối hợp sao.”

Giọng nói của Takayama Kenji rất thấp, ánh mắt nhìn chăm chú vào Lâm Dật, “Tôi biết, thế lực của anh tại Trung Quốc rất lớn, nhưng đây là Đảo quốc, không phải là địa bàn của anh. Nếu như anh cứ cố chấp đối nghịch với tôi thì sẽ không có lợi gì đối với anh cả.”

“Tôi cũng không biết anh đang nói cái gì cả, vậy thì tôi làm sao phối hợp đây?” Lâm Dật chỉ vào ba người, vẻ mặt trêu tức, nói:

“Hay là anh cảm thấy, chỉ bằng mấy người này là có thể làm tôi bị thương?”

“Tôi biết quan hệ của anh và Mitsui Paint rất tốt, anh ra mặt cướp thứ này, chắc hẳn cũng là vì giúp cô ấy.” Takayama Kenji nói:

“Nhưng tôi muốn nói rằng tất cả mọi người đều là người thông minh, đều tập hợp một chỗ vì lợi ích. Anh không cần thiết phải mạo hiểm lớn như vậy vì cô ta. Cô ta là một người phụ nữ lòng dạ rắn rết, không đáng để anh giúp đỡ.” Takayama Kenji nói:

“Nếu như anh nguyện ý hợp tác với chúng tôi, từ nay về sau chúng ta sẽ là đồng minh, sẽ được lợi hơn nhiều so với việc liên minh với Mitsui Paint. Hy vọng Lâm tiên sinh có thể cân nhắc cẩn thận.”

“A...”

“Liên minh sao?”

Lâm Dật cười lạnh một tiếng, “Tôi còn chướng mắt cả gia tộc Mitsui, sao có thể để ý đến tổ chức lưu manh như các người được? Anh đã quá coi trọng mình rồi.”

“Nếu đã như vậy, thì làm phiền rồi.”

Takayama Kenji không có ý định động thủ, mà là cúi đầu với Lâm Dật, sau đó chuẩn bị rời đi.

Nhưng vừa mở cửa ra, thì thấy ba người phụ nữ xuất hiện ở ngoài cửa!

Chính là Khưu Vũ Lạc, Ninh Triệt và Khương Thanh!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1244.

Chương 1245. Dần Dần Ngả Bài

“Vậy mà lại là các người!”

“Không sai.” Ninh Triệt nói:

“Thủ hạ mà anh sắp xếp bên ngoài đã bị chúng tôi xử lý xong, hiện tại chỉ còn lại hai người các người.”

Thời khắc nguy cơ, Takayama Kenji lại tỉnh táo lạ thường, gặp nguy không loạn, quay đầu nhìn Lâm Dật.

“Người của tôi luôn theo dõi anh toàn bộ hành trình, sao anh có thể thông báo cho những người khác được!”

“Lúc Nakajima Shoko dìu tôi trở về, tôi đã lặng lẽ phát tin tức.” Lâm Dật một tay chống đầu, lộ ra vẻ mỉm cười:

“So về chơi âm mưu quỷ kế, thì trình độ của các người thật sự không được tốt lắm.”

Đã đến lúc này rồi, Takayama Kenji cũng biết, mình đang rơi vào một tình thế cực kỳ bị động, nên không có tâm trạng tranh luận những thứ vô dụng này với Lâm Dật.

“Rốt cuộc các người muốn làm gì, tôi hi vọng các người không nên tham dự vào trong chuyện này, không liên quan đến các người!”

“Không liên quan thì sao bọn tôi lại động thủ chứ?” Ninh Triệt nói ra: “Anh có phải là quá đơn thuần rồi hay không?”

Vừa dứt lời, Ninh Triệt liền lao tới trước mặt của Takayama Kenji, một đao bổ vào trên cổ anh ta khiến anh ta hôn mê.

Mà hai tên thủ hạ của anh ta cũng không may mắn thoát khỏi, đều chết dưới đao của Ninh Triệt.

Lâm Dật phát hiện, Ninh Triệt nhìn thì gầy, nhưng lực tay có vẻ như còn không nhỏ.

Sau khi giải quyết hai người, ba người lẻn vào trong phòng.

“Mấy người lão Tần đâu?” Lâm Dật hỏi.

“Hẳn là còn đang uống ở trong kia, chúng tôi nói mệt muốn về nghỉ nên rời đi trước.” Ninh Triệt nói:

“Nhưng bây giờ không phải là lúc quan tâm đến bọn họ, nên nghĩ xem nên xử lý những người này như thế nào. Tính cả bên ngoài thì tổng cộng có tám người, trong đó có năm người có súng, nhưng đều bị chúng tôi lấy đi rồi.”

“Bọn họ không giống với người của công ty Hắc Kim, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ thì không thể giết được.”

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cũng hiểu rõ ý này.

Mặc dù bọn họ là một tổ chức lưu manh, nhưng nói trắng ra thì người ta cũng là công dân hợp pháp của Đảo quốc, không thể tùy tiện giết giống như người của Hắc Kim.

Cho nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không thể giết.

“Nhưng nên xử lý những người này như thế nào, cũng là một vấn đề.”

“Tôi không muốn xảy ra xung đột với quy mô lớn với bọn họ. Chuyến du lịch của công ty sẽ kết thúc vào ngày mốt, đến lúc đó tôi sẽ về Trung Quốc. Lúc đó mọi chuyện đều sẽ dễ giải quyết, dù thế nào cũng không liên quan gì đến tôi.” Lâm Dật nói:

“Cho nên trong hai ngày này, làm phiền mấy người giúp tôi trông những người này một chút, đừng để bọn chúng gây họa.”

“Chuyện này thì không thành vấn đề, nhưng Mitsui Yushi là một lão hồ ly, sẽ phát hiện ra chuyện bên này rất nhanh.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Lời này có lý.” Ninh Triệt nói: “Hơn nữa còn có người phụ nữ tên là Nakajima Shoko kia nữa, cũng là quả bom hẹn giờ, có muốn xử lý một chút hay không?”

“Tôi đã nói cô ta là trà trong trà, không phải người tốt, quả thật đã bị tôi nói trúng.” Khưu Vũ Lạc nói.

Lâm Dật cười cười, “Mấy người không cần quan tâm đến chuyện của cô ấy, để tôi xử lý là được. Các người giúp tôi trông chừng những người này là được.”

“Không thành vấn đề.”

“Vậy tôi đi về trước đây, nơi này giao lại cho các người.”

Sau khi lên tiếng chào hỏi, Lâm Dật liền rời đi, nhưng sắc mặt lại không phải là rất tốt.

Muốn che giấu Mitsui Yushi trong hai ngày cũng không phải là việc khó.

Nhưng vấn đề là, bên ngoài còn có một Eliza nữa.

Cô gái kia chính là nữ gia súc giết người không chớp mắt, còn phải đề phòng cô ta một chút.

Trên đường trở về, lúc đi qua cửa hàng rượu, Lâm Dật lặng lẽ nhìn vào trong đó một chút.

Phát hiện người cũng đã đi, đoán chừng là đã uống xong hết rồi.

Lâm Dật cũng không dừng lại lâu, lập tức về khách sạn nghỉ ngơi, tự mình thuê một gian phòng, ngủ đến sáng ngày thứ hai mới tỉnh.

Nhưng mà, lúc anh đi ăn cơm, Lâm Dật phát hiện Nakajima Shoko đã không còn ở đây.

Chuyện này có chút khác với dự định của Lâm Dật, nhưng lại hợp tình hợp lý.

Bản thân cô cũng biết rõ, chuyện ngày hôm qua đã bại lộ, đương nhiên là không có khả năng ở lại bên cạnh mình, nên đã lặng lẽ rời đi.

Trên thực tế, nếu được lựa chọn, Nakajima Shoko cũng sẽ không đi.

Nhưng qua mấy ngày tiếp xúc, cô phát hiện Lâm Dật quá thông minh.

Lấy trình độ và IQ của mình căn bản không có năng lực giao tiếp với anh, cho nên liền lựa chọn rời khỏi đây.

“Lão Lương, người bạn gái kia của anh đâu, sao không thấy vậy?” Lúc ăn cơm, Hà Viện Viện thấy nhàm chán nên hỏi.

“Cô ấy nói trong nhà còn có chút chuyện nên đi trước.” Lương Kim Minh nói một cách mơ hồ: “Không quan trọng, chúng ta cũng có thể tự chơi được.”

Mọi người cũng không quan tâm lắm đối với việc Nakajima Shoko rời đi, dù sao cũng không phải là rất quen, đi thì đi thôi.

Nhưng ba người Tần Hán lại dùng ánh mắt giống như cười mà không cười mà nhìn Lâm Dật.

Dụng ý không cần nói cũng biết.

Khoảng hơn một giờ sau, đoàn người cơm nước xong xuôi, bắt đầu hành trình leo núi hôm nay.

Tuy thiếu hướng dẫn viên du lịch là Nakajima Shoko nhưng cũng không ảnh hưởng gì, dưới mũi có miệng, chuyện không hiểu thì hỏi những người khác là được.

Như thường ngày, đoàn người chia làm hai nhóm, nam và nữ.

Lâm Dật vẫn luôn cầm điện thoại di động, nói chuyện với Ninh Triệt về tình huống bên kia.

“Có tiện nói chuyện không?” Trong điện thoại, Ninh Triệt hỏi.

“Nói đi.”

Lâm Dật cố ý thả chậm bước đi, nhỏ giọng nói:

“Đã xảy ra chuyện gì.”

“Từ tối hôm qua cho đến khoảng 2:30, Mitsui Yushi có gọi ba cuộc điện thoại tới, nhưng chúng tôi không nhận, sau đó thì không gọi nữa. Tôi đoán bên kia hẳn là đã nghi ngờ rồi.”

“Có khả năng này.” Lâm Dật nói ra phỏng đoán của mình.

Lấy tính cách cáo già kia của Mitsui Yushi, cứ hễ có chút chuyện không phù hợp với mong muốn của ông ta thì đều sẽ nghi ngờ, nói không chừng hiện tại, đã bắt đầu bắt tay chuẩn bị cho kế hoạch tiếp theo rồi.

Mà chuyện đã náo đến mức này rồi cho nên chuyện xảy ra sau đó có lẽ sẽ không còn ôn hòa giống như bây giờ nữa.

“Tiếp theo cậu muốn làm gì?” Ninh Triệt nói:

“Mục tiêu của Mitsui Yushi là khoáng thạch, tôi đoán cậu sẽ trở thành mục tiêu chính của bọn họ, có cần điều động người của lữ đoàn Trung Vệ tới hay không?”

“Không cần, thân phận lữ đoàn Trung Vệ của tôi không thể bị bại lộ.”

Lâm Dật làm như vậy, là muốn giữ lại quan hệ với Mitsui Paint.

Lấy địa vị của nhà Mitsui trên quốc tế, nếu như tương lai có xảy ra chuyện gì, nói không chừng còn có thể lấy được chút tin tức từ trong miệng của cô.

Giống như lần này vậy, nếu như không có tin tức mà Mitsui Paint cung cấp thì mình đã không thể tìm được khoáng thạch.

“Vậy cậu phải cẩn thận nhiều hơn.” Ninh Triệt nhắc nhở:

“Nói không chừng Mitsui Yushi đã phái người tới bên này.”

“Tôi đã đoán được là sẽ có loại khả năng này.”

“Nếu đã như vậy thì chúng tôi cũng không cần phải trông coi những người này nữa, không bằng lặng lẽ về với các người để phòng ngừa vạn nhất.”

“Tạm thời còn không cần.” Lâm Dật nói:

“Chuyện trước mắt đang còn nằm trong giai đoạn nghi ngờ, bao gồm cả bên phía Mitsui Yushi cũng giống như vậy. Cho nên mọi người cứ bình tĩnh một chút, chuyện còn chưa tới giai đoạn không thể khống chế được, không nên hoảng làm gì.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1245.

Chương 1246. Đi Dạo Hàn Quốc

“Vậy được rồi, nếu như cậu đã có tính toán thì chúng tôi cũng không nhúng tay vào nữa.” Ninh Triệt nói:

“Nếu như bên cậu có chuyện gì cần chúng tôi giúp thì cứ gọi điện thoại.”

“Cảm ơn.”

Nói chuyện đơn giản vài câu, Lâm Dật liền cúp điện thoại, nhưng lại cầm điện thoại di động loay hoay một hồi lâu.

Trong đầu đều nghĩ đến chuyện liên quan tới Mitsui Yushi.

Hiện tại toàn bộ người của công ty đều đang ở Đảo quốc, nói cách khác, những người này rất có thể sẽ trở thành mục tiêu của Mitsui Yushi.

Nhưng nghĩ lại, suy nghĩ của mình không khỏi có chút hơi thừa.

Ngoài những người trước mắt này, cho dù Mitsui Yushi có bắt những người khác, cũng uy hiếp không được mình.

Hơn nữa còn sẽ phát triển thành một sự kiện quốc tế, tổ chức Yamaguchi chỉ là một tổ chức ngầm, không có lực ảnh hưởng lớn như vậy tại Đảo quốc. Nếu như xảy ra chuyện, chính phủ Đảo quốc cũng sẽ không thiên vị bọn họ, lấy tính cách của Mitsui Yushi thì hẳn là sẽ không làm chuyện như vậy.

Chỉ cần mình chăm sóc tốt những người ở trước mắt, thì sẽ không có vấn đề gì lớn.

Chỉ cần ngày mai trở lại Trung Quốc thì chuyện này coi như kết thúc.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật cảm thấy thoải mái hơn không ít, nhưng vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện người đều không còn ở đây nữa.

“Mẹ nó, các người chờ tôi một lát a.”

Lâm Dật bước nhanh hơn, đuổi kịp tốc độ của mọi người.

Nhưng phát hiện đuổi kịp cũng không có tác dụng gì, không phải giúp đỡ xách đồ thì cũng chụp ảnh giúp bọn họ.

Lâm Dật hoàn toàn không muốn làm loại công việc phiền phức này.

Nhưng tên thiểm cẩu Cao Tông Nguyên này lại làm không biết mệt.

Vì không cho để Kỷ Khuynh Nhan mất mặt, Lâm Dật cũng đóng vai một bạn trai tốt, chủ động giúp đỡ xách đồ và chụp ảnh.

Khiến cho Tần Hán và Lương Kim Minh liên tục phun tào.

Lâm Dật cũng không còn là Lâm Dật lúc trước kia nữa.

Sau khi leo đến đỉnh núi, mọi người cùng chụp chung tấm ảnh, xem như là kết thúc hoàn mỹ cho cuộc hành trình lần này.

Lúc mọi người trở lại khách sạn đã hơn hai giờ chiều, sau khi ăn chút đồ thì liền lái xe về tới Tokyo.

Về phần mấy người Ninh Triệt, thì Lâm Dật sắp xếp ở lại núi Phú Sĩ, tiếp tục trông chừng bọn người Takayama Kenji.

Cho dù bên người đang ẩn tàng nguy hiểm, nhưng Lâm Dật cũng không có ý định về sớm.

Đến đây rồi thì phải để nhân viên chơi cho tốt, mấy chuyện thay đổi xoành xoạch như này sẽ ảnh hưởng không tốt đến đoàn đội công ty. Mặc dù bản thân mình cũng không quan tâm nhiều như vậy, nhưng cũng không thể gây thêm phiền phức.

Mà toàn bộ mọi chuyện đều đang phát triển theo chiều hướng tốt, cũng chưa từng xuất hiện bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn cả.

Buổi tối, mọi người lại đi ngâm suối nước nóng, giải tỏa một thân mỏi mệt, ngày mai sẽ về nước.

Mà bốn người Lâm Dật thì tìm một chỗ cùng nhau uống rượu, chuẩn bị một trận cuồng hoan trước khi đi.

Reng reng reng _ _

Ngay lúc mấy người lúc uống rượu, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, cầm lên xem xét, là Mitsui Paint gọi điện tới.

“Lâm tiên sinh, đang bận sao?”

“Không bận, đang uống rượu đây.”

“Tôi có thể mời anh uống một chén không?”

“Cô muốn đến đây sao?”

“Không không không, tôi đang ở phòng 2808 khách sạn Oman, cửa phòng không khóa.”

“Được, tôi đã biết.”

Cô ấy đã nói đến nước này, nếu như Lâm Dật lại từ chối nữa thì có chút hẹp hòi.

“Anh Lâm, anh đi đâu vậy?” Nhìn thấy Lâm Dật đứng dậy, Lương Kim Minh hỏi.

“Tôi có chút chuyện cần ra ngoài một chuyến.”

“Tôi nghe nói lát nữa sẽ có biểu diễn, Anri Okita, Shinki Yuko, Sasaki Nozomi đều sẽ tới, anh chắc chắn muốn đi sao?”

“Tốt xấu gì mấy người cũng là phú nhị đại giá trị trăm tỷ, thế mà còn xem những thứ này? Thật sự là làm mất mặt của phú nhị mà.”

“Đừng giả bộ nữa, tôi cũng không tin là anh chưa từng xem.” Lương Kim Minh nói.

“Tôi quả thật chưa từng nghe qua mấy người mà anh nói, cái gì mà Khoái Bá, Điện Lư gì đó, tôi cũng chưa từng nghe qua.”

“Đều là người một nhà cả, giả trang như thế không có ý nghĩa gì đâu.” Lương Kim Minh xoay người qua, trong mắt đầy vẻ mong đợi, hỏi:

“Có phải là có cô nào đó hẹn anh rồi hay không?”

“Chuyện này mà cũng bị anh đoán được?”

“Đó là đương nhiên, có thể khiến anh bỏ lại chúng tôi để đi ra ngoài, chắc chắn là có em gái xinh đẹp hẹn, nếu không thì anh cũng sẽ không đi.”

“Cũng đừng nói như vậy chứ, tốt xấu tôi cũng là có người có gia đình sự nghiệp, sao có thể làm loại chuyện không phải người kia được.”

“Anh cũng đã từng làm mấy chuyện không phải là người kia, đừng ở đây giả bộ đơn thuần nữa.” Lương Kim Minh hào hứng vội vàng đổi tư thế, vội nói:

“Nhanh nhanh nhanh, dáng vẻ đối phương thế nào.”

“Ai, không có gì đẹp mắt, gương mặt đại chúng, tôi có chút không lấy ra được.”

“Vậy để cho tôi xem một chút, gương mặt bình thường trong mắt của anh là như thế nào.”

“Nếu anh đã nói như vậy, thì tôi đành cho anh xem một chút vậy.”

Trên điện thoại di động của Lâm Dật không có ảnh của Mitsui Paint, nhưng cô là trưởng nữ của gia tộc Mitsui, có thể tìm thấy tin tức của cô ở bất cứ đâu trên mạng. Do đó anh tùy tiện tìm một chút đã có thể tìm được ảnh của cô.

“Tôi dựa vào, anh Lâm, anh không đến mức phải lấy ảnh mạng để lừa chúng tôi đó chứ?”

“Đợi đã, người phụ nữ này sao thấy khá quen mắt?” Cao Tông Nguyên nói.

“Đây không phải là đại tiểu thư Mitsui Paint của gia tộc Mitsui à, trước đó đã từng gặp qua một lần trên du thuyền Hải Tinh.”

Nghe Tần Hán nói vậy, Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên mới kịp thời phản ứng lại.

“Thật đúng là cô ấy!” Lương Kim Minh kích động nói:

“Anh Lâm, đừng nói là anh đã bắt được cô ấy rồi?”

“Nói thật thì tôi cũng không coi trọng mặt hàng này, nhưng cô ấy cứ luôn hẹn tôi, tôi cũng không tiện từ chối cho nên dứt khoát cho cô ấy một cơ hội gặp mặt đi.”

“Nói như vậy cũng quá trang bức rồi.” Lương Kim Minh ghen tỵ nói:

“Đường đường là đại tiểu thư gia tộc Mitsui lại chủ động hẹn anh, đúng là mẹ nó khiến người ta hâm mộ mà.”

Giá trị nhan sắc và dáng người của Mitsui Paint đều không thể chê, nhưng điều làm người khác chú ý nhất vẫn là thân phận của cô.

Cho dù là vậy, cô còn chủ động hẹn Lâm Dật, điều này khiến cho lòng của Tần Hán và Lương Kim Minh có chút ngứa.

Nói trắng ra là chính là ghen tị.

Lâm Dật cười ha ha một tiếng, “Được rồi, không nói nhảm với các người nữa, tôi ra ngoài một chuyến, có biến thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Việc này anh nên nói với anh Tần, đội nồi chuyên nghiệp 20 năm, không cần quan tâm là có có nguy cơ gì, đều có thể gánh rõ ràng cho anh.”

“Anh nói như vậy cũng không có tật xấu.”

Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Tần Hán.

“Tần thiếu, việc này đành làm phiền anh rồi.”

“Mẹ nói, mấy người các người đáng đâm ngàn đao.” Tần Hán mắng:

“Nếu như Kỷ tổng trở về phát hiện cậu không ở đây, tôi nên nói thế nào đây? Tôi nói cho cậu biết, anh đừng có mà lại sắp xếp cho tôi đến quán net, lão tử cũng biết tức giận đó.”

Lâm Dật cười ha ha một tiếng, “Đùa thôi mà, lần này không cần anh đội nồi đâu, nếu cô ấy có hỏi tôi đi đâu, các người cứ nói không biết là được.”

“Anh chắc chắn có thể sao?”

“Đương nhiên, nếu như ngay cả chút chuyện nhỏ như vậy mà còn không giải quyết được, tôi còn gọi Lâm Dật sao?”

“Thật sự là biết giả trang, mau mau cút, đừng làm chậm trễ việc uống rượu của chúng tôi.”

Lâm Dật cười ha hả rời đi, bầu không khí uống rượu của ba người trầm xuống trong nháy mắt.

Lương Kim Minh sờ cằm, “Anh Tần, lần sau đừng du lịch Đảo quốc nữa, chúng ta đi thăm Hàn Quốc đi?”

“Cũng được, tôi cảm thấy mũi của mình không phải là rất dễ nhìn, có thể đến đó xin tư vấn một chút.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1246.

Chương 1247. Sự Việc Đã Bại Lộ?

Lâm Dật đi thang máy đến tầng 28.

Cửa phòng 2808 khép hờ, Lâm Dật đẩy cửa vào.

Mitsui Paint mặc một bộ áo choàng tắm màu hồng nhạt, đưa lưng về phía cửa phòng, đứng trước cửa sổ to lớn, nhìn cảnh đêm Tokyo lộng lẫy.

“Lần đầu nhìn thấy người có lá gan lớn giống như cô, gian phòng của chúng tôi ở ngay bên dưới, cô thế mà lại dám thuê phòng ở ngay trên.”

Mitsui Paint thả ly rượu vang trong tay xuống, mỉm cười.

“Lâm tiên sinh không cảm thấy như vậy càng thú vị sao?”

“Quả thật có chút thú vị, nhưng nếu như bị bắt gặp thì lại càng thú vị.”

“Tôi tin rằng lấy năng lực của anh, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

“Cô tự tin về tôi như vậy sao?”

Lâm Dật ngồi trên ghế sô pha, cười ha hả.

“Tôi đương nhiên là tin rồi. Tại Trung Quốc, anh chắc chắn không chỉ có một người phụ nữ, dưới tình huống như vậy, anh đều có thể sắp xếp hợp lý, hôm nay chỉ là đi ra gặp tôi một lát, tôi tin là sẽ không có vấn đề gì.”

“Sau đó thì sao, cô tìm tôi chỉ để uống rượu thôi à.”

“Xem như là vậy đi.” Mitsui Paint nói:

“Tôi nghe nói ngày mai các người sẽ kết thúc hành trình, trở lại Trung Hải, cho nên tôi muốn bớt thời gian đến gặp anh một chút, bởi vì sau này không nhất định sẽ có cơ hội như vậy nữa.”

“Xem lời cô nói kìa, giống như là tôi sẽ biến mất trên Trái Đất không bằng.” Lâm Dật nói:

“Nếu như nhà các người không có máy bay, tôi có thể phái máy bay tư nhân đến đón cô, đừng nói như đây là chuyện sinh ly tử biệt vậy.”

“Tôi biết chúng ta sẽ còn gặp lại, nhưng lúc gặp mặt thì thân phận sẽ không còn giống như bây giờ nữa.” Mitsui Paint tựa ở bên cửa sổ,

“Khi đó tôi là đại tiểu thư gia tộc Mitsui, anh là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, lập trường không giống nhau, cho nên rất nhiều chuyện, đều sẽ thay đổi.”

“Chẳng lẽ hiện tại có thay đổi gì sao?”

Mitsui Paint nhẹ nhàng đung đưa ly rượu đỏ, mỉm cười xuất thần.

“Ngày mà tôi thích nhất chính là ngày mà chúng ta cùng đi tham quan tập đoàn Mitsui, sau đó cùng ăn cơm. Nếu như không phải là bởi vì thủ hạ Mitsui Yushi xuất hiện, chúng ta còn có thể xem thêm một bộ phim. Với tôi mà nói, đó là chuyện chỉ có người yêu với nhau mới có thể làm, nhưng tôi đã rất thỏa mãn, bởi vì người làm bạn với tôi là anh.”

“Vậy thì để những chuyện này thành những kỷ niệm đẹp đi.”

Lâm Dật không có biểu đạt gì nhiều, cũng không nói lời từ chối lạnh nhạt, càng không giở trò lừa gạt.

Anh chỉ bình tĩnh nói ra suy nghĩ của mình.

Bỏ qua lập trường của bản thân thì cô ấy cũng là một cô gái hiền lành.

Thậm chí có những lúc Lâm Dật còn cảm thấy, trên người của cô có ưu điểm của phụ nữ.

Sự hồn nhiên ngây thơ của Kỷ Khuynh Nhan.

Nuông chiều đến ngang ngược của Lương Nhược Hư.

Tâm tư kín đáo của Lý Sở Hàm và sự to gan lớn mật của Vương Oánh.

Hơn nữa cô còn là trưởng nữ của tập đoàn Mitsui.

Nếu như có thể đặt cô dưới thân, đối mỗi một người đàn ông mà nói đều là một chuyện vô cùng có cảm giác thành công.

Nhưng Lâm Dật lại cảm thấy áy náy với cô, dù sao anh cũng đang lợi dụng người ta.

Xách quần liền đi, không giảng võ đức.

“Tôi sẽ nhớ kỹ những chuyện này một đời, cho nên buổi tối hôm nay tôi mới đến đây.”

“Hả? Cô còn sắp xếp những tiết mục khác sao?”

Mitsui Paint nháy mắt, trong ánh mắt mang theo ý cười mê ly.

“Anh không cần làm gì cả, chỉ cần ngồi ở đó là được.”

“Hả?”

Lâm Dật vừa muốn nói chuyện, muốn hỏi rõ ràng xem cô muốn làm gì, nhưng rất nhanh liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mitsui Paint nhẹ nhàng để ly rượu xuống, sau đó cởi áo choàng tắm màu hồng.

Bên trong là một bộ áo lót màu đen, kiểu dáng vô cùng táo bạo, hoàn toàn là có chuẩn bị từ trước.

Mitsui Paint nhẹ nhàng ném đồ ngủ sang một bên, động tác vô cùng quyến rũ.

Lâm Dật cảm thấy động tác này của Mitsui Paint hoàn toàn có thể so với nữ diễn viên trong phim hành động.

Chẳng lẽ bên trong thực sự có loại gen này?

Mitsui Paint chậm rãi đi tới trước sô pha, sau đó quỳ trước mặt Lâm Dật.

“Cô muốn làm...”

“Không cần nói.” Mitsui Paint nhẹ nhàng nói, sau đó cởi đai lưng của Lâm Dật.

“Thế nhưng là...”

“Ô ô ô...”

“Ngọa tào...”

“Ô ô ô...”

Sau hai mươi mấy phút, Mitsui Paint đứng lên, ngồi xuống trên người Lâm Dật.

“Ngạch...”

Gương mặt Mitsui Paint đỏ bừng, bận rộn nửa ngày cũng không tiến triển thêm chút nào, cô gấp đến nổi trên trán rịn ra từng tầng mồ hôi.

“Sao anh lại không động đậy.” Mitsui Paint nói với giọng nhỏ đến mức như không thể nghe thấy.

“Không phải cô nói là tôi không cần động sao.”

“Nhưng, nhưng tôi sẽ không...”

“Thấy cô giả trang lợi hại như vậy, tôi còn tưởng rằng cô là cao thủ đây.”

“Tôi, tôi không có, đây là lần đầu tiên...”

“Vậy thì cô đừng nói chuyện.”

Lâm Dật đứng dậy, ôm lấy eo Mitsui Paint, sau đó vứt xuống giường lớn.

Ánh trăng trên chạn bếp, đôi vai cùng nhập giường, không quản tóc mai rối loạn, tơ hồng như đợt sóng cuộn dâng...

Một trận chiến kịch liệt thấm đẫm tình cảm nhiệt liệt đang được triển khai.

...

Quầy rượu dưới khách sạn, lúc này đã đến thời điểm vui vẻ náo nhiệt nhất.

Tất cả mọi người nâng ly, cao giọng reo hò, biểu đạt sự ngưỡng mộ với ba người biểu diễn trên sân khấu.

“A, sao chỉ có ba người ở đây.”

Nghe thấy có người nói chuyện sau lưng, ba người lập tức quay đầu.

Phát hiện Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện và Điền Nghiên đang đứng ở sau lưng bọn họ.

Tim của ba người đồng thời run lên một cái.

Lâm Dật còn chưa trở lại đâu, nếu như Kỷ Khuynh Nhan hỏi việc này thì chẳng phải sẽ lộ tẩy sao?

“A, lão Lâm đâu, mới vừa rồi còn ở đây mà, sao mới một lúc đã không thấy tăm hơi rồi?”

Tần Hán làm ra vẻ nghi ngờ.

Đồng thời dùng ánh mắt ra hiệu cho Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên, để bọn họ lén liên hệ bảo Lâm Dật nhanh trở về một chút, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn.

“Đợi đã, hai người cầm điện thoại làm gì? Có phải là muốn mật báo hay không!”

Thấy Cao Tông Nguyên và Lương Kim Minh lấy điện thoại di động ra cùng một lúc, Hà Viện Viện nói giống như trinh thám.

“Lời, lời này của cô là có ý gì, tôi chỉ nhìn xem là mấy giờ rồi, sao có thể mật báo được.” Lương Kim Minh ra vẻ bình tĩnh, nói:

“Tôi đoán là anh Lâm đi vệ sinh, chắc là lát nữa sẽ trở lại thôi, các người đợi một hồi, đừng có gấp.”

“Tôi cảm thấy các người đang làm chuyện gì đó không tốt.” Hà Viện Viện nói:

“Anh ta sẽ không ra ngoài tán gái sau lưng học tỷ tôi đó chứ?”

“Ngạch...”

Ba người đều không nói gì, trực giác của phụ nữ đúng là đáng sợ.

Khó trách mỗi lần anh Lâm đều tìm anh Tần đội nồi, nếu như không sắp xếp cho thỏa đáng thì thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Trong lòng Tần Hán thầm hối hận, sớm biết là như vậy, mình đã chủ động đứng ra giúp Lâm Dật đội nồi rồi, sau đó cũng sẽ không xuất hiện chuyện như vậy.

“Viện Viện, em đường nói mò, vừa rồi anh Lâm còn ở đây, sao có thể ra ngoài tán gái được.”

“Anh đừng nói chuyện.” Hà Viện Viện nói:

“Hai chúng ta cũng đã quen nhau khoảng thời gian dài như vậy, em còn không hiểu rõ anh sao, mỗi lần anh nói dối thì ánh mắt đều sẽ nhìn loạn lung tung.”

Tần Hán:…

Đồng đội heo a!

“Anh bây giờ gọi điện thoại cho anh ta ngay lập tức, không được phép nói với anh ta rằng chúng tôi đang ở đây, hỏi xem anh ta đang ở đâu!” Hà Viện Viện nói với Cao Tông Nguyên.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1247.

Chương 1248. Thao Tác Cợt Nhả Nghịch Thiên

“Không đến mức đó đi.”

Cao Tông Nguyên có chút lo lắng không yên, “Tốt xấu anh ấy cũng là ông chủ của em, quan hệ của các người tốt như vậy, em còn không hiểu rõ anh ấy sao.”

“Tôi cũng không thấy thế, Lâm tổng không phải là người như vậy.” Điền Nghiên nói.

Cô nói như vậy, là bởi vì cô hiểu rõ Lâm Dật chính là người như vậy.

Nhưng làm cấp dưới, đương nhiên là phải giúp lãnh đạo giải vây.

“Cũng bởi vì quan hệ quá tốt, cho nên tôi mới biết anh ta là ai, đừng nói nhảm nữa, nhanh gọi điện thoại đi.”

Ba người lén liếc nhau một cái, chuyện này nên xử lý thế nào đây.

Chỉ cần gọi điện thoại thì nhất định sẽ lộ tẩy.

Đoán chừng tiếp theo cũng không cần làm gì nữa, trực tiếp định vị khách sạn là được.

“Gọi đi.” Tần Hán nói.

Chuyện đã đến nước này, nếu như không gọi điện thoại, nhất định sẽ càng khiến cho người ta nghi ngờ, cũng chứng minh chuyện Lâm Dật ăn chơi.

Chẳng bằng gọi điện thoại ngay bây giờ, nói không chừng còn có thể tranh thủ thêm mấy giây.

“Gọi thì gọi thôi, có gì ghê gớm đâu.” Cao Tông Nguyên ra vẻ bình tĩnh, nói.

Nhưng trong lòng lại mặc niệm, anh Lâm, việc này không thể trách tôi được!

Cao Tông Nguyên run rẩy lấy điện thoại di động ra, bấm gọi Lâm Dật điện thoại.

Tút tút tút...

Tút tút tút...

Tích tích tích...

Điện thoại vang lên hai tiếng, nhưng lúc vang đến tiếng thứ ba thì bị dập máy.

Hả?

Tâm trạng của ba người Cao Tông Nguyên nhảy lên một cái, một loại dự cảm xấu đang xông lên đầu họ.

Bình thường thì nếu như không phải là chuyện vô cùng quan trọng, anh Lâm sẽ không thể nào cúp điện thoại của mình!

Đáp án chỉ có một!

Anh Lâm đang cao hứng, không có thời gian nhận điện thoại của mình!

Chuyện này mẹ nó khó rồi a!

“Đoán chừng anh ấy đang đi wc, không tiện nhận thoại của mình.” Cao Tông Nguyên bỏ điện thoại di động vào trong túi quần, bình tĩnh nói:

“Viện Viện, mấy người ngồi xuống trước đi, đợi lát nữa anh Lâm sẽ trở lại.”

“Đúng đúng đúng, chị dâu ngồi đi, buổi biểu diễn tối nay tương đối thú vị, nếu như bỏ lỡ thì thật là đáng tiếc.”

“Tôi hiện tại đã nhìn ra, ba người đang bao che cho anh ta.” Hà Viện Viện chống eo, “Anh ta chắc chắn là đã ra ngoài chơi đùa!”

Tần Hán lặng lẽ quay đầu, ánh mắt dừng lại ở trên người Kỷ Khuynh Nhan.

Phát hiện sắc mặt của cô không có gì thay đổi, vô cùng lạnh nhạt, nhìn không ra là đang suy nghĩ gì.

Ong ong ong _ _

Ngay tại lúc Hà Viện Viện hầm hầm muốn tìm Lâm Dật tính sổ, thì nghe thấy điện thoại di động của Cao Tông Nguyên vang lên.

Cao Tông Nguyên lập tức sững sờ, lấy ra xem xét thì bất ngờ phát hiện Lâm Dật gọi Wechat.

Còn là video!

“Mẹ nó!”

Cao Tông Nguyên hét lên một tiếng ở trong lòng, sao còn gọi cả video tới nữa, nếu như bị thấy được, thì tất cả đều sẽ bị lộ tẩy.

“Nhanh nhận đi, thất thần làm gì vậy.” Hà Viện Viện thúc giục.

“Ừ ừ, được rồi...”

Cao Tông Nguyên luống cuống lên tiếng, trong lòng thì thầm mặc niệm.

Anh Lâm, mạng của anh đã đến kiếp, việc này không thể trách tôi được, tôi sẽ hoá vàng mã cho anh.

Sau khi hạ quyết tâm, Cao Tông Nguyên nhấn xuống nút trả lời.

Hình ảnh của Lâm Dật bên kia xuất hiện, Hà Viện Viện theo bản năng liền ngó qua.

“Gọi điện thoại có chuyện gì sao?”

“Hả?”

Hình ảnh của Lâm Dật trong điện thoại khiến cho tất cả mọi người đều sửng sốt.

“Anh, anh Lâm, anh đang ở đâu vậy?”

“Ở trong phòng chứ đâu, lúc nãy cảm thấy hơi mệt nên về phòng ngủ, thuận tiện làm ấm giường cho vợ tôi, tránh lát nữa ngủ lại bị lạnh.”

Nói xong, Lâm Dật cầm điện thoại di động quay qua phòng một lần, chứng minh đây là phòng của mình.

Tần Hán:???

Cao Tông Nguyên:???

Lương Kim Minh:???

Con hàng này không phải là đi hẹn hò với Mitsui Paint sao, sao có thể ở trong phòng của mình được?

Đây là thao tác cợt nhả gì vậy?

Sao có thể làm được?

“Cậu gọi điện thoại cho tôi có chuyện gì không?” Lâm Dật hỏi.

“Không, không có việc gì cả, chỉ là hỏi một chút xem anh đang làm gì, bỗng nhiên không thấy bóng dáng của anh đâu, mọi người đang chờ anh về xem biểu diễn kìa.”

“Xem biểu diễn sao có thể quan trọng bằng việc làm ấm giường cho vợ được.”

Kỷ Khuynh Nhan xấu hổ, gương mặt đỏ lên, không dám nhìn những người khác.

“Không phải là bọn người Hà Viện Viện trở về, chạy tới chỉ trích tôi ra ngoài lêu lổng đó chứ.”

“Làm sao có thể, tốt xấu gì các người cũng là chiến hữu kề vai chiến đấu, cô ấy sao có thể chỉ trích anh được.” Cao Tông Nguyên ấp úng nói ra:

“Hơn nữa bọn họ còn đang tắm suối nước nóng chưa có trở lại đâu, cũng không có khả năng nói anh được.”

“Có nói thì tôi cũng không sợ, thân chính không sợ bóng nghiêng. Người đàn ông giữ mình trong sạch giống như tôi đây gần như đã tuyệt chủng, Khuynh Nhan nhà tôi sẽ không có khả năng tin tưởng cô ấy.”

“Ngạch...” Cao Tông Nguyên dừng một chút, “Vậy, không nói với anh nữa, biểu buổi diễn sắp bắt đầu rồi, anh tiếp tục làm ấm giường đi, chúng tôi xem tiếp đây.”

“Được.”

Cao Tông Nguyên cúp điện thoại, cảm giác việc này thật sự là quá kỳ ảo.

Thật sự là kích thích.

“Hiện tại các người đã biết mình đã hiểu lầm anh Lâm rồi đúng không.”

Bởi vì cuộc gọi wechat video này nên tình hình trước mắt lập tức đảo ngược.

Khí thế của Hà Viện Viện dần yếu đi.

“Biểu hiện cũng không tệ lắm, thế mà lại không làm chuyện xấu.”

“Đó là điều đương nhiên, phẩm chất của anh Lâm đúng là rất không tệ, lăn lộn với lão Lương lâu như vậy mà không bị anh ấy lây nhiễm.”

Lương Kim Minh:???

Mọi chuyện đều đã được giải quyết, anh mẹ nó còn giẫm tôi một chân làm cái lông gì!

“Được rồi, anh cũng đừng chơi ở đây nữa.” Hà Viện Viện nhéo tai Cao Tông Nguyên, “Học ông chủ của em một chút, còn biết làm ấm chăn cho học tỷ của em, anh nhìn lại anh xem!”

Cao Tông Nguyên:???

Ai biết thao tác của anh ta lại cợt nhả như vậy đâu!

Dưới sự uy hiếp của Hà Viện Viện, Cao Tông Nguyên bị lôi khỏi quầy rượu.

Nhưng Điền Nghiên chỉ có một mình nên đành ở lại cùng với Tần Hán và Lương Kim Minh.

“Lâm tổng hẳn không phải là đi làm ấm giường đúng không?”

Sau khi mọi người rời đi, Điền Nghiên nhỏ giọng hỏi.

“Cô đã đoán được sao?” Tần Hán hỏi.

“Đương nhiên.” Điền Nghiên nói: “Lấy tính cách tiêu sái kia của Lâm tổng, sao có thể làm loại chuyện như làm ấm giường được.”

“Thật ra chúng tôi cũng đang buồn bực đây, rõ ràng là đi ra ngoài chơi, nhưng trong nháy mắt đã về đến phòng, thật mẹ nó là thần.”

Điền Nghiên cười nhấp rượu, Lâm tổng quả thực là thần.

…

Lúc Kỷ Khuynh Nhan về đến phòng thì phát hiện Lâm Dật đang chơi game trên giường.

“Hả? Trở về nhanh như vậy sao?”

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan trở về, Lâm Dật hỏi.

“Tắm cũng lâu rồi.” Kỷ Khuynh Nhan cười híp mắt bò vào ổ chăn, sau đó ngồi lên người Lâm Dật.

“Hôm nay biểu hiện không tệ, còn biết về sớm làm ấm chăn.”

Lâm Dật giả bộ như nghe không hiểu, “Hôm qua lúc ngủ, em nói ổ chăn quá lạnh, cho nên anh liền trở lại.”

Kỷ Khuynh Nhan cười hắc hắc, đôi mắt to càng trở nên xinh đẹp.

“Lâm tiên sinh có tiến bộ, nên khen thưởng, cho anh sờ năm phút đó.”

“Cho sờ năm phút sao?”

Còn không đợi Lâm Dật kịp phản ứng, Kỷ Khuynh Nhan đã nắm lấy tay Lâm Dật, sau đó bỏ vào trong quần áo của mình.

Dũng cảm trèo đỉnh núi cao!

Tê ~~

“Đây là khen thưởng, lần sau tiếp tục cố gắng.”

“Cái này tốt, lần sau nhất định sẽ tiếp tục cố gắng!”

“Cái đó phải xem ý em...”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1248.

Chương 1249. Ông Dám Động Vào Cậu Ta, Tôi Sẽ Giết Cả Nhà Ông!

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Dật mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nhưng lại không cách nào xuống giường được.

Không phải là bị chăn đè lên, mà là bị chân của Kỷ Khuynh Nhan gác lên trên người của anh.

Nhấc bỏ cái chân lớn của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật lưu luyến không nỡ rời tay vuốt mấy cái.

Cho dù không vì tình yêu tán thưởng, chỉ riêng cặp chân này đã đủ chơi mấy năm rồi.

Anh xuống khỏi giường vươn vai uốn eo, sau đó đắp lại chăn lên người Kỷ Khuynh Nhan, rồi đi vào trong phòng vệ sinh.

Lâm Dật không vội vàng vệ sinh cá nhân, ngồi trên bồn cầu, anh gọi điện thoại cho Ninh Triệt.

“Tình hình bên chị thế nào rồi?”

“Đều khá ổn, mấy người này đều ngoan ngoãn, không ai dám gây sự.”

“Mitsui Yuzhi có gọi điện thoại đến không?”

“Không có, ngoại trừ ba cuộc điện thoại đó thì không có gọi lại nữa.”

“Một cuộc điện thoại cũng không có sao?”

“Một cuộc cũng không.”

“Vậy được, tôi biết rồi.” Lâm Dật nhìn đồng hồ, nói:

“Tầm 11 giờ trưa tập hợp, sau đó ngồi xe đến sân bay. Mấy người sắp xếp một chút, có thể dẹp đường về phủ rồi, cứ để đám người của Takayama Kenji đó tự sinh tự diệt đi.”

“Được, biết rồi.”

Nói vài câu, Lâm Dật cúp điện thoại, sau đó cầm bàn chải đánh răng lên đánh răng.

Từ hôm trước đến lúc này đã qua hơn 30 tiếng đồng hồ rồi.

Nhưng trong khoảng thời gian này, Mitsui Yuzhi chỉ gọi ba cuộc điện thoại, sau đó hoàn toàn không có tin tức gì nữa.

Yên tĩnh như thế này không phải là chuyện tốt.

Nhưng càng là như vậy khiến Lâm Dật càng căng thẳng.

Bởi vì anh không quá tin tưởng Mitsui Yuzhi sẽ dễ dàng bỏ qua chuyện này.

Nhưng Lâm Dật cũng ôm chút tâm lý may rủi.

Hy vọng Mitsui Yuzhi sẽ không hành động nhanh như thế.

Đợi sau khi đến 11 giờ trưa, cho dù ông ta còn muốn động thủ thì đã không kịp nữa rồi.

Cạch!

Đúng lúc Lâm Dật đang suy nghĩ mấy chuyện này, cánh cửa của phòng vệ sinh bị mở ra, Kỷ Khuynh Nhan mặc bộ đồ ngủ, mang theo đầu tóc rối tung rối mù từ bên ngoài bước vào.

Khuôn mặt trắng trẻo nõn nà, không tô son điểm phấn nhưng thanh khiết thoát trần, mang theo vẻ đẹp thoát tục như sen trong bùn mà không bị vấy bẩn.

“Dậy rồi sao không gọi em vậy, nếu dậy muộn còn để người khác phải chờ đợi.”

Kỷ Khuynh Nhan bóp kem đánh răng, dùng mông của mình hất Lâm Dật qua một bên, chiếm lĩnh vị trí C (vị trí chính giữa) của gương, bắt đầu đánh răng.

“Ra ngoài vui chơi tất nhiên phải thả lỏng một chút, không cần phải vội vội vàng vàng để làm gì.”

“Chủ yếu là có người khác, để người ta chờ đợi như vậy thật không lịch sự.”

“Yên tâm đi, đều là người của mình, không ai quan tâm điều này đâu.”

Rất nhanh, hai người vệ sinh cá nhân xong, cùng nhau đến phòng ăn ở tầng hai.

“Xin chào tổng giám đốc Lâm, tổng giám đốc Kỷ.”

Cả quãng đường, gặp phải không ít nhân viên của tập đoàn Lăng Vân, mọi người nhìn thấy hai người đều dừng chân chào hỏi.

Hai người họ cũng bắt tay hồi đáp từng người một, sau đó đến chiếc bàn ở trong cùng.

Mấy người Hà Viện Viện đã ở đó chờ đợi rồi.

“Sau này mấy người ra vào có đôi có cặp như này nên có chút quan niệm về thời gian, tôi và tổng giám đốc Điền đã ở đây đợi hơn 20 phút rồi.” Tần Hán phàn nàn.

“Lần này ra ngoài chơi giống như đi hưởng tuần trăng mật, làm sao cũng phải nhân cơ hội này điên cuồng một chút, nếu không chẳng phải đã lãng phí chuyến đi này rồi sao, ngủ dậy muộn chút cũng bình thường.” Điền Nghiên cười đùa nói.

“Cô nói vậy là không đúng rồi, lão Lương còn chưa xuống nữa kìa, không thể chỉ nói bọn tôi à.” Cao Tông Nguyên nói.

“Tính cách của anh ta vốn dĩ chó thì vẫn quen ăn phân, chắc chắn tối qua không nhẫn nhịn nổi nên tìm người đến Thiên Nhân giao đấu rồi, có thể vẫn đang ở trong chăn chưa dậy.”

Tần Hán cầm điện thoại lên: “Tôi gọi điện cho cậu ta.”

Tút tút tút…

Tút tút tút…

Tút tút tút…

Điện thoại reo hơn một phút nhưng đến tận lúc ngắt kết nối vẫn không có ai bắt máy.

“Làm cái cọng lông gì không biết, đã 9 giờ hơn rồi còn chưa dậy sao?” Tần Hán nói.

“Có thể là tình hình tối qua quá phấn khích, thật sự làm gì đó nên bây giờ thể lực không đủ, đang nằm trên giường ngủ thôi.”

“Vậy chúng ta không quản cậu ta nữa, đi ăn trước, đói chết tôi rồi.”

Tần Hán cất điện thoại lại, cũng không quản nhiều nữa.

Nếu như là Điền Nghiên không đến, vì mục đích tôn trọng phụ nữ, anh ta có thể vẫn sẽ đợi một chút, nhưng đã thân quen với Lương Kim Minh như này rồi nên anh ta cũng không có quan tâm gì.

Mọi người cũng có cùng suy nghĩ, một gã đàn ông lớn rồi có thế nào cũng chẳng sao cả.

Lâm Dật vừa muốn động đũa, tim đột nhiên đập nhanh, động tác dừng lại giữa không trung.

Người khác đều không chú ý đến động tác hơi nhỏ này, chỉ có Kỷ Khuynh Nhan cảm nhận được.

“Làm sao thế? Có phải anh có chỗ nào không khỏe không?”

“Mọi người ăn trước, tôi đi xem lão Lương.”

“Xem cậu ta làm cái gì, một người sống sờ sờ như cậu ta cũng không thể lạc mất, đợi chút nữa tự cậu ta đi ăn được rồi.” Tần Hán nói.

Lâm Dật không nói gì, quay người rời đi.

Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy muốn đi theo anh nhưng Lâm Dật không để ý cô, đi thẳng về phía thang máy.

Lên đến tầng 27, Lâm Dật đến trước cửa phòng của Lương Kim Minh, gõ cửa, một hồi lâu mà bên trong vẫn không có chút động tĩnh.

Sau đó anh lấy tấm thẻ vạn năng trên tay ra, mở cánh cửa, phát hiện trên giường gọn gàng như mới, không có chút nhăn nhúm.

Rõ ràng tối qua anh ta không hề trở về ngủ.

Trong giây lát, nhịp tim của Lâm Dật đập nhanh, vội vàng lấy điện thoại ra gọi vào số của Lương Kim Minh.

Liên tục ba lần nhưng vẫn không có người nhấc máy.

Một dự cảm không lành chậm rãi hiện lên trong đầu Lâm Dật.

Mà đây cũng là chuyện mà anh không mong muốn nhìn thấy nhất.

Reng reng reng!

Đúng lúc này điện thoại của Lâm Dật reo lên, là điện thoại của Lương Kim Minh gọi đến.

“Cậu đang ở đâu đấy?”

Điện thoại thông rồi, Lâm Dật vội vàng hỏi.

“Anh Lâm.”

Người nói không phải là Lương Kim Minh, là giọng của một người phụ nữ.

Lâm Dật nghe ra đối phương là ai.

Nakajima Shoko!

“Lương Kim Minh ở đâu?”

“Anh ta đang ở chỗ chúng tôi.” Nakajima Shoko nói với giọng điệu lạnh lùng.

“Thả anh ta ra.”

“Xin lỗi, tôi không làm được.” Nakajima Shoko nói: “Thủ lĩnh nói rồi, hy vọng anh cầm theo đồ đến đổi lại tính mạng của anh ta.”

Sắc mặt của Lâm Dật khó coi đến cực điểm, giống như một con thú hoang muốn ăn thịt người vậy.

“Tôi muốn nói chuyện với anh ta.”

“Anh đợi một chút.”

Nakajima nói xong, đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu.

Nhưng có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên kia, nhưng bởi vì tiếng nói chuyện quá nhỏ nên nghe không rõ đối phương nói cái gì.

"Anh Lâm."

Mấy phút sau, đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Lương Kim Minh.

"Bọn họ không có động thủ với cậu chứ." Lâm Dật trầm giọng nói.

"Không có, chuyện này là trách nhiệm của tôi, tôi không ngờ tới cô ta là người như vậy."

"Chuyện này không thể trách cậu, trách tôi." Lâm Dật nói tiếp: "Cậu đừng sợ hãi, tôi khẳng định sẽ cứu cậu trở về."

"Anh Lâm, anh báo cảnh sát đi, nếu bọn họ dám dám động vào tôi, chắc chắn nhà họ Lương của tôi sẽ giết chết bọn họ!"

"Cậu không cần phải bận tâm chuyện này, để tôi đến xử lý, bảo Nakajima Shoko nghe điện thoại đi."

"Anh Lâm, anh nói đi."

Lâm Dật hít sâu một hơi, nhằm muốn để bản thân bình tĩnh lại.

"Mitsui Yuzhi có ở bên cạnh cô không?"

"Có."

"Lương Kim Minh là anh em của tôi, nếu như ông dám động vào cậu ta, tôi sẽ giết cả nhà ông. Tôi xem ông có mạng lấy quặng, vậy ông còn mạng để tiêu tiền không!"

Nói xong, Lâm Dật dừng một lúc: “Nakajima Shoko, điều này cũng bao gồm cả cô!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1249.

Chương 1250. Đưa Quặng Cho Tôi

Cuộc điện thoại bị ngắt, sắc mặt của Lâm Dật trắng bệch, trên trán toát mồ hôi.

Tuy anh đã sớm có dự phòng, nhưng chuyện này cũng khiến cho anh không ngờ tới.

Dù thế, anh cũng đã hiểu rõ đầu đuôi sự tình.

Chắc chắn là tối hôm qua Nakajima Shoko liên hệ riêng với Lương Kim Minh.

Cộng thêm anh ta vốn có ý với Nakajima Shoko, anh ta không có bất kỳ phòng bị nào nên dễ dàng bị lừa.

Hai tay của Lâm Dật ôm lấy mặt, chuyện này là do bản thân anh quá sơ suất.

Vốn dĩ anh nghĩ bản thân đã chèn ép được chuyện này xuống rồi, không nói cho bất kỳ ai nhằm tránh ảnh hưởng tới tâm trạng du lịch vui chơi của mọi người, không ngờ đến sau cùng vẫn là xảy ra chuyện như này!

Toàn bộ đều bị hỏng trong tay của Nakajima Shoko!

Đúng vào lúc này, tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Rất nhanh, mấy người Kỷ Khuynh Nhan và Tần Hán xuất hiện ở trong căn phòng.

“Lão Lâm, cậu có chuyện gì thế, sao sắc mặt xấu vậy?” Tần

Hán hỏi.

Kỷ Khuynh Nhan sợ hãi cúi người xuống, bàn tay đặt lên trán của Lâm Dật, sợ anh bị cảm lạnh hay không khỏe.

“Anh không sao.” Lâm Dật nói.

“Trên giường còn rất sạch sẽ, tối hôm qua lão Lương không có ngủ ở đây sao?”

“Phía cậu ta xảy ra chút chuyện, cụ thể là chuyện gì thì mọi người không cần phải hỏi nữa, nhanh chóng đi thu dọn đồ đạc, bây giờ về nước ngay.”

“Đi ngay bây giờ?”

“Đúng, nhanh lên, đừng lãng phí thời gian.”

Thấy biểu cảm của Lâm Dật nghiêm túc như vậy, mọi người phỏng đoán chắc chắn là xảy ra chuyện chẳng lành rồi.

Nếu không dựa vào tính cách của anh, không thể nào dễ dàng để lộ biểu cảm như thế này.

Mọi người nhìn nhau một cái, Tần Hán nói:

“Đi thôi đi thôi, bây giờ chúng ta đi thu dọn đồ đạc, đừng lãng phí thời gian nữa.”

Mọi người vội vội vàng vàng rời khỏi, tốc độ thu dọn đồ đạc của Kỷ Khuynh Nhan rất nhanh, không đến 20 phút thì mọi thứ đã được thu dọn xong, lại quay trở về bên cạnh Lâm Dật.

Cô cúi người xuống, lặng lẽ nhìn anh.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi, có thể nói với em không?”

“Lão Lương bị người ta bắt đi rồi.”

"Bắt đi rồi?"

Kỷ Khuynh Nhan bị dọa cho giật mình, da gà trên người nổi hết lên.

"Bắt cóc?"

"Ừm."

Tuy rằng trong cuộc sống của người dân bình thường, loại chuyện này không phải là rất thường xuyên gặp phải.

Nhưng trong giới phú hào, thường xuyên xảy ra loại chuyện này, hầu như năm nào cũng sẽ phát sinh mấy lần.

Chỉ là dư luận đã bị đè nén xuống nên không có mấy người biết được, chỉ lan truyền ở trong giới nhỏ bé của bọn họ.

Nhưng không ngờ lần này lại tới lượt người bên cạnh bọn họ rồi.

"Đối phương nói muốn cái gì?"

Nếu như đối phương chỉ đơn giản là muốn tiền, Lâm Dật tuyệt đối sẽ không có biểu cảm này.

Rất có khả năng là thứ khiến anh ấy cảm thấy khó khăn.

"Trước tiên em đừng hỏi việc này nữa, chuẩn bị xong đồ đạc rồi về nước trước, chuyện còn lại anh xử lý là được rồi."

"Đều đã chuẩn bị xong rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể đi."

Lâm Dật gật đầu: "Đợi những người khác một chút."

Động tác của những người khác cũng rất nhanh, khoảng tầm nửa tiếng đồng hồ, mọi người lần lượt đến căn phòng của Lương Kim Minh.

“Đi thôi, đều đã thu dọn xong rồi.”

Cả đoạn đường không ai nói lời nào, xe lái thẳng về hướng sân bay.

Đến tận khi lên máy bay, sau cùng hạ cánh ở Trung Hải, Lâm Dật chỉ nói vài câu.

Đến cả bầu không khí ở trong cabin cũng trở nên ảm đạm.

“Mọi người quay về làm việc của bản thân là được rồi, không cần phải lo lắng cho lão Lương, tôi khẳng định sẽ đưa cậu ta trở về.”

Trước lúc xuống máy bay Lâm Dật dặn dò:

“Nhưng cố gắng ít ra ngoài, đừng để mọi người bên phía chú Lương biết được chúng ta đã trở về rồi.”

“Anh muốn làm gì?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

Lâm Dật nhấc tay lên, vuốt mái tóc của cô.

“Anh đi một chuyến đến Yến Kinh, em không cần phải lo lắng cho anh.”

“Anh cẩn thận một chút, phải chú ý an toàn.”

“Biết rồi.”

Tiễn mấy người Kỷ Khuynh Nhan xuống máy bay, Lâm Dật dặn dò cơ trưởng bay về phía Yến Kinh.

Đến lúc Lâm Dật xuống máy bay, theo giờ ở Yến Kinh đã là hơn 6 giờ tối rồi.

Sau khi xuống khỏi máy bay, Lâm Dật gọi điện thoại cho Lưu Hồng.

“Lần đi chơi du lịch đến Nhật Bản này thế nào?” Lưu Hồng cười ha ha nói tiếp:

“Chúng ta đã tổ chức một cuộc họp nghiên cứu một chút về chuyện của cậu, quyết định tặng thêm một bằng khen hạng nhì nữa cho cậu. Tên tiểu tử như cậu thật là lợi hại đó, chưa đến nửa năm, không chỉ lên chức tổ trưởng, còn lấy được hai bằng khen hạng nhì. Nếu qua mấy năm nữa, có khả năng vị trí chủ nhiệm này của tôi cũng là của cậu rồi.”

“Anh đang ở đâu, tôi tìm anh có chút việc.” Lâm Dật hạ giọng nói.

“Đang ở căn cứ, khi nào cậu đến?” Lưu Hồng hỏi.

“Bây giờ, tôi ở sân bay vừa mới xuống máy bay, khoảng tầm một tiếng sau thì đến chỗ anh.”

“Đến đi, vừa hay tiểu Khưu và tiểu Ninh đều ở đây, chút nữa tôi sắp xếp chỗ, tổ chức nghênh đón ba người các cậu trở về.”

Bởi vì Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt bay thẳng từ Tokyo về Yến Kinh nên tốc độ nhanh hơn Lâm Dật không ít, đã về đến căn cứ của lữ đoàn Trung Vệ rồi.

“Không cần, anh ở căn cứ đợi tôi, có chuyện quan trọng muốn nói với anh.”

“Được.”

Lưu Hồng không hỏi nhiều, lữ đoàn Trung Vệ có một quy định bất thành văn, nếu là việc quan trọng, dưới tình huống cho phép, tốt nhất là đối diện nói, khi không còn cách nào mới lựa chọn gọi điện thoại.

Ra khỏi sân bay, Lâm Dật bắt một chiếc xe, trả thêm 200 tệ để tài xế tăng tốc lái về căn cứ của lữ đoàn Trung Vệ.

Lúc đến văn phòng làm việc của Lưu Hồng, đứng ở trước cửa cũng có thể nghe thấy tiếng cười của anh ta.

Lâm Dật đẩy cửa bước vào, ba người họ đang uống trà với tinh thần phấn chấn, dù sao nhiệm vụ đã hoàn thành rồi, không có lý do gì không vui cả.

“Nào đến đây, đợi cậu cả nửa ngày rồi.”

Nhìn thấy Lâm Dật, Lưu Hồng vui mừng vẫy tay gọi, gọi anh vào trong.

“Nhiệm vụ đã hoàn thành xong rồi, thằng nhóc này còn xị mặt làm cái gì? Cãi nhau với bạn gái của cậu sao?”

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cũng phát hiện Lâm Dật có chút không bình thường.

Lúc sáng sớm gọi điện liên lạc còn yên ổn, làm sao bây giờ đã thay đổi kiểu khác rồi?

“Không cãi nhau, có chút việc muốn nói với anh.”

“Có chuyện gì cậu nói đi, bây giờ cậu đã là người nổi tiếng ở trong lữ đoàn Trung Vệ rồi, ông Lục gọi điện thoại đến biểu giương cậu cả một hồi lâu, tôi cũng không dám đắc tội với cậu đâu.”

“Tôi cần 2kg quặng, có thể cho tôi mượn dùng không?”

Lời nói vừa dứt, biểu cảm của ba người họ bỗng chốc sững lại, bất ngờ nhìn Lâm Dật, không hiểu tại sao anh ta lại nói lời như thế.

“Cậu muốn làm gì?”

Lâm Dật trầm tư mấy giây, cảm thấy chuyện này không cần thiết phải giấu kín.

Anh lập tức kể rõ đầu đuôi sự việc.

“Thế mà phát sinh là loại chuyện này!” Lưu Hồng vỗ bốp lên bàn: “Cái tên Mitsui Yuzhi này thật sự quá đáng rồi!”

Lâm Dật không nói gì, hai tay đặt trên đầu gối, cong lưng xuống, hơi cúi đầu, chờ đợi Lưu Hồng ra quyết định tiếp theo.

“Trước hết cậu đừng vội, bây giờ tôi sẽ liên hệ với Bộ ngoại giao để bọn họ nhanh chóng xử lý chuyện này.”

“Tôi không hy vọng bọn họ đến xử lý, anh chỉ cần đưa 2kg quặng bass đó cho tôi là được rồi.”

“Làm bừa!” Lưu Hồng nói:

“Khi xảy ra chuyện như vậy tất nhiên phải để chính quyền ra mặt giải quyết vấn đề, cậu giải quyết riêng tư mà được sao!”

“Tôi không có nhiều thời gian chờ đợi, vả lại chính quyền có thể giải quyết ổn thỏa hay không, khi nào có thể kết thúc cũng chưa biết rõ, vì vậy tôi phải tự mình xử lý.” Lâm Dật nói tiếp:

“Tôi biết chuyện này ảnh hưởng đến quy định, nhưng tôi vẫn là hy vọng anh có thể đưa quặng cho tôi. Đối với tôi mà nói, chuyện này rất quan trọng.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1250.

Chương 1251. Cậu Đang Uy Hiếp Tôi?

“Không thể nào có chuyện này được!”

Lưu Hồng thẳng thừng từ chối Lâm Dật: “Sau khi tôi cầm quặng trở về đã giao cho bên trên rồi. Mặc dù tôi là chủ nhiệm trình tự chiến đấu của lữ đoàn Trung Vệ, nhưng cũng không biết cụ thể ở nơi nào, cho dù tôi muốn giúp cậu cũng không thể được.”

“Thế nhưng cậu yên tâm, xảy ra chuyện như thế này, lữ đoàn Trung Vệ không thể đổ trách nhiệm cho người khác, chuyện này chúng ta nhất định sẽ phụ trách đến cùng.”

“Vậy thì không cần.”

Quẳng lại một câu, Lâm Dật đứng dậy bước ra bên ngoài.

Bầu trời bên ngoài đã tối, những ngôi sao trên bầu trời đang phát sáng, ánh trăng chiếu xuống mặt đất yên tĩnh mà lạnh lẽo.

Lâm Dật lấy điện thoại ra, gọi vào số của Lương Nhược Hư.

“Không phải anh đi du lịch ở Nhật Bản sao, sao lại nhớ gọi điện thoại cho em rồi?” Lương Nhược Hư cười hỏi.

“Em có số điện thoại của Lục Bắc Thần không?”

“Hửm?”

Giọng điệu của Lương Nhược Hư trở nên nghiêm túc: “Anh cần số điện thoại của ông Lục làm gì?”

“Có chút chuyện riêng, em có đó thì cho anh.”

Đầu dây điện thoại bên kia trầm mặc, mấy giây sau, Lương Nhược Hư mở miệng nói:

“Em không có số điện thoại của ông ấy, nhưng anh đợi em mấy phút, chút nữa em sẽ gọi lại cho anh.”

“Cố gắng nhanh lên.”

“Biết rồi.”

Lương Nhược Hư tắt điện thoại, Lâm Dật không quay lại trong đó, anh ngồi bên cạnh bồn hoa của căn cứ yên lặng chờ đợi, không hề động đậy.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, sau khoảng tầm mười mấy phút, trên điện thoại nhận được tin nhắn của Lương Nhược Hư.

Là một dãy số điện thoại.

Còn chưa đợi Lâm Dật đọc tin nhắn, Lương Nhược Hư đã gọi điện đến rồi.

“Em lấy số điện thoại của ông Lục từ chỗ ông nội đấy. Nhưng số điện thoại này, anh tốt nhất gọi cẩn thận một chút, nếu như không phải là việc gì vô cùng cấp bách thì đừng gọi điện thoại cho ông Lục. Em không ủng hộ anh gọi cuộc điện thoại này, thật sự là khác biệt về cấp bậc, anh chắc chắn hiểu rõ ý của em.”

“Anh hiểu, không nói nữa.”

Lâm Dật ngắt cuộc gọi, anh cũng không có bất cứ do dự nào, gọi ngay vào số điện thoại của Lục Bắc Thần.

Tút tút tút…

Tút tút tút…

“Xin chào, ai vậy?”

Điện thoại reo vài tiếng thì có người nghe máy.

Nhưng người nhận điện thoại là một người phụ nữ, giọng nói rất nhẹ nhàng, cũng rất hiền lành.

“Tôi là Lâm Dật, tìm ông Lục.”

“Cậu đợi một chút.”

Tầm nửa phút sau, đầu bên kia điện thoại vọng lại tiếng bước chân.

Tiếp sau đó, giọng nói của Lục Bắc Thần truyền tới.

“Tìm tôi có việc gì?”

“Tôi muốn dùng tới 2kg quặng đó.”

“Quặng?”

Lục Bắc Thần cau mày hoài nghi, ngữ khí cũng trầm trọng hơn.

“Cậu muốn thứ đó để làm gì?”

Cũng giống lúc trước, Lâm Dật không che giấu chút nào, một lần nữa kể lại mọi chuyện xảy ra cho Lục Bắc Thần nghe.

“Tôi còn nghĩ là chuyện gì chứ!” Lục Bắc Thần nói tiếp: “Nhưng thằng nhóc đó có thân phận đặc biệt, tôi sẽ dặn dò người đi làm chuyện này, cậu yên tâm được rồi.”

“Tôi không hy vọng chính phủ xử lý việc này, tôi không muốn có bất cứ mạo hiểm nào.”

Tuy rằng Hội Yamaguchi-gumi chỉ là một tổ chức lưu manh, nhưng nếu tập hợp toàn bộ thế lực lại với nhau thì không yếu hơn nhà họ Lương.

Nếu không có chút tài cán thì bọn chúng cũng không thể nào trở thành tổ chức lớn nhất ở Nhật Bản.

Liên quan tới nguyên nhân này, tuyệt đối không thể nào đánh giá thấp thủ đoạn của bọn họ.

Hơn nữa, điều khiến Lâm Dật không thể yên tâm chính là Eliza của công ty Hắc Kim cũng đang về phe Mitsui Yuzhi.

Sự tồn tại của cô ta càng không nói đạo lý hơn cả Mitsui Yuzhi.

Nếu như thật sự để chính phủ ra mặt sẽ càng làm lớn chuyện này.

Cho dù Mitsui Yuzhi không ra tay, Eliza cũng sẽ hành động.

Nếu như thế sẽ càng nguy hiểm hơn.

Vả lại chuyện này là do bản thân anh mà ra, vậy nên Lâm Dật không muốn mạo hiểm tạo nên bất cứ rủi ro nào.

Nếu thật sự có chuyện bất trắc, anh không cách nào tiếp nhận nỗi kết cục này.

“Nhưng cậu biết chuyện này có nghĩa là gì không?” Lục Bắc Thần nói.

“Tôi biết, vậy nên mới gọi cuộc điện thoại này cho ông.”

“Quặng có ý nghĩa vô cùng to lớn với việc nghiên cứu khoa học, tôi sẽ không đồng ý.”

“Tôi đang ở căn cứ huấn luyện của lữ đoàn Trung Vệ.” Lâm

Dật nói.

“Vậy thì sao, cậu muốn nói cái gì?”

“Lưu Hồng, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều đang ở trong tay tôi, tính mạng của ba người bọn họ quan trọng hay là 2kg quặng sắt quan trọng.”

“Cậu đang uy hiếp tôi?”

Mặc dù cách nhau qua điện thoại nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí lạnh phát ra từ trên người Lục Bắc Thần.

Cả cuộc đời chinh chiến của lão già này chưa từng chịu nhượng bộ trước bất kỳ ai, vào lúc này đây, khí thế nghiêm nghị nghiền áp như hổ phóng xuất ra, cho dù không phải là mặt đối mặt nhưng người khác vẫn mãnh liệt cảm nhận được cái cảm giác áp lực cực lớn này!

“Vâng, ông có thể hiểu như thế.” Lâm Dật thấp giọng nói.

“Ha…”

Lục Bắc Thần lạnh lùng hừ một tiếng: “Nếu cậu thấy chiêu này có tác dụng với tôi, vậy tôi đã không xứng là người nắm quyền của lữ đoàn Trung Vệ rồi.”

“Tôi có thể đơn thân độc mã cướp lấy quặng từ trong tay của công ty Hắc Kim, như vậy tôi cũng có cách lấy lại nó một lần nữa.”

Hai đầu dây điện thoại lại chìm vào sự trầm mặc lâu dài.

Ai cũng không nói gì, chỉ có tiếng hít thở.

Giữ nguyên hơn một phút, Lục Bắc Thần mới mở miệng nói:

“Đợi ở lữ đoàn Trung Vệ, bây giờ tôi kêu người đưa đến đó.”

“Cảm ơn ông Lục.”

….

Yến Kinh, khu nhà Công vụ của Bộ tham mưu.

Lục Bắc Thần tắt điện thoại di động, sau đó lại gọi điện thoại bàn cho người mang 2kg quặng đưa đến tay Lâm Dật.

Trước trước sau sau dùng hơn mười mấy phút mới bàn giao rõ ràng chuyện này.

Tiếp đó ông xách theo chiếc ấm trà màu tím sẫm, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế mây được người ta tặng.

Diện tích ngôi nhà của Lục Bắc Thần không nhỏ, hơn một trăm mét vuông, có ba phòng ngủ và một phòng khách.

Dựa vào địa vị của ông ấy có tư cách ở chỗ lớn hơn, nhưng ông ấy không muốn.

Nhà chỉ có hai người ở, nếu ngôi nhà quá lớn sẽ hiện rõ sự cô đơn.

Giống với những người đã lớn tuổi, trong nhà của Lục Bắc Thần mang đậm hơi thở thời đại.

Đồ nội thất trong nhà đã sờn cũ, nhưng lại sạch sẽ gọn gàng, đứng ở đây sẽ có một cảm giác như xuyên không về thời Dân Quốc.

“Uống ít trà thôi, nhanh uống thuốc đi.”

Người nói là một bà lão có mái tóc bạc trắng đầu, mặc chiếc áo kẻ ô bình thường, một tay cầm khăn lau, một tay cầm hai viên thuốc đưa đến trước mặt của Lục Bắc Thần.

Tên của bà lão là Tống Ngọc Trân, là vợ của Lục Bắc Thần.

Năm đó bà ấy cũng từng ở trong lữ đoàn Trung Vệ, chỉ là không giống như Lục Bắc Thần có công lao xuất sắc, vì hoàn cảnh gia đình nên bà ấy đã giải ngũ từ rất sớm rồi.

“Vẫn còn gần nửa ấm trà, tôi uống xong thì uống thuốc. Đây chính là Đại Hồng Bào trên cây mẹ ở núi Vũ Di, một năm chỉ sản xuất ra được có mấy ký, không thể lãng phí.”

“Vậy cũng đừng uống nữa, nước trà giải thuốc.” Tống Ngọc Trân nói tiếp:

“Ông đã hơn 70 tuổi rồi, còn nghĩ bản thân là thanh niên trẻ tuổi chắc? Không có việc gì tốt bằng việc nhanh chóng chữa khỏi bệnh.”

“Bà xem lại mình đi, thật là không có một chút ánh mắt nhìn nào, mấy viên thuốc đó có thể so sánh được với Đại Hồng Bào của tôi sao. Đợi chút sẽ uống.”

“Tôi không có ánh mắt nhìn đi chăng nữa cũng đã sinh cho ông một nam một nữ, bớt nói với tôi mấy lời vô dụng đó đi. Nhanh uống thuốc vào, nếu không tôi sẽ gọi điện thoại cho cháu gái của ông đó.”

“Được được được, tôi uống ngay bây giờ.”

Lục Bắc Thần đặt ấm trà xuống, uống thuốc mà không tình nguyện chút nào. Sau đó ông ta quay trở lại chiếc ghế mây đan, tay đặt lên ấm trà, nhắm mắt nghe kinh kịch.

Tống Ngọc Trân vừa cầm khăn lau lên lau lớp bụi trên mặt bàn.

“Cuộc điện thoại tôi vừa nhận, người gọi điện đến nói cậu ta tên Lâm Dật?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1251.

Chương 1252. Trượng Phu Một Tay Chỉ Ngô Câu, Khí Phách Cao Hơn Tòa Lầu Trăm Thước(*)

(*)Là một câu thơ trong bài thơ "Vào kinh đô" của Lý Hồng Chương, trong câu thơ ý chỉ sự dũng cảm tự tin của người trượng phu quân tử, có khí phách ý chí hơn người

"Chính là thằng nhóc đó." Lục Bắc Thần nhắm mắt dưỡng thần rồi nói một cách bình tĩnh.

"Cũng hai mươi năm trôi qua, bọn trẻ cũng đã trưởng thành cả rồi." Tống Ngọc Trân cười nói:

"Thật không ngờ hai người bọn họ còn để lại một đứa con, lại còn xuất sắc được như vậy, đánh bậy đánh bạ mà cũng đến được lữ đoàn Trung Vệ đấy."

"Khi tôi biết được chuyện này, cũng thật sự rất bất ngờ."

""Hung hăng liều lĩnh, cộng với tính cách bộc trực kia giống y đúc Lâm Cảnh Chiến, thật không khác nào từ một khuôn tạc ra vậy."

"Thế còn về tướng mạo với khuôn mặt?" Tống Ngọc Trân nói tiếp: "Tôi có nghe Thục Nghi nhắc tới, hình như vẻ ngoài rất khá."

"Đúng là như vậy, tính tình thì giống cha cậu ta, nhưng còn về tướng mạo thì cậu ta lại giống mẹ."

Tống Ngọc Trân cầm lấy khung hình trên mặt bàn rồi dùng khăn lau đi lau lại.

Trong đó là hình chụp chung của bốn người.

Bà ấy cùng Lục Bắc Thần đứng ở giữa, đứng bên cạnh hai người họ là một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Mà người đàn ông đứng bên cạnh Lục Bắc Thần có dáng người khá cao, còn cao hơn ông ấy nửa cái đầu.

Khuôn mặt gầy rõ nét, hệt như điêu khắc mà ra, nhìn gần như hoàn mỹ, rõ ràng là dáng vẻ lịch sự phóng khoáng của một người thanh niên đẹp trai.

Có điều động tác của chàng trai đó lại tùy tiện hơn rất nhiều.

Bá vai Lục Bắc Thần, mở miệng cười ha ha.

Mà đôi năm nữ trẻ tuổi này chính là cha mẹ của Lâm Dật, Lâm Cảnh Chiến và Tần Ánh Nguyệt.

“Nếu giống như lời nói của ông thì chẳng phải rất tốt rồi sao.”

"Đâu chỉ mỗi ngoại hình bên ngoài thôi đâu, bây giờ tài năng sâu không thấy đáy của cậu ta cũng không thua kém gì với Lâm Cảnh Chiến khi xưa đâu."

“Đây không phải chuyện bình thường sao, trò giỏi hơn thầy, tất nhiên con trai cũng phải lợi hại hơn so với cha rồi.”

Tống Ngọc Trân lau sạch khung hình rồi lại đặt nó trở lại bàn gỗ.

Bà ấy nhìn Tần Ánh Nguyệt đầy dịu dàng, trong lòng tràn đầy vui vẻ.

“Kỹ năng thêu thùa kia của tôi cũng là học được bản lĩnh đó từ cô ấy, cũng nhiều năm như vậy rồi không biết cô ấy đang ở đâu, tôi thực sự muốn biết được chuyện này.”

“Tôi nghe vợ chồng tiểu Lương nói, vài ngày trước đứa bé kia của tiểu Tần đã trở về Yến Kinh đấy, hơn nữa còn giúp đỡ Lâm Dật không ít chuyện.” Lục Bắc Thần mở miệng nói.

“Tôi nghe nói nó sống khá tốt, bà cũng đừng lo lắng nhiều quá, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

“Vậy là được rồi. Đứa nhỏ Ánh Nguyệt có cuộc sống tốt thì tôi cũng không cần lo lắng về chuyện đó nữa. Nếu không tôi sẽ đi tìm tên khốn Lâm Cảnh Chiến kia nói chuyện một phen.”

“Đúng rồi, vừa nãy cậu ấy gọi điện thoại cho ông là có chuyện gì sao, vừa mới gia nhập vào lữ đoàn Trung Vệ, hẳn là không thể gọi điện thoại đến nơi này của ông mới đúng chứ.”

“Không chừng là con nhóc Nhược Hư kia, nó mới có số điện thoại của tôi.”

“Có chuyện gì sao? Quan trọng như thế à? Cần phải trực tiếp thảo luận báo cáo với ông sao?” Tống Ngọc Trân bất ngờ nói.

“Mấy ngày trước, không phải cậu ta đã chuyển về 2kg khoáng thạch đó sao? Tổ chức bên kia của Đảo Quốc đã bắt đầu ra tay, bắt giữ bạn bè của cậu ta, cậu ta muốn cầm lấy những vật này đi cứu người đấy.”

“Thứ này không phải chuyện đùa đâu đấy, ông đưa cho cậu ta rồi sao?”

Bởi vì từng là thành viên của lữ đoàn Trung Vệ, nên Tống Ngọc Trân biết rõ quặng Bass đối một quốc gia có tầm quan trọng như thế nào.

Đồ cũng đã được đưa đi, tất nhiên không thể lấy về để bị ăn chửi rồi.

“Không thế thì phải làm sao, tôi cũng không có cách nào để từ chối cậu ta.”

“Sao lại không có cách nào chứ?”

Nhớ lại nội dung của cuộc điện thoại vừa rồi, Lục Bắc Thần bật cười ha hả.

“Thằng nhóc kia nói cậu ta có bản lĩnh mang quặng trả về thì ắt sẽ có cách lấy được quặng trở lại, cậu ta cũng đã nói đến nước này rồi, tôi còn có thể không đồng ý được sao. Câu chuyện của Lâm Cảnh Chiến năm đó không phải cũng náo loạn đến như vậy sao.”

“Ông nghĩ rằng cậu ta sẽ đột nhập được vào trụ sở của lữ đoàn Trung Vệ sao?”

“Cậu ta sẽ không đột nhập vào đâu, cậu ta cũng không ngốc, sao lại tự mình tìm chết được chứ? Cậu ta chắc chắn sẽ sử dụng phương pháp khác.”

“Nhưng bất luận thế nào thì cậu ta cũng sẽ làm được thôi, nếu chuyện này làm dư luận xôn xao, tất nhiên Hoa Hạ sẽ không thể chấp nhận được cậu ta rồi, sau đó cũng giống như cha cậu ta, bỏ ra nước ngoài, chắc chắn tổn thất cũng rất lớn.”

“Cũng đúng, đáng tiếc lúc ấy Lâm Cảnh Chiến còn trẻ, không thì hiện tại cũng là một nhân vật có tầm rồi.”

“Ha ha… Nào chỉ đơn giản là một nhân vật có tầm, không khéo còn có thể lên trời hái trăng, xuống biển bắt ba ba ý chứ.” Lục Bắc Thần nở nụ cười, trong đầu hiện ra dáng vẻ hăng hái của Lâm Dật, cảm khái nói:

“Tuổi trẻ thật tốt, đúng là trượng phu một tay chỉ Ngô Câu, khí phách cao hơn tòa lầu trăm thước. Nhà họ Lâm có một đôi cao thủ như vậy tương lai sẽ có hi vọng lớn nha!”

Sau khi Lục Bắc Thần cúp điện thoại, Lâm Dật vẫn tiếp tục giữ nguyên tư thế ban đầu, yên lặng chờ đợi.

Bên trong Wechat có mấy tin nhắn hiện lên, tất cả đầu từ Lương Nhược Hư gửi đến.

Sau khi trả lời lại một câu đơn giản, anh lập tức thả di động lại vào túi.

Việc tiếp theo có thể làm chính là chờ đợi.

Bên cạnh mép cửa sổ, ánh mắt ba người Lưu Hồng nhìn vào trên người Lâm Dật, cảm giác trong người có chút khó chịu.

“Lưu lão đại, anh đang nghĩ gì mà trông mặt mày ủ rũ vậy?” Khưu Vũ Lạc hỏi.

“Tôi không giúp được chuyện này của cậu ta, cũng không biết tên nhóc này có ghi hận tôi không nữa.”

“Lâm Dật không phải người như vậy đâu.” Khưu Vũ Lạc nói tiếp: “Trong lòng cậu ta phân biệt rõ ràng tình cảm của mọi người và chuyện này, cậu ta sẽ không làm chuyện ra gì hỗn loạn đâu.”

“Nhưng cơ bản chuyện này không có cách nào giải quyết được, ý tưởng của cậu ấy có thể sẽ rơi vào ngõ cụt mất.” Lưu Hồng thở dài nói: “Tôi thật sự sợ cậu ta sẽ nghĩ quẩn rồi làm ra việc ngu xuẩn gì đó.”

“Vậy chúng ta cũng đừng chỉ xem náo nhiệt không, đến khuyên nhủ cậu ta đi, sau đó lại nghĩ biện pháp khác xem sao.” Ninh Triệt nói tiếp:

“Cậu ta là người coi trọng tình nghĩa, muốn để cậu ta từ bỏ chuyện này, chắc chắn là không thể nào.”

“Đừng xuống đó, để cậu ta bình tĩnh đã.” Lưu Hồng nói tiếp:

“Đối với kiểu người biết rõ mọi đạo lý làm người như cậu ta thì ai khuyên cũng đều vô dụng thôi, cho cậu ta chút thời gian, chính mình suy nghĩ cho thật kỹ.”

Ninh Triệt cong môi: “Được rồi.”

Cả ba người không ai rời đi cả, họ cứ đứng bên cửa sổ nhìn chằm chằm Lâm Dật, cho đến khi…

“Hả? Tình huống bên ngoài sao rồi, sao xe của tổng tham mưu lại đến đây?”

“Người vừa xuống xe hình như là muốn đưa cho Lâm Dật thứ gì đó.” Khưu Vũ Lạc nói.

Lúc này cả ba người họ đều bất ngờ liếc nhau một cái, nhìn thấy sự bất ngờ trong ánh mắt của đối phương.

Đúng lúc này, xe của tổng tham mưu tiến vào, hơn nữa còn đưa đến cho Lâm Dật một vật!

Không thể nghi ngờ gì nữa, khẳng định là quặng!

“Tên nhóc này có chuyện gì xảy ra vậy? Ngay cả người của tổng tham mưu cũng đến tận nơi giao đồ vật cho cậu ta à?”

Cả Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều ngốc ra tại chỗ.

Đây là chuyện mà người bình thường có thể làm ra được sao?

Lưu Hồng trầm mặc hồi lâu: “Hai người các cô chuẩn bị chút đi, sắp tới đi Đảo Quốc một chuyến, đừng để cho cậu ta biết.”

Cầm đồ vật trên tay, Lâm Dật cũng không ở lại lữ đoàn Trung

Vệ quá lâu, lập tức đi ra bên ngoài bắt taxi đến sân bay, sau đó trực tiếp bay đến Đảo Quốc.

Hơn mười hai giờ đêm gần rạng sáng, Lâm Dật gọi vào số di động của Lương Kim Minh.

Nhưng lần này người nghe điện lại không phải Shoko Nakajima, mà lại là Kenji Takayama.

“Anh Lâm.”

“Quặng đang ở trong tay tôi, anh đang ở đâu?”

“Nhanh như vậy đã đến rồi sao? Hy vọng anh không gạt tôi.”

“Anh cảm thấy tôi còn có tâm tư lãng phí thời gian trên người mấy anh sao?”

“Chúng tôi đang ở khách sạn Takashimaya ở công viên Yoyogi, sau khi anh tới, chúng tôi sẽ phái người đến đưa anh đi vào.”

“Được!”

Đáp lại một tiếng, Lâm Dật cúp điện thoại, sau đó đến công ty cho thuê xe gần sân bay thuê lấy một chiếc xe, rồi lái về phía khách sạn Takashimaya!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1252.

Chương 1253. Ông Dám Giết Tôi Sao?

Nằm trong nhóm các thành phố lớn nhất Châu Á, sự hào hoa nhộn nhịp của Tokyo gần như vượt qua cả Trung Hải.

Dù là lúc gần rạng sáng, trên đường vẫn đông đúc như biển người, xe cộ qua lại tấp nập như nước.

Lúc này là thời điểm mọi người ai ai cũng vội vàng về nhà. Dựa theo địa chỉ của Takayama Kenji cho mình, Lâm Dật lái xe hơn một tiếng đồng hồ đến khách sạn Takashimaya nằm gần công viên Yoyoki.

Khách sạn Takashimaya là một khách sạn du lịch theo chủ đề, nằm ở vùng ngoại ô của Tokyo, chỉ cao có bốn tầng cũng không tính là phồn hoa.

Nhưng từ bên ngoài nhìn vào nó lại cho người ta một cảm giác rất tinh xảo.

Chỉ là bây giờ, không khí chung quanh khách sạn tràn ngập sự âm u. Trước cửa khách sạn có hơn mười chiếc xe đang đậu, còn có bốn người mặc âu phục màu đen giống như một bức tượng lẳng lặng đứng ở cửa không nhúc nhích chút nào.

Lâm Dật đỗ xe xong, nhìn tình hình xung quanh khách sạn, anh không có gì bất ngờ. Khách sạn này rất có thể là sản nghiệp của Mitsui Yuzhi, vì giao dịch ngày hôm nay nên đã đóng cửa không tiếp khách chỉ chờ mình anh tới. Tắt máy xe, Lâm Dật mang theo một cái hộp màu đen xuống xe, thẳng bước đi về phía cửa lớn của khách sạn.

Nhưng đúng lúc đi đến cửa lớn, hai người mặc đồ đen ngăn Lâm Dật lại.

“Ngài Lâm, chúng tôi cần kiểm tra lục soát người anh.”

Lâm Dật không nói lời nào, chỉ nở nụ cười, sau đó lập tức dang hai cánh tay của mình ra, sắc mặt vẫn vô cùng bình thản.

Hai tên thuộc hạ kia lục soát khắp người Lâm Dật, xác định không có bất kỳ vật gì nguy hiểm mới làm một động tác mời.

“Ngài Lâm, mời theo tôi.”

Lâm Dật không nói chuyện, trực tiếp đi theo, cũng vào thang máy đi thẳng đến tầng bốn.

Ra cửa tháng máy, đập vào mắt của anh là một cánh cửa gỗ nặng nề cao hơn ba mét, phía trên là hình hoa văn từ thời cổ được vẽ nổi trên bề mặt, ngay cả chốt cửa cũng được mạ vàng.

Ngay trước cửa chính còn có hai người đứng canh, đều mặc tây trang màu đen, còn có thể nhìn thấy hình xăm ở trên cổ.

Nhìn thấy Lâm Dật tới, cửa lớn được mở ra ngay lập tức. Bên trong cửa chính là một phòng tiệc rượu nhỏ. Những đồ vật bài trí bên trong đều đã bị mang đi, lộ rõ vẻ trống trải. Tại hai bên sảnh của yến hội có hai hàng người đứng thẳng tắp, trang phục ăn mặc đều như nhau, cẩn thận tỉ mỉ đứng ở đó y như cảnh tượng trong phim, trông vô cùng khí thế. Thời điểm này cửa lớn sau lưng Lâm Dật đã được đóng lại. Cùng lúc đó, một giọng nói khàn khàn vang lên truyền đến từ phía trước cách đó không xa.

“Ngài Lâm, nghĩ kỹ lại thì đã ba năm rồi chúng ta chưa gặp nhau.”

Rất nhanh, Mitsui Yuzhi từ phía sau màn đi ra, Takayama Kenji đứng ở bên cạnh ông ta, Nakajima Shoko cùng Eliza đi theo phía sau. Lại một lần nữa đối mặt với Lâm Dật, biểu cảm của Nakajima Shoko vẫn bình thường bình tĩnh như cũ.

Thậm chí còn mỉm cười gật đầu, nhưng ở trong mắt Lâm Dật trông lại như là đang khiêu khích.

“Vì gặp tôi mà cố tình dàn trận như này à?” Lâm Dật nở nụ cười: “Bày trận cũng hơi nhỏ rồi đấy.”

“Không còn cách nào khác, tôi hiểu quá rõ điểm lợi hại của cậu, cho nên tôi chỉ có thể làm như vậy, mong ngài Lâm thứ lỗi.” Mitsui Yuzhi cười, nói tiếp: “Nhưng lòng can đảm của cậu thật sự làm cho tôi phải kính nể, một mình một người, đơn thân độc mã mà dám bước vào trong này khiến Mitsui Yuzhi tôi đây thật sự khâm phục không thôi.”

“Có dẫn hay không dẫn theo người thì có gì khác nhau.” Lâm Dật nói tiếp: “Cho dù toàn bộ thủ hạ của ông cộng lại cũng không phải là đối thủ của tôi.”

“Cái này thì tôi biết, bọn họ quả thật không bằng cậu, nhưng tổ chức Yamaguchi của chúng tôi có thể đứng vững nhiều năm như vậy cũng không chỉ đơn giản như suy nghĩ của cậu vậy đâu.”

“Ông dám giết tôi sao?” Lâm Dật cười nói: “Nếu ông có lá gan đó hẳn là đã sớm ra tay từ lâu rồi, cho nên tôi cũng không muốn nói nhảm nữa.”

Nói xong Lâm Dật mở rương ra, lấy quặng Bass bên trong ra trước mặt Mitsui Yuzhi.

“Đồ đã ở đây, anh em của tôi ở đâu?” Lâm Dật nói tiếp: “Trước đó tôi đã nói rồi, nếu như ông dám động vào cậu ta, tôi sẽ giết cả nhà ông, tôi nói được thì làm được.”

“Ngài Lâm, đừng có nói những lời nóng giận như vậy, chúng ta giao dịch lần này là đôi bên cùng có lợi, tôi sẽ không làm ra loại chuyện đó.”

Mitsui Yuzhi làm động tác ra hiệu, Takayama Kenji ngầm hiểu, gọi người dẫn Lương Kim Minh ra ngoài. Tình hình của Lương Kim Minh vẫn tốt, chỉ là bị trói ở tay, ngoài ra thì không có bất kỳ chỗ nào khó chịu.

“Anh Lâm!” Lương Kim Minh vội vàng nói.

“Bọn họ không làm gì cậu chứ?”

“Không có.”

Lâm Dật gật đầu, ánh mắt dừng lại trên người Mitsui Yuzhi.

“Bắt đầu đi.”

Takayama Kenji dẫn theo Lương Kim Minh đi tới trước mặt Lâm Dật.

Lâm Dật nắm lấy một tay của Lương Kim Minh, Takayama Kenji nắm một nửa cái hộp, sau đó cả hai người cùng buông tay kia ra, hoàn thành giao dịch. Lâm Dật lấy dao phẫu thuật, cắt dây thừng trên tay Lương Kim Minh, sau đó hai người rời khỏi phòng tiệc dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người.

“Ngài Mitsui, đồ vật các người cần đã tới, có phải là ông nên đưa gen gốc cho tôi rồi hay không?” Eliza nói.

“Đó là chuyện đương nhiên, đây là giao dịch giữa chúng ta mà.”

Lúc này Takayama Kenji lấy ra một cái hộp đen khác đã được chuẩn bị sẵn từ trước, giao cho Eliza. Sau khi kiểm tra phát hiện không có vấn đề gì, nói: “Nếu lô hàng này không có vấn đề gì chúng ta có khả năng sẽ tiếp tục hợp tác.”

“Tốt nhất là như vậy, tôi cũng mong muốn đạt được thỏa thuận chiến lược lâu dài với công ty Hắc Kim."

"Được."

Tùy ý đáp lại một tiếng, Eliza xách theo vali đen vội vàng rời đi, không có bất kỳ sự lưu luyến nào.

"Thủ lĩnh, chúng ta cứ bỏ qua cho Lâm Dật như vậy sao?" Takayama Kenji nói.

"Quan hệ giữa chúng ta và cậu ta đã tan vỡ, muốn tìm cậu ta hợp tác là chuyện đã không còn khả năng rồi." Mitsui Yuzhi nói tiếp: "Trung Quốc có câu "thà làm ngọc nát chứ không cần ngói lành", hiện tại quan hệ của cậu ta với gia tộc Mitsui rất mật thiết, nói không chừng một ngày nào đó có thể đứng ở phía đối đầu Mitsui, cho nên không cần thiết giữ lại cậu ta nữa, phái người đi theo Eliza, nếu như có điều kiện thì hãy giúp cô ta một tay."

"Giúp cô ta sao?" Sắc mặt của Takayama Kenji ngưng đọng: "Ý của ngài là Eliza muốn giết chết cậu ta?"

"Rất có khả năng này." Mitsui Yuzhi nói tiếp: "Mấy ngày nay, chúng ta đã gặp mặt nhau vài lần, tôi có thể nhìn ra cô ta vô cùng thù hận Lâm Dật, hiện tại có cơ hội tôi nghĩ cô ta sẽ không muốn bỏ qua đâu."

Vẻ mặt Takayama Kenji bình tĩnh, trầm tư vài giây sau đó nói: "Eliza thông minh biết mình không phải là đối thủ của Lâm Dật mà còn dám đi đối phó với cậu ta, chắc chắn là đã có chuẩn bị từ trước, nhưng nếu Lâm Dật chết thật rồi, bên phía Trung Quốc có thể đổ chuyện này lên đầu chúng ta không?"

Takayama Kenji cũng biết mình ở đây không thể làm gì Lâm Dật.

Nguyên nhân chủ yếu là thân phận của anh ở Trung Quốc rất hiển hách. Nếu như động vào anh, vậy thì ông ta ở bên này sẽ gặp khó khăn rất lớn. Nhưng nếu bị Eliza giết, tội danh này sẽ rơi vào đầu cô ta.

“Tôi chỉ có thể cam đoan không giết cậu ta ở đây, chẳng lẽ đi nơi khác gặp kẻ thù khác còn muốn tôi phải đảm bảo cho cậu ta sao?” Mitsui Yuzhi lạnh giọng nói: “Làm theo lời tôi bảo là được.”

“Vâng thưa thủ lĩnh! Tôi sẽ dẫn người đuổi theo bọn họ!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1253.

Chương 1254. Lương Tâm Của Tôi Không Cho Phép Bỏ Anh Ở Lại

Lúc này, Lâm Dật và Lương Kim Minh cũng quay trở lại xe.

“Xin lỗi anh Lâm, tôi không giúp được gì cho anh, tôi còn bị con đàn bà Nakajima Shoko kia lừa gạt! Nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ tìm cách giết chết ả ta!” Lương Kim Minh nói.

“Thật ra chuyện này không liên quan đến cậu lắm đâu, trong đó còn có những chuyện khác mà cậu không biết. Thật ra bọn họ đều nhắm vào tôi, chính tôi đã liên lụy đến cậu, là tôi có lỗi với cậu.”

“Được rồi, hai người chúng ta cũng đừng nói những lời vớ vẩn đó nữa.” Lương Kim Minh nói tiếp:

“Nhưng đám người kia cũng thật sự rất đáng sợ, tôi đã lớn đến thế này rồi mà đây là lần đầu tiên nhìn thấy một trận chém giết lớn như vậy, suýt chút nữa dọa tôi sợ đến mức muốn tè ra cả quần.”

“Khả năng giữ vững bình tĩnh của cậu cũng đã rất khá rồi.” Lâm Dật nói tiếp: “Thật sự thì cậu đã hơn người bình thường gấp mấy lần rồi.”

“Dù sao nhà họ Lương chúng tôi cũng là một gia tộc lớn, cũng gặp qua không ít chuyện quấy rối nên bình tĩnh hơn những người bình thường chút ít. Nhưng mẹ nó, thật sự rất đáng sợ đấy.”

Lâm Dật cười ha hả một tiếng: “Đi thôi, đợi khi chúng ta về đến Trung Hải, tôi sẽ tìm một chỗ đón gió tẩy trần cho cậu.”

“Được đấy!” Lương Kim Minh như trút được gánh nặng mở miệng nói tiếp: “Từ tối hôm qua đến giờ tôi vẫn luôn cảm thấy bồn chồn, cảm giác xương cốt như muốn rỉ sét hết cả rồi.”

Hai người vừa nói vừa cười lái xe đi về phía sân bay.

Suy nghĩ của Lâm Dật rất đơn giản, trước tiên đưa Lương Kim Minh lên máy bay, đó là nơi an toàn nhất.

Sau đó tự mình đi giải quyết những việc khác.

Bị bọn họ gài bẫy ở sau lưng, Lâm Dật thật lòng không thể nào nhịn được chuyện này!

Nghĩ đến đây, Lâm Dật tăng nhanh tốc độ của xe, chuẩn bị đưa Lương Kim Minh đến sân bay nhanh một chút, sau đó đi làm việc riêng của mình.

Mitsui Yuzhi không giống với lữ đoàn Trung Vệ.

Để đuổi kịp và vượt qua gia tộc Mitsui trong thời gian ngắn thì không thể thiếu đi quặng Bass này.

Bây giờ đã được như ý nguyện, đây chắc chắn sẽ là chuyện đầu tiên có thể lợi dụng được.

Nếu động tác còn chậm chạp thêm nữa, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện lớn mất.

Nhưng vào ngay lúc này, Lâm Dật phát hiện có một chiếc xe Benz vẫn luôn bám theo phía sau mình.

Cũng không phải trùng hợp, càng giống như đang theo dõi hơn!

“Anh Lâm, anh đang nhìn gì vậy?”

“Đang có người theo đuôi ở phía sau.” Lâm Dật nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu, nói.

“Chết tiệt.”

Lương Kim Minh vốn đang ngồi trong tư thế nửa nằm liệt trên ghế, bịch một tiếng lập tức ngồi bật dậy.

“Thật hay đùa thế, sao cứ như đang đóng phim hành động vậy?”

Lâm Dật bật cười ha ha: “Trong cuộc sống hiện thực không phải có nhiều chuyện vô lý hơn cả đóng phim sao.”

“Anh Lâm đừng nói giỡn nữa, người ta cũng đã đuổi tới nơi rồi, sao tôi cảm thấy họ giống như muốn giết người bịt đầu mối vậy.”

“Đúng đấy…”

Lâm Dật do dự trong chốc lát: “Mặc dù tôi không muốn nói ra nhưng mục đích chủ yếu cũng không khác nhau là bao.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì đây? Hai người chúng ta sẽ thật sự phải chết ở chỗ này sao?”

“Đừng lo lắng.” Lâm Dật nói tiếp: “Có tôi ở đây, không chết được đâu.”

Sau khi an ủi Lương Kim Minh, Lâm Dật cũng không nói gì thêm nữa, tầm mắt vẫn luôn nhìn chăm chú vào kính chiếu hậu, mắt không rời khỏi chiếc xe Benz ở phía sau.

Nhưng Lâm Dật cũng không làm ra bất kỳ hành động nào, vì anh đã nhìn thấy còn có một chiếc Honda Accord vẫn luôn bám sát phía sau chiếc xe Benz kia.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật hơi nhíu mày, cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ.

Chiếc xe Benz ở phía sau chính là người của Mitsui Yuzhi, nhưng còn chiếc Accord đó sẽ là của ai?

Uỳnh uỳnh uỳnh…

Ầm ầm ầm…

Trong khi Lâm Dật đang suy nghĩ những điều này, tiếng xe gầm rú cực lớn vang lên.

Chiếc xe Benz ở phía sau bất thình lình tăng tốc, nhanh chóng thu hẹp khoảng cách giữa hai xe.

Lâm Dật cũng không chịu thua dồn sức giẫm ga.

Mặc dù có kỹ thuật lái xe cao siêu nhưng có câu nói không bột đố gột nên hồ.

Dù kỹ thuật của Lâm Dật có tốt đến đâu đi chăng nữa, nhưng chỉ với một chiếc xe Civic thuê so với chiếc Benz hơn một triệu cấp S thì chắc chắn không thể so sánh được.

Không lâu sau, chiếc Benz đang ở phía sau đã vọt lên trước xe của Lâm Dật.

Trong khoảnh khắc lướt ngang qua đó, bất ngờ Lâm Dật nhìn thấy được người đang lái xe vậy mà lại là Eliza!

Lúc này đây, Lâm Dật cuối cùng đã hiểu được!

Eliza đến đây để báo thù!

Sau khi chiếc xe Benz vượt lên phía trước đã thả chậm tốc độ, muốn ép xe của Lâm Dật phải dừng lại.

Mà Lâm Dật cũng không phản kháng lại, cũng từ từ giảm tốc độ xe.

“Đợi chút nữa tôi xuống xe thì cậu đừng xuống cùng tôi, trèo từ bên đó qua chỗ tôi ngồi, sau đó lái xe rời khỏi đây.” Lâm Dật thấp giọng nói.

“Khốn kiếp, anh nói vậy là có ý gì?” Lương Kim Minh nói: “Tôi không đi.”

“Chuyện này không cần phải tranh cãi dài dòng, hãy làm theo lời tôi nói, sau khi tôi xuống xe cậu phải lái xe đến sân bay, đợi tôi trên máy bay.”

Nói xong, Lâm Dật dừng xe.

Cùng lúc đó, Eliza ở phía trước cũng dừng xe lại, mở cửa ra bước xuống xe.

Lâm Dật cởi dây an toàn, lại dặn dò:

“Mau qua đây, lái xe đi nhanh!”

Không để cho Lương Kim Minh có cơ hội nói chuyện, Lâm Dật đã bước xuống xe và đứng đối mặt với Eliza.

“Không ngờ cô lại cố chấp đến thế, giao dịch cũng đã hoàn thành xong rồi vậy mà vẫn đuổi theo đến tận đây.”

“Trong nhiều năm như vậy, anh là người đầu tiên khiến tôi phải chịu thiệt.” Eliza nói tiếp:

“Vào lúc hành động của Jimmy thất bại, đồ cũng đã bị anh cướp đi mất.”

Lâm Dật khẽ mỉm cười, thẳng thắn nói:

“Chuyện này thật sự có liên quan đến tôi, nhưng nếu tôi nói rằng đồ không phải do tôi lấy thì cô có tin không?”

“Tôi không tin.”

Eliza bình tĩnh lắc đầu: “Tôi không tin anh sẽ bỏ qua cơ hội lần đó.”

“Vì 2kg quặng đó của cô vốn dĩ thuộc về người Hoa Hạ, là người của các cô đã giết chết hai thành viên của lữ đoàn Trung Vệ, cho nên chúng tôi mới trả thù, đuổi tới đây cũng chỉ vì 2kg quặng này.”

“Anh là người của lữ đoàn Trung Vệ!”

Biết được thân phận của Lâm Dật, Eliza trợn tròn mắt, vô cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Lâm Dật mỉm cười nói: “Trước tiên xin tự giới thiệu một chút, tổ trưởng tổ 1 thuộc lữ đoàn Trung Vệ, Lâm Dật.”

“Thân phận của anh thật sự khiến người khác phải kinh ngạc đấy, anh không sợ tôi sẽ để lộ thân phận của anh ra bên ngoài à?”

“Không sợ, vì hôm nay cô sẽ phải chết ở đây.” Lâm Dật nói.

“Anh chắc chứ?”

“Tất nhiên rồi.”

Eliza sờ phía sau lưng mình, móc ra một khẩu súng chĩa vào người Lâm Dật.

“Tôi biết mình không phải đối thủ của anh, nhưng nếu tôi không có bất kỳ sự chuẩn bị nào sao có thể đuổi theo anh đến tận đây được chứ.”

Đôi mắt của Lâm Dật híp lại, vẻ mặt cũng dần trở nên thận trọng hơn.

Eliza không dẫn theo người tới đây hỗ trợ, mà mang theo súng đến.

Bầu không khí ở trên đường cao tốc hết sức nặng nề và căng thẳng.

Ánh mắt của Lâm Dật nhìn chăm chú vào tay của Eliza.

Anh bắt buộc phải làm ra phản ứng trước khi cô ta bóp cò súng, nếu không thì lấy cơ thể phàm trần này sẽ không thể chống đỡ được viên đạn.

“Đi mau!” Lâm Dật nói với Lương Kim Minh đang ở trên xe.

Lúc này, Lương Kim Minh đã leo qua vị trí ghế lái.

Hai tay nắm chặt lấy vô lăng, sắc mặt tái xanh, căng thẳng đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngay cả lời nói cũng lắp bắp.

“Tôi, tôi không đi! Tôi không thể bỏ lại anh!”

“Mẹ nó, cậu không sợ chết à!”

“Sợ chết! Nhưng anh là anh em của tôi!”

Lương Kim Minh lo lắng nuốt nước bọt, nhìn chằm chằm vào khẩu súng đang ở trên tay của Eliza, hình ảnh như vậy, đối với anh ta mà nói cũng là một loại chấn động không hề nhẹ.

“Lương tâm của tôi không cho phép tôi bỏ anh lại!”

Lâm Dật mỉm cười.

“Ngu ngốc!”

Bằng!

Alisha

Hết chương 1254.

Chương 1255. Đây Là Lời Nói Hổ Báo Gì Thế

Bằng!

Một tiếng nổ lớn vang lên!

Tiếng vang khiến Lâm Dật cùng Lương Kim Minh đều cảm giác được sự chấn động của sự cố xảy ra!

Nhưng đến lúc họ nhìn về phía Eliza lần nữa thì phát hiện trên trán của cô ta đã xuất hiện một lỗ máu đỏ!

Mà thân thể của cô ta cũng trực tiếp nghiêng người ngã về phía sau!

Lâm Dật đột nhiên quay đầu, thình lình phát hiện, từ chiếc xe Accord ở phía sau nhô ra một cái đầu, mà ở trên tai xe còn để lộ một khẩu súng màu đen.

“Là các cô?”

Lâm Dật trợn trừng mắt nhìn chằm chằm, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì người lái xe lại là Khưu Vũ Lạc, còn người nổ súng là Ninh Triệt!

Tại sao hai người các cô lại tới đây?

Giải quyết xong Eliza, Khưu Vũ Lạc xe lái tới đây, Lương Kim Minh cũng nhìn thấy rõ hai người.

Anh ta cũng bị dọa cho giật nảy.

“Lâm, anh Lâm. Các cô ấy không phải là người từng tắm suối nước nóng với chúng ta sao!”

“Đúng vậy, chắc là cậu vẫn chưa quên họ chứ.”

Thân thể Lương Kim Minh run cầm cập, họ rõ ràng là hai cô gái xinh đẹp cao ráo, eo thon, thế mà dám cầm súng giết người?

Mẹ nó! Rốt cuộc đây là chuyện thần tiên trái ngược gì chứ?

Lúc này, hai người mới lái xe đến bên cạnh Lâm Dật.

“Thế nào, được tính như kịp thời gian chứ?” Ninh Triệt mở cửa xe, cười nói.

“Tôi rất hiếu kì, làm thế nào mà các cô lại tới đây?”

“Sau khi anh rời đi, lão đại bảo chúng tôi toàn lực giúp đỡ anh, sau đó hai chúng tôi được cử tới đây luôn.” Ninh Triệt vén tóc nói:

“Sau đó lấy danh nghĩa quan chức có được sự hợp tác với quan chức của Đảo Quốc, chúng tôi lấy được hình ảnh từ máy giám sát ở sân bay, tìm tới công ty nơi mà anh thuê xe, dựa theo định vị theo dõi trên xe tìm được đến nơi này.”

“Quá đỉnh.”

“Đừng đánh giá thấp lữ đoàn Trung Vệ, còn có rất nhiều công nghệ đen mà anh không tưởng tới được đâu.”

“Quá đỉnh quá đỉnh, là tôi xem nhẹ các cô rồi.”

“Được rồi, đừng nói những cái này nữa, những việc còn lại anh đã sắp xếp như thế nào rồi?” Khưu Vũ Lạc hỏi.

“Trước tiên cần hộ tống người anh em của tôi ra sân bay đã, sau đó lại đi xử lý những chuyện khác.”

“Được, đi thôi.”

Ninh Triệt nhìn xung quanh một chút rồi nói:

“Từ giờ trở đi, mọi hành động của chúng ta đều rất nguy hiểm, nên chuẩn bị một chút, để phòng ngừa xảy ra sai sót nào.”

“Chuẩn bị?”

Ninh Triệt quay lại phía sau thùng xe, lấy ra mấy bộ áo chống đạn: “Trước hết cứ mặc cái áo này đã, lúc bị người cầm súng chĩa vào cũng có thể che chắn phần nào.”

Ngoại trừ áo chống đạn ra, Ninh Triệt còn lấy ra ba cây đao thời Đường.

“Thứ này anh đã dùng quen chưa?” Ninh Triệt hỏi:

“Ở trình độ của anh, chắc dùng nó giống như cắt bắp cải nhỉ?”

“Tôi thật sự chưa từng dùng qua, thử chút cũng không sao.”

“Vậy anh cầm đi.”

“Tôi muốn biết các cô lấy mấy thứ này ở đâu ra?”

“Đại sứ quán hỗ trợ đã chuẩn bị, chúng tôi xuống máy bay đi qua đó cầm theo. Nếu không trong khoảng thời gian ngắn chúng tôi cũng không có khả năng chạy tới nơi này kịp thời được.”

“Các cô thật đúng là lấy toàn dân làm lính, trận pháp thật không nhỏ đâu.”

“Anh cho rằng uy danh của ông Lục tại Trung Quốc chỉ để bày vẽ cho đẹp sao, ông ấy ra mệnh lệnh xuống, có ai dám không phối hợp?”

“Lão già kia thực sự quá đỉnh.”

Ngoài con dao ra, Ninh Triệt còn chuẩn bị sẵn ba khẩu súng, chuẩn bị phòng thân vào thời khắc mấu chốt nhất, nguy cấp nhất.

Nhìn thấy ba người họ đang loay hoay đồ vật trong tay, Lương Kim Minh nuốt ngụm nước miếng.

Rốt cuộc ba người này đang làm cái gì vậy?

Vừa là súng, vừa là dao, đây là chuyện mà một xã hội hòa bình nên làm sao?

“Đi thôi, lên xe, đi ra sân bay trước, tôi phải hộ tống anh đến sân bay.”

Vì để tránh xảy ra sự cố ngoài ý muốn, sự an toàn của Lương Kim Minh là quan trọng nhất với Lâm Dật.

Cho nên anh muốn đích thân đưa anh ta ra sân bay.

Mà hai người Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cũng không có kế hoạch hành động cụ thể phía sau.

Tiếp theo làm thế nào, tất cả đều dựa vào Lâm Dật, cho nên bọn họ chỉ có thể đi theo anh.

Vì lý do an toàn, bốn người lái chiếc xe Accord đến từ đại sứ quán, mà sắc mặt Lương Kim Minh cũng không có bất kỳ chuyển biến tốt đẹp nào.

“Có chuyện gì vậy? Trông cậu có vẻ như rất khẩn trương thì phải?” Ninh Triệt cười nói:

“Dù sao cũng là đại thiếu gia nhà họ Lương, dáng vẻ của cậu như thế này coi như mất hết mặt mũi rồi.”

“Chủ yếu do mọi người vừa có dao vừa có súng, có ai đã từng thấy tình hình như vậy chưa?” Lương Kim Minh chỉ vào thi thể của Eliza cách đó không xa mà nói:

“Mà cô lại còn dùng súng bắn chết người nữa, tôi chính là cái tên phú nhị đại ngu ngốc chỉ biết ăn rồi chờ chết, chưa bao giờ gặp qua hiện trường như vậy đâu.”

“Dù sao cậu cũng là người bước ra từ xã hội giới thượng lưu, cậu cũng nên hiểu rằng tất cả mọi người đều không sạch sẽ.”

Ninh Triệt vén tóc lên, buộc tóc thành đuôi ngựa: “Còn chúng tôi chính là người chuyên môn làm những chuyện này, đừng ngạc nhiên.”

Lương Kim Minh đương nhiên biết rằng xã hội này không có chút sạch sẽ nào, nhưng giết người phóng hỏa đã lên đến một tầng cao khác, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy cảnh này nên khó mà tiếp nhận cũng là chuyện bình thường.

“Nhưng các cô đều là đại tiểu thư danh giá bản thân có giá trị cả vạn tỷ, mặc dù không bằng tôi và anh Lâm, các cô tại Trung Quốc cũng coi là nổi tiếng giàu có, hơn nữa còn là phụ nữ, làm loại chuyện chém chém giết giết này làm cái gì chứ?”

“Hỏi anh Lâm một chút thì biết, anh ta còn ưu tú hơn chúng tôi nhiều.”

Ninh Triệt vừa cười vừa nói.

“Bởi vì sau khi anh ta tạo được danh tiếng trong giới giang hồ, còn có thể diễn xuất tốt hơn chúng tôi đấy. Đây là suy nghĩ chân thật nhất của tôi.”

“Hả...”

Lương Kim Minh ngừng lại một chút: “Anh Lâm thích đóng giả như không biết gì, cái này tôi có thể hiểu được, nhưng hai người các cô thì tôi thật sự...”

“Khốn kiếp, đây là lời nói hổ báo gì vậy hả!”

Ninh Triệt một vỗ một phát vào đầu của Lương Kim Minh: “Lão nương nghe không lọt tai tí nào. Mẹ nó! Bọn con nhà giàu các anh thật không biết giới hạn.”

“Đây đã là gì đâu!” Lương Kim Minh nói tiếp:

“Chờ sang năm khi triển lãm du thuyền tại đảo Á Loan bắt đầu, tôi sẽ dẫn mọi người đi, để mọi người mở mang kiến thức một chút, cái gì gọi là càng không có giới hạn.”

“Du thuyền triển lãm tại đảo Á Loan?” Hai mắt Ninh Triệt tỏa sáng: “Nơi này rất sôi động đúng không, chúng tôi quyết định xong rồi, sang năm cùng nhau đi.”

“Chính xác!”

Uỳnh uỳnh uỳnh...

Rầm rầm rầm...

Ngay lúc Lâm Dật hoàn tất chuẩn bị, lúc dự định lái xe đi ra sân bay lại nghe được từng đợt tiếng động cơ khác vang lên.

Nhưng lần này không giống như vừa rồi, lỗ tai Lâm Dật giật giật, cẩn thận nghe một hồi lâu, cảm giác ít nhất cũng phải có mấy chiếc xe.

Trong đầu Lâm Dật và ba người bọn họ đều dần trở nên căng thẳng, đây cũng không phải là dấu hiệu tốt.

Ba người nắm chặt con dao trên tay, cẩn thận nhìn chằm chằm bốn phương tám hướng.

Sau đó mọi người thấy ánh đèn chói mắt chiếu về hướng người mình.

Ngay sau đó, bốn chiếc ô tô có hình dạng khác nhau vây quanh bọn họ, sau đó có mười mấy người liên tục xuống xe, trên tay đều cầm vũ khí, nhìn chằm chằm vào Lâm Dật.

Mà dẫn đầu nhóm người này chính là Takashima Kenji.

Lúc này anh ta cầm một cây kiếm dài kiểu Nhật, anh ta cũng đã nhìn thấy thi thể Eliza cách đó không xa.

Trong lòng anh ta lập tức dâng lên một cơn sóng dữ dội, anh ta chỉ là đến muộn một lúc, không nghĩ tới cô ta đã bị giải quyết rồi!

Khả năng chuyện này không dễ giải quyết rồi đây!

Nhưng đến lúc này, bản thân anh ta đã không có đường lui nữa rồi!

Ánh mắt Lâm Dật nhìn thẳng phía trước, sau đó chậm rãi cởi dây an toàn, quay lại nói với Lương Kim Minh:

“Cậu trốn trong xe, ba người chúng tôi xuống xe xem một chút.”

“Anh Lâm không cần lo lắng, chuyện này không cần anh căn dặn, tôi cũng trốn xong rồi.” Lương Kim Minh trốn vào khe trống ở hàng ghế sau, nói.

“Fuck!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1255.

Chương 1256. Đúng Là Tên Điên!

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cũng bắt đầu sửa sang lại quần áo và trang bị trên người, đồng thời đưa mắt nhìn sang Lâm Dật.

"Anh có vẻ rất hào hứng nhỉ?"

"Chủ yếu là tôi chưa từng dùng qua đao Đường nên nóng lòng muốn thử xem."

"Nhưng đối phương có rất nhiều người."

"Cải trắng có nhiều bao nhiêu cũng chỉ là cải trắng mà thôi!"

Nói rồi, Lâm Dật mở cửa xe, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cũng đi theo.

Nhìn thấy hai cô gái nọ, hai mắt Takayama Kenji nheo lại.

Anh ta đã gặp hai người này ở khách sạn Vân Tự rồi.

Chưa từng nghĩ tới các cô sẽ đi theo Lâm Dật, hơn nữa ngay lúc này lại bước xuống xe.

"Ba người các người là một nhóm à?"

Lâm Dật cười gật đầu, nâng cây đao lên: "Nếu tôi đoán không nhầm, anh hẳn là con chó mà Mitsui Yuzhi phái tới đây để giúp Alisha giết tôi, đúng không?"

"Đúng vậy."

Takayama Kenji cũng không hề giấu giếm: "Nhưng tốc độ ra tay của các người nằm ngoài dự đoán của tôi đấy, không ngờ cô ta lại bị cậu giết nhanh như vậy."

"Biết cô ta đã chết, các người còn dám xông tới, dũng khí đáng khen đấy."

"Trước đây chúng ta không có bất kỳ khả năng hợp tác nào, để ngăn không cho cậu chạy đến gia tộc Mitsui, chúng ta chỉ có thể làm điều này, xin lỗi nhé."

"Vậy đừng nói nhảm nữa, vừa lúc tôi cũng muốn cho các người nếm thử lưỡi dao này."

"Tới luôn đi!"

Takayama Kenji hét một tiếng ra hiệu cho bọn thủ hạ, cả đám cùng lúc động thủ!

Hơn mười tên thủ hạ do anh ta mang đến cùng phát động tấn công!

Cũng chính vào lúc này, đồng tử của ba người khẽ co lại.

Bởi vì bọn họ phát hiện mười mấy người trước mặt không phải hạng tầm thường, chắn là thực lực đã đạt tới cấp E!

Nhìn thấy cảnh này, cả ba người đều nảy sinh cùng một ý nghĩ.

Có thể những người này đã dùng đến gen gốc mới đạt được trình độ như hiện tại.

"Thật là quá kích thích!"

Khưu Vũ Lạc: “...”

Ninh Triệt: “...”

Rõ ràng đang rất nguy hiểm mà!

Khóe miệng Lâm Dật nở một nụ cười cuồng vọng, anh lao về phía trước không chút do dự.

"Con bà nó, anh ta thật sự bị điên rồi!"

Ninh Triệt mắng một câu, cũng xông lên yểm trợ cho Lâm Dật!

Nhìn thấy khí thế điên cuồng không thể ngăn cản của Lâm Dật, kẻ đang lao lên hàng đầu lập tức phải dừng bước!

Giống như có một rào chắn vô hình đè ép cả người hắn lại!

Như sóng lớn đã ập vào bờ không gì chống đỡ nổi!

Xoẹt xoẹt!

Đường đao sắc bén đâm thẳng về phía trước, sinh mệnh của hắn đến đây là kết thúc!

Khưu Vũ Lạc theo sát sau đó khẽ nhíu mày, tên này đúng là điên rồi.

Tiêu diệt xong một tên, Lâm Dật lại phóng Đường đao về phía những kẻ khác!

Thực lực của người thứ hai rõ ràng mạnh hơn người thứ nhất, hắn khua vũ khí leng keng chống trả, so vài chiêu với Lâm Dật mới bị anh đánh bại!

Cùng lúc đó, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt mỗi người cũng tự kết liễu một tên!

Không tốn đến năm phút, bốn người bên phía Takayama Kenji đã bị hạ gục.

Mặc dù chiếm ưu thế về số lượng nhưng đáng tiếc những người này mới chỉ đến cấp E.

Hơn nữa, ba người Lâm Dật đều đã đạt tới cấp độ D, chênh lệch trình độ rõ ràng, hiển nhiên bọn chúng không phải là đối thủ của họ!

Nếu hơn chục người này hợp sức với Alisha cùng nhau đối phó Lâm Dật, thắng bại chưa chắc phân rõ ràng như vậy.

Một mình Alisha cũng thừa sức cho anh lãnh đủ rồi, cộng thêm sự trợ giúp của những người này thì chắc chắn anh không phải là đối thủ của bọn họ.

Nhưng Takayama Kenji đã tính toán sai một bước, Alisha bị Ninh Triệt một phát bắn chết.

Hơn nữa, mười mấy người anh ta mang theo đã bị Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt làm phân tán sức lực chiến đấu, thành ra chẳng thể uy hiếp nổi Lâm Dật.

Trên thực tế, sai lầm lớn nhất của Takayama Kenji là đã đánh giá sai thực lực của Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt.

Khi bọn họ xuống xe, nhìn thấy Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt trên xe của Lâm Dật, anh ta cũng không ngờ rằng năng lực của hai cô gái này lại mạnh đến vậy!

Bằng không, với hơn chục người này cũng có thể gây sức ép lên Lâm Dật, sau đó tìm thời cơ bắn lén sẽ có cơ hội giải quyết anh.

Chẳng qua tình thế hiện tại đang rất bất lợi cho phe của anh ta!

"Lâm Dật, cẩn thận!"

Khưu Vũ Lạc hét lớn, Lâm Dật ngay lập tức phản ứng lại, phát hiện ra Takayama Kenji đã rút súng ra và chĩa thẳng vào mình!

"ĐM!"

Lâm Dật chửi ầm lên, vội vàng nghiêng người né sang một bên!

Bằng!

Ngay lúc Lâm Dật vừa tránh sang một bên, tiếng súng đã truyền đến!

Viên đạn nóng rực như thể mang theo sức mạnh xuyên thấu bay vút tới!

"Lâm Dật, cẩn thận!"

Hai cô gái đồng thời kêu lên!

Mặc dù trên người anh có áo chống đạn, bắn vào người không thể chết được, nhưng phải nếm trải cảm giác bị bắn trúng thì tuyệt đối không thoải mái!

Bởi vì Lâm Dật né tránh kịp thời, viên đạn chỉ găm trúng bả vai của anh!

Lâm Dật nhíu mày kêu lên một tiếng đau đớn, dựa vào công dụng của áo chống đạn mà vững vàng đỡ được khí thế mãnh liệt của viên đạn!

"Đệt, tiếp tục đi!"

Lâm Dật mắng: "Hôm nay ông đây không chém chết chúng mày thì không phải họ Lâm!"

Lừa người à!

Đủ điên đấy!

Nhìn thấy Lâm Dật đỡ lấy viên đạn kia mà giống như chẳng hề hấn gì.

Không chỉ Takayama Kenji, ngay cả Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cũng cảm thấy Lâm Dật là một kẻ biến thái.

Cho dù đạt tới cấp độ D, tố chất thân thể cũng khác người thường, nhưng không thể sau khi vừa bị trúng đạn mà vẫn tiếp tục sinh long hoạt hổ như vậy được!

Thật giống như sau một cuộc vận động có nhiều người tham gia, lại cao giọng hét to: Đến mười người nữa cho tôi!

Ninh Triệt liếm môi: "Thật tham lam nha!"

"Cô bình thường chút đi, lúc này còn trêu đùa được à, cẩn thận bị người ta cho một dao chém chết đấy!” Khưu Vũ Lạc mỉa mai nói.

"Được, được, tôi không nói linh tinh nữa, làm chính sự thôi!"

Nhìn thấy Lâm Dật đã bình an vô sự, hai cô gái như được khích lệ, tinh thần chiến đấu càng thêm mạnh mẽ!

Không chỉ dùng thực lực lấn át hoàn toàn, mà khí thế cũng đủ để đè chết đối phương!

Cho dù hai cô là phụ nữ, cũng sẽ không có chuyện nương tay với bọn chúng!

Lúc này, Takayama Kenji chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, cổ tay run rẩy, sắc mặt trông rất khó coi!

Ngay cả viên đạn cũng chưa chắc giết nổi anh, điều đó có nghĩa là anh ta đã đánh mất cơ hội rồi!

Takayama Kenji phản ứng rất nhanh, thấy tình hình trước mắt ngày càng bất lợi, anh ta nhanh chóng cất súng quay về xe chuẩn bị tháo chạy!

"ĐM!"

Lâm Dật mắng một câu, sau đó quay sang Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt, nói:

"Các cô đối phó mấy tên này trước, còn tôi sẽ đi bắt hắn!"

"Được!"

"Ngăn hắn lại cho tao!"

Takayama Kenji sai bảo những người còn lại, cố gắng cầm chân Lâm Dật cho bản thân có thêm thời gian để trốn thoát!

"Chúng mày đến cản đường cũng không có tư cách đâu!"

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cùng phóng lên phía trước Lâm Dật, mở đường cho anh!

Mà Lâm Dật cũng bỏ lại thanh Đường đao và lao về phía Takayama Kenji!

Rầm!

Thời điểm Takayama Kenji khởi động xe, Lâm Dật ra sức nhào về phía trước, cả người rơi trúng nóc xe!

Takayama Kenji đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt Lâm Dật qua tấm kính trong suốt, nhất thời bị dọa tới sởn cả tóc gáy!

Nhưng Takayama Kenji đã nhanh chóng bình tĩnh lại, đánh tay lái như điên theo đường vòng cung ngoằn ngoèo như một con rắn trên đường cao tốc.

Lâm Dật vốn chưa bám chắc, trong phút chốc đã bị văng ra ngoài, ngã xuống đất!

"Đmm!"

Lâm Dật chửi bới, nhưng bởi vì tố chất thân thể lớn mạnh nên anh không bị thương.

"Ông đây đợi lũ ngu ngốc chúng mày chủ động đưa tới cửa nộp mạng đấy!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1256.

Chương 1257. Cậu Đã Bất Cẩn

Tuy lần này anh không ngã bị thương nhưng chắc chắn sẽ phải chịu đau một hồi.

Lâm Dật đứng dậy xoa xoa người, sau đó đi về hướng Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt.

Lúc này, hai người cũng đã xử lý xong đám tay chân mà Takayama Kenji dẫn đến, đang bận thu dọn chiến trường.

Hai người rút hết xăng ra khỏi xe, chuẩn bị châm lửa thiêu rụi tất cả.

Vốn dĩ Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều nghĩ rằng với thực lực của Lâm Dật, muốn bắt được Takayama Kenji sẽ không thành vấn đề.

Chẳng qua cơ hội để thực hiện được chuyện này lại không lớn như vậy, nhưng ít nhất đã đuổi được người đi rồi.

Lâm Dật lại không phải thần thánh nên không thể đòi hỏi quá đáng được.

“Anh có nỗi lòng muốn nói ra không?” Khưu Vũ Lạc hỏi.

“Kỹ năng lái xe của cô khá tốt nhỉ.”

“Cô ấy quê mùa lắm, kỹ năng lái xe không giỏi bằng tôi đâu.” Ninh Triệt nháy mắt nói.

“Ý của tôi không phải nói về chuyện đó.” Lâm Dật nói tiếp:

“Trước tiên cô lái xe đưa bạn tôi đi, tôi chỉ có một yêu cầu là phải đảm bảo an toàn cho cậu ta, cô có thể làm được không?”

Khưu Vũ Lạc nhìn Lâm Dật, cô ta chưa từng thấy vẻ mặt Lâm Dật nghiêm túc như vậy, bèn gật đầu lia lịa: “Có thể!”

“Được rồi, cô đưa anh ấy đi trước nhé!”

Nói xong, Lâm Dật quay sang Ninh Triệt: “Cô đi theo tôi!”

“Được!”

Lâm Dật vốn định đích thân đưa Lương Kim Minh đi, sau đó sẽ từ từ quay lại đối phó với Mitsui Yuzhi.

Nhưng vừa rồi, Takayama Kenji đã chạy trốn và gián tiếp tạo cơ hội cho anh, khiến anh không thể dễ dàng buông tay, nếu không rất khó tìm lại được cơ hội như vậy.

Sau khi bàn giao xong nhiệm vụ, hai nhóm chia nhau ra làm việc.

Khưu Vũ Lạc lên chiếc xe Honda, chở Lương Kim Minh rời đi.

Nhưng cô ta sẽ không đi đến sân bay.

Ở Đảo quốc, nơi an toàn nhất là đại sứ quán, chỉ cần đến đó thì không ai có thể đe dọa được họ!

Lâm Dật và Ninh Triệt lên chiếc xe Civic thuê ở sân bay.

“Chúng ta sẽ làm gì? Đi bắt Mitsui Yuzhi sao?” Sau khi lên xe, Ninh Triệt bèn hỏi.

Lâm Dật gật đầu: "Cho tôi mượn điện thoại dùng một chút."

"Đừng nhìn album, toàn là ảnh riêng tư của tôi thôi, muốn xem thì tôi cũng không ngại, chỉ cần anh không bị dục vọng xâm chiếm là được." Ninh Triệt đưa điện thoại qua, nói.

"Nếu tôi thực sự có ý nghĩ đó, tôi sẽ bảo cô cho xem luôn."

"Vậy anh muốn làm gì?"

"Vừa rồi lúc tôi đuổi theo Takayama Kenji, tôi đã ném điện thoại của mình vào xe của hắn, dùng chức năng tìm kiếm có thể định vị được điện thoại đang ở đâu, như vậy có thể khoanh vùng vị trí của bọn chúng." Lâm Dật nói tiếp:

"Trước đây tôi cũng dùng phương pháp này mới tìm được Eliza để lấy lại quặng đấy. "

“Hả?”

Ninh Triệt liếc anh một cái: "Lâm Dật, anh đúng là một tiểu thiên tài!"

"Sao lại là tiểu? Chẳng lẽ tôi không đủ lớn sao?"

"Vậy lúc cởi quần có thể đến xem."

"Chết tiệt!"

Lâm Dật cầm di động của Ninh Triệt lần theo dấu vết tìm ra vị trí điện thoại của mình, sau đó lái xe đuổi theo.

...

Đảo quốc, Yokohama, Viện nghiên cứu sinh vật học hiện đại.

Viện nghiên cứu sinh vật hiện đại này từng trực thuộc Đại học Y khoa Tokyo.

Mặc dù sau khi tách ra có quan hệ mật thiết với Đại học Y khoa Tokyo, nhưng xét về thành phần thì nơi này vẫn được coi như một viện nghiên cứu tư nhân.

Mà viện trưởng lại chính là là Mitsui Yuzhi.

Gen gốc trong tay ông ta được phát triển từ đây.

Viện nghiên cứu được chia thành hai khu vực.

Khu A được trưng bày với bên ngoài, mọi giao dịch hợp tác đối ngoại và các dự án nghiên cứu phát triển khác nhau đều được thực hiện tại đây.

Khu B là một viện nghiên cứu tư nhân hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của Mitsui Yuzhi, hai khu này nằm cách nhau gần một cây số, cũng không tính là xa.

Nửa đêm rạng sáng, Takayama Kenji lái xe dừng ở cổng khu B.

Viện nghiên cứu khu B có tổng cộng ba tòa nhà, lúc này trời tối đen như mực, không một ngọn đèn sáng.

Gió lay động những chiếc lá, tiếng xào xạc xao động tạo nên một cảm giác u ám và lạnh lẽo.

Thấy đó là xe của Takayama Kenji, hai người bảo vệ cửa lập tức mở cổng khu B, nghênh đón anh ta đi vào.

Takayama Kenji không nói lời nào, điều khiển xe đến trước tòa nhà của viện nghiên cứu.

Tháo dây an toàn rồi xuống xe, Takayama Kenji cầm lấy chìa khóa, mở cửa điện tử rồi đi thẳng vào.

Nhưng anh ta không hề bật đèn trong hành lang,

Anh ta cũng không dùng điện thoại để chiếu sáng, bước đi trong bóng tối, thậm chí gần như đang chạy từng bước nhỏ.

Có vẻ như đêm tối không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến anh ta.

Lần theo cầu thang, Takayama Kenji đi xuống tầng hầm thứ ba.

Các hành lang được chiếu sáng rực rỡ tạo thành một sự tương phản rõ nét với mặt đất.

Thật giống như bước từ đêm tối sang ban ngày.

Takayama Kenji tăng tốc độ, đi đến phía trong cùng của hành lang rồi bấm chuông cửa bên ngoài.

Sau vài giây, cánh cửa sắt tự động mở ra, Takayama Kenji sửa sang lại bộ tây trang trên người một chút và tiêu sái bước vào.

Trong phòng thí nghiệm bố trí hơn mười cái máy tính và nhiều loại dụng cụ cỡ lớn với đủ loại kiểu dáng khác nhau, lúc này chúng phát ra âm thanh ầm ầm giống như một chiếc máy kéo sắp bị hư.

Tổng cộng có hơn ba mươi thực nghiệm viên đang làm việc chăm chỉ, thậm chí một số người trong bọn họ còn không nhận ra Takayama Kenji đã bước vào.

Lúc này, Mitsui Yuzhi đang ngồi trước bục thí nghiệm, trên tay cầm một bản báo cáo dày cộp, tay ông ta không ngừng lật giở.

Chiếc hộp đen lấy được từ Lâm Dật đặt ngay bên cạnh ông ta, nó đã được mở ra, quặng Bath nằm im lìm trong đó.

Mà khóe miệng ông ta cũng lộ ra vẻ vui sướng không kiềm chế được.

“Thủ lĩnh!”

Takayama Kenji bước đến trước mặt Mitsui Yuzhi, cúi đầu nói.

"Mọi chuyện xử lý thế nào, không để lại dấu vết gì chứ?" Mitsui Yuzhi trầm giọng hỏi.

Takayama Kenji lại cúi đầu.

“Thật có lỗi với ngài, nhiệm vụ đã thất bại.”

“Thất bại?”

“Khi chúng tôi đuổi tới nơi, Eliza đã bị cậu ta giết chết, hơn nữa bên cạnh cậu ta còn có thêm hai người bạn đồng hành, cả hai đều rất mạnh, chắc hẳn đã đạt đến cấp độ D. Chúng tôi không phải đối thủ của bọn họ, cuối cùng chỉ có tôi chạy thoát thân về đây.”

Sắc mặt Mitsui Yuzhi hơi thay đổi, vẻ mặt lạnh lùng.

"Cậu làm thế nào trốn về đây được, với tính cách của Lâm Dật, không thể có chuyện cậu ta dễ dàng buông tha cho cậu.”

"Khi tôi nhận ra tình thế bất lợi cho mình, tôi đã lên xe chạy đầu tiên, cậu ta đuổi theo bắt kịp xe tôi, nhưng đã bị tôi hất văng ra.”

“Ý cậu là, cậu ta đã đuổi kịp cậu, sau đó cậu lái xe hất văng cậu ta?”

“Vâng.” Takayama Kenji cúi đầu nói.

“Chuyện này thuộc về trách nhiệm của tôi, tôi đã đánh giá tình huống sai lầm, nếu không sẽ không xuất hiện chuyện như vậy.”

Mitsui Yuzhi nheo mắt, ánh mắt âm trầm đến đáng sợ.

Vài giây sau, Mitsui Yuzhi đột ngột bật dậy, động tác vẫn còn lưu loát dứt khoát như người trẻ tuổi.

Trong lúc vội vàng, Mitsui Yuzhi cất chiếc hộp đen đi.

Sau đó ông ta rút một khẩu súng từ trong người ra, chĩa vào đầu Takayama Kenji và nói:

"Mấy năm nay cậu quả thật đã giúp tôi làm rất nhiều chuyện, cho nên tôi vẫn luôn đối đãi với cậu như tâm phúc, nhưng trong chuyện này cậu lại bất cẩn, làm hỏng chuyện tốt của tôi, thế nên tôi không thể giữ lại cậu.”

Bằng!

Một tiếng súng vang lên, kèm theo một lỗ máu trên đầu Takayama Kenji!

Cả người anh ta theo tiếng động mà ngã xuống đất!

Chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1257.

Chương 1258. Cẩn Thận Với Người Nhà Mitsui

Takayama Kenji trợn trừng tròng mắt.

Thân thể ngã ầm ầm xuống mặt đất.

Hắn đến chết cũng không có nghĩ rõ ràng, chính mình đến tột cùng đã làm sai ở điểm nào.

Nhưng có lúc, đáp án chân chính cũng không trọng yếu như vậy.

Chỉ cần người thượng tầng cho rằng ngươi làm sai, vậy thì ngươi đáng chết.

Mà một tiếng súng vang này cũng dọa cho những nhân viên trong phòng thí nghiệm, không ai dám nói chuyện.

Mọi người đều sắc mặt trắng bệch, thân thể phát run, kinh ngạc nhìn Mitsui Yushi.

Nhưng lúc này, Mitsui Yushi đã không có tâm tư giải thích nhiều với bọn họ như vậy.

Một tay xách theo cái rương đen, một cái tay khác cầm chiếc bộ đàm, nói:

"Toàn bộ nhân viên tập hợp!"

Nói xong, Mitsui Yushi mang theo Shoko, vội vàng chạy ra phía bên ngoài.

Nhưng mà cánh cửa lớn bằng sắt của phòng thí nghiệm vừa mở ra, Mitsui Yushi chợt ngừng bước, nét mặt không biểu tình, một cử động nhỏ cũng không dám.

Bởi vì Lâm Dật đang ở ngoài cửa!

Chỉ có điều Lâm Dật đang ngụy trang, xé một tấm vải trên áo mình để che gương ngang khuôn mặt.

Nhưng cái này cũng không hề ảnh hưởng tới việc Mitsui Yushi nhận ra Lâm Dật.

Cho dù là hóa thành tro, hắn cũng sẽ nhận ra Lâm Dật!

Tuy nhiên hiện giờ, chỉ có một mình Lâm Dật xuất hiện ở trước mặt Mitsui Yushi, còn Ninh Triệt cũng không ở nơi này.

"Cậu quả nhiên không làm tôi thất vọng, vẫn là tới đây."

Mitsui Yushi nói ra.

Ánh mắt Lâm Dật nhìn xuống dưới, thấy được cái rương màu đen trên tay Mitsui Yushi, sau đó lại thấy được Takayama Kenji nằm trên vũng máu.

"Xem ra anh đã sớm đoán được rằng tôi sẽ đi qua."

"Lấy năng lực của và tâm trí của cậu, tại thời điểm bắt được cơ hội, sẽ không bỏ qua bất luận kẻ nào, hắn ta không có khả năng chạy trốn từ trong tay cậu."

"Khó trách anh có thể nhận được phần thưởng Nobel y học, còn có thể trở thành nhà khoa học đầu não của gia tộc Mitsui, đúng là anh có chỗ độc đáo hơn người."

Lâm Dật nói ra:

"Nhưng hôm nay, mọi việc đến đây thì kết thúc, đưa đồ vật cho tôi, tôi cho anh kiểu chết an tường."

"Ha ha..."

Mitsui Yushi hung ác nham hiểm cười một tiếng,

"Tôi ẩn núp ở gia tộc Mitsui suốt thời gian mấy chục năm, sau đó dùng khoảng thời gian mười bốn năm, trong bóng tối phát triển tổ Yamaguchi đến ngày hôm nay, lại dùng thời gian bảy năm, tổ chức phòng thí nghiệm bí mật này, cậu cảm thấy tôi sẽ đơn giản từ bỏ như vậy sao."

"Đương nhiên sẽ không."

Lâm Dật nói ra:

"Con rệp đến lúc chết, cũng sẽ giãy dụa một chút, huống chi là anh."

Mitsui hùng tráng lùi về phía sau mấy bước, đối với lời sỉ nhục của Lâm Dật làm bộ mắt điếc tai ngơ.

"Bởi vì duyên cớ của hắn, làm hỏng chuyện tốt của tôi, đây là tôi lơ là sơ suất, nhưng hôm nay vừa vặn là một cơ hội, nhất định phải có người chết ở chỗ này, nếu không chắc là sẽ không bỏ qua."

"Cũng không nên nói như vậy, hai người chúng ta không oán không thù, tôi cũng không nghĩ tới giết chết anh, nếu không cũng không có khả năng rời khỏi Đảo quốc."

Lâm Dật nói ra:

"Nhưng vừa mới bắt đầu thì anh đã nhìn chằm chằm tôi, sau cùng còn bắt huynh đệ của tôi, muốn bắt tôi trao đổi khoáng thạch, cuối cùng của cuối cùng, anh còn muốn giết tôi diệt khẩu, còn thật sự cho rằng tôi là người tốt tính? Hay là anh cảm thấy, tổ chức Yamaguchi đủ ngưu bức, có đầy đủ năng lực giết chết được tôi?"

"Vì sao sẽ không đâu? Nơi này chính là phòng thí nghiệm bí mật của tôi, tôi bố cục nhiều năm như vậy, lại làm sao có thể chủ quan được đây."

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy một loạt tiếng bước chân lộn xộn, từ phía sau lưng Lâm Dật truyền đến.

Lâm Dật nghiêng đầu qua, nhìn thấy một đám người từ trên lầu lao xuống.

Tổng cộng hai mươi bốn người.

Nhưng có bao nhiêu người uống gien nguyên dịch thì còn không biết.

Đây là Lâm Dật phán đoán lớn nhất theo trực quan.

Nhưng nhìn thấy tư thế của một số người, có thể thấy số người uống qua gien nguyên dịch, cũng không vượt qua một nửa.

Tương đối khó làm là, những người này trên tay đều có súng!

Một viên đạn bắn tới trên người cũng không quan trọng, nhưng một đợt bắn xuống tới đồng thời, chính mình cũng không chịu được.

"Nếu như cậu đến chậm thêm một phút đồng hồ, thì tôi đã rời khỏi nơi này, nhưng cậu tới rất không đúng lúc."

Mitsui Yushi nói ra:

"Cho dù cậu đạt đến cấp D, cũng không thể nào là đối thủ của súng đạn."

"Sau đó thì sao? Đây chính là vốn liếng để anh khoe khoang trước mặt tôi."

"Đúng vậy, đây chính là vốn liếng của tôi."

Mitsui Yushi nhếch miệng lên, lộ ra một vệt nụ cười hung ác nham hiểm.

"Nếu như bây giờ, cậu nguyện ý đáp ứng hợp tác với tôi, tôi cam đoan cậu sẽ không chết, còn có thể bảo chứng địa vị của cậu ở tổ chức Yamaguchi, ngồi ngang hàng cùng với tôi, nhưng lấy tính cách của cậu thì khẳng định sẽ không đáp ứng, vì vậy tạm biệt."

Nói xong, Mitsui Yushi thấp giọng nói:

"Động thủ đi!"

Phanh phanh phanh!

Rầm rầm rầm!

Ngay tại thời điểm thủ hạ của Mitsui Yushi chuẩn bị động thủ, chợt nghe thấy những tiếng nổ mạnh liên tiếp,

Tình cảnh này làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng mà ngoại trừ Lâm Dật.

Đột nhiên nhìn qua về phía thang lầu, bất ngờ nhìn thấy một cô gái với vóc người cao gầy, đứng ở đầu bậc thang, trên tay còn cầm lấy hai bình xăng, ném thả về phía đám người!

Tiếng nổ mạnh một lần nữa truyền đến, biển lửa cũng bắt đầu lan tràn.

Hơn hai mươi tên thủ hạ của Mitsui Yushi, tất cả đều chìm vào trong biển lửa!

Phanh phanh phanh!

Trong lúc bối rối, bọn chúng nổ súng về phía Ninh Triệt, nỗ lực giết chết người phụ nữ đến đây cản trở!

Trong phòng thí nghiệm, Mitsui Yushi hung tợn híp mắt.

Răng miệng đều muốn cắn nát!

Hắn không nghĩ tới, Lâm Dật lại còn ẩn giấu một tay như thế!

Lâm Dật móc ra thanh chủy thủ ở bên hông, lao nhanh vọt tới trước mặt Mitsui Yushi!

Thẳng tắp đâm vào bụng của hắn!

Phốc!

Một ngụm máu tươi từ trong miệng tuôn ra, hắn trợn trừng tròng mắt, sức sống nhanh chóng trôi qua, đã không cách nào chèo chống thân thể của mình đứng thẳng, đổ nghiêng đến trên người Lâm Dật.

"Tôi, tôi cuối cùng vẫn là thua ở trên tay của cậu..."

"Cậu là địch thủ hợp cách, nếu có kiếp sau, chúng ta lại so chiêu một chút."

"A..."

Mitsui Yushi nhếch miệng cười một tiếng,

"Người trẻ tuổi, cẩn thận người của gia tộc Mitsui, cẩn thận Mitsui..."

Hô thông...

Một câu cuối cùng chưa nói xong, Mitsui Yushi hoàn toàn ngừng thở, thân thể ngã xuống bên trong vũng máu.

"Không, đừng có giết tôi..."

Mitsui Yushi chết đi, khiến cho mọi người ở trong phòng thí nghiệm bị tạo thành đả kích thật lớn.

Tất cả đều giống như chim cút một dạng, cuộn mình ở trong góc phòng.

Bọn họ chỉ là người bình thường, đối diện với nỗi sợ hãi tử vong, để bọn họ đều mất đi tỉnh táo.

"Nếu như không muốn chết, đem tất cả ổ cứng máy tính lấy xuống, nếu không kết quả của các người sẽ giống như hai người bọn họ."

"Vâng vâng vâng, chúng ta làm ngay."

Sắp xếp xong nhiệm vụ của mình, Lâm Dật xông ra khỏi phòng thí nghiệm, ra ngoài giúp đỡ Ninh Triệt giải vây!

Có Lâm Dật giúp đỡ, Ninh Triệt giảm bớt không ít áp lực.

Cũng từ thế bị động phòng thủ kiềm chế, chuyển thành tiến công!

Và ở trước mặt hai người, những người này hoàn toàn không đáng chú ý!

Bởi vì số lượng người bình thường chiếm tới hơn phân nửa, những người có khả năng tạo thành lực chiến đấu, cũng tự nhiên có hạn.

Không đến mười phút đồng hồ, tất cả đám thủ hạ của Mitsui Yushi đều bị hai người giải quyết, nhưng bởi vì nguyên nhân cháy lớn, không có cách nào trước tiên dập tắt.

"Ở đó chờ tôi, tôi sẽ đi ra ngay."

Dặn dò một câu, Lâm Dật lại chạy về tới phòng thí nghiệm.

Mà lúc này, mười mấy ổ cứng máy tính đã bị tháo xuống dưới, đều bỏ lên mặt bàn.

"Biểu hiện rất tốt, còn về tương lai sẽ như thế nào, các người tự sanh tự diệt đi."

Lâm Dật cầm lấy ổ cứng, sau đó lại cầm lấy một bình bình chữa cháy ở cửa, chạy vọt về phía cửa chính.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1258.

Chương 1259. Tìm Ngươi Đỡ Đẻ

Tay Lâm Dật cầm bình chữa cháy, chạy vọt về phía biển lửa, sau đó tụ hợp với Ninh Triệt.

"Tình huống như thế nào? Còn bị thương rồi?"

Nhìn thấy trên đùi Ninh Triệt có lỗ hổng đẫm máu, Lâm Dật cau mày nói.

Điều này khiến anh cảm thấy bất ngờ.

"Màn đạn quá dày đặc, đúng lúc bắn vào vị trí không có bảo hộ."

Ninh Triệt thở sâu một hơi, nói:

"Tuy nhiên không có việc gì, khử trùng qua và thoa chút thuốc là có thể tốt rồi."

"Đáng tiếc, đôi chân đẹp mắt như vậy."

"Đẹp mắt anh cũng đâu có mò, chân này đều trắng lớn."

Ninh Triệt nói.

Lâm Dật nắm lấy cánh tay của Ninh Triệt, đem cô cõng lên phía phía sau lưng của mình.

"Hiện tại chẳng phải sờ lấy rồi đây."

Lâm Dật cười ha hả nói:

"Còn phải nói thật, xúc cảm không tệ, nếu như không cẩn thận mò mẫm, cũng không sờ tới bắp thịt."

"Đương nhiên, phụ nữ vốn là được làm bằng nước mà."

Ninh Triệt nói ra:

"Mà tôi vẫn là loại đặc biệt nhiều nước kia, anh muốn đi về thử xem không?"

"Nhiều tới mức độ nào?"

"Đụng một cái thì vỡ đê, có thể làm anh chết đuối."

"Ngưu bức."

Lâm Dật cõng Ninh Triệt đi ra khỏi sở thí nghiệm, sau đó về tới trên xe, và tháo xuống khăn che mặt.

"Cái đồ chơi này thật không thoải mái, sớm biết thì đã mua cái mặt nạ."

"Đến lúc đó tôi không cho anh dùng cái này, tất chân cũng lấy ra cho anh mà anh không cần, không thoải mái cũng chỉ trách chính anh thôi."

"Tôi không vượt qua được cửa ải trong lòng mình, tôi muốn là mang theo vật kia xuất hiện, nên ngay cả chính tôi cũng sẽ cảm thấy bản thân mình làm trò, huống chi là người khác."

"Cảnh cướp ngân hàng ở bên trong phim ảnh đều dùng cái này."

"Cho nên ở trong phim ảnh, những kẻ cướp kia sau cùng đều bị bắt."

"Ha ha..."

Lâm Dật dùng khăn che mặt, là bởi vì không muốn bại lộ quá nhiều tin tức bản thân.

Bởi vì về phía Mitsui Paint còn có chỗ hữu dụng đối với hắn.

Nếu như đem hành vi của chính mình bạo lộ ra ngoài, như vậy mối liên hệ với Mitsui Paint không sai biệt lắm cũng bị gãy mất, đây là chuyện mà hắn không hề muốn thấy, cho nên mới sẽ cẩn thận và thần bí như vậy.

Nhưng mà câu nói trước khi chết của Mitsui Yushi kia, để cho hắn có chút canh cánh trong lòng.

Chính mình và gia tộc Mitsui đang ở vào một cái trạng thái chung sống hoà bình, xem như ai cũng ngại không đến người nào.

Cô nàng Mitsui Paint kia coi như còn mang trái tim mập mờ đối với mình.

Ngay cả như thân phận của mình bị bại lộ, nhiều lắm cũng chính là quan hệ quyết liệt, bọn họ còn tạo thành uy hiếp gì đối với mình.

Nhưng Mitsui Yushi lại nhắc nhở chính mình phải cẩn thận với người của gia tộc Mitsui, điều này có ý gì vậy?

Hơn nữa còn có một câu, hắn còn chưa nói hết.

Chẳng lẽ một câu cuối cùng kia, là để cho mình cẩn thận với Mitsui Paint sao?

Lấy mối quan hệ hiện tại của hai người, nàng thật có thể tạo thành uy hiếp đối với mình?

Suy nghĩ kỹ một hồi, Lâm Dật cũng không nghĩ tới đáp án, nên dứt khoát không có lãng phí quá nhiều tế bào não.

Quay đầu hỏi Ninh Triệt,

"Vết thương trên đùi thế nào rồi? Có đau hay không?"

"Tạm ổn, có thể nhịn được."

".. Đợi lát nữa khi đi ngang qua tiệm thuốc, tôi mua cho cô một số thứ sát trùng, cố chịu đựng thêm một lát."

"Có được soái ca phục vụ là vinh hạnh của tôi."

Ninh Triệt nói ra:

"Chờ ngày nào đó, nếu tôi sắp sinh con, nhất định sẽ tìm anh đỡ đẻ."

"Ngạch... Loại sự tình này không cần quá cố chấp đi."

"Bởi vì ông cụ trong nhà từng nói, đứa trẻ lần đầu tiên nhìn thấy là người nào, thì lớn lên sẽ giống người đó, việc này không qua loa được."

"Dựa vào."

Lâm Dật đậu đen rau muống một câu, sau đó lái xe rời đi.

Nửa đường gọi điện thoại cho Khưu Vũ Lạc, hỏi thăm nàng một chút về tình huống ở bên kia.

Tiến triển cũng rất thuận lợi, trên đường hai người đi tới Đại Sứ quán, không có xảy ra bất kỳ điều gì ngoài ý muốn.

Đến tận đây, Lâm Dật mới hoàn toàn yên lòng, mọi chuyện cần thiết đều xong xuôi, không có gì đáng lo lắng.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật tăng nhanh tốc độ xe, chạy về phía khu vực thành phố.

Đến vùng ngoại ô của Tokyo, Lâm Dật nhìn thấy được một cửa hàng thuốc tiện lợi 24 giờ, đi vào bên trong mua chút công cụ và thuốc khử trùng.

Dạng vết thương này vẫn nên xử lý dứt điểm sớm thì tốt hơn.

Đồ vật được mua về, Ninh Triệt nhe răng toét miệng cởi bỏ quần dài, lộ ra bên trong là quần lót màu đen, kiểu dáng giống như tính cách của nàng, khoa trương mà lớn mật.

"Cái kiểu dáng này thế nào, Victoria's Secret kiểu mới nhất, có thấy kích thích hay không?"

"Nói thật ra, bạn gái của tôi cũng không phóng khoáng như cô vậy."

Nói xong Lâm Dật cầm lấy dụng cụ khử trùng, bắt đầu giúp Ninh Triệt xử lý vết thương.

"Hoa nhà không có thơm bằng hoa dại nha, tê ~~ điểm nhẹ ~~ đau..."

"Tôi căn bản không dùng lực mạnh."

"Chủ yếu là cái kia của anh quá lớn, tôi có chút không chịu được."

"Tôi mẹ nó cầm là miếng bông sát khuẩn, cái đồ chơi này liên quan dính líu gì với to lớn sao?"

"Đương nhiên, miếng bông sát khuẩn quá lớn, đặt ở trên vết thương cũng đau."

"Vậy cũng kiên nhẫn một chút."

"Không có việc gì, tôi có thể nhịn được, anh dùng sức cũng không quan hệ."

Lâm Dật: ...

Ước chừng mất hơn nửa giờ thời gian, Lâm Dật xử lý xong xuôi vết thương của Ninh Triệt, và quấn lên băng gạc cho nàng.

Tuy nhiên quần dài của nàng bị Lâm Dật cắt thành quần đùi, sợ ảnh hưởng đến vết thương kín gió.

Lại lái xe hơn một giờ, Lâm Dật chạy xe chạy đến Đại Sứ quán, trò chuyện hàn huyên với người phụ trách nơi này một hồi, sau đó mang theo Lương Kim Minh và Khưu Vũ Lạc cùng nhau chạy tới sân bay.

Nhìn thấy khoáng thạch bên trong cái rương đen, Khưu Vũ Lạc nhẹ nhàng thở ra.

"Nhiệm vụ lần này cũng coi như là hữu kinh vô hiểm, rốt cục hoàn thành, nếu Lưu lão đại biết rõ chúng ta mang khoáng thạch trở về, đoán chừng có thể cao hứng chết mất."

"Nhất định là cao hứng, dù sao chúng ta cũng không tổn thất cái gì."

"Nhưng trong lòng anh cũng đừng ghi hận Lưu lão đại, anh ấy cũng là một vị chủ nhiệm, không có quyền lên tiếng lớn như vậy, sự kiện này thật không giúp được anh."

"Biết rồi, tôi căn bản cũng không nghĩ nhiều."

"Anh có thể nghĩ như vậy thì tốt, Lưu lão đại vẫn ôm hi vọng rất cao đối với anh."

"Tôi biết."

Ba giờ sau, máy bay hạ xuống ở sân bay Trung Hải, mà lúc này trời đã sáng, ánh rạng đông của một ngày mới đã đến gần.

"Các cô mang theo đồ vật về Yến Kinh đi, tôi thì không đi được. Cụ thể chuyện gì xảy ra, hai người các cô cũng rõ ràng, các cô tự báo cáo là được, tôi không trở về cùng đâu."

"Đừng mà, việc này là do anh chủ đạo, công lao cũng là anh lập xuống, có chuyện gì mà anh không đi?"

"Bên trong nhà kính, hoa quả sắp chín rồi, tôi phải trở về bán hoa quả, nếu không đều bị nát hết ở bên trong."

Khưu Vũ Lạc: ...

Ninh Triệt: ...

"Bán hoa quả có thể là nhiệm vụ quan trọng?"

"Đương nhiên, đối với loại người yêu quý sinh hoạt như tôi mà nói, chẳng có chuyện gì quan trọng bằng bán hoa quả."

"Công lao lớn như vậy mà cậu không đi lĩnh, rất đáng tiếc."

"Không quan trọng."

Lâm Dật phất phất tay nói ra:

"Đúng rồi, còn có những cái ổ cứng kia nữa, các cô cũng đều mang về, tài liệu ở bên trong rất hữu dụng đối với công nghệ nghiên cứu gien nguyên dịch, còn về cách xử lý như thế nào, các cô cứ để Lưu lão đại quyết định."

"Vậy được, hai chúng tôi đi về trước, tuy nhiên sau đó Lưu lão đại khẳng định sẽ đến tìm anh, đến lúc đó hai người tự nói chuyện với nhau đi."

"Được."

Bàn giao xong chính sự, Lâm Dật và Lương Kim Minh bước xuống máy bay.

"Anh Lâm, có phải anh tham gia vào đơn vị bộ đội bí mật nào đó hay không?"

Lương Kim Minh nhỏ giọng hỏi:

"Xem ra có vẻ rất ngưu bức."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1259.

Chương 1260. Người Ta Chỉ Là Muốn Ngưu Bức, Ngay Cả Thổi Ngưu Bức Cũng Có Người Tin

Lâm Dật trầm mặc vài giây đồng hồ, mở miệng nói:

"Xem như thế đi, nhưng việc này không thể nói nhiều với cậu. Về chuyện xảy ra tối hôm qua, cậu cũng nên im lặng thủ khẩu như bình, nếu như bộc lộ ra ngoài, đối với Lương gia cũng không có bất kỳ chỗ tốt gì, nhớ lấy."

"Hiểu rõ."

Lương Kim Minh nói:

"Nhưng anh có được loại thân phận đặc thù này, về sau ở Trung Hải, có phải tôi có thể tùy tiện trang bức hay không?"

"Không sai biệt lắm, chỉ cần cậu đừng giết người, vấn đề cũng không lớn."

"Ha ha, có lời này của anh thì tôi an tâm rồi."

Trước khi chia tay, liên quan tới chuyện tối ngày hôm qua, Lâm Dật lại bàn giao vài câu, mới quay trở lại Cửu Châu các.

Bởi vì biết Kỷ Khuynh Nhan ở lại nhà buổi tối hôm qua, nên trước khi đi trở về, Lâm Dật đi mua chút bữa sáng, mang về cho nàng.

Sau khi trở lại Cửu Châu các, Lâm Dật ngẩng đầu nhìn một chút, phát hiện gian phòng của Kỷ Khuynh Nhan còn khép màn cửa, liền lặng lẽ bước vào phòng.

Để xuống bữa sáng, Lâm Dật lặng lẽ đi lên lầu hai, sau đó mở ra cửa phòng của Kỷ Khuynh Nhan.

Kỷ Khuynh Nhan đang nằm ngủ, tư thế hoàn toàn không ưu nhã như trước đây.

Chăn mền một nửa rơi trên mặt đất, trong ngực ôm lấy Pikachu thắng được lúc tham gia hoạt động vài ngày trước, vừa đáng yêu lại lười biếng.

Ánh mắt Lâm Dật đảo lòng vòng, nhẹ nhàng mở cửa phòng đi vào, sau đó chui được vào ổ chăn Kỷ Khuynh Nhan.

"Anh anh anh... Đừng sờ loạn..."

Trong lúc ngủ mơ, Kỷ Khuynh Nhan mơ mơ màng màng lẩm bẩm một câu, còn theo bản năng đẩy tay Lâm Dật ra.

"Ừm? A!"

Đột nhiên trong nháy mắt, Kỷ Khuynh Nhan phát ra một tiếng rít, sau đó giống như trá thi, từ trên giường ngồi bật dậy, dùng một chân đá vào người Lâm Dật.

Với mái tóc rối bời, Kỷ Khuynh Nhan và Lâm Dật mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhìn đối phương.

"Đá chết anh."

Kỷ Khuynh Nhan nắm tay nhỏ, nện ở trên thân Lâm Dật.

"Em còn tưởng rằng lưu manh tiến đến nữa nha, dọa em một hồi."

"Làm sao có khả năng, khóa cửa đều là vân tay, ngoại trừ hai chúng ta, ai cũng không vào được."

"Anh trở về, làm sao không nói cho em một tiếng, cũng sắp bị anh hù chết rồi."

Kỷ Khuynh Nhan che ngực, lòng vẫn còn sợ hãi nói ra.

Lâm Dật đứng dậy, cưng chiều sờ lên mái tóc Kỷ Khuynh Nhan.

"Mau dậy đi, điểm tâm cũng mua cho em rồi đấy."

"Ừm vâng."

Lâm Dật trở về, Kỷ Khuynh Nhan cũng không có ý định ngủ tiếp.

"Mọi chuyện bên phía Đảo quốc đều xử lý xong rồi chứ, lão Lương thế nào rồi? Không có việc gì chứ anh?"

"Đương nhiên không sao, nếu không anh cũng không thể trở về được."

"Vậy là tốt rồi."

Sau khi biết mọi việc đều xử lý tốt, Kỷ Khuynh Nhan cũng yên lòng, tiếp theo đi phòng vệ sinh rửa mặt, và cùng với Lâm Dật xuống lầu ăn điểm tâm.

Sự tình liên quan tới Đảo quốc, Kỷ Khuynh Nhan không hỏi nhiều.

Bởi vì nàng không có suy nghĩ sự tình có nhiều nguy hiểm.

Hơn nữa Lâm Dật cũng an toàn trở về, những chuyện khác nàng cũng không có tâm tư nghe ngóng.

"Hôm nay anh có sắp xếp gì không?"

Lúc ăn cơm Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Anh phải về thôn Hoan Hỉ một chuyến, bên kia hoa quả cũng sắp chín, phải nhanh chóng bán đúng lúc, nếu không sẽ bị thối nát mất."

"Công ty của em còn có việc, nên em không đi cùng anh được, nhưng buổi tối anh cầm về cho em ít trái cây, em muốn ăn."

"Được rồi, không có vấn đề."

"Lúc này mới ngoan nha."

Sau khi ăn xong, Kỷ Khuynh Nhan đi tới tập đoàn Triều Dương, còn Lâm Dật đi tới thôn Hoan Hỉ.

Sau một tiếng, thời điểm khi Lâm Dật đi vào thôn Hoan Hỉ, phát hiện tiết mục của Nhan Từ đã tiến hành quay.

Trùng trùng điệp điệp, trên trăm nhân viên công tác đều đang trước trước sau sau bận rộn.

Mà ngay cả Nhan Từ cũng đứng ở trong đó, lên kế hoạch chung cho tổng thể tiết mục.

Lâm Dật đứng ở đằng xa nhìn một lát, phát hiện tiết mục quay cũng có điểm thật thú vị.

Nếu như có phân đoạn nào đó xuất hiện sai lầm, sẽ còn tiến hành quay lại, sau cùng còn tạo nên một loại cảm giác bộc lộ tự nhiên.

Tuy nhiên Lâm Dật bội phục nhất vẫn là những diễn viên kia.

Vô luận là lão hí cốt hay là tiểu thịt tươi, trên cơ bản cũng có thể làm đến mức trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác.

Cho dù trước mắt có hơn mấy chục chiếc camera đang quay theo mình diễn, nhưng bọn họ lại có thể hoàn toàn che đậy lại, một chút cảm giác đều không có, sau đó tự mình làm lấy chuyện của mình.

Có thể diễn tự nhiên đến loại trạng thái này, quả thực để Lâm Dật cảm thấy bội phục một hồi lâu.

Nhìn thêm vài phút đồng hồ, Lâm Dật về tới lều lớn, còn có không ít sự tình đang chờ đợi mình làm đây, không thể lãng phí thời gian ở trên người bọn họ được.

Trở lại bên trong lều lớn, Lâm Dật nhìn thấy những trái cây còn sót lại đều đã chín hết.

Táo, quả đào, anh đào…

Từng quả đều đỏ mê người, chất lượng còn tốt hơn so với hai nhóm trái cây đem bán trước đó.

Lâm Dật tính toán một chút, chỉ cần lại bán đi 250 ngàn tệ, là nhiệm vụ có thể hoàn thành.

Lại thêm trước đó góp nhặt được rất nhiều khách hàng quen, nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ vẫn là rất nhẹ nhàng.

Nhưng trừ cái đó ra, Lâm Dật còn nghĩ tới một việc.

Ngoại trừ hoa quả trước mắt ra, trong số nhóm hạt giống mà Lương Nhược Hư đưa cho mình, còn có nhân sâm và linh chi.

Hơn nữa xu hướng gia tăng đều vô cùng tốt.

Lâm Dật vỗ gáy một cái.

Việc này đơn giản.

Sớm biết còn có những vật này, vậy thì dễ dàng có thể bán được một triệu tệ.

Nói thì nói như thế, nhưng mà Lâm Dật không có ý định bán.

Đây đều là dược thảo được bồi dưỡng ra thông qua bùn đất vàng, giá trị sử dụng dược tính khẳng định còn tốt hơn so với loại bán ra ở bên ngoài.

Thậm chí ngay cả nhân sâm và linh chi hoang dại, cũng không bằng loại trồng trong đất của mình, cho nên bán ra là chuyện không thể nào.

Reng reng reng _ _

Ngay tại lúc Lâm Dật chuẩn bị làm việc, điện thoại di động trong túi quần vang lên, là Lưu Hồng gọi điện thoại tới.

"Uy, tiểu tử cậu làm gì vậy, nhiệm vụ đều kết thúc rồi, cũng không thấy mặt mũi đâu."

"Trong nhà kính hoa quả cũng sắp chín rồi, tôi chuẩn bị hái xuống đem bán đây."

Bên đầu điện thoại kia, Lưu Hồng dở khóc dở cười,

"Tôi thật sự là phục cậu, lập được công lao lớn như vậy, thế mà không đến lĩnh thưởng, ngược lại chạy đi bán hoa quả, nói cho tôi một chút xem, đến cùng là cậu nghĩ như thế nào?"

"Ngạch..."

Lâm Dật cũng là người câm ăn hoàng liên, có nỗi khổ không nói ra được.

Tôi là treo bức, nếu như tôi không làm nhiệm vụ, thì hết con bê a.

Tuy nhiên, loại lời này tự nhiên là không thể nói với Lưu Hồng.

"Tôi gọi cái này là tinh thần tự do, chỉ có tư tưởng cảnh giới đi lên, mới có thể thông hiểu đạo lý của thế giới vạn vật."

Lâm Dật nghiêm trang nói:

"Tựa như một thân bản sự này của tôi, cũng bởi vì tôi hiểu thấu đáo ảo diệu bên trong, cho nên mới có thể có thành tựu của ngày hôm nay. Bởi vì cái gọi là công dục thiện việc, trước phải lợi kỳ khí, không thể chỉ truy cầu lợi ích trước mắt, dạng này là không đi được xa."

Đầu bên kia điện thoại, Lưu Hồng trầm mặc.

"Tôi cho rằng cậu nói rất có lý, xem ra tôi cần phải đem thành viên của lữ đoàn Trung Vệ đều đưa đi trồng trọt, cảm thụ thật tốt một chút tự nhiên."

Lâm Dật: ...

Người ta chỉ là muốn ngưu bức, ngay cả thổi ngưu bức cũng có người tin tưởng.

"Ngừng ngừng ngừng, việc này trước tiên dừng lại."

Lâm Dật hỏi:

"Gọi điện thoại cho tôi có chuyện gì?"

"Vẫn là sự tình lần này ở Tokyo, chi tiết cụ thể cần cậu trở về làm một chút báo cáo."

"Không phải có Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt rồi sao? Anh hỏi hai người bọn họ là được rồi, tôi trở về cũng là dư thừa."

"Hai người bọn họ không biết rất nhiều chi tiết sự tình, hơn nữa cuộc huấn luyện thử nghiệm của lữ đoàn Trung Vệ lập tức muốn bắt đầu, cậu là tổ trưởng mà không đến thì thành ra chuyện gì."

Lưu Hồng nói ra:

"Nếu như không có việc gì thì cũng mau chóng đến đây đi, có chút chính sự đấy."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1260.

Chương 1261. Hắn Cần Phải Nhận Biết Tôi

"Cuộc huấn luyện thử nghiệm thì các anh xử lý là được rồi, tôi tin tưởng ánh mắt của mọi người, tôi còn phải bán hoa quả đây."

"Bán hoa quả cái gì chứ."

Lúc này Lưu Hồng bác bỏ Lâm Dật, nói ra:

"Nếu như cậu thật muốn bán, thì kéo đến bên Yến Kinh này mà bán, ở đây những kẻ có tiền cũng không thiếu so với bên Trung Hải đâu, đến chỗ này bán còn bán nhanh hơn đấy."

Lưu Hồng không cho Lâm Dật thêm cơ hội phản bác, trực tiếp cúp điện thoại.

"Móa, mẹ nó còn là người như thế!"

Nhìn thấy cả vườn hoa quả, Lâm Dật không có cách, chỉ có thể cầm tới Yến Kinh đi bán.

Dù sao sự tình huấn luyện thử nghiệm cũng rất trọng yếu, nhất định phải lựa chọn được người phù hợp, nếu như an bài một đám cặn bã tới, còn chưa đủ kéo chân sau đây này.

Lâm Dật nhìn đồng hồ, chuẩn bị dựa theo phương thức lúc đầu làm.

Bắt đầu rạng sáng hái hoa quả, sau đó đưa đến trên máy bay, lại vận chuyển đến Yến Kinh.

Đặc biệt, may mà lão tử có tiền, nếu không bán những vật này, còn chưa đủ tiền xăng nữa đây.

Công việc hái hoa quả cũng không gấp gáp, Lâm Dật liền thu dọn một chút ở bên trong lều lớn.

Đem một vài thùng lớn hoa quả mục nát lấy ra ngoài, sau đó lại dọn dẹp sạch sẽ cỏ dại, tưới chút nước, công việc bận rộn đến giữa trưa mới xong.

Bên trong lều lớn đều hoàn thành xong mọi việc, Lâm Dật chuẩn bị đi vào bên trong thị trấn một chuyến, lại mua một số rương bọt biển, dùng để ngày mai đựng trái cây.

"Anh trở về à."

Lâm Dật vừa đi ra lều lớn, liền thấy Nhan Từ đang đi về phía chính mình.

Hôm nay, nàng ăn mặc theo phong cách tương đối thoải mái cá tính.

Đi đôi giày thể thao, quần bò, áo jacket, tóc chải thành đuôi ngựa, nghiêm chỉnh là một bộ trạng thái bề ngoài đi làm.

"Buổi sáng hôm nay anh vừa trở về, nên đến nơi này nhìn xem, hoa quả sắp chín hết, đến lúc cần mang đi bán rồi."

Nhan Từ cười hắc hắc.

"Gần nhất ăn của anh không ít hoa quả, chắc là sẽ không tìm em đòi tiền đi."

"Nói nhiều đến việc tiền nong rất tục a, ăn thịt thường thì tốt."

Nhan Từ trợn mắt nhìn Lâm Dật, liếc một chút,

"Đừng có nói mò, có nhiều người ở đây."

Lâm Dật đi cà nhắc, nhìn qua về phía hiện trường đóng phim cách đó không xa.

"Phim trường hình như còn đang làm việc hả, không có em thì vẫn có thể tiến hành sao?"

"Hiện tại mọi người đang nghỉ trưa, chuẩn bị hai giờ sau sẽ tiếp tục quay."

Nhan Từ vuốt vuốt mái tóc,

"Mặc dù là tiết mục biểu diễn toàn phương vị, nhưng cũng không thể luôn luôn quay phim được, đến hậu kỳ về sau có thể thông qua chỉnh lý và hợp lại là được rồi."

"Nói cũng đúng."

"Đúng rồi, hai ngày trước điện thoại của anh không liên lạc được, em đã tự ý làm chủ, đem con heo của anh đuổi tới hiện trường đóng phim."

"A? Nó còn xuất hiện trước ống kính rồi?"

"Đây là chương trình cuộc sống sinh hoạt thường ngày ở vùng nông thôn, nếu như không nuôi mấy con heo thì luôn cảm thấy kém một chút ý tứ, như vậy có thể càng hoàn mỹ hơn một chút."

"Nói cũng đúng."

Lâm Dật gật gật đầu, hỏi:

"Cảm giác thế nào, quay chụp vẫn thuận lợi chứ?"

"Người trẻ tuổi cũng không quá thích ứng đối với cuộc sống như vậy, thế nhưng hai diễn viên lớn tuổi thì biểu hiện rất tốt, mang theo những cái tiểu thịt tươi kia, rất nhanh cũng thích ứng, mặc dù cũng gây lên không ít chê cười."

"Chuyện này cũng bình thường mà, bọn họ đều không tiếp xúc qua những vật này."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái,

"Đến giờ cơm trưa rồi, anh muốn đi vào trong thị trấn mua ít đồ, em có đi hay không?"

"Em không đi được, bên này còn có việc đang chờ em làm đây."

"Vậy thì anh phải tách ra đây."

"Đi thôi đi thôi, em cũng không có việc gì, chỉ là nhìn thấy xe của anh, cho nên tới xem một chút."

"Đừng có gấp, buổi tối còn có nhiều thời gian, chúng ta có thể tới giao lưu một trận với nhau thật gần gũi, để linh hồn thăng hoa một chút."

"Thật sự là miệng lưỡi dẻo quẹo, còn không có cách nào bắt được anh."

Lâm Dật cười hắc hắc, chuẩn bị lái xe đi vào trong thị trấn.

"Nhan đạo diễn!"

Lâm Dật vừa định lái xe đi, bỗng nghe được có người cách đó không xa hô tên Nhan Từ.

Theo bản năng ngẩng đầu liếc nhìn một chút, phát hiện một đôi nam nữ trẻ tuổi, đang đi về phía Nhan Từ.

Nhan Từ cũng đồng thời quay đầu thấy được hai người.

"Nhan đạo diễn."

Nói chuyện chính là cô nàng trẻ tuổi, có một gương mặt trái xoan đẹp mắt, tóc dài chải thành đuôi ngựa, mang theo mũ lưỡi trai, dáng người mười phần cân xứng, ngoại trừ vóc dáng không cao lắm, thì về sắc đẹp và ngoại hình đều không tìm ra khuyết điểm gì.

Chỗ không hoàn mỹ duy nhất chính là số đo hơi nhỏ.

Nhất là thời điểm đứng chung một chỗ với Nhan Từ, sự chênh lệch càng biểu hiện rõ ràng hơn.

Mà người nam thanh niên ở bên cạnh nàng, có ngoại hình bề ngoài cũng không kém, mày rậm mắt to, khuôn mặt thanh tú, kiểu tóc chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, mười phần tinh xảo.

Tuy rằng Lâm Dật không biết hai người kia, nhưng dựa theo ngoại hình của bọn họ có thể phân biệt ra được, chắc hẳn là nhóm khách quý của chương trình này.

"Nhan đạo diễn, vị này là..."

Người nói chuyện là thiếu nữ mặt trái xoan, sau khi nhìn thấy Lâm Dật, tốc độ nhịp tim đập đều tăng nhanh.

Người nam thanh niên này cũng quá đẹp rồi, nhất là cỗ khí chất ở trên người kia, hoàn toàn khác biệt so với những thanh niên mà mình nhìn thấy qua.

"Tôi giới thiệu cho mọi người một chút, anh ấy gọi là Lâm Dật, cái nhà kính lớn và ao cá mà chúng ta dùng để quay chụp đều là của anh ấy."

Nhan Từ nói ra:

"Trước đó, tôi mời hai người ăn đào mật, cũng là loại trái cây được trồng lớn lên ở bên trong lều lớn này."

Nói xong, Nhan Từ nghiêng người sang giới thiệu cho Lâm Dật nói:

"Cô ấy gọi là Triệu Thi Kỳ, cậu ta gọi là Ngô Văn Tuấn, là những khách quý của chương trình này."

"Chào các vị."

Lâm Dật gật gật đầu, xem như bắt chuyện qua.

"Nhan đạo diễn, chúng tôi cũng không cần giới thiệu chứ?"

Ngô Văn Tuấn vừa cười vừa nói:

"Bất kể nói thế nào, chúng tôi đều xem như đỉnh lưu của làng giải trí, chắc hẳn anh ta không thể không biết đến chúng tôi đi."

"Chủ yếu là công việc của anh ấy bình thường tương đối nhiều, không dùng điện thoại di động cũng không lên lướt mạng, cho nên đối với chuyện trong showbiz cũng không hiểu rõ lắm."

Ngô Văn Tuấn nhìn sang Lâm Dật, cười nói:

"Nói cũng đúng, mỗi ngày vội vàng trồng trọt và chăn heo, đoán chừng là rất ít lên mạng, không biết chúng tôi cũng coi như bình thường."

Lâm Dật khiêu mi, mắt nhìn Ngô Văn Tuấn liếc một chút.

Lớn lên nói nhảm như đàn bà, thế mà còn trang bức như thế?

Chẳng lẽ khát vọng với nghề nghiệp bản thân lắm sao?

Nhận thấy ánh mắt của Lâm Dật không đúng, Nhan Từ cảm giác sự tình không tốt lắm, vội vàng chuyển đề tài khác.

"Thi Kỳ, tìm tôi có phải có việc gì hay không?"

"Em nhìn thấy chị đi qua đây, cho nên em cũng đi theo tới thôi."

Triệu Thi Kỳ nói ra:

"Em vừa mới đoán, có thể anh ấy là chủ nhân của nhà kính này, cho nên muốn đến mua chút hoa quả."

"Mua hoa quả?"

"Ừm vâng."

Triệu Thi Kỳ gật đầu nói:

"Hôm qua Nhan đạo diễn cho tôi một quả đào mật lấy từ trong cái lều lớn, còn nói với tôi rằng có công hiệu dưỡng nhan làm đẹp. Ban đầu tôi còn không tin, nhưng sau khi ăn xong phát hiện hiệu quả thật sự rất tốt, cho nên tôi muốn đến mua một chút."

Nói xong, Triệu Thi Kỳ nở nụ cười,

"Thông qua Nhan đạo diễn, chúng ta cũng coi là quen biết, hơn nữa tôi vẫn là đến mua ở tận cửa lều lớn của anh, bất kể thế nào cũng phải bán ưu tiên cho tôi, bán theo giá buôn đi."

"Chuyện đó không thành vấn đề."

Lâm Dật nói ra:

"Bình thường mang tới khu vực thành thị bán, giá cả bình quân là 3000 tệ một cân. Cô đi tới mua ở trang trại, hiện tại bán cho cô 2500 tệ một cân, có thể chấp nhận mức giá đó chứ?"

Hiện tại, Lâm Dật đã không có bao nhiêu áp lực đối với việc kiếm tiền, coi như toàn bộ bán với giá 2500 tệ một cân cũng không đáng kể.

"A?! 2500 tệ một cân? !"

Nghe được cái giá này, Triệu Thi Kỳ và Ngô Văn Tuấn đều sửng sốt một hồi lâu.

"Anh nói cái gì? 2500 tệ một cân? Hơn nữa còn là giá cả sau khi giảm giá?"

"Đúng thế, đồ vật thì cô cũng ăn rồi, phẩm chất khẳng định không cần bàn, bán cho người khác đều là 3000 tệ đấy."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1261.

Chương 1262. Một Chân Đá Vào ICU

"Người anh em, anh có ý tứ gì?"

Ngô Văn Tuấn nói ra:

"Loại hoa quả nhập khẩu tốt nhất cũng chỉ có hai trăm tệ một cân, thế mà anh bán được 2500 tệ, còn nói là giá ưu đãi. Anh nghĩ rằng tiền của chúng tôi, là gió lớn thổi tới sao? Ngay cả xem như hố người, cũng không có giống như anh đâu."

"Hố người?"

Lâm Dật chỉ chỉ Nhan Từ,

"Không tin cậu có thể hỏi cô ấy một chút, tôi vẫn luôn bán cái giá này, chê đắt có thể không mua."

"Thi Kỳ, người này quá đen, chúng ta vẫn nên đừng mua."

Ngô Văn Tuấn nói ra:

"Đợi lát nữa anh để trợ lý mua về cho em một ít hoa quả, còn thơm ngon hơn so với hắn bán."

Là ngôi sao nổi tiếng hạng nhất, Triệu Thi Kỳ cũng là người có thân gia mấy chục triệu, 2500 tệ một cân hoa quả, tự nhiên cũng thoải mái tiêu phí.

Nhưng đem hoa quả bán với giá 2500 tệ một cân, điều này khiến cho nàng cảm thấy có chút không hợp thói thường, quả thật có chút đắt.

Cho dù anh lớn lên đẹp trai, cũng không thể biểu hiện cái dạng này đi.

"Trái cây của anh ấy đúng là vẫn luôn bán với cái giá này, không có lừa hai người."

Nhan Từ nói ra:

"Cảm giác và hiệu quả thì em cũng biết rồi, còn chuyện có mua hay không thì chính em quyết định đi."

Triệu Thi Kỳ bĩu môi, coi như là không tin tưởng Lâm Dật, nhưng nàng vẫn hết sức tín nhiệm Nhan Từ.

Mức giá này sẽ không có lầm.

"Vậy tôi muốn biết, hoa quả bán mắc như vậy, thực sự có người sẽ mua sao?"

"Đều đã bán đi hết ⅔ rồi, hiện tại bên trong lều lớn là một nhóm trái cây cuối cùng, sau khi công việc bán hàng kết thúc, về sau sẽ không trồng cây nữa."

"Hừ."

Ngô Văn Tuấn khinh thường lạnh hừ một tiếng.

"Anh cho rằng đây là khoản hàng xa xỉ có giới hạn sao, còn bán xong thì không xuất bản nữa rồi? Người anh em, cách tiếp thị đói khát như vậy cũng không phải anh có thể làm, cũng không phải một gã nông dân như anh chơi được, anh cũng đừng kéo theo những cái yêu thiêu thân kia."

"Vừa rồi không phải mới nói sao, mua không nổi có thể không mua, ra vẻ nhiều như vậy có làm được cái gì? Không ngại phiền sao?"

Nhan Từ cau có nét mặt.

Đây là Lâm Dật muốn nổi giận.

"Tốt tốt, hai người cũng không cần nói nữa."

Nhan Từ đứng ra hoà giải, cũng hướng về phía Lâm Dật nói ra:

"Không phải anh muốn đi trên trấn ăn cơm sao? Hiện giờ đi đi."

Sau đó không ngừng ra nháy ánh mắt cho Lâm Dật, ra hiệu hắn không nên chấp nhặt với Ngô Văn Tuấn.

"Được rồi, trước tiên cô mau lên, tôi còn phải đi vào trong thị trấn."

Bởi vì bọn họ là khách mời trong chương trình của Nhan Từ, Lâm Dật cũng không thèm tính toán với hắn, xem như cho Nhan Từ đủ mặt mũi.

"Lâm tiên sinh, anh chờ một chút."

Tại thời điểm Lâm Dật muốn lên xe, Triệu Thi Kỳ từ phía sau gọi hắn lại.

"Tôi muốn mua hai cân hoa quả, có thể đi vào bên trong lều lớn lựa chọn một chút sao?"

"Đương nhiên có thể, khách hàng cũng là Thượng Đế nha."

Lâm Dật mở ra ổ khóa trên cửa lều lớn.

"Tự mình đi vào lựa chọn đi."

"Ừm vâng."

Triệu Thi Kỳ không thiếu chút tiền này, cộng thêm trái cây của hắn đúng là không tệ, hơn nữa Lâm Dật lớn lên còn đẹp trai, dứt khoát nàng ngoan ngoãn bỏ tiền.

Triệu Thi Kỳ đi vào trong lều lớn, Ngô Văn Tuấn liếc mắt Lâm Dật và cũng đi vào theo.

Nhìn thấy bốn bề vắng lặng, Nhan Từ sờ sờ lên mặt Lâm Dật, nhỏ giọng nói:

"Bớt giận, không cần chấp nhặt với hắn, không đáng, cũng chỉ là cái khách quý mời qua, chương trình tiếp theo cũng không còn gặp lại."

"Đẳng cấp của hắn còn chưa đủ, căn bản anh cũng không nghĩ phản ứng đến hắn."

"Lúc này mới giống Lâm tổng của chúng ta mà, có đại bố cục, không cần thiết chấp nhặt với những người này, không đáng."

"Nhưng ánh mắt tuyển người của em đúng là không được tốt lắm."

"Làng giải trí chính là như vậy, mặt ngoài là một bộ dạng, sau lưng là một bộ dạng, nhân phẩm của bọn họ tốt xấu cũng không quan hệ với mình, em nhìn trúng chính là lượng fan theo dõi trên người bọn họ, còn lại em không quan tâm."

Nhan Từ nói ra:

"Nhưng anh nói ánh mắt nhìn người của em không được tốt lắm là có ý tứ gì? Em còn cảm thấy anh không tệ đâu, chẳng lẽ lại cũng là ánh mắt của em không tốt?"

"Anh thật sự đúng là không tệ, hơn nữa còn có năng khiếu."

"Anh nằm mơ đi, mỗi ngày đều đùa bỡn em."

Ngay tại lúc hai người nói chuyện, hai người Triệu Thi Kỳ đi ra từ bên trong lều lớn.

"Lâm tiên sinh, tôi đã chọn xong, nhưng dường như hơi nhiều, có lẽ vượt quá hai cân, anh tính toán cụ thể là bao nhiêu tiền, tôi chuyển cho anh."

Lâm Dật nhìn sang túi hoa quả trên Triệu Thi Kỳ, chắc hẳn là vượt qua 2kg.

"Cứ tính theo giá 2kg đi, chuyển cho tôi 5000 tệ là được rồi."

Lâm Dật lấy mã thanh toán ra, nói.

"Ừm, tốt."

"Thi Kỳ, em chờ một lát."

Ngô Văn Tuấn ngăn cản Triệu Thi Kỳ đang định trả tiền.

"Sao vậy?"

"Anh ta thống khoái như vậy, tại sao anh có cảm giác lừa bịp đâu?"

"Lừa bịp?"

"Đồ vật bán với giá đắt như vậy, anh ta còn cho em thêm nhiều như vậy, có phải những thứ hoa quả này chỉ là nhìn tương đối nhiều, nhưng không đủ cân đếm hay không?"

Nhan Từ: ...

Lâm Dật: ...

Đây là loại ngôn luận thiểu năng trí tuệ gì?

"Không thể nào đâu, em thỉnh thoảng cũng sẽ đi mua thức ăn, cảm giác cân đếm chắc là đủ."

".. Đợi lát nữa trở về chúng ta đo cân nặng, nếu không đủ lại tới tìm hắn."

"Con gái người ta mua đồ, cậu cũng không có ý tứ trả tiền, còn giống như cái đàn bà, còn ra vẻ bức bức mà không xong, cậu thấy mình thú vị không?"

"Anh nói người nào!"

Ngô Văn Tuấn không khách nói:

"Có tin tôi đánh anh không?!"

"Tôi là cho Nhan Từ mặt mũi nên mới không thèm để ý đến cậu, đừng cho thể diện mà không cần."

Ngô Văn Tuấn vén tay áo

"Mày cái lão nông dân thôi, hôm nay tao muốn là..."

Lâm Dật không cho Ngô Văn Tuấn cơ hội nói dứt lời, một chân đá trên người hắn.

Người sau hoàn toàn không nghĩ tới, Lâm Dật dám động thủ đánh người, thân thể cũng chưa kịp phản ứng, một chân bị đạp bay xa mấy mét, khiến cho Triệu Thi Kỳ ở bên cạnh cũng giật nảy mình.

Anh chàng đẹp trai này cũng có chút bạo lực nha.

"Con mẹ nó, mày dám đánh tao!"

Ngô Văn Tuấn ôm bụng, mặt mày xám xịt bò lên, nhưng lại bị Nhan Từ bên cạnh thét ra lệnh.

"Được rồi, chú ý một chút thân phận của cậu, tuy nói nơi này là nông thôn, nhưng cũng phải phòng bị một chút, vạn nhất bị chụp ảnh lại, tiền đồ của cậu sẽ bị phá hủy."

Bị Nhan Từ nói kiểu này, lúc này Ngô Văn Tuấn mới tỉnh táo lại.

Chính mình thật vất vả mới leo đến vị trí ngôi sao hạng hai, nếu như bởi vì việc này mà phá hủy tiền đồ của mình, vậy thì không đáng.

Ngô Văn Tuấn híp mắt, hung tợn nhìn lấy Lâm Dật.

"Tao lười tính toán với mày, mày nên cẩn thận đấy."

"Cẩn thận cái lông, đánh nhau còn lầm bà lầm bầm, đồ chơi kia trong đũng quần là để bài trí sao? Còn có điểm máu tanh hay không?"

Triệu Thi Kỳ khuôn mặt đỏ lên, đây là cái hổ lang chi từ gì chứ?

"Mày!"

"Tốt tốt, đừng nói nữa, hai người đi về trước đi, chuẩn bị một chút, chờ một lát là bắt đầu quay chương trình rồi."

Nhan Từ nói ra.

Triệu Thi Kỳ gật gật đầu, nàng cũng sợ rằng hai người thật sự đánh nhau, vội vàng trả tiền cho Lâm Dật, lôi kéo Ngô Văn Tuấn cùng nhau rời đi.

"Gã thanh niên kia có phải bị bệnh rồi không? Nếu em không ở đây, anh một chân có thể đá cho hắn bay vào ICU."

"Hắn cũng là ngôi sao ca nhạc hạng hại, vẫn luôn đi theo nịnh bợ Triệu Thi Kỳ, cho nên vừa rồi mới nhìn anh có chút không vừa mắt."

"Anh mẹ nó nhìn hắn còn không vừa mắt đây."

"Anh bớt giận, việc này coi như em không đúng."

Nhan Từ nói ra.

"Xin lỗi là xong rồi à?"

"Buổi tối lại nói, em cam đoan để anh hài lòng còn không được nha."

"Như vậy còn tạm được, giống như là thái độ nhận lầm."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1262.

Chương 1263. Tôi Lại Ưa Thích Mẫu Đàn Ông Giản Dị Tự Nhiên Như Lâm Thiếu Gia

"Em biết mà, dùng phương thức như vậy, nhất định là có thể giải quyết anh."

"Cái này gọi là linh hồn cộng minh, có thể giúp em tăng lên giác ngộ."

Lâm Dật nói ra:

"Hơn nữa đây cũng là hình thức vận động dữ dội, có thể trợ giúp thân thể thải lượng lớn mồ hôi, từ đó đạt tới mục đích giảm béo, trong lúc vô hình tiết kiệm được không ít tiền, em cần phải cám ơn anh mới đúng."

Nhan Từ đôi mắt đẹp bốc lên,

"Anh chỉ khéo ngụy biện."

Reng reng reng _

Lâm Dật còn muốn lên tiếng, lúc này, điện thoại di động trong túi quần vang lên, là Tần Hán gọi điện thoại tới.

"Cậu đang ở đâu?"

"Ở bên thôn Hoan Hỉ này đây, có chuyện gì sao?"

"Lão Lương trở về, buổi tối tôi bố trí một đợt, bày tiệc mời khách cho hai người, sáu giờ tối đến quán thịt nướng của tôi, ăn xong chúng ta đi Đại Đô Hội."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái,

"6 giờ đúng không, tôi sẽ đến đúng giờ."

"Được rồi."

Nói xong chính sự, Lâm Dật liền cúp điện thoại, Nhan Từ mang ánh mắt sáng rực nhìn Lâm Dật.

"Buổi tối có việc?"

"Có người mời ăn cơm buổi tối, nói là bày tiệc mời khách."

"Vậy buổi tối anh còn có thể trở về không?"

Lâm Dật từ trên thân Nhan Từ tới tới lui lui liếc mắt mấy lượt.

"Nhất định phải có thể, buổi tối tắm rửa sạch sẽ, làm ấm ổ chăn chờ anh."

"Lưu manh."

Nhan Từ đỏ mặt lên,

"Nhanh đi làm việc của anh đi, em cũng trở về."

Lâm Dật gật gật đầu, sau đó lên chiếc Lexus của mình, lái xe về phía bên trong thị trấn, Nhan Từ cũng về tới địa điểm quay chụp.

Bởi vì là thời gian nghỉ ngơi, mọi người của tổ tiết mục đều còn đang nghỉ ngơi.

Chương trình thực tế chính là như vậy, ban ngày quay mấy giờ đồng hồ, buổi tối lại quay mấy giờ nữa, đến cuối hậu kỳ thông qua chỉnh lý, là có thể cho người ta một loại ảo giác quay suốt một ngày.

"Sao lại cau có nét mặt, có phải Triệu Thi Kỳ nói cái gì rồi không?"

Nói chuyện chính là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, tên gọi là Lý Ngọc Khiết, là người đại diện của Ngô Văn Tuấn.

"Đừng nói nữa, vừa mới gặp lão nông dân thôi, Triệu Thi Kỳ đi mua hoa quả, lại cần 2500 tệ một cân, còn nói là mức giá ưu đãi. Chúng tôi xảy ra cãi vã, sau cùng bị hắn đạp cho một chân, mẹ nó."

"Còn có việc này? Lá gan người này cũng quá lớn! Vừa rồi sao cậu không đưa vệ sĩ đi cùng?"

Lý Ngọc Khiết mặt giận dữ nói:

"Vậy cậu và hắn động thủ sao?"

"Không có, bị Nhan đạo diễn cản lại."

"Cách làm của cậu là chính xác."

Lý Ngọc Khiết nói ra:

"Bây giờ cậu vừa mới bước vào hạng hai, đang trong thời kỳ thăng tiến sự nghiệp, nếu quả thật xảy ra đánh nhau, để cho người khác quay chụp được, đối với cậu nhất định là có ảnh hưởng xấu."

"Việc này tôi biết, cho nên tôi không có động thủ, tha hắn một cái mạng chó!"

Ngô Văn Tuấn nắm chắc nắm đấm nói ra:

"Tuy nhiên tôi không có ý định buông tha hắn, hôm nay là ngày cuối cùng, chờ một lát quay xong, tôi sẽ tìm người trừng trị hắn một trận!"

"Việc này để tôi giúp cậu an bài."

Lý Ngọc Khiết nói ra:

"Bây giờ còn có những chuyện khác cần cậu phải làm."

"Chuyện gì? Lại có chương trình mới rồi hả?"

"Cũng không phải."

Lý Ngọc Khiết nói ra:

"Tần Hán người này, cậu biết chứ?"

"Đương nhiên biết, đại thiếu gia đỉnh cấp của Hoa Hạ, đại ca đứng đầu trong vòng tròn đại thiếu gia đất Trung Hải, ai có thể không biết hắn được."

"Cậu biết là được rồi."

Lý Ngọc Khiết nói ra:

"Tôi nghe nói buổi tối hôm nay, hắn tổ chức một bữa tiệc mừng cho bằng hữu, ngay tại quán bar Đại Đô Hội của Trung Hải. Tôi giúp cậu liên hệ một chút, chờ quay chụp xong cậu lập tức đi qua, hát một bài trợ trợ hứng. Đối với dạng đại thiếu gia như vậy, trong tay không chỉ có tiền, còn có rất nhiều tư nguyên, nếu cậu có thể kết giao với dạng người này, đối với sự phát triển của tương lai khẳng định có chỗ tốt."

"Chị Lý, chị cũng quá lợi hại đi, dạng cục cảnh sát này cũng có thể liên hệ tới?"

Ngô Văn Tuấn ôm lấy Lý Ngọc Khiết hôn một cái,

"Ngưu bức!"

Mặc dù quan hệ của hai người là người đại diện và nghệ sĩ, nhưng Lý Ngọc Khiết còn rất hưởng thụ loại động tác thân mật này.

"Tốt xấu gì chị cũng lặn lội trong showbiz cả chục năm trở lại đây, nếu ngay cả chút năng lực ấy cũng không có, thì cũng không cần lăn lộn nữa."

Lý Ngọc Khiết nói ra:

"Cậu chuẩn bị cẩn thận một chút đi, buổi tối đi qua, còn về chuyện nhà vườn kia, tôi sẽ giúp cậu xử lý tốt."

"Cám ơn chị Lý."

. . .

Đương nhiên buổi chiều, Lâm Dật đã ăn xong cơm trưa, mua một vài chiếc rương bọt biển mang trở về, bỏ vào bên trong lều lớn.

Sau đó trở lại vườn rau xanh của mình, tưới nước, lại dọn dẹp sạch sẽ cỏ dại trong đất, cũng hái được chút trái cây trở về, chuẩn bị mang về ăn.

Bận bịu làm việc cho tới khi xong toàn bộ công việc, rồi gọi điện thoại cho Nhan Từ, nói cho nàng biết mình đi trước.

Từ thôn Hoan Hỉ rời đi, Lâm Dật về tới Trung Hải.

Thời điểm khi trở lại Cửu Châu các, đã là hơn 5h chiều, nhưng mà Kỷ Khuynh Nhan cũng không ở nhà.

Lúc ban ngày, hai người liên lạc điện thoại, cũng nói cho Kỷ Khuynh Nhan biết buổi tối mình không trở lại, đồng thời ngày thứ hai cần phải đi Yến Kinh, dứt khoát bảo Kỷ Khuynh Nhan về nhà mình ở.

Nhưng Lâm Dật không có nói cho Kỷ Khuynh Nhan biết chính mình trở về, tháo bộ quần áo bẩn xuống dưới, sau đó đi tắm rửa một cái, lái chiếc Voice Night, đi tới nhà hàng thịt nướng của Tần Hán mở.

Mặc dù là nhà hàng do Tần Hán mở, nhưng Lâm Dật mới chỉ ăn qua một lần, suy nghĩ kỹ một chút, cũng gần một năm chưa từng tới nơi này ăn cơm rồi.

Cũng giống như một lần tới trước đó, ngoài cửa nhà hàng thịt nướng, vẫn là hàng dài xe hơi đỗ lại.

Nhất là ở hai bên cửa ra vào, còn có mười mấy chiếc siêu xe ngừng lại, tràng diện khá là hùng vĩ.

Thậm chí còn có không ít thiếu nữ streamer hot, đang điên cuồng chụp ảnh tự sướng ở trước siêu xe.

"Nằm thảo, mọi người nhìn kìa, là siêu xe Voice Night!"

Nhìn thấy siêu xe của Lâm Dật lái qua, đám người vây ở cửa chờ lớn tiếng kinh hô lên.

Vô luận tới chỗ nào, siêu xe đều là đồ vật có thể kích thích hormone nam tính.

"Trên toàn thế giới, hình như chỉ có duy nhất một chiếc xe này, là siêu xe của Lâm thiếu gia đất Trung Hải!"

"Ngưu bức, đoán chừng là đến tìm bọn người Tần thiếu gia ăn cơm!"

"Thật sự là quá đẹp rồi, nếu tôi có thể ngồi lên chiếc xe của Lâm thiếu gia một lần, thì đời này có chết cũng không nuối tiếc."

Nhìn thấy Lâm Dật lái xe tới, nhân viên tiếp khách ngoài cửa vội vàng đi tới, cúi người ở trước cửa sổ xe, nhỏ giọng nói ra:

"Lâm thiếu gia, Tần thiếu gia đã dọn chỗ đỗ xe dự phòng cho ngài, mời đi theo tôi."

"Tốt, cám ơn."

Nhân viên tiếp khách thu dọn chướng ngại vật trên đường bên phải cửa lớn, Lâm Dật đem xe đỗ đi vào, sau đó ở trong ánh mắt phát cuồng của đám người, đi vào bên trong quán thịt nướng của Tần Hán.

"Lâm thiếu gia một tay lái Bugatti dáng vẻ quá đẹp rồi, tôi chính là ưa thích mẫu đàn ông giản dị tự nhiên thế này. Nếu như có thể đi cùng với hắn, dù phải ăn trấu nuốt đồ ăn, tôi cũng cam tâm tình nguyện."

"Cô có phải mắc bệnh rồi hay không, nhìn cái độ nhan sắc của Lâm thiếu gia xem, cô lại còn nói giản dị tự nhiên? Tôi thấy là cô ngứa ngáy đi."

"Gặp phải mẫu đàn ông như vậy, người nào không ngứa chứ."

Cùng lúc đó, Lâm Dật đi tới cửa phòng Vip, đẩy cửa vào.

Ngoại trừ Tần Hán, Cao Tông Nguyên và Lương Kim Minh ra, trong phòng còn có mười cô gái.

Mỗi người đều eo nhỏ chân dài, ăn mặc hở hang mát lạnh.

Ở nơi như thế này, mặc quần sẽ gặp phải sự khinh bỉ.

"Lâm thiếu gia."

Nhìn đến Lâm Dật tiến đến, mười mấy nữ sinh đều đứng lên chào hỏi.

Lâm Dật mỉm cười gật đầu,

"Mọi người cũng ngồi cả đi, hôm nay mở rộng cái bụng ăn, Tần ca của các cô mời khách, đều đừng khách sáo."

"Cám ơn anh Lâm."

"Nằm thảo, hôm nay tôi mời khách, các người cảm ơn anh ta cái lông a!"

"Bởi vì tôi dễ nhìn hơn cậu chứ sao."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1263.

Chương 1264. Chỉ Cần Đừng Đánh Chết Là Được

"Móa, đừng trang bức."

Mọi người trong phòng cười ha ha, Lâm Dật đến, xem như đem bầu không khí của bữa cơm này đẩy lên cao trào.

"Tới tới tới, nâng ly đều rót đầy."

Cao Tông Nguyên giơ chén rượu nói ra:

"Chúc mừng anh Lâm và lão Lương, bình an từ Đảo quốc trở về, uống một ly!"

"Kính Lâm thiếu gia, kính Lương thiếu gia..."

Mọi người ào ào nâng chén, bất kể là nam nhân hay là nữ nhân, tất cả đều uống một hơi cạn sạch, một chút nghiêm túc.

"Lão Lâm, hai người các anh ở Đảo quốc đến cùng xảy ra chuyện gì vậy?"

Tần Hán hỏi:

"Lúc gặp mặt nhau, tôi có hỏi lão Lương cả chặng đường, nhưng cũng không nói tiết lộ với tôi."

"Việc này cũng không có cách nào nói rõ với các cậu được."

"Còn coi chúng tôi là huynh đệ đấy, thế mà vẫn không thể nói, bí mật a."

"Đúng thật là bí mật."

Tần Hán và Cao Tông Nguyên liếc nhau một cái, dự cảm thấy một chút không thích hợp.

Đến cấp bậc này của bọn họ, có thể được xưng là chuyện cơ mật, khẳng định không phải là chuyện bình thường.

"Chẳng lẽ là, bây giờ anh còn có cái thân phận khác?"

"Enenen... Xem như thế đi."

"Có bao nhiêu ngưu bức?"

"Ngưu bức đến mức độ, chỉ cần tôi không tìm đường chết thì không chết được."

"Nằm thảo!"

Tần Hán và Cao Tông Nguyên đều kinh hô một tiếng.

Mười thiếu nữ bên cạnh cũng trợn trừng tròng mắt.

Đây mới thật sự là lão đại a!

Loại này bí văn trong vòng kín, có thể không mấy người có tư cách biết đến.

Hiện tại tuyệt đại đa số người còn cho rằng, Tần Hán là đại thiếu gia lợi hại nhất của Trung Hải.

Thật tình không biết, trước mắt Lâm thiếu gia vốn điệu thấp, mới chân chân chính chính là nhân vật ngưu bức!

Tần thiếu gia so với hắn, thật ra dường như còn kém hơn một chút.

Lâm Dật đem câu chuyện nói đến trình độ này, Tần Hán và Cao Tông Nguyên cũng rất thức thời không có tiếp tục hỏi thêm.

Chính bọn họ cũng biết, có một số việc hỏi nhiều ngược lại là không tốt.

Bầu không khí trong bữa tiệc vô cùng sung sướng, thẳng đến hơn tám giờ tối, bữa phong yến này mới xem như kết thúc.

Sau đó, mọi người lái xe đi đến quán bar Đại Đô Hội.

Bởi vì đã sớm biết, bọn người Tần Hán bọn người sẽ tới đây, cho nên quán bar Đại Đô Hội này cũng chật kín người hết chỗ.

Nhìn thấy bốn người xuống xe, tất cả hai mươi mấy tên nhân viên nam nam nữ nữ đều xông tới chào hỏi, sau đó cùng đi tiến vào Đại Đô Hội.

Cùng lúc đó, bên trong quán bar Đại Đô Hội cũng đang phi thường náo nhiệt.

Bởi vì không chỉ có bọn người Tần Hán sẽ tới, bọn họ còn chờ cho tới bây giờ vì ca sĩ Ngô Văn Tuấn đang vô cùng hot hiện nay!

Tại thời điểm trước khi bọn người Tần Hán chưa đi qua đây, hắn tuyệt đối chính là nhân vật nổi bật nhất ở chỗ này.

Ánh mắt của đám nam nam nữ nữ đều tập trung ở trên người hắn, thậm chí còn có không ít người đến xin chữ ký, khiến cho hiện trường vô cùng náo nhiệt.

Nếu như không phải có bảo vệ ngăn đón từ ở bên ngoài, đoán chừng nhiều người muốn bổ nhào vào trên người hắn.

"Chị Lý, sự tình đánh tiểu tử kia, chị đã sắp xếp xong xuôi rồi chứ?"

Ở bên trong ghế dài, Ngô Văn Tuấn nhỏ giọng hỏi.

"Đợi ngày mai, tôi còn có chút chuyện chi tiết cần phải đi nói chuyện với Nhan đạo diễn, đến lúc đó mang theo mấy người đi tìm hắn, giáo huấn một lần, để hắn ghi nhớ thật lâu là được."

"Được, cứ làm như vậy đi."

Ngô Văn Tuấn uống một hớp rượu,

"Mẹ nhà hắn, lại dám đạp tôi, ngày mai nhất định phải xử lý hắn một trận thật đã!"

"Yên tâm đi, việc này cứ giao cho tôi là được rồi."

"Mọi người nhìn xem, là Tần thiếu gia đến!"

Ngay tại lúc hai người nói chuyện, chợt nghe thấy một tràng âm thanh thốt lên.

Nhìn lại, phát hiện một đám người hoành tráng đang từ bên ngoài tiến vào bên trong.

Đi ở phía trước chính là Tần Hán!

"Vẫn là Tần Hán với khí chất khác biệt này."

Lý Ngọc Khiết cảm khái một tiếng,

"Đại thiếu gia bình thường thật không có được khí tràng giống như hắn."

Làm một thiếu niên thích theo đuổi phong cách trang bức, Tần Hán đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội như vậy.

Ngẩng đầu mà bước, sải bước đi ở phía trước nhất.

Tuy rằng Lâm Dật mới là kẻ ngưu bức nhất trong số bốn người, nhưng đón nhận sự chào đón nồng nhiệt nhất lại là Tần Hán.

Một là, bởi vì từ trước đến nay Tần Hán làm việc gì cũng cao điệu, ở trên mạng có hơn 10 triệu Micro Blog fan.

Thêm vào đó, những hot girl bóng hồng đi theo tiền hô hậu ủng, cùng với một số công tử ca tiểu phú, bọn họ có đẳng cấp quá thấp, không hiểu rõ phạm vi của tầng cao nhất là cái dạng gì.

Vì vậy trải qua thời gian dài, Tần Hán đều là đối tượng mà bọn họ thần tượng cúng bái.

Đừng nói là Lâm Dật từ trước đến nay điệu thấp, ở trong mắt bọn họ, dù là Cao Tông Nguyên và Lương Kim Minh đều thua kém cách xa vạn dặm so với Tần Hán.

Trên thực tế, mặc dù là có khoảng cách, nhưng tuyệt đối không quá lớn.

Chỉ là trình độ của bọn họ còn chưa đủ mà thôi, không có tư cách biết được quá nhiều.

"Mẹ nhà hắn, làm sao hắn còn ở nơi này?!"

Nghe được tiếng mắng chửi của Ngô Văn Tuấn, Lý Ngọc Khiết quay đầu nhìn sang hắn.

"Thế nào?"

"Nhìn thấy người đàn ông ở sau lưng Tần thiếu gia kia không?"

Ngô Văn Tuấn chỉ Lâm Dật, nói ra.

"Phía sau hắn có hơn mấy chục người đấy, cậu muốn nói là kẻ nào?"

"Chính là người đàn ông mặc chiếc áo cộc tay hiệu FOG kia."

"Thấy rồi."

"Hắn chính là lão nông dân thối đánh tôi đấy."

"Không đến mức đó đi, hãng FOG thế nhưng là nhãn hiệu đỉnh cấp, giá cả không hề tiện nghi, một cái lão nông dân thối làm sao có thể mặc vào bộ quần áo nhãn hiệu này."

"Mặc dù là làm nghề thấp kém, nhưng không ngăn nổi hắn bán đồ vật đắt đỏ mà."

Ngô Văn Tuấn nói ra:

"2500 tệ một cân hoa quả, nhãn hiệu quần áo gì mà không mua nổi."

"Người này cũng thật thú vị, thế mà còn đi cùng với Tần Hán đến tham gia náo nhiệt."

Lý Ngọc Khiết nói ra.

"Chị Lý, em thấy chị cũng đừng đợi ngày mai, đúng lúc vệ sĩ đang có mặt ở đây, lặng lẽ dẫn người tới đi."

"Được."

Lý Ngọc Khiết phất phất tay, bắt chuyện người vệ sĩ ở trước mặt nói ra:

"Lão Trương, anh đến đây một chút."

"Chị Lý, có chuyện gì?"

Trong số bốn người vệ sĩ, một gã dáng người to con nhất đi tới hỏi.

Tên của hắn gọi là Trương Thuận, từng đạt được vị trí á quân toàn quốc môn tán thủ.

"Nhìn thấy người đàn ông mặc áo cộc tay nhãn hiệu FOG, đi theo đằng sau Tần thiếu gia kia chứ?"

Trương Thuận nhìn một chút,

"Chính là tên có gương mặt ưa nhìn nhất kia sao?"

"Đúng, chính là hắn."

Lý Ngọc Khiết nói ra:

"Hôm nay, tại thời điểm quay chương trình thực tế ở Hoan Hỉ thôn, hắn ta đạp Văn Tuấn một cái, lúc đó là ban ngày, không tiện động thủ. Hiện tại anh một mình đi qua đó, kêu hắn đi ra ngoài đánh một trận."

"Chỉ là loại thân hình kia, không cần gọi những người khác, chỉ cần mình tôi là đủ rồi."

"Vậy cũng được, chính anh tự thu xếp đi, giáo huấn hắn một trận, để hắn nhớ lâu một chút."

"Nhưng tối nay những người có thể tới đây chơi, khoảng chừng một nửa mức độ không đồng nhất, không thể để xảy ra chuyện gì a?"

"Yên tâm đi, hắn chỉ là một lão nông dân thôi, chúng tôi cũng thường gặp qua nhiều loại người như vậy, ham thích tới chỗ này tham gia náo nhiệt, có thể tùy tiện đánh, chỉ cần giữ lại hơi thở là được rồi."

"Tôi đã biết, đại thiếu gia thì tôi không dám đánh, những một lão nông dân thối, ha ha, xem đánh không chết hắn."

Nói xong, Trương Thuận trực tiếp đi về phía cửa ra vào, vừa đi còn vừa bẻ khớp cổ tay, khóe miệng mang theo ý cười trêu tức.

Vượt qua Tần Hán đi hàng đầu tiên, Trương Thuận tìm được Lâm Dật ở trong đám người.

"Ha ha, người anh em, đi theo tôi một chút."

Nghe được có người muốn tìm Lâm Dật, mọi người ở chỗ này đều ngừng lại bước chân, không rõ ràng cho lắm nhìn sang Trương Thuận.

Nhìn qua bộ dáng của gã to con này, không hề là giống như tìm người, càng giống như là đến đánh nhau.

Nhưng anh chàng soái ca này là người đi cùng với Tần thiếu gia tới đây, chẳng lẽ hắn dám động đến Tần thiếu sao?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1264.

Chương 1265. Đánh Chết Một Cái Thiếu Một Cái

Tần Hán, Cao Tông Nguyên và Lương Kim Minh, đều liếc mắt thấy Trương Thuận.

Cảm giác cái bức này không sai biệt lắm muốn chấm dứt mạng sống, đến tại lò hỏa táng dự định cho hắn một vị trí.

Lâm Dật nhìn qua Trương Thuận,

"Hai chúng ta hình như không quen biết đi."

Trương Thuận cười cười,

"Đúng là không biết, nhưng tôi tìm cậu đúng là có chút việc, chỗ này có nhiều người, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi, tôi cũng muốn lưu cho cậu chút mặt mũi."

"Ừm, hả?"

Lâm Dật ngơ ngác một chút.

"Đều là đàn ông lão gia với nhau, đừng có lầm bà lầm bầm, có việc gì anh bạn cứ việc nói thẳng, cũng không cần lưu cho tôi mặt mũi."

Bên trong chiếc ghế dài, Ngô Văn Tuấn bắt chéo hai chân, quay đầu cười nói:

"Tại thời điểm ở thôn Hoan Hỉ còn không có phát hiện, tiểu tử này vẫn rất ý tứ, thật sự là hổ báo."

"Người nông thôn đi ra ngoài đều như vậy, kiếm lời được ít tiền, liền mang một bộ tâm thái Thiên là lão đại, còn ta là lão nhị, ai cũng không phục, nhà tôi cũng là ở nông thôn, dạng người này tôi cũng gặp nhiều rồi."

"Chậc chậc chậc, vậy chuyện này sẽ rất thú vị, coi như là trợ hứng cho tiết mục ngày hôm nay."

Ở vị trí cửa ra vào.

Trương Thuận có chút không nghĩ rằng, Lâm Dật sẽ thông minh như vậy, thế mà không dám đi ra ngoài cùng với mình.

Như vậy thì mình không có cách nào trừng trị hắn.

Hắn còn có thể sống lâu thêm một hồi.

"Việc này nếu là trường hợp bình thường, thật sự tôi sẽ không bận tâm nhiều như vậy."

Trương Thuận nói ra:

"Nhưng hôm nay, là Tần thiếu gia mở tiệc, nếu tôi đánh cậu ở nơi này, đây chính là không cho Tần thiếu gia mặt mũi, tôi sẽ không làm loại chuyện đó."

"Đừng."

Tần Hán nói ra:

"Mặc dù hôm nay là tôi mở tiệc, nhưng anh cũng không cần cho tôi mặt mũi, chuyện của các người thì chính các người tự xử lý với nhau, đánh chết một cái thiếu một cái."

Bên trong chiếc ghế dài, Ngô Văn Tuấn và Lý Ngọc Khiết liếc nhau một cái.

Tần Hán nói câu này, thật vượt quá dự liệu của bọn họ.

"Chị Lý, Tần thiếu gia có phải biết Trương Thuận là người của chúng ta hay không, cho nên mới nói như vậy?"

"Có loại khả năng này."

Lý Ngọc Khiết nói ra:

"Tốt xấu gì bây giờ cậu cũng là ngôi sao nổi tiếng, ở trong mắt của Tần thiếu gia tự nhiên là mặt mũi cậu càng lớn, không thể là vì một cái lão nông dân thối, mà chơi cứng với chúng ta, cho nên mới nói như vậy."

"Chậc chậc chậc, vẫn là những gia đình lớn thường sinh ra những đứa trẻ không tầm thường a, đem mọi việc ở trên hiện trường làm ra minh bạch rõ ràng như thế, đúng là lợi hại."

"Đó là khẳng định."

Lý Ngọc Khiết nói ra:

"Tuy rằng có rất nhiều người ở trên mạng đều nói bọn họ là những đại thiếu gia bất học vô thuật, nhưng những người nói lời này nhất định đều là kẻ nghèo hèn ghen ghét nhà giàu. Những gia tộc lớn này bồi dưỡng ra người kế nghiệp, làm sao có thể là hàng lởm đây."

Ngô Văn Tuấn híp mắt, sờ lên cái cằm.

"Không nghĩ tới Tần thiếu gia nể tình như thế, đợi lát nữa tôi phải đi qua thật tốt uống với hắn một chén."

"Tần thiếu gia cũng đã biểu đạt ra thiện ý, bên phía chúng ta cũng không thể ngồi im không làm gì. Lát đến thời điểm cậu biểu diễn phải cố gắng thêm một chút sức, sau đó lại đi qua mời hắn ly rượu, như vậy mối quan hệ của hai người mới thêm bền vững."

"Loại chuyện ân tình này thì tôi hiểu rất sành đời."

"Cậu hiểu rõ thì tốt."

Cùng lúc đó, mọi người đứng ở cửa ra vào, đều chạy tản ra bốn phía xung quanh, nhường ra vị trí trống cho Lâm Dật và Trương Thuận.

Trong lòng Trương Thuận cũng là ngoài ý muốn, không nghĩ tới Tần Hán có thể phối hợp như vậy.

Mà ý nghĩ của hắn cũng không khác lắm so với Lý Ngọc Khiết.

Cho rằng Tần Hán là đang cho Ngô Văn Tuấn mặt mũi, nếu không không có khả năng như thế này.

Trương Thuận rất có chí khí giang hồ ôm quyền hướng về phía Tần Hán.

"Tần thiếu gia, cám ơn việc ngày hôm nay."

"Tôi cũng không biết giữa các người có chuyện gì, nhưng nếu như thật sự có chuyện, cũng mau chóng giải quyết đi, đừng lãng phí thời gian."

"Vâng, Tần thiếu gia!"

Sau khi tạ ơn, Trương Thuận nhìn sang Lâm Dật, khóe miệng mang theo ý cười khinh thường và khinh bỉ.

"Chắc hẳn là cậu không nghĩ đến, Tần thiếu gia sẽ nể tình như vậy đi."

"Đúng là không nghĩ tới."

"Cho nên cậu tính toán thất bại, cho dù cậu ở đây không đi, tôi cũng có thể thu thập cậu."

"Nhưng tôi vẫn có chút không có hiểu rõ, hai chúng ta cũng không quen biết nhau, lúc trước cũng chưa từng thấy qua, anh trừng trị tôi làm gì?"

"Bản thân mình làm chuyện gì, chính cậu không biết a? Chẳng lẽ còn muốn tôi nói cho cậu biết?"

"Ngạch... Tôi còn thực sự không biết."

"Đã không biết, vậy thì cũng không nhất thiết phải biết!"

"Được thôi, dù sao cũng không phải đại sự gì."

Trương Thuận kéo dài khoảng cách, Lâm Dật từng bước một đi về phía hắn.

"Các người nói Lâm thiếu gia có thể bị nguy hiểm hay không?"

Một số người biết thân phận của Lâm Dật, nhỏ giọng nói ra.

"Yên tâm đi, không có khả năng, thời điểm Lâm thiếu gia đâm người, hắn còn đi tiểu và chơi với bùn đấy."

Ngay khi khoảng cách giữa hai người không đủ một mét, Trương Thuận bỗng nhiên phát động công kích.

Một thoáng bước nhanh, vọt thẳng về phía Lâm Dật!

Nhưng Lâm Dật có tốc độ càng nhanh hơn!

Nhanh đến mức để cho Trương Thuận không kịp phản ứng!

Đột nhiên xuất quyền, rắn rắn chắc chắc đánh vào trên mặt của hắn!

A!

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Trương Thuận bưng bít lấy cái mũi của mình, đau đớn lăn qua lăn lại trên mặt đất!

Mọi người vây xem nhìn thấy cái mũi của hắn đã gãy sụp xuống, xương mũi không giữ được, máu me đầy mặt, dáng vẻ đáng sợ khủng bố đến cùng cực!

"Cái này sao có thể!"

Ngô Văn Tuấn và Lý Ngọc Khiết đồng thời kinh hô một tiếng!

Trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn họ đều hiểu rõ trình độ của Trương Thuận, làm sao có thể bị hắn đấm một quyền đánh ngã!

Thấy tình huống không đúng, ba tên vệ sĩ trước mặt Ngô Văn Tuấn vội vã chạy tới!

"Anh Thuận, anh thế nào, còn có thể chịu đựng sao?!"

Trương Thuận nhe răng, khóe miệng bị đỡ lên, hung tợn chỉ vào Lâm Dật nói ra:

"Mẹ nó, đánh hắn cho tao!"

Ba người còn lại, ai cũng không có mập mờ, sau khi nhận mệnh lệnh của Trương Thuận, cùng nhau vọt thẳng về phía Lâm Dật!

"Mẹ nhà nó, lão tử đến chỗ này chơi bời tiêu khiển một chút, tại sao còn đụng phải đám ngốc treo các người."

Nhìn thấy kẻ thứ nhất xông tới mình, Lâm Dật nhấc chân chính là một cú đá!

Đá bay kẻ đó về sau, người thứ hai vọt tới trước mặt, một bàn tay tát mạnh lên trên mặt hắn.

Tiếng kêu thảm thiết một lần nữa truyền đến, xương hàm dưới của người kia đều bị Lâm Dật đánh lệch đi.

Còn lại gã thứ ba, đồng dạng cũng gục ngã thê thảm.

Lâm Dật vươn tay cầm lấy chai rượu ngoại ở trên bàn bên cạnh, đập xuống đầu người cuối cùng.

Ba!

Chai rượu nổ tung, loại rượu hỗn hợp trộn lẫn máu tươi, từ trên đầu người cuối cùng chảy xuống.

Gã nằm gục xuống đất tại chỗ không dậy nổi!

Mộng bức!

Ngô Văn Tuấn và Lý Ngọc Khiết đều thấy choáng váng!

Cái cằm kém chút không có rơi trên mặt đất!

Hắn chỉ là một gã nông dân!

Làm sao có thể lợi hại như vậy!

Ngay cả vệ sĩ chuyên nghiệp cũng không phải là đối thủ!

Lâm Dật cầm lấy nửa chai rượu trên tay, bước về phía Trương Thuận!

Khí tràng cường đại trong nháy mắt trải rộng ra, Trương Thuận bị uy áp hai chân như nhũn ra, bịch một tiếng ngồi trên đất!

Lâm Dật cũng ngồi xổm xuống, đặt phần nửa chai rượu vào vị trí động mạch chủ trên cổ hắn.

"Nói đi, trang bức thời gian dài như vậy, cũng nên kết thúc, hiện tại nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra a?"

"Là, là Lý Ngọc Khiết để cho tôi tới giáo huấn cậu..."

"Lý Ngọc Khiết?"

Lâm Dật lẩm bẩm một câu,

"Kẻ ngốc này là ai? Không biết."

"Cô ta, cô ta là người đại diện của Ngô Văn Tuấn..."

Trương Thuận run rẩy nói:

"Cô ta nói cậu ban ngày đánh Ngô Văn Tuấn, cho nên để cho tôi tới giáo huấn cậu một trận..."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1265.

Chương 1266. Tôi Muốn Tố Cáo Hắn!

"Ngô Văn Tuấn?"

Nghe được cái tên này, Lâm Dật có chút quen tai.

Suy nghĩ vài giây đồng hồ mới nhớ tới, người này dường như là nam ngôi sao mà mình gặp lúc ban ngày.

Lâm Dật nở nụ cười, trong lòng oán thầm nói:

"Vẫn là lần đầu nhìn thấy có kẻ ngốc đuổi đến cửa chịu chết."

Cùng lúc đó, những người khác ở chung quanh cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Mà bọn họ cũng biết Ngô Văn Tuấn là ai.

Nhưng lại không nghĩ rằng, đường đường chính chính một ngôi sao có vô số fan hâm mộ, vậy mà lại làm ra chuyện như vậy.

Gặp tình huống không đúng, hai người vội vàng chạy đến.

Lý Ngọc Khiết chỉnh sửa lại quần áo trên người một chút, đứng tại trước mặt Tần Hán, chủ động đưa tay ra.

"Thật xin lỗi Tần thiếu gia, việc này để anh chê cười rồi."

Tần Hán chân mày vẩy một cái,

"Cô là người đại diện của hắn?"

"Đúng đúng đúng."

Lý Ngọc Khiết liên tục không ngừng trả lời lại,

"Lúc mới bắt đầu tôi không nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện như vậy, không biết thân thủ của hắn tốt như vậy, thật phụ lòng hảo ý của Tần thiếu gia."

"Hảo ý gì?"

Tần Hán nói ra:

"Tôi cũng không có hảo ý gì cả."

"Tần thiếu gia, ngài cũng thật là biết nói đùa, không phải ngài nhận ra chúng tôi là người nào sao, cho nên mới gọi mọi người nhường ra địa phương để cho chúng tôi làm việc, không có nghĩ rằng chúng tôi còn làm sự tình hư hại thêm."

Lý Ngọc Khiết tràn đầy ý cười trên mặt nói ra:

"Hôm nay, việc này có thể mời Tần thiếu gia lại giúp một chút hay không, tìm mấy người qua thu thập hắn một trận, sau đó chúng tôi làm chủ, bố trí bữa tiệc ngày hôm nay."

"Con mẹ nó cô có bị bệnh không, hai người các ngươi tính là thứ gì?"

Tần Hán nói ra:

"Lâm Dật là huynh đệ của tôi, cô bảo tôi tìm người đi đánh hắn? Đầu óc các người để heo ủi sao?"

"A?!"

Lời này vừa nói ra, Ngô Văn Tuấn và Lý Ngọc Khiết lập tức mắt trợn tròn.

Cảm giác tế bào não đều có chút không đủ dùng.

Một lão nông dân thối bán hoa quả, làm sao có thể trở thành bằng hữu với đại danh đỉnh đỉnh Tần Hán cơ chứ?

Việc này cũng quá bất hợp lý đi?!

"Tần, Tần thiếu, anh nói hắn ta là huynh đệ của anh?"

Ngô Văn Tuấn run rẩy nói:

"Nhưng hắn chỉ là gã trồng hoa quả thôi mà."

"Trồng hoa quả bồi dưỡng tình cảm không được sao?"

Tần Hán nói ra:

"Hơn nữa tôi nói cho cậu biết, vừa rồi tôi bảo người nhường khu vực đất trống, không hề có nửa xu quan hệ với các người, là vì sợ chậm trễ anh ta phát huy, đừng tự cảm giác bản thân mình tốt đẹp."

"Cái này. . ."

Ngô Văn Tuấn, Lý Ngọc Khiết và bốn tên vệ sĩ, lúc này đầu óc trống rỗng.

Hóa ra Tần Hán gọi người nhường ra sân bãi, là vì suy nghĩ cho Lâm Dật, không có bất cứ quan hệ nào với bên phía mình!

"Đúng rồi, còn có một việc muốn nói với các người."

Tần Hán nhìn sang Lâm Dật nói ra:

"Hắn đi tới Hoan Hỉ thôn để trồng hoa quả, đúng là vì bồi dưỡng tình cảm. Hắn cũng không thiếu tiền, bởi vì hắn là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, thân gia mấy trăm tỷ. Chiếc siêu xe Bugatti Voice Night đang đỗ ở bên ngoài cửa, là chiếc xe độc nhất vô nhị phiên bản giới hạn trên toàn cầu cũng là xe của hắn, các người cảm thấy hắn khả năng thiếu tiền sao?"

"Giá trị con người mấy trăm tỷ!"

Tin tức này đối hai người mà nói, tựa như một quả bom tấn vậy!

Đầu ông ông trực hưởng, hơn nửa ngày cũng không lấy lại được tinh thần.

"Hắn, hắn là ông chủ có giá trị con người mấy trăm tỷ..."

"Không phải sao? Các người còn thật sự cho rằng hắn là gã nghèo bức bán hoa quả?"

Hai người ai cũng không dám lên tiếng, bởi vì bọn họ ban đầu thật là nghĩ như vậy.

"Anh Tần, anh đừng nhiều lời với bọn chúng."

Lương Kim Minh nói ra:

"Người gọi là Ngô Văn Tuấn này tôi biết, chỉ là một gã ca sĩ lăn lộn trong làng giải trí, hát được mấy bài, ai cũng nghe không hiểu. Để sau đó tôi gọi điện cho mấy người bạn trong showbiz, đem hai người bọn họ phong sát là xong."

"Được, việc này để cậu xử lý, chúng ta đi uống rượu trước thôi."

"Đi đi đi, đi uống rượu."

Mọi người reo hò nói.

Trên nét mặt Ngô Văn Tuấn đã không còn huyết sắc.

Chính mình cố gắng thời gian dài như vậy, thật vất vả mới leo đến cấp độ ngôi sao hạng hai này.

Còn không có hưởng thụ qua cảm giác bị chúng tinh phủng nguyệt, chẳng lẽ hôm nay sẽ phải chết ở chỗ này sao?

"Lâm thiếu gia, tôi biết sai rồi, van cầu anh lại cho tôi một cơ hội."

Ngô Văn Tuấn lôi kéo cánh tay của Lâm Dật, khóc sướt mướt cầu xin tha thứ.

Lâm Dật vỗ vỗ bờ vai của hắn,

"Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, phải học được cách trả giá đắt cho hành vi của mình, cho nên việc này tôi không giúp được cậu, vẫn nên tự nghĩ biện pháp đi."

Lâm Dật hất tay Ngô Văn Tuấn ra,

"Tự nghĩ biện pháp đi."

"Mau mau cút, đừng chơi liều."

Lương Kim Minh mắng một câu,

"Chúng ta đi uống rượu."

Bốn người Lâm Dật đi tới hàng ghế dài trong quán bar, tối nay hoạt động chơi bời cuồng hoan cũng chính thức bắt đầu.

Mà Ngô Văn Tuấn và Lương Ngọc Kiệt đứng nguyên tại chỗ, hồi lâu sau mới không cam lòng rời đi.

"Haizz, những minh tinh này cũng thật là, cũng không nhìn một chút xem đối phương là ai, cho dù đến gây chuyện, cũng coi như trừng phạt đúng tội."

"Tôi thấy hắn thật là có chút bành trướng, thế mà còn dám ra tay với Lâm thiếu gia, thật sự là có chút không nhìn rõ thân phận của mình rồi."

"Ở trong mắt của kẻ có tiền, những minh tinh này tựa như là một loại đồ chơi vậy, chỉ có những thứ dân chúng bình thường như chúng ta mới coi trọng bọn họ một chút, trên thực tế chẳng phải là cái thứ gì."

"Được rồi được rồi, đừng nhắc đến hắn nữa, đi qua mời đám người Lâm thiếu gia ly rượu, nói không chừng tối nay còn có thể nhận tới tiền thưởng đây."

"Không phải sao, đi đi đi."

Trong quán bar vui chơi cuồng hoan, bữa tiệc tiến hành đến hơn mười giờ đêm mới kết thúc.

Bốn người đều uống không ít rượu, bao quát cả Lâm Dật cũng giống như vậy.

Nhưng đối với hắn mà nói, chút rượu này tựa như là mưa bụi vậy, không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

"Buổi tối có sắp xếp gì không? Nếu không có việc gì thì đi theo chúng tôi."

Tần Hán ôm hai cô nàng trong ngực, quay về phía Lâm Dật say khướt nói.

"Ngày mai tôi cần phải đi Yến Kinh, nên tối nay không đi cùng nhóm mọi người được, ở khách sạn lưu cho các cậu gian phòng, tự mình đi qua tiêu sái đi."

"Vậy được rồi, chúng tôi mặc kệ anh."

Trước khi đi, Lâm Dật lấy ra chìa khóa xe, đưa tới trước mặt Lương Kim Minh.

"Cậu lái xe của tôi đi, đưa chiếc Cullinan của cậu cho tôi mượn lái một chút."

"Cái sóng này không lỗ, từ lúc anh lái chiếc Voice Night lần trước, tôi đã sớm muốn mượn để chạy sung sướng."

"Xoa, biết ngay cậu không có ý tốt."

Hai người trao đổi chìa khóa xe, sau khi ra cửa, Lâm Dật lên chiếc xe Cullinan của Lương Kim Minh.

Nếu không lấy cái bệ của Voice Night, đừng nói là chạy đến Murakami, còn không đợi đi vào Hoan Hỉ thôn thì sẽ bị phá nát.

Sau khi lên xe, Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái.

Hiện tại là 11h20 tối, trên đường không có xe cộ chạy, không sai biệt lắm khoảng mười hai giờ là có thể về đến thôn, thời gian vừa vặn, không có chậm trễ chút nào.

Sau khi Lâm Dật rời đi, mấy người Tần Hán cũng lần lượt ngồi xe rời đi.

Nhưng ngay tại lúc này, một chiếc Toyota Alpha dừng ngoài cửa quán bar, chậm rãi mở cửa sổ xe xuống, người đang ngồi ở ghế phụ chính là Ngô Văn Tuấn!

"Cậu khẳng định muốn làm như vậy sao?"

Lý Ngọc Khiết hỏi.

"Tiền đồ của tôi đều bị hủy trên tay hắn, cho nên tôi sẽ không dễ dàng buông tha hắn, nếu không thì tôi cũng không uổng công chờ đợi quãng thời gian dài như vậy."

Ngô Văn Tuấn cầm lên điện thoại di động, sau đó bấm điện thoại báo cảnh sát.

"Xin chào, tôi muốn báo án, bảng số xe là hỗ A 68888, xe là một chiếc Rolls-Royce Cullinan màu đen, người lái xe gọi là Lâm Dật, hắn uống rượu điều khiển xe, các anh phái người ngăn cản một chút!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1266.

Chương 1267. Không Phải Em Thường Xuyên Cắn Anh Sao?

Mấy phút đồng hồ sau, Ngô Văn Tuấn cúp điện thoại.

Ở bên cạnh, Lý Ngọc Khiết hỏi:

"Thế nào, có vấn đề gì không?"

"Tôi làm vậy là chuyện tốt vì dân trừ hại, làm sao có thể xảy ra vấn đề gì đây."

"Nhưng hắn là nhà doanh nghiệp trứ danh của Trung Hải, dạng người như cậu cũng không thể làm gì được hắn."

"Điều này tôi biết."

Ngô Văn Tuấn ngậm lấy điếu thuốc nói ra:

"Đợi sau khi hắn bị bắt, tôi sẽ nghĩ biện pháp đưa việc này ra ngoài ánh sáng, đối với việc buôn bán của hắn cũng sẽ có ảnh hưởng, tiền đồ của tôi bị hủy, tôi cũng phải để hắn khó chịu thêm mấy ngày!"

Lý Ngọc Khiết không nói chuyện, nhưng lại hết sức đồng ý cách làm của Ngô Văn Tuấn.

Không chỉ có tiến đồ của Ngô Văn Tuấn bị hủy hoại, chính mình làm người đại diện của hắn, cũng không sống nổi ở trong cái vòng này nữa.

Nếu có cơ hội, khả năng trả thù hắn một chút cũng chưa chắc là chuyện không thể!

"Chúng ta trở về đi, phải nói chuyện này với ông chủ, nhìn xem hắn có thể nghĩ biện pháp hỗ trợ hay không, tôi còn thực sự không tin những người này có thể một tay che trời."

"Ừm."

Nói xong, Ngô Tuấn lái xe rời đi.

Nhưng không có chạy được vài phút, điện thoại di động trong túi quần vang lên.

"Alo?"

"Xin chào, tôi là nhân viên cảnh sát của trung tâm 110, xin hỏi mới vừa rồi là ngài tố cáo một chiếc xe bảng số A 68888 Rolls-Royce Cullinan phải không?"

"Đúng thế, là tôi."

Ngô Văn Tuấn thoải mái nói, không có giấu diếm bất kỳ cái gì.

"Hiện tại chỗ chúng tôi nhận được chút tin tức, cần phải xác minh với ngài một chút."

Nhân viên 110 nói ra:

"Bây giờ ngài đang ở nơi nào? Chúng tôi phái người tới tiếp đón."

"Xác minh?"

Ngô Văn Tuấn nói ra:

"Không phải tôi đều đem tin tức cụ thể nói cho các anh biết rồi sao? Còn có điều gì cần xác minh?"

"Hiện tại đang trong tháng giao thông nghiêm trị, xảy ra chuyện như vậy, chúng tôi cần phải nghiêm túc xử lý, cho nên cần ngài phối hợp."

"Thì ra là như vậy."

Ngô Văn Tuấn vừa cười vừa nói:

"Các anh cũng không cần tới tìm tôi, đúng lúc hiện tại không có việc gì, tôi đi qua tìm các anh cũng được."

"Như vậy cũng được, sau đó tôi sẽ gửi địa chỉ đến phía trên điện thoại của ngài, cám ơn ngài đã phối hợp."

"Không cần khách khí, đây là chuyện chúng tôi phải làm."

Ngô Văn Tuấn cúp điện thoại, vẻ mặt đắc ý, dường như đã thấy hình ảnh Lâm Dật bị bắt.

"Xảy ra chuyện gì? Còn cười vui vẻ như vậy."

Lý Ngọc Khiết hỏi.

"Vừa rồi nhân viên cảnh sát 110 gọi điện thoại tới cho tôi, nói tháng này là tháng giao thông nghiêm trị, phải nghiêm túc xử lý vấn đề người uống rượu điều khiển phương tiện giao thông, muốn tôi đi qua một chuyến và phối hợp với bọn họ điều tra, nghiêm túc xử lý sự kiện này."

"Vậy thật đúng là vừa vặn, để xem hắn xử lý việc này làm sao bây giờ!"

"Tôi cũng nghĩ như vậy."

Ngô Văn Tuấn cười lạnh nói:

"Tuy rằng việc này tôi rất không may, nhưng ông trời cũng coi như giúp tôi một tay, nhìn xem hắn giải quyết việc này ra sao!"

Chẳng mấy chốc, nhân viên tổng đài gửi thông tin địa chỉ đến điện thoại, hắn quay đầu xe, lái thẳng đi tới địa điểm.

Nửa giờ sau, Ngô Văn Tuấn đi tới đại đội cảnh sát giao thông Trung Hải, cũng đi về phía cảnh sát trực ban nói ra:

"Xin chào đồng chí, vừa rồi tôi tố cáo một chiếc Rolls-Royce Cullinan màu đen, nhân viên tổng đài của các anh bảo tôi tới phối hợp điều tra, nói phải nghiêm túc xử lý sự kiện này."

"Vâng, tôi biết anh là ai."

Cảnh sát giao thông ở cửa trực ban đứng lên, sau đó quay về phía những đồng sự ở phòng khác nói ra:

"Người đến, mang đi đi."

Vừa cất tiếng nói, hơn mười người ăn mặc đồng phục cảnh sát từ trong căn phòng cách vách vọt ra, cũng trước tiên khống chế Ngô Văn Tuấn và Lý Ngọc Khiết.

Đột nhiên xuất hiện một màn này, khiến cho hai người đều ngơ ngác, không biết là chuyện gì xảy ra.

Nhưng xuất phát từ bản năng, hai người không có ai giãy dụa.

Chính bọn họ cũng biết, bản thân không có chỗ trống để né tránh ở trước mặt những người này.

"Các người đến cùng muốn làm gì, tôi tố cáo người uống rượu điều khiển phương tiện giao thông, chẳng lẽ tôi còn phạm luật sao?! Tại sao muốn bắt tôi?!"

Ngô Văn Tuấn rất nhanh tỉnh táo lại, lên tiếng trình bày.

Hắn cảm thấy mình không có sai lầm, chính mình chiếm lý, những người trước mắt này không có tư cách bắt giữ chính mình!

"Anh còn không biết xấu hổ hỏi chúng tôi? Bản thân mình làm chuyện gì, anh còn không biết?"

"Thật sự là có ý tứ, chẳng lẽ tôi tố cáo đối tượng uống rượu điều khiển xe là tôi phạm pháp rồi?"

Ngô Văn Tuấn lớn tiếng nói:

"Tôi nói cho các người biết, tôi thế nhưng là một ngôi sao ca nhạc, ở trên mạng tôi có hơn mấy triệu fan. Các người vô duyên vô cớ động thủ với tôi, tôi sẽ đem sự kiện này phát lên mạng, để dư luận xã hội đến chế tài các người!"

Cảnh sát dẫn đầu cười lạnh một tiếng.

"Tôi nói cho anh biết, người bị anh tố cáo, thân phận chân thật của hắn cũng không phải là các người nhìn thấy như thế. Lúc này, hắn đang thi hành một hạng nhiệm vụ bí mật, nhưng bởi vì các người tố cáo, dẫn đến nhiệm vụ thất bại, mang đến tổn thất nặng nề cho quốc gia và nhân dân. Cho nên hiện giờ, chúng tôi hoài nghi hai người các ngươi có hiềm nghi là điệp viên, muốn tiến hành thẩm vấn đối với các người. Không cần nói điều gì cả, đi theo chúng tôi đi!"

Mộng!

A!

Đầu óc hai người giống như bị trọng chùy đập một cái, ông ông trực hưởng.

Đánh chết bọn họ cũng không nghĩ tới, cảnh sát sẽ nói ra chuyện như vậy!

Một cái chủ doanh nghiệp giàu có, vậy mà lại có thân phận bí mật khác?

Chuyện này sao có thể?!

Rõ ràng là sau khi tan tiệc, hắn uống rượu điều khiển xe, làm sao còn có thể đi chấp hành nhiệm vụ bí mật chứ?

Nhưng không có ai đi giải thích cho hai người những chuyện này!

Ở trước mặt thực lực cường đại, bọn họ không có bất kỳ chỗ trống nào để phản kháng.

. . .

Cùng lúc đó, Lâm Dật đã lái xe chạy đến thôn Hoan Hỉ.

Cảm thấy tên Ngô Văn Tuấn này cũng thật sự là đầy đủ ý tứ, ngu quá mức cho phép.

Mặc dù mình có lỗi, nhưng cũng không phải hắn có thể đi tố cáo được!

Lái xe về đến thôn Hoan Hỉ, nhìn thấy trong phòng đèn vẫn sáng.

Nhan Từ còn chưa đi ngủ.

Lâm Dật lười mở cửa, từ cửa lớn trực tiếp nhảy vào.

Mở ra cửa phòng, nghe thấy được tiếng nước chảy ào ào.

Nhan Từ đang tắm rửa trong phòng vệ sinh.

Mà bên trong phòng tắm, Nhan Từ cũng nghe thấy tiếng mở cửa, kinh hoảng nói:

"Ai!"

Lâm Dật không có lên tiếng, yên tĩnh lặng lẽ đi tới, sau đó đột ngột mở cửa phòng tắm ra.

Ở bên trong, Nhan Từ dùng khăn tắm che thân thể, trên tay cầm lấy bàn chải đánh răng, mang tư thế muốn cùng Lâm Dật đồng quy vu tận.

"Em đây là làm cái tạo hình gì? Khá độc đáo đấy."

"Làm em sợ muốn chết, sao anh trở về mà không nói trước với em một tiếng."

"Đây không phải muốn cho em niềm vui bất ngờ sao? Kích thích hay không?"

Lâm Dật cười hỏi.

"Nào chỉ là kích thích, đều muốn kích thích chết rồi."

Nhan Từ vươn tay hướng về phía thịt mềm bên hông Lâm Dật, hung hăng bấm một cái.

"Lần sau anh còn dám làm như vậy, thì em sẽ cắn anh!"

"Cắn anh?"

"Không phải em thường xuyên cắn anh sao?"

Lâm Dật cười ha hả nói:

"Hơn nữa em cắn còn thật thoải mái, kỹ thuật càng ngày càng thành thục."

"Mỗi một ngày đều không có nghiêm chỉnh."

"Sao bây giờ em mới tắm rửa? Là vừa làm xong sao?"

Nhan Từ gật gật đầu.

"Hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ thứ nhất, công tác quay chụp đều đã xong việc, nên cần xử lý rất nhiều việc vặt vãnh, cho nên kéo đến tận bây giờ mới kết thúc."

"Vậy anh trở về cũng chưa muộn lắm, rất đúng thời điểm đấy chứ."

Bởi vì nơi này chỉ có hai người là mình và Lâm Dật, nên Nhan Từ cũng không hề tiếp tục che che lấp lấp.

Mà nàng cũng hiểu Lâm Dật ám chỉ điều gì.

"Em tắm xong rồi, anh cũng đi tắm đi."

"Mình anh tắm cũng không có ý nghĩa, vẫn là cùng một chỗ thì tốt hơn."

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1267.

Chương 1268. Tôi Là Con Rể Của Bà Ấy

“Nhanh tắm đi, em không tắm cùng anh đâu.”

Nhan Từ quấn chặt khăn tắm trên người, quay người đi vào trong phòng.

Nhưng vừa đi được một bước, thì bị Lâm Dật kéo tay lại từ phía sau.

“Loại chuyện này còn cần em nói sao?”

Lâm Dật không có quản nhiều như vậy, trực tiếp kéo Nhan Từ về bên cạnh mình, đồng thời còn kéo khăn tắm trên người của cô.

Một trận kịch chiến chậm rãi bắt đầu trong phòng tắm.

Sau một màn đánh nhau kịch liệt, chiến trường chuyển từ phòng tắm sang phòng ngủ, hoàn thành một đợt giằng co.

Mà khi kết thúc, đã hơn hai giờ sáng.

Lâm Dật lại vào phòng tắm tắm rửa, sau đó bắt đầu mặc quần áo.

“Hả? Anh muốn đi đâu?”

“Hoa quả trong lều lớn đều đã chín, anh phải đi hái, nếu không thì nó sẽ thối mất.”

“Anh thật đúng là biết cân bằng cuộc sống.” Nhan Từ dở khóc dở cười nói:

“Đúng là tuổi trẻ đầy tinh lực, lúc này đã hơn nửa đêm, sau khi xong việc còn có thể đi làm việc khác.”

“Nếu không thì sao lại nói phú bà đều thích mấy người trẻ tuổi chứ.”

“Cắt.”

Nhan Từ chui vào ổ chăn, “Lúc đi ra thì nhớ tắt đèn giúp em, em ngủ trước đây.”

“Ngủ đi.”

Sau khi mặc quần áo tử tế, Lâm Dật đi ra ngoài, đến lều hái hoa quả.

Bởi vì đợt hoa quả này tương đối nhiều, cộng với việc làm trễ nải chút thời gian, cho nên anh phải bận rộn đến hơn sáu giờ sáng mới xong việc, sau đó mới bắt đầu lái xe đến sân bay.

Anh đã gọi điện thoại cho Lưu Hồng từ trước, để ông sắp xếp cho mình một chiếc xe chuyên dụng, thuận tiện cho việc chuyên chở hàng hoá.

Khoảng tầm mười giờ, Lâm Dật xuống máy bay, lái chiếc xe đã được chuẩn bị từ trước, đến khách sạn Bàn Cổ Thất Tinh, thuê một gian phòng.

So với lúc khác, Lâm Dật phát hiện ở đây đã đông người hơn rất nhiều.

Với lại giọng nói của rất nhiều người đều không giống nhau, hẳn là từ nơi khác đến để du lịch.

Sau khi sắp xếp tốt mọi chuyện, Lâm Dật cũng không vội bán hoa quả, mà là đi mua mấy hộp quà, chọn một chút hoa quả tốt nhất, chuẩn bị đưa qua cho Thẩm Thục Nghi.

Đều đã đến Yến Kinh rồi, cũng nên làm chút chuyện đối nhân xử thế.

Bận rộn đến hơn mười một giờ trưa, Lâm Dật mới đóng gói xong đống hoa quả tặng lễ, sau đó bắt xe đến tập đoàn Hoa Nhuận của Thẩm Thục Nghi.

“Xin chào tiên sinh, xin hỏi ngài tìm ai vậy?”

“Tìm Thẩm tổng của các người.”

Nghe nói là đến tìm Thẩm Thục Nghi, nữ tiếp tân liền trở nên nghiêm túc.

“Xin hỏi ngài có hẹn trước không?”

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, nữ tiếp tân xinh đẹp đứng lên, giọng điệu và biểu lộ đều ôn hòa đi không ít.

“Không hẹn trước thì không thể đi vào sao? Có thể sắp xếp một chút hay không?”

Lâm Dật trước đó cũng đã nghĩ đến loại tình huống này, công ty của mình cũng là như vậy.

Đừng nói là gặp mình, dù là gặp Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện cũng đều cần hẹn trước, huống chi là gặp nhân vật như Thẩm Thục Nghi đây.

Nhưng loại chuyện này, nếu mà hẹn trước thì không còn ý nghĩa gì cả, dù sao cũng phải có chút bất ngờ.

“Tiên sinh, thực sự xin lỗi, dựa theo quy định của tập đoàn, nếu như không hẹn trước thì ngài không thể gặp Thẩm tổng của chúng tôi được.”

Nếu như là người bình thường đưa ra yêu cầu như vậy, nữ tiếp tân chắc chắn sẽ gọi bảo an đến đuổi đi.

Nhưng Lâm Dật lại không giống, bởi vì anh lớn lên đẹp trai, nên ít nhiều đều sẽ có chút ưu đãi trước mặt phụ nữ.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài có quan hệ như nào với Thẩm tổng, tìm Thẩm tổng có chuyện gì sao? Sau đó tôi sẽ gọi điện thoại liên lạc với thư ký, để cô ấy xử lý chuyện này.”

“Tôi là con rể của Thẩm tổng các người, hẳn là không cần thông báo đi.”

“A?! Con rể của Thẩm tổng sao?”

Lâm Dật cầm điện thoại di động, tìm một bức ảnh chụp chung của mình và Lương Nhược Hư trong album ảnh.

“Cô hẳn là biết người phụ nữ này đúng không?”

Sau khi nhìn thoáng qua nữ sinh trên tấm ảnh, nữ tiếp tân liền giật nảy mình.

Bởi vì Lương Nhược Hư cũng từng tới tập đoàn, Thẩm tổng đã từng giới thiệu qua cho bọn họ, đương nhiên cô biết cô ấy là ai.

Với lại hai người còn chụp ảnh chung, vậy quan hệ kia hẳn không thể là giả.

Sau đó, Lâm Dật lại đưa danh thiếp của mình qua.

“Cô xem cái này, xác nhận thân phận của tôi một chút.”

“Chủ tịch tập đoàn Lăng Vân!”

Nhìn thấy chức vị của Lâm Dật, nữ tiếp tân bị giật nảy mình.

Mặc dù chỉ là một tiếp tân, nhưng có thể làm việc tại tập đoàn Hoa Nhuận thì cũng đều là người có mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương.

Cô đương nhiên là biết công ty lớn như tập đoàn Lăng Vân này có quan hệ hợp tác vô cùng mật thiết với tập đoàn. Do đó, quan hệ của anh ấy và Thẩm tổng cũng không thể là giả được.

“Lâm tiên sinh, văn phòng của Thẩm tổng ở tầng cao nhất, sau khi ngài ra khỏi thang máy thì rẽ phải, tôi sẽ sắp xếp người đưa ngài qua.”

“Không cần phải phiền phức như vậy đâu, tự tôi đi là được.”

Sau khi lên tiếng chào hỏi, Lâm Dật cầm hộp quà, đi về phía thang máy.

Tại cửa thang máy, có một phụ nữ mặc váy đỏ đang đứng, khoảng hơn ba mươi tuổi, chân đi một đôi giày cao gót màu đen, phong vận vẫn còn, khí chất tuyệt hảo.

Nhìn thấy Lâm Dật tới, người phụ nữ mặc váy đỏ nhìn qua một cái, nhất thời bị kinh diễm.

Tiểu tử này lớn lên đúng thật là đẹp.

Đinh _ _

Cửa thang máy mở ra, hai người một trước một sau đi vào.

“Cậu đến tầng mấy?”

Trong thang máy chỉ có hai người Lâm Dật và người phụ nữ váy đỏ, cô cũng rất chủ động chào hỏi.

“Tầng cao nhất, cảm ơn.”

Câu trả lời của Lâm Dật khiến cho người phụ nữ váy đỏ cảm thấy ngoài ý muốn.

Dựa theo quy tắc của tập đoàn Hoa Nhuận thì tầng cao nhất là văn phòng của tổng giám đốc và thư ký cùng với một số chỗ hoạt động của tư nhân.

Tại toàn bộ Yến Kinh cũng không có mấy người có tư cách trực tiếp đến tầng cao nhất để tìm chủ tịch của tập đoàn Hoa Nhuận.

Người phụ nữ váy đỏ nhìn thoáng qua phía dưới, phát hiện đồ trên tay Lâm Dật, lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

Hộp quà trên tay tinh xảo như vậy, hẳn là đưa thức ăn ngoài.

Nghĩ đến đây, người phụ nữ váy đỏ cười cười, ngay cả người đưa thức ăn ngoài đều đẹp trai như vậy, chắc hẳn là đơn hàng này không hề rẻ.

“Tiểu tử, cậu tên là gì?” Người phụ nữ váy đỏ cười hỏi.

“Hả? Cô hỏi cái này để làm gì?”

“Cậu đừng khẩn trương, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi.”

Người phụ nữ váy đỏ trêu chọc mái tóc dài của mình một chút, sau đó đưa danh thiếp của mình ra.

“Buổi tối có thời gian không? Chị đây muốn hẹn cậu ăn cơm tối.”

Lâm Dật nhìn danh thiếp trên tay, ngoài ý muốn phát hiện người phụ nữ kia đúng là chút không đơn giản.

Tổng giám đốc tập đoàn Hoa Tín.

Không nói về việc tập đoàn này lớn hay nhỏ, hơn ba mươi tuổi mà đã có thể lên làm tổng giám đốc, thì tài năng và thủ đoạn chắc chắn cũng phải hơn người một bậc.

“Nhìn bộ dạng của cô thì hình như muốn bao dưỡng tôi?”

Người phụ nữ váy đỏ sững sờ, không nghĩ tới Lâm Dật lại nói trực tiếp như vậy.

Người trẻ tuổi bây giờ thật đúng là không hiểu che giấu là gì.

“Cũng không phải là ý đó, chỉ là cảm thấy cậu thật không tệ, muốn làm quen một chút.” Người phụ nữ váy đỏ nói:

“Nếu như cậu nguyện ý, tôi có thể giúp cậu đổi công việc, ít nhất có thể khiến địa vị giai cấp của cậu cao hơn mấy cấp bậc.”

Lâm Dật cười cười, xem ra cũng là người văn hóa.

Nói chuyện bao dưỡng một cách thoát tục, không thô bỉ chút nào, khiến cho mình cũng suýt động tâm.

“Vậy tôi phải suy nghĩ lại một chút rồi.” Lâm Dật cười ha hả nói.

“Vậy được thôi, chị chờ điện thoại của cậu.” Người phụ nữ váy đỏ liếc mắt đưa tình với Lâm Dật, “Cũng không cần phải xấu hổ.”

“Được.”

Lâm Dật tiện tay nhét tấm danh thiếp vào trong khe hở thang máy, cũng không coi trọng nó.

…

Tầng cao nhất, văn phòng tổng giám đốc.

Thẩm Thục Nghi cầm một tách trà ngon, ưu nhã ngồi trên ghế sô pha.

“Em còn có một phần văn kiện cần xem xét, đợi lát nữa sau khi thư ký đưa tới em sẽ xem một chút. Sau đó hai chúng ta sẽ đi ăn cơm, xế chiều đi dạo phố, suy đi nghĩ lại thì chúng ta đã 30 năm rồi không đi dạo phố cùng nhau.”

Thẩm Thục Nghi nói với Tần Ánh Nguyệt phía đối diện.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1268.

Chương 1269. Mẹ Con Gặp Nhau

Cách ăn mặc của Tần Ánh Nguyệt thanh lệ, bà mặc một chiếc quần ống rộng màu đen cùng một chiếc áo dài tay màu trắng.

Khí tràng của bà không sắc bén giống như Thẩm Thục Nghi bên trong lộ ra sự ôn nhu của năm tháng tĩnh lặng.

“Chị nhớ rằng khi đó, em và lão Lương đều muốn kết hôn nhanh chóng, nên mỗi ngày đều lôi kéo chị đi dạo phố.”

Tần Ánh Nguyệt che miệng cười rộ lên, “Những bộ quần áo và chăn mền mà em chọn kia đều quê mùa muốn chết, khiến chị không biết nên nói thế nào.”

“Thôi đi, nếu như ánh mắt em mà tốt thì lúc trước đã chọn lão Lâm của các người rồi, nói không chừng Lâm Dật hiện tại chính là con trai của em.”

“Nghĩ hay thật.”

Hai người phụ nữ hơn nửa tuổi đời, tại lúc không có người ngoài còn trêu chọc lẫn nhau, không ai nhường ai.

“Mấy tháng này chị đều làm gì vậy?”

“Du lịch nha, tự tiêu khiển, đi đến các thành thị nhỏ trên cả nước, bây giờ nhìn lại vẫn rất có cảm giác.” Tần Ánh Nguyệt nhấp một ngụm trà rồi nói.

“Chị đúng là rất tiêu sái tự tại, em hiện tại ngoại trừ đi công tác thì đã thật lâu rồi không được đi đến nơi khác chơi.”

“Còn có gia nghiệp lớn như vậy đang chờ em kìa, không thể so với người rảnh rỗi như chị đây được.” Tần Ánh Nguyệt cười nói:

“Hơn nữa danh tiếng hiện tại của Lương gia có thể nói là đang lên, ngoại trừ Lục gia có thể vững vàng bình ổn được các người thì nhìn khắp cả nước, đều không ai dám chỉ trỏ với các người cả.”

“Mấy ngày nay, em với lão Lương đều không ngủ, cũng đã bao nhiêu năm rồi không có loại cảm giác này.” Trầm Thục Nghi nói:

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, việc này thực sự phải cảm ơn Lâm Dật, nếu không phải nó tạo ra cơ hội thì Lương gia ngay cả tư cách đánh cược cũng không có.”

“Vương gia hiện tại thế nào rồi? Có hành động gì không?” Tần Ánh Nguyệt hỏi.

“Tạm thời còn không có, đều rất bình tĩnh.” Trầm Thục Nghi nói:

“Nhưng bên phía Tần gia thì hình như không phải là rất yên bình.”

“Tần gia? Lại xảy ra chuyện gì à?”

“Mấy ngày trước em có nghe nói, Lâm Dật tại Toàn Tụ Đức, đánh Tần Nghiêm Lĩnh, nhưng thương tổn cũng không nặng, chỉ gãy cổ tay.”

“Sao hai người bọn họ lại đánh nhau?”

“Lâm Dật không phải đến lữ đoàn Trung Vệ sao, là chiến hữu của bạn gái Tần Nghiêm Lĩnh. Người cháu trai kia của chị nghi ngờ giữa hai người bọn họ có chuyện, sau đó liền đánh nhau.” Trầm Thục Nghi nói:

“Việc này đúng là đủ mơ hồ, năm đó Lâm Cảnh Chiến đánh hai anh trai của chị, hiện tại con trai của chị lại đánh con trai của anh hai chị. Hai người này cũng quá bắt nạt người ta rồi.”

“Thật sự là hai người bọn họ cũng không còn cách nào khác.” Tần Ánh Nguyệt cười khổ nói: “Không có người nào khiến cho người ta bớt lo cả.”

Đương đương đương ——

Ngay lúc hai người đang cười nói, cửa phòng bị người gõ.

“Đoán chừng là thư ký tới, em xem xong hợp đồng thì hai ta sẽ đi ăn cơm.”

“Vào đi.”

Két két _ _

Cửa phòng bị đẩy ra, Trầm Thục Nghi cho rằng là thư ký của mình, nên không có quay đầu.

Nhưng Tần Ánh Nguyệt lại ngây ngẩn cả người.

Thấy vẻ mặt của bạn thân không đúng, Trầm Thục Nghi quay đầu lại theo bản năng, ngoài ý muốn nhìn thấy người đi vào là Lâm Dật!

Vẻ mặt của Trầm Thục Nghi dừng lại, không có cách nào nói chuyện.

Mà vẻ mặt của Tần Ánh Nguyệt lại có chút mất tự nhiên.

Bà còn chưa chuẩn bị gặp lại Lâm Dật trong khoảng thời gian này.

Trầm Thục Nghi cũng vậy, chuyện này khiến cho bà vô cùng bất ngờ.

Nhưng tâm tình của bà bình tĩnh hơn nhiều so với Tần Ánh Nguyệt.

Trong nháy mắt, ánh mắt của Lâm Dật và Tần Ánh Nguyệt giao nhau giữa không trung.

Loại cảm giác không thể gọi tên kia khiến cho hai người đều cảm thấy có chút kỳ dị.

Máu mủ tình thâm, mẹ con đồng lòng.

Có nhiều thứ mãi mãi cũng không thể nào dứt bỏ.

Nhưng Tần Ánh Nguyệt lại chột dạ, tim đập rộn lên, vẻ mặt mất tự nhiên.

Cho dù cố gắng như thế nào thì cũng không cách nào khống chế rung động trong lòng.

Người mà mình ngày nhớ đêm mong, nhớ mãi không quên đang sống sờ sờ đứng trước mặt mình.

Sự kích động đến nỗi tim không có chỗ đặt chỉ có người có kinh nghiệm như bà mới có thể cảm nhận.

Hơn hai mươi năm...

Con của mình đang đứng trước mặt mình, Tần Ánh Nguyệt liền trở nên luống cuống.

Chỉ có thể cưỡng ép mình nhìn sang nơi khác, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Bà sợ mình sẽ khóc lên.

Chỉ nhìn nhau vẻn vẹn có một giây, đã có thể khiến nước mắt vỡ đê.

“Sao con lại tới đây, người phía dưới cũng không thông báo cho dì.” Trầm Thục Nghi ra vẻ thoải mái, hỏi.

“Phía trên có sắp xếp nên con tới đây, thuận tiện đem tới cho người chút hoa quả.” Lâm Dật cười ha hả nói:

“Là con không để cho bọn họ thông báo, muốn cho dì Trầm niềm vui bất ngờ, nhưng người hình như đang có khách, vậy con để đồ ở đây rồi đi trước.”

“Đợi lát nữa lại đi.”

Trầm Thục Nghi nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Cũng gần trưa rồi, ăn cơm xong lại đi.”

“Hả? Giữ con lại ăn cơm sao?” Lâm Dật cười toe toét nói:

“Con đã đổi giọng gọi dì là mẹ vợ rồi, còn khách sáo như vậy làm gì, dì còn đang có khách, con ở lại ăn cơm cũng không tiện.”

Trầm Thục Nghi trợn mắt nhìn Lâm Dật một chút, “Cô ấy là bạn tốt của dì, cũng không phải là người ngoài. Dì cũng không đưa các người ra ngoài, chỉ đến căn tin công ty ăn đơn giản một chút.”

Vốn dĩ Trầm Thục Nghi dự định cùng Tần Ánh Nguyệt ra ngoài ăn.

Nhưng Lâm Dật tới, kế hoạch này liền bị hủy bỏ.

Tất cả sự sắp xếp trên đời đều không sánh nổi sự trùng hợp này.

Nếu như mình sắp xếp cơ hội cho cô ấy và Lâm Dật gặp mặt, đoán chừng đời này, cô ấy đều sẽ nói mình chưa chuẩn bị xong.

Nhưng bây giờ, Lâm Dật cứ như vậy mà đột nhiên xuất hiện ở trước mặt.

Có thể nói là cơ hội mà ông trời ban cho.

Cho dù không thể nhận nhau thì cùng ăn với nhau, nhìn thêm một lúc cũng đã là rất tốt rồi.

“Như vậy không tốt đâu, hai người bọn con cũng không quen biết.” Lâm Dật nói: “Con thì không quan trọng, chỉ sợ bà ấy xấu hổ.”

“Hai chúng ta đều hơn năm mươi tuổi rồi, đều có thể làm mẹ con, có gì mà lúng túng chứ.”

“Hả?”

Trong lòng Lâm Dật lẩm bẩm một câu, oán thầm: “Ví dụ này có chút kỳ quái a.”

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Lâm Dật cũng không nghĩ nhiều.

“Vậy được rồi, dì Trầm nói thì đương nhiên là được.”

Trải qua thời gian dài, Lâm Dật đều vô cùng tôn trọng Trầm Thục Nghi.

Thậm chí còn cảm thấy bà ấy là người duy nhất khiến mình đoán không ra.

Không thể từ chối thì đương nhiên là phải ngoan ngoan nghe lời rồi.

“Đi thôi, thời gian cũng không còn sớm lắm, đi ăn cơm trước.”

Tần Ánh Nguyệt nhíu mày, lặng lẽ trừng Trầm Thục Nghi một chút.

Nhưng Trầm Thục Nghi lại làm như không thấy, dương dương tự đắc cầm theo túi của mình, lôi kéo bà cùng đi ra khỏi văn phòng.

Mà trước khi đi, còn chọn lấy một hộp anh đào, chuẩn bị để ăn sau khi ăn cơm.

Hai người đi ra khỏi văn phòng, lúc này, thư ký của Trầm Thục Nghi đi tới.

“Trầm tổng, tôi đã chuẩn bị xong hợp đồng quặng sắt Áo Châu.”

“Để trên bàn làm việc của tôi đi, ngày mai lại xử lý.”

“Ừm, vâng.”

Tuy số tiền của hợp đồng không thể coi là nhỏ, nhưng Trầm Thục Nghi cũng không có ý định xử lý chuyện này.

Lâm Dật đi ở phía sau thầm bĩu môi.

Ánh mắt rơi xuống trên thân hai người, nhất là người phụ nữ kia khiến cho Lâm Dật nảy sinh nghi ngờ.

Người kia có thể khiến cho Trầm Thục Nghi cao lãnh đối đãi như vậy, ngay cả hợp đồng công ty cũng không thèm quan tâm, quan hệ rốt cuộc tốt tới mức nào chứ?

Hơn nữa, tại sao ánh mắt mà người phụ nữ kia nhìn mình lại quái dị như vậy?

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1269.

Chương 1270. Cùng Một Đức Hạnh Giống Cha Nó

Dưới sự dẫn đường của Thẩm Thục Nghi, một hàng ba người đi tới căn tin nhân viên.

Nhưng nơi mà ba người đến lại không giống, chỉ có giám đốc điều hành tập đoàn mới có thể tới đây để ăn cơm, đầu bếp cũng đều là đầu bếp trình độ năm sao, trình độ khá cao, hương vị cũng không tệ.

So với nhà hàng bên ngoài thì chỉ khác biệt về hoàn cảnh mà thôi.

Cộng với quan hệ giữa Thẩm Thục Nghi với hai người thì cho dù là ăn ở đâu thì đều sẽ không ảnh hưởng gì cả.

Ba người ngồi xuống, Thẩm Thục Nghi gọi chút món đặc sắc, sau đó lại gọi người đưa hoa quả đi rửa, sau đó đẩy đến trước mặt Tần Ánh Nguyệt.

“Chị nếm thử anh đào này xem, do chính cậu ấy chọn đó, trước đó em từng ăn qua một lần, hương vị rất được.”

Mặc dù đã ngồi xuống, nhưng Tần Ánh Nguyệt vẫn có chút lo lắng.

“Chị không ăn đâu, em cứ ăn đi.”

“Sao lại không ăn, loại hoa quả này cũng chỉ có ở nơi này của em thôi, mau nếm thử, hương vị rất ngon.”

Không lay chuyển được Thẩm Thục Nghi, Tần Ánh Nguyệt đành cầm lấy một quả nếm thử một miếng, phát hiện hương vị quả thật không tệ.

Nhưng bà hiện tại căn bản có không tâm tư chú ý những thứ này, toàn bộ đều đặt ở trên người Lâm Dật.

Vui mừng?

Mất tự nhiên?

Hưng phấn?

Lo lắng?

Sợ hãi?

Tất cả tâm tình lúc đều đang xen lẫn cùng một chỗ, thậm chí còn ảnh hưởng tới khí chất thong dong ưu nhã của bà.

Rất nhanh, bốn món ăn một chén canh được bưng lên, bữa trưa của ba người chính thức bắt đầu.

Tần Ánh Nguyệt vốn dĩ nói rất nhiều giờ lại trở nên kiệm lời, chỉ ngẫu nhiên phụ họa đôi câu, vẫn luôn là Lâm Dật và Thẩm Thục Nghi nói chuyện với nhau.

“Mấy ngày trước, con đã đánh Tần Nghiêm Lĩnh của Tần gia đúng không.”

“Dì cũng biết việc này rồi?”

“Yến Kinh lớn như vậy, tin tức sẽ được truyền đi rất nhanh.” Thẩm Thục Nghi nói:

“Dì nghe nói bọn họ còn đi tìm Lục lão để tranh luận, nhưng Lục lão không quan tâm đến việc này.”

“Điên cuồng như thế sao? Ngay cả Tần gia cũng không để vào mắt?”

Trong ấn tượng của Lâm Dật, tuy Tần gia đã xuống dốc, nhưng cũng có sức ảnh hưởng nhất định tại Yến Kinh, xuất phát từ góc độ nhân tình thế thái thì cũng nên cho người ta chút mặt mũi.

Nhưng cậu không nghĩ tới, Lục Bắc Thần kia, thế mà lại ngông như vậy.

“Đừng nói là hiện tại, dù là lúc Vương gia còn là đệ nhất gia tộc thì Lục lão cũng là nhân vật đi ngang Yến Kinh, không cần để bất kỳ người nào vào mắt cả.” Thẩm Thục Nghi nói:

“Nhưng cũng không giống như trong tưởng tượng của con, ngài ấy chỉ nói mình không quản được việc này, để các con tự xử lý.”

“Công phu vung nồi này đúng là đỉnh cao.”

“Cũng không được tính là vung nồi, ngài ấy không có thời gian quan tâm đến mấy chuyện lộn xộn giữa các con.”

“Nếu nói như vậy, lấy đức hạnh của người Tần gia thì hẳn là sẽ tới tìm con gây phiền phức đúng không.”

“Chuyện này dì cũng cũng không tiện nói, con ở Trung Hải còn tốt, nơi đó là địa bàn của con. Nhưng đây là Yến Kinh, không phải là nơi mà con thích làm gì thì làm, tự mình chú ý một chút.”

“Được rồi, cảm ơn dì Thẩm.”

“Tương lai có dự định gì không? Con định quy hoạch thế nào?”

Câu hỏi của Thẩm Thục Nghi có mấy phần liên quan đến việc thường ngày.

Theo góc độ của bà thì đương nhiên là không cần quan tâm đến những chuyện này.

Lâm Dật suốt ngày như ngựa thần lướt gió tung mây, có thể sẽ làm được chút chuyện kỳ quái mà mình chú ý không đến.

Chủ yếu là hỏi giúp Tần Ánh Nguyệt.

Đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bà ấy cùng ngồi ăn cơm với con của mình, tất nhiên là có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, chỉ là bà đang kiềm chế.

Cho nên cứ để mình hỏi những vấn đề này đi.

“Thật ra cũng không có dự định gì, đi một bước tính một bước đi, học thêm chút bản lĩnh, kiếm nhiều tiền, chỉ có mấy chuyện như vậy thôi.”

“Nghe lời này của con là biết sau này sẽ còn làm chút chuyện không đứng đắn.”

“Dì cũng đừng nói như vậy, con cảm thấy trồng hoa quả nuôi heo như này cũng rất tốt.”

Lâm Dật kẹp một miếng thịt gà rồi nói: “Đời người ngắn ngủi có mấy chục năm, sao phải làm cho bản thân mình mệt mỏi chứ.”

“Nhưng chỉ có khi bản thân mình cường đại, mới có năng lực chăm sóc tốt cho mình và người bên cạnh, con bây giờ còn thiếu rất nhiều.”

“Con đây lại càng không sợ, có dì Thẩm ở sau lưng, ai dám động đến Lâm Dật con chứ!”

“Tiểu tử con đúng thật là.”

Thẩm Thục Nghi cười nói.

Khóe miệng của Tần Ánh Nguyệt cũng lộ ra ý cười.

Giống hệt như cha của nó, không có khuôn mẫu.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện trời đất thì hai người phụ nữ nhân khác đi vào từ bên ngoài.

Một người trong đó mặc đồng phục nhân viên của tập đoàn Hoa Nhuận, hơn bốn mươi tuổi, dáng người không cao lắm, còn có chút mập.

Cho dù nhỏ tuổi hơn so với Thẩm Thục Nghi, nhưng cho dù là nhan sắc dáng người hay là khí chất đều không thể so sánh với bà được.

Nữ nhân viên mặc đồng phục tên là Mã Hiểu Bình, là quản lý bộ phận đầu tư của tập đoàn Hoa Nhuận.

Mặc dù chỉ là quản lý bộ phận, nhưng bởi vì quy mô của tập đoàn Hoa Nhuận rất lớn, cho nên lời của cô cũng có trọng lực.

Bên cạnh cô là một người phụ nữ mặc váy đỏ.

Mà người này, chính là người phụ nữ vừa mới đưa danh thiếp cho Lâm Dật trong thang máy, tổng giám đốc tập đoàn Hoa Tín, Triệu Lôi.

“Mã tổng, báo cáo tôi vừa mới đưa cho ngài, ngài cảm thấy thế nào?” Triệu Lôi hỏi dò.

“Tôi cảm thấy thật sự không tệ, tôi đang cùng với những đồng nghiệp khác bàn về việc này, đã định ra số tiền cụ thể.” Mã Hiểu Bình nói:

“Hiện tại không có ai, tôi cũng nói thật với cô, 3,8 tỷ có chút cao, tôi không thể bảo chứng được, nhưng hẳn là chấp nhận được cái giá từ 2,5 tỷ trở lên, cô còn phải chờ thông báo về con số cụ thể.”

“Được, chuyện phía sau đành làm phiền chị Mã rồi.” Triệu Lôi cảm kích nói.

“Cảm ơn cái gì, ngành nghề phát triển mạnh chất trong nước là bán dẫn, đầu tư cho các người cũng là cơ hội đối với chúng tôi. Hơn nữa các người còn là công ty đóng gói Chip, hiện ở trong nước còn đang trong giai đoạn phát triển, chỉ cần làm thật tốt thì nhất định sẽ có chỗ đứng trong ngành nghề chất bán dẫn này.”

Vẻ mặt của Triệu Lôi có chút xoắn xuýt.

“Chúng tôi cũng nhìn trúng khối thị trường này, nhưng con số 3,8 tỷ này đối với chúng tôi mà nói thì đã rất bảo thủ, làm phiền Mã tổng giúp đỡ thêm một chút.”

“Cô cũng biết các sản nghiệp của tập đoàn Hoa Nhuận, chất bán dẫn cũng chỉ là một phần trong số đó thôi. Nơi nào cũng cần tiền, có thể cho đầu tư thì tất nhiên sẽ chú ý cẩn thận, nhưng con số 3,8 tỷ này quả thực rất khó thực hiện.”

“Vậy làm phiền Mã tổng giúp chúng tôi tranh thủ thêm một chút.” Triệu Lôi cảm kích nói.

“Chuyện này thì không thành vấn đề.” Mã Hiểu Bình nói ra:

“Cô là người mà Tôn tổng giới thiệu tới, hai chúng tôi từng là bạn học nên tôi cũng không coi cô là người ngoài. Thật ra phương án của cô rất tốt, sao không đến nơi khác thử một chút xem.”

“Ngài nói là?”

“Tư bản Lăng Vân a.” Mã Hiểu Bình nói:

“Bọn họ là người dẫn đầu về Internet và chất bán dẫn ở trong nước, đến bọn họ hỏi một chút có lẽ mọi chuyện sẽ tốt hơn. Đầu tư 3,8 tỷ, đối với bọn họ mà nói cũng chỉ là mưa bụi thôi.”

“Là tập đoàn Lăng Vân dưới trướng tư bản Lăng Vân sao?”

“Đúng, chính là tập đoàn Lăng Vân tại Trung Hải, tổng giám đốc của bọn họ - Lâm Dật, trước đó từng tới tập đoàn một lần. Tôi thấy cậu ấy lớn lên rất đẹp trai, giống như minh tinh vậy.” Mã Hiểu Bình che miệng, vừa cười vừa nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1270.

Chương 1271. Tiểu Tử Ngốc Này Nói Nhảm Gì Đó

“Tôi cũng đã nghe nói qua chuyện này.” Triệu Lôi cười, vừa vén tóc vừa nói:

“Nhưng tổng giám đốc của bọn họ hình như là một nhân vật rất thần bí, người bình thường đều không gặp được, nghiệp vụ của công ty cơ bản đều do Phó tổng giám đốc cấp cao Kỳ tổng phụ trách.”

“Đúng là như vậy, ngài ấy có toàn quyền phụ trách chuyện của tập đoàn Lăng Vân. Nếu như không lấy được đầu tư tốt bên chúng tôi thì cô có thể đến tập đoàn Lăng Vân bên kia thử một chút.”

“Mã tổng, không gạt ngài, chúng tôi trước đó đã gửi bản kế hoạch qua, nhưng người ta vẫn chưa trả lời, có thể là không có hứng thú, nên tôi đã từ bỏ.”

Triệu Lôi cũng biết tập đoàn Lăng Vân, là công ty dẫn đầu về Internet và chất bán dẫn.

Bởi vì chỉ lăn lộn về hai lĩnh vực này, cho nên ưu thế của tập đoàn Lăng Vân tại phương diện này lớn hơn so với tập đoàn Hoa Nhuận.

Nhưng người ta căn bản là chướng mắt tập đoàn quy mô nhỏ như Hoa Tư.

Đương nhiên là không có khả năng quan tâm đến mình.

“Cô cũng đừng nản lòng, chúng tôi vẫn rất coi trọng hạng mục này, dù sao cũng mạnh hơn so với việc không có người đầu tư.”

Mã Hiểu Bình cười nói:

“Cô là bạn của lão Tôn, tôi cũng không xem cô là người ngoài, chúng ta đến căn tin ăn chút gì đó đi, đều là đầu bếp cấp năm sao, trình độ cũng không tệ.”

“Vậy tôi cũng không khách sáo với Mã tổng nữa.”

Hai người đi về phía trong phòng ăn, chuẩn bị giải quyết bữa trưa.

Nhưng còn đi chưa được mấy bước, thì bắt gặp Thẩm Thục Nghi đăng cơm ở bên trong.

“Trời ạ, Thẩm tổng thế mà lại tới đây ăn cơm?”

Nhìn thấy Thẩm Thục Nghi, Mã Hiểu Bình cảm thấy rất kinh ngạc.

Thẩm tổng tuy cũng thường xuyên ăn cơm ở công ty, nhưng dưới tình huống bình thường, đều để thư ký đưa cơm về.

Vẫn là lần đầu thấy ngài ấy ăn cơm tại căn tin.

“Thẩm tổng?”

Triệu Lôi nhìn qua, “Người phụ nữ tóc xoăn kia chính là Thẩm tổng sao.”

Mã Hiểu Bình gật gật đầu, “Không nhìn thấy thì thôi, nhưng đúng lúc gặp thì chúng ta cũng nên đi qua chào hỏi một chút.”

“Được.”

Triệu Lôi có chút khẩn trương.

Đây chính là người phụ nữ đứng đầu giới kinh doanh Trung Quốc, là hình mẫu mà tất cả phụ nữ theo đuổi.

Hôm nay có thể may mắn nhìn thấy ngài ấy, tuyệt đối là vinh hạnh của mình.

“Người kia...”

Trong lòng Triệu Lôi lẩm bẩm một câu.

Bởi vì ngoài Thẩm Thục Nghi, cô còn chứng kiến bóng dáng Lâm Dật.

Cảm thấy nhìn rất quen mắt, có chút giống với người giao thức ăn ngoài kia.

Nghĩ đến đây, Triệu Lôi âm thầm lắc đầu.

Một người đưa nước đưa quả, làm sao có thể có tư cách ngồi ăn cơm cùng một chỗ với Thẩm tổng danh tiếng lẫy lừng được.

Quá hoang đường.

Hai người đều chỉnh sửa lại quần áo trên người một chút rồi đi về phía Thẩm Thục Nghi.

“Thẩm tổng, ngài cũng ăn cơm ở đây sao.”

Thẩm Thục Nghi ngẩng đầu, phát hiện là bộ phận quản lý đầu tư - Mã Hiểu Bình, sau đó gật đầu một cái, nói:

“Vừa bàn xong chuyện sao?”

“Vị này là tổng giám đốc tập đoàn Hoa Tư - Triệu Lôi, vừa mới bàn xong chuyện đầu tư, nên tới đây ăn bữa cơm.”

“Triệu Lôi?”

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, thấy cái tên này có chút quen tai, liền quay đầu nhìn thoáng qua.

Ngoài ý muốn phát hiện, chính là người phụ nữ váy đỏ mà mình vừa mới gặp trong thang máy.

“Thế, thế mà lại là cậu?!”

Khi nhìn thấy Lâm Dật, Triệu Lôi cũng cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Nằm mơ đều không nghĩ tới, người cùng ngồi ăn cơm với Thẩm Thục Nghi lại là cậu ta.

“Quả thật có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới lại gặp mặt ở đây.”

Mã Hiểu Bình nhìn thoáng qua hai người, “Lâm tổng, các người có quen biết sao?”

Bởi vì lúc trước đã từng gặp qua Lâm Dật, cho nên Mã Hiểu Bình biết anh là ai.

“Vừa rồi gặp trong thang máy một lần.” Lâm Dật vừa cười vừa nói.

“Vậy thật đúng là vừa lúc.”

Mã Hiểu Bình nhường một bước cho người bên cạnh, nói với Triệu Lôi:

“Triệu tổng, tôi giới thiệu cho ngài một chút, vị này là tổng giám đốc tập đoàn Lăng Vân, Lâm Dật.”

Nói xong, lại giới thiệu cho Lâm Dật nói:

“Lâm tổng, vị này là tổng giám đốc tập đoàn Hoa Tư, Triệu Lôi.”

“Tôi biết, vừa rồi cô ấy còn đưa danh thiếp cho tôi.”

“Thì ra là như vậy, vậy thì lại càng đúng lúc.” Mã Hiểu Bình cười nói.

“Lâm, Lâm tổng, chào ngài.”

Triệu Lôi đưa tay ra, cảm thấy mình có chút ngớ ngẩn.

Tổng giám đốc thần bí của tập đoàn Lăng Vân vậy mà lại xuất hiện ở đây.

Cô cảm thấy chuyện là có chút mơ hồ.

Đường đường là tổng giám đốc giá trị mấy trăm tỷ vậy mà còn quá trẻ!

Chuyện quan trọng nhất chính là, mình vừa rồi vậy mà cho rằng cậu ấy nhân viên giao đồ ăn?!

Trong đầu thế mà lại còn có loại suy nghĩ không thực tế kia?!

Nếu như có thể, Triệu Lôi thật muốn đập đầu chết đi cho rồi.

Không thể đánh vào người đang tươi cười, Lâm Dật cũng đưa tay ra, bắt tay với Triệu Lôi một chút.

“Thẩm tổng, chúng tôi sẽ không quấy rầy ngài dùng cơm, nên đi trước đây.”

“Được rồi, đi đi.” Thẩm Thục Nghi cười nói:

“Hôm nay cá ngừ ca-li không tệ, các người nhớ nếm thử.”

“Được, cảm ơn Thẩm tổng.”

Sau khi chào hỏi, Mã Hiểu Bình và Triệu Lôi liền rời đi.

“Chuyện này là thế nào? Cô còn quen biết Lâm tổng sao?”

Triệu Lôi hận không thể tìm một chỗ để chui vào, vô cùng xấu hổ.

“Ai, đừng nói nữa, tôi chỉ muốn tìm một chỗ đâm đầu vào thôi, việc này quá mất mặt.”

“Cũng không phải là người ngoài, cô giấu diếm với tôi làm gì, nói cho tôi một chút xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Mã Hiểu Bình rất bát quái mà hỏi.

Triệu Lôi không còn cách nào khác đành đem chuyện vừa mới xảy ra trong thang máy nói qua với Mã Hiểu Bình.

Mã Hiểu Bình đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó liền cười ha ha.

“Cô đúng là rất được đó nha, thế mà lại đưa ra yêu cầu như vậy đối với Lâm tổng.”

“Tôi cũng đã 35 rồi, đã trưởng thành, thật vất vả mới nhìn thấy một người thuận mắt, cho nên liền muốn chủ động một chút. Ai có thể nghĩ tới cậu ấy lại có thân phận cao như vậy.”

“Cô nói cũng đúng, việc này quả thực không thể trách cô. Vẻ ngoài của Lâm tổng đúng là người xuất chúng nhất mà tôi đã từng gặp qua. Nhưng mà tốt nhất cô đừng để cho Thẩm tổng biết chuyện này, nếu không thì sẽ xảy ra chuyện.”

“Hả?!”

Triệu Lôi cảm thấy khó hiệu, “Cậu ấy và Thẩm tổng dù thế nào cũng sẽ không phải là loại quan hệ kia...”

“Suy nghĩ lung tung gì đó, Thẩm tổng và chồng ngài ấy chính là vợ chồng tình thâm, làm sao có thể làm ra loại chuyện đó được.” Mã Hiểu Bình nói:

“Tôi nghe được tin tức ngầm nói rằng Lâm tổng đang qua lại với con gái Thẩm tổng, tuy còn chưa xác định thật giả, nhưng hẳn là không sai đâu."

"Thì ra là như vậy." Triệu Lôi nói:

"Vậy thì rất xứng đôi, đều là người rất ưu tú."

"Đó là đương nhiên."

"Nhưng vừa rồi đúng thật là xấu hổ." Triệu Lôi che ngực, "Mất mặt lớn như vậy, tôi cảm thấy đã không còn mặt mũi để lăn lộn trong vòng này nữa."

"Chuyện này có tính là gì, cô đừng tự chính suy nghĩ lung tung nữa, tôi lại cảm thấy đây là một cơ hội." Mã Hiểu Bình nói:

"Đợi lát nữa hai chúng ta ăn nhanh một chút, sau khi ăn xong cô đi xuống nhà xe ngồi đợi. Thấy Lâm tổng đi ra thì cô liền đi tới nói chuyện đầu tư với ngài ấy. Cơ hội đều là do mình giành lấy, không chừng còn có thể thành công. Đến lúc đó tập đoàn Lăng Vân sẽ ném ở phía trước, chúng tôi bổ sung ở phía sau, các người không phải sẽ lấy được nhiều tiền hơn sao."

"Vậy thì tốt, tôi sẽ làm theo lời cô nói."

...

Một bên khác, Thẩm Thục Nghi mở miệng hỏi:

"Con muốn đầu tư vào tập đoàn Hoa Tư kia sao?"

"Không phải, vừa rồi gặp phải trong thang máy, có vẻ như là có ý với con, còn đưa danh thiếp cho con nữa."

Nếu như có thể thì Tần Ánh Nguyệt rất muốn đá cho Lâm Dật một đá.

Thẩm Thục Nghi vẫn còn đang ở đây, tiểu tử ngốc này nói lung tung gì đấy.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1271.

Chương 1272. Còn Muốn Đến Chỗ Không Đơn Thuần Sao?

Thẩm Thục Nghi cười cười, không có trực tiếp trả lời Lâm Dật, mà là ngẩng đầu nhìn Tần Ánh Nguyệt một chút.

Giống như là nói, con trai của chị đúng làm một đại củ cải hoa tâm.

Nhưng Tần Ánh Nguyệt căn bản không có quan tâm, chỉ cúi đầu ăn cơm, giống như không thấy cái gì cả.

Lâm Dật nhìn hai người trước mặt, luôn cảm thấy bầu không khí có chút gì đó là lạ.

Mắt đi mày lại là đang làm cái gì đó?

Bữa cơm đơn giản kết thúc rất nhanh, ba người cũng đi xuống tầng dưới.

“Đồ vật cũng đã đưa đến, cơm cũng đã ăn xong, đi làm chuyện của con đi.” Đến trước cửa công ty, Thẩm Thục Nghi nói với Lâm Dật.

“Được, vậy con đi trước.”

Lâm Dật phất phất tay, sau đi về phía xe của mình.

Tần Ánh Nguyệt vẫn luôn đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn chăm chú vào Lâm Dật, thật lâu không muốn rời đi.

Nước mắt trong suốt lặng lẽ chảy xuống, đời này có thể cùng ăn cơm với nó dù chỉ có một lần, nhưng đối với bà mà nói đã là may mắn cực lớn rồi.

Thẩm Thục Nghi đưa một tờ giấy qua, “Người đều đi xa rồi, nhanh lau nước mắt đi, cũng không phải là sinh ly tử biệt, không phải là thường xuyên có thể nhìn thấy nó sao.”

“Nói như thế cũng không sai, nhưng sau này có thể có cơ hội như vậy nữa không thì cũng không chắc.” Tần Ánh Nguyệt cười lên, “Nhưng mà chị đã thấy đủ rồi.”

“Được rồi, đừng đa sầu đa cảm nữa, chúng ta dạo phố đi.”

Tần Ánh Nguyệt bị Thẩm Thục Nghi lôi đi, Lâm Dật cũng đi tới bên lề đường, chuẩn bắt xe.

Nhưng tại lúc này, Triệu Lôi đi tới từ phía sau.

“Xin chào, Lâm tổng.”

Nhìn thấy người nói chuyện là Triệu Lôi, Lâm Dật nở nụ cười.

“Không phải cảm thấy tôi là người đưa thức ăn ngoài sao? Hiện tại có còn muốn bao dưỡng tôi nữa không? Vừa lúc gần đây tôi cũng thiếu tiền, cô dự định một tháng cho tôi bao nhiêu đây?”

Gương mặt Triệu Lôi đỏ lên một chút.

“Lâm tổng ngài đừng chế giễu tôi nữa, mới rồi chỉ là hiểu lầm. Nếu như biết cậu là tổng giám đốc tập đoàn Lăng Vân thì có cho thêm mấy lá gan tôi cũng không dám nói như vậy.”

“Vậy cô tìm tôi có chuyện gì?”

Triệu Lôi điều chỉnh lại vẻ mặt, đưa bản kế hoạch của mình ra.

“Lâm tổng, tôi tự giới thiệu lại mình một chút, tôi là tổng giám đốc tập đoàn Hoa Tư, công ty của chúng tôi làm về lĩnh vực đóng gói Chip, thuộc về phần cuối của dây chuyền chất bán dẫn. Đây là bản kế hoạch đầu tư bỏ vốn của chúng tôi, hy vọng ngài có thể xem một chút.”

Sau khi nhận bản kế hoạch, Lâm Dật tiện tay lật một chút.

“Muốn bao nhiêu tiền?”

“Ngạch…”

Triệu Lôi có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Lâm Dật mới mở miệng mà đã hỏi vấn đề như vậy.

“Kế hoạch bỏ vốn đầu tư của chúng tôi là 3,8 tỷ, nhưng cụ thể muốn đầu tư bao nhiêu tiền thì phải xem Lâm tổng nghĩ thế nào về chuyện này.”

“3,8 tỷ, thả ra 14% cổ phần, tỉ lệ này cũng được.”

Lâm Dật trả bản kế hoạch trở về, “Cô đến tập đoàn tìm Kỳ Hiển Chiêu, nói là tôi đã đồng ý, để anh ấy đầu tư cho là được.”

“Hả? Thật sự muốn đầu tư cho chúng tôi? Không cần xem kỹ một chút hoặc là triển khai cuộc họp thảo luận một chút sao?”

“Cũng không phải là nhiều tiền, sang năm bớt chút tiền thưởng là được. Cô đi tìm Kỳ Hiển Chiêu bảo anh ấy đầu tư là được.”

Bớt chút tiền thưởng của nhân viên là được…

Nghe thấy Lâm Dật nói như vậy, Triệu Lôi cảm thấy cả người không tốt lắm.

Công ty lớn đúng là không giống nhau a.

3,8 tỷ đối với bọn họ mà nói tựa như là mưa bụi vậy?

“Được, được, được, cảm ơn Lâm tổng.” Triệu Lôi hưng phấn đến mức nói năng lộn xộn, “Tôi vừa mới thấy ngài phất tay, là muốn bắt xe sao?”

“Đúng, tôi đến bên này để bàn bạc chút chuyện riêng.”

“Xe của tôi đang ở bên cạnh, nếu như Lâm tổng không ghét bỏ thì để tôi lái xe đưa ngài đi.”

“Vậy cũng được, làm phiền cô rồi.”

“Phiền phức gì chứ, có thể chở Lâm tổng, tôi vui mừng còn không kịp đây.”

Lâm Dật lên xe của Triệu Lôi.

Một chiếc Maserati màu trắng, cùng kiểu với xe của Kỷ Khuynh Nhan, hơn một triệu cũng không tính là đắt.

Lâm Dật nói địa chỉ cho Triệu Lôi, cô lập tức mở định vị, chuẩn bị lái qua bên phía khu vực huấn luyện thử của lữ đoàn Trung Vệ Lữ.

“Lâm tổng, buổi tối có rảnh không?”

“Ừm? Cô đây là không bỏ được tà tâm, còn muốn bao dưỡng tôi sao?”

“Không, không, không có…”

Triệu Lôi vội vàng giải thích:

“Tôi không phải có ý đó, chỉ là đơn thuần muốn mời ngài một bữa cơm, để cảm ơn chuyện ngài đã đầu tư một con số lớn như thế cho chúng tôi.”

“Ừm, nếu như đơn thuần chỉ là ăn cơm thì tôi không đi được.”

Hả?

Còn muốn đến nơi không đơn thuần sao?!

Chuyện này cũng không phải là không thể được a.

“Vậy thì hiện tại tôi sẽ đặt một gian phòng?”

“Ngạch...”

Ngự tỷ đúng là rất tốt, tùy tiện cho cái tín hiệu liền biết mình muốn làm gì, không giấu diếm chút nào.

Cũng khó trách hiện tại đàn ông đều thích ngự tỷ và phụ nữ đã có chồng, người ta đúng là có ưu điểm a.

Giống như phụ nữ đều thích tra nam vậy.

Người ta bĩu môi, tra nam liền biết là muốn hôn.

Người ta vừa nhấc cánh tay, liền biết là muốn ôm một cái.

Không giống như là mấy tên thẳng nam kia, ngoại trừ kêu người ta uống nước nóng, thì chính là gọi baba.

“Hai ngày này có chút bận, chờ sau này có cơ hội lại nói sau.”

“Đa tạ Lâm tổng đã cho cơ hội, tôi sẽ đến bất cứ lúc nào.” Triệu Lôi vừa cười vừa nói.

Lái khoảng chừng mở nửa giờ, Triệu Lôi lái xe đến khu vực huấn luyện thử của lữ đoàn Trung Vệ.

Sau khi nói chuyện đơn giản vài câu, Lâm Dật liền xuống xe, đi tới văn phòng của Lưu Hồng.

“Tới rồi à, ngồi đi.”

Nhìn thấy Lâm Dật đến, Lưu Hồng liền nở nụ cười.

“Sao chỉ một mình tôi, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đâu?”

“Đang bận chuyện huấn luyện thử, nào có thời gian chạy tới đây.”

“Việc này còn cần hai người họ phụ trách sao?”

“Người ta là đang tìm kiếm thành viên cho tổ mình, nào Phật hệ giống như cậu, chuyện gì cũng đều mặc kệ.”

Lâm Dật hiểu rõ ý trong đó, giống như là các Trạng Nguyên đi thi đại học vậy.

Căn bản là không cần báo danh, người của Thanh Bắc sẽ gọi điện thoại từ sớm.

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cũng đang làm việc này, sẽ dành cho bọn họ những ưu đãi nhất định, nhưng nhất định phải gia nhập tổ của mình.

“Buổi huấn luyện thử bắt đầu khi nào? Cũng đã kéo dài rất lâu rồi?” Lâm Dật hỏi.

“Ngày mai sẽ bắt đầu.”

Lưu Hồng rút hai điếu thuốc ra, thuận tay cho Lâm Dật một điếu, nhưng bị Lâm Dật từ chối.

Ông lập tức tự mình đốt thuốc, nuốt mây nhả khói, nói:

“Cậu bây giờ là tổ trưởng tổ một, sau khi huấn luyện xong sẽ để cậu chọn trước.”

“Như vậy sẽ không tốt, còn có Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt nữa.”

“Không sao cả, việc này tôi quyết định, cậu nhớ để ý một chút, đừng cà lơ phất phơ.” Lưu Hồng nói:

“Biểu hiện tốt một chút, ít thì ba năm, nhiều thì năm năm, cậu liền có thể leo đến vị trí chủ nhiệm, tiền đồ trong tương lai sẽ vô cùng rộng lớn.”

“Ngắn nhất cũng phải ba năm a, thời gian có hơi dài? Có thể rút ngắn thời gian lại một chút hay không.”

“Có a, biện pháp duy nhất chính là tôi đột nhiên có chuyện ngoài ý muốn, lữ đoàn Trung Vệ không có người để dùng, sẽ kéo cậu vào để chống đỡ.”

Lâm Dật sờ cằm, vẻ mặt nghiêm túc.

“Biện pháp này rất tốt.”

“Thao, nếu như ngày nào đó tôi mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì nhất định là do cậu sai người làm.”

“Ha ha... Đừng nói như vậy chứ, có lẽ thọ mệnh chỉ có như vậy.” Lâm Dật an ủi:

“Gần đây đừng quá mệt mỏi, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, muốn uống chút gì thì uống cái đó, nếu trong nhà có thế chấp hay là trả góp thì tôi sẽ trả giúp ngài, bảo đảm sẽ để cho ngài ra đi rõ ràng, không lưu lại tiếc nuối.”

“Mụ nội nó, súng của tôi đâu.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1272.

Chương 1273. Thuốc Của Tôi Mà Cũng Không Nhận Sao?

Lưu Hồng trợn trắng mắt.

Rốt cuộc là mình đã tạo nghiệt gì mà cả ba thủ hạ đều không coi mình ra gì vậy.

“Được rồi, đứng nói nhảm nữa.” Lưu Hồng điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, nói:

“Cậu có bận gì tại Trung Hải không, cậu có giá như vậy, nếu như không mời thì cậu sẽ không qua đây đúng không.”

“Chuyện kia thật sự là không có, thật sự có việc mà.” Lâm Dật nói:

“Chiếc xe hoa quả kia của tôi vẫn còn dừng tại cửa khách sạn kìa, nếu như không bán kịp thì mấy ngày nữa sẽ bị thối nát.”

“Không phải chỉ là chút hoa quả sao, tổng cộng hết bao nhiêu, tôi mua toàn bộ. Tốt xấu gì cậu cũng là tổng giám đốc, sao có thể quan tâm đến mấy con số như lông gà vỏ tỏi này được.”

“Vậy thì tốt, tổng cộng có hơn một trăm ba mươi cân hoa quả, giá thị trường là 3000 tệ một cân. Chúng ta đều là người quen, tôi bán anh 2500, tổng cộng là 325000, bớt cho anh số lẻ, đưa tôi 300 ngàn là được rồi.”

“Cậu nói cái gì?! 2500 tệ một cân? Hoa quả của cậu làm bằng vàng đó à!”

“Tôi vẫn luôn bán giá này, cũng không có lừa anh, quét thẻ hay là tiền mặt? Chuyển khoản công chúng cũng được, công ty của chúng tôi có thể làm hóa đơn cho anh.”

“Ngạch... Chúng ta vẫn nên trò chuyện khác đi.”

“Sao anh lại sợ rồi, mới hơn 300 ngàn đã có thể khiến anh sợ rồi sao? Dù sao cũng là lãnh đạo của lữ đoàn Trung Vệ, cũng nên tham một chút về cho mình chứ. Nếu không thì có thể làm giả sổ sách, tôi sẽ gọi tài vụ của chúng tôi tới, cam đoan sẽ làm cẩn thận.”

“Tiểu tử cậu đừng nói mê sảng nữa, ở đây có Cameras, lát nữa sẽ có người tìm tôi nói chuyện đó.”

Lâm Dật cười ha ha một tiếng, cũng biết việc này rất nhạy cảm, liền không nói tiếp nữa.

“Các người xem thứ ở bên trong chưa? Có dùng được hay không?”

Đây thứ mà Lâm Dật quan tâm, nó sẽ thúc đẩy rất nhiều đối với sự phát triển của kỹ thuật sinh vật học trong nước.

So ra thì 2kg khoáng thạch kia có cũng được mà không có cũng không sao.

“Đương nhiên là có tác dụng rồi, nhưng nghiên cứu liên quan tới gen nguyên dịch lại không thể thực hiện được ở trong nước nữa, phía trên cũng không có ý định xâm nhập nghiên cứu về phương diện này, chuẩn bị dùng nó trong lĩnh vực khác.”

Lâm Dật gật gật đầu, việc này cũng nằm trong dự liệu của anh.

“Nói cũng đúng, loại đồ phản nhân đạo này xác thực không quá thích hợp với quốc gia chúng ta.”

“Nhưng mà lần này, phía trên không có ý định cho cậu công lao, để giống với công lao cấp hai trước đó, cậu có ý kiến gì không.”

“Không ý kiến, việc này là tôi xử lý không thỏa đáng, thế nào đều được.”

“Được, nếu trong lòng cậu không có suy nghĩ gì thì tôi cũng an tâm.” Lưu Hồng nói:

“Đúng rồi, có chuyện quên nói với cậu, buổi sáng bên phía Lục lão điện thoại tới, nói muốn gặp cậu một lần. Nếu như cậu không có việc gì thì bây giờ đến đó đi.”

“Lãnh đạo lớn như vậy muốn gặp tôi làm gì.”

Đối với chuyện gặp Lục Bắc Thần, Lâm Dật vẫn có chút mâu thuẫn.

Anh tới đây chính là muốn mò cá, sau đó làm rõ ràng chuyện của đảo Tilia.

Không muốn có quá nhiều liên quan.

Đột nhiên lại bị nhân vật lớn như vậy hẹn gặp, luôn cảm thấy đây không phải là chuyện gì tốt.

“Tôi đây cũng không biết, nhưng cậu đạt được hai công lao cấp hai liên tục, cho dù tìm cậu thì cũng là chuyện tốt.”

“Không đi có được không?”

“Cậu cảm thấy thế nào.”

“Còn có một xe hoa quả đang chờ tôi đi bán đây.”

"Cậu đúng là tên hỗn tử, lãnh đạo muốn gặp cậu, cậu còn ghét bỏ, chuyện này không phải là tốt hơn nhiều so với việc bán hoa quả sao.

Lâm Dật cũng biết, Lưu Hồng là vì tốt cho mình.

Nhưng tôi chính là bị ép, phải bán hoa quả để làm nhiệm vụ a!

“Được, được, được, lát nữa tôi sẽ qua, nói chuyện khác đi.”

“Cậu muốn nói chuyện gì, có cần tôi mang cậu lên phía trên không?”

“Đừng đùa nữa, tốt xấu gì tôi cũng là đại sư Ionia, không cần anh mang.”

“Đại sư một khu thì có ích lợi gì, nếu như cậu đến Tổ An thì không đến vài phút đã có thể biến cậu thành mồ côi.”

“Tôi là cô nhi mà, cha mẹ tôi đã sớm thăng thiên.”

“Tiểu tử cậu đúng thật là.” Lưu Hồng ngậm lấy điếu thuốc cười mắng: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Lần giao dịch này, năm người Eliza đều bị giết chết, bên phía công ty Hắc Kim tổn thất nặng nề, gần đây có chú ý động tĩnh của bọn họ không.”

"Tôi cũng đã lưu ý, tạm thời không có gì bất thường." Lưu Hồng nói:

“Hiện tại bọn họ đã tổn thất hai đại tướng, bọn họ cũng không dám làm gì bên ngoài cả, chỉ cần đề phòng trong bóng tối một chút là được.”

“Nhưng tổ 4 còn đang ở đảo Tilia.”

“Cậu không cần lo lắng cho đám biến thái tổ 4 kia, bình thường mà nói, người của công ty Hắc Kim còn không dám động đến người của tổ 4.”

Quả nhiên giống như những gì mình tưởng tượng...

Lâm Dật thì thầm trong lòng, tổ 4 mới là tổ có sức chiến đấu cao nhất của lữ đoàn Trung Vệ.

Nếu không chỉ dựa vào trình độ của Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt thì quả thực rất khó ăn được.

“Cậu bây giờ không cần quan tâm nhiều về công ty Hắc Kim nữa, thế cục ở nước ngoài đang rất loạn. Bọn họ nhiều lắm chỉ được xem là mức trung bình, bên phía tôi sẽ quan sát cẩn thận.”

Nói xong, Lưu Hồng nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, cậu sang bên Lục lão đi, nói không chừng tìm cậu là có việc gấp.”

“Được, tôi bây giờ sẽ qua đó.” Lâm Dật quay người đi ra ngoài, “Lát nữa anh nhớ gửi địa chỉ qua điện thoại cho tôi.”

“Mau đi đi, tôi sẽ gửi ngay bây giờ.”

Ra khỏi khu vực huấn luyện thử của lữ đoàn Trung Vệ, Lưu Hồng cũng vừa lúc gửi địa chỉ qua.

Lâm Dật bĩu môi, nói thầm trong lòng:

“Bộ Tổng tham mưu, đúng là trâu bò.”

Đi ra ngoài đón xe, hơn bốn mươi phút sau, Lâm Dật đến cửa của Bộ tổng tham mưu, đương nhiên là bị cảnh vệ ngăn lại.

Sau một phen câu thông, liền rất khách khí cho vào.

Dựa theo phương hướng mà cảnh vệ nói, Lâm Dật đi vào trong đại viện.

Nơi này mang đến cho người ta cảm giác như khu an ninh của Trung Hải.

Có thể nghe được tiếng huấn luyện từ nơi xa nương theo mà đến, còn có loại cảm giác trang nghiêm thần thánh.

Đi mười mấy phút, Lâm Dật đến tòa nhà trong cùng.

Thỉnh thoảng sẽ có người đi qua nơi này, nhưng bắt mắt nhất, là chiếc bàn vuông nhỏ cách đó không xa, phía trên bày một ấm trà đơn giản, bên cạnh có bếp lò nhỏ đang đun nước nóng.

Lục Bắc Thần cầm cây quạt, không ngừng quạt gió, quả thực hơi nóng.

Cách ăn mặc của ông vô cùng giản dị, giống như mấy lão nhân của Yến Kinh cũ, mặc bộ áo màu trắng, không ngừng quạt lửa.

“Tới tới tới, chờ cậu hơn nửa ngày rồi.”

Nhìn thấy Lâm Dật, Lục Bắc Thần vung tay lên, nở nụ cười hòa ái.

Lâm Dật bước nhanh tới, ngồi ở băng ghế nhỏ bên cạnh.

“Lục lão, tìm cháu có chuyện gì hay không?”

“Lời này là có ý gì, cậu là cấp dưới của tôi, chẳng lẽ tôi không thể tìm cậu sao?”

Lâm Dật cười ha ha một tiếng, “Cũng không phải vậy, chỉ là có chút được sủng ái mà lo sợ.”

“Thấy nụ cười này của cậu là biết cậu không quan tâm lắm.”

Lúc này, nước trên lò vừa sôi, Lục Bắc Thần chậm rãi lấy xuống, pha một ấm Đại Hồng Bào.

“Nếm thử đi, được lấy từ Đại Hồng Bào trên núi Vũ Di đó, uống một ngụm có thể đi một bước.”

“Nếu như thật sự uống, vậy thì người chống tham nhũng còn không phải sẽ tới tìm cháu sao.”

“Không sao cả, người đứng đầu chống tham nhũng là học trò của tôi.”

“Trâu bò.”

Lâm Dật bưng chén trà nhấp một ngụm, mọi người đều nói Đại Hồng Bào là loại trà ngon nhất.

Nhưng anh lại không nếm được chỗ nào tốt cả.

Theo thói quen, Lục Bắc Thần móc ra một gói thuốc lá, sau đó đưa cho Lâm Dật một điếu, anh liền theo thói quen khoát tay từ chối.

“Ngay cả thuốc của tôi mà cũng không nhận sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1273.

Chương 1274. Giới Thiệu Người Cho Cậu

“Ngạch...”

Lâm Dật xấu hổ cười một tiếng, nhận lấy thuốc lá, sau đó chủ động châm cho Lục Bắc Thần.

“Lục lão, ngài cố ý tìm cháu tới, không phải chỉ để hút thuốc uống trà đó chứ?”

“Chuyện bên Đảo quốc thế nào rồi?” Lục Bắc Thần hỏi.

“Mitsui Yushi chết rồi, nếu như không có người đứng ra, đoán chừng đã tẩu thoát rồi.” Lâm Dật thành thật trả lời:

“Bây giờ người có thể phát triển nghiên cứu gen nguyên dịch, cũng chỉ có gia tộc Mitsui.”

Lục Bắc Thần gảy khói thuốc, “Cậu cảm thấy trình độ hai bên này thế nào?”

“Mitsui Yushi còn kém mấy cấp bậc so với gia tộc Mitsui.” Lâm Dật nói:

“Nhưng mà cũng có thể là do thời gian phát triển quá ngắn, lần hành động này xem như là giết bọn họ từ trong trứng nước.”

“Nhưng gia tộc Mitsui thì không nói trước được, thực lực và nội tình, chúng ta mới chỉ thấy một góc của núi băng mà thôi. Hơn nữa, bọn họ còn có thể có liên quan đến chính phủ Đảo quốc, cho nên không thể đoán được tình huống cụ thể.”

Lục Bắc Thần như có điều suy nghĩ gật gật đầu, “Thật ra, nhìn thế cục quốc tế chung thì sự uy hiếp của Đảo quốc đối với chúng ta cũng không lớn, chỉ chú ý mấy điểm là được.”

Lâm Dật ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lục Bắc Thần, sao cứ có loại cảm giác được ủy thác trách nhiệm vậy.

Nếu không ông ấy cũng không có khả năng nói những thứ này với mình.

“Lục lão, ngài có phải là có chuyện muốn nói với cháu hay không?” Lâm Dật thử thăm dò hỏi.

“Cũng không nhiều chuyện lắm, chỉ là muốn hỏi cậu một chút về dự định trong tương lai.” Lục Bắc Thần nói:

“Cậu bây giờ là tổ trưởng tổ một, định sắp xếp thế nào?”

“Cháu cũng chưa nghĩ tới việc này, phía trên sắp xếp thế nào thì cháu sẽ làm như thế. Cháu không có ưu điểm gì, nhưng lại rất nghe lời, chỉ đâu đánh đó, nơi nào cần thì cháu sẽ đến chỗ đó.”

“Tiểu tử cậu đúng là chỉ biết nói nhảm theo tôi.” Lục Bắc Thần cười ha hả nói:

“Nếu như cậu thật sự nghe lời như vậy thì quá tốt.”

Lâm Dật cũng nở nụ cười, nói: “Hiện tại cứ đi một bước lại tính một bước đi, cháu định đi trên con đường tinh anh, nhưng cũng không biết, có thể gặp được người thích hợp hay không.”

“Vậy cậu đi theo tôi đi, tôi giới thiệu người cho cậu.”

“Người tiến cử sao? Có trâu bò không?”

“Tôi cũng không biết, cậu đi xem một chút rồi tự mình đánh giá đi.”

“Được.”

Lâm Dật đứng dậy, tới đỡ Lục Bắc Thần, hai người cùng nhau đi về phía sân huấn luyện trong đại viện.

Diện tích sân huấn luyện cũng không lớn, quy hoạch có chút giống với lữ đoàn Trung Vệ.

Nó được chia thành mấy khu vực, phù hợp với các bộ môn huấn luyện khác nhau.

“Trước mặt có một đám người, đang làm cái gì vậy.” Lâm Dật thuận miệng hỏi.

“Đi qua nhìn một chút là biết.”

Nhìn thấy Lục Bắc Thần tới, người vây tại một chỗ tự động tản ra, đều ào ào cúi chào!

“Chào thủ trưởng!”

Lục Bắc Thần cười gật đầu, mang Lâm Dật đi tới đám người phía trước.

“Trình độ này rất được nha!”

Lâm Dật nhìn thấy ở giữa sân huấn luyện có một người đàn ông tóc ngắn khoảng ba mươi mấy tuổi, đang huấn luyện hạng mục nặng.

Trên thân cõng trang bị việt dã 39 kg, sau đó dùng hai ngón tay để nâng người lên.

Hơn nữa tốc độ cũng không chậm, vẻ mặt cũng vô cùng thoải mái.

Xung quanh còn có người tính toán, đã làm được hơn tám mươi cái.

Tại phương diện sức lực hẳn là đã vượt qua người bình thường, cho dù là những quân binh xung quanh này cũng không bằng.

Tỉ mỉ quan sát một chút, Lâm Dật cảm thấy, cho dù những người kia nắm giữ cách phát lực đan điền cũng chưa chắc có thể vượt qua anh ta tại phương diện này.

Là một người mạnh mẽ.

Đoán chừng người mà Lục Bắc Thần nói tới chính là anh ta.

Rất nhanh, 100 cái chống đẩy đã được hoàn thành.

Người đàn ông tóc ngắn vội vàng chạy tới bên lốp xe của một chiếc tải lớn, đem dây thừng trên cây quấn ngang hông của mình, sau đó chạy qua chạy lại.

Sân huấn luyện dài khoảng 50m, chạy 4 lần, tổng cộng là hai trăm mét.

Sau đó chính là chống đẩy một tay, nhìn thành tích mà chỉ biết than thở.

“Người này tên là Tùy Cường, là cháu trai của đồng đội tôi. Tôi đã từng nghe qua về cậu ấy, cảm thấy trình độ cũng không tệ lắm, cũng đến cấp D, thiên phú rất tốt, trình độ cũng rất cao.” Lục Bắc Thần nhìn Lâm Dật:

“Cảm thấy thế nào?”

“Khí lực thật lớn, nhưng sân bãi và thiết bị huấn luyện của các người còn kém lữ đoàn Trung Vệ một chút, quá không chuyên nghiệp, nhìn không được toàn diện.”

Tuy hạng mục huấn luyện thử của lữ đoàn Trung Vệ rất đơn giản, nhưng mỗi một hạng mục đều được xác định rõ ràng.

Không giống nơi này, huấn luyện cơ bản đều là sức chịu đựng và thể lực, cũng chỉ có vậy.

Mà những số liệu như này đương nhiên là không có sức thuyết phục.

“Bọn họ hôm nay mới đến Yến Kinh, liền gọi tôi đến đây, chuẩn bị để cho cậu xem một chút.” Lục Bắc Thần nói:

“Điều kiện huấn luyện đương nhiên là không thể so với lữ đoàn Trung Vệ được. Tôi chính là để cậu đánh giá một chút, nếu như có thể, thì đưa đến tổ một của các người.”

“Ngày mai sẽ là thời gian huấn luyện thử chính thức, đến lúc đó để anh ấy đến lữ đoàn Trung Vệ đi, như vậy thì sẽ ổn thỏa hơn.”

“Tiểu tử cậu a...” Lục Bắc Thần cười nói.

Lâm Dật cũng nở nụ cười, “Cháu có phải là không biết cách làm việc hay không?”

“Cậu cũng biết vậy sao.” Lục Bắc Thần nói: “Ngay cả mặt mũi của tôi mà cũng không cho, nhiều năm như vậy, cậu là người thứ hai đó.”

“Thật hay giả vậy? Cháu nghĩ rằng ngoài cháu ra thì sẽ không ai dám từ chối ngài đâu.”

Lục Bắc Thần cười cười, không nói chuyện, nhưng trong lòng lại oán thầm:

“Còn có thể là ai nữa, là cha cậu chứ ai.”

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, một ông lão râu tóc bạc trắng, mang theo một người đàn ông trẻ tuổi đi tới từ phía xa.

“Lão Lục, đứa cháu trai này của tôi có được không.”

Tên của ông lão là Tùy Kế Châu, đến từ Tùy gia Tứ Xuyên, có thể coi là một đại gia tộc tại toàn bộ tỉnh Tứ Xuyên.

Mà ở trong đó, đương nhiên không thiếu được sự giúp đỡ của Lục Bắc Thần.

Người đàn ông trẻ tuổi đứng ở bên cạnh, tên là Tùy Tường, là cháu trai nhỏ của Tùy Kế Châu, em trai Tùy Cường, nhưng trình độ rất kém cỏi, còn không có tư cách bước vào cửa để tham gia huấn luyện.

“Tôi cảm thấy cũng được, nhưng tổ trưởng của bọn họ không hài lòng lắm, chuẩn bị để cậu ấy ngày mai đi tham gia huấn luyện thử, sau đó xem thành tích tổng hợp.”

“Tổ trưởng?”

Theo bản năng, hai người di chuyển ánh mắt qua phía Lâm Dật.

Cách ăn mặc của cậu không giống với những người khác, hơn nữa còn đứng ở bên cạnh Lục Bắc Thần.

Tổ trưởng trong miệng ông ấy hẳn là cậu ấy.

“Cậu ấy là tổ trưởng tổ một sao?” Tùy Kế Châu thử thăm dò.

Bởi vì lần tán gẫu trước đó, Lục Bắc Thần cũng đã nói, muốn để cho cháu của mình gia nhập vào tổ một.

Cho nên ông mới biết thân phận của Lâm Dật.

“Đúng, tổ trưởng tổ một, Lâm Dật.”

Nhìn thấy Lâm Dật, Tùy Tường cẩn thận đánh giá anh một lúc lâu.

Anh đã từng gặp qua hai tổ trưởng khác của lữ đoàn Trung Vệ, tuổi tác đều khoảng chừng ba mươi.

Nhưng người này có phải là quá trẻ rồi hay không?

Hình như là bằng tuổi với mình, sao có thể thành tổ trưởng tổ một rồi?

Chẳng lẽ là đi cửa sau?

Bối cảnh cũng không nhỏ.

Tùy Kế Châu chủ động đưa tay ra, Lâm Dật cũng vậy, bắt tay đơn giản một chút, xem như đã bắt chuyện qua.

“Lâm tổ trưởng, tôi muốn hỏi một chút, rốt cuộc là cậu không hài lòng về phương diện nào? Có thể nói với tôi một chút hay không.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1274.

Chương 1275. Huấn Luyện Một Mình

“Ngạch...” Lâm Dật dừng một chút,

“Ngài đừng hiểu lầm, tôi không phải là nói anh ấy không tốt, chẳng qua là cảm thấy điều kiện huấn luyện ở đây có chút phiến diện, đợi buổi huấn luyện chính thức ngày mai bắt đầu, qua đó thực hiện kiểm tra đánh giá toàn diện, như vậy sẽ phù hợp hơn.”

“Cậu và lão Lục đã tới đây rồi, hẳn là phải biết trình độ cháu tôi chứ, chẳng lẽ cậu còn cảm thấy chưa đủ?”

“Tôi đương nhiên là tin tưởng tài năng của anh ấy, nhưng cũng không phải nói trình độ thăng chức nhất định sẽ tốt. Nếu như có thiếu sót tại phương diện khác thì lúc thực hiện nhiệm vụ sẽ phải chịu thiệt thòi.”

“Vậy được, đến lúc đó chúng tôi sẽ tham gia huấn luyện chính thức, nhưng nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ không gia nhập vào tổ một của cậu đâu.”

Trên mặt Tùy Kế Châu mang theo mấy phần tức giận.

Cháu mình là người mà Lục Bắc Thần tìm tới tham gia huấn luyện thử, hiện tại cậu ta vậy mà lại làm như thế, thật là không biết quy củ chút nào.

“Chuyện này không quan trọng, hiện tại là chúng tôi chọn người, đợi đến lúc thông qua huấn luyện thử, quyền lựa chọn sẽ nằm trên tay các người. Các người có quyền quyết định mình sẽ tham gia vào tổ nào.”

Lục Bắc Thần đứng ở một bên, nhìn thoáng qua người của Tùy gia, sau đó lại liếc mắt nhìn đồng đội cũ của mình, khóe miệng lộ ra ý cười, nhưng không nói gì cả.

Lúc cùng nhau tác chiến trước đây, ông ấy cũng là người bảo thủ, qua nhiều năm như vậy vẫn không thay đổi chút nào.

Mình cũng không có cách nào để khuyên cả, phải xem Tùy gia định đối phó chuyện này thế nào.

Tùy Kế Châu không nói nữa, quay người nhìn về phía Tùy Cường, nói:

“Chúng ta đi thôi, không cần thiết phải huấn luyện thử tại đây nữa.”

Nghe thấy giọng của Tùy Kế Châu, Tùy Cường ngừng động tác trên tay lại, sau đó tháo bỏ mấy thứ trên người xuống, chạy về phía bọn họ.

“Ông nội, hẳn là không có vấn đề gì đúng không.” Tùy Cường cười ha hả nói.

Tuy nói tới đây là để tham gia huấn luyện, nhưng Tùy Cường căn bản cũng không để chuyện này ở trong lòng.

Mình đã đạt tới cấp D, mà tổ trưởng của lữ đoàn Trung Vệ cũng mới chỉ đạt tới trình độ này. Do đó, tới đây tham gia huấn luyện cũng chỉ là đi lướt qua, dù sao trình độ của mình cũng ngang với tổ trưởng. Nếu như còn nghi ngờ năng lực của mình, thì chính là não có vấn đề.

“Vị tổ trưởng này ghét bỏ trình độ của con không được, cho nên không có ý định thu nhận sớm. Ngày mai con còn phải tham gia huấn luyện chính thức mới được.”

“Không đến mức đó đi, ngay cả trình độ của con cũng ghét bỏ?!”

Lâm Dật:…

Đầu óc của hai ông cháu này có phải là có vấn đề hay không?

Tôi căn bản chưa từng nói như vậy a?

“Tôi giải thích một lần cuối, tôi không có ghét bỏ trình độ của anh. Muốn anh tham gia huấn luyện chính thức là để nhìn xem trình độ tổng hợp của anh, ví dụ như mức độ nhanh nhẹn, khảo nghiệm sức lực, chức năng tim phổi, điều này không có bất cứ quan hệ nào với trình độ của anh cả.”

“Chuyện này khác nhau ở chỗ nào sao?” Tùy Cường hỏi:

“Tôi biết tình huống của các người, lấy trình độ hiện tại của tôi đều có thể nhậm chức tổ trưởng, cậu cầm lông gà làm lệnh tiễn như vậy cũng không có ý nghĩa gì cả.”

“Cậu tuy rằng đã đến cấp D, nhưng muốn đạt tới trình độ tổ trưởng thì vẫn còn kém. Người quá kiêu ngạo sẽ không thể tiếp tục sinh tồn tại chỗ này, khiêm tốn một chút.”

Sắc mặt của Tùy Cường không phải là rất dễ nhìn.

“Tôi thấy người kiêu ngạo hẳn là cậu mới đúng.”

Tùy Cường nhìn Lâm Dật từ trên xuống dưới, “Tôi không hiểu lắm, tại sao cậu có thể lên làm tổ trưởng ở cái tuổi này. Nhưng tôi cảm thấy cậu cũng cần phải bày ra vị trí của mình, không nên nhìn người bằng lỗ mũi. Trình độ tổng thể của Yến Kinh quả thực là rất cao, nhưng những nơi khác cũng không kém. Tuy cậu là tổ trưởng, nhưng tôi cảm thấy, nếu như so sánh thì cậu chưa hẳn là đã lợi hại hơn tôi.”

Lâm Dật gãi gãi đầu, nhìn Lục Bắc Thần.

“Có người nghi ngờ trình độ của cháu, ngài nói xem nên làm sao bây giờ? Chức tổ trưởng của cháu đây còn có thể làm nữa hay không?”

“Việc này tôi không quản được, muốn làm gì thì tự cậu quyết định đi.” Lục Bắc Thần nói:

“Cậu có thể lựa chọn không nhận cậu ta, cũng có thể lựa chọn đấu với cậu ta một chút, là ngựa chết hay là lừa chết thì phải thử mới biết được, nói không thôi cũng không có ý nghĩa gì.”

“Tôi cho rằng Lục lão tiên sinh nói rất đúng, trình độ như thế nào không phải chỉ cần so một chút là biết sao.” Em trai của Tùy Cường, Tùy Tường nói.

“Không cần thiết phải so đâu, tôi và lão Lục có giao tình, năm đó ông ấy từng cứu mạng của tôi, cho nên việc này ông ấy nói thế nào thì sẽ làm như thế đó. Ngày mai chúng tôi sẽ tham gia huấn luyện chính thức.”

“Ông nội, sao ông lại có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy chứ.” Tùy Tường cảm thấy không hiểu.

“Lấy trình độ của anh con so với cậu ta hẳn là tám lạng nửa cân. Nhưng cậu ta là tổ trưởng của lữ đoàn Trung Vệ, nếu như sau cùng bất phân thắng bại, thì đây chính là một loại sỉ nhục đối với cậu ta, sẽ gián tiếp khiến cho lão Lục mất mặt. Chúng ta không thể làm như vậy.”

Tùy Tường như có điều suy nghĩ mà gật gật đầu, cảm thấy ông nội nói rất đúng.

Mình quả thật còn kém rất nhiều trong mấy việc như đối nhân xử thế này.

“Không cần phiền toái như vậy, hôm nay tôi gọi các người đến cũng đã khẳng định trình độ của cháu trai ông, cho nên muốn đặc biệt chiêu mộ cậu ấy vào tổ một, cũng không cần phải cố kỵ mặt mũi của ai đâu.”

Lục Bắc Thần bước một bước sang bên cạnh, nhường lại cho Lâm Dật.

“Cậu ấy là tổ trưởng tổ một, sẽ thực hiện huấn luyện ngay tại đây, các người cảm thấy thế nào.”

“Nếu ông đã nói như vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa.”

“Ông cũng thật là, hai chúng ta đã quen biết nhau hơn sáu mươi năm rồi, tôi còn không hiểu ông sao, thế mà còn chơi trò này với tôi?”

Tùy Kế Châu cười ha hả, “Vậy cứ làm như thế đi.”

Lục Bắc Thần nhìn Lâm Dật một chút.

“Cậu không có vấn đề gì chứ.”

“Huấn luyện một mình thì không có vấn đề, nhưng nơi này không có thiết bị gì cả, có chút không tốt lắm.”

“Vậy còn không đơn giản.” Tùy Cường nói:

“Tôi sẽ so với cậu các hạng mục huấn luyện thử ngày mai, có gì cậu cứ nói cụ thể, chỉ cần tôi thắng liền chứng tỏ trình độ của tôi, muốn gia nhập vào thì hẳn là chuyện không thành vấn đề đúng không.”

“Anh, nếu như anh thắng cậu ta, chứng minh trình độ của anh có thể làm tổ trưởng.” Tùy Tường nói.

Lục Bắc Thần nở nụ cười.

Thật sự là nghé con mới sinh không sợ cọp a, thế mà ngay cả loại lời này cũng nói ra được.

“Nói như thế cũng không sai, nhưng mỗi nơi đều có quy củ riêng, thật vất vả mới leo đến vị trí này, người ta cũng không có khả năng nhường lại…”

“Ngừng ngừng ngừng.”

Tùy Cường còn chưa dứt lời, đã bị Lâm Dật kêu dừng.

“Các người đừng ở đây âm dương quái khí dùng phép khích tướng nữa, tôi sẽ không để mình bị xoay vòng vòng đâu.” Lâm Dật nói:

“Vừa lúc hôm nay người đều ở đây, tôi cũng nói rõ luôn, nếu như anh có thể thắng tôi, vị trí tổ trưởng này sẽ cho anh. Đây là một nơi nghiêm túc, đương nhiên là ưu tiên người có tài.”

Lời nói của Lâm Dật khiến cho người của Tùy gia đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Tiểu tử này tuy tuổi không lớn lắm, nhưng cốt khí lại rất cứng rắn.

Quả thực không tệ.

“Vậy chúng ta cũng nói rõ luôn.”

“Ừm.”

“Cậu nói xem chúng ta sẽ so tài cái gì, tôi nghe theo cậu là được.”

“Buổi huấn luyện chính thức tổng cộng có bốn phần, lần lượt là sức bền, lực lượng, chức năng tim phổi và năng lực tư duy logic.” Lâm Dật nói:

“Bởi vì điều kiện không cho phép nên chúng ta sẽ tiến hành hai hạng mục trước, anh chỉ cần thắng tôi một hạng thì vị trí tổ trưởng sẽ là của anh…”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1275.

Chương 1276. Đả Kích Liên Tục

Tùy Cường hoạt động xương cốt một chút.

“Đây chính là do cậu nói đó, tôi cũng không khách sáo với cậu nữa, so thế nào cậu nói đi.”

“Hạng mục đầu tiên là so nhanh nhẹn.”

Lâm Dật nhìn xung quanh một lần, “Các người ở đây có súng không?”

“Súng đều ở trong kho trang bị, hôm nay không có nhiệm vụ bắn đạn thật cho nên chúng tôi không có mang ra.” Một tiểu đội trưởng da mặt ngăm đen lên tiếng.

“Có thể lấy ra hai khẩu cho chúng tôi mượn dùng không?”

Tiểu đội trưởng nhìn thoáng qua về phía Lục Bắc Thần, người kia liền gật gật đầu.

“Cậu chờ một lát, tôi sẽ đi lấy ngay bây giờ.”

Đội trưởng chạy ra ngoài lấy súng cho Lâm Dật.

Tất cả mọi người đều chờ tại chỗ, xem náo nhiệt.

Cũng không biết Lâm Dật muốn lấy súng để làm gì.

“Các người nói xem, trong hai người bọn họ ai có thể thắng?”

“Chuyện này không dễ nói lắm, nhưng tôi cảm thấy, hẳn là người tên là Lâm Dật kia. Cậu ta gầy hơn nhiều so với Tùy Cường, hẳn là sẽ nhanh nhẹn hơn không ít.”

“Nhưng anh cũng đã xem Tùy Cường huấn luyện thử, đừng thấy khổ người của anh ta lớn, nhưng xét về tính nhanh nhẹn thì hình như cũng không kém, vô cùng mạnh.”

“Anh nói cũng đúng, cụ thể ai thua ai thắng đúng thật là khó mà nói, có điều cậu ta đánh cược đúng thật có hơi lớn. Thua một hạng mục liền nhường lại vị trí tổ trưởng, cũng quá tự tin rồi.”

“Tuy không biết bọn họ là đơn vị nào, nhưng quyền lực cũng không nhỏ, mà dám nói như vậy, đúng là vô cùng tự tin a.”

“Nhưng tôi có chút tò mò, không biết cậu ta muốn dùng súng làm gì.”

“Đừng có gấp, đội trưởng lập tức sẽ trở về, đợi lát nữa là biết ngay thôi mà.”

Không đến vài phút, đội trưởng da ngăm cầm hai cây súng chạy trở lại, đứng ở trước mặt Lục Bắc Thần.

“Đem súng cho cậu ấy đi.”

“Không cần đưa cho tôi.” Lâm Dật nói:

“Anh tìm một người dùng súng tốt, hai người cầm súng là được.”

Tên đội trưởng không hiểu cho lắm, nhưng vẫn làm theo lời của Lâm Dật.

Lại tìm một người đi ra, hai người cùng nhau cầm súng.

Lâm Dật nháy mắt ra hiệu cho Tùy Cường, người kia lập tức liền hiểu, hai người cùng nhau đi ra phía xa, ước chừng cách đó mười mét.

Tuy không biết Lâm Dật muốn làm cái gì, nhưng Tùy Cường lại rất tự tin đối với cuộc tỷ thí này.

Sau khi hai người đứng vững, Lâm Dật chỉ vào đầu của mình, nói với tên đội trưởng da ngăm:

“Hai người cũng chuẩn bị một chút, lát nữa sẽ nổ súng về phía này.”

“Hả?!”

Lời này vừa dứt đã khiến cho toàn trường xôn xao.

Không người nào hiểu ý của Lâm Dật cả.

“Tiểu tử cậu muốn làm gì?”

“Tránh đạn a.” Lâm Dật nói:

“Khảo nghiệm như vậy thì hiệu quả sẽ tương đối tốt.”

Tất cả mọi người đều choáng váng, ba người của Tùy gia cũng giống như vậy.

Đây nào phải là khảo nghiệm sự nhanh nhẹn, quá liều mạng rồi!

Tùy Kế Châu và Tùy Tường liếc nhau một cái.

Trong mắt lộ ra nồng đậm kinh ngạc.

Phương thức khảo nghiệm khiến cho bọn họ có chút bất ngờ, cũng cảm nhận được một chút hoảng sợ, thậm chí là áp lực.

Hoàn toàn không nghĩ tới người của lữ đoàn Trung Vệ sẽ chơi ác như vậy, quả thực chính là cố tìm đường sống trong chỗ chết.

“Hồ nháo!”

Lục Bắc Thần nói:

“Nào có khảo nghiệm nào như thế, đây không phải là đang đem mạng nhỏ ra đùa giỡn sao!”

“Nơi kia của chúng ta căn bản cũng không phải là nơi tốt đẹp gì, chết người chính là chuyện thường ngày. Nếu như ngay cả cái này mà cũng không dám so, đợi đến lúc thi hành nhiệm vụ, còn không phải sẽ sợ tè ra quần sao?”

“Vậy cũng không được.” Lục Bắc Thần nói với tên đội trưởng kia:

“Trở về đổi thành hai thanh súng diễn tập và đạn màu.”

“Đã biết, thủ trưởng.”

Tùy Cường kinh hãi đến chảy mồ hôi lạnh.

Anh thừa nhận, vào thời khắc ấy mình đã sợ hãi!

Nhưng lúc này Lục Bắc Thần, cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

Cậu ấy dám làm như vậy, đương nhiên là đã nắm chắc.

Dũng khí đối mặt với cái chết này, thật sự là có phong thái năm đó của Lâm Cảnh Chiến.

Quả nhiên là không nhìn lầm.

Không bao lâu sau, lớp trưởng lại đổi hai cây súng khác.

“Được rồi, hiện tại đã có thể bắt đầu.” Lục Bắc Thần nói.

Lâm Dật bĩu môi, “Tuy không có nguy hiểm, nhưng không kích thích chút nào hết.”

Tùy Cường khẩn trương đến mức không dám nói gì nữa.

Tuy đã đổi thành súng diễn tập và đạn sơn, nhưng chỉ tránh được việc nguy hiểm đến tính mạng, tốc độ đạn ra khỏi nòng vẫn là vô cùng nhanh.

Anh ta cũng không biết mình có thể tránh khỏi hay không, cũng không có bất kỳ chút lòng tin nào.

“Các người đều đã chuẩn bị xong chưa.” Đội trưởng đứng cách mười mét lên tiếng.

“Đã chuẩn bị xong, anh có thể nổ súng bất cứ lúc nào, không cần phải nhắc nhở.”

“Được.”

Đội trưởng da ngăm và một người khác đều đặt súng tại trên bờ vai, nhắm ngay vào Lâm Dật và Tùy Cường.

Về phần lúc nào sẽ nổ súng, cũng không có ai biết, mà đây cũng điều quan trọng của trận đấu này!

Ầm!

Đội trưởng da ngăm bất ngờ nổ súng.

Cũng đúng vào lúc này, Lâm Dật dịch sang bên phải một bước, cách vị trí ban đầu khoảng nửa mét.

Đạn sơn gào thét lướt qua hai má của cậu, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng phá gió mà đến.

“Trời ạ, thật sự là đã tránh khỏi!”

Tình cảnh này đã khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy choáng.

Tuy tốc độ của đạn sơn còn kém với đạn thật nhưng cũng không chậm hơn bao nhiêu.

Cậu ta vậy mà lại có thể dễ dàng tránh khỏi, cũng quá linh hoạt rồi!

Ầm!

Cùng lúc đó, một người khác bóp cò súng!

Tùy Cường vừa muốn phản ứng, lại phát hiện đạn sơn đã rơi xuống trên đầu của mình, bốc lên từng trận khói bụi màu đỏ.

Tùy Cường hoảng sợ một trận, nếu như đây là đạn thật thì mình đã chết!

Nói cách khác, mình đã thua!

Tùy Kế Châu và Tùy Tường trợn mắt há hốc mồm, bị kinh hãi hơn nửa ngày đều không nói nên lời.

Nhưng đó là đạn a!

Cậu ta sao có thể tránh thoát được!

Lục Bắc Thần mặt không biểu tình, nhớ đến tình cảnh vừa nãy, dường như hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

“Cậu, cậu làm như thế nào...” Tùy Cường khẩn trương nói:

“Tốc độ của cậu không có khả năng nhanh hơn đạn được.”

Tùy Cường cũng không phải là không phục, bởi vì anh biết rõ cho dù mình nắm giữ phương thức phát lực đan điền cũng không có khả năng tránh khỏi viên đạn, dù là cấp A hay cấp B đều không thể làm được!

Mà cậu ta thì lại càng không có thể!

“Đó là đương nhiên, tôi cũng không phải siêu nhân, sao có thể tránh được đạn chứ.”

“Vậy, vậy cậu đã làm như thế nào?”

“Trước khi anh ta bóp cò, tôi đã kịp phản ứng trước.”

Tùy Cường cảm thấy không hiểu, “Là có ý gì?”

“Có thể đoán được một người có ý định nổ súng hay không từ biểu cảm trên mặt người đó, sau đó lại quan sát ngón tay bóp cò, phản ứng trước nửa giây hoặc là một giây, như vậy liền có thể tránh thoát đạn.”

Lời của Lâm Dật khiến cho mọi người đều chấn động theo.

Giống như mở ra một cánh cửa đến thế giới mới, không ngờ nơi này lại có nhiều môn đạo như vậy.

Đây không chỉ là khảo nghiệm tính linh hoạt mà còn là khảo nghiệm đối với tâm lý!

Quá mạnh!

“Trận này tôi thua tâm phục khẩu phục.” Tùy Cường nói.

Anh chỉ đơn thuần coi rằng chỉ cần tốc độ đủ nhanh, chính là tính nhanh nhẹn cao, không nghĩ tới trong đây vẫn còn có những môn đạo khác. Mình thua như này cũng không có gì mà phải oán niệm cả!

“Anh thừa nhận là được.”

“Tuy trận này tôi thua, nhưng trận khảo nghiệm tiếp theo, ai thua ai thắng thì không nói trước được đâu!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1276.

Chương 1277. Nụ Cười Ý Vị Sâu Xa

“Tự tin như vậy sao?”

“Tôi tự nhận là tính nhanh nhẹn của mình không tệ, nhưng so với lực lượng của tôi thì cũng chỉ có thể coi là khuyết điểm.” Tùy Cường nói:

“Trình độ của hai chúng ta không khác nhau lắm, lần này tôi sẽ không thua cậu nữa. Cậu nói luật thi đấu đi.”

“Ừm...”

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, “Trước đừng có gấp, để tôi xem có thứ gì tiện dùng hay không.”

Lâm Dật nhìn khắp bốn phía, bỗng thấy cách đó không xa có một chiếc xe bọc thép huấn luyện dùng để truyền tin.

Lâm Dật liếc mắt một cái, bởi vì đây là mô hình cũ dùng để huấn luyện, cộng với việc đã tháo dỡ một số trang bị không cần thiết. Tổng trọng lượng rơi vào khoảng 6 tấn, lấy nó làm khảo nghiệm là chuyện không thành vấn đề.

“Lấy nó đi.”

Đám người thấy Lâm Dật đi về chiếc xe bọc thép dùng để huấn luyện kia.

Mọi người đều đoán được, phân đoạn khảo nghiệm lực lượng này có thể sẽ dùng đến chiếc xe bọc thép kia, nhưng lại không biết cậu ta sẽ dùng nó để làm gì.

Dưới cái nhìn của mọi người, Lâm Dật đi tới phía trước xe bọc thép.

Anh hoạt động cổ tay một chút, sau đó ngồi xổm xuống,

Đem xe bọc thép!

Nâng lên!

“Trời ạ..!”

Một màn này khiến cho người ở chỗ này đều cảm thấy chấn động không gì sánh nổi.

Thậm chí là cảm thấy thật không thể tin nổi!

Mặc dù là xe bọc thép dùng để huấn luyện, nhưng tổng trọng lượng đã đạt đến 6 - 7 tấn, tương đương với trọng lượng của ba chiếc xe việt dã!

Cậu ta vậy mà lại dùng tay không giơ lên!

Đây là lực lượng kinh khủng gì vậy?

Thấy cảnh này, Tùy Cường khẽ nhíu mày.

Chuyện như vậy mình cũng có thể làm được, nhưng sợ rằng là sẽ phải cố hết sức.

Mà sự cường hãn của Lâm Dật đã khiến anh ta thấy được sự khủng bố thật sự của lữ đoàn Trung Vệ.

Một người với vóc dáng gầy yếu như này vậy mà có thể di chuyển một chiếc xe bọc thép hơn 6 tấn.

Hình ảnh như vậy, đã khủng bố đến mức không có cách nào để hình dung!

“Con cảm thấy mình có thể không.” Tùy Kế Châu thấp giọng hỏi.

Từ biểu lộ trên khuôn mặt của ông liền có thể đoán được, chiêu này của Lâm Dật đã khiến cho ông bất ngờ.

“Có thể, vấn đề không lớn.” Tùy Cường nói .

“Có lời này của còn thì ông an tâm rồi.”

Ngay tại lúc Tùy Kế Châu đang thở phào, chuyện khiến cho tất cả mọi người càng sợ hãi hơn đã xảy ra!

Sau khi Lâm Dật nâng chiếc xe bọc thép kia lên, cũng không có để xuống!

Mà chính là chui xuống phía dưới bánh xe, chậm rãi khom người!

Sau đó mang nó trên lưng của mình!

Thực hiện bảy cái squat!

Mơ hồ!

Một màn này còn rung động hơn nhiều so với việc Lâm Dật tránh thoát viên đạn, còn khiến người ta phải kinh thán!

Ngay cả kiến thức rộng rãi như Lục Bắc Thần, đều sửng sốt một hồi lâu mới phản ứng lại được.

Tiểu tử này ăn gì mà lớn vậy?

Lại có khí lực lớn như thế!

Cho dù xung quanh đang vây trên trăm người, nhưng lại không phát ra bất kỳ tiếng động nào, đều nghẹn họng nhìn trân trối Lâm Dật.

Cảm thấy thế giới quan của bản thân mình như muốn sụp đổ.

Nâng xe bọc thép lên còn có thể tiếp nhận, nhưng cậu ta vậy mà lại cõng nó thực hiện bảy cái squat, chuyện này có chút quá mức a!

Sau khi squat xong, Lâm Dật chui ra từ dưới xe bọc thép, rồi đặt xe trở lại chỗ cũ.

“Bảy cái chính là cực hạn của tôi, nếu như anh có thể làm được bảy cái trở lên thì trận này coi như là anh thắng.”

Ba người Tùy gia kinh ngạc không có phản ứng, hơn nửa ngày đều nói không nên lời.

Bọn họ vốn tưởng rằng, Lâm Dật là muốn thông qua việc nhấc xe bọc thép để so xem sức lực của người nào lớn hơn.

Không nghĩ tới cậu ta vậy mà lại cõng xe giáp để squat!

Đây con mẹ nó đúng là quá mức a!

Trên thực tế, Lâm Dật có thể có sức lực lớn như vậy không có liên quan gì đến lực chiến đấu của bản thân.

Là bởi vì những phần thưởng khác của hệ thống mới tạo thành kết quả như vậy.

“Ông, ông nội, còn, còn cần đấu nữa sao?” Tùy Tường hỏi.

“Chuyện, chuyện này hỏi đại ca con đi.”

“Không, không thể đấu được, tôi nhận thua.”

“Nếu như anh đã nhận thua thì việc này cũng dễ làm hơn nhiều. Buổi huấn luyện thử chính thức sẽ bắt đầu vào tám giờ sáng ngày mai. Nếu như anh muốn đến thì tham gia đúng giờ, không muốn đi thì có thể lui ra, làm thế nào thì tự anh quyết định

đi.”

“Được, tôi sẽ đến đúng giờ!”

Thấy Lâm Dật làm cho Tùy Cường tâm phục khẩu phục, tâm trạng của Lục Bắc Thần đương nhiên là rất tốt.

“Thế nào, hiện tại hẳn là không có vấn đề gì nữa đi?”

“Phục, vẫn là ông lợi hại. Ông tìm tiểu tử này từ đâu vậy, đây cũng quá biến thái rồi. Nơi kia của các người quả thật không phải là nơi cho người.” Tùy Kế Châu nói.

“Nếu như không có bản lĩnh, sao có thể được tôi bổ nhiệm làm tổ trưởng tổ một được.” Lục Bắc Thần cười ha hả nói:

“Nhưng cháu trai của ông không tệ, có tư chất, sau này cố gắng thêm nhất định sẽ có thành quả.”

“Vậy chuyện ngày hôm nay dừng ở đây vậy.” Tùy Kế Châu nhìn Lâm Dật rồi nói: “Chúng ta ngày mai gặp lại.”

“Được.”

Sau khi lên tiếng chào hỏi, Lâm Dật đưa mắt nhìn mấy người rời đi, còn anh và Lục Bắc Thần cũng không ở lại chỗ này lâu, chuẩn bị trở về tiếp tục uống trà.

Trở về chỗ cũ, Lâm Dật thêm nước vào trong ấm trà.

“Cậu cảm thấy người này thế nào?” Lục Bắc Thần hỏi:

“Có chơi có chịu, phẩm hạnh cũng không tệ lắm.”

“Đủ để tiến vào lữ đoàn Trung Vệ, nhưng cháu luôn cảm thấy, dạng người như anh ta không quá thông minh cho lắm.”

“Là do cậu quá thông minh rồi, cho nên thấy ai cũng đều không thông minh.” Lục Bắc Thần vừa cười vừa nói:

“Đợi đến lúc huấn luyện thử, cậu có thể sẽ phát hiện rất nhiều người thậm chí còn không bằng cậu ta đâu.”

“Ngạch...” Lâm Dật nhấp một miếng trà, “Ngài nói cũng có lý.”

Lâm Dật lại không cảm thấy đây là nguyên nhân của mình, có thể là do trong thời gian dài, người mà mình tiếp xúc đều là Nhân Trung Long Phượng.

Kỷ Khuynh Nhan, Thẩm Thục Nghi, Lương Nhược Hư, Mitsui Paint, Mitsui Yushi, cho dù là Kỳ Hiển Chiêu hay là Hà Viện Viện, đều là những điểm sáng.

Cho nên tiêu chuẩn lại biến thành khác khi nhìn những người bình thường này.

“Tôi không tham gia vào chuyện của tổ một các người, cụ thể có muốn hay không thì sẽ do cậu quyết định.” Lục Bắc Thần nói:

“Nhưng tôi rất hy vọng đối với tổ một, cậu nhớ chọn cho tốt, đừng khiến cho tôi như xe bị tuột xích.”

“Lữ đoàn Trung Vệ không phải còn có tổ 4 sao, còn cần bồi dưỡng thêm đội ngũ như này sao?”

“Đương nhiên, nhiệm vụ trong tương lai sẽ càng ngày càng nặng nề, chỉ có tổ 4 gánh vác nhiệm vụ khó khăn nhất thì còn có chút không đủ.” Lục Bắc Thần nói:

“Mà chiến thuật của bọn họ thuộc hệ tư tưởng đều đã lạc hậu. Nếu như còn dùng kiểu tư tưởng cũ đi chỉ huy chiến tranh hiện đại thì sớm muộn gì cũng có một ngày bị người ăn hết. Cho nên tôi muốn thành lập một đội ngũ mới, chọn tới chọn lui cũng chỉ có cậu là phù hợp để làm chuyện này, những người khác đều quá bảo thủ.”

Lâm Dật chuyển động chén trà trong tay, trầm tư vài giây đồng hồ sau đó nói:

“Hi vọng càng lớn thì thất vọng lại càng lớn. Cháu không có tình cảm yêu nước lớn như vậy, cũng không giác ngộ tư tưởng xả thân. Ngài đặt trọng trách nặng như vậy lên trên người cháu, khiến cháu cũng không biết nên đáp lại thế nào.”

Lâm Dật vừa nói chuyện vừa nhìn Lục Bắc Thần.

Phát hiện ông ấy đang cười, mà lại nụ cười có chút ý vị sâu xa.

“Tôi hiểu ý của cậu, cho nên tôi cũng không mong cậu có thể hy sinh vì lữ đoàn Trung Vệ, chỉ cần cậu có thể đem tư tưởng của cậu truyền đạt cho người phía dưới, tạo thành thói quen mới là được. Cậu chỉ cần làm được những thứ như này là đủ rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1277.

Chương 1278. Nhiệt Tình Ngoài Ý Muốn

Thông qua Lâm Cảnh Chiến, Lục Bắc Thần đại khái có thể đoán được tính cách của Lâm Dật.

Bọn họ đều là người không thích bị trói buộc, cho dù mình hiểu rõ là sẽ không hạn chế bọn họ, nhưng cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Cho nên biện pháp tốt nhất, chính là mặc kệ tất cả, thích làm cái gì thì làm cái đó.

Chỉ cần có thể có một chút cống hiến, phía bên mình cũng đã kiếm lời rồi.

“Ngài nói như vậy khiến cho cháu có chút xấu hổ.”

Lâm Dật có thể cảm nhận được ý tốt trong lời nói của Lục Bắc Thần, điều này cũng làm cho cậu có chút ngượng ngùng.

Dù sao, mình cũng là một kẻ thu lợi.

“Không có gì phải ngượng ngùng cả, lữ đoàn Trung Vệ vốn chính là một nơi tự do, không cần thiết phải hạn chế các người.”

“Vậy được rồi.” Lâm Dật rót cho Lục Bắc Thần một chén trà, nói:

“Chuyện sau này khó nói, nhưng trong tương lai ngắn thì sẽ không có ý nghĩ khác. Chuyện liên quan tới tổ một, cháu có bao nhiêu năng lực thì sẽ giúp bấy nhiêu. Về phần sau đó sẽ thành cái dạng gì, cháu sẽ không chịu trách nhiệm.”

“Ha ha... Có lời này của cậu thì tôi an tâm rồi.” Lục Bắc Thần cười nói:

“Mới đầu nghe Lưu Hồng nói, cậu còn không nguyện ý, tôi còn đang suy nghĩ cậu là không muốn nguyện ý tiếp nhận lữ đoàn Trung Vệ.”

“Cũng không phải, chủ yếu là hoa quả trong lều lớn đều đã chín, cháu còn đang vội bán.” Lâm Dật nói:

“Nhưng mà cháu đã đưa nó đến Yến Kinh rồi, nếu như bán không được thì cháu còn phải kéo trở về.”

“Tiểu tử cậu thật đúng là...” Lục Bắc Thần cười nói:

“Tôi vẫn là lần đầu nhìn thấy phú ông trăm tỷ đi bán hoa quả đó. Nhưng mà Yến Kinh cũng không kém Trung Hải, đầu óc của cháu còn linh hoạt như vậy, nếu muốn bán hoa quả thì hẳn là không thành vấn đề.”

“Cũng không thể nói như vậy, cháu bán 3000 tệ một cân, vẫn không nhất định là có thể bán được.”

“Hả? Bán 3000 tệ một cân hoa quả sao? Làm bằng vàng à? Bộ công thương bên kia còn chưa tìm cậu sao?”

Lục Bắc Thần cảm thấy ngoài ý muốn, cho dù bọn họ có ăn những hoa quả đặc biệt, đều không có cái giá này.

“Đây là ngày khai trương đầu tiên của cháu.” Lâm Dật nói:

“Nhưng Trung Hải là địa bàn của cháu, người trong ban ngành liên quan đến, cháu chỉ cần đưa mặt ra là được. Nhưng bên Yến Kinh lại không được, thật sự có nguy cơ bị bắt, cho nên cháu mới không muốn tới đây.”

“Bán đắt như vậy, không tìm đến cậu mới là lạ.” Lục Bắc Thần cười nói:

“Nhưng có tôi ở đây, cứ yên tâm to gan mà bán, tôi bảo kê cho cậu.”

Lâm Dật cười hắc hắc, “Có lời này của ngài là được rồi.”

“Chờ lát nữa tôi sẽ cho người liên hệ với cậu, không cần lo lắng về việc này.”

“Được.”

“Được rồi, hôm nay chỉ tới đây thôi, tôi trở về ngủ một giấc.”

“Cháu đưa ngài trở về.”

Lâm Dật đứng dậy, đỡ Lục Bắc Thần, đưa ông về nhà.

Mở cửa cho bọn họ là vợ của Lục Bắc Thần, Tống Ngọc Trân.

“Vị này là...”

Nhìn thấy Lâm Dật, Tống Ngọc Trân cảm thấy có chút lạ lẫm, mặc đồ này không quá giống với nhân viên cảnh vệ của ông.

“Lâm Dật, hai chúng tôi vừa mới hàn huyên một hồi.”

“Cậu ấy chính là Lâm Dật sao.”

Sau khi biết thân phận của Lâm Dật, vẻ mặt của Tống Ngọc Trân hiền hòa đi không ít, trong ánh mắt tràn đầy thưởng thức.

“Mau vào ngồi một chút, bà đi mua một chút đồ ăn, buổi tối ở lại ăn đi.”

Sự nhiệt tình của Tống Ngọc Trân hoàn toàn vượt khỏi dự kiến của Lâm Dật.

Hơn nữa trong ánh mắt đều là yêu thương, Lâm Dật có chút không có thể hiểu được.

Tống Ngọc Trân như vậy cũng là bởi vì quan hệ với cha mẹ của cậu.

Hơn nữa lúc trưa, Tần Ánh Nguyệt có gọi điện thoại tới cho mình, nói là đã trở lại Yến kinh, ngày mai sẽ đến làm khách.

Cho nên Tống Ngọc Trân vô cùng ưa thích Lâm Dật.

“Cháu không ăn cơm đâu, buổi chiều vẫn còn có chuyện nên phải đi trước.”

“Nếu như cháu có việc thì bà cũng không giữ, chờ lúc không có chuyện thì nhớ tới chơi.”

“Được.”

Sau khi khách sáo chào hỏi, Lâm Dật liền rời đi, nhưng vẫn có chút buồn bực.

Không quen không biết, sai lại khách sáo với mình như vậy chứ?

Hoàn toàn không phải lời khách sáo, là thật sự muốn giữ mình lại ăn cơm.

Chuyện này có chút khó hiểu.

Lâm Dật lắc lắc đầu, chuyện nghĩ không hiểu thì không cần lãng phí tế bào não, dù sao cũng không phải là chuyện gì xấu.

Sau khi về tới khách sạn, Lâm Dật nhìn hoa quả trên xe một chút, trạng thái đều rất không tệ, không nát, vấn đề không lớn.

Chuyện tiếp theo là nghiên cứu xem nên đi đâu để bán hoa quả.

Mình không quen thuộc Yến Kinh, nơi duy nhất từng đi qua chính là đường Vương Phủ Tỉnh.

Hơn nữa ở đó còn có không ít kẻ có tiền, đi đến đó cũng rất phù hợp.

Reng reng reng _ _

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là một số lạ.

“Xin chào, xin hỏi đây là Lâm tổ trưởng sao?”

Lâm tổ trưởng?

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, người xưng hô như vậy với mình, đoán chừng là nhân sĩ nội bộ.

“Là tôi.”

“Trước tự giới thiệu mình một chút, tôi là Trương Bảo Điền, là nhân viên bảo vệ của Lục lão tiên sinh, thủ trưởng nói ngài có chút hoa quả muốn bán, để tôi qua giúp đỡ, bên phía ngài có cần tôi làm gì không.”

“Ừm...”

Lâm Dật nghĩ một lát, “Tôi muốn đến đường Vương Phủ Tỉnh, thế nhưng ở đó hình như không cho bày quầy bán hàng, có thể sắp xếp một quầy hàng giúp tôi được không?”

“Chuyện này không thành vấn đề.” Trương Bảo Điền nói:

“Hai chúng ta thêm Wechat đi, hiện tại tôi sẽ giúp anh đi sắp xếp. Anh đến đường Vương Phủ Tỉnh trước, chờ sau khi sắp xếp xong xuôi, tôi sẽ gửi định vị qua cho anh.”

“Được, làm phiền rồi.”

“Đều là chuyện nên làm.”

Nói xong chuyện chính, Lâm Dật cúp điện thoại.

Rất nhanh, lời mời kết bạn của đối phương đã được gửi tới, sau khi đồng ý, anh liền lái xe đến Vương Phủ Tỉnh.

Lúc sắp chạy đến nơi, trên điện thoại di động nhận được một điểm định vị. Lâm Dật lái xe theo địa chỉ trên đó, phát hiện đó là khu vực phồn hoa nhất tại Vương Phủ Tỉnh.

Mà bên lề đường, có một chiếc xe quân đội SUV màu xanh đang đỗ, bên cạnh là một người mặc thường phục đang đứng.

“Anh là Trương Bảo Điền?” Sau khi xuống xe, Lâm Dật hỏi.

“Đúng vậy!”

Trương Bảo Điền chào một cái, “Tôi đã hỏi thăm một chút, đây đã được coi như là chỗ tốt nhất trên đường Vương Phủ Tỉnh, có lượng người tới lui nhiều nhất, bán đồ ở đây hẳn là không sai được.”

“Được, cảm ơn.”

Lâm Dật quay người, đến trên xe lấy xuống một bao hoa quả, lại lấy dưa hấu ra, đưa đến trên tay Trương Bảo Điền.

“Đều là đồ không có thuốc trừ sâu, lấy về mà ăn.”

“Lâm tổ trưởng, cái này thế nhưng là không được, tôi không thể lấy đồ của anh được.”

“Không sao cả, cứ yên tâm mà ăn, không ai dám quản anh, nếu xảy ra chuyện thì tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Trương Bảo Điền cười chất phác một tiếng, cũng không khách sáo với Lâm Dật nữa.

Nếu như cứ từ chối thì lại lộ vẻ làm kiêu.

“Vậy tôi đi trước đây, có việc thì cậu cứ gọi điện thoại cho tôi.”

“Được.”

Sau khi bàn giao vài câu với Lâm Dật, Trương Bảo Điền liền lái xe rời đi.

Nhưng anh lại không thật sự đi xa, mà lái xe đến trong một ngõ hẻm.

Bởi vì thủ trưởng đã bàn giao, có thể sẽ xảy ra vấn đề bất cứ lúc nào, mình cần ở lại đây để giúp đỡ anh ấy xử lý.

Nhưng Lâm Dật lại không biết rõ chuyện này.

Sau khi đỗ xe, Lâm Dật chuyển hoa quả trên xe xuống dưới, chính thức buôn bán.

Sự xuất hiện của Lâm Dật lập tức khiến cho đường Vương Phủ Tỉnh trở nên xôn xao.

“Anh chàng đẹp trai như vậy mà lại đi bán hoa quả? Không phải là mánh khóe quảng cáo của mấy người nổi tiếng trên mạng đó chứ?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1278.

Chương 1279. Không Trả Tiền Thì Không Thể Đi

Lâm Dật đã sớm thành thói quen đối với dạng vây xem này.

Lúc đầu bày bán ở Thang Thần Nhất Phẩm cũng là như vậy.

Đoán chừng lát nữa sẽ có một số thiếu phụ thành thục tới cho mình số điện thoại, biểu thị muốn giao lưu có thù lao với mình.

Đúng như Lâm Dật nghĩ, sau khi bày quầy hàng, người vây quanh càng ngày càng nhiều.

Lên tới 99, người này vừa đi lại có người khác đến, ai ai cũng đều vây xem trước sạp trái cây.

Không ai để ý tại sao lại có người có thể bày hàng để bán ở cái chỗ như đường Vương Phủ Tỉnh này.

Bọn họ chỉ muốn biết phương thức liên lạc của chàng trai anh tuấn này.

“Anh chàng bán hoa quả kia rất đẹp trai nha.”

Người nói chuyện là một thiếu nữ hơn hai mươi tuổi, mặc một chiếc quần bò ngắn và một chiếc áo ngắn, nhìn rất thời thượng.

“Đẹp trai thì làm được cái gì, cũng chỉ là người bán hoa quả. Số tiền mà anh ta kiếm được một tháng còn không đủ cho em mua đôi giày.”

Người nói chuyện, đứng bên cạnh cô gái.

Nhìn kiểu tóc là biết nó được chăm sóc cẩn thận, trên cổ đeo theo một sợi dây chuyền lông vũ màu bạc, phối với bộ đồ yếm màu xanh.

Xét về cách ăn mặc thì hai người đều rất hợp nhau, không có gì bất ngờ thì hẳn là có quan hệ với nhau.

Mà điều kiện bản thân của hai người cũng đều không kém, dù sao đôi giày dưới chân cô gái kia cũng từ 5000 trở lên.

Dân chúng bình thường quả thực mua không nổi.

“Em chỉ là tùy tiện nói một chút, nhưng anh ấy lớn lên quả thực rất đẹp trai, đẹp hơn nhiều so với mấy ngôi sao lưu lượng kia.”

“Vẫn là câu nói kia, lớn lên đẹp trai cũng vô dụng, phải có tiền mới được.” Người đàn ông trẻ tuổi nói với vẻ khinh thường:

“Em nhìn những phú nhị đại kia xem, tại phương diện nhan sắc còn không bằng anh, nhưng bên cạnh lại có đầy phụ nữ, đây chính là mị lực của đồng tiền.”

Cô gái trẻ tuổi nở nụ cười, dường như cũng đồng ý với bạn trai.

“Anh nói cũng đúng, nhưng em cảm thấy hoa quả của anh ấy rất tốt, em muốn mua một ít về ăn.”

“Chuyện này thì không có vấn đề, những hoa quả kia quả thực rất ngon.”

“Đi thôi, qua đó mua một ít, đã lâu lắm rồi em không ăn vải.”

Hai người cùng nhau đi tới, người đàn ông trẻ tuổi nhìn gian hàng của Lâm Dật một chút, cầm lấy một quả vải có màu sắc tươi đẹp lên nếm thử một miếng.

Nhất thời hai mắt tỏa sáng!

“Thật ngọt!”

“Người anh em, vải nhà cậu bán thế nào, cho tôi 5 cân.”

Bạn gái thích ăn, đương nhiên là phải mua nhiều một chút.

Gặp khách hàng hào phóng như vậy, Lâm Dật cũng không tính toán việc anh ta ăn thử.

“3000 một cân, tổng cộng 15000, quét mã là được.”

Nghe Lâm Dật báo giá, hai người lúc này đều sững sờ tại chỗ.

Ngay cả người vây xem bốn phía cũng đều sửng sốt không nói nên lời.

Hoa quả gì mà có thể bán 3000 tệ một cân?

Cướp tiền cũng không đến mức như vậy?

“Anh nói cái gì? 3000 tệ một cân.”

Lúc này, không chỉ thanh niên trẻ tuổi tức giận, mà sắc mặt của bạn gái anh ta cũng không được tốt lắm.

Người này thật sự là quá phận, cho là mình lớn lên đẹp mắt thì có thể bán hoa quả với giá trên trời sao?

Cùng lúc đó, Trương Bảo Điền cách đó không xa cũng nhìn thấy tình huống bên phía Lâm Dật.

Nhưng anh lại không có ý định ra tay giúp đỡ.

Đây chỉ là việc nhỏ, dựa vào năng lực của chính anh ấy là có thể giải quyết dễ dàng, cũng không cần mình phải giúp đỡ.

Nếu như không cẩn thận dẫn người của ban ngành liên quan tới, thì mình lại ra mặt giúp đỡ là được.

“Anh không nghe lầm đâu chính là 3000 một cân, anh cũng đã nếm thử rồi, ai ăn rồi cũng đều nói nó rất giá trị.” Lâm Dật nói.

“Tiểu tử, anh có phải là đang nói đùa hay không, chỉ chút quả hỏng này mà anh dám bán 3000 tệ một cân sao?”

“Lời này của anh là có ý gì, không phải anh vừa mới nói rằng quả này ăn ngon, hiện tại lại nói là hoa quả hỏng?”

“Tôi thấy anh chính là đang lừa gạt!”

“Tôi đây là đang ghi giá công khai!”

“Cái gì gọi là ghi giá công khai? Ngọn nguồn giá tiền của anh ở đâu vậy?” Người đàn ông trẻ tuổi tức giận nói:

“Anh có phải thấy tôi ăn rồi, cho nên liền trực tiếp lên giá? Lấy nó để lừa người đúng không?”

Lâm Dật im lặng gãi gãi gãi đầu.

“Nếu như anh không mua nổi thì có thể nói thẳng, tôi cũng không ép mua ép bán. Nhưng anh đã ăn một quả vải, dựa theo giá cả mà tính thì hết khoảng 100 tệ. Anh không mua nổi 5 cân, vậy thì thanh toán giá tiền một quả này đi.”

Lâm Dật không phải người nhỏ mọn như vậy, chỉ là một quả vải mà thôi, anh cũng sẽ không để ở trong lòng.

Nhưng anh thấy người này không quá thuận mắt, nên mới tính toán chi li.

Người đàn ông trẻ tuổi khinh thường cười một tiếng, khinh bỉ nhìn Lâm Dật, nhìn xuống từ trên cao :

“Nếu như tôi không trả tiền thì sao?”

Lâm Dật nhún vai, “Vậy thì anh không thể đi ra ngoài được.”

“Ui, thật không nhìn ra anh vẫn rất táo bạo a, nghe giọng của anh không giống là người Yến Kinh, nhưng anh nên biết đây không phải là nơi để cho anh giả trang đâu!”

“Tôi bán hoa quả ở đây, có rất nhiều thời gian, không tin thì anh có thể thử một chút.”

“Uy hiếp tôi sao?”

Người đàn ông trẻ tuổi cười khinh bỉ với Lâm Dật.

“Tôi không có thời gian nhàn rỗi đâu, chỉ là ăn đồ thì đương nhiên phải trả tiền. Đều là người lớn cả, chẳng lẽ ngay chút đạo lý này mà cũng không hiểu sao?”

“Tôi đương nhiên là hiểu đạo lý này, nhưng nếu anh như bán mấy trăm tệ một cân, tôi cũng không nói gì. Nhưng sau khi tôi nếm thử thì anh trực tiếp mở miệng muốn 3000, không cảm thấy hành vi của mình rất vô sỉ sao?”

“Không cảm thấy, bởi vì tôi vẫn luôn bán với giá này, hơn nữa còn có rất nhiều khách hàng quen. Đương nhiên, có tin hay không là tùy anh, chỉ cần trả tiền cho tôi là được.”

Nghe Lâm Dật nói, người chung quanh đều chỉ trỏ.

Họ đều cảm thấy người thanh niên kia nói không sai.

Sau khi người ta nếm thử thì lại lên giá, chuyện này là cậu ta không đúng.

“Lớn lên đẹp trai như vậy, không nghĩ tới lòng dạ lại đen như thế.”

“Quả nhiên những người lớn lên đẹp mắt đều chơi bời lêu lổng, không thực tế chút nào. Xem ra muốn tìm bạn trai thật sự cũng không thể tìm người quá tuấn tú, chỉ cần có nhà có xe tại Yến Kinh là được rồi, giá trị nhan sắc cũng không quan trọng.”

Lâm Dật nhìn thoáng qua cô gái hơn 90 kg.

Cô thật là mẹ nó cũng dám nghĩ đến sao!

“Hay là chúng ta đi thôi, nhanh trả tiền cho anh ta, coi như cho ăn mày vậy.”

Cô gái lôi kéo cánh tay chàng trai, nói.

Cô không muốn gây phiền toái, chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Lúc này cô đã không còn chút ấn tượng tốt nào đối với Lâm Dật.

“Yên tâm đi, anh sẽ trả tiền cho anh ta, nhưng mà anh không có tiền mặt, gọi điện thoại cho bạn bè để bọn họ đưa tới.”

Người thanh niên trẻ tuổi cầm điện thoại di động, “Vừa lúc bọn họ có mở một cửa hàng gần đây, anh gọi điện thoại thì vài phút là có thể tới.”

Nói xong, thanh niên trẻ tuổi nhìn về phía Lâm Dật, “Anh đừng vội đi, tôi hiện tại sẽ gọi điện bảo người đưa tiền tới.”

“Tôi bày hàng bán ở đây, tôi đi làm gì?”

“Vậy thì chờ chút.”

Nói xong, người đàn ông trẻ tuổi bấm điện thoại, lớn tiếng nói:

“Anh Trần, tôi bị người ta lừa bịp tại đường Vương Phủ Tỉnh. Anh có thể đưa chút tiền đến cho tôi không, thuận tiện kêu chút người tới.”

“Trên đường Bắc Trực đối diện McDonald's, anh đến đó là có thể nhìn đến chúng tôi.”

“Không cần nhiều như vậy, mười mấy người là được rồi, tôi ở đây đợi các người, mau qua đây là được.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1279.

Chương 1280. Quầy Trái Cây Bị Đập Phá

Nhìn thấy thái độ của người thanh niên, người xung quanh liền hiểu chuyện gì sẽ xảy ra.

Đây nào giống là đến đưa tiền, giống như là đến đánh nhau hơn.

“Hay là thôi đi, chỉ có 100 tệ.” Cô gái kéo bạn trai của mình lại, nói:

“Anh Trần mở đạo quán Taekwondo, anh gọi anh ấy tới, nếu như làm hỏng thì chúng ta sẽ phải bồi thường nhiều hơn.”

“Đây không phải là chuyện có tiền hay không.” Thanh niên trẻ tuổi nói:

“Anh thà rằng bồi thường 100 ngàn tệ, cũng sẽ không cho 100 tệ này!”

“Được, như vậy mới giống là đàn ông Yến Kinh, thà rằng đánh cho cậu ta một trận rồi bồi thường tiền, cũng không thể để cậu ta bắt nạt người bên ngoài được.” Người vây xem kêu ầm lên.

“Mọi người không nên kích động, tôi gọi người tới là để nói rõ phải trái với anh ta, thuận tiện để cho anh ta cảm nhận sự nhiệt tình của người Yến Kinh, không thể để anh ta đến đây uổng công được.”

“Ha ha, tốt!”

Người chung quanh đều giễu cợt theo, cho dù là người bị giá trị nhan sắc của Lâm Dật thu hút tới, hiện tại cũng nhìn anh cực kỳ không vừa mắt.

Đến nơi này gạt người, cũng quá không ra gì!

Cô gái trẻ tuổi vẫn có chút khẩn trương.

“Xác định không có vấn đề gì sao, anh Trần ra tay rất nặng. Tháng trước lúc chúng ta cũng ăn cơm, anh ấy đánh nhau với bàn bên, sau đó đánh người ta gãy xương sườn, bồi thường hết mấy trăm ngàn. Nếu như làm lớn việc này thì sẽ rất khó dọn dẹp.”

“Không phải anh đã nói rồi sao, làm hỏng bồi thường tiền là được, 100 ngàn tệ là quá dư dả. Nhưng anh tuyệt đối không cho 100 tệ này, tuyệt không thể để anh ta chiếm tiện nghi được, nếu không còn tưởng rằng Vương Ngôn anh thật sự sợ anh ta.”

Thấy bạn trai khăng khăng muốn động thủ, cô gái cũng không tiện nói thêm, nên đành mặc kệ.

Nhưng Lâm Dật không nói chuyện, vẫn đứng tại chỗ, sắp xếp sạp trái cây, cũng không quan tâm lắm.

Không đến vài phút, đoàn người nghe thấy tiếng ồn truyền đến từ bên ngoài.

Mọi người quay đầu lại, phát hiện mười mấy người đang đi về phía bên mình.

Một đám cao lớn vạm vỡ, khí thế hung hăng, dọa cho quần chúng vây xem phải vội vàng nhường ra một con đường.

Người dẫn đầu ăn mặc đơn giản, thân cao hơn 1m90, tóc ngắn, trên hai tay đều là hình xăm, dẫn người trực tiếp đi tới trước mặt Vương Ngôn.

Người đàn ông tên là Trần Lập, là người lớn lên từ nhỏ với

Vương Ngôn.

Bởi vì lúc trước du học tại Hàn Quốc, học được bản lĩnh Taekwondo, sau đó về nước liền mở một đạo quán Taekwondo để lập nghiệp. Đạo quán nằm ngay gần Vương Phủ Tỉnh, nếu không cũng không có khả năng tới nhanh như vậy.

“Anh Trần, anh đã đến.”

Trần Lập nhìn thoáng qua Lâm Dật, “Người lừa gạt cậu chính là anh ta?”

“Đúng, tôi nếm thử một quả vải, sau đó anh ta liền bắt tôi trả 100 tệ, anh nói xem đây có tính là lừa bịp người hay không?”

“Tôi thao...” Trần Lập cười nhìn về phía Lâm Dật, “Tiểu tử, cậu đúng thật là thú vị a, ngay cả loại chuyện này mà cũng dám làm? Cậu có biết đây là đâu không?”

“Tôi đã nói rồi, 3000 tệ một cân, một quả vải mà chỉ lấy 100 tệ, đã không đắt lắm rồi.”

“Nhưng tôi sống nhiều năm như vậy, còn chưa thấy qua ai bán 3000 tệ một cân hoa quả cả.”

“Đó là bởi vì anh không có kiến thức, tại Trung Hải thì có bán.”

Trần Lập nhăn mày, trên mặt lộ vẻ tức giận.

“Anh có ý tứ gì? Ý anh là cảm thấy Yến Kinh chúng tôi không bằng Trung Hải sao.”

Trải qua thời gian dài, đây đều là một vấn đề rất nhạy cảm, hai bên không ai phục ai, ai cũng muốn áp đối phương dưới chân.

Hiện tại lại có người ngoài nói như vậy, không chỉ có Trần Lập mà người Yến Kinh vây xem cũng đều có chút nghe không nổi nữa.

“Tôi chỉ nói đúng sự thật, anh nghĩ như thế nào thì tôi không quan tâm.” Lâm Dật nói:

“Anh ta không phải bảo anh đến đưa tiền sao, tiền mặt hay là quét mã?”

“A...”

Trần Lập ôm eo, im lặng nở nụ cười.

“Mấy anh em, tiểu tử này không chỉ lừa bịp người, hơn nữa còn nói Yến Kinh không bằng Trung Hải, các người nói chuyện này nên làm sao bây giờ?”

“Ha ha...”

Mấy người mà Trần Lập mang tới đều cười ha hả.

“Anh Trần, người ta đã nói như vậy, nếu như còn không đưa tiền thì chính là chúng ta không đúng.”

“Cậu nói như vậy cũng không sai, ha ha...”

Trần Lập đi về phía Lâm Dật, nhìn thoáng qua hoa quả trên quầy hàng.

“Vải này bán 3000 tệ một cân đúng không?”

“Đúng vậy.”

Hô thông!

Trần Lập không nói chuyện mà đá mấy thùng vải xuống đất.

Nhưng tựa hồ còn chưa đủ nghiền, nho và táo bên cạnh cũng không may mắn thoát nạn, đều bị anh ta đá ngã.

Hoa quả rơi vãi khắp nơi, muốn bán tiếp là chuyện không thể

nào.

Trần Lập nhìn Lâm Dật với vẻ kiêu ngạo, càn rỡ nói:

“Tôi xử lý như thế, anh có hài lòng hay không? Có muốn đòi tiền chúng tôi nữa không?”

Lâm Dật không tức giận, mà nở nụ cười.

“Anh làm như vậy thì lại có chút quá đáng.”

Trần Lập nhún vai, “Tôi quá đáng đó, anh có thể làm gì tôi? Chặc chặc chặc, nhìn vẻ mặt của anh thì hình như là không phục, không phục cũng được, anh có thể tới đánh tôi.”

“Được thôi.”

“À đúng rồi, anh nên nhớ nơi này là Yến Kinh, là nơi rồng cuộn hổ nằm. Một người ngoài như anh lại dám đến giả trang ở đây, cũng không nhìn một chút xem mình có cái đức hạnh gì!”

“Ha ha...”

Người xung quanh đều cười ha hả, giễu cợt Lâm Dật.

“Xem ra chính là kẻ hiếp yếu sợ mạnh, cậu ta thấy tên tiểu tử kia dễ bắt nạt nên rao giá trên trời. Bây giờ người ta tìm người đến, phá hàng của mình, một cái rắm cũng không dám thả, dạng này người thật sự là đáng giận.”

Vương Ngôn đứng ở một bên cũng nở nụ cười.

“Tiểu Dĩnh, em thấy chưa, dạng người như anh ta chính là thích ăn đòn, xem ra chính là kẻ hiếp yếu sợ mạnh.”

“Mệt em mới vừa rồi còn cảm thấy anh ta lớn lên đẹp trai, muốn thổi phồng việc buôn bán của anh ta một chút, không nghĩ tới lại chỉ là cái bao cỏ.”

“Cho nên mới nói, sau này đừng có quan tâm nhiều đến loại hình người dạng chó này nữa.”

“Biết rồi.”

“Anh Trần, mọi chuyện đã xử lý xong, chúng ta cũng đi thôi. Đến buổi tối anh gọi mấy người anh em này đến, tôi sẽ sắp xếp một chút, chúng ta ra ngoài tụ họp.” Vương Ngôn nói.

“Chút chuyện nhỏ như vậy, còn tụ họp cái gì, cậu làm việc của mình đi, chúng tôi cũng phải về đạo quán.”

“Vậy thì tôi không khách sáo với anh nữa.”

“Khách khí cái gì chứ, đều đã quen biết nhiều năm như vậy.”

Nói xong, Trần Lập chào hỏi những người khác một tiếng.

“Một kẻ bất lực, không cần quan tâm đến anh ta, chúng ta trở về tiếp tục huấn luyện.”

“Được.”

Mọi người lên tiếng, cười ha hả xoay người rời đi, nhưng tại lúc này, giọng nói của Lâm Dật lại vang lên từ sau lưng của bọn họ.

“Các người hình như đã hiểu lầm ý của tôi.”

“Hả? Anh nói cái gì?”

“Tôi vừa rồi nói được thôi, chính là không phải là không muốn so đo với các người, mà là cảm thấy đề nghị của anh không tệ.”

Trần Lập có chút mơ hồ, trừng mắt lạnh lùng nhìn Lâm Dật.

“Anh đang nói cái gì? Cái gì mà đề nghị của tôi không tệ?”

“Anh không phải nói để cho tôi đánh anh sao, tôi cảm thấy đề nghị này thật sự không tệ.”

Nói xong, Lâm Dật xông về trước một bước, một quyền mạnh mẽ đánh tới mũi Trần Lập!

A!

Sau một tiếng hét thảm, Trần Lập ôm lấy mũi đầy máu tươi ngã xuống đất!

Cục diện lại rơi vào tình trạng hỗn loạn một lần nữa!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1280.

Chương 1281. Thân Phận Tuyệt Mật

A!

Nhìn thấy Trần Lập ôm lấy mũi của mình, ngã trên mặt đất kêu thảm thiết không ngừng.

Bọn người Vương Ngôn liền cảm thấy choáng.

Bọn họ đều cho là Lâm Dật sợ, ai cũng không nghĩ tới, anh ta vậy mà lại đánh người!

Qua mười mấy giây đồng hồ, không ai kịp phản ứng lại cả.

Trương Bảo Điền đứng ở đằng xa cười cười, tự nhủ:

“Đám người này lại dám khoa tay múa chân trước mặt Lâm tổ trưởng, chắc là muốn chết.”

“Anh Trần!”

Vương Ngôn là người phản ứng đầu tiên, chạy tới đỡ Trần Lập dậy.

“Người nào có giấy, nhanh cho tôi một chút!”

“Em có!”

Bạn gái của Vương Ngôn lấy giấy ra từ trong túi xách của mình, đi qua lau máu cho Trần Lập.

“Anh Trần, anh thấy thế nào, còn có thể chịu đựng không.”

“Tôi không sao.”

Trần Lập lắc lắc đầu, cảm giác tỉnh táo lại không ít, lại đứng lên lần nữa.

“Mẹ nó, tất cả tiến lên cho tôi! Chơi anh ta!”

Trần Lập hét một tiếng, người mà anh ta mang tới đều xông lên về phía Lâm Dật!

“Thao, đánh cho tôi!”

Lâm Dật đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhắm ngay vào người thứ nhất xông tới, nắm lấy tóc của anh ta, hung hăng dùng gối thúc một cái!

Răng rắc!

Tiếng nứt xương truyền đến, người bị đá kia máu me đầy mặt, lúc này đã ngất đi!

Anh ta nằm không nhúc nhích trên mặt đất, không biết còn sống hay đã chết!

Tình cảnh này khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy choáng.

Bọn người Trần Lập đứng yên tại chỗ, không dám cử động, người trước mắt hung ác hơn nhiều so với trong tưởng tượng của bọn họ.

Cho nên không ai dám tiến lên.

Sợ mình cũng sẽ nằm xuống.

“Ừm? Sao đều ngừng lại rồi?” Lâm Dật nói:

“Sợ rồi sao? Như vậy sẽ rất xấu hổ đó.”

Lâm Dật quay trở lại trước gian hàng, lấy dao cắt dưa hấu ra.

“Nếu như các người cảm thấy không chắc chắn thì có thể dùng dao, đừng làm như tôi đang bắt nạt người vậy.”

Nhìn dao cắt dưa hấu trên tay Lâm Dật, nhưng lại không ai dám nhận.

Đã bị dọa cho run cả hai chân.

“Thảo!”

Lâm Dật dùng một chân đá vào người Trần Lập, “Phế vật, cho anh cơ hội mà cũng không dùng được.”

“Việc này chúng tôi nhận thua, giữa chúng ta đã thanh toán xong, hiện tại tôi sẽ mang người rời đi.”

“Có thể đi, nhưng phải bồi thường tiền.” Lâm Dật nói:

“Những hoa quả mà anh đạp ngã kia rơi vào khoảng 60 cân, tổng cộng 180 ngàn, quét thẻ hay là quét mã?”

“Hả?”

Trần Lập và Vương Ngôn đều ngây ngẩn cả người, vừa rồi chỉ lo động thủ nên quên mất việc này.

“Hoa quả của anh không có khả năng đắt như vậy được, anh chính là lên giá tại chỗ!”

“Lên giá tại chỗ sao?” Lâm Dật nói:

“Không phải đã nói với các người là 3000 một cân rồi sao, sao còn nói tôi lên giá tại chỗ nữa?”

“Tôi sống nhiều năm như vậy cũng chưa thấy qua hoa quả đắt như vậy!”

“Nếu như anh đồng ý, tôi sẽ bồi thường theo giá 100 tệ một cân. Anh đừng mong nhiều hơn nữa.”

“Con mẹ nó anh có bị bệnh không, tôi bán 3000 một cân, anh lại bồi thường theo giá 100 một cân. Không phải vừa rồi tôi đã đánh hỏng luôn đầu của anh rồi đó chứ?”

“Bớt nói lời vô dụng, anh chính là muốn lừa người!” Trần Lập chỉ Lâm Dật nói:

“Tôi nói cho anh biết, đừng cho là chúng tôi đánh không lại thì sẽ sợ anh, tôi chỉ là lười tính toán với anh mà thôi!”

“A...”

Lâm Dật cười lên, “Vậy anh mau tới tính toán với tôi một chút đi.”

“Muốn tôi gọi điện thoại tố cáo anh mới cảm thấy thoải mái sao?”

“Tôi cứ nghĩ anh nhẫn nhịn lâu như vậy, hẳn là còn có chiêu gì lớn, suy nghĩ cả nửa ngày lại là báo cảnh sát.”

“Anh không cần nói những thứ vô dụng kia, tôi nói cho anh biết, hiện tại là xã hội pháp luật, anh không chỉ đánh người mà còn lừa người, đã đủ để kết án!”

“Tôi không muốn quản những chuyện này, nhưng nếu như anh không trả 180 ngàn này thì không xong đâu.”

Trần Lập cũng nổi nóng, ôm lấy mũi của mình đứng qua một bên, sợ Lâm Dật lại tới đánh mình.

“Vậy tôi cũng nói cho anh, tôi không có khả năng trả nhiều tiền như vậy, chỉ có 6000 tệ, anh có muốn hay không. Nếu như đợi thêm lát nữa thì ngay cả 6000 tệ anh cũng không có đâu!”

“Vậy anh vẫn là nhanh báo cảnh sát đi, để cảnh sát cho đòi công đạo cho tôi.”

“Ha ha, anh thật sự cho rằng cảnh sát sẽ giúp anh sao? Lừa người còn dám lý luận?” Trần Lập nói:

“Cộng với việc anh đánh người, anh cứ đợi bị phán đi!”

Lâm Dật dùng tay làm dấu mời, “Đừng nói nhảm nữa, nhanh gọi điện thoại đi.”

Trần Lập cầm điện thoại di động lên, bấm gọi 110.

“Xin chào, tôi muốn báo cảnh sát!”

“Tại chỗ giao nhau giữa đường Bắc Trực và đường Vương Phủ Tỉnh, có kẻ bán hoa quả lừa bịp người, nói quả của mình quả 3000 một cân, còn muốn tôi trả 180 ngàn. Tôi không trả, anh ta còn đánh người, còn có người bị thương máu me be bét khắp người, tình huống vô cùng nguy hiểm!”

“Được, được, các người đến đó là có thể nhìn thấy chúng tôi.”

Báo xong cảnh sát, Trần Lập cúp điện thoại, Vương Ngôn xông tới.

“Anh Trần, cảnh sát nói thế nào?”

“Sẽ lập tức tới ngay.” Trần Lập nói:

“Đoán chừng là phân cục ở gần đây, cách đây vẫn chưa tới ba cây số đâu, vài phút sau sẽ tới.”

“Bọn họ sẽ nghiêm túc xử lý việc này sao?”

“Nhất định rồi, tôi nghe giọng của bọn họ ở trong điện thoại thì hình như rất tức giận.” Trần Lập nói:

“Lại nói, đường Vương Phủ Tỉnh là đâu chứ? Đây là một tấm danh thiếp của Yến Kinh, gây chuyện ở đây sẽ tạo thành ảnh hưởng xấu, tất nhiên sẽ nghiêm túc xử lý.”

“Cũng đúng, hơn nữa anh ta còn bán 3000 một cân hoa quả, không khác gì với giá cắt bánh ngọt, cũng không có khả năng sẽ được bỏ qua!”

Lúc này, Trương Bảo Điền ở bên ngoài lặng lẽ lùi ra xa.

Xảy ra chuyện như vậy, nhất định phải xử lý một chút.

Trương Bảo Điền lui trở về bên cạnh xe của mình, không đến vài phút, liền thấy một xe cảnh sát lái về phía của Lâm Dật.

Trương Bảo Điền lập tức đi tới giữa đường, cản xe cảnh sát lại.

“Tiên sinh, có chuyện gì sao?”

“Các người là đến để xử lý chuyện đánh nhau phía trước sao?”

“Đúng vậy, anh có chuyện gì, không có việc gì thì đừng cản xe cảnh sát.” Người ngồi ghế cạnh tài xế nói.

“Tôi có chút chuyện muốn nói với các người một chút.”

“Hả?”

Người trên xe cảnh sát lập tức ngây ngẩn cả người.

“Đừng hồ nháo, anh gây ảnh hưởng công vụ, là phạm...”

Nói được nửa câu, người cảnh sát lập tức im bặt.

Bởi vì Trương Bảo Điền lấy giấy chứng minh thân phận của mình ra.

Cả hai người đều cảm thấy mông lung!

Người của quân đội!

“Không cần nghi ngờ, giấy chứng nhận là thật, hai vị đồng chí có thể dừng xe ở một bên không, tôi có chút chuyện muốn nói với các người.”

Hai người trên xe liếc nhau một cái, cảm thấy việc này không thể coi thường, liền dừng xe ở một bên, sau đó xuống xe.

“Đây là giấy chứng nhận của tôi, hai vị có thể kiểm tra một chút.”

Hai cảnh sát tiếp nhận giấy chứng nhận, nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Người của bộ Tổng tham mưu!

“Chào đồng chí thiếu úy!”

Hai người chào một cậu, cũng không nghi ngờ tính thật giả của giấy chứng nhận.

“Quân cảnh đều là một nhà, không cần xa lạ như vậy.” Trương Bảo Điền cười nói:

“Tôi chủ yếu muốn nói chuyện trước mắt, các người đi xử lý trận đánh nhau kia đúng không?”

“Có người tố cáo, người bán hoa quả không chỉ lừa bịp người, còn ra tay đả thương người, chuyện nghiêm trọng như vậy nên chúng tôi đến xử lý một chút.”

“Thân phận của người bán hoa quả kia rất đặc thù, mức độ bảo mật là tuyệt mật, hai người hẳn là nên biết xử lý chuyện sau đó thế nào rồi đúng không?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1281.

Chương 1282. Mắng Người Không Để Lại Dấu Vết

“Thân phận tuyệt mật!”

Nghe nói như vậy, đầu của hai người đều cảm thấy ong ong, không tự chủ được rùng mình một cái.

Nếu như người tên Trương Bảo Điền này không ngăn mình lại, nói cho mình biết những chuyện này thì mình có lẽ đã trực tiếp đi qua xử lý chuyện này.

Nhưng nếu quả thật xử lý như thế thì khả năng sẽ xảy ra chuyện.

“Đồng chí, cảm ơn anh. Nếu như anh không nói cho chúng tôi biết những thứ này thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.”

“Cũng không phải là chuyện gì lớn, các người cũng không cần cố ý thiên vị. Người tên là Lâm Dật kia cũng không phạm bao nhiêu sai lầm cả, các anh có thể qua đó để hỏi chuyện cụ thể.”

“Vậy được rồi, chúng tôi sẽ qua đó nhìn một chút, nơi này là đường Vương Phủ Tỉnh, phải xử lý mọi chuyện kịp thời, không thể chậm trễ.”

“Được, các người đi làm việc đi.”

Sau khi lên tiếng chào hỏi, hai cảnh sát đi về phía nơi bắt nguồn mọi chuyện.

Nhìn thấy cảnh sát tới, Trần Lập và Vương Ngôn lập tức trở nên vui vẻ.

Cảnh sát tới thì có sẽ người làm chủ cho bọn họ.

“Đồng chí cảnh sát, các người rốt cuộc đã đến.”

“Mới vừa rồi là người nào gọi điện thoại báo cảnh sát.” Cao cảnh sát hỏi.

“Là tôi, là tôi.” Trần Lập nói.

Nhìn thấy Trần Lập người đầy vết máu, mặt cảnh sát cũng không thay đổi mà chỉ nói:

“Trước tiên nói một chút xem mọi chuyện là như nào.”

“Anh ta bán 3000 một cân hoa quả, đây rõ ràng chính là lừa đảo!”

“Bán 3000 một cân cũng là lừa đảo?” Cao cảnh sát hỏi ngược lại:

“Vậy những hàng quần áo và đồ trang sức xa xỉ kia, tùy tiện một cái đều bán hơn mấy trăm ngàn, vậy có tính là lừa đảo hay không?”

“Hàng xa xỉ đương nhiên là bán đắt, sao có thể gọi là lừa đảo được.” Trần Lập cảm thấy vấn đề này có chút buồn cười.

“Tại sao hàng xa xỉ thì có thể bán đắt, hoa quả của cậu ta thì không thể bán đắt một chút?” Cảnh sát hỏi:

“Hay là anh cảm thấy, đồ từ nước ngoài thì có thể bán quý, đồ trong nước thì lại không được? Một bình nước khoáng mấy trăm tại sao lại không nói đắt? Bộ đũa 2000, sao anh không kêu đắt? Người ta bán hoa quả 3000 tệ thì anh lại kêu đắt? Anh đây là có ý gì?”

Trần Lập bị cảnh sát mắng cho không nói nên lời, vẻ mặt xấu hổ.

Tình huống này hoàn toàn không giống với trong dự đoán của bọn họ.

Xảy ra chuyện như vậy, hẳn là phải đưa anh ta đi mới đúng chứ!

“Vậy anh xem, tôi bị anh ta đánh, gãy cả xương mũi rồi.”

Cảnh sát quay đầu nhìn Lâm Dật, vẻ mặt tốt hơn nhiều.

“Tại sao anh lại đánh người?”

“Bọn họ ăn hoa quả của tôi nhưng không muốn trả tiền, không chỉ tìm người đến đánh tôi mà còn đập phá sạp hàng của tôi. Tôi chỉ xuất phát từ tâm thế phòng vệ chính đáng nên mới ra tay đánh người.”

Lâm Dật nói xong, cảnh sát lại nhìn về phía Trần Lập, “Anh có gì muốn nói không?”

“Chuyện này…”

Trần Lập không biết nói gì cho phải, bởi vì tình huống đúng thật là như vậy.

“Nhưng mà anh ta đánh người a!”

“Đây là phòng vệ chính đáng, chẳng lẽ lại đứng chờ để cho các người đánh sao?” Cảnh sát nói:

“Còn có, các người đập phá hàng của người ta, chuyện này thuộc về quấy rối an ninh công cộng, không chỉ phải bồi thường tiền phạt, ngoài ra còn phải chịu trách nhiệm hình sự tương ứng, đi theo chúng tôi một chuyến đi!”

“Hả?!”

Tất cả mọi người đều cảm thấy mơ hồ, rõ ràng là mình báo cảnh sát, sao lại muốn bắt mình lại rồi?

“Đồng chí cảnh sát, anh xác định không lầm sao? Chúng tôi mới là người bị hại, anh xem tôi và đồng bạn đều bị đánh? Chẳng lẽ anh định mặc kệ không quản sao?”

“Anh muốn tôi quản thế nào? Cậu ấy sai ở đâu? Anh nói cho tôi biết?”

“Nếu như các người không động thủ trước, cậu ấy sẽ đánh các người sao?”

“Thế nhưng là...”

“Không nhưng nhị gì hết, có lời gì thì về sở cảnh sát rồi nói đi, đều lên xe cho tôi!”

Đối mặt với thái độ cứng rắn của cảnh sát, bọn người Trần Lập và Vương Ngôn, không ai dám lên tiếng, lên xe cảnh sát với vẻ mặt như đưa đám.

“Có tính toán qua tổn thất của cậu chưa?” Cảnh sát nhìn Lâm Dật, hỏi.

“Khoảng 60 cân, tổng cộng 180 ngàn.”

“Anh để lại số thẻ cho tôi, tôi sẽ thông báo cho người thân của bọn họ bồi thường tiền, sau đó sẽ gửi tiền qua thẻ của anh.”

“Vậy thì làm phiền các người rồi.”

“Không có việc gì, đều là chuyện mà chúng tôi phải làm.” Cảnh sát nói:

“Sau đó chúng tôi sẽ thông báo cho nhân viên quét dọn gần đây dọn dẹp chỗ này, anh tiếp tục bày quầy bán hàng là được.”

“Rất cảm ơn.”

Sau khi thương lượng đơn giản, cảnh sát lên xe rời đi.

Người vây xem bốn phía đều không nghĩ tới tình cảnh này.

Cho dù người bán hoa quả không sai, nhưng cậu ta lại đánh người thành cái dạng này, cũng cần phải xử lý một chút chứ.

Sao lại bỏ mặc không quan tâm được?

Nhưng mọi chuyện đã lắng lại, cũng không ai muốn chú ý vào việc này nữa, đều tản đi, không có lưu lại nữa.

Không bao lâu sau, nhân viên quét dọn ở gần phố Vương Phủ Tỉnh đã đến để quét dọn vệ sinh.

Lâm Dật đứng ở một bên, liền hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Bình thường mà nói, cho dù mình không sai thì cũng phải đi theo lấy lời khai, đoán chừng là Lục Bắc Thần vận dụng quyền hạn trên tay mình để giúp mình giải vây.

Trong khoảng một giờ sau khi xảy ra chuyện, không ai đến hỏi mua hoa quả nữa, bởi vì bọn họ đều biết chuyện xảy ra ở đây, hơn nữa hoa quả còn bán rất đắt, không nên đến tìm phiền toái.

Nhưng nơi này dù sao cũng là đường Vương Phủ Tỉnh, người đến người đi như nước chảy, rất nhanh tin tức này liền bị hòa tan.

Lại có người đến hỏi giá hoa quả.

Nhưng khi nghe giá 3000 tệ một cân xong đều nhíu mày rời đi, xem Lâm Dật là người có bệnh thần kinh.

Cho nên đã qua hơn ba giờ, Lâm Dật đều không bán được một cân hoa quả nào.

Cảm thấy nơi này kém Thang Thần Nhất Phẩm nhiều.

Mà đây chính là sự khác biệt giữa chất lượng và số lượng.

Đường Vương Phủ Tỉnh tuy có lượng người nhiều nhưng hạng người gì đều có.

Cho dù có không ít người có tiền, nhưng đại đa số đều là dân chúng bình thường, năng lực mua sắm rất yếu.

Không giống với Thang Thần Nhất Phẩm, ở đó đều là kẻ có tiền, tùy tiện mua mấy cân đều không cần nháy mắt, nhưng ở chỗ này lại không được.

Cũng may được bồi thường 180 ngàn, xem như là thu hoạch lớn nhất hôm nay.

Chỉ cần bán được 100 ngàn tệ thì coi như đã hoàn thành nhiệm vụ trong giai đoạn này.

Nhưng ở nơi như đường Vương Phủ Tỉnh này, muốn bán được 100 ngàn tệ có lẽ sẽ có chút khó khăn.

Ngày mai nhất định phải đổi chỗ mới được.

“Hoa quả này của cậu bán thế nào?”

Ngay lúc Lâm Dật đang chơi game giết thời gian thì nghe có người tới hỏi giá, nhưng anh cũng không quan tâm lắm mà tiếp tục chơi game của mình.

Bởi vì trong suốt buổi trưa, hầu như đều là người như vậy, sau khi nghe giá thì đều sẽ rời đi, không có ý định mua.

“3000 tệ một cân.”

“Hả? 3000 tệ một cân? Cậu xác định không nói sai sao?”

Người nói chuyện là một người phụ nữ tư thế hiên ngang, tóc không dài lắm, đến khoảng bả vai.

Dáng người rất cao, ít nhất cũng từ 1m75 trở lên, có một gương mặt trái xoan, ngũ quan tinh xảo, vô cùng anh khí.

Mà bên cạnh cô còn có hai người đàn ông, trên tay mang theo chục cái túi đựng hàng xa xỉ, hiển nhiên là vừa đi dạo phố về.

“Cô không nghe lầm, chính là 3000 tệ một cân. Nếu như cô muốn mua thì tôi sẽ cân cho cô, không muốn mua cũng không sao.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1282.

Chương 1283. Tình Cờ Gặp Gỡ

“Cậu có ý gì? Cảm thấy tôi mua không nổi sao?”

Người phụ nữ lạnh lùng nói.

“Tôi không có ý đó, chính là sợ gây ra chuyện không thoải mái, cũng bớt lãng phí nước miếng.”

Người phụ nữ liếc nhìn Lâm Dật đang chơi game, cẩn thận dò xét một hồi lâu.

Lớn lên đúng là đẹp trai, nhưng lại không giống như muốn bán hoa quả, vậy mà lại chơi game ở đây. Nhìn thế nào cũng không giống với người nghiêm túc làm ăn.

Hơn nữa còn bán 3000 một cân, thật sự cho rằng phụ nữ đều mê trai, bán bao nhiêu cũng đều có người mua sao?

“Chẳng lẽ cậu không nhìn thấy những thứ tôi mua sao? Ngay cả chút năng lực nhìn mặt mà nói chuyện cũng không có, còn muốn đến đây làm ăn?” Người phụ nữ nói:

“Cậu mở cửa làm ăn hay là ở đây để lòe thiên hạ vậy?”

“Đồ sao?” Lâm Dật ngẩng đầu lên nhìn đồ trên tay người phụ nữ một chút, “Mua chút hàng xa xỉ liền cảm thấy mình có tiền? Không cảm thấy mình rất low sao?”

“Câu nói ai low!”

Lâm Dật:…

“Nếu như các người không muốn mua thì nhanh đi đi, đừng cản trở tôi bán đồ có được không?”

Suốt buổi chỉ bán được một cân anh đào, tâm trạng của Lâm Dật có chút nóng, thực sự không muốn nói nhảm nhiều.

“Tiểu tử, cậu nói chuyện khách khí một chút.”

Người nói chuyện là một người đàn ông khác, dáng người không khác Lâm Dật lắm, da có chút đen, mang đến cho người ta một loại cảm giác rất khỏe mạnh.

Vốn dĩ anh ta không muốn nói chuyện, nhưng người bán hoa quả này vẫn luôn lải nhải không xong, nghe có chút phiền.

“Tôi còn chưa đủ khách sáo sao?”

“Tôi có thể không nhìn ra thế nào là khách sáo sao.” Người đàn ông nói:

“Thành thật chơi game của cậu đi, đừng nói lời vô dụng, cẩn thận tôi dỡ sạp hàng của cậu.”

“Dỡ sạp hàng của tôi sao?”

Sau khi đẩy hết nhà của đối phương, Lâm Dật bỏ di động vào trong túi, “Tới đây, nhanh dỡ sạp hàng của tôi đi, tôi đang sợ bán không được đây.”

Người phụ nữ nhíu mày nhìn Lâm Dật, “Cậu cho rằng chúng tôi không dám? Dù tôi có phá hàng của cậu thì cũng không ai dám bắt tôi!”

“Vậy coi như các người trâu bò, tới đây, hiện tại liền phá đi, không dám làm thì tôi sẽ xem thường các người.” Lâm Dật đứng sang bên cạnh, “Cứ phá thoải mái, không cần cho tôi mặt mũi.”

Vẻ mặt ba người đều lạnh lại, mang theo vẻ tức giận.

“Đại Siêu, Tiểu Bằng, đi đến dỡ sạp hàng của cậu ta, tôi muốn xem cậu ta có thể làm gì tôi!” Người phụ nữ nói.

“Tôi con mẹ nó đã sớm đã đợi không kịp.”

Sau khi mắng một câu, hai người bỏ đồ trên tay qua một bên, hầm hầm đi tới!

“Đang làm gì vậy!”

Ngay lúc hai người muốn động thủ, chợt nghe cách đó không xa truyền đến tiếng hét!

Mấy người quay đầu nhìn lại, phát hiện người gọi lại là hai tên cảnh sát.

“Mẹ nó, lại là bọn họ!”

Lâm Dật nhận ra hai người chạy tới, chính là hai cảnh sát đã giúp mình giải vây trước đó.

Anh cũng không cảm thấy đây là trùng hợp, đoán chừng đã biết chuyện của mình nên luôn trực tại chỗ này.

Nếu không cũng không có khả năng kịp thời chạy tới.

Tuy các người có lòng tốt, nhưng mọi chuyện đều bị các người làm hỏng rồi!

Nhìn thấy cảnh sát tới, hai người đồng thời thu tay lại.

“Các người đang làm gì vậy!”

Cảnh sát chạy tới, chất vấn với ba người.

“Hoa quả bán 3000 một cân, lại còn nói lời thách thức, cho nên phát sinh một chút xung đột.”

Nhìn thấy cảnh sát, vẻ mặt của người phụ nữ rất bình tĩnh, không chút hoang mang, nói lại toàn bộ quá trình.

“Người ta đã ghi giá công khai, muốn bán bao nhiêu là tự do của người ta, các người không muốn mua thì có thể đi, ở đây chỉ trỏ làm gì? Chẳng lẽ không vừa với ý của các người liền không hài lòng sao?”

Cảnh sát cũng rất cứng rắn, không cho chút mặt mũi nào, nói một cách thoải mái.

“Lời này của anh là có ý gì, chẳng lẽ các người mặc kệ không quản sao!” Người phụ nữ tức giận, tranh luận:

“Không nói về giá tiền của cậu ta, nơi này là đường Vương Phủ Tỉnh, theo đạo lý thì không thể bày quầy bán hàng ở đây được.”

“Việc này cô không cần nói với tôi, nếu như có ý kiến, cô có thể đến Công Thương để tố cáo, tôi chỉ làm việc thuộc bổn phận của mình thôi!”

“Anh yên tâm, tôi sẽ không chỉ tố cáo cậu ta, mà còn tố cáo các người.”

“Cứ tự nhiên!”

Cảnh sát đưa số hiệu của mình ra, “Nhớ kỹ, các người có thể tùy tiện tố cáo!”

Bởi vì là biện hộ cho Lâm Dật, hai người cũng không hoảng hốt chút nào.

Người ta chính là người mà bộ tổng tham mưu bảo vệ, ba người các người còn muốn chống lại người ta?

Thật sự là não có vấn đề!

Người phụ nữ cũng không có mập mờ, cầm điện thoại di động chụp lại số hiệu của cảnh sát, chuẩn bị tố cáo.

“Tôi đã lưu chứng cứ, các người cứ chờ đi!”

Nói xong câu kế tiếp, ba người hầm hầm rời đi.

Lâm Dật âm thầm lắc đầu, trong lòng oán thầm:

“Thật mẹ nhà nó đáng tiếc a! Nếu như lại đến một lần như vậy nữa thì nhiệm vụ đã hoàn thành rồi!”

“Lâm tiên sinh, mọi chuyện đều xử lý xong, chúng tôi không làm phiền anh làm ăn nữa.” Cao cảnh sát nói:

“Chúng tôi tuần tra gần đây, anh cũng đừng sợ, nhất định có thể giúp anh giải quyết tốt vấn đề.”

“Được, cám ơn.”

Lâm Dật cố nặn ra vẻ tươi cười tiễn hai người đi.

Nhiệm vụ đường cong cứu quốc thất bại, Lâm Dật cũng chỉ có thể tiếp tục bán hoa quả, dù sao trở về cũng không có việc gì làm, nói không chừng có thể sẽ bán được cũng nên.

Nhưng lý tưởng luôn đầy đặn, hiện thực lại mảnh mai.

Việc buôn bán vẫn vắng lặng như cũ.

Két két _ _

Ngay lúc Lâm Dật đang chơi game, một chiếc Audi A8 màu đen dừng ở trước bãi nhỏ.

Lâm Dật vốn tưởng rằng có nhà giàu tới, không ngờ tới người bước xuống từ trên xe lại là Thẩm Thục Nghi!

Ngoài Thẩm Thục Nghi ra còn có Tần Ánh Nguyệt.

Buổi chiều, sau khi rời khỏi công ty, hai người liền đi dạo phố, dạo từ SKP cho đến Vương Phủ Tỉnh.

Phụ nữ giống như sinh vật thần kỳ vậy, bạn để cho cô ấy làm nội trợ một giờ, cô ấy sẽ nói mệt muốn chết.

Nhưng nếu như là đi dạo phố một ngày thì lực chiến đấu lại còn nguyên mười phần.

Hai người cũng có chút không nghĩ tới, sau bữa cơm trưa, thế mà còn có thể gặp lại Lâm Dật.

“Sao con lại chạy tới đây bán hoa quả rồi?”

“Dì không biết chuyện con bán hoa quả sao.”

“Dì chỉ biết là con bán tại Trung Hải, không biết con lại chạy đến đây, có chấp niệm lớn như vậy sao?”

“Con đây không phải là đang tự lực cánh sinh sao.”

“Gia nghiệp tập đoàn Lăng Vân lớn như vậy, còn cần con tự lực cánh sinh sao, đừng đùa với dì nữa.” Thẩm Thục Nghi nói xong, sau đó nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói:

“Cũng sắp 7h giờ, thu dọn quán đi, đồ bán đắt như vậy, đoán chừng cũng bán không được đâu, đi ăn cơm với bọn dì đi.”

“Dì Thẩm, dì nói như vậy cũng quá đả kích người rồi, là do người Yến Kinh không biết mua hàng, nếu như là ở Trung Hải thì không đến một giờ đã có thể bán xong.”

“Chủ yếu là hai bọn dì cũng chưa ăn cơm, chờ con đi mời khách đây.”

“Chuyện này thì không thành vấn đề.”

Lâm Dật tuy không hiểu lắm tại sao Thẩm Thục Nghi lại chấp nhất việc tìm mình ăn cơm.

Nhưng bà ấy đã mở miệng, mình cũng không có lý do gì để từ chối cả.

Hơn nữa trong bóng tối còn có không ít người đang nhìn chằm chằm, sợ mình xảy ra chuyện, mình dọn hàng sớm một chút thì bọn họ cũng có thể nghỉ ngơi sớm một chút.

“Xung quanh đây có nhà hàng món Quảng Đông rất ngon, chúng ta đi nếm thử đi.” Thẩm Thục Nghi nói:

“Dì nghe Hạt Gạo nói, tay nghề nấu cơm của con cũng không tệ lắm, bộc lộ chút tài năng cho chúng ta xem đi.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1283.

Chương 1284. Khí Tràng!

"Được, đều nghe dì Thẩm.”

Nói xong, Lâm Dật bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Thẩm Thục Nghi và Tần Ánh Nguyệt đứng ở một bên, cũng không vội vàng.

“Em đây không phải là đang bắt nạt người khác sao.”

Thấy con trai mình bị bắt nạt, Tần Ánh Nguyệt u oán nói.

“Em không phải cũng là muốn chị được nếm thử tay nghề của nó sao, nghe nói rất không tệ.”

“Em chờ đó, chờ ngày nào đó chị gặp lại Hạt Gạo, cũng để cho nó nấu cơm cho chị ăn.”

“Em mặc kệ, có năng lực thì chị cứ dùng.” Thẩm Thục Nghi cười rất đắc ý.

Rất nhanh, Lâm Dật liền thu dọn đồ xong.

“Dì Thẩm, ăn ở đâu đây?”

“Vương Phủ Trung, cách đây không xa, con đi theo sau là được.”

“Được.”

Ba người lên xe, Lâm Dật đi theo phía sau Thẩm Thục Nghi, chậm rãi hướng về phía Vương Phủ Trung.

Nhưng tại lúc này, một chiếc Rolls-Royce Cullinan lặng lẽ đi theo, nhưng bởi vì gần đó còn có nhiều xe khác nên Lâm Dật cũng không có chú ý tới đằng sau có người theo dõi.

Trên xe có hai người, trong đó người lái xe chính là người trước kia bị Lâm Dật đánh cho một trận, Tần Nghiêm Lĩnh!

Bên ghế phụ còn có một người đàn ông hơi già.

Dáng vẻ cương nghị tuấn lãng, tóc ngắn, làn da màu đồng cổ, nhìn có vẻ như lớn tuổi hơn Tần Nghiêm Lĩnh một chút.

Nhưng nếu như quan sát kỹ, sẽ phát hiện dáng vẻ của người này và Tần Nghiêm Lĩnh giống nhau đến mấy phần.

Người đàn ông tên là Tần Nghiêm Phú, là con trai của bác cả Tần Nghiêm Lĩnh, cũng là đại ca của anh, đã từng là thành viên tổ 4 của lữ đoàn Trung Vệ.

Từng phục vụ tám năm trong tổ 4, sau này bởi vì quản lý sản nghiệp gia tộc cho nên đã lui khỏi lữ đoàn Trung Vệ.

Có thể nói như vậy, năm đó Tần gia suy yếu, có thể có địa vị như hôm nay, đều do Tần Nghiêm Phú ổn định lại.

Làm việc tám năm tại lữ đoàn Trung Vệ, Tần Nghiêm Phú lập được không ít chiến công, đây cũng là thứ có thể bảo đảm cho địa vị của Tần gia lúc này.

Cho nên về mặt thực lực, anh ta mạnh hơn Tần Nghiêm Lĩnh mấy cấp bậc.

“Người kia chính là Lâm Dật đúng không.”

Tần Nghiêm Phú cầm điếu thuốc, thấp giọng hỏi.

Tần Nghiêm Lĩnh đang lái xe gật gật đầu, “Lữ đoàn Trung Vệ tổ chức chiêu mộ trên cả nước, anh ta hẳn là tới vì chuyện này, nhưng em không nghĩ tới anh ta lại bán hoa quả ở đây.”

Tuy vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong giọng nói của Tần Nghiêm Lĩnh lại mang theo sự tức giận!

Lần trước, mình đã mất hết mặt mũi trước mặt anh ta, vốn nghĩ tìm Lục Bắc Thần để lý luận việc này, không nghĩ tới ông ta lại đá quả bóng cao su trở về, để mình tự giải quyết!

Rõ ràng chính là bao che!

“Được rồi, em bớt giận.” Tần Nghiêm Phú nói:

“Mục đích hôm nay của chúng ta chính là đón cô nhỏ trở về, cứ bỏ qua cho Lâm Dật trước đã.”

“Nhưng ba người bọn họ đang ở cùng một chỗ, nếu ra tay sẽ không tiện lắm.”

Tần Nghiêm Phú mở cửa sổ xe, gảy khói bụi xuống dưới.

“Lâm Dật cũng không quan trọng, nếu như tìm không thấy cơ hội, thì thuận tiện thu thập cậu ta luôn, chủ yếu là Thẩm Thục Nghi đang ở đây. Địa vị của Lương gia bây giờ, ngoại trừ Lục gia ra thì đã không còn ai có thể áp chế bọn họ cả. Nếu như bà ấy ra mặt can thiệp, thì mọi chuyện sẽ không dễ làm.”

“Bà ấy là con dâu của Lương gia, còn muốn quản chuyện của Tần gia chúng ta sao? Bà ấy có tư cách kia sao!”

“Nói như thế cũng không sai, nhưng cụ thể sẽ xảy ra chuyện gì còn phải nhìn xem tình huống đã.” Tần Nghiêm Phú ném đầu thuốc lá ra ngoài, đóng cửa sổ xe lại.

“En theo sát một chút, hành tung của cô nhỏ luôn xuất quỷ nhập thần, lần này nếu như để mất dấu thì lần sau sẽ không dễ tìm đâu.”

“Đã biết.”

…

Ba người lái xe một vòng ở bên ngoài, sau đó mới lái vào bãi đỗ xe, đi thang máy lên tầng sáu.

Nơi này là chính là khu vực ăn uống của trung tâm thương mại.

Hiện tại đã đến giờ cơm, mọi người đều tụ lại đây, có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

Dưới sự dẫn đường của Thẩm Thục Nghi, ba người tới một nhà hàng tên là Việt Hải Hối.

Trang trí bên ngoài tinh xảo, bầu không khí hoàn hảo, bên ngoài còn có mười mấy người đang đợi.

Lâm Dật còn có chút ấn tượng đối với nơi này, có vẻ như nó là một chuỗi cửa hàng quốc gia, tại Trung Hải cũng có mấy nhà hàng, hương vị cũng không tệ.

“Chúng ta hình như đã tới chậm, nhiều người như vậy, không biết phải xếp hàng tới lúc nào.” Lâm Dật nói.

“Là dì mang các người tới, sao có thể đến không được.” Thẩm Thục Nghi tiêu sái nói.

Lâm Dật bĩu môi, khí tràng này đúng là không giống nhau.

“Nữ sĩ, đi mấy người?”

Nữ nhân viên phụ trách tiếp đãi hỏi.

“Ba người.”

“Chào ngài, đây là thẻ chờ.” Nữ nhân viên phục vụ đưa một cái thẻ qua, trên đó viết số 49, “Trước ngài còn có 12 vị khách, xin ngài kiên nhẫn chờ đợi.”

“Tôi là hội viên của nơi này, hẳn là phải có phòng dự trữ đúng không.”

“Hả? Hội viên?”

Nữ nhân viên phục vụ sửng sốt, dò xét Thẩm Thục Nghi từ trên xuống dưới.

Ánh mắt vô cùng quái dị.

“Nữ sĩ, ngài có thể lấy thẻ hội viên của ngài ra không?”

“Đây.” Thẩm Thục Nghi đã chuẩn bị từ trước.

Sau khi xác định thẻ hội viên không có vấn đề gì, thái độ của nhân viên phục vụ trở nên càng khách sáo.

“Nữ sĩ, mời ngài đi theo tôi.”

“Được.”

Lâm Dật bĩu môi, nghĩ thầm, mẹ vợ tương lai của mình đúng là trâu bò.

So với người ta thì mình còn kém xa.

“Ai ai ai, sao lại thế này!”

Ngay lúc ba người đi vào cửa hàng, chợt nghe tiếng la hét.

“Cô không phải nói bên trong không có chỗ ngồi sao, chúng tôi còn đang chờ tại đây, dựa vào cái gì mà bọn họ có thể đi vào?!”

Một người đàn ông đeo kính mắt, hơn hai trăm cân kêu ầm lên.

“Tiên sinh, là như vậy, vị nữ sĩ này có thẻ hội viên của quán chúng tôi, nên có thể đến gian phòng có sẵn.”

“Hội viên? Cô đang lừa gạt ai vậy? Tôi đã đến chỗ các người ăn nhiều lần rồi, Việt Hải Hối các người căn bản không có hội viên gì hết, sao bây giờ lại có rồi?”

“Là như vậy, thẻ hội viên này của chúng tôi không bán ra bên ngoài, chủ yếu là đưa ra theo hình thức đưa tặng.”

“Đưa tặng? Lúc nào thì tặng? Có thể dùng tại các cửa hàng trên cả nước sao, tôi thường xuyên phải mời khách khi đi công tác.”

“Không phải là có thể tặng tùy tiện, thân phận phải đạt tới độ cao nhất định thì mới có tư cách lấy được thẻ hội viên của quán chúng tôi.” Nữ phục vụ viên nói: “Cho nên chúng không được lưu thông trên thị trường.”

Nữ nhân viên phục vụ cũng không biết, đối phương có thể tiếp nhận cách giải thích như vậy hay không, dù sao đây cũng là lần đầu tiên mình tiếp đãi khách quý như vậy.

“Các người đây chính là mắt chó coi thường người khác.” Gã đeo kính chỉ trỏ kêu gào:

“Lương một năm của tôi đều hơn 1 triệu, cô lại nói chuyện thân phận với tôi? Mắt cô có vấn đề à!”

“Chuyện này...”

Nữ nhân viên phục vụ bị nói cho sửng sốt, không biết phản bác thế nào, nhưng cũng không tiện nổi giận, sợ sẽ làm khách hàng không vui.

Thẩm Thục Nghi mở túi, lấy danh thiếp của mình ra.

“Tôi là chủ tịch tập đoàn Hoa Nhuận, Thẩm Thục Nghi, nhận thức một chút.”

“Chủ, chủ tịch tập đoàn Hoa Nhuận…” Gã đeo kính cảm thấy mộng bức, “Là, là tập đoàn Hoa Nhuận trên đường Hối Hưng kia sao…”

“Đúng thế.”

“Thẩm, Thẩm tổng, chào ngài, tôi là…”

Lúc nói chuyện, gã đeo kính đưa tay ra, nhưng Thẩm Thục Nghi lại thu tay của mình lại và cầm danh thiếp trở về, không cho anh ta cơ hội cơ hội nói hết.

“Hiện tại tôi có thể vào được chưa?”

Lâm Dật:???

Khí tràng này!

Trâu bò!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1284.

Chương 1285. Tần Ánh Nguyệt Bao Che Khuyết Điểm

Gã đeo kính lúng túng thu tay về, cười nói:

“Đương nhiên là có thể, Thẩm tổng đi thong thả.”

Thẩm Thục Nghi quay đầu, nói với nhân viên phục vụ:

“Chúng ta đi vào thôi.”

“Được, mời đi theo tôi.”

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, một hàng ba người đi vào gian phòng VIP.

Mỗi một nhà hàng đều có hai phòng, tuy không thường dùng, nhưng thà rằng bỏ trống cũng sẽ không mở ra cho người ngoài.

“Có thể gọi quản lý của các người tới đây một chút hay không?” Thẩm Thục Nghi hỏi.

“Được, ngài chờ một lát.”

Phục vụ viên cũng không hỏi thêm, khách VIP đã đưa ra yêu cầu như vậy, mình chỉ cần làm theo là được rồi.

Rất nhanh, người quản lý quán ăn đi tới gian phòng.

“Xin chào Thẩm tổng, tôi là quản lý của Việt Hải Hối, chào mừng ngài đến với quán của chúng tôi.”

Thẩm Thục Nghi cười gật gật đầu, sau đó nhìn Lâm Dật nói:

“Tôi có một đầu bếp, muốn để cậu ấy làm mấy món ăn, có thể mượn phòng bếp của các người dùng một chút hay không?”

“Đương nhiên là có thể, chút chuyện ấy không thành vấn đề.”

Làm quản lý, anh biết rõ, những người nắm giữ thẻ hội viên này có thân phận gì tại Trung Quốc.

Cho dù yêu cầu này có chút quá mức, nhưng cũng không có tư cách để từ chối.

“Đến lúc cho con biểu diễn tài năng rồi.” Thẩm Thục Nghi nhìn Lâm Dật rồi nói.

“Dì muốn ăn gì thì con sẽ làm cái đó.”

“Gà KungPao, gà cắt trắng, súp tôm hùm, làm ba món này trước đi, mấy món phụ còn lại thì dì sẽ gọi trên thực đơn.”

“Được, con ra sau bếp nhìn xem.”

“Được.”

Dưới sự dẫn đường của quản lý, Lâm Dật đến phía sau bếp.

“Vương sư phụ, ngài tạm dừng công việc trên tay trước đã, tôi có chút chuyện muốn nói với ngài.”

Người quản lý chào hỏi một tiếng, một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi bỏ công việc trên tay xuống, đi về phía hai người Lâm Dật.

Người đàn ông tên là Vương Kim Tài, là đầu bếp chính của quán này.

“Có chuyện gì sao?”

“Vị tiểu huynh đệ này là người của một vị hội viên của tiệm chúng ta mang tới, muốn mượn dùng nhà bếp làm mấy món ăn, tôi đến để nói lại với ngài.”

“Làm đồ ăn sao? Đây cũng không phải là nơi luyện tay a.”

Nếu như là người bình thường đưa ra yêu cầu như vậy, Vương Kim Tài đã trực tiếp mắng lại rồi.

Nhưng đối phương là hội viên, vậy thì không giống.

Tại toàn bộ Yến Kinh đều không có mấy người có thể có thẻ hội viên, bản thân mình chắc chắn là không trêu chọc nổi.

Nhưng mình đã quản lý phần bếp này lâu như vậy rồi, hiện tại có người nói muốn nấu ăn, chạm vào quy định của mình, cho nên chỉ có thể từ chối khéo.

“Thật ra không phải là đến đến để luyện tay, tôi nghe khách hàng nói tay nghề của người anh em này cũng không tệ lắm, cho nên muốn để cậu ấy bộc lộ tài năng. Do đó tôi mới mang người tới.”

“Cho dù là trình độ không tệ, đó cũng là trình độ bình thường, không có cách nào so với chúng ta được. Hay là anh trở về nói một chút, để cho tôi làm đồ ăn, chắc chắn sẽ cố gắng, cam đoan sẽ để cho bọn họ hài lòng.”

Đầu bếp này có quy tắc của mình, cũng có ý thức lãnh địa rất mạnh.

Nếu như không phải người mà đầu bếp chính cho phép thì sẽ không nguyện ý để cho người khác vào.

“Tôi thật sự không còn cách nào khác, khách hàng đã đưa ra yêu cầu như vậy, tôi dám từ chối sao?” Quản lý cười khổ nói.

Anh cũng hiểu rõ ý của Vương Kim Tài, nhưng mọi chuyện đã đến nước này, ai cũng không có cách nào cả.

Vương Kim Tài nhíu mày, lại liếc mắt nhìn Lâm Dật.

“Được thôi, để cho cậu ta vào làm đi.”

“Vậy tôi giao mọi chuyện lại cho ngài.”

“Được.”

Sau khi giao phó xong chuyện chính, quản lý quay người rời đi.

Vương Kim Tài nhìn Lâm Dật nói:

“Cậu muốn làm món gì, tôi gọi người đi lấy nguyên liệu cho cậu.”

“Gà Kung Pao, gà cắt trắng, súp tôm hùm.”

Không thể không nói, Thẩm Thục Nghi vẫn rất chú ý dưỡng sinh, tuy đều là thịt, nhưng hàm lượng mỡ rất ít, rất thích hợp để ăn giảm béo.

“Đi qua lấy nguyên liệu đi.” Vương Kim Tài nói với người học việc.

Nhưng tâm trạng lại không tốt lên chút nào, bộ dạng chờ xem kịch vui.

Người phía dưới tay chân rất nhanh nhẹn, chỉ cần vài phút đã chuẩn bị xong nguyên liệu cần thiết cho việc nấu ăn.

Lâm Dật vén tay áo lên, đun nóng nồi, cho dầu vào, sau đó đem hành tỏi và ớt vào nồi đảo đều.

“Chờ chút, cậu định làm món này thế nào? Gà Kung Pao cần dầu, cậu không biết sao?”

“Đó là cách làm mới, cách nguyên thủy nhất vốn không cần dùng dầu.”

“Là sao, cậu còn muốn làm nguyên nước nguyên vị sao?”

“Đây là hương vị của Yến Kinh cũ, các người mở quán ăn tại Yến Kinh mà ngay cả chút đạo lý này cũng đều không hiểu sao?”

“Tôi làm gà Kung Pao cho đến bây giờ vẫn chưa có người nào bảo không ngon đâu.” Vương Kim Tài tự tin nói.

Mà mấy đồ đệ phía sau ông ta cũng vừa làm đồ ăn vừa cười, dường như đang giễu cợt Lâm Dật không biết gì.

Sư phụ đã từng cầm qua huy chương đồng cuộc thi nấu ăn, còn cần một thanh niên như cậu ta dạy bảo sao?

“Đó là bởi vì các người chưa thấy qua thực khách bắt bẻ.”

Cùng lúc đó, hành tỏi và ớt trong nồi đã được xào thơm, Lâm Dật cho ức gà đã cắt vào nồi, sau đó xào chín, thêm dưa chuột, cà rốt đã thái hạt lựu và đậu phộng vào, tiếp tục xào.

Kỹ thuật nấu ăn thành thạo khiến cho người trong phòng bếp đều cảm thấy kinh ngạc.

Đây không phải là người mới, thủ pháp còn rất thông thạo.

Ước chừng khoảng nửa phút, Lâm Dật bắt đầu điều nước canh, sau đó nấu tất cả trong nồi, cuối cùng là thu nước.

Cũng tại lúc kết thúc, cho một chút dấm, món ăn coi như đã hoàn thành.

Nhìn thấy gà Kung Pao mà Lâm Dật làm có sắc vị đầy đủ, người trong phòng bếp đều hai mặt nhìn nhau.

Không nói về mùi vị như thế nào, chỉ nhìn về bề ngoài, cũng khiến người ta có cảm giác muốn ăn rồi.

“Đừng nhìn nữa, ông có thể cầm đũa nếm thử.” Lâm Dật nói với Vương Kim Tài.

“Vậy tôi cũng sẽ không khách sáo nữa.”

Vương Kim Tài cầm đũa nếm thử một miếng, hai mắt lập tức tỏa sáng.

“Chua ngọt cay mặn, vị nào rõ vị nấy, thịt căng đầy không nhũn, dùng lửa vừa đúng, mùi vị quả thực không tồi.”

“So với đồ ông làm thì sao?”

“Quả thực ngon hơn so với tôi làm, đúng là hương vị cũ của Yến Kinh.” Vương Kim Tài nhìn Lâm Dật, cười lúng túng:

“Tiểu tử, cậu học được tay nghề này từ đâu vậy, tôi đã làm hơn hai mươi năm nhưng trình độ còn không bằng cậu.”

“Đều là tự học, không dám nói trình độ cao bao nhiêu, chỉ là có chút thiên phú mà thôi.”

“Tự học mà có thể làm được món ăn như này, vậy trình độ của cậu cũng quá được rồi.”

Vương Kim Tài cười nói: “Tới tới tới, còn có hai món nữa, cậu biểu diễn cho chúng tôi một chút, để tôi học thêm một ít đi.”

“Việc nhỏ thôi.”

…

Trong lúc Lâm Dật làm đồ ăn trong phòng bếp, Thẩm Thục Nghi và Tần Ánh Nguyệt trò chuyện trong phòng khách.

“Em cũng thật là, để nó làm một món là được rồi, sao còn chọn ba món.” Tần Ánh Nguyệt nói.

“Đây không phải đều là đồ mà chị thích ăn nhất sao, vừa lúc để nó bộc lộ tài năng.”

“Chủ yếu là nó đã bán hoa quả cả một buổi chiều, mệt muốn chết rồi.”

“May mà nhiều năm như vậy chị không ở bên cạnh nó, nếu không nó sẽ bị chị làm hư.” Thẩm Thục Nghi nói:

“Làm ba món ăn mà đã mệt, huống hồ nó còn là con trai của chị, làm cho mẹ bữa cơm, đây không phải là đạo lý hiển nhiên sao, mệt mỏi cũng phải chịu.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1285.

Chương 1286. Thân Phận Lộ Ra Ánh Sáng

Tần Ánh Nguyệt không nói tiếp.

Đã nhiều năm như vậy, có thể ăn được bữa cơm mà con trai nấu, đối với mỗi một cha mẹ mà nói, đều là chuyện vô cùng vui vẻ và an ủi.

Nghĩ đi nghĩ lại, hốc mắt Tần Ánh Nguyệt lại ẩm ướt.

“Đang tốt đẹp lại khóc cái gì chứ, đây là chuyện tốt.” Tần Ánh Nguyệt nhận khăn giấy.

“Nhưng chị cũng không nuôi nó, bữa cơm này chị không nỡ ăn.”

“Cái gì gọi là không nuôi nó?” Thẩm Thục Nghi nói:

“Mệnh của nó là do chị cho, đây chính là ân tình lớn nhất, không ai có tư cách ăn đồ nó làm hơn chị.”

Tần Ánh Nguyệt lau nước mắt, “Nào có nhẹ nhàng như em nói.”

“Chị lăn lộn cùng Lâm Cảnh Chiến nhiều năm như vậy, sao chị không học chút ngoan cường của anh ấy chứ, cứ đa sầu đa cảm như vậy làm gì.”

“Có một số việc em không hiểu được.”

Thẩm Thục Nghi nhấp một ngụm trà, không nói thêm gì nữa.

Tần Ánh Nguyệt là người thông minh, không cần mình phải nói đạo lý, cho cô ấy chút thời gian thì sẽ nghĩ thông thôi.

Ngoài ra, mình quả thực cũng không có cách để khuyên thêm cái gì cả.

Mình chưa từng trải qua cho nên cũng không thể hiểu được cảm giác này.

“Được rồi, nhanh lau nước mắt đi, lát nữa Lâm Dật sẽ quay lại, nếu để cho nó nhìn thấy chị khóc không biết sẽ thành chuyện gì đây.”

“Chị sẽ nói mắt chị không tốt.”

“Con trai kia của chị đã thành tinh rồi, chị cho rằng mình có thể lừa gạt nó sao?” Thẩm Thục Nghi nói:

“Nhưng cũng có điểm tốt, chính là không bao giờ thèm quan tâm đến chuyện không liên quan đến mình.”

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, ngoài cửa vang lên tiếng của nhân viên phục vụ, Tần Ánh Nguyệt vội vàng lau khô nước mắt, để tránh bị lộ.

Rất nhanh, nhân viên phục vụ bưng đồ ăn, đi vào từ bên ngoài.

“Nhìn vẻ ngoài cũng không tệ.” Thẩm Thục Nghi hài lòng gật đầu, sau đó gắp cho Tần Ánh Nguyệt một miếng thịt gà, “Nếm thử chút xem, đồ mà Lâm đầu bếp làm không phải là đồ mà người bình thường có thể ăn đâu.”

Tần Ánh Nguyệt nếm thử một miếng, phát hiện hương vị quả thật không tệ.

Thẩm Thục Nghi không thể trải nghiệm cảm giác thỏa mãn trong lòng kia, nhưng lại vô cùng ghen tỵ.

Bởi vì lúc sinh nhật 50 của Lương Tồn Hiếu, Lương Nhược Hư vỗ ngực nói muốn làm cho ông ấy một bữa tiệc lớn, sau đó thiếu chút nữa đã đốt nhà bếp.

Nhưng bữa cơm đầu tiên mà Lâm Dật làm cho Tần Ánh Nguyệt lại ngon như vậy.

Chênh lệch sao lại lớn như vậy chứ.

“Quả thực rất ngon.”

Bởi vì không quen với Tần Ánh Nguyệt, Lâm Dật cũng không có nói thêm cái gì, chỉ cười cười.

Đây là lần đầu Thẩm Thục Nghi ăn đồ mà Lâm Dật làm.

Trước đó mới chỉ nghe Lương Nhược Hư nói qua trong điện thoại rằng đồ Lâm Dật làm ăn ngon như thế nào.

Hôm nay được thưởng thức, quả thật không tệ, ăn nhiều hơn so với bình thường nửa bát cơm.

Ba người ăn cơm tối trong khoảng hơn một giờ.

Chủ đề trong bữa cơm chỉ dừng lại trong cuộc sống hàng ngày của Lâm Dật, cũng là vì để cho Tần Ánh Nguyệt tìm hiểu thêm về Lâm Dật.

Có thể nói là vô cùng dụng tâm.

Sau khi ăn cơm xong, quán lý quán ăn đi ra tiễn, sau đó ba người cùng xuống nhà để xe, chuẩn lái xe về nhà.

Trong bãi đậu xe dưới tầng hầm, xe của anh em nhà họ Tần đỗ tại vị trí đối diện A8, có thể nhìn thấy rõ tình huống bên kia.

“Đại ca, người đã ra!”

Nhìn thấy ba người đi ra, hai người ngồi thẳng người, chú ý tình huống của ba người.

Thẩm Thục Nghi đứng ở bên cạnh xe, nhìn Tần Ánh Nguyệt nói: “Lão Lương nhà em hôm nay không ở nhà, buổi tối chị có thể đó ở.”

“Chị đã đặt xong khách sạn rồi.”

“Đặt trước rồi thì hủy đi, nếu không em ở nhà một mình cũng chán, cứ quyết định như vậy đi.”

Lâm Dật bĩu môi, rốt cuộc hai người kia có quan hệ gì?

Có thể khiến cho Thẩm Thục Nghi mời về nhà ở?

Nhưng Lâm Dật cũng không nghĩ nhiều, bình thường anh cũng không nghĩ nhiều về những chuyện không có liên quan đến mình.

“Được thôi, dù sao nhà em cũng không có ai, vậy thì đến đó đi.”

Sau khi chốt lộ trình, ba người lần lượt lên xe, chuẩn bị trở về nghỉ ngơi, dù sao cũng đã không còn sớm nữa.

Một bên khác, anh em nhà họ Tần liếc nhau một cái, Tần Nghiêm Lĩnh nói:

“Đại ca, mọi chuyện không tốt lắm, cô nhỏ tối nay muốn đến nhà Thẩm Thục Nghi, chúng ta vẫn tiếp tục chờ sao.”

Tần Nghiêm Phú trầm mặc vài giây đồng hồ, “Đuổi theo đi, không cần phải đợi thêm nữa, chúng ta cũng không thể quá coi thường cô nhỏ, nói không chừng sẽ lặng lẽ chạy trốn bất cứ lúc nào.”

“Được!”

Cùng lúc đó, Lâm Dật lái xe về phía lối ra của tầng ngầm để xe.

Nhưng lái ra ngoài không được bao xa, thì thấy một chiếc Rolls-Royce Cullinan chặn đường đi của mình.

Mới đầu Lâm Dật còn không coi ra gì, cảm thấy đối phương chẳng mấy chốc sẽ lái đi, nhưng đợi mười mấy giây lại phát hiện đối phương không có bất kỳ hành động nào, giống như là muốn cản đường.

“Lại là anh ta?”

Nhìn thấy người lái xe, Lâm Dật có chút ngoài ý muốn.

Anh đã đã nhận ra Tần Nghiêm Lĩnh!

“Đây không phải là đến gây chuyện báo thù sao?”

Lẩm bẩm một câu, Lâm Dật mở cửa xuống xe.

Cùng lúc đó, hai anh em nhà họ Tần cũng đi xuống từ trên xe.

Đối mặt với Lâm Dật.

“Anh đúng là lành sẹo là quên đau, vừa mới qua không lâu thế mà còn muốn tới tìm tôi báo thù?”

Tần Nghiêm Lĩnh lạnh lùng nhìn Lâm Dật.

“Anh tốt nhất cút sang một bên, tôi hôm nay cũng không phải đến để tìm anh!”

Trên thực tế, Tần Nghiêm Lĩnh vô cùng muốn mượn cơ hội này để báo thù, nhưng lại ngại chức vị tổ trưởng tổ một của anh cho nên không dám tùy tiện động thủ.

Cho nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không xuất thủ.

“Không phải tới tìm tôi sao?”

Lời này khiến cho Lâm Dật càng cảm thấy ngoài ý muốn.

Nếu như không phải tìm đến mình, vậy cũng không cần phải lái xe chặn đường của mình.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Dật đột nhiên nổi lên một cỗ dự cảm không tốt.

Phía bên mình chỉ có hai chiếc xe, không phải đến tìm mình, chẳng lẽ là đến tìm dì Trầm?

Chuyện này dường như lại càng không có thể.

Bà ấy chình là con dâu Lương gia, người đứng đầu tập đoàn Hoa Nhuận.

Cho dù là xuất phát từ thân phận nào, đều không ai dám động vào bà ấy.

Cho dù là thật sự có chuyện, cũng sẽ là quang minh chính đại đến mời, không có khả năng dùng phương thức cấp tiến như này. Người Tần gia không có khả năng sẽ ngu xuẩn như thế.

Lúc này, Thẩm Thục Nghi và Tần Ánh Nguyệt cũng phát hiện mọi chuyện không đúng lắm, cũng đi xuống từ trên xe.

Nhìn thấy người đứng đối diện là Tần Nghiêm Phú và Tần Nham Lĩnh, sắc mặt của Tần Ánh Nguyệt liền thay đổi lớn!

Cô biết rõ, bọn họ tới là để tìm mình.

“Cô nhỏ, đã lâu không gặp.”

Một tiếng cô này khiến cho Lâm Dật dừng lại, thân thể tựa như hóa đá tại chỗ.

Lông tơ trên người dựng hết lên, giống như nghe được chuyện gì đó rất kinh khủng.

Trước đó anh có thăm dò được từ Thẩm Thục Nghi và Lương Nhược Hư rằng mẹ đẻ của mình tên là Tần Ánh Nguyệt.

Năm đó là tam tiểu thư của Tần gia Yến Kinh!

Theo góc độ nào đó mà nói, Tần Nghiêm Lĩnh chính là anh họ của mình!

Bởi vì mẹ ruột của mình là cô của bọn họ!

Nhưng bọn họ hiện tại vậy mà lại gọi người phụ nữ bên cạnh Thẩm Thục Nghi là cô nhỏ!

Như vậy, nói cách khác...

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lâm Dật trắng bệch, ngay cả bờ môi cũng đều run lên.

Cậu máy móc thức quay đầu lại, ánh mắt dừng lại ở trên người Tần Ánh Nguyệt.

Trong ánh mắt chứa đầy cảm xúc phức lại không có cách nào để diễn tả, run rẩy hỏi:

“Người, người là Tần Ánh Nguyệt?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1286.

Chương 1287. Con Không Hận Các Người

Tần Ánh Nguyệt còn chưa kịp lấy lại tinh thần từ trong nỗi kinh hoàng.

Nhưng sau khi nghe Lâm Dật hỏi thì cả người đều lâm vào sợ hãi.

Tim đập nhanh hơn, phảng phất như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Bà biết, Lâm Dật đã biết mình là ai!

Bà rất muốn thừa nhận thân phận của mình, nhưng lại không dám.

Bà biết mình không có tư cách kia, nhưng càng nghĩ bà lại càng không biết làm sao để từ chối.

Đứng ở nơi đó hơn nửa ngày, một chữ đều nói không nên lời.

“Bà ấy chính là Tần Ánh Nguyệt.” Thẩm Thục Nghi nói.

“Người đứng bên cạnh Tần Nghiêm Lĩnh tên là Tần Nghiêm Phú, là con trai trưởng đời thứ ba của Tần gia, hôm nay tới là để tìm cô ấy, con xử lý chuyện này đi.”

“Đã biết, dì Thẩm, các người lên xe trước đi.”

Giọng nói Lâm Dật rất thấp, nhưng lại ẩn chứa một loại sức mạnh.

Thẩm Thục Nghi mặt không thay đổi lôi kéo Tần Ánh Nguyệt lên xe.

Bà hoàn toàn có thể dựa vào thân phận thiếu phu nhân Lương gia để đuổi anh em nhà họ Tần đi.

Nhưng bà lại không làm như thế.

Bà cảm thấy đây là chuyện trong nhà Tần gia, nhất định phải do chính bọn họ giải quyết.

Sau khi hai người rời đi, bầu không khí giữa ba người trở nên giương cung bạt kiếm lên.

“Lâm Dật, tôi hôm nay không muốn tính toán ân oán giữa chúng ta, nhưng đây là chuyện của Tần gia chúng tôi. Tôi hi vọng anh có thể làm rõ lập trường của mình, không nên xen vào, anh không có tư cách!”

Tuy cảm thấy vẻ mặt của Lâm Dật và Tần Ánh Nguyệt trước đó rất kỳ quái, nhưng hai anh em nhà họ Tần đều không suy nghĩ nhiều.

“Anh đang dạy tôi làm việc sao?”

“Xem ra là anh không muốn đi.”

Lâm Dật không trực tiếp trả lời, “Nhìn trạng thái của hai người, đoán chừng cũng sẽ không đi, vậy thì động thủ đi, dù sao cũng phải có người nằm lại chỗ này.”

“Khó trách dám đánh em trai tôi, cậu thật đúng là đủ ngông cuồng, có khí phách.”

Tần Nghiêm Phú bước lên, sau đó kéo dài khoảng cách, hướng về phía Lâm Dật, nói:

“Chuẩn bị xong chưa.”

“Anh chuẩn bị tốt là được.”

Ánh mắt của Tần Nghiêm Phú híp lại, dưới chân phát lực, chỉ nghe phịch một tiếng, thân thể giống như đạn pháo, lao về phía Lâm Dật!

Chỉ dựa vào động tác đơn giản này, Lâm Dật đã đoán được, trình độ của anh ta cao hơn Tần Nghiêm Lĩnh rất nhiều, hoàn toàn không cùng một cấp độ!

Sau khi xông tới trước mặt Lâm Dật, Tần Nghiêm Phú đấm một cú thẳng vào mặt anh!

Thân thể Lâm Dật nghiêng về sau, né công kích của anh ta một cách hoàn mỹ!

Trình độ của anh ta tuy cao hơn Tần Nghiêm Lĩnh, nhưng còn kém xa người áo đen.

Sau khi tránh thoát công kích của Tần Nghiêm Phú, Lâm Dật lấy chân trái làm trụ, xoay một góc 45 độ, chân phải như roi dài, đá về phía Tần Nghiêm Phú!

Sức lực khổng lồ khiến cho Tần Nghiêm Phú cảm thấy sợ hãi.

Trình độ của Lâm Dật đã vượt xa dự liệu của anh!

Hoàn toàn không giống như là trình độ của mồ cấp D!

Đúng vào lúc này, Tần Nghiêm Lĩnh phát hiện sơ hở của Lâm Dật, liền ra tay từ một hướng khác!

Mà tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của Lâm Dật!

Nhìn thấy Tần Nghiêm Lĩnh xông qua, Lâm Dật lui về phía sau một bước, tránh khỏi công kích của anh ta!

Vẻ mặt Tần Nghiêm Lĩnh hiện lên vẻ bối rối, mình đã để lộ sơ hở phía sau lưng!

“Lấy bản lĩnh này của anh thì đừng nên đi ra ngoài, như vậy sẽ rất mất mặt xấu hổ, cút xa một chút!”

Lâm Dật lăng không đá liên tục vào người Tần Nghiêm Lĩnh!

Người kia lập tức mất thăng bằng, bay về phía cột đá của bãi đậu xe!

“Thảo!”

Sau khi giải quyết xong Tần Nghiêm Lĩnh, công kích của Tần Nghiêm Phú cũng lập tức đến!

Nắm đấm tới liên tiếp như cuồng phong, Lâm Dật thấy chiêu nào phá chiêu nấy!

Trong quá trình giao thủ, Lâm Dật phát hiện, trình độ của Tần Nghiêm Phú quả thực rất cao.

Tính toán tỉ mỉ thì hẳn là chỉ yếu hơn so với Eliza một chút, đã coi như là vô cùng mạnh rồi.

So với sự thoải mái của Lâm Dật, Tần Nghiêm Phú càng đánh càng cảm thấy kinh hãi, trình độ của Lâm Dật đã nằm ngoài sự dự liệu của anh!

Đúng lúc này, khóe miệng Lâm Dật lộ ra ý cười.

“Đánh lâu cũng không được gì, tôi cũng biết trình độ của các người, nên kết thúc thôi!”

Thấy tình huống không ổn, Tần Nghiêm Phú lập tức lui về phía sau, cố gắng kéo dài khoảng cách với Lâm Dật!

Nhưng Lâm Dật không cho anh ta cơ hội này!

“Hô thông!”

Lâm Dật đá mạnh vào ngực Tần Nghiêm Phú!

Người kia giống như diều đứt dây, bay rớt ra ngoài.

Cước này của Lâm Dật là dùng toàn lực, khiến cho Tần Nghiêm Phú đau đến che ngực, làm thế nào cũng không dậy nổi!

Lâm Dật đi từng bước qua đó, nắm lấy tóc của Tần Nghiêm Phú, mặt không thay đổi, nói:

“Sau này đừng đến tìm bà ấy nữa. Bà ấy đã không còn bất cứ quan hệ nào với Tần gia, nếu như không nhớ được thì tôi sẽ dùng một mồi lửa đốt sạch Tần gia các người.”

Tần Nghiêm Phú càng tức giận hơn.

“Vì một người không quen biết lại nháo với Tần gia chúng tôi đến nước này, anh cảm thấy có phù hợp không!”

“Là một bại tướng, đây không phải là chuyện mà anh nên quan tâm. Hai người hiện tại tốt nhất nên cút, đừng có chọc tôi không vui.”

Hai tay Tần Nghiêm Phú nắm chặt, bụng đầy hận ý lại không thể nào phát tiết.

“Cút!”

Tần Nghiêm Phú cố nén đau đớn bò lên, cùng Tần Nghiêm Lĩnh lái xe rời đi.

Sau khi giải quyết xong hai người, Lâm Dật quay đầu nhìn thoáng qua.

Mà lúc này đây, Thẩm Thục Nghi và Tần Ánh Nguyệt cũng đi ra.

Chỉ là vẻ mặt của hai người lại hoàn toàn không giống nhau.

Thẩm Thục Nghi là cảm khái, Tần Ánh Nguyệt thì mất tự nhiên.

Mà ở thời điểm này, Lâm Dật đương nhiên đã hiểu rõ mọi chuyện.

Khó trách Thẩm Thục Nghi luôn kêu mình ăn cơm cùng bà ấy, trên thực tế người muốn cũng không phải là bà ấy.

Mà chính là người phụ nữ kia.

Một người luôn sôi nổi giống như Lâm Dật, ở thời điểm này cũng có chút không biết nên làm sao, đứng ngồi không yên.

Trước đó rất nhiều người đều đã nói qua chuyện này với mình, đã từng có lúc tưởng tượng qua, nếu như có một ngày đối mặt với bọn họ thì sẽ có thái độ như thế nào.

Nhưng bây giờ khi thật sự gặp được, Lâm Dật thừa nhận mình chưa có chuẩn bị tốt.

Hoặc có thể nói là đang trốn tránh.

Hơn hai mươi năm, người phụ nữ lúc trước đem mình đến cô nhi viện giờ đây lại xuất hiện ở trước mặt mình.

Hận sao?

Cũng có một chút như vậy, nhưng cũng không nhiều.

Đêm hôm ấy, mưa rơi tầm tã xóa đi nước mắt đầy mặt, cọ rửa tất cả hận ý của Lâm Dật đối với bà.

Bà ấy cũng có nỗi khổ tâm.

“Thật ra cũng không có gì đáng nói, con hẳn là cũng đã đoán được thân phận của bà ấy.” Thẩm Thục Nghi nhẹ nhàng nói:

“Cha ruột của con rất giống như con bây giờ, lúc còn trẻ ngông cuồng không có giới hạn, gây ra vô số thù hằn. Nhưng ông ấy lại không giống may mắn như con, có chúng ta bảo vệ ở phía sau, cộng với Tần gia lúc đó lại cắt đứt với mẹ con. Vì để bảo vệ sự an toàn của con cho nên mới bất đắc dĩ đưa con đến cô nhi viện. Mọi chuyện đều là bị bức bách, hi vọng con có thể hiểu được.”

Giọng nói của Thẩm Thục Nghi rất nhẹ, kể lại chuyện năm đó.

Nhưng những chuyện này có quan trọng đối với Lâm Dật không?

Quả thực rất quan trọng, bởi vì đây là chân tướng năm đó.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì dường như cũng không quan trọng như vậy.

Trải qua nhiều năm như vậy, mọi chuyện đều trôi theo thời gian, nó đã biến thành chuyện nhỏ bé không còn đáng kể.

Lâm Dật chậm rãi giang hai cánh tay ra, hốc mắt tràn đầy nước mắt.

“Con không hận các người, cám ơn các người đã cho con sinh mệnh.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1287.

Chương 1288. Hồ Ly Tinh Ở Đâu?

“Không hận các người...”

Bốn chữ đơn giản này tựa như một thanh búa tạ gõ mạnh vào tim Tần Ánh Nguyệt.

Nước mắt như đê vỡ, không cầm được mà chảy xuống.

Hai người ôm nhau thật chặt.

Tiếng khóc của Tần Ánh Nguyệt vang lên khắp toàn bộ bãi đậu xe.

Khiến cho những người muốn rời đi theo đường này đều ào ào quay đầu xe, không muốn làm phiền hai người đang ôm nhau khóc.

Thẩm Thục Nghi lặng lẽ lùi về phía sau mấy bước.

Hơi xúc động, lại còn có chút may mắn.

Dù có chuẩn bị hay sắp xếp có lẽ cũng không bằng lần gặp gỡ ngẫu nhiên này.

Thẩm Thục Nghi cũng lặng lẽ lau nước mắt.

Đã nhiều năm như vậy, người rời xa nhau cuối cùng cũng đã gặp lại.

Một hồi lâu sau, hai mẹ con tách ra, Tần Ánh Nguyệt lau nước mắt.

“Chúng ta cũng đi thôi, đây không phải chỗ nói chuyện.”

“Được.”

Lâm Dật nhẹ nhàng thở ra, anh cho là mình sẽ không khóc.

Nhưng vào thời khắc ấy, tình cảm máu mủ tình thâm lại khiến cho hốc mắt của anh ẩm ướt.

“Lên xe trước đi, chúng ta về nhà rồi nói.”

Thẩm Thục Nghi tới, đón hai người lên xe.

Sau đó lái xe về nhà.

Nhưng khi đến cửa chính, Thẩm Thục Nghi lại không để Lâm Dật đi, mà bảo cậu ở lại.

Nếu như không xảy ra chuyện vừa rồi, đương nhiên sẽ không có chuyện này.

Nhưng bây giờ, mẹ con nhận nhau, còn phải có chút thời gian cho họ trò chuyện.

Sau này sợ là sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

Vốn dĩ Lâm Dật muốn từ chối, nhưng có mấy lời lại không có cách nào nói ra miệng, cho nên liền đồng ý với Thẩm Thục Nghi.

Nhà của Thẩm Thục Nghi cũng không là nhỏ, tổng thể khoảng hơn hai trăm mét vuông.

Lấy tài lực của Thẩm Thục Nghi, đừng nói 200m2, cho dù là mua biệt thự 2000m2 cũng không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề là thân phận của Lương Tồn Hiếu rất nhạy cảm, có thể ở căn nhà lớn như vậy đã coi như là vượt qua chỉ tiêu rồi.

Nhà rất lớn, trang trí cũng rất thời thượng.

Nhà không thể đổi, nhưng lại có thể sửa chữa theo ý mình.

Cho nên cứ cách mấy năm, căn nhà đều sẽ thay đổi phong cách một lần.

Người bị kẹp giữa hai mẹ con chính là Lương Tồn Hiếu, cũng là người nghẹn khuất nhất.

Bởi vì có lúc ông sẽ đi công tác hơn một tháng mới về.

Thời điểm mới đi đang còn tốt, lúc trở về thì đã bị thay đổi, thiếu chút nữa cho rằng mình đã đi nhầm nhà.

Đến nhà, Thẩm Thục Nghi đi nấu nước pha trà.

Tâm trạng của Tần Ánh Nguyệt vẫn còn chưa bình phục, Lâm Dật cũng có chút chưa thích ứng kịp.

Quan hệ như vậy, khả năng còn cần một khoảng thời gian để bình ổn.

“Người Tần gia đã biết chị trở về, sau này chị định thế nào.” Thẩm Thục Nghi hỏi.

“Ngày mai chị sẽ đi.” Tần Ánh Nguyệt nói:

“Anh ấy đang ở Dubai, chị qua đó tìm anh ấy, tóm lại không thể ở lại Yến Kinh nữa rồi.”

“Không đến mức đó đi, tránh bọn họ làm gì?” Lâm Dật nói với vẻ lơ đễnh.

“Nếu như Tần gia lại đến gây phiền toái thì lại đánh cho bọn họ một trận là được.”

Thẩm Thục Nghi và Tần Ánh Nguyệt liếc nhau một cái, khóe miệng lộ ra ý cười.

Tính cách không sợ trời không sợ đất này, thật đúng là đúc ra từ một khuôn.

“Sự phân bố thế lực tại Yến Kinh không đơn giản như con nghĩ đâu.” Thẩm Thục Nghi nói:

“Cho dù hiện tại, thân phận của Lương gia đang lên như nước dâng, nhưng bọn dì cũng không có tư cách động vào Tần gia, nếu không Lục lão cũng sẽ không đẩy việc này cho bọn họ.”

Lâm Dật khẽ nhíu mày, “Năm đó rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Đã qua nhiều năm như vậy, mà bọn họ còn canh cánh trong lòng?”

“Chuyện giống như chuyện của con hôm nay.”

“Hả?”

“Năm đó, cha con cũng là một nhân vật rung chuyển đất trời tại Yến Kinh, vì mẹ con mà đánh hai người cậu của con, khiến cho bọn họ bị thương, cho tới hôm nay vẫn còn chưa khỏi.” Thẩm Thục Nghi nói:

“Sau hai mươi mấy năm, con lại đánh con trai của bọn họ, con nói một chút xem việc này thế nào.”

“Ngạch...” Lâm Dật lúng túng gãi đầu một cái, “Quả thật thật sự nên xin lỗi người ta.”

“Cũng chính bởi vì chuyện năm đó, khiến cho sức ảnh hưởng của Tần gia dần lùi lại. Nếu không thì hiện tại bọn họ vẫn còn là một trong ba gia tộc đứng đầu.”

“Nhưng cứ như vậy cũng không phải là biện pháp.”

“Không sao cả, dù sao mẹ chỉ là ngẫu nhiên trở về, nhiều năm như vậy, vẫn luôn trôi dạt khắp nơi. Nếu như muốn mẹ ở một chỗ trong thời gian dài thì lại có chút không quen.” Tần Ánh Nguyệt nói.

Thẩm Thục Nghi gật gật đầu, “Con cũng không cần lo lắng chuyện này, nếu như mẹ con đã có ý nghĩ này thì đã có thể giải quyết chuyện này rất dễ dàng, chỉ là bà ấy không muốn thôi.”

Nói về thực lực thì Lâm Dật còn có chênh lệch rất lớn với Lâm Cảnh Chiến hiện tại.

Nếu như Lâm Cảnh Chiến muốn thì đã có thể giải quyết chuyện của Tần gia một cách nhanh chóng.

Nhưng nhiều năm như vậy, Lâm Cảnh Chiến và Tần Ánh Nguyệt vẫn luôn không làm việc này, chỉ là vì không muốn thôi.

Dù sao trong người đang còn chảy chung dòng máu, hơn nữa bà cũng không phải là người lòng gan dạ sắt.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không làm loại chuyện này.

“Vậy được rồi.” Lâm Dật bĩu môi nói:

“Vừa lúc máy bay của con đang ở sân bay, muốn đi đầu đều có thể đi.”

“Không cần đâu, mẹ sẽ mua vé, không cần phiền toái như vậy.” Tần Ánh Nguyệt từ chối:

“Hơn nữa tiền xăng cũng không ít đâu, không cần thiết.”

“Cái gì gọi là không cần thiết.”

Thẩm Thục Nghi nói:

“Con trai của chị hiện tại rất ghê gớm, nhiều tiền đến mức đếm không hết, cho mẹ mình tiêu một chút cũng là chuyện đương nhiên.”

Lâm Dật cười gật đầu, “Quyết định như vậy đi.”

Ba người trò chuyện đến hơn mười một giờ khuya, sau đó mới đi nghỉ ngơi.

Thẩm Thục Nghi luôn là người điều hòa bầu không khí, cho dù đang còn có chút ngăn cách, nhưng đã nhỏ đi rất nhiều.

Nhìn khắp toàn bộ Trung Quốc, chỉ có Tần Ánh Nguyệt mới được Thẩm Thục Nghi đối xử như vậy.

Buổi tối lúc ngủ, Thẩm Thục Nghi để cho Lâm Dật ở phòng của Lương Nhược Hư, cũng không có bận tâm nhiều như vậy.

Phòng của Lương Nhược Hư rất lớn, khoảng 30m2, trong phòng sạch sẽ, màu sắc chủ đạo là xanh lam nhạt và xám trắng, cũng phù hợp với tính cách của cô.

Đột nhiên đổi giường, khiến Lâm Dật không ngủ được, liền cầm điện thoại di động gọi wechat video cho Lương Nhược Hư.

Video rất nhanh được nhận, Lương Nhược Hư còn đang ngồi trước bàn làm việc thắp đèn, xử lý văn kiện.

“Còn đang bận sao?”

“Đang còn mấy hạng mục thu hút vốn đầu tư, cần em phê duyệt lại.” Lương Nhược Hư phun tào:

“Nếu như trong 3 tháng mà các chỉ tiêu không tăng lên, em sẽ có nguy cơ bị đẩy xuống.”

“Ui, đường đường là Lương đại mỹ nữ, thế mà còn sợ cái này sao?”

“Đương nhiên, người nào đó không cho em thành tích, nên đành phải dựa vào năng lực của mình để liều mạng thôi.” Lương Nhược Hư nói:

“Anh thì sao, muộn như vậy còn gọi cho em làm gì.”

“Em đoán xem?”

“Em mới không thèm đoán.” Lương Nhược Hư ngạo kiều nói:

“Còn có, anh đang ở đâu vậy, nhìn không giống như là nhà của anh.”

“Sao lại không phải nhà của anh? Anh đang ở nhà đây.”

“Anh đừng nói bừa, em không phải là chưa từng đến Cửu Châu Các.” Lương Nhược Hư nói:

“Đoán chừng là lại đang ở nhà hồ ly tinh nào đó đúng không?.”

“Ngạch... Thật ra em nói như vậy cũng không sai, hiện tại anh sẽ cho em nhìn nhà của hồ ly tinh một chút.”

Nói xong, Lâm Dật thay đổi Cameras, quay hình ảnh gian phòng cho Lương Nhược Hư xem.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1288.

Chương 1289. Bà Ấy Chưa Từng Rời Bỏ Con

“Ừm hả?”

Lương Nhược Hư bên đầu kia ngây ngẩn cả người.

“Sao, sao anh lại ở nhà của em? Hơn nữa còn ở trong phòng của em?”

“Đây là nhà em sao?” Lâm Dật cười nói: “Anh đang ở nhà của hồ ly tinh mà.”

Gương mặt Lương Nhược Hư đỏ lên, vừa thẹn lại vừa tức.

“Mau nói đi, sao anh lại đến nhà em.”

Lâm Dật cũng không giấu diếm, nói qua những chuyện đã xảy ra cho Lương Nhược Hư nghe.

Bởi vì dù là mình không nói thì không bao lâu sau cô cũng sẽ biết.

Hơn nữa, nếu như không nói thì sẽ không thể giải thích chuyện này.

Cũng không thể nói với cô ấy rằng, cha cô không ở nhà, mẹ cô liền mang tôi về nhà được.

Việc này nói thế nào cũng đều có chút kỳ lạ.

Sau khi biết rõ chân tướng, Lương Nhược Hư sửng sốt một hồi lâu, hỏi dò:

“Anh bây giờ cảm thấy thế nào?”

“Cũng chẳng cảm thấy gì cả.” Lâm Dật nói: “Rất bình tĩnh.”

“Tốt xấu gì thì các người cũng đã hơn hai mươi năm không gặp, chẳng lẽ không có chút ngăn cách nào sao.”

“Chắc chắn là có, nhưng không nghiêm trọng như em nghĩ vậy.”

Đây cũng là chuyện mà Lâm Dật không nghĩ tới.

Không hề nghĩ rằng, lần gặp gỡ này, tâm trạng lại bình thản như thế.

“Vậy sau này thì sao, anh định xử lý mối quan hệ này như thế nào?” Lương Nhược Hư quan tâm hỏi.

“Cũng chưa nghĩ tới sẽ xử lý như thế nào, bà ấy có cuộc sống của mình, anh cũng có cuộc sống của anh, không có sự chồng chéo nào trong quỹ đạo cuộc sống cả, cho nên cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng.”

“Cũng đúng.” Lương Nhược Hư gật đầu, nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Đã nhiều năm như vậy, mọi chuyện cũng coi như đều đã kết thúc, em cảm thấy như vậy rất tốt.”

Lâm Dật gật gật đầu, không nói thêm gì cả.

“Đúng rồi, sao anh lại tới Yến Kinh.”

“Lữ đoàn Trung Vệ có nhiệm vụ, nên anh tới.” Lâm Dật nói:

“Hơn nữa anh còn mang theo hoa quả đến, có thể đề cử cho anh nơi nào đó có nhiều người có tiền, có thể đạt tới cấp bậc như Thang Thần Nhất Phẩm là được.”

Một ngày bán hoa quả tại đường Vương Phủ Tỉnh chỉ bán được một cân.

Tâm ý của Lâm Dật đã nguội lạnh, muốn di dời trận địa.

“Để em nghĩ một chút.”

Lương Nhược Hư suy tư vài giây đồng hồ, “Có thể đến thành Khải Hoàn tại Yến Kinh. Đây có thể được xem là một nơi tương đối đắt đỏ trong mấy năm qua. Ngày mai em sẽ gọi điện thoại sắp xếp cho anh một vị trí, tránh việc quản lý thành phố sẽ bắt anh.”

“Cảm ơn Lương bí thư.”

“Thôi đi, đừng nói mấy lời này với em.” Lương Nhược Hư trợn trắng mắt, nói:

“Em nói cho anh biết, có thể ngủ ở phòng em, nhưng không được làm lộn xộn đồ đạc.”

“Sao thế, còn có bí mật gì sao?” Lâm Dật xuống giường nói:

“Vậy thì anh phải tìm cho ra mới được.”

“A!”

Lương Nhược Hư hét rầm lên, “Tên chết bầm nhà anh! Nếu như anh dám động, lúc về Trung Hải em sẽ thu thập anh!”

“Anh còn sợ chuyện này sao?”

“Thôi đi, nhìn qua cũng chả sao, chỉ là mấy bộ đồ lót, em cũng không sợ.”

Thấy không ngăn cản được Lâm Dật, Lương Nhược Hư liền không quan tâm nhiều như vậy nữa, vò đã mẻ thì không sợ rơi.

“Hả? Đồ lót sao, vậy thì anh sẽ không nhìn.”

“Anh có ý gì?”

“Không hứng thú.”

“Không có hứng thú với đồ lót của em? Thế nào, đây là không có hứng thú đối với em đúng không?”

Hả???

“Là em không cho anh nhìn, hiện tại anh không nhìn, em lại nói anh không hứng thú với em, em cũng quá tiêu chuẩn kép rồi.”

“Mau mau cút, anh mới là tiêu chuẩn kép.” Lương Nhược Hư nói: “Không còn sớm nữa, nhanh ngủ đi, em còn phải xem văn kiện đây.”

“Vậy em cũng đi ngủ sớm một chút, đừng thức quá muộn.”

“Biết rồi, cam đoan ngủ trước mười hai giờ.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật cũng không làm gì khác.

Anh quả thật không có suy nghĩ gì về mấy bộ đồ lót mà Lương Nhược Hư để ở nhà.

Mặc lên người mới gọi là đồ lót, nếu không cũng chỉ là mấy mảnh vải.

Nếu quả thật muốn nhìn, trực tiếp đi xem Lương Nhược Hư là được, YY cũng không có ý nghĩa gì cả.

Hơn bảy giờ sáng ngày thứ hai, Lâm Dật nghe thấy tiếng đinh đinh đương đương.

Rời giường mới phát hiện, hai người đã rời giường để nấu cơm.

Tần Ánh Nguyệt làm đầu bếp chính, Thẩm Thục Nghi giúp đỡ.

“Rửa mặt đi, đợi lát nữa ra ăn cơm.”

“Ừm.”

Lâm Dật gật gật đầu, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó về tới trên bàn cơm.

Bữa sáng cũng vừa được bưng lên.

Trứng hấp, cháo, sữa đậu nành, đĩa bánh, bánh quẩy...

“Nếm thử đi, đều là món con thích ăn.” Thẩm Thục Nghi nói.

Lâm Dật có chút khó hiểu, sao bọn họ lại biết, mình thích ăn bữa sáng như này?

Hơn nửa giờ trôi qua, ba người đều đã ăn sáng xong, Tần Ánh Nguyệt nhìn đồng hồ đeo tay một cái.

“Thời gian cũng không sớm nữa, chị nên đi rồi.”

“Ở lại thêm một lát đi, cũng không cần đuổi chuyến bay, gấp làm gì.”

“Sớm muộn gì cũng đều phải đi, chút thời gian ngắn cũng không là gì.”

Vừa mới nhận nhau với Lâm Dật, Tần Ánh Nguyệt cũng không nỡ đi.

Nhưng bà là người rất biết thỏa mãn, Lâm Dật có thể chấp nhận bà đã là sự thiên vị lớn nhất mà ông trời dành cho mình rồi.

Bà cũng không dám yêu cầu xa vời gì cả.

Cho nên ra đi cũng rất thoải mái.

Bà đã thấy đủ.

“Vậy lúc nào chị lại quay về?” Thẩm Thục Nghi hỏi.

“Chuyện này thì không chắc.” Tần Ánh Nguyệt nói:

“Em cũng biết tình huống của chị mà, mấy năm này chị đã đi rất nhiều nơi, nói không chừng lúc nào đó sẽ trở về, lại nói, giữa chúng ta còn có phương thức liên lạc, em sợ cái gì.”

“Phương thức liên lạc thì làm được cái gì, cũng không thể gặp mặt.” Thẩm Thục Nghi nói:

“Còn ba năm nữa là em sẽ nghỉ hưu, chị cũng đừng lang thang bên ngoài nữa, nhanh trở về một chút.”

“Được rồi, chị đồng ý với em là được, sau khi em về hưu, chị nhất định sẽ định cư tại Yến Kinh.”

“Như này còn tạm được.”

Thẩm Thục Nghi mặc quần áo xong, nói với Lâm Dật:

“Đi thôi, đến sân bay.”

“Ừm.”

Ba người xuống dưới nhà, lên Audi A8 của Thẩm Thục Nghi, đến sân bay.

Máy bay của Lâm Dật đã chờ từ lâu.

“Chị đi trước, vốn dĩ chị dự định đến thăm dì Tống một chút, hiện tại không có cơ hội, em nhớ dành thời gian giải thích giúp chị một chút.”

“Đã biết, yên tâm đi.”

Tần Ánh Nguyệt để hành lý xuống, ôm Thẩm Thục Nghi một chút.

Mặc dù là ly biệt, nhưng lại đầy ý cười.

Có thể nhận được sự chấp nhận của con trai là chuyện vui vẻ nhất trong chuyến này của bà.

“Xuống máy bay thì nhớ gọi điện thoại cho em.”

“Được.”

Sau khi ôm Thẩm Thục Nghi, Lâm Dật cũng giang hai cánh tay ra.

Ôm ấp người xa lạ quen thuộc nhất.

Thời gian ôm rất ngắn, cũng không có nước mắt, nhưng lại đều chảy xuôi ở trong lòng.

Tần Ánh Nguyệt vẫy tay từ biệt với hai người, xách hành lý rồi lên máy bay.

“Đi thôi, đừng đứng đây nữa.” Thẩm Thục Nghi nói.

Lâm Dật gật gật đầu, hai người quay người, đi ra khỏi sân bay.

“Bà ấy…”

Lâm Dật muốn nói chuyện, nhưng lại thôi.

“Đã đến lúc này rồi, còn có gì mà phải che giấu nữa, muốn nói cái gì thì cứ nói đi.”

Trầm tư một lát, Lâm Dật mở miệng nói:

“Bà ấy hình như rất quen thuộc với con.”

Lâm Dật nhớ tới bữa sáng kia, đều là bà ấy làm, Thẩm Thục Nghi chỉ đứng ở một bên giúp đỡ.

Thẩm Thục Nghi vén tóc.

“Bởi vì mấy năm này, cô ấy chưa từng rời khỏi con, cho nên mới biết rất nhiều chuyện. Con thích ăn gì, cô ấy đều nhớ, cho nên bữa sáng kia mới làm những món mà con thích ăn.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1289.

Chương 1290. Khúc Mắc Trong Lòng Lâm Dật

“Vẫn luôn ở bên cạnh con sao?”

Thẩm Thục Nghi gật gật đầu, “Năm đó sau khi hai người bọn họ rời khỏi Yến Kinh, rất nhanh liền có con, nhưng trong cái năm hỗn loạn kia, cha con không có năng lực lớn như vậy để bảo hộ con, mẹ con cũng giống như vậy. Sau khi tính kỹ, bọn họ liền đưa con đến cô nhi viện.”

Lâm Dật không nói chuyện, lẳng lặng nghe.

“Nhưng cha của con không phụ lòng bất kỳ người nào, chỉ vẻn vẹn hai ba năm đã đứng vững gót chân ở bên ngoài, cuộc sống cũng ổn định lại. Nhưng nơi của bọn họ không thể cho con nền giáo dục tốt hơn được, cho nên mới không nhận lại con.”

“Bà ấy hình như cũng không có đến cô nhi viện để tìm con.”

“Bà ấy đã từng có ý nghĩ như vậy, nhưng lại không dám.” Thẩm Thục Nghi hơi xúc động, nói:

“Sau khi đưa con đi cho đến khi nhìn thấy con một lần nữa đã là ba năm sau. Khi đó, con đã có thể chạy khắp nơi trong cô nhi viện, gọi Vương Thúy Bình là mẹ, gọi Triệu Toàn Phúc là cha. Bắt đầu từ lúc đó, bà ấy đã biết mình không còn tư cách làm mẹ của con nữa.”

“Nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thâm, cho dù là lúc nào thì bà ấy đều không nỡ bỏ con.”

“Cho nên trong khoảng hai mươi mấy năm trước, phần lớn thời gian bà ấy đều sống tại Quảng Châu, lúc không có chuyện gì làm thì đến nhìn con một chút, cảm thấy chán thì lại đến chỗ cha con. Cuộc sống của bà ấy cứ như vậy cho đến khi con lên đại học và đến Trung Hải. Những năm gần đây, con vẫn luôn nằm trong tầm mắt của bà ấy, đồ mà con thích, thói quen cuộc sống của con, bà ấy đều nhìn ở trong mắt ghi ở trong lòng, cho nên bà ấy mới hiểu rõ thói quen cuộc sống của con như vậy.”

Lâm Dật cười khổ một tiếng, trong lòng có chút khó chịu.

“Bà ấy cũng thật là, gặp mặt thôi mà khó như vậy sao, con cũng không phải là người bất cận nhân tình, điểm đạo lý này con vẫn hiểu.”

“Nhưng con là con, bà ấy là bà ấy, thứ mà các người muốn không giống nhau.”

Thẩm Thục Nghi cười nói:

“Nếu như là dì thì chắc chắn sẽ đến cô nhi viện để tìm con, sẽ không bận tâm nhiều như vậy, nhưng bà ấy lại không làm được. Bà ấy là người ôn nhu nhất trên thế giới này mà dì đã từng gặp. Bà ấy đã dành tất cả cuộc sống của mình cho cha con hai người. Nơi nào có hai người thì đó chính là nhà, cho dù là mẹ ruột của con, bà ấy cũng không dám hy vọng xa vời là con có thể chấp nhận bà ấy.”

“Nhưng ông trời vẫn rất chiếu cố bà ấy, lại xảy ra chuyện trùng hợp như vậy. Nếu không đời này các người có thể nhận nhau hay không thì cũng không chắc chắn.”

“Vậy thì cứ thuận theo tự nhiên đi.” Lâm Dật hít sâu một cái, “Như này cũng rất tốt.”

“Đúng vậy, người đời trước có câu, mệnh người do trời quyết định, đều đã được an bài, như vậy thì cho dù là tốt hay là xấu thì đều phải tiếp nhận.” Thẩm Thục Nghi nhìn Lâm Dật, “Cho dù bà ấy không có ơn nuôi nấng con, nhưng dì luôn cảm thấy, bà ấy là một người mẹ vĩ đại.”

“Con hiểu.”

Thẩm Thục Nghi hiểu ý cười một tiếng, “Con có thể hiểu những đạo lý này thì dì cũng không nói thêm gì nữa. Cuộc sống luôn phải nhìn về phía trước, cởi chuông phải do người buộc chuông. Dì kẹt giữa hai mẹ con con lâu như vậy, cũng đến lúc lui ra rồi.”

“Cám ơn dì Thẩm.”

“Tiểu tử ngốc.” Thẩm Thục Nghi cười nói, nhưng bà hiểu, trong lòng Lâm Dật vẫn còn có khúc mắc.

Không phải là bởi vì Tần Ánh Nguyệt, mà chính là người cha chưa từng gặp mặt kia.

Nếu không nó cũng không có khả năng không nhắc một chữ tới người kia trong quá trình này.

Reng reng reng _ _

Điện thoại của Lâm Dật đột nhiên vang lên, là Khương Thanh gọi tới.

“Anh Lâm, buổi huấn luyện thử đã bắt đầu, anh đang ở đâu vậy.”

“Đưa người ra sân bay, vừa làm xong, hiện tại sẽ trở về.”

“Anh mau tới đây đi, lần này người đến đều rất tốt, anh mau tới xem có thích hợp hay không.”

“Cô để Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt chọn trước đi, đều là người một nhà, không cần thiết phải dành sự đặc biệt này cho tôi.”

“Vậy thì anh cũng nhanh đến một chút, Lưu lão đại còn đang chờ anh đó.”

“Đừng có gấp, tôi hiện tại sẽ qua ngay.”

Nói xong, Lâm Dật cúp điện thoại, cùng Thẩm Thục Nghi đi tới bãi đỗ xe.

“Lữ đoàn Trung Vệ gọi điện thoại tới sao?”

Lâm Dật gật gật đầu, “Hôm nay là ngày huấn luyện thử đầu tiên, bọn họ muốn con qua nhìn một chút.”

“Vậy con cũng không cần đưa dì về, nhanh đi làm việc của con đi.”

“Không có việc gì cả, không thiếu một chút này, con đưa dì tới công ty trước.”

Thẩm Thục Nghi cũng không khách sáo với Lâm Dật nữa, chuẩn bị lên xe rời đi.

Nhưng tại lúc này, một chiếc Rolls-Royce Cullinan, đừng ở trước mặt hai người.

Lâm Dật nhìn sang, anh biết chiếc xe này là của Tần Nghiêm Lĩnh.

Hai người đứng tại chỗ không nhúc nhích, biết là người Tần gia tới.

Cửa xe mở ra, ngoại trừ Tần Nghiêm Phú và Tần Nghiêm Lĩnh, còn có một người đàn ông trung niên cũng đi xuống từ trên xe.

Cách ăn mặc của người đàn ông trung niên rất chính thức, mặc âu phục màu xanh lam với áo sơ mi trắng, dưới chân là giày da màu đen, dường như chuẩn bị tham gia buổi họp quan trọng nào đó.

Ánh mắt Thẩm Thục Nghi dừng lại ở trên người ông ta, bà biết ông ta là ai.

Con trai trưởng đời thứ hai của Tần gia, Tần Anh Long!

Cũng là cậu ruột của Lâm Dật!

Chỉ là bọn họ hiện tại, còn chưa rõ quan hệ giữa Lâm Dật và Tần Ánh Nguyệt.

Bởi vì chuyện tối ngày hôm qua, người Tần gia suy đoán Tần Ánh Nguyệt có thể sẽ gấp rút rời khỏi Yến Kinh, cho nên liền vội vã chạy tới.

Nhưng lại thấy Thẩm Thục Nghi và Lâm Dật ở đây.

Bọn họ đoán được, mình có lẽ đã tới chậm.

"Tần Ánh Nguyệt có phải đã đi rồi hay không!" Tần Anh Long hỏi.

"Đã đi rồi."

"Thẩm Thục Nghi, cô đây là có ý gì, cô cũng biết chuyện giữa chúng tôi, Lương gia không nên tham dự vào, cô làm như vậy là quá phận!"

"Anh Tần, anh nói như vậy thì oan uổng cho tôi quá, quan hệ của hai chúng tôi vẫn luôn rất tốt, cô ấy đến Yến Kinh, tôi tiếp đãi một chút, cũng không quá phận đi."

"Chuyện này đương nhiên là không quá phận, nhưng tại sao cô lại muốn ra mặt ngăn cản!"

"Người ngăn cản hai người bọn họ cũng không phải tôi, là Lâm Dật, với lại một phụ nữ như tôi sao mà có ngăn cản bọn họ được."

Ánh mắt của Tần Anh Long rơi xuống trên người Lâm Dật.

“Cậu lại nhiều lần đối nghịch với Tần gia chúng tôi, có phải cho rằng có Lục lão bảo kê thì chúng tôi sẽ không có cách nào thu thập cậu sao!”

“Tôi không biết các người tìm bà ấy để làm gì, nhưng tôi hi vọng các người nên dừng tay, chuyện này không tốt cho các người đâu.” Lâm Dật thấp giọng nói.

Tần Anh Long nhíu mày, trên trán mang theo tức giận.

“Cậu thì tính là gì, cũng xứng nhúng tay vào chuyện của Tần gia chúng tôi!”

“Nếu như Tần gia các người thật sự lợi hại thì cần gì phải quan tâm đến tôi và dì Thẩm, trực tiếp động thủ không phải là được rồi sao? Nói cho cùng thì vẫn là tài nghệ không bằng người, chỉ biết chỉ trỏ, phát ngôn bừa bãi, như này có ý nghĩa gì sao?”

Lâm Dật nhếch miệng lên, mang theo nụ cười trêu tức, nói:

“Thần tử nghèo túng, hoàng đế hết thời, nếu như sống trong thời đại trước thì cũng quá bi ai rồi.”

Lâm Dật chỉ Tần Nghiêm Lĩnh và Tần Nghiêm Phú, “Có chút thời gian thì nên dạy cho bọn họ chút bản lĩnh, hiện tại đều là nói chuyện bằng thực lực, chỉ pháo miệng là không được đâu.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1290.

Chương 1291. Anh Đoán Xem Em Gặp Được Ai Nào

“Con mẹ nó, cậu!”

“Đứng lại!”

Tần Nghiêm Lĩnh tính tình nóng nảy định xông về phía Lâm Dật, nhưng lại bị Tần Anh Long gọi lại.

Tần Nghiêm Lĩnh tỉnh táo lại, dừng lại.

Anh cũng biết, mình không phải là đối thủ của Lâm Dật, bây giờ không phải là lúc xúc động.

Tần Anh Long đi từng bước về phía Lâm Dật.

“Tiểu tử, có gan đấy, Tần Anh Long tôi ở đây mà cũng dám nói như vậy. Cậu có phải cho rằng có Thẩm Thục Nghi ở đây thì tôi sẽ không dám động thủ đúng không.”

“Tôi không có ý nghĩ dựa vào người khác.” Lâm Dật hoạt động cổ tay một chút, “Nếu ông muốn ra mặt thay hai cho người bọn họ, vừa lúc nơi này không có ai, cứ động thủ là được.”

“Anh Tần, anh đã lớn như vậy, nếu như động thủ với tiểu bối thì sẽ làm mất thân phận.” Thẩm Thục Nghi cười nói.

“Cậu ta phá hỏng chuyện của Tần gia chúng tôi, chẳng lẽ tôi không được quản việc này sao.”

“Đương nhiên là có thể quản rồi, nhưng chuyện của tiểu bối thì nên để cho bọn chúng tự giải quyết, anh cũng không cần phải động thủ.” Thẩm Thục Nghi nói:

“Tốt xấu gì tại Yến Kinh, anh cũng là nhân vật có tiếng tăm, nếu như nhúng tay vào chuyện của bọn chúng thì sẽ rất mất thể diện.”

"Cô hình như đã hiểu lầm, đây cũng không phải là chuyện giữa tiểu bối bọn họ, mà là chuyện của Tần gia chúng tôi, tôi đương nhiên là phải quản rồi!”

Thái độ lúc đối mặt với Lâm Dật và Thẩm Thục Nghi của Tần Anh Long lại hoàn toàn khác biệt.

Đối với Lâm Dật có thể nói là kiêu ngạo, thậm chí là có chút không giảng đạo lý.

Nhưng lúc đối mặt Thẩm Thục Nghi thì phải kiên nhẫn hơn nhiều.

“Nếu như là chuyện của Tần gia, vậy anh cũng không nên tìm Lâm Dật, đơn độc tìm Ánh Nguyệt càng thêm không đúng, nên tìm Lâm Cảnh Chiến mới đúng.”

Lâm Cảnh Chiến...

Lâm Dật mặc niệm.

Nghe thấy cái tên Lâm Cảnh Chiến này, thân thể của Tần Anh Long run lên một cái.

“Đây là chuyện của Tần gia chúng tôi, muốn xử lý như thế nào cũng là chuyện của chúng tôi. Cô quản lý tốt tập đoàn Hoa Nhuận và chuyện nhà họ Lương là được, hy vọng cô không nên xen vào.”

“Chuyện này sao có thể gọi là xen vào được.” Thẩm Thục Nghi cười nói:

“Quan hệ giữa Lâm Dật và con gái tôi rất tốt, tôi đương nhiên là không thể nhìn nó bị bắt nạt được, anh nói có đúng hay không?”

Tần Anh Long nhăn mày, sắc mặt của hai anh em nhà họ Tần cũng không được tốt lắm.

Nếu như Thẩm Thục Nghi muốn nhúng tay vào chuyện này, hôm nay sẽ không thể động thủ được.

Người phụ nữ này đúng là tên trộm gà!

Hôm qua không ra mặt quản việc này, hôm nay bác cả tới lại bắt đầu khoa tay múa chân, thật sự là buồn nôn!

“Cô khẳng định muốn như vậy sao!”

“Đúng vậy!”

Trên trán Tần Anh Long bắt đầu nổi gân xanh, lửa giận đã đốt tới trên đỉnh đầu.

“Được!”

Tần Anh Long không những không giận mà còn cười, “Cô đã mở miệng, thì tôi đương nhiên là phải cho cô mặt mũi này rồi.”

Nói xong, Tần Anh Long nhìn Lâm Dật, cũng đưa tay ra, “Chúng ta cũng coi như là không đánh không quen biết, bắt tay cái đi.”

Lâm Dật nhướng mày nhìn sang.

Rõ ràng là đang thăm dò.

Nhưng Lâm Dật vẫn đưa tay ra.

Tại khoảnh khắc tay hai người tiếp xúc!

Lâm Dật cảm thấy có một cỗ lực lượng khổng lồ truyền đến từ tay Tần Anh Long!

Mà chuyện này cũng nằm trong dự liệu của Lâm Dật.

Khóe miệng Tần Nghiêm Lĩnh lộ ra ý cười.

Tuy Thẩm Thục Nghi ở đây, mình không có cách nào động thủ, nhưng Lâm Dật cũng đừng mong có thể thoát thân!

Lấy trình độ cấp C của đại bá, muốn thu thập anh ta là chuyện dễ như trở bàn tay!

Mà Tần Anh Long và Tần Nghiêm Phú cũng nghĩ như vậy.

Nhưng sự thật, lại không giống với suy nghĩ của ba người!

Đột nhiên!

Ngay tại lúc Tần Anh Long cho là mình đã thành công, bỗng nhiên cảm nhận được, có một cỗ lực lượng cường đại truyền đến từ bàn tay Lâm Dật!

Thậm chí ngang với trình độ của mình!

“Chuyện này sao có thể!”

Trong lòng Tần Anh Long bắt đầu nhấc lên sóng to gió lớn!

Cậu ta chỉ là cấp D sao có thể có được sức lực lớn như vậy chứ!

Hai người đồng thời phát lực, âm thầm phân cao thấp, thậm chí bằng mắt thường đều có thể nhận ra sức lực của hai người lớn đến đâu.

Anh em nhà họ Tần chỉ biết nhìn nhau.

Biểu hiện của Lâm Dật hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của bọn họ!

Vậy mà có thể kiên trì lâu như vậy trên tay bác cả, sao có thể làm được!

Căn bản sẽ không chịu được mới đúng!

“Đều đã là người lớn rồi, còn chơi loại trò này, cũng quá nhàm chán rồi.” Lâm Dật nói:

“Khó trách mấy năm này Tần gia vẫn không thể phát triển nổi, đúng là nực cười.”

“Cậu!”

“Anh Tần, chúng tôi phải đi rồi, anh bắt tay cũng hơi lâu rồi đó.” Thẩm Thục Nghi nói.

“Hừ!”

Tần Anh Long hừ lạnh, buông lỏng tay Lâm Dật ra, nhưng cảm giác đau đớn chỗ gan bàn tay vẫn còn.

“Chúng tôi đi trước, khi nào rảnh sẽ nói chuyện sau.”

Thẩm Thục Nghi mang theo Lâm Dật lên xe, sau đó nghênh ngang lái xe rời đi.

“Mẹ nó, lực tay này cũng thật là lớn.”

Lâm Dật vừa lái xe vừa vẫy tay, cố gắng để cho máu lưu thông một chút.

Nếu như Lâm Dật chỉ đơn thuần là cấp D, chắc chắn sẽ kiên trì không nổi.

May ra còn có khen thưởng, cơ năng tự cường hóa, nếu không thì sẽ trực tiếp nằm ngang.

“Ông ấy cũng coi như là tiền bối trong lữ đoàn Trung Vệ, trình độ đương nhiên là không kém, cùng một nhóm với lãnh đạo của con. Con có thể kiên trì nổi, đã không tệ rồi.” Thẩm Thục Nghi nở nụ cười,

“Nhưng cho dù nói thế nào thì ông ấy cũng cậu ruột của con, sao có thể nói như vậy được chứ.”

“Con không quan tâm ông ta là ai.”

“Dừng xe lại một chút đi, chậm một chút cũng được, đừng cố chịu đựng.”

“Không sao cả, lát nữa sẽ tốt thôi.”

…

Cùng lúc đó, ba người Tần gia cũng về tới trên xe của chính mình.

Tần Anh Long cũng lắc lắc tay của mình, lực lượng kinh khủng của Lâm Dật khiến cho ông ta có chút chịu không nổi.

“Cha, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy, cậu ta chịu đựng được sao?”

“Không phải là chịu đựng được, mà là khí lực của cậu ta cũng không nhỏ, vượt xa cấp D, hai người các con thua cũng không oan.”

“Nhưng người đã đến cấp C, sao có thể có người dùng sức để chống lại được.”

“Cha cũng không biết.” Tần Anh Long híp mắt nói:

“Tiểu tử này là quái thai, trong thế hệ trẻ tuổi tại Yến Kinh, ngoại trừ Vương Miện, đoán chừng không có người có thể chống lại cậu ta.”

“Về sau còn tìm cậu ta nữa không?” Tần Nghiêm Phú hỏi.

“Để sau hãy nói vậy, bối cảnh của cậu ta rất cứng, không có cách nào động đến cậu ta cả.” Tần Anh Long nói:

“Cha biết trong lòng hai con cảm thấy không phục, nhưng không có mệnh lệnh của cha thì không ai được xúc động, Vương gia và Hàn gia trước đó chính là minh chứng tốt nhất.”

“Đã Biết.”

…

Gulfstream G650.

Sau khi lên máy bay, Tần Ánh Nguyệt vẫn luôn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nụ cười trên khóe miệng chưa từng dừng lại.

Bỗng nhiên, giống như là nghĩ đến chuyện gì, Tần Ánh Nguyệt lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số kỳ lại.

“Em trở về rồi sao?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói lười biếng.

Hiện tại là hơn 10 giờ sáng Yến Kinh, nhưng ở Dubai thì mới hơn sáu giờ sáng, chênh lệch bốn giờ, rất nhiều người còn chưa thức dậy.

Mà người đang nói chuyện, chính là cha của Lâm Dật, Lâm Cảnh Chiến!

“Em chuẩn sang chỗ anh.” Tần Ánh Nguyệt cười ôn nhu:

“Anh đoán lần này em về Yến Kinh gặp được ai nào?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1291.

Chương 1292. Tổ Một Là Tổ Trâu Bò Nhất

“Yến Kinh chỉ có mấy người như vậy, còn có thể gặp được ai chứ.” Lâm Cảnh Chiến ủ rũ nói, nhưng cũng không có không kiên nhẫn.

“Gặp được con trai của chúng ta.”

“Hả? Con trai sao?”

“Không phải vậy thì sao, anh cho là em sẽ gặp được ai đây?”

“Sau đó thì sao, nó đến Yến Kinh làm gì, là chuyện của lữ đoàn Trung Vệ sao?”

Lâm Cảnh Chiến cũng không kinh ngạc chút nào, bởi vì những năm này, Tần Ánh Nguyệt vẫn chưa từng rời khỏi nó, nhìn thấy nó cũng là chuyện bình thường.

“Chúng em cùng nhau ăn bữa cơm, hơn nữa...”

“Hai người đã ăn cơm cùng nhau rồi sao?”

Tin tức này như một quả bom đối với Lâm Cảnh Chiến.

Trước đó chỉ là đứng nhìn từ xa, sao giờ lại còn ăn cơm cùng nhau rồi?

“Hơn nữa cái gì, em nói đi.”

“Hơn nữa nó đã biết em là ai, chúng em đã nhận nhau.”

Ba chít chít _ _

Tựa hồ là tiếng điện thoại di động rơi xuống.

Vài giây sau, đầu bên kia điện thoại lại truyền tới giọng của Lâm Cảnh Chiến.

“Nó biết thân phận của em rồi sao? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Trong nửa giờ tiếp theo, Tần Ánh Nguyệt tự thuật lại mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua một lần.

Lâm Cảnh Chiến nghe xong, cười một tiếng, “Việc này đúng thật là thú vị.”

“Xem như là trong họa được phúc đi.”

“Xem như nó còn có chút lương tâm.”

“Anh không thể nói như vậy, dù sao chúng ta cũng không có ơn dưỡng dục nó, không thể yêu cầu quá nhiều.” Tần Ánh Nguyệt nói:

“Nhưng đây cũng không phải là chuyện mà em muốn nói với anh.”

“Vẫn còn có chuyện sao?”

“Em đã sầu muộn một thời gian dài rồi, nhưng vẫn chưa quyết định chắc chắn được.”

“Cứ từ từ nói.”

“Quan hệ giữa con trai mình và Hạt Gạo hình như không bình thường, hơn nữa em còn nghe được, nó gọi Thục Nghi là mẹ vợ tương lai.”

“Con gái của lão Lương rất tốt, trước đó đã nghe em nói.”

“Sao anh có thể không quan tâm như vậy.” Tần Ánh Nguyệt nói:

“Trước đó không phải em đã cho anh xem tấm ảnh chụp kia rồi sao. Cô gái tên Kỷ Khuynh Nhan kia cũng không tệ, hai người đều ở trước mặt em, em nên làm gì đây.”

“Thì từ bỏ một người chứ sao.”

“Nhưng em thấy nó hình như không có ý nghĩ từ bỏ.”

“Tên hỗn tử này, đúng là mạnh hơn nhiều so với lão tử.”

“Anh đừng cười trên nỗi đau của người khác, nhanh nghĩ cách giải quyết đi.”

“Anh cảm thấy người nào tốt?”

“Đoán chừng nó cũng nghĩ giống như anh, cho rằng hai người đều tốt, đều sẽ không muốn buông bỏ.”

“Cho nên em mới gọi điện thoại cho anh, muốn nghe ý kiến của anh.”

“Đều đã là người lớn rồi, để nó tự mình xử lý đi, nếu đã lựa chọn một bước này thì nó đương nhiên là có năng lực tự xử lý, chúng ta không nên xen vào.”

“Nghe giọng của anh thì dường như rất ủng hộ nó.”

“Nhiều con dâu không phải là chuyện tốt sao.” Lâm Cảnh Chiến nói:

“Cùng lắm thì anh đưa nó đến châu Phi, chỗ đó có thể một chồng nhiều vợ.”

“Em mới không để cho con của em đến loại nơi đó đâu.”

“Con cháu tự có phúc của con cháu, em đừng lo lắng nhiều làm gì.” Lâm Cảnh Chiến nói:

“Anh đoán lấy đức hạnh kia của nó thì bên người chắc chắn không chỉ có hai người phụ nữ này. Nếu như em cứ quan tâm việc này thì không bao lâu sau sẽ bạc hết tóc đó.”

“Đúng là bị anh nói trúng, em nhớ bên cạnh nó còn có một nữ bác sĩ khác, quan hệ cũng rất tốt, không biết giữa hai người chúng nó có gì không.”

“Em xem, việc này em không quản được.”

“Em cũng biết, nhưng việc này lại liên quan đến Thục Nghi, cô ấy chắc chắn sẽ không đồng ý.”

“Vậy chúng ta cũng không có cách nào quản được, hơn nữa hiện tại cũng không phải là lúc để chúng ta ra mặt, để sau hãy nói vậy, đừng có gấp.”

“Đã biết.” Tần Ánh Nguyệt nói:

“Trước đó anh không phải nói là gần đây muốn đi ra ngoài làm việc sao? Định lúc nào thì đi vậy?”

“Ngày mai đi, ở trên đảo gặp chút chuyện, anh phải đi xem một chút.”

“Vậy hôm nay em trở về, chúng ta có thể gặp một lần.” Tần Ánh Nguyệt nói:

“Hiện tại nó cũng gia nhập vào lữ đoàn Trung Vệ, hơn nữa biểu hiện còn rất tốt, không bao lâu sau khả năng cũng sẽ được phái đến trên đảo, nói không chừng hai người còn có cơ hội gặp mặt.”

“Nhanh như vậy đã được phái ra rồi?”

“Đạt được hai công lao nhị đẳng, Lục lão rất xem trọng nó. Em nghe Thục Nghi nói, nó hiện tại cũng giống như anh năm đó, hạc giữa bầy gà, ai cũng không bằng.”

“Hạc giữa bầy gà thì tính là gì.” Lâm Cảnh Chiến cười nói:

“Nó là con của anh, đương nhiên phải rời xa đám gà kia, ở trên đảo mới là điểm cuối cùng của nó.”

...

Sau khi rời khỏi sân bay, Lâm Dật lái xe đưa Trầm Thục Nghi đến tập đoàn Hoa Nhuận.

Sau đó tự mình đón xe, đến nhà bà, lái xe đựng trái cây đến khu vực huấn luyện của lữ đoàn Trung Vệ.

Khi tới nơi đã 12 giờ trưa.

Điều khiến anh cảm thấy ngoài ý muốn chính là, trước trước sau sau đỗ hơn mấy chục chiếc xe.

Có hơn xe việt dã cỡ lớn hơn 1 triệu, có Toyota Alpha mọi nhà đều mua được, còn có siêu xe như Lamborghini, Ferrari.

Chỉ nhãn hiệu có trên thị trường thì hầu như đều có thể tìm thấy ở đây.

Nghĩ lại Lâm Dật liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hôm nay là thời gian huấn luyện thử chính thức, mà những người tham gia đều là con nhà giàu, lái những xe này tới cũng là chuyện bình thường.

Nhưng trường hợp như vậy quả thật có chút khoa trương, nhìn chẳng khác gì một buổi triển lãm xe cả.

Lâm Dật tìm một chỗ đỗ xe, nhưng vừa dừng xe xong, thì thấy có người lục tục đi vào cửa lớn.

Lâm Dật nhìn thoáng qua một chút, phát hiện ít nhất phải có hơn 200 người, nhưng đây còn không phải là toàn bộ, số lượng chắc chắn sẽ càng nhiều hơn.

Xem ra lần chiêu mộ cả nước này vẫn rất có hiệu quả.

Cùng lúc đó, người tham gia huấn luyện thử đi ra từ trong căn cứ, chuẩn bị đi ăn cơm trưa, cũng thảo luận chuyện liên quan tới huấn luyện của lữ đoàn Trung Vệ.

“Các người nghe nói chưa, lần nhận người này chủ yếu là cho tổ một, hai, ba. Nếu như chúng ta thông qua thì tất cả đều sẽ được sắp xếp vào trong ba tổ này.”

Người đàn ông nói chuyện tên là Thường Siêu, cao hơn 1m80, dáng người cân đối, để tóc ngắn, đang sải bước đi ra ngoài.

Bên cạnh anh ta còn có một nam một nữ, nhìn vẻ mặt thì có lẽ đã đạt được thành tích không tệ trong buổi huấn luyện thử sáng nay.

Một nam một nữ còn lại tên là Thường Bằng và Dư Tư Dĩnh.

Trùng hợp chính là, ba người này chính là ba người mua hoa quả và xảy ra xung đột với Lâm Dật.

“Nhưng tôi nghe nói lữ đoàn Trung Vệ có bốn tổ, sao lại không có tin tức gì của tổ 4 vậy.” Thường Bằng nói.

“Chuyện này tôi cũng không biết, nhưng mà tôi nghe nói, phía trên hình như muốn huấn luyện tổ một thành trọng điểm, người thông qua huấn luyện, sẽ chọn người có thành tích xuất sắc nhất để gia nhập vào tổ một, những người bình thường còn lại thì sẽ gia nhập vào tổ hai tổ ba.”

“Theo như anh nói, nếu có thể gia nhập vào tổ một thì sau này chắc chắn sẽ thăng chức rất nhanh đúng không.”

“Có thể nói như vậy.” Thường Siêu nói.

“Cũng không biết dáng vẻ của tổ trưởng tổ một thế nào, nhưng tôi nghe nói là một nhân vật rất truyền kỳ, vừa gia nhập lữ đoàn Trung Vệ chưa đến mấy tháng đã đạt được hai công lao nhị đẳng, sau đó trực tiếp được đề bạt làm tổ trưởng, rất lợi hại.”

“Rất không có khả năng đi, đến mấy tháng mà đã lên làm tổ trưởng, có phải là đi cửa sau rồi hay không?”

“Chỗ giống như lữ đoàn Trung Vệ thì chuyện như đi cửa sau rất khó, đoán chừng là thật sự có thực lực.”

Nghe thấy hai người trò chuyện, Dư Tư Dĩnh khẽ nhíu mày.

Tại nơi khắc nghiệt giống như lữ đoàn Trung Vệ, khả năng đi cửa sau là rất nhỏ, đoán chừng là dựa vào thực của bản thân để đi lên.

Mà bây giờ, mình đã đến cấp D, chờ sau khi gia nhập vào lữ đoàn Trung Vệ liệu có thể lấy thực lực như vậy, lên làm tổ trưởng trong vòng mấy tháng?

Suy đi nghĩ lại, Dư Tư Dĩnh cảm thấy không có khả năng cho lắm.

Lữ đoàn Trung Vệ là nơi ngọa hổ tàng long, trình độ của mình tuy rằng rất cao, nhưng còn chưa tới đỉnh phong.

Nhưng tổ trưởng tổ một lại làm được, tên kia đến cùng là loại người gì?

Cũng quá lợi hại rồi!

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1292.

Chương 1293. Anh Có Tư Cách Gì Mà Đòi Quản Tôi?

“Chị Dĩnh, đang nghĩ gì thế, nửa ngày đều không nói lời nào.” Thường Siêu hỏi.

“Tôi đang nghĩ, tổ trưởng tổ một rốt cuộc là tới từ đâu, tốc độ thăng chức cũng quá nhanh rồi.” Dư Tư Dĩnh nói:

“Có phải là được điều động từ đội ngũ chiến đấu tới không?”

“Hình như không phải.” Thường Siêu nói:

“Tôi nghe nói tổ trưởng tổ một còn vô cùng trẻ, còn trẻ hơn cả Khưu tổ trưởng và Ninh tổ trưởng. Hơn nữa còn là người mới theo đúng nghĩa, cũng không phải là được điều tới từ nơi khác.”

Nghe giải thích như vậy, Dư Tư Dĩnh càng không thể nào hiểu được.

Một người nhỏ hơn cả mình lại có trình độ này?

Thiên phú phải tốt tới mức nào đây?

“Chị Dĩnh, chúng tôi đều là người mới, cho dù thông qua huấn luyện thử thì cũng bị phân đến tổ hai tổ ba. Chị đã đến cấp D, là nhân vật cấp đại thần tại nơi này, muốn đến tổ một là chuyện không thành vấn đề.”

Dư Tư Dĩnh không nói gì, cô rất tự tin đối với trình độ của mình.

Nếu như cấp D còn không tiến vào được tổ một, vậy chính là đang làm trò cười cho thiên hạ.

Dù sao tổ trưởng cũng mới chỉ cấp D mà thôi.

“Nhưng mà tôi nghe nói, người tên Tùy Cường kia cũng là cấp D, thực lực tương đối mạnh.” Thường Bằng nói:

“Buổi sáng khảo nghiệm nhanh nhẹn, chị Dĩnh đứng thứ nhất, anh ta thứ hai, nhưng mà chờ đến lúc khảo nghiệm lực lượng thì chị Dĩnh sẽ không chiếm được ưu thế nữa.”

Dư Tư Dĩnh quay đầu, nhìn về người quá khổ đang đi phía sau.

Lời nói này cũng có lý.

“Tôi đoán rằng hai người bọn họ sẽ tiến vào tổ một, ai, hai ta không có mệnh tốt như vậy.”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, có thể có cơ hội tiến vào lữ đoàn Trung Vệ cũng đã không tệ rồi, tổ một không phải là nơi mà chúng ta nên đến.”

“Ha ha cũng đúng.”

“A, các người nhìn chàng trai kia xem, rất đẹp trai nha.”

Dù trong lần huấn luyện thử này chỉ có một phần nhỏ nữ sinh, nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Dật thì đều phát ra những tiếng kinh hô.

“Chuyện gì thế này, sao lại hô to gọi nhỏ vậy, nhìn thấy minh tinh sao?” Thường Siêu khập khiễng nhìn sang.

Bởi vì trong những nữ sinh hét lên kia, có người mà anh ngưỡng mộ.

“Hả? Đây không phải là người bán hoa quả ngày hôm qua sao?”

Nhìn thấy Lâm Dật đi tới, ba người đều vô cùng khó hiểu, thậm chí là có chút kinh ngạc.

Nơi này chính là khu vực lữ đoàn Trung Vệ, là đơn vị bí mật, một người bán hoa quả như anh ta lại dám chạy đến đây sao?

Muốn chết à?

“Mẹ, hôm qua muốn đánh anh ta, sau đó thì gặp cảnh sát, hiện tại cuối cùng cũng có cơ hội trừng trị anh ta một trận!” Thường Siêu hoạt động cổ tay, nói.

“Hiện tại sẽ đi ngay.” Thường Bằng cười hắc hắc, “Hôm qua chúng ta không có lý do để ra tay, hôm nay có thể lấy lý do nguy hại an toàn công cộng để mang anh ta đi!”

Dư Tư Dĩnh liếc nhìn Lâm Dật cách đó không xa, cũng không có ý định ngăn cản.

Người này quả thật có chút ngông cuồng, khiến cho cậu ta nhớ lâu một chút cũng chưa hẳn là không thể.

Nhìn thấy người đi tới hướng về phía bên mình, Lâm Dật theo bản năng đổi sang đường khác, không muốn khiến người ta chú ý.

“U a, đi nhanh như vậy là muốn làm gì?” Thường Siêu trêu chọc đi tới, trong mắt mang theo vẻ trêu tức.

Lâm Dật nghiêng đầu, phát hiện người nói chuyện khá quen.

Nhìn kỹ một chút, thì hình như là người hôm qua đến mua hoa quả của mình.

Xem điệu bộ của bọn họ thì hình như là đến lữ đoàn Trung Vệ để huấn luyện.

“Việc này có liên quan đến anh sao?”

“Đương nhiên là có liên quan.” Thường Siêu chỉ cửa lớn cách đó không xa, nói:

“Tôi nói cho cậu biết, đây là đơn vị bí mật quốc gia, tuy còn chưa tới cửa chính, nhưng đã nằm trong phạm vi quản lý quân sự. Nếu như không muốn bị đánh thì nhanh cút đi, đừng trách tôi không nhắc nhở, nếu như cậu còn kiêu ngạo giống như hôm qua vậy thì tự gánh lấy hậu quả đi.”

“Các người đây không phải là đang bắt nạt người sao.”

Một nữ sinh dáng người không cao đứng ra lên tiếng: “Nơi này cách cửa lớn xa như vậy, cũng không tính là khu vực cấm, anh hô to gọi nhỏ với người ta làm gì, giả trang cái gì chứ.”

Nhìn sang nữ sinh nói chuyện, vẻ mặt của Thường Siêu vô cùng hờ hững, nữ sinh cấp bậc này còn không lọt nổi vào mắt xanh của anh, cho nên không cần cho sắc mặt tốt.

“Tôi nói cho cô biết, nói chuyện khách khí một chút, đây là hành động bình thường của tôi, không có chút mao bệnh nào.” Thường Siêu chỉ nữ sinh nói:

“Còn có cô nữa, ở đây không có chuyện của cô, tốt nhất đừng xen vào việc của người khác.”

“Tiểu tử, cậu giả trang cái gì chứ, lớn tiếng với một cô gái thì có gì tài ba!”

Người đàn ông nói chuyện đứng cạnh cô gái có vóc dáng thấp.

Nhìn trạng thái giữa hai người thì hẳn là quan hệ bạn bè.

“Thế nào, anh không phục?” Thường Siêu nói:

“Không phục thì ra đánh một trận? Người thua thì cút ra ngoài, có dám hay không?”

“Vừa lúc chị Dĩnh của chúng tôi đang nhàn rỗi nhàm chán, lấy các ngươi luyện tay một chút, nói không chừng lát nữa còn có thể ăn nhiều một chút.”

“Chuyện này...”

Người đàn ông có chút căng thẳng.

Trong buổi huấn luyện thử sáng nay, anh đương nhiên là biết rõ thực lực của Dư Tư Dĩnh.

Không chỉ lấy được hạng 1, nghe nói còn đạt tới cấp D.

Bản thân mình vừa mới bước vào cấp E, đoán chừng cô ấy chỉ cần một tay là có thể đánh ngã mình.

Nếu như bị thương thì sẽ không thể tham gia những phần huấn luyện tiếp theo nữa.

“Các người đừng ép người quá đáng, có bản lĩnh thì tự mình đến! Chúng ta so đấu một chút!”

“Thế nào? Có phải là không dám hay không?” Thường Siêu cười lạnh nói:

“Sợ thì cứ việc nói thẳng, tôi thấy người giống như anh không nên đến đây tham gia huấn luyện. Đây là nơi cho đàn ông thật sự, mà anh ngay chút can đảm này đều không có, Nếu ai làm đồng đội với anh thì thật sự là đen đủi tám đời.”

Một nam một nữ không nói gì, bọn họ cũng muốn giúp đỡ, nhưng lại sợ thực lực của Dư Tư Dĩnh nên cũng không dám động thủ.

Thường Siêu quay đầu nhìn Lâm Dật, ý cười trêu tức trong mắt càng tăng lên.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì đâu, không nghe thấy lời tôi nói

sao?”

Thường Siêu không nhịn được vẫy tay, “Tôi cho cậu ba giây đồng hồ, lập tức lăn ra ngoài, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí.”

“A...”

Lâm Dật nở nụ cười, “Tôi đang nghĩ một chút, anh thì tính là cái gì? Anh có tư cách gì mà hô to gọi nhỏ với tôi?”

“Hả?”

Không ai nghĩ tới, Lâm Dật sẽ nói như thế.

Anh ta đang chiếm ý, không thể cứng rắn với anh ta được a!

“Tôi là cái gì sao?”

Thường Siêu khinh thường cười rộ lên, chỉ cửa lớn phía sau, nói:

“Chẳng lẽ cậu không nhìn thấy mấy chữ to ‘Trụ sở huấn luyện’ kia sao? Tôi chính là người đi ra từ trong đó, cậu nói tôi có tư cách quản cậu hay không?”

“Bình thường mà nói, hôm nay là thời gian huấn luyện thử của lữ đoàn Trung Vệ, các người đều là người mới tới tham gia huấn luyện, không có bất cứ quan hệ nào với lữ đoàn Trung Vệ, cho nên...”

Lâm Dật dừng một chút, “Anh có tư cách gì mà quản tôi? Hay là anh có quan hệ đặc thù? Được trao cho quyền lợi như vậy? Để tôi xem anh tới từ đâu mà dám giả trang trước cửa chính của lữ đoàn Trung Vệ.”

Tê _ _

Tất cả đều hít sâu một hơi!

Không phải vì chuyện Lâm Dật chống lại Thường Siêu!

Mà là bởi vì anh ta biết nơi này là lữ đoàn Trung Vệ!

Còn biết những người này tới để tham gia huấn luyện!

Anh ta rốt cuộc là ai!

Sao lại nắm rõ những chuyện này trong lòng bàn tay vậy?

“Lâm tổ trưởng?!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1293.

Chương 1294. Cậu Ấy Là Cấp Bậc Quái Vật

“Tổ trưởng? Tổ trưởng ở đâu?”

Nghe thấy có người nói chuyện, người xung quanh đều nhìn sang người nói chuyện.

Ngoài ý muốn nhìn thấy là người xếp hạng hai trong là buổi khảo nghiệm lúc sáng, Tùy Cường!

Tất cả mọi người đều rõ trình độ của Tùy Cường và Dư Tư Dĩnh!

Hai người bọn họ là hai cấp D duy nhất trong nhiều người như vậy, thực lực vô cùng mạnh!

Muốn không chú ý đến bọn họ cũng khó!

“Anh cũng ở đây sao.” Lâm Dật nói: “Thành tích thế nào?”

Tùy Cường ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Tạm thời xếp thứ hai, còn có chút chuyện chưa làm xong, cũng không biết thứ hạng cụ thể là bao nhiêu, nhưng hẳn là có thể ở lại.”

“Thứ hai vẫn còn được, phía sau còn có những hạng mục khác, đến lúc đó nhớ biểu hiện tốt một chút.”

Mọi người đều cảm thấy mơ hồ, lời này là có ý gì?

Nhiều người tham gia huấn luyện như vậy, xếp thứ hai đã rất trâu bò rồi!

Cái gì gọi là vẫn còn được?!

“Tôi đã biết, trong những phần huấn luyện tiếp theo, tôi nhất định sẽ biểu hiện tốt một chút.” Tùy Cường thật thà nói.

“Biểu hiện tốt một chút là được.”

Nói xong, Lâm Dật đi qua đám người, đi về phía cửa lớn của lữ đoàn Trung Vệ.

Nhưng người ở chỗ này lại không một ai dám nói chuyện.

“Anh Cường, người này là ai vậy?” Có người tò mò hỏi.

“Anh ấy chính là tổ trưởng tổ một, có phải là rất bất ngờ hay không?”

“Cái gì!”

“Anh ấy là tổ trưởng tổ một sao?!”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc khi nghe thấy tin tức này!

Bởi vì lúc huấn luyện thử, bọn họ từ trong miệng của người khác biết được, tổ trưởng tổ một của lữ đoàn Trung Vệ là nhân vật rất truyền kỳ.

Thật không nghĩ đến, vậy mà lớn lên lại đẹp trai như vậy!

Dư Tư Dĩnh và anh em nhà họ Thường hơn nửa ngày cũng không lấy lại được tinh thần.

Đả kích mà chuyện này mang đến đối với bọn họ thực sự là quá lớn.

Là thành viên huấn luyện thử của lữ đoàn Trung Vệ vậy mà lại hô to gọi nhỏ với tổ trưởng, thậm chí còn muốn đánh người ta?

Đầu của mình có phải là đã bị cửa kẹp rồi hay không.

“Tôi, tôi vừa mới làm cái gì vậy? Vậy mà lại nói như vậy với tổ trưởng tổ một?”

Thường Siêu đã choáng váng, cảm thấy hy vọng gia nhập vào lữ đoàn Trung Vệ của mình đã trở nên mong manh.

“Tôi muốn biết, một người lợi hại như vậy sao lại muốn đến Vương Phủ Tỉnh để bán hoa quả? Đây cũng không phải là chuyện mà cậu ta nên làm.”

“Có lẽ là đang thi hành nhiệm vụ đặc thù cũng nên.” Dư Tư Dĩnh không chút nghĩ ngợi nói:

“Lúc xảy ra xung đột ngày hôm qua, cảnh sát lại đến nhanh như vậy, bản thân chuyện này đã không thích hợp rồi!”

Mặt Thường Siêu như tro tàn, cảm thấy mình đúng là thiểu năng trí tuệ mà.

“Các người nói xem, vừa rồi tại sao cậu ta lại không động thủ? Mà lại lặng lẽ rời đi?” Thường Bằng thử thăm dò.

“Có thể là không để các người vào mắt đi.” Tùy Cường thuận miệng nói.

Dư Tư Dĩnh liếc mắt nhìn Tùy Cường, bởi vì anh ta và mình là hai người cấp D duy nhất, cho nên cô có ấn tượng rất sâu với anh.

“Anh biết trình độ của anh ta sao? Các người đã từng gặp nhau?”

Tùy Cường gật gật đầu, “Hôm qua có gặp mặt một lần, hơn nữa còn khoa tay múa chân một chút.”

Vừa nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, Tùy Cường không khống chế nổi tâm trạng kích động trong lòng.

Lúc trước anh không coi ai ra gì, nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Dật lại tựa như là tìm được ánh sáng mà mình muốn theo đuổi, cuộc sống cũng có động lực hơn, cũng khiêm tốn hơn không ít.

“Các người còn giao thủ sao?”

Lời này vừa nói ra, mọi người lại kinh ngạc lần nữa.

Là một học viên, vậy mà có thể giao thủ với tổ trưởng, không phải ai cũng có thể có cơ hội như vậy đâu.

“Trình độ thế nào? Anh giữ vững được bao nhiêu? Có phản đánh hay không?”

Mồm miệng của đám học viên tựa như là súng, líu ríu hỏi không ngừng.

Bọn họ đều muốn biết trình độ cụ thể của Lâm Dật như thế nào.

Ngay cả Dư Tư Dĩnh cũng dựng lỗ tai lên, muốn tìm hiểu thêm một chút về Lâm Dật.

“Chúng tôi không đánh nhau, chỉ là so đấu tính nhanh nhẹn và sức lực, xem như là làm khảo nghiệm trước.”

“Vậy cũng phải có kết quả chứ?”

“Kết quả chính là bại hoàn toàn.” Tùy Cường cảm khái nói:

“Bại hoàn toàn? Không đến mức đó đi, anh chính là tuyển thủ xếp thứ hai trong những người chúng ta. Hơn nữa tại phương diện sức lực, anh chắc chắn là đứng đầu, sao có thể bại hoàn toàn được.”

“Nếu nói anh ta nhanh nhẹn hơn anh thì tôi còn tin, dù sao dáng người còn bày ở đằng kia, nhưng nếu nói lực lượng lớn hơn anh thì lại có chút mơ hồ.”

“Mấy người các người đúng là chưa thấy qua việc đời.” Tùy Cường nói:

“Lúc hai chúng tôi so đấu, các người tưởng rằng chỉ so mấy trò trẻ con như này sao?”

“Hả? Vậy thì so thế nào?”

“Lúc so sự nhanh nhẹn, chúng tôi so việc tránh đạn, anh ấy đã tránh khỏi.”

“A?!”

Lời này vừa nói ra khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

Mười máy phát bóng đã đủ biến thái rồi, bọn họ vậy mà so đấu tránh đạn?

“Vốn là muốn dùng súng thật, nhưng lãnh đạo khu vực không đồng ý, nên đã đổi thành súng thực tập và đạn sơn, sau đó anh ấy tránh khỏi, tôi thì trực tiếp ợ ra rắm.”

Mọi người kinh hãi chảy mồ hôi lạnh cả người, ngay cả đạn đều có thể tránh, hiển nhiên chính là đồ biến thái a!

“Vậy phần sau thì sao, các người đấu lực lượng thế nào?”

“Trong căn cứ có chiếc xe bọc thép dùng cho huấn luyện nặng khoảng sáu, bảy tấn, sau đó cậu ấy khiêng lên, làm bảy cái squat. Tôi căn bản không thể so được, đành bỏ cuộc.”

“Mẹ nó!”

Mọi người nghe nói như vậy đều cùng nhau phát ra một tiếng kinh hô.

Nâng xe bọc thép thực hiện squat?!

Anh ta là quái vật sao!

Gương mặt của Dư Tư Dĩnh trở nên trắng bệch, cô không cảm thấy Tùy Cường sẽ nói dối.

Người đàn ông kia thật sự có thực lực như vậy!

“Được rồi, đừng vây quanh đây nữa, nhanh đi ăn cơm thôi, buổi chiều còn phải tiếp tục huấn luyện nữa.”

Tùy Cường chào hỏi một tiếng, mọi người lục tục tản ra, sau đó lái xe đi ăn cơm.

Cùng lúc đó, Lâm Dật đến văn phòng Lưu Hồng.

Ba người đang ăn cơm ở chỗ này, đồ ăn đều từ căn tin.

Vốn muốn sắp xếp cho người tới huấn luyện thử ăn tại phòng ăn, nhưng nhân số quá nhiều nên đành từ bỏ.

“Sao giờ mới đến vậy, buổi huấn luyện sáng đều đã xong rồi.” Lưu Hồng nói:

“Ăn cơm chưa, nếu chưa thì để tôi bảo căn tin đưa tới cho cậu một phần.”

“Cũng được, đang đói đây.” Lâm Dật ngồi ở trên ghế sô pha, “Mọi chuyện thế nào? Có hạt giống nào tốt không?”

“Có hai người không tệ.” Lưu Hồng nói:

“Một người tên là Tùy Cường, một người tên là Dư Tư Dĩnh, họ đều đã đến cấp D, cậu có suy nghĩ gì hay không?”

“Người tên Tùy Cường kia là Lục lão sắp xếp tới, tôi không tiện từ chối.” Lâm Dật nói:

“Người tên là Dư Tư Dĩnh kia thì phân đến hai tổ bọn họ đi.”

Tuy phía trên muốn đào tạo tổ một thành tiên phong, nhưng vì ngại quan hệ giữa mình với Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt, Lâm Dật cũng không muốn nuốt một mình những hạt giống tốt kia.

Hơn nữa có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không cũng không hoàn toàn quyết định bởi trình độ cao thấp, còn phải xem não có linh động hay không nữa, cho nên cũng không thiếu một Dư Tư Dĩnh này.

“Cậu không cần cân nhắc đến hai chúng tôi, nếu muốn thì cứ giữ lấy, chúng tôi cũng không oán giận.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Không liên quan tới việc oán giận hay không, chỉ là tôi cảm thấy không cần thiết.” Lâm Dật nói:

“Tôi cảm thấy, huấn luyện sau này cần phải có thêm phần đo IQ nữa, chọn một số người linh động một chút, nếu không thì có bao nhiêu cũng đều là vật hy sinh thôi.”

“Có cần đo số đo hay không? Không đến cup D thì không thể vào tổ một sao?” Ninh Triệt nói.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1294.

Chương 1295. Cho Dù Là Tra Nam, Cũng Không Thể Oán Niệm

“Vẫn là cô hiểu tôi.” Lâm Dật nói:

“Lúc tổ một nhận người, tôi mãnh liệt đề nghị nên đặt số đo ba vòng vào trong phạm vi khảo hạch, hơn nữa giá trị nhan sắc không thể thấp hơn 95 điểm.”

Lưu Hồng cũng cảm thấy đau đầu, “Nhìn điệu bộ này của cậu xem, chẳng lẽ sau này tổ một chỉ nhận phụ nữ?”

“Có cái gì không được sao, anh không nên xem thường nữ đồng chí a.”

“Đừng nói bậy bạ.” Lưu Hồng nói:

“Đàn ông và phụ nữ trời sinh đã có ưu điểm và khuyết điểm khác nhau, lúc thi hành nhiệm vụ phối hợp với nhau sẽ cân bằng hơn.”

“Không cần, nhiệm vụ để tôi làm, bọn họ chỉ cần đứng sau cổ vũ cho tôi là được.”

“Nếu như đổi thành Bikini, lực chiến đấu lực có thể sẽ tăng gấp đôi.” Ninh Triệt hào hứng nói:

“Lần trước chúng tôi làm nhiệm vụ tiếp ứng, tôi và Vũ Lạc mặc Bikini, Lâm Dật phải gọi là cực kỳ uy mãnh.”

Khưu Vũ Lạc:…

“Ngừng ngừng ngừng, đừng nói lung tung nữa, kế hoạch nhận người cứ tiến hành như ban đầu đi.” Lưu Hồng nói:

“Nhưng mà chuyện này tôi đã nói qua với hai người bọn họ rồi, người thông qua huấn luyện sẽ do tổ một các người chọn trước. Hai người bọn họ cũng không ý kiến, cậu không cần cố kỵ nhiều như vậy.”

“Đừng, tôi thật sự cảm thấy không cần thiết, chọn nhiều người trâu bò như vậy cũng không dùng đến.” Lâm Dật nói:

“Cả đám đều cảm thấy mình tài giỏi, rất khó quản lý, chọn theo bình thường là được rồi, nếu bên phía Lục lão có ý kiến, tôi sẽ qua nói lại với ngài ấy.”

“Vậy được rồi, ba người nhớ quan sát huấn luyện thử trong ba ngày này, muốn chọn người nào thì tự các người quyết định, tôi sẽ không nhúng tay vào.”

“Tôi chỉ đến đây để nhìn một chút, buổi chiều còn phải đi bán hoa quả nữa, chờ khi bán xong thì tôi sẽ đến.”

Nếu như có thể mà nói, Lưu Hồng thật sự muốn cho Lâm Dật một cước.

“Bán hoa quả quan trọng như vậy sao?”

“Thật sự rất quan trọng, tôi muốn tự lực cánh sinh.”

Lưu Hồng xoa xoa huyệt thái dương, thật sự là không có biện pháp nào với Lâm Dật.

Buổi trưa, Lâm Dật nhìn qua thành tích huấn luyện thử buổi sáng một chút.

Trình độ tổng thể cao hơn lần trước không ít, nhất là Tùy Cường và Dư Tư Dĩnh, có thể xem như là hạc giữa bầy gà.

Lần chiêu mộ cả nước này vẫn rất có hiệu quả.

Nhưng sau đó có thể lưu lại bao nhiêu thì lại không chắc.

“Buổi chiều cậu đến đâu bán hoa quả vậy?” Ninh Triệt hỏi.

“Thành Khải Hoàn, nghe nói nơi đó đều là kẻ có tiền, nếu không bán kịp thì sợ rằng chúng sẽ thối nát mất.” Lâm Dật vừa ăn vừa nói: “Cô có việc gì sao?”

“Còn có mười mấy người, hôm nay huấn luyện xong, tôi sẽ đến tìm cậu. Tôi phát hiện một quán đồ nướng Đông Bắc rất ngon, buổi tối chúng ta đi uống một chút.” Ninh Triệt nháy mắt nói:

“Thận nhà bọn họ ăn cực kỳ ngon, tôi dẫn cậu đi bồi bổ.”

“Vậy thì tốt, tôi phải ăn một miệng mới được.”

Lưu Hồng nhìn sang hai người.

“Đừng nói tôi không nhắc nhở các người, uống một chút thì được, nhưng đừng làm mấy chuyện khác.”

“Yên tâm, trong túi tôi có thuốc, loại chuyện này sẽ không xảy ra ở trên người tôi đâu.”

Lưu Hồng yên lặng ăn bữa cơm.

Đây con mẹ nó đều là một đám thủ hạ gây rối.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật lên tiếng chào hỏi với ba người, sau đó lái xe đến thành Khải Hoàn mà Lương Nhược Hư nói, chuẩn bị bán hoa quả.

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã một giờ rưỡi chiều, buổi huấn luyện thử chiều cũng nên bắt đầu rồi.

Hai người đi ra ngoài, hơn ba trăm người tham gia huấn luyện đều đang đứng chung một chỗ.

Nhưng nếu tính toán lại thì phát hiện đã ít hơn một chút.

Bởi vì phần lớn người tới tham gia huấn luyện thử đều đã kết thúc, cho nên sẽ không trở lại.

Trở về cũng chỉ xem náo nhiệt, cũng không cần thiết.

Sau khi tập hợp xong, tất cả mọi người nhón chân, nhìn qua về phía trước, lại không phát hiện bóng người của Lâm Dật.

Mọi người vô cùng tò mò về vị tổ trưởng tổ một quái vật này.

Chỉ là Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt lại không quan tâm đến chuyện này, chỉ lo chuẩn bị cho buổi huấn luyện thử.

Nhưng tại lúc này, Dư Tư Dĩnh đứng dậy.

“Khưu tổ trưởng, Ninh tổ trưởng, Lâm tổ trưởng có ở đây không?”

Giữa trưa lúc ăn cơm, cô đã suy đi nghĩ lại, thấy thế nào cũng không thích hợp, cần phải nói xin lỗi với Lâm Dật.

Dù sao sau này, mình còn muốn đến tổ một để phát triển, xảy ra chuyện không hay với lãnh đạo cũng không phải là hành động sáng suốt.

Hơn nữa, lấy trình độ của cậu ấy, muốn muốn thu thập mình nhất định là chuyện dễ như trở bàn tay.

Dưới tình huống không biết thân phận của nhau, hôm qua cậu ấy lại không động thủ, xem như đã khoan dung với mình lắm rồi.

Cho nên cho dù mình có mục đích gì thì cũng nên đi tìm cậu ấy để nói lời xin lỗi.

Về phần buổi huấn luyện chiều cũng không có chuyện của mình, ở lại cũng là xem náo nhiệt, không cần phải lãng phí thời gian.

“Cô biết Lâm Dật?” Khưu Vũ Lạc cảm thấy ngoài ý muốn.

“Chúng tôi có gặp lúc giữa trưa, cho nên tôi có mấy lời muốn nói với cậu ấy.”

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đánh giá Dư Tư Dĩnh từ trên xuống dưới một chút.

Bọn họ vô cùng có ấn tượng với cô ấy, dù sao cũng là một trong hai tuyển thủ cấp D duy nhất.

Nhưng vừa gặp qua một lần, đã muốn đi tìm Lâm Dật, đây có phải là quá nhanh rồi hay không?

Khưu Vũ Lạc bất đắc dĩ lắc đầu.

Cho dù có một ngày, Lâm Dật trở thành tra nam không ra gì thì cũng không thể oán niệm cậu ấy được.

Đều là mấy người phụ nữ này tạo thành.

Giống như là tuyết lở, không có một bông tuyết nào là vô tội.

“Cô đi tìm cậu ấy cũng vô dụng.” Ninh Triệt nói:

“Lâm tổ trưởng chướng mắt những phụ nữ từ cup D trở xuống, cô đừng lãng phí thời gian đi tìm cậu ấy nữa, làm chút chuyện chính đi.”

Nói xong, Ninh Triệt còn ưỡn ngực, giống như là nói, tôi thì phù hợp.

“Ừm hả?”

Hơn ba trăm người đầu tiên là yên lặng vài giây đồng hồ.

Sau đó mười mấy người phụ nữ trong đó phát ra tiếng ầm ĩ rung trời.

“Tôi là D!”

“Tôi cũng là D!”

“Đều nhường một chút, tôi là E!”

“E thì nhằm nhò gì a, tôi là F! Người nào dám đoạt Lâm tổ trưởng với tôi!”

Nhìn mấy người phụ nữ này đều lâm vào điên cuồng, Khưu Vũ Lạc ngây ngẩn cả người.

“Lần, lần này trình độ đều cao như vậy sao? Ngay cả F cũng có rồi? Uống thuốc kích thích sao?”

Dư Tư Dĩnh cúi đầu nhìn một chút, chẳng lẽ B thì không có không gian sinh tồn sao?

“Ninh tổ trưởng, cô hiểu lầm rồi, tôi là có chút những chuyện khác, muốn tìm Lâm tổ trưởng, có thể để tôi gặp một chút không?”

“Lữ đoàn Trung Vệ không có nhiều quy củ như vậy, gặp mặt gì đó cũng không quan trọng. Nhưng Lâm Dật không ở đây, hôm nay muốn gặp là chuyện không thể nào, qua mấy ngày nữa rồi lại nói sau đi.”

“Vậy cậu ấy ở đâu, tôi có thể đi tìm.”

“Đến thành Khải Hoàn bán hoa quả rồi, cô đến đó hẳn là có thể tìm được cậu ấy.”

“Cảm ơn Ninh tổ trưởng.”

Sau khi biết được chỗ của Lâm Dật, Dư Tư Dĩnh quay người đi ra ngoài, anh em nhà họ Thường cũng đi theo phía sau cô, muốn đi xin lỗi Lâm Dật.

“Con bà nó, tôi cũng đi!” Một nữ sinh cup D nói: “Tôi phải vào tổ một!”

“Tôi cũng đi! Tôi là F, nhất định có thể vào được tổ một!”

“Tôi dựa vào, mấy người phụ nữ này quá không biết xấu hổ, tại sao lại muốn đi hết vậy.”

Nhìn thấy hơn mười người phụ nữ và mấy người đàn ông đều chạy ra ngoài.

Ninh Triệt gãi đầu một cái, “Lâm Dật đúng là có phúc hưởng.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1295.

Chương 1296. Bác Gái Nhiệt Tình

Lâm Dật lái xe đến cửa chính, phát hiện bên trong chỉ có bốn tòa nhà, mỗi một nhà đều 30 tầng, hoàn cảnh bên trong có thể so với Cửu Châu Các.

Lâm Dật liếc mắt một cái, giá phòng nơi này có lẽ còn đắt hơn so với Thang Thần Nhất Phẩm.

“Hắt xì!”

“Hắt xì!”

“Hắt xì!”

Lâm Dật liên tục hắt xì ba cái, chảy cả nước mũi.

Trong lòng lẩm bẩm một câu, “Người nào mẹ nó dám nói xấu sau lưng lão tử?”

Sau đó, Lâm Dật gọi cho cho Lương Nhược Hư một cú điện thoại, hỏi một chút xem cô ấy sắp xếp chỗ nào cho mình.

Không bao lâu, một đám người mặc âu phục chạy ra từ trong tiểu khu.

“Xin hỏi ngài là Lâm Dật Lâm tiên sinh sao?”

Một người đàn ông trung niên mặc tây trang Armani hỏi.

Người đàn ông tên là Lý Trực, là Phó tổng giám đốc của tập đoàn Khải Hoàn, sau khi nhận điện thoại của Thẩm Thục Nghi thì luôn ở chỗ này chờ Lâm Dật, không dám chậm trễ.

“Là tôi.”

“Bên phía Thẩm tổng đã gọi điện thoại qua, nói ngài muốn bày một quầy hàng để bán ít đồ, có chuyện này sao?”

“Trên xe tôi có hoa quả, muốn mượn chỗ của các người để bán, có tiện hay không?”

“Đương nhiên có thể, anh nhìn trúng chỗ nào xung quanh thành Khải Hoàn của chúng tôi thì cứ bán ở đó là được, tuyệt đối không ai dám quản anh.”

“Tôi cảm thấy cửa chính này cũng không tệ, có nhiều người tới lui, bán ở đây có được hay không?”

“Đương nhiên là có thể, tôi đã gọi người quét dọn qua, anh muốn sắp xếp thế nào đều được.”

“Cảm ơn.”

Lâm Dật đỗ xe lại, Lý Trực thì sắp xếp người đem hoa quả xuống dưới giúp anh.

Cho dù biết hoa quả rất đắt, nhưng ông vẫn mua tượng trưng 10 cân, mấy chuyện đối nhân xử thế này làm không chê vào đâu được.

Nhưng Lâm Dật lại không vui vẻ chút nào.

Rõ ràng là nhìn mặt mũi của Thẩm Thục Nghi nên mới tới mua hoa quả.

Đoán chừng 30 ngàn này không thể tính vào trong nhiệm vụ, mà mình còn mất trắng 10 cân hoa quả, xem như thua thiệt lớn.

Sau khi khách sáo một phen, Lý Trực liền dẫn người rời đi, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng, sợ khiến cho Lâm Dật không vui.

“Lý tổng, ngài không đến mức phải khẩn trương như vậy đi, dù sao cũng là người từng gặp qua mưa to gió lớn.” Tổng quản lý tập đoàn Khải Hoàn nói.

“Hơn nữa cho dù là chuyện Thẩm tổng sắp xếp, thì tôi tới xử lý cũng coi như đã cho đủ mặt mũi rồi, ngài cũng không cần thiết phải tự mình đi một chuyến, còn vô duyên vô cớ bỏ ra 30 ngàn, đều không đáng a.”

“Đó là bởi vì cậu không hiểu tình huống. Nếu như không phải Triệu tổng đi công tác chưa về thì ngài ấy đã tới cùng tôi rồi”

“A?! Chút chuyện nhỏ như vậy còn có thể kinh động tới lão đại của chúng ta sao?”

“Không nói về địa vị của Thẩm tổng tại Yến Kinh cao bao nhiêu, chỉ là người bán hoa quả kia thôi, chúng ta đã không thể trêu vào rồi.”

“Sao lại không thể trêu vào rồi? Không phải chỉ là thân thích của Thẩm tổng sao?”

“Cũng không phải vậy, cậu ấy là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, nhưng thân phận rất bí ẩn, không có mấy người biết.”

“Chủ tịch tập đoàn Lăng Vân?!”

Nghe thấy tin tức này, mấy giám đốc điều hành đi theo đều ngây ngẩn cả người.

Là công ty có tên trên bảng lớn, bọn họ đương nhiên rõ quy mô của công ty này lớn bao nhiêu.

Cho dù là tập đoàn Khải Hoàn thì cũng không bằng bọn họ.

“Rất không có khả năng đi, đường đường là chủ tịch tập đoàn

Lăng Vân, vậy mà lại tới nơi này bán hoa quả?”

“Tôi không biết mọi chuyện cụ thể, chỉ nghe nói cậu ấy là một người rất tùy tính, chuyện gì cũng đã từng làm qua, nghe nói là để thể nghiệm cuộc sống.”

“Trời ạ, hôm nay thật sự là được mở mang tầm mắt. Đây vẫn là lần đầu thấy người như vậy đó, sớm biết vậy thì tôi cũng mua mấy cân hoa quả rồi.”

“Được rồi, việc này coi như qua, dù sao cậu bảo người bên dưới nhớ chú ý một chút, đừng chọc vào người ta.”

“Đã biết, Lý tổng.”

…

Sau khi dọn xong sạp hàng, Lâm Dật lại làm một tấm biển định giá, ghi rõ giá cả, để tránh xảy ra hiểu lầm không cần thiết.

Không chỉ có một lần, mà lần này cũng như lần bán hoa quả tại Thang Thần Nhất Phẩm

Lâm Dật xuất hiện, thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Có mấy cô gái hai mươi mấy tuổi, cũng có bác gái bốn mươi năm mươi tuổi, tất cả đều đi tới.

Thứ nhất là vẻ ngoài hoa quả rất tốt.

Tiếp theo là Lâm Dật lớn lên rất đẹp trai.

Cộng với việc hoa quả bán rất đắt, xuất phát từ tâm lý hiếu kỳ của nhân loại, nên nó đã thu hút rất nhiều người dừng chân vây xem.

Trong quá trình này, Lâm Dật phát hiện một chuyện rất thú vị.

Lúc bán tại Thang Thần Nhất Phẩm, tuy cũng có rất nhiều người vây xem, nhưng phần lớn đều là nhìn vài lần rồi đi, không dừng lại nhiều như vậy.

Nhưng ở chỗ này thì lại khác, cứ vây quanh rồi thảo luận, hơn nữa còn không biết mệt.

Lâm Dật cảm thấy, nếu như mình lăn lộn mấy vòng cho bọn họ xem, nói không chừng sẽ còn ném tiền thưởng.

Ngoài ra, còn có một hiện tượng khác nữa.

Tại Thang Thần Nhất Phẩm hầu như đều là người trẻ tuổi, hoặc là người trung niên có sự nghiệp có thành tựu, mà ở đây phần lớn đều là người già.

Chắc hẳn đều là cự phú.

“Tiểu tử, cậu xác định không viết sai giá sao? 3000 tệ một cân?”

Người nói chuyện là một bác gái trung niên, tóc xoăn, nhìn có chút giống người nước ngoài.

“Đúng, 3000 tệ một cân.”

“Giá cả thật sự là không rẻ.” Bác gái trung niên bĩu môi, “Có thể bán được sao?”

“Hoa quả của tôi công hiệu làm đẹp dưỡng nhan, người am hiểu đều sẽ tới mua.”

“Nhưng quả của cậu cũng chỉ có mười mấy cân, cho dù bán được hết thì cũng chỉ được mấy trăm ngàn, trừ đi phí tổn thì hình như cũng không còn lại bao nhiêu tiền.”

Hả?

Quả nhiên vẫn là bác gái đế đô nói chuyện chắc chắn, mấy trăm ngàn trong mắt bọn họ cũng không tính là gì.

“Cũng không tính là ít.” Lâm Dật cười ha hả nói.

Mặc dù không có ý định mua, nhưng bác gái trung niên vẫn trò chuyện không biết mệt.

Lâm Dật cũng không ngại phiền.

Anh chính là người như vậy, chỉ cần bạn không giả trang thì chúng ta có thể là bạn bè.

“Vậy cậu bán hoa quả, một năm có thể kiếm lời được bao nhiêu?”

“Nếu như tôi nói một năm kiếm lời hơn chục tỷ, bác hẳn là sẽ cảm thấy tôi bị điên rồi?”

“Đó là điều đương nhiên.” Bác gái trung niên nói:

“Nếu như thật sự kiếm lời được nhiều tiền như vậy còn tới đây bán hoa quả làm gì.”

Lâm Dật cười khổ một tiếng, “Một năm kiếm lời mấy trăm ngàn.”

“Mấy trăm ngàn sao."

“Cậu đã đến tuổi này rồi mà một năm mới kiếm lời được mấy trăm ngàn, vậy cũng không coi là nhiều a.”

“Ngạch... Vậy con của ngài một năm kiếm lời được bao nhiêu vậy?”

“6000.”

Lâm Dật:…

6000 tiền lương ở đây chắc chắn là hộ di dời.

Có lẽ là tứ hợp viện.

“Chỉ đủ mua hai cân hoa quả của tôi.”

“Tiểu tử, không thể nói như thế, con gái chúng tôi là nhân nhân viên công chức, công việc không chỉ ổn định mà đãi ngộ cũng tốt.” Bác gái trung niên nói:

“Cậu tuy rằng kiếm lời nhiều, nhưng không ổn định, nếu như gặp phải tai nạn, thì sẽ mất hết vốn liếng.”

“Ngạch... Bác nghĩ như vậy cũng đúng.”

“Vậy cậu có nhà tại Yến Kinh không?”

“Không có, nhưng ở quê có, chín căn.”

“Nhà ở quê cậu thì có thể đáng giá mấy đồng tiền chứ.”

“Chín căn biệt thự.”

“Biệt thự ở mấy nơi nhỏ kia cũng không đáng tiền, đều vô dụng.”

“Nhưng nhà tôi ở Trung Hải.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1296.

Chương 1297. Tìm Tôi Để Làm Khảo Nghiệm Sao

“A? Biệt thự tại Trung Hải sao?”

Nghe nói như thế, không chỉ bác gái trung niên mà các bác các cụ khác đều cảm thấy phấn chấn.

Chủ yếu là biệt thự tại Trung Hải không phải đều hơn tỷ sao?

Tiểu tử này không những lớn lên đẹp trai mà còn có tiền như vậy, giới thiệu cho con gái của mình một chút cũng rất thích hợp.

“Tiểu tử, cậu đang lừa tôi đúng không? Nếu như cậu thật sự có tiền như vậy, tại sao phải chạy tới đây để bán hoa quả?” Bác gái trung niên nói:

“Cho dù cậu có bán 3000 tệ một cân thì cũng không kiếm được chín căn biệt thự. Chúng ta cứ thành thật một chút, không cần phải gạt nhau làm gì.”

Lâm Dật im lặng một lúc rồi cười rộ lên, “Bác nói thế nào thì là thế đó đi.”

Bác gái trung niên bĩu môi, tiểu tử này tuy lớn lên đẹp trai, nhưng miệng lưỡi lại dẻo quẹo, vừa nhìn liền biết không đáng tin cậy.

Hơn nữa còn là người bán hoa quả, không thể giới thiệu cho con gái của mình được.

Những người khác đều gật gật đầu, ý nghĩ không khác với bác gái trung niên là bao.

Nói chuyện không đáng tin cậy, dạng người như này là không thể được.

Sau khi hiểu rõ tình huống đại khái của Lâm Dật, mấy người cũng dần mất hứng thú với anh, chuẩn bị về nhà.

Két két _ _

Két két _ _

Két két _ _

Đúng lúc này, truyền đến từng tiếng thắng xe, người vây xem Lâm Dật tại cửa ra vào đều ào ào quay đầu.

Phát hiện đều là xe sang trọng và siêu xe đang đỗ tại cửa tiểu khu.

Mọi người thấy sững sờ, ngẩn người.

Cho dù là mấy người đã có tuổi như bọn họ cũng có thể đoán được, những xe này hẳn là đều không rẻ.

Lâm Dật tò mò nhìn thoáng qua, đây là phú nhị đại cùng nhau xuống phố sao?

Hay là mấy người bị mình đánh trước đó hiện tại đến đây để gây chuyện?

Cùng lúc đó, người trên xe đều đi xuống, Lâm Dật hầu hết không nhận ra ai cả, nhưng lại nhận ra bốn người trong đó.

Chính là Tùy Cường và ba người xảy ra xung đột với mình ngày hôm qua.

“Lâm tổ trưởng.”

Dư Tư Dĩnh đứng trước mặt Lâm Dật, ngượng ngùng nói.

“Các người tới đây làm gì?”

“Chúng tôi buổi chiều không có nhiệm vụ huấn luyện nên qua đây tìm cậu.” Dư Tư Dĩnh vén tóc một chút, “Tôi muốn nói xin lỗi vì hành động của mình ngày hôm qua.”

“Không cần thiết.”

Lâm Dật không để ý phất phất tay, “Tuy tôi là tổ trưởng, nhưng cũng sẽ không làm khó dễ các người trong bóng tối đâu, chỉ cần thành tích tổng hợp cao, thì có thể gia nhập vào, không cần phải xin lỗi.”

Dư Tư Dĩnh có chút không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ rộng lượng như vậy, khiến cô càng cảm thấy xấu hổ.

“Nhưng cho dù nói thế nào, việc này đều là tôi không đúng, vẫn nên nói lời xin lỗi với cậu.”

“Tôi cũng vậy.”

“Tôi cũng thế.”

Thường Siêu lên tiếng: “Lâm tổ trưởng, chuyện buổi trưa là tôi không đúng, cậu đừng chấp nhặt với tôi.”

“Đúng đúng đúng, đừng chấp nhặt với chúng tôi.” Thường Bằng nói.

“Tôi không có thời gian quan tâm đến mấy chuyện của các người. Nếu như không có việc gì thì đi nhanh một chút, đừng làm phiền tôi bán hoa quả.”

“Cậu đừng bán nữa, tôi mua hết là được, 200 ngàn có đủ không?”

Vì để biểu đạt áy náy nên Dư Tư Dĩnh mới nói vậy.

“Tôi thiếu chút tiền ấy sao, tới bán hoa quả chính là để thể nghiệm cuộc sống, đừng làm loạn thêm nữa, đi ra chỗ khác đi.”

“Tiểu tử, người ta muốn mua hoa quả của cậu, sao lại không bán chứ. Hơn nữa người ta còn muốn bỏ 200 ngàn mua toàn bộ, đây không phải phát tài rồi sao.”

“Tôi cũng không thiếu chút 200 ngàn này.”

“Không thiếu? Lời này có ý gì?”

“Bác à, cậu ấy là tổ trưởng của chúng tôi, nghe nói giá trị con người hơn trăm tỷ, quả thực không thiếu chút tiền ấy.”

“Giá trị bản thân hơn trăm tỷ...”

Nhóm mấy người già đều ngây ngẩn cả người.

Phú hào giá trị hơn trăm tỷ thế mà lại chạy tới đây bán hoa quả?

Nhưng bọn họ cũng không nghi ngờ thân phận thật sự của Lâm Dật.

Mấy người này đều lái xe sang trọng, cả đám đều chủ động đến tìm cậu ta, hơn nữa lúc nói chuyện còn hạ mình.

Đoán chừng thật sự là kẻ có tiền tới để thể nghiệm cuộc sống.

Lâm Dật im lặng.

Mồm miệng của cô gái này cũng quá nhanh, đã làm lộ thân phận của mình.

“Được rồi, được rồi, không có việc gì thì đi đi.”

“Cậu chấp nhận lời xin lỗi của tôi rồi sao?”

“Tôi căn bản không để chuyện này ở trong lòng, cô thấy tôi giống người bụng dạ hẹp hòi như vậy sao?”

Mặt Dư Tư Dĩnh cuối cùng cũng giãn ra, cô mỉm cười, cúi đầu với Lâm Dật.

“Vậy tôi sẽ đi trước, không quấy rầy cậu nữa.”

“Chờ chút...”

Lúc này, lại có bốn năm cái nữ sinh vọt lên.

“Lâm tổ trưởng, tôi cup D, có thể tiến vào tổ một hay không?”

“Tôi là F, hiện tại là trình độ cấp E, có phải là có thể miễn thi hay không?”

“Hả? Có phải là có người đã nói gì đó với các người rồi hay không?”

“Ninh tổ trưởng nói, không có cup D thì không có tư cách vào tổ một, cho nên chúng tôi tới tìm anh để huấn luyện thử.”

“Hả? Vậy thì các người phải đến khu vực huấn luyện, đến tìm tôi làm gì.”

“Để anh thử lớn nhỏ một chút a, tuyệt đối là cup F, mà lại vô cùng tự nhiên.”

Dư Tư Dĩnh im lặng, Ninh tổ trưởng chỉ là thuận miệng nói, loại chuyện này sao có thể trở thành tiêu chuẩn lựa chọn được.

Vẫn phải dựa vào thực lực.

“Ngạch... Chuyện này sẽ có thêm điểm ngoài định mức, nhưng chủ yếu nhất, vẫn là lấy thành tích huấn luyện thử làm chủ. Các người cố gắng chuẩn bị cho huấn luyện đi, chuyện này rõ như ban ngày, không thể thay đổi.”

“Vậy chúng ta có thể lén làm buổi tối.” Nữ sinh cup F nói.

“Buổi tối không được, tôi đã hẹn Ninh tổ trưởng ăn cơm rồi.”

“Thì ra là như vậy, vậy chỉ có thể hẹn sau.”

“Tôi nhớ ra rồi! Ninh tổ trưởng cũng là D! Hơn nữa dáng vẻ còn rất đẹp!”

Lời này vừa nói ra, mấy nữ sinh lập tức dùng một loại ánh mắt khác để nhìn Lâm Dật.

“Nếu như tôi nói, hai chúng ta không có quan hệ gì, các người sẽ tin sao?”

“Làm sao có thể, Lâm tổ trưởng đừng đùa nữa, nhưng mà tôi cũng không sao cả, thích nhất chính là quy tắc ngầm.”

Lâm Dật:…

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, đi mau đi mau, đừng chậm trễ việc buôn bán của tôi.”

“Vậy tôi đi trước a, hôm nào lại hẹn sau.”

Lâm Dật hạ lệnh đuổi khách, những người khác cũng không dám ở lại lâu.

Bọn họ lần lượt lên xe rời đi.

Sau khi mọi người rời đi, Lâm Dật coi như đã có thể an tâm bán hoa quả, nhưng lại phát hiện không khí xung quanh có chút không đúng.

“Tiểu tử, cậu thật sự có hơn trăm tỷ sao?” Bác gái trung niên vừa rồi lên tiếng.

“Chưa tính qua con số cụ thể, nhưng chắc chắn là có hơn trăm tỷ.”

Sau khi nghe được đáp án chắc chắn, ánh mắt của mọi người đều sáng lên.

“Tiểu tử, cậu xem một chút, đây là ảnh chụp của con gái tôi, thạc sĩ của 211.”

“Còn có con gái tôi, tiến sĩ 985, là bác sĩ tại Hiệp Hòa.”

“Con của tôi là...”

Lâm Dật:???

Loại chuyện như xem mắt này, không cần con của mấy người đến tham gia náo nhiệt sao!

“Ngừng ngừng ngừng!”

Lâm Dật bảo mọi người dừng lại.

“Tôi đã kết hôn rồi, các người đừng nghĩ đến chuyện giới thiệu đối tượng nữa.”

“Thì ra đã kết hôn rồi.”

Mọi người lập tức mất đi sự nhiệt tình, hậm hực rời khỏi quầy trái cây.

Nhưng đi một chút lại ngoảnh lại, thầm than đáng tiếc.

Bởi vì giá cả đã ghi rõ ràng, rất nhiều người đều tới xem một chút, nhưng có rất ít người mua.

Nhưng mà tỷ lệ thành giao lại là rất cao, chỉ cần là tới hỏi thì sau đó đều sẽ mua một chút.

Dù sao, giá trị nhan sắc vẫn còn đó!

Bởi vì làm ăn không tốt, Lâm Dật liền cầm điện thoại di động chơi game cùng bạn cùng phòng đại học, dùng nó để giết thời gian.

“Trương Tùng, cậu làm cái lông gì vậy, nhanh đi ngăn cản giúp lão Ngũ một chút.”

“Mẹ nó, lão đại để cậu đến ngăn cản giúp tôi chứ không phải để cậu đến cho người ta giết a!” Lão Ngũ đang phòng ngủ cũng phải lên tiếng.

Lâm Dật cảm thấy thao tác này của Trương Tùng thật sự đã học được tinh túy của Tô Cách.

“Tôi không kéo cậu nữa, tôi sẽ giới thiệu một đại thần cho cậu. Cô ấy tên là Tô Cách, dưới sự chỉ huy dưới của cô ấy có thể đưa cậu lên Vương giả trong vòng vài phút.”

“Lâm tiên sinh?!”

Sau khi trò chơi kết thúc, ngay tại lúc Lâm Dật mắng Trương Tùng, chợt nghe có tiếng nói chuyện.

Ngẩng đầu thì phát hiện, là nữ minh tinh tên Triệu Thi Kỳ kia.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1297.

Chương 1298. Fan Hâm Mộ Cuồng Nhiệt

Triệu Thi Kỳ đeo khẩu trang và kính râm, mặc quần Jean màu xanh và giày cao gót.

Mái tóc dài màu đen được búi tròn, đeo túi xách Prada màu nâu nhạt, gọn gàng.

Mặc dù mặt che kín, nhưng Lâm Dật vẫn lập tức nhận ra cô ta, bởi vì giọng nói quá quen thuộc.

Nhưng Lâm Dật vẫn hơi bất ngờ khi nhìn thấy cô ta ở đây.

Nhưng suy nghĩ một lát, các cô chút ngôi sao, bình thường đều là chạy khắp nơi.

Hơn nữa Yến Kinh và Trung Hải là hai thành phố sầm uất nhất của Hoa Hạ, rất nhiều minh tinh đều mua nhà, đăng ký hộ khẩu ở đây.

Có thể nhìn thấy cô ta ở đây cũng là bình thường.

Triệu Thi Kỳ đi tới trước mặt hắn, tháo kính râm xuống, trên gương mặt không giấu được vẻ ngạc nhiên.

"Chẳng phải anh ở Trung Hải à? Sao còn tới Yến Kinh bán trái cây?"

"Tôi tới Yến Kinh làm chút chuyện, lại thuận tiện đưa trái cây đến đây."

"Vậy thì thật trùng hợp, nhà tôi ở đây." Triệu Thi Kỳ nhìn trái cây trước mặt Lâm Dật nói:

"Tôi còn muốn mười cân, tùy tiện gói lại cho tôi là được rồi."

"Cô mua nhiều như vậy có thể ăn hết không?"

"Nếu tôi không ăn hết, sẽ làm hoa quả đóng hộp." Triệu Thi Kỳ nói:

"Trái cây của anh thật sự rất tuyệt, sau khi ăn xong da tôi tốt hơn nhiều, rất nhiều người đều cho rằng tôi dùng mỹ phẩm gì đó. Sau đó tôi lại giới thiệu trái cây của anh cho các cô ấy. Bây giờ anh tới Yến kinh, nói không chừng sẽ có người tới mua đồ của anh."

"Vậy thì cám ơn cô, tôi gói lại giúp cô luôn."

"Ừ."

Triệu Thi Kỳ mua mười cân, lại có ba mươi nghìn vào tài khoản, cộng thêm 180 nghìn bồi thường trước đó, vậy đã là 210 nghìn, chỉ cần lại bán thêm mấy chục nghìn là hoàn thành nhiệm vụ ở giai đoạn này.

"Cô là Triệu Thi Kỳ à?"

Vào lúc Lâm Dật đang gói hoa quả lại, đột nhiên có người hét lên một tiếng giống như nhìn thấy giống loài kỳ lạ nào đó.

Lâm Dật nghìn qua, thấy người nói chuyện là một cô gái khoảng hai mươi tuổi đang nhìn Triệu Thi Kỳ với vẻ vô cùng kích động.

Vừa nhìn là biết fan hâm mộ của cô ta.

"Đúng là tôi."

Triệu Thi Kỳ mỉm cười gật đầu, đối mặt với fan hâm mộ, Triệu Thi Kỳ vẫn luôn rất thân thiết.

Nhưng đây là thời gian cá nhân của mình, cô ta cũng không hy vọng mình bị làm phiền.

Chỉ là không có cách nào, vào giới giải trí, ai cũng có thể đắc tội, chỉ không thể đắc tội fan hâm mộ.

"Ôi trời ơi, thật sự là cô!"

Sau khi xác nhận thân phận của Triệu Thi Kỳ, fan hâm mộ nữ lập tức bước tới chào: “Tôi rất thích phim do cô đóng, có thể nhờ cô ký tên chụp ảnh chung được sao?"

"Không thành vấn đề."

Triệu Thi Kỳ không keo kiệt, vô cùng hào phóng.

Không chỉ một người.

Triệu Thi Kỳ xuất hiện giống như một quả bom hẹn giờ, lập tức làm mọi người ở đó nổ tung.

Thấy cô ta ở đây, càng lúc càng có nhiều người xông tới, lập tức thành hiện trường truy đuổi ngôi sao quy mô lớn.

"Cô có thể ký tên cho tôi không?"

"Tôi muốn chụp ảnh chung với cô được không?"

"Tôi nghe nói cô có bộ phim mới sắp được trình chiếu, có thật không?"

"Có người nói, cô đang hẹn hò với Ngô Văn Tuấn, có đúng không?"

"Bộ phim tiếp theo sẽ hợp tác..."

Hết câu hỏi này tới câu hỏi khác trút xuống như bom B-52 vậy.

Fan hâm mộ cuồng nhiệt cầm điện thoại điên cuồng chụp Triệu Thi Kỳ.

Lâm Dật nghẹn lời. Những người này bị thần kinh à?

Chỉ là một ngôi sao thôi, bọn họ có cần điên cuồng như vậy không?

Lương Kim Minh ngủ với minh tinh nữ mỗi ngày cũng được đấy.

Triệu Thi Kỳ bối rối, cũng không để ý tới chuyện kí tên cho người khác nữa, vội vàng đeo kính râm lên, trốn ra phía sau Lâm Dật.

Địch lùi ta tiến, Triệu Thi Kỳ lùi về phía sau, những fan hâm mộ cuồng nhiệt lại đuổi theo.

"Này này, các người đứng xa ra, đừng ảnh hưởng tới chuyện buôn bán của tôi!"

"Anh gào gì chứ? Ai thèm chỗ này của anh. Một tên bán trái cây thối tha, lăn xa ra, đừng làm ảnh hưởng chúng tôi chụp ảnh chung với Triệu Thi Kỳ!"

"Đúng, mau cút đi, nếu không tôi đập quán của anh đấy!"

"Anh Lâm, giúp tôi với."

Triệu Thi Kỳ trốn sau lưng Lâm Dật khẽ nói.

Cô ta không muốn làm phiền Lâm Dật, nhưng xung quanh đã bị vây chặt, muốn vào khu chung cư cũng khó.

Lâm Dật cũng hết cách, chỉ vì bán chút hoa quả còn phải làm vệ sĩ miễn phí, cũng là đủ thiệt thòi.

"Có phải anh không hiểu tiếng người không? Mau tránh ra, đừng làm chậm trễ chuyện của chúng tôi!"

"Các người không thấy cô ấy không muốn kí tên, chụp ảnh chung à? Không có chút mắt nhìn nào sao?"

"Anh đừng đứng đó nói bậy! Sao cô ấy có thể không muốn chụp ảnh chung với chúng tôi!"

"Nhưng bây giờ là thời gian cá nhân, các người đang làm ảnh hưởng đến cuộc sống riêng tư của cô ấy."

"Ảnh hưởng hay không thì liên quan gì tới anh? Anh có tin tôi đập quầy của anh không?" Fan hâm mộ cuồng nhiệt nam nói.

"Nếu anh dám đập, tôi bảo đảm sẽ cho anh nằm xuống."

Lần này, Lâm Dật sẽ không để cho bọn họ tùy tiện ra tay.

Nhìn mặc ăn mặc trang điểm của bọn họ là biết toàn dân chúng bình thường, trái cây của mình đắt như vậy, tất nhiên không đền nổi.

Cho nên không thể để cho bọn họ ra tay.

"Mẹ nó, anh tưởng tôi không dám à? Mẹ nó, hôm nay ông đây lật gian hàng của anh!"

Vù bịch!

Vào lúc đối phương sắp ra tay, Lâm Dật đá qua!

Người đó kêu lên một tiếng thảm thiết, cơ thể bay ra ngoài, đồng thời đập ngã cả người phía sau.

Thấy Lâm Dật ra tay đánh người, hơn trăm số fan hâm mộ đều sửng sốt.

Không tới người bán trái cây này còn biết võ!

"Mẹ, chúng ta cùng đánh hắn!"

Người bị đánh ngã xuống đất bò dậy, hô một tiếng, các fan hâm mộ nam đều nổi giận.

Hắn chỉ là một gã bán trái cây, quyết không thể để hắn làm hỏng việc!

"Tất cả dừng tay cho tôi!"

Vào Lâm Dật chuẩn bị ra tay, chợt nghe một tiếng quát lớn vang lên!

Ba mươi mấy bảo vệ lao từ trong khu chung cư ra, trên tay cầm dùi cui, tách đám đông, chắn trước mặt Lâm Dật và Triệu Thi Kỳ.

"Tất cả cút đi, đây không phải nơi cho các người dương oai!"

Khải Toàn Thành là khu chung cư cao cấp ở Yến kinh, bảo vệ ở đây tất nhiên không phải là người bình thường.

Ai nấy đều giỏi võ, khí thế trên người cũng hơn hẳn người thường.

Trong nháy mắt, bọn họ đã trấn áp được những fan hâm mộ mất đi lý trí.

"Tất cả đều cút cho tôi!"

Hơn trăm fan hâm mộ bị dọa cho lùi về phía sau, không dám tùy tiện ra tay.

Lâm Dật đưa túi trái cây cho Triệu Thi Kỳ: “Cô đi trước đi."

"Lát nữa tôi sẽ chuyển tiền cho đạo diễn Nhan, nhờ cô ấy chuyển cho anh."

"Không vội."

Bởi vì Triệu Thi Kỳ là người sống ở đây, bảo vệ nhận ra cô ta nên rút ra hai người đưa cô ta về.

Thấy Triệu Thi Kỳ rời đi, những fan hâm mộ căm giận bất bình cũng dần dần khôi phục lại lý trí.

"Các người chờ đấy, tôi sẽ kiện tất cả các người!"

Ném lại câu uy hiếp, những người hâm mộ lần lượt rời đi, quầy trái cây của Lâm Dật cũng yên tĩnh trở lại.

Nhưng vào lúc này, xung quanh có không ít người tập trung xem náo nhiệt.

Hơn nữa bọn họ đều ăn mặc rất thời thượng, vừa nhìn đã biết là đắt tiền, càng giống như với hộ gia đình sống ở đây hơn. Bọn họ đều chú ý tới Lâm Dật.

"Ngôi sao vừa rồi tên là Triệu Thi Kỳ hình như mua trái cây của hắn. Chất lượng thế nào vậy? Chắc hẳn không tệ nhỉ?"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1298.

Chương 1299. Tôi Muốn Đánh Vào Mặt Hắn

Nữ sinh vừa nói đi giày cao gót, dáng người cao gầy, tóc dài để xõa vai.

Nhưng đáng chú ý nhất vẫn là xương quai xanh trắng mịn màng.

Thực sự thu hút người khác.

Ở bên cạnh cô ta còn có một nữ sinh để tóc ngắn, có gương mặt trứng ngỗng tuyệt đẹp, mặc quần Jean và váy dài chín phân che kín phần mông, trên người lộ ra khí thế nam nhi.

Cô gái mặc váy dài tên là Nhạc Văn Tĩnh, nhà ở trong Khải Toàn Thành.

Cô gái tóc ngắn tên là Tiết Sam Sam, nhà ở nơi khác nhưng gia đình cũng không tệ.

Cho nên khi hai người nhìn thấy được Triệu Thi Kỳ đều thờ ơ, không có bất kỳ ham muốn theo đuổi ngôi sao nào, bởi vì bọn họ vẫn thường xuyên gặp được.

Ngược lại trái cây của Lâm Dật có sức hấp dẫn khá lớn đối với bọn họ.

Bởi vì bọn họ đều là những kẻ tham ăn.

"Nhìn qua là biết không tệ rồi. Nhưng ba nghìn một cân, có phải hơi đắt không?"

"Đúng là hơi đắt thật, nhưng Triệu Thi Kỳ cũng mua trước, chất lượng không tệ đâu."

Với tài sản của hai người, ba trăm nghìn, năm trăm nghìn cũng tính là gì trong mắt bọn họ, nhưng bọn họ mới lần đầu thấy trái cây bán ba nghìn một cân.

"Có nên mua một ít ăn thử không?" Nhạc Văn Tĩnh nói.

"Tôi tiêu chút tiền cũng không để ý lắm, nhưng không muốn làm kẻ coi tiền như rác."

"Chuyện này còn chẳng phải đơn giản à? Qua xem sẽ biết thôi."

"Đi thôi."

Hai người hạ quyết tâm, đi về phía quầy trái cây của Lâm Dật.

Mà lúc này, Lâm Dật đang nghịch điện thoại.

Triệu Thi Kỳ gửi tiền thông qua Nhan Từ, hơn nữa còn muốn gọi điện thoại tới cảm ơn hắn.

Lúc này, Nhạc Văn Tĩnh và Tiết Sam Sam đi tới trước mặt Lâm Dật.

"Trái cây anh bán ba nghìn một cân có gì khác với trái cây bình thường chứ?"

"Thành phần dinh dưỡng cao, vốn có tác dụng thẩm mỹ dưỡng da mặt, cô không tin có thể mua về thử."

"Anh lừa người à? Hoa quả bình thường cũng có tác dụng thẩm mỹ dưỡng da, hơn nữa tôi ăn mỗi ngày cũng không thấy da tốt hơn chút nào." Nhạc Văn Tĩnh nói.

"Cho nên bọn họ bán rẻ, tôi bán đắt, hàm lượng nguyên tố dinh dưỡng của nó gấp 20 đến 50 lần so với trái cây bình thường, hiệu quả tất nhiên phải tốt hơn rồi."

Lâm Dật vốn không biết những chuyện này, sau khi thông qua chuyện phát triển Thánh Nông, Lâm Dật biết được trái cây mình bán có chất lượng thật sự không tệ, do đó cũng nhận được số liệu như vậy.

"20 đến 50 lần? Chuyện này càng vớ vẩn hơn. Mấy số loại thuốc chăm sóc sức khỏe cũng không dám nói vậy đâu."

"Cô có thể mua về thử, nếu không có hiệu quả, cứ tìm tôi đòi lại tiền là được rồi."

"Anh đẹp trai, anh nói chuyện tốt nhất kiềm chế chút đi. Chúng tôi đều đang học ở trường Thanh Hoa, làm thí nghiệm là có thể kiểm tra ra được đấy."

"Các cô có thể tùy tiện kiểm tra, nếu số liệu có sai lầm cứ tới đập quầy trái cây của tôi, dù sao tôi vẫn luôn bán ở đây."

Tiết Sam Sam chống nạnh nói: “Sao tôi cảm giác anh đang thách thức tôi vậy? Chúng tôi thật sự là nghiên cứu sinh của đại học Thanh Hoa đấy, không đùa với anh."

"Nhìn tôi giống như đang nói đùa à?" Lâm Dật nói:

"Nếu cô muốn mua, tôi sẽ cân cho cô bây giờ. Nếu cô không mua thì đừng làm chậm trễ tôi làm buôn bán."

Tiết Sam Sam lấy điện thoại di động ra, bật chức năng quay video.

"Được, đây là anh nói đấy. Nếu anh nói có lời nào khoa trương, không chỉ phải trả tiền cho chúng tôi, chúng tôi còn có thể đập gian hàng của anh, anh dám cam đoan không?"

"Có gì không dám chứ?"

"Vậy thì được, tôi lấy một cân đào mật, anh cân luôn cho tôi đi."

"Cô chờ lát."

"Sam Sam, không cần phải làm vậy chứ? Chỉ vì thứ có mấy nghìn mà phải làm lớn chuyện vậy sao? Cũng đâu phải chúng ta không ăn nổi." Nhạc Văn Tĩnh nói.

"Lúc đầu tôi cũng không có ý định này, nhưng cô xem thái độ của hắn đi, tôi rất khó chịu đấy." Tiết Sam Sam nói:

"Dù sao lát nữa chúng ta cũng sẽ tới trường học tìm cô hướng dẫn để chuẩn bị luận văn, thuận tiện làm thí nghiệm luôn, cũng không mất nhiều thời gian."

"Được rồi."

Nhạc Văn Tĩnh không nói nữa, mua đồ xong lại cùng nhau rời đi, nhưng sau khi lên xe còn mắng:

"Con người cô cũng thật là… Anh chàng đó đẹp trai như vậy, cậu còn không biết xấu hổ mà bắt nạt người ta."

"Tôi căn bản không muốn bắt nạt hắn, nhưng cô xem thử thái độ của hắn đi, hai người đẹp chúng ta tới ủng hộ, không ngờ hắn không có chút phản ứng nào, thái độ không tốt. Tốt xấu gì chúng ta cũng là thượng đế đấy."

"Nhưng người ta trông đẹp trai, có vốn liếng này."

"Anh ta trông đẹp trai thật, nhưng vậy thì sao chứ? Chẳng phải chỉ là một kẻ bán trái cây thôi sao?" Tiết Sam Sam nói:

"Đợi lát nữa tôi tìm cô Lưu làm xét nghiệm, sau đó cầm tờ xét nghiệm đi tìm hắn. Cô đoán hắn sẽ có vẻ mặt thế nào?"

"Cậu nên giữ lại chút mặt mũi cho anh ấy chứ? Rõ ràng chỉ là phương pháp tuyên truyền để bán đồ thôi, sao có thể có hàm lượng dinh dưỡng cao như vậy." Nhạc Văn Tĩnh nói:

"Cô đừng làm khó người ta."

"Yên tâm đi, cho dù hắn gạt người, tôi cũng sẽ không đi vạch trần hắn, chỉ cần cho hắn biết là được. Dù sao trông hắn đẹp trai, vẫn phải có chút quyền lợi đặc biệt, ha ha."

"Không ngờ cậu cũng là người trong nóng ngoài lạnh, ha ha. . ."

"Cô bớt nói tôi đi, chúng ta đều vậy còn gì."

Hai người vừa nói vừa cười, lái xe đến trường học, cũng đến cổng học viện y.

Cho dù cổng học viện Y trong đại học Thanh Hoa không tính là cao cấp nhất, nhưng so với trong nước vẫn rất tốt rồi.

Điều kiện gia đình tốt, còn có thể thi đậu trường học đứng đầu như vậy, đồng thời còn thi đậu nghiên cứu sinh của y học Lâm Xuyên, đúng là gia đình may mắn.

Một người phụ nữ trung niên ngồi trong văn phòng hướng dẫn ở tầng bốn trạc bốn mươi tuổi.

Cô ta đang dựa lưng vào ghế, đắp mặt nạ.

Người phụ nữ này tên là Lưu Chí Đình, là người hướng dẫn cho nghiên cứu sinh ở học viện Y. Khóa học vừa kết thúc, cô ta đang chuẩn bị hướng dẫn cho các sinh viên làm luận văn thạc sĩ.

Cho nên tranh thủ lúc rảnh rỗi đắp mặt nạ, để tránh khỏi cho mình biến thành người có chồng lại kèm theo gấu trúc.

"Các cô mua hoa quả tới làm gì? Tính tới hối lộ tôi sao?" Lưu Chí Đình vừa cười vừa nói.

"Hì hì. . ."

Tiết Sam Sam cười hì hì: “Giáo viên, trái cây này không giống với trái cây cô ăn lúc trước đâu."

"Có gì không giống chứ? Nhìn trông ngon đấy, hàng nhập khẩu à?"

"Vậy thì không phải. Trái cây này được bán ở cổng khu chung cư của Văn Tĩnh. Cô đoán thử xem bao nhiêu tiền một cân?"

"Nhìn loại hàng này, dù thế nào cũng không tới trăm đồng một cân."

"Sai rồi, ba nghìn một cân!"

"Cái gì? Ba nghìn một cân à?" Lưu Chí Đình ngồi bật dậy:

"Đầu óc hai người làm sao thế? Trái cây đắt như vậy cũng dám mua? Có tiền cũng không thể tiêu như vậy đâu?"

"Hắn nói thành phần dinh dưỡng trong trái cây của hắn gấp 20 tới 50 lần so với trái cây bình thường, bọn em muốn vạch trần chiêu thức lừa dối của hắn nên mua một cân, chuẩn bị mang đến phòng thí nghiệm làm kiểm tra."

"Vô nghĩa vậy." Lưu Chí Đình nói:

"Các cô đừng lãng phí thời gian, có thời gian đó thì sửa lại luận văn đi. Bản thân các cô nói xem đã phải sửa bao nhiêu lần rồi?"

Nhạc Văn Tĩnh nhe răng cười: “Giáo viên bớt nóng. Em đi rửa trái cây cho cô."

"Đúng là hết cách với hai người."

Nhạc Tư Tĩnh rất chịu khó rửa ba quả đào, một người một quả, tính vừa ăn vừa nghiên cứu chuyện luận văn.

"Ồ? Quả đào này cũng ngọt thật đấy!"

Lưu Chí Đình ăn một miếng, kinh ngạc kêu lên.

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1299.

Chương 1300. Kết Quả Xét Nghiệm Được Đưa Ra.

Đồng thời, Nhạc Văn Tĩnh và Tiết Sam Sam đều trợn trừng mắt.

Bởi vì độ ngọt của quả đào này vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ.

Ăn ngon đến mức làm các cô cũng không dám tin nữa.........

"Quả thật còn ngon hơn đào chúng ta ăn trước đây." Nhạc Văn Tĩnh nói với vẻ không thể tin nổi.

Làm một tín đồ ăn uống có thể ăn được đồ ngon như thế đúng là chuyện may mắn lớn trong đời.

Ngay cả Tiết Sam Sam cũng cảm thấy số trái cây này cho dù rất đắt nhưng mùi vị quả thật không tệ, tiền tiêu không uổng.

"Quả đào này không ổn lắm." Lưu Chí Đình do dự nói.

"Sao vậy cô Lưu? Em ăn thấy ngon thật mà." Nhạc Văn Tĩnh nói.

"Ngọt không bình thường, có thể là bơm đường hóa học, nếu không sẽ không thể ngọt như vậy được." Lưu Chí Đình nói:

"Hơn nữa các em xem này, quả đào lớn như vậy, nói không chừng còn bơm thuốc kích thích đấy, chắc là không tốt lắm."

Nghe Lưu Chí Đình nói xong, hai người lập tức cảm giác quả đào trong tay không còn ngon nữa.

Nếu nó được trồng bằng phương pháp nhân tạo, vậy thì vô nghĩa.

Bởi vì chỉ cần tùy tiện bơm thêm chất kích thích, có thể dễ dàng đạt được hiệu quả như vậy.

"Người này cũng quá dối trá rồi, không ngờ lại bơm thêm nhiều hóa chất như vậy, quá đáng!" Tiết Sam Sam nói.

"Nhưng các loại rau củ quả bây giờ đều sẽ dùng các hóa chất, ăn ngon là được, chúng ta không cần để ý nhiều làm gì."

"Em đúng là thèm ăn muốn chết rồi." Lưu Chí Đình nói:

"Trong lúc trồng cây nông nghiệp, bổ sung một lượng thuốc thích hợp sẽ không thành vấn đề, nhưng đào do hắn bán rõ ràng là dùng thành phần hóa học quá liều, nếu không trái cây đã sớm thối rữa trên đường vận chuyển, cũng không tới lượt hắn bán."

Tiết Sam Sam chợt hiểu ra: “Cô giáo, ý của cô là nói trái cây do hắn bán có thêm thành phần chất hóa học vượt quá tiêu chuẩn?"

"Tất nhiên, bằng không sẽ không ngọt như vậy."

"Bà nội hắn!"

Tiết Sam Sam tức giận ném quả đào vào thùng rác.

"Hắn cũng quá lừa người, lúc bọn em mua còn nói với bọn em là trái cây được trồng hoàn toàn tự nhiên, không ngờ lại dùng chất hóa học kích thích ra!"

Lúc này, Tiết Sam Sam cũng không cảm thấy Lâm Dật đẹp trai nữa, thậm chí cảm thấy hắn cực kỳ đáng giận!

Những kẻ có tiền như bọn họ rất coi trọng vấn đề dưỡng sinh.

Giá đắt hơn không sao, nhưng chắc chắn phải tươi sạch.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước đây thực ăn của Đỗ Đại Hải sẽ không bán chạy ở Thang Thần Nhất Phẩm.

Cũng bởi vì chúng xanh, sạch.

"Bà nội hắn, tôi không nhịn được nữa rồi. Tôi phải tố cáo hắn, tôi tốn ba nghìn không ngờ lại mua phải thứ rác rưởi này!"

"Em tố cáo cũng vô dụng, phải lấy ra chứng cứ mới được." Lưu Chí Đình nói:

"Các em đưa hàng mẫu đến phòng thí nghiệm sinh học, cứ nói tôi bảo làm, nhờ giáo viên chịu trách nhiệm ở đó làm xét nghiệm, xem thành phần trong đó giúp."

Lưu Chí Đình nói xong, nhìn đồng hồ đeo tay: “Bây giờ là hơn bốn giờ, tranh thủ thời gian, trước sáu giờ lại có thể có kết quả, đến lúc đó các em cầm kết quả đi tố cáo mới càng có sức thuyết phục."

"Em lập tức qua đó!"

Dựa theo lời Lưu Chí Đình nói, hai người cầm số đào còn lại đến đại học Khoa học Đời sống bên cạnh.

Bọn họ giao hàng mẫu cho giáo viên chịu trách nhiệm, sau đó mới quay về xử lý chuyện luận văn.

Thời gian dần trôi qua, hai người đều tập trung tinh thần vào luận văn.

Qua được phần này là mình có thể tốt nghiệp, còn quan trọng hơn chuyện đi tố cáo.

Cốc cốc cốc...

Gần hai giờ sau, cửa văn phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Một sinh viên trông có phần non nớt cầm một tập giấy trên tay, đi từ bên ngoài vào.

"Cô là cô Lưu ạ?"

"Là tôi."

"Chào cô Lưu, cô Mã bảo em đưa kết quả xét nghiệm tới cho cô."

"Được, cảm ơn."

Lưu Chí Đình nhận lấy kết quả và cám ơn, sinh viên tới đưa kết quả cũng rời đi.

"Cô ơi, cô mau xem thế này, vượt quá tiêu chuẩn là bao nhiêu vậy?"

"Các em gấp cái gì?"

Lưu Chí Đình mở kết quả ra, ba người lập tức lộ vẻ nghiêm túc, sau đó nghi ngờ rồi ngập ngừng, cuối cùng là kinh ngạc.

"Tình huống gì vậy? Các chỉ tiêu hóa học đều đạt tiêu chuẩn?"

"Ôi ôi ôi, đây không phải là trọng điểm!" Nhạc Văn Tĩnh nói:

"Không chỉ không vượt quá tiêu chuẩn quy định thuốc thử, hơn nữa hàm lượng dinh dưỡng còn cao hơn tiêu chuẩn gấp mấy chục lần! Hắn không lừa chúng ta, hàm lượng dinh dưỡng trong trái cây hắn bán đúng là gấp 20 đến 50 lần so với trái cây bình thường!"

Nhạc Văn Tĩnh nói, xem như đã cảnh tỉnh hai người.

Bọn họ cẩn thận xem lại, không ngờ đúng vậy thật!

"Ôi, trái cây này cũng quá thần kỳ, chẳng lẽ lại thật sự là trồng hoàn toàn tự nhiên?"

Mặc dù Lưu Chí Đình là về học y nhưng ra khỏi trường học cũng là một người phụ nữ trung niên bình thường, vẫn còn hiểu rõ về mấy thứ này.

Cô ta cho rằng dưới tình huống bình thường, căn bản không thể có trái cây với thành phần dinh dưỡng cao như vậy!

Nếu đây là thật, có thể xem một chuyên đề nghiên cứu tốt!

"Hả?"

Nhạc Văn Tĩnh kinh ngạc than: “Cô Lưu, em phát hiện ra chuyện này."

"Chuyện gì vậy?"

"Mắt cô không còn quầng thâm nữa!"

"Không thể nào, tôi chỉ đắp mặt nạ, sao có thể nói hết là hết chứ?"

"Đúng, hình như đúng là như vậy." Tiết Sam Sam nói:

"Quầng mắt mờ đi, nếu không nhìn kỹ cũng không nhìn ra được."

"Thật không vậy?"

Ai chẳng thích đẹp, Lưu Chí Đình cũng vậy.

Cô ta vội vàng cầm lấy gương nhỏ trên bàn làm việc lên soi.

Cô ta phát hiện đúng là vậy thật, quầng mắt đã mờ đi nhiều!

"Đây... đây là tình huống gì vậy? Đắp mặt nạ còn có thể giảm bớt quầng mắt à?"

"Em có một suy đoán rất khủng khiếp..." Nhạc Văn Tĩnh nhìn hai người nói.

"Có suy đoán gì thì cô nói ra đi, đừng úp úp mở mở nữa." Tiết Sam Sam giục.

"Khi hai chúng ta vừa mua trái cây, chẳng phải anh đẹp trai kia nói trái cây của anh ta vốn có tác dụng dưỡng da rất cao à? Có phải nó thật sự phát huy tác dụng không?"

"Không, không thể thần kỳ như vậy chứ?"

"Nói miệng không có bằng chứng, quầng mắt của cô giáo đã mờ đi rồi. Hai chúng ta cũng thử xem. Nếu trên mặt đều có sự thay đổi, vậy chứng minh trái cây có vấn đề, nếu không có biến hóa, vậy là tôi đã đoán sai."

"Cũng đúng!"

Tiết Sam Sam lấy gương nhỏ trong túi ra soi mặt mình.

"Ôi trời ơi, vết mụn trên mặt tôi cũng mờ rồi này!"

Tiết Sam Sam hưng phấn nhìn Nhạc Văn Tĩnh: “Cô thì sao, có thay đổi gì không?"

Lưu Chí Đình cũng rất muốn biết đáp án.

Phụ nữ ở bất kỳ lứa tuổi nào đều theo đuổi con đường trở nên đẹp hơn.

"Trên mặt tôi không có gì thay đổi..."

"A... mừng hụt rồi."

Hai người đều hơi nản lòng, vừa nhìn như vậy chắc là trùng hợp, hẳn không liên quan gì đến trái cây.

"Cho dù trên mặt tôi không thay đổi, nhưng nơi khác có thay đổi."

"Hả?"

Tiết Sam Sam bất giác nhìn về phía ngực của Nhạc Văn Tĩnh: “Vẫn là cup A thôi, hình như cũng không có vấn đề."

"Tôi không phải nói điều này." Nhạc Văn Tĩnh nói: "Tôi đúng lúc tới kỳ kinh nguyệt nhưng không hề có cảm giác gì, bụng cũng không đau!"

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1300.

Chương 1301. Cậu Ấy Là Thiên Tài

“Tôi nhớ được mỗi lần bà dì của cô đến đều đau muốn chết, lần này thế mà lại không đau!”

“Thật sự, không đau chút nào cả!”

“Không phải là cảm giác sai đó chứ, cởi quần ra tôi xem một chút.”

“Móa, cái này thì không cần nhìn, có tới hay không mà tôi còn không biết sao.” Nhạc Văn Tĩnh nói:

“Các người cảm thấy, việc này có liên quan gì tới với ăn hoa của của anh ta không?”

“Tôi cảm thấy hẳn là có.” Tiết Sam Sam nói:

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cho dù là trùng hợp, chúng ta cũng nên mua thêm một ít. Thành phần dinh dưỡng cao như vậy, hơn nữa còn rất tự nhiên, nếu không mua chẳng phải sẽ lỗ sao.”

“Đúng đúng đúng, chúng ta nhanh một chút, nếu chậm chân không chừng người ta sẽ dọn hàng mất.”

Nói xong, Nhạc Văn Tĩnh nhìn Lưu Chí Đình, “Thưa cô, chúng em xin phép nghỉ, thuận tiện sẽ mang về cho người một ít.”

“Cùng đi chứ, cô cũng đi mua một ít.”

Tuy Lưu Chí Đình không có tiền bằng hai người, nhưng làm người hướng dẫn thạc sĩ của trường học ưu tú hàng đầu thì vẫn phải có chút tiền ấy.

“Nhanh, nhanh một chút, chúng ta cùng đi.”

Ba người thu dọn đơn giản một chút, sau đó đi ra ngoài lên xe, lái về phía thành Khải Hoàn.

“Cô Lưu, em nói cho cô biết, anh chàng bán hoa quả kia lớn lên rất đẹp trai.” Tiết Sam Sam nói:

“Em có thể thề với trời, đẹp hơn nhiều so với mấy tiểu thịt tươi kia.”

“Cô thấy các em chính là mê trai, nếu các em có tập trung như vậy vào luận văn thì hiện tại đã qua lâu rồi.”

“Không thể nói như vậy, anh ấy thật sự rất đẹp trai.”

“Cô thấy các em hẳn là chưa gặp qua người đẹp trai thật sự, có phải là cứ tùy tiện lấy ra một người thì trong mắt các em đều đẹp trai đúng không.”

“Cô, nghe lời này của cô sao cảm giác có điểm gì đó là lạ, chẳng lẽ người gặp qua người đẹp trai nhất rồi sao?”

“Chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện Hoa Sơn, hiện tại đã từ chức rồi.” Lưu Chí Đình nói:

“Trước đó vài ngày, bọn cô có gặp mặt một lần tại Yến Đại, là một người rất đẹp trai.”

“Thẩm mỹ của chúng ta không giống nhau, người ta mới hai mươi mấy tuổi, các người đều thích ưa thích người tuổi trung niên, điều này vốn không thể so sánh nha.” Tiết Sam Sam nói.

“Cái gì gọi là trung niên, người ta cũng mới chỉ hai mươi mấy tuổi mà thôi, đồng lứa với các em đó.”

“A? Đồng lứa với chúng em sao?”

Hai người đồng thời kinh ngạc, “Cô không phải nói anh ấy là chủ nhiệm khoa tim mạch bệnh viện Hoa Sơn sao, nhưng mà có thể lên làm chủ nhiệm tại nơi tốt như vậy đều là người có chút tài năng, không đến bốn mươi tuổi căn bản là không lên nổi chủ nhiệm.”

“Trên thế giới này có rất nhiều thiên tài, các em biết quá ít rồi.” Lưu Chí Đình nói:

“Người ta không chỉ trẻ tuổi đẹp trai, hơn nữa kỹ thuật còn đứng đầu, đừng nói là Trung Quốc, cho dù là nhìn khắp toàn thế giới cũng là trình độ đứng đầu. Các em đừng nhìn cô hiện tại đã hơn bốn mươi, chẳng bao lâu sau sẽ được thăng làm tiến sĩ, nhưng còn kém xa người ta. Người ta mới là thiên tài, những đại thần trong trường của chúng ta căn bản là không cùng đẳng cấp với người ta.”

“Thật hay giả vậy? Không phải thầy nói theo ý kiến chủ quan đó đi.”

Hai người đều có chút không tin, tuổi còn quá trẻ, sao có thể có người lợi hại như vậy được.

“Các em suy nghĩ một chút, nếu như người kia không có bản lĩnh, sao có thể khiến cho viện trưởng Hiệp Hòa tự mình tiếp đãi được?”

“Trời ạ, thế mà có thể để cho viện trưởng Hiệp Hòa tự mình tiếp đãi? Vậy cũng quá lợi hại rồi?”

Lần này hai người đều tin tưởng lời của Lưu Chí Đình là thật.

“Vậy không phải là đang rất tốt sao anh ấy lại không làm nữa.” Nhạc Văn Tĩnh hỏi:

"Anh ấy có trình độ như vậy, sau này ở lại bệnh viện Hoa Sơn là một viện trưởng, không phải là dư xài sao."

"Nghe nói là kinh doanh, giá trị con người cũng hơn trăm tỷ."

Tê _ _

Hai người đều bị giật nảy mình!

Một người làm bác sĩ, ra ngoài kinh doanh sau đó còn đạt tới giá trị con người 100 tỷ?

"Đúng vậy, hơn nữa còn là tin tức đáng tin." Lưu Chí Đình nói:

"Đây chính là khác biệt giữa thiên tài và người bình thường, người ta làm cái gì đều được, người bình thường là làm cái gì đều khó khăn."

"Vậy cũng quá trâu bò rồi! Hâm mộ - ing..."

Lưu Chí Đình bình tĩnh cười lên, "Cô không phải muốn nói cậu ấy có bao nhiêu lợi hại, hơn nữa người kia còn lớn lên rất đẹp trai. Ngay cả một người già như cô đây cũng đều động tâm, các em hẳn là có thể nghĩ tới cậu ấy đẹp trai như nào."

"Vậy chúng em cũng không phục, hiện tại em sẽ dẫn cô đi xem anh chàng đẹp trai đến cực kỳ bi thảm kia!"

Lưu Chí Đình bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng luôn mắng thầm bọn họ chưa từng thấy qua việc đời.

...

Hơn 5h chiều, đã đến giờ tan sở.

Tuy vẫn còn rất nhiều người chăm chỉ ở lại tăng ca, nhưng người đi lại trên đường phố đã càng nhiều hơn.

Tại mấy trường đại học gần đó, có thể nhìn thấy không ít nữ sinh đại học trẻ tuổi xinh đẹp đi ra từ đó, lúc nhìn thấy Lâm Dật đều sẽ dừng lại nhìn thêm vài lần.

Chỉ là hoa quả mà anh bán có chút đắt, không phải là thứ mà học sinh có thể mua nổi.

“Trái cây của anh bán 3000 một cân, có tặng quà gì đặc biệt không?”

Một người phụ nữ trung niên đứng trước mặt Lâm Dật hỏi.

“Hả? Không có quà, hoa quả bán với giá này.”

“Vậy cũng quá đắt rồi đi.”

Người phụ nữ đeo túi xách LV, tay cầm lấy một chiếc chìa khóa xe Bentley, cười ha hả nhìn lấy Lâm Dật.

“Tiểu tử, có thể rẻ hơn một chút hay không, tôi thấy bộ dáng của cậu thật sự không tệ, nếu rẻ thì tôi sẽ mua nhiều một chút.”

“Không thể rẻ hơn được, chỉ bán với giá này thôi.”

Nếu như là khách hàng quen, Lâm Dật nhất định sẽ giảm giá.

Nhưng mình lại không quen biết với người phụ nữ này, lại còn cầm chìa khóa xe để giả trang, cho nên không cần thiết phải giảm giá.

Hơn nữa Lâm Dật đã nhận ra điểm không đúng, nếu như mình cho bà ta chút sắc mặt tốt, đoán chừng bước kế tiếp chính là muốn bao dưỡng mình.

Dạng suy nghĩ không thực tế này vẫn nên sớm giết chết từ trong trứng nước.

Đúng với suy nghĩ của Lâm Dật, thấy thái độ cứng rắn của anh, người phụ nữ trung niên cũng thay đổi sắc mặt, nhưng vẫn không muốn dễ dàng buông tha.

“Hoa quả này của cậu thì có chỗ gì đặc biệt sao, lại bán đắt như vậy.”

Không chỉ có người phụ nữ trung niên tò mò mà người vây xem bốn phía cũng vô cùng tò mò.

Bình thường mà nói, nếu như không có có chỗ đặc biệt gì thì không thể nào bán đắt như vậy.

Trừ khi là não có bệnh.

“Thành phần dinh dưỡng cao, gấp từ 20 đến 50 lần hoa quả bình thường, hơn nữa còn có công hiệu làm đẹp dưỡng nhan.”

“Có báo cáo kiểm tra không, cậu ăn không nói có, cậu cho rằng nói cái gì chúng tôi cũng đều tin sao?”

“Không có báo cáo kiểm tra, cô có muốn tin hay không.”

“Cậu đúng là nói chuyện rất ngông cuồng, cố ý bày ra thái độ như vậy là muốn khiến cho chúng tôi tin là thật sao.”

“Không mua thì đứng xa một chút, đừng làm trở ngại việc làm ăn của tôi.”

“Cậu!”

Két két _ _

Người phụ nữ trung niên còn muốn lên tiếng, chợt thấy một chiếc BMW ngũ hệ dừng lại trước gian hàng.

Ba người Lưu Chí Đình đi xuống từ trên xe.

“Tiểu ca ca!”

Nhìn thấy Lâm Dật, hai mắt của Nhạc Văn Tĩnh và Tiết Sam Sam đều tỏa ra ánh sáng.

“Lão sư, cô xem một chút, có phải là rất đẹp trai hay không, hẳn là phải đẹp trai hơn người kia của cô.”

“Lâm chủ nhiệm?!”

Lưu Chí Đình đã không còn để ý tới gì khác, hoàn toàn không nghĩ tới, người ở đây lại là Lâm Dật!

“Hả? Cô còn biết tôi sao?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1301.

Chương 1302. Yêu Đương Ngọt Ngào

“Ừm hả?”

Nghe thấy xưng hô của Lưu Chí Đình đối với mình.

Lâm Dật cảm thấy hơi kinh ngạc.

Hơn bốn mươi tuổi, nhìn qua chỉ có A.

Tuổi tác không thích hợp, số đo cũng không thích hợp, bởi vậy kết luận, hai người không có khả năng đã gặp nhau.

Mình khẳng định không biết cô ấy.

“Cô biết tôi sao?”

Lưu Chí Đình đưa tay ra, khách khí nói:

“Xin chào, Lâm chủ nhiệm, tôi là hướng dẫn thạc sĩ của đại học y Thanh Hoa, trước đó chúng ta đã từng gặp mặt tại hội thảo nghiên cứu Hiệp Hòa.”

Lâm Dật nhớ tới lúc trước, mình và Lý Sở Hàm từng đến buổi hội thảo tại Yến Kinh kia.

Đoán chừng là khi đó cô ấy đã gặp qua mình, nhưng mà mình lại không có ấn tượng gì, nhưng vẫn nên chào hỏi, đây là lễ phép cần phải có.

“Xin chào, xin chào.”

Nhìn thấy hai người bắt tay, Nhạc Văn Tĩnh và Tiết Sam Sam liếc một chút.

“Cô, các người quen biết sao?”

“Lúc trên đường tới, không phải cô đã nói với các em về một bác sĩ thiên tài sao, trước mặt chính là Lâm chủ nhiệm.”

“Ngạch...”

Hai người sửng sốt một hồi lâu.

“Nhưng anh ấy không phải từ chức đi kinh doanh sao, sao lại tới đây bán hoa quả rồi?”

Hai người đều có chút không rõ, cho dù hoa quả của anh ấy bán 3000 một cân, cũng không thể bán được 100 tỷ.

“Nhàn rỗi không chuyện gì, đi ra thể nghiệm cuộc sống.” Lâm Dật thuận miệng nói ra.

“Được rồi, hai người các em cũng đừng xoắn xuýt chuyện này nữa, không phải nói muốn mua hoa quả sao, nhanh chút đi.”

“Đúng đúng đúng, sao em lại có thể quên mấy việc này chứ.”

“Tiểu ca ca, tôi muốn 10 cân, anh cứ tùy tiện gói cho tôi.” Nhạc Văn Tĩnh nói.

“Tôi cũng vậy!” Tiết Sam Sam nói.

“Tôi lấy 5 cân là được, Lâm chủ nhiệm cứ tùy tiện gói.”

“Nếu là đến để cổ động, vậy tôi sẽ lấy rẻ cho các người một chút, 2500 tệ một cân.”

“Hắc hắc, cảm ơn tiểu ca ca.”

“Khách khí.”

Tâm trạng của Lâm Dật vô cùng tốt, ba người mua 25 cân chính là là hơn 60 ngàn, đủ cho mình hoàn thành nhiệm vụ.

“Ai ai ai, cậu đây là sao vậy, lúc nãy tôi mua thì cậu không giảm, giờ sao lại giảm cho bọn họ rồi.” Người phụ nữ trung niên nói.

“Chúng ta có quen biết, không được sao?”

Vẻ mặt của người phụ nữ trung niên không vui, “Tôi nói cho các người biết, tuy rằng các người có quen biết, nhưng cũng đừng bị cậu ta lừa. Sao có thể có loại hoa quả đắt như vậy được. Mấy thứ mà cậu ta nói đều là gạt người!”

Tiết Sam Sam lấy tờ giấy xét nghiệm ra.

“Vị đại tỷ này, không biết thì cô cũng đừng nói mò, chúng tôi có báo cáo kiểm nghiệm, cô cảm thấy có thể có lỗi sao?”

“Vậy mà lại có báo cáo kiểm nghiệm?”

“Không phải vậy thì sao?” Tiết Sam Sam nói:

“Tôi cảm thấy bán 3000 một cân đã rẻ rồi. Nếu như chị không nổi thì đứng xa một chút, đừng chậm trễ việc mua bán của chúng tôi.”

“Cô!”

Người phụ nữ trung niên đuối lý, hừ lạnh một tiếng, cầm túi xách của mình quay người rời đi.

Rất nhanh, hoa quả đã lấy xong, ba người quét mã trả tiền, lại khách sáo một hồi mới rời khỏi.

Đúng vào lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu của Lâm Dật.

【Hoàn thành nhiệm vụ, khen thưởng 200 ngàn điểm thông thạo. 】

【 Mức độ hoàn thành nghề nghiệp: 80%, thẻ may mắn X2 (thời gian giới hạn là mười phút đồng hồ). 】

Nhìn thấy khen thưởng của hệ thống, Lâm Dật cảm thấy rất vui mừng.

Mấy thứ như thẻ may mắn này, vẫn rất hữu dụng.

Nếu như dùng tốt, tại thời điểm mấu chốt, có thể cứu mạng của mình!

Cũng không uổng phí công mình bỏ ra nhiều thời gian như vậy để làm nhiệm vụ.

Lâm Dật lại đợi một lát, nhưng không còn thanh âm của hệ thống.

Nhiệm vụ tiếp theo cũng không thấy xuất hiện.

Hiện tại mức độ hoàn thành của nghề nghiệp này đã đạt đến 80%.

Đợi đến lúc tuyên bố nhiệm vụ tiếp theo chắc hẳn sẽ là nhiệm vụ cuối cùng.

Cũng không biết độ khó sẽ như thế nào.

Nhưng Lâm Dật cảm thấy nhiệm vụ này sẽ khó hơn một chút, cảm thấy không có vấn đề gì.

Đừng giống như lần này, lãng phí quá nhiều thời gian là được.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, hoa quả cũng không cần bán nữa, đồ ăn ngon như thế lấy về cho mình dùng sẽ tốt hơn nhiều.

Reng reng reng _ _

Trên đường về khách sạn, Lâm Dật nhận được điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan.

“Lâm tiên sinh đang làm gì vậy.” Kỷ Khuynh Nhan ngọt ngào nói.

“Vừa mới họp xong, hiện tại đang đi ăn cơm.”

Lúc rời khỏi Trung Hải, Lâm Dật đã nói với Kỷ Khuynh Nhan rằng mình đến bên này để họp.

Giấu mọi chuyện liên quan tới lữ đoàn Trung Vệ.

Nếu để cho cô biết, mình tới một nơi hung hiểm như thế thì ngoài miệng không nói nhưng trong lòng cũng sẽ nhớ thương, cho nên không thể nói cho cô được.

“Anh gần đây hình như rất bận rộn, thường xuyên đi Yến Kinh, thời gian gọi điện thoại cho em cũng ít đi nhiều.” Kỷ Khuynh Nhan u oán mà nói.

“Không còn cách nào khác, công ty làm càng lúc càng lớn, nếu như anh không để ý một chút thì sẽ rất dễ bị thời đại đào thải. Nhiều người như vậy đang chờ anh để ăn cơm, không thể không chú ý được.”

“Anh nói cũng đúng.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Vậy lúc nào thì anh mới có thể trở về, ngày nào em cũng tự mình lái xe về nhà, không có ý nghĩa gì cả.”

“Khoảng ba bốn ngày nữa sẽ trở về, anh xem một chút mấy ngày sau có thể không tham gia không, nếu như có thể thì anh sẽ trở về sớm.”

Dựa theo tình huống hiện tại của lữ đoàn Trung Vệ, Lưu Hồng không có khả năng để cho Lâm Dật đi.

Nhưng Lâm Dật hiểu rõ tính cách của Kỷ Khuynh Nhan.

Nếu mình đã nói như vậy thì cô ấy nhất định sẽ không để cho mình bỏ công việc để về với cô ấy.

“Đừng, đừng, em chỉ tùy tiện nói một chút, công việc trọng yếu, anh không thể lẫn lộn đầu đuôi, cái này gọi mất dưa hấu kiếm hạt vừng.”

“Sao có thể nói là kiếm hạt vừng được, rõ ràng chính là nhặt được hai cái bánh bao lớn.”

“Anh nằm mơ đi, chán ghét.” Kỷ Khuynh Nhan gắt giọng.

Cô hiểu rõ bánh báo lớn của Lâm Dật là có ý gì.

“Ăn ngay nói thật nha, chuyện gì có thể quan trọng bằng em được.”

Kỷ Khuynh Nhan nở nụ cười, dù là ngăn cách bởi điện thoại nhưng lại lộ ra một hương vị ngọt ngào.

“Được rồi, em biết mà.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Em sắp đến nhà rồi, không thèm nghe anh nói nữa.”

“Được.”

Cúp điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan, khóe miệng của Lâm Dật lộ ra ý cười, mà ngay cả chính anh cũng đều không phát hiện ra.

Lâm Dật lái xe đến chuyển phát nhanh Thuận Phong.

Đóng gói toàn bộ số hoa quả còn lại và gửi cho mấy người phụ nữ và cô nhi viện tại Quảng Châu.

Mà dưa hấu còn thừa lại trên xe thì chuẩn bị cầm đi cho bọn người Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt.

Reng reng reng _ _

Vừa mới làm xong chuyện chuyển phát nhanh, điện thoại di động của Lâm Dật lại vang lên, là Ninh Triệt gọi tới.

"Bán xong hoa quả chưa, đi ăn cơm thôi."

"Vừa mới xong việc."

"Vậy cậu đến đón tôi một chuyến, buổi tối uống rượu nên tôi không lái xe."

"Được, chờ chút."

Cúp điện thoại, Lâm Dật lái xe đến lữ đoàn Trung Vệ, gặp được Khưu Vũ Lạc, Ninh Triệt và Khương Thanh.

"Anh Lâm, sao còn dư lại bốn quả dưa hấu vậy? Là để lại cho chúng tôi sao?"

"Đúng vậy, các người mỗi người một quả, hương vị rất không tệ, ở bên ngoài không có đâu."

"Hắc hắc, vậy tôi cũng không khách khí với anh nữa."

Dưới sự chỉ huy của Ninh Triệt, Lâm Dật rẽ trái lượn phải, đem xe chạy đến một con đường nhỏ, hai bên đều là xe, con đường để đi ở giữa vô cùng chật hẹp.

Nơi này không có nhà cao tầng, nhưng lại tràn ngập không khí khói lửa nhân gian.

Nhất là mùi thơm như có như không của thịt dê nướng kia quả thực là khiến người chảy nước miếng.

“Lái về phía trước khoảng 100m nữa là đến.” Ninh Triệt nói:

“Không biết giờ có thể tìm chỗ để đỗ xe không nữa.”

Khương Thanh quay đầu, nhìn bốn phía.

“Nơi này đỗ xe không thu phí, nhưng đều bị xe riêng chiếm hết, hình như rất khó tìm được chỗ đậu.”

“Việc này phải để anh Lâm của cô nghĩ biện pháp rồi.”

“Anh Lâm cũng không phải là thần tiên, đây cũng không phải là chuyện nghĩ biện pháp là có thể giải quyết, chỉ có thể dừng ở gần đó.”

“Cô có thể không tin tôi, nhưng nhất định phải tin tưởng anh Lâm của cô, đúng không, Lâm Dật?”

“Ừm... Tuy có chút độ khó, nhưng cũng không phải là vấn đề lớn.”

Khương Thanh:???

Đây là muốn vận dụng đặc quyền sao?

Lâm Dật nhìn về ngoài cửa sổ một chút, sau đó hắng giọng một cái, rống to:

“Chồng của các người đã về rồi kìa!”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1302.

Chương 1303. Bị Chụp Ảnh

Sau một đợt thao tác cợt nhả, ba người phụ nữ đều nhìn về phía Lâm Dật.

“Cậu đang làm cái gì vậy?”

“Đừng nóng vội, các người sẽ biết ngay thôi.” Lâm Dật vừa cười vừa nói.

Ba người phụ nữ không hiểu cho lắm, nhưng vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, muốn biết tình huống như thế nào.

Sau mười mấy phút, thì thấy có người lục tục chạy ra từ các lối ra của tiểu khu.

Quần áo không chỉnh tề, lại còn vội vàng.

Hơn nữa những người này đều có một đặc điểm chúng, đều là nam.

“Ha ha...”

Ninh Triệt không để ý hình tượng mà cười ha hả, “Tôi đã nói gì, vẫn là anh Lâm của cô nhiều thao tác cợt nhả, mới đó mà đã có nhiều chỗ đậu xe như vậy.”

Khưu Vũ Lạc và Khương Thanh đều là mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn một hồi lâu.

Lâm Dật thật đúng là một người am hiểu cuộc sống a!

Sau khi một đám người lớn rời đi, Lâm Dật tìm một chỗ đậu gần đó để đỗ xe, sau đó ba người liền xuống xe.

Cách đó không xa chính là quầy đồ nướng, xung quanh đều là người.

Ninh Triệt dẫn trước đi tới, nói với ông chủ Bàn đang nướng thịt:

“Còn có chỗ để ngồi không.”

Nhìn thấy Ninh Triệt tới, ông chủ Bàn lau mồ hôi trên trán, sau đó cười ha hả nói:

“Bên cạnh còn có hai bàn, các người đi lên phía trên, muốn ăn cái gì thì tự lấy, sau đó tôi sẽ nướng cho các người.”

“Cũng không phải lần đầu tiên tới, tôi hiểu quy tắc mà.”

Ninh Triệt gọi Lâm Dật, xe nhẹ đường quen dời bàn lớn, sau đó lại cầm ít đồ giao cho ông chủ.

Không bao lâu sau, đồ nướng màu sắc vàng rực đã được bưng lên bàn.

Lại gọi thêm chút bia, nhưng Khương Thanh lại không uống, để lát nữa còn lái xe.

“Mau nếm thử đi, hương vị thật sự không tệ.”

“Nhìn đã biết ngon rồi.” Khương Thanh nói:

“Vẫn là mấy tiệm đồ ăn ven đường này ngon, cảm thấy còn ngon hơn nhiều so với nhà hàng.”

“Mấy nơi này chính là dựa vào hương vị để thu hút khách, nếu như không thể ăn, thì sẽ không ai đến.” Ninh Triệt vừa ăn vừa nói.

“Đúng rồi chị Ninh, hôm nay lúc huấn luyện thử có rất nhiều người đều hỏi em về chuyện của tổ 4.” Khương Thanh hỏi:

“Khiến cho em cũng không biết nên trả lời thế nào.”

Ninh Triệt nhún vai, “Chị cùng không phải là hiểu rất rõ về chuyện của tổ 4, tiếp xúc cũng không nhiều, chỉ biết là không đến cấp D thì không vào được tổ 4. Trình độ của Lâm Dật còn được, nhưng chị và chị Khưu của em mới chỉ đủ điều kiện xét vào thôi.”

“Hả? Lợi hại như vậy sao?”

Lâm Dật biết tồn tại của tổ 4 trong lữ đoàn Trung Vệ rất đặc thù, trình độ bình quân của bọn họ vượt xa ba tổ còn lại.

Nhưng lấy trình độ của Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt mà mới chỉ là cấp bậc nhập môn, điều này rất khủng bố.

“Đúng vậy, lúc chúng tôi gia nhập vào lữ đoàn Trung Vệ đã là như vậy rồi. Tổ bốn có địa vị rất cao trong bốn đại hàng ngũ chiến đấu của lữ đoàn Trung Vệ.” Ninh Triệt nói:

“Như mà bây giờ, Lưu lão đại và cấp trên đều có ý xây dựng lại tổ một, hẳn là không muốn đánh cược tất cả trên người tổ 4.”

“Nhưng nếu như không phân chia cụ thể thì bên phía tổ 4 nhất định sẽ có lời oán giận.” Khương Thanh nói:

“Cao cao tại thượng nhiều năm như vậy, chắc chắn sẽ không cho phép có người khiêu chiến địa vị của bọn họ. Lục lão là người thông minh, hẳn là đã nghĩ tới chuyện này.”

“Bởi vì công cao có thể lay động chủ?” Lâm Dật nói.

“Cậu cũng đoán được sao?” Khưu Vũ Lạc hỏi.

Lâm Dật gật gật đầu, “Nếu như tổ 4 đã cường đại lại còn dùng tốt, hẳn là sẽ không làm như vậy, chắc chắn là đã xuất hiện chuyện này hoặc là vấn đề như vậy.”

“Không khác với những gì mà cậu nghĩ lắm.” Khưu Vũ Lạc nói:

“Tôi nghe Lưu lão đại nói, lúc mới sáng lập tổ 4 đã khác với ba tổ còn lại, là nơi yêu cầu nghiêm chuẩn. Tổ trưởng các đời đều phải đạt tới cấp C mới được, hơn nữa trình độ của tổ viên cũng là cao thái quá, cho nên những năm gần đây, lập được không ít công lao, dẫn đến khó tránh khỏi chuyện bành trướng.”

“Trước đó, Lưu lão đại cũng là người từ tổ 4 ra, ngài ấy hẳn là có quyền lên tiếng nhất, không biết có đánh giá thế nào về việc này?” Lâm Dật hỏi.

“Tuy ngài ấy đã đến cấp C, nhưng đặc điểm lớn nhất chính là thận trọng. Năm đó, lãnh đạo phía trên nhìn trúng tính cách của ngài ấy nên có ý đề bạt là tổ trưởng tổ 4. Nhưng trời không toại lòng người, sau đó lại bị thương lúc thi hành nhiệm vụ.” Khưu Vũ Lạc nói:

“Lúc đó trong tổ bọn họ còn có một người khác có thiên phú cực cao, là người tiên phong trong đội ngũ, vẫn luôn tranh giành vị trí tổ trưởng này.”

“Sau đó thì sao.”

“Sau đó Lưu lão đại bị điều trở về, trở thành chủ nhiệm hàng ngũ chiến đấu của lữ đoàn Trung Vệ, mà anh ta thì thành đội trưởng, quân hàm không cao bằng Lưu lão đại.”

“Vậy thì tôi đã hiểu, những người có năng lực thường chướng mắt mấy người lão luyện thành thục.” Lâm Dật nói:

“Sau khi Lưu lão đại trở thành người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ thì trong lòng liền không thoải mái, đúng không.”

“Không sai, tuy mặt ngoài luôn tỏ vẻ hài hòa, nhưng trong bóng tối, cũng không quá phục Lưu lão đại, không ngừng xung đột, không giống với ba người chúng ta, chỉ đâu đánh đó.”

“Đây chính là nguyên nhân muốn nhanh xây dựng lại tổ một

sao?”

“Thật ra đã sớm có ý nghĩ này, chỉ là cậu xuất hiện vừa đúng là một cơ hội tốt.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Tuy Vương Miện cũng không yếu, nếu như xây dựng lại tổ một trong thời kỳ đó cũng sẽ có hiệu quả tốt.”

“Nhưng tổ trưởng tổ 4 Trần Quan Kiệt, là con rể nhánh bên của Vương gia, nếu như xây dựng lại lúc Vương Miện con tại nhiệm thì hai đại hàng ngũ chiến đấu của lữ đoàn Trung Vệ đều nằm gọn trên tay Vương gia.” Khưu Vũ Lạc vén tóc, nói:

“Ngoài ra, tổ trưởng tổ 7 của lữ đoàn Trung Vệ cũng là người của Vương gia. Bọn họ thâm nhập vào lữ đoàn Trung Vệ lợi hại hơn nhiều so với trong tưởng tượng của chúng ta. Đây là chuyện mà Lục lão không muốn thấy, cho đến khi cậu xuất hiện, cho ngài ấy cơ hội đưa một loạt kế hoạch này vào thực hiện.”

Lâm Dật ăn một cái thận dê, “Nếu như xây dựng tổ một theo ý muốn của Lục lão, tôi sẽ trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của bọn họ.”

“Yên tâm, Lục lão có thể bảo vệ cậu.”

Lâm Dật kẹp miếng dưa leo, rơi vào trầm tư.

Tuy Vương Miện đã lui khỏi lữ đoàn Trung Vệ, nhưng Vương gia cũng chưa từ bỏ tất cả.

Nếu không thì người tên là Trần Quan Kiệt không thể vẫn còn an ổn tại tổ 4 như thế, đã sớm từ chức.

“Ừm hả?”

Ngay lúc Lâm Dật đang trầm tư, chợt nghe Ninh Triệt đích thì thầm một tiếng.

“Chuyện gì thế.”

“Tôi cảm thấy hình như có người đang trộm chụp hình chúng ta.”

“Chụp ảnh sao?” Vẻ mặt Khương Thanh lập tức trở nên nghiêm túc, vội vàng nhìn về phía sau lưng.

“Vội cái gì.”

Ninh Triệt để xiên thịt dê nướng trên tay xuống, “Các người ăn trước đi, tôi đi qua nhìn một chút.”

“Tôi đi cùng cô.”

“Đi thôi.”

Lâm Dật và Ninh Triệt đồng thời đứng dậy, giả trang có thể là mây trôi nước chảy.

“Xác định không nhìn lầm sao.” Lâm Dật làm như không có chuyện gì xảy ra, hỏi.

“Năng lực phản điều tra của tôi rất mạnh, sẽ không sai được.” Ninh Triệt chậm rãi nói:

“Trong chiếc xe Nissan màu trắng phía trước, nhưng tôi có chút buồn bực, rốt cuộc người dám chụp chúng ta là ai.”

“Đoán mò cũng vô dụng, đi qua nhìn một chút là biết.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1303.

Chương 1304. Lời Đồn Về Lâm Dật

Hai người tùy ý đi tới, phát hiện trong chiếc xe Nissan màu trắng có hai người đang ngồii.

Một người ngồi ở phía trước, một người khác ngồi ở hàng sau.

Ánh mắt Lâm Dật đảo qua, có thể thấy rõ vẻ mặt của hai người, đều có chút khẩn trương, nhưng lại đều giả bộ điềm nhiên như không có việc gì.

Đương đương đương ——

Lâm Dật gõ cửa hàng sau của xe.

“Cậu muốn gì.”

Người nói chuyện là tài xế hàng trước, cao lớn vạm vỡ, trên đầu không có một sợi tóc, nhìn Lâm Dật với vẻ hung thần ác sát.

Nghe giọng điệu nói chuyện của tài xế, Lâm Dật cảm thấy vấn đề không lớn, không phải tình huống như trong tưởng tượng của mình.

Dù sao thân phận của bốn người rất đặc thù, rất có thể thu hút những người bên ngoài, ví dụ như công ty Kim Hắc.

Nhưng nhìn tình huống trước mắt, những người này rất bình thường, không có chỗ đặc biệt gì, muốn xử lý cũng dễ dàng hơn.

“Chụp cũng đã lâu như vậy hẳn là đủ vốn rồi đi.”

“Cậu nói lung tung gì đấy, tôi chụp cậu lúc nào!” Tên đầu trọc không kiên nhẫn nói:

“Mau mau cút, chúng tôi đang ở đây đợi người, đừng làm phiền chuyện của chúng tôi!”

“Chúng tôi đã tới đây rồi, anh cảm thấy giả bộ tiếp còn có ý nghĩa sao?”

Người đàn ông đầu trọc hầm hầm đi xuống, chỉ vào mũi của Lâm Dật, nói:

“Hai người có phải là nghe không hiểu tiếng người hay không! Nếu như còn không đi, tôi sẽ động thủ!”

“Hô thông!”

Lâm Dật không nói nhảm nhiều, một chân đá trên người anh ta.

Người đàn ông cường tráng bị một chân đá bay, ôm lấy lồng ngực của mình, hơn nửa ngày cũng không đứng lên nổi.

“Có lỗi thì cứ nhận, nếu không bị đánh cũng không oan, ngay cả chút đạo lý này cũng không hiểu sao có thể ra lăn lộn được?”

Lâm Dật tiện tay mở cửa sau ra, bên trong có một người đàn ông có vẻ nhỏ gầy, để tóc dài, bên người còn có một bộ máy ảnh, không cần đoán cũng biết đây là công cụ làm việc của anh ta.

“Người anh em, đã bị chúng tôi bắt được rồi, có phải nên giao đồ ra rồi hay không?”

“Tôi, tôi, không có chụp các người...” Người đàn ông tóc dài run rẩy nói.

“Nếu như anh không chịu thừa nhận, vậy thì tôi cũng không nhiều lời nữa.”

Lâm Dật nắm lấy tóc của anh ta, kéo về hàng trước, sau đó cầm lấy máy chụp hình bên cạnh rồi giao cho Ninh Triệt.

“Trên đó đều là ảnh chụp của chúng ta, chụp tôi còn rất xinh đẹp, nhất là mặt bên này.” Ninh Triệt nhìn ảnh chụp bên trong máy ảnh, nói với vẻ đắc ý.

“Nói một chút đi, đây là có chuyện gì? Đừng chờ tôi đánh tới trên người anh.”

“Bởi vì, bởi vì đồng nghiệp của tôi, chụp được ảnh của anh và Triệu Thi Kỳ tại cửa thành Khải Hoàn, cảm thấy đây là một tin tức lớn, cho nên để tôi đi theo anh, hy vọng có thể chụp được chút ảnh hữu dụng.”

Sắc mặt của người đàn ông tóc dài đã trắng bệch, đều là lão cẩu tử có kinh nghiệm, cho nên anh ta cũng biết kết quả của chuyện này.

Máy ảnh chắc chắn là không thể giữ lại được, hiện tại chuyện cần phải làm là nhận thua, nếu không sẽ phải chịu một trận đánh.

“Triệu Thi Kỳ?”

Ninh Triệt lẩm bẩm một câu, “Chính là nữ minh tinh kia?”

“Đúng đúng đúng, chính là cô ấy.”

Ninh Triệt nhìn thoáng qua Lâm Dật, hai đầu lông mày mang theo ý cười, không cần phải nói cũng biết cô đang nghĩ gì.

Lâm Dật có chút dở khóc dở cười, việc này đối với mình mà nói cũng là tai bay vạ gió.

Hai người cũng không làm gì cả, thế mà lại bị chụp, thật sự là đủ rắc rối.

Ninh Triệt hủy đi thẻ nhớ trong máy ảnh, vô cùng tốt bụng mà trả lại máy ảnh.

“Hôm nay tôi không so đo với anh, nhưng muốn nếu như còn có lần sau, nói không chừng anh sẽ bị kiện vào tù đó.”

Lấy thân phận của đám người Lâm Dật, chỉ cần bọn họ muốn truy cứu, vài phút là có thể đem hai tên paparazzi này vào ngục.

Nhưng mọi chuyện cũng không lớn, hai người cũng không muốn gây xôn xao dư luận, nên liền trả lại máy ảnh cho họ.

“Cám ơn cám ơn...”

Sau khi liên tục gật đầu, hai người lại về tới trên xe, nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của Lâm Dật.

Cùng lúc đó, lại có một chiếc Sagitar màu trắng rời đi, nhưng hai người lại đều không chú ý đến.

Nơi này là nhà của dân chúng bình thường, có người đến có người đi là chuyện rất chuyện bình thường, cho nên cũng không có quá lưu ý đến chiếc Sagitar màu trắng kia.

“Anh Lâm, chị Ninh, xảy ra chuyện gì vậy?” Sau khi bọn họ trở lại trên bàn rượu, Khương Thanh hỏi.

“Anh Lâm của cô chơi một nữ minh tinh, cho nên liền gọi paparazzi tới.”

“Anh Lâm, anh chơi cũng quá đã rồi, thế mà còn chơi nữ ngôi sao.” Khương Thanh che miệng cười rộ lên, nói:

“Dựa vào tài lực và tướng mạo của anh, chỉ cần nói một tiếng, những nữ minh tinh kia đều sẽ chủ động leo đến trên giường của anh.”

“Đừng nghe chị Ninh của cô nói nhảm, người tên Triệu Thi Kỳ kia đến mua hoa quả của tôi, sau đó bị fan vây xem, tôi giúp cô ấy một tay, liền bị mấy tên paparazzi kia chụp lại.” Lâm Dật nói:

“Nhưng những người như này thật đúng là chỗ nào cũng có, thế mà có thể theo tôi đến tận đây, đúng là quá sơ suất rồi.”

“Được rồi, không nói những chuyện này nữa, tiếp tục uống rượu thôi.” Ninh Triệt nâng chén, nói.

Bốn người uống rượu cho đến hơn chín giờ đêm mới kết thúc.

Khương Thanh phụ trách đưa người trở về, lúc Lâm Dật trở lại khách sạn đã là mười một giờ.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật nhẹ nhàng lái xe đến lữ đoàn Trung Vệ.

Chuyện liên quan tới phương diện huấn luyện lực lượng đã bắt đầu.

Lâm Dật xuất hiện, gây nên từng trận oanh động, ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên người anh.

Anh chính là người có thể khiêng xe bọc thép squat, đây không phải chuyện mà người bình thường có thể so sánh.

Cho nên tất cả người tham gia huấn luyện thử đều nhìn anh bằng một loại sùng bái.

Nhưng lại có mười mấy nữ sinh đi nhầm đường, ánh mắt nhìn chăm chú vào Lâm Dật, sau đó ưỡn ngực, bày ra ưu thế của mình.

Rất nhanh, đã đến thời gian ăn cơm trưa, Đào Thành cầm báo cáo huấn luyện buổi sáng tới.

“Thế nào? Có thay đổi gì không?” Lưu Hồng hỏi.

“Lần này Tùy Cường đứng nhất, người tên là Dư Tư Dĩnh kia đứng thứ hai, hơn nữa còn giành trước một khoảng lớn.”

Lưu Hồng gật gật đầu, “Sau này không cần đặc biệt chú ý vào hai người bọn họ nữa, trình độ đã rõ như ban ngày, chắc chắn sẽ có tư cách tiến vào lữ đoàn Trung Vệ, quan tâm kỹ những người khác một chút đi.”

“Đã biết, lão đại.”

“Cậu xác định không muốn người tên Dư Tư Dĩnh kia sao?” Khưu Vũ Lạc vừa dùng cơm vừa hỏi.

“Cho tôi một Tùy Cường là được rồi, cô cũng không muốn sao.”

“Vậy tôi cũng không cần, tổ hai chúng tôi có Đào Thành rồi, Dư Tư Dĩnh cho tổ ba đi.”

“Vậy tôi cũng không khách sáo với các người nữa.” Ninh Triệt tùy tiện nói.

“Nhưng cậu tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý, tôi thấy trạng thái huấn luyện hai ngày này của cô ấy, rõ ràng là muốn đến tổ của Lâm Dật. Cậu vẫn nên làm chút công tác tư tưởng đi.”

“Vội cái gì, tôi tự có biện pháp.”

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Lưu Hồng đột nhiên vang lên, sau đó ông hướng về phía đám người Ninh Triệt, nói:

“Các người nói nhỏ chút, tôi nhận cú điện thoại.”

Nói xong, Lưu Hồng liền nhận điện thoại di động.

“Thật hay giả vậy, còn có chuyện này sao?”

“Vậy được, anh gửi cho tôi, tôi xem một chút coi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Không nói nhiều lời, Lưu Hồng liền cúp điện thoại, sau đó không ngừng loay hoay với điện thoại di động, vẻ mặt cũng rất khó coi.

“Lâm Dật, chuyện này của cậu là như thế nào? Sao lại có lời đồn với nữ minh tinh rồi?”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1304.

Chương 1305. Chuẩn Bị Cho Anh Ta Một Bộ Xe Lăn

“Làm sao có thể, tôi còn có bốn người phụ nữ kìa, tôi trêu chọc nữ minh tinh làm gì.”

“Chẳng lẽ cậu quên, nữ minh tinh tên là Triệu Thi Kỳ kia rồi sao.” Ninh Triệt nói.

“Nhưng đêm qua, thẻ nhớ của paparazzi đều đã bị lấy ra, hơn nữa còn cảnh cáo bọn họ, không sợ chết như sao?”

“Chuyện này tôi không biết, chúng tôi cũng không biết hai người rốt cuộc đã làm gì.” Ninh Triệt trêu ghẹo.

“Được rồi, cô cũng đừng có cười trên nỗi đau của người khác nữa.” Lưu Hồng nói:

“Ba người các người ai cũng có phần, nếu không lãnh đạo cấp trên cũng không có khả năng gọi điện thoại cho tôi.” Lưu Hồng đưa di động qua.

“Còn có liên quan đến chúng tôi sao?”

Ba người phụ nữ đồng thời nghiêng người qua, phát hiện nội dung trên báo cáo không chỉ có chuyện của Lâm Dật và nữ minh tinh Triệu Thi Kỳ kia.

Mà hình ảnh ba người ăn cơm hôm qua cũng bị chụp lại.

Mà tiêu đề còn rất thú vị nào là:

《 Nữ minh tinh họ Triệu gặp riêng người buôn bán trái cây.

》

《 Bạn trai Triệu Thi Kỳ dạ hội tam nữ 》

“Tôi dựa vào, đây rốt cuộc là cái nội dung gì vậy, nếu như là ngủ thật thì tôi cũng sẽ không nói gì. Nhưng đây chỉ là ăn bữa cơm, sao còn náo ra nhiều như vậy chứ?” Ninh Triệt mắng.

“Tôi không quan tâm Triệu Thi Kỳ là ai, nhưng thân phận của mấy người rất đặc thù, thế mà bị paparazzi chụp lại, nghĩ như thế nào, cũng quá không cẩn thận rồi.”

Việc này cũng không thể trách Lưu Hồng lại tức giận.

Đường đường là ba tổ trưởng của lữ đoàn Trung Vệ thế mà bị paparazzi chụp, nếu việc này mà truyền đi ít nhiều cũng có chút mất mặt.

“Nhìn theo góc độ ảnh chụp thì người chụp ảnh của chúng ta, hình như không phải là hai người ngày hôm qua.” Lâm Dật nói.

“Tôi gọi điện thoại, để bọn họ xóa bài.” Khưu Vũ Lạc nói.

Khưu Vũ Lạc nhìn bài báo một chút, sau đó tìm được xuất xứ, là từ công ty truyền thông Hải Ngu.

Sau đó, Khưu Vũ Lạc lại tra xét một chút, phát hiện chính là thủy quân của công ty, sau đó liền gọi điện thoại cho đối phương.

“Tôi hi vọng các người có thể huỷ bỏ hai bài báo hôm nay!”

“Thật xin lỗi, tôi chỉ là tiếp tân của công ty, việc này tôi không làm chủ được.”

“Vậy thì tìm người phụ trách của các người đến!”

“Ngài chờ một lát.”

Không đến vài phút, phía đối diện truyền đến một giọng nói nam.

“Cô là ai.”

“Tôi là ai thì anh không cần phải để ý đến, tôi hi vọng anh có thể huỷ bỏ hai phần tin tức mới phát ngày hôm nay, chuyện này đã tạo thành ảnh hưởng đối với chúng tôi.”

“Vậy cô nói giá xem, nếu như hợp lý, tôi có thể cân nhắc việc hủy bỏ bài viết.”

“Anh muốn đòi tiền tôi?” Khưu Vũ Lạc cau mày nói.

“Không phải vậy thì sao, nếu không thì dựa vào cái gì mà tôi phải huỷ bỏ? Cô cho rằng chúng tôi đang làm công ích sao?”

“Tôi cảnh cáo anh một lần cuối cùng, nếu như không huỷ bỏ thì tự gánh lấy hậu quả!”

“Ha ha, cô đang dạy tôi làm việc sao?” Tổng giám đốc công ty truyền thông Hải Ngu cười lạnh, nói:

“Nếu như cô bỏ ra 10 triệu, tôi còn có thể suy tính một chút, nhưng cô không bỏ ra gì mà muốn tôi làm như vậy? Cũng quá không hiểu giá cả thị trường, té ra chỗ khác đi, đừng làm chậm trễ thời gian của tôi.”

Phịch một tiếng!

Đối phương trực tiếp cúp điện thoại, Khưu Vũ Lạc vô cùng tức giận.

“Thế nào? Đối phương không nghe cô sao?” Ninh Triệt hỏi.

“Anh ta muốn tôi đưa 10 triệu.”

“Đi, đi qua nhìn một chút.” Ninh Triệt nói:

“Con bà nó, chụp ảnh lão nương còn chưa tính, lại dám đòi tiền tôi. Hôm nay nếu như không đánh gãy răng của anh ta thì tôi sẽ không mang họ Ninh!”

Lâm Dật:…

Trâu bò nha!

Ninh Triệt vẫn rất quan tâm đến chuyện thân phận bị lộ ra.

Cô không chỉ là tổ trưởng của Trung Vệ, mà còn là một đại tiểu thư giá trị con người 10 tỷ.

Nếu như bị cư dân mạng đào ra thân phận của mình, sẽ ảnh hưởng không nhỏ đối với sự phát triển của gia tộc.

“Tôi cũng đi!”

Khưu Vũ Lạc cũng giống như vậy, việc này không thể coi thường, nhất định phải xử lý nghiêm túc!

“Chị Khâu, chị Ninh, em không đi được, nhà chúng em mới chỉ mấy tỷ, không thể so với các người, giúp em xử lý một chút là được rồi.” Khương Thanh nói:

“Nếu như buổi chiều chỉ dựa vào một mình anh Thành thì sẽ bận không qua nổi, em phải ở lại.”

Đào Thành có chút dở khóc dở cười, “Cái công ty truyền ra lời này đúng là đủ xui xẻo.”

Reng reng reng _ _

Điện thoại của Lâm Dật vang lên, là một số lạ.

“Ai vậy?”

“Anh chính là Lâm Dật đúng không!”

Hả? Trực tiếp như thế?

“Là tôi.”

“Con mẹ nó ngươi não tử không dùng được có phải hay không, ngươi có biết hay không, Thi Kỳ lần này để ngươi hại thảm!”

Lâm Dật ánh mắt híp lại, lộ ra một cỗ đạm mạc lãnh ý.

“Anh xác định là đang nói chuyện với tôi sao.”

“Chẳng lẽ tôi đang nói chuyện với quỷ à!” Người đại diện của Triệu Thi Kỳ mắng:

“Bản thân anh có thân phận gì anh còn không biết sao, thế mà còn tiếp cận Thi Kỳ, hiện tại thì hay rồi, còn bị paparazzi chụp được. Anh đã đạt được mục đích rồi đó!”

“Tôi...”

Còn không đợi Lâm Dật nói gì, người đại diện của Triệu Thi Kỳ đã đánh gãy lời.

“Tôi hiện tại ra lệnh anh, lập tức đứng ra làm sáng tỏ sự kiện này, nói mình với Thi Kỳ không có bất cứ quan hệ nào, nếu không tôi sẽ tìm người giết chết anh!”

“Cái đuôi này đúng là trâu bò, tôi muốn biết anh định làm sao để giết chết tôi.”

“Con mẹ nó anh có phải là không phục hay không. Tôi biết anh đang ở đâu, có tin tôi sẽ tìm người đi qua đánh gãy chân anh không!”

“Được, tôi chờ, nhìn xem chân người nào gãy trước.”

Nói xong, Lâm Dật cúp điện thoại.

“Tình huống như thế nào? Làm sao còn cãi nhau với người ta?” Lưu Hồng hỏi.

“Người đại diện của Triệu Thi Kỳ nói muốn đánh gãy chân của tôi.” Lâm Dật cười nói:

“Tôi định dành thời gian chuẩn bị cho anh ta một bộ xe lăn.”

“Chuyện xe lăn, trước không vội, chúng ta đi qua bình ổn việc này trước.”

“Đi thôi!”

…

Công ty TNHH truyền thông Hải Ngu.

Một chiếc xe Bentley màu đen dừng trước cửa công ty.

Hai người đàn ông trung niên đi xuống từ trên xe.

Bên trong có một người mặc âu phục cùng giày da, ăn mặc vô cùng nghiêm túc.

Một người còn lại thì mặc lấy trang phục đơn giản bình thường.

Sau khi xuống xe, vội vã đi về phía truyền thông Hải Ngu!

“Hai vị, xin hỏi có hẹn trước không.”

“Tôi là tổng giám đốc công ty truyền thông Thiên Đô, Miêu Thành, tôi có chuyện cần tìm tổng giám đốc của các người!”

“Thì ra là Miêu tổng, văn phòng của Tạ tổng chúng tôi ở tầng bốn, ngài đi lên là có thể tìm được ngài ấy.”

Nữ tiếp tân rất khách khí, cũng không có ngăn cản.

Bởi vì tổng giám đốc trước đó đã thông báo, người của truyền thông Thiên Đô sẽ tới, Nếu như tới, liền trực tiếp đưa đến văn phòng.

Triệu Thi Kỳ chính là nghệ sĩ dưới trướng của truyền thông Thiên Đô, Miêu Thành lần này tới chính là để xử lý scandal ngày hôm qua.

Người đàn ông bên cạnh ông ta là người đại diện của Triệu Thi Kỳ, Mã Lợi Bân!

Hai người đi thang máy tới văn phòng của Tạ Đông Lai.

Tạ Đông Lai mặc áo polo màu trắng, quần bò màu xanh lam, ước chừng hơn ba mươi tuổi, ăn mặc vô cùng sành điệu.

“Miêu tổng, đợi ngài đã lâu.” Tạ Đông Lai đứng dậy nói.

Thái độ của anh ta không phách lối như lúc đối mặt với Khưu Vũ Lạc, lúc đối mặt với Miêu Thành, Tạ Đông Lai khách sáo hơn không ít.

Trong cái vòng này, Miêu Thành có sức ảnh hưởng không nhỏ.

Bản thân Tạ Đông Lai cũng biết, sản nghiệp màu xám của mình không cùng một cấp bậc với bọn họ, nói chuyện đương nhiên là phải khách khí một chút.

“Nói ra con số đi, bao nhiêu tiền mới có thể hủy bỏ bài báo.”

Dịch: MBMH Translate

Hết chương 1305.

Chương 1306: Đừng Dùng Tay Chỉ Vào Tôi.

Chương 1306: Đừng Dùng Tay Chỉ Vào Tôi.

Miêu Thành hiểu mấy môn đạo nơi này hơn Khưu Vũ Lạc, trực tiếp hỏi giá cả.

“Cám ơn Miêu tổng đã nể tình.” Tạ Đông Lai vừa cười vừa nói, sau đó vươn một ngón tay ra.

“10 triệu đúng không.” Sắc mặt Miêu Thành âm trầm, nói:

“Đưa tài khoản của công ty các người cho tôi, hiện tại tôi sẽ gửi tiền qua.”

“Miêu tổng, ngài không phải nói đùa thế này.” Tạ Đông Lai nói:

“Triệu Thi Kỳ chính là cây rung tiền của công ty của các người, còn là đỉnh cấp lưu lượng của giới giải trí. Cô ấy gây ra việc này, chỉ 10 triệu sao có thể bình ổn mọi chuyện được, ngài đây không phải là xem thường tôi mà đang xem thường Triệu Thi Kỳ a.”

Miêu Thành nhăn mày, “Vậy anh có ý gì!”

“100 triệu!”

Tạ Đông Lai nói: “Chỉ cần các người gửi tiền qua, tôi lập tức sẽ gọi người xóa bỏ hai bài báo kia, tuyệt đối nghiêm túc, tôi luôn rất có uy tín.”

Lấy Khưu Vũ Lạc 10 triệu, lấy Miêu Thành 100 triệu, là bởi vì sự khác biệt giữa thân phận của bọn họ.

Anh ta chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha cho dạng cá lớn giống như Triệu Thi Kỳ này.

Mà với kinh tế công ty cũng sẽ không để cho cô ấy bị hủy được.

Đương nhiên sẽ phải đưa tiền.

“Anh đang đùa với tôi sao!” Miêu Thành lạnh mặt nói:

“Anh nghĩ rằng tiền của công ty chúng tôi đều là gió lớn thổi tới sao!”

“Trước đừng có vội tức giận, ngài xem cái này một chút là biết.”

Tạ Đông Lai ném một xấp ảnh chụp qua, Miêu Thành cầm lên nhìn một chút.

“Chuyện của hai người họ, chúng tôi đã chụp được từ đầu. Anh nhìn ánh mắt mà Triệu Thi Kỳ nhìn người đàn ông kia xem, mặt mày hớn hở, hoàn toàn không giống như là mua hoa quả. Hơn nữa hoa quả còn là 3000 một cân, lại mua nhiều như vậy, sau đó không trả tiền liền đi. Ngoài ra người đàn ông kia lớn lên còn vô cùng đẹp trai, vừa nhìn liền biết quan hệ không tầm thường, nói không chừng còn có việc không thể lộ ra ngoài đây.”

Tạ Đông Lai tựa lưng vào ghế ngồi, thảnh thơi nói:

“Nhưng người đàn ông kia hình như không giống người tốt lành gì, hết câu dẫn Triệu Thi Kỳ, buổi tối lại hẹn ba người phụ nữ khác, chậc chậc chậc, xem dáng vẻ thì chính là tra nam.”

Hai tay Mã Lợi Bân nắm chặt, trong lòng hỏi thăm Lâm tổ tông mười tám đời của Dật!

Đều là do anh ta làm hại!

“Ha ha…”

Tạ Đông Lai cười một tiếng, “Ngài suy nghĩ một chút, nếu như tiếp theo chúng tôi lại viết một phần tin tức, nói Triệu Thi Kỳ và ba người phụ nữ khác cùng tranh giành một người đàn ông, không biết kết quả sẽ là thế nào? Cái này dưa hẳn là không nhỏ đâu.”

“Ba!”

Miêu Thành vỗ bàn đứng dậy!

“Anh không có chứng cứ, đây là nói xấu!”

“Đúng, tôi quả thực không có chứng cớ xác thực, chứng minh bọn họ có quan hệ, nhưng ta có thể dùng giọng điệu phỏng đoán để tự thuật lại chuyện này, anh đoán xem fan của cô ấy sẽ nghĩ như thế nào? Chỉ sợ là hình tượng Ngọc Nữ của cô ấy sẽ không thể giữ được, chẳng lẽ tin này còn không đáng 100 triệu sao?” Tạ Đông Lai nói:

“Lấy danh khí và lưu lượng hiện tại của cô ấy thì không đến nửa năm là có thể giúp các người kiếm lại tiền, cần gì phải xoắn xuýt chút lợi ích trước mắt này, nhiều không lời bằng. Các người nói xem có đúng không.”

“100 triệu quá nhiều! Chúng tôi không thể tiếp nhận!”

“Trước đừng có gấp, ngài cứ suy nghĩ thật kỹ rồi lại quyết định, dù sao tôi cũng có nhiều thời gian.”

“Anh!”

Miêu Thành giận không nhịn nổi, ông cũng biết mình đang ở trong một hoàn cảnh hoàn toàn bị động.

Ngay cả chỗ cò kè mặc cả cũng không có.

“Số tiền quá lớn, tôi không có quyền quyết định, muốn thương lượng với lão tổng của chúng tôi.”

“Đương nhiên là không thành vấn đề.” Tạ Đông Lai cười nói:

“Nhưng mà tốt nhất nên thương lượng nhanh một chút ra, những tin tức kia mà để càng lâu thì sẽ càng ảnh hưởng không tốt tới các người.”

“Hừ!”

Miêu Thành hừ lạnh một tiếng, sau đó mang theo Mã Lợi Bân, rời khỏi văn phòng.

Về tới trên xe của chính mình, Miêu Thành liềb bấm gọi cho lão tổng của bọn họ.

“Tôn tổng, đối phương muốn chúng ta 100 triệu, không có bất kỳ chỗ nào để cò kè mặc cả hết.”

“100 triệu sao… Tôi suy tính một chút, đợi lát nữa sẽ trả lời điện thoại.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Miêu Thành ngồi dựa vào trên ghế dựa, sắc mặt khó nhìn tới cực điểm.

“Miêu tổng, hiện tại từ khóa hot trên Micro Blog đều là Thi Kỳ. Chúng ta phải nhanh nghĩ biện pháp xử lý, nếu không Thi Kỳ sẽ xong mất.”

Nếu như là mua ít đồ bình thường cũng sẽ không náo ra nhiều chuyện như vậy.

Vấn đề nằm ở chỗ thái độ của Triệu Thi Kỳ, cười vui vẻ như vậy.

Đối mặt với fan cuồng, người đàn ông kia lại ra mặt cho cô, chuyện này khiến cho người ta cảm thấy rất không bình thường.

“Tôi biết, tôi cũng đang nghĩ biện pháp.” Miêu Thành đáp.

“Mẹ nó, đều do tên vương bát đản kia, thế mà lại náo ra chuyện lớn như vậy!” Mã Lợi Bân phẫn hận nói:

“Chờ sau khi chuyện này lắng lại, tôi nhất định sẽ đánh gãy chân anh ta!”

Mã Lợi Bân tức giận như thế cũng có nguyên nhân.

Mặc dù ông ta chỉ là một người đại diện nho nhỏ, nhưng bởi vì Triệu Thi Kỳ hot nên bản thân cũng kiếm được không ít chỗ tốt trong đó.

Nếu như Triệu Thi Kỳ cứ như vậy mà tàn, ông ta cũng sẽ không còn cách nào quét thêm chút chất béo.

Cho nên hiện tại, ông hận không thể giết Lâm Dật cho thống khoái!

“Thảo!”

Hai tay Miêu Thành nắm chặt, hung hăng đánh vào tay vịn, “Đều mẹ nó tên đáng chết!”

“Hả?”

Mã Lợi Bân không đáp lại, bỗng nhiên lẩm bẩm một câu.

“Sao thế?”

“Miêu tổng, anh nhìn người đi xuống từ chiếc xe phía trước kia xem, hình như chính là Lâm Dật!”

“Thật hay giả vậy? Xác định không nhìn lầm?”

Miêu Thành ngồi thẳng người, nhìn về phía Lâm Dật.

“Đúng thật là cậu ta!” Mã Lợi Bân nói:

“Còn có hai người phụ nữ bên cạnh hình như cũng là người trên tấm ảnh.”

“Mẹ nó, đang lo tìm không thấy cậu ta đây, không ngờ người lại tự đến!” Miêu Thành nói: “Xuống xe nhìn xem!”

“Được!”

Hai người xuống xe, đi đến chỗ ba người Lâm Dật!

“Ba người các người đứng lại cho tôi!”

“Gọi chúng tôi sai?” Lâm Dật quay đầu lại hỏi.

“Đúng, nói các người đó!”

Mã Lợi Bân đi đầu, ngăn tại trước mặt ba người.

Lâm Dật đánh giá trên dưới hai người một chút rồi nói:

“Chúng ta hình như không quen biết a?”

“Tôi là người đại diện của Triệu Thi Kỳ, vị này là Miêu tổng của công ty chúng tôi, bây giờ đối phương muốn tôi 100 triệu, mới có thể lắng lại việc này, đều là do cậu làm hại!”

“Thì ra ông chính là người muốn đánh gãy chân tôi.” Lâm Dật nói:

“Là cô ấy đến tìm tôi mua hoa quả, nếu như ông không hài lòng thì có thể đi tìm cô ấy, với lại ông tốt nhất đừng chỉ tay vào tôi.”

“Thao, cậu thì tính là cái gì, tôi cứ lấy tay chỉ cậu đó, cậu có thể làm... A!”

Lâm Dật nắm lấy ngón tay Mã Lợi Bân, cứ thế mà tách ra tới, khiến ông ta đau đến mức thân thể đều bắt đầu vặn vẹo theo, mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Con mẹ nó cậu nhanh buông ra cho tôi!”

“Miệng còn không sạch sẽ như thế?” Lâm Dật lại gia tăng lực.

“Thao, mẹ nó... A!”

“Anh ấy là người của công ty chúng tôi, cậu nhanh buông tay ra, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!” Miêu Thành uy hiếp Lâm Dật.

Hô thông!

Lâm Dật không nói hai lời, một chân đá vào trên người ông ta, khiến ông ta bay ra ngoài!

“Công ty của các người có mao bệnh đúng không, lỗ tai không dùng được hay là muốn chết vậy?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1307: Công Ty Là Của Nhà Chúng Tôi.

Chương 1307: Công Ty Là Của Nhà Chúng Tôi.

Hai người đều bị Lâm Dật chế phục, rầm rì đứng sang một bên, trong ánh mắt mang theo vẻ đề phòng.

“Cút sang một bên, đừng làm phiền tôi!”

Mắng một câu, ba người cùng nhau đi vào truyền thông Hải Ngu.

“Miêu tổng, làm sao bây giờ, đoán là bọn họ cũng đến để xử lý việc này.” Mã Lợi Bân khoanh tay nói.

“Trước cứ cùng đi lên xem một chút, cho dù nói thế nào thì chúng ta cũng đang trên cùng một trận tuyến.” Trong ánh mắt của Miêu Thành mang theo sự hung ác nham hiểm:

“Chờ sau khi xử lý xong chuyện này, chúng ta lại bớt thời gian đi xử lý cậu ta!”

“Được!”

Sau khi hạ quyết tâm, hai người cũng đi theo, trùng hợp nhìn thấy ba người Lâm Dật bị tiếp tân ngăn lại.

“Tiên sinh, không hẹn trước thì các người không thể đi vào.” Nữ tiếp tân nói.

“Các người không có sự đồng ý của tôi mà còn chụp ảnh hình của chúng tôi, việc này nên giải thích thế nào đây?”

Nữ tiếp tân nhất thời nghẹn lời, có chút không biết chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn là cứng rắn nói:

“Nếu như các người muốn gặp Tạ tổng chúng tôi thì hiện tại tôi có thể gọi điện thoại thông báo, nhưng phải xem ngài ấy có muốn gặp các người hay không.”

“Chúng tôi không có thời gian nói nhảm với cô.” Ninh Triệt lạnh mặt nói: “Quản lý của các người đang ở đâu.”

“Tại, tại tầng bốn...”

Nữ tiếp tân không sợ Lâm Dật, cô cảm thấy mình là phụ nữ, đối phương sẽ không dám động thủ.

Nhưng người phụ nữ này thì lại khác, nếu như cô ấy thực sự đánh thì mình sẽ bị thua thiệt.

“Phản ứng đúng là rất nhanh.” Ninh Triệt cười nói: “Nếu không một cái bạt tay của tôi thật sự sẽ đập lên.”

Ba người cùng vào thang máy, mà Miêu Thành và Mã Lợi Bân thì đi thang máy khác.

Hai bên cách nhau mấy giây đồng hồ, nhưng đều lên tầng bốn.

Đến cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, Lâm Dật một chân đá văng ra cánh cửa.

Tạ Đông Lai đang nửa nằm trên ghế, thảnh thơi gọi điện thoại.

Lâm Dật xuất hiện khiến cho anh ta bị giật nảy mình.

Lúc muốn tức giận lại nhìn thấy Miêu Thành và Mã Lợi Bân xuất hiện ở phía sau bọn họ, sắc mặt nhất thời trở nên hung ác nham hiểm.

“Miêu tổng, đây là có ý gì, mua bán không thành thì muốn tìm người đến đập phá sao?"

"Anh hiểu lầm rồi, chúng tôi không phải đến cùng nhau." Miêu Thành nói:

"Anh hẳn là có thể nhìn ra, bọn họ chính là ba người khác trên tấm ảnh."

Tạ Đông Lai cầm ảnh chụp trên bàn lên xem, so sánh một chút, thật đúng là ba người bọn họ.

"Tôi nhớ ra rồi, các người hình như còn muốn gọi điện thoại cho tôi." Tạ Đông Lai nói:

"Không muốn trả tiền còn chưa tính, giờ lại giám tới để giương oai, người anh em, cậu có phải là có chút quá phận rồi hay không?"

Lâm Dật ngoáy lỗ tai một cái, nói:

"Tôi không có nhiều thời gian để nói nhảm với anh. Nếu như anh không muốn rước họa vào thân, thì nhanh chóng xóa bỏ những tin tức kia đi, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả."

"Ha ha..."

Tạ Đông Lai cười lạnh một tiếng, đốt một điếu thuốc, chỉ tay về phía Lâm Dật:

"Tôi lúc đầu chính là lăn lộn lên từ một paparazi nhỏ, mở công ty này cho đến bây giờ đã hơn mười năm, tôi có sóng gióng gì mà chưa thấy qua sao? Người khác cầm đao lề trên cổ tôi còn không sợ, cậu cảm thấy uy hiếp tôi hai câu thì tôi sẽ sợ sao? Nếu như tôi không có bản lĩnh, mà dám ăn bát cơm này sao?"

"Tôi chính là thích mấy người xương cốt cứng rắn như anh." Lâm Dật nói.

“Tôi cũng thích mấy người thích làm càn làm bậy như cậu.” Tạ Đông Lai nói:

“Người anh em, đã thế kỷ 21 rồi, không phải cứ dựa vào quyền cước là có thể giải quyết vấn đề đâu, phải dựa vào tiền, money, hiểu không?”

“Vậy tôi muốn nhìn xem, quyền cước rốt cuộc có thể giải quyết vấn đề hay không.”

“Bảo an!”

Tạ Đông Lai kêu một tiếng, sáu người mặc đồng phục chạy vào từ bên ngoài.

Sáu tên bảo an đều thuộc loại hình cao to lực lưỡng, hung thần ác sát.

Trên tay còn cầm dùi điện, vừa nhìn liền biết không phải người tốt, càng giống với mấy tên nhàn rồi mà Tạ Đông Lai thu nhận từ trong xã hội.

“Công ty của chúng tôi còn có không ít bảo an như này, tôi kêu tạm sáu người cho các ngươi chơi đùa trước.”

Tạ Đông Lai gảy khói thuốc, “Đương nhiên, nếu như các người sợ hãi thì nhanh chóng lăn một chút, đừng làm lãng phí thời gian của tôi, tôi cũng không có thời gian quan tâm đến các người.”

“Trước đừng có vội giả trang, tôi đã tới đây rồi thì đương nhiên có nhiều thời gian chơi cùng anh.”

Lâm Dật quay người đi tới, nhìn về phía tên bảo an có dáng người lớn nhất, nói:

“Anh là người dẫn đầu trong mấy người này?”

Tên bảo an cầm dùi điện, cười trêu tức, nói:

“Thế nào, anh có ý kiến gì sao?”

“Không có ý kiến gì cả, ý của tôi là lấy anh khai đao trước.”

Dứt lời, Lâm Dật nắm lấy tóc của anh ta rồi cho một gối .

Người kia kêu thảm một tiếng, xương mũi bị gãy, sau đó ngất đi!

“Cậu!”

Tạ Đông Lai bị dọa cho phát sợ.

Anh ta chưa từng thấy qua người nào đánh nhau dữ dội như thế!

Lâm Dật nhìn sang năm người còn lại, “Lên một lúc hay là từng người?”

Năm người đều có chút run rẩy, muốn động lại không dám.

Trình độ của người này rõ ràng là cao hơn mình, mà lại ra tay còn ác như thế, nếu như đánh cho mình tàn phế thì phải làm sao bây giờ?

“Thao, trên tay các người không phải có dùi điện sao, còn sợ mấy cái lông! Năm người còn không đánh được một mình cậu ta sao!” Tạ Đông Lai mắng:

“Nhanh động thủ một chút, tôi sẽ phát 1000 tệ tiền thưởng!”

“Thảo! Liều mạng!”

Dưới sự dụ hoặc của đồng tiền, năm tên bảo an cầm dùi điện sau đó cùng xông tới!

Lâm Dật né người sang một bên, tránh thoát một người trong đó, cũng trở tay tránh thoát dùi điện trên tay anh ta, sau đó đảo khách thành chủ.

Xì xì xì _ _

Xì xì xì _ _

Xì xì xì _ _

Tiếng điện lưu vang lên, trong vòng không đến một phút, tất cả năm người đều nằm trên mặt đất.

Nhìn thấy mấy người nằm lăn trong văn phòng, ba người Tạ Đông Lai và Miêu Thành đều thấy choáng.

Ai cũng không nghĩ tới, thân thủ của người đàn ông này lại tốt như vậy!

Sớm biết như vậy, vừa rồi đã không động thủ, như vậy sẽ không tự tìm đánh.

“Anh không phải vừa mới nói, công ty còn có không ít bảo an sao, kêu tất cả đến đi.”

Tạ Đông Lai không nhịn nổi đứng lên, tay cầm điện thoại di động muốn gọi điện thoại.

“Được, nếu như cậu cảm thấy mình trâu bò thì đừng đi, lão tử hiện tại sẽ gọi người! Hôm nay nếu như không chặt một chân của cậu thì tôi không mang họ Tạ!”

“Không vội, tôi sẽ chờ.”

“Hay là thôi đi.” Khâu Vũ Lạc nói:

“Anh ta chính là du côn lưu manh, cậu đừng lãng phí trên người anh ta làm gì.”

Nói xong, Khâu Vũ Lạc đi tới trước mặt Tạ Đông Lai.

“Trước tự giới thiệu mình một chút, tôi là tổng giám đốc tập đoàn Trung Liên Trung Quốc, Khâu Vũ Lạc.”

Tuy nhận chức tại lữ đoàn Trung Vệ, nhưng Khâu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều có chức vụ tạm thời trong gia tộc của mình, lúc lữ đoàn Trung Vệ không có chuyện gì làm sẽ đến hỗ trợ.

Giới thiệu xong bản thân mình, Khâu Vũ Lạc lại nói:

“Cô ấy là tổng giám đốc tập đoàn Bảo Long, Ninh Triệt.”

“Người còn lại này là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân Trung Hải, nếu như còn có chút thường thức, hẳn là biết phân lượng của ba công ty này.”

“Bài văn không đúng sự thật mà anh phát ra trước đó đã ảnh hưởng tới danh tiếng của chúng tôi. Bộ phận pháp vụ của công ty ba nhà sẽ liên hệ với các người, chuẩn bị tốt tiền bồi thường đi.”

“Cô ấy giới thiệu có chút không đầy đủ.” Ninh Triệt cầm lấy điếu thuốc, tự đốt cho mình một điếu, “Tuy chúng tôi đều là tổng giám đốc, nhưng cũng không phải là làm thuê, mà hai công ty kia chính là của nhà chúng tôi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1308: Thân Phận Dọa Người.

Chương 1308: Thân Phận Dọa Người.

“Tập đoàn Trung Liên!”

“Tập đoàn Bảo Long!”

“Tập đoàn Lăng Vân!”

Nghe thấy ba cái tên công ty này, người trong phòng đều kinh hãi đến chảy mồ hôi lạnh.

Tập đoàn Trung Liên là tập đoàn dẫn đầu trong ngành than đá Trung Quốc.

Tập đoàn Bảo Long thì dẫn đầu trong ngành xây dựng cơ sở hạ tầng.

Mà tập đoàn Lăng Vân kia thì lại càng không cần phải nói, thành lập chưa đến một năm mà đã có được địa vị độc quyền trong ngành chất bán dẫn ở trong nước.

Điều quan trọng nhất là bối cảnh của ba công ty, cái sau sâu hơn cái trước.

Tùy tiện lấy ra một cái đều có thể nghiền ép sự tồn tại của bọn họ!

Chân của Tạ Đông Lai đã mềm nhũn, co quắp đến mặt đất.

Mình, mình mình vậy mà một hơi đắc tội với ba nhân vật lớn?

Sắc mặt của Miêu Thành và Mã Lợi Bân cũng trở nên trắng bệch, cực kỳ khó coi.

Bản thân mình vừa rồi vậy mà lại động thủ với chủ tịch tập đoàn Lăng Vân?

“Các, các người bình tĩnh một chút...”

Tạ Đông Lai nuốt ngụm nước miếng, “Tôi biết các người lợi hại, nhưng đi ra làm ăn, cũng không thể ỷ thế hiếp người được. Chúng tôi dựa vào cái này để kiếm cơm, đây cũng không phải là chuyện thương thiên hại lý gì, các người không thể quá phận.”

Khưu Vũ Lạc nhướng mày nhìn Tạ Đông Lai, “Đã đến lúc này, anh còn muốn giãy dụa sao?”

“Tôi không phải đang giãy dụa, đây đều là sự thật, thân chính không sợ bóng nghiêng. Nếu như thật không có chuyện gì thì các người cũng không cần khẩn trương như vậy.” Tạ Đông Lai lau mồ hôi lạnh trên trán, nói:

“Nói thật với các người, trước đó chúng tôi cũng chụp được không ít ảnh hẹn hò của con nhà giàu, sau đó người ta cũng không đưa thế lực gia tộc của mình ra để nói mà đưa chút tiền để khiến tin tức lắng lại.”

Tạ Đông Lai nuốt ngụm nước miếng, lại tiếp tục nói:

“Ba vị, các người xem như này có được hay không, tôi cũng không muốn 10 triệu, chỉ cần 2 triệu. Từng này đối với các người mà nói hẳn chỉ là mưa bụi đúng không. Tuy chúng tôi là paparazzi, nhưng chụp ảnh cũng rất vất vả, dù sao cũng phải cho chút tiền vất vả đi.”

“Tôi đã gặp qua người không sợ chết, nhưng chưa thấy người nào giống như anh cả.” Lâm Dật cười nói: “Đúng là lợi hại.”

“Cậu, cậu đừng động thủ, tôi nói cho cậu biết như vậy là phạm pháp.” Tạ Đông Lai nhìn Lâm Dật, nói.

“Động thủ rất nhàm chán, tất cả mọi người đều là người văn minh.”

Khưu Vũ Lạc đi tới trước mặt Tạ Đông Lai, đưa lưng về phía những người khác.

“Anh còn muốn tiền đúng không?”

“Tôi chỉ muốn chút tiền vất vả, paparazzi cũng cần ăn cơm mà.”

“Vậy anh xem cái này, nếu như sau khi xem xong mà anh còn muốn tiền, vậy anh muốn bao nhiêu tôi sẽ cho anh bấy nhiêu.”

Nói xong, Khưu Vũ Lạc lấy ra giấy chứng minh thân phận của mình, sau đó đến đưa trước mặt Tạ Đông Lai.

Bởi vì cô đưa lưng về phía những người khác, cho nên ngoại trừ Tạ Đông Lai thì những người khác đều không nhìn thấy.

“Cái này, cái này...”

Nhìn thấy giấy chứng nhận màu đỏ trên tay Khưu Vũ Lạc, Tạ Đông Lai lập tức sững sờ!

Cô, cô ấy lại là sĩ quan!

Hơn nữa còn là thiếu tá!

“Hẳn là thấy rõ rồi đúng không.” Khưu Vũ Lạc thu giấy chứng nhận lại, “Hai người bọn họ cũng có thứ này, muốn bao nhiêu tiền thì tự mình ước lượng đi. Anh cũng là người trưởng thành rồi, hẳn phải biết chụp ảnh chúng tôi có ý nghĩa như thế nào.”

“Tôi, tôi biết...”

Mồ hôi Tạ Đông Lai chảy như mưa, sắc mặt như tro tàn.

Anh ta biết rõ tính nghiêm trọng của vấn đề, nếu như ba người này muốn truy cứu thì chỉ cần vài phút là có thể đưa mình đưa vào tù.

Đừng nói là đòi tiền bọn họ, dù là để mình bồi thường 10 triệu cũng không thể oán giận.

Miêu Thành và Mã Lợi Bân đứng tại cửa ra vào liếc nhau một cái.

Trong lòng cảm thấy khó hiểu, người phụ nữ kia rốt cuộc đã làm gì, vậy mà có thể khiến cho Tạ Đông Lai sợ đến như vậy?

“Anh biết phải làm sao là được rồi.” Khưu Vũ Lạc nói:

“Tôi hi vọng anh nhanh chóng xử lý chuyện này, nếu như ngày mai trên mạng vẫn còn những tin tức này thì anh từ biết hậu quả đi.”

“Vâng ,vâng, vâng, tôi biết phải làm sao.”

Khưu Vũ Lạc không nói nhiều nữa, nháy mắt ra hiệu cho hai người, cùng rời khỏi công ty của Tạ Đông Lai.

“Chậc chậc chậc, vẫn là Khưu Đại tổ trưởng của chúng ta khí phục, trực tiếp chế phục anh ta.” Ninh Triệt trêu ghẹo.

“Loại người này cần phải dạy dỗ một chút.” Khưu Vũ Lạc nói:

“Mấy kẻ chuyên môn làm chuyện lén lút này, nhìn đã thấy phiền!”

“Được rồi, bớt giận, mọi chuyện đều đã xử lý xong, trở về khu vực đi.”

“Lâm tiên sinh!”

Ngay lúc ba người muốn lên xe, thì bị Miêu Thành và Mã Lợi Bân gọi lại từ phía sau.

“Tìm tôi có việc gì?”

Vẻ mặt của hai người đều có chút xấu hổ, cười nói:

“Lâm tiên sinh, chuyện vừa rồi là do chúng tôi đã mạo phạm, ngài đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với chúng tôi.”

“Nếu như tôi mà như các người nói thì hiện tại hai người đã vào ICU rồi, sao có thể đứng ở chỗ này nói chuyện với tôi được?”

Nghĩ đến hành động vừa rồi của Lâm Dật, hai người đều bị dọa cho run rẩy, vội vàng nhận lỗi.

“Vâng vâng vâng, là Lâm tiên sinh rộng lượng không chấp nhặt với chúng tôi, đây cũng là tác phong của ngài.” Miêu Thành nói:

“Lâm tiên sinh, việc này là chúng tôi đã sai trước, tối nay tôi làm chủ, mời các người một bữa cơm, hi vọng ba vị có thể nể mặt.”

Giờ phút này, hai người đã hối hận muốn chết.

Sớm biết Lâm Dật có thân phận như vậy, thì đã không xen vào việc này rồi.

Triệu Thi Kỳ có thể có tin đồn với nhân vật như vậy tuyệt đối là vinh hạnh của cô ấy!

Thật sự là tạo hóa trêu người a!

“Chúng tôi còn có việc, không thể đi được.”

Nói xong câu kế tiếp, Lâm Dật lên xe, chuẩn bị trở về lữ đoàn Trung Vệ.

Khi trở về căn cứ đã hơn một giờ chiều.

Huấn luyện ngày thứ hai cũng đã kết thúc, khắp nơi đều là thiết bị, mọi người đang tiến hành công việc thu dọn.

“Xử lý xong tin tức tiêu cực chưa?” Lưu Hồng hỏi.

“Khưu Đại tổ trưởng xuất thủ, trực tiếp khiến cho người kia sợ tè ra quần, vô cùng nhẹ nhàng.”

“Xử lý tốt là được rồi.” Lưu Hồng nói:

“Thân phận của các người đều rất đặc thù, không thể tuỳ tiện bại lộ, lần này chỉ là chút paparazzi, vấn đề không lớn, nhưng nếu như gặp phải những người nước ngoài kia thì bản thân các người sẽ gặp nguy hiểm.”

“Đã biết.”

Lưu Hồng gật gật đầu, tiện tay bỏ thành tích huấn luyện hôm nay trên bàn làm việc.

“Đây là thành tích hôm nay, các người xem một chút đi, nếu có thời gian tôi sẽ bảo người phát một phần vào hòm thư của các người.”

“Đã xem.”

“Đừng chỉ ứng phó ngoài miệng với tôi, các người cũng nêu chút ý kiến về lần huấn luyện thử này đi.” Lưu Hồng nói:

“Đừng cho rằng là mình là tổ trưởng thì không quan tâm đến việc không liên quan đến mình. Các người cũng là một phần của lữ đoàn Trung Vệ, nên xem nơi này là nhà.”

Ba người cùng nhau nhìn về phía Lưu Hồng.

Tựa như là...

Đang nhìn một đứa trẻ thiểu năng trí tuệ vậy.

“Khụ khụ khục...”

Lưu Hồng ho khan vài tiếng, dùng nó để che dấu sự bối rối của mình.

“Chuyện này, những lời mà tôi vừa mới nói có lẽ có chỗ không đúng, dùng từ yêu nghề kính nghiệp mà hình dung là được.”

“Anh hỏi hai bọn tôi mấy chuyện này cúng vô dụng, vẫn nên hỏi Lâm Dật đi một chút đi.” Ninh Triệt nói.

“Cậu nghĩ thế nào?” Lưu Hồng nói.

“Tôi cảm thấy, khảo hạch tư duy logic này rất được, có thể kiểm tra được độ sâu của trình độ từ phương diện này.” Lâm Dật nói:

“Sau này lại mô phỏng thêm diễn xuất, để khảo nghiệm năng lực phát huy tại hiện trường của bọn họ, sau đó chọn người ưu thế bên trong. Về phần mấy thứ còn lại, tôi cảm thấy đều không có vấn đề gì.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1309: Chấp Mê Bất Ngộ.

Chương 1309: Chấp Mê Bất Ngộ.

“Tôi sẽ nhớ kỹ hai đề nghị này, sẽ tranh thủ sắp xếp một chút.” Lưu Hồng nói:

“Lữ đoàn Trung Vệ đã kéo dài nhiều năm như vậy, nội bộ cũng nên thay đổi đôi chút.”

“Đây chính là chuyện của các người, tôi sẽ không tham gia vào.” Lâm Dật xoay xoay lưng, “Nếu như không có việc gì, tôi muốn về Trung Hải.”

“Về Trung Hải cái gì mà về.” Lưu Hồng nói:

“Sau khi huấn luyện thử còn có không ít chuyện cần làm, tốt xấu gì cậu cũng là tổ trưởng tổ một, sau khi kết thúc còn có không ít chuyện đang chờ cậu làm, ở lại thêm vài ngày đi.”

“Vợ tôi đang chờ tôi tại Trung Hải.”

“Tôi còn không hiểu rõ cách làm người của cậu sao, muốn trở về gấp như vậy, chắc chắn là không phải để làm chuyện tốt gì.”

“Đây là nhu cầu sinh lý, không giống với mấy người hơn bốn mươi tuổi như anh.”

“Đừng nói nhảm với tôi nữa, việc này ở đâu cũng có thể giải quyết, cậu vội trở về làm gì? Làm gì? Ninh Triệt không dễ chơi sao?”

Ninh Triệt:???

Đột nhiên cua qua tôi làm gì?

Cậu ấy căn bản chưa từng chơi qua tôi à nha!

“Được thôi, vậy tôi sẽ ở lại thêm vài ngày.”

Reng reng reng _ _

Ngay lúc Lâm Dật chuẩn bị quay về nghỉ ngơi thì điện thoại di động vang lên, là một số lạ.

“Alo?”

“Xin chào, Lâm tiên sinh, tôi là Triệu Thi Kỳ, tôi có được số điện thoại của anh từ chỗ Nhan đạo diễn.”

“A...”

Lâm Dật phụ họa một câu, “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Chuyện là...”

Triệu Thi Kỳ muốn nói lại thôi, mất một hồi lâu mới lên tiếng:

“Chuyện bị paparazzi chụp ảnh đã ảnh hưởng không nhỏ đến anh, tôi muốn mời anh ăn cơm để nhận lỗi.”

“Việc này là do công ty các người sắp xếp đúng không.”

Triệu Thi Kỳ có chút ấp úng.

“Công ty quả thực đã gọi điện thoại cho tôi, nhưng tôi cảm thấy, Lâm tiên sinh giúp tôi bình ổn chuyện lớn như vậy, cho dù là có mục đích gì thì tôi cảm tạ ngài một chút. Hắc hắc, mời một bữa cơm, cũng không có vấn đề gì đúng không.”

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Chuyện ăn thì không thành vấn đề, nhưng đừng để xảy ra chuyện ngày hôm qua là được.”

“Lâm tiên sinh yên tâm, tuyệt đối sẽ không, tôi sẽ làm tốt công tác bảo hộ.”

“Vậy được rồi, cô chọn thời gian địa điểm đi, đến lúc gửi qua điện thoại di động cho tôi là được.”

Rất nhanh, Triệu Thi Kỳ đã chọn được chỗ ăn cơm.

5h chiều, vị trí còn có chút vắng vẻ, không nằm trong khu vực CBD.

Bởi vì buổi tối có hẹn nên Lâm Dật không ở lại lữ đoàn Trung Vệ nữa. Anh quyết định về khách sạn tắm rửa một chút, thay quần áo, rồi nấu cháo điện thoại với Kỷ Khuynh Nhan.

Vốn cho rằng đây là việc giết thời gian, không nghĩ tới còn phát sinh một chút chuyện thú vị.

Bên Yến Kinh thật sự có một hội nghị về chất bán dẫn.

Hơn nữa còn có tính quốc tế, mình cũng coi như là chó ngáp phải ruồi.

Nhưng mà Lâm Dật cũng không quá quan tâm đến chuyện này, công ty có nhiều người như vậy hoàn toàn không cần đến mình.

Nếu quả thật có chỗ cần mình, chỉ sợ sớm đã gọi điện thoại, cũng sẽ không đợi đến lúc này.

Hàn huyên với Kỷ Khuynh Nhan một hồi, Lâm Dật liền cúp điện thoại đi đến nơi hẹn.

Nơi mà Triệu Thi Kỳ chọn nằm gần khu vực Ngũ Hoàn Yến Kinh.

Nhưng nhà nơi này cũng không rẻ, tùy tiện một căn cũng hơn mấy triệu, đối với dân chúng bình thường mà nói, có thể mua nổi một bộ thì đã phải phấn đấu không ít.

Tên của quán ăn là Lục Dã Tiên Tung - The Wizard of Oz, là một nhà nhà hàng Tây.

Hoàn cảnh bên trong đẹp và yên tĩnh, tràn ngập phong các thời trung cổ, chỉ là bên trong không có bất kỳ ai, hình như là đã bị bao hết.

“Lâm tiên sinh, anh đã đến.”

Lâm Dật vừa tới cửa, đã thấy Triệu Thi Kỳ đi ra từ bên trong.

Cách ăn mặc của Triệu Thi Kỳ đúng là khiến mắt người phát sáng.

Cô mặc một chiếc váy cúp ngực dài, lộ vai, trên bàn chân không có chút thịt thừa nào, vô cùng tinh xảo.

“Tôi hẳn là không đến trễ đi.”

“Không có, không có, là tôi đến sớm.”

Triệu Thi Kỳ làm một động tác mời, Lâm Dật trực tiếp đi vào.

Đúng như Lâm Dật suy đoán, nơi này đã bị bao hết.

Sau đó bọn họ tùy tiện gọi chút đồ, chuẩn bị ăn cơm.

“Lâm tiên sinh, việc này thật sự cảm ơn ngài, nếu không chúng ta cũng không biết làm thế nào để chuyện này lắng lại.” Triệu Thi Kỳ nâng chén, nói.

“Tôi cũng không giúp gì nhiều, chủ yếu là hai đồng nghiệp kia của tôi, đều là công lao của bọn họ.”

“Việc này là do tôi đã liên lụy các người, tôi kính anh chén rượu này.”

“Không phải chuyện gì lớn, không cần để ở trong lòng.”

“Lâm tiên sinh, tôi rất tò mò, nếu anh đã là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân tại sao muốn đến thôn Hoan Hỉ để sống chứ?”

“Nếu tôi nói là bồi dưỡng tình cảm thì cô sẽ tin sao?”

“Tin!”

Lâm Dật:…

“Tin tức tiêu cực trên mạng hẳn là đã được loại bỏ hết rồi đúng không.”

Lâm Dật chuyển đề tài, dù sao Khâu Vũ Lạc và Ninh Triệt vẫn rất quan tâm đến chuyện này.

“Nghe nói còn rất phiền toái.” Triệu Thi Kỳ khẩn trương nói:

“Ngoại trừ truyền thông Hải Ngu, ảnh chụp của chúng ta còn bị mấy kẻ xấu lợi dụng, nhưng chúng tôi đang cố gắng xử lý đây.”

“Hả? Đã đến lúc này rồi, còn có người chấp mê bất ngộ sao?” Lâm Dật ngẩng đầu hỏi: “Biết là ai không?”

“Vẫn chưa tìm được, nhưng chúng tôi có đối tượng hoài nghi.”

“Là ai?”

Lâm Dật cắt một miếng bò bít tết, chậm rãi hỏi.

“Tôi đoán có thể là Lâm Tử Di của giải trí Tần Kỳ, bởi vì tháng sau, bộ phim mới của đại đạo diễn Lý Văn Viễn sẽ khai máy. Nhưng bọn họ vẫn chưa định nữ chính, tôi là đối thủ cạnh tranh chủ yếu của cô ấy, đoán chừng là muốn lợi dụng chuyện này để ảnh hưởng đến việc lựa chọn của đạo diễn.”

“Cô nói như vậy thì tôi đã hiểu.” Lâm Dật cầm điện thoại di động nói.

…

Giải trí Tân Kỳ, văn phòng tổng giám đốc.

Trong văn phòng có hai người đang ngồi trước bàn làm việc, ước chừng hơn bốn mươi tuổi.

Một người mặc áo sơ mi trắng, âu phục treo trên kệ áo, trên tay cầm điếu thuốc, vô cùng tiêu sái.

Người đàn ông này tên là Mạnh Vĩ, là tổng giám đốc của giải trí Tân Kỳ.

Trên ghế sô pha trên văn phòng còn có một người phụ nữ khoảng tầm hai lăm hai sáu tuổi, tóc dài rũ xuống tự nhiên, không trang điểm, nhất là cặp kia bắp đùi thon dài kia vô cùng hút mắt.

Người phụ nữ tên là Lâm Tử Di, giống như Triệu Thi Kỳ đều là nữ minh tinh đang trong giai đoạn đi lên.

Cô ấy có thể xuất đạo là nhờ vào Mạnh Vĩ năm đó vô tình ăn bữa cơm trước cửa Học viện Hí Kịch Trung Hải, sau đó vô tình phát hiện ra cô nên đã mời cô đến giải trí Tân Kỳ.

Mà Lâm Tử Di cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, dùng khoảng thời gian ba năm ngắn ngủi trở thành một nữ ngôi sao, cũng trở thành cây rụng tiền của giải trí Tân Kỳ.

“Những tên paparazzi kia rốt cuộc là bị gì vậy, thế mà lại xóa bỏ mọi tin tức.”

Mạnh Vĩ vừa hút thuốc vừa xem tin tức trên máy tính.

“Chắc chắn là Triệu Thi Kỳ đã đưa tiền, nếu không sẽ không có khả năng mua được hotsearch.” Lâm Tử Di nói.

“May mà tôi đã dự đoán trước, sớm sắp xếp người lăng xê sự kiện này.”

Lâm Tử Di nở nụ cười, “Nhưng những thứ này đều không quan trọng, Lý đạo diễn vừa mới gọi điện thoại tới, chọn nữ chính là tôi. Cô ấy muốn chọn một người trong sạch, không có chút quan hệ bên ngoài nào. Đợi khi tôi diễn xong bộ phim này của Lý đạo diễn, danh tiếng của tôi sẽ tăng thêm một bước, khi đó muốn ép cô ta là chuyện không thành vấn đề.”

“Đó là đương nhiều, Lý đạo diễn chính là đạo diễn nổi tiếng quốc tế, chỉ cần là kịch bản của cô ấy thì đều sẽ trở thành Ảnh Hậu.” Mạnh Vĩ nói:

“Đến lúc đó cô nhớ biểu hiện tốt một chút.”

“Yên tâm đi, trong lòng tôi nắm chắc.”

Reng reng reng _ _

“A..., Lý đạo diễn gọi điện thoại tới cho tôi, đoán chừng là nói chuyện kịch bản!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1310: Chọc Tới Chân Thần.

Chương 1310: Chọc Tới Chân Thần.

“Nhanh nhận đi, nghe xem Lý đạo diễn nói như thế nào.”

Lâm Tử Di chần chờ một giây, “Nửa giờ trước, chúng tôi vừa mới nói chuyện điện thoại. Lý đạo diễn lúc này lại gọi điện thoại tới, ngài nói xem ông ta có phải là muốn nói những chuyện khác hay không?”

“Ừm? Cái gì mà là những chuyện khác?”

“Quy tắc ngầm chứ sao.”

Mạnh Vĩ trầm tư mấy giây, “Có lẽ có khả năng này, đây đều là quy tắc ngầm trong vòng này.”

“Nếu như ông ấy thật sự có yêu cầu này thì phải làm sao bây giờ?”

“Chuyện này còn phải nói sao, nếu quả thật là quy tắc ngầm thì cũng phải đáp ứng. Lấy danh khí và địa vị trong giới giải trí của ông ta, nếu như có ý nghĩ như vậy, đó cũng là phúc khí của cô.”

“Tôi thì không quan trọng, chỉ cần anh không có ý kiến là được.”

“Không còn cách nào khác, coi như là nhịn đau cắt thịt vậy.”

Lâm Tử Di hít sâu một cái, rồi nhận điện thoại.

Để cho tiện Mạnh Vĩ nghe, nên đã mở loa ngoài.

“Lý đạo diễn, ngài tìm tôi sao.” Lâm Tử Di ngọt ngào nói:

“Tôi nghe nói bên phía Đông Đan mới mở một quán lẩu, đang muốn hẹn ngài ăn một bữa để cảm tạ ngài một chút đây.”

“Cảm tạ thì không cần đâu, tôi cũng không chịu nổi.” Lý Văn Viễn nói:

“Tôi gọi điện thoại cho cô chính là muốn nói cho cô một tiếng, phim mới của tôi không có ý định dùng cô nữa, xin lỗi, vừa lúc tôi cũng chưa đem hợp đồng qua, nên nói qua miệng với cô một tiếng vậy.”

“Cái gì!? Không hợp tác với tôi nữa sao?”

Tin tức này đối với hai người mà nói giống như một quả bom vậy!

Hơn nửa ngày đều không phản ứng lại.

Nửa giờ trước đó, còn nói son sắt rằng Triệu Thi Kỳ gây nên tin đồn, không thể hợp tác với cô ấy, chuẩn bị quay bộ phim mới với mình.

Tại sao lại thay đổi nhanh như vậy chứ?

“Lý đạo diễn, trong vòng giải trí không có người nào thích hợp với nhân vật này hơn tôi cả, ngài dùng người khác chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến chất lượng của tác phẩm.”

“Cô đang nói đùa gì vậy? Tôi không cảm thấy Triệu Thi Kỳ kém hơn cô.”

“Triệu Thi Kỳ không phải là đang có tai tiếng sao, ngài mới vừa rồi còn nói không cần cô ấy mà, sao bây giờ lại...”

“Vừa rồi là vừa rồi, bây giờ là bây giờ, về phần đã xảy ra chuyện gì thì hỏi chính các người đi!”

Nói xong câu kế tiếp, Lý Văn Viễn liền cúp điện thoại.

Lâm Tử Di và Mạnh Vĩ đều cảm thấy mơ hồ, quay sang nhìn đối phương, muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhất là Mạnh Vĩ, lông mày dường như muốn xoắn vào nhau.

Hai cuộc điện thoại này cách nhau có nửa giờ.

Mà trong khoảng thời gian này, Lâm Tử Di vẫn luôn ở bên cạnh mình, không làm cái gì cả, không có khả năng đắc tội với Lý Văn Viễn.

Nhưng đang tốt đẹp, sao lại bị đổi được?

“Anh Mạnh, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào, tại sao lại dùng Triệu Thi Kỳ, trong này chắc chắn có mờ ám!”

“Xảy ra lời đồn lớn như vậy, Lý đạo diễn thế mà còn muốn dùng cô ấy, bên trong chắc chắn là có nguyên nhân sâu xa.”

Lâm Tử Di trở nên gấp gáp, “Nhanh nghĩ biện pháp gì đi chứ, nếu như để cho cô ta lấy được nữ chính thì sau này sẽ giẫm lên đầu tôi mất.”

“Việc này tôi cũng không biết phải làm sao bây giờ, dù sao còn không đủ cấp bậc.” Mạnh Vĩ cầm điện thoại di động, “Tôi gọi điện cho Trịnh tổng để hỏi một chút, ngài ấy giao thiệp rộng trong vòng này, hẳn là có thể biết nội tình.”

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Mạnh Vĩ đột nhiên vang lên.

“Thật sự là nói cái gì liền tới cái đó, Trịnh tổng gọi điện thoại tới cho tôi.”

“Nhanh nhận đi, nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.”

Mạnh Vĩ gật gật đầu, nhận điện thoại.

“Trịnh tổng, ngài tìm tôi sao, vừa lúc tôi cũng có việc muốn nói với ngài đây.”

“Đến phòng làm việc của tôi đi.”

“Được, hiện tại tôi sẽ qua ngay.”

Nói xong, đối phương cúp điện thoại, Mạnh Vĩ nghĩ một chút.

“Trịnh tổng lúc này gọi điện thoại cho tôi, đoán chừng chính là vì việc này, cô cùng tôi đi qua luôn đi.”

“Ừm, được.”

Hai người chỉnh sửa lại một chút, đi thang máy lên tầng cao nhất.

Tầng cao nhất, văn phòng chủ tịch.

Trên ghế chủ tịch xa hoa có một người đàn ông hơn năm mươi tuổi đang ngồi.

Trên tay ông ta cầm một xấp văn kiện, trên mặt đầy vẻ tức giận, giống như là không thể nào khống chế nổi.

Mà người này chính là chủ tịch của giải trí Tân Kỳ, Trịnh Tân Kỳ.

Đương đương đương ——

“Vào đi” Mạnh Vĩ đi vào.

“Người bên ngoài là ai?”

“Là Tử Di.”

“Để cho cô ấy cùng vào đi.”

“Được.”

Mạnh Vĩ quay người, nói với Lâm Tử Di: “Vào đi, Trịnh tổng bảo cô vào.”

Hai người cùng nhau đến trước bàn làm việc, nhưng lại đều nơm nớp lo sợ.

Bởi vì sắc mặt của chủ tịch hình như không tốt lắm.

“Trịnh tổng, ngài tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Anh không biết xấu hổ mà còn hỏi!”

Trịnh Tân Kỳ giơ tay lên, đập văn kiện vào mặt Mạnh Vĩ, khiến cho Lâm Tử Di bên cạnh bị giật nảy mình.

“Nhìn chuyện tốt mà anh làm đi!”

Mạnh Vĩ càng thêm mơ hồ, “Trịnh tổng, tôi cũng không có làm gì cả mà.”

“Hôm nay báo ra scandal của Triệu Thi Kỳ, có phải là anh đã tìm thủy quân bỏ đá xuống giếng hay không!”

“Chuyện này???”

Hai người càng thêm nghi hoặc, vốn là công ty đối thủ, bây giờ đối phương tự tìm đường chết, gây ra chuyện như này, mình bỏ đá xuống giếng cũng là chuyện bình thường mà.

“Tôi đang hỏi anh đó có nghe không!”

“Đúng vậy.”

“Anh biết thân phận của người đàn ông kia không!” Trịnh Tân Kỳ mắng:

“Người ta là tổng giám đốc tập đoàn Lăng Vân, giá trị con người mấy trăm tỷ! Anh lại đi trêu chọc cậu ta, có phải là muốn chết không!”

“Cái gì? Cậu ta là phú hào giá trị con người mấy trăm tỷ sao!”

“Anh cảm thấy tôi sẽ nói đùa với anh à?”

Ở trong giới giải trí nhiều năm như vậy, Mạnh Vĩ liền ý thức được chuyện không thích hợp.

Nếu như đối phương thật sự có thân phận cao như vậy, vậy đây chính là một tin tức tích cực đối với Triệu Thi Kỳ!

Đối với bên mình thì chính là bất lợi!

“Trịnh tổng, tôi thật sự không biết cậu ta lại có thân phận như vậy, chuyện này là do tôi sơ suất, hiện tại sẽ sắp xếp người hạ nhiệt độ xuống.” Mạnh Vĩ nói:

“Cho dù giá trị con người không ít thì nó cũng không ảnh hưởng tới chúng ta.”

“Đánh rắm!”

Trịnh Tân Kỳ vỗ bàn đứng dậy, một bàn tay tát vào mặt Mạnh Vĩ!

“Anh cho rằng cậu ta chỉ có tiền thôi sao! Ngay vừa rồi, người của công thương, thuế vụ, đài phát thanh và truyền hình đều gọi điện thoại cho tôi, nói muốn tra rõ công ty của chúng ta, bảo chúng ta đợi điều tra kia kìa. Đây đều là chuyện tốt do anh làm đó!”

Sắc mặt Mạnh Vĩ liền thay đổi lớn, lảo đảo một chút, thiếu chút nữa đã ngã trên mặt đất.

Tên này rốt cuộc là thần thánh phương nào a!

Mình đã chọc tới chân thần rồi.

...

Hơn tám giờ tối, sau khi cơm nước xong Lâm Dật liền trở về.

Triệu Thi Kỳ vốn định hẹn anh đi uống một chén, nhưng bị Lâm Dật từ chối.

Sáng sớm hôm sau, lúc Lâm Dật rời giường đã hơn tám giờ sáng, sau khi rửa mặt, ăn sáng, đến lữ đoàn Trung Vệ Lữ thì đã hơn mười giờ.

Mà lúc anh xuất hiện lại thu hút sự chú ý của đội viên tới huấn luyện thử.

Lâm Dật cũng không vội đi mà nhìn qua cục diện huấn luyện một hồi.

Trình độ quả thực cao hơn không ít so với giới hạn mà mình đặt ra.

Nhìn một hồi, lúc hơn mười một giờ, Lâm Dật đến văn phòng Lưu Hồng, chờ mọi người cùng ăn cơm trưa.

“Những người này là thế nào, sau khi Lâm Dật đến, lại giống như uống phải thuốc kích thích vậy, cả đám đều dốc sức như vậy?” Ninh Triệt nói thầm.

“Đều muốn vào tổ một chứ sao.”

“Cũng có khả năng này.”

Ngay lúc Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đang nói chuyện, Dư Tư

Dĩnh đi tới.

“Hai vị tổ trưởng, tôi muốn hỏi một chút, lấy trình độ hiện tại của tôi muốn vào tổ một hẳn là không có vấn đề gì đúng không.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1311: Hắn Ghét Bỏ Mình

Chương 1311: Hắn Ghét Bỏ Mình

"Việc này rất khó nói, rõ ràng sau hai ngày nữa còn có hai hạng mục khảo nghiệm, cụ thể có thể tiến vào tổ một hay không thì phải xem thành tích tổng hợp."

Đối với tình huống của Dư Tư Dĩnh, hai người đều biết rõ ràng.

Dựa theo bình thường mà nói, muốn vào cái tổ của Lâm Dật kia, khẳng định là không có vấn đề gì.

Nhưng Lâm Dật đã nói rõ ràng, sẽ không cần nàng.

Xuất phát từ góc độ nhân tình, Ninh Triệt không có trực tiếp nói thẳng ra, để tránh đả kích lòng tự tin của nàng.

"Nhưng mà cuộc thử huấn ba ngày trước đều đã kết thúc, tôi đạt được một vị trí thứ nhất và hai vị trí thứ hai. Rõ ràng sau hai ngày khảo nghiệm, cho dù thành tích xem như kém, cũng sẽ không kém nhiều lắm, chắc hẳn là sẽ vượt qua tuyệt đại đa số người tham gia, muốn vào một tổ cũng không có vấn đề gì lớn chứ?"

Tuy rằng buổi khảo nghiệm ngày thứ ba còn không có hoàn toàn kết thúc, nhưng thành tích của Tùy Cường và Dư Tư Dĩnh bỏ xa xa những người khác.

Không có khả năng có người nào lại vượt qua nàng, cho nên nói chính mình đạt được thứ hai, cũng không hề nói tâng bốc quá.

Ánh mắt của những người khác đều rơi xuống trên thân Ninh Triệt, muốn nghe xem cách nhìn của nàng.

Ninh Triệt đưa mắt nhìn Khưu Vũ Lạc, nói ngay:

"Sớm muộn gì cũng phải nói, hiện tại nói luôn cho nàng biết đi."

Ninh Triệt gật gật đầu,

"Đánh giá từ biểu hiện trình độ của cô, nếu muốn tiến vào lữ đoàn Trung Vệ là không có vấn đề, nhưng rất không có khả năng tiến tổ một."

"Ừm? Không thể vào tổ một?"

Lời này vừa nói ra, toàn trường xôn xao.

Trải qua ba ngày thử huấn, mọi người đều mang thái độ thừa nhận đối với trình độ của Tùy Cường và Dư Tư Dĩnh.

Cho rằng, hai người bọn họ là mạnh nhất trong số những người này, nếu muốn đi vào đến tổ một, khẳng định là không có vấn đề gì.

Nhưng chưa từng nghĩ qua, lấy thực lực của Dư Tư Dĩnh, vậy mà không vào được tổ một, điều này thật nằm ngoài dự đoán của mọi người.

"Ninh tổ trưởng, có thể nói cho tôi một chút là nguyên nhân gì không? Trình độ của tôi cũng không kém đi."

"Đúng là thật không tệ."

Ninh Triệt nói ra:

"Nhưng mà Lâm tổ trưởng không muốn cô, không có gì bất ngờ xảy ra, cô sẽ được phân bổ đến tổ của tôi."

"Cái này. . ."

Dư Tư Dĩnh nhất thời nghẹn lời, mặc dù rất không tình nguyện, nhưng không có phản bác.

Mặt mũi tổ trưởng vẫn là phải cho.

"Được rồi, đừng có tụ tập ở chỗ này nữa, những người còn chưa tham gia thử huấn thì đi chuẩn bị cẩn thận một chút."

"Vâng!"

Mọi người lên tiếng, sau đó tản ra, chuẩn bị tiến hành thử huấn tiếp theo.

Dư Tư Dĩnh sắc mặt khó coi, mặt mũi âm trầm đứng sang một bên.

"Chị, chuyện này là tình huống như thế nào? Thế mà không muốn chị?"

Thường Bằng nói ra.

"Vừa rồi Ninh tổ trưởng mới nói, là Lâm tổ trưởng không muốn chị, vấn đề xuất hiện ở trên người hắn."

Thường Siêu nói ra.

"Cậu nói, Lâm tổ trưởng có thể còn nhớ thù hay không, cho nên không thu chị Dĩnh."

"Enenen... Tuy rằng có cái khả năng này, nhưng tôi cảm giác Lâm tổ trưởng chắc hẳn không phải là loại người bụng dạ hẹp hòi kia. Hắn đã nói không thèm so đo, có lẽ là để xuống thành kiến trước đó."

"Vậy tại sao còn phát sinh chuyện như vậy chứ?"

Thường Siêu nhìn liếc qua ở trên thân Dư Tư Dĩnh, nói ra:

"Hai người còn nhớ lời nói của Ninh tổ trưởng vào ngày hôm qua hay không?"

"Ừm? Nói cái gì rồi? Đừng có thừa nước đục thả câu."

"Hôm qua, không phải Ninh tổ trưởng từng nói rằng, muốn vào tổ một, ngoại trừ cần thực lực bản thân quá cứng, còn nhất định phải là cỡ D trở lên, cho nên..."

"Điều đó thật vô nghĩa."

Thường Bằng phản bác:

"Lữ đoàn Trung Vệ là địa phương thần thánh như vậy, làm sao có thể sẽ có yêu cầu kỳ quái như thế, xem xét cũng là Ninh tổ trưởng nói đùa thôi, làm sao cậu còn tưởng thật."

"Vậy cậu thử xem, tham gia thử huấn có tổng cộng hơn 300 người, chị Dĩnh và gã Tùy Cường kia là hai người có lực lượng ngang nhau, nếu như chị Dĩnh không vào được tổ một, như vậy Tùy Cường cũng không vào được, những người khác còn sót lại càng không có tư cách, vậy thì tổ một cũng không cần nhận người."

"Cậu nói hình như cũng đúng, nếu như lấy trình độ của chị Dĩnh còn không vào được tổ một, thì những người khác cũng không có khả năng."

Thường Bằng ôm hai tay trước người, nói ra:

"Cho nên, nguyên nhân có vẻ thật xuất hiện ở phía trên dáng người."

Dư Tư Dĩnh cúi đầu nhìn nhìn bộ ngực của mình, nhất thời sắc mặt cảm giác khó coi.

"Gia hỏa này cũng quá đáng!"

"Chị Dĩnh, chị bớt giận, không vào được tổ một, thì tiến vào tổ ba, không cần thiết phải chấp nhất."

"Vậy cũng không được, tôi đều đạt trình độ này, nếu như còn vào không được tổ một, truyền đi sẽ làm trò cười cho người khác."

Dư Tư Dĩnh nói ra:

"Hơn nữa, muốn đi thì đi chỗ tốt nhất, tổ khác tôi không đi!"

"Nhưng Lâm tổ trưởng đã nói là không cần chị, trừ phi chị lui ra khỏi lữ đoàn Trung Vệ."

"Không có việc gì, tôi tâm lý nắm chắc!"

Ước chừng tầm một tiếng sau, cuộc thử huấn buổi sáng kết thúc, một giờ rưỡi chiều sẽ tiếp tục tiến hành thử huấn cho những người còn lại.

Trong khoảng thời gian nghỉ ăn cơm trưa, ba người Lâm Dật lại đến văn phòng của Lưu Hồng.

Bởi vì sắp tiến hành một cuộc thử huấn thực chiến, để khảo nghiệm trình độ tổng hợp của mọi người, cho nên cần bàn bạc chi tiết hơn về phương diện này.

Đương đương đương ——

"Mời vào."

Ngay tại thời điểm bốn người thảo luận náo nhiệt, cửa phòng bị gõ vang.

Lưu Hồng cũng không nghĩ nhiều, lên tiếng.

Nhưng mà, người bên ngoài đến lại làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Là Dư Tư Dĩnh.

"Có chuyện gì sao?"

Lưu Hồng hỏi, ấn tượng đối với nàng rất sâu.

Ở ngoài cửa, Dư Tư Dĩnh nhìn thấy ba người Lâm Dật cũng đang ở trong phòng của Lưu Hồng, thần sắc cũng có chút ngoài ý muốn.

Nhưng nàng không có rời đi, mà đứng thẳng người nói ra:

"Báo cáo, tôi muốn tố cáo một người!"

"Làm sao vậy, có người gian lận hay sao?"

Lưu Hồng hỏi.

"Không phải, tôi muốn tố cáo tổ trưởng tổ một của lữ đoàn Trung Vệ, Lâm Dật!"

Lâm Dật: ? ? ?

Tôi và cô đều không quen, tố cáo tôi làm lông gà gì?

Lưu Hồng để đũa xuống, trên mặt ý cười:

"Cậu ấy làm gì cô, sao cô lại muốn tố cáo cậu ấy?"

"Tôi muốn tố cáo anh ta lạm dụng chức quyền, làm việc riêng tư!"

"Cô trước tiên đi vào bên trong đã, từ từ nói, nếu quả thật có việc này, tôi nhất làm chủ cho cô."

Lưu Hồng cũng cảm thấy việc này có chút thú vị, lại có thể có người muốn tố cáo Lâm Dật.

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cũng buông đũa xuống xem náo nhiệt.

"Cậu nói xem, có phải là Lâm Dật đem nàng làm theo quy tắc ngầm không?"

"Rất không có khả năng, anh ta không muốn động vào phụ nữ cỡ D trở xuống đâu."

Khưu Vũ Lạc nói.

"Lời này có lý."

Dư Tư Dĩnh đứng nguyên tại chỗ, kéo căng thẳng người, nói ra:

"Anh ta chê tôi ngực nhỏ, cho nên không cho tôi gia nhập vào tổ một!"

"Phốc!"

Lâm Dật suýt chút phun ra một ngụm lão huyết.

Ta mẹ nó có khi nào nói qua lời này? !

"Chờ một chút, có lúc nào tôi nói ghét bỏ cô ngực nhỏ rồi?"

"Ninh tổ trưởng nói, nàng nói không có cỡ D, thì không thể gia nhập tổ một, còn nói tôi bị phân đến tổ ba."

Ninh Triệt vuốt vuốt huyệt thái dương, cái này mẹ nó...

"Cái này..."

Lưu Hồng biết được chân tướng, muốn giải thích, lại không biết mở miệng như thế nào, liền phất phất tay, hướng về phía Khưu Vũ Lạc nói:

"Cô giải thích cho nàng đi."

Khưu Vũ Lạc chỉnh lại vẻ mặt nghiêm túc,

"Lâm tổ trưởng đúng là ưa thích cỡ ngực lớn."

Lâm Dật: ...

"Cô đang giải thích vấn đề, hay là đang giội nước bẩn lên người tôi đấy."

"Đây không tính là nước bẩn."

Ninh Triệt nói ra:

"Vũ Lạc, cậu nói tiếp đi."

"Cô có tư cách tiến vào tổ một, nhưng Lâm tổ trưởng cân nhắc đến mức độ hài hòa của đoàn đội và mối quan hệ giữa chiến hữu trong đó, tạo ra sự thăng bằng chiến lực giữa các tổ, cho nên mới đem cô phân bổ đến tổ ba, rõ chưa."

Nói xong, Khưu Vũ Lạc nhìn Dư Tư Dĩnh một chút, nói bổ sung:

"Cho nên, số đo không phải nhân tố mang tính quyết định.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1312: Xúc Tu Của Gia Tộc Mitsui

Chương 1312: Xúc Tu Của Gia Tộc Mitsui

Nghe được câu trả lời như vậy, tâm trạng của Dư Tư Dĩnh tốt hơn không ít.

Tối thiểu nhất không là vì năng lực của chính mình có vấn đề.

"Nhưng tôi nghe nói, lữ đoàn Trung Vệ muốn đem tổ một chế tạo thành một tiểu tổ đóng vai trò mũi nhọn sắc bén, nếu như nhân viên được phân phối một cách bình quân, cũng sẽ không đạt được hiệu quả như vậy."

Lâm Dật ngẩng đầu liếc nhìn Dư Tư Dĩnh một chút, thản nhiên nói:

"Vậy cô cảm thấy, chấp hành nhiệm vụ của lữ đoàn Trung Vệ, chỉ dựa vào trình độ cá nhân tự thân là có thể sao?"

"Đúng!"

Dư Tư Dĩnh không kiêu ngạo không tự ti trả lời,

"Năng lực có thể giải quyết hết thảy mọi vấn đề, nếu như không giải quyết được, vậy thì chính là năng lực còn chưa đủ."

Bốn người Lâm Dật liếc nhìn lẫn nhau một cái, cảm giác cô nàng Dư Tư Dĩnh này cũng thật có ý tứ.

"Nếu như cô suy nghĩ như vậy, thì càng không có tư cách tiến vào tổ một."

Lâm Dật nói ra.

"Vì cái gì?"

"Chẳng lẽ cô không biết, thời điểm đánh nhau cũng phải động não sao?"

Lâm Dật nói ra:

"Nếu như thành lập tiểu tổ dựa theo thuyết pháp của cô, thì cuộc thử huấn cũng sẽ không cần phiền toái như vậy, trực tiếp tổ chức đơn đấu, người thắng là có thể trúng tuyển. Loại người không động não như cô, đừng nói là gia nhập tổ một, dù là đi vào tổ khác, đoán chừng cũng sống không quá một năm."

Dư Tư Dĩnh nhíu hàng lông mày lại, muốn phản bác nhưng lại không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể ra vẻ cường ngạnh nói:

"Nhưng tôi vẫn muốn gia nhập tổ một, tôi sẽ dùng năng lực của mình để chứng minh, tôi không chỉ có thực lực mạnh hơn so với người khác, ngay cả đầu óc cũng dễ dùng hơn."

"Vậy được, tôi sẽ cho cô một cơ hội."

Lâm Dật nói ra:

"Nếu như kết thúc cuộc khảo nghiệm hai ngày sau, cô còn có thể lấy được vị trí trước hai, vậy thì tổ một muốn cô."

"Đây chính là anh nói, một lời đã định!"

"Ừm."

"Vậy tôi không còn vấn đề gì khác!"

"Nếu như không có thì đi ăn cơm đi."

"Vâng!"

Sau khi Dư Tư Dĩnh rời đi, Lâm Dật nhìn sang Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt.

"Tôi xin hai người các cô tích đức mồm miệng một chút đi, đừng nói xấu tôi có được không."

"Lúc đó tôi cũng chỉ thuận miệng nói ra, ai biết cô ta đầu óc thẳng thắn, thế mà còn tới tố cáo anh."

Ninh Triệt nói ra:

"Tuy nhiên người này quả thật có chút hiềm nghi không động não, lúc thi hành nhiệm vụ nói không chừng sẽ xúc động."

"Nhìn xem tình huống rồi nói sau, rõ ràng sau hai ngày thử huấn, thi tài cũng không phải là năng lực cá nhân, nếu như trình độ không đạt được, tôi cũng không muốn nàng."

"Lấy cá tính của nàng ta, nếu như không thể tiến vào tổ một, nói không chừng sẽ lui ra, nên mọi người đều nên chuẩn bị tâm lý cho vị trí trống ấy."

Khưu Vũ Lạc nói ra.

Suy tư vài giây đồng hồ, Lưu Hồng nói ra:

"Lâm Dật, tôi thấy cậu cũng đừng quá xoắn xuýt nàng. Cuộc thử huấn ba ngày trước nàng ta đạt thành tích tốt như vậy, đoán chừng tiếp theo cũng sẽ đạt thành tích không quá kém, nếu như là loại người không dùng được đầu óc kia, cũng không có khả năng tuổi quá trẻ mà đạt đến cấp D. Cậu giữ nàng lại đi, nhân tài như vậy nếu như thả đi, cũng là tổn thất của lữ đoàn Trung Vệ."

"Nhìn tình huống rồi nói sau."

Lâm Dật sau đó ứng phó nói.

"Tiểu Ninh, nàng đã nói rõ không muốn đi vào tổ ba, trong lòng cô cũng nên suy nghĩ đối tượng khác, đợi đến sau khi cuộc thử huấn kết thúc, tôi để cô tuyển chọn trước mấy người."

"Như thế vẫn còn được, nếu không sau này tổ ba không ngóc đầu lên được ở lữ đoàn Trung Vệ này."

Ngày cuối cùng thử huấn, mãi đến hơn ba giờ chiều mới kết thúc, Lâm Dật và Ninh Triệt hẹn xong, buổi tối đi đến bar uống rượu, đi làm hao mòn cái đêm dài đằng đẵng này.

. . .

Đại khách sạn Bàn Cổ thất tinh, một chiếc Rolls-Royce Gust đỗ ở trước cửa khách sạn.

Cửa xe mở ra, Trầm Thiên Trác, Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh từ trên xe đi xuống.

"Khách sạn này thực sự rất tốt, xem như tiêu chuẩn cao nhất ở Yến Kinh đi."

Tôn Phú Dư cảm khái nói.

"Cũng không kém bao nhiêu, khách sạn do tập đoàn tổng đề cử, khẳng định không sai được."

Trầm Thiên Trác vừa cười vừa nói:

"Đi thôi, về phòng trước, sau đó tìm địa phương ăn uống một chút gì đó."

"Được."

Ba người xách hành lý đi vào khách sạn, bởi vì sớm đặt trước gian phòng, nên chẳng bao lâu đã cầm được thẻ ra vào trước quầy lễ tân, sau đó đứng chờ ngoài cửa thang máy xuống.

"Tiến sĩ Trầm."

Ngay tại thời điểm ba người chờ thang máy, nghe được có người hô tên của mình, Trầm Thiên Trác quay đầu nhìn lại.

Phát hiện người nói chuyện mặc một bộ vest chỉnh tề, cũng đang mỉm cười nhìn mình.

Trầm Thiên Trác trên dưới đánh giá một phen, nhớ lại khẩu âm mà hắn vừa nói chuyện, thử dò xét nói:

"Các vị là người Đảo quốc?"

"Đúng thế."

Trầm Thiên Trác biểu lộ trở nên nghiêm túc, bên trong ánh mắt mang theo một vệt phòng bị.

"Các vị chắc hẳn là người của gia tộc Mitsui?"

"Đúng thế."

Người đàn ông nhỏ bé nói:

"Trước tự giới thiệu mình một chút, tôi là trợ lý của ngài Mitsui Mineyuki, cùng đi tham gia hội nghị giao lưu quốc tế về chất bán dẫn lần này, mà tôi nhận mệnh lệnh của ngài Mitsui Mineyuki, mời ngài đi qua uống trà ôn chuyện."

"Trước đó thời điểm tôi đi tới Đảo quốc, các người đã mời qua tôi một lần, lần đó tôi không có đáp ứng, lần này cũng sẽ không."

Trầm Thiên Trác nói ra:

"Mà lại ta cùng Mitsui Mineyuki tiên sinh cũng không nhận ra, lại càng không cần thiết phải ôn chuyện gì đó."

"Nhưng ngài Mitsui Mineyuki nói, lần này cần phải mời ngài đi qua, có chuyện quan trọng muốn nói chuyện. Chúng tôi cũng là phụng mệnh đến đây, còn xin tiến sĩ Trầm hiểu cho."

"Tôi hiểu nỗi khó xử của các người, nhưng tôi thật cảm thấy không có tất yếu cần trao đổi, cho nên vẫn nên mời trở về đi."

Trầm Thiên Trác quả quyết cự tuyệt,

"Còn nữa, hi vọng sau này các người không nên tới tìm tôi nữa, tôi sẽ không đáp ứng các người bất kỳ lời mời nào cả."

Đối với tính khí bản thân của Trầm Thiên Trác, Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh đều biết đến.

Lúc trước, thời điểm hai người bọn họ đi tới nước Mỹ mời hắn gia nhập tập đoàn Lăng Vân, đợi chừng ba ngày đều không cho mình cơ hội gặp mặt.

Chỉ là một người Đảo quốc, lại làm sao có thể mời được hắn.

"Thế nhưng mà. . ."

"Huynh đệ, đừng thế nhưng mà."

Nam trợ lý nói còn chưa dứt lời thì bị một giọng nói đánh gãy.

"Lâm tổng?!"

Nhìn thấy Lâm Dật đứng ở trước mặt, ba người Trầm Thiên Trác đều hết sức kinh ngạc, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp phải hắn.

Lâm Dật gật gật đầu, sau đó quay về phía nam trợ lý nói ra:

"Trầm lão đại đã từ chối anh, cũng không cần dính lấy giống như thuốc cao da chó vậy."

Nam trợ lý chau mày, ánh mắt nhìn chăm chú lên Lâm Dật, trong nháy mặt biểu lộ trở nên lạnh lùng.

"Đây là chuyện giữa chúng tôi, không liên quan với anh, hy vọng anh mau rời đi."

Lâm Dật khiêu mi nhìn đối phương,

"Anh bạn đang uy hiếp tôi."

"Tôi không muốn cùng đánh nhau với anh, chỉ cần anh. . ."

Lâm Dật biểu lộ không kiên nhẫn, không chờ nam trợ lý nói dứt lời, trực tiếp động thủ!

Phát giác được sự tình không đúng, nam trợ lý không có ngồi chờ chết, cũng bày ra tư thái phòng ngự!

Hô thông!

Mặc dù có chuẩn bị, nhưng mà nam trợ lý còn đánh giá thấp Lâm Dật!

Một cước này đá vào trên người, xương cốt tựa như gãy mất vậy!

Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến cho những người đi qua chung quanh giật nảy mình.

Người có thể ở lại khách sạn Bàn Cổ, đều là nhân vật có mặt mũi, đây còn là lần đầu tiên thấy có người đánh nhau ở chỗ này.

Bảo vệ của khách sạn nhanh chóng kịp phản ứng, muốn trước xông lên, nhưng lại bị quản lý của khách sạn ngăn cản.

"Các anh cũng đừng ai đi qua đó!"

Quản lý khách sạn nói.

"Quản lý, bên kia đều đánh nhau, chúng ta không thèm quan tâm quản đến sao?"

"Người đàn ông kia là người mà chúng ta không thể trêu vào, thành thành thật thật ở lại chờ là được rồi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1313: Thời Khắc Đen Tối Nhất

Chương 1313: Thời Khắc Đen Tối Nhất

Lâm Dật lộ vẻ lạnh lùng.

Sắc mặt âm trầm đi về phía nam trợ lý.

Dùng tay nắm lấy tóc của hắn, cứ thế mà nhấc đầu của hắn ngẩng lên.

"Đây là lần đầu tiên, cũng là một lần cuối cùng. Nếu như về sau còn để cho tôi nhìn thấy lại các người, vậy thì sớm chuẩn bị hậu sự cho bản thân đi. Nếu như không tin, có thể đi gọi điện thoại cho Mitsui Paint, hỏi thăm một chút xem tôi là ai."

Hơi lạnh băng lãnh đến thấu xương, khiến cho thân thể nam trợ lý phát run lên.

Tựa như kẻ đứng ở trước mặt mình, cũng không là một con người, mà chính là một loài mãnh thú đang nhe răng nanh dữ tợn.

"Tôi, tôi đã biết."

Lâm Dật giương cánh tay lên, ném văng nam trợ lý ra ngoài,

"Cút!"

Đối mặt với Lâm Dật hung thần ác sát, nam trợ lý không dám dừng lại lâu thêm chút nào.

Cũng mất đi phong độ như khi đối thoại với Trầm Thiên Trác vừa rồi, vội vàng chạy ra khỏi khách sạn giống như đào mệnh.

Cơn phong ba kết thúc, người vây xem đều lần lượt tán đi, Tôn Phú Dư tiến lên hỏi:

"Lâm tổng, thế mà ngài cũng ở Yến Kinh, là đến tham gia hội nghị sao?"

"Lên lầu trước đã, đây không phải chỗ nói chuyện."

"Vâng vâng vâng, lên lầu nói."

Một đoàn người vào thang máy, đi đến gian phòng của Lâm Dật.

"Tôi nghe nói, ở Yến Kinh tổ chức một hội nghị thế giới về bán dẫn, các anh là tới tham gia hội nghị này sao?"

Lâm Dật hỏi.

Tôn Phú Dư gật gật đầu,

"Tiến sĩ Trầm dẫn chúng tôi đi qua để tham gia náo nhiệt. Hơn nữa, máy quang khắc của chúng ta cũng đã phát triển nghiên cứu hoàn thành, một vài vấn đề thủ tục cần đến Bộ công tín đăng ký hồ sơ bản quyền, chuẩn bị cùng xử lý."

"Nhanh như vậy đã làm xong rồi?"

"Hiện tại đã có thể tiến hành sản xuất hàng loạt 5 Nano, chỉ là chất bán dẫn còn thiếu một chút. Tuy nhiên hiện tại, trên toàn thế giới công nghệ 5 Nano đều có dấu hiệu lật xe, biểu hiện cũng không phải là rất tốt."

"Điều này không quan hệ, chậm rãi xử lý là được, tối thiểu nhất để chúng ta đuổi kịp bước tiến của thế giới."

Lâm Dật nói ra.

"Nhưng vừa rồi, gã người Đảo quốc kia tới đây làm gì? Là Mitsui Paint phái tới sao."

Hỏi thì hỏi như thế, nhưng Lâm Dật vẫn cảm thấy, rất không có khả năng là Mitsui Paint.

Bởi vì, giữa hai người đều đã nói ra rất nhiều chuyện với nhau.

Trừ một chút chuyện riêng, nàng hoàn toàn không có khả năng tới quấy rầy mình.

"Cũng không phải là nàng, mà chính là một người tự xưng Mitsui Mineyuki."

Trầm Thiên Trác nói ra:

"Tuy nhiên, sau đó tôi có hỏi thăm một chút, hắn là em trai của người cầm lái gia tộc Mitsui, cũng chính là chú ruột của Mitsui Paint."

"Tới tìm anh có chuyện gì không?"

Trầm Thiên Trác lấy ra một điếu thuốc, đưa cho Lâm Dật và Tôn Phú Dư mỗi người một điếu, sau đó châm lửa cho từng người.

"Trước đó, thời điểm chúng tôi đi du lịch ở Đảo quốc, người của bọn họ đã tới tìm tôi, nhưng mà bị tôi từ chối, không nghĩ tới lần này thế mà còn đến Yến Kinh."

Lâm Dật yên lặng hút thuốc, không nói một lời.

Trong chuyện này, có một điểm đáng giá chú ý.

Chính là, người của gia tộc Mitsui đã biết Trầm lão đại nhậm chức ở phía bên mình.

Đó cũng không phải là một cái tín hiệu tốt.

Trải qua thời gian dài, máy quang khắc đều là một cái hạng mục rất bí mật, chính mình bảo vệ rất tốt cho Trầm lão đại, dường như không có người nào biết chuyện anh ấy nhận chức ở tập đoàn Lăng Vân.

Dường như trong đó, mình ngửi được một tia nguy cơ.

Nhưng lại không thể nói không đúng chỗ nào, dù sao hiện tại, mình đã không có xương sườn mềm.

Nhưng đối phương đi nước cờ này, quả thực để hắn có chút nghĩ mãi mà không rõ.

Lúc trước, gia tộc Mitsui đem tất cả lực chú ý, đều đặt ở trên người mình.

Hiện tại, bọn họ lại chuyển đến trên đầu của Trầm lão đại, hoàn toàn nghĩ mãi mà không rõ bọn họ muốn làm gì.

"Lão Tôn, anh nghĩ một ít biện pháp, điều tra một chút người gọi là Mitsui Mineyuki kia, tôi muốn biết phương thức liên lạc của hắn."

"Vâng, Lâm tổng, tôi sẽ đi thăm dò."

Reng reng reng _ _

Ngay tại thời điểm mấy người nói chuyện, điện thoại di động của Trầm Thiên Trác vang lên, một số điện thoại xa lạ gọi tới.

"Chào, tiến sĩ Trầm, tôi là Mitsui Mineyuki của gia tộc Mitsui, chắc hẳn là anh biết tôi là ai chứ."

Trầm Thiên Trác hơi cau nét mặt suy nghĩ, sau đó lại thả lỏng trở ra.

"Tôi biết anh là ai, nhưng giữa hai người chúng ta không có gì để nói chuyện với nhau, vừa vặn ông chủ của tôi đang ở bên cạnh, anh có thể trao đổi với anh ta."

Nói xong, Trầm Thiên Trác quay sang Lâm Dật khoa tay một chút ra hiệu.

Nói cho hắn biết, người gọi điện thoại tới chính là Mitsui Mineyuki.

"Các người đào góc tường, thế mà dám đào trên đầu Lâm Dật tôi, thật không hổ là tập đoàn tài chính cấp thế giới, thật sự đúng là có tài."

Trầm mặc thật lâu, Mitsui Mineyuki mới mở miệng nói ra:

"Thật sự là không khéo, thế mà gặp cậu ở đây, xem ra kế hoạch của tôi đã thất bại rồi."

"Tôi không hy vọng về sau lại có loại chuyện này xảy ra, cháu gái của ông rất rõ ràng cách làm người của tôi, đừng chọc cho tôi không cao hứng, đối với người nào cũng không tốt đâu."

"Lâm tiên sinh, tôi biết cậu có sức ảnh hưởng rất lớn ở Hoa Hạ, nhưng xin cậu đừng xem nhẹ gia tộc Mitsui chúng tôi."

Mitsui Mineyuki không kiêu ngạo không tự ti nói:

"Không có người nào là đấng toàn năng, bao quát cậu cũng như vậy, cho nên cậu không nên quá tự phụ, gia tộc Mitsui chúng tôi không có yếu kém không chịu nổi như trong tưởng tượng của cậu đâu."

"Nghe khẩu khí của ông, dường như còn muốn tiếp tục dây dưa Trầm lão đại."

"Không, chúng tôi cũng không phải là người có lòng tham không đáy, ngoại trừ tiến sĩ Trầm ra, ngài cũng là mục tiêu mà chúng ta truy đuổi, "

Mitsui Mineyuki nói ra:

"Mà chúng tôi kháng cáo cũng rất đơn giản, hoặc là cậu hợp tác với gia tộc Mitsui chúng tôi, hoặc là đổi thành tiến sĩ Trầm, Lâm tiên sinh có thể chậm rãi cân nhắc."

"A. . ."

Lâm Dật bị chọc phát cười,

"Ông không cảm thấy mình rất hài hước sao? Các người muốn tay không bắt cướp, thế mà còn dùng phương thức như vậy để uy hiếp tôi?"

"Làm sao lại thế, muốn có được thì trước phải mất đi, chúng tôi sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy."

Mitsui Mineyuki nói ra:

"Sau đó tôi sẽ gửi tới điện thoại di động của tiến sĩ Trầm một file nén, khi nhìn thấy được nội dung ở bên trong file, rồi Lâm tiên sinh hãy quyết định có hợp tác với chúng tôi hay không."

Lâm Dật ánh mắt híp lại, có một loại dự cảm xấu tự nhiên sinh ra.

"Có thể."

"Lâm tiên sinh xin chờ một chút, tôi sẽ gửi tới điện thoại di động trong 10 phút nữa, hy vọng đến lúc đó, cậu có thể thay đổi quyết định của mình."

Nói xong, Mitsui Mineyuki cúp điện thoại, không có tiếp tục nói thêm điều gì.

Điện thoại cúp máy, bên trong gian phòng rơi vào trầm mặc.

"Đám tiểu quỷ tử này đến cùng đang làm cái gì?!"

Tôn Phú Dư mắng một câu,

"Con bà nó! Thật muốn cho bọn chúng một bàn tay!"

"Sở trưởng, anh bình tĩnh một chút."

Lục Dĩnh khuyên.

Không tới vài phút, trên điện thoại di động của Trầm Thiên Trác nhận được một tập tin file nén.

Tập file nén này làm cho bốn người đều trở nên cảnh giác, bởi vì cái này rất có thể là át chủ bài, dùng để gia tộc Mitsui dám khiêu chiến với Lâm Dật!

Lâm Dật không có nghĩ nhiều như vậy, nét mặt lạnh lùng mở ra tập file ở trên điện thoại di động.

Nhưng mà.

Khi nhìn thấy nội dung ở bên trong, bốn người biểu lộ trong nháy mắt dừng lại, thân thể tựa như bị hóa đá, không còn nhúc nhích.

Từng đợt mồ hôi lạnh từ trên trán Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh chảy xuôi xuống tới, tựa như đóng băng giữa băng tuyết ngập trời.

Bởi vì, nội dung bên trong tập file là tất cả công nghệ độc quyền về máy quang khắc!

Từ đầu tới đuôi, không thiếu thứ gì!

Mỗi một hạng đều là thành quả nghiên cứu của bọn họ!

Nhưng bây giờ, vậy mà đều rơi khỏi trên đầu bọn họ!

Hơn nữa, bố trí ký tên đều là gia tộc Mitsui!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1314: Nằm Vùng Nổi Lên Mặt Nước

Chương 1314: Nằm Vùng Nổi Lên Mặt Nước

"Điều này, điều này sao có thể!"

Lục Dĩnh hét lên một tiếng,

"Toàn bộ phòng thí nghiệm máy quang khắc đều được bảo mật, hơn nữa Lương Bí Thư còn bố trí cảnh sát vũ trang trấn giữ, đồng thời cũng ký hiệp nghị bảo mật, không có khả năng xuất hiện loại sự tình này!"

Trong số ba người, Tôn Phú Dư phụ trách mảng nghiệp vụ điện thoại di động.

Cho nên việc này không liên quan gì với hắn.

Nhưng một khối hạng mục vẫn luôn là chính mình và Trầm lão đại phụ trách.

Xảy ra chuyện như vậy, hai người khó có thể tránh khỏi tội lỗi!

Lục Dĩnh không có cách nào tiếp nhận, thậm chí có loại ý nghĩ lấy cái chết làm rõ ý chí.

"Lâm tổng. . ."

Trầm Thiên Trác cũng kinh ngạc không nói ra lời.

Sự đả kích này đối với hắn mà nói, cũng thật to lớn!

Tốn khoảng thời gian suốt hơn một năm, mấy trăm vị nhân viên nghiên cứu khoa học, hao tổn của cải đến cả 100 tỷ. . .

Tại thời khắc này, tất cả mọi thứ đều đổ xuống sông xuống biển.

"Không cần phải nói bất kỳ điều gì, tôi tin tưởng các người."

Lâm Dật nói ra.

"Ô ô ô. . ."

Lục Dĩnh không nhịn được bật khóc, vị nữ tiến sĩ có IQ siêu cao này tâm tình không được tốt, ở thời điểm này, làm sao cũng không thể khống chế nổi nước mắt của mình.

"Trước đó từng phát sinh qua một lần chuyện như vậy, hiện tại lại tiếp tục xảy ra nữa, Lâm tổng, tôi có lỗi với anh."

Hô. . .

Lâm Dật hít sâu, cố gắng để dòng suy nghĩ của mình bình phục trở lại.

Nếu như mình không thể tỉnh táo, tâm tình của bọn họ cũng bị hỏng mất.

"Các người đều là người làm nghiên cứu khoa học, chưa thấy qua trên chuyện người lừa ta gạt trên thương trường. Xảy ra chuyện như vậy, tôi cũng không trách cứ các người, chính tôi cũng có trách nhiệm."

"Tôi và Tiểu Lục không giống nhau."

Trầm Thiên Trác thở dài, giống như già thêm mấy tuổi.

"Trước đây tôi từng nhận chức ở MicroSoft, hơn nữa tôi còn là người phụ trách an toàn của phòng thí nghiệm, vô luận là nhìn từ góc độ nào, tôi đều phải hoàn toàn chịu trách nhiệm."

Trầm Thiên Trác cũng không thể khống chế tốt tâm tình của mình.

Hơn một năm vừa qua, hắn đem toàn bộ tâm huyết bản thân, đều trút xuống trên mảng máy quang khắc.

Đối với hắn mà nói, bộ máy móc lớn sắp được lắp ráp hoàn thành kia, tựa như là đứa con của hắn vậy.

Hiện tại vô duyên vô cớ bị trộm, về mặt tình cảm, hắn cũng không có cách nào tiếp nhận.

"Tôi đã phụ sự tín nhiệm của cậu, không có xử lý tốt hạng mục này, tôi có lỗi với cậu."

Vừa nghĩ tới đó, Trầm Thiên Trác càng thêm không khống chế nổi tâm tình của mình.

Hắn biết rõ, Lâm Dật đặt nhiều trọng điểm đối với hạng mục này.

Dành cho mình vô hạn điều kiện, tài lực vật lực, dốc hết tất cả, lại bị chính mình làm thành cái bộ dạng này.

"Trầm lão đại. . .

Lâm Dật nhấn mạnh,

"Việc này không trách anh, con người đều có sai lầm, ngựa còn có mất cương, anh không cần tự trách. Đây rõ ràng là sự kiện được mưu đồ từ lâu, ngay cả tôi cũng chưa chắc có thể phát hiện."

"Hơn nữa, hiện tại cũng không phải thời điểm nói những thứ này, còn có khả năng bổ cứu. Đây chính là giới thương nghiệp, làm quen với nó là được."

Reng reng reng _ _

Đúng lúc này, điện thoại di động của Trầm Thiên Trác vang lên, là Mitsui Mineyuki gọi điện thoại tới.

Lâm Dật biểu lộ trầm thấp, tiếp nhận điện thoại, nhưng không có mở loa ngoài.

"Lâm tiên sinh, tập file gửi cho anh, chắc đã thấy rồi chứ."

"Chiêu này chơi đúng là cao minh."

"Có thể nhận được sự khích lệ của Lâm tiên sinh, đó là vinh hạnh của chúng tôi."

Mitsui Mineyuki nói ra:

"Hiện tại cậu suy nghĩ kỹ chưa? Nếu như cậu, hoặc là tiến sĩ Trầm đồng ý hợp tác với chúng tôi, tôi sẽ cất đi phần báo cáo này, và nó vẫn như cũ là kiệt tác của tập đoàn Lăng Vân. Nếu như cậu không nguyện ý, vậy thì phải nói tiếng xin lỗi rồi."

"Nếu ông muốn nói như vậy, thì cũng quá xem thường tôi."

Lâm Dật cười nói:

"Nếu tôi chịu lấy sự uy hiếp của ông, thì không xứng gọi là Lâm Dật."

“Cậu thật vô cùng khiến người ta kính nể đấy. Vậy tôi cũng không còn lời gì để nói, hy vọng cậu không nên hối hận với quyết định vừa rồi, đây có lẽ là bước ngoặt vận mệnh của cậu."

"Ha ha. . ."

Lâm Dật cười lạnh một tiếng,

"Tại trước khi tôi còn chưa có nổi giận, tốt nhất là ông nói cho tôi biết, kẻ được xếp vào nằm vùng ở phòng thí nghiệm là ai. Nếu không, tự gánh lấy hậu quả."

"Lâm tiên sinh, cậu thực sự là quá hài hước. Làm ăn trọng yếu nhất chính là thành tín, tôi làm sao có thể nói cho cậu những thứ này chứ, cậu nghĩ nhiều quá."

Mitsui Mineyuki nói ra:

"Đương nhiên, nếu như cậu nguyện ý hợp tác với chúng tôi, tôi sẽ nói cho cậu biết người kia là ai."

"Không có khả năng."

"Vậy thì không cần thiết nói tiếp nữa."

Mitsui Mineyuki nói ra:

"Chúc cậu may mắn."

Cúp điện thoại, bên trong gian phòng lâm vào sự trầm mặc lâu dài.

Lâm Dật một tay chống đầu, tự hỏi đầu đuôi sự tình.

Ba người đều nhìn hắn, chờ đợi sự sắp xếp tiếp theo.

Ước chừng nửa phút đồng hồ sau, Lâm Dật bấm điện thoại gọi Lương Nhược Hư.

"Chuyện gì? Về Trung Hải sao?"

Lương Nhược Hư hỏi.

"Lập tức gọi người bắt đầu phong tỏa phòng thí nghiệm máy quang khắc, một người cũng đừng thả ra."

"Ừm? Xảy ra chuyện gì?"

Gặp phải sự tình dính đến máy quang khắc, trái tim Lương Nhược Hư cũng thắt chặt.

Đây là hạng mục bí mật nhất và quan trọng nhất của toàn bộ tập đoàn Lăng Vân.

Một khi xảy ra vấn đề gì, hậu quả thật không thể tiếp nhận nổi.

"Chuyện gì thì em đừng hỏi nữa, làm dựa theo anh nói là được rồi."

"Em sẽ lập tức bố trí."

Nói với Lương Nhược Hư xong, Lâm Dật nhìn sang Lục Dĩnh,

"Bây giờ em gọi điện thoại về phòng thí nghiệm, nhìn xem thiếu đi người nào, nhanh nhanh càng tốt."

Hiện tại là hơn bốn giờ chiều, còn chưa tới giờ tan sở, hơn nữa nhân viên ở phòng thí nghiệm đều là ngầm thừa nhận tăng ca, bình thường lúc này, mọi người đều sẽ ở trong phòng thí nghiệm.

"Vâng."

Lâm Dật cầm bao thuốc của Trầm Thiên Trác, yên lặng rút tận mấy điếu.

Tôn Phú Dư rất có ánh mắt, để nhân viên quầy bar trước đó đưa tới mấy bao, tránh không có thuốc hút.

Không sai biệt lắm khoảng một giờ đi qua.

"Lâm tổng, có năm người không ở phòng thí nghiệm."

Lục Dĩnh nói ra:

"Albuquerque xin phép nghỉ trở về nước Mỹ, vợ anh ta dự tính sinh con vào một tuần lễ sau, cho nên xin nghỉ một tháng, bốn ngày trước đó đã rời đi."

"Fries và Lưu Văn Như, hôm qua xin nghỉ bệnh."

"Bởi vì có một nhóm thiết bị nhập khẩu của nước Nga, Linova đã được Trầm lão đại giao cho phụ trách hạng mục này, nên ba ngày trước đó trở về nước Nga, vẫn chưa quay lại."

"Hai ngày trước, Khâu Húc Thành xin nghỉ một tuần vì gia đình có tang lễ. Hiện tại, chỉ có cái này năm người này không có mặt ở phòng thí nghiệm."

"Khâu Húc Thành?"

Trong số năm người này, Lâm Dật không có bất kỳ ấn tượng gì đối với bốn người trước.

Nhưng mà người tên là Khâu Húc Thành này, lại làm cho hắn khắc sâu ấn tượng.

Tựa như là bạn trai cũ của Hà Viện Viện.

Đột nhiên trong nháy mắt, Lâm Dật nghĩ đến một việc.

Mấy tháng trước, lúc mình đưa Đỗ Dao đi Trung Hải để mua tư liệu ôn tập, ở một hiệu sách bắt gặp hắn, trên tay ôm lấy mấy quyển sách tham khảo vốn tiếng Nhật và tiếng Anh.

Khi đó còn không coi ra sao cả, hiện tại xem xét, dường như còn có điểm liên hệ như vậy.

"Em đi liên hệ năm người này, nhìn xem tình huống như thế nào, anh muốn xác minh tình huống là thật hay không."

Lâm Dật trịnh trọng nói.

"Em gọi điện thoại ngay bây giờ."

Dựa theo Lâm Dật phân phó, Lục Dĩnh bấm số, lần lượt gọi điện thoại di động cho năm người.

Nhưng bốn người trong đó đều bấm gọi được, cũng xác nhận tình trạng hiện giờ của bọn họ.

Duy chỉ có Khâu Húc Thành là không liên lạc được!

Cho dù không có chứng cứ thực chất để chứng minh, hắn chính là nằm vùng ở phòng thí nghiệm, nhưng bốn người đều ẩn ẩn có loại dự cảm!

Người gọi là Khâu Húc Thành này, có hiềm nghi lớn nhất!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1315: Đem Ra Công Khai

Chương 1315: Đem Ra Công Khai

"Con bà nó chứ, khẳng định là hắn!"

Tôn Phú Dư chửi ầm lên!

Bởi vì lúc trước công tác ở tại Long Tâm công tác, nhìn thấy hắn có năng lực không tệ, mới đề cử đến sở nghiên cứu máy quang khắc.

Cho nên hắn cũng nhận biết Khâu Húc Thành.

Hiện tại xảy ra chuyện như vậy, trong lòng của hắn cũng không chịu nổi.

"Đừng có vội vàng chửi bóng chửi gió, bây giờ còn chưa có chứng cứ mang tính thực chất đây."

Nói xong, Lâm Dật nhìn sang Lục Dĩnh nói ra:

"Chuẩn bị một chút danh sách nhân viên của sở nghiên cứu, còn có tài liệu cặn kẽ về năm người này."

"Vâng."

Đây đều là thứ rất căn bản, trên tay nhân sự đều có tư liệu đầy đủ, rất nhẹ nhàng là có thể tra ra được.

Sau mười mấy phút sau, Lục Dĩnh gửi toàn bộ tư liệu đến điện thoại di động của Lâm Dật.

Lâm Dật lại gửi cho Lương Nhược Hư.

"Trên danh sách, ngoại trừ năm người đánh dấu đặc thù ra, áp dụng giám sát 24 giờ."

"Biết."

Lương Nhược Hư rất sảng khoái nói:

"Trừ điều đó ra, còn cần em làm gì không?"

"Còn lại cũng không cần gì cả."

"Đến cùng xảy ra chuyện gì, nhanh nói cho em một chút."

Lương Nhược Hư truy vấn.

"Thành quả nghiên cứu máy quang khắc bị trộm, cụ thể xảy ra chuyện gì, hiện tại không có thời gian nói tỉ mỉ cho em được."

"Thành quả nghiên cứu bị trộm!"

Lương Nhược Hư hét lên một tiếng, cảm giác là mình nghe lầm.

"Anh cũng vừa mới biết."

Lâm Dật nói ra:

"Trước tiên làm theo những gì anh bảo đã, mọi chuyện để sau có thời gian lại nói."

"Được."

An bài hết chuyện bên phía Lương Nhược Hư, Lâm Dật lại gọi điện thoại cho Lưu Hồng.

"Lưu lão đại, có chuyện tìm anh giúp đỡ."

"Nói đi, chuyện gì."

".. Đợi lát nữa tôi gửi cho anh một phần tư liệu, ngài giúp tôi điều tra một chút năm người này, chỉ cần xác định vị trí của bọn họ, đồng thời biết bọn họ đang làm gì là được, không cần xâm nhập."

Đối với loại hình điều tra ở cấp bậc này, giao cho Lương Nhược Hư đi làm rất không thích hợp, còn phải dạng già đời như Lưu Hồng đến xử lý mới được.

"Năm người này có vấn đề gì sao?"

Lưu Hồng nghiêm túc hỏi.

"Đây là chuyện riêng của tôi, không liên quan đến an toàn Quốc phòng, anh giúp tôi điều tra một chút là được rồi."

"Gửi tư liệu cho tôi đi."

"Được."

Cúp điện thoại, Lâm Dật gửi tư liệu về năm người cho Lưu Hồng, toàn quyền đều giao cho hắn phụ trách.

Lâm Dật đứng dậy, xoay xoay lưng.

"Đi thôi, đã hơn năm giờ rồi, cũng đến thời gian ăn cơm, đi ăn cơm trước rồi tính."

"Ông chủ, bây giờ không phải là lúc ăn cơm mà."

Lục Dĩnh nói ra.

"Người là sắt, cơm là thép, không ăn cơm sao được chứ."

Lâm Dật nói ra:

"Đoán chừng các ngươi đều là lần đầu tiên đến ở khách sạn này, tiệc đứng cũng rất khá, tôi mang các người đi nếm thử."

Xảy ra chuyện như vậy, muốn nói Lâm Dật không có chút nào quan tâm, đó là điều hoàn toàn vô nghĩa.

Nhưng hắn là ông chủ của công ty, cho nên hắn không thể hoảng loạn tinh thần.

Nếu như hắn cũng theo đó trở nên khẩn trương, vậy thì trong lòng của bọn người Trầm Thiên Trác sẽ chịu áp lực càng lớn hơn, cho nên những thứ tâm tình này cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

"Mọi người đi thôi, tôi không muốn đi."

Trầm Thiên Trác yên lặng đốt điếu thuốc, từ lúc xảy ra chuyện đến bây giờ, hắn cũng không nói một câu, đều là Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh gấp rút ở trước mặt Lâm Dật.

Mà mặt đất đều là tàn thuốc dở do hắn hút, nhưng mỗi một điếu thuốc cũng chỉ hút hết một nửa.

Lâm Dật đi qua, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

"Không cần để việc này ở trong lòng, còn có thể cứu vãn được, tôi không thể nào để cho mọi người uổng phí công sức vất vả, nhất định sẽ xử lý tốt sự kiện này."

"Ai, đi thôi."

Lâm Dật đều tự mình mở miệng, Trầm Thiên Trác cũng không tiện từ chối nữa, liền không cao hứng lắm đi cùng đến sảnh tiệc đứng.

Trong lúc đó, Ninh Triệt gọi điện thoại tới, chuẩn bị tìm Lâm Dật đi ăn cơm, sau đó đi hộp đêm uống rượu.

Nhưng bị hắn tìm lý do từ chối.

Lúc ăn cơm, cho dù Lâm Dật giả bộ dáng vẻ như không có việc gì, nhưng ba người cũng chẳng hào hứng nổi.

Ăn vài miếng thì buông đũa xuống, chỉ có một mình Lâm Dật ăn đồ vật.

"Ông chủ, tập đoàn Mitsui công bố máy tin tức về công nghệ máy quang khắc, nói đã nắm giữ công nghệ máy quang khắc 5 Nano, đồng thời đăng ký độc quyền. Tin tức này đã truyền ra bên trong ngành, đoán chừng không được bao lâu nữa, nó sẽ truyền bá trên các cổng thông tin web lớn ở trong nước, rất nhanh toàn thế giới đều sẽ biết sự kiện này."

"Tôi đoán được."

Lâm Dật nói ra:

"Ngay sau khi cắt đứt liên lạc với chúng ta, tất nhiên bọn họ sẽ công bố tin tức này ra bên ngoài, lúc này mới có thể sử dụng hiệu quả nhất mang về lợi ích cho bản thân."

Ba người đều không nói gì, việc này cũng đồng dạng nằm trong dự liệu của bọn họ.

Nếu như không công bố ra ngoài ở trong khoảng thời gian này, cũng sẽ không cách nào làm đến trình độ lớn nhất đả kích tập đoàn Lăng Vân.

Chính như Lâm Dật dự đoán như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi không đến một tiếng, tin tức tập đoàn Mitsui nghiên cứu ra máy quang khắc, truyền khắp toàn cầu!

Đưa tới thị trường chứng khoán khoa học kỹ thuật toàn cầu chấn động!

Mười mấy năm trước, Canon và Nikon của Đảo quốc, đều là bá chủ trong khối ngành nghề máy quang khắc.

Bởi vì công ty ASML hoành không xuất thế, loại máy quang khắc của hai nhà xí nghiệp này đã không còn ai hỏi thăm đến.

Thậm chí cho tới bờ vực của sự lãng quên.

Vào lúc này, tập đoàn Mitsui lại tuyên bố rằng chính mình nghiên cứu ra máy quang khắc 5 Nano.

Điều này gây xáo trộn cho ngành công nghiệp chất bán dẫn trên toàn thế giới!

Thậm chí có một số người đã bắt đầu đánh giá, đợi đến thời điểm bắt đầu phiên giao dịch của thị trường chứng khoán vào ngày mai, cổ phiếu công ty ASML khẳng định sẽ sụt giảm.

Mà sức ảnh hưởng do tin tức này tạo thành, còn không chỉ dừng ở đó.

Giá cổ phiếu của Treasure Island Đài Điện, Samsung Hàn quốc, SK Hynix, đều nhận lấy ảnh hưởng ở trong chuyện này, hơn nữa còn đều là cấp bậc động đất.

Tuy nhiên, tin tức này của tập đoàn Mitsui đã mang đến hy vọng không giới hạn cho ngành nghề khoa học kỹ thuật của Đảo quốc, tăng max cũng đều là chuyện hợp tình hợp lý.

Thị trường Quốc tế không ổn định, thị trường trong nước của Hoa Hạ cũng nhận sự trùng kích, ảnh hưởng lớn nhất là ngành nghề chất bán dẫn!

Tin tức và tin tức liên quan, cũng trong khoảng thời gian ngắn nhảy lên tới vị trí nổi bật ở các cổng thông tin web lớn.

Blogger công nghệ và giới truyền thông, cũng đều tại ào ào hóng chuyện, chuẩn bị đón một làn sóng nhiệt độ.

Nhưng mặc cho tình hình bên ngoài bấp bênh như thế nào, Lâm Dật thủy chung đều vô cùng bình tĩnh, không có vẻ gì là bối rối.

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Thẩm Thục Nghi gọi điện thoại tới.

"Đến cùng thì tình huống là như thế nào? Tập đoàn Mitsui công bố công nghệ máy quang khắc, nội dung thành quả kỹ thuật giống như đúc với các cậu, tin tức làm sao còn bị tiết lộ."

Đây là điều mà Thẩm Thục Nghi vô cùng khó hiểu.

Dưới cái nhìn của nàng, lấy sự thông minh và tài trí của Lâm Dật, sẽ không thể nào xuất hiện loại sự tình này.

Trên thực tế, vì tạo cho Trầm Thiên Trác có được một môi trường công tác nhàn hạ, Lâm Dật đem tất cả quyền lợi đều giao cho hắn.

Cho nên, Lâm Dật cũng không có tham dự bao nhiêu vào sự kiện này, đây là chuyện mà Thẩm Thục Nghi không biết.

"Đúng là xảy ra chút việc ngoài ý muốn, bên cháu đang tích cực xử lý. Dì Thẩm, dì chờ tin tức của cháu, cháu sẽ xử lý tốt."

"Tôi tin tưởng vào trình độ của cậu, nếu có cần Lương gia làm chuyện gì, cậu trước tiên cứ gọi điện thoại cho tôi."

Thẩm Thục Nghi nói ra:

"Nhưng cậu cũng đừng hoảng, tôi luôn đứng bảo kê ở sau lưng cậu, tập đoàn Lăng Vân không cần lo lắng xảy ra chuyện gì."

"Cám ơn dì Thẩm."

Reng reng reng _ _

Vừa mới kết thúc cuộc điện thoại với Thẩm Thục Nghi, điện thoại di động của Lâm Dật lại vang lên, nhưng lần này là Hà Viện Viện gọi điện tới.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1316: Cha Và Con Gái Đối Thoại

Chương 1316: Cha Và Con Gái Đối Thoại

Thấy là cuộc điện thoại của Hà Viện Viện, Lâm Dật chần chờ vài giây đồng hồ, sau đó mới tiếp nhận.

"Anh đang ở đâu?"

"Ở Yến Kinh đây."

"Có phải thành quả nghiên cứu máy quang khắc bị trộm hay không?!"

Đây là lần đầu tiên Hà Viện Viện dùng giọng điệu nghiêm túc như thế nói chuyện với Lâm Dật.

"Ừm."

"Tìm được nội gián rồi sao?"

"Còn không có."

Lâm Dật thành thật trả lời.

"Trong lòng anh có phải có đối tượng hoài nghi rồi không, có phải là Khâu Húc Thành không!"

"Em đoán được là cậu ta rồi?"

"Xảy ra chuyện như vậy, trước tiên em đã lập tức gọi điện thoại cho hắn, nhưng vẫn không gọi được."

"Hiện tại, anh cũng hoài nghi là hắn, cũng không có chứng cứ thực chất."

Bên đầu điện thoại kia, Hà Viện Viện trầm mặc thật lâu, một lúc lâu sau mới mở miệng.

"Thật xin lỗi, lúc trước em nên sa thải hắn."

"Việc này không có liên quan gì với em, không cần gánh vác tâm lý lớn như vậy."

"Anh không cần an ủi em, em cũng có trách nhiệm trực tiếp trong việc này."

Hà Viện Viện nói ra:

"Nếu không bây giờ anh mắng em một câu đi, em nhất định không nói lại."

"Thiếu cùng anh kéo con bê, hiện giờ đang bận bịu đây, không có thời gian quản lý đến em."

Lâm Dật nói ra:

"Gần nhất tình hình có chút rối loạn, ở bên phía công ty em và anh Kỳ nhìn chằm chằm một chút."

"Vâng."

Tắt điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan cũng gọi điện thoại tới.

Lâm Dật nói rõ tình huống, mới tắt điện thoại.

Trong suốt máy giờ đồng hồ tiếp theo, điện thoại di động của Lâm Dật không có ngừng nghỉ qua.

Không phải điện thoại thì cũng là Wechat, nhưng hắn không có tiếp nhận, miễn khiến cho mấy người râu ria này phiền chết.

Hơn tám giờ tối, Lâm Dật nhận được điện thoại của Lưu Hồng.

Nhân viên sở nghiên cứu rời đi, hắn đều đã biết vị trí cụ thể.

Cũng dò thăm được cụ thể hành trình vừa qua.

Dường như không khác biệt lắm so với những gì Lục Dĩnh nói.

Duy chỉ có Khâu Húc Thành, tựa như là người bị bốc hơi vậy, tra không đến bất luận cái tin tức gì.

Tuy rằng còn không có chứng cứ rõ ràng, nhưng dựa vào đủ loại dấu hiệu, Lâm Dật suy đoán, đối tượng vẫn luôn tiềm phục nằm vùng ở phòng thí nghiệm chính là hắn.

Nghĩ tới những thứ này, khóe miệng Lâm Dật lộ ra ý cười.

Cái gia tộc Mitsui này thật sự là ngưu bức, để cho mình ngã bổ nhào mạnh như vậy.

Bỗng nhiên mạc danh kỳ diệu, Lâm Dật nghĩ đến câu nói trước khi Mitsui Yushi chết đi.

Câu nói sau cùng của hắn còn chưa kịp nói xong, hiện tại xem ra, hắn bảo mình cần phải cẩn thận với người, không thể nào là Mitsui Paint.

Chắc hẳn là cha của nàng, Mitsui Takaya!

Nghĩ đến cái người chưa từng gặp mặt này, Lâm Dật cũng vô cùng bội phục.

Ẩn nhẫn hơn nửa năm, một chút dấu vết cũng không lộ ra, người bình thường rất khó làm được điểm ấy.

So sánh mà nói, Mitsui Yushi chơi những trò kia, có vẻ có chút không ra gì.

Ong ong ong _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Mitsui Paint gửi tới một tin nhắn ngắn, phía trên chỉ có ba chữ.

"Thật xin lỗi."

Lâm Dật tinh tế thưởng thức ba chữ này, sau đó ném điện thoại di động sang một bên.

Không nói một lời.

. . .

Ở Đảo quốc, bên trong trang viên Mitsui.

Là tập đoàn tài chính nổi tiếng toàn thế giới, chỗ ở của gia tộc Mitsui có thể so với Hoàng cung, xa hoa đến cực điểm.

So với chỗ ở gần gũi tự nhiên của Mitsui Yushi kia, khu nhà ở của gia tộc Mitsui tựa như là đang tận lực nhắc nhở người khác một điều.

Nhà chúng ta có rất nhiều tiền!

"Cha, tại sao cha phải làm như vậy?!"

Ở bên trong đại sảnh trên tầng bốn của căn biệt thự, Mitsui Paint nhìn về phía người đàn ông đang ngồi trên ghế sa lon, lớn tiếng nói.

Hai đầu lông mày mang theo sắc thái giận dữ, không cách nào khống chế nổi.

Trên ghế sa lon, người đàn ông mặc một bộ đồ ngủ màu xám đen, trên sống mũi kẹp một bộ mắt kiếng gọng vàng, trên cằm giữ lấy một vệt ria mép, mang đến sự tương phản mãnh liệt với thân hình cao lớn của hắn.

Mà người này cũng là cha của Mitsui Paint, anh trai của Mitsui Mineyuki, Mitsui Takaya!

Một loạt chuyện này đều là do hắn âm thầm bố trí ở trong bóng tối.

Mục đích cũng rất đơn giản, chính là chơi những chiêu thức hắc ám vừa có thể tiến công, vừa có thể rút lui và phòng thủ.

Lúc trước, tại thời điểm Mitsui Paint giao thủ với Lâm Dật, mỗi một lần cuối cùng đều là nhận lấy sự thất bại, tại tăng thêm một số hành vi tùy tiện của nàng.

Mitsui Takaya kết luận, người gọi là Lâm Dật kia, có năng lực và thủ đoạn cũng không kém hơn con gái của mình.

Nên hắn dứt khoát bố trí một nước cờ này, dùng cái này để quản thúc Lâm Dật.

Nhưng mà trước đó còn muốn liên lạc với Trầm Thiên Trác, bởi vì công nghệ máy quang khắc còn có một hạng mục chưa có đánh hạ.

Tuy nói cũng có phương thức khác để thay thế, nhưng vẫn như cũ không bằng Trầm Thiên Trác ra mặt tới thực tế.

Chỉ là không nghĩ tới, hành động của bọn họ bị Lâm Dật phát hiện.

"Hô to gọi nhỏ làm gì, một chút quy củ cũng không có."

Mitsui Takaya nhìn quyển sách ở trên tay, thanh âm đạm mạc, cũng không có ngẩng đầu nhìn Mitsui Paint.

"Cha đang làm như vậy, là bôi nhọ uy tín của gia tộc Mitsui!"

Mặc dù người ngồi đối diện là cha của mình, nhưng Mitsui Paint cũng không có nể mặt.

"Cha cũng không muốn làm như vậy, nhưng con chậm chạp không có lấy ra thành tích, cho nên cha đành tự mình ra tay. Nếu không một mực dông dài, không chỉ không có lôi kéo được Lâm Dật, ở phía trên hạng mục máy quang khắc, chúng ta cũng không chiếm được bất kỳ tiện nghi gì, cha nhất định phải lựa chọn ra tay ở thời điểm này."

"Con nghĩ cha còn không hiểu rõ con người của Lâm Dật, năng lực và thủ đoạn của hắn càng cường đại hơn so với trong tưởng tượng của cha."

"Cha đương nhiên biết, hắn có thể lôi kéo được nhân vật như Trầm Thiên Trác về tới, sau đó lại vô điều kiện ném hơn 1000 ức đầu tư, với dũng khí và bá lực của Lâm Dật, cha chưa từng thấy qua ở trên thân bất luận một người trẻ tuổi nào."

Nói đến đây, Mitsui Takaya dừng một chút.

"Nhưng dù sao hắn cũng là người trẻ tuổi, lịch duyệt và cổ tay không bằng cha, lần này phải để hắn ghi nhớ thật lâu, về sau sẽ đi càng xa ở trên con đường này, đây cũng là vì tốt cho hắn."

"Nhưng con vẫn muốn khuyên cha, mau chóng nghĩ biện pháp lắng lại sự kiện này."

Mitsui Paint nói ra:

"Bằng vào con hiểu rõ đối với Lâm Dật, hắn không có khả năng từ bỏ ý đồ, ăn thiệt thòi lớn như thế, hắn sẽ hoàn trả gấp bội trở về!"

Mitsui Paint nhớ lại những lần chung đụng từng li từng tí với Lâm Dật, thân thể cũng không khỏi trở nên run rẩy.

Trước đó mỗi một lần giao thủ, đều là mình và Lâm Dật đơn độc giằng co.

Dù là cuối cùng mình ăn phải cái lỗ vốn, cũng không có nhấc lên sóng gió quá lớn, nhưng lần này hoàn toàn khác biệt.

Là toàn bộ gia tộc Mitsui đều đứng ở phía trên mặt đối lập với hắn!

Nếu như sự kiện này xảy ra sai lầm, gia tộc Mitsui sẽ nhận lấy ảnh hưởng vô cùng lớn!

"Vậy cha chờ xem hắn."

Mitsui Takaya tiếp tục lật qua lật lại quyển sách trên tay, thủy chung đều không có nhìn liếc qua Mitsui Paint.

Hoặc là nói, hắn thủy chung cũng không có để Lâm Dật ở trong lòng.

Theo cách nhìn của hắn, Lâm Dật tất nhiên ưu tú, nhưng cũng chỉ là một tên mao đầu tiểu tử mà thôi.

Mình chỉ cần tùy tiện dùng một cái thủ đoạn, là có thể đùa bỡn hắn trong lòng bàn tay.

Cho nên giữa hắn và mình, vẫn có sự chênh lệch rất lớn.

Nhưng Mitsui Takaya cũng không biết, liên quan tới việc nghiên cứu máy quang khắc, Lâm Dật là hoàn toàn uỷ quyền, ngoại trừ ném tiền ra thì cái gì cũng không hỏi qua.

Nói một cách khác, hắn chỉ là đánh bại Trầm Thiên Trác, cũng không có chân chính giao phong với Lâm Dật.

"Hô _ _ "

Mitsui Paint hít sâu một hơi, sau đó quay người rời đi, cũng nói ra:

"Nên nói nên làm điều gì, con đều đã cố gắng hết sức. Nếu như cuối cùng xảy ra bất luận kết quả gì không tốt, chính cha sẽ phải gánh chịu một mình."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1317: Bước Chân Lớn, Dễ Dàng Kéo Tới Trứng

Chương 1317: Bước Chân Lớn, Dễ Dàng Kéo Tới Trứng

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật dậy thật sớm rửa mặt.

Vốn ban đầu hắn không muốn tham gia cuộc hội nghị chất bán dẫn kia.

Nhưng xảy ra dạng sự tình này, khối ngành nghề chất bán dẫn của Hoa Hạ cũng đón nhận sự tác động ảnh hưởng.

Quan trọng nhất là, tầng lớp lãnh đạo cấp cao đều rất quan tâm tới sự kiện này.

Bởi vì bọn họ cũng biết, tập đoàn Lăng Vân đang bí mật nghiên cứu máy quang khắc, đồng thời trong bóng tối nghiêng về ủng hộ rất nhiều.

Hiện tại xảy ra chuyện như vậy, bọn họ cũng muốn làm rõ ràng tình huống.

Một hàng bốn người lái xe, đi đến trung tâm hội nghị quốc tế Yến Kinh.

Thông qua cửa sổ xe, có thể nhìn thấy nhiều người có màu da khác biệt, đều hội tụ đến nơi này, tràng diện vô cùng náo nhiệt.

Vừa mới dừng xe xong, Lâm Dật chợt nhìn thấy chiếc xe Audi A8 của Thẩm Thục Nghi, đứng ở phía bên phải cửa chính.

Khi hắn xuống xe, Thẩm Thục Nghi cũng từ trong xe bước ra.

Lâm Dật suy đoán, chắc hẳn nàng đang đợi mình.

"Tiến sĩ Trầm."

Thẩm Thục Nghi vượt qua Lâm Dật, dẫn đầu chào hỏi với Trầm Thiên Trác.

"Thẩm tổng, đã lâu không gặp."

Trầm Thiên Trác cười nói.

"Nếu tôi nhớ không lầm, khoảng chừng ba năm rồi chúng ta không gặp nhau, ngài vẫn giữ phong thái vẫn như cũ."

"Cám ơn Thẩm tổng khen ngợi, đã lớn tuổi rồi, đầu óc không hiệu nghiệm."

Trầm Thiên Trác tự giễu nói ra, hiển nhiên còn đang canh cánh trong lòng sự tình công nghệ bị ăn trộm.

Đơn giản bắt chuyện qua, Lâm Dật lại giới thiệu cho Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh làm quen một chút với Thẩm Thục Nghi.

Nhưng lẫn nhau cũng không phải cùng một cấp bậc, Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh cũng không biết được, Thẩm Thục Nghi có bao nhiêu ngưu bức.

Chỉ biết nàng không phải là một người đơn giản, nếu không cũng không có khả năng đi lại gần gũi với Lâm Dật như vậy.

"Trầm lão đại, các người đi vào trước chờ tôi, một lát nữa tôi sẽ đi qua."

"Được, cậu trò chuyện với Thẩm tổng trước đi."

Trầm Thiên Trác cười phất phất tay với Thẩm Thục Nghi, sau đó mang theo Tôn Phú Dư và Lục Dĩnh đi vào hội nghị trung tâm.

"Đi thôi, đây không phải chỗ nói chuyện."

Ở dưới sự chỉ huy của Thẩm Thục Nghi, hai người đi tới quán Cafe nằm ở bên cạnh trung tâm hội nghị, cũng tìm chỗ hẻo lánh ngồi xuống.

"Ta thấy tiến sĩ Trầm dường như không quá hào hứng."

Thẩm Thục Nghi nói.

"Được rồi, đừng nói nữa."

Lâm Dật phất phất tay,

"Chuyện ngày hôm qua đả kích đối với anh ấy có chút lớn, tâm lý vẫn luôn canh cánh trong lòng. Cháu cảnh giác trông nom cả đêm không ngủ được, chỉ sợ anh ấy nghĩ quẩn nhảy lầu, hoặc là lửa giận công tâm dồn máu lên não."

"Tiến sĩ Trầm là người có tâm tư coi trọng trách nhiệm, cháu tin tưởng anh ấy vô điều kiện. cuối cùng lại làm thành cái dạng này, trong lòng của anh ấy nhất định không thoải mái, điều này cũng bình thường."

Thẩm Thục Nghi nói ra:

"Nhưng cháu suy nghĩ chuyện này như thế nào, có tìm ra nguyên nhân chưa?"

"Cơ bản có thể biết gian tế là ai."

"Việc đã đến nước này, cho dù biết gian tế là ai cũng vô dụng."

"Vấn đề không lớn, cháu đều đã liên hệ tốt, nhưng có chút sự tình chi tiết còn cần phải xử lý."

Thẩm Thục Nghi tựa lưng vào ghế ngồi, trầm tư chốc lát nói:

"Nhìn kênh bản tin buổi sáng, Tam Tinh và Đài Điện ban bố mấy đầu thông tin rất thú vị, trong tương lai sẽ tiến hành hợp tác mật thiết với tập đoàn Mitsui, hôm qua giá cổ phiếu vừa rơi xuống, bây giờ đã bắt đầu ấm lên."

"Chỉ là kế tạm thời mà thôi, lão tử của bọn họ gặp cháu cũng phải khách khách khí khí nói chuyện, ba tên này không nổi lên được sóng gió gì."

"Việc này nhất định cần phải làm giọt nước không lọt, không thể tiếp tục xuất hiện bất kỳ sơ xuất gì, lãnh đạo của Bộ công tín đều đang nhìn đây."

Thẩm Thục Nghi nói ra:

"Tuy rằng Lương gia có thể bảo vệ cháu mưa thuận gió hoà, nhưng con đường tương lai vẫn là muốn chính bản thân cháu tự đi, cháu cần phải góp nhặt mối quan hệ cho riêng mình."

"Đạo lý cháu hiểu rõ, vấn đề không lớn."

"Cháu có nắm chắc là được rồi."

Thẩm Thục Nghi nhìn qua đồng hồ đeo tay một cái,

"Chúng ta đi thôi, thời gian không sai biệt lắm."

Lâm Dật trả tiền, hai người đi về phía cửa chính của trung tâm hội nghị.

Cùng lúc đó, Mitsui Mineyuki và trợ lý của hắn cũng đi đến cửa.

Mitsui Mineyuki đến đây, dẫn tới không ít người chú ý.

Bởi vì đêm hôm qua, bọn họ tuyên bố với bên ngoài thành quả nghiên cứu ra máy quang khắc của mình.

Thành công phát động khiêu chiến đối với công ty ASML, cũng chứng minh với toàn thế giới, Đảo quốc đã có lực thống trị cường đại ở lĩnh vực máy quang khắc.

Hơn nữa những người đến đây tham gia, tất cả đều là tinh anh trong lĩnh vực chất bán dẫn. Bọn họ đều biết rõ, từ nay về sau, ở trong lĩnh vực chất bán dẫn tất nhiên sẽ có một chỗ cắm dùi cho ba gia tộc!

Sau khi xuống xe, có không ít người chạy tới chào hỏi, cũng đưa lên danh thiếp cho Mitsui Mineyuki.

Mitsui Mineyuki cũng lần lượt đáp lại từng người, thái độ mười phần hữu hảo.

"Mitsui tiên sinh, tôi đã nghe được thông tin chính xác, bên phía Intel phái tổng giám đốc của bọn họ, cũng chính là Andy Elise tới tham dự."

Sau khi những người chào hỏi đều rời đi, trợ lý của Mitsui Mineyuki nói ra.

"Tốt, đợi lát nữa tôi sẽ đi tìm cô ta, để tâm sự chuyện hợp tác."

Mitsui Mineyuki chỉnh sửa lại bộ Vest trên người một chút, chuẩn bị tiến đi vào cuộc hội nghị.

"Mitsui tiên sinh, ngài nhìn bên kia."

Mitsui Mineyuki quay đầu, lập tức bắt gặp Lâm Dật và Thẩm Thục Nghi, đang đi thẳng về phía chính mình.

Làm chưởng môn nhân của tập đoàn Hoa Nhuận, Thẩm Thục Nghi liếc qua là nhận ra Mitsui Mineyuki đang đứng ở cửa ra vào, cũng nhỏ giọng nói vào bên tai Lâm Dật:

"Hắn chính là Mitsui Mineyuki, người đứng thứ hai của tập đoàn Mitsui, ngành công nghiệp nặng của Mitsui cũng là nằm ở dưới sự hướng dẫn của hắn, một lần nữa đi về phía sân khấu thế giới."

"Hôm qua cháu có nhìn qua tư liệu của hắn, trình độ đúng là rất không tệ, là một nhân tài."

"Đi thôi, hắn có vẻ như ở nơi đó chờ chúng ta đây."

Hai người không né tránh đi thẳng về hướng cửa chính của trung tâm hội nghị, sau khi Mitsui Mineyuki thấy được, cũng đi tới đối mặt.

"Thẩm tổng, Lâm tổng, có thể ở chỗ này nhìn thấy các vị, thật là vinh hạnh của tôi."

Ở trong phạm vi toàn thế giới, Thẩm Thục Nghi có sức ảnh hưởng lớn hơn Lâm Dật rất nhiều.

Cho nên Mitsui Mineyuki vẫn nhận biết nàng.

"Gia tộc Mitsui các người thật là đại thủ bút, thế mà nghiên cứu ra máy quang khắc 5 Nano, việc này khiến cho người đầu tư sau lưng công ty ASML chắc không ngủ yên giấc."

Trong lời nói Thẩm Thục Nghi mang theo hàm ý, dường như đang cảnh cáo Mitsui Mineyuki.

Ở sau lưng công ty ASML có mấy trăm nhà đầu tư lớn, mà những người này đều là Vương giả trong mỗi lĩnh vực nhỏ trải rộng trên toàn thế giới.

Gia tộc Mitsui tuyên bố nghiên cứu ra máy quang khắc, trong lúc vô hình, điều này cũng là khiêu chiến hướng về ASML và những tư bản đứng phía sau lưng.

Về sau, bố cục ngành nghề chất bán dẫn trên thế giới trong tương lai biến thành dạng gì, đó là điều mà không ai biết được.

"Lấy tài lực to lớn của gia tộc Mitsui, ứng phó với những nhà tư bản quốc tế này còn không thành vấn đề."

Mitsui Mineyuki vừa cười vừa nói:

"Tôi tin tưởng rằng, dựa vào sự nỗ lực của mấy trăm nhà khoa học của gia tộc Mitsui chúng tôi, đã nghiên cứu ra máy quang khắc, tất nhiên có thể chiếm lấy số lượng thị trường khổng lồ. Những nhà đầu tư kia cũng không phải đám người ngu, tôi tin tưởng bọn họ sẽ làm ra lựa chọn."

Nói xong, Mitsui Mineyuki còn giống như khiêu khích nhìn qua Lâm Dật,

"Lâm tổng, cậu thấy tôi nói có đúng hay không?"

"Xác thực là đúng, nhưng nghiên cứu ra được và chân chính sản xuất hàng loạt, còn có một đoạn chênh lệch mà."

Lâm Dật giọng điệu thâm trầm vỗ vỗ bả vai của Mitsui Mineyuki, như một người từng trải nhắc nhở nói:

"Các người mới vừa vặn cất bước, cho nên tốc độ nên chậm một chút, nếu không dễ dàng kéo tới trứng."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1318: Khiêu Khích

Chương 1318: Khiêu Khích

Bị Lâm Dật dùng loại thái độ này vỗ bả vai, Mitsui Mineyuki tỏ vẻ nghiêm túc.

Bất kể nói như thế nào, chính mình cũng là nhân vật số hai của gia tộc Mitsui.

Cho dù là nhân vật trọng yếu của Đảo quốc gặp chính mình, cũng không dám dùng thái độ như vậy nói chuyện với mình!

Hắn thì tính là thứ gì!

Nhưng rất nhanh, lửa giận trong lòng bị Mitsui Mineyuki ép xuống.

Lấy địa vị hiện giờ của mình, nếu như tức giận với hắn, thì mắc mưu của hắn rồi.

"Lâm tổng không nên tức giận, đây chỉ là hành động thương nghiệp bình thường thôi."

Mitsui Mineyuki cười nói:

"Xảy ra chút chuyện nhỏ như vậy, thì thẹn quá hóa giận mở miệng xúc phạm người khác, thật quá không có phong độ."

Mitsui Mineyuki đổi tư thế, cười nói:

"Tuy nhiên tôi cũng có thể hiểu được, cậu còn trẻ, gặp phải chút vấp ngã thì hỏng mất, nhưng về sau không nên như vậy, ở trong ngành thương nghiệp này, sẽ không có ai đồng tình với người yếu."

"Lời nói này không có tật xấu, đường là từng bước đi một, cờ là từng bước hạ một, đằng sau còn thời gian rất dài mà, chúng ta chậm rãi chơi."

"Vậy thì tôi đợi đấy."

Mitsui Mineyuki cười nói:

"Chờ mong tương lai còn có khả năng hợp tác."

Nói xong, Mitsui Mineyuki và trợ lý quay người đi vào phía trong hội trường.

"Đi thôi, ta dẫn cậu đi gặp một vài lãnh đạo của Bộ công tín, các người trao đổi đơn giản qua việc này, cho bọn họ ăn viên Định Tâm Hoàn."

"Được."

Dưới sự chỉ dẫn của Thẩm Thục Nghi, hai người cùng nhau đi lên lầu bốn.

Đối mặt với sự khiêu khích của Mitsui Mineyuki, Thẩm Thục Nghi cũng không hề hoang mang.

Đứa nhỏ Lâm Dật này có năng lực hóa mục nát thành thần kỳ.

Cho dù đối với gia tộc Mitsui khổng lồ, nhưng nàng y nguyên vẫn tin tưởng, Lâm Dật có thể biến nguy thành an.

Bên trong trung tâm hội nghị, người người đông tấp nập, tối thiểu nhất có hơn năm trăm người tới tham gia cuộc hội nghị lần này.

Vàng, trắng, đen, nâu...

Toàn bộ các loại màu da người trên toàn thế giới, đều có thể tìm tới ở chỗ này.

Sau khi Mitsui Mineyuki đi vào, trong khoảnh khắc bỗng biến thành tiêu điểm của toàn trường.

Đêm qua, máy quang khắc của gia tộc Mitsui ra đời.

Hơn nữa còn là công nghệ cấp bậc 5 Nano.

Kể từ sau khi Canon và Nikon, lại một lần Đảo quốc tiến vào thị trường máy quang khắc toàn cầu!

Hơn nữa, vốn dĩ gia tộc Mitsui là tập đoàn tài chính cấp bậc thế giới, ở trên toàn thế giới cũng có sức ảnh hưởng rất lớn.

Hiện nay, bọn họ bí mật nghiên cứu ra công nghệ máy quang khắc đời mới, sự ảnh hưởng đối với bố cục ngành nghề chất bán dẫn, không thua gì một tràng địa chấn biển động.

"Ngài Mitsui, các người thật là quá thần bí, thế mà trực tiếp vượt cấp, nghiên cứu ra máy quang khắc 5 Nano. Thật là khiến cho người ta kinh ngạc."

Một người Mỹ nói ra.

"Tôi nghĩ, lấy thực lực của tập đoàn Mitsui, các vị nghiên cứu ra tới công nghệ máy quang khắc, có khả năng sẽ khiêu chiến đến địa vị bá chủ của công ty ASML!"

Một người Nga nói ra.

"Nếu như có thể mà nói, sau đó tôi muốn hẹn ngài ăn bữa cơm, hi vọng ngài Mitsui đồng ý."

Một người thứ ba nói ra.

Đối mặt vây đám người vây quanh, Mitsui Mineyuki cười đáp lại.

"Cảm ơn sự ủng hộ và tin cậy của mọi người, thật ra chúng tôi không chỉ có nghiên cứu ra máy quang khắc 5 Nano. Ở trong phòng thí nghiệm, chúng tôi đã nghiên cứu ra công nghệ 3 Nano, theo tôi tính toán, khoảng chừng hai năm sau sẽ giới thiệu ra mắt mọi người."

Đối với những sự tình chưa từng thấy qua này, Mitsui Mineyuki đều há mồm nói ra.

Nghề nghiệp thực tế không kiếm lời được mấy đồng tiền, ngành nghề tài chính mới là mệnh mạch của nền kinh tế thế giới!

Với những lời mà mình vừa mới nói ra kia, đủ để cho giá cổ phiếu của tập đoàn Mitsui lại tăng vọt một đợt.

Còn về nội dung thật giả cũng không quá quan trọng.

Mà phản ứng của mọi người cũng hoàn toàn xác nhận suy đoán của Mitsui Mineyuki.

Ánh mắt lộ ra quang mang sợ hãi, hận không thể hiện tại lôi kéo hắn đi nói chuyện làm ăn.

"Thực sự xin lỗi các vị, tôi còn bận chút chuyện khác, trước hết xin lỗi không tiếp được, sau đó có thời gian chúng ta sẽ trò chuyện tiếp."

"Vâng vâng vâng, ngài có việc làm trước, tôi sẽ không quấy rầy."

Thoát ly khỏi đám người, trợ lý của Mitsui Mineyuki xông tới.

"Ngài Mitsui, bọn người tiến sĩ Trầm đang ở ngay phía trước, có muốn đi chào hỏi không?"

Mitsui Mineyuki nhìn qua đồng hồ đeo tay một cái, "Cũng được, dù sao hội nghị còn hai mươi phút nữa mới bắt đầu tiến hành, đi qua nhìn một chút."

Ở dưới sự hướng dẫn của trợ lý, hai người tới trước mặt ba người Trầm Thiên Trác.

Mà Trầm Thiên Trác liếc mắt một cái, có thể nhận ra đối phương là Mitsui Mineyuki!

"Các người tới đây làm gì?!"

Nhìn thấy Mitsui Mineyuki, Trầm Thiên Trác lạnh lùng nói, thậm chí đã mất đi phong độ trước kia.

"Tiến sĩ Trầm không nên tức giận, tôi chính là đến gặp ngài, muốn đến chào hỏi ngài một tiếng."

Mitsui Mineyuki không có sợ hãi nói:

"Một đêm thời gian trôi qua, không biết ngài có thay đổi suy nghĩ hay không, muốn chuyển tới chỗ chúng tôi không? Tôi sẽ dành cho ngài mức đãi ngộ tốt nhất trên toàn thế giới, thậm chí bao gồm toàn bộ mọi người trong đoàn đội của ngài, chúng tôi đều sẽ cùng tiếp nhận."

"Nằm mơ!"

"Không nên vội vàng từ chối như vậy."

Mitsui Mineyuki nói ra:

"Dù sao công nghệ nằm trên tay của chúng tôi, đều là thành quả do các vị nghiên cứu ra, đây là cơ hội tốt nhất để ngài dương danh thế giới. Chẳng lẽ ngài thì không cảm thấy đáng tiếc sao?"

Khác biệt với lúc đối mặt với những người khác, Mitsui Mineyuki tỏ ra rất phách lối.

Chỉ còn kém nói với ba người, ta đánh cắp công nghệ của các người, có bản lĩnh thì đến đánh ta đi!

"Hoa Hạ to lớn, mênh mông cuồn cuộn, những kẻ man di xấu xa các người cũng chỉ biết dùng chút thủ đoạn hèn hạ, không có chút phong thái đại quốc nào cả."

"Hiện giờ, tiến sĩ Trầm còn có thể nói ra những lời này, thật vô cùng khiến người ta bội phục."

Mitsui Mineyuki nói ra:

"Tuy nhiên ngài đúng là có tư cách này, ngài nghiên cứu ra máy quang khắc 5 Nano, thật là chuyên gia đứng đầu thế giới. Cho nên, cảm ơn tiến sĩ Trầm."

"Con mẹ nó ông cút ngay cho tôi, có tin tôi đánh ông hay không, mẹ nó!"

Tôn Phú Dư không nhịn được đứng lên mắng.

Mitsui Mineyuki lui về phía sau hai bước, vỗ vỗ bụi trên bộ Vest.

"Nếu các người đã không thay đổi ý nghĩ, vậy tôi xin cáo từ trước, sau này chúng ta còn gặp lại, bái bai."

Thành công vênh mặt một phen về sau, Mitsui Mineyuki trở mặt ngay.

"Elise ở đâu?"

"Ngay ở phía trước kia, tôi mang ngài đi qua."

Tuy rằng hạng mục máy quang khắc là từ trên tay Lâm Dật cướp tới, nhưng mà gia tộc Mitsui vẫn còn nhiều việc để làm.

Trong đó có rất nhiều linh kiện, bọn họ cũng có thể tự cung tự cấp, còn có một bộ phận thì cần hợp tác với người khác.

Ví dụ như một số loại như nguồn sáng Cymer và ống kính Carl Zeiss, cho nên những thứ này còn cần phải đi trò chuyện hợp tác.

Nhưng Mitsui Mineyuki cho rằng, nói những chuyện này cũng không có bất kỳ sự khó khăn gì.

Bởi vì tập đoàn Mitsui ở trên toàn thế giới cũng có lực ảnh hưởng cực lớn, đối phương không có lý do gì để từ chối.

Phải nhìn sau cùng nói chuyện như thế nào.

Lúc này, Elise đang ngồi cùng một chỗ với Claire, là người phụ trách Cymer, xì xào bàn tán nói cái gì đó.

"Chào quý cô Elise, quý cô Claire, tôi có thể ngồi ở chỗ này không?"

Nhìn thấy hai người, Mitsui Mineyuki rất lịch sự nói.

Elise ngẩng đầu, liếc nhìn Mitsui Mineyuki một chút, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì, đáp lại nói:

"Tùy tiện."

Mitsui Mineyuki hơi có vẻ ngoài ý muốn, thái độ của Elise lạnh lùng, khiến cho hắn có chút không thích ứng.

Lấy thân phận của mình, không nên nhận được sự đãi ngộ như vậy, thế mà ngay cả chào hỏi đều không nói, nàng còn quay sang nói chuyện với người khác.

"Quý cô Elise, quý cô Claire, có một số việc, tôi muốn trò chuyện với hai vị."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1319: Đảo Ngược

Chương 1319: Đảo Ngược

"Nói chuyện gì?"

Elise lạnh lùng nói, đối sự xuất hiện của Mitsui Mineyuki, nàng không có biểu hiện ra sự hào hứng nào cả.

Bởi vì các nàng đã biết, Mitsui Mineyuki tới là muốn nói chuyện gì.

Nhưng bây giờ, Lâm Dật đều có trên tay 12% cổ phần của Intel và Cymer, bọn họ trực tiếp hoặc là gián tiếp, đều xem như Lâm Dật là người nhà, tự nhiên không có khả năng sinh ra liên quan với Mitsui Mineyuki.

"Là như vậy, hiện tại chúng tôi nghiên cứu ra công nghệ máy quang khắc 5 Nano, tại phương diện nguồn sáng và ống kính, chúng tôi cần Cymer và Intel trợ giúp. Tôi hi vọng ở những phương diện này, giữa chúng ta có thể triển khai sự hợp tác."

Bởi vì trên tay Intel có cổ phần của công ty Carl Zeiss, cho nên việc này, Mitsui Mineyuki dẫn đầu nói chuyện với Elise.

Nếu như nàng không có ý kiến gì, vậy thì có thể dẫn đầu thúc đẩy khoản hợp tác này.

"Các người nghiên cứu ra máy quang khắc 5 Nano?"

Elise khiêu mi hỏi, trong mắt hiện ra đầy vẻ xem thường và trào phúng.

"Đương nhiên, hơn nữa còn có mấy trăm loại kỹ thuật độc quyền, nếu như ngài có thời gian, tôi có thể mang ngài đi qua tham quan."

"Tôi đã thấy tin tức các người công bố, nhưng nếu như không có nguồn sáng Cymer và ống kính Carl Zeiss, làm sao các người tạo ra được máy quang khắc 5 Nano?"

"Ừm?"

Mitsui Mineyuki cảm thấy có chút không đúng, hỏi:

"Chẳng lẽ hai vị không muốn hợp tác với chúng tôi sao? Nếu như đạt thành mối hợp tác, điều này sẽ đưa cả hai nhà chúng ta vào cục diện có lợi."

"Chẳng lẽ trừ các người ra, chúng ta không có đối tượng nào để hợp tác?"

Elise hỏi lại.

"Trong phạm vi toàn thế giới, chỉ có chúng tôi và công ty ASML nghiên cứu ra máy quang khắc 5 Nano. Ngoài chúng tôi ra, ở lĩnh vực máy quang khắc cao đoan, các vị không thể tìm thấy đồng bọn hợp tác nào khác."

"Vậy cũng chưa chắc đi."

Elise nói ra:

"Tôi nghe nói về phía Hoa Hạ, bọn họ cũng đang nghiên cứu chế tạo máy quang khắc, hơn nữa đã thành công, cho nên thuyết pháp của ông cũng không thành lập."

"Cô đang nói cái gì?!"

Mitsui Mineyuki thần sắc bối rối, Elise nói để hắn bị bất ngờ.

Có thể đi tới một bước ngày hôm nay, Mitsui Mineyuki tuyệt đối là người thông minh.

Hắn đã nghe được ý khác từ câu nói của Elise!

Nàng rất có thể đã biết, công nghệ của gia tộc Mitsui từ ăn trộm từ phía Lâm Dật!

Nhưng mà loại sự tình này thuộc về bí mật buôn bán cao cấp, làm sao nàng có thể biết được!

"Anh Lâm đến rồi!"

Ngay tại thời điểm bầu không khí hai bên sa vào cục diện bế tắc, Claire quay người nói ra.

Elise cũng quay đầu nhìn lại, phát hiện ra Lâm Dật từ bên ngoài đi vào.

"Đi, chúng ta qua gặp hắn một chút."

Hai người đồng thời đứng dậy, không có quan tâm đến Mitsui Mineyuki nữa, cùng đi về phía Lâm Dật.

Nhìn theo bóng lưng hai người đi về phía Lâm Dật, Mitsui Mineyuki kinh ngạc ngồi xuống ghế.

Một màn thế này làm cho hắn rất bất ngờ.

Nhưng vì sao sau khi Elise và Claire nhìn thấy hắn, lại càng thêm nhiệt tình so với nhìn thấy chính mình?

Điều này hoàn toàn không hợp lý!

"Ngài Mitsui, làm sao bây giờ?"

Nam trợ lý hỏi.

"Vội cái gì, đi qua nhìn một chút là biết."

Mitsui Mineyuki híp mắt nói ra.

Cùng lúc đó, Elise và Claire chạy tới trước mặt Lâm Dật.

"Các cô chuẩn bị xong chưa?"

Lâm Dật hỏi.

"Đều đã chuẩn bị xong, sẽ không xuất hiện bất cứ vấn đề gì, thậm chí một số công ty còn lại cũng sẽ phát ra thông cáo chung."

Elise nói ra:

"Nhưng nếu như có thể chờ lâu thêm mấy ngày, sẽ liên hệ đến thêm một số người, hiệu quả đả kích cũng sẽ tốt hơn."

"Ngoại trừ các vị ra, những nhà tư bản kia đều là kẻ không thấy thỏ không thả chim ưng, dưới tình huống không gặp được lợi ích thực chất, bọn họ sẽ không hạ tràng."

Lâm Dật nói ra:

"Cho nên chờ sau khi hội nghị bắt đầu, các vị kêu người bắt tay vào làm sự kiện này đi. Tường đổ mọi người đẩy, nhiều người xuống tràng, bọn họ cũng sẽ theo xuống. Bây giờ nói thêm nhiều, cũng không có bao nhiêu hiệu quả mang tính thực chất."

"Chúng tôi biết rồi."

Cùng lúc đó, Mitsui Mineyuki đi về phía Lâm Dật bên này, biểu lộ vẫn vênh váo tự đắc như cũ, không có để Lâm Dật ở trong lòng.

"Tôi thật không nghĩ tới, quan hệ của các người có thể tốt như thế, vậy mà có thể làm cho các nàng, không bán ống kính và nguồn sáng cho chúng ta. Tuy nhiên, tôi muốn nói là, cậu làm như vậy chỉ là phí công mà thôi. Tiếp sau đó, tôi sẽ lấy thân phận tập đoàn Mitsui, đến thăm công ty hai nhà bọn họ để tìm kiếm hợp tác, kế hoạch của cậu có thể muốn thất bại."

Mitsui Mineyuki cũng không có mập mờ, học động tác vừa rồi của Lâm Dật, vỗ vỗ trên vai của hắn.

"Người trẻ tuổi, những trò xiếc này của cậu không coi là gì, lừa một số đối thủ tầm thường kia vẫn còn được, nhưng cậu không nên quên, tập đoàn Mitsui chúng tôi là công ty lớn cấp thế giới, chúng ta sẽ giải quyết sự kiện này trong khoảng thời gian ngắn, tiểu thông minh của cậu không phát huy được tác dụng gì đâu."

Lâm Dật không có tức giận chút nào, mà còn đi đến trước mặt Mitsui Mineyuki, kéo lại khoảng cách cùng với hắn.

"Ông vừa mới nói, sẽ lấy thân phận gia tộc Mitsui, đi nói chuyện với cao tầng của hai nhà công ty này, tôi không nghe lầm chứ?"

"Đương nhiên, bởi vì chúng tôi có dạng danh tiếng và thực lực này, có tư cách làm như vậy, mà các cậu lại không được. Tập đoàn Lăng Vân so với chúng tôi, còn kém nhiều lắm."

"Vậy thì thật là tốt, chọn ngày không bằng đụng đúng ngày, hai người chúng ta bây giờ nói đi."

"Cậu đang nói cái gì, giữa tôi và cậu không có gì để nói."

"A đúng, có chuyện mà ông khả năng không biết."

Lâm Dật tựa đầu vào gần bên tại của Mitsui Mineyuki, nhỏ giọng nói ra:

"Ở trên tay của tôi, phân biệt có 12% cổ phần của Cymer và 12% cổ phần của Intel, cho nên ông cảm thấy, còn có thể mua được nguồn sáng và ống kính ở trên tay của bọn họ sao?"

Oanh!

Nghe được tin tức này, Mitsui Mineyuki cũng cảm giác giống như có một quả bom nổ tung ở bên trong đầu mình vậy.

Nếu như không phải trợ lý đứng vịn sau lưng, khả năng đã muốn co quắp nằm trên mặt đất.

“Thế mà cậu..."

Lâm Dật cười híp mắt, làm một cái động tác im lặng.

"Đừng kinh ngạc như vậy, cũng không phải cái đại sự gì, chỉ là chút cổ phần mà thôi, cũng không có đáng bao nhiêu tiền."

Lâm Dật thu lại thân thể, trên mặt tràn đầy ý cười.

"Tôi thật sự là bội phục các người, không có nguồn sáng Cymer, không có ống kính Carl Zeiss, thế mà còn có thể làm ra máy quang khắc 5 Nano. Gia tộc Mitsui các người thật là lợi hại, là tấm gương điển hình cho những người trẻ tuổi chúng tôi học tập."

"Cái này. . ."

Nói xong, Lâm Dật mang theo hai người phụ nữ rời đi, ngồi xuống hàng trước cuộc hội nghị.

Thẩm Thục Nghi và các vị lãnh đạo khác ngồi xuống một bên khác, không hề lo lắng vì sự kiện này.

Qua một hồi lâu, Mitsui Mineyuki mới từ trong sự hoảng hốt và lo sợ lấy lại tinh thần, sắc mặt khó coi muốn chết.

Hắn biết rõ tính nghiêm trọng của chuyện này.

Nếu như không có nguồn sáng Cymer và ống kính Carl Zeiss, như vậy thì đừng nghĩ nghiên cứu ra được máy quang khắc!

Ngay cả tin tức gia tộc Mitsui công bố nghiên cứu ra máy quang khắc, cũng biến thành trò cười cho toàn thế giới!

Nhất định phải gọi điện thoại thông báo cho đại ca mới được!

"Ngài Mitsui, không xong!"

Ngay tại thời điểm Mitsui Mineyuki muốn gọi điện thoại, trợ lý của hắn gấp giọng nói ra:

"Ngay lúc vừa rồi, Intel, Cymer và Carl Chase, đồng thời tuyên bố sẽ không sinh ra bất luận mối hợp tác nào với gia tộc Mitsui, việc này rõ ràng chính là đang nhằm vào chúng ta!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1320: Không Thể Xem Thường Lâm Dật!

Chương 1320: Không Thể Xem Thường Lâm Dật!

"Tin tức ở đâu! Cho tôi xem một chút!"

Mitsui Mineyuki giành lấy điện thoại di động của trợ lý, nơm nớp lo sợ nhìn lấy nội dung tin tức phía trên, cả người tựa như tiến vào hầm băng vậy.

Lâm Dật không có cho mình bất cứ cơ hội nào!

Hắn đã ra tay!

"Đám người đáng chết này!"

Mitsui Mineyuki tỏ vẻ phẫn nộ, tựa như muốn ăn thịt người vậy!

"Ngài Mitsui, ngài cần tỉnh táo một chút. Hiện tại chúng ta còn phải nghĩ biện pháp xử lý sự kiện này, nếu như sự tình bị làm lớn, sẽ gây ra ảnh hưởng ngày càng lớn đối với chúng ta."

"Điều này còn cần anh nói sao!"

Mitsui Mineyuki tức giận mắng một tiếng, sau đó vội vã cầm lên điện thoại di động, bấm điện thoại cho Mitsui Takaya.

Nhưng vừa đúng lúc này, trong hội trường vang lên tiếng bạo động và thảo luận.

Tất cả ánh mắt mọi người đều vô tình hay cố ý rơi xuống trên người Mitsui Mineyuki.

Bởi vì bọn họ cũng nhìn thấy tin tức từ ba nhà công ty này tuyên bố!

Đều biết rõ điều này có ý nghĩa gì!

Nếu như không có nguồn sáng Cymer và ống kính Carl Zeiss!

Gia tộc Mitsui căn bản không khả năng chế tạo ra máy quang khắc!

Bởi vì đây là những thứ chuẩn bị cho máy quang khắc 5 Nano!

Hơn nữa, ở phía trên tin tức của ba nhà công ty công bố, có một điểm tin tức rất quan trọng, chính là bọn họ không hề trao đổi bất kỳ hàng hóa gì với tập đoàn Mitsui.

Đổi câu nói chuyện, bọn họ nói mình nghiên cứu ra máy quang khắc, căn bản chính là giả!

Hôm qua vừa mới ban bố tin tức liên quan tới máy quang khắc, hiện tại liền bị đảo ngược một cái thành dạng này, quả thực là tin tức thú vị không kém.

Tin tức này giống một dạng virus, chỉ trong khoảnh khắc lan tràn khắp nơi.

Vô luận là nhân viên tham gia hội nghị hay là phóng viên tại chỗ, đều dừng ánh mặt ở lại trên người Mitsui Mineyuki!

Chen chúc mà tới!

"Ngài Mitsui Mineyuki, ba nhà công ty trải qua công bố thông báo, nói cũng không có trao đổi bất luận hàng hóa gì với các vị, vậy máy quang khắc của các vị là lấy từ đâu ra?"

"Các vị làm như vậy, không phải là vì giải quyết nguy cơ ẩn tàng sau lưng tập đoàn Mitsui?"

"Trước đây, các vị cũng không có bất kỳ kinh nghiệm phát triển nghiên cứu máy quang khắc, hiện tại bỗng nhiên nói nghiên cứu ra sản phẩm máy quang khắc 5 Nano. Trong chuyện này, có phải có bí mật không muốn người biết phải không?"

"Tốt tốt, hiện tại ngài Mitsui không tiện tiếp nhận bất luận lời phỏng vấn nào, mời mọi người không nên vây ở chỗ này."

Trợ lý tỏ thái độ cứng rắn, đẩy toàn bộ người vây quanh ra ngoài, che chở Mitsui Mineyuki đi ra khỏi hội trường, cũng lên đến trên xe của chính mình.

Mitsui Mineyuki tháo cà vạt, mồ hôi lạnh đã ướt đẫm bên trong áo sơ mi.

Sau đó móc điện thoại di động, lập tức gọi điện thoại cho Mitsui Takaya.

...

Ở Đảo quốc, tập đoàn Mitsui, bên trong phòng họp.

Mitsui Takaya ngồi ở trên vị trí chủ vị, dưới mặt đều là những giám đốc điều hành của tập đoàn, đang trong lúc tổ chức hội nghị liên quan đến máy quang khắc.

"Hiện tại, trên tay của chúng ta đã có công nghệ máy quang khắc hoàn chỉnh, tiếp theo đó tôi sẽ đưa sản nghiệp chất bán dẫn dưới cờ tập đoàn..."

Đương đương đương...

Mitsui Takaya chưa nói xong, liền bị từng đợt tiếng gõ cửa dồn dập đánh gãy lời, lạnh mặt nói:

"Đi qua xem có chuyện gì xảy ra."

Thư ký đứng dậy đi mở cửa, cuộc hội nghị tạm thời gián đoạn.

Ngồi ở một bên, Mitsui Paint ngẩn người nhìn tập văn kiện trên bàn.

Sự tình đã trải qua cả đêm, bên phía Lâm Dật còn chưa có một điểm động tĩnh.

Chuyện này không giống như là phong cách của hắn.

Chẳng lẽ là đang gặp phải vấn đề gì?

"Đã bắt đầu cuộc họp được hơn một giờ đồng hồ, con không nói một lời, còn đang suy nghĩ điều gì?"

Mitsui Takaya hỏi.

"Con đang nghĩ, khả năng Lâm Dật lấp tức sẽ phản kích đến, cha hãy chuẩn bị sẵn sàng."

"Phản kích? Ha ha..."

Mitsui Takaya cười lạnh,

"Nếu như hắn thật sự có cái năng lực kia, cũng không đến mức bình tĩnh như vậy. Tuy rằng tập đoàn Lăng Vân cũng là công ty lớn, nhưng cũng không sánh nổi 10% tập đoàn Mitsui chúng ta, ở phía trên thị trường quốc tế rõ ràng là chúng ta càng có phân lượng, hắn lấy cái gì đấu với ta? Cha đoán, lấy năng lực của hắn, khả năng cũng không đấu lại được với chú hai của con, con còn trông cậy vào hắn có thể phản kích? Có thể sao?"

Mitsui Paint không hề nói chuyện, rơi vào trầm mặc.

Trước đó, nàng cũng có loại hoài nghi này, Lâm Dật đến cùng có thể đấu qua tập đoàn Mitsui hay không.

Xem xét từ mỗi cái phương diện, đáp án đều là phủ định.

Nhưng trong mơ hồ, Mitsui Paint cảm thấy giống như có một giọng nói đang nói với chính mình, Lâm Dật không có khả năng tùy tiện nhận thua!

Loại tâm thái mâu thuẫn cơ bản này, Mitsui Paint cuối cùng vẫn khuynh hướng cái sau!

Mặc dù mình và hắn đã đứng ở phía trên mặt đối lập, nhưng nàng cảm thấy, Lâm Dật sẽ không từ bỏ ý đồ!

Thời gian hắn phản kích kéo càng lâu, tập đoàn Mitsui bị đả kích lại càng lớn!

"Chủ tịch, không xong!"

Thư ký chạy chậm tới,

"Intel, Cymer và Carl Zeiss, đồng thời công bố thông báo, không có trao đổi với chúng ta bất luận loại hàng hoá nào, đồng thời tuyên bố sẽ không có bất kỳ sự hợp tác gì với chúng ta!"

"Cô nói cái gì?!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng họp đều kinh hãi đổ mồ hôi lạnh cả người!

Đây không thể nghi ngờ là bán đi tập đoàn Mitsui!

Mitsui Paint trợn trừng đôi mắt đẹp!

Nàng dám đoán chắc, đây là do Lâm Dật phản kích!

Không ngờ rằng triệt để như thế!

Quả thực là đem tập đoàn Mitsui đánh cho đến chết!

Đồng thời, một câu hỏi lớn dâng lên trong lòng của Mitsui Paint.

Làm sao Lâm Dật có năng lực làm đến chuyện như vậy?

Thế mà làm cho ba công ty lớn phát ra dạng thanh minh này?

Lấy địa vị của tập đoàn Mitsui ở trên quốc tế, bọn họ cần phải có khuynh hướng nghiêng về bên mình mới đúng chứ?

"Tin tức là thật, hơn nữa còn có mấy nhà công ty khác cũng tuyên bố không có bất kỳ sự hợp tác nào với chúng ta, cũng chỉ rõ máy quang khắc của chúng ta là ăn trộm công nghệ của tập đoàn Lăng Vân! Giá cổ phiếu của công ty đã bắt đầu ngã xuống!"

Thư ký vội vàng nói ra, thậm chí còn mở ra cổng thị trường chứng khoán.

"Gọi điện thoại cho Mineyuki!"

Reng reng reng _ _

Còn không đợi gọi điện thoại, điện thoại di động của Mitsui Takaya vang lên, chính là Mitsui Mineyuki gọi tới.

"Đến cùng thì có chuyện gì xảy ra, làm sao lại xuất hiện chuyện như vậy!"

"Đại ca, chuyện là như thế này..."

Ba chít chít!

Nghe được nội dung trình bày của Mitsui Mineyuki ở trong điện thoại xong, điện thoại của Mitsui Takaya rơi trên mặt đất, hai mắt trợn trừng lên, một chút phản ứng đều không có.

"Cha, đến cùng xảy ra chuyện gì?"

"Trên tay của hắn có cổ phần của Intel và Cymer..."

"Cái này!"

Lời này vừa nói ra, Mitsui Paint cũng ngây ngẩn cả người!

"Hắn, tại sao trên tay của hắn có thể có cổ phần của Intel và Cymer chứ, người Mỹ không có khả năng cho hắn!"

"Cha cũng không biết!"

Mitsui Takaya nghiến răng nghiến lợi,

"Tóm lại nước cờ này cha đi nhầm!"

Mitsui Paint vịn lấy ông, giọng nói lạnh lùng.

"Đêm qua, con đã nói cho cha, cha lại tin tưởng vững chắc Lâm Dật không bằng mình, hiện tại cha chắc hẳn đã hiểu thủ đoạn của hắn đi."

"Ai có thể nghĩ tới ở trên tay của hắn, vậy mà nắm giữ cổ phần của Intel và Cymer!"

"Hắn là người như vậy, để cho người khác nhìn không thấu, mỗi lần người khác bức hắn đến tuyệt cảnh, thời điểm coi là nắm chắc thắng lợi trong tay, hắn luôn luôn có thể xuất ra át chủ bài để người khác không tưởng tượng được."

Mitsui Paint nói ra:

"Lúc trước con cũng là như vậy, bây giờ cha cũng là như vậy. Cho nên, chúng ta có thể xem thường bất luận kẻ nào, nhưng chính là không thể xem thường Lâm Dật!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1321: Điện Thoại Của Mitsui Takaya

Chương 1321: Điện Thoại Của Mitsui Takaya

Khoảng mười một giờ giữa trưa, cuộc hội nghị quốc tế về chất bán dẫn này cũng bước vào khâu cuối cùng.

Mà Lâm Dật, cũng trở thành tiêu điểm của cuộc hội nghị này, những người tham gia đều chen chúc mà lao qua.

Bởi vì có người vạch ra, công nghệ máy quang khắc mà tập đoàn Mitsui nói tới, chính là sản phẩm được nghiên cứu ra từ sở nghiên cứu bí mật dưới cờ bọn họ.

Mà ở phương diện này, Lâm Dật trả lời phỏng vấn mập mờ, cũng không có đưa ra đáp án rõ ràng.

Điều này cũng làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy có chút khó hiểu.

Tại thời khắc mấu chốt như thế này, nếu như đem tin tức này ban bố ra toàn thế giới, thì tập đoàn Lăng Vân nhất định sẽ lấy được lợi ích to lớn.

Không có đạo lý nào lại phát biểu mập mờ.

Nhưng trong số những người này, cũng chỉ có Thẩm Thục Nghi là thấy rõ chuyện gì xảy ra.

Cảm giác Lâm Dật thật sự là người thông minh tới cực điểm.

Dùng phương thức như vậy, có thể khiến cho sự kiện này lưu lại khoảng không gian rộng lớn lên men, làm cho tất cả mọi người đều mang toàn lực đi phỏng đoán!

Như vậy trong đoạn thời gian này, sự kiện này sẽ biến thành tiêu điểm trên toàn thế giới!

Mọi ánh mắt đều sẽ tập trung vào ngành nghề chất bán dẫn của Hoa Hạ!

Phòng thí nghiệm của tập đoàn Lăng Vân nghiên cứu phát triển ra máy quang khắc, như vậy thị trường Hoa Hạ càng nhận được sự ưu ái của đối tác quốc tế!

Mang theo ý nghĩa là giá cổ phiếu của toàn bộ sản nghiệp đều lên nhanh!

Tiếp theo, thời gian sự kiện lên men càng lâu dài, hiển nhiên cổ phiếu của mấy công ty con dưới cờ của tập đoàn Lăng Vân cũng tăng càng hung ác!

Về sau, đợi cho đến khi nhiệt độ chuyện này hạ xuống, lại đem tin tức này chính thức công bố ra ngoài, lại có thể mang đến thêm một làn sóng nhiệt độ, giá cổ phiếu còn có thể tăng vọt thêm một đợt nữa!

Hơn nữa quan trọng nhất, chính là có đầy đủ thời gian dự phòng, để toàn thế giới quay đầu mâu đả kích gia tộc Mitsui!

Cứ như vậy, bọn họ gánh chịu sự tổn thất không cách nào lường được!

Mà tin tức này, cũng coi như là bị hắn lợi dụng đến cực hạn.

Sau khi hội nghị kết thúc, Lâm Dật mang theo ba người Trầm Thiên Trác về tới khách sạn.

"Lâm tổng, việc ngày hôm nay thật sự là hả hê lòng người!"

Tôn Phú Dư cao hứng đến mức nói năng lộn xộn,

"Cũng phải để cho nhóm tiểu quỷ tử đó biết sự lợi hại của chúng ta, tuyệt đối không thể dễ dàng tha cho bọn họ!"

"Được rồi, trước đừng quá cao hứng, các người phải về sở nghiên cứu xử lý một chút sự tình tiếp theo, tóm lại không nên ghi nhớ nhiều chuyện này."

"Vâng Lâm tổng."

Đến giữa trưa, bốn người cùng ăn cơm ở khách sạn, trong bữa tiệc bầu không khí hoàn toàn trái ngược với ngày hôm qua, cùng nhau liên tiếp nâng chén, vô cùng náo nhiệt.

"Tiểu Dật, trong cuộc phỏng vấn sau hội nghị, cậu phát biểu mập mờ về sự tình máy quang khắc, là không có ý định công bố ra tin tức này hay sao?"

Trầm Thiên Trác hỏi.

"Hiện tại còn không phải lúc, tôi đợi thêm Mitsui Takaya gọi điện thoại cho tôi. Hiện tại chúng ta chiếm cứ chủ động, cần nhìn xem hắn có thể chống đỡ tới khi nào."

"Không ngờ rằng, máy quang khắc của chúng ta sẽ lấy phương thức như vậy công khai xuất hiện, thật sự là làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn."

"Tôi cũng không nghĩ rằng có thể như vậy, nhưng chung quy thì người thắng sau cùng là chúng ta, họa phúc khôn lường, sao biết không phải là phúc đi."

"Về sau, công tác bảo mật trong sở nghiên cứu cũng cần phải tăng lên một cái cấp bậc, ăn thiệt thòi lớn như thế, nhất định phải căng căng trí nhớ."

Trầm Thiên Trác nói ra.

"Sự tình ở trong sở nghiên cứu, tôi mặc kệ, Trầm lão đại tự mình phụ trách là được rồi. Vẫn là câu nói kia, thiếu tiền thì nói với tôi!"

Trầm Thiên Trác bưng chén rượu lên.

"Cám ơn sự tín nhiệm của cậu."

Lâm Dật mỉm cười chạm cốc với Trầm Thiên Trác, sau đó hai người uống một hơi cạn sạch!

Sau khi cơm nước xong, Lâm Dật gọi xe tới, đưa ba người đi đến sân bay.

Còn lại chỉ là sự tình vụn vặt, chính mình chỉ cần chờ lấy kết quả là được.

Reng reng reng _ _

Sau khi đưa tiễn Trầm Thiên Trác rời đi, Lâm Dật chuẩn bị đến lữ đoàn Trung Vệ nhìn xem, nhưng còn chưa kịp lên xe, thì nhận được cuộc điện thoại của Hà Viện Viện.

"Bên anh kết thúc cuộc hội nghị rồi sao?"

"Xong rồi, có chuyện gì?"

"Tìm được Khâu Húc Thành chưa?"

Hà Viện Viện đã biết sự tình máy quang khắc tạm thời lắng lại, cũng đánh ra một chiêu xinh đẹp khắc phục khó khăn, nhưng điều nàng quan tâm cũng không phải là những thứ này, mà chính là có thể tìm tới Khâu Húc Thành hay không!

Nếu như không có hắn, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện đau đầu như vậy!

"Tạm thời còn không có."

"Em nói chuyện với Mã chủ nhiệm một chút sự tình về phương diện này. Hắn nói hành động của Khâu Húc Thành thuộc về gián điệp thương nghiệp, hơn nữa chúng ta ra nghiên cứu máy quang khắc, còn thuộc về sản phẩm bí mật trong công nghiệp quân sự, nhẹ nhất cũng bị phán mười năm tù có thời hạn trở lên, cho nên nhất định phải bắt hắn trở lại!"

"Không cần cố chấp như vậy, trong lòng anh nắm chắc."

Lâm Dật biết, Hà Viện Viện cảm thấy áy náy, cho nên muốn mau chóng bắt lấy Khâu Húc Thành.

"Việc này không liên quan với trong lòng anh nắm chắc hay không, anh phải nhanh chóng ra tay."

Hà Viện Viện thúc giục nói:

"Nếu anh không muốn động thủ, em sẽ tìm cao thủ."

"Em đừng làm loạn thêm phiền, thọc cho anh rắc rối lớn như vậy, anh khẳng định sẽ đưa hắn vào tù."

Lâm Dật nói ra:

"Em làm việc cho tốt là được rồi, chuyện bên này không cần em quan tâm."

"Vậy khi nào anh trở về, em mời anh và học tỷ ăn cơm, địa điểm tùy ý do anh chọn lựa."

"Có thể để loại người vắt chày ra nước như em mời khách ăn cơm, Lâm Dật anh đời này không toi công lăn lộn."

"Mau mau cút, tốt xấu gì tương lai em cũng là thiếu nãi nãi của đại thiếu gia nhà họ Cao, còn thiếu anh ba dưa hai táo sao."

"Được rồi, em cũng đừng xoắn xuýt chuyện này, trong lòng cũng đừng băn khoăn, đi ra làm ăn, cũng không thể tránh gặp phải loại sự tình này, làm việc cho tốt là được rồi."

"Vâng."

Dỗ dành Hà Viện Viện xong, Lâm Dật lái xe đi tới lữ đoàn Trung Vệ.

Lúc đến nơi này, hắn phát hiện trong căn cứ không có một ai.

Chắc là mọi việc đã kết thúc.

Lâm Dật nghĩ nghĩ, cuộc khảo hạch hôm nay là tư duy logic, sẽ lấy hình thức thi viết trả lời, cho nên thời gian kết thúc sẽ nhanh hơn một chút.

Thời điểm khi đi tới văn phòng của Lưu Hồng.

Khưu Vũ Lạc, Ninh Triệt, Đào Thành, Khương Thanh đều đứng ở nơi này, dường như đang thẩm tra đối chiếu kết quả, cũng tiến hành bài danh sau cùng.

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, tất cả mọi người đều thả lỏng tinh thần.

"Nghe nói tập đoàn Lăng Vân của anh xảy ra chuyện, xử lý thế nào?"

Ninh Triệt hỏi.

"Đều giải quyết tốt rồi, không cần lo lắng."

Lâm Dật nói ra:

"Thành tích thử huấn ra sao?"

"Tình huống của ngày hôm nay không giống nhau, xếp hàng thứ nhất là một người tên gọi Tiêu Băng, có trình độ cấp E. Ở trong cuộc khảo nghiệm ba ngày trước, thành tích đều bình thường, cũng không gây ra sự chú ý nào, không nghĩ tới hôm nay giành được vị trí đứng đầu."

"Quả thật là có chút ngoài dự liệu."

Ninh Triệt nói ra:

"Thế nhưng cô nàng gọi là Dư Tư Dĩnh cũng không kém, giành vị trí thứ hai, so sánh với Tùy Cường, hắn chỉ lấy được thành tích hạng 8."

"Cái thành tích này đã rất khá rồi, còn muốn xe đạp gì chứ."

Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Đúng rồi, một hạng mô phỏng thực chiến cuối cùng, dự định bao giờ thì bắt đầu tiến hành?"

"Tạm thời dự định vào ngày mai."

Ninh Triệt nói ra:

"Còn có một số phương diện sự tình chi tiết chưa được bố trí tốt, cần chuẩn bị lại một chút."

"OK, đến lúc đó tôi lại tới."

Reng reng reng _ _

Ngay tại thời điểm Lâm Dật sắp quay người rời đi, điện thoại di động trong túi quần vang lên, là Mitsui Paint gọi điện thoại tới.

"Cậu Lâm?"

Lâm Dật tiếp nhận điện thoại, nhưng người nói chuyện cũng không phải là Mitsui Paint, mà chính là một giọng đàn ông trầm thấp.

"Ông là Mitsui Takaya?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1322: Quỷ Kế

Chương 1322: Quỷ Kế

"Nếu Lâm tiên sinh đã đoán được tôi là ai, vậy thì tôi mở miệng nói thẳng."

"Có thể."

"Sự kiện này là chúng tôi có chỗ không đúng, còn mời Lâm tiên sinh không muốn tính toán với chúng tôi, chúng tôi sẽ làm ra mức bồi thường tương ứng, hi vọng cậu có thể để cho dư luận không tiếp tục phát triển theo hướng xấu."

"Ông nói ngược lại thật nhẹ nhõm. Ông âm thầm bày mưu hại tôi ở trong bóng tối, ông cảm thấy tôi sẽ tuỳ tiện buông tha sự kiện này sao?"

"Nhưng mà việc đã đến nước này, nếu như lại tiếp tục dây dưa không dứt, thì chẳng có chỗ tốt đối với người nào cả."

"Có thể tôi lại không cảm thấy như vậy. Hiện tại, giá cổ phiếu của những công ty dưới cờ tập đoàn Lăng Vân chúng tôi đang tăng nhanh, tôi ước gì sự tình lại phát triển thêm một thời gian nữa. Cho nên, tôi rất hy vọng, chúng ta tiếp tục dông dài."

"Nhưng làm như vậy có ý nghĩa gì đâu, chỉ là con số gia tăng trong bảng thống kê mà thôi. Lâm tiên sinh cũng không phải là người có ánh mắt thiển cận, chắc hẳn không phải xem trọng những thứ lợi ích mặt ngoài này đi."

"Khó trách ông có thể cầm quyền tập đoàn Mitsui, xem ra cũng là người thông minh."

Lâm Dật nói ra:

"Tôi có ba yêu cầu, nếu như ông cũng có thể đáp ứng thực hiện, tôi sẽ đem sự kiện này chìm xuống."

"Tốt, cậu nói xem."

"Tôi muốn biết nơi Khâu Húc Thành đang trốn!"

"Không có vấn đề, sau khi giao dịch giữa chúng ta hoàn thành, tôi sẽ cử người đưa hắn đến Ảo châu, cậu có thể tìm lý do mang hắn trở về."

"Thứ hai, tôi cần tư liệu hạch tâm về ngành công nghiệp nặng của tập đoàn Mitsui."

Lâm Dật đưa ra yêu cầu như vậy, cũng không phải là muốn tiến quân vào ngành công nghiệp chế tạo.

Mà chính là muốn cầm ra thứ này để làm quà tặng lễ.

Cứ như vậy, trên người mình sẽ có thêm một tờ giấy bảo hiểm.

"Không có khả năng!"

Mitsui Takaya lập tức từ chối!

Ngành công nghiệp nặng của tập đoàn Mitsui là sản nghiệp trụ cột quan trọng của tập đoàn Mitsui.

Nếu như đem tư liệu kỹ thuật hạch tâm giao cho hắn, lấy năng lực và quy mô hiện tại của Hoa Họa, không cần đến mấy năm, ưu thế sản nghiệp của phía bên mình sẽ không còn sót lại chút gì, tạo thành đả kích không cách nào lường được đối với tập đoàn Mitsui.

"Nếu ông không đáp ứng, vậy thì không có cách nào nói chuyện tiếp, dừng ở đây đi."

"Chờ một chút!"

Lâm Dật đang muốn tắt điện thoại, lại bị Mitsui Takaya vội vàng gọi.

"Trước tiên cậu hãy nói ra yêu cầu thứ ba."

"Điều yêu cầu thứ ba thì càng đơn giản hơn, đến đài truyền hình Tokyo của các người, quy quy củ củ cúc cung xin lỗi cho tôi. Chỉ cần có thể thực hiện ba điều yêu cầu này, ân oán giữa chúng ta xóa bỏ!"

Lâm Dật đưa ra yêu cầu thứ ba, là muốn sử dụng tốt nhất cho lợi ích bản thân.

Một khi Mitsui Takaya công bố xin lỗi công khai trên đài truyền hình, địa vị của tập đoàn Lăng Vân trên trường quốc tế sẽ nước lên thì thuyền lên, chính giá trị bản thân mình cũng bước lên một bậc thang mới.

Mặc dù, tiền đối với mình mà nói chỉ là một chuỗi chữ số, nhưng vẫn muốn càng nhiều càng tốt nha.

"Lâm tiên sinh, tôi mang theo thành ý tới, hy vọng cậu không nên quá phận. Huống hồ cậu còn quen biết với con gái của tôi, còn là bạn thân nữa, thật muốn làm tuyệt tình như thế sao?"

"Con người ông thật đúng là tiêu chuẩn kép, biết tôi và con gái ông quen nhau, cũng không thấy ông nói tha cho tôi một mạng."

Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Thời điểm xử lý tôi, ông còn mài đao xoèn xoẹt, hiện tại sắp chết đến nơi, lại theo tôi đánh bài cảm tình. Chúng ta đều lăn lộn lẫn vào trong hội này, ông cảm thấy làm như vậy có tác dụng sao?"

Ở đầu điện thoại bên kia, có thể nghe được tiếng thở dốc nặng nề của Mitsui Takaya.

Mang theo vẻ tức giận nồng đậm!

"Nhưng ngoại trừ yêu cầu thứ nhất ra, hai yêu cầu đằng sau tôi đều không có cách nào đáp ứng cậu!"

"Vậy thì không cần thiết nói chuyện nữa, hôm nay dừng ở đây thôi, chờ ông chừng nào suy nghĩ kỹ, lại gọi điện thoại tới cho tôi, nếu không cũng không cần liên hệ thêm."

Nói xong, Lâm Dật không cho Mitsui Takaya có thêm cơ hội nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại.

Dù sao chính mình đang ở địa vị chủ động, không có gì đáng lo lắng, cùng lắm thì dông dài với bọn họ là được.

So với Lâm Dật nhẹ nhõm bình tĩnh, thì bầu không khí bên phía gia tộc Mitsui rơi vào âm trầm, mây đen bịt kín.

"Gia hỏa này quá quá phận!"

Tắt điện thoại, Mitsui Mineyuki mắng to:

"Thế mà đưa ra yêu cầu vô lễ như vậy!"

Mitsui Paint cầm lại điện thoại di động của mình, thản nhiên nói:

"Trong mắt của con, điều này ít nhất là một chuyện tốt, bởi vì hắn trả lại cho cha chỗ để đàm phán. Nếu như hắn thật sự muốn làm đoạn tuyệt chuyện này, căn bản sẽ không đưa ra ba điều kiện. Còn về cách giải quyết như thế nào, chính các người tự xử lý đi."

Nói xong câu kế tiếp, Mitsui Paint quay người đi ra khỏi biệt thự.

Đối với chuyện này, mình hoàn toàn bất lực, cũng không cần phải nhúng vào.

Nhìn thấy cháu gái của mình đi ra ngoài, sự chú ý của Mitsui Mineyuki lại về tới trên người Mitsui Takaya.

"Đại ca, việc này anh nghĩ như thế nào? Hai điều kiện sau tuyệt đối không thể đáp ứng hắn!"

"Đây là mệnh mạch và danh dự của gia tộc Mitsui chúng ta, tôi chắc chắn sẽ không đáp ứng hắn."

Mitsui Takaya nói ra.

Nếu nói không hối hận là giả.

Nếu như sớm biết sẽ xảy ra chuyện như thế này, Mitsui Takaya sẽ không làm chuyện như vậy.

"Nhưng bây giờ, cổ phiếu tập đoàn Mitsui đang liên tục rơi vào ngã giá, tạo thành ảnh hường cực kỳ không tốt. Thậm chí ngay cả thủ tướng cũng tự mình gọi điện thoại qua, chúng ta có quá ít sự lựa chọn."

"Tôi cũng đang nghĩ biện pháp."

Mitsui Takaya nói ra:

"Sự kiện này chúng ta quá bị động, cảm giác biện pháp gì cũng không có tác dụng mang tính thực chất."

Mitsui Mineyuki cũng trầm mặc.

Trên đường từ Hoa Hạ trở lại Đảo quốc, hắn vẫn suy nghĩ biện pháp nhằm giải quyết chuyện này, nhưng thủy chung đều không nghĩ ra đầu mối.

Dường như sa vào trong một cái vòng lặp vô hạn, không hề có một chỗ trống để phản bác.

Đột nhiên trong nháy mắt, Mitsui Mineyuki hai mắt tỏa sáng.

"Đại ca, tôi nghĩ được một biện pháp tốt!"

"Chú nói xem."

"Dứt khoát đem Lâm Dật xử lý đi."

"Đây không phải là một biện pháp tốt."

Mitsui Takaya nói ra:

"Tại thời khắc mẫn cảm thế này, nếu như Lâm Dật xảy ra chuyện gì, rất nhiều người đều sẽ hoài nghi lên trên đầu chúng ta, đối với chúng ta rất bất lợi."

"Điều này tôi biết."

Mitsui Mineyuki nói ra:

"Nhưng quá trình kế hoạch cũng không phải là như anh nghĩ."

"Nói tiếp đi."

"Anh còn nhớ Eliza của công ty Hắc Kim không? Cô ta mạc danh kỳ diệu chết rồi."

"Tôi biết."

"Chúng ta có thể đem sự kiện này giá họa đến trên đầu Lâm Dật, nói cho Jeffrey, là do hắn cướp đi khoáng thạch. Tôi nghĩa, Jeffrey sẽ nguyện ý làm chuyện này."

"Chú muốn cho Jeffrey bắt lấy hắn sao?"

"Đúng thế."

Mitsui Mineyuki nói ra:

"Cứ như vậy, chúng ta có thể bức hiếp Lâm Dật, không tiếp tục truy cứu về trách nhiệm của chúng ta, giữa hai bên đạt thành hòa giải. Đồng thời cũng đem sự kiện này công khai ra, nếu như Lâm Dật lại xuất hiện bất ngờ gì, cũng chẳng liên quan gì với chúng ta."

Biện pháp này để cho Mitsui Takaya hai mắt tỏa sáng.

"Biện pháp này cũng không tệ, có thể giúp chúng ta thoát khỏi tất cả hiềm nghi. Tuy nhiên vấn đề là, như thế nào mới có thể sáng tạo cơ hội cho người của công ty Hắc Kim? Lấy địa vị của hắn ở Hoa Hạ, người của công ty Hắc Kim rất khó ra tay ở nơi đó."

"Không phải hắn đã nói ở trong điện thoại rồi sao, để cho chúng ta giao ra tên Khâu Húc Thành kia. Chúng ta có thể dùng sự kiện này làm mồi nhử, để hắn đích thân đi tới Đảo Quốc gặp Khâu Húc Thành, như vậy là có thể sáng tạo ra cơ hội rồi!"

Mitsui Mineyuki cười lạnh nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1323: Hương Vị Âm Mưu

Chương 1323: Hương Vị Âm Mưu

Mitsui Takaya cúi đầu trầm tư một lát, khoảng nửa phút đồng hồ sau mới lên tiếng:

"Điều này cũng đúng là một cái biện pháp, bây giờ chú đi liên hệ với Khâu Húc Thành, sau đó lại liên lạc qua với người của công ty Hắc Kim, xem bọn họ có ý tưởng gì."

"Tôi lập tức đi ngay."

"Đúng rồi, việc này đừng cho Mitsui Paint biết."

Mitsui Takaya nói ra:

"Nó và Lâm Dật có quan hệ rất tốt, nếu để cho nó biết, nói không chừng sẽ báo tin cho Lâm Dật."

"Đại ca, tôi cảm thấy sự kiện này, vẫn nên làm triệt để một chút thì tốt hơn."

"Có ý tứ gì?"

"Nếu như gạt Mitsui Paint ra, có khả năng Lâm Dật sẽ chủ động liên hệ với nàng."

Mitsui Mineyuki nói ra:

"Lấy đầu óc thông minh tài trí của hắn, chỉ cần gọi điện thoại cho Mitsui Paint, là có thể phát giác được không thích hợp."

"Cho nên ý của chú là..."

Do dự vài giây đồng hồ, Mitsui Mineyuki nói ra:

"Mấy ngày nay khá là đặc thù, trước tiên khống chế Mitsui Paint lại đi, chờ sau khi sự tình kết thúc, lại thả Mitsui Paint ra."

"Theo lời chú nói, làm đi."

"Tôi đi bố trí."

...

Vào lúc ban đêm, Ninh Triệt và Khưu Vũ Lạc hẹn Lâm Dật uống rượu với nhau, sinh hoạt cũng coi như say sưa Túy Sinh Mộng Tử.

Reng reng reng _ _

Hơn mười giờ đêm, ba người ở quầy rượu uống rượu xong, chuẩn bị đi ăn chút đồ ăn khuya, sau đó đi về nghỉ ngơi.

Nhưng ở thời điểm này, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên.

"Cậu Lâm, tôi là Mitsui Takaya."

Lâm Dật nhìn qua đồng hồ đeo tay một cái. Ở thời điểm này, tiếp nhận cuộc điện thoại của Mitsui Takaya, để hắn cảm thấy có chút không bình thường.

"Nghĩ thông suốt rồi."

"Đã nghĩ kỹ."

Mitsui Takaya nói ra:

"Ba yêu cầu của cậu, tôi đều đáp ứng, hiện giờ đang nghĩ biện pháp liên hệ với Khâu Húc Thành."

"Khó trách tập đoàn Mitsui có thể từ trên tay của ông phát dương quang đại, đúng là một đại nhân vật."

Lâm Dật nói ra:

"Sau khi liên hệ với Khâu Húc Thành, đưa hắn đến Yến Kinh là được rồi, tôi sẽ cử người tiếp ứng."

"Việc này chỉ sợ có chút khó khăn."

Mitsui Takaya nói ra: "

"Tại thời điểm trò chuyện, người của chúng tôi thăm dò qua hắn, thái độ của hắn rất mâu thuẫn với Hoa Hạ, cho nên chúng tôi rất khó đưa hắn về đến Hoa Hạ. Nếu như Lâm tiên sinh không ngại, tôi có thể đưa hắn đến Đảo quốc, sau đó cậu đến mang hắn đi. Nhân dịp còn có nhiều sự tình liên quan tới máy quang khắc, cùng với tư liệu ngành công nghiệp nặng của chúng tôi, tôi muốn trò chuyện với cậu nhiều hơn một chút."

"Đi Đảo quốc..."

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, trong lúc mơ hồ ngửi được mùi vị âm mưu.

"Lâm tiên sinh không nên hiểu lầm, tôi cũng chỉ vì cam đoan kế hoạch không xuất hiện bất kỳ chỗ sơ suất nào."

Mitsui Takaya nói ra:

"Nếu như cậu không yên lòng, chúng ta có thể lựa chọn những địa phương khác."

"Không cần phiền toái như vậy."

Lâm Dật nói ra:

"Chờ sau khi các ông đưa được Khâu Húc Thành trở về, thông báo với tôi là được rồi."

"Tốt!"

Thương lượng hoàn tất, Lâm Dật tắt điện thoại.

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt quăng tới ánh mắt hỏi thăm.

"Người nhà Mitsui gọi điện thoại cho anh?"

"Ừm? Ban ngày tôi nói ra ba yêu cầu, bọn họ đều đồng ý, gọi điện thoại tới để nói chuyện này."

"Nhưng tôi vừa mới nghe được, anh nói đi Đảo quốc là có ý gì?"

"Bọn họ sẽ đưa Khâu Húc Thành về và để cho tôi đi Đảo quốc nhận người, sau đó lại trò chuyện sự tình tư liệu ngành công nghiệp nặng của tập đoàn Mitsui."

Lâm Dật thấp giọng nói.

"Xem ra cũng khá hợp lý."

Ninh Triệt nói ra:

"Nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút, lại cảm thấy không quá hợp lý."

"Hiện tại kết luận thì còn sớm, tài liệu ngành công nghiệp nặng của Mitsui và xin lỗi ở trước mặt mọi người, hai yêu cầu này ảnh hưởng đối với tập đoàn Mitsui cũng không thua gì sự kiện máy quang khắc, hắn sảng khoái đáp ứng như vậy, đều khiến tôi cảm thấy không thích hợp."

Trên thực tế, hai anh em Mitsui Takaya cũng biết kế sách như thế sẽ có lỗ thủng, nhưng bọn hắn nghĩ không quan trọng.

Chỉ có Lâm Dật có thể tới Đảo Quốc, sự kiện này liền xem như đại công cáo thành.

Bởi vì mọi chuyện cần thiết đều muốn khống chế từ công ty Hắc Kim, không hề có bất cứ quan hệ nào với mình.

Lâm Dật giải thích, để Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều tự hỏi.

"Anh suy nghĩ như thế nào, chờ sau khi bắt được gã Khâu Húc Thành kia, anh sẽ đi Đảo quốc sao?"

"Đi là nhất định sẽ đi."

Lâm Dật nói ra:

"Hắn âm thầm trong bóng tối hại tôi một trận, làm sao cũng phải trò chuyện với hắn một chút, nói chuyện đạo đức nói một chút."

Hai người đều khẽ run rẩy, cảm giác với tác phong của Lâm Dật, chờ sau khi gã Khâu Húc Thành kia bị bắt trở lại, vô cùng có khả năng bị chơi chết.

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật lại vang lên.

Lần này là Lưu Hồng gọi điện thoại tới.

"Ba người các cậu ở cùng một chỗ phải không?"

"Ở đây."

"Sau nửa giờ, tập hợp ở phòng làm việc của tôi!"

Nghe được Lưu Hồng dùng giọng điệu nói chuyện gần như mệnh lệnh, ba người đều ý thức được, có thể là xảy ra chuyện lớn.

"Tốt!"

Lâm Dật cũng không có nói nhảm, tắt điện thoại, lái xe về phía khu vực lữ đoàn Trung Vệ.

Sau nửa giờ, bốn người gặp mặt ở văn phòng.

"Chuyện gì, gấp gáp như vậy gọi chúng tôi trở về?"

Lâm Dật nói ra:

"Vẫn chờ đi bữa ăn tối đây."

"Bữa ăn tối thì quan trọng gì chứ, người của tôi ở bên cục Bàn Vương kia, gọi tới một nửa đều cúp máy."

Lưu Hồng nói ra:

"Bên phía tổ 4 gửi đến tin tức, Paul đóng ở đảo Tilia mang theo người của hắn, trong đêm rút ra khỏi đảo, đó là một cái tín hiệu không tốt."

Lâm Dật còn có chút ấn tượng với gã Paul này.

Một trong số ba thủ hạ của vị cán bộ Jeffrey, chỉ bất quá bây giờ, chỉ còn lại một mình hắn, cũng là kẻ có thực lực mạnh nhất.

Không nghĩ tới hắn đột nhiên rút khỏi đảo Tilia trở về.

"Vẫn còn có tin tức khác sao?"

Lâm Dật mở miệng hỏi.

"Tạm thời còn không có, chỉ biết là bọn họ trở về, nhưng cụ thể bọn họ muốn làm gì, cũng không biết."

"Trước đó, Jimmy và Eliza cũng là vì làm giao dịch với người Đảo quốc mới vội vàng trở về, lần này có thể cũng là như vậy hay

không."

Ninh Triệt nói ra.

"Không loại trừ khả năng như vậy."

"Nhưng hai lần giao dịch của bọn hắn ở Đảo quốc, toàn bộ đều thất bại chìm vào biển cát, bọn họ còn dám làm giao dịch với người Đảo quốc sao?"

Khưu Vũ Lạc nói ra:

"Hơn nữa Paul có địa vị vô cùng quan trọng ở công ty Hắc Kim, nếu như không phải chuyện trọng yếu, Jeffrey sẽ không điều hắn trở về."

Dừng lại vài giây đồng hồ, Khưu Vũ Lạc còn nói thêm:

"Hơn nữa tôi cảm thấy, liên tiếp tổn thất hai viên đại tướng, Jeffrey rất không có khả năng chấp nhất tại cuộc giao dịch gien nguyên dịch. Xử lý vấn đề nội bộ của công ty, mới là chuyện quan trọng khẩn cấp."

Ba người rất đồng ý với quan điểm của Khưu Vũ Lạc.

Điều này rất giống với một người đàn ông, cưới hai bà vợ, cuối cùng đều là bị phản bội, sau đó mang theo khoản tiền chạy trốn.

Nếu như về sau, hắn không suy nghĩ lại vấn đề của chính mình, mà lại đi vay tiền cưới vợ, đó chính là đầu óc có vấn đề.

"Dựa theo ý nghĩ của cô, tôi có thể hiểu thế này hay không, Jeffrey điều động Paul trở về, là vì điều tra sự tình về Jimmy và Eliza?"

"Có khả năng này."

Khưu Vũ Lạc nói.

"Nhưng khoảng cách thời gian Jimmy bị bắt, và cái chết của Eliza, đã trải qua khá lâu. Tại thời điểm này, Jeffrey gọi hắn trở về, đây có phải là có chút khả nghi hay không? Quá muộn đi."

Ninh Triệt nói ra.

"Có lẽ Jeffrey tìm được manh mối, sau đó ra lệnh cho Paul trở về, chấp hành nhiệm vụ báo thù!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1324: Có Thể Làm Bất Cứ Chuyện Gì Đối Với Tôi

Chương 1324: Có Thể Làm Bất Cứ Chuyện Gì Đối Với Tôi

"Chứng cứ..."

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều nghĩ thầm một chút, sau đó mắt to chuyển động, tự hỏi về sự kiện này.

Sự tình liên quan tới Jimmy và Eliza, kẻ đầu têu sau lưng chính là Lâm Dật.

Nếu quả như thật sự tìm được manh mối, như vậy thì là có liên quan với Lâm Dật!

Nếu cái suy đoán này thật sự thành lập!

Như vậy hắn sẽ gặp nguy hiểm!

"Tôi nghĩ đến một việc!"

Khưu Vũ Lạc đột nhiên ngẩng đầu nói ra:

"Mới vừa rồi, tập đoàn Mitsui mời Lâm Dật đi Đảo quốc nhận Khâu Húc Thành trở về, hiện giờ lại tra được thông tin Paul từ đảo Tilia trở về. Giữa hai vấn đề này, sẽ tiềm ẩn mối liên hệ nào hay không?"

Khưu Vũ Lạc, xem như nhắc nhở cho ba người bừng tỉnh.

Đúng là có loại khả năng này.

Lâm Dật sờ lên cái cằm, cảm giác nỗi nghi hoặc trước đó cũng dần dần rõ ràng.

Như vậy việc này thật dễ giải thích, lý do tại sao Mitsui Takaya muốn để cho mình đi tới Đảo quốc.

Bởi vì lấy địa vị giai cấp của bọn họ, đối với loại người như Khâu Húc Thành chẳng khác nào con kiến hôi ở trong mắt bọn họ, không có khả năng coi trọng ý kiến của hắn, hoàn toàn có thể làm cho bất tỉnh mê muội, sau đó đưa đến Hoa Hạ.

Cho nên chuyện này tiềm ẩn mối liên hệ, dường như trở nên lớn hơn.

"Việc này cũng khá thú vị."

Lâm Dật vừa cười vừa nói.

"Sự kiện này không thể coi thường, cậu đừng coi không ra gì."

Lưu Hồng nhắc nhở:

"Bên phía tập đoàn Mitsui liên lạc với cậu bằng cách nào?"

"Bọn họ nói Khâu Húc Thành đang ở tại Áo châu, sẽ liên hệ hắn trở về, chờ đến khi trở lại Đảo quốc sẽ gọi điện thoại cho tôi, lại để cho tôi đi qua đó."

"Cậu suy nghĩ như thế nào?"

"Việc này sao còn phải nghĩ, đương nhiên phải đi thôi."

"Đến lúc đó, tôi để những người khác của lữ đoàn Trung Vệ đi cùng với cậu."

"Không cần phiền toái như vậy, chính tôi có thể tự giải quyết."

Lâm Dật nói ra.

"Không được! Sự kiện này không thể xuất hiện nửa điểm sơ xuất, tôi không có khả năng để cậu đi một mình."

Lúc này Lưu Hồng phủ quyết nói:

"Trừ cái đó ra, tôi sẽ liên hệ người ở trong bóng tối bảo vệ người thân của cậu ở Trung Hải và Quảng Châu. Mấy ngày tới cậu cứ ở lại Yến Kinh thật tốt, đừng có chạy lung tung."

"Cẩn thận đến mức như vậy sao?!"

"Trình độ của Paul mạnh hơn so với Eliza không ít, đối với chuyện này, tôi sẽ không để cho cậu gặp phải bất kỳ mối nguy hiểm gì."

"Anh đã nói như vậy, tôi muốn đi cũng không đi được, cứ nghe theo anh an bài đi."

"Tôi thấy mấy ngày nay, cậu cũng đừng đi tới quán rượu, trong căn cứ có ký túc xá, cứ ở lại đây đi."

Lưu Hồng nói ra.

"Khu vực cẩu thí cái gì cũng không có, còn không có địa phương như đại bảo kiếm, tôi không thèm ở lại đây đâu."

"Cậu tiểu tử này."

Bốn người thương lượng xong chính sự, ba người liền rời đi.

Nhưng Lưu Hồng trong phòng làm việc, lại thật lâu không có rời đi.

Mà lập tức cầm lấy điện thoại di động, gọi điện thoại cho tổ trưởng Trần Quan Kiệt của tổ 4.

...

Một ngày tiếp theo, Lâm Dật đều trải qua cuộc sống phóng túng, còn thuận tiện trao đổi hai cuộc làm ăn.

Thời gian còn sót lại, cũng là trò chuyện Wechat với Kỷ Khuynh Nhan, không sợ người khác làm phiền.

Buổi tối, nhàn rỗi không có chuyện gì, Lâm Dật và Ninh Triệt còn hẹn hò một chuyến đi Đại Bảo Kiếm.

"Bên phía gia tộc Mitsui có tin tức gì không?"

Ngâm mình xong dưới suối nước nóng, trên thân hai người trùm khăn tắm, đi về phía trong phòng khách.

"Tạm thời còn không có."

"Tôi thấy thời gian kéo càng dài, thì càng khẳng định suy đoán trước đó của chúng ta càng chuẩn xác."

Ninh Triệt nói ra:

"Khâu Húc Thành chỉ là một người bình thường, hiện tại tất cả những gì hắn có đều là do gia tộc Mitsui ban cho, cho nên hắn đối gia tộc Mitsui chắc là nói gì nghe nấy, chỉ cần một cuộc điện thoại là có thể đem hắn gọi trở về, nhưng bây giờ còn chưa có tin tức, tôi đoán có thể là đang chờ đợi Paul tới."

Lâm Dật gật gật đầu, suy nghĩ của hắn có tương tự như Ninh Triệt.

"Cô nói đúng, chờ đến khi hắn gọi điện thoại cho tôi, đoán chừng chính là chuẩn bị hoàn tất."

"Nếu thật như vậy, sau cùng anh muốn xử lý sự kiện này như thế nào?"

Ninh Triệt nói ra:

"Anh muốn giết chết Mitsui Takaya chỉ sợ rất không có khả năng, nếu hắn thật sự xảy ra chuyện bất trắc, toàn bộ Đảo quốc đều sẽ không bỏ qua cho anh."

"Điều này thì tôi biết, nhưng làm sao cũng phải để cho hắn thương gân động cốt, không trả giá một chút là chuyện không thể được."

"Nhà chúng tôi đang thiếu than đá để buôn bán, nếu như điều kiện cho phép, anh giúp nhà tôi hố ít đồ trở về."

Ninh Triệt vũ mị gãi gãi dưới cằm Lâm Dật,

"Để đền bù, anh có thể làm bất cứ chuyện gì trên người tôi."

"Tôi có thể nhờ cô đi mua đồ ăn đặc biệt không? Tôi đang có chút đói bụng."

Ừ???

"Lăn, đồ đàn ông chết bầm."

Ninh Triệt trợn trắng mắt nói ra.

"Con người cô làm sao nói chuyện mà không tính toán gì hết vậy, không phải cô nói rằng tôi có thể làm bất cứ chuyện gì ở trên thân thể cô sao."

"Vậy anh ngược lại là làm chút chuyện đứng đắn đi, cơ hội đều cho anh rồi, thế mà anh để cho tôi đi mua thức ăn ngoài giúp anh. Loại người như anh thật sự là không có thuốc nào cứu được."

"Ha ha..."

"Lại là cậu!"

Hai người đang đi về phía gian phòng chính, nhìn thấy có bốn người từ đối diện đi tới, đang dùng một loại ánh mắt khác thường mà nhìn kỹ lấy mình.

Lâm Dật suy nghĩ kỹ một lúc, mới nhớ tới đối phương là ai.

Chính là người đến mua hoa quả chỗ mình vào ngày đầu tiên.

Hình như gọi là Vương Ngôn.

Nhưng vào ngày hôm đó, còn một người trợ thủ gọi là Trần Lập, cũng không có ở bên cạnh hắn.

"Các người còn nhận biết?"

Ninh Triệt tò mò hỏi.

"Ngày đầu tiên tôi mở cửa bán hoa quả ở đường Vương Phủ tỉnh, hắn dẫn người tới quấy rối và bị tôi đánh cho một trận."

"Vậy bây giờ làm sao còn nhảy nhót tưng bừng, cậu không có đánh gãy chân hắn sao?"

"Có một gã quỷ xui xẻo khác ra mặt thay hắn, bị tôi đánh gãy xương mũi."

"Tôi đã nói rồi, tính tình của cậu cũng không tốt như vậy."

"Tiểu Ngôn, sao lại thế này, cậu biết một nam một nữ này?"

Người nói chuyện tên là Tôn Trường Minh, đứng ở bên cạnh Vương Ngôn, ánh mắt một mực dò xét ở trên người Ninh Triệt.

Gương mặt này, vóc người này, quả thực chính là cực phẩm.

Có thể gặp phải ở chỗ như suối nước nóng Thang Tuyền, thực sự quá hiếm có.

"Anh Minh, hắn là một tên bán hoa quả, mấy ngày trước tôi không chỉ có bị hắn hố 180 ngàn tệ, còn bị đánh một trận. Xương mũi của anh Lập cũng bị đánh gãy, bây giờ còn đang nằm ở nhà đây."

"Hiện giờ trông hắn rất khỏe mạnh, cũng không bị thương tổn, tại sao còn bồi thường nhiều tiền như vậy chứ?"

"Hắn nói trái cây của hắn có giá 3000 tệ một cân, cho nên chúng tôi phải đền bù 180 ngàn tệ."

"Mẹ kiếp, hoa quả gì mà bán 180 ngàn?"

"Lúc đó tôi cũng nghĩ như vậy, nên đi tới lý luận với hắn, cuối cùng bị hắn đánh."

"Không có việc gì, tôi ra mặt cho cậu."

"Anh Minh, anh kiềm chế một chút, tiểu tử này có thân thủ đặc biệt tốt, ngay cả anh Lập cũng không phải là đối thủ của hắn, hiện tại động thủ dễ ăn thiệt thòi."

"Yên tâm, tôi khẳng định không đánh nhau với hắn, anh rể của tôi đang ở đại sảnh dưới lầu, giáo huấn hắn một trận còn không phải dễ dàng."

"Anh rể anh lợi hại như vậy sao?"

"Đương nhiên, nhưng cụ thể lợi hại tới trình độ nào thì tôi không biết. Nghe chị tôi nói, lần này bọn họ tới Yến Kinh, là tới tham gia một nhiệm vụ bí mật, hơn nữa còn là cấp quốc gia. Cậu suy nghĩ xem, anh rể tôi mà không có bản lĩnh, thì sao có thể tham gia nhiệm vụ như vậy?"

"Vậy cũng quá lợi hại!"

Vương Ngôn và hai người đi cùng, đều mang mắt đầy hâm mộ.

Mặc dù gia đình của bọn họ ở Yến Kinh không giàu, nhưng cũng biết một chút môn đạo trong đó.

Đối với loại người như vậy, tương lai đều không kém chút nào.

Tôn Trường Minh bước về phía trước,

"Người anh em, nghe nói cậu lừa bịp huynh đệ tôi 180 ngàn tệ, hơn nữa còn đánh hắn một trận?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1325: Anh Thấy Tôi Giống Nhân Viên Kỹ Thuật Sao?

Chương 1325: Anh Thấy Tôi Giống Nhân Viên Kỹ Thuật Sao?

"Hắn gọi người đến đập sạp trái cây của tôi, bắt hắn đền bù 180 ngàn tệ, cũng không quá phận chứ."

"Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, đúng là thiên kinh địa nghĩa. Nhưng mà cậu mở miệng là muốn 180 ngàn tệ, điều này thật có chút quá mức."

"Không phải vậy đâu?"

Lâm Dật hỏi lại:

"Chẳng lẽ tôi lại phải trả lại các người 1,8 tỷ, sau đó đến ngã tư đường đốt cho các người?"

"Cậu chỉ là lão nông dân thối, có phải có chút không biết trời cao đất rộng rồi không?"

Tôn Trường Minh mắng một câu, sau đó đưa ánh mắt dừng lại ở trên người Ninh Triệt.

"Tôi thấy cô vóc dáng không tệ, cô là số bao nhiêu, tôi ra giá tiền gấp đôi, đợi lát nữa đi theo tôi đi. Một lát nữa, cậu ta có thể sẽ bị ném ra ngoài, cô cũng không cần phục vụ cho cậu ta nữa."

Ninh Triệt: ? ? ?

Nhân viên matxa của trung tâm tắm rửa có loại dáng người như lão nương sao?

"Anh thấy tôi giống nhân viên matxa?"

"Nếu như cô không phải là nhân viên matxa, vậy thì đi cùng với lão nông dân thối này làm gì? Chẳng lẽ lại là quan hệ bạn tình?"

Ninh Triệt một tay vẫn ôm trước ngực, sau đó hướng ngoắc ngón tay về phía Tôn Trường Minh.

"Nào, anh tới gần một chút, tôi chính miệng nói cho anh biết là tôi làm cái gì."

"Chậc chậc chậc. . ."

Đám người đứng ở phía sau Tôn Trường Minh, đều lộ ra một mặt cười xấu xa.

"Anh Minh, đây rõ ràng là câu dẫn anh đây."

"Đừng có gấp, tôi đến chăm sóc nàng."

Khóe miệng Tôn Trường Minh mang theo ý cười, chỉnh sửa lại một chút áo choàng tắm trên người, đi về phía Ninh Triệt, sau đó đứng vững vàng ở vị trí cách nửa mét trước mặt nàng.

"Người đẹp, tôi đã đến đây, cô em có cái gì muốn nói với tôi. . ."

Ba!

Tôn Trường Minh còn chưa nói dứt lời, Ninh Triệt tát một bàn tay lên trên mặt của hắn.

Tuy rằng không dùng sức khỏe lớn đến đâu, nhưng cũng không phải loại người như Tôn Trường Minh có thể tiếp nhận nổi, bị đánh rớt mấy cái răng, khóe miệng đều tràn đầy máu.

Tôn Trường Minh bụm mặt, trợn trừng tròng mắt nhìn Ninh Triệt.

Một là, không nghĩ tới nàng dám đánh thẳng mình!

Hai là, không nghĩ tới vận may của nàng lớn như vậy!

Hiện tại hắn cũng hiểu rõ rằng, cô nàng này nhất định không phải là người bình thường, nói không chừng thật đã luyện võ thuật!

"Hai người các ngươi đi cùng với nhau!"

Tôn Trường Minh chỉ vào mũi Ninh Triệt nói ra.

"Hiện tại mới phát hiện sao? Nói anh ngu xuẩn cũng là cất nhắc anh rồi."

"Mẹ nhà nó, có bản lĩnh thì hai người các ngươi đừng có rời đi!"

Ninh Triệt chỉ chỉ gian phòng 402 ở trước mặt,

"Chúng tôi làm matxa ở ngay tại căn phòng kia,...Chờ sau khi anh gọi người tới giúp đỡ, có thể đi tới tìm chúng tôi, tôi cũng thực sự rất tò mò, ở phía trên một phần ba mẫu đất Yến Kinh này, còn có người nào là đối thủ của chúng tôi."

Trên mặt Tôn Trường Minh lộ ra nụ cười hung ác nham hiểm.

"Vậy các người hãy cứ chờ xem, đợi lát nữa anh rể của tôi tới, nhìn hắn có đánh không chết các người không?!"

"Hiện tại thì đi đi, đừng ở đây mất mặt xấu hổ."

Nói xong, Ninh Triệt thong thả cất bước về phía gian phòng

402.

Cho dù mặc chiếc áo choàng tắm rộng rãi, nhưng vẫn như cũ có thể nhìn thấy rõ bờ mông căng tròn đong đưa.

Lâm Dật đi ở phía sau, sờ lên cái cằm, tự nhủ:

"Mặc áo choàng tắm vào rồi, vẫn còn có thể lộ ra size SA, thật là một hàng cực phẩm."

Hai người tiến vào gian phòng, chuẩn bị thư thư phục phục tận hưởng matxa.

Cùng lúc đó, Tôn Trường Minh cũng bị đỡ đứng lên.

"Anh Minh, việc này thật không có ý tứ, tôi không ngờ rằng người phụ nữ kia cũng bạo lực như vậy."

"Không có việc gì, nàng đánh tôi một bàn tay, một lát nữa tôi đều sẽ tìm ở trên người của nàng trở về!"

Tôn Trường Minh hung hãn nói:

"Bây giờ chúng ta đi xuống phòng xông hơi ở tầng dưới, chị tôi và anh rể cũng đang ở đó!"

"Đi, lập tức đi ngay!"

Suối nước nóng có mười tầng lầu, làm phòng xông hơi.

Ở bên trong phòng xông hơi không có nhiều người, đoàn người đều lười biếng nằm ở tại chỗ ngồi của mình, hưởng thụ cảm giác thoải mái dễ chịu và buông lỏng hiếm thấy.

Ở một nơi hẻo lánh trong phòng xông hơi, một nam một nữ nửa nằm nửa ngồi.

Người đàn ông có dáng người khôi ngô, trên ngực có một hình xăm Quan Công.

Đeo một chiếc kính đen, đang đọc sách ở trong phòng xông hơi.

Tên của người đàn ông gọi là Tất Du Giang, đến từ Bằng Thành, là danh môn vọng tộc của địa phương. Lần này, hắn đến Yến Kinh, là tới tham gia cuộc thử huấn của lữ đoàn Trung Vệ.

Người phụ nữ với võ dáng xinh đẹp, có một gương mặt trứng ngỗng đẹp mắt, nửa tựa ở thân thể người đàn ông, đang cầm điện thoại di động trò chuyện Wechat.

Tên của người phụ nữ gọi là Tôn Nhất Nặc, là chị gái của Tôn Trường Minh.

Tôn gia cũng không phải là đại gia tộc lớn, nhưng bởi vì có ngoại hình xuất chúng, cuối cùng có thể lấy được Tất Du Giang.

"Ngày mai sẽ là ngày thử huấn cuối cùng, anh chuẩn bị thế nào rồi? Có lòng tin hay không?"

Tôn Nhất Nặc bỏ điện thoại di động sang bên, hỏi.

"Điều này khó mà nói, thành tích thử huấn mấy ngày trước của anh xếp ở sau 70 người, thuộc về loại người có vận may tốt thì có thể vào, vận khí không tốt thì sẽ bị hạ xuống thành tích, cho nên còn phải xem buổi thực chiến ngày mai."

"Lấy năng lực của anh mà còn xếp tới hơn 70 người?"

Tôn Nhất Nặc kinh ngạc nói.

"Đương nhiên, lữ đoàn Trung Vệ là nơi ngọa hổ tàng long, rất nhiều người chen vỡ đầu cũng muốn tham dự vào, cho nên sức cạnh tranh rất kịch liệt."

Tất Du Giang cảm khái nói:

"Sự kiện này tính toán quá sai, vốn ban đầu tưởng rằng là chuyện dễ như trở bàn tay, không nghĩ tới cao thủ xuất hiện nhiều như vậy."

"Anh cũng đừng nản chí, không phải anh nói có rất nhiều người tuổi tác đều lớn hơn anh sao, về khía cạnh này thì bọn họ đã chiếm tiện nghi. Nếu như anh lại luyện thêm một năm hai năm, thành tích khẳng định sẽ tốt hơn so với hiện tại."

"Em nói như vậy cũng có đạo lý, nhưng cũng không hoàn toàn đúng, đối với chuyện này xem xét coi trọng nhất là thiên phú."

Tất Du Giang cảm khái nói:

"Lần này đến Yến Kinh, xem như anh đã biết cái gì là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên."

"Làm sao anh còn nói không tức giận nữa nha, hai chúng ta quen nhau hơn ba năm, em đều chưa thấy qua anh khâm phục người nào."

"Về đám người thử huấn kia, đúng là anh đều không chịu phục thế nào cả. Nhưng tổ trưởng tổ một là một nhân vật vô cùng lợi lại, cũng mới hơn hai mươi tuổi, dáng người còn không khôi ngô bằng anh đâu, nhưng trình độ của người ta cao hơn anh không biết bao nhiêu cấp bậc."

Tất Du Giang hâm mộ nói ra:

"Đến lữ đoàn Trung Vệ chưa tới nửa năm đã trở thành tổ trưởng, hơn nữa còn đạt được hai chiến công nhị đẳng. Anh nghe một vị tổ trưởng khác nói, thành tích như vậy ở lữ đoàn Trung Vệ là số 1, chưa từng có ai đạt được thành tích như vậy."

"Thế mà lợi hại như vậy? !"

Tôn Nhất Nặc không rõ lắm cấp bậc nhân vật tổ trưởng đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

Nhưng trong vòng nửa năm mà có thể lên làm tổ trưởng, hơn nữa còn lập qua hai cái chiến công nhị đẳng, vậy khẳng định là vô cùng không tầm thường.

"Nhất định rất lợi hại. Hiện tại hắn đã trở thành thần tượng trong lòng bọn anh, nhưng chỉ có mấy người đạt thành tích tốt nhất mới có thể đi vào tổ một, anh không có cơ hội đó."

"Từ từ sẽ đến đi, anh cũng đừng nhụt chí, chỉ cần có thể đi vào cũng là chuyện tốt."

"Anh cũng nghĩ như vậy, hôm nay buông lỏng thoải mái một chút, sau đó ngày mai tham gia buổi thử huấn cuối cùng, còn về chuyện có thể đi vào hay không thì xem ông trời."

"Anh có thể nghĩ thoáng như vậy, em cũng an tâm."

Tôn Nhất Nặc an ủi.

"Chị, anh rể!"

Ngay tại thời điểm hai người nói chuyện, Tôn Trường Minh từ bên ngoài đi vào.

Mặc dù máu trên mặt đã rửa sạch, nhưng tình trạng của hắn rất không đúng, Tất Du Giang và Tôn Nhất Nặc liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

"Chuyện gì xảy ra? Có phải đánh nhau với người khác hay không?"

Tôn Nhất Nặc vội hỏi.

"Em giúp đỡ bằng hữu ra mặt, nhưng sau cùng bị một người phụ nữ đánh!"

Tôn Trường Minh nói ra.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1326: Suy Nghĩ Tỉ Mỉ Cực Kỳ Đáng Sợ

Chương 1326: Suy Nghĩ Tỉ Mỉ Cực Kỳ Đáng Sợ

"Để một người phụ nữ đánh? Cậu còn có chút tiền đồ nữa hay không!"

Tôn Nhất Nặc dạy dỗ.

"Chủ yếu là người phụ nữ kia luyện tập qua võ thuật, em khẳng định không đánh lại nàng."

Tôn Trường Minh nói tiếp:

"Anh rể, anh có thể đến giúp em một tay, hai người kia đặc biệt phách lối, còn nói phải nhìn thử xem, ở tại Yến Kinh có ai là đối thủ của bọn họ. Nhất định phải cho bọn họ chút điểm nhan sắc để nhìn mới được!"

"Nói chuyện cuồng như thế sao?"

Tất Du Giang đứng dậy nói ra:

"Biết bọn họ ở đâu không?"

"Đang ở phòng 1802 trên lầu đây."

"Đi thôi, cùng tôi đi qua nhìn một chút."

Tất Du Giang bỏ cuốn sách qua bên cạnh, nói với Tôn Nhất Nặc:

"Em trước ở nơi này nghỉ đi, anh đi một lát sẽ trở lại, không mất nhiều thời gian đâu."

"Thôi, em vẫn nên đi cùng với anh."

Tôn Nhất Nặc cũng đứng lên,

"Em vẫn rất muốn gặp người bắt nạt em trai em một lần, xem đó là ai đây. Nhưng em phải nhắc nhở anh trước, ra tay nhẹ một chút, đừng có lại gây chết người hoặc là trọng thương quá nặng. Năm xưa cũng có một bài học rồi, hiện tại cũng đừng phạm vào lộn xộn."

Nghe nói như thế, ba người Vương Ngôn đều rùng mình một cái.

Anh rể của anh Minh lợi hại như vậy sao?

Xem ra đây cũng là một kẻ hung hãn!

"Chị, anh rể, nguyên nhân dẫn đến việc này bắt nguồn từ em, đợi sau khi xong việc, em nhất định sắp xếp thật kỹ một bàn rượu mời mọi người ăn cơm."

Vương Ngôn nói ra.

"Ăn cơm cũng không cần, cậu và em vợ tôi là anh em, đúng lúc hôm nay gặp chuyện, tôi liền giúp cậu xử lý một chút."

"Cám ơn anh rể."

"Các cậu đi trước dẫn đường đi."

"Vâng vâng vâng, anh rể đi bên này."

. . .

Trong gian phòng, Ninh Triệt vừa thoa mặt nạ, vừa hưởng thụ lấy nhân viên matxa phục vụ.

Hơn nữa còn rất thân mật, dán cho Lâm Dật một lớp.

"Lâm Dật, bây giờ cậu ở trình độ gì? Khoảng cách cấp C cũng không xa chứ?"

Ninh Triệt thuận miệng hỏi.

"Không xa."

Trên thực tế, hắn cũng không biết mình có bao nhiêu chênh lệch ở giữa với cấp C.

Bởi vì một thân bản lĩnh này cũng không phải mình luyện tập ra được, tất cả đều là từ hệ thống cho.

Nếu như vận khí của mình không tốt, thì không đạt được khen thưởng cấp bậc càng cao, nói không chừng có một ngày, trình độ sẽ bị Khưu Vũ Lạc và Ninh Ngưng vượt qua.

"Nhớ ngày đó, khi cậu mới đến lữ đoàn Trung Vệ, vẫn là tôi làm cho cậu thử huấn. Như thế rất tốt, chưa tới nửa năm mà hai người chúng ta không chỉ có ngồi ngang hàng với nhau, hơn nữa trình độ của cậu còn vượt qua tôi một đoạn. Xem ra sau này nên ít đến loại địa phương này một chút, phải luyện tập cho giỏi."

Lâm Dật nhìn sang Ninh Triệt, tư thái của nàng chập trùng giống như dãy núi.

"Tôi cảm thấy, cần phải đưa cô đi tới Đảo quốc học tập, thật tốt tu sửa một cái."

"Đây kêu là lời nói gì chứ? Cậu còn chưa thử qua, mà đã ghét bỏ kỹ thuật của tôi không tốt?"

Ninh Triệt ngồi dậy, còn ưỡn ngực lên, rất nghiêm chỉnh nhìn lấy Lâm Dật.

"Cậu nói như vậy hoàn toàn là một loại sỉ nhục đối với nhân cách của tôi, hôm nay tôi nhất định phải thật tốt lý luận với cậu một chút mới được . . ."

Đương đương đương ——

Nói còn chưa dứt lời, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập từ phía bên ngoài.

Hai nhân viên matxa không biết phải làm sao.

Bình thường mà nói, lúc này không có khả năng có người tới gõ cửa.

Ngay cả như có người tìm đến, cũng không có khả năng dùng sức lực lớn để gõ cửa như vậy, giống như muốn phá cửa ra ngay lập tức.

"Đừng ngẩn ra đó, mở cửa nhìn xem có chuyện gì xảy ra."

Ninh Triệt nói ra.

Nhân viên matxa ở gần cửa đứng dậy, thấp thỏm mở cửa, phát hiện có sáu người đứng ngoài cửa, hơn nữa sắc mặt đều rất khó coi.

"Anh rể, chính là hai người bọn họ!"

Tôn Trường Minh chỉ Ninh Triệt và Lâm Dật, nói ra.

Hai người Lâm Dật liếc nhau một cái, lúc này mới nhớ tới, thì ra là người dao động hoàn mỹ trở về.

Ninh Triệt xé toang lớp mặt nạ trên mặt, sau đó nắm thật chặt khăn tắm của mình, miễn cho bị nhìn hết, quay về phía Tất Du Giang nói ra:

"Tôi nhìn thấy anh hình như khá quen, không phải là chúng ta gặp qua nhau ở đâu rồi chứ?"

Tất Du Giang ngây ngẩn cả người, đầu óc có chút đứng máy.

Không hề nghĩ rằng sẽ gặp phải Ninh Triệt và Lâm Dật ở loại địa phương.

"Gặp qua? Nhìn quen mắt?"

Tôn Trường Minh cười lạnh nói:

"Tôi nói cho cô em, hiện tại lôi kéo làm quen đã chậm. Vừa rồi không phải cô em mới nói, muốn nhìn một chút xem ở Yến Kinh có người nào là đối thủ của các người sao? Hiện tại, tôi tìm được người tới, là ngựa chết hay là lừa chết, lôi nhau ra bên ngoài, chúng ta cùng thi đấu một chút."

"Vậy thì đến so tay một chút đi."

"Hồ nháo, nói nhăng nói quậy gì đấy!"

Tất Du Giang thét như ra lệnh với Tôn Trường Minh.

Hả?

Bọn người Tôn Trường Minh đều bị sững sờ.

"Anh rể, anh nói cái gì?"

"Lâm tổ trưởng, Ninh tổ trưởng, các vị cũng ở đây, thật trùng hợp."

Tất Du Giang đi về phía hai người, cười theo nói ra.

Biết được thân phận của hai người, Tôn Nhất Nặc đứng ở phía sau cũng bị giật nảy mình.

Chồng mình xưng hô hai người kia là tổ trưởng, hơn nữa còn là dùng loại thái độ này.

Không có gì bất ngờ xảy ra, hai người kia chắc hẳn là tổ trưởng của lữ đoàn Trung Vệ!

Nghĩ đến đây, Tôn Nhất Nặc khẽ run rẩy. Nếu thật là như vậy, thì chẳng phải muốn xảy ra chuyện sao?

Lâm Dật và Ninh Ngưng liếc nhau một cái, người sau hỏi.

"Cậu là tới tham gia thử huấn?"

"Đúng đúng đúng, tôi gọi là Tất Du Giang, tới từ Bằng Thành."

Ninh Triệt lạnh nhạt gật đầu,

"Nếu là như vậy, mọi việc sẽ dễ xử lý hơn nhiều. Em vợ cậu có vẻ như không quá hiểu chuyện, nếu cậu đã tới giúp hắn báo thù, vậy thì chắc hẳn phải biết chuyện gì xảy ra, chính mình mang người về xử lý đi."

"Vâng vâng vâng. . ."

Tất Du Giang cúi đầu khom lưng nói:

"Hai vị tổ trưởng, thực sự xấu hổ, gây thêm phiền toái cho các vị rồi."

Cả đám Lưu Trường Minh và Vương Ngôn đều thấy choáng, mới vừa rồi Tất Du Giàng còn nói không ai bì nổi, thế mà khúm núm nói chuyện với hai người kia.

Hai người kia đến cùng là loại người nào!?

Nhưng mà Tất Du Giang cũng không có giải thích quá nhiều, nắm lấy cổ áo của Lưu Trường Minh, vừa nói xin lỗi với hai người, vừa lặng lẽ đóng cửa lại, không dám lỗ mãng.

"Anh rể, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Không phải anh nói muốn báo thù giúp em sao, chẳng lẽ anh biết hai người kia?!"

"Tên nhóc con, cậu xông phải đại họa rồi, cậu có biết hay không?!"

Tất Du Giang còn nói thêm:

"Hai người bọn họ đều có thân phận rất đặc thù, nếu cậu muốn trêu chọc bọn họ, sau cùng đến chết như thế nào cũng không biết!"

Bọn người Lưu Trường Minh khẽ run rẩy.

"Nhưng mà người đàn ông kia chỉ là người bán hoa quả, làm sao có thể có cái thân phận khác. Nếu quả thật có thân phận khác, thì vì sao lại đi bán hoa quả chứ?"

"Hắn chính là người như vậy, cụ thể vì sao lại đi bán hoa quả, anh cũng không biết."

Tất Du Giang nói ra:

"Nhưng anh có thể khẳng định cho cậu, bất kể là tài sản cá nhân hay là năng lực bản thân, cộng thêm bối cảnh sau lưng, đều không phải anh có thể so sánh, suýt chút nữa là cậu gây đại họa rồi."

"Hơn nữa cậu nghĩ kỹ xem, nếu như thân phận của hắn rất phổ thông, thì làm sao có tư cách đứng bán hoa quả ở đường chính của Vương Phủ tỉnh. Cậu có thấy ai dám bày quầy bán hàng ở loại địa phương kia không?"

Nghe được Tất Du Giang nói, Lưu Trường Minh suy nghĩ tỉ mỉ cực kỳ đáng sợ.

Sắc mặt tái nhợt không ra bộ dáng gì, mồ hôi lạnh ướt đẫm áo lưng, ngay cả cảm giác đau đớn ở khóe miệng cũng biến mất.

Bây giờ còn có thể hoàn hảo đứng ở chỗ này không chút tổn hại, để hắn có một loại cảm giác như trở về từ cõi chết.

Đối với loại người nắm giữ thân phận thần bí như vậy, một câu là có thể tóm lấy chính mình đưa vào tù, nhốt đến chết!

Bây giờ mình còn có thể sống được đi ra, thật là quá may mắn!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1327: Chúng Tôi Muốn Gia Nhập Tổ Một!

Chương 1327: Chúng Tôi Muốn Gia Nhập Tổ Một!

Vào lúc ban đêm, khi hai người matxa xong, cùng nhau quay trở về khách sạn Bàn Cổ.

Ninh Triệt cũng không hề đơn độc thuê riêng một phòng, đi thẳng đến gian phòng của Lâm Dật.

Mỗi người một cái giường, ngủ rất thoải mái.

Một buổi thử huẩn cuối cùng sẽ bắt đầu vào lúc tám giờ sáng nay.

Lâm Dật vốn định ngủ thêm một lát, nhưng vào lúc hơn sáu giờ đồng hồ đã bị Ninh Triệt kéo dậy.

Sau đó rửa mặt và ăn cơm, đến trước tám giờ thì cùng chạy tới lữ đoàn Trung Vệ.

Cùng lúc đó, tất cả những người tới tham gia thử huấn đều đứng chờ xuất phát ở trên sân tập thử huấn, vô cùng khẩn trương mà kích động chờ đợi cuộc thử huấn tiếp theo tiến hành.

Sau khi hai người xuống xe, đi thẳng đến văn phòng của Lưu Hồng, chuẩn bị tiến hành những bố trí sau cùng.

Nhưng mà, thời điểm khi đi tới văn phòng, bọn họ phát hiện ngoại trừ Khưu Vũ Lạc ra, còn có thêm hai người xa lạ khác.

Một nam và một nữ, tuổi tác hơn ba mươi tuổi.

Người phụ nữ có mái tóc ngắn, mặc trang phục phổ thông bình thường, cách ăn mặc rất tùy ý, vẻ bề ngoài không có gì khác biệt, thuộc về loại hình ném ở trong đám người thì sẽ không tìm thấy.

Một người đàn ông khác thì có dáng người hơi mập, vóc dáng không cao lắm, cho người ta một loại cảm giác rất thật thà.

Tên của người phụ nữ gọi là Ngụy Tuyết, người đàn ông gọi là Chu Tuấn Trì.

Hai người cùng thuộc tổ 4 của lữ đoàn Trung Vệ, được Lưu Hồng gọi trở về giúp đỡ ngay trong đêm.

Trong lúc Lâm Dật đánh giá hai người, đồng thời hai người cũng đang đánh giá Lâm Dật.

Nhưng chỉ là nhìn liếc xéo một chút, cũng không có lưu ý quá nhiều.

"Lâm Dật, để tôi giới thiệu cho cậu một chút."

Lưu Hồng nói ra:

"Bọn họ là người của tổ 4, Chu Tuấn Trì và Ngụy Tuyết."

"Người của tổ 4?"

Lâm Dật lẩm bẩm một câu,

"Nhiệm vụ ở đảo Tilia xong rồi?"

"Không có, là tôi cố ý gọi bọn họ trở về."

"Cũng chỉ là một buổi thử huấn, không cần thiết phải gióng trống khua chiêng như vậy."

"Tôi gọi bọn họ trở về không liên quan với buổi thử huấn, chủ yếu là vì chuyện của cậu."

Lưu Hồng nói ra:

"Chờ đến khi Mitsui Takaya gọi điện thoại cho cậu, tôi sẽ đưa cả đám các cậu cùng đi đến Đảo quốc, như vậy sẽ càng bảo đảm an toàn hơn một chút."

Chu Tuấn Trì tự mình đốt điếu thuốc,

"Đến lúc đó các cậu phối hợp nhau, hành động nghe theo tôi chỉ huy, nếu như gây ra tai vạ gì, hậu quả tự mình phụ trách gánh chịu."

"Tốt xấu gì ba người chúng tôi cũng là tổ trưởng, anh chỉ là một người tổ viên mà còn muốn chỉ huy chúng tôi? Anh có chút không hiểu rõ vị trí rồi."

Chu Tuấn Trì và Ngụy Tuyết biểu lộ đều có chút khó chịu.

Sự tình liên quan tới Lâm Dật, ở trên đảo bọn họ cũng có nghe nói một chút.

Nghe đồn quả nhiên đều là sự thật, đúng là tên điên.

"Tổ viên thì thế nào?"

Chu Tuấn Trì nói ra:

"Chúng tôi là người tới từ tổ 4, trong tổ tùy tiện lôi ra một người tới đây, đều có thể đảm nhiệm tổ trưởng của ba tổ còn lại. Cậu còn thực sự cho rằng, bản thân làm tổ trưởng, thì có thể khoa tay múa chân ở trước mặt chúng tôi sao? Mấy tên lính quèn các cậu vẫn còn kém một chút hỏa hầu."

"Đều nói mập mạp thì tiểu đệ nhỏ, hôm nay gặp mặt phát hiện đó chỉ là lời đồn, trang bức đều bị anh nói tròn. Con mẹ nó, anh thật là một cái nhân tài, ở lại tổ 4 cũng quá uổng công."

Phốc phốc _ _

Ninh Triệt không nhịn nổi, phì cười ra tiếng.

Quả nhiên, vẫn là thú vị khi ở cùng một chỗ với Lâm Dật.

Vĩnh viễn không thiệt thòi.

"Ba!"

Chu Tuấn Trì biến sắc, vỗ bàn đứng dậy!

"Cậu biết mình đang nói chuyện với ai không, trong mắt còn có điểm quy củ hay không?!"

Lâm Dật không nhịn được ngoáy lỗ tai một cái, nhìn sang Lưu Hồng nói ra:

"Mau chóng tìm chỗ ngã tư đường, đem cái tên ngốc bức này đưa đi, nhìn thấy hắn thì tôi thấy thêm đau đầu."

"Cậu!"

"Được rồi!"

Lưu Hồng nói ra:

"Cùng thuộc hàng ngũ chiến đấu của lữ đoàn Trung Vệ, làm sao vừa gặp mặt đã cãi nhau đi cãi nhau lại, đều đừng quên thân phận của mình!"

Chu Tuấn Trì chướng mắt Lâm Dật, nhưng ở trước mặt Lưu Hồng vẫn phải thành thành thật thật.

"Được rồi, mọi người đã đều đông đủ, hiện tại cùng đi xuống dưới lầu đi."

Lưu Hồng nhìn lấy Chu Tuấn Trì và Ngụy Tuyết, nói ra:

"Hiện tại bên phía Đảo quốc còn chưa có động tĩnh gì, hai người các cậu cũng tạm thời quan sát buổi thử huấn, vừa vặn giúp đỡ kiểm định một chút."

Chu Tuấn Trì hừ lạnh một tiếng, sau đó đứng dậy cùng với Ngụy Tuyết đi ra ngoài.

Lưu Hồng vỗ vỗ bả vai Lâm Dật.

"Cậu cũng thu liễm tính khí một chút, bất kể nói thế nào cũng là chiến hữu, còn phải chú ý đoàn đội hài hòa một chút."

"Đừng nói là chiến hữu, dù xem như bạn tình cũng không thể nói với tôi như vậy."

Lưu Hồng và Khưu Vũ Lạc rất ăn ý nhìn về phía Ninh Triệt.

Ninh Triệt: ? ? ?

"Ừm hả? Các người dùng loại ánh mắt này nhìn tôi làm gì? Hai người chúng ta rất trong sạch, đêm qua cũng không làm gì hết."

"Chú ý an toàn đi."

Ninh Triệt: . . .

Lâm Dật: . . .

Mấy phút đồng hồ sau, một đoàn người đi ra khỏi tòa nhà lữ đoàn Trung Vệ, đứng ở trước cửa.

Nhìn thấy hai cái khuôn mặt xa lạ, những người tới tham gia thử huấn từ trước, đều đem ánh mắt dừng lại ở trên người của bọn họ.

Có thể đứng cùng một chỗ với lãnh đạo cấp cao của lữ đoàn Trung Vệ Lữ, thân phận của hai người kia chỉ sợ không đơn giản.

"Tôi giới thiệu cho mọi người làm quen một chút, hai vị này là thành viên đến từ tổ 4, Chu Tuấn Trì và Ngụy Tuyết. Bọn họ là cố ý trở về để quan sát các cậu huấn luyện thử nghiệm."

Lời này vừa nói ra, có thể nói là nhất thời khơi dậy ngàn cơn sóng mới.

Bởi vì cuộc thử huấn lần này có số người tham gia đông đảo, cho nên những tin tức xem như rất bí mật, cũng được lưu truyền ra từ bên trong những gia tộc lớn.

Thậm chí rất nhiều người đều biết, tổ 4 là hàng ngũ chiến đấu át chủ bài bên trong lữ đoàn Trung Vệ.

Sức mạnh của các tổ đội cũng không giống nhau, người ta là chân chân chính chính mạnh mẽ, không phải ba tổ khác có thể so sánh được.

Chỉ tiếc là người ta không có dự định nhận người, cũng chỉ có thể ngước nhìn mà thôi.

Tuy nhiên người của tổ 4 có thể tới giám sát bọn họ thử huấn, đây cũng là một loại vinh hạnh.

"Nhiều người có tư cách tham gia như vậy, lần này cả nước chiêu mộ, hiệu quả còn rất tốt."

Chu Tuấn Trì chắp tay sau lưng, mang theo một cỗ ý vị chỉ điểm giang sơn, còn ra dáng không kém gì Lưu Hồng.

"Hơn nữa mức độ bình quân còn cao hơn lúc trước không ít, đúng là rất thành công."

Khưu Vũ Lạc trả lời.

"Mức độ cao nhất đạt đến trình độ nào?"

"Có hai người tới cấp D, tự thân có năng lực tác chiến không tầm thường, chỉ là thiếu một chút kinh nghiệm, sau khi huấn luyện thêm chút, sẽ rất nhanh có thể tham gia vào trong nhiệm vụ."

"Thế mà còn có người đạt cấp D?"

Biết được tin tức này, Chu Tuấn Trì và Ngụy Tuyết đều có chút ngoài ý muốn, đây đã coi như là chiến lực cỡ trung bình ở lữ đoàn Trung Vệ.

Trải qua nhiều năm thử huấn như vậy, đều chưa thấy qua dạng người mới như vậy, lần này cả nước chiêu mộ quả thật có chút khó lường.

"Lúc trước, khi bọn họ đăng ký, cũng có chút vượt quá dự liệu của tôi."

Khưu Vũ Lạc trả lời rất khách quan.

Có thể nhìn ra được, dường như nàng cũng không thoải mái chào đón Chu Tuấn Trì.

"Hai người mới kia ở đâu? Để tôi nhìn xem một chút."

Chu Tuấn Trì nói ra.

Khưu Vũ Lạc nhìn về phía đội hình phía trước.

"Tùy Cường, Dư Tư Dĩnh, bước ra khỏi hàng!"

Nghe được mệnh lệnh, hai người cùng nhau tiến lên một bước, đứng ở phía trước nhất của đội ngũ.

Chu Tuấn Trì từ trên bậc thang đi xuống, cũng đứng ở trước mặt hai người.

"Nhìn bộ dáng của hai người, cũng khoảng chừng ba mươi tuổi, về mặt thiên phú chắc là không cần nói, có hứng thú gia nhập vào tổ 4 chúng tôi hay không?"

Lâm Dật khẽ nhíu mày, Lưu lão cũng đã nói rõ ràng, đây là người mới chia cho tổ một, hai và ba tiếp nhận. Vậy mà hắn công khai tới đoạt, xem ra Lưu lão đại đúng là quan hệ với tổ 4 không được tốt lắm.

Mà cái người gọi là Chu Tuấn Trì này, dường như trí IQ cũng không cao lắm.

Giống như một tên thiểu năng trí tuệ vậy.

Nghe được Chu Tuấn Trì tra hỏi, hai người kéo căng thẳng người, cao giọng nói ra:

"Chúng tôi muốn gia nhập tổ Một!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1328: Người Của Tổ 4 ra, Không Có Khả Năng Thua?

Chương 1328: Người Của Tổ 4 ra, Không Có Khả Năng Thua?

Đứng ở trên bậc thang, Lưu Hồng hài lòng gật đầu.

Lúc trước còn bên trong cuộc thử huấn, đúng là hai người đều biểu thị qua muốn gia nhập vào tổ một.

Mà ở thời điểm này, bọn họ vẫn kiên trì ý nghĩ của mình, không có lựa chọn gia nhập vào tổ 4.

Theo trình độ nào đó mà nhìn nhận, đây cũng là một loại trung thành.

Mà Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt, cũng vô cùng hài lòng đối với biểu hiện của hai người.

Đều là nhân tài đáng giá.

Chu Tuấn Trì sắc mặt u ám, đây là câu trả lời mà hắn hoàn toàn không nghĩ tới.

Hắn thấy, cho dù hai người có từ chối, cũng sẽ không dứt khoát như thế, thật sự không ngờ rằng sẽ trực tiếp như vậy.

"A..."

Chu Tuấn Trì cười lạnh một tiếng, bên trong ánh mắt mang theo vẻ khinh thường.

"Lâm tổ trưởng thật sự là lợi hại, cuộc thử huấn còn chưa có kết thúc, mà có thể để cho thủ hạ khăng khăng một mực, thật là khiến người ta phải bội phục."

"Thật ra tôi cũng không làm cái gì."

Lâm Dật cười nói:

"Có thể là do anh lớn lên quá xấu, cho nên họ đối với anh không có hứng thú, chỉ đơn giản như vậy thôi."

Một đám người tham gia thử huấn đều cố nén ý cười.

Lâm tổ trưởng thật sự là treo, thế mà đều mặc xác người của tổ 4.

Nhưng những người tham gia thử huấn này cũng không phải là người ngu.

Trong mơ hồ, bọn họ cũng đoán được, mối quan hệ giữa Lâm tổ trưởng cùng với người gọi là Chu Tuấn Trì, khả năng không tốt lắm.

Nếu không cũng không có khả năng nói như vậy.

Chu Tuấn Trì nghiêng đầu nhìn sang Lâm Dật, trong mắt lộ ra một vệt tức giận.

Nhưng bởi vì nguyên nhân có Lưu Hồng ở đây, nên hắn cũng ẩn giấu đi rất tốt, lại đem ánh mắt dừng lại ở trên thân Tùy Cường và Dư Tư Dĩnh.

"Mặc dù nói hai người đều đến cấp D, nhưng cũng không phải là nhất định có thể đi vào được lữ đoàn Trung Vệ, vừa vặn hiện tại tôi có thời gian, nên giúp Lâm tổ trưởng thử trình độ của hai người một chút. Nếu như không qua được cửa này của tôi, vậy thì không được tham gia vào lữ đoàn Trung Vệ."

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt nhăn lông mày lại.

Chu Tuấn Trì đã đạt đến cấp D đỉnh phong, năng lực chiến đấu có thể ngang bằng với Lâm Dật.

Mà Tùy Cường và Dư Tư Dĩnh đều thuộc về mức độ vừa bước vào đến cấp D, coi như hai người cùng nhau động thủ, cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn.

"Ngài muốn luận bàn với chúng tôi sao?"

Tùy Cường không kiêu ngạo không tự ti hỏi.

Trên mặt còn lộ ra một vẻ hưng phấn!

Ở bên cạnh Dư Tư Dĩnh cũng giống như vậy, toát ra chiến ý nồng đậm!

Chu Tuấn Trì đứng chắp tay,

"Hai người các cậu biểu hiện vẫn được, cho nên hôm nay tôi thao luyện cho hai người. Nhưng mà bất kể nói thế nào, tôi cũng là người cũ của lữ đoàn Trung Vệ, hơn nữa còn luôn ở cố định tại tổ 4, nếu như cứ như vậy đánh cùng với hai người, sẽ không tránh được bị người ngoài nói là lấy lớn hiếp nhỏ, vì vậy dứt khoát chấp hai người một cánh tay."

"Nhường ra một cánh tay?"

Tùy Cường nói ra:

"Không cần thiết, ngài có thể xuất ra toàn bộ thực lực!"

"Quyền cước không có mắt, nếu như tôi xuất ra toàn bộ thực lực, làm hai người bị thương thì sẽ không tốt."

Chu Tuấn Trì cười ha hả nói.

"Này họ Chu kia."

Lâm Dật nói ra.

"Cậu đang kêu ai đấy?!"

Chu Tuấn Trì lạnh giọng nói.

"Đương nhiên là bảo anh."

Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Tôi là tổ trưởng, anh là tổ viên, cấp bậc của tôi cao hơn anh một số, gọi anh như vậy cũng không có phạm lỗi đi."

Chu Tuấn Trì hơi híp mắt lại, ánh mắt âm trầm.

"Cậu tốt nhất là chú ý nói chuyện phân tấc!"

Lâm Dật nhún vai,

"Tôi cảm thấy không có gì không ổn."

"Hừ, có phải cậu cảm thấy trình độ của hai người kia không được, khả năng ngay cả một tay của tôi cũng không đánh lại nổi, cho nên muốn ngăn trở tôi phải không?"

"Điều đó thì không phải, tôi vẫn thừa hiểu trình độ của bọn họ, tuy rằng không đánh lại tôi, nhưng thu thập anh thì đầy đủ."

Lâm Dật nói ra:

"Nhưng ở nơi đây, lúc này có hơn ba trăm người đều muốn gia nhập vào tổ một, đúng lúc anh cũng ở chỗ này, vậy thì đồng thời cùng giúp tôi thao luyện đi."

"Đồng thời cùng thao luyện?"

Chu Tuấn Trì liếc mắt nói:

"Cậu cho là tôi rất nhàn sao? Nhiều người như vậy, thao luyện đến trời tối cũng không thể xong hết được!"

Đứng ở một bên, Ngụy Tuyết cũng liếc nhìn Lâm Dật một chút. Nếu quả thật muốn Chu Tuấn Trì giúp đỡ thao luyện, những người này đều sẽ bị hắn đánh ngã.

Anh ta đang suy nghĩ gì vậy?

Ninh Triệt đảo đôi mắt to đi lòng vòng.

Mặc dù còn không biết muốn xảy ra chuyện gì, nhưng thao tác cợt nhả của Lâm Dật sẽ lập tức ập tới.

Con hàng trang bức Chu Tuấn Trì này chỉ sợ muốn phế.

"Tôi biết thời gian của anh rất quý giá, không có nhiều tinh lực như vậy để lãng phí, tự nhiên không có khả năng để anh thao luyện riêng cho từng cái từng người."

Lâm Dật nghiêng người sang, nói với hơn 300 người tham gia thử huấn ở trong sân huấn luyện:

"Trên chiến trường, có người gây thương tổn đến chiến hữu của các người, các người sẽ làm thế nào!"

"Nợ máu trả bằng máu!"

"Không tệ!"

Lâm Dật rất ra vẻ gật đầu, hài lòng nói:

"Hiện tại, gã họ Chu này muốn thao luyện chiến hữu của các người, đó là một cơ hội tốt ngàn năm một thuở. Nếu như có thể đạt được hắn chỉ đạo, vậy thì trình độ của các người nhất định sẽ phát triển mạnh mẽ!"

"Cho nên hiện tại, đoàn người cũng đừng có lãng phí thời gian nữa, cùng lên đi. Cho dù hôm nay thua cũng không mất mặt, nhưng nếu như may mắn chiến thắng, tôi sẽ chọn lựa ra người có biểu hiện ưu tú, cho phép ngoại lệ gia nhập vào tổ một. Được rồi, bây giờ thì lập tức động thủ đi!"

Ninh Triệt: ? ? ?

Coi như trình độ cá nhân của Chu Tuấn Trì rất cao, nhưng tổng cộng số người tham gia thử huấn có tới hơn 300 người.

Xem như trình độ cá nhân không bằng Chu Tuấn Trì, nhưng nhiều người như vậy cùng tiến lên, cũng có thể đánh hắn tới hoài nghi nhân sinh.

Khưu Vũ Lạc: Thật sự là thao tác cợt nhả khó lường.

Lâm Dật làm cho đám người phía dưới rục rịch!

Đều hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm Chu Tuấn Trì.

Người sau thì gương mặt đổ mồ hôi lạnh, cũng theo bản năng lùi về phía sau mấy bước!

"Lâm Dật, cậu muốn làm gì?!"

"Tôi phải cám ơn anh đấy, còn muốn giúp đỡ thao luyện những người này nữa,...Chờ sau khi anh thao luyện cho những người này hiểu ra, tôi sẽ thu xếp một trận đấu cẩn thận với anh."

"Cậu!"

"Còn đều thất thần ra làm gì chứ?!"

Lâm Dật nói ra:

"Cơ hội tốt như vậy còn không mau tranh thủ, nguyên một đám đều không muốn vào tổ một sao?"

"Muốn!"

"Vậy sao còn chưa động thủ?!"

"Vâng!"

Lâm Dật ra lệnh một tiếng, hơn 300 người tham gia thử huấn hô hào phần phật hướng lao về phía Chu Tuấn Trì!

Chu Tuấn Trì biến sắc, vội vàng chạy tới địa phương trống trải!

Nếu như hắn bị bắt được, kiểu gì bản thân cũng phải thụ thương!

"Chậc chậc chậc, người của tổ 4 ra ngoài cũng không phải đều giống nhau, thật sự là chạy nhanh, những loại chân ngắn như chúng ta cũng không chạy lại được."

"Lâm Dật, cậu làm thế này thì có gì tài ba, mau chóng bảo bọn họ dừng lại!"

"Dừng lại để làm gì? Dù sao cũng là người của tổ 4 ra ngoài, thực lực xuất chúng, nhanh nhanh để cho chúng tôi được kiến thức năng lực của anh một chút, cho bọn họ học một khóa học thật tốt."

"Con mẹ nó, cậu gọi nhiều người đến như vậy, thì tính toán gì?!"

Chu Tuấn Trì mắng:

"Nếu cậu không phục, thì chỉ hai chúng ta đơn độc thao luyện!"

"Con người anh thật đầy đủ có ý tứ, ngay cả những người tham gia thử huấn này cũng không đánh lại, mà còn muốn động thủ với tôi?"

"Sợ thì cứ việc nói thẳng, tìm nhiều lý do như vậy làm gì."

"Anh tốt nhất đừng làm chuyện điên rồ."

Lâm Dật cười ha hả nói.

"Không dám?"

"Không không không, tôi chỉ sợ một cú đấm đem anh đánh chết."

"Mẹ nó, ít nói lời vô dụng đi, có bản lĩnh thì hai chúng ta đi ra luyện một chút, nếu cậu bị thua, thì mẹ nó cúc cung xin lỗi cho tôi!"

Lâm Dật nhếch miệng lên, mang theo ý cười khó có thể nắm lấy.

"Vậy nếu anh bị thua thì sao?"

"Tôi không có khả năng bị thua! Người của tổ 4 ra ngoài, không có khả năng bị đánh bại bởi người của ba tổ khác!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1329: Người Xấu Tác Quái Nhiều

Chương 1329: Người Xấu Tác Quái Nhiều

"Quá tự tin cũng không phải là chuyện tốt, nếu như anh thật muốn so chiêu với tôi, vẫn nên trước tiên giải quyết những người tham gia thử huấn này đi."

Lâm Dật cũng không nóng nảy, dù sao người bị truy đuổi cũng không phải mình.

Ngụy Tuyết đưa mắt nhìn Lâm Dật, thần sắc lãnh đạm nói:

"Lâm tổ trưởng, anh làm như vậy cũng không có ý nghĩa, trốn tránh không phải là biện pháp, lữ đoàn Trung Vệ là nơi dựa vào thực lực để nói chuyện."

Giọng nói của Ngụy Tuyết rất nhạt, thậm chí không nhìn ra biểu lộ, nhưng lại tràn ngập ý trào phúng nồng đậm.

Thời điểm ở văn phòng vừa rồi, Ngụy Tuyết có rất nhiều ý kiến đối với Lâm Dật.

Vốn cho rằng Chu Tuấn Trì có thể tìm cơ hội giáo huấn hắn một trận, không ngờ rằng lại bị hắn đùa bỡn!

Ở cùng một chỗ với loại người chỉ biết múa mép khua môi này, mẫu người thẳng thắn như Chu Tuấn Trì nhất định sẽ ăn thua thiệt.

Còn không bằng trực tiếp một chút thì tốt hơn.

Lâm Dật nghiêng đầu nhìn qua Ngụy Tuyết,

"Cô có ý kiến?"

"Chỉ là nói đúng sự thật, chẳng lẽ anh tiến vào lữ đoàn Trung Vệ chỉ bằng dựa vào công phu mồm miệng sao?"

"Nếu cô không nhìn được, có thể thay hắn ra tay."

Ngụy Tuyết nhìn chăm chú vào Lâm Dật, lạnh lùng nói:

"Đừng tưởng rằng tôi là phụ nữ, thì xem thường tôi. Tôi cũng không kém hơn so với Chu Tuấn Trì, hơn nữa người có thể đi vào tổ 4 thì trình độ đều có cam đoan. Ngoài ra, kinh nghiệm chiến đấu của chúng tôi cũng phong phú hơn so với trong tưởng tượng của mọi người, anh tốt nhất là thu hồi lời nói vừa rồi của mình."

"Thật mẹ nó là say, đều nói người xấu tác quái nhiều, rốt cuộc tôi cũng biết tổ 4 các người đều là thứ màu sắc gì rồi."

Lâm Dật nói ra:

"Trình độ không được tốt lắm, ngược lại bản sự trang bức thì là hạng nhất."

"Muốn chết!"

Mặc dù Chu Tuấn Trì một mực lẩm bẩm vênh váo, nhưng dường như người trầm mặc ít nói như Ngụy Tuyết, tính khí càng nóng nảy hơn so với hắn!

Sau khi bị Lâm Dật chọc giận, đột nhiên tung người đá về phía Lâm Dật!

Cũng không cho Lưu Hồng có cơ hội ngăn trở!

"Lâm Dật cẩn thận!"

Khưu Vũ Lạc nhắc nhở!

"Cẩn thận cái mấy cái lông!"

Lâm Dật ánh mắt híp lại, tựa như là một con báo vận sức chờ bùng phát!

Mỗi một động tác của Ngụy Tuyết đều bị hắn nhìn rõ ràng ở trong mắt!

Trình độ không sai lệch lắm so với Eliza!

Rất mạnh!

Nếu như mình không xuất ra toàn lực, đối phó với nàng khẳng định là có chút khó khăn!

Ngụy Tuyết có tốc độ rất nhanh, trong khoảng thời gian nháy mắt đã vọt tới trước mặt Lâm Dật, khoảng cách giữa hai người còn không đủ nửa mét!

Lâm Dật phát lực dưới chân, chân phải làm trục, ban đầu dạo qua một vòng, xảo diệu tránh khỏi công kích của nàng!

Cũng đúng vào lúc này, Ngụy Tuyết lộ ra sơ hở!

Lộ lưng!

Nhắm vào đúng thời điểm, Lâm Dật tung một chân đá về phía Ngụy Tuyết!

Hô thông!

Lực lượng toàn thân đều tập trung vào phía trên một chiêu này!

Khiến cho Ngụy Tuyết ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, thân thể nàng trong nháy mắt mất cân bằng, ngã nhào về phía bồn hoa bên trái cửa lớn!

"Cái này. . ."

Mới vừa rồi còn huyên háo tiếng người trên sân huấn luyện, tại thời khắc này đều yên tĩnh lại!

Cũng không có ai tiếp tục đi tìm Chu Tuấn Trì để so tài.

Mọi người biểu lộ trong nháy mắt dừng lại, âm thanh ngừng im bặt!

Không ngờ Lâm tổ trưởng đạp bay người của tổ 4?

Cũng thật quá mạnh đi?!

Ba người Lưu Hồng, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cũng hai mặt quay sang nhìn nhau.

Bọn họ cảm thấy rằng, Ngụy Tuyết chắc hẳn không phải là đối thủ của Lâm Dật, nhưng ở trong sự nhận thức của bọn họ thì hai người cần phải đánh một lúc, mới có thể phân ra thắng bại.

Nhưng chưa từng nghĩ qua, Lâm Dật sẽ dùng cách hữu dụng như vậy, đánh bại nàng!

"Tiểu Tuyết!"

Gặp tình huống không đúng, Chu Tuấn Trì vội vàng chạy tới, đỡ nàng từ bên trong đống bồn hoa đứng lên.

"Mẹ nó!"

"Được rồi!"

Ngụy Tuyết không phục, nàng còn muốn xông về phía trước, nhưng lại bị Lưu Hồng gọi lại.

Sự tình đến nước này thì ngừng, không cần thiết tiếp tục diễn ra.

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái,

".. Một lát nữa còn phải thử huấn, nếu như không phục, giữa trưa lại thao luyện."

Nói xong, Lâm Dật dừng một chút,

"Hai người các người cùng tiến lên cũng không thành vấn đề."

Tê _ _

Những thành viên tham gia thử huấn đều vô cùng hâm mộ nhìn lấy Lâm Dật.

Mặc kệ là đàn ông hay là phụ nữ, ai nấy đều hai mắt tỏa ánh sáng!

Khó trách lữ đoàn Trung Vệ muốn chế tạo tổ một thành thanh đao nhọn, thì ra là tổ trưởng quá mạnh!

Đối mặt với người của tổ 4 mà có thể dùng một chân đá bay, điều này cần phải là trình độ nào?

Đoán chừng sắp chạm đến ngưỡng cửa cấp C rồi.

Chu Tuấn Trì tức giận đến mức một câu cũng không nói nên lời, nhưng lại không dám quá phận.

Nhìn từ trình độ mà hắn thể hiện ra, mình thật sự không phải là đối thủ của hắn.

Cho dù cả hai người cùng tiến lên, chỉ sợ đều phải ăn thiệt thòi!

"Được rồi, ba người các cậu cũng không cần tranh cãi nữa."

Lưu Hồng nói xong, nhìn lấy Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt, nói:

"Thời gian không sai biệt lắm, bắt đầu tổ chức cuộc thử huấn đi."

"Vâng!"

Nhiệm vụ của ngày thử huấn cuối cùng là diễn luyện thực chiến.

Nội dung nhiệm vụ là mô phỏng nhiệm vụ ngăn chặn quân địch mà bọn người Lâm Dật ngăn chặn được trước đó.

Nhưng ở Yến Kinh không có biển, cũng không có địa phương lớn như vậy để bọn họ triển khai thi đấu, nên đã tìm được một tòa ký túc xá, xem như là nơi để diễn tập.

Còn về đối thủ, thì từ những người khác của lữ đoàn Trung Vệ đảm nhiệm.

Reng reng reng _ _

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, ba người Lưu Hồng theo bản năng nhìn sang.

Phát hiện vẻ mặt của Lâm Dật cũng có chút mất tự nhiên.

Là Mitsui Takaya gọi điện thoại tới!

"Lâm tiên sinh, chúng tôi đã đưa Khâu Húc Thành trở về."

Mitsui Takaya nói ra:

"...Chờ cậu đến Tokyo, chúng tôi sẽ phái người đi đón cậu và cùng nhau đi gặp hắn."

"Không cần các ông đón tiếp, nói cho tôi biết địa điểm, tôi sẽ tự mình đi gặp là được rồi."

"Chẳng lẽ Lâm tiên sinh còn có sự đề phòng đối với tôi sao?"

Mitsui Takaya nói ra:

"Tôi đã biểu hiện ra thành ý rất lớn, tôi cho rằng cậu không cần thiết tỏ thái độ như vậy."

"Điều đó cũng không phải, tôi chỉ là một người thích yên tĩnh, gặp nhiều người sẽ thấy phiền toái."

"Vậy thì tôi cũng không ép buộc."

Mitsui Takaya nói ra:

"Tôi đem người bố trí ở khách sạn Shinjuku West Rail, gian phòng số 209, cậu tới đó có thể tìm được hắn."

"Tốt, tôi biết rồi."

Tắt điện thoại, bọn người Lưu Hồng đều xông tới,

"Tình huống thế nào? Mitsui Takaya nói cái gì rồi?"

"Nói cho tôi biết vị trí cụ thể của Khâu Húc Thành."

"Vậy bây giờ lập tức hành động!"

"Chờ một chút, tôi muốn bố trí một kế hoạch."

Lâm Dật trầm tư một lát, nhìn lấy Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt nói ra:

"Hiện tại, hai người các cô lập tức lên đường đi Đảo quốc, như vậy có thể phân tán sức chú ý của đối phương."

Hai người gật gật đầu, Ninh Triệt hỏi:

"Khâu Húc Thành ở nơi nào? Chúng tôi sẽ tới địa điểm chỉ định...Chờ anh."

"Có thể đi chờ sẵn, nhưng cũng không thể buông lỏng, khả năng đây chỉ là một cái bẫy của đối phương, nói không chừng sẽ đem người giấu ở địa phương khác."

Nói xong, Lâm Dật phân công Đào Thành và Khương Thanh.

".. Đợi lát nữa hai người lên ngồi máy bay riêng, bí mật bay một chuyến đến Singapore, sau đó lại chuyển máy bay đi tới Đảo quốc."

"Anh Lâm, anh bố trí như vậy là có ý tứ gì?"

"Hai người hãy giả trang thành cặp người yêu quốc tịch Singapore, sau đó tới Đảo quốc để du lịch. Nhưng phải nhớ kỹ, chờ sau khi đến Đảo quốc, phải đi thuê một chiếc xe, hành động về sau, cứ chờ tôi thông báo là được rồi."

".. Chờ chút, tác dụng của hai người bọn họ là cái gì?"

Khưu Vũ Lạc hỏi.

"Tôi sợ đây là tràng trò xiếc di hoa tiếp mộc. Nếu thật là như vậy, thì để hai người bọn họ gây ra một vụ tai nạn xe cộ cùng một chỗ cho tôi, dạng này có thể kéo dài thêm chút thời gian, khiến hai cô có kịp thời gian đuổi tới địa điểm mới."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1330: Kế Trong Kế

Chương 1330: Kế Trong Kế

Nghe được Lâm Dật bố trí kế hoạch, mấy người ở chỗ này đều cảm thấy kinh ngạc và ngoài ý muốn, không nghĩ tới hắn sẽ cẩn thận như vậy.

Ngay cả Chu Tuấn Trì và Ngụy Tuyết đều cảm thán kế hoạch của Lâm Dật không chê vào đâu được.

Hắn có thể lên làm tổ trưởng tổ một, cũng không phải là việc ngẫu nhiên.

"Vậy hai người bọn họ đây?"

Lưu Hồng nhìn sang Chu Tuấn Trì và Ngụy Tuyết, nói ra.

Tuy rằng vừa rồi xảy ra chuyện tình không vui, nhưng dù sao cũng là người được gọi trở về giúp đỡ.

Hơn nữa sự kiện này có thể tồn tại tính nguy hiểm nhất định, Lưu Hồng sẽ không bỏ mặc bọn họ.

"Đi theo hai người Khưu Vũ Lạc cùng hành động là được."

Lưu Hồng nhìn thoáng qua về phía đám người tham gia thử huấn.

"Có cần mang theo hai người bọn họ, để bọn họ cảm thụ sớm một chút nhiệm vụ không?"

Tuy rằng không có chỉ mặt gọi tên, nhưng ai cũng biết hai người mà Lưu Hồng nói đến là Tùy Cường và Dư Tư Dĩnh.

"Không cần, việc này không thể coi thường. Hai người bọn họ còn không có kinh nghiệm, trong quá trình hành động rất dễ dàng xảy ra vấn đề, không nên dẫn theo hai bọn họ."

"Tốt rồi, cậu là tổng chỉ huy hành động lần này, ở bên trong quá trình chấp hành nhiệm vụ, cậu có thể không cần hướng tôi xin chỉ thị. Nếu cậu cần trợ giúp điều gì, hãy nhớ nói sớm với tôi."

"Được."

Lâm Dật nhìn tất cả mọi người,

"Hiện tại bắt đầu hành động đi, chờ sau khi mọi người đều xuất phát, tôi lại hành động."

"Tốt!"

Bởi vì đột nhiên xuất hiện nhiệm vụ, làm rối loạn hoàn toàn kế hoạch huấn luyện, cho nên Lưu Hồng lại lần nữa bố trí nhân sự thay thế.

Lâm Dật thì vẫn luôn ở tại lữ đoàn Trung Vệ, tự đặt câu hỏi về các chi tiết vấn đề.

Hơn một giờ chiều, bên phía Khưu Vũ Lạc gọi điện thoại tới, nói rằng bốn người đã đến Đảo quốc, đồng thời không có gây nên bất kỳ sự chú ý của người nào.

Sau đó, Lâm Dật lại gọi điện thoại cho Đào Thành.

Hai người cũng đã sớm đến Singapore, đồng thời leo lên máy bay đi Đảo quốc.

Lâm Dật lại cẩn thận suy tính kế hoạch thêm một lần, sau khi phát hiện không có bất cứ vấn đề gì, mới lặng lẽ lái xe tới sân bay, rồi leo lên chiếc máy bay tư nhân của chính mình.

Sau hai tiếng rưỡi, chiếc may bay Gulfstream G650 của Lâm

Dật hạ xuống sân bay Tokyo.

Cùng lúc đó, Đào Thành và Khương Thanh cũng đều đã ở sân bay chuẩn bị từ lâu.

Đi ra khỏi sân bay, Lâm Dật vẫy một chiếc xe taxi, sau đó đi tới khách sạn Shinjuku West Rail.

Ở Tokyo, khách sạn West Rail vô cùng nổi tiếng, nhưng so với khách sạn Oman vào ở trước đó thì không cùng đẳng cấp.

Chỉ có điều phong cách của khách sạn này càng có khuynh hướng kinh doanh, không giống như khách sạn Oman, nơi này tiếp đãi đại đa số đều là du khách.

Khoảng chừng sau hơn một giờ, Lâm Dật từ trên xe bước xuống trước cửa chính của khách sạn West Rail, sau đó đi vào thang máy, lên đến gian phòng số 209.

Đương đương đương ——

"Vào đi."

Lâm Dật gõ gõ cánh cửa, một người ở bên trong phòng dùng tiếng Nhật tiêu chuẩn đáp lại một tiếng.

Lâm Dật khẽ nhíu mày, điều này không quá giống với tình huống mà hắn dự đoán.

Chẳng bao lâu, cửa phòng được mở ra.

Người mở cửa là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, tóc uốn thành quyển, mặc lấy áo sơ mi trắng và váy dài đến đầu gối, trên tay mang theo một chiếc đồng hồ Omega, đang dùng một loại ánh mắt giật mình nhìn lấy Lâm Dật.

"Ngài khỏe chứ, xin hỏi ngài là. . ."

"Thật xin lỗi, gõ nhầm cửa."

Lâm Dật cười đáp lại.

"Không sao."

Sau khi cánh cửa đóng lại, Lâm Dật đi ra khỏi khách sạn, tiếp đó bấm gọi điện thoại cho Mitsui Takaya.

Nhưng còn chưa kịp gọi điện thoại tới, thì điện thoại di động của chính mình lại vang chuông, là một số điện thoại xa lạ.

"Lâm tiên sinh, nhiều ngày không gặp, chắc hẳn cậu không có quên tôi là ai chứ?"

Lâm Dật cau mày, chần chờ một lát.

"Ông là Mitsui Mineyuki."

Ở thời điểm này Mitsui Mineyuki gọi điện thoại cho mình, điều này truyền ra một cái tín hiệu khác, tất cả hành động của chính mình đều nằm trong sự khống chế của bọn họ.

"Lâm tiên sinh còn có thể nhớ đến tên của tôi, thật vinh hạnh quá."

"Tôi không có thời gian nói nhảm với ông, nói cho tôi biết người ở đâu, tính nhẫn nại của tôi có hạn. Ông chắc hẳn phải biết, Khâu Húc Thành cũng không có hấp dẫn đối với tôi lớn như trong tưởng tượng đâu."

"Lâm tiên sinh bớt giận, chúng tôi cũng là bởi vì lo lắng cho cậu, nên mới làm ra chuyện như vậy, nhưng bây giờ sẽ không."

Mitsui Mineyuki nói ra:

"Người gọi là Khâu Húc Thành kia, bị chúng tôi bố trí ở gian phòng số 404 ở khách sạn Phong Diệp, ngài có thể đi tới đó tìm hắn."

"Nếu như các ông lại chơi dạng trò xiếc này, tôi sẽ không có kiên nhẫn dông dài với các người một lần nữa."

"Lần này sẽ không, tôi sẽ ở cửa chính khách sạn đợi ngài."

"Tốt!"

Sau khi tắt điện thoại, Lâm Dật gửi tin tức cho Khưu Vũ Lạc, nói cho các nàng biết địa điểm thay đổi.

Sau đó lại đi ra ngoài gọi một chiếc xe taxi, tiến về phía địa phương mà Mitsui Mineyuki nói đến.

Mà lúc này, ở bên ngoài quán rượu, nhìn thấy Lâm Dật đi tới.

Đào Thành và Khương Thanh đều cảm thấy sự tình có vẻ không đúng, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra và bám theo.

Lúc này, ở trong gian phòng số 405 của khách sạn Phong Diệp, trong tay Mitsui Mineyuki cầm lấy ly rượu vang đỏ, đồng thời nói chuyện điện thoại với Mitsui Takaya.

"Đại ca, chúng ta đã khóa chặt hành tung của Lâm Dật."

Mitsui Mineyuki cười ha hả nói:

"Thằng ngốc kia bị chúng ta lừa gạt xoay vần, thật sự đi tới khách sạn West Rail, hơn nữa đúng lúc bắt gặp người xa lạ ở trong gian phòng kia. Nhớ lại tràng diện xấu hổ vừa rồi, tôi cảm thấy thật thú vị."

"Xác định hắn đi một mình tới đó, không mang theo bất kỳ người nào hỗ trợ chứ?"

"Xác định, kể từ lúc rời khỏi sân bay, người của chúng ta đã bám theo hắn, xác định hắn tới một mình."

Mitsui Mineyuki nói ra:

"Hơn nữa, sau khi hắn từ trong khách sạn West Rail đi ra ngoài, người của chúng ta cũng đều mật thiết đi theo hắn, cũng không có phát hiện ra bất luận người nào khả nghi, cho nên có thể yên tâm."

"Trước đó đã ăn thua lỗ một lần rồi, lần này nhất định không thể khinh thường."

"Tôi biết, cho nên tôi cũng đã tăng cường đề phòng."

Mitsui Mineyuki tràn đầy tự tin nói ra:

"Hơn nữa tôi cảm thấy, con người cao ngạo giống như Lâm Dật, cũng không thể dẫn theo người tới."

"Đơn đả độc đấu một mình đúng là phù hợp với tác phong làm việc của hắn."

Mitsui Takaya nói ra:

"Cho nên chuyện về sau, cậu phải tập trung nhìn vào hắn, không thể xuất hiện bất kỳ sai lầm nào."

"Vâng."

Huynh đệ hai người thương lượng xong xuôi, Mitsui Mineyuki liền tắt điện thoại.

Đúng lúc này, một tên vệ sĩ của Mitsui Mineyuki từ bên ngoài đi vào.

"Thưa ngài Mitsui, bên phía Lâm Dật xảy chút chuyện."

Mitsui Mineyuki giật mình hoảng hốt, theo bản năng từ trên ghế salon ngồi bật dậy."

"Xảy ra chuyện gì?!"

Đến lúc này, không thể xảy ra một chút lầm lỗi nào cả.

Điều này sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với toàn bộ kế hoạch!

"Trên đường Lâm Dật di chuyển tới trước khách sạn Phong Diệp, bị xảy ra chút sự cố. Chủ xe là một đôi vợ chồng đến từ Singapore, sau khi bồi thường tiền với Lâm Dật, sự kiện này mới tính là yên ắng xuống."

"Tai nạn giao thông?"

Mitsui Mineyuki nói ra:

"Đang yên lành sao lại xảy ra sự cố, không phải hắn đón xe taxi đi sao?"

"Đối phương là một tài xế nữ."

"Chuyện đó tôi hiểu được, không có vấn đề gì lớn."

Mitsui Mineyuki nói ra:

"Các người đều quan sát kỹ một chút, đừng để xảy ra chuyện giống như vậy, chỉ cần hắn bình an đi tới khách sạn, vậy thì kế hoạch của chúng ta sẽ thành công!"

"Hiểu rõ!"

. . .

Ước chừng sau bốn mươi phút, xe chở Lâm Dật dừng lại ở trước cửa khách sạn.

Đứng tại cửa ra vào, Mitsui Mineyuki nhiệt tình tiến lên đón tiếp.

"Lâm tiên sinh, tôi đã ở chỗ này chờ cậu từ lâu.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1331: Ngả bài

Chương 1331: Ngả bài

"Điều này đúng thật là làm khó cho ông rồi." Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Trước đây nếu ông không làm màu đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy."

Vẻ mặt Mitsui Mineyuki thoáng biến đổi, nhưng tâm trạng khác lạ đã bị ông ta che giấu kỹ.

"Chuyện lúc trước đều là hiểu nhầm, tôi chờ cậu ở đây là muốn nói cho cậu biết, lần này tôi không thăm dò nữa, người Hoa Hạ tên Khâu Húc Thành kia ở phòng 2404 tại đây. Cậu qua là có thể tìm được cậu ta." Mitsui Mineyuki nói:

"Anh trai tôi đã đặt chỗ ở khách sạn rồi, sau khi xong việc các người qua đàm phán khác. Cậu Lâm cũng đừng để cho tôi phải chờ quá lâu đấy."

"Ông yên tâm, trong lòng tôi đều biết."

Lâm Dật ném lại một câu rồi không nói gì khác nữa, đi thẳng về phía thang máy.

Mà Mitsui Mineyuki vẫn đứng yên tại chỗ, nói với mấy tên thủ hạ phía sau:

"Trước khi bắt đầu, phong tỏa tất cả lối đi của khách sạn, chỉ được ra không được vào!"

"Vâng!"

Nhìn Lâm Dật vừa bước vào thang máy, mắt Mitsui Mineyuki híp lại, trong lòng cũng đang oán thầm:

"Bây giờ khách sạn này đã bị chúng tôi kiểm soát, cho dù cậu có người giúp đỡ cũng không vào được. Tôi xem lần này cậu làm sao chạy được!"

Ở phía khác, Lâm Dật đi thang máy lên tầng 24, cũng đi về phía phòng 2404.

Lần này, tâm trạng Lâm Dật cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Gia tộc Mitsui sẽ không giở trò gian trá, Khâu Húc Thành chắc hẳn đang ở bên trong.

Cốc cốc cốc…

Lâm Dật gõ cửa phòng.

Cạch.

Cửa phòng vang lên tiếng mở ra.

Người mở cửa chính là một người đàn ông mặc bộ comple màu đen, trông càng giống như với một vệ sĩ hơn.

Lâm Dật nhìn lướt qua người mở cửa, thấy Khâu Húc Thành ở trên sô pha.

Tay chân của anh ta đều bị trói, mắt bị che kín, trên miệng dán băng dính, đã mất đi năng lực hành động.

Nhưng Lâm Dật cũng không lập tức bước vào trong, hơn nữa đứng ở cửa nhìn quanh một vòng như đang kiểm tra gì đó.

"Anh Lâm yên tâm, chúng tôi không lắp đặt bất kỳ cameras giám sát nào trong phòng." Vệ sĩ nói.

"Vậy thì tốt rồi."

Trên người Lâm Dật mang theo thiết bị che chắn điện tử, bây giờ nó không phát ra bất kỳ tín hiệu gì, chứng tỏ trong phòng không có vấn đề.

Đây cũng là điểm mà Lâm Dật tương đối để ý.

Nếu từng cử chỉ hành động trong phòng đều nằm trong sự kiểm soát của Mitsui Mineyuki, hắn sẽ không có cách nào tiến hành kế hoạch sau này nữa.

Mà tất cả những điều này đều là vì đề phòng người của công ty Hắc Kim.

Nếu gia tộc Mitsui thật sự nghe lời, cũng không liên hệ với người của công ty Hắc Kim, vậy chuyện tiếp theo sẽ đi theo một hướng khác.

Nhưng vẫn phải đề phòng một chút.

Sau khi xác định không có vấn đề, Lâm Dật đi vào, đến trước ghế sa lon, vệ sĩ mở cửa đã đi ra ngoài.

Trước ghế sa lon, Lâm Dật kéo khăn che mắt và băng dính trên miệng của Khâu Húc Thành xuống, khẽ nói:

"Không ngờ chúng ta lại gặp mặt ở đây."

"A..." Khâu Húc Thành cười lạnh.

"Tôi quả thật không ngờ, không ngờ anh là ông chủ của Hà Viện Viện. Khi biết tin tức này, quả thật làm tôi rất kinh ngạc, chuyện này đúng là quá trùng hợp."

"Anh bị gia tộc Mitsui thu mua từ lúc nào?" Lâm Dật hỏi.

"Trước đây gia tộc Mitsui vì lôi kéo anh nhập bọn, đã cho điều tra toàn diện về anh. Bọn họ qua Hà Viện Viện biết về tin tức của tôi, lại bảo tôi lẻn vào trong sở nghiên cứu của các người, muốn lấy trộm tài liệu cơ mật, lấy điều này để ép anh đồng ý với yêu cầu của bọn họ, không ngờ cuối cùng tôi đánh bậy đánh bạ lại vào phòng thí nghiệm bí mật mà các người nghiên cứu về máy Quang Khắc, ha ha..."

Khâu Húc Thành cười: “Còn chuyện sau đó, chắc hẳn anh cũng biết rồi."

"Quả thật không tệ, lừa tôi lâu như vậy, các người diễn trò này dài như vậy, ngay cả tôi cũng phải bội phục anh."

"Đừng nói vậy, chủ yếu là anh quá tin tưởng Trầm Thiên Trác." Khâu Húc Thành nói:

"Hắn là thiên tài về phương diện máy tính, nhưng ở trên lĩnh vực thương nghiệp lại kém hơn nhiều. Nếu anh vẫn ở sở nghiên cứu, có lẽ tôi sẽ không giấu được đến lúc này."

"Chuyện đến nước này, còn nói những điều này cũng chẳng có tác dụng gì." Lâm Dật cười, nói:

"Thật ra anh sống hay chết, tôi đều không quan tâm, nhưng phía trên đã nhìn trúng máy Quang Khắc của tập đoàn Lăng Vân, hơn nữa còn quyết định nó là hàng quân dụng. Anh hẳn phải biết mình phạm tội gì. Anh theo tôi về, nửa đời sau không cần lo ăn uống, nhà tù quản ăn no cơm."

"Tôi trở về với anh cũng không sao, chỉ cần anh có thể dẫn tôi đi là được."

"Sao vậy? Lẽ nào anh còn muốn phản kháng à?"

"Tôi chỉ là một người bình thường, làm gì có năng lực chống lại anh." Khâu Húc Thành nói: "Là do người khác."

Rắc…

Trong lúc hai người nói chuyện, cửa phòng trong bị đẩy ra.

Có sáu người nước ngoài từ bên trong bước ra.

Dẫn đầu chính là một người đàn ông tóc vàng mắt xanh, mặc áo ba lỗ màu đen, trên hai cánh tay có rất nhiều hình xăm, đang nhìn Lâm Dật với ánh mắt trêu tức giống như nhìn con mồi sắp bị xé nát vậy.

Nhìn người đàn ông dẫn đầu, Lâm Dật lập tức nhận ra hắn là ai!

Paul của công ty Hắc Kim!

Tất cả mọi thứ trước mắt đều giống như những gì hắn suy đoán!

"Ha ha..." Khâu Húc Thành cười lạnh nói:

"Lâm Dật, anh sẽ không ngờ gia tộc Mitsui còn sắp xếp người khác ở đây."

"Khó trách anh vẫn có thể bình tĩnh nhã nhặn nói chuyện với tôi, hóa ra là có chỗ dựa."

"Nếu không thì sao? Anh nghĩ tại sao gia tộc Mitsui muốn anh đến Nhật? Chỉ là để anh cắn câu thôi sao." Khâu Húc Thành vừa cười vừa nói:

"Hơn nữa tôi cũng biết anh hận tôi thấu xương, chỉ cần anh vẫn còn sống, tôi sẽ không có cách nào sống tiêu diêu tự tại, cho nên tôi cũng rất hy vọng gia tộc Mitsui giết chết anh, như vậy tôi mới có khả năng không buồn không lo!"

"Anh đúng là một người thông minh, ngay cả chuyện này cũng nghĩ tới được." Lâm Dật thản nhiên nói.

"Cảm ơn sự khích lệ của anh, nhưng tôi cảm thấy bây giờ không phải là lúc nói những điều này, anh cứ chấp nhận số phận đi."

"Vậy tôi sẽ xử lý bọn họ trước, sau đó lại xử lý tới chuyện của anh."

Lâm Dật nói xong, nhìn về phía Paul cười tủm tỉm nói:

"Vất vả cho các anh chạy xa như vậy để quay về giết tôi."

Paul nhún vai nói như không hiểu ý của Lâm Dật.

"Có phải Jimmy và Alisha là do anh giết?"

"Jimmy bị tôi đưa vào tù, Alisha bị tôi giết."

Ồ?

Lâm Dật thành thật làm Paul và người đi cùng hắn ta vô cùng kinh ngạc.

Điều này không giống với tình huống trong dự đoán của bọn họ.

"Đồ trên tay Alisha thì sao?"

"Cũng bị tôi lấy đi rồi."

Paul híp mắt lại: “Sự thành thật của anh làm tôi rất bất ngờ, cho nên hôm nay tôi không thể để cho anh đi được."

"Nói thật ra, cho dù người của các anh đông, tôi cũng không để tâm, nhưng phía trên vẫn bảo tôi dẫn theo mấy người qua, tôi không ngăn cản được, cho nên các người đừng vội ra tay."

Lâm Dật xoay người đi tới cửa, sau đó gõ cửa.

Khưu Vũ Lạc, Ninh Triệt, Chu Tuấn Trì và Ngụy Tuyết đang đứng chỉnh tề ở cửa.

Trong nháy mắt khi cánh cửa mở cửa, bọn họ lập tức lao vào!

"Anh… không ngờ anh còn dẫn theo người giúp đỡ!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1332: Vì Mitsui Mineyuki Tiết Lộ

Chương 1332: Vì Mitsui Mineyuki Tiết Lộ

Paul và Khâu Húc Thành đều bất ngờ khi thấy bốn người này bước vào.

Bởi vì bọn họ đều biết kế hoạch của gia tộc Mitsui chính là trừng trị Lâm Dật ở đây.

Không thể để cho hắn dẫn theo người giúp đỡ qua được!

Vậy những người này làm sao tới đây?

"Có phải các người thấy rất bất ngờ không?" Lâm Dật cười ha hả nói:

"Thật ra chúng tôi đã đoán trước được mánh khóe nhỏ này của gia tộc Mitsui, cũng biết anh sẽ tới giúp đỡ, cho nên không có gì đáng để ngạc nhiên, tất cả đều ở trong dự đoán của chúng tôi."

"Không thể nào, sao anh có thể biết được hướng đi của chúng tôi!" Paul nói như phát điên.

Hắn ta có cảm giác mình bị đùa bỡn, làm hắn ta không thể chấp nhận được!

"Nói anh ngu ngốc, anh còn thật sự không thông minh. Đã đến lúc này, lẽ nào anh còn không nhận ra được tôi là người của lữ đoàn Trung Vệ sao? Từ lúc anh rời khỏi đảo Tilia, chúng tôi đã đoán được những điều này rồi."

"Anh lại là người của lữ đoàn Trung Vệ à?"

Khâu Húc Thành không biết lữ đoàn Trung Vệ là gì, nhưng đám người Paul lại biết rõ ràng, trong ánh mắt lộ vẻ đề phòng giống như mình đang đối mặt với một đàn sói!

"Đương nhiên, nếu không tôi đối đầu với các người làm gì?" Lâm Dật bình tĩnh nói:

"Bên phía chúng tôi có năm người, bên các anh có sáu người, tôi không biết trình độ của các anh thế nào, nhưng bên phía chúng tôi đều là tiêu chuẩn cấp D. Các anh cảm thấy mình còn cơ hội giãy giụa sao?"

Biết được năng lực chiến đấu bên phía Lâm Dật, vẻ mặt Paul trở nên dè dặt khác thường.

Phía bên mình trừ mình ra, chỉ có hai thành viên trong đội D, nếu như đánh nhau, căn bản không có khả năng là đối thủ của bọn họ!

Két két két!

Paul và hai người khác phía sau hắn ta móc ra ba khẩu súng từ phía sau lưng, cũng nhắm thẳng vào đầu của Lâm Dật.

"Thân phận của anh quả thật vượt ra ngoài dự đoán của tôi, nhưng tôi sẽ không bị anh giết chết dễ dàng như vậy đâu. Người chết vẫn là anh!"

"Nếu anh nói như vậy thì đúng là không mấy trải đời rồi. Thật ngại quá, thứ các anh có, chúng tôi cũng có."

Đám người Khâu Vũ Lạc lần lượt móc súng ra, đứng đối mặt với đám người Paul.

"Không ngờ các người lại dám làm vậy!"

Lâm Dật nhún vai: “Tốt xấu gì chúng tôi cũng là người của phía chính phủ, chỉ cần lên tiếng kêu gọi, đại sứ quán sẽ cung cấp những vũ khí này cho chúng tôi, cho nên tính toán của anh sẽ thất bại thôi."

Lâm Dật nói xong, đi về phía Khâu Húc Thành vỗ nhẹ vào vai hắn ta, nói những lời đầy ẩn ý.

"Trầm tổng tính kế không lại các anh nhưng không có nghĩa là tôi cũng vậy. Có lẽ ngày nào đó tôi sẽ bị người khác giết chết, nhưng tuyệt đối sẽ không chết trong tay những kẻ bỉ ổi như các người."

Vẻ mặt Khâu Húc Thành trắng bệch giống như hóa đá, ngồi ngây người trên sô pha chẳng khác nào một bệnh nhân mắc bệnh nguy kịch.

Lúc này anh ta đã mất đi năng lực suy nghĩ, thậm chí đã đoán được có lẽ mình chẳng thể sống được bao lâu nữa.

...

Phòng 2405 bên cạnh.

Mitsui Mineyuki ngồi trên sô pha mềm mại, phía sau có một người phụ nữ đầy đặn quấn khăn tắm đấm bóp vai cho ông ta.

Ở bên cạnh còn có bốn tên thủ hạ đứng chắp hai tay sau lưng, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của ông ta.

"Tình hình bên cậu thế nào?" Trong điện thoại, Mitsui Takaya hỏi.

"Tiến triển rất thuận lợi, Lâm Dật đi vào gian phòng bên cạnh, chắc hẳn đã gặp Paul, kế hoạch của chúng ta sẽ lập tức thành công thôi."

"Chờ sau khi làm xong chuyện đó, dẫn hắn qua gặp tôi, tôi muốn đích thân nói chuyện với hắn."

"Anh đích thân gặp hắn à?" Mitsui Mineyuki nói:

"Em tới xử lý là được rồi, anh không cần đích thân gặp hắn đâu."

"Người thanh niên này rất thú vị, tôi đã rất lâu không bị thua thiệt lớn như vậy, cho nên rất muốn gặp hắn một lần."

"Em biết rồi, chắc hẳn Paul sẽ nhanh chóng tìm đến em, đến lúc đó em sẽ dẫn hắn trở lại."

Mitsui Mineyuki nói xong thì cúp máy, sau đó nhìn đồng hồ đeo tay và lẩm bẩm:

"Đã lâu như vậy, sao phòng bên cạnh không có tiếng động gì?"

Cốc cốc cốc.

Trong lúc Mitsui Mineyuki đang buồn bực, chợt nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa.

"Ai?" Thủ hạ áo đen trả lời.

"Là tôi."

Ngoài cửa, Lâm Dật dùng tiếng Anh tiêu chuẩn bắt chước giọng điệu của Paul trả lời người nói chuyện bên trong.

Ánh mắt Mitsui Mineyuki sáng lên. Hắn ta chờ lâu như vậy, cuối cùng phòng bên cạnh đã xử lý xong ội chuyện.

"Đi mở cửa đi."

Mitsui Mineyuki đứng dậy, lười biếng vươn vai lẩm bẩm:

"Vừa rồi gặp tôi còn rất kiêu căng, tôi xem bây giờ anh còn có thể kiêu căng được nữa không!"

Cạch.

Một thủ hạ áo đen đi tới và mở cửa ra.

Vù bịch!

Cửa phòng mở ra, Lâm Dật lắc người xông vào, cũng đá lên người thủ hạ áo đen!

Ninh Triệt theo sát phía sau, đóng cửa phòng lại, khiến cho nơi đây trở thành một không gian kín.

Thấy Lâm Dật, vẻ mặt Mitsui Mineyuki điên cuồng biến đổi!

"Anh… sao anh lại xuất hiện ở đây?"

"Tôi tới tìm Khâu Húc Thành, bây giờ tôi đã giải quyết anh ta rồi, sau khi tôi xử lý xong việc tất nhiên phải qua tìm ông, có gì không đúng à?"

"Cũng… cũng đúng." Mitsui Mineyuki run lẩy bẩy nói:

"Bây giờ mọi chuyện đã xong xuôi, tôi dẫn anh đi gặp anh trai tôi. Anh ấy còn muốn nói chuyện với anh về chuyện liên quan tới Công ty công nghiệp nặng Mitsui và xin lỗi."

Bởi vì căng thẳng, Mitsui Mineyuki cũng không biết mình đang nói gì.

Trong đầu ông ta đầy thắc mắc.

Lâm Dật đã đi vào phòng, sao có khả năng xuất hiện ở đây?

Paul dẫn theo nhiều người như vậy qua, hắn không thể nhiều lần thoát chết được.

Bởi vì quá căng thẳng, ông ta thậm chí quên mất Ninh Triệt.

Trong lòng ông ta không ngừng dâng lên dự cảm không tốt, hình như sẽ nguy hiểm đến tính mạng bất kỳ lúc nào.

"Tôi chắc chắn sẽ gặp anh trai ông, nhưng có phải chúng ta cũng nên nói chuyện một chút về chuyện của mình không?"

"Tôi… tôi chỉ là một kẻ chân chạy, giữa tôi và cậu không có gì để nói cả."

"Ông chắc chứ? Ông âm thầm gài bẫy tôi, không ngờ lại nói không có chuyện gì để nói với tôi à? Ông tưởng tôi là thằng ngu sao?"

"Tôi… tôi không có ý đó..."

Cơ thể Mitsui Mineyuki run rẩy, bản thân ông ta cũng hiểu rõ, đến lúc này mình có muốn giấu nữa cũng chỉ là vô ích.

"Rốt… rốt cuộc cậu làm sao thoát khỏi Paul, còn người bên cạnh cậu là sao? Tôi đã cho người phong tỏa khách sạn, người giúp đỡ cậu không thể bước vào được!"

"Dựa theo cách nói của ông, sau khi tôi đi vào quả thật không thể có người ngoài bước vào." Lâm Dật nhún vai nói:

"Nhưng ông đã từng nghĩ tới chưa? Người bên cạnh tôi đã vào sớm hơn tôi?"

"Không thể nào. Sao các người có thể biết trước tôi thu xếp người ở đây chứ?"

"Ông đúng là thông minh cả đời nhưng lại hồ đồ nhất thời." Lâm Dật nói:

"Ông còn nhớ vụ tai nạn giao thông trên đường này không?" Lâm Dật nói:

"Tôi và hai người kia khiếu nại lâu như vậy là để tranh thủ thời gian cho bạn của tôi, để bọn họ chạy tới đây trước. Bây giờ, chắc ông đã hiểu chuyện gì xảy ra chứ?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1333: Cha Đừng Xem Thường Lâm Dật

Chương 1333: Cha Đừng Xem Thường Lâm Dật

"Không ngờ cậu lại làm vậy!"

Cơ thể Mitsui Mineyuki càng run rẩy mạnh hơn.

Ông ta còn tưởng đó chẳng qua là một vụ tai nạn giao thông đơn giản, không lại do hắn cố ý sắp xếp!

Sau đó hắn nhân lúc hai bên tranh cãi, để người của mình vào khách sạn trước, cũng hoàn thành bố trí!

Mitsui Mineyuki càng nghĩ càng sợ, cảm giác Lâm Dật giống như một hố đen làm người ta không thể đoán ra được!

Sao trên thế giới lại có người như hắn chứ?

"Đúng rồi, người đối phó cậu là Paul, bọn họ là đám người có thủ đoạn độc ác, sao người cậu dẫn tới có thể là đối thủ của bọn họ được?"

Đây là thắc mắc cuối cùng của Mitsui Mineyuki.

Ông ta biết rõ thực lực của công ty Hắc Kim và Paul đã vượt quá người bình thường, cho dù Lâm Dật có mạnh hơn nữa, cũng không thể nào là đối thủ của người đó!

Vậy hắn làm sao làm được?

Lâm Dật nghiêng người dựa vào trên vách cửa, không chút hoang mang nói:

"Tôi đoán chắc hẳn ông còn chưa biết Alisha bị ai giết chết nhỉ?"

"Hả? Cậu nói vậy là có ý gì?"

"Tôi có thể giết chết Alisha, lại có năng lực thu phục Paul, ông thậm chí còn không hiểu nổi đạo lý này, bị rơi vào tình cảnh hôm nay cũng không phải là ngẫu nhiên." Lâm Dật nhìn Mitsui Mineyuki nói:

"Hơn nữa tôi cũng đoán được mánh khóe nhỏ của các ông, nếu không nắm chắc hoàn toàn, sao tôi có thể tới đây chứ?"

"Alisha thật sự là do cậu giết chết à?"

Tim Mitsui Mineyuki đập mạnh như muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Trước đó mình muốn đổ tội cho hắn, không ngờ lại là thật!

Lần này, gia tộc Mitsui lại ngã trong tay hắn rồi!

Mồ hôi lạnh không ngừng đổ ra, làm lưng áo Mitsui Mineyuki ướt sũng.

Tâm tư của Lâm Dật làm ông ta cảm thấy khủng hoảng!

Mình đã đánh giá thấp hắn!

Hắn cũng không phải là một doanh nhân bình thường, phía sau còn có thế lực thậm chí mạnh không kém gì công ty Hắc Kim!

Lần này, gia tộc Mitsui thua triệt để rồi!

Hơn nữa bọn họ còn thua bởi một người trẻ tuổi như vậy!

Lâm Dật đi tới, vỗ nhẹ vào vai Mitsui Mineyuki.

"Mitsui Takaya ở đâu? Vở hài kịch này cũng nên kết thúc rồi."

"Anh ấy… ở nhà của anh ấy..."

"Vậy làm phiền ông đi theo chúng tôi một chuyến."

...

Ở trang viên của gia tộc Mitsui.

Đêm khuya vắng người, trong trang viên đèn đuốc sáng trưng giống như một thành phố không có ban đêm.

Mitsui Takaya đang ở trong phòng sách xem một phần dự án đầu tư có liên quan tới ở Đông Á và Bắc Phi.

Cạch!

Cửa phòng sách bị đẩy ra, Mitsui Paint từ bên ngoài bước vào, trên mặt lộ vẻ tức giận.

Ở đây chỉ có Mitsui Paint là người có thể bước vào phòng sách của Mitsui Takaya mà không hề gõ cửa.

"Sao vậy, sao sắc mặt con tệ vậy?" Mitsui Takaya để tài liệu trên tay xuống nói.

"Cha làm vậy là có ý gì?" Mitsui Paint chất vấn:

"Cha nhốt con lại, sợ phá hỏng chuyện tốt của cha à? Hơn nữa cha còn lấy cả điện thoại của con đi, sợ con mật báo sao?"

"Cha cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi." Mitsui Takaya xúc động nói:

"Con biết rõ Lâm Dật là ai. Cha làm vậy cũng vì lý do an toàn thôi. Nhưng bây giờ mọi vấn đề đều đã được giải quyết, cha sẽ thả con ra."

"Hồ đồ!"

Mitsui Paint nói giống như phát điên.

Cô ta vẫn luôn tao nhã, bình thản chưa bao giờ thất thố như vậy.

"Cũng bởi vì con biết Lâm Dật là ai, con mới không đồng ý cho cha làm như thế!"

"Cha biết, con muốn nói Lâm Dật có rất nhiều con át chủ bài khiến chúng ta khó đề phòng được. Nhưng con phải biết rằng, nếu mưu kế có thể giải quyết được tất cả vấn đề, vậy lại không cần vũ lực nữa." Mitsui Takaya nói:

"Cuộc chiến vùng vịnh năm 91, cuộc chiến tranh I-rắc năm 2003, con thấy nước Mỹ từng nói đạo lý sao? Cao thủ sẽ không nói đạo lý, chỉ có đối thủ cùng cấp bậc mới có tư cách chơi mưu kế, bằng không lại giống như con kiến bị nghiền nát một cách vô tình, cũng giống như bây giờ cha làm với Lâm Dật vậy."

"Mấy ngày trước, cha cũng nói vậy, nhưng kết quả lại không theo ý người." Mitsui Paint hừ lạnh nói, trong giọng điệu còn kèm theo chút giễu cợt.

"Cha thừa nhận Lâm Dật có thể quật khởi trong thời gian ngắn, năng lực của hắn là không thể nghi ngờ. Cha cũng thừa nhận mình thua hắn trong chuyện máy Quang Khắc, nhưng điều đó không thể chứng minh được điều gì. Chênh lệch trên phương diện thực lực là không có cách nào bù đắp."

"Nhưng con muốn nói cho cha biết, Lâm Dật không chỉ giỏi về mưu lược, anh ta còn đánh nhau rất giỏi, gia thần của Mitsui cũng không thể đánh lại được đâu."

"Con yên tâm, chúng ta không cần ra tay, người của công ty Hắc Kim đã tìm tới rồi." Mitsui Takaya nói:

"Con từng quen biết với bọn họ, chắc hẳn cũng biết về Paul."

"Không ngờ Paul cũng tới!"

Nghe được cái tên Paul này, vẻ mặt Mitsui Paint cực kỳ khó coi.

Trong công ty Hắc Kim, anh ta là người có bản lĩnh tốt nhất, bất kể là Jimmy và Alisha đều kém hơn anh ta.

Nếu anh ta tới, vấn đề lại càng gay gắt hơn nhiều.

"Đúng vậy, bọn cha đã âm thầm liên lạc, Lâm Dật có thân phận rất cao trong Hoa Hạ, chúng ta không tiện ra tay, ở đây lại có thể giảm bớt được rất nhiều nguy cơ. Đây cũng là nguyên nhân cha phải giam con lại."

"Cha tưởng làm vậy là có thể giải quyết được Lâm Dật sao ?"

"Nếu không thì sao chứ? Hắn còn có thể có cách nào thoát được à?" Mitsui Takaya hỏi ngược,

"Từ khi hắn xuống máy bay, từng cử chỉ hành động đều nằm trong sự giám sát của chúng ta. Hơn nữa Paul đã âm thầm phục kích thành công, bây giờ con tới nói cho cha biết cơ hội của hắn ở đâu đi?"

"Con không biết." Mitsui Paint bình tĩnh trả lời, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị:

"Nhưng con muốn nói cho cha biết, lần trước cũng vậy, cha tưởng anh ta đã chết chắc rồi, nhưng cuối cùng anh ta vẫn phản kích thành công. Lần này cũng vậy, Lâm Dật là người rất thần kỳ, anh ta chưa từng thất bại. Con tin tưởng khi đối mặt với cha, kết quả cũng vậy thôi. Cha tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý cho tốt, anh ta không yếu như cha tưởng đâu."

"Cha chờ là được rồi. Thật ra cha rất hi vọng hắn có thể cho cha một sự ngạc nhiên."

Mitsui Takaya mỉm cười gật đầu và lại đeo kính lên: "Nếu con không còn muốn nói chuyện gì khác thì ra ngoài trước đi, cha còn có việc phải làm."

Mitsui Paint hừ một tiếng, cũng không muốn lại tranh luận với cha nữa, xoay người đi ra ngoài.

Nhưng cô ta còn chưa ra ngoài, đã thấy ông quản gia hấp ta hấp tấp chạy tới.

"Ông chủ, Lâm Dật tới rồi!"

"Hắn tới rồi!"

Mitsui Paint thầm giật mình, lại nhìn về phía Mitsui Takaya với ý khiêu khích.

"Con bé ngốc này..."

Mitsui Takaya vừa cười vừa nói:

"Chuyện này là do cha nói với chú con, chờ xử lý Lâm Dật xong lại dẫn hắn qua. Lẽ nào con thật sự tưởng là hắn có năng lực đối phó với người của công ty Hắc Kim? Con đừng ngốc nữa."

Mitsui Takaya nói xong thả tài liệu xuống, đứng dậy nói:

"Không phải con có lòng tin vào hắn sao? Bây giờ con đi với cha qua đó xem người đàn ông mà con coi trọng thế nào!"

"Ông chủ, mọi chuyện không phải như ông nghĩ đâu, Lâm Dật khống chết ông hai, hơn nữa không bị chút vết thương nào, đang ngồi ở trên sô pha dưới tầng chờ ông đấy!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1334: Ai Có Thể Dựa Vào Tình Yêu Chiếm Núi Phú Sĩ Làm Của Riêng

Chương 1334: Ai Có Thể Dựa Vào Tình Yêu Chiếm Núi Phú Sĩ Làm Của Riêng

"Sao có thể như vậy được?"

"Mineyuki bị hắn khống chế à?"

Vẻ mặt Mitsui Takaya biến đổi. Chuyện này làm ông ta thấy bất ngờ.

Nó cũng hoàn toàn khác với tình hình mà ông ta từng dự đoán!

Hắn không thể sống sót sau khi đối mặt với Paul!

"Bọn họ lái xe vào trong sân, ông hai bị hắn ấn lên trên xe, thủ hạ trong nhà đều bị hắn đánh ngã. Sau đó hắn cứ nghênh ngang như vậy vào, nói muốn gặp ông!"

"Tôi đi xem thử!"

Lúc này Mitsui Takaya đã không để ý nhiều, vội vàng chạy xuống dưới tầng!

Mitsui Paint và quản gia theo sát phía sau!

Khi ba người chạy tới dưới tầng, phát hiện Lâm Dật đang ngồi trên sô pha, trên tay cầm quả táo được rửa sạch và ăn.

"Vẫn là gia đình giàu có các người biết hưởng thụ, quả táo này ăn ngon thật, sắp hơn cả trái cây tôi trồng rồi."

"Sao… sao cậu đến được đây!"

"Mitsui Mineyuki ở lại trên xe, là ông ta dẫn chúng tôi tới. Nhưng tôi đoán, ông không phải muốn hỏi điều này mà là tôi làm sao có thể bình an vô sự."

Mitsui Takaya không nói gì, xem như thầm chấp nhận.

"Bởi vì tôi đã đoán được kế hoạch của các ông nên sớm có sự chuẩn bị. Căn cứ vào từng hành động của người tên là Paul kia, chúng ta hiểu rõ gia tộc Mitsui các ông giở chút trò vạt, không được tốt lắm."

"Không thể nào!"

Mitsui Takaya hét lên: “Cậu không thể nào là đối thủ của Paul!"

"Vấn đề này rất đơn giản." Lâm Dật ngồi bắt chéo chân, bình tĩnh nhìn Mitsui Takaya.

"Lại giống như các ông không chỉ đơn thuần là một gia tộc tài phiệt, Lâm Dật tôi tất nhiên cũng không chỉ là ông chủ của một công ty nhỏ."

"Không ngờ cậu lại..."

"Ha ha..."

Lâm Dật cười và nói:

"Nói cho cùng, ông vẫn xem trọng mình, đánh giá thấp Lâm Dật tôi. Nếu trước khi ra tay, ông có thể nghe thử đề nghị của con gái ông, bây giờ đã không có nhiều chuyện như vậy, đáng tiếc ông lại không nghe."

Lâm Dật do dự một lát lại nói tiếp:

"Lại giống như không ai có thể ngăn cản võ sĩ thiếu niên chịu chết, cho nên ở phương diện nào đó, ông không bằng Mitsui Paint, người thức thời mới là trang tuấn kiệt, ông còn không hiểu rõ câu tục ngữ với kiến thức uyên thâm này của Hoa Hạ bằng con gái ông."

Trên mặt Mitsui Takaya trắng bệch, cảm xúc phức tạp!

Mình đã bố trí chu đáo chặt chẽ như vậy, không ngờ vẫn thua hắn!

Mình ngang dọc trong thị trường tài chính quốc tế chưa từng gặp chuyện gì bất lợi!

Nhưng vào hôm nay, không ngờ lại thua bởi một người thanh niên hơn hai mươi tuổi!

Điều này làm ông ta không có cách nào tiếp nhận được.

Lại giống như một người tới bệnh viện khám bệnh.

Nếu bác sĩ nói cho anh biết anh ta bị mắc bệnh ung thư, anh lập tức ngã xuống đất không dậy nổi!

Đôi khi con người có thể bị đánh ngã chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Lại giống như Mitsui Takaya bây giờ vậy.

Nhưng những tâm tình này đều chỉ duy trì trong vài giây đã bị ông ta che giấu.

Ông ta biết, chuyện này vẫn chưa xong, vẫn còn có rất nhiều chuyện đang chờ mình tới giải quyết.

Lâm Dật dựa ngồi trên sô pha, nhìn chăm chú vào Mitsui

Takaya.

"Ông còn muốn biết gì nữa, tôi có thể lần lượt giải đáp cho ông. Đúng lúc tôi đang rảnh, có thời gian."

"Lâm Dật, anh bình tĩnh chút đi. Chuyện này đúng là ba tôi sai, chúng tôi sẵn lòng bù đắp."

Mitsui Paint đứng ra hòa giải.

Cô ta hiểu rõ tính cách của Lâm Dật. Gia tộc Mitsui làm ra chuyện như vậy, hắn làm sao có thể bỏ qua được.

"Chuyện này không liên quan gì đến cô." Lâm Dật khẽ nói.

Trên đường đến đây, Lâm Dật nghe Mitsui Mineyuki nói, đã hiểu được chuyện Mitsui Paint gặp phải trong mấy ngày qua.

Chuyện này quả thật không liên quan gì tới cô ta, không thể trách cô ta được.

"Ba điều kiện đã bàn với cậu trước đó, tôi sẽ thực hiện lời hứa."

Làm người nắm giữ tập đoàn tài chính Mitsui, Mitsui Takaya cân nhắc lợi và hại, nói ra suy nghĩ của mình.

"Nếu không có những ý định xấu xa hôm nay, cuộc giao dịch của chúng ta lại thành công. Nhưng sau khi xảy ra chuyện như vậy, ông nghĩ còn có khả năng sao?" Lâm Dật nói:

"Nếu vẫn thực hiện theo ba điều kiện kia, ông đã quá xem nhẹ Lâm Dật tôi rồi."

"Vậy cậu muốn thế nào?"

"Ông đừng sốt ruột, chúng ta chậm rãi trò chuyện."

...

Một giờ sau, Lâm Dật ra khỏi biệt thự của gia tộc Mitsui.

Không ai biết bọn họ cụ thể đã nói những chuyện gì.

Nhưng qua ánh mắt ảm đạm của Mitsui Takaya vẫn có thể đoán ra được phần nào.

Chỉ sợ bản thân tập đoàn tài chính Mitsui đã phải tổn thất khó có thể chịu được, dù sao bọn họ cũng đã trêu chọc đến Lâm Dật.

Nhưng người bước ra khỏi biệt thự không chỉ có Lâm Dật, còn có Mitsui Paint. Cô ta muốn tiễn hắn một đoạn đường cuối cùng.

Để tránh làm bóng đèn cho Lâm Dật, Ninh Triệt tự mình lái xe tới sân bay, Mitsui Paint đưa Lâm Dật qua sau.

Xảy ra chuyện như vậy, cô ta cũng không biết sau này mình còn có thể gặp lại Lâm Dật hay không.

Cô ta không muốn bỏ qua cơ hội này.

"Xin lỗi anh Lâm, tôi đã cố gắng hết sức nhưng không có năng lực ngăn cản." Mitsui Paint dịu dàng nói.

"Tôi biết, chuyện này không liên quan tới cô."

Lâm Dật ngồi dựa lưng vào ghế, có cảm giác như trút được gánh nặng.

Chuyện liên quan tới máy Quang Khắc xem như đã kết thúc.

"Nhưng tôi thật sự rất hy vọng sau này còn có thể lấy thân phận người bạn tốt để gặp mặt anh."

Lúc này Mitsui Paint đã không phải là tiểu thư của gia tộc Mitsui nữa.

Cô ta lại giống như một cô gái si tình, không muốn có ngăn cách với Lâm Dật.

Nếu có thể nhận được chút quan tâm từ chỗ Lâm Dật thì thật sự quá tốt rồi.

"Chỉ cần cô muốn thì nhất định sẽ được. Bây giờ nhiều chuyến bay như vậy, cô có thể bay bất cứ lúc nào."

Mitsui Paint khẽ cắn môi, qua mấy giây sau mới nói nhỏ tới mức gần như không nghe thấy được:

"Tôi không phải nói tới chuyện gặp mặt này..."

"Phù…"

Lâm Dật hít sâu một hơi và chậm rãi nói:

"Tôi giới thiệu với cô một bài hát mà tôi rất thích, nó có tên là "Dưới núi Phú Sĩ". Chờ tới lúc quay về, cô có thể nghe thử."

"À, được."

Sau đó, hai người im lặng suốt dọc đường đi cho đến khi đưa Lâm Dật đến sân bay.

Hai người lặng lẽ chia tay, món quà cuối cùng cũng chỉ là một cái ôm.

Đèn sáng, đêm đã khuya...

Những giọt mưa từ trên trời rơi xuống tí tách, trên con đường cái ở vùng ngoại Đông Kinh đặc biệt vắng vẻ.

Mitsui Paint lái xe chậm rãi, cầm điện thoại tìm bài hát mà Lâm Dật đã nhắc tới.

Giai điệu du dương trầm bổng vang lên như đưa Mitsui Paint vào một thế giới khác.

Mưa rơi trên đường tựa như hoa tuyết, em khóc có lạnh không?

Chiếc áo gió anh mang cho em đã sờn cũ rồi.

Anh thậm chí mất việc còn không sợ, mà sao cứ phải lo lắng cho em thế này.

...

Chờ đợi cả đời cả kiếp, đến một ngày cũng phải trả giá.

Ai cũng chỉ có một đôi tay, dù ôm chặt nhau cũng khó có thể khiến em có được mọi thứ.

Muốn có được lại phải biết chấp nhận mất mát trước.

Từng cùng nhau bước trên con đường phủ đầy tuyết trắng, vì sao phải rơi nước mắt vì mối tình đẹp đã qua.

Ai có thể dùng tình yêu nắm lấy cả núi Phú Sĩ...

Giai điệu bản nhạc đã kết thúc, tiếng hát tuyệt vời đưa Mitsui Paint vào một câu chuyện đầy vướng mắc.

Ngoài cửa sổ, mưa càng lúc càng lớn, Mitsui Paint đạp chân phanh gấp.

Hai tay nắm chặt vô lăng, cúi đầu xuống khóc nức nở nghẹn ngào, nước mưa và nước mắt đều giàn giụa.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1335: Anh Đây Là Tuyển Người Hay Là Tuyển Phi Tần

Chương 1335: Anh Đây Là Tuyển Người Hay Là Tuyển Phi Tần

3 giờ sáng, máy bay của Lâm Dật, hạ cánh tại sân bay Yến Kinh.

Người của phía quân đội vẫn luôn trực ở đây, để tiếp ứng với mấy người Lâm Dật, bởi vì Paul cũng bị bọn họ dẫn về.

“Cậu xem cái này đi.”

Trên đường trở về khách sạn, Ninh Triệt đưa điện thoại của mình đến trước mặt Lâm Dật.

“Cái gì thế?”

“Cậu xem thì biết ngay.”

Cầm lấy điện thoại của Ninh Triệt, Lâm Dật nhìn lên, phát hiện là tin tức tập đoàn Mitsui công bố.

Mitsui Takaya từ chức chức vị trí Hội trưởng, giao lại cho con gái của ông ta đảm nhiệm.

Lâm Dật nhếch mép cười, không thể không nói Mitsui Takaya cũng là một người thông minh.

Tập đoàn Mitsui xảy ra tin tức xấu lớn như thế, tất nhiên là phải nhận toàn bộ trách nhiệm.

Nhưng vẫn không đến mức phải từ chức nhanh đến như này.

Thay cách nói khác, nếu như ông ta muốn tiếp tục ngồi trên vị trí này, cũng không ai dám nói gì.

Nhưng bên trong, vẫn có một điểm rất quan trọng, chính là phải lên truyền hình xin lỗi!

Nếu như thật sự xin lỗi trước mặt mọi người, vả lại còn là với một doanh nghiệp của Hoa Hạ, vậy thì dân chúng của Nhật Bản nhất định bùng nổ!

Sức ảnh hưởng mang đến, chính là không tiền khoáng hậu(*)!

(*) không tiền khoáng hậu; trước không có, sau này cũng không có, không bao giờ có.

Vậy nên, đúng vào lúc này, ông ta đẩy Mitsui Paint lên trên.

Dựa vào mối quan hệ giữa hai người họ, tất nhiên là không thể nào lại khiến cô ấy xin lỗi.

Mà nguy cơ của trận đấu này, tự nhiên cũng sẽ được miễn trừ rồi.

Chẳng trách có thể nắm giữ tập đoàn Mitsui bao nhiêu năm như vậy, đích thực là một lão hồ ly.

“Thao tác bình thường, không phải kinh ngạc gì cả.” Lâm Dật tùy hứng nói.

“Nhưng nhanh như vậy đã công bố tin tức rồi, Mitsui Takaya cũng khá dứt khoát, một giang sơn lớn như thế, nói từ bỏ liền từ bỏ, là một người quyết đoán.”

Ninh Triệt lấy lại điện thoại: “Tôi là muốn biết, cậu và ông ta đều đã nói cái gì, khiến ông ta bị kích thích không nhỏ à.”

“Tôi nói với ông ta, trên thế giới này, Ultraman(*) không có tồn tại, sau đó thì tinh thần của ông ta liền sụp đổ.”

(*) siêu nhân.

“Phụt…ha ha…”

Nửa đêm nửa hôm, chẳng ai về nhà của mình, tìm đến một khách sạn ở lại.

Bởi vì có người ngoài, Ninh Triệt cũng không đến phòng của Lâm Dật, tự mình ngủ ở phòng mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, mấy người Lâm Dật đến lữ đoàn Trung Vệ, vả lại Chu Tuấn Trì và Ngụy Tuyết đã rời khỏi trước rồi, không nhìn thấy bóng hình đâu cả.

“Biểu hiện không tồi, lần này tôi sẽ ghi nhớ công trạng hạng 3 của nhóm cho các cậu.”

Nhìn thấy mấy người bọn họ bình an trở về, Lưu Hồng cười ha ha nói.

“Chuyện này ông vẫn là đơn độc cảm ơn Lâm Dật đi, chúng tôi chỉ là giúp một chút, cũng không làm cái gì.” Khưu Vũ Lạc nói.

“Tuy rằng cậu ta là người phụ trách, nhưng không có sự giúp đỡ của mấy người, cũng không thể nào thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, vì vậy mọi người đều có phần.”

Nói xong, Lưu Hồng đẩy qua một xấp báo cáo, nói:

“Đây là toàn bộ thành tích huấn luyện, cụ thể thu nhận bao nhiêu người, muốn thu nhận ai, tôi cũng không quyết định nữa, mọi người tự tuyển đi.”

Lâm Dật không có cầm tập báo cáo huấn luyện, quay sang Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt nói:

“Tùy Cường và Dư Tư Dĩnh đều là của tổ chúng tôi rồi, hai người tuyển chọn đi.”

“Vậy không được, chuyện gì ra chuyện đó.” Ninh Triệt nói:

“Tổ của anh là phải phụ trách nhiệm vụ đặc biệt, tất nhiên phải chọn lựa người có thực lực, bây giờ không phải là lúc khiêm nhường, anh tuyển chọn nhanh lên.”

“Chuyện nhỏ như này thì không cần phải đùn đẩy đâu, đừng lề mề nữa, nhanh chút.”

“Nếu như Lâm Dật để hai người tuyển chọn, vậy hai người chọn đi.” Lưu Hồng đứng ra nói:

“Lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, tôi cũng không thể ngược đãi hai người các cô à.”

“Ông đều đã nói như thế, thì tôi không khách khí nữa.”

Ninh Triệt cầm danh sách tên huấn luyện lên nhìn một lượt.

“Tôi nhớ người tham gia huấn luyện, tổng cộng có hơn 300 người, sao mà chỉ còn lại hơn 120 người vậy?”

“Tôi kể cho bọn họ một chút về lịch sử của lữ đoàn Trung Vệ, lại nói về một vài tính chất nguy hiểm của nhiệm vụ, tại trận có hơn 200 người liền nhụt chí, xin rút lui khỏi huấn luyện.”

“Nếu như nhìn là như thế, thực tế cũng vẫn ổn, chí ít 1/3 số người đã ở lại.” Ninh Triệt nói:

“Tôi nhớ lần huấn luyện trước, hình như chỉ một phần ở lại.”

“Chính xác, tâm tính của những người này, đích thực mạnh hơn thanh niên Yến Kinh một chút, lần này toàn quốc tuyển chọn, tôi đã vô cùng vừa ý rồi.”

“Vậy thì bắt đầu lựa chọn thôi, không có gì phải lề mề nữa cả.”

Ninh Triệt rất hiểu chừng mực, không hề có chọn lựa những người có thành tích huấn luyện tốt nhất.

Trong top 50 người đầu tiên chọn ra khoảng 1/3, tiếp ngay sau đó, Khưu Vũ Lạc cũng chọn ra một phần, nhưng số người được chọn, thì lại ít hơn Ninh Triệt một chút.

Sau cùng, số người của hai đội, duy trì ở mức khoảng 30 người.

Nhưng nằm ngoài dự đoán chính là, Lâm Dật chỉ chọn ra 8 người.

Vả lại ngoại trừ Tùy Cường và Dư Tư Dĩnh ra, thực lực tổng hợp của 6 người còn lại đều không phải là mạnh nhất, thuộc vào loại mỗi người có đặc biệt riêng.

Lưu Hồng không có nói gì, phương thức tuyển chọn người như thế này, ngược lại cũng phù hợp với phong cách làm việc của Lâm Dật.

Bởi vì hai nữ thành viên được chọn bổ sung, đều có vòng 1(*) là D.

(*) vòng ngực.

“Lâm Dật, không phải là tôi nói cậu, cậu đây là tuyển thành viên tổ hay là tuyển phi tần hả, trong số những cô gái đang huấn luyện, xinh đẹp nhất chính là hai người này, đều để cậu tuyển chọn hết rồi.”

“Nào chỉ có xinh đẹp nhất thôi đâu, kích cỡ cũng là hai người lớn nhất.” Ninh Triệt nói.

“Tôi mạo hiểm nguy hiểm tính mạng, không dễ dàng gì trở thành tổ trưởng, bây giờ trong tay có chút quyền lợi, tôi bắt buộc phải lợi dụng chứ, có lợi ích không chiếm lấy thì đó là thằng ngốc.”

Lưu Hồng chẳng nói được gì bật cười.

“Người giống như cậu mà làm quan, khẳng định sống không quá ba tháng, chính vì tham nhũng mà bị lôi ra bắn chết.”

Lâm Dật vươn vai: “Vậy thì ngài đánh giá tôi cao quá rồi, tôi cảm thấy tôi đến 1 tháng đều không gánh nổi, dù gì tôi cũng là một người không cản nổi mê hoặc.”

“Thằng nhóc như cậu.”

Sau khi cười ha ha tuyển chọn người xong, thì là nghi lễ nhập đội chính thức.

Tiết mục này, sẽ tập trung vào việc giới thiệu các quy tắc và quy định khác nhau trong lữ đoàn Trung Vệ, thuộc về quá trình của tiết mục.

Nhưng trong tiết mục này, cũng tồn tại khả năng có người xin rút lui.

Bởi vì theo thời gian trôi qua, bọn họ sẽ càng hiểu sâu thêm về lữ đoàn Trung Vệ là nơi như thế nào.

Khủng hoảng cũng sẽ dần dần lớn lên trong tim, cứ như thế, thì sẽ nảy sinh suy nghĩ muốn rút lui.

Lâm Dật không có tham gia nghi thức nhập đội, nhưng thông báo rõ ràng, sẽ tham gia hoạt động xây dựng nhóm trong tổ.

Liên quan đến nội dung hoạt động là gì, thì không ai biết được.

Nhưng 8 thành viên mới trong tổ, trong lòng vô cùng kỳ vọng.

Nhân tiện thời gian lữ đoàn Trung Vệ tổ chức nghi thức nhập đội, Lâm Dật lái xe về chỗ của Thẩm Thục Nghi.

“Việc ở bên phía lữ đoàn Trung Vệ, đều xử lý xong rồi?”

Nhìn thấy Lâm Dật bước vào, Thẩm Thục Nghi đặt công việc đang ở trên tay xuống, nói.

“Gần xong rồi, tối hôm qua mới từ Nhật Bản trở về.”

“Nhật Bản? Đi xử lý chuyện của gia tộc Mitsui sao?”

Lâm Dật gật gật đầu: “Cháu mang về chút đồ, dì Thẩm xem như thế nào, xử lý ra làm sao dì quyết định.”

“Mang về thứ gì vậy? Sao thần bí thế?”

Lâm Dật từ trong túi lấy một ổ USB ra, đưa đến trước mặt của Thẩm Thục Nghi.

Thẩm Thục Nghi cắm USB vào máy tính, sau đó thì mở nội dung bên trong ra xem.

Lúc đầu Thẩm Thục Nghi vẫn bình thản như mọi khi, biểu cảm trong chốc lát thì sững sờ ngây người.

“Đây, những thứ này là tài liệu con chip của Hi-tech và công nghiệp nặng Mitsui.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1336: Ảo Tưởng Không Thực Tế

Chương 1336: Ảo Tưởng Không Thực Tế

“Không chỉ có những thứ đó, còn có một vài thứ của công ty điện tử Mitsui, cháu cảm thấy chắc có một vài thứ dùng được, nên lấy toàn bộ luôn rồi.”

“Những tài liệu cháu mang về này, là thứ không cách nào dùng tiền bạc để đong đếm.”

Lâm Dật he he cười: “Chỉ cần dùng được là được rồi.”

“Giá trị của những thứ này khó có thể định lượng, nếu như giao những thứ này lên trên, ấn tượng cảm quan ở trên đó đối với cháu, nhất định sẽ được đề cao lớn hơn nữa.”

Nói đến đây, Thẩm Thục Nghi sững lại, do dự một hồi nói:

“Bây giờ, ở trước mặt cháu có hai con đường có thể đi, ta có thể giúp cháu giao tài liệu này đến chỗ ông Lục, như thế, quyền phát ngôn trong lữ đoàn Trung Vệ của cháu sẽ càng lớn, có thể khiến cho cháu tiến về phía trước một bước lớn trong giới quyền lợi, thêm vào đó lúc trước cháu lập được hai công trạng hạng nhì, người ở cấp dưới phó bộ, nói chuyện với cháu đều phải khách khí.”

“Con đường thứ hai thì sao?”

“Cháu có thể tiến cử hai người thân tín của cháu, thay cháu đi con đường này của cháu, rồi sau đó cháu ở phía sau kiểm soát toàn bố cục, điều này có thể giúp cháu được giải tỏa, sẽ tự do một chút.”

Nói xong, Thẩm Thục Nghi nghĩ ngợi: “Cá nhân của ta thì kiến nghị là kiểu thứ nhất, nhưng chọn như thế nào phải xem bản thân cháu.”

“Cháu cảm thấy kiểu thứ hai sẽ tốt hơn.”

“Suy nghĩ của cháu là?”

“Nếu như những thứ này, thông qua thay của nhà họ Lương, giao đến tay của ông Lục, thì tương đương sẽ có thêm một người lĩnh công trạng, cháu thì không phải nhỏ mọn, chỉ là như thế thì, nhà họ Thẩm mấy mươi năm trong tương lai, muốn vượt qua nhà họ Lục, thì sẽ không thể nào rồi.”

“Cháu thế mà lại…”

Lời của Lâm Dật, khiến cho Thẩm Thục Nghi vô cùng kinh ngạc.

Nhà họ Lương có thể đạt đến địa vị như ngày hôm nay, trên dưới nhà họ Lương đều vô cùng mãn nguyện, không hề có những suy nghĩ khác.

Nhưng Lâm Dật, dường như không hề mãn nguyện!

“Cháu chỉ là nói mà thôi, nhà họ Lương phát triển cụ thể như thế nào, vẫn phải xem ý của dì Thẩm.”

Lần này, Thẩm Thục Nghi im lặng càng lâu hơn.

Bà thừa nhận, thời khắc này bà đã bị lung lay rồi!

Bà cũng thừa nhận, trước khi sinh lực chưa hoàn toàn suy giảm, dục vọng là không cách nào ngăn cản được!

“Nếu như cháu lựa chọn kiểu thứ hai, bên cạnh có người nào phù hợp không?” Thẩm Thục Nghi nói:

“Cháu có thể gọi mấy người đến, ta kêu chú Lương của cháu chọn rồi sắp xếp, hậu sự từ từ phát triển.”

“Có à.” Lâm Dật cười hi hi nói:

“Cháu cảm thấy Phó bí thư của Trung Hải, khá ổn, tính cách thật thà lương thiện, tư chất thông minh, tài mạo vô song, là một ứng cử viên xuất sắc để đào tạo.”

“Của Trung Hải…”

Thẩm Thục Nghi bị lời của Lâm Dật làm sững sờ, mấy giây sau mới phản ứng lại, nói đến chính là con gái ngốc đó của mình.

“Thằng nhóc thối nhà cháu, bây giờ đang nói là chuyện nghiêm túc, đừng có nói đùa.”

“Thật sự không có nói đùa, cháu thật sự cảm thấy cô ấy khá phù hợp.”

“Tuổi tác của con bé không đủ.”

“Nhưng cháu mới hơn 20 tuổi, bên cạnh cơ bản không có ứng cử viên phù hợp, ngoại trừ cô ấy không có người khác.”

Lâm Dật tính toán kỹ lưỡng một chút, bên cạnh mình để phù hợp yêu cầu, chỉ có ba người.

Trầm Thiên Trác, Vương Thiên Long, Tôn Phú Dư.

Đại ca Trầm là trụ cột của tập đoàn Lăng Vân, bản thân không thể nào buông thả.

Mà Vương Thiên Long và Tôn Phú Dư, ngoại trừ quản lý khách sạn và viết mã vạch ra, chuyên môn lớn nhất chính là giả bộ ra oai và làm màu.

Phái người như thế này ra, hoàn toàn không phù hợp.

Vì vậy ngoại trừ Lương Nhược Hư, bên cạnh bản thân thật sự không có người nào phù hợp.

Nhưng lời của Lâm Dật vừa nói xong, Thẩm Thục Nghi không biểu đạt suy nghĩ của bản thân.

Kim đồng hồ trong văn phòng làm việc, tích tắc tích tắc chuyển động, hai người họ ai cũng không nói gì.

Mặc dù Lương Nhược Hư là người thích hợp với vị trí này nhất, nhưng đây cũng là một cách thăm dò của Lâm Dật.

Chuyện của bản thân và Kỷ Khuynh Nhan, Thẩm Thục Nghi khẳng định là biết rồi.

Mối quan hệ không rõ ràng với Lương Nhược Hư, bà ấy tất nhiên cũng nắm rõ.

Vì vậy bây giờ, đến lúc bản thân phải qua cửa ải rồi!

Chỉ cần Thẩm Thục Nghi đồng ý, thì biểu thị rằng bà ấy sẽ mắt nhắm mắt mở, sẽ không can dự quá nhiều.

Nếu như từ chối, vậy thì vẫn sẽ là một câu khó!

“Đồ trước hết để ở chỗ ta, chuyện này không phải chuyện nhỏ, việc bị liên quan quá lớn, ta trở về sẽ suy nghĩ suy nghĩ.”

“Được, đằng nào cũng không vội gì.” Lâm Dật tỏ vẻ cái gì cũng không hiểu, cười hì hì nói:

“Vậy thì cháu đi trước đây, không làm phiền dì Thẩm nữa.”

“Được, ta không tiễn cháu.”

“Cháu nào dám làm phiền dì Thẩm tiễn cháu, tự cháu đi là

được rồi.”

Lâm Dật cười hì hì đi ra khỏi văn phòng làm việc của Thẩm Thục Nghi, tâm trạng rất vui.

Trong tình thế tiến thoái lưỡng nan này, Thẩm Thục Nghi không có từ chối ngay lập tức, điều này chính là một tín hiệu tốt.

Suy nghĩ chính là đại biểu cho còn cơ hội!

Còn cơ hội tức là có khả năng thương lượng!

Sau này thêm chút thúc đẩy, chuyện này như thế gần xong rồi.

Thế nhưng chuyện này, vẫn nên vui mừng vì Thẩm Thục Nghi sinh ra trong giới này.

Trong thế giới của dân thường, chuyện như thế này, là khẳng định không được phép.

Nhưng ở trong giới tầng lớp trên, loại chuyện này là rất thường gặp, chuyện của mình chỉ là chuyện nhỏ, đều không tính là chuyện.

Bây giờ, phía nhà họ Lương có thể yên tâm được rồi, những thứ còn lại thì phải nghĩ cách thôi, xem phía Kỷ Khuynh Nhan làm sao giải quyết.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật không ngừng gãi đầu.

Lúc trước chuyện của Lý Sở Hàm, sau khi Kỷ Khuynh Nhan biết được, phản ứng không hề nhỏ.

Vì vậy vẫn không quá dễ xử lý.

Nhưng ưu điểm lớn nhất kiểu người như Lâm Dật chính là, rất hiểu để khuyên răn bản thân, chuyện nào nghĩ không rõ ràng thì không nghĩ nữa.

Dù sao tình hình phía bên nhà họ Lương vẫn là rất cởi mở.

“Chặc chặc chặc…tối nay bắt buộc phải uống chút, tiếp sau đó thì ăn mừng đại bảo kiếm mới được.”

Hơn 4 giờ chiều, nghi thức nhập đội của lữ đoàn Trung Vệ kết thúc.

Ba tổ tự dẫn dắt đội viên của mình, ra ngoài ăn bữa cơm, xem như là để làm quen.

Dù sao sau này, là người phải cùng nhau kề vai sát cánh chiến đấu, vẫn nên quen thân nhau một chút.

Sau khi ăn xong bữa tối, Lâm Dật còn dẫn mấy người Tùy Cường và Dư Tư Dĩnh đến suối nước nóng Thủy Bao, gọi đến phục vụ phong cách đại bảo kiếm VIP, xinh đẹp mỹ miều là hoạt động được xây dựng trong tổ.

Lâm Dật vốn nghĩ rằng, kiểu hoạt động giống như đại bảo kiếm này, mấy tên đàn ông trong tổ sẽ rất vui vẻ.

Không ngờ tới mấy cô gái trong tổ, cũng cao hứng vô cùng, con ngươi đều sắp rơi lên trên người của Lâm Dật rồi.

Dư Tư Dĩnh còn ổn, miễn cưỡng có thể giữ vững lập trường, nhưng còn lại La Kỳ và Tiểu Băng, không ngừng liếm môi liếm mép, hận không thể hạ gục Lâm Dật tại chỗ.

Vẻ đẹp của hai cô gái, mỗi người một vẻ.

Phong cách của La Kỳ, có chút giống với Dư Tư Dĩnh, dáng đi đều mang kiểu chị đại, ở trước mặt người ngoài thì giống như băng giá, còn ở trước mặt của Lâm Dật thì giống như nữ lưu manh.

Ngược lại Tiểu Băng, có cảm giác giống như em gái hàng xóm.

Mặc dù dáng người không tính là cao, nhưng tỉ lệ cơ thể lại khá ổn, đặc biệt là cái được gọi là tỉ lệ vàng vòng eo và hông, khiến phụ nữ như La Kỳ nhìn đều rất ngưỡng mộ.

“Hai người các cô chú ý chút được không, chí ít cũng là tổ trưởng của chúng ta, làm thế nào cũng phải cho chút tôn trọng cơ bản chứ.” Một nam thành viên Trương Siêu Việt nói.

“Cơ bắp của tổ trưởng Lâm đẹp như vậy, ai không tham lam chứ.” La Kỳ nói.

“Với thực lực của hai người các cô, chắc chắn không đủ cho tổ trưởng Lâm dùng trước nửa đêm, vậy nên không nên ôm những ảo tưởng không thực tế đó.” Trương Siêu Việt nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1337: Nhiệm Vụ Cuối Cùng

Chương 1337: Nhiệm Vụ Cuối Cùng

“Anh mà nói như thế thì có chút vùi dập người khác rồi à!” La Kỳ ưỡn ngực nói: “Thực lực của chúng tôi, vẫn là rất khá đó.”

“Ha ha…”

“Tổ trưởng, nhà của anh là ở Trung Hải sao?” Tiêu Băng hỏi.

“Thế thì sao?”

“Nhà của chúng tôi là ở thành phố Dư Hàng, cách chỗ của anh khá gần, nghe nói anh có phi cơ riêng, lúc nào trở về có thể cho tôi quá giang một đoạn không?”

“Ái ái ái…cô đây là có ý gì hả?” La Kỳ nói:

“Cô không phải là muốn nhân cơ hội này, cùng với tổ trưởng Lâm ở trên máy bay hoạt động bí mật chứ? Tôi nói cho cô biết nhé, đều là cùng một thời gian gia nhập, cô không thể ở sau lưng tôi sử dụng mấy trò nhỏ này.”

Tiêu Băng bật cười, trước ngực phập phồng từng cơn từng cơn.

“Nào có đâu, nhà chúng tôi thật sự ở đó, cách Trung Hải không xa, vậy thì sáng sớm mai cùng nhau đi, đằng nào đều là tiện đường.”

“He he, cảm ơn tổ trưởng Lâm.”

Kết thúc Đại Bảo Kiếm, mọi người vội vàng trở về nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Dật cùng với Tiêu Băng bước lên máy bay, bay về phía Trung Hải.

Nhưng Lâm Dật thì lại rất thân sĩ(*), để máy bay hạ cánh ở sân bay Dư Hàng trước, sau đó bản thân mới quay về Trung Hải.

(*) người đàn ông hào hoa phong nhã, người cao sang, quyền quý, lịch thiệp, gentleman.

“Tổ trưởng Lâm, cảm ơn anh đưa tôi trở về, mua~” Tiêu Băng hôn một nụ hôn gió.

“Ở chỗ công cộng chú ý một chút, ít ra tôi cũng là người có gia đình có sự nghiệp.”

“Không sao cả, chị dâu cũng không biết được, nhiệt liệt hoan nghênh đại tổ trưởng lâm, có thời gian đến Dư Hàng của chúng tôi trộm tinh(*).”

(*) ám chỉ hành động lén lút, làm chuyện không đàng hoàng như ăn trộm, quan hệ mập mờ,…

Lâm Dật: Chuyện này cũng quá minh mục trương đảm(*) rồi đó!

(*) to gan, trắng trợn, táo bạo, chẳng kiêng nể ai.

Tiễn Tiêu Băng xong, Lâm Dật ngồi máy bay quay trở về Trung Hải, rồi ngay lập tức đi đến tập đoàn Triều Dương.

Nhưng trong văn phòng làm việc của Kỷ Khuynh Nhan lại không có người.

Sau khi hỏi thăm mới biết được, thì ra là đi họp rồi.

Về phía Kỷ Khuynh Nhan đang trong cuộc họp, sau khi được thư ký thông báo tin tức Lâm Dật trở về, cũng gấp gáp kết thúc hội nghị, vội vàng quay trở lại văn phòng làm việc, đồng thời ôm chầm lên người Lâm Dật.

Đôi chân thon dài, quắp ngang lên eo của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan ôm khuôn mặt của anh ấy, vô cùng vui sướng.

“Công việc đều đã xử lý xong hết rồi chứ, chuyện của máy quang khắc thế nào rồi? Hôm qua tin tức vẫn còn lan truyền náo nhiệt, hôm nay dường như đều yên ắng rồi.”

“Tối hôm qua anh đi Nhật Bản một chuyến, cùng với người của tập đoàn tài chính Mitsui đàm phán bước tiếp theo, đã giải quyết xong chuyện này rồi.”

“Chủ tịch của tập đoàn tài chính Mitsui, chuyện nhận trách nhiệm từ chức, chắc chắn cũng có liên quan đến việc này phải không.”

Lâm Dật véo khuôn mặt của Kỷ Khuynh Nhan: “Thông minh.”

Kỷ Khuynh Nhan giống như một tiểu hồ ly vậy, không ngừng soi xét Lâm Dật.

“Lần này chắc từ tập đoàn tài chính Mitsui lấy được không ít lợi ích đúng không?”

“Chính xác, nhưng chúng ta không dùng đến, đều giao lên trên rồi.” Lâm Dật cười nói:

“Bây giờ đừng nói là tập đoàn Lăng Vân của anh nữa, sợ rằng cả tập đoàn Triều Dương của em, ở Trung Hải này cũng có thể đi ngang(*) rồi.”

(*) ám chỉ địa vị cao, không sợ cái gì.

“He he, nếu mà nói như vậy, vậy thì chính là nhờ phúc của ngài Lâm rồi.”

“Buổi tối biểu hiện tốt vào, sau này có lợi ích gì không thiếu em đâu.”

“Xí, háo sắc!”

Lâm Dật cười vỗ lên mông của Kỷ Khuynh Nhan: “Đi làm việc trước đi đã, tranh thủ làm nhanh xong sớm chút, buổi tối ra ngoài ăn bữa lớn.”

“Ừm ừm, em vẫn muốn xem phim chiếu rạp.”

“Vậy thì lại đi xem một bộ phim, đều nghe em hết.”

“Đây mới đúng nha.”

Kỷ Khuynh Nhan bận công việc, Lâm Dật rảnh rỗi buồn chán, liền rón rén chui vào văn phòng làm việc của Vương Oánh.

Làm một chút hoạt động nhỏ, giải tỏa ít áp lực.

Buổi chiều 4 giờ hơn, Kỷ Khuynh Nhan làm xong hết công việc trên tay, cùng Lâm Dật đi ăn một bữa lẩu, sau đó lại đi xem một bộ phim chiếu rạp, rồi mới mãn nguyện về nhà.

Trong đêm khuya, Lâm Dật không thể ngủ được.

Khoảng cách nhiệm vụ lần trước đến bây giờ, đều đã trôi qua bao nhiêu ngày rồi, nhiệm vụ cuối cùng vẫn chưa có đưa ra.

Hệ thống đang làm cái quái gì vậy?

Sáng sớm hôm say, hai người ăn xong bữa sáng, lại dính với nhau một hồi, Kỷ Khuynh Nhan mới lưu luyến tiếc nuối đến công ty.

Lâm Dật thì lái xe đến thôn Hoan Hỉ.

Vốn dĩ suy nghĩ của anh ta là, đợi nhiệm vụ của nghề nghiệp này hoàn thành xong, thì sẽ không còn quay lại nơi này nữa.

Nhưng sau khi nghĩ tường tận cặn kẽ, cảm thấy như thế có chút không ổn.

Hoa quả ở trong nhà kính ngon như thế, nếu như đều vứt đi thì tiếc lắm.

Sau này không cần phải làm nhiệm vụ, có thể thuê một người đến đây trồng hoa quả, nếu không thì lãng phí mất.

Một lần nữa quay về thôn Hoan Hỉ, tổ ghi hình cách đó không xa, vẫn đang gấp rút tiến hành.

Lâm Dật nhìn ra xa, thấp thoáng có thể nhìn thấy bóng hình của Nhan Từ, thật sự bận trước bận sau chỉ huy quay phim.

Lâm Dật không có đi làm phiền Nhan Từ, mà là quay trở vào trong nhà kính.

Trên cây trống vắng cả một khoảng, rõ ràng có chút mục nát.

Lâm Dật đi xem nhân sâm và linh chi trong trong đất, phát hiện mọc lên khá tốt, liền dọn dẹp sạch sẽ đám cỏ dại xung quanh.

Trong quá trình làm việc, trong lòng của Lâm Dật nảy ra hai phương án.

Nếu như nhiệm vụ tiếp theo còn liên quan với thôn Hoan Hỉ, thì tạm thời giữ lại nhân sâm và linh chi.

Có thể lấy làm quà tặng, dù sao có tận hai bố vợ cần phải nịnh nọt.

[Nhiệm vụ hệ thống, giúp đỡ huyện khó khăn xóa đói giảm nghèo, phần thưởng 20,000 điểm thành thạo.]

“Ưm?”

Nghe thấy giọng nói của hệ thống, Lâm Dật sững một hồi.

“Nhiệm vụ xóa đói giảm nghèo?” Lâm Dật lẩm bẩm một câu: “Không có miêu tả nhiệm vụ sao?”

Hệ thống không có hồi đáp, vẫn lạnh lùng như mọi khi, giống như tiếng nói của hệ thống là đi thuê đến vậy.

Lâm Dật nhìn bốn phía, dựa vào đức hạnh của hệ thống, thì không thể nào phân bổ cho nhiệm vụ đơn giản hóa như này, địa điểm chính xác không có nói, nhiệm vụ cơ bản không cách nào làm được.

Vì vậy gần nơi này, chắc chắn có mô tả bổ sung gì đó về nhiệm vụ.

Vòng quanh bốn phía, không hề có phát hiện bất cứ thứ gì đáng ngờ, Lâm Dật đi ra khỏi nhà kính, ở dưới bánh xe của mình, tìm thấy một túi tài liệu rất phong phú.

Quả nhiên vẫn là mùi vị quen thuộc.

Vĩnh viễn đều là thuận gió (thuận buồm xuôi gió).

Không kìm chế nổi mà mở túi tài liệu ra, như Lâm Dật dự liệu, bên trong là lời giải thích của nhiệm vụ tiếp theo.

Địa điểm nhiệm vụ: Tỉnh Chiết Giang, huyện Đông Tam.

Chức vụ: Phó chủ nhiệm văn phòng xóa đói giảm nghèo của huyện Đông Tam.

Yêu cầu nhiệm vụ: Dựa vào năng lực của bản thân, giúp đỡ huyện Đông Tam thoát nghèo.

“Đây là nhiệm vụ quái quỷ gì vậy?”

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, dựa vào năng lực hiện tại của bản thân, tùy tiện đầu tư chút tiền ra đó, thì có thể giúp đỡ bọn họ thoát nghèo rồi.

Dường như rất dễ hoàn thành.

[Cho người con cá không bằng chỉ người cách câu cá, phải thật sự thực hiện thoát nghèo, mới tính hoàn thành nhiệm vụ, nếu không không tính vào trong nhiệm vụ hệ thống.]

Hệ thống phát ra tiếng cảnh báo, Lâm Dật nghe rất nghiêm túc.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của anh ta.

Hệ thống là không cho phép gian lận, nó cơ bản chính là một cái cửa sau, nếu như bản thân điên cuồng ném tiền làm nhiệm vụ, thì tương đương sử dụng phương thức của cửa sau, ở trước mặt cái cửa sau này ngang nhiên mở cửa sau, điều này có chút mùi vị thách thức rồi.

Nhưng hai câu nói “cho người con cá không bằng chỉ người cách câu cá” và “thật sự thực hiện nhiệm vụ thoát nghèo”, thì đáng để nghiên cứu hẳn hoi rồi.

Vẫn yêu cầu bản thân bỏ ra nỗ lực nghiêm túc, thì mới có thể đủ để hoàn thành nhiệm vụ, không thể có tâm tư khôn lỏi nào khác.

Giống như bán hoa quả vậy, tìm người quen đến mua, khẳng định là không được rồi.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật lấy ra điện thoại, chuẩn bị tìm kiếm địa điểm của huyện Đông Tam này.

Sau khi nhìn một lúc, khóe miệng của Lâm Dật giật giật.

“Đây, đây sao mà cũng quá nghèo nào rồi đó!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1338: Đùa Nghịch Đại Bài

Chương 1338: Đùa Nghịch Đại Bài

(耍大牌 (Đùa nghịch đại bài): Ý chỉ những ngôi sao lớn tự cho mình là quan trọng, khinh thường người khác.)

Điều tra thông tin trên mạng.

Anh phát hiện ra huyện Đông Tam nằm chỗ tiếp giáp giữa hai thành phố Dư Hàng và thành phố Việt Châu của tỉnh Chiết Giang.

Thu nhập bình quân đầu người hàng năm là 2972 nguyên, là một trong số ít các huyện nghèo ở vùng duyên hải, hơn nữa hàng năm đều có mặt trong danh sách này.

Sau khi nhìn thấy con số 2972, Lâm Dật nhấp nhấp môi.

Một cân hoa quả anh bán ra cũng được 3000, vậy mà thu nhập hàng năm của người ta chỉ có 2972, quả là có chút mỉa mai.

Nhưng các người cũng nghèo quá đi!

Với mô tả chi tiết về nhiệm vụ, Lâm Dật lại liếc nhìn, dự định sắp tới sẽ đảm nhiệm vị trí này.

Lâm Dật cảm thấy được thật là trùng hợp.

Hôm qua Tiếu Băng vừa ngầm mời gọi anh đến thành phố Dư Hàng để thâu tinh(*), hôm nay đã phải đến Dư Hàng để làm nhiệm vụ rồi.

(*)偷腥: thâu tinh/trộm cá: Trước khi phát minh ra bao cao su, người Trung Quốc đã sử dụng bong bóng cá như một công cụ tránh thai với người khác ngoài vợ chồng họ, chúng có mùi tanh đặc biệt nên dùng mùi tanh để chỉ những mối quan hệ vụng trộm, lén lút.)

Cảm giác hệ thống này là một lão già háo sắc(*) đang hết mình trợ giúp cho mình vậy.

(*)老色批 lão sắc phê/ lsp = háo sắc)

Hơn nữa Lão Ngũ cùng phòng lúc học đại học dường như cũng ở thành phố Dư Hàng này.

Có thể đến tìm hắn ăn bữa cơm rồi.

Nhưng lần này đến Dư Hàng, không biết khi nào mới có thể trở về, nhân sâm và linh chi ở đây không lưu giữ được nên phải thu hồi lại.

Về phần thôn Hoan Hỉ này, số lần đến thăm sau này có thể sẽ ít hơn.

Reng reng reng -

Ngay khi Lâm Dật bắt đầu đào nhân sâm và linh chi, điện thoại trong túi anh đổ chuông, là cuộc gọi video từ Lương Nhược Hư.

Trong video, Lương Nhược Hư mặc áo sơ mi trắng, tóc búi cao, phong cách trang điểm của phụ nữ trưởng thành.

Nhưng một khuôn mặt ưa nhìn như vậy, càng nhìn càng có hứng thú.

“Anh đang ở đâu, anh đã về chưa?”

Lâm Dật xoay ngược camera, quay lại cảnh tượng trong nhà kính cho Lương Nhược Hư.

"Hôm qua anh đã quay lại thôn Hoan Hỉ, có chuyện gì vậy."

"Có người ở thành phố Dư Hàng gọi cho em, nói rằng có một nơi tên là huyện Đông Tam, phó chủ nhiệm mới nhậm chức ở đây đến giúp mọi người xóa đói giảm nghèo, cũng tên là Lâm Dật, không phải là anh chứ.”

"Ờ ... " Lâm Dật ngừng lại: “Tên của anh cũng phổ biến mà, làm sao em khẳng định được cái người được gọi là Lâm Dật kia cũng là anh?"

“Anh là cái kiểu người giỏi bày mưu tính kế, chuyện gì cũng làm được, làm ra chuyện đó cũng chẳng đáng ngạc nhiên, cho nên em mới gọi điện xác nhận một chút. "Lương Nhược Hư nói:

"Anh nói cho em biết trước, có phải là anh không?"

"Em đoán xem.”

“Đừng nói nhảm nữa, mau trả lời em.”

“Em thế mà đang nói chuyện cùng phó chủ nhiệm Lâm đó!

“Ủa?"

Lương Nhược Hư sửng sốt: "Thật đúng là anh!"

“Nếu em đã muốn biết, anh sẽ không giấu.” Lâm Dật nói:

"Em ngả bài rồi, vậy là em đã đúng!"

“Em chỉ biết, chuyện gì anh cũng muốn làm, chính là mặc kệ chính sự.”

“Ý em là sao, anh một là không chậm trễ việc kiếm tiền, hai không chậm trễ việc ở bên em(*), anh chỉ đem tinh lực dư ra, không làm quá chút nào đâu."

(*)撩妹/liêu muội: là từ lóng hay dùng để chỉ hành động tán tỉnh các cô gái.

"Dừng lại, bớt già mồm át lẽ phải với em đi." Lương Nhược Hư nói:

“Nói cho em biết, làm sao anh lại có suy nghĩ, tiền của anh tiêu không hết hay sao mà lại có tâm đến giúp người nghèo vậy? Tập đoàn các anh không phải có quỹ riêng sao, việc này cũng không đến phiên anh làm.”

Lâm Dật cong môi.

Anh cũng muốn mỗi ngày được ở cùng các em mẫu ngực bự(*) nhé, nhưng hệ thống kia không cho phép thôi!

(*)嫩: nộn (non nớt) + 模特: mô đặc (người mẫu, 模 mô: khuôn mặt) = 嫩模 nộn khuôn: Tiếng lóng trên mạng chỉ mấy em người mẫu chuyên khoe ngực.

"Cho người ta con cá chi bằng cho người ta cần câu. Trình độ làm việc của họ còn chưa đủ, cho nên anh phải ra tay giúp đỡ."

"Nếu anh đã nói vậy, em phải nói thẳng luôn." Lương Nhược Hư thay đổi tư thế, bộ dáng thẳng thắn khoan dung, cố gắng không tỏ ra quá nghiêm khắc.

"Cho dù anh muốn giúp đỡ người nghèo, tại sao lại không đến Trung Hải? Kể cả là đi Quảng Châu, em cũng hiểu được. Giờ thì hay rồi, đang yên đang lành lại chạy đến thành phố Dư Hàng. Anh nghĩ thế nào, có phải đã quen với cô nào bên đó, chạy tới xum xoe đúng không.”

Ặc…

Chuyện này là do hệ thống đặc biệt sắp xếp mà!

Anh chỉ là công cụ của hệ thống thôi, em nói cho anh biết làm thế nào mới đúng đi!

"Anh nói với em này đồng chí Lương, như thế nào mà tư tưởng giác ngộ của em thấp quá vậy, cả nước đều là người một nhà, giúp ai cũng là giúp.” Lâm Dật nghiêm trang nói:

"Tấm lòng của em quá nhỏ, tương lai khó làm được chuyện lớn lắm."

"Chỉ biết nói bậy nói bạ với em. "Lương Nhược Hư liếc Lâm Dật một cái rồi nói:

"Khi nào thì anh xong việc, bây giờ là mười giờ. Nếu anh không bận thì qua ăn với em một bữa cơm. "

“Không thành vấn đề, đúng mười hai giờ trưa, đợi anh ở cổng trụ sở cơ quan em.”

“Em biết rồi, nhưng đừng ở cổng trước, đứng ở cổng trước hai bên trái phải là được. Chú ý không gây ảnh hưởng.”

“Sao phải nhiều chuyện vậy, đợi anh nhé."

Cúp điện thoại của Lương Nhược Hư, Lâm Dật đào ra nhân sâm và linh chi, cẩn thận mang lên xe. Lúc chuẩn bị quay lại Trung Hải, anh tìm một cái hộp để bỏ vào.

Nhưng Lâm Dật không vội vàng đi luôn mà chuyển hướng về địa điểm quay phim.

Đã đến đây rồi, hiển nhiên phải tới chào hỏi Nhan Từ.

Khi anh đi qua liền phát hiện cảnh hình như đang tạm dừng quay chụp.

Tuy nhiên tình hình tại hiện trường có vẻ không ổn, còn có chút hỗn loạn.

"Cô Bạch, mọi người trong tổ đang đợi cô, làm sao cô có thể nói không muốn quay nữa được.”

Cách ăn mặc của Nhan Từ vẫn như trước, vô cùng tùy hứng, nhưng khó có thể che đi dáng người đầy đặn ưa nhìn.

Dưới ô che nắng, một người phụ nữ trẻ mặc quần 9 tấc và áo khoác màu xanh nhạt đang ngồi.

Đeo kính râm, cầm lon coca cola lạnh, trợ lý bên cạnh còn cầm một chiếc quạt điện nhỏ quạt mát cho cô

Hơn nữa Trương Hòa Bình và Cao Hạo Vũ khi được gọi đến hỗ trợ cũng cầm quạt, quạt cho cô.

Nói chung trong đoàn làm phim, chỉ có cô gái này là nhàn hạ nhất.

Nhìn tư thế này, hẳn cô ấy là khách mời trong buổi ghi hình chương trình.

Nhưng Lâm Dật có chút khó hiểu, lẽ ra Triệu Thi Kỳ mới là nhân vật lớn nhất trong chương trình này, chẳng lẽ cô nàng này còn khủng hơn sao?

"Tôi cũng chưa nói không, nhưng trời nóng quá, cô xem để tôi phơi nắng thế này thì da đen thui mất.” Nữ minh tinh nói.

“Đợi thời tiết mát mẻ hơn rồi ghi hình đi.”

“Hiện tại trong tháng này, chỉ có buổi tối là mát nhất, còn chưa ghi hình vào ban ngày, như vậy không ổn.” Nhan Từ nói.

"Tôi cảm thấy không khác nhau lắm, chăm chỉ quá làm gì, cô có thể biên tập cắt ghép lại, hoặc ghi hình những cảnh quay của người khác trước, thời gian như vậy không đủ sao.”

"Cô Bạch, cô phải hiểu rằng khi ghi hình một chương trình tạp kỹ, ống kính càng nhiều thì độ phơi sáng càng lớn, chẳng lẽ cô muốn tôi chỉ ghi hình cho những người khác hay sao?"

"Tôi biết điều đó, nhưng thời tiết quá nóng, tôi thật sự chịu không nổi ". Nữ minh tinh nói:

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, da của tôi sẽ cháy đen hết, không tiếp tục quay được."

Nhan Từ tức giận xoa xoa thái dương, lộ ra biểu cảm trẻ nhỏ không thể dạy.

“Alan, anh là người đại diện của cô ấy, tôi hy vọng anh có thể nói cho cô ấy biết, tại sao ngay cả đạo đức nghề nghiệp cơ bản nhất còn không có?”

Người đàn ông tên Alan nhún vai.

"Tôi thấy không có vấn đề gì cả, không phải chúng tôi không chịu quay, mà là điều kiện quá tệ, làm sao có thể ghi hình dưới trời nắng to như vậy?"

"Nhưng những người khác đều đang ghi hình, cô ấy không thể nhận đãi ngộ đặc biệt ở đây, đúng chứ.” Nhan Từ cũng có chút tức giận, nói chuyện không thèm nể nang gì:

"Thầy Lý, thầy Trương, người ta đã ngoài năm mươi tuổi, thể chất không bằng người trẻ tuổi. Trong một ngày nắng nóng như vậy, vẫn cố gắng ghi hình cho chương trình, tại sao cô không làm được?”

“Tình huống có giống nhau không?" Nữ minh tinh cãi lại:

“Hiện giờ đang là thời đại của lưu lượng, những người như bọn họ đã sớm bị đào thải. Nếu họ không đến ghi hình thì khó mà nuôi gia đình sống qua ngày được. Đương nhiên họ phải ra sức mà làm việc, có thể so sánh với tôi à."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1339: Cô Không Phải Anh Ấy, Không Có Kiêu Ngạo Của Tư Bản

Chương 1339: Cô Không Phải Anh Ấy, Không Có Kiêu Ngạo Của Tư Bản

"Vậy đi, chúng tôi không nói đến thầy Lý và thầy Trương nữa, còn Lục Nguyên Trạch và Triệu Thi Kỳ thì sao, hai người họ đều vững vàng ở tuyến một. Toàn bộ quá trình ghi hình đều tích cực hợp tác, vì cái gì mà cô muốn mình được đãi ngộ đặc biệt!"

Nữ minh tinh chợt biến sắc, cô ta tháo kính râm xuống cùng Nhan Từ tranh luận:

"Đạo diễn Nhan, nếu cô đã nói như vậy, tôi sẽ nói chuyện phải trái với cô. Bọn họ đúng là đang rất hot, nhưng tôi cũng không kém cạnh, để tôi nói cho cô biết, sáu tháng cuối năm tôi còn quay thêm hai bộ phim điện ảnh và một bộ phim truyền hình, vài tháng sau thăng tiến một đường, còn có thể nổi hơn bọn họ, cô đừng có mà xem thường người khác!"

"Tôi không coi thường cô, chỉ muốn cô kính nghiệp hơn thôi!” Nhan Từ nói.

"Có gì không kính nghiệp sao? Tôi cũng không nói là không quay nhé, tôi chỉ cảm thấy thời tiết hơi nóng, đầu có chút choáng váng, lúc này tôi không thể quay mà thôi.”

"Cô!"

"Anh Lâm, anh đến rồi.”

Ngay khi Nhan Từ sắp phát điên, bỗng nghe thấy tiếng Trương Hòa Bình nói chuyện.

Nhìn thấy Lâm Dật đi tới, Trương Hòa Bình đứng dậy chào hỏi, Cao Hạo Vũ cũng đi theo.

"Các anh không phải được tổ chương trình gọi đến hỗ trợ à, sao lại đến đây hầu hạ người ta?"

"Đạo diễn Nhan gọi chúng tôi đến." Cao Hạo Vũ thành thật trả lời.

Lâm Dật ngẩng đầu liếc nhìn Nhan Từ một cái, cảm thấy cô làm việc này có chút không đúng.

“Đúng, đúng, đúng, anh cứ đứng đó giúp Tiểu Sảng chắn nắng đi.”

Người vừa lên tiếng là Alan, ra lệnh cho Lâm Dật điều chỉnh góc độ của mình sao cho chặn được nhiều ánh sáng mặt trời hơn.

"Người này là ai? Kêu cô ta đến ghi hình chương trình, làm sao lại tới đây nuôi chú?"

Nhan Từ bước tới, nhỏ giọng nói:

"Anh đi chỗ khác chờ em, em xử lý chuyện này trước rồi sẽ tìm anh sau.”

"Anh vừa xong việc ở thôn thì đến đây đã nghe thấy tiếng ồn ào, đã bao lâu rồi mà chưa giải quyết xong?"

"Quả thật có chút vấn đề, em đang cố gắng xử lý."

"Cô ấy là một khách mời của chương trình này, tên là Bạch Sảng, ngại trời quá nóng nên không muốn ghi hình lúc này, nói phải đợi đến tối.”

“Sợ nóng thì rút lui đi, đến đây ra oai làm cái gì, không nhìn vào đức hạnh của chính mình sao.”

Nhan Từ lắc đầu, điều này hoàn toàn nằm trong dự kiến của cô.

“Mày đang nói ai đấy!”

Alan nổi giận đùng đùng chỉ vào Lâm Dật nói: “Con mẹ nó mày đang nói ai!”

“Nếu mày dám chỉ vào tao một lần nữa, tao có thể đánh gãy chân mày, có tin hay không?”

“Mày!”

Alan sợ hãi lùi về phía sau hai bước, thu tay về, không dám chỉ lại Lâm Dật.

“Thằng nhà quê này, đồ vô văn hóa!”

“Đuổi bọn họ đi thôi, ở đây còn chưa đủ chướng mắt hay sao.” Lâm Dật nói.

“Ngay từ đầu em đã không muốn tìm cô ta rồi, sau đó nhà tài trợ gọi điện cho em muốn em sắp xếp cho cô ta vào, em cũng không còn cách nào.” Nhan Từ khó xử nói.

Lúc này Lâm Dật mới biết được chuyện đang xảy ra, cũng hiểu được những khó khăn của Nhan Từ.

Bằng không, với tính tình của cô, đoán chừng sẽ không muốn giữ nữ minh tinh này lại.

Chỉ là vướng vào nhiều chuyện liên lụy đến lợi ích, cô mới bắt buộc phải làm vậy thôi.

"Kỳ thật tôi chẳng ham gì cái chương trình của cô đâu, nhìn nơi này mà xem, bụi bặm như này vốn đâu phải nơi người ở, tôi mới ngồi trong sân một lúc thôi mà toàn thân đã bốc mùi lợn thối rồi." Bạch Sảng nói:

"Nếu không phải chú tôi bảo tôi đến đây, tôi cũng không muốn tham gia vào chương trình tệ hại này đâu."

"Vậy thì cô đừng tham gia nữa.”

"Cô muốn như nào đây? Chú tôi gọi tôi đến, dựa vào cái gì mà tôi phải nghe cô.”

“Đúng là đám có tiền, cách chơi cũng mới mẻ đấy, gọi cha nuôi giờ lỗi thời rồi, đổi thành kêu là chú.”

Lâm Dật cầm điện thoại di động, nhìn Nhan Từ hỏi: "Ai sắp xếp cho ả ngu ngốc này?"

“Tổng giám đốc Vương của đoàn nước Mĩ.”

"Là cái gã hói đầu ngoài bốn mươi sao? Vương Thư Tân?"

"Ờm... là ông ta."

Đều là người trong vòng, Lâm Dật và những ông trùm mạng xã hội này đều quen thuộc, trong điện thoại có đủ số của họ.

“Tổng giám đốc Lâm, rảnh rỗi gọi cho tôi à.”

“Có một người phụ nữ tên là Bạch Sảng, có phải do anh sắp xếp vào đoàn không?”

“Đúng vậy, lúc trước tôi đã gọi điện cho đạo diễn Nhan, chương trình hay như vậy, nếu bỏ lỡ thì thật đáng tiếc.”

“Nhưng người này rất ngạo mạn, tự ý coi thường chương trình, không tham gia ghi hình, việc này anh tự nói đi.”

“Còn có chuyện này?" Vương Thư Tân nói : "Tôi sẽ gọi cho nó ngay bây giờ!”

"Không cần, để tôi mở loa ngoài, cô ta có thể nghe thấy anh nói chuyện.”

“Chú à, cháu đây.”

Bạch Sảng vẻ mặt ảm đạm, cảm thấy có gì đó không ổn.

"Cô con mẹ nó có bệnh à, tôi vất vả lắm mới nhờ được đạo diễn Nhan cho cô một cơ hội, cô mẹ nó còn không biết quý trọng, còn đến đó ra vẻ ta đây sao? Cô nghĩ mình được dọn sẵn cho ăn đấy à? Nếu tôi không nâng đỡ cô, cô vẫn đang làm bồi bàn trong trung tâm thương mại đấy! “

Ở trước mặt Vương Thư Tân, Bạch Thiển bị mắng xối xả, một câu cũng không dám cãi lại.

“Chú à, cháu biết mình sai rồi, cháu không dám nữa, cháu nhất định sẽ hợp tác ghi hình.”

“Tổng giám đốc Lâm đã đánh điện thoại cho tôi, cô quay cái rắm. Mau quay về ngay, đừng có chọc tổng giám đốc Lâm tức giận.”

“Vâng, đã biết ạ…”

"Tổng giám đốc Lâm, đây là lỗi của tôi. Khi nào anh có thời gian, tôi mới ăn một bữa, chỉ là một con hát, không cần chấp vặt với cô ta.”

“Mắt nhìn người của anh tệ quá, loại hàng này cũng tìm, có dịp tôi giới thiệu cho anh mấy người.” Lâm Dật nói:

"Nghe nói về sau cô ta còn mấy vai diễn nữa, nhanh đá cô ta đi càng xa càng tốt. Với loại người IQ thấp như thế này, sớm muộn gì anh cũng bị liên lụy thôi.”

“Được rồi, tổng giám đốc Lâm đã lên tiếng, chắc chắn tôi sẽ làm.”

“Vậy trước cứ như vậy, cơm để khi có thời gian. Lần này không tệ đâu." "

“Tôi sẽ nhớ kỹ, có thời gian hẹn gặp lại.”

Ngắt điện thoại, Bạch Sảng và Alan sắc mặt trắng bệch. Nếu Vương Thư Tân không nâng đỡ cô ta nữa, về sau coi như xong rồi!

Mà người trước mắt này có thân phận ra sao?

Vậy mà lại dám cùng Vương Thư Tân hô to gọi nhỏ?

"Về sao có ai gọi điện thoại cho em nói chuyện sắp xếp người, thì cứ nhắc tới anh, để anh xem ai còn dám muốn được đặc cách.”

“Em cũng là không muốn gây phiền toái cho anh.”

Nhan Từ biết rằng tất cả các khoản tài trợ cho chương trình này đều là nể mặt Lâm Dật mà tới.

Nếu không có anh ấy, sẽ không có chương trình này.

Để bảo vệ các mối quan hệ cá nhân của Lâm Dật, cô sẽ không từ chối.

“Không sao cả, chuyện nhỏ như vậy cũng không ảnh hưởng đến anh.”

“Ừ.”

Nói xong với Lâm Dật, Nhan Từ quay lại nhìn Bạch Sảng và Alan.

"Hợp đồng giữa chúng ta đã chấm dứt, nửa sau của chương trình không cần đến cô nữa. Cô có thể thu dọn đồ đạc ngay bây giờ, cũng đỡ phải chịu phơi nắng."

"Đạo diễn Nhan hãy nghe tôi nói, lúc trước là tôi không đúng, hiện tại tôi biết sai rồi, nhất định sẽ hợp tác tích cực trong chương trình về sau. Mong cô cho tôi một cơ hội nữa." Bạch Sảng níu lấy tay Nhan Từ, khóc sướt mướt nói.

"Chuyện này tôi không để bụng, cô vẫn nên đi thôi, tôi hi vọng cô sau này có thể trưởng thành hơn một chút, giới giải trí là nơi nhạy cảm, cô kiêu ngạo như vậy, nhất định không trụ được."

Nói xong, Nhan Từ nhìn Lâm Dật, thản nhiên nói:

"Dù sao cô cũng không phải anh ấy, không thể kiêu ngạo như tư bản được."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1340: Lâm Dật Bày Trò?

Chương 1340: Lâm Dật Bày Trò?

Chứng kiến sự từ chối thẳng thừng của Nhan Từ với Bạch Sảng, các nhân viên có mặt đều cảm thấy bất bình!

Những minh tinh không có thực lực, chỉ biết giương oai tác quái, phải bị đối xử như thế này!

Xứng đáng!

Khi trò cười ra vẻ ta đây của cô ta kết thúc, Nhan Từ kéo Lâm Dật sang một bên.

“Anh đến từ khi nào.”

“Đến lâu rồi, vừa làm xong việc trong nhà kính thì đến.”

“Nhìn dáng vẻ của anh, bây giờ chuẩn bị đi sao?”

“Trung Hải đang có chuyện, cần anh trở về một chuyến.”

“Vậy đi đi, em còn nghĩ hôm nay anh sẽ không rời đi."

Lâm Dật nhéo nhéo mặt Nhan Từ

“Hôm nay anh còn có việc phải làm, khi nào có thời gian sẽ đến lâm hạnh em.”

“Thôi đi, em lười quản anh rồi.” Nhan Từ nói:

“Nếu không có việc gì thì anh đi đi, em ở đây còn việc bận nên không tiễn anh đâu.”

"Lúc ghi hình, nếu gặp khó khăn thì cứ gọi điện cho anh."

“Em biết rồi." Nhan Từ đẩy Lâm Dật: "Đi thôi."

Bởi vì còn có chuyện, Lâm Dật không cùng Nhan Từ trò chuyện thêm nữa, bèn lái xe trở về Trung Hải.

Một giờ sau, Lâm Dật đã lái xe đến trước cổng cơ quan của Lương Nhược Hư.

Nhưng để tránh bị nghi ngờ, anh đánh xe đi lên trước vài chục mét để tránh cho cô bị người ta bàn tán đặt điều.

Trong lúc chờ Lương Nhược Hư đi xuống, Lâm Dật cũng không nhàn rỗi.

Anh nhìn thấy một hiệu thuốc bắc ở cạnh đó, liền cầm lấy nhân sâm và linh chi rồi đi vào.

Trong hiệu thuốc có rất nhiều người, có một lão thầy thuốc Trung y đang ngồi tọa thiền hội chẩn, ở khu vực chờ khám bệnh có hai mươi mấy người đang chờ đến lượt.

Lâm Dật nhân lúc nhàn rỗi không có việc làm, nghe được lão trung y nói vài câu về tình trạng bệnh, bèn gật gù.

Là một kẻ lang băm.

“Ông chủ ơi, ông có bán hộp dược liệu này không?”

Lâm Dật cũng không có ý định lo chuyện bao đồng.

Bởi vì trung y có ưu điểm rất lớn là chữa bệnh cho người dựa vào kỹ thuật linh hoạt, thậm chí so với học Tây y còn khó hơn.

Nhưng nếu muốn dồn người ta vào chỗ chết thì không dễ chút

nào.

Mà những người đến khám bệnh này hình như cũng không phải là người nghèo.

Chính mình cũng không cần thiết phải lên tiếng.

“Hộp gì?”

Ông chủ của hiệu thuốc, một người đàn ông trung niên mặc áo choàng màu trắng, ngẩng đầu nhìn Lâm Dật, có vẻ không hiểu ý của anh.

"Hòm dùng để chứa nhân sâm và linh chi, phải được trang trí tinh xảo một chút, mục đích dùng để tặng quà."

"Không có hòm trống, chỉ có loại làm sẵn thôi."

Để đấy mạnh tiêu thụ của cửa hàng mình, chủ hiệu lấy ra một hộp đựng sâm và linh chi, nói:

"Cậu xem thứ này đi, chúng đều là nhân sâm Đông Bắc nguyên chất, muốn ngâm rượu làm thuốc đều không thành vấn đề.”

"Tôi cũng có rồi, chỉ thiếu hai cái hộp đựng thôi, cho nên mới đến hỏi mua chỗ ông.”

"Hả? Cậu cũng có nhân sâm và linh chi sao? Mua ở đâu đấy? Tôi dám cá là cậu đã bị lừa rồi." Chủ hiệu quả quyết nói:

"Tôi cam đoan với cậu là tất cả các cửa hiệu bán thuốc Đông y ở Trung Hải đều không có thứ này tốt như của tôi đâu."

“Đừng vội chắc chắn như vậy, rất dễ làm ông mất mặt đấy.” Lâm Dật cười nói.

"Anh trai à, ông chủ Vương không khoác lác chút nào đâu. Đồ trong nhà bọn họ nhất định là đồ tốt. Ở Trung Hải anh thật sự không tìm được chỗ tốt như vậy đâu." Người vừa lên tiếng ngồi ở khu vực chờ, mỉm cười nói:

"Tôi đến đây khám bệnh là phải đến đăng ký trước một tuần, một ngày có thể xem bệnh cho năm mươi người, trình độ của ông ấy rất cao siêu.”

Lão thầy thuốc Trung y đang ngồi ung dung vuốt râu, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ.

Lâm Dật nở nụ cười: “Ông vui vẻ là tốt rồi.”

"Cậu nhóc, tôi không bán hộp rỗng, nếu cậu thật sự muốn mua, phải đến nhà khác hỏi thôi."

"Tôi cũng lười đi chỗ khác quá, tôi thấy có hai chiếc hộp gỗ này khá đẹp." Lâm Dật nói:

“Kể cả hộp đựng thuốc, tổng cộng bao nhiêu tiền, tôi mua hết.”

“Mua hết sao?”

Chủ hiệu tươi tỉnh hẳn lên, mặt mày hớn hở nói:

"Tôi thấy cậu cũng là người rộng rãi, cậu sẽ không phải thất vọng đâu, với hai loại này cậu đưa cho tôi 3800 là được.”

“Được.”

Mấy thứ thuốc Đông y này, Lâm Dật hiểu rõ hơn ai hết, chỉ cần đánh giá độ tinh khiết cũng biết là đồ nhân tạo rồi.

Nhân sâm và linh chi cộng lại cố lắm chỉ được 800 đồng, tính cả hộp cũng chưa tới 1000, nhưng anh cũng lười mặc cả.

Sau khi thanh toán tiền, Lâm Dật lấy nhân sâm và linh chi bên trong ra, sau đó cẩn thận đặt nhân sâm và linh chi của anh vào.

Dù sao cũng là quà mang đi tặng, cần phải làm cho tinh xảo một chút.

“Hả?”

Nhìn thấy nhân sâm và linh chi được Lâm Dật lấy ra, ánh mắt chủ cửa hàng sáng lên, tròng mắt suýt chút nữa rớt ra trước mặt!

Chỉ cần nhìn vào chất lượng đã biết chúng đều là những thứ tốt trong tự nhiên!

Trên đời vốn chưa từng tìm thấy, dù có thì cũng đã được hét giá lên cao ngất trời hàng triệu đồng, đơn giản đây không phải là thứ mà người bình thường có thể tiêu dùng được.

Nhưng làm sao trong tay anh ta lại có thứ giá trị như vậy?

Cùng lúc đó, chủ cửa hàng cảm nhận được ánh mắt của lão trung y đang ngồi tọa thiền, ngay lập tức hiểu ý ông ta.

“Cậu em à, không phải cậu đang tham cái nhỏ bỏ cái lớn sao(*).” Chủ hiệu thở dài nói.

(*)捡了芝麻,丢了西瓜/ bỏ dưa hấu lấy hạt vừng: tham cái nhỏ mất cái lớn

“Làm sao vậy?”

“Rõ ràng cậu đang bị lừa gạt, vậy mà phải mua hộp về bỏ vào, lớn chừng nào rồi!”

“Ý ông là nhân sâm và nấm linh chi của tôi là giả?”

“Thật ra không đến mức là hàng giả, cậu nhìn chất lượng màu sắc này rõ ràng là hun khói lưu huỳnh mà ra, còn có rễ cây, thoạt nhìn là trồng nhân tạo, tôi dám bảo đảm với cậu, hai thứ này cộng lại nhiều nhất 1000 đồng, còn không bằng mua của tôi đâu.”

“Của tôi chính là trồng ngoài tự nhiên.”

Lâm Dật biết rõ nguồn gốc của nhân sâm và linh chi

Lương Nhược Hư lấy về từ Viện Nghiên cứu Nông nghiệp rồi đem trồng trên đất tươi tốt màu mỡ, làm sao có thể là đồ giả được?

Mấy kẻ này muốn dồn ép mình, bọn chúng coi mình là đồ ngốc à?

“Cậu xem đi, tôi biết ngay cậu sẽ nói như vậy.”

Chủ hiệu lại nói tiếp:

“Bọn thương gia bụng dạ thâm độc này cứ khăng khăng cho rằng sâm trồng nhân tạo là sâm rừng, rồi bán giá thật cao, đâu có bán hàng chân chính như tôi, nói cho cậu chuyện nội bộ trong ngành sản xuất, cậu lỗ vốn to rồi."

“Cứ như ông nói đó, tôi đúng là bị lỗ vốn rồi." Lâm Dật thở dài nói.

“Thực sự rất đáng thương.” Chủ hiệu giả vờ thông cảm nói:

"Cậu nhóc, tôi xem cách ăn mặc của cậu trông không giống kẻ có tiền, thấy cậu bị người ta lừa tôi cũng không đành lòng. Như vậy đi, cậu trả giá bao nhiêu, tôi sẽ mua lại với giá gốc, dù sao điều kiện của tôi còn có thể, như vậy cậu cũng không bị thiệt thòi.”

“Ông chắc chứ? ”

Chủ hiệu có chút phấn khích: “Đúng, coi như làm chuyện tốt, bởi vì gia đình chúng tôi đều tin vào đạo Phật.”

“Vậy chỗ tình cảm tốt, hai loại này cộng vào, tôi ra giá 10 triệu, ông viết chi phiếu cho tôi đi.”

Phụt-

“Cậu nó cái gì? Cần 10 triệu!”

“Đúng vậy, chính là giá đó, ông có mua không?"

Giá cả lên tới 10 triệu khiến mọi người trong phòng đều kinh hãi.

Đối với bọn họ mà nói thì đây là con số không tưởng(*).

(*)天文数字: con số thiên văn

Thằng nhóc này đúng là đồ ngốc nhiều tiền mà!

“Cậu chắc chắn là bị lừa rồi!”

Chủ hiệu nói: “Cùng lắm là 1000 đồng, tôi chỉ có thể đưa cho cậu 1 vạn, bù lại một ít cho cậu thôi.”

“Không phải…”

Cạch-

Lâm Dật còn chưa nói xong, cửa hiệu thuốc đã bị đẩy ra.

Lương Nhược Hư khoác túi từ bên ngoài bước vào.

"Sao anh lại ở đây?

Dịch: MBMH Translate

Chương 1341: Thế Lực Của Nhà Họ Lương.

Chương 1341: Thế Lực Của Nhà Họ Lương.

“Sao em biết được anh ở đây?”

“Em thấy xe của anh đậu ở bên ngoài, hơn nữa trong xe không có người nên em vào đây xem thử.” Lương Nhược Hư nói.

“Ngược lại là anh đó, đang yên lành chạy đến tiệm thuốc làm gì?”

“Lúc trước em cho anh nhân sâm và linh chi, anh chuẩn bị mua hai cái hộp đựng, nhưng chủ tiệm nói là hàng nhân tạo, chỉ đáng 1000.”

“Chỉ đáng 1000?”

Lương Nhược Hư dùng ánh mắt dò xét nhìn chủ tiệm, sắc mặt không thay đổi.

“Cô gái à, thế thì tôi phải nói với cô mấy câu.” Chủ tiệm chỉ chỉ chỏ chỏ nói:

“Cô cũng không hiền lành tí nào cả, nhân sâm với linh chi nhân tạo mà cô bán cho người ta 10 ngàn, tôi nói với cô, cô thế là cấu thành tội lừa đảo rồi đấy, phạm tội rồi đấy!”

“Ông biết tôi là ai không mà dám nói vậy?”

“Cô chính là kẻ bán hàng lòng dạ đen tối, cô còn mặt mũi…”

“Thư ký Lương!”

Không đợi chủ tiệm nói hết câu, đã nghe thấy tiếng nói kinh ngạc phát trà từ phía sau.

Lâm Dật quay đầu lại nhìn, phát hiện ra người nói chuyện là một người phụ nữ, khoảng ngoài 40, sau khi nhìn thấy Lương Nhược Hư, thái độ cung kính, vẻ mặt cẩn trọng.

Nhìn cách ăn mặc trang điểm của cô và thái độ cung kính đối với Lương Nhược Hư, có vẻ giống như nhân viên công tác trong đại viện.

Vừa nghe thấy tiếng gọi này, người trong tiệm cũng đều dồn ánh mắt lên người Lương Nhược Hư.

Người bình thường thì không xứng được xưng hô như thế.

“Cô kêu cô ta là gì?” Chủ tiệm ngơ luôn.

“Thư ký Lương.”

Người phụ nữ trung tiên bày ra bộ mặt thương lắm nhưng lực bất tòng tâm: “Cô ấy là Giám đốc tiêu thụ của Trung Hải thị chung tôi đấy, những thứ khác thì tôi không nói nữa.”

“Giám… giám đốc tiêu thụ…”

Chủ tiệm ngu người luôn, những người đến khám trong tiệm đều ngớ người!

Mặc dù nơi này rất gần đại viện, những nhân vật lớn như thế này cũng không phải muốn gặp là gặp được!

“Bây giờ ông còn cảm thấy những thứ tôi bán cho ông là hàng giả không?”

Chủ tiệm thuốc run lên vài cái, thiếu chút nữa ngã lăn ra đất.

“Tôi, tôi…”

Ấp úng mãi hồi lâu, chủ tiệm cũng không thể nói được một câu nào, đã không thể khống chế được ý chí của mình nữa rồi.

“Tiệm thuốc này của ông, nghi án có dính líu đến việc kinh doanh bất chính, xong chuyện tôi sẽ gọi người đến kiểm tra, ông chuẩn bị một chút đi.”

Ông chủ tiệm vẫn ngây ngốc tại chỗ như cũ, không biết phải nói gì mới được.

Bản thân cũng chỉ muốn ăn chút lời, sao lại còn gặp phải chuyện thế này cơ chứ.

Chẳng lẽ đây là báo ứng sao?

“Cái trình độ bao bọc này của ông đúng là chẳng ra làm sao, vẫn nên về nhà luyện tập thêm đi.”

Nói xong, Lâm Dật cầm theo hai cái hộp cùng Lương Nhược Hư rời đi, lên xe của chính mình.

“Anh cũng thật là, cần gì cứ nói với em là được rồi, hà tất gì phải chạy tới đây chứ.”

“Là do anh thấy em không ra ngoài, nhàn rỗi không có gì làm nên tự đi, ai mà biết được sẽ gặp nhiều chuyện ngoài ý muốn vậy chứ.”

“Được rồi, không nói chuyện vừa nãy nữa.”

Lương Nhược Hư thắt dây an toàn, xuyên qua hai ngọn núi rồi cắm vào khóa ở ghế bên cạnh.

Mà động tác này cũng làm cho làn sóng trước ngực nổi lên càng rõ ràng.

“Có muốn ăn gì không, em đưa anh đi ăn, bữa này em mời.”

“Sao thế này, gặp được chuyện gì tốt à, tự dưng lại chủ động mời anh đi ăn?”

“Bởi vì biểu hiện của anh không tồi, cho nên mời anh bữa cơm.”

“Khoảng thời gian này chúng ta cũng chẳng gặp mặt mấy lần, làm gì có liên quan đến biểu hiện không tồi cơ chứ.”

Lương Nhược Hư vén tóc lại một chút, cười híp mắt lại, nhìn Lâm Dật:

“Hôm qua mẹ em gọi điện cho em rồi, nói anh lấy được rất nhiều tài liệu trọng yếu bên gia tộc Mitsui, hơn nữa còn đẩy công lao này lên người em, cho nên em muốn mời anh một bữa cơm, không thể nào để anh tốn công vô ích được.”

Ánh mắt Lâm Dật sáng lên, hớn hở ra mặt.

Bởi vì chuyện này đối với anh chính là một tín hiệu rất rõ ràng!

Trầm Thục Nghi nói chuyện này cho Lương Nhược Hư, cũng có nghĩa là bà ấy sẽ nhắm một mắt mở một mắt với chuyện này!

Từ đó nhìn vào, chuyện này chẳng phải thành công rồi sao?

Ít nhất là cũng có tương lai rộng mở.

Vậy nên bữa cơm này cũng không thể để Lương Nhược Hư tốn kém mời mình, bản thân phải mời mới được!

“Đây đâu phải chuyện gì lớn đâu, đều là chuyện nên làm mà.” Lâm Dật được lời, ra vẻ khoe tài nói:

“Cứ nói em muốn ăn gì đi, kể cả bảo anh đích thân xuống bếp cũng được.”

Lương Nhược Hư dùng ánh mắt đánh giá quan sát nhìn Lâm Dật.

“Thế này là thế nào nhỉ, tự nhiên lại lấy lòng thế, chắc chắn có chuyện gì.”

“Anh có chuyện gì được chứ, em đừng có nghĩ anh quá tiểu nhân như vậy.”

“Nấu ăn thì không cần đâu, vừa lãng phí thời gian, vừa bốn bề vắng lặng, nói không chừng anh lại làm chuyện gì xấu, chúng ta tìm một quán ăn nào gần đây là được.”

“Nghe lời em.”

Lâm Dật lái xe, tìm một quán ăn Tứ Xuyên gần đó, chuẩn bị ăn một vài món ăn đơn giản.

Mặc dù không phải nhà hàng 3 sao danh tiếng như Michelin, nhưng hai người cùng nhau ăn cơm, quan trọng nhất vẫn là xem người ngồi đối diện mình là ai.

Còn việc ăn gì, đó không phải thứ quan trọng nhất.

“Đúng rồi, chuyện anh đi Dư Hàng, lãnh đạo bên kia sao còn gọi điện cho em vậy?” Lúc ăn cơm, Lâm Dật hỏi.

“Bởi vì là người nhà của chúng ta đó.” Lương Nhược Hư nói:

“Vốn dĩ lãnh đạo bên đó là người nhà họ Vương, nhưng sau khi xảy ra chuyện, kẻ có liên đới cũng đều bị loại bỏ sạch, đổi thành học sinh của ông nội em, hơn nữa người ta cũng rất rõ con đường bên trong, biết là anh để cơ hội sáng tạo cho Lương gia, cho nên lúc nhìn thấy tên anh, liền có tâm lý muốn thử một chút, gọi cho em một cuộc điện thoại, vốn hai chúng em đều cho là trùng hợp, không ngờ tới quả thật vẫn là anh.”

“Hóa ra chuyện là như vậy.” Lâm Dật có lý gật đầu: “Đến cả người bên Dư Hàng cũng đều đổi thành người của Lương gia rồi, đỉnh thật.”

“Những thứ bây giờ anh thấy, cũng chỉ là bề nổi của tảng băng chìm thôi, nhà họ Lương lợi hại vậy đó.”

“Vậy thì em đắc ý rồi.”

Lương Nhược Hi cười hì hì, xinh đẹp động lòng người.

“Đúng rồi, đợi sau khi anh tới bên đó, có cần em đánh tiếng chào hỏi với lãnh đạo của Dư Hàng không, chăm sóc anh chút, điều động mấy trăm triệu tiền vốn cũng sẽ nhẹ nhàng.”

“Không cần phải vậy đâu, trong tay anh có tiền, không cần đi cửa sau.”

Lương Nhược Hư gắp một miếng thịt cá, bỏ vào trong miệng thưởng thức kĩ càng.

Nhưng ánh mắt vẫn đặt trên người Lâm Dật, nghiêm túc mà tinh tế.

Giống như thứ đang thưởng thức không phải vị của thịt cá, mà là người tên Lâm Dật này.

“Không lẽ anh định giúp bọn họ thoát nghèo thật ư?”

“Không thì sao? Nếu như anh không nghĩ như vậy, chạy qua bên đó chịu khổ vậy làm gì?”

“Nhưng em thấy, chuyện này sẽ vô cùng khó khăn.” Lương Nhược Hư nói:

“Em thừa nhận rằng anh rất thông minh, năng lực cũng rất mạnh, nhưng chuyện này thật sự độ khó rất cao.”

“Cho người ta cá ăn chi bằng dạy người ta cách bắt cá, khó nữa cũng vẫn đáng để làm, dù sao cũng phải giúp bọn họ vứt được cái mác nghèo khó kia đi.”

“Hừ!”

Lương Nhược Hư cởi giày cao gót, hồn nhiên hừ một tiếng, sau đó ở dưới bàn ăn đá Lâm Dật một cái.

“Anh có quyết tâm làm chuyện tốt mãnh liệt đến vậy, sao không ở lại Trung Hải mà chạy tới nơi khác để giúp đỡ cơ chứ, em đoán trong này chắc chắn có chuyện gì đó!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1342: Không Để Cậu Tới Đây Vô Ích.

Chương 1342: Không Để Cậu Tới Đây Vô Ích.

Lâm Dật khóc không được mà cười cũng không xong, lúc Lương Nhược Hư ghen cũng vẫn rất xinh đẹp.

“Mau cất hết mấy cái suy nghĩ tư tưởng không lành mạnh trong đầu em đi, chỉ đơn thuần là anh thấy nơi đó rất nghèo, cho nên mới tính qua đó thôi.” Lâm Dật nói:

“Còn về chuyện em nói anh đánh tiếng chào hỏi, anh thấy không quá cần thiết, vẫn nên dựa vào năng lực của riêng bản thân mình để làm việc.”

“Nhưng lãnh đạo bên đó đã biết người đó chính là anh rồi.”

“Vậy em nói với bọn họ, đừng tham dự vào chuyện của anh, cứ giả vờ như không biết bất kỳ chuyện gì hết là được rồi.” Lâm Dật nói:

“Nếu như anh thật sự có thể dựa vào năng lực của mình để giúp bọn họ thoát nghèo, vậy cũng là chuyện đáng để khoe khoang.”

Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật, giữa trán tràn ngập ý cười tán thưởng.

“Ờm… có thể hiểu như vậy.”

“Vậy em cũng không tham dự nhiều với anh nữa, anh tự mà làm đi làm lại đi.” Lương Nhược Hư nói:

“Nhưng chuyện thoát nghèo là chuyện lớn, lần này anh đi Dư Hàng có lẽ cũng không thể nào trở về trong chốc lát được nhỉ.”

“Trên lý thuyết thì quả là như vậy không sai, nhưng từ Trung Hải tới Dư Hàng, suốt cả hành trình cũng chưa tới 200 cây số, còn không cần phải đi máy bay, 5 tiếng là có thể chạy đi chạy về, muốn về lúc nào mà chẳng được.”

“Nói thì nói vậy, nhưng dù sao cũng không ở Trung Hải, cứ cảm thấy thiếu thiếu gì đó.”

“Không sao, nếu như em nhớ anh thì có thể đi tìm anh, như vậy cũng có thể bớt được nỗi khổ nhớ nhung.”

“Đồ tưởng bở, em còn lâu mới thèm nhớ anh.” Lương Nhược Hư trợn mắt nói:

“Anh đừng có đi kiếm phiền phức cho em là được, nếu không em lại còn phải thu dọn giúp anh ấy.”

“Tuân lệnh!”

Ăn cơm trưa hết khoảng nửa tiếng, Lâm Dật đưa Lương Nhược Hư quay về, còn thuận tiện đưa hộp nhân sâm kia cho Lương Nhược Hư, bảo cô chuyển đến tay Lương Tồn Hiếu.

“Không phải anh nói muốn lấy cái này về ngâm rượu sao, sao lại tặng cho ba em rồi?”

“Anh còn trẻ sức lực cường tráng, tạm thời chưa cần dùng đến thứ này, tặng cho cha vợ tương lai hợp lý hơn.”

“Xì.” Lương Nhược Hư nói:

“Anh cũng đừng có tự tin quá, chuyện đó chẳng ai nói trước được, mặc dù bây giờ anh còn trẻ trung, nhưng nói không chừng thân thể đã xuống tới sườn dốc rồi, cứ bồi bổ sớm một tí vẫn tốt hơn.”

“Vậy để bây giờ anh thử xem, dùng hành vi thực tế cho em biết thân thể của anh đã xuống sườn dốc chưa nhé.”

“Anh đừng có mà làm càn, đang trên xe đó.”

“Sợ cái gì chứ, trước kia ở Yến Kinh cũng đã thử một lần rồi còn gì.”

“Làm sao mà giống nhau được, lần trước là buổi đêm, bây giờ đang ban ngày, không không không, dù lần trước là buổi đêm, hai chúng ta cũng chưa có làm gì cả, anh cũng kéo em chạy rồi.”

“Vậy thì có gì khác nhau chứ, dù sao thì xung quanh cũng chắc có ai.” Lâm Dật nói:

“Nhưng nếu như mà em ngại, chúng ta có thể tới khách sạn Bán Đảo, nơi đó là địa bàn của anh, đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì hết.”

“Anh mơ đẹp ghê.” Lương Nhược Hư hừ một tiếng: “Em phải đi làm rồi, anh đi mà tự sinh tự diệt đi.”

Nói xong, Lương Nhược Hư mở cửa xuống xe, mạnh mẽ đoan trang bước vào bên trong tòa nhà.

Lâm Dật nhìn theo Lương Nhược Hư lên lầu, sau đó tự mình đi đến tập đoàn Ánh Dương.

“Không phải đi thôn Hoan Hỷ rồi hả, sao nhanh vậy đã xong việc rồi?”

Nhìn thấy Lâm Dật bước vào, ánh mắt Kỷ Khuynh Nhan phát sáng, khuôn mặt vô cùng dịu dàng.

“Phần lớn hoa quả trong đó đều bán hết sạch rồi, anh chỉ đi làm chút việc vặt thôi, xong việc thì liền quay về tìm em” Lâm Dật xoa đầu Kỷ Khuynh Nhan: “Trưa nay anh không về kịp, không có ăn trộm bánh quy nhỏ trong phòng làm việc đó chứ?”

“Yên tâm đi, tuyệt đối không có, lâu lắm rồi em không mua bánh quy nữa rồi, buổi trưa đều sẽ ăn cơm ở nhà ăn hoặc order đồ ăn ngoài.”

Kỷ Khuynh Nhan nói chuyện rất đâu vào đó.

“Biểu hiện rất tốt, anh quyết định cho em cơ hội hun anh một cái, coi như là phần thưởng.”

mua~”

“Hehe, cảm ơn Lâm tiên sinh, moa~”

Kỷ Khuynh Nhiên cười không thấy mặt trời, hôn lên mặt Lâm Dật.

“Bây giờ bên thôn Hoan Hỉ không sao nữa rồi, sau này anh có kế hoạch gì vậy?”

“Nghe khẩu khí của em, sao cứ giống như chắc chắn anh sẽ gây ra chuyện gì ấy, chẳng lẽ anh không thể tới tập đoàn, làm ăn nghiêm túc sao?”

“Đúng là có khả năng này, nhưng tính khả thi không cao lắm.” Kỷ Khuynh Nhan cười híp mắt nhìn Lâm Dật: “Nói em nghe xem, anh lại có tư tưởng kỳ quái gì mới rồi vậy hả Lâm Dật tiên sinh thân yêu của em?”

“Khụ khụ khụ…”

Lâm Dật ho khan mấy tiếng, biểu cảm ra vẻ nghiêm túc: “Đồng chí Kỷ Khuynh Nhan, bây giờ đang là giờ làm việc, xin đồng chí hãy chỉnh đốn thái độ của mình, gọi tôi là chủ nhiệm Lâm.”

“Hửm??? Chủ nhiệm Lâm?”

“Tôi chính thức tự giới thiệu một chút, hiện tại tôi đã là Phó chủ nhiệm ban thoát nghèo của huyện Đông Tam, thành phố Dư Hàng rồi.”

“Hả???”

Biểu cảm của Kỷ Khuynh Nhan nhất thời đông cứng lại, biểu cảm ngốc nghếch không cần nói cũng biết đáng yêu đến mức nào.

“Vậy mà anh lại thành phó chủ nhiệm của ban thoát nghèo?”

Từ góc nhìn của Kỷ Khuynh Nhan, chuyện này quá mức drama rồi, cô cũng nghĩ đến mấy khả năng liền, nhưng chưa hề nghĩ tới phương diện này.

“Có cần phải kinh ngạc đến mức đó không, cũng không phải chuyện gì to tác lắm.”

“Chủ yếu là chuyện này có tính chất đặc thù quá, hơn nữa cần phải có tinh thần trách nhiệm cùng nghị lực rất hơn, thêm cả công việc cũng không nhẹ nhàng, em sợ anh chịu không nổi.”

“Yên tâm đi, thân thể tư chất của anh thế nào chẳng lẽ em còn không rõ sao, bế theo em hít đất 200 cái còn được, lại đi sợ mấy thứ này à?”

“Đây là 2 chuyện khác nhau mà, tính chất làm sao có thể giống nhau được.”

“Còn em thì sao? Không ủng hộ anh đi hả?”

“Dĩ nhiên ủng hộ rồi, lấy gà theo gà lấy chó theo chó, chỉ cần không phải chuyện phạm pháp, em đều ủng hộ anh” Kỷ Khuynh Nhan thành thật nói:

“Dù sao thì anh cũng đã chuẩn bị đủ tiền rồi, đến cả nửa đời sau như thế nào cũng không chết đói được.”

“Câu này em thích nghe đó.”

Lâm Dật ôm eo Kỷ Khuynh Nhan, ngồi lên ghế sofa

“Nhưng nếu đi Dư Hàng rồi, thời gian về nhà sẽ ít đi, em đừng ở Cửu Châu Các nửa, về nhà bố mẹ ở đi.”

“Ừm ừm” Kỷ Khuynh Nhan nâng mặt Lâm Dật lên, nói:

“Anh ở bên đó đừng có nhớ em quá, có thời gian thì về đây thăm em, lỡ may nhớ đến sinh bệnh thì không ổn đâu.”

“Em đúng là càng ngày càng đỏng đảnh đó.”

“Hehe…” Kỷ Khuynh Nhanh cười ngốc nghếch: “Vậy anh tính bao giờ thì đi?”

“Ngày kia đi, ngày mai chuẩn bị đưa em đi vòng vòng, chơi bời vui vẻ một hôm sau đó mới đi.”

“Coi như anh còn có chút lương tâm, khoảng thời gian này ngày ngày ở bên ngoài, cuối cùng cũng có chút thời gian bên em rồi.”

“Vậy em mau đi làm việc đi, xong việc thì đi sớm một chút.”

“Được.”

Kỷ Khuynh Nhan từ trên người Lâm Dật đứng xuống, trở về trước bàn làm việc, tiếp tục làm công việc của mình.

Lâm Dật lại lén lút đi tới phòng làm việc của Vương Oánh, nói chuyện mình sắp phải đi Dư Hàng cho cô nghe.

“Một năm trước, hai chúng ta còn ở trong một phòng làm việc, ngày ngày cùng nhau nghiên cứu báo biểu, một năm sau cậu đã trở thành người giàu có tiếng của cả Trung Hải, chị có chút không theo kịp tiết tấu của cậu rồi.” Vương Oánh cười nói.

Vương Oánh hoàn toàn không quan tâm Lâm Dật đi đâu, chỉ cần an toàn là được.

“Em chỉ là làm đi làm lại, chị cũng không cần để bụng làm gì, lúc nào nhàn rỗi không có việc thì sẽ báo với chị một câu.”

Ánh mắt của Vương Oánh tràn ngập sự ấm áp và dịu dàng: “Cậu có thể nhớ tới chị chị đã mãn nguyện rồi, cho nên chị cũng không thể để cậu tới đây vô ích được.”

Nói xong, Vương Oánh lại thuần thục quỳ xuống.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1343: Yêu Và Bầu Bạn

Chương 1343: Yêu Và Bầu Bạn

Khoảng tầm hơn 2 tiếng sau, Lâm Dật tinh thần vô cùng sảng khoái bước ra từ phòng làm việc của Vương Oánh, sau đó ra cửa mua cho Kỷ Khuynh Nhan một ít gạo nếp viên rồi mới quay về phòng làm việc của cô.

Hơn 4 giờ chiều, Kỷ Khuynh Nhan kết thúc những công việc trong tay mình, chuẩn bị cùng Lâm Dật đi thế giới riêng của hai người.

“Hôm nay chúng ta đừng đi ăn nữa, trong nhà không còn nhiều đồ, đi siêu thị dạo một chút đi, anh thường xuyên không ở nhà, em cũng lâu rồi không đi.”

“Được, vậy thì mua nhiều một chút, đem về nhà của bố mẹ vợ tương lai, dù sao thì khoảng thời gian tới em cũng đều ở bên đó, để ở nhà mình cũng vô dụng.” Lâm Dật nói:

“Chúng ta tự mang đồ qua đó, tránh để mẹ nói chúng ta ăn bám.”

“Đúng đúng đúng, mẹ em quả thực sẽ nói em như vậy.” Kỷ khuynh Nhan nói đâu vào đó:

“Nói em không ăn đồ ăn của nhà mình mà lại đi quét sạch tủ lạnh nhà mẹ, lần này chúng ta tự mang đồ đến, không ăn đồ trong nhà mẹ nữa, phải có khí phách.”

“Đi thôi.”

Kỷ Khuynh Nhan kéo tay Lâm Dật, đi tới bãi đỗ xe, sau đó cùng nhau đi tới siêu thị dưới đất của quảng trường Thời Đại.

Hai người cùng xuất hiện gây sự chú ý của không ít những người nam nữ độc thân.

Cho dù biết hai người có quan hệ tình cảm, nhưng bởi vì giá trị nhan sắc quá mức xuất chúng cho nên vẫn không nhịn được mà quay đầu nhìn một cái.

“Đêm nay ăn bò bít tết nhé?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi:

“Những kỹ nghệ khác của em không ổn, nhưng làm món tây thì vẫn tạm được, vừa hay trong nhà cũng đang còn vài chai rượu vang, có thể nhân cơ hội uống một chút.

“Không phải em uống một ly đã say hả?”

“Có lúc anh không ở đây, em sẽ cùng với Viện Viện uống một ít, bây giờ đã luyện được rồi, ít thì cũng có thể uống khoảng nửa ly, không sao cả.”

“Chậc chậc chậc…”

Lâm Dật chép chép miệng: “Em đã nói vậy rồi, vậy thì đêm nay anh bắt buộc phải chuốc say em, vậy là có cơ hội rồi còn gì nữa.”

“Bớt đi, cả cái đầu toàn là mấy suy nghĩ hư hỏng.” Kỷ Khuynh Nhan nói một câu phủi phui, sau đó kéo Lâm Dật đến khu hàng tươi sống.

“Có Wagyu A5 không?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi

“Có, hàng vừa mới tới hôm nay”

“Ừm ừm ừm…”

Kỷ Khuynh Nhan do dự trong chốc lát: “Lấy cho em 10 miếng đi.”

“10 miếng?!”

Nữ nhân viên hoảng hốt một chút: “Cô gái, chỗ chúng tôi là bán Wagyu A5 thượng đẳng, đồng giá một miếng khoảng 2000, cô chắc chắn muốn mua 10 miếng không?”

“Đúng vậy, lấy cho tôi 10 miếng là được rồi.”

“Được được được, vậy cô đợi một chút.”

Hiếm lắm mới gặp được một vị khách sộp như Kỷ Khuynh Nhan, nhân viên phục vụ nhiệt tình chọn cho cô 10 miếng, sau đó cùng nhau đóng gói lại.

Mua thịt bò xong, hai người lại đi đến những nơi khác, mua không ít đồ, nhưng đa phần phần lớn đều là những đồ ăn vặt mà Kỷ Khuynh Nhan thích ăn.

Một tiếng sau, Lâm Dật xách theo bao lớn bọc nhỏ từ trong siêu thị đi ra, sau đó lên xe của mình, lái xe hướng về phía gia đình Kỷ Khuynh Nhan.

“Uầy, hai đứa về sao không nói trước một tiếng với mẹ, đến cả cơm mẹ cũng chưa chuẩn bị đây này.”

Tống Minh Tuệ đón hai người vào nhà, giận dỗi nói

“Hai đứa tụi con chỉ đến đây để đưa ít đồ ăn thôi, tối nay không ăn cơm ở đây, bây giờ sẽ đi liền.”

“Thế này là thế nào vậy, lát nữa có việc sao?”

“Ngày kia Lâm Dật sẽ đi Dư Hàng, có thể phải đi mất một khoảng thời gian, cho nên hai đứa bọn con tính mua một ít đồ mang về đây trước, tránh để mẹ nói con về đây ăn không uống không, hừ hừ hừ…”

Tống Minh Tuệ lườm Kỷ Khuynh Nhan một cái: “Con còn không biết ngại mà nói vậy à, con xem con mua toàn những thứ gì thế này, trừ một chút thịt bò này ra, còn lại đều là đồ ăn vặt.”

Nói xong, Tống Minh Tuệ nhìn Lâm Dật.

“Cháu cũng đừng có chiều nó quá, ăn nhiều đồ ăn vặt không có tốt đâu.”

Lâm Dật cười hehe nói: “Ăn ít lại chút là không sao.”

“Mẹ xem đi, Lâm Dật đã nói rồi đó, ăn ít lại chút là không sao, người ta vốn dĩ là bác sĩ đó, mẹ phải nghe lời anh ấy.” Kỷ Khuynh Nhan đắc ý nói.

“Mẹ thấy con đúng là đủ lông đủ cánh rồi, không quản nổi nữa rồi.”

Kỷ Khuynh Nhan nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, đắc ý cười.

“Được rồi được rồi, không quan tâm 2 đứa nữa, có việc thì đi làm đi, mẹ cũng không giữ hai đứa ở lại ăn cơm đâu.” Tống Minh Tuệ nói.

“Tụi con đi trước đây.”

Để đồ đạc xuống, hai người cùng nhau lên xe, đi về hướng Cửu Châu Các.

Hôm nay biểu hiện rất tốt.”

Kỷ Khuynh nhan vô cùng hài lòng vỗ vỗ bả vai Lâm Dật, có vẻ bất ngờ nói:

“Sau này cứ tiếp tục cố gắng, chuyện tốt sẽ không thiếu phần anh.”

“Em đã nói vậy rồi, vậy thì anh cảm thấy có thể giao lưu kéo âm khoảng cách một chút nhỉ.”

“Kéo âm khoảng cách?”

Hiển nhiên Kỷ Khuynh Nhan không thể nào hiểu được thế này có nghĩa là gì.

“Em nghĩ kỹ một chút xem, chuyện gì có thể khiến khoảng cách của hai chúng ta trở thành số âm?”

Kỷ Khuynh Nhan chớp chớp đôi mắt to tròn xinh đẹp của mình, rất nhanh đã có thể hiểu được ý Lâm Dật nói.

“Chuyện quan trọng như vậy không thể nào để cho anh được như ý ngay bây giờ được, nhưng mà anh yên tâm, chỉ cần anh biểu hiện cho tốt, rồi sẽ có một ngày em làm anh thỏa mãn tâm nguyện.”

“Cái câu ‘Rồi sẽ có một ngày’ này đúng là chả thân thiện tí nào cả, dù cho bao lâu thì cũng vẫn là nó.”

Kỷ Khuynh Nhan xoay người nhìn Lâm Dật, ngạo kiều ngang ngược nói: “Sao thế này, anh còn nói lời giận dỗi cơ hả.”

“Không không không, làm gì có chứ, không cần biết là bao lâu anh cũng sẵn sàng đợi, người thuần khiết giống như em, quan trọng là tinh thần yêu đương, mấy thứ vui vẻ về xác thịt kia, anh khinh bỉ từ đầu đến cuối hết.”

“Nếu như anh nói vậy thì em hiểu rồi, em sẽ khiến cho tinh thần của anh luôn luôn đầy đủ sung túc.”

Lâm Dật: …

Lâm Dật cố gắng gượng cười, lái xe trở về nhà.

Có một chuyện, từ đầu đến cuối anh cũng không được phép.

Kỷ Khuynh Nhan kháng cự chuyện này, không rõ được là vì nguyên nhân phức tạp gì, hay là vì chuyện của Lý Sở Hàm trước đây khiến cô mãi không thể cởi bỏ được nút thắt.

Nếu như là vế trước thì không có vấn đề gì, nhưng nếu như là vế còn lại, vậy thì chuyện này có lẽ khó mà giải quyết được.

Nút thắt trong lòng là khó cởi ra nhất.

“Cuối cùng cũng tới nhà rồi.”

Vào đến cửa nhà, Kỷ Khuynh Nhan cởi giày cao gót ra, thả lỏng hết sức ngồi lên trên ghế sofa.

“Vẫn là sofa của anh dễ chịu nhất.”

“Em nằm đó đi, anh đi nấu đồ ăn cho em.”

“Vậy sao mà được chứ, đã nói là em nấu cho anh rồi còn gì.” Kỷ Khuynh Nhan ngồi dậy nói:

“Ngày kia anh phải đi rồi, hai ngày này cơm đều để em nấu đi, tránh để tới lúc anh ra ngoài rồi lại thèm được ăn đồ em nấu.”

Kỷ Khuynh nhan kéo Lâm Dật về lại ghế sofa, sau đó tự mình về phòng trên lầu, thay đồ ngủ và dép lê, bắt đầu tới phòng bếp để làm cơm tối.

Cả quá trình Lâm Dật đều không cần động tay vào, đều là cô tự mình làm xong hết.

Thức ăn được đưa lên, Kỷ Khuynh Nhan chủ động rót hai ly rượu vang, cùng Lâm Dật thưởng thức bữa tối trong ánh nến.

Sau bữa cơm, hai người đều ngồi ở sofa dưới nhà em tivi, Kỷ Khuynh Nhan tựa lên đùi Lâm Dật.

Lúc này, trên Tivi đang diễn cái gì, hình như không còn quan trọng nữa.

Hai người dựa sát vào nhau, nương tựa bầu bạn qua ngày, đây mới là chuyện có ý nghĩa nhất trong cuộc sống.

Lâm Dật rất thích kiểu khói lửa trong đời người này, vậy sẽ khiến cho anh có một loại cảm giác cuộc sống chân thực.

Vậy hợp theo loài, người chia theo bầy.

Hai người có thể tụ họp tại một chỗ, luôn là những nơi giống nhau.

Cũng giống như Kỷ Khuynh Nhan, cô cũng rất thích cuộc sống kiểu góp gạo thổi cơm chung như thế này.

Đồng thời.

Cũng yêu người đàn ông ở bên cạnh mình vô cùng sâu đậm.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1344: Hiền Lành Và Chanh Chua.

Chương 1344: Hiền Lành Và Chanh Chua.

Buổi sáng ngày hôm sau, Kỷ Khuynh Nhan đã lôi Lâm Dật dậy từ sớm, chuẩn bị ra ngoài hẹn hò.

Hơn nữa còn làm bữa sáng theo lời hứa tối qua.

Chiếc tạp dề ôm chặt lấy vòng eo xinh đẹp, trong tay cầm cái xẻng nấu ăn. Dáng vẻ yêu kiều của một nữ đầu bếp nhỏ.

“Từ đêm qua đến giờ, biểu hiện đều rất tốt, xin Lâm phu nhân cứ tiếp tục phát huy.”

“Anh sướng quá rồi đó.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Em thấy anh sắp phải đi nên mới làm cho anh, anh còn muốn để em làm mỗi ngày, sướng chết anh đi.”

“Vậy để anh ngày nào cũng đi, vậy thì em ngày nào cũng làm đồ ăn ngon cho anh rồi.”

“Ngày nào cũng đi?”

Kỷ Khuynh Nhan véo eo Lâm Dật nói: “Nếu anh dám ngày nào cũng đi, thì những ngày tháng này cũng không cần phải sống nữa.”

“Đừng đừng đừng, Lâm phu nhân bớt giận.”

“Xì, lấy bát đũa đi.”

Lâm Dật đi lấy bát đũa, hai người cùng nhau ăn sáng.

Đồ ăn rất đơn giản, không hề thịnh soạn một chút nào, nhưng hai người ăn vẫn thấy rất ngon.

Có những thứ, không phải cứ của ngon vật lạ là tốt, mà chỉ đơn giản là một ngôi nhà, và người sống trong ngôi nhà đó.

Sau khi ăn xong, Kỷ Khuynh Nhan về phòng trang điểm, sau đó hai người cùng lái xe rời đi. Đi đến Disney Trung Hải.

Mặc dù lúc ở Mỹ cũng từng đi qua một lần, nhưng cũng phải có một lần vui vẻ ở Disney Land Trung Hải.

Hơn 2 giờ chiều, sau khi chơi ở Disneyland, Kỷ Khuynh Nhan lại kéo Lâm Dật đến quảng trường Hằng Long.

Mua cho anh ít đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, và thay đồ tắm.

Thân mật lại chu đáo, giống như một người vợ nhỏ quán xuyến tất cả mọi việc.

Đêm hôm đó, cuộc sống vẫn bình yên như thường.

Kỷ Khuynh Nhan lên lầu giúp Lâm Dật thu dọn hành lý.

Lâm Dật thì ngồi trên ghế sofa dưới nhà, nói chuyện với nhóm bạn cùng phòng đại học.

“Lão Ngũ, cậu ở Dư Hàng thế nào rồi.”

“Giờ không được gọi là Lão Ngũ nữa.” Trương Tùng trong nhóm nói: “Nghe nói đang cùng người ta khởi nghiệp rồi, sau này chúng mình phải gọi là Tôn tổng.”

“Mấy người đừng có như thế chứ.” Tôn Kiện nói:

“Tôi thuộc về mảng nhập cổ phần công nghệ, bạn tôi thì gia đình có tiền, bố cậu ấy ở Dư Hàng rất lợi hại. Cho cậu ấy ít tiền đi lập nghiệp. Tôi chỉ theo cậu ấy lăn lộn bên ngoài thôi, không thể sánh với Lão Đại được.”

“Câu này có lý đấy, lão Đại bây giờ như mặt trời giữa ban trưa vậy. Cậu phải nịnh bợ nhiều vào, biết đâu còn đầu tư cho cậu một chút.” Trương Tùng nói.

“Đừng, chúng ta chơi với nhau 4 năm rồi, đừng có liên quan đến tiền bạc, liên quan đến tiền bạc rồi thì không chơi chung được nữa đâu.”

“Không sao, lão đại bây giờ là đại gia rồi, không đu theo cậu thì còn đu theo ai.” Trương Tùng cười haha nói.

“Cậu có biết không, năm ngoái tôi đi công tác ở Trung Hải, đúng là dọa tôi một phen, biệt thự mà lão đại ở cứ như là cung điện vậy. Đúng là đỉnh thật. Với địa vị bây giờ của lão đại, chỉ cần nhỏ ít tiền từ trong kẽ tay ra thôi cũng đủ cho chúng ta sống cả đời rồi.

Nói thì nói như vậy, nhưng đúng đó chỉ là lời nói ngoài miệng thôi.

Nếu như bọn họ thật sự có suy nghĩ về phương diện này thì đã sớm đến xin trên đầu Lâm Dật rồi.

“Cái này là chắc chắn rồi, một chiếc xe bất kì của lão đại thôi cũng đủ cho tôi mua nhà ở Dư Hàng đó.”Tôn Kiện nói:

“Nhưng mà nói là nói như vậy, cậu với Lão đại còn gặp lại nhau, chứ từ khi tốt nghiệp xong tôi chạy khắp chân trời đất bể, bây giờ mới ổn định lại ở Dư Hàng. Khi nào có thời gian, chúng ta tụ họp lại, đến Trung Hải ăn một bữa to đi.”

“Tháng sau tôi được nghỉ phép, vấn đề này có thể xem xét.”

“Haha, cứ quyết vậy đi, tôi cũng muốn trải nghiệm xem cảm giác đi club tự do là như thế nào!” Tôn Kiện cợt nhả nói.

“Club thì không được, phụ nữ trong đó, ai ai cũng chỉ biết chém gió. Chưa lên tay thì cứ nói bản thân mình đỉnh lắm, chuyện lớn chuyện bé đều biết. Cậu đoán xem sau đó thì sao, làm siêu chán, đm tôi cũng bị đứt đoạn luôn!” Trương Tùng nói:

“Tôi đề nghị chúng ta tìm một quán rượu, sau đó kiếm mấy người lợi hại đến chơi cùng, đưa chúng ta lên đỉnh, thừa dịp chúng ta tụ hội thế này, kiếm một khu nào đó đánh vương giả chút.”

Tôn Kiện: Cậu đi ngủ cmn đi.

Lâm Dật: Cậu đi ngủ cmn đi.

“Lão đại, tinh thần của cậu ấy không bình thường, chuyện này hai chúng ta nói riêng là được rồi.” Tôn Kiện nói.

“Tạm định là tháng sau, cậu có thể sắp xếp thời gian không.”

“Đừng tới tháng sau, tôi có chút việc, ngày mai đi Dư Hàng, hai chúng ta hẹn trước vậy.”

“Đm, thật hay giả vậy, vậy thì tình cảm càng tốt.” Tôn Kiện kích động nói.

“Lúc nào đến, tôi đặt trước chỗ cho cậu.”

Lâm Dật tính thử chuyện ngày mai, sau đó trả lời: “Chắc khoảng buổi trưa là tôi tới nơi, cùng nhau đi ăn bữa cơm đi.”

“Được luôn, cậu đến Dư Hàng rồi, chắc chắn tôi sẽ sắp xếp đâu ra đó cho cậu.”

“Giúp đỡ rồi, vẫn là để tôi mời cậu đi.”

“Khách khí vậy làm gì, đợi chúng ta đến Trung Hải, lúc đó cho cậu sắp xếp hết, nhưng ở tấc đất nào của Dư Hàng cũng phải để tôi sắp xếp.”

“Chuyện nhỏ, ngày mai liên lạc qua điện thoại nhé.”

“Oke”

Sau khi nói chuyện ở wechat xong, ba người lại chơi thêm vài trận Liên quân nữa rồi mới nghỉ.

Tắt điện thoại, Lâm Dật vươn người một cái rồi đi lên lầu.

“Nhiều đồ vậy sao?”

Nhìn thấy 3 vali hành lý ở trên đất, Lâm Dật đơ mất một hồi: “Có phải hơi khoa trương rồi không?”

“Chủ yếu là lần này khác những lần trước, em đoán anh sẽ đi rất lâu mới có thể về, cho nên mới mang cho anh nhiều đồ một chút.”

Kỷ Khuynh Nhan vén những lọn tóc ướt đẫm mồ hôi lên.

“Anh đến thành phố Dư Hàng, cách chúng ta không đến 200km, nếu như thiếu đồ, anh về lấy là được. Nếu như không có thời gian thì em mua đồ gửi về cho anh.”

“Không cần, Dư Hàng cũng là thành phố lớn, những thứ Trung Hải có bên đó cũng có, nếu thiếu đồ thì anh mua ở đó là được rồi.”

Kỷ Khuynh Nhan ánh mắt không vui lườm Lâm Dật một cái: “Con người anh đúng là cứng nhắc”

Ừm ừm?

Cứng nhắc?

Đây không phải sự thật sao?

……

Sáng hôm sau, Kỷ Khuynh Nhan vẫn dậy sớm làm bữa sáng, nhưng không cuống cuồng gọi Lâm Dật dậy nữa.

Lần này anh phải đi xa, có thể rất lâu mới về, cứ để cho anh ngủ nướng thêm chút nữa đi.

Ăn sáng xong, Kỷ Khuynh Nhan lại chui vào lòng Lâm Dật dính lấy một hồi, còn lặng lẽ lau nước mắt.

Miệng thì nói lấy gà theo gà lấy chó theo chó. Nhưng trong cách nói chuyện vẫn có chút giận dỗi Lâm Dật, đang yên đang lành sao lại phải đi Dư Hàng cơ chứ.

Mặc dù rất gần, nhưng cũng vẫn ra khỏi thành phố.

Cảm giác cũng không giống nhau.

Quyến luyến không nỡ, Kỷ Khuynh Nhan dính lấy Lâm Dật hơn một tiếng đồng hồ mới không nỡ mà rời đi.

Rời khỏi Cửu Châu Các, Lâm Dật chưa đến Dư Hàng ngay, mà đi đến bệnh viện Hoa Sơn.

Mặc dù phải đi rồi, thì cũng phải đến chào hỏi Lý Sở Hàm một tiếng, nói tin này cho cô ấy nghe.

Lâm Dật nhìn đồng hồ, bây giờ là hơn 9 giờ sáng. Nán lại chỗ Lý Sở Hàm một chút, buổi trưa là có thể tới Dư Hàng.

Bất kể là lúc nào, cửa bệnh viện Hoa Sơn cũng vô cùng bận rộn.

Lâm Dật tìm kiếm số wechat công khai, tìm thấy được phòng làm việc của Lý Sở Hàm, sải bước đi tới đó.

Nhưng vừa mới mở cửa bước vào, đã nghe thấy tiếng cãi vã.

“Cô làm sao vậy hả, tôi đưa bệnh nhân tới bệnh viện rồi, dựa vào cái gì mà không chữa trị!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1345: Bệnh Ngốc Có Thể Lây Truyền

Chương 1345: Bệnh Ngốc Có Thể Lây Truyền

Giọng nói trong phòng khám rất lớn, đến mức người xếp hàng bên ngoài đều nghe được.

Tất cả đều tò mò nhìn vào bên trong, muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Bởi vì rất nhiều người đều biết, Lý chủ nhiệm của bệnh viện Hoa Sơn là một bác sĩ rất tốt, không chỉ y thuật cao siêu mà tính tình cũng rất tốt. Lúc đối mặt với người bệnh xưa nay chưa từng mắng chửi người, không giống với mấy bác sĩ không có tính nhẫn nại như này.

“Các người đưa bệnh nhân tới, nhưng không giao tiền nằm viện, dựa theo quy định của bệnh viện thì không thể làm phẫu thuật cho cha của anh được.” Lý Sở Hàm nói.

“Tôi có nói là không giao tiền viện phí sao, tôi chỉ là ra ngoài lấy tiền nên chậm một chút, hiện tại bệnh tình của cha tôi đã trở nên nghiêm trọng, bệnh viện các người phải chịu trách nhiệm trực tiếp!”

“Tôi đã xử lý dự phòng cho cha của anh, nhưng anh đi lấy tiền gì mà phải mất đến ba giờ vậy. Tôi không biết là anh định đi đâu để lấy tiền cả.”

“Tôi đi đâu lấy tiền cũng cần nói cho cô biết sao? Mấy người làm bác sĩ như các người sao lại không có chút y đức nào vậy, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn bệnh nhân chết đi như vậy sao!”

“Thực sự xin lỗi, dựa theo các quy định liên quan, nếu như người thân không giao phí phẫu thuật thì chúng tôi có tư cách không giúp đỡ trị liệu. Hơn nữa tôi đã xử lý dự phòng trước rồi, đây đã là kết quả sau khi xin phép viện trưởng, anh không có tư cách chỉ trích tôi!”

“Cô nói tới nói lui chính là muốn thoái thác trách nhiệm, bác sĩ các người đúng là không có y đức, tôi muốn truy cứu chuyện này tới cùng!”

Nghe thấy tiếng cãi vã bên trong, Lâm Dật bất đắc dĩ lắc đầu.

Mấy rắc rối y tế này thật đúng là tầng tầng lớp lớp a.

Cùm cụp.

Lâm Dật đẩy cửa phòng khám bệnh ra, tiếng cãi vã bên trong đột nhiên im bặt.

Ngoại trừ Lý Sở Hàm và Kiều Hân.

Bên trong còn có bốn người, hai nam hai nữ, hẳn là quan hệ vợ chồng.

Ngoài ra còn có hai y tá, dường như là đang khuyên can.

“Anh Lâm!”

Nhìn thấy Lâm Dật tiến vào, Kiều Hân lập tức vui vẻ.

Lý Sở Hàm cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Lâm Dật sẽ xuất hiện vào lúc này.

“Lâm chủ nhiệm, ngài tới rồi.” Hai người y tá hô lên.

Lâm Dật gật gật đầu, “Các người đi ra ngoài trước đi, để tôi xử lý chuyện ở đây là được.”

“Đã biết, Lâm chủ nhiệm.”

Cho dù Lâm Dật đã rời khỏi bệnh viện Hoa Sơn, nhưng sức ảnh hưởng vẫn còn, cho nên hai y tá rất nghe lời mà ra khỏi phòng khám bệnh.

Có anh xử lý việc này thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Sau khi hai y tá đi ra, bốn người thân của bệnh nhân bắt đầu quan sát Lâm Dật.

“Anh là chủ nhiệm của bệnh viện này?”

“Đúng, có chuyện gì thì các người có thể nói với tôi.”

“Bệnh viện các người làm việc thế nào vậy. Người bệnh đã được tới, thế mà lại không cho chữa bệnh, hiện tại bệnh tình của cha tôi đã trở nên nghiêm trọng. Vốn dĩ chỉ cần mấy trăm ngàn đã có thể chữa khỏi bệnh, nhưng hiện tại lại cần năm trăm mấy ngàn. Bệnh viện các người phải chịu toàn bộ trách nhiệm về chuyện này!”

“Anh Lâm đừng nghe bọn họ nói bậy!” Kiều Hân nói:

“Đám người này chính là một đám vô lại, sau khi đưa người tới chỉ giao 1000 tệ rồi biến mất không thấy. Nếu như không phải viện trưởng phát tin tức, nói không giao tiền thì bệnh nhân sẽ chết, bọn họ cũng sẽ không tới.”

“Con mẹ nó cô nói ai vô lại đó, nói chuyện chú ý một chút!” Người đàn ông đầu trọc chỉ Kiều Hân mắng.

Ba!

Lâm Dật đánh vào tay của anh ta, “Nói chuyện khách sáo một chút, đây không phải nơi cho anh giương oai.”

Có Lâm Dật làm chỗ dựa, Kiều Hân không sợ hãi chút nào.

“Chuẩn bị tiền gì mà mất ba giờ, gọi điện thoại cũng không nhận, nếu như đây không tính là vô lại vậy thì tính là gì.”

“Bệnh viện là nơi chăm sóc người bị thương, điều kiện của người thân bệnh nhân khó khăn, chẳng lẽ các người định trơ mắt nhìn người chết sao!” Người đàn ông đầu trọc nhân kêu gào:

“Nếu như chút lòng công đức ấy cũng không có, tôi thấy các người cũng không cần làm bác sĩ làm gì nữa!”

“Anh nói không sai, bệnh viện đúng là nơi chăm sóc người bị thương, bác sĩ cũng quả thực phải có công đức, nhưng có chút chuyện có lẽ anh không biết.” Lâm Dật nói:

“Bệnh viện chúng tôi có thu nhận và giúp đỡ rất nhiều người không có tiền khám bệnh. Chúng tôi cần phải chữa trị cho từng người, cho nên cha của anh phải chờ ở hàng sau. Nếu như mạng của ông ấy mạnh mẽ, có thể chờ thêm một lát thì có thể cứu, nếu như chờ không được thì sẽ phải chết. Cho nên các người cũng không cần thiết phải đến đây náo loạn, đúng không. Còn có nhiều người không có tiền muốn khám bệnh miễn phí kia kìa, dựa vào cái gì mà phải khám cho các người trước?”

Bốn người thân bị nói cho á khẩu không trả lời được.

“Chúng tôi lúc đó không phải đã đưa 1000 tệ rồi sao, phải xem bệnh cho cha của tôi trước chứ!”

“Tôi cảm thấy bệnh của cha anh không có vấn đề gì lớn, nhưng mà anh thì cần phải xem lại não của mình một chút đó.” Lâm Dật nói:

“Loại bệnh đần độn này có thể truyền nhiễm, nên cẩn thận một chút mới hợp lý.”

“Con mẹ nó anh nói ai đó!”

Người đàn ông đầu trọc chỉ vào Lâm Dật rồi mắng.

Ba!

Lâm Dật đưa tay mạnh mẽ tát lên mặt của anh ta!

Ngay sau đó lại đá một chân vào lồng ngực anh ta, khiến cho cửa của phòng khám bệnh cũng bị đụng nát!

Nhìn thấy Lâm Dật mạnh mẽ như vậy, ba người còn lại đều bị dọa cho phát sợ, không nghĩ đến bác sĩ trẻ tuổi này lại đánh người độc ác như vậy.

“Kiều Hân.”

“Tôi ở đây, anh Lâm.”

“Tìm người đưa anh ta đến khoa chỉnh hình đi, nói với Lưu chủ nhiệm, tôi sẽ giúp anh ấy hoàn thành KPI tháng này.”

“Hả? Gãy xương sao?”

“Gãy mất ba cái.”

“Anh Lâm trâu bò.”

“Anh đây là đả thương người khác, phải chịu trách nhiệm hình sự!”

Một người phụ nữ trung niên chỉ vào Lâm Dật, hẳn là có quan hệ vợ chồng với người đàn ông bị đánh.

“Nhanh mẹ nó báo cảnh sát đi.” Lâm Dật không nhịn được mà nói:

“Tôi mới hơn hai mươi tuổi đã lên làm chủ nhiệm bệnh viện

Hoa Sơn, cô cho rằng là vô duyên vô cớ sao? Đạp mấy người một chân đang còn nhẹ, nếu như tôi thật sự muốn tính toán chi li thì các người đã bị bắt vào tù rồi.”

Bốn người bị dọa không nhẹ, lúc này mới ý thức được, thân phận của Lâm Dật có khả năng không đơn giản.

Dù sao nơi này cũng là bệnh viện Hoa Sơn, là một trong những bệnh viện tốt nhất cả nước, có thể làm chủ nhiệm ở đây thì hoặc là có kỹ thuật tốt, hoặc là có quan hệ mạnh.

Cậu ta còn trẻ như vậy, kỹ thuật chắc chắn là không được, khả năng duy nhất chính là quan hệ nhân mạch của cậu ta rất cường đại.

Dưới loại tình huống này mà báo cảnh sát thì phía bên mình sẽ ăn thiệt thòi.

Hơn nữa, hôm qua lúc mình đưa người tới quả thực là không nghĩ tới chuyện trả tiền.

“Đều mẹ nó còn đứng đây làm gì? Chờ tôi gọi cáng cứu thương đến khiêng các người đi sao?”

Bốn người đều cẩn thận nhìn Lâm Dật, trong mắt tràn đầy kiêng kị, đành xám xịt rời đi.

“Đám vô lại này thật sự là đáng giận, xem bệnh không muốn trả tiền, thế mà còn tới đây gây chuyện, đánh bọn họ một trận đã quá nhẹ nhàng rồi.” Kiều Hân nói.

“Trên đời này loại người gì cũng có, sau này nếu còn gặp phải loại tình huống này, tìm bảo an trực tiếp động thủ là được. Nếu như xảy ra phiền toái thì tôi sẽ chịu trách nhiệm cho các người.”

Kiều Hân cười hắc hắc, “Là toàn viện đều có đãi ngộ này, hay là chỉ có một mình Lý chủ nhiệm?”

“Cô nói xem?”

Kiều Hân cười hắc hắc, quay đầu nhìn về phía Lý Sở Hàm, nói:

“Lý chủ nhiệm, anh Lâm đã tới đây rồi, hai người tìm một chỗ ngồi một hồi đi, em đi thu dọn cục diện rối rắm này một chút.”

“Em gọi người tới thu dọn là được, đợi lát nữa chị sẽ trở lại.”

“Đi thôi, đi thôi.”

Lý Sở Hàm gật gật đầu, sau đó như không có chuyện gì xảy ra rời đi cùng với Lâm Dật, giống như là quan hệ đồng nghiệp rất nghiêm chỉnh. Hai người đến một phòng dụng cụ bên cạnh.

“Sao tới đây lại không nói trước một tiếng, để em bảo người khác thay ca.” Lý Sở Hàm ôn nhu nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1346: Dưới Bóng Cây Bách Hợp.

Chương 1346: Dưới Bóng Cây Bách Hợp.

“Anh gần đây tìm được một công việc mới, đến Dư Hàng giúp đỡ người nghèo, lát nữa sẽ đi. Thời gian về bên này có lẽ sẽ không nhiều, cho nên mới đến đây gặp em một chút.”

“Đến Dư Hàng giúp đỡ người nghèo sao?”

Lý Sở Hàm lẩm bẩm một câu, “Là huyện Đông Tam kia à?”

“Em còn biết nơi này?”

“Năm ngoái lúc anh chưa tới đây, bệnh viện có tổ chức hoạt động chữa bệnh xuống nông thôn và thực hiện ở mấy nơi. Nhưng em không có đến huyện Đông Tam, mà nghe những đồng nghiệp khoa khác nói, điều kiện của huyện Đông Tam quả thực không tốt lắm. Các trấn trực thuộc cũng giống như trấn Bắc Kiều, anh nên chuẩn bị tâm lý.” Lý Sở Hàm nói.

“Yên tâm đi, anh đã hiểu đại khái tình huống, biết nó như nào.”

“Lần này cũng là bỏ tiền sửa đường sao?”

“Không phải như em nghĩ.” Lâm Dật nói:

“Anh là Phó chủ nhiệm xóa đói giảm nghèo, lần này không phải là định hướng viện trợ, mà là giải quyết gốc rễ của vấn đề này.”

“Hả?”

Đôi mắt đẹp của Lý Sở Hàm trừng lớn, nhìn Lâm Dật một hồi lâu.

“Nhưng đây cũng không phải là chuyện mà anh nên làm nha, đó không phải chuyện dễ dàng.”

“Anh biết, nhưng mà muốn làm chút chuyện có tính khiêu chiến, cứ luôn đưa tiền cũng không giải quyết được vấn đề căn bản.”

“Anh nói cũng đúng.” Lý Sở Hàm nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Buổi trưa ở lại đây ăn cơm không?”

“Cơm thì không ăn đâu, bên kia có hẹn rồi, buổi trưa hai người các người cứ ăn đi.”

“Ừm, được.” Lý Sở Hàm nói:

“Chờ lúc em không bận rộn, có thể đến thăm anh không?”

“Xem em kìa, tại sao lại không thể?”

Lý Sở Hàm nở nụ cười, giống như một đóa hoa bách hợp đung đưa trước gió.

“Không phải giữa trưa còn có hẹn sao, lái xe từ đây đến Dư Hàng cũng mất hai giờ, hiện tại liền đi đi thôi, đừng để chậm trễ.”

Lâm Dật gật gật đầu, giang hai cánh tay ra, “Trước khi đi, không cho anh ôm một cái sao?”

Lý Sở Hàm trở nên ngượng ngùng, cắn môi, ôm Lâm Dật thật chặt, cũng chủ động đưa môi mình lên.

Động tình mà quên mình.

“Được rồi...”

Nửa phút đồng hồ sau, Lý Sở Hàm tránh khỏi từ trong ngực của Lâm Dật, trên gương mặt mềm mại hiện lên từng ráng mây đỏ.

“Nơi này là bệnh viện, không thể làm loạn...”

Giọng nói của Lý Sở Hàm rất nhỏ, vừa sửa sang lại quần áo của mình, vừa dùng giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe để nói.

Lâm Dật cười hắc hắc, “Vậy hôm nay đến đây vậy.”

“Ừm...”

Lý Sở Hàm lặng yên gật đầu, “Em tiễn anh.”

Hai người cùng đi ra bệnh viện, Lâm Dật lên xe, Lý Sở Hàm đứng dưới bóng cây vẫy tay, căn dặn Lâm Dật nhớ chú ý thân thể.

Nhìn qua kính chiếu hậu có thể thấy một người phụ nữ không muốn rời đi.

Lâm Dật hiểu ý cười một tiếng, trong lòng vô cùng cảm động.

Reng reng reng _ _

Lái đi ra ngoài không bao xa, điện thoại của Lâm Dật đột nhiên vang lên, là điện thoại của Tôn Kiện.

“Lão đại, lúc nào thì đến vậy, em không có chút tâm tư nào để làm việc đây này.”

“Anh cũng không bảo cậu đến đại bảo kiếm, kích động cái lông a.”

“Em lăn lộn ở bên ngoài nhiều năm như vậy, sau khi tốt nghiệp cũng chưa từng gặp mặt, em cũng muốn gặp anh nha.” Tôn Kiện nói:

“Em nhớ năm trước, lúc em đến Yến Kinh, sau khi xuống tàu thì bị mất ví, anh đã chuyển cho em 700 tệ, sau đó trả lại cho anh thì anh không cần. Em luôn ghi nhớ những chuyện này.”

“Ghi nhớ trong lòng là được.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Anh vừa xuất phát, khoảng hai giờ sau sẽ đến.”

“Em gửi cho anh địa chỉ của cửa hàng, đây là công ty của chúng em, anh đến đây tìm em, sau đó chúng ta sẽ đi ăn thịt nướng, hương vị rất là ngon đó.”

“Được.”

“Ở công ty chờ anh đi.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật đạp chân ga, lái về về thành phố Dư Hàng.

…

Thành phố Dư Hàng, công ty TNHH khoa học kỹ thuật Vũ Lâm.

“Lão Tôn, tôi thấy anh cả một buổi sáng đều đứng ngồi không yên, có phải là bị người ta bỏ cho nên tâm trạng không tốt đó chứ, ha ha…”

Người nói chuyện, mặc quần bò ngắn chín phần, đi một đôi AJ1 đỏ thẫm, trên cổ còn đeo trang sức màu bạc, phối hợp tổng thể thì coi như là vừa người, nhưng giá trị nhan sắc lại không đủ.

Người đàn ông tên là Lý Thanh Nguyên, là đại cổ đông của công ty này, chiếm 70% cổ phần, ba người còn lại bao gồm Tôn Kiện chỉ chiếm 30% còn lại.

Nhà của Lý Thanh Nguyên có chút danh tiếng tại Dư Hàng, vì lần lập nghiệp này, Lý Thanh Nguyên đã cầm 8 triệu từ trong nhà ra, cũng coi như là sinh động.

“Tôi ngay cả bạn gái đều không có, mất cái gì mà mất.”

“Vậy anh đang làm gì vậy chứ, nghĩ được phương án đưa vào hoạt động chưa?”

“Làm được một nửa rồi, dù sao cũng không vội, ngày mai lại nói.”

“Đây hình như cũng không giống với tính cách của anh, không phải mỗi ngày đều nói mình là Tam Lang liều mạng sao, giờ sao lại trở nên lười biếng rồi.”

Người nói chuyện có dáng người hơi mập, cao khoảng 1m7, để đầu đinh, trên cánh tay còn có hình xăm.

Người đàn ông này tên là Lưu Quang Minh, là quản lý kỹ thuật của công ty.

“Lão đại cùng phòng của tôi hôm nay sẽ đến đây, sau khi tốt nghiệp đều đã nhiều năm không gặp, chúng tôi chuẩn bị cùng đi ăn cơm.”

“Có đến mức đó không, nhìn bộ dạng hưng phấn của anh kìa. Tôi còn tưởng rằng là bạn gái tới, suy nghĩ cả nửa ngày thì lại là bạn cùng phòng.” Lưu Quang Minh nói.

“Ai nói không phải đâu.” Lý Thanh Nguyên cười ha hả nói:

“Chúng tôi cũng nói trước, nếu như là bạn gái tới thì tôi sẽ cho anh ba ngày nghỉ, nhưng bạn cùng phòng đến sẽ không còn đãi ngộ này đâu, ha ha...”

“Hai người bớt giả trang đi, chờ lão đại tôi đến chắc chắn sẽ dọa chết các người.” Tôn Kiện đốt điếu thuốc, nói.

“Dọa chết chúng tôi sao?” Lý Thanh Nguyên nói:

“Lão đại của anh lớn lên có ba đầu sáu tay hay là làm sao thế?

Còn có thể dọa chết chúng tôi?”

“Tôi nói với các người, lão đại của tôi rất có tiền, sống trong biệt thự tầm một tỷ, xe đều là Rolls-Royce hoặc là siêu xe, hơn nữa còn có bến tàu cho riêng mình, không phải là thứ mà mặt hàng các người có thể so sánh.”

Lúc trước Trương Tùng đến Trung Hải, tập đoàn Lăng Văn của Lâm Dật vẫn còn nằm trong giai đoạn chuẩn bị thành lập, cho nên cũng không biết chuyện của công ty của anh, chỉ biết là anh có một bến tàu.

Lâm Dật cũng không để lộ chuyện về tập đoàn Lăng Vân, đều là bạn học, không cần thiết nói nhiều như vậy, làm giống như mình đang khoe khoang không bằng.

“Mẹ nó, thật hay giả thế? Có tiền như vậy sao?”

Hai người đồng thời kinh hô.

Không nói đến việc anh ta một năm kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ cần một phòng nhỏ kia thôi đã đủ để nghiền ép Lý gia bọn họ.

“Anh có phải là đang khoác loác hay không.” Lưu Quang Minh nói:

“Sao lúc trước không nghe anh nhắc tôi.”

“Các người thật sự không tin sao.” Tôn Kiện ra vẻ, nói:

“Tôi có một bạn cùng phòng khác, trước đó từng đến Trung Hải, cậu ấy đã tận mắt thấy, không có khả năng là giả được.”

“Nếu như bạn cùng phòng của anh trâu bò như vậy thì anh tìm anh ta mà nương tựa, nhất định sẽ mạnh hơn so với bây giờ a.” Lý Thanh Nguyên nói.

“Nói như thế không sai, nhưng lúc đi học, quan hệ của chúng tôi rất tốt, nếu như nhắc đến tiền bạc thì mối quan hệ này sẽ biến chất.” Tôn Kiện nói:

“Lại nói, hiện tại tôi cũng rất tốt, không lo ăn không lo mặc, cũng không cần thiết phải vậy.”

“Anh nói cũng đúng.” Ánh mắt Lý Thanh Nguyên di chuyển lòng vòng, ngửi được một cơ hội buôn bán.

“Bạn cùng phòng của anh đến Dư Hàng để làm gì? Là có hạng mục gì sao?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1347: Xác Định Không Muốn Đầu Tư Sao?

Chương 1347: Xác Định Không Muốn Đầu Tư Sao?

“Tôi cũng không biết, đoán chừng tôi không thể tham dự vào, lấy giá trị con người của anh ấy, hạng mục nhỏ nhất cũng phải hơn trăm triệu.”

“Lão Tôn, anh em của anh cũng là anh em của chúng tôi, nếu không thì để tôi sắp xếp bữa hôm nay đi, anh cảm thấy thế nào.”

“Hả? Anh sắp xếp sao? Anh và anh ấy không quen biết, anh định sắp xếp thế nào đây.”

“Công ty chúng ta hiện tại phát triển cũng thật không tệ, nhưng muốn khuếch trương quy mô thì phải đầu tư bỏ vốn, có thể nhân cơ hội này làm mối với lão đại của anh để đầu tư thêm ít tiền.”

“Đừng, đừng, chuyện này thì không được.” Tôn Kiện nói:

“Nếu như làm như vậy, không phải tương đương với việc tôi đang đòi tiền lão đại sao.”

“Không thể nói như vậy được, một mã là một mã.” Lý Thanh Nguyên nói:

“Đến lúc đó tôi sẽ làm một phần kế hoạch, nếu như anh ấy cảm thấy được thì đầu tư, không được thì thôi. Anh chỉ cần làm cầu dắt mối thôi, chuyện còn lại đều sẽ giải quyết chung.”

Tôn Kiện nghĩ một lúc, cảm thấy việc này cũng được.

Tuy quy mô của công ty mình không tính là lớn, nhưng con đường phát triển trong tương lai quả thật không tệ, nếu như đầu tư lớn thì thật sự có khả năng kiếm tiền.

“Tôi có thể làm cầu dắt mối, nhưng các người đừng chỉ vào tôi.”

“Anh yên tâm, chúng tôi dùng thực lực để nói chuyện, không làm mấy chuyện lén lút kia đâu.” Lý Thanh Nguyên vỗ ngực cam đoan.

“Việc này trước cứ quyết định vậy đi, nhưng bữa cơm này các người khoan lại đi, như vậy sẽ giống như đi đòi tiền vậy.”

“Được,được, được, đều nghe anh Kiện.”

Reng reng reng _ _

Ngay lúc ba người đang nói chuyện, điện thoại di động của Tôn Kiện vang lên.

“Lão đại anh đến chưa?”

“Đã đến bên dưới công ty của các người rồi, nhanh xuống đây đi.”

“Được rồi, em hiện tại sẽ xuống ngay.”

Tôn Kiện tắt thuốc lá trên tay, nói với Lý Thanh Nguyên và Lưu Quang Minh:

“Không nói với các người nữa, buổi chiều tôi sẽ không trở lại đâu.”

“Chờ tôi một lát, chúng tôi cũng đi xuống xem phong thái của lão đại anh một chút.”

“Mẹ nó, các người quả thực chính là chó săn.”

Ba người cùng đi xuống lầu, nhìn thấy xe của Lâm Dật ở trước cửa.

Cùng lúc đó, Lâm Dật cũng đi xuống từ trên xe.

Nhìn thấy Lâm Dật, Tôn Kiện vui vẻ đi lên đón tiếp, khỏi phải nói là có bao nhiêu cao hứng.

Nhưng Lý Thanh Nguyên và Lưu Quang Minh, lại quay sang thì thầm với nhau.

“Tình huống này là như thế nào? Người có tiền như vậy thế mà lại lái một chiếc Lexus 570?” Lý Thanh Nguyên nói.

“Quả thật có chút kỳ quái, lẽ ra đến cấp bậc như anh ấy hẳn cũng phải là Rolls-Royce hoặc là Bentley. Hơn nữa ngay cả tài xế cũng không có, xét về việc phô trương thôi đã không bằng cha của anh rồi.” Lưu Quang Minh nói:

“Anh nói xem lão Tôn có phải là đang khoác loác hay không?”

“Anh ấy không phải đã nói một bạn học khác đã nhìn thấy tận mắt rồi sao, cũng không thể là giả được.” Lý Thanh Nguyên nói với giọng không chắc lắm:

“Nhưng nhìn tư thế của anh ấy sao cũng không thấy giống với người ở biệt thự mấy tỷ.”

“Đúng vậy, chiếc xe hơn 1 triệu kia của anh cũng không rẻ hơn so với chiếc Lexus này.”

“Được rồi, đừng thảo luận chuyện này nữa, đi qua nhìn một chút.”

Hai người bước nhanh hơn, đi theo Tôn Kiện.

“Lão đại, giới thiệu cho anh một chút.” Tôn Kiện nói:

“Đây là ông chủ của công ty chúng em Lý Thanh Nguyên, vị này là một đối tác khác Lưu Quang Minh.”

“Chào các người.”

Lâm Dật đưa tay ra, lần lượt bắt tay với hai người một chút, tỏ vẻ hữu hảo.

“Lão đại, thật vất vả anh mới tới một lần, nên ở thêm vài ngày, em sẽ đưa anh đi chơi đùa xung quanh.”

“Lần này thật sự là thường trú, đoán chừng trong thời gian ngắn sẽ không thể trở về.”

“Hạng mục lớn lắm sao? Lại khó như vậy?”

“Anh đến đây không phải là để đàm phán hạng mục, là tới để giúp đỡ người nghèo.”

“Hả? Giúp đỡ người nghèo sao?”

Ba người đồng thời sững sờ, không hiểu ý của Lâm Dật.

“Thành phố Dư Hàng của các người không phải có huyện Đông Tam sao. Anh hiện tại đến để làm chủ nhiệm xóa đói giảm nghèo ở đó, cho nên đoạn thời gian gần đây sẽ luôn ở lại Dư Hàng.”

“Ừm hả? Làm chủ nhiệm xóa đói giảm nghèo sao?”

“Lão đại, anh không phải là làm ăn à? Sao còn đến đây làm quan rồi?”

“Làm ăn nào có thú vị bằng cái này, nếu như thành công cũng coi như là được ghi tên sử sách.”

Tôn Kiện không nói, cảm thấy có điểm gì đó là lạ.

Lão đại không phải là làm ăn thua lỗ đó chứ?

Nếu không lão đại sao lại không làm mấy chuyện tốt kia mà lại đến nơi này giúp đỡ người nghèo?

Lý Thanh Nguyên và Lưu Quang Minh cũng nghĩ giống nhau.

Nếu như việc làm ăn không có vấn đề, lấy giá trị của anh ấy cũng không có khả năng chỉ lái xe hơn 1 triệu, hơn nữa ngay cả tài xế cũng không có, quá keo kiệt.

“Lão đại, vẫn là anh lợi hại, làm ăn xong lại đi giúp đỡ, cả đời này em không phục ai chỉ phục anh.”

“Anh chỉ là chơi đùa lung tung, không có việc gì làm. Cậu cũng thật không tệ, đã thành đối tác của công ty, có cần anh đầu tư cho cậu một chút hay không?”

“Như vậy thì không hay lắm, làm như em đang đòi tiền anh vậy.” Tôn Kiện ngượng ngùng nói:

“Nhưng tương lai phát triển của công ty chúng em quả thực rất được, đến lúc đó em sẽ bảo bọn họ viết một phần bản kế hoạch, anh nhìn một chút, nếu như cảm thấy phù hợp thì lại đầu tư.”

“Lão Tôn, hay là thôi đi.” Lý Thanh Nguyên nói:

“Cũng không phải là người ngoài, chúng ta tìm người khác đầu tư là được.”

“Hả? Vừa rồi hai người cũng không nói như vậy mà, còn nói để tôi làm cầu nối ở giữa, bây giờ sao lại lật lọng rồi.”

“Đây không phải là tình huống có sự thay đổi sao. Nếu như lão đại anh còn giống như lúc trước thì tôi chắc chắn sẽ không khách sáo. Nhưng thân phận bây giờ đã thay đổi, cũng không cần phải mạo hiểm với chúng ta, vạn nhất mà thua lỗ thì sẽ không tốt.”

Tôn Kiện:???

“Anh có ý gì?”

Lý Thanh Nguyên kéo Tôn Kiện sang một bên, nhỏ giọng nói:

“Phản ứng của anh sao lại chậm như vậy chứ, tình huống hiện tại của lão đại anh thế nào? Anh còn không nhìn ra được sao?”

“Tình huống không phải đang rất tốt sao? Có gì không đúng à?”

“Giống như anh vừa mới nói, giả dụ lão đại của anh thật sự ở biệt thự mấy tỷ, còn có một bến tàu, làm sao có thể chỉ lái xe hơn 1 triệu, hơn nữa còn không có tài xế. Anh không cảm thấy có chút keo kiệt sao?” Lý Thanh Nguyên nói.

“Không phải vậy sao, hơn nữa vừa rồi anh cũng đã nói, lão đại anh có Rolls-Royce và Bentley, nhưng lần này đi ra lại không lái, nói không chừng là việc kinh doanh công ty đã xảy ra vấn đề, bán xe gán nợ. Chúng ta hiện tại nếu cứ xen vào đòi tiền đầu tư, vậy thì có chút không hợp tình.” Lưu Quang Minh nói:

“Hơn nữa anh nhìn anh ấy hiện tại, phải đi làm chủ nhiệm xóa đói giảm nghèo, nói rõ anh ấy muốn cầu chuyện ổn định, không muốn bất chấp nguy hiểm. Vạn nhất công ty sau này không phát triển, chẳng phải tiền của anh ấy sẽ đổ xuống sông xuống biển sao, quan hệ của các người tốt như vậy, tôi thấy dạng đầu này không tiện lấy lắm.”

Tôn Kiện không nói chuyện, cảm thấy hai người nói cũng có lý.

Tuy xe hơn 1 triệu cũng không rẻ, nhưng so với giá trị con người của lão đại thì quả thực không quá tương xứng, có thể là phương diện làm ăn thật sự đã xảy ra vấn đề.

Nếu như vậy, vẫn không nên để cho lão đại đầu tư.

“Các người nói cũng đúng.”

Ứng phó một câu, Tôn Kiện lại về tới trước mặt Lâm Dật, “Lão đại, chuyện đầu tư thì không cần đâu, chúng ta ăn cơm trước đi, có quán thịt nướng mới mở rất ngon.”

“Ngạch, xác định không cần sao? Lẽ ra lấy quy mô hiện tại của công ty các người thì chính là lúc cần đầu tư.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1348: Mặt Bài.

Chương 1348: Mặt Bài.

Không cần, không cần, cám ơn ý tốt của anh.”

Lý Thanh Nguyên cảm thấy con người Lâm Dật quả thật không tệ, công ty đều đã phá sản, còn có thể trượng nghĩa như thế, bạn bè như vậy quả thực rất đáng để kết giao.

“Được thôi, nếu các người đã không cần, tôi cũng không đầu tư nữa.” Lâm Dật quay người nhìn về phía Tôn Kiện,

“Đi thôi, đây không phải chỗ nói chuyện, đi ăn cơm trước, đói chết anh rồi.”

“Đi thôi, bữa này em nhất sẽ sắp xếp rõ ràng.”

“Ha ha, đi...”

Két két _ _

Ngay lúc hai người muốn lên xe, chợt thấy một chiếc Audi A6 dừng lại trước cửa công ty .

Mới đầu bọn người Lý Thanh Nguyên cũng không quan tâm lắm, nhưng khi nhìn thấy giấy thông hành trên xe thì bị giật nảy mình, đây là xe của ban ngành liên quan.

Sau khi xe dừng lại, có hai người bước xuống từ trên xe, đi về phía Lâm Dật.

Hai người ăn mặc không khác nhau là mấy.

Quần tây, giày da đen, áo sơ mi trắng, chỉ là kiểu dáng có một chút khác biệt.

Nhìn người mặc đồ này là biết hẳn là người của nhà nước.

“Lâm tổng, ngài lái thật sự là quá nhanh, chỉ chớp mắt thôi đã không thấy hình bóng của ngài rồi.”

Người nói chuyện, là người lớn tuổi trong đó, nụ cười chân thành, vô cùng nhiệt tình.

Nhưng lại khiến Lâm Dật không hiểu gì cả, bởi vì anh không có chút ấn tượng nào đối với hai người kia.

Nhưng Lý Thanh Nguyên lại nhìn chằm chằm vào hai người, cảm giác khá quen, hình như đã gặp qua ở đâu đó, nhưng có chút không nhớ nổi.

“Trước tự giới thiệu mình một chút, tôi là người đứng đầu Dư Hàng, Lô Diễm Dân.”

Lô Diễm Dân!

Sau khi biết được tên của đối phương, Lý Thanh Nguyên thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Đây chính là nhân vật đứng đầu chân chính!

Sao lại tới tìm lão đại của Tôn Kiện rồi?

“Xin chào, xin chào.” Lâm Dật đưa tay ra, “Sao ngài lại đến đây, khiến tôi không có chút chuẩn bị nào.”

“Lương bí thư nói hôm nay anh sẽ đến đây, còn nói anh làm người rất đơn giản, không muốn để chúng tôi tham dự quá nhiều. Tôi nghĩ cho dù nói thế nào, anh cũng đã đến bên Dư Hàng, tôi cũng phải tới sắp xếp một chút, như vậy mới có dáng vẻ của chủ nhà.” Lô Diễm Dân vừa cười vừa nói.

Tê _ _

Ba người Lý Thanh Nguyên lập tức thay đổi sắc mặt, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhân vật lớn như vậy, thế mà chủ động tới tìm anh ấy, việc này thấy thế nào cũng có chút không thích hợp!

Lâm Dật đã đoán được đại khái chuyện này.

Lương Nhược Hư vẫn luôn rất rõ về hành tung của mình, mà anh ta lại là người Lương gia, đoán là Lương Nhược Hư đã nói cho.

“Ăn cơm thì không cần đâu, chúng ta đều là người một nhà cả, rất nhiều chuyện tôi đều biết, không cần khách sáo như vậy.”

Câu nói này của Lâm Dật khiến cho Lô Diễm Dân cảm thấy vô cùng thoải mái.

Anh ta chủ động nhiệt tình như thế chính là muốn kéo quan hệ với Lâm Dật, sau đó đi gần tới Lương gia hơn một chút.

Hiện tại có cam đoan của anh ấy, Lô Diễm Dân cũng không lo lắng gì nữa.

“Nếu Lâm tổng đã có việc, tôi sẽ không quấy rầy anh nữa.”

Nói xong, Lô Diễm Dân cười nhìn về phía bọn người Lý Thanh Nguyên, nói:

“Các người là bạn của Lâm tổng, sau này nếu có cần chính sách gì thì có thể nói với tôi, nếu được thì tôi sẽ phê duyệt cho các người.”

“Cảm, cảm ơn...”

Ba người Lý Thanh Nguyên chỉ biết trợn mắt há hốc mồm.

Hạnh phúc tới quá đột ngột, khiến cho bọn họ có chút mất phương hướng.

Quan hệ giữa bọn họ, phải tốt tới mức nào, mới có thể có hiệu quả như vậy a?

Lúc ba người lấy lại tinh thần, Lô Diễm Dân đã ngồi xe rời đi.

“Đừng ngẩn người nữa, đi nhanh một chút đi.” Lâm Dật nói.

“Lão, lão đại, tình huống này là thế nào?” Tôn Kiện run rẩy hỏi:

“Nhân vật lớn như vậy thế mà chủ động tới tìm anh?”

“Lời này là có ý gì, chẳng không thể đến tìm anh sao?”

“Nhưng không phải là chuyện làm ăn của anh xảy ra vấn đề nên phải đến đây làm quan sao?”

Lý Thanh Nguyên và Lưu Quang Minh cũng cảm thấy khó hiểu, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Ai nói chuyện làm ăn của anh xảy ra vấn đề vậy? Anh đến huyện Đông Tam để giúp đỡ người nghèo, là bởi vì nhàn rỗi không có chuyện gì làm, không liên quan gì đến việc buôn bán cả.”

“Ngạch...” Tôn Kiện dừng một chút, “Đây cũng có nghĩa là phương diện làm ăn không có vấn đề gì đúng không.”

Lâm Dật vỗ sau vai Tôn Kiện một cái.

“Cậu có thể nói rõ xem là chuyện gì được không?”

“Chủ yếu là, cổ tay của anh lớn như vậy sao chỉ lái xe hơn 1 triệu. Em nghe Trương Tùng nói anh còn có Rolls-Royce và Bentley, sao lại không lái?”

“Anh muốn đến huyện thành, nói không chừng sau này sẽ còn xuống nông thôn, nếu như lái loại xe kia thì sao có thể làm việc được.”

“Ngạch... Hình như đúng là như vậy thật.”

Tôn Kiện vỗ đùi, “Việc này đúng là, chúng em vừa rồi còn cho rằng anh đã bị phá sản.”

“Phá sản cái lông a.” Lâm Dật mắng:

“Cho dù có một ngày anh đây phá sản, thì cầm hơn mười mấy tỷ làm lại vẫn không thành vấn đề.”

“Mười mấy tỷ...”

Nghe thấy con số này, ba người lại hoá đá lần nữa.

“Hiện tại làm ăn tại bến tàu đều có thể kiếm nhiều tiền như thế sao?”

“Bên phía bến tàu không kiếm lời được mấy đồng, một năm cũng chỉ lời được mấy chục triệu, không có nhiều như cậu nghĩ đâu.”

“Ngạch... Vậy sao anh có thể lấy ra được nhiều tiền như vậy?”

“Bên Trung Hải còn có công ty, đó mới là nghề chính của anh.”

“Anh Lâm, tôi có thể hỏi một chút về tên của công ty anh không?” Lý Thanh Nguyên hỏi dò.

“Tập đoàn Lăng Vân.”

“Tập đoàn Lăng Vân!”

Lý Thanh Nguyên kinh hô một tiếng, “Đây chính là công ty lớn trong cả nước. Tôi nghe người khác nói, nếu như định giá thì ít nhất cũng là 2000 tỷ.”

“Không sai biệt lắm có thể đạt tới con số này, nhưng tôi không muốn lên sàn, nếu như có tư bản từ bên ngoài vào thì sẽ rất khó để xử lý.”

Ba người cũng không biết nói gì cho phải, bởi vì thứ mà Lâm Dật nói đã vượt quá phạm vị tiếp nhận của bọn họ.

Hoàn toàn không cùng một cấp độ, nên căn bản không thể lý giải được.

“Đi thôi, trước đi ăn cơm đãi, đói chết anh rồi.”

“Đúng đúng đúng, đi mau.”

Hai người cùng nhau lên xe, rời đi dưới cái nhìn chăm chú của Lý Thanh Nguyên và Lưu Quang Minh.

“Tôi cảm thấy hai chúng ta vừa mới làm một chuyện quá ngu ngốc, tôi thật muốn đập đầu cho chết đi.” Lý Thanh Nguyên nói.

“Nào chỉ là ngu ngốc, đây quả thực chính là hành động đần độn.” Lưu Quang Minh nói:

“Người ta là ông chủ hơn trăm tỷ, chủ động đầu tư cho chúng ta nhưng lại không muốn, quả thực chính là sỉ nhục cuộc sống mà!”

“Hai ta đừng nghĩ nhiều nữa, tôi phải đi liên hệ với lão Tôn, để anh ấy nghĩ một chút biện pháp mới được.”

…

Sau khi rời khỏi khoa học kỹ thuật Vũ Lâm, dưới sự dẫn đường của Tôn Kiện, hai người tới một quán thịt nướng đã được sửa sang tinh xảo, gọi chút bia, chuẩn bị ăn một chút.

“Lão đại, em mời anh một chén, cũng đã hơn ba năm không gặp rồi, em thật sự rất nhớ anh.”

“Tương lai cậu sẽ ổn định cuộc sống ở đây, cách Trung Hải cũng gần, không có việc gì thì có thể đến tìm anh mà.” Lâm Dật nói:

“Hoặc là chờ sau khi cậu học xong bản lĩnh thì đến bên anh lập nghiệp, trên tay anh còn có không ít tài nguyên mà cậu có thể dùng tới.”

“Cảm ơn lão đại nhiều, em mời anh một chén nữa.”

“Cảm ơn mấy cái lông, đừng tỏ vẻ nho nhã, nghe thế nào đều không dễ nghe.”

“Ha ha, uống!”

“Xin hỏi, chiếc Lexus A99887 bên ngoài kia là của ai vậy?” Nhân viên phục vụ trong tiệm hỏi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1349: Thua Thì Hôn Bạn Thân Của Tôi Một Cái.

Chương 1349: Thua Thì Hôn Bạn Thân Của Tôi Một Cái.

“Hả? Bảng số xe này rất trâu bò nha, nhưng sao nghe lại quen tai như vậy nhỉ?” Tôn Kiện thầm nói.

“Đó là xe của anh, không quen tai mới là lạ.” Lâm Dật đứng lên nói: “Anh đi xem một chút xem đã xảy ra chuyện gì.”

“Em cũng đi.”

Lâm Dật phất phất tay, gọi nhân viên phục vụ qua.

“Đó là xe của tôi, có chuyện gì sao?”

“Chào ngài, có thể di chuyển xe của ngài một chút hay không, nó đang cản trở đường của người khác.”

“Chúng tôi đỗ xe trong bãi đậu, sao có thể cản trở đường của người khác được.” Tôn Kiện nói.

“Là như vậy, đối diện xe của các người cũng có một chiếc xe đang đỗ, nên đường mới trở nên hẹp, có chiếc xe đang gây khó dễ, cho nên thì...”

“Được, tôi sẽ đi qua xem một chút.”

“Làm phiền ngài rồi.”

“Không sao cả, lát nữa chúng tôi sẽ quay lại, khoan hãy dọn đồ ”

Hai người cùng nhau đi ra ngoài, nhìn thấy giữa hai xe có một chiếc BMW s7, giá cả ngang hàng với Lexus của Lâm Dật.

Hơn nữa còn đã được sửa đổi.

Trong xe có hai người phụ nữ, người lái xe để tóc ngắn, dung mạo bình thường.

Người phụ nữ ngồi ghế cạnh tài xế mặc váy không có tay áo, có một gương mặt trứng ngỗng rất đẹp, khiến người ta không kìm lòng được mà nhìn thêm vài lần.

Nhìn thấy Lâm Dật và Tôn Kiện đi ra, ánh mắt của hai người đều rơi xuống trên người Lâm Dật.

Bản năng cho rằng, xe là của Lâm Dật.

Bởi vì giá trị nhan sắc của anh cao hơn người còn lại nhiều.

Đồng thời còn đánh giá Lâm Dật.

Còn trẻ như vậy mà đã lái được xe tốt, hẳn là phú nhị đại.

“Nơi này không phải đủ rồi sao.” Tôn Kiện phun tào một câu, “Đừng nói là xe con, ngay cả SUV đều có thể mà.”

“Bình thường thôi, nữ lái xe mà.”

Lâm Dật cười ha hả, sau đó lên xe của mình, chuẩn bị di chuyển xe.

“Ai ai ai, anh nói vậy là có ý gì, nữ lái xe thì thế nào.”

Nữ chủ xe nói: “Đừng xem thường người khác a.”

“Tôi cũng không có xem thường cô, đây không phải là sự thật à.” Lâm Dật nói.

“Cái gì gọi là sự thật, anh rõ ràng chính là đang xem thường người khác!” Nữ tài xế nói:

“Nếu nói nghiêm trọng một chút thì chính là đang công kích người khác.”

“Chẳng lẽ cô không phải là nữ? Chẳng lẽ cô không phải đang lái xe sao?”

Phốc _ _

Hai câu hỏi liên tiếp của Lâm Dật khiến cho nữ tài xế không trả lời nổi.

“Anh đây là muốn tranh cãi đúng không! Nhanh tránh đường chút đi!”

“Bớt giận, không cần thiết phải tức giận làm gì.” Người phụ nữ ngồi ghế cạnh tài xế an ủi:

“Để anh ta nhường đường lại là được.”

“Tớ mới không thèm tức giận.” Nữ sinh lái xe nói: “Lớn lên đúng là rất đẹp mắt, không nghĩ tới lại là kẻ không ra gì.”

“Cô nói ai đó!” Tôn Kiện nói:

“Kỹ thuật của bản thân mình không được, còn oán trách người khác. Tôi cho cô biết, nhường cô đã là nể tình rồi, không cho cũng là bản phận, có bản lĩnh thì cô tự đi qua. Nếu như đụng phải xe của lão đại, chúng ta sẽ gặp tại sở cảnh sát!”

"Anh rống cái gì mà rống." Nữ sinh lái xe nói:

“Lái Lexus thì cảm thấy mình không tầm thường sao, chỉ có người ngốc nhiều tiền mới mua loại xe kia, đồ nhà quê, không hiểu cái gì cả.”

“Ừm hả?” Tôn Kiện nói:

“Cô có phải bị bệnh hay không vậy, chúng tôi có ý tốt nhường đường cho cô, cô thế mà còn mắng chửi người?”

“Những gì tôi nói đều là sự thật, cũng chỉ có mấy người có tiền không có chỗ xài như các người mới thích mua loại xe này.” Nữ tài xế nói:

“Anh nhìn Dư Hàng bọn tôi xem, có mấy ai lái xe này không? Nếu mà chạy thì ngay cả đuôi xe của tôi các người cũng không nhìn thấy.”

“Nếu cô nói như vậy thì có chút giả trang thái quá.” Lâm Dật nói:

“Chúng ta có thể chạy một vòng, nếu cô thua thì sẽ hôn bạn thân của tôi một cái, cô cảm thấy thế nào?”

Tôn Kiện: Lão đại lợi hại, chúc mấy sinh viên năm nhất bình an.

“Tới thì tới.”

Nữ tài xế nhìn Tôn Kiện, tuy lớn lên xấu xí một chút, nhưng cô không quan tâm.

Chiếc BMW s7 này của mình đã được sửa chữa lại, một chiếc việt dã hỏng của anh ta làm sao có thể chạy lại được mình.

“Nếu như anh thua, thì nói xin lỗi tôi!”

“Được.” Lâm Dật cười nói: “Nếu như thua thì cho cô chiếc xe này luôn cũng được.”

“Vậy chúng ta sẽ chạy vòng quanh con đường này, từ đường Lợi Phong đến đường Bác Áo, sau đó sẽ vòng về từ đường Kim Kê.” Nữ tài xế nói:

“Xem ai nhanh hơn.”

“Tới đi, vừa lúc để tôi tiêu hóa đồ ăn một chút, trở lại còn có sức ăn tiếp.”

“Lên xe.”

Lâm Dật quay người, cùng Tôn Kiện lên xe.

Bọn họ đi từ cửa quán thịt nướng xuống đường chính, hai người đồng thời tăng tốc, lái theo con đường đã định sẵn.

Cho dù không quen với đường xá bên này, nhưng có Tôn Kiện ở đây thì sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

“Lão đại, chuyện này có được không vậy, giữa ban ngày mà đua xe, đây không phải là phạm pháp sao?” Tôn Kiện run như cầy sấy, nói.

“Sợ cái gì, tuy nơi này không phải Trung Hải, nhưng cậu cảm thấy, có người dám bắt anh sao?”

“Ngạch...”

Tôn Kiện nhớ đến Lô Diễm Dân.

Có nhân vật lớn như thế bảo hộ, đoán chừng cũng không ai dám động vào lão đại.

“Mẹ nó, lão đại, chúng ta bị bỏ lại rồi, lái nhanh một chút!”

“Chiếc xe kia của cô ấy đã được sửa đổi, lái nhanh hơn so với chúng ta là bình thường, lát nữa sẽ có thể đuổi kịp.”

“Lão đại, nhất định phải giành chiến thắng a, để cho người phụ nữ kia hôn em một cái, khiến cho cô ta bớt giả bộ một chút.”

“Việc nhỏ thôi.”

Cùng lúc đó, trong chiếc xe s7 phía trước.

“Đình Đình, lái chậm một chút, khu vực thành thị có giới hạn tốc độ.”

Nữ sinh nói chuyện tên là Lý Tự Cẩm, mặc chiếc váy hoa đơn giản, trang điểm trang nhã, trong phong thái thành thục lại mang theo vẻ thanh nhã, vô cùng thanh thuần.

Mà nữ tài xế bên cạnh cô tên là Uông Đình, trong nhà buôn bán trang sức, giả sản hơn trăm triệu.

Tại Dư Hàng có thể xem như là một phú nhị đại nho nhỏ.

Hai người đang theo học nghiên cứu sinh đại học, đều là bạn học, cho nên quan hệ vô cùng tốt.

“Yên tâm, tớ thường xuyên đi trên con đường này, cameras dọc đường không dùng được, không thể bắt được chúng ta đâu.”

Uông Đình tiện tay đốt điếu thuốc, một tay cầm tay lái, tiêu sái thoải mái.

“Nhưng cậu xác định có thể chạy thắng anh ta sao?” Lý Tự Cẩm nói: “Bình thường thì kỹ thuật lái xe của con trai đều sẽ tốt hơn một chút so với con gái.”

“Đó là đại đa số tình huống, từ lúc tớ theo học nghiên cứu sinh đã bắt đầu chơi xe. Nếu như không phải sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn làm hỏng sơn xe, thì tớ có thể đã đi qua chỗ kia rồi.” Uông Đình nói:

“Hơn nữa xe của anh ta chỉ là cái việt dã, muốn vượt qua đã là chuyện rất khó rồi, cộng với động cơ thì lại càng không thể nào so được với xe của tớ Nếu như anh ta có thể chạy thắng tớ thì chính là gặp quỷ.”

“Chủ yếu là tớ thấy nam sinh kia hình như rất tự tin vào mình, có khả năng trình độ cũng không kém.”

“Cậu xem một chút, lúc này liền có thể nhìn ra sự chênh lệch về kinh nghiệm.” Uông Đình nói:

“Trung Hải là nơi có tiền nhất Trung Quốc, cho nên người ở chỗ đó đều đặc biệt thích giả trang. Tớ đã đi qua đó nhiều lần, cho nên thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ.” Uông Đình nó:

“Nhìn anh ta như thế liền biết là không phải người chơi xe, chỉ là tên tiểu bạch kiểm không hiểu gì cả, chờ tớ hút xong điếu thuốc này thì sẽ khiến cho anh ta không thể nhìn thấy đuôi xe của tớ.”

“Ha ha, người đẹp, đợi lát nữa khi thực hiện lời hứa, nhớ đánh răng trước, tôi không thích trong miệng nữ sinh có mùi khói thuốc, ha ha…”

Nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng nói chuyện, Uông Đình và Lý Tự Cẩm vội vàng nhìn qua.

Bọn họ bất ngờ phát hiện, Lâm Dật đã đuổi tới!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1350: Tôi Thích Quỳ.

Chương 1350: Tôi Thích Quỳ.

“Ừm hả?”

Uông Đình ngây ngẩn cả người, tay cầm điếu thuốc cũng run một cái.

Sao vừa mới qua một chút mà đã đuổi tới rồi?

Ngay tại lúc Uông Đình đang ngây người, Lâm Dật lại hung hăng đạp chân ga một chút, lập tức vượt qua, không cho cô một chút cơ hội nhỏ nào.

“Đình Đình, làm sao bây giờ, chúng ta đã bị vượt qua.” Lý Tự Cẩm khẩn trương nói:

“Nếu như cậu thua thì sẽ phải hôn nam sinh kia.”

“Con bà nó, vừa rồi là do tớ không nghiêm túc!” Uông Đình ném tàn thuốc, lập tức trở nên nghiêm túc.

“Để tớ hôn anh chàng đẹp trai kia thì còn được, nhưng muốn tớ hôn người đàn ông xấu xí kia thì còn không bằng để tớ đập đầu chết đi cho rồi!”

Tính thương tổn không lớn, nhưng tính làm nhục lại cực mạnh.

Tôn Kiện: Tôi mẹ nó trêu ghẹo gì cô à!

Xét về tính năng thì xe của Lâm Dật còn kém xa xe của Uông Đình.

Tuy giá cả đều không khác nhau là mấy, nhưng bởi vì định vị khác nhau cho nên chắc chắn sẽ có chênh lệch về tốc độ.

Nhưng đây là khu vực thành thị, đủ để bù đắp cho việc tốc độ không đủ.

Hơn nữa lấy kỹ thuật của Lâm Dật hoàn toàn có thể bù vào sự khác biệt của tính linh hoạt.

Muốn chạy thắng Uông Đình là chuyện không có bất kỳ độ khó nào cả.

“Lão đại, anh cảm thấy kỹ thuật lái xe của cô gái kia thế nào?”

“Không khác lắm so với số đo của cô ấy, thường thường không có gì lạ.”

“Ha ha, em còn tưởng rằng anh đang muốn nói, kỹ thuật của cô ấy là cấp A.”

“Làm sao có thể, chỉ là một phú nhị đại chưa từng ăn qua thua thiệt nên có chút đắc ý mà thôi, lấy loại trình độ này, nếu mà dám đến Trung Hải đua xe, không biết sẽ bị người khác quăng đến đâu rồi.”

“Chậc chậc chậc, có lời này của lão đại thì em an tâm rồi.” Tôn Kiện đắc ý nói:

“Anh nói xem em nên bảo cô ấy dùng phương thức gì để hôn đây?”

“Quỳ đi, anh rất thích tư thế này.”

“Nằm thảo, đây đều là lời nói hổ báo gì vậy, nhưng mà em thích.”

Lộ trình mà Uông Đình quyết định cũng không dài, sau vài phút, Lâm Dật liền rẽ vào đường lớn Bác Áo, nhưng tốc độ vẫn vô cùng vững vàng áp chế đối phương.

Mà người trên đường phố đều nhìn mà sững sờ.

Thế mà lại có thể chạy Lexus 570 đến trình độ này, chủ xe cũng là người lợi hại.

“Hả? Lão đại sao anh lại giảm tốc vậy!” Tôn Kiện hoảng sợ nói.

“Phía trước có cảnh sát giao thông, nếu như không giảm tốc thì sẽ bị bắt nha.”

“Nhưng chúng ta không phải là có quen biết với người ta sao, sợ cái gì chứ.”

“Sơn nhân tự có diệu kế, cứ chờ xem.”

“Anh sắp xếp ổn thỏa một chút đi, em còn đang chờ cô ấy quỳ xuống đất đây.”

“Yên tâm đi, nếu như xảy ra sai sót, anh sẽ đến trung tâm tắm rửa tìm một số người, sau đó sẽ sắp xếp cho cậu.”

“Lão đại trâu bò.”

Bởi vì phát hiện có cảnh sát giao thông ẩn nấp trong bóng tối, Lâm Dật đã sớm giảm tốc độ xe.

Uông Đình phía sau nhìn đúng thời gian, lập tức tăng tốc, chuẩn bị vượt qua!

“Đang chạy tốt, sao người kia lại dừng xe vậy?” Lý Tự Cẩm nói thầm.

“Anh ta muốn không giảm tốc độ cũng không được, cự ly này rất nhỏ, anh ta không có cách nào để vượt qua được, nhất định phải giảm tốc.” Uông Đình nói:

“Lúc này là ưu thế của tớ, chỉ cần để tớ vượt lên trước thì tớ có thể bỏ xe anh ta lại phía sau, muốn vượt qua tớ lần nữa là chuyện không thể!”

Nói xong, Uông Đình đạp chân ga, thành công vượt qua xe của Lâm Dật!

“Chiếc BMW Series 7 màu trắng kia, đứng lại cho tôi!”

Vừa mới vượt qua xe Lâm Dật, Uông Đình còn không kịp vui mừng thì nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ truyền đến từ một chiếc loa phóng thanh.

Cô quay đầu thì phát hiện là cảnh sát giao thông!

Uông Đình và Lý Tự Cẩm lúc này đều trợn tròn mắt, sao cảnh sát giao thông lại ra đây rồi!

Nếu như dừng lại thì dựa theo quy củ, mình coi như đã thua trận đấu này.

Có một khoảnh khắc, Uông Đình muốn nhanh chóng tiến lên, không để ý đến cảnh sát giao thông.

Nhưng vừa nghĩ tới điều kiện trong nhà, cô cảm thấy mình vẫn không nên tìm chết.

Ngoại trừ những gia tộc một tay che trời tại Dư Hàng thì hành động như vậy chính là muốn chết.

Uông Đình đành bất đắc dĩ đỗ xe sang một bên, cũng đại diện cho việc mình bị thua.

“Giữa ban ngày mà đua xe, mấy phú nhị đại các người đúng là rất được đó nha.” Cảnh sát giao thông nói với vẻ không vui.

“Ngài hiểu lầm rồi, tôi không có đua xe, chỉ là có chút việc gấp.”

“Cô cho rằng chúng tôi đều mù sao? Đua xe hay không mà cũng không nhìn ra sao?”

“Nhưng đằng sau còn có chiếc Lexus nữa, anh ta cũng chạy nhanh.”

Nguyên tắc của Uông Đình là tôi chết thì những người khác cũng đừng hòng tốt hơn, cho nên liền tố cáo Lâm Dật.

Cảnh sát giao thông đưa mắt về phía sau, phát hiện Lâm Dật đang lái xe rất đúng quy tắc, tốc độ chỉ có 20km/h, căn bản không có liên quan gì đến việc chạy quá tốc độ.

“Người ta lái chậm như vậy, cô nói cho tôi biết rốt cuộc chạy quá tốc độ ở chỗ nào?”

“Thế nhưng là...”

“Không nhưng nhị gì hết, cùng chúng tôi lên xe, tạm giữ bảy ngày, tạm giữ bằng lái, cộng với việc phạt thêm 2000 tệ.”

“A? Còn phải bị tạm giam sao?”

“Không vậy thì sao? Đua xe trên đường lớn, chuyện này đã dính đến án hình sự, phán như thế đã nhẹ lắm rồi.”

“Không có chỗ để thương lượng sao, bạn của tôi là công chức, nếu như anh muốn tạm giam thì sẽ không thể đi làm được nữa.”

Cảnh sát giao thông nhìn Lý Tự Cẩm một chút, “Nhân viên công chức sao?”

“Tôi làm việc tại huyện Đông Tam...”

Lý Tự Cẩm nhỏ giọng nói, hiển nhiên bị đã dọa không nhẹ.

“Đồng chí cảnh sát, cha tôi là Uông Tự Cường, tôi muốn gọi điện thoại, xin cho tôi mấy phút.”

Cảnh sát giao thông cũng không ngăn cản, xem như ngầm cho phép hành vi của cô.

Tích tích tích _ _

Lúc này, Lâm Dật xe lái tới, cũng mở cửa sổ xe.

“Với kỹ thuật này còn muốn đua với tôi? Nói cô là nữ tài xế đã cất nhắc cô rồi.” Lâm Dật nói:

“Tôi ở đây đợi cô một lúc, sau khi xong việc nhớ thực hiện lời hứa, bạn thân của tôi đã mở đai lưng rồi.”

“Anh!”

Sắc mặt Uông Đình trở nên đỏ bừng, chỉ Lâm Dật nói:

“Anh chính là cố ý!”

“Không sai, đúng là cố ý đó, ai biết được cô lại dễ lừa như vậy, mới một chút đã mắc câu rồi.”

Hai người phụ nữ tức giận gần chết, không nghĩ tới Lâm Dật sẽ giảo hoạt như thế, thật sự là quá khinh người mà!

“Đồng chí cảnh sát, anh đã nghe thấy lời anh ta mới vừa nói rồi đúng không.” Uông Đình chỉ Lâm Dật nói:

“Đây chính là gián tiếp thừa nhận là đang đua xe với tôi!”

“Tôi biết.” Cảnh sát trầm mặt, nói:

“Các người đứng sang một bên đi, tôi sẽ xử lý bọn họ!”

“Được, chú cảnh sát vất vả rồi. Tôi sẽ đi mua chút trà sữa giải nóng cho các người. Người giống như bọn họ nhất định phải nghiêm trị!”

“Được rồi, đừng lôi kéo làm quen nữa, đứng qua một bên đi.”

Cảnh sát giao thông xụ mặt, đến trước cửa xe, Lâm Dật thuận thế mở cửa sổ ra.

“Hai người các người vừa mới đua xe đúng không.”

“Không có, tôi đang chấp hành nhiệm vụ.”

“Chấp hành nhiệm vụ?” Sắc mặt của cảnh sát giao thông lạnh đi, “Cậu cho rằng tôi rất nhàn đúng không, có tin tôi sẽ xử lý cậu ngay bây giờ không!”

Tôn Kiện bị dọa cho khẽ run rẩy, giả trang quá lớn, giờ đã đụng vào trên họng súng rồi.

“Lão đại, hiện tại làm sao để xử lý đây, có cần gọi người đến hay không.”

“Các người bớt nhắc tới những thứ vô dụng kia đi, có tôi ở đây mà không dùng được sao!”

Bởi vì là ảnh chụp Trung Hải, nên đối phương cũng không nể mặt.

“Bớt giận đi.” Lâm Dật cười ha hả nói, sau đó đưa giấy chứng minh thân phận tại lữ đoàn Trung Vệ của mình ra.

“Đừng có vội nổi giận, nhìn xem cái này đi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1351: Tình Cờ Gặp Mặt.

Chương 1351: Tình Cờ Gặp Mặt.

Cảnh sát giao thông vốn dĩ còn xụ mặt, nhưng sau khi nhìn thấy giấy chứng minh thân phận của Lâm Dật thì kinh ngạc không ngậm miệng được!

“Thủ...”

“Ngừng, ngừng, ngừng...” Lâm Dật ngắt lời anh, “Đừng rêu rao, cũng không phải là chuyện gì lớn.”

“Được, được, được, tôi đã biết.” Cảnh sát giao thông khách sáo nói:

“Ngài định xử lý hai người kia như thế nào đây?”

Cảnh sát giao thông cũng có thể nhìn ra, hai bên rõ ràng là có quan hệ, cho nên mới hỏi ý của Lâm Dật một chút, sợ sẽ có sai sót.

“Ý tứ một chút là được rồi.”

“Vậy được, tôi đã biết phải làm sao.”

“Nếu như không có việc gì khác thì tôi đi trước đây.”

“Được!”

Một bên khác, Uông Đình đi đến tiệm gần đó mua 5 ly trà sữa.

Trong đó hai ly là cho cô và Lý Tự Cẩm, còn lại là cho ba cảnh sát giao thông đang trực.

“Đã đến lúc này rồi, sao cậu vẫn còn có tâm tư mua trà sữa vậy.” Lý Tự Cẩm khẩn trương nói.

Thân phận của mình có chút đặc thù, nếu như xảy ra sai sót, có khả năng sẽ không giữ được công việc này.

Trong lòng cũng thầm oán hận Lâm Dật, thật sự là quá khinh người, rõ ràng chính là đang vu oan hãm hại.

“Cậu đúng là không hiểu gì cả.” Uông Đình nói:

“Cha tớ có chút quan hệ trên phương diện này, hẳn là sẽ không có chuyện gì đâu. Tớ hiện tại mua cho người ta mấy ly trà sữa, chính là để rút ngắn quan hệ, như vậy có thể khiến cho bọn họ nghiêm túc xử lý hai người kia.”

“Cậu chắc chắn biện pháp như vậy sẽ có tác dụng sao?”

“Đương nhiên là có tác dụng rồi.” Uông Đình nói với vẻ chắc chắn:

“Xe của anh ta là của Trung Hải, đến đây là người ngoài, cho dù có quan hệ cũng không dùng được, đến lúc đó tớ sẽ thêm chút dầu chút dấm. Họ nhất định sẽ nghiêm túc để ý đến bọn họ, ít cũng phải phạt bọn họ mười ngày nửa tháng, suy nghĩ đến thôi đã thấy kích thích rồi.”

“Làm như vậy không phải là có chút quá đáng sao?”

Tuy trong lòng oán trách Lâm Dật, nhưng tính cách Lý Tự Cẩm thiện lương, hiện tại lại cảm thấy không đành lòng.

“Cậu đúng là cái gì cũng tốt, chỉ là lòng quá mềm yếu. Cậu nghĩ đến lúc anh ta lừa chúng ta xem, sao không thấy anh ta thủ hạ lưu tình.” Uông Đình nói:

“Chuyện này may mà nhờ trong nhà tớ có một chút quan hệ nên mới có thể ổn định, nếu không thì công việc của cậu cũng không còn nữa.”

“Vậy được rồi, dù sao tớ cũng không giúp được gì, cậu nói như thế nào thì làm như thế đi.”

“Cho nên cậu cũng đừng quan tâm nhiều, cứ nghe tớ là được.”

Rầm rầm rầm _ _

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, chợt nghe tiếng động cơ truyền đến.

Hai người nhìn về phía phát ra tiếng động, ngoài ý muốn nhìn thấy Lâm Dật vậy mà đã lái xe đi qua!

Uông Đình mở to hai mắt, trợn mắt há hốc mồm, hình ảnh như vậy hoàn toàn không giống với trong tưởng tượng của cô.

Lẽ ra phải bắt Lâm Dật lại mới đúng, tại sao lại như vậy!

“Đồng chí, sao anh lại thả anh ta đi, anh ta cũng đua xe mà!” Uông Đình nói.

“Cậu ấy đua xe lúc nào?”

“Anh ta vừa rồi cũng đã thừa nhận, chẳng lẽ anh không nghe thấy sao?”

“Chúng tôi chấp hành phá án luôn cần chứng cớ. Tôi không nhìn thấy cậu ấy chạy quá tốc độ, cho nên tôi không có quyền xử lý. Hơn nữa giấy phép lái xe và bằng lái của cậu ấy đều không có vấn đề, có kiểm tra hàng năm và bảo hiểm bắt buộc. Cô muốn tôi xử lý như thế nào đây?”

“Chuyện này...”

Uông Đình bị nói cho á khẩu không trả lời được, nhìn từ góc độ này, đúng là mình không có lý.

“Ngược lại là hai người đó, cùng chúng tôi trở về cục cảnh sát một chuyến đi!”

Uông Đình khóc không ra nước mắt.

Chuyện này là sao vậy!

...

Một bên khác, Lâm Dật và Tôn Kiện chậm rãi rời đi.

Lại về tới quán thịt nướng vừa rồi, chuẩn bị tiếp tục ăn cơm.

“Thật sự là đáng tiếc, em đã mở cả đai lưng quần rồi.”

“Có chút tiền đồ đi, buổi tối anh sẽ sắp xếp cho cậu.”

“Chậc chậc chậc, cảm ơn lão đại nhiều.”

Sau khi ăn xong, hai người lại đi dạo quanh Dư Hàng, sau đó tới đại bảo kiếm, khi đó mới tính là kết thúc hành trình của một ngày.

“Lão đại, buổi tối đến chỗ của em đi, giường cũng đã thu dọn xong.”

“Không cần đâu, vốn dĩ hôm nay anh định chuẩn bị đến huyện Đông Tam, nhưng lại bị mấy chuyện này làm chậm trễ.”

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói:

“Hiện tại anh sẽ đưa cậu về, sau đó tìm một khách sạn, nếu không sáng sớm ngày thứ hai sẽ ảnh hưởng đến cậu nghỉ ngơi.”

“Chút đó thì có ảnh hưởng gì, buổi tối đến nhà em ở đi, cũng đã lâu không gặp mặt, em có rất nhiều chuyện muốn nói với anh lắm đó.”

“Mau mau cút, hai người đàn ông thì có gì mà tâm sự.” Lâm Dật nói:

“Anh cũng không phải ngày mai sẽ xuống mồ, về sau còn có nhiều cơ hội gặp mặt, đừng lầm bà lầm bầm giống như phụ nữ vậy.”

“Vậy em sẽ thật mặc kệ anh.”

“Khách sáo mấy cái lông.”

Tôn Kiện lại làm kiêu một hồi, Lâm Dật mới đưa anh trở về.

Sau đó anh liền tìm một khách sạn để nghỉ ngơi, hơn sáu giờ sáng hôm sau liền lái xe đến huyện Đông Tam.

Huyện Đông Tam cách thành phố Dư Hàng không tính là xa, khoảng hơn hai mươi cây số, nằm ở chỗ giao nhau với thành phố.

Bởi vì là khu vực thành thị nên có chút kẹt xe, nên phải lái hơn một giờ mới đuổi tới huyện Đông Tam.

Lâm Dật cũng không vội đi báo danh, mà đi dạo qua một vòng trên đường cái.

So với đại thành thị náo nhiệt phồn hoa thì cuộc sống của huyện Đông Tam buồn tẻ hơn rất nhiều.

Đều đã hơn tám giờ sáng mà người trong huyện thành cũng không nhiều, nhìn vào liền thấy được sự khác biệt rõ rệt so với thành thị như Trung Hải, Dư Hàng.

Lúc này tại huyện Đông Tam, có người đi làm, có người đi mua bữa sáng, có người đưa con đến trường.

Nhưng tại chỗ như Dư Hàng thì có lẽ đang có nhân tài vừa mới tan ca cũng nên.

Mặc dù là huyện nghèo, nhưng cuộc sống thường ngày có thể tạm cho là đầy đủ.

Có trung tâm mua sắm, có bệnh viện, thiết bị sinh hoạt trong huyện có thể nói là khá đầy đủ.

Nhưng mấy đồ vật mới lạ thì lại không thấy, cho nên hàng xa xỉ thì lại càng không cần phải nói.

Mà trong thời gian này, người đi ra ngoài đều là trung niên hoặc là người già, căn bản không nhìn thấy mấy người trẻ tuổi. Để nhân tài đi ra bên ngoài hết cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu khiến cho kinh tế phát triển không nổi. Đây đều là vấn đề rất khó giải quyết.

Cho nên nơi này chỉ thích hợp sinh tồn, không thích hợp để sinh sống.

Lâm Dật ngồi trong xe quan sát tỉ mỉ một hồi, nếu như muốn tìm được một công việc để sống ở đây cũng không tính là khó.

Cho nên vấn đề nghèo khó khả năng là xuất hiện ở thôn trấn phía dưới.

Giống như lúc mình đến trấn Bắc Kiều và trấn Tứ Phương vậy, tình huống đã đến loại trình độ mà một lời khó nói hết.

Nếu chỉ xem tình huống trong huyện thì cũng không phải là vô cùng tốt.

Nó còn có chênh lệch nhất định với những huyện thành mà mình đã từng đến.

Lâm Dật sờ cằm, cảm thấy nhiệm vụ lần này có thể nói là gánh nặng đường xa, sẽ vô cùng khó khăn.

Sau khi đi dạo một vòng trong phòng, Lâm Dật liền lái xe đi báo danh.

…

Huyện Đông Tam, tại hành lang bên ngoài phòng làm việc xóa đói giảm nghèo.

Lý Tự Cẩm cầm tài liệu của mình, đang chờ lãnh đạo của mình qua đưa tin.

Cùng lúc đó, Lâm Dật cũng cầm tài liệu của mình, đi tới từ cửa cầu thang.

Hai người bốn mắt nhìn nhau trong hành lang, đương nhiên đều nhận ra đối phương là ai.

"Anh, anh tới đây làm gì!" Lý Tự Cẩm cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1352: Nhiệm vụ gánh nặng đường xa.

Chương 1352: Nhiệm vụ gánh nặng đường xa.

“Tới đây báo danh.” Lâm Dật trả lời:

“Cô sẽ không phải là cũng đến đây để giúp đỡ người nghèo đó chứ.”

Lâm Dật không có cảm giác đối với Lý Tự Cẩm, chưa nói tới tốt cũng chưa nói tới xấu.

Chỉ là cảm thấy việc này đúng là rất trùng hợp.

Nhưng Lý Tự Cẩm thì có chút u oán.

Cũng may Uông Đình tìm người trong nhà xử lý chuyện này, nếu không thì công việc của mình có lẽ đã xảy ra vấn đề rồi.

Tất cả những cố gắng trước đó đều sẽ uổng phí.

“Ừm.”

Lý Tự Cẩm có chút không biết hình dung cảm giác lúc này như thế nào, hôm qua đụng phải tên đáng ghét, thế mà lại thành đồng nghiệp của mình.

Việc này nếu để cho Uông Đình biết, còn không phải là bị tức chết sao.

“Các người chính là Lâm Dật và Lý Tự Cẩm đúng không.”

Một người đàn ông trung niên đi tới, cười nhìn hai người rồi

nói.

Người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi, da thịt bị phơi thành màu đồng cổ, khóe mắt đều là nếp nhăn, mặc quần tây màu đen, áo cộc màu tím, dưới chân đi xăng đan, bên hông còn treo một chuỗi chìa khoá, nhìn tương đối mộc mạc.

Người đàn ông tên là Lý Khánh Khải, là đại chủ nhiệm trong việc xóa đói giảm nghèo, cũng là người lãnh đạo trực tiếp của hai người.

“Đúng vậy.” Lý Tự Cẩm gật đầu nói.

Lâm Dật cũng gật đầu đáp lại.

“Tiến vào trước đi.”

Lý Khánh Khải mở cửa, diện tích văn phòng không lớn, chỉ có hai mươi mấy mét vuông, bên trong có ba cái bàn làm việc.

Trong đó hai cái rất sạch sẽ, hiển nhiên là cho Lâm Dật và Lý Tự Cẩm.

“Đây là hai bàn của hai người, ngồi cái nào thì tự mình chọn đi.”

“Được.”

Lâm Dật chọn cái bàn đối diện với Lý Khánh Khải, thuận tiện cho lúc làm việc có thể mò cá.

“Tôi tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Lý Khánh Khải, giữ chức vị chính, hai người là phó. Nhưng giữa chúng ta cũng không tính là cấp trên cấp dưới, tuổi của tôi lớn hơn các người, nếu không ngại thì gọi tôi anh Lý là được. Sau này chúng ta sẽ là một bộ ê-kíp, tranh thủ giúp đỡ cộng đồng, hoàn thành tốt công việc.”

Lý Khánh Khải rất chân thành, lời nói cũng thật lòng, Lâm Dật lập tức có ấn tượng tốt với anh.

“Chúng tôi còn rất trẻ, rất nhiều chuyện đều không hiểu, làm phiền ngài chỉ đạo thêm cho chúng tôi.” Lý Tự Cẩm nói.

“Không nói tới việc chỉ đạo.” Lý Khánh Khải cười nói:

“Vốn dĩ hai người không cần đến đây, nhưng bản thân tôi muốn chọn mấy người trẻ tuổi. Tuổi của tôi đã lớn, có nhiều thứ không giống với hai người, lúc làm việc còn cần mấy người trẻ tuổi như các người góp ý. Cho nên, lúc làm việc chúng ta phải biết kết hợp mới cũ, câu thông nhiều hơn, tranh thủ làm tốt công việc, nhanh chóng thực hiện việc xóa đói giảm nghèo.”

“Ừm.”

“Tôi có chút tư liệu về huyện của chúng ta, hai người xem trước một chút để hiểu rõ tình huống đi.” Lý Khánh Khải lấy mấy cái túi văn kiện ra:

“Đúng rồi, Tiểu Lý, tôi thấy trên tư liệu của cô có viết, nhà cô ở dưới trấn An Khẩu, còn là sinh viên năm hai đại học thôn quan, sau đó mới thi tới đây, đúng không.”

“Ừm.”

“Vậy thì thật là tốt, cô cũng được xem như người là địa phương, Tiểu Lâm tới từ Trung Hải, chưa quen thuộc đối với tình huống bên này, sau này hai người nhớ trao đổi với nhau nhiều một chút, tranh thủ tiến vào trạng thái.” Lý Khánh Khải nói:

“Lát nữa tôi còn có một cuộc họp, không nói nhiều với các người nữa, tôi sẽ gọi người đưa đồ dùng văn phòng tới, các người trước tiên cứ quan sát mấy ngày đã.”

“A, đã biết.”

Sau khi Lý Khánh Khải rời đi, trong văn phòng chỉ còn lại Lâm Dật và Lý Tự Cẩm.

Hai người cũng không ai nói chuyện, chỉ cầm xem tài liệu trên bàn.

Lý lịch của Lý Tự Cẩm khiến cho Lâm Dật cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Lấy ngoại hình và điều kiện của cô thế mà lại học đại học thôn quan, thật sự có chút hiếm lạ.

Đến giữa trưa, hai người đều đã đọc qua sơ bộ tư liệu.

Lâm Dật cũng hiểu rõ hơn về tình hình của huyện Đông Tam.

Cộng với việc trao đổi trước với Lương Nhược Hư, Lâm Dật đã có một mục tiêu rõ ràng.

Muốn thoát khỏi nghèo khó, thu nhập bình quân đầu người là một phân đoạn không thể thiếu, bình quân thu nhập của mỗi người một năm phải đạt tới 4000 tệ. Nhưng ngoài đó ra, còn phải bảo đảm thêm hai mặt là y tế và giáo dục, như vậy mới xem như triệt để thoát khỏi nghèo khó.

Nhưng mà nhìn tình hình hiện tại của huyện Đông Tam có lẽ còn có chút khó khăn.

Người trẻ tuổi đều đi hết, hộ gia đình cũng không nhiều, lúc trời mưa nước dâng, mỗi năm đều có nguy cơ bị ngập.

Hơn nữa đất đai cũng bị xói mòn nặng, sản lượng lương thực giảm đi rất nhiều…

Hàng loạt vấn đề này đang làm phức tạp sự phát triển của nơi này.

Lâm Dật không ngừng dùng ngón tay gõ vào mặt bàn, cầm điện thoại tra vị trí địa lý của huyện Đông Tam, muốn xem nơi này có ưu thế gì về vị trí hay không.

Sau khi tra xét thì phát hiện, huyện Đông Tam không chỉ giao với thành phố mà cách thành phố Kim Thủy cũng rất gần, thuộc về địa phương không ai quản lý.

Hơn nữa nơi này vốn thuộc về thành phố, nhưng trải qua rất nhiều năm không di động, nên đành gộp vào thành phố Dư Hàng.

Thành phố Dư Hàng cũng không muốn, nhưng lại không còn cách nào khác, chỉ có thể kiên trì tiếp nhận, nhưng cũng không có ý định phát triển nó.

Bên trong không có sông ngòi cho nên khỏi cần nghĩ tới việc ưu thế vận tải đường biển làm gì.

Hơn nữa nó còn nằm tại khu vực phức tạp như vậy, đừng nói ưu thế địa lý, nếu có thì cũng thành thế yếu.

Nhiệm vụ lần này mà hệ thống giao cho mình thật đúng là có độ khó.

Cho dù mình có thể ra mặt để cho một số xí nghiệp đến đây để xây dựng, nhưng cũng phải để người ta nhìn thấy lợi ích thực tế của bản thân mới được.

Nếu như không nhìn thấy, thì phải đưa tập đoàn Lăng Vân đến bổ sung.

Nếu không thì sẽ không ai làm chuyện này cả.

Mà làm như vậy cũng không có ý nghĩa gì, cũng không có chút khiêu chiến nào cả.

Cùm cụp _ _

Cửa phòng bị đẩy ra, Lý Khánh Khải đi vào từ bên ngoài.

“Anh Lý.”

Hai người cùng nhau chào hỏi.

“Xem thế nào rồi, có cảm tưởng gì không?” Lý Khánh Khải cười hỏi.

“Tôi cảm thấy, cần tìm được ưu thế sản nghiệp của huyện Đông Tam, đột phá từ đó, như vậy mới có hi vọng.”

Lý Khánh Khải cười, "Cô đúng thật là, chẳng lẽ cô không biết huyện Đông Tam là cái dạng gì sao. Chúng ta còn có thể tìm được ưu thế gì sao?”

Lời của Lý Tự Cẩm tương đương với việc không nói gì.

Nếu quả thật có biện pháp thì đã sớm dùng, cũng không đến mức phải chờ tới bây giờ.

“Còn cậu, Tiểu Lâm, có suy nghĩ gì không?”

“Không có?” Lâm Dật bỏ tư liệu trên tay qua một bên, xoa cái lưng mỏi, cười ha hả nói:

“Tôi cảm thấy dưới loại tình huống này, huyện Đông Tam còn có thể giữ vững mức phát triển như này đã rất lợi hại rồi, không bằng chúng ta nằm mơ một chút, trong mơ cái gì cũng có.”

Bởi vì ba người không tính là quan hệ cấp trên cấp dưới nên Lâm Dật nói chuyện cũng không có cố kỵ nhiều như vậy.

“Tiểu tử cậu đừng có nói lung tung, nếu như để cho người khác nghe được thì sẽ không tốt.”

“Biết mà.”

“Nhưng mà cậu nói cũng có lý, tình huống trong huyện quả thực thật không dễ dàng.” Lý Khánh Khải nói:

“Chúng ta lúc làm việc thì nên rời rạc một chút, buổi chiều nếu như không có việc gì thì có thể đi loanh quanh nhìn xem. Đến hiện trường để hiểu rõ xuống tình huống, như này chắc chắn là tốt hơn so với việc chỉ ngồi xe, tư liệu.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy, khảo sát hiện trường.”

“Đúng rồi, còn có chuyện này nữa.” Lý Khánh Khải nhìn về phía Lâm Dật, nói:

“Chiếc xe 99887 bên ngoài kia có phải là của cậu hay không?”

“Đúng vậy, có chuyện gì sao? Là muốn tôi đi chứng nhận thông hành hay gì?”

“Thông hành cái gì chứ.” Lý Khánh Khải vừa cười vừa nói:

“Môi trường xung quanh không hợp lý, xe của cậu quá tốt, cố gắng tránh việc dùng nó. Nếu không không đến một tuần thì cậu sẽ nổi tiếng tại huyện Đông Tam này.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1353: Như Con Gấu Đen.

Chương 1353: Như Con Gấu Đen.

“Tôi hiểu ý của anh, nhưng trong huyện có chỗ bán xe không? Tôi dù sao cũng không thể đi bộ được.”

“Đơn vị có một chiếc Wuling Hongguang, nếu như cậu không ghét bỏ thì có thể lái nó, tóm lại là cố gắng lái xe trong huyện càng ít càng tốt, nếu không sẽ rất dễ bị người ta nói ra nói vào.”

“Tôi hiểu chuyện này.” Lâm Dật nói:

“Dù sao tôi cũng không kén chọn, chỉ cần có bánh xe là được.”

Lý Khánh Khải tiện tay đưa chìa khóa xe cho Lâm Dật.

“Trong khoảng thời gian này thì lái cái này đi.”

“Được rồi.”

Lý Khánh Khải nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói: “Cũng trưa rồi, hai người đi ăn cơm đi, buổi chiều thì tự mình nghiên cứu để hiểu rõ tình huống bên này. Sau đó, chúng ta sẽ tiếp tục mở cuộc họp, nghiên cứu chuyện xóa đói giảm nghèo.”

“Được.”

Sau khi lên tiếng chào hỏi, hai người thu dọn đồ đạc một chút rồi đi về phía dưới lầu.

“Đối diện có một quán ăn có vẻ rất được, đến đó ăn một chút đi.” Lâm Dật nói.

“Tôi không đi đâu.” Lý Tự Cẩm quay đầu, nói.

“Tôi trêu chọc cô à, nhăn mặt với tôi làm gì.”

“Bởi vì anh mà tôi thiếu chút nữa là bị mất công việc này, tôi không vui còn không được sao.”

Lý Tự Cẩm là người thành thật, luôn nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

“Chuyện này thì có quan hệ gì với tôi.”

“Chính là anh cố ý hãm hại chúng tôi, nếu không phải là trong nhà Đình Đình có người thì tôi đã bị bắt vào rồi, công việc này cũng không còn nữa.”

“Việc này không liên quan gì đến tôi cả, là do IQ của bạn cô không đủ dùng, đua xe trong khu vực thành thị mà còn không chịu chú ý đến cảnh sát giao thông. Chuyện này sao có thể trách tôi được.”

“Vậy thì tôi cũng không đi cùng anh.”

“Cô thích đi hay không thì tùy.”

Lâm Dật trực tiếp đi về phía quán ăn đối diện, Lý Tự Cẩm thì đến tiệm mì bên cạnh.

Khách trong tiệm không nhiều, chỉ có hai bàn khách.

Lâm Dật để bà chủ tùy tiện làm một vài món ăn, sau đó gọi hai phần cơm, xem như là cơm trưa hôm nay.

Lúc ăn cơm, Kỷ Khuynh Nhan còn gọi video wechat tới.

“Lâm chủ nhiệm, hôm nay là ngày đầu tiên, công việc thế nào rồi?”

Kỷ Khuynh Nhan cũng đang ăn cơm trưa trong phòng làm việc, vừa ăn vừa hỏi chuyện của Lâm Dật.

“Đừng nói nữa, anh cảm thấy GDP một năm của huyện này còn không bằng thu nhập nửa năm của tập đoàn Lăng Vân.”

“Thảm như vậy sao?”

“Đây đều là con số đã được phỏng đoán cẩn thận.”

“Chuyện này cũng không còn cách nào khác, có một số khu vực luôn phát triển không cân đối.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Em cảm thấy, anh cần phải kết hợp với ưu thế sản nghiệp của địa phương, nếu không thì căn bản sẽ không thu hút được người khác đến.”

“Anh cũng muốn như vậy, nhưng một ưu thế cọng lông cũng không có, vấn đề nằm ở đây.”

“Buổi sáng lúc nhàn rỗi, em có tra xét qua bản đồ một chút, phát hiện huyện Đông Tam nằm ở chỗ giao nhau của ba thành thị, lẽ ra hệ thống đường cái hẳn phải rất phát triển mới đúng, sao lại thành cái dạng này vậy.”

“Ừm hả?”

Lời nói của Kỷ Khuynh Nhan khiến cho Lâm Dật như hiểu ra, bởi vì cái gọi là muốn giàu thì phải sửa đường trước.

Nếu như hệ thống đường sá phát triển, đây cũng có thể coi là một ưu thế.

“Biện pháp này của em không tệ, thật không hổ là Kỷ đại tổng giám đốc của chúng ta, thật sự là cực kỳ thông minh, cơ trí lanh lợi.”

Kỷ Khuynh Nhan rất hả hê cười rộ lên, “Vậy cũng phải nhìn xem là so với ai, đương nhiên là thông minh hơn anh rồi.”

“Em đúng là, nói em béo, em còn thở được.”

“Vốn chính là vậy nha.”

Thời gian cơm trưa, hai người nói chuyện câu được câu không. Khoảng nửa giờ sau, Lâm Dật ăn cơm xong liền cúp video, sau đó ra quầy tính tiền, tổng cộng hết 23 tệ.

Nhìn thấy con số thanh toán phía trên Wechat, Lâm Dật bĩu môi.

Một bữa cơm này nếu mà ở Trung Hải thì chắc chắn sẽ không thể ít hơn 50 tệ.

Thoáng cảm khái một chút, Lâm Dật đi sang tiệm mì bên cạnh, nhìn thấy Lý Tự Cẩm đang ăn từng ngụm mì sợi.

Khi nhìn thấy Lâm Dật, cô vội vàng dừng động tác trên tay lại.

“Tôi đã ăn xong, hiện tại chuẩn bị đi thôi.”

“Còn có một chút nữa, dù sao cũng không vội, cô cứ tiếp tục ăn.”

“Tôi đã ăn no rồi.”

Lý Tự Cẩm đi đến quầy hàng trả tiền, một tô mì sợi, sáu tệ.

Giá thấp nằm ngoài sự tưởng tượng của Lâm Dật.

Nhưng cho dù là như vậy, trong buổi trưa này, trong quán cũng chỉ có một mình Lý Tự Cẩm.

Reng reng reng _ _

Ngay lúc Lý Tự Cẩm trả tiền, chuẩn bị rời đi, điện thoại di động của cô vang lên.

“Sao vậy Đình Đình.”

“Tớ vừa mới cơm nước xong xuôi.”

“Cậu đến trong huyện rồi sao? Vậy chờ tớ ở bên ngoài một chút.”

Sau khi cúp điện thoại, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Theo ánh mắt của Lý Tự Cẩm, Lâm Dật nhìn thấy BMW đời 7 ngày hôm qua đang đỗ trước cửa văn phòng.

“Đình Đình.”

Lúc đi qua, Lý Tự Cẩm chào hỏi một tiếng.

Uông Đình bước xuống từ trên xe, đồng thời cũng nhìn thấy Lâm Dật đang đi tới.

“Sao cậu lại đến đây vậy?” Lý Tự Cẩm đi tới, hỏi.

“Buổi sáng cậu không phải đã nói với tớ rằng, hai người cùng làm việc trong một văn phòng sao. Tớ càng nghĩ càng thấy tức giận, cho nên giết tới.”

Lý Tự Cẩm có chút ngượng ngùng, làm như vậy thấy bản thân mình giống như người mật báo.

“Tớ chỉ muốn để cho cậu biết một chút, không có ý gì khác, cậu còn chạy tới đây làm gì.”

“Chủ yếu chuyện này đúng thật là làm cho người ta tức giận, lừa tớ một trận thì không nói, hôm qua về nhà tớ còn bị cha mắng, ngủ không ngon giấc.”

Nói xong, Uông Đình nhìn về phía Lâm Dật, sắc mặt không tốt chút nào.

“Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, thế mà lại cùng làm việc với Tự Cẩm nhà chúng tôi, thật sự là xui xẻo mà.”

“Cái gì gọi là Tự Cẩm nhà các người, chẳng lẽ cô là đồng tính? Đóng vai công sao?” Lâm Dật nói:

“Khó trách hôm qua nói cô là nữ tài xế thì lại không vui, thì ra mọi chuyện là như vậy.”

“Anh đừng có mà nói bậy, giới tính của tôi không có vấn đề.”

“Ai mà biết được người nào có vấn đề chứ.”

“Anh!”

“Được rồi Đình Đình, các người đừng cãi nhau nữa, tớ buổi chiều còn có việc, không thể giúp cậu được.”

“Không sao cả, cậu cứ làm việc của mình đi, dù sao tớ cũng không có việc gì, buổi chiều chỉ muốn qua nhìn cậu một chút.”

“Chúng tớ muốn lên trên trấn, điều kiện ở đó kém hơn đây nhiều, cậu mà đi thì chính là chịu tội, vẫn nên đừng đi thì hơn.”

“Nhà chúng tớ vốn cũng từng nghèo như vậy, đừng làm như tớ được nuông chiều từ bé không bằng.” Uông Đình nói:

“Hơn nữa tớ cảm thấy, anh ta có chút không bình thường, vạn nhất trên đường động tay động chân với cậu thì phải làm sao bây giờ, tớ có thể bảo vệ cậu.”

“A...”

“Anh cười như vậy là có ý gì, xem thường tôi sao?”

“Lời này là có ý gì, tôi cũng chưa từng nhìn cô mà.”

“Tôi nói cho anh biết, tốt nhất anh nên thu liễm trước mặt tôi một chút. Tôi đã bắt đầu học Taekwondo từ cấp ba, nam sinh mặt phấn giống như anh thì chỉ cần một cái ném qua vai của tôi là có thể đánh ngã.” Uông Đình nói:

“Đây là đường cái, tôi không muốn khiến anh phải mất mặt. Anh tự giải quyết cho tốt, còn có, tôi cấm anh có ý nghĩ xấu với Tự Cẩm nhà chúng tôi, nếu không người thua thiệt chính là anh.”

“Tôi không tin. Tuy người ngu thường khỏe mạnh giống như gấu đen, nhưng cho dù nói thế nào, tôi cũng là đàn ông, vẫn thật sự không để cô vào mắt.”

Uông Đình vén tay áo, “Xem thường tôi đúng không, tới đây, hai chúng ta luyện tập một chút đi!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1354: Rách Nát Tiêu Điều.

Chương 1354: Rách Nát Tiêu Điều.

“Ngạch... luyện tập thế nào?”

Lâm Dật nhìn Uông Đình như nhìn người thiểu năng trí tuệ.

“Anh đừng quản tôi luyện tập thế nào, anh nhìn xem hôm nay tôi có luyện chết anh hay không!”

“Ai nha, các người đừng gây chuyện nữa.” Lý Tự Cẩm gấp đến dậm chân.

Lát nữa còn có chuyện chính cần làm, sao còn đánh nhau rồi!

Thật là!

“Cậu đừng quản việc này.” Uông Đình nói: “Hôm qua tớ bị cảnh sát giao thông bắt đều là do anh ta làm hại!”

“Sao cô không tự nói bản thân mình ngu xuẩn đi.”

“Được rồi, anh cũng bớt tranh cãi đi.” Lý Tự Cẩm nhìn Lâm Dật, nói:

“Cô ấy thật sự đã từng học Taekwondo, không có lừa anh. Hơn nữa lúc lên đại học còn là đội trưởng đội Taekwondo của trường, nam sinh trong trường học đều đánh không lại cô ấy. Anh đừng so với cô ấy làm gì.”

“Nếu như anh là đàn ông thì đừng động, nếu không tôi sẽ xem thường anh!” Uông Đình dùng kế khích tướng, cô sợ Lâm Dật sẽ từ chối.

“Tới đây, tôi sẽ đứng yên, tôi muốn xem rốt cuộc cô có trình độ gì.”

Uông Đình sải bước, vọt tới trước mặt Lâm Dật, nắm lấy cánh tay của anh, xoay người một cái!

Cô vốn dĩ cho là mình có thể ném qua vai một cách hoàn mỹ, nhưng lại không nghĩ tới đối phương lại không nhúc nhích!

Hả?

Uông Đình ngây ngẩn cả người, chiêu ném qua vai của mình luôn không có gì bất lợi, lần này sao có thể không có hiệu quả được?

Lâm Dật nhịn cười không được, ngay cả Lương Nhược Hư cũng không thể làm gì mình, lấy chút trình độ này thì càng không đáng chú ý.

Uông Đình không tin quỷ, nắm lấy cánh tay Lâm Dật định thử một chút, nhưng phát hiện đối phương vẫn không nhúc nhích.

Chiêu ném qua vai của mình không có bất kỳ hiệu quả nào.

“Lấy chút trình độ này của cô thì đừng nói là mình từng luyện qua Taekwondo, vẫn nên về nhà cho heo ăn đi.”

“Anh mới nên về nhà cho heo ăn... A!”

Vì không kịp chuẩn bị, Uông Đình cảm thấy cánh tay của mình bị xiết chặt, sau đó thân thể đều không thể khống chế!

Hô thông!

Lâm Dật không thương hoa tiếc ngọc, ném Uông Đình ngược qua vai.

Cô bị ngã ầm xuống đất, đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Móa, cái mông của tôi!”

Đôi mắt đẹp của Lý Tự Cẩm trừng lớn, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Đình Đình thua thiệt trên tay của người khác.

Lâm Dật đạp một chân vào mông của Uông Đình, “Lăn sang một bên, đừng làm chậm trễ công việc của chúng tôi.”

“Anh, anh lại dám đá mông tôi!”

“Phẳng như vậy, đá cô còn cảm thấy cấn chân.” Lâm Dật nói:

“Mấy thứ như Taekwondo này luyện một chút còn được, luyện nhiều sẽ rất dễ trở thành người nam không ra nam nữ không ra nữ, trước sau đều bằng phẳng, học theo bạn thân cô một chút đi.”

Uông Đình theo bản năng nhìn về phía Lý Tự Cẩm, lại nhìn mình một chút, cảm thấy đời người đã mất đi phương hướng.

“Được rồi Đình Đình, nhanh đứng lên.”

Lý Tự Cẩm đi qua đỡ cô lên, giúp cô phủi bụi trên người.

“Chuyện ngày hôm qua cứ cho qua đi, hai người đừng tranh đấu nữa, buổi chiều chúng tớ còn có việc, không thể ở cùng cậu được, cho nên cậu trở về đi.”

“Chủ yếu là tớ trở về cũng không có việc gì làm, dù sao tính chất công việc của các người cũng tự do. Tớ đi cùng cậu qua đó nhìn một chút.” Uông Đình nói:

“Tớ cũng đã mua ít đồ cho chú dì rồi, lát nữa sẽ đưa qua.”

“Cậu sao lại như vậy chứ, lần nào cũng mua đồ.”

“Cũng không đáng bao nhiêu tiền, cậu nghĩ nhiều như vậy làm gì.” Uông Đình nói: “Hiện tại đi thôi.”

Lý Tự Cẩm không tiếp tục về đề tài này nữa, “Chúng tớ muốn đến trấn dưới thôn, xe của cậu hình như không được, ngồi xe của bọn tớ đi.”

“Wuling Hongguang sao? Đây cũng quá thấp rồi, ít nhất cũng phải lái chiếc 570 kia chứ.” Uông Đình ghét bỏ nói.

“Cô không xứng ngồi 570 của tôi.”

“Cút!” Uông Đình nói: “Chờ tôi trở lại, sẽ đập vỡ kính xe của anh!”

“Cô mẹ nó nếu như dám phá, tôi có thể đánh cho cô ra cả phân.”

“Anh!”

“Ngừng ngừng ngừng, các người đừng cãi nhau nữa, đi nhanh thôi, đã hơn một giờ rồi, còn có chuyện chính cần làm đây.”

Dưới sự lôi kéo của Lý Tự Cẩm, ba người lên xe tải.

“Đi đến trấn Thanh Nham đi, nó gần với huyện nhất.” Lý Tự Cẩm nói.

“Đi thôi.”

Uông Đình cũng biết, mình đánh không lại Lâm Dật, cũng không còn dám đắc ý, hiện tại mông vẫn còn đau đây.

Bởi vì trên xe có đồ mua cho cha mẹ Lý Tự Cẩm, cho nên trước lúc rời đi, cô đã bỏ tất cả lên Wuling Hongguang, sau đó cùng đi về trấn Thanh Nham.

Hơn hai mươi phút sau, ba người đến trấn Thanh Nham.

Lâm Dật nhìn bốn phía một chút, phát hiện nơi này không khác gì trấn Bắc Kiều quê của Lý Sở Hàm.

“Xác định đây chính là bên trong trấn sao, sao cảm giác như...” Uông Đình nói.

“Có phải là rất nghèo hay không?” Lý Tự Cẩm bất đắc dĩ nói.

“Đâu chỉ là nghèo, mức độ nghèo đã nằm ngoài tưởng tượng của tớ.”

“Bốn trấn bên dưới huyện Đông Tam cơ bản đều là như vậy.” Lý Tự Cẩm nói:

“Điều kiện ở trong thôn lại càng kém, đất của địa chủ cũng chỉ đủ cho một năm ấm no, cơ bản không dư dả gì.”

“Nếu như mà bị bệnh thì phải làm sao bây giờ?” Uông Đình đưa ra câu hỏi của mình.

“Vấn đề nằm ở chỗ này.” Lý Tự Cẩm nói:

“Một khi nhiễm bệnh, đau đầu thì uống chút thuốc giảm đau, nếu như là bệnh nặng thì chỉ có thể từ bỏ.”

Lý Tự Cẩm thở ra một hơi, “Ông nội của tớ năm đó cũng như vậy, ở một ngày trong ICU thôi mà đã móc rỗng hết tất cả trong nhà.”

“Cho nên sai khi cậu tốt nghiệp đại học, đã từ bỏ cơ hội đến công ty bên ngoài mà chạy về làm quan chức nông thôn, chính là vì giúp quê hương của mình thoát khỏi nghèo khó?”

“Đúng thế.” Lý Tự Cẩm vén tóc, nói:

“Trên mạng không phải đều nói rằng chúng ta cố gắng học tập, không phải là để thoát khỏi quê hương nghèo khó, mà để giúp đỡ quê hương thoát khỏi nghèo khó. Tớ chính là nghĩ như vậy.”

“Nhưng cậu căn bản không thoát khỏi được.” Uông Đình bĩu môi, nói:

“Vẫn nên chăm sóc tốt cho bản thân mình đã rồi nói sau, đều trưởng thành rồi, mà một đối tượng cũng không có. Nếu có thời gian tớ sẽ mang cậu đi nhìn chút việc đời, giới thiệu cho cậu người bạn trai.”

“Đừng đừng, tớ hiện tại không muốn những cái kia.” Lý Tự Cẩm đỏ mặt nói.

Lúc hai người nói chuyện, Lâm Dật không tham gia vào, mà chính là xuống xe nhìn một chút.

Không khí trong trấn âm u nặng nề, không có một chút sức sống, đúng thật là bổ sung cho Phá Ngũ Lăng mà mình lái.

Trình độ phát triển còn có chênh lệch nhất định với trấn Tứ Phương.

Người xuất hiện ở trên đường hầu như đều là người già và trẻ con, người trẻ tuổi đều đã rời đi hết.

Quan sát một hồi, Lâm Dật lại về tới trên xe, tiếp tục lái xe, chuẩn bị đến trong thôn quan sát.

Dưới trấn Thanh Nham, có một nơi tên là thôn Bạch Phong.

Lâm Dật không chạy xe vào trong thôn, mà dừng lại ở tại ven đường.

Trong thôn có khoảng hơn 40 hộ gia đình, trong đó nhà của mười mấy hộ đã sập một nửa, không còn người ở.

Còn lại chính là chút nhà cỏ tranh, chỉ có một nhà bằng gạch, còn có vẻ hơi rách nát.

Uông Đình đốt điếu thuốc, bĩu môi, không nói chuyện.

Lâm Dật quay người, đi về nhà chủ đối diện thôn làng.

Mức tăng của nhà cái cũng không tốt, thấp hơn thôn Hoan Hỉ ít nhất cũng là một phần ba.

Lâm Dật nắm một nắm đất lên, chà xát trên tay, rất khô cứng.

Liếm thử một chút, còn có mùi kiềm nhàn nhạt.

Độ kiềm quá lớn, khó trách cây cối bên trong không phát triển, cái này nếu có thể bội thu thì mới là lạ.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1355: Khai Thác Cát Trái Phép

Chương 1355: Khai Thác Cát Trái Phép

"Có phải đất đai ở huyện Đông Tam đều như vậy không?" Lâm Dật đứng dậy hỏi.

"Cũng không khác là mấy." Lý Tự Cẩm nói:

"Không chỉ điều kiện đất đai không tốt, hơn nữa hàng năm đều bị ngập, hiệu quả phòng chống lũ lụt cũng không tốt. Năm nào cũng xảy ra thiên tai, quả thật là họa vô đơn chí."

"Có con sông nào gần đây không?"

"Có." Lý Tự Cẩm nói:

"Lái xe lên phía trước khoảng mười mấy phút là có thể đến nơi, nhưng còn chưa tới mùa mưa nên nước sông không nhiều, đi tới đó cũng không thấy được gì."

Điều kiện đất đai không tốt, điều này thuộc về thiên tai, không ai quản được, nhưng chuyện lũ lụt là do quản lý không tốt, có thể là do con người gây ra.

"Đi thôi, chúng ta qua đó xem thử."

"Ừ."

Ba người lại lên xe, lái xe theo hướng Lý Tự Cẩm chỉ.

"Cây cầu phía trước tên là cầu Tam Nguyên, phía dưới chính là sông Tam Nguyên." Lý Tự Cẩm nói.

Lâm Dật gật đầu, đỗ xe ở gần đó và đi xuống xem xét.

Sông Tam Nguyên là con sông cát có độ sâu gần ba mét, rộng gần bảy tám mét.

Bây giờ không phải mùa mưa nên đang trong tình trạng khô cạn, mặt nước rộng hơn hai mét, có thể nhìn ra độ sâu chưa tới một mét.

Hai bên bờ sông có cây cối, thoạt nhìn không có gì lạ, không có điểm nào đặc biệt nào.

Muốn phát triển du lịch ở đây cũng không được.

"Ồ, bên kia hình như có người đang đào cát."

Tiếng kêu kinh ngạc của Uông Đình đã thu hút sự chú ý của Lâm Dật và Lý Tự Cẩm, hai người đều quay đầu lại nhìn.

Bọn họ phát hiện phía sau có hai chiếc xe tải lớn đang đậu dưới lòng sông, phía dưới có mười mấy công nhân đang đào cát.

Thậm chí bọn họ còn dùng tới cả băng chuyền, động tác cũng vô cùng thành thạo.

"Những người khai thác cát kia là người trong huyện à?" Lâm Dật hỏi.

Lý Tự Cẩm suy nghĩ một lát: “Tôi hình như chưa từng nghe nói trong huyện có điểm khai thác cát."

"Hai người suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, chúng ta cứ qua xem thử, chẳng phải sẽ biết sao?" Uông Đình nói.

"Chuyện này không liên quan gì đến chúng ta, do bộ phận cấp nước quản lý, chúng ta có cần qua không?" Lý Tự Cẩm nói:

"Chuyện này là vượt quá thẩm quyền."

Bởi vì Lý Tự Cẩm từng làm nhân viên quản lý trong thôn trước khi vào đại học nên vẫn hiểu rõ về chuyện ở đây.

Cảm giác làm như vậy không tốt lắm.

"Đi qua xem thử thôi." Lâm Dật nói:

"Mẹ nó, sắp đào cả lòng sông lên rồi, hoàn toàn là mấy kẻ ngu ngốc."

Ba người hạ quyết tâm lái xe, tìm một con dốc thoai thoải để xuống lòng sông, sau đó đi về phía người đào cát.

Đám người đào cát thấy ba người Lâm Dật qua thì đều dừng tay nhìn bọn họ, không biết bọn họ muốn làm gì.

"Anh có giấy phép khai thác không?" Lâm Dật xuống xe hỏi.

Cùng lúc đó, hai người từ cách đó không xa đi tới, bọn họ không lớn tuổi lắm, chỉ khoảng ba mươi, trong miệng ngậm điếu thuốc trông giống như lưu manh.

Sau khi hai người đi tới, ánh mắt nhìn Lý Tự Cẩm và Uông Đình từ trên xuống dưới rất lâu.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Bọn tôi các hỏi các anh đấy."

Uông Đình vốn sống trong gia đình giàu đó, tất nhiên có tính cách tiểu thư, những người này căn bản không lọt được vào trong mắt của cô ta.

"Cô ít tuổi mà tính tình rất ngang tàng nhỉ." Người đàn ông mặt đầy tàn nhang nói:

"Mẹ nó, tất cả cút xa một chút, đừng ở đây gây sự, bằng không Ngũ gia giết chết các người."

Người đàn ông mặt tàn nhang quát một câu, sau đó ra lệnh cho đám công nhân phía sau tiếp tục làm việc.

"Nghe giọng điệu của anh, chắc hẳn chưa từng làm thủ tục xin khai thác rồi." Lâm Dật nói:

"Anh có biết các anh khai thác bừa bãi như vậy sẽ gây ra tai họa ngầm lớn thế này không?"

"Mẹ nó, mày có bệnh à? Đừng đứng đây quản chuyện của người khác. Đây là chuyện kinh doanh của Ngũ gia, nếu mày không muốn chết thì lăn ra xa đi."

"Báo cảnh sát đi. Đúng lúc tôi cũng không muốn nói nhiều với bọn họ." Lâm Dật nói với Lý Tự Cẩm.

Lý Tự Cẩm lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị báo cảnh sát như lời Lâm Dật nói.

Nhưng người đàn ông mặt đầy tàn nhang kia lại chỉ vào Lâm Dật nói:

"Mẹ nói, nếu mày dám báo cảnh sát, hôm nay tao lại giết chết mày!"

Lâm Dật giơ tay nắm lấy ngón tay của người đàn ông mặt tàn nhang và bẻ mạnh ra phía sau.

A!

Người đàn ông mặt tàn nhang hét thảm một tiếng, cơ thể vặn vẹo cuộn người trên mặt đất.

"Mẹ kiếp, mày thả tay ra!"

Một người khác cầm một cái xẻng sắt từ trên tay công nhân đập về phía Lâm Dật!

Lâm Dật giơ tay trái ra nắm lấy cái xẻng!

Một người đàn ông kia biến sắc, không ngờ sức lực của Lâm Dật lại mạnh như vậy.

Vào lúc anh ta đang ngây người, Lâm Dật chợt kéo mạnh anh ta đến bên cạnh mình, sau đó đá một phát lên trên người anh ta!

Người này bay ra ngoài, tay trái Lâm Dật cầm xẻng đập mạnh vào trên mặt người đàn ông mặt tàn nhang, đánh cho đầu anh ta chảy đầy máu, trông rất thê thảm!

A!

Lý Tự Cẩm hét lên một tiếng, lập tức quay người đi.

Cô ta là một cô gái lớn lên trong gia đình truyền thống bình thường, những sự kiện bạo lực đẫm máu như vậy dường như cách cuộc sống của cô ta rất xa, cô ta ngoài xem phim trên tivi thì vẫn là lần đầu nhìn thấy được hình ảnh như vậy.

Dù sao Uông Đình cũng tỉnh táo hơn nhiều. Từ nhỏ cô ta đã không là cô gái ngoan ngoãn gì, cũng thường làm mấy chuyện đánh nhau ẩu đả.

Nhưng cô ta cảm thấy động tác vừa rồi của Lâm Dật cực ngầu.

Mặc dù cô ta cũng có thể nhìn thấy những hình ảnh bạo lực, đẫm máu như vậy trong quán bar và hộp đêm.

Nhưng không thể nghi ngờ, Lâm Dật đã thể hiện ra giới hạn cao nhất của vẻ đẹp bạo lực này.

Uông Đình bất giác run rẩy. Thật may là vừa rồi mình không có choáng váng đầu óc.

Bằng không với trình độ của hắn, mình chắc chắn sẽ đánh không lại.

Hai người đều bị đánh ngã xuống đất, rên rỉ không đứng dậy nổi.

Các công nhân đang làm việc đều lùi về phía sau, không dám động đậy.

"Cát này ở đâu, các anh đổ lại chỗ đó, đừng nói nhảm, bằng không tôi sẽ cho các người cũng nằm xuống luôn đấy."

"Anh đừng ra tay, chúng tôi chỉ làm thuê cho bọn họ thôi, chúng tôi sẽ đổ cát lại ngay đây."

"Các người làm nhanh lên, tôi không có thời gian đâu."

Mười mấy người công nhân leo lên xe, cầm theo xẻng xúc cát trên xe hất xuống dần.

"Mẹ nó, mày phá hỏng chuyện của Ngũ gia, Ngũ gia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mày đâu!"

Lâm Dật bước chậm qua, nhấc chân giẫm lên trên đầu người đàn ông mặt tàn nhang.

"Vậy anh cứ bảo hắn tới tìm tôi, tôi muốn xem thử ai là người nằm xuống trước!"

"Mẹ nó!"

Trong lúc hai người nói chuyện, người trước bị Lâm Dật đạp ngã xuống trước đã cầm một con dao găm trong tay đâm về phía hắn.

"Lâm Dật cẩn thận!"

Lý Tự Cẩm theo bản năng kêu lên một tiếng, sốt ruột tới mức rơi cả nước mắt.

Lâm Dật nhẹ nhàng nghiêng người tránh con dao găm của đối phương, cũng xoay tay nắm lấy cổ tay của đối phương, cướp con dao găm của anh ta và đâm về phía anh ta!

A!

Tiếng kêu thảm thiết lại truyền đến, người đàn ông bị Lâm Dật đạp một phát, che bụng mình và lảo đảo rồi ngã xuống.

Máu chậm rãi chảy ra theo dòng sông, cảnh tượng vô cùng thê lương.

"Cô gọi điện thoại báo cảnh sát, đưa hai người kia đi."

"À à, được."

Lý Tự Cẩm bị dọa cho ngây người, trên mặt không còn chút sắc máu nào, lúc báo cảnh sát còn nói chuyện không được lưu loát.

"Anh đừng sợ, anh chỉ tự vệ thôi, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1356: Cho Dù Dùng Tay Cũng Sẽ Không Tìm Cô

Chương 1356: Cho Dù Dùng Tay Cũng Sẽ Không Tìm Cô

"Cô không cần lo lắng."

Uông Đình nhìn Lâm Dật, cảm giác người này có thể cũng là một gã công tử bột.

Chuyện đánh nhau ẩu đả cũng là chuyện cơm bữa đối với hắn, bằng không sẽ không thể thành thạo như vậy.

Nhưng trông anh ta vẫn rất nam tính.

"Có cần đưa bọn họ tới bệnh viện không?" Lý Tự Cẩm thấy hai người vỡ đầu chảy máu, khẽ hỏi.

Cô ta cũng không có nhiều suy nghĩ như Uông Đình, vào lúc này còn nghĩ tới những vấn đề vô nghĩa kia.

"Yên tâm, nhất thời không chết được." Lâm Dật nói:

"Chờ cảnh sát tới, để cho bọn họ xử lý là được."

"Ừ ừ."

Lý Tự Cẩm kéo Uông Đình đứng phía sau, không dám nhìn hai người nữa.

Khoảng nửa giờ sau, một chiếc xe cảnh sát lái tới, hai người cảnh sát bước từ trên xe đi xuống.

"Đây là tình huống gì vậy, sao ầm ĩ như vậy."

"Bọn họ khai thác cát trái phép, chúng tôi qua khuyên, hai người kia không chịu nghe, hơn nữa còn ra tay đánh người, chúng tôi chỉ tự vệ thôi."

Hai người cảnh sát đảo tròng mắt nhưng không nói gì thêm.

"Chúng tôi sẽ đưa hai người kia đến bệnh viện trước, ba người đều trở về với tôi một chuyến để lấy lời khai."

"Chào đồng chí, chúng tôi là người giúp đỡ người nghèo, buổi chiều phải ra ngoài khảo sát, ngài xem có thể..."

Lúc nói chuyện, Lý Tự Cẩm còn đưa giấy chứng nhận của mình ra.

Thấy giấy chứng nhận, thái độ của hai người kia đã tốt hơn nhiều.

"Vậy các người làm việc trước, nhưng phải lưu lại số điện thoại. Lúc thẩm vấn, có thể chúng tôi còn cần tới sự phối hợp của các người, đến lúc đó tôi sẽ liên hệ với các người."

"Không có vấn đề gì."

Dựa theo trình tự, ba người đều để lại số liên lạc, sau đó mới rời đi.

"Anh không bị thương chứ?" Lý Tự Cẩm dè dặt hỏi.

"Sao có thể có chuyện đó được. Cô xem tôi giống bị thương không?"

"Nhìn cách anh ta ra tay cũng biết là chuyên đánh nhau, hơn nữa còn không sợ cảnh sát, chắc hẳn không phải là đèn cạn dầu ở Trung Hải." Uông Đình nói:

"Đúng rồi, sao anh không thiếu tiền còn tới đây đi làm?"

"Tôi rảnh rỗi không có chuyện gì làm không được sao?"

"Không được, dù sao cũng phải có một nguyên nhân chứ?" Uông Đình nhìn Lâm Dật từ trên xuống dưới: “Anh không phải gây ra chuyện gì, giờ đến đây để tránh tai họa."

"Cô thậm chí còn biết đến chuyện này cơ à?" Lâm Dật giả vờ kinh ngạc nói.

"Tôi thật sự đoán trúng à?"

Uông Đình thấy hứng thú, điều chỉnh lại tư thế ngồi, thò đầu về phía trước hỏi dò.

"Đúng lúc đang rảnh rỗi, anh nói cho tôi biết anh phạm tội gì, không ngờ lại chạy đến nơi chim không ỉa như huyện Đông Tam để tránh họa?"

"Chuyện là thế này..." Lâm Dật nói có trình tự.

"Có một ngày tôi lái chiếc xe SAIC-GM-Wuling trong nhà tới nông thôn Trung Hải để khảo sát tình hình. Đúng lúc đó, hai cô gái lên xe của tôi, tôi quan hệ với các cô ấy, cuối cùng người ta báo cảnh sát, cho nên tôi lại tới đây tránh họa."

"Hả?"

Hai cô thoáng ngây người, hình ảnh này thật quen thuộc.

Xe SAIC-GM-Wuling!

Xuống nông thôn khảo sát!

Hai cô gái!

Vậy chẳng phải giống hệt với tình cảnh trước mắt à?

Lý Tự Cẩm bất giác nhìn Lâm Dật với ánh mắt hoảng sợ, cũng nhích lại gần cửa xe.

Nếu quả thật xảy ra bất trắc, mình có thể nhảy ra khỏi xe.

"Bé cưng Tự Cẩm à, trong đầu cô chứa gì vậy? Anh ta rõ ràng đang lừa cô, vậy mà cô cũng tin à?" Uông Đình bất đắc dĩ nói.

"Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, sao cô biết là anh ta lừa tôi?"

"Chúng ta bỏ đi thành kiến trong lòng, tới phân tích chuyện này." Uông Đình dịch mông, đổi tư thế và nói rất nghiêm túc:

"Cho dù con người anh ta có hơi chó, nhưng sắc đẹp và dáng người này tuyệt đối là có một không hai, chỉ cần không phải là gã ba giây thì hai chúng ta đều có lời rồi. Cô có gì phải sợ chứ?"

Lâm Dật: ?

Mẹ kiếp, tôi cám ơn tám đời tổ tông nhà cô.

"Vậy… vậy cũng không được!"

"Tôi đương nhiên biết là không được rồi. Thiếu nữ xinh đẹp tươi trẻ như tôi không thể để hắn thực hiện được ý định rồi."

"Cô nghĩ hơi nhiều rồi, cho dù có dùng tay, tôi cũng không động vào cô. Cô đừng mơ giữa ban ngày nữa, mau tỉnh lại đi."

"Anh cút đi cho tôi, lẽ nào tôi còn không bằng bàn tay à?"

Uông Đình nhe nanh múa vuốt nhào về phía Lâm Dật, dáng vẻ như muốn liều chết cùng hắn.

"Đình Đình, cô chú ý đấy. Anh ta đang lái xe, cái mạng nhỏ của hai chúng ta đều ở trên tay anh ta đấy."

"Hôm nay tôi tạm tha cho anh một mạng." Uông Đình hừ lạnh

nói:

"Tôi đã xem xong tình hình bên này, chúng ta trở về thôi. Sau khi đưa đồ trên xe cho cha mẹ cô xong, tôi sẽ đi."

"Cha mẹ tôi đã chuyển lên trên trấn ở, trên đường trở về sẽ đi ngang qua thôn Khoan Hà, nhà chúng tôi ở trước đây. Chúng ta qua đó xem trước, sau đó lại về trên trấn."

"Được, cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian."

Dưới sự dẫn đường của Lý Tự Cẩm, Lâm Dật lái xe hơn nửa giờ đã đến thôn Khoan Hà.

"Ồ, Tự Cẩm đã về rồi."

Thấy Lý Tự Cẩm xuống xe, người dân trong thôn Khoan Hà đều đi qua chào hỏi với vẻ tươi cười chất phác.

"Bây giờ cháu về huyện làm việc, theo công việc yêu cầu, chúng cháu phải quay về đây xem xét."

"Con nhóc cháu thật sự có tiền đồ, không ngờ lại làm việc trong huyện." Người đàn ông trung niên vác cuốc nói với những người khác gần đó:

"Các người xem tôi đã nói gì. Tự Cẩm từ bé đã học giỏi lễ pháp, bây giờ đã vào trong huyện làm việc rồi."

"Còn không phải sao? Ba năm qua, trong thôn chúng ta mới xuất hiện một sinh viên đại học, quả thật không tệ."

Người dân chất phác trong thôn không keo kiệt lời khen ngợi của bọn họ đối với Tự Cẩm, nói ra hết những lời khích lệ, làm Lý Tự Cẩm cũng phải thấy ngượng ngùng.

"Đúng rồi, không phải cháu nói vào trong huyện làm việc à? Cháu cụ thể làm công việc gì vậy? Có béo bở hay không?"

Người dân trong thôn thật ra cũng chất phác, xem Lâm Dật và Uông Đình thành không khí.

Những lời này chỉ có thể nói riêng, bọn họ trực tiếp nói ra như vậy làm Lý Tự Cẩm cũng thấy đau đầu.

"Chỉ có tiền lương và trợ cấp, không có béo bở như mọi người nói đâu ạ." Lý Tự Cẩm dở khóc dở cười nói:

"Cháu làm công việc giúp đỡ người nghèo, hôm nay trở về là muốn biết một chút về tình hình cụ thể bên chỗ chúng ta, sau đó đưa ra phương án giải quyết cụ thể, cũng không thể cứ để như vậy mãi được."

"Đây là chuyện tốt đấy."

Vừa nghe Lý Tự Cẩm làm công việc giúp đỡ người nghèo, người dân trong thôn đều hăng hái, vui vẻ cười không ngậm được miệng, bởi vì điều này có liên quan chặt chẽ tới lợi ích thiết thực của bọn họ.

"Đã đến lúc này rồi, bao giờ mới có tiền đền bù đất vậy?"

"Còn có hợp tác chữa bệnh kia nữa, không phải nói sẽ trả tiền cho chúng tôi à? Bao giờ mới có tiền xuống?"

"Nghe nói chỗ chúng tôi sẽ tái định cư, sau đó sẽ do nhà nước thống nhất chia nhà, cho chúng tôi sống ở trong trấn. Có chuyện này không vậy?"

Mọi người thi nhau nói, làm Lý Tự Cẩm dở khóc dở cười.

"Mặc dù cháu làm bên giúp đỡ người nghèo nhưng việc này thật sự không trong phạm vi cháu quản lý."

"Thế cháu có quản chuyện đào giếng không? Hàng năm vào tầm này đều đào giếng, sau đó mỗi giếng cũng chẳng cho bao nhiêu nước, năm thứ hai vẫn phải đóng tiền, làm vậy chẳng phải là lừa người à?" Người đàn ông vác cuốc hỏi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1357: Lại là Ngũ Gia

Chương 1357: Lại là Ngũ Gia

"Bây giờ vẫn khoan giếng mỗi năm à?"

Nhà của Lý Tự Cẩm đã chuyển đến trong thị trấn hơn hai năm.

Cô tưởng hơn hai năm trôi qua, vấn đề này hẳn đã được giải quyết, không ngờ vẫn như cũ.

"Đừng nói nữa, hàng năm bọn họ đều tới lấy tiền khoan giếng nhưng lại chẳng lấy được bao nhiêu nước, không ít hoa màu đều chết vì thiếu nước."

"Tôi không biết mọi người nghĩ thế nào, dù sao năm nay tôi cũng không định nộp tiền đâu." Một ông cụ đầu trọc nói:

"Bản lĩnh khoan giếng của bọn họ còn chẳng bằng tôi, không bằng chúng ta góp ít tiền tới nơi khác tìm đội khoan giếng khác xem, chắc chắn bọn họ còn giỏi hơn những người này."

"Tôi thấy được đấy." Người đàn ông vác cuốc nói:

"Hàng năm đều nộp tiền, mỗi lần cũng phải hơn ba trăm. Nếu năm nay lại đưa tiền cho bọn họ, chắc hẳn vẫn uổng công thôi, chúng ta nên tự tìm người thử xem."

"Chúng ta cứ làm như vậy đi."

Người dân trong thôn đều thi nhau nói, Lâm Dật và Lý Tự Cẩm không trả lời.

Đây là chuyện của bọn họ, mình không nên xen vào, dù sao người lấy tiền của bọn họ không phải là mình.

"Chú Vương, lát nữa các chú có rảnh không? Cháu muốn làm một điều tra, mọi người có thể phối hợp với cháu một lúc không?" Lý Tự Cẩm cười hì hì nói.

"Cháu đã lên tiếng thì chắc chắn không có vấn đề, cháu nói xem điều tra thế nào, bọn chú sẽ phối hợp với cháu."

Ở trong mắt người dân trong thôn, Lý Tự Cẩm là người của mình, cho nên hết sức chủ động.

"Cháu có mấy tấm bảng biểu ở đây, các chú cứ điền theo thực tế là được."

"Được, nhưng chú không biết chữ, chú nói cháu viết nhé."

"Vậy cũng được."

Két.

Trong lúc Lý Tự Cẩm chuẩn bị làm việc, lại thấy một chiếc xe Jetta cuốn theo bụi bặm dừng lại ở trước mặt bọn họ.

Đám người đều không hiểu nguyên nhân, không biết chiếc xe này là của ai, sao vào thôn còn phóng nhanh như vậy.

Sau khi chiếc xe dừng hẳn, có bốn người từ trên xe bước xuống. Bọn họ không lắm tuổi lắm, một người hơn bốn mươi, những người còn lại tương đối trẻ tuổi, đều khoảng hai mươi tuổi.

"Ồ, mọi người đều ở đây à?"

Thấy người dân trong thôn đều tập trung một chỗ, người đàn ông trung niên dẫn đầu cười ha hả nói.

"Ông là ai vậy?"

Người dân trong thôn nhìn ông ta nhưng không nhận ra là ai, chắc hẳn không phải người trong thôn.

"Tôi tự giới thiệu trước, tôi là Lưu Hỉ Lộc, đến từ nhà máy nước trong huyện, năm nay tôi chịu trách nhiệm khoan giếng." Lưu Hỉ Lộc nói:

"Mọi người đã quen với chuyện này rồi, tôi không nói tỉ mỉ với mọi người nữa. Nhưng tôi có một việc phải nói rõ với mọi người, năm nay đã thay thiết bị mới, tất cả đều là thiết bị nhập khẩu, có thể khoan được giếng sâu hơn, hiệu quả cũng tốt hơn, nhưng chi phí cũng nhiều hơn một chút. Người thôn chúng ta đều cày cấy, tôi sẽ không thu tiền theo diện tích đất, mỗi nhà là bốn trăm tám, ai trong túi có tiền thì nộp luôn đi."

Vừa nghe là tới thu tiền khoan giếng, vẻ mặt người dân trong thôn đều không được tốt lắm, thậm chí còn có phần thù ghét.

"Năm ngoái khi khoan giếng, các người cũng nói vậy, cuối cùng cũng chẳng được bao nhiêu nước." Người đàn ông vác cuốc nói.

"Tôi có nghe nói về chuyện năm ngoái rồi." Lưu Hỉ Lộc cười ha hả nói, không hề tức giận.

"Đám người kia quả thật không được tốt lắm, cầm tiền không làm việc, cho nên năm nay tôi mới thay bọn họ hoàn toàn tiếp nhận chuyện này. Bởi vậy mọi người yên tâm, tôi nhất định có thể xử lý tốt chuyện này, bảo đảm trong thôn đủ nước dùng."

"Thôi đi, năm ngoái người kia nói còn dễ nghe hơn ông, ông đừng đứng đây lừa chúng tôi nữa." Người đàn ông vác cuốc nói:

"Nếu các ngươi không có việc gì thì mau đi đi, năm nay chúng tôi chắc chắn sẽ không nhờ các người khoan giếng, hàng năm đều vậy, năm nào cũng không có nước."

"Không phải vừa rồi tôi đã nói sao? Năm nay thay thiết bị mới, giếng khoan ra chắc chắn không có vấn đề."

"Vậy chúng tôi cũng không cần, chúng ta sẽ góp tiền đến huyện khác nhờ người khoan giếng, các người cũng không cần tới nữa, mau về đi."

Vừa nghe người thôn Khoan Hà muốn đi ra ngoài tìm người khoan giếng, Lưu Hỉ Lộc chợt thay đổi sắc mặt, nói:

"Ông phải biết chúng tôi là nhà máy nước trong huyện, đây là chuyện do nhà nước yêu cầu, các ông làm vậy là phạm pháp, nếu xảy ra chuyện sẽ phải tự gánh lấy hậu quả."

"Ông đừng lừa chúng tôi nữa, chúng tôi đều biết tình hình nhà máy nước thế nào rồi. Các người sớm đã cho nhận thầu, không liên quan tới nhà nước." Người đàn ông vác cuốc mất kiên nhẫn phất tay một cái: “Các người vẫn nên đi đi, năm nay chúng tôi không cần các người khoan giếng."

Giờ phút này, sắc mặt Lưu Hỉ Lộc lạnh hẳn.

"Tôi nói cho các người biết, nhà máy nước trong huyện đã bị Ngũ Gia nhận thầu, các người phải nộp số tiền này, đây là quy định không thể thay đổi!"

Lại là Ngũ Gia kia à?

Trong lòng Lâm Dật thầm nghĩ.

Đám người lén khai thác cát vừa rồi cũng cùng một phe với Ngũ Gia.

Bây giờ lại có một đám người tới, vẫn là người của ông ta.

Người này sức ảnh hưởng lớn đối với huyện Đông Tam như vậy sao?

Thậm chí có thể nhét được cả nhà máy nước vào trong túi?

"Tôi không quan tâm ông là người của Ngũ Gia hay Lục Gia, dù sao năm nay chúng tôi sẽ không nhờ các ông khoan giếng, các ông ở đâu thì trở về đó đi."

Bốp!

Lưu Hỉ Lộc vung tay tát vào mặt người đàn ông vác cuốc kia.

Người kia bị đánh cho trở tay không kịp, vẻ mặt bối rối.

"Các người muốn làm gì vậy? Chúng tôi không cho các người khoan giếng, không ngờ các người còn đánh người? Giờ có còn pháp luật nữa không?"

Lưu Hỉ Lộc chỉ vào mũi ông ta mắng:

"Tôi cho ông biết, trong cả huyện Đông Tam này, Ngũ Gia chính là pháp luật. Mẹ nó, ông có đi đâu kiện cũng vô ích thôi. Năm nay chúng tôi thu của các người bốn trăm tám đã là tính rẻ cho các người rồi. Cho dù khoan đất ra nước tiểu, các người cũng phải nhịn xuống cho tôi!"

Nghe Lưu Hỉ Lộc chửi ầm lên, đám người thôn Khoan Hà cũng không định nhẫn nhịn.

"Các người thật quá đáng, bắt nạt thôn Khoan Hà chúng tôi không có ai à?"

Người đàn ông vác cuốc kêu lên: “Chúng ta cùng lên, tuyệt đối không thể để cho đám người này bắt nạt!"

Người thôn Khoan Hà đều rất đoàn kết, ông ta vừa hô một tiếng, ai nấy đều hành động, không quan tâm nam nữ già trẻ, tất cả đều căm tức nhìn Lưu Hỉ Lộc, rất có dáng vẻ một lời không hợp sẽ ra tay.

"Đám nông dân thối tha các người còn dám ra tay với chúng tôi à? Các người tưởng chúng tôi ngồi không chắc?"

Lúc này, ba người đứng phía sau Lưu Hỉ Lộc lấy từ trong xe ra ba cây gậy bóng chày, đứng ở trước mặt người dân trong thôn.

"Tôi không sợ nói cho các người biết, buổi sáng đám người ở thôn Hậu Gia cũng không muốn nộp tiền, bị chúng tôi đánh cho một trận, đều phải thành thật hết đấy." Lưu Hỉ Lộc nói:

"Tôi vẫn nói câu nói kia, nếu các người không nộp tiền, tôi sẽ cho các người đều nằm xuống, xem tiền thuốc men nhiều hay bốn trăm tám này nhiều hơn."

Mặc dù bên thôn Khoan Hà người đông thế mạnh, nhưng đối phương rõ ràng là lưu manh, hơn nữa trên tay còn cầm vũ khí, trên phương diện khí thế lập tức bị trấn áp.

Không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ dám mặt đối mặt giằng co.

"Mẹ nó, các người vẫn không chịu nộp tiền đúng không?" Lưu Hỉ Lộc tức giận mắng:

"Thời gian của tôi có hạn, lát nữa còn phải đi tới thôn tiếp theo để lấy tiền. Mẹ kiếp, các người đừng lãng phí thời gian của tôi."

"Các người đừng có quá đáng, không có ai như các người đâu!" Lý Tự Cẩm nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1358: Tôi Lại Thích Sự Nhiệt Tình Không Chịu Thua Của Anh

Chương 1358: Tôi Lại Thích Sự Nhiệt Tình Không Chịu Thua Của Anh

Lưu Hỉ Lộc đã nhìn thấy Lý Tự Cẩm và Uông Đình từ trước.

Có thể gặp được cô gái xinh đẹp như vậy ở chỗ như thôn Khoan Hà thực sự không dễ dàng.

"Có phải các người là người của thôn Khoan Hà không? Các cô tới nộp tiền à? Nếu không phải thì lăn sang một bên."

"Tôi là thôn Khoan Hà, nhưng tôi cũng là người trong ban trợ giúp người nghèo. Hành vi của các người hôm nay là vi phạm pháp luật, hơn nữa tôi vừa quay lạy hành vi của các người, các người cứ chờ bị xử lý đi!"

"Không ngờ còn quay video!"

Vẻ mặt Lưu Hỉ Lộc thoáng biến đổi, phát hiện ra Uông Đình đang lặng lẽ cầm điện thoại quay mình!

"Con mẹ nó, mày giao điện thoại ra!"

Mấy tên lưu manh cầm gậy bóng chày chỉ vào Uông Đình nói: "Có tin tao đánh chết mày không?"

Vút!

Uông Đình không để ý nhiều, tát vào mặt tên lưu manh vừa nói.

"Anh nói chuyện với ai hả? Anh tính là gì chứ ?"

Tên lưu manh thoáng ngây người, rõ ràng hoàn toàn không ngờ được cô gái trước mắt dám ra tay đánh mình.

"Mẹ mày!"

"Này này này..."

Lâm Dật hắng giọng nói: “Cho dù cô ấy hơi xấu xí nhưng vẫn là con gái, làm như vậy là không đúng đâu."

Uông Đình: ?

Bà đây chém anh!

"Mẹ kiếp, mày còn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân à?"

Lâm Dật lên tiếng, tên lưu manh chuyển mục tiêu, chỉ vào hắn nói:

"Mẹ mày!"

Bốp!

Vừa rồi Uông Đình ra tay tát, lần này tới lượt Lâm Dật!

Mặc dù là đánh cân xứng, nhưng một tát này còn mạnh hơn vừa nãy nhiều.

Tên lưu manh kêu lên một tiếng thảm thiết, lúc này ngã xuống đất, miệng đầy máu, bị đánh rơi mất mấy cái răng.

Đám người Lưu Hỉ Lộc sửng sốt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Không ngờ lực tay của thằng nhóc này lại mạnh như vậy!

"Xem dáng vẻ mày thế này, hình như từng tập võ." Lưu Hỉ Lộc không có sợ hãi nói.

"Đúng là đã tập qua."

"Tao cho mày biết, đây là chuyện của Ngũ Gia, mày tốt nhất đừng dính vào, bằng không mày sẽ chuốc lấy hậu quả!"

"Ngũ Gia mẹ mày!"

Lâm Dật nhấc chân đá lên trên người đối phương!

Lưu Hỉ Lộc bay ra ngoài.

“Đám đào cát vừa rồi cũng giống các người, cuối cùng đều bị tôi trừng trị. Các người ở trước mặt tôi đừng nói ông năm, ông sau gì đó, vô dụng thôi."

"Mày!"

"Thức thời thì lăn, bằng không tôi có thể đánh chết ông."

Thấy tình hình không ổn, Lưu Hỉ Lộc bò dậy và lùi về phía sau, đánh tiếng với người khác.

"Chúng ta đi!"

Bốn người lần lượt lên xe, cũng nhanh chóng rời khỏi thôn Khoan Hà.

"Thằng nhóc, cám ơn cậu." Người dân trong thôn bước tới cảm kích nói:

"Nếu không nhờ cậu giúp đỡ, chúng tôi sẽ chẳng biết phải làm gì."

"Không sao, cháu gặp được chắc chắn sẽ giúp đỡ." Lâm Dật nói:

"Nhưng chuyện trợ giúp người nghèo vẫn cần các chú các bác phối hợp, điền mấy bảng kia cho chúng cháu trở lại làm công tác thống kê."

"Được được được, cháu yên tâm, chúng tôi chắc chắn sẽ phối hợp."

Ban đầu, Lý Tự Cẩm là người trong thôn này, lại thêm Lâm Dật vừa giúp bọn họ, cho nên cả quá trình diễn ra vô cùng thuận lợi.

Còn có người gọi cả người nhà của mình tới điền bảng biểu, không hề dây dưa, cho nên bọn họ bận rộn đến hơn bốn giờ chiều đã làm xong việc này.

Mà trong quá trình này, Lâm Dật càng hiểu rõ ràng và toàn diện hơn về tình hình huyện Đông Tam.

Hắn cảm giác chỗ này nghèo cũng không phải không có lý do, hình như ngay cả ông trời cũng không muốn để cho bọn họ giàu lên.

Cả huyện có diện tích không lớn lắm nhưng có nơi hàng năm đều bị hạn hán, có nơi lại thường xuyên bị ngập lụt.

Hoàn toàn vô lý.

Xử lý xong chuyện chính, ba người lái xe tới trấn An Khẩu, nhà của Lý Tự Cẩm ở đây.

Tình hình của trấn An Khẩu tốt hơn trấn Thanh Nham mới đi, nhưng chỉ là nói một cách tương đối, vẫn khiến người ta có cảm giác cô quạnh.

Lúc đến nhà Lý Tự Cẩm, Lâm Dật theo phép lịch sự vẫn mua ít đồ mang tính tượng trưng, đưa qua cùng với Uông Đình.

Cha mẹ Lý Tự Cẩm vốn muốn mời bọn họ ở lại đây ăn cơm, nhưng bị Lâm Dật từ chối.

Ba người ở lại trấn An Khẩu một lát, sau đó trở lại huyện Đông Tam.

"Buổi trưa lúc tới đây, tôi vốn tưởng trong huyện đã đủ nghèo, nhưng sau khi đi tới trấn Thanh Nham và trấn An Khẩu, tôi phát hiện huyện Đông Tam quả thật chính là thành phố lớn."

Lý Tự Cẩm che miệng cười: “Chờ anh trở lại Dư Hàng, chắc hẳn sẽ cảm thấy nơi đó chính là thiên đường."

"Bây giờ tôi đã có cảm giác này rồi." Uông Đình xúc động nói:

"Ban đầu tôi vốn rảnh rỗi không có chuyện gì làm, muốn đi cùng các người để giết thời gian, không ngờ còn tăng thêm kiến thức, tôi cũng phải suy nghĩ làm chút chuyện đàng hoàng. Người nào đó cũng biết qua mạ vàng, tôi không thể thua kém được."

Uông Đình nói xong, lên xe của mình.

"Tôi đi trước đây, có việc gì thì liên hệ qua WeChat nhé."

"Ừ, cô lái xe trên đường chậm thôi, tuyệt đối phải chú ý an toàn đấy." Lý Tự Cẩm nhắc nhở.

"Yên tâm đi, tôi không có chuyện gì đâu."

Uông Đình đáp một tiếng, sau đó lái xe rời đi.

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay: “Hơn năm giờ rồi, cô có đi ăn cơm không?"

Lý Tự Cẩm lắc đầu: “Tôi thuê phòng ở trong huyện, lát về tự nấu được."

Lý Tự Cẩm đường như cảm thấy mình nói vậy không ổn lắm, lại bổ sung:

"Anh cũng chỉ có một mình bên này, nếu anh không ngại có thể đến chỗ tôi ăn, tôi nấu thêm một ít."

"Quá rắc rối, tôi ăn ở bên ngoài là được rồi."

"Anh ở đâu? Anh thuê được phòng rồi à?"

"Tôi mới qua sáng nay, còn chưa kịp nghĩ tới chuyện thuê phòng. Đúng lúc trong huyện có nhà trọ, tôi qua đó ở cũng được."

"À được."

Lý Tự Cẩm không nói gì, cô ta cũng biết nhà Lâm Dật giàu có, đến đây làm việc chỉ để mạ vàng, chắc không bao lâu nữa sẽ được điều đi, tất nhiên sẽ không chịu được khổ sở ở này.

Quyết định xong tuyến đường tiếp theo, Lâm Dật lái xe chở Lý Tự Cẩm quay về.

Sau đó hắn lái chiếc xe SAIC-GM-Wuling của hắn đi dạo một vòng trong huyện, giải quyết vấn đề bữa tối.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật tìm một nhà trọ thoạt nhìn đặc biệt sang trọng, thuê phòng ngủ lại.

Ong ong oong…

Về phòng, Lâm Dật chuẩn bị cởi quần áo đi tắm.

Nhưng điện thoại di động lại đổ chuông đúng vào lúc này, là Lương Nhược Hư gửi video WeChat tới.

"Ban ngày ban mặt mà anh giở trò lưu manh, thậm chí không mặc quần áo." Lương Nhược Hư nói.

"Huyện chúng tôi nhỏ như vậy không thể so sánh được với Trung Hải các cô, đã đến lúc nghỉ ngơi rồi."

"Anh bớt ở đó ngầm ám chỉ đi."

Lương Nhược Hư đặt điện thoại ở trên bàn làm việc, một tay chống má.

"Hôm nay là ngày đầu tiên anh tới nhận chức, cảm giác thế nào?"

"Huyện Đông Tam nghèo khó, có thể nói là thiên không thời, địa không lợi, người không hòa chiếm hết cả ba, muốn không nghèo cũng khó."

Lương Nhược Hư cười ngặt nghẽo, ngực rung lên trông càng đẹp mắt hơn.

"Rất nhiều chuyện đều không phải tình cờ, cẩn thận quan sát sẽ có rất nhiều điều tất nhiên trong đó, lại giống như đi qua một cuộn chỉ rối, muốn gỡ ra là chuyện rất khó khăn."

"Tới cũng tới rồi, có khó khăn nữa cũng phải làm, gỡ dần từng chút một, chuyện này cũng không gấp được." Lâm Dật nói:

"Nhưng em đừng ở phía sau can thiệp, anh sẽ tự giải quyết chuyện này."

Trong đôi mắt tuyệt đẹp của Lương Nhược Hư lộ ra thưởng thức.

"Em rất thích sự nhiệt tình vĩnh viễn không chịu thua này của anh."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1359: Quay Về Trung Hải Tránh Họa

Chương 1359: Quay Về Trung Hải Tránh Họa

"Đừng chỉ nói suông, anh phải lấy ra vài hành động thực tế đi."

Lâm Dật thở dài đầy ẩn ý.

"Anh lấy ra hành động thực tế thì có thể làm sao? Em chính là người dám nghĩ nhưng không dám làm."

"Em lại không muốn nghe những lời này của anh."

"Anh ở nhà em nhiều lần như vậy, em cho anh cơ hội nhưng bản thân anh không tận dụng, bây giờ có thể trách em được sao?"

"Em nói gì vậy? Em cho anh cơ hội khi ở nhà em à?"

"Đúng rồi." Lương Nhược Hư nghiêm trang nói:

"Em là một người phụ nữ, lại không đánh lại được anh, nếu anh ra tay, em cũng không có cách nào phản kháng, anh nói có đúng không?"

"Mẹ kiếp, hóa ra em thích kiểu này, sao không nói sớm chứ?"

"Anh cút đi."

Lương Nhược Hư trừng mắt nói: "Anh nói nghiêm túc xem, anh thấy bên đó thế nào?"

"Chẳng thế nào cả, ngoài nghèo thì vẫn là nghèo, ở địa phương không có chút sản nghiệp nào chiếm ưu thế, nếu không tác động mạnh từ bên ngoài, sẽ không có khả năng thoát khỏi nghèo khó đâu."

"Anh nói vào điểm quan trọng đi." Lương Nhược Hư nói:

"Em và Lư Diễm Dân đã trò chuyện rất lâu về chuyện ở huyện Đông Tam, ở đây còn dính dáng rất nhiều những yếu tố khác."

"Ví dụ?"

"Vì bảo đảm sức cạnh tranh của Dư Hàng, bất luận là trong tỉnh hay thành phố đều không có thừa tài chính đầu tư vào huyện Đông Tam, hàng năm bọn họ chỉ có thể nhận được khoảng hai trăm triệu tiền trợ cấp cho người nghèo khó." Lương Nhược Hư nói:

"Nhưng ở huyện Đông Tam, các bộ phận chức năng lớn, bệnh viện, trường học đều phải dựa vào hai trăm triệu này để tồn tại, hơn nữa tiền còn chưa đủ, lại càng không có tiền đầu tư vào chuyện khác."

"Tôi có biết chút ít về chuyện này." Lâm Dật gật đầu nói:

"Muốn dựa địa phương để thoát khỏi nghèo khó, chắc chắn là không được, bằng không cũng không có tình trạng này. Chúng ta cần phải dựa vào trợ giúp mạnh từ bên ngoài."

"Anh định vận dụng lực lượng của tập đoàn Lăng Vân à?"

"Anh có một ý tưởng nhưng vẫn chưa quyết định. Anh vừa tới đây còn chưa thăm dò được tình hình cụ thể, anh phải xem có chuyện gì xảy ra đã."

"Anh nói cũng đúng. Vậy anh cứ tiếp tục khảo sát đi, em ở Trung Hải, chúc chủ nhiệm Lâm vừa xuất quân đã chiến thắng giòn giã ra về."

Lâm Dật cười, cũng hết cách với Lương Nhược Hư.

Hắn cúp máy, ngồi xếp bằng trên giường suy nghĩ về chuyện trước mắt.

Theo Lâm Dật thấy, vận dụng lực lượng của tập đoàn Lăng Vân là chuyện chắc chắn, có thể tạo được ra hiệu ứng dẫn đầu.

Với sức ảnh hưởng của tập đoàn Lăng Vân với trong ngành, chắc hẳn có thể thu hút được doanh nghiệp khác.

Chỉ cần cho hắn đủ thời gian, lại có thể giải quyết dễ dàng chuyện này.

Nhưng tập đoàn Lăng Vân cũng cần ăn cơm, nếu không thể cứ làm không có lợi nhuận.

Thứ nhất sẽ gây bất lợi cho tập đoàn Lăng Vân, thứ hai cũng không thể chống đỡ được bao lâu, không cần đến mấy năm, sẽ lại biến thành tình trạng như bây giờ.

Cho nên không thể vì làm nhiệm vụ mà kích động mù quáng.

"Hệ thống, tôi vận dụng lực lượng tập đoàn Lăng Vân trong chuyện trợ giúp người nghèo này cũng không tính là phạm quy chứ?" Trong lòng Lâm Dật thầm nói.

(Giúp đỡ huyện Đông Tam phải thực hiện được ý nghĩa chân chính là thoát khỏi nghèo khó mới xem như hoàn thành nhiệm vụ.)

Lâm Dật khẽ xoa cằm, xem ra hắn đã thăm dò ra quy tắc của nhiệm vụ.

Muốn dựa vào cách điên cuồng xuất tiền ra để thực hiện nhiệm vụ thoát khỏi nghèo khó là không thể.

Cũng giống như mình không thể điên cuồng đập tiền, phải xuất phát từ góc độ lâu dài, làm chuyện này phải chân chính bước ra khỏi nghèo khó, đồng thời duy trì trong thời gian dài!

Đây mới là quan trọng nhất!

Cho nên chỉ cần bảo đảm nguyên tắc này, bất kể mình làm thế nào đều không phạm quy.

Lâm Dật nghĩ đến đây, khẽ xoa cằm, ngửi được trong đó có một cơ hội kinh doanh.

Sau đó hắn gọi video WeChat cho Kỷ Khuynh Nhan.

"Ngài Lâm, không phải chúng ta mới liên lạc qua điện thoại một tiếng trước à? Có phải ngài lại nhớ em ?"

Trong video, Kỷ Khuynh Nhan mặc áo ngủ, đeo kính, đang nhìn Lâm Dật với dáng vẻ ngọt ngào.

"Còn không à? Một ngày không gặp như cách ba thu."

Kỷ Khuynh Nhan chớp chớp mắt: “Em đoán anh tìm em có việc, anh khai thật đi, có phải không ?"

"Khụ khụ khụ..."

"Tổng giám đốc Kỷ, mong em nói chuyện khách sáo đi. Em đối xử với khách hàng của em bằng thái độ như vậy à?"

"Ồ? Khách hàng à?" Kỷ Khuynh Nhan thoáng ngây người: “Anh tính giới thiệu việc kinh doanh cho em sao?"

"Anh đang có một dự án định giới thiệu cho em. Nhưng anh thấy thái độ của em không được tốt lắm, hình như không thích hợp tác với anh lắm. Nếu vậy thì bỏ qua chuyện này đi, anh sẽ thử hỏi người khác. Có nhiều công ty như vậy, cũng đâu phải chỉ có công ty của em."

"Ái chà, sếp Lâm đừng đi mà, em xin lỗi anh, chúng ta lại từ từ nói chuyện đi." Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười, hết sức phối hợp chơi tiếp với Lâm Dật.

"Không được, thái độ xin lỗi của em không đủ thành khẩn."

"Vậy em phải làm thế nào mới tính là thành khẩn chứ ?" Kỷ Khuynh Nhan cởi một cúc áo ngủ, không chỉ lộ ra bờ vai trắng như tuyết còn có dây áo lót màu đen.

"Như vậy được chưa?"

"Không ngờ người như em lại dùng cách thức không đàng hoàng này để dụ dỗ anh, nhưng anh vẫn rất thích."

"Hì hì..."

Kỷ Khuynh Nhan vén áo ngủ lên: “Được rồi, rốt cuộc là dự án gì vậy? Có phải phía trên lại có chính sách không?"

"Không phải là chính sách của phía trên." Lâm Dật nói: "Chẳng phải anh đang ở huyện Đông Tam sao? Có lẽ ở đây sẽ có một cơ hội kinh doanh."

"Sau đó thì sao? Anh nói cụ thể hơn đi."

"Anh tính khảo sát bên này trước, sau đó xây một khu công nghiệp, như vậy người sẽ đông, người đông lại cần có chỗ ở, cho nên cơ hội của các em sẽ trở lại."

Kỷ Khuynh Nhan trầm ngâm một lát: “Dự án như vậy có tính mạo hiểm rất lớn. Nếu bên anh không có chuyển biến tốt, dự án bất động sản sẽ tiêu tùng."

"Cho nên anh mới cảnh tỉnh em, phải để ý tới lâu dài."

"Ừ, em biết rồi ngài Lâm, moa..."

Sau khi nói chuyện với Kỷ Khuynh Nhan xong, Lâm Dật để điện thoại di động xuống, vươn vai và lẩm bẩm:

"Lần này đánh cược hơi lớn!"

Reng reng reng…

Trong lúc Lâm Dật đang vạch kế hoạch cho triển vọng tốt đẹp, điện thoại di động trên giường lại đổ chuông.

Hắn cầm lên xem, phát hiện là Lý Khánh Khải gọi tới.

"Anh Lý."

"Tiểu Lâm, cậu ở đâu vậy?"

"Em đang ở khách sạn."

"Tôi hỏi cậu chuyện này." Lý Khánh Khải nói với vẻ căng thẳng:

"Ban ngày cậu và Tiểu Lý xuống địa phương khảo sát, có phải đã xảy ra xung đột với người khác không?"

"Sao anh biết?"

"Có người gọi điện thoại cho tôi, muốn điều tra tin tức về cậu, còn bảo tôi gọi điện thoại hỏi thử xem cậu ở đâu." Lý Khánh Khải nói:

"Cậu tạm thời thu dọn đồ đạc, quay về Trung Hải tránh họa trước, chờ qua mấy tháng hãy trở lại."

"Em chỉ đánh mấy người, sao phải tránh họa?"

"Cậu vừa tới đây nên không biết tình hình trong huyện." Lý Khánh Khải nói:

"Mấy người mà cậu đánh kia đều là đàn em của Trình Lão Ngũ, ông ta có danh tiếng lớn ở huyện Đông Tam, quan hệ với rất nhiều người cũng phức tạp, không phải là người cậu có thể trêu chọc được đâu. Bây giờ bọn họ đang tìm cậu đấy. Cậu nghe anh Lý khuyên một câu, mau trở lại Trung Hải trốn mấy ngày đi."

"À... em còn tưởng chuyện lớn tới mức nào chứ."

Lâm Dật cười: “Người tên Trình Lão Ngũ kia ở đâu?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1360: Hắn Tới Nhận Sai

Chương 1360: Hắn Tới Nhận Sai

"Thằng nhóc, cậu nói mê sảng gì vậy?" Lý Khánh Khải nói:

"Cậu mau trở lại Trung Hải ở một thời gian, tôi sẽ giúp cậu xin nghỉ với đơn vị bên này, cậu đi ngay bây giờ đi."

Trong lòng Lâm Dật cảm thấy ấm áp. Mình vẫn rất may mắn, mới đến đây đã gặp được một ông anh tốt như vậy.

"Chuyện này căn bản không tránh được, chờ ngày em quay lại, bọn họ vẫn sẽ tìm tới thôi." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa xét từ mức độ nào đó, hành vi của bọn họ đã uy hiếp tới sự phát triển trong huyện, người như thế chính là khối u ác tính, nếu không xử lý ngay, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện lớn."

"Tôi ở trong huyện làm việc nhiều năm như vậy, tôi còn không hiểu được đạo lý này sao? Nếu có thể xử lý được, tôi đã không để cho hắn phát triển lớn mạnh như vậy."

"Cho nên em càng không thể tránh né. Anh nói cho em biết bọn họ ở đâu là được."

"Thằng nhóc cậu đừng làm càn, tôi chắc chắn sẽ không nói cho cậu biết đâu." Lý Khánh Khải nói đầy chính nghĩa.

"Nếu anh không nói cho em biết, bọn họ sớm muộn gì cũng có thể tìm tới cửa. Hơn nữa, người được gọi là Trình lão ngũ kia chắc hẳn rất nổi tiếng trong huyện. Em chỉ phải hỏi thăm qua, sẽ biết được bọn họ ở đâu. Cho nên anh không cần ngăn cản em."

Lý Khánh Khải im lặng một lúc lâu. Lâm Dật nói cũng có lý.

Nếu hắn không trở về Trung Hải, sớm muộn gì cũng có thể gặp Trình lão ngũ.

"Thế này đi, cậu chủ động qua mời ông ta ăn bữa cơm, kính chén rượu, nói vài câu êm tai, chuyện này xem như kết thúc. Dù sao cậu cũng có chút thân phận, ông ta không thể không e ngại."

"Vâng, anh biết ông ta ở đâu không? Em sẽ qua tìm ông ta."

"Trong huyện có một vũ trường Dạ Sắc Ca, chỗ đó là do ông ta mở. Cậu qua đó, chắc hẳn sẽ tìm được ông ta."

"Được, em qua đó ngay."

Lâm Dật nói xong lại cúp máy, tìm vị trí trên trên bản đồ định vị và lái xe về phía Vũ trường Dạ Sắc Ca.

...

Vũ trường Dạ Sắc Ca là vũ trường duy nhất ở huyện Đông Tam, là nơi mà mọi nhà đều biết tới.

Chỉ cần nhắc tới tên là bọn họ biết nó nằm ở đâu.

Mà một vài người có tin tức nhạy bén, ngồi rảnh rỗi hay hóng chuyện đều hiểu rõ đó là địa bàn của Trình lão ngũ.

Mỗi khi nhắc tới chỗ đó, bọn họ đều lộv ẻ kính.

Bởi vì rất nhiều người đều biết lịch sử làm giàu của Trình lão ngũ không tính là tốt đẹp, nhưng lúc mỗi người nhắc tới ông ta đều không khỏi giơ ngón tay cái lên.

Tất cả đều than thở một tiếng cảm thấy không bằng....

Lúc Trình lão ngũ còn trẻ là một thợ sửa xe trong cửa hàng sửa chữa xe máy, kỹ thuật hàng đầu, tay nghề vượt qua thử thách.

Bởi vì ông ta trông đẹp trai lại thêm biết cách ăn nói, cuối cùng cưới được một y tá trong bệnh viện huyện, sau đó sinh con.

Nhưng lúc đứa trẻ mới ra đời chưa được một tháng, Trình lão ngũ gặp được một nữ đại gia, cũng quyết tâm muốn sống cùng ông ta.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Trình lão ngũ vứt bỏ vợ con, tới sống với nữ đại gia kia.

Phía sau có người giúp đỡ lại thêm bản thân cũng không chịu thua kém, ông ta nhanh chóng đứng vững ở huyện Đông Tam, tạo quan hệ với rất nhiều người.

Bây giờ hai mươi mấy năm trôi qua, ông ta không ngờ đã trở thành nhân vật một tay che trời ở huyện Đông Tam.

Mặc dù người trong huyện đều rất nghèo, nhưng ông ta thông qua một vài thủ đoạn bất chính đã buôn bán kiếm lời nhiều tới mức cả đời này cũng tiêu không hết tiền.

Ông ta con mua chiếc Mercedes trị giá hơn một triệu, cũng là chiếc Mercedes duy nhất trong huyện.

Chỉ cần người trong huyện nhìn thấy, lại biết đó là xe của ông ta.

Trang thiết bị trong vũ được được lắp đặt từ hai mươi mấy năm trước, kiểu dáng và thiết kế đều vô cùng khoa trương, cảm giác của thời đại cực kỳ giàu có.

Tầng ba của vũ trường là khu văn phòng. Lúc đàn em của

Trình lão ngũ rảnh rỗi đều tập trung ở đây. Chỗ này còn được một số người trong huyện xem là nơi lưu manh tụ tập.

Lúc bọn họ đi ngang qua đây, thậm chí còn đi vòng qua.

"Vẫn chưa tìm được người tên là Lâm Dật kia à?"

Trong văn phòng, Trình lão ngũ ngồi trên ghế ông chủ, gác chân lên trên bàn làm việc, trong tay kẹp một điếu thuốc đang phun khói.

Trong văn phòng còn có mười mấy người đang đứng.

Một người trong đó chính là người khai thác cát phi pháp bị Lâm Dật đánh một trận vào ban ngày.

Sau khi hai người bị dẫn đi, đã tới bệnh viện xử lý vết thương trước, người bị đâm một đao vẫn còn đang nằm viện, người bị đánh vỡ đầu bị Trình lão ngũ lôi về.

Ngoài ra, Lưu Hỉ Lộc đi tới thôn Khoan Hà lấy tiền cũng ở đây.

"Chúng tôi biết hắn làm việc ở đâu, nhưng không điều tra ra được hắn ở đâu, chắc hẳn sẽ nhanh chóng có tin tức thôi." Lưu Hỉ Lộc nói.

Trình lão ngũ búng tàn thuốc: “Mẹ kiếp, đám thanh niên lỗ mãng này đúng là vướng tay vướng chân, có câu quan mới lên chức đốt ba ngọn lửa, không ngờ gã đốt tới trên đầu tôi, vừa nhìn đã biết là kẻ chưa từng bị ăn đánh rồi."

"Tôi cũng nghĩ vậy." Lưu Hỉ Lộc phụ họa nói:

"Thằng nhóc kia quả thật rất điên, ban ngày ra tay với chúng tôi cứ gọi là kiêu căng ngang ngược, chúng tôi nhắc tới tên của ông cũng không có tác dụng."

"Điều này cũng là bình thường, thanh niên ăn thiệt ít, cho nên chuyện gì cũng dám làm. Chờ sau khi tôi tìm được gã, lại từ từ tâm sự với gã. Tôi xem gã ở trước mặt tôi còn dám điên cuồng như vậy nữa không."

"Ha ha..."

Người trong văn phòng đều cười ha hả.

"Nếu ông Năm đích thân nói chuyện với gã, chỉ dựa vào khí thế trên người ông đã đủ dọa cho gã sợ muốn chết rồi."

"Mà thôi bỏ đi."

Trình lão ngũ mỉm cười, nói:

"Bảo người phía dưới tiếp tục tìm. Nhưng lúc các người làm việc, cũng phải chú ý tới thái độ, dù sao thời đại thay đổi, khi bắt nạt người cũng phải kín đáo, đừng rõ ràng như vậy."

"Biết rồi ông Năm."

Reng reng reng…

Điện thoại của Trình lão ngũ đổ chuông, sau khi nghe, ông ta ra hiệu cho người khác đừng lên tiếng: “Các người nói nhỏ một chút."

Lúc này, đám người Lưu Hỉ Lộc không nói nữa, không dám quấy rầy Trình lão ngũ.

"Anh Đổng."

"Gã làm hỏng việc của tôi, dù thế nào tôi cũng nên nói chuyện một chút chứ?"

"Vậy được rồi, lời nói của anh Đổng vẫn hữu dụng ở chỗ tôi, tôi sẽ không tính toán với gã nữa."

"Dạo đây làm việc thế nào, công việc vẫn thuận lợi chứ?" Trình lão ngũ vừa cười vừa nói:

"Tôi tính kiếm mấy con dê trên thảo nguyên, đến lúc đó sẽ tặng cho cậu một con."

"Tạm thời cứ như vậy đã, chúng tôi quay về sẽ nói sau."

Trình lão ngũ nói vài câu lại cúp máy, Lưu Hỉ Lộc tò mò hỏi.

"Ông Năm, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Trong huyện gọi điện thoại cho tôi nói về chuyện này." Trình lão ngũ để điện thoại di động xuống nói:

"Nói thằng nhóc kia chịu thua, muốn chủ động tìm tới mời tôi ăn cơm, mời rượu nhận sai."

"Ông xem tôi đã nói gì chứ?" Lưu Hỉ Lộc nói:

"Sau khi cậu ta biết sự lợi hại của ông Năm, bản thân khiếp sợ nên chủ động tới cửa nhận sai."

"Ông Năm, lẽ nào lại bỏ qua chuyện này à? Gã đã phá hỏng không ít chuyện tốt của chúng ta đấy."

"Người phía trên đã lên tiếng, vậy là được rồi, dù sao cũng phải nể mặt bọn họ."

Trình lão ngũ nói:

"Nhưng chờ tới lúc gã tới tìm tôi, tôi phải cố gắng nói đàng hoàng với gã những lời này, cho gã biết tôi không phải là người dễ chọc!"

"Nói vậy không sai, mẹ kiếp, phải cho gã biết sự lợi hại của chúng ta!"

Cốc cốc cốc…

"Vào đi."

Trong lúc mọi người ở đây nói chuyện chợt nghe có tiếng gõ cửa, Trình lão ngũ đáp một tiếng.

Một gã nhuộm tóc vàng bước từ bên ngoài vào.

"Ông Năm, người tên là Lâm Dật kia tới rồi!"

Chương 1361: Mẹ Kiếp, Ông Là Trình Lão Ngũ À?

Chương 1361: Mẹ Kiếp, Ông Là Trình Lão Ngũ À?

"Tốc độ còn rất nhanh đấy."

"Ban ngày gã làm loạn như vậy là vì không biết ông là ai. Bây giờ gã biết, chắc chắn phải nhanh chóng chạy tới nhận sai, bằng không hắn cũng không cần tới hai chân của mình nữa." Lưu Hỉ Lộc lấy lòng nói.

Trình lão Ngũ mỉm cười: “Để gã vào đi."

"Đã biết, Ngũ Gia."

Tên đàn em chịu trách nhiệm thông báo lui ra ngoài, không tới mấy phút đã dẫn Lâm Dật vào.

Đám người Lưu Hỉ Lộc đều cười nhìn hắn, ban ngày ngạo mạn như vậy, chờ lát nữa gã lại biết tay!

"Các người rất biết hưởng thụ đấy." Lâm Dật cười ha hả nói.

Trình lão ngũ nhìn Lâm Dật: “Tới xin lỗi không ngờ lại đi tay không, cậu cũng thật có ý tứ."

"Xin lỗi?" Lâm Dật khựng lại: “Ai nói tôi tới xin lỗi?"

"Vậy cậu tới đây làm gì?"

"Đương nhiên là tới xử ông rồi. Chuyện này còn phải hỏi nữa sao?"

"Xử tôi à?" Trình lão ngũ híp mắt nói: "Cậu cảm thấy bản thân có năng lực đó sao?"

"Ông đừng ra vẻ ta đây, vô dụng thôi. Tôi tới đây không phải để nghe ông nói nhảm." Lâm Dật nói:

"Tôi chỉ muốn nói cho ông biết, thời đại thay đổi rồi, không có năng lực lớn như vậy thì phải làm người đàng hoàng, bằng không ông thậm chí chết thế nào cũng không biết."

Bộp!

Trình lão ngũ vỗ bàn làm việc một cái: “Mẹ kiếp, tôi sống nhiều năm như vậy còn chẳng có ai dám nói vậy với tôi đâu. Mẹ nó, xử gã cho tao!"

Ông ta ra lệnh một tiếng, mười mấy người trong phòng đều tiện tay nhặt đồ bên cạnh lên, bao vây Lâm Dật.

"Mẹ kiếp, cùng lên đi!"

Lưu Hỉ Lộc tức giận mắng một tiếng, là người đầu tiên xông tới!

Lâm Dật nhướng máy, nhấc chân đá hắn về phía Trình lão ngũ!

Những người còn lại cũng xông lên ngay sau đó.

Lâm Dật không dây dưa, đấm vào trên mặt của đối phương!

Ông ta kêu lên một tiếng thảm thiết, lúc này ngã xuống đất!

Lâm Dật nhặt gậy sắt trên mặt đất lên, trong ba phút đã đánh ngã tất cả đám người còn lại!

"Này..."

Nhìn đám đàn em nằm trên mặt đất, mỗi người đều đầy máu, vẻ mặt Trình lão ngũ cũng trở nên vặn vẹo.

Ông ta biết Lâm Dật đánh rất giỏi, nhưng không ngờ một mình hắn có thể đánh ngã mười mấy người!

Cùng lúc đó, đàn em của ông ta trong vũ trường cũng lao tới.

Nhưng số lượng người không tính là nhiều, chỉ có bảy tám người, bản thân bọn họ cũng biết, cho dù những người này xông lên cũng chẳng ăn thua. Lâm Dật có thể dễ dàng giải quyết được bọn họ.

Trong ánh mắt Trình lão ngũ đầy tức giận, híp mắt, rít lên một câu qua kẽ răng.

"Thảo nào cậu dám lớn lối như vậy. Quả thật cậu đánh rất giỏi, nhưng chúng ta đều là người lăn lộn trên đường, vậy sẽ làm việc theo quy định trên đường. Mười hai giờ trưa mai, sẽ xử lý chuyện này ở cửa Đông Hà, cậu có dám tới không?"

Lâm Dật cười, giễu cợt nói:

"Nhìn dáng vẻ của ông dường như muốn quyết chiến một trận với tôi."

"Nếu cậu không dám, bây giờ lại quỳ xuống cho tôi, tôi không muốn nghe những lời nói nhảm khác."

"Mười hai giờ trưa mai gặp nhau ở cửa Đông Hà."

Lâm Dật cầm theo gậy sắt dính máu ném tới trước mặt Trình lão ngũ, sau đó ung dung rời đi dưới sự tập trung chú ý của mọi người.

"Ngũ Gia..."

Lưu Hỉ Lộc ôm bụng, gian nan bò dậy.

"Lập tức liên lạc, gọi tất cả mọi người về. Ngày mai, tôi muốn cho gã biết rốt cuộc ai là cháu chắt, ai là ông ở huyện Đông Tam này!"

...

Sau khi xử lý xong chuyện của Trình lão ngũ, Lâm Dật trở về khách sạn.

Sở dĩ hắn kéo dài tới ngày mai mới xử lý chuyện này, cũng vì muốn làm triệt để một chút.

Nếu hôm nay đánh ông ta, sau này ông ta sẽ không chịu thành thật, vẫn có khả năng ngóc đầu trở lại.

Cho nên hắn phải xử lý chuyện này triệt để một chút.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Lâm Dật gọi điện thoại cho Lý Tự Cẩm, chuẩn bị đi tới những thôn trấn khác xem xét, tranh thủ đi tới từng nơi, khả sát tường tận hơn.

Đến buổi trưa, Lâm Dật và Lý Tự Cẩm tới thăm hai trấn còn lại, cũng có hiểu biết đại khái về mấy thôn phía dưới, chuẩn bị tới buổi trưa sẽ khảo sát thực địa.

...

Mười hai giờ trưa, ở cửa Đông Hà.

Trình lão ngũ và năm mươi mấy người đều đứng ở đây, vừa hút thuốc vừa nói chuyện:

"Ngũ Gia, đã đến giờ mà vẫn chưa thấy thằng nhóc kia tới, có thể gã bị dọa cho sợ không dám tới rồi." Lưu Hỉ Lộc nói.

"Gã có tới hay không, kết quả đều giống nhau." Trình lão ngũ nói:

"Nếu gã dám đến, nhiều người như vậy, mỗi người nhổ một bãi nước bọt cũng có thể dìm chết gã. Nếu gã không dám tới, vậy chính là sợ, sau này tôi sẽ có cơ hội trừng trị gã!"

"Ha ha, lão đại nói rất đúng!" Lưu Hỉ Lộc nói:

"Gã không chỉ phá hỏng chuyện tốt của chúng ta, dựa vào bản thân có chút năng lực còn đi gây sự với chúng ta. Nếu hôm nay không đánh gãy hai chân của gã, tôi sẽ không còn là họ Lưu nữa!"

Trình lão ngũ nhếch môi cười, nhìn đồng hồ đeo tay thì phát hiện đã qua mười hai giờ.

"Chúng ta chờ thêm mười phút, nếu gã không đến, chúng ta sẽ quay về, sau này chờ cơ hội lại trừng trị gã."

"Tôi thấy gã không dám tới đâu." Lưu Hỉ Lộc nói:

"Gã từ Trung Hải tới, chắc chắn không tìm được mấy người, năm người cũng là nhiều rồi. Gã thấy chúng ta dẫn theo nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ lập tức chạy trốn."

"Ha ha... Không sao, chỉ cần hắn còn ở huyện Đông Tam một ngày, tôi lại có cách trừng trị hắn!"

Ong ong oong...

Trong lúc Trình lão ngũ đang đắc ý, nghe được từng tiếng động cơ khởi động đang tới gần.

Tiếng động thình lình vang lên đã thu hút ánh mắt của đám người Trình lão ngũ, bất giác nhìn sang.

Bọn họ không nhìn không biết, vừa nhìn đã bị dọa cho giật mình.

Không ngờ bọn họ phát hiện có hai mươi mấy chiếc xe đang lao tới.

Trong đó có mười mấy chiếc xe buýt, người phía trên ngồi chật chỗ.

Chiếc xe đi đầu là một chiếc Rolls Royce, phía sau là ba chiếc Bentley, còn lại đều là Maybach và AMG!

Thấy đội hình như vậy, Trình lão ngũ và đàn em của ông đều nhìn tới ngây người!

Bọn họ chưa từng gặp qua đội hình như vậy ở huyện Đông Tam,!

Hơn nữa đừng nói là huyện Đông Tam, cho dù ở thành phố Dư Hàng, đội hình như vậy cũng quá khí phách, đủ gây ra chấn động lớn!

"Có… có chuyện gì vậy? Sao có nhiều xe xịn tới đây thế?"

"Chắc không liên quan gì đến chúng ta đâu." Trình lão ngũ nói:

"Kéo nhiều người như vậy, chắc hẳn là gia đình giàu có nào đó đang tổ chức đám cưới thôi."

"Nói cũng phải, cũng chỉ có lúc chúng ta tham dự đám cưới mới có thể gặp được nhiều xe xịn như vậy."

Thấy đội hình nhiều xe hơi sang trọng như vậy, người của Trình lão ngũ cũng đang bàn tán xôn xao, nhưng không có ai liên hệ chuyện trước mắt với Lâm Dật.

Két.

Két.

Két.

Hai mươi mấy chiếc xe dừng lại ở trước mặt Trình lão ngũ.

Lúc này, ai nấy đều ngây người. Không phải đội hình này đi tham dự đám cưới à? Sao tất cả đều dừng lại ở đây vậy?

Chẳng lẽ bọn họ muốn hỏi đường sao?

Có khả năng này lắm, nếu không bọn họ dừng lại ở đây làm gì.

Cửa xe Rolls Royce được mở ra, Lương Kim Minh từ trên xe bước xuống.

Cùng lúc đó, người trên những chiếc xe phía sau cũng lần lượt bước xuống xe.

Những người này đều rất trẻ tuổi, ai nấy đều ăn mặc thời trang, rõ ràng khác hẳn với đám người bên phía Trình lão ngũ.

Lương Kim Minh và những người khác đi thẳng tới, nói:

"Ông chính là Trình lão ngũ?"

"Đúng là tôi, cậu là ai?"

Bởi vì còn chưa hiểu rõ tình hình, Trình lão ngũ không nổi giận, muốn hỏi rõ rồi tính sau.

Bốp!

Lương Kim Minh không cho ông ta có cơ hội nói nhiều, tát thẳng vào mặt ông ta!

"Mẹ kiếp, lá gan của ông không nhỏ nhỉ ? Không ngờ còn dám thừa nhận!"

Trình lão ngũ bị tát cho trở tay không kịp, bầu không khí cũng lập tức trở nên căng thẳng.

"Mẹ kiếp, mày dám đánh Ngũ Gia, mày sắp chết rồi!"

Đám người Lưu Hỉ Lộc xông tới, mấy con ông cháu cha phía sau Lương Kim Minh cũng chỉ tay vào Lưu Hỉ Lộc.

"Ông dám cử động, tôi sẽ giết chết ông!"

"Dừng tay!"

Trình lão ngũ ôm mặt, cản đám người Lưu Hỉ Lộc, sắc mặt thâm trầm hỏi:

"Các người làm vậy là có ý gì!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1362: Anh Lấy Cái Gì Để Đấu Với Anh Ấy?

Chương 1362: Anh Lấy Cái Gì Để Đấu Với Anh Ấy?

Lương Kim Minh tiện tay đốt điếu thuốc.

Khói lượn lờ bay theo gió, bộ dáng dị thường.

"Anh không phải là hẹn với anh Lâm của tôi sao, chúng tôi mang người đến."

"Anh Lâm?"

Bỗng nhiên trong lúc đó, Trình Lão Ngũ dự cảm được có gì đó không đúng.

"Anh nói anh Lâm, chẳng lẽ là Lâm Dật sao?"

"Anh vẫn không tính là ngốc lắm."

Hí!

"Làm sao có khả năng!" Trình Lão Ngũ nói:

"Anh ta chỉ là một chủ nhiệm nhỏ nhỏ, làm sao có khả năng quen biết được với những người như các anh!"

"Con mẹ nó anh là ngốc thật hay là giả ngốc đấy?! Thật sự coi anh Lâm của tôi chỉ là cái chủ nhiệm ha ha ..."

Đám con nhà giàu đi theo cũng đều bắt đầu cười ha hả, nhìn Trình Lão Ngũ như người bị thiểu năng trí tuệ vậy.

"Nói thật với anh, tình huống của anh tôi vừa nãy biết một chút." Lương Kim Minh nói:

"Anh ở huyện Đông Ba, cũng coi như là một nhân vật một tay che trời, nhưng thật đáng tiếc tôi phải nói cho anh biết, anh Lâm của tôi ở Trung Hải là nhân vật như thế nào. So với anh bây giờ gần như, đen trắng, sáng tối, quân đội chính phủ đều có quan hệ. Bây giờ anh chắc cũng tự hiểu rõ bản thân đã đắc tội phải người nào rồi?"

Rầm!

Trình Lão Ngũ co quắp ngồi trên đất, sắc mặt trắng bệch, ngay cả lời cũng không nói ra được.

Chưa kể những người này nói là thật hay giả, chỉ là những người ngồi bên trong chiếc xe phía sau kia, tối thiểu cũng có hơn 500 người!

Nếu như động thủ, phía bên mình cũng không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào!

"Lâm, Lâm Dật làm cái gì? sao, tại sao anh ta không tự mình tới..." Trình Lão Ngũ run rẩy nói.

"Anh xem mình là cái thá gì, anh còn chưa biết sao? Đối phó với loại người như anh, còn cần để anh Lâm tự mình ra tay sao? Anh nghĩ nhiều rồi."

"Huynh đệ, chúng ta có chuyện gì từ từ nói." Trình Lão Ngũ tỉnh táo lại nói:

"Tôi, tôi nhận thua, các anh đừng động thủ, tôi có quen biết lãnh đạo của huyện, nếu không việc này coi như xong. Đợi lát nữa tôi tìm một nhà hàng đặt một bàn, dù gì chúng ta cũng cúi đầu không gặp ngẩng đầu thấy."

"Tôi ở Trung Hải, anh ở huyện Đông Ba, hai chúng ta có thể gặp nhau mấy lần?" Lương Kim Minh nói:

"Còn có, anh nói anh quen biết với người của huyện, hẳn là cái người tên là Đổng Thu Sinh nhỉ."

"Hả? Các anh biết?" Trình Lão Ngũ cảm thấy bất ngờ, "Lẽ nào các anh quen nhau sao?"

Trình Lão Ngũ trong lòng vui vẻ, nếu như bọn họ quen biết nhau, chuyện này liền dễ xử lý rồi.

"Quen biết cái rắm." Lương Kim Minh nói: "Cũng đã hơn mười hai giờ rồi, đoán chừng anh ta cũng đã bị bắt đi rồi, anh cũng không cần trông cậy vào bọn họ nữa."

"Anh nói cái gì!"

"Bị mang đi!"

"Nếu không thì sao?" Lương Kim Minh nói:

"Với thủ đoạn của anh Lâm, cho dù các anh có ở cùng với nhau, cũng không có khả năng là đối thủ của anh ấy. Sở dĩ giữ các anh đến bây giờ, là muốn đem các anh xử luôn một lần với nhau. Những môn đạo này đều cũng không thấy, anh là làm sao lăn lội được đến hôm nay?"

"Anh ta cố ý làm như vậy!"

"Đương nhiên." Lương Kim Minh mỉm cười đi đến gần Trình Lão Ngũ, ghé vào lỗ tai anh ta nhỏ giọng nói:

"Người anh Lâm cũng đã từng giết qua, anh lấy cái gì mà muốn đấu với anh ấy chứ?"

...

Mười hai giờ rưỡi trưa, Lâm Dật với Lý Tự Cẩm, miễn cưỡng tìm một nhà hàng, chuẩn bị đem vấn đề cơm trưa giải quyết.

Leng keng leng keng ——

"Anh Lâm, đều làm tốt rồi." Lương Kim Minh nói:

"Em dẫn tới hơn 500 người, làm cho anh ta sợ đến đái ra quần."

"Hơn 500 người? Đây cũng quá phô trương rồi."

"Ở phương diện khí thế này không thể kém được."

"Được rồi, tôi ở bên ngoài có có chút việc, khi nào về Trung Hải sẽ mời cậu ăn cơm sau."

"Ăn cơm liền kéo ngược lại, anh vẫn là nên chuẩn bị cho em một cô gái ngoan là được."

"Việc này thì dễ hơn rồi."

Nói chuyện với Lương Kim Minh vài câu, Lâm Dật liền cúp điện thoại.

Buổi trưa cơm nước xong, hai người lại đi thôn dưới, khảo sát thực địa một chút, muốn nghiên cứu thêm.

Thời điểm quay lại huyện một lần nữa, cũng đã là hơn 5h chiều.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật trở về khách sạn, xem qua số liệu điều tra được, phân loại hồi lâu cũng không ra manh mối.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật với Lý Tự Cẩm đến văn phòng, mà Lý Khánh Khải cũng đã đến từ sớm.

"Tiểu tử cậu thật đúng là tốt số, có thể nhặt được một món hời lớn như vậy."

Nhìn thấy Lâm Dật, Lý Khánh khải cười ha hả mà nói.

"Làm sao vậy? Kiếm được tiện nghi gì à?"

"Hai người các cậu ngày hôm qua không có trong huyện, không biết chuyện đã xảy ra ở trong huyện." Lý Khánh Khải nói:

"Ngày hôm qua có người từ phía trên đến, đem đám người Trình Lão Ngũ kia tất cả đều bắt đi. Còn có vũ trường của anh ta cũng đã bị phong tỏa, lần này cậu không cần phải sợ nữa rồi."

Lâm Dật nở nụ cười, "Hóa ra là như vậy."

"Còn hơn thế nữa." Lý Khánh Khải bát quái nói:

"Ngoài ra còn có một số lãnh đạo liên quan cũng bị bắt mang đi, nói chung việc này náo động đến không nhỏ. Đoán chừng là bọn họ đắc tội với người nào, nếu không cũng không thể làm triệt để như vậy được."

"Đây là chuyện tốt, cuối cùng được lợi chính là người dân."

"Đúng vậy, đoán chừng huyện Đông Ba về sau có thể yên bình không ít." Lý Khánh Khải đốt điếu thuốc nói:

"Đúng rồi, hai ngày nay các cậu một mực chạy ở bên ngoài, có thu hoạch được gì không?"

"Thu hoạch chính là, người nghèo không phải là không có lý do."

Lý Khánh Khải cười ha hả, sau đó nhìn về phía Lý Tự Cẩm, "Cô nghĩ như thế nào."

"Hai chúng tôi đều có suy nghĩ giống nhau." Lý Tự Cẩm nói:

"Hoàn toàn không nhìn ra một lối thoát."

"Không nhìn thấy lối thoát, thì chúng ta cũng phải tự tìm một lối thoát." Lý Khánh Khải nói:

"Nếu như chuyện này giao cho các anh tới làm, các anh có những phương án gì?"

Lý Tự Cẩm suy nghĩ một chút, "Tôi đang nghĩ, chúng ta có thể theo mô hình hoạt động tập trung ở Mỹ, hơn nữa tôi cũng đã tra xét tư liệu, vùng Đông Bắc cũng đã làm vô cùng tốt ở phương diện này. Mức độ cơ giới hóa rất cao, cũng có khuôn mẫu để học tập."

"Phương án này không được." Lý Khánh Khải nói:

"Ví như, nếu như 1000 mẫu đất, yêu cầu 100 người đến trồng trọt, sau đó tập trung tác nghiệp có thể 10 người là được rồi, còn dư lại 90 người sẽ đi đâu? Đến thị trấn sao? Một khi xuất hiện một lượng lớn người thất nghiệp, ảnh hưởng sẽ không thể đo đếm được."

"Hơn nữa phương diện này của chúng ta, còn có không ít vùng núi với ruộng bậc thang, việc canh tác quy mô lớn hoàn toàn không thành hiện thực được. Nó phải ở những nơi Đông Bắc hay đồng bằng Hoa Bắc, mới có năng lực thực hiện loại phương thức canh tác như vậy được."

Lý Tự Cẩm suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, cũng phát xuất hiện suy nghĩ của mình cũng có chút phiến diện.

"Còn tiểu Lâm, có ý kiến gì hay không?"

"Tôi cảm thấy, vẫn là trong ngoài cùng kết hợp."

"Nói tiếp đi, trong ngoài kết hợp chỉ cái gì." Lý Khánh Khải đầy hứng thú mà hỏi.

Lâm Dật cầm dữ liệu từ cuộc khảo sát ngày hôm qua, nhìn một chút nói:

"Huyện Đông Ba có chút kém may mắn, diện tích không vực trực thuộc của họ không được lớn, nhưng có một số nơi bị ngập lụt năm này qua năm khác và một số nơi thì bị khô hạn. Qua năm nên đất gốc rất phèn, trồng nhiều thứ không được, cứ làm như thế này thì lỗ ít nhất là một phần ba. Nếu như giải quyết được vấn đề này, thu nhập có thể nâng lên được một chút."

"Thứ hai, có thể thử nghiệm phát triển ngành chăn nuôi, nuôi gà chăn heo gì gì đó. Những thứ này đều có thể sử dụng được."

Trầm tư trong chốc lát, Lý Khánh Khải nói:

"Nhưng đây cũng chỉ là trò đùa trẻ con, không có tác dụng mang tính chất quyết định gì."

Lâm Dật cười cười, "Cho nên mới cần có sự hỗ trợ của bên ngoài."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1363: Khuyến Khích Đầu Tư.

Chương 1363: Khuyến Khích Đầu Tư.

"Có phải ngoại lực mà anh muốn ám chỉ là cấp tài chính không?"

"Dĩ nhiên không phải, nếu như chiêu này hữu dụng, huyện Đông Ba cũng không có khả năng đi tới tình trạng như ngày hôm nay." Lâm Dật nói:

"Tôi cảm thấy chuyển nhượng đất kêu gọi đầu tư thương mại, đây là một phương pháp khả thi hơn."

"Cái biện pháp này trước đó trong huyện cũng đã có nghĩ qua, nhưng những xí nghiệp lớn cũng không phải là kẻ ngốc, bọn họ đều rất khôn ngoan." Lý Khánh Khải nói:

"Thị trấn nhỏ của chúng tôi không có thứ gì, người trẻ tuổi đều đi hết sạch, ai sẽ tới chỗ này xây xưởng chứ."

"Vậy thì còn phải xem năng lực kêu gọi đầu tư thương mại." Lâm Dật nói:

"Đây là biện pháp duy nhất mà tôi có thể nghĩ ra được."

"Suy nghĩ của cậu rất tốt, nhưng việc này không đơn giản như những gì cậu nghĩ." Lý Khánh Khải tiếc nuối nói:

"Kêu gọi đầu tư thương mại hàng năm đều làm, trong huyện định tặng không đất, nhưng vẫn không có hiệu quả."

"Hãy để tôi đến thử xem."

Mắt Lý Khánh Khải chợt sáng lên, giống như đã nghĩ tới điều gì.

Lâm Dật đến nơi này làm việc, lái một chiếc xe trị giá hơn một triệu, điều kiện gia đình hẳn là cũng không tệ lắm, nói không chắc thật sự có mối quan hệ trong lĩnh vực này.

Nếu như cậu ta nỗ lực giúp đỡ, nói không chắc thật sự có thể tạo được hiệu quả.

"Như vậy tôi sẽ giới thiệu cậu với người ở bên văn phòng đầu tư, chuyện này các cậu tự thương lượng mà làm, tranh thủ đạt được một số thành tích."

"Cũng được." Lâm Dật nói.

"Cậu đi theo tôi, tôi đưa cậu đi."

Hai người đứng dậy rời khỏi văn phòng, cùng nhau đi lên tầng bốn văn phòng đầu tư xúc tiến.

Mới vừa đẩy cửa ra, là có thể ngửi được một trận hương vị trà nồng đậm.

Trong phòng làm việc có hai người, một người đàn ông trung niên, hơn 40 tuổi, cách ăn mặc giống như Lý Khánh Khải, đeo một cặp kính lão đang ngồi đọc báo.

Đối diện bàn làm việc của ông ta, là một người phụ nữ trẻ ngoài ba mươi tuổi, tuổi xấp xỉ với Lương Nhược Hư.

Với mái tóc dài gợn sóng, mặc quần jean xanh với giày bệt, cách ăn mặc theo phong cách rất tây, hoàn toàn khác với phong cách của người trong huyện, càng giống như là đến từ thành phố lớn hơn.

Mà lúc này cô ở trên bàn làm việc ngâm trà dưỡng sinh, trước máy vi tính có không ít đồ ăn vặt với hoa quả.

Không nhìn ra một chút trạng thái đang đi làm việc nào, càng giống như là tới ngoại thành dạo chơi.

Trong huyện phòng làm việc chính là như vậy, thời điểm bận rộn chân đánh sau gáy, lúc không bận rộn có thể rỗi rảnh đánh rắm.

"Chủ Nhiệm Lý đến rồi."

Nhìn thấy Lý Khánh Khải đi vào, người đàn ông trung niên buông tờ báo xuống, bước lên chào hỏi.

"Chủ Nhiệm Lý." Người phụ nữ trẻ tuổi cũng đi theo chào hỏi một tiếng, cũng theo bản năng nhìn Lâm Dật một cái.

Liên quan với Lâm Dật, cô sớm đã có nghe qua rồi.

Biết giúp đỡ người nghèo là một người trẻ tuổi đẹp trai mới tới, mấy ngày nay không thể gặp được, không nghĩ tới anh ta sẽ chủ động tới phòng làm việc của mình.

"Giám đốc Vương, tôi đến giới thiệu cho các anh một chút." Lý Khánh Khải cười mới:

"Đây là phó giám đốc của văn phòng chúng tôi mới tới đây, Lâm Dật."

"Tiểu Lâm, đây là Vương Lập Quân chủ nhiệm chiêu thương, vị này chính là phó chủ nhiệm Quách Lộ."

Lâm Dật đưa tay ra, xem như là chào hỏi.

"Anh dẫn cậu ta đến chỗ của tôi, đoán chừng là có việc phải không?" Vương Lập Quân cười nói:

"Có phải đấu địa chủ thiếu người hay không?"

"Anh đứng có nói nhảm, bây giờ là thời gian làm việc." Lý Khánh Khải cười ha hả nói:

"Chúng tôi vừa nãy đã họp và nghiên cứu một thời gian, muốn chuyện kêu gọi đầu tư thương mại được truyền ra. Tôi đã giao nhiệm vụ này cho tiểu Lâm, nhưng cậu ấy không phải là chuyên gia về xúc tiến đầu tư. Tôi đang suy nghĩ có thể để tiểu Quách phối hợp một chút được không? Chuyện này nếu như đạt được kết quả tốt, hai văn phòng của chúng ta cũng được thơm lây."

Vừa nghe là tới làm chính sự, sắc mặt của Quách Lộ cũng thay đổi.

Nhà của cô ở Dư Hàng, còn có một chút bối cảnh, chính mình đến nơi này chính là vì mạ vàng. Sau một năm rưỡi nữa, liền sẽ được chuyển về thành phố Dư Hàng.

Cho nên cô chỉ muốn ở nơi này mò cá, không muốn làm việc.

Theo bản năng, Quách Lộ nhìn về hướng Lâm Dật, trong lòng có mấy phần chỉ trích.

Lớn lên đúng là rất đẹp trai, nhưng làm sao xem không rõ tình chứ.

Thật sự cho rằng nỗ lực làm việc liền có thể đạt được trọng dụng với đề bạt sao?

Một người giúp đỡ người nghèo một người xúc tiến đầu tư, hơn nữa còn ở một nơi như huyện Đông Ba thế này, rõ ràng chính là một nơi không thể tạo được cái công trạng gì mà.

Đúng là phí sức vớ vẩn mà!

"Đây là chuyện tốt."

Vương Lập Quân nói ra: "Vừa vặn bọn họ đều là người trẻ tuổi, vậy để tiểu Quách đi theo chạy một chuyến, rèn luyện năng lực của bản thân."

Quách Lộ vẻ mặt khó xử, "Anh Vương, tình huống ở huyện anh cũng biết, hàng năm đều không được kêu gọi ..."

"Mặc dù tình hình như vậy, chúng ta vẫn phải hoàn thành nghĩa vụ của mình." Vương Lập Quân nói:

"Hơn nữa cô cũng đã đến đây hơn nửa năm rồi, mỗi ngày ngồi ở phòng làm việc cũng không phải nửa thời gian. Vừa vặn hai người các cô chạy ra ngoài một chuyến, chuyện này đối với cô cũng là có chỗ tốt."

"Biết rồi anh Vương."

Biết không thể từ chối được, Quách Lộ sảng khoái đồng ý.

Làm việc ở nơi công sở, nếu như sẽ không nhìn sắc mặt của lãnh đạo, liền cách cuốn gói không xa.

"Vậy được, hai người các cô đi đi, có chuyện gì hai người các cô tự thương lượng với nhau là được."

"Biết rồi."

Quách Lộ thu thập một chút, hai người một trước một sau đi ra khỏi văn phòng.

Ban đầu vẻ mặt của Quách Lộ còn nghiêm túc, sau khi rời khỏi văn phòng, tâm tình cũng trở nên lạnh nhạt hơn, không nói một lời nào với Lâm Dật.

"Anh lái xe này đi sao?" Quách Lộ chỉ vào Wuling Hongguang ở cửa ra nói.

"Nếu không thì sao, cô muốn bắt taxi à?"

"Thôi quên đi, lái xe của tôi đi." Vẻ mặt Quách Lộ ghét bỏ, lấy chìa khóa xe của mình ra, là một chiếc Benz cấp C.

Lần này Lâm Dật xác định, cô ta đến đây không phải là vì công việc.

Hoặc là trong nhà không thiếu tiền, hoặc là là tới nơi này lăn lộn lấy kinh nghiệm làm việc.

Nói chung không giống như là một người làm chính sự.

"Đợi lát nữa có thể phải đi đường đất, chà xát sàn xe cô không đau lòng ư?"

"Ách ..."

Quách Lộ bước chân dừng lại, "Cái kia vậy quên đi."

Quách Lộ ghét bỏ Wuling Hongguang của Lâm Dật nói:

"Anh là giúp đỡ người nghèo, như nào lại nghĩ đến việc thu hút đầu tư."

"Không phải thu hút đầu tư là một trong những cách quan trọng để xóa đói giảm nghèo sao? Nếu không thì thuế và việc làm từ đâu ra?"

"Tôi biết anh vừa mới tới, muốn biểu hiện mình, nhưng anh phải hiểu tình hình ở huyện Đông Ba, hàng năm đều kêu gọi đầu tư, nhưng một chút hiệu quả đều không có, anh tại sao còn muốn thử nữa?"

"Không làm như vậy, thì mỗi ngày phải ở văn phòng xem kịch uống trà ăn đồ ăn vặt à?"

"Không làm như vậy cũng không có chuyện làm."

Quách Lộ kéo qua đai an toàn, "Lần sau nếu như lại có chuyện như vậy, mình anh đi là được rồi, cũng đừng kéo tôi theo."

"Cô nếu như không muốn đi, có thể xuống xe, cũng không phải tôi muốn cho cô đi."

"Anh sao có thể nói như vậy được chứ." Quách Lộ nói ra:

"Anh Vương phái tôi đi ra ngoài, anh bảo tôi làm sao trở lại được!"

"Vậy cô bớt nói chuyện đi."

Nói xong, Lâm Dật khởi động xe, hướng về nơi cần đến lái đi.

Hơn nửa giờ sau, Lâm Dật dừng ở một ngã tư đường cao tốc.

Vốn tưởng rằng nơi này là một chỗ đất trống, cách đó không xa còn có hai tòa nhà ba tầng nhỏ trơ trọi.

"Tòa nhà này là có chuyện gì xảy ra? Dàn giáo xây xong, làm sao lại đình công rồi?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1364: Đề Nghị Bị Từ Chối.

Chương 1364: Đề Nghị Bị Từ Chối.

"Bị gạt, hình như cũng đã có bảy tám năm rồi." Quách Lộ nói:

"Tôi nghe anh Vương nói, lúc đó trong huyện vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ việc thu hút đầu tư, hàng năm đều rất cố gắng. Cho nên chính sách gì gì đó đều rất tốt, vừa vặn gặp một nhà máy thực phẩm muốn ở chỗ này xây dựng nhà máy. Ngay lúc đó đất xem như là tặng không rồi, còn trợ cấp thêm hai triệu. Cuối cùng nhà máy xây được một nữa, người ta liền tuyên bố phá sản, tòa nhà này dùng để thế chấp, liền lưu lại ở chỗ này."

Lâm Dật gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

Thành phố cấp một và cấp hai còn khá hơn một chút, nhưng ở trong huyện thành nhỏ, chuyện như vậy lúc đó cũng có phát sinh.

Cuốn xong tiền bỏ chạy, sau đó lại tuyên bố phá sản, liền người cũng không tìm được, về phần lợi ích cuối cùng rơi xuống trong tay ai, cũng chỉ có đương sự mới biết được.

Nhưng mà điều này cũng từ một mặt mà xác thực được một điều.

Nơi ba chợ lớn tụ tập với nhau này, quả thật một chút giá trị thương mại cũng không có.

Nhưng chỉ dựa vào huyện Đông Ba, khẳng định thúc đẩy không đứng lên được.

Phải dựa vào chống đỡ mạnh mẽ từ bên ngoài mới được.

"Anh hỏi cái này làm gì." Quách Lộ không mặn không nhạt hỏi.

"Cảm giác chỗ này cũng tốt, có thể thử hi vọng xem."

Nói xong, Lâm Dật lái xe rời đi.

Vị trí địa lý mặc dù không tệ, nhưng còn phải xem xét các điều kiện khác.

Chính là, nếu muốn làm giàu trước tiên phải sửa đường.

Nếu như hai thành phố còn lại quá xa nơi này, lợi thế vị trí của chúng sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Chuyện này đối với kêu gọi đầu tư thương mại mà nói, cũng không phải là chuyện gì tốt.

"Anh còn làm gì vậy? Chẳng lẽ không trở lại sao?" Quách Lộ hỏi.

"Đây không phải là mới ra đến sao, trở lại làm gì?"

"Anh muốn làm cái gì." Quách Lộ bất mãn nói:

"Anh đến cùng là muốn tìm hiểu cái gì chứ."

"Nơi này không phải huyện Đông Ba sao?"

"Anh biết đây là huyện Đông Ba mà còn làm như vậy?" Quách Lộ tức giận trợn tròn mắt, nói:

"Nghèo cùng bất tận, chuyện này không liên quan đến nỗ lực của địa phương, là theo chính sách móc nối. Anh còn trẻ, muốn thể hiện bản thân, nhưng anh cũng không nên suy nghĩ tình hình quá đơn giản được. Nếu quả thật có thể kêu gọi người đầu tư đến, người khác đã sớm làm, cũng không tới phiên anh."

"Nói trắng ra, chính là làm lỡ cô xem phim?" Lâm Dật cười nói:

"Tôi biết cô là đến lấy tiếng, việc này không cần cô tham dự, đừng có mà cằn nhằn không yên như vậy, nghe thật là phiền mà."

"Anh đang nói ai đấy!"

"Thành thật một chút." Lâm Dật nói: "Cô nếu như không bị ngu, hiện tại liền xuống xe, tôi cũng không ép cô ở lại."

"Xuống thì xuống!"

Quách Lộ cởi đai an toàn, mới vừa mở cửa, phát hiện là đang ở trên đường cao tốc, này nếu như xuống xe căn bản không có cách nào trở lại.

"Anh đây là đang bắt nạt tôi!"

"Vậy thì cô đừng nói chuyện nữa, nếu cô không làm phiền tôi, tôi cũng sẽ không khó chịu."

"Tôi làm sao lại phiền!" Quách Lộ nói:

"Tôi chỉ là nói đúng thực tế, nói với anh sự thật rõ ràng. Hành vi của anh ở trong mắt tôi chính là thật quá ngu xuẩn!"

"Vậy còn cô, ở đây lấy tiếng, sau đó lại để trong nhà sắp xếp công việc, còn giống như bây giờ 9h đi 5h về, ăn no chờ chết, không cảm thấy mình rất rác rưởi sao?"

"Đó cũng là của cải trong nhà của tôi tích lũy được, khởi điểm của tôi chính là cao hơn anh!"

Lâm Dật mỉm cười, trong ánh mắt mang theo châm chọc.

Hai người một đường không nói chuyện, đầu tiên là đem xe lái đến Việt Châu, tính toán một chút lộ trình, ước chừng là 18km.

Sau đó lại trở về mới vừa lái đến, lái xe hướng về thành phố Kim Thủy, toàn bộ chiều dài ước chừng khoảng 22km, khoảng cách cũng không tính là xa.

Chỉ từ vị trí địa lý xem xét, nó vẫn còn rất tốt.

Sau đó, Lâm Dật lái xe trở lại trong huyện, lúc Quách Lộ đập cửa xuống xe, Lâm Dật cũng không phản ứng lại.

Tìm một chỗ để ăn cơm, Lâm Dật bấm điện thoại gọi cho Kỳ Hiển Chiêu.

"Lâm tổng."

"Tập đoàn bên kia thế nào rồi, cậu có bận không?"

"Hạng mục máy quang khắc đã được đưa vào chương trình nghị sự, hiện tại có rất nhiều người đều đang tìm kiếm vào đầu tư. Hơn nữa tiến sĩ Trầm bên kia, máy quang khắc ba nano đã chuẩn bị được duyệt rồi, quả thật có chút bận rộn."

"Cấm chế tất cả xí nghiệp tư nhân vào đầu tư." Lâm Dật nói:

"Nhưng mà việc này, cậu có thể đem tập đoàn Hoa Nhuận kéo lên, phương diện này Thẩm Tổng sẽ cho cậu ý kiến."

Kỳ Hiển Chiêu nở nụ cười, "Mấy ngày trước tôi cùng với tiến sĩ Trầm đi một chuyến đến Yến Kinh, gặp chủ tịch Thẩm, xác thực cho chúng tôi không ít lời khuyên."

"Lời của bà ấy, các cậu chăm chú nghe, đều là người một nhà, không cần che giấu tâm tư." Lâm Dật nói.

"Biết rồi Lâm tổng."

"Còn có chuyện này muốn nói với cậu, trước tiên đem chuyện trên tay gác lại một chút, ngày mai cậu và Trầm lão đại, còn có Viện Viện đến huyện Đông Ba một chuyến, có việc cần nói với các cậu."

"Biết rồi Lâm tổng."

Cúp điện thoại, Lâm Dật bắt đầu ăn cơm.

Mặc dù chiến lược thu hút đầu tư đã được đề ra, nhưng liệu nó có thể thực hiện được hay không còn phụ thuộc vào cuộc khảo sát, đây cũng không phải là vấn đề của riêng mình.

Khoảng chín giờ sáng hôm sau, một nhóm ba người tới khách sạn Lâm Dật ở.

Rầm rầm rầm ——

"Con mẹ nó cô không thể gõ cửa nhẹ một chút sao."

Dám dùng phương thức này gõ cửa, ngoại trừ Hà Viện Viện ra thì không còn ai khác dám.

Lâm Dật đem cửa phòng mở ra, ba người xuất hiện ở ngoài cửa.

"Làm sao anh biết là tôi?"

Hà Viện Viện ăn mặc dị thường mát mẻ, mặc váy hoa với giày cao gót, còn đội mũ rơm ở trên đầu, nhìn cô càng giống như là đang tới ngoại thành dạo chơi vậy.

"Ngăn cách bằng cánh cửa tôi cũng có thể ngửi được mùi nước hoa cay nồng từ trên người của cô."

"Cút cút cút, đây là đồ tôi cùng mua với học tỷ đấy." Hà Viện Viện nói:

"Tôi nghe học tỷ nói, anh chạy đến bên này giúp đỡ người nghèo, không phải là muốn ở chỗ này kêu gọi đầu tư đấy chứ."

Phương thức làm việc của Lâm Dật, ba người Hà Viện Viện họ đã quen, ai cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

"Thông minh."

Lâm Dật thu thập một chút đồ đạc, "Tôi mang các cô đến xem chỗ này, các cô khảo sát nhìn xem có thích hợp hay không."

"Đi thôi."

Sau đó, một nhóm bốn người tới chỗ Lâm Dật đã khảo sát ngày hôm qua.

"Chính là chỗ này." Lâm Dật chỉ về tòa nhà ba lầu bỏ hoang đằng trước nói:

"Chỗ này còn có lợi thế vị trí nhất định, sát bên là thành phố Việt Châu với thành phố Kim Thủy, hơn nữa khoảng cách cách nhau khoảng 20km, cũng không tính là xa, phương diện giao thông cũng không tệ."

"Anh là muốn xây dựng một khu công nghiệp ở chỗ này sao?" Hà Viện Viện hỏi.

"Có ý nghĩ này." Lâm Dật nói:

"Hạng mục máy quang khắc đã thành hình, có thể ở đây gia công, sau đó dây chuyền sản xuất điện thoại di động của điện tử Thông Hoa cũng có thể chuyển tới. Nhân công ở Trung Hải so với nơi này cao hơn, suy nghĩ của các người như thế nào."

Kỳ Hiển Chiêu xấu hổ cười nói, "Tôi cảm thấy không được."

"Không có chuyện gì, có chuyện cậu cứ nói thẳng."

"Hiện tại có rất nhiều người đều biết, điện tử Thông Hoa là sản nghiệp của tập đoàn Lăng Vân. Nếu như từ sản nghiệp vườn rời khỏi, sẽ dẫn đến hiệu ứng dê đầu đàn, nói không chắc sẽ có các công ty khác làm theo, đoán chừng các lãnh đạo liên quan, sẽ tìm đến chúng ta để nói chuyện."

"Chuyện của máy quang khắc, tôi cũng không tán thành." Trầm Thiên Trác nói:

"Việc thử nghiệm và lắp đặt máy quang khắc, không phải người bình thường có thể làm được, tối thiểu cũng phải từ thạc sĩ C9, còn lại tiến sĩ tốt nghiệp 985 mới có thể. Cho nên Trung Hải là nơi thích hợp hơn, nhân tài ở đó mới càng nhiều."

"Ách ..."

Lâm Dật nhấp môi, "Lần này liền không dễ xử lí rồi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1365: Kế Hoạch Đầu Tư.

Chương 1365: Kế Hoạch Đầu Tư.

“Hai người các người, người trước người sau như dội từng chậu nước lạnh xuống, khiến tôi không có tâm trạng để làm việc nữa.” Lâm Dật dở khóc dở cười nói.

“Lâm tổng anh khoan hãy nản chí.” Kỳ Hiển Chiêu an ủi.

Thân phận của anh khác với Hà Viện Viện và Trầm Thiên Trác, cho nên anh nhìn nhận rất rõ về mối quan hệ của Lâm Dật.

Cho dù trải qua thời gian dài, Lâm Dật luôn đối xử với bọn họ rất tốt, nhưng mọi người cũng không dám quá lỗ mãng.

“Việc này cũng không phải là đã chết hẳn. Nếu như có chính sách tốt đẹp đến đỡ thì vẫn còn có thể thao tác.”

Lúc này, Hà Viện Viện đi tới.

“Có chính sách miễn giảm thuế hay không?”

“Không có, nếu như có thì cũng không tới lượt tôi phải làm chuyện này.”

“Nếu như nhìn theo góc độ lợi ích vậy thì sẽ rất khó.” Hà Viện Viện nói:

“Hiện tại thị trường trong nước đã không còn là lựa chọn hàng đầu. Nhà máy chế tạo công nghiệp dạng lớn như chúng ta đây bình thường đều sẽ chuyển công xưởng sang Đông Á. Nếu như chọn đặt ở trong nước thì dưới tình huống có chính sách nội địa mới là lựa chọn tốt nhất.”

Lâm Dật hiểu ý của Hà Viện Viện, phát triển kinh tế không thể rời bỏ chính sách chống đỡ, đây đều là nhân tố cần cân nhắc đối với một thương nhân.

“Thật ra tình huống cũng không bi quan như trong tưởng tượng của anh đâu.” Kỳ Hiển Chiêu nói:

“Giao thông nơi này thuận lợi, là chỗ giao nhau giữa ba thành phố, hơn nữa còn cách Ontario không xa. Cho dù đây không phải là lựa chọn tối ưu, nhưng cũng không tính là kém cỏi nhất. Dù có xây dựng ở chỗ này cũng sẽ không cần bồi thường tiền, nhiều lắm cũng chỉ là kiếm được ít một chút mà thôi. Nếu như trong tương lai có thể có được chính sách liên quan, như thế thì sẽ càng hoàn mỹ hơn.”

Năng lực của Kỳ Hiển Chiêu không chỉ dừng lại ở trên công việc, mà cách đối nhân xử thế của anh cũng cao nữa.

Lão tổng tới đây là để giúp đỡ người nghèo, giội cho người ta một gáo nước lạnh cũng không tốt.

Mà Trầm Thiên Trác cũng hiểu được điều này.

“Hiện tại chúng ta đã bắt đầu bắt tay vào nghiên cứu máy quang khắc 3 Nano, máy quang khắc 5 Nano cũng đã có thể bắt đầu sản xuất hàng loạt, cho nên chúng ta nhất định phải nắm chắc việc chế tạo Chip, nhưng mà chúng ta có thể xây dựng các sản nghiệp phụ trợ cấp thấp liên quan.” Trầm Thiên Trác nói:

“Còn có nghiệp vụ điện tử di động Thông Hoa, thì có thể thiết lập thêm phân xưởng ở chỗ này. Giống như Kỳ tổng vừa mới nói, lấy quy mô và thể lượng hiện tại của tập đoàn Lăng Vân thì chỉ cần nghiên cứu khoa học là có thể đuổi kịp. Nếu như vậy thì việc thâm hụt tiền mua bán là rất khó, chỉ là sẽ kiếm ít đi một chút. Nếu như tương lai có thể có được chính sách, vậy thì chuyện này sẽ giống như hổ thêm cánh.”

“Trầm lão đại và anh Kỳ cũng đều đã nói như vậy, tôi cũng sẽ không đả kích anh nữa.” Hà Viện Viện nói:

“Tương lai của tập đoàn Lăng Vân trong tương lai trong vòng hai năm tới sẽ tập trung vào nghiệp vụ máy quang khắc, chế tạo Chip và nghiệp vụ điện thoại di động.”

“Toàn bộ ngành nghề máy quang khắc đều đã được bố cục từ trước, muốn chuyển dời trong phương diện này là chuyện không thực tế. Nhưng trong việc chế tạo Chip này vẫn còn có lỗ hổng, cần phải tăng cường chế tạo, đồng thời phải chiếm lĩnh thị trường trước tiên.”

Hà Viện Viện đổi tư thế, tiếp tục nói:

“Dù sao ngành nghề chất bán dẫn đã lũng đoạn, cũng cần không quan tâm đến Chip nữa. Chúng ta nên xây dựng nơi thành khu sản nghiệp chip lớn của Trung Quốc.”

Kỳ Hiển Chiêu thuộc về phái bảo thủ, nhưng Hà Viện Viện lại có một mặt cấp tiến.

Dựa vào điểm này có thể phát huy một cách vô cùng tinh tế.

“Độc quyền chất bán dẫn đã đủ cho tôi uống một hồ, cô còn muốn để cho tôi độc quyền ngành Chip sao?”

“Sợ cái gì.” Hà Viện Viện chẳng hề để ý, nói:

“Đưa đầu ra là một đao, rụt đầu lại cũng là một đao, nghĩ nhiều như vậy làm gì. Lấy điều kiện của đàn chị tôi thì chỉ cần anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn trước 40 tuổi, chị ấy vẫn có thể dễ dàng tìm được một mái ấm khác.”

“Tôi mẹ nó thật muốn cho cô một đao.”

Kỳ Hiển Chiêu và Trầm Thiên Trác đều cười lên, đều đã thành thói quen về cách giao tiếp giữa hai người này.

“Lâm tổng, tôi cũng cảm thấy có thể thực hiện phương án này.” Kỳ Hiển Chiêu nói:

“Chúng ta trước cứ làm như vậy, sau này có thể sẽ có chính sách, liền phải, bây giờ thì chỉ có thể cố gắng.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Trước mắt cũng chỉ có những việc này, các người mau chóng hoàn thành phương án, mở cuộc họp thảo luận một chút, xem ý kiến của các giám đốc điều hành còn lại thế nào.”

“Đã biết.”

“Vậy trước tiên cứ như vậy đi, các người cũng trở về đi, việc này nhứ xử lý cho hợp lý.”

“Đã biết, Lâm tổng.”

“Đúng rồi, còn có chuyện này muốn nói với anh.” Hà Viện Viện nói:

“Bên quỹ ngân sách, chuẩn bị tiến hành giúp đỡ lần thứ hai đối với huyện Đông Tam, dự định giúp đỡ từ 800 đến 1 triệu.”

“Chuyện này không thành vấn đề.” Lâm Dật nói: “Cô để cho bọn họ giải quyết theo việc chung là được, không bởi để ý đến tôi.”

“OK! Lúc trở về tôi sẽ nói với cô ấy một tiếng.”

Nói xong chuyện chính, bốn người mỗi người đi một hướng, Lâm Dật thì về trong huyện.

Nhưng trên đường trở về thì nhận được điện thoại của người phụ trách quỹ ngân sách - Triệu Linh.

“Lâm tổng, chúng tôi đã sửa lại kế hoạch giúp đỡ huyện Đông Tam lần thứ hai, dự định cho vật tư là khoảng 800 ngàn, viện trợ công ích là 200 ngàn.”

“Phương diện này vẫn luôn do cô phụ trách, làm theo quy tắc của tập đoàn là được.”

“Người của chúng ta ngày mai sẽ đi qua, chuyện này không có liên quan gì đến anh đúng không?”

“Chuyện này thì có liên quan gì với tôi chứ?” Lâm Dật hỏi:

“Những vật này đều là cung cấp cho thôn trấn, không có liên quan gì đến trong huyện cả mới đúng.”

“Nhưng dù sao chúng ta cũng là người làm ăn, tiêu tiền cũng phải có chút danh tiếng tốt a.”

Lâm Dật cười, “Tôi hiểu ý của cô, nhưng tôi sẽ không liên hệ với cô đâu. Các người trực tiếp tìm đến trong huyện đi, nếu như bên cô có việc thì chúng ta sẽ trò chuyện sau.”

“Vậy thì thân phận của ngài?”

“Khiêm tốn một chút đi, đây không phải là nơi để giả trang đâu.”

Triệu Linh nở nụ cười, Lâm tổng trước sau vẫn luôn thẳng thắn như vậy.

Sau khi trò chuyện xong về chuyện viện trợ, Lâm Dật liền cúp điện thoại.

Đi ăn chút cơm, sau khi ăn xong thì đến văn phòng.

Trong văn phòng, ngoại trừ Lý Khánh Khải và Lý Tự Cẩm, còn có một người đàn ông trẻ tuổi.

Nhìn bộ dạng thì hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, đeo kính mắt, để đầu đinh, ăn mặc chỉnh tề, mang đến cho người ta một loại cảm giác hào hoa phong nhã. Anh ta đang đứng trước mặt Lý Khánh Khải, nói chuyện với bọn họ.

“Tiểu Lâm, tôi giới thiệu cho cậu một chút.” Lý Khánh Khải đặt chén trà xuống, nói:

“Vị này là chủ nhiệm văn phòng phát triển huyện, Chu Phong.”

Lâm Dật gật gật đầu, xem như là bắt chuyện qua.

Lâm Dật còn có ấn tượng đối với người này, có vẻ như là người thân của một nhà giàu có nào đó.

Nhưng khi Chu Phong nhìn thấy Lâm Dật thời điểm, lại không có bất kỳ động tác gì, còn mang theo một chút phòng bị.

“Tiểu Lâm, hôm qua tôi thấy Tiểu Quách trở về, tâm trạng không tốt lắm, các người hôm qua cãi nhau à?”

“Chỉ là kẻ ngồi ăn rồi chờ chết, thực sự lười quan tâm đến cô ấy.”

Lý Khánh Khải vỗ Lâm Dật bả vai với ý vị sâu xa.

“Được rồi, bớt giận đi, dù sao người ta cũng là con gái.”

Nói xong, Lý Khánh Khải cười, “Nhưng tôi rất tò mò, điều kiện của cậu cũng không kém, sao còn muốn đến nơi này?”

Lâm Dật cười hắc hắc, “Vì nhân dân phục vụ nha.”

“Vì nhân dân phục vụ đương nhiên là tốt.” Lý Khánh Khải ha ha cười nói:

“Hôm qua chạy một ngày, hôm nay lại chạy một buổi sáng, cảm thấy thế nào, có gì khác không?”

“Tất nhiên là có rồi, cần phải chiêu thương, nếu không sẽ không có hy vọng thoát khỏi nghèo khó đâu.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1366: Đúng Là Biết Giả Trang.

Chương 1366: Đúng Là Biết Giả Trang.

Ánh mắt của Lý Khánh Khải và Lý Tự Cẩm đều sáng rực nhìn về phía Lâm Dật.

“Xác định có hi vọng sao?”

“Chắc là vậy đi, trước đừng có gấp, từ từ sẽ đến thôi.”

“Tiểu tử cậu đúng là rất được, tình huống của huyện Đông Tam đều đã như này thế mà cậu còn có thể nghiên cứu được còn đường mới, quả thật không tệ.”

Nói xong, Lý Khánh Khải nhìn Lý Tự Cẩm nói:

“Tiểu Lý, Tiểu Lâm nói chuyện này có hy vọng, đến lúc đó hai người sẽ phụ trách việc này, cố gắng làm ra chút thành tích.”

“Anh Lý, không cần gióng trống khua chiêng như vậy đi.” Chu Phong nói:

“Anh cũng biết tình huống của huyện Đông Tam, sao có thể chiêu đến thương được.”

“Cũng không thể nói là hoàn toàn không có hy vọng, nếu như gặp được may mắn thì sao.” Lý Khánh Khải nói:

“Chỉ cần có cơ hội, chúng ta đều phải thử một lần, nếu không huyện Đông Tam mãi mãi sẽ không phát triển nổi.”

“Nói như thế cũng không sai, nhưng tôi cảm thấy, việc này cũng không cần phải để Tự Cẩm đi theo.”

Lý Khánh Khải nghe ra được hàm ý trong lời nói của Chu Phong, cộng với biểu hiện lúc sáng của cậu, liền hỏi:

“Cậu tìm Tiểu Lý có việc gì sao?”

Chu Phong cười cười, “Là như vậy, vừa rồi tôi mới nhận được điện thoại từ tập đoàn Lăng Vân Trung Hải, quỹ ngân sách bọn họ chuẩn bị tiến hành viện trợ lần thứ hai đối với huyện Đông Tam, tổng giá trị lên đến 1 triệu. Tôi muốn Tự Cẩm đi tiếp đón cùng tôi, phụ trách chuyện giúp đỡ người nghèo lần này.”

“Thế mà còn có viện trợ cho người nghèo lần hai sao!”

Nghe được tin tức này, Lý Khánh Khải đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là kinh hỉ.

Ông cũng tham dự lần giúp đỡ người nghèo năm ngoái.

Quỹ ngân sách Lăng Vân một lần liền ném cho 900 ngàn tệ và vật tư, vốn cho rằng đó chỉ là một lần duy nhất, không nghĩ tới còn có lần thứ hai.

“Vốn là không có lần thứ hai, nhưng tôi gần đây có liên hệ với bọn họ mấy lần, nói một chút về tình huống huyện Đông Tam, nên người ta mới đồng ý tiến hành viện trợ lần nữa.” Chu Phong cảm thán một tiếng,

“Anh không biết, tôi đã phải tốn nhiều sức lực thế nào đâu, tóc cũng muốn bạc trắng luôn.”

“Tới tới tới, Chu chủ nhiệm uống ly nước trước, chuyện này vốn là công việc của chúng ta, bây giờ lại khiến cậu phiền lòng, vất vả vất vả rồi.”

“Không khổ cực, đều là chuyện mà tôi nên làm.” Chu Phong vừa cười vừa nói:

“Đều là vì lợi ích của huyện.”

Lâm Dật chỉ im lặng.

Người tên là Chu Phong thật sự là biết cách giả trang.

Bên phía ngân sách rõ ràng là biết mình ở đây, nên mới tiến hành giúp đỡ người nghèo lần thứ hai.

Anh ta thế mà lại nhân cơ hội này đề giả trang, đúng là lợi hại.

“Lời này có lý.” Lý Khánh Khải nhìn Lý Tự Cẩm, nói:

“Tiểu Lý, vậy cô sẽ đi phụ trách chuyện đi tiếp đãi lần này, có chỗ nào không hiểu thì hỏi Chu chủ nhiệm, nhớ phối hợp với cậu ấy hoàn thành tốt chuyện này.”

Lý Tự Cẩm nhíu mày, “Chuyện chiêu thương mới vừa cất bước, còn có rất nhiều chuyện cần làm, một mình anh Lâm có lẽ sẽ rất bận bịu.”

“Không phải còn có tôi đây sao.” Lý Khánh Khải vừa cười vừa nói:

“Hơn nữa người ta còn là viện trợ lần thứ hai, chúng ta đương nhiên phải cử đại biểu đi, cho nên cô đi đi.”

“Ừm.”

Lý Tự Cẩm không tình nguyện gật gật đầu, Lý Khánh Khải đã nói như vậy, cô cũng không có cách nào từ chối.

Lâm Dật im lặng lắc đầu, trong lòng thầm thở dài.

Bản thân mình bỏ tiền, lại để cho người khác giả trang, thật sự là đã ăn phải thiệt thòi mà.

“Lý chủ nhiệm, vậy tôi đành mượn tạm cô ấy vậy.” Chu Phong nói.

“Không thành vấn đề.”

Lý Tự Cẩm nhẹ cắn môi, “Anh Lý, anh Lâm, ngày mai người của quỹ ngân sách Lăng Vân sẽ đến, việc này sẽ kết thúc trong mấy ngày, rất nhanh là có thể trở về.”

“Không có việc gì cả, không vội, cứ đi đi.”

Hai người một trước một sau rời đi, Lý Khánh Khải cười nói:

“Mấy ngày này cậu vất vả một chút, tự mình xử lý việc này đi.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Dù sao cũng làm được, không thành vấn đề.”

Sáng ngày thứ hai, Lâm Dật không vôi đi làm.

Mà ở trong khách sạn, tổ chức hội nghị video với người của tập đoàn Lăng Vân.

Nội dung chủ yếu của hội nghị, dĩ nhiên chính là chuyện đầu tư xây dựng.

Nhưng trọng tâm của hội nghị cũng không phải là vấn đề “Có thể xây hay không”, mà lại làm thế nào để đạt được lợi nhuận lớn nhất.

Dù sao mấy giám đốc điều hành này đều là người thành tinh.

Chuyện mà đại Boss muốn làm, nếu ai dám làm trái làm thì đó chính là không cần việc nữa.

Buổi họp kéo dài mở ba giờ, trong đó thứ nòng cốt nhất cũng chính là hai chữ.

Chính sách!

Đây chính là yếu tố xem có thể mở rộng lợi nhuận hay không!

Sau khi cân nhắc hơn thiệt, Lâm Dật cảm thấy, việc này còn phải trò chuyện với Lương Nhược Hư hoặc là Lô Diễm Dân.

Nhìn nhìn bên trên có suy nghĩ gì không.

Sau khi họp xong, Lâm Dật thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tới phòng làm việc.

…

Lúc này trong ký túc xá vô cùng náo nhiệt.

Mặc dù là tiếp đãi Lăng Vân tập đoàn người, nhưng quy cách bày ra lại vô cùng cao.

Hơn nữa nhìn còn giống như đang mở cuộc họp, một số lãnh đạo quan trọng cũng đều lần lượt có mặt và trò chuyện.

Vô cùng chính thức.

Mà người chủ trì hội nghị chính là Chu Phong.

“Triệu tổng, ngài có thể đến huyện Đông Tam lần nữa, chúng tôi rất cảm thấy vinh hạnh.” Chu Phong khách khí nói:

“Tôi đã đặt chỗ, chúng ta đi ăn một chút gì đi, cũng để cho chúng tôi thực hiện đạo làm chủ.”

“Ăn cơm thì không cần đâu, chúng ta còn phải đi xuống phía dưới thôn trấn, nếu không trong lòng sẽ không rõ.” Triệu Linh nói.

“Lời này rất đúng, nhưng cũng đã giờ này rồi, vẫn nên cơm ăn cơm trước thì hơn.” Chu Phong nói:

“Nếu không các người đến chỗ khác cũng phải ăn, hơn nữa tôi còn đã chuẩn bị xong, Triệu tổng ngài xem...”

Triệu Linh nghĩ một lúc, cũng không nói nhiều nữa.

“Vậy được rồi, làm phiền Chu chủ nhiệm vậy.”

“Đều là chuyện mà chúng tôi nên làm.” Chu Phong làm một động tác mời, “Cảm ơn các người còn không kịp đây, sao có thể nói là phiền phức được.”

Nhìn thấy Triệu Linh đồng ý ở lại, Lý Khánh Khải ở phía sau cảm thán một câu, sau đó giơ ngón tay cái lên.

“Năng lực của Chu chủ nhiệm ở trong huyện chúng ta đúng là không có mấy người có thể sánh bằng.”

“Quả thực không đơn giản.” Chủ nhiệm chiêu thương, Vương Lập Quân nói:

“Vô thanh vô tức đã kéo tới được một khoản tiền viện trợ người nghèo lớn như vậy. Đây cũng là một trong chiến tích của cậu ấy.”

“Theo tôi thấy, không đến mấy năm, cậu ấy có thể được điều vào thành phố, tiền đồ vô lượng a.”

Nói xong, Lý Khánh Khải nhìn Lý Tự Cẩm nói:

“Tiểu Lý, mấy ngày này cô được điều tạm đến chỗ bọn họ nhớ thông minh linh hoạt một chút, học hỏi người ta nhiều vào, như vậy sẽ rất có lợi đối với sự phát triển trong tương lai của côt.”

Lý Tự Cẩm chỉ gật một chút, nhưng lại không cảm thấy nhiệt tình lắm.

Năng lực của Chu Phong quả thực rất mạnh, nhưng cô lại không quá ưa thích loại người quá lộ liễu kia.

Nếu như không phải vì quan hệ công việc, khả năng hai người cũng sẽ không có thời gian gặp nhau.

Quách Lộ đứng bên cạnh Vương Lập Quân thì lại rất hưởng ứng.

Tuy giá trị nhan sắc không được như Lâm Dật, nhưng lại rất thông minh, biết nỗ lực theo phương hướng nào, mạnh hơn nhiều so với Lâm Dật!

Có thể lấy được tiền mới xem như là chiến tích!

Anh ấy cũng không chạy đi chiêu thương giống như ruồi bọ không đầu, não đúng là có bệnh!

“A, Tiểu Lâm cậu đã đến.”

Lúc mọi người ở đây đi ra ngoài, Lý Khánh Khải nhìn thấy Lâm Dật tiến vào từ bên ngoài.

“Buổi sáng có chút việc, giờ mới tới.” Lâm Dật thuận miệng trả lời, cũng nhìn thấy bọn người Triệu Linh.

“Lâm chủ nhiệm, tôi tìm anh cả một buổi sáng, cuối cùng cũng nhìn thấy anh.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1367: Em Thấy Anh Là Muốn Chơi Em.

Chương 1367: Em Thấy Anh Là Muốn Chơi Em.

Lâm Dật vốn định cúi đầu rời đi.

Nhưng Triệu Linh lại nói một câu như vậy, trực tiếp khiến anh bại lộ.

Người này thật đúng là biết cách làm việc, bảo cô khiêm tốn một chút, không nghĩ tới cô lại dùng phương thức như vậy để kéo mình ra.

Nghe thấy xưng hô của Triệu Linh đối với Lâm Dật, bọn người Chu Phong có chút buồn bực.

Bọn họ cũng không quen biết, sao còn tiến lên chào hỏi?

“Triệu tổng, các người có quen biết sao?” Chu Phong tò mò hỏi.

“Đương nhiên là quen biết.” Triệu Linh cười nói:

“Là Lâm chủ nhiệm nói lại tình huống với tôi, chúng tôi mới quyết định tiến hành viện trợ lần hai đối với huyện Đông Tam, nếu không cũng sẽ không tới.”

“Lâm chủ nhiệm liên hệ cô sao!”

Lời này vừa nói ra khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.

Lần viện trợ vật tư này không phải do Chu Phong liên hệ sao, sao lại thành công lao của Lâm Dật rồi?

Mọi người mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhìn lẫn nhau, vẻ mặt đều có chút cổ quái, qua một hồi lâu mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Triệu tổng người ta đã nói như vậy rồi, đoán chừng việc này không thể là giả được.

Rất có thể là Chu Phong vì tham công nên đã nhận hết công lao vào người mình.

Nhìn như vậy thì cậu ta có chút quá phận.

Vẻ mặt của Chu Phong lúng túng không thôi, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Không nghĩ tới lại bị người đánh vào mặt tại lúc này.

Anh ta lạnh lùng nhìn Lâm Dật một chút, Chu Phong đem tất cả tức giận nén lại trong lòng.

Bây giờ không phải là lúc để bùng nổ, chờ sau này có cơ hội, nhất định phải thu thập cậu ta một trận!

“Lâm chủ nhiệm, vừa lúc chúng tôi muốn đi ăn cơm, cùng nhau đi đi.”

Triệu Linh rất thông minh, biết đây là một cơ hội tốt để nịnh nọt ông chủ, cho nên cô không muốn bỏ qua.

“Tôi không đi cùng các người đâu.” Lâm Dật tùy tiện ứng phó một câu rồi luồn qua đám người mà rời đi, không có bất kỳ ý định ở lại nào, dường như cũng không muốn có chút công lao nào trong việc này.

Khiến cho mấy lãnh đạo đi theo đều có chút buồn bực.

Lâm Dật rốt cuộc là đang nghĩ gì vậy, thế mà ngay cả công lao cũng không muốn?

Sau khi Lâm Dật trở lại văn phòng không bao lâu, Lý Khánh Khải cũng quay về.

“Tiểu Lâm à, cậu thật đúng là không lên tiếng thì thôi, gáy một tiếng ai nấy cũng đều kinh ngạc, thế mà lại lén kéo tới được hơn 1 triệu tiền viện trợ vật tư. Tôi thật sự là đã đánh giá thấp cậu rồi.”

“Cũng không phải là chuyện gì lớn, không cần để ở trong lòng.” Lâm Dật nói:

“Trong 1 triệu kia có 200 ngàn là viện trợ từ thiện. Tôi muốn dùng những số tiền kia để đào một vài cái giếng cho thôn làng bên dưới, như này sẽ có thể bảo đảm có nước dùng trong thời kỳ khô hạn, anh Lý thấy thế nào.”

“Tôi cũng cảm thấy không có vấn đề gì.” Lý Khánh Khải nói:

“Nhưng chuyện đường sông chống lũ này cũng là chuyện lớn, chúng ta cần để ý một chút. Nhưng mà cậu cũng không cần quan tâm nhiều về chuyện này, để tôi phụ trách là được.”

“Tôi cảm thấy chỉ cần xử lý xong chuyện này thì rất nhanh sẽ có thể nhìn thấy hiệu quả.” Lâm Dật nói:

“Ngoài ra môi trường đất đai của thôn cũng không tốt, tính kiềm rất lớn, muốn cải tiến trong khoảng thời gian ngắn là chuyện rất khó khăn. Tôi đang suy nghĩ không biết có thể liên lạc với người của viện Nông Khoa một chút, để cải tiến hạt giống, đề cao tính chịu kiềm, như vậy cũng có thể tăng thêm một bước sản lượng.”

Hai mắt Lý Khánh Khải tỏa sáng.

“Biện pháp này rất tốt, nhưng khả năng thực hiện sẽ rất khó khăn, chúng ta không có tư bản mà để chi người ta đi nghiên cứu những vật này a.”

“Không có việc gì cả, tôi sẽ nghĩ biện pháp.”

Nhìn thấy Lâm Dật lại nhận lấy công việc vào mình.

Lý Khánh Khải cảm thấy, cậu ấy đến đây có lẽ thật sự không phải là vì chơi mà đúng là muốn làm chút chuyện có thành tích, nếu không cũng không cần thiết làm cho mình mệt mỏi như vậy.

“Vậy cậu xử lý chuyện bên kia, tôi sẽ cố gắng hỗ trợ.” Lý Khánh Khải nói.

“Đúng rồi, anh Lý, còn có một việc nữa.” Lâm Dật nói:

“Gần đây có thể tổ chức một buổi chiêu thương không, hiện tại sẽ bắt đầu, tránh việc đêm dài lắm mộng.”

“Hả??” Lý Khánh Khải sửng sốt một chút, “Chuyện chiêu thương không phải mới vừa bắt tay vào làm sao, nhanh như vậy đã muốn chiêu thương rồi?”

“Phát tin tức ra trước để có thêm nhiệt, nâng giá thị trường lên rồi nói sau.”

Lý Khánh Khải không biết Lâm Dật có phương pháp gì, nhưng nhìn dáng vẻ của cậu không quá giống với đang nói đùa.

“Việc này tôi phải nói một tiếng với Vương chủ nhiệm, cần phải nghiên cứu xem cụ thể nên làm thế nào.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Nếu như chuyện chiêu thương có hi vọng, trong huyện có thể đưa ra chính sách gì không?”

“Có thể cho chính sách về đất đai, ngân hàng có thể cho vay, những khả năng còn lại thì thật là không có.”

“Có chút là được, dù sao cũng tốt hơn không có.”

Sau khi thương lượng xong chuyện chiêu thương với Lý Khánh Khải, Lâm Dật lại gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan, để cô đến huyện Đông Tam giữ hai khối đất lại để phát triển trong tương lai.

Sau khi gọi điện cho Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật lại gọi cho Lương Nhược Hư.

“Lương đại mỹ nữ, có bận gì không vậy?”

Sau khi kết nối video, Lâm Dật cười hì hì nói.

“Nhìn anh cười thế này là biết không có chuyện gì tốt, nói đi, tìm em có chuyện gì sao.”

“Mọi người đều nói bên trên có thiên đường dưới có Dư Hàng, phong cảnh nơi này tốt như vậy, muốn hẹn Lương đại mỹ nữ đến bên này chơi đùa.”

“Anh là muốn em đến Dư Hàng chơi, hay là muốn chơi em?”

“Ngạch...” Lâm Dật dừng một chút, “Cả hai, anh đang chuẩn bị thực hiện.”

“Anh nghĩ thì hay lắm.” Lương Nhược Hư nói:

“Nói đi, tìm em có chuyện gì, lát nữa còn có cuộc họp đây.”

“Vừa rồi không phải đã nói rồi sao, tìm em qua đây chơi, xem có thể thuận tiện gọi Lô Diễm Dân đi ra không, cùng trò chuyện một chút chuyện chính.”

“Em biết mà anh sẽ không có lòng tốt như vậy.” Lương Nhược Hư liếc mắt khinh thường, sau đó cầm lấy tấm lịch trên bàn nhìn một chút, “Ngày mai không có việc gì, nếu anh có thể phục vụ khiến em vui vẻ, em sẽ giúp anh hẹn Lô Diễm Dân.”

“Em đây là đang sỉ nhục kỹ thuật của anh, đâu chỉ có thể khiến em cao hứng mà còn có thể khiến em cao hứng muốn chết.”

“Đi chết đi.” Gương mặt Lương Nhược Hư đỏ bừng, “Ngày mai liên lạc qua điện thoại.”

“Được.”

Sai khi gọi điện thoại cho Lương Nhược Hư, Lâm Dật xoay xoay lưng, nhìn một chút ngày trên điện thoại di động, phát hiện ngày mai là cuối tuần, cũng không định ở lại đây, dự định về Dư Hàng trước, tìm Tôn Kiện ăn một bữa cơm, một người ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì cả.

Bỏ Wuling Hongguang qua một bên, Lâm Dật lái Lexus về tới thành Dư Hàng.

Sau đó đến công ty khoa học kỹ thuật Vũ Lâm của Tôn Kiện.

“Đang ở dưới công ty của các người, xuống đây đi.”

“Lão đại, hiện tại mới hơn bốn giờ, trong tay em có chút việc, đoán chừng còn phải một giờ nữa mới có thể xong việc.” Tôn Kiện nói:

“Anh đi lên và chờ em một lát được không, đang quá bận nên không xuống được.”

“Đây là công ty của các người, một người ngoài như anh đi lên không tốt lắm đâu.”

“Có cái gì mà không tốt, anh chính là đại thần, bọn họ ước gì được anh tới chỉ đạo công việc đây.” Tôn Kiện nói:

“Hơn nữa bên trên có khu ăn có uống, tốt hơn với việc anh ngồi chờ trong xe, lên đây đi.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật xuống xe, đi lên lầu.

Dù sao cũng là người có công việc, đặt công việc ở vị thứ nhất, quả là không có lựa chọn nào có thể tốt hơn.

Đến công ty của Tôn Kiện, Lâm Dật quan sát một chút, diện tích không tính là lớn, cũng chỉ hơn hai trăm mét vuông.

Nhưng lại hội tụ hơn mấy chục người, đang ồn ào, dường như thảo luận cái gì đo.

Thậm chí là Lâm Dật tiến đến, cũng không có ai chú ý.

Lâm Dật nhìn bốn phía một chút, tìm được Tôn Kiện liền trực tiếp đi tới.

“Tập trung tinh thần như vậy là đang bận rộn gì sao, anh tới mà cũng không thấy.” Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Tôn Kiện nói:

“Lúc học Đại học, cậu xem phim cũng không chuyên chú như này.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1368: Chương Trình Có Vấn Đề.

Chương 1368: Chương Trình Có Vấn Đề.

“Chúng em đang thiết kế một chương trình văn phòng, phía giao diện thanh toán lại bị Bug, sửa một ngày cũng không xong, còn đang tìm chuyên gia từ các công ty tới để xử lý đây.” Tôn Kiện nói:

“Em đang chờ bọn họ xử lý xong, sau đó chỉnh lý lại lần cuối.”

Lâm Dật quay đầu nhìn qua, phát hiện những người đang xử lý Bug kia còn đang không ngừng cãi lộn, hình như không tìm được phương án giải quyết hợp lý.

“Anh thấy với tình trạng hiện tại dường như không thể giải quyết được trong thời gian ngắn.”

“Vừa rồi em có hỏi, nói trong vòng nửa giờ là có thể giải quyết vấn đề, trong nửa giờ còn lại sẽ đủ cho em làm việc.” Tôn Kiện nói:

“Nếu trong nửa giờ này mà làm không cẩn thận, em cũng không chờ bọn họ nữa, hai chúng ta sẽ đi ăn cơm.”

“Không có gì.” Lâm Dật nói: “Công việc quan trọng.”

“Nếu như cứ làm mãi không xong, em cũng không thể cứ ở lại đây chờ bọn họ được.”

“Nhìn xem tình huống đã rồi nói sau.”

Tôn Kiện gật gật đầu, “Lão đại, mới mấy ngày không thấy, sao cảm thấy anh gầy đi vậy.”

“Mỗi ngày đều ra ngoài làm việc, không gầy mới là lạ.”

“Vậy em sẽ tìm một chỗ, sắp xếp cho anh một bữa thật kỹ.”

“Cũng không phải là người ngoài, người nào mời mà không giống nhau sao.” Lâm Dật cười nói.

“U Lâm tổng!”

Nghe thấy có người nói chuyện, Lâm Dật quay đầu, phát hiện là hai đối tác khác.

Lý Thanh Nguyên và Lưu Quang Minh.

“Không có làm phiền các người đi.” Lâm Dật vừa cười vừa nói.

“Sao có thể nói là làm phiền được, chúng tôi vui mừng còn không kịp đây.” Lý Thanh Nguyên thụ sủng nhược kinh nói:

“Nhưng sao anh lại không nói sớm, tôi sẽ xuống dưới đón anh.”

“Cũng không phải là nhân vật quan trọng gì, không cần thiết phải đón tiếp.”

“Lâm tổng, ngài đúng là thật biết nói đùa, đừng nói là tại Trung Hải, cho dù là nhìn khắp toàn bộ Trung Quốc cũng không mấy người lớn hơn anh. Anh có thể tới nơi này của chúng tôi, tuyệt đối là vinh hạnh cho kẻ hèn này.”

“Quá khách sáo rồi.” Lâm Dật cười nói.

“Lần trước anh đến, là lão Tôn sắp xếp, lần này đến lượt tôi, dù sao cũng phải để tôi thể hiện vị trí chủ nhà, ngài ngàn vạn không thể từ chối.”

Lý Thanh Nguyên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Tôi thấy thời gian cũng không còn nhiều lắm, hiện tại liền đi thôi."

Lâm Dật chỉ vào nhóm phát triển cách đó không xa.

"Công ty còn có việc cần làm, ông chủ mà đi thì không biết sẽ thành chuyện gì đây, công việc quan trọng, đừng chậm trễ chuyện chính."

"Tôi đoán là không thể làm xong được trong thời gian ngắn." Lý Thanh Nguyên nói:

"Tôi tìm một kỹ sư từ bên ngoài về, lúc trước là kỹ sư của kỹ thuật Xí Nga, bây giờ vẫn còn chưa lý giải được đầu mối, thật là khiến người tức giận mà."

"Em cũng nghĩ như vậy, cho nên cũng đừng đợi nữa, hiện tại cớ đi thôi." Tôn Kiện nói.

"Đừng có vội, tôi đi qua nhìn một chút xem đã xảy ra chuyện gì, dù sao cũng đang nhàn rỗi." Lâm Dật nói.

"Hả?" Tôn Kiện sửng sốt một chút, "Lão đại, anh còn hiểu những thứ này sao?"

"Hiểu sơ sơ một hai."

"Nhanh nhanh nhanh, vậy nhanh qua xem một chút đi, làm xong sớm thì nghỉ sớm."

Nhìn thấy Lâm Dật muốn giúp đỡ, Lý Thanh Nguyên và Lưu Quang Minh đều không ai ngăn cản.

Đại lão giá trị trăm tỷ chủ động muốn giúp đỡ, trước không quan tâm tới việc có thể giải quyết vấn đề hay không, người ta đã nguyện ý lãng phí thời gián trên người của mình, đây chính là vinh hạnh vô cùng lớn.

“Tới tới tới, đều nhường đường một chút, để Lâm tổng nhìn xem là mao bệnh gì.” Lưu Quang Minh hét lớn.

Nhìn thấy lão bản mang một người lạ tới, hơn mười lập trình viên đều đứng về phía sau theo bản năng.

Ánh mắt đang dò xét Lâm Dật.

Đây là tới để giải quyết vấn đề sao?

Còn trẻ như vậy, trình độ có thể cao bao nhiêu?

Chương trình Bug khẩn cấp như vậy, đã không còn thời gian thử lại phương diện sai, nếu không không biết lúc nào mới có thể tan ca.

“Lý tổng, người này là?”

Người nói chuyện hơn bốn mươi tuổi, nhìn rất đơn giản, tóc rất thưa thớt, điển hình cho hình tượng đàn ông khoa học tự nhiên.

“Các người gọi anh ấy Lâm tổng là được, đều có xuất thân kỹ thuật, chuẩn bị xem xét chương trình Bug.”

“Lý tổng, đã sắp có manh mối, không cần để người ta làm đâu.” Kỹ sư nói.

“Thật sao.” Lý Thanh Nguyên nói:

“Vậy còn bao lâu nữa là có thể làm tốt?”

“Nhiều nhất là mười phút đồng hồ!”

“Vậy được, anh làm trước đi.”

Kỹ sư gật gật đầu, sau đó xoay người lại gõ không ngừng lên máy tính, từng hàng dấu hiệu nhảy ra, thủ pháp tương đối thành thục.

Lý Thanh Nguyên cười nhìn về phía Lâm Dật, “Lâm tổng, phía trên vừa lúc nhàn rỗi không chuyện gì, anh có chỉ đạo cho chúng tôi làm việc không?”

Lâm Dật ở bên cạnh cẩn thận nhìn, thản nhiên nói:

“Mã này có vấn đề, tuy có thể sửa chữa vấn đề cửa sổ thanh toán, nhưng tương ứng, sẽ có thể ảnh hưởng tới tốc độ kết nối mạng, khiến cho người dùng bình thường không có cách nào đăng nhập.”

“Ừm hả?”

Vốn dĩ Lý Thanh Nguyên chỉ là thuận miệng hỏi một chút, để bày tỏ sự coi trọng của mình đối với Lâm Dật.

Không nghĩ tới còn thật sự hỏi ra vấn đề.

“Cậu đang nói cái gì?!”

Không giống như Lý Thanh Nguyên, tên kia kỹ sư hỏi ngược lại:

“Tôi đã làm tại Xí Nga tám năm, đã xử lý vô số chương trình to nhỏ, cậu cảm thấy mình có quyền lên tiếng hơn so với tôi sao?”

Lâm Dật cười, cũng không tranh luận.

“Coi như là tôi nhìn lầm đi,anh cứ tiếp tục.”

Mấy lập trình viên trẻ tuổi trong công ty đều không biết vô tình hay cố ý mà nhìn qua Lâm Dật một chút.

Trình độ của Trương Công thì không có gì phải nói, có kỹ thuật, quả thực là vô cùng thần kỳ, mở ra một mảnh đất trời mới cho mình, anh ta thế mà còn ở đây thắc mắc?

Đây không phải là người ngoài hành chỉ huy người trong nghề sao?

Làm kỹ thuật sợ nhất chính là gặp phải dạng người này, cũng không biết ông chủ nghĩ như thế nào nữa.

Tên kỹ sư cũng không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng, liền quay đầu gõ các mã vào máy tính.

Mấy phút đồng hồ sau, kỹ sư nhấn nút Enter, như trút được gánh nặng, nói:

“Đều làm tốt rồi, các người chạy chương trình một lần xem.”

“Tôi thử xem.”

Lưu Quang Minh nói xong thì ngồi xuống trước mặt máy tính, chạy chương trình một lần nữa.

Sau mấy phút đồng hồ, như trút được gánh nặng nói:

“OK, một chút vấn đề cũng không có!”

Người trong công ty đều reo hò, nếu như không giải quyết được vấn đề này thì hôm nay sẽ không ai được tan ca mất.

“Lão Tôn, công việc trên tay anh giao cho người khác tới làm đi, dọn dẹp một chút, chúng ta đi ăn cơm thôi.” Lý Thanh Nguyên nói.

“Tôi sớm thì chuẩn bị xong, đi nhanh đi.”

“Trước đừng có gấp.” Lâm Dật nói:

“Các người cầm điện thoại, tự mình đăng nhập vào phần mềm này, nhìn xem thao tác thực tế có vấn đề gì hay không.”

Kỹ sư nhìn Lâm Dật một chút, vẻ mặt có chút khó coi.

“Cậu đây là có ý gì, chẳng lẽ còn nghi ngờ chương trình có vấn đề sao?”

“Thử một chút đi, để phòng ngừa vạn nhất.”

Người khác có thể không xem lời nói của Lâm Dật ra gì, nhưng Lý Thanh Nguyên và Lưu Quang Minh biết thân phận của anh, liền vội vàng cầm lên điện thoại di động, đã vận hành chương trình của mình nên không dám không nghe.

Chuyện này không nhìn thì không biết, nhưng xem thì lại bị giật mình.

Bình thường thì chỉ cần vài giây là có thể vào app, nhưng hôm nay phải đợi hơn nửa phút mới miễn cưỡng vào được.

Mà lúc ấn mở những chức năng khác, tốc độ cũng vô cùng chậm!

Không thể nghi ngờ, chắc chắn là phần mềm đã xảy ra vấn đề!

“Trương Công, tôi muốn biết chuyện này là sao?” Lý Thanh Nguyên chất vấn.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1369: Hoàng Đế Và Thái Tử, Ai Lớn Hơn?

Chương 1369: Hoàng Đế Và Thái Tử, Ai Lớn Hơn?

Nhìn thấy vấn đề phía trên phần mềm, kỹ sư họ Trương cũng có chút mơ hồ.

Bởi vì anh ta hoàn toàn không nghĩ tới, sẽ xuất hiện vấn đề như vậy.

"Không thể nào, tôi đã kiểm tra lại chương trình rất nhiều lần, một chút Bug cũng không có, không có khả năng xuất hiện loại chuyện này!"

"Vừa rồi không phải đã nói cho anh biết, chương trình tự có vấn đề, sẽ ảnh hưởng đến sự kết nối mạng của phần mềm, hiện tại đã tin chưa."

"Chuyện này..."

Lúc này ánh mắt mọi người đều rơi xuống trên người Lâm Dật.

Anh ta có thể phát hiện vấn đề từ lúc mới bắt đầu nhất, chắc chắn biết rõ nên giải quyết như thế nào!

"Lão đại anh cũng quá trâu bò rồi, vậy mà có thể nhìn ra loại vấn đề này?" Tôn Kiện nói:

"Có thể giúp đỡ giải quyết một chút không."

Dù sao cũng là đối tác của mình, sinh phẩm công ty xảy ra vấn đề, anh cũng gấp.

“Vấn đề không lớn, để anh thử một chút.”

Nhìn thấy Lâm Dật đi tới, kỹ sư họ Trương lui về sau hai bước.

Lâm Dật mở chương trình biên dịch ra, một tay gõ bàn phím, giống như đang đàn Piano, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta hoa mắt.

Thậm chí người khác còn không thấy rõ anh viết cái gì, chỉ thấy một loạt mã đã được gõ xong.

Bọn người Lý Thanh Nguyên và Lưu Quang Minh chỉ biết trợn mắt há hốc mồm, trong miệng có thể nhét được một quả táo!

Đường đường là một ông chủ lớn giá trị con người hơn trăm tỷ, lại có kỹ thuật như vậy!

Quả thực khiến cho người ta không thể tin nổi!

Sau mười mấy phút, Lâm Dật nhấn nút Enter.

“Xong việc rồi, cho người chạy lại một chút đi.”

“Lão Lưu nhanh đi.” Lý Thanh Nguyên thúc giục.

Lưu Quang Minh tiến lên, chạy lại chương trình một lần nữa.

“Không có vấn đề, chúng ta lại chạy thử phần mềm một chút.”

Lần này, tất cả mọi người đều lấy điện thoại di động ra, ấn mở phần mềm của mình.

Phát hiện không chỉ đã giải quyết được vấn đề cửa sổ thanh toán, mà các vấn đề kết nối phần mềm cũng biến mất, hoạt động bình thường, không có bất kỳ độ trễ nào.

Hơn nữa tốc độ vận hành dường như còn nhanh hơn so với lúc trước không ít.

“Ngọa tào, lão đại anh thực sự quá trâu bò, tôi thật sự muốn quỳ bái anh luôn.”

“Cũng không có gì khó cả, đừng đột nhiên hét lên như vậy.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ăn cơm thôi, anh cũng đói ròi.”

“Hiện tại sẽ đi ngay.”

Lý Thanh Nguyên rất hào phóng, tìm nhà hàng hải sản cấp bậc rất cao, một bữa cơm không đến 8000 tệ thì sẽ rất xấu hổ.

Reng reng reng _ _

Tại lúc ăn cơm, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Tiêu Băng gọi tới.

“Tổ trưởng, tôi đang ở Trung Hải, có thời gian tiếp đãi tôi một chút hay không?”

“Hả? Đang tốt, sao lại chạy đến Trung Hải rồi?”

“Nhà chúng tôi có chút chuyện kinh doanh, nên mẹ phái tôi qua.” Tiêu Băng cười hì hì, nói:

“Vừa lúc có thể hẹn một chút, hôm nay tôi không vội trở về, có thể qua đêm tại Trung Hải.”

“Vậy thì thật là không khéo, tôi đang ở Dư Hàng, không ở Trung Hải.”

“A? Anh đang ở tại Dư Hàng sao?”

“Cũng đã đến đây được mấy ngày rồi, vẫn luôn không đi.”

“Sao còn không gọi điện thoại cho tôi sớm một chút.” Tiêu Băng nói:

“Nếu như anh không ở Trung Hải, tôi cũng không thèm đi, anh chờ tôi, tôi bây giờ sẽ qua đó.”

“Được, lát nữa sẽ liên lạc sau.”

Tiêu Băng cười hắc hắc, “Buổi tối mang tôi đến hộp đêm tốt nhất Dư Hàng, như vậy thú vị hơn nhiều so với Trung Hải.”

Lâm Dật cười cười, “Được, cô sắp xếp đi, dù sao buổi tối tôi cũng không có việc gì.”

Sau khi cúp điện thoại, Tôn Kiện hỏi:

“Lão đại, người nào gọi điện thoại cho anh vậy, nghe giọng thì hình như là em gái nào đó.”

“Đúng là em gái, lát nữa tìm anh đi ra ngoài chơi, nếu như cậu không có việc gì thì đi cùng đi.”

“Lâm tổng, phụ nữ có thể lọt vào mắt anh thì hẳn chất lượng rất cao đúng không.” Lý Thanh Nguyên hỏi.

“Quả thực cũng không tệ lắm.” Lâm Dật cười nói.

“Ha ha, vậy chúng tôi chắc chắn sẽ học được thêm kiến thức.”

Tuy đây là lần thứ nhất bọn họ uống rượu cùng nhau, nhưng bầu không khí lại vô cùng hòa hợp, liên tiếp nâng ly cạn chén, uống đến quên cả trời đất.

…

Trung Hải, một chiếc Bentley màu đen chạy về phía Dư Hàng.

“Băng Băng, là có bạn quan trọng đến sao.”

Người nói chuyện chính là tài xế, nhưng lại không giống với mấy tài xế trung niên khác, ngược lại rất trẻ trung, chừng ba mươi tuổi, tóc tai cắt tỉ mỉ, ăn mặc cũng rất sành điệu.

Ngồi cạnh ghế tài xế là Tiêu Băng, nhìn càng giống với quan hệ bạn bè hơn.

Tên của người đàn ông là Quách Chấp, giống như Tiêu Băng, đều là người Dư Hàng, điều kiện gia đình cũng rất không tệ.

Nhưng so với gia tộc đứng đầu như Tiêu Băng thì còn có chênh lệch rất lớn.

Từ rất lâu rồi, anh ta vẫn luôn đi theo sau lưng Tiêu Băng, hy vọng có thể lọt vào mắt xanh của mỹ nhân.

Như vậy thì địa vị của anh ta tại Dư Hàng sẽ có thể nâng cao hơn một bước.

Chỉ là anh ta còn không biết, bên ngoài Tiêu Băng là con gái nhà giàu, nhưng bên trong còn là thành viên của lữ đoàn Trung Vệ.

Giữa hai người có một khoảng cách khó có thể lấp đầy.

Căn bản không có khả năng cùng xuất hiện một lúc.

Đối với Tiêu Băng mà nói, Quách Chấp chỉ là một tài xế miễn phí đuổi không đi mà thôi.

“Tôi có một người bạn tốt, vốn muốn đến Trung Hải tìm anh ấy chơi, không có nghĩ tới anh ấy lại đến Dư Hàng, đúng thật là.”

Vẻ mặt của Quách Chấp có chút không tình nguyện, nhưng vẫn vừa cười vừa nói:

“Người có thể lọt vào mắt cô hẳn là đều không tầm thường đúng không.”

“Nào chỉ là không tầm thường.” Tiêu Băng cười rộ lên, “Anh ấy chính là thổ hoàng đế tại Trung Hải, không ai dám trêu chọc cả.”

“Thổ hoàng đế sao?”

Vẻ mặt của Quách Chấp có chút ngoài ý muốn, Trung Hải chính là trung tâm kinh tế của Trung Quốc, có vai trò quan trọng không thể thay thế, Dư Hàng hoàn toàn không thể sánh bằng.

Mà người kia, thế mà có thể được xưng là thổ hoàng đế tại chỗ như Trung Hải.

Năng lực và trình độ chắc chắn đều không phải bình thường.

“Tôi nhớ rằng thái tử gia Trung Hải là Tần Hán, chẳng lẽ người kia còn lợi hại hơn so với Tần Hán sao?”

“Vậy anh suy nghĩ một chút, hoàng đế và thái tử, ai lợi hại hơn?”

Tần Hán:???

“Người như vậy thì quả thật nên kết giao một chút.” Quách Chấp nói:

“Người này có nhân mạch mạnh mẽ, nói không chừng lúc nào đó có thể dùng đến.”

Tiêu Băng gật gật đầu, tán đồng với cách nói của Quách Chấp.

Hiện tại Tiêu gia đang cạnh tranh nhiệm vụ đường sắt cao tốc tại Trung Hải với Ngụy gia, nếu như Lâm lão đại có thể giúp một chút thì sẽ rất tốt.

“Lái nhanh một chút, tôi gọi cuộc điện thoại SOS, để bọn họ giữ phòng lại.”

Quách Chấp đạp chân ga, tốc độ xe lên đến 150.

“Người kia có sở thích gì không, chúng ta có cần chuẩn bị một chút không?”

“Sở thích sao? Anh ấy thích nữ sinh có số đo lớn.” Tiêu Băng nở nụ cười, nói xong còn ưỡn ngực, “Không sai biệt lắm chính là giống như tôi đây.”

“Xem ra đàn ông có tiền cũng không thể ngoại lệ a.”

“Nam nhân đến chết đều là thiếu niên nha.” Tiêu Băng nói:

“Đúng rồi, tôi nhớ được rằng anh có một em gái, vóc dáng hình như cũng không tệ, có muốn gọi đến chơi đùa một chút hay không?”

“Đúng thật là vậy, hôm nay nó nghỉ, hẳn là có thể trở về, đợi lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại.”

Quách Chấp cảm thấy đó là một cơ hội.

Nghe giọng điệu của Tiêu Băng liền biết hai người hẳn là không có quan hệ gì.

Nếu như em gái của mình đi, nói không chừng còn có thể được coi trọng.

Dù sao khẩu vị giữa người với người không giống nhau, đây đều là chuyện không thể nói chính xác được.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1370: Chúng Ta Tìm Một Chỗ Không Người Để Tâm Sự.

Chương 1370: Chúng Ta Tìm Một Chỗ Không Người Để Tâm Sự.

Qua ba lần rượu, đồ ăn cũng qua ngũ vị.

Hơn tám giờ tối, bốn người uống hơn hai mươi chai bia, bầu không khí rất hòa hợp.

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật đột nhiên vang lên, là Tiêu Băng gọi điện thoại tới.

“Anh Lâm, tôi đã đặt xong chỗ tại quầy rượu SOS, anh đang ở chỗ nào, tôi đi qua đón ngươi.”

“Không cần đâu, các người ở đó chờ tôi là được rồi.”

“Vậy được rồi, chúng ta không gặp không về, tôi có chuẩn bị cho anh rất nhiều cô gái xinh đẹp, cam đoan sẽ khiến anh chơi vui vẻ.” Tiêu Băng nhỏ giọng nói ra: “Nhỏ nhất đều là C, rất kích thích!”

“Biết rồi, lát nữa sẽ qua.”

Lâm Dật có chút dở khóc dở cười, mình đúng là không có chút danh tiếng tốt nào tại lữ đoàn Trung Vệ.

“Lão đại, có phải là người bạn kia gọi cho anh không?”

Lâm Dật gật gật đầu, “Bên kia đã chuẩn bị xong, gọi anh qua chơi.”

“Chúng ta uống cũng được rồi, hiện tại liền đi thôi.” Tôn Kiện xoa xoa tay, có chút không đợi nổi nữa.

“Đừng có gấp a, uống nhiều như vậy, để tôi gọi taxi.”

Uống mấy chai như này không có ảnh hưởng gì đối với Lâm Dật cả, nhưng dù sao cũng đang ở Dư Hàng, vẫn nên khiêm tốn một chút.

Sau đó, Lưu Quang Minh gọi tài xế chở dùm, lái Lexus của Lâm Dật đến quán bar SOS.

Là quán bar lớn thứ hai tại Dư Hàng, quy cách của SOS có thể xếp vào hàng đầu trên cả nước.

Đều có thể đánh một trận với OT Yến Kinh.

Lúc này, một chiếc Mercedes-Benz C-Class màu trắng chạy đến trước cửa quán bar.

Mà người lái xe, chính là người mà Lâm Dật đã từng gặp phải, Quách Lộ!

“Thật hay giả vậy, có người lợi hại như vậy sao?” Quách Lộ vừa tìm chỗ đậu vừa gọi điện thoại.

“Đương nhiên, nếu như em có thể kết giao với người như vậy thì chỉ cần một câu của người ta cũng có thể khiến em thăng chức rất nhanh.”

“Em biết rồi, không nói nữa, em nhìn thấy một chỗ đậu, sau khi đỗ xe sẽ đến tìm anh.”

“Được, nhanh một chút.”

Cúp điện thoại, Quách Lộ lái về phía chỗ đậu.

Nhưng vừa muốn đỗ vào thì thấy một chiếc Lexus cướp mất chỗ đỗ xe của mình.

“Uy, còn có chút tố chất nào hay không vậy, đây chính là chỗ mà tôi nhìn trúng đó!”

Quách Lộ tức không nhịn nổi, liền xuống xe lý luận.

Chỗ để xe trước quán bar chật như vậy, nếu như bỏ lỡ thì không biết lúc nào mới có thể tìm được chỗ mới đây.

“Nữ sĩ, thật xin lỗi, tôi chỉ là người lái dùm, việc này cô không nên nói với tôi.”

Lúc này, mấy người Lâm Dật cũng đi xuống từ trên xe, phát hiện người đang kêu gào ầm ĩ kia lại là Quách Lộ!

Nhìn cô ăn mặc phong cách hộp đêm như này, liền biết là tới đây để vui vẻ.

“Anh thế mà lại đến đây!”

Nhìn thấy Lâm Dật, Quách Lộ càng là giận không chỗ phát tiết, thật sự đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

“Anh muốn gì, dựa vào đâu mà đoạt chỗ để xe của tôi! Muốn gây khó dễ với tôi đúng không!”

“Ở đây cũng không có viết tên của cô, sao lại thành vị trí đỗ xe của cô rồi?”

“Rõ ràng là tôi nhìn thấy trước!”

“Cô có phải bị bệnh hay không?” Lâm Dật nói:

“Cô nhìn thấy trước thì nó sẽ là của cô sao? Đây là cái logic chết tiệt gì vậy.”

“Tôi nói cho anh, Lâm Dật, tôi đây là nể mặt anh là đồng nghiệp nên mới không muốn xé rách da mặt với anh!”

Quách Lộ chỉ Lâm Dật rồi nói:

“Nơi này là Dư Hàng, không phải huyện Đông Tam, cô không cần giả trang với tôi!”

Thấy hai người cãi nhau túi bụi, hơn nữa còn giống như có quen biết, Tôn Kiện liền khuyên can:

“Lão đại, nếu như các người có quen nhận biết thì bỏ qua đi, chỉ à một chỗ đỗ xe, chúng ta tìm chỗ khác đỗ là được.”

“Tại sao phải muốn chỗ khác, đã đều đỗ vào rồi.”

Nói xong, Lâm Dật phất phất tay, “Đi thôi, đi vào chơi.”

Thấy Lâm Dật không thèm quan tâm đến người phụ nữ kia, mấy người Tôn Kiến cũng không nói gì, chuẩn bị cùng đi vào.

Nhưng trong lòng lại có chút buồn bực.

Lão đại trâu bò như vậy, có cơ hội thì phụ nữ khác muốn dán lên người anh ấy còn không kịp, cô thế mà còn cãi nhau với lão đại, đúng là kỳ hoa.

“Lâm Dật, tôi nói cho anh biết, anh tôi đang ở trong quán bar.” Quách Lộ đứng sau lưng Lâm Dật, nói:

“Nếu bây giờ anh không chịu di chuyển xe thì tôi sẽ gọi điện thoại cho anh tôi!”

“Con mẹ nó cô thích gọi cho ai thì gọi, có quan hệ với tôi cái cọng lông!”

Vốn dĩ Lâm Dật còn không có cảm thấy Quách Lộ có bao nhiêu chán ghét.

Hiện tại xem ra nhìn giống như một kẻ ngu ngốc.

“Có năng lực thì anh đừng đi!”

Nói xong, Quách Lộ bấm gọi cho Quách Chấp.

“Anh, em đang ở cửa quán bar, có mấy người đoạt vị trí đỗ xe của em, còn không nhường cho em, anh mau ra đây xem một chút đi.”

“Anh hiện tại không thể ra được, sẽ bảo hai người đi qua hỗ trợ.”

“Nhanh một chút, phiền muốn chết, em chỉ tới chơi một chuyến mà còn gặp loại chuyện buồn nôn này!”

Nhìn thấy Quách Lộ hung hăng gọi điện thoại, Tôn Kiện cảm thấy có điểm gì đó là lạ.

“Lão đại, em cảm thấy tình thế có chút không đúng, thật giống như là muốn đánh nhau, nếu không chúng ta chờ thêm một lúc?”

“Sợ cái gì, không cần quan tâm đến cô ấy, chúng ta đi vào trước.”

“Ừ ừ, được.”

Thấy Lâm Dật không có ý dừng lại, Quách Lộ ở phía sau chỉ hắn nói:

“Lâm Dật, tôi nói cho anh biết, tôi mặc kệ xe này là của ai, anh đi rồi thì đừng có hối hận!”

“Cô đang uy hiếp tôi sao?”

"Anh đừng có mà trừng mắt với tôi, anh tôi và bạn của anh ấy đang ở bên trong, tôi không sợ anh đâu!"

"Thiểu năng trí tuệ."

Lâm Dật không quan tâm đến Quách Lộ nữa, mang bọn người Tôn Kiện đi vào quầy bar.

Nhưng mới vừa đi tới cửa quán bar thì thấy hai người, đi ra từ bên trong, bọn họ đụng mặt với nhau.

"Lộ Lộ, đã xảy ra chuyện gì vậy!"

Nhìn thấy Quách Lộ cách đó không xa, một người đàn ông tóc xanh trong đó hỏi.

"Anh Siêu, chính là bốn người bọn họ, đừng để cho bọn họ đi!"

Quách Lộ chỉ Lâm Dật, giống như là đang bắt trộm vậy.

Hả?

Người đàn ông tóc xanh lẩm bẩm một câu, quay đầu nhìn Lâm Dật.

"Người anh em, đã gặp nhau rồi, các người đừng đi."

"Tìm tôi có việc sao?"

Người đàn ông tóc xanh và đồng bạn của anh ta đi về phía bên ngoài quán bar, sau đó vung tay với Lâm Dật.

"Đến đây người anh em, tôi muốn trò chuyện với anh một chút."

"A..."

Lâm Dật cười một tiếng, đi về phía hai người, lúc này, Quách Lộ cũng đi tới.

“Anh Siêu, bọn họ đoạt chỗ đậu xe của em, em muốn bọn họ nhường lại, nhưng lại cãi nhau với em.”

Người đàn ông tóc xanh gật gật đầu, nhìn Lâm Dật rồi nói:

“Người anh em, đây cũng không phải là chuyện gì lớn, anh nhường chỗ đậu lại, sau đó nói xin lỗi với em gái tôi thì việc này xem như kết thúc. Đều là ra ngoài đi chơi, không cần thiết gây chuyện không thoải mái, vạn nhất bị thương thì đối với các người cũng không tiện.”

“Đây là cái logic gì vậy?” Lâm Dật hỏi lại:

“Chúng ta đỗ vào đi trước, nhưng lại bởi vì cô ta thấy trước nên là của cô ta sao?”

Người đàn ông tóc xanh nhướng mày nhìn Lâm Dật, “Người anh em, tôi nói cho cậu biết, không phải tôi đang thương lượng với cậu. Cậu chỉ cần làm theo là được rồi, đừng nói nhảm nhiều như vậy.”

“Không được.”

“Trâu bò!” Đầu tóc xanh nam nhân rất phách lối mà nói, sau đó nhìn Quách Lộ, nói:

“Lộ Lộ, em đi vào trước đi, anh của em đang chờ anh ở bên trong đấy, em để chìa khóa xe lại cho anh, lát nữa anh sẽ giúp em đỗ vào.”

“Được, cám ơn anh Siêu.”

“Việc nhỏ.”

Quách Lộ đưa chìa khóa xe cho người đàn ông tóc xanh, sau đó cũng không quan tâm đến Lâm Dật nữa, đi thẳng vào quầy rượu.

Người kia cầm chìa khóa, đốt điếu thuốc, “Người anh em, nơi này nhiều người, chúng ta qua ngõ bên kia trò chuyện đi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1371: Đừng Chọc Anh Lâm Tôi Không Vui.

Chương 1371: Đừng Chọc Anh Lâm Tôi Không Vui.

Lâm Dật quay đầu, cười nhìn về phía Lý Thanh Nguyên.

“Người Dư Hàng các người, đánh nhau còn muốn chọn chỗ sao?”

Lý Thanh Nguyên có chút xấu hổ, “Chúng ta cũng chỉ là phú nhị đại nhỏ, quan hệ nhân mạch không có mạnh như vậy, không dám quá làm càn.”

“Hai người các người nói cái gì đó, nếu như không dám thì di chuyển xe đi, đừng đứng đây lầm bà lầm bầm, nghe mà thấy phiền.”

Ba!

Lâm Dật đưa tay mạnh mẽ tát cho người đàn ông tóc xanh một cái.

Tại lúc anh ta còn không có kịp phản ứng liền nắm lấy tóc của anh ta, ấn vào mui xe bên cạnh!

“Con mẹ nó anh dám đụng vào anh Siêu của tôi sao!”

Lâm Dật lấy dao găm phía sau lưng mà mình thường dùng, nói với người còn lại:

“Nếu như anh dám tới, tôi sẽ giết chết anh.”

Nhìn thấy chủy thủ trên tay Lâm Dật, hai người đều bị giật nảy mình, chân đều run run hết cả lên.

Người qua đường theo bản năng đều né tránh, không dám đi tới.

Lý Thanh Nguyên và Lưu Quang Minh đều nhe răng nhếch miệng, không nghĩ tới Lâm Dật lại ác như vậy.

Nhất là Lý Thanh Nguyên, lúc này mới biết được sự chênh lệch giữa mình và những phú hào đứng đầu.

Đến cấp bậc này thì cho dù giết người thì cũng có thể có biện pháp lo liệu.

Mình thua người ta không chỉ có vạn dặm.

“Người anh em, anh bình tĩnh một chút, việc này là lỗi của em, xe của anh cứ tiếp tục đổ, chúng tôi sẽ đi tìm chỗ khác.”

“Sớm như vậy không phải đã xong rồi sao, cần gì chứ.”

Lâm Dật thu hồi dao găm, cũng buông lỏng người đàn ông tóc xanh ra.

“Đi thôi, chúng ta đi vào trước.”

Ba người đi theo sau Lâm Dật, cùng đi vào quán bar.

Mà trái tim người đàn ông tóc xanh và đồng bạn của anh ta đều đập bịch bịch, mất một lúc lâu sau mới phản ứng lại.

…

Trong quán bar vô cùng náo nhiệt, đèn Neon năm màu và điện âm kim loại mang theo sự giàu có hòa vào nhau, cộng với việc mọi người trong sàn nhảy đang điên cuồng ưỡn ẹo thân thể, tạo thành một cảnh tượng quần ma loạn vũ.

Tiêu Băng và hai mươi mấy người đang trong phòng cách vách tầng một.

Phòng cách vách được làm từ thủy tinh, ở bên trong có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Cái này tượng trưng cho thân phận tại quán bar SOS.

Bởi vì mức tiêu phí thấp nhất cho phòng như này là 200 ngàn, đồng thời không có bất kỳ đồ vật nào tặng kèm.

Nói cách khác, muốn ngồi ở chỗ này thì trước tiên cần phải bỏ ra 200 ngàn mới được, hơn nữa còn là tiêu phí đơn độc.

Đừng nói là Dư Hàng, cho dù là tại Trung Hải, thì mức độ tiêu phí như này cũng không tính là thấp, chỉ có cấp bậc phú nhị đại như Tần Hán mới có thể tiêu phí mà không thèm chớp mắt.

“Lộ Lộ, đến đây anh giới thiệu cho em một chút, vị này là Tiêu Băng, em gọi cô ấy là chị Băng là được.”

“Chào chị Băng.” Quách Lộ đưa tay ra, ngọt ngào chào hỏi.

Cô và Tiêu Băng cũng không quen biết, nhưng anh của mình thường xuyên nhắc đến người này.

Đại tiểu thư Tiêu gia Dư Hàng, là phú nhị đại đứng đầu, mặc dù trong nhà mình cũng có chút tiền, nhưng vốn không cùng đẳng cấp với người ta.

Tiêu Băng cũng đáp lại, vừa cười vừa nói:

“Lão Quách, em gái của anh đúng là không tệ, vóc dáng này, ngay cả tôi cũng có chút thèm.”

Quách Chấp cười cười, “Nó thường xuyên tập thể dục, cho nên bảo trì cũng không tệ lắm.”

“Nhớ biểu hiện cho tốt, anh Lâm của tôi cũng không phải là bình thường người. Nếu như anh ấy có thể để ý đến cô thì Quách gia các người sẽ phát đạt cả đời.”

Hai mắt Quách Lộ tỏa sáng, hưng phấn đến mức có chút không biết làm sao.

“Cám ơn chị Băng.”

“Khách khí cái gì, đều là bạn bè, cùng ngồi xuống đi.”

“Ừm vâng.”

Quách Lộ tìm chỗ ngồi, ngồi ở bên cạnh Quách Chấp, cũng nhỏ giọng hỏi:

“Anh, người mà cô ấy thật sự lợi hại như vậy sao?”

Quách Chấp bưng rượu uống một ngụm.

“Em biết Tần Hán Trung Hải không?”

“Đương nhiên là biết, thái tử gia Trung Hải, Hoa Hạ là phú nhị đại đứng đầu. Em còn theo dõi anh ấy trên Weibo nữa nha.”

“Nhưng chị Băng của em mới vừa nói người kia còn trâu bò hơn so với Tần Hán, nghe nói là thổ hoàng đế Trung Hải, không ai dám trêu chọc.”

“Không phải chứ...”

Vẻ mặt của Quách Lộ có chút khoa trương, “Tần Hán lợi hại như vậy, mới được gọi là thái tử gia, người kia lại được gọi là thổ hoàng đế? Tuổi tác cũng không nhỏ đi.”

“Em sai rồi, cùng tuổi với chúng ta.”

“Cùng tuổi sao?!”

Quách Lộ bị giật nảy mình, thiếu chút nữa đã phun ra rượu Cocktail vừa mới uống vào.

“Hơn hai mươi tuổi mà đã lợi hại như vậy sao?”

“Anh cũng không rõ thân phận cụ thể, nhưng chắc chắn là chúng ta không thể so với người ta.” Quách Chấp nói:

“Lại nói, nếu như thật sự là người bụng phệ thì anh cũng không có khả năng gọi em tới.”

“Cám ơn anh.”

Quách Chấp nhìn những người phụ nữ khác một chút.

“Trong những người này, không phải người nổi tiếng trên mạng thì cũng là người mẫu, xuất thân đều không tốt như em, khí chất cũng kém xa em. Đến lúc đó em nhớ kính người ta vài chén rượu, khuấy động bầu không khí lên.”

“Biết mà.”

Quách Lộ có chút không khống chế nổi tâm trạng kích động, may mà lúc ra cửa còn cố ý ăn diện một chút.

Không bảo thủ cũng không cợt nhả, hẳn là không có vấn đề gì.

“Anh Lâm!”

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, chợt thấy Tiêu Băng đứng lên, vẫy tay về phía cửa.

Những người trong phòng đều ngừng động tác trên tay lại, nhân vật quan trọng tối nay đã tới.

Theo bản năng, tất cả mọi người đều nhìn qua hướng tay của Tiêu Băng, thấy một anh chàng đẹp trai trẻ tuổi đang đáp lại Tiêu Băng.

Không có gì bất ngờ xảy ra, thì người mà họ luôn chờ đợi là anh ta.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Dật, sắc mặt của Quách Lộ lại hoàn toàn thay đổi, trong nháy mắt lập tức dừng lại, đã mất đi năng lực suy nghĩ.

Nhìn thấy Tiêu Băng cách đó không xa, Lâm Dật mang theo ba người đi tới, thì phát hiện Quách Lộ đang ở bên trong.

“Sao cô lại ở đây vậy?”

Nhìn thấy Quách Lộ cũng ở nơi đây, Lâm Dật nhíu nhíu mày, cảm thấy người này có chút âm hồn bất tán.

“Anh Lâm, các người có quen biết sao?”

“Có quen, vừa rồi còn cãi nhau ở trước cửa đây.”

“Anh, anh sao lại còn...” Quách Lộ lầu bầu, không biết nói cái gì cho phải.

Hình ảnh như vậy khiến cho cô đứng ngồi không yên.

Mà những người khác cũng có chút mơ hồ, chẳng lẽ lại hai người bọn họ còn quen biết?

“Chị Băng, anh ấy đang giúp đỡ người nghèo ở huyện Đông Tam, sao có thể là...”

“Giúp đỡ người nghèo sao?”

Tiêu Băng cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

“Anh Lâm, sao anh còn đi xóa đói giảm nghèo vậy?”

“Nhàn rỗi không có chuyện gì nên đến đó giết thời gian, nhưng đều không khéo mà gặp phải cô ấy.”

Tiêu Băng nhíu nhíu mày, “Quách Chấp, tôi không rõ lắm về chuyện giữa em gái anh và anh Lâm, nhưng hẳn là không phải chuyện gì tốt. Hai người các người hiện tại liền đi đi thôi, về sau đừng để tôi gặp lại các người nữa.”

“Băng Băng, tôi cũng không biết là sẽ xảy ra chuyện như vậy, cô khoan hãy nóng giận, tôi sẽ bảo em gái tôi xin lỗi Lâm thiếu.”

Quách Chấp trừng mắt liếc Quách Lộ, nghiêm nghị nói:

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau xin lỗi Lâm thiếu!”

“Anh Lâm, tôi, tôi biết sai rồi, anh đừng chấp nhặt với tôi...”

“Đi nhanh đi, anh Lâm tôi không để mình bị đẩy vòng vòng được, chớ chọc anh ấy nổi giận, đối với người nào cũng không tốt.” Tiêu Băng lạnh lùng nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1372: Niêm Phong Một Chút.

Chương 1372: Niêm Phong Một Chút.

“Băng Băng...”

“Đi nhanh đi, đừng lại chọc cho anh Lâm không cao hứng.”

Thấy thái độ lạnh lùng của Tiêu Băng, hai người cũng không dám nhiều lời, đây là người mà bọn họ không chọc nổi.

Vẻ mặt Quách Lộ đều đã sụp đổ, vốn cho rằng hôm nay có thể có cơ hội nhận thức người có phạm vi cao hơn một chút, không nghĩ tới người kia lại là Lâm Dật!

Cô thực sự không cách nào liên hệ nổi một người lái Wuling Hongguang và một phú hào đỉnh cấp cùng một chỗ, cảm giác tam quan như đều muốn sụp đổ.

Quách Chấp không cam lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể cười theo nói:

“Vậy các người chơi vui vẻ, chúng tôi đi trước.”

“Đi đi.”

Tiêu Băng chẳng hề để ý nói, căn bản cũng không để hai người ở trong lòng.

Một bên Lý Thanh Nguyên nơm nớp lo sợ lôi kéo Tôn Tôn Kiện nói:

“Lão đại của anh cũng quá trâu bò rồi, Tiêu Băng chính là phú nhị đại đứng đầu Dư Hàng chúng ta, nhìn thấy lão đại của anh thế mà lại khách sáo như vậy?”

Lý Thanh Nguyên biết rõ, địa vị của Tiêu gia tại Dư Hàng, nhưng cho dù là vậy, cô lại có thái độ này trước mặt Lâm Dật. Thân phận của anh ấy thật sự là khiến người khó có thể tưởng tượng.

“U a, có chuyện gì vậy, khiến cho Tiêu đại tiểu thư chúng ta nổi giận lớn như vậy, đây cũng không giống như phong cách của cô a.”

Nghe thấy có người nói chuyện, anh em Quách gia dừng lại, Tiêu Băng cũng nghiêng đầu nhìn qua, phát hiện người nói chuyện chính là một người đàn ông trẻ tuổi.

Tóc rất ngắn, nhưng lại nhuộm thành màu vàng, hai bên còn để hình tia chớp, chỗ cổ còn có hình xăm, sau lưng có mười mấy người, hành động cử chỉ vô cùng khoa trương.

Sắc mặt của Tiêu Băng trở nên rất khó nhìn, dường như rất không chào đón người đàn ông tóc ngắn này.

“Người này là ai? Nhìn đúng là biết giả trang.”

Lâm Dật nhỏ giọng hỏi Lý Thanh Nguyên.

“Anh ta tên là Ngụy Giai Hàng, là con thứ hai của Ngụy gia tại Dư Hàng. Bọn họ và Tiêu gia đều là gia tộc đứng đầu Dư Hàng, hình như vẫn luôn không hợp nhau.” Lý Thanh Nguyên nhỏ giọng nói.

Lâm Dật gật gật đầu, hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng không có nói thêm cái gì.

Việc này không liên quan gì đến mình.

Ngụy Giai Hàng nhìn Quách Chấp, “Các người đây là bị đuổi ra ngoài?”

Quách Chấp xấu hổ cười một tiếng, cảm giác thật mất mặt.

Nhưng chỉ có thể lộ vẻ tức giận gật đầu.

Ngụy Giai Hàng nhìn sang người Quách Lộ, “Bộ dáng của em gái anh ngược lại thật sự không tệ, nếu không sau này hai người lăn lộn cùng tôi đi.”

Hai mắt của anh em Quách gia tỏa sáng.

Tại toàn bộ thành phố Dư Hàng, thực lực của Ngụy gia cũng không yếu hơn Tiêu gia, thậm chí còn mơ hồ vượt qua.

Rời khỏi Tiêu Băng, nếu có thể trèo lên cành cao Ngụy gia, cũng coi như trong họa được phúc.

“Cảm ơn Ngụy thiếu gia.”

Hai người không hề rời đi, mà đứng ở bên cạnh Ngụy Giai Hàng, dụng ý không cần nói cũng biết.

“Quách Chấp, may mắn mà tôi cũng không coi trọng anh, tính cách đầu cỏ này của anh thật là khiến người ta khinh thường.”

“Băng Băng, tôi cũng không còn cách nào khác.” Quách Chấp nói:

“Là cô đuổi tôi đi, tôi hiện tại đứng ở bên Nguỵ thiếu, chẳng lẽ có gì sai sao?”

“Hừ, đồ bỏ đi!”

“Chậc chậc chậc, tức giận như vậy làm gì, rất dễ mãn kinh.” Ngụy Giai Hàng trêu chọc.

Tuy tuổi nhỏ hơn so với Tiêu Băng, trình độ giả trang của Ngụy Giai Hàng thâm sâu hơn nhiều.

“Tôi thế nào thì có quan hệ gì với cậu? Cậu có phải là quản hơi nhiều rồi không?”

Bị mắng như vậy, Ngụy Giai Hàng cũng không tức giận, làm bộ như đã tính trước, dáng vẻ như nắm chắc thắng lợi trong tay.

“Chị Băng, đã lâu rồi tôi không thấy chị qua đây chơi, đây là đi chỗ nào phát tài vậy?”

“Đến Trung Hải, hạng mục đường sắt cao tốc đang triển khai, gần đây đang bận rộn việc này đây.”

Vẻ mặt của Ngụy Giai Hàng khẽ thay đổi, vừa cười vừa nói:

“Đây là chuyện tốt, tôi cũng nên tặng mấy bình rượu, bày tỏ tâm ý.”

Nói xong, Ngụy Giai Hàng kêu gọi người đứng phía sau lên, nói:

“Đi lấy cho chị Băng bộ Thần Long, cứ tính vào cho tôi.”

Người trong quán bả đều âm thầm nổ lưỡi.

Một chai Thần Long Bộ chính là mấy trăm ngàn, đây lại tùy tiện đưa ra ngoài.

Tiền của những người này đều do gió thổi tới sao?

“Một Thần Long Bộ cũng không đáng bao nhiêu tiền, tôi cũng có thể uống được, không cần phiền cậu tiêu phí.” Tiêu Băng nói:

“Tiền tiêu vặt mỗi tháng của cậu, cũng chỉ có hơn một triệu, không cần phải lãng phí trên người của tôi, chị đây không thiếu mấy bình rượu này của cậu.”

“Chị có lẽ có chỗ không biết, tôi gần đây đã tiếp nhận nghiệp vụ của Ngụy gia.” Ngụy Giai Hàng đốt điếu thuốc, nuốt mây nhả khói, nói:

“Hơn nữa chị lại đến nơi này, dù sao tôi cũng phải biểu đạt thành ý của ông chủ, chị nói có đúng hay không?”

“Cậu đang nói cái gì?”

“Có chuyện có lẽ chị không biết, mấy ngày trước tôi đã tiếp nhận quán bar này. Hiện tại, đây xem như địa bàn của tôi, chị đến đây góp vui, người làm ông chủ như tôi đương nhiên nên bày tỏ một chút, nếu không sao có thể làm người được.”

“Quán bar của cậu sao!”

Sắc mặt của Tiêu Băng thay đổi không chừng, càng ngày càng lạnh.

“Không sai, có cần tôi lấy giấy phép kinh doanh ra cho chị xem một chút không?” Ngụy Giai Hàng vừa cười vừa nói:

“Nhưng mà nhìn tình trạng của chị hình như là không quá nguyện ý ở lại nơi này của tôi, nhưng cũng không sao cả. Những người làm ăn như chúng ta luôn lấy ý dân làm gốc, nếu chị Băng đã không nguyện ý ở lại thì có thể đến quán bar khác. Mấy ông chủ gần đây tôi đều biết, có thể bớt cho chị.”

Sắc mặt của mấy người Tiêu Băng đều không phải là rất tốt.

Đây không phải là đang đuổi mình đi sao.

Nhưng hôm nay gọi nhiều người như vậy tới, nếu như bị cậu ta đuổi đi thì mình cũng không cần mặt mũi nữa!

“Thế nào vậy? Không nguyện ý ở lại, sao còn không đi đây.” Ngụy Giai Hàng cười ha ha, sau đó nhìn Quách Chấp, nói:

“Chị Băng có lẽ không biết cửa ở đâu, anh đi tiễn khách đi.”

“Ha ha...”

Người đứng phía sau Ngụy Giai Hàng đều cười ha hả, trên mặt đầy vẻ đùa cợt.

“Băng Băng, đi thôi, tôi đưa các người đi.” Quách Chấp nói.

Sắc mặt của Tiêu Băng vô cùng khó coi, hận không thể cho Ngụy Giai Hàng một bạt tay.

Nhưng cô lại khống chế được, Ngụy gia cũng không phải là đơn giản. Nếu như mình đánh xuống, thì có thể náo ra tranh chấp càng lớn.

Người xung quanh đều đang chế giễu, Nhị thiếu gia của Ngụy gia vẫn biết cách đánh mặt người khác.

Người tên là Quách Chấp kia, vừa mới bị Tiêu Băng đuổi đi, hiện tại lại bị người ta đưa ra, không có nỗi nhục nào hơn cái này.

“Anh Lâm, thật sự xin lỗi, tôi cũng không biết là sẽ xảy ra chuyện như vậy.”

Tiêu Băng cũng là một bụng lửa giận, nhưng lại không có chỗ phát tiết.

Cảm thấy mình như muốn ung thư tuyến vú.

“Không sao cả.” Lâm Dật nói ra: “Nhưng xảy ra chuyện như này, cô không định xử lý một chút sao?”

“Tôi...”

Tiêu Băng muốn nói lại thôi, cô đương nhiên muốn xử lý, nhưng không có biện pháp nào.

Thế lực của Ngụy gia tại Dư Hàng cũng không kém bọn họ.

“Người anh em, nhìn dáng vẻ của anh thì thật giống như là ra mặt muốn giúp cô ấy.” Ngụy Giai Hàng vừa cười vừa nói:

“Nếu như anh có ý nghĩ đó thì có thể tới tìm tôi, tôi cho anh cơ hội này.”

“Không cần phiền toái như vậy.”

Lâm Dật cầm điện thoại di động, bấm gọi Lương Nhược Hư.

“Bên phía Dư Hàng có quán bar tên là SOS, gọi người tới niêm phong một chút.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1373: Anh Phải Tin Tưởng Chính Nghĩa.

Chương 1373: Anh Phải Tin Tưởng Chính Nghĩa.

“Hả?”

Người xung quanh đều nghe rõ ràng cú điện thoại này của Lâm Dật.

Lại muốn niêm phong nơi này?

Đây chính là địa bàn của Nhị thiếu Ngụy gia, nhìn khắp toàn bộ Dư Hàng có ai dám niêm phong nơi này sao?

Nhưng hai mắt Tiêu Băng lại tỏa sáng.

Tổ trưởng cho dù là tại Trung Hải hay là Yến Kinh thì đều có quan hệ nhân mạch mạnh hơn Tiêu gia nhiều.

Nếu như anh gọi người đến niêm phong nơi này thì nhất định là không có vấn đề!

“Người anh em, anh là muốn tố cáo tôi sao? Ha ha...”

Ngụy Giai Hàng càn rỡ cười ha hả, “Chuyện này là anh không đúng, đánh không lại liền báo giáo viên, không có ai chơi như anh cả.”

“Bây giờ là xã hội hài hòa, ra tay đánh nhau sẽ tổn thương hòa khí, nên văn minh một chút mới tốt.”

“Anh nói như vậy cũng đúng.” Ngụy Giai Hàng chẳng hề để ý mà gật đầu, nói:

“Nhưng có gì hữu dụng đâu? Ngụy gia chúng tôi chính là gia tộc đứng đầu Dư Hàng. Ở đây, chúng tôi chính là vương pháp, anh cảm thấy ở chỗ này, ai dám đến niêm phong tôi?”

“Tôi tin rằng luôn tồn tại chính nghĩa, nó sẽ tới thôi.”

Vẻ mặt của Ngụy Giai Hàng vô cùng khoa trương, cười ha hả, nhìn Tiêu Băng rồi nói:

“Não của người bạn này của chị có phải là có chút không bình thường hay không? Thế mà lại nói với tôi rằng phải tin tưởng chính nghĩa? Anh ta cho rằng những người có tiền như chúng tôi đây chỉ là vật bài trí sao?”

“Có phải chính nghĩa hay không, anh chờ một chút là biết.”

“Được, vậy tôi sẽ chờ. Các người cũng nhìn cho thật kỹ, lát nữa cảnh sát đến có dám đóng quán của tôi hay không.”

“Vậy thì chờ đi, dù sao tôi cũng không có việc gì.” Tiêu Băng chẳng hề để ý nói.

Vừa lúc cô cũng không muốn đi, đang chờ nhìn trò vui đây.

“Tới đi, chúng ta tiếp tục.” Ngụy Giai Hàng cuồng vọng nói, hoàn toàn không để Lâm Dật vào mắt.

Lúc này, Quách Chấp đứng ở trước mặt Ngụy Giai Hàng.

“Nguỵ thiếu, người tên là Lâm Dật kia quả thực rất lợi hại, chúng ta có nên không cẩn thận một chút hay không?”

“Anh suy nghĩ nhiều rồi.” Ngụy Giai Hàng đốt điếu thuốc, nói:

“Tại thành phố Dư Hàng, Ngụy gia tôi chính là lão đại. Nếu như quả thật có việc, người trong nhà sẽ sớm thông báo cho tôi, làm sao có thể xảy ra chuyện được. Anh ta thì tính là thứ gì chứ?”

Quách Chấp từ chối cho ý kiến gật đầu.

Nhân mạch quan hệ của Ngụy gia cường đại hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mình.

Tại một phần ba mẫu đất Dư Hàng, đoán chừng không ai dám làm gì bọn họ.

“Được rồi, anh không cần lo lắng những thứ vô dụng này.” Ngụy Giai Hàng nói:

“Bây giờ tôi đang vui, tìm một chỗ để em gái anh bồi tôi uống một chén.”

“Đã biết, Ngụy thiếu gia.”

“Tất cả đừng động!”

Ngay tại lúc hai người nói chuyện, một tiếng gọi ầm ĩ truyền đến từ cửa.

Nhóm nam nữa trong quán bar đều dừng động tác trên tay lại, nhìn cảnh sát đang đi vào.

Nhưng bọn họ cũng không sợ, đã sớm biết những người này sẽ đến.

Nơi này là địa bàn của Ngụy thiếu gia, cho dù bọn họ tới cũng chỉ là đi lướt qua, hoàn toàn không cần sợ.

Nhìn thấy một đoàn cảnh sát đi vào, Ngụy Giai Hàng giẫm tắt tàn thuốc, cười ha hả đi tới, nói với người đàn ông trung niên dẫn đầu:

“Anh chính là người dẫn đầu trong những người này đúng không.”

Cảnh sát trung niên dò xét Ngụy Giai Hàng một chút, nói mà không có biểu cảm gì:

“Cậu là ông chủ ở đây?”

“Không sai.” Ngụy Giai Hàng nói:

“Tôi là con thứ hai của Ngụy gia, Ngụy Nghiễm Hiền là cha tôi, có quen biết với trưởng cục các người, các anh nên trở về đi, chúng tôi còn muốn làm ăn đây.”

Trê mặt những người khác cũng đều là ý cười dạt dào, cũng không có quá coi trọng, nhưng câu tiếp theo của cảnh sát trung niên lại trực tiếp khiến cho bọn họ sửng sốt.

“Tôi mặc kệ cha cậu là ai, có người tố cáo các người giao dịch hàng cấm ở đây. Tôi hiện tại muốn niêm phong quán bar của các người, sẽ có người phụ trách liên quan, đi với tôi một chuyến đi.”

“Hả?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều cảm thấy có chút không thích hợp.

Ngụy Giai Hàng đều đã báo thân phận của mình và tên của cha anh ta, lẽ ra đám người này sẽ không có khả năng đi tìm phiền toái, sao lại còn mang người đi chứ?

“Anh xác định không lầm sao? Muốn niêm phong rượu của tôi?” Ngụy Giai Hàng lạnh lùng nói.

“Cậu không có nghe lầm, cậu là ông chủ ở đây, phải chịu trách nhiệm hàng đầu. Nếu như có lời muốn nói thì thì cùng tôi về sở cảnh sát rồi nói.”

Răng rắc!

Cảnh sát trung niên không cho Ngụy Giai Hàng cơ hội nói chuyện, lấy còng tay còng tay anh ta lại, hạn chế tự do của anh ta.

“Chuyện này…”

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, ai cũng không nghĩ tới mọi chuyện lại như này!

Bỗng nhiên, ánh mắt của bọn họ đều rơi xuống trên người Lâm Dật!

Chính là bởi vì người đàn ông này tố cáo nên mới xảy ra chuyện như vậy!

Chẳng lẽ là có liên quan với anh ta?

Lâm Dật nở nụ cười đi tới trước mặt Ngụy Giai Hàng, vỗ vỗ bờ vai của anh ta với ý vị sâu xa.

“Đã nói cho anh rồi, phải tin tưởng chính nghĩa, sao anh lại không nghe chứ!”

“Con mẹ nó anh bớt ở chỗ này chiếm tiện nghi khoe mẽ đi, chờ sau khi nhà tôi biết chuyện này, nhất định sẽ giết chết anh trước!”

“Được, tôi chờ anh.” Lâm Dật cười nói:

“Chúng ta có cơ hội sẽ gặp lại.”

Nói xong câu kế tiếp, Lâm Dật dẫn đầu rời đi.

Đi ra từ quầy rượu, Tiêu Băng vô cùng vui mừng mà nhìn Lâm Dật.

“Anh Lâm, anh không phải lăn lộn ở Trung Hải sao, sao còn có lực ảnh hưởng lớn như vậy tại Dư Hàng?”

“Sức ảnh hưởng thì không nói, chỉ là một cuộc điện thoại thôi.”

“Anh đây cũng quá Versailles rồi, một cú điện thoại đã có thể khiến người ta niêm phong quán bar của Ngụy Giai Hàng, người bình thường cũng không có bản lĩnh này.”

“Được rồi, đừng lấy lòng tôi nữa.” Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Thời gian cũng còn không sớm nữa, hôm nay cũng đừng chơi trận thứ hai nữa, trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Ừm vâng.” Tiêu Băng gật đầu, nói:

“Anh đặt trước khách sạn chưa, có cần tôi sắp xếp cho anh một cái không?”

“Còn thật chưa có sắp xếp gì đây.”

“Vậy thì đi theo tôi đi, nhà chúng tôi có một khách sạn cấp năm sao tại Dư Hàng, tôi đưa anh đi.”

“Không cần khách sáo như vậy.” Lâm Dật chỉ bọn người Tôn Kiện, “Bọn họ đều ngồi xe tôi tới, tôi phải đưa bọn họ trở về.”

“Đừng đừng, bọn tôi tự đón xe về là được rồi, cũng không còn sớm nữa, các người nhanh đi nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, Tôn Kiện lôi kéo Lý Thanh Nguyên và Lưu Quang Minh rời đi, sợ sẽ làm trễ chuyện tốt của Lâm Dật.

“Anh Lâm, người ta đã cho chúng ta cơ hội, anh xác định không quy tắc ngầm với nữ cấp dưới sao?”

“Chút danh tiếng tốt của tôi đều bị Ninh Triệt phá hỏng hết rồi.” Lâm Dật dở khóc dở cười nói:

“Làm như tôi là người dùng nửa người dưới để suy nghĩ không bằng.”

“Hắc hắc, tôi biết anh không phải người như vậy, nhưng là một cấp dưới hợp cách, chúng tôi cần phải thường xuyên chuẩn bị.”

Nói xong, Tiêu Băng nhìn bốn phía một chút, “Xe của anh ở chỗ nào, chúng ta hiện tại liền đi đi thôi.”

Lâm Dật gật gật đầu, hai người cùng lên xe, dưới sự chỉ huy của Tiêu Băng, đến khách sạn Quân Hào, mở một phòng tổng thống xa hoa nhất.

“Đã đưa tôi đến chỗ rồi mà cô còn không đi, còn muốn tắm rửa thay quần áo sao?”

“Tôi thật ra cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng đoán là anh không có thèm.” Tiêu Băng cười hì hì, nói:

“Anh Lâm, anh có kiến thức rộng rãi, có chút chuyện tôi muốn làm phiền anh giúp đỡ một chút, có thể đáp ứng tôi không?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1374: Người Ngụy Gia Tới.

Chương 1374: Người Ngụy Gia Tới.

“Chuyện gì?”

“Gần đây Trung Hải có một hạng mục đường sắt cao tốc, nhà chúng tôi muốn tham dự một chút.” Tiếu Băng cười hắc hắc, “Anh là thổ hoàng đế Trung Hải, có thể giúp đỡ một chút hay không.”

“Ừm hả? Đây là ai đặt cho tôi vậy?” Lâm Dật nói: “Đây không phải là muốn bôi đen tôi đó chứ?.”

“Còn dùng như vậy sao? Không phải là sự thật à?” Tiêu Băng nói:

“Nhìn khắp toàn bộ Trung Hải, có ai dám trêu chọc anh sao?”

“Cũng đừng nói như vậy, tại Trung Hải có rất nhiều người tài giỏi, cây to đón gió. Nếu như cái tên này truyền ra ngoài thì tôi sẽ bị người ta để mắt tới.”

Tiếu Băng hắc cười hắc hắc, “Đây đều là chuyện nhỏ, chủ yếu là hạng mục này, không biết anh Lâm có thể giúp một chút không?”

“Hạng mục này do ai phụ trách?”

“Lương bí thư của thành ủy Trung Hải, anh nói xem có được không?”

Lâm Dật có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới việc này lại do

Lương Nhược Hư quản lý.

Lẽ ra lấy chức vụ hiện giờ của cô ấy thì không nên quản lý loại chuyện này.

Đoán chừng có thể là hạng mục của tập đoàn Hoa Nhuận, cộng với các lãnh đạo Trung Hải bên này biết quan hệ giữa cô và Thẩm Thục Nghi, cho nên liền để cô phụ trách.

Nếu như làm xong, cũng coi như là một hạng chiến tích.

“Tôi sẽ thử giúp cô nghiên cứu một chút.”

“Vậy thì cám ơn anh Lâm.”

Nói xong, Tiếu Băng ôm lấy mặt Lâm Dật, hôn một cái, sau đó mới vui vẻ rời đi.

Sau khi đưa Tiếu Băng đi, Lâm Dật đi tắm rửa một cái, sau đó lại gọi video với Kỷ Khuynh Nhan, hàn huyên một hồi lâu mới ngủ.

Sáng sớm hôm sau, còn không đợi Lâm Dật tỉnh ngủ, Tiếu Băng lại chạy tới. Cô mặc một bộ váy liền, dáng người linh lung tinh tế, vừa hoang dã vừa xinh đẹp.

Bởi vì khách sạn chính là của nhà cô ấy, nên chỉ cần cô muốn thì có thể ra vào bất kỳ gian phòng nào.

“Anh Lâm, lúc này cũng đã hơn tám giờ rồi, mau dậy đi, tôi đưa bữa sáng tới cho anh, đều là món ngon đặc sắc của Dư Hàng, mau nếm thử.”

“Cũng mới có tám giờ, đây cũng quá sớm rồi.”

“Anh đến Dư Hàng, người làm tổ viên như tôi dù sao cũng phải hầu hạ lãnh đạo thật tốt.” Tiêu Băng nháy mắt ra hiệu:

“Về sau có thể đề bạt tôi một chút.”

“Tại chỗ như lữ đoàn Trung Vệ, căn bản không cần phải nhắc chuyện đề bạt, chỉ cần cô có thể sống lâu mấy năm, thì đương nhiên là có thể thăng chức.”

“Thật hay giả vậy? Không có khoa trương như vậy chứ?”

“Từ khi tôi gia nhập vào lữ đoàn Trung Vệ cho đến bây giờ, mới có mấy tháng ngắn ngủi, nhân số tử vong đã vượt qua 20, mà lữ đoàn Trung Vệ có tất cả bao nhiêu người, cô thử tính toán xem.”

“Không sao cả, đã đến lúc này rồi cũng không thể lui ra nửa đường được.” Tiếu Băng vừa cười vừa nói.

Lâm Dật đang rửa mặt, bỗng quay liếc nhìn Tiếu Băng một chút.

“Tiêu gia hẳn là chỉ có một mình cô đúng không.”

“Làm sao anh biết? Nhìn xem tư liệu của tôi sao?”

“Đoán thôi.”

Lâm Dật thuận miệng nói ra.

Nếu như Tiêu gia có đàn ông, đoán chừng cũng sẽ không để cho Tiêu Băng đi trên con đường nguy hiểm này.

Nếu như vượt qua được thì 50 năm tiếp theo của Tiêu gia sẽ mưa thuận gió hoà như cũ, nếu như xuất hiện sai lầm thì tương lai của Tiêu gia cũng sẽ suy thoái.

Sau khi rửa mặt xong, Lâm Dật bắt đầu ăn sáng, nhưng còn chưa ăn được bao nhiêu thì điện thoại trên đầu giường bỗng vang lên.

“Đoán chừng là điện thoại của tiếp tân, tôi giúp anh nhận một chút.”

Tiếu Băng đi tới đầu giường, giúp Lâm Dật nhận điện thoại.

“Xin hỏi là Lâm Dật Lâm tiên sinh đúng không.”

“Tôi là Tiêu Băng, có việc cứ nói với tôi là được.”

“Tiêu tổng, là như vậy, đại sảnh có vị khách muốn gặp Lâm tiên sinh.”

“Hả?”

Tiếu Băng lẩm bẩm một câu, “Đối phương có nói mình là ai không.”

“Đối phương nói mình họ Ngụy.”

“Họ Ngụy?”

Vẻ mặt của Tiếu Băng trở nên nghiêm túc, cô cảm thấy rất không có khả năng là trùng hợp, rất có thể là anh của Ngụy Giai Hàng, Ngụy Giai Long!

“Được, tôi đã biết.”

Cúp điện thoại, Tiếu Băng về tới bên cạnh Lâm Dật.

“Gọi điện thoại làm gì?”

“Nói dưới lầu có người họ Ngụy tìm anh, tôi đoán là anh trai của Ngụy Giai Hàng, Ngụy Giai Long.”

“Sớm như vậy mà đã tìm đến đây rồi sao?”

“Ngụy gia là đại gia tộc tại Dư Hàng, xét về tổng hợp thậm chí còn mạnh hơn Tiêu gia một chút xíu, cộng với quan hệ giữa hai chúng ta, rất dễ có thể tra được anh ở chỗ này.” Tiếu Băng nói:

“Hơn nữa lấy năng lực của bọn họ, thân phận chủ tịch tập đoàn Lăng Vân của anh chỉ sợ cũng không giấu được, bọn họ hẳn là đã biết.”

“Biết thì biết thôi, tôi cũng không có ý định che giấu cái gì.”

Lâm Dật ăn bánh bao hấp và sữa đậu nành, nói với vẻ mơ hồ không rõ:

“Người đã tới rồi thì để anh ta lên đây đi, đừng làm như chúng ta như đang sợ bọn họ vậy.”

“Đã biết.”

Tiếu Băng lại gọi điện thoại cho tiếp tân, phân phó chuyện mà Lâm Dật nói xuống dưới, sau đó để hé cửa, tiếp tục ăn sáng với Lâm Dật.

Không đến vài phút, tiếng đẩy cửa vang lên, có ba người tiến vào từ bên ngoài, hai nam một nữ.

Người đứng trước nhất có thân hình cao lớn, ít thiểu nhất tầm 1m9, dáng vẻ giống Ngụy Giai Hàng đến mấy phần, chỉ là không ngông cuồng giống như anh ta, vẻ mặt nghiêm túc, thái độ trầm ổn.

Lâm Dật suy đoán, anh ta có lẽ chính là anh trai Ngụy Giai Hàng, Ngụy Giai Long.

Nhưng hai người còn lại thì không có khí chất này.

Sau khi đi vào phòng, vẫn luôn đánh giá Lâm Dật, trong ánh mắt đầy vẻ đề phòng.

Trong đó người đàn ông dáng người hơi mập tên là Ngụy Triết, là em họ của Ngụy Giai Long.

Một người khác là Ngụy Vũ, là em gái Ngụy Triết, em họ của Ngụy Giai Long.

Bởi vì Ngụy gia đang nằm trong tay Ngụy Nghiễm Hiền, cha của hai người cũng không có bao nhiêu thực quyền trong tay.

Cho nên vẫn luôn coi Ngụy Giai Long như thiên lôi, sai đâu đánh đó.

“Vị này chính là Lâm tổng a, trước tự giới thiệu mình một chút, tôi là Ngụy Giai Long.”

Nghe thấy xưng hô của Ngụy Giai Long, Lâm Dật đã đoán được đúng như Tiếu Băng nói, Ngụy gia đã biết thân phận của mình.

Tại phương diện quan hệ nhân mạch này, Ngụy gia quả thực thật sự có tài.

“Tìm tôi làm gì.” Lâm Dật nhàn nhạt nói.

“Chuyện tối ngày hôm qua chỉ là hiểu lầm, tôi hi vọng anh có thể thả em trai tôi ra.”

“Hiểu lầm sao?” Lâm Dật nhướng mày nói:

“Anh nói hiểu lầm thì hiểu lầm à? Nhưng mà tôi không cảm thấy đây là hiểu lầm.”

“Anh đừng quá đáng, đại ca tôi đã tới đây rồi, anh đừng nghĩ là mình hay!”

“Im ngay!”

Ngụy Giai Long hừ lạnh, cũng không tức giận, tựa hồ thái độ của Lâm Dật đã nằm trong dự liệu của anh.

“Lâm tổng, tôi biết danh tiếng hiện tại của tập đoàn Lăng Vân đang thịnh, so ra thì Ngụy gia chúng tôi còn kém một chút. Nhưng đều là người lăn lộn trong vòng này, chúng ta nên nói chuyện cho thật tốt, không cần thiết phải tuyệt tình như thế. Mọi thứ nên lưu lại một đường, sau này mới dễ nói chuyện, không cần phải náo thành dạng này.”

“Lúc các người bắt nạt người khác, sao lại không suy nghĩ đến những thứ này chứ?” Lâm Dật kẹp cái bánh bao, chậm rãi nói:

“Các người cũng không phải người lương thiện, cũng đều hiểu quy tắc sống ngay sẽ bị đánh. Lúc mạnh thì ỷ thế hiếp người, lúc không bằng người thì đến giảng đạo lý, nhưng nếu như giảng đạo lý có tác dụng thì còn cần quân đội làm gì?”

Ngụy Giai Long nhướng mày, dường như không nghĩ tới, sẽ gặp phải trắc trở như vậy.

“Chẳng lẽ Lâm tổng ngay cả chút mặt mũi này cũng không muốn cho sao?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1375: Gọi Điện Thoại Cho Lưu Hồng.

Chương 1375: Gọi Điện Thoại Cho Lưu Hồng.

"Gấp cái gì?" Lâm Dật ra:

"Đều theo quy củ mà làm việc, chờ đến đúng lúc, cậu ta tự nhiên sẽ được thả ra theo quy định, dục tốc bất đạt. Tốt xấu gì Ngụy gia các anh cũng là danh môn vọng tộc, lẽ nào ngay cả đạo lý như này cũng không hiểu sao?"

"Lâm tiên sinh, tôi cảm thấy anh đang lãng phí thời gian của hai bên."

"Có sao?" Lâm Dật nhún vai một cái, "Tôi vừa nãy cũng đã nói rõ cho anh biết rồi, tôi không muốn phối hợp, là các anh ăn vạ không đi, rốt cuộc là ai đang lãng phí thời gian của nhau?"

"Con mẹ nó anh đừng có quá đáng!" Ngụy Triết xông lên nói:

"Đừng mẹ nó cho là mình có chút tiền dơ bẩn, Ngụy gia chúng tôi phải sợ anh!"

"Này nếu như anh không muốn nói chuyện, thì cút xa một chút!"

"Con mẹ nó anh có phải nghĩ là tôi không dám thu thập anh không!"

Lâm Dật đứng dậy, nắm lấy tóc của Ngụy Triết, đè anh ta ở trên bàn.

"Con chó này của nhà các anh nuôi hình như không biết cách nói chuyện, tôi trước tiên giúp anh giáo huấn một chút."

Dứt lời, Lâm Dật quay người một cước, đá lên trên người Ngụy Triết!

Anh ta lúc này bị đá bay, nếu như không phải Ngụy Giai Long ở phía sau tiếp lấy, cửa phòng có thể đã bị va nát rồi.

"Anh!"

Ngụy Vũ xông lên trên, giúp Ngụy Triết kiểm tra vết thương.

"Anh không sao." Ngụy Triết nhe răng toét miệng nói.

Nhìn thấy tình cảnh của Ngụy Triết, sắc mặt của Ngụy Giai Long khó coi, cố nén lửa giận trong lòng, nhỏ giọng nói:

"Nếu anh Lâm đã không muốn nói thêm nữa, vậy tôi liền cáo từ, nhưng có câu nói này tôi phải nói cho anh biết, làm người tốt hơn hết là đừng quá kiêu ngạo."

Nói xong, Ngụy Giai Long cùng với ba người rời khỏi khách sạn, không nói thêm một câu nào.

"Anh Lâm, vẫn là anh lợi hại, ngay cả Ngụy Giai Long cũng dám gây thù."

"Chỉ là một đám thiếu gia con nhà giàu, có gì phải sợ? Không đẹp trai, cũng không có tiền, càng không có quyền lực giống như tôi, tôi sợ anh ta cái gì."

"Nhưng có chuyện này anh có thể không biết." Tiêu Băng vuốt mái tóc, nói:

"Kỳ thực Ngụy Giai Long cũng giống như chúng ta, hơn nữa anh ta còn tới cấp D rồi, trình độ cao hơn tôi nhiều."

"Anh ta cũng biết phương thức phát lực Đan Điền? Lẽ nào lúc trước anh ta cũng ở trong lữ đoàn trung vệ?"

Tin tức này khiến cho Lâm Dật có chút kinh ngạc.

"Cái kia đúng là không có, nhưng cha của anh ta Ngụy Nghiễm Hiền, nghe nói lúc trước là người của lữ đoàn trung vệ, hơn nữa trình độ còn không thấp."

"Theo như lời cô nói, Ngụy gia có thể phát triển tới hôm nay, phải có chút quan hệ liên quan đến người tên là Ngụy Quảng Hiền này."

"Tôi cũng là nghe cha tôi nói, mười lăm năm trước, khi Ngụy Quảng Hiền từ lữ đoàn trung vệ trở về, tình hình của Ngụy gia liền nhanh chóng thay đổi. Chỉ mất hơn mười năm, để phát triển trở thành một gia tộc lớn nhất ở Dư Hàng, thậm chí còn có thể bắt kịp với chúng tôi."

"Không sao, đã trình độ này, coi như là trở lại mười cái, tôi cũng không sợ."

"Trâu bò trâu bò, anh Lâm, yêu anh."

"Cút cút cút, mau ăn cơm đi."

...

Từ khách sạn đi ra, ba người mặt không thay đổi lên xe.

"Anh Long, làm sao bây giờ?"

Trên xe, Ngụy Triết trợn mắt nghiến răng mà hỏi.

"Về nhà trước, nói trước cho cha tôi chuyện này đã." Ngụy Giai Long nói:

"Hiện tại hạng mục đường sắt Trung Hải đang là thời điểm quan trọng. Nếu như náo động lên tin tức không tốt, người đối diện bên trong không có lợi, phải giải quyết chuyện này một cách ổn thỏa hơn."

"Coi như là anh ta may mắn, nếu như không phải đang trong thời gian then chốt, tôi khẳng định sẽ tìm người đánh anh ta một trận!"

"Anh ta cũng không có đơn giản như cậu nghĩ đâu." Ngụy Giai Long nói:

"Vừa nãy lúc anh ra chiêu, tôi đã thấy, là một người luyện võ, người bình thường không có khả năng là đối thủ của anh ta."

"Luyện qua thì có thể như thế nào, chỉ cần tìm thêm nhiều người một chút là được." Ngụy Triết khinh thường nói:

"Anh ta cũng không phải anh Long anh, khắp thiên hạ này cũng không có ai là địch thủ của anh được, phải xem thử chúng ta có muốn muốn động thủ hay không mà thôi."

Ngụy Giao Long không lên tiếng, đối với loại người như Lâm Dật, anh cũng có chút đau đầu.

Mềm không ăn, cứng rắn cũng không được.

Tuy rằng tài sản của hai bên có phần chênh lệch, nhưng ở thời khắc mấu chốt, Ngụy Giai Long cũng không sợ động thủ, nhưng bây giờ tình hình đặc biệt, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Sau một tiếng, xe lái đến tập đoàn Kim Nghiệp của Ngụy gia.

Ngụy Giai Long mang theo hai người, đi đến văn phòng chủ tịch.

Ngồi trong phòng làm việc là một người đàn ông mặc vest, mái tóc hơi bạc, lúc ba người tiến vào, ông ta đang cầm bút ở trên văn kiện viết cái gì đó.

Mà người đàn ông này, chính là cha của Ngụy Gai Long, Ngụy quảng hiền.

"Nhanh như vậy đã trở lại rồi, mọi chuyện xử lý thế nào rồi?"

Nhìn thấy con trai với cháu trai đi vào, Ngụy Nghiễm Hiền để bút xuống nói.

"Tiểu tử kia mềm không được cứng cũng không xong, không có lộ ra bất kỳ ý tứ gì ."

"Ngay cả chút mặt mũi này cũng không cho à."

Vẻ mặt Ngụy Nghiễm Hiền âm trầm nói, mặc dụ tập đoàn Kim Nghiệp của Ngụy gia không bằng tập đoàn Lăng Vân, nhưng ở Trung Quốc cũng là một công ty có mặt mũi lớn.

Đây rõ ràng là cứng rắn cùng chết, nằm ngoài dự liệu của ông ta.

Ngụy Giai Long ngồi ở trên ghế sô pha.

"Anh ta đúng là người khó chơi, Ngụy Triết bị anh ta đánh, một chút mặt mũi cũng không cho."

"Bác cả, bác không thấy tình huống lúc đó, anh ta đúng kiêu căng ngạo mạn, hoàn toàn không đem chúng ta để ở trong mắt." Ngụy Triết nói:

"Nếu như không phải khoảng thời gian này có chút mẫn cảm, cháu thật sự muốn tìm người đánh cho anh ta một trận."

Ngụy Nghiễm Hiền suy tư mấy giây, sau đó nhìn con trai của mình.

"Việc này con tính thế nào."

"Con buổi trưa không phải đã hẹn bộ trưởng Lương nói chuyện hạng mục sao, đoán chừng dự án đường tốc lấy được tám chín phần mười rồi." Ngụy Giao Long nói:

"Sau khi bàn bạc dự án, con đã đi qua tìm anh ta để nói chuyện một lần nữa, mềm dẻo không được vậy thì cứng rắn, nhưng phải để Giai Hàng ở bên trong thêm mấy ngày nữa."

"Như vậy không được, chuyện này đã ở Dư Hàng truyền ra, nếu như không thể mau chóng đưa nó đi ra ngoài, mặt mũi Ngụy gia coi như mất hết."

"Nhưng quan hệ giao thiệp của Lâm Dật không thua kém gì Ngụy gia, thậm chí còn mạnh hơn một chút. Chuyện này nếu như anh ta không gật đầu, chúng ta rất khó để đưa được Giai Hàng ra ngoài."

Ngụy Quảng Hiền loay hoay điện thoại, "Với quan hệ giao thiệp của chúng ta ở Dư Hàng, chuyện này xác thực rất khó làm, cha gọi điện thoại cho chiến hữu ở Yến Kinh bên kia, vấn đề cũng không lớn."

Ánh mắt Ngụy Giai Long chuyển động, "A Triết, hai người các cậu trước tiên đi ra ngoài một chút, đợi lát nữa lại nói chuyện này."

Ngụy Giai Long biết, lão ba sẽ gọi điện cho người bên lữ đoàn trung vệ, không tiện để cho bọn họ nghe.

Hai người nghe lời đi ra ngoài, sau đó Ngụy Quảng Hiền bấm điện thoại gọi cho Lưu Hồng.

Ngụy Giai Long ngồi ở trên ghế salon, không nói một lời.

Nếu như lão ba gọi cho lãnh đạo lữ đoàn trung vệ nhờ trợ giúp, đoán chừng vấn đề này không lớn.

Bọn họ là một sự tồn tại đặc biệt, xử lý chút chuyện nhỏ này, hẳn là không có vấn đề gì.

"Anh chàng bận rộn, sao lại nghĩ đến việc gọi điện thoại cho tôi đấy." Bên kia đầu điện thoại Lưu Hồng cười ha hả nói.

"Tôi qua mấy ngày có thể sẽ đi đến Yến Kinh một chuyến, chủ nhiệm Lưu có thời gian hay không? Nể nang mặt mũi ăn một bữa cơm."

"Anh cũng đừng coi trọng tôi quá, anh bây giờ cũng là một người giàu có trên bảng danh sách đây, còn theo tôi lôi kéo nữa." Lưu Hồng nói:

"Anh chừng nào thì đến Yến Kinh? Nói trước một tiếng là được, tôi sắp xếp cho anh."

"Vậy chúng ta liền nói rõ, những rượu ngon kia của anh phải đưa cho tôi một bình đấy."

Mặc dù là tìm Lưu Hồng làm việc, nhưng Ngụy Quảng Hiền cũng không có đi thẳng vào vấn đề, mà là lựa chọn trước tiên mở đường.

"Điều đó là đương nhiên, chiến hữu cũ trở về, một bình rượu ngon tính là gì, tôi bảo đảm cho anh uống đến hài lòng."

Ngụy Quảng Hiền cười ha ha, "Tôi an tâm rồi, bất quá lúc trước, tôi còn có chuyện này muốn tìm anh hỗ trợ."

"Chuyện gì anh nói đi."

"Con trai út của tôi, với một người tên là Lâm Dật xảy ra xung đột, chính là chủ tịch của tập đoàn Lăng Vân. Nó bị đưa đến trại tạm giam rồi, có thể hay không tìm người giúp tôi liên lạc một chút, đem con trai của tôi từ bên trong đưa ra ngoài được không."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1376: Tới Cửa Muốn Chết.

Chương 1376: Tới Cửa Muốn Chết.

"Anh nói cái gì? Con trai của anh cùng với Lâm Dật phát sinh xung đột?"

"Anh cũng biết người này?"

Ngụy Nghiễm Hiền cũng không cảm thấy bất ngờ, với giá trị với sức ảnh hưởng của Lâm Dật bây giờ, Lưu Hồng biết tên của cậu ta cũng coi như là chuyện bình thường.

"Tối hôm qua xảy ra chút chuyện, ở quán rượu xảy ra xung đột. Anh ta tìm người đem con trai của tôi nhốt vào, tôi phái người đi khơi thông cũng không có hiệu quả. Cho nên gọi điện thoại tới chỗ của anh thử, xem có thể giúp được gì không."

Lưu Hồng ở đầu bên kia điện thoại có chút không nói nên lời.

Các anh những người này cũng thiệt là, trêu chọc ai không tốt cần gì phải đi trêu chọc tổ tông Lâm Dật kia chứ.

Lời nói của tôi đối với cậu ta căn bản liền không dễ xài!

"Chiến hữu cũ, cái khác tôi đều có thể giúp anh được, nhưng cái này thật sự không được, anh cũng đừng làm khó tôi."

"Cũng bởi vì không để cho con trai tôi đi thử huấn, tiểu tử anh sẽ không còn ghi hận tôi đấy chứ."

"Anh đứng có nói bậy, nào có chuyện đó." Lưu Hồng nói:

"Vậy tôi liền nói rõ cho anh biết, Lâm Dật hiện tại không chỉ là chủ tịch của tập đoàn Lăng Vân, mà còn là tổ trưởng của một tổ ở lữ đoàn Trung Vệ. Việc này anh để cho tôi làm sao giúp đây, căn bản tôi không giúp được anh!"

"Anh nói cái gì! Anh ta là tổ trưởng của một tổ!"

Hai cha con sắc mặt đồng thời biến đổi!

Ai cũng không nghĩ tới, Lâm Dật vẫn còn có thân phận như vậy!

"Hừ, tôi lừa anh làm gì, cho nên việc này tôi thật sự không thể giúp được anh."

Sau khi khiếp sợ, Ngụy Nghiễm Hiền nói:

"Nếu anh ta là người của lữ đoàn Trung Vệ, vậy chuyện này liền dễ làm rồi, tôi sẽ dử dụng phương thức của lữ đoàn Trung Vệ để giải quyết vấn đề, cũng không có vấn đề gì."

"Lẽ nào anh muốn giải quyết riêng việc này?"

"Tôi vừa bắt đầu chính là dự định như vậy, nhưng gần đây chúng tôi có chuyện làm ăn quan trọng muốn nói. Tôi sợ gây ra những tin tức tiêu cực không cần thiết, nên muốn xử lý việc này nhẹ nhàng. Hiện tại đã biết cậu ta là người của lữ đoàn Trung Vệ, tôi cảm thấy việc này liền dễ làm hơn nhiều rồi."

Lữ đoàn Trung Vệ là một tổ chức đặc biệt, với các quy tắc cụ thể của riêng nó.

Chính là dùng phương thức so tài để giải quyết vấn đề!

Nói trắng ra chính là một mình đấu!

Ưu điểm của điều này là nó sẽ không khuếch đại tác động tiêu cự. Cho dù là người nào thua cũng đều sẽ ngầm thừa nhận kết quả này, sẽ không lộ ra ngoài.

Cứ như vậy, chính mình liền không có lo lắng gì nữa.

"Đều là người một nhà, không cần thiết phải như vậy, tài nghệ của Lâm Dật tôi rất hiểu rõ, bất luận tổn thương ai cũng không tốt."

"Không có chuyện gì, kết quả như thế nào chúng ta đều có thể tiếp nhận được." Ngụy Nghiễm Hiền cười ha hả nói:

"Hãy giải quyết theo cách của lữ đoàn Trung Vệ đi."

"Vậy được, tự anh quyết định, việc này tôi không đi theo cậu ta được, môi hở răng lạnh, giúp ai cũng không tốt."

"Ha ha ..."

Ngụy Nghiễm Hiền cười ha hả, "Tôi chỉ chờ mấy câu này của anh."

"Vậy trước tiên như vậy đi, chờ khi nào anh đến Yến Kinh, hãy gọi điện thoại trước cho tôi."

"Được, vậy cứ như vậy trước đi."

Ngụy Nghiễm Hiền cúp điện thoại, nhìn con trai của mình nói:

"Con mới vừa rồi cũng nghe cha nói rồi đấy, Lâm Dật là người của lữ đoàn Trung Vệ, mà còn là tổ trưởng của một tổ."

"Anh ta thật sự đã mang đến cho con một bất ngờ thật lớn." Ngụy Giai Long nói:

"Không chỉ có một công ty lớn như vậy, lại còn thành tổ trưởng của một đội của lữ đoàn trung vệ. Nếu như dứt bỏ quan hệ thù địch, con thật sự rất bội phục anh ta."

Ngụy Nghiễm Hiền không nóng không lạnh gật đầu.

"Một nơi như lữ đoàn Trung Vệ không nuôi rác rưởi, cậu ta có thể lăn lộn đến chức vị tổ trưởng, tự nhiên là không đơn giản."

"Nhưng con rất tò mò, đội trưởng trẻ nhất ở lữ đoàn Trung Vệ đều là khoảng 30 tuổi, anh ta làm sao ở độ tuổi này đã được đề bạt rồi?"

"Cha quãng thời gian trước có nghe nói, lữ đoàn Trung Vệ thương vong nặng nề, đoán chừng cậu ta là phá cách được đề bạt lên."

"Ban đầu hai ba tổ, chính là hàng ngũ chiến đấu thông thường, nhân vật cấp bậc tổ trưởng trình độ còn không có hơn cha, lại tăng thêm anh ta được đặc cách đề bạt lên, trình độ có thể cao tới đâu chứ? "

"Này không vừa vặn sao." Ngụy Nghiễm Hiền đốt điếu thuốc, "Con dẫn người tới tìm anh ta, liền dùng phương thức của lữ đoàn Trung Vệ giải quyết vấn đề, thân là tổ trưởng của một tổ, anh ta sẽ không cự tuyệt."

"Con biết rõ phải làm thế nào rồi."

"Đúng rồi, chúng ta buổi trưa còn phải gặp mặc với thị trưởng Lương, đợi lát nữa con nên chuẩn bị một chút, chủ yếu chuyện này là do con tới nói chuyện, dù sao tương lai công ty cũng là của hai anh em các con."

"Biết rồi cha."

Đáp một tiếng, Ngụy Giao Long đi ra ngoài, chuẩn bị xử lý những chuyện trước mắt này.

"Anh Long, bác cả nói như thế nào, việc này làm sao bây giờ."

Nhìn thấy Ngụy Giai Long đi ra, Ngụy Triết nghênh đón hỏi.

Ngụy Giai Long khóe miệng mang theo ý cười khinh thường.

"Mềm dẻo không được, đương nhiên là phải cứng rắn rồi."

Ngụy Triết vẻ mặt vui vẻ, "Tiên sư nó, dạng người như anh ta phải động ta động chân mới được, em đã sớm nhìn anh ta không vừa mắt rồi."

"Trước tiên đừng có gấp, trên tay tôi còn có những chuyện khác, dù sao anh ta cũng chạy không thoát, lúc nào trừng trị anh ta còn không phải xem tâm tình của tôi sao?"

"Ha ha, với khả năng chiến đấu bất khả chiến bại của Long ca, trừng trị anh ta nhất định là ung dung thêm vui vẻ." Ngụy Triết nói:

"Nhưng theo tôi thấy, nếu như anh Long tự mình đi trừng trị anh, vậy chính là giết gà dùng đao mổ trâu, như vậy cũng quá đề cao anh ta, hay là em tìm người tới."

"Không cần, vừa vặn anh còn có chuyện khác muốn tìm anh ta, làm sao cũng phải đi qua đó một chuyến."

Đối với chuyện này, Ngụy Giai Long cũng không hề tiết lộ quá nhiều, bởi vì lữ đoàn trung vệ là một tổ chức tương đối thần bí tổ.

Dựa theo một ít quy định bất thành văn, không thể chủ động tiết lộ bất cứ thông tin gì về lữ đoàn trung vệ cho người ngoài biết.

Cho nên Ngụy Giai Long cũng không hề nhiều lời.

"Biết rồi anh Long." Ngụy Triết lộ vẻ tức giận trả lời.

"Được rồi, các cậu đi làm trước đi, đợi lát nữa khi nào tôi đi sẽ gọi nhóm người các cậu."

"Được."

Ngụy Giai Long gật đầu, sau đó trực tiếp rời đi.

"Việc này ồn ào như vậy, sớm biết mình vừa nãy liền gọi người đi thu thập anh ta cho rồi." Ngụy Triết tiếc nuối nói.

"Anh, hiện tại đi cũng còn kịp mà." Ngụy vũ nói:

"Chúng ta có thể thừa dịp lúc này, tìm người động thủ, sau đó đem người giải đến trước mặt anh Long. Đến lúc đó không phải mọi chuyện đều ổn thỏa sao, bác cả cũng có thể cao hứng."

"Hả? Em nói cũng đúng!" Ngụy Triết sáng mắt lên, "Anh hiện tại liền sắp xếp việc này!"

Ngụy Triết lấy điện thoại ra, con mắt chuyển động.

"Anh Long nói rồi, thân thủ của anh ra rất tốt, cho nên việc này không thể khinh thường, còn phải tìm một số nhân tai mới được."

Ngụy Vũ rơi vào trầm tư, bắt đầu suy nghĩ ứng viên thích hợp.

Chuyện này rất quan trọng, không thể để xảy ra một chút sai sót nào.

"Em nhớ ra rồi, anh Hùng là lão đại của Dư Hàng, hình như từ nơi khác trở về rồi, dưới tay của anh ta có rất nhiều người, việc này tìm anh ta làm là thích hợp nhất."

Ngụy Triết sáng mắt lên, "Anh trước đó vài ngày có nghe nói, anh ta mới có thêm vài tay chân mới. Nghe nói trên tay còn có người của bên quan chức, là một người tàn nhẫn, vừa vặn đuổi kịp!"

Nghĩ tới đây, Ngụy Triết cầm điện thoại di động, gọi điện thoại cho đối phương.

"Anh Hùng, ở Dư Hàng sao? Tôi đây có chút việc, muốn tìm anh hỗ trợ."

"Tôi muốn dạy dỗ một người, có thể phái một ít người tới đây không? Tôi muốn dùng mấy người mới kia, đặc biệt hùng hổ đấy."

"Cái gì! Chỗ anh còn có người lợi hại hơn? "

"Cùng phái tới một lúc?"

"Vậy thì tốt quá!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1377: Không Hiểu Tự Tin.

Chương 1377: Không Hiểu Tự Tin.

Khách sạn Quân Hào.

Bởi vì buổi chiều Lương Nhược Hư sẽ tới, buổi sáng Lâm Dật cũng không có sắp xếp chuyện gì.

Dưới sự chỉ dẫn của Tiêu Băng, anh đến suối nước nóng của khách sạn, làm Đại Bảo kiếm giữa ban ngày ban mặt.

Suối nước nóng được thiết kế theo phong cách Nhật, với các vách ngăn độc lập, không gian yên tĩnh.

Cách cửa trượt bằng gỗ mở ra, Tiêu Băng bưng hoa quả, mặc một bộ bikini màu đỏ tía từ bên ngoài đi vào.

Cảm thấy lòng ngực như sóng lớn.

"Anh Lâm, anh có thể ở Dư Hàng mấy ngày, qua mấy ngày nữa em dẫn anh đi những nơi khác chơi." Đặt hoa quả xuống, Tiêu Băng hỏi.

"Ở lại không được mấy ngày, có thể ngày mai hoặc ngày kia là phải trở về huyện Đông Ba rồi."

"Em nhớ ra rồi, Anh ở bên đó giúp đỡ người nghèo ở bên trong đó." Tiêu Băng nói:

"Có muốn em cho bọn họ một ít tiền không?"

"Cái này không cần, không cần bởi vì tôi mà ảnh hưởng đến việc ra quyết định của cô. Nếu cô cảm thấy có thể kiếm tiền thì cho, không kiếm được tiền cũng đừng có quăng."

"Vậy em hiểu rồi, chúng ta hãy nhìn lại tập đoàn Lăng Vân, công ty của anh mà thúc, chúng ta cũng sẽ có kết cục như vậy." Tiêu Băng nói:

"Tổ trưởng Ninh tổ nói rồi, anh chưa bao giờ làm kinh doanh thua lỗ, các anh nếu như có kết quả, vậy công việc đó chính là mua bán có lãi."

"Cô thực sự là..."

Lâm Dật cười nói, cảm thấy Tiêu Băng đã tìm ra được điểm mấu chốt của vấn đề.

"Đương Đương coong..."

Lúc hai người đang nói chuyện, cánh cửa giữa vách ngăn bị gõ.

"Tiểu thư, bên ngoài có người tìm Lâm tiên sinh."

"Còn có người tìm tôi?"

Lâm Dật có chút khó hiểu, mình ở Dư Hàng không có thân quen với ai, làm sao lại có nhiều người tìm đến mình như vậy chứ?

"Người kia dáng dấp ra sao?" Tiêu Băng hỏi.

"Vẫn là những người lúc ở sảnh, nhưng thiếu người đàn ông cao lớn kia, còn dư lại là một nam một nữ."

Hai người liếc nhau một cái, Lâm Dật có chút buồn cười:

"Chính chủ chưa có tới, vậy hai tên tuỳ tùng kia tới làm gì."

"Có thể là muốn giúp chủ tử báo thù." Tiêu Băng cười nói.

"Người cũng đã tới rồi, hai chúng ta cũng đừng tắm suối nước nóng nữa, ra ngoài xem thử."

"Ừ, tôi gọi người phục vụ đem quần áo đưa tới."

Hai mươi phút sau, hai người thay quần áo xong, đi ra khỏi các vách ngăn suối nước nước với bên ngoài.

Lâm Dật trên tay còn cầm một quả táo, không chút hoang mang hay lo lắng gì cả.

...

Trên ghế sopha ở đại sảnh khách sạn, Ngụy Triết với Ngụy Vũ cũng xếp hàng ngồi, bộ dạng thư giãn thích ý như nhau.

"Anh, tổng cộng đã có mười mấy người tới rồi, chắc cũng không có vấn đề gì." Ngụy Vũ nhỏ giọng hỏi.

"Tất nhiên không thành vấn đề." Ngụy Triết vắt hai chân lên nói:

"Anh đã nghe anh Hùng nói, thuộc hạ của anh ta cũng cõng lấy mạng người với kiện tụng, hóa ra là đã luyện qua tán đả. Bởi vì bị vợ cắm sừng, sau đó liền lái xe đem người đụng chết, cuối cùng dùng tiền để giải quyết, nghe nói ra tay đặc biệt độc ác."

"Còn có một cái khác, anh ta gần đây mới tuyển được người mới đã từng học qua Muay Thái, một quyền có thể đem xương người đánh gãy. Có hai người bọn họ ở đây, trừ phi là gặp phải người như Long ca, nếu không cũng có thể bị bọn họ đánh ra phân."

"Lợi hại đến như vậy sao?"

"Chứ không em nghĩ sao, nếu như không có mấy lần, anh Hùng cũng không thành lão đại của thành phố Dư Hàng được."

"Vậy em liền yên tâm hơn rồi." Ngụy vũ nói:

"Bây giờ là xem thử anh ta có dám ra mặt hay không."

"Điểm ấy không cần phải lo lắng, vừa nãy lớn lối như vậy, đoán chừng lá gan cũng không nhỏ, khẳng định sẽ ra đây, cứ từ từ chờ đi."

Hai người lại đợi vài phút, Ngụy Vũ kêu lên một tiếng.

"Anh, bọn họ ra rồi!"

Ngụy Triết nghiêng đầu liếc mắt nhìn, nhìn thấy Lâm Dật với Tiêu Băng từ bên trong khách sạn đi ra.

"Đi, đã đến giờ làm việc rồi."

Ngụy Triết đứng lên, với Ngụy Vũ đi tới chỗ Lâm Dật.

"Lâm tiên sinh, anh chắc không quên tôi là ai chứ."

"Đương nhiên chưa quên." Lâm Dật nói:

"Nhưng tìm tôi có chuyện gì, có phải một cước kia không làm anh thoải mái, còn muốn tới đây thử một lần nữa?"

"Vừa nãy là chúng tôi chưa chuẩn bị xong, anh cũng không cần thiết quá kiêu ngạo như vậy." Ngụy Triết nói:

"Anh nếu là có can đảm, hiện tại liền theo tôi ra ngoài một chuyến, hai chúng ta giải quyết vấn đề một lần, anh có dám hay không."

"Ồ, thật là dọa người nha." Tiêu Băng giả vờ sợ hãi nói.

"Biết sợ sệt cũng vô dụng, trừ phi bây giờ liền thả người. Nếu không các anh sẽ phải trả giá cho những hành vi của mình."

"Người là tôi đưa đi vào, anh tùy tiện nói đầu tiên là thả người, vậy tôi chẳng phải là quá mất mặt sao?"

Ngụy Triết nhún vai một cái không chút sợ hãi.

"Chúng tôi cũng đã nói hết lời ngon ngọt, nhưng anh vẫn là không muốn thỏa hiệp. Vậy thì không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể cứng rắn thôi."

Lâm Dật nở nụ cười, "Anh muốn làm sao?"

Ngụy Triết xoay người qua một bên, làm một động tác mời.

"Đây là nơi công cộng, chúng ta tìm một chỗ không người rồi nói."

"Anh dẫn đường đi."

Ngụy Triết với Ngụy Vũ xoay người hướng về cửa vào đi ra, Lâm Dật với Tiêu Băng ở phía sau đi theo.

Cuối cùng đi tới con đường hẻm phía sau lưng khách sạn.

Cùng lúc đó, hai chiếc xe tải chạy đến, mười mấy người từ trên xe bước xuống, đi tới bên người của Ngụy Triết.

Dẫn đầu hai người, một người mặc áo ba lỗ, một người khác mặc áo hoodie đen.

Vóc dáng Hai người cũng không tính là cao, nước da hơi đen, hơn nữa trên mặt đều không có biểu cảm gì, giống như là ai thiếu nợ bọn họ vậy.

Người đàn ông mặc ba lỗ đen, tên là Trịnh Bưu, người mà Ngụy Triết nói bị cắm sừng chính là anh ta.

Còn người mặc áo hoodie còn lại tên là Bao Văn Quân, đã từng luyện qua Muay Thái, đồng thời còn ở Thái Lan tham gia thi đấu, giành được vị trí thứ ba chung cuộc.

Hai người khuôn mặt âm trầm đi tới bên cạnh Ngụy Triết, Bao Văn Quân nhìn Ngụy Triết nói:

"Người anh muốn đối phó chính là anh ta? Hình như cũng không có gì đặc biệt."

"Anh Quân, ở trong mắt các anh xác thực không ra gì, nhưng thân thủ so với người bình thường như chúng tôi thì lại mạnh hơn nhiều. Lúc sáng, tôi đã bị anh ta đạp một cước, hiện tại bụng vẫn còn đang khó chịu đấy."

Nói xong, Ngụy Triết lấy ra 20 ngàn tệ, đưa cho Bao Văn Quân.

"Chuyện hôm nay, làm phiền nhóm anh hỗ trợ, tiền này các anh lấy về mua thuốc lá."

"Này thật không tiện lắm, các cậu là bạn của Hùng ca, chúng tôi qua đây giúp đỡ là chuyện đương nhiên, thật xấu hổ khi còn lấy tiền của các anh nữa."

"Làm sao có thể nói là chuyện đương nhiên được, giúp chúng tôi ân tình lớn như vậy, cũng không thể cho nhóm người các anh đi một chuyến tay không được." Ngụy Triết cười ha hả nói, sau đó nhìn Lâm Dật.

"Cũng không cần ra tay quá ác, không cần đánh gãy tay gãy chân, chỉ cần đem anh ta chế phục là được."

Ngụy Triết biết thân phận của Lâm Dật thật không đơn giản, cho nên không dám động thật.

Chỉ muốn đem anh ta chế ngự, sau đó áp tải đi gặp Ngụy Giai Long.

"Tôi hiểu ý của anh." Bao Văn Quân nói xong, nháy mắt ra dấu cho Trịnh Bưu.

"A Bưu, chỉ một mình anh ta, việc này anh lên xử lý đi, cũng đừng làm lớn chuyện, chúng ta cũng phải là đi khi dễ người khác."

"Được, dù sao cũng không phải là chuyện lớn gì."

Sau khi trả lời xong, Trịnh Bưu hướng về phía Lâm Dật đi tới, nhìn từ trên xuống dưới nói:

"Người anh em, chúng tôi là người của anh Hùng, về phần anh Hùng là nhân vật nào, tôi cũng không cần giải thích nhiều. Tôi thấy anh cũng đừng vùng vẫy làm gì, quyền cước không có mắt, nếu như đem anh đánh cho bị thương sẽ không tốt cho lắm."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1378: Bàn Luận, Có Dám Không?

Chương 1378: Bàn Luận, Có Dám Không?

"Ai nha, thật là dọa người."

Tiêu Băng vẻ mặt như bị bắt nạt trốn ở phía sau Lâm Dật giả bộ y như thật.

"Cô yên tâm, chúng tôi với đám lưu manh kia khác nhau, chúng tôi đều là những người tuân thủ pháp luật, một việc quy một việc, sẽ không đụng tới phụ nữ." Trịnh Bưu nói.

"Anh đã nói như, tôi thật sự phải cám ơn tám đời tổ tông của anh rồi."

Sắc mặt Trịnh Bưu thay đổi, "Anh xem ra không có ý tứ muốn nhận lỗi."

"Dựa vào trình của các anh, còn chưa đủ để tôi phải nhận sai."

Trịnh Bưu khóe nhếch miệng lên, "Vậy thì không còn gì để nói!"

Dứt tiếng, Trịnh Bưu lao về hướng Lâm Nhất, thân thủ mạnh mẽ, tốc độ nhanh nhẹn, lực bộc phát mạnh mẽ, vừa nhìn liền biết đã từng luyện võ qua.

Nhưng với loại người có trình độ này, Tiêu Băng một tay đã có thể xử lý xong, huống chi là Lâm Dật.

Lâm Dật không né tránh, duỗi một bàn tay ra, nắm chính xác nắm đấm của Trịnh Bưu, sau đó bỗng nhiên hướng lên trên tách ra, mạnh mẽ đem anh ta gấp thành 90 độ!

A!

Một tiếng hét thảm, thân thể Trịnh Bưu lúc này thấp đi xuống, đau đến nhe răng trợn mắt, một cử động cũng không dám!

Hô thông!

Lâm Dật không cho anh bất cứ cơ hội nào, một cước đá vào trên ngực của anh ta!

Sau đó đã bay ra ngoài như một đống rác!

Ngụy Triết và những người phía sau đều nhìn đến trợn mắt ngoác mồm, sửng sốt một thời gian thật lâu cũng không có phản ứng lại.

Thân thủ của Lâm Dật, có chút ngoài sức tưởng tượng của anh ta.

Ngụy Triết còn chưa kịp nói cái gì, Bao Văn Quân liền đi ra ngoài.

"Khó trách anh ta tìm nhiều người như vậy đến giúp đỡ, hóa ra anh lại có thân thủ tốt như vậy, tôi quả thực đã đánh giá thấp anh rồi!"

Lúc nói chuyện, Bao Văn Quân đã kéo dài khoảng cách, không cho Lâm Dật bất cứ cơ hội nào, bóng người như điện vọt tới!

Ầm!

Một quyền vung ra, Lâm Dật lập khuỷu tay đón đỡ.

Thông qua một lần giao thủ, Lâm Dật phát hiện trình độ của Bao Văn Quân mạnh hơn Trịnh Bưu không ít, một quyền này đánh xuống, vẫn có chút cảm giác.

Nhưng vẻ mặt của Bao Văn Quân lại không được bình tĩnh như vậy.

Anh vốn tưởng rằng, một quyền này đánh tới là có thể giải quyết được Lâm Dật, nhưng không nghĩ tới anh ta vậy mà có thể cản được, hơn nữa còn ung dung như vậy!

"Trình độ quả thật không tệ, vậy chúng ta lại tiếp tục so thêm mấy chiêu!"

Lần này, Bao Văn Quân cũng nghiêm túc, không dám bất cẩn như trước đó, liền quyền mang chân, một mạch hướng về Lâm Dật đi qua.

Mặc dù động tác ra chiêu của Bao Văn Quân đã đủ nhanh, nhưng ở trong mắt Lâm Dật vẫn là chậm nửa nhịp, hoàn toàn không lên được sân khấu.

Vì vậy mỗi lần anh ta ra tay, đều bị Lâm Dật ung dung phòng ngự.

Tiêu Băng đứng ở phía sau nhìn chăm chú.

Với cái trình độ loại này, ở trước mặt tổ trưởng ngay cả tư cách gãi ngứa cũng không đủ.

"Đoán chừng trình độ của anh cũng chỉ có như vậy, nên kết thúc thôi."

Dứt tiếng, vẻ mặt Lâm Dật ngưng trọng, lần này không còn là bị động phòng thủ nữa, mà là thẳng tắp vung ra một quyền, với quả đấm của Bao Văn Quân đánh lại với nhau!

Ầm!

Răng rắc!

m thanh vang trầm đi kèm theo tiếng xương nứt răng rắc truyền đến!

Trong mấy giây đầu tiên, Bao Văn Quân còn không có cảm giác gì là nhiều.

Nhưng rất nhanh, cơn đau không thể chịu đựng được liền tập kích toàn thân của anh ta, khiến anh ta không thể chịu đựng nổi!

"Tay của tôi!"

Bao Văn Quân nắm chặt tay mình, đau đến ngã lăn ở trên đất.

"Anh Quân!"

Ngụy Triết và những người khác lên tiếng, vội vã đỡ Bao Văn Quân đứng dậy, thay anh ta kiểm tra vết thương.

Lại ngơ ngác phát hiện, tay của anh đã sưng đến biến hình, thậm chí ngay cả xương cũng bị lệch!

Nhìn thấy tình cảnh thê thảm như vậy, Ngụy Triết da đầu tê dại, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh.

Anh ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, thân thủ Lâm Dật lại mạnh như vậy, thậm chí ngay cả Bao Văn Quân cũng không phải là đối thủ của cậu ta!

Ngụy Triết biết mình đã đến bước đường cùng, đành phải lấy điện thoại di động ra, bấm số gọi cho Ngụy Giai Long.

"Long, anh Long, anh ở đâu ..."

"Đang trên đường đến tìm anh ta, tôi sẽ đến ngay."

Vốn dĩ Ngụy Giai Long là muốn mang theo Ngụy Triết đi cùng, nhưng ở công ty tìm một vòng, cũng không tìm được người của anh, dứt khoát liền tự mình đi.

"Anh Long anh mau tới, chúng tôi bị anh ta đánh."

"Các cậu bị anh ta đánh" Giọng điệu Ngụy Giai Long lạnh xuống.

"Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Tôi không phải là đã nói với các cậu là không nên đi trêu chọc anh ta sao!"

"Em, em ..." Ngụy Triết run rẩy nói không ra lời, "Em thấy anh ta quá kiêu ngạo, cho nên em muốn giúp anh tiết kiệm một chút việc, cho nên liền ..."

"Được rồi, không cần nói nữa, các cậu hiện tại ở chỗ nào!"

"Chúng tôi đang ở trong hẻm bên cạnh khách sạn, anh đến là có thể nhìn thấy chúng tôi."

Ngụy Giai Long không nói gì, trực tiếp cúp điện thoại.

Bầu không khí trong hẻm vô cùng căng thẳng, mười mấy phút trước Ngụy Triết vẫn còn rất phách lối, lúc này đã không còn dám nhìn Lâm Dật.

"Tiếp tục, không phải còn có mười mấy người nữa sao, để cho bọn họ cùng nhau lên một lần luôn đi."

"Anh cũng đừng quá kiêu ngạo, anh Long lập tức sẽ tới đây, trình độ của anh ấy so với anh còn cao hơn nhiều. Nếu như anh còn muốn bình an trở về Trung Hải, chỉ cần ngoan ngoãn phối hợp là được!"

Lâm Dật không nhịn được ngoáy lỗ tai một cái, cười nói:

"Đến lúc này rồi, các anh còn chưa nhìn rõ tình hình sao? Tôi nếu như không thể, làm sao còn dám động thủ lần thứ hai chứ, cậu nói có đúng hay không?"

"Tôi thừa nhận thân thủ của anh rất tốt, người bình thường không phải là đối thủ của anh. Nhưng tôi cho anh biết, Long ca không phải người bình thường, hai người các anh căn bản không phải cùng một trình độ, một quyền liền có thể đánh chết anh!"

"Vậy tôi đợi anh ta đến."

Két kẹt ——

Lâm Dật mới vừa nói xong, liền nghe thấy tiếng thắng xe truyền đến, một chiếc Bentley màu đen đang dừng ở đầu ngõ.

Nhìn thấy bảng số xe, Ngụy Triết với Ngụy Vũ vội vàng chạy tới.

Cùng lúc đó, Ngụy Giai Long cũng từ trên xe đi xuống.

"Anh Long anh rốt cuộc đã tới, chúng ta quá đánh giá thấp anh ta rồi."

"Không cần nói nữa, tôi biết rõ chuyện gì đang xảy ra rồi."

Cho dù Lâm Dật là đặc cách được đề bạt thăng cấp làm tổ trưởng, trình độ của anh ta cũng không phải người bình thường có thể so sánh được.

Nhìn thấy hai người nằm trên đất, Ngụy Giai Long khuôn mặt lạnh lùng đi tới, đứng ở trước mặt Lâm Dật vị trí khoảng năm mét.

"Ban đầu, tôi dự định tự mình xử lý việc này, không biết bọn họ sẽ tới, cho nên muốn nói với anh một tiếng xin lỗi."

"Anh vẫn tính là còn có chút phong độ."

"Lúc sáng là tôi đã nhìn lầm, nghĩ anh chỉ là người bình thường, trở lại hỏi thăm một chút mới biết thân phận thật sự của anh, xác thực là nằm ngoài dự liệu của tôi."

"Ngụy gia các anh chuyện này cũng có thể tra ra được, quả thực không đơn giản."

"Cho nên chúng ta cùng nhau nói chuyện lại một lần nữa." Ngụy Giai Long nói:

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, anh chắc là ở cấp độ D, hai chúng ta ở cùng một cấp độ. Nhưng điều tôi muốn nói là, coi như là trình độ đồng nhất, cũng có phân chia cao thấp, không bao lâu nữa tôi sẽ bước vào đến cấp C,trình độ của anh còn có thể ở cấp D dừng lại thời gian rất lâu, giữa chúng ta là có khoảng cách, anh không cần thiết phải cố chấp như vậy."

"Vậy nếu tôi nói không tin vào ma quỷ thì sao?"

Ngụy Giai Long bật cười, "Lúc sáng tôi không động thủ với anh, là vì không muốn gây ra tin tức tiêu cực, ảnh hưởng đến hạng mục của nhà chúng tôi. Nhưng bây giờ, anh là người trong lữ đoàn, chúng ta liền dùng phương thức ở trong lữ đoàn giải quyết, dùng phương thức bàn luận định thắng thua, cũng không có vấn đề."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1379: Ưu Tú Đến Bạo!

Chương 1379: Ưu Tú Đến Bạo!

Lâm Dật nhún vai một cái, lạnh nhạt nói:

"Tôi không thành vấn đề, giải quyết thế nào anh nói là được."

Ngụy Giai Long hài lòng gật đầu, giống như đã đoán trước được kết quả.

"Anh bên này nếu đã không thành vấn đề, tôi liền nói nhiều thêm hai câu, để tránh gây ra phiền phức không đáng có."

"Anh nói đi."

"Thứ nhất, dựa theo quy định của lữ đoàn, đây là chuyện riêng giữa hai người chúng ta, bất luận ai thua ai thắng, cũng không thể có một câu oán hận nào, không thể liên lụy đến những chuyện khác."

"Có thể."

"Thứ hai, nếu như anh thua thì thả người cho tôi."

"Có thể."

Cuộc đối thoại của hai người, khiến cho Bao Văn Quân với Trịnh Bưu và những người khác không hiểu gì.

"Ngụy lão đệ, bọn họ đến cùng là đang nói cái gì?" Bao Văn Quân hỏi:

"Lão đại Ngụy gia các anh cũng đã tới, trực tiếp trừng trị anh ta là được rồi, còn nói nhiều như vậy làm gì."

"Anh Quân, anh có chỗ không biết rồi." Ngụy Triết nói:

"Người này tên là Lâm Dật, anh ta ở Trung Hải có thế lực rất lớn, với Ngụy gia là không phân cao thấp. Cho nên có một số việc, cần sớm phải nói rõ, để tránh khỏi gây ra phiền phức không đáng có, Long ca làm như vậy, cũng là để cho ổn thoả."

"Hóa ra là như vậy." Bao Văn Quân gật đầu nói:

"Tôi trước đó nghe anh Hùng nói, lão đại của Ngụy gia các anh thân thủ rất tốt, nhưng hạt giống nhỏ như vậy cũng không kém, cũng không có vấn đề gì chứ?"

Thông qua giao thủ vừa rồi, Bao Văn Quân biết được trình độ của Lâm Dật đã vượt qua tưởng tượng của anh.

Trong lòng anh đối với anh ta cũng đã sinh ra sợ hãi, dưới cái nhìn của anh, trong những người mình quen biết, không có người nào là đối thủ của anh ta.

"Trình độ của anh Long chân chính như thế nào, tôi cũng không tiện nói." Ngụy Triết nói:

"Nhưng có một lần, trong lúc vô tình tôi nghe được bác cả của tôi nói về chuyện này, nói trình độ của Long ca là bất khả chiến bại ở trong thế giới người bình thường. Dù sao cũng gần như là ý này, trừ phi là gặp phải vài người đặc biệt, nếu không cũng không có ai là đối thủ của anh ấy hết!"

Nhìn thấy Ngụy Triết tự tin như vậy, Bao Văn Quân và những người khác cũng an tâm hơn.

Lão đại Ngụy gia ra tay, lần này khẳng định sẽ không xảy ra vấn đề.

"Các cậu đều nhìn cho thật kỹ, trình độ của Ngụy Giai Long rất cao, có thể nói là đệ nhất cao thủ ở Dư Hàng. Cơ hội hiếm có lần, đều học hỏi một chút."

"Biết rồi anh Quân!

Tạch tạch tạch ...

Ngụy Giai Long rung đùi đắc ý, hoạt động một chút cổ tay, sau đó kéo dài khoảng cách, như một con hổ lao về phía Lâm Dật!

Chỉ là động tác đơn giản này, khiến cho Lâm Dật với Tiêu Băng đều âm thầm giật mình.

Chỉ với một chiêu này, liền có thể nhìn ra trình độ của anh ta không đơn giản, phải cùng tổ bốn Chu Tuấn Trì với Ngụy Tuyết Hoa ngang bằng nhau.

Trong trường hợp tự rèn luyện, không có sự hỗ trợ của lữ đoàn trung vệ, anh ta có thể đạt được trình độ như vậy khi mới ba mươi tuổi. Thiên phú của Ngụy Giai Long không thể nói là không cao được!

Rầm rầm rầm!

Mặc dù thân hình Ngụy Giai Long khổng lồ, nhưng động tác một chút cũng không hệ chậm, hơn nữa sức mạnh cũng kinh người, sức mạnh tổng thể của anh ta rất cao!

Này nếu như ở trong lữ đoàn trung vệ, tối thiểu cũng là nhân vật cấp bậc tổ trưởng.

Lâm Dật trong lòng thầm nghĩ, Trung Quốc thật đúng là tiềm tàng nhân tài mà!

Mấy chục chiêu hạ đến, Ngụy Giai Long tấn công, Lâm Dật phòng thủ, cho nên chiêu thức, đều bị phòng xuống.

Vẻ mặt Ngụy Giai Long lạnh lẽo, không có bất kỳ dè dặt, lấy chân trái làm trục, chân phải như roi dài bình thường đá về hướng Lâm Dật!

"Trời ơi!"

Bao Văn Quân với Trịnh Bưu kinh hô một tiếng!

"Cái này nếu như đá trúng trên người chúng ta, xương cũng phải đứt đoạn mất."

Bao Văn Quân gật đầu, "Người khác đều nói lão đại Ngụy gia thực lực rất mạnh, tôi hiện tại đã biết anh ta lợi hại như thế nào rồi. Nếu như hai chúng tôi đánh nhau, tôi ngay cả ba chiêu cũng không thể kiên trì tới."

Lúc đám người đang còn thán phục, cuộc giao tranh vẫn còn tiếp tục.

Lâm Dật cúi người xuống, tránh thoát được công kích của Ngụy Giai Long.

Mà một chiêu này thất bại, cũng làm cho cảm xúc của Ngụy Giai Long có chấn động.

Đánh lâu như vậy, mà không đem anh ta áp chế xuống được, đối với anh mà nói, đây là một điều vô cùng nhục nhã!

"Anh trở thành tổ trưởng của một tổ, chính là dựa vào bản lĩnh một tay chạy trối chết sao!" Ngụy Giai Long lạnh lùng nói.

"Làm sao có khả năng, tôi chính là nhàn rỗi không chuyện gì, muốn thử một chút tài nghệ của anh mà thôi."

"Thử trình độ của tôi? Anh cảm thấy mình đủ tư cách sao?"

"Những người như các anh, cái gì cũng tốt, chính là không biết khiêm tốn, đều là bộ dạng ngạo mạn như vậy."

"Bởi vì tôi là Ngụy Giai Long, tôi có thực lực!"

"Có mấy cái mao thực lực, tôi chính là không muốn cùng anh nghiêm túc đánh, vậy mà mẹ nó coi lão tử là quả hồng mềm à?"

Đột nhiên trong nháy mắt, khí thế trên người Lâm Dật, bỗng nhiên bắt đầu ác liệt!

Đừng nói đến Ngụy Giai Long đang giao thủ với anh, cho dù là Tiêu Băng đứng ở phía sau cũng đều cảm nhận được rõ ràng!

Tổ trưởng bắt đầu nghiêm túc rồi!

Ngay lúc Ngụy Giai Long vẫn còn đang thất thần, trong nháy mắt Lâm Dật bỗng nhiên nhảy lên, một cước đạp thẳng vào ngực của Ngụy Giai Long!

Phốc!

Người sau rên lên một tiếng, một ngụm máu lớn trào ra khỏi miệng, nặng nề ngã xuống đất!

"Này, điều này sao có thể!"

Nhìn thấy tình cảnh thê thảm của Ngụy Giai Long, tất cả mọi người đều choáng váng!

Ngụy Triết và những người khác cho rằng, với thực lực của Ngụy Giai Long có thể dễ dàng đánh bại được Lâm Dật!

Không nghĩ tới cuối cùng, người ngã xuống vậy mà là anh ta!

"Anh Long!"

Ngụy Triết với Ngụy Vũ chạy tới đầu tiên, đem anh ta đỡ lên, cũng lấy khăn tay giúp anh đem vết máu ở khóe miệng lau khô.

"Anh Long, anh làm sao rồi, có sao không."

"Khụ khụ khục..."

Ngụy Giai Long ho ra vài ngụm máu, mới ổn định lại tình trạng của thân thể.

Nhưng anh giờ khắc này, đã không còn quan tâm đến tình trạng của thân thể của mình nữa.

Ánh mắt nhìn chòng chọc vào Lâm Dật, trên mặt tràn ngập kinh hãi!

"Thực lực của anh làm sao có khả năng còn mạnh hơn tôi!"

"Nếu không như vậy thì làm sao tôi dám làm những chuyện này được? Làm sao có khả năng trở thành tổ trưởng của một tổ được chứ?"

"Nhưng một hai ba là một chuỗi trận chiến bình thường, trình độ tổ trưởng còn không bằng tôi! Mà anh chỉ là được đặc cách cất nhắc lên, không thể mạnh như vậy được!"

"Tôi cũng không biết tại sao, có thể là có chút thiên phú đi." Lâm Dật hờ hững nói:

"Hơn nữa các anh vì cái gì lại nói như vậy, tôi tuổi còn trẻ lên làm tổ trưởng, dựa vào cái gì lại nói tôi là được đặc cách đề bạt? Lẽ nào không thể là vì quá ưu tú ư? huynh đệ, phẩm chất nhỏ."

Tiêu Băng không nhịn được cười rộ lên.

Anh nào chỉ là có ưu tú chứ!

Quả thực là ưu tú đến bạo!

Ngụy Giai Long không hề trả lời, đầu óc trống rỗng, đến bây giờ vẫn không thể nào chấp nhận được chuyện mình thua Lâm Dật.

"Đi thôi, đừng bởi vì chút chuyện này làm trễ nãi thời gian của tôi."

"Ừ."

Tiêu Băng đi theo Lâm Dật, hướng về ngõ bên ngoài đi ra.

Nhưng khi đi ngang qua Ngụy Giai Long, Lâm Dật ở trên cao nhìn xuống nói:

"Chuyện này liền chấm dứt ở đây, tôi cũng không muốn lãng phí thời gian ở trên người của các anh. Nếu như Ngụy gia các anh lại không biết sống chết, vậy cứ chờ bị xóa tên khỏi thành phố Dư Hàng đi."

Nói xong, Lâm Dật xoay người rời đi, đám người Ngụy Triết sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy!

Anh ta là người lăn lộn ở Trung Hải, vậy mà lại có thực lức xóa tên của Ngụy gia!

Anh ta rốt cuộc có lai lịch gì!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1380: Mơ Mộng Hão Huyền.

Chương 1380: Mơ Mộng Hão Huyền.

Tập đoàn Kim Nghiệp, văn phòng Tổng giám đốc.

Ngụy Nghiễm Hiền đang chỉnh cà vạt của mình trước gương.

Bên cạnh còn có hai nữ thư ký, đang chỉnh âu phục cho ông ta, tuy mọi thứ đã được chuẩn bị kỹ càng, nhưng ông ta lại muốn hoàn mỹ hơn.

Sau khi chỉnh xong cà vạt, Ngụy Nghiễm Hiền nhìn đồng hồ treo tường trong văn phòng một chút.

“Đã giờ này rồi sao Giai Long còn chưa trở lại, các người gọi điện thoại hỏi một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhìn xem mọi chuyện đến đâu rồi.”

“Đã biết, Ngụy tổng, chúng tôi sẽ gọi điện thoại ngay bây giờ.”

Két két _ _

Ngay lúc Ngụy Nghiễm Hiền đang chỉnh trang phục để chuẩn bị đi gặp Lương Nhược Hư, cửa phòng bị đẩy ra, Ngụy Triết dìu Ngụy Giai Long đi vào từ bên ngoài.

Nhìn thấy con trai của mình như vậy, Ngụy Nghiễm Hiền ngây ngẩn cả người.

“Đã xảy ra chuyện gì, sao sắc mặt lại khó coi như vậy.”

“Cha, chúng ta đã tính sai, thực của tên tiểu tử Lâm Dật kia mạnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của chúng ta. Con không phải là đối thủ của anh ta!”

“Chuyện này sao có thể, cậu ta chỉ là một người được đặc biệt cất nhắc, trình độ sao có thể cao hơn con được!”

Ông biết rõ trình độ của con trai mình, ông không tin Lâm Dật tuổi còn trẻ mà có thực lực như vậy!

Ngụy Giai Long ngồi ở trên ghế sô pha, không cam lòng nói:

“Chúng ta đều đã đoán sai, Lâm Dật không phải được đặc biệt đề cử làm tổ trưởng tổ một, mà là bởi vì trình độ của anh ta quả thực cao hơn người khác rất nhiều, cho nên mới có đãi ngộ như vậy.”

“Cậu ta thế mà!”

Ngụy Nghiễm Hiền sửng sốt một hồi lâu mới phản ứng lại được.

Thực lực của Lâm Dật khiến cho ông phải sợ hãi than!

“Được rồi, chuyện này bỏ qua một bên đã, Lương bí thư Trung Hải sắp tới. Nếu như con không có vấn đề gì thì đi cùng với cha đi.”

“Không có vấn đề gì, còn có thể nhịn được.”

“Nhanh đi thay quần áo, đừng làm chậm trễ chuyện chính.”

Sau hai mươi phút, Ngụy Giai Long đã thay quần áo xong, bên ngoài là âu phục màu tím và giày da màu nâu, bên trong là áo sơ mi trắng.

Anh ta không cài cúc thứ nhất của áo sơ mi, trong nghiêm túc còn mang theo một chút tùy tính, vô cùng phù hợp với độ tuổi này của anh ta.

“Ăn mặc như này hẳn là không có vấn đề gì đúng không.”

Ngụy Nghiễm Hiền nhìn anh ta một cái, hài lòng gật đầu.

“Chờ lúc gặp Lương bí thư, con nhớ hành xử khéo léo một chút. Hai người các con cùng tuổi, cho người ta chút ấn tượng tốt, nói không chừng còn có một tia cơ hội.”

“Cô ấy cùng tuổi với con sao?”

Ngụy Giai Long có biết Lương Nhược Hư, nhưng lại không biết cô còn trẻ như vậy.

“Đúng vậy, trong khoảng 30, còn nhỏ hơn con mấy tuổi.”

“Mới khoảng 30 tuổi mà đã có thể làm được chức vị này, hẳn là nhân mạch của người trong nhà phải rất cường đại đi.”

“Nào chỉ là cường đại, đã đến trình độ mà con không cách nào tưởng tượng nổi.” Ngụy Nghiễm Hiền nói:

“Hạng mục đường sắt cao tốc Trung Hải là do tập đoàn Hoa Nhuận tại Yến Kinh chủ đạo, mà người quản lý tập đoàn Hoa Nhuận chính là mẹ của cô ấy. Con có thể suy nghĩ một chút xem thế lực Lương gia khổng lồ cỡ nào.”

Sau khi biết được tin tức này, Ngụy Giai Long kinh ngạc một hồi lâu.

Danh tiếng của tập đoàn Hoa Nhuận luôn như sấm bên tai, nhưng lại vạn lần không nghĩ đến, Lương bí thư Trung Hải là con gái của chủ tịch Hoa Nhuận!

Chỉ xét bối cảnh của tập đoàn Hoa Nhuận thôi đã đủ khiến người theo không kịp, cộng với sau lưng còn có một Lương gia nữa. Đây tuyệt đối không phải là bối cảnh mà Ngụy gia có thể so sánh.

“Như vậy quả thực là không đơn giản.”

“Cha sở dĩ để con tham gia bữa tiệc này, một phần là vì dự án, nhưng chủ yếu nhất chính là muốn cho con một cơ hội.” Ngụy Nghiễm Hiền nói:

“Nếu quả thật có thể lưu lại ấn tượng tốt trong mắt cô ấy, có lẽ có thể châm lửa hoa, dù là đối với con hay là Ngụy gia thì đều có chỗ tốt cực lớn.”

Ngụy Giai Long cười khổ một tiếng, “Loại chuyện cũng không thể cưỡng cầu a, con thừa nhận thế lực của Lương gia đã vượt qua Ngụy gia, nhưng nếu như đối phương là người vô cùng xấu thì con cũng sẽ không đồng ý.”

“Con không cần lo về chuyện này, ngoại hình của người ta cao hơn nhiều so với mấy người bạn lúc trước của con. Người ta không chê tướng mạo của con đã là không tệ rồi.”

Ngụy Giai Long cười cười, không tiếp tục nói về đề tài này nữa.

Cảm thấy cha mình nói hơi cường điệu quá.

Làm sao có thể có người hoàn mỹ như vậy.

…

Sau khi trở lại khách sạn với Tiếu Băng, Lâm Dật chuẩn bị thay một bộ quần áo, sau đó đi đón Lương Nhược Hư.

“Anh Lâm, có phải buổi chiều anh có việc hay không?”

“Có người bạn muốn tới Dư Hàng, tôi sẽ đi đón cô ấy.”

Tiếu Băng bĩu môi, cảm thấy người tới Dư Hàng hẳn là có thân phận không quá thấp, nếu không anh Lâm cũng sẽ không chủ động đi đón.

“Vậy tôi đi trước... Chờ sau khi anh hết bận tôi lại tới tìm anh.”

“Được, liên hệ sau.”

Bởi vì buổi chiều người tới là Lương Nhược Hư, còn muốn đưa cô ấy đi dạo, mang theo Tiêu Băng không thích hợp, nên Lâm Dật không để cô theo.

“Anh Lâm, tôi đi trước, tại Dư Hàng có việc gì thì nhớ gọi điện thoại cho tôi.” Tiêu Băng cười hì hì nói:

“Nhưng tôi cảm thấy, lấy năng lực của anh thì cho dù có chuyện cũng không cần đến tôi.”

Lâm Dật cười cười, “Được rồi, đi làm việc của cô đi, đừng lãng phí thời gian ở trên người của tôi nữa.”

“Ừm, vậy tôi đi trước.”

Sau khi lên tiếng chào hỏi, Tiếu Băng dẫn đầu rời đi, Lâm Dật cầm điện thoại di động, gọi cho Lương Nhược Hư.

“Đến đâu rồi, anh qua đó tìm em.”

“Đã đến khu vực thành thị Dư Hàng, nhưng bên em có chút việc, đã hẹn người khác ăn cơm rồi, anh tự giải quyết bữa trưa đi.”

“Em như vậy là có ý gì? Thế mà lại hẹn người khác ăn cơm? Nam hay nữ vậy?”

Lương Nhược Hư bên kia cười rộ lên.

“Xem anh hỏi kìa, ăn cơm với phụ nữ thì ý nghĩa gì, đương nhiên là nam.”

“Đối phương bao nhiêu tuổi, có đê bảo (tiền trợ cấp cho dân nghèo) hay không? Không có đê bảo (tiền trợ cấp cho dân nghèo) thì em không thể gặp.” Lâm Dật nói:

“Lúc ăn cơm em nhớ nói bóng nói gió một chút, xem ông ta có di sản hay không, chờ khi ông ta chết thì lừa lấy, sau đó cho anh một ít.”

“Mau mau cút, anh không cần mặt mũi nữa à, thế mà còn muốn để em đi lừa gạt tài sản của người khác cho anh, nghĩ thế nào vậy!” Lương Nhược Hư nói:

“Hơn nữa tại sao người ăn cơm với em nhất định phải là lão đầu? Không thể là thanh niên đẹp trai sao?”

“Nếu như có soái ca dám ăn cơm với em, ngày thứ hai anh sẽ đánh gãy chân anh ta, sao đó may miệng anh ta lại.”

Lương Nhược Hư mỉm cười ngọt ngào, nói:

“Được rồi, không nói nhảm với anh nữa. Buổi trưa, em có hẹn người khác nói chuyện, nếu anh đói bụng thì đi ăn chút gì đi. Nếu như có thể nhịn được thì chờ em, em sẽ tranh thủ xong việc nhanh.”

“Trên tay em không phải không có chuyện gì sao, thật vất vả mới hẹn được em một chuyến, sao còn làm áo cưới cho người khác vậy.”

“Không phải anh thật vất vả mới hẹn em được một chuyến, là người ta mấy ngày nay vẫn luôn hẹn em, nên em thuận tiện qua đó luôn.”

“Suy nghĩ cả nửa ngày, thì ra anh là người đến sau.”

“Còn không phải sao, đổi cách nói thì chính là tiểu tam, anh cũng phải biết đếm số chứ.”

“Chờ lúc buổi chiều anh nhìn thấy em, anh sẽ để cho em biết cái gì gọi là nắm chắc cũng không đếm được.”

“Thôi đi, nếu như em sợ anh thì đã không gọi là Lương Nhược Hư.”

“Được rồi, em đi mau đi, sau xong việc nhớ gọi điện thoại cho anh.”

“Ừm, đến lúc đó anh nhớ đến đón em, em không ngồi taxi đâu.”

“Vinh hạnh.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1381: Em Trai Của Anh Là Do Tôi Đưa Vào

Chương 1381: Em Trai Của Anh Là Do Tôi Đưa Vào

Nói xong chuyện chính, Lâm Dật liền cúp điện thoại, nhàn rỗi không chuyện gì liền bắt đầu chơi Nông Dược giết thời gian.

Trình độ của Trương Tùng và Tô Cách vẫn trước sau như một, đã không còn chỗ có thể lui được nữa.

Ước chừng sau hai giờ, điện thoại của Lâm Dật vang lên, là tin nhắn wechat của Lương Nhược Hư.

Bảo anh đến cửa khách sạn Giang Nam Xuân Dư Hàng đợi cô.

Sau khi nhận được tin nhắn của Lương Nhược Hư, Lâm Dật thay xong quần áo rồi đi ra ngoài, ước chừng sau bốn mươi phút, đến khách sạn Giang Nam Xuân. Anh đứng trước đại sảnh khách sạn, chờ Lương Nhược Hư đi ra.

Sau mười mấy phút, Lương Nhược Hư, Ngụy Nghiễm Hiền và Ngụy Giai Long đi ra từ trong khách sạn.

Ngụy Giai Long rất chủ động mở cửa cho Lương Nhược Hư, đón cô vào thang máy.

Ngụy Giai Long có một loại cảm giác kinh động như gặp thiên nhân đối với Lương Nhược Hư.

Dung mạo và dáng người đều là cực phẩm, mấy người bạn gái của mình cũng không thể so được.

Cho dù là ngôi sao làng giải trí đều chênh lệch rất xa với cô!

Ngoài ra, khí chất của cô càng là thứ mà không có mấy người có thể so sánh, cũng cộng cho cô ấy không ít điểm.

Quan trọng nhất là cô ấy không chỉ có vẻ ngoài xuất chúng, mà trình độ nghiệp vụ cũng không kém.

Lúc nói chuyện về dự án đường sắt cao tốc Trung Hải với cha mình, có thể nói là vô cùng trôi chảy.

Ngụy Giai Long tự nhận là mình còn không có năng lực như vậy.

“Lương bí thư, chuyện dự án trước hết cứ quyết như vậy, qua mấy ngày nữa chúng tôi sẽ sửa lại bản kế hoạch, sau đó đến Trung Hải một chuyên, chúng ta lại trò chuyện tỉ mỉ về chuyện này.”

Ý cười hiện rõ trên mặt Ngụy Nghiễm Hiền, chuyện dự án đã chắc chắn tám chín phần.

Chỉ cần nắm được hạng mục này, Ngụy gia sẽ có thể áp chế Tiêu gia tại Dư Hàng, từ đó vững vừng ngai vàng đệ nhất gia tộc Dư Hàng!

“Được.”

Lương Nhược Hư cười đáp lại, trước sau đều giữa khoảng cách mỏng manh, hàng động cử chỉ vô cùng khéo léo.

“Lương bí thư, cô thật vất vả mới đến Dư Hàng một chuyến, hay là chiều này để cho con của tôi dẫn cô đi dạo, nhìn ngắm phong cảnh Tây Hồ một chút.” Ngụy Nghiễm Hiền nói:

“Mùa này đến đó chính là thời điểm tốt.”

“Không làm phiền Ngụy tổng, buổi chiều tôi còn hẹn bạn.”

“Vậy thì tốt, nếu lần sau Lương bí thư lại đến, có thể cho chúng tôi một cơ hội, để cho chúng ta tận tình làm chủ nhà.”

“Được.”

Đi ra thang máy, ba người đi về cửa khách sạn.

Lương Nhược Hư thấy Lâm Dật đứng phía xa, theo bản năng liền tăng tốc độ, giữa lông mày mang theo ý cười, đi về phía anh.

Tuy mỗi lần gọi điện thoại đều cãi nhau, nhưng trong lòng vẫn nhớ rất nhiều.

“Sao anh lại ở đây!”

Nhìn thấy Lâm Dật, sắc mặt của Ngụy Giai Long lạnh xuống, trên mặt tràn đầy địch ý, nhưng cũng không dám quá phách lối trước mặt Lâm Dật.

“Còn thật mẹ nó đúng là oan gia ngõ hẹp a!”

Hả?

Lương Nhược Hư có chút ngoài ý muốn.

Đây là tình huống gì, giữa bọn họ còn có khúc mắc sao?

Lâm Dật cũng giống như vậy, không nghĩ tới người ăn cơm chung với Lương Nhược Hư lại là Ngụy Giai Long!

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lương Nhược Hư hỏi.

“Lương bí thư, chúng tôi trước đó đã xảy ra một chút chuyện không vui, anh ta còn đưa em trai cua tôi vào trại tạm giam!”

Ngụy Giai Long cố ý nói như vậy.

Sau khi biết được sự cường đại của Lương gia, anh ta cảm thấy đó một cơ hội có thể sử dụng.

Hai bên đã đạt thành hợp tác, quan hệ gần gũi hơn nhiều.

Nếu như cô ấy đồng ý giúp đỡ, muốn thả em trai ra thì đây chỉ là chuyện một câu nói.

“Em trai anh sao?” Lương Nhược Hư đột nhiên nhớ tới, “Có phải là người tên Ngụy Giai Hàng kia không?”

Ánh mắt của cha con Ngụy gia phát sáng, không nghĩ tới Lương Nhược Hư còn biết em trai mình!

“Đúng đúng đúng, Giai Hàng là em trai của tôi.” Ngụy Giai Long vừa cười vừa nói:

“Không nghĩ tới Lương bí thư còn biết nó, thật đúng là vinh hạnh của ngụy gia chúng tôi.”

Cha con Ngụy gia đều có chút ngoài ý muốn, nhưng đây là chuyện tốt.

Có tầng quan hệ này, muốn tìm cô giúp đỡ cũng chính là chuyện một câu nói.

“Bởi vì chính tôi đã gọi người bắt cậu ta vào, cho nên còn có chút ấn tượng.”

“Hả?”

Hai cha con đều ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không nghĩ tới, Lương Nhược Hư sẽ nói như vậy!

“Lương bí thư, cô sao lại...”

“Bởi vì Lâm Dật là bạn của tôi, là anh ấy bảo tôi giúp đỡ.” Lương Nhược Hư nói:

“Người tên Ngụy Giai Hàng kia đã phạm tội, đương nhiên phải nghiêm túc xử lý, các người ghi hận trong lòng thì đó là do các người không đúng.”

“Chuyện này...”

Hai người trợn mắt há hốc mồm, đầu đều có chút không hiểu.

Vạn lần không nghĩ đến, Lâm Dật lại còn quen biết Lương Nhược Hư!

Hơn nữa quan hệ của hai người còn tốt như vậy!

“Nhìn xem việc này kìa, lại đánh mặt của các người, tôi thật sự không cố ý.”

“Anh!”

“Đừng tôi anh gì nữa, vẫn nên tìm một cái lỗ để chui vào đi, tôi còn cảm thấy xấu hổ thay cho các người.”

Nói xong, hai người cùng đi ra khỏi khách sạn, cha con Ngụy gia thì đứng ngốc tại chỗ.

Hơn nửa ngày cũng không nói nên lời!

“Xong rồi! Ngụy gia thật sự sắp xong rồi!”

...

Đi ra từ trong khách sạn, Lâm Dật chủ động mở cửa xe cho Lương Nhược Hư.

“Lương đại mỹ nữ, mời.”

Lương Nhược Hư cũng rất tự nhiên, vô cùng hưởng thụ dạng phục vụ này.

“Anh đến Dư Hàng chưa được mấy ngày, sao lại còn dính líu đến Ngụy gia vậy.”

Sau khi lên xe, Lương Nhược Hư hỏi.

“Lúc đó đến quán bar, vừa lúc thấy em trai của anh ta đang giả trang nên anh thuận tiện thu thập một chút.” Lâm Dật nói:

“Ngược lại là em, sao còn nói chuyện làm ăn với Ngụy gia.”

“Mẹ em phê duyệt hạng mục đường sắt cao tốc xuống trên tay em, tập đoàn Kim Nghiệp của Ngụy gia dẫn đầu về phương diện này, muốn làm bên thứ ba tham dự vào, cho nên em mới đến đây.”

“Đã hiểu.” Lâm Dật nói:

“Dư Hàng còn có tập đoàn Phong Vinh hình như cũng rất có thực lực, có suy nghĩ gì về bọn họ hay không?”

“Tập đoàn Phong Vinh sao?”

Lương Nhược Hư nghiêng người sang, nhìn Lâm Dật.

“Anh cảm thấy tập đoàn Phong Vinh kia không tệ, hay là cảm thấy Tiêu tổng của tập đoàn Phong Vinh kia không tệ?”

“Ừm hả? Đây là có ý gì.” Lâm Dật giả bộ như nghe không hiểu.

“Mấy ngày trước, tổng giám đốc Tiêu Băng của bọn họ của đến tìm em, muốn nói chuyện hạng mục này với em. Em tổng hợp một chút, cảm thấy thực lực tổng hợp của tập đoàn Kim Nghiệp cao hơn một chút, cho nên đã lựa chọn bọn họ.”

“Ừm, thì ra là như vậy a.”

“Anh còn giả trang với em?” Lương Nhược Hư mò tới bên hông Lâm Dật, “Lấy tính cách không lo chuyện không liên quan đến mình của anh, nếu như giữa hai người không có gì mờ ám, em mới không tin anh sẽ nói tốt cho bọn họ.”

“Chẳng lẽ không thể là bởi vì anh quen biết cha cô ấy, cho nên mới nói tốt?”

“Theo sự hiểu biết của em thì cha của cô ấy đã sớm lui khỏi vị trí thứ hai, hiện tại tập đoàn Phong Vinh do mẹ của cô ấy nắm giữ.”

“Vậy thì anh có quen biết với mẹ của cô ấy.”

“Còn nói nhảm với em, có tin em bóp chết anh!”

“Đừng đừng đừng, đang lái xe, chú ý một chút.”

Lương Nhược Hư trợn mắt, liếc Lâm Dật một chút, “Em cảnh cáo anh, tốt nhất đừng có dính vào mấy chuyện lộn xộn kia, nếu không em sẽ thu thập anh!”

“Chậc chậc chậc, đây là ghen sao? Ghen thì cứ nói thẳng đi.” Lâm Dật cười hì hì nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1382: Tây Hồ Không Bằng Em.

Chương 1382: Tây Hồ Không Bằng Em.

“Nếu như em có tâm trạng ăn dấm thì đã không cần làm khác, sớm đã bị chua chết rồi.”

“Lúc này mới giống phụ nữ độc lập của thời đại mới, mặc kệ không hỏi không ăn dấm, quả thực chính là mẫu mực của phụ nữ thời đại mới, đợi buổi tối lúc ăn cơm, anh phải kính em một ly mới được.”

“Mau mau cút, chỉ biết nói nhảm với em.” Lương Nhược Hư lại bóp Lâm Dật một chút, “Dù sao em cũng đã đến đây rồi, buổi chiều nghe anh sắp xếp, nhanh mang em ra ngoài chơi.”

“Việc nhỏ, cứ để anh lo.”

“Em muốn thay quần áo, không cho anh nhìn lén.”

“Đang tốt thay quần áo làm gì?”

“Vừa rồi bàn chuyện làm ăn nên em mặc đồ lao động, hiện tại muốn ra ngoài chơi, đương nhiên phải thay quần áo của mình rồi.”

Nói xong, Lương Nhược Hư lấy bộ quần áo khác của mình ra.

Một đôi AJ 6 màu đỏ thẫm, quần bò ngắn màu xanh lam, cùng với áo lụa mỏng.

Dù còn chưa mặc lên người nhưng đều có thể cảm thấy tinh thần thanh xuân phấn chấn.

“Quần của em có phải là quá ngắn hay không?”

“Ra đường không phải đều mặc như vậy sao.”

Nói xong, Lương Nhược Hư còn chỉ nữ sinh ngoài xe, quả thực có nhiều người đều để lộ đùi.

“Người khác là người khác, em là em, chân đẹp như vậy, nếu để cho người khác thấy được, chẳng phải anh sẽ thua lỗ sao.”

“Anh cũng thật là.” Lương Nhược Hư che miệng cười rộ lên, “Đây chỉ là một cái quần rất bình thường, không nên suy nghĩ nhiều.”

“Vậy cái áo thì sao? Em mặc vào anh xem một chút.”

“Áo thì càng không thành vấn đề, tay áo dài chín phần, ngay cả bả vai cũng không có lộ.”

“Anh muốn xem có xuyên thấu hay không, lỡ như thấy áo lót bên trong thì làm sao.”

Lương Nhược Hư đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó cười đến phóng đãng.

Bình thường nhìn thì khôn ngoan, không nghĩ tới ở thời điểm này lại trở thành một thiếu niên trung nhị, thật sự là không có biện pháp nào mà.

“Yên tâm đi, em là con gái, rất có kinh nghiệm.” Lương Nhược Hư nói:

“Chiếc áo này mặc dù là lụa mỏng, nhưng mà không xuyên thấu chút nào, hơn nữa đồ lót của em màu trắng, cầm kính lúp cũng không thể thấy.”

“Vậy anh an tâm rồi.”

Lương Nhược Hư dở khóc dở cười lắc đầu, “Thật sự là không có biện pháp nào với anh.”

Nói xong, Lương Nhược Hư bắt đầu thay quần áo, toàn bộ động tác vô cùng phần tự nhiên, thật giống như một đôi vợ chồng nhỏ, không để ý nhiều chuyện như vậy.

Lâm Dật lái xe, đưa Lương Nhược Hư đến bên Tây Hồ.

Sau khi tìm nơi đỗ xe, hai người cùng nhau xuống xe.

Vừa xuống xe, họ đã thu hút không ít ánh mắt, nhưng hai người cũng không quan tâm, dường như đã thành thói quen.

Hai người chậm rãi đi về Tây Hồ, Lương Nhược Hư kìm lòng không được mà khoác cánh tay Lâm Dật.

Đối với cô mà nói, dạng này thời gian quá hiếm có.

Có lẽ cả đời này, khả năng cũng không được mấy lần.

Cô không muốn lãng phí, càng không muốn cô phụ.

Hai người chậm rãi đi tới Tây Hồ.

Lâm Dật biết, lấy xuất thân và tính cách của Lương Nhược Hư chẳn hẳn là đã từng đến danh lam thắng cảnh nổi tiếng cả nước này rồi.

Nhưng cho tới bây giờ anh chưa từng theo đuổi qua cô gái nào, cũng không nghiên cứu những điểm công lược nào, cho nên chỉ có thể đi lung tung.

Lương Nhược Hư cũng rất thấu tình đạt lý, không có phun tào Lâm Dật.

Bởi vì người bên cạnh không giống nhau, phong cảnh cũng trở nên không giống nhau.

Tháng tám hàng năm đều là cao điểm mùa du lịch, phía Tây Hồ khắp nơi đều là người, có nam có nữ, già trẻ lớn bé, tất cả đều không hẹn mà cùng cầm điện thoại di động chụp ảnh, muốn ghi lại thời khắc mỹ lệ này.

Mà lúc này Lâm Dật và Lương Nhược Hư, cũng trở thành một đôi nam nữ bình thường trong làn người.

“Trước đó hẳn là em đã từng tới nơi này rồi hay không, có phải cảm thấy không có ý nghĩa gì cả?” Lâm Dật hỏi.

“Tại sao lại nói như vậy?”

“Cảm giác như em không có tâm tình gì cả.”

“Lần đầu tiên em đến cũng là như vậy.” Lương Nhược Hư nói:

“Nhưng em cảm thấy, anh có vẻ hào hứng hơn em.”

“Bởi vì đây là lần đầu tiên anh tới đây.” Lâm Dật nói.

“Hả!” Lương Nhược Hư cảm thấy ngoài ý muốn, nói: “Lừa gạt ai vậy, sao anh có thể là lần đầu tiên đến đây được.”

“Bởi vì trước kia nghèo nên chỉ có thể suy nghĩ một chút về những nơi như này.” Lâm Dật hơi xúc động, nói:

“Nhưng sau khi thành lập tập đoàn Lăng Vân, cũng không có nhiều thời gian như vậy, cho nên nơi mà anh từng đi cũng không nhiều.”

Lương Nhược Hư nhìn người đàn ông bên cạnh, “Cũng bởi vì khi đó nghèo nên mới chờ mong đối những nơi như này, đúng không?”

“Đương nhiên.” Lâm Dật trả lời, “Loại tâm tình này, những kẻ có tiền giống bọn em chắc chắn là không hiểu. Khi đó, anh chỉ muốn sau này kiếm tiền rồi mang cha mẹ tới dạo một vòng, ngắm phong cảnh. Nhưng cuối cùng vẫn chưa thực hiện được, nhưng mà bây giờ tới đây hình như cũng không có cảm giác gì, tâm trạng bình thản đi không ít.”

“Bởi vì anh có tiền nên ánh mắt nhìn mọi vật đều sẽ khác, cảm giác mà Tây Hồ mang đến cho anh cũng không đẹp như vậy.”

“Lời này không đúng, cũng không phải là anh mắt của anh đã thay đổi, mà chính là bên cạnh anh còn cảnh đẹp hơn Tây Hồ, so sánh thì nó còn thua chị kém em.”

Bị Lâm Dật nói như vậy, gương mặt Lương Nhược Hư đỏ lên.

“Bản lĩnh lừa người này của anh thật sự là không có mấy người có thể vượt qua.”

Nói thì nói như thế, nhưng trong lòng Lương Nhược Hư vẫn rất đắc ý.

“A, phía trước có một đám người đang vây lại, chúng ta đi qua đó nhìn một chút xem.”

“Đi thôi, dù sao cũng đến đây để chơi.”

Lương Nhược Hư vừa đi vừa ngẩng đầu về phía trước.

Phát hiện là một máy bán hàng tự động.

Rất nhiều cặp đôi trẻ tuổi đều vây ở bên cạnh.

“Tựa như là mở hộp, đồ vật bên trong hình như chính là đồ trang điểm.”

Lâm Dật nhìn thoáng qua cái máy, đúng như Lương Nhược Hư nói, đồ vật trong danh sách liệt kê đều là đồ trang điểm, mà còn rất nhiều đồ còn là của nhãn hiệu lớn.

Giá cả cũng rất gần gũi, 100 tệ một lần, nếu như có thể mở được những hàng xa xỉ kia thì chắc chắn sẽ kiếm lớn, nhưng nếu mở được phổ thông, vậy thì phải bồi thường.

Lâm Dật cảm thấy, ông chủ vẫn rất có đầu óc buôn bán.

Hiện tại là cao điểm mùa du lịch, mục tiêu thị trường là nữ, muốn kiếm tiền không khó.

“Em muốn mở một cái.” Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật nói.

“Thứ này chính là một cách lừa người trá hình, lấy 100 tệ kia mua kem ăn không ngon sao?”

“Nói cũng đúng.”

Lấy độ trưởng thành của Lương Nhược Hư thì cô cũng không quan tâm đến chuyện này lắm.

Nếu như Lâm Dật nguyện ý để cô chơi, cô sẽ không để ý mà chơi một hồi. Nhưng nếu Lâm Dật không muốn cô chơi, cô cũng cảm thấy không quan trọng.

“Vậy được rồi, nghe anh.”

Mà lúc này, có một đôi tình nhân bởi vì chuyện này mà xảy ra tranh cãi.

“Anh yêu, em cũng muốn chơi cái này.”

“Vừa rồi người anh em kia không phải đã nói rồi sao, thứ này chính là gạt người, chơi cũng là lãng phí tiền, dùng tiền mua mấy cái kem không phải tốt hơn sao.”

Nữ sinh có chút không vui, tức giận đến dậm chân.

“Sao chuyện gì anh cũng nhìn người khác vậy, nếu như anh đẹp trai như anh chàng kia thì em sẽ không chơi!”

Nam sinh cũng tức giận.

“Em sao lại không nói bạn gái của người ta, lớn lên xinh đẹp lại còn nghe lời đâu, nói không chơi thì không chơi.” Nam sinh nói:

“Nếu như em mà xinh đẹp như bạn gái người thì dù có táng gia bại sản anh cũng chơi với em.”

“Anh thế mà nói em như vậy, chia tay!”

Lâm Dật:???

Lương Nhược Hư:???

Chúng tôi không phải là cố ý nha.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1383: Nhà Ma Trợ Công.

Chương 1383: Nhà Ma Trợ Công.

“Đi mau đi mau.”

Lương Nhược Hư lôi kéo Lâm Dật nhanh rời đi.

Bên mình không làm cái gì cả, thế mà khiến cho cặp đôi người ta chia tay, khiến Lương Nhược Hư cảm thấy mình cũng có lỗi.

Lâm Dật cũng có chút bất đắc dĩ, mình không đội nổi cái nồi này a!

Sau khi rời khỏi đám đông, hai người lại tiếp tục đi dạo ven Tây Hồ.

Lâm Dật còn thuê chiếc thuyền, đưa Lương Nhược Hư đi chèo thuyền.

Nhưng loại chuyện tốn sức lực như chèo thuyền này đương nhiên rơi xuống trên người Lâm Dật, Lương Nhược Hư chỉ phụ trách nhìn phong cảnh xung quanh.

Ánh nắng tươi sáng nơi chân trời, phong cảnh vừa lúc, ánh nước mênh mông, gió mát chậm đến, Lương Nhược Hư chợt nhớ tới một bài thơ của Hải Tử.

Cỏ kết thành từng chùm,

Gió dao động lá cây,

Chúng ta đứng đấy, không nói lời nào lại vô cùng hoàn mỹ.

Lương Nhược Hư cảm thấy, tất cả trước mắt lúc đó rất hợp với tình hình, ở cùng một chỗ với người quan trọng, thì dù không làm gì cũng không thấy nhàm chán.

Sau khi chèo thuyền hai người lên bờ, Lương Nhược Hư chỉ vào một quầy hàng cách đó không xa, nói:

“Em có chút đói bụng, anh đi mua giúp em cái bánh nướng.”

“Vậy em muốn ăn nhân gì?”

“Em muốn thịt bò, đừng mua sai.”

“Thứ kia thì có gì ngon, đợi lát nữa anh dẫn em đi ăn một bữa thịnh soạn.”

“Em không có hứng thú gì với mấy thứ đó, em thích mấy món ăn bên đường như này hơn.” Lương Nhược Hư nói:

“Hơn nữa em còn chưa chơi chán đâu, còn phải ở lại chơi một lát nữa mới được.”

Ưu điểm lớn nhất của Lương Nhược Hư chính là rất gần gũi.

Có lẽ những người đi ra từ đại viện, đều có tính cách chung này.

Xuất thân của cả đám đều không đơn giản, ăn nhà hàng Michelin ba sao, nhưng cũng có thể đến quầy hàng lớn uống rượu, khoác loác.

“Anh hiện tại sẽ đi mua cho em.”

Lâm Dật đi đến trước quầy hàng, mua bốn cái bánh nướng, hai chai nước khoáng.

Không chỉ là Lương Nhược Hư mà anh cũng có chút đói bụng.

Hai người vừa ăn bánh nướng vừa đi dạo bên Tây Hồ, vô cùng thoải mái.

“Anh nhìn phía trước xem hình như có một lều vải, có phải là có biểu diễn xiếc thú không?”

Lương Nhược Hư kiễng chân nhìn về phía trước.

“Có đoàn đoàn xiếc nào mà lại in đầu lâu trên lều như vậy chứ?”

“Ánh mắt của em không tốt như anh, sao có thể nhìn rõ ràng như vậy.” Lương Nhược Hư ngạo kiều mà nói, sau đó lôi kéo Lâm Dật, “Đi, chúng ta đi qua đó nhìn một chút.”

Hai người bước nhanh hơn, đi về phía lều vải lớn.

Lúc này mới phát hiện, là một cái nhà ma.

Hơn nữa còn có một bài danh, nói là cảnh bệnh viện thôn núi đứng đầu Đảo quốc.

“Thế mà lại có nhiều người như vậy? Thứ này chơi vui như vậy sao?”

“Em chưa chơi qua à?”

“Đúng thật là chưa từng chơi qua. Lúc còn bé, thứ mà em chơi nhiều nhất chính là súng.” Lương Nhược Hư vén tóc, nói:

“Nhưng kiểu mới ra trong mấy năm này lại chưa từng sờ qua, nhưng kiểu dáng cơ bản năm năm trước thì đã từng chơi.”

“Anh cũng có một khẩu súng, buổi tối em có thể chơi đùa, nhìn xem hỏa lực thế nào.”

“Anh còn có thứ này sao? Hỏa lực bên trong...”

Nói được nửa câu, Lương Nhược Hư im lặng, cô đã hiểu Lâm Dật nói gì.

“Nếu như hỏa lực không mãnh liệt, em sẽ mua thuốc cho anh uống.”

Ừm hả??

Hôm nay có hi vọng a!

“Đứng, vẫn là để anh mua cho em đi.”

“Anh mua cho em chút thuốc giảm đau đi, dì cả của em tới.”

“Vậy em nói cái búa gì, mua cho em chút thuốc cầm máu.”

“Em bóp chết anh, em thấy anh là không muốn để cho em sống.” Lương Nhược Hư đẩy Lâm Dật một chút, “Mua vé đi.”

“Được rồi.”

Dựa theo phân phó của Lương Nhược Hư, Lâm Dật đi mua vé.

240 tệ một tấm, nhìn từ góc độ của dân chúng bình thường thì giá này cũng không tính là rẻ.

Nhưng người xếp hàng lại không ít, phần lớn đều là nam nữ trẻ tuổi, thậm chí còn có mười tám mười chín tuổi, người giống như Lâm Dật và Lương Nhược Hư đã coi như là thanh niên lớn tuổi.

“Anh Mã, tấm vẻ vừa rồi tuyệt đối là đã kiếm được, em lấy được một bộ điện thoại Huawei mới nhất, còn có hơn bốn trăm tiền mặt, sau khi bán ít nhất cũng kiếm lời được 5000 tệ.”

Người nói chuyện có vóc dáng không cao, tóc ngắn, có chút dáng vẻ lưu manh, đang khoe khoang với người đàn ông bên cạnh.

“Chuyện vé này làm không tệ, tôi đã phát hiện được mục tiêu mới, chuẩn bị đuổi theo bọn họ, đoán chừng có thể có thu hoạch không nhỏ.”

Người được gọi là anh Mã, tên là Mã Cường, là tên ăn cắp có tiếng tại Dư Hàng, là kẻ móc túi quen thuộc tại trường đua ngựa Cửu Sơn. Người bên trong đều quen gọi anh ta là anh Mã, chuyên lấy trộm đồ mà sống, đã làm được vài chục năm nhưng chưa bao giờ thất thủ qua!

“Anh Mã đã nhìn trúng người nào vậy?” Người đàn ông có vóc dáng thấp hỏi:

“Lấy trình độ của anh, hẳn là nhà giàu đi, người bình thường đều không lọt vào được mắt của anh.”

“Chắc chắn là vô cùng có tiền.” Mã Cường chỉ Lâm Dật và Lương Nhược Hư rồi nói:

“Chiếc đồng hồ mà người đàn ông kia đeo là Richard Miller, rẻ nhất cũng là mấy trăm ngàn. Bông tai mà người phụ nữ kia mang là ngọc xanh, tôi đoán ít nhất cũng phải hơn 1 triệu. Người bình thường không thể mang nổi trang sức như này.”

Người đàn ông thấp bé nhìn sang phía Lâm Dật và Lương Nhược Hư.

“Có phải là giả không vậy? Richard Miller loại kia bán đầy đường, còn có đôi bông tai kia nữa, liệu có phải là mấy cái loại ngọc thạch không đáng tiền hay không?”

“Lấy ánh mắt này của cậu, khó trách đến bây giờ vẫn chưa thể kiếm đồ, nhãn lực quá kém.”

Làm nhiều năm như vậy, trình độ của Mã Cường tuyệt đối là số một, ánh mắt có thể gọi là rất nham hiểm.

Liếc mắt liền nhìn ra đồ mà Lâm Dật và Lương Nhược Hư mang là hàng thật.

Ánh mắt của người đàn ông thấp bé phát sáng.

“Nếu như là thật, vậy thì có thể kiếm được một khoản lớn, trong túi của người phụ nữ kia chắc chắn còn có không ít đồ tốt.”

“Tôi ở đây đợi một ngày, mới đợi được hai con cá lớn như thế, nhất định phải hung hăng kiếm thật nhiều.”

“Vậy anh nhanh đi chuẩn bị một chút đi, thấy bọn họ đang chuẩn bị đi vào.”

Mã Cường gật gật đầu, “Chờ ở đây đi, lát nữa tôi sẽ đi ra.”

Nói xong, Mã Cường theo đuôi Lâm Dật và Lương Nhược Hư, lặng lẽ tiến vào trong lều vải.

Mỗi một tổ có mười người, trong mười người hoặc là người yêu, hoặc là cùng một nhóm bạn.

Sau khi đi vào, bọn họ kết bè kết đội tụ với nhau, chỉ có Mã Cường phá lệ đột ngột.

Nhưng lúc này, cũng không ai chú ý đến anh ta mà đều trực tiếp đi vào bên trong.

Vừa mới đi vào trong lều vải, đã có thể ngửi thấy mùi formalin nồng đậm.

Cảnh bố trí bên trong là một tòa bệnh viện bỏ hoang, khắp nơi đều là đồ bỏ đi, nhưng mà đều được làm từ đạo cụ, thậm chí còn có thể nhìn thấy tương máu màu đỏ, cùng với đạo cụ trẻ sơ sinh vừa ra đời.

A _ _

A _ _

A _ _

Đang không sao cả, chợt thất từng đợt tiếng thét.

Lương Nhược Hư khẽ nhíu mày, cũng không có chuyện gì cả, kêu cái gì mà kêu?

Mã Cường thì mượn thời cơ này, đi tới phía trước Lâm Dật và Lương Nhược Hư, để tránh gây bị nghi ngờ, nhưng sẽ thỉnh thoảng quay đầu nhìn hai người một chút, thủ pháp vô cùng lão luyện.

Lâm Dật bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Chuyện này sao không giống như trong kịch bản mà mình tưởng tượng vậy?

Tràng cảnh làm cũng rất khủng bố, tại sao Lương Nhược Hư lại không có chút phản ứng nào?

Đều có nhà ma làm trợ công rồi? Chẳng lẽ còn chiếm không được tiện nghi của cô ấy sao?

Dịch: MBMH Translate

Chương 1384: Quỷ Mới Vào Tòa Nhà.

Chương 1384: Quỷ Mới Vào Tòa Nhà.

Sau khi xâm nhập vào bối cảnh, Lâm Dật theo thói quen dò xét lại hoàn cảnh xung quanh một lần.

Lúc trước Lâm Dật không có thói quen như vậy.

Là sau khi gia nhập vào lữ đoàn Trung Vệ Lữ mới hình thành.

Cái gọi là bệnh viện được dựng bằng căn phòng hoạt động, có bốn tầng, nhưng bởi vì là phòng hoạt động cho nên độ cao thấp tương đối thấp, cũng chỉ khoảng tầng ba của nhà bình thường nhà lầu.

Dựa theo hướng dẫn của trò chơi, chỉ cần có thể leo đến tầng bốn thì xem như thành công.

Nhưng nếu như nửa đường bị NPC bắt thì phải từ bỏ trò chơi, vé vào cửa xem như bỏ phí.

Trong đó còn đánh dấu rõ ràng rằng, đánh nhân viên công tác là phải bồi thường.

Đứng trong lều vải một hồi, mọi người dần dần thích ứng hoàn cảnh nơi này.

Cho dù nữ sinh đều không sợ, giống như Lâm Dật, ai nấy cũng đều đang quan sát tình huống xung quanh.

Nhưng không biết là vô tình hay cố ý mà quan sát cả Lâm Dật.

“Các người nhìn anh chàng mặc áo cộc tay màu trắng kia rất đẹp trai nha.” Một nữ sinh tóc dài nhỏ giọng nói, cô mặc quần bò ngắn giống như Lương Nhược Hư.

Chỉ là đôi chân không đẹp bằng Lương Nhược Hư.

“Sao cảm thấy giống như minh tinh vậy.” Lại một nữ sinh tóc ngắn nói.

“Tôi cảm thấy còn đẹp hơn ngôi sao, chỉ tiếc là đã có có bạn gái.”

“Khụ khụ khụ...”

“Đinh Vi, cô có thể hay không có chút phẩm vị không. Cô nhìn thân hình của anh ta xem, không thể nào sánh được với anh Bàng, không cho cô cảm giác an toàn.”

Người nói chuyện tên là Triệu Chấn, có chút béo, ăn mặc vô cùng thường thượng.

“Hơn nữa anh Bàng còn là vận động viên cử tạ quốc gia cấp, đối với nam sinh như anh ta chỉ cần một tay là có thể đánh bay.”

“Bây giờ là xã hội hòa bình, sao các người cứ mở miệng ra là đánh nhau vậy.” Đinh Vi trợn trắng mắt nói.

“Mặc dù nói là xã hội hòa bình, nhưng không biết lúc nào đó sẽ gặp phải nguy hiểm, nên cẩn thận một chút mới tốt.”

Người nói chuyện tên là Bàng Dũng, không cao lắm, khoảng tầm 1m7.

Bởi vì luyện cử tạ nên dáng người cực kỳ cường tráng, mang đến cho người cảm giác rất không cân đối.

Lúc nhìn Lâm Dật, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường, giống như muốn nói, không phải chỉ là lớn lên đẹp trai thôi sao.

Có gì đặc biệt hơn người!

“Được rồi, chúng ta cũng chuẩn bị một chút, cũng không thể cứ đứng ở đây được.” Triệu Chấn nói.

Sau khi chuẩn bị đơn giản một chút, đoàn người đi về phía bệnh viện đổ nát.

Hoàn cảnh trong bệnh viện hoàn toàn trái ngược với bên ngoài.

Bên ngoài trời trong và rực rỡ, bên trong lại tối tăm ẩm ướt, thậm chí còn có thể nghe được tiếng nước nhỏ giọt và tiếng nức nở.

Thính giác của Lâm Dật nhạy cảm hơn so với những người khác, thậm chí là nghe được cả âm thanh xì xào bàn tán.

Là của phụ nữ.

Giống như đang nói: Trả lại con cho tôi...Trả lại con cho tôi...

Lâm Dật gật gật đầu, cảm thấy thứ này làm cũng không tệ lắm, có một loại cảm giác như muốn đắm chìm vào.

Hơn nữa còn phải thông qua việc tìm ra lời giải mới có thể đi ra ngoài, quả thực thật rất thú vị.

Chỉ là Lương Nhược Hư không sợ hãi chút nào, việc này có chút rắc rối.

A!

Vừa đi vào đại sảnh tầng một, liền nghe thất từng đợt tiếng thét chói tai.

“Có người ở phía sau!”

Nghe thấy nữ sinh thét lên, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại.

Bất ngờ phát hiện một đám người mặc quần áo bệnh nhân, đi vào từ ngoài bệnh viện.

Nhưng trên mặt mấy người này đều đầy máu, còn có các mức độ hư thối khác nhau, thậm chí còn người bị gãy tay.

Cho dù đây đều là trang điểm và hiệu ứng đặc biệt, nhưng bởi vì quá hoàn hảo nên tựa như là thật vậy.

“Đúng thật là thú vị.”

Lương Nhược Hư có chút hưng phấn, không phải là cảm thấy sợ hãi, chỉ là cảm thấy những vật trước mắt này rất mới lạ.

Nếu có thể nổ súng thì tốt, như vậy sẽ có thể thể nghiệm cảm giác đánh cương thi.

“Nhanh đi chặn cửa a, nếu như bị bọn họ bắt được thì chúng ta sẽ bị loại.”

Nghe thấy tiếng hô của một nam sinh khác, mười nam sinh đều chạy tới.

Lâm Dật cũng không thể ngoại lệ, nếu đã là tới chơi thì đương nhiên nên nghiêm túc một chút.

Sáu nam sinh chạy về phía cửa lớn bệnh viện, mà Mã Cường cũng ở trong đó, ẩn nấp rất kỹ, giống như là cái du khách vậy.

Sáu người chặn cửa lại rồi khóa nó lại, thành công chặn được NPC muốn xông vào.

“Những NPC này hơi yếu a, còn chưa dùng sức đã cản được bọn chúng ở bên ngoài.” Triệu Chấn vô cùng nhẹ nhõm, nói.

“Anh có thể đừng nói nhảm hau không, anh Bàng chính là người luyện cử tạ, còn là vận động viên quốc gia cấp hai, muốn chắn cửa không phải là chuyện dễ dàng sao?”

“Ha ha, nói rất đúng, anh Bàng lợi hại.”

“Tạm được, thật ra tôi cũng không dùng sức, chỉ là thoáng dùng chút lực.” Bàng Dũng nói với vẻ rất nhẹ nhàng.

Nói xong, còn hoạt động thân thể một chút, dường như đang muốn phô bày cơ thể của mình.

Mà anh ta cảm thấy rất nhẹ nhàng, là bởi vì Lâm Dật dùng sức, không có quan hệ gì với anh ta.

“Anh sao có thể giống chúng tôi được, tùy tiện dùng chút lực cũng lớn hơn chúng tôi nhiều.”

Bàng Dũng cười ha ha một tiếng, cũng không phản bác, cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Sau khi chắn xong, mọi người lại về tới bên cạnh bạn gái, sau đó tiến vào phòng cấp cứu của bệnh viện, chuẩn bị bắt đầu tìm manh mối.

Lâm Dật phát hiện, người bố trí cảnh đúng là rất chuyên nghiệp, không khác lắm với bệnh viện chính quy.

“A, trên mặt đất có phần giấy báo.”

Đinh Vi nhặt giấy báo lên, mấy người còn lại cũng tụ lại.

“Có mười đứa trẻ mất tích một cách kỳ lạ ở đây?”

“Loại thiết lập này rất thường gặp, không cần ngạc nhiên.” Bàng Dũng nói:

“Tôi đoán mười đứa bé này rất có thể là manh mối quan trọng.”

“Anh Bàng nói không sai, chúng ta thử tìm những manh mối còn lại xem.” Triệu Chấn nói:

“Nhưng phải chú ý, không được đụng đến cơ quan.”

Bởi vì tìm đầu mối có ích nên tất cả mọi người đều đắm chìm vào việc tìm lời giải trong nhà ma.

Lâm Dật và Lương Nhược Hư không tham gia vào, chuẩn bị mò cả từ phía sau.

So với việc đứng chung một chỗ tìm lời giải, chẳng bằng đi tham quan nơi này một chút.

Reng reng reng _ _

Mọi người ở đây trầm mê trong việc tìm lời giải, bỗng có tiếng chuông đồng vang lên, dường như là tiếng chuông tan học của mười năm trước.

Đột nhiên xuất hiện tiếng động khiến cho tất cả mọi người đều giật nảy mình, thậm chí là có chút không biết làm sao, tóc gáy cũng dựng cả lên.

“Chuyện này là như thế nào, sao lại đánh chuông rồi?” Triệu Chấn mập mạp lên tiếng.

“Trước đừng ầm ĩ, tôi hình như nghe được tiếng bước chân.” Bàng Dũng nói.

Hô thông!

Lúc mà mọi người ở đây an tĩnh lại, cửa phòng cấp cứu bị phá tan, chỉ thấy mười mấy người xông vào từ bên ngoài.

Những người này đều mặc áo của bệnh viện, có nam có nữ, tóc tai bù xù, lộn xộn không chịu nổi, trên quần áo đều là máu.

Có người trên tay cầm gậy bóng chày, có người cầm cái ghế, thậm chí còn có hai người đàn ông cầm cưa điện, là cưa điện thật!

Hơn nữa, những trong miệng mấy người này còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, căm tức nhìn về phía bọn người Lâm Dật, dùng dụng cụ biến thanh mô phỏng ra từng giọng nói cổ quái.

“Nói, các người đã giấu con tôi ở đây!”

“Trả lại con cho chúng tôi!”

“Nếu không tôi sẽ giết các người!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1385: Dọa Quỷ.

Chương 1385: Dọa Quỷ.

A _ !

A _ !

A _ !

Mọi người càng hét chói tai lớn hơn, không chỉ có là phụ nữ mà ngay cả mấy nam sinh như Triệu Chấn đều bị dọa cho thét ầm lên, xuất phát từ bản năng tụ cùng một chỗ.

Nhưng Mã Cường đứng ở một bên lại bình tĩnh lạ thường.

Bởi vì nhà ma đã mở được mấy ngày, trước đó anh ta đã từng tới, biết rõ mỗi một phân đoạn ở đây, cho nên đang chờ cơ hội này.

Người lần đầu tới nơi này chơi nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều không thể không sợ!

Mã Cường quan sát một chút, vị trí của Lương Nhược Hư không quá thích hợp cho mình động thủ, còn phải đợi chờ cơ hội.

Nhưng anh ta cũng không nhàn rỗi, đi lặng lẽ đến cạnh mấy nữ sinh khác, sau đó mở túi xách của bọn họ ra, lấy đi một số tiền mặt và điện thoại di động.

Điều làm cho người sợ hãi than là Mã Cường còn lấy ra một khối băng dán trong suốt, dán lại chỗ mà mình mở ra.

Như vậy có thể phòng ngừa bọn họ phát hiện ra đồ bị trộm, cho mình thời gian chạy trốn.

Đúng vào lúc này, Mã Cường phát hiện bên phía Lương Nhược Hư cũng có cơ hội, liền lặng lẽ đi qua.

Phát hiện thời cơ chín muồi, Mã Cường đứng ở sau lưng Lương Nhược Hư, dùng dao nhỏ sắc bén, rạch mặt bên túi đeo lưng của cô, tạo thành một đường vết rách, rồi đưa tay lục lọi.

Hai mắt Mã Cường tỏa sáng, bởi vì anh ta mò được một xấp tiền thật dày!

Kinh nghiệm phong phú nói cho anh ta biết, ít nhất cũng là 10 ngàn tệ!

Nhưng Mã Cường không thu tay lại như vậy, anh ta tin tưởng lấy xuất thân của Lương Nhược Hư và Lâm Dật, trong túi chắc chắn còn có đồ tốt!

Chỉ cần mò thêm một lúc nữa thì mình sẽ kiếm lời lớn!

Hả?

Đột nhiên ở giữa, Lương Nhược Hư cảm thấy có chỗ không thích hợp, sờ về phía sau, bắt lấy tay Mã Cường, sau đó ném anh ta qua vai!

Răng rắc!

Chiếc bàn gỗ bị Mã Cường đập vỡ nát.

Giờ phút này, toàn bộ phòng cấp cứu đều yên lặng.

Một màn bất thình lình này khiến cho những người còn lại đều ngây ngẩn cả người.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Dật nhíu mày hỏi.

Lương Nhược Hư cầm túi của mình ra.

“Anh ta là trộm, rạch túi của em.”

“Thì ra là như vậy.”

“Túi của chúng ta cũng bị rạch!”

Đinh Vi hét lên một tiếng, phát hiện túi của mình và bạn thân đều xuất hiện lỗ hổng, đồ đều đã bị Mã Cường trộm!

“Con mẹ nó lá gan của anh đúng là rất lớn a, lại dám trộm đồ của chúng tôi!”

Triệu Chấn tiến lên, đá cho Mã Cường một chân.

“Nhanh mẹ nó giao đồ ra đây cho tôi!”

Mấy năm sinh còn lại cũng không khách khí, lấy lại những đồ mà Mã Cường đã trộm!

“Mẹ nó, các người chờ đó cho tôi!”

Hô thông!

“Con mẹ nó anh trộm đồ lại còn lý luận!”

Triệu Chấn đi lên đã cho anh ta một cái, “Mấy người, chơi anh ta!”

Mấy nam sinh còn lại cũng không có nhàn rỗi, đi lên đánh cho Mã Cường một trận, sau khi thấy mặt mũi anh ta bầm dập mới hả giận.

Mã Cường đau đến nhe răng trợn mắt, anh ta không nghĩ tới, mình lăn lộn hơn mười năm cuối cùng lại thua ở trên tay một người phụ nữ.

“Hẳn là không mất gì đúng không.” Lâm Dật hỏi Lương Nhược Hư.

“Bị em kịp thời phát hiện, nhưng túi đã không thể dùng được nữa.”

“Việc nhỏ, ngày mai anh sẽ mua một cái mới cho em.”

“Hừ.”

Lương Nhược Hư ngạo kiều hừ một tiếng, dường như muốn nói, anh không mua cho em cũng không được.

Lương Nhược Hư không gặp nguy hiểm, Mã Cường cũng bị bắt lại. Lâm Dật cũng không để ý nhiều như vậy, nói với mấy NPC:

“Có thể gọi nhân công tác của các người đến đây không, có người trộm đồ ở đây, gọi người đưa đến cục cảnh sát đi.”

“Được, được...” NPC cầm cưa điện lên tiếng.

“Thực sự xin lỗi đã làm chậm trễ tiết tấu của các người, cứ coi như chưa xảy ra cái gì đi, tiếp tục trò chơi.” Lương Nhược Hư vén tóc, “Bước tiếp các người muốn làm gì, có phải là động thủ hay không?”

“Không không không, chúng ta cũng là nhàn rỗi không chuyện gì làm nên tới xem một chút, các người có chỗ nào cần giúp đỡ hay không?”

NPC cầm cưa điện lau mồ hôi lạnh trên trán.

Lão nhân ngài lợi hại như vậy, chúng tôi sao dám động thủ chứ!

“Giúp đỡ thì không cần đâu, nhìn thấu thì sẽ không có ý nghĩa gì nữa.”

“Nếu không còn chuyện gì, vậy tôi xin đi trước, các người tiếp tục, quấy rầy rồi.”

Hơn mười NPC không nói nhảm với Mã Cường mà đem anh ta ra ngoài.

Trong phòng cấp cứu lại khôi phục thanh tĩnh.

Ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người Lương Nhược Hư.

Người phụ nữ này cũng quá mạnh rồi?

Một người đàn ông mạnh mẽ thế mà bị cô đánh ngã văng ra ngoài?

“Chúng ta tiếp tục tìm ra lời giải đi, đừng để chuyện vừa rồi khiến cho tâm trạng đi xuống.” Lương Nhược Hư hướng về phía những người khác, nói.

Bọn người Triệu Chấn nuốt ngụm nước miếng.

Rất khó để đặt người phụ nữ ôn tồn lễ độ này với nữ hán tử kia cùng một chỗ.

Lấy giá trị nhan sắc và đôi chân này, làm một chị gái ôn nhu không tốt sao.

“Vậy chúng ta tiếp tục.”

Sau cuộc náo loạn, mọi người lại bắt đầu tìm kiếm lời giải để thoát khỏi nhà ma.

Mà Lâm Dật và Lương Nhược Hư vẫn luôn mò cá, cảm thấy khung cảnh nơi này thú vị hơn nhiều so với việc tìm ra lời giải.

Ước chừng sau hai mươi mấy phút, đoàn người đi tới tầng ba.

Bình thường mà nói, ước chừng phải cần từ 40 phút cho đến một giờ, mới có thể đi tới đây.

Nhưng bởi vì Lương Nhược Hư nên đám NPC chỉ dám lướt qua rồi thôi.

Bọn họ tin tưởng, Lương Nhược Hư sẽ không đánh nhân viên công tác.

Nhưng phải bảo đảm rằng cô không bị kinh sợ mà phản ứng theo bản năng, lấy trình độ của cô thì chỉ cần một quyền đoán chừng cũng đủ cho bọn họ nằm thêm mấy ngày.

Dựa vào nguyên nhân này, tốc độ của mọi người cũng nhanh hơn không ít, dùng hơn 20 phút đã đến tầng ba.

Nhưng cho dù là như vậy cũng khiến cho mấy nữ sinh còn lại bị dọa không ít.

“Dựa theo manh mối, chỉ cần chúng ta đến tầng bốn, đồng thời dùng thang leo đến nóc nhà thì trò chơi này coi như là kết thúc.” Triệu Chấn nói.

“Nhưng tất cả thông đạo đều đã bị chặn, cần phải tìm được manh mối, sau đó lấy chìa khoá mới có thể lên tầng bốn.” Đinh Vi nói.

“Không cần phiền toái như vậy,” Bàng Dũng nói:

“Điểm cuối là nóc nhà tầng bốn, chỉ cần đi tới đó thì coi như là hoàn thành trò chơi này, chỉ cần mở cửa ra là được rồi.”

“Nhưng không có chìa khoá sao mà mở cửa được chứ.”

Bàng Dũng nở nụ cười, “Vi Vi, em nhìn cửa cuốn này xem, không có khóa, chỉ cần tôi nhấc cửa lên là có thể giải quyết vấn đề.”

“Anh đừng làm liều.”

“Sao có thể nói là làm liều được, theo suy đoán của tôi, tầng này có thể sẽ có chìa khóa, nhưng dùng sức mới là phương thức mở cửa chính xác nhất.”

“Lúc đầu không phải anh đã nói, mười đứa bé kia chình là manh mối sao. Nhưng sau đó lại phát hiện căn bản cũng không phải vậy, chỉ thiết lập chuyện cũ mà thôi, không hề có một chút quan hệ nào đến manh mói cả.”

Bàng Dũng có chút xấu hổ, trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào.

“Tôi thấy chúng ta vẫn nên tìm manh mối đi, tôi cảm thấy nơi này âm trầm, có chút sợ hãi.” Đinh Vi đề nghị.

“Được thôi, chúng ta chia tổ đi tìm.” Triệu Chấn nói.

Tuy vẫn luôn mò cá, nhưng lúc này, bị chia làm một tổ nên Lâm Dật và Lương Nhược Hư đều ra dáng đi tìm manh mối, chuẩn bị tham dự một chút tại thời khắc quan trọng.

Nhưng tìm mười mấy phút, tất cả mọi người vẫn không tìm được nhắc nhở liên quan, thật giống như đang sa vào một vòng lặp vô hạn.

“Cũng không thể không có manh mối được.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1386: Khoảng Cách Giữa Người Với Người.

Chương 1386: Khoảng Cách Giữa Người Với Người.

Lương Nhược Hư cảm giác mình đã nghiêm túc tìm kiếm, nhưng không có bất kỳ thu hoạch nào.

“Có hai loại khả năng.” Lâm Dật nói:

“Chúng ta đã bỏ qua manh mối tầng bốn tại những tầng khác, cho nên mới tìm không thấy. Thứ hai, giống như người tên là Bàng Dũng kia nói, có lẽ nơi này không có bất kỳ manh mối nào, cần dựa vào sức mạnh mới có thể mở cửa. Dù sao thân thể cũng là năng lực cách mạng, cho như kỹ xảo có cao, cũng cần phải cót thân thể chèo chống.”

“Vậy là xong, một chút manh mối cũng không có, làm sao ra ngoài đây.” Triệu Chấn nói.

“Theo tôi thấy, tầng này vốn dĩ không có kỹ xảo gì cả, có lẽ phải dùng sức để mở cửa.” Bàng Dũng nói.

“Vậy thì thử một chút đi.” Đinh Vi không tình nguyện nói.

Cô vẫn tin tưởng, không có khả năng có thiết lập này, chắc chắn là phải cần những manh mối khác, chỉ là phía bên mình không tìm được.

“Anh Bàng, việc này đành nhờ anh vậy.” Triệu Chấn cười ha hả nói:

“Tôi đoán lấy thực lực của anh thì chỉ cần tay là có thể kéo cửa cuốn lên, nhanh thể hiện cho bọn họ thấy trình độ của vận động viên quốc gia cấp hai của anh!”

“Chút lòng thành, nhường một chút đi.” Bàng Dũng hoạt động thân thể một chút rồi nói:

“Lát nữa tôi sẽ mang theo các người ra ngoài.”

“Anh, xác định không cần chúng tôi giúp đỡ sao?” Một nam sinh khác hỏi.

“Loại chuyện nhỏ nhặt này không cần các người đâu, một mình tôi là có thể giải quyết dễ dàng.” Bàng Dũng cười ha hả:

“Vừa lúc mượn cơ hội này, thể hiện cho các người một chút trình độ của tôi.”

Thấy Bàng Dũng chuẩn bị động thủ nhấc cửa, tám người đều lui về phía sau.

Anh ta là vận động viên cử tại quốc gia cấp hai, có thể nâng vật mấy trăm cân, đây chỉ là một cửa cuốn, đối với anh ta mà nó thì hoàn toàn không phải là nói chơi, cũng không cần phải giúp.

Bàng Dũng vén tay áo, sau đó dùng một tay, kéo móc kéo cửa cuốn lại, sau đó toàn thân phát lực!

Cửa cuốn không hề động một chút nào.

“Hả?”

Bàng Dũng sửng sốt một chút, tình huống này hoàn toàn không giống với trong dự đoán của anh ta.

Chỉ là một cái cửa cuốn mà thôi, lấy trình độ của mình thì có thể tùy tiện mở ra, không có khả năng tốn sức như thế!

Hơn nữa nhà của anh ta có một tiệm rửa xe, bên ngoài chính là cửa tương tự như vậy, mình dùng một tay đã dễ dàng mở ra, sao có thể không có chút phản ứng nào vậy?

Bàng Dũng điều chỉnh tư thế một chút, như vậy sẽ dễ phát lực hơn.

Sau đó lại dùng lực toàn thân, kéo cái móc dưới cửa.

Nhưng giống như vừa rồi, cửa cuốn không có bất kỳ phản ứng nào.

Không khí bỗng nhiên yên tĩnh.

Phương pháp hình như không được.

“Cái này...”

Vẻ mặt của Bàng Dũng có chút xấu hổ, cố nặn ra vẻ tươi cười, nói:

“Có thể là trang bị bên trong bị rỉ sét, dùng một tay mở ra thì có chút tốn sức, tôi sẽ thử dùng hai cánh tay một chút, chắc chắn sẽ không có vấn đề.”

Lần này Bàng Dũng nghiêm túc, hai cánh tay đồng thời nắm móc kéo.

Ào ào ào _ _

Cửa cuốn phát ra tiếng động rất nhỏ, nhưng cũng không có dấu hiệu mở ra.

A _ _

Bàng Dũng gầm lên một tiếng, mặt đỏ cả lên, dù đã dùng toàn bộ sức mạnh nhưng cửa cuốn vẫn là không mở được.

Sau khi liên tiếp thử vài cái đều không được, Bàng Dũng đã hết sức lực, chỉ có thể bất đắc dĩ nói:

“Không giống như những gì tôi nghĩ, bên trong hẳn là đã khóa lại, dựa vào sức mạnh là chuyện không thể.”

“Tôi đã nói rồi, tầng này chắc chắn có chìa khoá.” Đinh Vi nói:

“Đây chỉ là nhà cho người chơi, cũng không phải thật sự tới đây để thám hiểm, sao có thể thiết trí cơ quan như này được.”

Bàng Dũng ngượng ngùng cười cười, “Vi Vĩ nói rất đúng, chúng ta vẫn nên đi tìm manh mối đi.”

Không mở được cửa cuốn, mọi người lại bắt đầu kiếm manh mối tại tầng bốn.

Nhưng Lâm Dật và Lương Nhược Hư đều không động đậy. Bọn họ cảm thấy vấn đề không xuất hiện ở đây, hẳn là đã bỏ sót manh mối tại tầng ba, nếu như cứ tìm tại tầng bốn thì sẽ rất khó khăn.

“Đừng tìm như ruồi không có đầu bữa, đây cũng không phải biện pháp, hai chúng ta xuống tầng xem một chút đi, dù sao cũng đang nhàn rỗi.” Lâm Dật nói.

“Phía dưới đều đã xem, em có chút không muốn động.”

Lương Nhược Hư phồng má nói, vẻ mặt còn có chút đáng yêu.

“Vậy làm sao bây giờ, nếu như cứ tìm ở đây có lẽ cũng không thể tìm được chìa khóa trong thời gian ngắn.”

“Anh đi xem cái cửa kia thử, người khác mở không được, nhưng có lẽ anh có thể.”

“Anh thấy em chính là không muốn chơi, muốn mở hack đi?”

Lương Nhược Hư cười rộ lên, xinh đẹp động lòng người.

“Chủ yếu là vừa rồi chỉ ăn có một cái bánh nướng, lót dạ đơn giản một chút, mà cũng đã thời gian dài như vậy rồi, chắc chắn là không chống đỡ nổi rồi.”

“Vậy được rồi, anh đi thử xem.”

Nói xong, Lâm Dật đi tới phía trước cửa cuốn, sau đó dùng một tay nắm lấy móc kéo, dùng lực nhấc lên.

Ào ào ào...

Cửa cuốn bị kéo ra, bị Lâm Dật nâng lên giữa không trung.

Nghe thấy tiếng vang, những người đang tìm manh mối đều ngừng động tác trên tay lại, nhìn về phía Lâm Dật, trong mắt tràn đầy vẻ rung động và không thể tin nổi.

“Tiểu ca ca, các người tìm chìa khoá ở đâu vậy?”

Đinh Vi chạy tới hỏi.

Trong nhận thức của cô, nếu như không có chìa khoá thì không thể mở cửa.

Bởi vì Bàng Dũng đã thử qua.

Nhưng người còn lại cũng nghĩ như vậy, chỉ là còn không biết, Lâm Dật tìm được chìa khoá ở đâu?

“Cũng không dùng chìa khoá a, tùy tiện kéo một cái đã mở được.”

“Hả? Không thể nào!” Bàng Dũng lúc này phản bác:

“Nếu như cánh cửa này không khóa lại thì ít nhất nó cũng nặng 500 cân, ngay cả vận động viên quốc gia như tôi còn không mở được, anh sao có thể dùng dùng một tay để mở chứ.”

“Đây là khoảng cách giữa người với người, anh không nên xem nhẹ điều này.”

“Anh bớt nói nhảm đi.” Bàng Dũng không khách sáo mà nói.

Anh ta cũng không có quan hệ gì với Lâm Dật, cũng không có quan hệ gì, chỉ là bởi vì Đinh Vi nên mới nhìn anh ta không thuận mắt.

Nhưng bây giờ, anh ta lại nâng cửa lên trước mặt mọi người, rõ ràng là đang đánh vào mặt mình, điều này khiến cho Bàng Dũng không thể nhịn.

“Cho dù có khoảng cách, cũng là trình độ của tôi cao hơn anh! Anh chắc chắn là đã tìm được chìa khóa cơ quan.”

“Đúng vậy!”

Triệu Chấn phụ họa theo:

“Anh Bàng chính là vận động viên quốc gia, hơn nữa còn từng cầm qua huy chương, chắc chắn là mạnh hơn anh.”

Ầm ầm!

Lâm Dật buông lỏng tay ra, để cửa cuốn xuống.

“Vậy thì anh ngươi thử một chút đi.”

“Thử một chút thì thử một chút!”

Bàng Dũng không hề sợ hãi, đã mở được cơ quan, mình còn sợ cái trứng!

“Nâng lên đi!”

Lâm Dật lui về phía sau, Bàng Dũng đứng trước cửa cuốn, thở ra một hơi, cũng chuẩn bị dùng một tay, kéo cửa lên!

Lấy dáng người kia cũng có thể giải quyết dễ dàng bằng một tay thì lấy trình độ của mình, khẳng định là sẽ càng thêm nhàng!

Sau khi hạ quyết tâm, Bàng Dũng vô cùng tự tin, sau đó một tay cầm móc kéo, dồn toàn bộ sức lực vào trên cánh tay!

Để có thể kéo lên nhẹ nhõm!

Nhưng lý tưởng luôn rất đầy đặn, hiện thực lại rất mảnh mai.

Bàng Dũng đã dùng hết sức lực toàn thân để kéo cửa cuốn.

Nhưng mà!

Nó không hề động đậy một chút nào!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1387: Ăn Cướp Trắng Trợn.

Chương 1387: Ăn Cướp Trắng Trợn.

“Sao vậy anh Bàng.” Triệu Chấn tiến lên hỏi.

“Không có việc gì, các người đứng ở đó đừng nhúc nhích.” Bàng Dũng nói:

“Chỉ là một cánh cửa mà thôi, tôi có thể giải quyết dễ dàng.”

Bàng Dũng cảm thấy có chút xấu hổ, mồ hôi lạnh rỉ ra từ trên trán.

Vừa rồi đã thử một chút, phát hiện vẫn không thể mở ra được.

Cảm thấy tình huống có chút không đúng, Bàng Dũng bất đắc dĩ dùng tới một tay còn lại.

Đã đến lúc này rồi, không cần để ý tới mặt mũi nữa, nhất định phải mở cửa ra trước!

Nếu không thì mình sẽ càng mất mặt!

Nhưng mà, Bàng Dũng đã tính sai lần nữa!

Đã dùng tới hai cánh tay nhưng vẫn không mở được cửa cuốn!

Bàng Dũng mệt đến nỗi thở hồng hộc, hận không thể cắn nát răng, nhưng cửa vẫn không nhúc nhích!

“Chuyện này, chuyện này sao có thể!”

“Mọi người đừng nhìn nữa, nhanh đi lên giúp đỡ!”

Triệu Chấn kêu gọi những nam sinh khác, chuẩn bị giúp đỡ.

Nhưng cho dù là như vậy, vẫn là không mở được!

“Anh có phải là đã lấy chìa khóa cơ quan đi rồi phải không!”

Bàng Dũng buông tay ra, chất vấn Lâm Dật!

“Anh có bệnh tâm thần à, tôi không làm cái gì cả, lấy đâu ra chìa khoá?”

“Vậy thì anh làm sao để mở cửa!”

“Mắt anh bị mù à mà không nhìn thấy tôi kéo cửa ra sao?”

“Anh đừng nói nhảm, ngay cả tôi cũng kéo lên được thì anh sao có thể!”

Lâm Dật còn muốn lên tiếng, nhưng lúc này, Lương Nhược Hư khoác lên cánh tay của anh, ra hiệu cho anh không cần thiết phải cãi nhau về chuyện này.

“Thật sự là bội phục đám thiểu năng trí tuệ các người.”

Lâm Dật đi tới trước cửa, dùng một tay kéo cửa cuốn, đẩy nó đến đỉnh cao nhất.

Bàng Dũng và bọn người Triệu Chấn chỉ biết trợn tròn mắt.

Lúc mở cửa, anh cũng không có dùng bất kỳ động tác nhỏ nào, nhưng vẫn có thể đẩy cửa dễ như trở bàn tay!

Sức lực của anh ta thật sự lớn như vậy sao? Rất không có khả năng đi!

Sau khi mở cửa cuốn ra, Lâm Dật và Lương Nhược Hư đi bậc thang lên tầng bốn, rất nhẹ nhàng đã tìm được lối ra.

Theo tình huống trước mắt, bọn người Bàng Dũng cũng không có nhiều lựa chọn, nên đành cùng đi ra ngoài.

Lúc này, bên ngoài trời đã tối.

Đèn đường đều đã bật, bên ngoài đèn đuốc sáng trưng.

Ánh sáng sắp tan nơi chân trời khiến cho Tây Hồ rung động lòng người hơn.

Mọi người nhìn bốn phía một chút, phát hiện tại phía bên phải mái nhà có cầu thang có thể đi xuống.

“Cuối cùng cũng ra được rồi!”

Sau khi hít thở không khí trong lành bên ngoài, Đinh Vi cảm thấy rất thả lỏng, cô nói.

“May mà có anh chàng kia, nếu là không thì không biết lúc nào chúng ta mới có thể đi ra được.” Nữ sinh tóc ngắn nói.

“Ai nói không phải đâu, nếu như bạn gái anh ấy không ở bên cạnh, tôi chắc chắn sẽ đi qua cảm ơn anh ấy một chút.”

“Lúc này chúng ta vẫn nên cảm tạ trong lòng thôi, nếu như khiến cho bạn gái người ta không vui thì sẽ không tốt.”

“Vậy được rồi, hiện tại ra ngoài thôi, tôi có chút đói bụng, cùng đi ăn cơm đi.”

“Ừm.”

Đi ra khỏi nhà ma, đoàn người lần lượt đi ra bên ngoài.

Cùng lúc đó, bên ngoài nhà ma có một chiếc Toyota Prado, ngoại trừ người lái xe còn có một người ngồi kế bên tài xế, nhưng mặt mũi lại sưng vù, vô cùng chật vật.

Mà người này chính là người mới bị bọn người Bàng Dũng đánh cho một trận, Mã Cường!

Nhóm người của Mã Cường lệ thuộc vào trường đua ngựa Dư Hàng, mà trường đua ngựa lại lệ thuộc vào Cửu Sơn Hội Dư Hàng, là thế lực ngầm lớn nhất Dư Hàng.

Người cầm lái là Triệu Cửu Hùng, trên đường mọi người đều gọi là anh Hùng!

Chuyện Mã Cường trộm đồ bị lộ, cũng không bị đưa đến cục cảnh sát.

Là bởi vì nhà ma này do lão đại đường đua ngựa Trịnh Tân Cương chúng vốn với người khác, sau khi biết Mã Cường xảy ra chuyện liền chạy tới.

“Cảm thấy thế nào? Vết thương trên người có đau hay không?” Trịnh Tân Cương một điếu thuốc qua rồi hỏi.

“Chút vết thương nhỏ này đối với tôi mà nói không tính là gì, không cần lo lắng.” Mã Cường ngậm điếu thuốc, nói.

Trịnh Tân Cương bỗng nhúc nhích thân thể, có chút tiếc rèn sắt không thành thép, nói:

“Không phải tôi nói anh, hai chúng ta gia nhập vào cùng một năm, lấy kinh nghiệm và trình độ của anh, chỉ cần anh muốn thì làm Phó đường chủ cũng không thành vấn đề, cần gì phải lăn lộn ở đây.”

“Người với người không giống nhau, anh có dã tâm hơn, đầu óc cũng khôn khéo, vị trí này thích hợp với anh hơn.” Mã Cường gảy khói thuốc, nói:

“Con người tôi buông thả đã quen, không muốn quản những chuyện thối nát kia. Hơn nữa đã nhiều năm như vậy, cũng đã hình thành thói quen, ngay cả hút thuốc cũng vậy. Tôi thỉnh thoảng tôi cũng phải ra ngoài mò mấy cái, nếu không tay này sẽ không nhịn được.”

“Trước đó tôi đã nhắc nhở anh, người đi gần sông, không thể không ướt giày, anh xem một chút, hôm nay không phải đã thất thủ rồi sao.” Trịnh Tân Cương nói:

“Trước đó đã nhắc nhở anh nhưng anh lại không nghe!”

“Đừng đề đến cập chuyện này nữa.” Mã Cường hùng hổ nói:

“Người nào mẹ nó có thể nghĩ người phụ nữ kia lại có võ, tính cảnh giác lại còn cao như vậy. Tôi vừa muốn động thủ, đã lập tức ném tôi ngã.”

“Cho nên tôi mới khuyên anh thu tay lại, loại chuyện này giao cho người phía dưới đi làm là được rồi. Tôi gần đây có ăn cơm mấy lần với anh Quân, quan hệ cũng không tệ lắm. Tôi nói với anh ấy nói tốt mấy lời về anh trước mặt anh Hùng, lấy kinh nghiệm của anh muốn làm Phó đường chủ chắc chắn là không có vấn đề.”

“Vẫn là thôi đi, tôi thật sự không có suy nghĩ này, tôi xin nhận ý tốt của anh.”

“Nếu anh đã suy nghĩ gì về phương diện này, tôi cũng không ép buộc anh nữa.” Trịnh Tân Cương khởi động xe, “Tôi tìm một chỗ sắp xếp cho anh một bữa, giúp anh giải xui.”

“Không cần đâu.” Mã Cường nói:

“Anh tìm một ít người tới, hôm nay đây là cá lớn, tuyệt đối không thể bỏ qua.”

“Hả? Lớn bao nhiêu?”

“Lúc tiến vào nhà ma, tôi đã tỉ mỉ quan sát một chút, người đàn ông kia đeo đồng hồ Richard Miller. Tôi dựa vào trí nhớ, lên trên mạng tìm kiếm một chút, có một cái tương tự với giá hơn 13 triệu, một cái là hơn 8 triệu. Ngoài ra bạn gái của anh đeo bông tai pha lê xanh, ít nhất cũng phải hơn một triệu. Nếu như có thể đoạt được của hai người bọn họ, ít nhất cũng hơn thu nhập nửa năm của anh.”

Lời này vừa nói ra, khiến cho hai mắt của Trịnh Tân Cương tỏa sáng.

“Anh xác định không có nhìn lầm?! Chắc chắn là thật sao?”

“Anh còn không biết trình độ của tôi sao?”

Trịnh Tân Cương gật gật đầu, “Nhưng người có thể mang theo đồ như này ra ngoài bình thường đều là phú nhị đại, không nên trêu chọc.”

“Cho nên việc này phải sắp xếp kỹ một chút, tìm một số người lạ mặt, sau khi cướp thì chạy nhanh. Như vậy là anh có thể có một năm dễ dàng.”

“Bọn họ là người ở đâu, anh có thể phân biệt ra được không?”

Mã Cường nghĩ một lúc rồi nói:

“Hẳn là người Trung Hải, giọng điệu còn mang theo khẩu âm Trung Hải, không phải là người nơi này.”

“Anh nói như vậy thì tôi an tâm rồi.” Trịnh Tân Cương nói:

“Tôi hiện tại sẽ sắp xếp người, lặng lẽ đi theo bọn họ, tranh thủ hoàn thành chuyện này!”

“Còn có nhóm người đi cùng bọn họ nữa, tôi chính là bị những người kia đánh, tôi nhất định phải báo thù này!”

Trịnh Tân Cương vỗ vỗ bả vai Mã Cường.

“Yên tâm đi, hai chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, tôi cam đoan sẽ sắp xếp chuyện này giúp anh!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1388: Tôi Sẽ Không Quản Bọn Họ.

Chương 1388: Tôi Sẽ Không Quản Bọn Họ.

“Hả? Sao không có người đi vào? Có phải là sắp đóng cửa rồi hay không?”

Ngay lúc đi ra ngoài Đinh Vi thầm nói.

Vừa rồi lúc bọn họ tiến vào, còn có thể nhìn thấy du khách chơi xong rồi đi ra ngoài, bây giờ lại không thấy người nào cả.

“Đã đến giờ này rồi, đoán chừng là phải đóng cửa, chúng ta cũng nhanh đi ăn cơm thôi.” Triệu Chấn nói.

Bàng Dũng và bọn người Triệu Chấn chỉ muốn nhanh mau chóng rời khỏi nơi này, không muốn ở cùng một chỗ với Lâm Dật.

Trên thực tế, nhà ma sẽ đóng cửa vào tám giờ tối, nhưng giờ lại đóng sớm là do Trịnh Tân Cương sắp xếp.

Vì để tạo nên một hoàn cảnh phong bế, sau đó cướp đoạt những người này!

Cho dù sau đó những người này sau có báo cảnh sát, bọn họ cũng sẽ nói người cướp không có quan hệ gì với mình, có thể phủi bỏ quan hệ sạch sẽ.

Vốn dĩ Trịnh Tân Cương cũng không muốn làm như vậy, nhưng nếu để cho bọn họ rời đi như vậy, sẽ dễ mất dấu, cuộc mua bán lớn này cũng không cần làm nữa.

“Hả? Tình huống này là thế nào? Sao lại có người nhảy vào từ bên ngoài?”

Chín người còn chưa đi tới cửa, thì thấy lều vải bị rạch ra một đường vết rách, sau đó có mười mấy người nhảy vào từ bên ngoài.

Hơn nữa những người này đều mặc áo mũ rộng, đeo khẩu trang, nhìn không rõ hình dạng thế nào.

Mấy người đều nhìn sang theo bản năng, nhưng không có để ý nhiều, đều coi đấy là nhân viên công tác, chỉ là có chút tò mò sao bọn họ tiến vào bằng phương thức như vậy.

Nhưng đúng lúc này, mọi người thấy, mười mấy người này vậy mà chạy về phía mình, chặn lại trước đường.

“Các người muốn làm gì?”

Đám người Bàng Dũng không ý thức được nguy hiểm, chỉ hỏi theo bản năng.

“Giao tất cả thứ đáng giá trên người các người ra, đừng để tôi phải nói nhiều.”

Người đàn ông mặc áo hoodie Nike lấy ra một con dao găm, chỉ vào đám người Bàng Dũng rồi nói.

Đến lúc này, kẻ ngốc cũng biết bọn họ muốn làm gì!

“Đây chính là khu vực Tây Hồ, cục cảnh sát cách đây không xa mà các người lại dám cướp bóc!” Bàng Dũng lớn tiếng chất vấn!

“Đừng mẹ nó nói nhảm!” Người đàn ông mặc hoodie Nike dùng dao găm chỉ Bàng Dũng, “Cho các người ba phút, lấy hết thứ đáng giá trên người ra đây, nếu không tôi sẽ đâm chết các người!”

Bọn họ cũng không coi trọng tiền tài trên người Bàng Dũng và những người này, chủ yếu là muốn cướp của Lâm Dật và Lương

Nhược Hư.

“Thật mẹ nó thú vị, thế mà lại dám cướp của chúng ta, con mẹ nó anh không biết anh Bàng tôi là ai hả.” Triệu Chấn mượn oai hùm nói.

“Thế nào, các ngươi còn không phục?”

“Đừng mẹ nó cho rằng trên tay có dao thì tôi sẽ sợ các người.”

Bàng Dũng đứng dậy, nhìn thoáng qua Lâm Dật và Lương Nhược Hư.

“Nếu như anh muốn cướp của hai người bọn họ thì tôi không ý kiến, nhưng anh tốt nhất đừng đánh chủ ý lên người chúng tôi. Tôi là vận động viên cử tạ, hơn nữa còn học Sanda mấy năm. Các người không động được đế tôi đâu, nhanh tránh ra!”

“Bàng Dũng, anh đang nói gì đấy!” Đinh Vi lên tiếng:

“Rõ ràng là nhờ có người ta giúp nên chúng ta mới có thể đi ra, sao bây giờ anh lại như vậy!”

“Hai người bọn họ cũng không phải cùng một bọn với chúng ta, quản nhiều như vậy làm gì.” Bàng Dũng nói:

“Lại nói, cho dù anh ta không giúp đỡ thì không bao lâu sau tôi cũng có thể tìm được chìa khoá mở cửa, cho nên tôi cũng không có nghĩa vụ phải giúp bọn họ.”

“Tôi thật sự đã nhìn lầm anh!”

Cho dù nói như vậy, Bàng Dũng cũng không có ý định giúp đỡ.

Vừa rồi trên tầng, bọn họ khiến cho mình mất mặt như vậy, cho dù anh ta chủ động cầu xin thì mình cũng sẽ không giúp chuyện này!

Bàng Dũng không trả lời Đinh Vi nữa, mà nói với người đàn ông dẫn đầu:

“Tôi đã nói rất rõ ràng, các người tốt nhất nên thức thời một chút, đừng trêu chọc đến tôi!”

“A...” Người đàn ông mặc áo Hoodie Nike cười lạnh một tiếng, “Cảm thấy mình luyện cử tạ thì giỏi lắm sao? Anh thật sự cho rằng chúng tôi là bất tài sao?”

“Chỉ là một đám lưu manh, tôi khuyên anh đừng kéo lửa vào người.” Bàng Dũng tự tin nói:

“Nếu như các người cùng nhau tiến lên thì có lẽ còn có chút độ khó đối với tôi. Nhưng một mình tôi ít nhất cũng có thể quật ngã hơn phân nửa các người. Những người anh em này của ta ít nhiều gì cũng từng luyện qua, giải quyết những người còn lại cũng không thành vấn đề, các người đừng tự chuốc nhục nhã!”

“Con mẹ anh!” Người đàn ông mặc hoodie mắng một tiếng, “Lên đánh anh ta cho tôi!”

Mười mấy người phía sau anh ào ào lấy côn sắt ra từ trong quần áo, không nói hai lời liền lao về phía bọn người Bàng Dũng.

Trước khi tới, bọn họ đã nhận được mệnh lệnh.

Người cần cướp chủ yếu cướp là đôi tình nhân bên cạnh kia, và giáo huấn mấy người còn lại một trận là được.

Cho nên bọn họ cũng không nói nhảm nhiều, tại nơi dòng người dày đặc này, phải hoàn thành nhanh mọi chuyện, nếu không sẽ rất dễ xảy ra chuyện!

Nhìn thấy những người này lao tới đánh, Bàng Dũng cũng có chút hoảng, vừa muốn ra tay phản kích thì côn sắt đã đánh tới trên người anh ta rồi!

Thao!

Bàng Dũng nhe răng nhếch miệng mắng một câu, vừa muốn đánh trả, lại có tận mấy cái thiết côn lao xuống tới, hai quyền khó địch bốn tay, hoàn toàn không cho anh ta cơ hội động thủ. Côn sắt đánh lên người anh ta như mưa, thậm chí còn có một số cái đánh trúng đầu, máu tươi chảy ròng!

Cùng lúc đó, mấy người Triệu Chấn cũng không tốt hơn là bao.

Bởi vì cái gọi là loạn quyền đánh chết lão sư phụ, nếu như một đối một không vũ khí, bọn họ có thể có hy vọng thắng.

Nhưng bây giờ, đối phương lại không nói chút đạo lý nào, đi lên liền đánh lung tung, mà lại ra tay còn vô cùng độc ác, khiến cho bọn người Bàng Dũng hốt hoảng, thậm chí không biết nên ứng đối như thế nào.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, trên người của tôi còn có mấy trăm tệ và một chiếc điện thoại di động, tất cả đều cho các người.” Bàng Dũng ôm đầu lớn tiếng nói.

Không đến vài phút, năm người đều bị đánh ngã xuống đất, tuy không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tất cả đều bị thương.

“Sớm mẹ nó làm vậy, ngoan ngoãn phối hợp chẳng phải là sẽ không có nhiều chuyện như vậy sao!” Người đàn ông mặc áo hoodie Nike mắng một câu, “Còn mẹ nó nói gì mà luyện võ, một gậy này của lão tử thì cho dù Lý Tiểu Long cũng không tránh được.”

“Vâng vâng vâng, tôi hiện tại sẽ đưa đồ cho các người, đừng đánh nữa...”

Nhìn thấy thảm trạng của đám người Bàng Dũng, bọn người Đinh Vi bị dọa cho phát sợ.

Ngay từ đầu bọn họ cũng không sợ hãi như thế, cảm thấy Bàng Dũng lợi hại như vậy, hẳn là có thể đánh được những người này, nhưng không nghĩ tới anh ta sẽ bị đánh cho thảm như vậy.

Bọn người Đinh Vi lần lượt giao ra những thứ đáng giá trên người, sau đó lấy khăn giấy, lau vết máu trên người cho bọn người Bàng Dũng.

Sau khi cất kỹ đồ, người đàn ông mặc hoodie nhìn sang Lâm Dật và Lương Nhược Hư.

“Hai người các người còn đứng ngây đó làm gì đâu? Muốn bị đánh có phải hay không, nhanh lấy thứ đáng giá trên người ra, đừng để đến lúc tôi phải đánh người, khi đó sẽ không dễ nói chuyện như vậy đâu!”

“Trên người cũng không có nhiều thứ đáng giá, ngoài điện thoại di động cũng chỉ có chiếc đồng hồ đeo tay này.” Lâm Dật cười nói:

“Đúng rồi còn có một chiếc xe Lexus 570, tuy không đắt lắm, nhưng cũng hơn 1 triệu.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1389: Đẹp Hơn Phụ Nữ Dư Hàng.

Chương 1389: Đẹp Hơn Phụ Nữ Dư Hàng.

“Còn có chiếc 570!”

Nghe nói như thế, hai mắt của người đàn ông áo hoodie liền tỏa sáng.

Xe này ít nhất cũng hơn một triệu, nếu như lấy được thì sau khi bán cũng có thể được mấy trăm ngàn.

Bọn người Bàng Dũng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới một nam một nữ này thế mà lại lái xe tốt như vậy.

“Điều này còn cần phải nói sao, đều giao ra đây cho tôi!” Người đàn ông mặc áo hoodie chỉ Lâm Dật rồi nói.

“Các người chắc chắn dám lấy sao?”

“Tại sao lại không dám?” Người đàn ông mặc áo hoodie nhìn sang đám người Bàng Dũng rồi nói:

“Anh nhìn kết quả của bọn họ là biết, còn có chuyện gì mà tôi không dám làm sao?”

Lâm Dật khẽ đẩy Lương Nhược Hư một chút, để cho cô đứng sang một bên, sau đó tháo đồng hồ và bỏ vào của người đàn ông trước mặt.

“Hiện tại nó là của anh.”

Tim của người đàn ông mặc áo hoodie đập nhanh, anh ta biết cái đồng hồ này không rẻ.

Chỉ cần hoàn thành đơn hàng này thì mình cũng có thể cầm được không ít chỗ tốt!

“Xem ra anh còn thức thời, nếu không một côn của tôi có thể khiến anh nằm xuống tại chỗ!”

Người đàn ông mặc áo hoodie không nghĩ nhiều như vậy, đưa tay lấy đồng hồ từ Lâm Dật.

Đúng lúc này, bỗng nhiên cảm thấy cổ tay bị xiết chặt!

Còn không đợi anh ta kịp phản ứng, một cơn đau đớn bỗng lan khắp toàn thân!

A!

Lâm Dật trở tay nắm lấy cổ tay người đàn ông nọ, cứ thế mà bẻ một góc 90 độ!

Thậm chí còn có thể nghe được tiếng nứt xương!

Bởi vì đau đớn, tay còn bị Lâm Dật nắm, nên người đàn ông áo hoodie chỉ có thể hạ thấp thân thể xuống.

Hô thông!

Lâm Dật không thủ hạ lưu tình, một chân đá lên mặt của anh ta!

A!

Lại là một tiếng hét thảm!

Người đàn ông áo hoodie bay ra ngoài, trên mặt có một dấu giày, ngay cả xương mũi cũng đều lún xuống dưới!

“Anh Lôi!”

Nhìn thấy người đàn ông áo hoodie ngã xuống đất, những người khác liền xông tới.

Bàng Dũng và bọn người Triệu Chấn thì tròng mắt, nhìn Lâm Dật với vẻ không thể tin nổi.

Không ngờ được người đàn ông này thế mà còn dám động thủ.

Chẳng lẽ không sợ bị đánh chết sao?

“Tôi không sao!” Người đàn ông áo hoodie nhe răng nhếch miệng nói:

“Nhanh đánh anh ta cho tôi, hôm nay nhất định phải đánh gãy một chân anh ta!”

Nhận được mệnh lệnh, những người còn lại liền lao lên với vũ khí trên tay!

Lương Nhược Hư lấy khẩu trang của mình ra, đứng sang một bên, không có bất cứ động tĩnh gì.

Cô vẫn có chút lòng tin này.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, người xông lên đầu tiên cầm côn sắt mạnh mẽ đập xuống.

Nhưng Lâm Dật lại không tránh, mà là cầm chặt nó ở trong tay.

“Chuyện này…”

Mọi người lại sửng sốt nữa, thế mà còn nắm cả côn sắt!

Lâm Dật nhíu mày, trở tay đoạt lấy côn sắt, sau đó nện vào đầu của đối phương!

Người kia ôm đầu, lúc này đã ngã xuống đất!

“Móa nó, cùng nhau tiến lên!”

Những người còn lại vây quanh Lâm Dật, xông thẳng về phía anh!

Lâm Dật cười một tiếng, cũng nghênh đón lấy!

Lương Nhược Hư lại đứng về phía xa, giống như sợ máu sẽ bắn lên người mình.

Đừng nói là trên tay Lâm Dật còn có vũ khí, cho dù là tay không tấc sắt cũng có thể đem đánh ngã những này người, hoàn toàn không cần lo lắng.

Đúng như Lương Nhược Hư nghĩ, không đến ba phút, mười mấy người đều bị Lâm Dật đánh ngã.

Người đàn ông mặc áo hoodie đen bị đánh trước lại là người bị thương nhẹ nhất.

“Anh ta thế mà...”

Tròng mắt của đám người Bàng Dũng thiếu chút nữa đã rơi xuống, không nghĩ tới Lâm Dật lại mạnh mẽ như vậy.

“Tự mình nhìn lại xem, lúc trước còn nói không giúp người khác. Người ta căn bản là không cần các người giúp đỡ!” Đinh Vi hờn dỗi nói.

Bọn người Bàng Dũng lúng túng không thôi, việc này quá đánh mặt mình mà.

“Nếu như tôi đoán không sai thì hẳn là tên trộm trước gọi các người tới đúng không.” Lâm Dật nói với người đàn ông mặc áo hoodie.

“Không có quan hệ gì với anh ta cả!”

Người đàn ông mặc áo hoodie vô cùng khẩn trương.

Dựa theo quy tắc của đường khẩu, nếu như xảy ra chuyện thì bản thân mình phải tiếp tục chống đỡ, nếu không sau khi ra ngoài sẽ thảm hại hơn!

Hiện tại, anh ta chỉ hy vọng những người này có thể đưa mình đưa vào trại!

Sau đó lấy thế lực của Cửu Sơn Hội tại Dư Hàng thì muốn đưa mình ra là chuyện vô cùng dễ dàng!

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện nghĩa khí, chẳng lẽ không suy nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình một chút sao?”

Nói xong, Lâm Dật móc đao giải phẫu trên người ra, “Tôi là một bác sĩ tim mạch, có tin tôi sẽ khiến anh sống không bằng chết hay không?”

Nhìn thấy dao giải phẫu lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, người đàn ông mặc áo hoodie bị dọa gần chết.

Anh ta dùng cả tay chân để lui về phía sau, vô cùng sợ Lâm Dật.

“Ngoài ra, anh cũng đừng hy vọng tôi sẽ báo cảnh sát.” Lâm Dật nói:

“Hoàn cảnh bị phong bế như thế, chính là một cơ hội tốt để động thủ, các người không chạy được đâu.”

“Anh, anh làm như vậy là phạm pháp!”

Hô thông!

Lâm Dật nhấc chân mạnh mẽ đá vào đầu của người đàn ông mặc áo hoodie.

“Các người tới cướp bóc, hiện tại lại nói với tôi cướp bóc là phạm pháp, không cảm thấy mình rất khôi hài sao?”

Sau khi bị đá một cước, người đàn ông áo hoodie bị đá ra đến mấy mét xa, đầu ong ong hết cả lên, trước mắt đều là ngôi sao, hơn nửa ngày đều không lấy lại tinh thần.

Những đồng bọn còn sót lại nhìn mà sợ mất mật, người đàn ông này rốt cuộc có lai lịch gì.

Thật sự là quá tàn nhẫn!

Quả thực không có xem bọn họ là người!

Lâm Dật đi từng bước một về phía người đàn ông áo hoodie.

Nhìn xuống anh ta từ trên cao:

“Thời gian của tôi có hạn, mau nói đi, tránh cho việc anh lại bị đánh.”

“Là, là anh Cường để cho tôi tới...”

“Chính là tên trộm đồ kia?”

“Là, là anh ấy...”

“Bọn họ đang ở đâu.”

“Đang chờ chúng tôi ở bên ngoài.”

“Mang tôi tới đó.”

“Không...”

“Nghĩ kỹ rồi lại nói tiếp.”

“Được được được, tôi hiện tại sẽ mang anh tới.”

Người đàn ông áo hoodie bò lên, thân thể khom xuống.

Lâm Dật nháy mắt ra hiệu cho Lương Nhược Hư, ba người cùng nhau đi ra ngoài.

…

Trong xe, Trịnh Tân Cương và Mã Cường hút thuốc, vừa cười vừa nói:

“Chờ sau khi hoàn thành đơn hàng này, anh lấy một chút rồi thay cái xe này đi.”

“Tôi không quan tâm lắm đối với mấy thứ này, cảm thấy chiếc Volkswagen kia của tôi rất thoải mái.” Mã Cường gảy khói thuốc, nói:

“Chẳng bằng đi đánh bạc, lại tìm mấy cái cô gái chơi đùa một chút, vừa tiêu dao lại tự tại.”

“Anh đúng là, tôi thật sự là không quản được anh, anh vui là được.”

Mã Cường cười cười, không trả lời, mà đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy, đi vào nhiều người như vậy, sao lâu như vậy mà vẫn chưa ra.”

“Bình thường thôi, đối phương chắc chắn sẽ giãy dụa một chút.” Trịnh Tân Cương nói:

“Hơn nữa, người phụ nữ kia còn có chút bản lĩnh, chắc chắn cần phải tốn chút công sức.”

Mã Cường từ chối cho ý kiến gật đầu, nói:

“Người phụ nữ kia lớn lên đúng là rất xinh đẹp, tôi lăn lộn tại Dư Hàng nhiều năm như vậy mà chưa từng thấy qua người nào đẹp như thế, khiến cho lòng tôi cũng ngứa ngáy.”

“Anh đừng khoa trương có được không, Dư Hàng chúng ta chính là nơi không thiếu mỹ nữ, có mỹ nữ có thể đẹp hơn nơi này của chúng ta sao.”

“Đến lúc đó anh nhìn một chút là biết.” Mã Cường vừa cười vừa nói:

“Tôi cam đoan anh nhìn xong sẽ không nhịn được.”

“Ha ha, vậy chúng ta đánh cược đi.”

“Cược thì cược, ba bình Mao Đài!”

“Không thành vấn đề!”

Đương đương đương ——

Ngay tại lúc hai người đang yy Lương Nhược Hư, chợt nghe có người gõ cửa sổ xe, liền nghiêng đầu nhìn qua.

Bất ngờ phát hiện Lâm Dật đang đứng ở bên ngoài!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1390: Lý Lẽ Của Kẻ Ác.

Chương 1390: Lý Lẽ Của Kẻ Ác.

Nhìn thấy Lâm Dật đứng bên ngoài xe, Trịnh Tân Cương cũng không thấy sao cả.

Nhưng mà Mã Cường lại bị dọa sợ, tàn thuốc rơi xuống trên quần, nóng thủng một lỗ.

Điều quan trọng nhất chính là, bọn họ còn nhìn thấy Mao Lôi bị đánh cho mặt mũi bầm dập, không còn hình người.

Đại não Mã Cường nhanh chóng xoay tròn, nhưng nghĩ mãi mà không rõ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Kêu hơn mười người đi vào, chẳng lẽ đều không đánh lại anh ta?

Lâm Dật tiện tay kéo cửa xe ghế phụ ra, nhìn Mã Cường rồi nói:

“Hai người đúng là rất được đó nha, lén lút trộm không được liền đổi thành ăn cướp trắng trợn. Tôi thật sự là đã đánh giá thấp dũng khí của mấy người.”

Trên đường tới, Lâm Dật từ trong miệng Mao Lôi biết được, người đưa ra kế sách này không chỉ có Mã Cường mà còn có lão đại Đường Khẩu của bọn họ Trịnh Tân Cương.

Lúc mở cửa xe, anh cũng đoán được người đàn ông ngồi ghế lái chính là lão đại của bọn họ.

Trịnh Tân Cương cẩn thận dập tắt đầu thuốc lá, ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi người Lâm Dật.

Anh ta cũng đoán được, người đàn ông xuất hiện ở trước mặt chính là người mà lần này bọn họ muốn cướp!

“Anh, anh đang nói cái gì, tôi nghe không hiểu!” Mã Cường nói.

“Nghe không hiểu cũng không sao, tôi có biện pháp khiến cho anh nghe hiểu.”

Lâm Dật duỗi tay nắm lấy cổ áo Mã Cường, trực tiếp lôi xuống.

Ba chít chít!

Mã Cường ngã như chó đớp phân, anh mắt nhìn Lâm Dật đầy vẻ kiêng kỵ.

Chuyện của Lâm Dật bên này thu hút một đám người tới vây xem, đều muốn biết xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lương Nhược Hư mang khẩu trang và kính râm, đứng ở vị trí xa hơn một chút.

Chuẩn bị để cho Lâm Dật xử lý chuyện này, thân phận của mình đặc thù, không tiện tham gia vào.

Cùng lúc đó, Trịnh Tân Cương cũng đi xuống từ trên xe.

“Mao Lôi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!”

Mao Lôi khẽ run rẩy.

“Anh Cương, chúng ta đã tính sai, tiểu tử này rất biết đánh nhau. Hơn hơn mười người chúng tôi đều không phải là đối thủ của anh.” Mao Lôi nói với vẻ mặt như đưa đám:

“Tình huống của tôi còn khá tốt, nhưng các anh em khác đều bị thương, đang còn nằm ở bên trong.”

“Hơn mười người cũng không đánh lại anh ta sao?”

“Anh ta ra tay vô cùng độc ác, đều bị anh ta đánh cho dậy không nổi.”

Sắc mặt hai người cực kỳ khó coi, đây là chuyện mà bọn họ không hề nghĩ tới.

Lâm Dật nghiêng mắt nhìn hai người thêm vài lần, “Tôi bảo nhân viên công tác nhà ma đưa anh đến cục cảnh sát, nhưng anh còn có thể xuất hiện ở đây. Các người và người của nhà ma hẳn là cùng một bọn đúng không.”

“Việc này có liên quan gì tới anh sao?”

Dù sao cũng là đường chủ của Cửu Sơn Hội, Trịnh Tân Cương cũng là người biết nhìn người, rất nhanh đã khôi phục tỉnh táo, cũng đỡ Mã Cường lên.

“Tôi là người của hội Cửu Sơn, hẳn là anh đã nghe qua tổ chức này, đừng đối địch với chúng tôi, đối với các người không có...”

Ba!

Lâm Dật đưa tay đánh một cái vào mặt Trịnh Tân Cương!

“Con mẹ nó anh đang nói chuyện với tôi sao?”

Lực tay của Lâm Dật rất lớn, sao Trịnh Tân Cương có thể tiếp nhận được.

Nửa hàm răng đều bị đánh rớt, chật vật nằm rạp trên mặt đất, vùng vẫy rất lâu đều không đứng lên được.

“Con mẹ nó anh!”

“Đang làm gì vậy, nhường đường một chút, nhường đường một chút!”

Ngay lúc Trịnh Tân Cương đang chuẩn bị động thủ thời điểm, chợt nghe có tiếng ầm ĩ truyền đến từ phía ngoài đám người.

Phát hiện là hai cảnh sát đang vội vã đi tới.

Cảnh sát xuất hiện, Lâm Dật cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Nơi này là Tây Hồ, cả ngày đều có người tuần tra ở đây, tốc độ chạy tới của bọn họ lại có chút chậm.

“Xảy ra chuyện gì vậy, sao lại ra tay đánh người!” Cảnh sát hỏi Lâm Nghi.

“Bọn họ đầu tiên là trộm đồ, sau đó là ăn cướp trắng trợn, tôi làm như vậy hẳn là không sai đúng không.”

Cảnh sát cười, nhìn bọn người Mã Cường và Trịnh Tân Cương, “Lá gan của các người đúng là không nhỏ a. Đây chính là Tây Hồ thế mà dám trắng trợn làm chuyện này, tôi thấy các người là không muốn sống yên ổn đúng không!”

Hai người không ai nói chuyện, bởi vì họ không sợ.

Nếu như chuyện này cứ kéo dài như thế thì đúng thật là không dễ làm.

Nhưng nếu như đến cục cảnh sát, vậy thì dễ làm rồi.

Thấy hai người không nói chuyện, cảnh sát lên tiếng: “Nếu đã không nói gì vậy chính là đồng ý. Chúng tôi thuộc phân cục Tây Hồ, đi theo chúng tôi một chuyến đi.”

Đây cũng là tiếng lóng của ngành, ý là nếu có năng lực thì tìm người, không có năng lực thì giải quyết việc chung.

Lâm Dật quay người nhìn Lương Nhược Hư, nháy nháy mắt với cô, Lương Nhược Hư liền hiểu, cũng không có ý đi theo.

Bốn người bị mang tới xe cảnh sát, vẻ mặt thoải mái hơn không ít.

“Nhìn là biết các người phạm tội theo thói quen, đến chúng tôi mà cũng không sợ.” Cảnh sát nói.

“Đồng chí, tôi là Trịnh Tân Cương của hộ Cửu Sơn, biết rất rõ về tình huống của các người.”

“Người của hội Cửu Sơn sao?”

Tuy hội Cửu Sơn là một tổ chức ngầm, nhưng ở bên ngoài lại là một hội quán trà nghệ.

Chỉ có một số người liên quan mới biết.

“Đúng đúng, trường đua ngựa phía dưới chính là của tôi.”

Cảnh sát gật gật đầu, ra vẻ nghiêm túc, nói:

“Gọi người của các người tới đi.”

“Được, được, được, tôi sẽ gọi điện thoại ngay bây giờ.”

Lâm Dật bĩu môi, không nói chuyện, cũng không nóng nảy.

Ước chừng nửa giờ sau, bốn người được đưa tới cục cảnh sát, đến phòng thẩm vấn.

“Ba người các người trộm đồ còn cướp bóc, có nhận tội không?”

“Nhận, chúng tôi quả thực đã làm.” Trịnh Tân Cương nói, không có giấu diếm chút nào.

Đã đến đây rồi thì ngoại trừ phối hợp cũng không còn lựa chọn nào khác.

Chỉ cần sau đó chuẩn bị một chút thì việc này sẽ được giải quyết tốt đẹp.

Nhìn Trịnh Tân Cương nói vậy, cảnh sát cũng không nói thêm cái gì, chuẩn bị xử lý Lâm Dật trước.

So sánh ra thì anh ta chính là người ngoài.

Chờ xử lý tốt chuyện của anh ta thì chuyện còn lại có thể giải quyết bí mật.

“Vừa rồi chúng tôi đã điều tra một chút, anh không chỉ đánh ba người bọn họ mà còn có hơn mười người đều bị anh đánh cho chảy máu, ảnh hưởng vô cùng nặng, đã cấu tội danh khiến người khác trọng thương.”

“Hả? Anh xác định không phải là đang nói đùa sao?” Lâm Dật hỏi:

“Tôi đây nhiều lắm cũng chỉ xem như là phòng vệ chính đáng, sao lại còn liên quan đến làm người bị thương nặng rồi?”

“Nói bậy!” Mao Lôi nói:

“Chúng tôi quả thực đã cướp đồ, nhưng khi tôi phát hiện mình không phải là đối thủ của anh ta đã cầu xin tha thứ. Nhưng anh ta vẫn không buông tha, còn dùng côn sắt đánh chúng tôi nữa! Đây này căn bản không phải là phòng vệ chính đáng! Rõ ràng chính là có ý định trả thù!”

Cảnh sát nhìn Lâm Dật, “Hiện tại chứng cứ đã vô cùng xác thực, anh còn cảm thấy mình là phòng vệ chính đáng sao?”

“Tại sao lại không? Chẳng lẽ tôi phải đứng yên để cho bọn họ ăn cướp trắng trợn sao?”

“Bọn họ đương nhiên có lỗi, nhưng đây là một chuyện khác, chúng tôi sẽ nghiêm túc xử lý, hiện tại là muốn truy cứu trách nhiệm của anh!”

“Tôi cảm thấy, anh đang thiên vị.” Lâm Dật nhàn nhạt nói: “Có phải hay không cảm thấy, bọn họ thuộc hội Cửu Sơn chó má gì đó nên không dám xử lý?”

“Ba!”

Cảnh sát vỗ bàn đứng dậy, “Anh đang nói bậy bạ gì đó!”

“Đồng chí, đồng chí, anh đừng chấp nhặt với anh ta.” Trịnh Tân Cương tiến lên thuyết phục, sau đó nhìn Lâm Dật, nói:

“Người anh em, nói thật với anh rằng tốt nhất là nên ngoan ngoãn nhận lỗi, nếu không đợi khi anh ra ngoài có thể sẽ còn thảm hại hơn, còn không bằng ở lại đây, đừng tự mình chuốc lấy khổ.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1391: Sẽ Có Người Đến Xử Lý Các Người.

Chương 1391: Sẽ Có Người Đến Xử Lý Các Người.

“Chẳng lẽ các người còn muốn động thủ sao? Không sợ bị đánh chết à?”

Trịnh Tân Cương không quan trọng nhún vai, “Tôi thừa nhận chúng tôi không phải là đối thủ của anh, nhưng anh nghĩ rằng hội Cửu Sơn chúng ta là bất tài?”

“Không phải vậy thì sao?”

“Đợi lát nữa anh Quân chúng tôi sẽ đến, chúng tôi đến đây cũng chỉ là cái lướt qua. Anh còn tưởng rằng thật sự có thể làm gì được chúng tôi sao?” Trịnh Tân Cương phách lối nói:

“Tôi nói cho anh biết, anh nên ngoan ngoãn nhận phạt đi, nếu như anh đi ra thì tự mình gánh lấy hậu quả.”

“Vốn dĩ tôi định ra đi ăn cơm, nhưng lại xảy ra chuyện như vậy khiến tôi bị trễ giờ ăn.” Lâm Dật ngồi xuống cái ghế bên cạnh,

“Tôi hôm nay sẽ ở lại đây nhìn xem rốt cuộc là ai có thể thả các người ra!”

“Anh coi nơi này là nhà anh à, còn muốn lo liệu việc nhà thay cho chủ nữa!” Cảnh sát lạnh lùng nói.

“Anh tốt nhất đừng nói chuyện, không có gì tốt đối với các người đâu.”

“Anh đánh người mà còn dám lý luận...”

Két két _ !

Ngay tại lúc cảnh sát nổi giận, cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra, hai người đi vào từ bên ngoài.

Một trong đó là cảnh sát, một người khác là một người đàn ông mặc trang phục bình thường.

Mà người này, chính là người buổi sáng bị Lâm Dật đánh cho một trận, Bao Văn Quân!

“Anh Quân, anh đã đến!”

Tuy Trịnh Tân Cương là đường chủ của hội Cửu Sơn, nhưng Bao Văn Quân là cận vệ của anh Hùng, thân phận địa vị cao hơn anh ta một bậc, lúc nói chuyện, đương nhiên là phải khách sáo.

Nhưng Bao Văn Quân cũng không phản ứng lại Trịnh Tân Cương, ánh mắt lại rơi xuống trên người Lâm Dật.

Hoàn toàn không nghĩ tới, lại gặp phải Lâm Dật ở chỗ này!

“Đây, đây rốt cuộc là có chuyện gì.”

“Tiểu tử này đánh người của chúng ta, tôi đang xử lý việc này đây.”

Bao Văn Quân nuốt nước miếng, đại não nhanh xoay tròn, có chút không biết xử lý như thế nào.

“Anh Quân, chúng ta bây giờ có hai phương án, thứ nhất chính là giam anh ta lại, thứ hai chính là không truy cứu trách nhiệm của anh ta, chờ sau khi ra ngoài thì tìm người trừng trị anh ta một trận!” Mã Cường nói.

“Anh hỏi anh ta một chút xem có lá gan kia không?”

“Con mẹ nó anh đang nói chuyện với ai đó!” Mao Lôi mắng: “Anh Quân của chúng tôi...”

Ba!

Bao Văn Quân không nói hai lời, liền tát cho Mao Lôi một cái.

“Ngậm miệng lại cho tôi!”

Trịnh Tân Cương, Mã Cường, Mao Lôi và những người khác trong phòng thẩm vấn đều nhìn mà thấy mơ hồ.

Sau lại còn động thủ với người của mình?"

“Lâm tiên sinh, việc này là chúng tôi không đúng, tôi thay họ nói lời xin lỗi với ngài.”

Bao Văn Quân cúi đầu nói.

Tê _

Bọn người Trịnh Tân Cương hít vào một ngụm khí lạnh.

“Anh Quân, sao anh lại...”

Tròng mắt ba người đều trừng lớn, anh Quân chính là nhân vật số hai trong hội, địa vị cực cao, thế mà lại cúi đầu với người này!

“Đừng nói nhảm nữa!” Bao Văn Quân mắng một câu, “Nhanh xin lỗi Lâm tiên sinh đi!”

Mồ hôi lạnh của Bao Văn Quân chảy ròng, cảm thấy mọi chuyện đã có chút không kiểm soát nổi.

Anh ta chính là người mà ngay cả Ngụy gia Dư Hàng đều không giải quyết được, hội Cửu Sơn thì lại càng không có thể.

Dưới sự ra lệnh của Bao Văn Quân, ba người Trịnh Tân Cương nơm nớp lo sợ đi tới, cúi đầu nói xin lỗi với Lâm Dật.

Cho dù bọn họ còn không biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng không thể chống lại mệnh lệnh của anh Quân được.

“Xem ra anh còn biết làm người, đánh anh một trận liền nhớ lâu, nhưng mấy thủ hạ này của anh hình như đầu óc đều không được tốt lắm.”

Đánh anh Quân một trận sao!

Ba người lại sửng sốt lần nữa!

Anh Quân chính là người mạnh nhất của hội Cửu Sơn, sao có thể bị người khác đánh được!

“Vâng vâng vâng, chuyện này là trách nhiệm của chúng tôi, vẫn mong Lâm tiên sinh giơ cao đánh khẽ, đừng chấp nhặt với chúng tôi.” Bao Văn Quân cúi đầu, nói.

Lâm Dật không đáp lại Bao Văn Quân, mà nhìn về phía ba người Trịnh Tân Cương.

“Hiện tại, các người còn cảm thấy mình có thể đi ra sao?”

“Chuyện này...”

Sắc mặt của ba người trở nên khó coi, cũng không dám nói gì.

Người đàn ông này quá thần bí, khiến cho bọn họ không biết làm như thế nào cho phải.

Lâm Dật đứng lên, thở dài rồi nói:

“Tôi thật sự có chút buồn bực, cái hội Cửu Sơn chó má này của các người rốt cuộc là làm thế nào để phát triển vậy. Tôi đeo đồng hồ hơn 10 triệu, vậy mà còn cảm thấy tôi là người bình thường sao?”

Cảnh sát ngây ngẩn cả người!

Thế mà lại đeo đồng hồ hơn 10 triệu?!

Lâm Dật lấy giấy chứng nhận thân phận của mình từ trong túi ra, sau đó giơ ở trước mặt từng người.

“Đây là giấy chứng nhận thân phận của tôi, về chuyện hôm nay, tôi sẽ gọi người nghiêm túc xử lý, các người tự giải quyết cho tốt đi.”

Nhìn giấy chứng nhận trên tay Lâm Dật, tất cả mọi người ở đây đều thiếu chút nữa rơi cả cằm xuống đất.

Mồ hôi lạnh như thác nước, chảy xuôi từ trán.

“Anh lại là...”

Lâm Dật cất giấy chứng nhận vào, “Các người nên cảm thấy phải may mắn rằng người phụ nữ đi cùng tôi không đến đây. Nếu không các người có khả năng ngay cả chết như thế nào cũng không biết. Nhưng mà các người cũng đừng ôm lấy hy vọng may mắn, nói không chừng hiện tại cô ấy đã nói chuyện điện thoại xong, chuẩn bị để người đến xử lý các người. Về phần kết quả thế nào thì tôi cũng không biết, tự giải quyết cho tốt đi.”

Nói xong, Lâm Dật nghênh ngang đi ra khỏi phòng thẩm vấn.

Lúc này, Lương Nhược Hư đứng trước cửa phân cục Tây Hồ, tay cầm ly trà sữa, đang chụp hình phong cảnh xung quanh.

Phần lớn đều là tự chụp, còn có rất nhiều tư thế của người nổi tiếng trên mạng.

Ngay sau đó, lại dùng các loại phần mềm chỉnh ảnh khác nhau, ánh mắt chuyên chú, giống như đang xét duyệt hạng mục quan trọng hơn trăm tỷ.

“Em đúng là quá đáng, mua trà sữa cũng không mua cho anh một phần.” Lâm Dật đứng sau lưng Lương Nhược Hư, nói.

“Chủ yếu là em không biết lúc nào thì anh đi ra.” Lương Nhược Hư nói:

“Em mới uống được mấy ngụm, đều cho anh.”

“Sao lại không uống nữa?”

“Em mua thứ này chính là vì chụp ảnh, thật ra em cũng không thích uống trà sữa lắm.”

“Vậy buổi tối anh sẽ mời em uống tuyết hoa, hoặc là Đại Ô Tô đoạt mệnh.”

“Vẫn là thôi đi, dì cả tới, uống cũng lãng phí, không lãng phí tiền của anh.”

Lâm Dật giơ ngón tay cái lên, “Người thành thật.”

“Thôi đi, tiền rượu có thể tiết kiệm, nhưng túi của em đã hỏng, ngày mai anh phải mua cho em một cái.”

“Việc nhỏ, chắc chắn sẽ mua cho em.” Lâm Dật nói:

“Đi ăn cơm trước đi, anh cũng đói rồi.”

Hai người lên xe, đi ăn chút món ngon đặc sản của Dư Hàng, nhưng cũng không có ăn bao nhiêu. Lương Nhược Hư còn giữ bụng để đi ăn vặt đường phố.

Lâm Dật phát hiện, Lương Nhược Hư đúng là ăn rất được, lúc trước nói mình ăn ít chính là đang giả vờ.

Sau khi ăn xong, hai người lại đi ngắm cảnh đêm một hồi rồi mới trở lại khách sạn nghỉ ngơi.

Lương Nhược Hư không nói gì, cũng chấp nhận chuyện Lâm Dật mở một gian phòng.

Sau khi rửa mặt, Lương Nhược Hư mặc áo choàng tắm đi ra, “Em và Lô Diễm Dân hẹn nhau trưa mai ăn cơm, không có vấn đề đúng không.”

“Mấy ngày này anh đều không có việc gì, thời gian nào cũng đều được.”

Lương Nhược Hư ngồi ở trên giường, xoa kem dưỡng thể cho chân.

“Nhưng tốt nhất anh đừng ôm hy vọng quá lớn, có nhiều thứ không phải là thứ mà cấp bậc như chúng ta có thể quyết định.”

“Anh biết mà, giúp đỡ được bao nhiêu thì giúp.”

“Có chút gì đó là được, dù sao còn hơn là đến không.” Lâm Dật nói: “Nếu không chuyện xí nghiệp sẽ rất khó.”

“Ừm hả? Xí nghiệp? Anh rốt cuộc là muốn làm gì?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1392: Hành Động Kỳ Quái.

Chương 1392: Hành Động Kỳ Quái.

"Chuyện liên quan đến huyện Đông Ba, anh đã sắp xếp như thế nào rồi?"

"Hiện tại máy quang khắc đã có thể được đưa vào sản xuất, anh dự định xây dựng một khu công nghệ chíp. Hạng mục này đã được lên kế hoạch rồi, anh muốn nhân cơ hội này để xây dựng nhà máy ở huyện Đông Ba."

"Đùa à?"

"Đương nhiên." Lâm Dật cười hì hì nói:

"Nhưng mà em yên tâm, công ty vẫn ở Trung Hải, thu thuế đều là em, anh chỉ vì muốn cung cấp việc làm ở đây thôi."

Lương Nhược Hư kiêu ngạo liếc nhìn Lâm Dật, "Này còn tạm được, nhưng mà nước cờ này của anh có hơi đột ngột quá không?"

"Nếu quả thật dự định xây xưởng, Huyện Đông Ba cũng không phải lựa chọn tốt nhất, Đông Nam Á mới là tối địa điểm chính xác, thứ yếu là nội địa, đều so với nơi này tốt hơn."

"Chuyện này công ty cũng đã họp nghiên cứu qua, đúng là việc xây dựng một nhà máy ở huyện Đông Ba sẽ kiếm ít tiền hơn, nhưng chỉ cần không thua lỗ nhiều là được, trước tiên cơ cấu công nghiệp của nơi này nên được điều chỉnh lại. Sau khi giải quyết được vấn đề nghèo khó, mới nghiên cứu làm sao kiếm được nhiều tiền hơn."

Lương Nhược Hư gật đầu.

"Dù sao anh bây giờ cũng không thiếu tiền, hơn nữa anh có thể kiếm bao nhiêu, cùng với chính phủ cũng có quan hệ rất lớn. Ngoài ra, anh làm như vậy cũng tương đương với hành động thiện chí. Nhìn ở góc độ toàn diện, ở huyện Đông Ba xây dựng nhà máy ngược lại cũng đúng là lựa chọn chính xác."

Những gì Lương Nhược Hư nói còn toàn diện hơn so Kỳ Hiển Chiêu với Hà Viện Viện.

Đợi đến khi nhà máy sản xuất chip của Lâm Dật đi vào hoạt động, như vậy chỉ cần anh muốn thì tuyệt đối có năng lực soán ngôi người giàu nhất Trung Quốc.

Hơn nữa trên tay của anh, còn nắm giữ máy quang khắc, chip, hệ điều hành điện thoại cùng với toàn bộ ngành công nghiệp bán dẫn.

Nói cách khác, anh nắm trong tay huyết mạch khoa học kỹ thuật của Trung Quốc, đây là một vũ khí vô cùng sắc bén, có thể làm cho anh trên chiến trường không có bất lợi gì. Nhưng nếu sử dụng không tốt, cũng sẽ tự mình hại mình.

Nhưng việc Lâm Dật xây nhà máy ở chỗ này, còn trợ giúp huyện Đông Ba giúp đỡ người nghèo, tính là làm chuyện quốc gia nên làm, đây là một loại thái độ đối với Lâm Dật mà nói tuyệt đối có lợi.

"Này chỉ là một mặt của việc đó, hơn nữa anh đã sắp xếp từ trước rồi, sẽ để cho mẹ vợ của anh tham gia cùng, cho nên trước mắt sẽ không có."

"Cái gì mẹ vợ không mẹ vợ, đó là mẹ của em đừng có mà kêu loạn, không có quan hệ gì với anh hết."

"Chuyện như vậy còn có thể tùy vào cô sao?"

Lâm Dật lật người đè Lương Nhược Hư đặt ở dưới thân, cô vùng vẫy mấy lần, phát hiện căn bản chống cự không được, chống cự đều cũng vô ích.

"Em cảnh cáo anh đừng có làm ẩu, kinh nguyệt của em đến rồi."

"Miệng của em không phải chưa chảy máu sao, cũng không phải là không thể dùng."

"Cút cút cút, từ trong miệng của anh một câu dễ nghe cũng không có toàn nói lời bậy bạ."

Lương Nhược Hư ở trong đại viện lớn lên, đối với loại chuyện đùa dai này như chuyện thường ngày ở huyện rồi.

"Đây đều là thao tác cơ bản."

Gương mặt Lương Nhược Hư ửng đỏ, thân thể cũng có chút khô nóng, dùng sức đẩy Lâm Dật một cái.

"Mau đi tắm rửa đi, ngày mai em còn phải đi dạo phố nữa."

"Tuân lệnh."

...

Tám giờ sáng hôm sau, Lâm Dật mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Không giống như Kỷ Khuynh Nhan, tư thế ngủ của Lương Nhược Hư có thể nói là vô cùng tao nhã.

Ánh mặt trời chiếu sáng vào những dãy núi phập phồng, giống như là tinh linh ngủ trong rừng rậm.

Lâm Dật không vội vàng đứng dậy, nghiêng người ôm Lương Nhược Hư.

Giống như cảm nhận được động tác của Lâm Dật, Lương Nhược Hư di chuyển, dùng mông ủn Lâm Dật một cái, phát hiện người sau không có động tác gì, liền không cử động nữa.

Duy trì tư thế như vậy, hai người ngủ thẳng đến hơn chín giờ mới dậy.

Khi Lương Nhược Hư ngủ dậy, đầu tóc rối bời, phàn nàn nói:

"Phiền chết mất, nếu không phải tại anh, em còn có thể ngủ một lúc nữa."

"Cũng đã hơn chín giờ rồi em còn muốn ngủ?"

"Ngày nào cũng bận rộn công việc như vậy, thật vất vả mới có thể ngủ nướng, em khẳng định muốn ngủ thêm một lát nữa rồi."

"Chuyện này cũng không liên quan đến anh, ai bảo em không đi ngủ sớm hơn một chút."

"Anh là heo à, là anh dằn vặt đến hơn một giờ mới cho em ngủ đó?"

"Vậy lần sau bắt đầu sớm hơn, sau đó kết thúc sẽ kết thúc sớm."

"Lần sau em nhất định không ngủ chung giường với anh nữa."

Nói xong, Lương Nhược Hư mang dép xuống giường, ngáp một cái, duỗi eo rồi đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Nhìn bóng lưng của Lương Nhược Hư, Lâm Dật sờ sờ phía dưới nói:

"Cô gái này có phải bị lạnh nhạt hay không nhỉ?"

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, hai người đi ăn bữa sáng, sau đó lái xe đi thành phố Ngân Thái, chuẩn bị đi mua túi.

Muốn giải quyết một người phụ nữ, không có một túi gì là không giải quyết được.

Nếu như không được, vậy thì hai cái.

Là trung tâm mua sắm hàng đầu ở Dư Hàng, quy mô thành phố Ngân Thái. Mặc dù không bằng SKP ở Yến Kinh với quảng trường Hằng Long ở Trung Hải, nhưng là chỉ là kém một chút mà thôi.

Các tên tuổi lớn trên thế giới cũng có thể tham khảo tại đây.

"Tới đây đi dạo có phải quá xa xỉ rồi hay không?"

"Cần phải như vậy." Lâm Dật nói: "Vất vả cả một buổi tối, miệng đều đã tê rần, đương nhiên phải cho chút phí phục vụ rồi."

Vù một cái!

Gương mặt Lương Nhược Hư đỏ bừng như bị lửa đốt, chính xác nhéo vào trên eo của Lâm Dật.

"Anh không được phép nhắc đến chuyện này, em sẽ bóp chết anh nếu anh nhắc lại nữa!"

"Được được được, anh không nói."

"Mau dẫn em đi mua túi."

Lâm Dật nở nụ cười, "Đi thôi."

Đem xe ngừng lại, nhưng Lâm Dật cũng không hề đưa Lương Nhược Hư tới Ngân Thái.

Mà là đưa đến những cửa hàng nhỏ bán túi khác xung quanh trung tâm thương mại.

Lương Nhược Hư cũng không nói gì, trái lại còn cảm thấy rất thích hợp.

Thân phận của mình đặc biệt, thật sự không thể mang một chiếc túi quá tốt được.

Trong nhà có hơn mười cái túi to nhỏ hàng xa xỉ, số lần xách chưa tới chục lần, cho nên chỉ có thể mua loại bình dân thôi.

Cũng không phải lương Nhược Hư không thích túi, chỉ là không còn cách nào khác mà thôi.

Mỗi lần muốn đến nơi này, tâm trạng của Lương Nhược Hư đều không tốt.

Mẹ nó túi xách xa xỉ đều có không dưới trăm cái, mà người khác mỗi người đều có thể mang, còn mình thì không được.

Thật sự là tức chết đi được.

Liên tiếp đi dạo mấy cửa hàng, Lâm Dật chỉ vào một cái túi màu đen nói:

“Cái túi kia bao nhiêu tiền?”

“280”. Người phụ nữ trung niên nói: “Anh nếu như thật sự muốn mua, 260 cũng được.”

“Được, gói lại cho tôi đi.” Lâm Dật vừa nói vừa lấy thẻ ra quét trả tiền.

“Được, để tôi lấy cho anh cái mới.”

Hả?

Lương Nhược Hư trong toàn bộ quá trình như người vô hình.

Không phải mua túi cho mình sao? Tại sao lại không hỏi ý kiến của mình?

Kiểu túi này cũng không phải là phong cách của mình mà!

Quá trình mua đồ rất nhanh, Lâm Dật cầm túi mua xong, cùng Lương Nhược Hư đi ra ngoài.

Lương Nhược Hư còn tưởng rằng Lâm Dật sẽ để cho mình mang thử một chút, không nghĩ tới vậy mà anh lại mang đi cất, sau đó cũng không có ý đưa cho cô.

“Anh làm cái gì vậy? Sao lại mang túi cất đi?”

“Em đừng có hỏi nhiều, đi theo anh là được.” Lâm Dật vòng tay ôm eo Lương Nhược Hư nói:

“Cái túi xách kia không thích hợp với em, anh đi mua cho em cái tốt hơn.”

“Hả…”

Lương Nhược Hư thật sự không biết được Lâm Dật rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng anh cũng đã nói như vậy rồi, thôi thì nghe anh vậy.

Đối với Lương Nhược Hư mà nói, mua túi cũng không có gì quan trọng, có thể cùng đi dạo với Lâm Dật cũng đã rất tốt rồi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1393: Người Thấp Kém.

Chương 1393: Người Thấp Kém.

Sau khi đến Ngân Thái, hai người ở lầu một đi dạo vài vòng, sau đó lên lầu bốn.

Đây là khu vực chuyên hàng xa xỉ, nơi có thể tìm thấy các tên tuổi nhãn hàng hàng đầu ở đây.

Đi dạo một lúc, hai người đi vào cửa hàng Prada.

"Em nhìn cái túi Prada này đi, nhìn cũng khá đẹp đấy."

"Anh chắc chắn nhìn thấy đẹp à." Lương Nhược Hư nói: "Nhưng có chút đắt quá, mua cái rẻ một chút là được rồi."

"Đừng lo về giá cả, em trước mang thử xem, xem thử có được hay không."

Lương Nhược Hư cảm thấy con mắt của Lâm Dật rất tốt, chỉ là thân phận của mình nhạy cảm, cho nên không thể mang một cái túi như vậy được.

Nếu thật sự mua, cũng chỉ có thể thỉnh thoảng lấy ra mang trong âm thầm mà thôi.

"Được, vậy thì thử một chút."

"Nếu không mua đồ trong cửa hàng chúng tôi, cô không được phép thử." Nữ quản lý cửa hàng đứng gần đó nói.

Nhưng ở lúc đang nói chuyện, cô đang kiểm kê hàng hóa, hoàn toàn không có nhìn hai người, trong lời nói lộ ra vẻ khinh thường khó có thể che giấu được.

"Không thể thử?" Lâm Dật nói:

"Vừa nãy tôi còn thấy có người thử quần áo trong cửa hàng của cô, tại sao đến lượt chúng tôi thì lại không được thử ở đây?"

Nữ quản lý cửa hàng sững sờ, không nghĩ đến người đàn ông này truy hỏi nữa, liền giả vờ như thường lệ mà nói:

"Vị khách hàng lúc trước kia là hội viên của cửa hàng chúng tôi, cho nên có tư cách để dùng thử."

"Nhưng tôi thấy, cũng không chỉ có một người làm như vậy, lẽ nào đều là hội viên của cửa hàng các cô sao?"

"Không sai!"

Nữ quản lý cửa hàng trả lời một cách cứng nhắc, thậm chí thái độ phục vụ cơ bản cũng không có.

"Vậy tôi đã hiểu rồi, nói trắng ra chính là mắt chó coi thường người khác."

Nghe Lâm Dật nói xong, nữ quản lý cửa hàng liền nổi giận.

"Anh nói cái gì! Chú ý đến thái độ nói chuyện của anh đó!"

"Chị Tĩnh chị Tĩnh! Chị bình tĩnh đi, chị nếu như lại cãi nhau với khách hàng, chính là lần thứ ba trong tháng này rồi đó. Nếu để cho quản lý biết được, chị chắc chắn sẽ bị đuổi việc đó." Một nữ nhân viên cửa hàng khác tới nói.

"Tôi lười phản ứng với bọn họ!" Nữ quản lý cửa hàng hừ lạnh một tiếng, Vì bảo vệ công việc của mình, cô cố kìm nén lại lửa giận trong bụng.

"Chúng ta cũng đi thôi, đừng ở chỗ này đi dạo nữa."

Lương Nhược Hư sửa sang lại khẩu trang với kính râm một chút, kéo Lâm Dật đi ra ngoài.

"Vừa nhìn là biết chính là quỷ nghèo rồi, lại còn đến chỗ Prada của chúng ta chứ, cũng không biết là nghĩ như thế nào nữa!" Hai người sau khi rời khỏi đây, nữ quản lý cửa hàng hừ lạnh nói.

"Lòng hư vinh ai cũng có nha, người phụ nữ nào cũng đều có giấc mơ với các món hàng xa xỉ sao, mang ra ngoài thì mặt mũi mới có."

"Vậy cũng phải áng chừng năng lực của mình, mua không nổi còn muốn thử mang? Đừng nói nếu như làm hư, bị bẩn, bọn họ cũng không đền nổi!"

"Hả? Hai người kia có chuyện gì xảy ra? Vậy mà lại đi sang bên Hermes?!" Nữ nhân viên cửa hàng nói.

Nhìn thấy hai người quay sang cửa hàng Hermes bên cạnh, nhân viên cửa hàng Prada đều đưa con mắt nhìn qua.

Trong giới hàng hiệu, Hermes tồn tại như là đứng đầu, còn cao hơn Prada một cấp bậc!

Bởi vì hầu như tất cả đều được làm thủ công hoàn toàn, cho nên giá cả cao hơn một chút.

Càng không phải là đồ bọn họ có thể tiêu phí được.

"Hai người kia có phải là có tật xấu gì hay không? Lại còn dám đi Hermes?" Nữ quản lý cửa hàng nói:

"Bùi Toa Toa người kia tính khí không tốt, cũng cùng khách hàng cãi nhau đến mấy lần rồi. Hai người bọn họ đi qua đó, chắc chắn là tự mình chuốc lấy cực khổ rồi."

"Tôi đoán bọn họ có thể là không biết hàng hiệu là gì, cũng không biết vị thế của Hermes trong ngành hàng xa xỉ, cho nên mới đi qua đó mua sắm."

Nữ quản lý cửa hàng hai tay vẫn ôm trước ngực, vẻ mặt lộ vẻ khinh bỉ.

"Cô xem, đợi lát nữa Bùi Toa Toa cũng sẽ đem bọn họ đuổi ra à!"

"Ách ... Chắc vậy." Các nữ nhân viên của cửa hàng Prada đều mỉm cười nhìn nhau, bộ dạng chờ xem kịch vui sắp tới.

"Nếu như tôi nhớ không lầm, Chị Toa Toa đối diện cả tháng nay chỉ gây gổ với khách hàng một lần. Nếu như lần này cãi nhau, thì vẫn còn có một cơ hội nữa."

"Sở dĩ cô ấy chỉ mới tranh cãi có một lần, là vì cô ấy đã nghỉ nửa tháng rồi, mới tới làm việc lại vào ngày hôm kia." Nữ quản lý cửa hàng nói.

"Vậy đợi lát nữa liền có trò hay để xem rồi, với tính khí nóng nảy của chị Toa Toa, chắc chắn sẽ không nuông chiều bọn họ. Hơn nữa cô ấy còn nói chuyện rất khó nghe, tôi có linh cảm một cuộc đại chiến sắp nổ ra rồi."

Đúng lúc mấy người nhìn có chút hả hê, bất ngờ nhìn thấy Lâm Dật với Lương Nhược Hư từ bên trong cửa hàng Hermes đi ra.

Bùi Toa Toa, nữ quản lý cửa hàng của Hermes, trên mặt mang theo nụ cười đưa hai người đi ra, hơn nữa trước khi đi, cô còn cúi đầu chào hai người, khỏi nói cử chỉ có bao nhiêu khách khí.

Thấy cảnh này, những nhân viên của cửa hàng Prada tất cả đều sững sờ.

Đây rốt cuộc là đang có chuyện gì xảy ra?

Bùi Toa Toa của Hermes nổi tiếng là là hung bạo, không có tháng nào là không cùng cãi nhau với khách hàng cả. Hôm nay gặp phải hai quỷ nghèo, sao lại còn khách khí như vậy chứ?

"Lão Bùi, cô lại đây." Nữ quản lý cửa hàng Prada vẫy tay nói.

"Có chuyện gì?"

"Cô hôm nay có phải là uống lộn thuốc rồi hay không, sao lại đối với hai quỷ nghèo kia khách khí như thế làm gì."

"Hả? Cô đang nói cái gì vậy?" Bùi Toa Toa không hiểu nói.

"Vừa rồi có một nam một nữ từ trong cửa hàng của các cô đi ra đó, cô sẽ không phải là nhìn người đàn ông kia lớn lên đẹp trai, cho nên mới khách khí như vậy chứ?"

"Nói bậy, lão nương tôn thờ tiền bạc như thế, chưa bao giờ là nhan khống nhá." Bùi Toa Toa nói:

"Hơn nữa con mắt nào của cô nhìn ra hai người bọn họ là quỷ nghèo chứ?"

"Vừa nãy tới cửa hàng của tôi, người phụ nữ kia nói túi trong cửa hàng tôi quá đắt, rõ ràng chính là mua không nổi, cho nên tự mình tìm bậc thang xuống."

"Nếu không tại sao nói ngươi tóc dài kiến thức ngắn đây, cái gì cũng không biết." Bùi Toa Toa nói:

"Lẽ nào cô không nhìn thấy người đàn ông kia đeo đồng hồ Richard Mille sao? Mặc dù tôi không biết đó là mẫu mã nào, nhưng mặt trên nạm vài viên kim cương, tối thiểu phải hơn trăm vạn, người như vậy cô cảm thấy bọn họ nghèo sao?"

"A?! Đeo đồng hồ của Richard Mille?"

"Đương nhiên, con mắt của tôi độc như vậy, không thể nhìn lầm được. Hơn nữa anh ta còn mua một cái túi hơn 300 ngàn cho bạn gái, đây cũng không phải là con nhà giàu bình thường được, hoàn toàn có thể nói là giàu kếch xù rồi."

Nữ nhân viên cửa hàng Prada, đều bị con số hơn 300 ngàn này hù dọa.

"Nhưng lúc hai người bọn họ tới, còn cầm một cái túi hơn mười vạn đấy."

"Cô đừng dùng phương thức dân chúng bình thường mà đánh giá người ta, có một số người giàu chính là rất tiết kiệm, hơn nữa cô biết bọn họ khiêm tốn tới trình độ nào sao?"

"Như thế nào?"

"Nếu như mua hàng hiệu, hận không thể phát một trăm vòng kết nối bạn bè để khoe khoang, nhưng người ta lại đem nhãn hiệu Hermes phá hủy, thay đổi bản tên cho một xưởng sản xuất nhỏ, thậm chí ngay cả đóng gói túi xách đều không cần. Này nếu như mang ra ngoài, không có ai sẽ nghĩ rằng đó là túi Hermes, chính các cô nói thử xem người ta khiêm tốn tới trình độ nào rồi."

Nữ quản lý cửa hàng sững sờ, lại như bị sét đánh, cảm giác như mình đã bỏ lỡ một trăm triệu.

"Hơn nữa người ta không chỉ mua một cái túi, tính cả những vật khác, tổng số tiền chi tiêu tổng cộng hơn một triệu."

Bỏ ra hơn một triệu ...

Nữ quản lý cửa hàng há hốc mồm, cảm thấy không chỉ là bị sét đánh, hơn nữa còn bị tấn công dữ dội nữa.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1394: Ấu Trĩ! Ngây Ngô!

Chương 1394: Ấu Trĩ! Ngây Ngô!

Mua xong túi, Lâm Dật lại đưa Lương Nhược Hư đi dạo một vòng trung tâm mua sắm, sau đó mới đi ăn cơm ở địa chỉ đã thống nhất với Lô Diễm Dân.

Quy mô quán cơm không hề lớn, nhưng trang trí vẫn tính là xa hoa, quan trọng nhất là còn có chút nền chính thống.

Ở chỗ này ăn cơm, sẽ không có vấn đề lớn lao gì.

"Chú Lô, cháu xin lỗi vì đã hẹn chú ra ngoài trong lúc chú bận rộn như vậy."

Mặc dù Lô Diễm Dân là học trò của Lương Hướng Hà, nhưng Lương Nhược Hư vẫn rất là khách khí, thể hiện thái độ của một vãn bối nên có.

"Con nha đầu này, thực sự là càng ngày càng có tiền đồ, lại còn khách khí với chú như vậy." Lô Diễm Dân cười nói:

"Chú còn nhớ khi cháu còn bé, chú đến thăm ông nội con, mông còn chưa ngồi ấm ghế, con đã kéo chú đến trường bắn rồi, so với lúc đó, bây giờ thực sự là rất khác."

Bởi vì là lúc không có ai, Lô Diễm Dân mới dám nói thế. Nếu như có người ngoài ở đây, ông nói chuyện với Lương Nhược Hư vẫn phải là khách khí.

"Chú Lô chú cũng thiệt là, con chỉ có ngần ấy gốc gác, đều bị chú vạch trần ra hết rồi."

"Được được được, không nói nữa không nói nữa."

Lô Diễm Dân đem Menu đẩy đi qua, "Con gọi đồ đi, chỗ này cũng không tệ lắm."

"Chú Lô vẫn là chú gọi đi, chúng con khách theo chủ là được rồi."

"Cũng không phải người ngoài, vậy chú liền không khách khí với các cháu nữa."

Lô Diễm Dân cầm Menu, gọi mấy món ăn trong thực đơn, sau đó ba người gặp mặt, cũng tiến vào đề tài chính.

"Lâm tổng, huyện Đông Ba bên kia cậu nghĩ như thế nào?"

"Đã bắt đầu hành động, nhưng hiệu quả chắc chắn sẽ không rõ ràng." Lâm Dật nói:

"Ý tưởng cuối cùng vẫn là kêu gọi đầu tư thương mại, giải quyết vấn đề việc làm, người trẻ tuổi sẽ có nhiều hơn, nền kinh tế của thị trấn cũng sẽ sống, chu kỳ vẫn sẽ tiếp tục. Không chỉ có thể thoát khỏi nghèo khó, nói không chắc còn có thể sẽ có sự phát triển mới."

"Phương án cụ thể là gì?"

"Ý tưởng của chúng tôi là xây dựng khu công nghiệp sản xuất chip, có tập đoàn Lăng Vân làm đầu đạo, sau đó liên đới với các công ty khác đến định cư, như vậy mục đích sẽ đạt được." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa huyện Đông Ba tọa lạc ở chỗ ba thành phố giao nhau, con đường đi lại hoàn toàn có thể kết nối ba thành phố với nhau."

"Trung tâm của ngành công nghiệp Chip!"

Mắt Lô Diễm Dân sáng lên, "Đây có phải là tính chất toàn quốc không?"

Tình hình của Lâm Dật, Lô Diễm Dân hiểu rõ không ít, chỉ biết là tập đoàn Lăng Vân của anh ta đã sản xuất ra máy quang khắc bản năm nanomet đầu tiên của đất nước.

Cho nên nghiên cứu và phát triển chip sẽ sớm được đưa vào chương trình nghị sự.

Nhưng không nghĩ tới lại chọn địa điểm đặt nhà máy là ở huyện Đông Ba!

"Công ty chúng tôi đã đem chuyện này đưa vào chương trình nghị sự rồi, cho nên tôi muốn xem những ưu đãi giảm giá nào có thể được cung cấp trong thành phố." Lâm Dật nói:

"Nhưng ngài cũng không cần phải quá đắn đo, có thể dứt bỏ quan hệ của tôi cùng với Lương Nhược Hư. Cứ coi như tôi là một người dân bình thường mà đối xử là được rồi."

"Như vậy sao được, về tình, dựa vào quan hệ của cậu với Nhược Hư, việc này tôi cũng phải tận lực giúp đỡ. Về lý, cậu vì Dư Hàng chúng tôi làm việc tốt, chúng tôi càng phải giúp, dù như thế nào, tôi đều phải làm hết sức mình."

"Thật sự không cần như vậy." Lâm Dật cười nói:

"Tôi đến huyện Đông Ba bên này, chính là nhàn rỗi không chuyện gì, muốn khiêu chiến mình một chút, làm chút chuyện có ý nghĩa." Lâm Dật nói:

"Nếu như chuyện gì cũng có đặc quyền, chuyện này sẽ không có ý nghĩa gì nữa. Cho nên ngài cứ coi tôi như là người dân bình thường mà đối xử là được rồi."

"Chuyện này..."

Lô Diễm Dân hơi khó xử, nhưng đúng lúc này, Lương Nhược Hư mở miệng.

"Chú Lô, làm theo như lời anh ấy nói là được. Nếu như cuối cùng không đạt được kết quả gì, cũng là do năng lực của anh ấy không tốt, không có quan hệ gì với chúng ta."

"Vậy được, cháu cũng đã nói như vậy rồi, chú cũng không lo lắng chuyện này nữa." Lô Diễm Dân nói:

"Nhưng quyền lực trong tay tôi xác thực không lớn, huyện Đông Ba cậu có thể tùy tiện dùng, không tốn tiền. Nhưng nhớ kỹ, đất nông nghiệp dùng không thể chiếm, về phương diện thu thuế có thể cho các cậu ưu đãi khai thuế, này là ở tình huống bình thường, tôi có thể giảm giá ."

Lâm Dật gật đầu, chính sách anh đưa ra cũng khá thỏa đáng, cũng không hề có chỗ nào đặc biệt.

Nói cách khác, nếu như các công ty khác đến đây, chỉ có quy mô đủ lớn, mới có thể nhận được ưu đãi như vậy.

"Tôi rất hài lòng với những điều này, cảm ơn thư ký Lô." Lâm Dật nói.

"Có gì mà cảm ơn chứ, đều là làm theo chính sách thông thường. Cậu bây giờ cảm ơn tôi, cũng làm cho tôi có chút xấu hổ đấy."

"Đã rất tốt rồi." Lâm Dật nâng chén, "Tôi mời ngài."

"Chuyện chính nói xong rồi, còn lại chính là nói chuyện thường ngày.

Khi biết Lâm Dật chỉ dùng thời gian hơn một năm đã xây dựng được tập đoàn Lăng Vân, Lô Diễm Dân đã rất ngạc nhiên.

Là thật tâm bội phục.

Hơn một giờ chiều, bởi vì mỗi người đều có công việc bận của mình, cho nên bữa ăn liền kết thúc.

Hai người đầu tiên là tiễn Lô Diễm Dân đi xong, mới về trên xe của mình.

"Trung Hải bên kia có việc gì thế." Lâm Dật nói: "Thật vất vả mới tới được một lần, ở lại thêm mấy ngày chơi đi."

"Em đã gọi cho tài xế rồi, buổi chiều anh ta sẽ đến đón em." Lương Nhược Hư nói:

"Hơn nữa cho dù ở lại, em cũng sẽ không ngủ cùng với anh đâu, làm lỡ giấc ngủ của em."

"Vừa nhìn liền biết còn nhỏ, ấu trĩ! Ngây ngô!"

"Em làm sao lại ấu trĩ ngây ngô?"

"Bây giờ em cho rằng con trai buổi tối ngủ đàng hoàng là tốt sao. Sau khi nếm được vị ngọt liền biết một đêm bảy lần tiểu ca ca có bao nhiêu thơm."

"Em không có ham muốn dục vọng lớn như vậy, em chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon thôi."

"Phụ nữ không được thỏa mãn qua, rất dễ nhanh già." Lâm Dật nói:

"Thật không bằng mẹ vợ anh mà, nếu như lại không chú ý bảo dưỡng, liền thật không có một cơ hội nhỏ nhoi nào rồi."

"Em bóp chết anh!"

Ở trước mặt Lương Nhược Hư, anh có thể so sánh cô với bất kỳ ai, nhưng chính là không thể so sánh với Thẩm Thục Nghi được.

Bởi vậy có thể thấy được, cô ấy bình thường hẳn là bị Thẩm Thục Nghi đè ép.

Xế chiều hôm đó, Lâm Dật đưa Lương Nhược Hư đi những nơi khác dạo chơi, cũng cùng với cô ăn tối, rồi mới tiễn cô ấy đi.

Mà Lâm Dật cũng không ở lại Dư Hàng lâu thêm, lái xe về tới huyện Đông Ba.

Sau khi trở về huyện Đông Ba, Lâm Dật lại gọi điện thoại cho Lô Diễm Dân.

"Bí thư Lô có đang bận không."

"Cũng bình thường, vừa tới nhà." Lô Diễm Dân cười nói:

"Vẫn đang ở cùng Nhược Hư sao."

"Cô ấy đã đi rồi, tôi cũng đã đến huyện Đông Ba rồi." Lâm Dật nói:

"Tôi còn một số việc khác, muốn nói với chú."

"Đều là người một nhà, cậu nói đi."

"Ngoài khu công nghiệp chip của chúng tôi, tôi còn muốn phát triển ngành bất động sản huyện lý. Có thể cho chính sách nào để thực hiện việc này một cách bình thường không?"

Sở dĩ không có ở trên bàn cơm nói chuyện này, là vì sợ Lương Nhược Hư suy nghĩ nhiều.

Chỉ cần nhắc đến lĩnh vực bất động sản, chắc chắn cô ấy sẽ biết là đang giúp Kỷ Khuynh Nhan một tay. Vì vậy chỉ có thể lựa chọn lúc này để nói, miễn để cô ấy phải ghen.

"Hả? Tập đoàn Lăng Vân muốn phát triển ngành bất động sản sao?"

"Về mặt này cũng đã có dự định."

"Chính sách vẫn như trước đây, giảm thuế cho các cậu, nhưng đất thương mại khác với đất công nghiệp, nắm chính là phải bỏ tiền, tôi chỉ có thể cho anh các mức giá thấp nhất, không thể miễn phí."

"enenen ..."

Lâm Dật chần chờ chốc lát, "Đất mà giá thấp nhất là bao nhiêu?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1395: Người Của Tập Đoàn Triều Dương Tới.

Chương 1395: Người Của Tập Đoàn Triều Dương Tới.

“Tôi nhớ hình như là 350 ngàn một mẫu.” Lô Diễm Dân chần chờ vài giây rồi nói:

“Nhưng tôi cũng không nhớ rõ con số cụ thể, anh tạm tắt điện thoại trước để tôi gọi điện thoại hỏi một chút.”

“Làm phiền rồi.”

“Lâm tổng cứ khách sáo, anh đây là đang làm việc tốt cho chúng tôi, đều là chuyện mà tôi phải làm.”

Sau đó, Lô Diễm Dân lấy ra một chiếc điện thoại khác, gọi cho lãnh đạo các bộ phận liên quan.

Lâm Dật đã nghe rõ cuộc nói chuyện.

Khóe miệng không khỏi lộ ra ý cười, không thể không cảm thán, người có thể ngồi lên vị trí này đều đã thành tinh.

Lô Diễm Dân rất rõ quan hệ giữa mình và Lương gia nên mới dùng phương thức như vậy để biểu đạt thái độ của mình.

Xem như sách giáo khoa tiêu chuẩn.

Mấy phút đồng hồ sau, Lô Diễm Dân cúp điện thoại.

“Lâm tổng, tôi đã hỏi thăm lãnh đạo bộ phận liên quan, lấy tình huống của huyện Đông Tam thì có thể xuống được 290 ngàn một mẫu, thực sự không thể thấp hơn nữa.”

“Được, giá này đã rất tốt rồi.”

“Nếu như các người thật sự có suy nghĩ về phương diện này, tôi còn có thể bảo hộ một số chỗ cho các người, cố gắng không để cho người cùng ngành tiến vào.” Lô Diễm Dân nói.

“Đừng đừng, không cần đâu, chúng tôi tiến hành theo quy trình bình thường là được rồi.”

“Anh cũng đừng khách khí với tôi, thật ra cũng không có gì.” Lô Diễm Dân nói:

“Tuy có chút quá mức, nhưng cũng không phải là chuyện gì lớn, cho dù là các xí nghiệp khác thì chỉ cần đạt đến quy mô và trình độ nhất định, chúng tôi cũng có thể đưa ra những chính sách bảo hộ như này.”

“Chuyện này...”

Lâm Dật cười khổ một tiếng, “Vậy thì cảm ơn.”

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đầu tư bất động sản tại huyện Đông Tam nhất định phải thận trọng, không thể mạo hiểm a.”

“Tôi hiểu ý của ngài.”

“Anh hiểu thì tốt.”

“Đúng rồi, việc này đừng nói với Lương Nhược Hư, hai chúng ta biết là được rồi.”

“Được, tôi hiểu.”

...

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật đến văn phòng.

Máy tính của anh và Lý Tự Cẩm đều đã được sắp xếp, hơn nữa còn có máy in mới, phần thiết bị được xem như là đầy đủ.

Nhưng Lý Khánh Khải cũng không ở văn phòng, chỉ có mình mình Lý Tự Cẩm. Cô ngồi trước máy tính, liên tục nhíu mày, dường như đang tính toán cái gì đó.

“Anh Lý đâu?” Lâm Dật hỏi.

“Đi họp rồi.” Lý Tự Cẩm chuyên chú nói.

“Cô đang bận gì sao.”

“Tập đoàn Lăng Vân viện trợ cho chúng ta 1 triệu, tôi đang suy nghĩ phương án bố trí.” Lý Tự Cẩm nhìn Lâm Dật:

“Kinh phí vẫn có chút eo hẹp, anh Lâm nói xem nên để một chỗ hay là bố trí đều đây?”

“Nếu như chia đều thì đoán chừng sẽ không giải quyết được bất cứ vấn đề gì.”

“Tôi cũng đang xoắn xuýt đây.” Lý Tự Cẩm nói:

“Nếu như chỉ tập trung một chỗ, 200 ngàn quỹ từ thiện, đúng là có thể giải quyết một vài vấn đề, chia ra thì lại không được.”

“Vậy thì tập trung vào một cái đi, nếu như người phía dưới có ý kiến thì để cho anh Lý đi bình ổn.”

Lý Tự Cẩm nở nụ cười, “Anh Lâm cũng quá xấu xa rồi.”

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật bỗng vang lên, là Lý Khánh Khải gọi tới.

“Đang ở phòng làm việc đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Cậu và Tiểu Lý đến phòng họp một chuyến. Cậu gần nhất không phải đang chạy chuyện chiêu thương sao, lát nữa sẽ nói một chút về tình huống bên cậu.”

“Ngạch... Được.”

Lâm Dật không rõ lắm nội dung buổi họp, nhưng đoán chừng là có người ngoài tới.

“Nhanh chuẩn bị chút đi, phải biết nắm bắt.”

“Được.”

Sau khi nói chuyện đơn giản, Lâm Dật liền cúp điện thoại, nói với Lý Tự Cẩm:

“Đừng làm nữa, anh Lý gọi chúng ta đi họp.”

“Họp sao?” Lý Tự Cẩm nói:

“Hôm nay không phải là mở buổi họp chiêu thương sao, còn cần chúng ta tham gia à?”

“Hội chiêu thương?” Lâm Dật dừng một chút, “Việc này còn chưa có manh mối, sao lại bắt đầu rồi?”

“Việc này quả thực rất đột nhiên.” Lý Tự Cẩm nói:

“Người của tập đoàn Triều Dương Trung Hải đến, chính là một công ty bất động sản rất có danh tiếng. Bọn họ muốn lấy ba mảnh đất tại chỗ chúng ta, khi trong huyện biết tin tức này đều cảm thấy kinh ngạc một hồi lâu, đoán chừng chính đang họp để nói về chuyện này.”

"Ngạch..."

Nói đến tập đoàn Triều Dương, Lâm Dật liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mấy ngày trước anh mới nói chuyện này với Kỷ Khuynh Nhan, không nghĩ tới cô đã phái người đến đây, động tác thật sự là rất nhanh.

"Nhưng việc này bọn họ bàn là được, gọi chúng ta đi qua làm gì?"

Lý Tự Cẩm nhún vai, "Tôi cũng không biết, đi qua nhìn một chút là biết thôi."

Hai người thu dọn đơn giản một chút, sau đó đi về phía phòng họp.

...

Trong phòng họp, các lãnh đạo huyện đang ngồi ở hai bên bàn dài.

Tập đoàn Triều Dương phái tổng cộng bốn người tới.

Người dẫn đầu là Phó tổng giám đốc tập đoàn Triều Dương-Cảnh Tuấn Huy, ba người còn lại chính là ba giám đốc bộ phận, mà Vương Oánh cũng ở trong đó.

Nhưng từ đầu đến cuối, Vương Oánh đều không có tâm tư tham dự vào việc chiêu thương, tất cả đều đặt trên người Lâm Dật.

Hi vọng anh có thể tới sớm một chút.

Đương đương đương ——

"Vào."

Cửa phòng họp bị gõ, Lâm Dật và Lý Tự Cẩm đi vào từ bên ngoài.

Khi thấy Vương Oánh, vẻ mặt của Lâm Dật thoáng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới cô cũng tới đây.

Anh cũng biết ba người còn lại, đều là người làm lâu năm của tập đoàn Triều Dương, lúc trước lúc làm việc liền biết, đều rất có phân lượng.

Lúc này, Lý Khánh Khải đứng dậy, giới thiệu cho hai người một chút tình huống trước mắt, sau đó hai bên gật đầu ra hiệu, vô cùng tự nhiên.

Không ai có thể đoán được, Lâm Dật lại quen biết bốn người này.

Nhìn thấy Lâm Dật và Lý Tự Cẩm đi cùng nhau, sắc mặt của Chu Phong không tốt lắm, nói:

“Tiểu Lý.”

Lý Tự Cẩm vừa muốn ngồi xuống, thì nghe Chu Phong đang gọi mình.

“Gọi tôi sao?”

Chu Phong gật gật đầu, chỉ cái ghế bên cạnh rồi nói:

“Cô bây giờ được điều tạm đến văn phòng phát triển nên ngồi bên cạnh tôi là được rồi. Lâm Dật thì tự mình tìm cái ghế, ngồi phía sau Lý chủ nhiệm đi.”

“Hả?”

Lâm Dật sửng sốt một chút, phòng họp còn có chỗ trống, lại để mình cầm ghế ngồi đằng sau là có ý gì?

Nếu như mình không có tư cách ngồi cùng chỗ thì Lý Tự Cẩm cũng không có tư cách đi.

Cảnh Tuấn Huy đang ngồi tại vị trí chủ vị phòng họp, đang lật xem tư liệu, ngẩng đầu liếc nhìn Chu Phong, vẻ mặt có chút lạnh.

Thế mà lại không cho Lâm tổng ngồi vào, lá gan cũng không nhỏ.

Vương Oánh theo bản năng đưa mắt nhìn Lý Tự Cẩm, không khỏi bình phẩm từ đầu đến chân.

Người tên là Chu Phong kia rõ ràng là có khúc mắc với Lâm Dật.

Mấu chốt của vấn đề có lẽ nằm trên người nữ sinh kia.

Dáng vẻ đúng là rất tốt, nhưng nhìn số đo chỉ có C, hẳn không phải là đồ ăn của anh ấy a?

Lý Tự Cẩm dừng một chút, cô hiểu Chu Phong có ý gì, nhưng lại không muốn làm như vậy.

Cô không muốn dính dáng quá nhiều đến anh ta.

“Chu chủ nhiệm, lát nữa tôi còn phải làm báo cáo, trước cứ ngồi ở chỗ này đi.”

Nói xong, Lý Tự Cẩm tìm hai cái ghế, cùng Lâm Dật ngồi ở phía sau Lý Khánh Khải.

Nhìn thấy hành động của Lý Tự Cẩm, sắc mặt của Chu Phong trở nên lạnh lùng.

Thế mà lại đánh vào mặt mình trước nhiều người như vậy!

Nhưng anh ta cũng không tính phần sai này vào trên đầu Lý Tự Cẩm, mà đều tính trên người Lâm Dật.

Nếu như ánh mắt có thể giết người thì Lâm Dật đã chết qua vô số lần.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1396: Chấn Kinh Toàn Trường.

Chương 1396: Chấn Kinh Toàn Trường.

"Tốt, hiện tại người đều đã đủ, buổi họp tiếp tục đi.”

Người nói chuyện, là người đứng thứ hai huyện Đông Tam - Vu Triều Hỉ, là người chủ trì mọi việc trong huyện.

Bao gồm cả buổi họp này cũng vậy.

Ngoài ra, người đứng thứ nhất Vương Vận Giang đang ngồi ở ghế chính bên cạnh, dự thính buổi họp này.

“Cảnh tổng, dựa theo lời vừa rồi, đất đai có thể cho đến 500 ngàn một mẫu, đây là giá thấp nhất mà chúng tôi có thể đưa ra.” Vu Triều Hỉ nói:

“Ngoài ra, chúng tôi có thể bật đèn xanh tại một số chỗ, toàn lực phối hợp với các người để hoàn thành hạng mục này.”

Nói xong, Vu Triều Hỉ gọi Chu Phong lên.

“Cảnh tổng, đây là chủ nhiệm văn phòng phát triển của huyện chúng tôi, nghiệp vụ sau này sẽ do cậu ấy toàn quyền kết nối với các người.”

Người trong phòng họp đều không nói chuyện, cũng đều biết dụng ý của Vu Triều Hỉ là gì.

Chu Phong là cháu ngoại của ông ta, đây là đang trải đường cho anh ta.

Chu Phong khách sao đứng lên, “Cảnh tổng, đợi đến lúc hạng mục hoàn thành, tôi sẽ nghĩ biện pháp, xin cho các người thêm chút chính sách. Các người đến huyện Đông Tam đầu tư, tuyệt đối sẽ không sai đâu.”

“Nhưng lấy tình huống của huyện Đông Tam, cái giá 500 ngàn một mẫu này cũng không tính là thấp. Chúng tôi có chút không tiếp nhận nổi cái giá này.” Cảnh Tuấn Huy nói.

Nếu như không phải Lâm Dật lên tiếng, tập đoàn Triều Dương cả đời cũng sẽ không tới nơi này để đầu tư.

Cho nên lúc thu hồi luôn hi vọng có thể càng thấp càng tốt.

“Chuyện này...”

Người trong phòng họp đều có chút khó xử, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, nhỏ giọng thương lượng biện pháp giải quyết.

Đây đã là giá tiền thấp nhất mà bọn họ có thể đưa ra, thực sự không thể lại thấp hơn nữa.

“Cảnh tổng, xét theo tình huống trước mắt thì ưu đãi mà chúng tôi có thể đưa ra, cũng chỉ có thế.” Chu Phong nói:

“Nhưng ngài yên tâm, chúng tôi sẽ tích cực tiến hành chiêu thương thu hút đầu tư, sau này sẽ càng ngày càng tốt, khẳng định sẽ không thua thiệt khi đầu tư vào đây đâu!”

“Vậy bây giờ, kế hoạch chiêu thương trong huyện có chút manh mối nào chưa?” Cảnh Tuấn Huy hỏi.

“Cái này...”

Chu Phong dừng một chút, “Chúng tôi đã đưa chuyện này vào danh sách quan trọng, hơn nữa còn làm rất nhiều chuyện để giúp đỡ chính sách, tin rằng lần chiêu thương này sẽ nhận được phản hồi rất tốt.”

Trên mặt Cảnh Tuấn Huy vẫn không có chút biểu cảm nào, bình tĩnh nói:

“Như vậy, nói cách khác thì việc chiêu thương còn chưa bắt đầu, chúng tôi lần này đầu tư vào có thể xem như một ván cược, đúng hay không?”

Lời nói của Cảnh Tuấn Huy khiến cho tất cả mọi người đều ngồi không yên.

Đây là không hài lòng với điều kiện mà huyện đưa ra a!

Vu Triều Hỉ và Chu Phong liếc nhau một cái, trong mắt đều lộ ra lo lắng và bất đắc dĩ.

Bởi vì đây là chính sách tốt nhất mà bọn họ có thể đưa ra.

Đã nhiều năm như vậy, trong huyện cuối cùng đã đợi được một lần ra dáng đầu tư, nếu cứ bỏ lỡ như vậy thì thật là đáng tiếc.

Theo bản năng, Chu Phong nhìn thoáng qua Vương Vận Giang, phát hiện sắc mặt của ông ta không phải là rất dễ nhìn.

Hiển nhiên là không hài lòng đối với biểu hiện của mình.

Sự viện trợ lần thứ hai của tập đoàn Lăng Vân đã để lại chút cái nhìn không tốt về mình.

Nếu như lần này lại làm hư thì con đường tương lai của mình khả năng sẽ có nguy hiểm.

Cảnh Tuấn Huy cũng không muốn hùng hổ dọa người như vậy, nhưng bởi vì vừa rồi Chu Phong có thái độ đối với Lâm Dật, khiến cho anh phê bình kín đáo, muốn cho những người trước mắt này một chút áp lực.

Nhưng ở thời điểm này, Vu Triều Hỉ trong cái khó ló cái khôn, dùng ánh mắt còn lại liếc Lâm Dật một chút, Chu Phong phản ứng cực nhanh, trong nháy mắt liền hiểu ý của ông, vỗ bàn một cái rồi nói:

“Lâm Dật, anh làm việc như thế nào vậy!”

Tình huống này khiến những người khác đều sửng sốt.

Việc này thì có quan hệ gì với Lâm Dật?

Sao lại chỉ đầu mâu đến trên người anh ta rồi?

“Có lời thì anh nói thẳng, không cần che che giấu giấu.” Lâm Dật thấp giọng nói.

Chu Phong cũng không có khách sáo, bắt đầu chỉ trích:

“Trong đoạn thời gian gần đây, chuyện chiêu thương trong huyện đều do anh phụ trách. Lúc này đã qua bao lâu rồi mà còn không có bất cứ động tĩnh gì, tự anh nói một chút, có phải là do anh thất trách hay không!”

Lý Khánh Khải chau mày, cảm thấy Chu Phong có chút quá mức.

Tuy chuyện chiêu thương đã để Lâm Dật phụ trách, nhưng tính toán ra thì vẫn còn chưa được một tuần lễ đây.

Hơn nữa mọi người đều biết tình huống của huyện Đông Tam, sao có thể có hiệu quả nhanh như vậy được.

Nhưng ở thời điểm này, ông cũng không tiện nói gì.

Nếu như xảy ra vấn đề, nhất định phải tìm một người đội nồi, Lâm Dật chính là người đứng mũi chịu sào!

Nếu không lãnh đạo lớn mà trách tội xuống thì sự phát triển của ông cũng có ảnh hưởng.

Sắc mặt Chu Phong lạnh lùng, dáng vẻ như muốn hỏi tội Lâm Dật.

Cố gắng đẩy hết trách nhiệm cho Lâm Dật, không có quan hệ gì với mình.

“Ai nói tôi không có thành tích gì? Không hiểu thì không nên nói lung tung có được không, còn có người ngoài ở chỗ này đây, không cảm thấy rất mất mặt sao?”

Lời này vừa nói ra khiến cho ánh mắt của người trong đều nhìn về Lâm Dật, không nghĩ tới anh ta sẽ cứng rắn với Chu Phong, cũng không nghĩ tới anh ta thật sự có thành tích.

Vương Vận Giang nhìn về phía Lâm Dật, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Vẻ mặt Chu Phong lại có chút xấu hổ, “Anh làm được cái gì rồi? Báo cáo với Cảnh tổng một chút đi.”

“Hạng mục chip của tập đoàn Lăng Vân Trung Hải muốn xây dựng một trung tâm sản nghiệp Chip ở chỗ này, địa điểm nằm tại chỗ giao nhau của ba thành phố, tiền đầu tư giai đoạn đầu của kế hoạch là 20 tỷ, hạng mục này có đủ hay không?”

Tê!

20 tỷ!

Nghe thấy con số này, trong phòng họp đều yên tĩnh, cảm giác như đang nói mơ giữa ban ngày vậy.

“Anh nói cái gì? Anh kéo được một khoản đầu tư 20 tỷ sao?”

“Đầu tư trong kỳ đầu là 20 tỷ, còn có đầu tư kỳ sau nữa, tổng giá trị hẳn là sẽ vượt qua 50 tỷ.” Lâm Dật nói:

“Ngoài ra, công ty của anh ta cũng sẽ lần lượt đầu tư xây dựng, dự đoán tổng giá trị sẽ vượt qua 100 tỷ, phỏng đoán cẩn thận thì có thể giải quyết được vấn đề việc làm cho từ ba đến năm mươi nghìn người, không biết Chu chủ nhiệm có hài lòng hay không?”

“Chuyện này...”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, cảm thấy đầu ong ong trực hưởng.

Đây chính là đầu tư 100 tỷ đó nha, bọn họ nằm mơ cũng không có nghĩ tới, chuyện tốt này lại rơi xuống trên đầu huyện Đông Tam.

“Quả thực, quả thực thật sự không tệ.”

Lâm Dật không có phản ứng lại Chu Phong, mà nói với đám người Cảnh Tuấn Huy:

“Tôi còn cho các người một chút ưu đãi, khu đất thương nghiệp trong huyện sẽ được tính với giá 290 ngàn một mẫu, ngoài ra còn có chính sách bảo hộ riêng, không để cho các công ty bất động sản khác tiến vào, các người cảm thấy thế nào?”

“290 ngàn một mẫu!”

“Chính sách bảo hộ!”

Từng tin tức một cái rồi lại một cái như nổ tung, người trong phòng họp lần nữa bị chấn động, ngay cả Vu Triều Hỉ cũng không thể bình tĩnh.

Chính mình thân là người đứng thứ hai, mới có thể đưa ra điều kiện ưu đãi 500 ngàn một mẫu, vậy mà cậu ta có thể cho đến 290 ngàn một mẫu!

Đồng thời còn có chính sách bảo hộ!

Cậu ta rốt cuộc là đàm phán từ đâu?!

Vương Vận Giang cũng giống như thế, mình cũng không có năng lực làm được, sao cậu ta lại làm được?

“Điều kiện mà Lâm chủ nhiệm đưa ra thực sự nhiều hơn so với các người.” Cảnh Tuấn Huy nhìn Vu Triêu Hỉ và Chu Phong, dụng ý không cần nói cũng biết.

“Chuyện này...”

Hai người lúng túng ngồi trên ghế, khẩn trương như có đinh trên ghế.

Ở giữa chênh nhau đến 210 ngàn, lãnh đạo lớn còn không phải tưởng rằng mình nuốt riêng sao?

Tên đáng chết này!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1397: Di Chuyển Mục Tiêu.

Chương 1397: Di Chuyển Mục Tiêu.

“Lâm chủ nhiệm, việc này làm không tệ.” Vương Vận Giang mở miệng nói.

“Cám ơn lãnh đạo.”

Vương Vận Giang hài lòng gật đầu, “Cảnh tổng, hiện tại ngài cảm thấy thế nào?”

“Rất hài lòng, nhưng chúng tôi còn phải trở về báo lại với lãnh đạo một chút về tình huống bên này, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, việc này cứ tạm quyết vậy đi.”

“Vậy thì tốt, hôm nay sẽ tạm dừng tại đây, tôi sẽ sắp xếp một bàn trong huyện, hôm nay nhất định phải uống một chén.”

“Vậy thì chúng tôi cung kính không bằng tuân mệnh.”

Sau khi tan họp, mọi người lần lượt rời đi, Vương Oánh ném cho Lâm Dật một ánh mắt, sau đó đi ra ngoài cùng mọi người.

Cơm trưa là chuyện của mấy lãnh đạo trong huyện, Lâm Dật còn chưa đủ tư cách để tiếp đãi người của tập đoàn Triều Dương. Hơn nữa anh cũng không muốn tham gia, cho nên dứt khoát liền trở về văn phòng.

“Mẹ nó, rốt cuộc anh ta làm sao kéo được khoản đầu tư lớn như vậy chưa!” Chu Phong đi ở phía sau tức giận mắng.

“Việc này quả thật có chút tà môn.” Người nói chuyện tên là Phạm Chí Siêu, làm việc cùng văn phòng với Chu Phong, nhưng là phó chủ nhiệm.

Anh ta có thể leo đến chức vị này, đều là do Chu Phong cất nhắc, cho dù trên danh nghĩa cũng không tính là thấp, nhưng trên thực tế lại coi Chu Phong như thiên lôi sai đâu đánh đó, rất nghe lời.

“Còn có người tên Lý Tự Cẩm kia nữa, tôi có ý đề bạt cô ấy, thế mà còn cho thể diện mà không cần!”

“Anh Phong, tôi thấy anh đừng tốn công sức trên người Lý Tự Cẩm nữa, không đáng.”

“Như vậy sao được, đã lâu như vậy trong huyện cuối cùng cũng có một người ra dáng, tôi sẽ không từ bỏ cô ấy.” Chu Phong nắm chặt hai tay rồi ra:

“Nếu không phải là tên Lâm Dật chết tiệt kia, Lý Tự Cẩm cũng không có khả năng có thái độ này đối với tôi!”

“Chuyện này cũng không thể trách người ta được, nói thật, tiểu tử Lâm Dật kia lớn lên quả thực rất đẹp. Hơn nữa hai người bọn họ cùng làm chung trong một văn phòng, Lý Tự Cẩm có suy nghĩ đối với anh ta cũng là chuyện đương nhiên. Chúng ta cũng không thể cưỡng cầu quá nhiều.”

“Tôi hiện tại không quản được nhiều như vậy, tôi đã nhìn cô ấy một khoảng thời gian rất lâu rồi, nhất định phải phải nghĩ biện pháp bắt được cô ấy.”

“Anh Phong, chúng ta đều là người trưởng thành, không cần thiết cứ treo cổ trên một thân cây.” Phạm Chí Siêu nói:

“Chẳng lẽ anh không có suy tính gì về Quách Lộ sao?”

“Chính là Phó chủ nhiệm văn phòng chiêu thương?”

“Đúng, chính là cô ấy.”

“Cô ấy lớn lên cũng được, nhưng không xinh đẹp như Lý Tự Cẩm, hơn nữa nhìn còn có chút thanh cao, không phải là đồ ăn của tôi, nếu không thì tôi đã sớm hạ thủ.”

“Thanh cao đó là đối với người ngoài, chờ sau khi anh thu phục cô ấy thì chắc chắn sẽ không còn thanh cao nữa.” Phạm Chí Siêu nói:

“Hơn nữa còn có một chuyện không biết anh có biết không, nhà cô ấy hình như vô cùng có tiền.”

“Đừng hồ nháo, lái một chiếc Mercedes-Benz C-class thì cho là có tiền sao? Chỉ là xe hơn 300 ngàn mà thôi, tôi cũng có thể mua được.”

“Anh Phong có chỗ không biết rồi.” Phạm Chí Siêu nói:

“Hai ngày này tôi và cô ấy cùng ra ngoài làm chút chuyện, trong lúc vô tình phát hiện chút dấu vết. Nhà của cô ấy là một gia đình lớn tại Dư Hàng, những thứ còn lại thì không dám nói, nhưng tài sản ít nhất cũng hơn trăm triệu!”

“A?! Tài sản hơn trăm triệu sao!”

Chu Phong ngây ngẩn cả người, “Anh nói lại lần nữa, nhà cô ấy có bao nhiêu tiền?”

“Hơn trăm triệu, nhưng mà đây cũng chưa phỏng đoán cẩn thận lắm! Chỉ có thể nhiều hơn con số này, không thể ít hơn được.”

“Không thể nào, nếu cô ấy có tiền như vậy, còn tới chỗ như thế này làm gì?”

“Hôm qua cô ấy nói, cô còn có một người anh trai kế thừa gia nghiệp, với lại cô cũng không có tâm tư gì đối với chuyện buôn bán, chính là điển hình cho loại phú nhị đại ngồi ăn rồi chờ chết. Hơn nữa cô ấy còn có chút quan hê ở trong quan trường, sau đó thì được sắp xếp đến đây tạm thời, một năm sau sẽ được đề bạt về Dư Hàng.” Phạm Chí Siêu càng nói càng hưng phấn:

“Anh Phong suy nghĩ một chút xem, anh cố gắng trong huyện như vậy, mục đích không phải là vì để sau này có thể được điều đến Dư Hàng phát triển sao. Nếu như ngươi có thể cua cô ấy vào tay, nhà mẹ đẻ sẽ giúp đỡ cho anh, khi đó cuộc sống tương lai của anh không thể kém được.”

Tâm trạng của Chu Phong hơi kích động, thậm chí đã có chút khống chế không nổi tâm tình của mình.

“Như thế xem ra ưu thế của Quách Lộ vẫn hơn Lý Tự Cẩm.”

“Đó là đương nhiên, Lý Tự Cẩm cũng chỉ đẹp hơn cô ấy một chút, dáng người tốt hơn cô ấy một chút, nhưng Quách Lộ cũng không kém, không cần thiết cứ phải đu bám trên người cô ấy làm gì.”

“Anh nói đúng!”

Trong ánh mắt của Chu Phong lộ ra ánh sáng, “Con bà nó, cô ấy cũng đến đây hơn nửa năm rồi, sao anh phát hiện được chuyện này vậy. Nếu như tôi mà biết trước thì chắc chắn sẽ bắt cô ấy vào tay rồi!”

“Chủ yếu là hai chúng tôi không có cơ hội làm việc cùng nhau, nếu không thì tôi đã sớm biết.”

Chu Phong nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Hiện tại đã hơn mười một giờ, sắp tới thời điểm ăn cơm rồi, tôi đi hẹn cô ấy ăn bữa cơm.”

“Vậy thì chúc anh Phong mã đáo thành công, ha ha...”

“Việc nhỏ.” Chu Phong cười ha hả nói: “Người giống Lý Tự Cẩm thì còn không nắm chắc, nhưng tôi vẫn rất có lòng tin khi ứng phó với người như Quách Lộ này.”

“Anh nhìn phong cách ăn mặc và dáng đi bình thường của cô ấy xem, chính là loại người vẻ ngoài nghiêm túc trong xương phong tao, lấy thủ đoạn của anh Phong chắc chắn sẽ không có vấn đề.”

“Đừng nói nhảm nữa, cùng tôi qua xem một chút đi.”

“Đi thôi.”

Rất nhanh, hai người tới văn phòng chiêu thương. Bọn họ bắt gặp hai người mang theo túi lớn túi nhỏ, đến văn phòng Quách Lộ.

Không bao lâu, hai người đến tặng đồ rời khỏi văn phòng, hai người không có coi ra gì, trực tiếp đi vào.

Chu Phong còn cố gắng chú ý cách ăn mặc của Quách Lộ.

Quần bò màu xanh lam, giày cao gót màu đen, bên trong là một áo sơ mi màu đen cạp trễ, bên ngoài khoác áo lụa mỏng, khiến người ta miên man bất định.

Nhìn thấy trên bàn làm việc của Quách Lộ, có bày mười hộp cơm khác nhau, đủ các loại thức ăn.

Ngoài ra, trong một cái túi khác còn có mấy hộp hoa quả, vô cùng phong phú.

Chu Phong bị giật nảy mình, xem ra chính là đại tiểu thư nhà giàu, một bữa trưa thôi thế mà lại ăn thịnh soạn như vậy. Sao lúc trước mình lại không phát hiện ra nhà cô ấy có tiền như thế chứ.

“U, Quách chủ nhiệm, bữa trưa đúng là rất phong phú a.” Chu

Phong cười chào hỏi.

“Cũng được, cũng được.”

Quách Lộ sắp xếp lại đồ ăn trên bàn, cũng không có tâm trạng quan tâm đến Chu Phong, mà người kia cũng không để ý, mà kiếm cớ bắt chuyện:

“Bữa trưa mua nhiều đồ như vậy, có thể ăn hết sao?”

“Không phải một mình tôi ăn, chuẩn bị đưa cho người khác nữa.”

Chu Phong cười cười, cảm thấy Quách Lộ còn rất biết làm việc.

Mua nhiều đồ tốt như vậy, rõ ràng là muốn hiếu kính lãnh đạo, mặc dù là con gái nhà giàu, nhưng dường như còn hiểu không ít về chuyện nhân tình thế thái.

“Cô mua nhiều đồ như vậy, có lẽ một mình cũng không cầm hết được, vừa lúc tôi cũng không có việc gì, có thể giúp cô một tay.”

Người ta cũng đã mua đồ xong, chuyện hẹn cô ấy ăn cơm chỉ có thể để lần sau.

Nhưng mà cũng không sao cả, thời gian đang còn rất nhiều, buổi tối lại hẹn là được.

Đây cũng không phải là chuyện có thể vội vàng, phải đến tiến hành theo chất lượng.

“Không làm chậm trễ bữa trưa của Chu chủ nhiệm đó chứ?”

“Không chậm trễ, vừa lúc tôi vẫn còn chưa đói.”

Quách Lộ vén tóc, khách sáo nói:

“Vậy làm phiền Chu chủ nhiệm rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1398: Thao Tác Đánh Mặt.

Chương 1398: Thao Tác Đánh Mặt.

Tổng cộng có ba túi lớn, vì để biểu đạt sự nhiệt tình của mình. Chu Phong cầm hai túi, Phạm Chí Siêu cầm một túi, khiến cho Quách Lộ có chút xấu hổ.

Nhưng ban đầu Quách Lộ cũng không như vậy.

Bởi vì mấy ngày trước, bị Lâm Dật dạy dỗ một trận, sau khi về nhà còn bị mắng cho một trận nữa.

Sau đó đi dò hỏi nhiều lần, mới biết được thân phận thật sự của Lâm Dật, lúc đó thiếu chút nữa đã bị dọa cho chết.

Một nhân vật lớn có thanh danh vang dội như vậy, vậy mà lại tới huyện Đông Tam giúp đỡ người nghèo, cái này không khác nào hoàng đế thời cổ cải trang vi hành cả.

Nhưng cô rất thông minh không để lộ thân phận của Lâm Dật.

Tuy còn không biết là có nguyên nhân gì, nhưng mình vẫn nên không cần nói gì mới tốt.

Chính là bởi vì chuyện ngày đó, mà Quách Lộ cũng trưởng thành hơn không ít.

Vì vậy mà trong những ngày Lâm Dật không có ở đây, cô vẫn luôn nghĩ cách làm sao để lôi kéo làm quen.

Nếu có thể bợ đỡ được nhân vật lớn như vậy, nói không chừng sẽ có cơ hội giúp đỡ người trong nhà.

Văn phòng của hai người cùng một tầng, đi chưa được mấy bước đã đến.

Đúng lúc này, Quách Lộ nhìn thấy Lâm Dật, Lý Khánh Khải và Lý Tự Cẩm đi ra từ trong văn phòng.

“Lý chủ nhiệm, các người đi đâu vậy?”

“Đây không phải là giữa trưa rồi sao, chuẩn bị đi ăn cơm.” Lý Khánh Khải khách sáo nói: “Cô đã ăn chưa, có muốn đi cùng hay không?”

Lý Khánh Khải không cố ý đến hỏi Chu Phong, bởi vì giữa cậu ta và Lâm Dật có xung đột, nên sẽ không có khả năng ngồi ăn cơm chung với nhau.

“Không cần đâu, tôi đã đặt xong cho các người rồi.”

“Ừm hả? Đã đặt xong sao?”

Lý Khánh Khải có chút buồn bực, mình và Lý Tự Cẩm cũng chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường với cô ấy, đang êm đẹp không có khả năng đưa cơm tới cho mình được.

Lâm Dật thì lại càng không thể, hai người trước đó còn xảy ra mâu thuẫn nữa.

“Tôi gọi món ở quán cơm đối diện, có mì sợi và sủi cảo, đừng ra ngoài ăn nữa.” Quách Lộ vừa cười vừa nói.

Chu Phong và Phạm Chí Siêu đều ngây ngẩn cả người.

“Quách chủ nhiệm, cô mua những vật này là tặng cho bọn họ sao?”

“Đúng a, Lâm chủ nhiệm vì chuyện chiêu thương mà mỗi ngày đều chạy đi chạy lại bên ngoài, chắc chắn là mệt muốn chết rồi. Tôi mua cho anh ấy chút đồ, đỡ phải ra ngoài ăn.” Quách Lộ nói:

“Như vậy có thể tiết kiệm không ít thời gian, sau khi ăn xong còn có thể nghỉ một lát.”

Lý Khánh Khải và Lý Tự Cẩm liếc nhau một cái.

Thật sự đúng là đưa cơm cho Lâm Dật?

Giữa hai người rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Thế mà có thể khiến cho cô ấy ra vẻ nịnh bợ như vậy?

Mà điều thú vị nhất chính là, lúc họp Lâm Dật còn tranh cãi với Chu Phong, hiện tại Quách Lộ lại để Chu Phong đưa cơm cho Lâm Dật.

Loại thao tác này...

Sắc mặt của Chu Phong lập tức thay đổi, nhưng lại cố nén không phát tác.

“Quách chủ nhiệm, trước đó cô không phải từng xảy ra tranh chấp với Lâm Dật sao, bây giờ lại...”

“Trước đó là tôi không hiểu chuyện, hiện tại tôi đã suy nghĩ lại rồi, là tôi sai.”

Lâm Dật gãi đầu một cái, thao tác này của Quách Lộ có chút cợt nhả a!

Có loại cảm giác như để cho chồng mình lái xe, sau đó đưa mình đến yêu đương lén lút với kẻ địch của anh ta.

“Nếu như cô đến đưa cơm cho Lâm Dật, vậy chúng tôi sẽ không quấy rầy nữa, các người ăn cơm đi.”

Lý Khánh Khải nháy mắt lôi kéo Lý Tự Cẩm rời đi.

Vẻ mặt của Quách Lộ có chút vui mừng, nhưng lại có chút ngượng ngùng, quay đầu nói với Chu Phong:

“Các người không phải là không đói sao, đặt thức ăn lên bàn làm việc của Lâm chủ nhiệm là được rồi.”

Chu Phong tức giận gần chết, nếu như có thể thì anh ta hận không thể ném những vật này vào mặt Lâm Dật!

“Tôi vẫn còn có chuyện, không có thời gian!”

Hừ lạnh một tiếng, Chu Phong để đồ trên mặt đất, sau đó cùng Phạm Chí Siêu tức giận rời đi.

Lúc này, trên hành lang chỉ còn lại Lâm Dật và Quách Lộ, cô bèn lên tiếng:

“Lâm tiên sinh, chuyện ngày đó thật sự xin lỗi, tôi đã ý thức được sai lầm của mình rồi, hy vọng ngài đừng tính toán với chúng tôi.”

Quách Lộ cúi đầu thật sâu với Lâm Dật, bởi vì bên trong mặc áo sơ mi nhỏ trễ ngực, nên có thể nhìn thấy một mảnh trắng bóng.

“Nếu như tôi mà tính toán thì cô bây giờ đã không xuất hiện ở đây rồi.” Lâm Dật nói:

“Nếu như không tin thì cô có thể đi xem tình huống của Ngụy gia.”

Thân thể Quách Lộ run lên, cô biết Lâm Dật có thực lực như vậy.

“Cám ơn Lâm tiên sinh, tôi thật sự xin lỗi vì hành động trước đó của mình.”

“Xin lỗi thì không cần đâu, tôi cũng không phải người bụng dạ hẹp hòi như vậy, nhưng nếu còn có lần sau nữa thì các người tự giải quyết cho tốt đi.”

“Vâng vâng vâng, tuyệt đối sẽ không có lần sau.” Quách Lộ vui mừng nhướng mày, “Lâm tiên sinh, tôi cũng đã chuẩn bị xong cơm trưa rồi, cùng ăn một chút đi.”

“Được thôi, cũng đỡ phải đi ra ngoài.”

Vì biểu đạt thành ý xin lỗi của mình, Quách Lộ quả thực đã mua không ít đồ.

Mà trong lúc ăn cơm, cũng vô cùng chủ động, còn thiếu mỗi việc đút vào miệng cho Lâm Dật.

Dựa theo dáng vẻ của bữa cơm này thì chỉ cần Lâm Dật cho chút ám chỉ, hai người có thể sẽ phát sinh một số việc trong phòng làm việc.

Nửa giờ sau, Lâm Dật ăn cơm xong.

Thấy anh không có bất kỳ ý nghĩ gì, Quách Lộ đành thu dọn đồ đạc, lưu luyến rời đi.

Reng reng reng _ _

Sau khi cơm nước no nê, điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Vương Oánh gọi tới.

“Ăn cơm trưa chưa?”

“Vừa mới ăn xong, chuẩn bị nghỉ trưa.” Lâm Dật nói: “Phía bên chị đã ăn xong chưa?”

“Đều ăn xong rồi.” Vương Oánh quyến rũ nói: “Chị đang mở một phòng tại khách sạn chuẩn bị vận động để tiêu hóa một chút.”

“Đi khách sạn mướn phòng để tiêu hóa, ý kiến này rất tốt.”

“Nhưng một người vận động không hiệu quả không bằng hai người, em nói xem nên làm sao bây giờ đây.”

“Còn có thể làm sao được nữa, chờ em.”

“Khách sạn Tứ Hải, phòng 409.”

Lâm Dật cười cười, sau đó cúp điện thoại, đây không phải là khách sạn mà mình đang ở sao.

Sau khi rời khỏi văn phòng, Lâm Dật về tới khách sạn.

Đến cửa phòng 409, phát hiện cửa phòng đang khép hờ, phòng vệ sinh còn có tiếng nước chảy ào ào.

Từ bên ngoài liền có thể nhìn đến bóng hình yểu điệu xinh đẹp của Vương Oánh.

“Giữa ban ngày, tắm rửa thế mà lại không đóng cửa, lá gan của chị đúng thật là lớn nha.”

Lâm Dật mở cửa phòng tắm, Vương Oánh ở bên trong không mảnh vải che thân, thấy ánh mắt của Lâm Dật cũng không để ý.

“Nếu như không có chút lá gan đó, chị cũng không dám tới tìm em vận động nha.”

Vương Oánh lau những giọt nước trên người rồi nói:

“Đã qua thời gian dài như vậy, em vẫn chưa bắt được Kỷ tổng, nếu mà là chị thì đã muốn đến chết rồi.”

“Nếu đã muốn vậy thì đừng đợi nữa, làm chuyện làm chính đi.”

Nói xong, Lâm Dật đi vào phòng tắm, bế Vương Oánh rồi ném tới trên giường lớn.

Trên mặt Vương Oánh là từng tầng đỏ ửng say lòng người, nhưng vẫn kiên trì nói:

“Em đây không phải là muốn chị phản bội Kỷ tổng sao, chị cũng không thể làm mấy loại chuyện như này được.”

“Vậy thì chỉ cứ nhìn, đừng làm cái gì cả.”

“Tên khốn nạn nhà em, nếu để cho chị mặc kệ tất cả, không phải là muốn mạng già này của chị sao.”

“Chị không phải sợ có lỗi với cô ấy sao.”

“Mặc kệ, mặc kệ, xin lỗi cũng xin lỗi rồi, không ai cản được chị đâu!”

Nói xong, Vương Oánh nhào tới Lâm Dật như hổ xuống núi.

(Đây đã được tỉnh lược 1 triệu chữ...)

Dịch: MBMH Translate

Chương 1399: Phải Rèn Luyện Thân Thể Nhiều.

Chương 1399: Phải Rèn Luyện Thân Thể Nhiều.

Hơn bốn giờ chiều, Vương Oánh uể oải nằm lì ở trên giường, giống như một bãi bùn nhão vậy.

“Sớm biết mà thư thái như vậy, chị chắc chắn sẽ không đành lòng trong thời gian dài như thế.”

Vương Oánh trở mình, tiếp tục nằm sấp.

Lâm Dật cười cười, “Chị xác định không muốn nhanh một chút, tụ họp với bọn người Cảnh Tuấn Huy sao?”

“Sau khi cơm trưa xong, chị đã xin nghỉ với Cảnh tổng, nói có việc cần về Trung Hải trước. Nếu không chị mất tích một buổi chiều như này, chắc chắn sẽ đến tìm chị, sao có thể làm việc được.”

“Nghĩ đúng là chu đáo.”

“Thông đồng với người đàn ông của tổng giám đốc là chuyện cần có kỹ thuật, không cẩn thận mà được sao.” Vương Oánh nói:

“Tổng giám đốc cũng thật là, tảng mỡ dày như vậy để đó mà không ăn, thật sự là phung phí của trời. Nếu mà là chị thì chắc chắn sẽ không thèm đi làm nữa.”

Lâm Dật vỗ mông Vương Oánh.

“Đừng có mà không biết xấu hổ nữa, mau dậy đi, đi ăn một chút gì đó. Thích vỗ tay không chỉ có là khảo nghiệm với kỹ thuật mà thể lực tiêu hao cũng không nhỏ, em cũng đói bụng rồi.”

“Sớm như vậy mà đã đói bụng?” Vương Oánh nói: “Em gần đây có phải là không tập thể dục không?”

Lâm Dật lại đi tới vỗ một cái, “Sao chị không nói mình như cái động không đáy đi.”

Vương Oánh cười hắc hắc, lông mày mang theo cười.

“Có thể là nín thời gian quá lâu, em không nên tưới chút nước sao, chút đạo lý này cũng không hiểu. Chị thấy em chính là không có việc gì.”

“Đất khô quả thực nên tưới nhiều nước, nhưng sao em lại cảm thấy nước của chị còn nhiều hơn em? Thiếu chút nữa đã nhấn chìm em rồi.”

“Ha ha...”

Vương Oánh cười ha hả, trước người dao động lắc một cái, nói:

“Nhưng mà em đúng là nên chú ý bảo dưỡng, hiện tại còn nhìn không ra cái gì, chờ sau khi mấy người phụ nữ bên cạnh anh đều đến hơn ba mươi tuổi, cẩn thận bị móc rỗng.”

“Chậc chậc chậc...”

Lâm Dật sờ cằm, “Đây đúng thật là một vấn đề đáng để tính kỹ.”

“Hắc hắc...”

Vương Oánh bò lên từ trên giường, giúp Lâm Dật tìm quần áo.

“Em không phải đói bụng sao, đi ăn cơm thôi, bị em truyền nhiễm nên chị cũng có chút đói bụng rồi.”

Sau đó, hai người mặc quần áo tử tế, tìm một quán đơn ăn chút đồ.

Vương Oánh cũng không có ý định rời đi, sau khi ăn xong lại về khách sạn, chuẩn bị một trận thứ hai.

…

Qua hơn một tháng, hạng mục chip của tập đoàn Lăng Vân đã được đưa và chương trình.

Ngoài ra, nghiệp vụ điện thoại di động của tập đoàn Lăng Vân cũng đã mở rộng ra quy mô lớn, cũng thành lập một công xưởng lắp ráp giai đoạn hai tại huyện Đông Tam.

Điều làm cho Lâm Dật cảm thấy vui mừng nhất là, nghiệp vụ Chip và điện thoại di động được mở rộng.

Cùng với đó bốn nhà xí nghiệp chất bán dẫn cũng ký hợp đồng với huyện Đông Tam, chuẩn bị chuyển vào khu công nghiệp mới.

Hơn ba mươi chiếc cần trục hình tháp đang làm việc, cảnh tượng như vậy đối với huyện Đông Tam mà nói, tuyệt đối là rất khó gặp.

Cũng vì nguyên nhân này mà trong một thời gian hơn một tháng ngắn ngủi, nhân khẩu đến huyện Đông Tam đã có thêm hơn hai ngàn người.

Đều là công nhân thi công, nhưng từ một mức độ nào đó cũng kích thích việc tiêu phí trong hiện.

Mà theo thời gian thì phát hiện con số này đang không ngừng tăng lên.

Trong đoạn thời gian này, Lâm Dật còn về Trung Hải một chuyến.

Tuy Kỷ Khuynh Nhan ngoài miệng không nói gì, nhưng đã nói bóng nói gió nhiều lần, vẻ mặt u oán.

Lâm Dật liền về Trung Hải, bồi cô mấy ngày.

Nhưng Lâm Dật cũng không có nặng bên này nhẹ bên kia, không chỉ có bồi Kỷ Khuynh Nhan, mà còn đi thăm Lương Nhược Hư, Lý Sở Hàm và Vương Oánh.

Làm người không thể quá ích kỷ, vẫn nên xử lý mọi chuyện công bằng mới tốt.

“Tiểu Lý, những tấm hình chụp được kia cứ giữ lại, đến lúc đó sẽ phát ra ngoài, tuyên truyền cho huyện Đông Tam một chút.”

Lý Khánh Khải đứng phía sau Lý Tự Cẩm, nhìn những bức ảnh trên máy tính của cô mà cảm khái không thôi.

“Tôi cảm giác, chờ những sau khi nhà máy này được xây dựng xong, kinh tế trong huyện gần như sẽ được hồi sinh.” Lý Tự Cẩm vui vẻ nói.

“Không kém bao nhiêu đâu.” Lý Khánh Khải nói:

“Chuyện này vừa mới chỉ bắt đầu thôi, đợi đến lúc những nhà máy này hoàn thành, công nhân đều đến đây. Nhân khẩu lưu động trong huyện sẽ càng lớn hơn, qua một thời gian khẳng định sẽ càng ngày càng tốt, thật là chờ mong ngày này mà.”

“Hả? Sao anh Lâm lại rầu rĩ không vui?”

Lý Tự Cẩm đang biên soạn tư liệu về xóa đói giảm nghèo thì nhìn thấy Lâm Dật vẫn luôn không thay đổi sắc mặt mà nhìn chằm chằm vào máy tính, không biết đang suy nghĩ gì.

“Tôi có rầu rĩ không vui sao?”

“Đều viết lên mặt kìa.” Lý Tự Cẩm nói:

“Chúng ta đang cách mục tiêu thoát khỏi nghèo khó càng ngày càng gần, hẳn là phải nên vui vẻ mới đúng nha.”

“Quả thực là một việc đáng cao hứng, nhưng cứ tiếp tục như vậy thì phát triển sẽ càng ngày càng không cân đối. Tôi đang tự hỏi chuyện này, phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này mới được.”

“Phát triển không cân đối sao?”

Lời của Lâm Dật khiến cho vẻ mặt của hai người đều trở nên nghiêm túc, Lý Khánh Khải nói:

“Cậu nói tôi nghe một chút xem đã xảy ra chuyện gì.”

“Công xưởng bắt đầu xây dựng, tiếp nhận thêm công nhân gia nhập, quả thật có thể gia tăng tính lưu động nhân khẩu trong huyện, có tác dụng kích thích tiêu phí. Người được lợi ích từ đó đều là người trong huyện thành, người ở dưới thôn trấn, ngoài ra còn có càng nhiều dân chúng nghèo khổ. Cho dù bình quân thu nhập sẽ ngày càng tăng lên, nhưng nếu cứ phát triển như này thì giàu và nghèo sẽ chênh lệch càng lúc càng lớn. Tôi cảm thấy như vậy không tốt lắm.”

Lời của Lâm Dật như cảnh tỉnh, như một gáo nước lạnh kéo hai người về hiện thực.

Nếu như chỉ vì để ứng phó công việc, đương nhiên là không cần chú ý đến những vấn đề này.

Nhưng ba người bọn họ, đều rất có tinh thần trách nhiệm, hy vọng mỗi một người dân của huyện Đông Tam đều triệt để thoát khỏi nghèo khó, cho nên đây là một vấn đề đáng để suy nghĩ sâu xa vấn đề.

“Tôi vẫn đang làm chuyện này, chuyện tưới tiêu và chống lũ đều đã hoàn thành, hẳn là sẽ không xảy ra tình huống như những năm qua.” Lý Khánh Khải nói.

“Nhưng vấn đề là, cho dù có tăng thu nhập thì cũng có hạn, bọn họ vẫn phải sống ở dưới tầng thấp nhất của xã hội.”

“Đây là chuyện không còn cách nào khác, những người ở lại trong làng kia không có bất kỳ kỹ năng gì cả, trồng trọt là phương thức sinh tồn duy nhất. Chúng ta cũng chỉ có thể cố gắng đi làm, về phần có thể làm đến mức nào thì phải xem ý trời rồi.”

“Nói như thế không sai, nhưng nếu như có thể thì vẫn nên nghĩ một chút biện pháp.”

Lý Khánh Khải và Lý Tự Cẩm nhìn về phía Lâm Dật, nói:

“Cậu có nhiều ý kiến, nói một chút về suy nghĩ của cậu đi.”

“Tôi cảm thấy cần phải cải tạo lại đất.” Lâm Dật nói:

“Cải thiện môi trường đất đai, gia tăng sản lượng cây nông nghiệp, trồng một số giống cải tiến, nâng cao sản lượng và chất lượng, lợi nhuận ở giữa cũng sẽ tăng lên. Cứ như vậy thì người phía dưới thôn trấn sẽ có thể có được điều kiện cuộc sống tốt hơn, chúng ta cũng coi như là đạt được mục đích.”

Lý Khánh Khải từ chối cho ý kiến gật đầu, “Cậu nói cũng đúng, nhưng khu vực Duyên Hải này không được, phải đến Băng Thành phía Đông Bắc, chỗ đó có viện nghiên cứu nông nghiệp lớn nhất Trung Quốc, có thể tới đó thử xem.”

“Tôi cũng có ý nghĩ này.”

Reng reng reng...

Ngay tại lúc ba người đang nói chuyện, điện thoại của Lý Khánh Khải bỗng nhiên vang lên.

“Uy, Vương bí thư.”

“Anh và Lâm Dật đến phòng làm việc của tôi một chuyến.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1400: Giai Đoạn Giúp Đỡ Người Nghèo Mới

Chương 1400: Giai Đoạn Giúp Đỡ Người Nghèo Mới

“Đã biết, Vương bí thư, chúng tôi sẽ qua ngay bây giờ.”

Nói xong chuyện chính, Lý Khánh Khải cúp điện thoại, nói với Lâm Dật:

“Đi thôi, Vương bí thư gọi hai chúng ta qua, đoán chừng là có việc.”

Lâm Dật gật gật đầu, đứng dậy cùng Lý Khánh Khải đến văn phòng của Vương Vận Giang.

Khi đi tới văn phòng của Vương Vận Giang, Lâm Dật phát hiện, không chỉ có gọi anh và Lý Khánh Khải.

Vu Triều Hỉ và Chu Phong cũng ở đây.

“Tiểu Lâm tới rồi, các người tìm chỗ ngồi đi.”

Nhìn thấy Lâm Dật, Vương Vận Giang cười nói, vô cùng hài lòng với Lâm Dật.

Nhưng mà khi Vu Triều Hỉ và Chu Phong nhìn thấy Lâm Dật thì gương mặt lại vô cùng lạnh lùng.

Bọn họ cũng vừa đến đây, cũng không nghĩ tới, Vương Vận Giang sẽ gọi cả anh ta đến.

“Người đều đã tới đông đủ, tôi cũng bắt đầu nói chuyện chính.”

Vương Vận Giang điều chỉnh tư thế ngồi ngồi một chút rồi nói:

“Hiện tại chuyện chiêu thương đã qua được một đoạn thời gian, mà toàn bộ chuyện này đều là kết quả do Lâm Dật và lão Lý cố gắng. Tôi đại biểu người trong huyện bày tỏ sự cảm ơn của mình với hai người.”

“Thật ra tôi cũng không làm gì cả, cũng giúp một đỡ chút, công việc đều do Lâm Dật làm.”

Lý Khánh Khải không có ý định đoạt công lao của Lâm Dật, vừa cười vừa giải thích.

“Tôi hiểu chuyện bên trong, các người đều có công lao.”

Nghe nói như thế, sắc mặt của Vu Triều Hỉ và Chu Phong lại càng kém, nhưng lại không tiện nói gì, chỉ có thể cố nặn ra vẻ tươi cười, bày tỏ chúc mừng.

“Đương nhiên, hôm nay gọi các người đến đây cũng không phải là vì nói chuyện này.”

Bốn người điều chỉnh lại thân thể, lập tức đi vào vấn đề chính.

“Hôm nay gọi các người đến đâu, chủ yếu nhất là chuyện có liên quan đến việc xóa đói giảm nghèo.” Vương Vận Giang nói:

“Tôi tin rằng, trong tương lai không xa, trình độ kinh tế của huyện chúng ta nhất định sẽ được cải thiện. Nhưng phương diện y tế và giáo dục cũng là trọng điểm trong đó, cho nên công tác trong trọng tâm trong tương lai của huyện chúng ta đều phải đặt trên hai phương diện này.”

Trong lòng Chu Phong vừa động, giữa đuôi lông mày lộ ra vẻ vui mừng.

Trước đó lúc ăn cơm cùng cậu đã nói qua chuyện này.

Theo việc xây dựng các khu công nghiệp, vấn đề kinh tế trong huyện nhất định sẽ được được giải quyết.

Cho nên vấn đề cần giải quyết trong tương lai chính là y tế và giáo dục!

Cũng may là cha mẹ của mình trước khi về hưu, một người là bác sĩ bệnh viện, một người là giáo viên trường học, có nhân mạch quan hệ nhất định ở phương diện này, chắc chắn có thể giúp đỡ không ít.

Trước đó chuyện thu hút đầu tư, mình đã thất bại thảm hại trước mặt Lâm Dật. Nhưng ở trong hai chuyện này, mình nhất định phải tìm mặt mũi trở về!

Nếu như không có bất kỳ chiến tích nào, thì muốn được đến Dư Hàng khẳng định là chuyện vô cùng khó khăn, cho nên nhất định phải bắt lấy cơ hội lần này!

"Vương bí thư, giao hai chuyện này cho tôi đi." Chu Phong chủ động xin đi giết giặc, nói:

"Cha tôi đã từng là phó chủ nhiệm của bệnh viện thứ ba của Dư Hàng, mẹ tôi đã từng là giáo viên hướng dẫn của sư phạm Dư Hàng, nếu như tôi trở về liên lạc một chút, hẳn là có thể giải quyết vấn đề này."

"Trong nhà cậu còn có quan hệ như vậy sao."

Chuyện này khiến cho Vương Vận Giang bất ngờ, nếu là như vậy, công việc việc muốn triển khai cũng dễ dàng hơn.

Chu Phong cười gật đầu, "Năm đó lúc còn làm việc, bọn họ đều có sức ảnh hưởng rất lớn, mặc dù bây giờ đã về hưu, nhưng có lúc, chỉ cần một câu nói là được."

“Không tệ.”

Vương Vận Giang như có điều suy nghĩ gật gật đầu, nói:

“Con đường cần phải đi từng bước một, vững vàng trầm ổn mới tốt, chúng ta trước tiên cứ bắt đầu từ phương diện y tế trước đi.”

Nói xong, Vương Vận Giang nhìn Lâm Dật rồi nói:

“Tiểu Lâm, tôi biết năng lực của cậu, hai người các cậu cùng phụ trách chuyện này, tranh thủ hoàn thành công việc này một cách hoàn mỹ hơn.”

“Cùng một chỗ sao?”

Chu Phong dừng một chút, vừa cười vừa nói:

“Vương bí thư, chuyện này thì không cần đâu, lấy nhân mạch quan hệ trên tay thôi thì một mình tôi hoàn toàn có thể xử lý tốt, không cần Lâm chủ nhiệm hỗ trợ đâu.”

“Nhiều người hơn thì cậu cũng có thể dễ dàng một chút.” Vương Vận Giang nói:

“Hoặc là hai người các người tách ra đi làm cũng được, dù sao đều là làm việc tốt cho huyện, người nào làm được thành tích thì tôi đều cao hứng cả.”

Ngay từ đầu, Vương Vận Giang muốn đem nhiệm vụ này giao cho một mình Lâm Dật.

Cậu ta có thể kéo tập đoàn lớn như Lăng Vân kéo đến huyện Đông Tam xây dựng, nhất định là có chỗ lợi hại của mình.

Cho nên muốn để cậu ấy thử một chút, nói không chừng sẽ có hiệu quả.

Nhưng không nghĩ tới trong nhà Chu Phong lại sẽ có nhân mạch quan hệ như này.

Quả thực đúng là tốt càng thêm tốt.

"Cám ơn Vương bí thư đã tín nhiệm, "Thật ra từ rất sớm trước đó, tôi đã có kế hoạch về chuyện này, nhất định sẽ làm tốt chuyện này." Chu Phong nói.

“Thái độ của cậu đối với công việc, đúng thật là không tồi.” Vương Vận Giang rất vui vẻ, “Nói cho tôi biết, cậu định làm như thế nào.”

“Khoảng hơn mười ngày nữa chình là ngày tuyên truyền viêm gan B cả nước. Tôi định tìm bác sĩ tới để chữa bệnh cho nông thôn, sau đó để những chuyên gia kia dạy cho những bác sĩ trong huyện chúng ta, dùng nó để nâng cao trình độ của bọn họ.”

“Ý nghĩ này rất tốt, chữa bệnh xuống nông thôn cũng không phải mục đích, làm tốt việc huấn luyện mới là chuyện quan trọng nhất.”

Vương Vận Giang hài lòng gật đầu, lập tức nhìn về phía Lâm Dật, nói:

“Tiểu Lâm, cậu nghĩ thế nào.”

“Tôi thật sự còn chưa nghĩ tới chuyện này, cũng không biết cụ thể nên làm thế nào, còn phải suy nghĩ một chút.”

“Việc này không vội, các người trở về chuẩn bị tốt một chút, tranh thủ hoàn thành chuyện này.” Vương Vận Giang nói:

“Tóm lại, đây chính là bước kế hoạch tiếp theo trong huyện chúng ta, về phần cụ thể làm như thế nào thì tự các người sắp xếp là được. Nếu như có chỗ cần trong huyện giúp đỡ thì các người cứ việc nói, chỉ cần không trái với điều lệ, tôi đều sẽ bật đèn xanh, nhất định phải đánh tốt trận chiến xóa đói giảm nghèo này!”

“Vâng! Bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ!” Chu Phong kích động nói.

Lấy tài nguyên trên tay mình, chuyện này đối với mình mà nói chính là dễ như trở bàn tay!

Tất cả công lao chắc chắn đều sẽ là của mình!

Người nào cũng đừng nghĩ tới việc tranh giành với mình!

“Tốt, tan họp đi, nếu như lại có những vấn đề khác thì chúng ta lại nghiên cứu.”

Bởi vì là họp ở văn phòng, cho nên cũng không nói nhảm nhiều như vậy, nói xong chuyện chính thì giải tán.

Bốn người lần lượt đi ra ngoài, trong hành lang, Chu Phong nhàn nhạt liếc Lâm Dật một cái.

“Lâm chủ nhiệm, đây chính là nhiệm vụ khó khăn, anh tốt nhất phải nắm chặt một chút, chớ bị tôi bỏ lại phía sau.”

“Anh vẫn nên quan tâm tới chuyện của mình đi.” Lâm Dật nói:

“Giả vờ nhiều như vậy cũng không được gì đâu, nếu cuối cùng mà không rõ ràng thì đừng có mà mất trí nhớ đó.”

Lý Khánh Khải xoa mồ hôi lạnh trên trán, tiểu tử Lâm Dật này cái gì cũng tốt, khuyết điểm duy nhất chính là nói chuyện rất thẳng.

Cậu của người ta còn đang ở đây kìa? A!

“Anh không phải chỉ là gặp may, sau đó mới kéo được mấy tập đoàn tới sao! Còn thật sự cho rằng mình có thể làm được mọi thứ sao?” Chu Phong ra vẻ lạnh lùng nói.

Lâm Dật gật gật đầu, “Tôi chính là cho rằng như thế, cảm thấy mình là nhân tài toàn năng, anh còn có gì muốn nói nữa không?”

Chu Phong:…

Vu Triều Hỉ:…

Anh như vậy còn muốn chúng tôi nói tiếp thế nào đây!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1401: Các Người Cũng Biết Thật Nhiều Kiểu.

Chương 1401: Các Người Cũng Biết Thật Nhiều Kiểu.

Sau khi mắng Chu Phong một trận, Lâm Dật và Lý Khánh Khải về tới phòng làm việc của mình.

Sau đó truyền đạt lại nội dung buổi họp với Lý Tự Cẩm.

“Chúng ta có quan hệ trong ngành y tế này sao?” Lý Tự Cẩm hỏi.

“Nếu như muốn tìm, cũng có thể tìm tới, nhưng vấn đề là, bên phía Chu Phong cũng đang làm việc này.” Lý Khánh Khải nói:

“Ba cậu ta từng làm việc tại bệnh viện đứng thứ ba tại Dư Hàng, là bệnh viện thuộc top 5 Dư Hàng, chúng ta có lẽ tìm không được người lợi hại như vậy để giúp đỡ.”

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Chu Phong đang phân cao thấp với Lâm Dật.

Cho nên Lý Khánh Khải cũng muốn giúp Lâm Dật một chút, không nói nhiệm vụ này có thể làm được gì, nhưng nhất định phải tốt hơn so với Chu Phong!

Phải giúp đỡ Lâm Dật lấy chút chiến tích trở về.

“Anh Lý, để tôi nghĩ biện pháp là được.” Lâm Dật nói: “Không phải là vấn đề lớn.”

Lâm Dật tính toán ở trong lòng một chút, công nghiệp Chip bên kia đã khởi công, chuyện chiêu thương cũng đã kết thúc.

Cho dù sau này còn có xí nghiệp vào ở thì cứ trực tiếp tìm đến trong huyện là được, hẳn là không cần mình ra mặt. Bản thân mình hình như cũng không có việc gì, có thể nhân lúc này về Trung Hải một chuyến, để giải quyết vấn chữa bệnh của huyện Đông Tam.

Dù sao đây cũng là một trong những chỉ tiêu trong nhiệm vụ xóa đói giảm nghèo, cũng là chuyện ắt phải làm.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật lái xe về Trung Hải, cũng đến tập đoàn Triều Dương của Kỷ Khuynh Nhan.

“Kỷ tổng, muốn cùng ăn cơm trưa hay không?”

“Không ăn...”

Nói được nửa câu, Kỷ Khuynh Nhan bỗng dừng lại, phát hiện người đứng tại cửa ra vào là Lâm Dật, hai mắt lập tức tỏa sáng, trong đôi mắt ánh lên ánh sáng rực rỡ.

“Hôm qua lúc gọi video, không phải nói còn cần một đoạn thời gian nữa mới có thể trở về à, sao lại đột nhiên trở về rồi?”

“Tra xét cương vị, anh cần phải có chút ý thức nguy cơ.”

Kỷ Khuynh Nhan liếc nhìn Lâm Dật một chút, “Bớt nói bậy đi, mấy ngày nay em ngoại trừ công ty thì chính là ở trong nhà, có cái gì mà tra.”

“Tới tới tới, học tỷ, em tìm cho chị mấy anh chàng đẹp trai, cái cơ bụng kia đôi chân dài kia, bảo đảm sẽ hợp khẩu vị của chị, nhanh thu dọn đồ đạc đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Hà Viện Viện cầm một cái máy tính bảng, đi vào từ bên ngoài đi, vội vã nói.

"Ngạch..."

Không khí an tĩnh lại tại thời khắc này, ba người bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí có chút xấu hổ.

"Ông, ông chủ, sao anh lại trở về..."

"Tôi có phải là đã làm chậm trễ chuyện của các người rồi hay không? Không cần phải ở lại đây nữa?"

"Anh nên ở tại gầm xe, chứ không phải ở đây."

"Cô có tin tôi tôi ném cô xuống từ trên cửa sổ hay không."

"Bớt giận, bớt giận, cũng không phải là chuyện gì lớn, học tỷ của tôi lại không vượt quá giới hạn."

"Tôi con mẹ nó cảm thấy nếu như trở về chậm thêm mấy ngày thì thật sự sẽ xảy ra chuyện."

Kỷ Khuynh Nhan bóp Lâm Dật một chút, thở phì phì, nói, "Đừng nói bậy nữa, có tin em đánh anh hay không."

"Hai người rốt cuộc là đang làm gì vậy."

"Công ty muốn xây dựng bất động sản thương mại, chuẩn bị chuyển hình, em để Viện Viện chọn giúp em mấy người phát ngôn, cô ấy đang chọn giúp em đây."

Hà Viện Viện cười hì hì đưa máy tính bảng qua.

"Học tỷ, chị xem một chút, đây đều là tiểu thịt tươi hot nhất hiện nay, đều là đỉnh lưu của giới giải trí, chỉ cần một câu nói của chị thì ngày mai sẽ có thể kéo bọn họ qua báo danh."

"Chị cảm thấy còn không đẹp trai bằng Lâm Dật." Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Chị đây gọi là người tình trong mắt hóa cương thi, anh ta thì đẹp trai chỗ nào chứ.”

Lâm Dật một chân đá vào mông của Hà Viện Viện.

“Cô mẹ nó mới là cương thi.”

“Móa, anh nhẹ một chút, lão Cao nhà chúng tôi cũng chưa từng đánh qua mông tôi.”

“Hai người các người biết không ít kiểu, cái gì mà không chứ.” Lâm Dật nói.

“Ừm hả?” Hà Viện Viện vừa xoa mông, vừa nhìn hai người với ánh mắt không có ý tốt.

“Chẳng lẽ hai người biết nhiều kiểu? Học tỷ dạy cho em một chút đi.”

Kỷ Khuynh Nhan bị nói cho đỏ mặt, hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Dật.

“Nói lung tung gì đó.”

“Chuyện này cũng không thể trách anh được, đều do Hà Viện Viện tự mình bổ não.”

“Được rồi, được rồi, không nói chuyện người phát ngôn nữa, tìm chỗ ăn cơm đi, em cũng đói rồi.”

“Đi thôi.”

Sau khi ra khỏi tập đoàn Triều Dương, ba người tìm một nhà hàng món cay Tứ Xuyên, ăn như no nê một bữa.

Bởi vì trên tay Hà Viện Viện còn có việc, liền trở về tập đoàn Lăng Vân.

Lâm Dật bồi Kỷ Khuynh Nhan đến phòng làm việc của cô, hai người ngồi cùng một chỗ giết thời gian.

Kỷ Khuynh Nhan chia sẻ suy nghĩ gần đây của mình với Lâm Dật, nói chuẩn bị chuyển hình sang bất động sản thương mại.

Cô muốn mở một trung tâm mua sắm tổng hợp lớn như quảng trường Vạn Đạt hoặc là Hằng Long, có thể nâng cao giá trị nhãn hiệu, đồng thời đạt được nhiều ưu ái hơn trên thị trường tư bản.

Lâm Dật đồng ý đối với suy nghĩ của Kỷ Khuynh Nhan, cũng tin tưởng cô có thể làm tốt chuyện này.

Trong mắt của Lâm Dật, năng lực của Kỷ Khuynh Nhan cũng gần với Thẩm Thục Nghi, không mấy người có thể so chiêu ngang hàng với cô ấy.

…

Ngày mà Lâm Dật rời đi, Chu Phong cũng rời khỏi huyện Đông Tam, về tới thành phố Dư Hàng.

Cha của anh ta trước khi về hưu đã từng là Phó chủ nhiệm khoa nhi của bệnh viện thứ ba Dư Hàng, mẹ anh ta là giáo viên hướng dẫn sư phạm Dư Hàng. Do đó, điều kiện gia đình anh ta cũng không tệ lắm, cũng coi như là một nhà khá giả tại thành thị như Dư Hàng.

Sau khi tốt nghiệp đại học, bởi vì Vu Triều Hỉ là người đứng thứ hai huyện Đông Tam, cho nên đã sắp xếp anh ta đến đây làm việc tạm mấy năm, sau đó lại nghĩ biện pháp triệu về Dư Hàng, nhảy vào giai cấp phía trên.

Đây cũng là lý do mà anh ta không quá để ý đến Mercedes-Benz cấp C của Quách Lộ.

Bởi vì anh ta cũng có thể mua được, chỉ là do thân phận hạn chế nên không dám lái thôi.

“Con trai, hôm qua lúc gọi điện thoại, không phải nói trong huyện còn bận rộn công việc à, sao hôm nay lại đột nhiên chạy về rồi.”

Người nói chuyện, là mẹ của Chu Phong, Vu Mẫn, bà để một đầu tóc ngắn, mang đến cho người ta một loại cảm giác khôn khéo lanh lợi.

Bên cạnh bà, còn có một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi, tóc hơi bạc, dáng người cao lớn, tên là Chu Minh, là cha của Chu Phong.

“Trong huyện có chút việc, con trở về thương lượng với cha một chút.”

“Gặp phải chuyện gì, nói cho cha nghe một chút xem.”

“Gấp làm gì, cơm đều đã làm xong, đợi lát nữa hai người vừa ăn vừa nói cũng được.”

“Được, con cũng đã hơn một tháng không trở về, hôm nay nhất định phải uống cùng cha mới được.”

Ước chừng nửa giờ sau, Vu Mẫn dọn ba món ăn một món canh lên bàn, Chu Phong mang hai chai bia lên, hai cha con một người một chai.

“Bây giờ nói đi, gặp phải chuyện gì.” Chu Minh hỏi.

“Trong huyện chúng con đang đưa kế hoạch xóa đói giảm nghèo vào danh sách quan trọng, bước kế tiếp chính là chuẩn bị cải thiện môi trường y tế của huyện Đông Tam, cho nên con mới về tới tìm cha.”

“Lẽ ra loại chuyện này, không phải do người đứng đầu trong huyện các con làm sao, sao còn để cho con phụ trách vậy?”

“Đây không phải là vì để lấy chiến tích sao, con nhận nó thuận tiện cho việc sau này được triệu về Dư Hàng.”

Chu Minh nhấp một miếng bia, “Việc này con muốn sắp xếp thế nào?”

“Muốn sắp xếp một lần chữa bệnh xuống nông thôn, sau đó lại chỉ đạo bác sĩ trong huyện một chút, nâng cao trình độ nghiệp vụ của bọn họ, tóm lại làm càng long trọng càng tốt!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1402: Bí Mật Liên Quan Tới Lý Chủ Nhiệm.

Chương 1402: Bí Mật Liên Quan Tới Lý Chủ Nhiệm.

“Chỉ là một công trình bề ngoài thôi, ý tứ chút là được rồi, cần tốn công tốn sức như vậy sao.” Chu Minh nói nhưng cũng không để tâm lắm.

Bởi vì ông đã từng tham gia hoạt động như này, đều là một số công trình bề ngoài, chụp chút ảnh là kết thúc, rất ít khi gióng trống khua chiêng như này.

“Cha, người có chỗ không biết rồi.” Chu Phong uống một hơi cạn sạch bia trong ly, “Chỗ chúng con có người mới tới mà đã kéo về được mấy hạng mục lớn, người đứng đầu trong huyện rất coi trọng anh ta. Nếu như con không dùng sức đối với chuyện này, tương lai rất có thể sẽ bị người ngoài đoạt, muốn được đề bạt là chuyện rất khó khăn.”

“Còn có người dám tranh giành với con sao?” Chu Minh nói:

“Lấy năng lực của con thì dư sức đối phó với cái huyện Đông Tam đó, thế mà lại có người có năng lực còn mạnh hơn con sao?”

“Con cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng quả thực đã kéo đến không ít đầu tư. Con hiện tại đã kém anh ta một đoạn, cho nên con nhất định phải làm tốt chuyện này hơn so với anh ta!”

“Nếu là như vậy thì con đã tìm đúng người rồi.” Vu Mẫn nói:

“Tuy cha con đã về hưu, nhưng vẫn còn sức ảnh hưởng không nhỏ ở trong bệnh viện, hôm qua còn cùng uống rượu với viện trưởng, lên tiếng chào hỏi có lẽ sẽ không có vấn đề.”

Chu Minh gật gật đầu, “Cha sẽ qua đó nói một tiếng, trong viện nhất định sẽ nể tình. Nhưng chuyện này liên quan đến chiến tích của con, cho nên cần phải làm thật hoàn mỹ nhất có thể.”

“Anh định thế nào?” Vu Mẫn hỏi:

“Em đi chuẩn bị cho ta 50 ngàn tệ, anh quay về trong viện đi quan hệ một chút.”

“Lấy quan hệ của anh và viện trưởng mà còn cần dùng tiền sao?”

“Chuyện nhân tình thì đúng vậy, nhưng sau khi nhìn thấy tiền, bọn họ chắc chắn sẽ càng ra sức hơn. Đây là hai khái niệm, cho nên không thể tiết kiệm.”

“Được, ngày mai em sẽ lấy tiền ra, vì con trai của mình nên việc này không thể có sai sót được.”

“Yên tâm đi, anh làm việc tại bệnh viện nhiều năm như vậy, chút năng lực nhỏ nhoi ấy thì vẫn phải có.”

Chu Phong cười hắc hắc, “Cha, con mời người một chén.”

“Tên tiểu tử còn nói mấy câu này với cha sao.”

Chu Phong cũng nở nụ cười, sau đó nhìn về phía Vu Mẫn.

“Mẹ, còn có một việc cần mẹ giúp đỡ.”

“Chuyện gì con nói đi.”

“Ngoại trừ chuyện cải thiện môi trường y tế ra, thì giáo dục cũng là một vấn đề, sau này cũng đưa vào danh sách quan trọng, việc này cần mẹ hỗ trợ một chút.”

“Việc nhỏ, nhiều học sinh của mẹ đều làm trên các cương vị giáo dục, lúc nào trong huyện các con làm việc này thì nói trước với mẹ là được rồi.”

“Cám ơn mẹ.” Chu Phong nói: “Con nhất định phải làm tốt hơn anh ta trong hai chuyện này!”

…

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Dật cũng không có bận rộn gì cả, ngoại trừ đến tập đoàn Lăng Vân mở cuộc họp thì thời gian còn lại đều ở bên cạnh Kỷ Khuynh Nhan, hoặc là cùng đi dạo phố đi, hoặc là cùng cô xử lý công việc, mỗi ngày đều dính cùng một chỗ.

Người nào cũng không thấy dính, càng không cảm thấy phiền.

Mà trong mấy ngày này, ngoại trừ bồi Kỷ Khuynh Nhan cho hết thời gian, Lâm Dật không có chuyện gì còn đến chỗ của Vương Oánh vòng vo vài vòng.

Trong văn phòng, việc lớn việc nhỏ, làm mấy đợt, rất dễ chịu.

Ước chừng qua bốn năm ngày, Lâm Dật tính toán thời gian một chút, khoảng một tuần nữa chính là ngày 16 tháng 9, ngày viêm gan B cả nước, chuẩn bị đi làm chuyện chính.

“Buổi chiều anh có chút việc cần đi ra ngoài một chuyến, không ở cùng em được.”

“Đi nhanh đi, đi làm việc của anh.”

“Ừm hả? Kỷ Khuynh Nhan, thái độ này của em là gì đây, đây là muốn đuổi anh đi sao.”

Kỷ Khuynh Nhan cười hắc hắc, “Anh mà ở đây thì em không cách nào an tâm làm việc được.”

“Ai, lúc này mới có mấy ngày mà đã thấy chán anh rồi, lúc này còn chưa có kết hôn mà thích đã biến mất rồi.”

“Đừng ở đó nói bậy nữa.” Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật chăm chú, “Cái gì cũng sẽ biến mất, nhưng yêu vĩnh viễn cũng sẽ không biến mất.”

“Chậc chậc chậc...”

Lâm Dật sờ cằm, “Lấy câu nói này của em thì tối hôm nay, anh dù sao cũng phải sắp xếp cho em một đại bảo kiếm thật thoải mái mới được.”

“Đại bảo kiếm của anh không giống với người khác, anh là sờ loạn, em mới không cho anh làm đâu.”

“Ừm hả? Nghe em nói như vậy thì hình như còn từng đến địa phương khác làm qua?”

“Đương nhiên rồi, bên cạnh tập đoàn Lăng Vân mới mở một hội quán SPA, em và Viện Viện đều làm thẻ ở đó, thường xuyên đi.”

“Ngạch...” Lâm Dật dừng một chút rồi nói tiếp, “Cô ấy dùng công quỹ làm thẻ đúng không.”

“Làm sao anh biết?”

“Sao cô ấy có thể bỏ được tiền của mình mà làm thẻ chứ, anh hiểu cô ấy rất rõ.”

Kỷ Khuynh Nhan cười hắc hắc, “Đều nói kẻ địch là hiểu rõ kẻ địch nhất, em rốt cuộc cũng biết lời này là có ý gì.”

“Con bà nó, anh sớm muộn gì cũng tìm về từ trên người lão Cao.”

“Được rồi, được rồi, cũng không có nhiều tiền, không cần tính toán những thứ này.” Kỷ Khuynh Nhan cười với Lâm Dật:

“Nhanh đi làm việc của anh đi, buổi tối muốn ăn cái gì, em sẽ làm cho anh.”

Lâm Dật nghĩ một lúc, “Mì sốt đi.”

Kỷ Khuynh Nhan cười híp mắt ra dấu OK một cái, “Không thành vấn đề.”

Đi ra khỏi tập đoàn Triều Dương, Lâm Dật lái xe đến bệnh viện Hoa Sơn.

Voice Night xuất hiện, nhất thời thu hút không ít nam nữ trẻ tuổi tới vây xem, không ngừng cầm điện thoại di động chụp ảnh.

Lâm Dật đến đây lúc này, là bởi vì buổi sáng Lý Sở Hàm sẽ đi xem bệnh, cho dù mình tới thì cô ấy cũng không có thời gian tiếp đãi mình.

Trong lòng của nàng, người bệnh cũng vô cùng quan trọng trọng.

“A…, Lâm chủ nhiệm tới rồi!”

Đến khoa tim mạch, nhóm tiểu y tá nhìn thấy Lâm Dật thì đều nhiệt tình chào hỏi, giống như trước đây, không có lạnh nhạt chút nào.

Lâm Dật cười gật đầu, đáp lại từng người.

“Lý chủ nhiệm đâu vậy?”

“Chúng tôi cũng không biết nha.” Một y tá cup C lên tiếng.

“Các người có phải là cố tình làm khó tôi hay không, có cần tôi nói với y tá trưởng trừ tiền thưởng một tháng của các người không.”

“Lâm chủ nhiệm cũng quá không biết thương hương tiếc ngọc rồi đi, mới tới đã muốn trừ tiền thưởng của chúng tôi, quá thô lỗ.”

“Đúng vậy, anh nên ôn nhu một chút, khiến cho chúng tôi dục tiên dục tử, chúng tôi mới có thể đối với anh nói gì nghe nấy.”

“Tôi dựa vào, giữa ban ngày mà lái xe, cẩn thận để cho người bệnh nghe được, ha ha...”

“Được rồi, được rồi, đừng đùa với Lâm chủ nhiệm nữa.” Y tá cup A nói:

“Nếu như cứ tiếp tục như vậy, cho dù Lâm chủ nhiệm không thu thập chúng ta thì Lý chủ nhiệm cũng phải thu thập chúng ta.”

“Hắc hắc...” Y tá cup C nói: “Hôm nay bệnh viện mở hội nghị học thuật, Lý chủ nhiệm đi họp rồi.”

“Hội nghị học thuật sao?”

“Hình như là mang tính chất quốc gia, có không ít chuyên gia trong ngoài nước đến đây. Hội nghị được tổ chức ngay tại trong đại sảnh của bệnh viện chúng ta.”

“Được, tôi đã biết.”

“Ai ai ai, Lâm chủ nhiệm đừng có đi vội mà.” Y tá cup C kêu Lâm Dật lại, “Chúng tôi có tin tức bí mật, anh có muốn nghe hay không?”

“Tin tức bí mật gì?” Lâm Dật liếc ý tá cup C một cái, “Đừng nói với tôi của cô là giả đó nha?”

“Làm sao có thể, của tôi chính là hàng thật giá thật.” Y tá cup C ưỡn ngực nói:

“Bí mật này có liên quan đế Lý chủ nhiệm, anh có muốn nghe hay không?”

“Ừm hả? Có liên quan tới Lý Sở Hàm sao?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1403: Sa Thải Cậu, Không Cần Lý Do.

Chương 1403: Sa Thải Cậu, Không Cần Lý Do.

“Trước tiên nói xem có muốn nghe hay không?”

“Cái này còn cần phải hỏi sao.”

“Vậy thì...” Nữ y tá cup C xoa xoa tay, dụng ý không cần nói cũng biết.

“Yên tâm đi, sẽ mua cà phê và đồ ngọt cho các người, lát nữa sẽ đưa tới.”

Nhóm nữ y tá cười rộ lên, “Vẫn là Lâm chủ nhiệm tốt, yêu anh nhiều.”

“Trước đừng dụ dỗ tôi, nói chuyện chính đi.”

“Tháng trước, khoa não của bệnh viện chúng ta có một Phó chủ nhiệm mới tới, chính là trở về từ bệnh viện Mayo của Mỹ, có vẻ như có ý đối với Lý chủ nhiệm. Bình thường thì thường tìm cô ấy mở hội chẩn, chúng tôi cảm giác tình huống không tốt lắm. Nhưng đây chỉ là phỏng đoán của chúng tôi, về việc anh ta có suy nghĩ trên phương diện kia hay không thì cũng không biết.”

“Đây là thừa dịp tôi không ở đây nên tới đào góc tường sao.”

“Còn không phải sao, tuy kỹ thuật quá cứng, nhưng không đẹp trai bằng anh, cho nên chúng tôi sẽ đứng về phía anh.”

Lâm Dật nở nụ cười, “Không nói với các người nữa, tôi đến hội trường một chuyến, đồ lát nữa sẽ được đưa tới.”

“Cám ơn Lý chủ nhiệm, vì anh đã đặt trà sữa và đồ ngọt cho chúng tôi nên chúng tôi cũng sẽ giúp anh hoàn thành nhiệm vụ.”

“OK.”

Đi ra khỏi khoa tim mạch, Lâm Dật đến hội trường bệnh viện, nhưng trong lòng lại nghĩ thầm.

Lẽ ra nếu như thật sự có tình huống ngoài ý muốn, thì người đầu tiên nhắc cho mình chính là Kiều Hân, không có khả năng đến lượt các cô ấy.

Hội trường cách khu nội trú không xa, năm ngoái vừa được tu sửa, tuy diện tích không tính là lớn, nhưng cấp bậc vẫn rất được.

Lúc này, hai người phụ nữ mặc trang phục bình thường, đi tới cửa hội trường.

“Xin chào, chúng tôi vừa mới trở về từ khách sạn, giấy tham dự giấy rơi ở nơi đó, tôi có giấy xác nhận của bệnh viện, có thể để cho chúng tôi vào được không.” Một nữ bác sĩ dáng người cao nói với bảo an trước cửa hội trường.

“Cái này không được, nếu như không có giấy chứng nhận thì không thể đi vào.” Bảo an nói.

“Nhưng buổi sáng chúng tôi còn họp ở đây, chẳng lẽ anh còn hoài nghi thân phận của chúng tôi sao?”

“Xin lỗi, dựa theo quy định thì nếu như không có giấy chứng nhận tham dự, bất kỳ ai đều không thể đi vào.” Bảo an nói.

“Nhưng vừa rồi tôi nhìn thấy có một bác sĩ không cầm giấy tờ gì, chỉ lên tiếng chào hỏi với anh, sao anh lại để người nọ tiến vào.”

“Tôi có biết người kia, trước buổi trưa có đến họp.”

Nghe nói như thế, nữ bác sĩ dáng người cao lập tức tức giận, “Anh đây là có ý gì, buổi sáng chúng tôi cũng đi họp, dựa vào cái gì mà người đó có thể vào mà chúng tôi thì không thể!”

“Không phải đã nói cho cô biết rồi sao, tôi đã gặp qua người kia, anh ấy chắc chắn là có giấy chứng nhận.”

“Vậy chúng tôi cũng có!”

“Có thì cô lấy ra đi!” Bảo an cũng rất cứng rắn mà nói:

“Còn có cô đừng có hô to gọi nhỏ với tôi, có chút tố chất được hay không. Thật phục mấy người bên ngoài như các người, không mang giấy chứng nhận mà còn dám lý luận!”

“Anh sao lại có thể như vậy chứ, chúng tôi tới từ nơi khác thì làm sao, làm phiền anh cái gì à!”

“Tôi chỉ muốn để cho cô biết một chút, nên chú ý lời nói của chính mình, nơi này là bệnh viện Hoa Sơn, đừng có hô to gọi nhỏ, một chút tố chất cũng không có.”

“Anh!”

“Tôi cũng không có giấy chứng nhận, có thể đi vào hay không?”

Ngay lúc nữ bác sĩ kia sắp bạo phát, Lâm Dật đi lên trước rồi nói.

Hai nữ bác sĩ đều nhìn anh một cái theo bản năng, nhất thời cảm thấy kinh ngạc.

Người đẹp trai như vậy chẳng lẽ cũng đến để họp sao?

Sao buổi sáng lại không thấy nhỉ?

“Anh?”

Bảo an liếc mắt nhìn Lâm Dật một chút, trong ánh mắt mang theo vẻ ghen ghét.

“Anh thì có điểm gì hơn người khác sao? Hai người bọn họ còn không thể vào được, anh thì có thể vào à?”

“Anh có phải là mới tới hay không?”

“Thế nào, anh có ý kiến gì à?”

“Có, nhìn loại người sính ngoại như anh có chút không vừa mắt.”

“Anh nói ai đó! Tôi làm việc theo quy định, sao lại thành sính ngoại rồi!”

“Nếu như anh cũng kiểm tra giấy chứng nhận của người nước ngoài kia, vậy tôi còn có thể khen anh một câu. Nhưng anh thì hay rồi, người nước ngoài đều không kiểm tra, thế mà lại gắt gao với người của mình, nói cho tôi nghe một chút rốt cuộc anh nghĩ như thế nào?”

“Tôi...”

“Hơn nữa còn luôn miệng nói người ta là người bên ngoài? Người bên ngoài là thế nào? Anh là người Trung Hải thì anh giỏi lắm sao? Các bác sĩ trong bệnh viện Hoa Sơn có không ít đều là tới từ nơi khác, còn cần anh kỳ thị à?”

“Anh!”

Bảo an bị Lâm Dật nói cho á khẩu không trả lời được, liền lạnh mặt nói:

“Anh thì tính là cái gì, anh có tư cách gì mà chỉ huy tôi? Tôi nói cho anh biết, nếu các người không đưa ra nổi giấy chứng nhận tham dự thì không ai được vào cả!”

“U, Lâm chủ nhiệm!”

Ngay lúc Lâm Dật gọi điện thoại chuẩn bị xử lý chuyện này, chợt nghe có người gọi tên của mình.

Ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện là một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi, đang chạy chậm về phía bên mình.

Lâm Dật còn có chút ấn tượng đối với người này, tên là Mã Kim Mai, là chủ nhiệm tài chính của bệnh viện thành phố.

“Lâm chủ nhiệm, cậu đúng là rất lâu rồi chưa trở lại, là đến đây để tham dự cuộc họp sao?”

“Tôi đến tìm Lý Sở Hàm, nhưng bị anh ta cản lại.” Lâm Dật nhìn bảo an rồi nói:

“Nói chúng tôi không có giấy tham dự nên không cho vào.”

Mã Kim Mai nhìn bảo an rồi nói: “Người đang đứng trước mặt cậu đã từng là chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện chúng ta, đừng cản đường.”

“Chủ nhiệm của bệnh viện sao?!”

Bảo an bị giật nảy mình, cảm thấy lưng phát lạnh, cả trán đều là mồ hôi lạnh.

Hai người phụ nữ cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Bệnh viện Hoa Sơn chính là một trong những bệnh viện tốt nhất cả nước, có thể lên làm chủ nhiệm ở đây ít nhất đều phải hơn bốn mươi tuổi. Người đàn ông này còn trẻ như vậy, thế mà đã đến cấp bậc chủ nhiệm, như vậy phải lợi hại cỡ nào đây?

“Mã chủ nhiệm, tôi cảm thấy trình độ nghiệp vụ của người này không quá được, không chỉ có sính ngoại, còn lấy lông gà làm lệnh tiễn. Cô bảo người của khoa bảo vệ bệnh viện xử lý một chút đi.”

“Sính ngoại sao?”

Vẻ mặt của Mã Kim Mai lạnh xuống, nhìn bảo an, sau đó liền hiểu rõ mọi chuyện.

Lần này trong những người tham dự có rất nhiều người nước ngoài, đoán chừng là xảy ra vấn đề trong phân đoạn này.

“Đã biết, Lâm chủ nhiệm, tôi sẽ gọi điện cho người của khoa bảo vệ, anh đi tìm Lý chủ nhiệm trước đi.”

"Làm phiền Mã chủ nhiệm rồi.”

Sau khi nói tiếng cám ơn, Lâm Dật đi vào trong hội trường, hai nữ bác sĩ cũng không khách sáo, đi theo Lâm Dật vào hội trường.

Bảo an mang vẻ mặt cầu xin đứng trước mặt Mã Kim Mai.

“Mã chủ nhiệm, cô đừng nghe anh ta nói. Tôi chỉ làm việc theo quy định, không giống như anh ta nói. Cô không thể toàn nghe anh ta được, lại nói anh ta cũng chỉ là một chủ nhiệm một khoa, cấp bậc kém ngài vạn dặm, ngài không thể nghe anh ta được!”

“Không nên nghe cậu ấy sao? Tôi đoán là cậu mới tới nên không biết người đó là ai đúng không.” Mã Kim Mai nói với bảo an:

“Tôi cũng nói rõ cho cậu, mặc kệ cậu có phạm tội hay không thì chỉ cần một câu của cậu ấy thì cậu cũng đừng nghĩ đến chuyện làm việc tại bệnh viện Hoa Sơn. Hơn nữa, không chỉ là cậu mà cho dù là viện trưởng, thì chỉ cần khiến cậu ấy không vui, đều sẽ không có cách nào ở nơi này. Cậu đã trêu chọc người không nên dây vào, cho nên lý do tôi sa thải cậu cũng không quan trọng nữa.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1404: Mắng Chết Người.

Chương 1404: Mắng Chết Người.

Đi vào hội trường, Lâm Dật đứng ở hàng sau rồi nhìn một chút.

Sau khi tìm một hồi lâu mới nhìn tìm được Lý Sở Hàm, cô đang ngồi cùng một chỗ với Kiều Hân tại hàng trước.

Mà trên sân khấu, có một người đàn ông hơn ba mươi đang phát biểu, động tác đâu ra đấy, thỉnh thoảng còn chêm vào hai câu tiếng Anh, ra vẻ vô cùng đúng chỗ.

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, người đang nghe giảng dưới sân khấu đều ào ào nghị luận lên, thanh âm xì xào bàn tán càng lúc càng lớn, đưa tới động tính không nhỏ.

Khiến cho người nói chuyện trên sân khấu cũng không khỏi nhíu mày, trên mặt mang theo vẻ tức giận.

Lâm Dật không có quản nhiều như vậy, nhìn thấy người quen thì mỉm cười chào hỏi, sau đó ngồi xuống bên cạnh Lý Sở Hàm.

“Anh Lâm, anh tới rồi!”

Nhìn thấy Lâm Dật, hai mắt Kiều Hân tỏa sáng, không nghĩ tới Lâm Dật sẽ tới vào lúc này.

Lý Sở Hàm vẫn luôn nghe giảng với vẻ mặt không cảm xúc, khi nhìn thấy Lâm Dật thì giữa hai đầu lông mày cũng giấu không được sự mừng rỡ.

“Nhàn rỗi không chuyện gì nên tới xem các người một chút.”

“Vậy thì đi thôi, không nghe nữa.” Lý Sở Hàm nói.

“Sao lại không nghe nữa, đừng bởi vì anh mà làm chậm trễ chuyện chính.”

“Vốn dĩ em cũng không muốn đến đây, nhưng buổi chiều còn có buổi họp về y phong y đức, em càng không muốn nghe nên mới chạy đến đây.”

“Không có việc gì, cứ nghe đi.” Lâm Dật nói:

“Còn có lãnh đạo ở đây, em còn là chiêu bài của bệnh viện Hoa Sơn, nếu như mà đi thì sẽ ảnh hưởng đến bệnh viện.”

“Nghe anh.” Lý Sở Hàm ôn nhu nói.

Ngay tại lúc ba người xì xào nói chuyện, bác sĩ nam nói chuyện trên sân khấu theo bản năng liếc Lâm Dật một chút, sau đó mặt lại không đổi sắc, tiếp tục phát biểu.

“Bệnh viện gần đây có bận gì không?” Nhàn rỗi không chuyện gì, Lâm Dật thuận miệng hỏi.

“Em đây còn tốt.” Lý Sở Hàm nói: “Nếu có ca phẫu thuật lớn thì em sẽ tới làm, những ca phẫu thuật bình thường đều là bọn Tiểu Kiều làm.”

“Có thể nha.” Lâm Dật nói với Kiều Hân: “Hiện tại cũng có thể mổ chính rồi.”

“Ngừng, ngừng, ngừng, anh Lâm đừng có chê cười em, chúng ta cùng tới trong một ngày, anh nửa năm trước đã là chủ nhiệm, em hiện tại mới bắt đầu lên bàn giải phẫu, không thể so sánh được.”

“Từ từ rồi sẽ đến, mọi chuyện đều phải đi từng bước một.”

“Anh Lâm, anh lần này tới đây có phải là có việc hay không?” Kiều Hân hỏi.

“Anh gần đây không phải là đến huyện Đông Tam giúp đỡ người nghèo sao. Môi trường y tế ở đó đang còn kém. Anh muốn trở về thương lượng cùng viện trưởng một chút, xem có thể nghĩ chút biện pháp gì đó, tổ chức một đợt chữa bệnh xuống nông thôn, giúp đỡ những bác sĩ kia nâng cao trình độ chữa bệnh.”

“Em thì không thành vấn đề.” Lý Sở Hàm nói.

“Em cũng không thành vấn đề.” Kiều Hân nói:

“Nhưng chuyện lớn như vậy, chỉ hai chúng em là không đủ a. Nhưng nếu có ý tứ thì hai chúng em cũng đủ rồi. Lấy danh tiếng của Lý chủ nhiệm, viện trưởng của bệnh viện huyện hẳn là đều phải tự mình tiếp đãi, nhưng nếu như làm xong thì khẳng định là không được.”

“Không sao cả, em có thể đi tìm viện trưởng để nói việc này.” Lý Sở Hàm nói.

“Không cần đâu, để anh đi là được rồi.”

Ba ba ba _ _

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, trong hội trường vang lên tiếng vỗ tay.

Bác sĩ nam trên sân khấu khẽ khom người, bài phát biểu của anh ta đã kết thúc.

“Cuối cùng kết thúc, khiến người ta đau cả thắt lưng ê cả mông.” Kiều Hân xoa xoa cái lưng mỏi, nói:

“Lý chủ nhiệm, lát nữa còn có người khác nữa, hay là chúng ta lặng lẽ đi đi, lúc này đi cũng không ai có thể phát hiện.”

“Cũng được, vừa lúc tôi cũng không muốn nghe.”

Nếu như Lâm Dật không đến, Lý Sở Hàm có lẽ còn có thể ngồi lại đây một hồi.

Nhưng bây giờ, trong lòng như cỏ dài, ngồi cũng không yên.

“Nhanh, nhanh, nhanh, Lý chủ nhiệm đi mau, Tề chủ nhiệm tới kìa.”

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn một chút, phát hiện người đàn ông mới phát biểu trên sân khấu đang đi về phía bên mình.

Nhưng còn không đợi anh đặt câu hỏi, thì đã bị Kiều Hân khoác tay, tay còn lại thì kéo Lý Sở Hàm, muốn nhanh rời đi một chút.

“Người kia là ai?” Lâm Dật hỏi.

“Chủ nhiệm mới tới của khoa não, Tề Văn Nghiễm.” Kiều Hân nói:

“Luôn luôn xum xoe trước mặt Lý chủ nhiệm, em cảm thấy anh ta chút bất chính, có ý đồ xấu, chúng ta vẫn nên đi nhanh một chút đi.”

Nói xong, Kiều Hân lôi kéo cánh tay hai người, chuẩn bị nhanh rời đi một chút, nhưng vẫn là chậm một bước.

“Lý chủ nhiệm, cô cảm thấy vừa rồi tôi phát biểu thế nào?” Tề Văn Nghiễm đi tới rồi lên tiếng.

“Rất tốt.” Lý Sở Hàm nhàn nhạt nói, cố gắng duy trì một khoảng cách, không muốn để cho Lâm Dật hiểu lầm.

Tề Văn Nghiễm ngẩng đầu, nhìn Lâm Dật một chút, cười nói:

“Kiều Hân, đây là bạn trai cô sao?”

“Tôi có tài đức gì, sao có thể xứng được có được bạn trai như anh Lâm đây chứ, là bạn trai của Lý chủ nhiệm.”

“Hả? Bạn trai của Lý chủ nhiệm sao?” Tề Văn Nghiễm nhướng mày, “Không nghĩ tới Lý chủ nhiệm đã có bạn trai, cũng làm việc trong hệ thống y tế sao.”

“Lúc trước làm, nhưng năm ngoái đã từ chức rồi.”

“Từ chức sao?” Tề Văn Nghiễm lẩm bẩm một câu, nói:

“Tuy tôi vừa mới về nước, nhưng lúc tôi ở Mỹ cũng nghe nói một số chuyện trong nước, năm ngoái hình như có một trận chỉnh đốn và cải cách y phong y đức đại, lúc đó có một nhóm bác sĩ lớn đi ra. Lâm tiên sinh không phải là từ chức khi đó đó chứ.”

“Cũng khoảng vào khi đó.”

“Vậy thì không có gì đáng nói.” Tề Văn Nghiễm nói:

“Bác sĩ là một chức nghiệp cao thượng, nếu như không thể bảo đảm phẩm đức nghề nghiệp của mình, vậy thì chắc chắn là không được, nhất định phải lấy việc trị bệnh cứu người làm nhiệm vụ của mình. Nếu có ý nghĩ kiếm lời riêng cho mình thì sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề, từ chức cũng là một lựa chọn tốt.”

“Tề chủ nhiệm, việc anh Lâm từ chức không có liên quan gì đến chuyện y phong y đức cả.” Kiều Hân nói .

“Không sao cả, không cần giải thích, tôi đều hiểu.” Tề Văn Nghiễm vừa cười vừa nói.

“Anh lý giải thế nào cũng được, anh vui là được, dù sao Lý chủ nhiệm cũng là bạn gái của tôi.”

Phốc _ _

Kiều Hân nhịn không được cười lên, anh Lâm đây là muốn khiến người ta tức chết mà.

“Là một người từng trải, có chuyện tôi cần nhắc nhở anh một chút.” Lâm Dật nói với vẻ đâu ra đấy:

“Hiện tại con gái trong xã hội này rất thực tế, nghèo quá tới mức phải tìm bạn gái, chuyện này sẽ không được dài lâu. Do nên nên chịu khổ một chút, lo kiếm tiền đi, nếu không cho dù may mắn tìm được bạn gái, cũng có nguy cơ bị lừa dối và cãi nhau, anh nói xem có phải không.”

“Anh!” Tề Văn Nghiêm lạnh mặt,

“Tôi cảm thấy anh không nên ngồi châm chọc tôi làm gì. Tôi đã từng làm việc tại bệnh viện Mayo, hiện tại là Phó chủ nhiệm khoa thần kinh, không đến mấy năm là có thể thăng chức, sau đó đi đến tầng quản lý. Luận về sự phát triển tương lai, anh không thể nào so sánh được với tôi đâu.”

“Vậy thì có tác dụng gì? Cho dù trước 50 tuổi anh có thể lên làm viện trưởng, nhưng thân thể cũng không cho phép a. Dù anh có tiền có địa vị thì ngoại trừ bác gái khiêu vũ nơi công viên thì còn có ai có thể nhìn anh sao?” Lâm Dật nói:

“Hơn nữa tôi cũng không phải đang nói giỡn gì cả, lấy giá trị nhan sắc này của anh thì cho dù làm viện trưởng cũng chỉ có thể miễn cưỡng tìm được mấy người không có trợ cấp, mấy cụ bà có trợ cấp chắc chắn sẽ chướng mắt anh, lão thiết, anh phải còn cố gắng nhiều.”

Kiều Hân cố nén ý cười.

Anh Lâm trâu bò!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1405: Anh Tự Thu Xếp Ổn Thỏa Đi

Chương 1405: Anh Tự Thu Xếp Ổn Thỏa Đi

“Anh đừng ở đó nói ngang ngược nữa, cho dù bây giờ tôi là phó chủ nhiệm cũng thu nhập nhiều hơn anh rồi!” Tề Văn Quảng nói tiếp:

“Anh thật sự cho rằng bệnh viện Hoa Sơn là bệnh viện hạng ba sao!”

“Thu nhập của anh bao nhiêu?” Lâm Dật lấy ra chìa khóa xe của chiếc Bugatti la Voiture Noire: “Có thể mua được cái này không?”

“Bu... Bugatti!”

Nhìn thấy chìa khóa trong tay Lâm Dật, Tề Văn Quảng sững người một lúc.

“Anh, anh lại dám tham ô nhiều như vậy!”

“Anh quan tâm tôi tham ô bao nhiêu làm gì, nhưng tôi đoán, anh chắc chắn chưa từng lái chiếc xe nào tốt như thế này.”

Nói xong, Lâm Dật ôm lấy vai Lý Sở Hàm, chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng vào lúc này, có người lại đi đến đây.

“Chủ nhiệm Lâm, không ngờ tôi chỉ đến tham gia một cuộc họp còn có thể gặp được anh, thật sự là quá vinh hạnh rồi.”

Nhìn thấy người đang bước tới, Lâm Dật cẩn thận nhìn kỹ mấy người này. Tuy anh cũng chẳng quen biết một người nào, nhưng vẫn nhiệt tình đáp lại.

“Rảnh rỗi không có việc qua đây dạo một chút, nhưng tôi cảm thấy những thứ vừa giảng không có dinh dưỡng gì, vậy nên không định nghe tiếp nữa.”

Biểu cảm của đám đông bỗng thay đổi, vừa rồi Tề Văn Quảng ở trên bục đọc báo cáo, lúc đó anh vẫn còn ở đấy, nói như vậy không phải là trực tiếp tát vào mặt người ta sao?

“Thật sự có một chút thiếu sót, dù gì vẫn còn non trẻ, cũng không phải là mỗi người đều có trình độ giống như chủ nhiệm Lâm, còn trẻ mà đã đạt được vị trí cao như thế.”

“Cũng phải, dù sao người so với người vẫn có cách biệt.” Lâm Dật cười nói tiếp:

“Tôi còn có việc, không thể nói chuyện tiếp với mọi người, bye bye.”

“Chủ nhiệm Lâm đi cẩn thận.”

Nhìn Lâm Dật rời đi, các bác sĩ chủ động đến chào hỏi đó theo bản năng nhìn thoáng qua Tề Văn Quảng, trong ánh mắt có chút phức tạp, dường như đang biểu đạt ý phủ định.

Sắc mặt của Tề Văn Quảng rất khó coi, dám ở trước mặt mọi người khiến mình không còn chút thể diện!

Tề Văn Quảng nổi giận bừng bừng, cầm điện thoại bước ra khỏi hội trường, sau đó tìm một chỗ không có người gọi điện thoại cho một người có tên “Dì Hai”.

“Dì Hai, dì có bận không?”

“Vừa mới họp trong Cục xong, sao thế có việc gì à?”

Dì Hai của Tề Văn Quảng tên là Vương Lệ Hà, là một lãnh đạo trong Cục y tế thành phố Trung Hải.

Tề Văn Quảng vừa về nước đã được sắp xếp vào vị trí chủ nhiệm của bệnh viện Hoa Sơn, trong đó có sự giúp đỡ không ít của bà ta.

“Dì còn nhớ năm ngoái có một cuộc cải cách và chỉnh đốn lớn về vấn đề y đức không?”

“Làm sao có thể không nhớ, dì nhờ vào cơ hội này mới đi lên đấy.”

“Cháu muốn tố cáo một người với dì, tên của anh ta là Lâm Dật, năm ngoái bởi vì anh ta nhận hối lộ nên từ chức rồi.” Tề Văn Quảng nói tiếp:

“Hôm nay cháu gặp được anh ta, thế mà anh ta lái một chiếc Bugatti, dì nghĩ mà xem anh ta đã tham ô bao nhiêu chứ!”

“Lâm Dật? Cháu nhìn thấy Lâm Dật à? Là ở bệnh viện Hoa Sơn sao?”

“Sao dì biết được?”

Vương Lệ Hà có chút hoảng, vội vàng hỏi:

“Đang yên ổn, cháu tố cáo anh ta làm gì, giữa bọn cháu có phải đã xảy ra xung đột không?”

“Không đến mức xung đột, nhưng anh ta vu khống cháu trước mặt người khác, còn lấy tiền tham ô khoe khoang với cháu, cục tức này cháu không nuốt nổi, dì là lãnh đạo của bộ phận này, dì nhất định phải nghiêm túc xử lý chuyện này giúp cháu!”

“Suýt chút nữa cháu đã gây họa rồi, cháu có biết người cháu vừa đắc tội là ai không?”

“Không phải chỉ là một bác sĩ thôi sao, chẳng lẽ còn không thể đắc tội?” Tề Văn Quảng không thèm để tâm mà nói.

“Ta nói cho cháu biết, anh ta vốn dĩ là chủ nhiệm của khoa ngoại tim mạch ở bệnh viện Hoa Sơn, cuộc phẫu thuật của thủ trưởng khu cảnh vệ do đích thân anh ta làm, chỉ đơn giản nói về mảng kỹ thuật này, cháu và anh ta đã có một khoảng cách lớn rồi. Cho dù ở cả Hoa Hạ này, thậm chí là toàn thế giới, anh ta là nhân vật có đẳng cấp cực cao, cháu nói anh ta là bác sĩ bình thường thì cháu đã đánh giá thấp anh ta quá rồi.”

“Sao có thể, anh ta mới hai mươi mấy tuổi, sao có thể có kỹ thuật tốt như thế!”

“Nhưng anh ta chính là một thiên tài như thế đấy!” Vương Lệ Hà nói tiếp:

“Còn thứ tham ô mà cháu nói lại càng vớ vẩn hoang đường, cuộc cải tạo lớn và chỉnh đốn về y đức trong y tế của năm ngoái là do đích thân anh ta thúc đẩy. Sao anh ta có thể sợ hãi những chuyện này!”

“Thế, thế mà lại là anh ta thúc đẩy…”

“Dì nói cho cháu biết, anh ta đến làm bác sĩ chỉ vì hứng thú mà thôi. Dì nghe nói có rất nhiều công ty dưới trướng anh ta, giá trị bản thân hơn trăm tỷ rồi, anh ta lái một chiếc Bugatti ra ngoài đã rất khiêm tốn rồi, đừng dùng tư duy của người bình thường để nghĩ về anh ta, chúng ta hiểu không nổi.”

Tề Văn Quảng sững sờ tại chỗ, không biết nói sao cho ổn.

Bây giờ anh ta có một cảm giác như mọi phương diện bị đè ép, vả lại một chút khe hở cũng không có.

“Cháu trai lớn à, dựa theo bình thường mà nói, chỉ cần ta ở vị trí này một ngày, cháu muốn phát triển ở Trung Hải không có vấn đề gì, nhưng bây giờ ta không thể đảm bảo rồi.”

“Ý là gì ạ?”

“Cháu không nên suy nghĩ đơn thuần rằng Lâm Dật chỉ là kẻ có tiền, mối quan hệ xã hội của anh ta lớn mạnh hơn tưởng tượng của chúng ta rất nhiều.” Vương Lệ Hà lo sợ nói tiếp:

“Chỉ cần anh ta nói một câu, đến ta cũng có thể bị đẩy xuống, huống hồ là cháu chứ.”

“Anh ta lợi hại vậy sao!”

“Không thế thì sao?” Vương Lệ Hà hỏi ngược lại:

“Bất luận nhìn từ phương diện nào, cái người tên Lâm Dật đó không thể chê vào đâu được, cháu không nhìn thấy anh ta đi đến đâu cũng có người tiến lên để làm quen sao, đây chính là phản chiếu năng lực của anh ta, vì vậy cháu tốt nhất cầu nguyện anh ta không để tâm tới cháu, nếu không cháu không thể tồn tại ở trong ngành điều trị này rồi.”

“Biết, biết rồi ạ…”

Tề Văn Quảng run rẩy tắt điện thoại, cảm giác giống như trời đổ sập xuống vậy.

…

Từ lúc bước ra khỏi hội trường, Lâm Dật và Lý Sở Hàm đi đến văn phòng làm việc của viện trưởng Miêu Quốc Phong.

Nhìn thấy Lâm Dật bước vào, Miêu Quốc Phong tỏ rõ vẻ ngạc nhiên, sau đó vội vàng đứng dậy, nghênh đón hai người họ đến ghế sô pha.

“Cậu đã lâu không đến rồi.”

“Dạo này tôi luôn bận rộn, vừa hay có chút việc nên qua đây dạo một chút.”

“Chủ nhiệm Lâm gặp phải chuyện gì à, có chỗ nào tôi có thể giúp cậu cứ nói là được rồi.” Miêu Quốc Phong rất sảng khoái nói.

“Bây giờ tôi đang xóa nghèo ở huyện Đông Tam, nhưng tình hình điều trị ở bên đó khá kém, tôi muốn tổ chức một cuộc điều trị ở quê, giúp đỡ bác sĩ ở đó nâng cao một chút trình độ kỹ thuật, viện trưởng Miêu có thể giúp việc này không?”

“Chuyện này là việc tốt đấy, tất nhiên có thể giúp.” Miêu Quốc Phong có chút kích động, Lâm Dật lại có thể nhờ mình giúp, điều này tuyệt đối là chuyện trăm năm khó gặp.

Vì vậy bất luận như thế nào, mình phải làm chuyện này cho thật tốt!

“Chủ nhiệm Lâm, cậu có ý định cụ thể nào không, nói một chút với tôi, tôi còn biết tiếp tục sắp xếp.”

“Cũng chẳng có suy nghĩ cụ thể gì, tôi chỉ muốn nâng cao trình độ kỹ thuật của bọn họ, như vậy mục đích của tôi đã đạt được rồi. Nếu bên này của chúng ta có người có thể đến đó để mượn danh tiếng, làm một viện trưởng hoặc giáo sư hướng dẫn thì càng tốt.”

“Việc này là chuyện nhỏ, cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa cho cậu.”

“Vậy cảm ơn viện trưởng Miêu rồi, nhưng giúp đỡ thì giúp đỡ, đừng để ảnh hưởng tới công việc bên này của chúng ta.”

“Chút vấn đề này cậu yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này.”

Lâm Dật gật đầu, rồi nói thêm chút chuyện thường ngày với

Miêu Quốc Phong, sau đó anh với Lý Sở Hàm cùng rời đi.

Sau khi hai người họ rời đi, Miêu Quốc Phong lấy điện thoại ra gọi cho bệnh viện Hiệp Hòa, bệnh viện Hoa Tây, bệnh viện Tương Nhã, một vài viện trưởng bệnh viện hàng đầu Hoa Hạ, chuẩn bị giúp Lâm Dật hiện thực việc này.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1406: Dịu Dàng

Chương 1406: Dịu Dàng

Từ văn phòng làm việc của Miêu Quốc Phong bước ra, Lâm Dật, Lý Sở Hàm cùng Kiều Hân quay về khoa ngoại tim mạch.

Kiều Hân rất có mắt nhìn, rời đi để lại không gian riêng cho hai người bọn họ.

“Tình hình bên huyện Đông Tam như thế nào rồi, cụ thể trình độ kém đến mức nào?”

Lý Sở Hàm lấy ra quả táo mà mình mang tới, đưa đến trước mặt của Lâm Dật để anh ăn.

“Kém đến mức em không cách nào tưởng tượng nổi.”

Lâm Dật cũng không khách khí, cầm quả táo lên ăn, nói:

“Mấy hôm trước, một đồng nghiệp của anh mắc phải bệnh viêm ruột thừa, anh đưa anh ta đến bệnh viện huyện, em đoán xem bác sĩ ở đó nói thế nào?”

“Nói thế nào?” Lý Sở Hàm mỉm cười, dịu dàng hỏi.

“Làm tất cả kiểm tra, sau cùng bác sĩ nói, hình như anh đây bị viêm ruột thừa.”

“Hử? Hình như?”

“Còn không phải sao, chính là nói như thế đó, lúc đấy anh sững sờ luôn.” Lâm Dật cười nói tiếp:

“Anh cảm thấy bệnh viện trong huyện, không phải là nơi đến đó để khám bệnh, càng giống nơi bói toán hơn, khám bệnh nhờ vào cảm giác. Bác sĩ cảm thấy là bệnh gì thì chính là bệnh đó.”

“Nếu như người ta bị xung huyết hoặc nhồi máu cơ tim, vậy đừng nghĩ vào phòng ICU(*) gì nữa, bác sĩ trực tiếp kiến nghị hỏa táng luôn.”

(*)khu chăm sóc tích cực, là một khoa chuyên môn cao dành cho các bệnh nhân cần theo dõi, chăm sóc điều dưỡng chuyên nghiệp sâu và hỗ trợ hô hấp phức tạp.

Lý Sở Hàm không nhẫn nhịn nổi, cười một hồi lâu.

“Cảm thấy còn kém hơn vùng quê trước đây của em nữa.”

“Huyện nghèo đói có tiếng trên toàn quốc kém một chút cũng có thể hiểu, đây cũng là việc không có cách nào cả.” Lâm Dật nói tiếp:

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dựa vào trình độ của bệnh viện Hoa Sơn, người dân trong huyện cũng không khám nổi.”

“Cũng phải.” Lý Sở Hàm từ chối cho ý kiến gật gật đầu, nói:

“Việc chữa bệnh và giáo dục móc nối với trình độ kinh tế của địa phương đó, chỉ nâng cao cải thiện một phía chắc chắn không được.”

“Phương diện kinh tế sẽ càng ngày càng tốt, vậy nên việc liên quan phương diện điều trị và giáo dục chính là việc sau này anh cần phải ra tay làm.”

“Em nhất định sẽ gắng sức giúp sức.”

“Em gắng sức gì chứ, em chỉ cần lướt ngang qua là được, đừng để mình bị mệt mỏi.”

“Không sao, không mệt mỏi gì đâu.” Lý Sở Hàm dịu dàng nói.

“Vậy cũng không được, việc chân tay giao cho người khác làm là được rồi.”

“Em nghe anh.” Lý Sở Hàm nói, nhưng cụ thể làm thế nào thì chỉ có bản thân cô ấy biết thôi.

“Buổi tối anh còn có việc khác, không thể ở bên em rồi. Ngày mai có thời gian không, ra ngoài chạy mấy vòng?”

“Ừm, em đổi ca làm với người khác.”

“Ngày mai anh đến nhà tìm em, moa…”

Trước khi rời đi, Lâm Dật đặt một nụ hôn lên môi Lý Sở Hàm, phát hiện son môi còn có vị xoài.

Ra khỏi bệnh viện, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Triều Dương đón Kỷ Khuynh Nhan tan làm đúng giờ, sau đó cùng nhau trở về nhà.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Dật lái xe đến chỗ Lý Sở Hàm.

Sau khi đến nhà cô ấy, nhìn thấy cô ấy đã bắt đầu dọn dẹp trong phòng rồi, ngoại trừ phòng sách, những chỗ khác khá gọn gàng.

“Sáng đã ăn gì chưa?”

“Ăn rồi, chuẩn bị xong rồi thì ra ngoài thôi.”

“Đợi một chút, em mang ít hoa quả cho anh, lúc ra ngoài có thể ăn.”

Nói xong, Lý Sở Hàm lấy ra ba hộp hoa quả từ trong tủ lạnh, có xoài, dưa hấu, cherry, đều là thứ Lâm Dật thích ăn.

Lâm Dật mỉm cười nhìn Lý Sở Hàm, tuy rằng cô ấy có chút lạnh lùng, không thích nói nhiều, nhưng ở trong xương tủy của cô ấy lại chứa đựng sự dịu dàng của người phụ nữ Hoa Hạ đầy sống động tinh tế.

Lương Nhược Hư cần phải học hỏi một chút, thật sự chênh lệch nhiều lắm.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi, hai người cùng nhau ra khỏi cửa, đi đến trường đua quốc tế Trung Hải.

Lâm Dật phát hiện, kỹ thuật lái xe của Lý Sở Hàm trong khoảng thời gian này lại có chút nâng cao rồi.

Cho dù không làm bác sĩ, lăn lộn trong giới này cô ấy chắc chắn cũng đủ nuôi gia đình rồi.

Anh cùng Lý Sở Hàm chơi đua xe cả buổi sáng, buổi trưa hai người đi ăn chút đồ ăn, chiều lại dạo một vòng trung tâm thương mại, mua vài thứ cho cô ấy, sau đó mỗi người mới về nhà của mình.

Trong mấy ngày sau đấy, Lâm Dật cũng không rời khỏi Trung Hải. Anh đến tập đoàn Lăng Vân triển khai chính sách chiến lược sau này xong lại chuẩn bị quay về huyện Đông Tam.

“Lần này đi, khi nào anh mới quay về?”

Sau bữa ăn, Kỷ Khuynh Nhan ngồi lên đùi Lâm Dật, ôm lấy mặt của anh, hỏi.

“Chắc cũng nhanh thôi.” Lâm Dật nghĩ ngợi: “Khu công nghiệp đang trong quá trình xây dựng rồi, việc phía sau có bọn người lão Kỳ theo dõi, cũng không cần đến anh, làm theo từng bước một là được.”

“Còn lại vấn đề cần giải quyết khẩn cấp, chính là vấn đề chữa bệnh và giáo dục, nhanh nhất một tháng, chậm nhất hai tháng thì xong việc rồi.”

Kỷ Khuynh Nhan nhìn lên tờ lịch: “Chắc đến lúc anh trở về thì gần đến Tết Nguyên Đán rồi.”

“Gần như thế đó.”

“Đúng rồi, ban ngày Ngưng Nguyệt gọi điện thoại cho em, nói rằng ngày cưới ấn định vào khoảng sau Tết Nguyên Đán, nhưng cụ thể ngày nào còn chưa định hẳn, đến lúc đó anh phải sắp xếp trước một chút.”

“Thế mà đã gọi điện thoại cho em rồi à? Lẽ ra chuyện này cần phải thông báo cho anh trước chứ.”

“Gọi điện thoại cho anh có tác dụng gì, anh có thể giúp con bé chọn lựa váy cưới sao?”

“Thì ra anh không còn giá trị lợi dụng nữa rồi.”

“Một người đàn ông lớn tướng như anh lại quan tâm những chuyện này làm gì.” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp:

“Kêu anh trả tiền thì anh trả tiền, kêu anh bỏ sức ra thì anh phải bỏ sức, còn những việc khác không cần phải lo.”

“Nghĩ một người đàn ông mạnh mẽ như anh, không quản được vợ, em gái cũng không quản được, sống mà nín nhịn à!”

“Vậy nên anh phải ngoan ngoãn, sau này nghe em chỉ đạo đi.” Kỷ Khuynh Nhan véo mặt của Lâm Dật nói tiếp:

“Em nói cho anh biết, có thể bị vợ quản đó là may mắn của anh, có bao nhiêu gã ế vợ muốn bị quản cũng không có cơ hội.”

Kỷ Khuynh Nhan giờ đây đã thích nghi với cái tên xưng hô “vợ” này.

Thậm chí còn sẽ dùng thân phận này tự xưng bản thân.

“Vậy anh còn phải cảm ơn em nữa đấy.”

“Không cần khách sáo.”

“Anh đã là người có vợ rồi, vậy anh cũng nên sử dụng một chút quyền lợi của bản thân rồi.”

“Quyền lợi gì… A!”

Lâm Dật không trả lời trực tiếp, mà là dùng tay luồn vào trong áo của cô, dùng hành động thực tế nói cho cô biết.

“A! Con người anh hư hỏng chết đi được, lúc nào cũng muốn lợi dụng em.”

Bởi vì ngày mai Lâm Dật phải đi xa rồi, Kỷ Khuynh Nhan cũng không nỡ, lại ở trên người anh quyến luyến một lúc mới nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, ăn sáng xong, Lâm Dật lái xe đưa Kỷ Khuynh Nhan đi làm, sau đó quay trở về huyện Đông Tam.

Nhưng anh không vào thẳng trong huyện, mà là đến khu công nghiệp xem xét.

Trải qua hơn năm mươi ngày thi công, khung giàn của khu công nghiệp đã dựng lên, từ bên ngoài nhìn vào đã ra dáng rồi.

Lâm Dật tính toán, chắc thêm hơn một tháng nữa đã có thể hoàn thành rồi, thiết bị có thể vào quặng rồi.

Vòng quanh công trường một lúc, Lâm Dật lái xe về lại trong huyện.

Nếu tính toán cẩn thận, anh đã đến đây được hơn hai tháng rồi, bây giờ có thể cảm nhận được rõ người trong huyện đã nhiều lên không ít.

Trên đường phố cũng náo nhiệt hơn nhiều, phương diện kinh tế đã từ từ hồi sinh rồi.

Mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Dạo trên phố một lúc, Lâm Dật lái xe đến tòa nhà văn phòng huyện. Trên đường trở về, vừa hay đi ngang qua bệnh viện huyện.

Không ngờ anh lại nhìn thấy trước cổng lớn của bệnh viện huyện treo một tấm băng rôn.

“Nhiệt liệt hoan nghênh lãnh đạo của ba bệnh viện thành phố Dư Hàng đến bệnh viện chúng tôi chỉ dẫn công việc.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1407: Đại Lão Đến

Chương 1407: Đại Lão Đến

Nhìn thấy tấm băng rôn trước cổng lớn của bệnh viện huyện, Lâm Dật không khỏi nhìn vào đó.

Dựa vào tình hình ở huyện Đông Tam, làm gì có chuyện bệnh viện ở các nơi tự tìm đến hỗ trợ.

Con mắt của Lâm Dật đảo một vòng, đoán chắc việc này do Chu Phong làm rồi.

Lâm Dật nở nụ cười, lẩm bẩm nói một mình:

“Khoa trương quá rồi đấy.”

Lâm Dật cũng không để tâm chuyện này, lái xe về đến văn phòng làm việc của mình.

Trong văn phòng, Lý Khánh Hải và Lý Tự Cẩm đang bận rộn làm công việc. Nhìn thấy Lâm Dật bước vào, hai người vội vàng ngừng công việc trên tay lại.

“Anh Lâm, mấy ngày nay anh về Trung Hải sao?” Lý Tự Cẩm hỏi.

Lâm Dật gật đầu đáp: “Bên đây cũng không có việc gì nữa, tôi về nhà ở lại mấy hôm.”

“Chuyện về phương diện chữa bệnh anh nghĩ ra cách gì chưa?” Lý Tự Cẩm hỏi:

“Tôi thấy mấy ngày nay Chu Phong bận rộn trước sau, nghe nói anh ta tìm được bác sĩ của ba bệnh viện ở thành phố Dư Hàng đến tiến hành một tuần đào tạo huấn luyện, trong huyện rất xem trọng chuyện này.”

“Lúc tôi trở về đi ngang qua bệnh viện huyện rồi, bài trí cũng ra dáng lắm.”

“Vấn đề là phía bên anh chuẩn bị thế nào rồi? Nếu không phần công lao này sẽ bị anh ta cướp mất đó.”

“Tôi đã sắp xếp một chút rồi. Những thứ khác không dám nói, nhưng vấn đề không lớn.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Lý Tự Cẩm như trút được gánh nặng nói tiếp:

“Ngày kia chính là ngày 16 rồi, đó là ngày viêm gan B toàn quốc, tuyệt đối không thể để anh ta cướp mất công lao của anh.”

“Không cần để ý nhiều đến anh ta, chúng ta làm tốt việc của mình là được rồi.”

“Ừ.”

Buổi chiều hôm đó, thông qua Lý Khánh Hải giới thiệu, Lâm Dật đến thăm hỏi mấy chuyên gia nông nghiệp trong huyện, anh lại tiến thêm một bước hiểu rõ hơn tình trạng đất canh tác ở huyện Đông Tam.

Giống như trước đây có nói, nếu muốn giải quyết chất lượng môi trường đất kiềm, đồng thời nâng cao sản lượng lương thực, tuyệt đối không thể làm việc một cách mù quáng, vẫn phải tin tưởng vào khoa học.

Trong lòng Lâm Dật thầm tính toán một chút, xem ra thật sự phải dành thời gian chạy một chuyến đến Đông Bắc rồi.

Buổi chiều hôm sau, Lâm Dật nhận được điện thoại của Miêu Quốc Phong, nói rằng ông ta đã dẫn người đến huyện Đông Tam rồi, mọi người chuẩn bị gặp nhau.

Nhận được cuộc gọi, Lâm Dật hỏi một chút về số người, bao hết số phòng của khách sạn chuẩn bị dẫn người qua đó ở lại.

Tuy rằng ở phương diện địa vị xã hội, Miêu Quốc Phong không có cách nào so sánh với Lâm Dật, nhưng Lâm Dật vẫn rất chủ động lái xe đến cửa ngõ đường cao tốc đón tiếp bọn họ, nếu không bọn họ khó tìm thấy đường đến huyện.

“Chủ nhiệm Lâm, còn để cậu đích thân chạy một vòng đến đây, thật làm phiền quá.” Miêu Quốc Phong khách khí nói.

“Mọi người đến giúp đỡ tôi, đây là việc tôi nên làm.”

Cùng lúc này, người ở trên xe bus lớn lần lượt bước xuống.

Lâm Dật phát hiện, ngoại trừ Lý Sở Hàm và Kiều Hân ra, có một đại bộ phận đều là khuôn mặt lạ, toàn bộ không quen biết.

“Xin chào chủ nhiệm Lâm, tôi là Mã Nhân Ba viện trưởng bệnh viện Hiệp Hòa, lúc trước khi cậu đến Hiệp Hòa, chúng ta từng gặp nhau một lần rồi.”

Nhìn người đàn ông lớn tuổi trước mặt, Lâm Dật suy nghĩ kỹ lưỡng, thật sự anh còn có một chút ấn tượng đó, nhưng những người còn lại anh không hề quen biết chút nào.

“Xin chào chủ nhiệm Lâm, tôi là Lý Kiếm Phong, viện trưởng bệnh viện Hoa Tây.”

“Xin chào, xin chào.”

“Xin chào chủ nhiệm Lâm, tôi là Trường Vương Cầm, viện trưởng bệnh viện Tương Nhã.”

“Xin chào, xin chào.”

Lâm Dật cười đáp lời, nhưng trong lòng lại ngỡ ngàng.

Đây là tình huống gì thế này?

Hiệp Hòa thì không cần phải nói rồi, lão đại của tất cả bệnh viện trong Hoa Hạ.

Còn tiếng tăm của bệnh viện Hoa Tây và bệnh viện Tương Nhã ở Hoa Hạ hoàn toàn không kém bệnh viện Hoa Sơn.

Dường như ba bệnh viện đều là tồn tại song hành, chỉ kém Hiệp Hòa chút ít.

Nói cách khác, bốn bệnh viện tốt nhất Hoa Hạ đang ở đây rồi.

“Viện trưởng Miêu, đây là…”

“Không phải cậu nói muốn cải thiện hoàn cảnh điều trị ở đây sao, tôi liền gọi điện thoại liên hệ một chút với bọn họ.” Miêu Quốc Phong cười nói tiếp:

“Những bác sĩ đi theo đến đây đều là chủ nhiệm trưởng khoa át chủ bài của các bệnh viện lớn, ứng phó bệnh viện của huyện chắc đã đủ rồi.”

Lâm Dật có chút dở khóc dở cười.

“Nào chỉ đủ thôi đâu, các vị đại lão như mọi người chỉ tùy tiện đến một người, đã có thể khiến viện trưởng của bệnh viện huyện đứng không vững rồi. Tôi thấy mấy người không phải đến giúp đỡ, mà càng giống đến hù dọa người ta hơn đấy.”

Đám đông bị chọc cho cười lớn ha ha, Mã Nhân Ba nói:

“So với chủ nhiệm Lâm, bọn tôi không tính là gì cả. Nếu sau này có thời gian, mời chủ nhiệm Lâm đến chỗ chúng tôi hướng dẫn chỉ đạo công việc.”

“Quá khách khí rồi.” Lâm Dật cười nói tiếp:

“Sau này nếu tôi có thể giúp đỡ được chỗ nào, cứ gọi một cú điện thoại là được rồi.”

Lâm Dật chính là người như thế, anh đối tốt với tôi thì tôi sẽ đối tốt với anh.

Anh không đối tốt với tôi thì tôi cũng không tốt với anh.

Anh nếu giả bộ ra oai với tôi, thì tôi sẽ xử anh đến chết.

“Thôi đừng đứng ở đây nữa, tôi đã đặt sẵn chỗ rồi. Chúng ta đi nghỉ ngơi trước, sau đó cùng nhau ăn một bữa.”

“Vậy bọn tôi đều nghe theo sự sắp xếp của chủ nhiệm Lâm.”

“Đi thôi.”

Vì có Lâm Dật đến đón tiếp rồi, Lý Sở Hàm và Kiều Hân không còn ngồi trên xe bus lớn nữa, hai người cùng lên chiếc MiniDv của anh.

“Anh Lâm, em thật sự bái phục anh.” Kiều Hân nói tiếp:

“Trên có thể lái siêu xe, dưới có thể lái Mini. Cửa sổ xe không thể đóng lại được, thế mà anh vẫn lái say sưa ngon lành.”

“Không còn cách nào cả, lãnh đạo văn phòng không cho tôi lái chiếc xe 570 đó, bọn họ nói là quá khoa trương, sau đó đưa cho tôi chiếc này, nếu không tôi sẽ phải lái xe máy đến đón mấy người rồi.”

“Haha…” Kiều Hân cười lớn:

“Nếu như đám người trong huyện biết được anh là phú hào có giá trị hàng tỷ, chắc chắn có thể khiến bọn họ bị dọa cho giật mình nguy hiểm đến tính mạng luôn.”

“Đừng có để lỡ miệng nói ra chuyện này đấy, nếu không công việc sau này của tôi chắc sẽ không cách nào làm nổi.”

“Không thành vấn đề, miệng của em rất kín.”

Ba người họ vừa nói chuyện vừa cười đùa về đến huyện, sau khi sắp xếp xong chuyện chỗ ở, Lâm Dật lại sắp xếp một bữa cơm, nói rõ một chút về công việc của ngày mai xem như là chủ nhà và khách mời.

Điều khiến Lâm Dật rất cảm động chính là ba vị viện trưởng kia vô cùng nhiệt tình, thậm chí còn đề xuất đưa một bộ phận lực lượng y tế đến đây làm khách thăm khám, nhưng đều bị Lâm Dật từ chối.

Tình nghĩa lớn như này anh không dám nhận, sau này không cách nào trả nổi.

Nếu như thật sự có yêu cầu về phương diện này, từ bệnh viện Hoa Sơn phái người đến đã đủ rồi.

Sau bữa cơm, mọi người tự về phòng của mình nghỉ ngơi, Lý Sở Hàm không hề ngoài dự đoán đến chỗ của Lâm Dật, còn phát sinh chút chuyện gì đó cũng chỉ có hai người trong cuộc biết mà thôi.

…

Huyện Đông Tam, tiểu khu hoa viên Minh Lang. Nhà của Chu Phong ở đây, nhưng là thuê nhà ở đây.

Trên bàn ăn ở phòng khách bày ra không ít đồ nhấm.

Chu Phong, Chu Minh, Vu Triều Hỉ đều ở đây, không ngừng nâng ly uống cạn, trạng thái có hơi say.

“Anh rể, chuyện này anh làm quá ổn, thế mà tìm được ba chủ nhiệm trưởng khoa, cộng thêm anh và những bác sĩ khác đã có đến hai mươi người rồi, người bình thường thật sự không có khả năng này.”

“Việc này tính là gì đâu.” Chu Minh cười nói tiếp:

“Anh còn có hai ông bạn, nhưng vừa lúc bọn họ đi du lịch nước ngoài rồi, nếu không anh còn có thể gọi thêm hai người đến.”

“Thế này đã đủ lắm rồi, dựa vào trình độ của bệnh viện huyện làm gì có cơ hội giao lưu với bệnh viện đẳng cấp như ba bệnh viện này, chỉ dựa vào phần chiến tích này chúng ta đã đủ thắng rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1408: Ngủ Quên Mất

Chương 1408: Ngủ Quên Mất

“Chỉ cần mọi người cảm thấy đủ là được rồi.”

“Nào chỉ đủ, đây thật sự là quá đủ. Lấy trình độ huyện Đông Tam, làm gì gặp được tình huống như vậy.” Vu Triều Hỉ nói tiếp:

“Chờ đến lúc người của ba bệnh viện này đến đây, có khi viện trưởng của bệnh viện huyện cung phụng họ như tổ tông ấy chứ.”

“Nguyên nhân chính là trình độ ở bệnh viện huyện quá kém, còn kém hơn cả suy nghĩ của tôi nữa.” Chu Minh nói tiếp:

“Tôi thầm quan sát thấy, lấy trình độ của bệnh viện huyện chỉ có thể điều trị đau đầu, sốt não thôi. Còn châm cứu xoa bóp gì đấy, cho dù giải phẫu viêm ruột thừa phải miễn cưỡng lắm mới làm được.”

“Còn không phải như thế sao.” Vu Triều Hỉ nói tiếp:

“Hơn nữa, sau khi bí thư Vương biết được chuyện này, ông ấy còn nói rõ đến ngày đó sẽ đích thân ra đón, đủ để thấy được ông ấy coi trọng chuyện này thế nào.”

“Vậy càng tốt.” Chu Minh nâng ly lên: “Nào cụng một ly, xem như việc này hoàn thành tốt đẹp.”

…

Khoảng chín giờ sáng hôm sau. Trước cổng bệnh viện huyện dựng cổng vòm đỏ, còn trải thảm đỏ. Buồn cười nhất chính là hai bên còn treo pháo, như thể chuẩn bị kết hôn.

Lãnh đạo trong huyện và người trong bệnh viện huyện đều đứng ở cổng, chuẩn bị nghênh đón bác sĩ đến từ bệnh viện Dư Hàng.

Đường phố hai bên bệnh viện vây tầng trong lớp ngoài, rất đông người đến đây.

Có người là người trong huyện, có vài người từ nông thôn lên đây, bởi vì bọn họ nghe nói hôm nay có hoạt động xuống nông thôn khám bệnh, có thể được khám bệnh miễn phí nên tất cả mọi người đều chạy đến.

Đứng bên cạnh Vương Vận Giang là một người đàn ông trung niên, khoảng hơn năm mươi tuổi, tóc hơi bạc, có chút già nua.

Người đàn ông này tên là Lưu Chí Bảo, ông ấy là viện trưởng ở bệnh viện huyện này.

“Bí thư Vương, ông phải khen thưởng thật tốt cho chủ nhiệm Chu về việc xuống nông thôn chữa bệnh lần này đấy. Ba bệnh viện ở Dư Hàng là bệnh viện có danh tiếng lớn, nếu không có cậu ta làm cầu nối, người ta chẳng thèm đến chỗ này của chúng ta.”

“Tôi biết rồi.”

Mặc dù trước đây cũng có bệnh viện lớn đến nơi này, nhưng việc đó là nhiệm vụ do nhà nước sắp xếp, người ta không thể không đến.

Cho dù bọn họ có tới đây cũng chỉ làm qua loa lấy lệ cho có, sẽ không nghiêm túc thực hiện. Không giống lần này, ngoài việc khám chữa bệnh miễn phí, còn tiến hành phụ đạo huấn luyện cho y bác sĩ trong bệnh viện.

Đối với huyện Đông Tam mà nói, đây là một cơ hội tốt ngàn năm có một.

“Tiểu Chu, chuyện này cậu làm đúng lắm, tôi sẽ ghi nhận công lao này cho cậu.” Vương Vận Giang nói với Chu Phong.

“Bí thư Vương khách khí rồi, đây là việc tôi nên làm.”

“Cậu có thể suy nghĩ được như vậy đương nhiên rất tốt, nhưng có công ắt có thưởng. Tôi ghi tạc chuyện này trong lòng.”

“Cảm ơn bí thư Vương.” Chu Phong vừa cười vừa nói.

Nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người, Lý Tự Cẩm nhỏ giọng hỏi Lý Khánh Khải.

“Anh Lý, anh biết anh Lâm đi đâu không? Sao bây giờ anh ấy còn chưa đến?”

Lý Khánh Khải nhìn đồng hồ đeo tay một cái.

“Tôi cũng bực mình đây. Vừa rồi tôi gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy không nghe máy. Thật sự khiến người ta sốt ruột.”

“Tôi gọi lại cho anh ấy, có lẽ anh ấy đang bận việc gì đấy.”

Lý Tự Cẩm lấy điện thoại ra, nhưng gọi vẫn không có người nghe máy, điện thoại đổ chuông vài tiếng rồi tự động tắt máy.

“Vẫn không có người nghe máy.” Lý Tự Cẩm bĩu môi, sốt ruột giậm chân nhìn xung quanh. Rốt cuộc anh ta làm gì vậy không biết.

Chu Phong nghiêng đầu nhìn sang đây, vừa cười vừa nói:

“Sao chủ nhiệm Lâm còn chưa đến vậy? Hầu hết mọi người đã đến đông đủ rồi đấy.”

“Lập tức tới ngay.” Lý Tự Cẩm trả lời qua loa.

“Nhưng lúc này gọi điện thoại cho anh ta lại không có ai nghe, sẽ không phải anh ta cố ý biến mất, không tới đây đấy chứ.”

“Không có việc đó đâu. Hôm qua chúng tôi đã nói với nhau rồi, một lát nữa anh ấy đến ngay.”

“Ha ha…” Chu Phong lạnh lùng cười nói:

“Thật ra anh ta đến hay không cũng chẳng sao cả, dù sao chuyện này không cần đến anh ta. Tôi đã tìm người tốt đến rồi, cho dù anh ta có gọi người đến đây cũng kém trình độ của ba bệnh viện. Anh gọi điện nói với anh ta không cần đến nữa, không thôi lại mất hết mặt mũi đấy.”

Lý Tự Cẩm đương nhiên biết ba bệnh viện ở Dư Hàng có danh tiếng lớn. Bệnh viện này có thể được xếp vào top năm ở thành phố Dư Hàng, chứng tỏ trình độ y bác sĩ rất cao, chỉ sợ muốn tìm được một bệnh viện tốt hơn là chuyện vô cùng khó khăn.

“Anh đừng khẳng định chắc chắn như vậy, anh Lâm còn chưa tới mà. Kết quả như thế nào còn chưa biết chắc đâu.”

“Nhưng tính cả cha của tôi, tôi tìm được bốn bác sĩ chủ nhiệm. Lâm Dật lấy cái gì để so với đội hình của tôi? Vẫn nên nói cho anh ta biết từ bỏ sớm đi.”

“Cái này…”

“Được rồi, đừng tán gẫu nữa, người đến rồi.” Vu Triều Hỉ nhắc nhở.

Lúc này, chiếc Toyota Coaster từ xa chạy tới.

Người vây quanh ở cộng bệnh viện theo bản năng lùi lại phía sau, nhường lại chỗ cho xe vào.

Xe chậm rãi lái đến cổng bệnh viện, cửa xe mở ra, Chu Minh dẫn theo người từ trên xe đi xuống.

Vương Vận Giang dẫn người đến nghênh đón.

“Chủ nhiệm Chu, mọi người vất vả rồi.”

“Bí thư Vương khách khí quá, có thể góp một phần sức lực giúp đỡ cho người dân ở huyện Đông Tam là vinh hạnh cho chúng tôi.”

Sau đó, Chu Minh giới thiệu với Vương Vận Giang những người đi cùng mình, hai bên lần lượt bắt tay, coi như đã quen biết nhau.

Sau khi chào đón mọi người xuống hết, trong mười ba người tính luôn cả Chu Minh, mọi người đã đứng ở cửa chính của bệnh viện huyện.

Lúc này, Lưu Chí Bảo đi về phía trước một bước, cầm microphone nói:

“Các vị, hôm nay là ngày 16 tháng 9, là ngày Viêm gan B toàn dân cả nước chúng ta. Mượn cơ hội này, chúng ta mời được mười ba vị chuyên gia của ba bệnh viện ở Dư Hàng đến cử hành hoạt động khám chữa bệnh ở nông thôn. Ngoài việc này ra, các bác sĩ trong bệnh viện chúng ta sẽ được huấn luyện chuyên nghiệp trong vòng một tuần. Thông qua hoạt động lần này, tôi có lòng tin trình độ chữa bệnh ở bệnh viện chúng ta sẽ nâng lên một bậc cao mới, để mọi người được chữa trị tốt ngay tại nhà.”

“Tốt!”

Lưu Chí Bảo vừa nói xong, người dân vây xem ở cửa vỗ tay hoan hô tán thưởng, tâm tình hưng phấn lộ rõ trên mặt.

Rất nhiều người trong số bọn họ biết ba bệnh viện ở Dư Hàng, cũng biết đó là bệnh viện lớn, thậm chí có không ít người từng đến đó khám bệnh.

Bây giờ bọn họ lại đến huyện của mình khám bệnh, đây chính là chuyện vô cùng tốt.

Nhìn thấy tình cảnh mọi người trước mắt nhiệt tình như vậy, Lý Tự Cẩm không nhịn được, lại gọi điện thoại cho Lâm Dật.

“Anh Lâm anh ở đâu vậy? Sắp bắt đầu rồi.”

“Hôm qua tôi ngủ muộn quá, sáng nay ngủ quên mất. Chờ tôi ở đó, tôi sẽ đến ngay.”

Nói xong, Lâm Dật lập tức cúp điện thoại, không cho Lý Tự Cẩm cơ hội thúc giục.

“Tình hình thế nào rồi?” Lý Khánh Khải hỏi.

“Anh Lâm nói anh ấy sẽ đến ngay.”

Lý Khánh Khải nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thở dài: “Vậy thì đợi thôi.”

Vốn dĩ Lý Khánh Khải còn ôm hy vọng rằng Lâm Dật sẽ đến để lật ngược tình thế, nhưng sau khi thấy Chu Phong bày ra một trận chiến lớn như vậy, anh ta có chút không muốn Lâm Dịch đến nữa.

Trong trường hợp người mà anh ta tìm đến không tốt bằng Chu Phong, bên kia nhất định sẽ nhân cơ hội này để nhục nhã anh.

Nếu đến để nhận kết cục thế này, vậy tốt hơn là không nên đến.

Trong khi Lý Khánh Khải đang suy nghĩ về những vấn đề này, anh ta đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe buýt dừng ở cổng bệnh viện huyện.

Lâm Dật nghênh ngang từ trên xe đi xuống.

“Thật ngại quá, sáng nay tôi ngủ quên mất.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1409: Thì Ra Thằng Hề Là Bản Thân Mình

Chương 1409: Thì Ra Thằng Hề Là Bản Thân Mình

Nhìn thấy Lâm Dật xuất hiện tại đây, Vương Vận Giang mỉm cười, tỏ ra nghiêm nghị nói:

“Đừng đứng đó nữa, đến chỗ tôi nào.”

Mặc dù việc này Chu Phong làm rất tốt, nhưng Vương Vận Giang cũng sẽ không quên những cống hiến của Lâm Dật làm cho huyện Đông Tam.

Anh chỉ đến muộn hơn một chút, cũng không gây ra ảnh hưởng gì.

“Bí thư Vương, hôm nay không phải là ngày của viêm gan B toàn quốc sao, tôi dẫn theo vài người đến giúp đỡ.”

“Cậu cũng tìm người đến giúp à?”

Lâm Dật gật đầu, sau đó cửa xe được mở ra, Lý Sở Hàm, Miêu Quốc Phong, Mã Nhân Ba, cùng với hơn ba mươi mấy người khác lần lượt từ trên xe bước xuống.

Vương Vận Giang và Lưu Chí Bảo liếc nhìn nhau, nhận thấy khí thế của những người này dường như không hề đơn giản.

“Lâm Dật, để bọn họ đứng sang một bên đi.” Chu Phong nói tiếp:

“Đợi các chuyên gia của ba bệnh viện diễn giảng xong, trong nhóm người của anh phái một người ra đại diện. Mọi người đều vì huyện làm việc tốt, làm thế nào cũng phải để cậu có cơ hội lộ diện chứ.”

Tiếp đến Chu Minh tiến lên phát biểu ý kiến. Thằng nhóc này cũng khá thú vị đấy.

“Nếu như những vị đại lão này không đến, anh để người của ba bệnh viện bước lên chống đỡ hoàn cảnh thì tôi cũng không có ý kiến.” Lâm Dật nhìn mấy người Chu Minh một cái: “Nhưng bây giờ, hình như bọn họ không có tư cách này rồi.”

“Anh có ý gì, chẳng lẽ anh coi thường ba bệnh viện ở Dư Hàng?” Chu Phong cười lạnh lùng, nói:

“Một người ngoài như anh không thể hiểu tình hình của Dư Hàng, tôi cũng có thể thông cảm. Để tôi nói cho anh biết rõ, ba bệnh viện ở Dư Hàng là ba bệnh viện hàng đầu, xếp vào top 5 bệnh viện tốt nhất ở cả Dư Hàng. Anh còn cảm thấy trình độ của bọn họ không được sao?”

“Một bệnh viện chỉ xếp trong top 5 ở Dư Hàng đã khiến anh cảm thấy cao siêu như vậy à?” Lâm Dật gãi gãi đầu:

“”Những người bên cạnh tôi đây đều là viện trưởng của năm bệnh viện có thể xếp hàng top 5 của Hoa Hạ, nhưng tôi cũng không tỏ vẻ như anh à.”

“Anh nói cái gì? Top 5 Hoa Hạ!” Chu Phong và những người khác đều sững sờ, vô thức nhìn về phía đám người Miêu Quốc Phong, trong ánh mắt đầy vẻ dò xét cẩn thận.

“Chủ nhiệm Lâm, tình huống này là sao đây?” Vương Vận Giang đi tới hỏi.

“Chính là như tôi nói đó.”

Lâm Dật nói xong, Miêu Quốc Phong bước đến, đưa tay về phía Vương Vận Giang: “Xin chào bí thư Vương, tôi là viện trưởng của bệnh viện Hoa Sơn ở Trung Hải, Miêu Quốc Phong.”

“Bệnh viện Hoa Sơn!”

Vương Vận Giang và Lưu Chí Bảo đều sững người!

Đó là bệnh viện tốt nhất ở toàn Trung Hải, xếp trong top 5 ở cả Hoa Hạ đấy!

Lâm Dật thật sự không có nói dối!

“Xin chào bí thư Vương, tôi là viện trưởng của bệnh viện Hiệp Hòa, Mã Nhân Ba.”

“Tôi là viện trưởng của bệnh viện Hoa Tây, Lý Kiếm Phong.”

“Tôi là viện trưởng của bệnh viện Tương Nhã, Vương Cầm, những người ở phía sau bọn tôi là chủ nhiệm trưởng khoa hàng đầu của bốn bệnh viện chúng tôi. Chúng tôi nhận được lời mời của chủ nhiệm Lâm đến đây để làm hỗ trợ khám chữa bệnh.”

Hít...

Biết được thân phận của những người này, tất cả mọi người đều hít sâu một hơi khí lạnh!

Bốn bệnh viện này, cho dù chưa từng đến khám bệnh, mọi người cũng có nghe đến danh tiếng của bọn họ ở trên tivi rồi!

Giống như Lâm Dật nói, những bệnh viện này thật sự là bệnh viện có thể xếp vào top 5 của Hoa Hạ!

Tuy rằng trình độ của ba bệnh viện ở Dư Hàng cũng khá ổn, nhưng nếu so với bốn bệnh viện trước mặt, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Đừng nói là viện trưởng của bốn bệnh viện này, cho dù chọn ra một chủ nhiệm trưởng khoa đến đã có tư cách trở thành viện trưởng của ba bệnh viện ở Dư Hàng rồi.

Vả lại người ta không chỉ có danh tiếng lớn, kỹ thuật tốt, đến đây đều là đẳng cấp chủ nhiệm trưởng khoa!

Nhìn về phía của ba bệnh viện ở Dư Hàng, tính đi tính lại cũng chỉ có bốn người, khoảng cách này…

“Xin chào xin chào.”

Vương Vận Giang vội vàng tiến lên, bắt tay với bốn vị viện trưởng, mà hơn ba mươi mấy vị chủ nhiệm trưởng khoa còn lại cũng không có bỏ sót.

Ngoài Vương Vận Giang ra, Lưu Chí Bảo cũng làm giống thế.

So sánh mà nói, ông ta còn cảm thấy sốc hơn cả Vương Vận Giang!

Những người này đều là nhân vật đứng trên đỉnh cao của giới y học, có lúc ông ta đọc luận văn y học do bàn tay của những người này viết ra.

Bây giờ, những người đứng ở trên cao đó lại xuất hiện trước mắt mình!

Đối với ông ta mà nói, chuyện này giống như đang nằm mơ vậy.

“Chủ nhiệm Lâm, cậu cũng thật là, dẫn nhiều người đến như này làm sao không nói với tôi một tiếng, tôi chẳng có chút chuẩn bị trước gì hết.” Vương Vận Giang nói.

“Đều là người mình, tôi sắp xếp là được rồi.” Lâm Dật nói tiếp:

“Chỉ là làm việc tốt cho người dân, không cần phải khua chiêng gióng trống, chỉ cần người dân có lợi là được rồi.”

“Chủ nhiệm Lâm làm tốt lắm!”

Một lời nói của Lâm Dật giành được một tràng vỗ tay ủng hộ.

Người dân vây quanh ở phía dưới đều hô hào khen ngợi anh.

So với cảnh này, sắc mặt của Chu Phong càng khó coi đến cực điểm, hận không thể tìm một chỗ nào đó chui vào!

“Bốn vị viện trưởng, lúc trước chúng tôi thật sự không biết mọi người sẽ đến, thất lễ không đón tiếp, xin đừng chê bai lễ nghi của huyện Đông Tam chúng tôi.”

“Không đâu không đâu, giống như chủ nhiệm Lâm nói, chúng tôi cũng không có suy nghĩ gì khác, chỉ cần có thể giúp đỡ cho người dân của huyện Đông Tam, chúng tôi cũng mãn nguyện rồi.”

“Cảm ơn cảm ơn.” Vương Vận Giang đưa tay ra làm động tác mời, nghênh đón bốn người Miêu Quốc Phong lên trên bục, chuẩn bị để bọn họ đọc diễn văn.

Chu Phong ngượng ngùng bước xuống, dẫn theo người của ba bệnh viện Dư Hàng, toàn bộ đi xuống dưới, từ từ nhường lại vị trí cho bọn họ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Chu Phong khó xử đứng phía sau đám đông, không muốn để người khác để ý đến mình.

Từ nửa tháng trước, mình đã bắt đầu lập kế hoạch cho chuyện này rồi, không ngờ đến sau cùng lại làm phông nền cho người ta.

Lúc trước còn luôn cười cợt trêu Lâm Dật, thì ra thằng hề lại là chính mình!

Bữa tiệc hoan nghênh hoành tráng kết thúc sau một đoạn diễn văn ngắn gọn, tiếp đến bước vào chủ đề chính.

Ngay lập tức, bệnh viện huyện trở thành nơi náo nhiệt nhất, thậm chí còn có không ít người bắt đầu gọi điện thoại cho người trong nhà, kêu người thân nhanh chóng đến khám bệnh.

Cơ hội như thế này cả đời cũng không gặp được mấy lần.

"Anh Lâm, anh tìm em.”

Trên bậc thang bên cạnh bệnh viện, Lâm Dật gọi Kiều Hân đến.

“Ở đây thế nào rồi?”

“Đều phải bận rộn đến chết rồi.” Kiều Hân nói tiếp:

“Nhưng đều là vài bệnh lâu năm, tình trạng bệnh tình cần phải dựa vào uống thuốc duy trì, nhưng cũng có một vài bệnh nghiêm trọng, chủ nhiệm Lý kiến nghị bọn họ phải phẫu thuật, nhưng nhìn tình trạng của người bệnh chắc chắn sẽ không đi làm đâu.”

“Khẳng định rồi, tiền uống thuốc không biết đến từ đâu, nào có tiền để làm phẫu thuật.”

Kiều Hân thở dài một hơi, cũng cảm thấy khó khăn.

“Được rồi, đây không phải là việc chúng ta phải bận tâm, cũng không phải chuyện chúng ta có thể giải quyết được.” Lâm Dật nói tiếp:

“Mấy ngày này em chú ý việc bên bệnh viện một chút, về phương diện hỗ trợ, mỗi người mỗi ngày 5000 tệ, bốn vị viện trưởng do anh tự sắp xếp, nếu như gặp phải khó khăn, em ở giữa giúp đỡ điều hòa một chút, xử lý không nổi thì gọi anh đến.”

“Anh Lâm yên tâm, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

“Anh còn có việc khác cần phải làm, về trước đây, mọi người chú ý sức khỏe một chút.”

“Hehe, yên tâm, em sẽ chuyển lời đến chủ nhiệm Lý.”

“Được rồi, đi đi.”

Bàn giao mấy câu xong, Lâm Dật trở về văn phòng làm việc trong huyện.

Nhưng còn chưa ngồi nóng ghế, anh đã nhận được điện thoại của Lương Nhược Hư.

“Chủ nhiệm Lâm, em đã gọi cho anh ba cuộc đều không nghe máy, không phải là đang xen ngang việc của anh rồi chứ.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1410: Phóng Viên Phỏng Vấn

Chương 1410: Phóng Viên Phỏng Vấn

“Ờ…”

Lâm Dật đã sớm nhìn thấy ba cuộc gọi nhỡ của Lương Nhược Hư, chỉ là do cứ bận bịu suốt, tới lúc rảnh rỗi rồi anh lại quên gọi lại cho cô ấy.

“Buổi sáng người của bệnh viện tới, anh bận không rời ra được.” Lâm Dật nói tiếp:

“Bây giờ anh mới rảnh được một chút, vừa định gọi lại cho em thì đúng lúc em gọi tới. Em nói xem đây có tính là tâm linh tương thông hay không.”

“Cắt, em thừa biết mồm mép của anh rồi.” Lương Nhược Hư nói.

Lâm Dật cười hắc hắc: “Có phải em có việc gì cần tìm anh không?”

“Không có việc gì thì không thể tìm anh sao?”

“Bên cạnh anh có hàng chục cô nàng đang chờ anh, nào có thời gian dành cho em.”

“Em bóp chết anh!” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Mấy ngày nay phóng viên trung ương có thể sẽ đến chỗ mọi người phỏng vấn, anh hãy chuẩn bị cho tốt một chút.”

“Hả? Phóng viên trung ương? Của đài nào thế?”

“Nhật báo của trung ương, khối tài chính và kinh tế.” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Khu công nghiệp chip của anh, không phải mẹ em cũng đã vào cuộc rồi sao, thêm cả lãnh đạo trung ương cũng rất coi trọng anh, nên họ cử phóng viên tới đấy, coi như là một hình thức tuyên truyền.”

“Nói cách khác, cuộc phỏng vấn này là do chính lãnh đạo bên trên tặng cho anh rồi?”

“Nghe ý của mẹ em thì hình như là vậy đấy.” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Bất luận là máy quang khắc, hay là tư liệu anh lấy về từ gia tộc Mitsui, xét trên phương diện nào đó mà nói, nó ảnh hưởng đến hệ thống khoa học kỹ thuật và công nghiệp của Hoa Hạ, đây xem như là phần thưởng cho anh.”

“Vậy bảo bọn họ cử một phóng viên xinh đẹp nhé, an ủi phần nào tâm trạng của anh, dù sao anh cũng là người đàn ông thiếu thốn tình yêu, nhất định phải này nọ một chút mới được.”

“Em thật muốn tát chết anh.” Lương Nhược Hư nói tiếp: “Tốt nhất anh đừng có nghĩ tới mấy chuyện ong bướm, đến lúc đó nhớ tiếp đãi người ta thật tốt.”

“Anh thấy phiền nhất chính là tiếp đãi mấy thể loại phóng viên này, không được cái ích gì.”

“Loại chính sách này, anh tưởng rằng nói cho là có thể cho sao.” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Nếu cho các người, doanh nghiệp khác thì sao? Còn các thành phố khác lại làm thế nào? Một số việc không thể xử lý công bằng.

Hơn nữa hiện tại có không ít doanh nghiệp bán dẫn, họ đều đưa ra nghi vấn về sự độc quyền của tập đoàn Lăng Vân, cấp trên đã giúp anh chèn ép, anh nên biết thỏa mãn đi.”

“Vậy được rồi, anh sẽ cố gắng phối hợp.”

“Mặc dù người ta là phóng viên phỏng vấn, nhưng lần này khác, anh phải nghiêm túc một chút.” Lương Nhược Hư nói tiếp:

“Người ta là người của phương tiện truyền thông quốc gia, nếu như bọn họ phát hành bài báo này thì gần như lan rộng đến cả nước, nhưng nói đúng ra thì cuộc phỏng vấn này cũng không phải cho dân chúng bình thường xem, mà là cho những doanh nhân kia xem, phía trên tỏ thái độ rồi, bọn họ sẽ phải tự đi theo.”

“Anh hiểu đạo lý mà em nói, nhưng thật sự anh vẫn không có ấn tượng gì tốt.”

“Không có ấn tượng tốt cũng phải tiếp đãi, điều này có lợi ích rất lớn với tập đoàn Lăng Vân các anh, không thể sơ suất.”

“Biết rồi, biết rồi.”

“Còn nữa, chuyện bên huyện Đông Tam hãy nhanh chóng xử lý, sớm chút quay về, trong lòng anh tự sắp xếp đi.”

“Đợi tới ngày an toàn của em chính là lúc anh trở về.”

“Cút!”

Lương Nhược Hư cúp điện thoại, không cho Lâm Dật cơ hội đùa giỡn nữa.

Mấy ngày kế tiếp, công việc của Lâm Dật tương đối thoải mái, mỗi ngày ghé chút qua bệnh viện huyện, tranh luận với đám người Miêu Quốc Phong, buổi tối lại vui vẻ với Lý Sở Hàm, cuộc sống như mơ.

Lý Khánh Khải và Lý Tự Cẩm lại suốt ngày bận rộn việc của thôn trấn phía dưới, cũng không lúc nào thảnh thơi.

Về phần người do Chu Phong tìm tới, bọn họ lại rơi vào tình huống tương đối lúng túng, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Nhưng cuối cùng vẫn cứng đầu ở lại.

Bởi vì những người Lâm Giật đưa về đều là những người có ảnh hưởng lớn trong giới y học, xuất phát từ suy nghĩ tương lai của mình, bọn họ liền ở lại, có thể học được không ít thứ.

“Chủ nhiệm Lâm, bí thư Vương gọi anh qua đó một chuyến.”

Trước cửa văn phòng, thư ký của Vương Vận Giang nói với Lâm Dật.

“Tôi đến ngay đây.”

Dọn dẹp sơ qua một chút, Lâm Dật đi đến phòng làm việc của Vương Vận Giang.

“Bí thư Vương, ông tìm tôi.”

“Tôi đã sớm muốn nói chuyện với cậu rồi, hôm nay vừa rảnh rỗi.” Vương Vận Giang cười nói:

“Hoạt động y tế nông thôn lần này cậu làm thật sự quá tốt, lúc tôi đi họp ở thành phố, các lãnh đạo có liên quan còn ở trước mặt mọi người biểu dương huyện chúng ta có tiến bộ trong công tác xóa đói giảm nghèo, đây đều là công lao của cậu.”

“Chuyện nên làm thôi.” Lâm Dật cười ha hả nói.

“Tôi biết các người sẽ nói như vậy.” Vương Vận Giang cũng nở nụ cười, càng nhìn Lâm Dật càng thấy hợp tính.

“Hôm nay gọi cậu tới đây chủ yếu là tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Lâm Dật không nói gì, chờ Vương Vận Giang nói tiếp.

“Chuyện thứ nhất, lúc tôi đi họp ở thành phố và lãnh đạo các phòng ban liên quan, họ tự tìm tới tôi nói chuyện, tôi cũng không dám tham công, tôi đều báo cáo lên trên những việc cậu đã làm, cho nên lãnh đạo phía trên cố ý điều cậu đến thành phố, nhưng chức vụ cụ thể hiện tại còn chưa xác định, nếu cậu có ý kiến về phương diện này, tôi có thể ở giữa giúp cậu mai mối. Cậu thấy thỏa đáng là được. Chuyện này coi như xong.”

“Ồ...” Lâm Dật dừng một chút: “Tạm thời tôi không có ý muốn đi, vẫn muốn ở lại huyện này.”

“Có phải cảm thấy núi cao Hoàng đế xa, ở trong huyện tự do hơn phải không?”

Tôi bị hack đưa tới đây đấy, căn bản là không đi được!

“Tôi không có gì để theo đuổi, chỉ muốn phục vụ nhân dân.”

“Thôi thôi, tôi đã hơn năm mươi tuổi rồi, cậu đừng giở giọng đó với tôi nữa.” Vương Vận Giang nói tiếp:

“Việc này cũng không vội vàng gì, cậu quay về từ từ suy nghĩ đi, cậu còn trẻ, nhất định phải biết nắm lấy cơ hội tốt như vậy.”

“Cảm ơn lãnh đạo.” Lâm Dật nói: “Còn chuyện thứ hai là gì?”

“Chuyện thứ hai chính là việc phóng viên của Nhật báo trung ương muốn tới đây phỏng vấn, tìm hiểu một chút về công tác xóa đói giảm nghèo của ba huyện Đông Tam chúng ta, thêm vào đó là tình hình thu hút đầu tư.” Vương Vận Giang nói tiếp:

“Những chuyện này đều do cậu làm, hơn nữa các cậu là người trẻ tuổi, không có khoảng cách thế hệ cùng nhau trao đổi sẽ dễ hơn, việc tiếp đãi không ai khác thích hợp hơn cậu.”

“Tôi biết rồi, tôi chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Tuy anh đã sớm biết chuyện này từ chỗ Lương Nhược Hư, nhưng biểu hiện của Lâm Dật vẫn tỏ ra như thường, miễn cho Vương Vận Giang sẽ suy nghĩ nhiều.

“Được rồi, chỉ có hai chuyện này.” Vương Vận Giang nói tiếp:

“Nhất là chuyện chuyển đến Dư Hàng, đây có thể là bước ngoặt trong cuộc đời của cậu, cậu không nên quyết định vội vàng, suy nghĩ kỹ rồi nói sau.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Khoan hãy đi!” Vương Vận Giang lấy ra một hộp trà từ dưới hộc bàn làm việc ra: “Cầm về uống đi, bao bì còn rất đẹp mắt, sắp tháng mười rồi, nếu cậu không thích uống trà thì lấy về làm quà, không thể để cậu mất mặt.”

“Ha ha, cảm ơn lãnh đạo.”

Từ phòng làm việc của Vương Vận Giang đi ra, Lâm Dật lái xe đến Nhất Trung huyện Đông Tam.

“Cậu là ai, nơi này là trường học, cậu không thể đi vào.” Bác bảo vệ ngăn lại.

“Tôi là chủ nhiệm văn phòng xóa đói giảm nghèo của huyện chúng ta, Lâm Dật, muốn đi vào xem một chút.”

“Huyện nào?”

“Huyện Đông Tam?”

“Tên cậu là gì?”

“Lâm Dật.”

“Lâm cái gì?”

“Lâm Dật!”

“Dật cái gì?”

“Bác à, mời bác điếu thuốc ạ.”

“Đi vào đi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1411: Bạn Trai và Cuộc Sống Về Đêm

Chương 1411: Bạn Trai và Cuộc Sống Về Đêm

Nói về diện tích đất, Nhất Trung chiếm nhiều nhất cả huyện.

Một số trường học ở Trung Hải có khi còn nhỏ hơn ở đây.

Nhưng nếu nói về cơ sở vật chất giảng dạy thì chắc chắn sẽ kém hơn nhiều.

Chỉ có một tòa nhà bốn tầng, mặc dù nhìn cũng được đấy, nhưng tập hợp đủ các trường tiểu học, trung học cơ sở và trung học phổ thông vào một.

Mười mấy năm trước còn tốt, trường học vừa có diện mạo, cộng thêm dưới thị trấn, tổng cộng có năm trường tiểu học, ba trường trung học cơ sở, hai trường trung học phổ thông.

Nhưng trong mười mấy năm ngắn ngủi vừa qua, những trường này đã hợp nhất lại với nhau, chỉ còn lại một ngôi trường trước mắt.

Tìm được một bóng cây râm mát, Lâm Dật ngồi xuống.

Không lâu sau, tiếng chuông tan học vang lên, trẻ em ở tất cả các lớp ùa ra sân trường chơi.

Lâm Dật đếm đi đếm lại, tổng cộng còn chưa tới năm trăm người, hơn nữa còn là cả ba cấp cộng lại, nhân số ít tới đáng thương.

Nhưng nghe Lý Tự Cẩm nói giáo viên trong trường còn chưa đủ trình độ để đáp ứng giảng dạy.

Suy nghĩ hồi lâu, Lâm Dật cảm thấy việc này và việc trình độ y tế thấp cùng thuộc một vấn đề.

Nếu nền kinh tế không được nâng lên, tất cả mọi thứ đều vô ích.

Vì vậy, các khu công nghiệp là nền tảng của tất cả các ngành trong công cuộc xóa đói giảm nghèo, anh vẫn cần phải nghĩ thêm cách, sau đó cố gắng thêm.

Nhưng Lâm Dật nghĩ trước nghĩ sau, vẫn cảm thấy chuyện này không thể gấp gáp, rất nhiều thứ cần bổ trợ cho nhau.

Thời gian quan tâm đến chuyện trường học và cơ sở y tế, còn không bằng suy nghĩ nhiều hơn về khu công nghiệp.

Kinh tế vững chắc, tăng lương cho đội ngũ giáo viên và y tế thì tất cả mọi chuyện sẽ được giải quyết dễ dàng.

Ting ting ting.

Ngồi ở trường một lúc, chuông điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là một số điện thoại lạ.

“Xin chào, xin hỏi đây có phải là chủ nhiệm Văn phòng xóa đói giảm nghèo huyện Đông Tam, ngài Lâm Dật đúng không ạ?”

“Anh là?”

“Trước tiên tự giới thiệu một chút, tôi tên là Hậu Tĩnh Đào, là phóng viên của Nhật báo trung ương, tôi chủ yếu phụ trách công tác giao thiệp, muốn xác nhận với anh một chút về thời gian phỏng vấn, mười giờ sáng mai ở văn phòng của anh, được không nhỉ?”

“Được được, lúc nào tôi cũng oke.” Lâm Dật trả lời: “Mọi người đã biết địa chỉ chưa?”

“Bí thư Vương đã gửi cho chúng tôi rồi, ngày mai sẽ tập trung trước cửa tòa nhà văn phòng của các anh.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật cũng không để ý chuyện này, anh đến bệnh viện huyện đón Lý Sở Hàm và Kiều Hân đi ăn cơm.

Theo đề nghị của Kiều Hân, ba người đi ăn bún, vừa kinh tế lại vừa thực tế.

“Anh Lâm, ở huyện Đông Tam này có chỗ nào chơi không?” Kiều Hân thấy nhàm chán nên hỏi.

“Nơi duy nhất ở gần đây có thể đến chơi hình như chỉ có một hồ chứa nước Khang Lai, Khang Lai ở vùng nội cảnh trong huyện, nhưng cũng không xa lắm, tới đó có thể chèo thuyền và câu cá, chắc chắn hai người không cảm thấy hứng thú đâu.”

“Vậy chúng ta cũng đi dạo một vòng đi.” Kiều Hân nói: “Đã đến đây mấy ngày rồi, không có một chút cuộc sống về đêm, thật vô vị.”

“Vậy còn không mau tìm bạn trai.”

“Thoát kiếp độc thân không liên quan đến cuộc sống về đêm.” Kiều Hân nói tiếp:

“Cho dù việc có một mình khác với có hai người, nhưng em cảm thấy độc thân rất tốt, muốn đi đâu chơi không có ai quản.”

“Chuyện đó tất nhiên không giống rồi, càng nhiều người thì em càng có nhiều lựa chọn.” Lâm Dật nói tiếp:

“Khi có thứ gì chơi, có thể cùng nhau ra ngoài chơi, lúc không có thì hai người các người có thể chơi với nhau.”

Lúc đầu Kiều Hân có chút sửng sốt, sau đó cười ha ha.

“Anh Lâm, anh thật là hư, nhưng em thích.”

Lâm Dật cũng cười ha ha, ở cùng mấy em gái học ngành y này, nhiều khi cũng có cái hay của nó, có thể tùy tiện lái xe, ăn nói cũng không cần kiêng kị.

Cho dù là Lý Sở Hàm, cũng mặt không đỏ tim không đập nhanh, cô ấy không có cảm giác gì.

Trong mắt các bác sĩ này, đó là sự va chạm giữa hai cơ thể, đó là một điều rất bình thường.

“Cho nên nói đi vẫn phải nói lại, em vẫn nên nhanh chóng tìm bạn trai đi, lúc không có việc gì có thể chơi đùa với nhau, hơn nữa em cũng già đầu rồi.”

“Vậy không được, cho dù không có bạn trai, em vẫn có thể tìm đồ chơi.” Kiều Hân nói tiếp:

“Ở mãi trong khách sạn thật là chán, em muốn ra ngoài chơi.”

“Bên ngoài cũng không đến nỗi, trên xe, hành lang, rừng cây nhỏ, rạp chiếu phim, phòng thử quần áo, nhiều chỗ để chơi lắm, mang theo bạn trai điện tử của em đi giải tỏa đi.”

“Vãi, ha ha…”

Kiều Hân cười nghiêng ngả: “Anh Lâm, vẫn là anh lắm trò, em thật hâm mộ chủ nhiệm Lý.”

Lý Sở Hàm nghe mà cảm thấy không hiểu gì, rạp chiếu phim thì còn hiểu được, nhưng hành lang, rồi rừng cây nhỏ và phòng vệ sinh là có ý gì?

Có gì thú vị chứ?

“Anh Lâm, khi trở về anh phải phổ biến cho Lý chủ nhiệm thể loại này một chút, cô ấy nghe mà ngẩn ra rồi.”

“Ừm ừm ừm... Đó là trách nhiệm của anh.”

“Vậy ngày mai chúng ta đi một vòng quanh cái hồ đó chứ?” Kiều Hân hỏi.

“Mấy ngày này còn phải đi khám bệnh, chờ xong việc rồi đi.” Lý Sở Hàm nói.

“Xin nghỉ một ngày cũng không phải chuyện gì to tát.” Lâm Dật nói: “Nhưng ngày mai anh có chút việc, để ngày mốt đi.”

“OK.”

Sau bữa ăn, ba người cũng không đi đâu chơi đêm mà trở về khách sạn.

Ting ting ting!

Ngay khi Lý Sở Hàm định đi tắm rửa, Hà Viện Viện gọi điện thoại tới.

“Ngày mai anh có thời gian không?”

“Sao vậy? Mấy người đến đây à?”

“Nhật báo trung ương muốn phỏng vấn anh, đã liên lạc với chúng tôi rồi, muốn hỏi về thời gian của anh.”

“Việc này em và lão Kỳ đi thay tôi đi.”

Lâm Dật muốn điều Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện tới đây, để bọn họ thay mình đón tiếp buổi phỏng vấn.

“Cái này… Làm sao vậy được, người ta là phương tiện truyền thông nhà nước, bao nhiêu người muốn tham gia còn không có cơ hội, vậy mà anh lại muốn từ chối.” Hà Viện Viện nói tiếp:

“Đã nói rồi, em và anh Kỳ đều là phó giám đốc, nếu bọn tôi đi thay, đối phương nhất định sẽ có ý kiến, sau khi trở về không biết sẽ viết về chúng ta như thế nào.”

“Vậy được.” Lâm Dật nói tiếp: “Để cho bọn họ quyết định thời gian, tôi thì lúc nào cũng được.”

“Được, vậy em sẽ thông báo cho bọn họ.”

“Được.”

Rõ ràng Hà Viện Viện đang rất bận rộn, nếu không hai người còn phải lê la thêm vài câu rồi mới cúp.

Cúp điện thoại, Lâm Dật ném điện thoại đi.

Chuẩn bị chờ Lý Sở Hàm đi ra, phụ đạo thêm cho cô ấy những khóa học trên xe, hành lang, rạp chiếu phim, rừng cây nhỏ.

Ting ting ting!

Ngay khi Lâm Dật đang suy nghĩ làm thế nào phổ cập cho Lý Sở Hàm, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Lần này là một dãy số lạ.

“Xin chào, xin hỏi đây có phải là tổng giám đốc Lâm của tập đoàn Lăng Vân không ạ?”

Đầu dây bên kia là giọng một người phụ nữ, giọng nói rất mềm mại, cũng rất dễ nghe.

“Cô là ai?”

“Xin chào tổng giám đốc Lâm, tôi là phóng viên Tôn Nghệ Oánh của nhật báo trung ương, ngày mai tôi muốn phỏng vấn anh một chút.”

“Tôi biết chuyện này.”

“Tôi nghe người của tập đoàn báo là anh rảnh cả ngày mai phải không?”

“Đúng vậy.”

“Sáng mai, chúng tôi còn có một cuộc phỏng vấn khác đã hẹn trước, không có cách nào từ chối, nên chờ khi cuộc phỏng vấn buổi sáng kết thúc chúng tôi lại tới tìm anh được không?”

“Được.”

Ấn định xong thời gian, Lâm Dật cúp điện thoại, việc thân phận bại lộ chắc là khó tránh khỏi.

Nhưng đối phương là người của đài nhà nước, chỉ cần dặn dò vài câu chắc hẳn bọn họ sẽ không nói lung tung.

Nhưng mà tại sao buổi sáng và buổi chiều lại có hai người khác nhau liên lạc với mình?

Điều này thật là thú vị.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1412: Cơ Hội Tiếp Cận Lâm Dật

Chương 1412: Cơ Hội Tiếp Cận Lâm Dật

Sáng sớm hôm sau, Lý Sở Hàm dậy trước.

“Anh ngủ thêm một chút đi, bệnh viện huyện cách đây không xa, em và Hân Hân đi với nhau là được rồi.” Lý Sở Hàm nhìn Lâm Dật đang mơ mơ màng màng, nói.

“Vẫn nên để anh đưa hai người đi, hơn nữa một lát anh cũng có chút việc phải đến văn phòng huyện, chi bằng bây giờ ra ngoài cùng mọi người luôn.”

“Vậy em sẽ tìm quần áo cho anh, mau đứng lên đi rửa mặt đi.”

“Được rồi.”

Sau khi rửa mặt xong, ba người tập hợp, đi ra ngoài ăn chút bữa sáng.

Sau đó Lâm Dật đưa hai người đến bệnh viện, còn mình trở lại văn phòng, chờ phóng viên tới phỏng vấn.

Cùng lúc đó, một chiếc xe SUV đi về phía huyện Đông Tam.

Hai người ngồi trên xe đều rất trẻ, khoảng 30 tuổi.

Người đàn ông lái xe mặc một bộ đồ thể thao, để tóc ngắn, làn da hơi ngăm đen, nụ cười rất bình dị làm cho mọi người cảm thấy gần gũi.

Cô gái ngồi ở ghế phụ ăn mặc thời trang hơn rất nhiều, mặc váy dài màu đỏ, tóc dài cột sau đầu, làn da trắng nõn như đánh phấn đi trên đường sẽ khiến người ta không kìm lòng được mà nhìn lại.

Người đàn ông lái xe tên là Hầu Tĩnh Đào, người phụ nữ tên là Tôn Nghệ Oánh, là hai người đã lần lượt gọi điện thoại cho Lâm Dật ngày hôm qua.

Chẳng qua hai người bọn họ cũng không biết mình gọi điện thoại cho cùng một người.

Hai người chỉ cảm thấy đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên, tên đều giống nhau, không có mối liên hệ nào giữa chủ nhiệm văn phòng xóa đói giảm nghèo với một ông chủ trị giá hàng trăm tỷ.

“Chị Tôn, chị chuẩn bị thế nào rồi?” Hầu Tĩnh Đào vừa lái xe vừa hỏi.

“Tôi vẫn có chút hồi hộp, đối phương chính là phú hào thân kinh bách chiến, giá trị cả trăm tỷ, không chỉ bắt đầu từ hai bàn tay trắng, hơn nữa người ta còn rất trẻ, nếu để xảy ra một chút sai sót sẽ dễ chọc cho người ta mất hứng.”

“Việc này quả thật rất quan trọng, hơn nữa còn là nhiệm vụ cấp trên phân công, nếu xảy ra sai sót, lãnh đạo sẽ phê bình hai chúng ta.”

“Ai nói không phải đâu.” Tôn Nghệ Oánh nói.

“Bên phía chủ nhiệm Lâm thì sao, cậu chuẩn bị thế nào rồi?”

“Tôi không chuẩn bị gì, tốt xấu gì tôi cũng làm việc hơn ba năm, cố gắng phát huy là có thể xử lý được anh ta.”

“Vẫn nên nghiêm túc một chút thì tốt hơn. Nói gì thì nói, người ta cũng là chủ nhiệm, hơn nữa việc thu hút đầu tư của ba huyện Đông Ba cũng nhờ có anh ta, anh ta cũng là đối tượng phỏng vấn trọng điểm lần này.”

“Chị là người mới tới nên không hiểu rõ chuyện này. Vậy nên chị nghe theo tôi đi, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Nhưng chuyện này trách tôi rồi, sớm biết như thế này thì tôi đã hẹn lịch phỏng vấn với chủ nhiệm Lâm vào buổi chiều, nhân vật trọng yếu như tổng giám đốc Lâm nên hẹn phỏng vấn anh ta vào buổi sáng, như vậy mới có thể thể hiện được tầm quan trọng của người ta.”

“Không sao, đối phương có thể phát triển một doanh nghiệp lớn như vậy, sẽ không để ý mấy chuyện vặt này đâu.” Tôn Nghệ Oánh nói tiếp:

“Điều có chút đáng tiếc duy nhất chính là anh ta qua bên này thị sát công tác, nếu như ở Trung Hải, chúng ta còn có thể đến công ty của anh ta tham quan hỏi han.”

“Mọi chuyện đều có lợi ích riêng, hôm nay cùng nhau phỏng vấn, như vậy có thể tiết kiệm không ít thời gian.”

Hầu Tĩnh Đào không có nhiều tâm tư như Tôn Nghệ Oánh, chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ để có thể về nhà sớm.

“Cậu nói cũng đúng.”

Miệng thì nói không sao, nhưng trong lòng Tôn Nghệ Oánh lại không nghĩ như vậy.

Sở dĩ đêm qua gọi điện thoại cho Lâm Dật bởi vì cô ấy biết Hầu Tĩnh Đào đã liên lạc với chủ nhiệm văn phòng xóa đói giảm nghèo, hẹn buổi sáng phỏng vấn.

Suy nghĩ của cô ấy rất đơn giản, chờ phỏng vấn xong chủ nhiệm văn phòng xóa đói giảm nghèo, cũng tầm tầm trưa, sau đó lại đi phỏng vấn tổng giám đốc Lâm của tập đoàn Lăng Vân, vừa vặn đến giờ cơm trưa.

Vậy hai người sẽ có cơ hội lớn ăn trưa với nhau, thuận tiện cho việc giao tiếp và trao đổi.

“Chị Tôn, ngày hôm qua chủ biên của chúng ta có nói tổng giám đốc Lâm của tập đoàn Lăng Vân hình như vô cùng đẹp trai, cũng không biết là đẹp trai tới mức nào nhỉ?”

“Tổng biên tập là một kẻ mê trai, tôi rất hiểu cô ấy.” Tôn Nghệ Oánh cười nói:

“Hơn nữa, cậu nhìn xem những phú đại nhị kia chỉ cần ăn mặc đẹp một chút, không có ai xấu hết.”

“Chị Tôn, chị đã độc thân nhiều năm như vậy, hơn nữa còn là thạc sĩ khoa báo chí của Phục Đán, chị có suy nghĩ gì với tổng giám đốc Lâm chưa từng gặp mặt kia không?”

“Cái này còn phải xem duyên phận.” Tôn Nghệ Oánh ra vẻ trấn tĩnh nói:

“Tôi vẫn thích những chàng trai tài hoa, đợi lát nữa xem anh ta có phải là mẫu người tôi thích hay không.”

“Vậy trưa nay có thể thấy rõ rồi.”

Vốn tâm tình của Tôn Nghệ Oánh rất bình thản, nhưng khi nhắc tới Lâm Dật, cô ấy lại bỗng nhiên trở nên hồi hộp.

Bởi vì cô ấy cũng nghĩ rằng đó là một cơ hội.

Nếu thật sự có thể cùng ông chủ trẻ tuổi có tài sản kếch xù này phát triển được mối quan hệ, nửa đời sau của mình sẽ được bảo đảm, cũng không cần dãi nắng dầm mưa làm công việc phóng viên cực khổ này nữa.

Cho nên đêm qua, cô ấy mới tự mình gọi điện thoại cho Lâm Dật, chính là vì muốn làm quen trước.

Hơn nữa hôm nay còn cố ý trang điểm, vì cô ấy muốn lưu lại chút ấn tượng tốt cho đối phương.

Nếu không cô ấy cũng sẽ không muốn đi phỏng vấn Lâm Dật vào giờ ăn trưa, bởi vì như vậy có thể kéo gần quan hệ hơn.

Nghĩ đến đây, Tôn Nghệ Oánh lại cầm lấy túi trang điểm tô tô điểm điểm thêm, muốn làm cho bản thân hoàn mỹ thêm một chút.

Rất nhanh, hai người đã lái xe đến huyện, Tôn Nghệ Oánh nhìn trái nhìn phải.

“Cậu chắc chắn đây là huyện Đông Tam chứ? Có đi nhầm không đấy?”

“Làm sao có thể sai chứ, tôi dựa theo bản đồ mà đi đó, khoảng mười mấy phút nữa là đến tòa nhà huyện.”

“Ở đây nhìn vắng vẻ nhỉ, cậu nhìn hai bên đường xem cái gì kia, mấy tấm biển rớt hết sơn, hơn nữa còn có người dắt xe lừa tới bán hoa quả, ghê tởm muốn chết.” Tôn Nghệ Oánh bĩu môi chê.

“Đây cũng là chuyện không tránh được.” Hầu Tĩnh Đào nói:

“Huyện Đông Tam là huyện nghèo nổi danh, quả thật kém thú vị.”

“Lát nữa tôi sẽ đẩy nhanh tiết tấu cuộc phỏng vấn, cảm giác đây cũng không phải là nơi người ta nên ở lại.”

Hầu Tĩnh Đào mỉm cười không nói gì, cô ấy chưa từng ở nông thôn, không chấp nhận được hình ảnh như vậy cũng bình thường thôi.

Mười mấy phút sau, Hầu Tĩnh Đào lái xe đến cửa tòa nhà huyện, sau đó gọi điện thoại cho Lâm Dật.

“Xin chào chủ nhiệm Lâm, tôi là Hầu Tĩnh Đào, hôm qua chúng ta có nói chuyện qua điện thoại, bây giờ tôi đã đến dưới lầu rồi.”

“Lên đây đi, tôi đang ở phòng 309.”

“Được.”

Thời gian nói chuyện rất ngắn, Hầu Tĩnh Đào cúp điện thoại, sau đó cởi dây an toàn rồi nói:

“Chủ nhiệm Lâm ở phòng 309, bảo chúng ta lên đó.”

“Hả? Anh ta không ra đón sao?”

Hầu Tĩnh Đào dừng một chút: “Hình như không có ý đó, nói chúng ta tự mình đi lên.”

“Chẳng lẽ anh ta không biết tính chất của nhật báo trung ương sao? Chúng ta chính là đại biểu của Đài truyền hình nhà nước, lần này tới phỏng vấn mà anh ta không xuống nghênh đón, anh ta cũng quá đáng quá nhỉ.”

“Anh ta hiện tại là công thần thu hút đầu tư của huyện Đông Tam, công việc tương đối bận rộn, không có thời gian xuống tiếp đón là điều có thể hiểu được thôi.”

“Tôi thấy hơn phân nửa là anh ta cáo mượn oai hùm, có chút thành tích bắt đầu ra vẻ khoa trương thôi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1413: Cuộc Nói Chuyện Đổ Vỡ

Chương 1413: Cuộc Nói Chuyện Đổ Vỡ

Hầu Tĩnh Đào cười khổ một tiếng: “Đây cũng là chuyện ngoài ý muốn, người ta quả thật làm nên chuyện, nên có tư cách để khoa trương mà.”

“Tôi thấy anh ta là một tên nhà quê thôi, ngay cả phương tiện truyền thông của chúng ta có tính chất gì cũng không biết, lại còn ở đây ra vẻ.” Tôn Nghệ Oánh nói tiếp:

“Lãnh đạo của bọn họ cũng thật là, không nói một chút với anh ta chúng ta là ai, khó trách được địa phương này phát triển không nổi, tất cả đều có nguyên nhân.”

“Được rồi, chị Tôn, thư giãn đi, sắp đến giờ rồi, chúng ta nên lên phỏng vấn đi, nếu chậm trễ cuộc phỏng vấn của tổng giám đốc Lâm có khi sẽ bị hoãn lại.”

“Đi nhanh đi, cuộc phỏng vấn của tổng giám đốc Lâm là ưu tiên hàng đầu, tuyệt đối không thể lơ là.”

Hai người cầm thiết bị phỏng vấn, đi vào tòa nhà văn phòng huyện, đến văn phòng Lâm Dật.

Cốc cốc cốc.

Hầu Tĩnh Đào ở bên ngoài gõ cửa.

“Vào đi.”

Lâm Dật ở bên trong đáp một tiếng, hai người đẩy cửa vào phòng.

Nhưng hình ảnh trong văn phòng lúc này lại làm cho hai người kinh ngạc.

Bởi vì Lâm Dật đang dựa vào ghế, chân đặt lên bàn làm việc, cầm điện thoại di động chơi game.

Thấy hai người tiến vào, Lâm Dật nói:

“Các người tìm chỗ ngồi trước đi, cùng lắm năm phút là xong ván game này rồi.”

Hơ...

Hai người liếc nhau một cái, cả hai có chút không biết nói cái gì cho phải.

Anh ta không đi tiếp đón, vốn tưởng rằng anh ta bận rộn công việc, không ngờ lại ở đây chơi game.

“Chị Tôn...”

Hầu Tĩnh Đào huých nhẹ vào tay Tôn Nghệ Oánh: “Chúng ta sắp đặt thiết bị lên trước đi.”

Vẻ mặt Tôn Nghệ Oánh tỏ ra lạnh lùng không nói gì, sau đó làm việc cùng Hầu Tĩnh Đào.

Vốn dĩ cô ta đã có chút thành kiến với Lâm Dật, hơn nữa với thái độ hiện tại, làm cho sự phẫn nộ trong lòng cô ta càng tăng lên.

Những lúc trước bọn họ đi nơi khác phỏng vấn đều được chiêu đãi ăn ngon uống say, người được phỏng vấn còn gọi mấy người tạp vụ tới giúp mình sửa sang lại thiết bị.

Bây giờ thì tốt rồi, không chỉ không có người tiếp đón, đến thiết bị còn phải tự mình làm!

Thật sự là phục đám người này, thật không có mắt mà.

Mười mấy phút sau, sau khi hai người sửa sang lại thiết bị phỏng vấn xong, Hầu Tĩnh Đào nhìn Lâm Dật nói:

“Chủ nhiệm Lâm, bây giờ có thể bắt đầu phỏng vấn rồi.”

“Được.”

Bởi vì trước đó ở phòng làm việc của Lương Nhược Hư, Lâm Dật cũng từng trải qua phỏng vấn tương tự, lần này xem như có chút quen thuộc.

“Chủ nhiệm Lâm, tôi có mấy câu muốn hỏi, anh cũng không cần khẩn trương, chỉ cần trả lời thành thật là được.” Tôn Nghệ Oánh cầm thiết bị ghi âm nói.

“Được, cô hỏi đi.”

“Tôi muốn hỏi, trước kia anh làm gì, vì sao lại đến huyện Đông Tam?”

“Trước kia tôi làm việc cho một công ty bất động sản.”

“Sau đó thì sao, tới nơi này vì lý do gì?”

“Phục vụ nhân dân.”

Tôn Nghệ Oánh và Hầu Tĩnh Đào liếc nhau một cái.

Câu trả lời này là quá rập khuôn, hoàn toàn là một câu trả lời rỗng tuếch.

Nếu đưa ra câu trả lời như vậy, nói không chừng sẽ khiến cư dân mạng chửi chết, cho rằng bọn họ khoa trương quá mức.

“Chủ nhiệm Lâm, tuy rằng đây là cuộc phỏng vấn với đài truyền hình, nhưng anh cũng không cần trả lời theo khuôn khổ như vậy, anh nghĩ gì cứ nói nấy.” Tôn Nghệ Oánh nói.

“Đúng là tôi nghĩ như vậy, nếu không phải vì phục vụ nhân dân, tôi đến cái địa phương này làm gì? Làm nhiệm vụ để đổi lấy tiền bạc à?”

“Chị Tôn, tiếp tục vấn đề tiếp theo đi.”

Thấy biển cảm của Tôn Nghệ Oánh không đúng lắm, Hầu Tĩnh Đào vội vàng nhắc nhở.

Tôn Nghệ Oánh phục hồi tâm trạng một chút, tiếp tục hỏi:

“Theo chúng tôi tìm hiểu, huyện Đông Tam là huyện nghèo có tiếng, mấy năm trước, về phương diện thu hút đầu tư không có tiến triển gì, nhưng sau khi anh tới, vấn đề này đã được giải quyết, anh có thể nói cho chúng tôi biết việc thu hút đầu tư này anh đã làm cách nào? Trong quá trình này, đã phải đánh đổi bao nhiêu tâm huyết và nỗ lực?”

Lâm Dật gãi gãi đầu, hồi tưởng lại toàn bộ quá trình thu hút đầu tư.

“Tôi cũng không cố gắng nhiều, chỉ làm từng bước một, gọi mấy cuộc điện thoại, lại cùng người có liên quan khảo sát thực địa một chút, sau đó thì mời gọi đầu tư thành công thôi.”

“Chủ nhiệm Lâm, tôi biết anh là công thần trong việc thu hút đầu tư của huyện Đông Tam, nhưng cũng hy vọng anh có thể nghiêm chỉnh với cuộc phỏng vấn này, hơn nữa anh hãy tôn trọng thân phận của chúng tôi một chút, phiền anh tập trung trả lời câu hỏi của chúng tôi, phối hợp với công việc của chúng tôi.”

“Ủa? Tôi không hợp tác chỗ nào? Cô hỏi gì tôi trả lời nấy, không có vấn đề gì chứ.”

“Mấy năm trước, huyện Đông Tam vẫn luôn tích cực tiến hành thu hút đầu tư nhưng vẫn không có khởi sắc, cụ thể vì nguyên nhân gì chắc hẳn anh cũng nắm rõ, bây giờ anh lại làm được, nhưng tôi không tin nó lại dễ dàng như lời anh nói như vậy.” Tôn Nghệ Oánh nói tiếp:

“Tôi cảm thấy anh không cần phải dùng thái độ như vậy để làm nổi bật năng lực của mình, tôi đã làm việc hơn ba năm, phỏng vấn vô số người, trong số đó có những người có thân phận còn cao hơn anh, nhưng thái độ của bọn họ khiêm tốn hơn anh nhiều.”

“Điều đó có nghĩa là gì? Ý cô là tôi đang ra vẻ?”

Hai người đều sửng sốt, không nghĩ rằng Lâm Dật lại nói những lời thô lỗ như vậy.

Trong lòng Tôn Nghệ Oánh âm thầm phỉ nhổ, ý thức của những người này thật sự làm cho người ta không nuốt trôi được!

“Tôi không nói như vậy, chỉ hy vọng anh có thể phối hợp với công việc của chúng tôi, cố gắng hoàn thành lần phỏng vấn này.”

Lâm Dật nhún nhún vai: “Nhưng quá trình thu hút đầu tư chính là như vậy, quả thật không có gì khó khăn.”

“Chị Tôn, nếu chủ nhiệm Lâm đã nói như vậy, thôi thì chúng ta cứ tiếp tục hỏi đi.”

Mặc dù trong lòng Hầu Tĩnh Đào cũng có chút tức giận, nhưng vẫn cố kiềm chế.

Tôn Nghệ Oánh trừng mắt nhìn Lâm Dật, nhưng vì công việc của mình lại tiếp tục hỏi:

“Vậy đối với công tác xóa đói giảm nghèo trong tương lai của huyện Đông Tam, anh có kế hoạch gì không, hoặc cũng có thể nói cho chúng tôi biết chuyện này đạt tới mức độ nào mới khiến anh hài lòng.”

“Sau này tôi sẽ không làm ở đây nữa, nên về phần tương lai như thế nào, tôi không có cách nào trả lời cô.” Lâm Dật nói.

“Không phỏng vấn gì nữa!”

Vốn Tôn Nghệ Oánh đã nín nhịn cục tức trong người, sau khi nghe Lâm Dật trả lời thì hoàn toàn không thể kiềm chế nổi cảm xúc.

Nói cái kiểu gì thế?

Thân là chủ nhiệm văn phòng xóa đói giảm nghèo lại nói sẽ không quản chuyện sau này?

Đây có phải là những gì một cán bộ nên nói!

“Nhanh như vậy đã phỏng vấn xong rồi?”

“Có mấy vấn đề này là đủ rồi, tôi cảm thấy không cần phải tiếp tục nữa.” Tôn Nghệ Oánh lạnh mặt nói.

“Vậy không tiễn, lúc đi nhớ đóng cửa lại.”

Lâm Dật lại trở về bàn làm việc, chuẩn bị tiếp tục chơi game.

Nhìn thấy Lâm Dật bình tĩnh như thế, sắc mặt Tôn Nghệ Oánh càng thêm khó coi.

Lại tiếp tục chơi game!

Tôn Nghệ Oánh càng nghĩ càng tức, sao lại gặp phải loại người như thế!

Rốt cuộc anh ta làm thế nào mà ngồi vào cái ghế chủ nhiệm này được chứ!

Ngay lúc hai người thu dọn đồ đạc, Lý Khánh Khải và Lý Tự Cẩm từ bên ngoài đi vào.

Nhìn thấy Tôn Nghệ Oánh và Hậu Tĩnh Đào, đầu tiên bọn họ có chút sửng sốt, sau đó mới phản ứng lại, hẳn là phóng viên truyền thông tới phỏng vấn.

“Hai vị là phóng viên của nhật báo trung ương đúng chứ?”

“Đúng vậy.” Hậu Tĩnh Đào trả lời.

“Cuộc phỏng vấn kết thúc nhanh vậy sao, trong huyện có hoạt động y tế xuống nông thôn, chủ nhiệm Lâm tìm rất nhiều bác sĩ từ Trung Hải tới tiến hành hỗ trợ cho bệnh viện huyện, hai người thuận tiện có thể đi phỏng vấn một chút không?”

“Không thể!” Tôn Nghệ Oánh nói chắc chắn như đinh đóng cột.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1414: Lần Nữa Gặp Phải.

Chương 1414: Lần Nữa Gặp Phải.

“Chuyện này…”

Lý Khánh Khải và Lý Tự Cẩm đều sửng sốt một chút.

Không nghĩ tới Tôn Nghệ Oánh lại từ chối trực tiếp như vậy.

Cho dù là không thể, cũng phải uyển chuyển một chút chứ.

Lý Khánh Khải lúng túng cười.

“Nếu đã không tiện, thì chúng tôi cũng không bắt buộc.”

Tôn Nghệ Oánh không nói gì, mà thu dọn thiết bị của mình, cùng Hậu Tĩnh Đào quay người rời đi.

“Tiểu Lâm, chuyện này là như thế nào? Tôi thấy sắc mặt của hai phóng viên kia cũng không quá tốt, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

Lâm Dật nhún vai, “Người phụ nữ kia có chút không bình thường, tôi chỉ là nhận phỏng vấn bình thường, cô ta lại đột nhiên tức giận, có thể là bà dì tới.”

“Việc này sao lại náo thành thế này chứ.” Lý Khánh Khải nói:

“Vốn cho rằng có thể mượn lần phỏng vấn này giúp cậu có chút danh tiếng, sau này lúc chuyển công tác thì sẽ có sức thuyết phục hơn, không nghĩ tới cậu lại phá hỏng, thật là đáng tiếc.”

“Không sao cả, tôi căn bản cũng không có ý nghĩ chuyển đi, ở nơi này rất tốt.”

“Đừng nói loại lời này nữa, người thường đi chỗ cao, nước hướng chỗ thấp mà chảy, cậu đang còn trẻ, không giống tôi, nếu có cơ hội thì phải xông pha một chút.”

“Cám ơn anh Lý.”

“Cảm ơn cái gì.” Lý Khánh Khải vừa cười vừa nói: “Cố gắng một chút, tôi xem trọng hai người.”

…

Cùng lúc đó, Tôn Nghệ Oánh và Hậu Tĩnh Đào đi ra khỏi văn phòng huyện, cũng về tới trên xe của mình.

“Chị Tôn, bớt giận, anh ta chỉ là một Phó chủ nhiệm nhỏ nhoi, tội gì phải tức giận.” Hậu Tĩnh Đào an ủi.

“Cũng bởi vì anh ta chỉ một Phó chủ nhiệm nhỏ nhoi nên tôi mới tức giận!” Tôn Nghệ Oánh hừ lạnh:

“Lần phỏng vấn này, Lâm tổng của tập đoàn Lăng Vân mới là chính chủ, anh ta cũng chỉ là vật làm nền mà thôi. Ngay cả thân phận của mình mà đều không rõ, còn giả trang với tôi, nói cái gì mà vì nhân dân phục vụ. Tôi nghe liền cảm thấy buồn nôn, anh ta thì tính là thứ gì chứ!”

Hậu Tĩnh Đào thở dài, việc này cũng không thể trách việc chị Tôn lại tức giận được.

Thà rằng chơi game ở văn phòng, cũng không xuống dưới để đón mình.

Hơn nữa sau khi bắt đầu phỏng vấn, còn không có chút phối hợp nào cả.

Dạng người như anh, quả thật có chút giả tạo.

“Việc này cứ xem như qua đi, chị tức giận cũng vô dụng.”

“Cho qua sao?” Tôn Nghệ Oánh hừ lạnh, nói:

“Tôi không thể tuỳ tiện cho qua được, chờ sau khi trở về, tôi sẽ vạch trần anh ta ra ánh sáng, để cho nhân dân cả nước đều biết bộ mặt thật của anh ta, nhất định phải cho anh ta biết sự lợi hại của tôi!”

Hậu Tĩnh Đào cười cười, cũng không ngăn cản.

“Đúng rồi, chị Tôn, đã liên hệ với Lâm tổng, chúng ta hiện tại đi qua phỏng vấn đi.”

Tôn Nghệ Oánh nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Không vội, vừa mới 11 điểm, còn hơn một giờ.”

Hôm nay phỏng vấn, Tôn Nghệ Oánh đang cố gắng giành cơ hội.

Chính là vì để có cơ hội có thể cùng ăn cơm trưa với Lâm Dật, hy vọng có thể tại lúc phỏng vấn, rút ngắn quan hệ của hai người.

Tới gần mười hai giờ trưa, Lâm Dật nhận được thông báo của Lý Sở Hàm và Kiều Hân, chuẩn bị cùng đi ăn trưa.

“Anh Lâm, mỗi ngày đều ăn thịt cá, mấy ngày nay em đã đều béo lên 5 cân rồi, anh phải chịu trách nhiệm về chuyện này.”

“Do em ít vận động, béo là chuyện đương nhiên.”

“Chị Lý, chị như vậy là không đúng. Em mới nói anh Lâm có một câu, mà chị đã nói đỡ cho anh ấy rồi. Em mới là người đi về cùng chị mỗi ngày mà!”

“Chị cũng ăn mỗi ngày nhưng cũng đâu có béo.” Lý Sở Hàm

nói.

“Chủ yếu là em độc thân, buổi tối cũng không có ai vận động cùng, ngay cả cơ hội ra mồ hôi đều không có.”

Lâm Dật:…

Vì yêu vỗ tay đúng một việc tốn thể lực.

Người nào ở phía trên, người đó liền có thể giảm béo hiệu quả.

“Nói lung tung gì đó.” Lý Sở Hàm trợn mắt liếc Kiều Hân một chút, “Nhanh ăn cơm đi, buổi chiều em còn có ca phẫu thuật trái tim cần phải làm nữa đó.”

“Chị nhìn xem, chột dạ rồi, bị em nói trúng rồi đúng không.” Kiều Hân cười hì hì nói.

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của Lâm Dật đột nhiên vang lên.

Là một số lạ, nhìn lại thấy khá quen.

“Xin chào, xin hỏi ngài là Lâm tổng sao?”

“Là tôi.”

Nghe giọng nói, Lâm Dật đã biết đối phương là ai.

“Tôi là phóng viên của Nhật Báo Trung Ương, Tôn Nghệ Oánh, hôm qua có gọi điện thoại cho ngài, muốn tiến hành phỏng vấn với ngài, ngài hiện tại có thời gian không.”

Lâm Dật có chút buồn cười, cô gái này nhìn là biết chính là trà xanh.

“Nhưng tôi đang dùng cơm, chờ khi cơm nước xong xuôi rồi nói sau.”

“Chuyện này...”

Tôn Nghệ Oánh ra vẻ khó khăn nói:

“Lãnh đạo chúng tôi nói, muốn nhanh chóng phát sự tích của ngài ra ngoài. Nếu như kéo dài đến xế chiều mới phỏng vấn, thì sẽ không thể gửi bản thảo đi trong hôm nay, cho nên...”

“Vậy được rồi tôi đang ở khách sạn Long Đằng, phòng 302, cô qua đây là được.”

“Được, được, được, chúng tôi bây giờ sẽ qua ngay, làm phiền Lâm tổng rồi.”

“Không có việc gì.”

Lâm Dật cũng không sợ bị Tôn Nghệ Oánh quấy rầy, đoán rằng sau khi cô ấy nhìn thấy mình về sau cũng sẽ không tâm tư phỏng vấn nữa, sẽ không làm phiền mình ăn cơm.

“Là có người tìm anh à.” Lý Sở Hàm nhỏ giọng nói: “Nếu không thì để hai chúng em đi trước, không làm chậm trễ chuyện chính của anh.”

“Không có việc gì cả, chỉ là cái phỏng vấn, không có gì lớn, không cần quan tâm nhiều như vậy.”

“A..., lại là phỏng vấn!” Kiều Hân vui vẻ nói:

“Đài nào vậy.”

“Nhật Báo Trung Ương.”

“Trời ạ, đây chính là phương tiện truyền thông chính thống, rất lợi hại nha!” Kiều Hân nói:

“Đã nhiều năm như vậy, bệnh viện chúng ta cũng mới được phỏng vấn một lần, anh Lâm đúng là trâu bò!”

Lâm Dật cười cười, tự nhủ: “Có thể thu hoạch được gì hay không cũng là một chuyện khác.”

…

Một bên khác, trong xe, Tôn Nghệ Oánh cúp điện thoại, kích động đến nói năng có chút lộn xộn.

“Lâm tổng đã đồng ý phỏng vấn!”

“Vậy chúng ta đi nhanh một chút đi.”

“Trước đừng có gấp, tôi trang điểm lại cái đã.” Tôn Nghệ Oánh lấy túi trang điểm của mình ra, vừa trang điểm lại vừa nói:

“Giúp tôi mua bình nước khoáng, tôi có chút khát.”

“Tôi sẽ đi ngay.”

Hậu Tĩnh Đào xuống xe, Tôn Nghệ Oánh vội vàng lấy ra hai miếng silicon, bỏ vào theo cổ áo, nhìn có vẻ lớn thêm không ít, đã được cup C.

Sau khi trang điểm, Tôn Nghệ Oánh lại ưỡn ngực, vô cùng hài lòng đối với tạo hình của mình.

Hẳn là có thể hấp dẫn được anh ta.

Sau khi Hậu Tĩnh Đào mua nước trở về, liền lái xe đến khách sạn Long Đằng.

Sau khi lên tầng, hai người đứng tại cửa phòng 302, nhưng Tôn Nghệ Oánh không vội đi vào.

“Cách ăn mặc của tôi như vậy hẳn là không có vấn đề gì chứ?”

Hậu Tĩnh Đào có chút dở khóc dở cười.

“Chị Tôn, trên đường đi chị đã hỏi tôi rồi. Tôi nhớ lúc chị phỏng vấn người khác hình như cũng chưa từng khẩn trương như vậy.”

“Mấy người phỏng vấn lúc trước sao có thể so được với Lâm tổng chứ. Đây chính là một nhân vật lớn, không thể có nửa điểm sơ xuất.”

“Tôi hiểu tâm trạng của chị, nhưng quả thực đã rất tốt rồi, em nhìn mà cũng muốn yêu luôn rồi.”

“Cậu nên từ bỏ suy nghĩ này đi, cậu không phải là gu của chị đây.” Cười nói một câu, Tôn Nghệ Oánh nhẹ nhàng gõ cánh cửa.

“Vào đi.”

Tôn Nghệ Oánh thở sâu thở ra một hơi, bình phục lại sự khẩn trương trong lòng một chút, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa ra, hai người cầm thiết bị phỏng vấn, đi vào.

Nhưng mà!

Sau khi đi vào trong phòng, hai người đều ngây ngẩn cả người!

Cũng không phải là bởi vì người trong phòng đã bắt đầu ăn cơm rồi.

Mà chính là, tên Phó chủ nhiệm đáng giận kia cũng ở đây!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1415: Đi Chơi.

Chương 1415: Đi Chơi.

Nhìn thấy Lâm Dật xuất hiện trong phòng, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Ngay sau đó, trên mặt Tôn Nghệ Oánh hiện lên vẻ lạnh lùng.

“Chúng tôi muốn phỏng vấn Lăng tổng của tập đoàn Lăng Vân, anh ở đây làm gì!”

Lý Sở Hàm:???

Kiều Hân:???

Lâm Dật không phải là tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân sao?

Người phụ nữ này đang nói cái gì vậy?

Lâm Dật cười cười, “Cô biết tổng giám đốc tập đoàn Lăng Vân là ai không?”

“Tôi đương nhiên biết, là Lâm Dật, Lâm tổng!”

“Vậy mà cô còn không biết tôi là ai à?”

Trong chốc lát, hai người đều ngây người, tựa như bị sét đánh, đừng ngốc tại chỗ.

“Làm sao có thể! Anh, anh là tập giám đốc tập đoàn Lăng Vân sao!”

“Chẳng lẽ không thể sao?”

“Anh không phải là chủ nhiệm xóa đói giảm nghèo à!”

“Nhàn rỗi không chuyện gì nên tới giúp đỡ người nghèo không được sao?” Lâm Dật kẹp miếng cá, chậm rãi nói:

“Nếu như tôi không phải người của tập đoàn Lăng Vân, làm sao có thể kéo bọn họ đến đây đầu tư được? Huyện Đông Tam chẳng có gì cả, nếu như không phải tôi ra lệnh thì bọn họ đến tới đây để làm gì? Xí nghiệp không cần ăn cơm à?”

“Còn có, hai người các người nữa, đã gọi điện thoại cho tôi, chẳng lẽ không đối chiếu số điện thoại một chút, nhìn xem có phải là cùng một số hay không sao?”

Bị Lâm Dật nói vậy, hai người vội vàng lấy điện thoại di động ra, đối chiếu số điện thoại của Lâm Dật.

Bất ngờ phát hiện, hai dãy số này lại giống nhau như đúc!

Nhìn thấy vậy, vẻ mặt Tôn Nghệ Oánh triệt để sụp đổ.

Cảm thấy ông trời như đang chơi đùa mình.

Vốn muốn mượn cơ hội này, tiếp xúc thêm một chút với nhân vật lớn như Lâm Dật!

Vạn lần không nghĩ đến, chính mình vừa rồi vậy còn cãi nhau với anh ấy!

Cũng khó trách anh ấy lại dùng loại thái độ đó để nhận phỏng vấn!

Lấy thực lực của anh ấy, quả thực có tư cách không để mình vào mắt!

“Tôi cảm thấy, buổi phỏng vấn hôm nay cũng không cần thiết tiến hành nữa đâu.” Lâm Dật nói:

“Đợi lát nữa tôi sẽ gọi người gọi điện thoại cho lãnh đạo các người, đổi một người có kinh nghiệm tới, các người quay về trước đi.”

Tôn Nghệ Oánh cầu xin, “Lâm, Lâm tổng, có thể cho chúng tôi thêm một cơ hội...”

“Cô cảm thấy thế nào?”

Tôn Nghệ Oánh giật mình, bị Lâm Dật nhìn như vậy, khiến cho cô vô cùng mất tự nhiên.

“Vậy, vậy chúng tôi đi trước.”

Hai người xám xịt lui ra ngoài, Kiều Hân nhìn Lâm Dật:

“Anh Lâm, dù sao cũng là phương tiện truyền thông chính thức, như này không tốt lắm đâu.”

“Người phụ nữ kia chính là trà xanh, để cho cô ta phỏng vấn anh sợ mình sẽ bị giảm thọ.” Lâm Dật nói: “Mau ăn cơm đi, để lâu đồ sẽ nguội mất.”

“Ừm.” Kiều Hân gật đầu, nói:

“Đúng rồi anh Lâm, anh nói ngày mai sẽ mang bọn em đi ra ngoài chơi, lời này có chắc chắn không vậy ?”

“Đương nhiên là chắc chắn rồi.” Lâm Dật nói:

“Nghe nói bên cạnh hồ chứa nước có một làng chài nhỏ, trong đập có không ít cá, hương vị vô cùng ngon. Ngày mai anh sẽ tự mình xuống bếp, bộc lộ tài năng cho các người xem.”

“Vậy thì tốt nha.” Kiều Hân nói: “Em còn chưa được ăn đồ mà anh làm đâu.”

“Có cần gọi gọi bốn vị viện trưởng đến không?” Lý Sở Hàm hỏi: “Trong giới y học Trung Quốc, những thứ như nhân mạch quan này đều rất quan trọng.”

“Vậy cứ như thế đi, chúng ta sẽ đi chơi trước, chờ lúc ăn cơm, lại gọi bọn họ đến, như vậy sẽ không chậm trễ bên nào cả.” Lâm Dật nói.

“Ừm vâng, em cũng cảm thấy như vậy rất tốt.”

Lâm Dật cũng không quan tâm chút quan hệ này, nhưng nếu như có thể trải đường cho Lý Sở Hàm và Kiều Hân thì cũng là một chuyện rất tốt.

“Em vẫn cảm thấy, chờ sau khi nhiệm vụ của chúng ta hoàn thành, thì lại đi chơi cũng được.” Lý Sở Hàm nói:

“Bệnh viện huyện mấy ngày nay đều rất bận, em cũng có chút ngại khi giao công việc cho người khác.”

“Việc chữa bệnh xuống nông thôn đều đã được tiến hành mấy ngày, người tới đây hẳn là càng ngày càng ít đi.”

Lâm Dật biết rõ huyện Đông Tam có bao nhiêu người, hẳn là nếu được xem trong thì chuyện công việc sẽ càng ngày càng nhẹ nhàng mới đúng.

“Chủ yếu là dân mấy huyện gần đây cũng đều đến đây.” Lý Sở Hàm nói:

“Hơn nữa em còn nghe nói, người đứng đầu mấy huyện gần đây cũng thường xuyên tiếp xúc với mấy vị viện trưởng, nên muốn để cho bọn họ đi xem xét quanh huyện một chút, Nhưng em cũng không biết cụ thể nên làm thế nào cả.”

“Được rồi, em cũng đừng quan tâm đến những chuyện này làm gì.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Lúc hai người chưa tới đây, người của huyện Đông Tam cũng đều sống rất tốt. Hiện tại thiếu đi em cũng không có ảnh hưởng gì cả, có trách nhiệm là chuyện tốt, nhưng tâm trách nhiệm quá mạnh cũng không phải là chuyện tốt. Đừng tạo cho mình áp lực lớn như vậy, thuận theo tự nhiên là được rồi.”

“Ừm vâng, đã biết.”

Sau khi ăn cơm trưa, Lâm Dật đưa hai người trở về.

Anh thì theo Lý Khánh Khải, cùng nhau đi xuống thôn trấn phía dưới, giúp đỡ xử lý chuyện đào giếng lấy nước.

Anh cũng thuận tiện khảo sát tình huống đất đai, còn lấy chút mẫu đất hàng để sau này tiện cho việc nghiên cứu hơn.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật và Lý Sở Hàm dậy rất sớm, bởi vì hôm nay bọn họ muốn ra ngoài chơi.

Sau khi rửa mặt xong, Lý Sở Hàm thay một chiếc váy dài màu xanh sẫm, tươi mát mà ưu nhã.

Kiều Hân mặc quần bò ngắn và áo cộc tay, so với Lý Sở Hàm thì thiếu đi một chút hương vị phụ nữ.

Sau khi ăn sáng, Lâm Dật lái xe, đưa Lý Sở Hàm và Kiều Hân, đến đập chứa nước huyện Khang Lai.

Tuy đã đến huyện Đông Tam cũng đã được một khoảng thời gian rồi, hơn nữa cũng từng nghe qua nơi này, nhưng đây là lần đầu tiên mà anh tới đây.

Phát hiện nơi này dựa vào núi, ở cạnh sông, quang cảnh rất không tệ.

Hơn nữa, người tới đây cũng không ít, ít nhất cũng có không ít hơn 20 chiếc xe đỗ ở bên ngoài.

“Lẽ ra huyện Đông Tam có danh lam thắng cảnh như thế cũng không đến mức nghèo như vậy đi, cần phải tận dụng khai phá một chút.” Kiều Hân nói.

“Tuy nơi này cách huyện Đông Tam không tính là xa, nhưng nơi này thuộc về huyện Khang Lai, không có nửa cọng lông quan hệ với huyện Đông Tam.”

“Khó trách.” Kiều Hân nói:

“Nếu như có thể chia nơi này cho huyện Đông Tam, sau đó khai phá một chút, cũng có thể có không ít thu nhập.”

“Nếu không tại sao lại nói huyện Đông Tam không may mắn chứ, một chút ưu thế cũng không có, hình như ông trời không muốn để cho nơi này giàu lên.” Lâm Dật nói:

“Hơn nữa huyện Khang Lai còn có mấy công xưởng, nghe nói làm ăn còn rất tốt, nhưng huyện Đông Tam cũng chỉ có thể nhìn sang, không có biện pháp nào.”

“Hắc hắc, anh Lâm, vậy anh xây dựng nhà máy ở đây, có tính là nghịch thiên mà đi hay không?”

Lâm Dật cười ha ha một tiếng, “Cũng có chút ý tứ như vậy.”

Lâm Dật chạy xe đến cửa chính làng chài, có thể nhìn đến không ít người ra ra vào vào, chuyện làm ăn cũng coi như khá tốt.

Nhưng Lý Sở Hàm xuất hiện, thu hút không ít sự ngưỡng mộ của đàn ông trung niên.

Người phụ nữ xinh đẹp như vậy, thế mà ngồi một chiếc Wuling Hongguang, thật sự là phung phí của trời.

“Vương tổng, anh nhìn người phụ nữ mặc váy kia lớn lên thật là xinh đẹp, dáng người cũng rất tốt!”

Người nói chuyện chính là đàn ông tóc ngắn tên là Cổ Hổ, hơn ba mươi tuổi, trong miệng còn ngậm một điếu thuốc.

Ở bên cạnh anh ta, có năm người đang đứng, ba nam hai nữ, tuổi trung bình đều đã gần 40.

Trong đó bắt mắt nhất, là người đàn ông trung niên trung niên, tên của anh ta là Vương Nghiễm Long, là ông chủ một nhà máy thực phẩm tại huyện Khang Lai, rất có danh tiếng.

“Quả thực rất đẹp, nhưng lại đi theo tên điểu ti, thật đáng tiếc.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1416: Bị Bôi Đen.

Chương 1416: Bị Bôi Đen.

“Vương tổng, anh có ý nghĩ gì hay không?”

Cổ Hổ nháy mắt ra hiệu.

“Người phụ nữ xinh đẹp như vậy sao có thể không có ý nghĩ gì được.” Vương Nghiễm Long nói:

“Nếu như mà đưa lên giường, tôi có thể chơi chết cô ấy.”

“Mấy người cũng thật là, nói chuyện ba câu đều không thể rời khỏi phụ nữ.” Một người phụ nữ tóc dài nữ trong đó lên tiếng.

Cô tên là Trương Á Quyên, là bạn họ của Vương Nghiễm Long.

Trong một lần họp lớp cắn câu ở cùng một chỗ, quan hệ không rõ ràng, người sáng suốt đều có thể nhìn ra.

“Đàn ông không háo sắc so còn gọi là đàn ông chứ.” Vương Nghiễm Long vừa cười vừa nói: “Đây đều là chuyện thường tình.”

“Không phải sao, phụ nữ xinh đẹp giống như này thì phải để cho người thành công như anh Vương đây dùng, một tên điểu ti chỉ lái Wuling Hongguang sao có thể có tư cách chơi phụ nữ như vậy.”

Cổ Hổ là người của trấn Kim Thủy, sau khi biết Vương Nghiễm Long muốn mở phân xưởng thì đã chủ động liên hệ với anh ta, chuẩn bị gia nhập vào. Do đó, anh ta đã sắp xếp lần hoạt động này, lúc nào cũng nịnh bợ kẻ kia.

“Nhưng chỉ là có chút đáng tiếc, người ta là hoa đã có chủ.”

“Cũng không thể nói như vậy.” Cổ Hổ nói:

“Anh nhìn người phụ nữ kia xem, vô thanh vô thức, nhìn là biết chưa từng thấy qua việc đời, tâm tư đơn thuần, chỉ cần dụ dỗ một chút thì nhất định sẽ bị mắc câu!”

“Anh chắc chắn chứ?”

“Đương nhiên là chắc chắn.” Cổ Hổ nói:

“Mấy năm trước, lúc mà tôi mở siêu thị trong huyện, tài vụ mới đến của chúng tôi là một nàng dâu vừa kết hôn, lớn lên rất xinh đẹp, tuy không bằng người phụ nữ trước mắt này nhưng cũng là một mỹ nữ. Chồng của cô ấy lái taxi trong huyện, anh đoán mọi chuyện sau đó sẽ thế nào?”

Vương Nghiễm Long tới hào hứng, “Bị anh bắt được rồi sao?”

“Điều này còn cần phải nói sao.” Cổ Hổ cười ha hả:

“Đầu tiên, tôi tặng cho cô ấy 200 tệ tiền lương, sau đó đưa cho cô ấy một chiếc điện thoại di động Apple, không đến một tuần lễ mà đã thu phục được rồi. Bề ngoài nhìn thì điềm đạm nho nhã, nhưng trên giường lại vô cùng lẳng lơ. Hơn nữa, cô ấy còn có với tôi hai đứa bé, mà chồng của cô ấy còn không biết, bây giờ vẫn đang còn liên lạc đây.”

“U a, tiểu tử được đó nha!”

“Cũng tạm.” Cổ Hổ cười ha hả:

“Đối phó với những người phụ nữ chưa từng thấy qua việc đời như này, tôi có một cách có thể khiến cho bọn họ mắc câu, đợi lát nữa tôi sẽ nghĩ chút biện pháp, giúp anh Vương giải quyết cô ấy.”

Vương Nghiễm Long bỉ ổi liếm môi một cái, “Nếu như anh có thể giải quyết cô ấy, vậy chuyện gia nhập xây dựng kia thì không thành vấn đề.”

Hai mắt Cổ Hổ tỏa sáng, “Anh Vương yên tâm, việc này tôi nhất định sẽ làm rõ ràng cho anh.”

Cùng lúc đó, một hàng ba người chỉnh lại quần áo, đi về phía làng chài nhỏ.

“Anh Lâm, chúng ta đi nhanh một chút, bên kia có mấy gã bỉ ổi, vẫn luôn nhìn chúng ta, não đầy ruột già, buồn nôn chết em rồi.” Kiều Hân nói với vẻ ghét bỏ.

Lâm Dật nghiêng đầu nhìn sang, cũng không quan tâm nhiều đến mấy người kia, dù sao họ cũng không trêu chọc đến trên đầu mình.

Lý Sở Hàm không nói gì, có Lâm Dật ở bên cạnh, thì mình không cần lo lắng những chuyện này.

Cách bài trí trong làng chài rất đơn giản, nhìn qua thì cảm thấy cũng được. Nhưng nếu như quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện, còn có rất nhiều chỗ rách nát, không có chút liên quan nào đến từ tinh xảo cả.

Nhưng ba người cũng không yêu cầu gì cả, có thể tìm được một nơi như này tại huyện thành để du ngoạn cũng không phải là chuyện đơn giản.

“Chúng ta đi leo núi trước đi, sau đó đi bắt cá.”

“Đi thôi.”

Cái gọi là núi, cũng chỉ là sườn đất nhỏ cao một chút mà thôi, độ cao khoảng tầm hơn một trăm mét, nói là núi đã có chút cất nhắc nó rồi.

Hình như người nhận thầu nơi này, cũng ý thức được điểm này, cho nên có trồng không ít cây ăn quả trên núi, để cho du khách tự ngắt hái, tăng lên tính thú vị cho buổi du ngoạn thú.

Đường núi không tính là dốc, đi hơn nửa giờ, đã đến đỉnh núi.

Cho dù nó không cao lắm, nhưng lúc nhìn xuống phía dưới vẫn có thể nhìn thấy được khung cảnh rộng lớn.

Hơn nữa trên núi còn có một mảnh gò đất lớn, có rất nhiều thiết bị vui chơi.

Trẻ nhỏ chơi xe trượt và bập bênh, ngoài ra còn có ném bóng và đu dây cho người lớn, chỉ là nhìn có chút low mà thôi.

“Chị Lý, bên kia có cây táo, chúng ta đi hái chút táo đi.” Kiều Hân nói: “Có lẽ sẽ ngon hơn so với táo bán trong siêu thị.”

Lý Sở Hàm gật gật đầu, nhìn Lâm Dật, “Anh đi không?”

“Cùng nhau đi đi, dù sao anh cũng không có việc gì làm.”

Sau khi quyết định, ba người đi về phía bên kia sườn núi nhỏ.

Phát hiện nơi này không chỉ có táo mà còn có hai cái lều lớn, bên trong còn có hoa quả khác nữa.

Nào là cà chua, dâu tây, anh đào, các loại quả thường gặp trong cuộc sống đều có thể tìm thấy ở đây.

Lâm Dật lúc trước đã từng trồng nó tại thôn Hoan Hỉ cho nên mấy thứ này không có bất kỳ sức hấp dẫn gì với anh cả.

Nhưng Lý Sở Hàm và Kiều Hân thì lại làm không biết mệt. Bọn họ sống tại thành phố lớn như Trung Hải, cộng với việc bình thường công việc bận rộn, nên bọn họ chưa từng tham gia các hoạt động như này.

Lâm Dật thì ngồi ở một bên, cầm điện thoại di động nói chuyện phiếm với Kỷ Khuynh Nhan, không ai làm phiền ai cả.

Cùng lúc đó, Vương Nghiễm Long và bọn người Cổ Hổ cũng đến đây.

Bọn họ cũng không phải là cố gắng đi theo, dưới tình huống bình thường, đối với rất nhiều người mà nói, đây là một nơi không thể bỏ qua.

“Lão Cổ, anh nghĩ được biện pháp gì chưa.” Vương Nghiễm Long nhìn Lý Sở Hàm với vẻ thèm muốn, có chút không đợi nổi nữa.

Cổ Hổ cười hắc hắc, “Đã sớm nghĩ ra rồi, anh Vương cứ nhìn là được.”

“Biện pháp gì vậy? Nhanh nói cho tôi một chút.”

Cổ Hổ cũng không thừa nước đục thả câu, nói vài câu bên tai của Vương Nghiễm Long, hai mắt của anh ta lập tức tỏa sáng, “Tôi sẽ làm theo lới anh nói.”

Qua hơn một giờ, hai người mới chọn xong đồ.

Mỗi một loại đều chọn không ít, mà chuyện xách đồ đương nhiên là rơi xuống trên người Lâm Dật.

“Lâm ca, hôm nay khiến anh phải tiêu tô rồi.”

Lúc đi ra ngoài cng Lâm Dật, Kiều Hân đã dần hình thành thói quen không trả tiền.

“Nói như kiểu mỗi lần em đi với anh đều trả tiền không bằng.”

“Ai nha, tuy quan hệ rất tốt, nhưng em cũng phải khách sáo một chút nha.”

Lý Sở Hàm cũng lộ vẻ mỉm cười, cảm giác chơi rất vui vẻ.

Ba người đi ra ngoài từ trong lều lớn, bê ngoài vườn trái cây có chỗ thu phí, ở đó sẽ trả tiền theo số can, sau đó mới có thể cầm đồ đi được.

“Dâu tây bốn cân hai lượng, anh đào năm cân bốn lượng, táo ba cân, hồng nhỏ một cân, quả Hoa Tiên ba cân bảy lượng, tổng cộng là 2589, tiền mặt hay là quét mã?” Người phụ trách cân trái cây nói.

“Hả?”

Sau khi nghe thấy cái giá này, hai người phụ nữ đều ngây ngẩn cả người, vốn cho rằng những thứ này cho dù là bán đắt một chút, nhiều nhất cũng chỉ tốn 500 tệ.

Nhưng anh ta lại muốn hơn 2500 tệ!

Hơn nữa nơi này còn là huyện thành!

Cho dù là đồ nhập khẩu tại siêu thị Trung Hải cũng không bán đắt như vậy!

“Có phải anh tính sai rồi hay không? Mấy thứ mà chúng tôi hái nhiều lắm cũng chỉ có 500 tệ, tại sao lại thu hơn 2500 tệ vậy!” Kiều Hân tranh cãi.

“Bởi vì đồ mà các người hái đều là đồ có phẩm chất tốt nhất. Hơn nữa quả Hoa Tiên là đặc sản của huyện Khang Lai chúng tôi, chỗ khác không có, giá cả đương nhiên là cao rồi. Ngoài ra đây đều là đồ xanh tươi, không ô nhiễm, bán đắt một chút cũng là chuyện bình thường mà.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1417: Nói Chuyện Riêng.

Chương 1417: Nói Chuyện Riêng.

“Nếu như đã bán đắt như vậy, vậy thì chúng tôi từ bỏ, tự anh giữ lấy mà ăn đi!”

Kiều Hân nóng lên, nếu như là đồ thật sự có giá trị thì cô cũng không để ý đến số tiền kia.

Đều nói vùng khỉ ho cò gáy thường có điêu dân, đúng thật là một chút cũng không sai.

Mới hái một chút đồ như thế, trước sau mới chỉ có mười mấy cân, thế mà lại muốn hơn 2500 tệ, cướp bóc cũng không như bọn họ!

“Các người không cần nữa cũng được, vậy thì làm phiền đặt những hoa quả này về lại chỗ cũ, sau đó thì có thể đi.”

“Anh có ý gì! Đều đã hái xuống rồi, làm sao có thể đặt trở lại được chứ!”

“Vậy thì tôi cũng không có biện pháp nào cả, các người đã hái đồ thì đương nhiên là phải trả tiền.”

“Anh!”

“Được rồi, vị mỹ nữ kia, chút chuyện nhỏ như vậy, không cần thiết phải tranh luận nhiều như vậy với anh ta.”

Vương Nghiễm Long đi tới, vừa cười vừa nói:

“Chỉ là hơn 2000 tệ mà thôi, tôi giúp cô thanh toán.”

Nói xong, Vương Nghiễm Long đến trước mặt Lý Sở Hàm và Kiều Hân, lấy ra một xấp tờ trăm tệ, đếm đủ 26 tờ rồi giao cho người đàn ông thu phí.

“Không cần trả lại tiền thừa đâu.” Vương Nghiễm Long nói:

“Mấy người cũng thật là, cô gái xinh đẹp như vậy đến chỗ các người chơi, chính là cho các người mặt mũi. Mấy người lại vì mấy ngàn mà cãi nhau với người ta, thật sự là một chút phong độ đàn ông cũng không có.”

Người đàn ông cân đồ cười hắc hắc, cũng không nói thêm gì cả.

Lấy tiền của người ta thì phải thay người ta tiêu trừ tai họa. Mình nhận chỗ tốt từ người ta thì bị tổn hại hai câu cũng không quan trọng.

Giao xong tiền, Vương Nghiễm Long hướng nói với Lý Sở Hàm và Kiều Hân:

“Mọi chuyện đã được giải quyết, các người cầm hoa quả rồi đi trước đi.”

Trên tay Kiều Hân mang theo hoa quả, cười ha hả rồi đáp lại Vương Nghiễm Long.

“Cám ơn soái ca.”

Một tiếng soái ca này, khiến cho Vương Nghiễm Long nở hoa trong lòng. Anh ta tự biết bản thân mình như thế nào, căn bản không có chút liên quan nào đến hai từ đẹp trai này.

Hiện tại cô gái này thế mà lại nói như vậy, rõ ràng là đã động tâm.

Biện pháp của lão Cổ đúng là rất tốt, chỉ cần mình ra sức thêm một chút, đoán chừng không bao lâu sau là đã có thể bắt được cô ấy.

Nhìn bóng lưng ba người rời đi, bọn người Cổ Hổ đi tới.

“Anh thấy chưa, đối với mấy người phụ nữ chưa thấy qua việc đời giống như này, chỉ cần anh khiến cho bọn họ thấy ma lực của đồng tiền thì họ chắc chắn sẽ động tâm.”

“Tiểu tử anh đúng là rất được, tôi đúng là không bằng anh trong chuyện này.” Vương Nghiễm Long cười lớn, nói:

“Mới chỉ có hơn 2000 tệ đã có thể khiến cho bọn họ nở hoa trong lòng, không có việc mua bán nào thích hợp hơn so với chuyện này.”

“Đó là điều đương nhiên, anh đừng nhìn người phụ nữ mặc váy kia không nói lời nào, nhưng trong lòng nhất định sẽ coi trọng anh hơn một chút. Đợi đến lúc trở về, nhất định sẽ bí mật nghĩ đến anh, cho nên chúng ta cần phải thừa thắng xông lên, cố gắng phô bày tài lực của mình trước mặt bọn họ. Sau đó, chúng ta sẽ nhân cơ hội xin phương thức liên lạc của mấy ngày, không đến mấy ngày, mấy người phụ nữ kia đều sẽ đắm chìm vào trong.”

“Vậy những chuyện này đành phải nhờ anh giúp tôi sắp xếp rồi.”

“Cứ để tôi lo.”

…

Ba người mang theo đồ đi xuống núi, Kiều Hân cười hì hì nhìn lấy Lý Sở Hàm rồi nói:

“Chị Lý, người đàn ông trung niên đầy mỡ kia chắc chắn đã có ý với chị, cho nên mới chủ động đi qua trả tiền.”

Vừa nghĩ tới người đàn ông kia, Lý Sở Hàm liền nhíu mày.

“Chị thật sự là phục em, câu soái ca kia mà cũng nói ra miệng được?”

“Ai nha, có người coi tiền như rác chủ động trả tiền cho chúng ta, dù sao cũng phải cám ơn người ta chứ, dù sao chúng ta cũng không lỗ.”

“Nếu quả thật có một chút chỗ thích hợp như vậy thì em gọi soái ca chị cũng sẽ không nói gì, nhưng thật sự là...”

“Không còn cách nào khác, em cũng không lợi hại như chị, miệng luôn rất ngọt.” Kiều Hân nói:

“Đây là vì gặp phải anh ta chứ nếu như gặp được người đẹp trai giống như anh Lâm đây thì em đã trực tiếp gọi ba ba rồi, đã thân thiết lại còn ngọt ngào.”

Nói xong, Kiều Hân nháy mắt ra hiệu nhìn sang Lý Sở Hàm.

“Chị đã từng gọi riêng như vậy chưa?”

Lý Sở Hàm nổi cả da gà, “Không có, giữa chúng ta có sự khác nhau.”

“Đây sao có thể nói là có sự khác nhau được, là cách chơi mới, tối về thử một chút, nói không chừng anh Lâm sẽ thích đấy.”

Lý Sở Hàm bị nói cho đỏ bừng mặt, đánh xì một câu.

“Đổi đề tài đi, không cho nói chuyện này nữa.”

“Hắc hắc, ngại rồi sao.”

Sau khi xuống đồi, ba người đi tới cửa, bỏ hoa quả vừa hái vào trên xe, sau đó lấy ra một ít, chuẩn bị lúc đến đập chứa nước sẽ vừa chơi vừa ăn.

Đi hai mươi mấy phút, ba người cuối cùng cũng tới đập chứa nước Khang Lai.

“Anh Lâm, nơi này không tệ nha, nhìn giống như là một hồ nước nhỏ vậy.”

“Đập chứa nước bình thường đều như này, quy mô ở đây tương đối nhỏ, nếu như đến những hồ chứa lớn khác thì sẽ không khác với hồ nước bình thường là bao.”

Hai người ngồi trên bậc thang của đập nước, cởi giày, bỏ chân vào trong nước hơi lạnh, cùng với ánh mặt trời ấm áp, tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp.

“Anh Lâm, chúng ta đi đâu bắt cá đây?” Kiều Hân hỏi.

“Bắt cá rất chán, anh sẽ đưa hai người đi câu cá.”

“Anh còn biết câu cá sao?!”

“Cuộc sống bình thường mà, cái gì cũng nên biết một chút chứ.” Lâm Dật nói:

“Các người chờ ở đây, anh đi mua một ít đồ câu cá, lát nữa sẽ quay lại tìm hai người.”

“Ừm.”

Trong làng chài có một cửa hàng chuyên bán dụng cụ bắt cả, tuy những người thích câu cá tới đây đều sẽ tự mang theo đồ. Nhưng cũng không thể tránh khỏi những chuyện đột nhiên, chẳng hạn như dây câu lưỡi câu bị hỏng, cho nên việc buôn bán của cửa hàng nhỏ cũng không tệ, chỉ là đồ vật đều rất bình thường, cũng không quá cao cấp.

Lâm Dật cũng không yêu cầu nhiều như vậy, loại chuyện như câu cá này, phần lớn là đều nhìn kỹ thuật, cần câu chỉ là thiết bị phụ trợ. Anh dứt khoát chọn cái đắt nhất, lại mua chút thức ăn cho cá, chuẩn bị câu mấy con cá, lát nữa về sẽ nấu.

Khoảng nửa giờ sau, Lâm Dật về tới trước mặt Lý Sở Hàm và Kiều Hân.

“Đi thôi, đã mua được cần câu rồi, chúng ta đi câu cá.”

“Đi thôi.”

Hai người lau nước trên chân, đi giày, sau đó đi theo Lâm Dật đến khu câu cả của đập chứa nước.

Câu cá ở đây sẽ phải trả một mức phí ngoài định mức.

Giá cả đắt hơn so với bên ngoài từ 5 đến 10 tệ, Kiều Hân đã hỏi kỹ chuyện này trước khi câu đề tránh bị mắc lừa lần nữa.

“Nhiều người như vậy sao!”

Nhìn thấy khu câu cá có một loạt người đang ngồi, Kiều Hân đếm một chút, ít nhất cũng có hơn hai mươi người.

“Lúc chúng ta đến đây hình như cũng không gặp nhiều người như vậy nha.”

“Những người này không phải là tới chơi, là chuyên đến để câu cá, cho nên em mới không phát hiện.”

Lâm Dật nhìn bốn phía một chút, miễn cưỡng tìm được một nơi không người, bắt đầu câu cá.

“U, trùng hợp như vậy, các người cũng ở nơi đây à.”

Ngay tại lúc Lâm Dật đang chuẩn bị đồ ăn cho cá thì nghe thấy bên cạnh có người nói chuyện, phát hiện là người đàn ông trung niên vừa mới trả tiền cho mình.

Không nghĩ tới họ cũng đến đây.

“Soái ca, anh cũng tới sao.” Kiều Hân cười hì hì nói.

Vương Nghiễm Long bị nói cho có chút ngượng ngùng, vừa cười vừa nói:

“Tôi đến đây chính là để câu cá, sau đó lấy đi nấu, không nghĩ tới lại gặp lại các người.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1418: Kỹ Xảo Giả Trang Cao Cấp.

Chương 1418: Kỹ Xảo Giả Trang Cao Cấp.

“Vậy thì tốt, chúng tôi cũng định như vậy.”

Kiều Hân nhàn rỗi nhàm chán, bắt đầu đùa giỡn người đàn ông mập này.

Nhìn thấy Kiều Hân nói như vậy, Vương Nghiễm Long vô cùng tự tin rằng Lý Sở Hàm đã là vật ở trong túi của mình.

“Lát nữa có muốn ăn cùng nhau không? Đi ra ngoài chơi, nhiều người thì sẽ càng náo nhiệt hơn.”

“Cùng nhau ăn cơm thì thôi đi, các người nhiều người như vậy, chúng tôi cũng không quen, tự mình ăn của mình là được.”

“Không sao...”

“Anh Vương.”

Vương Nghiễm Long còn tiến thêm một bước, nhưng lại bị Cổ Hổ ngăn cản.

“Anh Vương, loại chuyện này không thể rèn sắt khi còn nóng được, nên tiến hành theo chất lượng, nóng vội quá sẽ mất tác dụng.”

“Anh nói cũng đúng.”

“Chuyện mà chúng ta cần làm hiện tại chính là phô bày tài lực của mình ra, khiến cho bọn họ chậm rãi mắc câu, không nên quá chủ động.”

“Được, tôi đã biết.”

Vương Nghiễm Long ra vẻ trấn định đỡ ghế nhỏ và dù che nắng, không nói về kỹ thuật thế nào nhưng trang bị đúng là rất đầy đủ.

“Anh Vương, cần câu cá này của anh không tệ nha, mua ở đâu vậy, sao tôi từng thấy qua nhãn hiệu này.” Cổ Hổ cười ha hả nói.

“Đây là tôi nhờ bạn mua giúp ở bên Mỹ, đã phải bỏ ra hơn 80 ngàn tệ, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội thử một chút.”

“Cần câu hơn 80 ngàn!”

Sau khi nghe thấy giá cần câu của Vương Nghiễm Long, người xung quanh đều kinh ngạc một hồi lâu.

Trong mấy người bọn họ, cần câu tốt nhất cũng chỉ hơn 1000 tệ, mà của anh ta lại hơn 80 ngàn!

Hẳn là có thể được tính là cao nhất thế giới đi!

Từng ánh mắt hâm mộ lướt qua, Vương Nghiễm Long rất là hài lòng, duỗi lưng, liếc Lâm Dật một chút, trong mắt tràn đầy sự xem thường.

“Người anh em, tôi thấy cần câu này của cậu cũng thật không tệ, giống như là mua từ bên ngoài, mua ở đâu vậy?”

“Tôi nhờ bạn mua ở Mông Cổ.”

“Mua ở Mông Cổ sao?” Vương Nghiễm Long sững sờ, “Mông Cổ có biển sao?”

“Người ta còn có cả hải quân, làm sao có thể không có cần câu được.”

“Ha ha…”

Vương Nghiễm Long cười ha hả, giả bộ nói:

“Tôi dám khẳng định cậu đã bị lừa rồi, nhìn chất lượng thì cũng bình thường, vừa lúc bên tôi cũng có mấy cái, đều là cần câu mấy ngàn, chất lượng chắc chắn tốt hơn so với của cậu.”

Nói xong, Vương Nghiễm Long còn nhìn thoáng qua Lý Sở Hàm, rất hài lòng đối với biểu hiện của mình.

“Câu cá là chuyện cần kỹ thuật, không có quan hệ gì với cần câu, anh cứ giữ lấy mà dùng đi.”

“Nghe lời này của anh liền biết là người ngoài nghề, có câu công dục thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí (muốn làm chuyện tốt thì phải có công cụ tốt). Nếu như không có một cần câu tốt, muốn câu được cá lớn là chuyện rất khó khăn.”

Vương Nghiễm Long bày ra dáng vẻ của người từng trải, chỉ trỏ với Lâm Dật.

“Còn có thức ăn cho cá của cậu một chút mùi thơm đều không có, như vậy sẽ rất khó câu được cá lớn. Nếu như cậu không tin, tôi có thể cho cậu mượn hộp thức ăn cho cá hơn 800 tệ của tôi, đảm bảo hiệu quả sẽ khác biệt.”

Mọi người lại một lần nữa bị Vương Nghiễm Long làm cho chấn động.

Cần câu nhập khẩu hơn 80 ngàn, thức ăn cho cá hơn 800 tệ. Người này tới từ đâu vậy, cũng quá hào khí rồi.

Nếu như mình có thể sử dụng đồ tốt như vậy, đoán chừng có thể câu được không ít cá lớn.

“Không phải đã nói với anh rồi sao, câu cá là chuyện cần kỹ thuật, không có quan hệ gì với đồ ăn cho cá cả. Cũng chỉ có mấy kẻ ngốc nhiều tiền như anh mới thích bỏ công sức vào những thứ vô dụng này.”

Nghe thấy Lâm Dật chửi mình là người ngốc nhiều tiền, Vương Nghiễm Long lập tức thay đổi sắc mặt, nhưng rất nhanh liền kiềm chế lại.

Mỹ nữ kia còn đang nhìn phía sau, mình cần biểu hiện nho nhã một chút, như này mới ra vẻ mình có bức cách, có bố cục.

“Ha ha, vậy thì tôi chúc cậu may mắn, chờ đến lúc dùng loại cần câu nhỏ này câu được cá lớn, thì đoán chừng hai mỹ nữ cũng đói bụng muốn chết rồi.”

Ào ào ào...

Vương Nghiễm Long vừa nói xong, thì thấy Lâm Dật kéo cần câu.

Một con cá chép dài khoảng nửa mét được anh kéo ra khỏi mặt nước.

“Trời ạ, con cá này cũng quá lớn rồi!”

Nhìn thấy Lâm Dật câu được cá, người xung quanh đều trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ đều là khách quen của nơi này, vẫn là lần đầu gặp người có thể câu được cá lớn như thế!

“Anh cảm thấy con cá này thế nào?”

Lâm Dật nói với Vương Nghiễm Long.

“Vận, vận may đúng là rất tốt...”

Lâm Dật cười cười, lại ném con cá vào hồ nước.

“Tiểu tử, cậu làm cái gì vậy? Thật vất vả mới câu được một con cá lớn như vậy, sao lại còn thả ra ngoài?”

“Cá lớn như thế, nhìn là biết già rồi, cho dù có hầm cũng ăn không ngon, phải dùng con nhỏ một chút.”

Bởi vì hệ thống khen thưởng cho anh kỹ năng nấu ăn bậc đại sư, cho nên Lâm Dật vô cùng hiểu rõ đối với nguyên liệu nấu ăn.

Năm tháng càng dài thì chất thịt sẽ càng già, hương vị và cảm giác cũng sẽ giảm bớt đi nhiều.

Đây cũng là lý do tại sao heo sữa quay lại bán được mấy ngàn một con.

“Thì ra là như vậy, không nghĩ tới cậu tuổi còn trẻ, thế mà biết cách ăn như thế, xem ra cũng là một người thích ăn.”

“Cũng bình thường thôi.”

Lâm Dật cũng không quan tâm nhiều như vậy, tiếp tục câu cá.

Nhưng Vương Nghiễm Long lại cười lạnh không ngừng, tự nhủ:

“Nói cũng thật dễ nghe, nhưng nguyên nhân thật sự hẳn là trả không nổi nhiều tiền như vậy đi.”

Trong mắt Vương Nghiễm Long, con cá lớn như vậy tại đập chứa nước thì giá ít nhất cũng phải hơn 200 tệ. Người lái Wuling Hongguang như cậu ta, chắc chắn là không ăn nổi, đương nhiên là muốn thả ra đổi con nhỏ một chút, như vậy thì có thể tiết kiệm không ít tiền.

Nghĩ đến đây, Vương Nghiễm Long lại càng có thêm lòng tin.

Chỉ với đức hạnh của cậu ta mà còn muốn tranh giành với mình sao?

Nói đùa!

“Người anh em, con cá như vậy mà thẻ đi thì thật đáng tiếc.” Vương Nghiễm Long ra vẻ tiếc nuối, nói:

“Tuy giá cả mắc đắt một chút, nhưng cậu có thể bán lại cho tôi mà, tôi vẫn là có thể tiêu phí được.”

“Không phải anh có cần câu hơn 80 ngàn và thức ăn cho cá hơn 800 sao, mang theo thiết bị trâu bò như vậy còn sợ không câu được cá sao?”

Bị Lâm Dật nói như vậy, sắc mặt Vương Nghiễm Long liền trở nên không tốt, may mà có Cổ Hổ kịp thời kéo lại.

“Anh Vương, anh không cần thiết phải tức giận với cậu ta làm gì.” Cổ Hổ nói:

“Cho dù kỹ thuật của cậu ta lợi hại thì cũng vô dụng. Đây là một xã hội hiện thực, có tiền đi khắp thiên hạ, không có tiền thì nửa bước cũng khó đi. Chuyện mà anh bây giờ muốn làm chính là phô bày tài lực của mình trước mặt người phụ nữ kia, bày ra thái độ đúng mực. Dù sao thì phụ nữ đều thích đàn ông có giáo dưỡng.”

Vương Nghiễm Long gật đầu theo bản năng.

“Anh nói cũng đúng, cậu ta càng thô lỗ thì tôi lại càng không cần phải tức giận, như vậy mới có thể thể hiện được sự rộng lượng của tôi.”

“Đúng đúng đúng, chính là ý này, so như này là biết cao thấp liền, nói không chừng hiện tại cô ấy đã cảm mến anh rồi cũng nên.”

“Tôi biết phải làm sao.”

“Cho nên anh bây giờ cứ nghiêm túc câu cá đi. Nếu có cơ hội thì tổn hại cậu ta vài câu, loại người ương bướng như cậu ta nhất định sẽ cắn câu, như vậy sẽ càng có lợi hơn cho anh.”

Trên mặt Vương Nghiễm Long hiện lên ý cười, đốt điếu thuốc, lòng tự tin dâng lên.

“Tôi đã biết phải làm sao, nhưng anh yên tâm đi, tôi sẽ không bạc đãi đâu. Tôi sẽ không chỉ cho anh cổ phần nhà máy mới, chờ sau khi tôi thoải mái xong sẽ cho cậu mượn người phụ nữ này để chơi đùa.”

“Ha ha, cảm ơn anh Vương.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1419: Đúng Là Kẻ Biết Diễn.

Chương 1419: Đúng Là Kẻ Biết Diễn.

Sau khi nói chuyện với Cổ Hổ, Vương Nghiễm Long cũng lấy cần câu của mình ra.

Tuy chuyện dụ dỗ Lý Sở Hàm rất quan trọng, nhưng vẫn muốn câu cá.

Dù sao cá ở đây ngon hơn nhiều so với mua bên ngoài, hơn nữa như vậy còn có thể biểu diễn kỹ thuật của mình.

Ào ào ào _ _

Lâm Dật kéo cần câu, lại một con cá bị câu tới.

Lần này không tính là lớn, khoảng 5 cân(1 cân = 1/2kg), phù hợp với mong muốn trong lòng của Lâm Dật.

Nhìn thấy Lâm Dật lại câu được cá, người xung quanh đều ào ào ghé mắt, sắc mặt đều không phải là rất tốt.

Dùng một cần câu hỏng mà có thể câu được cá, vận may đúng là quá tốt.

Lâm Dật không quan tâm đến những người khác, sau khi cất kỹ cá thì lại vung cần câu ra.

Sau hai mươi mấy phút, tổng cộng câu được hơn mười con cá, nhưng chỉ để lại bốn con không giống nhau, còn lại đều thả đi hết.

Mà những người xung quanh ngay cả rắm cũng không câu được.

“Người anh em, đi rồi sao?”

Thấy Lâm Dật đứng dậy, Vương Nghiễm Long hỏi.

“Không phải vậy thì sao, chẳng lẽ lại ở lại câu cùng anh?” Lâm Dật nói:

“Còn có, đã câu cũng lâu như vậy rồi mà anh ngay cả một con cũng không câu được. cần câu hơn 80 ngàn kia của anh dường như không dùng được nha.”

“Ha ha, có thể là hôm nay tôi không may mắn, nhưng cái này cũng không là gì, chỉ là trò giải trí.” Vương Nghiễm Long nói:

“Kỹ thuật câu cá thế nào cũng không thể có ảnh hưởng, còn phải nhìn thời gian dài xem thế nào. Dù sao đây cũng là một xã hội hiện thực, không có tiền là không được.”

Vương Nghiễm Long không chút tức giận, giọng điệu bình thản, ôn tồn lễ độ, còn thuận tiện giả trang.

“Ha ha...”

Lâm Dật nở nụ cười, “Kỹ năng giả trang này của anh đúng là rất lưu loát. Trong mấy người mà tôi từng gặp thì anh có thể được coi là một người có thiên phú, chỉ tiếc rằng anh là nam, nếu không tôi nhất định sẽ nhận anh đồng nữ thổi sáo dưới hông.”

Nói xong, Lâm Dật cầm lấy cần câu của mình, gọi Lý Sở Hàm và Kiều Hân cùng nhau rời đi.

“Soái ca, chúng tôi đi trước, có cơ hội sẽ gặp lại.”

Lúc rời đi, Kiều Hân vẫn không quên đùa giỡn Vương Nghiễm Long một chút, càng khiến cho lòng anh ta nở hoa.

“Anh Vương, anh nhìn người phụ nữ kia xem, càng ngày càng nhiệt tình đối với chúng ta.” Cổ Hổ nói:

“Tôi có loại dự cảm, chỉ cần chúng ta cố gắng thêm một chút, nói không chừng có thể bắt được cả hai người phụ nữ này.”

“Chắc chắn sao?”

“Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của tôi chắc chắn không sai được.”

“Mẹ nó, bố mày nhẫn lâu như vậy, nếu như không thể bắt được bọn họ vậy chẳng phải sẽ thua lỗ lớn sao.”

“Yên tâm đi, tất cả đều nằm ở trong lòng bàn tay của tôi!”

“Đi thôi, người ta cũng đi rồi, chúng ta cũng đừng câu nữa, nhanh trở về làm chuyện chính đi.”

“Hiện tại sẽ đi ngay!”

…

“Gọi điện thoại cho bọn người Miêu Quốc Phong, bảo họ xuất phát luôn đi đi.” Lâm Dật nói:

“Quãng đường hơn hai mươi cây số, chạy đến cũng mất nửa giờ, đến nơi có thể vừa vặn ăn cơm luôn.”

“Em sẽ gọi điện thoại ngay.”

Lý Sở Hàm cầm điện thoại di động, gọi cho bốn người Miêu Quốc Phong, sau đó cùng Lâm Dật về tới quán cơm của làng chài.

Không bao lâu sau, mấy người Vương Nghiễm Long cũng đến, không muốn bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào để có thể phô bày bản thân mình.

“Ông chủ.”

Đi vào quán cơm trong làng chài nhỏ, Lâm Dật chào hỏi một, một bà chủ hơn bốn mươi tuổi đi tới.

“Tiểu huynh đệ, mấy con cá này định làm thế nào?”

Nhìn thấy bộ dáng nghiêm chỉnh của Lâm Dật, bà chủ phá lệ nhiệt tình.

“Tôi muốn tự mình làm con cá này, các người cứ thu tiền như bình thường là được, có thể không?”

“Chuyện này…”

Bà chủ có chút khó khăn, “Tiểu huynh đệ, sau bếp của chúng tôi có quy tắc, bình thường sẽ không cho người ngoài vào, yêu cầu này của cậu có chút làm khó người ta a.”

Lâm Dật đã từng mở quán ăn, đương nhiên là biết quy tắc này.

“Cho bà thêm 200 tệ.”

“Đây không phải là chuyện có tiền hay không, chủ yếu là…”

“500.”

“Được được được, tiểu huynh đệ, đi theo tôi ra sau bếp, nhìn dáng vẻ của cậu là biết rằng người trong nghề, đến lúc đó có thể bộc lộ tài năng, cũng giúp tôi được mở mang tầm mắt.”

“Được thôi.”

Lâm Dật mang theo cá tiến vào sau bếp, chuẩn bị làm đồ ăn.

Lý Sở Hàm và Kiều Hân thì ngồi ở bên ngoài chờ bọn người Miêu Quốc Phong.

“Anh Vương tiểu tử kia ra sau bếp rồi, đây là một cơ hội tốt.” Cổ Hổ nói.

“Ý của anh là, để cho tôi đi qua bắt chuyện sao?”

“Có cơ hội, đương nhiên là phải bắt chuyện rồi. Nhưng nhiệm vụ chủ yếu nhất của chúng ta chính là phải lấy được phương thức liên lạc. Nếu không sau khi bọn họ rời đi, cho dù cô ấy có tâm tư kia, cũng không liên lạc được với chúng ta. Cố gắng hôm nay đều sẽ uổng phí.”

“Anh nói đúng, tôi bây giờ sẽ qua đó ngay.”

Vương Nghiễm Long lấy một tấm danh thiếp của mình từ trong túi, lại chỉnh sửa quần áo trên người một chút rồi đi về phía hai người.

“Chị Lý, chị nhìn lão háo sắc kia cứ luôn nhìn về bên này, nhìn là biết là người không đứng đắn.” Kiều Hân cười hì hì, nói.

“Cho dù là người không đứng đắn, vậy cũng là do em.” Lý Sở Hàm nói:

“Nếu em không tỏ vẻ nghênh đón bọn họ thì đoán chừng hiện tại đã sớm chết tâm.”

“Dù sao cũng đang nhàn rỗi, trêu chọc bọn họ chơi chứ sao.” Kiều Hân nói:

“Đoán chừng lát nữa, còn có thể đem trả giúp chúng ta tiền cơm nữa cũng nên. Chúng ta tuyệt đối là kiếm lời không lỗ.”

“Thật sự là không còn cách nào với em mà.”

“Ai ai ai, chị Lý nhìn xem, tên mập mạp chết bầm kia đến rồi!” Kiều Hân lôi kéo cánh tay Lý Sở Hàm, kích động nói.

“Tới thì tới thôi, có quan hệ gì với chị chứ.” Lý Sở Hàm chẳng hề để ý nói, gương mặt hiện lên sự chán ghét.

“Hai vị nữ sĩ, chúng ta một đường đã gặp nhau nhiều lần, tôi cảm thấy đây cũng là duyên phận, có muốn làm quen một chút hay không? Đây là danh thiếp của tôi.”

“Có thể nha.”

Kiều Hân cười hì hì nhận danh thiếp của Vương Nghiễm Long, “U, còn là ông chủ lớn a, thật là không tầm thường.”

“Ha ha, cũng tạm được.” Vương Nghiễm Long cười ha hả, nói:

“Thật ra cũng không có bao nhiêu tiền, tài sản chỉ có mấy chục triệu thôi, không có gì cả.”

Đối mặt với tài sản mấy chục triệu, Lý Sở Hàm và Kiều Hân đều cảm thấy không có gì cả.

Dù sao tài sản mấy trăm tỷ của Lâm Dật đang còn ở đó, đúng thật là không để mấy chục triệu này của anh ta vào mắt.

Nhưng những người khác trong tiệm cơm đều đồng loạt nhìn về phía Vương Nghiễm Long.

Tại loại địa phương nhỏ như huyện Khang Lai này, thế mà có thể gặp được phú hào có giá trị con người mấy chục triệu!

Thực sự hiếm thấy!

“Các người nhìn người đàn ông kia xem, tôi đoán anh ta có hứng thú đối với người phụ nữ mặc váy xanh kia nên mới đi qua bắt chuyện.”

“Nhưng cô ấy hình như đã có bạn trai, hình như cũng rất đẹp trai.”

“Đẹp thì làm được cái gì, bây giờ là xã hội hiện thực, có tiền mới là đại gia. Hơn nữa, anh xem bọn họ vừa nói vừa cười, nói rõ hai người phụ nữ kia không bài xích anh ta chút nào. Tôi dám đánh cược, không bao lâu sao, hai người phụ nữ này sẽ bị tên mập mạp kia bắt được."

"Xem ra lớn lên đẹp trai cũng không được, còn phải có tiền nữa."

"Nhìn điệu bộ này, đợi lát nữa là sẽ trò vui xem rồi."

Một bên khác, Kiều Hân nhìn Vương Nghiễm Long.

"Trời ạ, thế mà giá trị con người lại lên đến mấy chục triệu, tôi nằm mơ đều chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy."

Lý Sở Hàm bất đắc dĩ đỡ trán.

"Đúng là biết diễn nha."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1420: Điên Cuồng Giả Trang.

Chương 1420: Điên Cuồng Giả Trang.

“Thật ra mấy chục triệu cũng không tính là nhiều.” Vương Nghiễm Long vừa cười vừa nói:

“Tôi hiện tại đang dự định chọn địa điểm để mở phân xưởng thứ ha, chuẩn bị trong năm năm tương lai đốt phá đến con số trăm triệu nguyên.”

Nói thì nói như thế, nhưng tài sản thật sự của Vương Nghiễm Long cũng chỉ có mấy triệu, nói mấy chục triệu chính là để thu hấp dẫn sự chú ý của Lý Sở Hàm mà thôi.

“A...vậy thì thật là quá lợi hại rồi, thật sự sùng bái những nhân sĩ thành công như anh.”

“Cũng tạm được.”

Vương Nghiễm Long bị Kiều Hân làm cho có chút ngượng ngùng. Bản thân mình còn chưa bắt đầu dụ dỗ đâu, thế mà đã cắn câu rồi, cũng coi như là niềm vui ngoài ý muốn.

“Tôi còn có chút chuyện khác, không nói chuyện với các người nữa. Nếu như các người cũng muốn kiếm tiền, hoặc là thay đổi trạng thái cuộc sống bây giờ thì có thể liên hệ với tôi bất cứ lúc nào. Tôi sẽ không keo kiệt mà dạy cho các ngươi một ít gì đó.”

“Được, nói rồi đó nha.”

“Ừm, nói lời giữ lời.”

Ra vẻ giả bộ đáp lại một câu, Vương Nghiễm Long quay người rời đi.

Anh ta cảm thấy thao tác này của mình quả thực là hoàn mỹ.

Không nói chuyện tiếp với bọn họ, như này sẽ khiến cho mình trở nên thu hút hơn.

Nếu có thể để bọn họ chủ động liên hệ với mình, cứ như vậy thì quyền chủ sẽ nằm trên tay mình!

“Chậc chậc chậc, chị Lý, em cảm thấy bữa cơm này có chỗ dựa rồi.” Kiều Hân nói:

“Tên mập mạp kia vì hấp dẫn sự chú ý của chị, lát nữa nhất định sẽ qua trả tiền.”

“Lâm Dật cũng không phải là không trả nổi.”

“Nếu như để anh Lâm trả tiền, vậy không phải chính là tiền của chúng ta sao.” Kiều Hân nói:

“Hiện tại có kẻ coi tiền như rác thanh toán giúp, chẳng phải sẽ tiết kiệm được thêm tiền sao.”

“Thật sự không có cách nào với em mà.”

Reng reng reng _ _

Lý Sở Hàm vừa nói xong, điện thoại trong túi quần đột nhiên vang lên.

“Mấy người Miêu viện trưởng đến, theo chị ra ngoài đón một chút.”

“Nhanh nhanh nhanh, hiện tại đi ngay, em vẫn chờ chuyện sau này thăng chức sẽ tăng lương đây.”

Hai người cùng nhau rời khỏi chỗ, ra ngoài đón bọn người Miêu Quốc Phong vào, sau đó trở lại trong quán cơm.

“Thật không nghĩ tới, gần đây có chốn non xanh nước biếc như thế.” Miêu Quốc Phong cười ha hả.

“Đâu chỉ vậy.” Kiều Hân nói:

“Anh Lâm vừa rồi còn câu được mấy con cá tại đập chứa nước, đang làm phía sau bếp, lát nữa sẽ bưng lên.”

“Ha ha, vậy chúng tôi cũng sẽ không khách sáo nữa.”

Tại một bên khác, Vương Nghiễm Long và Cổ Hổ, thỉnh thoảng nhìn về phía Lý Sở Hàm một chút, một người lên tiếng:

“Mấy lão già kia là người nào? Quan hệ còn thân thiết như vậy.”

“Đoán chừng trưởng bối trong nhà của cô ấy, hiện tại cùng tới dùng cơm.”

Ánh mắt của Cổ Hổ di chuyển lòng vòng, sau đó đốt điếu thuốc.

“Anh Vương, tôi cảm thấy đây là một cơ hội tốt, chúng ta phải lợi dụng nó.”

“Có ý gì?”

“Anh nghĩ xem, mấy lão già kia chắc chắn là người thân của cô ấy. Bọn họ nhất định là hi vọng còn mình sau này sẽ đại phú đại quý. Lát nữa anh tìm một cơ hội, đi qua nói mấy câu, phô bày một chút tài lực của mình trước mặt trưởng bối cô ấy. Như vậy thì trong lòng bọn họ sẽ tự động so sánh anh và tên kia điểu ti kia. Sau khi trở về bọn họ nhất định sẽ châm ngòi thổi gió, muốn bắt được cô ấy thì lại càng không có vấn đề”

Hai mắt Vương Nghiễm Long tỏa sáng, cảm thấy Cổ Hổ nói vô cùng có đạo lý.

“Anh mẹ nó thật đúng là một thiên tài, ngay cả cái này mà cũng có thể nghĩ ra được.”

Cổ Hổ nở nụ cười, “Thật ra cũng không có gì, tôi đã làm nhiều loại chuyện này, tự nhiên là có kinh nghiệm, chỉ cần anh Vương làm theo lời tôi bảo, chắc chắn sẽ không có vấn đề.”

“Được!”

Hơn nửa giờ sau, Lâm Dật làm mấy món ăn, được phục vụ viên bưng lên, ngoài ra còn có các món ăn kèm. Tổng cộng có mười hai món, vô cùng phong phú.

“Ừm, Lâm chủ nhiệm tự mình xuống bếp, chúng ta hôm nay xem như có lộc ăn.” Viện trưởng Hiệp Hòa Mã Nhân Ba vừa cười vừa nói.

“Các người đã giúp tôi ân tình lớn như vậy, vẫn luôn không có cơ hội bày tỏ, bữa cơm này coi như cám ơn các người.” Lâm Dật vừa cười vừa nói:

“Lát nữa chúng ta phải uống vài chén, nhất định phải uống vui vẻ.”

“Lâm chủ nhiệm tự mình xuống bếp, đây là cơ hội khó được, nhất định phải uống nhiều một chút mới có thể cao hứng.”

Bởi vì cái gọi là người kính tôi một thước, tôi kính người một trượng. Lấy địa vị của Lâm Dật tại Trung Quốc thế mà còn nói chuyện với mình khách sáo như vậy, tâm trạng của bốn vị viện trưởng cũng rất tốt. Bầu không khí trên bàn cơm vô cùng hài hòa.

Nhưng tại lúc này, Vương Nghiễm Long và Cổ Hổ đi tới trước mặt Lâm Dật trước.

“Người anh em, tôi nhìn thấy mấy con cá làm không tệ, đều là do cậu làm sao?”

“Thế nào? Anh có việc gì à?”

“Cũng không phải là chuyện gì lớn, tôi cảm thấy mấy con cá này rất không tệ. Cậu xem thế này có được hay không, tôi bỏ tiền mua tay nghề của cậu, cậu cũng giúp tôi làm đồ ăn?”

Bốn vị viện trưởng không hẹn mà cùng nhìn về phía Vương Nghiễm Long, dùng ánh mắt kỳ quái để đánh giá anh ta.

Thế mà lại để cho Lâm Dật làm đồ ăn cho mình? Anh ta cho rằng mình là ai vậy?

“Anh thấy tôi giống với người rảnh rỗi như vậy sao?”

“Tôi biết thời gian của cậu quý giá, nhưng tôi cũng đã nói là sẽ bỏ tiền mua tay nghề của cậu rồi mà.” Vương Nghiễm Long không chút hoang mang, nói:

“Tôi sẽ bỏ nguyên liệu nấu ăn, cậu chỉ cần ra kỹ thuật, 1000 tệ một món ăn, giúp tôi làm bốn con cá.”

Nói xong, Vương Nghiễm Long lấy ra một xấp tờ trăm tệ từ trong túi của mình, không biết cụ thể có bao nhiêu tiền, nhưng ít nhất cũng hơn 5000.

“Người anh em, tôi cũng không tính toán cụ thể bao nhiêu tiền, nhưng chắc chắn lả hơn 4000, về phần còn lại thì tôi cũng không cần, coi như là tiền vất vả của cậu.”

“Trời ạ..!”

Nhìn thấy xấp tiền trăm tệ trên tay Vương Nghiễm Long, những người khác đều bĩu môi, trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

“Thật không hổ là phú hào chục triệu a, thế mà cầm nhiều tiền như vậy để kêu người ta làm đồ ăn. Thế giới của người có tiền thật sự không phải là điều mà dân chúng có thể nghĩ tới.”

“Tôi thấy anh ta làm như vậy cũng là có mục đích, chính là để phô bày tài lực của mình, sau đó dụ dỗ người phụ nữ kia mắc câu.”

“Tôi cảm thấy anh ta sắp đạt được mục đích của mình rồi, trong huyện thành nhỏ này, nhiều tiền như vậy cũng đã gần tiền lương ba tháng.”

“Có tiền thật tốt, cho dù lớn lên xấu một chút cũng không sao cả, trực tiếp lấy tiền đập là được.”

“Thật sự là thương cho người đàn ông kia, bị người ta lấy tiền làm nhục trước mặt thân thích bạn bè và bạn gái mình, chậc chậc chậc, đổi lại là tôi thì nhất định sẽ chịu không được.”

Trong tiếng nghị luận của mọi người, Lâm Dật nhìn thoáng qua Vương Nghiễm Long.

“Chút tiền ấy của anh vẫn nên giữ lấy để về đổ xăng đi, đừng làm phiền tôi ăn cơm, lăn càng xa càng tốt.”

Vương Nghiễm Long và Cổ Hổ liếc nhau một cái, không ai tức giận cả, bởi vì câu trả lời của Lâm Dật nằm trong dự liệu của bọn họ.

Mình cũng đã nói như vậy rồi, nếu như cậu ta mà không có chút phản ứng nào, thì thật sự không xứng gọi là đàn ông.

“Anh Vương, đã đến chúng ta thừa thắng xông lên thời điểm, chỉ cần thêm chút sức, thì sẽ đại công cáo thành.” Cổ Hổ nói.

Vương Nghiễm Long gật gật đầu, lại lấy ra tờ 10 ngàn tệ ra từ trong túi của mình, tiếp tục đập vào trên người Lâm Dật, cố gắng khiến cậu ta khuất phục!

Nhưng vào lúc này, Vương Nghiễm Long nhìn thấy hai người đàn ông trung niên đi vào từ bên ngoài, không khỏi biến sắc.

“Sao thế này? Triệu bí thư sao lại còn tới đây rồi?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1421: Vị Này Là Lâm Tổng Của Tập Đoàn Lăng Vân.

Chương 1421: Vị Này Là Lâm Tổng Của Tập Đoàn Lăng Vân.

“Anh Vương, anh nói cái gì đó? Triệu bí thư tới sao?”

Vương Nghiễm Long có biết hai người đang đi, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn không ít.

“Người đi ở phía trước chính là người đứng đầu huyện Khang Lai, Triệu Văn Mặc. Người bên cạnh là tài xế của ngài ấy, trước đó lúc tôi đi họp trong huyện có nhìn thấy qua mấy lần, là một người vô cùng lợi hại, không nghĩ tới hôm nay lại gặp ở đây.”

“Vậy chuyện này cũng thật là trùng hợp, có muốn đi lên chào hỏi hay không?”

“Người quan trọng như vậy đến đương nhiên là phải chào hỏi rồi.” Vương Nghiễm Long nói:

“Nhưng chúng ta không thể vội được, nên tìm một cơ hội thích hợp để đi qua, không thể quá gượng gạo được.”

“Anh Vương nói rất đúng.” Cổ Hổ cười nói:

“Tôi cảm thấy ngay cả ông trời cũng đang giúp anh Vương. Nếu như người phụ kia và người trong nhà của cô biết anh còn quen biết người đứng đầu huyện Khang Lai, ấn tượng và hảo cảm đối với anh nhất định sẽ tăng lên rất nhiều, chuyện giữa các người coi như đã được định sẵn.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Vương Nghiễm Long vừa cười vừa

nói.

Ngay tại lúc hai người nói chuyện, Cổ Hổ ngoài ý muốn nhìn thấy, Triệu Văn Mặc vậy mà lại đang đi về phía bên mình.

“Anh Vương, tình huống này là thế nào? Anh ấy thế mà lại đi về phía chúng ta? Không lẽ là đã nhận ra anh sao? Cho dù nói thế nào, thì cũng được coi là danh nhân có tiếng tại huyện Khang Lai.”

Vương Nghiễm Long trầm mặc vài giây đồng hồ, cảm thấy Cổ Hổ nói có chút đạo lý.

Việc buôn bán của mình không chỉ có càng ngày càng tốt, hơn nữa còn muốn mở phân xưởng. Anh ta nhìn thấy mình ở đây, tới chào hỏi, dường như cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng Vương Nghiễm Long vẫn có chút không tự tin, nhìn bốn phía một chút.

Phát hiện người tới ăn cơm ở đây đều là chút dân chúng bình thường, không có một ai có thể so với mình.

Dường như trừ mình ra, không có ai đáng để anh ta đối xử như thế.

Nghĩ đến đây, Vương Nghiễm Long vô cùng có lòng tin, thẳng sống lưng, vui vẻ đi về phía Triệu Văn Mặc.

“Triệu bí thư thật là khéo, không nghĩ tới lại gặp nhau ở đây.”

“Triệu bí thư!”

Người ăn trong tiệm đều không biết Triệu Văn Mặc là ai, chỉ cho rằng là người tới đây du ngoạn.

Nhưng vạn lần không nghĩ đến, người đàn ông hào hoa phong nhã này lại có thân phận như vậy!

“Tên mập mạp kia thật không đơn giản a, không chỉ có giá trị con người chục triệu, mà còn quen biết người đứng đầu trong huyện. Dạng người như anh ta sau này mà không phát tài, vậy cũng quá kì quái rồi!”

“Vốn dĩ người phụ nữ kia đã bị dụ dỗ rồi, hiện tại lại thấy được nhân mạch quan hệ của anh ta, đoán chừng sẽ càng thêm dao động.”

“Ai, ông trời thật đúng là không cho người nghèo một cơ hội nhỏ nhoi nào cả, đáng tiếc thay cho người đàn ông kia, quá đáng thương rồi.”

Một bên khác, Triệu Văn Mặc nhìn Vương Nghiễm Long, đánh giá từ trên xuống dưới trong vài giây đồng hồ.

“Anh là?”

Hả?

Người ở chỗ này đều sững sờ!

Thế mà lại không quen biết tên mập mạp kia sao?

Vương Nghiễm Long và Cổ Hổ cũng cảm thấy mơ hồ!

Mình cũng coi như là có chút danh tiếng tại huyện Khang Lai, làm sao có thể không biết mình được!

“Triệu bí thư, tôi là Vương Nghiễm Long, tổng giám đốc nhà máy thực phẩm Trường Long, trước đó lúc tôi đi họp trong huyện đã từng gặp qua ngài.”

“A a, tôi nhớ ra rồi.”

Nụ cười của Vương Nghiễm Long có mấy phần xấu hổ.

Đây rõ ràng chính là lời khách sáo trên quan trường, rõ ràng là không biết mình a!

“Triệu bí thư, chúng ta gặp mặt ở đây cũng là duyên phận, cho tôi một cơ hội sắp xếp cho ngài đi.” Vương Nghiễm Long mặt dày nói.

“Chuyện này không được, tôi vẫn còn có chuyện, chuyện ăn cơm thì thôi đi.”

Nói xong, Triệu Văn Mặc vượt qua Vương Nghiễm Long, đi tới trước bàn Lâm Dật, nói với đám người Miêu Quốc Phong:

“Miêu viện trưởng, Mã viện trưởng, tôi cuối cùng cũng tìm được các người”

Thấy cảnh này, người ở chỗ này lại càng thêm kinh ngạc.

Ai cũng không nghĩ tới, người đứng đầu huyện Khang Lai lại là đi tìm mấy người kia!

Hơn nữa còn gọi bọn họ gọi viện trưởng, vậy mấy lão già kia rốt cuộc là có thân phận gì a?

“Anh là Triệu bí thư của huyện Khang Lai?” Miêu Quốc Phong hỏi dò.

“Đúng đúng đúng, là tôi.” Triệu Văn Mặc nói:

“Tôi vừa mới đến huyện Đông Tam, người của các người nói ngài đã đến nơi này, nên tôi theo tới đây.”

Miêu Quốc Phong còn có chút ấn tượng đối với người này.

Bởi vì giữa trưa hôm qua, anh ta gọi điện thoại cho mình, muốn mời người của đội y tế đến huyện bọn họ làm đợt chữa bệnh xuống nông thôn.

Nhưng mình đã từ chối trong điện thoại, nhưng anh ta vẫn không có từ bỏ, thật sự là kiên nhẫn.

“Nếu như có thời gian thì chúng tôi cũng không để ý việc đi qua nhìn một chút, nhưng tình huống huyện Đông Tam quả thực rất khó giải quyết. Sau khi kết thúc chuyện bên này, chúng tôi sẽ phải về Trung Hải, thật sự không có thời gian đến huyện Khang Lai.”

Triệu Văn Mặc cười cười, “Tôi cũng biết tình huống của huyện Đông Tam, cho nên yêu cầu của tôi cũng không cao, chỉ cần hai ngày. Về phần phí dụng, chúng tôi đảm bảo sẽ không ít, khẳng định đãi ngộ tốt hơn so với huyện Đông Tam.”

“Đây không phải vấn đề tiền bạc, chủ yếu là...”

“Được rồi, đừng nói nữa.”

Lâm Dật đánh gãy lời nói của Miêu Quốc Phong, nói với Triệu Văn Mặc:

“Thật sự không có thời gian đến huyện Khang Lai các người, về sau có cơ hội rồi lại nói sau, mời trở về đi.”

“Tiểu tử cậu sao lại dùng thái độ này để nói chuyện với Triệu bí thư!” Vương Nghiễm Long nói.

“Vị này là...” Triệu Văn Mặc hỏi dò, sắc mặt cũng không dễ nhìn lắm.

Cảm thấy người này, có chút cáo mượn oai hùm.

“Cậu ấy là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, khu công nghiệp chip ở huyện Đông Tam cũng là do tập đoàn Lăng Vân dẫn đầu tới làm.”

“Chủ tịch tập đoàn Lăng Vân!”

Bởi vì máy quang khắc, tập đoàn Lăng Vân đã trở thành doanh nghiệp quốc gia Trung Quốc.

Danh tiếng trong dân gian thậm chí con có thể sánh ngang với Huawei!

Cùng với việc truyền bá từ các video ngắn, cho dù là dân chúng bình thường, cũng đều biết đến danh tiếng của tập đoàn Lăng Vân!

Nhưng lại không biết, chủ tịch của bọn họ thế mà còn trẻ như vậy!

“Ngoài ra, cậu ấy còn là trưởng bí thư của Hiệp hội y học Trung Quốc, hiện tại đã biết cậu ấy là ai rồi đúng không!” Miêu Quốc Phong hừ lạnh, nói.

Sau khi biết được thân phận thật sự của Lâm Dật, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy được đầu óc ong ong!

Ai cũng không nghĩ tới, người đàn ông này lại có thân phận như vậy!

Nhất là Vương Nghiễm Long, đứng sững tại chỗ, cả người đều ngớ ngẩn.

Đến cấp độ như cậu ta, giá trị con người ít nhất cũng là trăm tỷ.

Mình vậy mà lại giả trang có tiền ở trước mặt cậu ta?

“Thì ra là Lâm tổng!”

Triệu Văn Mặc liền vội vàng tiến lên, bắt tay Lâm Dật tay, cầm thật chặt.

“Chào mừng ngài đến huyện Khang Lai chúng tôi, đã không tiếp đón được từ xa.”

“Không cần khách sáo như vậy.” Lâm Dật gật gật đầu, “Bọn họ đều là do tôi gọi tới, không có thời gian đến huyện Khang Lai, anh cũng đừng chấp nhất chuyện này.”

“Được được được, đều nghe Lâm tổng.”

Nhìn thấy thái độ của Triệu Văn Mặc đối với Lâm Dật, người ở chỗ này đều bĩu môi.

Người đàn ông trẻ tuổi này cũng quá trâu bò, thế mà có thể khiến cho Triệu Văn Mặc dùng thái độ để nói chuyện với mình!

“Vậy cứ như vậy đi, các người đi về trước đi.”

Nói xong, Lâm Dật nhìn qua Vương Nghiễm Long, “Chúng ta lại nói tiếp chuyện vừa rồi, anh không phải muốn tôi làm đồ ăn cho anh sao, anh cảm thấy ra bao nhiêu tiền là phù hợp?

Dịch: MBMH Translate

Chương 1422: Tranh Công.

Chương 1422: Tranh Công.

Sắc mặt của Vương Nghiễm Long trở nên trắng bệch, ngồi bịch xuống trên đất.

“Lâm tổng, việc này chỉ hiểu lầm, ngài tuyệt đối đừng chấp nhặt với tôi. Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi, không xứng để ngài để vào mắt, ngài cứ coi tôi là cái rắm, đừng quan tâm đến tôi.”

“Tôi căn bản cũng không muốn quan tâm đến anh, nhưng từ lúc vừa mới bắt đầu, anh cứ luôn giả trang trước mặt tôi. Chẳng lẽ anh nhìn không ra, tôi đã nhịn anh rất lâu rồi sao?” Lâm Dật nói:

“Còn dám đánh chủ ý lên người phụ nữ của tôi, lá gan của anh thật sự là không nhỏ!”

Sắc mặt của Vương Nghiễm Long càng thêm khó coi.

Anh ta bỗng nhiên đứng dậy, tát cho Cổ Hổ một bạt tay, chửi ầm lên:

“Đều mẹ nó đều do anh làm hại tôi!”

Cổ Hổ bụm mặt, vẻ mặt còn khó coi hơn so việc chết cả nhà.

“Anh Vương, tôi cũng không nghĩ tới mọi chuyện lại như vậy a.”

“Chết tiệt!”

Vương Nghiễm Long lại đi tới đá cho Cổ Hổ một chân, thật sự rất muốn đá chết anh ta.

“Triệu bí thư, đây là chuyện của huyện Khang Lai các người, anh đi xử lý một chút đi.” Lâm Dật thấp giọng nói.

“Để Lâm tổng chê cười rồi, tôi nhất định sẽ xử lý tốt việc này.”

Nói xong, Triệu Văn Mặc lạnh mặt nhìn qua hai người.

“Còn ngại không đủ mất mặt à!”

Bọn người Vương Nghiễm Long không nói gì, mặt mày xám xịt cúi thấp đầu, đi theo Triệu Văn Mặc ra ngoài.

Phong ba ngắn ngủi đã kết thúc, tất cả ánh mắt của mọi người lại rơi xuống trên người của Lâm Dật lần nữa.

Nhưng lần này, đã không còn xem thường, mà là tràn đầy kính sợ và kiêng kị!

Phú hào giá trị con người 100 tỷ vậy mà tới nơi này ăn cơm!

Đây quả thực là giai thoại thiên cổ!

Không chỉ có tiền, mà lớn lên còn đẹp trai, khó trách có thể cua người phụ nữ xinh đẹp như vậy!

Nhìn thấy người như này, không có người nào mà không động tâm cả.

Trận sóng gió nhỏ kết thúc, Lâm Dật cũng không quan tâm đến ánh mắt hâm mộ của những người khác, tự mình vừa ăn vừa trò chuyện, mãi cho đến hơn ba giờ chiều mới kết thúc.

Tiếp theo sau đó, công tác xóa đói giảm nghèo ở huyện Đông Tam đều được tiến hành đâu vào đấy.

Nhưng công việc của Lâm Dật lại không nhẹ nhõm như thế, vẫn luôn chạy theo Lý Khánh Khải.

Gần như là chạy một lượt khắp huyện Đông Tam, nhưng động tác chủ yếu nhất, vẫn là thu gom đất đai, chuẩn bị đưa tới viện nghiên cứu để kiểm tra.

Khoảng tầm một tuần lễ sau, công việc của đám người Lý Sở Hàm mới kết thúc toàn bộ.

Tiến hành một đợt huấn luyện vô cùng có hệ thống đối với tất cả bác sĩ trong bệnh viện huyện.

Nhưng bởi vì điều kiện chữa bệnh trong huyện còn có hạn, hiệu quả cũng có hạn.

Nhưng Lâm Dật vẫn tìm được biện pháp giải quyết, để bác sĩ và y tá bệnh viện huyện lần lượt tiến hành học tập cùng lúc giữa bệnh viện Hoa Sơn Trung Hải, để nâng cao trình độ chữa bệnh trong huyện.

Ngoài ra, Lâm Dật còn đến khu công nghiệp nhìn một chút.

Phát hiện hệ thống chủ chốt của khu công nghiệp đều đã hoàn thành, việc xây dựng tòa nhà văn phòng bốn tầng cũng đã xây dựng hoàn tất.

Việc còn lại chính là đưa thiết bị vào xưởng.

Lâm Dật không khỏi cảm thán, đây đúng là thời đại mà người có tiền có thể xui ma khiến quỷ.

Bởi vì tiền tài sung túc, nên tốc độ xây dựng vượt xa tưởng tượng của anh.

Nếu như đổi thành xí nghiệp còn lại, ít thiểu nhất cũng phải cần thời gian gấp đôi mới có thể hoàn thành công trình lớn như vậy.

Sau khi hoạt động chữa bệnh xuống nông thôn kết thúc về sau, Lâm Dật còn dành thời gian trở về Trung Hải một chuyến.

Trải qua ngày lễ quốc khánh cùng với Kỷ Khuynh Nhan và cha mẹ của cô, sau đó mới trở lại huyện Đông Tam.

Sau khi ngày nghỉ lễ Quốc khánh kết thúc, Lâm Dật đến văn phòng, nhìn thấy Lý Tự Cẩm đang bận rộn trước máy vi tính.

Mà trước bàn làm việc của Lý Khánh Khải cũng bày ra một đống tư liệu văn kiện lớn, hai người bận như muốn dính vào nó luôn.

“Anh Lý, hai người đang làm cái gì vậy.”

“Công tác xóa đói giảm nghèo trong huyện có bước tiến triển nhảy vọt, Vương bí thư bảo tôi viết một phần báo cáo, tổng kết lại công tác gần đây một chút. Tôi đang làm chuyện này đây.”

“Cần tôi giúp đỡ gì không.”

“Không cần, cậu làm việc của cậu đi.” Lý Khánh Khải nói:

“Loại việc cần sự tỉ mỉ này, đoán chừng cậu làm một hồi sẽ đập cả bàn phím, vẫn nên để chúng tôi làm cho.”

Lâm Dật cười một tiếng, “Vẫn là anh Lý hiểu tôi.”

Reng reng reng...

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên.

Là Vương Vận Giang gọi tới.

“Tiểu Lâm, đến phòng làm việc của tôi một chuyến.”

“Tôi sẽ qua ngay.”

Nói xong, Lâm Dật cúp điện thoại, sau đó chào hỏi với Lý Khánh Khải rồi đi đến chỗ của Vương Vận Giang.

Lúc này, trong phòng Vương Vận Giang, không chỉ có một mình ông, còn có Vu Triều Hỉ và Chu Phong.

Nhưng ở bên cạnh hai người, mẹ của Chu Phong, Vu Mẫn cũng ở đây.

“Vương bí thư, chuyện chữa bệnh xuống nông thôn đã kết thúc. Tôi cảm thấy chuyện liên quan tới giáo dục cũng là một vấn đề cần đưa vào danh sách quan trọng.” Chu Phong nói.

“Tôi cũng đang suy tính chuyện này, nhưng còn chưa có kế hoạch thích hợp.”

Vương Vận Giang quả thực không có suy nghĩ nhiều về phương diện này, hơn nữa ông còn có chuyện cần làm, không có thời gian nghĩ nhiều như vậy.

Suy nghĩ của ông là giao cho Lâm Dật toàn quyền xử lý những chuyện này, không nghĩ tới hôm nay, Chu Phong lại gọi mẹ của cậu ta đến.

“Vương bí thư, lúc trước tôi từng là giáo viên hướng dẫn của sư phạm Dư Hàng, không ít học sinh của tôi đều đã làm việc trên cương vị này, có thể giúp mọi người một chút.” Vu Mẫn vừa cười vừa nói:

“Sau khi biết tình huống hiện tại của huyện Đông Tam, tôi cũng muốn góp một phần sức lực của mình.”

“Cảm ơn.” Vương Vận Giang đáp lại rất khách sáo.

Nhưng trong lòng lại rất không chào đón cách làm như vậy.

Nói thì nghe rất đường hoàng, nhưng chính là muốn mượn cơ hội lần này để tích lũy chiến tích cho mình.

Tuy nhiên cách làm như vậy không có gì đáng trách, nhưng mục đích thực sự quá rõ ràng.

Nhìn lại Lâm Dật, chỉ là đơn thuần muốn làm việc tốt, hoàn toàn không muốn những thứ khác.

Làm việc chân chính mới là một cán bộ tốt.

“Vậy các người có ý kiến gì về chuyện này không?” Vương Vận Giang hỏi.

“Hàng năm Sư phạm Dư Hàng đều có hơn một ngàn học sinh tốt nghiệp, có thể chọn lựa một ít đến đây thực tập, từ đó nâng cao chất lượng giảng dạy ở đây.”

Vương Vận Giang gật gật đầu, “Đây cũng là một biện pháp.”

“Vương bí thư, nếu như ngài cảm thấy biện pháp này không tệ, vậy chúng ta liền bắt tay vào làm đi.” Vu Triều Hỉ nói:

“Tình hình hiện tại trong huyện rất tốt, vấn đề kinh tế và chữa bệnh đều đã được giải quyết, tiếp đó chúng ta cần phải nắm chắc chuyện giáo dục này.”

“Lời này có lý.”

Vu Triều Hỉ và Chu Phong liếc nhau một cái, Vương Vận Giang đã nói như vậy, chuyện này coi như ván đã đóng thuyền.

“Vậy tôi bây giờ sẽ đi lập kế hoạch, tranh thủ chứng thực chuyện này sớm một chút.” Chu Phong nói.

“Trước không vội, để tôi gọi điện cho Lâm Dật, xem cậu ấy có ý kiến gì không.”

Thấy Vương Vận Giang muốn gọi cho Lâm Dật, sắc mặt ucar

Chu Phong và Vu Triều Hỉ đều thay đổi.

“Vương bí thư, Lâm Dật gần đây cũng rất bận, cũng không cần phải gọi cậu ấy làm gì, trọng trách trên người cậu ấy đã rất nặng, để cậu ấy nghỉ ngơi một chút đi.” Vu Triều Hỉ nói.

“Tôi cũng biết chuyện này, nhưng mà cũng là muốn nghe cái nhìn của cậu ấy.” Vương Vận Giang nói:

“Tiếp thu ý kiến quần chúng, như vậy mới nghĩ ra được biện pháp càng tốt hơn.”

Nói xong, Vương Vận Giang cũng không để ý đến suy nghĩ của những người khác, bấm gọi cho Lâm Dật.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1423: Tôi Là Phó Hiệu Trưởng Sư Phạm Trung Hải.

Chương 1423: Tôi Là Phó Hiệu Trưởng Sư Phạm Trung Hải.

Nhìn thấy Vương Vận Giang gọi điện thoại cho Lâm Dật, sắc mặt của Vu Triều Hỉ không tốt lắm, nhỏ giọng thì thầm:

“Thật sự là phục luôn, sao có chuyện gì cũng đều muốn gọi điện cho Lâm Dật vậy! Rốt cuộc là ai mới là lão đại của cái huyện này vậy!”

“Không cần thiết bởi vì chút chuyện nhỏ này mà tức giận.” Vu Mẫn nói:

“Chị đã tự mình tới đây, nhất định có thể giải quyết chuyện này, các người yên tâm đi. Hơn nữa chị cũng muốn gặp người tên là Lâm Dật kia, xem cậu ta có chỗ nào hơn người.”

“Mẹ nói như vậy thì con an tâm rồi.” Chu Phong nói:

“Chuyện này giao lại hết cho mẹ đó.”

“Yên tâm đi, đều nằm ở trong lòng bàn tay của mẹ, sẽ không có sơ suất gì đâu.”

Vương Vận Giang cúp điện thoại, không đến vài phút, Lâm Dật liền đi vào từ bên ngoài.

Vốn tưởng rằng chỉ có một mình Vương Vận Giang ở đây, không nghĩ tới còn có ba người khác nữa.

Sau khi nhìn qua Vu Mẫn vài lần, Lâm Dật cũng không chú ý đến bà ta nữa.

“Lãnh đạo, tìm tôi có việc gì sao?”

“Vẫn là chuyện xóa đói giảm nghèo kia.” Vương Vận Giang nói:

“Tôi muốn nghe cái nhìn của cậu.”

“Ngạch...”

Lâm Dật dừng một chút, “Ngoại trừ thôn trấn phía dưới còn có một số vấn đề, nhưng cũng đều đang quá trình tiến hành đâu vào đấy, không có khả năng có hiệu quả nhanh như vậy được, phải từ từ.”

“Tôi không phải là nói việc này.” Vương Vận Giang vừa cười vừa nói:

“Hiện tại vấn đề kinh tế và chữa bệnh đã được giải quyết tạm ổn, nhưng còn có vấn đề giáo dục nữa. Đây vẫn còn là một chuyện đáng lo, cho nên tôi muốn nghe ý kiến của cậu.”

“Tôi cũng chưa nghĩ đến việc nên xử lý vấn đề này như thế nào.”

“Vương bí thư, nếu đã như vậy thì cứ để Lâm Dật phụ trách những chuyện khác đi. Vấn đề giáo dục này giao cho chúng tôi là được. Nếu không sẽ phân tán tinh lực của cậu ấy, vẫn nên chuyên chú một chút thì hơn.” Vu Triều Hỉ nói.

“Các người muốn phụ trách chuyện này sao?” Lâm Dật nói với Vu Triều Hỉ:

“Tôi cũng không quan tâm là người nào tới làm việc này, chỉ cần đừng làm hỏng chuyện là được.”

“Lời này của cậu là có ý gì, cậu cảm thấy rằng năng lực của chúng tôi không bằng cậu sao?” Vu Triều Hỉ lạnh lùng nói.

“Nếu như ông lợi hại như vậy, tại sao qua nhiều năm như vậy mà huyện Đông Tam vẫn còn trong cái tình trạng này?”

“Cậu!”

“Khoan lại cãi nhau, bây giờ không phải là lúc tranh luận những thứ này.” Vương Vận Giang nói.

“Không phải vậy sao.” Vu Mẫn cười nói, sau đó nhìn sang Lâm Dật:

“Lâm chủ nhiệm, trước tự giới thiệu mình một chút. Tôi đã từng là giáo viên hướng dẫn tại đại học Sư Phạm Dư Hàng, sau khi biết tình huống của huyện Đông Tam liền chuẩn bị tới giúp đỡ chút. Về phần tôi có phá hỏng như lời cậu nói hay không, thì tôi cảm thấy cậu lo lắng hơi thừa rồi.”

“Một giáo viên hướng dẫn về hưu cũng dám cam đoan như vậy sao?”

“Tuy tôi đã về hưu, nhưng vẫn có quan hệ với trường học.” Vu Mẫn nói:

“Hơn nữa hẳn là cậu cũng biết trình độ của đại học Sư Phạm tại Dư Hàng, nó cũng thuộc vào top đầu trong các trường đại học sư phạm.”

“Tôi biết chuyện này, nhưng hẳn là không tốt bằng Sư Phạm Trung Hải a.”

“Hai trường học đều có đặc sắc riêng, không thể đặt chung một chỗ để so sánh được.”

“Bà đang chột dạ sao? Hay là đang tự dát vàng lên mặt Sư Phạm Dư Hàng vậy? Cho dù là trình độ của giáo viên hay là kinh phí quốc gia hàng năm quốc đều có chênh lệch không ít đâu.”

Sắc mặt của Vu Mẫn không phải là rất dễ nhìn.

“Cho dù có khoảng cách thì cũng không thể phản ánh nó lên học sinh tốt nghiệp được. Hơn nữa tôi rất muốn biết, Lâm chủ nhiệm nói lời này là có ý gì.”

“Bà muốn biết là có ý gì đúng không, vậy thì tôi sẽ nói cho bà biết.” Lâm Dật điều chỉnh lại vẻ mặt rồi nói:

“Tôi là Phó hiệu trưởng Đại học Sư Phạm Trung Hải, cho dù nhìn thế nào thì cũng đều mạnh hơn so với giáo viên hướng dẫn như bà đi đúng không.”

Lời này vừa dứt, người trong phòng làm việc đều ngây ngẩn cả người, phải mất một hồi lâu mới khôi phục lại vẻ bình thường.

“Lâm Dật, cậu mới vừa nói cái gì? Cậu nói cậu chính là Phó hiệu trưởng đại học Sư Phạm Trung Hải sao?” Vương Vận Giang cảm thấy không thể tin nổi.

“Chỉ là một thân phận khác thôi, nếu không tin thì các người có thể lên trang web chính thức của đại học Sư Phạm Trung Hải để tra một chút, trên đó có hình của tôi.”

Bốn người đều lấy điện thoại di động ra, sau đó đăng nhập vào trang web chính thức của sư phạm Trung Hải, quả nhiên tìm được tên của Lâm Dật trong cột bộ máy lãnh đạo!

Lúc này bốn người đều trợn tròn mắt, ai cũng không nghĩ tới Lâm Dật còn có thân phận như vậy!

“Tôi không rõ lắm, rốt cuộc là các người lấy sự tự tin này từ đâu ra, cảm thấy một giáo viên hướng dẫn về hưu nho nhỏ là có thể giải quyết chuyện này. Đúng là khiến người ta khó hiểu mà.” Lâm Dật nói:

“Chẳng lẽ bà còn lợi hại hơn tôi sao, không đến mức đó đi?”

Vẻ mặt của Vu Mẫn trở nên lúng túng không thôi, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, chuyện này đúng là quá mất mặt mà.

“Tiểu Lâm à, cậu thật đúng là để cho tôi phải lau mắt mà nhìn, thế mà lại còn có một tầng thân phận như này nữa.”

Vương Vận Giang bây giờ nhìn Lâm Dật, như đang nhìn đóa hoa vậy.

Thật sự là lúc nào cũng mang đến cho mình niềm vui bất ngờ.

“Chỉ là một Phó hiệu trưởng mà thôi, cũng không có gì lớn, tôi cũng không để việc này ở trong lòng.” Lâm Dật nói:

“Nhưng bọn họ đúng thật là, một giáo viên hướng dẫn về hưu còn đứng ở đây mà chỉ trỏ, ai cho bọn họ dũng khí này vậy?”

Vẻ mặt của ba người Vu Mẫn đều trở nên khó coi, lúng túng không thôi, nhưng lại không thể phản bác.

Chỉ với thân phận của mình, thật sự không có cách nào chống lại cậu ta cả.

“Lão Vu, Tiểu Chu, nếu như không có việc gì thì đi về trước đi. Tôi còn có chút chuyện khác muốn nói riêng với Tiểu Lâm.” Vương Vận Giang nói.

“Vậy chúng tôi đi trước.”

Ba người đã sớm muốn rời đi, hiện tại có cơ hội như vậy, đương nhiên đều không muốn ở lâu thêm một phút đồng hồ nào nữa.

Sau khi ba người đi, trong văn phòng chỉ còn lại Lâm Dật và Vương Vận Giang.

“Lâm Dật à Lâm Dật, tôi cũng không biết nói gì với cậu. Cậu thế mà còn có thân phận này nữa.” Vương Vận Giang cảm khái nói:

“Xét về cấp bậc hành chính thì thân phận Phó hiệu trưởng của cậu hẳn là cao hơn chức Phó chủ nhiệm này”

“Bên kia cũng chỉ là kiêm chức thôi, tôi cũng không quan tâm lắm. Nhưng lời nói của tôi vẫn có chút trọng lượng, cho nên ngài không cần quan tâm nhiều về vấn đề giáo dục này làm gì. Tôi sẽ tranh thủ hoàn thành chuyện này cho ngài.”

Trong lòng Vương Vận Giang vô cùng cảm động, ánh mắt nhìn Lâm Dật cũng đầy vẻ thưởng thức.

“Tôi nhất định sẽ giúp đỡ cậu chuyện liên quan tới việc điều chuyển đến thành phố. Còn có, sau này tại huyện Đông Tam này, tôi là lão đại, cậu chính là lão nhị. Kẻ nào dám hô to gọi nhỏ với cậu thì chính là đang chống lại Vương Vận Giang tôi.”

“Lãnh đạo, ngài nói như vậy khiến cho tôi cảm thấy có chút xấu hổ. Tôi chỉ là đến đây để công tác, cũng không mưu cầu cái gì.”

“Tôi hiểu tâm tư của cậu, nhưng cậu đã làm nhiều chuyện tốt như vậy cho huyện Đông Tam, người làm lãnh đạo như tôi dù sao cũng phải bày tỏ một chút. Tôi cũng không thể để cho mấy người thất vọng đau khổ được.”

“Cảm ơn lãnh đạo.” Lâm Dật cười ha hả, nói.

Vương Vận Giang cười ha hả gật gật đầu.

“Tôi sẽ không xen vào vấn đề giáo dục nữa, nhưng cậu còn có tính toán gì khác hay không, nói cho tôi nghe một chút.”

“Chuyện cần phải giải quyết lúc này chính là vấn đề đất đai nông thôn và thu hoạch. Tôi dự định gần đây sẽ đi một chuyến đến Đông Bắc để học hỏi kinh nghiệm. Về phần vấn đề giáo dục, tôi muốn để nó ra sau, đợi đến lúc kinh tế trong huyện hoạt động lại rồi làm tiếp chuyện này cũng không muộn.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1424: Đất Nhà Chúng Tôi.

Chương 1424: Đất Nhà Chúng Tôi.

Vương Vận Giang nhìn Lâm Dật vô cùng thích thú.

Từ trong túi lấy điếu thuốc ra, đưa cho Lâm Dật một điếu, nhưng bị Lâm Dật cự tuyệt.

"Nói một chút suy nghĩ cụ thể của anh là gì đi."

"Tôi cảm thấy, kinh tế huyện đã có chuyển biến tốt rồi, nhưng số tiền này sẽ chỉ lưu thông ở trong huyện, tiền lưu chuyển đến thôn và thị trấn phía dưới đã ít lại càng ít. Mặc dù con số trung bình nhìn có vẻ tốt, nhưng khoảng cách chênh lệch giàu nghèo cũng bị lộ ra."

Vương Vận Giang gật đầu, nói tiếp:

"Ý tưởng của tôi là bắt đầu từ ba điểm, cải thiện đất ăn quả ở huyện Đông Ba, trồng cây chịu kiềm, còn dư lại cuối cùng một hạng mục, chính là phát triển chăn nuôi công nghiệp."

Lâm Dật đem suy nghĩ của mình nói ra, Vương Vận Giang cũng rất chăm chú lắng nghe, không có quấy rầy anh.

"Vì vậy tôi muốn đưa những người này đi về phía Đông Bắc, có thể nhìn và học hỏi được một chút kinh nghiệm."

"Biện pháp này cũng rất khả thi." Vương Vận Giang gảy tàn thuốc, nói:

"Vừa vặn tôi có một người bạn học ở viện nghiên cứu nông nghiệp ở Băng Thành lúc tôi đi làm, để tôi gọi điện thoại liên lạc với cậu ấy, tranh thủ thúc đẩy chuyện này."

"Như vậy việc này dễ dàng hơn rồi."

"Nhưng ở phương diện ngành chăn nuôi công nghiệp, không có ý tưởng chi tiết sao?"

"Không có."

Lâm Dật cười nhún vai một cái, "Chủ yếu là tôi cũng chưa bao giờ ở nông thôn, nên đối với những chuyện này cũng không biết. Nhưng tìm người trẻ có kinh nghiệm chăn nuôi ở thì dễ hơn, như vậy sẽ thuận lợi nhiều mặt hơn."

Ánh mắt Vương Vận Giang chuyển động.

"Chuyện này cứ giao cho tôi, tôi sẽ giúp cậu tuyển người, đến lúc đó liền làm phiền cậu tự mình đi một chuyến rồi. Cậu cũng không cần tiết kiệm tiền để giảm phí, lúc trước không dám nói, tình huống bây giờ tôi sẽ cho phép cậu phê cái vài trăm ngàn, vẫn là không có vấn đề gì."

"Cái này thì không cần, chút tiền lẻ này tôi cũng có, để dành lại cho trong huyện đi."

Vài trăm ngàn ở trong mắt Lâm Dật căn bản không tính là tiền, cho nên anh cũng không coi đó là chuyện to tát gì. Hơn nữa Vương Vận Giang cũng già mồm nên sau đó mới báo lại cho anh.

"Vậy chuyện này trước tiên cứ như vậy đi, tôi hiện tại liền đi sắp xếp, cuối cùng tùy anh quyết định, không thành vấn đề."

"Được."

Vương Vận Giang gật đầu,

"Nhiều nhất là một tuần, chuyện này sẽ được giải quyết, chỉ cần thời giờ của anh không thành vấn đề, chuyện này bất cứ lúc nào cũng có thể được đưa vào chương trình nghị sự."

"Tôi bất cứ lúc nào cũng đợi chỉ huy, chỉ đâu đánh đâu."

"Ha ha, cậu tiểu tử này, đi làm việc của cậu đi."

Từ phòng làm việc của Vương Vận Giang rời đi, Lâm Dật về tới văn phòng, nhưng chỉ có một mình Lý Khánh Khải.

"Bí thư Vương tìm anh có chuyện gì vậy?"

"Vẫn là chuyện giúp đỡ người nghèo, còn có chuyện đi Đông Bắc học tập cũng nằm trong chương trình nghị sự."

"Anh là tính làm như thế nào?"

"Chuyện này còn cần phải lên kế hoạch sao? Chờ bí thư Vương bên kia tìm người được rồi, liền trực tiếp đi qua."

"Ý của tôi là anh định đi cùng với ai?"

"Hả? Anh Lý, anh có muốn đi không?" Lâm Dật cười nói:

"Vậy thì cùng nhau đi đi, anh mang theo chị dâu, con trai của anh nữa, cùng nhau đi chơi.” Lâm Dật nói:

"Ngành nghề tắm rửa Đông Bắc cũng rất đặc sắc, so với vùng duyên hải bên này mạnh hơn nhiều, mang bọn họ đi trải nghiệm một lần thử."

"Đừng, việc chiếm tiện nghi của cậu như vậy tôi không làm được." Lý Khánh Khải cười nói:

"Ý của tôi là, nếu như có thể cậu đưa tiểu Lý đi cùng, tiểu cô nương chăm chú làm việc có nhiệt tình, nhưng không có năng lực mạnh như cậu. Nếu cậu không có ý nghĩ khác thì dẫn con bé theo cũng được, đứa nhỏ này cũng không tệ, nếu như ở lại huyện Đông Ba cũng rất đáng tiếc."

"Tôi hiểu ý của anh." Lâm Dật cười ha hả mà nói: "Anh chắc chắn là không đi cùng với tôi không? Cứ coi như anh không muốn đi, cũng phải hỏi ý kiến của chị dâu một chút chứ."

"Cô ấy lá gan còn nhỏ hơn tôi đấy, việc lấy tiền công đi du lịch cô ấy khẳng định cũng không dám làm."

"Chủ yếu không phải tiền công, tôi sẽ tự bỏ tiền ra."

"Vậy cũng không được, chuyện lợi dụng người khác, hai chúng tôi cũng không thể làm được." Lý Khánh Khải thật thà cười rộ lên, "Nhưng tôi thật ra là có chút việc, muốn cậu giúp tôi một việc."

"Anh nói thẳng là được rồi."

"Nhà các cậu không phải ở Trung Hải sao? Con trai của ta đang học Đại học kỹ thuật vận tải Trung Hải năm tư rồi. Thời tiết trở lạnh, cậu có thể giúp tôi đưa một ít quần áo mùa đông cho nó được không?."

"Hả? Con trai của anh đang học ở Trung Hải? Đó là địa bàn của tôi, sao lại không nói sớm chứ."

Chuyện riêng của người khác Lâm Dật bình thường rất ít khi hỏi thăm đến. Anh chỉ biết bà xã của Lý Khánh Khải bán quần áo ở trung tâm thương mại trong huyện và có một cậu con trai đang còn đi học, nhưng anh không biết là học ở Trung Hải.

"Này không đuổi tới quần áo theo mùa đến sao." Lý Khánh Khải cười nói:

"Công việc của chúng tôi đều bận bịu, không có thời gian qua đó, vạn bất đắc dĩ mới phải làm phiền đến cậu."

"Việc nhỏ, đến lúc đó đem đồ vật chuẩn bị kỹ càng, tôi giúp các anh mang tới."

"Vậy tôi cũng không khách khí với cậu nữa."

"Đều là người một nhà với nhau, khách khí cái gì chứ."

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Dật đi công tác, toàn là theo chân Lý Khánh Khải chạy về các thôn trấn bên trong để giải quyết các vấn đề về đất đai. Sau đó chọn người đi Đông Bắc để học tập.

Sau khi nhận được tin tức này, những người dân ở phía dưới đều rất nhiệt tình.

Thứ nhất là có thể học được cái gì đó, thứ hai là toàn bộ đều là miễn phí, tự nhiên sẽ có người nguyện ý đi.

Còn đối với những người ở phía dưới thôn trấn mà nói, đây có thể là cơ hội duy nhất bọn họ để họ đi xa nhà.

"Trước mặt chính là thị trấn Bạch Diệp." Lý Khánh Khải nói:

"Đây là nơi có nhiều đất canh tác nhất ở huyện Đông Ba, ít nhất cũng phải khoan mười lăm miệng giếng để đáp ứng nhu cầu về đất canh tác."

"Đây thật sự là một dự án lớn."

"Đúng vậy." Lý Khánh Khải nói:

"Đây coi như là thị trấn giàu có nhất ở huyện Đông Ba rồi. Ngoại trừ nông nghiệp, còn có tham gia vào nuôi trồng thủy sản. Cậu không phải là nói muốn đi đông bắc học tập sao? Có rất nhiều người đều là từ nơi này tới. Hơn nữa tôi nghe bí thư Vương nói, đợi lượt học tập này trở về, muốn đem nơi này thành chỗ thí điểm, chuẩn bị phát triển mạnh."

"Con đường chiến lược không thành vấn đề." Lâm Dật hướng về bên ngoài nhìn một chút, "Chúng ta đi vào trong trấn nhìn thử, xem thử tình hình ở đây như thế nào."

"Đi thôi, cũng đã đến rồi thì vào xem thử."

Lý Khánh Khải lái xe, nghiêm túc đưa Lâm Dật đi dạo quanh thị trấn.

Lâm Dật phát hiện, nơi này quả thực so với những thị trấn khác khá hơn một chút, nhưng cũng chỉ là tương đối mà nói.

Chỉnh thể mà nói, vẫn là rất nghèo.

Có thể thấy nhiều cửa hàng trong thị trấn đều treo biển hiệu, tất cả những thứ họ bán đều là gia súc, gia cầm, còn chất lượng kinh doanh thì không có cách nào biết được.

Sau khi dạo quanh thị trấn một vòng, hai người đã đến phía dưới Murakami, chuẩn bị đào giếng trước.

Thị trấn Bạch Diệp, thôn Bạch Lĩnh.

Khi hai người đến đây, người trong đội xây dựng đã bắt tay vào dựng thiết bị.

Tất cả có tám người đang vội vàng làm việc.

Trong không khí còn bốc mùi hôi thối, lại có rất nhiều gia cầm, gia súc. Như vậy khó có cách nào tránh khỏi vấn đề này được.

“Chỗ này ổn chứ? Các anh phải đào đúng chỗ đó. Nếu như không lấy được nước, chúng tôi sẽ không trả tiền đâu.” Lý Khánh Khải nói.

“Lãnh đạo yên tâm, đây chính là nhà của chúng tôi. Sao có thể không cố gắng làm tốt a.” Đội trưởng đội thi công nói.

Cả Lâm Dật và Lý Khánh Khải đều có chút kinh ngạc.

“Đất nhà anh?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1425: Bên Trên Có Chính Sách, Bên Dưới Có Đối Sách.

Chương 1425: Bên Trên Có Chính Sách, Bên Dưới Có Đối Sách.

Lý Khánh Khải nhìn đội trưởng đội thi công.

"Các anh không phải thuộc đội đào giếng ở huyện Khang Lai sao? Như thế nào đây thành nhà các anh rồi?"

Đội trưởng thi công chỉ hai người khác.

"Chúng tôi vốn dĩ là người của thôn này, năm đó chú hai của tôi làm nghề đào giếng ở huyện Khang Lai. Hơn nữa, trồng trọt nuôi gà nhiều năm cũng không kiếm được tiền, nên tôi liền theo chú hai của tôi đi học đào giếng. Không nghĩ tới năm nay lại trùng hợp như vậy, nhận được việc ở nhà mình ở." Đội trưởng thi công cười thật thà,

"Cái giếng tôi đang đào, về sau muốn tưới chính là đất của nhà chúng tôi. Đừng nói các anh trả lại tiền cho tôi, cho dù là không cho tiền, công việc này ta cũng phải làm thật tố, lãnh đạo anh nói có phải không."

Lý Khánh Khải cũng cảm thấy việc này thật là trùng hợp.

"Nói như vậy tôi cũng an tâm rồi, điều này cũng tương đương với việc làm cho nhà mình, đoán chừng các anh cũng sẽ không lười biếng."

"Điều đó là đương nhiên, anh yên tâm đi."

Nói xong, đội trưởng thi công bắt chuyện với những người khác cùng nhau làm việc, một chút cũng không lười biếng.

"Tiểu tử, cậu bây giờ đi làm cho đội đào giếng ở huyện Khang Lai, thu nhập như thế nào?" Lúc rảnh rỗi đứng đợi, Lý Khánh Khải tán gẫu về việc hàng ngày.

"Thu nhập cũng ổn, miễn cưỡng vẫn có thể nuôi sống được gia đình." Đội trưởng thi công nói:

"Đợi sang năm, liền đón vợ của tôi đến huyện Khang Lai ở, đất của nhà cho thuê, miễn cưỡng còn có thể duy trì sinh hoạt."

"Đừng nói tôi không nhắc nhở cậu, cậu nếu như đi rồi sẽ thua lỗ lớn đấy." Lý Khánh Khải nói.

"Sao vậy? thôn sắp di dời đi sao?"

"Chuyện di dời cũng đừng nghĩ tới, nhưng trên thị trấn kêu gọi đầu tư thương mại, không ít doanh nghiệp lớn sẽ đến. Về sau huyện Đông Ba sẽ càng ngày càng tốt hơn, cái khác không dám nói, nhưng ít nhất sẽ mạnh hơn huyện Khang Lai." Lý Khánh Khải nói:

"Còn có, trong huyện chuẩn bị phát triển nuôi trồng nông nghiệp, thị trấn Bạch Diệp các cậu chính là chỗ thí điểm. Giống như các anh những hộ nông dân nuôi trồng này, chắc chắn về sau đều có thể được lợi."

"Đây đều là khẩu hiệu, lãnh đạo anh cũng đừng lừa phỉnh chúng tôi nữa."

"Cậu cảm thấy tôi giống như đang lừa cậu không." Lý Khánh Khải nói:

"Trong huyện đem tiền đều phê xuống, muốn tổ chức một nhóm người đi đông bắc học tập, thanh niên như các anh vừa vặn phù hợp với yêu cầu, nhà các anh không ai báo danh ư?"

"Hả? Còn có chuyện tốt như thế này sao?"

Đội trưởng thi công và hai người cùng thôn hai liếc nhìn nhau.

"Cũng không có nghe vợ tôi nói đến chuyện này."

Hai người khác cũng đồng dạng lắc đầu một cái, đối với chuyện này biểu thị cũng không biết.

"Không thể nào, việc này đều đã được tiến hành mấy ngày rồi, người chọn cũng gần như xong rồi. Thị trấn Bạch Diệp các anh là địa phương tâm điểm phía trên chú ý, không thể không biết."

"Chuyện này đúng là chúng tôi chưa được nghe nói." Đội trưởng thi công nói:

"Thôn chúng ta có một nhóm chung, bình thường chuyện lớn chuyện nhỏ cũng sẽ ở trong nhóm nói, cũng không nghe người khác nhắc đến việc này."

"Nếu như thật có chuyện tốt như vậy, trong thôn đã sớm bùng nổ, không thể yên tĩnh như vậy được."

Lý Khánh Khải sờ sờ cằm, chuyện này có chút không nghĩ ra.

"Hẳn là phân đoạn chính giữa xảy ra vấn đề rồi." Lâm Dật nói.

"Phân đoạn chính giữa?"

Lâm Dật gật đầu, "Chính là trên có chính sách, dưới có đối sách, phía trên ước nguyện ban đầu thì tốt, nhưng thời điểm lúc chấp hành có thể đã xảy ra vấn đề."

Nói xong, Lâm Dật đứng dậy hướng về phía xa nhìn, cũng hướng về phía đội trưởng thi công nói:

"Phía trước có phải là thôn Bạch Lĩnh không."

"Đúng, nhà chúng tôi ở đó."

"Đêm công việc trên tay gác lại một chút, anh theo chúng tôi đi một chuyến. Đi đến thôn Bạch Lĩnh các anh đi dạo một chút, thuận tiện giúp chúng tôi tìm hiểu tình hình."

"Được."

Đội trưởng thi công gác lại công việc, đi theo Lâm Dật với Lý Khánh Khải lên xe, khởi hành đến thôn Bạch Lĩnh.

Mới vừa tới đến cửa thôn, liền có thể nghe được tiếng gà gáy chó sủa bên trong.

Trên đường tới đây, Lâm Dật biết được đội trưởng thi công tên là Tống Trường Hỉ.

Lúc trước các hộ gia đình trong thị trấn đều làm nông, chủ yếu là gà vịt ngỗng, số lượng ít nhất cũng không dưới 100 con.

Nhưng bởi vì những năm này thị trường kinh tế đình trệ, người nuôi cũng ít đi.

"Chúng tôi có thể đến nhà anh nhìn thử không?" Sau khi vào thôn, Lâm Dật hỏi.

"Có cái gì không được chứ, chỉ mong các anh không chê là được."

"Vậy đi thôi."

Dưới sự dẫn dắt của Tống Trường Hỉ, Lâm Dật với Lý Khánh Khải đã đến nhà anh ta.

Ngôi nhà được sửa chữa cũng không tệ lắm, là một ngôi nhà gạch đỏ, còn có một khoảng sân nhỏ bên trong trồng đầy rau.

Ở thôn Bạch Lĩnh cũng đã có thể được coi là một gia đình lớn.

Trước cửa nhà Tống Trường Hỉ có một mảnh đất trống, mười mấy người nam nữ tụ tập ở đó tán gẫu huyên thuyên.

Theo một loại nghĩa nào đó, không gian mở này là khun trung tâm của làng Bạch Lĩnh, trung tâm giải trí và văn hóa của làng, và có ý nghĩa tích cực như Vương Phủ tỉnh ở Yến Kinh, Lục Gia Chủy ở Trung Hải và Manhattan ở New York Manhattan

"Nha, Trường Hỉ, sao anh trở về rồi? Vẫn chưa tới buổi trưa mà."

Người phụ nữ tên là Lý Tĩnh, là bà xã của Tống Trường Hỉ.

"Hai vị này là lãnh đạo của huyện, muốn đến chỗ chúng ta để tìm hiểu tình hình, vì vậy anh đưa bọn họ tới."

Biết được thân phận của Lâm Dật với Lý Khánh Khải, mọi người đang tán gẫu huyên thuyên ở bãi đất trống vội vã đứng lên.

"Lãnh đạo, các anh ngồi chỗ này đi."

"Đừng quá căng thẳng, chúng tôi tới đây hỏi thăm chút chuyện, mọi người chỉ cần thành thật trả lời là được rồi." Lý Khánh Khải nói.

Đám người gật đầu, bày tỏ thiện chí phối hợp.

"Trong huyện phát xuống một chính sách, ý tưởng phải triển nuôi trồng nông nghiệp, huyện Bạch Diệp và các thôn phía dưới là địa điểm thí điểm. Một số thanh niên sẽ được chọn từ trong thôn và phái đi ra học tập, việc này mọi người có biết hay không?"

Nghe nói như thế, tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, một mặt mờ mịt, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Tin tức này đã được truyền đạt mấy ngày rồi, lẽ nào mọi người một chút cũng không biết sao?"

Lý Tĩnh lắc đầu một cái, "Thật sự không biết, cũng không ai nói với chúng tôi việc này."

"Vậy được, tôi biết rồi."

Lại đơn giản hàn huyên vài câu, Lâm Dật với Lý Khánh Khải rời đi, người trước đó nói:

"Vấn đề đã quá rõ ràng rồi, chính sách vẫn chưa được truyền xuống."

"Đi thôi, chúng ta đi tìm thôn trưởng." Lý Khánh Khải nói.

Hai người lái xe đến văn phòng của thôn trưởng, một ngôi nhà sinh hoạt mới được xây.

Bên trong phòng có ba người, trong đó có một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi ngồi ở trước bàn làm việc, trên tay cầm điếu thuốc, hơn nữa còn là Trung Hoa.

Hai người còn lại đang ngồi trên sopha, trên khay trà có một biển trà, một bên vừa uống trà một bên vừa tán gẫu.

"Các anh ai là Hàn Kim Võ." Lý Khánh Khải hỏi.

"Là tôi." Người đàn ông trung niên kẹp điếu thuốc nói: "Các anh là?"

"Tôi là chủ nhiệm Lý Khánh Khải làm trong huyện giúp đỡ người nghèo, vị này chính là phó chủ nhiệm Lâm Dật. Hôm nay đến chỗ các anh muốn tìm hiểu tình hình ở đây."

Biết được thân phận của hai người, Hàn Kim Võ với hai người khác vội vã đứng lên.

"Hóa ra là chủ nhiệm Lý với chủ nhiệm Lâm, mời ngồi."

Nói xong, Hàn Kim Võ còn đưa điếu thuốc lá tới, nhưng bị hai người cự tuyệt.

"Không cần khách sáo như vậy, chúng tôi chỉ đến để tìm hiểu tình hình."

"Muốn biết tình hình gì ngài nói đi." Hàn Kim Võ hết sức phối hợp nói.

"Liên quan đến việc cử người đi Đông Bắc học tập, các anh hẳn là đã nhận được thông báo, hiện tại triển khai như thế nào rồi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1426: Tố Cáo Lâm Dật.

Chương 1426: Tố Cáo Lâm Dật.

"Việc này cũng đã được sắp xếp xong xuôi." Hàn Kim Võ nói:

"Chúng tôi đã chọn ra hai người, cả hai đều là được dân làng bầu chọn, đã đem danh sách giao cho huyện rồi."

"Anh chắc chắn là dân làng bầu chọn?" Lý Khánh Khải hỏi.

Vẽ mặt Hàn Kim Võ có chút thay đổi, nhưng vẫn là cười nói:

"Đương nhiên, chuyện như vậy chúng tôi sao làm giả được chứ."

"Vừa nãy chúng tôi đã đến thăm hỏi trong thôn, người ta nói căn bản không có biết đến việc này, chuyện này anh giải thích thế nào?"

Vẻ mặt của Hàn Kim Võ khó xử, không nghĩ tới Lý Khánh Khải sẽ tích cực như vậy.

"Chủ nhiệm Lý, trong chuyện cách thức này anh và tôi đều biết rõ, không cần thiết phải tích cực như vậy đâu." Hàn Kim Võ nói:

"Hơn nữa hai người trong danh sách đã được giao cho em vợ của Vu Triều Hỉ cùng với vợ anh ta, chúng tôi cũng là không còn cách nào nữa."

"Cho bọn họ?"

"Thật sự, tôi cũng đã tự mình gọi điện thoại nói, với thân phận của tôi căn bản cũng không có năng lực tác động đến chuyện này."

"Vậy được rồi, tôi biết rồi."

Lý Khánh Khải nói xong, nhìn Lâm Dật nói:

"Chúng ta đi về trước, bây giờ không phải lúc để xử lý việc này."

"Chủ nhiệm Lý, chủ nhiệm Lâm cũng đã tới đây rồi, ở lại ăn bữa cơm rồi hãy đi."

"Chỗ rừng núi hoang vắng của anh, có thể có cái gì ngon chứ?" Lâm Dật hỏi.

Vừa nghe thấy lời này, vẻ mặt Hàn Kim Võ mỉm cười vui vẻ.

"Chủ nhiệm Lâm yên tâm, chỗ chúng tôi có thứ mà bảo đảm anh ở trong thành phố chưa từng được ăn qua. Tôi vẫn còn hai bình Mao Đài, chúng ta chút nữa cùng uống."

"Còn có loại rượu Mao Đài ngon nữa sao?"

"Mấy bình Mao Đài mà thôi, không có gì lớn, chủ nhiệm Lâm mở rộng cái bụng uống, bao no."

"Với tiền lương hiện giờ của anh, hẳn là uống không nổi thứ này?" Lâm Dật nói:

"Nhưng làm sao tôi cũng không muốn truy cứu, về sau xử lý như thế nào, sẽ thông báo sau."

"Chuyện này..."

Hàn Kim Võ Đang lập tức chết lặng, không nghĩ tới Lâm Dật là đang đợi mình chủ động nói ra.

"Chủ nhiệm Lâm, ngài không thể như vậy được, tôi cũng là ..."

"Anh thì thế nào? Thân phận của mình là gì cũng đã quên rồi

sao?"

Vừa dứt lời, Lâm Dật với Lý Khánh Khải cùng nhau đi ra ngoài, quay lại trên xe của mình.

"Tiểu Lâm, thôn Bạch Lĩnh có hai chỗ, trước tiên cứ như vậy đi, ít nhiều nhiều gì cũng phải cho chút thể diện."

"Để tôi suy nghĩ đã rồi nói sau."

Giải quyết xong chuyện ở thôn Bạch Lĩnh, hai người buổi chiều liền trở về trong huyện.

"Lý ca, Lâm ca, danh sách đi đông bắc học tập đã có rồi, các anh xem thử đi." Lý Tự Cẩm nói.

Lâm Dật liếc mắt nhìn, trên cột của thôn Bạch Lĩnh thôn nhìn thấy hai người, Trương Bang Dũng với Tôn Lập Khiết.

Sau đó dùng bút đánh dấu lại.

"Hai người này không được." Lâm Dật nói:

"Những người ở trên danh sách này, cô đi kiểm tra lại một chút, xem họ có phải người trong thôn hay không, chuyện này không thể giả dối."

Lý Tự Cẩm với Lý Khánh Khải liếc mắt nhìn, đều hiểu ý của Lâm Dật.

"Tiểu Lâm, cậu làm như vậy tương đương với việc muốn đối nghịch với Vu Triều Hỉ đấy."

"Anh ta là cái thá gì chứ, tôi căn bản cũng không để anh ta ở trong lòng."

Lý Khánh Khải không nói gì, tính khí Lâm Dật không tốt, chuyện này mọi người ai cũng đều biết, đoán chừng ai đến nói chuyện cũng không dễ nói.

Hai ngày sau, Lý Khánh Khải với Lý Tự Cẩm cùng phụ trách việc này, đem tên trong danh sách đối chiếu lại một lần nữa.

Trừ cái người tên là Trương Bang Dũng với Tôn Lập Khiết, lại phát hiện thêm sáu người có vấn đề, tất cả bọn họ đều bị hủy bỏ tư cách.

"Lâm Dật, cậu đến phòng làm việc của tôi một lát."

Vu Triều Hỉ đứng ở cửa phòng làm việc nói.

Mặt xụ xuống như ai nợ tiền của anh ta không trả vậy.

"Không có thời gian, có việc gì thì nói ở đây đi." Lâm Dật một bên chơi game, vừa nói.

"Không có thời gian?" Lông mày Vu Triều Hỉ cau lại, "Bây giờ là giờ làm việc, không phải thời gian chơi game của cậu!"

"Chơi game cũng là một phần trong công việc của tôi, bắt đầu từ bây giờ anh còn có năm phút, chút nữa tôi còn phải đi ăn cơm nữa."

Các cơ trên mặt Vu Triều Hỉ co giật, cố nén lửa giận trong lòng.

"Hai người trong danh sách thôn Bạch Lĩnh là có chuyện gì xảy ra? Cậu tại sao lại hủy bỏ tư cách của bọn họ! Bọn họ cũng là người của thôn Bạch Lĩnh, lẽ nào không có tư cách đi sao!"

"Chỉ vì người đàn ông đó là em vợ của anh, lý do này đã đủ hay chưa?" Lâm Dật thay đổi tư thế nhìn Vu Triều Hỉ:

"Anh có phải đầu óc không tốt lắm không? Việc này tôi không truy cứu đã là nể mặt của anh rồi. Vậy mà còn chạy tới đây chất vấn tôi? Anh đang nghĩ gì thế hả? Có cần tôi tìm người của viện kiểm sát và ủy ban kiểm tra kỷ luật đến để phổ cập kiến thức luật phát cho anh không?"

"Anh!"

Vu Triều Hỉ nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không có biện pháp nào với Lâm Dật, dù sao cũng là mình bị đuối lý.

"Lâm Dật, tôi cho anh biết, mặc dù cậu bây giờ đã có thành tích, nhưng cậu cũng đừng quên thân phận của mình!"

"Cảm ơn đã nhắc nhở."

Nhìn thấy Vu Triều Hỉ hầm hầm rời đi, Lý Khánh Khải với Lý Tự Cẩm đều lo âu buồn phiền nhìn Lâm Dật.

"Tiểu Lâm, chuyện cậu và anh ta đối nghịch đối với cậu không có chỗ tốt. Nếu như cậu muốn trèo lên trên, còn cần bọn họ những lãnh đạo này ký tên đấy."

"Cứ tiếp tục như vậy, trước khi tôi thăng chức, anh ta cũng không dễ dàng gì, căn bản cũng không ảnh hưởng gì tới tôi."

"Nhưng anh ta nhất định sẽ hạn chế cậu, như vậy cậu cũng chịu không được đâu."

"Không có chuyện gì, binh tới tướng đỡ nước đến đất ngăn, trong mắt tôi anh ta cũng chẳng là cái gì."

Lý Khánh Khải thở dài một hơi, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Với tính cách này của Lâm Dật, nếu quả như thật sư thăng chức lên thành phố, chắc chắn cũng sẽ không thành công.

Quả nhiên, người có năng lực tính khí cũng không tốt.

Buổi trưa, ba người cùng nhau đi ăn, hơn một giờ chiều mới về lại văn phòng.

"Tiểu Lâm, tiểu Lý, danh sách cũng đã thống kê ra rồi, hai người các cậu cũng quay trở về chuẩn bị một chút đi, ngày mai sẽ tập hợp xuất phát." Lý Khánh Khải nói.

"Lý ca, em đã chuẩn bị xong rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể đi được."

"Tiểu Lâm cậu thì sao?"

"Đồ đạc của tôi đều ở Trung Hải, ngày mai về Trung Hải trước một chuyến, đi máy bay từ đó đến Đông Bắc sẽ thuận tiện hơn."

"Vậy được, những việc này tôi cũng không nhúng tay vào nữa."

Nói xong, Lý Khánh Khải nhìn Lý Tự Cẩm.

"Tiểu Lý, anh Lâm không thích hợp làm những công việc tỉ mỉ kia, về chuyện phương diện này liền giao cho cô. Dẫn theo nhiều người đi như vậy, về phương diện ăn, mặc, ở, đi lại đều phải cẩn thận sắp xếp một chút."

"Biết rồi Lý ca."

"Được rồi, các cậu buổi chiều tự mình sắp xếp đi, tôi đi ngủ bù đây, mệt chết tôi rồi."

"Phản đối!"

"Phản đối!"

"Phản đối!"

Còn không chờ Lý Khánh Khải nhắm mắt đi ngủ, đã nghe thấy tiếng kêu gào ở bên ngoài truyền vào.

Hơn nữa âm thanh càng lúc càng lớn, dường như có không ít người.

Ba người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, "Tình hình gì thế, ở chỗ này huyện Đông Ba còn có cái gì để phản đối được chứ?"

"Ra ngoài xem thử liền biết thôi."

Ba người đi ra khỏi văn phòng, thấy trước cửa tòa nhà đang đứng khoảng ba mươi mấy người, còn giơ cao biểu ngữ, lớn tiếng la hét.

"Tố cáo chủ nhiệm Lâm Dật giúp đỡ người nghèo thu hối lộ, lấy việc công làm việc tư, mưu hại đến lợi ích của dân chúng!"

Nhìn thấy nội dung của trên tấm biểu ngữ, Lý Khánh Khải với Lý Tự Cẩm sửng sốt một chút.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại tố cáo anh Lâm?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1427: Tiền Của Tôi.

Chương 1427: Tiền Của Tôi.

"Tại sao tôi lại cảm giác trong này có vấn đề gì đó." Lý Khánh Khải nói:

"Lâm Dật ở trong huyện thời gian lâu như vậy, đừng nói không tham một phân tiền, chính mình còn đưa không ít, đám người này vậy mà lại đến tố cáo, rốt cuộc là đang nghĩ cái gì vậy?"

"Trước tiên đi xuống xem một chút." Lâm Dật cười nói:

"Tôi cũng rất muốn biết là đang có chuyện gì."

Ba người cùng nhau đi xuống, cùng lúc đó, người trong tòa nhà ở những bộ phận khác, cũng đều đi theo ra ngoài, muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Bởi vì tính cách của Lâm Dật, bọn hắn đều biết rất rõ, cũng không cảm thấy anh có thể làm được chuyện như vậy.

Tại lối vào của tòa nhà, có vô số đi ngang qua cũng vây quanh lại, ngoại trừ ăn uống ngủ nghỉ, sở thích của những người này chính là ăn dưa.

"Các anh đang làm gì đó!" Vương Vận Giang chỉ vào những kia đang cầm biểu ngữ nói.

"Chúng tôi muốn tố cáo Lâm Dật chủ nhiệm văn phòng xóa đói giảm nghèo, Anh ta nhận hối lộ của người khác, cũng đáp ứng sẽ mang theo bọn họ đi Đông Bắc học tập. Ngược lại những người chân chính như chúng tôi cần đi lại không có cơ hội đi, chúng tôi muốn một lời giải thích rõ ràng."

Vương Vận Giang sắc mặt lạnh lùng, nhìn đám người cầm biểu ngữ phía dưới, sắc mặt hết sức khó coi.

Ông biết Lâm Dật là người như thế nào, làm sao có thể sẽ quan tâm những khoản lợi nhỏ vụn vặt này.

Nhất định là có người ở bên trong giở trò!

Vu Triều Hỉ đứng ở một bên chắp tay thoả mãn gật đầu, thứ anh ta muốn chính là hiệu ứng này.

"Ngừng ngừng ngừng, mọi người không nên ầm ĩ." Chu Phong đứng ra nói:

"Chúng tôi cũng rất đau lòng khi trong đội ngũ cán bộ của mình có một người như vậy. Tôi ở đây bảo đảm với mọi người, nhất định sẽ nghiêm túc xử lý chuyện này, khẳng định sẽ cho mọi người một câu trả lời!"

Lúc này, Vu Triều Hỉ xoay người nhìn Lâm Dật.

"Bí thư Vương đối với anh tín nhiệm như vậy, cho anh toàn quyền phụ trách chuyện này, không nghĩ tới anh ở trong bóng tối lại giở những trò này. Anh không cảm thấy có lỗi với sự tín nhiệm của bí thư Vương sao!"

Vu Triều Hỉ với Chu Phong kẻ tung người hứng, đem mũi nhọn đều chỉ về phía Lâm Dật.

Lại tăng thêm người khác chỉ trích, điệu bộ giống như nhau.

"Tôi ngược lại thật ra rất tò mò, các anh có tư cách gì chỉ trích tôi?" Lâm Dật hướng về phía những người hùng hổ kia nói.

"Anh còn không biết xấu hổ mà còn hỏi tại sao à?!" Người đàn ông dẫn đầu chỉ trích nói:

"Chúng tôi đều là nông dân trong huyện, chúng tôi mới là người có tư cách nhất để đi học tập. Mà anh lại lợi dùng quyền lực trong tay đem chỉ tiêu cho người kháce, lẽ nào nhất định phải để tôi đem chuyện xấu của anh vạch trần ra ngoài, trong lòng anh mới thoải mái sao!"

"Được rồi được rồi, các cậu đừng cãi nhau nữa."

Vu Triều Hỉ đứng dậy, ra lệnh cho những người cầm biểu ngữ phản đối kia, sau đó hướng về phía Vương Vận Giang nói:

"Bí thư Vương, hiện tại huyện chúng ta đang ở trong thời điểm quan trọng của công cuộc xóa đói giảm nghèo. Nếu xảy ra chuyện như vậy, phải nghiêm túc xử lý mới được."

Ánh mắt Vương Vận Giang chuyển động, với những gì Lâm Dật làm việc cống hiến cho huyện Đông Ba, đừng nói anh ta không làm chuyện như vậy, coi như là làm, chính mình cũng không có lý do gì để truy cứu trách nhiệm của anh ta cả.

Nhưng chuyện trước mắt náo động đến có chút lớn, nhất định phải nghĩ biện pháp đem chuyện này làm dịu lại.

"Vu Triều Hỉ, anh cũng không cần phải ở đây bỏ đá xuống giếng, vô dụng thôi."

Đến lúc này, Lâm Dật cũng không có ý định bận tâm nhiều như vậy.

"Nếu là do tôi phụ trách chuyện này, cuối cùng tuyển ai đi, cũng là do tôi quyết định. Tôi nghĩ các anh không có đủ tư cách để nhận xét hay phê phán tôi.”

"Dựa vào cái gì mà anh tới quyết định, anh không phải là vì dân chúng làm việc sao? Còn lấy việc công làm việc tư, như thế nào không biết xấu hổ nói những lời này?"

"Tôi là người đã đi đầu trong chuyện đi Đông Bắc học tập, toàn bộ chi phí hành trình cũng đều do tôi tự bỏ ra. Vì vậy tôi muốn mang ai đi, đó là việc của tôi, liên quan gì đến các anh chứ?" Lâm Dật nói:

"Các anh nếu như muốn đi cũng được, tự mình xuất tiền là được rồi. Tôi thật sự không hiểu, nhiều người tới công kích tôi làm lớn như vậy, đến cùng có ích lợi gì chứ?"

"Anh nói cái gì? Anh bỏ tiền ra?!"

Vu Triều Hỉ với Chu Phong đều sững sờ, bọn họ không hề nghĩ tới Lâm Dật sẽ làm ra chuyện như vậy.

Đây cũng không phải là một khoản tiền nhỏ, lẽ nào anh ta là đồ ngu sao?

Mà biểu cảm của những người kêu gào phía dưới cũng lúng túng không thôi.

Nếu như là trong huyện trả tiền, ở đây tố cáo anh ta còn có chút ý nghĩa.

Nhưng nếu là anh ta tự móc tiền túi ra, mình căn bản không xen vào chuyện của người ta được!

"Nếu không thì thế nào chứ, anh có thể đi trong huyện điều tra tài khoản, xem bí thư Vương có đưa tiền cho tôi hay không."

Vu Triều Hỉ nhìn Vương Vận Giang, nhưng vẻ mặt của ông không hề có cảm xúc gì, im lặng coi như là đang trả lời vấn đề này.

"Không thể nào, anh ở đây ít lừa phỉnh chúng tôi đi, ai sẽ ngu đến mức lấy tiền của mình làm việc công chứ!" Người cầm biểu ngữ đi đầu nói:

"Anh nếu như thật sự có tiền như vậy, còn tới chỗ này làm cái gì!"

"Nhàn rỗi không có chuyện gì, ở đây giết thời gian không được sao?"

Lâm Dật lần mò trong túi, lấy ra chìa khóa xe của mình, lắc lắc trước mặt mọi người.

"Xe này không đắt lắm, cũng chỉ hơn 1 triệu, chút tiền này tôi vẫn phải có. Cho nên, đem lời ngu ngốc của các anh vừa nói thu lại, miễn để người khác chê cười."

Xe hơn một triệu!

Lần này không chỉ có người vây xem phía dưới sửng sốt, mà ngay cả Vương Vận Giang và những người khác cũng sững sờ, không ngờ tới Lâm Dật lại lái một chiếc xe tốt như vậy.

Lâm Dật cười lắc đầu, thu hồi chìa khóa xe.

"Tôi thực sự là phục các anh, loại thủ đoạn vụng về này mà cũng có thể nghĩ ra được."

"Anh đang nói cái gì! Tôi nghe không hiểu." Vu Triều Hỉ giả vờ trấn định nói.

"Anh không biết cũng không sao, một lát nữa sẽ rõ thôi."

Lâm Dật nhìn Vương Vận Giang, "Bí thư Vương, gọi người đem những người gây chuyện này đều bắt lại đi. Tôi muốn khởi tố bọn họ đối với tôi tiến hành công kích cá nhân, đồng thời làm tổn hại danh dự của tôi, tôi cũng chuẩn bị truy cứu tới cùng."

"Việc này tôi sẽ xử lý."

Vương Vận Giang cầm điện thoại lên, sau mấy giây nói:

"Lão Mã, mang ít người lại đây, có người ở đây tới gây sự, lại đây đưa người mang đi."

"Chuyện này..."

Thấy Vương Vận Giang gọi người đến bắt mình, những người cầm biểu ngữ tới tố cáo Lâm Dật đều hoảng hồn.

"Chúng tôi cũng không phải cố ý, dựa vào cái gì bắt chúng tôi chứ!"

"Chỉ với việc các anh không có đầu óc, bị người khác lợi dụng còn không biết." Lâm Dật nói:

"Nhưng nếu như các anh ăn ngay nói thật, khai ra người đứng phía sau sai khiến, chuyện này coi như cho qua. Nếu không lúc nào có thể thả ra tôi cũng không biết." Lâm Dật nói.

Những người trong huyện sau khi bị uy hiếp như vậy, đều kinh hãi tại chỗ, chỉ vào Vu Triều Hỉ với Chu Phong nói:

"Là bọn họ kêu chúng tôi tới, cho chúng tôi mỗi người 200 tệ, chúng tôi thật sự cái gì cũng không biết."

"Anh, các anh nói bậy cái gì đấy? Chuyện này liên quan gì đến tôi chứ!"

"Chính là anh, anh cho em vợ của anh Trương Bang Dũng tới tìm chúng tôi, đừng cho là chúng tôi không biết gì!"

Vu Triều Hỉ đầu đầy mồ hôi lạnh, nói chuyện hoảng hốt.

"Đừng có mà nói nhảm, tôi chưa từng làm những việc này!"

"Vu Triều Hỉ, nhìn xem anh đã làm ra chuyện tốt gì đây!" Vương Vận Giang hừ lạnh nói.

"Bí thư Vương, anh phải tin tưởng tôi, tôi thật sự chưa từng làm chuyện như vậy!"

"Tôi không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào nữa, tôi sẽ đem chuyện này báo cáo lên, về phần kết quả như thế nào, cậu liền mặc cho số phận đi!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1428: Không Sợ Mãn Kinh Trước Ba Mươi Tuổi Sao?

Chương 1428: Không Sợ Mãn Kinh Trước Ba Mươi Tuổi Sao?

Lâm Dật ngồi xổm người xuống, vỗ vai Vu Triều Hỉ, ghé vào lỗ tai anh ta nhỏ giọng nói:

"Thực ra tôi đến huyện Đông Ba chỉ là vui đùa một chút, không có chủ nghĩa thực dụng như các anh nghĩ đâu, các anh không cần phải như thế này. Cần gì phải chơi loại thủ đoạn này chứ, tự mình hại chết mình rồi, tôi còn cảm thấy tiếc hộ các anh đấy."

"Anh ..."

Vu Triều Hỉ nhìn Lâm Dật khó mà tin nổi, bỗng nhiên có rất nhiều lời muốn nói, nhưng đều bị mắc kẹt ở cổ họng, một câu cũng không nói được.

"Tôi cũng không ngại nói cho anh biết, đừng nói đến huyện Đông Ba nhỏ bé này, coi như là người đứng đầu Dư Hàng đến, gặp tôi cũng phải khách khí nói chuyện. Tôi sao có thể lại coi trọng huyện Đông Ba nhỏ nhoi này chứ, anh cũng quá xem thường tôi rồi." Lâm Dật cười nhìn Vu Triều Hỉ:

"Ngã một lần, về sau phải nhớ kỹ, có những người mà anh không thể trêu chọc nổi, tôi ở trong số đó đấy."

Rất nhanh, đã có người tới đưa Vu Triều Hỉ với Chu Phong mang đi, Lâm Dật và những người khác quay trở lại văn phòng.

Vương Vận Giang gọi anh vào văn phòng, lại dặn dò vài câu, sau đó lái xe đưa anh với Lý Tự Cẩm về nghỉ ngơi, xem như là cho nghỉ sớm.

"Anh Lâm, lộ trình cho ngày mai sắp xếp như thế nào?"

Sau khi tan việc Lý Tự Cẩm hỏi.

"Trước tiên ngồi xe buýt về Trung Hải, sau đó đi máy bay đến Đông Bắc." Lâm Dật nói: "Cô còn có chuyện gì khác sao?"

"Đình Đình ngày mai cũng muốn đến Trung Hải, có thể ngồi xe cùng chúng ta được không?"

"Đình Đình?" Lâm Dật dừng một chút, "Chính là cô bạn thân có tiền kia của cô à?"

"Đúng, chính là cô ấy." Lý Tự Cẩm nói:

"Hôm qua chúng tôi gọi điện thoại nói chuyện, tôi có nói với cô ấy là phải đi Đông Bắc công tác, cô ấy liền nói muốn đi cùng chúng ta, cùng nhau đi Trung Hải. Hình như là có cuộc thi phải tham gia."

"Không thành vấn đề, dù sao xe cũng có thể ngồi xuống." Lâm Dật nói:

"Nhưng tôi rất tò mò, chỉ với trình độ kia của cô ấy, có thể tham gia thi đấu gì chứ?"

"Cái này tôi cũng không có hỏi kỹ, nhưng hình như đây là trận thi đấu này rất quan trọng, bởi vì cô ấy đặc biệt rất hưng phấn."

"Tôi thì không có vấn đề gì, dù sao những việc này đều là do cô phụ trách, cụ thể hoạt động như thế nào cô cùng với cô ấy liên hệ là được rồi."

"Cảm ơn anh Lâm."

Đưa Lý Tự Cẩm về xong, Lâm Dật liền trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Anh cũng đã nói chuyện với Kỷ Khuynh Nhan chuyện ngày mai về Trung Hải, dự định hẹn gặp nhau, sau đó mới đi Đông Bắc.

Sáng sớm hôm sau, xe buýt đậu ở trước cửa tòa nhà huyện.

10h sáng, các học viên tham gia huấn luyện lục tục chạy tới, tất cả đều đúng giờ.

Lâm Dật liếc một người trên xe, người lớn tuổi nhất cũng khoảng bốn mươi tuổi, người nhỏ tuổi nhất chừng hai mươi tuổi, phù hợp với yêu cầu của anh đối với nhân viên đào tạo.

Nếu như một ít người bảy mươi tám mươi tuổi tới, việc đào tạo cũng sẽ không có kết quả gì.

Dù sao đây cũng là một khóa đào tạo nghiêm túc, cũng không đưa trứng gà, không thích hợp cho người lớn tuổi đến nghe.

"Chủ nhiệm Lâm, lần này ra ngoài anh có chắc chắn chúng tôi không cần dùng tiền không?" Một người đàn ông tóc ngắn nói.

"Tất cả mọi chi phí chúng tôi sẽ chi trả, nhưng các anh nếu như muốn đi chơi hoặc là mua quà lưu niệm, tiền này các anh tự mình giải quyết."

Đám người cười ha ha.

"Đó là đương nhiên rồi, loại tiền này làm sao có thể để cho các anh trả được, chúng tôi trong lòng đều biết."

"Vậy chúng ta là đi máy bay hay là ngồi xe lửa?"

"Đương nhiên là máy bay rồi, nếu như ngồi xe lửa đi Đông Bắc, đoán chừng phải mất một ngày một đêm, mọi người phế bỏ."

"Tôi cũng đã lớn như vậy rồi còn chưa được ngồi qua máy bay bao giờ, đợi sau khi trở về, tôi chính là người đầu tiên trong thôn được đi máy bay rồi, ha ha ..."

"Ai nói không phải đây, sau khi trở về có thể khoe khoang được rồi."

Lâm Dật cũng nở nụ cười, nói:

"Khoe khoang thì khoe, nhưng lần này cơ hội học tập hiếm có, các anh nhất định phải học tập tốt, qua đợt này rồi sẽ không còn đâu."

"Chủ nhiệm Lâm yên tâm, tôi là người đại diện cho gia đình chúng tôi, lúc sắp ra cửa, vợ của tôi cũng đã nói, nếu như học không hiểu, trở về liền đánh gãy chân của tôi, vì vậy tôi chắc chắn phải học tập chăm chỉ mới được."

"Ha ha ..."

Trên đường đi, bầu không khí trên xe đặc biệt vui vẻ.

Mọi người nói cười với nhau, rất nhanh đã làm quen được với nhau.

Thậm chí còn có người muốn giới thiệu đối tượng cho Lý Tự Cẩm, làm cho khuôn mặt cô ấy đỏ chót, như hòa vào làm một.

Lái xe khoảng một tiếng đồng hồ sau, xe đã đến Dư Hàng, Uông Đình ở địa điểm chỉ định lên xe.

Cách ăn mặc của Uông Đình vẫn là như trước đó mát mẻ và xuề xòa, cả người tản ra phong cách trung tính.

Nhìn thấy Lâm Dật, Uông Đình theo thói quen liếc một cái.

Lâm Dật: ???

Con mụ này có phải bị bệnh hay không?

"Cô cũng thiệt là, ngồi nhờ xe của anh Lâm mà còn lườm nguýt người ta như thế, như vậy là không đúng."

"Thói quen, trong lúc nhất thời vẫn chưa sửa đổi được."

Lâm Dật:...

"Đúng rồi, tôi quên hỏi cậu, cậu không phải là nói muốn đến Trung Hải tham gia thi đấu sao? Rốt cuộc là thi đấu gì vậy?"

Nghe nói như thế, Uông Đình hứng thú lên.

"Thi đấu cúp nhà Trục Phong, tôi là thành viên của đội đại diện Dư Hàng chúng ta."

"Thiệt hay giả vậy? Là loại được chiếu trên tivi phải không?"

Lý Tự Cẩm cũng có chút bất ngờ, không nghĩ tới bạn thân của mình sẽ tham gia loại cấp bậc thi đấu này.

"Gần như là vậy, nhưng chúng tôi thuộc về tính chất chơi phiếu vé, cũng không phải chuyên nghiệp, chỉ có lực ảnh hưởng nhất định với người dân."

"Vậy cũng không tệ nha, có thể tham gia thi đấu cũng đã rất lợi hại rồi."

Vương Đình cười hắc hắc, cũng có chút đắc ý, "Vừa vặn cậu tối nay không có chuyện việc gì, tôi dẫn cậu đi mở mang tầm mắt."

"Ừ."

Nói xong, Lý Tự Cẩm quay đầu lại nhìn Lâm Dật.

"Anh Lâm anh có đi cùng không?"

"Thi đấu mà cô ấy có thể tham gia thi, vừa nhìn liền biết là nhàm chán, tôi ở lại khách sạn không đi."

"Này này này, anh nói như vậy là có ý gì? Anh xem thường tôi phải hay không!" Uông Đình nói.

"Cô lái một chiếc cải trang bản bảy hệ, tôi còn chưa chạy qua nguyên bản 570, cũng đừng ở đó mà kêu gào với tôi."

"Tôi làm sao lại không chạy qua, là anh dùng âm mưu quỷ kế hãm hại tôi. Nếu không tôi đã có thể đem anh bỏ xa cả mười con phố rồi."

"A a ... Cô nói đúng."

Lâm Dật bỗng nhiên không phản bác, làm Uông Đình không biết nói cái gì cho phải, trực tiếp dập tắt lửa.

Khoảng hơn hai giờ sau, xe chạy đến Trung Hải.

Dựa theo hướng dẫn của Lâm Dật, dừng lại ở lối vào khách sạn Bán Đảo.

"Đi thôi, xuống xe."

Sau khi xuống xe, người trên xe đều lộ ra vẻ mặt hâm mộ khi nhìn thấy khách sạn Bán Đảo tráng lệ.

"Anh Lâm, chúng ta hôm nay ở lại đây sao?"

"Ừm."

"Có phải là quá xa hoa rồi hay không? Tối thiểu cũng là khách sạn năm sao đấy." Lý Tự Cẩm nói.

Suy nghĩ đầu tiên của cô là tìm một quán trọ sạch sẽ một chút là được, như vậy có thể tiết kiệm được không ít tiền, không có ao ước trực tiếp được mang tới nơi này.

"Thật vất vả mới đi ra ngoài một chuyến, tôi đương nhiên phải tìm một nơi thoải mái một chút, không thể tự làm khổ mình được."

"A a, anh tốt nhất nên chú ý một chút, kinh phí của anh cũng có giới hạn. Nếu như tiêu pha vào những thứ vô dụng như này, xem anh đi Đông Bắc làm sao bây giờ."

"Cô thật đúng là bận tâm không gặp già, chuyện gì cũng quản, lẽ nào cô không sợ thời kỳ mãn kinh trước ba mươi tuổi sao?"

"Anh mới bị mãn kinh đấy!" Uông Đình nói:

"Không cần anh ở đây phách lối, để tôi chống mắt lên xem anh xài hết tiền thì phải làm sao bây giờ."

Đúng lúc này, Vương Thiên Long cùng nhân viên phục vụ trong khách sạn đi ra, đứng ở trước mặt Lâm Dật cung kính nói:

"Lâm tổng, ngài đã tới."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1429: Chị Dâu, Giúp Em Một Chút.

Chương 1429: Chị Dâu, Giúp Em Một Chút.

"Hả? Lâm tổng?"

Nghe thấy cách Vương Thiên Long xưng hô với Lâm Dật, những người đang đứng ở đây đều có chút kinh ngạc.

Bởi vì nhìn cách ăn mặc của người này, cũng biết là khách sạn cao cấp, nhưng anh ta lại xưng hô như vậy với Lâm Dật.

Điều này có chút kỳ quái.

"Lâm Dật, anh thường xuyên tới đây ở sao?" Uông Đình hỏi.

Cách đây rất lâu, Uông Đình đã biết được Lâm Dật rất có tiền, nếu không cũng sẽ không thể lái một chiếc xe hơn 1 triệu được.

Việc có một công ty nhỏ, được người ta gọi là Lâm tổng cũng là chuyện bình thường.

"Thỉnh thoảng sẽ đến."

"Vậy tại sao giám đốc điều hành khách sạn lại tới đây bắt chuyện với anh vậy?"

"Bởi vì khách sạn này là của tôi, việc gọi tôi Lâm tổng không phải là chuyện bình thường sao, chỉ số IQ cô có vấn đề à?"

Lời này vừa nói ra, mọi người có mặt đều khiếp sợ, không có ai nghĩ tới, khách sạn này vậy mà là của Lâm Dật!

Theo bản năng, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, nhìn về phía khách sạn rộng lớn xa hoa trước mắt, thật lâu nói không nên lời.

Nếu như vậy, giá trị của anh ta ít nhất cũng hơn trăm triệu rồi!

Uông Đình âm thầm bĩu môi, trước tiên không nói cái khác, chỉ với khách sạn này cũng đã giàu hơn cô rồi.

"Đi thôi, đừng ở chỗ này làm gì, trước tiên thu xếp chỗ ở đã."

"Được được, tốt." Lý Tự Cẩm vội vàng nói, trong lúc nhất thời vẫn còn chưa thể tiếp nhận được thân phận của Lâm Dật.

Bởi vì đã sớm đặt phòng trước, cho nên hiệu suất nhận phòng cực kỳ nhanh, không tới nửa giờ, toàn bộ đã làm xong.

Về phần chuyện tiếp theo, Lâm Dật sẽ không tiếp tục tham dự vào nữa, đều giao cho Lý Tự Cẩm xử lý là được rồi.

Liếc nhìn ngày trên điện thoại di động, phát hiện đã là cuối tuần, Lâm Dật gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan, muốn xác định thử cô ấy có đang ở công ty hay không.

"Lâm tiên sinh, anh hôm nay làm sao lại rảnh rỗi như vậy lúc này gọi điện thoại cho em."

Sau khi cuộc gọi được kết nối, Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì nói, giống như bên trong đang truyền sóng điện đến đều có một mùi ngọt ngào.

"Hôm nay không bận, xem thử em đang làm gì."

"Ở công ty tăng ca đây này." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Đất ở huyện Đông Ba bên kia cũng đã mua xong rồi, mới vừa cùng với bộ phận thiết kế bên kia mở họp xong, chuyện này đã được đưa vào lịch nghị sự rồi."

"Quả thực em có thể bắt tay làm." Lâm Dật nói:

"Sau khi tòa nhà được xây dựng xong, nền kinh tế của huyện cũng sẽ vận chuyển lại, bây giờ bắt tay làm là thích hợp nhất."

"Ha ha, em cũng nghĩ như vậy."

"Vậy được rồi, em làm việc trước đi, anh có chuyện phải làm rồi."

"Ừ, khi nào ăn trưa thì em sẽ gọi điện lại cho anh."

"Được."

Cúp điện thoại, Lâm Dật lấy xe từ bãi đậu xe khách sạn, lái xe đi về hướng đến tập đoàn Triều Dương.

Thế nhưng, khi Lâm Dật đến tập đoàn Triều Dương, anh phát hiện phòng làm việc của Kỷ Khuynh Nhan không có một bóng người.

Không có trong phòng vệ sinh, phòng nghỉ ngơi cũng không có.

Cuối cùng phát hiện túi xách của cô ấy cũng không có ở đây, hiển nhiên là không ở công ty.

Lập tức, Lâm Dật hỏi thư ký của cô ấy, kết quả cũng như không, cô ấy cũng không biết Kỷ Khuynh Nhan đã đi đâu.

Ngồi ở trên ghế của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật bấm điện thoại gọi cho Kỷ Khuynh Nhan.

"Lâm tiên sinh, về khoảng cách cú điện thoại vừa rồi đến bây giờ mới qua được 40 phút thôi, anh không cần thiết nhớ em đến như vậy chứ." Kỷ Khuynh Nhan cười nói.

"Không thể được sao, cũng đã nhớ tới không ngủ yên giấc rồi." Lâm Dật nói: "Cho nên muốn biết em đang làm gì."

"Em thấy anh không phải là đang nhớ em, mà là tra xét em đấy."

"enenen ... Em cũng có thể hiểu như vậy."

"Cắt, anh có tra xét em cũng không sợ, từ sáng sớm đến bây giờ em đều ở trong phòng làm việc, anh nếu như không tin, hiện tại liền cúp điện thoại, gọi điện thoại cho thư ký của em đi, cô ấy có thể làm chứng cho em."

"Không cần gọi điện thoại phiền phức như vậy, anh đi hỏi cô ấy một chút là biết thôi."

"Hả? Anh hỏi cô ấy thế nào?"

"Chỗ làm việc của cô ấy, không phải ngay bên cạnh văn phòng của em sao? Đẩy cửa đi ra là có thể tìm được cô ấy, căn bản không cần phải dùng tới điện thoại."

"Hả?"

Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt một hồi lâu, "Anh đang ở phòng làm việc của em!"

"Anh đúng là đang ở phòng làm việc của ai đó, nhưng chỗ này không có bất kỳ ai, không hề giống như người nào đó nói, lúc nào cũng ở trong phòng làm việc bận việc."

" ——! Lâm Dật anh là đồ xấu xa!"

Kỷ Khuynh Nhan hét lên một tiếng, sau đó liền cúp điện thoại không nói thêm gì.

Cô ấy sở dĩ nói như vậy, là vì biết Lâm Dật sẽ không làm những chuyện phiền phức như vậy, cũng sẽ không gọi điện thoại cho thư ký.

Lại không ngờ tới, anh lại đang ở trong phòng làm việc của mình!

Mấy phút sau, Kỷ Khuynh Nhan cầm túi xách vội vã chạy trở về văn phòng.

Lâm Dật ngồi trên ghế dựa, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Kỷ Khuynh Nhan.

"Kỷ tổng, em cũng quá bận rộn nhỉ, vì công việc mệt đến đầu đầy mồ hôi, thực sự là khó khăn cho em mà."

Kỷ Khuynh Nhan vừa thẹn lại vừa túng quẫn.

"Anh trở về sao lại không nói sớm với em một tiếng."

"Nói cho em biết trước còn có ý nghĩa gì chứ? Em nhìn xem đến tập kích đột nhiên như vậy không phải thu hoạch ngoài cả mong đợi sao."

"Cắt, em không có làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ gọi cửa." Kỷ Khuynh Nhan đặt túi xách xuống, "Vừa nãy Viện Viện gọi điện thoại cho em, hẹn em đi dạo phố, em mới vừa đi tới bãi đậu xe, anh liền điện thoại tới."

"Em chắc chứ?"

"Đương nhiên."

Kỷ Khuynh Nhan ngồi xuống trên đùi Lâm Dật, "Không tin anh gọi điện thoại cho cô ấy đi, hiện tại liền hỏi, phải chứng minh trong sạch cho em."

"Không cần, chút lòng tin này anh vẫn phải có."

"Vậy không được, cú điện thoại này anh phải gọi."

Lâm Dật bất đắc dĩ mỉm cười, không nghĩ tới Kỷ Khuynh Nhan sẽ tích cực như vậy, không thể làm gì khác hơn là đem điện thoại di động lấy ra, bấm gọi cho Hà Viện Viện.

"Có chuyện gì." Hà Viện Viện hung dữ nói, quả thực không phân rõ hai người ai là ông chủ, ai là nhân viên.

"Thái độ của cô là sao đấy? Tốt xấu gì tôi cũng là ông chủ của cô."

"Ách ... Ông chủ anh có chuyện gì vậy."

"Không có việc gì, hôm nay không phải cuối tuần sao, an ủi nhân viên phía dưới, muốn hỏi thăm thử cô đang làm gì."

"Tôi ở bên ngoài đi công tác, đã liên tục chạy một tháng. Vì công ty tôi cũng đã liều cái mạng già, cả người gầy mất một vòng, chuyện yêu đương cũng không muốn nói. Trong đầu đều là nghĩ tới công việc ở công ty, hy vọng Lâm tổng có thể tăng cho tôi chút tiền lương."

"Hả? Ở bên ngoài đi công tác?"

Sắc mặt Kỷ Khuynh Nhan cũng giống như anh, mới vừa rồi còn gọi điện thoại cho cô hẹn đi dạo phố, chuyện này làm sao lại ở bên ngoài đi công tác rồi?

"Cô xác định ở bên ngoài đi công tác? Mà là không phải hẹn học tỷ của cô đi dạo phố sao?"

"Làm sao có khả năng, tôi làm sao có thời giờ đi dạo phố, đã lâu rồi tôi cũng không có hẹn với học tỷ. Tôi chỉ muốn vì công ty 996, không đúng, là 007, làm một con vật đủ tiêu chuẩn của xã hội."

"Nhưng học tỷ của cô nói, cô hẹn cô ấy đi dạo phố, chuyện gì thế này? Vẫn đi dạo phố ư?"

"Hả? Anh đang ở cùng với học tỷ của tôi?"

"Đúng."

"Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không kết nối được, xin gọi lại sau, Sorry! The subscriber you core content media led can not be connected for the moment, please ..."

"Này mẹ nó..."

Lâm Dật đem điện thoại di động ném sang một bên, "Kỷ tổng, việc này giải thích thế nào đây?"

"Anh đừng nghe cô ấy nói bậy, em còn nhật ký cuộc nói chuyện đây." Kỷ Khuynh Nhan vội vàng lấy điện thoại di động ra, "Anh xem một chút đi, cô ấy mới vừa rồi còn gọi điện thoại cho em mà."

"Đây cũng không thể nói rõ vấn đề gì."

"Nhưng cô ấy xác thực gọi điện thoại cho em mà, em không có lừa anh." Kỷ Khuynh Nhan cắn chặt môi, "Để em gọi cho cô ấy, phải đem chuyện này nói cho rõ ràng."

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan lo lắng sắp khóc, Lâm Dật không nhịn được cười rộ lên.

"Được rồi được rồi, anh trêu em thôi, em không cần làm như vậy."

"Chúng em thật sự hẹn nhau đi dạo phố." Kỷ Khuynh Nhan oan ức nói:

"Em là sợ anh nói em không làm việc đàng hoàng, nên mới lừa anh là đang ở văn phòng."

"Anh tin em." Lâm Dật nhéo nhéo gương mặt Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Cũng đã ở bên nhau lâu như vậy rồi, anh làm sao có thể không tin em được chứ."

Leng keng leng keng ——

Kỷ Khuynh Nhan còn muốn lên tiếng, nhưng vào lúc này, điện thoại di động trong túi vang lên, là Quách Ngưng Nguyệt gọi điện thoại tới.

"Chị dâu, chị đang làm gì đó, em xảy ra chút việc, chị có thể giúp em được không."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1430: Ai Muốn Xử Lý Em Gái Của Tôi.

Chương 1430: Ai Muốn Xử Lý Em Gái Của Tôi.

"Xảy ra chuyện gì, từ từ nói."

Hai người đều có chút kinh ngạc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Em cùng Huyên Hách đã bị bắt, cảnh sát nói để cho bọn em gọi người trong nhà tới đây, nên em liền gọi điện thoại cho chị."

"Bị bắt ở Trung Hải à?"

"Chúng em đua xe ..." Quách Ngưng Nguyệt ngượng ngùng nói.

Lúc nghe đến là việc này, hai người đều yên tâm.

Cũng phải là việc gì lớn, không cần phải lo lắng.

"Không đề cập đến tên của anh em sao?"

Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy với sức ảnh hưởng của Lâm Dật ở Trung Hải, chỉ cần nhắc đến tên của anh, rất nhiều vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng.

"Nói rồi, nhưng người ta căn bản là không tin, còn nói là bọn em lừa người, muốn phạt nặng hơn nữa." Quách Ngưng Nguyệt nói:

"Chị mau đến đây đi, nhưng việc này ngàn vạn lần không thể nói với anh em được. Nếu mà anh ấy biết được chắc chắn sẽ mắng chết em."

"Muộn rồi, anh em đang ở cạnh chị, anh ấy biết hết rồi."

"Ách ..."

"Trước tiên em đừng lo đến chuyện này, bây giờ các em đang ở đâu, bọn chị tới."

"Em đang ở đội cảnh sát giao thông Tây Hà."

"Các em không cần lo lắng, hai người bọn chị hiện tại liền đi qua." Kỷ Khuynh Nhan dặn dò:

"Hai người các em tốt nhất phối hợp với người ta, đừng có mà già mồm. Nếu có vấn đề gì thì đợi chị với anh em đến giúp các em giải quyết."

"Biết rồi chị dâu."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan cúp điện thoại, vội vã từ trên chân Lâm Dật đi xuống, cầm theo túi của mình, thúc giục:

"Anh nhanh lên."

"Hai người kia cũng thiệt là, ban ngày đua xe làm gì chứ? Hơn nữa còn chạy đi đua xe ở Trung Hải." Lâm Dật nói.

"Mấy ngày trước Ngưng Nguyệt có gọi điện thoại cho em, nói muốn mua chút đồ dùng kết hôn, muốn em đi cùng với em ấy, em không nghĩ tới hôm nay em ấy đến." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Còn có, em cho anh biết Ngưng Nguyệt cũng sắp kết hôn rồi, bây giờ là đại cô nương. Hơn nữa bạn trai của con bé cũng có ở bên cạnh, anh là anh cả của em ấy không phải cái gì cũng nói được, hiểu chưa."

"Biết rồi biết rồi."

"Đi mau."

Dưới sự thúc giục của Kỷ Khuynh Nhan, hai người ba chân bốn cẳng đến bãi đậu xe ở dưới tầng hầm, lấy xe Maserati của lái chạy về hướng đội cảnh sát giao thông Tây Hà.

Bên trong đội cảnh sát giao thông Tây Hà, Quách Ngưng Nguyệt cùng với bạn trai của cô Khúc Huyên Hách bị còng ngồi ở một bên.

Nhưng ở bên cạnh ghế dài, còn có hai người đang ngồi cũng trạc tuổi với họ.

"Rõ ràng hai người bọn họ cũng đua xe, dựa vào cái gì chỉ tra khảo chúng ta!" Quách Ngưng Nguyệt không phục nói.

Bởi vì sự có mặt của Lâm Dật, cô càng tự tin hơn, không có chút nào sợ hãi.

"Bọn họ không phải là đua xe, chỉ là chạy vượt quá tốc độ mà thôi. Hơn nữa xe của các cô thuộc về loại xe đã được độ lại không có trong hồ sơ, đương nhiên phải tra khảo các cô rồi." Nam cảnh sát giao thông liếc mắt nhìn Quách Ngưng Nguyệt.

"Còn có, tôi nói cho cô biết, đây là Trung Hải, cô tốt nhất là nên thành thật một chút, đừng ở chỗ này diệu võ dương oai, chỗ này không phải nhà của cô!"

"Anh đừng có mà quá đáng!"

"Người nên nói lời này hẳn là tôi mới phải." Cảnh sát giao thông nói:

"Các cô nếu như còn kêu la ầm ĩ như vậy nữa, tôi liền đem các cô nhốt lại!"

Nhìn thấy cảnh sát giao thông muốn di chuyển, Quách Ngưng

Nguyệt không dám lên tiếng.

Ở lại chỗ này cũng tốt, dù sao còn hơn là bị nhốt vào nhà lao.

"Ngoan ngoãn nghe lời chẳng phải xong rồi sao, cần gì tự mình chuốc lấy cực khổ chứ."

Người nói chuyện, là người ngồi ở trên ghế dài có mái tóc nhuộm màu vàng.

Tên của anh ta là Trương Lập Quần, người còn lại là bạn của anh ta tên là Mã Hướng Đông.

Bọn họ đều là người Quảng Châu, trong nhà cũng rất có tiền, nhưng là chỉ là hạng nhà giàu nhỏ, người vừa mới vượt qua 100 triệu.

Với một doanh nhân lớn như Lâm Dật, đẳng cấp vẫn còn kém mười vạn tám ngàn dặm.

Quách Ngưng Nguyệt với Khúc Huyên Hách đến Trung Hải, một mặt là chuẩn bị đồ dùng để kết hôn. Mặc dù ở Quảng Châu cũng có thể mua bất cứ đồ gì cũng được, nhưng dù sao cũng là không tốt bằng ở Trung Hải. Hơn nữa Kỷ Khuynh Nhan cũng ở nơi này, có thể giúp đỡ tư vấn một chút, cho nên mới tới đây.

Nhưng ngoại trừ những việc này, Khúc Huyên Hách cũng là người yêu thích tân trang xe, cho nên lần này tới đây, cũng là vì tham gia đêm giải đua xe lớn Trục Phong sẽ được tổ chức vào tối nay.

Ở trong phạm vi cải trang xe ở Quảng Châu, Khúc Huyên Hách cùng với đám người Trương Lập Quần vẫn luôn không hợp nhau, liền đánh cược xem ai chạy đến Trung Hải trước, không ngờ mới vừa vào tới Trung Hải, đã bị cảnh sát giao thông bắt được.

Nhưng Trương gia không chỉ tạo được thành tựu ở Quảng

Châu, mà còn có quan hệ giao thiệp mạnh mẽ ở Trung Hải.

Chú cả của anh ta kinh doanh xuất nhập khẩu ở Trung Hải, có giá trị tài sản ròng vượt qua 1 tỷ, bản thân ông ta còn có các mối quan hệ giao thiệp rộng.

Đó là lý do tại sao anh ta được ưu đãi như vậy.

"Các anh cũng đừng có mà đắc ý sớm, chờ anh của tôi đến rồi, cũng có thể đem chúng tôi thả ra ngoài!"

"Chậc chậc chậc, nếu như anh của cô thật sự có năng lực lớn như vậy sẽ để cho các cô bị khóa ở chỗ này sao? Đừng có mà nói đùa." Trương Lập Quần nói.

"Hừ, không tin thì thôi!"

"Vậy thì cứ chờ mà xem, ha ha ..." Trương Lập Quần phách lối nói:

"Nhưng tốc độ của các cô có thể nhanh lên một chút không, giải đấu tám giờ tối đã bắt đầu rồi, không thể bỏ lỡ được nha."

Két kẹt ——

Đúng lúc này, cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra, một người đàn ông trẻ tuổi với một người đàn ông trung niên từ bên ngoài đi vào.

Người đàn ông trẻ tuổi tên là Trương Lập Hằng, là con trai nhà chú cả của Trương Lập Quần, cũng là đại ca của anh.

Một người khác là đại đội trưởng đội Tây Hà, Đổng Kiến Hoa.

"Đại ca, các anh đã tới rồi."

"Đừng có gấp, lát nữa là có thể rời đi."

Trả lời một câu, Trương Lập Hằng quay đầu, nhìn Đổng Kiến

Hoa nói:

"Chú Đổng, mọi chuyện đã bày ở trước mắt, em trai của cháu chỉ là lái xe có chút nhanh, chú có thể thuận tiện thả nó ra được không? Việc này coi như không có gì."

Đổng Kiến Hoa nhìn hai người cấp dưới của mình, "Tình huống ở hiện trường như thế nào, các cậu đều thấy được chứ."

"Tất cả đều được ghi lại rồi, chỉ là chạy quá tốc độ một chút."

"Vậy thì giải quyết việc chung, 200 tệ, trừ ba điểm."

"Cảm ơn chú Đổng." Trương Lập Hằng khách khí nói.

200 tệ cộng thêm ba điểm trừng phạt, đối với đám công tử nhà giàu bọn họ mà nói, hoàn toàn không là gì cả, chỉ giống như là mưa bụi thôi. Cũng giống như có phạt hay không thì cũng như nhau.

Trương Lập Quần hai người đứng lên, cười hì hì nói:

"Chú Đổng, hai người kia không chỉ đua xe, hơn nữa còn cải trang trái phép, tốc độ phải nói là rất nhanh. Quả thực là không coi pháp luật ra gì, coi thường tính mạng của người dân. Bọn họ phải bị nghiêm túc xử lý, không thể dung thứ được."

"Trương Lập Quần, anh đừng có quá đáng!" Khúc Huyên Hách nói!

"Tôi có quá đáng sao? Các anh phạm lỗi, chẳng lẽ còn không để cho người ta nói là sao? Cũng thật là hống hách rồi."

"Anh!"

"Cãi nhau cái gì thế, chỗ này cũng không phải là nơi để cho các anh cãi nhau!"

Đổng Kiến Hoa hừ lạnh nói, Khúc Huyên Hách với Quách Ngưng Nguyệt đều bị dọa sợ không dám nói thêm nữa.

"Tình huống của hai người bọn họ cũng đều được ghi lại rồi chứ." Đổng Kiến Hoa hỏi.

"Quả thật có hiềm nghi là đi đua xe, xe cũng được sửa đổi đến khu thành phố Trung Hải, tốc độ lái thực sự là 90 bước, ảnh hưởng rất xấu!"

"Vậy thì nghiêm túc xử lý, đều lúc này mà còn bao biện, phải để cho bọn họ ghi nhớ kỹ, biết mức độ nghiêm trọng của sự việc này!"

"Biết rồi đổng đội!"

Đúng lúc này, một giọng nói lãnh đạm từ ngoài cửa truyền tới.

"Để tôi xem thử, là ai muốn nghiêm túc xử lý em gái của tôi!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1431: Tần Hán Con Mẹ Nó.

Chương 1431: Tần Hán Con Mẹ Nó.

Nghe thấy tiếng nói chuyện ngoài cửa, người trong phòng thẩm vấn đều nhìn sang.

"Anh!"

Nhìn thấy Lâm Dật với Kỷ Khuynh Nhan, Quách Ngưng Nguyệt vội vàng chạy tới, nước mắt bắt đầu rơi xuống, ủy khuất cực kỳ.

"Anh hai, chị dâu."

Khúc Huyên Hách cũng đi tới chào hỏi.

"Được rồi được rồi, chị với anh em ở đây, đừng khóc nữa." Kỷ Khuynh Nhan an ủi.

"Chủ yếu là do bọn họ khi dễ người." Quách Ngưng Nguyệt nói lớn:

"Rõ ràng là chúng em cùng đua xe, cũng không ai quản bọn họ, vậy mà tụi em lại bị bắt lại."

"Việc này anh sẽ giải quyết, không có chuyện gì."

Mặc dù bình thường anh đối với Quách Ngưng Nguyệt rất nghiêm khắc, nhưng em gái mình bị bắt nạt, sắc mặt của Lâm Dật cũng được tốt lắm.

"Anh là ai." Đổng Kiến Hoa nghiêm mặt hỏi.

Người Trương gia ở trước mặt mình, mình còn phải nói chuyện khách khí. Người đàn ông kiêu ngạo này, thực sự là một chút quy củ cũng không có!

"Tôi là Lâm Dật, cái khác có cần phải nói nhiều thêm không."

"Lâm Dật?"

Đổng Kiến Hoa lẩm bẩm một câu, "Anh cho rằng anh là ai? Anh nói tên của mình cho tôi biết thì tôi phải biết anh là ai à?"

"Vậy anh nhìn vật này đi."

Lâm Dật lấy giấy chứng nhận của lữ đoàn trung vệ lữ ra, ở trước mặt Đổng Kiến Hoa ra dấu một cái.

Nhìn thấy quân hàm được viết trên đó, đầu vù một cái, sửng sốt trong một thời gian lâu.

"Chuyện này cũng không phải là chuyện lớn, tôi cũng không muốn nháo đến dư luận xôn xao. Nếu như để tôi gọi điện thoại cho Trần Bỉnh Cường, anh có thể ngồi ở vị trí này bao lâu vẫn chưa biết được, tự giải quyết cho tốt đi."

"Anh, anh còn quen biết với Trần Cảnh!"

"Nếu không thì sao?" Lâm Dật nói: "Anh ta ở trước mặt tôi anh còn không dám kiêu ngạo như vậy."

Người trong phòng thẩm vấn đều kinh ngạc nhìn Lâm Dật, từ khinh bỉ lúc mới bắt đầu biến thành kiêng kỵ!

Đặc biệt là Đổng Kiến Hoa.

Trước tiên không nói đến chuyện anh ta có quen biết Trần Bỉnh Cường hay không, chỉ một quyển giấy chứng nhận màu đỏ cũng đủ để chứng minh thân phận của anh ta không phải là người mà mình có thể chống lại!

Đã biết lần này thực sự là chọc phải phiền toái lớn rồi!

"Lâm tiên sinh, việc này là chúng tôi xử lý không đúng, tôi hiện tại liền thả em gái và em rể của anh."

Đổng Kiến Hoa nhìn cấp dưới của mình, "Còn không mau đem còng tay mở ra!"

"Hiện tại liền đi, hiện tại liền đi!"

Còng tay của hai người được mở ra, hai anh em nhà Trương gia cũng rất kiêng dè nhìn Lâm Dật.

Nghi ngờ thân phận của người đàn ông trước mắt này, vậy mà Đổng Kiến Hoa lại kiêng kỵ như vậy.

"Phần còn lại các anh tự xử lý, nhưng tôi hi vọng anh có thể công bằng một chút, bằng không ..."

Lâm Dật nói còn chưa dứt lời, liền dẫn Quách Ngưng Nguyệt với những người khác cùng nhau đi ra ngoài.

Anh tin Đổng Khánh Hoa có thể hiểu được ý của mình, biết nên xử lý chuyện này như thế nào, nếu không cũng không cần phải ngồi ở vị trí này nữa.

"Chú Đổng ..." Trương Lập Hằng thăm dò hỏi một câu, "Chúng cháu đi trước đây, sau đó cháu sắp xếp ăn cơm với chú sau nhé, không thể để cho chú làm không công được."

"Vừa nãy các cậu có thể đi, nhưng hiện tại bọn họ không thể đi được rồi." Đổng Kiến Hoa nói:

"Người ta để cho tôi nghiêm túc xử lý chuyện này, đã đem lời nói rất rõ ràng. Nếu để cho các cậu đi như vậy, đoán chừng ngày mai tôi cũng sẽ không cần phải đi làm nữa."

Trương Lập Hằng cau mày, anh cũng biết chuyện này có chút khó làm, theo bản năng nhìn về hướng hai cảnh sát giao thông phụ trách thẩm vấn kia.

"Bọn họ có nói thân phận của người đàn ông kia không?"

"Người phụ nữ vừa nói rằng anh trai của cô ta là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, chúng tôi cũng không coi là chuyện to tát, còn tưởng rằng cô ta là đang nói dối."

"Chủ tịch tập đoàn Lăng Vân!"

Trương Lập Hằng sợ hãi hét lên, sắc mặt còn khó coi hơn so với Đổng Kiến Hoa.

"Anh, tập đoàn Lăng Vân lợi hại như vậy sao?" Trương Lập Quần hỏi: "Hình như cũng không có danh tiếng gì."

"Nào chỉ là lợi hại." Thân thể của Trương Lập Hằng cũng bắt đầu run run.

"Mặc dù bình thường không xuất hiện, nhưng em phải biết, tập đoàn Lăng Vân là một công ty lớn giống như Ali Huawei. Nếu trêu chọc bọn họ, thì tương đương với bị tuyên án tử hình!"

"Điều này sao có thể! Cái tên Khúc Huyên Hách kia làm sao có thể quen được cô bạn gái lợi hại như vậy chứ!"

...

Từ đội cảnh sát giao thông đi ra, đứng ở cửa lớn, Khúc Huyên Hách ngượng ngùng nói:

"Anh hai, chị dâu, em lại gây thêm phiền phức cho hai người rồi."

"Không có chuyện gì, về sau chú ý một chút là được rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Anh của em cũng thường xuyên say rượu lái xe, còn vi phạm nhiều lỗi hơn so với các em."

"Anh hai còn dám uống rượu lái xe à?!"

Khúc Huyên Hách cùng với Quách Ngưng Nguyệt đều bị dọa sợ hết hồn, ngay cả chuyện như vậy cũng dám làm, anh hai ở Trung Hải nên tính là Thổ Hoàng đế mà tồn tại rồi.

"Những nơi khác thì không dám nói, nhưng ở Trung Hải không có việc gì mà anh ấy không dám làm." Kỷ Khuynh Nhan nhướng mắt nhìn Lâm Dật, giống như đang oán giận anh luôn những chuyện nguy hiểm kia.

Leng keng leng keng

Lâm Dật đang định mở miệng nói chuyện, thì điện thoại di động trong túi vang lên, phát hiện là cuộc gọi của Tần Hán.

"Nghe nói cậu về Trung Hải rồi?"

"Buổi sáng mới vừa trở về."

"Vậy còn chờ gì nữa, tới cửa hàng tôi đi, tôi sắp xếp cho cậu một bàn, làm sao cũng phải cho cậu bày tiệc mời khách chứ."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã hơn bốn giờ chiều.

Hơn nữa Ngưng Nguyệt cũng ở đây, cũng phải dẫn bọn họ đi ăn một chút gì, vừa vặn ăn miếng trả miếng Tần Hán.

"Được, anh chờ tôi ở đó đi, hiện tại tôi đi qua."

Cúp điện thoại, Lâm Dật nhìn ba người nói:

"Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn cơm trước, có chuyện gì tối về nhà rồi lại nói."

"Ừ."

"Anh gửi địa chỉ cho em, hai người các em lái xe đến đó là được."

Quách Ngưng Nguyệt liếc mắt nhìn định vị trên điện thoại di động.

"Anh, em nếu như không có nhớ lầm thì đây là cửa hàng thịt nướng của Tần Hán thì phải."

"Em cũng biết chỗ này à?"

"Em thường lướt trên Đấu Ngư thấy, nghe nói mỗi ngày đều rất đông, rất nhiều người nổi tiếng trên mạng với minh tinh đều đi đến chỗ này. Nếu muốn ăn một bữa cơm, cũng phải đặt bàn trước mấy ngày."

"Vừa nãy chính là anh ta gọi điện cho anh, kêu anh tới đó ăn cơm, gian phòng cũng đã giữ lại cho anh rồi, điểm ấy không cần quan tâm đến."

Quách Ngưng Nguyệt với Khúc Huyên Hách liếc nhau một cái.

Tần Hán nổi tiếng vậy mà lại tự mình gọi điện thoại cho anh cả đến ăn cơm.

Người bình thường cũng không có đãi ngộ như vậy.

"Vậy thì đi thôi, em đã muốn thử từ lâu rồi, hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội."

Quyết định xong, bốn người chia nhau đi về xe, lái xe hướng cửa hàng thịt nước của Tần Hán.

Vẫn như mọi khi, nhà hàng thịt nướng của Tần Hán vẫn rất nhộn nhịp, trước cửa đều là xe hơi sang trọng đậu.

Lâm Dật nhìn chỗ đậu xe dành riêng trước cửa, phát hiện còn có hai chỗ trống.

Lại nhìn hai chiếc xe kia, có thể đoán được Cao Tông Nguyên vẫn chưa đến.

Sau khi đỗ xe xong, bốn người cùng nhau đi vào cửa hàng thịt nướng đi đến phòng khách.

Phòng khách 303, Tần Hán với Lương Kim Minh đang ngồi ở bên trong, bên cạnh còn có hơn mười người mẫu nổi tiếng trên mạng, quần áo một người so với một người còn ít hơn, ăn mặc sặc sỡ gợi cảm, ganh đua sắc đẹp.

"Dự kiến trận đấu hôm nay trình độ có thể so với lúc trước cao hơn không ít, lão Lâm sau khi đến nhất định có thể khiến cậu ấy cầm giữ không được."

Lương Kim Minh đốt điếu thuốc, "Tôi đã bỏ ra rất nhiều công sức để tìm tới nhiều cực phẩm như vậy, tất nhiên sẽ làm anh Lâm cao hứng rồi, Lão Cao không đến tuyệt đối là sự tổn thất của cậu ta rồi."

Tần Hán cười ha ha, hướng về phía mười mấy người mẫu nổi tiếng trên mạng nói:

"Các cô đều nghe cho kỹ, đợi lát nữa sau khi Lâm thiếu đến nhất định phải biểu hiện tốt một chút. Chỉ cần cậu ấy vui vẻ, từ giữa kẽ tay lộ ra ngoài tiền, đều đủ các cô tiêu cả đời rồi."

"Biết rồi Tần thiếu gia, chúng ta nhất định sẽ biểu hiện tốt."

Nói xong, hơn mười mấy người mẫu nổi tiếng trên mạng lôi kéo y phục trên người, đem ngực lộ ra hơn phân nửa.

Cùm cụp

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, Lâm Dật với Kỷ Khuynh Nhan và những người khác đi vào.

Hơn mười mấy người mẫu nổi tiếng cũng đứng lên, hướng về phía Lâm Dật làm điệu làm bộ nói:

"Xin chào Lâm thiếu."

Lâm Dật: ???

Tần Hán con mẹ nó!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1432: Người Ta Là Vợ Cả.

Chương 1432: Người Ta Là Vợ Cả.

Kỷ Khuynh Nhan, Quách Ngưng Nguyệt, Khúc Huyên Hách đều sững sờ khi nhìn thấy những mỹ nhân nổi tiếng trên mạng ở trước mắt mình.

Mà lúc khi nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan, Tần Hán với Lương Kim Minh cũng sững sờ theo.

Lâm Dật như thế nào lại đưa Kỷ Khuynh Nhan đến đây chứ?

"Lâm thiếu, vừa nãy chúng em nghe Tần thiếu gia nói, cô gái có thể đi theo bên cạnh anh mỗi người đều là cực phẩm, vừa nãy chúng em còn không tin, lúc này thật sự tin rồi."

"Này hung, cái mông này rốt cuộc là làm sao lớn lên nha, thực sự là hâm mộ chết em rồi."

"Lâm thiếu, còn đứng ở cửa làm gì nha, tụi em chỉ còn đợi anh đến khai tiệc thôi đấy."

Hai người mẫu nổi tiếng trên mạng lớn mật tiến lên, kéo cánh tay Lâm Dật, chuẩn bị để anh ngồi vào vị trí ăn cơm.

"Cái kia, Kỷ tổng ..." Tần Hán ho khan vài tiếng, "Đây là dịch vụ mới ở cửa hàng chúng tôi, cũng không phải như cô nghĩ đâu."

"Cái kia, các cô tất cả đi xuống đi, phơi bày một ít là được rồi." Lương Kim Minh lúng túng nói.

Hơn mười người mẫu nổi tiếng đều mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhìn Tần Hán với Lương Kim Minh.

Không phải là gọi mình đến tiếp rượu ăn cơm sao?

Làm sao bây giờ lại để cho mình đi rồi?

Hơn nữa vừa nãy, Tần thiếu gia vừa gọi người phụ nữ kia là Kỷ tổng, chuyện này là sao nữa?

"Lương thiếu gia, chẳng lẽ không cần chúng em nữa sao?" Một người đẹp tóc dài nhỏ giọng nói.

Lương Kim Minh cố nén âm thanh từ trong kẽ răng.

"Chính thất của Lâm thiếu cũng đã tới rồi, các cô cảm thấy mình xuất hiện ở đây thích hợp sao?"

"Ách ... Vậy chúng em đi trước ạ."

Biết được Kỷ Khuynh Nhan là vợ của Lâm Dật, hơn mười người mẫu nổi tiếng trong nháy mắt bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Chẳng trách lớn lên xinh đẹp như vậy, dáng vẻ chuẩn như vậy, suy nghĩ cả nửa ngày hóa ra là chính thất, vừa nhìn liền thấy không có chút dáng vẻ thấp hèn gì.

Mười mấy người nối đuôi nhau mà rời khỏi phòng khách, nhưng Kỷ Khuynh Nhan vẫn trừng mắt nhìn Lâm Dật.

"Chuyện này không liên quan gì tới anh, là hai người bọn họ yêu thích sắc đẹp làm chuyện này, anh thật sự không hề làm gì cả."

Kỷ Khuynh Nhan lặng lẽ nhéo Lâm Dật một cái.

"Về nhà em lại tính sổ với anh sau!"

Tần Hán với Lương Kim Minh đem bốn người nghênh đón vào chỗ ngồi, sau đó lại giới thiệu thân phận của lẫn của nhau, rất nhanh đã quen biết nhau.

"Em rể, buổi tối cũng đừng đi với anh Lâm của cậu lăn lộn, trận đấu kia chúng tôi cũng tham gia, chúng ta cùng nhau đi." Tần Hán nói.

"Anh cũng tham gia buổi tối thi đấu tối nay sao?" Khúc Huyên Hách hỏi.

"Câu lạc bộ của chúng tôi là một trong những nhà tài trợ, đương nhiên chúng tôi được tham gia rồi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi." Tần Hán nói:

"Nhưng không phải cùng một đội, cái này khá là đáng tiếc."

"Kỳ thực kỹ thuật của em cũng bình thường thôi, tới đây cũng chỉ là tham gia náo nhiệt thôi." Khúc Huyên Hách nói:

"Cuộc đua này chủ yếu được tổ chức ở bãi đua xe quốc tế Trung hải, em chính là vì cọ sân bãi, nếu không cũng sẽ không đi mất mặt xấu hổ."

"Cái gì gọi là cọ sân bãi." Tần Hán nói:

"Bãi đua xe quốc tế Trung Hải chính là của anh vợ cậu, là sản nghiệp trong nhà, muốn chơi bất cứ lúc nào đều có thể đi."

"Hả? Bãi đua xe quốc tế Trung Hải là của anh hai?" Khúc Huyên Hách kinh ngạc nói.

"Lừa cậu làm gì." Tần Hán nói:

"Nhưng sản nghiệp của cậu ta quả thật có chút nhiều, còn có cái gì bãi cát bến tàu, đồ ngổn ngang một đống lớn, đoán chừng nói cả một ngày một đêm cũng nói không hết."

Nghe thấy Tần Hán đánh giá Lâm Dật như thế, Khúc Huyên

Hách lúc này mới tin được anh hai của anh ở Trung Hải thực sự là Thổ Hoàng đế mà tồn tại, là nhân vật đứng ở đỉnh đầu kim tự tháp!

"Anh Lâm, anh không phải có mấy chiếc xe mới cải tiến sao? Anh rời nhà cũng đã lâu rồi, nếu như anh không lái ra ngoài trong một khoảng thời gian dài, động cơ sẽ bị hỏng đấy." Lương Kim Minh nói:

"Vừa vặn buổi tối có cơ hội, cùng nhau đi chơi một chút."

"Loại thi đấu mang tính chất nghiệp dư này không có hàm lượng kỹ thuật gì. Hơn nữa cũng không có cao thủ, chơi cũng chán, uổng công xe tôi chạy." Lâm Dật nói.

"Đừng mà, chủ yếu là lần tranh tài này chúng em không có tự tin gì, hơn nữa anh cũng đừng nói không có cao thủ." Lương Kim Minh nói:

"Đội xe NCF của Dư Hàng nghe nói cũng có rất nhiều cao thủ, trình độ ở trên em cùng với anh Tần đấy. Anh nếu như không đi, chúng em vẫn thật sự là không bắt được bọn họ, tốt xấu chúng ta cũng là đội chủ nhà, này nếu như thua, mặt liền vứt sạch."

"Đoán chừng người ta cũng đã sớm chuẩn bị, bằng không lấy góc độ tuyển thủ nghiệp dư mà nhìn, trình độ người của các cậu cũng không tính là thấp."

"Có người nói tuyển thủ đã giải nghệ, năm ngoái mới vừa giành cúp quán quân Championship quốc gia. Sau đó liền đến tuyến hạ điên cuồng kiếm tiền, tổng cộng 1.2 triệu tiền thưởng, cũng không thể để cho bọn họ cầm đi!"

1.2 triệu đối với người ở chỗ này mà nói, cũng chính là mưa bụi, thậm chí còn không đủ để tiêu phí ở hộp đêm.

Nhưng đây là vấn đề mặt mũi, không liên quan gì đến tiền bạc, cho nên ai cũng không muốn thua.

"Vậy được, mấy giờ tối bắt đầu?"

"Tám giờ."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Này có phải nhanh quá không?"

"Cho nên chúng ta phải ăn nhanh lên một chút, buổi tối đừng chậm trễ chính sự."

"Đợi lát nữa các cậu đi trước đi, tôi về nhà lái xe đến, đến lúc đó đi tìm các cậu sau."

"Cứ quyết định như vậy đi."

Sau bữa ăn, đoàn người mỗi người đi một ngả, bốn người Lâm Dật trở về Cửu Châu Các, Tần Hán với Lương Kim Minh đã đi đến bãi đua xe quốc tế Trung Hải.

Nhìn thấy Cửu Châu Các rộng lớn tráng lệ, Quách Ngưng Nguyệt kinh ngạc một lúc lâu.

"Anh, anh và chị dâu ở chỗ này ư?"

"Trước đó không phải từng nói với em rồi sao."

"Nhưng chỗ này có chín căn đấy, cái nào là của anh?"

"Chín căn đó đều là của anh." Lâm Dật nói ra: "Nhưng anh và chị dâu em chỉ ở biệt thự số một, còn dư lại để trống đó."

"Anh, anh quả thực là vô nhân đạo mà!"

"Đến lúc đó anh em sẽ cho em một căn." Kỷ Khuynh Nhan cười nói.

Quách Ngưng Nguyệt sắp kết hôn, lấy tư cách người nhà mẹ đẻ, anh phải bày tỏ một chút.

Với gia sản hiện giờ của anh, việc tặng một căn biệt thự là chuyện dễ dàng, chớ đừng nói đến là Lâm Dật.

"Ha ha, vậy em cảm ơn chị dâu trước nha."

"Rõ ràng là anh cho em, em cảm ơn cô ấy làm gì."

"Cắt, nếu là không có chị dâu em, anh cũng sẽ không có hào phóng như vậy đâu."

Lâm Dật:...

Nghiệp chướng!

Đến nhà, Lâm Dật lấy ra chiếc xe đã được sửa đổi của mình, một chiếc Subaru nhìn như bình thường, hơn nữa bên trong cũng đã hoàn toàn thay đổi.

Mỗi lần Kỷ Khuynh Nhan nhìn thấy chiếc xe này, đều rất ghét bỏ.

Cô cảm thấy những chiếc xe vận tải sắp thành phế liệu bên ngoài kia còn tốt hơn so với chiếc xe này.

Chính là người thường xem trò vui, trong nghề khán môn đạo.

Chiếc xe này của Lâm Dật sửa đổi trước sau có giá tổng cộng bỏ ra hơn 8 triệu, so với chiếc Bentley trong gara kia còn đắt hơn.

Nếu như một tay đua xe chuyên nghiệp nhìn thấy nó, nước miếng cũng sẽ phải chảy xuống.

Khúc Huyên Hách chính là một trong số đó.

"Anh cả, anh cải trang chiếc này xong chưa, hết mấy triệu vậy?"

"Hình như là bỏ ra hơn 8 triệu."

"Hả?"

Kỷ Khuynh Nhan với Quách Ngưng Nguyệt đều sững sờ, "Bỏ ra nhiều tiền như vậy sao?"

"Cải trang chính là đốt tiền sống." Lâm Dật cười nói.

Khúc Huyên Hách cũng nở nụ cười.

"Chỉ là chiếc xe này của anh sau khi sửa đổi xong, động cơ cũng không còn giá trị nữa, này nếu như chạy đến bãi xe đua, nó có lẽ là chiếc xe tốt nhất ở trường đua."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1433: Anh Ấy Là Lâm Thiếu Trung Hải?

Chương 1433: Anh Ấy Là Lâm Thiếu Trung Hải?

Màn đêm buông xuống, đèn đuốc trong trường đua xe quốc tế Trung Hải sáng trưng, tiếng người huyên náo.

Bên ngoài bãi đỗ xe, có mấy trăm chiếc xe lớn nhỏ khác nhau đang đỗ.

Dù ở hai bên đường phố cũng đều là xe, chỉ để lại một làn đường cho xe thông hành.

Trong trường đua xe, sân bãi có thể chứa 250 ngàn người, nhưng chỉ ngồi đầy có một phần năm, bởi vậy có thể thấy được trận offline cho kẻ yêu thích xe này hùng vĩ cỡ nào!

“Đình Đình, cũng có quá nhiều người tới rồi đi.”

Nhìn thấy khung cảnh người đông tấp nập, Lý Tự Cẩm cảm thấy rất kinh ngạc.

Cô vốn cho rằng đây chỉ là một trận đấu quy mô nhỏ, người tham dự có khoảng 180 người là cùng, không nghĩ tới quy mô lại lớn như vậy, buổi biểu diễn ca nhạc của ngôi sao cũng không lớn như này.

“Cậu cho rằng là vì sao chứ, đây chính là trận đấu offline do ba thành phố Dư Hàng, Trung Hải, Quảng Châu cùng liên hợp lại tổ chức. Người đến quan sát và sức ảnh hưởng đương nhiên là lớn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của cậu.”

“Cho dù là trận đấu của ba thành phố thì cũng không đến mức thu hút nhiều người như vậy chứ.”

Tính cách của Lý Tự Cẩm từ trước đến nay luôn đơn thuần, cô không có cách nào lý giải nổi, vì sao lại có nhiều người nguyện ý chơi loại này trò chơi nguy hiểm như vậy.

Nếu như thật sự muốn phát tiết tâm trạng thì xe điện đụng và Kart trong công viên không phải cũng được rồi sao.

“Cậu có chỗ không biết, bởi vì trận đấu ngày hôm nay là do ba phú nhị đại đứng đầu ba thành phố tổ chức, dựa vào sức ảnh hưởng của những người này đương nhiên là có thể thu hút nhiều người tới.” Uông Đình nói:

“Ngoài ra, chắc là cậu cũng biết phú nhị đại rất nổi tiếng trên mạng, tên là Tần Hán kia đúng chứ.”

“Biết biết, tin tức xung quanh anh ấy vẫn luôn rất nhiều, hình như thường xuyên đổi bạn gái.”

“Đúng, chính là anh ấy, anh ấy là phú nhị đại đứng đầu Trung Hải. Anh ấy cũng sẽ tham gia trận đấu này, ngay cả loại người này đều tới, thì fan và thiểm cẩu của anh ấy chắc chắn sẽ không thể bỏ lỡ cơ hội lần này.”

“Nói cũng đúng.”

“Đình Đình, còn ở đây làm gì vậy, nhanh chuẩn bị một chút, sắp bắt đầu so tài rồi.”

Người nói chuyện là một người đàn ông, tên Lý Mặc, là một thành viên trong đội xe của Uông Đình.

Hoàn cảnh gia đình tốt hơn so với Uông Đình một chút, có chút danh tiếng tại Dư Hàng.

“Tôi đang phổ biến chút thông tin về Tần Hán cho chị em của tôi.”

“Tần Hán? Tôi biết người này, đã từng là phú nhị đại trâu bò nhất Trung Hải, rất là lợi hại.”

“Ừm hả? Lời này là có ý gì? Đã từng là phú nhị đại lợi hại nhất thì sao? Chẳng lẽ hiện tại không lợi hại nữa sao?” Uông Đình hỏi.

“Hiện tại cũng lợi hại, nhưng Trung Hải còn một người gọi là Lâm thiếu, là anh em tốt với Tần Hán, nghe nói người kia còn có tiền hơn anh ấy, là người đứng đầu của tứ thiếu Trung Hải. Một số người trong vòng đều nhận định anh ấy là người giàu nhất Trung Hải, còn lợi hại hơn cả Tần Hán.”

“Thật hay giả vậy? Thế mà còn có phú nhị đại lợi hại hơn cả Tần Hán sao?”

“Đương nhiên là thật, hơn nữa tôi vừa mới nghe đội trưởng của chúng ta nói, người tên Lâm thiếu kia tối nay cũng sẽ tới, nghe nói kỹ thuật lái xe vô cùng cao, đoán là cũng đến để tham gia trận đấu.”

“Nếu là như vậy, chẳng phải có cơ hội nhìn thấy người rồi sao?”

Lý Mặc cười gật đầu, “Nghe nói lớn lên vô cùng đẹp trai, giống như ngôi sao điện ảnh vậy.”

“Chậc chậc chậc, tôi đây không có niềm yêu thích gì, chỉ thích nhìn trai đẹp thôi.”

“Chuyện này thì đơn giản, cô nhìn tôi là được rồi.”

“Mau mau cút, tôi không có hứng thú với đàn ông xấu như anh.”

“Dựa vào.”

Bị Uông Đình nói như vậy, Lý Mặc cũng không tức giận, quay người rời đi, chuẩn bị cho trận đấu.

“Chậc chậc chậc, tới tham gia trận đấu, còn có thể nhìn thấy đại soái ca, hành trình đến Trung Hải lần này tuyệt đối không lỗ.”

“Nếu như cậu thật sự muốn nhìn soái ca, thì nhìn anh Lâm chẳng phải là được rồi sao. Tớ cảm thấy anh ấy lớn lên rất đẹp trai.” Lý Tự Cẩm nói.

“Ừm hả?”

Uông Đình nhìn Lý Tự Cẩm với vẻ hoài nghi, “Thế mà có thể nói ra loại lời này, không phải là có ý gì với anh ta rồi đó chứ?”

“Nào có.”

Lý Tự Cẩm bị Uông Đình nói cho khuôn mặt đỏ bừng.

“Anh Lâm ưu tú như vậy, tớ quả thực không xứng với anh ấy.”

“Bỏ qua những yếu tố khác mà nói, anh ta quả thật có chút lợi hại, tuy chênh lệch giữa các người có chút lớn, nhưng con gái theo đuổi con trai cũng không phải là không được. Chỉ cần cậu cố gắng một chút, nói không chừng còn có cơ hội, nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng nha.”

“Cậu cũng đừng nói tớ, cậu không phải cũng đang độc thân sao.”

“Tớ là do không gặp được người thích hợp, nếu không thì đã sớm hạ thủ.” Uông Đình nói:

“Nhưng tên Lâm Dật kia quả thực là đáng ghét, lấy tính cách chậm chạp của cậu, nếu như thật sự ở cùng một chỗ hẳn là sẽ bị người ta lừa đến chết.”

“Ai nha, cậu nói cái gì đó.” Lý Tự Cẩm ngượng ngùng nói:

“Hai chúng tớ chỉ là quan hệ đồng nghiệp đơn thuần, không có phức tạp như cậu nghĩ đâu. Tớ biết điều kiện của mình, căn bản cũng không có suy nghĩ gì về phương diện kia, cho nên cậu cũng đừng quan tâm nhiều làm gì.”

“Tớ cũng chỉ là tùy tiện nói một chút, nhưng tớ vẫn cảm thấy, người kia không được tốt lắm, hoàn toàn không xứng với cậu.”

Lý Tự Cẩm bất đắc dĩ lắc đầu, oán niệm của Đình Đình đối với Lâm Dật đoán chừng sẽ không thể tiêu tan nổi trong thời gian ngắn.

“Mau nhìn đi, bọn người Tần thiếu tới!”

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, chợt nghe từng đợt tiếng kinh hô.

“Bọn người Tần Hán tới!”

“Đợi thời gian dài như vậy, cuối cùng cũng đã đến.”

“Nghe nói không chỉ có Tần thiếu đến, mà ngay cả Lâm thiếu luôn khiêm tốn cũng tới tham gia trận đấu, cuối cùng có thể thấy được hình dạng thật của anh ấy rồi.”

“Tôi nghe tin tức ngầm nói, giá trị của Lâm thiếu còn cao hơn Tần thiếu, cũng không biết là thật hay giả.”

“Tôi cũng nghe qua chuyện này, cảm thấy hẳn là thật, nếu không Lâm thiếu cũng không thể có vinh dự đứng đầu tứ thiếu Trung Hải.”

“Anh nói cũng đúng.”

Nghe từng tiếng nghị luận của người khác, Uông Đình kích động nắm lấy cánh tay Lý Tự Cẩm.

“Tự Cẩm, cậu có nghe thấy không, Lâm thiếu thần bí kia quả thực còn lợi hại hơn Tần Hán, chúng ta hôm nay đúng là may mắn.”

“Ai nha, có đến mức kích động như vậy không.”

“Đợi lát nữa phú nhị đại đứng đầu Trung Quốc sẽ xuất hiện, lấy trình độ của hai chúng ta muốn có cơ hội được nhìn thấy người ta cũng không nhiều, không thể tùy tiện bỏ lỡ được.”

Uông Đình vô cùng hào hứng, nhón chân, nhìn qua cửa trường đua xe.

Ong ong ong _ _

Rầm rầm rầm _ _

Từng đợt tiếng gầm rú vang vọng trong ngoài hội trường.

Mắt Uông Đình không chớp nhìn chằm chằm vào cửa chính, nhìn thấy mười mấy chiếc xe đang lái vào từ bên ngoài.

Dưới cái nhìn chăm chú của mấy vạn người, xe của mấy người Tần Hán chạy đến trung tâm của trường đua xe, sau đó bọn họ mở cửa xuống xe.

Loại cảm giác được ngàn người quan sát đúng là khiến cho lòng hư vinh của cô cực kỳ thỏa mãn.

“Lâm thiếu!”

“Lâm thiếu!”

“Lâm thiếu!”

Nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ ở phía bên ngoài, Kỷ Khuynh Nhan trong xe nhìn Lâm Dật với ý vị sâu xa.

“Không nghĩ tới anh còn rất được hoan nghênh, có rất nhiều nữ sinh còn phất cờ hò reo vì anh kìa.”

“Cái này… Cũng không nghĩ tới lại khoa trương như vậy, đều là mượn ánh sáng của bọn người Tần Hán.”

“Anh cứ chờ đến lúc khuya về nhà, xem em sẽ thu thập anh thế nào.”

Mặt Lâm Dật đen lại, thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà Tần Hán một lần ở trong lòng, sau đó mở cửa xuống xe.

“Trời ạ, Lâm thiếu lớn lên cũng quá đẹp trai rồi!”

“Không được không được, tôi muốn ngất, cái khí chất này, ngôi sao giới giải trí cũng không sánh bằng.”

“Cô nhìn cô gái bên cạnh anh ấy xem, hình như là bạn gái của anh ấy, lớn lên cũng quá xinh đẹp rồi!”

Người xung quanh nghị luận ầm ĩ, nhưng Uông Đình và Lý Tự Cẩm đều trợn tròn mắt.

“Ừm hả? Người kia không phải là Lâm Dật sao?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1434: Chị Thích Tấm Gương, Anh Ấy Thích Bệ Cửa Sổ

Chương 1434: Chị Thích Tấm Gương, Anh Ấy Thích Bệ Cửa Sổ

Nhìn thấy Lâm Dật, Uông Đình và Lý Tự Cẩm đều trừng mắt, đầu ong ong, giống như bị búa đập một cái.

Người vẫn luôn cùng làm việc sớm chiều với bọn họ lại là Lâm thiếu rất có danh tiếng tại Trung Hải, thậm chí danh tiếng còn vượt qua cả Tần Hán?

Tin tức này đối với Lý Tự Cẩm và Uông Đình mà nói đúng là quá mức rung động, trong lúc nhất thời còn không có kịp phản ứng lại.

“Thật hay giả vậy, nếu như anh ta thật sự có tiền như vậy, sao còn đến huyện Đông Tam giúp đỡ người nghèo a!”

Đả kích từ chuyện này đối với Uông Đình mà nói đúng là có chút lớn, hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận nổi.

Người mà mình luôn chửi bới, lại là phú nhị đại lợi hại như vậy. Loại chuyện này mà đổi được thành người nào cũng đều không có cách nào tiếp nhận được.

“Cậu nhìn phản ứng hiện trường kia, hẳn là sẽ không sai đâu.” Lý Tự Cẩm nói.

“Tớ cảm thấy, vừa rồi bảo cậu theo đuổi anh ta, hoàn toàn là một quyết định sai lầm.” Uông Đình nói:

“Người phụ nữ dáng người cao gầy kia, hẳn là bạn gái của anh ấy, lớn lên như tiên nữ, nhìn bộ ngực kia xem, nhìn đôi chân kia xem. Ngay cả một người phụ nữ như tớ cũng cảm thấy ghen tị muốn chết.”

“Anh Lâm lớn lên đẹp trai còn có tiền, cũng thông minh, lấy điều kiện của anh ấy tìm dạng bạn gái như này cũng coi như là bình thường đi.”

“Được rồi, cậu tìm chỗ ngồi trước đi, hiện tại người đều đã đến đủ, tớ cũng phải đi chuẩn bị một chút, đừng quên cổ vũ cho tớ đó.”

“Ừm.”

Uông Đình chuẩn bị một chút, đi về phía đội xe NCF, nhưng chủ yếu nhất, vẫn là đi tìm Lâm Dật.

“Anh chính là Lâm thiếu Trung Hải?”

Nhìn thấy Uông Đình, Lâm Dật lúc này mới nhớ tới, cô ấy cũng đến Trung Hải để tham gia trận đấu.

“Tôi nói không phải thì cô sẽ tin sao?”

“Tin cái quỷ.”

“Vậy cô còn hỏi, thiểu năng trí tuệ à?”

“Anh!”

Uông Đình hừ lạnh một tiếng, vốn định muốn phản bác, nhưng nghĩ đến thân phận của Lâm Dật, lại nhịn tất cả trở về.

“Đừng tưởng rằng có tiền thì có thể phách lối, tôi nói cho anh biết, đôi xe chúng tôi có cao thủ, có thể dễ dàng đánh bại các người.”

“Cô gái, cô là người bên Dư Hàng phái tới để khiêu khích à.” Cao Tông Nguyên nói.

“Không phải, chỉ là tới nhắc nhở các người một chút, thứ nhất chắc chắn là không có phần của các người, vẫn nên tranh thủ giành hạng hai với Quảng Châu đi.”

“Anh Lâm, đây là không để anh vào mắt a.” Bọn người Cao Tông Nguyên vừa cười vừa nói.

“Bởi vì chúng tôi có thực lực như vậy!”

Người nói chuyện không phải là Uông Đình, là hai nam nhân đối diện đang đi tới.

Bên trong có một người rất trẻ, hơn hai mươi tuổi, mặc đồng phục lái xe chuyên nghiệp, tóc ngắn rẽ ngôi giữa, phối hợp với đồ đua xe trên người, nhìn thấy còn có mấy phần đẹp trai.

Mà người đàn ông trung niên bên cạnh cũng mặc đồng phục đua xe, nhưng lại không tinh xảo như vậy.

Trên cằm để râu, trong miệng ngậm điếu thuốc, mang đến cho người ta một loại cảm giác rất tùy ý.

“Anh Minh, anh đã đến.” Uông Đình nói.

Người đàn ông tuổi trẻ tên Ngô Khải Minh, là đội trưởng NCF Dư Hàng.

Mà người đàn ông trung niên tên là Chu Chí Bằng, là người mà Ngô Khải Minh mới chiêu mộ.

Năm ngoái vừa mới cầm chức vô địch giải đua xe cả nước, năm nay liền đến offline vơ vét tiền thưởng.

Ngô Khải Minh gật gật đầu, “Nhàn rỗi không chuyện gì, nên tới thăm hỏi Tần thiếu một chút, đừng ở bởi vì chuyện lấy được hạng hai mà tức giận, như vậy sẽ không tốt.”

“Tôi biết người tên Chu Chí Bằng này, nếu như bảo tôi so với anh ta, khẳng định là không được.” Tần Hán nói:

“Nhưng lão Lâm chúng tôi đã tới, các người nên té ra chỗ khác đi.”

Ngô Khải Minh nhìn Lâm Dật, sau đó đưa tay ra.

“Lần đầu gặp mặt, lại dùng phương thức như vậy, khiến cho tôi có chút ngượng ngùng.”

“Không có việc gì phải ngượng ngùng cả.” Lâm Dật nói:

“Dựa theo quy tắc bên này của chúng tôi thì người phải thua đốt xe, cũng không có vấn đề gì đúng không.”

Ngô Khải Minh và Uông Đình đều thay đổi sắc mặt, người Trung Hải chơi như này có phải là có chút quá độc ác rồi hay không?

“Nếu như các người không nỡ cũng không sao cả, dù sao đây cũng là quy tắc bên trong của Trung Hải chúng tôi.”

Khúc Huyên Hách đứng ở một bên âm thầm líu lưỡi.

Cách chơi của cấp bậc phú hào như đại ca quả là không giống với người thường.

Trâu bò!

Lấy giá thành của cải tiến, một chiếc ít nhất cũng phải mấy triệu, nếu như đốt đi vậy chẳng phải sẽ mất mấy chục triệu sao!

“Chỉ là xe mấy triệu xe mà thôi, có gì mà không bỏ được, chúng tôi vẫn có chút tiền ấy.” Ngô Khải Minh nhún vai nói:

“Huống hồ lần tranh tài này, chúng tôi nhất định sẽ giành được hạng 1, các người mới là người cần chuẩn bị xăng trước, đợi lát nữa sẽ có thể đốt lửa trại rồi.”

“Vậy chúng ta cứ rửa mắt mà đợi đi.”

Ngô Khải Minh mang theo Chu Chí Bằng quay người rời đi, Uông Đình nhìn Lâm Dật một chút.

“Anh đúng là đến chết vẫn sĩ diện, thủ pháp còn không bằng tôi, thế mà còn khiêu chiến với anh Bằng?”

“Tôi mẹ nó cơ ngực còn đầy đặn hơn cô, tôi có chỗ nào không bằng cô sao?”

“Anh có ý gì, đánh người không đánh mặt, mắng người không vạch khuyết điểm, ngay cả chút đạo lý này mà anh cũng không hiểu sao!” Uông Đình tức giận, “Tôi biết rõ kỹ thuật của anh Bằng, anh cứ đợi mà đốt xe đi!”

Uông Đình quay đầu rời đi, mấy người Lâm Dật cũng lần lượt đem xe chạy đến trên đường đua.

Dựa theo quy định tranh tài, mỗi đội xe phái ra mười tuyển thủ dự thi, áp dụng hình thức tích điểm theo hệ thống để phân thắng thua sau cùng.

Rất nhanh, người của ba đội xe lần lượt vào vị trí trên đường đua, chuẩn bị lần cuối cho trận đấu.

“Người anh em, xe đã được đổi rồi đúng không.”

Chu Chí Bằng bên cạnh, một tay cầm tay lái, một tay cầm điếu thuốc, cười ha hả, nói.

“Vẫn rất chuyên nghiệp, như vậy mà cũng có thể nhìn ra.”

“Cho dù nói thế nào, tôi cũng là nhà vô địch giải đấu quốc gia, chút nhãn lực ấy vẫn phải có.” Chu Chí Bằng gảy khói thuốc, nói:

“Nhưng so sánh ra thì cậu lại không chuyên nghiệp như thế.”

“Sao lại nói vậy?”

“Nhìn xe này của cậu liền biết chồng chất không ít tiền, linh kiện đều là mua loại tốt nhất, nhưng dạng này không dùng được a.” Chu Bằng nói:

“Cũng không phải là cứ dùng linh kiện cải tiến tốt nhất là có thể chạy nhanh nhất, xe cải tiến coi trọng chuyện phối hợp và điều dưỡng. Cậu đúng là người ngoài nghề mà.”

“Tôi hiểu ý của anh, nhưng tôi có nhiều tiền xài không hết, nên chơi xe cải tiến đương nhiên đều muốn mua loại tốt nhất. Nếu không giữ lấy tiền làm gì, để viếng mồ sao?”

Chu Chí Bằng:???

Cậu mẹ nó cũng quá đánh người mặt khác rồi!

“Ha ha, đừng có gấp, đợi lát nữa tôi sẽ để cho cậu cảm thụ một chút, cảm giác đốt tiền là tư vị gì.”

“Vậy thì thật sự cảm ơn ngài.”

Đúng lúc này, âm thanh từ đài phát thanh trong trường đua xe vang lên.

“Giải thi đấu đua xe đầu tiên hiện tại bắt đầu, mời các vị tuyển thủ chuẩn bị sẵn sàng!”

Rầm rầm rầm...

Rầm rầm rầm...

Rầm rầm rầm...

Tiếng phát thanh vừa dứt, 30 chiếc xe phát ra tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, kích thích adrenalin của nam nữ có mặt tại hiện trường.

Cả đám vô cùng nhiệt tình, phất cờ hò reo, tràng diện đã mất đi khống chế.

Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện ngồi cùng một chỗ, nhíu mày.

“Chỉ là một trận đua xe, có đến mức hưng phấn như vậy không, thật không hiểu nổi những người này.”

“Đây là sở thích cá nhân, chị không thể dùng quan niệm của mình để nhìn những người khác được.” Hà Viện Viện nói:

“Giống như chị thích tấm gương, anh ấy thích bệ cửa sổ vậy.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1435: Rất Xin Lỗi, Các Người Không Được.

Chương 1435: Rất Xin Lỗi, Các Người Không Được.

“Có ý gì? Tấm gương và bệ cửa sổ có gì tốt mà yêu thích?”

“Ngạch…” Hà Viện Viện dừng một chút, “Sau này chị sẽ hiểu thôi.”

Tích _!

Tích _!

Tích _!

m thanh đếm ngược vang lên, 30 chiếc đua xe lần lượt xông ra ngoài!

Chu Chí Bằng một chân đạp chân ga, anh ta vốn cho là mình có thể nhất kỵ tuyệt trần, một hơi chạy đến vị thứ nhất, cứ luôn dẫn đầu.

Không nghĩ tới vừa mới xuất phát, đã bị Lâm Dật giành trước nửa cái thân!

“Tốc độ xuất phát nhanh như vậy! Vẫn thật sự có tài.”

“Lão Chu, chuyện này là như thế nào, sao anh ta lại chạy trước mặt anh rồi.” Ngô Khải Minh nói qua bộ đàm.

“Đừng hoảng hốt, tôi mới vừa rồi chỉ dùng một tay lái xe, hiện tại tôi sẽ nghiêm túc.”

“Tôi nói rồi mà.” Ngô Khải Minh như trút được gánh nặng, nói:

“Anh ta có thể xếp tới vị thứ nhất, thì chắc chắn phải có kỹ thuật, cho nên anh nên nghiêm túc một chút. Mục đích không phải là để chiến thắng bọn họ, trọng điểm chính là cố gắng kéo dài khoảng cách, lấy ưu thế tuyệt đối để chạy đến điểm cuối.”

“Yên tâm đi, tôi sẽ khiến cậu ta ngay cả đuôi xe của tôi cũng không thấy được.”

Chu Chí Bằng ném tới tàn thuốc, khóe miệng lộ ra ý cười, “Anh đây lần này sẽ chơi đùa nghiêm túc với cậu.”

Rầm rầm rầm _ _

Hai tay Chu Chí Bằng nắm chặt tay lái, một chân đạp ga, chuẩn bị vượt lên vị trí thứ nhất tại đường rẽ đầu!

Tiếng gầm rú chói tai vang vọng khắp trường đua xe, tất cả mọi người chú ý thấy, xe của NCF Dư Hàng bắt đầu gia tăng tốc độ!

“Lâm Dật cố lên nha!”

Thấy vị trí thứ nhất của Lâm Dật khó giữ được, Kỷ Khuynh Nhan vội vàng đứng lên, cất giọng cổ vũ.

“Ai ai ai, học tỷ bình tĩnh chút, nhiều người như vậy đều đang nhìn chị kìa.”

“Mọi người không phải đều đang hô cố lên sao, chị cũng không sao cả.”

“Không thể đánh mất khí chất của nữ thần được.” Hà Viện Viện nói: “Chị nên bình tĩnh một chút.”

“Người kia đã sắp vượt qua Lâm Dật, chị cũng không bình tĩnh lại được.”

“Vậy chị cũng nói nhỏ chút, thật là.” Hà Viện Viện nói:

“Lão Cao nhà em còn chạy ở sau cùng kìa, em cũng đâu có cuống cuồng.”

“Chuyện này sao có thể giống nhau được, Lâm Dật cho tới bây giờ đều chưa từng thua qua, cho nên không thể thua.”

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan cũng không đoái hoài gì tới lời nhắc nhở của Hà Viện Viện nữa, lớn tiếng cổ vũ cho Lâm Dật.

Trong kính chiếu hậu, nhìn thấy xe Chu Chí Bằng chậm rãi đuổi theo, Lâm Dật cười cười, “Kỹ thuật đúng là rất được.”

Rầm rầm rầm _ _

Subaru của Lâm Dật cũng phát ra tiếng gầm rú điếc tai, lại tăng tốc một lần nữa, khoảng cách với Chu Chí Bằng lại bị kéo ra một lần nữa!

Sắc mặt của Chu Chí Bằng đã hoàn toàn thay đổi, lấy tốc độ này để tiến vào khúc cua, chắc chắn sẽ nổ bánh xe!

Tại khúc rẽ thứ nhất, Chu Chí Bằng bắt đầu giảm tốc, xuống còn 110!

Nhưng tốc độ xe của Lâm Dật vẫn còn duy trì tại mức 160!

Loại kỹ năng dùng tốc độ siêu cao để tiến vào khúc ngoặt này, khiến cho người ở chỗ này đều nhìn mà than thở!

“Tôi dựa vào, không hổ là Lâm thiếu, loại kỹ thuật này cũng chỉ có anh ấy mới có thể làm được!”

Sau khi qua khúc rẽ thứ nhất, 30 chiếc xe phân thành ba nhóm, Lâm Dật một khúc, Chu Chí Bằng một khúc, hai mươi tám người còn lại một khúc.

Mà trong hai mươi tám người này, còn có sáu người đã xảy ra va chạm, không có cách nào tiếp tục so tài nữa.

Nhưng sự cạnh tranh lẫn nhau vẫn còn rất lớn.

“Lão Chu, anh đang đang làm gì vậy, nhanh tăng tốc vượt qua anh ta đi!”

Ngô Khải Minh lớn tiếng nói qua bộ đàm.

Nhưng Chu Chí Bằng cũng không đáp lại anh ta, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Dật, cố gắng tìm cơ hội vượt qua!

Nhưng qua ba vòng liên tiếp, khoảng cách giữa hai người không chỉ không thu nhỏ được, ngược lại càng kéo càng lớn, chênh lệch ít nhất cũng hơn năm giây!

“Mẹ nó, làm sao có thể chạy nhanh như vậy được!”

Chu Chí Bằng càng chạy càng thấy kinh ngạc, bởi vì vẫn có thể lấy tốc độ cực cao để tiến vào khúc ngoặt, nhưng sau khi vượt qua thì cần phải giảm tốc thích hợp.

Nhưng phía bên mình, nhất định phải giảm càng nhiều, mới có thể bảo đảm lúc tiến vào khúc ngoặt sẽ không bị lật xe!

Chênh lệch thể hiện rõ ngay tại những chi tiết này!

“Lão Lâm, tình huống bên anh thế nào rồi?”

Tần Hán hỏi qua bộ đàm.

“Bên tôi không có vấn đề, chỉ cần các người đừng kéo chân là được rồi.”

Bởi vì là tính điểm hệ thống, nên một mình chạy nhanh cũng vô dụng, còn phải xem thành tích của người khác nữa.

Trong một chiếc Volkswagen Golf màu đỏ rực ở phía xa, Uông Đình nhìn thấy Lâm Dật nhất kỵ tuyệt trần chạy tại vị trí đầu tiên thì cảm thấy như đang nhận cả tỷ điểm bạo kích!

Cô nằm mơ đều không nghĩ tới, kỹ thuật lái xe của Lâm Dật lại tốt như vậy!

Mình so với hắn, quả thực như một người trên trời một người dưới đất!

Khó trách lúc lái một chiếc 570, đều có thể vượt qua mình.

Lấy trình độ này của anh ta thì cho dù lái FAW, cũng có thể chạy nhanh hơn so với chính mình.

“Yên tâm đi, anh cứ việc chạy ở phía trước, chúng tôi đã có kế sách, muốn cầm được hạng nhất chắc chắn là không có vấn đề gì.”

“Được.”

Qua mười hai vòng liên tiếp, Lâm Dật lấy ưu thế tuyệt đối, lấy được hạng 1!

Dẫn trước người thứ hai Chu Chí Bằng hơn mười lăm giây, khiến cho người ở chỗ này đều kinh ngạc không thôi!

Các xe phía sau cũng đều lần lượt chạy đến điểm cuối.

Ngô Khải Minh quay đầu xe, hầm hầm đi tới trước mặt Chu Chí Bằng!

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, anh thế mà lại không vượt qua được anh ta!”

Sắc mặt của Chu Chí Bằng lúc đỏ lúc trắng, cảm thấy khó có thể mở miệng:

“Chúng ta đều đã đánh giá thấp cậu ta, trình độ của cậu ta là cấp chuyên nghiệp cấp, với cái tốc độ này, dù là tay đua xe đứng đầu thế giới đều chưa hẳn có thể chạy qua được cậu ta.”

“Ha ha, đồ bỏ đi! Thế mà còn nói mình từng cầm qua chức vô địch đua xe, sau cùng vẫn để Lâm thiếu vượt qua 15 giây, vẫn nên về dỗ trẻ nhỏ đi ngủ đi!”

“Sau này cũng đừng chơi xe cải tiến nữa, Kart thích hợp với anh hơn.”

“Đồ bỏ đi!”

“Đồ bỏ đi!”

Tiếng cười nhạo như núi kêu biển gầm vang vạng tại toàn bộ sân thi đấu, sắc mặt Ngô Khải Minh dần trở nên khó coi, mắng:

“Đều mẹ nó im miệng, còn dám giả trang, tin lão tử làm chết các người hay không!”

Là phú nhị đại có danh tiếng nhất Dư Hàng, Ngô Khải Minh không phải là người có tính tình tốt.

Tâm trạng sau khi thua trận vốn đã không tốt, hiện tại lại bị mấy tên loser này chế giễu, lửa giận đã đến cổ họng!

“Lão Ngô, anh đây là đang làm gì vậy, có chơi có chịu, người ta nói hai câu thì có vấn đề gì, anh cũng quá hẹp hòi rồi.” Tần Hán trêu đùa.

“Anh bớt chiếm tiện nghi khoe mẽ đi, chờ sang năm chúng ta lại so, nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt luôn!”

Sau khi nói xong, Ngô Khải Minh kêu gọi những người khác.

“Chúng ta đi!”

“Ai ai ai, đừng có đi vội như thế, chúng ta không phải đã nói rồi sao, người thua đốt xe, anh không phải là không chơi nổi đó chứ.”

“Không cần thiết phải tích cực như vậy đi.” Ngô Khải Minh nói:

“Các người không sợ gây ra hoả hoạn sao?”

“Trường đua xe này là của tôi, có cháy cũng không sợ.” Lâm Dật nói.

“Đều là người trong vòng này, cúi đầu không thấy ngẩng đầu liền thấy, không cần khiến mọi chuyện trở nên tuyệt tình như.” Ngô Khải Minh nói:

“Lại nói, Quảng Châu SSR cũng thua, cũng không thấy mấy người bắt bọn họ không thả, đây là nhằm vào chúng tôi có phải hay không!”

“Đầu tiên, người ta không có giả bộ như các người.” Tần Hán nói:

“Tiếp theo, lão đại SSR Triệu Mộ là bạn của tôi, đương nhiên là không cần đốt. Nhưng rất xin lỗi, các người không được.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1436: Người Hai Mặt.

Chương 1436: Người Hai Mặt.

“Tần Hán, anh có ý gì! Muốn đánh nhau có phải không!”

Tất cả người của đội xe NCF đều xông tới, cả đám trợn mắt nhìn, bày ra tư thế một lời không hợp thì sẽ động thủ.

“Ô ô u, anh cho rằng nhiều người thì tôi sẽ sợ anh sao?”

Tần Hán lui về sau một bước, “Lão Lâm, đến lúc cho anh biểu hiện rồi.”

Lâm Dật:???

Con mẹ nó anh giả trang xong, để cho tôi tới thu thập cục diện rối rắm này sao?

“Lâm thiếu, anh là lão đại của tứ thiếu Trung Hải. Tôi cảm thấy anh hẳn là một người hiểu chuyện, đều là người trong hội này, không cần thiết phải làm cứng chuyện này như vậy đi.”

“Tôi cũng là người làm ăn, đương nhiên là hiểu đạo lý này.”

Lâm Dật nói xong, ánh mắt đảo qua từng người trong đám của Ngô Khải Minh.

“Nhưng mấy người các người còn chưa tới cấp bậc có thể hợp tác với chúng tôi. Tôi cũng không cần thiết phải quan tâm quá nhiều, cho nên thì có chơi có chịu, ngoan ngoãn đốt xe đi. Nếu không thì cho dù chúng tôi không động thủ, cũng còn có nhiều người xem như vậy, các người cũng không nhất định có thể đi ra ngoài.”

“Anh!”

“Anh Minh!”

Ngay tại lúc Ngô Khải Minh muốn nổi giận, đồng bạn của anh ta đi tới, tiến lên giữ anh ta lại.

“Nơi này là Trung Hải, không phải địa bàn của chúng ta, xảy ra xung đột với bọn họ ở đây chính là bất lợi đối với chúng ta.” Đồng bạn của Ngô Khải Minh nói:

“Vẫn nên gọi điện thoại cho chị Băng đi, lấy sức ảnh hưởng của Tiếu gia tại Dư Hàng, thậm chí là Trung Quốc, thì chỉ cần nói một tiếng chắc chắn sẽ được.”

Ánh mắt của Ngô Khải Minh di chuyển lòng vòng, “Được, tôi đã biết.”

Không có để ý đến những người khác, Ngô Khải Minh lấy điện thoại di động ra, bấm gọi cho Tiếu Băng.

“Chị Băng, em xảy ra chút chuyện bên Trung Hải, có thể giúp em giải quyết một chút hay không.”

“Cậu không phải là đi tham gia đua xe sao? Có thể xảy ra chuyện gì?”

“Không cẩn thận trận đấu thua, bọn họ không cho đi, còn muốn đốt xe của chúng tôi.”

“Đám người Trung Hải này đúng là có chút quá đáng.” Tiếu Băng hỏi:

“Cậu chờ một vài phút, tôi gọi điện thoại, giúp cậu bình ổn lại chuyện này.”

“Cám ơn, chị Băng.”

Nói chuyện điện thoại xong, Ngô Khải Minh đốt điếu thuốc, nhìn đám người Tần Hán rồi nói:

“Đừng có gấp, đợi lát nữa sẽ có người tới xử lý chuyện này.”

“Tôi thực sự rất tò mò, tại Trung Hải rốt cuộc có người nào dám xen vào chuyện của chúng tôi.”

Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên đứng ở bên cạnh, cười cười, không nói chuyện.

Lấy sức ảnh hưởng của ba người còn chưa tới mức một tay che trời tại Trung Hải, nhưng anh Lâm thì lại khác.

Lấy năng lực lật tay thành mây, trở tay thành mưa kia, đừng nói tại Trung Hải, cho dù tại toàn bộ Trung Quốc, đều không cần cho bất kỳ người nào mặt mũi.

Uông Đình đứng ở sau lưng Ngô Khải Minh, cô lôi kéo tay áo Lý Mặc.

“Mọi chuyện là thế nào vậy? Anh Minh đang gọi điện thoại cho ai vậy?”

“Tiếu gia Tiếu Băng, cô hẳn là phải nghe qua tên của người này rồi đúng không?”

“Chính là Tiếu gia lấy được hạng mục đường sắt cao tốc Trung Hải đúng không”

“Đúng đúng đúng, chính là bọn họ.” Lý Mặc nói:

“Lúc trước Ngụy gia là đại gia tộc đứng đầu Dư Hàng, nhưng nghe nói đắc tội một đại nhân vật, không chỉ có bị thu thập, hơn nữa dự án đường sắt cao tốc Trung Hải cũng bị đem cho Tiếu gia. Từ đó Tiếu gia vượt lên Ngụy gia, trở thành đại gia tộc đứng đầu Dư Hàng chúng ta.”

“Thế mà còn có việc này? Vậy đại nhân vật kia cũng quá lợi hại rồi?”

“Chỉ cần tùy tiện đã có thể ấn Ngụy xuống, thủ đoạn đương nhiên không cần nhiều lời. Tôi đoán chừng chị Băng hẳn là gọi điện thoại cho người đàn ông kia, nếu không thật sự không có cách nào xử lý nổi tứ thiếu Trung Hải.”

Uông Đình yên tâm bĩu môi, thật đúng là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên (người giỏi nhưng còn người khác giỏi hơn).

Dạng người Lâm Dật như đã đạt đến đỉnh Kim Tự Tháp, không nghĩ tới trong bóng tối còn có người có thủ đoạn mạnh hơn anh ta, thật sự là không tầm thường.

Ong ong ong _ _

Điện thoại Lâm Dật vang lên, là Tiếu Băng gọi Wechat video tới.

Lâm Dật nhịn không được cười lên, đã đoán được chị Băng trong miệng Ngô Khải Minh là ai.

Ngoại trừ Tiếu Băng ra thì không có khả năng là người nào khác.

“Anh Lâm, anh đang ở chỗ nào vậy? Có chút việc muốn tìm anh giúp đỡ.”

Nghe thấy tiếng nói chuyện trong video, bọn người Ngô Khải Minh đều sững sờ, bởi vì bọn họ vô cùng quen thuộc đối với giọng nói này.

Là giọng của chị Băng!

“Cô có phải là muốn nói giúp cho một người tên là Ngô Khải

Minh đúng không?”

Trong video, Tiếu Băng cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Làm sao anh biết?”

“Tôi đang ở trường đua xe, đã giao hẹn với bọn họ là người thua đốt xe, nhưng anh ta lại không muốn thực hiện lời hứa. Cô nói xem chuyện này là do tôi sao?”

Người chung quanh đều ngây ngẩn cả người.

Ai cũng không nghĩ tới, Ngô Khải Minh gọi điện thoại tìm người giúp đỡ, sau cùng vậy mà lại cầu đến trên đầu đối phương.

Lâm Dật đem màn hình điện thoại di động nhắm ngay vào Ngô Khải Minh.

“Anh hẳn là gọi điện thoại cho Tiếu Băng đúng không? Vừa lúc chúng tôi cũng có quen biết, cho nên không cần phiền phức như vậy, hai người nói chuyện đi.”

“Phốc _”

Tần Hán nhịn không được bèn cười ra tiếng, khiến cho mấy người khác cũng cười vang.

Con hàng Ngô Khải Minh đúng là thú vị, tự tin nói rằng muốn tìm người giải quyết việc này, sau cùng người mình tới lại đi cầu xin lão Lâm.

Không có chuyện nào có thể thú vị hơn chuyện này.

Uông Đình đứng ở phía cũng là sửng sốt rất lâu.

Tiểu đại tiểu thư danh tiếng lẫy lừng tại Dư Hàng, thế mà gọi Lâm Dật là anh Lâm, hơn nữa xảy ra chuyện còn muốn tìm anh ta giúp đỡ?

Sức ảnh hưởng của tên này tại Trung Hải thậm chí là Trung Quốc rốt cuộc là lớn bao nhiêu đây?

“Ngô Khải Minh, tôi không biết quy tắc cụ thể của các người là cái gì, nhưng nếu như đã giao hẹn người thua đốt xe, vậy thì nhanh làm việc theo quy tắc đi, đừng làm mất mặt người Dư Hàng.”

“Chị Băng, tôi...”

“Được rồi, đừng nhiều lời nữa.” Tiếu Băng nói:

“May mà tôi không ở hiện trường, nếu không nhất định sẽ đánh cậu, còn không biết xấu hổ mà gọi điện thoại cho tôi, mặt mũi của tôi đều đã bị cậu vứt sạch!”

“Đã biết, chị Băng.”

Lâm Dật thu hồi điện thoại di động, cười nhìn về phía Ngô Khải Minh.

“Tới đi, anh còn muốn gọi điện thoại cho ai nữa, cứ tiếp tục!”

Người chung quanh đều cố nén ý cười, chế giễu Ngô Khải Minh không biết tự lượng sức mình.

“Cứ đợi đấy!”

Ngô Khải Minh hừ lạnh một tiếng rồi mang người rời đi!

Lâm Dật lớn tiếng nói, “Tới tới tới, lửa trại đêm nay sắp bắt đầu!”

Xe của đội xe NCF đều bị đẩy đến cùng một chỗ, bị Lương Kim Minh dùng một mồi lửa châm lớn.

Nhưng trước lúc đó, xe của Uông Đình bị Lâm Dật lấy ra.

Cho dù nói thế nào thì cũng có quen biết nhau, đốt xe thì có chút quá mức.

Lửa lớn cháy hừng hực, phối hợp với âm nhạc 857, trường đua xe quốc tế Trung Hải lại lâm vào đêm cuồng hoan không ngủ.

Ngay cả Kỷ Khuynh Nhan đều bị cảm nhiễm, cảm thấy có chút thú vị.

Nhân lúc nhàn rỗi, Lâm Dật tìm được Lý Tự Cẩm.

“Anh Lâm, anh thật sự là quá lợi hại, kỹ thuật lái xe thế mà lại tốt như vậy.”

“Cũng tạm được thôi.” Lâm Dật cười ha hả, nói:

“Tôi chuyển cho cô 100 ngàn tệ, sáng mai cô đi mua cho mấy đứa trẻ nhà anh Lý ít đồ, sau đó tặng cùng với những bộ quần áo mặc theo mùa kia luôn.”

“A? 100 ngàn sao?”

“Cũng không phải là nhiều, đổi cho con anh ấy cái điện thoại, mua cái máy tính, lại mua chút đồ dùng sinh hoạt, trong đại học đều sẽ cần dùng đến. Anh Lý bình thường đối với chúng ta không tệ, đừng quá keo kiệt.”

“Biết, ngày mai tôi sẽ đi ngay.”

Lâm Dật gật gật đầu, quay người rời đi.

Uông Đình nhìn bóng lưng của anh, nói:

“Tên này đúng thật là kỳ quái, lúc đối mặt với anh Minh thì hung hăng càn quấy, lúc đối đãi với lãnh đạo đơn vị thì lại rất khách khí. Quá kỳ quái, anh ta có phải là bị tâm thần phân liệt rồi hay không.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1437: Có Tiền Mà Không Biết Tiêu.

Chương 1437: Có Tiền Mà Không Biết Tiêu.

Chơi tại bãi đỗ xe một hồi, bọn người Lâm Dật về đến nhà.

Vốn dĩ Kỷ Khuynh Nhan muốn giáo huấn Lâm Dật một trận, tránh việc anh lại đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng bởi vì Quách Ngưng Nguyệt và Khúc Huyên Hách buổi tối có đến nhà chơi.

Nên tạm thời đành bỏ qua cho anh.

Nhìn thấy khung cảnh bên trong biệt thự số 1, Quách Ngưng Nguyệt sợ hãi than một hồi lâu.

Nơi này hào hoa hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mình, anh mình thật đúng là biết hưởng thụ.

“Anh không phải nói muốn đi Đông Bắc sao, định lúc nào thì xuất phát?” Trong phòng, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Ngày mai đi, mọi người đều đã đến đông đủ, cũng không thể để cho người ta chờ anh được.”

Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi, “Lần này đi bao lâu?”

Lâm Dật ngừng một lúc, “Chuyện này khó mà nói, nửa tháng sau hẳn là có thể quay về rồi.”

“Nửa tháng vẫn còn được.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Ngưng Nguyệt sắp kết hôn, người làm anh như anh dù sao cũng phải chuẩn bị chút của hồi môn đúng không.”

“Em nói xem nên cho gì mới tốt?”

“Bạn trai của em ấy tương lai sẽ tiếp nhận chuyện làm ăn trong nhà, đoán chừng sẽ ở lại Quảng Châu để phát triển, cho nên đưa một căn biệt thự đi, lại chọn thêm chiếc xe, cho chút tiền. Thứ mà chúng ta có thể cho cũng chỉ có thế.”

“Em hiểu mấy chuyện này nhiều hơn anh, cứ làm theo lời em nói đi.”

“Anh cứ an tâm bận công việc của anh đi, em sẽ giúp anh quan tâm những chuyện này.”

“Biểu hiện không tệ, đến, hôn một cái.”

“Đi sang một bên.”

Kỷ Khuynh Nhan đẩy mặt Lâm Dật ra, “Em còn chưa tính sổ chuyện ăn cơm ban ngày với anh đây.”

“Ngạch... Mấy cô gái kia không có quan hệ gì với anh cả, đều là tên háo sắc Tần Hán kia tìm đến.” Lâm Dật nói:

“Hơn nữa em nhìn lại những người phụ nữ kia xem, không ai có thể so sánh được với em cả. Anh làm sao có thể bỏ dưa hấu lấy hạt vừng được.”

“Coi như anh còn biết nói chuyện.”

Kỷ Khuynh Nhan kéo chăn mền qua chuẩn bị ngủ, “Nhanh ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm nữa.”

“Ngày mai cũng không phải đi dạo phố, dậy sớm như thế làm gì.”

“Nấu cơm nha.” Kỷ Khuynh Nhan nói với vẻ đương nhiên:

“Hai chúng ta thì có thể ăn tùy tiện một chút, nhưng khách tới nhà cũng phải nghiêm túc một chút.”

“Em có ngốc không vậy, nấu cơm cho anh còn chưa tính, cũng không thể ai đến nhà cũng làm cơm cho họ được, ra ngoài ăn không phải là tốt hơn sao.”

“Anh có phải là sợ em quá mệt mỏi không.” Kỷ Khuynh Nhan cười híp mắt, nói.

“Đương nhiên, em không có nghĩa vụ nấu cơm cho người khác.”

“Hắc hắc, moa...”

...

Sáng sớm hôm sau, bốn người tìm đến một cửa hàng để ăn sáng.

“Buổi chiều anh có việc, không đi cùng mấy người được, có việc gì thì nói với chị dâu của em là được.”

“Đi đi, đi đi, dù sao tiền đều ở chỗ chị dâu, em cũng không cần anh.”

Lâm Dật:…

Không chỉ bị người tiêu tiền, còn bị người ta ghét bỏ, thời đại này, làm anh đúng là rất khó.

Sau khi ăn xong, bốn người mỗi người đi một ngả, Lâm Dật gọi điện thoại cho Lý Tự Cẩm, biết được cô đã xuất phát đi mua đồ cho con trai của Lý Khánh Khải - Lý Ninh Thụy.

Lâm Dật không có việc gì làm, lái xe đến chỗ Lương Nhược

Hư.

“Em biết anh sẽ đến đây mà.”

Lương Nhược Hư vừa đi làm, nhìn thấy Lâm Dật đang ngồi tại trên ghế làm việc của mình, cũng không kinh ngạc chút nào.

“Hả? Sao em lại biết?”

“Trong sân có một chiếc Rolls-Royce, ngoại trừ anh ra có dám đem xe tốt như vậy đậu ở trong sân của chúng em.” Lương Nhược Hư nói:

“Đã nói với anh rồi, tới tìm em thì đừng lái xe tốt như vậy xe, nói mãi mà vẫn không nghe.”

“Anh muốn ra ngoài làm việc, vừa lúc tiện đường đến chỗ em đi loanh quanh một chút.”

“Đến chỗ em đi loanh quanh?” Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật:

“Tại sao em cảm thấy anh như đến để kiểm tra vậy.”

“Từ một loại ý nghĩa nào đó thì em có thể hiểu như vậy.”

“Anh không cần phải đến đây để điều tra gì cả.” Lương Nhược Hư nói:

“Em làm việc tại Trung Hải, trong bóng tối luôn có vô số ánh mắt đang nhìn em chằm chằm. Chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, thì đều bị người khác đưa ra ngoài ánh sáng. Cho nên chút tinh lực này của anh vẫn nên đặt trên người những người phụ nữ khác đi, em đã có người thay anh nhìn chằm chằm.”

“Được thôi, em nói như vậy thì anh đã hiểu.”

“Anh thì sao? Đang tốt đẹp sao lại chạy tới đây, có phải là gặp phải chuyện phiền toái rồi hay không?”

“Trước đó không phải có nói với em rằng anh muốn đến Đông Bắc học tập sao, buổi chiều sẽ xuất phát, hiện tại không có việc gì nên ghé thăm em một chút.”

“Đây là nhàn rỗi không có việc làm nên mới đến chỗ em giết thời gian đúng không.”

“Em nên biết thỏa mãn đi, người khác còn không có cơ hội như vậy đâu.”

“Vậy em phải cảm ơn anh rồi, Lâm tổng?”

“Cảm tạ ở trong lòng là được rồi, nói trước mặt như vậy có chút tầm thường.”

“Anh đúng là một con khỉ linh hoạt, cho anh cây gậy thôi mà cũng có thể trèo lên được.”

Lương Nhược Hư kéo một cái ghế qua, ngồi tại bàn làm việc bên cạnh.

“Em đã liên hệ với người của viện nghiên cứu nông nghiệp Băng Thành, anh có yêu cầu gì cứ việc nói là được, bọn họ sẽ phối hợp với anh, nhưng Trần viện trưởng đã ra khỏi nhà, đoán chừng đến ngày mai anh mới có thể gặp được.”

“Lương bí thư lợi hại, Lương bí thư uy vũ.”

“Thôi đi, nói nhiều cũng vô dụng, nếu như có chút thời gian làm chút chuyện chính đi.”

Chuyện chính mà Lương Nhược Hư nói tới, hai người đều hiểu rõ trong lòng, nhưng người nào cũng không vạch trần.

Reng reng reng _ _

Hơn 10:00 sáng, điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Lý Tự Cẩm gọi tới.

“Anh Lâm, đã mua xong đồ, chúng ta lúc nào thì đi đây?”

“Cô hiện tại đang ở đâu? Tôi sẽ đi qua tìm cô.”

“Cổng A của quảng trường Vạn Đạt.”

“Ở đó chờ tôi, lập tức tới ngay.”

“Muốn đi rồi sao.” Thấy Lâm Dật cúp điện thoại, Lương Nhược Hư đứng dậy hỏi.

“Ừm, đi ngay bây giờ.” Lâm Dật nói:

“Chờ lúc anh quay về sẽ đến sủng hạnh em.”

“Mau mau cút, đừng đến làm phiền em.”

Lâm Dật vươn tay, một kéo vòng eo tinh tế của Lương Nhược Hư lại, sau đó mạnh mẽ hôn lên.

Vừa mới bắt đầu Lương Nhược Hư còn có chút giãy dụa, nhưng lúc phát hiện không thể tránh thoát khỏi thì thân thể liền bắt đầu thuận theo.

Nửa phút đồng hồ sau, Lương Nhược Hư đẩy Lâm Dật ra, sắc mặt ửng hồng.

“Được rồi, đây là văn phòng, đừng càn quấy.”

Lâm Dật cười hắc hắc, “Vậy thì chờ anh trở lại.”

“Mau mau cút.”

Lương Nhược Hư đẩy Lâm Dật ra khỏi văn phòng, sau đó đóng cửa lại, đưa tay đỡ ngực, bình phục một hồi lâu mới có thể trấn an nội tâm khô nóng xuống.

Làm chuyện này trong văn phòng đúng là có loại cảm giác kích thích khó hiểu a!

Sau khi rời khỏi đại viện, Lâm Dật lái xe đến quảng trường Vạn Đạt, nhìn thấy Lý Tự Cẩm đã mua mười mấy cái túi to nhỏ khác nhau, mà tất cả đều là hàng hiệu.

“Thật sự là quá khó mà, anh Lâm, anh đưa cho tôi nhiều tiền như vậy, tôi mới chỉ tiêu hết hơn 60 ngàn.” Lý Tự Cẩm nói:

“Nếu không phải Uông Đình nghĩ kế cho tôi qua mua điện thoại thì ngay cả hơn 60 ngàn này tôi sẽ cũng không biết nên tiêu như thế nào đây.”

Lâm Dật cười cười, xem ra chính là một cô gái, trả thù lao cũng không biết xài như thế nào.

“Không xài hết thì thôi, mang tâm ý đến là được, không cần thiết phải chấp nhất là tiêu bao nhiêu tiền.”

Lâm Dật mang theo đồ, bỏ lên trên xe của mình.

Nhìn thấy chiếc Rolls-Royce uy vũ bá khí, Lý Tự Cẩm vô cùng khẩn trương.

Đây là lần đầu cô ngồi xe tốt như vậy, nếu như mà đụng hỏng cái gì đó thì có phá nhà phá cửa cũng đền không nổi.

“Cô gọi điện thoại con trai anh Lý, nói với cậu ấy rằng 30 phút sau chờ chúng ta ở cửa trường học.”

“Đã biết, anh Lâm.”

…

Cửa đại học Công trình Trung Hải có một đôi nam nữ trẻ tuổi đang đứng nhìn người tới người lui.

“Rốt cuộc là có thể tới hay không a, lát nữa tôi còn có việc đây.” Cô gái phàn nàn.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1438: Vở Kịch Chia Tay.

Chương 1438: Vở Kịch Chia Tay.

Cô gái tên là Trương Na Na, gương mặt lạnh lùng, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn.

Lý Ninh Thụy đứng ở bên cạnh cô an ủi:

“Em đừng có gấp, đồng nghiệp của cha anh vừa mới gọi điện thoại tới cho anh, nói lập tức sẽ tới ngay, chờ sau khi lấy đồ thì chúng ta sẽ đi ăn cơm.”

Chiều cao của Lý Ninh Thụy không khác với Lâm Dật là bao, nhưng nhìn gầy hơn Lâm Dật một chút, mang đến cho người ta một loại cảm giác rất đơn bạc.

“Người trong nhà mang gì đến cho anh vậy.” Trương Na Na hỏi.

“Lúc này không phải là đã bắt đầu đổi mùa rồi sao, mẹ anh mang cho anh một ít đồ mặc theo mùa, để cho đồng nghiệp của cha anh đưa tới.”

“Chỉ có đồ mặc theo mùa thôi sao?”

“Đúng vậy.” Lý Ninh Thụy có chút không rõ lắm, không biết tại bạn gái mình lại hỏi như vậy.

“Chẳng lẽ không cho anh chút sinh hoạt phí nào sao?”

“Sinh hoạt phí thì đầu tháng đã đưa cho anh rồi, lúc này mới có nửa tháng, chưa đến lúc cần phí sinh hoạt.”

“Vậy phí sinh hoạt tháng này của anh chỉ còn lại 300 tệ, tuần sau còn là sinh nhật em, anh định lấy gì để mua quà cho em đây?”

“Hắc hắc...” Lý Ninh Thụy nở nụ cười, “Yên tâm đi, anh đều đã chuẩn bị tốt cho em rồi, bảo đảm sẽ khiến em hài lòng.”

“Ừm hả?” Hai mắt Trương Na Na tỏa sáng, hỏi vội:

“Chuẩn bị gì cho em vậy?”

“Đây là quà chuẩn bị cho sinh nhật em, nói sớm thì sẽ không có ý nghĩa gì nữa, đợi đến lúc sinh nhật em anh sẽ đưa cho em.”

“Anh không biết lòng hiếu kỳ của em rất mạnh sao, sẽ không đợi nổi đến tuần sau, nhanh nói cho em biết đi.”

“Anh chuẩn bị cho em một bộ album ảnh. Anh đã lấy ảnh chụp của hai chúng ta, còn có một số ảnh chụp màn hình cuộc trò chuyện rồi in ra, sau đó bỏ vào trong album ảnh, chuẩn bị tặng cho em làm quà sinh nhật.”

“Ngạch... Cái gọi là quà sinh nhật của anh chính là một quyển album ảnh sao?”

“Đúng a, sau này khi chúng ta lật lại album ảnh, thì có thể hồi tưởng đến ngọt ngào lúc trước, anh cảm thấy quà tặng như vậy mới là vô giá.”

Sắc mặt của Trương Na Na lập tức thay đổi.

“Lý Ninh Thụy, anh có phải là đang giả vờ ngây ngốc với em hay không!”

Đối mặt với câu hỏi của bạn gái, Lý Ninh Thụy hiện lên vẻ vô tội.

“Anh thì thế nào?”

“Lúc sinh nhật của bạn cùng phòng em, bạn trai của người ta không phải tặng đồ trang điểm thì cũng là túi xách hàng hiệu, rẻ nhất đều hơn 2000 tệ. Mà anh thì tặng em một cuốn sách hỏng. Nếu để cho bạn cùng phòng của em biết, còn không phải sẽ bị chê cười đến chết sao. Anh có phải muốn em mất mặt xấu hổ, không ngóc đầu lên được trong phòng ngủ đúng không!”

“Anh, anh không có mà!” Lý Ninh Thụy giải thích:

“Anh cảm thấy nếu tặng những thứ kia đều quá tầm thường, mà trong album ảnh đều là ảnh chụp của hai chúng ta, tràn đầy kỷ niệm, như vậy mới mới có ý nghĩa a!”

“Anh đừng nói nữa, em thấy anh chính là không yêu em, nên mới tùy tiện mua một album ảnh để lừa em!” Trương Na Na nói:

“Xem ra em cần suy nghĩ kỹ lại về quan hệ giữa hai chúng ta lần nữa, em cũng không muốn gả cho một người không thích em.”

“Có thể, thế nhưng anh thật sự không có nhiều tiền như vậy để mua quà.”

“Không có tiền muốn thì nói với người trong nhà anh, chẳng lẽ anh còn muốn chờ bánh từ trên trời rớt xuống à?”

“U, Na Na, các người không đi ăn cơm, đứng ở đây làm gì vậy?”

Ngay tại lúc hai người đang cãi nhau, chợt thấy ba người đi ra từ cửa trường học.

Trong đó một nam một nữ khoác tay, không khó nhận ra là quan hệ người yêu.

Người nói chuyện là bạn cùng phòng của Trương Na Na, Lưu

Nhã Nguyệt.

“Chúng tớ lát nữa mới đi.”

“Tớ thấy sắc mặt cậu không tốt lắm, không phải là lại cãi nhau rồi đó chứ.” Lưu Nhã Nguyệt đi tới hỏi.

“Đừng nói nữa.” Trương Na Na nói:

“Tuần sau là sinh nhật tớ, anh ấy muốn tặng tớ một quyển sách hỏng, chuyện này có thể không tức giận được sao!”

“Không phải chứ, sinh nhật cậu quan trọng như vậy, thế mà chỉ đưa album ảnh?” Lưu Nhã Nguyệt bĩu môi.

Nếu như nói không có tiền, đưa chút quà cũng có thể hiểu được, nhưng tất cả mọi người đều là người trưởng thành rồi, thế mà còn đưa loại đồ chơi trẻ con kia, đúng là quá ngây thơ mà.

“Theo tớ thấy thì hai người không thích hợp đâu, điều kiện của người trong huyện thành tốt hơn nhiều. Tớ khuyên cậu đừng lãng phí thời gian ở trên người anh ta nữa, nhanh chia tay tìm người khác đi.” Lưu Nhã Nguyệt nhỏ giọng nói.

“Chủ yếu là luận văn tốt nghiệp của tớ còn chưa làm xong đâu, nếu như tên ngốc kia không làm giúp tớ, chỉ sợ rất khó để tốt nghiệp.” Trương Na Na nhỏ giọng nói: “Nếu không thì tớ đã sớm chia tay anh ta rồi.”

“Vậy còn không đơn giản, minh tu sạn đạo, ám độ trần thương chứ sao.”(vờ tấn công mặt chính nhưng thực chất lại vòng ra phía sau để tấn công)

Lưu Nhã Nguyệt nói:

“Bên ngoài thì đi cùng anh ta, cùng lúc đó cậu lại âm thầm quan hệ với một người, như này sẽ không chậm trễ cả hai.”

“Cậu cho rằng nam sinh chất lượng tốt đều là rau cải trắng à, sao có thể nói tìm là tìm được.”

“Cậu thấy bạn hồi nhỏ của bạn trai tớ thế nào? Năm ngoái vừa mới tốt nghiệp, hiện tại tiền lương một tháng hơn 10 ngàn, hơn nữa điều kiện ngoại hình được, có muốn đi ăn cơm cùng với chúng tớ không? Làm quen một chút?”

“Thật hay giả vậy? Điều kiện tốt như vậy mà còn độc thân sao?”

“Đương nhiên, tớ lừa cậu làm gì.”

“Vậy được, chờ tớ một chút.”

Sau khi thì thầm với Lưu Nhã Nguyệt, Trương Na Na quay sang Lý Ninh Thụy, “Tự anh đợi ở đây đi, chúng em muốn đi ăn cơm.”

“Ăn cơm sao? Không phải đã nói cùng ăn với anh sao.” Lý Ninh Thụy nói:

“Hơn nữa trong mấy người bọn họ, còn có người em không quen biết, em đi cũng không thích hợp lắm.”

“Cái gì gọi là không quen biết, trước lạ sau quen, ăn cơm một lần, sau này chẳng phải sẽ quen biết sao.” Trương Na Na nói:

“Anh sẽ không phải ngay cả quyền kết giao bạn bè của em mà cũng muốn hạn chế đó chứ. Chúng em chỉ là quan hệ bạn bè trai gái, chuyện riêng của em, anh không có tư cách hỏi đến!”

Nghe thấy tiếng cãi nhau trước cửa trường học, người ra ngoài ăn trưa đều nhìn lại theo bản năng, không khỏi chỉ trỏ.

Người buồn còn có ba phần tức giận, Lý Ninh Thụy cũng có chút tức giận.

“Không phải chỉ là không mua được cho em món quà đắt tiền thôi sao, có đến mức như vậy không!”

“Em nào có, chỉ là ăn một bữa cơm với bạn cùng phòng thôi, sao anh cũng muốn quản vậy!” Trương Na Na nói.

“Vậy được rồi, nếu như em thật sự muốn đi, chúng ta chia tay đi!”

Nghe nói như thế, Trương Na Na và Lưu Nhã Nguyệt đều ngây ngẩn cả người.

Không nghĩ tới tên trạch nam này sẽ nói ra lời như vậy!

“Lý Ninh Thụy, anh có ý gì, có phải uy hiếp em hay không!” Trương Na Na chất vấn:

“Anh có phải cho rằng là em không dám không?”

“Anh chỉ không muốn em đi ăn cơm với họ mà thôi!”

“Vậy hôm nay em lại càng muốn đi!” Trương Na Na chỉ Lý Ninh Thụy rồi nó:

“Từ giờ trở đi, hai chúng ta coi như kết thúc, rời khỏi cái tên quỷ nghèo này, tôi tùy tiện cũng có thể tìm được một người tốt hơn anh nhiều!”

Hai tay Lý Ninh Thụy nắm chặt, cắn chặt hàm răng!

“Em nhất định ngươi sẽ phải hối hận!”

“Ha ha, cũng sắp tốt nghiệp rồi, anh ngay cả các offer cũng không có, còn nói tôi sẽ hối hận?” Trương Na Na hừ lạnh:

“Hối hận khi không theo anh về nhà trồng trọt sao!”

“Được rồi Na Na, cũng đã chia tay rồi, cũng đừng quan tâm đến anh ta nữa, chúng ta ra ngoài ăn một bữa thật ngon, chúc mừng cậu thoát khỏi bể khổ.”

“Đi thôi, thời gian này ở cùng với anh ta tớ cũng chịu đủ rồi!”

Ngay tại lúc bọn người Trương Na Na muốn rời đi, chợt nghe một tràng tiếng thốt truyền đến.

“Các người nhìn xem, là Rolls-Royce Phantom!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1439: Thân Phận Khiến Cho Người Khiếp Sợ.

Chương 1439: Thân Phận Khiến Cho Người Khiếp Sợ.

Nhìn thấy chiếc Rolls-Royce Phantom dừng trước cửa phòng học, tất cả học sinh gần đó đều hơi ghé mắt nhìn sang.

Đây chính là xe sang gần 10 triệu, trong trường học rất hiếm khi thấy.

“Xe này thật là đẹp.” Trương Na Na nói với vẻ hâm mộ: “Nếu như có một ngày có thể được ngồi lên xe này một lần thôi thì mình đã rất thỏa mãn rồi.”

Sau khi đỗ xe, Lâm Dật và Lý Tự Cẩm xuống xe, người sau nhìn ảnh chụp trên điện thoại di động một chút, rồi đi về phía Lý Ninh Thụy đang đứng tại cổng trước:

“Cậu là Lý Ninh Thụy đúng không?”

Lý Ninh Thụy sửng sốt một chút, “Các người tìm tôi sao?”

Trương Na Na và Lưu Nhã Nguyệt cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới người đi xuống từ trên xe đắt tiền lại đến để tìm tên ngốc Lý Ninh Thụy.

“Chị là đồng nghiệp của cha em, qua đây để đưa cho em ít đồ.”

Phủ!

Một câu của Lý Tự Cẩm, khiến cho người xung quanh đều nhìn mà sửng sốt.

Ba của Lý Ninh Thụy lại có đồng nghiệp lợi hại như vậy sao?

Vậy cha của cậu phải là làm nghề gì đây!

“Thế nhưng mà cha tôi...”

Trong đầu Lý Ninh Thụy, cũng có câu hỏi như này.

Ba mình đi làm tại cơ quan huyện thành, mà huyện Đông Tam vẫn luôn có tên là huyện nghèo, sao có thể có đồng nghiệp có tiền như vậy được!

Đây chính là Rolls-Royce đó!

Lâm Dật và Lý Tự Cẩm đều không giải thích quá nhiều về chuyện này, đổi sang đề tài khác rồi hỏi:

“Đồ vật hơi nhiều, cậu lên xe đi, chúng tôi sẽ đưa cậu đến dưới ký túc xá.”

“Không, không cần đâu.” Lý Ninh Thụy nói:

“Trường học của chúng em thực hiện việc quản lý phong bế, không cho xe bên ngoài vào, các người cứ đưa đồ cho em là được, một mình em cũng có thể cầm vào.”

“Vậy được.”

Lâm Dật lên tiếng, sau đó cùng Lý Tự Cẩm đưa đồ trên xe xuống dưới.

Nhưng khi nhìn thấy đồ trên xe, Lý Ninh Thụy lại ngây ngẩn cả người.

Phát hiện không chỉ có hành lý của mẹ mình mà còn có mười cái túi to to nhỏ nhỏ khác nữa!

Kenzo, Vans, Armani...

Điện thoại di động Apple, Laptop...

Nhìn thấy các nhãn hiệu lớn, Lý Ninh Thụy nơm nớp lo sợ, nói:

“Những, những vật này hẳn không phải là của em, cha em không có khả năng mua cho em những thứ này.”

“Cha em bình thường quan tâm đến hai chúng tôi rất nhiều, ngoài rương hành lý này thì còn lại đều do anh Lâm mua, đều là chút đồ dùng sinh hoạt, bình thường em có thể sử dụng đến.” Lý Tự Cẩm nói.

“Không không không, những vật này quá quý giá, em không thể nhận.”

“Không sao cả, trước đó anh cũng đã nói chuyện trước với cha cậu rồi, không có gì mà không thể nhận cả.” Lâm Dật nói.

“Cám, cám ơn anh Lâm.” Trong lòng Lý Ninh Thụy có chút run rẩy, sống nhiều năm như vậy, cậu còn chưa từng thấy qua đồ tốt như thế.

“Nghe cha cậu nói, cậu hình như sắp tốt nghiệp rồi đúng không?” Lâm Dật hỏi: “Học ngành nào?”

“Năm nay là đại học năm thứ tư, em đang làm luận văn tốt nghiệp, học ngành kỹ thuật thông tin.”

“Tìm được việc làm chưa.”

“Vẫn chưa tìm được.” Lý Ninh Thụy ngượng ngùng nói:

“Trường học không tốt lắm, có thể tìm được chuyên ngành liên quan hay không cũng chưa chắc chắn, nói không chừng sẽ đổi nghề.”

“Như vậy đi, sau khi cậu cầm được bằng tốt nghiệp thì đến tập đoàn Lăng Vân báo danh, anh sẽ nói qua với bộ phận nhân sự sắp xếp cho cậu một công việc.”

“Anh, anh nói cái gì? Đến tập đoàn Lăng Vân làm việc sao?”

Đừng nói là Lý Ninh Thụy, mà ngay cả những người xung quanh cũng đều trợn mắt há hốc mồm.

Tập đoàn Lăng Vân hiện tại chính là công ty nổi danh ngang hàng với Huawei Ali, có thể đến đó làm việc chính là ước mơ của mỗi người.

Nhưng trường của bọn họ chỉ thuộc hạng ba, đối với dạng công ty giống như tập đoàn Lăng Vân, đừng nói là đến đó làm việc mà ngay cả cơ hội phỏng vấn cũng không có!

Giờ thì hay rồi, vậy mà trực tiếp được tuyển thẳng!

Lý Ninh Thụy rốt cuộc là có cái vận cứt chó gì vậy!

Cha của cậu ta rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại a!

Trương Na Na và Lưu Nhã Nguyệt đều trừng mắt há miệng, cảm thấy không tốt chút nào.

Lời nói thì rất dễ nghe, nhưng nhìn điệu bộ này, rõ ràng cũng là đang nịnh nọt cha của Lý Ninh Thụy!

Hơn nữa còn là nhiều nhãn hiệu lớn như vậy, ít nhất cũng phải năm sáu chục tệ!

“Na Na, cậu không phải nói, ba anh ta chỉ là một chủ nhiệm trong huyện, sao có thể có đồng nghiệp có tiền như vậy được?”

“Tớ, tớ cũng không biết nữa!”

“Vậy cậu còn chờ gì nữa, cậu là bạn gái của anh ấy, còn không mau nhân cơ hội này qua chào hỏi một chút, để anh chàng đẹp trai kia sắp xếp công việc cho cậu luôn!” Lưu Nhã Nguyệt nói.

“Chuyện này có được không.”

“Có cái gì à không được! Đây chính là tập đoàn Lăng Vân danh tiếng lẫy lừng đó!” Lưu Nhã Nguyệt nói:

“Nếu như người đàn ông kia không đáp ứng, cậu lại giật dây Lý Ninh Thụy không đến đó để làm việc, nhìn xem anh ta sẽ làm thế nào.”

“Đã biết.”

Sau khi lên tiếng, Trương Na Na điều chỉnh lại vẻ mặt, chỉnh sửa lại quần áo trên người một chút, rồi đi về phía Lý Ninh Thụy.

“Ninh Thụy, hai vị này là đồng nghiệp của cha anh sao.” Trương Na Na đi tới, vừa cười vừa nói.

Lý Ninh Thụy theo bản năng đứng sang bên cạnh, “Cô còn quay lại làm gì.”

“Giữa trưa không phải là đã hẹn xong cùng nhau đi ăn cơm sao.”

“Cô không phải mới vừa muốn đi ăn cơm với người khác sao, cũng đồng nghĩa với việc chúng ta đã chia tay, đừng tới tìm tôi nữa.”

Trương Na Na sầm mặt lại, biểu lộ có chút xấu hổ.

“Vừa rồi em chỉ đùa với anh thôi, sao anh lại coi nó là thật chứ.” Trương Na Na nói:

“Hơn nữa em đã suy nghĩ lại một chút, chúng ta đã ở cùng một chỗ lâu như vậy rồi, mấy thứ như vật chất quả không quan trọng. Anh muốn tặng cho em album ảnh, em cũng cảm thấy nó cũng không tệ.”

Trong lòng Trương Na Na đã hối hận muốn chết.

Sớm biết cha của Lý Ninh Thụy lợi hại như vậy, đánh chết mình cũng không chia tay với anh ta!

Hiện tại cũng sẽ không cần thấp kém như này.

“Tôi đã nghĩ thông suốt, cô không cần nói gì nữa.” Lý Ninh Thụy nói:

“Các người đi ăn cơm với nhau đi, chúng ta không thích hợp đâu.”

Lâm Dật và Lý Tự Cẩm liếc nhau một cái, chỉ là đến để đưa đồ thôi, không nghĩ tới còn gặp tiết mục như này.

Nhưng biểu hiện của Lý Ninh Thụy khiến cho Lâm Dật rất hài lòng.

Cô gái này chính là trà xanh, hoàn toàn không thích hợp với người thành thật như cậu ấy.

Có thể từ chối quyết đoán cũng là chuyện tốt.

Ít nhất tâm tính cũng rất được.

“Anh Lâm, chị Lý, các người ăn cơm chưa, bên cạnh trường học có quán ăn nhỏ rất ngon, em mang các người đi ăn.” Lý Ninh Thụy rất khách khí nói.

“Bọn anh lát nữa còn có việc, sẽ không ăn cơm đâu.” Lâm Dật nói:

“Nhưng nhiều đồ như vậy, cậu xác định có thể đưa về được sao?”

Nhìn mười cái túi to nhỏ trên mặt đất, Lý Ninh Thụy chần chờ một lát, “Em sẽ gọi điện thoại cho bạn học, để bọn họ giúp em cầm một chút.”

“Không cần phiền phức như vậy, vẫn nên để anh giúp cậu đưa vào đi.”

“Nhưng trường học của chúng em không cho xe cộ bên ngoài đi vào.”

“Không sao cả, anh có giấy thông hành, bảo vệ trường học cũng không dám cản anh đâu.”

Tê _ _

Người xung quanh lại hít sâu một hơi.

Người đàn ông này rốt cuộc có lai lịch gì?

Không chỉ lái Rolls-Royce, hơn nữa còn có giấy thông hành đặc thù!

Nhưng cho dù là người lợi hại như vậy, lại còn muốn nịnh bợ cha của Lý Ninh Thụy!

Trong một trường học hạng ba, chẳng lẽ còn ẩn giấu một đại thần sao?

Dịch: MBMH Translate

Chương 1440: Fan Não Tàn.

Chương 1440: Fan Não Tàn.

Lý Ninh Thụy ngượng ngùng cười rộ lên.

“Vậy đành làm phiền anh Lâm và chị Lý vậy.”

“Việc nhỏ, mang đồ lên xe đi, anh đưa cậu vào.”

Rất nhanh, ba người đặt đồ lại trên xe, Lý Ninh Thụy ngồi ở hàng sau, chuẩn bị quay trở về trường học.

“Ninh Thụy, vừa rồi em thật sự chỉ là đùa với anh thôi, chính là vì để khảo nghiệm anh một chút. Em thật sự không muốn chia tay với anh, anh không thể như vậy được.”

Trương Na Na đứng bên cửa xe la lên, nhưng Lý Ninh Thụy lại không có chút hành động nào.

Khóe miệng Lâm Dật lộ ra ý cười.

Không nói về tri thức chuyên nghiệp, nhưng ít nhất vẫn phải có chút tố chất bên trong.

Tương lai đến tập đoàn Lăng Vân, cố gắng một chút, hẳn là còn có thể có phát triển được.

Sau đó, Lâm Dật đưa Lý Ninh Thụy đến trường học, gác cổng lúc này ngăn xe lại.

Lâm Dật đưa giấy chứng minh thân phận của mình ra, gác cổng đầu tiên là ngơ ngác một chút, sau đó chào theo nghi thức quân đội, không thể nghi ngờ là người đã xuất ngũ, cho nên Lâm

Dật cũng đáp lễ lại.

Sau khi Lâm Dật giúp đỡ đưa đồ đến ký túc xá, Lý Ninh Thụy mua cho hai người hai lon coca.

Chuyện nhân tình thế thái, mưa dầm thấm đất nên cũng hiểu một chút.

Sau khi xử lý xong, Lâm Dật và Lý Tự Cẩm lái xe về tới khách sạn, chuẩn bị mang theo người huyện Đông Tam tới sân bay.

Reng reng reng _ _

Khi lái xe đi ra ngoài không bao xa, điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Lý Khánh Khải gọi tới.

“Tiểu tử cậu đang làm gì thế, sao lại mua nhiều đồ như vậy, cậu có phải đang muốn tôi tức chết hay không.”

“Cũng không có bao nhiêu tiền, anh cũng đừng kiêng kỵ nhiều như vậy.” Lâm Dật cười ha hả, nói:

“Tốt xấu gì anh cũng là cấp trên, dù sao cũng phải cho tôi cơ hội nịnh bợ lãnh đạo chứ.”

“Cậu có thể đưa đồ giúp tôi, tôi đã rất thỏa mãn rồi, không có nghĩ rằng cậu còn đưa nhiều như thế.”

“Không phải nói rồi sao, không đáng bao nhiêu tiền cả, anh cũng đừng tính toán nhiều làm gì.” Lâm Dật nói:

“Tôi đang còn có việc, không nói chuyện với anh nữa, cúp máy đây.”

Đối với chuyện này, Lâm Dật cũng không nhiều lời với Lý Khánh Khải, liền cúp điện thoại.

“Anh Lâm, nếu như anh Lý biết anh chính là chủ tịch tập đoàn

Lăng Vân, liệu có bị giật mình hay không?”

Bởi vì chuyện tối ngày hôm qua, nên Lý Tự Cẩm đã hoàn hoàn hiểu rõ về thân phận của Lâm Dật.

Đến mức sau nửa đêm mới ngủ được.

“Đoán chừng sẽ vậy.” Lâm Dật cười ha hả:

“Nhưng việc này không nên nói với anh ấy, công tác xóa đói giảm nghèo ở huyện Đông Tam không bao lâu nữa sẽ kết thúc. Chẳng bao lâu nữa tôi cũng sẽ rời đi, không cần thiết phải nói nhiều như vậy.”

Vừa nhắc tới chuyện rời khỏi huyện Đông Tam, Lý Tự Cẩm còn có chút thương cảm, không biết nên nói tiếp thế nào.

“Chờ sau khi tôi đi rồi, cô cũng cố gắng một chút, tôi sẽ giúp cô nói một chút, muốn đến Dư Hàng là chuyện không thành vấn đề.”

“Nhưng tôi đến huyện Đông Tam công tác chính là muốn giúp quê hương thoát khỏi nghèo khó, cũng không muốn đến những nơi khác.” Lý Tự Cẩm cố chấp nói.

“Nhưng cô phải hiểu rằng, chúng ta đều là một cái đinh của thời đại, ý chí cá nhân quá nhỏ bé thì sẽ như một giọt nước tan vào biển lớn, sẽ không nhìn thấy chút dấu vết nào.” Lâm Dật nói:

“Nếu như tôi không phải là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, nếu như không có các tài nguyên khác, chỉ dựa vào cố gắng của hai chúng ta thì cả đời này đều rất khó có khả năng giúp Đông Tam huyện thoát khỏi cảnh nghèo khó.”

Lý Tự Cẩm gật gật đầu không nói chuyện, cô hiểu rõ ý của Lâm Dật.

“Làm đến chức vị càng cao, tài nguyên nắm giữ cũng càng nhiều, khi đó chuyện mà mình muốn làm cũng sẽ càng nhiều hơn. Đây mới thực sự là phương pháp để có thể tạo phúc cho bách tính một phương.”

“Đã biết, anh Lâm.” Lý Tự Cẩm nói: “Suy nghĩ của tôi quả thật có chút nhỏ.”

“Từ từ rồi sẽ đến, đường tương lai còn dài mà.”

“Ừm.”

Lâm Dật đạp chân ga, không bao lâu đã đến khách sạn Bán Đảo.

Người chuẩn bị đi tham gia huấn luyện cũng đều đã chuẩn bị xong, trước sau không đến nửa giờ đều đã chuẩn bị thỏa đáng, chuẩn bị xuất phát đến sân bay.

“Sân bay cũng quá đẹp rồi.” Có người thở dài: “Đẹp hơn bến xe trong huyện nhiều.”

"Nhìn dáng vẻ không có tiền đồ kia của anh kìa, đây là sân bay, đương nhiên là tốt hơn nhiều so với bến xe khách nhỏ của chúng ta!

“Mọi người đừng có gấp, tôi chụp mấy tấm hình đã, cho vợ tôi xem một chút.”

“Tôi cũng chụp mấy tấm, con trai tôi chưa từng ngồi qua máy bay, người làm cha như tôi thế mà lại ngồi trước, ha ha...”

“Các người đều chú ý một chút, đừng chỉ đứng chụp hình, nghe Lâm chủ nhiệm, đừng làm chậm trễ chuyện chính.”

“Không có việc gì cả, cứ chụp đi.” Lâm Dật vừa cười vừa nói: “Thời gian vẫn còn kịp.”

“Cám ơn Lâm chủ nhiệm.”

Lâm Dật có thể hiểu được loại tâm tình náy.

Lúc trước khi còn ở cô nhi viện, lần đầu mình ngồi xe lửa cũng là hết sức hưng phấn, huống chi là đi máy bay.

Sau khi chụp khoảng chừng mấy phút, mọi người đều biết còn có chuyện chính cần làm, nên đều cất điện thoại di động, không muốn gây thêm phiền toái cho Lâm Dật.

Sau khi mọi người chụp ảnh xong, Lâm Dật và Lý Tự Cẩm mang theo mọi người đi vào trong sân bay.

Lý Tự Cẩm cũng có chút khẩn trương, bởi vì đây cũng là lần đầu tiên cô đến sân bay, cũng không nên ngồi máy bay như thế nào.

Nhìn thấy sân bay được tân trang tráng lệ, mọi người lại lấy ra điện thoại di động bắt đầu chụp ảnh lần nữa.

Lâm Dật cũng không có thúc bọn họ, đây đều chuyện là không thể tránh được.

“Trời ạ, các người nhìn xem, Chấn Vũ Oppa đến rồi!”

“Người thật còn đẹp hơn trên TV rất nhiều nhiều, đôi chân dài này. Tôi đã sắp không được, nhanh dìu tôi một chút.”

“Tôi lấy tiền trị bệnh bằng hoá trị của cha tôi lén chạy tới Trung Hải, không nghĩ tới thật sự gặp được Chấn Vũ Oppa, đời này chết cũng không có gì tiếc nữa.”

“Chấn Vũ Oppa, chúng em yêu anh, đời đời kiếp kiếp chỉ yêu một mình ngươi!”

“Chấn Vũ Oppa...”

Nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ từ phía sau lưng, Lâm Dật và Lý Tự Cẩm quay đầu nhìn lại, phát hiện một đám fan cuồng nhiệt đang xông tới.

Hai người không khỏi nhíu mày, cảm thấy vô cùng chán ghét đối với dạng văn hóa fan trong nước như này.

Cảm thấy không giác gì tà giáo cả.

Cùng lúc đó, Lâm Dật nhìn thấy có một nhóm người đi tới từ phía xa, thanh thế to lớn, hẳn là những ngôi sao của xứ Hàn Quốc.

“Đều nhường đường một chút, mấy tên nông dân thối này mà cũng dám ngăn cản đường của Chấn Vũ Oppa nhà chúng ta!”

“Nhanh lăn đi!”

“Điện thoại di động dưới 3000 tệ căn bản không xứng để chụp ảnh cho Chấn Vũ Oppa của chúng ta, không rõ ràng chút nào, nhanh xóa mấy cái ảnh chụp đó đi, các người rõ ràng là antifan!”

Đám fan nữ cuồng nhiệt xông lên, tách nhóm người huyện Đông Tam ra, thậm chí một số di động của bọn họ đều bị đập xuống đất.

Dân chúng của huyện Đông Tam chưa từng gặp qua loại chuyện như vậy.

Thậm chí cảm thấy mấy cô gái này chính là một đám côn đồ.

“Các người đang làm gì vậy, chúng tôi đang chụp ảnh trong sân bay, dựa vào đâu lại ném điện thoại di động của chúng tôi!”

“Chụp ảnh sân bay sao?” Một cô gái hơn trăm, lớn tiếng nói:

“Tôi thấy các người chính là antifan, cầm điện thoại di động rách nát như vậy mà đòi chụp cho Chấn Vũ Oppa. Đây chính là muốn chụp ảnh mơ hồ, sau đó lên trên internet bôi nhọ anh ấy!”

“Các người nhanh tránh ra một chút, một đám nông dân thối, cút!”

Đám fan não tàn hô nhau mà lên, đẩy hai mươi mấy người ra, ảnh hưởng nghiêm trọng tới trật tự của sân bay!

“Các người đang làm gì vậy, đừng quá đáng! Nơi này là nơi công cộng!”

Lý Tự Cẩm không thể nhịn được nữa, lớn tiếng nói!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1441: Người Không Thể Đi Được.

Chương 1441: Người Không Thể Đi Được.

Nhìn thấy Lý Tự Cẩm tức giận, phần lớn fan não tàn đều sững sờ, dừng lại động tác trên tay, nhìn cô với đầy vẻ địch ý.

Lâm Dật cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Lý Tự Cẩm còn có một mặt này.

“Nơi này là nơi công cộng, hi vọng các ngươi chú ý lời nói của mình!”

Lý Tự Cẩm hình như đã thật sự tức giận, tập hợp mọi người lại cùng một chỗ, chuẩn bị đi đăng ký.

“Hô cái gì mà hô, đừng tưởng rằng lớn giọng là tôi sẽ sợ cô!”

Mấy nam sinh vọt lên, giằng co với Lý Tự Cẩm, thái độ cường ngạnh, không có một chút dáng vẻ nhận sai nào.

“Các người ném hỏng di động của người khác, còn không nói đạo lý!” Lý Tự Cẩm nói:

“Chẳng lẽ cha mẹ của mấy người không dạy qua các người, không được ồn ào ở nơi công cộng, làm hư đồ của người khác thì phải bồi thường sao!”

Nếu như là chuyện của mình thì Lý Tự Cẩm có thể sẽ không tức giận như thế.

Nhưng những người này là người đi theo tới, đều là dân chúng bình thường, một cái điện thoại di động đối với bọn họ mà nói đã là đồ rất quý giá.

Nhất định phải để cho bọn họ bồi thường!

“Ai bảo bọn họ cầm điện thoại rách đi chụp lung tung, dựa theo quy định của hội viên hội chúng tôi, nếu điện thoại từ 3000 tệ trở xuống, đồng thời không phải là điện thoại do Chấn Vũ Oppa làm đại sứ hình tượng thì không có tư cách chụp ảnh cho anh ấy!”

Lâm Dật cảm thấy cạn lời.

Fan nữ yêu thích còn có thể thông cảm được, nhưng những người đàn ông này còn xem náo nhiệt gì thế?

“Chúng tôi chỉ là chụp ảnh sân bay, cũng không có chụp ngôi sao của các người, các người có phải là có chút quá đáng rồi hay không!”

“Ai biết các người có chụp lén hay không!” Người của Hậu viện hội nói:

“Hơn nữa nhìn quần áo của các người liền biết là người tới từ nông thôn, làm cho không khí sân bay cũng bị ô nhiễm theo, chẳng lẽ không biết tự mình hiểu lấy sao!”

“Đây là lý do gì, ngang nhiên hủy hoại tài sản của người khác, đây là hành động phạm pháp!” Lý Tự Cẩm nói!

“Tôi không quan tâm đến mấy chuyện đó!” Fan nam kêu gào rồi tiến đến trước mặt Lý Tự Cẩm, “Có bản lĩnh thì cô đánh tôi xem, đồ bà cô không ai muốn!”

“Tránh xa một chút, anh não tàn như thế sẽ rất dễ lây sang cho chúng tôi.”

Lâm Dật nắm lấy tóc của nam sinh kia kéo sang một bên.

“Anh, anh lại dám động thủ với tôi! Các người quá đáng!”

Nam sinh bị Lâm Dật bị dọa cho không dám động thủ, chỉ dám đứng ở đằng xa chỉ trỏ.

“Đây đã tính toán là nhẹ lắm rồi, ngoan ngoãn bồi thường tiền, sau đó cút ra ngoài, đừng tự chuốc nhục nhã.”

“Sao anh lại nói chuyện như vậy với fan của tôi.”

Vốn cho rằng mọi chuyện sẽ lắng lại, lại đột nhiên xuất hiện tiếng nói chuyện, khiến cho bầu không khí hai bên lại trở nên căng thẳng một lần nữa.

“Là Chấn Vũ Oppa!”

Lâm Dật nghiêng đầu nhìn qua, nhìn thấy mười mấy người đang đi ra từ bên trong.

Người đàn ông dẫn đầu, mặc quần dài màu đen cùng áo khoác cao bồi, trên mặt còn đeo khẩu trang và kính râm, bọc bản thân mình cực kỳ chặt chẽ.

Ở xung quanh anh ta, có hai người giúp đỡ mang đồ, bảo tiêu đứng bên cạnh, vây anh ta vào giữa, phòng ngừa những người khác tới gần.

Nhìn thấy loại tư thế xuất hành này, Lâm Dật nhìn ra người này hẳn là rất nổi tiếng.

Lâm Dật không có thói quen theo đuổi idol, cho nên không hiểu rõ lắm mấy chuyện này.

Người đàn ông đi ra từ trong sân bay tên là Phác Chấn Vũ, bởi vì đóng bộ phim《 Tổng tài ở trên 》, mà hot lên trong làng giải trí Hàn Quốc, cũng khiến cho anh ta thu được một lượng lớn fan tại Trung Quốc.

Mà lần này anh ta tới Trung Quốc chính là để tham gia buổi fan meeting, dùng nó để củng cố địa vị của mình trong vòng fan tại Trung Quốc.

“Chấn Vũ Oppa đến rồi!”

“Thật là quá đẹp trai, không được, tôi muốn ngất xỉu!”

“Chấn Vũ Oppa, em yêu anh!”

Nhìn thấy fan cuồng nhiệt như vậy, Phác Chấn Vũ rất là hài lòng.

Trước đó đã nghe nói, fan Trung Quốc vô cùng cuồng nhiệt, vì thần tượng của mình mà chuyện gì cũng đều có thể làm được.

Hiện tại xem ra thật sự đúng là như vậy.

Thế mà lại vây quanh hết lối đi của sân bay, trận thế như vậy rất ít thấy tại Hàn Quốc.

Chuyến vơ vét tiền tại Trung Quốc lần này vẫn là vô cùng cần thiết.

“Chấn Vũ Oppa, mấy dân quê bọn họ, không chỉ cầm điện thoại do anh đại ngôn để chụp ảnh. Hơn nữa còn chặn đường ra của anh, ngay cả không khí đều bị ô nhiễm. Chúng tôi muốn tiến lên ngăn cản thì bọn họ lại động thủ đánh người.”

“Chuyện này...”

Nhìn điện thoại vỡ nát trên mặt đất, Phác Chấn Vũ trong lúc nhất thời khó có thể đưa ra lựa chọn.

Đây là nơi công cộng, mình có nên xử lý việc này hay không?

“Anh ra mặt giúp bọn họ đi.” Người đại diện Khương Hiền Tuấn nói với Phác Chấn Vũ.

“Nhưng đây là nơi công cộng.”

“Cũng bởi vì là nơi công cộng cho nên anh mới cần làm như vậy.” Khương Hiền Tuấn nói :

“Trung Quốc không giống với Hàn Quốc, cho dù có xảy ra chuyện tại nơi công cộng cũng có thể lắng lại rất nhanh. Anh bây giờ ra mặt giúp fan thì bọn họ sẽ càng sùng bái anh hơn, sau đó sẽ càng điên cuồng mua đồ của anh, đến lúc đó danh tiếng của anh cũng sẽ được nâng cao một bước!”

“Thật sao!”

“Đương nhiên là thật, hơn nữa phía sau còn có chúng ta tẩy trắng mọi chuyện, nói rằng anh vì bảo vệ fan nên mới làm như vậy. Đây rõ ràng chính là một đợt tuyên truyền tích cực, cho nên anh nhất định phải ra mặt cho bọn họ!”

“Tôi đã biết.”

Sau khi nói chuyện với người đại diện, Phác Chấn Vũ nói với fan ở sân bay:

“Mọi người đừng sợ, các người là fan của tôi, chúng ta cũng là người một nhà, tôi sẽ bảo vệ các người.”

“Trời ạ, Chấn Vũ Oppa vậy mà nói chúng ta là người một nhà, đúng là quá hạnh phúc đi mà!”

“Đây mới là thần tượng chất lượng tốt, ô ô ô... Đời này có thể trở thành fan của Chấn Vũ Oppa quả thực chính là vinh hạnh của tôi.”

“Tôi sau này không muốn đến trường nữa, tôi muốn dành tất cả thời gian để đều theo đuổi Chấn Vũ Oppa!”

Lâm Dật:…

Lý Tự Cẩm:…

Nhìn thấy fan cuồng nhiệt như vậy, Phác Chấn Vũ hài lòng cười cười.

“Mọi người đừng sợ, tôi sẽ ra mặt cho các người, tuyệt đối sẽ không để cho các người bị bắt nạt!”

“Ô ô ô... Cảm ơn Chấn Vũ Oppa...”

“Sa lang hei, chúng em yêu anh!”

Phác Chấn Vũ phất phất tay, ra hiệu cho fan an tĩnh lại, sau đó nhìn sang đám người Lâm Dật:

“Tiên sinh, tốt xấu gì anh cũng là người đã trưởng thành, thế mà lại ra tay đánh fan của tôi, nói lời ác độc, có phải là có chút quá đáng rồi hay không.”

“Thế nào, sân bay là do nhà các người mở à? Con đường này người khác không thể đi sao?” Lâm Dật hỏi ngược lại: “Hay đây là thói quen tật xấu của các người?”

“Anh!”

Sắc mặt của Phác Chấn Vũ trở nên khó coi, “Chuyện này là fan tôi không đúng, không phải chỉ là mấy cái điện thoại di động thôi sao, tôi thay bọn họ bồi thường cho anh là được.”

Phác Chấn Vũ lấy từ trong túi xách của mình ra 20 ngàn tệ đã được đổi từ trước.

“Số tiền này hẳn là đủ rồi đúng không.”

Lâm Dật nhìn Lý Tự Cẩm, cô liền gật gật đầu.

Điện thoại của thôn dân bình thường đều không đắt, số tiền này cũng đủ để bồi thường.

“Vẫn là anh hiểu rõ lí lẽ.” Lâm Dật nói: “Nhường đường chút đi, chúng tôi muốn lên máy bay.”

“Đi sao? Mọi chuyện còn chưa xử lý xong đâu, nếu cứ đi như thế, chỉ sợ là không được rồi.”

Lâm Dật nhướng mày, liếc mắt nhìn Phác Chấn Vũ, “Thế nào, anh còn có gì muốn nói với tôi sao?”

“Tôi đã bồi thường tiền cho anh, nhưng anh đánh fan của tôi, chuyện này anh cũng nên phải phụ trách đi chứ.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1442: Làm Thịt? Chửi Chết?

Chương 1442: Làm Thịt? Chửi Chết?

“Thế nào, anh còn muốn nói những chuyện này với tôi sao?”

“Đương nhiên, fan cũng là người nhà của tôi, tôi muốn anh chịu trách nhiệm đối với bọn họ.” Phác Chấn Vũ nói:

“Bọn họ làm rớt bể điện thoại di động của anh, tôi đã bồi thường, nhưng anh đánh fan của tôi, tôi cũng cần anh phải bồi thường.”

Nghe thấy Phác Chấn Vũ gọi bọn họ là người nhà, đám fan hâm mộ càng cảm động đến phát khóc.

Nam sinh trước đó bị Lâm Dật đẩy qua một bên liền đứng dậy.

“Anh Chấn Vũ, anh ta mới vừa rồi động thủ với em, em hiện tại còn cảm thấy không thoải mái đây.”

“Yên tâm đi, tôi sẽ đòi lại công đạo cho cậu.”

“Cảm ơn anh Chấn Vũ.”

Phác Chấn Vũ nhìn về phía Lâm Dật, “Tôi hi vọng anh có thể cho fan của tôi một cái công đạo, hiện tại lập tức xin lỗi bọn họ.”

“Mẹ nó～”

Lâm Dật cười ha hả, nói: “Sống nhiều năm như vậy, còn chưa thấy qua ai dám bắt tôi xin lỗi đâu.”

"Vậy ta hôm nay tôi sẽ là người đầu tiên, anh đánh fan của tôi, nhất định phải xin lỗi bọn họ!"

"Xin lỗi!"

"Xin lỗi!"

"Xin lỗi!"

Thanh thế của fan Phác Chấn Vũ rất lớn, khoảng chừng hơn trăm người. Bọn họ bao vây đám người Lâm Dật lại, bày ra bộ dáng anh không xin lỗi thì không thể đi khỏi đây!

Toàn bộ sân bay đều nghe thấy động tĩnh bên này, mọi người đều ào ào quay đầu nhìn lại.

Còn có không ít phụ nữ trẻ tuổi, cũng gia nhập vào trận doanh của fan trận, các cô cũng là fan của Phác Chấn Vũ, nhưng còn chưa tới cấp bậc fan não tàn.

Sau khi biết thần tượng của bọn họ xảy ra tranh chấp cùng một đám dân quê thì đều liên tục chỉ trỏ, còn có không ít người lấy cả điện thoại di động ra để quay video.

Nhìn thấy người vây thành ba tầng, Phác Chấn Vũ vô cùng kinh ngạc.

Ngay cả chính bản thân anh ta đều không nghĩ tới, sức ảnh hưởng của mình tại Trung Quốc lại lớn như vậy!

Xem ra hành động này của mình có hiệu quả rất tốt, những fan nữ Trung Quốc này thật sự là quá dễ lừa.

"Anh Lâm..."

Nhìn thấy phía bên mình bị vây lại, Lý Tự Cẩm cũng hoảng hồn.

Cô từ nhỏ đến lớn đều là cô gái ngoan ngoãn, chưa từng gặp qua hiện tượng không não như này.

“Tránh đường một chút, nhường một chút!”

Ngay tại lúc cục diện giằng co không xong, bỗng có tiếng gọi ầm ĩ truyền đến từ phía ngoài đoàn người.

Người tấn công Lâm Dật tản ra từ xung quanh, phát hiện là quản lý sân bay mang theo hơn mười tên bảo an đang đi tới từ bên ngoài.

Nhìn thấy Phác Chấn Vũ, hai mắt của nữ quản lý liền tỏa sáng, hoàn toàn không nghĩ tới, Phác Chấn Vũ sẽ ngồi chuyến bay của hàng không Tân Hoa để đến Trung Hải!

Cô đã làm fan hơn nửa năm, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người thật!

“Phác tiên sinh, xin hỏi đã xảy ra chuyện gì vậy?” Nữ quản lý khách sáo hỏi.

“Người đàn ông này đánh fan của tôi, tôi hi vọng anh ta có thể nói lời xin lỗi với fan của tôi!”

“Tôi đã hiểu.”

Nữ quản lý lên tiếng, nhìn sang Lâm Dật:

“Tiên sinh, nơi này là sân bay, là nơi công cộng, anh lại đánh người ở chỗ này. Chuyện này là do bản thân anh không đúng, hy vọng anh có thể xin lỗi Phác tiên sinh và fan của anh ấy.”

“Cô muốn tôi xin lỗi sao?” Lâm Dật nhướng mày nhìn nữ quản lý, “Nếu như cô còn muốn công việc này thì đừng nhúng tay vào chuyện này.”

“Anh đang uy hiếp tôi sao?” Nữ quản lý tức giận, nói:

“Hàng không Tân Hoa chúng tôi không phải là chỗ cho mấy người giương oai đâu! Nếu như anh không xin lỗi, tôi sẽ để cho bảo an động thủ, đưa anh đến cơ quan công an!”

“Cô cứ để bọn họ thử một chút.”

“Tiên sinh, chúng tôi cũng không muốn đánh nhau, hy vọng anh có thể hiểu đạo lý này, cũng hy vọng anh có thể lý trí một chút.”

Lâm Dật nở nụ cười, “Tôi cảm thấy người không lý trí là cô mới đúng, tại bất kỳ vị trí nào cũng không nên giúp một cây gậy Hàn Quốc nói chuyện. Hàng không Tân Hoa sao có thể tuyển loại người như cô được vậy.”

“Anh!”

Thân thể của nữ quản lý phát run, “Nếu anh đã không nghe lời khuyên của tôi, tôi sẽ để cho bảo an động thủ!”

Nói xong, nữ quản lý lui về sau một bước, hơn mười bảo an sau lưng hung thần ác sát xông về phía Lâm Dật!

Hô thông!

Lâm Dật nhấc chân, đá về người đầu tiên xông tới.

Người kia không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy thân thể đều không nghe theo sự sai khiến của mình, trực tiếp bay ra ngoài.

Nhưng người phía sau cũng không lên đỡ anh ta, mà tản ra bốn phía, ngã chổng vó lên trời.

Một cước này của Lâm Dật trấn trụ toàn bộ bảo an muốn xông tới. Bọn họ giảm tốc độ lại theo bản năng, dù là trên tay có cầm gậy cũng không dám tiến lên một bước.

“Đi thôi.”

Lâm Dật gọi bọn người Lý Tự Cẩm, đi về phía máy bay.

Nhưng còn chưa đi được mấy bước, lại bị bảo vệ của Phác Chấn Vũ ngăn cản.

“Vị tiên sinh này, anh còn chưa xin lỗi fan của Phác tiên sinh,, cho nên anh không thể đi!”

“Bảo an đều đã nằm xuống, anh còn muốn tự lấy chuốc nhục nhã sao?”

Phác Chấn Vũ và người đại diện của anh ta đều nhịn không được mà bật cười.

Những tên bảo an kia thì tính là gì, sao có thể so với bảo vệ của mình được.

Tên này cũng là quá ngây thơ rồi!

“Bọn họ là chỉ bảo an, chúng tôi là bảo vệ chuyên nghiệp, chúng tôi là hai loại người, xin đừng nên nhập chúng tôi lại làm một, như vậy sẽ cho thấy anh là người không có tri thức.”

Lâm dật dùng một tay, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, nắm lấy cánh tay vệ sĩ rồi xoay về phía sau!

Làm vệ sĩ chuyên nghiệp, người kia phản ứng cũng cực kỳ nhanh, liền vội vàng xoay người, cố gắng tránh thoát cánh tay Lâm Dật!

Nhưng Lâm Dật!

Sẽ không cho anh ta cơ hội như vậy!

Anh nhấc chân đá vào khớp nối trên đầu gối của anh ta, người kia liền mất đi thăng bằng, bịch một tiếng, quỳ trên mặt đất!

Bọn người Phác Chấn Vũ đều thấy choáng, không nghĩ tới bảo vệ mà công ty sắp xếp cho mình vậy mà lại bị đánh bại!

Hơn nữa còn để anh ta quỳ trên mặt đất trước mặt mọi người!

Quả thực là vô cùng nhục nhã!

Lâm Dật nhìn sang vệ sĩ còn, “Các người nếu mà còn dám tới, tôi sẽ để cho các người cùng quỳ xuống luôn!”

“Động thủ!”

Tố chất của vệ sĩ chuyên nghiệp đương nhiên là hơn bảo an sân bay nhiều, cho dù một người bị đánh ngã, những người còn lại cũng sẽ không bỏ chủ mà chạy.

Năm tên vệ sĩ cùng xông về phía Lâm Dật, vây anh vào giữa.

“Nhiều người như vậy đánh một người, đây không phải là đang bắt nạt người sao.” Một người thôn dân lên tiếng:

“Mọi người cùng tiến lên, không thể cho bọn họ bắt nạt Lâm chủ nhiệm được!”

“A...”

Một tên vệ sĩ cười lạnh, nói: “Dạng nông dân như các người còn muốn động thủ với chúng...”

Hô thông!

Một chân của Lâm Dật đá vào đầu gối của tên vệ sĩ kia!

Người kia lập tức quỳ xuống, đau đến nỗi không đứng lên nổi.

“Mỗi ngày mẹ nó nông dân nông dân, mấy tên mỗi ngày đều ăn kim chi như các người lại còn xem thường chúng tôi sao?”

Bốn người còn lại đều không dám động thủ nữa, thân thủ của người đàn ông này lợi hại hơn nhiều so với bọn họ, cần phải cẩn thận một chút.

“Không cần động thủ nữa!”

Phác Chấn Vũ kịp ngăn trở vệ sĩ của mình.

Trong chuyện này, anh ta chỉ muốn động miệng một chút, sau đó lấy chút thiện cảm, cũng không muốn để cho vệ sĩ của mình bị thương, hơn nữa còn là lấy phương thức như vậy!

“Chấn Vũ Oppa, chúng em xin nhận ý tốt của anh, không muốn chấp nhặt với bọn họ.”

“Đúng đúng đúng, anh ta chính là một người đàn ông hoang dã, chúng ta không nên quan tâm nhiều làm gì!”

“Hừ hừ, dám đối nói năng lỗ mãng với Chấn Vũ Oppa, lát nữa tôi sẽ lên mạng làm thịt anh ta! Khiến cho anh ta bị dìm chết mới thôi!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1443: Chê Cười Người Không Bằng Người.

Chương 1443: Chê Cười Người Không Bằng Người.

Lâm Dật không thèm quan tâm đến Phác Chấn Vũ và đám fan não tàn kia nữa.

Anh mang theo Lý Tự Cẩm và người của huyện Đông Tam cùng nhau rời đi.

Nhưng những nhòm fan não tàn kia dường như không định buông tha cho Lâm Dật, tất cả đều xông tới trước mặt Phác Chấn Vũ.

Nhưng sáu tên vệ sĩ vẫn làm trọn chức trách của mình, vây anh ta vào giữa, không cho nhóm fan não tàn này tới gần.

“Chấn Vũ Oppa, anh yên tâm, chúng em có thể tra được lai lịch của anh ta một cách nhanh chóng, khiến cho anh ta không có cách nào sinh tồn trong cái xã hội này!”

“Không cần thiết phải như vậy, các người là fan tôi, cũng là người nhà của tôi. Tôi nên bảo vệ cho các người, nhưng giờ lại để cho các người bảo vệ tôi.”

Nghe thấy Phác Chấn Vũ nói như vậy, đám fan hâm mộ cảm động đến khóc ròng ròng.

“Không được, anh ta bắt nạt người như vậy, chúng em nhất định muốn bảo vệ anh!”

Lúc này, nữ quản lý cũng đi tới, nói xin lỗi với Phác Chấn Vũ:

“Phác tiên sinh, thực sự xin lỗi. Chúng tôi cũng không nghĩ tới là sẽ xảy ra chuyện như thế, hy vọng sẽ không lưu lại ấn tượng xấu cho anh.”

“Không sao.” Phác Chấn Vũ vừa cười vừa nói:

“Rất cảm ơn chuyện mà các người đã làm cho tôi, tôi đều sẽ ghi nhớ ở trong lòng.”

Phác Chấn Vũ lại lần nữa khiến cho nhóm fan não tàn kích động không thôi, ánh mắt nữ quản lý nhìn anh ta cũng sáng rực.

“Phác tiên sinh, tôi cũng là fan của anh, anh có thể cho ký tên cho tôi không?”

“Đương nhiên là không thành vấn đề.”

…

Thông qua đăng ký miệng, đoàn người Lâm Dật hướng về phía máy bay tư nhân.

“Lâm chủ nhiệm, thật sự xin lỗi, bởi vì chúng tôi khiến anh đắc tội ngôi sao kia, sớm biết như vậy thì chúng tôi đã không chụp hình lung tung.”

“Không sao cả, là những người kia quá não tàn, không cần quan tâm đến bọn họ làm gì.”

“Sẽ không ảnh hưởng việc chúng ta đi máy bay sao?”

“Chúng ta ngồi máy bay tư nhân, không có ảnh hưởng gì cả.”

“Máy bay tư nhân?!”

Thôn dân của huyện Đông Tam lại một lần nữa bị chấn động.

Có thể ngồi máy bay một lần đối với bọn họ mà nói, đã là chuyện có thể làm rạng rỡ tổ tông rồi, không nghĩ tới còn có cơ hội ngồi máy bay tư nhân!

Đây chính là thứ mà chỉ có thể nhìn thấy ở trong phim truyền hình!

Rất nhanh, lo lắng trong lòng mọi người đều tan sạch. Tất cả đều đắm chìm trong niềm vui khi được đi máy bay.

Chỉ có Lý Tự Cẩm còn có chút lo lắng, dù sao đối phương là một minh tinh, cho dù là người không theo đuổi idol như cô cũng đều nghe qua yên của Phác Chấn Vũ.

Lại thêm cơ sở fan rộng lớn của anh ta, nếu như làm không cẩn thận thì sẽ rất dễ tạo thành ảnh đối với chuyện làm ăn của anh Lâm.

“Không sao cả, bọn họ hoạt động không nổi đâu.” Lâm Dật nói:

“Hơn nữa công ty hàng không này là của anh em tôi, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh ấy, để anh ấy xử lý một chút là được rồi.”

Lý Tự Cẩm:…

Bạn bè của anh Lâm đều lợi hại như vậy sao?

Đi qua cổng vượt, Lâm Dật dẫn một đám người đi về phía máy bay tư nhân của mình.

Người tới lui đều lách qua bọn họ theo bản năng, trong mắt mang theo vẻ ghét bỏ và xem thường.

“Thói đời này là thế nào vậy, ngay cả nông dân cũng có thể đi máy bay, giá vé máy bay cũng quá rẻ rồi đi.”

“Đoán chừng đều là khoang phổ thông rẻ nhất, còn phải trải qua nhiều chuyến bay ở giữa, cho nên giá vé còn rẻ hơn tàu hỏa, bọn họ mới miễn cưỡng cưỡng có thể ngồi lên.”

“Nghe cô nói như vậy, tôi cảm thấy khoang phổ thông thực sự quá kinh khủng, thế mà còn có dân quê ngồi. May mà tôi mỗi lần đều dùng khoang hạng nhất cho thương nhân, mỗi lần đều là bay thẳng. Nếu như lúc đi máy bay gặp phải loại người này, đoán chừng tâm trạng du lịch cũng không còn nữa.”

“Ai nói không phải đâu, cùng một chỗ với một đám dân quê, loại chuyện này nghĩ đến một chút thôi đã thấy đáng sợ rồi.”

“Tôi cơ bản đều đã ngồi qua khoang hạng nhất của các công ty hàng không, duy chỉ chưa không ngồi qua máy bay tư nhân, nếu như có cơ hội ngồi một chút thì tốt biết bao.”

“Cô có phải là nhìn thấy chiếc Gulfstream G650 bên cạnh rồi đúng không?”

“Còn không phải sao, nghe nói là máy bay tư nhân hàng đầu trên toàn thế giới, toàn bộ Trung Quốc chỉ có vài chiếc. Nếu như có thể để tôi ngồi lúc, tôi nguyện ý để cho người đó ngủ miễn phí một tháng.”

“Cô thật đúng là biết mơ mộng hão huyền, người có thể mua nổi loại máy bay này, đều là phú hào đứng đầu Trung Quốc, làm sao có thể coi trọng mặt hàng như cô được.”

“Lời này của cô sai rồi, chỉ cần tôi đủ cợt nhả thì không có người mà tôi không giải quyết được.”

“Ha ha, có thể có thể.”

Nghe thấy người khác chỉ trỏ, Lâm Dật cũng không có phản ứng nhiều, trực tiếp đi đến Gulfstream G650 của mình.

Lúc này, nhân viên phi hành đoàn đã chờ tại cửa khoang.

“Lâm tổng, máy bay đều đã chuẩn bị xong, có thể cất cánh bất cứ lúc nào.”

“Được, chuẩn bị một chút đi, lát nữa sẽ xuất phát.”

“Được, Lâm tổng.”

Dưới sự đón tiến của nhân viên phi hành đoàn, Lâm Dật và người của huyện Đông Tam được đón lên máy bay.

Mà tình cảnh này cũng khiến cho người tới người lui nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Tình huống này là như thế nào? Đám kia nông dân vậy mà lại lên Gulfstream G650?

Đây chính máy bay tư nhân hàng đầu thế giới đó!

Máy bay tốt như vậy lại để cho đám nông dân kia ngồi, quả thực chính là phung phí của trời!

Như thế so sánh ra thì mình còn không bằng đám nông dân kia!

Nhưng người có liên quan thì lại không thèm để ý đến chuyện này, hào hoa của máy bay tư nhân đã thu hút toàn bộ sự chú ý của bọn họ.

Nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, nhìn cái gì cũng đều cảm thấy mới lạ.

Ngay cả Lý Tự Cẩm cũng nhịn không được, cầm điện thoại chụp mấy tấm ảnh, sau đó gửi qua Uông Đình để khoe khoang một hồi.

Uông Đình bên kia cũng không có hành động gì quá mức, Lâm Dật quá lợi hại, lợi hại đến mức mình không có chút ý định phản kích nào cả.

Sau khi ngồi xuống về, máy bay rất nhanh liền cất cánh, bắt đầu hành trình Đông Bắc lần này.

...

Bãi đỗ xe bên trong hàng không Tân Hoa, một chiếc Aston Martin ONE 77 dừng tại trước cửa văn phòng cao ốc.

Lương Kim Minh ném đầu thuốc lá trên tay, bước xuống từ trên xe, vẻ mặt lạnh đến dọa người.

“Lương tổng.” Nữ thư ký đã chờ tại chỗ này từ trước, ngọt ngào chào hỏi.

“Sân bay có phải là có một quản lý tên là Chu Lệ Lệ không?”

“Đúng, cô ấy hiện tại đang phụ trách chuyện an ninh trật tự của sân bay.”

“Để cho cô ấy tới phòng làm việc của tôi một chuyến.”

“Đã biết, Lương tổng, tôi sẽ đi thông báo ngay.”

Lương Kim Minh gật gật đầu, sau đó trực tiếp đi vào văn phòng, về tới phòng làm việc của mình.

Sau hai mươi mấy phút, bên ngoài hành lang của phòng làm truyền đến tiếng bước chân.

“Vương thư ký, có thể tiết lộ cho tôi chút tin tức được không, Lương tổng tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Nữ quản lý Chu Lệ Lệ nói.

“Tôi cũng không biết, Lương tổng hình như rất gấp, sau khi xuống xe, liền để tôi thông báo cho cô đến văn phòng, còn lại cũng không có nói với tôi cả.”

“Vậy thì có điểm kì quái, nhân vật nhỏ như tôi đây cũng không thể kinh động đến Lương tổng được.”

“Tôi cảm thấy Lương tổng tìm cô hẳn là còn có những chuyện khác.” Nữ thư ký nói:

“Cô suy nghĩ thật kỹ xem có xảy ra chuyện gì đáng để cho Lương tổng tìm cô không.”

Chu Lệ Lệ khẽ nhíu mày, như bừng tỉnh đại ngộ, nói:

“Tôi nhớ ra rồi, vừa rồi Phác Chấn Vũ ngồi chuyến bay của công ty chúng đến Trung Quốc tham gia fan meeting. Nhưng lại xảy ra xung đột với một người, sau đó bị tôi cản lại, liệu có phải là tìm tôi vì chuyện này không?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1444: Thân Phận Lộ Ra Ánh Sáng.

Chương 1444: Thân Phận Lộ Ra Ánh Sáng.

“Cái gì, Phác Chấn Vũ đến nơi này của chúng ta sao?”

Nữ thư ký cũng thật bất ngờ, bởi vì cô cũng là fan của Phác Chấn Vũ.

“Chuyến bay buổi trưa, từ Yến Kinh đến Trung Hải.” Chu Lệ Lệ nói:

“Nhưng lúc đi ra, bị một đám nông dân thúi cản đường, sau đó hai bên xảy ra xung đột. Người đàn ông gây chuyện kia còn đem đánh vệ sĩ của Phác Chấn Vũ, làm mất hết mặt mũi của người Hoa chúng ta.”

“Người này đúng là quá đáng mà.” Nữ thư ký nói:

“Sau đó cô xử lý như thế nào?”

“Việc này tôi cũng không có cách nào xử lý cả, bảo vệ chúng ta đánh không lại người kia, sau đó thì không giải quyết được gì.” Chu Lệ Lệ nói:

“Nhưng tôi cảm thấy, người đàn ông kia sẽ không có quả ngon để ăn đâu. Fan của Phác Chấn Vũ đã quyết định muốn bóc trần anh ta trên mạng, không bao lâu sau sẽ khiến cho anh ta chết chìm trong lời mắng chửi!”

“Làm như vậy là được rồi!” Nữ thư ký nói:

"Lại dám đánh vệ sĩ của Chấn Vũ Oppa, dạng người như anh ta thì phải bị miệng lưỡi người đời chửi chết!"

“Vậy cô nói xem, Lương tổng tìm ta là bởi vì chuyện gì? Liệu có phải là chuyện này không.”

“Cũng có khả năng này.” Nữ thư ký gật đầu, nói:

“Phác Chấn Vũ chính là ngôi sao thế giới, xảy ra chuyện lớn như vậy tại sân bay của chúng ta, chẳng mấy chốc sẽ lộ ra ngoài. Nếu như không xử lý thích đáng thì sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt đối với danh dự của công ty chúng ta, cho nên tôi đoán chừng, ngài ấy gọi cô đến để xử lý việc này.”

“Vậy cô nói xem, phương thức xử lý của tôi có vấn đề gì hay không?”

“Tôi cảm thấy không có vấn đề gì, hơn nữa xử lý còn rất tốt.” Nữ thư ký nói:

“Nói không chừng Lương tổng sẽ còn khen thưởng cô, thăng chức tăng lương gì đó cũng nên.”

Hai mắt Chu Lệ Lệ tỏa sáng, ngượng ngùng nói: “Thật ra cũng tôi không có làm gì cả, nói như vậy khiến cho tôi có chút ngượng ngùng.”

“Chị Chu không cần khiêm nhường như vậy... chờ sau khi chị thăng chức tăng lương thì cũng đừng quên người em gái là tôi đó nha.”

“Đây là điều đương nhiên, chờ sau khi chị đây thăng chức, chắc chắn sẽ không quên cô.”

“Hắc hắc, cám ơn chị Chu.”

Rất nhanh, hai người tới văn phòng của Lương Kim Minh.

Lương Kim Minh tựa lưng vào ghế ngồi, chân đặt trên bàn làm việc, một tay cầm điếu thuốc, một tay cầm điện thoại di động, không ngừng xem tin tức trên mạng.

“Lương tổng.”

Sau khi đi vào, hai người lên tiếng chào hỏi, rồi đứng ở cửa.

Lương Kim Minh nhướng mày, nhàn nhạt liếc qua Chu Lệ Lệ, nhưng lại không nói một câu nào.

Trong vài phút tiếp theo đều là sự trầm mặc, khiến cho bầu không khí trong văn phòng như tiến vào trạng thái đóng băng.

Nhất là Chu Lệ Lệ, thậm chí cô còn có loại cảm giác rợn cả tóc gáy, toàn thân nổi da gà.

Gọi mình tới, không phải là muốn khen ngợi mình sao, tại sao lại không nói câu nào vậy.

Sau khi hút xong điếu thuốc, Lương Kim Minh đứng dậy, giẫm tắt đầu thuốc lá, ném điện thoại di động lên trên bàn làm việc. Ánh mắt anh nhẹ quét qua trên người Chu Lệ Lệ .

“Nghe nói buổi trưa, ở sân bay có xảy ra chuyện.”

Nghe thấy Lương Kim Minh nói chuyện, Chu Lệ Lệ và nữ thư ký mới có cảm giác như trút được gánh nặng.

“Lương tổng, là như vậy.” Chu Lệ Lệ nói:

“Buổi trưa, Phác tiên sinh ngồi chuyến bay của công ty chúng ta đến Trung Hải, lúc ra nhà ga thì gặp một đám dân quê chặn đường. Sau đó, hai nhóm người có xảy ra xung đột, trong đó có một người đàn ông còn đánh cả vệ sĩ của Phác Chấn Vũ, tạo thành ảnh hưởng không tốt.”

“Sau đó thì sao.” Vẻ mặt Lương Kim Minh không chút biểu tình, giọng nói lạnh lùng.

“Tôi hy vọng Lương tổng có thể nghiêm túc xử lý chuyện này, tìm được người đàn ông kia, cho anh ta biết tính nghiêm trọng của chuyện này!”

Lương Kim Minh gật gật đầu, “Tôi đã tìm được người kia.”

Nghe nói như thế, hai người liền cảm thấy vui vẻ."

“Vẫn là Lương tổng lợi hại.”

Cộc cộc cộc _ _

Lương Kim Minh dùng ngón tay gõ lên mặt bàn, “Nhưng các cô biết, người kia là ai không?”

“Hả?”

Hai người liếc nhau một cái, đều có chút không rõ ràng cho lắm, liền lắc đầu theo bản năng.

Lương Kim Minh tựa lưng vào ghế ngồi, trên tay vuốt chiếc bật lửa Zippo.

“Anh ấy tên là Lâm Dật, là tổng giám đốc tập đoàn Lăng Vân.” Lương Kim Minh nói:

“Tôi hẳn là không cần nhiều lời về tập đoàn Lăng Vân, là công ty ngang hàng với Ali Huawei.”

Tê _ _

Nghe nói như thế, hai người đều choáng váng!

Bọn họ nằm mơ đều không nghĩ tới, người đàn ông kia lại có thân phận như vậy!

Nếu như điều mà Lương tổng nói là sự thật, thì Phác Chấn Vũ còn kém xa anh ta a!

“Nhưng ngoài cái tầng quan hệ này, anh ấy còn là anh em tốt của tôi. Anh ấy từng cứu mạng của tôi, khi tôi gặp anh ấy, còn phải kêu một tiếng anh. Các người cảm thấy, tôi nên xử lý chuyện này như thế nào mới tốt đây?”

“Chuyện này...”

Chu Lệ Lệ choáng váng, đầu óc trống rỗng, tựa như chết máy vậy.

Không nói về thân phận của người đàn ông kia, chỉ riêng tầng quan hệ với Lương tổng thôi thì bản thân mình đã không có quả ngon để ăn rồi!

“Lương, Lương tổng tôi...”

Ba!

Lương Kim Minh ném chiếc bật lửa Zippo trong tay về phía Chu Lệ Lệ, chửi ầm lên!

“Con mẹ nó cô có phải là muốn chết hay không!”

“Nhìn thấy mấy cái minh tinh đã vội đi tới liếm, quên rằng mình đang làm gì sao? Còn muốn để anh Lâm của tôi nói xin lỗi? Con mẹ nó đúng là đồ chó chết!”

Chu Lệ Lệ nơm nớp lo sợ, nữ thư ký cũng bị dọa cho không dám nói lời nào.

May mà mình mới vừa rồi không có thêm mắm thêm muối, nếu không thì mình cũng sẽ bị thu thập luôn.

“Thu dọn đồ đạc rồi cút cho tôi, đừng mẹ nó xuất hiện ở trước mặt tôi nữa!”

“Biết rõ, thưa Lương tổng!”

Sau khi Chu Lệ Lệ đi, Lương Kim Minh bấm gọi cho Kỷ Khuynh Nhan.

“Chị dâu, chị có ở công ty không.”

“Bên em có chút việc, hiện tại sẽ đi qua tìm chị, gặp mặt lại nói.”

Nói xong, Lương Kim Minh cầm điện thoại di động, lái xe đến tập đoàn Triều Dương.

…

Đồng thời, tin tức liên quan tới chuyện của Lâm Dật ở sân bay đã từ từ lên men.

Nhất là tại tại nền tảng video ngắn, tốc độ truyền bá lại càng nhanh.

Thậm chí đã có rất nhiều người đều đã biết chuyện này đầu tiên.

Một số người qua đường, rất có nguyên tắc mà không đưa lên.

Nhưng fan cuồng thì đã mất đi lý trí, lại trực tiếp đưa ra ánh sáng như vậy.

Mà bên dưới video, còn xuất hiện rất nhiều bình luận tiêu cực, chính là muốn đẩy Lâm Dật vào chỗ chết.

Khoảng hai giờ sau, toàn bộ tin tức cơ bản của Lâm Dật đều bị công khai trên mạng xã hội.

“Trẻ mồ côi của cô nhi viện Lam Thiên Quảng Châu…”

“Tiểu học Thự Quang Quảng Châu…”

“Trường trung học số 87 Quảng Châu...”

“Trung học phổ thông số 7 Quảng Châu, sau đó đến học tại đại học Khoa học tự nhiên Trung Hải, chuyên ngành tiếp thị thị trường...”

...

Một loạt tin tức đều bị lộ ra trên mạng.

Thậm chí còn tra được Lâm Dật từng nhậm chức tại tập đoàn Triều Dương!

Fan như phát điên, còn để lại lời nhắn dưới Weibo chính thức của công ty, yêu cầu tập đoàn Triều Dương khai trừ Lâm Dật!

Nhìn những ngôn từ tiêu cực này, Kỷ Khuynh Nhan liền xoa huyệt thái dương.

Những người này ngay cả chút lý trí cũng đều không có sao.

“Chị dâu, chị đừng cứ đứng xoa huyệt thái dương nữa, chúng ta phải nghĩ biện pháp xử lý chuyện này.” Lương Kim Minh nói.

“Trước đừng có gấp, để chị nghĩ một chút biện pháp.” Vẻ mặt của Kỷ Khuynh Nhan có chút khó xử.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1445: Cầm Đầu Antifan Lớn Nhất Của Anh Lâm

Chương 1445: Cầm Đầu Antifan Lớn Nhất Của Anh Lâm

“Em cảm thấy chúng ta đừng nên tham gia vào chuyện này, để bản thân anh ấy tự xử lý đi.”

Hà Viện Viện nói tiếp:

“Chúng ta cũng không có năng lực ngăn cản các bình luận tiêu cực trên mạng xã hội, cho dù chúng ta có phản hồi cũng chỉ như muối bỏ biển, căn bản không giải quyết được vấn đề này.”

“Viện Viện nói có lý.” Cao Tông Nguyên nói tiếp:

“Dựa vào năng lực của anh Lâm, muốn xử lý chút chuyện nhỏ này, anh ấy còn cảm thấy đây không phải là vấn đề.”

“Vậy cũng không thể không làm cái gì cả.” Lương Kim Minh bĩu môi nói.

“Tôi gọi điện cho Lâm Dật xem thử phía anh ấy có suy tính gì không.”

Kỷ Khuynh Nhan lấy điện thoại ra, gọi vào số điện thoại của Lâm Dật.

Mấy phút sau, Kỷ Khuynh Nhan buông điện thoại xuống, nhìn người trong văn phòng làm việc rồi nói:

“Lâm Dật kêu chúng ta đừng bận tâm đến chuyện này.”

“Em thấy chưa, anh đã nói rồi, anh Lâm làm việc gì đều rất đáng tin cậy, anh ấy khẳng định có năng lực xử lý chút chuyện nhỏ này.” Cao Tông Nguyên nói.

Kỷ Khuynh Nhan suy nghĩ mấy giây, dường như cô cũng không phải quá lo lắng chuyện này.

Ở cùng với Lâm Dật lâu như vậy, cô đã có ít nhiều sức chống cự lại những chuyện như thế này.

Giống như chuyện này, có thể không cần phải quá lo lắng, Lâm Dật chắc chắn có thể hóa giải nguy hiểm.

“Mẹ nó, sao đám người hâm mộ này giống hệt du côn vậy, thế mà bọn họ có thể đào bới hết mọi chuyện của anh Lâm lên, quá lợi hại rồi.” Lương Kim Minh nói tiếp:

“Tôi cảm thấy đám người này có thể vào trong Cục an ninh rồi.”

“Ai nói không phải chứ.” Cao Tông Nguyên nói tiếp:

“Lúc trước khi * nắm lấy bản *, nếu như phát động đám người hâm mộ này, chắc sớm đã tìm thấy rồi, cũng không cần lấy tên lửa đốt lều trại của nhà người ta.”

“Nhưng mấy người không cảm thấy chuyện này quá thú vị sao, haha…” Hà Viện Viện cười vỗ lên đùi mình:

“Hồi đi học mẫu giáo, còn đi tiểu vào trong chảo xào rau, cũng chỉ có anh ấy có thể làm ra chuyện này.”

Hà Viện Viện càng nói càng hứng phấn.

“Trên mạng còn có một mẩu tin, nghe nói người lộ tin tức là bạn học cấp 2 năm đó của ông chủ, nói ông chủ từng viết thư tỏ tình với cô ta, sau khi giáo viên phát hiện thì bị kiểm điểm trước mặt mọi người, nhưng ông chủ lại tỏ tình trước mặt đám đông luôn, chấn động một thời.”

“Chuyện này quá giả rồi, chị cảm thấy Lâm Dật không thể nào làm ra chuyện như thế.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Nhìn là biết đó là antifans.” Cao Tông Nguyên nói.

“Nhưng người ta nói đâu ra đấy, còn lấy ra được ảnh chụp chung tốt nghiệp năm đó nữa, không giống giả tạo.” Hà Viện Viện nói tiếp:

“Em cho cô ta một like, xem có thể tiếp tục moi ra chút tin xấu nào không.”

Khóe miệng Lương Kim Minh giật giật, anh ta thật sự cảm thấy so với Hà Viện Viện, đám người hâm mộ trên mạng xã hội kia cơ bản không tính là gì hết.

Cầm đầu antifans lớn nhất của anh Lâm đang ở đây nè.

…

Cùng lúc này, các câu lạc bộ người hâm mộ của Park Jin Woo - Phác Chấn Vũ cũng đang khua chiêng gõ trống bận rộn, nhằm có thể moi móc càng nhiều tin xấu về Lâm Dật.

Trong đó, lấy quy mô của “Câu lạc bộ người hâm mộ Park Jin Woo - Phác Chấn Vũ ở Hoa Hạ” là lớn nhất, người hâm mộ ở trong đây cũng kiên định nhất.

Buổi trưa lúc xảy ra sự cố náo loạn ở sân bay, đại đa số người ở trong đều là người của câu lạc bộ này.

Mà đại bộ phận tin xấu trên mạng xã hội cũng đều từ trong câu lạc bộ này tiết lộ ra ngoài.

Bởi vì trong đây không chỉ có người bình thường, còn có bọn con nhà giàu trẻ tuổi của gia tộc tài sản vượt cả trăm triệu cũng đang trà trộn trong đó, trở thành một trong số những fan cuồng của Park Jin Woo.

Ném tiền vào cũng không hề nhẹ tay.

Một quán nét xa hoa to lớn, tổng cộng ba tầng có hơn 100 máy tính tốc độ cao, toàn bộ đều bị người của câu lạc bộ người hâm mộ bao trọn hết.

Mục đích chính là moi móc càng nhiều tin xấu liên quan đến Lâm Dật, cắt đứt hết mọi mối quan hệ xã giao của anh!

“Cố gắng thêm đi, tranh thủ tìm được càng nhiều tin xấu, đừng để anh ta có chút cơ hội nhỏ nhoi nào!”

Cô gái nói lời này có dáng vẻ chỉ khoảng 17, 18 tuổi, mặc chiếc váy ngắn, cô ta nhìn người đang bận rộn ngồi trước máy tính, lớn tiếng thúc giục.

Tên của cô gái này là Tưởng Y Y, là hội trưởng của “Câu lạc bộ người hâm mộ Park Jin Woo ở Hoa Hạ”, gia đình cô ta làm kinh doanh bất động sản, giá trị bản thân mấy tỷ, cũng có chút tiếng tăm trong giới này.

Vì vậy, hầu hết các chi phí chi tiêu trong câu lạc bộ đều do cô ta chi trả.

“Rất kỳ lạ nè chị Y Y, dù tìm thế nào đều không tìm thấy những tin tức khác liên quan đến người đàn ông này, chỉ có thể tìm được một chút tin nhỏ lẻ như lông gà vỏ tỏi thôi.”

“Không thể nào, còn có rất nhiều thứ có thể moi sâu hơn chứ.” Tưởng Y Y nói tiếp:

“Chí ít cũng phải tìm ra số điện thoại của anh ta chứ, nếu không đến cơ hội uy hiếp anh ta đều không có.”

“Chúng ta đã ra thông báo phần thưởng trên mạng xã hội rồi, chỉ cần có người cung cấp địa chỉ nhà và số điện thoại của bọn họ, thì sẽ nhận được phần thưởng tiền mặt 10 nghìn tệ, nhưng đến tận giờ vẫn chẳng có ai báo tin sốt dẻo cả.”

“Điều này có chút kỳ quái rồi, đã một khoảng thời gian dài như vậy, như bình thường thì chắc đã có tin tức rồi, chẳng lẽ bạn bè thân thích của anh ta đều không thích tiền sao?”

“Có nên tăng thêm tiền thưởng nữa không, nói không chừng sẽ có hiệu quả đấy.”

“Nhưng tiền tiêu vặt tháng này bố tôi cho tôi chỉ còn lại 20 nghìn tệ thôi, không có cách nào tăng tiền thưởng hơn nữa.”

“Không sao, chúng tôi sẽ gom góp thêm.”

Nói xong, cô gái tóc ngắn đứng dậy, xông lên tầng ba nói với đám đông:

“Tiền của chị Y Y không đủ rồi, mọi người góp thêm một chút, tăng thêm tiền thưởng, bắt buộc phải tìm ra địa chỉ và số điện thoại của gã đàn ông đó!”

“Tôi bỏ ra 3000 tệ!” Một cô gái ngồi ở góc phòng nói:

“Jin Woo oppa xem chúng ta như người nhà, chúng ta không thể phụ lòng anh ấy. Chúng ta nhất định phải báo mối thù này cho anh ấy.”

“Hôm qua tôi nhìn thấy trong wechat của bố tôi vẫn còn 500 tệ, tối nay về nhà tôi sẽ lén chuyển qua đây.”

“Mẹ tôi gần đây mới mua một chiếc Iphone, tôi có thể lấy trộm bán ra ngoài.”

“Tiền tiêu vặt tháng này của tôi vẫn còn 30 nghìn tệ, tôi quyên góp 20 nghìn tệ!”

Một tiếng gọi trăm lời đáp, chỉ vẻn vẹn trong mười mấy phút, hơn một trăm người hâm mộ lại gom ra được 100 nghìn.

Ngoại trừ chỗ này ra, bọn họ còn kêu gọi đám đông trong các nhóm hâm mộ khác nữa.

Nửa tiếng sau lại gom ra thêm được 168 nghìn tệ, đưa tất cả số tiền này trở thành tiền thưởng, phát lên trên mạng xã hội, đồng thời kêu gọi:

Ai có thể tiết lộ địa chỉ nhà và số điện thoại của anh ta, số tiền này chính là của người đó!

“Để xem lần này anh ta còn có thể kiên trì được bao lâu nữa!” Tưởng Y Y nói tiếp:

“Tôi không tin có người vào lúc này vẫn chống đỡ được sự mê hoặc của đồng tiền!”

Đám fan cuồng ở tầng ba cũng bật cười ha ha, bầu không khí thoải mái không ít.

Bởi vì trước đây bọn họ đã từng làm rất nhiều việc tương tự thế này rồi.

Cứ có người nói xấu Park Jin Woo, bọn họ sẽ tiết lộ những người đó lên trên mạng xã hội, vả lại mỗi một lần đều vô cùng thuận lợi, không có lấy một lần thất thủ!

Vì vậy lần này bọn họ cũng có lòng tin vô cùng, tin tưởng bản thân sẽ không thua cuộc!

“Ông trời của tôi ơi, mọi người nhanh đến mà xem, có phát hiện mới!”

Đột nhiên một tiếng thất thanh vang lên, thu hút sự chú ý của những người khác ở tầng ba.

Trước máy tính số 36, một thanh niên tầm 18,19 tuổi, mở to con mắt chăm chú không rời khỏi màn hình máy tính, sắc mặt có vẻ không ổn cho lắm.

“Lý Thượng, cậu tìm ra tin tức gì rồi phải không?” Tưởng Y Y hỏi.

“Tôi ở trên mạng xã hội tìm thấy một công ty có tên tập đoàn Lăng Vân, tổng giám đốc của công ty này cùng tên gọi với cái gã antifan kia, căn cứ thêm những tin tức khác để so sánh hình như là cùng một người.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1446: Kiểu Chết Của Park Jin Woo

Chương 1446: Kiểu Chết Của Park Jin Woo

"Vậy mà anh ta còn có công ty à? Tôi thật sự đã xem thường anh ta rồi.” Tưởng Y Y nói tiếp:

“Đây là chuyện tốt đấy, chúng ta tung tin công ty của anh ta ra, sau đó tố giác công ty của anh ta trốn thuế.” Cô gái tóc ngắn nói.

“Cách này có thể được không?” Lý Thượng nói.

“Tôi nói cho cậu nghe, hiện nay những công ty như thế này không có một cái nào sạch sẽ cả, ít nhiều gì đều có vấn đề, chỉ cần chúng ta tìm ra những vấn đề này, rồi tung ra bên ngoài, chẳng cần bao lâu đã có thể khiến công ty của anh ta phá sản!”

“Nhưng vấn đề ở đây là nghe nói công ty của anh ta không hề đơn giản.” Lý Thượng nói tiếp:

“Quy mô của công ty có tên Tập đoàn Lăng Vân này rất lớn, ngành nghề chủ yếu là ngành công nghiệp bán dẫn. Khoảng thời gian trước, cỗ máy quang khắc đầu tiên của nước chúng mình chính là do công ty này nghiên cứu ra, có độ nổi tiếng rất cao trong nước, nếu như tố giác bọn họ, đối với chúng ta mà nói là một thách thức rất lớn, vì vậy người đàn ông đó ngỗ ngược cũng là có lý do cả.”

“Không sao cả, tôi thích làm chuyện như thế này, khúc xương càng khó gặm, tôi càng muốn lấy nó ra cho bằng được!”

Tưởng Y Y nhìn những người khác, nói:

“Mấy người đưa tin tức này lan tỏa trên khắp các câu lạc bộ người hâm mộ khác, mọi người đồng tâm hiệp lực, đi tìm lỗ hổng của công ty này, sau đó tung lên mạng xã hội tập trung tố giác, tôi muốn để toàn bộ cộng đồng mạng biết được hậu quả của việc đắc tội Jin Woo oppa!”

“Đúng vậy, cố lên!”

“Vì Jin Woo oppa, xông lên!”

Dưới hiệu lệnh của Tưởng Y Y, hơn một trăm người lại quay trở lại trước màn hình máy tính, thực hiện nhiệm vụ của mình, giống như là một đội quân được huấn luyện bài bản vậy!

Ở thời khắc này, đám trẻ 17, 18 tuổi trước mặt hoàn toàn sẽ không hiểu được rốt cuộc tập đoàn Lăng Vân ở trong Trung Hải này hay ngay cả Hoa Hạ, đại biểu cho điều gì.

Bọn họ nhìn thấy tập đoàn Lăng Vân chỉ là một công ty có quy mô lớn hơn một chút, còn lại thì chẳng là cái gì cả, vậy nên mới nói ra lời mạnh miệng như thế!

Chẳng bao lâu, tin tức mặt trái liên quan tới tập đoàn Lăng Vân lần lượt xuất hiện trên mạng xã hội.

Có người tố giác, nói chiếc điện thoại mà tập đoàn Lăng Vân tung ra hồi tháng 5 tồn tại vấn đề nghiêm trọng về chất lượng.

Lúc sạc pin bỗng dưng phát nổ, sau cùng thì lấy tiền giải quyết sự việc.

Thậm chí còn có người tố giác quỹ tài trợ của tập đoàn Lăng Vân là tồn tại giả tạo, lừa tiền, hành động chỉ mang tính chất biểu diễn.

Càng lợi hại hơn nữa là còn có người tố giác tập đoàn Lăng Vân độc quyền ngành chất bán dẫn khi ngành nghề này đang chìm vào trong tình trạng phát triển không tốt.

Hàng loạt những tin tức mặt trái được tung lên, chỉ trong khoảng hơn một tiếng đồng hồ, tập đoàn Lăng Vân đã đứng lên hot search của các trang mạng xã hội lớn, thu hút vô số sự quan tâm của cộng đồng mạng.

“Mọi người cố gắng thêm một chút, những thứ này đều là tin tức nhỏ lẻ như lông gà vỏ tỏi mà thôi.”

Tưởng Y Y hô hào với đám người tại hiện trường:

“Gia đình tôi cũng mở công ty, tôi nghe bố tôi nói: đối với một công ty mà nói, tài vụ là quan trọng nhất, nếu như tài vụ bị tố giác có vấn đề, công ty này rất nhanh sẽ bị niêm phong, vậy nên mọi người cố gắng lên, tìm kiếm thêm một chút vấn đề về phương diện tài vụ.”

“Chúng tôi đã thuê chuyên gia để kiểm tra ở trên mạng xã hội rồi, nhưng lại không phát hiện ra một chút kẽ hở, điều này rất kỳ quái.”

“Theo bình thường mà nói thì không thể nào, bất cứ một công ty nào đều không thể sạch sẽ như vậy, cậu kêu đám người đó cố tìm kỹ thêm, chỉ cần tìm được vấn đề về tài vụ của công ty bọn họ, xem như chúng ta thắng rồi!”

“Biết rồi, chị Y Y!”

Nhận được mệnh lệnh của Tưởng Y Y, đám đông lại bắt đầu khua chiêng gõ trống vội vàng đi làm việc, bắt đầu moi móc ra kẽ hở tài vụ của tập đoàn Lăng Vân, nhưng hiệu quả nhỏ vô cùng, vẫn chẳng thể tìm được chỗ có thể tấn công.

Nhưng tập đoàn Lăng Vân thật sự sạch sẽ như vậy sao?

Đáp án đương nhiên là phủ định rồi, mà điều này đều là công lao của Hà Viện Viện.

Cô ấy làm giả giấy tờ, đến Lâm Dật còn nhìn không ra, huống hồ là mấy tuyển thủ gà mờ này.

Là một sinh viên giỏi hàng đầu của đại học Yến Kinh, không có nghi ngờ gì về vấn đề năng lực của Hà Viện Viện.

Nếu không cô ấy lấy tự tin ở đâu mà đấu khẩu với Lâm Dật.

…

Cùng với sự làm việc chăm chỉ của người hâm mộ Park Jin Woo, toàn bộ tin tức mặt trái của tập đoàn Lăng Vân và Lâm Dật bị tiết lộ lên trên mạng xã hội.

Tuy rằng có rất nhiều tin tức đều vô hại, nhưng cũng thật sự tồn tại.

Trong cái vô hình này, đã mang ảnh hưởng tới cho tập đoàn Lăng Vân, cũng là không cách nào dùng lời nói để hình dung.

Chỉ là đám fan cuồng đó không hề nhận thức được sức ảnh hưởng lớn của chuyện này, vả lại còn đang vô cùng vui sướng.

Cùng vào lúc này, ông chủ của các công ty đều rất hiếm hoi cầm điện thoại lên, nhìn tin tức lá cải ở trên mạng xã hội.

Công ty Hillhouse Capital, một trong những tập đoàn đầu tư có tiếng nhất trong nước.

Lúc này, Cao Hồng Sinh - giám đốc phụ trách nghiệp vụ của khu vực Châu Á Thái Bình Dương, đang không ngừng lướt con chuột máy tính, kiểm tra tin tức liên quan tới tập đoàn Lăng Vân ở trên mạng.

“Giám đốc Cao, gần tới thời gian rồi, phải đi họp thôi.” Nữ thư ký đứng trước cửa phòng nói.

“Nghĩ một lý do giúp tôi đẩy lùi lại nửa tiếng.” Cao Hồng Sinh cầm ly cà phê lên nói.

“Đã lùi lại 20 phút rồi.” Nữ thư ký khó xử nói.

“Cô nghĩ tiếp cách khác giúp tôi, tôi xem xong mấy bản tin tức này rồi sẽ đi.” Cao Hồng Sinh có chút hứng thú nói.

“Tin tức?”

“Không biết từ đâu xuất hiện một đám người tố giác tin xấu của tập đoàn Lăng Vân lên trên mạng, sự tình tạo ra cũng khá lớn, lan tràn khắp nơi.”

“Tin xấu của tập đoàn Lăng Vân cũng dám tiết lộ, chắc là người ngoài giới rồi.”

“Hình như là tổng giám đốc Lâm xảy ra chút xung đột với một minh tinh tên là Park Jin Woo, người hâm mộ của anh ta liền tố giác tổng giám đốc Lâm.” Cao Hồng Sinh nói tiếp:

“Thú vị nhất chính là đám người này còn gọi điện thoại đến Bộ Công nghiệp và Công nghệ thông tin để tố giác, thật sự quá lợi hại rồi.”

Nữ thư ký ôm tập tài liệu cũng không nhịn nổi bật cười ra tiếng.

“Dựa vào địa vị trong nước của tập đoàn Lăng Vân, chắc chẳng bao lâu nữa thì minh tinh tên Park Jin Woo này sẽ bị phong sát thôi.”

“Nếu như người của Bộ Công nghiệp và Công nghệ thông tin ra tay, khẳng định anh ta sẽ bị phong sát, nhưng nếu như đích thân tổng giám đốc Lâm ra tay, vậy không chỉ đơn giản là phong sát thôi

đâu.”

Nghĩ đến mấy thủ đoạn trước đây của Lâm Dật, nữ thư ký cũng có chút lạnh sống lưng.

Tổng giám đốc Lâm nhìn qua có vẻ vô hại, đẹp trai đến hồ đồ, nhưng nếu anh ta thật sự nghiêm túc thì có thể chơi đùa người khác đến chết.

“Được rồi, cô đi nghĩ một lý do tiếp tục giúp tôi lùi thêm 30 phút, tôi xem chút náo nhiệt rồi sẽ đi họp.”

“Dạ vâng thưa giám đốc Cao.”

Nữ thư ký che miệng bật cười: “Tôi báo tin tức này với mấy vị giám đốc khác, chắc chắn bọn họ cũng sẽ quan tâm đến những tin tức này, đều sẽ không có tâm tư họp đâu.”

“Nói cũng có lý.”

Cũng vào thời điểm này, có khá nhiều người đều giống như Cao Hồng Sinh, đang theo dõi chuyện này, càng xem càng thú vị.

Thậm chí còn có người cá độ với nhau, suy đoán xem cái người tên Park Jin Woo này sẽ chết thảm thế nào.

...

Trung Hải, khách sạn Ritz Carlton, phòng tổng thống.

“Anh Kang, tôi cảm thấy cách làm ban ngày của anh vô cùng đúng, chuyện này đã lên men bùng nổ trên mạng xã hội rồi, vậy nên rất nhiều người đều biết tới tên của tôi rồi.” Park Jin Woo nói tiếp:

“Hoa Hạ có hai App, một cái là wechat, một cái là Tiktok, người hâm mộ của tôi ở trên này đã tăng lên 800 nghìn và 1.200.000 người, sức ảnh hưởng của tôi lại tiến thêm một bước lớn rồi, thật sự là quá giỏi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1447: Mắt Trợn Tròn

Chương 1447: Mắt Trợn Tròn

“Đây cũng là chuyện ngoài dự tính của tôi, không ngờ mọi chuyện lại có sức ảnh hưởng lớn như thế.” Kang Hyun Joon nói:

“Đối với chúng ta mà nói, đây xem như chuyện vui ngoài mong đợi, vừa hay cậu còn có mấy buổi đại diện phát ngôn quốc tế phải đàm phán, xảy ra chuyện này xong, chi phí đại diện lại có thể tăng thêm rồi.”

“Sớm biết sẽ xảy ra chuyện như thế này, chúng ta nên đẩy lùi bản hợp đồng lúc trước ký với Givenchy và Longines về sau một tuần rồi. Bây giờ chúng ta đã ký xong hợp đồng, cũng không cách nào tăng giá nữa.”

“Đây là chuyện không cách nào, ai có thể nghĩ tới một chuyến đi đến Hoa Hạ, có thể gặp được chuyện tốt như thế này.” Kang Hyun Joon nói tiếp:

“Thế nhưng cậu yên tâm, phía sau vẫn còn ba nhãn hàng đại diện phát ngôn nữa, tôi sẽ báo cao chi phí lên, toàn bộ bù trở lại.”

“Chuyện này phải cảm ơn đám người hâm mộ đáng yêu này, tôi thật sự quá yêu quý bọn họ rồi.” Park Jin Woo nói tiếp:

“Còn có người lấy tiền hóa trị của bố mẹ để mua sản phẩm mà tôi làm người đại diện phát ngôn, dạng người như thế này đúng là không có đầu óc!”

“Nếu không làm sao có thể nói tiền người hâm mộ ở Hoa Hạ dễ kiếm chứ, người hâm mộ ở Hàn Quốc của chúng ta thông minh hơn bọn họ nhiều, không dễ bị lừa chút nào.” Kang Hyun Joon cầm Ipad nói:

“Thế nhưng tôi cảm thấy, hiện giờ cậu cần phải ra mặt rồi.”

“Vì sao tôi phải ra mặt, tôi chỉ mong sao bọn họ tiếp tục gây náo loạn ấy chứ.”

“Cậu hiểu sai ý của tôi rồi, ý của tôi là chắc đến tối nay lửa dư luận sẽ giảm xuống, cậu có thể phát một lời lên wechat hoặc tiktok để ủng hộ người hâm mộ của cậu một chút, cho bọn họ chút động lực.” Kang Hyun Joon nói tiếp:

“Nhưng phải chú ý, không được quá rõ ràng, nội dung phải mơ hồ một chút, để bản thân người hâm mộ phỏng đoán. Cậu hiểu ý của tôi chứ?”

“Hiểu rồi, công ty đều có dạy qua những thứ này rồi, tôi biết phải thao tác thế nào.”

Nói xong, Park Jin Woo lấy điện thoại ra, mở wechat, viết một bài động thái.

“Tôi sẽ vĩnh viễn bảo vệ các bạn, người hâm mộ Hoa Hạ của tôi.”

Viết bài xong, Park Jin Woo đưa đến trước mặt của Kang Hyun Joon: “Anh Kang, anh xem xem, như thế này gửi lên không vấn đề chứ.”

“Được rồi.” Kang Hyun Joon nói tiếp:

“Người hâm mộ của cậu chắc sẽ cảm thấy cậu đang nói bọn họ, tôi nghĩ bọn họ sẽ càng thêm điên cuồng.”

Park Jin Woo gật gật đầu: “Dù gì cũng là một đám người không có đầu óc, hơi dao động một chút, bọn họ sẽ vui sướng đến không biết thế nào, ha ha...”

Nói xong, Park Jin Woo đăng bài viết lên wechat.

Mười mấy phút sau, số lượng like đã vượt nghìn lượt, số lượng lời bình luận cũng đã vượt quá năm trăm.

“Jin Woo oppa yên tâm, chúng em sẽ vĩnh viễn đứng về phía anh!”

“Bọn em nhất định sẽ khiến gã xấu xa kia phải trả giá!”

“Kẻ thù của Jin Woo oppa chính là kẻ thù của chúng em, cho dù phải đào ba tấc đất, chúng em cũng sẽ tìm ra người đó, để bọn họ ở trước mặt quần chúng xin lỗi Jin Woo oppa!”

“Bọn em sẽ luôn ủng hộ anh...”

Ngoại trừ những lời ủng hộ Park Jin Woo này ra, bên dưới cũng có một vài bình luận trái chiều, tấn công minh tinh Hàn Quốc này.

Đối diện với chuyện như thế này, hoàn toàn không cần đến Park Jin Woo động thủ, toàn bộ đám fan cuồng kia sẽ phản bác lại.

Nhìn thấy bình luận trên wechat, Park Jin Woo châm một điếu thuốc, phì phà phì phèo nhả khói ra ngoài.

“Đám ngu dốt, mấy người tiếp tục gắng hết sức vì tôi đi, nếu không oppa tôi đây không có tiền mua nhà sang, lái siêu xe được.”

Reng reng reng.

Đúng vào lúc hai người đang nói chuyện, điện thoại của Kang Hyun Joon vang lên.

“Tại sao người của Longines còn gọi điện thoại cho tôi nữa?” Kang Hyun Joon lấy điện thoại ra lẩm bẩm.

“Tôi đoán là bọn họ đã biết chuyện này rồi, nói không chừng bọn họ đến bàn về vấn đề hợp đồng.” Park Jin Woo nói.

“Nhưng hợp đồng đã ký xong rồi, cũng không có gì đáng nói chuyện cả.”

“Bây giờ tôi là người đại diện phát ngôn của khu vực Châu Á Thái Bình Dương, nói không chừng bọn họ muốn nâng đẳng cấp bản hợp đồng của tôi lên cao hơn, để tôi trở thành một trong số đại diện phát ngôn toàn thế giới.”

Ánh mắt của Kang Hyun Joon bừng sáng.

“Đúng thật có khả năng này xảy ra, đợi chút tôi phải đàm phán cẩn thận giá cả với anh ta.”

Nói xong, Kang Hyun Joon nhấc máy.

“Mr.Peter, lúc này gọi điện cho tôi là muốn bàn về vấn đề hợp đồng sao?”

“Ngài nói gì, hủy hợp đồng? Đền bù phí hủy hợp đồng gấp ba lần cho mấy người?”

“Đợi chút đừng dập máy, nói rõ cho tôi biết...”

Mấy giây sau, Kang Hyun Joon cúp máy, sắc mặt trắng bệch giống như bị mất hồn mất vía vậy.

Park Jin Woo ý thức được chuyện gì đó không ổn, vội hỏi:

“Anh Kang, xảy ra chuyện gì à?”

“Giám đốc bộ phận thị trường của Longines nói với tôi, hợp đồng giữa chúng ta hủy bỏ rồi, nguyên nhân là chúng ta xuất hiện tin xấu!”

“Làm sao có thể? Tôi chẳng làm cái gì cả, làm sao có thể có tin tức xấu chứ!”

“Bọn họ nói, cái người bị người hâm mộ của cậu lôi ra ánh sáng là một người rất lợi hại ở Hoa Hạ, anh ta có sức ảnh hưởng rất lớn trong hai giới chính trị và kinh doanh, chúng ta đắc tội với người không nên đắc tội.”

“Điều này, điều này làm sao có thể. Làm sao anh ta có thể lợi hại như thế!”

“Tôi, tôi cũng không biết!”

Reng reng reng.

Rất nhanh, điện thoại của Kang Hyun Joon lại reo lên.

Nhìn thấy người gọi điện thoại đến, tay của anh ta liền run rẩy, điện thoại suýt chút nữa rơi xuống đất.

Là giám đốc bộ phận thị trường của Givenchy.

“Mr.Andy...”

“Ngài cũng muốn hủy hợp đồng với chúng tôi...”

Đối phương càng thêm phần ngắn gọn, hoàn toàn không phí lời với Kang Hyun Joon, thông báo xong thì dập điện thoại.

Phịch.

Park Jin Woo co quắp trên ghế, giờ đây mới nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Anh Kang, bây giờ tôi phải làm thế nào? Vẫn còn cách khắc phục chứ?”

“Trước tiên đừng gấp, tôi gọi điện thoại cho công ty, dựa vào sức ảnh hưởng của cậu ở khu vực Châu Á Thái Bình Dương, công ty khẳng định sẽ ra mặt giải quyết chuyện này. Chỉ cần chúng ta xin lỗi, bọn họ sẽ không truy cứu đâu.”

Reng reng reng.

Còn chưa đợi Kang Hyun Joon gọi đi, điện thoại của anh ta lại một lần nữa reo lên.

“Chủ tịch Lee gọi đến rồi, chắc muốn nói chuyện này.”

“Nhanh nghe điện thoại, hỏi chủ tịch Lee làm thế nào, nếu như hai đại diện phát ngôn này mất rồi, khẳng định sẽ có ảnh hưởng đến sự phát triển sau này của tôi.”

“Yên tâm, tôi biết phải làm thế nào!”

Kang Hyun Joon nhận cuộc gọi.

“Chủ tịch Lee, phía bên Hoa Hạ này của bọn tôi...”

“Khốn nạn, rốt cuộc hai người làm chuyện ngu dốt gì vậy hả. Vì hai người, cả công ty đều bị ảnh hưởng, cái người đàn ông gia thế mấy trăm tỷ đó, đợi công ty của anh ta lên sàn chứng khoán thì có thể trở thành người giàu nhất Hoa Hạ rồi, hai người đắc tội với một người như thế, có phải là không muốn sống nữa không!”

“Người giàu nhất Hoa Hạ...”

Tim của hai người họ đập thình thịch, thiếu chút nữa nhảy ra khỏi cuống họng luôn rồi.

“Chủ tịch Lee, bọn tôi chẳng làm cái gì cả, mọi chuyện là do đám người hâm mộ ngu dốt kia làm, không có liên quan một chút nào tới chúng tôi!”

“Bây giờ tôi không muốn nghe lời nhảm nhí của mấy người, nhanh giải quyết chuyện này cho tôi, nếu không tôi sẽ không tha cho hai người đâu!”

Cốp một tiếng, đối phương cúp máy, hai người nhìn nhau sắc mặt đều khó coi, suy nghĩ muốn chết đều có rồi!

“Anh Kang, bây giờ phải làm thế nào?”

“Biện pháp duy nhất chính là chối bỏ mối quan hệ với người hâm mộ Hoa Hạ, đẩy trách nhiệm lên người bọn họ, sau đó cậu gửi một lời xin lỗi mang tính tượng trưng là được rồi, củng cố hình tượng của cậu, đây là cách duy nhất vào lúc này.”

“Tôi biết rồi!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1448: Bị Bắt!

Chương 1448: Bị Bắt!

Trên tầng ba của quán internet, đám người hâm mộ của Park Jin Woo vẫn đang đấu tranh ở trên mạng xã hội.

“Mọi người nhìn thấy bài viết của Jin Woo oppa trên wechat rồi chứ, tuy rằng không có nói rõ, nhưng anh ấy đang cổ vũ cho chúng ta đó!” Tưởng Y Y kích động nói tiếp:

“Oppa vẫn luôn ở phía sau âm thầm ủng hộ chúng ta đó, nhất định phải cố gắng lôi gã đáng ghét kia ra!”

“Biết rồi, cố lên!”

Một đám người hâm mộ cảm động khóc sướt mướt, rồi lại tự tin hùng hổ lên mạng xã hội, giống như là con châu chấu không cần ngủ nghỉ vậy.

Cạch cạch cạch.

Chính vào lúc này, tiếng bước chân vội vàng từ cửa cầu thang truyền đến.

Một cặp vợ chồng trung niên đang lên đến tầng ba.

Trang phục của họ đều rất chỉnh tề, nhìn qua thôi đã biết rằng gia thế không bình thường.

“Bố mẹ, tại sao hai người lại đến đây?” Tưởng Y Y ngạc nhiên nói.

Người đến không phải là người ngoài, chính là bố mẹ của

Tưởng Y Y!

Tưởng Dân Hoa và Lý Thục Mai.

“Giờ này rồi không ở nhà, ta biết ngay con chạy đến đây rồi.”

Con gái của mình như thế nào, làm bố mẹ là người hiểu rõ nhất.

Sớm đã cài đặt hệ thống theo dõi định vị vào điện thoại của con bé, chỉ cần bọn họ muốn, rất dễ dàng có thể tìm thấy con bé.

Chỉ là tầng ba của quán internet này đều là bọn trẻ tầm 17, 18 tuổi, khiến hai người có chút khó hiểu.

“Có phải con thích một minh tinh Hàn Quốc tên Park Jin Woo không?”

Mắt của Tưởng Y Y bừng sáng: “Bố, bố cũng biết anh ấy sao? Có phải bố cũng cảm thấy anh ấy đặc biệt đẹp trai không? Để con kể cho bố một chút việc của anh ấy...”

“Hồ đồ!” Tưởng Dân Hoa cục súc ngắt ngang lời của Tưởng Y Y.

“Trên mạng xã hội đã xảy ra chuyện rồi, bản thân cái người minh tinh tên Park Jin Woo kia còn khó bảo toàn, mấy đứa tốt nhất đừng làm loạn theo.”

Tưởng Dân Hoa sớm đã biết con gái mình thích cái người minh tinh tên Park Jin Woo đó, cũng biết con bé tổ chức một câu lạc bộ người hâm mộ.

Nhưng chỉ nghĩ rằng giống như bọn trẻ chơi trò gia đình, chẳng cần bao lâu thì sẽ không thích làm loại chuyện như này nữa, nên bọn họ cũng không có quản.

Nhưng chuyện này gây ồn ào khắp trên mạng xã hội, đầu mũi tên chỉ thẳng về phía tập đoàn Lăng Vân - con cá sấu tài chính của Trung Hải, nếu như con gái của bản thân cũng tham gia vào trong chuyện này, thật sự bọn họ có thể sẽ bị liên lụy.

Vậy nên hai vợ chồng họ mới ngay lập tức chạy vội đến đây, nhằm tránh gây ra phiền phức không cần thiết.

“Bố, bố nói cái gì vậy, có người bắt nạt Jin Woo oppa, là một fan hâm mộ của anh ấy, bọn con nhất định phải giúp anh ấy đòi lại công bằng!” Tưởng Y Y nói.

“Jin Woo oppa xem chúng cháu như người trong gia đình, chúng cháu thề chết sẽ bảo vệ vinh quang của anh ấy!”

“Đúng, thề chết cũng bảo vệ vinh quang của Jin Woo oppa!”

Nhìn thấy người ở bên cạnh đều lớn tiếng hô hào muốn ủng hộ cái người tên Park Jin Woo đó.

Hai vợ chồng Tưởng Dân Hoa đều cảm thấy không ổn rồi.

“Đây, những người này là...”

“Bọn họ đều là thành viên của câu lạc bộ người hâm mộ, chuẩn bị lôi cái người bắt nạt Jin Woo oppa ra, sau đó làm thịt anh ta, phơi bày anh ta lên mạng!”

“Những chuyện trên mạng xã hội là do mấy đứa làm!”

Tưởng Dân Hoa tức đến run cả người, sắc mặt trắng đến thảm hại.

Bản thân ông ta cũng mở công ty, vả lại trong giới công nghiệp còn lăn lộn được chút tiếng tăm, ông ta biết rất rõ ràng hậu quả của việc này nghiêm trọng nhường nào!

Mà chuyện này, còn là do con gái mình chỉ đạo!

“Đương nhiên rồi.”

Tưởng Y Y đắc ý ngẩng cao đầu: “Hehe, có phải con rất lợi hại không, vừa mới tốt nghiệp cấp ba đã kế hoạch ra một cuộc hành động lớn như này, những thứ khác không dám nói, tương lai tiếp nhận công ty của bố khẳng định là không vấn đề gì...”

Bốp!

Không đợi Tưởng Y Y nói xong, Tưởng Dân Hoa đã tát cho cô ta một cái.

Tưởng Y Y bị đánh đến ngỡ ngàng, ôm lấy mặt của mình, nước mắt ào ào rơi xuống!

“Tại sao bố lại đánh con?”

“Bố hận không thể một cái tát này đánh chết con!” Tưởng Dân Hoa chỉ thẳng mặt Tưởng Y Y, giận tím tái mặt nói:

“Con mà còn tiếp tục như thế này nữa, sau này sẽ phải vào tù! Nhanh đi với bố!”

Giọng nói của Tưởng Dân Hoa khiến đám người trong quán Internet đều bị quát cho ngẩn ngơ luôn, không hiểu vì sao ông ấy nói như thế.

“Bố, rốt cuộc bố đang nói cái gì vậy, không phải anh ta chẳng qua chỉ là ông chủ của một công ty sao? Sợ anh ta như thế làm cái gì!”

Đến bây giờ Tưởng Y Y vẫn không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vẫn đang đấu tranh vì lý lẽ của mình.

“Ta nói cho các con biết, cái người đó có năng lực không hề tầm thường ở Hoa Hạ, đừng nói là thần tượng trong miệng của các con, cho dù là ông chủ của công ty thần tượng các con đến đây gặp phải người đàn ông đó còn phải gập đầu cúi người nói chuyện. Những thứ khác ta không dám nói, không quá một tháng, nhất định cái người minh tinh Hàn Quốc đó sẽ biến mất trên mạng xã hội!”

Tưởng Dân Hoa cũng không thèm quản đám trẻ 17, 18 tuổi trước mắt có nghe hiểu chuyện mình đang nói hay không.

Nhưng vì để bọn chúng biết được tính nghiêm trọng của sự việc này, bắt buộc phải nghiêm khắc hơn!

“Còn nữa, ta nói cho các con biết, tất cả thứ mà công ty anh ta nghiên cứu ra là sản phẩm bảo mật của ngành quân sự, tất cả hành vi của các con lúc này nói rộng ra đã chạm phải pháp luật, nếu như còn không ngừng mọi hành động lúc này lại, nói không chừng sẽ có người đến bắt các con, nhanh về nhà đi, phải làm gì thì làm cái đó đi!”

Một lời của Tưởng Dân Hoa nói cho người tại hiện trường đều sững sờ, nhưng dường như chẳng đạt được hiệu quả tốt nhất.

“Chú ơi, chú đừng có dọa bọn cháu nữa, như thế nào bọn cháu cũng không bỏ đi đâu!”

“Đúng vậy đó, bọn cháu cũng không làm cái gì, tại sao cảnh sát đến bắt bọn cháu, vả lại bọn cháu nói đều là sự thật, chẳng lẽ đến chút tự do ngôn luận cũng không có sao!”

“Trước khi lôi được cái tên đó ra, chúng cháu sẽ không bỏ đi đâu, bắt buộc phải đòi lại công bằng cho Jin Woo oppa!”

“Mấy đứa bỏ đi hay không không liên quan tới ta, hậu quả mấy đứa tự chịu!” Tưởng Dân Hoa nói tiếp:

“Còn một điểm nữa, ta phải nói cho các cháu biết. Tất cả hành vi hiện giờ của các cháu không phải là đang giúp cậu ta, mà là đang hại cậu ta, còn làm như thế nào các cháu tự thu xếp ổn thỏa

đi.”

“Xí, chúng cháu chẳng tin đâu!”

Tưởng Dân Hoa bất lực lắc lắc đầu, kéo tay của con gái mình đi ra phía bên ngoài.

“Nhanh đi theo bố về!”

“Bố buông con ra, con sẽ không bỏ đi đâu, nhiệm vụ của bọn con vẫn còn chưa hoàn thành mà!”

“Là do bố đã quá chiều chuộng con rồi. Bố nói cho con biết, con mà còn không rời đi thì không ai cứu nổi con…”

Bịch bịch bịch.

Lời của Tưởng Dân Hoa còn chưa nói xong, tiếng bước chân dồn dập một lần nữa truyền tới.

Chỉ thấy hơn hai mươi mấy vị cảnh sát xông lên cầu thang, hét lớn với đám người tại hiện trường:

“Tất cả giơ tay lên cao, không được động đậy!”

Nhìn thấy cảnh sát xông vào, toàn bộ đám người hâm mộ sững sờ.

Bọn họ chỉ là đám trẻ 17, 18 tuổi, nào đã từng trải qua hoàn cảnh như thế này, toàn bộ bị dọa cho không dám cử động, giơ tay của mình lên cao.

Duy nhất sắc mặt của vợ chồng Tưởng Dân Hoa khó coi đến chết được, bọn họ đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề rồi!

“Mấy người có phải là câu lạc bộ người hâm mộ của Park Jin Woo không?” Vị cảnh sát dẫn đầu hỏi.

“Đúng!” Tưởng Y Y lớn tiếng trả lời: “Các người muốn làm cái gì?”

“Liên quan tới tin đồn không có thực mà mấy người phân tán trên mạng xã hội, bây giờ chúng tôi phải bắt giữ các người, tất cả đứng thành một hàng đi xuống tầng theo chúng tôi!”

Đám người hâm mộ của câu lạc bộ nhìn nhau, không hề ngờ tới cảnh sát thật sự sẽ đến bắt giữ bọn họ!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1449: Phủi Sạch Quan Hệ

Chương 1449: Phủi Sạch Quan Hệ

“Chúng cháu không có làm cái gì hết, sao lại bắt chúng cháu!”

“Chúng cháu tố giác cái công ty đó, chẳng lẽ đó là phạm pháp sao!”

“Các người làm như thế này thật quá đáng rồi, một chút tự do ngôn luận cũng không có!”

“Thân là một người Hoa Hạ, mấy đứa làm ra chuyện như này, tôi thật sự cảm thấy rất đau buồn, hy vọng thông qua sự việc lần này, mấy đứa có thể trưởng thành một chút, vậy nên, nhanh đi theo chúng tôi!”

…

Ngoại trừ người của chính phủ, phía bên tập đoàn Lăng Vân cũng có vài hành động.

Hà Viện Viện cùng Điền Nghiên trước sau tiến vào văn phòng làm việc của Kỳ Hiển Chiêu.

“Giám đốc Kỳ, tài liệu anh cần đều ở đây rồi.”

Hà Viện Viện đặt xấp tài liệu dày cộp lên mặt bàn làm việc của Kỳ Hiển Chiêu.

“Cái người tên Park Jin Woo kia thuộc sự quản lý của công ty giải trí CUB của Hàn Quốc, có thể xếp hạng ba gì đấy ở Hàn Quốc, với cả tin xấu còn không ít.”

Điền Nghiên vén mái tóc, nói:

“Năm ngoái, có một nữ minh tinh tự sát, chính là bởi vì công ty bắt ép cô ta đi tiếp rượu, lại còn uy hiếp người nhà của cô ta, sau cùng xảy ra án mạng. Trường hợp như khấu trừ tiền lương, bóc lột thực tập sinh dẫn đến trầm cảm tự sát xảy ra khắp nơi, tóm lại rất không sạch sẽ, nếu như muốn ra tay thì cơ hội rất nhiều.”

Kỳ Hiển Chiêu gật gật đầu, sau đó nhìn Hà Viện Viện.

“Viện Viện, phía bên cô thế nào rồi?”

“Năm ngoái trốn thuế gần 50 tỷ, đổi sang RMB thì khoảng hơn 300 triệu, đủ chơi chết bọn họ rồi.”

“Tin tức kiểu này mà cô có thể điều tra ra à?” Kỳ Hiển Chiêu ngạc nhiên nói.

“Chuyện này là anh Trầm làm đấy, hack vào máy tính tài vụ của CUB.”

Hà Viện Viện lấy cốc giấy rót một cốc cà phê trong văn phòng của Kỳ Hiển Chiêu.

“Người ở bên phòng thí nghiệm thật sự quá biến thái, cái gì cũng có thể cướp, tôi thật sự sợ có một ngày bọn họ hack máy tính của tôi mất.”

Điền Nghiên nhận thức được gì đó liền nhìn qua Hà Viện Viện, cười híp mắt nói:

“Không phải là sau khi giám đốc Hà có bạn trai rồi, cô bắt đầu có ảnh chụp riêng tư chứ.”

“Ha ha… Giám đốc Điền hiểu tôi.” Hà Viện Viện nói tiếp:

“Nhưng cô cũng đừng nói tôi, cho dù cô có độc thân, tôi cũng không tin cô chưa từng chụp.”

Hai người lộ ra ánh mắt trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra.

“Khụ khụ khụ…”

Kỳ Hiển Chiêu ho nhẹ một tiếng.

“Cái này, dù nói thế nào thì tôi vẫn đang ở đây mà, kiểu vấn đề này hai người vẫn nên thảo luận riêng tư đi.”

Hai người phụ nữ vội quay sang nhìn Kỳ Hiển Chiêu.

“Anh Kỳ, tuy rằng hai người chúng ta đã quen biết khoảng thời gian khá lâu rồi, nhưng có một vấn đề em vẫn luôn muốn hỏi.”

“Hỏi cái gì?”

“Anh đã 30 rồi, không phải vẫn còn là xử nam đấy chứ.”

Bị Hà Viện Viện hỏi câu này khiến khuôn mặt của Kỳ Hiển Chiêu đỏ ửng.

“Đừng nói những thứ vô dụng, nhanh đi làm chuyện chính đi.”

Điền Nghiên cũng nhịn không nổi mà bật cười, giám đốc Kỳ cũng có thể như vậy đấy.

“Thực tế tôi vẫn muốn đợi thêm chút mới động thủ, xem xem đám người hâm mộ kia còn có thể moi ra được bao nhiêu tin xấu.” Hà Viện Viện cảm thán nói:

“Đến giờ tôi mới biết ông chủ còn có bao nhiêu quá khứ không để người ta biết, thế mà còn đi tiểu vào trong nồi của nhà người ta, thật không phải người bình thường rồi.”

“Bây giờ tôi thật sự hoài nghi cô mới là kẻ cầm đầu antifans ẩn giấu trong bóng tối đó.” Kỳ Hiển Chiêu nói.

“Cũng không thể nói như vậy, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn mà.”

“Được rồi, quay về làm việc chính đi.” Kỳ Hiển Chiêu nói:

“Ngoại trừ CUB của Hàn Quốc, cũng nên xử lý một chút người phụ trách hoạt động Hoa Hạ lần này của truyền thông Hải Tinh.”

“Tuân lệnh!”

…

Người của câu lạc bộ fan hâm mộ bị bắt nhưng không khiến chuyện lần này bình ổn lại.

Ngược lại còn có xu hướng càng diễn càng cao độ.

Thành viên của những câu lạc bộ người hâm mộ khác càng tăng sức lực tung tin của Lâm Dật và tập đoàn Lăng Vân.

Thậm chí còn có không ít người trưởng thành cũng tham gia vào chuyện này.

Wechat, QQ, Tiktok, Bilibili…Toàn bộ trở thành sàn chiến của bọn họ.

Chỉ cần mở ra những phần mềm phổ biến này, cho dù không phải là người hâm mộ của Park Jin Woo cũng có thể nhìn thấy một vài chuyện.

Thanh thế to lớn, chưa từng có trong lịch sử.

Trong căn phòng, Park Jin Woo và Kang Hyun Joon sắc mặt trắng bệch nào còn dáng vẻ đẹp trai.

Giống như người đang ở giữa cái lạnh mùa đông tháng 12 âm lịch vậy.

Bởi vì mới vừa nãy, bọn họ lại gọi về cho công ty.

Mà cuộc gọi này, suýt chút nữa khiến bọn họ bị dọa chết.

Trong điện thoại, bọn họ biết được công ty của mình ở trên thị trường tư bản quốc tế đang hứng chịu công kích!

Thậm chí công ty đã không thể lo được chuyện ở bên phía Hoa Hạ này rồi!

Nhưng điều khiến bọn họ sợ hãi nhất chính là ông chủ công ty đã hạ lệnh nếu như không thể giải quyết vấn đề ở bên Hoa Hạ, quay về đến Hàn Quốc cũng sẽ hành hạ chết bọn họ!

“Jin Woo, xảy ra chuyện như này, trong tương lai cậu không thể nào phát triển ở Hoa Hạ được nữa rồi, vậy nên cậu bắt buộc phải lập tức từ bỏ thị trường và người hâm mộ ở bên này, chối bỏ toàn bộ mối liên quan với bọn họ, tỏ rõ thái độ của bản thân với người của tập đoàn Lăng Vân, nói chuyện này không có liên quan tới cậu, nếu không chúng ta không có bất kỳ đường sống nào cả!”

“Nhưng nếu như từ bỏ thị trường Hoa Hạ, thu nhập của tôi sẽ như vách đá sụp đổ, đến mua nhà cũng thành vấn đề rồi!”

“Cậu muốn tiền hay là muốn chết!”

Kang Hyun Joon lớn tiếng la mắng: “Đâu phải cậu không biết chủ tịch Lee là người như thế nào, nếu như cậu không thể giải quyết ổn thỏa chuyện này, cậu đợi mà chết đi!”

Park Jin Woo ngơ người luôn, mấy giây sau, cả người đều ủ rũ nhụt chí hoàn toàn.

“Bây giờ tôi sẽ phát một đoạn video, chối bỏ liên quan tới người hâm mộ.”

“Nhanh lên, đừng phí thời gian nữa, nếu như còn trì hoãn thêm, không biết đám người hâm mộ ngu dốt kia sẽ làm ra chuyện gì nữa.”

Park Jin Woo chỉnh sửa trang phục và trạng thái của bản thân, mở Tiktok, bắt đầu ghi hình.

“Bạn bè Hoa Hạ thân mến, tôi rất xin lỗi mọi người về chuyện xảy ra vào buổi chiều hôm nay, nhưng những việc này không liên quan gì tới tôi, đều là những antifans kia làm ra, bọn họ muốn chia rẽ mối quan hệ giữa tôi và tập đoàn Lăng Vân, và cá nhân ngài Lâm.”

“Vì vậy tôi hy vọng những antifans kia, mấy người lập tức dừng công kích tập đoàn Lăng Vân, nếu không tôi sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật, mấy người tự lo giải quyết ổn thỏa đi!”

Vì bảo vệ bản thân, Park Jin Woo phủi sạch mối liên quan, chậm chí không tiếc mắng những fan hâm mộ đó là antifans.

Điều này đã là sự việc vô cùng nghiêm trọng trong giới người hâm mộ.

“Nhanh phát lên đi, chối bỏ mối liên quan.” Kang Hyun Joon nói:

“Sau đó lại phát lên wechat một lần nữa, để tất cả mọi người đều biết!”

“Tôi biết rồi!”

…

Thời gian trôi qua, chuyện này ở trên mạng xã hội diễn ra càng ngày càng nghiêm trọng.

Thậm chí rất nhiều quần chúng ăn dưa đều không ngờ tới sự việc sẽ náo loạn lớn như vậy.

Cùng lúc này, mấy chiếc xe buýt lớn lái đến dưới tòa nhà tập toàn Lăng Vân.

Từ trên xe bước xuống mấy trăm người, tuổi tác bình quân còn không đến 20 tuổi, từng tốp người bị kích thích giống như ai đó đào mồ mả tổ tiên bọn họ vậy.

Có người giơ băng rôn, có người cầm bảng hiệu ánh sáng, đồng thời lớn tiếng hò hét kêu tập đoàn Lăng Vân phá sản.

Lúc này, Kỳ Hiển Chiêu, Hà Viện Viện và Điền Nghiên đang cầm điện thoại, nhìn lên bản tin tức mới nhất trên wechat.

“Đây cũng quá nhanh rồi, tôi còn chưa vận sức mà đã có chút sợ rồi nha.” Hà Viện Viện bĩu môi nói.

“Khoảng thời gian này vừa đúng lúc, nếu không thì thật sự gây ra chuyện lớn rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1450: Bắt Đầu Phản Kích

Chương 1450: Bắt Đầu Phản Kích

“Gây ra chuyện lớn?” Hà Viện Viện nói tiếp:

“Đã đến mức này rồi còn sợ cái gì nữa? Một tập đoàn lớn như Lăng Vân, còn để cho một con đào hát làm phí thời gian hay sao?”

“Tôi không có ý đó.” Kỳ Hiển Chiêu nói tiếp:

“Nếu như chúng ta không xử lý tốt việc này, người bên phía quốc gia tới sẽ không có kết cục tốt đẹp, nếu như đến giám sát toàn bộ mạng lưới, đến lúc đó tập đoàn Lăng Vân sẽ thật sự là cái tên hot trên mạng đấy, cũng đồng thời lộ ra những vấn đề nhạy cảm của công ty. Việc này đối với chúng ta mà nói không phải là chuyện tốt đẹp gì, có thể tự mình xử lý thì vẫn nên tự xử lý hết đi. Với lực lượng cấp quốc gia, có thể không động thì không nên động, giống như thẻ tín dụng vậy, chi nhiều quá không phải là chuyện tốt gì.”

Nghe Kỳ Hiển Chiêu giải thích, Hà Viện Viện và Điền Nghiên đều gật gật đầu, người sau nói:

“Nhưng biện pháp của chúng ta vẫn rất hiệu quả, người tên là Park Jin Woo kia đã lên mạng xin lỗi, hơn nữa còn chối bỏ quan hệ với fan, chờ tới lúc fan hâm mộ biết chuyện này, không biết bọn họ sẽ phản ứng như thế nào.”

“Có thể là khóc rống lên. Ha ha...” Hà Viện Viện nói.

Cốc cốc cốc.

“Vào đi.”

Tiếng gõ cửa vang lên, Kỳ Hiển Chiêu đáp một tiếng, thư ký của anh ta từ bên ngoài đi vào.

“Tổng giám đốc Kỳ không ổn rồi, fan của ngôi sao Hàn Quốc kia đã xông tới dưới lầu công ty chúng ta.”

“Đến cổng công ty rồi?”

Ba người liếc nhau một cái, ai cũng không ngờ fan của Park Jin Woo lại điên cuồng như vậy.

Theo bản năng, ba người cùng đứng lên đi đến bên cạnh bệ cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu.

Chỉ nhìn thấy phía trước cửa tòa nhà công ty có hàng trăm người vây quanh, nhưng bởi vì văn phòng nằm ở tầng quá cao, người phía dưới tựa như một đám kiến đông nghịt, bu đen.

“Những người này có phải quá điên rồ rồi không, chẳng lẽ không thấy video xin lỗi của Park Jin Woo sao?”

“Quả thật rất quá đáng.” Thư ký của Kỳ Hiển Chiêu nói tiếp:

“Quản lý Chu phụ trách hậu cần đã điều tất cả bảo vệ của công ty qua đó, nếu không thì giờ bọn họ đã xông vào rồi.”

Kỳ Hiển Chiêu lắc đầu bất đắc dĩ: “Thật sự là một đám người mất trí.”

“Tổng giám đốc Kỳ, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Đừng nóng vội, tôi xuống xem một chút.” Kỳ Hiển Chiêu nói.

“Chuyện nhỏ như vậy cũng không cần anh ra mặt, tôi và giám đốc Điền qua đó là được rồi.”

“Chắc chắn ổn chứ, hay là cứ để tôi cùng đi qua đó.”

“Tốt xấu gì hai chúng ta cũng quen biết nhiều năm như vậy rồi, chẳng lẽ anh còn không tin tưởng khả năng của tôi nữa sao?”

“Tôi rất rõ khả năng của cô, nhưng tôi sợ cô đứng bên cạnh mấy em đó rồi nhịn không nổi mà trở thành antifan của tổng giám đốc Lâm.”

“Ồ...” Hà Viện Viện dừng một chút: “Tôi sẽ cố gắng khắc chế bản thân mình.”

“Không phải cố gắng, là nhất định phải làm được.”

“Được rồi, tôi biết rồi.”

Thuận mồm trả lời một câu ứng phó, Hà Viện Viện cùng Điền Nghiên đi ra khỏi văn phòng, đi tới cửa lớn dưới lầu công ty.

Lượng fan đông đúc đã chặn cửa lại, nhân viên muốn ra vào đều phải đi cửa sau.

Thấy có người đi ra, tinh thần đám fan của Park Jin Woo bị kích động, lại lớn tiếng la hét.

“Mau gọi tên Lâm Dật kia ra đây, mau xin lỗi Jin Woo oppa của chúng tôi!”

“Nếu các người không nghe lời, chúng tôi sẽ tiếp tục report trên mạng cho đến khi công ty các người phải đóng cửa!”

“Mọi người bình tĩnh đã, lớn tiếng la hét không giải quyết được vấn đề.” Hà Viện Viện nói tiếp:

“Ai đó đại diện mọi người bước lên trước nói cho tôi biết chuyện này là như thế nào đi!”

Lúc này, một nữ sinh dáng người mạnh mẽ bước ra, nói:

“Tôi là hội trưởng hội những người cổ vũ cho Park Jin Woo toàn cầu, Lý Mộng, hoạt động này chính là do tôi tổ chức, tôi sẽ nói chuyện với cô.”

“Các người đu idol quả thật không sai, nhưng gây náo loạn đến như thế này mấy người cảm thấy có đáng không?”

Hà Viện Viện nói.

“Đương nhiên đáng, anh ta làm sai, đi ra đây xin lỗi không phải là việc kinh thiên động địa gì!” Lý Mộng nói.

“Nhưng cô có biết hay không, hành vi như vậy của các người không phải là giúp người tên Park Jin Woo kia, mà là đang hại anh ta. Tôi đoán hiện giờ trong lòng anh ta đang mắng các người đến mức máu chó đầy đầu, sao mấy người không tỉnh ngộ ra nhỉ.”

“Không thể có chuyện đó, cô nói lung tung gì thế!” Lý Mộng phản bác:

“Từ trước tới nay, Jin Woo oppa đều coi chúng tôi như người nhà, hơn nữa vừa rồi còn lên mạng thể hiện sự ủng hộ với chúng tôi, làm sao có thể như cô nói chứ!”

“Nói nhiều vô ích, các người tự mình xem qua weibo của anh ta đi, sẽ biết chuyện gì xảy ra ngay.”

Nói xong, Hà Viện Viện nháy mắt cho Điền Nghiên, xoay người trở vào tòa nhà.

Người hâm mộ ngoài cửa không rõ nguyên nhân, ai nấy nhao nhao cầm điện thoại di động lên đăng nhập weibo của Park Jin Woo, muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy nội dung weibo, tất cả người hâm mộ đều ngây ngẩn cả người, cảm xúc như đứng bên bờ vực sụp đổ.

“Không thể nào, chúng ta đều là người nhà của Jin Woo oppa, làm sao anh ấy có thể nói chúng ta là antifan!

“Không chỉ trên Weibo, anh ấy còn nói như vậy trên tiktok, nói mình và ông chủ của công ty này là bạn tốt, là do chúng ta đang cố tình gây sự, còn yêu cầu chúng ta chấm dứt tất cả hành vi gây bất lợi cho tập đoàn Lăng Vân.”

Tận mắt đọc những thông tin này, người hâm mộ của Park Jin Woo đã mất kiểm soát, thậm chí có không ít người bật khóc.

“Mọi người đừng khóc, tôi biết nhà anh ta ở đâu, bây giờ chúng ta đi tìm anh ta hỏi cho rõ ràng, nhất định phải đòi được câu trả lời thích đáng!” Lý Mộng nói.

“Được, chúng ta đi!”

Một tiếng huýt sáo, mọi người lên xe, chạy về phía khách sạn Ritz Carlton.

Cùng lúc đó, không chỉ có đám người Lý Mộng muốn tìm Park Jin Woo đòi một lời giải thích thỏa đáng, những fan khác sau khi biết được tin tức này cũng chạy tới Ritz Carlton, muốn hỏi rõ ràng xem chuyện gì đang xảy ra.

Trong phòng tổng thống của Ritz Carlton, Park Jin Woo và Kang Hyun Joon đang mải lướt điện thoại.

Thấy tin tức trên mạng dần dần lắng xuống, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Còn may là tin tức đó được tung ra kịp thời, nếu chậm chút nữa thôi, mọi việc sẽ càng náo loạn.”

Kang Hyun Joon có cảm giác như sống sót sau tai nạn, cảm thấy đây là mối nguy lớn nhất kể từ trước đến giờ.

Vốn tưởng rằng có thể lợi dụng chuyện này để có thể PR một chút, nhưng không ngờ được rằng người kia lại có thân thế lợi hại như vậy.

Lần này đúng thật là tự đâm đầu vào tường.

“Tôi suy đoán nhiều nhất không quá một tuần, những chuyện này sẽ lắng xuống.”

Park Jin Woo nói tiếp:

“Tuy rằng chúng ta từ bỏ fan ở Hoa Hạ quả thực rất đáng tiếc, nhưng như vậy về nước tôi còn có đường sống, cũng không phải là quá thảm.”

Kang Hyun Joon gật gật đầu: “Trước mắt chính là kết quả tốt nhất rồi, cậu cũng không cần phải nghĩ nhiều những thứ khác làm gì.”

“Tôi biết rồi.” Park Jin Woo thở dài: “Hy vọng sau này vẫn còn cơ hội hòa hoãn mối quan hệ với fan ở bên này, dù sao rất dễ lừa tiền của bọn họ, tôi thật sự có chút luyến tiếc.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng sau hẵng nói.”

“Park Jin Woo, mau ra đây, tôi cần anh cho chúng tôi một lời giải thích!”

“Những thứ trên Weibo và Tiktok có phải là do anh tự mình gửi hay không, mau ra đây!”

Ngay khi hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy tiếng la hét từ dưới lầu truyền lên.

Kang Hyun Joon ghé cửa sổ nhìn xuống.

“Đám fan ngu ngục kia tới rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1451: Nhường Đường Băng

Chương 1451: Nhường Đường Băng

"Sao đám người này lại tới tận đây? Thật phiền phức!” Park Jin Woo chán ghét nói.

“Chắc là do hai bài post mà cậu công bố làm cho tâm trạng mấy cô gái sụp đổ.”

“Thật là một đám ngu ngốc, khéo tôi bị bọn họ hại chết, lại còn dám mò mặt đến chất vấn tôi, thật muốn mắng cho bọn họ một trận!”

“Mắng chửi người ta rõ ràng là không được, nhưng đây có khi lại là một cơ hội tốt không ngờ, cậu có thể nói rõ ràng với bọn họ, gạt bỏ hết quan hệ giữa hai bên, sau đó lại lấy lòng tập đoàn Lăng Vân, như vậy mới có thể làm nguôi ngoai cơn giận của anh ta.”

“Tôi biết rồi, bây giờ chúng ta đi ra ngoài, tôi sẽ nói rõ ràng với bọn họ.”

“Đi thôi.”

Hai người chuẩn bị thoáng qua một chút, từ phòng khách sạn đi ra ngoài dưới sự hộ tống của vệ sĩ.

Chứng kiến Park Jin Woo xuất hiện, người hâm mộ vô cùng phấn khích chĩa điện thoại về phía này.

Một bên cửa khách sạn, Kang Hyun Joon cũng lấy điện thoại di động ra chuẩn bị ghi lại cảnh này, sau đó đăng lên mạng.

Anh ta cảm thấy đây là một hành vi bày tỏ thiện chí, chỉ cần video này được đăng lên, tập đoàn Lăng Vân chắc chắn sẽ đình chỉ một loạt những hành động trả đũa, sẽ không truy cứu trách nhiệm bên mình nữa.

“Jin Woo oppa, tin tức đăng trên mạng rốt cuộc là có thật hay không, tại sao anh lại nói chúng em là Antifan!” Lý Mộng đứng đầu chất vấn.

Nhìn thấy những người trước mắt này, Park Jin Woo càng tức giận, lớn tiếng nói với mấy trăm người đang ở đây:

“Các người không phải antifan thì là cái gì, tự nhiên lại đi bôi nhọ quan hệ giữa tôi và tập đoàn Lăng Vân cùng với anh Lâm, khiến cho bây giờ giữa tôi và họ xảy ra hiểu lầm rất lớn dẫn đến sự nghiệp của tôi cũng bị ảnh hưởng, mà những thứ này đều là do mấy người gây ra!”

“Rõ ràng hai người xảy ra xung đột ở sân bay, anh ta còn đánh vệ sĩ của oppa, giờ lại nói quan hệ giữa hai người là bạn bè, lật mặt như lật bánh tráng vậy!”

Trước đó còn có nhiều người một lòng một dạ, nhưng hiện tại anh ta đã nói ra những lời này, nếu như bọn họ còn đứng về phía anh ta, thì chỉ có đầu óc có vấn đề mà thôi!

“Những tin tức này đều là do antifan các người truyền ra ngoài.” Park Jin Woo chỉ vào những người hâm mộ có mặt và nói:

“Từ nay về sau, tôi và mấy người không có bất kỳ quan hệ gì nữa, cũng không cần fan như các người, xin hãy tránh xa tôi một chút!”

Nếu như trước đây là vì anh ta mà chống đối lại tất cả, nhưng hiện giờ trên mặt những fan này cũng chỉ còn lại sự phẫn nộ.

Ai nấy nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi.

Hận không thể tiến lên trên đập cho anh ta một trận!

Khóe miệng Park Jin Woo mang theo ý cười, trên khuôn mặt lộ ra biểu cảm không sợ hãi, cũng quay đầu nhìn về phía Kang Hyun Joon đang ở bên cạnh.

Anh ta gật gật đầu, ý bảo mình đã ghi lại.

“Đám antifan các người đừng nhìn tôi với ánh mắt như vậy. Mau cút đi, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ sĩ đuổi đi đấy!”

“Chậc chậc chậc chậc, người Hàn Quốc mấy người đến Hoa Hạ chúng tôi còn tỏ vẻ như vậy, có phải có chút quá đáng hay không.”

Nghe có người vũ nhục mình, sắc mặt Park Jin Woo biến đổi, vừa định mở miệng đáp lại nhưng phát hiện người đó đang ngồi trong một chiếc siêu xe!

Và đó là chiếc Aston Martin one77 hơn 40 triệu!

Người như vậy thì bản thân không thể trêu chọc được.

“Anh là ai?” Park Jin Woo hỏi.

“Tôi là ai không quan trọng, anh chỉ cần biết anh không đùa được với tôi là được.” Lương Kim Minh cười ha hả nói.

“Đây là chuyện riêng của chúng tôi, không liên quan gì đến anh, hy vọng anh mau rời khỏi đây.”

“Yên tâm, tôi cũng không muốn làm gì anh, chỉ là muốn nói mấy câu với những bạn nhỏ này.”

Mấy trăm người đồng loạt nhìn về phía Lương Kim Minh, không biết anh ta muốn làm gì.

“Người này trước mặt sau lưng đều moi tiền của các người, âm thầm mắng các người là SB (ngu ngốc), loại người thao túng này tôi cũng không ưa mắt lắm, tôi kiến nghị mọi người hãy cho anh ta một trận, tôi sẽ gánh hết hậu quả.”

Ánh mắt đám người trước mặt sáng ngời: “Thật sao?”

“Tôi có thể lái xe Aston Martin, còn sợ tôi gánh không nổi những chuyện như này sao? Tôi khuyên mấy người nên ra tay ngay bây giờ.”

Sắc mặt Park Jin Woo trắng bệch, theo bản năng lùi về phía sau, nhưng phản ứng của người hâm mộ nhanh hơn, trong nháy mắt đã xông hết lên.

“Làm gì đấy, mau bảo vệ tôi!”

Sáu vệ sĩ vây quanh, Park Jin Woo ở giữa, nhưng không chịu nổi một lượng đông đảo người hâm mộ, rất nhanh bọn họ đã bị bao phủ trong biển người.

Cao Tông Nguyên ngồi ở ghế phụ cầm điện thoại di động ghi âm một hồi lâu.

“Sức chiến đấu của đám fan này mạnh gớm, nhìn cũng đã quá nhỉ.”

“Coi như anh ta còn tốt mệnh, nếu tiểu gia tôi tự mình động thủ thì anh ta không mất cái chân mới lạ.”

…

Ở phía bên kia, sau một vài giờ bay dài của cuộc hành trình, chuyến bay của Lâm Dật đã đến Băng Thành.

“Đám người này ra tay nhanh quá nhỉ.” Lâm Dật cầm điện thoại di động nói thầm.

Lý Tự Cẩm cũng cầm điện thoại di động, không ngừng lật xem tin tức phía trên.

“Anh Lâm, anh đang nói chuyện của ngôi sao Hàn Quốc kia sao?”

Lâm Dật gật gật đầu: “Người của công ty tôi đã trực tiếp xử lý việc này, cũng không đợi tôi ra tay.”

“Như vậy không phải cũng rất tốt sao? Tránh cho anh gặp rắc rối còn gì.”

“Chủ yếu là do kết quả xử lý của bọn họ không hoàn mỹ, nhiều lắm là phong sát hoặc đánh cho anh ta một trận, ngẫm lại cũng không có ý nghĩa lắm.”

“Ựa...”

Đôi mắt to đẹp của Lý Tự Cẩm lóe lên, nhìn Lâm Dật thật lâu.

“Kết quả xử lý như vậy còn chưa đủ hả giận sao?”

“Thế nào cũng phải đánh gãy một chân của anh ta đi.”

Lý Tự Cẩm bị dọa cho run người.

“Anh Lâm, anh đừng như vậy, nghe thôi đã đủ dọa người.”

“Chủ yếu là muốn cho những người Hàn Quốc nhớ cho kĩ bài học này, nếu không thì bọn họ còn cho rằng người Hoa Hạ chúng ta dễ bắt nạt.”

Nghe Lâm Dật giải thích, Lý Tự Cẩm theo bản năng gật gật đầu.

“Những ngôi sao Hàn Quốc này quả thật rất quá quắt, dạy dỗ cho bọn họ một chút cũng đúng.”

“Cho nên tôi mới cảm thấy chưa hả dạ lắm, nhưng hiện tại đã muộn rồi."

Lý Tự Cẩm cười hắc hắc.

"Anh cũng đừng bận tâm chuyện này nữa, anh Lâm, sắp phải hạ cánh rồi, phải chuẩn bị một chút."

Lâm Dật gật gật đầu: "Cô đi nói cho mọi người biết, vùng Đông Bắc lúc này sắp 0 độ rồi, thay quần áo thật dày, nếu không lúc xuống máy bay dễ bị đông lạnh."

"Biết rồi anh Lâm."

Lý Tự Cẩm buông điện thoại xuống, chuẩn bị thông báo cho mọi người mặc thêm quần áo, thu dọn hành lý xuống máy bay.

Nhưng lúc này, tiếp viên hàng không mặc trang phục chuyên nghiệp đi về phía Lâm Dật, nhẹ nhàng cúi người xuống, mùi hương nhàn nhạt xộc vào mũi, còn có khe rãnh sâu không thấy đáy kia.

"Tổng giám đốc Lâm, vừa rồi chúng tôi nhận được tin tức từ đài quan sát, hình như xảy ra chút vấn đề, một giờ sau mới có thể hạ cánh."

"Hả? Vừa rồi không phải đã nói xong chuyện với đài quan sát rồi sao. Nói mười phút sau có thể hạ cánh mà, sao bây giờ lại cần chờ một giờ?"

"Cái này..."

Biểu cảm của tiếp viên hàng không có chút khó xử. Cô ta cũng biết, tuy rằng tổng giám đốc Lâm rất đẹp trai, nhưng tính tình của anh không tốt lắm.

"Bên đài quan sát nói muốn nhường đường băng cho người khác, cho nên muốn chúng ta chờ một lát đã."

Lâm Dật nhướng mày: "Nhường đường băng cho người khác?

Ai mà lợi hại tới như vậy?”

“Cụ thể là ai còn chưa rõ, nhưng hình như là người có danh tiếng rất lớn ở bản địa, nếu không thì người của sân bay sẽ không làm chuyện như vậy.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1452: Tôn Mãn Lâu - Vua của vùng Đông Bắc

Chương 1452: Tôn Mãn Lâu - Vua của vùng Đông Bắc

“Đây có chút ra vẻ rồi.”

Trên mặt cô tiếp viên hàng không lộ ra vẻ khó xử.

"Chúng tôi không biết đó là ai. Đài quan sát nói như vậy, cơ trưởng cũng đã trình bày với bọn họ rồi nhưng không có tác dụng, thái độ của bọn họ còn khá cứng rắn."

Lâm Dật đứng dậy, nhìn Lý Tự Cẩm rồi nói:

"Các người ở chỗ này trước, tôi đi qua xem thử xảy ra chuyện gì."

Tiếp viên hàng không làm động tác mời, đi cùng Lâm Dật về phía phòng điều khiển.

“Tổng giám đốc Lâm.”

Nhìn thấy Lâm Dật tiến vào, hai cơ trưởng đều gật đầu chào hỏi.

“Bên phía đài quan sát xảy ra chuyện gì à, họ bảo chúng ta phải nhường đường cho ai sao?”

“Không biết cụ thể là ai, nhưng chắc hẳn không phải là quan chức. Vì nếu là quan chức thì bên hàng không đã kiểm soát trước rồi, không phải đợi đến lúc này mới thông báo.”

“Bây giờ có thể liên hệ với đài quan sát ở mặt đất không?”

“Có thể.”

“Giúp tôi liên lạc một chút.”

“Được.”

Cơ trưởng lấy ra bộ đàm, nói:

“Đài quan sát Băng Thành, đây là Singapore Airlines Gulfstream G650.”

“Chào Singapore Airlines Gulfstream G650, xin vui lòng cho tôi biết.”

“Singapore Airlines Gulfstream G650 yêu cầu hạ cánh trong 10 phút nữa.”

“Không phải vừa rồi tôi đã nói rồi sao, bảo các người hoãn lại một tiếng nhường đường băng trên mặt đất một chút, sao bây giờ các người còn nói chuyện này.” Người trong đài quan sát đã bắt đầu không kiên nhẫn được nữa.

Không đợi cơ trưởng lên tiếng, Lâm Dật đã cầm lấy bộ đàm, nói:

“Chuyện gì cũng phải xếp theo thứ tự trước sau, vừa rồi đã đồng ý việc chúng tôi sẽ hạ cánh, bây giờ lại nói chờ một tiếng, chuyện này có chút không theo lẽ thường rồi đấy.”

Người ở đài quan sát có chút ngạc nhiên, không ngờ cuộc nói chuyện lại còn có người khác.

“Ở đây xảy ra tình huống ngoài ý muốn, xin mọi người thông cảm.” Người điều hành đài quan sát nói tiếp:

“Nhưng có thể không lâu như vậy. Tóm lại mọi người hãy đợi một lúc rồi hẵng hạ cánh."

“Thông cảm không được, cũng chờ không được.”

Lâm Dật nói tiếp:

“Sau mười phút nữa chúng tôi vẫn sẽ hạ cánh theo như kế hoạch ban đầu. Về phần những việc khác, các người tự mình thu xếp đi.”

“Anh nói vậy là có ý gì, anh lại không nghe theo sự sắp xếp của đài quan sát sao?”

“Vậy anh hãy cho tôi một lý do để thuyết phục tôi đi.”

Đầu dây bên kia im lặng vài giây.

“Hai mươi phút sau, máy bay tư nhân của ngài Tôn sẽ hạ cánh ở chỗ này. Tôi mong các người tạm thời nhường đường băng một chút. Còn những chuyện khác thì tôi không thể nói thêm.”

“Có biết bao nhiêu người họ Tôn chứ? Dựa vào đâu tôi phải nhường đường băng lại cho ông ta?”

“Anh thật là!” Người ở đài quan sát muốn phản bác lại, nhưng lại không biết nói thế nào.

“Mong anh hợp tác, nếu không tất cả hậu quả sẽ do anh tự chịu.”

"Vậy cứ để cho đối phương đến tìm tôi. Nếu ông ta vội như vậy thì cứ để ông ta đụng. Để tôi xem ông ta có dám hay không?"

Sau khi nói xong, Lâm Dịch lập tức tắt bộ đàm, anh quay sang nói với cơ trưởng:

"Mười phút sau hạ cánh bình thường, không cần để ý đến những chuyện khác."

Hai cơ trưởng lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng có chút run rẩy.

Tổng giám đốc Lâm thật là thẳng thắng, không thèm nể mặt mũi của kẻ nào cả.

Thật là lợi hại!

"Tổng giám đốc Lâm, anh xác định làm như vậy sẽ không có vấn đề gì chứ?” Cơ trưởng hỏi:

"Có thể khiến cho người của đài quan sát làm đến mức này, e rằng người họ Tôn đó có thân phận không tầm thường."

"Tôi không quan tâm ông ta là ai đâu, chỉ cần làm như tôi nói là được."

"Tôi biết rồi tổng giám đốc Lâm."

Sau khi xử lý xong việc hạ cánh, Lâm Dật quay trở lại cabin, nói với những người có mặt ở đây:

"Mọi người chuẩn bị một chút đi, sắp hạ cánh rồi."

Người ở huyện Đông Ba không biết đã xảy ra chuyện gì, khi mọi người biết tin sắp hạ cánh đều nhao nhao đứng dậy, chỉnh sửa lại quần áo và hành lý, sắc mặt phấn khích lộ rõ trên mặt.

“Anh Lâm đã xử lý xong rồi sao?” Lý Tự Cẩm hỏi.

“Xong rồi.” Lâm Dật nói tiếp:

"Nhanh thay quần áo đi, chúng ta xuống máy bay ngay bây giờ."

"Tôi hiểu rồi, anh Lâm."

Lý Tự Cẩm thay quần tây dài, mang giày thể thao và mặc một chiếc áo khoác vải bông, mặc dù cô ta đã đi làm được vài năm nhưng cách ăn mặc vẫn giống mấy nữ sinh viên đại học.

Không giống với Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư, đến bây giờ mọi người đã mặc áo vest khoác ngoài phối với quần bó màu đen.

Lâm Dật chép chép môi.

Xem ra đàn ông thích ngự tỷ(*) cũng không phải là không có lý do.

(*)ngự tỷ: những người con gái tài sắc vẹn toàn, giỏi mọi lĩnh vực.

Thay quần áo xong, dưới sự nhắc nhở của tiếp viên hàng không, mọi người về lại chỗ ngồi.

Sau khi máy bay hạ cánh, Lý Tự Cẩm lại kiểm tra nhân số một chút. Sau khi phát hiện không có vấn đề gì mới dẫn theo đám người đi đến hướng nhà ga.

Nhưng trong quá trình này lại thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Một số người trong đó là khách du lịch, khi nhìn thấy chiếc Gulfstream G650 sang trọng hạ cánh xuống sân bay, trong ánh mắt bọn họ tràn đầy vẻ ghen tị.

Đây là máy bay phản lực tư nhân cao cấp nhất trên thế giới đấy. Nếu có thể ngồi ở trên đó một lần, coi như đời này sống không uổng công rồi.

Nhưng điều buồn cười chính là từ trên một chiếc máy bay tư nhân như vậy lại có một đoàn người nông dân đi xuống, đây quả thật là chuyện mới mẻ đấy.

Một số người còn lại là nhân viên công tác ở sân bay và người điều hành của đài quan sát.

"Lão Vương, người vừa rồi nói chuyện với anh chắc hẳn là người đàn ông đi phía trước kia."

Người nói chuyện tên là Mã Trí, cũng là một người điều hành ở đài quan sát.

Bên cạnh anh ta còn có một người khác trạc tuổi anh ta, Vương Độ Viễn, anh ta chính là người vừa rồi thông báo với Lâm Dật đợi một tiếng trước khi hạ cánh.

"Người nói chuyện khi nãy không phải là cơ trưởng, trong đám người này ngoại trừ một nam một nữ đi phía trước, những người khác đều giống người nông thôn. Đoán chừng chính là anh ta rồi."

"Anh ta có thể ngồi trên chiếc Gulfstream G650, e rằng người này cũng có năng lực không nhỏ ở Trung Hải." Mã Trí nói.

"Anh nói vậy là sai rồi. Người có năng lực không phải anh ta, mà là ông già của anh ta."

"Cũng đúng. Nhìn dáng vẻ của anh ta chỉ khoảng hơn hai mươi. Chắc hẳn đó là máy bay trong nhà anh ta, hoặc là của bạn bè tốt của anh ta."

"Nhưng nói thế nào đi nữa cũng không phải là người dễ trêu vào, nếu không tính tình của anh ta đã không ngang bướng như vậy."

Lâm Dật không làm theo quy định của đài quan sát, bên phía đài quan sát có năng lực ngăn cản anh ta hạ cánh mà không cho bất kỳ thông tin nào.

Nhưng bọn họ không dám làm như vậy, không cần biết người đàn ông này có phải là chủ nhân của chiếc Gulfstream G650, chỉ cần anh ta có thể ngồi trên chiếc máy bay này đã là người không thể trêu chọc rồi.

Vả lại bên phía mình không chiếm lý, chỉ có thể lựa chọn ngoan ngoãn hợp tác mà không có cách nào.

"Xem ra bất kể thời đại nào, bọn con nhà giàu đều không sửa được căn bệnh ra vẻ này."

"Hơn nữa còn ra vẻ tại Đông Bắc này, dám vứt mặt mũi của ngài Tôn, đây có khác gì tìm chết."

"Vừa rồi tôi đã nhìn radar. Máy bay của ngài Tôn vẫn đang bay trên bầu trời, nhanh nhất cũng phải nửa tiếng nữa mới hạ cánh. Trong lòng ông ta nhất định sẽ không vui."

“Chuyện này còn cần phải nói nữa sao?” Mã Trí nhấp một ngụm cà phê, thản nhiên nói:

"Anh nói xem nếu thằng nhóc kia biết người mà mình đắc tội là Tôn Mãn Lâu - Vua của Đông Bắc này, anh ta sẽ có cảm giác thế nào nhỉ?"

Vương Độ Viễn nở nụ cười.

"Thế hệ thứ hai giàu có một chút cũng dám thách thức mặt trời Đông Bắc. Khi biết ông trời là ai, có lẽ anh ta sẽ sợ chết khiếp, haha ..."

“Một tên con nhà giàu nho nhỏ lại dám khiêu chiến với ngài Tôn ở Đông Bắc. Chờ đến khi anh ta biết ngài Tôn là ai, nói không chừng sẽ bị hù chết ấy chứ. Ha ha…”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1453: Gọi Tôi Là Tống Tử Quan Âm

Chương 1453: Gọi Tôi Là Tống Tử Quan Âm

Lúc này, một chiếc xe buýt đậu ở bên ngoài sân bay.

Ngoài tài xế, còn có hai người đàn ông ngồi trong xe.

Trong đó có một người dáng vẻ hơn năm mươi tuổi, tóc trên đầu đã không còn dư lại bao nhiêu.

Người còn lại rõ ràng trẻ hơn một chút, hơn hai mươi tuổi, trên tay cầm điếu thuốc, lâu lâu lại liếc mắt nhìn cửa sân bay một cái.

Người đàn ông trung niên tên là Đỗ Ngọc Minh, là bạn học trước kia của Vương Vận Giang.

Làm việc tại viện nghiên cứu nông nghiệp Băng Thành, chủ nhiệm bộ cơ cấu đất đai.

Lần này đến Đông Bắc học tập, Vương Vận Giang liên lạc với ông ta.

Hy vọng ông ta ở bên này có thể tiếp đón một chút, cũng sắp xếp công việc liên quan một cách cụ thể.

Người đàn ông trẻ tuổi tên là Đàm Tùng Minh, là nhân viên văn phòng, là cấp dưới của Đỗ Ngọc Minh.

"Sao lúc này rồi mà bọn họ còn chưa đi ra?"

"Chờ một chút đi, chắc là sắp rồi." Đỗ Ngọc Minh nhìn đồng hồ nói, biểu cảm cũng hơi mất kiên nhẫn.

"Lãnh đạo, sau khi đám người đó tới rồi, anh muốn sắp xếp như thế nào."

"Muốn cái rắm, tôi sắp phiền chết rồi."

Đỗ Ngọc Minh hùng hùng hổ hổ nói: "Vốn trong khoảng thời gian này tôi đã bận, lại để tôi sắp xếp chuyện nhảm nhí như vậy, làm sao có thời giờ phản ứng bọn họ."

"Nhưng mọi người đến đây, thế nào cũng phải sắp xếp một chút chứ."

"Đến lúc đó có lòng là được rồi." Đỗ Ngọc Minh nói tiếp:

"Thật không hiểu ông ta nghĩ như thế nào, nếu sắp xếp một đám sinh viên qua đây còn có thể dùng một chút, lại chuẩn bị một đám nông dân, bọn họ biết cái gì. Thật là vì chiến tích của bản thân, chuyện gì cũng làm được."

"Lãnh đạo, nếu như anh không muốn nhận cục diện rối rắm này, lúc trước nên từ chối, cũng sẽ không có nhiều chuyện như vậy." Đàm Tùng Minh nói.

"Cậu vẫn còn trẻ, cậu không hiểu phương diện đạo lí đối nhân xử thế rồi." Đỗ Ngọc Minh nói tiếp:

"Cho dù nói như thế nào, bạn học kia của tôi cũng là nhân vật số một trong huyện. Mặc dù chúng tôi cách nhau hơi xa, nhưng nói không chừng có lúc sẽ dùng đến tầng quan hệ nhân mạch này, cho nên vẫn không thể cắt đứt."

"Vẫn là lãnh đạo anh nhìn xa, tôi lại không giỏi phương diện này."

"Cậu còn trẻ, về sau học nhiều một chút."

"Đã biết thưa lãnh đạo."

Vài phút sau, Đàm Tùng Minh nhìn bên ngoài cửa sổ.

"Lãnh đạo, hình như người của bọn họ đi ra rồi, trong đó có một người phụ nữ nhìn còn khá đẹp, dáng người không tính là thấp, cũng có thể liều mạng với cô gái Đông Bắc chúng ta."

"Ở đâu? Tôi nhìn xem."

Đàm Tùng Minh chỉ bên ngoài cửa sổ: "Chính là người mặc quần áo vải màu đen, cầm theo thùng màu đỏ kia."

Đỗ Ngọc Minh ngửa đầu nhìn qua, lập tức trước mắt sáng ngời: "Quả thật không tệ."

"Cuối cùng cũng có người đẹp tới." Đàm Tùng Minh cười tủm tỉm nói.

"Được rồi, mọi người đã đi ra, trước tiên đi xuống đã."

Khi Đỗ Ngọc Minh gọi, hai người đã đi ra ngoài.

Thấy Đỗ Ngọc Minh và Đàm Tùng Minh từ trên xe đi xuống, Lý Tự Cẩm đi tới nghênh đón đầu tiên.

"Là chủ nhiệm Đỗ sao?"

"Là tôi." Đỗ Ngọc Minh gật đầu đáp lại một câu: "Chắc các người là đồng nghiệp của lão Vương."

"Chúng tôi là tổ chức giúp đỡ người nghèo của huyện Đông Tam, vương bí thư là lãnh đạo của chúng tôi."

"Đi thôi, bên ngoài rất lạnh, có chuyện gì thì lên xe nói sau."

"Cám ơn chủ nhiệm Đỗ, trời lạnh như vậy còn tự mình lại đây đón chúng tôi."

Mặc dù tính cách hiền lành ngây thơ, nhưng cô ta đã lăn lộn giao tiếp trong nơi làm việc đã nhiều năm.

Một chút lời nói trong kỹ thuật xã giao bên ngoài, Lý Tự Cẩm cũng là ngựa quen đường cũ.

"Tôi với lão Vương là bạn học, chuyện này cũng không có gì, nhanh lên xe đi."

Khi Đỗ Ngọc Minh gọi đoàn người lên xe, Đàm Tùng Minh theo bản năng nhìn Lý Tự Cẩm vài lần, đột nhiên có cảm giác tim đập thình thịch.

"Đêm nay các cô tìm chỗ ở trước, sáng mai chín giờ chúng ta tập hợp ở cửa viện nông nghiệp, ngày mai tôi sẽ sắp xếp nội dung học tập cụ thể."

"Vậy làm phiền chủ nhiệm Đỗ."

Giao tiếp vài câu đơn giản, hai bên đã thấy không có gì để giao lưu.

Bản thân Lý Tự Cẩm không giỏi nói chuyện, nhưng vì giảm bớt cảm giác xấu hổ bên trong xe ô tô, bắt đầu chủ động tìm đề tài muốn bắt chuyện vài câu với Đỗ Ngọc Minh.

Nhưng đối phương cũng chỉ nói vài câu mang tính chất ứng phó, khiến cho Lý Tự Cẩm muốn nói chút gì đó cũng không biết nói tiếp như thế nào.

Ngược lại là Đàm Tùng Minh, lúc ở trước mặt Lý Tự Cẩm vô cùng nhiệt tình, có thể nói là có hỏi chắc chắn sẽ trả lời.

Nhưng khi những người nông dân hỏi kiến thức liên quan thì anh ta lại lạnh lùng hơn nhiều, sau đó lực chú ý lại tập trung trên người Lý Tự Cẩm.

Mà Lâm Dật giống như người tàng hình nhỏ bé, Đỗ Ngọc Minh và Đàm Tùng Minh không thèm đếm xỉa.

Khoảng một tiếng sau, dưới sự hỏi thăm của Lý Tự Cẩm, xe dừng lại ven đường.

"Chủ nhiệm Đỗ, chúng tôi xuống xe trước." Lý Tự Cẩm nói tiếp: "Ngày mai chúng ta gặp lại."

Đỗ Ngọc Minh nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện đã tới khu kinh tế phát triển của Băng Thành, xem như là nơi phồn hoa nhất Băng Thành.

Chi phí ở đây xem như là nơi cao nhất thành phố, Đỗ Ngọc Minh không hiểu lắm, vì sao lại xuống xe ở chỗ này.

Nhưng ông ta không có hỏi nhiều, ước gì xuống xe nhanh lên một chút, nhiệm vụ của mình sẽ xong xuôi, một lát ông ta còn muốn đi chơi mạt chược nữa.

"Tài xế xuống mở cửa xe." Đỗ Ngọc Minh kêu một tiếng, sau đó thấy Lý Tự Cẩm nói tiếp:

"Ngày mai chúng ta gặp lại, cô cũng biết địa chỉ trong viện rồi đấy, ngày mai trực tiếp đi qua là được."

"Được."

Lên tiếng trả lời, đám người Lâm Dật và Lý Tự Cẩm lần lượt xuống xe. Đỗ Ngọc Minh cũng không nói thêm gì nữa.

Sau khi mọi người đi xuống, ông ta liền lái xe rời đi.

"Đi thôi, đi ăn cơm trước." Lâm Dật chỉ vào khách sạn lớn Bốn Mùa bên cạnh nói.

"Chủ nhiệm Lâm, hôm nay chúng ta ăn cơm ở đây sao? Cấp năm sao hả?"

Lâm Dật cười gật đầu: "Thật vất vả ra ngoài một lần, như thế nào cũng phải ăn ở thật tốt."

"Chúng tôi đây sẽ lăn lộn với chủ nhiệm Lâm."

Khách sạn đã được đặt trước khi đến, nên thủ tục nhập cảnh làm xong rất nhanh.

Nhưng người trong khách sạn không ngờ rằng vào đây ở, vậy mà lại là một đám nông dân.

Sau khi giải quyết chuyện chỗ ở, cũng đã hơn bảy giờ tối, nhà hàng của khách sạn vẫn mở cửa, mọi người bèn đi chỗ đó ăn cơm.

"Anh Lâm, tôi phát hiện chuyện này."

Lúc ăn cơm, Lý Tự Cẩm nhỏ giọng nói.

"Chuyện gì?"

"Có vẻ chủ nhiệm Đỗ không vui vẻ lắm, giống như không quá bằng lòng tiếp đón chúng ta." Lý Tự Cẩm nói tiếp:

"Là tôi quá nhạy cảm hay thật sự như vậy?"

"Chưa cho người ta lợi ích, chỉ nói suông nhờ vả người khác giúp đỡ như vậy, đương nhiên người ta không muốn. Đây là chuyện rất bình thường."

"Nhưng nếu thái độ của ông ta vẫn thế này, nhiệm vụ học tập của chúng ta cũng không có cách tiến hành."

"Có tôi ở đây, đừng sợ."

Lý Tự Cẩm cười hì hì.

"Anh Lâm, tôi cảm thấy anh chính là Doremon, giống như chuyện gì cũng không làm khó được anh, luôn luôn có cách giải quyết."

"Doremon quá ngây thơ, vẫn nên gọi tôi là Tống Tử Quan m đi."

"Hả? Tống Tử Quan m là nữ, hình như không phù hợp."

"Nhưng phù hợp với khí chất của tôi."

"Phù hợp thế nào?"

"Buổi tối cô tới phòng tôi, tôi tặng cô một cái, mười tháng sau nhận hàng."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1454: Tận Dụng Triệt Để?

Chương 1454: Tận Dụng Triệt Để?

"Hử?"

Trong miệng Lý Tự Cẩm vẫn còn ngậm mì Ý chưa nuốt xuống, phồng má không hiểu nhìn Lâm Dật.

"Anh Lâm anh xấu lắm, ngay cả tôi mà anh cũng đùa."

Hai má Lý Tự Cẩm đỏ bừng, cúi đầu ăn mì trong dĩa, hơn nữa ngày cũng không dám liếc mắt nhìn Lâm Dật một cái.

Gần một tiếng, mọi người lục tục ăn cơm xong, trở về phòng nghỉ ngơi.

Còn có một nhóm người muốn ra ngoài ngắm cảnh đêm ở Băng Thành, Lý Tự Cẩm cũng không ngăn cản.

Chỉ dặn dò vài câu, sau đó không nói thêm gì.

Sau khi về phòng, Lâm Dật tán gẫu với Kỷ Khuynh Nhan một hồi, sau đó đi phòng vệ sinh rửa mặt.

Mà lúc này, Lương Nhược Hư gọi wechat tới.

"Vì sao mỗi khi em gọi video, anh đều đang tắm rửa, có phải cố ý hay không."

"Với em thì cố ý được cái gì." Lâm Dật vừa gội đầu vừa nói:

"Hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, không cần phải như vậy."

"Em rất muốn tiến lên cho anh một đá."

"Đừng bạo lực như vậy, chuyện gì cũng dễ nói." Lâm Dật xoay cơ thể lại: "Cơ bụng và đường cơ số 11 của anh nhìn được không?"

"Em mới lười xem."

"Cho nên yêu là sẽ biến mất đúng không?"

"Em phát hiện, anh chính là một diễn viên tấu hài!"

"Đừng nói như vậy, chỉ là có chút thiên phú mà thôi."

"Lười phản ứng lại anh."

Lương Nhược Hư liếc Lâm Dật một cái: "Tình huống ở bên kia thế nào, có mang theo đủ quần áo chứ?"

"Mang đủ hết, anh còn cố ý mua quần sợi bông trên mạng, nhưng Giang Tô, Chiết Giang, Thượng Hải lại không miễn phí vận chuyển. Chết tiệt thật! Anh nghĩ mấy người có liên quan đến ngành nên quản lý việc này."

Lương Nhược Hư vừa tức vừa buồn cười, thật sự không có cách nắm bắt kẻ dở hơi này.

"Sau khi các anh xuống phi cơ, có ai tiếp đón các anh không?"

"Vương Vận Giang có một bạn học, là chủ nhiệm viện nghiên cứu, ông ta lại đây tiếp đón bọn anh."

"Vậy được."

Lương Nhược Hư buộc tóc lại: "Vừa rồi em hỏi tình hình bên phía Băng Thành, viện trưởng Trần của viện nghiên cứu đi đến Phụng Thiên công tác, ngày mai mới về, đến lúc đó em để cho ông ấy đi tìm anh. Anh có yêu cầu gì cứ việc nói là được, ông ấy sẽ toàn lực phối hợp với anh."

"Cảm ơn bí thư Lương, đợi trở về Trung Hải, chắc chắn anh sẽ báo đáp em thật tốt."

"Anh chính là kẻ tận dụng triệt để, chung quy chỉ muốn tìm cơ hội chiếm tiện nghi của em."

"Ôi ôi ôi, đừng bôi đen người ta như vậy chứ." Lâm Dật nói tiếp:

"Quả thật em là đường may, nhưng anh đâu phải là kim, sao cứ gặp dáng vẻ nào của em cũng khiến anh muốn công kích vậy nhỉ."

"Cút cút cút." Lương Nhược Hư bị đùa giỡn đến khuôn mặt đỏ bừng: "Đúng rồi, còn có chuyện muốn hỏi anh, anh ở bên kia không gặp được người nào đặc biệt chứ?"

"Người đặc biệt?" Lời nói của Lương Nhược Hư khiến cho Lâm Dật cảnh giác.

Bản thân vừa mới đến Đông Bắc, sao có thể gặp được người kỳ lạ?

Muốn nói kỳ lạ, cũng chỉ có ngài Tôn không có gì cũng làm màu kia.

"Cái này quả thật không có, có phải xảy ra chuyện gì không?"

"Không phải vậy." Lương Nhược Hư buộc tóc lên: "Chủ yếu bên phía Đông Bắc là địa bàn của nhà họ Vương, hai bên quan hệ thế nào anh cũng biết, em sợ bọn họ biết tin tức sẽ đến gây rắc rối."

"Nhà đám người Vương Miện?"

Lương Nhược Hư gật đầu: "Mặc dù bây giờ không thể, nhưng suy tính kỹ thì nhà bọn họ cũng là gia tộc có thể xếp hạng năm ở

Yến Kinh, khó phân trên dưới với nhà họ Lương, đừng đối xử không đúng mực với người ta."

"Được, anh biết rồi."

"Vậy anh tự sinh tự diệt thôi."

Lương Nhược Hư gọn gàng lưu loát cúp điện thoại, Lâm Dật tiếp tục tắm rửa, sau đó trở về ngủ.

...

Nửa tiếng sau khi Lâm Dật rời khỏi sân bay, một chiếc Bombardier 6000 thừa dịp đáp xuống Băng Thành.

Đi ở đằng trước là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, dáng người cường tráng, mặc áo khoác màu đen, trên cằm có một chút râu, nhìn từ phía xa đều có thể cảm nhận được cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Người đàn ông tên là Tôn Mãn Lâu, là đại ca thế lực ngầm của ba tỉnh miền Đông Bắc, một ít người quen thuộc với ông ta, đều có thói quen gọi ông ta là vua Đông Bắc, mà sự tích rực rỡ của ông ta cũng là đề tài câu chuyện cho vô số người sau khi uống rượu.

Bên cạnh ông ta còn có hai người.

Trong đó một người tuổi xấp xỉ ông ta, nhưng mặc một bộ tây trang, thời tiết này mặc tây trang có thể nói là có phong độ, nhưng không có độ ấm.

Chỉ là chai bia lồi ra ngoài đã làm cho phong độ của ông ta không còn sót lại chút gì.

Người đàn ông tên là Lưu Điện Quân, người Yến Kinh, vì nói chuyện làm ăn nên theo Tôn Mãn Lâu đến Băng Thành.

Còn lại là một người hơi trẻ tuổi, hơn ba mươi tuổi, cũng mặc áo khoác nhung đen, vẻ ngoài có chút giống Tôn Mãn Lâu.

Người đàn ông này tên là Tôn Mãn Gia, là em trai Tôn Mãn Lâu.

Những năm gần đây vẫn đi theo bên cạnh ông ta, đã thành nhân vật số hai trong tổ chức.

"Cuối cùng có thể xuống dưới hoạt động." Lưu Điền Quân vặn vẹo xương cốt cơ thể, ở trên trời ngây người gần hơn một tiếng, khiến cho ông ta cũng có chút chưa thích ứng.

"Tôi cũng không nghĩ tới còn xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn." Tôn Mãn Lâu nói tiếp:

"Có điều chuyện này đều là việc nhỏ, người đến từ nơi khác không hiểu quy củ, dạy cậu ta làm người như thế nào là được."

"Tôi cũng biết bản lĩnh của anh." Lưu Điền Quân nói:

"Bây giờ không thể so với trước kia, quốc gia vô cùng nghiêm khắc, có ý có lòng là được rồi, cũng không phải người ngoài."

"Ha ha, tôi hiểu ý của cậu." Tôn Mãn Lâu châm điếu thuốc, nói:

"Nhưng đến Đông Bắc, làm việc còn không theo quy củ của Tôn Mãn Lâu tôi, thế nào cũng phải nói chuyện một chút."

"Anh, em đã gọi người đi thăm dò."

Tôn Mãn Lâu gật đầu: "Đi thôi, trước tiên tìm một chỗ chơi đùa, chuyện khác cứ chờ có thời gian sẽ xử lý."

Vào ban đêm, vì tiếp đãi Lưu Điền Quân, Tôn Mãn Lâu sắp xếp một chầu toàn là dê nướng, sau đó lại đi trung tâm Tẩy Dục chơi đến hơn một giờ sáng, mọi người mới tự trở về nghỉ ngơi.

"Anh, bên phía sân bay có tin tức." Trong phòng tổng thống của khách sạn, Tôn Mãn Gia nói.

"Người đó là ai?"

"Không phải nhân vật đơn giản." Tôn Mãn Gia nói tiếp:

"Tranh giành hạ cánh trước mặt chúng ta là một chiếc Gulfstream G650, người nắm giữ là tập đoàn Lăng Vân ở Trung Hải, nhưng chỉ có CEO của công ty mới có quyền sử dụng."

"Tập đoàn Lăng Vân..."

Tôn Mãn Lâu nói thầm một câu: "Chính là công ty nghiên cứu ra máy quang khắc?"

"Đúng, là bọn họ." Tôn Mãn Gia nói tiếp:

"Bởi vì đã phá tan thế độc quyền của ngành công nghiệp chip, danh tiếng của công ty này ở trong giới khá tốt, ở lĩnh vực chất bán dẫn có sức ảnh hưởng rất cao."

"Chẳng lẽ người trên phi cơ là CEO của tập đoàn Lăng Vân?"

"Cái này..."

Tôn Mãn Gia chần chờ vài giây: "Hình như không phải, nhưng lại cảm thấy có chút giống, nhưng lại cảm thấy không phải."

"Phải chính là phải, không phải chính là không phải, nói không chính xác là ý gì."

"Dựa vào hình ảnh nhìn trên camera giám sát, quả thật rất giống, nhưng bên cạnh anh ta giống như có một đám dân quê đi theo. Sau khi bọn họ ra sân bay còn lên một chiếc xe buýt, cái này hoàn toàn không giống việc tổng giám đốc của một công ty lớn nên làm, cho nên em nói là có điểm không đúng lắm."

"Hử? Chú xác định?"

"Xác định, thật sự là một đám nông dân đi theo, thật sự ngồi trên xe buýt." Tôn Mãn Lâu nói tiếp:

"Hơn nữa em cũng điều tra chiếc xe buýt kia là xe của viện nông nghiệp Băng Thành."

Tôn Mãn Lâu nhăn mày lại, cảm thấy có điểm kỳ lạ.

"Đúng rồi, gần đây không phải chú gặp được một cô gái đi làm ở viện nông nghiệp sao?"

"Khỏi phải nói tới kỹ nữ kia, cho chút thể diện còn không biết xấu hổ." Tôn Mãn Gia châm điếu thuốc, nói:

"Nếu ngày nào đó khiến em nóng nảy, em trực tiếp hạ chút thuốc, sướng trước rồi nói sau."

"Chú xem rồi lo liệu đi." Tôn Mãn Lâu chẳng hề để ý, nói:

"Đầu tiên xác định cái người dám tranh giành hạ cánh trước anh là ai, nếu thật sự là người tên Lâm Dật kia thì chú hẹn cậu ta qua đây, anh vẫn muốn gặp mặt cậu ta một lần."

"Em cảm thấy hơi nguy hiểm." Tôn Mãn Gia nói tiếp:

"Ai cũng biết anh là ai, cậu ta còn tranh giành hạ cánh trước anh, người như vậy chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn nghe lời."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1455: Hung Dữ Không Để Yên Như Vậy.

Chương 1455: Hung Dữ Không Để Yên Như Vậy.

Bảy giờ hơn sáng hôm sau, Lý Tự Cẩm làm hết chức trách của mình rời giường, sau đó gõ cửa kêu mọi người rời giường rửa mặt, sau đó đi ăn cơm.

Dù sao tới chỗ này là để học tập, nếu như đến muộn sẽ không tốt.

Những người dân ở huyện Đông Ba cũng hiểu được đạo lý này, họ đều nghe lời rời giường rửa mặt.

Khoảng 8h10 sáng, cũng đã sửa soạn xong hết, tập trung ở cửa vào, đến khoảng 8h40 thì vội vã chạy đến viện nông nghiệp Băng Thành.

Là một tỉnh nông nghiệp lớn ở Trung Quốc, nông nghiệp và chăn nuôi ở đây có ưu thế mà Trung Hải không có cách nào so sánh được.

Lúc trước Lâm Dật cảm thấy, ở phương diện này ở Trung Hải cũng đã rất tân tiến rồi. Nhưng khi đã đến Băng Thành nhìn thấy, thì quy mô ở Trung Hải hoàn toàn không đạt được như ở đây.

Bởi vì thời gian đã hẹn trước là chín giờ, sau khi mọi người đến nơi đều chờ ở cửa, mọi việc đều phải theo quy củ mà làm việc.

Nhưng đợi đến chín giờ mười phút, Đỗ Ngọc Minh với Đàm Tùng Minh vẫn chưa tới.

"Gọi điện thoại hỏi xem có chuyện gì xảy ra đi." Lâm Dật có chút thiếu kiên nhẫn.

"Hay là chờ thêm một lát, chắc họ đang bận việc gì đó, chúng ta cũng không nên hối thúc người ta." Lý Tự Cẩm nhỏ giọng nói.

Lâm Dật bĩu môi không nói gì nữa, tiếp tục ngồi ở một bên trò chuyện Wechat với Lương Nhược Hư.

Nhưng lại đợi hơn nửa canh giờ vẫn không có người nào đến, đến cả Lý Tự Cẩm cũng không kiên nhẫn được nữa.

"Cứ gọi điện hỏi thử xem, cứ đứng đợi ở đây mãi cũng không phải biện pháp tốt." Lâm Dật nói.

"Biết rồi, anh Lâm."

Lý Tự Cẩm lấy điện thoại di động ra, bấm gọi cho Đỗ Ngọc Minh.

"Giám đốc Đỗ, chúng tôi đã đến rồi, ngài ..."

"Chúng tôi đang ở trên đường, lập tức tới ngay, cô chờ chút nhé."

Đơn giản ứng phó một câu, Đỗ Ngọc Minh liền cúp điện thoại.

Rõ ràng hẹn trước chính là chín giờ tập hợp, anh ta lại đến muộn gần một tiếng đồng hồ. Nhưng lại không có bất kỳ lời giải thích nào, giống như chuyện này là đương nhiên vậy.

"Bên kia nói như thế nào." Lâm Dật hỏi:

"Anh ta nói chúng ta chờ một lát nữa, lập tức liền tới." Lý Tự Cẩm bất đắc dĩ nói.

Có cảm giác một loại người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

"Con mẹ nó."

Lâm Dật mắng một câu, cảm thấy cái người tên là Đỗ Ngọc Minh này quả thật có chút không đáng tin.

Cũng may lúc trước Lương Nhược Hư giúp thu xếp chuyện này. Nếu như chỉ dựa vào anh ta, đoán chừng chuyến đi lần này không thu được kết quả gì rồi.

Gần hai mươi phút sau, một chiếc Volkswagen Magotan dừng lại ở trước cổng viện nghiên cứu, Đỗ Ngọc Minh với Đàm Tùng Minh đi từ trên xe xuống.

"Thực sự xin lỗi, bởi vì tôi có chút chuyện nên đã làm trễ nãi rồi." Đỗ Ngọc Minh thuận miệng nói.

"Giám đốc Đỗ có việc quan trọng, chúng tôi đợi một lát cũng không có việc gì." Lý Tự Cẩm khách khí nói.

Đỗ Ngọc Minh gật đầu, "Mọi người tới đông đủ rồi chứ."

"Đủ hết rồi."

"Vậy tôi đưa mọi người đi xem thiết bị ở trong viện trước, nhưng tôi muốn nói trước là máy móc thiết bị bên trong đều rất đắt, các cô chỉ cần nhìn xem là được, không nên tùy tiện lộn xộn, nếu như làm hư các cô cũng không đền nổi."

"Biết rồi."

Lý Tự Cẩm gượng cười, đáp lại Đỗ Ngọc Minh.

Cảm giác vượt trội toát ra từ người này khiến cho cô vô cùng khó chịu.

Những người có tiền có quyền như anh Lâm đều có thể hòa hợp với người dân ở huyện Đông Ba, còn cái người tên là Đỗ Ngọc Minh làm sao lại chảnh giống như ngồi chém gió tự kỷ như vậy chứ.

Nhưng cũng đã đến nơi này rồi còn phải ráng nghe, chỉ cần có thể học hỏi được chút gì đó so ra cũng mạnh.

Sau khi dặn dò vài câu Đỗ Ngọc Minh dẫn đầu đưa mọi người vào viện nghiên cứu nông nghiệp.

Mặc dù nhìn từ bên ngoài trông rất tráng lệ, nhưng môi trường bên trong vẫn khiến cho người dân ở huyện Đông Ba mở rộng tầm mắt.

Từng dãy phòng chứa đầy những dụng cụ và thiết bị không rõ nguồn gốc.

Trên bàn bày những lọ thuốc đủ mọi màu sắc, mọi người nhìn thấy đều cảm thấy mới mẻ.

Phía sau viện nghiên cứu nông nghiệp có một cái sân rộng, bên trong có rất nhiều kiểu máy móc thiết bị nông nghiệp mới, giống như một cánh đồng thí nghiệm rộng lớn. Mang đến cho người ta cảm giác như đang ở trong một thế giới khác.

Đỗ Ngọc Minh đã sắp xếp để giám đốc phòng thí nghiệm phụ trách giải thích cho người dân ở huyện Đông Ba về công việc của mỗi cái phòng thí nghiệm là đang làm gì.

Mặc dù tất cả mọi người đều thích thú lắng nghe, nhưng Lâm Dật lại không để ý lắm. Nói những thứ đồ này cũng vô dụng, công việc chủ yếu của bọn họ chính là làm nông, cũng không vào viện nghiên cứu khoa học.

Nhưng Lâm Dật cũng không nói gì, đã đến rồi thì nên ở lại. Dù sao hoạt động lần này cũng không cần tới cái người tên là Đỗ Ngọc Minh này.

Sau khi viện trưởng Trần trở về, lại thống nhất sắp xếp với anh ta là được.

Bồm bộp!

Lúc Lâm Dật đang suy nghĩ những vấn đề này, đột nhiên nghe thấy tiếng thủy tinh bể.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện Lý Tự Cẩm không cẩn thận làm vỡ một máy móc thủy tinh.

"Cô làm cái gì vậy? Lúc mới đi vào tôi cũng đã dặn dò các cô không được đụng bừa vào đồ đạc bên trong sao? Đem lời của tôi nói là gió thổi bên tai phải không!" Đỗ Ngọc Minh lớn tiếng quát lớn.

Ban đầu Lý Tự Cẩm cũng không phải là loại người có tình cách mạnh mẽ hướng ngoại.

Hiện tại lại bị Đỗ Ngọc Minh rống một trận, trông rất ngượng ngùng và xấu hổ.

"Đúng vậy, thực sự xin lỗi, tôi không phải cố ý, lúc xoay người không thấy."

"Thực sự là phục cô rồi, động tay động chân, lão Vương không biết nghĩ cái gì lại đi cử cô dẫn đội chứ." Đỗ Ngọc Minh vẫn như cũ không buông không tha.

"Cô có biết thứ này bao nhiêu tiền không, hoàn toàn là nhập khẩu đó, hơn ba vạn tệ một cái, người bình thường như cô mua nổi sao!"

"Giám đốc Đỗ anh trước nguôi giận, trong viện còn có cái dự phòng, tôi lại đi tìm một cái khác là được rồi, sẽ không làm chậm trễ thí nghiệm."

Người phụ trách phòng thí nghiệm là một người phụ nữ trung niên, hình thể có chút mập, lúc nói chuyện mỉm cười mang lại cho người ta một loại cảm giác rất thân thiết, trái ngược hẳn so với Đỗ Ngọc Minh.

"Đây không phải là vấn đề có hàng tích trữ hay không, một thiết bị thí nghiệm như vậy đã có giá hơn ba vạn tệ rồi, bị vỡ cũng phải trong sở xuất, thực sự là tai vạ gió bay mà." Đỗ Ngọc Minh không buông không tha nói:

"Sớm biết như vậy tôi đã không để cho bọn họ vô rồi."

Nói xong, Đỗ Ngọc Minh nhìn hai mươi mấy người huyện Đông Ba, còn nói:

"Tất cả mọi người không được vào nữa, đứng ở cửa xem là được rồi, miễn lại đem đồ trong phòng thí nghiệm của chúng tôi làm vỡ nữa."

"Chỉ là cái thiết bị hơn ba vạn mà thôi, có cần phải hung dữ không để yên như vậy không?"

"Anh Lâm, xin lỗi ..."

Lâm Dật gật đầu, kéo Lý Tự Cẩm ra phía sau lưng mình, hướng về người phụ nữ trung niên trong phòng thí nghiệm nói:

"Chủ nhiệm Miêu, thiết bị thí nghiệm bị vỡ bao nhiêu tiền?"

"Này, chuyện này..."

Bởi vì Lâm Dật và những người khác là thông qua quan hệ mới đến đây cùng học tập, Miêu Lệ Quyên cũng không tiện để cho bọn họ bồi thường tiền, nhưng chuyện này không phải là việc mình có thể quyết định được.

"Không có chuyện gì, không cần do dự gì cả, trực tiếp nói cho tôi biết bao nhiêu tiền là được."

"Vật này là nhập khẩu từ nước Mỹ, có thuế vận chuyển đến chỗ chúng tôi, ước chừng là 34000 tệ."

"Có thể đưa điện thoại di động của cô cho tôi mượn dùng một chút được không?"

"Điện thoại di động của tôi?"

"Đúng, mượn dùng một ph

Miêu Lệ Quyên không có gan từ chối, sau khi mở khóa liền đưa cho Lâm Dật.

Lâm Dật mở ra WeChat, tìm mã thanh toán và chuyển 40.000 nhân dân tệ qua cho Miêu Lệ Quyên.

"Chủ nhiệm Miêu, tôi đã chuyển cho cô 40 ngàn, trong đó có 34000 cô chuyển cho tài vụ, còn dư lại 6000 tệ cô cầm mua ly cà phê uống. Sau khi để cô nói chuyện với chúng tôi lâu như vậy, cũng không thể để cô uổng công khổ cực được."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1456: Lão Đại Tới.

Chương 1456: Lão Đại Tới.

Nhìn thấy trên điện thoại di động có thêm 40 tệ, Miêu Lệ Quyên sửng sốt một hồi lâu.

Ngoại trừ khoản tiền cần báo cáo trong viện, còn dư lại 6000 tệ cũng đã bằng một tháng lương của mình rồi.

"Chủ nhiệm Lâm như này không được hay lắm, tiền này tôi không thể nhận được."

"Không sao đâu, đây không phải là công quỹ, là tiền riêng của tôi, cô cứ cầm đi, đừng có gánh nặng trong lòng."

"Tiền của anh ..."

Đỗ Ngọc Minh với Miêu Lệ Quyên đều cảm thấy kinh ngạc.

Anh ta chỉ là một chủ nhiệm nho nhỏ của văn phòng xóa đói giảm nghèo, làm sao lại có nhiều tiền như vậy chứ?

Nếu như là anh tham ô, cũng không thể nào hào phóng như vậy được.

"Anh, sao anh lại làm như vậy? Vậy mà chi một khoản tiền lớn như vậy?"

Đỗ Ngọc Minh cảm thấy có chút mất mặt, lạnh mặt nói.

"Tùy anh nghĩ như thế nào thì nghĩ." Lâm Dật không nhịn được nói:

"Nói chung anh bớt nói lại là được, để cho lỗ tai của tôi được yên tĩnh một chút."

Đỗ Ngọc Minh lông mày cau lại, "Anh tốt nhất là làm rõ tình hình đi, đây là viện nghiên cứu nông nghiệp của chúng tôi, là địa bàn của tôi, tất cả các anh phải nghe lời của tôi."

"Chủ nhiệm Đỗ anh bình tĩnh lại đi, anh Lâm cũng không phải có ý đó."

Thấy hai bên sắp cãi nhau tới nơi, Lý Tự Cẩm liền vội vàng tiến lên điều chỉnh không khí.

Đến nơi này là để học hỏi, nếu như cãi nhau với lãnh đạo của người ta, cũng sẽ không được tốt lắm.

"Vậy anh ta là có ý gì!" Đỗ Ngọc Minh trừng mắt lạnh lùng nhìn chất vấn:

"Tôi nói cho các anh biết, bắt đầu từ bây giờ, các anh đều đi ra ngoài cho tôi. Chuyện này tôi sẽ báo lại với lão Vương, đều thu dọn đồ đạc trở lại!"

Ban đầu Đỗ Ngọc Minh cũng không muốn tiếp đón đám người Lâm Dật với Lý Tự Cẩm. Chỉ là nể mặt mũi của Vương Vận Giang nên mới bất đắc dĩ mà nhận.

Hiện tại xảy ra chuyện như vậy, chính mình liền đứng ở điểm cao nhất đạo đức.

Cho dù là Vương Vận Giang cũng không nói ra được cái gì, không chỉ có thể tiết kiệm thời gian với sức lực của mình, còn có thể khiến ông ta thiếu mình một cái ân tình.

Quả thực là một công đôi việc mà.

"Chuyện này..."

Lý Tự Cẩm bối rối, cô không nghĩ tới chuyện này lại ầm ĩ đến nước này.

Nếu như cứ như vậy trở về, nhất định phải lần lượt huấn.

Két kẹt ——

Ngay khi Lâm Dật đang định nói chuyện, cửa phòng thí nghiệm bị đẩy ra, một nam một nữ từ bên ngoài đi vào.

Người đàn ông đã có tuổi, mái tóc hơi bạc, ít nhất cũng hơn sáu mươi tuổi.

Nhưng người phụ nữ bên cạnh ông ta lại rất ưu nhã, mặc quần đùi màu đen, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác nhung đen, cùng với mái tóc dài uốn sóng lớn, hình tượng như một đại tỷ. Nếu là số đo phía trước người lại lớn một chút, quả thực so với Điền Nghiên giống nhau như đúc.

"Viện trưởng Trần, thư ký An, hai người đã tới."

Nhìn thấy hai người đi vào, Đỗ Ngọc Minh sắc mặt khá hơn nhiều, anh ta không chỉ có lộ ra nụ cười mà còn cúi đầu chào.

Viện trưởng Trần trong miệng anh ta tên là Trần Thực, là viện trưởng của viện nghiên cứu nông nghiệp Băng Thành nông, điển hình là người đứng đầu.

Người phụ nữ bên cạnh tên là An Ninh, là thư ký của Trần Thực, cũng là cháu gái của bạn cũ của ông ta, xuất phát từ quan hệ ân tình, lại tăng thêm đối đáp chuyên nghiệp liền được sắp xếp vào bên cạnh mình.

"Xảy ra chuyện gì." Trần Thực hỏi.

"Những người này là từ thành phố Dư Hàng huyện Đông Ba đến học tập, nhưng một chút quy củ cũng không có. Họ làm vỡ thiết bị thí nghiệm nhập khẩu của chúng ta, cuối cùng lại còn cãi nhau với tôi nữa. Tôi dự định sẽ kết thúc lần học tập này, để cho bọn họ quay trở về."

"Quả thực là hồ đồ!"

"Quả thật là có chút quá đáng." Đỗ Ngọc Minh nói:

"Không theo quy củ làm việc vậy thì thôi đi, hơn nữa còn làm dáng vẻ lý lẻ đầy mình chứ. Tôi thật sự không biết bọn họ sẽ như vậy, nếu không tôi tuyệt đối đã không để bọn họ chạy tới đây rồi!"

Miêu Lệ Quyên lắc đầu một cái, có chút đau lòng thay cho Lâm Dật với Lý Tự Cẩm.

Làm vỡ đồ đương nhiên là bọn họ không đúng, nhưng người ta cũng đã bồi thường tiền rồi, cũng không cần phải làm quá vấn đề lên như vậy.

Lần này tới cũng không dễ dàng gì, ở còn chưa tới một ngày, đã muốn đem người ta đánh đuổi đi, chủ nhiệm Đỗ ít nhiều gì cũng có chút quá đáng.

"Tôi nói người hồ đồ là anh!"

"Hả?"

Đỗ Ngọc Minh với Miêu Lệ Quyên đều hết sức ngạc nhiên nhìn Trần Thực.

Lão viện trưởng tính khí từ trước đến giờ rất tốt, hôm nay làm sao lại nổi giận lớn như vậy chứ?

Hơn nữa còn chĩa hướng mũi nhọn về phía Đỗ Ngọc Minh, này có điểm không đúng.

An Ninh theo bản năng liếc mắt nhìn Lâm Dật, dường như muốn nhìn trên người anh tìm ra chút đầu mối.

Nhưng càng nhìn càng có một loại cảm giác nhìn không thấu.

"Viện trưởng Trần, tôi đều là làm việc theo quy tắc, tôi có làm gì sai đâu?"

"Anh đi ra ngoài trước, đợi lát nữa tôi sẽ xử lý anh sau!"

Đỗ Ngọc Minh bị dọa sợ run một cái, trong lòng có chút oan ức, chính mình không hề làm gì cả, tại sao phải xử lý mình.

Đỗ Ngọc Minh với Đàm Tùng Minh mặt mày xám xịt đi ra ngoài.

Trần Thực nhiệt tình đi tới trước mặt Lâm Dật, bắt lấy tay của anh.

"Chủ nhiệm Lâm, thực sự xin lỗi, tôi mấy ngày nay đi công tác ở Phụng Thiên không kịp chạy về đón tiếp anh, trong lòng anh cũng đừng trách tôi."

"Không có không có, vốn là việc này cũng đã làm phiền tới các ông rồi, ông làm như vậy làm tôi cũng có chút hơi ngượng."

"Đều là việc chúng tôi nên làm." Trần Thực nói:

"Còn có chuyện vừa nãy của Đỗ Ngọc Minh, tôi ở đây nói xin lỗi với anh, sau khi về tôi nhất định sẽ nghiêm túc xử lý anh ta."

Lâm Dật gật đầu, "Quả thực nên xử lý một chút, loại người ham lợi ích như anh ta giữ lại chính là con sâu làm rầu nồi canh, sớm dọn dẹp sạch sẽ một chút, đối với các ông mới có lợi."

"Chủ nhiệm Lâm yên tâm, tôi khẳng định sẽ cho anh một lời giải thích."

Miêu Lệ Quyên đứng ở một bên nhìn đến ngây người.

Viện trưởng Trần là viện sĩ của học viện kỹ thuật Trung Quốc, chính thính cấp bậc, chủ nhiệm Lâm trước mặt này nhiều lắm xem như là cục phó, cấp bậc hành chính của hai người có khác biệt một trời một vực.

Nhưng tại sao viện trưởng Trần lại dùng thái độ này nói chuyện với anh ta?

Có phải là đã bị đảo ngược rồi hay không?

"Chuyện của Đỗ Ngọc Minh tôi sẽ không tham dự vào, chúng tôi tới đây chính là vì muốn học hỏi kỹ thuật gieo trồng mới. Chúng tôi muốn cải thiện đất ở huyện mình và trồng một số cây trồng kháng kiềm. Những công việc phiền phức này cũng phải phiền viện trưởng Trần giúp chúng tôi sắp xếp một chút." Lâm Dật nói:

"Về phần phương diện chi phí, ngài cũng không cần lo lắng, liền theo quá trình bình thường đi, chi tiêu với chi phí trực tiếp báo cho chúng tôi một con số là được."

"Nói tiền cũng quá khách khí rồi, nói không chắc chúng tôi về sau còn có việc cầu đến ngài giúp đỡ. Đến lúc đó ngài bật đèn xanh cho tôi, thường xuyên qua lại bù đắp là được rồi."

Lâm Dật cũng không phải là loại người già mồm, cười nói:

"Vậy tôi sẽ không khách khí với ông nữa, về sau nếu ông có việc gì cần giúp đỡ, cứ việc nói một tiếng là được."

Trải qua thời gian dài, Lâm Dật không muốn thiếu nợ ân tình ai, bởi vì không có cách nào trả lại được.

Nhưng lần này lại không khách sáo.

Bởi vì món nợ này căn bản không phải một mình anh trả, nó sẽ được ghi trên đầu của Lương Nhược Hư.

Việc của mình là về sau bồi thường lại cho cô ấy là được rồi, về phần làm sao để bồi thường, đối với thế giới bên ngoài cũng không đủ nhân đạo.

"Vậy chuyện này cứ quyết định vậy đi."

Trần Thực nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Cũng đã giữa trưa rồi, chúng ta đi ăn cơm trước, công việc cụ thể sẽ bắt đầu vào buổi chiều. Thật vất vả mới đến được một chuyến, cũng không cần phải gấp gáp."

"Tất cả đều nghe viện trưởng Trần sắp xếp."

Một đám người lần lượt đi ra ngoài, ở cửa gặp phải Đỗ Ngọc Minh đang đứng ngồi không yên.

"Viện trưởng Trần ..."

"Cậu về văn phòng dọn dẹp một chút đồ vật, buổi chiều không cần tới đây nữa."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1457: Bị Để Mắt Tới.

Chương 1457: Bị Để Mắt Tới.

Đỗ Ngọc Minh trợn mắt há hốc mồm, sửng sốt một hồi lâu cũng không phản ứng lại.

Sau khi ra khỏi phòng thí nghiệm, anh ta vẫn luôn đứng ở cửa ra vào, thấp thỏm bất an, suy nghĩ xem vấn đề đã xảy ra ở phần nào.

Vốn muốn hỏi rõ xem có chuyện gì, sau đó lại giải thích một chút, việc này coi như qua.

Không nghĩ tới lại muốn sa thải mình!

Dù công việc hiện tại ổn định, nhưng với năng lực và địa vị của Trần Thực muốn sa thải mình cũng chỉ cần một câu nói là xong!

"Viện trưởng Trần, tôi muốn biết là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại sa thải tôi."

"Cậu còn không biết xấu hổ mà đi hỏi tôi à? Tự mình suy nghĩ đi!"

Trần Thực hừ lạnh một tiếng, liền dẫn đám người Lâm Dật cùng nhau rời đi.

Mà Đỗ Ngọc Minh đến bây giờ cũng chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

"Chủ nhiệm Miêu, cô đừng đi."

Nhìn thấy Miêu Lệ Quyên từ trong phòng thí nghiệm đi ra, Đỗ Ngọc Minh đi tới.

"Vừa nãy trong phòng đã xảy ra chuyện gì vậy? Viện trưởng Trần tại sao lại sa thải tôi."

"Nguyên nhân cụ thể tôi cũng không biết, nhưng cái người tên là chủ nhiệm Lâm có thể có thân phận không bình thường. Chính là bởi vì một câu nói của anh ta, viện trưởng Trần mới quyết định sa thải anh."

"Này, điều này sao có thể? Anh ta không phải chỉ là một chủ nhiệm văn phòng xóa đói giảm nghèo thôi sao? Viện trưởng Trần làm sao có thể coi trọng anh ta được chứ."

"Có thể sau lưng người ta còn có người chống lưng cho." Miêu Lệ Quyên nói ra điểm mấu chốt của chuyện này.

"Anh suy nghĩ thử đi, nếu như anh ta chỉ là người bình thường, có thể tùy tiện liền lấy ra 40 ngàn tệ để tính tiền sao? Nhất định là anh ta còn có thân phận khác nữa, cho nên mới có bộ dạng này."

"Chuyện này..."

Vẻ mặt Đỗ Ngọc Minh như đưa đám, hối hận phát điên lên, nếu sớm biết như vậy đã chiêu đãi đồ ăn ngon rượu ngon rồi.

Miêu Lệ Quyên bất đắc dĩ lắc đầu một cái, bất lực không giúp được gì rời đi.

Mà trong đầu của cô thì hiện lên hình ảnh của Lâm Dật, tự nhủ:

"Thực sự là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được, nước biển không thể đo lường."

Buổi trưa, Trần Thực vốn định đưa Lâm Dật ra ngoài ăn, nhưng bị Lâm Dật từ chối, không muốn làm phiền đến người khác quá nhiều.

Dứt khoát ở trong căng tin viện nghiên cứu ăn một bữa đơn giản. Nhưng hai người cũng đều uống không ít, trong bữa ăn đều nâng ly cạn chén, không còn biết trời đâu đất đâu.

Xế chiều hôm đó, Miêu Lệ Quyên dẫn dắt người từ huyện Đông Ba thăm quan bên trong viện nghiên cứu.

Mà Lâm Dật và những người khác cũng đã vạch ra nhiệm vụ học tập tiếp theo rồi.

Trần Thực rất hào phóng, không có chút nào keo kiệt, ông ta lấy hết tất cả tài nguyên của viện nghiên cứu ra hỗ trợ hết mình cho Lâm Dật một cách vô điều kiện.

Tuy nhiên, sẽ cần một thời gian để nghiên cứu vấn đề cấu trúc đất và cây trồng chống kiềm. Còn các khía cạnh khác thì có thể giải quyết trong một tuần đến nửa tháng tới.

Hơn bốn giờ chiều, mọi công việc cũng đã chuẩn bị xong xuôi, các hoạt động trong ngày cũng kết thúc.

Chuẩn bị bắt đầu từ ngày mai, chính thức bắt đầu học tập liên quan đến gieo trồng, cùng với kiến thức phương diện nuôi trồng.

…

Cùng lúc đó, bên ngoài viện nghiên cứu có một chiếc xe Lexus 570 đang đậu, hai bên cửa sổ xe mở toang ra, trên xe có hai người đang ngồi.

Chỗ ngồi ghế lái có một người đàn ông tóc ngắn, mặc dù trên người bao phủ kín, nhưng có thể nhìn thấy trên mu bàn tay của anh ta đều là hình xăm.

Mà người ngồi bên ghế tài xế, thì ra là Tôn Mãn Gia.

Tài xế chính là thủ hạ tâm phúc của anh ta, Tả Toàn Lập.

"Anh, không phải chỉ là đến kiểm tra người kia sao? Em mang mấy người lại đây là được rồi, anh cần gì tự mình chạy tới một chuyến chứ, thật lãng phí thời giờ của anh."

"Nhàn rỗi không có chuyện gì, vừa vặn tới xem một chút." Tôn Mãn Gia đang ngậm thuốc lá, nhìn về phía cổng lớn viện nghiên cứu, nói:

"Gần đây tôi vừa ý một người phụ nữ làm việc ở đây, vừa hung dữ, cái mông, đôi chân kia nhìn khá là được. tôi cũng đã thích một thời gian dài rồi."

"Anh thích thì liền động thủ đi, giữ lại làm gì."

"Tôi cũng đã sớm động thủ rồi, nhưng người ta không phản ứng lại với tôi, lại còn cho tôi nhìn sắc mặt."

"Chậc chậc chậc, này cũng thật là mạnh mẽ nha."

"Tính khí của phụ nữ Đông Bắc nào có ai tốt."

"Lai lịch của đối phương đã điều tra rõ ràng chưa? Không thể đã kết hôn được." Tả Toàn Lập hỏi.

"Chuyện này tôi sớm đã điều tra kỹ rồi." Tôn Mãn Gia nói:

"Chính là con gái lớn của Bát Kinh Hoàng, nhưng đã có bạn trai, mà như vậy càng tốt cuộc vui càng thú vị hơn, ha ha ..."

"Anh, em biết ngay anh là người như thế nào mà."

"Con mắt của cậu linh động một chút, tôi chợp mắt một xíu, nếu như hai người kia xuất hiện, nhớ phải gọi cho tôi."

"Nhanh nhanh lên, anh đừng ngủ, người đi ra rồi."

Tả Toàn lập ném tàn thuốc lá trên tay xuống.

"Người đàn ông kia nhìn trông rất giống người ở trong video kia. Hơn nữa anh xem bên cạnh anh ta đi, còn có một đám nhà quê đi theo nữa, cô ta cũng không cho lão đại chút mặt mũi nào."

Tôn Mãn Gia nghiêm túc gật đầu, "Hẳn là anh ta không sai rồi, thật là tới nơi này làm việc."

Tả Toàn Lập cầm điện thoại di động, chụp mấy bức hình Lâm Dật, chuẩn bị lấy về để xác nhận thân phận.

"Anh, bên cạnh anh ta còn có một người phụ nữ, nhìn cao ngạo, chân còn rất dài, người anh muốn là cô ta à."

"Đúng, chính là cô ấy, thư ký viện trưởng, lớn lên xinh rất xinh đẹp."

"Nào chỉ có xinh đẹp chứ, quả thực chính là cực phẩm mà." Tả Toàn Lập nói với ánh mắt thèm thuồng:

"Vẫn là ánh mắt của anh sắc bén, em mỗi ngày đều đi qua đi lại trên phố cũng chưa từng thấy người nào xinh đẹp như vậy."

"Con mắt của cậu lớn lên chính là để bày biện cho vui mà."

Tả Toàn Lập cười hắc hắc, "Anh, chúng ta làm gì bây giờ? Người cũng đã xác định rồi, đi tới đánh anh ta một trận à?"

"Không được." Tôn Mãn Gia nói:

"Tôi còn phải trở lại xác nhận một chút, xem thử anh ta có phải là chủ tịch của tập đoàn Lăng Vân hay không? Nếu như đúng là vậy, thì vẫn chưa thể động thủ với anh ta được."

"Nhưng bất kể nói như thế nào đi nữa, việc này cũng phải giải quyết, không cho lão đại mặt mũi, quyết không thể để cho anh ta thoải mái mà rời đi được!"

"Vậy còn phải xem thử anh ta có biết thức thời không." Tôn Mãn Gia nói:

"Anh trai tôi tính tình tốt hơn nhiều, nếu như anh ta tự phạt ba bình, bồi cái lễ nói lời xin lỗi, nói không chắc tôi cũng sẽ không truy cứu nữa."

"Vậy thật là là tiện nghi cho anh ta mà!"

Tôn Mãn Gia bình thản nói, "Nhưng với tính cách điên dại như anh ta, tôi đoán là không thể nào rồi."

"Em thích thu thập những người như vậy." Tả Toàn Lập nói:

"Đến chỗ chúng ta, là Long được cuộn lại, là hổ đang nằm, chỉ cần em để đao gác ở cổ của anh ta, là có thể đem anh ta hù chết."

"Đừng có lỗ mãng như vậy, chúng ta hiện tại cũng là người làm kinh doanh trong sạch." Tôn Mãn Gia cười nói.

Có thể thấy, cho dù điều tra được thân phận của Lâm Dật, biết anh là chủ tịch của tập đoàn Lăng Vân, Tôn Mãn Gia cũng sẽ không để anh vào trong mắt.

Bởi vì bọn họ trước đó, cũng đã từng làm hoạt động như vậy, những người giàu có và quyền lực trong danh sách đều vênh vang đắc ý tới bên này khảo sát qua, từng cái phảng phất chỉ biết nắm lỗ mũi nhìn người.

Nhưng khi nhìn đám người Tôn Mãn Lâu về sau mỗi một người đều rất đàng hoàng.

Sợ hãi mà tè thẳng ra quần, liền cái rắm cũng không dám thả.

"Nếu không thể động thủ với anh ta, chúng ta hiện tại làm chút gì đó chứ?" Tả Toàn Lập nói:

"Cũng không thể cứ đứng ở đây nhìn không được."

Nhìn An Ninh cách đó không xa, Tôn Mãn Gia cười híp mắt sờ cằm.

"Cũng đã tới rồi, làm sao cũng phải lên chào hỏi người ta chứ, nói không chắc hôm nay liền có thể hẹn gặp được đấy."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1458: Tôi Dẫn Anh Đi Trung Tâm Tắm Hơi.

Chương 1458: Tôi Dẫn Anh Đi Trung Tâm Tắm Hơi.

Bên ngoài viện nghiên cứu, Trần Thực đưa tất cả mọi người đi ra.

Lưu luyến không rời cầm lấy tay Lâm Dật, không muốn buông ra.

Lâm Dật cảm thấy lão gia hỏa này đối với mình tốt như vậy, có thể không chỉ đơn thuần là bởi vì quan hệ với Lương Nhược Hư.

Khả năng còn có chuyện tốt của Long Dương cũng khó nói.

"Chủ nhiệm Lâm, buổi tối tôi còn có việc khác, nên trước tiên tôi xin lỗi không tiếp cậu được nữa. Qua mấy ngày nữa, tôi xử lý công việc trên tay xong sẽ đến tìm cậu mới cậu uống nữa."

"Được, đều nghe viện trưởng Trần sắp xếp." Lâm Dật ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Cái lão gia hỏa này không uống được, chính mình không phải là đối thủ của ông ta, vẫn đúng là không nhất định.

Này con mẹ nó muốn chuốc mình say, sau đó làm chút chuyện không nhân tính à.

Chính mình liền phải xin lỗi Kỷ Khuynh Nhan với Lương Nhược Hư rồi.

"Tiểu Ninh, chủ nhiệm Lâm bọn họ lần đầu tiên tới Băng Thành, tôi cũng đã lớn tuổi như vậy rồi, tiếp đãi bọn họ cũng không thích hợp. Các cô đều là người cùng tuổi, buổi tối đưa chủ nhiệm Lâm với chủ nhiệm Lý đi chơi, phải làm nhiệm vụ đón tiếp cho thật tốt vào."

"Dạ vâng."

An Ninh cũng không có từ chối, cũng biết quan hệ giao thiệp của Lâm Dật không bình thường, phải tiếp đón thật tốt.

Sau khi thu xếp xong những chuyện tiếp theo, Trần Thực dẫn đầu rời đi trước, đi giải quyết việc riêng của mình.

"Chủ nhiệm Lâm, buổi tối tôi đưa mọi người đi nếm thử những món ăn đặc sắc của vùng Đông Bắc bên này." An Ninh nói.

"Hiện tại mới hơn bốn giờ, tôi vẫn chưa đói bụng lắm."

"Vậy chủ nhiệm Lâm có chỗ nào muốn đi không? Tôi có thể đưa anh đi dạo một vòng."

"Trung tâm tắm hơi lớn nhất ở chỗ các cô là ở đâu? Tôi muốn đi cảm nhận một chút."

Lý Tự Cẩm che miệng cười khúc khích, bất luận là tới nơi nào, trung tâm tắm hơi đều là nơi yêu thích của anh Lâm.

Hả?

"Chủ nhiệm Lâm, anh nói cái gì? Anh muốn đi trung tâm tắm hơi?"

An Ninh cảm giác như mình nghe lầm.

Lớn lên đẹp trai như vậy, hơn nữa thân phận cũng không tầm thường, lại muốn đi tắm xông hơi?

Chuyện này không giống như những gì một quan chức nhà nước nên nói.

"Chính là tìm một trung tâm tắm xông hơi tiêu phí cao nhất, quy mô sang trọng nhất, chuẩn bị cảm thụ một chút văn hóa tắm xông hơi ở Đông Bắc, Đại Bảo kiếm gì gì đó."

An Ninh khẽ cau mày, lộ ra có chút vẻ chán ghét.

Lớn lên đẹp mắt như vậy, không nghĩ tới lại không đúng đắn như vậy. Ngay cả loại địa phương đó cũng đi được, vừa nhìn liền biết cũng không phải loại người tốt lành gì!

"Xin lỗi chủ nhiệm Lâm, tôi chưa đến chỗ đó bao giờ cho nên không biết ở đâu."

"Vậy được, để tự tôi tìm."

Lâm Dật cũng không coi là chuyện to tát gì, dưới mũi còn có cái miệng, hỏi một chút liền biết rồi.

Tốt xấu gì cũng là một thành phố lớn, nhất định có thể tìm được một người có cùng chí hướng với mình.

"Lẽ nào ngoại trừ việc này, Lâm tiên sinh không còn chuyện khác muốn làm sao?"

Mặc dù đối với Lâm Dật có phê bình kín đáo, nhưng nhiệm vụ của mình là kết nối với anh ta.

Không phải lúc vạn bất đắc dĩ, vẫn chưa thể trở mặt được.

"Chắc cũng không có việc gì." Lâm Dật suy nghĩ một chút nói:

"Trung tâm tắm rửa có đồ ăn gì chứ, chủ yếu chính là nói chuyện phiếm cùng với bạn gái của tôi. Trừ cái đó ra, cũng không có chuyện gì."

"Anh có bạn gái?"

An Ninh không thể nào tưởng tượng được, một người đã có bạn gái rồi lại vẫn muốn đi trung tâm tắm rửa.

Đây cũng quá vô đạo đức rồi!

"Nếu như không có chuyện gì nữa, Lâm tiên sinh buổi tối không cần tôi phải không."

"Ách ..."

Lâm Dật nhìn trên người An Bình đánh giá.

Vóc dáng rất khá, đáng tiếc duy nhất chỉ có cup C, còn không đạt tiêu chuẩn.

"Không cần, cô cứ làm việc của cô đi."

"Vậy chúng ta ngày mai gặp."

An Ninh thở phào một cái, buổi tối mình không cần phải tiếp đón thật quá tốt.

Mặc dù lớn lên rất đẹp trai, nhưng nhân phẩm lại có vấn đề rất lớn, chính mình cũng không biết làm sao để tiếp đãi.

Két kẹt ——

Lúc An Ninh đang cầm chìa khóa xe chuẩn bị rời đi, nhìn thấy một chiếc Lexus 570 dừng ở trước mặt mình.

Nhìn thấy người ngồi ở ghế phụ, An Ninh cau mày, càng thêm chán ghét.

An Ninh không lên tiếng, giẫm lên giày cao gót hướng về phía bãi đậu xe đi.

Nhưng vào lúc này, Tả Toàn Lập lại đem xe lái ra ngoài, chặn lại đường đi của An Ninh.

Lâm Dật với Lý Tự Cẩm liếc mắt nhìn nhau, cảm giác người trên xe có chút hơi lưu manh.

"May mà anh tới sớm, nếu không hôm nay không gặp được em rồi."

Tôn Mãn Gia cười ha hả nói, đồng thời cũng liếc mắt nhìn Lâm Dật, trong lòng ghi nhớ dáng vẻ của anh.

"Xin lỗi, tôi với anh không quen." An Ninh sững sờ nói.

"Làm sao có thể nói không quen đây." Tôn Mãn Gia cười trêu chọc nói:

"Chúng ta cũng đã gặp nhau nhiều lần, hơn nữa anh còn biết địa chỉ của nhà em, em lại nói chúng ta không quen, sao lại xa lạ như vậy chứ."

"Tránh ra, các anh đang chặn đường đi của tôi rồi."

Trên mặt An Ninh lộ vẻ tức giận ngày càng tăng lên, vẻ mặt cũng càng thêm lạnh lùng.

Nhưng những người trước mắt này chính là đám lưu manh, cùng bọn họ nói lý cũng vô dụng.

Chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

"Đừng gấp gáp đi như vậy nha, vừa vặn em hôm nay tan tầm sớm, anh cũng không có việc gì khác, cùng nhau đi ăn một bữa cơm, anh cũng đã đặt được chỗ rồi."

"Không có thời gian."

"Em không phải là đúng giờ tan tầm sẽ về nhà sao, anh cũng đã quan sát em được nửa tháng rồi, chỉ có một lần hoạt động xả giao. Chúng ta thành thật một chút, lừa người liền vô vị rồi."

Nhìn hai tên vô lại trên xe, An Ninh khí ngực phập phồng bất định.

Mang theo túi xách quay người đi trở về trước mặt Lâm Dật , "Đi thôi, tôi dẫn anh đi."

"Hả? Đây là lấy anh làm tấm bia hay sao?"

Lý Tự Cẩm ở bên cạnh len lén cười, tại sao ngoài đời vẫn còn xuất hiện tình tiết như trong tiểu thuyết được chứ.

Nhưng hai người bọn họ đứng chung một chỗ, cũng rất xứng đôi nha.

"Cô đến cùng có biết chỗ tôi muốn đi hay không?" Lâm Dật nói.

"Tôi sống ở đây hơn hai mươi năm, làm sao có thể không biết chứ."

"Vậy vừa nãy sao cô lại nói không biết?" Lâm Dật nói:

"Cô cũng thật quá đáng, tôi không muốn làm bia đỡ đạn, cô đi tìm người khác đi."

"Lúc này tôi có thể tìm ai chứ!"

"Tôi thấy bác phụ trách văn thư rất rảnh rỗi, cô có thể đi hỏi ông ta một chút."

Nói xong, Lâm Dật xoay người.

Nhưng đúng vào lúc này, bị An Ninh kéo trở lại, dụng hai tay khoác lên cánh tay anh.

Híz-khà-zzz ——

Lâm Dật hít vào một ngụm khí lạnh.

"Đủ mềm, không phải loại có khung thép."

An Ninh bỗng nhiên cúi đầu, lúc này mới chú ý tới, cánh tay của anh ta chạm vào vị trí tư mật của mình.

Vội vã lùi ra xa một chút, mới giảm bớt lúng túng.

"Đừng nói chuyện, nhanh lên một chút đi theo tôi!"

Lâm Dật bị nài ép lôi kéo lên Audi A4 của An Ninh, ngay sau khi tiếng động cơ vang lên, xe như một làn khói rời đi.

Những người dân huyện Đông Ba đều nở nụ cười.

"Lớn lên đẹp trai mới tốt, gặp mặt vẫn chưa tới một ngày, con gái người ta liền chủ động đi cùng với anh ta rồi."

"Tôi đoán chừng buổi tối chủ nhiệm Lâm sẽ không về khách sạn đâu."

"Vẫn là các cô gái ở thành thị xinh đẹp."

"Anh nói cái gì vậy, chủ nhiệm Lý cũng không kém mà."

"Được rồi được rồi, đừng đứng ở chỗ này thảo luận nữa, chúng ta về khách sạn trước thôi." Lý Tự Cẩm cũng không để ý đến lời trêu chọc của những người khác.

Lâm Dật đi rồi, việc còn lại đều do cô chịu trách nhiệm xử lý.

Nhìn thấy hình ảnh hai người rời đi, sắc mặt Tôn Mãn Gia trở nên rất khó coi.

"Anh, em thấy hai bọn họ hình như có việc." Tả Toàn Lập lạnh lùng nói.

"Đuổi theo bọn họ!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1459: Vào Hang Hổ.

Chương 1459: Vào Hang Hổ.

Trên xe A4, An Ninh chở Lâm Dật chạy xuyên trên con đường ban đêm.

Lâm Dật nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, cảm thấy thật sự là khí hậu phương nào sẽ dưỡng thành người phương đó.

Đều nói dân phương Bắc thường bưu hãn, nhìn vẻ mặt của người dọc theo đường phố cũng có thể nhìn ra một hai điều như vậy.

Ngẩng đầu cao, tư thế oai hùng.

Dù là mang giày cao gót, cũng có thể mang túi, sải bước về phía trước.

Loại khí chất đoan trang đặc biệt này cực kỳ giống với Lương Nhược Hư.

Tại một mức độ nào đó, Kỷ Khuynh Nhan vẫn còn kém một chút, không phải là nói khí chất không được, chỉ là thiếu đi một chút tàn nhẫn như này.

Thật giống như khi xảy ra chuyện, Kỷ Khuynh Nhan, Lý Sở Hàm và Vương Oánh chắc chắn sẽ lập tức trốn ở phía sau mình, nhưng Lương Nhược Hư lại dám trực tiếp bóp cò.

“Chuyện vừa rồi, cảm ơn anh.” Đang lái xe, An Ninh bỗng lên tiếng.

“Thói quen thôi, chuyện cản súng cũng là chuyện bình thường.”

An Ninh có chút ngượng ngùng, dù sao thái độ vừa rồi của mình đối với anh ấy cũng không tốt lắm.

“Cậu nhìn xem như vậy có được không, tôi mời anh bữa cơm, đồ nướng, lẩu, và các món ăn từ thịt heo khác. Đây đều là món ngon đặc trưng của Đông Bắc, sau khi ăn cơm, tôi sẽ đưa anh đến trung tâm tắm rửa.”

“Ăn cơm thì không cần đâu, cũng không phải là chuyện gì lớn.” Lâm Dật nói:

“Nhưng hai người kia còn đang theo ở phía sau, cô vẫn nên nghĩ biện pháp bỏ lại bọn họ đi.”

“Vẫn còn đi theo sao!”

Vẻ mặt An Ninh hoảng hốt, vội vàng nhìn về phía kính chiếu hậu, quả thực phát hiện chiếc Lexus kia vẫn luôn đi theo phía sau xe của mình.

“Những người này thật đúng là âm hồn bất tán!”

“Cho nên cô cần phải suy nghĩ một chút, làm sao để xử lý hai người kia, sau đó lại nói tiếp.”

An Ninh gật gật đầu, trầm tư vài giây đồng hồ, lấy điện thoại di động ra.

“Anh tan làm chưa?”

“Em gặp phải mấy tên lưu manh, anh đến đón em một chút đi.”

“Hai người.”

“Anh cũng không cần lên mạng làm gì, tới đón em một chút là

được rồi.”

“Hiện tại đang đưa khách đến Hán Đường Thủy Hối, anh chờ em ở đó là được, sau khi xong việc thì hai chúng ta sẽ cùng đi.”

“Được, anh chờ em ở đó đi.”

Mấy phút đồng hồ sau, An Ninh cúp điện thoại, vẻ mặt cũng giãn ra không ít.

“Gọi điện thoại cho bạn trai của cô sao?”

An Ninh gật gật đầu, “Chờ sau khi đưa anh về, chúng tôi sẽ đi cùng nhau, ngày mai tôi lại mời anh ăn cơm sau.”

“Đây chỉ là chuyện nhỏ.” Lâm Dật nói:

“Nhưng sao cô không nói với bọn họ là mình đã có bạn trai a?”

“Nói rồi nhưng không có tác dụng.”

“Có bạn trai mà còn muốn theo đuôi, phẩm vị đúng là không tệ.”

“Phẩm vị không tệ sao?”

An Ninh đầu tiên là dừng lại một chút, sau đó mới hiểu được Lâm Dật có ý gì.

Nhưng lại không tiếp tục nói hết.

Bạn gái sao có thể chịu được dạng người như cậu ấy chứ?

Khoảng nửa giờ trôi qua, An Ninh lái xe đến Hán Đường Thủy Hối.

Hai người vừa dừng xe lại, Lâm Dật đã thấy ba người đàn ông đang đi về phía mình.

Người đi đến đầu tiên, thân cao khoảng một mét tám, dáng vẻ ngoài ba mươi, tóc ngắn, đeo kính mắt, phong cách ăn mặc gọn gàng, không quá thời thượng cũng không quá lạc hậu. Dựa theo kinh nghiệm, Lâm Dật suy đoán hẳn là người thuộc giai cấp cao.

Dù sao, những thứ như khí chất cũng không thể lừa được người.

Lâm Dật lại tỉ mỉ nhìn thêm vài lần, không có gì bất ngờ xảy ra, người đàn ông này chính là bạn trai của An Ninh, hai người đứng chung một chỗ cũng rất xứng.

Nhưng hai người đứng sau anh ta thì có hơi vẻ bình thường.

Đúng như Lâm Dật nghĩ, người đi đầu chính là bạn trai của An Ninh - Nhiếp Chính Dương.

Hai người phía sau một béo một gầy, là bạn thân của anh, người mập tên Trương Đào, người gầy tên là Lý Hâm.

Sau khi biết được bạn gái mình bị bắt nạt, anh liền dẫn hai bạn thân của mình vội vã chạy tới.

“Xuống xe trước đi.”

Hai người tháo dây an toàn xuống xe, trong khoảnh khắc nhìn thấy Lâm Dật, trong ánh mắt của Nhiếp Chính Dương tràn đầy địch ý.

Bởi vì dáng vẻ của Lâm Dật quá xuất chúng, khiến anh cảm nhận được nguy hiểm.

“Ninh Ninh, vị này là?”

“Là khách hàng trong viện chúng em, anh ấy mang người đến đây để học tập, em phụ trách tiếp đãi, đưa anh ấy đến nơi này.”

Nhìn bộ dạng vân đạm phong khinh của An Ninh, Nhiếp Chính

Dương cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Hai người đã ở chung với nhau hơn một năm, hiểu rõ bản tính của nhau.

Anh biết An Ninh là người như thế nào nên sau khi cô giải thích rõ ràng thì cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Sau đó, An Ninh lại giới thiệu cho Lâm Dật qua về ba người Nhiếp Chính Dương, xem như là đã nhận biết lẫn nhau.

“Ninh Ninh, hai tên quấy rối em đang ở đâu!” Nhiếp Chính Dương hỏi.

An Ninh nhìn bốn phía một chút, vừa hay nhìn thấy chiếc 570 của Tôn Mãn Gia đã chạy đến bãi đỗ xe trung tâm tắm rửa.

“Đang ở trong chiếc xe kia.”

Theo ánh mắt của An Ninh, ba người Nhiếp Chính Dương cũng nhìn thấy chiếc 570 kia, anh lạnh lùng nói:

“Cùng tôi qua, mẹ nó, dám quấy rối bạn gái của tôi, nhìn xem tôi có đánh gãy chân anh ta hay không!”

“Ai ai ai, anh chờ chút!”

An Ninh kéo Nhiếp Chính Dương lại, khuyên giải:

“Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, đợi lát nữa các người đi cùng em là được.”

“Đi cái gì mà đi, chẳng lẽ bảo anh trơ mắt nhìn bạn gái của mình bị người ta bắt nạt sao?”

“Chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không đi.”

Có thể nhìn ra An Ninh không muốn gây thêm chuyện.

“Công việc của anh đang còn được đánh giá, nếu như làm lớn chuyện này, anh cũng đừng nghĩ đến chức Phó chủ nhiệm nữa.”

Dưới sự khuyên bảo của An Ninh, Nhiếp Chính Dương rất nhanh đã tỉnh táo lại.

“Hôm nay anh sẽ không để ý bọn họ, nếu như sau này lại quấy rối em nữa, anh nhất định sẽ không dễ tha cho bọn họ!”

An Ninh gật gật đầu, “Em đi vào trước, sắp xếp mọi chuyện một chút, sau đó chúng ta sẽ cùng đi.”

“Cùng nhau vào đi.”

“Cũng được.”

Sau khi nói chuyện, một hàng năm người đi vào trung tâm tắm rửa. Mà một bên khác, Tôn Mãn Gia và Tả Toàn Lập vẫn luôn yên lặng nhìn bọn họ chăm chú.

“Đám người này thật sự là thú vị, thế mà lại đến địa bàn của chúng ta.”

Năm đó lúc lập nghiệp, bọn họ thường kinh doanh mấy thứ không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Cho nên dạng người giống như anh em nhà họ Tôn này, mở trung tâm tắm rửa là một trong những sản nghiệp cần có.

Mà ông chủ của Hán Đường Thủy Hối chính là Tôn Mãn Gia.

Chỉ là Lâm Dật và mấy người An Ninh lại không biết chuyện này.

“Quả thực rất vừa vặn.” Tôn Mãn Lâu nói:

“Anh nói một chút xem, nếu như bọn họ biết trung tâm tắm rửa là của tôi, sẽ có cảm tưởng gì đây?”

“Ha ha, đoán chừng sẽ dở khóc dở cười đi.”

Nói xong, Tả Toàn Lập đốt điếu thuốc, hỏi: “Anh, anh nên xác định thân phận của người đàn ông kia đi.”

Tôn Mãn Gia nhìn tin tức trên điện thoại di động, nói:

“Đã biết, anh ta chính là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân.”

“Vậy làm sao bây giờ, có nên hành động hay không đây?”

“Tôi sẽ đi vào tâm sự với anh ta.” Tôn Mãn Gia nói:

“Tôi cho anh ta mặt mũi, phải xem anh ta có nhận hay không đây.”

“Tôi cảm thấy hơi quá sức, anh phải có chuẩn bị một chút.”

“Nơi này là địa bàn của tôi, có cái gì mà phải chuẩn bị.” Tôn Mãn Gia mở cửa xe rồi xuống xe, hoạt động thân thể một chút.

“Đi thôi, hôm nay sẽ xử lý chung hai chuyện này luôn. Tôi đã nhịn lâu như vậy rồi, hôm nay phải tranh thủ bắt được cô ấy!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1460: Kinh Sợ.

Chương 1460: Kinh Sợ.

Đến trung tâm tắm rửa, Lâm Dật nhìn bốn phía.

Phát hiện Đông Bắc thật không hổ là nguồn gốc phát triển của văn hóa tắm rửa.

Tuy về trọng lượng kinh tế còn không đuổi kịp Yến Kinh và Trung Hải.

Nhưng tại phương diện trung tâm tắm rửa này, tuyệt đối có thể hất bọn họ mấy con phố.

Cho dù là suối nước nóng Thủy Khỏa tại Yến Kinh hay là Hoa Thanh Trì của Trung Hải đều có chênh lệch không nhỏ so với Hán Đường Thủy Hối.

Lâm Dật lẩm bẩm trong miệng, lần này đến Đông Bắc coi như là không đến không.

“Các bộ ở đây có giá thế nào?”

Đứng tại quầy tiếp tân, An Ninh hỏi.

“Có 98 tệ, 158 tệ và 228 tệ.” Nhân viên phục vụ nói.

“Rẻ như vậy sao? Không có bộ nào khác sao?” Lâm Dật hỏi.

Nữ nhân viên phục vụ nhìn thoáng qua Lâm Dật, xem ra chính là người trong nghề.

“Ba bộ này chỉ là giá cả tắm rửa bình thường, vẫn còn có các bộ khác nữa cho ngài lựa chọn.”

“Các bộ khác thì như thế nào?”

“Có 888, 1588, 2488.” Nữ nhân viên phục vụ nói:

“Ngoài ra, còn có bộ độc quyền 8888.”

“Lấy bộ 8888 này đi.”

“Tiên sinh xin ngài đưa mã trả tiền, tôi sẽ quét cho ngài.”

“Được.”

Lâm Dật vừa lấy điện thoại di động ra, thì thấy An Ninh cũng đưa di động ra.

“Quét của tôi đi.”

“Chuyện này sao có thể dùng tiền của cô được, như vậy không có ý tứ chút nào.”

“Trần viện trưởng đã giao cho tôi sắp xếp tốt cho anh, cho nên vẫn để chúng tôi trả đi.”

Lâm Dật cũng không có quá mức xoắn xuýt chuyện mấy ngàn tệ này, nên cũng không ngăn cản.

Nhưng lúc nhân viên phục vụ chuẩn bị quét mã, chợt nghe có tiếng nói chuyện truyền đến từ cửa.

“An tiểu thư, thật là khéo, thế mà lại gặp ở đây.”

Nhìn thấy Tôn Mãn Gia và Tả Toàn Lập, trên mặt An Ninh lộ ra vẻ chán ghét.

“Các người đúng thật là âm hồn bất tán, không cảm thấy mình rất phiền sao!”

“Tôi cảm thấy như vậy này rất đáng.”

“Ninh Ninh, bọn họ là ai, có phải là hai người luôn quấy rối em hay không!”

Trong ánh mắt của Nhiếp Chính Dương mang theo vẻ đề phòng, bày ra tư thế một lời không hợp liền động thủ.

Mọi chuyện đã đến mức này, An Ninh cũng biết mình không cần phải giấu giếm nữa.

“Chính là bọn họ.”

Sau khi xác định thân phận của hai người, Nhiếp Chính Dương mang theo hai bạn thân của mình đi tới, khoảng cách giữa bọn họ không đến nửa mét. Gã ta nhìn Nhiếp Chính Dương với vẻ trịch thượng, rồi tiến lên đẩy cô một cái.

“Mấy tên lưu manh các người đừng có mà quá đáng, đừng có cho thể diện mà không cần, nếu như còn mẹ nó dây dưa với bạn gái của tôi, tôi sẽ làm chết các người!”

Hai người cũng không tức giận, mà nở một nụ cười.

“Anh, chúng ta hình như gặp phải kẻ tàn nhẫn, người ta nói muốn giết chết anh kìa.” Tả Toàn Lập nói nhưng lại không có vẻ gì là sợ hãi cả.

“Quả thực là biết dọa người, khiến cho huyết áp tôi tăng lên rồi đây này.”

“Nếu như sợ thì cút xa một chút, còn dám quấy rối bạn gái của tôi, tôi chắc chắn sẽ không buông tha cho các người!”

“Tức giận lớn như vậy làm gì.” Tôn Mãn Gia nghiền ngẫm, nói:

“Các người đến địa bàn của tôi, tôi chủ động tính tiền mời khách thì có gì sai sao?”

Nghe nói như thế, sắc mặt của Nhiếp Chính Dương ba người liền thay đổi.

“Anh nói cái gì? Nơi này là địa bàn của anh?”

Tôn Mãn Gia nhún vai.

“Tôi là ông chủ ở đây, không phải là địa bàn của tôi, chẳng lẽ là của mấy người à?”

“Chuyện này, chuyện này...”

Biết được thân phận của Tôn Mãn Gia, ba người Nhiếp Chính Dương và An Ninh đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Vốn cho rằng bọn họ chỉ là tiểu lưu manh có chút tiền, vạn vạn không nghĩ đến, trung tâm tắm rửa này lại là của bọn họ.

Có thể mở được cửa hàng lớn như vậy thì thân phận của hai người kia không đơn giản chỉ là tiểu lưu manh như vậy.

Nghĩ đến đây, khí thế của ba người Nhiếp Chính Dương trong nháy mắt liền yếu đi không ít, không hung hăng giống như vừa rồi nữa.

Bọn họ có thể đoán được mình không thể trêu chọc nổi dạng người như này.

Tả Toàn Lập nhướng mày, nhìn thoáng qua Nhiếp Chính Dương, đập vài cái trên mặt của anh.

“Vừa rồi không phải còn rất lớn tiếng sao, còn muốn giết chết anh tôi cơ mà, sao giờ lại không có động tĩnh gì vậy? Thế nào, có phải là cảm thấy mình có nhiều người thì chúng tôi sẽ sợ sao?”

Nói xong, Tả Toàn Lập rống lên.

“Người đều chết ở đâu hết rồi, không có thấy có người tới gây sự sao?”

Lời này vừa dứt, có rất nhiều người chạy tới từ chỗ khác, vây bọn người Lâm Dật vào giữa, một chút khe hở đều không có.

Hình ảnh như vậy đã dọa cho bọn người Nhiếp Chính Dương và An Ninh trở nên luống cuống chân tay.

Bọn họ đều là dân chúng bình thường, chưa từng gặp qua chiến trận lớn như vậy.

“Anh không phải muốn động thủ với anh tôi sao, tôi cho anh một cơ hội, hiện tại qua đây đi.”

“Nếu như đánh thắng thì sau này sẽ không quấy rối bạn gái của anh nữa.”

Nói xong, anh ta rút một cây súng điện ra từ phía sau lưng

Nhìn Tả Toàn Lập như vậy, chân của Nhiếp Chính Dương đã run hết cả lên.

Tuy anh ta bình thường đều cầm đao giải phẫu, nhưng hiện tại, mồ hôi lạnh lại đang chảy xuống.

Hô thông!

Một chân Tả Toàn Lập đá vào trên người Nhiếp Chính Dương, người kia liền ngã xuống đất.

“Vừa rồi không phải phách lối lắm sao, không phải muốn giết chết anh tôi sao, cho anh cơ hội mà còn không biết dùng!”

“Chính Dương!”

An Ninh vội vàng chạy tới, đỡ Nhiếp Chính Dương, anh ta ho khan vài tiếng, nhìn Tả Toàn Lập với vẻ căm tức, nhưng vẫn không dám nói một câu.

“Các người rốt cuộc là muốn làm gì? Đừng có mà quá đáng, còn có chút vương pháp nào hay không!” An Ninh hét lên.

Ở thời điểm này, cô dũng cảm hơn Nhiếp Chính Dương nhiều.

“Vương pháp sao?”

Tả Toàn Lập vừa cười vừa nói:

“Ha ha...”

Những người xung quanh đều cười ha hả.

“Tôi nói cho các người biết, anh của tôi chính là vương pháp!”

Nhiếp Chính Dương ôm lấy ngực của mình, ho khan mấy tiếng.

“Các người bớt tự cho mình là đúng, chỉ là một đám nhà giàu mới nổi, thật sự cho rằng mình lợi hại hơn Tôn Mãn Lâu sao a!”

Nhiếp Chính Dương không nhận ra Tôn Mãn Lâu, cũng chưa từng gặp mặt của anh ta.

Nhưng đối phương được xưng là lão đại, là đề tài câu chuyện của rất nhiều người say rượu, cho nên Nhiếp Chính Dương đã nghe qua rất nhiều chuyện của anh ta từ trong miệng của người khác.

Không có ai có thể chọc nổi anh ta.

“Tôn Mãn Lâu?”

Lâm Dật lẩm bẩm một câu.

Tên này có chút quen tai, hình như đã nghe qua ở nơi nào đó, nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra.

“Ha ha, anh nói Tôn Mãn Lâu sao?”

Tả Toàn Lập cười ha hả, cười đến chảy cả nước mắt.

“Mấy thằng nhãi con các người đúng là thiếu hiểu biết. Tôi nói cho anh biết, Tôn Mãn Lâu là đại ca của tôi, người đứng ở trước mặt anh là em trai của anh ấy, Tôn Mãn Gia, hiện tại anh còn có gì muốn nói nữa không?”

Mộng!

Choáng váng!

Sửng sốt!

Bọn người Nhiếp Chính Dương và An Ninh đều đang dùng một loại ánh mắt sợ hãi mà nhìn Tôn Mãn Gia.

Bởi vì bọn họ biết rõ người tên là Tôn Mãn Lâu kia! Tại vùng đất Đông Bắc này, không ai có thể trêu chọc đến anh ta cả.

Mà bây giờ, em trai của anh ta vậy mà đang đứng trước mặt mình! Hơn nữa, giữa hai bên còn xảy ra tranh chấp.

Thân thể Nhiếp Chính Dương run rẩy, náo đến bây giờ, chuyện này đã không còn cách nào có thể cứu vãn được nữa.

Tả Toàn Lập đi tới, nhìn Nhiếp Chính Dương, không ngừng cười lạnh.

“Còn có nghi vấn gì nữa không, tôi có thể giải đáp giúp anh, dù sao cũng nên để cho anh chết cho rõ ràng một chút.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1461: Muốn Ăn Cơm Với Tôi? Anh Ta Cũng Xứng Sao?

Chương 1461: Muốn Ăn Cơm Với Tôi? Anh Ta Cũng Xứng Sao?

Trong mắt Nhiếp Chính Dương tràn đầy hoảng sợ, trước lúc này, anh chẳng thể nghĩ được gì cả.

Người đùa giỡn bạn gái mình lại là Đông Bắc Vương, em trai của Tôn Mãn Lâu!

Bản thân mình lại đắc tội người như vậy, không khác gì đang đắc tội Tôn Mãn Lâu cả!

Ba!

Một bàn tay của Tả Toàn Lập đập lên mặt Nhiếp Chính Dương.

Một bạt tay vang dội trực tiếp đánh cho anh ta mơ màng, trước mắt đều là sao.

“Tôi con mẹ nó đang hỏi anh đó!”

“Các người muốn làm gì!”

An Ninh ngăn tại trước mặt Nhiếp Chính Dương, bảo vệ anh sau lưng, trợn mắt nhìn nhìn Tả Toàn Lập, không cho anh ra bước qua.

“Ninh đại mỹ nữ, cô như vậy thì sao tôi có thể động thủ được.” Tả Toàn Lập ra vẻ khó xử, nói:

“Là bạn trai cô muốn động thủ với chúng tôi, cũng không thể trách lên đầu chúng tôi được.”

“Các vị đại ca, chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm, là chúng tôi không đúng.” Nhiếp Chính Dương nói:

“Nếu không thì như vậy đi, tôi sẽ sắp xếp một bàn, bồi thường cho các người, xem như là lời xin lỗi.”

“Thái độ xin lỗi này còn được, nhưng không cần anh đâu.” Tả Toàn Lập nói:

“Vẫn nên để cho bạn gái của anh đi cùng thôi, về phần anh thì nhanh cút ra xa một chút.”

“Anh, anh có ý gì!”

“Còn không biết xấu hổ mà hỏi tôi có ý gì?” Tả Toàn Lập nói:

“Thì mẹ nó là bảo anh nhanh cút đi một chút, đừng đứng đây làm chướng mắt tôi nữa!”

Nói xong, Tả Toàn Lập kéo lấy An Ninh.

“Anh làm gì, nhanh buông tôi ra!” An Ninh vừa giãy giụa vừa nói.

“Buông ra là chuyện không có khả năng, bạn trai cô vừa mới nói sẽ để cô ăn một bữa cơm với chúng tôi coi như là bồi tội. Nếu chúng tôi thả cô đi, vậy thì không phải sẽ lỗ sao. Cô cho rằng anh tôi là người có thể tùy tiện mắng à?”

Tả Toàn Lập cười híp mắt nhìn sang Nhiếp Chính Dương, nói:

“Anh nói xem có đúng hay không?”

“Chuyện này...”

Nhiếp Chính Dương và hai người bạn thân của anh ta bị dọa cho không dám ngẩng đầu.

Ấp úng nửa ngày, đều không dám lên tiếng.

Trên mặt An Ninh đầu tiên là chờ mong, nhưng rất nhanh liền biến thành thất vọng.

“Cô xem một chút, bạn trai cô đã không lên tiếng, rõ ràng chính là chấp nhận, hẳn là không cần tôi nói thêm gì nữa đúng không.”

“Anh nghĩ thì hay lắm!”

Cho dù trong lòng thất vọng, nhưng An Ninh cũng không có ý định khuất phục, gương mặt lạnh lùng, như là một con cọp cái.

Hơn nữa còn là cọp cái đúng chuẩn Đông Bắc.

“Bạn trai cô đã đáp ứng, việc này đã không còn phụ thuộc vào cô nữa rồi.”

“Được rồi, chuyện của cô ấy đã xử lý xong, còn có những chuyện khác nữa.”

Tả Toàn Lập cười gật đầu, sau đó nhìn Lâm Dật một chút, biểu lộ nghiền ngẫm.

Lâm Dật có chút buồn bực, anh ta đang cười cái cọng lông?

“Các người đưa mấy người này sang một bên trước, chúng tôi có chút việc riêng muốn nói.” Tả Toàn Lập nói.

“Đã biết, anh Lập.”

Bọn người An Ninh bị mang đi, Tôn Mãn Gia đi về phía Lâm Dật.

“Lâm tổng, trước tự giới thiệu mình một chút, tôi là tổng giám đốc tập đoàn Hán Nghênh, Tôn Mãn Gia.”

“Lâm tổng?”

“Anh còn biết tôi là ai sao?” Lâm Dật nhướng mày.

“Chủ tịch của tập đoàn Lăng Vân danh tiếng lẫy lừng, sao tôi sao có thể không biết được.”

Thân phận của mình bại lộ, đây là chuyện mà Lâm Dật không nghĩ tới, những tên lưu manh này có khả năng không đơn giản như mình nghĩ.

“Sau đó thì sao, anh muốn nói cái gì?”

“Đêm qua, lúc Gulfstream G650 của anh hạ cánh, đoạt đường băng của anh tôi, khiến cho chúng tôi phải bay gần một giờ ở trên trời. Anh hẳn là còn có ấn tượng với chuyện này đi.”

Nghe Tôn Mãn Gia nói vậy, Lâm Dật bừng tỉnh đại ngộ.

Anh vẫn luôn cảm thấy cái tên Tôn Mãn Lâu này có chút quen tai, thì ra là người hôm qua giả trang trước mặt mình.

“Anh nói như vậy, tôi đã biết anh ta là ai rồi.”

Tôn Mãn Gia cười cười, “Là như vậy, anh của tôi muốn làm quen với anh một chút, cùng ăn bữa cơm, không biết Lâm tổng có hứng thú hay không.”

“Không.” Lâm Dật lắc đầu nói:

“Tôi đang chuẩn bị làm đại bảo kiếm, thả lỏng một chút, nhưng nhìn tình trạng trước mắt cũng chỉ có thể đổi chỗ, hi vọng các người có thể tránh đường.”

Nụ cười của Tôn Mãn Gia và Tả Toàn Lập lập tức im bặt.

Hai người nhìn anh với loại ánh mắt xem xét.

“Lúc đoạt đường băng, lá gan không phải là rất lớn à, hôm nay sao lại sợ rồi? Ăn bữa cơm cũng không dám?”

“Không có liên quan đến chuyện có dám hay không, chủ yếu là muốn ăn cơm với tôi thì cấp bậc của đại ca anh còn chưa đủ.” Lâm Dật nói:

“Nói dễ nghe một chút, anh của anh chỉ là một doanh nhân, nhưng nói khó nghe cũng chỉ là một nhóm lưu manh thối, còn muốn ăn cơm cùng tôi? Cũng xứng sao?”

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều sợ hãi!

Mấy tên thủ hạ của Tôn Mãn Gia đều bị hù cho dựng cả lông tơ!

Tại Đông Bắc, dám làm nhục danh tiếng của Tôn Mãn Lâu chính là tội chết!

“Con mẹ nó anh nói chuyện tốt nhất nên khách sáo một chú!”

Tả Toàn Lập lạnh giọng nói: “Anh cho rằng mình có chút tiền, có chút địa vị xã hội thì chúng tôi không dám động tới anh sao? Anh nên nhớ kỹ, nơi này là Đông Bắc, danh hào Vương Đông Bắc của đại ca tôi cũng không phải là gọi không!”

“Sau đó thì sao, có quan hệ cái lông gì với tôi à?” Lâm Dật nói:

“Muốn ăn cơm với tôi thì anh bảo anh ta còn phải cố gắng nhiều.”

“Thảo!”

Tả Toàn Lập nhấn nút bấm, thanh đao bắn ra, trực tiếp đặt lên trên cổ Lâm Dật!

“Tôi cho anh một cơ hội, rút lại những lời nói trước đó, nếu không tôi sẽ đâm chết anh!”

Một bên khác, nhìn thấy hình ảnh giương cung bạt kiếm như vậy khiến cho An Ninh bị do cho sắc mặt trắng bệch.

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hai chắc chắn là có quen biết, nếu không sẽ không có khả năng như vậy!

“Các người rốt cuộc là muốn làm gì, nhanh thả anh ấy ra, nếu không tôi sẽ truy cứu trách nhiệm của các người!” An Ninh lên tiếng.

“Ha ha...” Tả Toàn Lập quay đầu nhìn An Ninh, “Cô vẫn nên nghĩ cho bản thân mình trước thì hơn.”

Nói xong, Tả Toàn Lập nhìn sang Lâm Dật, “Tôi chỉ cho anh ba giây để xin lỗi, nếu không thì cũng đừng trách tôi sẽ động thủ.”

“Nhìn là biết anh không chuyên nghiệp rồi.” Lâm Dật nói:

“Đi lên thêm một chút, chỗ đó mới là động mạch, một đao hạ xuống, trong vòng một phút, tôi nhất định sẽ chết.”

Tôn Mãn Gia nhìn chằm chằm vào Lâm Dật, đến lúc này, còn có thể ung dung như vậy, vừa nhìn là biết không phải bình hoa.

“Con mẹ nó anh cho rằng tôi không dám có phải không!”

“Nếu như anh thật sự dám, thì thử một chút, tôi nhìn xem lá gan của anh rốt cuộc lớn bao nhiêu.”

“Mẹ nó, dù sao trên người lão tử cũng có không ít mạng người đâu, hôm nay sẽ cho anh ăn mấy đao mới được!”

Tả Toàn Lập không có dông dài, cầm lấy dao găm, đâm về phía Lâm Dật!

Nói thì chậm, nhưng làm thì nhanh!

Tốc độ của Tả Toàn Lập rất nhanh, nhưng Lâm Dật lại càng nhanh hơn!

Anh phất tay móc ra dao găm phòng ngự phía sau lưng, nắm lấy cổ áo của Tả Toàn Lập rồi kéo đến bên cạnh mình!

Phốc phốc!

Một đao đâm vào bụng của anh ta!

Động tác của Tả Toàn Lập bỗng im bặt, lực lượng của thân thể cũng trút dần theo đó, đứng cũng không vững.

“Anh thế mà!” Tả Toàn Lập trừng tròng mắt.

“Anh có phải cho rằng tôi không dám hay không? Vậy anh không khỏi cũng quá xem thường tôi rồi, thật sự coi tập đoàn Lăng Vân tôi phát triển như mọi nhà sao?”

Phốc phốc!

Phốc phốc!

Lâm Dật không cho Tả Toàn Lập cơ hội nói chuyện!

Hai đao liên tục!

Tả Toàn Lập ngất đi tại chỗ!

Giống như một đống bùn nhão vậy!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1462:

Chương 1462. Mãnh Nam Thở Dài.

Tĩnh!

Yên tĩnh!

Yên tĩnh không một tiếng động!

Nhìn thấy Tả Toàn Lập ngã vào trong vũng máu, người ở chỗ này không ai dám lớn tiếng thở mạnh cả.

Cho dù Tôn Mãn Gia từng gặp qua mưa to gió lớn đều kinh ngạc không ngậm miệng được, chứ đừng nói đến con gái nhà lành như An Ninh.

Tuy cuộc sống của Lâm Dật không phải là quá tỉ mỉ, nhưng nhìn thế nào cũng là người hào hoa phong nhã, không nghĩ tới còn có một mặt tàn nhẫn như vậy!

Lâm Dật ngồi xổm người xuống, thân thể của Tả Toàn Lập run rẩy dữ dội, sợ anh lại cho mình một đao.

Nhưng Lâm Dật chỉ dùng quần áo của anh ta lau sạch vết máu trên thanh dao găm của mình, sau đó lại cất vào.

“Bây giờ có thể tránh đường được chứ.”

Sợ!

Nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Lâm Dật, Tôn Mãn Gia đã bị dọa sợ.

Lúc người này ra tay, trên mặt không có một chút biểu cảm nào, giống như như một sát thủ chuyên nghiệp vậy!

Hơn nữa lấy sự gan dạ của anh ta, không chỉ dám ra tay với Tả Toàn Lập mà còn dám đoạt đường băng của đại ca, như vậy thỉ bản thân mình trong mắt anh ta chỉ sợ cũng không là gì cả.

Chỉ cần anh ta muốn thì rất có khả năng sẽ một đao đâm tới!

“Tránh đường ra.” Tôn Mãn Gia cẩn thận nói, sau đó theo bản năng lùi về phía sau mấy bước, không còn dám ngăn cản Lâm Dật nữa.

“Các người cũng thật là, nếu đã biết tôi là ai mà còn dám tới khiêu khích. Cuộc sống của các người đúng là quá dễ chịu rồi, thật sự cần phải gõ một cái.”

Lời nói của Lâm Dật rất ngông cuồng, không lưu lại cho Tôn Mãn Gia chút mặt mũi nào.

Nhưng người kia lại không nói câu nào, mà chỉ nhìn chằm chằm vào Lâm Dật, phòng ngừa anh lại ra tay với mình.

Mọi người đường nhường lại, Lâm Dật cũng không có ở lâu, trực tiếp đi ra ngoài.

An Ninh đi theo phía sau Lâm Dật, cũng rời khỏi Hán Đường Thủy Hối. Cô không muốn ở chỗ này thêm một phút đồng hồ nào nữa.

Ba người Nhiếp Chính Dương nhìn lẫn nhau một cái, sau đó thận trọng chuyển động bước chân, cũng rời khỏi Hán Đường Thủy Hối.

“Anh, làm sao bây giờ.” Một tên thủ hạ khác của Tôn Mãn Gia đi tới, nói:

“Nếu không bây giờ chúng ta đi gọi người, nhân lúc anh ta còn chưa đi xa đi thu thập anh ta một trận.”

“Thù này tôi nhất định sẽ báo, nhưng bây giờ không phải là thời điểm.” Tôn Mãn Gia nói

“Mau đưa A Lập đến bệnh viện, nếu không lát nữa sẽ không còn kịp mất.”

“Đã biết.”

Tại cửa chính của Hán Đường Thủy Hối, Lâm Dật đứng bên đường, chuẩn bị bắt xe.

Nhưng lúc này, An Ninh đi giày cao gót, mang theo túi, chạy tới trước mặt Lâm Dật.

“Lâm chủ nhiệm, anh muốn đi đâu vậy.”

“Đại bảo kiếm a.” Lâm Dật nói:

“Nơi này không được, chỉ có thể chuyển sang nơi khác.”

Vẻ mặt An Ninh hiện lên vẻ áy náy, “Thật sự xin lỗi, việc này đã liên lụy đến anh rồi.”

“Hình như cũng không liên quan đến cô lắm. Hôm qua lúc chúng tôi tới Băng Thành quả thực đã xảy ra một chút chuyện, cô cũng không cần phải xin lỗi tôi đâu.”

“Vậy thì tôi cũng phải cảm ơn anh, nếu như không có anh thì hôm nay tôi có lẽ sẽ phải ăn cơm cùng bọn họ rồi.”

“Việc nhỏ, cô là người của Trần viện trưởng, mấy ngày này chúng tôi ở Băng Thành, còn làm phiền các người chiếu cố. Chút chuyện này cũng không tính là gì cả, cô cũng không cần để ở trong lòng.”

Sự thoải mái và rộng lượng của Lâm Dật càng làm cho An Ninh cảm thấy xấu hổ.

So với cậu ấy thì tầm mắt của mình quả thực quá nhỏ.

“Ninh Ninh!”

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, Nhiếp Chính Dương và hai người bạn của anh ta chạy tới từ phía sau.

Khi đối mặt với Nhiếp Chính Dương lần nữa, tâm trạng của An Ninh đã không còn cách nào có thể bình thản giống như trước.

Tại thời điểm cô bị bắt lấy, cô vốn cho rằng Nhiếp Chính Dương sẽ vì mình mà dùng hết toàn lực, liều lĩnh xông lại, nhưng chưa từng nghĩ qua, anh ta lại không có bất kỳ hành động nào.

Cho dù khi đó, không làm gì mới là biện pháp bảo đảm nhất.

Nhưng có người phụ nữ nào mà không ôm giấc mộng công chúa, tại lúc bản thân mình gặp nguy hiểm, vương tử sẽ mạo hiểm đứng ra.

Vào thời khắc ấy, An Ninh thậm chí nghĩ tới, nếu như Nhiếp Chính Dương có thể liều lĩnh xông lại thì bản thân cô cũng không để ý đến việc ăn cùng bọn họ bữa cơm, bảo vệ an toàn cho anh, thậm chí là quyết định, cứ như vậy mà gả mình đi.

Nhưng bây giờ, cô đã không cách nào xác định, người đàn ông ở trước mắt mình liệu có phải là người để cho mình phó thác cả đời hay không nữa.

Chuyện này khiến cho cô rất mâu thuẫn, thậm chí là không có cách nào lựa chọn.

“Anh không sao chứ.”

“Đều rất tốt, về nhà nghỉ ngơi một lát sẽ không sao nữa.”

Nhiếp Chính Dương nói:

“Nhưng anh lo lắng em, em có bị thương hay không.”

“Em rất tốt, không có việc gì.”

“Em không bị thương gì thì tốt.” Nhiếp Chính Dương nói:

“Chuyện trước mắt đều đã giải quyết, chúng ta cũng trở về đi.”

“Chuyện này...”

An Ninh do dự, suy đi nghĩ lại, ngay cả bản thân cô cũng không biết vì sao lại do dự.

Bởi vì lúc trước chính là nghĩ như vậy, sau khi đưa Lâm Dật đến đây, thì rời đi cùng Nhiếp Chính Dương.

Nhưng bây giờ, cô lại không muốn đi, cũng không phải là muốn ở cùng Lâm Dật, chỉ là có chút không biết làm sao để đối mặt với Nhiếp Chính Dương.

“Lâm Dật là khách hàng của viện chúng em, Trần viện trưởng đã bảo em phải chiêu đãi anh ấy thật tốt, em không có cách nào bỏ người lại được.” An Ninh nói:

“Hơn nữa anh còn bị thương, nên đi về trước đi, có chuyện gì ngày mai lại nói.”

Nhiếp Chính Dương thay đổi sắc mặt, ánh mắt nhìn Lâm Dật tràn đầy địch ý.

“Em không phải mới vừa nói, sau khi đưa anh ta đến thì đi cùng anh sao, sao giờ lại thay đổi rồi!”

“Nhưng em còn chưa đưa người tới nơi, nhiệm vụ không hoàn thành thì không thể đi.”

“Vậy thì cứ tìm một trung tâm tắm rửa, em đưa anh ta qua, sau đó anh sẽ đưa em rời đi.”

An Ninh nắm thật chặt ví cầm tay, nhẹ cắn môi.

“Đến lúc đó rồi nói sau.”

“Đừng để đến lúc đó lại nói, lên xe trước, anh sẽ đi theo phía sau em, sau đó chúng ta cùng đi.”

An Ninh bất đắc dĩ, gật gật đầu, “Lên xe trước đi.”

An Ninh đưa Lâm Dật lên Audi A4 của mình.

Nhưng không cố ý chờ đợi Nhiếp Chính Dương, tìm địa chỉ trên bản đồ một chút liền lái đến cho cần lái.

Bầu không khí hoàn toàn khác biệt với lúc mới đến, có chút áp lực, khiến cho Lâm Dật cũng không biết nói cái gì cho phải.

“Anh có biết làm sao để bỏ người khác lại không?” An Ninh nhẹ giọng hỏi.

Lâm Dật nhìn thoáng qua kính chiếu hậu.

Cách khoảng mười mấy mét, đằng sau chính là Cadillac của Nhiếp Chính Dương.

“Là muốn bỏ bạn trai của cô lại sao?”

“Ừm.” An Ninh gật gật đầu.

“Như vậy không tốt lắm đâu, tôi sợ anh ta nửa đêm sẽ nguyền rủa tôi.”

“Chủ yếu là hiện tại tôi không muốn nhìn thấy anh ấy.” Giọng điệu của An Ninh vô cùng bình tĩnh:

“Nếu như anh biết làm sao để bỏ lại người thì nói cho tôi biết, không biết thì thôi.”

“Chuyện này đơn giản, trước đó tôi có đọc qua tin tức trên mạng, nói đường Băng Thành các người tựa như mê cung, muốn bỏ lại người không phải là chuyện quá đơn giản sao.”

Lâm Dật chỉ và ngã tư đường, nói:

“Đến góc bên phải kia thì rẽ vào.”

An Ninh làm theo.

“Nhấn ga, tăng tốc tới 60 km/h, có thể vượt qua trước giây đèn xanh cuối cùng, sau đó nhìn thấy ngã tư lại rẽ phải, cơ bản chính là như vậy.”

“Đã biết.”

Dựa theo lời Lâm Dật nói, An Ninh rất nhẹ nhàng đã bỏ lại Nhiếp Chính Dương.

Lâm Dật không ngừng chẹp miệng.

Cái này mẹ nó nếu như là bởi vì mình mà chia tay không biết sai lầm sẽ lớn thế nào nữa.

Ông trời cũng quá không công bằng, tại sao lại cho mình vẻ đẹp trai lại còn có tiền, hơn nữa còn biết đánh nhau?

Ai… (Mãnh nam thở dài)

Chương 1463: Có năng lực, rất thần bí.

Chương 1463: Có năng lực, rất thần bí.

Sau khi bỏ Nhiếp Chính Dương lại, An Ninh giảm tốc độ xe, còn mở cửa sổ xe, thậm chí còn tắt di động, tránh việc Nhiếp Chính Dương gọi điện thoại tới.

Gió bên ngoài thổi qua mái tóc dài của cô, cũng khiến cho bầu không khí phiền muộn trong xe cũng giảm bớt được phần não.

Lâm Dật căn cứ vào nguyên tắc không quan tâm đến chuyện không liên quan đến mình, không nói một câu nào, mà trò chuyện câu được câu không với Kỷ Khuynh Nhan.

Ước chừng khoảng nửa giờ sau, An Ninh lái xe đến một suối nước nóng tên là Cốc Đạo.

Quy mô vô cùng lớn, chỉnh trang phía ngoài cũng vô cùng xa hoa, chợt nhìn, cũng không kém Hán Đường Thủy hối là bao.

Hẳn là cùng một cấp bậc, chỉ là vẫn hơi thiếu một chút.

“Nếu cô còn việc gì thì cứ đi đi, đại bảo kiếm cũng không tốn bao nhiêu tiền, tự tôi trả là được rồi, bái bai.”

Lâm Dật tháo dây an toàn rồi xuống xe, vừa mới chuẩn bị đi, chỉ nghe thấy An Ninh nói một câu.

“Tôi không muốn về nhà.”

“Hả?”

"Không trở về nhà thì cô định đi đâu?"

"Vẫn còn chưa nghĩ ra, tóm lại là không muốn trở về."

"Tôi hiện tại muốn đi đại bảo kiếm, nếu cô không để ý thì đi cùng tôi, nếu không thì cô tự mình lái xe đi."

"Loại địa phương này quá loạn, tôi không muốn đi."

"Cô có phải là có thành kiến đối với đại bảo kiếm hay không?" Lâm Dật nói:

"Chỉ là xoa bóp, có cái gì mà loạn chứ?"

"Đừng cho là tôi không biết, nơi này không khác kỹ viện cổ đại là mấy."

"Vậy cũng là công việc lớn, tôi chỉ muốn mát - xa, thư giãn một chút, không quan tâm đến mấy thứ vô dụng kia."

"Ai biết được anh sẽ làm gì."

Lâm Dật chẹp miệng.

"Lấy giá trị nhan sắc này của tôi thì chỉ cần lên vòng bạn bè nói một tiếng là đã có vô số phụ nữ muốn ngủ cùng tôi. Thậm chí bọn họ sẽ chuẩn bị phòng trước, uống cả thuốc. Vậy tại sao tôi còn phải tốn tiền đến trung tâm tắm rửa làm gì?"

Lâm Dật nói như vậy này, An Ninh cảm thấy cũng có chút đạo lý.

Lấy giá trị nhan sắc của Lâm Dật quả thực có đãi ngộ này.

"Nhưng đây là Đông Bắc, không phải Trung Hải."

"Có ảnh hưởng gì sao? Phần mềm hẹn hò nhiều như vậy, tôi chỉ cần đăng tấm ảnh chụp, không đến vài phút là sẽ có người nguyện ý hiến thân. Tôi cần gì phải đến trung tâm tắm rửa chứ." Lâm Dật nói:

"Không phải khoác lác với cô, nếu như tôi muốn thì một tuần lễ đều có thể trải qua không giống nhau, hiện tại lại đến trung tâm tắm rửa tìm người, không phải là não có bệnh à."

Sau khi nghiền ngẫm tỉ mỉ, An Ninh cảm thấy Lâm Dật nói cũng có đạo lý.

Mình quả thật quá phiến diện rồi.

"Thật xin lỗi, tôi đã hiểu lầm anh."

"Cũng bình thường, bên phía Trung Hải, lúc tôi đi trung tâm tắm rửa cũng là vụng trộm đi."

Phốc...

An Ninh nhịn không được mà cười ra tiếng.

"Lấy cấp bậc của anh mà, còn sợ bạn gái quản sao?"

"Đừng nói nữa, một lời khó nói hết a." Lâm Dật thở dài, "Có lúc suy nghĩ một chút thấy phụ nữ các người đúng là tiêu chuẩn kép. Bản thân mình đến hội quán SPA mát - xa thì không có vấn đề gì, chúng tôi đi đại bảo kiếm xoa bóp thì là đại nghịch bất đạo. Đây là logic gì vậy."

"Bởi vì trung tâm tắm rửa đều là phụ nữ, hơn đều không có tư tưởng đứng đắn." An Ninh nói:

"Nếu như anh đến quán người mù để mát-xa, tuyệt đối sẽ không có ai suy nghĩ nhiều."

"Không được, chỗ kia quá không thành thật, tôi sẽ không đến đó lần nào nữa đâu."

“Sao lại không thành thật, anh từng bị lừa rồi sao?”

“Cũng không phải.” Lâm Dật nói:

“Dưới công ty của chúng tôi có một mát-xa người mù, vừa lúc khoảng thời gian kia eo tôi không thoải mái, nên tôi mới đến đó đi dạo, phát hiện lão đầu xoa bóp cho tôi không phải người mù. Từ đó, tôi không bao giờ đến chỗ đó nữa.”

“Ngạch... ha ha ha...”

An Ninh cười ngả nghiêng, khiến cho trước ngực cũng dao động theo.

“Đi thôi, tôi sẽ đi lung tung cùng anh, dù sao tôi cũng không có nơi nào để đi nữa.”

“Đi thôi.”

Sau khi đỗ xe, hai người đi vào suối nước nóng Cốc Đạo.

So với vẻ thong dong trước đó, vẻ mặt An Ninh giờ đây lại có chút mất tự nhiên.

Dù sao trước đó mình chỉ phụ trách trả tiền, cũng không phải là đến chơi, cho nên trong lòng không có gánh nặng gì.

Nhưng bây giờ lại không giống, bản thân mình cũng muốn tham dự vào trong, ít nhiều cũng có chút mất tự nhiên và khẩn trương.

“Bộ đắt nhất là bao nhiêu tiền?”

“Đắt nhất?” Nhân viên phục vụ hỏi lại theo bản năng.

“Đúng, không mát-xa, ngoài ra, cho tôi hai bộ đắt nhất.”

Lâm Dật nói xong, nhân viên phục vụ liên tiếp gật đầu, xem ra chính là khách quen.

“Bộ đắt nhất là 1888, có tiệc đứng và nghỉ ngơi ban đêm.”

“Lấy cho tôi hai bộ.”

An Ninh muốn khởi động máy trả tiền, nhưng bị Lâm Dật ngăn cản.

“Không tốn bao nhiêu cả, vẫn nên để tôi trả cho.”

Lâm Dật trực tiếp quét mã trả tiền, sau đó dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ tiến vào phòng suối nước nóng.

Áo tắm của An Ninh rất bảo thủ, màu lam nhạt, từ trên xuống dưới bọc vô cùng kín. Nếu như không cân nhắc về kiểu dáng thì nó không khác với mấy kiểu váy liền thân mà những người mẫu kia thường mặc.

Mới đầu, mặc như vậy đối mặt với một người đàn ông xa lạ, An Ninh còn có chút khẩn trương, nhưng bởi vì mình đã không còn đường lui cho nên loại cảm giác khẩn trương kia cũng dần biến mất.

Cộng với cơ bụng tám múi của Lâm Dật và Vest line, quả thực rất khiến người ham muốn, nên cô không để ý tới nhiều như vậy nữa.

“Quan hệ của anh hẳn là phải rất mạnh đúng không.” An Ninh hỏi.

“Trần Thực hẳn là đã nói cho cô biết rồi đúng không.”

“Cũng không nói cụ thể, chỉ nói bối cảnh của cậu rất sâu, chúng tôi không thể trêu vào, phải chiêu đãi thật tốt.”

“Sau đó thì sao, cô muốn nói cái gì.”

“Nhưng thân phận của anh có chút mâu thuẫn với chức vị chủ nhiệm xóa đói giảm nghèo ở huyện Đông Tam.”

“Nhàn rỗi không chuyện gì nên chạy tới giúp đỡ người nghèo.” Lâm Dật ngửa đầu, nhắm mắt dưỡng thần, nói:

“Hơn nữa cũng không có gì lớn cả, lúc trước tôi còn còn chạy Didi, làm chân chạy vặt, tới làm chủ nhiệm xóa đói giảm nghèo đã là công việc rất có thể diện rồi.”

Chạy qua Didi?

Làm chân chạy vặt?

Sau khi biết được những chuyện mà Lâm Dật từng trải qua, đôi mắt đẹp của An Ninh trừng lớn, cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Tốt xấu gì cũng được coi là người thành công, sao có thể sẽ làm chuyện như vậy được, không ngại mất mặt sao?

“Anh thật sự không giống với những phú nhị đại mà tôi từng thấy, có thể xem như là một người rất đặc biệt.”

“Ừm hả?”

“Cô nhìn đâu ra mà nói tôi là phú nhị đại vậy?”

“Nếu như cậu không phải là phú nhị đại, làm sao có thể lập tức bỏ ra 40 ngàn để bồi thường cho viện được.” An Ninh nói:

“Mạnh hơn nhiều so với mấy dân chúng nhỏ như chúng tôi.”

“Chẳng lẽ không phải phú nhị đại thì không thể lợi hại một chút sao?”

“Không thể.” An Ninh nói: “Xã hội bây giờ, chuyện tiếp nối nghiêm trọng như vậy, con đường phát tài đều khiến người ta phong kín,cậu còn trẻ như vậy, rất không có khả năng này.”

Lâm Dật bĩu môi, “Cô nói cũng có đạo lý.”

“Anh nói như vậy chính là thừa nhận rồi đúng không.”

Lâm Dật cười cười, không nói chuyện, không muốn giải thích quá nhiều.

Sau đó, hai người cũng không nói tiếp nữa, mà chính là hưởng thụ cảm giác dễ chịu mà suối nước nóng mang tới.

An Ninh cảm thấy, nếu cứ ngâm như vậy, sau đó đi xoa bóp, tựa hồ cũng không có gì cả, là mình đã yêu ma hóa chỗ này lên.

“Đúng rồi, vừa rồi anh ra tay với người của Tôn Mãn Lâu, tôi đoán anh ta có thể sẽ trả thù anh.”

“Đó là điều đương nhiên.” Lâm Dật nói:

“Chỉ là nhóm chó điên, không đánh gãy chân chó thì nó sẽ không trung thực.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1464: Khác Nhau Giữa C Và D.

Chương 1464: Khác Nhau Giữa C Và D.

Nghe thấy câu trả lời của Lâm Dật, tâm trạng của An Ninh lập tức trở nên khẩn trương.

“Vậy anh định làm sao, nơi này là Đông Bắc, cũng không phải Trung Hải.”

Lâm Dật vẫn tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần như cũ.

“Không sao cả, chỉ là nhóm lưu manh thối, cùng lắm là đến nhiều hơn một chút mà thôi, sợ bọn họ làm gì.”

“Anh đánh một mình đúng là rất lợi hại, nhưng vấn đề nằm ở chỗ người của bọn họ rất nhiều. Anh hẳn là đã nghe qua đạo lý mãnh hổ không ngăn nổi một đám sói rồi đi.”

“Tôi chính là không muốn quan tâm đến bọn họ, chỉ cần tôi muốn thì một cuộc điện thoại là có thể bắt bọn họ vào rồi.” Lâm Dật thản nhiên nói:

“Lấy địa vị của viện nghiên cứu nông nghiệp Băng Thành, trực thuộc Bộ Nông nghiệp Trung Quốc cộng với Trần Thực hay là viện sĩ của Viện Công Trình, đều phải cúi đầu khom lưng nói chuyện với tôi. Cô cảm thấy tôi sẽ không có cách nào xử lý mấy tên hạ lưu kia sao?”

Lời nói của Lâm Dật khiến cho Ninh phải nhìn nhận lại thân phận của cậu một cách thật kỹ.

Thân phận của người này đã đến mức mà mình không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng anh ta mới hai mươi mấy tuổi, tuổi tác còn nhỏ hơn so với mình, sao có thể đạt tới độ cao như thế khi mà tuổi còn trẻ như vậy được?

An Ninh trầm mặc, không tự chủ bắt đầu so sánh Lâm Dật và Nhiếp Chính Dương.

Nhiếp Chính Dương là con nhà dòng dõi, người thân trong nhà cũng đều khá giả, mà lại bản thân anh ta cũng coi như là có nỗ lực.

An Ninh đã từng cho rằng Nhiếp Chính Dương đã đủ ưu tú.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sang năm có thể lên làm Viện phó Y Đại.

Trong người đồng lứa, rất khó có thể tìm được người sánh ngang anh ấy.

Nhưng Lâm Dật xuất hiện, đã đổi mới tam quan của cô.

Một người hai mươi mấy tuổi, dưới tình huống không có cha mẹ trợ giúp vậy mà có thể đạt đến độ cao này.

An Ninh có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Chị gái, cô nhìn tôi hơn nửa ngày rồi, dù sao cũng là người đã có bạn trai, thu liễm một chút đi.”

“Ừm hả?”

Vẻ mặt của An Ninh có chút xấu hổ, vội vàng thu ánh mắt lại.

“Anh không phải đang nhắm mắt sao.”

“Mở mắt ra nhìn chút thôi.”

“Nhìn gì chứ?”

An Ninh trợn mắt nhìn Lâm Dật, “Ngâm cũng được rồi, đi ra ngoài đi.”

“Đi thôi.”

Hai người lần lượt bước ra khỏi suối nước nóng.

Bởi vì An Ninh đi ra sau, nên Lâm Dật mới có cơ hội quan sát.

Chân của An Ninh đúng là rất đẹp, vừa trắng vừa dài, nhưng to hơn Kỷ Khuynh Nhan một chút, mà phần thịt trên eo cũng không có được che giấu hoàn toàn, xem như trên internet nói đàn ông thường thích nữ sinh hơi mập.

Chỗ cần có thịt thì có thịt, chỗ cần gầy thì rất gầy, tìm không ra quá nhiều khuyết điểm.

An Ninh cũng cảm nhận được ánh mắt xem xét của Lâm Dật, nhưng cũng không cảm thấy gì cả.

Vào mùa hè, cô cũng mặc váy dài kiểu như này, cho nên cũng không có gì.

Nếu như muốn nhìn, cũng không cần đến nơi này, che che lấp lấp cũng không có ý nghĩa gì cả.

Hơn nữa bỏ qua các nguyên nhân khác thì Lâm Dật chính là một anh chàng vô cùng đẹp trai, có khả năng hấp dẫn sự chú ý của anh ấy, cũng là một lời khẳng định đối với giá trị nhan sắc của mình.

“Cô định làm gì vậy.” Lâm Dật ở phía sau, nói.

An Ninh quay đầu nhìn Lâm Dật, “Không phải muốn đi xoa bóp

sao?”

“Vậy cô khoác cái khăn tắm có được không? Lộ bắp đùi vậy mà đi ra ngoài? Chú ý một chút đi?”

“Ngạch…”

An Ninh dừng một chút, “Người khác không phải đều như vậy sao?”

“Người khác đều khoác khăn tắm hết.”

Vẻ mặt của An Ninh lại trở nên mất tự nhiên, “Đây là lần đầu tiên tôi đến, cũng không biết những thứ này.”

“Vậy lúc cô đến spa, ra ngoài không khoác khăn tắm à.”

“Ngạch… Tôi đã biết.”

An Ninh cầm một cái khăn tắm qua, quấn vào hông, che lấp đôi chân tinh tế, sau đó cùng Lâm Dật đi vào gian phòng tư nhân.

Hai cô gái trẻ nhìn đến Lâm Dật còn mang theo một em gái cực phẩm, không khỏi bội phục trong lòng.

An Ninh nằm nhắm mắt hưởng thụ trên giường, cảm thấy đại bảo kiếm đúng thật là thoải mái.

Hơn nữa bên cạnh còn có hoa quả và đồ uống, nếu như chỉ là đơn thuần làm những chuyện này, cái này tựa hồ cũng không có gì cả.

Khoảng hai giờ sau, hai người thư giãn đi ra khỏi trung tâm tắm rửa.

Gió ban đêm thổi loạn những sợi tóc dài của An Ninh. Cô thuận tay vén tóc ra sau đầu, sau đó buộc thành đuôi ngựa, khiến cho dáng người càng cao hơn.

“Kế tiếp còn có gì nữa, tôi đưa anh đi.”

“Cũng không có việc gì làm nữa, đi về nghỉ ngơi đi.”

“Muốn đi uống một chén hay không?”

Ánh mắt An Ninh nhìn thẳng về phía trước, cũng không cố ý nhìn Lâm Dật.

Dường như muốn cùng Lâm Dật đi uống một chén, nhưng cũng không phải là vô cùng chờ mong.

Cho dù bị từ chối cũng sẽ không có gì tiếc nuối.

“Chuyện vừa rồi vẫn chưa bỏ xuống được sao?”

“Anh thấy tôi giống người không quả quyết như vậy sao?” An Ninh thoải mái nói:

“Chỉ là không quá muốn về nhà, nếu có chỗ nào đó thì không uống rượu cũng được.”

“Lời này của cô giống như đang ám chỉ cho tôi, buổi tối hôm nay có thể phục vụ chu đáo cho tôi.”

An Ninh nhịn không được cười rộ lên, cười tới ngả nghiêng, giọng nói êm tai tựa như chuông gió.

“Nghe lời này của anh liền biết anh là một tra nam bại hoại có kinh nghiệm phong phú, nhưng muốn được tôi phục vụ cũng không dễ dàng như vậy đâu.”

“Vậy thì đi thôi, vừa lúc tôi trở về cũng không có việc gì làm.”

“Lên xe, dù sao cũng đã đi ra rồi, hôm nay phải làm càn một lần.”

Lâm Dật liếc mắt, cảm thấy không biết nói gì.

“Anh dùng ánh mắt ấy nhìn tôi làm gì.”

“Cô chính là điển hình cho việc dùng sức lớn thả rắm nhỏ.” Lâm Dật nói:

“Ra ngoài uống rượu thì có quan hệ gì với làm càn chứ.”

“Bởi vì nguyên nhân công việc chỉ có thể uống rượu, cộng với mấy nơi như quầy rượu kia đều rất loạn. Tôi lúc nào cũng bảo trì sự thanh tỉnh, cho nên không dám uống nhiều, mỗi lần đều là uống đến điểm thì dừng.” An Ninh nói:

“Nhưng nếu như anh với tôi, tôi cũng không cần quan tâm nhiều như vậy.”

“Cảm ơn cô đã xem tôi như một chính nhân quân tử, khiến cho tôi có chút xấu hổ.”

“Thật ra loại người như anh, hơn phân nửa cũng chính là ngoài miệng nói một chút, chờ cơ hội đưa đến cho anh có lẽ cũng không dám.”

“Đó cũng không phải, chủ yếu là con người của tôi có chứng rối loạn cưỡng chế.”

“Chứng rối loạn cưỡng chế? Cưỡng chế cái gì?”

“Tôi chướng mắt những người phụ nữ cup D trở xuống.”

An Ninh bỗng nhiên im lặng.

Cô vốn dĩ rất tự tin về thân hình của mình, nhưng lời nói vừa rồi của Lâm Dật quả thực đã đả kích đến cô.

Chẳng lẽ những người phụ nữ cup D trở xuống thì không xứng làm người sao?

Không quan tâm đến là C hay D, căn bản một tay đều không nắm nổi.

“Toàn bộ cũng chỉ kém có mấy cm, có khác biệt lớn như vậy sao!”

“Cô đừng xem thường mấy cm kia, lệch một ly, đi một nghìn dặm.”

Hai tay của Lâm Dật bỏ trong túi, giọng nói bình thản, như như đang thảo luận chuyện lớn quốc gia nào đó vậy.

“Hơn nữa xét về kết cấu 3D lập thể, cảm giác mang đến cho người nhìn cũng không giống nhau.”

“Thứ hai, hàm lượng mỡ bên trong khác nhau sẽ dẫn đến cảm giác tay khác nhau.”

“Điều quan trọng nhất là kích thước từ D trở lên thì có thể dễ dàng kẹp lại, nếu như là C thì có chút khó khăn”

An Ninh:???

“Kẹp lại sao?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1465: Rượu Này Rất Mạnh.

Chương 1465: Rượu Này Rất Mạnh.

“Ngay cả điều này cũng không biết? Các người đúng là một đôi tình nhân đơn thuần.”

An Ninh suy nghĩ thật lâu, nhưng vẫn không hiểu nổi.

Chuyện kẹp lấy này, thấy thế nào đều có quan hệ với phía dưới, có liên quan gì đến phía trên sao.

“Anh đang nói gì vậy, kỳ kỳ quái quái, cái này có quan hệ gì sao?”

“Đương nhiên là có.” Lâm Dật nói:

“Cô có dùng đũa kẹp bánh trôi không?”

“Đương nhiên.”

“Dùng mấy chiếc đũa?”

“Đương nhiên là hai cái, chuyện này còn cần phải hỏi sao.”

“Vậy cô đã thử qua, dùng hai cái bánh trôi kẹp một chiếc đũa chưa?”

Nói xong, Lâm Dật sải bước đi tới bên cạnh chiếc xe A4.

An Ninh chậm hiểu, nhưng rất nhanh đã hiểu ra, khuôn mặt cũng đỏ lên, giống như đàn neon rực rỡ đang chiếu sáng trước cửa.

“Đồ tra nam lưu manh!”

Trở lại trên xe, hai người rất ăn ý mà kết thúc đề tài này.

Nhưng lúc thắt dây an toàn, An Ninh lại giống như đang thị uy, cố ý để dây chen giữa hai ngọn núi, giống như là muốn nói rõ vấn đề gì đó.

Nhưng Lâm Dật căn bản không có tâm tư nhìn.

Không đến cup D, căn bản là không lọt nổi vào mắt xanh của anh.

Nhưng con người chính là một loại loài động vật kỳ quái, nhất là phụ nữ.

Lúc anh liếc trộm cô thì hận không thể dùng một bàn tay đập qua, để toàn thế giới đều biết đối phương là thứ tra nam.

Nhưng nếu như anh không có chút hứng thú nào, nhìn cũng không nhìn, thì trong lòng bọn họ lại không được tự nhiên.

Sẽ tìm cách muốn gây sự chú ý với đối phương.

Đương nhiên, tình huống cụ thể còn phụ thuộc vào giá trị nhan sắc của đối phương nữa.

Tổng kết lại chính là chết vì hạn, chết vì úng, giống như mẹ đánh mình vậy, không giảng đạo lý.

An Ninh lái xe, đưa Lâm Dật đến một quán bar tên là Muse.

Phong cách bài trí bằng kim loại nặng điển hình, bầu không khí bên trong ồn ào, càng có thể giúp người phát tiết tâm trạng một cách tốt nhất.

Lâm Dật và An Ninh đến, thu hút không ít sự chú ý của nam nữ ở đây.

Tổ hợp trai xinh gái đẹp cho dù đi đến nơi nào thì đều hấp dẫn người khác.

“A, người phụ nữ nhìn khá quen, hình như đã gặp ở đâu đó.”

Người nói chuyện tên là Trương Tiểu Quân, mặc một quần thể thao màu đen, nửa người trên là áo sơ mi, nhìn khoảng tầm 30 tuổi.

“Tiểu tử em nhìn ai cũng thấy quen mắt, đừng cứ gặp gái đẹp liền khống chế nổi. Em còn đang trong thời kỳ hoãn thi hành hình phạt kỳ, nếu như là phạm tội thì sẽ cộng tội rồi phạt chung luôn.”

Người đàn ông nói chuyện bốn mươi tuổi, Lâm Dật và An Ninh đều biết người này, chính là người ban ngày vừa mới bị Trần Thực khai trừ - Đỗ Ngọc Minh!

Trương Tiểu Quân là em họ của anh, bởi vì bị sa thải, không có công việc làm ăn ổn định, trong lòng không thoải mái nên đã gọi anh đến đây để uống rượu.

“Em không có ý nghĩ khác, nhưng nữ sinh kia quả thực nhìn rất quen mắt.” Trương Tiểu Quân nói:

“Anh có còn nhớ hay không, tháng trước em có đến đơn vị của anh, người phụ nữ kia hình như là người thuộc đơn vị các người.”

“Thuộc đơn vị của bọn anh sao? Rất không có khả năng đi.”

“Không tin thì anh quay đầu nhìn xem.”

Theo ánh mắt của Trương Tiểu Quân, Đỗ Ngọc Minh quay đầu nhìn lại, ngoài ý muốn nhìn thấy Lâm Dật và An Ninh đang đi vào từ bên ngoài.

“Thế mà lại là hai người bọn họ!” Đỗ Ngọc Minh cắn răng nghiến lợi nói.

“Sao vậy anh, sao nhìn anh như muốn ăn người ta vậy.”

“Chính là bởi vì người đàn ông kia, nên anh mới bị người trong viện sa thải!” Sắc mặt của Đỗ Ngọc Minh đã trở nên âm trầm, nói: “Nếu không thì anh cũng không mất công việc này!”

“Nằm thảo, lại dám cướp bát cơm của anh tôi!”

Trương Tiểu Quân ném đầu thuốc lá xuống đất, dùng chân giẫm tắt.

“Vậy hôm nay phải nói chuyện với cậu ta cho rõ ràng mới được.”

“Em đừng xúc động.” Đỗ Ngọc Minh rất lý trí, ngăn cản Trương Tiểu Quân lại.

“Người đàn ông kia rất lợi hại, không phải là người mà chúng ta có thể trêu chọc nổi. Nếu không anh cũng không có khả năng bị sa thải vì cậu ta, hơn nữa em còn đang ở trong kỳ hoãn thi hành án, tuyệt đối đừng gây chuyện.”

“Chẳng lẽ việc này coi như xong sao?”

“Cũng chẳng có biện pháp nào cả, quả thực là người không thể trêu vào được.” Đỗ Ngọc Minh bất đắc dĩ thở dài:

“Không nói những chuyện phiền lòng này nữa, gặp phải bọn họ coi như chúng ta không may, uống xong chén rượu này thì hai chúng ta đi đi thôi, đừng ở lại đây nữa.”

“Tại sao phải đi?” Trương Tiểu Quân nói với vẻ nghiền ngẫm:

“Hại anh mất đi bát cơm, dù sao cũng phải tìm cậu ta nói một chút.”

Bởi vì anh ta mới từ trong ngục giam ra được hơn một năm, lại thêm điều kiện của Đỗ Ngọc Minh tương đối tốt, bình thường tiếp tế cho anh ta không ít. Hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, Trương Tiểu Quân đương nhiên là giận không chỗ phát tiết.

“Vừa rồi không phải đã nói rồi sao, người đàn ông kia rất không bình thường, hai chúng ta không thể trêu vào.”

“Không thể trêu vào thì không thể trêu vào, nhưng muốn xả cơn giận này vẫn là chuyện rất nhẹ nhàng.”

“Có ý gì?”

Trương Tiểu Quân cầm điện thoại di động, nói:

“Bị nhốt vào trong kia hai năm, ở bên trong đó em có quen biết không ít bạn, chỉ cần em gọi điện thoại thì sẽ có thể gọi người đến. Trong đêm tối gió mạnh, lén đánh đánh người đàn ông kia một trận, cậu ta cũng không biết là đã xảy ra chuyện cả, vừa lúc xả được cơn giận này.”

Nghe Trương Tiểu Quân nói vậy, hai mắt Đỗ Ngọc Minh liền tỏa sáng.

Thần không biết quỷ không hay, đây thật đúng là một biện pháp hay.

“Nhưng em làm việc cẩn thẩn một chút, tuyệt đối không thể để lộ ra là hai người chúng ta.”

“Anh cứ yên tâm, đây là chuyện mà em nắm chắc, nhất định sẽ làm rõ ràng cho anh.”

…

Một bên khác, Lâm Dật và An Ninh tìm một chỗ hẻo lánh rồi ngồi xuống.

“Muốn uống gì? Hôm nay tôi mời.”

"Gọi một số thứ đặc biệt ở đây đi, tốt nhất là thứ mà phía Nam không có."

"Đặc sắc sao?" An Ninh nhìn Lâm Dật với ý vị sâu xa.

"Tôi đã đến các quán bar phương Nam, rượu nơi đó của các người đều rất nhẹ. Rượu đặc trưng của Đông Bắc có một ưu điểm, đó là rất mạnh. Tôi sợ anh uống vào sẽ nôn."

"Thật hay giả vậy? Cô đừng có mà lừa người, từ lúc tôi lên đại học đã bắt đầu uống rượu, vẫn còn chưa từng nôn qua đâu."

"Khẳng định muốn nếm thử sao?"

"Đã đến đây rồi, đương nhiên là phải nếm thử rồi."

"Đây chính là anh nói, uống mà nôn thì tự gánh lấy hậu quả." An Ninh nói:

"Hôm nay tôi sẽ cho anh bộc lộ tài năng."

An Ninh gọi nhân viên phục vụ tới, bảo người đưa nước trái cây và mấy loại rượu lên, tổng cộng có mười mấy bình, bày đầy trên bàn.

"Chúng ta cách nước Nga rất gần, rất nhiều loại rượu đều lấy Vodka làm chủ, xác định không có vấn đề gì sao."

Lâm Dật nhìn chai Vodka Beluga trên bàn.

"Cô nói cái này sao?"

An Ninh gật gật đầu.

"Thương hiệu này rất nổi tiếng trong dòng Vodka, có thể coi là khác nổi danh, tuy không phải rất đắt, nhưng luôn nổi tiếng là rất mạnh. Cho nên cậu nên suy nghĩ lại chút, đừng uống quá nhiều, không lại nói chúng tôi bắt nạt du khách nơi khác."

“Chuyện này thì cũng không đến nỗi, đều là người trưởng thành, chút phẩm rượu này thì vẫn phải có.” Lâm Dật nói:

“Nhưng cô cũng đừng chỉ nói tôi, rượu mạnh như vậy, cô có thể uống được không?”

An Ninh cười híp mắt nhìn Lâm Dật, vươn ba ngón tay, tựa hồ mang theo ý khiêu khích.

“Vậy thì tửu lượng của cô đúng là rất được.”

Nói xong, Lâm Dật cầm chai Vodka Beluga trên bàn lên.

Răng rắc một tiếng, mở nắp bình ra.

Ừng ực ~

Ừng ực ~

Ừng ực ~

Ước chừng qua khoảng nửa phút, một chai Vodka Beluga lớn đã Lâm Dật uống sạch sẽ, một giọt cũng không thừa.

Tê ~

Lâm Dật nhíu mày, chép miệng.

“Đúng như cô nói, rượu này quả thực rất mạnh, cô có thể uống được ba chai, đã là rất lợi hại rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1466: Bất Tỉnh Nhân Sự.

Chương 1466: Bất Tỉnh Nhân Sự.

Trong ghế dài, An Ninh không nói gì, cô tựa như hóa đá mà nhìn sang Lâm Dật.

“Anh, anh thế mà lại uống hết cả một bình?”

“Không phải cô nói mình có thể uống ba bình sao, tôi cũng không uống đến mức dọa người như cô.” Lâm Dật nói:

“Lấy trạng thái hiện tại của tôi, uống thêm hai chai cũng không phải là vấn đề lớn, nhưng đó cũng chính là cực hạn.”

An Ninh nuốt nước miếng.

“Ý của tôi không phải là ba chai, mà chính là dùng loại Vodka xem như rượu nền, sau đó điều chế thành rượu Cocktail, như thế tôi có thể uống ba ly.

“Móa, vậy sao cô không nói cho rõ ràng ra, hại tôi uống không công một chai.”

An Ninh cảm thấy mình đầu vang ong ong.

Một hơi uống một chai Vodka Beluga, dạ dày của gia hỏa này làm bằng sắt sao?

“Chủ yếu là tôi không nghĩ tới, anh lại có thể uống Vodka trực tiếp.”

"Được rồi, đừng để ý đến những chi tiết này nữa." Lâm Dật lại lấy một chai Vodka ra, "Cô không phải nói bản thân mình uống rất được sao, uống trực tiếp cái này là được, điều chế rượu Cocktail thì rất chán."

An Ninh:…

Tôi chỉ là người bình thường, căn bản uống không trôi a.

"Tôi thấy anh là đang muốn tôi uống đến chết." An Ninh nói: "Tôi vẫn nên uống như thường thôi."

Nói xong, An Ninh thuần thục điều chế ra rượu Cocktail phù hợp với khẩu vị của bản thân mình.

Lâm Dật ở bên cạnh cẩn thận nhìn, thủ pháp đúng là rất chuyên nghiệp.

An Ninh một lần điều ra mười mấy ly, hai người liên tục nâng ly cạn chén, uống hết ly này sang ly khác.

Không bao lâu sau, họ đã uống hết mười mấy ly, sau đó lại điều chế thêm một chút.

Mới đầu, lúc hai người uống rượu, sẽ còn tâm sự trò chuyện, nhưng càng uống về sau thì càng ngày càng ít nói.

An Ninh uống hết ly này sang ly khác, khuôn mặt càng ngày càng đỏ, ánh mắt cũng có chút mê ly.

"Uống chậm một chút uống, cô sắp không chịu nổi rồi."

An Ninh chống má, lung lay dung dịch màu nâu đỏ trong ly trên tay.

"Còn tốt, ý thức không loạn, còn có thể uống thêm một chút."

"Đã nói với cô rồi, không cần để ý nhiều như vậy, không phải người nào cũng đều hoàn mỹ cả.”

“Hai nhà chúng tôi khi còn bé là hàng xóm, sau đó nhà tôi dọn nhà, từ đó về sau liền không có liên lạc.”

An Ninh lung lay ly rượu, thông qua ánh sáng đèn, ánh sáng lộng lẫy chiếu lên mặt của cô, giọng cô cũng dần trở nên xa xôi.

“Năm ngoái, tôi đến bệnh viện để kiểm tra sức khoẻ, đúng lúc gặp lại anh ấy, cộng với việc lúc nhỏ là hàng xóm, một tới hai đi, quan hệ dần chậm rãi tiến triển, xác định quan hệ bạn bè trai gái bình thường. Sau đó, tôi phát hiện anh ấy còn rất ưu tú, phù hợp với điều kiện chọn chồng của tôi. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì sang năm anh ấy có thể được thăng chức Phó chủ nhiệm. Tôi vốn nghĩ rằng nếu cuộc sống không có sóng gió gì, sang năm có thể cân nhắc đến chuyện kết hôn, nhưng chuyện xảy ra hôm nay quả thực đã vượt qua dự liệu của tôi.”

“Dù sao cũng là người bôn ba, còn sống được thì nên thực tế một chút, đừng nghĩ người ta hoàn mỹ như vậy. Nhưng cũng đừng để nó quá xấu, chỉ phần lớn tốt đẹp là được, không nên truy cứu nhiều như vậy.”

“Phần lớn tốt đẹp...”

An Ninh yên lặng lẩm bẩm một câu, sau đó cười khổ một tiếng.

Chuyện liên quan tới nó là tốt là xấu, cô tựa hồ cũng không chắc chắn như vậy.

“Nếu như đổi lại là anh, anh sẽ liều lĩnh xông lên sao.”

“Nếu như tôi nói ra chẳng phải sẽ đánh mặt bạn trai cô sao, mà cũng lộ ra vẻ dối trá.”

“Không có việc gì, anh cứ trả lời tôi là được.”

“Loại vấn đề này, giống như vấn đề bạn gái và mẹ cùng rơi xuống nước thì cứu ai trước vậy, hoàn toàn là một ngụy mệnh đề.” Lâm Dật uống một hớp rượu rồi nói:

“Nhưng đổi lại là tôi thì căn bản sẽ không để xảy ra chuyện như vậy, nếu không thì sống cũng quá thất bại rồi.”

“Xem ra người có thể làm chuyện lớn quả thực không giống với những dân chúng bình thường.”

An Ninh mỉm cười nâng chén, “Tôi kính anh.”

“Uống như vậy là được rồi, đừng uống thêm nữa.”

“Đang còn tốt, hiện tại uống rượu vang đỏ, không có vấn đề gì lớn cả.” An Ninh nhìn Lâm Dật, nói:

“Nhưng nếu như anh không muốn uống nữa thì dừng ở đây vậy.”

“Mẹ nó, lão tử uống rượu nhiều năm như vậy, còn có thể để cho cô xem thường sao?”

“Đừng có cái gì mà lão tử, dù sao cũng là người thành công, nói chuyện văn minh một chút.” An Ninh nói:

“Lại nói, trước đó anh còn uống một chai Vodka, người nào nhiều còn chưa chắc đây.”

“Vậy chúng ta tiếp tục uống.”

Sau khi trò chuyện dăm ba câu, hai người lại uống từ ly này sang ly khác, không người nào có ý dừng lại cả.

Sau đó, hai người uống hết hai bình rượu vang đỏ, An Ninh say ngã xuống trên ghế sô pha, gọi sao đều không đứng dậy nổi.

Lâm Dật đứng dậy xoay xoay lưng, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã hơn mười hai giờ, cũng nên về đi ngủ.

Cùng lúc đó, ba người đàn ông đầu đinh, đi vào từ bên ngoài.

Trong đó có hai người mặc áo lông màu đen, một người khác mặc áo khoác quân đội, hơn nữa đều là ba bốn mươi tuổi, cách ăn mặc lôi thôi lếch thếch, không hợp với bầu không khí trong quán bar một chút nào.

“Anh Mã, chúng tôi đang ở chỗ này đây.”

Nhìn thấy ba người tiến đến, Trương Tiểu Quân nhỏ giọng chào hỏi một tiếng, ba người thuận thế đi tới.

“Đã xảy ra chuyện gì, lại vội vã gọi cho chúng tôi đến đây.”

Người nói chuyện, là người mặc áo khoác quân đội, tên là Mã Hoành Nghiệp, là anh em mà Trương Tiểu Quân quen biết trong tù.

“Có người bắt nạt anh của tôi, mà tôi đang còn trong kỳ hoãn thi hành hình phạt, không thể động tay, muốn nhờ anh Mã giúp một chút.”

“Chỉ chút chuyện như vậy? Tôi còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì vô cùng khẩn cấp.” Mã Hoành Nghiệp nói:

“Người đang ở đâu, tôi đi qua trút giận giúp các người.”

Trương Tiểu Quân chỉ về phía Lâm Dật và An Ninh.

“Chính là một nam một nữ trong góc, bọn họ sắp rời đi, đợi lát nữa lúc ra cửa, đánh người đàn ông kia một trận, sau đó thì rời đi. Nếu như ngày mai các người có thời gian, tôi sẽ sắp xếp một bữa coi như cảm tạ anh một chút.”

“Khách sáo cái gì, công việc của tôi bây giờ, cũng là do anh tìm giúp, coi như anh đây trả lại nhân tình.”

“Vậy không được, một mã là một mã, anh còn mang theo hai người anh em tới, tôi cũng không thể để cho anh bận rộn không công được.”

“Vậy được rồi, chờ đến lúc tôi làm xong việc lại nói.” Mã Hoành Nghiệp nhìn sang phía Lâm Dật.

“Nhưng cô gái kia lớn lên đúng là rất được a, hình như là đã uống nhiều quá.”

Nhìn thấy ánh mắt gian xảo của Mã Hoành Nghiệp, Trương Tiểu Quân cười híp mắt hỏi:

“Sao vậy Mã ca, anh còn có suy nghĩ gì sao?”

“Hiện tại không lưu hành việc kiểm sát, tôi thấy người phụ nữ kia không tệ, chờ sau khi tôi đánh người đàn ông kia trận thì sẽ đem người phụ nữ kia đi, chơi một đêm, cô ấy cũng không biết là ai làm.”

“Tôi không quan tâm chuyện phía sau, nếu như thật sự có thể ngủ thì cứ xem như là thu hoạch ngoài ý muốn đí.”

“Lần này không đến không rồi, tôi đã có chút nhịn không được, ha ha...”

Ngay tại lúc mấy cái người đang nói chuyện, Lâm Dật đã mặc áo xong cho An Ninh.

Sau đó đỡ cô đi ra ngoài quán bar.

Trông thấy An Ninh uống đến bất tỉnh nhân sự, ánh mắt của đàn ông trong quán bar đều rơi xuống trên người Lâm Dật, lộ ra vẻ mặt bỉ ổi ngầm hiểu lẫn nhau.

Uống xong đêm này, buổi tối hôm nay hẳn là sẽ được khai trai.

Nhìn thấy hai người ra khỏi quán bar, Mã Hoành Nghiệp vỗ vỗ bả vai Trương Tiểu Quân.

“Tôi đi ra ngoài làm việc, chờ tin tức tốt của tôi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1467: Một Đêm Kích Thích.

Chương 1467: Một Đêm Kích Thích.

Bên ngoài quán bar, Lâm Dật đỡ An Ninh đi tới bên cạnh xe, sau đó lấy chìa khóa xe ra từ trong túi của cô, chuẩn bị tìm một chỗ nghỉ ngơi.

“Này, người anh em, cậu làm như vậy có chút không chính thống đi.”

Lâm Dật vừa đỡ An Ninh vào ghế phụ, còn không đợi mình lên xe, thì nghe phía sau có người nói chuyện.

“Làm sao lại không chính thống rồi?”

“Lừa người con gái nhà người ta đến quán bar uống rượu, sau đó để người ta quá chén, đưa đến khách sạn làm loại chuyện đó, cậu không cảm thấy mình rất vô sỉ sao?”

“Người này cũng lớn tuổi rồi nào có giống thiếu nữ? Mắt bị mù sao?”

Mã Hoành Nghiệp và hai tên tiểu đệ của anh ta đều sững sờ, không nghĩ tới Lâm Dật sẽ nói như vậy.

“Con mẹ nó cậu dám nói chuyện như vậy với anh Mã của tôi sao, nhanh thả người, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát tố cáo cậu.”

“Số điện thoại báo cảnh sát là 110, nhanh gọi đi, không gọi được thì tôi sẽ xem thường các người.”

Ba người lại sửng sốt lần nữa, người trước mắt này sao cứ không hành động theo lẽ thường vậy!

Cậu ta cho là mình đang nói đùa với cậu ta sao?

“Móa, con mẹ nó, cậu cho rằng tôi đang đùa cùng cậu sao!”

Một tên tiểu đệ của Mã Hoành Nghiệp, xông tới phía Lâm Dật.

“Dám nói chuyện như vậy với tôi, tôi cảm thấy cậu hình như đang đùa giỡn mạng của mình.”

“Tôi con mẹ nó thấy cậu chính là chán sống!”

Tiểu đệ của Mã Hoành Nghiệp, nhặt một khối gạch từ dưới đất lên, đập vào đầu Lâm Dật.

Lâm Dật nghiêng người, tránh thoát công kích của đối phương, sau đó nắm lấy cổ tay của đối phương, đoạt lấy cục gạch!

Trong mắt người kia lộ ra vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới thân thủ của Lâm Dật lại tốt như vậy.

Đang chuẩn bị phát lực lần nữa, tránh thoát sự trói buộc của Lâm Dật, bỗng nhiên anh ta cảm giác đầu đau rát, sau đó thì không biết cái gì nữa.

Nhìn đầu tiểu đệ của mình toàn là máu, Mã Hoành Nghiệp cảm thấy mơ hồ.

Tuy nói dưới tay có mấy người, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là mấy tên lưu manh. Bọn họ chưa từng gặp qua tình huống như vậy, so với bọn người Tôn Mãn Gia, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

“Người anh em, cậu bình tĩnh một chút, chúng ta nói chuyện từ từ.”

“Nói cái con mẹ anh.” Lâm Dật cầm lấy cục gạch, mắng:

“Thế nào, thấy con gái người ta đẹp mắt, liền nghĩ đến chuyện thò một chân vào để đưa người về sao?”

“Không không không, chúng tôi không phải có ý đó, là người khác bảo chúng tôi tới.”

“Còn có người sai sử các người sao?”

Lâm Dật có chút không nghĩ tới chuyện này, bên trong thế mà vẫn còn có ẩn tình.

“Là Trương Tiểu Quân bảo chúng tôi tới, nói ngươi đắc tội anh của cậu ta, để ba người chúng tôi đến đánh cậu một trận. Nếu không chúng tôi cũng sẽ không tới.”

“Trương Tiểu Quân? Người kia là ai?”

“Cậu ta đang uống rượu ở bên trong, tôi có thể mang cậu đi vào.”

Lâm Dật ném cục gạch trân tay ra.

“Đi, dẫn tôi xem một chút rốt cuộc là có chuyện gì.”

Mã Hoành Nghiệp để một tên tiểu đệ khác ở lại chiếu cố người kia, sau đó cùng Lâm Dật quay về quán bar.

Cùng lúc đó, Đỗ Ngọc Minh và Trương Tiểu Quân đang nâng ly cạn chén trong ghế dài, mùi rượu ngút trời.

“Anh, người phụ nữ của đơn vị các người đúng là cực phẩm, em cũng có chút động tâm.”

“Động tâm cũng vô dụng, người ta đã có bạn trai, nghe nói năm sau dự định kết hôn.”

"Có bạn trai mà còn đi uống rượu với người đàn ông khác?" Trương Tiểu Quân vừa cười vừa nói:

"Xem ra cũng là người phụ nữ bề ngoài nghiêm túc, bên trong phóng đãng. Nếu như anh Mã không ra mặt, đoán chừng tối hôm nay, cô ta và người đàn ông kia sẽ quyết chiến đến trời sáng."

Nhìn thấy hành động tối nay của An Ninh, Đỗ Ngọc Minh cũng không phản bác gì.

Cảm thấy em họ của mình nói cũng có đạo lý.

Bởi vì có vài người phụ nữ chính là như vậy, bên ngoài thì chững chạc đàng hoàng, nhưng bên trong lại vô cùng phóng đãng, đoán chừng An Ninh chính là kiểu phụ nữ như vậy!

Bản thân mình lúc trước thật sự đã nhìn lầm cô ta.

"Đừng nói chuyện của An Ninh nữa, người tên là Mã Hoành Nghiệp kia đã trở về."

Trương Tiểu Quân quay đầu, thấy Mã Hoành Nghiệp ở trước cửa.

"Vẫn là anh Mã làm việc nhanh, cho đến bây giờ vẫn chưa tới năm phút đâu, thế mà đã khiến cho tiểu tử kia..."

Nói còn chưa dứt lời, Trương Tiểu Quân đã ngậm miệng lại.

Bởi vì anh ta nhìn thấy Lâm Dật, cũng đi vào từ bên ngoài, hơn nữa còn không bị thương chút nào mà đứng ở bên người Mã Hoành Nghiệp!

Đỗ Ngọc Minh và Trương Tiểu Quân liếc nhau một cái, không hiểu là đã xảy ra chuyện gì.

Lẽ ra cậu ta cần phải bị đánh ngã trên mặt đất mới đúng chứ!

Lâm Dật và Mã Hoành Nghiệp đứng tại cửa ra vào, nhìn về phía Đỗ Ngọc Minh.

Sau đó, Lâm Dật nói vài câu bên tai của Mã Hoành Nghiệp, liền xoay người đi ra ngoài.

Mà Mã Hoành Nghiệp, thì đi về phía của Đỗ Ngọc Minh và Trương Tiểu Quân.

“Người đến rồi, hỏi một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Trương Tiểu Quân gật gật đầu, nhìn Mã Hoành Nghiệp đi tới, anh ta cũng đứng lên.

“Anh Mã, đã xảy ra chuyện gì vậy, không phải để cho các người...”

Hô thông!

Mã Hoành Nghiệp không cho Trương Tiểu Quân cơ hội nói chuyện, một chân đá lên trên người anh ta!

“Móa, con mẹ nó lại dám lừa hố lão tử, hôm nay tôi sẽ giết chết cậu!”

“Anh Mã, sao anh lại đánh tôi, có phải anh đã nhận được chỗ tốt gì từ chỗ anh rồi hay không!”

“Tôi con mẹ nó đánh chết cậu!”

Mã Hoành Nghiệp đã không còn tỉnh táo, cầm lấy chai rượu bên cạnh đập lên đầu Trương Tiểu Quân, tràng diện lại mất đi sự khống chế.

...

Ngày thứ hai, ánh mặt trời rừa rỡ chiếu vào từ ngoài cửa sổ.

Trên giường lớn, thân thể mềm mại như dãy núi trập trùng, quyến rũ động lòng người.

Cho dù trời đã sáng, nhưng bầu không khí mập mờ trong phòng lại không giảm bớt chút nào.

Anh Ninh như em bé, cuộn tròn lấy thân thể bản thân, lông mi dài khẽ động, giống như đang mơ một giấc mơ đẹp đã mà ngọt ngào.

Bỗng nhiên, An Ninh mở hai mắt ra, hoảng sợ nhìn khắp căn phòng, là một người trưởng thành, cô biết cảnh tượng này có ý nghĩa như thế nào!

Thân thể mềm mại như ngọc run một cái, cô vén chăn lên xem xét, một mảnh đỏ hồng chướng mắt khiến cô nhìn thấy mà giật mình!

Sắc mặt An Ninh trắng bệch, có một số việc, cô coi là Lâm Dật chỉ nói suông thôi, không hề nghĩ tới anh ấy thật sự làm thật!

Hai tay An Ninh che mặt, An Ninh không có bất kỳ tâm trạng ngoài ý muốn nào khác. Cô cũng không khóc không nháo, cứ ngơ ngác ngồi ở trên giường, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này, trong phòng vệ sinh vang tiếng nước chảy ào ào, không bao lâu sau, Lâm Dật đi ra từ trong phòng vệ sinh, nhìn An Ninh đã dậy thì hỏi. “Thế nào, có phải đã dễ chịu hơn không ít rồi hay không?”

An Ninh không nói chuyện, đáp lại Lâm Dật chính là sự lạnh lùng vô tận.

“Chuyện tối ngày hôm qua, hi vọng anh không nói ra ngoài.”

Lâm Dật nhíu mày, cái hiểu cái không nhẹ gật đầu.

“Nói cũng đúng, tốt xấu cô cũng là người sắp kết hôn, tôi nhất định sẽ giữ bí mật này giúp cô.”

“Mấy ngày nay tôi sẽ không đến viện đâu, chuyện tiếp đãi, tôi sẽ nói với Trần viện trưởng, để ngài ấy sắp xếp người thay tôi.”

“A? Không tiếp đãi nữa sao?” Lâm Dật nói:

“Không phải nói tối nay sẽ mời tôi ăn cơm sao, sao mới mặc quần vào đã làm như không quen biết nữa vậy.”

“Không cho phép nói chuyện này nữa!” Giọng điệu của An Ninh cao hơn mấy phần, trong lời nói mang theo ý lạnh.

“Chị gái, cô có bệnh tâm thần à, tôi trêu chọc cô chỗ nào chứ?”

“Đừng nói chuyện với tôi!” An Ninh lạnh lùng trả lời.

“Đúng là mẹ nó phục cô luôn, tính cách kiểu gì thế không biết.” Lâm Dật trùm khăn tắm, cầm máy điện thoại riêng tại đầu giường, bấm gọi cho tiếp tân.

“Đã giặt sạch quần áo của tôi chưa.”

“Nhanh đưa tới đi.”

An Ninh không biết Lâm Dật muốn làm gì, hiện tại cô cũng không tâm tư chú ý những thứ kia.

Không đến vài phút, cửa phòng bị gõ vang, Lâm Dật đi ra mở cửa.

“Tiên sinh, quần áo đã được giặt sạch, dịch vụ giặt đồ của khách sạn chúng tôi đều là riêng lẻ, xin ngài cứ yên tâm mà mặc.”

“Được, cảm ơn.” Lâm Dật cười gật đầu, tiễn phục vụ đi.

An Ninh ngẩng đầu theo bản năng, phát hiện không chỉ có quần áo của Lâm Dật, còn có quần áo của mình nữa.

“Sao anh lại đưa quần áo của tôi đi giặt?”

“Mẹ nó cô nôn lên cả người tôi, không đưa đi giặt, chẳng lẽ để lại mà ngửi sao?”

“Ngạch…”

An Ninh cảm thấy có điểm gì đó là lạ.

Cô rất rõ mấy chuyện của phụ nữ, nếu như quả thật đã xảy ra chuyện như vậy, sao mình lại không có chút cảm giác nào chứ?

“Tối hôm qua anh đã làm những gì?”

“Cô uống nhiều quá nên phát điên, cứ muốn gọi tôi là ba ba, khuyên như thế nào cũng đều không nghe.”

“Cút, tôi mới sẽ không nói như vậy!”

“Cô còn muốn tôi làm gì? Ngủ với cô sao? Thối như vậy, cô không xứng để cho tôi ngủ.”

“Anh còn không biết xấu hổ mà dám nói!” Trên gương mặt xinh đẹp của An Ninh mang theo sự tức giận, sau đó di chuyển sang một bên giường, để lộ ra dấu vết đỏ tươi!

“Vậy cái này thì giải thích thế nào đây! Anh giải thích cho tôi xem!”

Lâm Dật cau mày, vẻ mặt xoắn xuýt.

“Chị hai, cô nói nhỏ một chút, cô không ngại mất mặt nhưng tôi thì ngại.”

“Anh vô sỉ! Đời con gái của tôi đều đã bị anh phá hỏng rồi!”

“Là người thân nhà cô tới, có quan hệ cái lông gì với tôi chứ!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1468: Con Gái Đông Bắc Uy Vũ!

Chương 1468: Con Gái Đông Bắc Uy Vũ!

“Người, người thân tới?”

Tóc tai An Ninh bù xù, tâm trạng tựa như nhấn phải nút tạm dừng, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

“Dì cả của cô tửu lượng không tốt, buổi tối hôm qua ra một giường máu, hiện tại đã hiểu chuyện gì xảy ra chưa?”

An Ninh nuốt nước miếng, không khí trong phòng hết sức khó xử.

Bởi vì cô đã tính qua, thời gian hình như là đến trước thời hạn hai ngày.

Sai sót nằm trong phạm vi cho phép, cộng với hôm qua lại uống nhiều rượu như vậy, cho nên...

An Ninh lặng lẽ chui lại vào ổ chăn, nhìn những vết máu khác thường kia, xấu hổ đến mức không còn mặt mũi.

“Chị gái, đừng như con chim cút nữa, trốn ở trong chăn làm cái gì chứ?”

“Thật, thật sự xin lỗi, là tôi đã hiểu lầm anh.”

“Tinh thần của cô đúng là không quá bình thường mà, tôi đã nói rõ ràng với cô rồi, cup C không phải là gu của tôi, thế mà còn nghĩ sang phương diện kia. Thật sự không biết cô đang nghĩ cái gì nữa.”

Lâm Dật vừa mặc quần áo vừa nói:

“Phẩm vị của tôi cũng không kém như vậy a.”

Sau khi biết rõ Lâm Dật không làm gì mình, nhưng An Ninh cũng không có ý định phản bác.

Chuyện hôm nay thực sự quá mất mặt.

“Tôi đã biết sai, tôi cũng rất yên tâm về anh, nếu không cũng không có khả năng uống nhiều như vậy.”

“Nào chỉ là nhiều, cô nôn đầy cả người, thiếu chút nữa đã khiến cho tôi nôn theo luôn rồi.” Lâm Dật nói:

“Hơn nữa, không chỉ có nôn trên người tôi, mà trên điện thoại di động cũng đều là đồ mà cô nôn ra. Lợi hại nhất là, sau khi cô nôn, điện thoại di động của tôi trực tiếp bị chập. Tôi đã suy nghĩ một đêm, rốt cuộc cô nôn rượu hay là axit clohydric trong dạ dày vậy.”

“Chúng ta có thể không nói chuyện này nữa hay không, tôi cũng đã giải thích với anh rồi.” An Ninh nhỏ giọng nói.

“Được được được, đổi đề tài, dù sao cũng là uống rượu với tôi, tôi cũng có trách nhiệm trong chuyện này.”

Sau khi mặc quần áo tử tế vào, Lâm Dật đưa quần áo cho An Ninh.

“Nhanh mặc quần áo vào đi, đã hơn mười giờ rồi, tôi đã đói muốn chết.”

An Ninh lặng lẽ cầm quần áo lên, làm việc trái với lương tâm, cũng không dám nói nhiều trước mặt Lâm Dật.

“Vậy, tôi có thể nhờ anh một việc hay không?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện kia...” An Ninh ấp úng một hồi lâu.

“Tôi tính toán sai thời gian, trước thời hạn hai ngày, anh có thể giúp tôi mua cái đó hay không...”

“Ngạch...”

Loại chuyện máu chó này thế mà lại xảy ra ở trên người mình?

“Cô cảm thấy, để cho một người đàn ông như tôi đây đi mua loại đồ vật đó có thích hợp không?”

“Tôi biết là rất không thích hợp, nhưng tôi cũng không có cách nào khác a, với trạng thái này căn bản không thể nào xuống giường được.”

“Có thể dùng tạm giấy vệ sinh không?”

“Loại chuyện này sao có thể dùng giấy vệ sinh được!”

Lâm Dật gật gù suy nghĩ kỹ một hồi.

Cảm thấy phương pháp dùng giấy vệ sinh cũng có chút khó chịu.

“Tôi có đệm giày, nếu không thì cô thử một chút đi, cảm thấy chúng đều có kích thước tương tự nhau, thuần nhập khẩu, đặc biệt hút mồ hôi...”

An Ninh:…

“Anh cảm thấy dùng đệm giày phù hợp sao, tôi thật sự muốn cho anh một đá.”

An Ninh nổi giận trong bụng.

Cô có thể chịu được phương pháp dùng giấy vệ sinh, nhưng chuyện đệm giày này thì thật sự không nhịn được.

Sau khi dùng xong buổi sáng, có lẽ buổi chiều mình phải đến khoa phụ khoa xem bệnh.

Nhưng sau cùng, An Ninh vẫn cố chịu.

Không còn cách nào khác, do bản thân đuối lý.

“Anh mau giúp nghĩ chút biện pháp đi, với trạng thái này thì tôi thật sự không có cách nào xuống giường được, cảm giác động một cái là như muốn sụp đổ.”

“Chờ xem, tôi sẽ nghĩ chút biện pháp.”

Bị buộc bất đắc dĩ, Lâm Dật đi ra ngoài tìm nhân viên phục vụ, cho đối phương 100 tệ, để cô ấy đi mua dùm, về phần số tiền còn lại coi như là tiền boa.

Ước chừng nửa giờ sau, An Ninh mặc quần áo xong rồi xuống giường.

Nhưng lúc đối mặt với Lâm Dật vẫn cảm thấy thấp một đầu.

Lúc nói chuyện cũng không còn vẻ nóng nảy như lúc sáng nữa.

“Vậy, hai chúng ta đi ăn cơm trước, đợi lát nữa tôi sẽ mua điện thoại di động cho anh.”

“Xem ra cô còn có chút lương tâm.”

“Tôi còn có chuyện này muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì?”

“Hôm qua là cậu thay quần áo cho tôi sao?”

“Cô suy nghĩ nhiều rồi, tôi không có hứng thú làm chuyện này lắm.”

An Ninh nhẹ nhàng thở ra.

Cô cảm thấy người được lòng phụ nữ giống như Lâm Dật, hẳn là sẽ không nói dối mấy chuyện như này.

“Áo lót thì không nói, nhưng bên dưới thì một chút ý tứ cũng không có. Dù sao cô cùng là một người trưởng thành thế mà còn mặc đồ lót vịt vàng, cô đúng thật sự là rất được đó nha.”

Hả?

Vẻ mặt của An Ninh dần trở nên mất tự nhiên.

“Anh không phải nói không thay quần áo cho tôi sao!”

“Nhân viên phục vụ thay, tôi ở bên cạnh nhìn thấy.”

An Ninh:…

An Ninh che mặt, cảm thấy mặt mũi đời này dường như đều bị vứt sạch trong đêm qua.

“Đi ăn cơm thôi, hai ta cứ quên việc này đi, sau này không được ai nhắc lại nữa.”

“Yên tâm đi, tôi chắc chắn sẽ không nhắc lại.” Lâm Dật nói:

“Thế mà lại bận rộn một đêm với một người cup C. Nếu để cho bạn bè Trung Hải của tôi biết, nhất định sẽ cười chết tôi.”

“Đúng, đúng vậy, là tôi không xứng, nhanh đi ăn cơm thôi!”

An Ninh lôi kéo Lâm Dật, bước nhanh ra khỏi khách sạn.

Mà tại lúc tính tiền, lại bị bạo kích, bởi vì trên giường đơn có vết máu, nên phải bồi thêm tiền ngoài định mức.

Tuy ánh nắng bên ngoài rất tươi sáng, nhưng nghĩ đến ánh mắt của nhân viên phục vụ lúc tính tiền, An Ninh thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Bên ngoài quán bar, hai người tìm một cửa hàng ăn sáng, ăn một chút bánh bao, xem như đã giải quyết chuyện bữa sáng.

Sau đó An Ninh đưa Lâm Dật đến một cửa hàng điện thoại di động, mua một chiếc điện thoại mới. Chuyện này mới coi như là kết thúc.

"Tôi hiện tại muốn quay về viện, cô cũng không cần gọi điện bàn bạc với Trần viện trưởng làm gì. Tôi cũng không phải là nhân vật quan trọng gì cả, không cần thiết phải long trọng như vậy, đi làm chuyện của cô đi."

"Vừa rồi không phải đã nói rồi sao, không được nhắc đến chuyện này nữa, sao anh lại nhắc tới nó rồi." An Ninh oán giận nói.

"Tôi nói cái gì, không phải chính cô nói rằng mấy ngày nay không đến viện, muốn tìm những người khác tiếp đãi tôi sao."

"Tôi làm vậy không phải là bởi vì..."

An Ninh muốn nói lại thôi, lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

"Tôi hiểu mà."

Lâm Dật bất đắc dĩ lắc đầu, "Đáng thương a, nhìn thì tưởng là người từng trải nhưng lại chưa hưởng thụ qua khoái lạc khi làm việc đó. Tôi cũng cảm thấy đáng tiếc thay cho cô."

“Tôi mới không tầm thường như vậy, cắt.” An Ninh vừa lái xe vừa nói:

“Hơn nữa anh cũng đừng có mà xem thường tôi, làm như tôi là người chưa thấy qua việc đời không bằng.”

“Làm người trưởng thành mà không chưa trải qua loại chuyện này, cô đương nhiên là không thể hiểu được sự khoái lạc này, nói cô chưa thấy qua việc đời cũng không sai gì hết.”

“Chẳng lẽ anh biết sao?”

“Không phải vậy thì sao.”

“Nhưng loại khoái lạc này chỉ là ý nghĩ chủ quan của anh, chỉ có thể đại biểu cho chính anh, hoặc là đại biểu cho đàn ông, không có quan hệ gì với phụ nữ chúng tôi cả.”

“Loại chuyện này cần hai người phối hợp với nhau, sao có thể không có quan hệ gì được?”

Phía trước là đèn đỏ, An Ninh dừng xe lại, nhìn chằm chằm vào Lâm Dật.

“Vậy thì tôi muốn hỏi một chút, một người ở trên như anh làm sao có thể hiểu được vui vẻ của người ở dưới vậy?”

Lâm Dật:???

Ngọa tào!

Đây là loại ngôn ngữ hổ báo gì vậy!

Phụ nữ Đông Bắc đúng là uy vũ!

Logic max điểm!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1469: Chuyện Đột Xuất.

Chương 1469: Chuyện Đột Xuất.

"Trâu bò trâu bò."

Lâm Dật giơ ngón tay cái lên, "Là do tôi nghỉ một mặt rồi."

"Biết là được rồi." An Ninh nói:

"Nói đạo lý thì có thể, nhưng chuyện này phải dựa trên quan điểm khoa học, không thể chủ quan đánh giá được."

"Dạ dạ dạ, đã học được."

Lâm Dật miệng nói hàm hồ, ánh mắt luôn liếc nhìn trên dưới người An Ninh.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy cô gái Đông Bắc có sức hấp dẫn.

Mặc dù mát mẻ và ngổ ngáo này cũng đã từng nhìn thấy ở trên người Lương Nhược Hư. Nhưng nó vẫn kém thú vị hơn một chút so với An Ninh người Đông Bắc.

Cô gái này thật sự rất thú vị.

Leng keng leng keng ——

Điện thoại của An Ninh vào lúc này vang lên.

"Mẹ."

"Làm sao, buổi tối hôm qua lúc gọi điện thoại cho con không phải còn rất tốt sao."

"Mẹ đừng có lo, con bây giờ liền đi qua."

Bầu không khi vui vẻ bên trong xe bởi vì một cú điện thoại của An Ninh mà trở nên nghiêm túc trầm muộn, thậm chí là có chút khẩn trương.

"Xảy ra chuyện gì."

"Cha tôi bị đau tim, đang được đưa đến bệnh viện."

Trong lúc vội vàng, An Ninh cũng không hề hỏi dò ý kiến của Lâm Dật, ở ngã tư tiếp theo quay đầu lại, lái xe về hướng bệnh viện.

"Trước khi phát bệnh có chịu kích thích gì không?"

Là một bác sĩ chuyên môn, hơn nữa còn là bác sĩ phẫu thuật tim mạch, Lâm Dật hiểu rất rõ về bệnh nhồi máu cơ tim.

Mặc dù có rất nhiều nguyên nhân dẫn đến, nhưng nhìn chung kích thích từ bên ngoài là nguyên nhân phổ biến nhất.

"Mẹ tôi nói, vừa nãy có một đám người đến nhà tôi nói muốn tìm tôi, làm bạn của bọn họ bị thương. Họ yêu cầu 200 ngàn tiền thuốc thang, nếu không sẽ gọi cảnh sát."

Lâm Dật cau mày, trong nháy mắt đã hiểu được nguyên do.

"Chắc là người của Tôn Mãn Gia."

"Rất có thể, mẹ tôi nói là một đám lưu manh." An Ninh nói:

"Cha tôi trước đó đi lính hơn mười năm, lại thêm ông là người Đông Bắc thuần chủng, tính tình cũng không tốt lắm liền cùng với bọn họ cãi nhau. Cuối cùng tức giận đến mức đau tim, những người kia thấy sự tình không tốt liền bỏ chạy mất."

"Đúng là bọn họ rồi." Lâm Dật một chống đầu nói:

"Cô lái nhanh lên, tranh thủ đến bệnh viện sớm một chút."

"Đúng rồi, anh không phải muốn đi tới viện sao? Tôi cũng không có cách nào tiễn anh rồi, ở ngã tư tôi thả anh xuống, anh đón xe đi."

Sau khi trải qua chuyện tối ngày hôm qua quan hệ giữa hai người trong lúc vô hình đã kéo gần thêm không ít.

Lúc nói chuyện, cũng không trang trọng như lúc trước đó nữa.

"Tôi trở lại cũng không có chuyện gì, vẫn là cùng cô đến bệnh viện." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa chuyện này nguyên nhân đều là bắt nguồn từ tôi, về tình về lý tôi đều phải qua xem một chút."

"Không thể nói như vậy, chỉ là trùng hợp thôi, anh cũng không muốn phát sinh những chuyện như vậy."

"Không có chuyện gì, đưa tôi qua nhìn chút." Lâm Dật nói: "Mau lái xe đi."

"Ở chỗ này có giới hạn tốc độ, phía trước có camera."

"Đó là điểm dừng trái phép bên đường, không phải giới hạn tốc độ."

"Ồ."

"Không cần phải chờ đèn đỏ phía trước, máy quay hoạt động không tốt, vọt thẳng đi qua."

"Anh chắc chắn?"

"Cô cứ nghe tôi là được."

Dưới sự chỉ huy của Lâm Dật, An Ninh lái xe đến bệnh viện trực thuộc thứ hai của đại học y dược ở Băng Thành mất ít nhất mười phút, cũng đi tới trước phòng bệnh ICU.

Bởi vì đã từng làm việc ở bệnh viện, Lâm Dật biết rất rõ cửa vào phòng ICU, đây là nơi phức tạp nhất trong toàn bộ bệnh viện.

Trên ghế, trên đất, thậm chí là bệ cửa sổ với trong hành lang đều là người.

Có những người giàu có với của cải nổi bật, có những người nông dân đã làm nông suốt đời, còn có những người lao động bình thường và 996 động vật xã hội.

Tất cả loại người trong xã hội đều tụ tập lại với nhau, cảm xúc và tâm lý đều thống nhất một cách kỳ lạ, tất cả đều mặt mày ủ rũ, đừng nói là nụ cười, ngay cả nói cũng lười nói một câu.

Lúc ở bệnh viện Hoa Sơn, phòng ICU chính là nơi mà Lâm Dật không muốn tới nhất.

Tức giận quá bị đè nén.

Thậm chí cảm thấy được nếu như ở chỗ này lâu dài, tinh thần của mình cũng có khả năng bị vặn vẹo.

Sự xuất hiện của Lâm Dật với An Ninh cũng không hấp dẫn quá nhiều người chú ý, cho dù là trai xinh gái đẹp cũng không có ai có tâm tư nhìn nhiều.

Rất nhanh, ở cửa vào ICU đã nhìn thấy mẹ của An Ninh.

Mẹ của An Ninh tên là Lưu Quế Cầm, bà đã từng là nhân viên của công ty nhà nước, bà mặc một chiếc áo khoác bông màu đỏ, ở trên mặt của bà thậm chí còn có thể nhìn thấy một chút bóng hình của An Ninh.

"Con gái, con cuối cùng cũng đến rồi."

Nhìn thấy An Ninh, Lưu Quế Cầm trong lòng vốn đã khổ sở cũng không chịu nổi nữa.

Ôm lấy liền khóc lên.

"Mẹ, cha còn thế nào rồi."

"Con gái ..."

Lưu Quế Cầm nắm chặt quần áo của An Ninh, lau nước mắt, "Đã được đẩy vào rồi, tình hình như thế nào thì bác sĩ vẫn chưa nói."

"Mẹ đừng lo lắng." An Ninh an ủi nói:

"Đưa tới vẫn còn kịp, sẽ không sao đâu."

"Mẹ vừa nãy đã gọi điện thoại cho Chính Dương, nó cũng nói như vậy, nhưng mà mẹ vẫn thấy rất lo."

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì." An Ninh ôm vai Lưu Quế Cầm an ủi:

"Với trình độ của nhị viện, vấn đề không lớn, yên tâm."

Trên thực tế, trong lòng cô cũng rất lo lắng, nhưng vào lúc này cô phải bình tĩnh nghĩ thoáng, nếu không sẽ không có ai chống đỡ được.

"Mẹ biết rồi."

Dưới sự thuyết phục của An Ninh, tâm trạng của Lưu Quế Cầm tốt hơn rất nhiều, bà lau khô nước mắt, nhưng như cũ là mặt buồn rười rượi.

Cũng là vào lúc này, Lưu Quế Cầm mới chú ý tới Lâm Dật ở bên cạnh An Ninh.

Cảm thấy chàng trai này còn đẹp hơn so với Nhiếp Chính Dương, cùng với con gái của mình đứng chung một chỗ cũng rất xứng đôi.

"Con gái, cậu này là?"

"Anh ấy tên là Lâm Dật, là khách ở trong viện của chúng con, con phụ trách tiếp đón anh ấy." An Ninh nói:

"Lúc con gọi điện thoại cho mẹ hai chúng con đang đi cùng nhau, nên mới cùng nhau tới đây."

"Ồ."

Lúc này, cửa thang máy mở ra, Nhiếp Chính Dương mặc áo khoác trắng từ bên trong đi ra.

"Ninh Ninh, em rốt cuộc cũng đã tới, anh rất lo lắng khi không liên lạc được với em."

Ngày hôm qua vì tránh né Nhiếp Chính Dương, sau khi lên xe An Ninh liền đem điện thoại di động cúp nguồn.

Cho tới sáng sớm hôm nay mới khởi động máy lại.

"Hôm qua điện thoại của em bị hỏng, buổi sáng mới đi sửa lại được."

Lần nữa đối mặt với Nhiếp Chính Dương, tâm trạng của An Ninh rất phức tạp. Trong thời gian ngắn, không có cách nào khôi phục lại như lúc trước được.

"Vậy em tối ngày hôm qua ..."

Nhiếp Chính Dương muốn hỏi An Ninh tối ngày hôm qua đi đâu, nhưng nói được nửa câu ở cách đó không xa nhìn thấy Lâm Dật, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

"Anh tại sao lại ở đây!"

"Tôi tại sao không thể ở đây được?"

"Nhiếp Chính Dương, anh muốn làm cái gì!" An Ninh lạnh lùng nói.

"Anh ta không phải là khách ở trong viện của em sao? Như thế nào lại ở chỗ này."

"Em sáng nay đi đón anh ấy, chuẩn bị cùng nhau đến viện, trên đường có chuyện liền cùng nhau đi đến đây."

Nhiếp Chính Dương lạnh lùng liếc nhìn Lâm Dật.

"Chỗ này không còn việc của anh nữa, anh bây giờ có thể đi. Chuyện của bố vợ tôi, không cần anh phải quan tâm đến."

Lúc trước nếu như nghe thấy lời như vậy, An Ninh cũng sẽ cảm thấy không có gì, thậm chí còn cảm thấy bình thường.

Nhưng bây giờ, làm sao nghe lại không được tự nhiên cho lắm, cực kỳ không quen.

"Anh đúng là không biết phân biệt tốt xấu, nếu không phải có tôi, ngày hôm qua có thể đi ra ngoài được không cũng là vấn đề đấy." Lâm Dật nhàn nhạt nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1470: Chuyển Biến Nguy Hiểm.

Chương 1470: Chuyển Biến Nguy Hiểm.

Nhiếp Chính Dương vẻ mặt quẫn bách, vừa nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, cũng cảm thấy tối tăm mặt mũi, ngay cả khí thế cũng giảm xuống.

"Đừng có mà tự mình dát vàng lên mặt mình, cho dù không có anh tôi cũng có thể đi ra ngoài."

"A a ... anh trâu bò anh lợi hại."

Thấy Lâm Dật nói như vậy, Nhiếp Chính Dương càng tức giận, nhưng vì thân phận của mình cũng không có cách nào nổi giận được.

"Chính Dương, các con đừng cãi nhau nữa." Lưu Quế Cầm nói:

"Có thể đi vào hỏi thăm tình hình thế nào rồi không."

"Cô à đừng lo lắng, con tới đây là để giải quyết chuyện này."

Khi đối mặt với Lưu Quế Cầm, Nhiếp Chính Dương ngược lại rất là khách khí, giống như là người cùng một nhà.

"Mau đi xem một chút, nếu không trong lòng cô cũng không yên tâm được."

"Bây giờ còn liền đi."

Nhiếp Chính Dương tiêu sái xoay người rời đi, trước khi rời đi còn không quên liếc mắt nhìn khinh bỉ Lâm Dật.

Mà Lưu Quế Cầm cũng lặng lẽ liếc mắt nhìn Lâm Dật, vẻ mặt có chút phức tạp, sau đó gọi An Ninh tới bên cạnh mình.

"Con gái, chàng trai tên Lâm Dật này không phải là khách của viện con sao? Có quen biết với Chính Dương à."

"Giữa bọn họ xảy ra chút chuyện không vui, nhưng mà đều đã giải quyết xong rồi, mẹ không cần để tâm tới đâu."

Lưu Quế Cầm nhìn An Ninh từ trên xuống dưới, nói:

"Con tối ngày hôm qua không về nhà, sáng sớm hôm nay lại ở cùng nhau, hai người các con không phải là ..."

"Mẹ, mẹ nghĩ gì vậy!" An Ninh trợn mắt nhìn mẹ mình, "Kỳ kinh nguyệt của con tới, con có thể làm gì chứ!"

Nghe nói như thế, Lưu Quế Cầm yên tâm không ít.

"Nhưng mẹ thấy hai người các con có cái gì đó không ổn lắm. Mẹ cũng đã nói với con, con cũng đừng có chọn yêu những con bướm thiêu thân kia." Lưu Quế Cầm cảnh cáo nói:

"Nếu như thật xảy ra chuyện gì, mẹ xem con kết thúc như thế nào!"

Bị mẹ vừa nói xong, An Ninh lại nghĩ đến chuyện ngượng ngùng tối ngày hôm qua, khuôn mặt xinh đẹp đỏ như lửa đốt.

"Mẹ nghĩ nhiều rồi, con gái của mẹ là loại người như vậy sao."

"Dù sao nói mẹ cũng đã nói hết rồi, con cũng trưởng thành rồi, chính mình chú ý một chút."

"Yên tâm, trong lòng con hiểu rõ."

"Người nhà của An Quốc Hoa."

Lúc hai mẹ con đang nói chuyện, y tá trong phòng ICU đi ra nói.

"Đây, đây."

Lưu Quế Cầm với An Ninh vội vã đi tới, "Làm sao vậy cô ý tá."

"Tiền thuốc thang không đủ, đi nộp 50 ngàn tệ đi."

"Lúc tôi đến đã nộp 30 ngàn, nhanh như vậy đã hết rồi?"

Y tá gật đầu, "Tình hình của bệnh nhân vẫn chưa ổn định lại, trong tài khoản chỉ còn sót lại không tới một vạn tệ, hiện tại yêu cầu nộp bù. Nhưng tôi đề nghị các cô nên chuẩn bị kỹ hơn, có thể bù vào bất cứ lúc nào khi cần."

Tốc độ y tá nói rất nhanh, nói xong cũng xoay người trở về phòng bệnh ICU.

Thân thể Lưu Quế Cầm mềm nhũn, nếu không phải có An Ninh đỡ, bà có lẽ cũng đã ngã xuống đất không dậy nổi rồi.

Điều kiện gia đình An Ninh cũng không tệ lắm, có hai căn nhà ở Băng Thành, ba mẹ còn có một căn dưỡng lão. Mặc dù không có nhiều tiền mặt trong tay, nhưng cần vài trăm ngàn vẫn là không có vấn đề gì.

Nhưng y tá nói rằng tình hình vẫn chưa ổn định, điều này làm cho trái tim của bà lại treo lên.

"Mẹ, mẹ đừng nghe gió chính là mưa." An Ninh nói:

"ICU chính là giá này, mẹ ở chỗ ngày nghỉ ngơi một lát, con đi nộp tiền trước."

"Đi đi." Lưu Quế Cầm phất tay một cái, khí lực cả người cũng không còn.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Dật trong lòng cũng không thoải mái.

Dù sao việc này cùng mình có quan hệ rất lớn.

"Cô ở lại, để tôi đi giúp cô đem tiền nộp."

"Không cần, chúng ta cùng đi." An Ninh vén mái tóc, "Mẹ tôi hùng hùng hổ hổ cả đời, cũng không có yếu ớt như vậy."

Sắp xếp cho Lưu Quế Cầm xong, hai người cùng nhau bước vào thang máy.

Hô ~~

Lúc thang máy đóng cửa lại, trong tích tắc An Ninh tựa ở một bên thang máy nặng nề thở phào, trong lòng đọng lại cảm xúc quá nặng nề.

Cô muốn tìm một chỗ không người, giải tỏa áp lực của mình.

"Cô đừng sợ, ít nhất bây giờ cũng không sao." Lâm Dật nói:

"Đợi lát nữa bác sĩ ra rồi, xem bọn họ nói thế nào."

Vào lúc này, bác sĩ còn bắt nộp tiền, nói rõ muốn cứu phải ra sức. Nếu không liền trực tiếp để người nhà đặt trước một giường trong lò hỏa táng.

Theo quan điểm của Lâm Dật, tình hình bây giờ vẫn trong phạm vi có thể kiểm soát được, vấn đề không lớn, không cần tới mình hỗ trợ.

Dù sao trình độ của bệnh viện thứ hai của đại học y dược cũng không kém.

"Đám người kia thực sự là đáng ghét!" An Ninh tức giận nói:

"Nếu có thể đánh vài tia sấm sét, đem bọn họ đánh chết thì thật tốt."

Lâm Dật mỉm cười nhìn An Ninh, đây chính là tính tình điển hình của cô gái Đông Bắc.

Những lời nói như vậy, rất khó có thể nghe được ở trong miệng của Kỷ Khuynh Nhan, Lý Sở Hàm hoặc là Vương Oánh.

Nhưng ở trong miệng Lương Nhược Hư, anh đã từng nghe thấy.

"Đi từng bước một, trước tiên đem chuyện trước mắt giải quyết, những chuyện khác từ từ xử lý sau."

"Ừm."

Có Lâm Dật ở bên cạnh, tâm trạng của An Ninh cũng không hề dao động nhiều.

Đây dường như là đặc điểm chung của con người, luôn không ý thức hy vọng có người ở bên cạnh. Dù cho không nói lời nào, chỉ là an tĩnh đứng ở nơi đó cũng tốt.

Thang máy tầng một dừng lại, từ từ đi xuống tới lầu một.

Hai người tới cửa sổ thu tiền, nộp 50 ngàn tệ, lại đi thang máy trở về.

Lần này trở lại, nhìn thấy một cặp vợ chồng trung niên bên cạnh Lưu Quế Cầm.

Hai người này tên là An Quốc Dũng với Lưu Phương, là chú hai và dì hai của An Ninh. Lưu Quế Cầm đang lau nước mắt, hai người kia đang khuyên bảo.

"Chú hai, dì hai."

Nhìn thấy hai người, An Ninh đi qua chào hỏi.

An Quốc Dũng với Lưu Phương gật đầu xem như là chào hỏi, đồng thời cũng nhìn thấy Lâm Dật, chỉ là không hỏi nhiều về thân phận của anh.

"Tiền có đủ hay không? Con cầm thẻ của chú đi." An Quốc Dũng đưa một cái thẻ của ngân hàng CCB.

"Không cần đâu chú hai, tiền con vẫn còn đủ dùng."

"Vậy con cũng cầm đi, ICU chỗ này, một buổi tối cũng không ít tiền đâu, trước tiên con cứ nhận đi đã."

An Quốc Dũng mạnh mẽ đem thẻ nhét vào trên tay An Ninh.

"Mẹ, mẹ khóc cái gì chứ? Nói không chắc một lúc nữa sẽ tốt thôi." An Ninh nói:

"Bộ dáng này của mẹ giống như là người không xong rồi vậy."

"Vừa nãy Chính Dương đến đây, mẹ thấy vẻ mặt của nó không đúng lắm, còn nói đi tìm Phó viện trưởng của bọn họ tới xem một chút. Mẹ cảm thấy hình như không được tốt lắm."

"Đền tìm Phó viện trưởng tới?"

Lần này An Ninh cũng hoảng hốt, nếu như bác sĩ bên trong có thể xử lý cũng sẽ không cần phải tìm đến viện trưởng.

Sắc mặt Lâm Dật cũng không được tốt lắm, tình hình này xác thực không được tốt lắm.

"Vừa nãy Chính Dương đã nói như vậy." Lưu Quế Cầm lau nước mắt nói:

"Nó nói nó quan hệ cá nhân với Phó viện trưởng rất tốt, liền cầu người ta qua xem một chút, cũng không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, thực sự là lo muốn chết."

"Nếu không gọi điện thoại hỏi một chút đi?" An Quốc Dũng nói.

"Anh ấy ở bên trong không thể cầm điện thoại được." An Ninh nói.

"Mau, Chính Dương đến rồi, hỏi xem chuyện gì xảy ra."

Nói xong, Lưu Quế Cầm vội vàng đi về phía Nhiếp Chính Dương.

"Chính Dương, tình hình bên trong như thế nào rồi? Có nghiêm trọng không."

Vẻ mặt Nhiếp Chính Dương nghiêm nghị.

"Không lạc quan lắm, con sẽ đi tìm những chủ nhiệm khác ở khoa tim, có phần tình huống, con phải cùng bọn họ thỉnh giáo một chút."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1471: Tôi Với Cô Đi Vào.

Chương 1471: Tôi Với Cô Đi Vào.

"Tại sao lại như vậy chứ, đã được đưa tới kịp lúc mà, làm sao có thể nghiêm trọng như vậy chứ."

Đối mặt với tình huống như vậy, Nhiếp Chính Dương cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Sinh Lão Bệnh Tử là chuyện không thể nào nói lý được.

"Cô à, trước cô đừng lo lắng, mọi chuyện cũng không tệ như cô nghĩ đâu, cô ở đây đợi tin của con là được."

Nói xong, Nhiếp Chính Dương liếc mắt nhìn Lâm Dật, hướng về phía An Ninh nói:

"Ninh Ninh, sao anh ta vẫn còn ở đây? Em mau nói anh ta đi đi, ở đây đều là người trong nhà, một người ngoài như anh ta ở đây làm gì."

"Anh ấy nhàn rỗi cũng không có chuyện, ở lại chỗ này vừa vặn có thể giúp một chút."

An Ninh nhàn nhạt nói, cũng không hề có ý tử đuổi Lâm Dật đi.

Mọi người An gia theo bản năng liếc nhìn Lâm Dật với Nhiếp Chính Dương, cảm giác giữa hai người bọn họ nhất định có chuyện gì đã xảy ra.

Hơn nữa trung tâm mâu thuẫn hình như là con gái của mình!

"Tôi còn có việc, nhưng tôi hy vọng sau khi quay trở lại đây sẽ không còn thấy anh ở chỗ này nữa!"

Nhiếp Chính Dương hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Dật, "Cũng hi vọng anh có thể tự giác một chút, đừng như thuốc cao bôi trên da chó dính ở chỗ này như vậy!"

Lâm Dật cười híp mắt vỗ vai Nhiếp Chính Dương.

"Anh nếu như không muốn mình giống như ngày hôm qua thì tốt nhất ngậm miệng lại, tính khí của tôi không được tốt lắm đâu."

"Anh!"

Thân thể Nhiếp Chính Dương run lên, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

"Con gái, con tới đây, mẹ có chuyện muốn nói với con."

"Chuyện gì ạ." An Ninh đi tới hỏi.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Con với thằng nhóc tên Lâm Dật có quan hệ gì với nhau."

"Vừa nãy không phải con đã nói với mẹ rồi sao, anh ấy là khách trong viện của chúng con."

"Không thể!"

Lưu Quế Cầm nói tốt: "Nếu như chỉ là quan hệ công việc, Chính Dương làm sao có thể không thích anh ta như vậy chứ!"

"Mẹ con nói cũng hợp lý." Dì hai của An Ninh, Lưu Phương nói:

"Hai người các con là quan hệ bạn trai bạn gái, con đưa một người đàn ông xa lạ đến chỗ này, vậy con muốn Chính Dương nghĩ như thế nào?"

Nếu như Lâm Dật là một người đàn ông xấu xí, người của An Gia chắc chắn sẽ không suy nghĩ nhiều.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ này, tiểu tử này lớn lên quá đẹp, con gái cũng mình lại không xấu xí. Lại thêm vào đó tối ngày hôm qua con bé không trở về, tuy không có khả năng phát sinh ra loại chuyện đó, nhưng cũng có khả năng cùng với người đàn ông này.

Bằng không không thể điện thoại đều mở ra!

"Anh ấy thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó, con cây ngay không sợ chết đứng, nói chung không phải như mọi người nghĩ đâu."

"Ninh Ninh, thái độ này của con là sao!"

An Quốc Dũng nói: "Mặc dù nói chuyện của tụi trẻ các con chúng ta không có tư cách quản. Nhưng các con sang năm đã chuẩn bị kết hôn rồi, con cũng không thể nào có lỗi với người ta được"

"Nói tới chuyện kết hôn con còn chưa nghĩ tới đâu."

"Chuyện này..."

Ba vị trưởng bối An Gia liếc nhau một cái, cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

"Con gái, con nói mẹ nghe có phải hai đứa cãi nhau không?"

"Không có, mọi người đừng suy nghĩ nhiều."

Lưu Quế Cầm thở dài, "Bất kể nói như thế nào, các con cũng ở bên nhau được một năm rồi. Hơn nữa hai người cùng nhau gập ghềnh trắc trở đều là chuyện bình thường, đem sự tình nói ra là tốt rồi. Con xem mẹ và cha con cũng không phải hay cãi nhau sao, nhưng ở với nhau cũng nhiều năm như vậy."

"Mẹ con nói rất đúng, cãi nhau cũng không sao chỉ cần mở lời nói giải quyết với nhau là tốt thôi." An Quốc Dũng nói:

"Hơn nữa bây giờ còn nhìn xem đi, người ta vì chuyện của ba con, bận trước bận sau, điều đó cũng cho thấy rõ là cậu ấy thật sự muốn ở bên cạnh con, con cũng không thể quá tùy hứng được."

"Con biết rồi chú hai, việc này chú không cần khuyên con, con cũng đã lớn rồi, trong lòng con đều biết."

"Vậy con tự mình cân nhắc đi."

Người An Gia cũng biết tính cách của An Ninh, cũng biết nói nhiều ngược lại sẽ phản tác dụng, nên cũng không nói gì nữa.

Sau đó mỗi người tìm một chỗ, yên lặng đứng chờ kết quả.

Thời gian trôi qua vội vã, khoảng một giờ sau một y tá trẻ đi ra từ trong phòng bệnh ICU.

"Người nhà của An quốc Hoa có ở đây không?"

Nghe thấy giọng nói của y tá, người của An Gia liền lên tinh thần, vội vàng chạy tới.

"Này đây, đây, tình hình như thế nào."

"Cô là gì của bệnh nhân?" Y tá trẻ nhìn Lưu Quế Cầm nói.

"Tôi là vợ của anh ấy, đây là con gái anh ấy."

Y tá trẻ nhìn bốn phía nhìn một chút, "Chúng ta đi sang một bên, chỗ này nhiều người."

Trong lòng mọi người ai cũng biết, liền đi đến chỗ không có người, y tá trẻ nói:

"Các cô là người thân của bác sĩ Nhiếp, tôi sẽ cho mọi người biết tình hình ở bên trong."

"Bệnh nhân không còn khả năng duy trì dấu hiệu sinh tồn của mình với một máy thở. Nhiều vị chuyên gia chủ nhiệm, bao gồm của Phó viện trưởng của chúng tôi cũng đã nhìn rồi. Nếu như lại tiếp tục trị liệu, chính là đốt tiền vô tận, nên các cô..."

Y tá trẻ muốn nói lại thôi, cô đã nói đến mức độ này người nhà bệnh nhân hẳn là đã hiểu ý tứ của mình.

Mà tin tức này đối với người An Gia mà nói giống như là sét đánh ngang tai, mọi người vốn tưởng rằng, có thể chờ được tin tức tốt, không nghĩ lại nhận được tin dữ!

"Lão An, anh nếu như đi rồi, em làm sao mà sống được đây!"

Lưu Quế Cầm cảm xúc sụp đổ, ngã quỵ xuống đất, Lưu Phương cũng không nhịn được nữa.

Nước mắt An Ninh đọng tràn khóe mắt, nhưng lại cố nén.

"Thật sự không còn biện pháp nào sao?"

Tiểu hộ sĩ khó xử gật đầu, "Bác sĩ Nhiếp đang ở bên trong, nếu có biện pháp, nhất định sẽ dùng. Mọi người cũng nén bi thương, nếu như tiếp tục điều trị cũng là uổng phí tiền bạc. Cho nên vẫn là lo lắng tới chuyện về sau đó, nếu như còn có người thân khác nữa, liền để bọn họ chạy tới nhìn một lần cuối cùng đi."

"Tôi bây giờ có thể vào xem một chút được không?" An Ninh hỏi.

"Có thể, dựa theo quy định có thể để cho một người đi vào, nhưng chỉ được mười phút."

"Được được được, để tôi vào xem."

"Tôi có thể đi cùng cô ấy không?" Lâm Dật hỏi.

An Ninh nhìn Lâm Dật, "Anh ..."

"Tôi vào xem thử, có lẽ còn có biện pháp."

"Nhưng anh là ..."

Lâm Dật vỗ vai An Ninh, tựa như vào khoảnh khắc cho cô một niềm an ủi.

"Có thể phá lệ một lần được không? Để hai chúng tôi vào xem thử?"

Trên có chính sách, hạ du đối sách, chỉ cần có quan hệ, hai người đi vào hoàn toàn không thành vấn đề.

Nếu như là người khác, tiểu hộ sĩ nhất định sẽ từ chối thẳng thừng.

Nhưng anh trai này lớn lên quá là đẹp trai xuất sắc, cô cũng không đành lòng từ chối.

“Ừ, mọi người là người nhà của bác sĩ Nhiếp, nên tôi sẽ cho các cô đi cửa sau. Nhưng nhớ kỹ một điểm, sau khi đi vào không nên để lộ ra ngoài, để người khác biết ảnh hưởng không tốt."

"Biết rồi, cảm ơn cô."

Lúc này Lưu Quế Cầm, tinh thần đã sụp đổ, An Ninh giúp bà đem nước mắt lau đi.

"Mẹ, mẹ chờ con ở đây, còn vào xem tình hình của ba."

Nói xong, An Ninh dứt khoát quay đầu, cùng Lâm Dật đi về phía phòng ICU.

Từ cửa bước vào, hai người đầu tiên là khử trùng trong phòng vô trùng, sau đó thay quần áo bảo hộ vô khuẩn.

"Quần áo bảo hộ có hơi khó mặc, tôi dạy cho các cô." Tiểu hộ sĩ nhiệt tình nói.

Cô làm như vậy cũng là có tư tâm, có thể thân cận nhiều một chút với Lâm Dật.

"Thứ này rất dễ mặc, cô đi giúp cô ấy đi, tôi có thể mặc nó trong vài phút."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1472: Thân Phận Của Lâm Dật.

Chương 1472: Thân Phận Của Lâm Dật.

"Vài phút đồng hồ?"

Tiểu hộ sĩ nói: "Cho dù là chúng tôi cũng phải mặc mấy phút mới xong đấy."

"Vậy là do các cô không tìm được bí quyết rồi."

Cầm bộ quần áo bảo hộ vô trùng, Lâm Dật thuần thục mặc vào trên người, toàn bộ hành trình diễn ra không tới một phút đồng hồ, làm tiểu hộ sĩ nhìn đến trợn mắt ngoác mồm.

An Ninh đứng ở một bên luống cuống tay chân cũng có chút bất ngờ, nhưng cô cũng không có tâm tư quan tâm đến những việc này.

Dưới sự giúp đỡ của Lâm Dật, An Ninh nhanh chóng mặc quần áo bảo hộ vô trùng vào, chuẩn bị cùng nhau đi vào.

Nhưng vào lúc này, cửa bên trong bị đẩy ra, Nhiếp Chính Dương và hai y tá khác từ bên trong đi ra.

Khi anh ta đang cùng với y tá bàn giao công việc, vẻ mặt anh ta đột nhiên thay đổi trong nháy mắt khi nhìn thấy Lâm Dật.

"Anh ở đây làm gì!"

Nhiếp Chính Dương chất vấn!

"Nơi này cũng không phải nhà anh, tôi không thể đến sao?"

"Nhưng đây là phòng bệnh ICU, anh không thể đi vào được!" Nhiếp Chính Dương nói.

Anh cũng biết mình không thể nào đánh lại Lâm Dật, nhưng chỗ này là địa bàn của mình, tuyệt đối không thể để cho anh ta làm xằng làm bậy được!

"ICU cho phép vào thăm bệnh đúng không? Tôi để Lâm Dật đi vào thì có vấn đề gì chứ." An Ninh mặt không thay đổi nói.

"Ninh Ninh, em rốt cuộc muốn làm gì!" Nhiếp Chính Dương cũng nổi giận, "Em nhiều lần nói đỡ cho anh ta như vậy, hơn nữa vào lúc này lại còn để anh ta đi vào, em đang suy nghĩ gì vậy!"

"Tôi để cho ai đi vào là quyền tự do của tôi, anh không nên xen vào."

Nhiếp Chính Dương tức giận, trong mắt dường như sắp phun ra lửa.

"Vậy em coi anh là người nào? Em làm như vậy có từng cân nhắc qua cảm nhận của anh không!"

Nhiếp Chính Dương cuồng loạn nói, cũng mặc kệ bên cạnh có người ngoài hay không.

"Chuyện ngày hôm qua là chuyện ngoài ý muốn, phát sinh loại chuyện đó anh cũng hết cách. Em tại sao lại cứ luôn túm chặt không buông? Lẽ nào an toàn của anh, ở trong mắt em không có chút nào quan trọng sao!"

"Không nên nói nữa, chuyện ngày hôm qua tôi cũng không muốn nhắc lại. Cứ như vậy cho qua đi, hiện tại chúng tôi muốn đi vào, anh tránh đường ra đi."

"Em nhất định phải làm như vậy sao!" Nhiếp Chính Dương mặt không thay đổi nói:

"Ừm!"

"Được, An Ninh em được lắm!" Nhiếp Chính Dương tức giận quay lại, "Chúng ta quen nhau hơn một năm, còn không bằng người đàn ông em quen biết mới có mấy ngày này có phải không!"

"Vậy anh hiện tại sẽ nói cho em biết, nếu như em cứ lại u mê không tỉnh, chuyện nhà các em anh sẽ không quan tâm đến nữa. Chuyện tiếp theo phía sau em tự mình mà xử lý!"

An Ninh ngẩng đầu, lạnh nhạt trừng mắt nhìn Nhiếp Chính Dương.

"Tôi vốn dĩ cũng không hy vọng anh giúp đỡ tôi!"

"Được, vậy anh đem lời nói nói rõ ràng với em, dựa theo quy định chỉ có thể đi vào một người, có anh ở đây này, em uốn cho anh ta đi vào, căn bản không có khả năng!"

"Anh!"

"Được rồi đừng cãi nhau nữa, đây là phòng bệnh ICU, đừng ảnh hưởng đến bệnh nhân ở bên trong." Lâm Dật nói.

"Anh vẫn rất là có lòng công đức đấy." Nhiếp Chính Dương cười lạnh một tiếng, nói:

"Mau cởi quần áo ra rồi cút ra ngoài cho tôi, đừng có ép tôi phải gọi bảo an tới, tới lúc đó mặt mũi của anh cũng không giữ lại được."

Lâm Dật sửa sang lại chi tiết nhỏ trên quần áo bảo hộ, "Cũng đã lâu như vậy rồi, anh còn không biết tôi là ai sao? Đoán chừng ở trong bệnh viện địa vị của anh cũng không ra sao, Phó viện trưởng của các anh không phải ở bên trong sao? Gọi ông ta ra đây nói chuyện với tôi."

"Anh muốn nói chuyện với viện trưởng của chúng tôi?" Nhiếp Chính Dương cười lạnh.

"Anh là cái thá gì mà cũng xứng để gặp viện trưởng của chúng tôi?"

"Nếu không tại sao nói anh không phát triển đây, viện trưởng của các anh phải vinh hạnh lắm mới được nói chuyện với tôi đấy chứ."

An Ninh đứng ở một bên, cũng cảm thấy khó hiểu.

Lời nói của Lâm Dật làm cho cô không sờ được đầu não nào.

Lẽ nào anh ta cũng có sức ảnh hưởng ở trong ngành y sao?

"Đang làm gì vậy? Tôi ở bên trong cũng nghe thấy tiếng các anh cãi lộn không ngừng, có biết đây là chỗ nào không hả!"

Lúc hai người đang giằng co không xong, cửa phòng ICU bên trong bị đẩy ra.

Một người đàn ông hơn 50 tuổi từ bên trong đi ra với vẻ mặt tức giận.

Người đàn ông vừa nói chuyện là Trương Đại Dũng, là phó viện trưởng bệnh viện phụ thuộc thứ hai đại học y dược, cũng là chuyên gia phẫu thuật tim nổi tiếng ở trong nước.

"Viện trưởng Trương, nơi này có một tên bệnh tâm thần, chỉ mặt gọi tên nói muốn gặp anh, tôi đang chuẩn bị gọi bảo an đem anh đuổi ra ngoài."

"Gặp tôi?"

Một cách tự nhiên, ánh mắt Trương Đại Dũng dừng lại ở trên người Lâm Dật, vẻ tức giận trên mặt trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, đứng tại chỗ sững sờ.

"Anh là chủ nhiệm Lâm của bệnh viện Hoa Sơn phải không?"

"Anh biết tôi vậy thì tốt rồi, tôi không cần phải nhiều lời nữa."

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều rất sốc.

Ai cũng không nghĩ tới, Trương Đại Dũng sẽ gọi Lâm Dật là chủ nhiệm Lâm!

An Ninh nghĩ mãi mà không ra, Lâm Dật là chủ nhiệm văn phòng xóa đói giảm nghèo ở huyện Đông Ba. Tại sao Trương Đại Dũng lại nói anh là chủ nhiệm bệnh viện Hoa Sơn?

Sau khi xác nhận thân phận của Lâm Dật, Trương Đại Dũng vội vàng đi tới bắt lấy tay của anh.

"Có thể ở đây gặp được chủ nhiệm Lâm thực sự là quá vinh hạnh cho tôi. Ngài cần phải giúp cho chúng ta chỉ đạo một số công việc, cũng để cho chúng tôi tiến hành cải tiến."

Nhìn thấy Trương Đại Dũng gần như dùng ngữ khí nịnh nọt để nói chuyện với Lâm Dật.

An Ninh và Nhiếp Chính Dương tất cả đều sững sờ.

Quan hệ giao thiệp của anh ta mạnh như vậy sao?

Lại còn có thể ảnh hưởng đến Trương Đại Dũng!

"Viện trưởng Trương viện, chuyện này rốt cuộc là sao?"

"Để tôi giới thiệu với mọi người người nay, vị đứng ở trước mặt mọi người đã từng là chủ nhiệm khoa phẫu thuật tim của bệnh viện Hoa Sơn Trung Hải, chuyên gia hàng đầu thế giới về tim mạch." Trương Đại Dũng trịnh trọng nói:

"Hơn nữa anh ấy còn là bí thư trưởng của hiệp hội y khoa Trung Quốc, hôm nay có thể đến bệnh viện chúng ta, tuyệt đối là vinh hạnh của bệnh viện chúng ta, các cậu cần phải cố gắng học tập một chút."

Oanh!

Biết được thân phận thực sự của Lâm Dật, An Ninh với Nhiếp Chính Dương cảm thấy như có đồ vật gì đó ở trong đầu nổ tung vậy.

Chủ nhiệm khoa phẫu thuật tim của bệnh viện Hoa Sơn!

Bí thư trưởng hiệp hội y khoa Trung Quốc!

Hai cái thân phận này tùy tiện lấy ra một cái, cũng đủ để gây sốc rồi.

Thân thể Nhiếp Chính Dương run lên không rõ lý do.

Trương Đại Dũng không thể nói dối, cho nên hai thân phận này đều là thật!

Chính mình so với anh ta, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp!

An Ninh cũng chấn động cùng ngạc nhiên, không hề kém gì so với Nhiếp Chính Dương!

Tuyệt đối không nghĩ tới Lâm Dật lại còn là bác sĩ!

Hơn nữa ở phương diện y học, còn có trình độ cao như vậy!

"Viện trưởng Trương khách khí rồi." Lâm Dật nói:

"Bên trong có một bệnh nhân tên là An Quốc Hoa, là cha của bạn tôi, tôi chuẩn bị vào xem thử, chắc cũng không sao chứ."

"Đương nhiên không thành vấn đề, chúng tôi cao hứng còn không kịp đây này."

Trương Đại Dũng đứng ở bên cạnh, làm một cử chỉ mời.

Lâm Dật gật đầu, quay đầu lại liếc mắt nhìn An Ninh.

"Đi thôi, vào xem tình hình đi."

"Ừ ừ, được."

Cho tới bây giờ, An Ninh cũng chưa kịp phản ứng, chỉ có thể máy móc đi theo phía sau lưng Lâm Dật, chuyện này cô còn phải tiêu hóa một lúc nữa.

Suy đi nghĩ lại, Nhiếp Chính Dương cũng đi vào theo, anh ta cũng muốn biết là chuyện gì xảy ra.

Tại phòng bệnh ICU, dưới sự dẫn dắt của Trương Đại Dũng, Lâm Dật đi tới trước giường của An Quốc Hoa.

"Cha!"

Nhìn thấy An Quốc Hoa nằm im không nhúc nhích, An Ninh không khống chế được nước mắt, lao về phía người đàn ông trung niên trên giường.

Lâm Dật tay mắt lanh lẹ, bắt lại cánh tay của cô.

"Cô trước đừng kích động, đứng ở phía sau đi, còn có hy vọng có thể cứu trị được. Cô nếu như ở đây quấy rối, ngay cả một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có."

Lời nói của Lâm Dật trong nháy mắt làm cho An Ninh tỉnh táo lại, lau khô nước mắt, nghe lời đứng ở sau lưng anh, đôi mắt đầy hy vọng.

"Thật sự có hy vọng sao."

"Cô cũng không nhìn một chút tôi là ai."

Lâm Dật liếc nhìn các hạng mục chỉ tiêu trên dụng cụ, tình hình rất tệ.

Như lời tiểu hộ sĩ nói, việc duy trì sự sống hoàn toàn phụ thuộc vào máy móc, chỉ cần máy móc dừng lại, bệnh nhân liền tử vong.

"Đây là một việc lớn." Lâm Dật trong lòng oán thầm nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1473: Kinh Hỉ Với Tiếc Nuối.

Chương 1473: Kinh Hỉ Với Tiếc Nuối.

"Ảnh chụp mạch máu có chưa?" Lâm Dật hỏi.

"Đã làm xong." Một tiểu hộ sĩ nói, sau đó đưa kết quả cho Lâm Dật.

"Đẩy đến phòng phẫu thuật đi, hiện tại thay mạch máu vẫn còn kịp."

"Được!"

Trương Đại Dũng kích động đáp một tiếng, "Chuẩn bị phòng phẫu thuật, tiến hành phẫu thuật cho bệnh nhân!"

Nghe được mệnh lệnh, một số tiểu hộ sĩ đều bắt đầu hành động, mỗi người thực hiện nhiệm vụ của mình.

"Chủ nhiệm Lâm, có cần làm một cuộc hội chẩn không?" Trương Đại Dũng hỏi:

"Bệnh nhân có bệnh tiền sử cao huyết, nếu như làm phẫu thuật thay mạch máu, tỷ lệ thành công khả năng không tới 1%."

"Không cần phải hội chẩn, cẩn trọng một chút, vấn đề không lớn." Lâm Dật nói:

"Giúp tôi chuẩn bị một bộ quần áo đi, viện trưởng Trương ông nếu như không ngại có thể làm trợ thủ cho tôi một lần, một mình tôi không thể làm được."

"Đó là một vinh dự lớn cho tôi!" Trương Đại Dũng kích động nói.

Mặc dù Lâm Dật tuổi so với mình nhỏ, nhưng kỹ thuật và danh tiếng của anh ta trong lĩnh vực y học đều vượt xa hơn hẳn với mình.

Nói trắng ra, hôm nay có thể làm trợ thủ cho anh ta cũng là vinh hạnh của mình!

"Chủ nhiệm Lâm, tôi có một yêu cầu quá đáng."

"Ông nói đi."

"Trong quá trình phẫu thuật tôi có thể để bác sĩ của bệnh viện ở bên cạnh quan sát học hỏi được không?"

"Không thành vấn đề, chỉ cần không ảnh hưởng đến ca mổ là được, chuyện còn lại các ông tự sắp xếp là được."

"Cảm ơn chủ nhiệm Lâm, tôi hiện tại đi phòng phẫu thuật chuẩn bị một chút, hai mươi phút nữa ca phẫu thuật có thể bắt đầu."

"Được, nhanh lên."

Lâm Dật có hơi lo lắng bởi vì không nghĩ tới tình hình của An Quốc Hoa sẽ nghiêm trọng như thế.

Cũng không phải thủ pháp của bác sĩ điều trị không tốt, mà tình hình này quả thật có chút gay go.

Nếu như không phải là mình đến, e rằng ngay cả Lý Sở Hàm đến cũng không làm được gì.

Đột nhiên, Lâm Dật cảm giác được cánh tay của mình bị siết chặt, phát hiện là bị An Ninh nắm lấy đang run rẩy.

"Anh chắc chắn là không sao chứ?"

"Tôi nói có thể cứu chữa, chính là không thành vấn đề, các cô ở bên ngoài chờ tin tức của tôi là được rồi." Lâm Dật vỗ bả vai của cô, an ủi:

"Chuyện này nguyên nhân bắt nguồn là từ tôi, tôi sẽ phụ trách tới cùng."

"Cám ơn anh."

Nước mắt An Ninh lã chã rơi xuống, lần này không phải là bi thương, mà là cảm động.

"Đại nhân à, cô khóc sướt mướt cái gì, nói cho người trong nhà của cô đến cửa phòng mổ chờ đi, không cần thiết ở chỗ này."

"Tôi biết rồi."

An Ninh xoay người đi ra ngoài, Lâm Dật ở lại ICU, vì xử lý An Quốc Hoa.

Mười mấy phút sau, mọi công việc xử lý cũng đã xong xuôi, Lâm Dật gọi người đem An Quốc Hoa đẩy vào phòng phẫu thuật.

Cùng lúc đó, An Ninh với người nhà của cô cũng đã đi tới trước cửa phòng phẫu thuật, mọi người đều khẩn trương, lo lắng chờ đợi.

"Con gái, con nói cái người tên là Lâm Dật kia vốn là chủ nhiệm của bệnh viện Hoa Sơn sao?"

Mặc dù bệnh viện Hoa Sơn không nổi tiếng bằng bệnh viện Hiệp Hòa, nhưng nhiều người ở trên cả nước đều biết rằng người có thể làm chủ nhiệm ở đó, trình độ kỹ thuật khẳng định cũng không kém.

"Con cũng là vừa mới biết chuyện này, hơn nữa viện trưởng

Trương nói chuyện với anh ấy còn rất khách khí. Điều này có thể thấy được kỹ thuật của anh ấy nhất định là rất tốt."

An Ninh nặng nề thở phào, "Dù sao hiện tại cũng không có biện pháp khác, liền đem hi vọng đều đặt ở trên người của Lâm Dật."

"Tên tiểu tử này cũng thật lợi hại, cậu ta mới có bao nhiêu tuổi đâu chứ, vậy mà đã có kỹ thuật cao siêu như thế rồi."

An Ninh cũng không biết nên đánh giá Lâm Dật như thế nào.

Ở trong mắt của cô, Nhiếp Chính Dương đã là người rất ưu tú rồi.

Không nghĩ tới Lâm Dật càng lợi hại hơn!

Tuổi còn trẻ đã làm chủ nhiệm ở bệnh viện Hoa Sơn, hơn nữa còn trở thành bí thư trưởng hiệp hội y học Trung Quốc. Nếu như không có mấy lần, cũng không làm được đến mức này.

Quan trọng nhất là anh ta mới hơn hai mươi tuổi.

Chính mình lúc bằng tuổi anh ta, còn vì luận văn tiến sĩ mà phát sầu.

Đồng dạng là một cái lỗ mũi hai con mắt, anh ta làm sao lại ưu tú như vậy chứ?

Đúng lúc này, tiếng bước chân phần phật truyền đến, hơn mười mấy bác sĩ với bảy tám hộ sĩ đều đi theo phía sau lưng Lâm Dật đi về hướng phòng phẫu thuật.

Nhìn thấy Lâm Dật, người nhà họ An tiến lên nghênh tiếp, nhưng đến giờ phút này rồi An Ninh lại không biết nên mở miệng nói như thế nào.

Cô có một loại ảo giác, coi như mình cái gì cũng không nói, Lâm Dật cũng sẽ hiểu rõ ý của mình.

Lâm Dật nở mỉm cười, "Chờ ở đây, không sao đâu."

"Các cô có thể quen biết được với người như chủ nhiệm Lâm thực sự là thắp thơm nhang cầu nguyện mà có đấy." Trương Đại Dũng trêu nói:

"Bác sĩ cấp bậc như chủ nhiệm Lâm thường là mổ chính cho lãnh đạo với thủ trưởng, người bình thường cũng không có cái đãi ngộ như này."

Vừa nghe lời này, người của An Gia liền càng yên tâm hơn.

"Chúng tôi đi vào trước, ca mổ không thể bị dở dang, các cô chờ ở đây là được rồi."

"Ừ, tôi ở chỗ này chờ anh."

Lâm Dật gật đầu, sau đó đưa người, cùng nhau vào phòng phẫu thuật.

"Tiểu tử này thực sự là thâm tàng bất lộ, chúng ta đều nhìn lầm rồi." An Quốc Dũng cảm khái nói.

"Ai nói không phải đây, chẳng trách có thể làm cho cháu gái của tôi cả đêm không về, người ta là thật sự ưu tú." Lưu Phương cười ha hả nói.

"Dì hai, dì nói cái gì đó." An Ninh ngượng ngùng nói:

"Hai chúng con chính là ra ngoài uống một chén, chuyện gì cũng không làm, mọi người đừng hiểu lầm."

"Được được được, đây đều chuyện của người trẻ tuổi các con, một thanh niên ưu tú như vậy con phải nắm chắc đấy."

"Cô nói cái gì đó, Ninh Ninh cũng đã có bạn trai rồi, đừng có mà nói lung tung." An Quốc Dũng nói.

"Có bạn trai rồi thì có thể như thế nào? Đây không phải là còn chưa kết hôn sao? Gặp phải người tốt hơn thì có sao đâu, đây chính là chuyện cả đời không có gì phải ngượng ngùng cả."

An Ninh bị nói đến khuôn mặt đỏ ửng, nhịp tim đập cũng không khỏi tăng nhanh lên.

Lâm Dật người này nhìn như không quá điều độ, nhưng suy nghĩ kỹ một chút người ta cũng không làm ra chuyện gì. Tất cả đều là do mình chủ quan suy đoán, cho rằng anh ta là loại người như vậy.

Đáng tiếc duy nhất chính là, anh ta đã có bạn gái, chính mình với anh ta cũng không có khả năng phát triển ra cái gì.

Nghĩ tới đây, An Ninh cảm thấy hơi mất mát.

Kinh hỉ với tiếc nuối lũ lượt kéo đến, nửa điểm không do cô.

Thời gian một phần một giây trôi qua, bất tri bất giác đã qua hơn năm giờ, bên ngoài trời cũng đã tối.

"Đèn tắt!"

An Quốc Dũng la lên một tiếng, điều này như tiếp thêm sinh lực cho An Ninh và những người khác.

Rất nhanh, cửa phòng phẫu thuật được đẩy ra, Lâm Dật với một số bác sĩ từ bên trong đi ra.

An Ninh là người đầu tiên xông lên, "Tình hình thế nào rồi?"

"Yên tâm, ca phẫu thuật thành công."

Lâm Dật lau mồ hôi trên trán, "Trở về nói với cha cô, về sau vận động giảm cân đi, danh tiếng một đời của tôi suýt chút nữa đã bị ông ấy làm hỏng rồi."

"Xảy ra chuyện gì sao?"

"Tôi một đao kia đi xuống, không thấy máu đâu, dầu mỡ trong máu chảy ra trước, tôi còn tưởng rằng mình cầm sai dao nữa chứ."

An Ninh có chút dở khóc dở cười, lập tức lấy khăn giấy ra giúp Lâm Dật lau mồ hôi.

"Ca phẫu thuật của cha tôi đã khổ cực anh rồi."

"Tôi đã nói rồi tôi sẽ phụ trách tới cùng, khẳng định nói được là làm được."

"Ừ, tôi cũng nói được làm được, khẳng định sẽ mời anh ăn một bữa cơm ngon."

Nhìn thấy hai người vừa nói vừa cười, Nhiếp Chính Dương ở phía sau đám đông nắm chặt tay thành quyền, suýt chút nữa đem răng nghiền nát.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1474: Trả Thù Trong Bóng Tối.

Chương 1474: Trả Thù Trong Bóng Tối.

"Được rồi, mồ hôi đợi lát nữa lại lau, bệnh nhân lập tức ra ngay, các cô giúp hộ sĩ đẩy đi."

"Ừ."

Lúc này không ai có thể hiểu được tâm trạng phức tạp của An Ninh.

Cha từ trong quỷ môn quan nhặt về một cái mạng, trong lòng không biết phải bày tỏ tình cảm của mình với Lâm Dật như thế nào.

Nhưng cô luôn cảm thấy, không cần phải nói quá nhiều, Lâm Dật vẫn sẽ hiểu tâm tình của cô.

Sau đó, dưới sự sắp xếp của Lâm Dật, An Quốc Hoa được phân vào một phòng đơn cao cấp.

Tuy rằng không bằng phòng bệnh cao hộ, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Nếu như với năng lực của người An Gia, hoặc là Nhiếp Chính Dương cũng không đủ điều kiện để ở chỗ này.

Hai mươi phút sau, mọi việc của An Quốc Hoa đều đã được xử lý xong.

Mặc dù vẫn còn ở trạng thái hôn mê, nhưng dấu hiệu sống đều rất tốt, việc còn lại giao cho thời gian là được rồi.

Nhưng từ đầu đến cuối, Nhiếp Chính Dương đều chưa từng xuất hiện, lại như bốc hơi ở trên thế gian này. Mà người An Gia hình như cũng không quan tâm đến anh ta.

"Chủ nhiệm Lâm, sau phẫu thuật có để lại di chứng gì không?" Lưu Quế Cầm hỏi.

Mặc dù việc nhặt về một cái mạng, đã là một điều đáng mừng rồi, nhưng mọi người đều hi vọng sẽ tốt hơn nữa.

Nếu như về sau lại xảy ra chuyện như vậy, sẽ không còn người đến phẫu thuật cho ông bạn già của mình nữa.

"Sẽ không lưu lại bất kỳ di chứng về sau, điểm ấy mọi người yên tâm." Lâm Dật nói:

"Nhưng bất kể nói thế nào, cũng là khai đao làm phẫu phẫu rồi, sẽ bị thương đến nguyên khí thân thể. Mấy tháng tới làm chút đồ ăn ngon cho ông ấy, bình thường cũng nên vận động một chút, nhưng không nên quá kịch liệt. Ông ấy ở tuổi này, chỉ cần vận động thích hợp là được rồi."

"Ông ấy như một con lừa bướng bỉnh vậy, hơn nữa còn lười muốn chết, tôi trước đó có khuyên ông ấy mấy lần rồi, nhưng đều không nghe."

"Đó là cô không tìm đúng phương pháp, cũng giống như xem bệnh vậy, muốn đúng bệnh phải hốt thuốc mới được."

"Còn có phương pháp gì sao?"

"Nếu để cho ông ấy ra ngoài tập thể dục khô khan, ông ấy khẳng định là không muốn rồi. Nếu cô để cho ông ấy đi công viên khiêu vũ với mấy bạn già, khẳng định so với ai khác cũng tích cực hơn."

"Anh nói cái gì đó." An Ninh trợn mắt nhìn Lâm Dật, hận không thể đem Lâm Dật bóp chết, "Mẹ tôi còn đang ở chỗ này, anh nói để cha tôi tìm bà khác khiêu vũ à?"

Lâm Dật:...

"Hình như quả thật có chút kỳ cục."

"Ha ha ..."

Người An Gia đều nở nụ cười, cũng không có coi là chuyện quan trọng, người không có chuyện gì so với cái gì đều mạnh.

"Con gái, cũng đã hơn sáu giờ, chủ nhiệm Lâm bận rộn mấy tiếng đồng hồ còn chưa ăn cơm, con mời chủ nhiệm Lâm đi ăn bữa cơm đi."

An Ninh gật đầu, lão ba bên này đã không có việc gì rồi, hơn nữa còn có mẹ chiếu cố, mình cũng không cần phải luôn ở đây trông chừng nữa.

Hơn nữa Lâm Dật chính là ân nhân cứu mạng ba mình, bất luận nhìn như thế nào mình cũng phải mời anh ta ăn một bữa cơm.

"Vậy con đi trước, có việc gì thì gọi điện thoại cho con, chờ tới lúc con trở lại sẽ mang cơm cho mọi người."

"Con không cần quan tâm đến bữa tối của chúng ta." An Quốc Dũng nói:

"Hai người các con ra ngoài ăn chút đồ ngon, chuyện bên này không cần các con lo lắng."

"Xem tình hình rồi nói sau."

Đáp một tiếng, An Ninh đem Lâm Dật lôi ra ngoài.

"Anh thật sự cho tôi một sự bất ngờ lớn, không chỉ là chủ nhiệm văn phòng xóa đói giảm nghèo ở huyện Đông Ba hơn nữa còn là một bác sĩ xuất sắc như vậy, hoàn toàn không thể chấp nhận được."

"Nhàn rỗi không có chuyện gì, trải nghiệm cuộc sống không phải cũng rất tốt sao."

"Tôi cảm thấy anh cũng không phải là người bình thường." Nét mặt An Ninh tươi cười như hoa nói:

"Tuổi của anh còn không lớn hơn tôi, lại có kỹ thuật phẫu thuật cao siêu như vậy, đúng là một thiên tài."

"Cô nói như vậy khiến tôi có chút kiêu ngạo đấy, thật xấu hổ."

"Không cần phải xấu hổ, bởi vì anh xác thực rất lợi hại."

"Được rồi, cô cũng đừng khen tôi nữa, xung quanh tôi có đủ người hâm mộ rồi."

"Cắt, bớt tự sướng đi."

An Ninh vén mái tóc, lại khôi phục dáng vẻ tiêu sái như ngày hôm qua.

"Anh có gì muốn ăn không? Hôm nay tôi sẽ sắp xếp một bữa thật kỹ cho anh."

"Đây còn phải nói sao, tôi đến Đông Bắc nếu không ăn chút thịt nướng thuận tiện còn có thể uống chút."

"Anh về sau ít uống rượu một chút, đối với thân thể không tốt."

An Ninh trời đất xui khiến nói một câu, cuối cùng tự bản thân làm mặt mình đỏ lên.

Hay quá, tự mình nói cái này làm gì?

Đây cũng là việc bạn gái anh ta quan tâm mà.

"Uống ít là sao." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa không uống rượu, ăn cơm cũng không có bầu không khí."

An Ninh gật gật đầu, quấn chặt lấy y phục trên người, "Vậy được, tôi cùng với anh uống một chút."

"Đi thôi."

Thương lượng xong chuyện ăn cơm, hai người cùng nhau thuê xe rời đi.

Cùng lúc đó, Nhiếp Chính Dương xuất hiện ở phía sau hai người, trong ánh mắt tràn đầy lửa giận, hận không thể ăn tươi nuốt sống Lâm Dật.

Nhìn hai người lên xe, rồi từ từ xoay người rời đi.

Nhiếp Chính Dương cầm điện thoại di động, bước nhanh hơn, đi tới một góc không có ai, sau đó tìm số điện thoại liên lạc với Hán Đường Thủy Hối trên mạng sau đó bấm gọi.

"Xin chào Ngài, Hán Đường Thủy Hối."

"Tôi muốn tìm ông chủ của các cậu là Tôn Mãn Gia!"

"Tìm ông chủ chúng tôi?" Người phục vụ rõ ràng sững sờ, "Xin hỏi, ngài tìm ông chủ của chúng tôi có chuyện gì?"

"Cứ nói tôi đã tìm được người đả thương anh ta là được, anh ta sẽ tiếp điện thoại của tôi."

"Được được được, tiên sinh, có thể lưu lại điện thoại với họ tên của anh không."

"Tôi họ Nhiếp, ngày hôm qua ở Hán Đường Thủy Hối Tôn Mãn Gia đã từng nhìn thấy. Cậu cứ nói với anh ta như vậy, anh ta sẽ biết tôi là ai, nói anh ta liên hệ số này là có thể tìm tới tôi."

"Được, tôi sẽ chuyển lời tới Tôn tổng."

...

Hán Đường Thủy Hối.

Sau khi cúp điện thoại, người phục vụ liền hướng phòng khách trên lầu tư nhân chạy tới.

Lúc này, hai anh em Tôn gia đang ở bên trong làm to bảo kiếm.

Cả hai người đều khỏa thân phần trên, trên người chi chít hình xăm, chỉ cần nhìn những hình xăm này liền biết họ cũng không phải là người tốt lành gì.

Ngoài ra, bên cạnh hai người, còn có bốn cô gái ăn mặc khêu gợi, chính bề bộn cuống quý hầu hạ hai người.

Bàn tay của Tôn Mãn Gia thỉnh thoảng từ trên đùi bốn cô gái đảo qua, rước lấy từng trận tà âm.

"Cậu đã tìm thấy Lâm Dật chưa." Tôn Mãn Lâu hỏi.

"Vẫn chưa." Tôn Mãn Gia nói:

"Tôi hôm nay gọi người đến viện nghiên cứu nông nghiệp, phát hiện anh ta và An Ninh không có ở đó. Đợi cả một ngày ở đó cũng không thấy một bóng người."

"Có thể là không dám đến rồi." Tôn Mãn Lâu xỏ một miếng hoa quả nói:

"Cậu để người phía dưới chú ý một chút, viện nghiên cứu nông nghiệp ở Băng Thành khác với các đơn vị nghiên cứu nông nghiệp khác. Nó không thuộc đơn vị địa phương. Nếu như có vấn đề gì xảy ra, cuối cùng cũng không có kết cục tốt, đừng làm loạn."

"Này tôi biết, bằng không đã sớm cứng rắn với anh ta rồi."

"Cứ từ từ mà tìm, dù sao máy bay của anh ta vẫn đang ở sân bay, vì vậy anh ta chắc chắn chốn không thoát." Tôn Mãn Lâu nói:

"Này nếu như ở Trung Hải, tôi khẳng định không thể liều với anh ta được. Nhưng ở đây Đông Bắc một mẫu ba phần thượng, tôi sẽ không tha cho anh ta!"

"Nếu như không có chuyện ngày hôm qua, chỉ cần anh ta kính cậu một chén rượu nói lời xin lỗi, việc này liền không tính toán với anh ta nữa. Nhưng ngày hôm qua, đâm A Lập 3 nhát, chuyện này tôi phải nói chuyện thật tốt với anh ta một chút rồi."

Tôn Mãn Gia vẻ mặt lạnh lùng nói:

"Tôi hôm nay không cần biết anh ta là ai, cho dù là Mã vương gia, tôi cũng phải đem tròng mắt của anh ta moi ra!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1475: Một Món Ăn Cực Kỳ Độc Đáo.

Chương 1475: Một Món Ăn Cực Kỳ Độc Đáo.

Đương đương đương ——

“Vào đi.”

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, cửa phòng bao bị gõ, Tôn Mãn Gia ở bên trong lên tiếng.

“Tôn tổng, vừa rồi có một người họ Nhiếp gọi điện thoại tới nói muốn tìm ngài.”

“Họ Nhiếp tìm tôi sao? Anh ta là ai vậy?”

“Hôm qua anh Lập không phải là có xảy ra chuyện sao, anh ta nói biết hung thủ ở đâu, còn nói chiều hôm qua đã gặp ngài. Tôi đoán có thể là một trong mấy người bị đánh.”

Anh em nhà họ Tôn liếc nhau một cái, cú điện thoại này, ít nhiều đều khiến cho bọn họ cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

“Cậu biết là ai không?”

“Có thể đoán đại khái hẳn là người bị chúng ta đánh.”

Tôn Mãn Gia ngồi dậy từ trên giường mát- xa, cầm điện thoại di động của mình, “Số điện thoại của đối phương là bao nhiêu?”

Nhân viên phục vụ đưa một tờ giấy nhỏ tới, phía trên là số điện thoại của Nhiếp Chính Dương, Tôn Mãn Gia lập tức gọi lại.

“Tôi là Tôn Mãn Gia, nghe nói anh tìm tôi.”

“Đúng vậy.”

“Tôi là người như thế nào, anh hẳn là phải rõ ràng, tốt nhất đừng chơi mấy thủ đoạn đó với tôi.”

“Một tiếng sau, chờ tôi tại cửa ra vào bệnh viện, tôi dẫn người tới tìm anh.”

Rất nhanh, Tôn Mãn Gia liền cúp điện thoại, Tôn Mãn Lâu đứng dậy hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Có tin tức của đối phương sao?”

“Đối phương nói Lâm Dật đang ở Y Đại Nhị Viện, em cảm thấy hẳn không phải là gạt người, anh ta không có lá gan lớn như vậy.”

“Vậy thì dẫn người qua xem một chút đi.”

Tôn Mãn Gia gật gật đầu, “Cậu ta hẳn là một người luyện võ, lần này tới em sẽ mang thêm người, cho tên gia hỏa kia một bài học.”

“Không cần gióng trống khua chiêng, em đưa Kim Bảo tới, một mình anh ta là đủ rồi.”

“Em biết trình độ của Kim Bảo, nếu như dựa theo cấp bậc để tính thì hẳn là phải đến cấp E rồi đúng không.”

“Mấy tháng này, trình độ quả thực có tăng lên, đã ổn định lại.” Tôn Mãn Lâu nói:

“Giáo huấn một lần, quay chút video là được, dù sao người ta cũng có gia thế hiển hách, đánh cho tàn phế sẽ không tốt.”

“Vậy thì phải bảo Kim Bảo thu lực lại, nếu không một quyền này của anh ta có thể sẽ để lại di chứng sau này.” Tôn Mãn Gia vừa cười vừa nói:

“Anh, anh nói thật cho em được không, trình độ bây giờ của anh là gì rồi?”

“C.”

…

Dưới sự dẫn đường của An Ninh, hai người xuống xe trước cửa một ngõ hẻm nhỏ.

“Bên trong có cửa tiệm, đồ ăn rất ngon, nhưng cấp bậc lại không được tốt lắm, anh sẽ không để ý đâu đúng không.”

“Đương nhiên là không ngại, tôi rất thích mấy loại tiệm ruồi nhặng như này, có cảm giác khói lửa nhân gian.”

“Ừm, tôi cũng có cảm giác này, nhưng mà hương vị quả thực rất ngon, tôi dẫn anh đi nếm thử.”

Dưới sự dẫn đường của An Ninh, hai người tới một quán đồ nướng nằm khuất trong một khu dân cư.

Còn chưa vào trong, đứng tại cửa ra vào thôi mà đã có thể nghe được âm thanh ồn ào từ bên trong, việc buôn bán cực kỳ tấp nập.

Tại cửa tiệm, hai người đợi mười mấy phút mới có chỗ ngồi. Điều này cũng đảm bảo phần nào hương vị của quán đồ nướng này.

An Ninh cởi áo khoác, lộ ra đường cong mê người, rất sảng khoái đưa thực đơn qua cho Lâm Dật. Anh cũng không nhiều lời, sau khi nhận thực đơn thì bắt đầu gọi đồ.

Nhưng khi nhìn thực đơn, Lâm Dật có chút mơ hồ.

Có rất nhiều món đừng nói là chưa từng nếm qua mà tại Trung Hải cũng chưa từng thấy, hoàn toàn là đặc sắc ẩm thực thuần Đông Bắc.

“Tôi có một chuyện muốn hỏi.”

“Anh nói đi.”

“Lam tiên tử này là cái gì?” Lâm Dật buồn bực nói:

“Tôi biết Lam Tinh Linh, là một thứ đồ chơi đúng không?”

“Ngạch...”

An Ninh dừng một chút, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, nhiều lần muốn nói rồi lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà nói ra.

“Thứ này không dễ hình dung lắm, không thì anh lên internet tra một chút đi.”

“Có cái gì mà không dễ hình dung, cô cứ nói thẳng ra là được.”

An Ninh nhìn bốn phía một chút, phát hiện không ai chú ý tới nơi này, sau đó lại sắp xếp lời nói một chút, đang cố gắng giải thích cho Lâm Dật món này là gì.

“Thật ra món này chính là...”

“Cô có thể nói một cách thoải mái hay không? Lầm bà lầm bầm, không giống với con gái Đông Bắc chút nào.”

“Tôi dù có là người Đông Bắc thì cũng là một cô gái a!”

“Đây là cái logic gì vậy, giữa hai bên còn có liên hệ gì sao?”

“Anh tới gần một chút, tôi nói nhỏ cho anh đó là thứ gì.”

Lâm Dật thuận thế đưa đầu tới gần, An Ninh ở bên tai của anh nhỏ giọng nói vài câu.

“Thứ này mà cũng có thể nướng sao?”

“Tại Đông Bắc thì không có thứ gì mà không thể nướng cả.”

“Vậy cô ngay cả thứ này đều biết, tri thức đúng là rất rộng nha.”

An Ninh bị Lâm Dật nói cho ngượng ngùng, bèn giải thích:

“Lúc đầu tôi cũng không biết, là bạn thân đã nói cho tôi.”

“Nếu đã là thứ thần kỳ như thế, vậy nhất định phải nếm thử rồi.”

“Lấy năm phần Lam tiên tử trước, lại thêm năm cái thận, trái phá này, cũng lấy hai phần đi...”

Nhìn thấy Lâm Dật gọi đồ, vẻ mặt của An Ninh có chút cổ quái.

“Chắc chắn muốn gọi những món này sao?”

“Đương nhiên rồi, đều là đồ đại bổ.”

“Tôi nói cho cho anh biết, anh đừng có ý đồ xấu gì khác, mấy ngày nay tôi không thể được.”

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn An Ninh, “Cái gì gọi là mấy ngày nay không được? Chẳng lẽ qua mấy ngày nữa thì được sao?”

Ngạch...

“Tôi không phải là có ý kia, ý của tôi là, anh đừng có mà có ý nghĩ khác lên người của tôi.”

“Tôi căn bản cũng không có ý gì cả.” Lâm Dật nói: “Cái này gọi góp nhặt năng lượng, chờ đến lúc dùng thì sẽ không hư.”

An Ninh cởi giày cao gót, đặt dưới mặt bàn, nhẹ nhàng đá Lâm Dật một chút.

“Đừng nói nữa, trong tiệm còn có nhiều người như vậy, nếu để người khác nghe thấy cũng không tốt, gọi thêm những món khác đi, dạ dày này không tệ, là đặc sắc của bọn họ, anh nếm thử xem.”

“Được.”

Lâm Dật lại gọi thêm không ít món, sau đó lên một bàn lớn, vô cùng phong phú.

Tuy ăn không hết, nhưng đây mới là thái độ nên có khi mời khách ăn cơm.

Cho dù trước đó, đã nói rằng hôm nay cùng nhau uống rượu, nhưng sau đó, Lâm Dật uống bảy chai, An Ninh bốn chai. Lượng này đã vượt qua trình độ uống rượu.

May mà tửu lượng của hai người đều được, ý thức không có bị ảnh hưởng nhiều.

Sau khi ăn xong, An Ninh tính tiền, hai người cùng nhau đi ra ngoài. An Ninh quấn chặt quần áo trên người, nửa người dưới là leggings nhung đen, dưới chân đi giày cao gót màu đen.

Phối với chiếc áo khoác lông dê dài, càng lộ vẻ thon thả đẹp mắt.

“Cảm thấy thế nào? Hương vị cũng được đúng không.”

“Đồ nướng đều rất không tệ, ngon hơn bên Trung Hải nhiều.” Lâm Dật nói:

“Nhưng mấy món rau trộn chỉ ở mức trung bình, còn không bằng tôi làm.”

“Bớt khoác loác đi, tuy là cửa hàng nhỏ, nhưng dù sao cũng là đầu bếp làm, thủ pháp đương nhiên là mạnh hơn anh nhiều.”

“Cô khinh thường ai vậy, tốt xấu gì tôi cũng từng mở qua quán cơm đó.”

“Anh còn từng mở quán cơm sao?”

“Mở hơn một tháng, sau đó bởi vì xảy ra chút chuyện, nên đành đóng cửa.”

Nhắc đến chuyện của tiệm cơm, Lâm Dật chợt phát hiện, khung cảnh hôm nay có chút giống với năm ngoái.

Cùng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cùng là ICU.

Điều khác biệt duy nhất chính là, không cứu được bà lão, nhưng cứu được An Quốc Hoa.

Lâm Dật hít sâu.

Cho tới bây giờ, chuyện này đã qua được hơn một năm.

Đây vẫn là một chuyện khó có thể bình ổn trong lòng Lâm Dật, làm sao cũng không thể xóa đi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1476: Tôn Mãn Gia Uy Hiếp.

Chương 1476: Tôn Mãn Gia Uy Hiếp.

An Ninh còn muốn lên tiếng, nhưng chợt phát hiện Lâm Dật lại trầm mặc.

“Tôi có phải đã nói gì sai rồi không ?”

“Không có chuyện gì cả, chỉ là nhớ tới chút chuyện khác.”

Lâm Dật nói xong, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Thời gian cũng không còn sớm nữa, cô về bệnh viện đi, tôi về khách sạn.”

“Được, ngày mai gặp.”

Reng reng reng _ _

Ngay tại lúc hai người muốn tách ra, điện thoại di động của An Ninh lại vang lên.

“Bọn họ lại đến!”

…

Sau khi Lâm Dật và An Ninh rời đi một tiếng đồng hồ, Nhiếp Chính Dương khoác cái áo choàng dài, đi tới cửa bệnh viện.

Không bao lâu sau, bốn người Tôn Mãn Gia, lái chiếc 570 dừng lại trước cửa bệnh viện.

“Bác sĩ Nhiếp, không nghĩ tới anh lại làm việc ở đây, ngày hôm qua đúng là đã xảy ra một chút hiểu lầm, anh đừng để trong lòng.”

Tôn Mãn Gia rất chủ động đưa tay ra, thật giống như chuyện ngày hôm qua chỉ là chút ma sát nhỏ.

Người giống như Tôn Mãn Gia, đều có một đặc điểm phổ biến.

Lúc cần anh hoặc là lúc không có thù oán gì với anh đều có thể cùng anh nâng cốc vui vẻ, xưng anh gọi em, thậm chí đều sẽ không để ý đến sự chênh lệch giai cấp và thân phận.

Chỉ khi nào giữa hai bên xảy ra mâu thuẫn, hoặc là xung đột lợi ích thì người đầu tiên đứng ra đâm sau lưng chính là bọn họ.

Tôn Mãn Gia chính dạng người điển hình này.

Nhưng Nhiếp Chính Dương lại không có cách nào bình tĩnh thong dong như vậy.

Trong lòng còn có vấn đề, không cách nào tiêu tan.

Nhưng bây giờ, hai bên là quan hệ hợp tác, cũng chỉ có thể kiên trì, cố nặn ra vẻ tươi cười để nói chuyện với Tôn Mãn Gia.

“Tôi cũng không nghĩ tới, chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác.”

Tôn Mãn Gia ngoài cười nhưng trong không cười, gật đầu.

“Người đâm anh em của tôi bị thương đang ở đâu? Sao cậu ta lại đột nhiên xuất hiện ở trong bệnh viện vậy?”

Tôn Mãn Gia sợ trong chuyện này có mờ ám, liền tỉ mỉ nhiều hỏi thêm một câu.

“Bố vợ tương lai của tôi bị đau tim nên được đưa đến đây, hiện tại đã được cứu, cho nên bọn họ đều đến đây.”

“Thì ra là như vậy.” Tôn Mãn Gia như có điều suy nghĩ, nói.

“Bọn họ đã ra ngoài ăn cơm, buổi tối nhất định sẽ trở lại, anh có thể gọi người đến.” Nhiếp Chính Dương nói:

“Nhưng tôi có một yêu cầu.”

“Anh nói đi.”

“An Ninh là bạn gái của tôi, tôi hi vọng anh không nên có ý đồ gì với cô ấy.”

“Ha ha...”

Tôn Mãn Gia cười ha hả, “Chuyện này thì không thành vấn đề, chúng ta cũng có thể coi là không đánh không quen biết, đương nhiên tôi sẽ không có ý gì với cô ấy nữa, anh cứ yên tâm.”

“Các người có thể tìm một chỗ chờ một hồi, đến lúc cậu ta trở lại thì tôi sẽ thông báo cho anh.”

“Được, vậy cứ quyết định như vậy đi.” Tôn Mãn Gia nói:

“Vừa lúc người anh em kia của tôi đang ở trong bệnh viện các người, tôi cũng đi qua đó nhìn một chút.”

“Tại bệnh viện của chúng tôi sao?”

Nhiếp Chính Dương có chút ngoài ý muốn, anh ta cũng không nghĩ tới chuyện này.

Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại thì cảm thấy hợp tình hợp lý.

Nhị Viện là một trong hai bệnh viện tốt nhất Băng Thành, bị thương nặng như vậy, đưa người đưa đến đây cũng là chuyện đương nhiên.

“Chuyện tiếp theo, anh sắp xếp đi, tôi đi về trước.”

“Được, đi thong thả.”

Nhiếp Chính Dương quay người rời đi, Tôn Mãn Gia quấn chặt quần áo trên người, thấp giọng nói:

“Gọi điện thoại tra một chút, phòng bệnh của cha vợ anh ta ở đâu, dù sao cũng đã đến đây rồi, nhất định phải đi thăm hỏi một chút!”

“Hiện tại sẽ đi ngay!”

Cùng lúc đó, Nhiếp Chính Dương lặng lẽ đi tới phòng đơn của An Quốc Hoa.

Ba người Lưu Quế Cầm mua sủi cảo và cơm hộp, coi như là đã giải quyết bữa tối.

“Dì ơi, ăn cơm chưa.”

Lúc này, Nhiếp Chính Dương đi đến, mỉm cười chào hỏi.

Ba người vốn dĩ đang vừa nói vừa cười, khi nhìn thấy Nhiếp Chính Dương thì nụ cười im bặt, đều trở khẩn trương mà mất tự nhiên.

Nhất là Lưu Quế Cầm, càng khẩn trương đến luống cuống chân tay, không biết nên đối mặt với Nhiếp Chính Dương thế nào.

Bình thường mà nói, cậu ấy là bạn trai của con gái mình.

Thế nhưng người tên là Lâm Dật kia lại là ân nhân lớn của gia đình mình.

Hơn nữa xét về trình độ thì quả thật mạnh hơn Nhiếp Chính Dương không ít.

Điều quan trọng nhất là, thái độ của con gái mình đối với cậu ấy cũng khiến cho người ta nhìn không thấu.

Cho nên khi nhìn thấy Nhiếp Chính Dương lần nữa, Lưu Quế

Cầm cũng không biết làm sao để đối mặt cả.

“Dì vừa mới lau người cho bác ấy, mới bắt đầu ăn cơm.”

Lưu Quế Cầm nhường ra một cái ghế, đối đãi Nhiếp Chính Dương cũng khách sáo hơn không ít.

“Tình hình của chú thế nào rồi? Có phản ứng gì không tốt không?”

“Lâm chủ... Đều rất tốt, không có việc gì, không cần lo lắng.”

“Vậy là tốt rồi.” Nhiếp Chính Dương cười ha hả nói:

“Đoán chừng sang năm là có thể khôi phục gần như hoàn toàn, hẳn là sẽ không chậm trễ việc tham gia hôn lễ của hai chúng cháu.”

Ba người trong phòng bệnh, ai cũng không nghĩ tới, Nhiếp Chính Dương lại nhắc tới chuyện kết hôn.

Tuy hai bên đều có ý nghĩ kết hôn, nhưng chuyện này còn chưa chứng thực.

Hơn nữa phụ huynh hai bên còn chưa gặp mặt, sao cậu ấy có thể quyết định chuyện này như vậy chứ.

Mặc dù nói bản thân bà sẽ không can thiệp quá nhiều vào chuyện giữa bọn nó, nhưng dù sao cũng phải nói lại với con gái của mình, không thể để một bên quyết định như vậy được.

“Không kém bao nhiêu đâu.” Lưu Quế Cầm thuận miệng phụ họa một câu, “Trước Tết Nguyên Đán hẳn là có thể xuất viện.”

“Chắc chắn là không có vấn đề gì, con cũng phải bắt tay vào chuẩn bị cho chuyện kết hôn sau đó, tránh đến lúc đó sẽ luống cuống tay chân, nhất định phải làm cho thật nở mày nở mặt mới được.”

Lưu Quế Cầm khẽ nhíu mày, nhưng trên mặt vẫn giữ ý cười.

“Việc này không vội, cũng chỉ là cái nghi thức, cũng không có gì lớn.”

Nhiếp Chính Dương nở nụ cười, “Con cũng cảm thấy như vậy, cho nên con thấy, gần đây con sẽ cùng Ninh Ninh đi lấy giấy chứng nhận. Chuyện của hai chúng con cũng coi như được định xuống, cứ kéo dài mãi cũng không cần thiết, dì nói đúng không.”

“Quả thực...”

Lưu Quế Cầm muốn nói chút gì đó, nhưng cũng không biết làm sao mở miệng, cũng chỉ có thể ứng phó trước, chờ con gái của mình trở về rồi lại nói.

“Chính Dương à, bởi vì chuyện của bọn dì mà con cũng vất vả cả một buổi chiều rồi, đoán là con cũng đã mệt. Bên này cũng không có việc gì nữa, con trở về nghỉ một lát đi, đừng khiến cho thân thể quá mệt mỏi.”

“Dù có mệt mỏi con cũng phải tới xem một chút, tuy còn chưa được chứng nhận, nhưng cũng coi như là người một nhà, xảy ra chuyện lớn như vậy, con nhất định phải tận tâm tận lực.”

“Chuyện này...”

Lưu Quế Cầm muốn nói lại thôi, lúc trước cảm thấy đứa nhỏ này không tệ, thái độ làm người rất thông minh, nhưng hôm nay xem ra thì mình đúng là không biết nhìn người.

Két két...

Ngay lúc tại Lưu Quế Cầm muốn lên tiếng, nghe được tiếng mở cửa.

Vốn cho rằng là con gái của mình trở về, không nghĩ tới lại là bốn người đàn ông xa lạ.

Tuy đều là người xa lạ, nhưng bà vẫn nhận ra hai người trong đó!

Bọn họ chính là người đã đến nhà mình lúc sáng!

Khiến cho chồng bà bị đau tim!

Nhiếp Chính Dương cũng ngây ngẩn cả người!

Không nghĩ tới Tôn Mãn Gia sẽ mang người tới!

Nhưng anh ta lại không tiện nói gì, dù sao cũng là do mình mật báo!

“Các người tới đây làm gì, chẳng lẽ còn chưa gây chuyện đủ sao!” Lưu Quế Cầm nói:

“Nhanh ra ngoài đi!”

“Bác gái, đừng kích động, chúng tôi tới đây cũng không có ác ý gì cả, chỉ là muốn thăm bệnh chồng dì một chút, vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi còn có thể gọi xe, giúp dì kéo người đến lò hỏa táng.” Tôn Mãn Gia nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1477: Lấy Chút Trình Độ Này Của Anh?

Chương 1477: Lấy Chút Trình Độ Này Của Anh?

“Cậu nói vậy là có ý gì!”

An Quốc Dũng tức giận, đi lên muốn đánh người.

“Chú hai bình tĩnh một chút, bọn họ nhiều người.”

Nhiếp Chính Dương tiến lên ngăn cản An Quốc Dũng.

Anh ta biết rõ Tôn Mãn Gia là ai, nếu như ra tay đánh người thì An Quốc Dũng chắc chắn sẽ không có quả ngon để ăn.

“Tôi thật sự lười phản ứng với đám người già yếu tàn tật mấy người. Hôm nay tôi đến đây, cũng không phải là tới tìm các người.” Tôn Mãn Gia đốt điếu thuốc, nói:

“Bảo Lâm Dật nhanh trở về một chút, sau đó đến phòng 706 khu nội trú thứ ba tìm tôi. Nếu không thì lão già trên giường này có thể sống đến ngày mai hay không sẽ là một ẩn số.”

Nói xong câu kế tiếp, Tôn Mãn Gia dẫn người đi ra khỏi phòng bệnh, Nhiếp Chính Dương cũng lập tức lau mồ hôi.

“Dì, các người ở lại đây một lúc, con đi ra xem một chút, xử lý việc này giúp các người.”

Nhiếp Chính Dương chột dạ rời khỏi phòng bệnh, đuổi kịp đám người Tôn Mãn Gia.

“Anh đây là có ý gì, tôi không phải là đã bảo anh chờ tại phòng bệnh rồi à, sao còn tìm tới đây rồi!”

“Tôi muốn làm gì là tự do của tôi, anh tốt nhất đừng nói mấy lời vô nghĩa này ở trước mặt tôi”

“Anh đừng quá đáng, anh đã đáp ứng tôi rồi, chẳng lẽ anh quên rồi sao!”

Hô thông!

Tôn Mãn Gia đá cho Nhiếp Chính Dương một chút.

“Tôi con mẹ nó đã cho anh mặt mũi thì tốt nhất nên biết điều, đừng có chọc tôi không thoải mái, nếu không tôi sẽ giết chết anh!”

Đối mặt với Tôn Mãn Gia hung thần ác sát, Nhiếp Chính Dương không dám nói câu nào, chỉ có thể trợn mắt nhìn anh ta.

“Chúng ta đi!”

Sau khi bọn người Tôn Mãn Gia rời đi, ý tá nhỏ đỡ Nhiếp Chính Dương lên.

“Bác sĩ Nhiếp, chúng ta báo cảnh sát đi, những người này thật đáng giận, thế mà dám đến bệnh viện quấy rối!”

“Không cần báo cảnh sát.”

Nhiếp Chính Dương ôm bụng, được y tá đỡ lên, “Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, việc này coi như xong đi.”

“Vậy được rồi, tôi dìu anh đi nghỉ một lát.”

Trong phòng bệnh, sắc mặt của An gia đều vô cùng tức giận.

“Chị dâu, chính là đám người này khiến cho anh bị đau tim đúng không.” An Quốc Dũng hỏi.

“Ừm.”

“Vậy còn chờ gì nữa! Báo cảnh sát ngay đi, những tên tiểu lưu manh này đúng là càng ngày càng vô pháp vô thiên!”

“Buổi sáng chị đã báo cảnh sát, nhưng một chút tác dụng không có, chị vẫn nên gọi cho Ninh Ninh thì hơn.”

“Nó chỉ là một cô gái, chị gọi điện thoại cho nó thì làm được gì chứ, cũng không xử lý được những chuyện này.”

“Đứa nhóc tên là Lâm Dật kia không phải còn đang ở bên nó sao, chị gọi bọn họ trở về hỏi một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

An Quốc Dũng không nói gì, mấy người kia sau khi đi vào đã chỉ mặt gọi tên muốn tìm Lâm Dật.

Đoán chừng giữa bọn họ có chuyện gì đó, dù sao cũng phải gọi cú điện thoại này.

Sau đó, Lưu Quế Cầm gọi điện thoại cho An Ninh, đem chuyện đã xảy ra nói qua một lần với cô.

“Ninh Ninh, chuyện bên kia thế nào rồi?”

“Hai người bọn con lập tức sẽ trở về.”

“Vậy người chờ một chút.”

Ước chừng khoảng hơn nửa giờ, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Lâm Dật và An Ninh đi vào từ bên ngoài.

“Mẹ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, đám người kia sao lại còn tìm đến bệnh viện vậy.”

“Mẹ cũng không biết, lúc tiến vào liền nói bảo Lâm chủ nhiệm nhanh trở về, sau đó đến phòng 706 khu nội trú thứ ba tìm bọn họ.”

Lâm Dật gật gật đầu, “Chú không có việc gì đúng không.”

“Không có việc gì, đều rất tốt.” Lưu Quế Cầm xoắn xuýt nói:

“Nhưng đối phương nói, nếu như cậu không đi tìm cậu ta thì có khả năng còn sẽ động thủ.”

“Việc nhỏ, tôi sẽ qua đi xử lý một chút, các người chờ ở đây đi.”

“Một mình cậu có được không.”

Thấy Lâm Dật muốn đi, An Ninh bắt lấy cánh tay của anh từ phía sau.

Cô rất muốn báo cảnh sát để giải quyết vấn đề.

“Việc nhỏ, các người chờ ở đây là được rồi.”

Bỏ cánh tay của An Ninh ra, Lâm Dật đi về phía khu nội trú thứ ba.

…

Khu nội trú thứ ba, phòng số 706.

Nơi này cũng là phòng đơn, nhưng không cao cấp như chỗ của An Quốc Hoa.

Tả Toàn Lập để trần, trên bụng quấn băng vải, đã có thể hoạt động một chút.

Ngoại trừ Tả Toàn Lập, bọn người Tôn Mãn Gia cũng ở đây, giống như đang ở nhà của mình vậy. Anh ta đang nằm trên một cái giường khác, nhìn có vẻ còn thảnh thơi hơn so với Tả Toàn Lập.

“Anh, lúc này đã qua hơn nửa giờ rồi, sao một chút động tĩnh cũng không có vậy, không phải là đã bị dọa cho không dám tới đó chứ.” Tả Toàn Lập nói.

“Rất không có khả năng.”

Tôn Mãn Gia nói:

“Cậu ta dám cướp đường băng của anh tôi, sau đó lại đâm anh, đủ để chứng minh là một người hung ác. Đối với dạng người này, thì mặt mũi còn lớn hơn so với trời, hẳn là sẽ không làm rùa đen rút đầu đâu.”

Nói xong, Tôn Mãn Gia quay đầu, nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang tựa ở bên tường.

“Kim Bảo, đợi lát nữa lúc đối phương đến, anh hạ thủ nhẹ một chút, đừng làm quá phận.”

Người đàn ông được Tôn Mãn Gia gọi là Kim Bảo, tên đầy đủ là Trương Kim Bảo, là một trong những thủ hạ tâm phúc của Tôn Mãn Lâu, cũng là người đi theo và dốc sức trong nhiều năm, có địa vị cực cao trong tổ chức.

“Lúc đến, đại ca đã nói với tôi, tôi biết phải làm sao, sẽ không tìm phiền toái cho đại ca đâu.”

“Có lời này của anh thì tôi an tâm rồi.” Tôn Mãn Gia ngáp một cái, “Hôm nay nhất định phải để cho cậu ta có một buổi tối khó quên, cho cậu ta biết đây không phải là nơi cho cậu ta giương oai.”

Két két _ _

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Lâm Dật đi vào từ bên ngoài.

“Nghe nói anh lại tìm tôi?”

Nhìn thấy Lâm Dật tiến vào, bọn người Tôn Mãn Gia liền đứng chung với nhau.

“Tôi đã tìm cậu được một khoảng thời gian rồi, đâm người anh em của tôi thì không thể cứ tính như thế được.”

“Như vậy không phải là đang rất tốt sao? Ít nhất cũng nhặt về được một cái mạng.”

Tôn Mãn Gia nhíu mày, ánh mắt đánh giá trên người Lâm Dật một lúc lâu.

“Thế nào, nghe ý của cậu thì hình như còn muốn đụng vào chúng tôi?”

“Việc này hình như là các người bắt đầu trước a?” Lâm Dật nói:

“Đầu tiên là đi cha mẹ của An Ninh để gây chuyện, sau đó lại chạy tới uy hiếp người ta. Tốt xấu gì các người cũng có lực ảnh hưởng nhất định, thế mà còn làm chuyện low như thế, nhìn là biết không có triển vọng gì lớn.”

“Anh, hẳn là cậu ta đúng không.” Trương Kim Bảo hỏi.

Tôn Mãn Gia gật gật đầu, “Cũng không cần đi ra ngoài, động thủ ngay tại đây đi, giải quyết tất cả ân oán một lần cho sạch sẽ luôn.”

Trương Kim Bảo dò xét một bước về phía trước, đứng ở trước mắt Lâm Dật.

“Anh tôi nói cậu là một người luyện võ, tôi thử thân thủ của cậu một chút.”

“Thử tôi sao?”

Lâm Dật không nói chuyện, hời hợt vung quyền, đánh về phái Trương Kim Bảo.

Điều khiến cho anh kinh ngạc chính là cánh tay đối phương vung lên có thể cản công kích của mình lại.

“Thật sự là có tài, đúng là tôi đã nhìn lầm rồi.” Lâm Dật nói với vẻ kinh ngạc.

Dựa vào động tác vừa rồi, anh có thể phán đoán chuẩn xác rằng người này hẳn là có biết phương thức cận chiến phát lực đan điền.

Nhưng trình độ cũng không tính là cao, nhiều lắm là cũng chỉ là cấp E.

Nhưng điều này đã nói rõ một vấn đề rất lớn.

Tôn Mãn Lâu và tổ chức thủ hạ của anh ta dường như đã đạt đến một mức độ cao hơn, lợi hại hơn so với trong tưởng tượng của mình.

Trương Kim Bảo khinh thường lắc đầu, ánh mắt mang theo vẻ khinh miệt.

“Thì ra cậu chỉ có chút trình độ này, tôi thực sự đã đánh giá cao cậu rồi.”

“Đừng có vội, mới chỉ có một chiêu, cũng không thể nói rõ được vấn đề, chúng ta tiếp tục.”

Nói xong, Lâm Dật lại vung một quyền đánh về phía Trương Kim Bảo.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1478: Tam Quan Chạy Theo Ngũ Quan.

Chương 1478: Tam Quan Chạy Theo Ngũ Quan.

“Vừa rồi đã thử qua một lần, còn không hết hy vọng?”

“Vừa rồi là vừa rồi, bây giờ là bây giờ.”

Trương Kim Bảo không nói tiếp nữa, vẫn dùng phương thức giống nhau để đánh trả.

Nhưng lần này, tình huống lại không giống với lúc trước!

Lúc Trương Kim Bảo thực hiện động tác đón đỡ, nhưng Lâm Dật lại trở tay giữ cổ tay anh ta lại, sau đó dụng lực kéo một phát, lôi đến trước người mình.

Trong nháy mắt, Trương Kim Bảo phát hiện được điều không thích hợp.

Cho dù là tốc độ phản ứng hay là sức lực, đều hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của mình!

Nhất là cánh tay của mình, giống như bị kìm kẹp vậy, dù là dùng hết toàn lực, cũng không thể tránh thoát!

“Đi con bà nó chứ!”

Lâm Dật vung ra một nắm đấm khác, mạnh mẽ đánh vào trên mặt Trương Kim Bảo.

A _ _

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Trương Kim Bảo ôm lấy cái mũi của mình, co quắp ngồi trên đất, trên mặt đều là máu, vô cùng chật vật.

Nhìn thấy thảm trạng của Trương Kim Bảo, bọn người Tôn Mãn Gia đều ngây ngẩn cả người.

Trương Kim Bảo chính là thủ hạ tâm phúc đi theo bên cạnh đại ca, thực lực bản thân thì không cần nhiều lời, làm sao có thể bị cậu ta đánh ngã trong vòng một quyền được!

“Kim Bảo!”

Nhìn thấy thảm trạng của Trương Kim Bảo, Tôn Mãn Gia bị giật nảy mình.

Anh ta là người hiểu rõ tình huống của Trương Kim Bảo nhất.

Theo như lời đại ca thì cho dù là vô địch võ thuật hay là các loại cao thủ binh đặc chủng đều khó có khả năng là đối thủ anh cậu ấy, hôm nay làm sao lại bị một tên phú nhị đại đánh bại!

“Kim Bảo, anh thế nào rồi!”

Trương Kim Bảo ôm lấy cái mũi của mình, cảm giác đau rát.

Mặc dù không có biểu hiện ra ngoài, nhưng sự kinh hãi trong lại không giảm bớt chút nào.

Bình thường mà nói, nếu mình bị đánh một quyền, căn bản không có khả năng bị thương nặng như vậy!

Dù sao người đối phương cũng phải đạt đến cấp D mới có thể làm như vậy!

Nhưng đại ca và em của anh ấy đã nói, cậu ta chỉ là một phú nhị đại, làm sao có thể có thực lực như vậy được!

“Tôi không sao!”

Trương Kim Bảo đứng lên, nhưng ánh mắt nhìn Lâm Dật lại tràn đầy kiêng kị.

“Còn được không.” Tôn Mãn Gia thấp giọng hỏi.

“Không có việc gì, mới vừa rồi là tôi sơ suất.” Trong ánh mắt của Trương Kim Bảo là từng đợt sát khí, giọng điệu cũng càng trở nên trầm thấp.

“Cũng may là hôm nay tôi tới đây, nếu như chỉ dựa vào những người anh em bình thường kia chắc chắn là đánh không lại cậu ta, cuối cùng vẫn phải ăn thiệt thòi.”

“Anh nắm chắc là được rồi.”

Trương Kim Bảo gật gật đầu, “Anh, các người lui về phía sau một chút, lần này tôi phải nghiêm túc một chút, không thể khiến các người bị thương được.”

“Tốt!”

Tôn Mãn Gia và những người khác, đều cẩn thận lui về phía sau, nhường không gian lại.

Trương Kim Bảo sờ ở phía sau hông, lấy ra một thanh dao bấm.

“Tới đi, để tôi nhìn xem rốt cuộc cậu có tài nghệ gì!”

“Chỉ có từng này đức hạnh, còn muốn động thủ với tôi sao?”

“Tôi con mẹ nó giết chết cậu!”

Tức giận mắng một tiếng, Trương Kim Bảo cầm lấy dao găm, xông về phía Lâm Dật!

Giờ phút này, Lâm Dật vô cùng chắc chắn rằng người đàn ông trước mắt này nắm giữ phương thức phát lực đan điền.

Quả thực là không đơn giản.

Ba!

Cùng lúc đó, Trương Kim Bảo đã vọt tới, Lâm Dật nâng một bàn tay lên, bắt lấy cổ tay của anh ta một cách quỷ mị!

Trong chốc lát, thời gian tựa như là dừng lại vậy!

Trương Kim Bảo gắt gao trừng mắt, đối mặt với ánh mắt của Lâm Dật giữa không trung.

Chỉ là một chiêu này, anh ta biết bản thân mình xong rồi!

Nhất là trong mắt của Lâm Dật còn mang theo sát ý, khiến cho Trương Kim Bảo mất đi tất cả năng lực chống đỡ!

“Tên phế vật trên giường kia, hôm qua cứ như vậy nằm xuống, hôm nay đến lượt anh.”

Lâm Dật không cho Trương Kim Bảo bất cứ cơ hội nào, đoạt dao găm của anh ta rồi đâm thẳng tắp vào bụng!

A!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, khiến cho cả tòa nhà đều có thể nghe thấy.

Trương Kim Bảo ôm lấy miệng vết thương của mình, nằm ở trong vũng máu!

Tôn Mãn Gia và Tả Toàn Lập nhìn Lâm Dật mà cảm thấy choáng váng, trong mồm thậm chí có thể nhét được một quả táo.

Bọn họ biết rõ trình độ của Trương Kim Bảo.

Không thể tin tưởng được, người nằm xuống kia lại là anh ấy!

A _ _

Lại là một tiếng hét chói tai, Lâm Dật quay đầu, nhìn hai y tá nhỏ đứng ngoài cửa, đều đang ngồi co quắp trên đất.

“Không có việc gì, đừng sợ.”

Lâm Dật có chút bất đắc dĩ, quên mất nơi này là bệnh viện.

“Chạy a!”

Thời khắc nguy hiểm, Tôn Mãn Gia lập tức kịp phản ứng, chạy về phía cửa giống như là sắp mất mạng!

Giờ này khắc này, anh ta đã không còn để ý tới nhiều như vậy.

Nếu như mình không đi, Lâm Dật chắc chắn sẽ không buông tha cho mình.

Tôn Mãn Gia bỏ chạy, nhưng Lâm Dật lại không có ý nghĩ buông tha cho anh ta. Anh liền quay người xông ra ngoài!

Mà hai người còn sót lại cũng kịp phản ứng, muốn chạy ra bên ngoài.

“Đã đến lúc này rồi thì cũng đừng đi nữa.”

Một quyền!

Một chân!

Chỉ với hai chiêu đã khiến cho hai người đều ngã xuống đất không dậy nổi, đứng cũng không nổi.

Giải quyết xong hai người, Lâm Dật cũng không lãng phí thời gian, quay người xông ra ngoài.

Trong hành lang, nhìn thấy Tôn Mãn Gia giống như người điên, cho dù là bệnh nhân hay là bác sĩ đều không biết làm sao.

Mà khi Lâm Dật cầm một thanh dao găm đầy máu cùng lúc đi ra từ phía sau, đầu của mọi người liền cảm thấy ong ong.

Đây, đây là muốn giết người sao?

Thấy phương hướng chạy trốn của Tôn Mãn Gia, Lâm Dật cất bước đuổi theo, sau đó dùng một cú lăng không đạp vào lưng của anh ta!

Hô thông!

Thân thể của Tôn Mãn Gia mất đi thăng bằng, ngã về phía trước, bịch một tiếng, ngã xuống mặt đất.

“Cứu mạng a! Giết người rồi!”

Lúc này Tôn Mãn Gia đã không còn phong thái của đại ca xã hội mà giống như một người điên, la hét trong hành lang.

“Cậu, cậu muốn làm gì, bỏ đao xuống!”

Biết được tình huống tòa nhà, bảo vệ liền lập tức chạy tới.

Trên tay cầm lấy côn, run rẩy nhìn Lâm Dật.

“Người trẻ tuổi, cậu nghĩ thoáng một chút, cậu còn trẻ như vậy, nếu như động thủ giết người thì chờ đợi cậu chính là tử hình. Cậu còn còn có thanh xuân, ngàn vạn không thể làm chuyện điên rồ.” Đội trưởng bảo an nói.

“Tiểu tử, cậu bình tĩnh một chút, có gì thì có thể chậm rãi nói chuyện.” Bác sĩ trực ban khuyên can.

“Cái tên nằm trên mặt đất kia, trên tay còn có hình xăm, cũng không phải là người tốt!”

Một người thân của bệnh nhân đứng tại cửa ra vào nhỏ giọng nói thầm:

“Anh ta chắc chắn là đã bắt nạt anh chàng đẹp trai kia, nếu không người ta cũng không tức giận như vậy.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy, thu thập mấy tên ghê tởm này không phải là được rồi sao!”

Thấy tâm trạng của Lâm Dật đã tỉnh táo lại, người vây xem cũng không sợ như vậy nữa.

Hơn nữa phần lớn phụ nữ nhân cũng đang giúp Lâm Dật nói chuyện, cho là anh bất đắc dĩ nên mới làm như vậy.

Người bác sĩ phụ trách khuyên cản Lâm Dật cũng đen mặt lại.

Đã cầm đao giết người rồi, thế mà còn nói chuyện giúp cậu ta?

Tam quan chạy theo ngũ quan, lớn lên đẹp trai thì có thể muốn làm gì thì làm sao?

“Lâm Dật!”

Ngay tại lúc Lâm Dật chuẩn bị đưa Tôn Mãn Gia đi, chợt nghe truyền đến một tiếng kinh hô.

Phát hiện An Ninh đi ra trong thang máy.

“Sao cô lại tới đây.”

“Tôi lo cho anh nên mới chạy tới.”

“Chỉ là nhóm lưu manh thôi, có cái gì mà phải lo.”

Nói xong, Lâm Dật nhìn tất cả bác sĩ và nhân viên bảo an tại chỗ, nói:

“Các người gọi điện thoại cho Trương Đại Dũng, nói tôi là Lâm Dật, anh ấy sẽ đến xử lý việc này.”

Nói được nửa câu, Lâm Dật dừng một chút.

“Các người tốt nhất cũng đừng quản chuyện của tôi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1479: Ba Ngày Sau.

Chương 1479: Ba Ngày Sau.

Tê _ _

Người vây xem, đều bị dọa cho run rẩy.

Cảm thấy ánh mắt của người đàn ông kia giống như là đao vậy!

Lâm Dật cúi người, nắm lấy cổ áo của Tôn Mãn Gia, kéo người trở về!

Người xây xem trong hành lang đều lặng im nhìn chăm chú.

“Các người đang làm gì vậy, còn không mau gọi điện thoại báo cảnh sát!”

Tôn Mãn Gia còn đang cố gắng gào thét, nhưng lại không ai nghe anh ta cả.

Tất cả đều bị Lâm Dật chấn nhiếp, thân thể cũng không dám nhúc nhích, sao có thể báo cảnh sát được.

“Lâm Dật!”

An Ninh vọt lên qua đám người.

Cô không hề nghĩ tới mọi chuyện lại lớn như vậy.

Cũng không nghĩ tới, Lâm Dật lại hung ác như thế.

Cùng với anh ấy trước đó hoàn toàn như hai người khác nhau.

“Bọn họ cũng đã bị dạy dỗ, cảnh cáo một chút là được rồi, đừng náo quá lớn.”

“Những người này chỉ là mấy con chó, nếu không xx mẹ anh ta thì cũng không biết cha mình là ai.” Lâm Dật thấp giọng nói:

“Cô chờ ở bên ngoài đi, tôi đã gặp rất nhiều dạng người như này rồi, có kinh nghiệm hơn cô nhiều.”

“Tôi biết anh lợi hại, nhưng đây là Đông Bắc, không phải Trung Hải, nhân mạch quan hệ của anh căn bản là không quản được đến nơi này.”

“Vậy thì cô đúng là quá xem thường tôi rồi.”

Nói xong, Lâm Dật lôi kéo cổ áo Tôn Mãn Gia, lôi vào trong phòng bệnh.

“Cô chờ tôi ở bên ngoài, không được vào.”

Ầm!

Người bên ngoài, đều mắt lớn trừng mắt nhỏ, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào.

Nhưng lúc này, một bóng người lén lút xuất hiện ở phía sau đám người!

Người này chính là Nhiếp Chính Dương!

Nhìn thấy Lâm Dật kéo Tôn Mãn Gia đi về phòng bệnh, Nhiếp Chính Dương trốn vào một góc hẻo lánh nơi hành lang, sau đó lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát!

“Y Đại Nhị Viện, phòng 706 khu nội trú thứ ba, có người cầm đao hành hung, hung thủ tên là Lâm Dật, các người nhanh phái người tới!”

“Được rồi, chúng tôi sẽ thông báo cho cảnh sát Nhị Viện đi qua, xin giữ vững liên lạc trong suốt quá trình!”

Cúp điện thoại, vẻ mặt của Nhiếp Chính Dương bỗng nhiên trở nên hung ác nham hiểm, gắt gao nắm điện thoại di động, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Tôn Mãn Gia không thu thập được cậu, tôi cũng không tin cảnh sát cũng không thu thập được cậu!”

…

Cửa phòng bệnh bị khóa lại, Tôn Mãn Gia bị ném vào.

“Anh!”

Nhìn thấy bộ dạng chật vật của Tôn Mãn Gia, mồ hôi lạnh của Tả Toàn Lập chảy ròng.

Tên Lâm Dật này ngày cả anh mình mà cũng dám đánh, vậy người ở trong phòng lại không cần phải nói.

“Từ giờ trở đi, tôi hỏi cái gì thì anh phải trả lời cái đó.” Lâm Dật ngồi dựa vào cuối giường, lạnh lùng nói.

Tôn Mãn Gia khẽ run rẩy, nhìn Trương Kim Bảo hôn mê bất tỉnh nằm trong vũng máu, một cỗ khí lạnh bỗng từ gót chân lan đến trên đỉnh đầu anh ta.

“Hôm nay tôi nhận thua, cậu có câu hỏi gì thì cứ việc nói.”

“Tôi có chút tò mò, sao các người lại biết tôi đến bệnh viện?” Lâm Dật cười nói:

“Các người đúng thật là lợi hại, tôi ra ngoài ra bữa cơm, các người lại tới, thời gian bấm đốt ngón tay đúng là rất chuẩn.”

“Là Nhiếp Chính Dương nói cho chúng tôi biết, vì để báo thù chuyện ngày hôm qua nên tôi mới dẫn người tới.”

“Nhiếp Chính Dương?”

“Chính là anh ta!” Tôn Mãn Gia run rẩy đốt điếu thuốc, “Đã đến lúc này rồi, tôi không cần thiết lừa cậu làm gì.”

Lâm Dật cười cười, anh ta thật đúng là bụng đầy ý nghĩ xấu, ngay cả loại chuyện này mà cũng làm được.

Người tên An Ninh kia, tuy khác hấp tấp nhưng thực chất bên trong cũng là một cô gái hiền lành.

Nếu như thật sự kết hôn với anh ta, chỉ sợ chính là nhờ vả không đúng người.

“Chuyện này trước đó đã kết thúc, bây giờ nói chuyện khác.”

“Cậu muốn làm gì!”

Tôn Mãn Gia nhìn Lâm Dật, đầy trong đều là vẻ kiêng dè.

“Anh của anh hẳn là người được gọi là Đông Bắc Vương Tôn Mãn Lâu đúng không.”

“Cậu đã biết thân phận của anh tôi?”

“Trước khi xuống máy bay có nghe người dưới đài quan sát nói qua, nhưng tôi cũng không để tâm lắm, không nghĩ tới anh của anh lại bám riết không tha.”

Điểm ấy khiến cho Tôn Mãn Gia rất kinh ngạc, biết thân phận của đại ca thế mà lại không nhường chút nào. Đây cũng không giống với chuyện mà người thông minh sẽ làm.

“Tôi sống hơn ba mươi năm, cậu là người ngông cuồng nhất mà tôi đã từng gặp.”

“Chỉ là kẻ đứng đầu đám lưu manh, còn thật cho rằng mình là bàn thái sao?” Lâm Dật nói:

“Gọi điện thoại cho anh của anh, tôi có lời muốn nói với anh ta.”

Lúc này, Tôn Mãn Gia đang ước gì có thể liên hệ với đại ca, lấy năng lực của đại ca nhất định có biện pháp giải quyết việc này.

Tôn Mãn Gia bấm gọi cho Tôn Mãn Lâu, sau đó mở loa ngoài.

“Chuyện bên viện xử lý xong chưa.”

“Bây giờ còn chưa tới thời gian ngủ đâu, sao lại bắt đầu nằm mơ rồi.” Lâm Dật nói:

“Người tên là Kim Bảo kia bị tôi đâm một đao, hiện tại đã nằm xuống, về phần người em trai không chịu thua kém kia của anh cũng đã bị tôi thu phục, cho nên anh đã tính sai rồi.”

Rất rõ ràng, Tôn Mãn Lâu bên phía đối diện cũng không nghĩ tới là sẽ xảy ra chuyện như vậy, trầm mặc mấy giây mới nói.

“Lâm tiên sinh, cậu thật sự đã vô cùng vượt quá dự liệu của tôi, tuổi còn trẻ mà có trình độ này, lão Tôn thật sự bội phục.”

“Tính nhẫn nại của tôi có hạn, không có thời gian nghe anh nói nhảm. Tôi cho anh một cơ hội cuối cùng, tôi hy vọng chuyện này dừng ở đây. Nếu không thì anh cứ sống thoải mái mấy ngày nữa đi, tôi sẽ không để anh sống tới cuối tháng.”

“Ha ha...”

Trong điện thoại, Tôn Mãn Lâu cười lạnh một tiếng.

“Không hổ là người có thể một tay sáng lập tập đoàn Lăng Vân, thủ đoạn tàn nhẫn của Lâm tiên sinh thật sự đã khiến cho tôi mở rộng tầm mắt. Nhưng Tôn Mãn Lâu tôi đã đứng sừng sững hơn hai mươi năm, cậu thật sự cho rằng tôi sẽ sợ sao.”

“Xem ra anh vẫn còn không phục.”

“Nếu như lá gan tôi nhỏ như vậy, cũng không đạt đến trình độ hôm nay.” Tôn Mãn Lâu nói:

“Tôi không biết quy tắc bên Trung Hải, nhưng đến Đông Bắc thì nhập gia tùy tục đi. Chúng ta hẹn một chỗ gặp mặt một lần, nhìn xem người cười đến cuối cùng là người nào.”

“Anh thật đúng là không biết sống chết.”

“Tôi luôn cảm thấy lời này nên để tôi nói mới đúng.” Giọng nói của Tôn Mãn Lâu trở nên trầm thấp:

“Tôi thừa nhận, nếu như là tại Trung Hải hoặc là phương Nam, tôi không có khả năng là đối thủ của cậu. Nhưng cậu phải nhớ kỹ, nơi này là Đông Bắc, không phải là nơi mà một người ngoài như cậu có thể giương oai. Cậu phải hiểu được đạo lý rồng mạnh không áp được đàn rắn.”

“Vậy thì anh cũng phải hiểu, rồng cuối cùng vẫn là rồng, rắn cuối cùng vẫn là rắn, phải bày rõ ràng vị trí của mình mới được.”

“Vậy ba ngày sau, tám giờ tối, gặp tại khách sạn Shangrila.” Tôn Mãn Lâu nói:

“Cậu có thể đem gọi tất cả người quen của mình đến, nếu như thời gian không đủ, tôi có thể cho cậu thêm mấy ngày.”

“Chuyện này cũng không cần thiết, tôi đã quen độc lai độc vãng rồi.” Lâm Dật nói:

“Hơn nữa đối phó với dạng người các người, cũng không cần phải gọi quá nhiều người.”

“Sảng khoái, đã rất lâu rồi tôi không gặp được người giống như Lâm tiên sinh đây!” Tôn Mãn Lâu nói:

“Lâm tiên sinh có thể cho tôi chút mặt mũi hay không, chuyện hôm nay dừng ở đây, thả em trai tôi ra. Tôi có thể để đảm bảo rằng, sau này sẽ không quấy rối người bên cạnh cậu nữa, chúng ta sẽ giải quyết chuyện này riêng.”

“Không thành vấn đề.”

“Chuyện hôm nay cứ như vậy đi, ba ngày sau không gặp không về, tôi chuẩn bị rượu và thức ăn ngon, chờ cậu tới.”

“Một lời đã định!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1480: Thân Phận Bại Lộ.

Chương 1480: Thân Phận Bại Lộ.

Cùng lúc đó, ngoài hành lang phòng bệnh, âm thanh ồn ào vẫn không ngừng.

Sau khi xảy ra chuyện, bác sĩ trong bệnh viện liền gọi điện cho Trương Đại Dũng trước, cũng dặn người chứng kiến không được báo cảnh sát.

Mọi chuyện cũng đang chờ Trương viện trưởng tới.

Trương Đại Dũng cũng không có dây dưa, sau khi nhận tin, liền vội vàng chạy tới thu dọn tàn cục.

Ông lại căn dặn tất cả mọi người một lần nữa, không nên tiết lộ mọi chuyện ra ngoài.

Mọi chuyện đều cần chờ điều tra rõ ràng, bởi vì ông cảm thấy, nếu như không có nguyên nhân khác thì Lâm Dật không có khả năng làm ra chuyện như vậy.

An Ninh đứng bên cạnh cửa sổ, gấp đến nối hai đầu lông mày thanh tú như muốn xoắn vào nhau, cô cũng không có biện pháp nào cả.

“Trương viện trưởng, xác định không cần báo cảnh sát sao, hành hung trước mặt mọi người, bây giờ nghĩ lại thôi tôi cũng đã thấy sợ.”

Một bên khác, chủ nhiệm khoa ngoại nhỏ giọng hỏi.

"Không cần, làm theo lời tôi nói là được." Trương Đại Dũng nghiêm túc nói.

Bởi vì ông có thể xác định, Lâm Dật cũng không phải là người nguy hiểm.

"Cậu ấy lúc trước là chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện Hoa Sơn, đồng thời cũng là trưởng bí thư Hiệp hội Y học Trung Quốc, căn bản không thể nào là tội phạm giết người được, nhiều lắm cũng là xảy ra xung đột. Cho nên mọi người không thể xúc động, anh trở về thông báo cho người bên trong một chút, nếu như ai tiết lộ chuyện này ra ngoài thì không cần làm ở đây nữa."

"Cậu ta là trưởng bí thư Hiệp hội y học sao?"

"Tầng lớp của các người còn chưa đủ, còn chưa tiếp xúc đến dạng cấp bậc này như cậu ấy." Trương Đại Dũng nói:

"Buổi chiều hôm nay, có người bệnh nhân đã bị tuyên án tử hình, nhưng cậu ấy cứ thế mà kéo người đó đi ra từ trong quỷ môn quan. Anh nghĩ một chút xem trình độ của cậu ấy cao đến bao nhiêu."

Chủ nhiệm phòng bĩu môi, người bị Trương viện trưởng tuyên án tử hình lại được cậu ta cứu về sao!

Chuyện này cũng quá khủng bố rồi.

"Có tài nghệ này, kỹ thuật của cậu ấy còn không phải là nghịch thiên sao?"

"Không phải vậy thì sao, nếu như không có bản lĩnh, sao có thể trở thành Hội trưởng Hội y học Trung Quốc." Trương Đại Dũng nhìn về phía phòng 706 một chút, thấp giọng nói:

"Được rồi, hai ta cũng đừng thảo luận chuyện này nữa, việc này không thể coi thường, tuyệt đối đừng xảy ra sự cố."

“Tôi đã biết.”

Sau khi lên tiếng, phòng chủ nhiệm quay người muốn đi, chuẩn bị đi dặn dò mọi người một lần.

Nhưng ngay tại lúc này, cửa thang máy đột nhiên mở ra.

Ngoài ý muốn nhìn thấy hơn mười cảnh sát đi ra từ trong thang máy.

“Viện trưởng không xong, cảnh sát đến rồi!”

“Làm cái quỷ gì vậy, không phải tôi đã nói không được báo cảnh sát sao, người từ đâu tới vậy!”

Nhìn thấy cảnh sát, sắc mặt của An Ninh lập tức thay đổi, trái tim nhỏ thiếu chút nữa đã nhảy ra từ trong cổ họng.

Mà cảnh sát xuất hiện, cũng khiến cho Trương Đại Dũng không biết làm như thế nào cho phải.

Không cần nghĩ cũng biết, bọn họ đi tới nhất định là để xử lý chuyện của Lâm Dật.

“Đồng chí cảnh sát, tôi là viện trưởng Nhị Viện, chuyện này chỉ là hiểu lầm, chính chúng tôi đã có thể xử lý tốt, không làm phiền các người.”

Trương Đại Dũng rất rõ ràng lợi và hại trong chuyện này.

Cho dù Lâm Dật là trưởng bí thư Hiệp hội Y học Trung Quốc, nhưng làm ra loại chuyện này, cảnh sát cũng sẽ không ngồi yên.

Bởi vì không chỉ có bác sĩ và y tá nhìn thấy, mà bệnh nhân cả tầng cũng đều biết chuyện này.

Ảnh hưởng trực tiếp và gián tiếp ảnh hưởng là không cách nào lường được.

Muốn đè chuyện này xuống, chỉ sợ là rất khó.

“Chào Trương viện trưởng, tôi là sở trưởng sở cảnh sát Học Phủ, Trần Liên Sinh, hi vọng các người có thể phối hợp với tôi.” Trần Liên Sinh nói:

“Chúng tôi cần đưa người về điều tra, hi vọng các ngươi không nên cản trở.”

“Chúng tôi nhất định sẽ phối hợp, nhưng sự kiện này cũng chỉ là hiểu lầm, không cần thiết phải gióng trống khua chiêng như vậy.”

“Có phải là hiểu lầm hay không, còn phải điều tra rồi mới có thể quyết định.” Trần Liên Sinh nói:

“Các người đều không nên tới gần phòng 706, để tránh việc gặp phải nguy hiểm.”

Vẻ mặt Trương Đại Dũng hiện lên vẻ lo lắng, ông muốn giúp Lâm Dật xử lý chuyện này, nhưng lại bất lực.

Hơn mười cảnh sát, thận trọng tới gần phong 706.

Cùng lúc đó, Trần Liên Sinh và hai người khác, đã móc súng ra để có thể ứng phó bất trắc bất cứ lúc nào.

Thấy cảnh này, An Ninh thiếu chút nữa đã ngất đi.

Cô muốn đi lên ngăn cản, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải.

Bởi vì chứng cứ vô cùng xác thực, Lâm Dật quả thực đã cầm đao đâm người.

Đúng lúc này, mọi người thấy, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Lâm Dật đi ra từ bên trong, đụng mặt với Trần Liên Sinh.

Hai nhóm người mắt lớn trừng mắt nhỏ một hồi lâu.

“Các người là đến bắt người sao?”

Ngạch...

Trần Liên Sinh có chút mơ hồ, không phải đến bắt người, chẳng lẽ đến để ăn cơm sao?

“Báo lên tên của ngươi!”

Trần Liên Sinh cầm súng chỉ Lâm Dật, vô cùng phòng bị.

“Lâm Dật.”

Sau khi xác định thân phận của Lâm Dật, bầu không khí càng thêm giương cung bạt kiếm.

“Không được nhúc nhích, hiện tại lập tức đi theo chúng tôi!”

“A? Các người tới bắt tôi sao? Chuyện này thì có chút không đúng thì phải.”

“Cậu cầm đao hành hung, chẳng lẽ còn muốn ngụy biện sao!”

“Tôi thừa nhận chuyện này, quả thực đã cầm đao đâm người, nhưng người ở bên trong đều không phải là thứ tốt gì. Tôi cũng coi như là giúp các người xử lý sâu mọt xã hội, bắt tôi cũng không đúng lắm.”

“Tôi không biết bên trong là người nào, nhưng cậu lại làm ra hành vi này tại nơi công cộng, chúng tôi nhất định phải trừng trị cậu theo pháp luật!”

Trương Đại Dũng bất đắc dĩ đỡ trán, hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, muốn ngụy biện đều không có cơ hội, cảm giác mọi đã mất đi khống chế.

“Lâm Dật, anh đừng cợt nhả nữa nghiêm chút một chút đi, phối hợp với cảnh sát cho tốt vào, bây giờ không phải là lúc đùa giỡn!” An Ninh lớn tiếng nói.

“Nói nhỏ chút, nơi này là bệnh viện, đừng có hô to gọi nhỏ, sẽ không tốt.”

Nếu như điều kiện cho phép, An Ninh hận không thể đi lên cho Lâm Dật một bạt tay.

Nếu như anh thật sự bận tâm chuyện này, sao vừa rồi lúc đâm người lại không nghĩ đến!

Thật sự là tức chết người mà.

“Hai người đều chú ý một chút, bây giờ không phải là lúc cho các người nói chuyện!” Trần Liên Sinh chỉ Lâm Dật nói:

“Nhanh giơ tay lên.”

“Đừng hoảng hốt, tôi biết các người cũng là người mang chức trách.” Lâm Dật nhìn Trần Liên Sinh, nói:

“Anh đi theo tôi một chút, tôi có chút chuyện muốn nói với anh.”

“Cậu đừng có mà cợt nhả với tôi, đừng cho là tôi không biết cậu muốn làm gì!” Trần Liên Sinh nghiêm túc nói:

“Nếu như cậu có bất kỳ động tác nguy hiểm nào, tôi đều có quyền đánh chết cậu.”

“Trong tay các người có súng, trên tay tôi ngay cả rắm cũng không có, anh khẩn trương như vậy làm gì.”

Trần Liên Sinh cẩn thận nhìn Lâm Dật, dùng súng chỉ sang vị trí cửa sổ bên cạnh.

“Chúng ta sang bên kia nói.”

“Đi thôi.”

Lâm Dật thoải mái đi đến bên bệ cửa sổ, Trần Liên Sinh thận trọng theo sau.

Giữa hai người luôn duy trì khoảng cách nửa mét.

Nếu có bất kỳ tình huống đột ngột nào thì anh cũng có thể kịp phản ứng.

“Đừng khẩn trương như vậy, đều là người một nhà.”

Lâm Dật tựa ở bên bệ cửa sổ, ném giấy chứng nhận thân phận của mình cho Trần Liên Sinh.

Tuy không biết cụ thể là giấy chứng nhận gì, nhưng Trần Liên Sinh đã cảm thấy mơ hồ!

Bởi vì trên giấy chứng nhận màu đỏ có năm ngôi sao!

Thận trọng mở giấy chứng nhận ra, đôi mắt của Trần Liên Sinh lập tức trừng lớn.

“Cậu lại là...”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1481: Tôi Cũng Đi Khách Sạn.

Chương 1481: Tôi Cũng Đi Khách Sạn.

“Không cần hoài nghi tính thật giả của giấy chứng nhận, người làm giả thứ này đều đang bị giam giữ ở bên trong kìa.”

Không cần Lâm Dật nói, Trần Liên Sinh cũng biết giấy chứng nhận này là thật, lúc này anh đã tháo xuống tất cả phòng bị.

Nhưng vừa muốn cúi chào thì bị Lâm Dật ngăn lại.

“Đừng để lộ, không cần quá khoa trương.”

Lâm Dật chỉ vào phòng 706, nói:

“Nếu như các người đã tới thì mang người ở bên trong đi đi, nhưng tôi không muốn để lộ thân phận của mình, hi vọng các người có thể giữ bí mật này.”

“Tôi biết phải làm sao.”

“Vậy được rồi, mọi chuyện trước hết cứ tạm quyết định như vậy đi.” Lâm Dật nói:

“Đúng rồi, mới rồi là ai báo cảnh sát vậy? Đối phương có nói tên của mình không?”

“Hình như là không nói, chỉ nói rằng ở đây có người cầm đao hành hung, bảo chúng tôi nhanh tới xử lý, nhưng người báo cảnh sát là một người đàn ông.”

“Người đàn ông sao?” Lâm Dật lẩm bẩm một câu, cảm thấy chuyện này có điểm gì là lạ.

“Lúc báo cảnh sát, dáng vẻ giọng điệu của đối phương thế nào?”

Lâm Dật tin tưởng, lấy năng lực của Trương Đại Dũng hẳn là có thể bình ổn việc này, dù sao cũng đến mức phải báo cảnh sát.

Nhưng hết lần này tới lần khác, chuyện như vậy lại xảy ra, ít nhiều cũng có chút kỳ quái.

“Tôi thật sự không biết, là trung tâm Cảnh Sát đã liên hệ với chúng tôi.”

“Hiện tại đi tra xem, xem chủ của dãy số đó là ai.”

“Đã biết.” Trần Liên Sinh lấy điện thoại di động ra, bấm gọi cho trung tâm cảnh sát, chuẩn bị tra xem người báo cảnh sát là người nào.

Mà Lâm Dật thì yên lặng tự hỏi.

Nếu như không cuộc nói chuyện với Tôn Mãn Gia, Lâm Dật sẽ không để ý chuyện này.

Nhưng anh lại biết được từ trong miệng của anh ta là Nhiếp Chính Dương liên hệ bọn họ. Điều này đã khiến anh nổi lòng nghi ngờ, cảm thấy việc này, khả năng có chút quan hệ với anh ta.

Ước chừng sau mười mấy phút, Trần Liên Sinh nhận được câu trả lời.

“Thủ trưởng, đã điều tra xong.” Trần Liên Sinh nói:

“Người báo cảnh sát tên là Nhiếp Chính Dương, là bác sĩ khoa ngoại của Nhị Viện. Anh ta nói nhìn thấy bên này có người cầm đao hành hung, nên đã gọi điện thoại báo cảnh sát.”

“Quả nhiên là anh ta.” Lâm Dật nói thầm:

“Lãnh đạo, có vấn đề sao?”

“Người báo cảnh sát này có chút bất chính, anh lấy tội danh ảnh hưởng công vụ đi xử lý một chút.”

“Việc này không tốt lắm.”

Trần Liên Sinh khó xử, “Quá trình báo cảnh sát không có một chút vấn đề, cũng không bắt lên đầu người ta được.”

“Những người trong phòng bệnh chính là anh ta tìm đến, rõ ràng chính là là mua hung giết người, tội danh này còn chưa đủ à?”

Vẻ mặt Trần Liên Sinh như cầu xin, “Lãnh đạo, người ta có tổng cộng bốn người thì hai người đã bị ngài đâm, hai người khác thi bị đánh không đứng dậy nổi, rốt cuộc là ai giết ai.”

“Ngạch... Chuyện này có chút xấu hổ.” Lâm Dật nở nụ cười, “Vậy thì mượn lý do này, bắt vào đánh một trận, cho anh ta biết cái gì gọi là xã hội hiểm ác.”

“Chuyện này thì không thành vấn đề.” Trần Liên Sinh cười xấu xa nói.

“Không tệ không tệ, tôi xem trọng anh, sau này nhất định có thể thăng quan.”

Lâm Dật vỗ bả vai của Trần Liên Sinh với ý vị sâu xa, rồi đi về phía An Ninh.

Nhìn thấy Lâm Dật đi tới, cảnh sát còn lại lập tức trở nên cảnh giác, nhìn chằm chằm Lâm Dật.

“Bỏ hết súng xuống cho tôi, việc này chỉ là hiểu lầm, cùng tôi vào trong bắt người đi!”

Lời nói của Trần Liên Sinh khiến cho hơn mười cảnh sát còn lại đều cảm thấy mơ hồ.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Thế mà không truy cứu chuyện này?

“Còn thất thần làm gì vậy! Không nghe rõ lời tôi nói sao! Cùng tôi đi vào bắt người!”

Trần Liên Sinh lại hét lên, mấy người còn lại mới kịp phản ứng, vội vàng xông vào, nhưng vẫn còn đang ở trong trạng thái mơ hồ.

“Mọi chuyện đều đã xử lý xong, đi thôi.” Lâm Dật nói với An Ninh.

Hả?

An Ninh và Trương Đại Dũng đều mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Vừa rồi còn giương cung bạt kiếm, nói muốn bắt Lâm Dật về, hiện tại sao lại không có một chút việc gì vậy?

Chuyện này không hợp logic a.

“Xác định không có chuyện gì sao?”

“Nếu như thật sự có chuyện, bọn họ sẽ để cho tôi đi sao?”

“Nhưng thái độ của bọn họ chuyển biến cũng quá nhanh đi, anh đã làm gì vậy?”

“Thiên cơ không thể tiết lộ, cô cũng đừng hỏi nhiều như vậy, đi thôi.”

“Ừm, chỉ cần anh không có việc gì là được rồi.”

Trong thời gian một ngày này, tâm trạng của An Ninh thay đổi rất nhanh, từ buồn đến vui, nên giờ cô cũng không có tâm tư chú ý đến chuyện khác nữa.

Chỉ cần Lâm Dật không có việc gì là được rồi.

Cùng lúc đó, bọn người Tôn Mãn Gia bị mang ra ngoài, căm tức nhìn Lâm Dật:

“Cậu đây là có ý gì!”

“Tôi quả thực không muốn bắt các người, nhưng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không có liên quan với tôi, các người đành tự nhận lấy xui xẻo vậy.” Lâm Dật nhún vai nói.

Tôn Mãn Gia nghĩ lại chuyện vừa xảy ra.

Lâm Dật quả thực không có báo cảnh sát, mà lại đến cấp độ như cậu ta cũng không có khả năng làm loại chuyện nói không giữ lời kia.

Tôn Mãn Gia không nói gì, yên lặng để cảnh sát mang đi.

Mà Lâm Dật và An Ninh cũng về tới trong phòng bệnh của cha cô.

“Con gái, hai người các con không sao chứ?” Lưu Quế Cầm tiến lên nói.

“Không có việc gì, đều đã xử lý xong, sau này sẽ không sao nữa.”

Vì không muốn mẹ mình lo lắng, An Ninh chỉ nói qua mọi chuyện, cũng không có nói tỉ mỉ.

“Nhưng mẹ vừa mới thấy xe cảnh sát tới.”

“Đúng thế, cảnh sát đến bắt những người xấu kia đi.”

“Nhìn xem đầu óc của mẹ này, sao lại quên mất chuyện này chứ.”

Sau khi biết mọi chuyện đã được xử lý, người An gia đều có loại cảm giác như trút được gánh nặng, sau này cũng không cần lo lắng nữa.

“Được rồi, cũng đã hơn 11 giờ tối, hai người các con cũng đừng ở lại đây nữa, đi về nghỉ ngơi đi, buổi tối hôm nay mẹ sẽ ở đây.” Lưu Quế Cầm thúc giục, nói.

“Vẫn là để con ở lại đây với mẹ đi.” An Ninh nói.

“Không cần, con ở lại đây cũng không tiện chăm sóc, hai chúng ta thay ca, qua mấy ngày nữa con lại đến.”

“Vậy con sẽ xin phép nghỉ, sáng ngày mai sẽ tới.”

“Cũng không cần xin phép nghỉ đâu, cha con cũng không phải lúc nào cũng cần chăm sóc. Nếu như mẹ mệt thì sẽ gọi con đến, đừng chậm trễ công việc.”

“Vậy ngày mai nhìn tình huống rồi lại nói.”

An Ninh vẫn có chút không yên lòng, nhưng lại bị Lưu Quế Cầm đuổi đi, chuyện mà bà có thể tự làm thì không muốn làm phiền con cái.

Đi ra từ trong phòng bệnh, tâm trọng của An Ninh đã tốt hơn nhiều, lại khôi phục bộ dáng thoải mái lúc trước.

“Tôi đi trước.”

Lâm Dật ngáp một cái, sau đó ngoắc tay đón xe.

“Các người đặt khách sạn ở đâu?”

“Đại khách sạn Tứ Quý, cách trong viện không xa.”

“Tôi biết ở đâu.” An Ninh nói ra: “Trong nhà của tôi không ai, hôm nay sẽ theo anh đến đó ở tạm, ngày mai có thể cùng nhau đi làm.”

“Cô có bệnh tại thân, đi với tôi làm gì.”

“Có bệnh thì có quan hệ gì với chuyện cùng ở khách sạn sao?”

“Ngạch, vậy thì cùng đi đi.”

An Ninh không hiểu ý của Lâm Dật, nếu như là Lương Nhược Hư hoặc là Vương Oánh, đoán chừng mới nói thì đã hiểu.

Sau khi sắp xếp xong kế hoạch tiếp theo, hai người đón xe về tới khách sạn.

…

Y Đại Nhị Viện, phòng trực ban khoa tim mạch, Nhiếp Chính Dương cầm điếu thuốc, đứng bên bệ cửa sổ, ánh mắt rơi vào cửa chính khu nội trú.

Ánh đèn trên xe cảnh sát không ngừng lấp lóe, thanh thế đúng là rất lớn.

“Thật sự là chờ mong a, đợi lát nữa cậu ta sẽ bị mang đi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1482: Cô Cũng Chỉ Là Một Đống Cơ Quan.

Chương 1482: Cô Cũng Chỉ Là Một Đống Cơ Quan.

Từ lúc xe cảnh sát đến, Nhiếp Chính Dương vẫn đứng ở chỗ này, muốn nhìn thấy hình ảnh Lâm Dật bị bắt.

Ước chừng hơn nửa giờ sau, có người lục tục bị mang tới xe cảnh sát.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Nhiếp Chính Dương lẩm bẩm một câu, cảm thấy khó hiểu.

Lâm Dật cầm đao hành hung, nhất định sẽ bị bắt đi.

Nhưng sao lại bắt nhiều người đi như vậy?

Sau vài giây đồng hồ suy tư, Nhiếp Chính Dương giật mình.

Tuy Lâm Dật là người cầm đao hành hung, nhưng dựa theo thông lệ, mấy người Tôn Mãn Gia cũng phải tiếp nhận điều tra.

Nghĩ tới đây, ý cười của Nhiếp Chính Dương càng tăng lên, lại về tới trên ghế.

Trong phòng chỉ mở một chiếc đèn bàn, nụ cười nơi khóe miệng càng khiến cho anh ta trở nên âm u hơn.

“Lâm Dật à Lâm Dật, không phải cậu rất lợi hại sao, cuối cùng không phải đều bị tôi chơi chết sao? Dám cướp người của tôi, tôi sẽ để cho cậu chết như thế nào cũng không biết.”

Sau khi dập tắt điếu thuốc trên tay, Nhiếp Chính Dương khẽ hát, bấm gọi cho An Ninh.

“Ninh Ninh, còn ở phòng bệnh không, anh hiện tại không có việc gì, muốn đi qua xem em một chút.”

“Không cần đâu, em đã trở về.”

“Sao em lại đi một mình vậy, đã trễ thế như vậy sẽ không an toàn, sao lại không gọi điện thoại cho anh, anh đưa em trở về.”

“Lâm Dật đang ở bên cạnh em, cũng không cần anh.”

“Lâm Dật đang ở bên cạnh em sao!”

Thân thể của Nhiếp Chính Dương lúc này hơi chấn động, “Cậu, cậu ta không phải là bị cảnh sát mang đi rồi à, sao có thể ở cùng với em được!”

“Xin lỗi, để anh thất vọng rồi, người bị mang đi là bọn người Tôn Mãn Gia, không có quan hệ gì với tôi hết.” Trong điện thoại, Lâm Dật cười ha hả nói.

“Bọn họ bị mang đi sao!”

“Không sai, hẳn là anh rất thất vọng đúng không.”

Ầm!

Nhiếp Chính Dương không nói câu nào, trực tiếp cúp điện thoại, sắc mặt trắng bệch, cả người đầy mồ hôi lạnh.

“Không thể nào!”

“Nhiều người như vậy đều nhìn thấy cậu ta cầm đao hành hung, làm sao có thể không có chút việc gì được!”

“Cho dù cậu ta là Hội trưởng Hội y học Trung Quốc cũng không có khả năng có đặc quyền lớn như vậy!”

Tròng mắt của Nhiếp Chính Dương trừng lớn, thở hồng hộc, nghĩ mãi mà vẫn không hiểu.

Cùm cụp!

Đột nhiên tiếng mở cửa đánh gãy mạch suy nghĩ của Nhiếp Chính Dương.

Vốn cho rằng là y tá trực ban tới, không có nghĩ rằng lại là cảnh sát!

“Đồng chí cảnh sát, các người tới đây là...?”

“Anh là Nhiếp Chính Dương đúng không, người gọi điện thoại báo cảnh sát cũng là anh phải không.”

“Đúng, là tôi.”

“Đi theo chúng tôi một chuyến đi.”

Trần Liên Sinh không cho Nhiếp Chính Dương cơ hội nói nhảm, trực tiếp bắt đi.

Anh ta mờ mịt, nhìn còng tay lạnh như băng, hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Cảnh sát, anh bắt tôi làm gì, tôi chính là người báo cảnh sát, chẳng lẽ chuyện này cũng phạm pháp sao!”

“Báo cảnh sát quả thực không phạm pháp, thế nhưng anh hẳn là biết người tên là Tôn Mãn Gia kia, và anh chắc cũng biết tại sao anh ta lại đến đây đúng không.” Trần Liên Sinh nhìn Nhiếp Chính Dương, “Lại còn nhiều lời với tôi nữa?”

...

Lúc Nhiếp Chính Dương gọi điện thoại tới, An Ninh vừa mới làm xong thẻ phòng, hai người đang đi về trong phòng.

“Cô nói đi cùng với tôi làm gì, giống như yêu đương vụng trộm không bằng.”

“Tôi cũng không sợ, anh sợ cái gì.” An Ninh nói:

“Trước mắt có hơi nhiều chuyện, chờ sau khi bình phục được một thời gian, tôi sẽ đi nói rõ ràng, không nên lãng phí thời gian của nhau.”

“Cô đúng là rất thoải mái.”

“Được rồi, đừng nói chuyện của tôi.” An Ninh quay đầu, đánh giá Lâm Dật, “Anh mới vừa nói, để cho anh ấy thất vọng rồi, là có ý gì?”

“Bởi vì anh ta là người báo cảnh sát, chỉ đơn giản như vậy.”

“Anh, anh ta báo cảnh sát...”

Vẻ mặt An Ninh hiện lên sự tức giận, “Người này thật sự là không cứu nổi! Ở chung với anh ta hơn một năm, thế mà tôi lại không phát hiện ra!”

“Không có việc gì, dù sao cũng đều phải chia tay.” Lâm Dật xoay xoay lưng nói:

“Chỉ cần không ngủ cùng một chỗ thì không coi là thua thiệt.”

“Ừm.” An Ninh gật gật đầu, “Không còn sớm, đi về nghỉ ngơi đi.”

...

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật đang ngủ mơ mơ màng màng, thì nhận được điện thoại của An Ninh.

“Vừa mới sáng sớm, gọi điện thoại làm gì.”

“Đến giờ làm việc.”

“Tôi đã khi nào đi làm đúng giờ chưa, chờ tôi tỉnh ngủ lại nói tiếp.”

“Anh không đi làm, nhưng tôi thì có, nhanh đi ăn cơm một chút.”

Nói xong, An Ninh cúp điện thoại, Lâm Dật bị làm cho tỉnh cả ngủ, thu dọn một chút, cũng chuẩn bị đến nội viện nhìn xem.

Tuy dậy rất sớm, nhưng lúc anh đi tìm Lý Tự Cẩm, phát hiện bọn họ đều đã đi.

Để một mình nhân viên nhàn rỗi như anh lại đây.

Sau khi ăn sáng, hai người đón xe đến Viện nghiên cứu Nông nghiệp, ai cũng bận rộn chuyện của mình.

Nhưng Lâm Dật cũng chỉ là hỏi thăm tiến độ học tập một chút, những chuyện khác thì cũng không cần anh phải quan tâm.

Hai ngày tiếp theo, cuộc sống của Lâm Dật không có chút gợn sóng nào, người khác cũng không tới tìm phiền toái, thời gian trôi qua rất thoải mái.

An Ninh còn đưa Lâm Dật và Lý Tự Cẩm đi ăn mỹ thực đặc sắc của Đông Bắc, lẩu, dưa chua chưng miến, gà hầm nấm, khiến cho Lý Tự Cẩm ăn đến quên cả trời đất.

Trong lúc đó, Đông Bắc còn có một đợt tuyết lớn, phố lớn ngõ nhỏ đều được bao phủ trong làn áo bạc, khắp nơi đều là màu tuyết trắng. Lý Tự Cẩm buổi tối không ngủ được, ghé vào bên cửa sổ nhìn tuyết rơi lúc nửa đêm, sau đó ngày hôm sau vô cùng cao hứng đi đắp người tuyết và ném tuyết.

Mà Lâm Dật còn hưởng thụ cảm giác một rồng hai phượng.

Lấy tính nghiền ép, trong đóng tuyết đúng là một thanh song sát.

Nhất là An Ninh, không chỉ có sức chiến đấu nghiền ép, còn khiến cho áo lót bên trong đều là tuyết.

“Nếu như trên tay có đao, tôi nhất định sẽ chém chết anh trước!”

“Bạo lực như vậy làm gì, giống như Tự Cẩm chúng ta xem, nhẹ nhàng một chút không tốt sao.”

“Nếu như anh không ném tuyết vào trong đồ của tôi thì tôi cũng sẽ ôn nhu với cậu!”

“Không phải chỉ là chút tuyết thôi sao, phơi một hồi là khô.”

Trong văn phòng, Lâm Dật cởi giày của mình ra, chuẩn bị dùng máy sưởi để hong khô.

“Bên trong tôi đều là tuyết!!!”

“Vậy thì cởi ra đi, sợ cái gì.” Lâm Dật nói:

“Yên tâm đi, tôi không có bất kỳ suy nghĩ gì đối với phụ nữ có số đo như cô, dù là cô có cởi hết thì ở trước mặt ta cũng chỉ là một đống cơ quan trên cơ thể mà thôi.”

“Đao của tôi đâu!”

Reng reng reng _ _

Điện thoại di động của An Ninh đột nhiên vang lên.

“Mẹ.”

“Con gái, có bận gì không?”

“Không bận, có chuyện gì ạ.” Giọng nói của An Ninh trở nên vội vàng, “Có phải là cha đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Cha con rất tốt, là Nhiếp Chính Dương và cha mẹ của cậu ấy đến bệnh viện.”

“Muốn đến thăm cha con sao.” An Ninh vén tóc, “Không được nhận đồ của bọn họ, nhanh đuổi người đi.”

“Tuy nói là đến để thăm cha con, nhưng chủ yếu là tới nói chuyện kết hôn. Nhưng con không ở đây nên mẹ cũng không tiện nói gì, con có thể hay phép nghỉ, đến bệnh viện một chuyến được không, đến nói mọi chuyện với bọn họ cho rõ ràng.”

“Nói chuyện kết hôn sao?”

An Ninh sửng sốt, đám người này đang nghĩ thế nào vậy?

Mọi chuyện còn chưa có gì đâu, thế mà lại tới nói chuyện kết hôn?

Hơn nữa còn là lúc ba mình đang nằm viện!

“Mẹ cũng không biết nhà bọn họ nghĩ gì nữa, thế mà lại tới lúc mấu chốt này.” Lưu Quế Cầm thở dài, “Nếu như con không có việc gì thì đến một chuyến đi, mẹ cũng không biết nên xử lý như thế nào.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1483: Gió Thổi Qua Đồng Bằng.

Chương 1483: Gió Thổi Qua Đồng Bằng.

“Mẹ chờ con tại bệnh viện, con sẽ qua đó ngay.”

Cúp điện thoại, An Ninh thu dọn đồ đạc của mình một chút, chuẩn bị đến bệnh viện.

“Mọi chuyện thế nào, Nhiếp Chính Dương đến bệnh viện rồi sao?”

“Bọn họ đúng là làm tôi tức chết mà.”

An Ninh tức giận dậm chân, “Cha tôi còn đang nằm viện, thế mà chạy tới nói chuyện kết hôn với mẹ tôi, thật sự không biết người nhà bọn họ đang nghĩ gì nữa, tức chết tôi rồi.”

Ngạch...

Lâm Dật cũng có chút bội phục Nhiếp Chính Dương.

Lúc đó mình bàn giao cho Trần Liên Sinh, bắt anh ta vào rồi đánh một trận, vốn cho rằng có thể thành thật hơn một chút, không nghĩ tới sau khi đi ra lại như con thiêu thân.

Thật đúng là Tiểu Cường (con gián) đánh mãi không chết.

“Vậy cô lái xe chậm một chút, bên ngoài đều là tuyết.” Lâm Dật ngáp một cái, “Cho tôi mượn dùng giường gấp trong văn phòng của cô một chút, nghịch tuyết có hơi mệt, buổi chiều nên ngủ bù một giấc.”

“Anh đừng ngủ, đi cùng tôi.”

“Tôi đi làm gì? Giả làm bạn trai cô sao?”

“Chuyện này còn cần hỏi sao?” An Ninh nói với vẻ đương nhiên:

“Đến lúc đó anh cứ liền nói, trong nhà anh vô cùng có tiền, hơn nữa đã ngủ cùng nhau, có thể khoác lác thế nào thì cứ khoác lác thế đó, để cho bọn họ biết khó mà lui.”

Là một người nắm giữ một hệ thống giả trang, Lâm Dật đã cản súng giúp không ít người, nhưng người khác đều là ngượng ngùng như con chim cút, ấp úng nửa ngày mới nói nên lời.

An Ninh thì lại không giống, trực tiếp nói với anh rằng muốn anh giả làm bạn trai của mình, khiến cho Lâm Dật có chút bất ngờ.

“Chắc chắn muốn nói như vậy sao? Liệu có khiến cô trở thành kẻ hám tiền không?”

“Tôi không có vấn đề gì cả.” An Ninh nói:

“Đó đều là chuyện trên miệng người khác, anh thích nói như thế thì cứ nói thế đó.”

“Đây không phải là đang bôi nhọ danh tiếng của cô sao, cô không sợ người khác nói xấu sau lưng à?”

“Tức giận cũng không được gì, tôi cũng không quản được miệng của người đời.” An Ninh nói:

“Nhưng nếu để cho tôi biết nhất định sẽ đi lên cho người đó một bạt tay. Nếu như tôi không biết thì kệ đi, trên đời không có chuyện gì là có thể hoàn mỹ cả, mọi chuyện không thể lúc nào cũng theo ý mình cả, nhìn thoáng chút là được rồi.”

Tâm thái của An Ninh hoàn toàn vượt ra khỏi dự kiến của Lâm

Dật.

Loại tính cách thoải mái sảng khoái này quả thực khiến người ưa thích.

“Lợi hại, tôi có lẽ cũng nên học theo phong thái này của cô mới được.”

“Muốn học cũng được, nhưng phải nộp học phí.”

An Ninh cười, sau đó lấy ra một chiếc quần leggings nhung trong ngăn kéo tủ. Cô đưa lưng về phía Lâm Dật, chuẩn bị thay chiếc quần đã bị tuyết làm ướt.

Ban đầu vốn dĩ muốn chờ Lâm Dật đi mới thay, nhưng tình huống bây giờ khẩn cấp cũng không nghĩ nhiều nữa.

Giữa hai người khác phái, lúc thu hút người nhất cũng không phải là không mảnh vải che thân, mà chính là ôm tì bà nửa che mặt, muốn che còn lộ.

Giống như là An Ninh hiện tại, chỉ là một động tác thay quần đã đủ khiến cho người miên man bất định.

“Móa!”

Lâm Dật mắng một câu, quay người đi ra bên ngoài.

An Ninh đang cởi quần được một nửa, quay đầu nhìn Lâm Dật, “Nữ sinh thay quần, anh cũng không hứng thú nhìn, có phải là giới tính có vấn đề rồi hay không?”

“Vốn là có hứng thú, nhưng người nào mẹ nó biết được cô còn mặc thêm một chiếc quần bên trong nữa.”

“Lúc này là giữa mùa đông, tôi mặc thêm một chiếc quần giữ ấm bên trong cũng rất bình thường mà.” An Ninh nói:

“Anh cho rằng đây là phương Nam sao, một chiếc Leggings là có thể trải qua mùa đông à?”

“Vậy cô làm sao thay đồ lót? Không phải cũng có đồ dự bị đó chứ?”

An Ninh liếc Lâm Dật một chút, “Có ai bỏ thứ đó trong văn phòng không, bệnh tâm thần à.”

“Không phải nó cũng là ướt sao.”

“Anh không biết xấu hổ mà còn nói? Nếu không phải anh ném tuyết vào trong quần áo của tôi thì cũng sẽ không như thế.”

“Lúc tôi giặt tất mà buổi sáng còn chưa khô thì sẽ dùng máy sấy để sấy một chút.”

An Ninh ôm bờ eo thon, đánh giá Lâm Dật.

“Nếu như anh thích như vậy, tôi có thể cho anh xem, không cần nói bóng nói gió, dù sao cũng là người đẹp trai, tôi không ngại.”

“Cô nói vậy thì oan uổng cho tôi quá, việc này không cần nói bóng nói gió, tôi chỉ đang cho cô ý kiến thôi.” Lâm Dật nói:

“Nhưng vì để tránh việc cô xem tôi như lưu manh, có thể không cần cởi, cứ mặc mà sấy luôn cũng được.”

“Mặc thì làm sao sấy? Như vậy căn bản không có hiệu quả gì cả.”

“Không phải vậy.” Lâm Dật nói:

“Căn cứ khoa học cho thấy, khi gió đi qua đồng bằng thì sẽ hình thành vòi rồng, lượng gió cũng sẽ có sự thay đổi, cho nên hiệu quả sẽ tốt hơn.”

“Gió đi qua đồng bằng…”

Vừa mới bắt đầu, An Ninh còn không hiểu ý của Lâm Dật, nhưng rất nhanh liền hiểu ra.

“Với số đo này của tôi sao có thể tính là đồng bằng được!”

“Đống đất và đồng bằng cũng không khác nhau nhiều.”

“Anh có tin tôi dùng giày cao gót đâm chết anh hay không.”

“Cô nhìn cô xem, tôi chỉ là đưa ra chút ý kiến, đồ lót bị ướt sẽ rất dễ bị bệnh, tôi cũng là vì muốn tốt cho cô.”

“Tôi thấy anh chính là đang có ý nghĩ xấu với tôi!” An Ninh trừng mắt nhìn Lâm Dật.

Lớn lên đẹp trai như vậy, sao cứ luôn muốn ăn đòn thế chứ!

“Tôi đây là đang quan tâm cô.”

“Quan tâm tôi mà sao chỉ nói áo lót, đồ lót là một bộ a.”

“Đồ lót và áo lót không giống nhau.”

“Đều là đồ mặc trong, sao lại không giống nhau.”

“Bình thường mà nói thì chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, những thứ như áo lót trên cơ bản đều là khô mát. Nhưng đồ lót thì không giống, luôn ẩm ướt cũng không sao cả.”

Nói xong, Lâm Dật đứng dậy, cầm chìa khóa xe trên bàn rồi rời đi.

“Trời có chút lạnh, tôi đi làm nóng xe.”

Loảng xoảng.

Lâm Dật rời đi, cửa đóng lại, An Ninh sửng sốt một hồi lâu mới hiểu rõ.

“Lâm Dật, tôi giết chết anh!”

Sau mười mấy phút, An Ninh đã thay xong quần áo, khoác áo lông đến trên xe, đi lên liền bóp Lâm Dật mấy lần, lực tay vô cùng lớn.

Lâm Dật rất buồn bực, tại sao con gái lại có sự thống nhất trong chuyện bóp người này?

Dựa theo sự hướng dẫn của An Ninh, Lâm Dật chạy xe đến bệnh viện, nhưng hai người cũng không vội xuống xe.

“Nhớ kỹ những gì tôi đã nói với anh trên đường tới đây đó.”

“Tôi là phú hào giá trị con người 10 triệu, ở biệt thự, lái xe thể thao, nhiều tiền đến xài không hết.”

An Ninh hài lòng gật đầu, “Phía sau thì sau.”

“Phía sau không được, tôi không thích đi cửa sau, vẫn là phía dưới đi.”

“Cái gì mà phía dưới phía sau, tôi đang hỏi anh nội dung phía sau.”

“Quá xấu hổ, thực sự nói không nên lời.” Lâm Dật nói:

“Lấy khí chất này của tôi, nói là phú hào nhất định sẽ có người tin, nhưng cô lại nói, là tôi vừa gặp đã yêu cô, sau đó mặt dày mày dạn theo đuổi cô, không khác gì đang nói chuyện phiếm cả.”

“Hơn nữa mẹ cô cũng là người khôn khéo, nếu nói như vậy nhìn liền biết là giả.”

“Tốt xấu gì tôi cũng là thạc sĩ Nhân Đại, tuy không phải là hoa khôi, nhưng cũng có một đống người theo đuổi tôi, trình độ ngoại ngữ cấp sáu, nói anh theo đuổi tôi, làm sao lại là chuyện phiếm được!”

“Sờ lấy lương tâm 32C của cô rồi tự hỏi xem lý do mà tôi theo đuổi cô là gì đây?” Lâm Dật nói:

“Thích đống đất nhỏ của cô?”

“Thích thịt trên lưng cô?”

“Thích hình hoạt hình trên đồ lót?”

“Tôi cũng không chơi văn hóa phục hưng, tiểu thư Lolita cũng không phải?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1484: Thuốc Cao Da Chó.

Chương 1484: Thuốc Cao Da Chó.

“Anh có tin tôi bóp chết anh hay không!”

An Ninh ngồi bên cạnh tức giận, nhào tới Lâm Dật như hổ đói vồ mồi.

Không quan tâm mặt hay là eo, chỉ cần là chỗ có thể sờ thì đều bóp một cái.

Nếu như trên tay An Ninh có đao, đoán chừng Lâm Dật đã bị chém thành tám khối.

“Anh không thể nói tôi như vậy được, bất kể nói thế nào, tôi cũng là người ngực nở mông cong, có kém cỏi như anh nói sao, còn cái gì mà văn hóa phục hưng, phục hưng cái rắm!”

“Nhưng quả thực rất phục cổ!”

“Tôi thích vậy đó!”

“Vâng vâng vâng, cô thích mặc thế nào đều là quyền của cô, hơn nữa còn là loại bông hút nước...”

“Anh còn nói nữa thì tôi sẽ giết chết anh!”

Đương đương đương ——

Ngay tại lúc An Ninh muốn động thủ, chợt nghe bên cạnh có người gõ cửa sổ xe, là một người đàn ông trung niên mặc áo khoác quân đội màu xanh.

Nhìn thấy người bên ngoài, An Ninh vội vàng về tới chỗ ngồi kế bên tài xế, Lâm Dật bỏ kính xe xuống.

“Chuyện gì vậy?”

“Cái kia...”

Vẻ mặt của người đàn ông trung niên có chút khó xử, ấp a ấp úng hơn nửa ngày mới nói ra.

“Đây là bệnh viện, thuộc về nơi công cộng, có không ít người lui tới, loại chuyện này vẫn nên tìm nơi vắng người thì hơn.”

Nói xong, người đàn ông trung niên chỉ về phía sau lưng mình.

“Các người lái theo con đường phía sau này, sau đó đến đường Hòa Hưng, bên kia có một lâm trường thí nghiệm của đại học Lâm Nghiệp, không có nhiều người.”

Ngạch...

Đại ca đúng là hiểu rõ sinh hoạt của con người a.

“Cám ơn đại ca.”

Thấy Lâm Dật rất phối hợp, người đại ca trung niên cười gật đầu.

“Xe A4 này quá nhỏ, thế nào cũng nên thay cái SUV, nhưng đừng quên mở máy sưởi, đừng để cảm.”

An Ninh:…

“Được được được, cám ơn đại ca.”

“Tôi đi trước, các người làm việc đi.”

“Được rồi.”

Sau khi người đàn ông trung niên rời đi, Lâm Dật đóng cửa sổ xe lại, “Cô không cần nói gì cả, người Băng Thành đúng là rất am hiểu cuộc sống.”

An Ninh ngồi bên cạnh ghế tài xế, ôm nửa bên mặt, mặt đỏ đến mức không thể gặp người.

Là một cô gái hiểu Lam tiên tử là gì, cô đương nhiên là hiểu ý của người đàn ông trung niên kia.

“Đi mau, đừng ở đây mất mặt xấu hổ nữa.”

“Ngạch, là do cô nhào tới, tôi cũng không làm gì cả mà.”

“Vậy cũng đi nhanh một chút.”

Dưới sự thúc giục của An Ninh, hai người đi tới phòng bệnh của An Quốc Hoa.

Lúc này, không chỉ có một mình Lưu Quế Cầm ở chỗ này, mà trạng thái của An Quốc Hoa cũng rất tốt, không có bất kỳ phản ứng phụ nào.

Nhưng ngoại trừ cha mẹ của An Ninh, trong phòng còn có năm người.

Một người trong đó là Nhiếp Chính Dương, mà bốn người còn lại, ba nam một nữ, đều đã có tuổi.

Nhìn thấy Lâm Dật và An Ninh tiến vào, tất cả đều đang không ngừng đánh giá bọn họ, sắc mặt không phải là rất dễ nhìn.

“Người ngồi bên cạnh Nhiếp Chính Dương là cha mẹ của anh ta, hai người khác chính là chú hai và chú ba của anh ta.” An Ninh nhỏ giọng giới thiệu.

“Ninh Ninh, tới đây ngồi.”

Mẹ của Nhiếp Chính Dương, Phạm Thục Lan nói:

“Con đã lâu lắm rồi không có đến nhà dì ăn cơm, dì cứ tưởng là con đã chết rồi.”

Phạm Thục Lan kéo tay An Ninh, tựa như nhìn thấy con dâu của mình vậy.

“Gần đây công việc có chút bận, không có nhiều thời gian nhàn rỗi như vậy.”

“Lấy công việc làm chuẩn là điều nên làm, chờ sau này khi hai người các con kết hôn, mỗi ngày dì đều sẽ nấu cơm cho con ăn, bảo đảm một năm con sẽ không ăn lại món giống nhau.”

“Dì à, có lẽ dì không biết một số chuyện, hôm nay mọi người đều tới đông đủ, con cũng nên nói rõ ràng một chút.” An Ninh nói:

“Con và Chính Dương đã không có khả năng bên nhau, chỉ là gần đây con bận quá nhiều chuyện, không có thời gian nói với anh ấy, để cho các người mất công đến đây một chuyến rồi, thật sự xin lỗi.”

“Chuyện này...”

Người nhà họ Nhiếp cũng biết, giữa hai người xảy ra một chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng không nghĩ tới lại đến mức phải chia tay, hơn nữa còn dùng phương thức như vậy.

“Ninh Ninh, em đang nói cái gì đó, còn rất tốt sao em tại sao muốn chia tay.” Nhiếp Chính Dương lớn tiếng nói, đã có chút khống chế không nổi tâm trạng của mình.

“Là nguyên nhân gì thì anh đã biết, không cần thiết phải hỏi tôi.”

“Anh đã giải thích rõ với em rồi còn gì, anh chỉ đưa ra lựa chọn an toàn nhất, nếu không thì rất dễ xảy ra chuyện.” Nhiếp Chính Dương kích động, thậm chí có chút giống như bệnh nhân tâm thần.

“Hơn nữa hiện tại, anh cũng có thể cam đoan với em, nếu như sau này lại xuất hiện chuyện như vậy, anh nhất định sẽ đứng ra đầu tiên, sẽ không để cho em phải chịu bất kỳ ủy khuất gì.”

An Ninh lui về sau một bước, kéo dài khoảng cách với Nhiếp Chính Dương.

“Chuyện kia cũng không quan trọng, sau đó anh đã làm chuyện gì thì anh hẳn là tự mình rõ ràng.”

An Ninh vén tóc, hít sâu một cái.

“Cho dù nói thế nào, hai chúng ta cũng đã từng bên nhau hơn một năm, có mấy lời tôi không muốn nói quá rõ, nên chừa chút thể diện cho nhau. Cho nên, hôm nay tới đây thôi, cám ơn các người đã đến thăm cha tôi.”

“Ninh Ninh, em!”

“Đừng xưng hô như vậy nữa, giữa chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi.”

An Ninh chủ động khoác tay Lâm Dật.

“Anh ấy là bạn trai mới của tôi, đợi đến sau khi cha tôi bình phục, hai chúng tôi muốn kết hôn, cho nên anh nên chết tâm đi.”

Nếu như nói, chuyện chia tay với Nhiếp Chính Dương là tin tức khó có thể tin, như vậy chuyện kết hôn với Lâm Dật tương đương với sấm sét giữa trời quang.

“Không có khả năng, em không nên gạt anh. Anh biết em còn đang tức giận, cố ý đưa cậu ta qua để gạt anh.” Nhiếp Chính Dương tự bảo:

“Ninh Ninh, anh đã giải thích với rồi, việc này coi như xong đi, nhanh bảo cậu ta về đi. Đây chỉ có chúng ta là người một nhà, cậu ta ở lại cũng không thích hợp.”

“Ai nói là tôi lừa anh vậy?” An Ninh nói:

“Chúng tôi quả thực đã ở bên nhau, chuyện lớn như vậy, sao tôi có thể đùa giỡn với anh được.”

“Các người mới quen biết nhau có mấy ngày, sao có thể ở bên nhau được. Hai ta đã quen biết từ nhỏ, quan hệ không phải càng bền vững hơn so với cậu ta sao!”

“Mấy loại chuyện như cảm tình này coi trọng chuyện vừa gặp đã yêu. Tuy chúng tôi mới quen biết được mấy ngày, nhưng tôi cảm thấy, anh ấy chính là người mà tôi muốn tìm.” An Ninh nói:

“Hơn nữa đêm hôm đó, hai chúng tôi đã cùng nhau đi khách sạn, về phần đã xảy ra chuyện gì, mọi người đều là người trưởng thành, anh có lẽ cũng biết.”

“Em đừng gạt anh, anh còn không hiểu rõ tính cách của em sao, sao em có thể xảy ra quan hệ với cậu ta được!”

Nhiếp Chính Dương điên cuồng chỉ vào Lâm Dật.

“Cậu ta không phải chỉ có kỹ thuật tương đối tốt thôi sao, nhưng điều kiện khi lựa chọn còn có điều kiện gia đình, cậu ta lấy cái mà so với anh!”

“Sao lại không so được, Lâm Dật ưu tú hơn anh, có tiền hơn anh, như vậy là đủ rồi!”

“Em đừng náo nữa, anh biết rõ chuyện của cậu ta, nghe nói là một chủ nhiệm xóa đói giảm nghèo tại huyện thành đến chỗ của em để học tập. Em đã bị lời nói ngon ngọt của anh ta lừa rồi, nhanh tỉnh táo lại đi.” Nhiếp Chính Dương nói:

“Hơn nữa cậu ta còn có khuynh hướng bạo lực, ở cùng với cậu ta, em sẽ không hạnh phúc đâu!”

An Ninh cảm thấy cạn lời, vốn cho rằng nói những lời này, Nhiếp Chính Dương sẽ biết khó mà lui, không nghĩ tới còn cố chấp như thế.

Sau đó cô lặng lẽ đụng Lâm Dật, bảo anh ra sân.

Lâm Dật load lời kịch lại một lần, nói:

“Tôi đúng là một chủ nhiệm xóa đói giảm nghèo, nhưng cũng không đến mức không chịu nổi giống như anh nói, tốt xấu gì tôi cũng tốt nghiệp trường quốc tế danh tiếng, biết nói tám loại ngôn ngữ, giá trị bản thân 10 triệu, còn mẹ nó chẳng lẽ không bằng một phế vật như anh sao?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1485: Không Cần Đóng Kịch.

Chương 1485: Không Cần Đóng Kịch.

"Ừm hả?"

Đôi mắt đẹp của An Ninh trừng Lâm Dật.

Tôi bảo anh đến đóng kịch, nhưng không có bảo anh thêm kịch bản a!

Nói mình là phú nhị đại là được, cha mẹ người ta đều là giáo viên, anh nói như vậy chẳng phải sẽ lộ tẩy sao!

Lý lịch của Lâm Dật đã thu hút sự chú ý của người Nhiếp gia.

Bởi vì đã đụng vào họng súng của bọn họ.

Mẹ của Nhiếp Chính Dương Phạm Thục Lan, là giáo viên dạy tiếng Tây Ban Nha tại sư phạm Băng Thành.

Cha của anh ta Nhiếp Trung Quân, là giáo viên tiếng Nga tại đại học Long Giang, mà trình độ tiếng Anh của hai người cũng đều không tầm thường, tuyệt đối là phần tử trí thức.

Lâm Dật lại nói mình tốt nghiệp trường quốc tế danh tiếng, biết nói tám loại ngôn ngữ.

Có thể khoác lác, nhưng cũng không thể ngồi lên đầu người ta được!

"Ha ha..." Nhiếp Trung Quân cười lạnh một tiếng, "Cậu nói mình tốt nghiệp trường quốc tế danh tiếng đúng không? Tôi thật sự muốn biết, cậu tốt nghiệp trường nào, học ngành nào?”

An Ninh hơi hồi hộp một chút, sợ cậu sẽ nói sai.

Nếu như Lâm Dật nói giá trị bản thân mình 10 triệu, cũng không có vấn đề gì, bởi vì người ngoài căn bản không có tra ra được.

Cộng với khí chất của Lâm Dật, quả thực rất giống người có tiền.

Nhưng nói mình tốt nghiệp trường danh tiếng, nói tám thứ tiếng, người ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“Đại học Pennsylvania, chuyên ngành khoa học máy tính.”

Phần lớn sinh viên ưu tú tốt nghiệp đều có thông tin trên mạng.

“Học máy tính, thế mà lại nói được tám ngôn ngữ?” Nhiếp Trung Quân nói:

“Tôi đoán cậu hẳn là mỗi loại ngôn ngữ đều biết một hai từ, sau đó thì đến đây lòe người, nói rằng mình biết tám thứ tiếng?”

Thấy tình huống không ổn, An Ninh nhẹ nhàng kéo tay áo Lâm Dật, ra hiệu cho cậu không được trúng kế.

Lâm Dật ném cho cô một ánh mắt yên tâm.

An Ninh thở phào một cái, chuyện này không thành vấn đề.

Lâm Dật là người thông minh, chắc chắn sẽ không mắc lừa.

“Ai nói tôi chỉ biết một hai cái từ đơn?” Lâm Dật nói:

“Nếu như nói như vậy thì tôi có thể nói được ngôn ngữ trên toàn thế giới.”

Hả?

An Ninh thiếu chút nữa đã thổ huyết, tôi bảo cậu thu lại một chút, không phải bảo cậu tiếp tục thổi phồng a!

Không nhìn thấy người ta đang đặt bẫy à!

“Tiểu tử, tôi cũng đã nhìn ra, cậu chính là người mà Ninh Ninh tìm đến để đóng kịch. Tôi cho cậu chút mặt mũi, đừng mạnh miệng nữa, không có ý nghĩa gì đâu, đi nhanh đi.” Nhiếp Trung Quân không nhịn được mà phất phất tay, còn không thèm nhìn thẳng vào Lâm Dật.

“Mấy người các người có phải đều bị bệnh hay không, tôi đã nói rõ với các người, còn mạnh miệng nói tôi đang đóng kịch? Mắt chó dính thuốc cao hết rồi à?”

“Được, nếu như cậu không phải đang đóng kịch, vậy tôi sẽ thử cậu một chút, xem tám ngôn ngữ đó của cậu rốt cuộc là thứ gì?”

Nhiếp Trung Quân nhìn bốn phía một chút, chợt thấy một tấm biển ở trên tường, tiêu đề là phong thư gửi tới người bệnh.

Mỗi phòng bệnh của bệnh viện đều có tấm này, nội dung cơ bản đều giống nhau, cơ bản đều không khác nhau là mấy.

“Như vậy đi, cậu không phải nói mình biết tám thứ tiếng sao. Vậy cậu dùng tám thứ tiếng đọc “Phong thư gửi tới người bệnh” trên tường kia cho tôi nghe một chút.”

“Cái này...”

Vẻ mặt của An Ninh đều đã sụp đổ, cậu ấy nhiều lắm chỉ biết thêm tiếng Anh, sao có thể dùng tám ngôn ngữ phiên dịch ra được!

“Chú Nhiếp, con cảm thấy không cần thiết phải như vậy.” An

Ninh nói:

“Chuyện của con và Chính Dương đã là không thể nào, hi vọng các người không nên níu lấy không buông.”

“Chú biết giữa hai con có xảy ra mâu thuẫn, nhưng dù sao cũng đã ở bên nhau một thời gian dài như vậy, cũng hiểu rõ lẫn nhau, không thể bởi vì chút chuyện nhỏ như vậy mà chia tay được. Hơn nữa gia đình chú cũng đã đến đây rồi, dù sao cũng phải cho chú Nhiếp chút mặt mũi, con nói có phải không.”

“Chuyện này không thành vấn đề, nhưng mà...”

“Được rồi, việc này đợi lát nữa rồi lại nói đi, vẫn để cho tên tiểu tử này phiên dịch trước cái đã.”

Nhiếp Trung Quân những năm này vẫn luôn liên hệ với học sinh, liếc mắt liền nhìn ra Lâm Dật đang khoác lác.

Nếu là người bình thường, có thể có y thuật cao siêu như vậy thì đúng là rất lợi hại.

Thế mà còn nói mình biết tám thứ tiếng, đang đùa mình sao.

“Như vậy có chút không tiện, làm như tôi đang khoe khoang không bằng.”

“Không cần phải ngượng ngùng gì hết, có năng lực thì cứ biểu diễn ra.” Nhiếp Trung Quân nói:

“Hơn nữa lúc cậu nói rằng mình là sinh viên ưu tú tốt nghiệp trường quốc tế, lại biết nói tám thứ tiếng, cũng không thấy cậu khiêm tốn như vậy.”

“Vậy được rồi, tôi sẽ thử một chút.”

Nói xong, Lâm Dật xoay người, nhìn tấm biển treo trên tường rồi nói:

“Xin chào, gửi tới người bệnh thân yêu...”

“Ai ai ai, cậu nói cái gì đó.” Nhiếp Trung Quân ngắt lời:

“Tôi bảo cậu dùng tám thứ tiếng để nói, cậu nói tiếng Hoa làm gì? Quá lòe người rồi.”

Một màn này cũng nằm trong dự liệu của An Ninh.

Lâm Dật nhiều lắm là biết chút ngoại ngữ, nhưng khả năng vẫn là trình độ học tra, làm sao có thể phiên dịch được.

Trong cái khó ló cái khôn, An Ninh nhìn về phía mẹ của mình.

Bản thân mình nói chuyện không có trọng lượng, chỉ có thể để cho mẹ mình ra mặt.

Mẹ luôn là người hiểu rõ con gái của mình nhất.

Chỉ một ánh mắt của An Ninh, Lưu Quế Cầm đã hiểu cô có ý gì.

“Trung Quân đại ca, chuyện này coi như xong đi, chúng ta còn có việc muốn nói, chuyện của trẻ nhỏ cứ để tự bọn chúng giải quyết đi.”

“Em dâu à, lời này của em cũng có lý, nhưng anh cũng là người nhìn Ninh Ninh lớn lên, cho nên chuyện hôm nay không thể nào tuỳ tiện như vậy được, vạn nhất gặp phải tên lừa gạt thì làm sao bây giờ. Cẩn thận một chút, chắc chắn là không sai.”

“Thế nhưng mà...”

“Không có gì mà thế nhưng cả, là chính cậu ta nói mình biết nói tám ngôn ngữ, anh cũng không có làm khó cậu ta, chỉ là nhất thời cao hứng muốn xem trình độ của cậu ta thôi, dù sao cũng đang nhàn rỗi.”

Nói xong, Nhiếp Trung Quân nhìn sang Lâm Dật, “Được rồi, cậu cũng đừng tỏ vẻ nữa. Nếu như không biết thì cứ thoải mái thừa nhận, sau đó rời khỏi đây, không nên lãng phí thời gian của mọi người.”

“Sao lại không giữ được bình tĩnh như thế, xem ra cũng không phải là người làm chuyện lớn.”

“Vậy thì cậu bắt đầu đi, tôi sống nhiều năm như vậy, còn chưa thấy qua người nào tinh thông tám loại ngôn ngữ. Cậu bắt đầu biểu diễn cho tôi mở mang tầm mắt đi.”

“Được thôi, tôi thử một chút.”

Nhìn thấy Lâm Dật thật sự muốn thử một chút, An Ninh vội vàng đem kéo cậu qua một bên.

“Đừng nháo nữa, rõ ràng là đang gài bẫy cậu, sao cậu còn nhảy xuống vậy.”

“Thử một chút cũng không phạm pháp mà.” Lâm Dật nói:

“Tốt xấu gì tôi cũng đã từng xem phim của các quốc gia khác nhau qua màn ảnh nhỏ, học được không ít ngoại ngữ ở trong đó, còn có thể ứng phó một chút.”

“Giờ đã là lúc nào rồi, anh bớt nói mấy chuyện lung tung này với tôi đi.” An Ninh tức đến mức sắp phun khói.

Một người khôn khéo sao lại không nhìn ra là Nhiếp Trung Quân đang bẫy chứ.

Thật sự là thông minh cả đời lại nhất thời hồ đồ.

“Không có nói chuyện phiếm mà!”

“Còn nói không nói chuyện phiếm, sao anh có thể nói được tám thứ tiếng đây.”

“Tôi không nói đùa, là học được các thứ tiếng qua màn ảnh nhỏ.” Lâm Dật nói: “Trên tay của tôi có tài nguyên, đợi lát nữa sẽ chia cho cô một chút.”

An Ninh bó tay toàn tập, đã bị làm cho tức chết.

Bây giờ không phải là lúc thảo luận phim ảnh a!

“Ninh Ninh, hai người các con nói cái gì đó, nhanh để cho cậu ta thử một chút đi, chú Nhiếp đây thực sự muốn tăng một chút kiến thức.”

Nhiếp Trung Quân hùng hổ dọa người, An Ninh cũng không còn cách nào khác, không nói thêm nhiều với Lâm Dật nữa.

Lâm Dật nhìn tấm bảng trên tường, dùng tiếng Anh tiêu chuẩn nói:

“Xin chào, người bệnh thân yêu...”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1486: Đếm Xem Có Mấy Số Không.

Chương 1486: Đếm Xem Có Mấy Số Không.

Hả?

Phát âm tiêu chuẩn kiểu Mỹ của Lâm Dật khiến cho tất cả người trong phòng bệnh đều kinh ngạc.

Tuy tiếng Anh là một học bắt buộc tại trường, nhưng phần lớn mọi người đều dừng lại giai đoạn Trung- Anh.

Không có khả năng phát âm tiêu chuẩn như vậy được.

Đừng nói là Nhiếp Chính Dương, cho dù là thạc sĩ như An Ninh, đều tự nhận không bằng.

Nếu như chỉ nghe giọng, còn tưởng rằng là một người ngoại quốc đây.

“Thế nào, cảm giác cũng được đúng không.” Lâm Dật nói.

“Chỉ là tiếng Anh, mọi người đều biết, cũng không tính là gì.” Nhiếp Trung Quân nói.

“Đừng có vội, còn nhiều thời gian, cứ từ từ.”

Lâm Dật hắng giọng một cái, nhìn tấm biển, lại tiếp tục nói:

“Cảm ơn ngài đã tin tưởng đối với toàn thể nhân viên y tế bệnh viện, chúng tôi sẽ đồng hành cũng ngài, chiến thắng bệnh tật!”

Lần này, Lâm Dật đổi thành tiếng Nga!

Là một giáo viên tiếng Nga, lúc này Nhiếp Trung Quân đang trừng mắt!

Bởi vì phát âm của Lâm Dật giống như tiếng Anh của cậu!

Đã đến trình độ vô cùng tiêu chuẩn!

Mà người còn kinh ngạc hơn chính là An Ninh đang đứng ở bên cạnh.

Ngoại trừ tiếng Anh, anh ấy còn biết tiếng Nga?!

Dung lượng não của tên này là 1T sao?

Nhưng Lâm Dật vẫn không dừng lại, tiếp tục nói:

“Vì để cho ngài mau chóng thích nghi với môi trường phòng bệnh, làm quen với nội quy và quy định của bệnh viện chúng tôi, đặc điểm công việc và hoàn cảnh sinh hoạt, hiểu được các loại bệnh phổ biến để bảo vệ sức khoẻ, phối hợp thúc đẩy việc chữa bệnh và chăm sóc, đẩy nhanh quá trình chuẩn đoán bệnh và điều trị kịp thời...”

Lâm Dật dùng tiếng Tây Ban Nha lưu loát, phiên dịch câu tiếp theo, người Nhiếp gia lại lần nữa cảm thấy mơ hồ!

Tài nghệ này...

“Tất cả bác sĩ và y tá của chúng tôi đã đặc biệt biên soạn bản sổ tay này...”

Lần này là tiếng Pháp!

“Hi vọng có thể giúp đỡ ít nhiều cho ngài...”

Lần này là tiếng Đức!

"Để ngài có thể cảm thấy vui vẻ trong lúc nằm viện, được trị liệu cùng bảo vệ thỏa đáng."

Lần này là tiếng Bồ Đào Nha!

"Bệnh viện là một cửa sổ của nền văn minh chủ nghĩa xã hội..."

Tiếng Nhật!

"Là nơi ngài và chúng tôi quen biết nhau..."

Tiếng Hàn!

"Chúng tôi sẽ phối hợp với ngài, cùng ngài vượt qua khó khăn, chiến thắng bệnh tật, chúc ngài sớm ngày bình phục..."

Tiếng Thái!

"Trở về cương vị công tác và mái ấm của ngài..."

Tiếng Philip!

"Kỹ thuật là máu của chất lượng..."

Tiếng Ả Rập!

"Chất lượng là sinh mạng của chúng ta..."

Tiếng Hungary!

"Chào mừng ngài đến với chúng tôi, cảm ơn những đánh giá quý báu về thái độ làm việc và chất lượng phục vụ..."

Tiếng Ba Lan!

"Phiên dịch xong rồi, nhưng tôi không biết cụ thể đã dùng bao nhiêu thứ tiếng, hẳn là hơn tám loại đi."

Lâm Dật nói mà không ai trả lời, tất cả người trong phòng bệnh đều ngây ngẩn cả người.

An Ninh tỉ mỉ tính toán một cái, trong lúc phiên dịch, Lâm Dật đã dùng tổng cộng mười ba thứ tiếng!

Mà cô cũng chỉ nghe hiểu phần tiếng Anh!

Về phần các loại ngôn ngữ còn lại thì không khác gì đang nghe Thiên Thư cả!

Anh ấy không phải học ngành khoa học máy tính sao?

Đổi nghề học y còn chưa tính, sao còn biết nhiều ngôn ngữ như vậy?

Học qua các bộ phim của các nước sao?

Cho dù là có, cũng không có khả năng học được nhiều ngôn ngữ như thế a?

“Sao mọi người lại không nói gì?” Lâm Dật nói: “Còn có gì muốn nói, chúng ta có thể nói thoải mái.”

“Khụ khụ khụ...”

Nhiếp Trung Quân lúng túng ho khan vài tiếng, khó nén xấu hổ trong lòng.

“Cho dù cậu biết nhiều thứ tiếng như vậy thì cũng có làm được cái gì, xã hội hiện tại đề cao tiền bạc.” Nhiếp Chính Dương nói:

“Cho dù cậu là giáo sư đại học, tiền lương cũng không nhiều như vậy, nhà cũng mua không nổi!”

“Nói như vậy thì dường như ông có tiền hơn tôi.”

"Tiền lương của tôi tuy không nhiều, nhưng nhà chúng tôi đã mua cổ phiếu vào công ty của hai em trai tôi. Tuy một năm cũng lấy không được bao nhiêu hoa hồng, nhưng hơn 1 triệu thì vẫn phải có."

"Hơn 1 triệu mà đã có thể tỏ vẻ như thế sao? Đúng là chưa từng thấy qua các mặt khác của xã hội." Lâm Dật nói:

"Vừa rồi Ninh Ninh không phải đã nói rồi sao, tôi là phú hào giá trị con người 10 triệu, chẳng lẽ các người bị điếc hay sao?"

Nói xong, Lâm Dật ôm eo An Ninh một cái, có thêm chút thịt thừa như vậy, cảm giác đúng là vô cùng tốt.

Mà lần này, An Ninh cũng bị làm cho ngượng ngùng.

Nhưng không biết tại sao bị Lâm Dật ôm như vậy, bỗng nhiên có loại cảm giác an toàn không thể gọi tên.

"Phú ông mười triệu sao? Cậu thật sự cho rằng những năm này chúng tôi lần mò ở trong xã hội này đều là lăn lộn không công sao?"

Chú hai của Nhiếp Chính Dương, Nhiếp Trung Nghiệp nói: "Với bộ đồ này của cậu, tôi thật sự nhìn không ra chỗ nào giống phú ông 10 triệu cả."

"Chúng tôi lăn lộn ở trong xã hội nhiều năm như vậy, còn chưa vào được hàng ngũ phú ông 10 triệu, cậu thì có năng lực gì mà đi trước chúng tôi?" Chú ba của Nhiếp Chính Dương, Nhiếp Trung Dân nói.

"Nói mấy người không có chút tiền đồ nào, thật đúng là không sai mà." Lâm Dật nói:

"100 triệu chỉ là mục tiêu nhỏ, sao đến tai mấy người các người thì phú hào 10 triệu lại còn khó hơn so với lên trời vậy?"

“Mấy người trẻ tuổi các người dùng là chưa từng chịu qua đòn đánh của xã hội, nói không biết ngượng mồm.” Nhiếp Trung Nghiệp nói.

Lúc này, Nhiếp Trung Dân cũng phụ họa: “Ăn không nói có, cậu vẫn nên bớt khoác lác lại đi. Nếu như cậu là phú hào trăm triệu thì tôi chính là phú hào hàng tỷ.”

“Nghe lời này của ông sao có vẻ như muốn so với tôi xem ai nhiều tiền hơn vậy?”

“Không hứng thú, lấy chút tiền này của cậu còn chưa đủ cho tôi đánh mạt chược một đêm.”

Lâm Dật giơ ngón tay cái lên.

“Vậy thì ông thật sự là đủ lợi hại, một đêm thắng được mấy trăm tỷ, tiền âm phủ sao?”

“Cậu đang nói cái gì!”

“Không nói gì, chỉ là cảm thấy có chút buồn cười.” Lâm Dật nói: “Ngay cả giá trị bản thân 10 triệu cũng không có, mà còn ở chỗ này giả trang với tôi, đúng là phục mấy người luôn.”

“Lâm Dật, chú ý thái độ nói chuyện của cậu một chút!” Nhiếp Chính Dương nói.

Lâm Dật kéo tay áo của mình xuống, đưa đồng hồ của mình ra.

“Đây là mẫu đồng hồ kỷ niệm 175 năm thành lập của Patek Philippe, giá bán 17,5 triệu, không biết cộng toàn bộ tiền của mấy người lại có thể mua nổi chiếc đồng hồ này không?”

“Đồng hồ Patek Philippe!”

Nhìn thấy đồng hồ của Lâm Dật, người của Nhiếp gia đều giật mình.

Danh hiệu đồng hồ vương Patek Philippe này cũng không phải là gọi không!

“Đồng, đồng hồ 17,5 triệu sao?”

“Không phải vậy thì thế nào? Chỉ tính kim cương phía trên thôi cũng đáng không ít tiền đi.” Lâm Dật đưa đồng hồ tới, “Phía trên có mã chống hàng giả, không tin thì các người có thể tra một chút.”

Người Nhiếp gia đều không nói gì, đúng hơn là không biết nói cái gì cho phải.

Chỉ cảm thấy chiếc đồng hồ hơn 10 triệu kia vô cùng chướng mắt.

Ở thời điểm này, không ai cảm thấy cái đồng hồ này là giả.

“Nếu như các người còn không tin, trên điện thoại di động của tôi còn có số dư còn lại, nhưng số tiền còn lại cũng không nhiều, chỉ hơn một tỷ.” Lâm Dật đưa di động tới, “Đếm một chút xem có mấy số không?”

Nhìn thấy một chuỗi con số sáng loáng kia, Nhiếp Chính Dương cảm thấy choáng váng.

“Cậu, cậu sao có thể có nhiều tiền như vậy!”

“Tại sao lại không thể?” Lâm Dật hỏi lại: “Ánh mắt của anh không khỏi quá hạn hẹp rồi.”

Nói xong, Lâm Dật lại ôm eo An Ninh.

“Người giống như anh căn bản là không xứng với cô ấy, vẫn nên để tôi tới đi, anh đến từ chỗ nào thì trở về chỗ đó đi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1487: Không Ngờ Khẩu Vị Của Anh Lại Nặng Như Vậy

Chương 1487: Không Ngờ Khẩu Vị Của Anh Lại Nặng Như Vậy

"Cái này..."

Bầu không khí trong phòng bệnh vô cùng xấu hổ, người nhà họ Nhiếp đứng ngồi không yên.

Tốt nghiệp trường đại học quốc tế danh tiếng!

Chuyên gia y học!

Biết nói nhiều thứ tiếng!

Nhưng bản thân còn là phú hào với tài sản hơn một trăm triệu!

Bất kể là so sánh từ khía cạnh nào, mình cũng không phải là đối thủ của người ta!

"Quế Cầm à, tôi còn có chút việc nên đi trước."

Phạm Thục Lan xấu hổ nói: “Chuyện của hai đứa nhỏ cứ như vậy đi, chứng minh chúng nó không có duyên phận, nhưng đừng ảnh hưởng đến quan hệ giữa người lớn chúng ta."

"Đương nhiên, đương nhiên."

"Vậy chúng tôi đi trước, không làm phiền bà nữa."

Lên tiếng tìm cách chào hỏi xong, người nhà họ Nhiếp lần lượt rời đi.

Cho dù là Nhiếp Chính Dương, anh ta cũng cúi đầu không dám liếc mắt nhìn An Ninh một cái.

Nhưng sau khi người nhà họ Nhiếp rời đi, trong phòng bệnh vẫn im lặng như cũ.

Ánh mắt người nhà họ An đều dừng trên người Lâm Dật.

Bọn họ cũng biết, giá trị con người của Lâm Dật rất giàu có, nhưng không ngờ anh sẽ có tiền như vậy.

Một cái đồng hồ bất kì trên người anh đã hơn mười triệu tệ, số dư trong điện thoại còn hơn mười triệu, đây có thể là người bình thường sao!

"Anh tốt nghiệp khoa vi tính ở Tân Đại à?"

"Tôi nói khoác lác lung tung, sao cô vẫn tin chứ."

"Hả..."

Trong lòng An Ninh thoáng bình phục một chút, xem ra trong chuyện này có mờ ám mà mình không biết, là Lâm Dật lừa mọi người nhà họ Nhiếp.

"Anh làm tôi sợ muốn chết, tôi còn nghĩ anh thật sự đeo đồng hồ hơn mười triệu tệ, lại có hơn mười triệu gửi ngân hàng chứ." An Ninh vỗ ngực nói.

Cha mẹ An Ninh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu thằng nhóc này thật sự có tiền như vậy, con gái nhà mình chắc chắn là trèo cao rồi.

"Nhưng tôi rất tò mò, làm sao anh có thể lừa gạt tất cả người nhà họ Nhiếp."

"Hả..."

Lâm Dật dừng một chút: "Chuyện sinh viên hàng đầu của Tân Đại quả thật là lừa gạt người, nhưng đồng hồ và số dư trong thẻ là sự thật, cái này không lừa người ta được."

Biểu cảm nhà họ An đứng hình trong nháy mắt.

"Là, là thật..."

"Vật này không có cách nào làm giả chứ."

An Ninh lại xem kỹ thân phận của Lâm Dật một lần nữa.

Người này chắc chắn không đơn giản, nói không chừng còn có thân phận khác mà mình không biết.

An Ninh cảm thấy ông trời đang bày ra một trò đùa rất lớn với mình.

Cô ấy chỉ nhờ anh khoác lác đóng kịch thôi, không ngờ anh lại diễn xuất sắc như thế.

"Con gái, hai người bọn con sẽ không thật sự..."

Lưu Quế Cầm thử thăm dò hỏi.

"Không có, đóng kịch lừa bọn họ thôi." An Ninh nói tiếp: "Nếu không người nhà họ Nhiếp sẽ không chết tâm."

Lưu Quế Cầm gật gật đầu, kết quả như vậy bà ấy còn có thể chấp nhận.

Chàng trai này có tiền như vậy, con gái của mình chắc chắn không xứng với anh ta.

Làm bạn bè còn được, nếu là quan hệ bạn trai bạn gái, cái này chắc chắn phải cẩn thận.

"Tình huống của cha con thế nào rồi?"

Chuyện của người nhà họ Nhiếp kết thúc, An Ninh cũng yên tâm không ít, cô ấy buộc tóc lại, tùy ý ngồi ở một chỗ khác trên giường để nghỉ ngơi.

"Cũng rất tốt." Lưu Quế Cầm cười nói:

"Buổi sáng viện trưởng tới tìm, người ta nói nhiều nhất một tuần nữa là có thể xuất viện, chỉ cần về nhà dưỡng là được, hơn nữa còn tiết kiệm được không ít tiền thuốc men."

"Việc này con phải cảm ơn Lâm Dật, nếu không có cậu ấy, nhà chúng ta sao có thể có đãi ngộ như vậy."

Lưu Quế Cầm vui vẻ ra mặt nhìn An Quốc Hoa, nói:

"Ông già à, chàng trai này chính là Lâm Dật, cậu ấy là người làm phẫu thuật cho ông, mặt mũi của người ta ở bệnh viện rất lớn, nếu không viện trưởng cũng không thể sáng sớm cứ tới đây nhìn ông."

"Chàng trai, cảm ơn cháu..."

Mặc dù phẫu thuật rất thành công, nhưng An Quốc Hoa nói chuyện vẫn không lưu loát, có điều vẫn bày tỏ cảm ơn Lâm Dật.

"Chuyện nhỏ, không cần để ở trong lòng." Lâm Dật cười nói: "Chờ sau khi xuất viện, cần phải chú ý bảo dưỡng cơ thể."

"Ừ..."

An Quốc Hoa gật đầu, cười ha hả, tính tình rất hòa thuận.

"Mẹ, mấy ngày nay mẹ luôn ở bệnh viện, hôm nay đến lượt con ở lại đây." An Ninh nói.

"Không cần, buổi tối ba con chỉ truyền dịch ba lần, cũng không làm mẹ mất ngủ, con mau về nhà đi, thuận tiện trông nom dọn dẹp nhà một chút."

Lưu Quế Cầm xem như một câu hai nghĩa, nói An Ninh buổi tối về nhà, sợ cô ấy đi ra ngoài với Lâm Dật.

"Xác định không cần con ở đây?"

"Không cần, làm việc của con đi." Lưu Quế Cầm nói tiếp:

"Tiểu Lâm quan tâm, giúp đỡ chúng ta nhiều như vậy, đừng quên mời người ta ăn cơm."

"Biết rồi biết rồi." An Ninh nói: “Mấy ngày nay của anh ấy đều do con sắp xếp."

"Vậy đi."

Sau đó, Lâm Dật và An Ninh lại ở trong phòng bệnh ngây người một hồi mới rời khỏi bệnh viện.

"Tôi vô cùng muốn biết, làm sao anh lại học được nhiều loại ngôn ngữ như vậy?" An Ninh hỏi.

"Không phải theo như cô nói sao, là nhìn màn ảnh nhỏ để học."

"Tôi thấy anh muốn lừa chết tôi thôi."

"Làm sao có thể." Lâm Dật nói tiếp:

"Cô xem những người trẻ tuổi bây giờ, có người nào sẽ không biết một chút tiếng Nhật hay tiếng Hàn, đừng phủ nhận năng lực dạy học của cô Bodo(*)."

(*)Cô Bodo: diễn viên đóng phim khiêu dâm ở Nhật

" u Mỹ Nhật Hàn tôi không nói, nhưng ngay cả phim Ấn Độ anh cũng xem sao?" An Ninh ghét bỏ nhìn Lâm Dật: "Anh đúng thật là làm cho tôi nhìn với cặp mắt khác xưa, khẩu vị đủ nặng đấy."

"Hả..."

Lâm Dật không ngờ, góc độ nhìn nhận vấn đề của An Ninh sẽ rõ ràng như vậy.

"Thật ra anh A Tam vẫn rất lợi hại, có mấy tư thế cực kỳ độc đáo có thể học được trong phim anh A Tam, dù sao đều là kiến thức."

An Ninh cũng đã nhìn ra, Lâm Dật không muốn nói nhiều chuyện ở phương diện này, dứt khoát không hỏi thêm nữa.

"Đúng rồi, anh có đói bụng không?"

"Lúc này mới hơn bốn giờ, không đói chút nào."

"Vậy đi dạo phố đi, qua mấy ngày nữa còn có tuyết, anh chỉ mặc quần áo vải, chắc chắn sẽ lạnh, tôi đi mua cho anh một chiếc áo lông."

"Không cần, trẻ tuổi sức chịu lạnh lớn, không cần đến áo lông."

"Anh chính là điển hình của kiểu người muốn nhiệt độ không cần phong độ, cẩn thận đến lúc rất lạnh lại sinh bệnh." An Ninh nói tiếp:

"Đi thôi, anh đã đến đây nhiều ngày như vậy, chúng ta đi dạo ở đường Trung Ương đi, nếu không thì uổng công đên đây rồi."

"Nghe theo sắp xếp của cô."

Dưới sự hướng dẫn của An Ninh, hai người lái xe đến đường Trung Ương ở Băng Thành.

Đường Trung Ương đã có lịch sử hơn một trăm năm, theo kiểu kiến trúc văn hóa phục hưng, chỗ nào cũng có kiến trúc Baroque, tòa kiến trúc này cũng khiến cho thành phố biên giới này càng mang nồng đậm hơi thở nghệ thuật hơn.

Đi dạo trên đường một vòng, hai người đến quán cổ trăm tuổi, dùng xong bữa cơm Tây ở nhà hàng Hoa Mai, chuyến đi này coi như không tệ.

Sau khi ăn xong hai người còn xem phim, lúc này mới cảm thấy thỏa mãn trở về.

Có điều lần này, An Ninh không ở khách sạn với Lâm Dật, sau khi đưa anh về thì cô ấy trở về nhà mình.

...

Sân bay Băng Thành, một phi cơ phản lực G550 tư nhân đang hạ cánh trên đường bay.

Tôn Mãn Lâu và Tôn Mãn Gia, cùng với một nhóm nhân viên công tác đi qua, chờ người trên phi cơ xuống.

Cửa khoang từ từ mở ra, một người đàn ông còn trẻ tuổi dẫn theo một người phụ nữ hơi lớn tuổi từ trên phi cơ đi xuống.

"Vương thiếu." Tôn Mãn Lâu rất nhiệt tình đi tới chào hỏi.

"Chú Tôn, vài năm không gặp, chú vẫn trẻ như vậy." Vương Miện cười nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1488: Đến Nơi Hẹn

Chương 1488: Đến Nơi Hẹn

"Tôi cũng già rồi." Tôn Mãn Lâu cười nói: "Về sau chính là thiên hạ của các cậu."

"Chú Tôn nói đùa rồi, tôi còn phải cố gắng nhiều mới bằng chú."

"Chờ cậu tới tuổi này của tôi, chắc chắn thành tựu sẽ ở trên tôi, tương lai của những người như chúng tôi đây đều buộc ở trên người cậu."

“Cũng quen biết nhiều năm như vậy, chúng ta không cần tâng bốc lẫn nhau đâu." Vương Miện cười nói tiếp:

"Tôi đã thèm rượu trắng Đông Bắc của các chú trong khoảng thời gian rất dài, hôm nay phải uống cho thật đã."

"Tôi đã chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ cậu tới thôi. Ha ha..."

Rất nhanh, Tôn Mãn Lâu đón Vương Miện lên chiếc Rolls-Royce Phantom ở bên ngoài sân bay, cũng nhanh chóng rời khỏi sân bay.

Tôn Mãn Lâu có thể phát triển ở Đông Bắc còn phải nhờ nhà họ Vương, lúc trước nhà họ Vương nắm trong tay toàn bộ lực lượng của Hoa Hạ.

Bởi vì cha của Tôn Mãn Lâu khi còn sống là một thành viên của lữ đoàn Trung Vệ, được đích thân ông nội của Vương Miện đào tạo.

Hơn nữa thiên phú của Tôn Mãn Lâu cực cao, năm đó hơn bốn mươi tuổi, không đủ điều kiện tiên quyết để gia nhập lữ đoàn Trung Vệ, đã tới cấp C rồi, nhà họ Vương thấy tiềm lực của ông ta, cũng đang âm thầm bồi dưỡng ông ta, dùng thời gian gần hơn mười năm mới bước đi tới vị trí hôm nay.

Bây giờ, bất kỳ ai ở bên ngoài lăn lộn, nếu như phía trên không có người bao bọc, thì đều giống như cây cỏ không nước, khó thành người tài.

Mà người sau lưng Tôn Mãn Lâu chính là nhà họ Vương ở Yến Kinh!

Giống như Lương Nhược Hư từng nói, cho dù nhà họ Vương đã không còn phong thái ngày xưa, nhưng vẫn là gia tộc cường thế ở Yến Kinh.

Thậm chí còn mạnh hơn nhà họ Lương, nhưng bây giờ không giống ngày xưa nữa, nhà bọn họ còn bị chèn ép ở một số lĩnh vực, có khi còn bị cướp đồ đã giành tới tay.

Mà lần này Vương Miện tới đây là chuẩn bị đi nước Nga nói chuyện buôn bán một số vật liệu gỗ, dự định ở chỗ này nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút, thuận tiện nhìn xem việc làm ăn của gia tộc ở Đông Bắc bên này, sau đó lại rời đi.

Một bữa tiệc tối ăn đến rạng sáng mới kết thúc.

Sau đó Tôn Mãn Lâu lại dẫn theo Vương Miện đi xem buổi chiếu phim tối đến rạng sáng mới kết thúc.

Hơn mười giờ sáng hôm sau, Tôn Mãn Lâu lại ăn sáng với Vương Miện, sau đó mỗi người đi một ngã, ai cũng vội vàng.

"Anh, em thấy dường như cậu chủ nhỏ nhà họ Vương này không tầm thường, có vẻ cậu ta rất lợi hại."

"Đâu chỉ là lợi hại." Tôn Mãn Lâu ngậm điếu thuốc nói:

"Cậu ta vừa mới ba mươi, đoán chừng đã đến cánh cửa cấp D, không biết khi nào thì có thể bước đến cấp C."

"Nhìn như vậy, so ra anh vẫn kém hơn một chút."

"Chuyện này rất phức tạp, không thể chỉ dựa vào cấp bậc mà phân chia thực lực, hay là thiên phú." Tôn Mãn Lâu nói tiếp:

"Bên ngoài anh cao hơn cậu ta một bậc, nhưng nếu như thật sự đánh, đoán chừng cũng năm mươi năm mươi, kết quả như thế nào không dễ nói..."

"Nhưng thiên phú của anh cũng đã rất tốt, chẳng lẽ cậu ta còn hơn anh..."

"Đương nhiên, em nghĩ danh hiệu thái tử gia của Yến Kinh là nói không sao." Tôn Mãn Lâu cảm khái nói:

"Nhiều năm qua như vậy, anh thật sự chưa từng khâm phục bất kỳ ai, nhưng Vương Miện xem như là một người trong đó."

Tôn Mãn Gia đưa điếu thuốc cho Tôn Mãn Lâu, cũng thuận thế giúp ông ta châm thuốc.

"Khâm phục cậu ta cái gì?"

"Xuất thân tốt, thiên phú tốt, hơn nữa tính tình cực kỳ tự kiềm chế, mười năm như một ngày, không đụng vào nữ sắc. Chỉ dựa vào điểm này, không có bao nhiêu người có thể làm được."

"Không đụng vào nữ sắc?" Tôn Mãn Gia cảm thấy việc này hơi khoa trương.

Ông ta thấy ăn uống và chuyện nam nữ đều là bản năng của con người.

Mà anh ta có thể làm được mười năm như một ngày, cái này quả thực không phải người bình thường có thể làm được.

"Không đúng nha anh cả." Tôn Mãn Gia ngậm điếu thuốc nói:

"Lúc cậu ta xuống phi cơ, bên cạnh không phải có một nữ thư ký đi theo sao, eo nhỏ chân dài, dáng dấp cũng không tệ, hai đống thịt ở trên cũng không nhỏ, em cũng không tin hai người họ không có chuyện gì."

"Thật đúng là không có chuyện gì." Tôn Mãn Lâu nói tiếp:

"Anh biết một chút về người phụ nữ đó, tên là Lena, chưa tới ba mươi lăm tuổi, giống anh, đã bước vào cấp C rồi, nếu như một mình đánh nhau, anh chưa chắc là của đối thủ của cô ta."

"Mạnh như vậy à?"

Tôn Mãn Lâu gật đầu: "Cô ta được nhà họ Vương bồi dưỡng từ nhỏ, xem như là bảo vệ bên cạnh Vương Miện, chỉ cần cậu ta đi nơi khác, người phụ nữ kia chắc chắn sẽ đi theo, cho nên quả thật có thể không có việc gì, Vương Miện cũng sẽ không vì chút chuyện này mà làm lỡ tiền đồ của mình."

"Chuyện xưa đều nói, giàu không quá ba đời, khổ không quá năm đời, nhà họ Vương đã là đời thứ ba, chẳng những không phạm sai lầm, ngược lại còn lợi hại hơn." Tôn Mãn Gia nói.

"Đó đều là cách nói phong kiến mê tín, gia tộc lớn giáo dục con cái khác xa những gì chúng ta có thể nghĩ, tương lai của nhà họ Vương chắc chắn không thể sai được." Tôn Mãn Lâu nói tiếp:

"Về phần chúng ta, chỉ cần chiếm giữ ở Đông Bắc, củng cố địa vị của mình cho tốt là được, còn những cái khác không cần nghĩ nhiều, nếu không dễ dàng dẫn lửa đốt người mình."

"Em biết rồi anh trai."

"Đúng rồi, đã gọi người tới chưa."

"Đã báo tin hết rồi, tám giờ tối sẽ tập hợp ở khách sạn Shangri-La."

"Vậy xem cậu ta có dám đến đây không!"

...

Lúc ban ngày, An Ninh không đi làm, cô ấy đến bệnh viện.

Lâm Dật thì đi theo đám người Lý Tự Cẩm học tập, Lâm Dật cảm thấy còn rất thú vị.

Hơn nữa viện nông nghiệp còn có một nhà kính, bên trong có không ít hoa quả, Lâm Dật cố ý hái một ít, chia ra gửi qua bưu điện cho bốn người phụ nữ của mình một ít.

Lâm Dật tính cẩn thận một chút, đến đây học tập gần một tuần lễ.

Còn gần năm ngày thì hành trình đi học lần này sẽ kết thúc.

Nhưng cải tiến đất đai, nghiên cứu cây trồng chịu kiềm, còn có nghiên cứu hoa một khoảng thời gian cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, cần trở về từ từ chờ tin.

Hơn bốn giờ chiều, An Ninh gọi điện thoại, chuẩn bị dẫn theo Lâm Dật và Lý Tự Cẩm đi ăn cơm chiều, làm tròn bổn phận tiếp đón.

Sau đó, bốn người đi ăn lẩu dưa chua, Lý Tự Cẩm ăn quên cả trời đất.

"Buổi tối có bận chuyện gì không, tôi dẫn bọn anh đi dạo hộp đêm."

"Cô không phải có bệnh nhẹ trong người sao, đi chỗ đó làm gì."

Lâm Dật nói.

“Đã mấy ngày rồi, đã hết từ lâu, nếu không tôi sẽ phải chảy máu đến chết."

Lý Tự Cẩm yên lặng ăn đồ ăn, nghe xong một hồi lâu mới hiểu được chuyện hai người nói chính là dì cả.

Nhưng chuyện bí mật riêng tư như vậy mà nói ra trước mặt quá mức xấu hổ nha.

Mà cái này, chính là khác biệt điển hình nữ sinh phía nam và nữ sinh phía bắc.

"Được, hôm nay cô lại uống nhiều một chút, hôm nay tranh thủ làm xong chuyện không đứng đắn tối hôm đó luôn."

"Không phải anh chướng mắt núi đất nhỏ như tôi sao."

"Không sao, cô đưa lưng về phía tôi, mắt tôi không thấy thì tâm sẽ tịnh, có thể vượt qua cửa ải trong lòng kia."

An Ninh cởi giày cao gót, ở dưới bàn đá Lâm Dật một cái: "Tôi đá chết anh."

Lý Tự Cẩm yên lặng ăn đồ ăn, mặc dù Lâm Dật tán gẫu với An Ninh, nhưng quả thật làm khuôn mặt cô ta đỏ chót, vẫn không dám ngẩng đầu.

Hơn bảy giờ tối, ba người ăn xong rồi, dưới sự sắp xếp của An Ninh, mọi người chuẩn bị tìm quán ăn đêm uống rượu một chút.

Reng reng reng!

Vào lúc này di động của Lâm Dật kêu lên, là một dãy số xa lạ.

"Anh là?"

"Lâm tiên sinh, cũng đã qua hơn mười phút rồi, chẳng lẽ cậu quên giao hẹn giữa chúng ta sao?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1489: Chó Không Thể Thay Đổi Tính Ăn Shit

Chương 1489: Chó Không Thể Thay Đổi Tính Ăn Shit

Giọng nói trong điện thoại rất âm u, Lâm Dật chỉ cảm thấy quen tai, từ đầu tới cuối không nhớ ra là ai.

Nhưng khi đối phương nói hai chữ “giao hẹn”, Lâm Dật hơi nhớ ra đối phương là ai rồi.

Tôn Mãn Lâu!

Ba ngày trước, hai người ở bệnh viện giao hẹn ba ngày sau lúc tám giờ gặp mặt ở khách sạn Shangri-La.

Nhưng mình lại quên việc này, một chút ghi âm hay ghi hình cũng không có.

"Ngại quá, tôi quên mất việc này, bây giờ tôi sẽ qua."

"Tôi chờ cậu."

Cúp điện thoại, An Ninh đang lái xe hỏi:

"Có việc à?"

"Đi Shangri-La, bàn bạc công việc."

"Vậy được, tôi và Lý Tự Cẩm đi chơi trước, anh xong việc thì đi tìm chúng tôi."

"Các cô ở dưới chờ tôi, cùng lắm là nửa tiếng tôi sẽ đi ra, không dùng nhiều thời gian."

"Vậy tôi nể mặt anh, nửa tiếng, quá thời hạn không đợi."

"Ui da, tính tình của cô lớn thật đấy."

"Hai đại mỹ nữ ở cùng anh, anh còn để chúng tôi chờ vô ích, tôi thấy tính tình anh mới lớn."

"Gọi tiểu mỹ nữ là được, đừng dát vàng lên mặt mình."

"Mẹ nó! Tôi là C, Lý Tự Cẩm cũng C, anh dựa vào cái gì chỉ nói tôi!"

"Bởi vì chúng tôi rất thành thật, không giống cô luôn khoe ra."

"Tôi thật sự muốn mở cửa xe, đẩy anh ra ngoài."

Dọc đường nói nói cười cười, An Ninh đưa Lâm Dật đến khách sạn Shangri-La, sau đó đậu xe ở một bên chờ Lâm Dật.

Đứng ở cửa chính khách sạn, Lâm Dật ngẩng đầu nhìn khách sạn Shangri-La vô cùng khí thế, lẩm bẩm:

"Hôm nay để cho tôi xem đám các ông là loại mặt hàng gì."

...

Shangri-La, phòng 1808.

Diện tích phòng rất lớn, ít nhất là 200 mét vuông.

Bên trong có một cái bàn tròn lớn, xung quanh ngồi đầy người, tổng cộng có hơn ba mươi người.

Toàn bộ đều là thuộc hạ của Tôn Mãn Lâu, bên trong gồm có Tôn Mãn Lâu, tổng cộng có sáu người thành thạo cách phát lực đan điền.

Trong đó Tôn Mãn Lâu đã tới cấp C rồi, còn có hai người tới cấp D, ba người khác là cấp E.

Nơi này cũng chính là nơi mấy ngày hôm trước Trương Kim Bảo bị Lâm Dật đâm một dao, nhưng anh ta còn đang ở giai đoạn dưỡng thương, hôm nay không có tới đây.

Còn lại những người khác là thuộc hạ của Tôn Mãn Lâu, chẳng qua bọn họ phân chia ở các nơi của ba tỉnh miền Đông Bắc, cũng đều có sản nghiệp của chính mình.

Chỉ có xảy ra chuyện lớn, hoặc là lúc Tôn Mãn Lâu triệu tập, bọn họ mới có thể tới đây.

"Lão đại, em thấy hôm nay chúng ta đã chuẩn bị vô ích rồi."

Người nói chuyện là một tên béo mập trắng nõn, trên tay cầm điếu thuốc, thản nhiên nói:

"Chuyện lớn như vậy làm sao có thể quên, em thấy ngay từ đầu anh ta đã không muốn đến, nói không chừng đã trốn về Trung Hải rồi."

Tên mập nói chuyện tên là Chu Thiên Cảnh, là người phụ trách tỉnh Cát, trình độ cấp D, thân phận địa vị đứng sau Tôn Mãn Lâu.

Là người đầu tiên cùng ông ta tranh đấu giành thiên hạ, rất được coi trọng.

"Có thể cậu ta không dám tới, nhưng phi cơ tư nhân của cậu ta còn đang ở sân bay, không có khả năng chạy."

"Em cũng cảm thấy không quá khả thi." Tôn Mãn Gia nói tiếp:

"Cậu ta là nhân vật có tính cách tàn nhẫn, có thể thật sự đã quên."

"Vậy người này rất thú vị." Chu Thiên Cảnh nói tiếp:

"Chuyện lớn như vậy cũng có thể quên, là không để chúng ta vào mắt!"

Nhìn sắc mặt của những người xung quanh cũng không được tốt lắm.

Những năm gần đây, bọn họ làm mưa làm gió ở Đông Bắc, chưa có người nào dám không nể mặt bọn họ.

Vừa vặn hôm nay, một thằng nhóc tóc còn để chỏm lại không để bọn họ vào mắt, nhiều năm như vậy đây vẫn là lần đầu tiên, thật sự là đủ mới mẻ.

"Nếu lá gan của cậu ta không lớn như vậy, cậu ta cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy."

Tôn Mãn Lâu nhìn đồng hồ: "Cùng lắm tôi đợi cậu ta đến chín giờ, nếu như cậu ta không đến, chuyện sau đó các cậu xử lý một chút, xách cậu ta tới đây gặp tôi là được.”

Bởi vì Vương Miện đang bàn chuyện với người khác, hơn nữa hẹn mình tối nay chín giờ gặp mặt bàn chuyện khác.

Bất kể kết quả hôm nay thế nào, mình cũng nhất định phải đi.

"Lão đại, nếu như anh ta đến đây, anh muốn xử lý việc này như thế nào?"

"Xem thái độ của cậu ta đã." Tôn Mãn Lâu nói tiếp:

"Trước đây, ý của tôi là chỉ cần cậu ta tới đây kính chén rượu, nói lời xin lỗi với tôi thì việc này cho qua, nhưng mấy ngày trước, cậu ta đâm Trương Kim Bảo một dao, như thế nào cũng phải khiến cậu ta trả giá lớn một chút, nhưng vẫn là câu nói kia, cụ thể xử lý như thế nào, nhìn thái độ của cậu ta trước."

"Đến lúc đó tôi sẽ gặp cậu ta, nếu cho mặt mà không biết xấu hổ, vậy không cần nể tình."

"Bây giờ nói cái này thì hơi sớm, anh ta có dám đến hay không vẫn là một vấn đề."

Người nói chuyện có dáng dấp khoảng bốn mươi tuổi, dáng người gần giống Tôn Mãn Lâu, đều thuộc loại kiểu hình rất khỏe mạnh.

Ông ta tên Trịnh Khôn Bằng, phụ trách nghiệp vụ tỉnh Phụng Thiên, giống với Chu Thiên Cảnh, đều là trình độ cấp D, là phụ tá đắc lực của Tôn Mãn Lâu.

"Vậy chúng ta vừa ăn vừa chờ, nếu như không đến, coi như là một lần tụ họp của chúng ta." Chu Thiên Cảnh nói.

Két!

Đúng lúc này, cửa phòng bao bị đẩy ra, Lâm Dật từ bên ngoài đi vào.

"Tôi còn chưa tới, làm sao đã bắt đầu bữa tiệc rồi, đây cũng không phải là đạo tiếp khách nhỉ!"

Lâm Dật xuất hiện làm bầu không khí trong phòng bao ngưng trọng lại, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía anh, kèm theo đó một luồng sát khí lạnh băng.

"Tôi còn tưởng cậu không dám tới chứ." Tôn Mãn Lâu khẽ nói.

"Đã đồng ý với ông, làm sao có thể không đến." Lâm Dật nói tiếp:

"Hơi nhiều việc nên tôi quên mất chuyện của ông, nhưng thật ra trận này của các ông không nhỏ, bỗng chốc lại đến đây nhiều người như vậy."

"Đã bao nhiêu năm không có người nào dám gây sự ở chỗ của chúng tôi, bây giờ cậu là người đầu tiên, người phía dưới đều muốn gặp cậu."

"Các ông cũng chưa thấy đủ việc đời."

"Hôm nay tôi tìm cậu tới đây cũng không phải là nói những lời vô nghĩa này." Tôn Mãn Lâu nói tiếp:

“Cậu đâm người của tôi, còn đánh em tôi, không biết lúc cậu tới đây có nghĩ tới cách giải quyết không."

"Giải quyết cái gì? Việc này không phải do các ông khơi mào trước sao?" Lâm Dật nói tiếp:

"Năng lực không bằng người ta, sau khi bị đánh, trong lòng cảm thấy không cam tâm sao?"

Choang!

Chu Thiên Cảnh đập chén rượu xuống đất: "Con mẹ nó! Lá gan của mày không nhỏ đấy. Mày đã đến chỗ này rồi còn kiêu ngạo, mày cho rằng đây là đâu?"

"Khách sạn."

"Fuck."

Chu Thiên Cảnh chửi một câu, sau đó giẫm tắt đầu thuốc lá.

"Đến đây đi, mày đâm Trương Kim Bảo thì để tao giải quyết việc này." Chu Thiên Cảnh cởi áo khoác: "Hai chúng ta so đấu vài chiêu, để tao xem mày lợi hại cỡ nào."

Nhìn thấy Chu Thiên Cảnh chuẩn bị động thủ, Tôn Mãn Lâu cũng không có ý ngăn cản.

Sống nhiều năm như vậy, lăn lộn tới tình cảnh hôm nay, ông ta đã trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn, gặp không ít người làm chủ.

Ông ta hiểu rõ loại người giống như Lâm Dật, nếu như không đánh thắng anh ta thì anh ta sẽ không chịu khuất phục.

"Anh, anh Chu chắc là không sao đâu nhỉ." Tôn Mãn Gia hỏi.

Tôn Mãn Lâu cầm tượng Thiết Quan m trên bàn, thổi nhẹ.

"Anh biết trình độ của cậu ấy, vấn đề không lớn, ở đây nhìn là được."

Tôn Mãn Gia gật đầu: "Vậy em yên tâm rồi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1490: Tôn Mãn Lâu Ra Tay

Chương 1490: Tôn Mãn Lâu Ra Tay

Đứng ở cửa phòng bao, Lâm Dật đứng yên nhìn Chu Thiên Cảnh tức sùi bọt mép.

"Những người này của các ông cũng rất thú vị đấy, không phải nói muốn nói chuyện sao, làm sao vừa gặp đã đánh nhau?" Lâm Dật nói tiếp:

"Thật sự là chó không thể thay đổi tính ăn shit, chỉ biết dùng cách đánh nhau để giải quyết vấn đề."

"Fuck, mẹ nó tao giết chết mày!"

Vốn dĩ trong lòng của Chu Thiên Cảnh đã nén không ít cơn tức, không nghĩ tới sau khi Lâm Dật đến đây, anh ta lại dám làm ầm ĩ như thế!

Lửa giận trong lòng đã đến mức không thể nhịn được nữa rồi, lúc này ông ta xông qua chỗ Lâm Dật!

Thấy Chu Thiên Cảnh xông qua đây, Lâm Dật nhướng mày, trong lòng oán thầm nói:

"Cấp D? Trình độ lợi hại đấy."

Trên mặt đám người Trịnh Khôn Bằng lộ ra ý cười khinh thường.

Trình độ của lão Chu ở trong tổ chức quá rõ ràng.

Muốn đối phó với thằng nhóc tóc còn để chỏm này cũng dễ dàng.

Tốc độ của Chu Thiên Cảnh cực nhanh, trong nháy mắt đã lao tới trước mặt Lâm Dật.

Người ngồi ở trong phòng bao đều rất ngạc nhiên.

So với nửa năm trước, trình độ của Chu Thiên Cảnh lại nâng cao một bậc nữa rồi.

Cùng lúc đó, Chu Thiên Cảnh đã lao tới trước mặt Lâm Dật, dứt khoát đấm ra một cú, hướng về phía mặt của Lâm Dật.

Mà trong đầu ông ta đã thấy trước hình ảnh Lâm Dật bị đánh ngã trên mặt đất.

Nhưng ông ta không biết là mỗi một động tác của ông ta đều bị Lâm Dật xem ở trong mắt, giống như đang phát lại chuyển động chậm.

Nắm đấm của Chu Thiên Cảnh gần tới trước mặt, Lâm Dật lùi về sau một bước, nhẹ nhàng bâng quơ tránh thoát công kích của ông ta, điều này khiến những người khác đều sửng sốt.

Người tên Lâm Dật này hình như cũng không đơn giản như vậy, hình như còn có vài phần thực lực.

"Cũng rất tốt."

Chu Thiên Cảnh khẽ nhíu mày, không ngờ Lâm Dật sẽ tránh nhẹ nhàng như vậy.

"Đừng, tình huống lúc này thế nào, chẳng lẽ cậu vẫn còn nhìn không ra sao." Tôn Mãn Lâu khẽ nói.

"Biết rồi lão đại."

Lên tiếng, Chu Thiên Cảnh nheo mắt lại, sau đó bay ra tư thế, liên tục ra chiêu, không để cho Lâm Dật có bất kì cơ hội và đường sống nào.

Chu Thiên Cảnh xuất ra bản lĩnh thật sự, nhưng Lâm Dật vẫn không có ý động thủ, cơ thể anh nhẹ nhàng di chuyển, tránh thoát tất cả công kích của ông ta.

Mà trong quá trình này, Lâm Dật hiểu rõ toàn bộ trình độ của ông ta.

Mặc dù đã tới cấp D rồi, nhưng ông ta vẫn chênh lệch rất lớn với Ninh Triệt và Khưu Vũ Lạc.

Nếu như so sánh kỹ càng, trình độ gần giống Tùy Cường và Dư Tư Dĩnh.

"Lúc mày ra tay với Trương Kim Bảo, không phải rất lợi hại sao, vừa ra chiêu đã cho người ta một dao, sao sau khi gặp tao vẫn trốn? Không lợi hại tiếp đi?" Chu Thiên Cảnh cười lạnh nói.

"Chỉ muốn thử trình độ của ông mà thôi, không ngờ còn khiến cho ông hiểu lầm, đây là lỗi của tôi."

Tay phải của Lâm Dật thò ra giống như ma quỷ, lấy góc độ khó tin nắm tóc của Chu Thiên Cảnh, sau đó tàn nhẫn đập về phía gương thử đồ bên cạnh.

Ầm xoảng!

Gương thử đồ cao gần hai mét vỡ tan trong nháy mắt, trên đầu của Chu Thiên Cảnh đều là máu, dáng vẻ vô cùng thê thảm.

A!

A!

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong phòng bao, Chu Thiên

Cảnh bụm mặt của mình, đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

"Anh Chu!"

Tình huống không ổn, Tôn Mãn Gia lao lên trước, túm Chu Thiên Cảnh tới bên cạnh.

Tình trạng bi thảm của Chu Thiên Cảnh khiến mọi người trên bàn cơm nhìn ngây người.

Bọn họ đã sớm biết Lâm Dật cũng thành thạo cách đánh nhau kịch liệt phát lực đan điền, nếu không cũng không thể đánh bại Trương Kim Bảo.

Nhưng chưa từng nghĩ tới anh lại có thực lực như vậy!

Lại đánh bại Chu Thiên Cảnh chỉ với một chiêu!

Ông ta chính là người có trình độ cấp D đấy!

"Đưa cậu ấy ra ngoài đi!"

Người lấy lại bình tĩnh đầu tiên là Tôn Mãn Lâu, ông ta phân phó người nâng Chu Thiên Cảnh bị thương đi ra ngoài.

Phía sau, không khí trong phòng bao đông cứng lại.

Thực lực của Lâm Dật khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Một chiêu nhẹ nhàng bâng quơ đã đánh bại Chu Thiên Cảnh, người như vậy ở đây, ngoại trừ Tôn đại ca ra, có thể không có ai là đối thủ của anh ta!

Mà Tôn Mãn Lâu cũng ý thức được điểm này, từ trên ghế đứng lên, nhìn thẳng về phía Lâm Dật.

"Khó trách cậu điên cuồng như vậy, hóa ra là có trình độ như vậy." Tôn Mãn Lâu nói tiếp:

"Tuổi còn trẻ đã có thực lực như vậy, hơn nữa còn đang xông xáo một phen ra trò trong thương giới, trong số những người tôi đã gặp, cậu có thể xếp số hai."

"Ông nói như vậy thì tôi rất ngạc nhiên, tôi còn tưởng tôi là người lợi hại nhất."

"Vậy phải xem cậu có vượt qua được cửa này của tôi hay không."

Tôn Mãn Lâu cởi nút áo sơ mi, ánh mắt sắc bén như diều hâu chăm chú nhìn Lâm Dật, giống như nhìn con mồi sắp chết.

"Lão đại muốn ra tay!"

Người vây quanh bên cạnh bàn ăn cũng khẩn trương theo.

Bọn họ đều biết rất rõ thực lực của Tôn Mãn Lâu, nhất là Trịnh Khôn Bằng, ông ta càng hiểu rõ sự khủng bố của Tôn Mãn Lâu.

Người tên Lâm Dật này nếu như không để lại chút gì, chỉ sợ anh ta không thể ra khỏi khách sạn Shangri-La.

“Tôi biết rất rõ ràng thân phận của cậu, trong hai người chúng ta cũng không cần thiết ồn ào đến nỗi kẻ chết người sống, tôi chỉ hy vọng cậu cho tôi một lời giải thích, chuyện này tôi sẽ không truy cứu cậu nữa."

Lâm Dật vỗ bụi trên người, sau đó nhìn Tôn Mãn Lâu:

"Ông nói ra những lời này, tức là ông không hiểu tôi rồi."

Tôn Mãn Lâu nheo mắt lại, sát ý đã không thể che dấu.

"Nếu như vậy, vậy không còn gì để nói nữa."

Tôn Mãn Lâu từng bước xông lên, sau đó lấy chân trái làm trụ, đùi phải giống như roi dài đá về phía Lâm Dật.

Cái này hoàn toàn là một động tác đơn giản, khiến cho Lâm Dật rất ngạc nhiên.

Bất kể là tốc độ hay góc độ ra chiêu của ông ta đều có thể phán đoán rất dễ dàng, ông ta đã vượt qua trình độ cấp D, bước vào cấp C rồi.

Đã có thể liều mạng với người mặc đồ đen!

Nghĩ vậy, Lâm Dật không khỏi nghiêm túc lên.

Từ lần trước ở Đảo quốc, sau khi chia tay người mặc đồ đen, lại chưa từng gặp được đối thủ giống vậy, lần này cuối cùng cũng tới một người.

Bịch!

Công kích của Tôn Mãn Lâu kéo tới, Lâm Dật dựng khửu tay lên đỡ.

Nhưng đùi ông ta giống như côn sắt, tràn đầy sức bật, cho dù là Lâm Dật cũng cảm thấy đau đớn, anh lùi một bước qua bên cạnh, lúc này cơ thể mới đứng vững!

"Hay!"

Các thuộc hạ nhịn không được trầm trồ khen ngợi, nhưng biểu cảm của Tôn Mãn Lâu càng thêm nghiêm túc.

Chỉ khiến cho anh lùi một bước qua bên cạnh, đây cũng không phải kết quả mà ông ta muốn.

Trong ấn tượng của ông ta, với trình độ hiện tại của mình, một đá này đủ để đá bay cậu ta.

Nhưng tình huống lúc này là mình coi thường cậu ta rồi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ tạm dừng một giây, Tôn Mãn Lâu lại ra tay. Ông ta nhảy lên, đá một cú về phía Lâm Dật.

Mà lúc này đây, Lâm Dật không tránh né, hai tay bắt được mắt cá chân của ông ta, hoàn toàn ngăn chặn đòn công kích của ông ta.

Nhưng ngay khi anh chuẩn bị động thủ, Tôn Mãn Lâu ép buộc cơ thể xoay người đổi hướng giữa không trung, thoát khỏi trói buộc của Lâm Dật!

Hoàn toàn là động tác đơn giản nhưng nguy cơ tứ phía.

Nếu như chậm một bước, với thủ đoạn của Lâm Dật, cái chân này của ông ta cũng phải phế đi!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1491: Kìm Nén!

Chương 1491: Kìm Nén!

Sau một hồi giao đấu, khoảng cách của hai người một lần nữa giãn ra, nhưng cũng chỉ duy trì có một phút, Tôn Mãn Lâu lại xông lên.

Bịch bịch bịch!

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, hai người lại giao đấu mấy chục chiêu thức!

Tôn Mãn Lâu muốn dựa vào sức tấn công không ngừng để hoàn toàn chèn ép Lâm Dật, nhưng khiến ông ta thất vọng chính là Lâm Dật chặn lại được tất cả đòn công kích của mình.

Người tại hiện trường, chẳng ai có thể hiểu được tâm trạng của Tôn Mãn Lâu.

Trong ấn tượng của ông ta, giữa đám người hậu bối trẻ tuổi, Vương Miện chính là một người ở trên đỉnh cao rồi, đã bỏ xa tất cả mọi người.

Nhưng Lâm Dật ở trước mặt này lại khiến ông ta ngạc nhiên hết mức!

Hai mươi mấy tuổi đã có thực lực sánh ngang với Vương Miện, thậm chí càng mạnh hơn.

Thiên phú trời cho của người này còn lợi hại hơn cả Vương Miện!

Trái ngược với ông ta, Lâm Dật lại bình tĩnh hơn nhiều, toàn bộ lực chú ý của anh đều tập trung lên người của Tôn Mãn Lâu.

Trong lòng của Lâm Dật âm thầm so sánh một chút.

Tuy rằng Tôn Mãn Lâu rất mạnh, nhưng cái mạnh của ông ta không vững chắc.

Dường như vừa mới bước vào trình độ C, ngược lại muốn đối phó lại ông ta cũng chẳng khó như trong tưởng tượng.

Dựa vào trình độ hiện tại của ông ta cũng gần tương đồng với người áo đen lúc bị thương.

Trong phạm vi bản thân có thể ứng phó, nhưng cho dù anh muốn đánh thắng, có thể cũng sẽ không quá dễ dàng.

Đòn tấn công của Tôn Mãn Lâu ập đến tới tấp, Lâm Dật cũng vậy thấy chiêu nào phá chiêu đó, không để lại chút khe hở nào.

Ngược lại là Tôn Mãn Lâu, dưới cục diện không thể kiên trì nữa, ông ta đã hiện ra một chút hoảng loạn, bị Lâm Dật tóm được sai lầm!

Hai tay của Lâm Dật đưa lên trước, tóm lấy cánh tay của ông ta, chân phải đá lên ngực của ông ta!

Nhưng Tôn Mãn Lâu cũng bày ra tư thế phòng thủ, cú đá này không hề gây ra tác hại lớn gì cho ông ta!

“Mẹ nó, sảng khoái!”

Tôn Mãn Lâu mắng một câu, lại một lần nữa xông về phía Lâm Dật, khí thế như hổ, nhiếp nhân tâm phách(*).

(*) ý chỉ một sự vật quá tốt đẹp, khiến mình đánh mất bản thân, giống như bị hút hồn.

“Ông thế mà đến cấp độ C, nhưng ông không thể nào là đối thủ của tôi, rút lui đi.”

“Nếu tôi thua cậu, tôi không xứng mang tên Tôn Mãn Lâu rồi!”

“Ông tự tin đấy!”

Biểu cảm của Lâm Dật đột nhiên trở nên lạnh lùng, vận hết sức lực cơ thể, toàn bộ dồn lên nắm đấm trên tay mình, chủ động xông tới Tôn Mãn Lâu!

Người sau cũng không có hàm hồ, không trốn không tránh, một lần nữa chủ động đón đòn tấn công!

Nhưng lần này, Tôn Mãn Lâu không còn thuận lợi như trước nữa!

Ông ta phát hiện sức mạnh của Lâm Dật dường như trở nên lớn hơn rất nhiều, nắm đấm đánh lên cơ thể mình giống như bị hòn đá ném trúng vậy!

Đòn tấn công của Lâm Dật như phong ba bão táp ập tới, lúc này Tôn Mãn Lâu đã không còn chút sức lực chống đỡ!

“Hự” một tiếng!

Tôn Mãn Lâu bị đá bay đi, cơ thể không chịu kiểm soát, chiếc bàn tròn lớn ở phía sau bị va vỡ tan tành, đám đông vây quanh vội tránh sang một bên khác, nước rượu và nước canh văng tung tóe khắp người Tôn Mãn Lâu, trông vô cùng thảm hại.

Tôn Mãn Lâu còn muốn đứng dậy nhưng xương cốt trên người giống như bị rụng rời vậy, hoàn toàn không nghe theo sự khống chế của bản thân!

Lâm Dật từng bước từng bước đi tới, thở hổn hển.

Tuy rằng anh đã đánh bại Tôn Mãn Lâu, nhưng anh cũng không dễ dàng, nếu như thực lực của ông ta vững chắc thêm chút nữa, người thua có thể chính là bản thân mình.

Nhấc chân lên dẫm lên người của Tôn Mãn Lâu, Lâm Dật từ trên cao nhìn xuống ông ta.

“Chuyện đến hôm nay, ông còn có gì muốn nói!”

“Mẹ nó thả anh trai tao ra!”

Không đợi Tôn Mãn Lâu lên tiếng, Tôn Mãn Gia đã hét lớn, tay nắm lấy khẩu súng chỉ thẳng lên đầu Lâm Dật!

“Ha…”

Tôn Mãn Lâu cười lạnh lùng một tiếng, hoàn toàn không có tư thái của người thất bại.

“Bị cậu đánh bại nằm ngoài dự liệu của tôi, nhưng hôm nay, nếu như không lấy lại thể diện, tôi sẽ không xứng ngồi trên vị trí này!”

“Một khẩu súng tồi tàn, mấy người nghĩ sẽ uy hiếp được tôi sao?”

“Tôi đã đoán rõ ràng trình đồ của cậu rồi, cậu đến cánh cửa của cấp độ D.”

Tôn Mãn Lâu cười khinh thường, kiêu ngạo mà phô trương:

“Nhưng điều đó thì thế nào chứ, một viên đạn vẫn có thể lấy mạng của cậu.”

“Vậy ông kêu ông ta thử xem.”

Lâm Dật quay đầu nhìn Tôn Mãn Gia, nhìn thẳng vào đôi mắt của ông ta.

“Tôi biết ông là một người có tình có nghĩa, hôm nay khẳng định muốn cứu anh trai của ông, nhưng nếu như ông nghĩ rằng bản thân có được năng lực đó, thì thử xem sao.”

“Mày thật sự nghĩ tao không dám?” Tôn Mãn Gia lạnh lùng nói:

“Tuy rằng tao không lợi hại như anh trai, nhưng trên tay tao có kiện cáo án mạng đấy, nếu như mày muốn dùng kế khích tướng, vậy mày quá xem thường tao rồi.”

Lâm Dật chỉ lên đầu mình: “Bắn vào đây, nếu ông không dám nổ súng, tôi xem thường ông đấy.”

Tôn Mãn Gia cắn chặt răng, từ trên trán của ông ta đã chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Nếu như anh ta là người bình thường, ông ta chắc chắn sẽ nổ súng không hề do dự.

Nhưng gã Lâm Dật trước mặt không như vậy, anh ta là chủ tịch của tập đoàn Lăng Vân, ở vùng duyên hải có thân phận đáng gờm, nếu như nổ súng bắn chết anh ta, bản thân mình cũng cách cái chết không xa, bất cứ ai đều không bảo toàn nổi mình.

Nhưng tình hình trước mắt đã không còn cho phép bản thân nghĩ quá nhiều.

“Mày đừng nghĩ rằng tao không dám! Mạng của ông đây không đáng giá, chẳng có gì phải sợ cả!”

“Vậy ông nổ súng thử xem!”

“Mẹ nó, đây là mày ép tao.”

Cạch.

Tôn Mãn Gia bóp cò súng!

Nhưng vào thời khắc nổ súng, nòng súng hơi lệch một chút, bắn về phía chân của Lâm Dật!

Đúng vào lúc đám đông nghĩ rằng Lâm Dật sẽ bị bắn gãy một chân, xảy ra một cảnh tượng khiến người khác phải khủng hoảng.

Lâm Dật nghiêng người một chút, mỹ mãn tránh được viên đạn từ trong nòng súng bắn ra!

“Điều này làm sao có thể!”

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, cằm sắp rớt xuống sàn!

Cảnh tượng này so với thất bại của Tôn Mãn Lâu càng khiến bọn họ kinh ngạc hơn!

Tốc độ phản ứng của loài người dù có nhanh đi nữa cũng không thể tránh khỏi viên đạn!

“Thứ trong tay của ông hình như không được lắm.”

Lời vừa dứt, Lâm Dật từ sau eo lấy ra con dao phẫu thuật của mình.

Anh vuốt nhẹ một cái, một vệt sáng lạnh được rạch ra giữa không trung, chuẩn xác không chút sai sót đâm lên cánh tay của Tôn Mãn Gia!

Một tiếng hét lớn, khẩu súng trong tay của Tôn Mãn Gia rơi xuống sàn, ôm lấy vết thương của mình, đau khổ gục ngã trên sàn, đau đến mức ông ta không đứng lên nổi.

Lần này, nụ cười trên mặt của Tôn Mãn Lâu biến mất, thay vào đó là thần sắc kinh khủng.

“Bây giờ có thể tâm bình khí hòa(*) đàm phán với tôi rồi chứ?”

(*) ý chỉ ôn hòa nhã nhặn, bình tĩnh hòa nhã.

"Có thể có thể có thể." Tôn Mãn Lâu gật đầu thật mạnh, gắng gượng nhẫn nhịn cơn đau nói tiếp:

"Chuyện này là tôi sai trước, tôi bảo đảm với cậu, sau này sẽ không gây phiền phức cho cậu nữa, tôi tình nguyện đến nhà xin lỗi, chuyện này đến đây dừng lại đi."

"Xin lỗi thì thôi đi, tôi cũng không quá để tâm." Lâm Dật nhấc chân ra khỏi người Tôn Mãn Lâu, sau đó vỗ vỗ phủi bỏ lớp bụi trên quần.

"Bất luận nói thế nào ông cũng là một nhân vật có máu mặt, tôi tin rằng ông là một người nói lời sẽ giữ lời, chuyện hôm nay đến đây kết thúc, nhưng nếu còn có lần sau, tôi bảo đảm sẽ khiến ông không nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa."

Nói xong, Lâm Dật thu hồi con dao phẫu thuật của mình, quay người rời đi.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều chuyển động theo anh, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Đến tận khi cánh cửa phòng bao đóng lại, đám đông đều chưa phản ứng kịp.

Reng reng reng!

Chính vào lúc này, chuông điện thoại phá vỡ sự bình lặng trong căn phòng.

Điện thoại của Tôn Mãn Lâu đúng lúc này reo lên.

Là điện thoại Vương Miện gọi tới.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1492: Vương Miện Âm Thầm Bày Mưu Kế

Chương 1492: Vương Miện Âm Thầm Bày Mưu Kế

Nhìn thấy Vương Miện gọi điện thoại đến, Tôn Mãn Lâu bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Lại nhìn lên giờ trên đồng hồ, đã 9 giờ 20 phút, đã qua thời gian hẹn khá lâu rồi.

“Vương thiếu.” Tôn Mãn Lâu khó khăn nói.

“Chú biết bây giờ đã mấy giờ rồi không.”

“Xảy ra chút chuyện ngoài dự tính, ngay bây giờ tôi đi tìm ngài.”

“Không cần nữa, tôi đang ở tầng dưới của Shangri-La, chú xuống đây là được rồi.”

“Tôi biết rồi, khụ khụ khụ…”

“Hửm? Chú làm sao thế?”

Trong điện thoại, Vương Miện nghe ra chút bất thường, bình thường mà nói, Tôn Mãn Lâu sẽ không phải có trạng thái này.

“Gặp phải một đối thủ cứng đầu, bị thua dưới tay anh ta rồi.”

“Đến ông cũng bị thua?”

Vương Miện cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Anh ta hiểu rất rõ trình độ của Tôn Mãn Lâu, ông ta đã đến cấp độ C rồi, bản thân anh ta đánh với ông ta đều còn chưa chắc có thể thắng, ở nơi Đông Bắc như thế này, làm sao ông ta có thể bị hạ gục trong tay của người khác.

"Đối phương có bao nhiêu người?"

"Chỉ một người."

Nghe đến con số này, Vương Miện càng thêm phần ngạc nhiên, đến nhịp tim cũng bất giác đập nhanh hơn.

Một người đã có thể chế ngự được Tôn Mãn Lâu.

Trình độ của đối phương ít nhất cũng phải ở cấp độ C!

"Đối phương là..."

"Cậu chủ..."

Vương Miện vừa muốn đặt câu hỏi, đột nhiên bị Lena đứng ở bên cạnh gọi, cắt ngang lời anh ta muốn nói.

"Anh nhìn ra cửa lớn khách sạn kìa."

Vương Miện xuôi theo hướng Lena nói nhìn qua đó, bỗng chốc đôi mắt anh ta trợn tròn, bởi vì anh ta nhìn thấy Lâm Dật đang bước ra từ trong khách sạn!

Ở nơi này nhìn thấy Lâm Dật là chuyện anh ta có nằm mơ cũng không nghĩ tới!

Mà đột nhiên anh ta đã hiểu ra là chuyện gì rồi!

Không nằm ngoài dự liệu, người động thủ với Tôn Mãn Lâu chắc chắn là Lâm Dật rồi!

Nhưng mấy tháng ngắn ngủi không gặp, Lâm Dật đã có thực lực đánh bại Tôn Mãn Lâu, quả thực khiến người ta phải nhìn với con mắt khác.

“Chú xuống đây trước đi, chúng ta gặp mặt nói chuyện.”

“Tôi xuống ngay giờ đây.”

Vương Miện dập điện thoại, nói với Lena:

“Nhớ biển số xe rồi chứ.”

“Đen A1AX78.”

“Đợi chút cho người kiểm tra một chút hướng đi của chiếc xe đó, tôi muốn biết vị trí chính xác.”

“Dạ biết rồi ạ, tôi đi sắp xếp ngay.” Lena nói tiếp:

“Bây giờ chắc có thể đủ điều kiện xác nhận người gây chuyện chính là Lâm Dật rồi, chuyện này có cần thiết xử lý chút không.”

“Không phải vội, đợi Tôn Mãn Lâu xuất hiện rồi nói tiếp.”

Mấy phút sau, Tôn Mãn Lâu từ trong khách sạn chạy vội ra ngoài, đồng thời lên xe của Vương Miện.

“Tại sao chú lại bị thương thành thế này?” Vương Miện truy hỏi:

“Người ra tay với chú là ai?”

“Anh ta tên Lâm Dật, là tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân.” Tôn Mãn Lâu cắn răng nói:

“Lúc trước tôi nghĩ rằng anh ta chẳng qua là chủ của một doanh nghiệp phổ thông, không ngờ tới thân thủ của anh ta lại tốt như vậy.”

Nói xong, Tôn Mãn Lâu nhìn về phía Vương Miện.

“Vương thiếu, cậu quen biết người này sao.”

“Không quen biết, nhưng ít nhiều gì có nghe qua cái tên tập đoàn Lăng Vân, nhưng anh ta dám ra tay với chú, lá gan cũng khá lớn đó.”

Câu trả lời của Vương Miện khiến Tôn Mãn Lâu tóm được một vài tin tức.

Lâm Dật tuy rằng có tiền, nhưng không nhất định có thế!

Dựa vào địa vị hiện giờ của nhà họ Vương, người mà Vương Miện gọi không nói tên, chứng minh sức ảnh hưởng ở Hoa Hạ có giới hạn.

Đổi cách nói khác, mối quan hệ xã giao trong giới chính trị Hoa Hạ có hạn.

Vậy nên Lâm Dật cũng chỉ có thể miễn cưỡng được xưng hô thành phú hào, không được tính là thương nhân đỉnh cao, nên càng không cần phải kiêng dè quá nhiều.

Nhưng Tôn Mãn Lâu không biết được ông ta đã bị Vương Miện bẫy một hố.

Nhà họ Vương chính là bị Lâm Dật kéo xuống, làm sao có thể không biết anh ta là ai chứ.

“Anh ta không chỉ to gan, thân thủ thật sự rất tốt.”

Tuy rằng trong lòng ông ta tràn ngập hận thù không cam chịu, nhưng Tôn Mãn Lâu cũng phải thừa nhận, thực lực của Lâm Dật đích thực rất mạnh.

Bản thân không phải là đối thủ của anh.

“Thời khắc cuối cùng, em trai của tôi lấy súng chỉ thẳng anh ta, vậy mà anh ta tránh được viên đạn bắn ra, thực lực không phải bình thường.”

“Điều này không liên quan tới thực lực, là cảm nhận của tâm lý học.” Vương Miện nói tiếp:

“Vào lúc mấy người bóp còi súng đã có phản ứng trước, vậy nên anh ta mới có thể tránh được viên đạn, ở điểm này, tôi và Lena đều có thể làm được, nếu như mấy người nổ súng sau lưng nơi anh ta không nhìn thấy, anh ta vẫn không thể tránh nổi!”

Vương Miện nói khá bình tĩnh, giống như đang miêu tả một câu chuyện nhỏ bình thường vô vị vậy.

Còn ý nghĩa ở bên trong làm sao để hiểu, thì đó là việc của Tôn Mãn Lâu, không có bất cứ liên quan gì tới bản thân anh ta.

Tôn Mãn Lâu bừng tỉnh: “Thì ra là như thế!”

“Tôn Mãn Lâu à Tôn Mãn Lâu…” Vương Miện cảm thán một tiếng:

“Nhà họ Vương nâng đỡ chú bao nhiêu năm như vậy, vậy mà sau cùng chú lại làm ra dáng vẻ này. Bao nhiêu năm qua, có phải chú vẫn luôn bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh không? Có phải chỉ cần một nhân vật đơn giản lợi hại một chút này đã có thể diệt được chú rồi không? Nhà họ Vương đưa chú đến Đông Bắc, chẳng lẽ chỉ để trưng bày sao!”

“Không phải!”

Nhịp tim của Tôn Mãn Lâu đập nhanh hơn, Vương Miện không nghi ngờ gì là người kế thừa trong tương lai của nhà họ Vương.

Nếu như không để lại ấn tượng tốt với anh, vậy địa vị trong tương lai của bản thân sẽ bị uy hiếp!

Nghĩ tới đây, mồ hôi lạnh xuôi theo trán của Tôn Mẫn Lâu chảy xuống.

Bao nhiêu năm trở lại đây, bản thân ông ta đã ngồi vững trên ngôi vị vua của Đông Bắc.

Nhưng chỉ có bản thân ông ta biết rõ, tất cả mọi thứ của ngày hôm nay đều đến từ đâu.

Nếu như không có sự ủng hộ của nhà họ Vương, ông ta chẳng thể nào có thể đi đến bước đi ngày hôm nay.

Nhà họ Vương chống đỡ bản thân ngồi lên vị trí này, vậy bọn họ cũng có năng lực thay bỏ mình!

Mà còn có thể ngồi trên vị trí này hay không, chính là xem độ hữu dụng của bản thân đối với bọn họ lớn như thế nào!

“Được rồi, chú xuống đi, việc tối hôm nay chú không cần phải đi cùng tôi nữa.” Vương Miện lạnh lùng nói.

“Nhưng điều này…”

“Đi xuống.”

“Dạ vâng cậu chủ Vương!”

Tôn Mãn Lâu mở cửa xe bước xuống, không dám ở lại lâu hơn, đứng trong cơn gió lạnh buốt nhìn theo tiễn Vương Miện rời đi.

“Cậu chủ, thật sự phải động thủ với Lâm Dật sao, có cần tôi đi giúp bọn họ một tay không.” Lena nói.

“Động thủ?” Vương Miện cười nói:

“Tôi lúc nào nói phải động thủ với Lâm Dật rồi?”

“Chẳng lẽ ngài muốn đổ hết chuyện này lên đầu Tôn Mãn

Lâu?”

Vương Miện gật gật đầu: “Tuy rằng bất cứ lúc nào tôi cũng muốn đánh chết Lâm Dật, nhưng anh ta có nhà họ Lương chống lưng, vả lại ở cấp quốc gia có danh tiếng khá tốt, nếu như nhà họ Vương ở trong tối động vào anh ta, chúng ta cũng không thể nào tự lo cho mình, nhà họ Lương nhất định sẽ đổ ập tới, vậy nên giao cho Tôn Mãn Lâu làm chuyện này là thích hợp nhất không gì bằng.”

“Nhưng có vài người biết rõ mối quan hệ của ông ta và nhà họ Vương.”

“Biết thì có thể làm gì? Tôi đâu có kêu ông ta động thủ, đều là bản thân ông ta tự ra tay.” Vương Miện nói tiếp:

“Với lại, chỉ cần ông ta có thể thành công, rồi cô qua đó, ở trong tối xử lý ông ta, chuyện này sẽ là chết không có chứng cứ, cho dù muốn tìm phiền phức cho nhà họ Vương cũng không thể tìm thấy.”

“Nhưng dựa vào năng lực của Tôn Mãn Lâu thật sự có năng lực giải quyết Lâm Dật sao? Điểm này tôi rất hoài nghi, chúng ta không thể xem thường năng lực của Lâm Dật.” Lena đưa ra nỗi lo lắng của bản thân.

“Giải quyết thì có không khả năng cao lắm, Lâm Dật là một đối thủ đáng khâm phục, ở trên phương diện trí tuệ, ông ta còn kém xa Lâm Dật một vạn tám nghìn dặm.” Vương Miện nói tiếp:

“Chỉ cần có thể phế bỏ một cánh tay, một cái chân của anh ta, đã đủ cho tôi giải tỏa cơn giận rồi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1493: Người Sống Còn Có Thể Để Nước Tiểu Làm Tắc Chết?

Chương 1493: Người Sống Còn Có Thể Để Nước Tiểu Làm Tắc Chết?

“Vẫn còn một vấn đề rất rõ ràng.” Lena nói:

“Cơ quan chính quyền ở cấp trên không nói lý lẽ.”

Lena gãi đúng chỗ ngứa, nêu ra điểm mấu chốt của vấn đề.

“Loại chuyện này không giống với một vụ án hình sự bình thường, bắt buộc phải có chứng cứ, chỉ cần phía bên Cục an ninh quốc gia chỉ cần phán quyết theo chiều hướng này, có thể sẽ có sự khác biệt.”

“Tôi biết điều này, vậy nên trên tay chúng ta còn có một con át chủ bài vẫn chưa đánh xuống, nếu như chuyện này sau cùng không thể khống chế, chúng ta sẽ đánh lá bài này ra, nhà họ Lương cũng đừng nghĩ bảo toàn riêng mình.”

Lena hơi cau mày: “Là vấn đề cuộc sống đời tư của Lâm Dật sao?”

“Tuy rằng loại chuyện này ở trong giới nhà giàu thường gặp không có gì mới, nhưng để lộ ra ngoài lại là một chuyện khác.” Vương Miện nói tiếp:

“Cái người phụ nữ tên Kỷ Khuynh Nhan đó chẳng cần bận tâm, cô ta chỉ là một thương nhân nhỏ bé, nhưng Lương Nhược

Hư không giống thế, ông nội cô ta là Lương Hướng Hà, cha của cô ta là Lương Tồn Hiếu, mẹ cô ta là Thẩm Thục Nghi, thân phận của từng người này cộng vào với nhau có sức ảnh hưởng khẳng định không hề nhỏ, đến lúc đó nhà họ Lương cũng sẽ sụp đổ không đứng dậy nổi.”

…

Tiễn Vương Miện đi rồi, Tôn Mãn Lâu không tiếp tục ở lại khách sạn, mà ông ta đi đến bệnh viện.

Nhưng nguyên nhân bởi vì có Lâm Dật ở đấy, nên bọn họ không đến bệnh viện trực thuộc thứ hai, mà đi bệnh viện trực thuộc thứ nhất.

Trình độ của hai bệnh viện gần như nhau, đi chỗ nào khám cũng không vấn đề gì.

“Bác sĩ, tình hình thế nào rồi?” Tôn Mãn Lâu hỏi.

“Vấn đề không lớn, đã khâu lại các cơ và dây thần kinh rồi, sau này phải hoạt động nhiều nhằm tránh bị dính lại, nếu không thì phiền phức lớn đấy.”

“Vâng.”

Xử lý mọi chuyện xong xuôi đã là hơn nửa đêm, vết thương của Tôn Mãn Gia không nặng, không cần thiết phải nằm viện.

Nhưng hai người họ chẳng ai rời đi, mà hai người đi đến phòng bệnh của khoa chỉnh hình.

Chu Thiên Cảnh bị thương đang nằm ở đây.

Ngoài ông ta ra, trong phòng bệnh còn có hai mươi mấy người nữa, toàn bộ vây quanh nơi này.

“Lão đại.”

Nhìn thấy Tôn Mãn Lâu bước vào, đám người đó cùng đồng thanh chào hỏi.

Tôn Mãn Lâu gật gật đầu: “Lão Trịnh, ông ở lại, những người khác ra ngoài trước đi.”

Người trong phòng bệnh lần lượt rời đi, chỉ để lại lão đại Trịnh Khôn Bằng của Phụng Thiên ở lại.

“Tình hình của lão Chu thế nào rồi?”

“Hủy dung rồi.” Trịnh Khôn Bằng nói tiếp:

“Nhưng với vẻ ngoài ngoài của ông ta, hủy dung và chỉnh dung cũng gần như nhau thôi, vừa nãy ông ta còn nói với tôi, mấy ngày nữa muốn sang Hàn Quốc một chuyến để làm phẫu thuật thẩm mỹ đó.”

Có thể nhìn ra Chu Thiên Cảnh không có gì to tát cả, nếu không Trịnh Khôn Bằng cũng không thể vừa nói vừa cười vậy được.

“Lão đại, chuyện đến nước này rồi, chúng ta chỉ đành bỏ qua chuyện này như thế sao?”

Chu Thiên Cảnh và Trịnh Khôn Bằng đều biết, Lâm Dật là một người không dễ chọc vào, cho dù chuyện này có kết thúc như thế, bọn họ cũng không thể nói thêm gì.

Chỉ là bao nhiêu năm nay bọn họ làm mưa làm gió, đột nhiên xảy ra chuyện như thế này, bọn họ không cách nào tiếp nhận nổi.

Nhưng trong tiềm thức, Tôn Mãn Lâu cho bọn họ cảm giác dường như không muốn từ bỏ chuyện lần này.

“Lão Trịnh, ông đi sắp xếp mấy người, tìm cơ hội xử lý anh ta đi, nhất định phải tìm người tâm ngoan thủ lạt(*), tốt nhất là kẻ liều mạng.”

(*) thủ đoạn độc ác, bụng dạ nham hiểm.

Lời này vừa nói ra, ba người ở lại đều trợn tròn mắt.

“Lão đại, thật sự phải làm như vậy sao?” Tôn Mãn Gia có chút căng thẳng.

“Lâm Dật là tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân, cậu ta có địa vị rất cao trong xã hội, chúng ta mà làm như thế, rất dễ dẫn lửa đến người.”

Mặc dù vừa nãy ông ta cũng nổ súng với Lâm Dật rồi, nhưng đó là bất đắc dĩ.

Nhưng dù có như thế, ông ta cũng chỉ dám nổ súng bắn vào chân của anh.

Vậy mà anh trai của mình lại muốn trực tiếp giải quyết Lâm Dật rồi!

Vậy tính chất không giống nhau nữa.

“Yên tâm, chỉ là một doanh nghiệp mà thôi, không có gì to tát cả.”

Lúc mới xảy ra chuyện, Tôn Mãn Lâu còn có chút do dự chần chừ.

Nhưng một lời nói của Vương Miện đã khiến suy nghĩ trong lòng ông ta càng kiên định hơn!

Điều này không chỉ báo thù cho bản thân ông ta, hơn thế nữa là cơ hội tốt thể hiện bản thân trước mặt nhà họ Vương.

Tuy tập đoàn Lăng Vân có chút danh tiếng, nhưng còn chưa ra cái gì.

Cho dù có giết chết Lâm Dật, cũng có thể nghĩ cách lấp liếm cho qua mắt!

Cùng lắm nhà họ Vương sẽ giúp ông ta đè ép chuyện này thôi, hoàn toàn không cần lo lắng.

“Lão đại, nếu như anh thật sự muốn làm việc này, tôi sẽ đi sắp xếp ngay.” Trịnh Khôn Bằng nói tiếp:

“Dựa theo tình hình hiện tại, khoảng một triệu tệ một mạng người.”

“Ngay bây giờ có thể tìm được người không?”

“Người có ở Phụng Thiên, tôi gọi một cú điện thoại sẽ đến đây ngay trong đêm, sáng sớm ngày mai có thể tới Băng Thành.

“Không cần quá nhiều người, nhiều nhất hai người là được, cho mỗi người một triệu, kêu bọn họ xử lý việc này sạch sẽ một chút.”

“Tôi biết rồi, bây giờ đi sắp xếp ngay.”

…

Từ sau khi rời khỏi khách sạn, Lâm Dật lên xe của An Ninh, ba người đến hộp đêm.

Đối với việc Lâm Dật đến Shangri-La làm cái gì, hai người phụ nữ đều hiểu ngầm không có hỏi.

Đây là lần đầu tiên Lý Tự Cẩm đến hộp đêm nên vẫn có chút không quen lắm, nhưng sau khi uống mấy ly cocktail, cô ta cũng thích ứng được môi trường trong đây rồi.

Chủ yếu là có Lâm Dật ở đây, không hiểu sao cô ta lại cảm thấy yên tâm.

Mà chi tiêu trong hộp đêm cũng khiến cô ta âm thầm tặc lưỡi.

Cũng không làm cái gì, cứ thế bay mất hơn 10.000 tệ, sắp bằng bốn tháng tiền lương của mình rồi.

Ba người uống đến hơn nửa đêm, từ hộp đêm rời đi.

Vốn dĩ An Ninh chuẩn bị về nhà, nhưng lại bị Lý Tự Cẩm kéo đến ở chung phòng trong khách sạn.

Mấy ngày hợp tác với nhau, mối quan hệ của hai người tự nhiên thân mật không ít, còn hẹn đợi ngày hôm sau cùng nhau đi trượt băng.

Sáng sớm ngày hôm sau, ba người cùng nhau đến bệnh viện, An Ninh và Lý Tự Cẩm lại sắp xếp một chút công việc tiếp theo, rồi mọi người cùng lái xe đến sân trượt băng.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, chắc hai người là lần đầu tiên đến Đông Bắc phải không?” Trên đường đi về phía sân trượt băng, An Ninh hỏi.

“Ừm ừm, vả lại còn là lần đầu tiên nhìn thấy tuyết.” Lý Tự Cẩm nói thật lòng: “Khiến cho tôi có chút không muốn về rồi.”

“Vậy hôm nay tôi dẫn cô đi chơi thật vui, ngắm tuyết không thú vị gì cả, trượt tuyết vui lắm đấy.”

“Nhưng tôi không biết trượt, trước đây tôi có nhìn thấy trên Tiktok, có cầu trượt băng nữa, tôi đi chơi cái đó là được rồi.”

“Không biết cũng không sao hết, tôi dạy cô, vui hơn trượt cầu băng nhiều.”

“He he, cảm ơn chị An Ninh.”

Lý Tự Cẩm quay đầu sang nhìn Lâm Dật: “Anh Lâm, anh biết trượt tuyết không?”

“Tôi giống cô, cũng là lần đầu tiên, trước giờ chưa từng nhìn thấy tuyết.”

Trong mắt của người khác, Lâm Dật rất có tiền, chắc chắn cái gì cũng đã nhìn thấy.

Nhưng trên thực tế, Lâm Dật đúng thật chưa từng nhìn thấy thế giới bên ngoài.

Bởi vì Lâm Dật đã gặp qua vô số cảnh tàn khốc rồi, nên anh không có hưng phấn như Lý Tự Cẩm, vả lại đến bây giờ cũng rất khó có thứ gì có thể ảnh hưởng tới tâm tình của anh.

Giống như người nghèo ăn không nổi KFC, là vì không có tiền.

Nhưng đợi sau khi lớn lên rồi, có tiền rồi, thì lại không muốn ăn nữa, đây là cùng một đạo lý.

“Có anh Lâm làm bạn với tôi, tôi không sợ mất mặt nữa.” Lý Tự Cẩm cười hì hì nói.

“Không dẫn theo anh ta, tôi chỉ dạy một mình cô.” An Ninh ghét bỏ nói: “Để anh ta chơi trượt cầu băng đi.”

“Chết tiệt, cô có ý gì hả, phân biệt giới tính à?”

“Đó thì không phải, chỉ là không muốn dẫn anh đi.” An Ninh ngẩng cao đầu, rất đắc ý nói.

“Không phải chỉ là trượt tuyết thôi sao, tuy rằng trước giờ tôi chưa từng chơi, nhưng học tại chỗ cũng kịp, người sống không thể bị nước tiểu làm cho tắc chết.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1494: Thời Khắc Bị Ám Sát

Chương 1494: Thời Khắc Bị Ám Sát

“Học tại chỗ?”

An Ninh có chút khịt mũi coi thường: “Tôi phải học liên tiếp hai mùa đông mới xem là nhập môn, anh cảm thấy bản thân có thể nhìn qua lập tức làm được sao?”

“Gần giống thế.”

Bởi vì trong đầu anh có phần thưởng do hệ thống cho, nên Lâm Dật đều hiểu biết một chút về mọi phương diện, trượt tuyết tất nhiên cũng không nằm ngoài, chỉ là chưa từng sử dụng trong thực tế mà thôi.

“Xí, anh cứ nói phét đi, anh mà nhìn qua có thể biết trượt, tôi sẽ phục anh.”

“Phục tôi có tác dụng gì, muốn chơi thì chơi hiểm ác một chút, nếu không tôi không chơi với cô.”

Anh Ninh đảo mắt một vòng, sau đó trong mắt lóe lên ánh sáng.

“Vậy chúng ta làm như này đi, không phải anh nói mình nhìn qua là biết trượt sao, đợi sau khi anh chuẩn bị xong, hai người chúng ta so tài, người thắng được nhét một nắm tuyết vào trong áo của người thua, dám hay không dám?”

Lý Tự Cẩm: “?”

“Chị An Ninh, chơi vậy có phải là có chút quá căng rồi không.”

“Hôm đó lúc chơi ném tuyết, trong áo của tôi bị anh ta nhét đầy tuyết, hôm nay có cơ hội rồi, dù sao tôi cũng phải báo mối thù này.”

Nói xong, An Ninh nhìn Lâm Dật: “Dám hay không, nếu anh không dám thì nói thẳng, đừng làm giống như tôi bắt nạt người khác vậy.”

“Đây có gì không dám chứ.” Lâm Dật lái xe nói:

“Nhưng tôi muốn biết, nắm tuyết này là nhét bên trên, hay là nhét xuống dưới?”

“Ơ…”

An Ninh sững một chút: “Vậy thì nhét một nắm lên trên, một nắm xuống dưới!”

Lý Tự Cẩm: Hít…

Chơi ác vậy sao?

Bên trên còn đỡ, nhưng nếu nhét xuống phía dưới, vậy không phải sẽ…

Hai con người này thực sự quá ác mà.

“Được, quyết định vậy đi.”

Khoảng tầm sau hơn một tiếng lái xe, ba người đã đến sân trượt tuyết Yabuli.

Đây là một khu thắng cảnh trượt tuyết cấp 4S, cơ sở vật chất cơ bản của sân trượt tuyết Yabuli có thể xem như vô cùng sang trọng và đầy đủ rồi, có thể xếp hạng nhất ở toàn quốc đấy, mà giá cả cũng không rẻ.

Nhưng có kẻ giàu như Lâm Dật ở đây, vài đồng tiền này cũng chỉ là số lẻ mà thôi.

Bản thân An Ninh là một người yêu thích trượt tuyết, Lý Tự Cẩm là lần đầu tiên đến sân trượt tuyết, vậy nên hai người đều có chút kích động, muốn nhanh chút vào bên trong thử nghiệm một hồi. Chỉ có Lâm Dật không nhanh không chạm đi theo phía sau, nhìn thắng cảnh ở xung quanh.

Ba người họ bước vào trong sân trượt tuyết, một chiếc Passat màu đen cùng một chiếc MPV cũng dừng lại ngay sau đó trên bãi đậu xe của sân trượt tuyết.

Từ trên xe bước xuống hai người đàn ông trung niên mặc một bộ áo lông, một trong hai người để tóc ngắn, người còn lại để kiểu đầu rẽ ngôi lệch, dáng vẻ luộm thuộm giống như một khoảng thời gian rất lâu rồi không có tắm.

“Anh ta cũng khá biết hưởng thụ đó, thế mà dẫn theo hai cô gái xinh đẹp đến chỗ này trượt tuyết.”

Người nói chính là người để mái tóc rẽ ngôi, miệng ngậm điếu thuốc, trên mặt không có một chút biểu cảm nào. Lúc anh ta nói chuyện còn cẩn thận nhìn xung quanh, là đang kiểm tra hoàn cảnh xung quanh, nhìn xem có tiện để ra tay không.

“Đằng nào đều phải chết rồi, cứ để anh ta phong lưu thêm một lúc đi.”

So với người đàn ông để mái tóc rẽ ngôi, người đàn ông trọc đầu có phần căng thẳng hơn nhiều, vả lại nhìn có chút ngốc nghếch chứ không thông minh lanh lợi giống bạn đồng hành.

“Được rồi, trước hết không nói những thứ này, mày cũng đừng có nhìn đông nhìn tây nữa.” Người đàn ông tóc rẽ ngôi búng tàn thuốc ngưng ở đầu điếu thuốc trên tay, nói:

“Đồ đạc để trên xe trước đã, hai chúng ta vào xem thế nào, nếu như có góc chết lợi cho ẩn nấp, hôm nay sẽ ra tay luôn, nếu như tìm không được cơ hội thích hợp thì đổi sang ngày khác nói tiếp.”

“Được!”

Quyết định xong chủ ý, hai người cũng đi theo vào trong khu thắng cảnh, giống như đám du khách phổ thông, không hề khiến bất cứ ai nghi ngờ.

Lúc này, ba người Lâm Dật đã thuê xong trang phục trượt tuyết, trước giờ chưa từng mặc bộ đồ nào như này, Lý Tự Cẩm có cảm giác vô cùng mới mẻ, còn lấy điện thoại ra chụp liên tiếp mấy tấm ảnh.

Mà An Ninh còn rất tinh tế, mua cho Lý Tự Cẩm, năm chú rùa đồ chơi một con to bốn con nhỏ, cái to thì để đệm dưới mông, bốn cái nhỏ thì buộc ở bên ngoài khớp, như vậy ngã sẽ không đau chút nào.”

“Đi, Tự Cẩm, tôi dạy cô trượt tuyết nào.”

Lý Tự Cẩm vui sướng gật đầu: “Tôi không biết trượt, nếu như vấp ngã có phải sẽ rất mất mặt không?”

“Bình thường, cô nhìn người trên đường trượt tuyết kìa, có ai không phải vấp ngã khắp người đều là tuyết không, ai cười cô chứ.”

Lý Tự Cẩm he he cười: “Đằng nào tôi cũng đeo khẩu trang và kính bảo hộ rồi, cũng chẳng ai có thể nhận ra tôi, mất mặt cũng không sợ.”

“Nghĩ như vậy là đúng rồi, nếu cô sợ vấp ngã, cả đời này cũng đừng nghĩ học được cách trượt tuyết.”

“Ừm ừm.”

Ba người họ thay xong đồ chuẩn bị cùng nhau lên sân trượt tuyết.

Sân trượt tổng cộng có sáu đường trượt, phân thành ba cấp bậc: sơ cấp, trung cấp và cao cấp.

Trong đó đường trượt trung cấp và cao cấp đều có giới hạn nhất định.

Nếu như một người có trình độ quá kém, người đó sẽ nhận được lời khuyên rời đi của nhân viên công tác, mà điều này cũng không có gì sai trái cả.

Tóm lại không thể để một người ngốc cứ chiếm lấy chỗ đi vệ sinh nhưng không đi đại tiện.

Nhìn thấy Lâm Dật tỏ ra vẻ thản nhiên, không hoảng loạn chút nào.

An Ninh đảo mắt một vòng, hỏi:

“Lâm Dật, anh xác định mình không biết trượt tuyết chứ?”

“Không phải đã nói với cô rồi sao.” Lâm Dật nói tiếp:

“Nào chỉ có không biết trượt tuyết, lần đến Đông Bắc này là lần đầu tiên nhìn thấy tuyết.”

“Nhưng tôi nhìn biểu cảm của anh dường như không kinh ngạc một chút nào.” An Ninh nói tiếp:

“Anh nhìn Tự Cẩm mà coi, đây mới là dáng vẻ của người mới học chứ.”

“Đây là nghịch lý nói xàm gì thế, ít ra tôi cũng là người từng nhìn thấy thế giới được không hả.”

Lời nói như vậy không sai, nhưng An Ninh vẫn có chút không yên tâm.

Chiến lược của con người Lâm Dật này quá thâm sâu, bắt buộc phải phòng bị một chút.

“Bên kia có một đường trượt cho người mới học, anh qua đó trượt một chút, tôi xem thử trình độ của anh như thế nào.”

Tuy cô ấy còn chưa đạt đến cấp bậc của chuyên nghiệp, nhưng An Ninh cũng tính là người say mê trượt tuyết, miễn cưỡng tính thành một chuyên gia.

Đúng như cái được gọi là muốn biết nó là một con la hay một con ngựa, kéo nó ra ngoài đi dạo sẽ biết.

Chỉ cần Lâm Dật lên đường trượt, có thể nhìn ra trình độ của anh ta ra làm sao.

Kiểu đồ này cũng không thể giả bộ ra được.

Vì chiến thắng của bản thân, An Ninh có thể nói là từng bước thực hiện, không muốn bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

“Không phải chứ, chí ít cũng phải cho tôi cơ hội học chứ.”

“Đương nhiên tôi sẽ cho anh cơ hội, nhưng anh thử trước đi, tôi xem trình độ của anh thế nào.”

Nói xong, An Ninh dẫn theo Lâm Dật và Lý Tự Cẩm đến đường trượt của cấp sơ đẳng nhất, khoảng cách trên dưới chỉ có mấy mét, cơ bản chơi ở đây là trẻ vị thành niên.

Mà trong quá trình ở đây, An Ninh từ tư thế đi đường của Lâm Dật đã phát hiện ra mấu chốt.

Mặc dù chưa nói đến chuyện bước đi khó khăn, nhưng anh rất cẩn thận đề phòng, điển hình của cái gì cũng không biết, nhưng tính ra vẫn tốt hơn Lý Tự Cẩm.

Nhưng cho dù như thế, An Ninh cũng không từ bỏ tính toán để Lâm Dật thử thân thủ một chút.

Chẳng may bị Lâm Dật lừa, vậy mình sẽ bị thiệt lớn!

An Ninh chỉ đường trượt: “Anh thử một chút đi!”

“Tôi thật sự không biết, nếu tôi vấp ngã mất mặt biết bao, tôi cũng là một người có vỏ bọc thần tượng đấy.”

“Đã đến đây rồi còn muốn vỏ bọc thần tượng gì chứ, nhanh đi thử đi.” An Ninh nói tiếp: “Nếu không xem như anh tự động nhận thua nhé.”

“Chết tiệt, người phụ nữ như cô thật là ác độc.”

“Đúng vậy, độc nhất là lòng dạ phụ nữ, vậy nên anh đừng tìm lý do nữa, nhanh qua đó thử đi.” An Ninh ngẩng cái đầu nhỏ lên nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1495: Tôi Học Được Rồi, Cô Tin Không?

Chương 1495: Tôi Học Được Rồi, Cô Tin Không?

Nói xong, An Ninh đưa Lâm Dật ra giữa đường tuyết, chuẩn bị để anh thử thân thủ thế nào.

Lâm Dật tự mắng chửi trong lòng, An Ninh này thật sự quá khôn ranh rồi.

Nơi này là đường tuyết sơ cấp nhất, những người đang chơi kia đều là trẻ chưa thành niên.

Nói trắng ra, những đứa trẻ này đến đây không phải để trượt tuyết, mà là đến chơi tuyết, ngay cả một đối tượng để anh quan sát cũng không có.

Điều này thật không tốt chút nào.

“Đừng ngẩn ra đó nữa, mau thử xem thế nào.”

“Đợi chút đi, để tôi chuẩn bị đã.”

Nhìn thấy hai người ở phía trên, anh một câu cô một câu cãi nhau um xùm, Lý Tự Cẩm ở phía dưới che miệng cười khẽ.

Cô ta cảm giác trong người cô gái phương Bắc giống như có một sự hăng hái bẩm sinh, ở trước mặt An Ninh, căn bản Lâm Dật không chiếm được một chút lợi thế nào.

Người giống như Đình Đình ở trước mặt Lâm Dật cũng bị chèn ép, nhưng chị An Ninh trước mặt này thì lại khác.

Thật lợi hại.

Trên đường tuyết, Lâm Dật hít sâu một hơi, trong đầu âm thầm nhớ lại những kiến thức liên quan đến trượt tuyết, sau đó thử trượt xuống.

Không trượt không biết, vừa trượt đã bị dọa một cú.

Lúc này Lâm Dật lúc này mới phát hiện ra sự khác biệt giữa lý thuyết và thực hành vẫn là rất lớn.

Hai chân của anh không dám nhúc nhích, hoàn toàn không biết làm thế nào để điều khiển phương hướng, hai cây gậy trượt tuyết chỉ để trang trí, không có một chút tác dụng nào.

“Vãi…!”

Lúc xuống tới dưới cùng, vì tránh một anh bạn nhỏ, Lâm Dật đã xoay mạnh người, ngã vào trong đống tuyết bên cạnh.

“Ha ha...”

Nhìn thấy bộ dạng chật vật của Lâm Dật, An Ninh cười ha hả.

Lần này cô ấy đã tin rằng Lâm Dật thật sự không biết chơi trượt tuyết.

Việc này thật muốn giả bộ cũng không được, anh thật sự là gà mờ không nghi ngờ gì nữa, muốn thắng anh nhất định không thành vấn đề.

Bà nội nó, cuối cùng cũng có cơ hội báo thù!

“Anh Lâm, anh thật sự không biết trượt tuyết nha.”

Lý Tự Cẩm giúp phủi phủi tuyết trên người Lâm Dật, cũng có chút không ngờ.

“Không phải tôi đã nói với cô rồi sao, đây là lần đầu tiên tôi tới Đông Bắc.”

“Vậy anh còn dám đấu với chị An Ninh, không phải là tự chuốc họa vào thân sao.”

“Chủ yếu là do tôi không có cơ hội học, mới lên đã lao vào chơi rồi, ai chịu cho được.”

“Thứ này không phải chỉ trong một sớm một chiều là có thể học được.” Lý Tự Cẩm nói tiếp:

“Không phải chị An Ninh đã nói rồi sao, cô ấy chơi hai năm mới nắm vững kỹ năng trượt tuyết, anh không thể học một lát liền biết.”

“Với chỉ số thông minh của cô ta thì học hai năm cũng coi như bình thường, nhưng tôi không giống cô ta.”

“Tùy anh, nói sao thì nói, dù sao tôi cũng không quan tâm.” An Ninh nhún nhún vai: “Cho anh thời gian một tiếng, lát nữa chúng ta gặp nhau ở đường băng cao cấp.”

Lý Tự Cẩm muốn giúp nhưng chẳng giúp được gì, chỉ có thể nhìn Lâm Dật:

“Anh Lâm, tôi không có gì để nói, chỉ có thể chúc anh may mắn.”

“Chúc anh ta may mắn cũng vô dụng.” An Ninh nói tiếp: “Hay là chúc anh ta đừng bị cảm lạnh đi.”

“Nói như vậy có chút ra vẻ quá rồi.”

“Thực lực đã rõ, thật ra tôi muốn thua cũng khó.”

“Mẹ nó, ra vẻ cũng phải có điểm dừng, để lại cho mình một con đường lui đi.”

“Tôi đã rõ trình độ của anh rồi, làm sao có thể thua được?” An Ninh vừa sửa sang lại trang bị vừa nói:

“Với trình độ này của anh, nói thật, nếu như anh có thể thắng tôi, tôi không chỉ nhét hai nắm tuyết vào trong quần áo mình, còn kêu anh một tiếng ‘ba’, ngược lại anh cũng như vậy, có dám không?”

“Sợ gì mà không dám?”

Lý Tự Cẩm bĩu môi, chơi càng ngày càng ác liệt rồi.

“Vậy bắt đầu từ bây giờ, tôi dẫn Tự Cẩm đi chơi, anh tự sinh tự diệt đi, một giờ sau gặp lại.”

“Được.”

Lâm Dật xoay người rời đi, căn bản không muốn xen vào chuyện của mấy cô gái.

Với trình độ hiện tại của mình, anh vẫn nên tới đường tuyết cao cấp kia để học tập.

Bằng không quả thật rất khó để thắng được An Ninh.

Nhưng lúc này, tâm tư Lâm Dật cũng không hoàn toàn tập trung vào chuyện này, còn một chuyện cứ quanh quẩn trong lòng anh rất lâu mà không xua đi được.

Anh luôn cảm thấy, trên đường lúc đi tới đây luôn có người bám theo mình.

Nhưng bây giờ là cao điểm mùa trượt tuyết, mỗi ngày có hàng ngàn khách du lịch từ khắp nơi trên đất nước đến đây để trượt tuyết, vì vậy có rất nhiều xe đi cùng đường với bọn họ.

Vậy nên anh không thể biết chính xác có phải có người đi theo mình hay không.

Suy nghĩ trước sau, Lâm Dật loại trừ khả năng này.

Mình đến Đông Bắc, kẻ địch lớn nhất gặp phải chính là Tôn Mãn Lâu, nhưng đêm qua ông ta đã bị mình chế phục.

Với tâm tính của ông ta, hẳn ông ta sẽ không ra tay với mình nữa.

Căn cứ vào những nguyên nhân này, Lâm Dật cũng không để trong lòng, chỉ coi chuyện này là ảo giác của mình.

Cởi mũ tuyết ra, gió lạnh luồn vào trong cổ áo làm cho Lâm Dật tỉnh táo ít nhiều, chuẩn bị đi tập luyện trượt tuyết.

Nhất định phải khiến cho An Ninh kia khuất phục.

Người trên đường tuyết cao cấp không nhiều lắm, tính tổng cộng còn chưa tới hai mươi người, nhưng ai ai cũng là tay cừ khôi, kỹ thuật thì khỏi phải nói luôn.

Trong hai mươi phút tiếp theo, Lâm Dật cẩn thận quan sát chi tiết kỹ năng của những người này, cộng thêm kiến thức trượt tuyết mà hệ thống ban cho mình, Lâm Dật cảm giác mình đã học được kha khá rồi, việc còn lại là thực hành.

Nhưng vẫn là câu nói kia, lý thuyết và thực tế có sự khác biệt rất lớn.

Khi Lâm Dật lại một lần nữa lên tay, anh vẫn không thể hoàn toàn thích ứng, tuy nhiên đã tốt hơn nhiều, đã có thể khống chế được phương hướng, hơn nữa anh đã sử dụng được gậy trượt tuyết để gia tăng tốc độ hợp lý.

Điều đáng tiếc duy nhất là lúc phanh đoạn cuối cùng, anh vẫn bị ngã, vẫn chưa thành thạo được.

Nhưng đối với một người chỉ mới trượt hai lần, như vậy đã là rất tốt rồi.

Lâm Dật lập tức thử lại vài lần, động tác chậm rãi thành thục, lúc này kỹ năng của anh đã có thể ngang ngửa với mọi người đang rong ruổi trên đường tuyết cao cấp này, thậm chí còn hơn bọn họ một bậc.

Với tình hình hiện tại, muốn thắng An Ninh không phải vấn đề gì to tát.

Không có gì có thể nói trước.

Hệ thống lợi hại thật.

“Ủa? Sao anh lại ở đây?”

Ngay khi Lâm Dật chuẩn bị quay lại trượt thêm vài lần để củng cố kỹ thuật của mình, anh đột nhiên nghe được có người hô to về phía mình.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện đó là một người đàn ông trung niên, người đó che mình kín mít, nhìn trang phục này của ông ta hẳn là nhân viên trượt tuyết.

“Ông đang nói chuyện với tôi à?”

Người đàn ông trung niên gật gật đầu, an ủi nói:

“Chàng trai trẻ, đây là đường tuyết cao cấp, người mới bắt đầu không được phép chơi ở đây, anh bạn đi đến đường tuyết sơ cấp chơi đi, đừng làm ảnh hưởng đến người khác.”

Lâm Dật không có dị nghị gì với quy định như vậy, nhưng vừa tới đã chỉ trích là mình không biết chơi, thật có chút quá đáng.

“Làm sao ông biết tôi không biết trượt?”

“Cậu đừng ngụy biện nữa, lúc tôi tới đây còn thấy cậu chơi ở đường tuyết sơ cấp, lại còn ngã một cái rất mạnh, người kia hẳn là cậu chứ nhỉ.”

“Ồ...”

Lâm Dật có chút xấu hổ. Mẹ nó, một chút phản bác cũng không có, cũng khó trách người ta muốn đuổi mình đi.

“Tôi thừa nhận người vừa rồi là tôi, nhưng tôi đã tập luyện một hồi lâu rồi, kỹ thuật đã cao lên rất nhiều, bây giờ đi trượt ở cái đường sơ cấp kia quả thực chả ra làm sao.”

Người đàn ông trung niên nhìn Lâm Dật giống như đang nhìn kẻ ngốc.

“Có phải cậu muốn nói với tôi là cậu chỉ mất hơn nửa tiếng để học trượt tuyết không?”

“Vâng...” Lâm Dật dừng một chút: “Nếu như tôi nói phải, ông sẽ tin chứ?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1496: Giở Trò Với Lâm Dật

Chương 1496: Giở Trò Với Lâm Dật

“Tin cái rắm ấy, đừng có chém gió nữa.” Người đàn ông trung niên nói:

“Không thể có chuyện chỉ trong nửa giờ mà học được cách trượt tuyết, tuy rằng tôi chỉ tốt nghiệp tiểu học, nhưng cậu cũng đừng nên coi tôi là kẻ ngốc chứ.”

“Cái này...”

Nghe thấy bên này có tiếng tranh cãi, một số người nhìn qua hướng Lâm Dật.

“Các người xem kìa, anh trai kia rất đẹp trai đấy.”

Người đang nói là một nữ sinh tóc dài mặc đồ tuyết màu trắng, tên là Lý Khê.

Bên cạnh cô ấy còn có hai nam một nữ, bốn người đều là những người yêu thích trượt tuyết, hàng năm đều tới nơi này, trình độ bọn họ đã có thể so với các vận động viên nghiệp dư rồi

“Đâu chỉ đẹp trai thôi, mọi người xem chiều cao của anh ấy tối thiểu cũng phải 1m85, hơn nữa dáng người cũng cân xứng, quả thực rất hoàn mỹ.” Một cô gái khác có mái tóc nâu nói.

Tên cô ấy là Mạnh Hân Nhiên, dáng người cao gầy hơn Lý Khê một chút, đôi má cũng càng thêm mượt mà, thuộc kiểu người dễ có thiện cảm.

“Nhưng hình như anh ấy đang gặp phiền toái, nhân viên sân trượt không cho anh ấy chơi ở đây.” Lý Khê bĩu môi, có chút tiếc nuối.

“Chuyện này rất bình thường, đường trượt cao cấp vốn dĩ cũng không phải nơi để cho người mới bắt đầu vào chơi, đuổi anh ta đi cũng là chuyện bình thường.”

“Nhưng trước mặt bao nhiêu người như vậy, nói nhỏ với anh ta là được rồi, như thế thật làm cho người ta mất mặt.”

“Nhân viên người ta không nghĩ nhiều như vậy, trình độ không đáp ứng được nhất định sẽ bị đuổi đi.”

“Hai người các người có thể bình thường một chút được không, đừng có mê trai lú luôn như thế.”

Người đàn ông đứng sau lưng hai cô gái tên là Đới Thành Hạo, nói.

Anh ta mặc một bộ đồ trượt tuyết màu đen, đội một cái mũ màu trắng, xét về ngoại hình cũng không hẳn kém cạnh ai, nhưng so với Lâm Dật, thật còn có một chút chênh lệch.

“Nhìn thấy anh giai đẹp trai như vậy, ai có thể kìm nổi chứ, chuyện này rất bình thường.” Lý Khê nói.

“Đẹp trai thì có gì hay, cũng không thể mài ra mà ăn được. Anh ta chơi không tốt chắc chắn sẽ bị đuổi ra ngoài, ở lại chỗ này chỉ làm vướng chân, ảnh hưởng đến tâm trạng trượt tuyết của người khác.” Đới Thành Hạo lơ đễnh nói, ánh mắt nhìn Lâm Dật cũng có vài phần khinh miệt.

“Được rồi, chúng ta cũng đừng để ý tới anh ta nữa, khó có cơ hội bốn người chúng ta có thể tụ tập cùng một chỗ như hôm nay, đừng lãng phí thời gian, mau qua chơi đi.”

Người vừa nói tên là Chu Siêu, vóc dáng không tính là cao, bộ dạng cũng không tính là xuất chúng, thuộc loại đại trà.

“Các người đi trước đi, tôi đi giúp anh trai kia giải vây, nhân cơ hội bắt chuyện.” Lý Khê cười hì hì nói.

Nói xong, Lý Khê lập tức hành động, chạy về phía Lâm Dật.

“Anh ơi.”

Ngay khi Lâm Dật chuẩn bị giải thích chuyện này, anh lập tức nhìn thấy Lý Khê đang đi tới.

Ánh mắt Lâm Dật và người trung niên kia đều nhìn về phía cô ấy.

“Đại ca à, anh trai này là bạn của tôi, chúng tôi dẫn anh ấy tới đây chơi, có thể để cho anh ấy ở lại đây được không?”

Đều nói nam nữ phối hợp làm việc không mệt, khi đối mặt với Lý Khê, biểu cảm của ông kia đã dịu dàng đi không ít. Không giống như lúc đối mặt với Lâm Dật, mặt mày lạnh lùng.

“Nhưng chúng ta đã có quy định, người mới bắt đầu không thể chơi ở đường tuyết cao cấp, tôi cũng không có cách nào khác.”

“Quy định là thứ chết, còn con người sống mà.” Lý Khê nắm lấy cánh tay người đàn ông trung niên, làm nũng nói:

“Có thể châm chước một chút được không, hơn nữa bây giờ nơi này cũng không đông người, chúng tôi cam đoan sẽ không gây thêm phiền phức cho người khác.”

“Cái này...”

Ông ta có chút khó xử, đối mặt với một cô gái xinh đẹp như vậy, cho dù là ai cũng không đành lòng cự tuyệt.

“Cậu ta chơi với các người thì không sao, nhưng dựa theo quy định của bãi trượt, các người không thể tùy tiện dạy người ta, phải có huấn luyện viên chuyên nghiệp phụ trách, nếu không lúc xảy ra chuyện không ai gánh chịu hậu quả đâu.”

Tuy rằng quy định rất kỳ lạ, nhưng những chuyện như này liên quan đến những người không tới nơi đây, dứt khoát ai cũng không coi là thật.

“Được được, chúng tôi biết rồi.”

Dặn dò thêm vài câu rồi người đàn ông trung niên rời đi, Lý Khê cười tủm tỉm vươn tay về phía Lâm Dật.

“Gặp được anh trai chính là duyên phận, có muốn cùng chơi hay không?”

“Tiểu Khê, em còn muốn dẫn theo anh ta cùng chơi?” Biểu cảm của Đới Thành Hạo không vui, giọng nói có chút lạnh lẽo.

“Ra ngoài chơi nhiều người mới thú vị, đúng lúc hôm nay gặp được nhau, cùng nhau chơi có vấn đề gì không?”

“Quan trọng là chúng ta không quen biết sao lại chơi cùng nhau được?”

“Trước lạ sau quen, sao anh lại cổ hủ như vậy?”

“Nhưng mà...”

Đới Thành Hạo còn muốn nói chuyện, lại bị Chu Siêu ở một bên ngăn lại.

“Anh khoan đừng nói gì, không khéo sẽ phản tác dụng.”

Đới Thành Hạo không rõ nguyên nhân: “Ý anh là sao?”

“Giờ không tiện nói, đợi lát nữa tôi nói với anh.” Chu Siêu nói

tiếp:

“Tiểu Khê quyết tâm muốn dẫn theo anh ta, anh không cần phải ngăn cản, dẫn theo một người mới chơi, không phải đây là cơ hội của anh sao.”

Đới Thành Hạo vẫn không hiểu được ý của Chu Siêu, nhưng hiện tại không thích hợp hỏi thêm. Anh ta cũng không tiếp tục nói gì nữa, chỉ nói qua loa:

“Nếu em muốn thì dẫn theo đi.”

Mạnh Hân Nhiên có chút ngạc nhiên, Đới Thành Hạo vẫn luôn theo đuổi Lý Khê, sao đột nhiên lại hào phóng như vậy?

Chẳng lẽ không sợ bị cướp trên giàn mướp sao?

“Cái này đúng rồi, trò này vẫn là nhiều người chơi mới càng vui.”

Nói xong, Lý Khê cười cười nhìn Lâm Dật: “Anh trai ơi, em dẫn anh lên cáp treo, trượt tuyết rất đơn giản, em sẽ dạy anh.”

Lâm Dật: “...”

Thật đúng là, xem mình là trò đùa hay gì?

Nhưng Lâm Dật cũng không nói gì, dù sao người ta cũng đã giúp mình giải vây.

Lâm Dật cùng hai cô gái lên cáp treo, Đới Thành Hạo và Chu Siêu cố ý ở lại phía sau, chuẩn bị ngồi một chiếc khác đi lên.

“Lão Chu, vừa rồi anh có ý gì? Sao anh không để tôi ngăn Tiểu Khê lại.”

“Tôi nói cho anh biết, thay vì ngăn cản anh ta như vậy, chi bằng để cho anh ta tự biết khó mà lui.” Chu Siêu bình chân như vại nói.

“Ủa, ý là gì?”

“Anh ta chỉ là một người mới tập chơi, kỹ thuật trượt tuyết chắc chắn là đồ vứt đi, đến lúc đó anh chủ động đứng ra dạy anh ta trượt tuyết, sau đó mượn cơ hội làm nhục anh ta, anh nói xem kết quả sẽ như thế nào?”

“Đây thật đúng là một cách hay.”

Trong đôi mắt Đới Thành Hạo sáng ngời: “Anh cũng khá nhỉ, ngay cả chuyện này mà cũng có thể nghĩ ra, cách hay cách hay.”

“Cho nên nói, chuyện gì cũng phải có sách lược, nếu không sẽ không có cách gì theo đuổi người ta.

“Anh nói đúng, cứ làm theo lời anh nói đi!” Đới Thành Hạo nói tiếp: “Bà nó, hôm nay sẽ biết tay tôi.”

“Như thế đúng rồi, trò này là kỹ thuật mà lão tổ tông truyền lại, tuyệt đối không thể vứt đi.” Chu Siêu nói tiếp:

“Hơn nữa anh xem anh ta kìa, vừa ngốc nghếch vừa ngu ngơ, có vẻ là một người có tâm tư đơn thuần, chỉ bằng chỉ số thông minh của anh, tôi nghĩ rằng anh có thể vờn anh ta tới chết.”

“Cái này còn cần phải nói sao, cũng không nhìn xem Đới Thành Hạo này là ai!”

Chẳng bao lâu sau cáp treo đã lên đến đỉnh của đường trượt tuyết.

Năm người lần lượt từ cáp treo đi xuống, Lý Khê cùng Mạnh Hân Nhiên hứng khởi tiến lên, dẫn theo Lâm Dật đến một nơi hơi hẻo lánh, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến những người khác.

“Anh trai, kỹ thuật của hai đứa em cũng ổn, em sẽ dạy anh.”

Lý Khê nhiệt tình nói tiếp:

“Hơn nữa, trượt tuyết rất đơn giản, anh đừng sợ.”

“Em và Tiểu Khê sẽ cùng nhau dạy anh.” Mạnh Hân Nhiên nháy mắt nói tiếp:

“Bao thầu mọi thứ luôn.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1497: Tự Bêu Xấu Chính Mình.

Chương 1497: Tự Bêu Xấu Chính Mình.

“Ngạch... Cám ơn anh.”

“Tiểu Khê, Hân Nhiên, vẫn nên để tôi dạy đi.” Đới Thành Hạo vừa cười vừa nói:

“Kỹ thuật của hai người đều là do tôi dạy, nếu như để tôi tới dạy, hiệu quả nhất định sẽ tốt hơn so với hai người.”

“Thôi, vẫn là để tôi tới đi.”

Lý Khê gọi Lâm Dật đến, chính là muốn tìm cơ hội bắt chuyện, đương nhiên là không thể nhường cơ hội này lại cho Đới Thành Hạo được.

“Chủ yếu là các người chỉ biết tự trượt, không có kinh nghiệm dạy người, làm không cẩn thận còn rất dễ bị thương.” Đới Thành Hạo rất hòa thuận, nói:

“Để tôi dạy cậu ấy chút nội dung cơ bản đã, sau đó hai người lại đến, như vậy sẽ thoải mái hơn nhiều.”

“Anh Hạo nói nhiều.” Chu Siêu nói:

“Chẳng lẽ các người đã quên, lúc các người học trượt tuyết, té thảm như nào rồi sao.”

“Chuyện này...”

Nhớ lại trải nghiệm đau đớn thê thảm trước đó, hai người phụ nữ nói thầm.

“Vậy được rồi, anh dạy cho anh ấy chút nội dung cơ bản trước, sau đó chúng tôi lại đến dạy.”

“Vậy được thôi.” Đới Thành Hạo cười ha hả, sau đó nhìn sang Lâm Dật:

“Anh đi sang bên cạnh với tôi, hai chân để rộng bằng vai, chân buông lỏng, đầu gối cong xuống, làm theo lời tôi bảo.”

Lúc nói chuyện, giọng của Đới Thành Hạo mang theo vài phần ra lệnh, có loại cảm giác như đang nhìn từ trên cao xuống.

Lâm Dật chép miệng, nếu như là chơi với hai em gái kia thì anh còn có chút hứng thú.

Nhưng bây giờ lại biến thành một tên đàn ông lớn tuổi thích tỏ vẻ, không có ý nghĩa gì cả .

Nhưng Lâm Dật cũng không nói thêm cái gì, dựa theo lời Đới Thành Hạo, bày ra tư thế trượt tuyết.

“Thân thể thả lỏng, đừng khẩn trương, tôi sẽ theo ở bên cạnh anh, cứ trượt chầm chậm là được.”

“Được.”

Đới Thành Hạo cũng chuẩn bị một chút, chuẩn bị trượt cùng Lâm Dật, trong lòng đã nghĩ kỹ kế sách.

Lấy trạng thái của anh ta bây giờ, đợi lát nữa nhất định sẽ té ngã, đến lúc đó mình sẽ mắng anh ta một trận, suy nghĩ đến dáng vẻ chật vật của anh ta thôi là đã thấy thú vị rồi.

Bạch!

Ngay tại lúc Đới Thành Hạo đang suy nghĩ làm thế nào để chỉnh Lâm Dật.

Anh ta ngoài ý muốn nhìn thấy Lâm Dật trượt ra ngoài, mà tư thế còn vô cùng tiêu chuẩn!

“Trình độ của anh chàng kia đúng là rất được đó nha, mới chỉ dạy một lần đã biết, thiên phú đúng là rất cao.” Lý Khê nói.

“Chuyện này không có liên quan gì đến thiên phú, là tôi dạy tốt.” Đới Thành Hạo vừa cười vừa nói:

“Các người đợi ở đây một hồi, tôi lập tức có thể đuổi kịp cậu ấy.”

Nói xong, Đới Thành Hạo vung gậy trượt tuyết, chạy về phía Lâm Dật.

Mà trong quá trình này, ba người còn lại bất ngờ phát hiện, trình độ của Lâm Dật rất cao, căn bản không giống với một người mới học!

Cho dù là mình cũng không nhất định có thể so sánh được với anh ấy!

Đới Thành Hạo đuổi theo ở phía sau cũng phát hiện điểm này.

Bản thân anh ta dùng hết toàn bộ sức lực đều không thể rút ngắn khoảng cách với Lâm Dật, hơn nữa chênh lệch còn càng lúc càng lớn, làm thế nào cũng không đuổi kịp.

“Chuyện này sao có thể!”

Cả người Đới Thành Hạo cảm thấy không tốt.

Lời thề son sắt nói dạy người ta trượt tuyết, nhưng người bị bỏ lại đằng sau lại là mình!

Thấy cảnh này, ba người ở trên đỉnh dốc cũng trượt xuống theo.

Sau cùng họ phát hiện, mình chỉ có thể bắt được bóng lưng của Lâm Dật, tư thế trượt tuyết và cảm giác linh động đó hoàn toàn không phải là điều mà mình có thể so sánh.

“Trời ạ, anh chàng kia cũng quá lợi hại rồi, tôi cảm thấy trình độ sắp bắt kịp vận động viên chuyên nghiệp.” Trong mắt Lý Khê toàn là sao, nói.

“Đúng vậy nha, anh cũng quá biết lừa người, kỹ thuật trượt tuyết tốt như vậy, chúng tôi đã bị anh lừa rồi.” Mạnh Hân Nhiên nói.

“Đều do người đàn ông trung niên kia, thế mà lại bảo anh là gà mờ, lừa cả chúng tôi.”

“Thật ra cũng không thể trách người ta được.” Lâm Dật nói:

“Đây thật sự là lần đầu tiên tôi trượt tuyết, nhưng học được một lúc liền biết, chỉ là anh ta không biết mà thôi.”

“Làm sao có thể, trượt tuyết chính là bộ môn cần kỹ thuật, sao có thể học một lúc là biết được.” Lý Khê nói.

“Còn không phải sao, lúc tôi học trượt tuyết chính là phải học cả một mùa đông mới có thể học được đây này.” Mạnh Hân Nhiên nói.

“Khả năng đây chính là thiên phú đi.”

“Ừm, thế mà vừa học liền biết, lợi hại hơn Đới Thành Hạo nhiều.”

“Cho nên trình độ của anh ấy đã rất được, cũng không cần dạy, vẫn là để tôi tự mình tới đi.”

Đới Thành Hạo lúng túng đứng ở một bên, hơn nửa ngày đều không nói nên lời.

Mới vừa rồi còn tự tin muốn hố cậu ta một trận, không nghĩ tới kỹ thuật của người ta còn tốt hơn mình!

Tự bêu xấu chính mình!

“Thật ra tôi cảm thấy trình độ của anh ấy chỉ là tương đối tốt so với trong mấy người chúng ta thôi, so với người khác thì không được.”

Nói xong, hai nữ sinh một trái một phải kéo cánh tay Lâm Dật, lại lên cáp treo.

“Anh trai, kỹ thuật của anh tốt như vậy, hôm nay có thể dạy cho chúng tôi không, tôi nhất định sẽ nghiêm túc học tập.”

“Vậy cứ tùy tiện chơi đùa đi.”

Ba người vừa nói vừa cười lên cáp treo, ném Đới Thành Hạo và Chu Siêu sang một bên.

“Anh Hạo, chúng ta đã tính sai, tiểu tử này nhất định là giả vờ, cậu ta đang giả heo ăn thịt hổ.”

“Mẹ nó, đúng là tức chết mà!” Đới Thành Hạo mắng một câu, “Theo tôi đi lên, nhìn xem có cơ hội nào để báo thù không.”

“Hiện tại sẽ đi ngay!”

…

Ước chừng nửa giờ sau, ba người Lâm Dật đã trượt được vài vòng, hoàn toàn không thấy Đới Thành Hạo và Chu Siêu.

Nhưng Lâm Dật cũng không chỉ chơi hai ván, mà còn thử cả ván đơn, đồng thời rất nhanh đã thích ứng được, miễn cưỡng được xem là người chơi cao cấp.

Mà trong quá trình này, Lâm Dật cảm thấy kỹ thuật của mình lại tinh tiến không ít.

Muốn thắng An Ninh, đã không còn là chuyện gì khó.

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã quá hẹn hai mươi phút, không biết An Ninh và Lý Tự Cẩm đã tới hay chưa.

Sau khi lên tiếng chào hỏi, anh đi về phía đường tuyết sơ cấp bên kia, chuẩn bị tụ hợp với bọn họ.

Nhưng vừa đi qua, thì thấy phía trước có một đám người đang tụ lại, hơn nữa còn có âm thanh ồn ào truyền đến.

“Nơi này không cho dạy trượt tuyết, cô có thể chơi thì chơi, không chơi được thì đi ra ngoài!”

“Cô ấy là bạn của tôi, chẳng lẽ tôi không thể dạy cô ấy, quy định này của các người là thế nào vậy!”

Nghe giọng nói có chút quen thuộc, Lâm Dật tập trung nhìn vào, phát hiện người đang cãi nhau lại là An Ninh và Lý Tự Cẩm.

Trước mặt hai người có mấy người đàn ông trung niên đang đứng, nhìn cách ăn mặc của bọn họ hẳn là huấn luyện viên trượt tuyết.

“Quy tắc có quy định như thế.” Người đàn ông trung niên dẫn đầu nói:

“Tại nơi này của chúng tôi, ngoại trừ huấn luyện viên thì những người khác không thể dạy trượt tuyết, bởi vì các người không có giấy chứng nhận, nếu như xảy ra chuyện, chúng tôi sẽ không chịu nổi trách nhiệm!”

Nghe thấy hai bên cãi lộn, Lâm Dật bỗng nhiên nghĩ đến lời của người đàn ông trung niên kia.

Nơi này không cho phép bạn bè người thân tự mình dạy, muốn học trượt tuyết thì nhất định phải tìm huấn luyện viên.

Không nghĩ tới loại chuyện gây rối này vậy mà lại xảy ra ở trên người An Ninh và Lý Tự Cẩm.

“Chúng tôi cũng không cần anh phụ trách gì cả.” An Ninh nói:

“Cho dù có bị thương, cũng không cần các người quản.”

“Nói thì đúng là dễ nghe, ai biết được các người có quay lại cắn trộm chúng tôi hay không!” Huấn luyện viên trượt tuyết dẫn đầu nói:

“Tóm lại vẫn là câu nói kia, ngoại trừ người dạy như chúng tôi thì bất kỳ người nào cũng không thể dạy trượt tuyết ở đây cả!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1498: Hai Cục Công Thương.

Chương 1498: Hai Cục Công Thương.

“Tại sao tôi phải nghe lời anh!”

Lý Tự Cẩm nhát gan, gặp phải loại chuyện này, liền trốn ở sau lưng An Ninh, không dám nói chuyện.

Nhưng An Ninh là ai?

Đây chính là con gái sinh ra và lớn lên tại Đông Bắc, sao có thể sợ mấy cái này được.

“Tôi hôm nay nhất định phải dạy, anh chạm thử một chút xem!”

“Người đẹp lợi hại!”

Thái độ của An Ninh được sự ủng hộ của toàn trường!

Bởi vì bọn họ đã gặp qua chuyện như vậy, chỉ là không cứng rắn giống như An Ninh.

“Vậy thì các người đừng chơi ở đây nữa, hiện đi ngay đi, đừng quấy rối thêm nữa!”

Nói xong, tổ huấn luyện viên liền kéo quần áo của An Ninh, mềm không được, chuẩn bị cứng rắn.

“Bỏ tay ra!”

“Anh Lâm.”

Nghe thấy tiếng nói chuyện của Lâm Dật, Lý Tự Cẩm liền chạy qua, thấy anh cũng khiến cho cô có không ít cảm giác an toàn.

"Các người là cùng một bọn?"

"Anh có ý kiến gì sao?"

"Ý kiến lớn." Tổ trưởng huấn luyện viên lên tiếng:

"Nếu như các người còn muốn chơi ở đây thì làm việc theo quy tắc, nếu không muốn chơi thì đi, không ai giữ cả!"

"Các người không cảm thấy, hành vi của mình quá lưu manh sao? Chẳng lẽ không sợ bị tố cáo à?"

"Tố cáo? Cứ tự nhiên." Tổ trưởng huấn luyện nói:

"Số điện thoại khiếu nại là 12315, gọi điện thoại khiếu nại ngay bây giờ đi, nếu như cậu không gọi điện thoại, tôi sẽ xem thường cậu!"

"Không cần đâu, tôi có số điện thoại cá nhân, gọi 12315 thì không có ý nghĩa, hiệu suất làm việc chậm như vậy, tôi cũng không có thời gian chờ."

Nói xong, Lâm Dật tìm trong điện thoại được số của một người tên là Vương Chúc Niên, chuẩn bị gọi điện thoại.

"Vương cục."

"Không phải chuyện của công ty chúng tôi, tôi đang trượt tuyết tại Băng Thành, bên này có người ép mua ép bán, có thể phái người tới điều tra một chút hay không."

"Chỉ là một nhóm huấn luyện viên trượt tuyết, cứ nhất định bắt người ta phải mua chương trình học trượt tuyết của bọn họ, người khác không thể tự mình dạy, việc này hẳn là đang làm trái quy định đúng không."

“Vậy được, chuyện sau đó thì tôi mặc kệ.”

“Chờ lúc tôi qua đó, nhất định sẽ tìm anh uống một chút.”

Nói xong chuyện chính, Lâm Dật liền cúp điện thoại.

Tất cả âm thanh cãi lộn, đều dừng lại tại thời khắc này!

Bởi vì bọn họ đều nghe được nội dung cuộc điện thoại của Lâm Dật.

Vương cục!

Thời đại này, không quan tâm là ở nơi nào, chỉ cần là cán bộ cấp cục thôi cũng đã không phải là người mà người bình thường có thể trêu chọc.

“Anh Lâm, anh gọi điện thoại cho ai vậy, có tác dụng gì không?”

Trong ấn tượng của Lý Tự Cẩm, lãnh đạo cục công thương của huyện Đông Tam hình như cũng họ Vương.

Nhưng huyện Đông Tam chỉ là một huyện thành nhỏ, hơn nữa cách đây còn xa như vậy, căn bản là không quản được chuyện nơi này.

“Cục trưởng công thương.”

“Không phải là huyện Đông Tam à.”

“Lấy chút tài năng kia của lão Vương làm sao có thể quản đến chuyện bên này được.” Lâm Dật nói: “Bên phía Yến Kinh.”

“Tê…”

Mọi người nghe nói như vậy, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Một cuộc điện thoại, trực tiếp đánh tới Yến Kinh, nhân mạch quan hệ của người này có phải là quá mạnh rồi hay không?

Giờ phút này, tổ trưởng huấn luyện viên cũng trở nên luống cuống.

Hôm nay là đụng phải cây đinh rồi!

“Tôi nói cho cậu biết dù có gọi điện thoại cho lãnh đạo công thương Yến Kinh cũng vô dụng, không xen vào được chuyện bên Băng Thành, đừng tưởng rằng có thể hù dọa tôi.” Tổ trưởng huấn luyện viên nói.

“Ai nói là tôi gọi điện cho người công thương bên Yến Kinh vậy?”

“Không phải chính cậu nói sao, thế nào, chẳng lẽ Yến Kinh có hai cục công thương? Cậu đang đùa tôi sao?”

“Nhưng nó chính là có hai cục công thương mà, tốt xấu gì cũng là người ba bốn mươi tuổi rồi, đừng thiếu hiểu biết như vậy chứ.”

“Tôi thấy người thiếu hiểu biết là cậu mới đúng, một chỗ làm sao có thể có hai cục công thương được!”

Lời nói không có tri thức của Lâm Dật khiến cho tổ trưởng huấn luyện viên càng trở nên tự tin hơn, cảm thấy người này chính là bị bệnh tâm thần, não không dùng được.

Mà người xung quanh, cũng dùng ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Lâm Dật.

Tổ chức chính thức như công thương này, một chỗ cũng chỉ có thể có một cái, đây là lẽ thường tình.

Cho dù Yến Kinh là thủ đô, cũng không thể có tính đặc thù ở phương diện này được, cho nên không có khả năng có cục công thương thứ hai, việc này là cậu ta sai.

“Anh nói không sai, những nơi khác chỉ có thể có một cục, nhưng Yến Kinh lại không giống, ngoài cục công thương Yến Kinh như những nơi khác thì còn có một tổng cục, chẳng lẽ anh quên rồi sao?”

Tê ~~

Lời này vừa nói ra, người ở chỗ này đều cảm nhận được sự rung động và kinh ngạc.

Thế mà liên hệ đến người của tổng cục công thương!

Anh chàng này làm nghề gì vậy? Cũng quá lợi hại rồi!

“Tổng, tổng cục công thương...”

“Người tôi gọi điện thoại tên là Vương Chúc Niên, không tin anh có thể lên mạng tra một chút, nhìn xem có người này hay không, đừng làm như tôi đang bắt nạt anh không bằng.”

“Chuyện này...”

Giờ phút này, tất cả huấn luyện viên đều ngây ngẩn cả người, ai mà có tâm tư đi thăm dò mấy thứ này nữa chứ!

Nhưng đám người vây xem bên trong cũng có người hiểu chuyện, vội vàng đăng nhập trang web chính thức, trong cột cơ cấu tổ chức tra được tên của Vương Chúc Niên!

“Đúng thật là có người này!”

Quần chúng kinh hô một tiếng, khiến cho mấy tên huấn luyện viên triệt để tịt ngòi!

Nếu như không có bản lĩnh, cậu ta cũng không có khả năng tự tin như vậy.

“Được rồi, đi thôi, nơi này còn có du khách nơi khác, tôi không tính toán việc này nữa, tự các người chơi đi.”

Ý thức được mọi chuyện không đúng, tổ trưởng huấn luyện viên cũng không muốn xoắn xuýt thêm nữa.

Nếu như tiểu tử này lừa dối người, mình nhiều lắm chỉ tổn thất mấy trăm tệ mà thôi, nếu như là thật thì có thể sẽ mất luôn công việc này.

Không cần thiết bởi vì chút chuyện nhỏ mà mạo hiểm lớn như vậy.

Vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt.

“Đừng có đi vội a, mọi chuyện còn chưa giải quyết xong mà.”

“Không thèm để ý các người!”

“Triệu Đức Minh, anh đứng lại đó cho tôi!”

Ngay lúc huấn luyện viên quay người chuẩn bị đi, chợt nghe có người hét tên mình.

Anh ta nhìn lại, phát hiện là là tổng giám đốc khu trượt tuyết, Lý Phi Dương!

“Lý tổng, sao ngài lại tới đây.”

Bởi vì toàn bộ khu này đều do Lý Phi Dương phụ trách, xem như là lãnh đạo cấp bậc cao nhất.

Tất cả mọi người đều phải nghe theo sự quản lý của anh ấy, tổ trưởng huấn luyện viên trước mắt này cũng không ngoại lệ.

Cho nên khi nhìn thấy người này, tổ trưởng huấn luyện viên

Triệu Đức Minh vô cùng khách sáo, mà trong lòng bỗng có một loại dự cảm xấu.

“Con mẹ nó anh không biết xấu hổ mà còn hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì!” Lý Phi Dương mắng:

“Có người tố cáo các người kéo bè kéo cánh thu phí lung tung, ảnh hưởng đến việc vui chơi của du khách. Chuyện này có phải là do anh làm hay không!”

Triệu Đức Minh bị mắng cho mơ hồ, muốn nói chuyện lại không biết giải thích thế nào.

Nhìn khắp các khu vực trên cả nước, chỗ nào cũng có chuyện người làm thịt khách, cho nên ngay cả cơ hội giải thích cũng không có.

Mà điều quan trọng nhất chính là Lý Phi Dương cũng biết chuyện này, mình cũng đã trả cho anh ta không ít chỗ tốt, cho nên mới mở một mắt, nhắm một mắt. Hiện tại anh ta thế mà tới quát mắng mình, đúng là đồ qua sông rút ván!

“Vừa rồi chỉ là xảy ra chút hiểu lầm, chúng tôi làm sao có thể làm loại chuyện đó được.” Triệu Đức Minh cười giải thích.

“Hiểu lầm cái rắm, mới vừa rồi còn ép người ta giao tiền tìm huấn luyện viên, nếu không thì không cho người ta chơi! Hiện tại sao lại không có can đảm thừa nhận vậy!” Du khách xung quanh nói.

“Có chuyện của các người à!” Triệu Đức Minh rống lên một tiếng, sau đó nhìn Lâm Dật nói:

“Người anh em, vừa rồi là tôi không đúng, việc này coi như xong đi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1499: Danh Tiếng Lâm Thị.

Chương 1499: Danh Tiếng Lâm Thị.

“Anh cảm thấy, nếu như xin lỗi có tác dụng, còn cần cảnh sát làm gì?”

“Chuyện này…”

Triệu Đức Minh chảy mồ hôi lạnh, bị người vây vào giữa, có một loại cảm giác bị ngàn người chỉ trỏ.

“Lý quản lý, chuyện này không liên quan đến chúng tôi, chúng tôi không có tham dự vào.”

Những người trong đội huấn luyện viên lần lượt lên tiếng.

“Các người thế mà!”

Thời khắc nguy nan, Triệu Đức Minh bị người của tổ huấn luyện bỏ đá xuống giếng, lúc này liền chửi ầm lên.

“Đám chó hoang các người, lúc chia tiền sao không thấy các người nói như vậy, hiện tại xảy ra chuyện, đều mẹ nó trốn đi, thế mà còn vu hãm cho tôi!”

“Được rồi, được rồi, các người đừng ồn ào nữa!” Lý Phi Dương nói:

“Người của công thương tỉnh còn có ông chủ đều đang trên đường đến đây, mấy người không ai chạy được đâu! Đều cùng tôi trở về!”

Lý Phi Dương rống lên một tiếng, người của tổ huấn luyện đều không nói gì nữa, cả đám ủ rũ cụp đầu đứng ở sau lưng anh ta.

“Vị tiên sinh này, thực sự xin lỗi vì đã mang đến trải nghiệm không tốt cho các người. Tôi xin bày tỏ sự áy náy với ngài, tất cả tiêu phí hôm nay đều do tôi trả. Đợi lát nữa lúc mọi người rời đi, chúng tôi sẽ trả lại tiền, hy vọng mọi người cho chúng tôi một cơ hội sửa sai.”

Lý Phi Dương nói những lời này, toàn bộ đều là ý của ông chủ khu vui chơi này.

Người của tổng cục công thương đã tự mình xử lý chuyện này, chỉ cần có một chút tì vết thì khu vui chơi sẽ bị đóng cửa.

“Như vậy còn được.”

“Vậy tôi sẽ không quấy rầy các vị nữa, khu vui chơi chúng tôi nhất định sẽ nghiêm túc xử lý chuyện này.”

Sau khi lại nói lời xin lỗi, Lý Phi Dương mới quay người rời đi.

Mà ánh mắt của mọi người nhìn Lâm Dật cũng bắt đầu trở nên sùng bái.

“Anh Lâm, anh thật sự là lợi hại, thế mà còn biết cả người của tổng cục công thương.”

“Trước đó có cùng nhau ăn cơm, tới lui một hai lần thì quen thuộc.” Lâm Dật nói:

“Ngược lại là cô, học như thế nào rồi.”

“Kỹ thuật của chị An Ninh vô cùng tốt, trên cơ bản là không bị vấp ngã, nhưng mà tư thế không quá đẹp mắt.”

“Mới hơn một giờ, mà học được như vậy đã vô cùng tốt rồi.”

“Anh cũng không nhìn một chút xem là ai dạy, có tôi ở đây có thể kém sao.” An Ninh ngẩng, cái đầu, nói khoác mà không biết ngượng:

“Về phần anh, chuẩn bị xong chưa, nếu như cảm thấy mình không được thì hiện tại nhận thua cũng được.”

“Không thể so với tuyển thủ chuyên nghiệp, nhưng muốn thắng cô thì không thành vấn đề.”

“Anh Lâm, tôi biết anh rất lợi hại, nhưng ngàn vạn lần không thể nói mạnh miệng được.” Lý Tự Cẩm nói:

“Trình độ của chị An Ninh rất không bình thường, vừa rồi lúc hai chúng tôi chơi, tôi đã được lĩnh giáo, anh rất có khả năng sẽ thất bại.”

“Tốt xấu gì tôi cũng là một người đàn ông, lời đã nói ra cũng như tát nước ra ngoài, nào có đạo lý thu hồi lại.”

“Tôi chính là thích đàn ông nói lời giữ giống như anh.” An Ninh nói:

“Nhưng mà anh yên tâm, chờ đến lúc anh thua, tôi nhất định sẽ tìm tuyết sạch một chút để ném.”

“Đi thôi, chúng ta đi so một chút.”

An Ninh vô cùng tự tin, vén tay áo, cùng Lâm Dật đi lên đỉnh đồi tuyết.

Cách đó mấy chục mét, có hai người đàn ông đi theo Lâm Dật, lạnh lùng nhìn chăm chú tình huống cách đó không xa.

“Tiểu tử kia đúng là không tầm thường, hình như là tìm người quan phương tới xử lý chuyện này.” Người đàn ông đầu trọc nói.

“Đây đều không phải là chuyện mà chúng ta cần quan tâm.”

Người đàn ông tóc chia ba bảy nói:

“Cuộc làm ăn lần này là một người 1 triệu, sau đó còn được sắp xếp ra nước ngoài để tránh đầu sóng ngọn gió. Số tiền kia chắc chắn là không dễ lấy, cho nên chờ lúc động thủ nhất định cần phải chú ý cẩn thận, không có cơ hội thích hợp cũng không thể vội.”

“Tôi biết, cũng không phải lần đầu tiên làm chuyện này.” Người đàn ông đầu trọc nói:

“Mà bọn họ còn đi lên đỉnh tuyết, quả thực chính là đang tạo cơ hội cho hai chúng ta.”

Người đàn ông còn lại gật gật đầu, “Đi thôi, đi lấy đồ trước!”

“Đi.”

Cùng lúc đó, ba người đã đến đồi tuyết, Lâm Dật và An Ninh lên cáp treo.

An Ninh vừa khẽ hát vừa nhìn cảnh tuyết xung quanh, tâm trạng vô cùng tốt.

“Anh nhìn tuyết xung quanh xem, vừa lỏng vừa mềm, lát nữa chọn tuyết ở đây đi, tránh việc anh lại nói tôi không có nhân tính.”

“Còn chưa bắt đầu đâu, đừng làm như cô đã thắng rồi vậy.”

“Bởi vì không có gì cần phải lo lắng cả, anh khẳng định không phải là đối thủ của tôi, cho nên anh nên cam chịu số phận đi.”

“Gấp làm gì, cho dù có nhận mệnh thì cô cũng phải thắng tôi đã rồi nói sau.”

“Tôi cũng không vội, sự thật đều bày ở trước mặt, dù sao tôi có nhiều thời gian, chờ một lát nữa liền biết.”

“Đừng vội đắc chí, nhanh xuống cáp treo đi.”

An Ninh gật gù đắc ý xuống cáp, sau đó đứng vững tại vị trí cao nhất.

“Có cần tôi cho anh trượt trước mười mấy mét không?”

Nhìn bộ dạng phách lối của An Ninh, Lâm Dật chợt nhớ tới một câu của Lỗ Tấn.

Niềm vui của con người không giống nhau, tôi chẳng qua chỉ cảm thấy bọn họ có chút ầm ĩ. Lúc này dùng câu này trên người của cô ấy quả thực rất thích hợp.

Cách thức giả trang của con người đều có khác biệt, tôi chẳng qua lại cảm thấy có chút thấp.

“Cũng không cần đâu, chúng ta công bằng một chút.” Lâm Dật đứng ở bên cạnh An Ninh, “Để tránh cô thua không nhận nợ.”

“Vậy bây giờ bắt đầu đi, 321, đi!”

Sau khi đếm xong, hai người cùng nhau xuất phát!

Nhưng vừa mới xuất phát, Lâm Dật đã giành trước một khoảng cách!

An Ninh phía sau trực tiếp sửng sốt.

Anh ta không phải chưa từng trượt tuyết sao, tại sao có thể có kỹ thuật như vậy?

Ngay tại lúc An Ninh đang ngây người, khoảng cách giữa hai người bị kéo dài lần nữa, đã cách đến năm, sáu mét.

Lúc này An Ninh mới ý thức được, lúc trước Lâm Dật chỉ là giả vờ, bản thân mình nhất định phải nghiêm túc!

Nghĩ đến đây, An Ninh phấn khởi tiến lên, dùng toàn bộ phương pháp để tăng tốc độ.

Nhưng lúc này cô lại phát hiện, căn bản là không thể đuổi kịp Lâm Dật!

Đúng vào lúc này, Lâm Dật thay đổi tư thế, xoay người trượt ngược xuống dốc, duy trì tư thế mặt đối mặt với An Ninh.

“Tốc độ của cô cũng không được a, khoác lác lợi hại như vậy, tôi còn tưởng rằng cô lợi hại thế nào, quá nghiệp dư rồi.”

“Anh, anh, anh!”

An Ninh tức đến mức nói không nên lời, cảm giác mình đã bị Lâm Dật lừa!

“Anh đừng vội đắc ý! Đang còn một đoạn dài nữa, tôi tùy tiện là có thể đuổi kịp anh!”

“Cô cũng đừng uổng phí sức lực nữa, vẫn nên cởi bỏ khuy áo dần đi, nhanh thực hiện lời hứa một chút.”

“Anh cút, tôi nhất định có thể thắng anh!”

“Vậy thì chúc cô may mắn!”

Nói xong, Lâm Dật xoay người, sau đó lao thẳng xuống dốc.

Mà khoảng cách giữa hai người lại càng lúc càng lớn, cho dù đuổi như thế nào đều không nhìn thấy hi vọng.

Không đến hai phút đồng hồ, Lâm Dật xuống tới điểm cuối, An Ninh bị bỏ lại mười mấy mét.

Lý Tự Cẩm đứng chờ ở bên dưới, lúc này chỉ biết trừng mắt.

“Anh Lâm, tại sao anh lại xuống trước?”

“Bởi vì cô ấy yếu chứ sao.”

“Anh thế mà lại lừa tôi!” An Ninh thở phì phò nói:

“Anh rõ ràng là biết trượt tuyết, thế mà lại gạt tôi!”

“Tôi thật sự không biết, đều là vừa mới học được từ người khác.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1500: An Ninh Lừa Người.

Chương 1500: An Ninh Lừa Người.

“Làm sao có thể!” An Ninh nói:

“Nào có chuyện chỉ nhìn một lát là học được trượt tuyết, anh chính là đang lừa dối tôi!”

“Tại sao lại thành tôi lừa dối cô rồi.” Lâm Dật nói:

“Lúc vừa mới tới, không phải cô đã thử qua trình độ của tôi rồi sao.”

“Chuyện này...”

An Ninh bị nói cho á khẩu không trả lời được, cô cũng có chút buồn bực.

Cô cũng đã nhìn kỹ trình độ trượt tuyết của Lâm Dật, hoàn toàn là người mới học, sao có thể chỉ trong hơn một giờ ngắn ngủi lại có thể nắm giữ kỹ thuật trượt tuyết thuần thục như vậy được!

Bản thân mình trượt hơn hai năm, thế mà cũng không sánh nổi anh ta!

“Chị An Ninh, kết quả đều đã vậy, nói những thứ này cũng vô ích.” Lý Tự Cẩm nhỏ giọng nói:

“Hơn nữa bại bởi anh Lâm cũng không có gì phải mất mặt cả, em quen biết anh ấy thời gian dài như vậy, chưa từng thấy anh ấy thua cuộc lần nào.”

“Cô đứng về phía ai vậy, thế mà lại nói chuyện giúp anh ta.”

Lý Tự Cẩm cười hắc hắc, “Em đứng về phía chân lý.”

“Vừa rồi là do tôi chưa chuẩn bị xong, chủ quan khinh địch, chúng ta đấu thêm một lần nữa.”

Cho dù là nhét tuyết vào trong quần áo, hay là gọi Lâm Dật là ba ba, An Ninh cũng không thể tiếp nhận được, nhất định phải nghĩ biện pháp thắng một ván!

“So thêm so một lần cũng được, nhưng lời hứa kia sẽ biến thành hai nắm tuyết cùng với hai tiếng “baba”, cũng không có vấn đề gì đúng không.”

“Được!”

An Ninh nói nghiêm túc, chỉ cần lần này có thể thắng là có thể xóa bỏ tất cả!

Nhìn hai người đi đến cáp treo lần nữa, Lý Tự Cẩm bất đắc dĩ lắc đầu, tự nhủ:

“Chị An Ninh đúng là không hiểu rõ anh Lâm, nếu như anh ấy thật sự dễ dàng bị đánh bại như vậy, sao có thể gọi là Lâm Dật được.”

“Cô xem một chút, tuyết bên ngoài đúng là rất sạch sẽ, tôi sẽ theo lời cô nói tìm chút tuyết ở bên này.” Lâm Dật nói:

“Cũng không biết cảm giác nhét tuyết vào trong quần áo là cái cảm giác gì, đợi lát nữa cô thể nghiệm xong thì nhớ nói cho tôi biết một tiếng.”

An Ninh trợn mắt nhìn Lâm Dật một chút.

“Tôi vừa rồi chính là không để tâm đến anh, cho nên lúc xuất phát mới bị anh bỏ lại, lần này tôi chắc chắn sẽ không.”

Lâm Dật gối hai tay ở sau ót, cười nhìn về phía phong cảnh ngoài cửa sổ.

“Tôi cảm thấy, cô không nên vùng vẫy thêm làm gì, vẫn nên suy nghĩ xem dùng tư thế gì để gọi ba ba mới tốt.”

“Cút, tôi bóp chết anh!”

Ngay tại lúc hai người đang đùa giỡn trên cáp treo, cách đó khoảng 50m, người đàn ông đầu trọc và người đàn ông ba bảy đều đã đi tới vị trí chỉ định.

Nhưng hai người cũng không ở chung một chỗ, giữ khoảng cách với nhau khoảng tầm 50m, cùng Lâm Dật ở giữa tạo thành một hình tam giác.

Thủ pháp của hai người vô cùng chuyên nghiệp, không đánh cuộc tại một chỗ, người nào có cơ hội thì người đó liền động thủ, không muốn cho Lâm Dật bất kỳ đường sống nào.

“Cáp treo của bọn họ đã lên, tình huống bên anh thế thế nào rồi.”

Thông qua bộ đàm, người đàn ông tóc chia ba bảy thấp giọng nói.

“Không có cơ hội thích hợp, tôi đang chờ đợi, anh thì sao.”

“Tôi cũng giống vậy.” Người đàn ông kia nói:

“Nếu như lần này không tìm thấy cơ hội, thì lần tiếp theo sẽ động thủ, nhất định phải một kích trí mạng, nếu như không nắm chắc thì không được nổ súng.”

“Tôi biết!”

Sau khi trao đổi đơn giản vài câu, hai người không có thêm gì nữa, dùng súng nhắm vào Lâm Dật đang ngồi trên cáp treo, chờ đợi một cơ hội.

Không bao lâu sau, hai người lại đến đồi tuyết.

“Chuẩn bị xong chưa.” Lâm Dật nói.

“OK, có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.”

“Hiện tại liền bắt đầu đi! 321 đi!”

Sau khi đếm xong, An Ninh lập tức xông lên, nhưng Lâm Dật lại không động đậy, mà đợi vài giây đồng hồ rồi mới xuất phát!

An Ninh cũng ý thức được Lâm Dật đang cố ý phóng nước!

Nhưng cô lại không nói thêm gì, quá trình tranh đấu không quan trọng, kết quả mới là quan trọng nhất.

Chỉ cần mình thắng ván thứ hai là có thể hủy bỏ tiền cược của ván đầu tiên, sau đó sẽ không chơi với anh ta nữa để tránh lại thua, như vậy thì mình sẽ không lỗ!

“Trượt hai năm mà trình độ chỉ có vậy, cô cũng không được a!”

Ngay tại lúc An Ninh đang đắc chí, chợt nghe bên cạnh truyền đến tiếng nói chuyện.

Cô quay người nhìn lại, phát hiện người nói chuyện lại là Lâm Dật!

“Sao anh lại nhanh như vậy!”

“Kỹ thuật tốt chứ sao.” Lâm Dật cười ha hả, nói:

“Tôi ở phía dưới chờ cô thực hiện lời hứa, cũng đừng để tôi chờ quá lâu đó.”

Lâm Dật tăng tốc, trong nháy mắt lập tức vượt qua An Ninh, không cho cô một cơ hội nhỏ nhoi nào.

Lý Tự Cẩm đứng dưới điểm dừng, nhìn thấy Lâm Dật dẫn đầu đi xuống, cũng không có chút ngoài ý muốn nào.

Lấy trình độ của anh Lâm, muốn thắng được anh ấy là chuyện không có khả năng.

Không bao lâu sau, An Ninh cũng đi xuống, nhưng vẻ mặt lại không phải là rất dễ nhìn, như là cà tím bị sương đánh vậy.

“Đã theo như lời cô nói, chúng ta lại đấu thêm một ván, hơn nữa tôi còn nhường cô ba giây, sau đó thì cô vẫn thua, hẳn là không có gì đáng nói nữa đúng không.”

“Anh thật sự là chỉ học trượt tuyết trong hơn một giờ này?” An Ninh hoài nghi hỏi.

“Không phải vậy thì sao? Cô không phải nghĩ là tôi học từ trước đó chứ?”

“Vậy thì tốc độ học tập của anh cũng quá nhanh rồi.”

“Chẳng lẽ cô đã quên chuyện tôi biết nói tám thứ tiếng rồi sao?”

Được Lâm Dật nhắc nhở, An Ninh mới bừng tỉnh đại ngộ, tên này căn bản cũng không phải là người bình thường, nếu không cũng không có khả năng học được nhiều ngoại ngữ như vậy!

Cho nên thật sự có khả năng, là học trượt tuyết trong hơn một giờ này!

Nhưng nếu là như vậy thì mình đã thua từ đầu đến đuôi!

An Ninh thật muốn cho mình một bạt tay, trượt tuyết thì trượt tuyết thôi, còn lập flag làm cái gì chứ.

Nếu như thực hiện lời hứa thì sau này mình cũng không cần làm người nữa!

Bỗng nhiên, An Ninh nhìn thấy có người đang trượt ván tuyết lao tới từ trên xuống, hai mắt lập tức tỏa sáng!

Kỹ thuật trượt ván của mình cũng không kém, nhưng Lâm Dật lại chưa từng chơi qua, nếu như so trượt ván với anh ta thì mình nhất định có thể thắng!

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, thua hai ván liên tiếp, cũng nên thực hiện lời hứa đi.”

“Ngạch...”

“Vừa mới chỉ có hai ván, anh gấp làm gì.” An Ninh nói:

“Chúng ta chính thức một chút, 5 ván thắng ba, chỉ cần anh thắng tôi một ván nữa thì tôi sẽ nhận thua hoàn toàn!”

“Chị An Ninh, em cảm thấy chị cần phải đối mặt hiện thực, đều đã như vậy rồi, cũng không cần vùng vẫy vô vị làm gì, anh Lâm thắng chị hai lần liên tục đã có thể nói rõ vấn đề.”

“Vừa rồi mới chỉ là so hai ván, lần này chúng ta chơi một ván.”

“Hả? Một ván sao?”

“Đúng thế, một ván cũng là trượt tuyết, chẳng lẽ ngay cả điều bình thường này mà anh cũng không biết sao?” An Ninh rất hả hê nói.

“Ngay từ đầu cô cũng không có nói mà.”

“Chuyện này còn phải nói sao? Người chơi trượt ván trên đường tuyết nhiều như vậy, hẳn là anh có thể nhìn thấy đúng không.” An Ninh nói:

“Chúng ta hiện tại sẽ đi thuê hai tấm ván trượt, sau đó đi lên đấu một chút, 5 ván thắng 3, chỉ cần anh có thể thắng tôi một lần nữa thì An Ninh tôi nhất định sẽ thực hiện lời hứa.”

“Cô chắc chắn chứ?”

“Đương nhiên, tốt xấu gì tôi cũng là người hai mươi mấy tuổi, sao có thể nói không giữ lời được.”

“Tự Cẩm, quay lời lời mà cô ấy mới nói lại. Để tránh việc cô nói không giữ lời, tôi phải lưu lại chứng cứ.”

“Quay thì quay, anh thật sự cho rằng tôi sẽ sợ anh sao?”

“Vậy thì bắt đầu đi.”

Lý Tự Cẩm lấy điện thoại di động ra, quay An Ninh, “Chị An Ninh chắc chắn chưa?”

“Đương nhiên rồi.” An Ninh điều chỉnh lại vẻ mặt rồi nói:

“Trận đấu giữa tôi và Lâm Dật, lấy 5 thắng 3, nếu như tôi lại thua thêm một ván nữa thì sẽ thực hiện lời hứa, tuyệt đối không đổi ý!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1501: Chết Cũng Không Hối Tiếc.

Chương 1501: Chết Cũng Không Hối Tiếc.

“Được rồi, tôi cũng đã quay video rồi, chúng ta hiện tại sẽ đi thuê ván đơn. Nếu như lần này anh có thể thắng tôi, tôi nhất định sẽ không ngụy biện nữa!”

Nói đúng thật là dễ nghe, nhưng những tính toán nhỏ nhặt trong lòng An Ninh lại đang vang đinh đinh đang đang.

Lâm Dật chưa từng trượt ván, hiện tại sẽ đi thuê ván, sau đó so tài, không cho anh ta bất kỳ cơ hội nào để học tập, như vậy thì mình nhất định có thể thắng!

Đồng thời, Lâm Dật cũng cảm thán ở trong lòng, may mà vừa rồi có chơi ván đơn với bọn người Lý Khê, nếu không thực sự sẽ thua mất.

Rất nhanh, hai người đã thuê xong ván, Lý Tự Cẩm không tham gia vào náo nhiệt.

Cô cảm thấy trượt tuyết như này tương đối thích hợp với mình hơn.

Hai người lại ngồi lên cáp treo, tới đỉnh đồi tuyết, An Ninh vô cùng tự tin, không khẩn trương giống như lần thứ hai.

Mà hai người phía xa vẫn núp trong bóng tối như cũ, đang tìm một cơ hội.

“Bên phía anh thế nào rồi?” Người đàn ông tóc chia ba bảy hỏi.

“Không có cơ hội.” Người đàn ông đầu trọc trả lời, “Anh thì sao.”

“Cũng giống vậy.”

“Tiếp tục chờ đi.”

Hai người cũng không vội, áp dụng chiến thuật ổn định!

Tìm không được cơ hội thì tuyệt đối không động thủ, cho dù là lãng phí cơ hội ngày hôm nay!

Cùng lúc đó, Lâm Dật và An Ninh đã lên đến đỉnh tuyết.

“Biết trượt ván không? Có cần tôi giúp anh một chút hay không?” An Ninh cười nói.

“Cũng không cần.” Lâm Dật đặt hai chân lên tấm ván, “Tôi đã chuẩn bị xong.”

“Tốt, 321 bắt đầu!”

An Ninh ra lệnh một tiếng, hai người cùng nhau xuất phát.

Ngay tại lúc An Ninh cho rằng mình có thể dẫn đầu, mà Lâm Dật sẽ người ngã ngựa đổ thì cô hoảng sợ phát hiện, anh vậy mà lại xông tới trước mặt của mình!

An Ninh lại trợn tròn mắt một lần nữa, kết quả như vậy hoàn toàn không thể tiếp nhận!

Anh ta chưa từng chơi trượt ván, làm sao có thể nhanh như vậy!

Tuy kỹ năng trượt ván của Lâm Dật không quá thuần thục, nhưng hiển nhiên là tốt hơn An Ninh một chút, giống như hai lần trước, một đường chạy đến cuối cùng.

Nhìn thấy người xuống đầu tiên vẫn là Lâm Dật.

Lý Tự Cẩm thở dài, “Cớ sao phải như vậy chứ.”

Rất nhanh, hai người đều đi tới bên cạnh Lý Tự Cẩm.

“Sao anh lại biết cả trượt ván nữa, anh không phải chưa từng chơi qua sao!” An Ninh hỏi.

“Ai nói tôi chưa từng chơi qua?” Lâm Dật nói:

“Lúc nãy tôi học trượt tuyết cũng có chơi qua trượt ván, cho nên liền học được.”

“Như vậy cũng có thể sao?”

“Tôi cảm thấy bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, đến lượt cô thực hiện lời hứa rồi.” Lâm Dật phất phất tay,

“Tự Cẩm, lấy chứng cứ ra cho chị An Ninh của cô xem.”

Gương mặt An Ninh đỏ bừng, cũng không biết là do xấu hổ hay là do trời lạnh.

“Không cần anh nhắc nhở!” An Ninh lúng túng nói.

“Vậy chúng ta đi thôi, có một nơi tuyết rất sạch sẽ, chúng ta đến đó xem.”

“Anh Lâm, anh đi với chị An Ninh đi.” Lý Tự Cẩm mang theo vòng tuyết của mình, “Loại chuyện này không thích hợp với thiếu nhi nên em không tham dự đâu.”

“Gấp làm gì a, chỗ nào Băng Thành cũng có tuyết, cơ hội tốt như vậy sao không sử dụng cho tốt a.”

Cứng rắn không được, An Ninh lại bắt đầu chơi chiến thuật lôi kéo, còn làm nũng giống như nháy mắt về phía Lâm Dật, “Chờ đến lúc trở về, tìm một chỗ không người.”

“Cô thua tôi ba ván, vậy chính ném ba nắm tuyết, coi như tôi lãng phí một cơ hội thì vẫn còn có hai lần nữa, không có việc gì cả.”

An Ninh:…

Tôi thấy anh chính là có ý muốn hại chết tôi!

Lâm Dật thuận thế dùng tay làm dấu mời, “Đi thôi, An đại tiểu thư, cáp treo đã chuẩn bị xong.”

An Ninh lạnh mặt, không tình nguyện theo Lâm Dật đi đến trên cáp treo.

Nhưng trong đầu vẫn còn đang tự hỏi làm thế nào để chơi xấu.

Trên cáp treo, Lâm Dật lấy điện thoại di động ra, An Ninh ngồi bên cạnh nên hai người đồng thời xuất hiện ở trong màn hình.

“An đại tiểu thư, sắp đến nơi rồi, hiện tại cô có gì muốn nói không?”

“Muốn anh chết.”

An Ninh dùng hai tay che mặt, đã không còn mặt mũi gặp người.

“Tôi thấy anh chính là muốn giết chết tôi!”

“Cũng đừng nói như vậy, không phải là cô đưa ra điều kiện sao.”

“Đúng là tôi đưa ra điều kiện, tôi cũng không biết rằng mình sẽ thất bại.” An Ninh nói:

“Lại nói, người có tâm địa thiện lương giống như tôi thì cho dù anh thua cũng sẽ không để anh thực hiện điều kiện, không nghĩ tới anh lại nhẫn tâm như vậy, không sợ tôi bị đưa đến bệnh viện sao.”

“Ừm... Cô nói như vậy cũng có đạo lý, vậy tạm thời bỏ chuyện nhét tuyết qua một bên đi.” Lâm Dật nói:

“Chúng ta không phải còn có một vụ cá cược khác sao, tôi thua gọi mẹ, cô thua gọi ba ba, tôi cảm thấy hiện tại có thể bắt đầu...”

“Tôi, tôi chỉ là tùy tiện nói một chút, nào có muốn nam sinh gọi cái này đâu.”

Tâm trạng của An Ninh đều đặt ở chuyện làm sao để phá vỡ điều kiện hẹn ước, cũng không có chú ý tới Lâm Dật bỗng nhiên không nói gì nữa.

Mà Lâm Dật cũng không tâm tư chú ý xem An Ninh có thể thực hiện điều kiện nữa hay không.

Bởi vì từ trên màn hình điện thoại anh thấy được nơi xa, hình như có thứ gì đó đang nhắm ngay vào chính mình!

Nằm xuống!

Ầm!

Lâm Dật kinh hô một tiếng, cùng lúc đó, tiếng súng đinh tai nhức óc vang lên!

Mang theo nhiệt độ nóng rực, xuyên qua băng tuyết lạnh lẽo, đâm xuyên qua vòng phòng hộ Aggreko trên cáp treo, hướng thẳng đến phía Lâm Dật!

Nhưng trước khi tiếng súng vang lên nửa giây, Lâm Dật kéo cổ áo An Ninh, nằm úp xuống mặt đất!

“A!”

Lâm Dật hét lên một tiếng, viên đạn theo bờ vai của anh bắn tới một tấm vòng bảo hộ acrylic khác!

Uy lực của viên đạn lần này lớn hơn nhiều so với mấy lần trước!

Mặc dù chỉ là lướt qua, nhưng một khoảng bằng bàn tay trên bả vai của Lâm Dật đã biến thành một mảnh mơ hồ!

“Mẹ nó! Đi mau!”

Thấy một phát súng không thể giết chết Lâm Dật, người đàn ông tóc chia ba bảy mắng một câu!

“Đã nhận!”

Trong cáp treo, Lâm Dật ghé vào trên người An Ninh, máu đỏ tươi, thậm chí văng đến trên mặt của cô!

An Ninh choáng váng.

Cô trừng mắt, ngây ra như phỗng.

Đối với một cô gái bình thường mà nói thì trường hợp như vậy khiến cho cô vô cùng bất ngờ, không thể bình ổn gợn sóng trong lòng!

“Lâm, Lâm Dật...”

“Đừng sợ, không chết được! A _ !”

Cảm giác nóng rực giống lửa thiêu, cho dù là Lâm Dật, đều cảm thấy khó có thể chịu đựng!

Lúc này, An Ninh đã kịp phản ứng, xoay người đỡ Lâm Dật lên, la lên giống như là sắp mất mạng đến nơi!

“Cứu mạng a _!”

“Cứu mạng a _!”

“Cứu mạng a _!”

“Đừng hoảng hốt, còn chưa chết.” Lâm Dật cắn răng nói.

“Cô báo cảnh sát trước, phong tỏa cái khu vui chơi này lại, những chuyện khác thì để tôi xử lý là được.”

“Được, được, được, tôi sẽ báo cảnh sát ngay.”

An Ninh run rẩy bấm điện thoại di động gọi cho 110, thông báo lại tình huống hiện trường, để bọn họ nhanh phái người tới.

Lâm Dật bảo An Ninh báo cảnh sát, nhưng cũng không có gửi gắm quá nhiều hi vọng vào việc bọn họ có thể bắt được người ám sát.

Anh chỉ là không muốn mở rộng chuyện này.

Dù sao cũng là chuyện đấu súng, nếu như gây ra động tĩnh lớn, sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt.

“Ô ô ô... Lâm Dật... Ô ô ô... Là tôi có lỗi với anh, tôi không nên mang anh tới đây chơi... Ô ô ô...”

Lâm Dật:…

“Tôi cảm giác mình sắp không được, vừa lúc hiện tại không ai, cô giúp tôi thoải mái một chút thì dù tôi có chết cũng không hối tiếc.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1502: Đau Lòng.

Chương 1502: Đau Lòng.

"Anh có thể nghiêm túc một chút hay không! Giờ đã là lúc nào rồi!"

An Ninh lau nước mắt, "Nhanh lên, anh vịn eo tôi, tôi đưa anh đi xuống."

"Tuy tôi chưa từng sờ qua chỗ khác, nhưng eo của cô tuyệt đối không tầm thường, cái xúc cảm này."

"Sờ đi, anh cứ sờ thoải mái!"

An Ninh tức giận đỡ Lâm Dật lên, sau đó đỡ anh ra khỏi cáp treo.

Trong ba mươi phút sau khi xảy ra chuyện, khu vui chơi cũng kịp có phản ứng.

Tạm thời để du khách di dời, không để cho chuyện này mở rộng thêm.

Mà An Ninh và Lý Tự Cẩm, khi nhìn thấy thảm trạng của Lâm Dật đều khóc như người mít ướt, không biết nên làm sao bây giờ.

Ngược lại là Lâm Dật, vẫn duy trì sự tỉnh táo như cũ, chỉ huy hai người từng bước khống chế lại sự ảnh hưởng của chuyện này trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Tiếp sau đó, cảnh sát và bác sĩ cũng lần lượt chạy tới, từng bước khống chế chuyện này, ép sự ảnh hưởng của chuyện này xuống mức triệt để nhất.

Sau đó, ba người Lâm Dật lên xe cứu hộ, đi về trong Băng Thành.

"Anh kiên nhẫn một chút, hiện tại tôi sẽ giúp anh xử lý vết thương, làm kiểm tra sơ bộ, sau đó báo lên bệnh viện cấp trên."

"Bộ phận cơ thịt bị tổn thương, hơn nữa vai phải hiện tại không có cảm giác gì, hẳn là bị đứt gân, trực tiếp báo lên là được rồi."

Bác sĩ trên xe cứu thương đều ngây ngẩn cả người.

"Anh còn biết cả cái này nữa sao?"

"Tôi vốn dĩ là chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện Hoa Sơn." Lâm Dật nói:

"Cũng do nơi bị thương có chút không tiện, nếu không tôi đã có thể tự xử lý rồi."

"Chủ nhiệm bệnh viện Hoa Sơn?"

Tất cả bác sĩ trên xe cứu thương đều ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới mình còn tiếp đãi một cái đại thần y học?

"Cũng không có gì lớn." Lâm Dật nói:

"Giúp tôi rửa sạch vết thương trước đi, để lát nữa sẽ bị nhiễm trùng mất."

"Được được, chúng tôi sẽ xử lý ngay."

Bởi vì Lâm Dật còn có địa vị xã hội nhất định, nên các bác sĩ khi xử lý vết thương đều vô cùng cẩn thận, sợ Lâm Dật cảm thấy mình không chuyên nghiệp.

"Lâm tiên sinh, tình huống hiện tại của anh thế nào rồi?"

Người nói chuyện là cảnh sát đi theo, sau khi báo cảnh sát, vẫn luôn đi theo bên cạnh Lâm Dật.

Bởi vì là chuyện liên quan đến súng nên không thể coi thường, anh cũng không dám khinh thường.

"Đồng chí, anh đừng hỏi về việc này nữa, để tôi tự mình xử lý đi."

"Anh tự mình xử lý sao?" Cảnh sát lập tức thay đổi sắc mặt:

"Anh có biết tính nghiêm trọng của chuyện này hay không, chính là liên quan tới súng đạn đó! Hơn nữa tôi bây giờ rất hoài nghi thân phận của anh, cho nên anh nhất định phải tiếp nhận điều tra."

"Nhưng xét thấy tình hình của anh bây giờ, anh có thể lựa chọn tạm hoãn điều tra, nhưng không thể nào trốn thoát được đâu."

"Thân phận của tôi thì có cái gì mà phải nghi ngờ chứ."

"Anh nói xem có người tốt nào lại bị người ta nổ súng tập kích không!" Cảnh sát nói:

"Tôi mặc kệ lúc trước anh làm cái gì, nhưng thân phận của anh bây giờ rất đáng để nghi ngờ, cho nên hi vọng anh có thể tiếp nhận điều tra của chúng tôi. Nếu như anh không phối hợp thì chờ khi vết thương của anh tốt lên, chúng tôi cũng sẽ dùng phương pháp cưỡng chế."

"Đồng chí cảnh sát, anh bớt giận, anh ấy chỉ là hơi nóng tính, không có ý gì khác." An Ninh giải thích:

"Anh ấy mở công ty, thân phận rất sạch sẽ, sẽ không làm những chuyện vi phạm pháp luật kia đâu."

An Ninh rất rõ ràng tại sao cảnh sát lại có thái độ này.

Tuy anh ấy bị thương, nhưng phương thức bị thương lại khác biệt, phương thức xử lý đương nhiên cũng sẽ khác biệt.

Nếu như là vết đao thì có lẽ sẽ không có gì quan trọng, cảnh sát cũng sẽ không có thái độ này.

Nhưng anh ấy là bị đạn bắn!

Cứ như vậy đã là vấn đề có tính nghiêm trọng, nếu như là ông chủ bình thường căn bản không thể dính dáng gì đến chuyện như này mới đúng.

Cảnh sát hoài nghi thân phận của Lâm Dật cũng là chuyện đương nhiên.

"Được rồi, cô cũng không cần giải thích chuyện này." Cảnh sát nói: "Chúng tôi có cách phá án riêng của mình, cô đừng ảnh hưởng đến chúng tôi."

"Thế nhưng là..."

"Không nhưng là gì hết."

Lâm Dật di chuyển thân thể, hướng về phía An Ninh rồi nói:

"Trong quần áo của tôi có một cái túi, giúp tôi lấy thứ đồ bên trong ra."

An Ninh không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn làm theo.

Nhưng mà, lúc lấy đồ ra, người ở chỗ này đều cảm thấy mơ hồ!

"Đây, đây là giấy chứng nhận sĩ quan?!"

Đôi mắt đẹp của An Ninh và Lý Tự Cẩm đều trừng lớn, ai cũng không nghĩ tới lại có thể móc ra thứ này từ trong túi của Lâm Dật!

Mà cảnh sát và bác sĩ trên xe đều như đang hóa đá.

Lúc trước là bác sĩ thì cũng thôi đi, thế mà còn là người của quân đội?

"Đem thứ này cho anh ta xem."

"Ừ ừ..."

An Ninh máy móc gật đầu, đưa giấy chứng nhận sĩ quan cho cảnh sát.

Người kia thận trọng mở giấy chứng nhận ra, cảnh sát nuốt một ngụm nước miếng, vội vàng cúi chào!

"Chào thủ trưởng!"

"Không có việc gì, không cần long trọng như vậy." Lâm Dật nói:

"Chuyện này phức tạp hơn nhiều so với trong tưởng tượng của các người. Các người chỉ cần xử lý chuyện sau đó sao cho tốt là được, tôi sẽ tự mình xử lý chuyện liên quan tới hung thủ."

"Vâng, thủ trưởng!"

Nhìn thấy thái độ của cảnh sát đối với Lâm Dật thay đổi 180 độ.

Ánh mắt của An Ninh và Lý Tự Cẩm đều dừng lại ở trên người Lâm Dật, cảm thấy anh tựa như là một người bí ẩn.

"Đừng xem nữa, chỉ là giấy chứng nhận sĩ quan thôi, cũng không có gì lớn cả."

"Tôi chỉ là muốn biết, anh rốt cuộc còn ẩn giấu bao nhiêu thân phận."

"Ngạch..." Lâm Dật dừng một chút, "Ngoài cái đó ra, cũng không có gì."

Reng reng reng _ _

An Ninh còn muốn lên tiếng, nhưng lúc này, điện thoại của Lâm Dật đột nhiên vang lên, là Lương Nhược Hư gọi tới.

"Vết thương thế nào, bác sĩ nói như thế nào, có nghiêm trọng không."

"Ừm hả?"

Nghe thấy Lương Nhược Hư nói chuyện vội vàng, Lâm Dật ngơ ngác một chút.

"Làm sao em biết anh xảy ra chuyện."

"Trần viện trưởng gọi điện thoại cho em."

Lâm Dật nhìn An Ninh, liền hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Trần Thực là người phụ trách của mình bên phía Băng Thành, sau khi xảy ra chuyện, An Ninh nhất định sẽ liên hệ với Trần Thực trước để báo cáo chuyện này.

Trần Thực đương nhiên là sẽ liên hệ với cấp trên, mà cấp trên của anh ấy sẽ truyền tin tức cho Lương Nhược Hư.

"Không có việc gì cả, không chết được."

Lâm Dật nói: "Em liên hệ với người giám sát mạng lưới internet, đừng cho để cho tin tức liên quan xuất hiện trên mạng."

Giám sát mạng...

Nội dung cuộc trò chuyện của Lâm Dật khiến cho người trên xe khẽ run rẩy.

Giờ lại là sắp xếp cho người giám sát mạng làm việc.

Ngài rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại vậy!

Không phải là đại thần thân sai thời cổ đó chứ!

"Em đã sắp xếp xong xuôi rồi." Lương Nhược Hư nói:

"Em sẽ lập tức tới sân bay ngay, người của lữ đoàn Trung Vệ cũng sẽ đi qua, khoảng buổi tối là có thể đến Băng Thành."

"Không được! Các người đừng đến!"

Lâm Dật lúc này từ chối, "Chuyện này vẫn chưa xong, anh sẽ đích thân xử lý."

"Đã xảy ra chuyện như vậy rồi, sao em có thể không đi được!"

"Nhưng bây giờ em mà tới thì sẽ bứt dây động rừng." Lâm Dật cười an ủi:

"Nghe lời, chờ mấy ngày nữa rồi lại tới."

"Bứt dây động rừng?" Lương Nhược Hư nghi ngờ nói: “Anh biết hung thủ là ai rồi sao?"

"Đoán được đại khái, cho nên em khoan lại đến, nếu không thì kế hoạch của anh sẽ loạn mất."

"Em cho anh thời gian ba ngày, nếu như anh không xử lý tốt được việc này thì em sẽ tự mình đi qua!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1503: Dân Chúng Mới Cần Chứng Cứ, Em Thì Không Cần!

Chương 1503: Dân Chúng Mới Cần Chứng Cứ, Em Thì Không Cần!

"Được được được, em đừng có gấp."

Trong lòng Lâm Dật cảm thấy ấm áp, "Anh đang ở trên xe cứu thương, chờ chuyện bên này kết thúc, anh sẽ gọi điện thoại cho em."

"Được."

"Đi về trước đi, đừng hấp tấp, không có gì lớn cả."

"Em nói cho anh biết, đây là một lần cuối cùng, sau khi trở về thì ngoan ngoãn ở lại Trung Hải cho em, đừng có mà chạy loạn suốt ngày nữa."

"Được được được, nghe em."

Sau khi an ủi Lương Nhược Hư, Lâm Dật cúp điện thoại.

Người bị thương không phải là mình sao, dựa vào cái gì còn phải an ủi cô ấy.

Lâm Dật lập tức nhận được điện thoại của Lưu Hồng.

Cho dù đều là cười ha hả, nhưng cái tên mập ngốc này hình như cũng nổi giận.

Trong điện thoại vẫn luôn nói không ngừng, cảm tưởng như tức đến mức muốn nổ tung.

Lâm Dật bất đắc dĩ, đành phải đi an ủi Lưu Hồng, nói cho anh biết đừng để lộ ra, đồng thời cố gắng áp chuyện này xuống.

Thứ nhất là sợ bứt dây động rừng, tiếp theo là sợ chuyện này sẽ khuếch tán.

Ngay cả Lương Nhược Hư đều không khống chế nổi tâm tình của mình, càng đừng nói đến Kỷ Khuynh Nhan.

Sau khi trấn an những người gọi điện thoại tới hỏi thăm, xe cũng chạy đến Y Đại Nhị Viện, đây cũng là do Lâm Dật sắp xếp.

So với Y Đại Nhất Viện với trình độ chữa bệnh tương đương thì mình quen thuộc với người nơi này hơn.

"Lâm chủ nhiệm, kiên trì một chút nữa, tới bệnh viện rồi." Bác sĩ trên xe nói.

Lâm Dật gật gật đầu, ánh mắt quét qua tất cả người.

"Có chuyện muốn bàn giao với các người một chút." Lâm Dật nói:

"Cho dù sau này có ai hỏi các người về chuyện này thì cứ nói rằng tôi bị thương rất nghiêm trọng. Về phần những chuyện khác và thân phận của tôi, tuyệt đối không được nói nhiều, đây là mệnh lệnh."

Vẻ mặt của người trên xe cứu thương đều trở nên căng thẳng, "Đã biết."

"Liên hệ với Trương Đại Dũng của Nhị Viện, để ông ấy tới khám cho tôi."

"Được, tôi sẽ đi liên hệ ngay."

Không ai hiểu rằng tại sao Lâm Dật phải làm như vậy, nhưng thân phận của anh còn tại đó nên cũng không ai dám nói thêm cái gì.

Sau khi xe cứu hộ chạy đến bệnh viện, Trương Đại Dũng và hai viện trưởng khác cùng hơn mười vị bác sĩ đều đứng tại cửa chính, chờ Lâm Dật tới.

Lâm Dật nằm trên cáng cứu thương, được khiêng xuống từ trên xe, sau đó được đưa đến phòng cấp cứu.

Ba viện trưởng của bệnh viện, chủ nhiệm khoa ngoại và y tá trưởng đều ở lại đây, chuẩn bị tiến hành xử lý vết thương.

"Lâm chủ nhiệm, tôi vừa mới kiểm tra một chút, tuy diện tích vết thương rất lớn, nhưng thương thế không quá nghiêm trọng. Ngài yên tâm, sẽ không để lại di chứng sau này." Chủ nhiệm mổ chính khoa ngoại, Tôn Bác Đào nói.

"Tôi biết chuyện này." Lâm Dật cắn răng nói:

"Nhưng tôi có chuyện muốn dặn các người một chút."

"Lâm chủ nhiệm, ngài cứ nói." Trương Đại Dũng nói.

"Tuy thương tổn không quá nghiêm trọng, nhưng các người đừng có nói ra ngoài, cứ nói rằng thương thế nghiêm trọng, còn có khả năng phải cắt tay."

"Ngạch..."

Bọn người Trương Đại Dũng không rõ ràng cho lắm, đây chính là điềm xấu nha.

"Các người không cần hỏi tại sao, cứ làm theo lời tôi nói là được." Lâm Dật nghiêm túc nói:

"Hơn nữa nhất định phải làm theo lời tôi nói, nếu có người để lộ bí mật thì sẽ phải chịu trách nhiệm pháp luật."

Tinh thần của người trong phòng lập tức trở nên siết chặt, "Đã biết."

Chuyện xử lý miệng vết thương cũng không tốn bao nhiêu thời gian, cần hơn một giờ liền xong việc.

Nhưng Lâm Dật không có vội ra ngoài mà ở lâu thêm hơn một giờ.

Trương Đại Dũng còn vô cùng tri kỷ mà gọi hai y tá tới chăm sóc cho Lâm Dật.

Có cả hoa quả và đồ uống, chiếu cố như này phải gọi là vô cùng chu đáo.

Sau khi xử lý chuyện trong phòng xong, Lâm Dật được sắp xếp vào phòng đơn, có đầy đủ các loại thiết bị giám sát.

Người không biết còn tưởng rằng anh bị mắc bệnh nan y.

"Anh Lâm, anh muốn ăn chút gì không, em hiện tại sẽ đi mua." Lý Tự Cẩm lau nước mắt, nói.

An Ninh cũng giống như vậy, hốc mắt đỏ bừng, đôi mắt đẹp kia đã khóc đến mức sưng lên.

"Có thể đừng khóc nữa hay không, tôi còn chưa có chết đâu, hai người các người sao nhìn giống như đang túc trực bên linh cữu vậy."

"Ô ô ô..." Lý Tự Cẩm khóc càng thương tâm hơn.

"Bác sĩ nói tình huống của anh không tốt, nếu làm không cẩn thận thì có thể bị cắt tay, ô ô ô..."

"Ngạch..."

Đùa thật quá, lừa gạt cả người của mình luôn.

"Bác sĩ không phải đã nói rồi sao, chỉ là có khả năng, không phải vấn đề lớn." Lâm Dật nói:

"Vừa lúc tôi có chút đói bụng, hai người đi mua cho tôi ít đồ ăn, cũng đã hơn mười giờ đêm rồi."

"Ừm, anh Lâm muốn ăn cái gì, tôi sẽ đi cho anh."

"Mua chút bún thập cẩm cay và đồ nướng đi, thêm hai bình Tuyết Hoa lớn."

"Giờ đã là lúc nào rồi mà anh còn muốn uống rượu! Anh không muốn sống nữa sao!" An Ninh bóp eo, trừng mắt dạy dỗ:

"Mua cho anh ấy chút đồ ăn thanh đạm là được, đừng nên mua thịt cá, được rồi, cô ở lại trông coi đi, vẫn nên để tôi đi thì hơn."

Nói xong, An Ninh cầm túi, chuẩn bị đi mua bữa tối cho Lâm Dật.

Nhìn dáng vẻ vội vàng của An Ninh, Lâm Dật dường như thấy được bóng dáng của Lương Nhược Hư.

Chỉ là không có kiên định như Lương Nhược Hư mà thôi.

"Tự Cẩm, cô cũng trở về đi." Lâm Dật nói:

"Trong viện còn có chuyện chờ cô làm đấy, tôi đã không sao rồi, cô trở về nghỉ ngơi đi."

"Tôi không muốn đi." Lý Tự Cẩm lau nước mắt, cố chấp nói: "Tôi muốn ở lại đây với anh."

"Tôi hiểu ý của cô, nhưng tôi thật sự không có việc gì cả, không cần lo lắng, đừng làm chậm trễ công việc."

"Không sao cả, sáng ngày mai tôi liền trở về, sẽ không chậm trễ."

"Cô nhìn xem cô kìa, đúng là không hiểu chuyện chút nào." Lâm Dật nói:

"Nếu như cô cứ ở lại đây, tôi và chị An Ninh của cô sẽ không làm được chuyện gì cả."

Đều là người trưởng thành, Lý Tự Cẩm lập tức hiểu Lâm Dật có ý gì.

"Ừ ừ, vậy tôi sẽ đi trước." Lý Tự Cẩm nói:

"Nếu như bên này có chỗ cần giúp đỡ thì nhớ gọi điện thoại cho tôi."

"Được, biết rồi."

Lý Tự Cẩm rời đi với vẻ không nỡ, Lâm Dật thở ra một hơi, cầm điện thoại di động, bấm gọi video wechat cho Lương Nhược Hư.

"Anh làm em gấp muốn chết rồi, sao giờ mới gọi lại cho em."

Bên đầu kia video, Lương Nhược Hư mặc đồ ngủ, đầu tóc lộn xộn, còn đang bận rộn trước bàn làm việc của mình.

"Không phải đã nói với em rằng không sao rồi à, không cần lo lắng."

"Anh nói thì nhẹ nhàng lắm, xảy ra chuyện lớn như vậy, em có thể không lo lắng sao." Lương Nhược Hư thở phì phò nói:

"Vết thương có còn đau hay không, sẽ không để lại di chứng gì đó chứ?"

"Không bị cái rắm gì cả, không chậm trễ chuyện đó đâu, yên tâm."

"Em thật muốn cho anh một cước!"

Lương Nhược Hư trợn mắt nhìn Lâm Dật một chút rồi chuyển đề tài.

"Trong lòng anh có chắc chắn là ai làm hay chưa."

"Anh ở chỗ này gặp phải một người tên là Tôn Mãn Lâu, là tên cầm đầu của nhóm lưu manh lớn nhất Đông Bắc, còn rất có thế lực."

Lương Nhược Hư trầm tư một lát, Lâm Dật đều thừa nhận bọn họ có chút thế lực, vậy thì tại phương diện quy mô nhất định sẽ không nhỏ.

"Nếu thật sự đúng như anh nói, vậy sau lưng người tên là Tôn Mãn Lâu kia nhất định có người bảo bọc." Lương Nhược Hư nói:

"Cho nên anh nghi ngờ chuyện này có thể là do bọn họ làm."

"Sau khi anh đến Đông Bắc, Tôn Mãn Lâu là người duy nhất dám đối đầu với anh, ngoài ông ta ra thì không ai có lá gan lớn như vậy." Lâm Dật nói:

"Nhưng mà không có chứng cứ."

"Dân chúng mới nói chuyện chứng cứ, em thì không cần!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1504: Tôi Kêu Một Tiếng? Khiến Anh Sung Sướng Như Vậy Sao?

Chương 1504: Tôi Kêu Một Tiếng? Khiến Anh Sung Sướng Như Vậy Sao?

"Lương bí thư lợi hại, tiểu nhân ở chỗ này thầm tán thưởng cho ngài."

"Bây giờ đã là lúc nào rồi, anh còn đùa được nữa." Lương Nhược Hư đã tức giận gần chết, "Em sẽ gọi điện thoại xử lý chuyện bên kia ngay bây giờ."

"Em khoan lại vội, làm như vậy rất dễ bứt dây động rừng." Lâm Dật nói:

"Đêm qua, anh có thu thập đám người Tôn Mãn Lâu một trận, bình thường mà nói, xảy ra chuyện như vậy, bọn họ hẳn là không dám động thủ với anh nữa mới đúng. Hơn nữa còn dùng phương thức cực đoan như vậy, cho nên trong chuyện này nhất định còn có mờ ám."

Lương Nhược Hư trầm tư một lát mới lên tiếng:

"Ý của anh là có người đang giở trò giật dây phía sau Tôn Mãn Lâu sao?"

"Anh chỉ nghĩ như vậy, nhưng không có chứng cứ." Lâm Dật nói:

"Em có còn nhớ hay không, lúc anh đến bên này, em từng nói với anh, Đông Bắc bên này là địa bàn của Vương gia."

Nghe nói như thế, Lương Nhược Hư có loại cảm giác như bừng tỉnh đại ngộ.

"Ý của anh là, người tên là Tôn Mãn Lâu kia phụ thuộc vào Vương gia Yến Kinh sao?"

"Rất có thể là vậy, Tôn Mãn Lâu có thể phát triển đến mức này, nếu như không có hậu thuẫn cường đại là chuyện không thể nào. Hơn nữa nơi này là địa bàn của Vương gia, cho nên giữa bọn họ có thể sẽ có chút liên hệ, anh cần em giúp anh điều tra chuyện này một chút."

"Được, không thành vấn đề, ngày mai có thể cho anh một câu trả lời chắc chắn." Lương Nhược Hư nói:

"Nếu như chuyện này thật sự là do Vương gia giở trò quỷ, thì hoàn toàn có thể sử dụng cơ hội lần này để đánh cho bọn họ trở tay không kịp."

"Không có khả năng đó đâu." Lâm Dật nói với vẻ nghiêm túc:

"Lần trước chúng ta có thể thành công là do Vương gia khinh địch. Bọn họ sẽ không dễ dàng để lại nhược điểm, cho dù có biết là bọn họ chỉ điểm ở phía sau thì chúng ta cũng không có chứng cứ."

"Vậy anh định làm như thế nào?"

"Lấy đạo của người, trả lại cho người, đầu tiên điều tra quan hệ giữa Tôn Mãn Lâu và Vương gia, sau đó lại điều tra động tĩnh của Vương gia, em không cần quan tâm nhiều đến mấy chuyện còn lại.”

“Vậy chuyện anh bị thương thì làm sao bây giờ, cũng không thể không làm gì được."

"Yên tâm đi, anh biết nên làm thế nào, không để cho bọn em tới chính là đang đợi cơ hội."

"Cơ hội gì?"

"Mục đích của đối phương là giết anh, nhưng ra tay ở khu trượt tuyết lại không thành công. Anh đoán là mấy ngày sắp tới có lẽ sẽ còn có hành động khác."

"Ý của anh là bọn họ sẽ tới trong bệnh viện để ra tay sao?"

"Cũng có khả năng này, cho nên anh mới không để cho em tới, một khi thân phận của anh bị bại lộ thì dễ bứt dây động rừng."

"Có cần em gọi điện cho quân đội trong tỉnh hay không?"

"Không cần làm cái gì cả, em cứ làm tốt chuyện của mình là được, chờ sau khi bên này có động tĩnh thì anh sẽ gọi điện thoại cho em."

"Vậy anh cẩn thận một chút."

"Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu."

Cúp điện thoại của Lương Nhược Hư, Lâm Dật lại gọi cho Kỷ Khuynh Nhan.

Đầu tiên là trò chuyện về tập đoàn Lăng Vân và tập đoàn Triều Dương, sau đó Kỷ Khuynh Nhan lại hỏi thăm Lâm Dật một chút về tình huống bên này, đều là mấy chủ đề không có dinh dưỡng, nói ra cũng chỉ để giết thời gian.

Hơn nửa giờ sau, An Ninh trở về, Lâm Dật cũng cúp điện thoại.

Cô mua không ít thứ, nhưng phần lớn đều lấy thanh đạm làm chủ.

"Tự Cẩm đi đâu rồi?"

"Ngày mai cô ấy còn làm việc nên tôi bảo cô ấy trở về trước rồi." Lâm Dật nói:

"Chờ sau khi ăn xong thì cô cũng trở về đi, cha cô cũng đang nằm viện. Mỗi ngày cô đều chạy sang bên tôi như này cũng không phải là chuyện gì tốt cho lắm."

"Cha tôi đã tốt hơn nhiều rồi, một mình mẹ tôi cũng có thể chăm sóc." An Ninh nói:

"Nhưng anh lại chỉ có một mình ở đây, nếu tôi không đến thăm anh thì chẳng phải là lãng phí tuổi trẻ sao."

"Cô nói cũng đúng, hai bên đều là baba, đều phải hiếu thuận."

Vẻ mặt của An Ninh lập tức thay đổi, vừa xấu hổ vừa mất tự nhiên.

"Giờ đã là lúc nào rồi, sao anh vẫn chưa quên chuyện đánh cược kia chứ."

"Chuyện lớn như vậy, sao có thể nói quên là quên được." Lâm Dật nói:

"Vừa lúc bây giờ không có ai, cô có thể thực hiện lời hứa."

"Anh đúng thật là lòng lang dạ sói, tôi ngay cả cha tôi đều mặc kệ, chạy tới chăm sóc cho anh. Anh thế mà còn nhắc tới chuyện đánh cược, còn có chút lương tâm nào hay không!"

"Vậy tôi cũng không cần cô chăm sóc, thực hiện lời hẹn đi."

"Ngạch..." Vẻ mặt của An Ninh trở nên lúng túng, "Không được, tôi nhất định phải chăm sóc anh."

"Nếu như cô ở lại chăm sóc tôi, vậy quan hệ giữa hai ta sẽ là cha và con gái."

Bởi vì đang còn nghi ngờ hai người ám sát mình mấy ngày sắp tới có khả năng sẽ tới, cho nên Lâm Dật không muốn để An Ninh ở lại đây, để tránh xuất hiện nguy cơ và phiền phức không cần thiết.

"Được, được, được, anh nói thế nào thì là thế đó."

An Ninh cảm thấy mình vò mẻ không sợ rơi, bắt đầu mở đồ mà mình mới mua ra, chuẩn bị ăn cơm với Lâm Dật.

Lâm Dật: ? ? ?

Sao lại không phản bác thế?

"Cô cứ như vậy mà thừa nhận?"

"Thừa nhận." An Ninh nói: "Có cần tôi kêu luôn một tiếng để cho anh sung sướng không?"

Móa!

Lâm Dật thật ra không có hứng thú gì đối quan hệ cha và con gái này, dù sao những người mẫu trên mạng kia thường xuyên gọi mình như vậy chỉ để lôi kéo làm quen.

Về chuyện An Ninh không nguyện ý rời đi, nhất định ở lại chăm sóc mình, việc này đúng là rất đau đầu.

Nhưng Lâm Dật cũng không tiện nói gì.

Người ta là có ý tốt, nếu như cứ đuổi người ta đi, nhất định sẽ khiến người ta thương tâm.

Tuy cánh tay của Lâm Dật vẫn có thể động, nhưng bữa cơm này đều là An Ninh đút cho.

Trước đây Lâm Dật chưa từng nghĩ tới, người đầu tiên đút cho mình ăn lại là người khác ngoài Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư.

Tuy vết thương trên người không nặng, nhưng buổi tối còn cần truyền nước biển giảm viêm, An Ninh vẫn cứ ở lại đây không chịu đi, chuẩn bị giúp đỡ Lâm Dật xem thuốc và gọi y tá đến bất cứ lúc nào.

Trên thực tế, những công việc này đều không cần An Ninh làm, Trương Đại Dũng cũng đã căn dặn trước đó rất nhiều lần rồi.

Nếu như xảy ra sai sót gì trong chuyện này thì những y tá đó đều sẽ bị sa thải.

Trời tối người cũng yên tĩnh, ánh trăng lạnh lẽo ánh xuống phòng bệnh.

An Ninh cuộn tròn thân thể, ngủ ở giường bên cạnh.

Tại một thành thị xa lạ, có thể gặp một người phụ nữ như vậy, Lâm Dật cảm thấy có lẽ nó là vận may của mình.

Nhưng dường như cũng là một loại bất hạnh.

...

Băng Thành, Giang Bắc, biệt thự Vọng Giang.

Anh em nhà họ Tôn ngồi ở trên ghế sô pha, Trịnh Khôn Bằng ngồi ở một bên.

Hai người tập kích Lâm Dật đang đứng ở trước mặt ba người, vẻ mặt đều có chút khẩn trương.

Tôn Mãn Lâu danh tiếng lẫy lừng đang ở trước mặt mình, bọn họ muốn kiềm chế tâm trạng của mình, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, nhưng lại làm không được.

Đối với những thứ người sống trong nghề này, Tôn Mãn Lâu chính là thần tượng trong lòng bọn họ, do đó bọn họ đều không thể nào bình tĩnh nổi khi ở trước mặt anh ta.

"Chắc chắn bắn trúng Lâm Dật sao."

Tôn Mãn Lâu cầm điếu thuốc, mặt không thay đổi, hỏi.

"Chắc chắn, nhưng tôi không biết tại sao cậu ta lại phản ứng nhanh như vậy, cho nên không trúng điểm yếu, chỉ trúng bả vai."

Người đàn ông có kiểu tóc chia ba bảy đang vô cùng khẩn trương, bởi vì anh ta không rõ rốt cuộc trong lòng Tôn Mãn Lâu đang suy nghĩ gì.

"Vết thương cụ thể như thế nào bây giờ còn chưa có biện pháp phán đoán, nếu như cần thì chúng tôi có thể đến bệnh viện xem một chút."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1505: Người Sáng Lập Thời Đại.

Chương 1505: Người Sáng Lập Thời Đại.

"Không cần đâu." Tôn Mãn Lâu nói:

"Hai người các người không nên lộ diện trong khoảng thời gian gần đây, tìm một chỗ trốn đi, sau đó tôi sẽ sắp xếp cho hai người rời khỏi Trung Quốc."

Lời nói của Tôn Mãn Lâu khiến cho hai người đều co quắp và khẩn trương.

"Tôn lão đại, là bởi vì chúng tôi không xử lý được cậu ta nên ngài không hài lòng sao." Người đàn ông tóc chia ba bảy nói.

"Không phải như vậy, các người suy nghĩ nhiều rồi. Tôi hiểu rõ thực lực của Lâm Dật, các người có thể làm được như vậy đã rất khá." Tôn Mãn Lâu nói:

"Thân phận của cậu ta rất không bình thường, nói không chừng hiện tại đã bắt đầu điều tra chuyện này. Tôi sợ hành tung của của các người bị bại lộ. Nếu như các người lại đến bệnh viện thì nhất định sẽ vô cùng nguy hiểm, vì an toàn cho nên hai người không thể lộ mặt ra được."

Nói xong, Tôn Mãn Lâu lấy ra hai thẻ ngân hàng từ dưới bàn trà, đẩy về phía hai người.

"Trong mỗi tấm thẻ đều có 1 triệu, là thù lao cho nhiệm vụ lần này. Tôi sẽ sắp xếp chuyện phía sau đó giúp các người, cứ chờ tin tức của tôi là được."

"Cảm ơn lão đại nhiều!" Hai người lập tức trở nên vui vẻ, cầm lấy thẻ ngân hàng rồi rời đi.

Không đến vài phút, khi nghe tiếng âm thanh động cơ bên ngoài dần dần trở nên xa xôi, Tôn Mãn Lâu mới nói:

"Lão Trịnh, anh phái người theo sát họ, nếu như hai người bọn họ làm không chuyện nên làm thì tìm cơ hội xử lý."

"Đã biết, tôi sẽ phái người quan sát kỹ." Trịnh Khôn Bằng nói: "Nhưng chuyện của Lâm Dật thì nên làm sao bây giờ?"

"Nghe ngóng tình huống bên kia của cậu ta trước, lại tìm mấy gương mặt lạ hoắc đi qua đó, chuyện này không thể có bất kỳ sơ suất nào được."

"Được, tôi đã hiểu."

Sau khi lên tiếng, Trịnh Khôn Bằng quay người rời đi sắp xếp chuyện tiếp theo.

Trong toàn bộ biệt thự, cũng chỉ còn lại anh em nhà họ Tôn.

"Đại ca, chúng ta chơi như vậy có phải là quá độc ác rồi hay không."

"Em có biết tại sao nhiều năm như vậy mà em vẫn không thể lăn lộn lên được không." Tôn Mãn Lâu thấp giọng nói.

"Bởi vì em không đủ hung ác."

"Em đúng là, ha ha..."

Tôn Mãn Lâu nở nụ cười, "Giờ đã đến lúc nào rồi, nếu như không ngoan độc hơn những người khác thì cũng quá lạc hậu, anh đây cũng không có khả năng ngồi trên cái ghế này cho tới hôm nay."

Tôn Mãn Gia không nói mà chờ đại ca nói tiếp.

"Hiện tại thứ cần trong cái xã hội liều mạng này chính là đầu óc." Tôn Mãn Lâu nói:

"Giống như chuyện em muốn tạo xe hơi, nhưng em chỉ là người bán đậu phụ, như vậy chẳng lẽ không có biện pháp gì sao? Dĩ nhiên là không phải, chỉ cần động não, thuê những người có thể chế tạo xe hơi là được."

"Tình huống trước mắt chính là như vậy." Tôn Mãn Lâu nói:

"Nếu như là anh thì đại khái sẽ không đến chỗ Lâm Dật tìm phiền phức làm gì, nhưng Vương gia lại bày tỏ không hài lòng đối với hành vi của anh, cho nên anh không làm như vậy cũng không được."

"Em biết chuyện này." Tôn Mãn Gia nói:

"Ý của em là, có cần phải làm đến mức đó không. Cho dù nói thế nào thì Lâm Dật đều là một thương nhân rất nổi danh, nếu quả thật làm như vậy, sẽ tạo thành ảnh hưởng xã hội không tốt. Em sợ là sẽ nhóm lửa lên thân mình."

"Không còn cách nào khác, trước mặt anh chỉ có một con đường, nhất định phải làm như vậy." Tôn Mãn Lâu nói:

"Đây là cơ hội để đứng vững gót chân, tiếp tục đi lên, anh nhất định phải bắt lấy. Nếu như có một ngày trong tương lai, anh có thể đi vào trung tâm phạm vi của Vương gia thì Tôn gia chúng ta mới xem như là hoàn toàn xoay người."

"Anh, chẳng lẽ anh muốn..."

"Không sai, chính là vòng quyền lực!" Tôn Mãn Lâu híp mắt, nói:

"Cho dù thế lực của chúng ta ở đây có lớn bao nhiêu, kinh doanh có tốt thế nào thì chung quy lại vẫn không là gì cả, giống như là Lâm Dật vậy, cho dù cậu ta có tiền thì thế nào? Vương thiếu vẫn không biết cậu ta là ai, chỉ cần một câu là có thể giết chết cậu ta, nhưng phạm vi quyền lợi thì lại không giống."

Nói đến đó, Tôn Mãn Lâu cảm khái rồi lại thở dài.

"Một Tôn Mãn Lâu ngã xuống sẽ có vô số Tôn Mãn Lâu khác đứng lên, một người giàu có rớt đài thì sẽ có người giàu hơn đứng ra. Bởi vì tài phú và danh vọng của chúng ta đều là thời đại cho, nhưng thời đại thì lại nằm trong tay những người ở trung tâm quyền lợi. Cho nên cơ hội lần này càng giống với một khảo nghiệm của Vương gia đối với anh hơn. Anh nhất định phải nắm thật chắc!"

"Anh, ý của anh là cái mà Vương gia nhìn trúng là quá trình, mà không phải là kết quả sao?"

"Em thật sự cho rằng những người ở trung tâm vòng quyền lợi kia đều là kẻ ngu sao. Bọn họ người này lợi hại hơn người kia, máu trên tay họ đều đủ để nhuộm đỏ Tùng Hoa Giang. Anh so với bọn họ cũng chỉ là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn thôi." Tôn Mãn Lâu nói:

"Cho nên, nếu như anh không có có chỗ hơn người, bọn họ sẽ không thu nhận anh. Do đó, anh mới phải đưa Lâm Dật vào chỗ chết."

"Hơn nữa, cậu ta còn khiến cho anh mất hết mặt mũi trước nhiều người như vậy. Nếu như anh không tìm lại khí thế thì không chỉ mất hết mặt mũi trước mặt Vương gia mà trong lòng của người phía dưới, anh cũng sẽ trở thành một lão đại bất tài. Cho nên, dù có dựa vào nguyên nhân nào thì Lâm Dật đều phải chết. Đối với anh mà nói, đây là chuyện một mũi tên trúng hai con chim."

"Anh nói như thế thì em hiểu rồi."

Tôn Mãn Lâu vỗ vỗ bả vai của em trai, "Chờ sau khi chuyện này thành công, có lẽ anh sẽ phải rời đi, chuyện trong nhà bên này đều giao lại cho em. Đến lúc đó, Vua Đông Bắc mới chính là em."

"Ha ha, anh, nếu anh đã nói như vậy, em cũng không khách khí với anh nữa."

...

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật còn nằm trên giường bệnh, sau đó cố ý tìm cái cớ bảo An Ninh đi mua bữa ăn sáng, để có cơ hội gọi lại cho Lương Nhược Hư.

"Có tra được tin tức gì hay không?" Lâm Dật hỏi.

"Giống như anh nghĩ." Lương Nhược Hư nói:

"Người tên là Tôn Mãn Lâu kia đúng là người được Vương gia bồi dưỡng phía sau. Hơn nữa, thông qua tư liệu của lữ đoàn Trung Vệ, ông ta đã đến cấp C, là cao thủ, có thể xem như là một lực lượng bí mật mà Vương gia âm thầm bồi dưỡng."

"Vậy chuyện còn lại thì sao, có tra được động tĩnh của Vương gia gần đây không."

"Hành tung của những người khác của Vương gia đều rất bình thường. Nhưng Vương Miện có đến Băng Thành vào buổi tối ba ngày trước, chuẩn bị đến Nga để bàn chuyện làm ăn nhập khẩu vật liệu gỗ."

"Tới đây ba ngày trước sao?"

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, cũng oán thầm ở trong lòng:

"Thời điểm mình động thủ với Tôn Mãn Lâu là buổi tối hai ngày trước, hay nói cách khác, Vương Miện đã đến Băng Thành trước đó một ngày, đồng thời còn gặp mặt Tôn Mãn Lâu. Sau đó một ngày, hai bên mới xảy ra xung đột."

Đại não của Lâm Dật nhanh chóng xoay tròn, cố gắng load chuyện này một cách rõ ràng.

Lấy hiểu biết của Vương Miện đối với mình, nếu như biết hai bên có xảy ra xung đột, hẳn cũng sẽ không để cho Tôn Mãn Lâu động thủ với mình.

Cho dù muốn báo thù thì cũng sẽ âm thầm chuẩn bị ở trong bóng tối.

Nhưng sau khi gặp mặt theo đúng hẹn ước, mình đã đánh bại Tôn Mãn Lâu và tiêu sái rời đi.

Chuyện này cũng đã nói lên rằng, trước đó Vương Miện cũng không biết chuyện giữa mình và Tôn Mãn Lâu xảy ra tranh chấp.

Là sau khi xảy ra xung đột, anh ta mới biết chuyện này.

Nhưng Lâm Dật vẫn còn một chỗ không nghĩ thông.

Vương Miện nắm rõ tình huống của mình như lòng bàn tay, không có khả năng để cho Tôn Mãn Lâu động thủ được.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Lâm Dật di chuyển lòng vòng.

Chẳng lẽ muốn dùng Tôn Mãn Lâu để tự bạo với mình sao?

Dịch: MBMH Translate

Chương 1506: Sỉ Nhục Của Lữ Đoàn Trung Vệ.

Chương 1506: Sỉ Nhục Của Lữ Đoàn Trung Vệ.

"Uy? Có nghe em nói gì không đó?"

"Chuyện vừa rồi thì sao, em nói cái gì rồi? Lặp lại lần nữa."

"Em nói, mọi chuyện đều đã sáng tỏ, anh có tính toán gì không."

"Vương Miện đi Nga, trong thời gian ngắn hẳn là không về được đúng không?"

"Em cũng không rõ lắm, nhưng dựa theo thông lệ, khoản buôn bán lớn như vậy nếu không tốn mười ngày nửa tháng, chắc chắn là không thể xong được."

"Vậy được rồi, em không cần lo mấy chuyện phía sau nữa, anh sẽ tự mình xử lý."

"Cho bọn họ chút giáo huấn."

Đêm qua, Lương Nhược Hư đã nói chuyện này cho người trong nhà.

Thẩm Thục Nghi lập tức nghĩ đến, Lâm Dật sẽ ăn miếng trả miếng, đợi sau khi tìm được hung thủ chắc chắn sẽ không buông tha dễ dàng, cho nên bà đã dặn dò Lương Nhược Hư rất nhiều.

Nhưng Lương Nhược Hư lại không nói mấy lời này cho Lâm Dật, muốn để Lâm Dật báo thù!

Bởi vì cho đến bây giờ, lửa giận của cô đang còn nghẹn trong bụng, đêm qua còn ngủ không ngon giấc.

Nếu như không phải Lâm Dật phản ứng kịp thời thì chỉ sợ sẽ mất mạng.

"Yên tâm đi, anh biết làm thế nào mà."

"Đúng rồi, em còn có một việc muốn nói với anh." Lương Nhược Hư nói:

"Người của lữ đoàn Trung Vệ hình như đã bí mật tiến vào Băng Thành, đoán chừng sau đó sẽ liên hệ với anh."

"Anh đã biết."

"Em đi làm đây, chờ sau khi giải quyết chuyện của anh thì nhớ thông báo cho em biết trước."

"Biết mà, em đã nói rất nhiều lần rồi."

Nói xong, Lâm Dật cúp điện thoại.

Lâm Dật cũng không lo lắng chuyện lữ đoàn Trung Vệ đến Băng Thành.

Chắc chắn đều là bí mật hành động, hẳn là sẽ không khiến người ta phát hiện ra.

Về phần người tới là ai, Lâm Dật cũng có thể đoán được đại khái, hẳn là Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt. Nhưng anh lại không biết được bọn họ sẽ dùng phương thức gì để xuất hiện.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong với Lương Nhược Hư không bao lâu, An Ninh đã cầm bữa sáng và trở về.

Giống như đêm qua, lấy thanh đạm làm chủ, khiến cho đầu Lâm Dật bắt đầu cảm thấy ong ong.

"Tôi là bị thương bả vai, cũng không phải làm phẫu thuật, có thể cho tôi chút thịt hay không?"

"Đó cũng là vết thương, trước tiên cứ ăn chút đồ thanh đạm đã." An Ninh nói:

"Lúc trở về tôi có hỏi bác sĩ, họ nói tình trạng của anh bây giờ cũng không khá lắm, còn có khả năng phải phẫu thuật, càng không thể ăn đồ quá tùy tiện được."

Cái này mẹ nó!

Hai người cùng nhau ăn bữa sáng, thấy Lâm Dật không có việc gì, An Ninh liền trở về phòng bệnh tim mạch, chuẩn bị sang thăm cha của mình.

Sau khi An Ninh rời đi không bao lâu, cửa phòng bệnh bị đẩy ra lần nữa, Lâm Dật cho là cô quên thứ gì đó nên quay về lấy.

Không nghĩ tới là hai y tá.

Mới đầu Lâm Dật cũng không quan tâm lắm, nhưng anh lập tức phát hiện ra dáng người của một y tá trong đó vô cùng tốt, số đo còn lớn hơn so với An Ninh.

Nhìn kỹ một chút, Lâm Dật phát hiện có điểm gì đó là lạ.

Cho dù mang theo khẩu trang, thế nhưng em gái có số đo lớn này lại nhìn rất quen mắt.

"Phương thức ra sân của hai người đúng là khiến cho tôi có chút kinh diễm."

Người tới không là ai khác, chính là Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt!

Khưu Vũ Lạc vẫn như lúc trước, không có thay đổi gì quá lớn.

Nhưng Ninh Triệt dường như béo thêm một chút, dáng người càng trở nên nở nang, càng thêm mê người.

"Cũng không tệ lắm, đã không gặp chúng tôi lâu như vậy rồi thế mà liếc mắt một chút đã nhận ra."

Ninh Triệt cười híp mắt tháo khẩu trang xuống, bày ra một tư thế phong tao trước mặt Lâm Dật.

"Trang phục của hai chúng tôi thế nào, có phải là rất dụ hoặc hay không?"

"Loại đồng phục y tá này thì có gì mà mê người, y tá trên khắp Trung Quốc đều mặc như vậy, dù sao cũng phải ngắn thêm một đoạn, phối thêm đôi tất đen, đây mới gọi là hoàn mỹ."

"Chờ sau khi vết thương của cậu lành, tôi nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của cậu."

"Hai người các người có thể bình thường một chút hay không?" Khưu Vũ Lạc trợn trắng mắt, nói:

"Hai người vừa gặp mặt, sao cứ giống như tình nhân không bằng, có phải là tôi đang làm chậm trễ chuyện của hai người hay không?"

"Cho nên mới nói, cô không cảm thấy mình có chút hơi thừa sao?" Ninh Triệt nói:

"Nếu như cô không ở đây, nói không chừng hai chúng tôi đã bắt đầu làm việc rồi."

"Cô có thể biết xấu hổ một chút được hay không, cậu ấy đã bị như này rồi, cô còn muốn làm chuyện gì nữa?"

"Cậu ấy ở phía dưới, tôi ở phía trên nha." Ninh Triệt nói:

"Tốt xấu gì lúc trước cô cũng là người từng có bạn trai, không phải là ngay cả điều này mà cũng không biết đó chứ?"

"Cô quả thực đúng là sỉ nhục của lữ đoàn Trung Vệ."

"Dừng, dừng, đừng ồn ào nữa, không cần thiết bởi vì chút chuyện nhỏ này mà tranh giành tình nhân, nửa người dưới của tôi cũng không bị thương, hai người cùng lên là được."

"Tôi thấy không chỉ có Ninh Triệt, hai người các ngươi đều là sỉ nhục của lữ đoàn Trung Vệ."

Ba người lại nói chuyện phiếm một hồi, mới đi vào vấn đề chính.

"Tra được người động thủ chưa." Ninh Triệt cầm quýt trên bàn, vừa ăn vừa hỏi, thỉnh thoảng lại đưa cho Lâm Dật một nửa.

"Có đối tượng hoài nghi, nhưng không có chứng cứ, tôi cũng không thể tùy tiện động thủ." Lâm Dật nói:

“Nhưng rất rõ ràng, đối phương muốn dồn tôi vào chỗ chết, hôm qua không thành công, tôi đoán bọn họ sẽ lại đến."

"Ý của cậu là, bọn họ sẽ tìm một thời gian đặc biệt nào đó đến trong bệnh viện để giết chết cậu?"

"Chính là như vậy, đây cũng là nguyên nhân mà tôi không để các người tới, tránh việc bứt dây động rừng."

"Đã dùng súng, mà lại thủ pháp gây án còn chuyên nghiệp như vậy, tất nhiên là muốn giết người, cậu nói như vậy cũng đúng."

"Cho nên tôi muốn chờ một chút." Lâm Dật nói:

"Các người che giấu bản thân mình cho tốt, đừng để lộ."

"Yên tâm đi, chúng tôi rất chuyên nghiệp." Ninh Triệt nói:

"Không thấy chúng tôi đều thay quần áo để đến sao, đều đã nói trước với bệnh viện rồi."

"Trình độ của hai người có được không? Như vậy càng dễ khiến cho các y tá còn lại nghi ngờ hơn."

"Cậu cũng đừng xem nhẹ hai chúng tôi vậy chứ, hai chúng tôi cũng hiểu không ít tri thức về phương diện chữa bệnh, còn có thể miễn cưỡng ứng phó, không phải là vấn đề lớn." Ninh Triệt nói:

"Hơn nữa tôi cũng đã nói chuyện với y tá trưởng rồi, hai chúng tôi là y tá chuyên phụ trách cho cậu, không phải chăm sóc người khác nên không thể gây ra nghi ngờ được."

"Được, vừa lúc phòng này còn có cách âm."

Ninh Triệt nháy mắt ra hiệu, "Buổi tối tới một phát."

"Vậy thì đến một phát."

Hai người ở lại trong phòng bệnh một hồi, liền rời đi.

Chuyện Lâm Dật bị thương không thể coi thường, hai người còn phải đi sắp xếp những chuyện khác.

Trong một ngày này, Lâm Dật đều ở trong phòng bệnh, lúc không có gì thì nói chuyện phiếm với Kỷ Khuynh Nhan để giết thời gian.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, rạng sáng hôm sau, một chiếc xe Bora sedan màu đen đỗ tại trước cửa bệnh viện.

Trong xe có một người đàn ông dáng người cao gầy đang ngồi, anh ta mặc áo khoác da màu đen, tóc rối bời, nhìn giống như là một kẻ lang thang trên đường cái.

Sau khi đậu xe xong, người đàn ông gầy gò cũng không vội xuống xe, mà vừa ngậm điếu thuốc vừa gọi điện thoại.

"Khu nội trú thứ năm, phòng 1408." Trịnh Khôn Bằng nói qua điện thoại:

"Nhiệm vụ lần này rất quan trọng, gọn gàng một chút, đừng để xảy ra sự cố."

"Anh Trịnh cứ yên tâm, tôi biết phải làm thế nào, anh đã sắp xếp người bên phòng 1407 rồi đúng không."

"Bọn họ sẽ tiếp ứng cho anh." Trịnh Khôn Bằng nói:

"Chờ sau khi anh chuẩn bị xong thì nhớ thông báo cho tôi, tôi sẽ cho người cắt camera giám sát tầng 14, như vậy thì sẽ thần không biết quỷ không hay."

"Đã hiểu!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1507: Thật Ra Tôi Chỉ Là Tấm Màn Trên Mặt Đất.

Chương 1507: Thật Ra Tôi Chỉ Là Tấm Màn Trên Mặt Đất.

Thời gian trao đổi của hai người không lâu, sau khi cúp điện thoại, người đàn ông gầy gò liền dập tắt tàn thuốc, mang theo hoa quả đã mua sẵn ở bên ghế cạnh tài xế, đi về khu nội trú thứ sáu của bệnh viện.

Mà tại khoảnh khắc đi vào bệnh viện, vẻ mặt của người đàn ông bỗng nhiên trở nên rực rỡ, giống như người nhà của bệnh nhân đến đây để thăm bệnh nhân.

Tất cả mọi người trong bệnh viện đều không ai thèm liếc anh ta một cái.

Đến tầng 14, người đàn ông gầy gò nhìn bốn phía một chút.

Bởi vì đã rạng sáng, trong hành lang vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ y tá thì không có bất kỳ ai cả.

Chỉ có ba y tá, nhưng đều đang buồn ngủ, không có chút tinh thần nào.

Sau khi xác định tình huống xung quanh, người đàn ông gầy gò lại nhìn qua vị trí của cameras một chút.

Tình huống trước mắt vô cùng có lợi đối với hành động tiếp theo của mình.

Người đàn ông gầy gò lập tức đi vào phòng bệnh 1407, vẻ mặt lại khôi phục như ban đầu, gương mặt tựa như chết cả nhà.

Trong phòng bệnh có hai người, một người mặc quần áo bệnh nhân, nằm ở trên giường, một người khác ngồi bên cạnh giường, chăm sóc bệnh nhân.

Sau khi hỏi thăm tin tức của Lâm Dật, Tôn Mãn Gia liền sắp xếp hai người vào trong bệnh viện.

Mà người bệnh nhân cũng là thuộc hạ của Tôn Mãn Gia, trùng hợp là cũng bị chấn thương, trước đó ở tại Y Đại Nhất Viện, sau đó mới chuyển đến viện này.

"Anh Cao, anh đã đến."

Nhìn thấy người đàn ông gầy gò tiến vào, người ngồi cạnh giường đứng lên chào hỏi.

Cao Diệu Đông gật gật đầu, bỏ hoa quả qua một bên.

"Tình huống phía đối diện thế nào rồi, các người có biết được gì không."

"Nghe nói rất nghiêm trọng, còn có nguy cơ cắt tay." Người đàn ông phụ trách chăm sóc nói:

"Hơn nữa tôi thấy bệnh viện còn sắp xếp hai y tá chuyên nghiệp đến chăm sóc cậu ta, tình huống chắc là rất nghiêm trọng."

"Đến mức phải cắt tay sao? Vậy thì hành động ngày hôm qua cũng coi như là thành công."

"Nhưng Tôn lão đại muốn giết chết cậu ta, hiện tại người không chết nên vẫn cần tiếp tục động thủ."

"Chuyện sau đó cứ để tôi làm là được."

Trong phòng bệnh 1408, Lâm Dật và An Ninh đều không ngủ, cầm điện thoại di động xem phim.

"Cuối cùng cũng xem hết, mệt chết tôi rồi."

An Ninh xoay xoay lưng, đường cong tinh tế hiện rõ.

Phốc. . .

Lâm Dật ném hạt anh đào về phía bụng nhỏ của An Ninh.

"Đừng duỗi nữa, lộ cả thịt ra rồi."

"Ngạch. . ."

An Ninh lúng túng, vội vàng kéo áo xuống.

"Tôi gần đây là do ăn theo anh, lại không tập thể dục, nhiều thịt cũng bình thường, vẫn nằm trong phạm vi mà tôi có thể tiếp nhận."

"Cô đúng là rất khoan dung đối với mình."

"Không sai biệt lắm là được, anh muốn tôi luyện Vest line, tương đương với muốn mạng nhỏ này của tôi." An Ninh nói:

"Dáng người hơi mập này của tôi cũng rất tốt."

Lâm Dật nở nụ cười, dáng người của An Ninh quả thật không tệ, chỗ nên gầy thì gầy, chỗ cần có thịt thì có thịt, không khác Vương Oánh là bao, còn chưa tới mức hơi mập.

"Hết thuốc rồi, tôi bảo y tá rút kim cho anh, hôm nay có thể nghỉ ngơi rồi."

Tuy Lâm Dật không bị thương nặng, nhưng mỗi ngày đều cần truyền thuốc chống viêm.

Rất nhanh, An Ninh gọi y tá tới, nhưng người tới lại là Ninh Triệt.

Sau vài phút giải quyết, cô còn thuận tiện hếch mặt với Lâm Dật, sau đó mới rời khỏi phòng bệnh.

"Tôi phát hiện ra chuyện này."

Sau khi Ninh Triệt đi, An Ninh nói.

"Chuyện gì?"

"Tại sao tôi cứ cảm thấy y tá chuyên trách này có chút không thích hợp."

"Ừm? Lạ ở chỗ nào?"

Lâm Dật không khỏi nghiêm túc, nếu như ngay cả người bình thường như An Ninh đều có thể nhìn ra Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt không thích hợp, vậy bọn họ thật sự cần phải trở về đào tạo lại.

"Một trong đó còn rất chuyên nghiệp." An Ninh nói:

"Nhưng lúc y tá hung ác kia vừa tiến vào, sao tôi cứ luôn cảm thấy, cô ấy đang liếc mắt đưa tình với anh."

"Ngạch. . . Có sao?"

"Anh phải tin tưởng trực giác của phụ nữ." An Ninh nói:

"Anh có phải là nhịn quá lâu nên đã thông đồng với y tá bệnh viện rồi?"

Dù sao cũng là con gái có cần trực tiếp như vậy không!

"Lời này của cô là có ý gì, cô thấy tôi giống người như vậy lắm sao."

"Rất giống." An Ninh nói: "Mỗi đêm đều đuổi tôi đi, có phải là sợ tôi làm chậm trễ chuyện của anh không?"

"Cô nhanh đi nghỉ ngơi một chút đi, nếu như tôi thật sự có nhu cầu thì tìm cô tạm một chút là được, không cần thiết phải thông đồng với y tá."

"Tôi bóp chết anh, cái gì gọi là tìm tôi tạm một chút, tôi kém chỗ nào!"

"Người y tá kia là D, cô là C."

"Cút, biến thái!"

An Ninh trợn mắt nhìn Lâm Dật một chút, "Đi ngủ đây, không quan tâm đến anh nữa."

Nói xong, An Ninh đi vào góc phòng, thay một chiếc váy ngủ bằng bông rộng rãi, cũng không có chú ý nhiều đến Lâm Dật.

Lâm Dật lắc đầu, số đo và dáng người đều không tệ lắm, thế nhưng thiết kế bốn tà áo như này thật sự là phản nhân loại.

Có lẽ do mệt mỏi cả một ngày, nên nằm ở trên giường không bao lâu đã nghe thấy tiếng ngáy rất nhỏ của An Ninh.

Lâm Dật cầm điện thoại di động, gửi tin nhắn cho Ninh Triệt.

"Bên các người thế nào rồi? Phát hiện người nào khả nghi không?"

"Không có, hai người các người có thể bắt đầu, nhưng biên độ động tác đừng quá lớn, cách âm của gian phòng đó cũng không phải là quá tốt, không nên vượt qua 120 đề xi ben."

Cái này mẹ nó.

Lâm Dật mắng ở trong lòng một câu.

An Ninh hiểu lầm mình ngủ cùng Ninh Triệt, Ninh Triệt hiểu lầm mình ngủ cùng An Ninh.

Trên thực tế ông đây không ngủ với ai hết.

Lâm Dật càng nghĩ càng thêm rối.

Đều cho rằng ông đây ở tại bầu khí quyển, trên thực tế mình chỉ là tấm màn trên mặt đất.

Lâm Dật không đáp lại Ninh Triệt, bỏ di động qua một bên.

Có hai người bọn họ giám sát ở bên cạnh, mình cũng không cần lo lắng thêm gì, an tâm ngủ là được rồi.

Ong ong ong _ _

Vừa nằm được mười mấy phút, điện thoại di động của Lâm Dật lại vang lên.

"Trong hành lang có một người khả nghi, khoan hãy ngủ."

Nhìn thấy tin tức của Ninh Triệt, Lâm Dật tỉnh cả ngủ.

"Có thể xác định thân phận không."

"Không xác định được." Ninh Triệt nói:

"Sau khi ra khỏi thang máy thì dừng lại một phút đồng hồ trong hành lang, trên tay hình như còn cầm hoa quả, sau đó đi vào phòng 1407 đối diện cậu."

"Lúc này trời cũng sắp rạng sáng rồi, còn cầm hoa quả tới thăm bệnh nhân sao?"

"Đây chính là điểm đáng ngờ." Ninh Triệt nói:

"Người đến thăm bệnh bình thường đều là ban ngày, không có nửa đêm, đương nhiên, cũng có thể là tới thay ca, thuận tiện mua ít đồ."

Lâm Dật khẽ nhíu mày, hành động của đối phương tuy cũng có thể giải thích thông suốt, nhưng vẫn có điểm đáng ngờ.

"Các người nhìn kỹ chút, có biến thì lập tức thông báo cho tôi."

"Biết rồi."

Lâm Dật không đáp lại, mà loay hoay trên điện thoại di động, đã tỉnh ngủ.

Nếu như tất cả đều là trùng hợp, vậy dĩ nhiên là tốt nhất, không cần lo lắng gì cả.

Nếu như đối phương thật sự có hiềm nghi, như vậy thì Tôn Mãn Lâu đúng thật là có chút trình độ.

Vậy mà thần không biết quỷ không hay sắp xếp người quan sát mình ngay tại phòng đối diện, quả thực không tầm thường.

Lâm Dật nhìn về phía An Ninh đang ngủ ở bên cạnh theo bản năng.

Bản thân anh thì không sao cả, nhưng nhất định phải sắp xếp cho cô thật cẩn thận, không thể để cho cô ấy bị thương được.

Ong ong ong _ _

Ngay tại lúc Lâm Dật đang tự hỏi nên xử lý An Ninh như thế nào, thì điện thoại trên giường lại vang lên.

"Đừng làm nữa, mau kéo quần lên, giám sát bị gián đoạn đột ngột, có lẽ sắp xảy ra chuyện!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1508: Tra Tấn Linh Hồn.

Chương 1508: Tra Tấn Linh Hồn.

Trong lòng Lâm Dật đột nhiên xiết chặt, hiện tại anh có thể xác định đối phương nhất định là có hiềm nghi!

Nếu không thì camera giám sát không có khả năng bị mất tín hiệu ở thời điểm này!

Theo bản năng, Lâm Dật trực tiếp chui vào ổ chăn của An Ninh.

An Ninh vừa mới ngủ thì phát hiện Lâm Dật chui vào, bị dọa cho hoa dung thất sắc.

Tuy đều mặc quần áo, nhưng cũng không thể chỉ như vậy được!

"Lâm Dật, anh làm gì vậy!"

Tuy quan hệ với Lâm Dật càng ngày càng quen thuộc, nhưng An Ninh cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như thế.

Mặc dù có chút hoảng hốt, nhưng cô lại không sợ hãi chút nào.

Thậm chí trong đầu còn lóe qua một ý nghĩ.

Nếu như Lâm Dật thật sự có suy nghĩ trên phương diện kia thì mình có nên phản kháng hay không? Do đó gương mặt xinh đẹp trong bóng tối liền đỏ rần lên.

"Đừng nói chuyện!"

Lâm Dật bít miệng cô lại, "Đợi lát nữa cho dù có xảy ra chuyện gì, cô đều phải ở trong chăn không được động đậy!"

An Ninh trừng mắt, nhìn vẻ mặt của Lâm Dật, cô biết đã xảy ra chuyện không tốt.

Cho dù không có cách nào nói chuyện, nhưng cô vẫn dùng sức uốn éo người.

"Đã bảo cô là đừng lên tiếng rồi, có thể thành thật một chút hay không!"

An Ninh tránh thoát khỏi trói buộc của Lâm Dật, lấy cái tay đang ở trước người mình của anh ra.

Ngạch...

Lâm Dật có chút xấu hổ.

"Thật sự xin lỗi, mò lộn chỗ, tôi đang nói sao lại mềm như thế đây."

An Ninh hung hăng liếc Lâm Dật một chút, nhưng cả người còn đang ở trong vòng quay cuồng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Cho dù có xảy ra chuyện gì thì cũng không cần sợ, bây giờ thì nhắm mắt lại, quay mặt về phía tường, không được quay đầu lại."

An Ninh trừng tròng mắt, gật gật đầu, sau đó nhắm mắt lại thật chặt rồi xoay người qua.

Mà Lâm Dật vẫn nằm thẳng ở trên giường,

Két két _ _

Đúng lúc này, tiếng mở cửa vang lên, trong đêm tối yên tĩnh, âm thanh âm đột ngột này lại lộ vẻ càng khủng bố chói tai.

Thân thể của An Ninh bắt đầu run rẩy trong vô thức.

Bản năng nói cho cô rằng đã xảy ra chuyện không tốt, nếu không Lâm Dật cũng không như vậy.

Cao Diệu Đông đi từng bước một về phía Lâm Dật, trên tay cầm một thanh dao găm sắc bén, trong mắt lộ ra một tia hung ác!

Mượn ánh trăng phía ngoài, Cao Diệu Đông nhìn thấy Lâm Dật nằm ở trên giường của An Ninh.

Nhưng vẻ mặt của anh ta cũng không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Theo tin tức từ đồng bọn thì có một người phụ nữ vẫn luôn đi theo bên cạnh chăm sóc cậu ta.

Đã trễ như vậy, hai người chơi bời trên một cái giường cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Động tác của Cao Diệu Đông rất nhẹ, bước chân không chút tiếng động nào, sau đó đến bên cạnh Lâm Dật.

Nhìn thấy Lâm Dật đã ngủ say, đồng thời phát ra tiếng ngáy nhỏ.

Cao Diệu Đông nhếch miệng lên, giơ dao găm sắc bén lên.

Nhưng ngay tại lúc muốn đâm xuống, một tiếng nói bất ngờ vang lên khiến cho lỗ chân lông toàn thân của anh ta đều co rút lại.

"Thủ pháp đúng là rất chuyên nghiệp, lúc trước hẳn là đã làm không ít chuyện như này đúng không."

Tiếng nói của Lâm Dật khiến cho tâm trạng của Cao Diệu Đông như rơi xuống đáy cốc!

"Cậu thế mà!"

"Vẫn luôn đang chờ anh đây!"

Trong chốc lát, vẻ mặt của Cao Diệu Đông bỗng trở nên hung ác, "Cho dù cậu có nhìn thấu kế hoạch của chúng tôi thì cũng vô dụng, hôm nay nhất cậu định phải chết!"

Cao Diệu Đông không nói nhảm nhiều, cầm dao găm, hung hăng đâm về phía Lâm Dật!

"Bỏ đao xuống!"

Giọng nói của Khưu Vũ Lạc vang lên, động tác của Cao Diệu Đông đột nhiên dừng lại. Anh ta máy móc quay đầu, nhìn thấy một người phụ nữ mặc đồng phục y tá, đang cầm súng chỉ vào mình!

"Các người thế mà!"

"Đừng cái gì mà các người nữa."

Lâm Dật đứng dậy đánh rớt dao găm của Cao Diệu Đông, "Nếu như tôi có thể bị các người giết chết như vậy thì Lâm Dật tôi sao có thể sống tới ngày hôm nay được."

"Nói đi, có phải là Tôn Mãn Lâu để cho các người tới hay không."

Lâm Dật bình tĩnh hỏi.

"Làm cái nghề này của chúng tôi thì đã sớm đưa lưng quần cho người ta, cũng dự liệu sẽ có ngày hôm nay, các người đưa tôi đi đi." Cao Diệu Đông lạnh lùng nói.

"Đưa đi đâu?"

"Cục cảnh sát."

"Mới rồi còn khen anh chuyên nghiệp, không nghĩ tới tôi đã nhìn nhầm rồi, anh đúng là chưa từng thấy qua việc đời mà." Lâm Dật nói:

"Nếu như tôi chỉ là một doanh nhân bình thường, làm sao có thể có súng được."

"Chuyện này. . ."

Thấy Lâm Dật nói kiểu này, Cao Diệu Đông mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

"Chẳng lẽ cậu còn muốn giam giữ người trái phép sao!"

"Tôi đây chính là một công dân tốt, sao có thể làm chuyện phạm pháp được." Lâm Dật nháy mắt ra hiệu cho Khưu Vũ Lạc.

"Lấy giấy chứng minh thân phận của cô ra, cho anh ta nhìn xem."

Khưu Vũ Lạc đưa giấy chứng nhận ra, Cao Diệu Đông sau khi thấy, thì vẻ mặt lập tức sụp đổ.

"Các, các người là người quân đội!"

"Không phải vậy thì lấy giấy chứng nhận ở đâu ra?"

Lâm Dật bắt chéo hai chân, tay vuốt vuốt dao găm.

"Cho nên anh tốt nhất nên ngoan ngoãn phối hợp, đối với hai chúng ta đều có chỗ tốt."

"Không phải tôi đã nói rồi sao, làm cái nghề này của chúng tôi thì đã nghĩ đến ngày này từ trước, không sợ uy hiếp của các người."

"Trước đó tôi từng gặp ninja của Đảo quốc, đám người kia còn cứng rắn hơn anh nhiều, cuối cùng vẫn bị khuất phục đó thôi."

Lâm Dật không nhịn được ngoáy ngoáy lỗ tai, nói với Khưu Vũ Lạc:

"Gọi điện thoại cho Trương Đại Dũng, để khoa gây mê đưa chút thuốc tê tới, tôi sẽ tiêm cho anh ta một ít trước."

Trên thực tế, rất nhiều thuốc tê của bệnh viện đều là hàng cấm, chỉ là số lượng được tính toán khác biệt nên mới không tính là nguy hại.

"Được."

"Các, các người muốn làm gì!"

"Không làm gì cả, chỉ là muốn chơi chết anh." Lâm Dật bình tĩnh nói:

"Tôi muốn nhìn xem anh có thể chịu được bao lâu, nếu như anh còn có vợ con, tôi cũng sẽ cho bọn họ nếm thử xem nó có vị gì, đều là người một nhà, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu."

"Cậu, cậu..."

Vẻ mặt của Cao Diệu Đông bỗng nhiên trở nên dữ tợn.

"Cậu không thể nào là người quân đội, người quân đội sẽ không làm chuyện như vậy!"

"Chúng tôi trực thuộc ngành cơ mật tối cao nhất, anh không thể dùng ánh mắt của người bình thường để nhìn chúng tôi được." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa anh phải tin tưởng rằng tôi là người nói được thì làm được, đương nhiên, anh cũng đừng cảm thấy tôi sẽ luôn chờ anh."

"Đồng bọn của anh tại phòng 1407, đoán chừng cũng đã bị người của chúng tôi khống chế. Nếu như anh không thể bàn giao lại trước bọn họ thì anh tự biết hậu quả đi."

"Chuyện này. . ."

Cao Diệu Đông chảy đầy mồ hôi lạnh, khẩn trương tới cực điểm.

Anh ta cho tới bây giờ chưa từng dùng qua hàng cấm, nhưng cũng biết thứ đó, bởi vì trong tổ chức, Tôn lão đại đã nghiêm cấm các thành viên đụng vào.

Một khi bị nhiễm thì nửa đời sau của mình coi như xong!

Sống không bằng chết!

Tí tách...

Tí tách...

Tí tách...

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mồ hôi lạnh đã ướt đẫm lưng áo của Cao Diệu Đông, giống bị mưa rào tầm tã xối qua vậy.

Lâm Dật thì vẫn nhìn điện thoại di động, không nói một lời.

Khưu Vũ Lạc cũng có chút bội phục Lâm Dật.

Loại thủ đoạn thẩm vấn này, quả thực chính là một sự tra tấn tàn nhẫn đối với linh hồn.

Không cần lên tiếng, thời gian sẽ khiến cho bọn họ tự sụp đổ.

"Tôi nói! Tôi sẽ nói tất cả!"

Khưu Vũ Lạc thở ra một hơi, cuối cùng cũng có hiệu quả.

"Thật xin lỗi, đã chậm rồi."

Lâm Dật cầm điện thoại di động, lắc lắc trước mặt Cao Diệu Đông.

"Tại một phút đồng hồ trước, đồng bọn bên cạnh của anh đã nói rồi, cho nên, tôi không cần anh nữa."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1509: Giãy Dụa Cuối Cùng.

Chương 1509: Giãy Dụa Cuối Cùng.

"Không, không muốn..."

Cao Diệu Đông liều mạng lắc đầu, sự kiên trì trước đó đã bị sự hoảng sợ thay thế.

"Cậu muốn biết cái gì, tôi sẽ nói hết cho cậu!"

"Tôi không muốn biết cái gì hết, anh đã không còn giá trị đối với tôi."

Lâm Dật dùng một đao bổ vào cổ Cao Diệu Đông, người kia lập tức ngất đi.

Khưu Vũ Lạc cũng thuận thế cất súng về.

Lâm Dật vỗ vỗ vào mông An Ninh, "Được rồi, đứng lên đi, mọi chuyện đều đã được giải quyết."

An Ninh cẩn thận đứng lên, cô cảm thấy thế giới quan của bản thân đều muốn sụp đổ.

Mình rốt cuộc đã quen biết người gì vậy!

"Không có dọa cô đó chứ?" Lâm Dật thử thăm dò.

"Tôi sắp bị dọa chết rồi đây này."

"Yên tâm đi, sau này sẽ không nguy hiểm nữa." Lâm Dật hoạt động xương cốt một chút, vết thương trên bả vai còn có chút không thoải mái.

"Anh đừng lộn xộn, cẩn thận chảy máu!"

"Không có việc gì, đã tốt hơn nhiều."

"Tốt hơn nhiều?" An Ninh ngơ ngẩn, "Không phải bác sĩ đã nói có nguy cơ cắt tay sao."

"Là tôi bảo bọn họ nói như vậy, nếu không sao có thể khiến những người này mắc câu được."

An Ninh cảm thấy đầu của mình có chút không đủ dùng, mọi chuyện rốt cuộc là sao vậy!

Sao giống như mấy bộ phim chiến tranh tình báo thế.

"Hai người đừng nói nữa, chuyện trước mắt nên xử lý như thế nào đây."

"Bên phía Ninh Triệt đã tra được địa chỉ của Tôn Mãn Lâu, tôi bây giờ sẽ qua đó một chuyến, xử lý bọn họ trước." Lâm Dật nói:

"Chuyện bên bệnh viện trước hết cứ tương kế tựu kế đã, không thể bứt dây động rừng."

"Tôi thông báo cho những người khác tập hợp lại trước."

"Hả? Tập hợp cái gì?"

"Lần này không chỉ có tôi và Ninh Triệt tới mà người của khu vực an ninh Yến Kinh, khu cảnh giới Trung Hải cũng đều tới, chuẩn bị nhổ tận gốc."

"Không phải vậy chứ, gây nên chiến trận lớn như vậy sao?"

"Bên phía tỉnh Long Giang đều là người của Vương gia, cho nên không có cách nào điều động, do đó mới điều người của Yến

Kinh và Trung Hải đến đây." Khưu Vũ Lạc nói.

"Việc này là Lục lão sắp xếp sao?"

"Đúng vậy."

Lâm Dật sờ cằm, cảm thấy Lục Bắc Thần hẳn là muốn mượn cơ hội lần này, làm suy yếu chiến lực của Vương gia một chút.

"Vậy thì bắt đầu đi."

Lục Bắc Thần cũng đã chủ động tham dự vào, việc này cho thấy thái độ ông ấy, chính mình cũng không còn gì để nói , cứ làm theo ý của người ta là được.

Mà vốn dĩ mình cũng định làm như vậy.

Trước khi đi, Lâm Dật quấn băng vải trên người lại thật chặt, thay quần áo, đem theo cả điện thoại của Cao Diệu Đông, chuẩn bị đi ra ngoài.

"Các, các người muốn đi sao?" An Ninh hỏi.

"Tối nay cô cứ ở trong phòng bệnh đừng đi ra, tôi sẽ phái người bảo vệ cô." Lâm Dật sờ đầu An Ninh, "Ngủ ngon, mơ đẹp."

Nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Dật và Khưu Vũ Lạc, An Ninh có chút hoảng hốt.

Trong một đêm này, cô cảm thấy mình như nhận thức rõ hơn về Lâm Dật.

Khoảng cách giữa mình và anh ấy dường như càng ngày càng xa.

Ba người đi ra từ trong bệnh viện, lên chiếc Toyota Prado của Khưu Vũ Lạc, lái về phía biệt thự Vọng Giang ở Giang Bắc.

...

"Tình huống bên bệnh viện thế nào rồi?"

Trong biệt thự, Tôn Mãn Lâu một tay chống đầu, cho dù đã rạng sáng, nhưng lại rất tỉnh táo.

"Tạm thời còn chưa thấy phản hồi." Trịnh Khôn Bằng nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói:

"Lẽ ra đã qua thời gian dài như vậy, hẳn là phải xử lý xong xuôi rồi mới đúng, để tôi gọi điện hỏi một chút."

"Không cần!" Tôn Mãn Lâu nói:

"Tôi hiểu rõ tính tình của Cao Diệu Đông, lúc anh ta làm việc thì không nên thúc giục, nếu không sẽ chậm trễ chuyện chính."

Ong ong ong _ _

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, điện thoại di động của Trịnh Khôn Bằng vang lên.

"Xong rồi!"

Trịnh Tân Cương vỗ đùi, "Anh ta hiện tại đang chuẩn bị rút lui."

Hô ~~

Tôn Mãn Lâu thở ra một hơi, vẻ mặt khẩn trương trong nháy mắt đã buông lỏng đi không ít.

"Việc này làm rất tốt, chờ sau khi anh ta trở về thì thưởng cho 1 triệu, rồi sắp xếp ra nước ngoài, tạm thời không nên quay lại."

"Đã hiểu!"

"Con bà nó, tốn bao nhiêu công sức cuối cùng cũng giết được cậu ta."

Tôn Mãn Gia đứng lên, lấy từ trong tủ rượu ra một bình Whiskey, và ba ly rượu.

"Uống chúc mừng một ly trước."

"Ha ha...Quả nên uống một chén." Trịnh Khôn Bằng nói:

"Cuối cùng cũng có thể giết chết được cậu ta."

Lâm Dật chết khiến cho bầu không khí ngột ngạt trong biệt thự trở nên thoải mái hơn.

Ngay cả Tôn Mãn Lâu, đều uống một hớp rượu lớn, dùng nó để phát tiết phẫn hận trong lòng.

"Anh, cho dù nói thế nào, Lâm Dật cũng là nhân vật công chúng, cái chết của cậu ta nhất định sẽ thu hút sự chú ý của toàn xã hội." Tôn Mãn Gia nói:

"Hiện tại không thể coi nhẹ lực lượng bên truyền thông được, nếu như ảnh hưởng quá lớn thì sau đó sẽ không dễ thu dọn."

"Anh đã nghĩ đến những chuyện này, sẽ tìm người xử lý."

Cái chết của Lâm Dật, đối với Tôn Mãn Lâu mà nói, chính là bước quan trọng nhất trong cuộc đời.

Đợi sau khi Cao Diệu Đông trở về, hỏi tình huống bên bệnh viện cho rõ ràng, sau đó mới thông báo chuyện này Vương Miện, để cho cậu ấy xử lý chuyện phía sau.

"Vậy thì càng tốt hơn." Tôn Mãn Gia giơ ly rượu lên cao, "Đại ca, chúng ta hôm nay phải uống cho thật đã, mẹ nó, cuối cùng cũng xả được cơn tức!"

"Đến, cạn ly!"

"Ui, đây là gặp được chuyện gì cao hứng mà uống vui vẻ như vậy?"

Ngay tại lúc ba người đang cạn ly, đột nhiên có tiếng nói truyền vào từ cửa, khiến cho trong lòng của ba người lộp bộp một chút.

Bởi vì bọn đều rất quen thuộc với giọng nói này!

Đột nhiên nhìn lại thì hoảng sợ phát hiện, Lâm Dật và hai người phụ nữ đang đi vào bên ngoài!

Ba!

Ly rượu trên ta của Tôn Mãn Gia rơi trên mặt đất, vỡ nát!

"Cậu, cậu không phải là đã chết rồi à, sao lại còn sống!"

"Ai nói cho anh là tôi đã chết vậy?" Lâm Dật hỏi lại, sau đó lấy điện thoại của Cao Diệu Đông ra, "Là anh ta sao?"

"Cậu, cậu thế mà..."

Ba người đều trợn tròn mắt, cho dù là Tôn Mãn Lâu cũng không có cách nào bình tĩnh nổi tại thời điểm này.

"Ba người mà anh phái đi đều đã bị tôi khống chế." Lâm Dật nói:

"Cho nên tin tức vừa rồi chính là tôi gửi đó, rất xin lỗi khi phải nói cho các người biết rằng các người bị lừa rồi."

Tôn Mãn Gia nuốt ngụm nước miếng, ông ta đã luống cuống, hoàn toàn không biết nên xử lý chuyện này như thế nào.

Nhưng Tôn Mãn Lâu và Trịnh Khôn Bằng thì lại khôi phục sự tỉnh táo rất nhanh.

"Lâm Dật, tôi đúng là đã đánh giá thấp cậu, cậu đã khiến cho tôi phải thay đổi cách nhìn."

Lâm Dật nhướng mày, trong ánh mắt mang theo sự khen ngợi.

"Nhìn dáng vẻ của ông thì hình như muốn giãy dụa một chút."

"Ha ha..."

Tôn Mãn Lâu cười lạnh một tiếng, "Nếu như không có bản lĩnh, cậu cảm thấy tôi dám gióng trống khua chiêng ra tay với cậu sao."

Ba!

Tôn Mãn Lâu đốt điếu thuốc, bình tĩnh nói:

"Nếu như cậu cảm thấy như vậy là có thể đối phó tôi, thì đúng là quá xem thường tôi rồi, người đâu tới đây!"

Tôn Mãn Lâu ra lệnh một tiếng, hai mươi mấy người xông vào từ bên ngoài.

Trong đó có mười người cầm súng cùng với những người khác vây ba người lại.

"Tới đi, cậu không phải có thể tránh đạn sao, để tôi xem một chút, bây giờ cậu còn có thể tránh thoát được không!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1510: Chào Từ Biệt.

Chương 1510: Chào Từ Biệt.

Lâm Dật nhìn ra bốn phía.

"Các người đúng là có không ít người."

Tôn Mãn Lâu nhún vai, "Không phải vậy thì sao, qua nhiều năm như vậy, tôi đã gây ra bao nhiêu thù hằn, nếu như không có chút chuẩn bị, sao tôi có thể sống đến hôm nay được?"

"Vậy thì đúng là rất vừa vặn, kinh nghiệm của hai chúng ta cũng không khác nhau là bao." Lâm Dật nói:

"Tôi cũng có không ít kẻ địch nhưng vẫn còn sống rất tốt."

"Sau đó thì sao, cậu nói tiếp, tôi muốn nhìn xem hôm nay cậu làm thế nào để có thể sống mà rời khỏi nơi này."

"Được."

Lâm Dật cười lên tiếng, cất cao giọng, nói:

"Người của bọn họ đều đã đến đông đủ, các người cũng tiến vào đi, đừng ném mặt mũi của mình."

Tiếng nói vừa dứt thì tiếng bước chân ầm ầm lại truyền đến.

Tôn Mãn Lâu nhìn thấy mấy chục người có súng ống đầy đủ xông vào từ bên ngoài, giơ họng súng đen như mực vào đầu của ba người.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể!" Tôn Mãn Lâu đã hoàn toàn choáng váng, "Cậu là người của quân đội!"

"Thông minh!"

Sau khi biết được thân phận của Lâm Dật, sắc mặt của Tôn Mãn Lâu và thủ hạ của ông ta đều trở nên trắng bệch.

Đối nghịch với người của quân đội không phải là muốn chết sao!

"Đều bỏ súng xuống cho tôi!"

Khưu Vũ Lạc lạnh giọng lên tiếng, lúc này đối phương đã bị dọa cho phải nộp vũ khí đầu hàng!

"Tới đi, chúng ta tiếp tục." Lâm Dật nhìn Tôn Mãn Lâu rồi nói:

"Ông còn có chuẩn bị gì nữa, nếu như chỉ có những thứ này mà muốn chơi với tôi thì hình như còn không đủ."

Tôn Mãn Lâu ngồi liệt ở trên ghế sô pha, tại giờ phút này, linh hồn anh ta dường như đã bị kéo ra.

"Cậu không phải chỉ là chủ tịch của một công ty à, làm sao có thể là người của quân đội được!"

“Thật ra tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, dù sao ông cũng là người của Vương Miện, sao anh ta lại không nói với ông chuyện liên quan tới tôi vậy."

"Cậu còn biết Vương thiếu!"

"Làm sao có thể không biết." Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Vương gia bọn họ chính là bị tôi kéo lên Thần Đàn, anh ta không biết tôi mới là lạ."

"Không có khả năng, không thể nào!"

Tôn Mãn Lâu hét lên như người điên:

"Vương thiếu đã nói, cậu ấy không biết cậu!"

"Nghe lời này của ông, tôi đại khái cũng có thể hiểu rõ mọi chuyện rồi." Lâm Dật nói:

"Dựa vào năng lực hiện tại của Vương gia bọn họ hẳn là không thể làm gì tôi, nhưng vẫn muốn giết chết tôi, cho nên mới muốn mượn tay của ông để tiêu diệt tôi. Nói cách khác, chính là muốn hai chúng ta đấu với nhau, sau đó Vương gia chỉ cần lo cho thân mình là được."

"Không thể nào!"

Tôn Mãn Lâu nói: "Vương gia bồi dưỡng tôi nhiều năm như vậy, không có khả năng bỏ qua tôi được!"

"Ông đúng thật là, thông minh quá sẽ bị thông minh hại!" Lâm Dật nói:

"Vương gia có thể đưa ông lên vị trí này, đã nói lên bọn họ có năng lực bồi dưỡng một Lý Mãn Lâu, Vương Mãn Lâu khác đi tới ngày hôm nay. Ông nghĩ mấy người trong vòng quyền lực này quá tốt đẹp rồi, như vậy sẽ sống không được lâu đâu."

Sắc mặt Tôn Mãn Lâu trở nên khó coi, thân thể run rẩy không thôi.

Không hề nghi ngờ, tại lúc hai người trao đổi, Vương Miện cố ý che giấu quan hệ giữa cậu ta và Lâm Dật!

Cậu ta có biết Lâm Dật!

Hơn nữa còn là đối thủ một mất một còn!

Cậu ta vậy mà lại lừa mình!

Tôn Mãn Lâu là người thông minh, lập tức nhìn ra manh mối từ trong chuyện này.

Nếu như không có mờ ám thì Vương Miện cũng không cần phải che giấu quan hệ giữa cậu ta và Lâm Dật.

"Dù sao trời đang còn sớm, tôi có thể cho ông một cơ hội, gọi điện thoại cho Vương Miện nói cho anh ta biết rằng tôi đã chết, xem anh ta có phản ứng gì."

Tôn Mãn Lâu nơm nớp lo sợ lấy điện thoại di động ra, bấm gọi cho Vương Miện, quyết định làm theo lời Lâm Dật nói, thử thăm dò thái độ của Vương Miện.

Điều này có vẻ có tác dụng hơn mấy thứ khác nhiều.

"Vương thiếu, thành công, Lâm Dật đã bị tôi giết chết."

"Xử lý rồi sao? Chắc chắn?"

Trong giọng nói của Vương Miện mang theo chút kích động nhè nhẹ.

"Chắc chắn, hôm nay tôi lại phái người tới, ra tay ở trong bệnh viện."

Lúc nói chuyện, thân thể Tôn Mãn Lâu đang run lên.

Bởi vì thái độ của Vương Miện quyết định sống chết của mình!

"Tôn Mãn Lâu, sao chú lại làm như thế!"

Giọng điệu của Vương Miện đột nhiên thay đổi, "Chú biết Lâm Dật là ai không mà dám động thủ với cậu ta!"

Tất cả mọi người đều nghe rõ tiếng nói chuyện của Vương Miện.

Nhưng anh em nhà họ Tôn chính là người không thể tiếp nhận nhất.

"Vương thiếu, không phải cậu bảo tôi ra tay với cậu ta sao."

"Cái rắm, tôi và Lâm Dật là đã từng đồng đội, tôi sao có thể bảo chú đi đối phó với cậu ta được!" Vương Miện nói:

"Cũng bởi vì cậu ta đắc tội chú nên chú mới tìm người xuống tay với cậu ta đúng không? Tôn Mãn Lâu, chú đúng thật là to gan, không cần người khác, hôm nay tôi muốn đích thân xử lý chú!"

"Vương thiếu, cậy thế mà. . ."

"Được rồi, đừng nói nữa, đều là người trưởng thành, phải học được cách chịu trách nhiệm đối với hành động của mình!"

Vương Miện không cho Tôn Mãn Lâu cơ hội nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại.

Trong biệt thự lặng ngắt như tờ, vẻ mặt của Tôn Mãn Lâu giống như là đang dừng lại, không nhúc nhích, giống như là một người đã mất đi thất tình lục dục.

Khưu Vũ Lạc một bên khẽ nhíu mày, lúc này, cô có chút đồng tình với Tôn Mãn Lâu.

Cho dù nói thế nào, ông ta cũng là nhân vật kiêu hùng nắm giữ Đông Bắc nhiều năm, cuối cùng vậy mà lại rơi vào kết cục như này.

Quyền lợi và dục vọng đúng là dễ khiến con người ta mất đi phương hướng.

"Tôi không có gì để nói nữa." Tôn Mãn Lâu thở dài, nói:

"Cậu muốn biết cái gì, tôi có thể nói cho cậu."

"Vương Miện hiện tại đang ở đâu."

"Tại Moscow, bọn họ muốn bàn chuyện với công ty Nga và Brazil về một khoản vật liệu gỗ nhập khẩu."

"Lần lượt là các công ty nào."

"Công ty Segby của Nga và công ty BradSko của Brazil." Tôn Mãn Lâu thấp giọng nói:

"Tôi biết chỉ có như vậy, cũng không biết chuyện chi tiết trong đó."

"Vậy tôi cũng không có gì muốn hỏi nữa."

"Được."

Tôn Mãn Lâu bình tĩnh trả lời, sau đó cầm chai Whiskey trên bàn lên, rót cho mình một ly đầy.

Uống một hơi cạn sạch!

"Anh. . ."

Tôn Mãn Lâu không đáp lại mà chậm rãi cầm cả chai rượu lên.

Sau đó.

Dội lên trên đầu của mình.

"Lâm Dật. . ."

Tôn Mãn Lâu cười khổ một tiếng, "Tuy thời gian mà chúng ta quen biết không dài, nhưng có thể nhìn ra, cậu là người có tình nghĩa."

"Là mệnh của Tôn Mãn Lâu tôi không tốt, nhờ vả không đúng người, nếu như tôi đi theo cậu lăn lộn có lẽ giờ đã là một quang cảnh khác."

"Bây giờ nói những thứ này đã không còn kịp."

"Tôi biết, tôi cũng là người sống trong cái vòng này, cũng đã đoán trước được tương lai sẽ có một ngày như vậy, đoán chừng không ai trong phòng này có thể chạy được."

"Không sai."

"Nhưng tôi còn có vợ con tại Mỹ, tôi biết sau đó các người nhất định sẽ điều tra. Nhưng bọn họ rất sạch sẽ, nếu như có thể thì mong các người có thể cho bọn họ một con đường sống, coi như tôi cầu xin cậu."

"Có thể."

"Cho tới bây giờ, bên cạnh tôi đã không còn người nào có thể sử dụng được nữa, cho nên còn phải làm phiền cậu một chuyện."

Lúc nói chuyện, Tôn Mãn Lâu lấy ra một cây súng dưới bàn trà, sau đó nhắm ngay vào đầu của mình.

"Nhặt xác thay tôi."

Ầm!

Một tiếng súng vang!

Dòng máu chảy ra từ đầu, phun tung toé khắp nơi!

Một thế hệ kiêu hùng đã rời khỏi sân khấu lịch sử, nói lời chào tạm biệt cuối cùng.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1511: Tình Thế Bất Lợi.

Chương 1511: Tình Thế Bất Lợi.

"Anh!"

Tôn Mãn Gia kinh hô một tiếng, nước mắt rơi xuống lã chã.

Đã nhiều năm như vậy, anh ta biết mình có cái đức hạnh gì.

Nếu như không phải anh trai vẫn luôn chăm sóc cho thì anh ta cũng chỉ là một tên lưu manh không hơn không kém.

Có thể nói Tôn Mãn Lâu chính là trụ cột tinh thần của anh ta.

Hiện tại, trụ cột chống đỡ tinh thần của anh ta đã sụp đổ, tâm tình của anh ta đương nhiên là cũng sụp đổ theo.

"Các người trước cứ ở lại đây quan sát bọn họ đã, tôi đi ra ngoài một chút, lát nữa sẽ trở về." Lâm Dật nói với người của quân đội.

"Được."

Ba người quay người đi ra ngoài, Lâm Dật nói với Khưu Vũ Lạc:

"Làm phiền cô xử lý chuyện bên này một chút, ổn định thế cuộc trước mắt, không nên để lộ chuyện tối hôm nay ra ngoài."

"Cậu đang muốn lừa gạt Vương Miện sao?"

Lâm Dật gật gật đầu, "Tôi đoán anh ta sẽ tìm người xử lý Tôn

Mãn Lâu, các người trước tiên cứ giấu mấy người này đi, lúc trở về lại chậm rãi thẩm tra. Nhưng không được phép để lộ chút giấu vết nào, Vương Miện không phải là kẻ ngốc."

"Tôi hiểu ý của cậu." Khưu Vũ Lạc nói:

"Có cần phải xử lý chuyện bên phía bệnh viện một chút hay không, mang đến cho người ta ảo giác rằng cậu đã chết?"

"Cách nói này không gạt được người, cứ nói với bên ngoài là tôi bị thương nặng, lâm vào hôn mê là được." Lâm Dật nói.

"Được, đã hiểu!"

"Vậy chuyện bên này giao lại cho cô."

"Cậu thì sao, cậu muốn đi đâu?"

"Đi Moscow một chuyến." Lâm Dật nói:

"Nếu như tôi mà không đánh gãy chân anh ta thì tôi sẽ không mang họ Lâm!"

Nói xong, Lâm Dật lên xe của Ninh Triệt, nhanh chóng cách rời khỏi biệt thự Vọng Giang của Tôn Mãn Lâu.

"Đến sân bay sao?"

Bởi vì bả vai của Lâm Dật đang bị thương, cho nên người lái xe biến thành Ninh Triệt.

"Nơi này là địa bàn của Vương gia, đi máy bay không an toàn, lái xe đến thành Hắc Thủy trước, nó cách Blagoveshchensk chỉ một đầu sông, sau đó nghĩ biện pháp lén vượt qua. Tiếp đó, chúng ta mới ngồi máy bay đến Moscow, như vậy sẽ không có ai biết được hành tung của chúng ta cả."

"Được."

Ninh Triệt đạp chân ga, lái về phía đường cao tốc.

Trên xe Lâm Dật cầm điện thoại di động, bấm gọi cho Kỳ Hiển Chiêu.

Gọi lần thứ nhất không có ai nhận, lần thứ hai Kỳ Hiển Chiêu mới nhận điện thoại.

"Lâm tổng, vừa rồi mới ngủ thiếp đi nên không nhận điện thoại của anh được."

"Có một nhiệm vụ khẩn cấp cho anh đây." Lâm Dật không nói nhảm nhiều, trực tiếp đi vào vấn đề chính:

"Gọi Hà Viện Viện và Điền Nghiên nữa, các người đến Moscow một chuyến, sau đó tôi sẽ bảo Tần Hán dùng máy bay tư nhân đến đón các người ở sân bay."

"Nhiệm vụ cụ thể là gì vậy." Kỳ Hiển Chiêu cũng không nói bất kỳ lời thừa thãi nào, trực tiếp hỏi về mục đích của chuyến đi này.

"Tập đoàn Bảo Lợi đang cùng với công ty Segby Moscow, công ty BradSko Barazil bàn chuyện nhập khẩu vật liệu gỗ. Các người bây giờ qua đó, không tiếc bất cứ giá nào phải ngăn chặn cuộc mua bán này." Lâm Dật nói:

"Chuyện bồi thường tiền không quan trọng, thời khắc mấu chốt có thể lấy máy quang khắc ra đánh cược, tóm lại là nhất định phải hoàn thành chuyện này."

"Đã biết, Lâm tổng, chúng tôi sẽ qua đó ngay bây giờ."

"Còn có một việc muốn bàn giao cho anh nữa, người phụ trách hợp tác với bọn họ của tập đoàn Bảo Lợi chính là Vương Miện. Các người nghĩ biện pháp hỏi thăm chỗ ở hiện tại của anh ta một chút, chuyện này rất quan trọng."

"Ừm. . . Tôi sẽ cố gắng."

"Anh làm việc này có lẽ có chút khó khăn, để Hà Viện Viện đi, thời khắc mấu chốt còn có thể dùng chút nhan sắc. Anh cứ nói với cô ấy rằng chờ khi đến tết, tôi sẽ cho cô ấy 1% hoa hồng cổ phiếu."

"Tôi đã biết, Lâm tổng." Kỳ Hiển Chiêu cười nói.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Kỳ Hiển Chiêu, Lâm Dật gọi cho Tần Hán, chuẩn bị mượn dùng máy bay tư nhân của nhà bọn họ.

Trước trước sau sau mất hơn nửa giờ mới bàn giao xong mọi chuyện.

"Có cần chơi ác như vậy không." Ninh Triệt đang lái xe bỗng quay qua hỏi:

"Cậu cũng không thiếu tiền, chỉ là một hạng mục mà thôi, không cần thiết phải tốn nhiều sức lực như vậy làm gì."

"Không liên quan gì đến tiền cả, chỉ là muốn đánh mặt Vương gia thôi."

"Nhưng cậu cảm thấy có thể sao, cậu cũng biết trình độ của tập đoàn Bảo Lợi, địa vị tại Trung Quốc còn mạnh hơn tập đoàn Hoa Nhuận một chút. Cậu muốn đoạt miếng thịt từ trong miệng của bọn họ là chuyện vô cùng khó khăn."

"Cho nên tôi mới phái ba vị đại tướng của công ty chúng tôi đi, hơn nữa còn đưa cả máy quang khắc ra, cảm thấy cũng không phải là vấn đề lớn."

"Ngay cả cậu đi đều chưa hẳn đã có thể làm được, huống hồ là thủ hạ của cậu."

"Cô nói như vậy là sai rồi, cô có thể xem thường tôi, nhưng không thể xem thường thủ hạ của tôi." Lâm Dật nói:

"Nói cách khác, cô có thể xem thường bất kỳ người nào trong công ty của chúng tôi, nhưng không thể xem thường Phó tổng giám đốc tài vụ của chúng tôi."

"Lợi hại như vậy sao?"

"Trộm con mẹ nói rất lợi hại."

. . .

Chặng đường gần 600 km, Ninh Triệt lái trong khoảng bốn giờ.

Lúc này trời đã sáng, đứng trên những đê đập có thể trông thấy những tòa kiến trúc của Nga ở bờ bên kia.

"Cửa sông hiện đã đóng, hai chúng ta chỉ có thể lái xe qua."

"Tìm một con đường an toàn rồi xuất phát."

"Được."

Lại qua hai giờ, hai người thành công nhập cư trái phép qua bờ bên kia, sau đó bỏ lại xe rồi rời đi.

Ninh Triệt xe nhẹ đường quen đi đổi một ít đồng Rúp, sau đó hai người bắt xe tới sân bay, mua hai tấm vé máy bay đến Moscow.

Hơn sáu giờ chiều cùng ngày, Lâm Dật và Ninh Triệt thành công tới Moscow.

"Chúng ta hiện đang sẽ đi đâu đây?"

"Đến khách sạn trước đi."

"Không phải chứ, còn chưa làm chuyện chính đâu, phải giải quyết mọi chuyện xong xuôi mới vui vẻ được chứ."

"Ngạch. . . Tôi cũng không nói với cô là muốn như vậy, cô bình thường một chút đi."

"Vậy thì thật là đáng tiếc, uổng công tôi đang trong kỳ an toàn."

"Mẹ nó."

Trên thực tế, lần này Lâm Dật tới Moscow đang hoàn toàn ở trong trạng thái bị động.

Nhiệm vụ có thể thành công hay không thì đều phải xem bên phía Kỳ Hiển Chiêu. Nếu như có thể thăm dò được vị trí của Vương Miện thì mọi chuyện liền thuận lợi, nếu không chính là đến không.

Sau đó, hai người tùy tiện tìm một khách sạn năm sao để ở tạm, chờ đợi cơ hội lần nữa hành động.

"Dựa theo lời của Tôn Mãn Lâu, ngoài Vương Miện ra thì trợ lý của anh ta Lena cũng đi theo bên cạnh anh ta." Ninh Triệt đốt điếu thuốc, tựa lưng vào ghế ngồi, nói:

"Người phụ nữ kia vô cùng ghê gớm, đã đến cấp C."

"Cấp C. . ."

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, "Bản lĩnh thế nào, Tôn Mãn Lâu cũng là cấp C, cuối cùng không phải cũng bị tôi quật ngã sao."

"Cậu đúng là thông minh cả đời lại hồ đồ nhất thời." Ninh Triệt phun tào:

"Cô ta là người được Vương gia bồi dưỡng, hơn nữa còn là trợ lý của Vương Miện, làm sao có thể kém được."

Ninh Triệt gảy tàn thuốc rồi tiếp tục nói:

"Hơn nữa lấy tình trạng của cậu bây giờ, ngay cả Vương Miện đều đánh không lại, chứ đừng nói đến Lena."

Lâm Dật trầm mặc thật lâu, không nói một lời.

Trình độ của Vương Miện đương nhiên là không cần nhiều lời, cho dù mình có thể đánh thắng anh ta thì cũng phải cố gắng hết sức.

Hơn nữa bên cạnh còn có một Lena, lấy trình độ của Ninh Triệt chắc chắn là không thể đối phó được cô ta.

Lại thêm việc mình đang bị thương, có thể phát huy được một nửa trình độ thôi cũng đã phải thắp nhang cầu nguyện rồi.

Với thực lực trước mắt thì bất kể nhìn thế nào, đều khó có khả năng là đối thủ của bọn họ.

Theo bản năng, hai người liếc nhau một cái.

Ninh Triệt lập tức đọc hiểu được ý của Lâm Dật.

"Súng?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1512: Có Tiền Có Thể Xui Ma Khiến Quỷ.

Chương 1512: Có Tiền Có Thể Xui Ma Khiến Quỷ.

"Mấy nơi như này dùng súng hẳn là rất dễ mà đúng không?"

Trong ấn tượng của Lâm Dật, Nga là một đất nước hợp pháp hóa súng ống, muốn mua được những vật này cũng không khó lắm.

"Nói thì như thế cũng không sai, nhưng trong đó có rất nhiều điều kiện hà khắc." Ninh Triệt nói:

"Đầu tiên là không thể có tiền án, thứ hai cần phải có giấy chứng minh thân phận của mình, nói cách khác chính là CMND. Hai chúng ta lại không có thứ này, nhưng mà cũng có thể làm giả. Nhưng chúng ta đang tha hương ở nơi đất khách quê người, lại còn không thể để lộ thân phận của mình, cộng với việc thời gian có hạn, cho nên muốn đi con đường này là chuyện rất khó."

"Ngoài ra, cho dù cậu có làm xong giấy chứng minh thân phận, cũng chỉ có thể mua được súng trường hoặc là súng tiểu liên, không có tính bảo mật. Súng lục ở đây cũng là đồ cấm trong mệnh lệnh, không có đơn giản như cậu nghĩ đâu."

Lâm Dật sờ cằm, "Nhìn như vậy thì đúng là có chút khó khăn."

Đôi mày xinh đẹp của Ninh Triệt nhướng lên, "Nhưng nét mặt của cậu đã bán đứng cậu rồi, tôi cảm thấy cậu không có chút lo lắng nào cả."

"Cũng đừng nói như vậy, dù sao tôi vẫn còn chưa quen cuộc sống ở đây." Lâm Dật nói:

"Cô đã từng tới đây chưa?"

"Có tới mấy lần, đến bơi trong mùa đông cùng với đám người Tây kia."

"Mẹ nó, nếu như cô muốn bơi vào mùa đông thì đến ba tỉnh miền Đông Bắc là được rồi, còn đến đây làm gì?"

"Đừng nói nữa, lần đó là làm nhiệm vụ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tôi nhàn rỗi không có chuyện gì làm nên mới đi bơi mùa đông. Sau khi bơi về, kinh nguyệt của tôi thiếu chút nữa đã bị đông lạnh, cũng may Vũ Lạc tìm Đông y cho tôi, nếu không tôi đã không còn tính đặc thù của phụ nữ nữa."

Lâm Dật âm thầm giơ ngón tay cái lên, đúng là đủ trâu bò.

"Tuy có cấm súng lục, nhưng thông qua một số con đường đặc thù hẳn là vẫn có thể lấy được?"

Trung Quốc là một đất nước cấm súng ống, nhưng vẫn có một số người vẫn có thể lấy được, đổi lại là nơi này cũng giống như vậy, nói không chừng sẽ thoải mái hơn.

"Đúng là có thể tìm thấy ở trên chợ đen, nhưng thân phận của chúng ta ở đây không được tín nhiệm, rất hiếm người sẽ nguyện ý liên hệ giúp chúng ta."

"Như vậy chính là vẫn còn có hi vọng, đúng không?"

"Không sai."

"Cô có thể liên hệ với người trong phương diện này không?"

"Chuyện này rất đơn giản, tìm một cửa hàng súng đống lớn một chút. Bọn họ đều lén lút thực hiện con đường này, về phần có thể thuyết phục được bọn họ hay không thì phải xem năng lực của cậu rồi."

"Đi thôi, qua đó xem thử."

Sau khi thu dọn đơn giản một chút, hai người ra khỏi khách sạn, tìm một cửa hàng gần đó đổi ít đồng Rúp, sau đó mới đi làm chuyện chính.

Dưới sự dẫn đường của tài xế Taxi, hai người tới một cửa hàng vũ khí tên là Erosa.

Diện tích cửa hàng rất lớn, tổng cộng chia làm hai tầng, mỗi tầng đều rộng hơn 200 m2.

Tầng một chủ yếu bán trang bị dã ngoại, tầng hai chính là vũ khí.

Lâm Dật và Ninh Triệt lên tầng hai, sau đó tìm nhân viên phục vụ.

"Ông chủ của các người có ở đây không."

Sau khi vào cửa hàng, Lâm Dật nói bằng tiếng Nga tiêu chuẩn.

"Ngài ấy đang ở bên trong."

Nhân viên phục vụ chỉ vào một góc hẻo lánh, Lâm Dật và Ninh Triệt nhìn thấy một người đàn ông vóc người mập mạp đang cầm một tấm da hươu lau sạch súng trên tay.

"Chào ngài, tôi muốn mua một cây súng lục."

Đi đến trước mặt người đàn ông trung niên, Lâm Dật không nói lời vô nghĩa, trực tiếp nói ra mục đích của chuyến đi này.

"Xin lỗi, nơi này của chúng tôi không bán thứ đó, cậu có thể xem những thứ khác."

"Làm phiền ông liên hệ giúp tôi một chút."

Người đàn ông trung niên quan sát tỉ mỉ Lâm Dật và Ninh Triệt, như muốn nhìn ra chút gì đó từ trên người của hai người.

Nhưng vẻ mặt của hai người lại không có bất kỳ sự thay đổi nào, không để cho đối phương nhìn ra manh mối.

"Rất xin lỗi, tôi không biết mấy chuyện như thế, các người hỏi nhầm người rồi."

Lâm Dật cười cười, đưa thẻ ngân hàng vừa mới làm xong tới trước mặt người đàn ông trung niên.

"Trong này có 50 triệu đồng Rúp, muốn mua tin tức mà ông biết." Lâm Dật nói:

"Ông chỉ có nửa phút để cân nhắc, nếu không tôi sẽ đổi người hỏi."

"50 triệu!"

Rất rõ ràng, khi nhìn thấy một khoản tiền lớn như vậy, ông chủ trung niên đã không còn cách nào bình tĩnh nổi.

Đối với nền kinh tế đang suy thoái của nước Nga mà nói thì đây đã là một khoản tiền lớn.

"Còn có mười giây. . ." Lâm Dật chậm rãi đếm ngược, "Mười, chín, tám. . . Ba, hai. . ."

"Dừng, dừng, dừng, tôi sẽ nói cho cậu!"

Lâm Dật tiện tay đẩy thẻ ngân hàng qua, "Mật mã là 000 000."

Ông chủ trung niên rất cẩn thận, cầm thẻ ngân hàng đi tra xét một chút, phát hiện quả thực có nhiều tiền như vậy mới yên tâm.

"Tôi tin tưởng thành ý của các người, nhưng các người có lẽ không biết một số việc, cho nên tôi muốn nói với cậu một chút."

"Người Trung Quốc các người sẽ bị hạn chế khi mua đồ ở đây." Ông chủ trung niên nói:

"Mấy người bán súng sẽ tiến hành khảo nghiệm đối với các người, chỉ khi được bọn họ tán thành thì mới nguyện ý bán đồ cho các người. Đây là quy tắc, cho dù cậu có đến nơi khác để hỏi thì ông chủ người ta cũng sẽ trả lời như vậy. Nếu không phải thì chính là muốn lừa gạt tiền của các người, cẩn thận bị lừa."

"Đây có được xem là kỳ thị hay không?"

"Đương nhiên là không phải." Ông chủ trung niên nhún vai, "Nếu như là người của Mỹ và Đảo quốc đến đây thì chúng tôi căn bản sẽ không bán cho họ."

"Ha ha. . . Tôi thích nghe mấy lời như vậy."

Ông chủ trung niên nở nụ cười, "Nếu như các người cảm thấy, không có năng lực đạt được sự tín nhiệm của đối phương thì lấy lại thẻ ngân hàng của mình đi."

"Không sao cả, ông nói cho tôi biết làm thế nào để liên hệ những người kia là được."

"Các người có thể đến quán bar Arrow trên đường Arbat, tìm một người tên là Lý Phi, anh ta buôn bán mấy thứ này."

"Lý Phi? Người Trung sao?"

"Đúng vậy, quán bar Arrow do người Trung mở, anh ta là ông chủ quán bar, có một chút danh tiếng ở đó, vừa lúc các người là người Trung, cũng tiện trong việc trao đổi hơn." Ông chủ trung niên nói:

"Tôi có thể liên hệ giúp cậu, bảo anh ta tiếp đãi cậu."

"Cám ơn ông chủ."

Dựa theo lời của ông chủ trung niên, hai người đi ra ngoài bắt xe, đến quán bar Arrow trên đường Arbat.

"Cảm thấy thế nào, lão già kia không có vấn đề gì đúng không."

"Bọn họ là người của dân tộc chiến đấu, trên cơ bản đều rất thẳng thắn, hẳn là sẽ không chơi mấy cái trò đó đâu."

Lâm Dật gật gật đầu, trong quá trình trao đổi, anh cũng đã quan sát ánh mắt và hành động của ông chủ, không phát hiện ra bất kỳ hành động lạ nào.

. . .

Đường Arbat, quán bar Arrow.

Diện tích của quán bar không được tính là lớn, nếu như đặt tại Trung Quốc nhiều lắm cũng chỉ được xếp và dạng trung đẳng, không có gì đáng nói cả.

Nhưng điều thú vị chính là ở bên ngoài mặt cửa có treo hai chiếc đèn lồng đỏ lớn, tạo cảm giác vui vẻ.

Tuy diện tích quán không lớn, nhưng người ở bên trong lại không ít.

m thanh ồn ào đến nỗi ở bên ngoài cũng có thể nghe thấy được.

Bởi vì ông chủ quầy rượu là một người Trung Quốc cho nên người tới nơi này chơi cơ bản đều là người Trung, thậm chí còn có không ít học sinh.

Trong quán rượu vô cùng náo nhiệt, một số người địa phương trực tiếp lấy Vodka ra để khuấy động bầu không khí.

Cảm thấy dường như có khả năng say chết chỉ trong một giây.

Hai người ngồi trước quầy bar chính là ông chủ quán bar Lý Phi và em trai của anh ta Lý Đông.

"Anh, nghe nói lát nữa sẽ có người tới?" Lý Đông bưng ly rượu, hỏi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1513: Anh Xác Định Để Cho Tôi Nổ Súng Trước Sao?

Chương 1513: Anh Xác Định Để Cho Tôi Nổ Súng Trước Sao?

Lý Đông là em ruột của Lý Phi, mười năm trước đã theo anh ta cùng nhau đến Moscow, cũng đạt được một ít danh tiếng.

Bởi vì có thủ pháp chơi súng bậc nhất, nên anh ta nổi tiếng trong vùng.

"Ivan giới thiệu đến và nói với chúng ta đó là người Trung Quốc, hình như còn rất có tiền. Đợi lát nữa người đến, nhìn xem tình hình như thế nào."

Vóc người Lý Phi hơi gầy, vóc dáng cũng không cao.

Nhìn từ bên ngoài vào, không có chút đặc sắc nào, nhưng những năm gần đây lại dựa vào quyết tâm, cũng nổi danh ở đây, cũng có chỗ đứng vững chắc.

"Nếu là người một nhà, còn phải đề phòng sao?"

"Đây là quy tắc, không thể phá vỡ được."

"Hiểu rồi."

Lúc hai người còn đang nói chuyện, một cô gái người Nga mặc bikini đi về hướng hai người.

"Ông chủ, có hai người Trung Quốc tìm anh."

"Là một nam một nữ sao?"

"Đúng thế." Cô gái chớp chớp mắt nhìn, "Nhìn rất đẹp nha."

Lý Phi gật đầu, "Để họ vào đây đi."

"Được."

Khoảng mấy phút sau, Lâm Dật với Ninh Triệt đi về hướng của Lý Phi.

Dùng hai mắt trên dưới đánh giá hai người, dáng người và ngoại hình của Ninh Triệt khiến cho hai anh em nhà họ Lý cũng phải sáng mắt lên.

Dáng người như vậy còn quyến rũ hơn cả so với những người phụ nữ u Mỹ.

"Anh là người muốn mua đồ?"

"Đúng, có những quy củ gì, anh cứ nói thẳng là được."

Thấy Lâm Dật sảng khoái như vậy, Lý Phi cũng cảm thấy thú vị.

"Quy củ đều là do người đặt ra, tất cả đều dễ nói chuyện."

Lý Phi nhìn Ninh Triệt, "Anh để người phụ nữ này ở lại đây với tôi một đêm, tôi chuẩn bị cho anh hai cái."

Lý Đông cười híp mắt, vương tay về phía Ninh Triệt.

"Lâu lắm rồi mới thấy một người phụ nữ tuyệt vời như vậy."

Lâm Dật tiện tay móc ra chủy thủ ở sau lưng, cười ha ha nói:

"Anh nếu như chạm vào cô ấy một cái, tôi liền đem tay của anh chặt, không tin thì anh cứ thử xem."

Lời này vừa nói ra, Lý Đông ngừng động tác trên tay.

Những người khác trong quán bar cũng đứng dậy, chậm rãi đến gần Lâm Dật với Ninh Triệt.

"Đừng hoảng hốt, tốt xấu gì chúng ta cũng là người nhà, đừng có phô trương như vậy chứ."

Lý Phi ngăn thủ hạ của mình lại, sau đó nhìn Lâm Dật.

"Huynh đệ, lá gan cũng không nhỏ, ở địa bàn của tôi mà còn dám đối với em trai của tôi kêu gào. Anh cho rằng đều là người Trung Quốc thì tôi liền không dám động thủ sao?"

"Buôn bán không xả thân nghĩa, tôi cũng không phải nhất định phải mua đồ ở chỗ anh."

Lâm Dật dùng chủy thủ cắt móng tay, "Nhưng vẫn là câu nói vừa rồi, anh nếu như dám động vào người cô ấy một cái, tôi liền đánh gãy tay của anh."

Ba ba ba ——

Lý Phi vỗ tay, "Chẳng trách dám đến chỗ tôi mua đồ, lá gan quả thực không nhỏ. Vậy tôi muốn thử xem lá gan của anh, nếu như anh thắng, đồ sẽ tặng miễn phí cho cậu."

"Chơi như thế nào."

Lý Phi lấy ra một khẩu súng lục ở phía sau hông.

"Cò quay Nga, hẳn là đã từng nghe nói chứ, vừa vặn em trai tôi chơi súng cũng được, hai người các cậu thử xem." Lý Phi nói:

"Cậu thắng, đồ vật tôi miễn phí cho cậu, nếu cậu thua người phụ nữ này thuộc về tôi."

"Được." Lâm Dật không chút do dự, sảng khoái đồng ý.

Ninh Triệt kéo một cái ghế, ngồi ở bàn trống bên cạnh, một tay chống má, chờ đợi trò chơi giữa hai người bắt đầu.

Lý Đông cầm bàn súng lục, cười nhìn Ninh Triệt.

"Mỹ nữ, cô hình như không có chút lo lắng nào nhỉ."

"Có anh ấy ở bên cạnh nên tôi cũng không có gì phải sở."

"Ha ha ... Cô vẫn rất tín nhiệm anh ta nhỉ." Lý Đông cười to nói:

"Không phải khoát lác với cô, đã nhiều năm như vậy, tôi xưa nay chưa từng thua, người chết ở trên tay tôi cũng không dưới hai mươi người rồi."

Lâm Dật cũng không cảm thấy Lý Đông đang khoác lác.

Nước Nga được mệnh danh là dân tộc chiến đấu cũng là bởi vì gan lớn, cái gì cũng dám chơi, cuối cùng chết như thế nào cũng không biết.

Bằng không cũng không thể cầm Vodka uống từng ngụm như vậy, Lâm Dật cũng không dám uống như thế.

"Vậy thì anh càng không sánh bằng anh ấy được, các anh không ở cùng một đẳng cấp nha." Ninh Triệt mơ hồ nói.

Nếu như Lâm Dật xem thường anh ta, Lý Đông còn có thể tiếp nhận được, nhưng nếu bị một người phụ nữ quyến rũ và mê hoặc như vậy xem thường, mặt mũi coi như mất sạch.

"Cô cảm thấy tôi chỗ nào không bằng anh ta chứ?"

"Súng của anh giết hơn hai mươi người, nhưng cây súng trong quần anh ấy kia lại tạo ra hơn hai mươi người, đây chính là chênh lệch." Ninh Triệt chống má, ngón chân ôm lấy giày cao gót, nhẹ nhàng lay động, quyến rũ mà gợi cảm.

"Đàn ông mà, lúc nào cũng chơi những cục sắt đó có ích lợi gì? Trái với súng ở trong quần kia mới là thật lợi hại."

Lý Đông vẻ mặt kỳ quái, muốn phản bác nhưng lại nói không ra lời!

Lâm Dật cười cười, miệng của Ninh Triệt thật sự không phải thứ mà người bình thường có thể chịu được.

"A a, nhưng hôm nay nhìn thấy tôi rồi, anh ta và và cái thứ trong đũng quần anh ta e là đều phải phế bỏ."

"Vậy tôi đợi ở đây xem kịch vui."

Ninh Triệt nói: "Nếu như anh ấy chết, tôi tối hôm nay chính là của hai anh em các anh, bảo đảm phục vụ các anh hài lòng nha."

"A a, cô nói rồi đó, không nên nuốt lời."

Những người bên trong quán bar đều nở nụ cười, dám cùng với Nhị ca so súng, đó không phải là muốn chết sao? Đúng là thú vị.

Nghĩ tới đây, nhóm người của Lý Phi lại nhìn Ninh triệt.

Người phụ nữ cực phẩm, hôm nay nhất định là đi không được rồi.

Sau khi các lão đại chơi xong rồi, về sau liền là của mình.

Lý Đông ở trong lòng cười lạnh một tiếng, nhìn Lâm Dật một cái.

"Tôi sẽ nói rõ với anh một số quy tắc trước, để tránh anh hiểu theo ý sai lệch." Lý Đông cầm súng lục nói:

"Tôi sẽ đặt một viên đạn vào, chúng ta thay phiên hướng đầu của mình nổ súng, cuối cùng người nào còn sống sót thì thắng."

"Không thành vấn đề."

Nhóm thủ hạ của hai anh em Lý gia mỗi một người đều ý cười dạt dào, nhưng những người bình thường kia, lại có hơi kinh ngạc.

Này nếu như vận khí không tốt, người chơi game liền sẽ bị mất mạng tại chỗ!

Đùa có phải có chút quá độc ác không?

Hoàn toàn chính là cược mạng, hai người kia lá gan thực sự quá lớn!

Nhưng trong này, còn có một nhóm người nga xem trò vui không sợ phiền phức lớn, dồn dập vỗ tay bảo hay, thậm chí còn có người giơ lên Vodka, đối biểu đạt ý kính rượu với hai người.

Vào giờ phút này ánh mắt của Ninh Triệt cũng rơi ở trên người Lâm Dật.

Nhưng cô từ đầu đến cuối đều là tin tưởng Lâm Dật, hiện tại cũng giống như vậy.

Nhưng mà cô vẫn là không nghĩ ra, Lâm Dật tự tin ở đâu ra mà xử lý vấn đề này?

Dưới tình huống này, căn bản cũng không dễ để gian lận được.

"Quy tắc tôi đã hiểu, nếu như không thành vấn đề, hiện tại liền bắt đầu đi." Lâm Dật nhàn nhạt nói.

Lý Đông cầm súng, ở bên trong thả một viên đạn, đưa tới trước mặt Lâm Dật.

"Để cho công bằng, tôi sẽ cho anh tới trước, để tránh anh nói là tôi khi dễ người."

Lý Đông cười lạnh, giống như đang cười nhạo sự ngu dốt của

Lâm Dật.

Lý Đông nói như vậy cũng không tính là sai.

Từ góc độ xác suất mà nói, người đầu tiên nổ súng xác thực chiếm tiện nghi hơn.

Bởi vì xác suất người đầu tiên bắn trúng đạn tỷ lệ chỉ có một phần sáu, người thứ hai là một phần năm, sau cứ thế mà suy ra ...

Lâm Dật tiếp nhận súng lục của Lý Đông, ở trên tay áng chừng một chút, sau đó lại mở súng lục ra, nhìn viên đạn bên trong một chút.

"Anh xác định để cho tôi nổ súng trước sao?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1514: Vết Thương Đạn Bắn.

Chương 1514: Vết Thương Đạn Bắn.

"Tôi là chủ nhà, các anh là khách, nếu không vẫn không thể nói là chúng tôi khi dễ người khác sao?"

Lời nói của Lý Đông khiến những người khác cười phá lên, giống như đang cười nhạo sự ngu ngốc của Lâm Dật vậy.

Chơi súng ở trước mặt Lý Đông, đó là một con đường chết!

"Người này, còn có chút dũng khí, lại dám chơi súng lục với Nhị ca."

Một tên thủ hạ của Lý Phi nói.

"Giả bộ mà thôi, đợi đến cuối cùng anh ta cũng sẽ phải ngoan ngoãn cầu xin tha thứ à." Lại một người khác nói.

Ở trong ấn tượng của bọn họ, trò chơi như vậy Lý Đông căn bản là chưa bao giờ thua, đến lúc đó anh ta nhất định sẽ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!

Vào giờ phút này, ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người Lâm Dật, bởi vì anh đã đem súng nhắm ngay đầu của mình!

"Chuẩn bị kỹ càng là anh có thể bắt đầu." Lý Đông cười nói, làm một cái động tác mời:

"Nếu như không có dũng khí, tôi có thể để cho bọn họ cổ vũ cho anh, hoặc là hiện tại liền chịu thua ..."

"Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!" Trước khi những người khác kịp phản ứng, Lâm Dật đã bắn liên tiếp năm phát súng vào đầu của mình!

Toàn bộ đều là súng rỗng!

Yên lặng!

Yên tĩnh!

Trong quán bar yên lặng như tờ, thậm chí nghe được cả tiếng kim rơi!

Những người nhìn thấy cảnh này đều kinh ngạc mà đổ mồ hôi lạnh, tuy rằng đã từng nhìn thấy nhiều người chơi trò chơi như vậy, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Dật chơi như vậy!

Vậy mà lại hướng về phía đầu của mình bắn ra năm phát súng liên tiếp!

Lá gan của anh ta cũng quá lớn!

Tuy rằng những người này, mỗi một người đều là kẻ già đời ở thế giới ngầm. Nhưng ở vào thời điểm này, cũng không khỏi cảm thấy run lên!

Vẻ mặt của Ninh Triệt trong nháy mắt cũng sững lại.

Lập tức hòa với tất cả mọi người, đều đem ánh mắt dừng lại ở trên người Lý Đông.

Ổ quay súng lục bên trong tổng cộng có sáu phát đạn, năm viên trong đó là phát súng rỗng, đã bị Lâm Dật bắn xong.

Như vậy còn dư lại một phát đạn,

Thì để lại cho Lý Đông!

Lý Đông tim nhảy loạn lên, đầu óc trống rỗng.

Nếu như trò chơi này tiếp tục nữa, người trúng đạn chính là mình!

Lâm Dật tựa như cười mà không phải cười, đưa khẩu súng lục cho Lý Đông, nói:

"Mới đến, tôi cũng không tiện chiếm tiện nghi của anh, cho nên bắn ra năm phát súng, còn dư lại liền giao cho anh."

"Tôi, tôi ..." Thân thể Lý Đông run lên, đạn là do anh bỏ vào, cho nên anh sợ.

Nếu như trò chơi tiếp tục, kết cục chính là máu bắn tung tóe tại chỗ!

Tận đến giờ phút này, anh ta mới ý thức được người đàn ông trước mắt này thủ pháp chơi súng cũng không hề kém mình!

Bởi vì chính mình cũng không đủ can đảm bắn một phát năm phát súng!

"Chờ đã!"

Lúc này, Lý Phi đã đứng dậy, lấy tư cách là anh cả của Lý Đông cùng với chủ quán bar này, anh ta không thể để chuyện này xảy ra được.

Nếu không chính mình cũng mất hết thể diện!

Lâm Dật nhướng mày liếc nhìn Lý Phi, "Làm sao, các anh không chơi nổi?"

Vẻ mặt Lý Phi lạnh lùng, thấp giọng nói.

"Vừa nãy là anh nổ súng trước đã chiếm tiện nghi rồi, lại so một vòng khác để cho Lý Đông nổ súng trước."

"Đúng, đại ca tôi nói không sai, vừa nãy là anh chiếm tiện nghi, cho nên chúng ta lại so một lần nữa!"

Lý Đông tự tin, nếu như lại so một lần nữa, mình nhất định có thể chiến thắng anh ta!

Lâm Dật nhún vai một cái, lãnh đạm nói:

"Cũng được."

Lúc này, Lý Phi gọi Lý Đông trở lại, dò hỏi:

"Em có thể không."

Chuyện này liên quan đến danh dự của mình, cho nên không thể thất bại được!

"Anh, anh yên tâm, em sẽ không cho anh ta cơ hội nữa!"

Thấy em trai mình tự tin như thế, Lý Phi cũng không nói gì.

Nó chơi súng nhiều năm như vậy, trình độ là rõ như ban ngày, chỉ cần nó bảo đảm qua liền không thành vấn đề!

Mà lần này, là nó nổ súng trước, ngoại trừ chịu thua, đối phương chắc chắn phải chết!

"Anh chuẩn bị xong chưa? Lần này tôi nổ súng trước!" Lý Đông lời thề son sắt nói.

"Anh chuẩn bị xong là được, tôi chơi với anh."

Lý Đông hơi híp mắt lại, chỉ là dựa vào vận khí thắng một ván, vậy mà lại kiêu ngạo thành cáo bộ dáng này. Nếu không để cho anh biết thế nào là lễ độ nhìn thử, sẽ không biết bầu trời dày đặc chỗ nào!

"Ầm!"

"Ầm!"

"Ầm!"

"Ầm!"

"Ầm!"

Hai người thay phiên bắn ra năm phát súng, nhưng viên đạn cuối cùng vẫn để lại cho Lâm Dật!

Lúc này, người bên trong quán bar đều nín thở, bởi vì phát đạn cuối cùng trong khẩu súng nhất định là đạn thật!

"Lần này nên làm gì!"

Vẻ mặt của Ninh Triệt trở nên nặng nề, trò chơi này đã đến thời khắc quan trọng nhất!

Thời gian tí tách tí tách ...

Ninh Triệt ở trên ghế ngồi động cũng không động.

Mặc dù trong lòng căng thẳng, nhưng ở trong lòng lại tin tưởng Lâm Dật có biện pháp chuyển nguy thành an!

Như anh ấy đã nói, nếu như không có bản lĩnh, thật sự sống không tới hôm nay.

Vẻ mặt của Lý Phi trở nên kiêu ngạo, khóe miệng lộ ra một tia giễu cợt.

"Anh có chắc là muốn tiếp tục không? Nếu như anh chịu thừa nhận thua, chuyện này coi như qua, để người phụ nữ của anh ở lại, sáng sớm ngày mai tôi lại cho anh đưa trở về."

"Tôi nếu dám chơi, đương nhiên sẽ không sợ những thứ này."

Lúc này người ở đây lại không tưởng tượng được chuyện đang xảy ra!

Lâm Dật cũng không hề chịu thua, mà là cầm súng nhắm ngay đầu mình!

Cảnh tượng này khiến mọi người trong quán đều nhìn đến ngẩn ra!

Anh ta muốn làm gì!

Lẽ nào anh ta không biết bên trong súng chỉ còn một phát đạn sao!

Nếu như anh ta dám nổ súng, liền chỉ có một con đường chết!

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Lâm Dật không chút do dự bóp cò!

"Ầm" một tiếng súng vang!

Nhưng cũng không hề phát sinh cảnh tượng máu thịt be bét, Lâm Dật vẫn còn rất tốt đứng ở nơi đó!

"Súng rỗng!"

"Điều này sao có thể!"

Lý Đông không tự chủ được hét lên, "Đạn là tôi tự mình thả vào, không thể nào là súng rỗng được!"

Tất cả mọi người cảm thấy khó mà tin nổi, bọn họ đều nhìn thấy đạn ở bên trong súng lục. Nhưng bây giờ lại biến thành súng rỗng rồi, anh làm sao làm được như vậy!

Dưới ánh mắt của mọi người, Lâm Dật lấy tay mở ra, ổ quay súng lục ở trên tay.

Lâm Dật thản nhiên nói: "Chỉ với bản lĩnh chơi súng này của anh, cũng đừng có ở trước mặt tôi mà không biết xấu hổ, còn kém nhiều lắm!"

Người bên trong quán bar vẻ mặt đều hoảng sợ nhìn Lâm Dật, không biết anh ta là làm sao đem viên đạn lấy đi!

Lý Đông lúng túng không thôi, hai trận liền đều thua ở trên tay của người đàn ông này, cái tát này đánh thật sự là quá vang dội rồi!

"Đại ca ..."

"Được rồi, không cần nói nữa."

Lý Phi nói: "Có chơi có chịu, không có gì lớn, chút uy tín này tôi vẫn có."

"Này còn có chút ra dáng ông chủ nha."

"Đi, tôi đưa anh xuống tầng hầm, dùng dạng gì chính anh tự chọn." Lý Phi nói:

"Nhưng dựa theo quy định, tôi muốn rà soát người anh."

"Chuyện này không thành vấn đề." Lâm Dật nâng hai cánh tay lên nói.

Lý Phi ở Lâm Dật trên người sờ sờ, cho đến khi anh phát hiện có gì đó không ổn khi chạm vào vai anh ta.

"Chuyện gì thế này?"

"Vết thương do súng."

Lý Phi lại lần nữa xem kỹ Lâm Dật, trong ánh mắt mang theo kiêng kỵ.

Với tình hình ở Trung Quốc bên kia, vết thương do súng không phải là ai cũng có thể chịu được, thân phận của người đàn ông này e là so với mình tưởng tượng bên trong càng thêm lợi hại hơn.

Ngoài cách chơi súng vừa rồi của anh ta, chính mình hôm nay là gặp phải kẻ tàn nhẫn rồi.

"Vừa nãy đã đắc tội với anh, đợi lát nữa tôi mời anh chén rượu, xin anh lượng thứ."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1515: Tập Kích Ban Đêm.

Chương 1515: Tập Kích Ban Đêm.

"Chuyện đó thì không cần đâu, đưa cho tôi thứ mà tôi muốn là được."

"Cậu đi theo tôi."

Lý Phi đưa Lâm Dật xuống tầng hầm, khoảng nửa giờ sau hai người mới ra ngoài.

Sau đó Lâm Dật chào hỏi một tiếng rồi cùng Ninh Triệt rời khỏi quán bar, về tới khách sạn.

"Makarov?"

Ninh Triệt vuốt vuốt hai cây súng mà Lâm Dật cầm về, "Súng này đúng là rất tốt, nhưng có chút lỗi thời."

"Nên biết thỏa mãn đi, năng lực của bọn họ cũng không nhiều, có thể lấy được hai thanh đồ chơi này, đã là rất tốt rồi." Lâm Dật nói:

"Lại nói, hai người bọn Vương Miện cũng không phải là mình đồng da sắt, tôi dùng súng, anh ta thấy tôi cũng phải gọi ba ba."

"Cũng đúng, mạnh hơn nhiều so với cái mà bọn người Tôn Mãn Lâu dùng."

Lâm Dật xoay xoay lưng, hoạt động xương cốt một chút.

"Mọi chuyện đều đã được chuẩn bị hoàn tất, chỉ chờ hành động bên phía lão Kỳ."

"Mọi chuyện đều đã xử lý xong, hai chúng ta có phải nên đi làm chút gì đó không?" Ninh Triệt bày ra dáng vẻ quyến rũ, nói.

"Đừng có gấp, chờ tôi đi tắm đã."

"Đừng rửa, nếu không đầu lưỡi của tôi sẽ không có đất dụng võ."

Ninh Triệt không cho Lâm Dật cơ hội nói nhảm, một tay đẩy anh ngã xuống trên giường, sau đó ngồi trên người anh, khiến cho bầu không khí trong phòng lập tức trở nên khô nóng.

Hơn mười giờ sáng hôm sau, Lâm Dật mơ mơ màng màng bị Ninh Triệt dùng phương thức đặc thù đánh thức.

"Có thể cho tôi nghỉ một lát hay không, cho dù là đội sản xuất con lừa, cô cũng phải để cho người ta ăn uống no đủ mới làm việc được chứ."

"Tới thêm một đợt nữa rồi lại đi ăn cơm, không thể lãng phí thời gian đẹp lúc sáng sớm được." Ninh Triệt nói trông mơ hồ.

Một đợt sáng sớm này cho đến giữa trưa mới kết thúc, bữa sáng cũng không cần nữa, trực tiếp đi ăn cơm trưa.

Nhưng trong đoạn thời gian này, Lâm Dật cũng không khỏi mong chờ điện thoại của Kỳ Hiển Chiêu.

Trong lòng không khỏi bắt đầu nôn nóng.

Sau khi ăn xong, hai người ngâm suối nước nóng, dùng nó để giết thời gian, nhưng Lâm Dật cũng chỉ có thể ngâm nửa người dưới một chút.

Bởi vì tăng cân nên đường cong trên người Ninh Triệt lại càng nổi sóng chập trùng.

Dường như mang theo mị lực câu hồn đoạt phách người khác.

"Còn chưa chơi chán sao?" Ninh Triệt mị nhãn như tơ nhìn Lâm Dật, "Có cần tôi đi mua chút đồ rồi về thử các cách chơi còn lại không?"

"Đề nghị này rất tốt."

"Hiện tại sẽ đi ngay, đợi lát nữa thì trời sẽ tối mất."

Reng reng reng _ _

Ngay tại lúc hai người chuẩn bị rời đi, điện thoại của Lâm Dật vang lên.

Là Kỳ Hiển Chiêu gọi điện thoại tới!

"Lâm tổng, chúng tôi đã hỏi thăm ra chỗ ở Vương Miện."

Lâm Dật lập tức trở nên vui vẻ, "Ở đâu!"

"Tại khách sạn Nilkskaya, phòng 1208, ngay bên cạnh điện Kremlin."

"Được, tôi đã biết." Lâm Dật nói:

"Chuyện lô hàng nhập khẩu vật liệu gỗ kia tiến triển thế nào rồi?"

"Buổi sáng hôm qua chúng tôi có đến, nhưng đối phương không có thời gian gặp mặt nên đã hẹn hôm nay. Bởi vì chúng ta đưa ra bảng giá rất cao nên ý định lúc đầu của bọn họ đã bị dao động, hơn nữa còn có tính xu hướng."

"Có thể tiếp tục tăng giá, tranh thủ giành được hạng mục này trong thời gian ngắn nhất, không kiếm được tiền cũng không sao cả."

"Lâm tổng yên tâm, cho dù có tệ đến đâu thì cũng không cần phải bồi thường tiền, không nên nghi ngờ năng lực của Viện Viện ở phương diện này." Kỳ Hiển Chiêu nói với vẻ rất tự tin.

Luận về quan sát cục diện và tầm mắt quốc tế, Hà Viện Viện không bằng Kỳ Hiển Chiêu.

Nhưng ở trong chuyện hệ thống tài chính này, Hà Viện Viện tuyệt đối là người mạnh hơn!

"Vậy anh nói với cô ấy, chỉ cần hoàn thành hạng mục này, tôi sẽ giới thiệu cho cô ấy mấy anh chàng cơ bụng tám múi."

"Ngạch. . . Viện Viện không phải là bạn gái của Cao tổng sao, như vậy không tốt lắm đâu?"

"Lão Cao thì có nhằm nhò gì, chỉ cần có thể hoàn thành hạng mục, anh bảo tôi xả thân ngủ với cô ấy cũng không có vấn đề gì."

"Ngạch. . . Vậy tôi sẽ truyền đạt lại lời của ngài với Viện Viện."

"Làm đi, tóm lại là phải mau chóng giải quyết chuyện này, không nên lãng phí quá nhiều thời gian."

"Đã biết, Lâm tổng."

Sau khi anh cúp điện thoại, vẻ mặt của Ninh Triệt cũng trở nên nghiêm túc hơn."Tìm được nơi ở của Vương Miện rồi sao."

Lâm Dật gật gật đầu, "Chuẩn bị một chút đi, hiện tại sẽ đi qua."

Hai người đi ra khỏi suối nước nóng, mặc quần áo, quay về phòng của mình, chuẩn bị thay quần áo để đi ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, Ninh Triệt cảm thấy cổ đau xót, sau đó ý thức không còn thanh tỉnh nữa, cả người nằm ở trên giường, không nhúc nhích.

Lâm Dật di chuyển thân thể của Ninh Triệt một chút, sắp xếp thật cẩn thận, sau đó quấn chặt quần áo lên người, đeo khẩu trang, cúi đầu đi ra khỏi khách sạn.

Vương gia mặc dù không còn vinh quang của ngày xưa, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, Lương gia có thể chống lại bọn họ, nhưng Ninh gia thì không thể.

Nếu để cho cô ấy đi theo, thì chuyện làm ăn trong tương lai của nhà bọn họ đương nhiên sẽ bị Vương gia chèn ép, cho nên Lâm Dật không định để Ninh Triệt tham gia vào chuyện này.

Chỉ cần một mình mình đi là được.

Sau đó, Lâm Dật lấy băng gạc và thuốc chống viêm đã mua sẵn từ trước ra, rửa vết thương và thay thuốc, rồi lại quấn chặt băng một lần nữa, để tránh lát nữa sẽ không còn chút sức nào.

Sau khi sửa soạn xong tất cả, Lâm Dật dựa theo địa chỉ mà Kỳ Hiển Chiêu đã nói trước đó, bắt xe đến khách sạn Nilkskaya.

Khách sạn được thiết kế đơn giản mà trang nhã, là một khách sạn năm sao có danh tiếng, cộng với ánh đèn ánh lên, cảm giác mà khách sạn Nilkskaya mang đến cho người nhìn tuyệt đối có thể xứng với giá cả đắt đỏ của nó.

Đến bên ngoài quán rượu, Lâm Dật kéo mũ áo khoác xuống, hai tay bỏ trong túi, cúi đầu yên lặng đi tới, sau đó dừng lại tại cửa sau khách sạn, tìm camera giám sát bên ngoài rồi tiện tay phá hư.

Sau đó, nhân lúc xung quanh có không ai, Lâm Dật lẻn vào cửa sau rồi đi vào khách sạn.

Sau khi đi vào, Lâm Dật vô cùng tự nhiên mà bước vào thang máy, giống như là người làm ăn đi công tác tới đây.

Rất nhanh, Lâm Dật đi thang máy đến tầng mười hai, sau đó đi về phía phòng của Vương Miện.

. . .

Phòng 1208.

Lena đưa một tách cà phê đã pha đến trước mặt Vương Miện.

"Thiếu gia."

Vương Miện nhận cà phê rồi nhấp một miếng, cầm điện thoại lên gọi điện.

"Tôi đã nói, sao đã qua một khoảng thời gian lâu như vậy rồi mà còn không có một chút tin tức nào, suy nghĩ cả nửa ngày thì ra là không chết."

"Chuyện đó cũng không tệ, nói không chừng ngày nào đó sẽ ngoẻo cũng nên."

"Vấn đề bên tôi không lớn, đàm phán đã đến giai đoạn cuối cùng, hôm nay đối phương có một số việc nên dời chuyện đàm phán sang ngày mai, tóm lại cứ yên tâm về chuyện làm ăn này, không có vấn đề gì hết."

"Tôi sẽ nắm chặt." Vương Miện vừa cười vừa nói:

"Cho dù nói thế nào, chúng tôi cũng từng làm việc với nhau tại lữ đoàn Trung Vệ, cậu ta xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi nhất định phải qua nhìn một chút, thuận tiện đưa chút vòng hoa gì đó."

"Vậy tôi cúp trước, nhớ giữ liên lạc."

Sau khi cúp điện thoại, tâm trạng của Vương Miện vô cùng tốt.

"Cái mạng chó của Lâm Dật đúng là tốt, thế mà lại không chết."

"Tôn Mãn Lâu không phải nói là đã chết rồi sao?" Lena hỏi.

Vương Miện đứng dậy xoay xoay lưng, nói:

"Nếu không tại sao lại nói cậu ta mạng tốt chứ, chịu vết thương trí mạng cũng không chết được. Cậu ta đang nằm trong phòng cấp cứu, nghe nói cánh tay bị thương còn có nguy cơ bị cắt, kết quả cũng coi như là không tệ."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1516: Hủy Diệt.

Chương 1516: Hủy Diệt.

"Xem ra Tôn Mãn Lâu này vẫn không đáng tin, chút chuyện nhỏ như vậy mà làm hai lần liên tục cũng không xong." Lena nói.

"Nếu như ông ta có thể kéo Lâm Dật xuống, tôi đương nhiên là vui vẻ, nhưng không hoàn thành được cũng không quan trọng, dù sao trình độ của ông ta cũng ở đó, đang còn chênh lệch rất lớn với Lâm Dật." Vương Miện nói:

"Có điều ông ta có thể làm được đến mức này, tôi đã rất thỏa mãn rồi, dù sao từ nay về sau, cậu ta chính là một tên phế nhân."

"Chờ sau khi chuyện làm ăn bên này kết thúc, có cần tôi trở về xử lý cậu ta không."

"Hiện tại đã chậm." Vương Miện nói:

"Xảy ra chuyện lớn như vậy, Lương Nhược Hư và người của lữ đoàn Trung Vệ nhất định sẽ có hành động, bảo vệ cậu ta một cách toàn diện. Nếu như cô âm thầm động thủ, nói không chừng sẽ khiến cho chúng ta bị bại lộ, như vậy sẽ mất nhiều hơn được."

"Tôi đã hiểu."

"Đúng rồi, có tin tức gì của Tôn Mãn Lâu chưa?"

"Tạm thời vẫn chưa có, dường như bắt đầu mất tích từ đêm hôm đó." Lena nói:

"Tôi có chút lo lắng, nếu như bọn họ bị người của lữ đoàn Trung Vệ bắt được, chỉ sợ sẽ bất lợi đối với chúng ta."

"Điểm ấy thì không cần lo lắng, nhà chúng ta còn có người tại lữ đoàn Trung Vệ. Bọn họ sẽ không động thủ với Tôn Mãn Lâu đâu, nhưng mà cô cũng phải nhanh một chút, tranh thủ tìm được người. Tuy nói không ảnh hưởng tới Vương gia, nhưng vẫn nên xử lý càng sớm càng tốt."

"Tôi đã biết."

Đương đương đương ——

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, cửa phòng bị gõ.

"Ai!" Lena nói.

"Chào ngài, giấy tờ khách sạn của các người có chút vấn đề, tôi đến để thẩm tra đối chiếu một chút."

Người đứng ở ngoài cửa nói chuyện bằng tiếng Nga tiêu chuẩn.

"Thiếu gia, người của khách sạn nói giấy tờ phục vụ có vấn đề." Lena phiên dịch lại.

"Giấy tờ có vấn đề sao?"

Vương Miện ngẩng đầu lên, nhưng cũng không quan tâm lắm.

"Đi ra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Lena quay người, đi về phía cửa, sau đó nhìn qua mắt mèo một chút.

Phát hiện có một nhân viên phục vụ của khách sạn đang đưa lưng về phía mình, sắp xếp lại đồ dùng trên xe.

Lena cũng không suy nghĩ nhiều, tiện tay mở cửa, nhưng vẫn đứng ở cửa, không có ý để cho đối phương tiến vào.

"Vấn đề ở chỗ nào..."

Nói còn chưa dứt lời, Lena nhìn thấy tên nhân viên phục vụ vẫn luôn đưa lưng về phía bỗng nhiên xông vào!

Cô còn chưa kịp phản ứng lại thì bỗng nhiên đã bị bịt miệng.

Ngay tại lúc cô muốn động thủ, bỗng nhiên cảm thấy chỗ cổ mát lạnh, máu tươi phun ra, hình ảnh cực kỳ thảm thiết!

Lena trừng mắt, người thông thạo vô số phương pháp giết người như cô đương nhiên biết rõ động mạch của mình đã bị cắt đứt!

Sức lực trong cơ thể nhanh chóng bị rút sạch, cho dù muốn phản kháng cũng không có chút khí lực nào!

Thân thể Lena co quắp trên mặt đất, cho dù còn chưa có chết, nhưng sinh mệnh đã tiến vào gian đoạn đếm ngược, nhiều nhất cũng chỉ có thể chống chịu được hai phút đồng hồ!

"Anh là ai!"

Tình huống đột ngột như vậy khiến cho Vương Miện có chút không biết làm sao!

Lâm Dật tháo khẩu trang trên mặt xuống, đứng trước mặt Vương Miện.

"Vương thiếu, nhìn thấy tôi ở đây có phải là rất ngạc nhiên hay không."

"Lâm, Lâm Dật! Sao cậu lại xuất hiện ở đây!"

"Tôi xuất hiện ở đây kỳ quái lắm sao?" Lâm Dật cười lạnh:

"Trong ấn tượng của anh, có phải hẳn là tôi nên nằm trong phòng cấp cứu của bệnh viện mới đúng hay không?"

Vương Miện không nói chuyện, đây đúng là suy nghĩ của anh ta.

"Dựa theo kế hoạch của các người, tôi quả thực nên nằm tại bệnh viện, hoặc là hiện tại đã chết. Nhưng thật đáng tiếc, mấy thủ đoạn nhỏ kia của Tôn Mãn Lâu đều đã bị tôi nhìn thấu rồi. Cuộc điện thoại khuya ngày hôm trước chính là tôi bảo anh ta gọi cho anh." Lâm Dật nói:

"Không thể không nói, chiêu mượn đao giết người của anh đúng là rất hay, nhưng người thi hành kế hoạch này lại không được tốt lắm."

"A... Cậu có thể xuất hiện ở đây quả thực là khiến cho tôi cảm thấy ngoài ý muốn, mà đây cũng phù hợp với phong cách của cậu, nhưng như vậy thì có làm được cái gì?"

Vương Miện vừa nói vừa cởi bỏ áo khoác trên người.

"Tôn Mãn Lâu đúng là người của Vương gia, nhưng anh ta chỉ là một con chó do chúng tôi nuôi mà thôi, chuyện ông ta làm không có liên quan gì với chúng tôi cả. Nếu như cậu cảm thấy mới như vậy thôi mà đã có thể đổ hết lên đầu Vương gia, sau đó cắn ngược lại tôi một cái, chứng tỏ cậu không hiểu rõ vòng quyền lực này rồi."

"Nhìn ý của anh thì có vẻ là chết cũng không thừa nhận?"

"Cậu có thể hiểu như vậy." Vương Miện không sợ hãi, nói:

"Với địa vị hiện tại của Vương gia, chỉ cần các người không có chứng cứ tuyệt đối thì không thể làm gì được chúng tôi cả, chỉ có thể nói lên rằng giữa anh và Tôn Mãn Lâu có xung đột, không đổ được lên đầu Vương gia chúng tôi đâu."

"May mà tôi đã sớm biết mấy người các người sẽ như vậy, cho nên cũng không có ý định nói đạo lý."

"Ha ha... Nếu như cậu đang trong thời điểm toàn vẹn thì tôi thực sự không có cách nào đánh lại cậu. Nhưng bây giờ, cậu đã tương đương với một phế nhân, cho dù cậu may mắn giết được Lena, tôi cũng có đủ lòng tin sẽ giết chết cậu."

"Chuyện tôi bị thương không phải là giả, đấu một mình nhất định không phải là đối thủ của anh, nhưng mà..." Lâm Dật dừng một chút, "Anh nói cho anh rằng tôi muốn liều mạng với anh vậy?"

Vương Miện lập tức thay đổi sắc mặt.

"Lời này của cậu là có ý gì."

Lâm Dật móc súng ra từ sau hông, họng súng đen như mực nhắm ngay vào Vương Miện, gằn từng chữ một:

"Anh nói xem tôi có dám giết anh không?"

"Cậu, cậu thế mà!"

Nhìn thấy súng trên tay Lâm Dật, Vương Miện thật sự thấy sợ.

Nếu đổi lại là người khác, anh ta có lòng tin rằng đối phương không dám nổ súng.

Nhưng hôm nay không giống, người đối diện là Lâm Dật!

Cậu ta có thể làm bất cứ chuyện gì!

Vương Miện lui về sau hai bước theo bản năng, nhìn chăm chú vào họng súng, không dám lơ là chút nào.

"Lâm Dật, cậu hẳn phải biết tôi là người như thế nào, nếu như cậu dám nổ súng, Vương gia tuyệt đối sẽ không để bỏ qua cho cậu!"

Lâm Dật nhún vai, "Có ai biết là tôi ra tay đâu? Cũng không thể chỉ nghe lời nói một phía từ anh liền nhận định tôi là hung thủ được."

"Cậu!"

"Dựa theo tư duy logic bình thường, tôi hẳn là đang dưỡng thương tại phòng cấp cứu của Y Đại Nhị Viện, sao có thể đến Moscow được? Anh nói có đúng hay không?"

Vương Miện cắn chặt hàm răng.

"Mặc kệ có chứng cớ hay không thì chỉ cần cậu dám động thủ với tôi, Vương gia chúng tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho cậu!"

"Yên tâm đi, đừng khẩn trương như vậy, nếu như dùng một súng giết chết anh thì sẽ không còn ý nghĩa gì cả, cho nên tôi quyết định phế bỏ hai chân của anh, nửa đời sau anh cứ trải qua trên xe lăn đi."

Phanh phanh!

Hai phát súng liên tục nhắm chuẩn vào đầu gối của Vương Miện, máu tươi chảy ra không ngừng, Vương Miện kêu thảm một tiếng, lúc này đã co quắp trên mặt đất!

Lâm Dật dám lộ ra bộ mặt thật trước mặt Vương Miện thì đương nhiên đã chuẩn bị tốt cho chuyện ngả bài.

Mà cũng không phải là anh không dám giết Vương Miện, chẳng qua là cảm thấy, với người kiêu ngạo giống như anh ta, để anh ta nửa đời sau phải ngồi xe lăn có lẽ sẽ càng thú vị hơn so với việc trực tiếp giết chết.

"Lâm Dật!" Hai mắt của Vương Miện đầy tơ máu, từng đợt sát ý tràn ra từ trong ánh mắt của anh ta.

"Vương Miện tôi không giết chết cậu, thề không làm người!"

"Thù mới nợ cũ cũng đến lúc nên tính toán rồi, dùng toàn bộ năng lực của Vương gia các người đi, Lâm Dật tôi sẽ luôn chờ."

Nói xong, Lâm Dật lại đeo khẩu trang lên một lần nữa rồi quay người rời khỏi phòng.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1517: Giết Người Giết Tâm.

Chương 1517: Giết Người Giết Tâm.

Sau khi rời khỏi gian phòng, Lâm Dật đóng cửa lại.

Anh nhìn bốn phía một chút, phát hiện không có ai chú ý tới nơi này, camera giám sát bị hỏng cũng có nhân viên sửa chửa, toàn bộ đều an toàn.

Sau khi xác định không có vấn đề gì, anh liền đẩy xe đẩy, nghênh ngang rời khỏi khách sạn.

Lúc trở lại chỗ ở của mình, phát hiện Ninh Triệt đã tỉnh.

Trong tay cô cầm điếu thuốc, trên mặt đất đều là tàn thuốc, đều là một nửa, ít nhất cũng có mười mấy cây.

"Tỉnh rồi sao, ngủ thế nào?" Lâm Dật cười ha hả nói.

Hô thông!

Ninh Triệt không nói chuyện, một chân đá vào người Lâm Dật.

Người kia không kịp phản ứng, bị một chân của Ninh Triệt đá bay, khiến cho cái bàn phía sau đều bị đập vỡ.

"Sao lại nổi giận lớn như vậy."

"Tôi con mẹ nó muốn chém chết cậu!"

Ninh Triệt chửi ầm lên, "Cậu đánh tôi ngất xỉu làm gì, nếu như lão nương sợ thì đã không theo cậu đến đây rồi!"

"Tôi không phải có ý đó." Lâm Dật phủi phủi bụi trên người, "Chuyện cũng không lớn, một mình tôi có thể xử lý, cô không cần thiết qua đó cũng tôi làm gì."

"Mau mau cút, lười nghe cậu giải thích."

Lâm Dật cảm thấy chuyện này có chút không ổn, quen biết Ninh Triệt thời gian dài như vậy, đây là lần đầu tiên thấy cô ấy nổi giận lớn như vậy.

"Được được được, việc này đều do tôi." Lâm Dật nói:

"Mọi chuyện đều đã được xử lý xong, thu dọn đồ đạc rồi đi thôi, nơi đây không nên ở lâu."

"Đều đã thu dọn xong." Ninh Triệt lạnh giọng nói.

Cô biết rõ trình độ của Lâm Dật, cho dù cô có đi thì cũng không cần phải làm gì.

Chỉ cần cậu ấy có thể còn sống trở về, đã nói rõ vấn đề đã được giải quyết.

Bản thân mình chỉ cần chuẩn bị đồ đạc từ sớm là được.

"Hiện tại đi thôi."

Ninh Triệt trợn mắt liếc Lâm Dật một chút, cho dù trong lòng tức giận nhưng cũng không có biện pháp nào.

Hơn nữa việc đã đến nước này, nói cái gì cũng đều vô dụng.

Bởi vì máy bay tư nhân của Tần gia đang ở sân bay, Lâm Dật và Ninh Triệt liền ngồi máy bay đó, dựa theo lộ trình ban đầu, về tới Blagoveshchensk. Sau đó, hai người tìm một chiếc xe, nhập cư trái phép về thành Hắc Thủy, rồi lái xe quay lại Băng Thành.

Lúc hai người trở lại Băng Thành, đã là hơn 5 giờ chiều cùng ngày, sự tức giận của Ninh Triệt cũng đã tiêu tan đi không ít.

"Cậu muốn trở về thế nào?" Ninh Triệt hỏi:

"Muốn nghênh ngang đi tới? Hay là bí ẩn một chút?"

"Bí mật một chút đi, mấy bác sĩ và y tá trong bệnh viện đều là nhân chứng của chúng ta, diễn xuất cần phải chuyên nghiệp một chút."

Dựa theo sự sắp xếp trước đó của Lâm Dật, giường bệnh đã được chuyển đến phòng cao cấp, đồng thời còn thanh lý sạch cả một tầng.

"Đi thôi, tóc giả cũng đã chuẩn bị cho cậu rồi."

"Chậc chậc chậc, vẫn là cô tri kỷ."

Sau đó, Lâm Dật hóa trang một chút, cùng Ninh Triệt tiến vào thang máy, đi thẳng tới phòng bệnh cao cấp tầng 24, sau đó lặng lẽ vào phòng của mình.

"Cuối cùng cũng trở về." Lâm Dật như trút được gánh nặng, hôm nay có thể ngủ ngon giấc rồi.

"Mọi chuyện thế nào, đều thuận lợi chứ, có bại lộ hành tung của mình không?" Khưu Vũ Lạc hỏi.

"Nào chỉ là bại lộ, cậu ấy căn bản đều không khống chế được." Ninh Triệt xụ mặt, nói.

"Có ý gì?"

"Cậu ấy chính là trắng trợn đi qua, giết Lena, sau đó đánh gãy hai đùi của Vương Miện."

Sau kinh ngạc ngắn ngủi, vẻ mặt của Khưu Vũ Lạc khôi phục lại sự bình thường.

Cách làm như vậy, rất Lâm Dật.

"Cậu đây là định vò mẻ không sợ rơi, không muốn che giấu với Vương gia nữa sao?"

"Chủ yếu là chuyện này có muốn giấu cũng vô dụng." Lâm Dật nói:

"Chỉ cần tôi qua đó tính sổ, Vương gia nhất định sẽ biết là tôi làm, cho nên che giấu cũng không có ý nghĩa gì."

"Vậy tại sao cậu còn ẩn nấp như vậy, tốn nhiều công sức như vậy, vòng vo mấy vòng mới đến Moscow?" Khưu Vũ Lạc hỏi.

"Chế tạo bằng chứng tôi không đến đó, cứ như vậy, Vương gia sẽ không tìm được chứng cứ là tôi làm, chỉ có thể kết thúc chuyện này trong âm thầm, cứ như vậy, sẽ dễ dàng đối phó bọn họ hơn."

Khưu Vũ Lạc không nói chuyện, cô có chút hiểu suy nghĩ của Lâm Dật.

Nếu như chuyện này mà công khai, có chứng cứ thì Vương gia sẽ đem báo chuyện này lên. Như vậy, tình cảnh của tập đoàn Lăng Vân và Lâm Dật sẽ lâm vào thế bị động.

Nhưng bây giờ, Vương gia không tìm được bằng chứng của Lâm Dật, cho dù báo lên thì cũng không ai tin, chỉ có thể báo thù trong âm thầm.

Mà bối cảnh của Lâm Dật lúc này đã không giống với một năm trước.

Tại Yến Kinh có Lương gia!

Những người khác thì đều không cần phải nói, lấy địa vị bây giờ của bọn họ đều có đủ năng lực va chạm với Vương gia.

Tiếp theo, phía sau Lâm Dật còn có Lục lão cũng là một thế lực cường đại.

Chỉ cần ngài ấy còn chưa có chết, như vậy thì không ai dám động đến Lâm Dật cả.

Cuối cùng, tập đoàn Lăng Vân nghiên cứu ra máy quang khắc, còn mang về vô số kỹ thuật khoa học cốt lõi từ tập đoàn Mitsui. Điều này trong lúc vô hình cũng giúp cho Lâm Dật và tập đoàn Lăng Vân chiếm giữ một vùng đất cao bất bại.

Mà Vương gia bây giờ đã không còn sự mạnh mẽ của năm đó.

Nếu như so đấu về lực lượng thì Vương gia nhất định khó có thể chiếm được tiện nghi.

"Tôi thấy cậu chính là muốn giết người giết tâm, muốn khiến cho người của Vương gia tức chết." Ninh Triệt nói:

"Tôi có thể nói cho các người là tôi làm, nhưng anh lại không thể làm gì tôi, chờ sau khi người Vương gia biết chuyện này, đoán chừng có thể phun ra ba lít máu."

"Tôi chính là muốn cái hiệu quả này."

Trước đó, khi Lâm Dật nói chuyện với Lưu Hồng về lữ đoàn Trung Vệ, đã đoán được sẽ phải đi tới một bước hôm nay.

Cho dù Vương Miện đã rời khỏi tổ một, nhưng trong lữ đoàn Trung Vệ đã có không ít dòng chính của Vương gia.

Đối với Lục Bắc Thần mà nói, đây giống như quả bom hẹn giờ, nhất định sẽ nghĩ biện pháp thanh trừ.

Mà mấy ngày trước, ông ấy đã tự mình điều động người của khu vực an ninh Yến Kinh và khu phòng bị Trung Hải tới trợ giúp, cũng là tín hiệu rất rõ ràng.

Cho nên bước đi hôm nay là bước nhất định phải đi.

"Nhưng cậu có nghĩ tới hay không, nửa đoạn hành trình phía sau của chúng ta cũng không phải là bảo mật." Ninh Triệt nói:

"Lộ trình từ Blagoveshchensk đến Moscow, chúng ta đã đi máy bay, nếu như tìm chút thời gian thì nhất định có thể tra được."

"Phòng thí nghiệm bí mật của chúng tôi ngay cả máy quang khắc cũng nghiên cứu ra được, muốn đột nhập hệ thống an ninh hàng không Hoàng gia còn không phải là chuyện rất nhẹ nhàng sao. Bây giờ cũng đã qua thời gian dài như vậy, đoán chừng bọn họ đã làm xong, tin tức sớm đã bị xóa rồi cũng nên."

"Cậu thật đúng là chu đáo."

Bởi vì máy chủ phòng thí nghiệm bí mật của tập đoàn Lăng Vân được thiết lập ở trong nước.

Nếu như công kích và hack dữ liệu của công ty hàng không trong nước thì tính mạo hiểm sẽ cao hơn.

Nhưng bây giờ, đối với hàng không Hoàng gia mà nói, người của tập đoàn Lăng Vân thuộc về hacker quốc tế, như vậy tính rủi ro của hành động này cũng nhỏ đi rất nhiều.

Quả nhiên, luận về tính kế, không ai có thể sánh với Lâm Dật.

Két két _ _

Ngay tại lúc ba người đang nói chuyện, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, có vẻ hơi thô bạo.

Lâm Dật ngẩng đầu theo bản năng.

Bất ngờ phát hiện, người đi vào từ bên ngoài lại là Lương Nhược Hư!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1518: Ôn Nhu Nhẹ Nhàng.

Chương 1518: Ôn Nhu Nhẹ Nhàng.

"Lương bí thư."

Nhìn thấy Lương Nhược Hư tiến vào, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt lần lượt chào hỏi, sau đó nháy mắt ra hiệu cho nhau, lặng lẽ lui ra khỏi phòng bệnh.

"Sao em lại tới đây." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Là Khưu tổ trưởng nói cho em biết, nên đã tới từ sớm, chờ anh đã hơn một canh giờ rồi."

"Sao lại không nói với anh một tiếng."

"Nếu như em nói trước với anh thì anh sẽ để cho em tới sao."

"Nhìn xem lời của em kia, sao có thể không cho em đến được."

"Đừng nói nhảm nữa, để em xem viết thương của anh."

"Đều không có việc gì cả, đừng xem." Lâm Dật xoay xoay lưng, "Giày vò một ngày một đêm, đói chết anh rồi. Anh đưa em ra ngoài ăn chút đồ, ngỗng hầm đông bắc tương đối ngon."

"Đừng đánh trống lảng, em xem một chút."

Lương Nhược Hư trực tiếp cởi quần áo trên người Lâm Dật, phát hiện trên băng gạc là một mảnh máu đỏ nhìn thấy mà giật mình.

"Cái này, sao lại thế này."

"Biên độ động tác có chút lớn, thấm một chút máu, anh để y tá tới đổi chút thuốc là được."

"Y tá! Y tá!"

Không đợi Lâm Dật nói chuyện, Lương Nhược Hư đã hô về phía bên ngoài: "Thay thuốc cho bệnh nhân."

Rất nhanh, hai y tá một già một trẻ lần lượt đi vào từ bên ngoài, giúp Lâm Dật thay thuốc.

Hai người này cũng không phải là người của Y Đại Nhị Viện, mà lạ người Lục Bắc Thần điều động từ Yến Kinh tới, trên thân còn treo quân hàm.

Vì để bảo mật cho hành tung của Lâm Dật.

"Lâm thiếu tá, vết thương này của cậu..."

Lâm Dật nháy mắt ra hiệu cho hai người đừng nói lung tung, bảo mình không sao là được rồi.

"Anh bớt ra hiệu cho người ta đi." Sau khi dạy dỗ một câu, Lương Nhược Hư nhìn sang hai y tá, "Làm phiền hai vị rồi."

"Đều là trách nhiệm của chúng tôi."

Nói xong, nữ y tá trung niên lấy một cây kéo ra, cẩn thận nhắc nhở:

"Kiên nhẫn một chút, khả năng có chút đau."

"Cứ yên tâm to gan mà làm, tôi chính là Thiết La Hán, Kim Cương sống, chút vết thương nhỏ này thì tính là gì."

Nói xong, Lâm Dật còn cầm lấy táo trên bàn bên cạnh, bắt đầu ăn từng miếng.

Lương Nhược Hư không có tâm tư phản ứng lại Lâm Dật, ánh mắt đều rơi xuống vết thương trên bả vai.

Sau khi băng gạc bị cắt bỏ về sau, có thể nhìn đến một mảnh lớn bằng bàn tay đã đổ máu sinh mủ.

"Không phải đều đã xử lý xong rồi à, sao còn như vậy."

"Hẳn là xử lý chậm, nên không có đạt được hiệu quả tốt." Nữ y tá trung niên nhìn Lâm Dật, nói:

"Ít nhất cũng đã ba ngày không đổi thuốc rồi đúng không, nếu không sẽ không như vậy."

"Ở giữa có đổi một lần."

"Có lẽ cậu đã mua phải thuốc chống viêm giả, nếu như là thuốc từ xưởng chính quy thì sẽ không xuất hiện loại phản ứng này."

Lâm Dật bất đắc dĩ cười cười, thuốc mua tại thành Hắc Thủy, lúc đó anh cũng biết, đây có thể được sản xuất từ nhà máy dược phẩm nhỏ. Nhưng tình huống khẩn cấp, anh cũng không có thời gian nghĩ nhiều như vậy.

"Vẫn còn tốt, diện tích mặt ngoài vết thương không lớn, dùng thuốc chống viêm mấy ngày liền tốt."

Nữ y tá trung niên gật gật đầu, "Tôi giúp làm sạch vết thương, có thể sẽ có chút đau."

"Không có việc gì, tới đi."

Hai y tá lấy bông và cồn ra, chuẩn bị rửa sạch vết thương cho Lâm Dật.

Tuy có thể nhịn, nhưng Lâm Dật vẫn không nhịn được mà nhe răng nhếch miệng.

Nhìn thấy máu khiến người ta giật mình, sắc mặt Lương Nhược Hư thay đổi lớn, quay người đi tới cửa, cũng không dám nhìn Lâm Dật nữa, lặng lẽ lau nước mắt.

Khiến cho Lâm Dật đều có chút đau lòng.

"Khóc cái gì, chỉ là bị thương nhẹ, cũng không chết được người."

"Em thích như vậy, anh không cần quan tâm em làm gì."

Cho dù ở thời điểm nào, Lương Nhược Hư đều không thể ôn nhu.

Nhưng cái này, hoàn toàn là nàng im ắng ôn nhu.

Trước trước sau sau, hai y tá bận rộn hơn nửa giờ, mới xử lý xong vết thương của Lâm Dật, băng bó kỹ rồi tiêm thêm thuốc kháng viêm.

"Đừng khóc, khóc vậy anh sẽ khó chịu, làm như anh bị bệnh nguy kịch không bằng."

"Em thích như vậy, anh cứ mặc kệ em!"

Thấy Lương Nhược Hư nổi giận, Lâm Dật liền sững sờ.

"Chờ sau khi tiêm xong, anh sẽ dẫn em đi ăn ngỗng hầm."

"Đã như vậy rồi mà lúc nào cũng chỉ biết ăn thôi." Đôi mắt đẹp của Lương Nhược Hư liếc ngang, dạy dỗ:

"Anh cứ thành thật nằm lại đây cho em, muốn ăn cái gì thì em sẽ bảo người đi mua."

"Muốn ăn em."

"Anh đứng đắn một chút cho em!"

"Nhưng anh thật sự rất đói bụng, đã mấy ngày rồi chưa nhìn thấy thức ăn mặn." Lâm Dật nói:

"Em gọi người đưa đến chút đồ nướng, đùi cừu nướng gì đó đều được, sắp đói chết anh rồi."

"Chờ chút, em bảo người đi mua."

Lương Nhược Hư đi ra khỏi phòng, Lâm Dật cầm điện thoại di động, gửi hai tin nhắn cho An Ninh và Lý Tự Cẩm xem như là báo bình an, sau đó cũng không nhiều lời.

Anh lập tức gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan.

"Lâm tiên sinh, là chuẩn bị muốn trở về sao?" Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Hình như cũng sắp đến ngày rồi."

"Bên này xảy ra chút chuyện có lẽ còn cần chờ thêm mấy ngày."

Lâm Dật tính toán thời gian một chút, còn khoảng hai ngày nữa thì chuyện huấn luyện mới kết thúc hoàn toàn.

Lần hành trình đến Đông Bắc này cũng sắp tiến vào giai đoạn cuối cùng.

Nhưng anh không muốn trở về sớm như vậy, còn muốn ở lại dưỡng thương một thời gian, nếu không sẽ rất dễ bị Kỷ Khuynh Nhan phát hiện.

"Vậy được rồi." Kỷ Khuynh Nhan trở nên ỉu xìu, "Nhưng em nói cho anh biết, nếu như lần này trở về, anh còn dám về tay không, em để anh ngủ ghế sô pha."

"Yên tâm đi, đều đã chuẩn bị tốt cho em."

"Thật sao, mua cái gì vậy?"

“Chuyện này còn phải nói sao, đương nhiên là đặc sản Đông Bắc rồi."

"Moa moa, anh đừng thừa nước đục thả câu nữa, mau nói cho em biết là cái gì đi."

"Anh mua cho em áo lông chồn, chất lượng tiêu chuẩn, với dáng người của em mà mặc vào chắc chắn sẽ rất đẹp."

"Em sống ở Trung Hải quanh năm, anh cảm thấy em có thể dùng tới nó sao?" Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Em thấy anh chính là không chuẩn bị gì hết, đang lừa dối em đúng không."

Lâm Dật cười hắc hắc, "Vậy thì em đừng hỏi nữa, chỉ cần biết rằng, anh sẽ không về tay không là được."

"Như vậy còn tạm được." Kỷ Khuynh Nhan ngạo kiều nói:

"Đúng rồi, anh phái mấy người Viện Viện đến nước Nga, đi bàn chuyện vật liệu gỗ nhập khẩu là có ý gì? Tập đoàn Lăng Vân không có nghiệp vụ về phương diện này mà."

"Hạng mục hợp tác với người khác, kiếm lời chút nhân tình."

Chuyện này không có cách nào nói rõ với Kỷ Khuynh Nhan được, Lâm Dật lựa chọn nói sơ qua.

"Vậy em đã hiểu, hiện tại trong cái xã hội này thì nhân tình cũng là tiền tài."

"Nói đúng trọng điểm rồi đó."

Nói xong chuyện chính, phía sau đều là mấy chủ đề không có dinh dưỡng, đều là mấy chuyện lông gà vỏ tỏi.

Hai người trò chuyện khoảng hơn nửa giờ mới cúp điện thoại.

Cũng đúng vào đúng lúc này, Lương Nhược Hư đi vào từ bên ngoài.

Lâm Dật cũng không cảm thấy đây là trùng hợp, đoán chừng cô ấy biết mình đang gọi điện thoại nên mới không đi vào.

Mà lại hai người đều rất ăn ý, không nhắc đến chuyện này.

"Có còn đau hay không."

"Chỗ sinh mủ đã được xử lý tốt, không đau nữa."

Nhìn băng gạ trên vai của Lâm Dật và đỉnh đầu của anh một chút, Lương Nhược Hư bỗng cảm thấy hâm mộ lên Kỷ Khuynh Nhan.

Lâm Dật đem sự ôn nhu đời này của anh ấy dành hết cho người phụ nữ kia.

Có lẽ sẽ không có người thứ hai có được đãi ngộ tốt như vậy.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1519: Nguy Cơ Mở Màn.

Chương 1519: Nguy Cơ Mở Màn.

"Đừng ở đó suy nghĩ lung tung nữa." Lâm Dật nói:

"Trong lòng anh thì hai người đều như nhau, cái mạng này của anh có một nửa là của cô ấy, một nửa còn lại là của em."

Bị Lâm Dật nói trúng tâm sự, đôi mắt đẹp của Lương Nhược Hư lập tức nhìn qua chỗ khác, vẻ mặt ngượng ngùng.

"Nếu biết có một nửa là của em, còn không cẩn thận như vậy. Anh xem một chút mình đã bị thương thành cái dạng gì rồi, bác sĩ mới nói, anh có thể giữ cánh tay này đã là vô cùng may mắn. Nếu như lệch đi một chút thì cánh tay sẽ phế mấy."

"Nhưng một nửa bị thương này của anh cũng không phải là của em nha." Lâm Dật nói:

"Một nửa là của Kỷ Khuynh Nhan, một nửa kia của em vẫn còn hoàn hảo không chút tổn hại."

Nói xong, Lâm Dật giơ một cánh tay khác lên, để lộ ra cơ bắp của mình cho Lương Nhược Hư xem.

"Không phải anh khoác lác đâu, anh chỉ cần một tay thôi đã nhấc em lên."

"Đã lúc này rồi, còn không nghiêm túc một chút."

Được Lâm Dật trấn an vài câu, tâm trạng của Lương Nhược

Hư tốt hơn không ít.

"Nhưng đây là một lần cuối cùng, sau này không cho phép ra ngoài chạy lung tung nữa."

"Được rồi, tất cả đều nghe theo em."

Lương Nhược Hư cũng biết, Lâm Dật không có khả năng bị người khác khống chế, nói như vậy cũng chỉ để khiến mình vui vẻ mà thôi.

Reng reng reng _ _

Đúng lúc này, điện thoại của Lương Nhược Hư vang lên.

Là Thẩm Thục Nghi gọi wechat video tới.

"Mẹ."

"Con đang ở Băng Thành đúng không, tình huống của Lâm Dật thế nào rồi."

Lương Nhược Hư thay đổi cameras, Lâm Dật cười hì hì vẫy tay.

"Cám ơn dì Thẩm đã quan tâm, vết thương không nặng, mười ngày nửa tháng là có thể khỏi hẳn."

"Nghe người ta nói hình như Vương gia đã xảy ra chuyện, con đã xử lý chuyện Vương Miện bên kia thế nào rồi."

"Người tên là Lena kia đã bị con giết, Vương Miện cũng bị con phế đi hai chân, nửa đời sau đều phải trải qua trên xe lăn."

Thẩm Thục Nghi và Lương Nhược Hư không kinh ngạc chút nào. Đây rất phù hợp với tác phong làm việc của Lâm Dật.

Thậm chí trước đó, họ đã đoán được kết quả sẽ như vậy.

Bởi vì nếu như không may thì người bị như vậy chính là Lâm Dật.

Vương gia bất nhân, thì không thể trách Lâm Dật bất nghĩa.

"Hành tung của con có bị phát hiện hay không."

"Không có, đều bị con xóa sạch rồi." Lâm Dật nói:

"Nói cách khác, chỉ có một mình người của Vương gia biết chuyện này là do con làm, người khác sẽ không biết."

"Được, dì đã biết." Thẩm Thục Nghi nói:

"Con cứ dưỡng thương cho thật tốt đi, không nên nghĩ những chuyện khác, về phần những phiền phức sau đó thì Lương gia và Lục lão sẽ xử lý thay con."

"Cảm ơn dì Thẩm." Lâm Dật cũng không khách sáo, "Đúng rồi, còn có một việc con muốn nói với dì một chút."

"Vương gia gần đây đang bàn chuyện làm ăn về vật liệu gỗ nhập khẩu, dì Thẩm có lẽ cũng biết."

"Biết." Thẩm Thục Nghi nói:

"Bây giờ không phải đang coi trọng sự tuần hoàn bên trong của nền kinh tế sao, tập đoàn Bảo Lợi của bọn họ chuẩn bị bắt đầu phát triển vào trong, muốn lũng đoạn ngành nghề vật liệu gỗ và đồ nội thất trong nước. Tập đoàn Hoa Nhuận đã chậm hơn bọn họ một bước, bị chiếm mất tiên cơ."

Lâm Dật cảm thất rất bất ngờ, vốn cho rằng chỉ là một cuộc làm ăn bình thường, không nghĩ tới lại là bố cục tương lai cho Vương gia.

"Nếu như là như vậy, con đúng là chó ngáp phải ruồi, làm được chuyện tốt." Lâm Dật nói:

"Con đã phái đi ngăn cản cuộc mua bán này, đoán chừng rất nhanh sẽ có thể có kết quả. Tập đoàn Lăng Vân không có nghiệp vụ trên phương diện này, đợi đến sau khi đàm phán xong còn phiền dì Thẩm giúp đỡ tiêu hóa một chút."

"Con ngăn chặn cuộc làm ăn đó rồi?"

Thẩm Thục Nghi và Lương Nhược Hư đều rất cảm thấy ngoài ý muốn.

Vì sao mỗi một chuyện mà anh làm đều khiến cho người ta cảm thấy kinh ngạc như vậy?

"Chủ yếu là muốn đánh mặt Vương gia, cho nên con cũng không cân nhắc phí tổn đối với chuyện này, đối phương cũng không phải người ngu, đương nhiên sẽ nguyện ý hợp tác với chúng ta. Lão Kỳ nói với con, đã đàm phán được tầm tầm, qua mấy ngày nữa sẽ có thể có câu trả lời chắc chắn."

"Tiểu tử con..." Thẩm Thục Nghi cười nói:

"Nhưng mà mấy thủ hạ kia của con quả thực không tệ, là một nhân tài."

"Có thể được dì Thẩm khen ngợi là vinh hạnh của bọn họ."

"Được rồi, con cũng đừng nâng dì lên nữa, con cứ dưỡng thương bên đó cho thật tốt, không nên nghĩ những chuyện khác." Thẩm Thục Nghi nói:

"Chờ sau khi chặn được hạng mục kia, chúng ta bí mật thao tác từ hai phía là được. Nhưng tập đoàn Lăng Vân các con cần phải có báo cáo về chuyện này, tốt nhất là làm đến mức mà mọi người đều biết. Chuyện này không có vấn đề gì đúng không."

"Đương nhiên là không có vấn đề, con chính là nghĩ như vậy."

"Dì biết rằng con cũng đã xem xét đến một bước này rồi." Thẩm Thục Nghi vén tóc, "Được rồi, dì còn có chút những chuyện khác, cúp trước đây."

"Dì Thẩm cứ làm chuyện của mình trước đi."

Nói xong chuyện chính, Thẩm Thục Nghi cúp điện thoại, Lương Nhược Hư lại quá mức kích động.

"Thật tốt, nhưng sao anh lại đi ngăn chặn chuyện làm ăn của Vương gia?"

"Vì muốn đánh mặt của bọn họ, cũng coi như cho là một thẻ bảo hiểm cho mình." Lâm Dật nói:

"Lúc trước đều là đấu đá lén lút, ngoại trừ cao tầng phía trên thì không có người biết Vương gia đã hiu quạnh, cho nên trên mặt nổi, bọn họ vẫn luôn làm theo ý mình."

"Lần hành động này, hai bên xem như vạch mặt, công khai mâu thuẫn."

"Chờ sau khi hạng mục này được công khai, tất cả mọi người sẽ biết là tập đoàn Lăng Vân đoạt mối làm ăn của tập đoàn Bảo Lợi. Nếu như anh xảy ra chuyện trong lúc mấu chốt này, như vậy thì áp lực dư luận sẽ có khuynh hướng nghiêng về một phía chúng ta. Vương gia sẽ lâm vào tình trạng bị động, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Nước cờ này của Lâm Dật khiến cho Lương Nhược Hư vô cùng bội phục, có thể nói là thận trọng từng bước.

Mà vừa rồi, mẹ mình ở trong điện thoại, muốn Lâm Dật tuyên truyền chuyện này ra ngoài, đoán chừng cũng đã nghĩ đến điểm ấy, đang nhắc nhở cho Lâm Dật.

Hai bên xem như không mưu mà hợp.

Lương Nhược Hư hồn nhiên bĩu môi, vì cái gì mình lại không nghĩ tới chứ.

"Em đang nghĩ cái gì mà giống như kẻ ngốc vậy."

"Anh mới ngốc."

Để không lộ ra sự bối rối của mình, Lương Nhược Hư đứng dậy, gọi y tá vào thay thuốc cho Lâm Dật.

Không bao lâu sau, Lương Nhược Hư đưa đồ vào từ bên ngoài.

Cô còn gọi cả Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt qua, bốn người ăn một bữa phong phú trong bệnh viện.

Sau khi ăn xong, bốn người lại nói chuyện về thế cục trước mắt.

Tuy nguy cơ tứ phía, nhưng tổng thể mà nói thì vẫn vô cùng lạc quan.

Lấy trình độ hiện tại của Vương gia khẳng định sẽ có hành động, nhưng sau đó bọn họ đều thống nhất rằng cứ binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, gặp chiêu phá chiêu.

Cho nên bầu không khí trong bữa ăn vẫn là vô cùng hòa hợp.

Nhưng ngoài đó ra, lúc ăn cơm, còn phát sinh một chuyện rất kỳ quái.

Mấy người phụ nữ này, lúc ở một mình với Lâm Dật thì người nào cũng lo lắng cho thân thể của anh.

Thế nhưng khi ngồi cùng nhau thì tình huống lại thay đổi.

Trong cuộc nói chuyện, chủ đề về Lâm Dật đã biến thành phục trang giày mũ và đồ trang điểm.

Thậm chí còn hẹn nhau ngày mai cùng đi dạo phố.

Nếu như không phải y tá tiến đến kịp lúc, đoán chừng Lâm Dật sẽ phải tự dọn đồ ăn thừa trên bàn cơm.

Lấy lý do Lâm Dật bị thương đến cơ, phải rèn luyện thân thể, nếu không da thịt và bắp thịt rất dễ bị dính liền.

Nhìn hành động của ba người phụ nữ, Lâm Dật cảm thấy mình thật sự dư thừa.

Tuy bầu không khí lúc này rất hòa hợp, nhưng Lâm Dật lại chưa từng nghĩ vậy.

Một trận nguy cơ mở màn đang bắt đầu triển khai chầm chậm.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1520: Nghiền Nát Một Cọng Cỏ Cuối Cùng Của Lạc Đà.

Chương 1520: Nghiền Nát Một Cọng Cỏ Cuối Cùng Của Lạc Đà.

Bệnh viện Moscow, trong phòng bệnh cao cấp.

Trên hai chân Vương Miện quấn lấy băng vải, vì để giữ thẳng mà hai chân còn bị treo lên.

Lúc này, trong phòng bệnh có mười mấy người đang đứng, nam nữ đều có, nhưng cơ bản đều đã có tuổi, trẻ tuổi nhất cũng đã qua tuổi 40.

Trong đó bắt mắt nhất, vẫn là cha mẹ của Vương Miện.

Vương Đình Sơn và Lý Tĩnh Vân.

Chuyện xảy ra ngày đó, sau khi Lâm Dật rời khỏi, Vương Miện lập tức cầm điện thoại lên báo cảnh sát.

Sau đó lại gọi điện thoại cho cha mẹ của mình.

Sau khi biết được tin tức này, từ trên xuống dưới Vương gia đều rất tức giận, cũng lập tức chạy tới Moscow để gặp con của mình.

"Bác sĩ, thật không có biện pháp nào sao."

Vương Đình Sơn nói với bác sĩ chủ trị, trợ lý một bên phụ trách phiên dịch.

"Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức, bất kỳ người nào cũng không thể cứu nổi hai chân của cậu ấy." Bác sĩ nói:

"Hi vọng ngài có thể tìm được hung thủ sớm một chút, đây mới là việc cần làm hiện tại."

"Được, tôi đã biết."

Sau khi bác sĩ rời đi, bầu không khí trong phòng bệnh tựa như là một đầm nước đọng, trên mặt của mỗi người đều viết đầy sự tức giận!

"Anh chị, anh nói xem nên làm sao bây giờ, tuyệt đối không thể tuỳ tiện cho qua được!"

Cậu của Vương Miện, Lý Tĩnh Đường nói: "Đây chính là trắng trợn đối đầu với Vương gia! Không thể nhân nhượng!"

"Anh biết, nhưng chuyện này không thể cuống cuồng được." Vương Đình Sơn híp mắt, nói:

"Lâm Dật dám làm ra chuyện như vậy, tuyệt đối không đơn thuần là chủ ý của cậu ta, nói không chừng đằng sau còn có Lương gia làm chỗ dựa."

"Hiện tại hai nhà bọn họ đã là châu chấu trên một cái dây thừng. Nếu như Vương gia động thủ, Lương gia nhất định cũng sẽ hỗ trợ." Lý Tĩnh Đường nói.

"Chỉ là một Lương gia cũng không phải thứ khó giải quyết nhất, sợ nhất Lục Bắc Thần cũng tham dự vào." Vương Đình Sơn nói:

"Nếu như Lục Bắc Thần đứng cùng một chỗ với hai người bọn họ thì tình cảnh chúng ta sẽ lâm vào thế bị động."

Lúc nói đến Lương gia, người của Vương gia người còn không thèm để ý, nhưng khi nhắc đến tên của Lục Bắc Thần, vẻ mặt của người Vương gia đều trở nên cổ quái.

Trải qua thời gian dài, bọn họ đều vô cùng hiểu rõ năng lực của Lục Bắc Thần.

Dù là lúc Vương gia đang còn là gia tộc đứng đầu, Lục Bắc Thần vẫn có năng lực chống lại bọn họ, chỉ là bởi vì thiếu một tập đoàn Bảo Lợi nên mới đứng thứ hai.

Mà bây giờ, sau cơn bão chip đó, thực lực của Vương gia đã không bằng lúc trước, muốn đối đầu với Lục Bắc Thần là một chuyện vô cùng khó khăn.

"Cho dù Lục Bắc Thần có tham dự vào thì cũng không thể tuỳ tiện bỏ qua chuyện này được. Nếu không thì Vương gia sẽ không có bất kỳ mặt mũi nào để lăn lộn tại Yến Kinh nữa."

"Anh hiểu ý của các người, nhưng chuyện này còn cần phải bàn bạc kỹ hơn, lần này tôi sẽ không cho bọn họ cơ hội."

Nói xong, Vương Đình Sơn đi tới trước mặt Vương Miện.

"Chuyện làm ăn bên này thế nào, có cần phái người tới đàm phán thêm không."

"Cũng đã không sai biệt lắm, kế hoạch đàm phán tiếp theo cứ tiến hành theo từng bước là được."

Vương Đình Sơn gật gật đầu, hạng mục này là một phần quan trong của bố cục phát triển trong nước, nhất định phải coi trọng.

"Cha bây giờ trở về nước và nhanh chóng đưa con đến nước Mỹ, có lẽ còn sẽ có chút hi vọng."

Vương Miện lắc đầu, "Cha, không cần phải uổng phí sức lực, con biết tình huống của mình, cho dù có đến Mỹ cũng sẽ không có bất kỳ hy vọng gì."

"Con cứ từ bỏ như thế sao."

Vương Miện mặt không thay đổi nhìn thẳng về phía trước.

"Con đã không còn nghĩ đến chuyện làm thế nào để chữa khỏi cho chân của con nữa, chỉ muốn mau chóng giết chết Lâm Dật. Con không hy vọng cậu ta còn sống trên thế giới này!"

"Chuyện này cứ để cha làm, con không cần nghĩ gì cả, dưỡng thương cho tốt là được."

"Ừm. . ."

Reng reng reng _ _

Lúc này, điện thoại di động của Vương Miện vang lên, nghiêng đầu xem xét, phía trên hiện thị tên của một người Nga.

"Là tổng giám đốc của công ty Segby, đoán chừng là nói chuyện làm ăn với con, cha, sáng mai người đi qua đó một chút đi." Vương Miện bình tĩnh nói.

Vương Đình Sơn gật gật đầu, ra hiệu cho trợ lý nhận điện thoại, người kia lập tức nhận điện thoại, sau đó mở loa ngoài.

"Vương tiên sinh, tôi là thư ký của Lem tiên sinh, tôi muốn truyền đạt với ngài một chút về chuyện liên quan tới hạng mục mà chúng ta bàn trước đó."

Đối phương nói bằng tiếng Trung không quá tiêu chuẩn.

"Nói đi, tôi nghe đây."

"Chúng tôi quyết định tạm thời kết thúc hạng mục này, hi vọng sau này còn có thể có cơ hội hợp tác."

Lời này vừa dứt, người trong phòng bệnh đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cho dù là mặt không thay đổi như Vương Miện, đều không có cách nào khống chế tâm trạng của mình.

"Anh có ý tứ gì! Cái gì gọi là tạm thời kết thúc hạng mục này!"

"Chúng tôi đã tìm được người hợp tác mới, đồng thời đã ký hợp đồng, cho nên chỉ có thể tìm cơ hội hợp tác khác."

"Anh nói cái gì vậy? Các người thế mà lại hợp tác cùng người khác! Các người rốt cuộc là đang giở trò quỷ gì!"

Vương Miện không khống chế nổi tâm tình của mình, quát lên như người bệnh tâm thần.

"Bởi vì đối phương đưa ra giá cao hơn, công ty hai bên đã nhất trí quyết định, hợp tác với bọn họ sẽ có lợi ích tốt hơn, cho nên hợp tác giữa chúng ta tạm thời kết thúc."

"Có thể nói cho tôi người hợp tác với các người là ai không!"

Sự nghi ngờ của Vương Miện cũng là nghi hoặc của những người khác trong phòng.

Tại toàn bộ Trung Quốc, rốt cuộc người nào mà có to gan như vậy, lại dám đoạt mối làm ăn với tập đoàn Bảo Lợi!

"Là tập đoàn Lăng Văn Trung Hải, chúng tôi vừa mới ký hợp đồng, cho nên mới thông báo cho anh một chút."

"Tập đoàn Lăng Vân!"

Nghe thấy bốn chữ tập đoàn Lăng Vân, người trong nhà đều bị một trận choáng váng, đầu cảm giác như bị búa tạ gõ mạnh vào!

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới Lâm Dật lại âm thầm nhằm vào chuyện làm ăn này của bọn họ!

Không cho Vương gia một cơ hội nhỏ nhoi nào trong chuyện này!

"Sao có thể như vậy, thế mà lại không cho chúng tôi biết một tiếng!" Vương Miện giận không nhịn nổi, lớn tiếng gầm lên:

"Các người có biết chuyện này ảnh hưởng lớn như thế nào đối với chúng tôi không!"

"Rất xin lỗi, đây là một hạng mục đàm phán quan trọng của chúng tôi, nếu như thông báo sớm cho anh thì hạng mục này sẽ không có cách nào để tiến hành tiếp." Trợ lý nói: "Hi vọng anh có thể thông cảm."

"Con mẹ anh!"

Vương Miện cầm điện thoại di động ném xuống đất khiến nó vỡ nát!

Sự tức giận của Vương Miện cũng không đơn giản bắt nguồn từ chuyện làm ăn này.

Hai chân bị phế đã là đả kích vô cùng lớn đối với anh ta, nhưng anh ta đã dựa vào ý chí mạnh mẽ để khống chế tâm tình.

Mà chuyện hạng mục bị cướp không khác nào nghiền nát một cọng cỏ cuối cùng của lạc đà.

Tất cả cảm xúc tiêu cực như trào lên trong phút chốc, làm sao cũng không khống chế nổi, khiến cho máy móc trong phòng bệnh đều bị anh ta đẩy ngã xuống đất.

"Con trai, con bình tĩnh một chút." Lý Tĩnh Vân tiến lên trấn an: "Cha con sẽ nghĩ biện pháp xử lý chuyện này."

Hai tay Vương Đình Sơn nắm chặt, lửa giận hừng hực giống như là núi lửa phun trào.

Con của mình bị đánh gãy hai chân, bước đầu trong bố cục chiếc lược kinh tế tuần hoàn trong nước của mình cũng bị Lâm Dật kết thúc!

Đây cũng không phải là đang đánh vào mặt Vương gia, mà chính là đang giẫm Vương gia dưới lòng bàn chân!

"Lâm Dật a Lâm Dật, tôi thật sự là đánh giá thấp cậu rồi!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1521: Người Quyền Quý Không Lương Thiện.

Chương 1521: Người Quyền Quý Không Lương Thiện.

Sáng sớm hôm sau, Lương Nhược Hư tỉnh dậy từ một cái giường khác, phát hiện Lâm Dật vẫn đang nhìn mình.

Khiến cho Lương Nhược Hư đều có chút xấu hổ.

"Nhìn em làm gì? Em ngáy ngủ sao?"

"Không có, chỉ là muốn nhìn em một chút."

"Bớt nói mấy lời dễ nghe kia đi, em cũng không ăn được bộ dạng kia."

"Nhìn xem em kìa, lòng tốt lại trở thành lòng lang dạ thú, không có lãng mạn chút nào."

Lương Nhược Hư không để ý Lâm Dật nữa, đứng dậy xoay xoay lưng.

Mặc dù là ngủ tại bệnh viện, nhưng ngủ lại rất ngon.

Lâm Dật cũng xoay xoay lưng, "Ra ngoài đi dạo chút đi, hít thở không khí mới."

"Vết thương trên bả vai không có vấn đề gì đúng không."

"Yên tâm đi, không chết được người."

"Ừm vâng."

Lương Nhược Hư mặc áo lông, cách ăn mặc nửa người dưới không khác An Ninh lắm, đều là quần leggings nhung, khiến cho toàn thân có cảm giác nhiều lớp.

Mà ăn mặc như vậy, tựa hồ cũng thống nhất với cách ăn mặc với con gái phương bắc.

Đi ra cửa lớn bệnh viện, Lương Nhược Hư chủ động khoác tay Lâm Dật, từng bông tuyết nhàn nhạt tung bay trên bầu trời rơi xuống trên đầu hai người.

Lúc này cùng người ngắm tuyết, tôi muốn cùng người bạc đầu.

Đối với hai người mà nói, đây đều là khoảng thời gian vui vẻ hiếm thấy.

"Em đã mua vé máy bay buổi trưa, giữa trưa sẽ đi." Lương Nhược Hư nói.

"Mới đến một ngày mà đã đi rồi sao?"

"Anh thật sự cho rằng em là người rảnh rỗi sao." Lương Nhược Hư nói: "Bên Trung Hải còn có không ít chuyện đang chờ em xử lý đây."

"Anh còn tưởng rằng em có thể ở thêm vài ngày, giúp anh giải quyết ưu sầu."

"Bản tính khó sửa đổi, bị thương còn như vậy không thành thật." Lương Nhược Hư nói:

"Nếu như anh thật sự có ưu sầu thì cứ đi trung tâm tắm rửa Đại Bảo Kiếm, em mặc kệ chuyện này."

"Em đúng là rất hào phóng."

"Đi nhanh ăn một chút gì đó đi, em đói rồi."

Hai người bước nhanh hơn, tìm một cửa hàng ăn sáng khá sạch sẽ bên ngoài bệnh viện.

Bánh bao gạo, cháo, trứng luộc, trà, chút dưa muối...

Một bữa sáng đầy đủ vẫn chưa tới 30 tệ, vô cùng phù hợp với kinh tế.

Sau khi ăn xong, hai người cũng không vội trở về.

Lâm Dật đưa Lương Nhược Hư tới trung tâm đường phố, nhìn xem các bức tượng điêu khắc bằng băng, tuy kiểu dáng đều rất đơn giản, nhưng lại hết sức thú vị.

Sau đó, còn mang cô đi trượt băng trên sông một hồi, sau cùng thiếu chút đã chậm chuyến bay.

Vốn dĩ Lương Nhược Hư chuẩn bị tự mình đi, nhưng không lay chuyển được Lâm Dật nên đàng đi cùng anh đến sân bay.

Lúc đến đây, bên cạnh Lương Nhược Hư có không ít người.

Tài xế, thư ký, trợ lý, còn có không ít người tới xum xoe.

Nhưng lần này, bên người chỉ có một mình Lâm Dật, giống như là đang đưa tiễn người yêu vậy.

Hai người chậm rãi đi về phía thông đạo cho thương nhân.

Trong lòng Lương Nhược Hư rất thỏa mãn, cho dù anh ấy không có thời gian dài ở bên cạnh mình.

Nhưng những cảm giác kia, anh ấy đều dành cho mình.

Đầy đủ.

"Xuống máy bay nhớ gọi điện thoại cho anh."

Đứng tại cửa thông đạo, Lâm Dật nói với Lương Nhược Hư.

"Anh cũng vậy, ở đây dưỡng thương cho thật tốt, sau khi xử lý xong mọi chuyệ thì nhanh về Trung Hải một chút."

"Đã biết."

Lương Nhược Hư để hành lý xuống, giang hai tay ra.

Lâm Dật tiến lên, ôm cô thật chặt vào trong ngực.

Hàm dưới trắng nõn của Lương Nhược Hư gác lên vai Lâm Dật.

Phong cách ngự tỷ và thiếu nữ thẹn thùng đều hội tụ trên người Lương Nhược Hư tại thời khắc này.

"Nhất định phải chăm sóc tốt cho chính mình."

"Biết mà."

Lâm Dật nhẹ nhàng hôn lên trán Lương Nhược Hư một cái, bức tranh tuyệt đẹp này thu hút không ít ánh mắt của không ít người tới lui.

Hành động như vậy, chỉ người có tướng mạo đẹp mắt mới khiến nó trở nên cảnh đẹp ý vui.

"Đi đi, không cần lưu luyến không rời, mấy ngày nữa anh sẽ trở về." Lâm Dật vỗ bả vai Lương Nhược Hư, "Nếu cứ vậy mãi thì lúc lên máy bay và trở lại Trung Hải thì trời sẽ tối mất."

"Ừm, em sẽ đi ngay."

Hai người tách ra, Lương Nhược Hư vén tóc lên, hồn nhiên vẫy tay về phía Lâm Dật, sau đó quay người, rời đi với bóng lưng xinh đẹp.

"Chị dâu, sau khi về nhà, cứ nói theo lời kịch, đừng để cho anh của em phát hiện."

Lâm Dật hét lên từ phía sau, trong nháy mắt lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Tất cả đều đứng lại, mắt lớn trừng mắt nhỏ mà nhìn hai người.

Nhìn vừa tư thế lưu luyến không rời vừa rồi của hai người còn tưởng rằng là người yêu, không nghĩ tới lại là loại quan hệ đó!

Thế, thế giới này quá điên rồi!

Lương Nhược Hư đột nhiên quay đầu, đã xấu hổ muốn chết!

"Anh nói lung tung gì đấy!"

"Ai ai ai, anh quên mất, nơi này là nơi công cộng, vậy anh không nói nữa, đây là bí mật nhỏ của hai chúng ta."

"Em!"

Lương Nhược Hư thiếu chút nữa bị Lâm Dật làm cho tức chết, gương mặt mềm mại đỏ lên một mảng lớn.

Cô muốn quay lại đánh cho Lâm Dật một trận, nhưng lại không được, chỉ có thể đeo khẩu trang, cúi đầu, bước nhanh đi ra ngoài.

Sau khi để cho Lương Nhược Hư thể nghiệm sự xấu hổ với xã hội, Lâm Dật lại đón xe về bệnh viện.

Lúc trở về, anh phát hiện Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đang ở trong phòng bệnh của mình, hút thuốc cắn hạt dưa.

"Gặm hạt dưa thì tôi cũng không nói gì, tốt xấu gì tôi cũng là bệnh nhân, hút thuốc có vẻ không đúng lắm."

"Tôi mở cửa sổ cho anh nha." Ninh Triệt cười híp mắt nói.

"Lương bí thư đi rồi hả?" Khưu Vũ Lạc hỏi.

"Vừa đưa đi."

"Có tin tức Lưu lão đại." Ninh Triệt nói:

"Người Vương gia hình như đã đưa Vương Miện về trong nước, hơn nữa tìm bác sĩ bên Mỹ, nhưng nghe nói cơ hội rất xa vời."

"Tôi chính là một bác sĩ, sao có thể chừa cơ hội cho anh ta được." Lâm Dật nói.

"Nhưng ngoài ra, Vương gia hình như cũng không có động tĩnh gì." Ninh Triệt nhún vai, nói:

"Tôi có chút khó hiểu, ngoại trừ đưa Vương Miện về thì Vương gia không còn những động tĩnh khác, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy."

"Người của Vương gia cũng không phải người ngu, cũng có thể đoán được năng lực của Lâm Dật lớn bao nhiêu. Hơn nữa còn là bọn họ làm sai trước, có thể lặng lẽ chấm dứt chuyện này đã là tốt rồi?" Khưu Vũ Lạc nói ra một loại khả năng khác.

"Người quyền thế không bao giờ lương thiện." Ninh Triệt nói:

"Nếu như Vương gia thật sự có thể nghĩ như vậy, cũng không có khả năng bò lên vị trí cao như bây giờ. Người lăn lộn trong cái vòng này, 99% đều không sạch sẽ, muốn để bọn họ từ bỏ là chuyện không thể nào."

"Tôi đồng ý với cách nói của Ninh Triệt." Lâm Dật nói:

"Tôi không chỉ đánh gãy chân Vương Miện mà còn đoạt mối làm ăn của gia tộc bọn họ. Nếu như họ không truy cứu chuyện này, tất nhiên sẽ trở thành trò cười trong cái vòng này. Sau này, bất kỳ ai cũng dám giẫm bọn họ một chân, sau đó Vương gia sẽ suy sụp với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, cho nên dù như thế nào thì bọn họ cũng phải có phản kích."

"Nhưng cho tới bây giờ một chút động tĩnh đều không có, khiến người cảm thấy bất an."

"Đây chính là bình yên trước bão táp, bọn họ cũng biết, phía sau tôi có Lương gia và Lục Bắc Thần, cũng như sức ảnh hưởng trên toàn bộ Bộ công tín. Nếu như ra tay mù quáng thì người thua thiệt cuối cùng nhất định là Vương gia, cho nên phải hành sự thật cẩn thận."

Lâm Dật nằm ở trên giường, hai tay gối ở sau đầu.

"Tôi nghĩ trong tương lai, Vương gia sẽ an tĩnh một đoạn thời gian, nhưng thời gian an tĩnh càng dài thì lại càng bất lợi đối với chúng ta."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1522: Vinh Hoa Phú Quý, Công Danh Lợi Lộc Tựa Như Mây Khói. Mong Có Quý Nhân Phù Trợ

Chương 1522: Vinh Hoa Phú Quý, Công Danh Lợi Lộc Tựa Như Mây Khói. Mong Có Quý Nhân Phù Trợ

Hai người gật đầu lia lịa, tỏ vẻ đồng ý với quan điểm của Lâm Dật.

“Anh có chiến lược nào để đối phó không?”

Lâm Dật nhún nhún vai: “Tình huống hai bên đã hoán đổi cho nhau, địch trong tối ta ngoài sáng, việc có thể làm bây giờ chỉ là chờ đợi.”

“Có cần phái người bảo vệ cho anh em thân thích của anh không?” Khưu Vũ Lạc hỏi.

“Việc đó thì không cần, tôi đã sắp xếp người trước rồi.”

Lâm Dật nói tiếp:

“Hơn nữa thông thường mà nói đạt đến đẳng cấp như nhà họ Vương, hẳn là sẽ không làm mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy. Chúng ta cứ kiên nhẫn chờ là được.”

Hai người cũng gật gật đầu, theo tình huống hiện tại mà nói, dường như cũng không có cách nào tốt hơn nữa.

“Hai người trở về nói với Lưu lão đại một tiếng, tôi luôn có dự cảm bọn họ có thể sẽ bắn phát súng đầu tiên ở Trung Vệ.”

“Lữ đoàn Trung Vệ có địa vị không tầm thường ở toàn bộ Hoa Hạ này, nếu bọn họ thật sự dám làm như vậy, khác gì tự đào mồ chôn mình.”

“Các người suy nghĩ nhiều rồi, nói trắng ra thì khẳng định là bọn họ không dám làm gì đâu, nhưng chắc chắn sẽ có chút động thái, cho nên hãy nói Lưu lão đại để ý nhiều một chút, tránh trở tay không kịp.”

“Được.”

“Được rồi, chỗ tôi cũng không có chuyện gì nữa, nếu mọi người có việc thì đi xử lý ngay đi, đừng hao phí thời gian ở chỗ tôi.”

“Chắc chắn là không cần chúng tôi hỗ trợ à?”

Lâm Dật gật gật đầu: “Tôi cảm giác rằng bên phía Lưu lão đại đang cần sự giúp đỡ của mọi người hơn đấy, trở về trước đi đã.”

“Vậy bọn tôi sẽ không khách khí nữa.”

“Nhưng việc làm ăn của gia tộc các người cũng phải cẩn thận, nhiều khi ‘nằm không cũng trúng đạn’, đây đều là chuyện rất có thể phát sinh.” Lâm Dật nói tiếp:

“Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy thì phải nhớ là nói với tôi trước tiên, những thứ khác tôi không dám mạnh miệng, nhưng việc bảo đảm sự an toàn cho gia tộc mấy người thì tôi vẫn có thể làm được.”

“Cảm ơn.”

Lời nói này của Lâm Dật làm cho hai người an tâm không ít.

Thu dọn đơn giản đồ đạc của mình, chuẩn bị rời đi.

Nếu như có thể thì hai cô cũng muốn ở lại nơi này, ít nhất cũng có thể chăm sóc cho Lâm Dật vài ngày.

Nhưng nhà họ Vương xảy ra chuyện lớn như vậy, bọn họ nhất định sẽ có động thái.

Giống như Lâm Dật đã nói, Lữ đoàn Trung Vệ rất có thể là điểm nóng đầu tiên, hay là quay về xem xem giúp Lưu lão đại chút có vẻ tốt hơn.

Sau khi hai người rời đi, Lâm Dật hoàn toàn khôi phục tự do.

Nhưng những người khác do Lục Bắc Thần phái tới lại ở lại bệnh viện.

Nhìn bầu trời bên ngoài dần trở nên xám xịt, đã hơn bốn giờ chiều, chuẩn bị lát nữa tìm An Ninh và Lý Tự Cẩm cùng ăn một bữa cơm.

Ting ting ting!

Chuông điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Thẩm Thục Nghi gọi tới.

“Dì Thẩm.”

“Vết thương thế nào rồi?”

“Tốt hơn nhiều rồi ạ, chỉ cần giữ xíu là được.”

“Có chút chuyện khác cần phải nói với cháu một chút.” Thẩm Thục Nghi nói tiếp:

“Ông Lục chuẩn bị mượn cơ hội lần này điều tra chuyện bên phía Đông Bắc, sẽ lấy người tên Tôn Mãn Gia kia làm điểm mấu chốt, có thể sẽ cần cháu phối hợp một chút.”

“Điều tra chuyện bên này?” Lâm Dật nói thầm một câu: “Tổ điều tra?”

“Không sai.”

Lâm Dật giật mình.

Từ đầu đến cuối, nơi này đều là địa bàn của nhà họ Vương, bây giờ nhà họ Vương đã thất thế, đây chính là một cơ hội tốt.

Đã nhiều năm như vậy, nhà họ Vương ở nơi này hưởng biết bao vinh hoa phú quý, hiện giờ nền móng lại đang lung lay, tự nhiên muốn tới đẩy một phen.

“Cháu hiểu rồi.” Lâm Dật nói tiếp:

“Nhưng hiện giờ bọn người Tôn Mãn Gia đều bị khống chế, muốn thẩm vấn như thế nào đều do ông Lục tự suy tính, cháu cũng không giúp được gì.”

“Cái tên tiểu tử ngốc này.” Thẩm Thục Nghi nói: “Đây là chia công lao cho cháu.”

“Chia công lao?”

“Cháu giúp đỡ công việc, tới lúc đó cháu sắp xếp vài người, thế nào cũng có thể cho một vị trí chính sảnh, về phần những cương vị bình thường khác, nếu cháu có cách gì, vấn đề bên phía ông Lục cũng không lớn.”

“Cháu hiểu rồi, cảm ơn dì Thẩm.”

“Nhanh chân nhanh tay đâu vào đấy, có thể là sau mấy ngày này, đến lúc đó sẽ có người liên lạc với cháu.” Thẩm Thục Nghi nói tiếp:

“Cụ thể là làm như thế nào thì cháu tự mình sắp xếp đi.”

“Cháu biết rồi, cảm ơn dì Thẩm.”

Cúp điện thoại của Thẩm Thục Nghi, Lâm Dật xoay xoay cái lưng của mình.

Lục Bắc Thần vẫn rất kỹ tính, cho mình một lợi ích lớn như vậy.

Sau đó, Lâm Dật gọi điện thoại cho An Ninh và Lý Tự Cẩm, hẹn ăn một bữa lẩu dưa chua thịt dê.

“Tự Cẩm, lần học tập này khi nào có thể chấm dứt?” Sau khi uống rượu no nê, Lâm Dật tựa vào lưng ghế hỏi.

“Ngày mai chính là ngày cuối cùng.” Lý Tự Cẩm buông đũa xuống nói:

“Nhưng mọi người bảo tôi hỏi anh có thể cho bọn họ một ngày nghỉ hay không, khó khăn lắm mới tới đây được một chuyến, bọn họ muốn đi dạo một vòng.”

“Cái này không thành vấn đề, bả vai tôi cũng bị thương rồi, bây giờ mà quay về kiểu gì cũng bị quở mắng.”

“Là sợ chị dâu à.”

Lâm Dật gật gật đầu: “Có thể tránh được miệng lưỡi người ngoài.”

“Việc này anh phải hỏi chị An Ninh ấy, xem chị ấy có thể sắp xếp cho chúng ta thêm vài ngày hay không.”

“Chuyện nhỏ, viện trưởng Trần còn rất mong mọi người ở đây thêm vài ngày.” An Ninh cũng hiểu ý của Lâm Dật, nói:

“Anh muốn ở lại đây thêm mấy ngày? Tôi sẽ sắp xếp cho.”

“Bắt đầu tính từ ngày mai, thôi thì một tuần đi.”

Dựa theo ước tính của Lâm Dật, một tuần sau, gần như có thể tháo băng, về nhà chỉ cần thay thuốc đúng giờ là ok.

Hơn nữa Ngưng Nguyệt cũng sắp kết hôn rồi, bản thân nhất định phải quay về.

Ở lại thêm một tuần, có vẻ như cũng không khác gì.

“Vậy cứ như vậy đi, dựa theo thời gian bình thường thì ngày mai còn có một ngày học tập chính thức, tôi sắp xếp thêm bốn ngày, còn lại hai ngày cho mọi người tự do hoạt động, có thể gom đủ một tuần.”

“Không thành vấn đề.” Lâm Dật suy nghĩ một chút, sau đó nhìn An Ninh: “Năm nay cô bao nhiêu tuổi?”

“Ớ?” An Ninh có chút căng thẳng: “Thôi đi, anh hỏi tuổi của tôi để làm gì?”

“Hỏi một chút thì có làm sao.”

“Sắp ba mươi xuân rồi.” An Ninh miễn cưỡng nói.

“Ba mươi tuổi...” Lâm Dật nói thầm một câu: “Còn nhỏ tuổi quá...”

“Ờ ờ? Ý anh là sao?”

Lý Tự Cẩm lặng lẽ chạm vào An Ninh: “Anh Lâm thích lái máy bay lắm...”

An Ninh bị làm cho đỏ mặt: “Cắt, anh ta thích người thế nào thì có liên quan gì tới tôi.”

Lâm Dật không thèm để ý hai người nói gì, chủ yếu là tuổi của An Ninh có chút trẻ, nếu như đưa cô ấy lên vị trí chính sảnh, chắc chắn sẽ tạo nên tin đồn không hay.

Sau khi ăn xong, ba người chia làm hai đường, Lý Tự Cẩm trở về khách sạn, Lâm Dật và An Ninh thì trở lại bệnh viện.

Lâm Dật nhàn rỗi không có việc gì làm, còn đến chỗ An Quốc Hoa xem một chút, sau đó mới trở về phòng bệnh của mình.

“Con gái, các con ăn cơm rồi sao?” Lưu Quế Cầm hỏi.

“Dạ, vừa ăn xong.” An Ninh buông túi xách xuống nói.

“Mẹ hỏi con, con và cậu Lâm Dật kia không có việc gì chứ.”

“Bọn con thì có thể có chuyện gì, chỉ là cùng nhau ăn một bữa cơm thôi ạ.” An Ninh nói: “Hơn nữa còn có người khác đi cùng nữa.”

“Vậy được.” Lưu Quế Cầm kéo tay An Ninh nói tiếp:

“Thằng nhóc Lâm Dật kia quả thật rất ưu tú, nhưng chúng ta phải nhìn nhận lại mình, con không xứng với người ta đâu, cho nên tốt nhất đừng nghĩ cái gì khác.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1523: Xem Mắt

Chương 1523: Xem Mắt

Cảm xúc trong lòng An Ninh chợt dao động.

Không ngờ mẹ của cô ấy lại nói về vấn đề này một cách nghiêm túc như vậy.

“Con biết rồi, bọn con chỉ là bạn bè bình thường, căn bản hai người không hợp nhau chút nào cả.”

“Những người giàu có như bọn họ có rất nhiều quy tắc, và đó không phải là điều mà những người bình thường như chúng ta có thể trèo cao.”

Lưu Quế Cầm nói tiếp:

“Nhưng người ta đã cứu mạng ba của con, cho nên dù thế nào, sau này con cũng phải luôn ghi nhớ.”

An Ninh gượng cười: “Con biết rồi.”

Đây là một vấn đề mà An Ninh đang cố gắng trốn tránh. Cô ấy cũng biết rằng cô ấy phải đối mặt với vấn đề này một cách thẳng thắn, nếu không thì đối với ai cũng là không tốt.

Chưa nói đến sự chênh lệch về địa vị của hai gia đình, hơn nữa anh đã có bạn gái rồi, nên duyên phận của mình và anh ấy căn bản không có tương lai.

Lúc này tốt hơn hết mình nên đặt bản thân vào đúng vị trí, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người.

“Con gái, hôm nay chú hai của con đến đây, ông ấy nói có một trưởng bộ phận trong đơn vị của chú ấy có người con trai cũng trạc tuổi con. Mẹ đã xem qua ảnh chụp rồi, trông cũng khá ổn, con xem thử thế nào.”

“Con vừa mới chia tay, mẹ lại chuẩn bị giới thiệu người khác cho con sao? Hoài luôn.”

“Đây là thế kỷ 21 rồi đấy, con gái của mẹ cũng không cưỡi lừa tìm ngựa. Lẽ nào không được phép quen người khác sau khi chia tay sao?”

“Mẹ nghĩ người này cũng được. Tuy không bằng Lâm Dật, nhưng cậu ta cũng thuộc hàng đỉnh trong đám người thường rồi. Tranh thủ lúc rảnh sắp xếp thời gian đi gặp người ta đi.”

Người ta nói gừng càng già càng cay, câu nói này thực sự thể hiện rất rõ trên con người bà Lưu.

Bà ta đã cảm nhận được rằng con gái mình có ấn tượng tốt với Lâm Dật.

Nhưng hoàn cảnh gia đình của hai người khác nhau một trời một vực, một người Nam, một người Bắc, không cách nào đến được với nhau, cho nên bây giờ tốt hơn hết làm cho con gái mình hiểu là nên dừng suy nghĩ của mình lại, tìm một gia đình tốt rồi yên bề gia thất.

Và buổi gặp mặt mà bà ta đang nói đến không phải là chú hai của An Ninh chủ động tìm, mà là bà ta đã nhờ người chú hai giúp đỡ để có cuộc trò chuyện vừa rồi.

“Đừng lo lắng chuyện gì cả, người ta đã nhắm trúng con rồi, nhưng người ta lại không để ý đến mình. Chuyện như này cần xem duyên phận, không thể cưỡng cầu.”

“Cái này gọi là gì? Chú hai của con đưa ảnh của con cho nhà bên kia xem, bên ấy khá hài lòng với diện mạo và điều kiện của con. Hiện tại chỉ cần con gật đầu là có thể sắp xếp thời gian gặp mặt.”

“Hả…”

An Ninh vén lại tóc: “Chuyện này nói sau đi, con còn chưa nghĩ kĩ.”

“Có cái gì nghĩ với không nghĩ nữa chứ, chỉ là gặp mặt thôi, biết đâu lại nên chuyện.” Lưu Quế Cầm nói tiếp: “Con thôi suy nghĩ gì về cậu Lâm Dật kia đi.”

“Đừng đoán già đoán non nữa được không? Không phải vừa mới nói sao? Hai chúng con không thể nào có chuyện gì, chỉ là mối quan hệ bạn bè tốt thôi.”

“Vậy con đi gặp mặt, không mất gì cả.”

“Con gái, hãy nghe lời mẹ con đi.” An Quốc Hoa nói tiếp:

“Không phải chúng ta bắt các con ở với nhau, hợp thì tốt, không hợp thì thôi, con kháng cự như vậy làm gì.”

Hừ!

An Ninh hít sâu một hơi, vẻ mặt u sầu, đột nhiên nhớ tới cảnh tượng bữa ăn vừa rồi.

Lâm Dật muốn ở đây thêm vài ngày vì lo bạn gái sẽ nhìn thấy vết thương.

Anh cũng là một người nhẹ nhàng và tinh tế, nhưng điều đó còn tùy thuộc vào người đứng trước mặt là ai.

Việc gì cần quyết đoán thì nên dứt khoát.

An Ninh cũng biết đạo lý này.

“Được rồi, mọi người sắp xếp thời gian, con theo đó làm.”

“Đây mới đúng là con gái của mẹ.” Lưu Quế Cầm vui vẻ cười nói.

“Mẹ, mẹ đã ở đây mấy ngày rồi, tối nay con ở đây, mẹ có thể về nghỉ ngơi, sáng mai quay lại thay cho con.”

An Ninh không muốn nói chuyện này nữa, vì vậy cô ấy đổi chủ đề.

“Cũng được.” Lưu Quế Cầm nói tiếp: “Mẹ cũng phải về nhà tắm rửa, dọn dẹp nhà cửa, sáng sớm mai mẹ quay lại.”

“Dạ.”

Trong những ngày tiếp theo, cuộc sống của Lâm Dật rất nhàn nhã. Nhiệm vụ cố định là kiểm tra và trò chuyện với Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư mỗi ngày và báo cáo nhiệm vụ.

Sau đó trò chuyện phiếm với cô y tá đã được đặc biệt cử đến đây.

Vào buổi tối, Lý Tự Cẩm sẽ đến chỗ Lâm Dật giúp anh mua đồ ăn, thậm chí anh còn gọi một vài y tá để cùng nhau chơi trò ma sói và viết kịch bản giết ma sói, tiếng cười nói vui vẻ trong phòng bệnh kéo dài tới khuya.

Nhưng ngoài những thứ này, Lâm Dật còn nhận được một cuộc gọi từ người nào đó.

Đối phương tên là Tào Quý Bình, là tổ trưởng tổ điều tra.

Sau khi đến Băng Thành, người đó đặc biệt có ý tới thăm Lâm Dật, hai người tán gẫu hơn ba giờ đồng hồ, sau đó Tào Quý Bình mới rời đi.

Tiếp theo đây sẽ phát sinh chuyện gì thì Lâm Dật cũng không biết, nhưng không nghi ngờ gì việc chắc chắn là sẽ có biến.

“Sao mấy ngày nay không thấy chị An Ninh tới, có phải ở viện nghiên cứu có việc gì không?”

Trong phòng bệnh, Lâm Dật và Lý Tự Cẩm đang chơi cờ năm con, nhàm chán quá quay qua hỏi chuyện An Ninh.

“Viện bên kia vẫn bình thường mà, chắc là có chuyện gì khác rồi.” Lý Tự Cẩm nói tiếp:

“Anh Lâm, vết thương của anh thế nào rồi, khi nào có thể tháo băng?”

Lý Tự Cẩm không suy nghĩ nhiều, so với chuyện của An Ninh thì thương thế của Lâm Dật mới là thứ cô ta quan tâm hơn.

“Tôi cảm giác hôm nay có thể tháo băng, nhưng bác sĩ bảo tôi nên chờ thêm một ngày nữa, phỏng chừng cũng có thể là ngày mai.”

“Sẽ không để lại di chứng chứ?”

“Cái đó thì không, yên tâm.”

“Vậy là tốt rồi.” Lý Tự Cẩm nói tiếp:

“Anh Lâm, trong lòng anh có chuyện gì à, thua tôi ba bàn liên tục rồi.”

“Trong nhà nhiều chuyện, vừa rồi phân tâm.”

Lý Tự Cẩm chớp chớp mắt, nghịch ngợm nói:

“Anh Lâm, không phải là anh nhớ chị An Ninh chứ.”

“Được rồi đấy, tôi nhớ cô ta làm gì.”

Lâm Dật xoay người, chuyển đề tài.

“Ngày mai hẳn là ngày học tập cuối cùng.”

Lý Tự Cẩm gật gật đầu: “Dựa theo buổi học lúc trước, có lẽ một buổi sáng nữa là kết thúc, thời gian còn lại chính là để bọn họ tự do hoạt động.”

“Được rồi, ngày mai hai chúng ta cùng nhau tới viện, đã lâu như vậy rồi, có một số việc tôi phải bàn giao cho Trần Thực.”

Lý Tự Cẩm gật gật đầu, cô ấy cũng cảm thấy Lâm Dật nên đi một chuyến.

Viện trưởng Trần là lãnh đạo cao nhất của Viện Nghiên cứu Nông nghiệp, anh Lâm là người đứng đầu bên mình.

Có một số việc hai người bọn họ kết nối thì mới thích hợp.

Nếu như mình đi tìm viện trưởng Trần, thân phận cùng cấp bậc của bản thân đều không đủ, đây là chuyện rất không lễ phép, cũng là đại kỵ trong công việc.

“Đúng rồi, ngày mốt cô có thời gian không?”

“Ngày mốt?” Lý Tự Cẩm hỏi:

“Muốn dẫn tôi đi chơi sao?”

“Suốt ngày chỉ biết tới chơi.” Lâm Dật cười nói tiếp:

“Bên Yến Kinh có một tổ điều tra, ngày mốt có một cuộc họp, nếu cô rảnh rỗi không có việc gì thì theo tôi qua đó xem một chút, tiện thể giúp tôi ghi chép.”

Vốn dĩ Lâm Dật không có ý định tham gia hội nghị, nhưng không từ chối được lời mời của Tào Quý Bình, quyết định đi xem một chuyến xem thế nào.

Vừa vặn có thể mượn cơ hội này xem lần tuần tra này có mức độ như thế nào, bản thân cũng nắm được phần nào.

“Biết rồi anh Lâm, cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Lý Tự Cẩm nhìn xung quanh một chút: “Ngày mai hai chúng ta đi tới viện rồi, tối nay tôi sẽ không đi đâu, ở lại chỗ anh một đêm có được không?”

“Ở thì không có vấn đề gì, nhưng không có giường khách sạn thoải mái đâu nhé.”

“Đã rất tốt rồi.” Lý Tự Cẩm nói tiếp:

“Tôi cũng không phải người khó ở gì, ở đâu cũng có thể ngủ, chủ yếu là không muốn lăn qua lăn lại nữa.”

“Ngủ ở đâu thì tự mình quyết định đi, dù sao cũng không ảnh hưởng đến tôi.”

“Ừm ừm.”

Sau đó, hai người rửa mặt xong liền trở lại phòng bệnh nghỉ ngơi, lần lượt chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hai người dậy sớm ra ngoài ăn sáng, sau đó bắt taxi đến viện nông nghiệp.

Nhưng vừa mới đến cửa, đúng lúc nhìn thấy một chiếc Volkswagen cũng dừng lại.

Vốn dĩ Lâm Dật và Lý Tự Cẩm đều không để ý, nhưng lại thấy một nam một nữ từ trên xe đi xuống.

Mà cô gái kia lại chính là An Ninh!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1524: Gặp Lại An Ninh

Chương 1524: Gặp Lại An Ninh

“Đây là tình huống gì vậy?” Lý Tự Cẩm sững người nói: “Tại sao bên cạnh chị An Ninh lại có một người đàn ông nữa vậy?”

An Ninh ở cùng với người khác giới, đây cũng là chuyện rất bình thường.

Có khả năng đồng nghiệp cùng cơ quan quá giang nhờ xe, cùng nhau đi làm.

Hoặc là họ hàng có giới tính nam trong gia đình, nhưng người tinh ý đều nhìn ra được, giữa hai người bọn họ hình như không phải là kiểu quan hệ này.

Càng giống như một cặp đôi hơn.

Vừa hay đúng vào lúc này, An Ninh cũng nhìn thấy Lâm Dật và Lý Tự Cẩm.

Biểu cảm của cô ấy bỗng chốc vô cùng căng thẳng, chào hỏi một tiếng với người đàn ông đeo kính đen đứng bên cạnh, rồi vội vàng vào trong tòa văn phòng.

Mà người đàn ông bên cạnh cô ấy cũng chú ý đến sự thay đổi của An Ninh, anh ta nhận thức được nhìn về phía Lâm Dật, trong ánh mắt có thêm phần đánh giá soi xét.

Nhưng người đó cũng không nói gì, mấy phút sau anh ta lên xe của mình, quay đầu rời đi.

“Anh Lâm, người đàn ông đó không phải là bạn trai mới quen của chị An Ninh đấy chứ?”

“Là bạn trai của cô ấy cũng bình thường thôi.” Lâm Dật nói tiếp:

“Trai lớn kết hôn, gái lớn gả chồng, đây không phải rất bình thường sao.”

“Lời nói như thế không sai, nhưng tôi cứ cảm thấy...”

Lý Tự Cẩm là một người thật thà chất phác một chút, nhưng trong cái đầu nhỏ đó vẫn rất tinh ý.

Thông qua một khoảng thời gian dài tiếp xúc, cô ta cũng có thể nhìn ra được An Ninh thích Lâm Dật.

Nhưng bây giờ, bên cạnh đột nhiên có thêm một người khác giới, khiến cô ta có chút không có cách nào đón nhận.

“Chẳng lẽ chị An Ninh mấy ngày nay đều không đến tìm anh là vì có bạn trai mới rồi.” Lý Tự Cẩm bĩu môi nói.

“Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, vào trong làm việc chính trước đã.”

“Ừm ừm.”

Hai người cùng nhau bước vào Viện nghiên cứu Nông nghiệp, rồi đến văn phòng làm việc của Trần Thực.

Ba người họ trước trước sau sau bàn bạc chuyện liên quan đến việc lần này tới đây học tập hơn nửa tiếng đồng hồ.

Lý Tự Cẩm còn chuẩn bị một phần quà nhỏ tặng cho Trần Thực.

Nhưng đây đều là thứ để dệt hoa trên gấm(*), còn về lợi ích thực sự thì phía bên Lương Nhược Hư sẽ sắp xếp ổn thỏa.

(*) ví với việc làm cho sự vật càng tốt đẹp hơn.

“Chủ nhiệm Lâm, mấy ngày nay cậu và con bé An Ninh giận dỗi gì rồi sao?”

“Hửm? Đang yên ổn tại sao lại hỏi chuyện này thế?” Lâm Dật cười nói tiếp:

“Viện trưởng Trần, việc này ông có chút buôn chuyện rồi đấy.”

“Con bé là cháu gái của chiến hữu của tôi, cũng giống như cháu gái của tôi vậy.” Trần Thực nói tiếp:

“Bắt đầu từ ngày hôm trước có một người đàn ông ngày ngày đến đón con bé đi làm rồi tan làm, tôi cảm thấy việc này không ổn lắm.”

“Đây là chuyện riêng của người ta, tôi cũng không tiện hỏi thăm.”

“Nói cũng đúng.” Trần Thực cười nói: “Vậy tôi không bận tâm chuyện của mấy người nữa.”

Nói xong chuyện chính cũng đến buổi trưa rồi, Trần Thực sắp xếp một bữa cơm.

Vốn dĩ là muốn gọi An Ninh cùng tham gia, nhưng bị cô ấy tìm lý do từ chối rồi, tiếp sau đó ba người họ cùng ăn một bữa mới đi bận việc riêng của mình.

Vào buổi chiều, vì Lý Tự Cẩm còn có phải xử lý việc của huyện Đông Tam nên cô ta ở lại luôn trông viện, Lâm Dật về tới bệnh viện.

Ngay buổi tối hơn 6 giờ, Lý Tự Cẩm như đã hẹn mua bữa tối mang đến cho Lâm Dật.

“Anh Lâm, anh Lâm, chiều hôm nay tôi hỏi dò một chút rồi, có một phát hiện cực lớn.”

“Phát hiện ra cái gì rồi mà khiến cô hốt hoảng vậy.”

“Hồi chiều, tôi hỏi thăm dò một chút với mấy chị ở trong viện, cái người đàn ông đưa đón chị An Ninh hình như thật sự là bạn trai chị ấy.”

“Chuyện này không phải đều đã có luận định rồi sao, còn có gì đáng thăm dò.”

“Điều này không tính là cái gì, chủ yếu là trong nhà của người đàn ông đó hình như còn khá có tiền.”

“Còn có tiền hơn tôi?”

“Làm sao có thể.” Lý Tự Cẩm nói tiếp:

“Cách biểu đạt của tôi có chút không đúng, chính là trong nhà anh ta hình như đều làm quan, đặc biệt là ba của người đàn ông đó, nghe nói là lãnh đạo của một bộ phận nào đó, vả lại còn hứa hẹn nói rằng đợi sau khi mối quan hệ của bọn họ chắc chắn rồi, anh ta sẽ điều động chị An Ninh đi, không để chị ấy làm ở đây nữa.”

“Vậy thì thật sự khá có oai phong đấy, thế mà còn có cửa sau như thế này.”

“Chẳng lẽ anh không có một chút suy nghĩ gì khác sao?”

“Hử? Tôi có thể có suy nghĩ gì? Tôi lại đâu có phải là người không có bạn gái.”

Lý Tự Cẩm bĩu môi, chuyện này đúng là chuyện vậy, nhưng cô ta vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc.

“Thật ra tôi cảm thấy chị An Ninh hình như thích anh, nhưng chị ấy lại cảm thấy bản thân không có khả năng với anh, sau đó vội vàng tìm một người bạn trai, muốn dùng cách này để quên anh đi.”

“Có phải là cô đã xem phim truyền hình nhiều tập quá rồi không, đến tình tiết như này cũng nghĩ ra được.”

“Anh không hiểu phụ nữ đâu. Tôi cảm thấy chị An Ninh chính là nghĩ như thế, nếu không tính cách chị ấy không thể nào thay đổi lớn như vậy, thẳng thừng không để tâm đến anh nữa.” Lý Tự Cẩm nói tiếp:

“Dựa theo tình huống thường gặp mà nói, nếu như trong lòng không có quỷ, mối quan hệ của chúng ta tốt như thế, quen bạn trai mới rồi, khẳng định chị ấy sẽ thông báo một tiếng chứ.”

“Cô vẫn nên để tâm tư vào công việc đi, đừng có tiếp tục bận tâm chuyện này nữa.” Lâm Dật nói tiếp:

“Chẳng lẽ cô muốn kêu cô ấy đi bên cạnh tôi làm kẻ thứ ba sao? Vậy thì cô có hứng thú không, tôi có thể giữ một vị trí cho cô.”

“Ai da, anh Lâm, anh không cần phải lấy tôi ra để đùa cợt.” Lý Tự Cẩm nói tiếp:

“Chỉ là tôi cảm thấy có chút tiếc nuối, thực ra chị An Ninh rất thích anh mà.”

“Được rồi, ăn cơm nhanh đi, đừng nói chuyện này nữa.” Lâm Dật nói tiếp:

“Sáng mai 9 giờ đừng quên đi họp cùng tôi.”

“Biết rồi, anh Lâm.”

Lý Tự Cẩm đáp lại một tiếng, rồi vui vẻ ăn canh Ma Lạt(*) của mình.

(*) Ma Lạt Thang, là món lẩu đường phố phổ biến tại Trung Quốc có nguồn gốc từ Tứ Xuyên

Tối đó, Lý Tự Cẩm còn ngủ lại chỗ của Lâm Dật, thế nhưng cô ta rất thông minh, mang theo một bộ đồ ngủ rộng thùng thình, nếu không lúc ngủ sẽ không thoải mái.

Sáng ngày hôm sau, hai người giống như hôm qua cùng đi ăn sáng.

Hội nghị được tổ chức tại trung tâm hội nghị quốc tế ở Băng Thành, đợi đến khi hai người họ tới nơi, phát hiện bên trong đã giới nghiêm rồi, tất cả những chiếc xe từ ngoài đến không được phép vào.

Lâm Dật nhìn quanh bốn phía, phát hiện người của các bộ phận đều đến rồi, có thể nói hội nghị lần này vô cùng long trọng.

“Anh Lâm, dựa vào thân phận của chúng ta đến đây họp không phù hợp lắm.” Lý Tự Cẩm căng thẳng nói.

“Yên tâm, là ông lớn của bọn họ mời tôi đến, nếu không cô cảm thấy tôi sẽ đến đây coi náo nhiệt sao.”

“Ồ ồ, anh nói như thế thì tôi yên tâm rồi.”

“Đi thôi, vào trong trước xem sao.”

“Ừm ừm.”

Đưa ra thẻ thông hành, hai người bước vào trong trung tâm hội nghị.

Lý Tự Cẩm ngó trái ngó phải, đây vẫn là lần đầu tiên cô ta đến chỗ trang nghiêm long trọng thế này, bỗng chốc cảm thấy giá trị bản thân khác hoàn toàn rồi.

“Đừng giống như đang làm kẻ trộm vậy, phóng khoáng thoải mái, thẳng eo của mình lên.”

“Ồ ồ, biết rồi ạ anh Lâm.”

Theo chỉ dẫn nội bộ, hai người tiến vào trong lễ đường của hội nghị.

Nhưng đi chưa được mấy bước, Lý Tự Cẩm đột nhiên dừng bước chân lại.

“Đang yên ổn, cô làm sao còn đứng lại thế.”

“Anh Lâm, chị An Ninh cũng đến rồi.”

Thuận theo hướng ngón tay Lý Tự Cẩm chỉ, Lâm Dật nhìn thấy An Ninh ở vị trí cách đó hơn năm mét.

Cảm nhận được ánh mắt của người khác, An Ninh cũng nhìn về phía của Lâm Dật và Lý Tự Cẩm.

Cô ấy lập tức tỏ ra sững sờ, vội vàng quay người lại, không dám nhìn thêm một lần, giống như không quen biết nhau vậy.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1525: Người Này Chẳng Ra Sao Cả

Chương 1525: Người Này Chẳng Ra Sao Cả

Động thái của An Ninh khiến Lý Tự Cẩm vô cùng khó hiểu.

Cho dù không thể trở thành người yêu thì làm bạn bè cũng được mà.

Hơn nữa, cô ta và anh Lâm sắp rời đi rồi, An Ninh giả vờ một chút thôi cũng không được sao.

“Chị An Ninh quá quá đáng rồi, chúng ta cũng không có chọc giận chị ấy, liên tục hai ngày không để ý chúng ta rồi.” Lý Tự Cẩm cũng có chút đau lòng, không muốn mất đi một người bạn như An Ninh.

“Thực ra bữa cơm hôm qua chị An Ninh có thời gian rảnh, nhưng chị ấy không đi ăn cùng với chúng ta.”

“Cô ấy có dự định của cô ấy, không nhìn thấy bên cạnh cô ấy còn có người khác sao.”

Thật ra người đứng bên cạnh An Ninh chính là đối tượng xem mắt mà trong nhà giới thiệu cho, anh ta tên là Thôi Minh Hàng, làm việc ở cục đường cao tốc.

Mà ba của anh ta là Thôi Kiến Huy, chính là lãnh đạo của cửa ngõ giao thông trên địa bàn huyện, có phân lượng khá nặng.

Nhưng lần này, An Ninh không phải là cùng ba con nhà họ Thôi đến, mà là thay Trần Thực đến họp, vừa hay gặp nhau ở đây.

“Sao thế Ninh Ninh.”

Thôi Minh Hàng xụ mặt không vui nói, đồng thời cũng phát hiện ra Lâm Dật và Lý Tự Cẩm.

Thôi Minh Hàng biết An Ninh có một người bạn trai cũ, nhưng anh ta hiểu lầm người đó chính là Lâm Dật.

“Không có gì, vào họp trước đã.” An Ninh cúi đầu nói.

“Còn phải đợi một chút mới mở họp, không vội vào trong.” Thôi Minh Hàng nói tiếp:

“Đúng lúc gặp nhau rồi qua đó nói rõ ràng với anh ta đi.”

“Nói gì với anh ta?”

“Bây giờ em là bạn gái của anh, anh không hy vọng sau này anh ta còn xuất hiện trước mặt hai chúng ta.”

“Ai nói tôi là bạn gái anh chứ.” An Ninh nói tiếp:

“Chúng ta vừa mới quen biết, còn chưa có xác định mối quan hệ chính thức. Còn nữa, đây là chuyện của tôi, anh không nên quản.”

“Em có ý gì!” Thôi Minh Hàng nói tiếp:

“Anh ngày ngày đưa đón em đi làm tan ca, chẳng lẽ điều này còn không xem đã xác lập mối quan hệ sao.”

“Đương nhiên không tính.” An Ninh nói tiếp: “Anh đừng có làm chuyện này trở nên hỗn loạn.”

“Rốt cuộc cô nghĩ gì vậy hả!”

Thôi Minh Hàng nổi nóng, tóm lấy cánh tay của An Ninh nói: “Cô đang chơi tôi sao!”

“Anh làm cái gì vậy! Thả tôi ra!”

An Ninh thử ruồng bỏ sự khống chế của Thôi Minh Hàng, nhưng bất lực, sức lực không lớn bằng đối phương.

“Anh Lâm, anh Lâm!” Lý Tự Cẩm tóm lấy cánh tay của Lâm Dật: “Gã đàn ông đó bắt nạt chị An Ninh!”

Lâm Dật ngoảnh đầu nhìn qua, bỗng chốc cau mày.

“Anh đang làm gì thế!”

Giọng nói của Lâm Dật khiến không ít người đều nhìn về phía này của bọn họ, không biết xảy ra chuyện gì rồi.

“Ở đây không có việc của anh!”

Nhìn thấy Lâm Dật đi tới, cơn tức của Thôi Minh Hàng càng lớn: “Tôi cảnh cáo anh, bây giờ An Ninh là bạn gái của tôi, sau này anh tránh xa cô ấy ra, đừng xuất hiện trước mặt tôi.”

“Anh đừng nói linh tinh.” An Ninh nói: “Tôi còn chưa có đồng ý với anh!”

“Hai người quả nhiên có chuyện!”

Bởi vì ở đây là nơi công cộng, Thôi Minh Hàng miễn cưỡng kìm nén cơn giận, nếu không anh ta đã sớm ra tay đánh Lâm Dật rồi.

“Bất luận nói thế nào, An Ninh đều là bạn của tôi, anh đối xử với cô ấy như thế này là không đúng.” Lâm Dật nhẹ giọng nói.

“Bạn bè?” Thôi Minh Hàng cười khinh một tiếng: “Vậy anh đừng có ở đây mà quản nhiều việc, bây giờ cô ấy là bạn gái của tôi, tôi muốn làm thế nào thì làm thế đó, không có liên quan tới anh!”

Bốp!

Lâm Dật giơ tay lên tát một cái, thực sự vả lên trên mặt của Thôi Minh Hàng.

“Mẹ nó ai chiều ra cái bệnh thối này của anh vậy hả, dám nói như thế này với tôi!”

Thôi Minh Hàng ôm lấy mặt của mình, rõ ràng bị Lâm Dật đánh cho ngơ người luôn rồi.

Chính khách ở xung quanh cũng đều vô cùng ngạc nhiên, đây là hội trường của một hội nghị nghiêm chỉnh, thế mà có người cãi nhau ở đây.

“Mẹ nó! Anh dám đánh tôi!” Thôi Minh Hàng lạnh lùng nói tiếp: “Anh có tin tôi sẽ tìm người khiến anh mất việc hay không!”

“Anh có tin là tôi có thể đánh chết anh hay không?”

Lâm Dật từ trên cao nhìn xuống Thôi Minh Hàng, hơi lạnh từ trên người lan tỏa ra khiến Thôi Minh Hàng rùng mình, dọa anh ta co rúm người lại!

Trong lúc vô thức, Thôi Minh Hàng ngoảnh đầu sang nhìn An Ninh.

“Đã đến lúc này rồi mà cô vẫn chỉ đứng ở bên nhìn thôi sao!”

“Đây là chuyện giữa bọn tôi, không mượn anh xen vào!”

“Cô!”

Thôi Minh Hàng tức đến mức trợn tròn mắt, cảm thấy thể diện của mình mất sạch sẽ rồi.

“An Ninh, cô quá đáng thật đấy!”

Thôi Minh Hàng tức giận phất ống tay áo, xoay người rời đi.

“Chị An Ninh.”

Lý Tự Cẩm chạy vội đến, vòng tay qua cánh tay của cô ấy, trong lòng cũng muốn đánh Thôi Minh Hàng một trận, thế mà anh ta dám bắt nạt người của mình như thế!

“Gã đàn ông đó chẳng ra sao cả, thay một người khác đi.”

Lâm Dật lắc lắc đầu, quay người đi vào trong hội trường.

Con tim của An Ninh đột nhiên “cạch” một cái, đặc biệt là động tác lắc đầu cuối cùng của Lâm Dật, dường như thất vọng hoàn toàn rồi.

“Chị An Ninh, đang yên ổn sao chị lại tìm bạn trai vậy.” Lý Tự Cẩm nói tiếp:

“Với lại còn không nói một tiếng với bọn em, em cũng có thể giúp chị bày kế sách mà.”

“Trong nhà của tôi sắp xếp cho, tôi chỉ muốn tiếp xúc trước. Tôi đã lớn tuổi như này rồi, không thể nào cứ luôn độc thân mãi được.”

“Nhưng cái người đó thật sự chẳng ra gì, vậy mà anh ta dám động tay động chân với chị, thật sự là cặn bã!”

“Được rồi, không nói anh ta nữa, đằng nào tôi cũng không nghĩ sẽ có chuyện gì với anh ta.”

Nguyên nhân đồng ý xem mắt chỉ là muốn cắt đứt tâm tư với Lâm Dật.

Nhưng động tác lắc đầu cuối cùng của Lâm Dật, cộng thêm ánh mắt thất vọng, khiến lớp phòng bị cuối cùng trong lòng của cô ấy bỗng chốc sụp đổ rồi.

Nếu như có thể, cô ấy không muốn tiếp tục đến hội nghị họp nữa, chỉ muốn về nhà.

“Chị An Ninh, chúng ta đi thôi, hội nghị sắp bắt đầu rồi, đi vào trong trước đã.”

An Ninh gật đầu: “Em đi tìm Lâm Dật đi, tôi không sao.”

“Em đến đây cũng không có chuyện gì.” Lý Tự Cẩm nói tiếp:

“Anh Lâm bảo em đến là muốn để em ghi chép lại, chỉ cần em ghi lại những thứ quan trọng là được, vậy nên em ở đâu cũng giống nhau.”

“Vậy được thôi, hai chúng ta cùng đi.”

Hai người vào đến hội trường, hàng ghế ở phía trước đều ghi rõ họ tên hết rồi, phía sau thì tùy ý ngồi.

Hai người họ âm thầm tìm đến một vị trí phía sau, cũng tiện lười biếng.

Nhưng trong lòng An Ninh vẫn luôn không chú tâm được, ánh mắt vô thức nhìn xung quanh, nhưng lại không phát hiện được bóng dáng của Lâm Dật ở đâu cả.

“Tiểu Ninh, đây là chuyện gì vậy?”

Hai người vừa mới ngồi xuống, phát hiện ở bên cạnh có một người đàn ông trung niên đang đứng, trên người ông ta mặc bộ đồng phục, đứng từ trên cao nhìn xuống bọn họ, mà Thôi Minh Hàng cũng đang ở bên cạnh ông ta.

Người đàn ông trung niên này là ba của Thôi Minh Hàng, tên là Thôi Kiến Huy, sau khi biết được chuyện xảy ra ở bên ngoài, ông ta lập tức đến đây hỏi rõ mọi chuyện thế nào.

“Không có chuyện gì đâu ạ, anh ta xảy ra chút xung đột với bạn của cháu, đều đã qua rồi.”

“Bạn của cháu?”

Sắc mặt Thôi Kiến Huy tỏ ra không vui: “Bất luận nói thế nào thì hai cháu cũng xem như đã xác lập mối quan hệ rồi, vậy mà cháu lại chơi thủ đoạn như này, chuyện này có chút không đúng rồi đấy.”

“Chú à, bọn cháu vẫn chưa xác định mối quan hệ, cháu cũng không có kêu anh ta hàng ngày đến đón cháu, cháu còn chưa đồng ý chuyện này mà.”

“Lúc vợ tôi giới thiệu cháu với tôi, tôi còn nghĩ rằng cháu là một cô gái tốt, không ngờ cháu là người như vậy, xem ra tôi phải nói rõ chuyện này với chú hai của cháu rồi.”

An Ninh không nói gì, chuyện đã đến nước này rồi cô ấy cũng không muốn nói thêm gì nữa.

“Còn nữa, tôi phải nói với cháu một tiếng, tôi cũng biết một chút tình hình chú hai của cháu và người đàn ông đó, công việc của bọn họ còn có thể giữ được hay không đã là một vấn đề rồi đấy!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1526: Món Quà Cuối Cùng.

Chương 1526: Món Quà Cuối Cùng.

"Thôi đi, anh bớt ở đó uy hiếp người đi, anh Lâm mới không thèm sợ anh!" Lý Tự Cẩm nói.

"Vậy các người cứ đợi đi!" Thôi Kiến Huy hừ lạnh một tiếng.

"Con trai, chúng ta đi thôi, việc này cha sẽ xử lý."

Thôi Minh Hàng nhìn An Ninh, nói:

"Ninh Ninh, anh rất hài lòng về điều kiện của em. Nếu như em có thể xử lý tốt chuyện này, đồng thời đồng ý cắt đứt quan hệ với anh ta thì anh sẽ không truy cứu chuyện ngày hôm nay nữa."

"Tôi không có cách nào xử lý chuyện này cả, anh muốn làm thế nào thì làm vậy đi."

An Ninh mệt mỏi đỡ trán, hiện tại cô không muốn nói gì hết cả, chỉ muốn mọi người yên lặng một chút.

"Em cảm thấy như vậy đáng sao!"

Hiển nhiên, Thôi Minh Hàng không muốn dễ dàng buông tha, các điều kiện của An Ninh đều phù hợp với thẩm mỹ của anh ta, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì anh ta đương nhiên là không muốn buông tay.

"Điều kiện của anh tốt hơn anh ta nhiều, hơn nữa sau khi chúng ta ở bên nhau, nhà anh còn sẽ sắp xếp công việc giúp em, chẳng lẽ em còn không biết lựa chọn thế nào sao!"

"Đủ rồi!" An Ninh không khống chế nổi mà hét lên, "Anh rốt cuộc nói đủ chưa vậy!"

An Ninh bỗng nhiên đứng dậy, cầm túi của mình rồi đi ra ngoài.

"Chị An Ninh, chị đi đâu vậy, chờ em một chút."

Thấy tình huống không đúng, Thôi Minh Hàng cũng đuổi theo.

Vừa ra khỏi cửa lớn hội trường, An Ninh và Thôi Minh Hàng đều ngây ngẩn cả người.

Bởi vì Lâm Dật bị một đám người vây quanh, tiền hô hậu ủng, giống như là một minh tinh lớn.

Thôi Minh Hàng kinh ngạc đứng sững sờ chỗ.

Bởi vì anh ta nhìn thấy bên cạnh Lâm Dật còn có một người đàn ông trung niên, hai người đang châu đầu ghé tai nói chuyện.

Tuy còn không biết người đàn ông kia có thân phận gì, nhưng rất rõ ràng, người này không bình thường!

Nếu không thì bên cạnh cũng sẽ không có vệ sĩ đi theo.

Dự cảm của Thôi Minh Hàng rất chính xác, bởi vì người đó, chính là tổ trưởng tổ tuần tra Tào Quý Bình.

Vừa rồi sau khi Lâm Dật rời đi đã đi tìm Tào Quý Bình để thương lượng, bây giờ chuẩn bị qua đó họp, không nghĩ tới còn gặp An Ninh và Thôi Minh Hàng.

Nhưng Lâm Dật lại không nói gì, trực tiếp vượt qua hai người, đi hướng bên cạnh khác một cái thông đạo.

"Con còn đuổi theo làm gì!"

Thấy Thôi Minh Hàng đã đi một lúc lâu mà còn không trở về, Thôi Kiến Huy cũng chạy ra theo:

"Cho dù cô ấy hiện tại đổi ý, cha cũng sẽ không đồng ý chuyện của các con, phụ nữ như vậy không xứng tiến vào cửa Thôi gia!"

"Cha. . ."

Thôi Minh Hàng nuốt ngụm nước miếng, chỉ vào Tào Quý Bình rồi nói:

"Cha biết người đàn ông kia là ai không?"

Thôi Kiến Huy ngẩng đầu nhìn qua.

"Đó là bộ trưởng bộ tuần tra, được phái xuống từ Trung Xu, cũng là người chủ trì hội nghị sắp tới."

"Ông ta là bộ trưởng bộ tuần tra sao!"

Sau khi biết được thân phận của Tào Quý Bình, cả người Thôi Minh Hàng đều cảm thấy không tốt.

Cũng không phải bởi vì e ngại ông ta, mà là bởi vì Lâm Dật lại đi ngay bên cạnh ông ta!

Hơn nữa còn vừa nói vừa cười!

"Được rồi, chúng ta đi họp đi, nhân vật lớn như này không phải là người mà chúng ta có thể tiếp xúc."

Thôi Kiến Huy chỉ là đội trưởng một đội giao thông trong vùng, chênh lệch so với nhân vật như Tào Quý Bình phải nói là cách xa vạn dặm.

Nếu không sẽ có ghế ngồi dành riêng cho ông ta tại hàng trước hội nghị.

"Nhưng người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh ông ta chính là người vừa mới đánh con. . ."

"Con nói cái gì, người kia lại là. . ."

Thôi Kiến Huy lại ngẩng đầu lên lần nữa, qua khẽ hở trong đám người nhìn thấy bóng lưng Lâm Dật, nhịp tim không khỏi tăng nhanh.

"Cậu ta không phải là một bác sĩ à, sao có thể đứng chung một chỗ với Tào tổ trưởng được!"

Thôi Minh Hàng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, theo bản năng nhìn về phía An Ninh.

"Bạn trai cũ của chị An Ninh đúng là một bác sĩ, nhưng anh Lâm thì không phải, các người suy nghĩ nhiều rồi." Lý Tự Cẩm nói.

"Chuyện này. . ."

Hai cha con Thôi gia ngây ngẩn cả người, "Con xem việc này kìa, thì ra là hiểu lầm."

Thôi Kiến Huy phản ứng rất nhanh, lập tức liền thay đổi thái độ.

Cho dù không biết người đàn ông kia có thân phận gì, nhưng cậu ta có thể đứng chung một chỗ với Tào Quý Bình đủ để chứng minh thân phận của cậu ta không tầm thường.

Đối với Thôi gia mà nói thì đây là một cơ hội, nhất định phải phải nắm chắc!

An Ninh không nói chuyện, cô cũng có chút khó hiểu, tại sao Lâm Dật lại đứng chung một chỗ với Tào Quý Bình.

"Chị An Ninh, chúng ta đừng đứng tại đây nữa, em còn có nhiệm vụ trên người, không thể đi được." Lý Tự Cẩm nói:

"Hơn nữa chị còn là đến họp giúp Trần viện trưởng, nếu như chị đi thì sau đó Trần viện trưởng mà tìm chị thì phải làm sao bây giờ?"

Bị Lý Tự Cẩm thuyết phục vài câu, tâm trạng của An Ninh cũng hòa hoãn hơn không ít, quay người trở về hội trường.

"Con trai, cha dặn con một chút, đợi lát nữa con nên xin lỗi An Ninh, nhất định phải xóa bỏ hiểu lầm."

Thôi Minh Hàng gật gật đầu, anh ta cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Khó trách dám cho mình một bạt tay trước mặt mọi người, thì ra là có năng lực đó.

"Đi nhanh thôi, hội nghị sắp bắt đầu rồi."

Hai cha con quay người về tới hội trường, nhưng lại không đi nơi khác mà ngồi cùng An Ninh, Lý Tự Cẩm.

Hai người đều có chút chán ghét, nhưng cũng không tiện nói gì, ngồi ở nơi nào là tự do của bọn họ.

Không bao lâu sau, hội nghị bắt đầu.

Cha con Thôi gia kinh ngạc phát hiện, người lên sân khấu cùng với tổ một tổ tuần tra còn có Lâm Dật!

Dường như muốn cùng nhau bắt đầu cuộc họp!

Trái tim của cha con Thôi gia đập không ngừng.

Hai người vốn dĩ chỉ cho là thân phận của Lâm Dật không tầm thường, không nghĩ tới vậy mà lại đến mức có thể lên sân khấu!

Sắc mặt của Thôi Minh Hàng đã khó coi muốn chết, bản thân mình vậy mà lại đắc tội một người như vậy!

Nhưng may mà vấn đề không lớn, lấy quan hệ giữa mình và An Ninh, chỉ cần xin lỗi cô ấy thì cô ấy có thể giúp mình nói nói tốt, lắng chuyện này lại.

Việc Lâm Dật lên sân khấu, cũng không phải là Tào Quý Bình sắp xếp, mà chính là Lục Bắc Thần cố ý làm như vậy.

Chính là đang muốn nói cho tất cả mọi người, Lâm Dật là người bên tôi, người nào muốn động vào cậu ấy thì phải hỏi qua Lục Bắc Thần tôi trước!

Hội nghị bắt đầu, Tào Quý Bình đại biểu cho tổ tuần tra tổ đọc báo cáo, nội dung cũng rất đơn giản, đều là chút vấn đề liên quan tới bầu không khí và kỷ luật.

Nhưng rất nhiều người đều biết, đây chỉ là mới bắt đầu, một trận thanh tẩy lớn đang dần được triển khai.

Hội nghị kéo dài hơn hai giờ mới kết thúc.

Bởi vì Lý Tự Cẩm vẫn luôn ở cùng với An Ninh, sau khi kết thúc, Lâm Dật lặng lẽ rời khỏi hội trường, cũng không có cố gắng qua chào hỏi.

"Chị An Ninh, chúng ta cũng đi thôi." Lý Tự Cẩm kéo cánh tay của cô, nói:

"Ngày mai em sẽ phải đi rồi, chúng ta buổi chiều đi dạo phố được không, buổi tối em mời chị ăn cơm."

"Ừm, được."

Nhưng mà, ngay tại lúc hai người muốn rời đi, bỗng có một người đàn ông hơn ba mươi chạy về phía An Ninh.

"Xin chào, xin hỏi cô là An Ninh nữ sĩ đúng không?"

Nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt, An Ninh đánh giá mấy lần nhưng cũng không nhận ra anh ta là ai.

"Ngài là?"

"Trước tự giới thiệu mình một chút, tôi gọi Vương Nghiễm Lượng, là thư ký của Tào bộ trưởng."

"Ừ ừ, chào anh, chào anh."

An Ninh liền vội đưa tay ra chào hỏi, không nghĩ tới nhân vật như vậy lại có thể chủ động qua tìm mình.

Cha con Thôi gia cũng có chút ngoài ý muốn, không biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

"Là như vậy, Tào bộ trưởng tìm cô có chút việc, làm phiền cô qua đó một chuyến."

"Tào bộ trưởng tìm tôi sao?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1527: Kẻ Ngốc.

Chương 1527: Kẻ Ngốc.

"Ngài ấy đang đợi cô ở phòng 401, bây giờ cô có thể qua đó."

"Được, được, tôi sẽ qua ngay bây giờ."

Đầu của An Ninh đã có chút không đủ dùng, người có thân phận cao như Tào Quý Bình tìm cô làm gì đây?

"Tự Cẩm, em ở đây chờ chị một lát."

"Ừm, chị đi đi, có thể là có chuyện tốt."

"Chị đi qua đó xem một chút."

An Ninh không dám chậm trễ, giẫm giày cao gót và rời khỏi hội trường.

"À, thư ký Vương, xin hỏi, Tào bộ trưởng muốn gặp An Ninh làm gì vậy?"

“Các người là?” Vương Nghiễm Lượng nhìn hai người, trong mắt mang theo vẻ phòng bị và dò xét.

"Tôi tên là Thôi Kiến Huy, là đội trưởng giao thông của huyện, An Ninh là bạn gái của con trai tôi Thôi Minh Hàng."

Sau khi biết danh tính của cha con Thôi gia, biểu cảm của Vương Nghiễm Lương đã tốt lên rất nhiều, anh cười nói:

"Thì ra là quan hệ này, cho nên không có gì phải giấu diếm cả."

"Vị trí chính sảnh của Băng Thành đã bỏ trống một thời gian, Tào bộ trưởng muốn nói chuyện này với cô ấy."

"Sảnh chính……"

Cha con Thôi gia nghe xong đều cảm thấy choáng váng, đặc biệt là Thôi Kiến Huy, ông ta đã lăn lộn nhiều năm như vậy, lập tức hiểu ý của Vương Nghiễm Lượng.

Rõ ràng, đây là muốn cất nhắc An Ninh!

Hơn nữa còn là vị trí cao như vậy!

Ngay cả bản thân ông ta còn kém vài cấp bậc!

Chẳng lẽ là người đàn ông kia đã giúp đỡ?

Tim của Thôi Kiến Huy đập loạn xạ, và đã mất đi năng lực suy nghĩ.

Cô vội vàng đi thang máy lên tầng bốn, một lúc sau mới bình tĩnh lại.

Trước khi đến, cô đã biết tầm quan trọng của cuộc hội nghị này từ miệng của Trần Thực, hơn nữa cũng biết con người của Tào Quý Bình có năng lực như thế nào.

So với những người khác, cô thậm chí còn không phải là một hạt vừng nhỏ, chắc chắn là không thể tìm mình được, chẳng lẽ là muốn tìm Trần viện trưởng?

Sau khi bình tĩnh lại một hồi, An Ninh mới gõ cửa phòng họp.

Diện tích phòng họp nhỏ, nhìn giống một văn phòng nhỏ hơn.

Ngoài Tào Quý Bình ra, bên trong còn có bốn người, dường như đang bàn bạc chuyện gì đó.

Nhìn thấy An Ninh đi vào, Tào Quý Bình tạm bỏ những chuyện trên tay xuống, nói với người khác:

"Mấy người ra ngoài trước đi, tôi có chuyện muốn nói với cô ấy."

Bốn người còn lại gật đầu, thu dọn những thứ đang cầm trên tay, đứng dậy và bước ra ngoài.

Mà khi bước tới cửa, mấy người còn mỉm cười gật đầu với An Ninh.

Làm cho An Ninh càng cảm thấy mông lung hơn, rốt cuộc là có ý gì vậy?

"Tào bộ trưởng."

An Ninh đứng ở cửa, không dám đi vào.

Tào Quý Bình xua tay, "Đóng cửa, vào đi."

"Vâng."

An Ninh đóng cửa lại, Tào Quý Bình ra hiệu cho cô ngồi đối diện ông.

"Cô đừng căng thẳng, chỉ là có chuyện muốn nói với cô một chút thôi."

Tào Quý Bình nói như vậy khiến cho An Ninh càng lo lắng.

Rõ ràng chính là một cuộc nói chuyện quan trọng, nếu sai một câu thì lãnh đạo sẽ bị mình hại.

"Nghe nói cô tốt nghiệp Đại học Quốc gia Nhân dân?"

"Nghiên cứu sinh ngành báo chí tại Nhân Đại."

“Học vấn không tệ.” Tào Quý Bình nói: “Cô làm việc ở Viện

Nghiên cứu Nông nghiệp bao nhiêu năm rồi?”

"Khoảng được bốn năm."

Tào Quý Bình gật đầu, An Ninh có chút hoảng hốt, cô vẫn không hiểu ngài ấy rốt cuộc muốn làm gì.

“Năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?"

"Ba mươi tuổi."

"Ba mươi tuổi ..." Tào Quý Bình lẩm bẩm: "Tuổi có chút trẻ."

"Hả?"

Lời nói này của Tào Quý Bình khiến An Ninh cảm thấy có chút quen thuộc.

Cô chợt nhớ tới lúc ăn tối với Lâm Dật mấy ngày trước, hình như anh ấy cũng đã hỏi mình một câu như vậy.

Cũng nói rằng tuổi của mình còn hơi trẻ.

Tại sao ngài ấy cũng nói như vậy?

“Tào bộ trưởng?” An Ninh ngập ngừng hỏi, “Ngài định sắp xếp cho tôi làm chuyện gì đó sao?

"Tiểu nha đầu khá là thông minh, cho nên tôi cũng không vòng vo với cô nữa."

Tào Quý Bình bật cười, "Hiện tại Sở phát triển nông nghiệp Long Giang đang thiếu một vị trí phó văn phòng, tôi nghĩ cô không tệ. Nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải học ở trường đảng Yến Kinh trong khoảng một tháng. Thời gian cụ thể vẫn chưa xác định, cô nên có chút chuẩn bị. "

"Cái gì?"

Đầu óc An Ninh vang lên ong ong, cảm thấy mình giống như đang nghe lầm.

"Muốn đề bạt tôi sao?"

“Ừ.” Tào Quý Bình mỉm cười gật đầu.

Đầu óc An Ninh cảm thấy trống rỗng, cả người đều cảm thấy không tốt lắm.

Cô đã rất cảm ơn trời đất khi mình được làm thư ký tại Viện Nghiên cứu Nông nghiệp.

Bây giờ lại được thăng thêm vài cấp cùng một lúc, chuyện này có khả năng sao.

An Ninh là một người rất lý trí và không bao giờ tin vào những điều tốt đẹp rơi xuống từ trên trời.

Có một khả năng khác lập tức xuất hiện trong tâm trí cô.

"Tào bộ trưởng, cho tôi hỏi thêm một câu nữa được không?"

"Cô cứ nói."

"Là bởi vì Lâm Dật sao?"

Sau khi cân nhắc vài giây, Tào Quý Bình không hề che giấu, gật gật đầu xem như là trả lời câu hỏi của An Ninh.

"Quả nhiên là anh ấy!"

An Ninh đột nhiên đứng dậy, giây tiếp theo cô liền nhận ra đây là phòng họp, đại lão vẫn còn ở đây.

"Thật sự xin lỗi Tào bộ trưởng, là tôi thất lễ."

“Không sao cả.” Tào Quý Bình nói:

"Tôi cũng không có việc gì nữa, cô cứ đi làm chuyện riêng của mình đi."

“Cảm ơn Tào bộ trưởng."

Sau khi chào hỏi, An Ninh mang theo túi xách, vội vàng đi ra khỏi văn phòng, hai mắt đỏ bừng.

"Tên chết tiệt này!"

"Tôi không quan tâm đến anh nữa, sao anh lại thu xếp công việc cho tôi!"

"Đồ ngốc! Đồ ngốc!"

Thang máy rất nhanh đã xuống đại sảnh, nhìn thấy An Ninh đi ra, Lý Tự Cẩm liền lên hỏi thăm.

"Chị An Ninh, chị đã về rồi, Tào bộ trưởng đã nói gì với chị vậy."

Cùng lúc đó, hai cha con Thôi gia cũng đến chào hỏi.

“Ninh Ninh, xin chúc mừng.” Thôi Kiến Huy nói:

"Không nghĩ tới con tuổi còn nhỏ mà đã vượt lên trước chú, từ nay về sau, Thôi gia có thể dựa vào con rồi."

An Ninh không thèm để ý tới cha con nhà họ Thôi, nhìn xung quanh, nhưng không thấy Lâm Dịch đâu cả.

"Anh Lâm của em đâu rồi?"

“Em không nhìn thấy anh ấy.” Lý Tự Cẩm nói:

"Chị không phải là đi gặp Tào bộ trưởng sao, hai người bọn họ không phải ở cùng nhau à."

"Không ở trong văn phòng của Tào bộ trưởng."

"Em sẽ gọi cho anh ấy, nói là cuộc họp đã kết thúc, và em phải về."

Lý Tự Cẩm lấy điện thoại di động ra, cuộc gọi nhanh chóng được kết nối.

"Anh Lâm, anh đang ở đâu vậy? Tới giờ ăn cơm rồi."

"Ở sân bay? Trở lại Trung Hải? Ngày mai không định cùng nhau xuất phát sao?"

"Ồ, em biết rồi, em sẽ thu xếp mọi chuyện ở đây."

Sau khi cúp điện thoại, Lý Tự Cẩm nói với An Ninh:

"Anh Lâm đang ở đến sân bay và nói rằng anh ấy sẽ quay lại Trung Hải."

"Trở lại Trung Hải..."

Đôi mắt của An Ninh đột nhiên mất tiêu cự, đây là tin tức mà cô không thể tiếp nhận.

"Không phải nói ngày mai mới đi sao?"

Lý tự Cẩm cắn môi, "Anh Lâm có lẽ sợ xấu hổ nên về sớm, nếu không cũng không thể ngay cả em mà cũng không thông báo."

"Chị đi ra ngoài một lát, buổi chiều không thể đi dạo phố với em được rồi.

An Ninh nói xong liền vội vàng lái xe rời đi.

Cô biết rằng Lâm Dật sẽ rời đi.

Nhưng cô không bao giờ nghĩ tới câu cuối cùng mà anh ấy để lại cho mình lại là:

"Người này không tốt thì đổi người khác đi."

Chuyện mà cô càng không nghĩ tới, anh ấy còn tự trải đường tương lai cho mình!

Đúng là một kẻ ngốc!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1528: Thích Và Dũng Khí.

Chương 1528: Thích Và Dũng Khí.

Sảnh chờ máy bay, Lâm Dật đã mua xong vé máy bay, chuẩn bị trở về Trung Hải.

Về phần máy bay tư nhân, thì để lại cho Lý Tự Cẩm.

"Các vị hành khách tôn kính, chuyến bay HZ1257 từ Băng Thành đến Trung Hải đã bắt đầu xét vé, vui lòng mang theo hành lý và đồ tùy thân rồi xếp hàng đăng ký, cảm ơn."

Nghe thấy tiếng nhắc xét vé, Lâm Dật cầm vé máy bay đi lên xếp hàng trước máy bay.

Cùng lúc đó, An Ninh đi theo thang máy lên tầng hai của sân bay, tìm kiếm bóng dáng của Lâm Dật khắp bốn phía.

Nhưng trong sân bay rộng lớn, khắp nơi đều là người, người đến người đi, cô không thể phân rõ được Lâm Dật rốt cuộc đang ở đâu.

"Lâm Dật!"

Tiếng hô của An Ninh vang vọng khắp sân bay, cho nên ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người của cô.

Lâm Dật đang soát vé cũng giống vậy, quay đầu tìm kiếm giọng nói, từ khe hở theo trong đám người, anh nhìn thấy gương mặt vội vàng kia.

Nhưng Lâm Dật lại không nói gì, kéo khẩu trang lên, yên lặng đứng xếp hàng, cũng không đi tìm An Ninh.

Đám người trước mặt chậm rãi di chuyển, rất nhanh liền đến Lâm Dật, sau đó đi qua cửa.

"Hỗn đản, anh đứng lại cho tôi!"

Ngay tại lúc Lâm Dật qua cửa, An Ninh đuổi theo từ phía sau, cô đứng bên ngoài rào chắn, gọi lớn về phía bóng lưng của Lâm Dật.

Khoảng cách giữa hai người không đến hai mét, nhưng ở giữa lại ngăn cách một đường lan can, không ai có thể vượt qua.

Lâm Dật quay đầu, đứng tại chỗ, vẫy tay với An Ninh.

Thời khắc sắp chia tay, Lâm Dật cũng muốn nói chút gì đó, nhưng lại cảm thấy, lúc này, không nói cái gì cả mới là tốt nhất.

Mà An Ninh cũng đã từng trải qua loại cảm giác này, không cần nhiều lời, cô cảm thấy Lâm Dật sẽ hiểu ý của mình.

"Tên hỗn đản nhà anh, anh không thể đi!"

"Trở về đi." Lâm Dật cười nói.

Nước mắt An Ninh rơi xuống lã chã, cô biết, nếu cứ để Lâm Dật đi như vậy thì đời này mình sẽ có tiếc nuối.

"Anh quay lại, ôm tôi một cái!"

Người trong sân bay đều nhìn về phía đôi nam nữ không thể tách rời trước mắt này.

Lúc trước chỉ có trên TV mới có thể nhìn thấy tình tiết như vậy, hôm nay vậy mà lại diễn ra trong cuộc sống hiện thực.

Lâm Dật không có hành động gì, nhưng An Ninh lại giang hai cánh tay ra.

Lâm Dật thở sâu một hơi, rồi đi về phía An Ninh, người kia lập tức ôm anh thật chặt.

"Anh chính là kẻ ngốc, não có bệnh!"

Cằm của An Ninh gác trên bờ vai của Lâm Dật, nước mắt rơi xuống không dứt.

"Tôi đã không để ý đến anh nữa, còn sắp xếp công việc cho tôi làm cái gì!"

"Đây là chuyện mà tôi đã tính toán từ trước, sau này nhớ làm việc cho tốt."

"Thật xin lỗi..."

"Chuyện này thì có gì mà xin lỗi." Lâm Dật vỗ nhẹ lưng của cô, "Sau này nếu như gặp phải khó khăn, nhớ gọi điện thoại cho tôi, cho dù là chân trời góc biển thì tôi đều trước sẽ lập tức xuất hiện ở bên cạnh cô."

"Anh hỗn đản!"

Ngón tay tinh tế nắm thật chặt quần áo của Lâm Dật, tạo thành những nếp nhăn, còn có dấu vết bị nước mắt làm cho ướt nhẹp.

An Ninh không cam lòng, ủy khuất, nhưng cô cuối cùng đều không có cách nào vượt qua một bước kia.

Giống như là lúc hai người ôm nhau, dù thật chặt nhưng lại có một đường lan can ngăn ở giữa.

Dường như, tất cả tình yêu trên thế gian đều cần có một phần can đảm để vượt qua núi sông, mới có thể trở nên hoàn mỹ.

Nếu không cũng chỉ có thể cười phong trần không dám lỗ mãng, nấu rượu đưa dâu không dám tương tư.

"Máy bay sắp cất cánh, tôi đi trước." Lâm Dật cười nói:

"Con gái lớn như thế rồi, khóc sướt mướt không phải làm trò cười cho người khác sao."

An Ninh lấy hết dũng khí, buông Lâm Dật ra.

Lâm Dật nhẹ nhàng hôn một cái trên trán của cô, sau đó...

Quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng dần rời xa của Lâm Dật, An Ninh nhiều lần đều muốn nói lại thôi.

Một câu.

Một từ.

Một chữ.

Một cây đầy hoa, bắt nguồn từ một hạt giống trong băng tuyết.

300 bài thơ, có thể kể đi kể lại, nhưng lòng lại không thể nói ra một chữ kia.

Nhưng cuối cùng, An Ninh vẫn không có dũng khí nói ra miệng.

Cũng không phải là An Ninh không thật lòng, chỉ thiếu chút dũng khí, sau đó chỉ có thể quay người rời đi, nhưng lại không muốn rời đi.

Có lẽ sau khi rời khỏi nơi này, anh ấy có lẽ sẽ không còn chút quen thuộc nào đối với nơi đây nữa.

Tiếng động cơ máy bay vang lên, An Ninh ngước đầu nhìn máy bay lướt qua bầu trời, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Lúc hơn 5 giờ chiều cùng ngày, máy bay hạ xuống ở sân bay.

Lý Sở Hàm đã chờ Lâm Dật hơn nửa ngày tại sân bay.

Bởi vì là trở về sớm, cộng với trên người còn có vết thương nên Lâm Dật không liên lạc với Kỷ Khuynh Nhan, mà chuẩn bị ở tạm chỗ của Lý Sở Hàm một đêm trước.

Hơn nữa hai người cũng đã rất lâu rồi không gặp mặt.

Làm người nhất định phải coi trọng công chính, nhất định phải xử lý mọi việc thật công bằng.

"Bả vai của anh không thoải mái à, sao cảm giác có chút mất tự nhiên."

Vừa thấy mặt, Lý Sở Hàm đã phát hiện sự bất thường của Lâm Dật, ánh mắt giống như lắp máy quét.

"Thật sự là không thể gạt được em cái gì cả." Lâm Dật cười:

"Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, vết thương đạn bắn, nhưng mà bây giờ đã không sao nữa rồi."

"Vết thương đạn bắn sao?" Lý Sở Hàm bước nhanh hơn, "Lên xe, em xem một chút."

"Không có việc gì cả, anh chính là một bác sĩ, đương nhiên biết rõ tình huống của mình thế nào, sẽ không có vấn đề gì đâu."

"Vậy thì em cũng muốn xem một chút."

Lâm Dật biết, Lý Sở Hàm là một người cố chấp.

Đã đến nước này, đại biểu cho việc cô ấy đã rất nghiêm túc.

"Đi thôi, lên xe."

Lý Sở Hàm lái chiếc đại G mà Lâm Dật trước đó có mua cho cô, trong xe khá là rộng rãi.

"Kỹ thuật khâu bình thường, còn có thiếu sót, đổi lại là em, ít nhất có thể bớt được ba mũi."

Nghe Lý Sở Hàm phun tào, Lâm Dật nở nụ cười.

Không thể nói trình độ của bác sĩ Nhị Viện không tốt, mà chính là trình độ của Lý Sở Hàm đã quá tốt, đương nhiên là có chênh lệch.

"Người ta cũng chỉ muốn an toàn hơn thôi." Lâm Dật mặc quần áo lại cho tử tế, "Đi thôi, ra ngoài ăn chút đồ, tối nay anh sẽ ở lại chỗ em."

"Ừm vâng."

Hai người nói chuyện vài câu đơn giản, Lý Sở Hàm cũng không có oán trách Lâm Dật, cũng không nói mấy từ quan tâm lo lắng nhỏ nhặt.

Cô cũng là bác sĩ, đã nhìn quen mấy loại chuyện như này. Cô rất rõ trạng thái hiện tại của Lâm Dật là trạng thái gì.

Chỉ là tại trong lời nói có lặng lẽ nhắc nhở Lâm Dật rằng sau này không nên làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa.

Hơn tám giờ tối, hai người cơm nước xong xuôi, Lý Sở Hàm lái xe về bệnh viện, lấy cho Lâm Dật chút thuốc.

Tuy đã cắt chỉ, nhưng mấy ngày sắp tới vẫn còn phải khử trùng thay thuốc, chỉ là không cần phải truyền nước nữa, mà Lý Sở Hàm đương nhiên là rất chuyên nghiệp trong mấy chuyện này.

Vào lúc ban đêm, hai người lại tới một đợt, sau đó ôm nhau ngủ.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn sáng, Lý Sở Hàm đến bệnh viện, Lâm Dật bắt xe đến tập đoàn Triều Dương.

Trong văn phòng, Kỷ Khuynh Nhan đang cúi đầu bận rộn.

Quần bò màu xanh lam, áo len ôm sát màu đen, phô bày dáng người nổi bật tinh tế, nổi sóng chập trùng.

"Hắc hắc, mỹ nữ, buổi tối có thời gian không." Lâm Dật đứng tại cửa phòng làm việc, trêu đùa.

Nhìn thấy Lâm Dật trở về, đôi mắt đẹp của Kỷ Khuynh Nhan như sáng lên, nhưng lần này, cô không có chạy lại, mà là chống má, nhìn Lâm Dật với đầy ý cười trên mặt.

"Anh muốn hẹn đại mỹ nữ đây làm gì."

"Hắc hắc, hẹn em ngủ chung."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1529: Lo Lắng Âm Thầm.

Chương 1529: Lo Lắng Âm Thầm.

"Hừ, đẹp mặt anh."

Lâm Dật chủ động đi tới trước mặt Kỷ Khuynh Nhan, giúp cô xoa bóp bả vai.

"Bận rộn gì sao, trên mặt bàn nhiều văn kiện như vậy."

"Dưới tay em có công ty có đủ điều kiện để thu mua vật liệu gỗ, hạng mục lần này của tập đoàn Lăng Vân cũng là được mua dưới danh nghĩa của công ty này. Em đang làm thủ tục chuyển nhượng cổ phần, chuẩn bị chuyển dời sang danh nghĩa của anh, xem như là công ty con của anh."

"Thì ra là như vậy."

"Hơn một tuần nữa, Nguyệt Nguyệt sẽ kết hôn, người làm anh như anh đã chuẩn bị xong chưa đó."

"Cũng không phải là anh kết hôn, có cái gì mà chuẩn bị."

"Không muốn đi lên nói hai câu sao?"

"Loại chuyện phô trương này không thích hợp với anh lắm, vẫn nên để em thì hơn."

"Loại chuyện hoặc là phụ mẫu, hoặc là anh trai làm, nào có chuyện để chị dâu lên sân khấu nói chuyện.”

"Vậy thì để cho hai người bọn họ lên đi, anh cũng không tham gia náo nhiệt."

"Đúng rồi, trước đó không phải nói sẽ tặng cho Nguyệt Nguyệt một căn biệt thự sao. Em đều đã xem qua, chứng chỉ bất động sản gì đều có đủ, anh lại nhìn một chút, nếu như không có vấn đề gì thì giao tiền."

"Vậy thì mấy ngày nữa trở về sẽ thuận tiện mua luôn, chỉ cần kết hôn cùng ngày là có thể có nhà ở."

"Cũng được." Kỷ Khuynh Nhan gật đầu, nói:

"Anh chờ em một lát, em sắp xong rồi, buổi chiều tìm Viện Viện, chúng ta đi dạo phố, nếu không sẽ không có đồ mặc để tham gia hôn lễ."

Lâm Dật nhướng mày nhìn Kỷ Khuynh Nhan, "Em chắc chắn không có quần áo để mặc sao?"

"Không, không có mà..." Kỷ Khuynh Nhan bị Lâm Dật nhìn khiến cho toàn thân không được tự nhiên.

"Không nói về mấy bộ quần áo trong nhà kia, chỉ tính trong tủ treo văn phòng của em thôi cũng không dưới 20 bộ rồi."

"Cái này. . ."

Vẻ mặt của Kỷ Khuynh Nhan có chút mất tự nhiên, "Đó đều là trước kia, tham gia hôn lễ nhất định phải mặc quần áo mới."

"Con gái nhà có tiền đúng là không giống nhau." Lâm Dật nói:

"Anh nhớ được có một lần, mẹ anh đưa anh đi tham gia hôn lễ, anh còn mặc đồng phục đây."

"Vậy em nhiều năm như vậy, chỉ lái có chiếc Maserati hơn 1 triệu, anh nhìn lại mình xem, xe để trong ga ra thôi đã đủ nhiều rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Những xe còn lại thì không nói, chỉ riêng chiếc Voice Night kia đã 120 triệu rồi?"

"Ngạch... Chúng ta đổi đề tài, cũng không phải là không để cho em mua." Lâm Dật cười ha hả nói:

"Nhưng rõ ràng là thế giới hai người, mang theo Hà Viện Viện làm gì."

"Viện Viện nói cô ấy cũng muốn đi, dính chút không khí vui mừng."

"Cô ấy và lão Cao đã ở cùng một chỗ, còn dính không khí cái gì mà dính."

"Cô ấy nói muốn dính không khí vui mừng của mùa xuân thứ hai." Kỷ Khuynh Nhan vừa cười vừa nói:

"Hơn nữa mấy ngày trước, lúc bọn em ăn cơm chung, nghe Cao Tông Nguyên nói, bọn họ hình như cũng muốn đi cổ động cho Ngưng Nguyệt."

"Anh có biết việc này, lão Tần trước đó đã đề cập với anh rồi."

"Điều này có nghĩa là lão Cao đi, Viện Viện nhất định cũng muốn đi, đương nhiên cũng càn đi mua quần áo." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Anh đừng có phản ứng lớn như vậy chứ."

"Anh không phản đối chuyện cô ấy đi mua quần áo, nhưng chỉ là với cái đức hạnh kia của cô ấy chắc chắn sẽ cầm công quỹ đi mua quần áo!"

"Chuyện này. . ."

Kỷ Khuynh Nhan không thể phản bác, bởi vì thật sự có thể xảy ra chuyện như vậy.

Hơn một giờ sau, Hà Viện Viện chủ động tới tập đoàn Triều Dương.

"A, ông chủ sao anh lại trở lại?"

"Tôi còn muốn hỏi cô đây, cô tới đây làm gì?"

"Học tỷ hẹn tôi đi dạo phố nha."

"Các người không phải hẹn hai giờ à, bây giờ mới có một giờ."

"Tới ăn ké cơm trưa a."

Nhìn mặt của Hà Viện Viện không đỏ không trắng, Lâm Dật giơ ngón tay cái lên.

"Trâu bò."

Hà Viện Viện tới, không bao lâu sau Kỷ Khuynh Nhan cũng làm xong công việc, ba người ra ngoài ăn bữa trưa, sau đó đến quảng trường Hằng Long.

Sau khi chọn cả một buổi chiều, Kỷ Khuynh Nhan chọn được chiếc áo đuôi én màu xanh lam, nửa người dưới phối leggings và giày cao gót. Hà Viện Viện thì mua váy dài đến đầu gối, chuẩn bị phối hợp với tất đen, hơn nữa còn chọn không ít đồ trang sức.

Lâm Dật xách đồ ở phía sau cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Đây đâu phải là đi tham gia hôn lễ, rõ ràng chính là đi đoạt sự nổi bật của người ta.

Nửa đường, Cao Tông Nguyên còn điện thoại tới, còn giả trang nói rằng Hà Viện Viện cứ mua thỏa thích, anh sẽ thanh toán tất cả, trên thực tế đều là tiền của sổ sách công ty.

Tiền là mình trả, nhưng lại để cho Cao Tông Nguyên giả trang.

Buổi tối mua đồ xong, biết được tin Lâm Dật trở về, Tần Hán đã sắp xếp một bữa tiệc đón gió tẩy trần trong quán thịt nướng của mình.

Nhưng lần này anh đã thông minh hơn, không sắp xếp mấy em gái nữa, bữa tiệc vô cùng mộc mạc.

"Đi dạo phố cả một buổi chiều, mệt chết em rồi."

Sau khi về đến nhà, Kỷ Khuynh Nhan vứt giày cao gót, nhào tới trên ghế sa lon, không cần chút hình tượng nào.

"Lâm Dật, có thể xoa bóp chân cho em được không." Kỷ Khuynh Nhan yếu ớt nói.

"Không thể."

"Lâm tiên sinh."

"Không thể."

"Chồng ơi ~ "

"Đến đây."

Lâm Dật ngồi trên ghế sô pha, nắm lấy chân của Kỷ Khuynh Nhan, xoa bóp giúp cô.

Tuy tạm thời còn không thể hành động thêm một bước, nhưng cái hai cái đùi này cũng để cho mình chơi một lúc.

Có lẽ là Lâm Dật ấn quá thoải mái, cũng có lẽ là Kỷ Khuynh Nhan quá mệt mỏi, không đến vài phút đã nghe thấy tiếng ngáy nho nhỏ.

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã mười giờ rồi, liền vỗ vỗ Kỷ Khuynh Nhan.

"Đừng ngủ ở đây, trở về phòng ngủ đi."

"Em vẫn còn chưa rửa mặt nữa." Kỷ Khuynh Nhan mơ mơ màng màng nói.

"Không rửa một ngày cũng không chết được."

"Không được, nào có chuyện đi ngủ mà không rửa mặt."

Anh cưng chiều vỗ vỗ vào mông Kỷ Khuynh Nhan, "Hiện tại đi ngủ đi, đừng lề mề nữa."

"Không được." Kỷ Khuynh Nhan vươn hai tay, làm nũng nói: "Anh ôm em đi."

"Tuân mệnh."

"Hắc hắc."

Lâm Dật dùng cách ôm công chúa, bế Kỷ Khuynh Nhan lên.

Kỷ Khuynh Nhan giống như một con mèo lười nhỏ, giấu đầu ở trong ngực Lâm Dật, tùy ý hưởng thụ cảm giác ấm áp trước mắt.

Lâm Dật để Kỷ Khuynh Nhan xuống trước cửa phòng vệ sinh tầng hai.

"Em đi tắm trước, sau đó đến lượt anh, đừng có mà lười biếng."

"Không có vấn đề gì, yên tâm đi."

Lâm Dật cầm điện thoại di động xuống lầu dưới, phía trên có mấy tin nhắn chưa đọc.

Người đứng mũi chịu sào cũng là Lý Tự Cẩm, sau khi báo cáo một chút tình huống của mình, đã an toàn trở lại huyện Đông Tam.

Ngón tay của Lâm Dật gõ gõ vào tay vịn ghế sô pha, tự hỏi chuyện trước mắt.

Huyện Đông Tam hiện tại đã đi vào quỹ đạo phát triển tốt.

Cho dù mỗi ngày mình đều ở nơi đó, cũng không có tác dụng quá lớn.

Mà lại nhiệm vụ cuối cùng của chức nghiệp nông dân này cũng coi như là đến khâu cuối cùng.

Thời gian tiếp theo, chỉ cần chờ đợi mọi ngành mọi nghề vận chuyển lại, nhiệm vụ đương nhiên là sẽ hoàn thành.

Nhưng mà cũng nên dành thời gian trở về xem một chút.

Dựa theo truyền thống của huyện Đông Tam, thời điểm này hàng năm đều là lúc bán lương thực thực phẩm. Mình nên tìm cho bọn họ nhà mua tốt một chút, tranh thủ bán được giá tốt, coi như có thể trải qua một năm tốt.

Nhưng chuyện huyện Đông Tam cũng không phải là chuyện mà Lâm Dật quan tâm nhất.

Vương gia Yến Kinh mới là mối lo trong lòng của anh.

Qua thời gian dài như vậy, thế mà một chút động tĩnh cũng không có, rốt cuộc là đang nhịn cái rắm gì?

Dịch: MBMH Translate

Chương 1530: Sự Cẩn Thận Của Kỷ Khuynh Nhan.

Chương 1530: Sự Cẩn Thận Của Kỷ Khuynh Nhan.

"Lâm Dật, em đã tắm xong, anh cũng nhanh đi rửa mặt đi."

"Được rồi, đi ngay đây."

Ngay tại lúc Lâm Dật đang suy nghĩ, Kỷ Khuynh Nhan gọi một tiếng từ trên tầng.

Lâm Dật vươn cái lưng mỏi, ném chuyện của Vương gia ra sau đầu, chờ có thời gian lại nghĩ tiếp.

Lên trên tầng, vừa hay nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đi ra từ trong phòng tắm.

Đường cong uyển chuyển được khăn tắm quấn quanh, da thịt trắng nõn dường như sáng bóng như ngọc, hai thỏ trắng trước người giống như muốn nhảy ra từ trong khăn tắm.

Như ôm đàn tì bà nửa che mặt, như hoa sen mới nở, thanh lệ thoát tục.

Mà trên tay của cô, còn cầm máy sấy, hình như là chuẩn bị trở về sấy tóc, như vậy là có ý nhường lại phòng tắm.

"Đều vợ chồng lâu năm, còn quấn khăn tắm làm gì, nhiều xa lạ, làm như anh sẽ nhìn lén em không bằng."

"Nói như thể là anh sẽ không nhìn lén em vậy."

“Lời này của em là có ý gì, chẳng lẽ một chút tín nhiệm giữa người và người cũng không có à."

"Thôi đi, anh cứ tùy tiện nói, dù sao em cũng không cho anh nhìn, cho qua đi. . ."

Kỷ Khuynh Nhan quay vào gian phòng, Lâm Dật cũng đi vào rửa mặt.

Nhưng bởi vì trên người có vết thương, nên sau khi rửa mặt, đánh răng, rửa chân, rửa anh liền về phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng ngủ, Kỷ Khuynh Nhan đang sấy khô tóc, sau đó vừa đọc sách vừa đắp mặt nạ.

Bất tri bất giác, thời gian dã trôi qua hơn nửa giờ, Kỷ Khuynh Nhan phát hiện, Lâm Dật vẫn còn chưa đi ra, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

Trước đó Lâm Dật tắm rửa, nhiều lắm cũng chỉ mất hai mươi phút là xong.

Hôm nay sao lại tắm rửa hơn nửa giờ?

"Tên này trở nên thích sạch sẽ như vậy từ khi nào thế?"

Nghĩ đến đây, gương mặt của Kỷ Khuynh Nhan đỏ lên.

Đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, tắm rửa lâu như vậy, không phải là có ý khác đó chứ?

Kỷ Khuynh Nhan càng nghĩ gương mặt lại càng đỏ.

Hai người tách ra thời gian dài như vậy, trong lòng Kỷ Khuynh Nhan ngầm thừa nhận, hôm nay anh sẽ muốn ngủ cùng mình.

Bởi vì bình thường đều là như vậy, cho dù mình có từ chối, Lâm Dật cũng sẽ chủ động tới, cho nên hôm nay cô cũng không có ý định từ chối, sau khi tắm rửa xong thì xem sách, chờ Lâm Dật tới.

"Tắm rửa sạch cũng phải ngoan ngoãn ngủ cho em, tuyệt đối không để cho anh giở trò xấu, hừ!"

Kỷ Khuynh Nhan càng nghĩ càng khẩn trương, thậm chí còn có mấy phần kích động nhỏ.

Đều là nam nữ trưởng thành, mấy thứ như dục vọng đều không có cách nào khống chế nổi.

Nhưng đợi hơn 20 phút nữa, phát hiện Lâm Dật vẫn chưa đi ra.

Kỷ Khuynh Nhan nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện trước trước sau sau đã hơn một giờ, bản thân mình tắm nữa cũng không tốn nhiều thời gian như vậy.

Cho dù Lâm Dật có tắm nghiêm túc, cũng không có khả năng dùng hơn một giờ a?

Suy đi nghĩ lại, Kỷ Khuynh Nhan lặng lẽ nhẹ nhàng xuống giường, phát hiện đèn phòng tắm đã tắt.

"Ừm hả? Tắm xong rồi sao?"

Kỷ Khuynh Nhan vô cùng buồn bực, lặng lẽ đi tới, nhẹ nhàng gõ cửa, phát hiện một chút động tĩnh cũng không có.

Lặng lẽ mở cửa phòng tắm ra, phát hiện bên trong không có một ai, Lâm Dật cũng không ở đây.

"Người đâu rồi? Chẳng lẽ đã trở về phòng? Rất không có khả năng a?"

Lầm bầm lầu bầu lẩm bẩm một câu, Kỷ Khuynh Nhan nghiêng về phía trước, nhìn sang gian phòng của Lâm Dật.

Nhưng qua khe hở của cánh cửa lại không nhìn thấy chút ánh sáng nào, đèn trong phòng đã tắt.

"Hơn nửa đêm không ngủ, người đi đâu?"

"Tự mình trở về phòng? Rất không có khả năng đi, đây không giống với tác phong làm việc của anh ấy chút này."

Kỷ Khuynh Nhan nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, quỷ thần xui khiến liền đi tới cửa phòng Lâm Dật, thử gõ gõ cửa.

Đương đương đương ——

Không có ai trả lời.

Đương đương đương ——

Kỷ Khuynh Nhan lại gõ cửa vài cái, cũng quyết định, nếu như không có ai trả lời thì sẽ gọi điện thoại cho Lâm Dật.

"Sao thế?" Giọng nói mơ mơ màng của Lâm Dật truyền đến.

Kỷ Khuynh Nhan ngây ngẩn cả người, đôi mắt đẹp chớp chớp.

Thế mà lại trở về phòng?

Két két _ _

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra từ bên trong.

Lâm Dật gãi đầu một cái, ánh mắt mông lung nhìn lấy Kỷ Khuynh Nhan.

"Đã trễ như vậy, sao em còn chưa ngủ nữa."

Nói xong, còn ngáp một cái.

"Không, không có việc gì. . ." Kỷ Khuynh Nhan trả lời lúng túng.

"Em thấy anh lâu như vậy không có động tĩnh, nên tới xem một chút."

"Anh cũng là người lớn như vậy, còn có thể có chuyện gì." Lâm Dật nói:

"Chỉ là có chút buồn ngủ, rửa mặt xong liền trở về ngủ, em cũng nhanh đi ngủ đi, không còn sớm nữa, ngày mai vẫn phải đi làm đó."

"Ừ ừ, em về đây, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Kỷ Khuynh Nhan quay người rời đi, Lâm Dật đóng kỹ cửa.

Kỷ Khuynh Nhan đi hai bước ngoảnh lại ba lần, chau mày, hình ảnh trước mắt không giống với trong tưởng tượng của cô một chút nào.

Về đến phòng, Kỷ Khuynh Nhan lăn qua lộn lại ngủ không yên.

Lấy tính cách của Lâm Dật, đã không gặp mặt thời gian dài như vậy, về đến nhà sẽ không có khả năng ngủ một mình, đây là cái tình huống gì thế này?

Nghĩ đến hơn nửa đêm, Kỷ Khuynh Nhan cũng không nghĩ ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cho đến khi trời sắp sáng mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, lúc Kỷ Khuynh Nhan lúc thức dậy, đã hơn 9 giờ sáng.

"Sao lại có quầng thâm mắt rồi? Tối hôm qua ngủ không ngon giấc sao?"

"Ngạch. . . Nửa đêm hôm qua có điện thoại gọi đến đánh thức em nên ngủ không ngon."

"Vậy nhanh đi rửa mặt đi, anh đi làm cơm."

"Ừ ừ, vâng."

Kỷ Khuynh Nhan lên tiếng nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không yên.

Nhưng chuyện tối ngày hôm qua vẫn cứ quanh quẩn mãi trong đầu của cô. Cô vẫn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thế mà lại không đùa giỡn mình, quá kì quái, uổng công đợi anh ấy.

Chẳng lẽ là đi công tác quá mệt mỏi?

Lúc đánh răng, Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi, cảm thấy cũng chỉ có khả năng này.

Lúc cô đi công tác về cũng như vậy, về nhà hầu như đều là ngủ, cũng không có tâm tư làm những chuyện khác.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Kỷ Khuynh Nhan tốt hơn không ít.

Quyết định tối nay lại cho anh ấy một cơ hội.

Hừ hừ, nếu như quá hạn thì sẽ không đợi nữa.

Sau khi rửa mặt trang điểm hoàn tất, cô xuống phòng ăn để ăn sáng.

"Anh hôm nay có sắp xếp gì không?"

"Chuẩn bị trở về xem xét công ty một chút, có không ít chuyện đang chờ anh xử lý đây."

"Vậy được rồi, buổi tối nhớ đi dạo siêu thị với em, tủ lạnh trong nhà đều trống hết rồi."

"Không thành vấn đề."

Sau khi ăn xong, hai người lần lượt lái xe đi ra ngoài.

Đến công ty, Lâm Dật gọi Kỳ Hiển Chiêu, Hà Viện Viện, Điền Nghiên đến văn phòng.

"Lâm tổng, ngài tìm chúng tôi sao."

Lâm Dật gật gật đầu, "Chuyện làm ăn vật liệu gỗ nhập khẩu đó thế nào rồi?"

"Tổng số tiền hợp đồng là 1,36 tỷ đô la mỹ, trong đó lợi nhuận khoảng tầm từ 1 triệu đến 3 triệu đô la mỹ, gần như không đáng kể." Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Tùng đỏ và tùng trắng nhập khẩu từ Nga đã bắt đầu chất lên xe, nhanh thì một tuần, chậm thì nửa tháng là có thể vận chuyển đến bên chúng ta."

"Bên phía Brazil cũng bắt đầu chuyển hàng, nhưng mà thời gian có lẽ sẽ chậm một chút, nhanh nhất cũng phải muốn một tháng. Dựa theo suy đoán của tôi, ít nhất cũng cần từ 40 đến 50 ngày, mới có thể vận chuyển đến về bên chúng ta được."

Ngón tay Lâm Dật gõ gõ lên mặt bàn, trầm tư vài giây đồng hồ rồi mới nói:

"Từ khi ký kết hợp đồng cho đến bây giờ, đã qua gần một tuần lễ, ở giữa có sai sót gì đó không?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1531: Tôi Không Phải Đường Tăng.

Chương 1531: Tôi Không Phải Đường Tăng.

"Chắc chắn không có vấn đề gì sao?"

Câu hỏi của Lâm Dật, khiến cho ba người đều cảm thấy mơ hồ.

Thuận lợi còn không tốt sao?

Chẳng lẽ còn cần phải xảy ra chút chuyện?

"Mọi chuyện đều rất thuận lợi, dù sao cũng để cho hai nhà bọn họ kiếm lời hơn 100 triệu đô la mỹ, cho nên đều rất phối hợp." Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Người phụ trách hạng mục của công ty hai nhà còn nói, gần đây muốn đến tham quan khảo sát công ty của chúng ta, nhìn điệu bộ này, nói không chừng là muốn hợp tác lâu dài."

"Các người tiếp đãi mấy loại chuyện này là được." Lâm Dật nói:

"Nếu như còn có các hợp tác liên quan khác thì chúng ta cũng không cần tiếp. Các người trực tiếp liên hệ với tập đoàn Hoa Nhuận là được. Loại chuyện này nên để cho bọn họ vận hành, chúng ta chỉ cần làm cầu nối ở giữa, làm một người trung gian kiếm chút chênh lệch giá là được."

"Việc này là nghề của tôi." Hà Viện Viện nói.

"Dẫn mối sao?”

"Móa, tôi đang nói làm người trung gian kiếm lời nhờ vào chênh lệch giá."

Thấy hai người lại ầm ĩ, bầu không khí trong văn phòng mới thoải mái hơn không ít.

"Lâm tổng, ngài hiện tại có thời gian không, cũng đã sắp cuối năm rồi, tôi đã lập một bản kế hoạch phát triển trong năm mới cho công ty. Tôi muốn trò chuyện với ngài một chút về chuyện này, nhìn xem có chỗ nào cần sửa đổi hay không."

"Được."

Lâm Dật thay đổi tư thế, "Vừa lúc ba người đều ở đây, mở cuộc họp nhỏ để nói về chuyện này đi."

"Điền tổng, cô nói trước đi?" Kỳ Hiển Chiêu nói.

"Vẫn là anh nói trước đi, kế hoạch công việc của tôi đều là căn cứ vào bên kia, tôi nói trước cũng không có ý nghĩa."

"Vậy được rồi."

Kỳ Hiển Chiêu hắng giọng một cái rồi nói:

"Hạng mục máy quang khắc ba nano đã được duyệt, đây là sự ưu tiên hàng đầu của tập đoàn trong năm tới. Tiếp theo, cũng nên đề cao nghiệp vụ chip và điện thoại di động, để bảo đảm địa vị của chúng ta trong ngành nghề này, cùng với việc giữ vững các nguồn thu chi."

Lâm Dật gật gật đầu, Kỳ Hiển Chiêu sắp xếp như vậy, không có bất kỳ sai sót nào.

"Tiếp theo là kế hoạch thành lập phòng thí nghiệm mới, dựa vào địa vị của chúng ta trong ngành nghề chất bán dẫn và chip, chế tạo một hệ thống sinh thái hỗ trợ lẫn nhau, khiến cho cuộc sống của mọi người tiến vào thời đại trí năng."

"Chỗ hỗ trợ lẫn nhau này, anh nói rõ một chút xem."

"Đơn giản mà nói chính là đặt một ngôi nhà, bao gồm chủ sở hữu xe và ga ra, xem như là một hàng hóa điện tử, dùng Chip của chúng ta làm đại não để kiểm soát mỗi một bộ phận trong phòng. Ví dụ như ti vi, điều hoà không khí, máy giặt, đèn điện, vv. . . Dùng nó để thực hiện một hình thức sinh hoạt với độ trí tuệ cao."

Lâm Dật nghe xong, trầm tư vài giây đồng hồ.

"Tiếp tục nói."

"Tiếp theo, chính là việc bố trí chất bán dẫn và chip ở nước ngoài." Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Tuy chúng ta đã thành công nghiên cứu ra máy quang khắc tân tiến nhất, đồng thời đã đưa nó vào sản xuất, nhưng so với Asmael, Đài Điện và Samsung thì danh tiếng của sản phẩm chúng ta vẫn còn chưa đủ. Cho nên sang năm tôi dự định thử khai thác thị trường quốc tế, biến tập đoàn Lăng Vân thành một công ty quốc tế lớn."

Lâm Dật gật gật đầu, Thẩm Thục Nghi thường xuyên nói Kỳ Hiển Chiêu là người đại tài, chỉ cần bồi dưỡng một chút và cho anh ấy sân khấu đủ lớn thì tương lai nhất định sẽ trở thành nhân vật một phương.

Hiện tại xem ra lời này đúng thật là không sai.

Xét về phương diện quan sát cục diện và tầm nhìn quốc tế, Hà Viện Viện và Điền Nghiên đều có chút chênh lệch với anh.

"Những thứ này chính là phương hướng phát triển của công ty trong năm tới, Lâm tổng, ngài có ý kiến gì không."

Lâm Dật nhìn Hà Viện Viện và Điền Nghiên.

"Hai người các người thì sao?"

"Trước đó chúng tôi đã xem trước, chúng tôi đã sớm biết chuyện bên trong, cảm thấy không có vấn đề gì." Hà Viện Viện nói:

"Nhưng có thể thấy sang năm sẽ rất bận bịu, đề nghị Lâm tổng tăng chút tiền lương cho chúng tôi."

"Được rồi, đề nghị của cô không có hiệu lực."

"Móa nó."

"Kế hoạch này không có vấn đề gì, nhưng tôi cần bổ sung một ít."

Nghe thấy Lâm Dật nói chuyện, ba người đều ngồi thẳng người theo bản năng.

Lâm Dật là một ông chủ vung tay, nếu như không có chuyện lớn thì sẽ không lên tiếng.

Một khi anh ấy muốn mở miệng, vậy nhất định là có chuyện lớn.

"Các người có biết, lúc đầu tại sao tôi lại muốn dốc hết sức lực để phát triển nghiên cứu máy quang khắc và hệ điều hành điện thoại di động mới không?"

"Sợ người khác bắt chẹt.” Điền Nghiên nói.

"Đúng." Lâm Dật nói:

"Đối với tôi mà nói, chuyện kiếm tiền rất quan trọng, nhưng ý thức sứ mệnh của bản thân càng quan trọng hơn."

Lâm Dật thay đổi tư thế.

"Hỏi các người một vấn đề rất đơn giản, lúc vẽ thì dùng phần mềm gì?"

"CAD." Điền Nghiên nói.

"Tài chính dùng phần mềm gì?"

"NAP của Đức."

"Thiết kế chip thì dùng phần mềm gì?"

"EDA của công ty Synopsys, Mỹ." Kỳ Hiển Chiêu nói.

"Tạm thời không nhắc đến những thứ khác, chỉ ba phần mềm này thôi đã có hai cái của Mỹ, một cái của Đức, giả dụ bị bắt chẹt thì tập đoàn Lăng Vân sẽ vận hành như thế nào đây? Ba người có thể cho tôi một đáp án không?"

"Chuyện này. . ."

Vấn đề của Lâm Dật trực tiếp khiến cho ba người cảm thấy mơ hồ, hoàn toàn không biết trả lời thế nào.

Bởi vì đây là một chuyện rất kinh khủng.

Nếu như ba phần mềm của ba công ty này chấm dứt đổi mới với tập đoàn Lăng Vân thì không cần nghi ngờ, 80% nghiệp vụ của tập đoàn Lăng Vân đều sẽ lâm vào tê liệt.

"Chuyện như vậy rất không có khả năng xảy ra." Hà Viện Viện nói ra ý nghĩ của mình.

"Rất không có khả năng, cũng không có nghĩa là không có." Lâm Dật nói:

"Trước lợi ích của quốc gia, cá nhân chỉ là nhỏ bé, chờ đến lúc đó, không ai có thể chỉ lo thân mình được."

"Kế hoạch của lão Kỳ là phát biển ra nước ngoài, phương thức kiếm lợi nhuận cũng là đoạt miếng ăn từ trong miệng của người khác, một khi động đến lợi ích của bọn họ thì chuyện gì cũng có thể xảy ra."

"Lâm tổng, ý của anh là, phương hướng phát triển của năm sau là lấy những hạng mục lạc hậu này làm trung tâm phát triển sao?"

"Chưa nói tới chuyện có phải là trung tâm hay không, nhưng nhất định phải coi trọng những chuyện này, một công ty khoa học kỹ thuật thì nên có dáng vẻ này." Lâm Dật nói:

"Những dự án khác cũng cần được phát triển, không thể bỏ lại phía sau, tốt xấu gì tập đoàn còn có nhiều nhân viên như vậy, chúng ta cũng không thể dựa vào tình yêu, vẫn cần phải kiếm lời."

"Tôi đã hiểu, Lâm tổng, tôi sẽ hoàn thiện lại phần kế hoạch này một chút."

"Vậy thì kế hoạch của tôi cũng cần cầm trở về sửa đổi, đến lúc đó sẽ cùng báo cáo luôn."

Lâm Dật gật gật đầu, nhìn sang Hà Viện Viện, "Cô thì sao, có gì cần báo cáo không?"

"Kế hoạch mới của tôi chính là tăng lương."

"Tốt, tan họp."

Hà Viện Viện: . . .

Sau khi ba người rời đi, Lâm Dật lái xe đến bệnh viên Hoa Sơn, bồi Lý Sở Hàm và Kiều Hân cùng đi ăn cơm trưa, thuận tiện thay thuốc.

Vốn dĩ công việc này là của Lý Sở Hàm, nhưng Kiều Hân chủ động xin đi giết giặc. Lý Sở Hàm cũng không nghĩ nhiều, chỉ là thay thuốc mà thôi, không có chút độ khó kỹ thuật nào, nên dứt khoát giao lại cho Kiều Hân.

Nhưng ở trong quá trình này, tất cả y tá của khoa tim mạch đều xông tới, ngồi một vòng quanh Lâm Dật.

Bọn họ nhìn Lâm Dật, vừa nhìn vừa liếm môi.

"Các người có thể bình thường một chút hay không, tôi tên là Lâm Dật, không phải là Đường Tăng."

"Chủ yếu là cơ bụng của anh quá mê người, tôi có thể liếm một chút không?" Một y tá tóc dài nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1532: Một Nhà Khoa Học Nghiêm Cẩn.

Chương 1532: Một Nhà Khoa Học Nghiêm Cẩn.

"Hắc hắc, tuy anh không phải Đường Tăng, nhưng còn mê người hơn so với Đường Tăng nha."

"Ai ai ai, chú ý một chút chú ý một chút, coi chừng chảy nước miếng lên người tôi bây giờ."

"Ai nha, không cần để ý những chi tiết kia."

"Các người đừng có mà tranh với tôi, cơ bụng là của tôi." Y tá cup A nói.

"Vest line là của tôi!" Y tá cup B nói.

"Xương quai xanh là của tôi." Y tá cup C nói.

"Cơ ngực là của tôi." Y tá cup D nói.

"Tôi dựa vào, các người đừng có quá phận." Kiều Hân nói: "Chia hết cho các người rồi, vậy chẳng phải tôi chỉ còn lại cái đũng quần thôi sao."

"Vị trí này không phải là có giá trị nhất sao."

"Nhưng tôi sợ Lý chủ nhiệm chém chết tôi."

"Ha ha. . ."

Dưới sự bao vây của Kiều Hân và mười y tá, dùng hơn nửa giờ, mới đổi xong thuốc cho Lâm Dật. Sau đó, anh ở lại bệnh viện của Lý Sở Hàm một hồi, liền lái xe đến chỗ của Lương Nhược Hư.

"Vết thương trên bả vai thế nào rồi?"

Trong văn phòng, Lương Nhược Hư rót cho Lâm Dật chén nước, vẻ mặt lo lắng, cô không bình tĩnh được như Lý Sở Hàm.

"Chỉ cần không làm việc tốn sức, thì cần mười ngày hoặc tám ngày là có thể tốt hơn."

"Sau này anh cứ thành thật ở lại Trung Hải cho em, không được đi đâu hết."

"Không thể một khi bị rắn cắn là 10 năm sợ dây thừng được, việc này cũng là chuyện ngoài ý muốn."

"Em cũng không biết nói gì với anh mới tốt." Lương Nhược Hư dạy dỗ:

"Nếu như có việc, anh cứ trực tiếp gọi điện thoại, chỉ cần vài phút là đã có người xử lý cho anh, cũng sẽ không có nhiều chuyện như vậy."

"Nói như thế cũng không sai, nhưng chuyện mình có thể làm thì không nên làm phiền người khác."

Lương Nhược Hư nhíu mày, "Em cũng tính là người khác sao?"

"Không không không, em chính là người bên trong (đồng âm với vợ)."

"Anh bớt cợt nhả với em đi."

Hai tay Lâm Dật gối ở sau ót, tựa lưng vào ghế ngồi.

"Tuy việc này xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng cũng không phải là không có thu hoạch. Đây không phải là đã tìm được lý do thu thập tàn đảng của Vương gia rồi sao. Nếu không người của bọn họ tại lữ đoàn Trung Vệ, không khác gì quả bom hẹn giờ, đoán chừng bên phía Lục lão vẫn luôn chờ cơ hội này đây."

"Hừ hừ, em đoán trong chuyện này, cũng chỉ có một mình ông ấy cao hứng thôi."

"Quan tâm người nào cao hứng làm gì, chỉ cần là có ý nghĩa tích cực là được." Lâm Dật nói:

"Nếu quả thật có thể từ trong chuyện lần này, khiến cho Vương gia ngã thì ngoại trừ Lục lão ra, đối với Lương gia và anh đều là chỗ tốt."

Lương Nhược Hư đương nhiên là biết mấy cái đạo lý này.

Nhưng đây là dùng sự an toàn tính mạng của Lâm Dật để đổi, cô rất không nguyện ý.

"Được rồi, được rồi, không nói chuyện này nữa."

Việc đã đến nước này, Lương Nhược Hư cũng biết, có xoắn xuýt thêm cũng không có ý nghĩ gì cả, còn không bằng nói chút chuyện khác.

"Hiện tại công ty của các anh cùng người bên cạnh có xuất hiện chỗ nào không thích hợp chưa?"

Lâm Dật nở nụ cười, anh biết Lương Nhược Hư đang chỉ cái gì.

"Nếu như có chuyện, anh còn có thể bình yên vô sự ngồi đây với em sao."

"Nhưng đã nhiều ngày trôi qua rồi, Vương gia lại một chút động tĩnh cũng không có, em có chút không yên lòng."

Lâm Dật thu lại vẻ mặt.

"Anh cũng đang buồn bực đây, hoàn toàn không giống với tác phong làm việc của Vương gia chút nào, thật giống như không có ý định truy cứu vậy."

"Cũng khó nói, nhưng em có thể xác định một chút rằng Vương gia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ." Lương Nhược Hư nói:

"Thời gian ẩn núp càng lâu thì uy hiếp đối với anh lại càng lớn."

"Thông minh."

"Cho nên trong khoảng thời gian này anh cũng đừng nhàn rỗi, làm cho tốt chuyện của mình bên này, không cho bọn họ bất cứ cơ hội nào."

"Được rồi."

Nói xong chuyện chính, hai người lại ở trong phòng làm việc một hồi, sau khi trêu chọc cho toàn thân Lương Nhược Hư không thoải mái, anh liền nghênh ngang rời đi.

Trở lại tập đoàn Triều Dương, Kỷ Khuynh Nhan cũng vừa làm xong công việc trên tay.

Bọn họ chuẩn bị đi siêu thị mua đồ.

Có Lâm Dật đi cùng, tâm trạng của Kỷ Khuynh Nhan rất tốt, thấy cái gì cũng muốn mua một chút, bất tri bất giác, đã sắm một xe đầy, đành phải đẩy một cái khác tới.

"Tại sao anh cảm thấy hai chúng ta, giống như là đến mua đồ để lánh nạn vậy."

"Chủ yếu là tủ lạnh trong nhà đã trống rỗng, không có gì nữa."

"Còn không biết xấu hổ mà nói." Lâm Dật cười nói:

"Sao bình thường em không đến mua một chút."

"Anh không ở nhà, một mình em đi dạo siêu thị không có ý nghĩa gì hết." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nơi có cảm giác nghi thức như thế, nhất định phải hai người cùng đi mới có ý nghĩa."

"Cảm giác nghi thức?"

"Kẻ thù, cũng là cảm giác nghi thức." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Em nhớ lúc bé, khi đó siêu thị còn chưa được lưu hành rộng rãi, mua bán gì đó đều ở bên ngoài. Khi đó, một nhà ba người chúng em thường xuyên đi mua đồ ăn, mà bộ dáng lúc đó lại rất gần với nhịp thở của cuộc sống."

"Ừm. . . Cũng đúng."

Lâm Dật cảm thấy, con cái nhà có tiền đi ra đúng là không giống nhau.

Đi dạo chợ bán thức ăn, còn có thể có nhiều cảm ngộ như vậy.

Bản thân mình khi còn bé, lúc đi dạo chợ với mẹ, chính là để được ăn chút kem, thuận tiện nhìn nàng dâu nhỏ bán bánh bao.

Lâm Dật cảm thấy, sở thích bánh bao lớn của mình hẳn là được bồi dưỡng từ khi đó.

Trước trước sau sau, hai người đi dạo hơn một giờ, mua hai xe đồ, Kỷ Khuynh Nhan mới vừa lòng thỏa ý.

"Lâm tiên sinh vất vả rồi."

Lúc trước khi đi dạo siêu thị, Kỷ Khuynh Nhan còn biết chia sẻ với Lâm Dật.

Nhưng bây giờ, đều đã thành thói quen, mấy việc tốn thể lực này, cơ bản đều là Lâm Dật xách, cô chỉ cầm một ít rau xanh.

Nhìn trái cây rau xanh, mì, dầu,...trong xe đẩy, Lâm Dật có chút phiền muộn.

Lấy trạng thái bây giờ của mình thì đúng là một khảo nghiệm, cũng chỉ có thể cầu nguyện cho vết thương không sao.

Mất khoảng hơn 20 phút, Lâm Dật mới đem được hết tất cả mọi thứ lên trên xe.

Ngay tại lúc anh đang nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy đại công cáo thành, bỗng nhiên cảm thấy trên vai hơi ẩm ướt.

Cái này mẹ nó!

Không cần phải nói Lâm Dật cũng biết, vết thương đã vỡ ra!

Phải qua bên Lý Sở Hàm xử lý một chút.

"Sao thế?"

Thấy vẻ mặt của Lâm Dật không đúng, Kỷ Khuynh Nhan hỏi thăm.

"Không có việc gì." Lâm Dật nói: "Lái xe về nhà thôi!"

"Ừm vâng." Kỷ Khuynh Nhan tươi cười như hoa, nói:

"Hôm qua quá mệt mỏi, hôm nay về nhà em sẽ để anh bộc lộ tài năng, xem như bày tiệc mời khách."

So với hôm qua, hôm nay Kỷ Khuynh Nhan vô cùng cao hứng.

"Ngạch. . . Vậy thì nhanh về nhà một chút."

Sau khi mua xong đồ, hai người lần lượt lên xe.

Lâm Dật cầm điện thoại di động, tránh Kỷ Khuynh Nhan, vội vã cho nhắn tin cho Trầm Thiên Trác.

"Sau nửa giờ nữa nhớ gọi điện thoại cho tôi, bảo rằng muốn tôi đến trong viện làm thêm."

Sau khi gửi xong tin nhắn, Lâm Dật bỏ điện thoại di động thả vào trong túi, rồi làm như không có chuyện gì mà quay về trên xe.

Trước đó anh đã tìm Trầm Thiên Trác làm loại chuyện này, anh ấy nhìn thấy Wechat nhất định có thể hiểu rõ ý của mình.

Dù sao anh ấy cũng đã từng là một thiếu niên phiêu bạt theo gió.

Quả đúng là không sai, nửa giờ sau, điện thoại của Lâm Dật vang lên.

Mà thời gian gọi điện thoại tới lại không chênh một giây nào.

Từ một điểm này có thể thấy được đây là một nhà khoa học nghiêm cẩn.

"Cái gì? Có vấn đề không xử lý được?"

"Vậy được rồi, lát nữa tôi sẽ qua ngay."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1533: Bại Lộ.

Chương 1533: Bại Lộ.

Nghe Lâm Dật gọi điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan nhíu mày.

Cô vốn dĩ đang vô cùng vui vẻ, muốn lúc trở về sẽ bộc lộ tài năng cho Lâm Dật.

Nhưng mà còn chưa tới nhà đâu, lại muốn đi rồi.

"Người nào gọi vậy?"

"Trầm lão đại nói phòng thí nghiệm bên kia xảy ra chút vấn đề, bảo anh qua đó một chuyến."

"Phòng thí nghiệm nhiều người như vậy mà không xử lý được sao? Còn cần phải điện thoại cho anh." Kỷ Khuynh Nhan phàn nàn nói.

Cô cũng không phải là muốn ngăn cản Lâm Dật đi, đàn ông vẫn nên lấy công việc làm chủ.

Nhưng anh ấy vừa trở về, thời gian ở nhà chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, tốt xấu gì cũng phải chờ qua đêm nay đã chứ.

Trầm lão đại cũng quá biết chọn thời điểm.

"Chuyện này cũng không có cách nào khác." Lâm Dật nói:

"Chuyện máy quang khắc và chip đều đã đưa vào danh sách quan trọng, hơn nữa bên phòng thí nghiệm, ngoại trừ Trầm lão đại thì kỹ thuật của anh là tốt nhất, xảy ra vấn đề, gọi anh tới xem cũng là chuyện bình thường."

"Được rồi." Kỷ Khuynh Nhan ủ rũ nói.

"Chỉ là một bữa cơm, lúc nào ăn cũng được, không có việc gì cả."

Nói xong, Lâm Dật còn hôn một cái lên mặt Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan lại không có phản ứng gì.

Lâm Dật cũng có chút buồn bực, chỉ là đi ra ngoài một chuyến, thế mà phản ứng lớn như vậy?

Chuyện này cũng không thể trách Kỷ Khuynh Nhan được.

Tách ra thời gian dài như vậy, thật vất vả mới trở về, đương nhiên là muốn gần gũi một chút.

Hôm qua Lâm Dật quá mệt mỏi, vốn nghĩ hôm nay có thể có cơ hội, lại bị Trầm lão đại phá hỏng.

Thật sự là tức chết người mà.

Lâm Dật cũng không nói thêm gì nữa, vết thương đã nứt, nếu như không nhanh thì lát nữa máu sẽ thấm ra, như thế thì lộ tẩy mất.

Lâm Dật bất giác tăng chân ga, lái xe trở về Cửu Châu Các trước vài phút, sau đó lại như không có chuyện gì xảy ra, giúp Kỷ Khuynh Nhan đưa đồ vào rồi mới chuẩn bị rời đi.

"Lúc nào mới có thể về?"

Kỷ Khuynh Nhan đứng tại cửa ra vào, hỏi.

"Đoán chừng không tốn nhiều thời gian đâu, lát nữa sẽ có thể trở về, em ăn cơm trước đi, không cần chờ anh."

"Ừm, anh nhớ lái xe chậm một chút."

"Được rồi."

Sau khi nói chuyện, Lâm Dật lại hôn lên mặt Kỷ Khuynh Nhan một cái, sau đó lái xe rời đi.

Sau khi rời khỏi Cửu Châu Các, Lâm Dật lái xe đến bệnh viện.

Lý Sở Hàm đã tan ca về nhà, chỉ còn Kiều Hân đang trực ban.

"Làm sao vậy, ban ngày còn rất tốt, sao đến tối còn vỡ ra thế này."

Nhìn thấy máu trên băng gạc, Kiều Hân cũng không nói đùa với Lâm Dật nữa, trong giọng nói cũng có chút oán trách.

Lấy trình độ của anh Lâm, những chuyện như này là không cần phải dặn dò.

"Xảy ra chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn, nhưng vấn đề không lớn, đừng đột nhiên hét lên như thế."

"Em bây giờ sẽ gọi cho Lý chủ nhiệm."

"Gọi cho cô ấy làm cái gì, anh cũng không làm phẫu thuật." Lâm Dật nói:

"Em giúp anh xử lý là được, nếu không cô ấy nhất định sẽ chạy tới."

Lý Sở Hàm chỉ là không nói nhiều, nhưng rất nhiều chuyện đều hiểu trong lòng.

Những người phụ khác của anh có lẽ còn có người thân, bạn bè và người nhà.

Nhưng trong lòng Lý Sở Hàm chỉ có một mình Lâm Dật.

Cho nên trong những người này, Lý Sở Hàm là một người rất đặc biệt trong lòng Lâm Dật, không ai có thể so sánh với cô ấy.

"Vậy được rồi."

Tuy vẫn chỉ là một bác sĩ nho nhỏ, nhưng vết thương không tính là nghiêm trọng, cô cũng có thể tự xử lý.

Trước trước sau sau, Kiều Hân bận rộn hơn nửa giờ, mới giải quyết xong mọi chuyện cần thiết.

"Anh Lâm, anh ngàn vạn lần phải chú ý, sau này không thể hành động quá mạnh, nhớ không thể xách vật nặng, nếu như cứ lặp đi lặp lại mấy lần như thế thì vết thương sẽ rất dễ bị lây nhiễm."

Lúc quấn băng gạc cho Lâm Dật, Kiều Hân dặn dò.

"Anh biết mà, không có việc gì cả." Lâm Dật nói: "Đúng rồi, lát nữa lấy cho anh chút thuốc chống viêm và băng gạc, anh muốn mang đi."

"Em sẽ để Thiến Thiến đi lấy cho anh."

Nói xong, Kiều Hân gọi người y tá tới, phân phó chuyện này, sau đó tiếp tục băng bó cho Lâm Dật.

Sau khi xử lý hoàn tất, còn giúp Lâm Dật đưa thuốc lên xe, không để anh làm việc.

Rời khỏi bệnh viện, Lâm Dật đến sở nghiên cứu.

Hiện tại đã là hơn tám giờ tối, nhưng đèn của sở nghiên cứu vẫn sáng.

Quét mặt vào cửa, Lâm Dật lên tầng ba, phát hiện trên tay Lục Dĩnh cầm hamburger, vừa ăn vừa nhìn số liệu trên máy vi tính, vẻ mặt chuyên chú.

Cho đến khi người khác chào hỏi Lâm Dật, Lục Dĩnh mới chú ý tới anh.

"Ông chủ."

Lục Dĩnh đứng dậy chào.

"Muộn như vậy vẫn còn bận sao."

"Trong chương trình có bug, tôi đang xem xét."

"Cô cũng là người trưởng thành rồi, đừng dồn tinh lực vào công việc như vậy, suy nghĩ chút đối tượng đi."

"Tôi không phải cũng đang tìm kiếm đây sao." Lục Dĩnh nói:

"Cuối tuần này sẽ về xem mắt, đến lúc đó ngài nhớ cho tôi nghỉ hai ngày."

"Hai ngày sao đủ, cho cô một tuần lễ, đi ra ngoài chơi một chút, thả lỏng một chút."

"Không phải chứ, tốt như vậy sao?"

"Ai bảo tôi là một ông chủ tốt đây."

"Anh không sợ tôi xem mắt thành công, sau này không có cơ hội để anh quy tắc ngầm nữa sao?"

"Phụ nữ đã kết hôn không phải càng kích thích hơn sao?"

"Lâm tổng, tôi đã kết hôn!" Một nhân viên nghiên cứu người Mỹ nói.

"Tôi vừa mới sinh con, còn có cơ hội không?" Một nhân viên nghiên cứu người Thụy Điển nói.

"Ngạch... Mọi người đừng có gấp, đều có cơ hội."

Bầu không khí trong phòng thí nghiệm, bởi vì Lâm Dật mà trở nên thoải mái hơn không ít.

"Sao mấy người lại ở đây, Trầm lão đại đâu?" Lâm Dật nhìn bốn phía.

"Trầm lão đại đi Yến kinh, nói đi tìm mấy ông bạn già để nghiên cứu máy quang khắc đời mới."

"Sao không dẫn cô đi theo vậy."

"Trong nhà còn có một đống chuyện lớn cần xử lý, tôi chủ động xin ở lại, nhưng cũng đã xử lý gần xong hết rồi, ngay mai chuẩn bị qua đó tìm ngài ấy.”

"Thì ra chuyện là như vậy."

"Anh đến tìm Trầm lão đại sao? Có cần tôi gọi điện thoại cho ngài ấy không?"

"Không cần đâu, hôm nay tôi sẽ ở lại chỗ các người một đêm, văn phòng của Trầm lão đại có giường đúng không."

Ánh mắt Lục Dĩnh nhìn Lâm Dật không tốt lắm, "Có phải là làm việc trái với lương tâm, bị bà chủ phát hiện, cho nên không cho anh vào trong nhà đúng không?"

"Việc này một lời khó nói hết."

Vốn dĩ Lâm Dật nghĩ rằng xử lý vết thương xong sẽ trở về.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, vẫn là không nên quay về mới tốt, vạn nhất lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn như hôm nay thì sẽ không tốt.

Mà lại lý do của mình cũng đầy đủ, là một nhà nghiên cứu khoa học, bận bịu suốt đêm đều là chuyện rất bình thường.

Cho nên anh dứt khoát không trở về, nếu như Kỷ Khuynh Nhan tra xét, bản thân mình cũng không có đi nơi khác, quả thực chính là một phương án hoàn mỹ.

"Vậy được rồi." Lục Dĩnh cũng không hỏi nhiều, "Trong phòng của Trầm lão đại có giường, nhưng không quá thoải mái."

"Không quan trọng, có một nơi ở là được."

Những người khác đang bận, Lâm Dật cũng không có ý đi ngủ, mà bận rộn với bọn họ đến hơn mười giờ, mới đi về nghỉ.

...

Cửu Châu Các.

Lâm Dật đi, Kỷ Khuynh Nhan cũng không có tâm trạng tự mình làm cơm, cô đặt chút đồ ăn, coi như đã giải quyết bữa tối.

Reng reng reng _ _

Điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan bỗng nhiên vang lên, là Hà Viện Viện gọi tới.

"Hả? Sao lại ăn thức ăn ngoài rồi?" Hà Viện Viện cảm thấy ngoài ý muốn, nói.

"Trầm lão đại gọi Lâm Dật đi làm việc, nên chị cũng không muốn nấu cơm."

"Tăng ca sao?" Hà Viện Viện nói:

"Trầm lão đại đã đi Yến Kinh rồi, sao có thể gọi anh ấy đi làm việc được."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1534: Anh Ấy Không Thích Chị Nữa.

Chương 1534: Anh Ấy Không Thích Chị Nữa.

Vốn dĩ Kỷ Khuynh Nhan ăn bữa cơm này đã không thấy ngon, sau khi nghe Hà Viện Viện nói thì càng ăn không vô nữa.

"Trầm lão đại đi Yến kinh sao?!"

"Đúng vậy." Hà Viện Viện nói với vẻ chắc chắn:

"Đến cấp bậc như Trầm lão đại, chi phí di chuyển của bọn họ đều là em tự mình tới làm, hôm trước lúc thời điểm ra đi, em còn phê 50 ngàn tiền kinh phí đây."

Vẻ mặt của Kỷ Khuynh Nhan lập tức dừng lại.

Trầm lão đại đã đi Yến Kinh rồi, sao có thể tìm anh ấy tăng ca được?

"Học tỷ, chị chờ em chút, em bây giờ sẽ qua tìm chị."

Hà Viện Viện cũng ý thức được chuyện không đúng, trong này nhất định có mờ ám.

Hà Viện Viện gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan, là muốn tâm sự chuyện liên quan tới việc Quách Ngưng Nguyệt kết hôn.

Không nghĩ tới đánh bậy đánh bạ lại đụng phải chuyện như vậy.

Sau khi tắt cuộc gọi video, Kỷ Khuynh Nhan đã im lặng rất lâu, ngồi sững sờ trên ghế, sau đó cầm lên điện thoại di động, bình phục tâm trạng của mình một chút rồi gọi cho Lâm Dật.

"Bên phòng thí nghiệm đang bận sao?"

"Gặp phải Bug có chút khó giải quyết, đang còn xử lý đây."

"Có anh và Trầm lão đại mà còn không xử lý được sao?"

"Hai bọn anh cũng không phải là vạn năng, cũng phải tìm kiếm cách giải quyết." Lâm Dật nói:

"Đoán chừng tối hôm nay anh sẽ không về được, cũng không cần chờ anh."

"Ừ ừ, được."

"Yêu yêu."

Kỷ Khuynh Nhan cúp điện thoại, ngồi yên trên ghế, hốc mắt phiếm hồng, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Lâm Dật trước đây đều chưa từng lừa gạt mình.

Đây là chuyện mà cô đang nghĩ đến, cũng là chuyện mà cô cố chấp nhất.

Nếu như không có những chuyện khác, tại sao lại muốn lừa gạt mình!

Kỷ Khuynh Nhan tỉnh táo lại, dường đã hiểu ra mọi chuyện.

Hôm qua Lâm Dật trở về, rửa mặt xong thì trực tiếp ngủ, cũng không phải bởi vì mệt mỏi, mà chính là có những chuyện khác.

Hôm nay còn lừa gạt mình, nói đi tăng ca với Trầm lão đại, tất cả đều là nói dối gạt người.

Nghĩ đến đây, Kỷ Khuynh Nhan khóc càng ngày càng lớn, làm sao cũng không thể khống chế tâm trạng của mình.

"Học tỷ!"

Hà Viện Viện vội vã chạy vào từ ngoài cửa, trên người còn mặc đồ ngủ, tóc cũng không chải, rõ ràng là vừa cúp điện thoại liền lái xe đến chỗ Kỷ Khuynh Nhan.

"Đừng khóc mà học tỷ"

Nhìn thấy Hà Viện Viện, Kỷ Khuynh Nhan càng khóc dữ dội hơn, một chút hình tượng cũng không có.

Hà Viện Viện cũng biết cách an ủi người khác, cứ ôm lấy cô như vậy, nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng.

Hi vọng cô có thể phát tiết hết sự phẫn uất trong lòng ra ngoài.

"Chị cảm thấy có thể anh ấy còn có những người phụ nữ khác, đã không còn thích chị nữa."

"Việc này rất không có khả năng." Hà Viện Viện nói:

"Đừng nói là tại Trung Hải, cho dù có nhìn hết các mỹ nữ trong giới giải trí, cũng không tìm được mấy người đẹp hơn chị, làm sao có thể tìm người khác được."

Hà Viện Viện cũng cảm thấy việc này không có khả năng, nhưng hành động của Lâm Dật quả xác thực khiến cho người ta phải hoài nghi.

Nhưng nếu như không có mờ ám, anh ấy cũng không cần thiết phải lừa gạt đàn chị.

"Học tỷ, chị đừng khóc nữa, hai chúng ta đến sở nghiên cứu xem một chút, tìm anh ấy rồi hỏi rõ là được rồi."

"Không muốn!"

Kỷ Khuynh Nhan lập tức từ chối, "Loại chuyện này nếu như chị mà chủ động nói thì sẽ không có ý nghĩa gì cả, Kỷ Khuynh Nhan chị cũng không phải là người như vậy."

"Nhưng dù sao cũng làm cho rõ mọi chuyện chứ." Hà Viện Viện cảm thấy tức giận, nói:

"Có lẽ còn có nguyên nhân khác thì sao? Anh ấy cũng không thể làm chuyện bỏ dưa hấu lấy hạt vừng được."

"Chuyện này rất bình thường, khi cảm giác mới mẻ qua đi, đương nhiên là không còn hứng thú nữa." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Giống như trước đó, lúc anh ấy còn làm việc tại bệnh viện, quan hệ với nữ đồng nghiệp kia cũng không rõ ràng."

"Chuyện kia không phải đã nói rõ rồi sao, đó chỉ là hiểu lầm."

"Có phải là hiểu lầm hay không ai mà biết được chứ, chị chỉ là không muốn tính toán nhiều như vậy." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nhưng chuyện ngày hôm nay, chị cảm thấy đã có thể nói rõ vấn đề."

Kỷ Khuynh Nhan lau nước mắt, vẻ mặt khổ sở, sức sống trên người dường như đã bị kéo ra trong nháy mắt.

Tuy bình thường cô hay cãi nhau với Lâm Dật, nhưng cho dù ở thời điểm nào thì cô cũng luôn hi vọng Lâm Dật và đàn chị có thể ở cùng một chỗ.

Nếu quả như thật tách ra, cô cũng sẽ cảm thấy đáng tiếc.

"Chị đừng đoán bừa như vậy, có lẽ không phải như chị nghĩ đâu." Hà Viện Viện an ủi:

"Nhìn xem tình huống trước rồi lại nói, ngày mai anh ấy sẽ về nhà, nói không chừng sẽ chuẩn bị cho chị bất ngờ gì đó cũng nên."

"Rất không có khả năng đó."

Nếu như chỉ có chuyện ngày hôm nay, Kỷ Khuynh Nhan có lẽ thật sự sẽ nghĩ như vậy, nhưng cô nghĩ lại một chút về chuyện xảy ra ngày hôm qua, thì cảm thấy cách nói này không thể đúng được.

Cho dù anh ấy có âm thầm chuẩn bị bất ngờ cho mình, cũng không có khả năng trở về liền lập tức ngủ say được.

Đây hoàn toàn không phải là phong cách của anh ấy, lúc trước không phải như thế.

Nhưng loại chuyện này lại không có cách nào nói với Hà Viện Viện được.

"Trước cứ mặc kệ chân tướng chuyện này đã, chúng ta cũng đừng có kết luận nhanh như vậy, đợi thêm một ngày nhìn xem tình huống thế nào đã." Hà Viện Viện nói.

Thà phá mười ngôi chùa, cũng không thể phá hủy một cuộc hôn nhân.

Đến lúc này rồi, Hà Viện Viện vẫn đứng về phía Lâm Dật, nếu không hai người thật sự sẽ không còn khả năng.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, Lâm Dật thật sự không có vấn đề gì, nếu không cô sẽ là người đầu tiên đi lên xé xác Lâm Dật.

"Chị đã gọi điện thoại cho anh ấy chưa?"

"Đã gọi." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Anh ấy bảo hôm nay sẽ tăng ca với Trầm lão đại và sẽ không về."

Hà Viện Viện hít sâu một cái, cách làm như vậy quá đáng nghi.

"Em mặc như này chạy ra ngoài, cũng không có cách nào trở về, hôm nay em sẽ ở lại với chị một đêm, ngày mai sẽ cùng nhau đi làm."

"Ừm."

Kỷ Khuynh Nhan lạnh nhạt gật đầu, cô đã không còn tâm tư đi chú ý những chuyện khác nữa.

Sáng sớm hôm sau, tâm trạng của Kỷ Khuynh Nhan đã ổn định lại không ít, nhưng vẫn không hăng hái lắm.

Chuyện ngày hôm qua đã mang đến đả kích quá lớn với cô.

"Được rồi, chị cũng đừng nghĩ đến mấy chuyện này nữa, buổi tối lúc ăn cơm, em sẽ thăm dò anh ấy giúp chị."

"Không cần đâu."

Kỷ Khuynh Nhan vừa mặc quần áo vừa nói:

"Loại chuyện này không thể cưỡng cầu được, vẫn nên thuận theo tự nhiên mới đối tốt. Chị sẽ cho anh ấy ba ngày, nếu như anh ấy không chủ động nói rõ với chị thì chị sẽ nói với anh ấy, không cần thiết phải tốn sức như vậy."

"Thế nhưng là..."

"Không có thế nhưng gì hết, đi làm đi."

"Được rồi."

Hà Viện Viện tìm một bộ quần áo mà mình có thể mặc trong tủ đồ của Kỷ Khuynh Nhan, sau đó cũng lái xe đi làm.

Trong văn phòng, Hà Viện Viện đi tới đi lui, hết vòng này tới vòng khác.

Cô nghĩ mãi mà vẫn không hiểu nổi chuyện này.

Ông chủ của mình tuy có chó một chút, nhưng trải qua thời gian dài như vậy, cho dù là người mù cũng đều có thể nhìn ra anh ấy đối với học tỷ là thật tâm thật. Hơn nữa, hai bên còn gặp qua gia đình của nhau, chuyện kết hôn sau này là chuyện chắc như đinh đóng cột, đang rất tốt sao lại xảy ra loại chuyện này chứ?

Chẳng lẽ lại là bởi vì sắp đến lễ giáng sinh, muốn làm thiêu thân?

Hình như cũng có loại khả năng này.

Đương đương đương ——

Ngay lúc Hà Viện Viện đang suy nghĩ lung tung, cửa ban bị gõ.

"Vào đi."

Người tiến vào, là thư ký của Hà Viện Viện, trên tay còn cầm lấy một phần văn kiện.

"Hà tổng, hàng không Tân Hoa đưa tới một danh sách vé máy bay."

"Danh sách vé máy bay?" Hà Viện Viện lẩm bẩm một câu, "Là của Trầm lão đại sao?"

"Là của Lâm tổng."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1535: Tập Kích Bất Ngờ.

Chương 1535: Tập Kích Bất Ngờ.

"Vé máy bay của Lâm tổng? Anh ấy không phải ngồi máy bay tư nhân sao, vé máy bay ở đâu ra vậy?"

Tại tập đoàn Lăng Vân, nhân vật cấp bậc như Lâm Dật, Trầm Thiên Trác, hay là giám đốc điều hành như Kỳ Hiển Chiêu, Điền Nghiên, bởi vì muốn tránh thuế, cộng với việc thân mang quyền cao chức trọng, cho nên tất cả chi tiêu của bọn họ đều do Hà Viện Viện tự mình làm sổ sách, để tránh xảy ra vấn đề.

Cộng với quan hệ giữa Lâm Dật và Lương Kim Minh, từ rất lâu trước kia, hai bên đã có quy tắc như vậy.

Mấy giám đốc điều hành đi máy bay công tác, tài vụ sân bay sẽ trực tiếp đưa hóa đơn tới.

Như vậy mới có tình cảnh trước mắt này.

"Tôi cũng không rõ lắm." Thư ký nói:

"Là chuyến bay từ Băng Thành đến Trung Hải, khoang hạng nhất."

"Được, tôi đã biết, đưa cho tôi là được rồi."

Thư ký đưa hóa đơn cho Hà Viện Viện rồi quay người đi ra ngoài.

Hà Viện Viện có chút buồn bực, đang còn tốt sao lại tự mình mua vé máy bay trở về chứ?

Nhưng khi nhìn ngày phía trên, Hà Viện Viện phát hiện có chỗ không thích hợp.

Sắc mặt cũng trở nên khó nhìn, thậm chí là có chút lạnh.

Sau khi trầm tư một lát, cô liền gọi điện cho Kỷ Khuynh Nhan.

"Học tỷ, em muốn hỏi chị chút chuyện."

"Chuyện gì?"

"Ngày chúng ta đi dạo phố, sau đó buổi tối ăn cơm với Tần Hán là ngày 4 tháng 12 đúng không."

"Đúng vậy, sao thế."

Kỷ Khuynh Nhan là một người có quan niệm về thời gian rất mạnh, cộng với việc lúc đó Lâm Dật vừa trở về, cho nên nhớ rất rõ ràng.

"Ông chủ của em cũng trở về vào lúc đó đúng không."

"Trở về buổi sáng." Kỷ Khuynh Nhan nói, tâm tình cũng không tốt lắm, "Xảy ra chuyện gì sao?"

"Em nhận được một tấm hóa đơn, là chuyến bay từ Băng Thành đến Trung Hải."

"Băng Thành đến Trung Hải?" Kỷ Khuynh Nhan cũng có chút ngoài ý muốn, "Lâm Dật không có ngồi máy bay của mình để về sao?"

"Nhưng đây không phải trọng điểm." Hà Viện Viện nói:

"Thời gian ghi trên đó là ngày mùng 3 tháng 12, anh ấy đã trở về một ngày trước đó."

Bên đầu điện thoại trầm mặc một lúc, hồi lâu sau, Kỷ Khuynh Nhan mới đáp lại.

"Chị đã biết." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Đây là chuyện giữa hai người bọn chị, em đừng gọi điện thoại cho anh ấy."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan cúp điện thoại, không nói thêm gì nữa.

Hà Viện Viện cũng đã tức giận gần chết!

Không cần nghi ngờ anh ta chính là tra nam!

"Con bà nó! Bà đây không làm nữa!"

Hà Viện Viện đá một chân vào bàn.

"Mẹ nó, đau."

. . .

Hơn sáu giờ sáng, Lâm Dật rời sở nghiên cứu rồi tìm một chỗ để ăn bữa sáng.

Sau đó gọi điện thoại cho Lương Nhược Hư.

"Vừa mới sáng sớm gọi điện thoại làm gì." Trong điện thoại, Lương Nhược Hư đang còn gắt ngủ.

Giọng nói mơ mơ màng màng, dường như còn chưa tỉnh ngủ.

Lâm Dật phát hiện, Lương Nhược Hư và Kỷ Khuynh Nhan có rất nhiều điểm trái ngược nhau.

Tư thế ngủ của Kỷ Khuynh Nhan không đẹp, nhưng rất ít ngủ nướng.

Lương Nhược Hư thì ngược lại, tư thế ngủ ưu mỹ rung động lòng người, nhưng mà rất khó rời giường.

"Mới có hơn sáu giờ, em còn chưa tỉnh ngủ đâu? Được không!"

Lương Nhược Hư tức giận nói: "Em nhắc lại với anh một lần cuối cùng, sau này trước 9 giờ, không được gọi điện thoại cho em, em muốn ngủ!"

"Được rồi, đã biết!"

Lâm Dật tiện tay cúp điện thoại, Lương Nhược Hư cũng không nói gì thêm.

Chỉ cần không phải là trời sập thì không có chuyện gì có thể ảnh hưởng tới giấc ngủ của cô.

Ăn sáng xong, Lâm Dật xoay xoay lưng, tự nhủ:

"Tiểu Bì Nương, trên tay anh còn có chìa khoá nhà em đây."

Lâm Dật lập tức lái xe đến nhà Lương Nhược Hư, chuẩn bị cho cô một bất ngờ buổi sáng.

Sau 40 phút, Lâm Dật đến trước nhà Lương Nhược Hư, nhẹ nhàng mở cửa phòng.

Trước cửa một bao đồ bỏ đi, bên trong thức ăn ngoài để thừa, trên ghế sô pha là quần áo và đồ lót của cô.

Sau đó. . .

Lặng lẽ. . .

Cửa phòng Lương Nhược Hư đang, có thể nhìn thấy cô đang nghiêng mình ngủ say bên trong.

Lâm Dật nhẹ nhàng mở cửa ra, sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chui vào ổ chăn của Lương Nhược Hư.

"A!"

Cảm thấy có thứ gì đó tiến vào trong chăn, Lương Nhược Hư hét lên một tiếng, đột nhiên phát hiện, người tiến vào lại là Lâm Dật!

"Sao anh lại tới đây! Làm em sợ muốn chết!"

"Em không có thời gian nhận điện thoại của anh nên anh mới tới."

Cô trợn mắt nhìn Lâm Dật, lại ngủ với anh đến mấy lần.

"Thiếu chút nữa đã dọa cho em đau tim luôn rồi."

"Vậy cũng không thể trách anh được."

Lâm Dật thuận thế ôm eo của Lương Nhược Hư, phát hiện cô gần đây cũng nở nang không ít, thịt trên bụng nhỏ sờ rất thoải mái.

"Ngủ tiếp đi."

"Như này thì em làm sao ngủ được, anh đi sang một bên đi."

Lương Nhược Hư giãy dụa thân thể, cố gắng đuổi Lâm Dật đi, nhưng trong dáng vẻ từ chối lại có mấy phần mời chào.

"Vậy thì đừng ngủ nữa, làm chút chuyện chính đi."

Dứt lời, tay của Lâm Dật đã tiến vào trong đồ ngủ của Lương Nhược Hư, đồng thời leo lên phía trên.

"Lưu manh a!"

Lương Nhược Hư chống cự, nói: "Em nói cho anh biết, đừng nghĩ đến những chuyện kia, không có cửa đâu."

"Không phải còn có miệng sao, anh không kén chọn."

"Anh hỗn đản!"

(Nơi đây đã được tỉnh lược 9414551 chữ. . .)

Khoảng hơn một giờ sau, Lâm Dật sảng khoái xuống giường, mặt mũi của Lương Nhược Hư thì tràn đầy u oán, không ngừng xoa cái má.

"Nấu cơm đi, đói chết em rồi."

"Mới vừa rồi còn ăn chưa no sao?"

"Mau mau cút, cẩn thận em báo cảnh sát!"

Lâm Dật cười cười, không có đùa giỡn Lương Nhược Hư nữa.

Hai mươi mấy phút sau, Lâm Dật làm cho Lương Nhược Hư một phần cơm chiên trứng, cùng với chút dưa muối, còn có một ly sữa bò nóng.

Tuy nhiên đơn giản một chút, nhưng vị đạo không thể chê được.

"Vừa mới sáng sớm đã tìm em có chuyện gì?" Lúc ăn cơm, Lương Nhược Hư hỏi.

"Hiện tại không có việc gì nữa."

"Cái gì gọi là hiện tại không có việc gì nữa? Vừa rồi thì có việc sao?"

"Vừa rồi quả thực có việc, nhưng đã giải quyết xong xuôi, cho nên không có gì nữa."

Lương Nhược Hư run lên một giây mới phản ứng được, trên gương mặt hiện lên một vệt ửng đỏ, rực rỡ giống như ráng mây.

"Đừng nói mấy lời vô dụng nữa, mau xem rốt cuộc là có chuyện gì."

Lương Nhược Hư hiểu rõ Lâm Dật, anh ấy cũng sẽ không bởi vì chút chuyện này mà vừa mới sáng sớm đã qua tìm mình.

Nếu nhe quả thật có nhu cầu, anh ấy có sự lựa chọn tốt hơn.

"Vẫn là em hiểu anh." Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Anh gọi điện thoại cho trong huyện, hỏi thăm chút tình huống. Lương thực thu được đều đã đưa đến nhà kho, còn lại chính là đợi người tới thu mua. Anh đang suy nghĩ có thể làm cầu nối trung gian không, trong quốc gia nhất định cũng cần dự trữ loại đồ này, em có thể liên hệ với giá cả tốt được không?"

"Ừm. . ."

Lương Nhược Hư vừa nhai cơm vừa suy nghĩ.

"Bên phía Trung Hải không quá được, loại chuyện này cần phải là Đông Bắc."

"Anh biết chuyện này, nhưng khoảng cách quá xa, không có cách nào thao tác chuyện này cả."

"Bên Trung Hải quả thực có kho lương thực, nhưng quy mô cũng không lớn." Lương Nhược Hư nói:

"Anh chờ tin tức của em, em gọi cho bên kho Trung Trữ hỏi một chút, xem bọn họ thu mau thứ này bao nhiêu tiền."

"Cảm ơn Lương đại mỹ nữ." Lâm Dật nói: "Chủ yếu là ngô và đậu nành, hỏi hai thứ này là được rồi."

"Đừng có vội vuốt mông ngựa." Lương Nhược Hư nói: "Giá cả của mấy thứ này đều có quy định, có khả năng không quá được, cho nên anh cũng đừng ôm hi vọng quá lớn, có thể sẽ cao hơn so với trung gian, nhưng cũng không có cao hơn bao nhiêu."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1536: Anh Ấy Không Cần Chị Nữa.

Chương 1536: Anh Ấy Không Cần Chị Nữa.

"Anh đây hiểu, em giúp anh hỏi giá một chút là được." Lâm Dật nói: "Người nào đưa giá cao thì bán."

"Chờ tin tức của em." Lương Nhược Hư vừa ăn vừa nói: "Nhanh nhất là chiều nay, chậm nhất là sáng ngày mai sẽ có thể có kết quả cho anh."

"Được."

Sau khi ăn xong, Lương Nhược Hư đi trang điểm, sau đó đi ra ngoài cùng với Lâm Dật.

Đưa Lương Nhược Hư đi làm xong, Lâm Dật lại nhờ quan hệ, liên hệ mấy nhà máy đồ ăn và đã đạt thành ý định hợp tác ban đầu.

Hiện tại ngành nuôi trồng ở huyện Đông Tam đang được bồi dưỡng và triển khai với khí thế hừng hực.

Còn lại chính là vấn đề nguồn tiêu thụ, hiện tại đã đạt thành hiệp định sơ bộ, căn bản cũng không có chuyện cần mình quan tâm nữa.

Làm xong những chuyện này đã hơn bốn giờ chiều, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Triều Dương, chuẩn bị đón Kỷ Khuynh Nhan tan làm.

Trên đường đi đến tập đoàn Triều Dương, Lâm Dật nhận được điện thoại của Lương Nhược Hư đã thăm dò được giá cả.

Giá cả mỗi tấn ngô là 2600, đơn giá là 2.6 tệ mỗi kg.

Giá đậu nành mỗi tấn là 5890, đơn giá là 5.89 tệ mỗi kg.

Lâm Dật chưa từng làm chuyện này, cũng không biết là cao là thấp, còn phải so sánh một chút mới biết được.

Sau khi biết rõ ràng những chuyện này, Lâm Dật liếc nhìn ngày tháng.

Hôm nay là ngày mùng 6 tháng 12, nha đầu Ngưng Nguyệt kết hôn ngày 12 tháng 12.

Ngắt đầu bỏ đuôi, thì còn 5 ngày nữa, mình còn phải trở về trước mấy ngày, còn cần mua cả của hồi môn nữa.

Mà cho dù mình không muốn trở về sớm như vậy cũng không được.

Mấy ngày trước mẹ mình đã gọi điện thoại thúc giục, nếu như mình không nghe lời, trở về sẽ phải chịu giáo huấn.

Cho nên thời gian còn lại cho mình cũng chỉ có ba đến bốn ngày, phải tranh thủ giải quyết vấn đề lương thực của huyện Đông Tam trong khoảng thời gian này.

Lâm Dật nghĩ một lúc, cảm thấy chuyện bên huyện Đông Tam có lẽ đã không có việc gì quan trọng nữa.

Việc còn lại đành phó thác cho thời gian, nhiệm vụ xóa đói giảm nghèo sẽ được hoàn thành một cách tự nhiên.

Cho nên ngày mai sẽ phải xuất phát, hơn nữa còn có thể ra ngoài tránh mấy ngày, chờ lúc trở lại lần nữa thì vết thương có lẽ đã tốt hơn nhiều.

Cho dù còn có vết sẹo, cũng không ảnh hưởng nhiều, tùy tiện tìm cái lý do là có thể lấp liếm cho qua.

Không đến mức như bây giờ, nhìn vô cùng dọa người.

Bất tri bất giác, xe đã chạy đến tập đã Triều Dương.

Vì cũng sắp đến năm giờ, Lâm Dật cũng không gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan, chuẩn bị ở đây đợi cô, chuẩn bị cho cô chút bất ngờ nhỏ.

Nhưng chờ đến 5h20, còn không thấy bóng dáng của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật liền gọi điện thoại cho cô.

"Tăng ca sao?"

"Không, đi dạo phố với Viện Viện."

"Mấy ngày trước không phải vừa đi dạo rồi sao."

"Nhàn rỗi không chuyện gì nên đi dạo một chút."

"Vậy hai người đi dạo trước đi, anh trở về trước."

"Ừm, lái xe cẩn thận."

Cúp điện thoại, Lâm Dật liền lái xe về Cửu Châu Các, cũng không suy nghĩ nhiều về thái độ của Kỷ Khuynh Nhan.

Hơn mười giờ đêm, Kỷ Khuynh Nhan mang theo bao lớn bao nhỏ, trở về từ bên ngoài.

"Em đây là muốn đem cả trung tâm mua sắm chuyển về nhà sao?" Lâm Dật trêu ghẹo.

"Quần áo theo mùa, thấy đẹp mắt nên mua một ít."

Kỷ Khuynh Nhan cố gắng duy trì vẻ mặt tự nhiên nhất, để cho mình thật bình tĩnh.

"Mua đi, dù sao cũng không tốn bao nhiêu tiền."

Lâm Dật cũng không quan trọng vấn đề này, sau đó giúp đỡ Kỷ Khuynh Nhan, cầm đồ áo lên trên tầng.

Kỷ Khuynh Nhan đi theo phía sau Lâm Dật, đi tới từng bước một.

Cô đang nghĩ, nếu như là lúc trước, mình nhất định sẽ bổ nhào vào phía sau lưng của anh ấy, sau đó để anh ấy cõng mình đi lên phòng thử quần áo.

Hiện tại, cô nhưng không muốn làm như vậy.

"Để lại hết cho em, tự mình xem đi, trong huyện còn có chút việc, anh phải cùng nghiên cứu với bọn họ một chút."

"Đi đi, vừa lúc em cũng muốn thử đồ một chút."

Nhìn bóng lưng đi xuống tầng của Lâm Dật, lại nhìn thời gian trên điện thoại di động, ngọn lửa nhỏ trong lòng Kỷ Khuynh Nhan giống như là đã bị gió thổi tắt.

Đã hơn mười giờ, còn có chuyện gì cần xử lý sao?

Nếu như là lúc trước, anh ấy tuyệt đối sẽ không như vậy.

Nhất định sẽ ở lại đây không đi, nhìn mình thay quần áo.

Kỷ Khuynh Nhan lắc đầu, thở dài trong lòng, bắt đầu sắp xếp lại quần áo mình.

Thời gian tích tắc trôi qua...

Mười phút đồng hồ...

Nửa giờ...

Một giờ...

Kỷ Khuynh Nhan vẫn chậm rãi sắp xếp quần áo.

Mới đầu, là xếp mấy bộ quần áo mới mua.

Nếu như là bình thường, cô đương nhiên sẽ muốn mặc thử mỗi bộ một lần.

Sau đó phối ra cách mặc đẹp nhất cho từng bộ, treo từng ở trong phòng thử áo, nhưng hôm nay cô lại không có tâm trạng làm mấy chuyện đó.

Chỉ dùng mười mấy phút, đã xếp xong toàn bộ quần áo mới mua.

Cô vẫn luôn muốn đợi Lâm Dật tới nói chuyện với mình, nói rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng trước sau vẫn không có chút động tĩnh nào.

Cô vẫn chưa từ bỏ ý định, bắt đầu sắp xếp lại quần áo lúc trước, cho đến một tiếng sau, nghe tiếng tắt tivi dưới tầng và tiếng bước chân của Lâm Dật.

Ngay tại lúc tim cô đập nhanh một cách khó hiểu, phát hiện Lâm Dật đã đứng ở cửa phòng anh ấy.

"Cũng sắp mười hai giờ rồi, ngày mai vẫn còn đi làm, đừng thử nữa."

"Anh buồn ngủ à?"

"Ừm."

"Không rửa mặt sao?"

"Anh rửa trong phòng vệ sinh tầng dưới rồi."

"Ừ ừ, em cũng sắp xong rồi, lát nữa sẽ đi ngủ."

"Vậy được rồi, anh ngủ trước đây." Lâm Dật xoay xoay lưng, "Đúng rồi, ngày mai anh muốn về huyện Đông Tam, còn có chút việc cần xử lý một chút, khoảng ba bốn ngày sau sẽ có thể trở về, lúc đó lại về Quảng Châu."

"Ừm, chú ý an toàn."

Lâm Dật đẩy cửa ra, về phòng của mình.

Trong tay của Kỷ Khuynh Nhan còn cầm chiếc váy muốn sắp xếp lại, nhưng nước mắt lại lại không ngừng rơi xuống.

Hồi lâu sau, cô lau nước mắt, ném váy vào phòng thử áo, bản thân cũng về phòng của mình.

...

Hơn 8 giờ sáng hôm sau, lúc Lâm Dật thức dậy, phát hiện dưới lầu không có một ai.

Thường ngày thì thời gian này, Kỷ Khuynh Nhan đã dậy làm đồ ăn sáng rồi.

Đương đương đương ——

Lâm Dật gõ cửa phòng Kỷ Khuynh Nhan, giọng nói truyền ra từ bên trong.

"Hôm qua ngủ hơi trễ, em muốn ngủ thêm một lát."

Lâm Dật cầm nắm cửa, muốn đi vào trêu đùa Kỷ Khuynh Nhan một chút.

Nhưng vì để tránh việc xảy ra chuyện ý muốn, nên đành nhịn

xuống.

Nếu như để cho cô ấy thấy vết thương, đoán chừng sẽ lo lắng không thôi, vẫn nên nhẫn nhịn thêm mấy ngày nữa thì hơn.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật buông lỏng chốt cửa.

"Vậy được rồi, anh về huyện Đông Tam, có việc gì thì nhớ liên lạc qua điện thoại.”

"Trên đường nhớ chú ý an toàn."

Lâm Dật bĩu môi, cảm giác Kỷ Khuynh Nhan dường như không quá cao hứng.

Vừa trở về lại muốn đi, hơn nữa còn không ở cùng cô ấy, không cao hứng cũng là chuyện bình thường.

Ai...

Lâm Dật thở dài, anh cũng không còn cách nào, đành tùy tiện lên tiếng, rồi đi giày ra khỏi cửa, lái xe ra khỏi Cửu Châu Các.

Trong phòng, Kỷ Khuynh Nhan ôm lấy hai chân, tựa ở vị trí đầu giường, hốc mắt đỏ bừng, tóc lộn xộn, cả một đêm cô đều không chợp mắt, nhìn mà khiến người đau lòng.

Nghe tiếng động cơ càng lúc càng xa, Kỷ Khuynh Nhan cố nén nước mắt muốn rơi xuống, bấm gọi cho Hà Viện Viện.

"Viện Viện, đến Cửu Châu Các một chuyến, giúp chị chuyển nhà."

"Dọn nhà sao?"

Hà Viện Viện hét lên một tiếng, "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, sao lại muốn dọn nhà vậy."

"Lâm, Lâm Dật, anh ấy không cần chị nữa..."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1537: Ai Mạnh, Thì Người Đó Có Lý.

Chương 1537: Ai Mạnh, Thì Người Đó Có Lý.

Hà Viện Viện ở bên kia điện thoại cũng là sửng sốt hồi lâu.

"Này, cái này không thể nào ..."

Đối với chuyện của Lâm Dật với Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện cảm thấy mình là có quyền lên tiếng nhất.

Từ lúc cả hai người mới bắt đầu ở chung với, quen biết nhau.

Cũng đã lâu như vậy, Lâm Dật là người như thế nào, kỳ thực mọi người đều biết.

Tuy rằng ngoài miệng nói không có cửa, nhưng đối với sư tỷ là không có nói gì.

Làm sao có khả năng đi ra ngoài một chuyến, liền biến thành dáng vẻ này.

Nhưng chuyện vé máy bay, lại không có cách nào giải thích được.

"Không có gì là không thể, em tới đây một chuyến." Kỷ Khuynh Nhan lau nước mắt, "Giúp chị thu dọn đồ đạc."

"Em đến ngay."

Cúp điện thoại, không tới nửa giờ Hà Viện Viện đã lái xe đến Cửu Châu Các.

Ban đầu Hà Viện Viện muốn tìm Cao Tông Nguyên hỏi một chút việc này.

Nhưng mà nghĩ lại vẫn cảm thấy không thích hợp, liền một mình chạy tới.

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan tóc tai rối bời, như là mất hồn, Hà Viện Viện cũng hoảng sợ.

"Học tỷ, chị ..."

Quen biết đã nhiều năm như vậy, cô chưa từng thấy bộ dạng này của Kỷ Khuynh Nhan bao giờ.

"Chị không sao."

Kỷ Khuynh Nhan hít sâu một hơi, "Trong tủ treo quần áo đồ vật chị đều thu thập xong rồi, phóng tới trong rương là được rồi."

"Chị không phải là nói cho anh ấy thêm một cơ hội sao? Lẽ nào anh ấy không nói gì sao?"

"Ngày hôm qua trở về liền một mực ở đây xem ti vi, sau đó trở về đi ngủ."

"Sau đó thì sao, sáng sớm hôm nay thì sao?"

"Về huyện Đông Ba rồi."

"Không có nói gì sao? Không tìm chị sao?"

"Không có." Kỷ Khuynh Nhan lắc đầu một cái, hai mắt vô thần, trong ánh mắt mất đi ánh sáng ngày xưa.

"Tiên sư nó, em thật muốn chém chết anh ta mà!" Hà Viện Viện không nhịn được văng tục, tức Lâm Dật đến mức kinh nguyệt không đều.

"Đây là chuyện của chị, em không cần như vậy."

Kỷ Khuynh Nhan hít sâu một hơi.

"Cũng không phải nhất định sẽ kết hôn khi ở bên nhau, chuyện như vậy là chuyện rất bình thường."

"Nhưng làm gì có chuyện như anh ta chứ!" Hà Viện Viện mắng:

"Thật không phải thứ gì tốt, để Cao Tông Nguyên cũng cút sang một bên đi, lão nương cũng không quen với anh ta nữa!"

"Sao lại nói như vậy? Đây là chuyện của bọn chị, cũng không có quan hệ gì với Lão Cao, em đừng liên lụy đến trên người người khác."

"Đều giống nhau, người có tiền cũng không phải thứ gì tốt."

"Được rồi, em bình tĩnh đi." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Giúp chị liên hệ xe, đem đồ đạc dọn đi."

"Chị dự định về chỗ chú với dì sao."

"Cứ như vậy trở lại, bọn họ khẳng định sẽ rất lo lắng cho chị." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Về biệt thự Vân Thủy của chị, cũng còn tốt nó vẫn chưa bị bán đi, nếu không chỗ ở cũng không có."

Hà Viện Viện lặng lẽ lau nước mắt, quen biết chị ấy nhiều năm như vậy, cô chưa từng thấy đàn chị như thế này.

"Em hiện tại liền liên lạc người tới."

Kỷ Khuynh Nhan lại hít sâu một hơi nữa, thật giống như đem tất cả mọi chuyện đều buông xuống.

"Ừm, đi đi."

...

Khoảng hai giờ sau, vào buổi trưa, Lâm Dật lái xe về tới huyện Đông Ba.

"Anh Lâm, anh đã về rồi."

Trong phòng làm việc, Lý Tự Cẩm nhìn thấy Lâm Dật đã trở về liền đứng dậy chào hỏi.

Cùng lúc đó, Lý Khánh Khải cũng đang ở trong văn phòng.

Lâm Dật gật đầu, "Tình hình trong huyện thế nào?"

"Đều rất tốt." Lý Tự Cẩm cười nói:

"Nghe nói mấy ngày trước anh Lý đi họp trong thành còn được biểu dương đấy, he he ..."

"Hai đứa không ở đây anh cũng hết cách rồi, cái tiện nghi này liền để anh chiếm."

"Việc nhỏ việc nhỏ." Lâm Dật cười nói:

"Anh Lý, hiện tại có phải đã đến lúc thu hoạch ngũ cốc rồi không?"

Lý Khánh Khải gật đầu, "Mấy ngày qua không ít người đến đây, đang thảo luận về giá cả. Cũng không biết nói thế nào rồi, công việc trên tay quá nhiều, anh cũng không con tâm tư quan tâm những chuyện kia."

"Tất cả đều ở trong kho ngũ cốc."

"Ừm, bên kia có người."

"Em qua xem một chút, giúp bọn họ bán được giá tốt."

"Vậy thì tốt, đi đi."

"Anh Lâm, em cũng đi theo anh."

"Đi thôi."

Hai người cùng nhau ra khỏi văn phòng, sau đó đi ăn cơm trưa, rồi mới lái xe đi kho ngũ cốc ở huyện Đông Ba.

Kho ngũ cốc huyện Đông Ba hoàn toàn không thành quy mô.

180.000 tấn ngô, 87.000 tấn đậu tương.

Liền ngay cả Lâm Dật một nông đui mù, cũng biết chút ít đồ này nhét kẽ răng cũng không đủ.

Bởi vậy có thể thấy được huyện Đông Ba có bao nhiêu nghèo.

Bởi vì khi đi công tác ở Đông Bắc, Lâm Dật đã hiểu được.

Người ta đặc biệt lái xe xuống nhà nông dân thu hoạch ngũ cốc, bởi vì số lượng lớn, cho dù phiền phức một chút cũng không sao.

Nhưng huyện Đông Ba thì không được.

Sản lượng này của một huyện khả năng còn không nhiều bằng một nhà thôn làng, dĩ nhiên là phải do trong huyện thu tới, sau đó tập trung tiền lời.

"Hình như có rất nhiều người."

Xe chạy với kho ngũ cốc liền nhìn thấy mấy chục người tới lui, Lâm Dật cảm thấy tình hình cũng không tệ lắm.

Nhiều người, cạnh tranh cũng sẽ có.

Khi đó, giá ngũ cốc cũng sẽ được tăng cao và người được lợi đương nhiên là người dân.

"Anh Lâm, anh không biết tình hình này rồi." Lý Tự Cẩm nói:

"Những người kia anh nhìn thấy cơ bản đều là người của huyện Đông Ba, không phải những người đi thu gom ngũ cốc."

"Người ở huyện Đông Đa đều ở đây làm gì? Do nhàn rỗi quá à?"

"Qủa thực là nhàn rỗi." Lý tựa rực rỡ nói ra:

"Bọn họ đều sống bằng nghề nông, không giống như chúng ta mỗi ngày phải đi làm. Hiện tại lương thực đều đã được thu hoạch xong rồi. Bọn họ liền hết chuyện làm, liền mỗi ngày tới đây trông coi, ai cho giá tiền cao thì sẽ bán cho người đó."

Nhìn ra ngoài cửa sổ xe, những người dân làng đó đang nói chuyện chơi cờ tướng, Lâm Dật đã hiểu ý của Lý Tự Cẩm nói.

Dù sao cũng nhàn rỗi, còn không thú vị bằng ở đây.

Ở đây có thể trêu ghẹo nàng dâu người khác, dù sao cũng còn hơn là ở nhà đối mặt với một con cọp cái.

"Đi thôi, chúng ta đi xuống xem một chút."

"Ừ."

Hai người xuống xe, Lâm Dật không có gấp đi tìm dân thôn nói chuyện thu mua, mà là nhìn bốn phía một chút.

Rất nhiều bảng quảng cáo về việc thu hoạch ngũ cốc được dán trên các bức tường bên ngoài xung quanh kho ngũ cốc.

Thật thật giả giả, giả giả chân thực, phải dựa vào năng lực của mình để tự phân biệt được.

Hai người ở trong kho lương thực quay một vòng, Lâm Dật hỏi:

"Làm sao đều là quảng cáo ở đây? Không có ai một mình lại đây thu sao?"

"Cũng có, nhưng sản lượng của huyện Đông Ba chúng ta quá nhỏ, lúc nào người từng trải, còn chưa chắc chắn, cho nên đoàn người đều ở đây." Lý Tự Cẩm thở dài, nói:

"Thực sự là không so được với người dân vùng Đông Bắc, bên kia nông dân là đại gia, đến chúng ta thân phận này liền biến đổi."

"Bình thường thôi, nhìn một chút đi." Lâm Dật cười vỗ vai Lý Tự Cẩm, "Thế giới này có rất nhiều chuyện nhìn như không giống, nhưng cuối cùng đạo lý đều là giống nhau. Nhất định phải có đủ vốn liếng mới có thể làm cho mình đứng ở thế bất bại, nói cách khác, ai mạnh thì người đó là đạo lý."

"Chẳng lẽ chỉ hươu bảo ngựa sao?"

"Thông minh." Lâm Dật cười nói:

"Cho dù về sau gặp chuyện không công bằng cũng không cần oán giận, bởi vì cũng vô dụng thôi. Phải yên lặng nỗ lực, bất luận các loại một ngày nào đó có danh tiếng, lại đem bọn họ đạp ở dưới bàn chân."

"Vậy em nếu như cố gắng, vẫn là không bằng người ta thì làm sao bây giờ?"

"Vậy thì gọi điện thoại cho anh, anh Lâm giúp em thu thập những người kia."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1538: Chuyện Khác Thường Nhất Định Có Quỷ?

Chương 1538: Chuyện Khác Thường Nhất Định Có Quỷ?

"He he, cảm ơn anh Lâm."

"Đi thôi, nhìn cũng đủ rồi, ra ngoài nói chuyện cùng với những người dân kia."

"Ừ."

Hai người đi kho lương, nhìn thấy một chiếc Nissan Sedan màu đen đứng tại cách đó không xa, xung quanh có rất nhiều người vây lại.

Đứng giữa đám đông là hai người đàn ông trung niên, một già một trẻ.

Trong đó một có một người khoảng 40 tuổi ngậm thuốc lá, một người khác khoảng hơn hai mươi tuổi. Mặc dù không chỉnh tề nhưng nhìn anh ta trẻ hơn không ít.

Đối diện nói gì đó với người dân huyện Đông Ba.

Người đàn ông trung niên tên là Cao Đức Hỉ, còn người đàn ông trẻ tuổi còn lại tên là Vu Minh Minh.

Anh ấy đến từ công ty trách nhiệm hữu hạn phát triển toàn diện nông nghiệp thành phố Dư Hàng.

Công ty có một bộ phận đặc biệt chịu trách nhiệm thu mua ngũ cốc, Cao Đức Hỉ chính là một trong những nhân viên đó, và là ấp dưới của anh ta.

"Hình như là đến thu mua ngũ cốc."

"Qua xem thử chuyện gì xảy ra."

Hai người nghiêng người, phát hiện Cao Đức Hỉ được vây vào giữa, đang chậm rãi nói chuyện với người dân ở huyện Đông Ba.

"Cuối cùng anh cũng đã đến, đều đợi các anh cả một buổi sáng."

"Giá cả đã định chưa? Chúng ta cũng đã từ chối không ít người rồi, đều giữ lại đây cho các anh, phải cho mức giá tốt đấy."

Người huyện Đông Ba anh một mắt tôi một lời, tình cảnh loạn xì ngầu, làm Lâm Dật cũng nghe không hiểu là đang nói cái gì.

"Ngừng ngừng ngừng, mọi người yên lặng một chút." Cao Đức Hỉ nói:

"Tôi đã quay lại và nộp đơn cho công ty rồi, giá bắp ngô là 1.900 một tấn, giá đậu tương là 4.700 một tấn, cái giá này chắc là ổn rồi."

"Hả? Một tấn cao hơn mấy chục tệ so với người khác rồi."

"Thấy đủ, huyện Đông Ba các anh chỉ có chút lương thực, công ty chúng tôi cũng không có coi trọng, có thể đưa ra mức giá như vậy đã là không tệ rồi."

Người ở huyện Đông Ba có phần xoắn xuýt, đợi một lúc lâu như vậy giá cả cũng không cao bao nhiêu, ít nhiều gì vẫn có chút chênh lệch.

Hơn nữa nhiều ngày như vậy, lương thực lại phơi khô không ít, cuối cùng chênh lệch giá bản thân còn chịu trách nhiệm, nói cách khác mình còn có khả năng thiệt thòi tiền.

Lâm Dật so sánh mức giá mà Lương Nhược Hư đưa cho mình, mức chênh lệch 700 mỗi tấn đối với bắp ngô, đậu tương mỗi tấn chênh lệch 1190.

Trong đó chênh lệch đã không nhỏ.

Với lại thành phẩm trồng trọt của bọn họ nếu như cứ bán như vậy, đoán chừng cũng không kiếm được bao nhiêu tiền.

Đúng là gài bẫy mà.

"Mọi người suy tính một chút." Cao Đức Hỉ nói:

"Lương thực bây giờ mỗi ngày một giá, mọi người nếu như hôm nay không đồng ý, nói không chắc ngày mai sẽ không còn cái giá này nữa, mấy ngày nữa giá lương thực sẽ giảm xuống, đừng trách tôi không nhắc nhở mọi người trước."

"Không thể lại tăng giá thêm một chút sao?"

"Cũng đừng nghĩ đến chuyện tăng giá nữa, không hạ giá là tốt lắm rồi." Cao Đức Hỉ giẫm lên tàn thuốc.

Người huyện Đông Ba huyện đều tự mình bắt đầu nghị luận.

Họ đều muốn bán được giá cao, nhưng người ta chỉ đưa ra một mức giá như vậy, dường như cũng không có chỗ để thương lượng nữa.

Vạn nhất ngày nào đó giá lại giảm, phía bên mình liền thiệt thòi chết rồi.

Hơn nữa lúc trước cũng phát sinh qua chuyện như vậy, tham món lời nhỏ rất dễ dàng thiệt thòi lớn.

"Tự Cẩm, cái giá này em cảm thấy như thế nào?"

"Không tốt lắm." Lý Tự Cẩm nói:

"Quá thấp, hầu như không mang lại nhiều lợi nhuận cho nông dân."

Lâm Dật gật đầu, sau đó nhìn người dân đang nghị luận ầm ỉ nói:

"Được rồi, mọi người không cần lo lắng, tôi ra giá cho mọi người, lương thực tôi tìm người thu rồi."

Lời nói của Lâm Dật thu hút sự chú ý của những người có mắt.

Cảm giác người này khá quen, nhưng lại không thể gọi tên ra được.

Nhìn thấy Lâm Dật đột nhiên đứng ra, Cao Đức Hỉ với Vu Minh Minh đều theo bản năng nhìn về anh.

Không nghĩ tới đột nhiên lại nhảy ra người phá rối.

"Tiểu tử, cậu thu bao nhiêu tiền?" Có người hỏi.

"Giá Bắp ngô là mỗi tấn 2600, giá đậu tương là mỗi tấn 5890, cái giá này hẳn là có thể chứ."

Hả?

Nghe được con số này, Lý Tự Cẩm sững sờ.

Đây đã là một mức giá cao ngất trời rồi!

Đừng nói là huyện Đông Ba, cho dù là ở đông bắc cũng không thể có giá cao như vậy.

Những người choáng váng không chỉ có Lý Tự Cẩm, mà còn có người ở huyện Đông Bà, cùng với Cao Đức Hỉ với Vu Minh Minh nữa.

"Tiểu tử, cậu đang nói mê sảng gì đấy? Bắp ngô 2600 một tấn, đậu tương 5890 một tấn?" Cao Đức Hỉ nói:

"Anh ăn nói ba hoa cũng phải có mức độ chứ."

"Chuyện tôi muốn nói gì cũng không được sao?"

"Nếu như anh nói cao hơn 80, tôi còn thực sự sẽ tin hơn đấy." Cao Đức Hỉ nói:

"Nhưng bây giờ, bắp ngô cao 700 , đậu tương cao hơn 1000, không phải đùa giỡn thì là cái gì?"

"Nói như vậy là không đúng, anh không thu nổi giá cao, còn không cho người khác thu giá cao sao?"

"Căn bản cũng không có khả năng có giá cao như vậy được."

"Có hay không thì liên quan gì đến anh chứ?"

Nói xong, Lâm Dật nhìn người ở huyện Đông Ba, "Giá cả đã được đưa ra rồi, có ai còn nghi vấn gì không?"

"Thật sự có thể cho chúng tôi giá cao như vậy sao?"

Người dân ở huyện Đông Ba cũng có chút bối rối, bởi vì cái giá này cũng quá cao, dưới cái nhìn của bọn họ thậm chí còn có chút thái quá.

Với số tiền mỗi tấn nhiều như vậy, nằm mơ cũng không nghĩ tới đẹp như vậy.

"Có thể."

"Anh xác định không lừa mọi người?"

"Lừa mọi người đối với tôi có ích lợi gì sao?" Lâm Dật nói:

"Nếu như mọi người đồng ý, chúng tôi ngày mai sẽ phái xe lại đây thu lương thực, chỉ trong một ngày, quá thời hạn không đợi."

"Được được được, chúng tôi đồng ý bán, ngày mai sẽ đợi các anh ở đây."

"Cứ quyết định như vậy đi."

Nói xong, Lâm Dật chào hỏi Lý Tự Cẩm, lên xe rời đi.

Vấn đề bán lương thực đã được giải quyết rồi, dân trong thôn cũng không muốn phí thời gian ở đây nữa. Từng người vui vẻ, thậm chí còn thu xếp vào trong huyện uống chút.

"Ê ê ê, mọi người sao lại đi." Cao Đức Hỉ chào hỏi: "Chúng tôi còn chưa nói xong mà."

"Người ta cho giá cả cao hơn các anh, khẳng định không thể bán cho các anh rồi."

"Các anh thực sự là tầm nhìn hạn hẹp." Cao Đức Hỉ nói:

"Các anh cũng không ngẫm lại, giá của bắp ngô với đậu tương lúc nào lại cao như vậy chứ? Anh ta đưa ra mức giá cao như vậy, bên trong nhất định là có vấn đề!"

"Chuyện này..."

Thôn dân đều dừng bước chân, Cao Đức Hỉ dội một chậu nước lạnh xuống, cũng để cho bọn họ tỉnh táo không ít.

Bọn họ cũng có chút buồn bực, vì sao lại dùng giá cao như vậy để thu mua lương thực.

Họ đều là đã sống hơn nửa đời người, bọn họ cũng không tin được làm gì có chuyện tốt nào như bánh từ trên trời rớt xuống chứ.

"Vậy ý của anh là gì?"

"Này còn cần phải hỏi sao, rõ ràng là lừa mọi người rồi." Cao Đức Hỉ nói:

"Lấy giá cao để lừa mọi người, nói không chắc đem lương thực thu rồi sau đó liền không trả tiền cho mọi người đấy."

"Không thể nào."

"Làm sao sẽ không có khả năng chứ." Cao Đức Hỉ nói:

"Bây giờ người, mỗi một người đều xấu muốn chết. Nếu như không phải là vì lừa gạt tiền của mọi người, tại sao phải cho giá cao như vậy? Đầu óc có bệnh sao? có tiền không có chỗ để bỏ ra à?"

"Chuyện này..."

Các thôn dân đều không nói, Cao Đức Hỉ nói xác thực có đạo lý.

Bởi vì cũng có người, không chịu nổi mê hoặc cũng đã bị lừa tiền.

"Như vậy đi, tôi quay lại đưa một giá khác, bắp ngô mỗi tấn nhắc lại 40 đồng tiền, đậu tương mỗi tấn đề 90." Cao Đức Hỉ nói:

"Nếu như mọi người cảm thấy giá cả thích hợp, thì năm giờ sáng sớm ngày mai đến nơi này, tôi sẽ bắt đầu thu lương thực."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1539: Đi Huyện Đông Tam.

Chương 1539: Đi Huyện Đông Tam.

Thấy Cao Đức Hỉ điều chỉnh giá cả, những thôn dân chuẩn bị rời đi lại tụ tập lại một chỗ lần nữa.

Giá cả mà Cao Đức Hỉ đưa ra ban đầu không cao hơn nhà người ta bao nhiêu, khiến người ta có hơi thất vọng.

Hiện tại, anh ta lại nâng giá lên, có thể nói là vô cùng tốt.

Cho dù vẫn còn có người đến thì đoán chừng cũng không cho được giá nào cao hơn giá này.

"Tôi nói cho các người biết, đây là cơ hội cuối cùng, các người cũng biết tình huống của huyện Đông Tam. Hàng năm chỉ có chút lương thực như vậy, còn không cho chúng tôi đi lại một chuyến. Nếu như các người không đồng ý, thì sau này sẽ không có cơ hội này nữa đâu." Cao Đức Hỉ nói:

"Ngoài ra, người đàn ông kia rõ ràng chính là tên lừa đảo. Nếu như các người bị mắc lừa, cũng đừng có trách tôi đó. Hơn nữa, nếu trước 5 giờ ngày mai, các người không đồng ý bán vậy thì tôi sẽ không thu mua nữa, về phần xử lý thế nào, tự các người xem mà làm đi."

Nói xong, Cao Đức Hỉ và Vu Minh Minh đều quay người rời đi, không tiếp tục nói nhiều với người của huyện Đông Tam nữa.

Ba mươi mấy người dân huyện Đông Tam tụ tập lại đây đều rơi vào tình cảnh lưỡng nan.

Bọn họ không có nhiều tâm tư như vậy, chỉ là muốn bán thêm ít tiền, chỉ thế thôi.

Nhưng cái giá mà Lâm Dật đưa ra quá cao, cao đến mức chính bọn họ cũng không quá tin tưởng, cho nên rất sợ bị lừa.

Mà ở một bên khác, giá cả mà Cao Đức Hỉ đưa ra vô cùng tốt, trên thị trường rất khó tìm được nhà thứ hai như vậy, cho nên bọn họ cũng không biết nên lựa chọn thế nào.

Cùng lúc đó, Lâm Dật và Lý Tự Cẩm đang đi về trong huyện.

"Anh Lâm, anh đang nghiêm túc sao? Thế mà lại đưa ra giá cao như vậy?"

"Sao ngay cả cô cũng nghi ngờ tôi vậy." Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Cô thấy tôi giống người nhàm chán như vậy sao?"

"Nhà chúng tôi cũng trồng trọt, từ nhỏ đến lớn tôi cũng chưa thấy qua giá cao như vậy." Lý Tự Cẩm đổi tư thế, nhìn Lâm Dật.

"Anh Lâm, anh không phải vì làm việc tốt nên đã bỏ tiền túi của mình để trợ giúp đó chứ?"

"Làm sao có thể, cho dù nói thế nào tôi cũng là một thương nhân, không có khả năng mua bán có lỗ được." Lâm Dật nói:

"Tôi tìm người liên hệ một chút với kho lương thực Trung Trữ. Đây là giá mà bọn họ đưa cho tôi, đã xóa đi rất nhiều phân đoạn trung gian, ngoài ra còn định giá theo tinh phẩm, nếu không cũng không có khả năng cao như vậy."

"Thì ra chuyện là như vậy." Vẻ mặt của Lý Tự Cẩm lập tức trở nên vui mừng, lấy điện thoại di động ra,

"Tôi phải gọi cho cha tôi, bảo ông ấy ngày mai đưa lương thực ra bán."

Lâm Dật cười cười, sau đó tăng tốc, lái về phía huyện Đông Tam.

Trở lại văn phòng, trùng hợp nhìn thấy Lý Khánh Khải đang thu dọn đồ đạc, giống như là chuẩn bị tan làm.

"Đồng chí Lý Khánh Khải, vừa mới 4:10 sao anh lại thu dọn đồ đạc tan làm rồi, mò cá cũng không có như như anh đây."

Lý Khánh Khải nhìn qua về phía cửa, cười mắng:

"Tiểu tử cậu không biết xấu hổ mà còn nói tôi, thật là."

"Người làm lãnh đạo như anh đã đi rồi, vậy thì hai chúng tôi cũng không cần ở lại nữa, tan làm thôi."

"Hai người đừng đi, tôi vẫn luôn chờ các người đây."

"Có việc gì sao?"

"Buổi tối đến nhà tôi ăn cơm đi, tôi bảo chị dâu cậu nấu cho các người chút món ngon."

"Sao lại mời chúng tôi ăn cơm vậy?"

"Lúc trước hai người đến Trung Hải, mua cho con trai tôi nhiều đồ như vậy, trong lòng chị dâu các người luôn cảm thấy băn khoăn, muốn mời các người ăn bữa cơm."

"Chuyện này không cần để tâm nhiều như vậy đâu, cũng không tốn bao nhiêu tiền." Lâm Dật nói.

"Tôi biết cậu có tiền, không quan tâm chút tiền này, nhưng chúng tôi cũng không thể lấy không đồ của cậu được, làm sao cũng phải có chút ý tứ." Lý Khánh Khải nói:

"Hai người không được từ chối, dọn dẹp một chút rồi đi cùng với tôi."

"Vậy thì tôi không khách sáo nữa."

. . .

So sánh với bầu không khí vui vẻ bên này của Lâm Dật, biệt tự Vân Thủy của Kỷ Khuynh Nhan thì quạnh quẽ hơn nhiều.

Quần áo và đồ trang điểm của Kỷ Khuynh Nhan cùng với các đồ dùng sinh hoạt khác chất đầy một xe, dọn đi trong một buổi tối.

Bởi vì biệt thự để đó không dùng quá lâu, lại thêm không ai quét dọn nên một bên góc viền nơi hẻo lánh còn có không ít tro bụi.

Thậm chí có một chút hoang vu và quạnh quẽ.

Lúc trước Kỷ Khuynh Nhan cho rằng, mình có lẽ cũng sẽ không trở lại nữa, thậm chí còn nghĩ đến việc bán biệt thự này đi.

Bây giờ suy nghĩ một chút, cũng may là mình còn chưa bán, nếu không thì hiện tại sẽ không có nhà để về.

"Học tỷ, hôm nay đừng làm gì cả, ngày mai em sẽ gọi người tới quét dọn vệ sinh một chút."

"Ừm." Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu, thản nhiên nói: "Ngày mai rồi nói sau."

Thấy Kỷ Khuynh Nhan không hăng hái lắm, trong lòng Hà Viện Viện cũng cảm thấy khó chịu.

Muốn khuyên bảo cô nhưng lại không biết nói thế nào.

Người giống như chị ấy thì đạo lý gì cũng hiểu, bản thân mình nói gì cũng đều chỉ là mấy thứ vô dụng, chỉ có thể cho chị ấy tự mình chậm rãi tiêu hóa.

"Hiện tại cũng đã hơn năm giờ, tìm một chỗ ăn một chút gì đó đi, em đói rồi."

"Đúng rồi, Cao Tông Nguyên không phải đã gọi điện cho em sao, hai người đi ăn đi, chị cảm thấy không quá đói."

"Chị đã một ngày không ăn gì rồi, làm sao có thể không đói bụng, nhanh đi với em."

"Thật sự không đói bụng, cũng không có tâm trạng để ăn." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Em đi ăn cơm đi, chị ở đây một lúc."

"Như vậy sao được, em cũng không thể bỏ chị lại một mình ở đây được."

"Chị đã là người lớn rồi, em còn sợ chị nghĩ quẩn sao, thật là."

Kỷ Khuynh Nhan vén tóc, chải tóc thành đuôi ngựa, lộ vẻ gọn gàng sạch sẽ.

"Mau đi đi, chị ngồi ở trong nhà một hồi."

"Được rồi, em cũng không đi, em có thể không có Cao Tông Nguyên, nhưng không thể không có chị được." Hà Viện Viện nói.

"Nhìn em nói kìa, sao giống như trời sắp sập xuống vậy." Kỷ Khuynh Nhan cười nói:

"Không có nghiêm trọng như em nghĩ đâu, nhanh đi ăn cơm đi."

"Không đi." Hà Viện Viện lập tức từ chối, "Em đặt chút thức ăn ngoài, hai chúng ta sẽ ăn ở đây."

Kỷ Khuynh Nhan cũng biết tính của Hà Viện Viện, đoán chừng nếu để cho cô đi thì cô chắc chắn sẽ không đi.

"Vậy thì tùy em vậy.”

Kỷ Khuynh Nhan mệt mỏi ngồi trên ghế sô pha, không biết đang suy nghĩ gì.

Hà Viện Viện cũng không biết làm sao bây giờ mới tốt, chỉ có thể đặt thức ăn ngoài trước cái đã.

Người là sắt, cơm là thép, không ăn cơm là không được.

Khoảng bốn mươi mấy phút sau, Hà Viện Viện mua một bàn đồ ăn, nhưng Kỷ Khuynh Nhan không hào hứng lắm, ăn vài miếng rồi để qua một bên.

"Học tỷ, chị mới ăn được mấy miếng a, chia tay cũng không thể không ăn cơm được."

"Chị thật sự không đói." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Em ăn trước đi, chị trở về phòng nghỉ một lát."

Phòng còn chưa được thu dọn mà, sao có thể nghỉ được chứ."

"Không có việc gì, dùng tạm một chút vậy."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan mệt mỏi hướng đi lên tầng.

"Học tỷ, hai chúng ta đừng ở đây nữa."

"Không ở đây thì đi đâu?"

"Huyện Đông Tam."

Đôi mày thanh tú của Kỷ Khuynh Nhan hơi nhíu lại, "Đi huyện Đông Tam làm gì."

"Đi xem một chút xem tiểu hồ ly tinh kia là ai." Hà Viện Viện vén tay áo nói:

"Dựa vào cái gì mà để anh ta sung sướng như vậy, chờ lúc em gặp được anh ta nhất định sẽ đi lên tát vỡ mồm anh ta."

"Đừng hồ nháo nữa." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Đây là chuyện rất bình thường, không cần thiết phải đi tìm anh ấy, chờ sau khi anh ấy trở về, rồi nói rõ những chuyện này là được."

"Em không chờ được, muốn nói ngay bây giờ, chúng ta sẽ đi luôn!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1540: Bắt Gặp Tại Chỗ.

Chương 1540: Bắt Gặp Tại Chỗ.

Hơn tám giờ tối, gần chín giờ, bữa ăn ở nhà Lý Khánh Khải mới kết thúc.

Trong quá trình ăn cơm, Lý Tự Cẩm còn nói lại chuyện xảy ra ban ngày cho Lý Khánh Khải.

Người kia vỗ tay bảo hay, khen Lâm Dật hơn nửa ngày.

Sau khi bữa cơm kết thúc, Lâm Dật và Lý Tự Cẩm lần lượt cáo từ.

Nhưng trước khi đi, vợ của Lý Khánh Khải, còn lần lượt tặng cho bọn họ mỗi người một bộ áo ngủ.

Bởi vì bà bán cái này, cộng với cũng không phải là gia đình giàu có gì, thứ có thể tặng cũng chỉ có những vật này.

"Anh Lâm, em bắt xe trở về, anh cũng đừng lái xe." Sau khi ra cửa, gương mặt của Lý Tự Cẩm đã hồng hồng, cô nói.

"Được, lúc trở về nhớ chú ý an toàn."

"Biết rồi, anh Lâm, ngày mai gặp."

Sau khi Lý Tự Cẩm rời đi, Lâm Dật xoay xoay lưng, trở lại trên xe, lấy băng gạc và thuốc chống viêm ra, vết thương có vẫn có chút rướm máu, phải kịp thời xử lý.

Lâm Dật bĩu môi, lẩm bẩm:

"Sớm biết vậy thì đã không đi siêu thị, con bà nó."

Nhà của Lý Khánh Khải cách khách sạn không xa, Lâm Dật cầm thuốc, chậm rãi đi về.

Sau khi rửa mặt, Lâm Dật cởi áo ra, chuẩn bị thay thuốc, đợi lát nữa nói chuyện với Kỷ Khuynh Nhan một chút thì nhiệm vụ hôm nay coi như hoàn thành.

Ngày mai lại đi xử lý chuyện thu mua lương thực một chút, chuyện còn lại cũng là phần kết.

Mà công tác xóa đói giảm nghèo ở huyện Đông Tam cũng coi như chính thức qua được một đoạn thời gian.

Nhưng mà Lâm Dật vẫn có ý định ở lại đây thêm vài ngày, để vết thương có thể khôi phục thật tốt, sau đó mới trở về, để tránh bị Kỷ Khuynh Nhan nhìn ra manh mối.

...

Cùng lúc đó, xe của Hà Viện Viện đã chạy đến huyện Đông Tam.

Tay Kỷ Khuynh Nhan đỡ trán, vẻ mặt mỏi mệt, giống như mới bệnh nặng một trận.

"Nghe lời của chị, vẫn nên trở về thì hơn, chị thật sự không muốn tới tìm anh ấy."

"Không tìm không được!" Hà Viện Viện nói với vẻ chắc chắn:

"Dựa vào đâu mà để cho anh ấy tiêu dao khoái hoạt?" Hà Viện Viện nói:

"Đây là chuyện rất bình thường, tại sao phải xoắn xuýt như vậy." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Chẳng lẽ nói chuyện yêu đương thì không thể chia tay?"

"Đương nhiên là có thể chia tay, nhưng cũng không thể cứ chia tay như vậy được." Hà Viện Viện nói:

"Chị bỏ ra nhiều thứ trên người anh ta như vậy, dựa vào cái gì mà anh ta còn ra ngoài tiêu dao khoái hoạt? Con bà nó!"

Hà Viện Viện tức giận đập vào thanh lái một cái, "Cho dù có chia tay, chúng ta cũng phải qua nói cho rõ, là chị bỏ anh ta chứ không phải là anh ta bỏ chị!"

"Có lẽ là do không thích hợp, cũng không phải như em nghĩ."

"Sao lại không thích hợp chứ." Hà Viện Viện nói:

"Trầm lão đại đã đi Yến Kinh, thế mà còn lừa chị nói rằng hai người bọn họ đang ở cùng một chỗ. Hơn nữa còn mua vé máy bay trở về sớm như vậy mà không nói cho chị. Nếu như tính toán cẩn thận thì chính là hai ngày không ở nhà ở, rõ ràng là có chuyện mờ ám!"

"Mà lại vừa mới đi xa về, ở nhà không được mấy ngày đã chạy đến huyện Đông Tam. Nào có người nào như anh ta đâu, chuyện này nếu đổi thành lão Cao nhà em, đoán chừng sẽ phải bổ nhào vào người em. Anh ta như bây giờ, chính là không bình thường."

Kỷ Khuynh Nhan cảm khái, trong ấn tượng của cô, Lâm Dật không phải như vậy.

Chỉ là lần này lại không giống.

"Em đoán là, anh ta đã đưa tiểu tam đến đây. Nếu không không có khả năng về huyện Đông Tam nhanh như vậy. Hiện tại qua đó, nói không chừng còn có thể bắt gian tại giường, con bà nó, đợi lát nữa nhìn thấy anh ta, em nhất định sẽ cho anh ta một bạt tay!"

Kỷ Khuynh Nhan không nói một lời, việc đã đến nước này, đã không biết nói gì cho phải nữa.

Sau mười mấy phút, hai người lái xe đến khách sạn Tứ Hải thuộc huyện Đông Tam, Hà Viện Viện nhìn ra bên ngoài.

"Chính là nơi này!"

Bởi vì trước đó đã điều tra qua, Hà Viện Viện biết Lâm Dật ở đây nên rất nhanh đã tìm được.

"Hai vị nữ sĩ, ở trọ sao?" Nhân viên phục vụ nói.

"Có một người tên là Lâm Dật, ở tại chỗ của các người đúng không."

"Thật sự xin lỗi, dựa theo quy định thì chúng tôi không thể tiết lộ thông tin của khách hàng."

Nữ tiếp tân đương nhiên là biết Lâm Dật, người kia đẹp trai như vậy, lại còn ở đây hơn mấy tháng, không biết mới là lạ.

"Đây là 3000 tệ, chỉ cần cô phối hợp với tôi thì số tiền này sẽ là của cô."

Nữ tiếp tân ngây ngẩn cả người, tiền lương một tháng của mình mới chỉ có 1500!

"Cô muốn tôi phối hợp thế nào?"

Dưới sự mê hoặc của đồng tiền, nữ tiếp tân đã không giữ được chính mình.

"Tôi cần thẻ của anh ta, cho tôi mượn dùng một chút."

Hà Viện Viện trực tiếp đưa tiền tới, không cho nữ tiếp tân cơ hội từ chối.

Đây chính là nhân tính, cô cầm 3000 tệ mê hoặc cô ấy, cô ấy chưa hẳn sẽ đồng ý.

Nhưng cô nhét tiền vào tay của đối phương, cô ấy sẽ rất khó có dũng khí để trả lại cho cô.

"Chuyện này thật sự không được, nếu để cho ông chủ biết, nhất định sẽ sa thải tôi."

Hà Viện Viện đưa danh thiếp của mình tới.

"Nếu như cô bị sa thải, tôi sẽ sắp xếp cho cô một công việc khác."

Nhìn thấy chức vụ trên danh thiếp của Hà Viện Viện, nữ tiếp tân ngây ngẩn cả người.

"Tập đoàn Lăng Vân này, không phải đang xây dựng tại chỗ của chúng tôi sao?"

"Đúng, là tôi đã quyết định hạng mục này, cho nên cô không cần lo lắng chuyện công tác, cho dù cô bị sa thải, tôi cũng có thể sắp xếp cho một công việc tốt hơn."

Suy đi nghĩ lại, nữ tiếp tân nhìn bốn phía một chút, lặng lẽ lấy thẻ phòng của Lâm Dật, đồng thời tránh khỏi camera.

"Nếu có người hỏi, tuyệt đối đừng nhắc tên tôi ra."

"Yên tâm đi, tôi hiểu đạo lý này mà."

Mấy thao tác cợt nhả này của Hà Viện Viện thực hiện rất dễ tại mấy huyện thành nhỏ như này.

Bởi vì dù là khách sạn tốt nhất của huyện Đông Tam, đặt tại Trung Hải, nhiều lắm là cũng coi như là quán trọ có quy mô lớn một chút mà thôi.

Ngoài ra phẩm đức của nhân viên ở đây không thể so được với khách sạn năm sao chính quy, lấy chút tiền dụ hoặc một chút là có thể thành công.

Hà Viện Viện cầm thẻ phòng, mang theo Kỷ Khuynh Nhan, khí thế hung hăng đi lên tầng bốn.

Mà cô còn vén cả tay áo lên, trong đầu cũng đã định ra một kế hoạch hoàn chỉnh.

Sau khi vào nhà, không nói gì cả, đi lên cho anh ta một bạt tay là được!

Rất nhanh, hai người đã đến trước cửa phòng 408.

"Học tỷ, chuẩn bị xong chưa."

"Chị không muốn đi."

"Đều đã đến đây rồi, chị còn chần chờ cái gì nữa!" Hà Viện Viện chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói:

"Nhất định phải tìm anh ta tính sổ, cho anh ta biết chúng ta không phải là người dễ bắt nạt.”

"Nhưng loại chuyện này cũng không thể cưỡng cầu."

"Em cũng không nói là cưỡng cầu, chúng ta đi vào rồi cho anh ta một bạt tay trước, sau đó nói cho anh ấy biết là chị bỏ anh ấy, và tiêu sái quay người rời đi."

"Đến lúc đó rồi nói sau."

Tâm trạng của Kỷ Khuynh Nhan vẫn có thay đổi gì lớn, chỉ cảm thấy việc đã đến nước này, làm cái gì cũng đều vô dụng.

Nếu như không phải Hà Viện Viện mạnh mẽ kéo cô qua, cô căn bản sẽ không đến huyện Đông Tam.

"Chị chính là quá hiền lành, nên mới để cho anh ta bắt nạt như vậy, em hôm nay nhất định phải giúp chị đòi lại công đạo!"

Nói xong, Hà Viện Viện cầm thẻ phòng, "Được rồi, lát nữa chị nhớ đi vào cùng em đó!"

Xì xì xì _ _

Tiếng điện lưu vang lên, cửa phòng bị mở ra, Hà Viện Viện lôi kéo tay của Kỷ Khuynh Nhan xông vào!

Nhưng mà!

Tại khoảnh khắc nhìn cảnh tượng trong phòng, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Thân thể lạnh như băng, một chữ cũng không nói ra được.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1541: Ngay Cả Tên Hề Cũng Không Bằng.

Chương 1541: Ngay Cả Tên Hề Cũng Không Bằng.

Trong gian phòng có mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt.

Điều quan trọng nhất là, trên mặt đất còn có một đống băng gạc đầy máu.

Lâm Dật cởi trần, đang thay thuốc cho vết thương, nhìn thấy Hà Viện Viện và Kỷ Khuynh Nhan tiến đến, cũng sững sờ một hồi.

"Sao hai người lại tới đây?"

Trong đầu của hai người lúc này là một mảnh trống không, hình ảnh trước mắt không giống với trong dự đoán của hai người, nhưng không ai kịp phản ứng lại cả.

Thậm chí ngay cả câu hỏi Lâm Dật cũng không nghe rõ.

"Chuyện, chuyện này là sao vậy."

Kỷ Khuynh Nhan vượt qua Hà Viện Viện, bước nhanh đến trước mặt Lâm Dật.

Nhìn vết thương khiến người giật mình trên vai, tròng mắt cô lập tức đỏ hoe.

"Lúc đến Đông Bắc, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng mà không có việc gì, kịp thời thay thuốc là được rồi."

"Anh đừng có gạt em, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Kỷ

Khuynh Nhan tức giận, âm điệu cũng cao hơn.

"Chuyện này..."

Lâm Dật dừng một chút, đã bị Kỷ Khuynh Nhan nhìn thấy, muốn ngụy biện khẳng định là không được.

Nhưng tuyệt đối không thể nói là vết thương đạn bắn, rất dễ dọa cô ấy.

"Đi săn bắn với mấy lãnh đạo của Viện nghiên cứu nông nghiệp, gặp gấu chó tại Đại Hưng An Lĩnh, bị vỗ một cái."

Đây là lý do hợp lý nhất mà Lâm Dật có thể nghĩ tới trong thời gian ngắn.

Tuy cũng rất nguy hiểm, nhưng còn tốt hơn việc nói cho cô mình bị đạn bắn.

"Chuyện xảy ra khi nào, sao anh lại không nói với em!"

"Được hơn một tuần lễ rồi, sợ em lo lắng nên không có nói."

"Đã lâu như vậy rồi, vết thương sao vẫn còn như này, bệnh viện nào xử lý cho anh vậy."

Lâm Dật gãi đầu một cái, "Tối ngày hôm trước không phải anh có đi siêu thị với em sao, sau đó vết thương nứt ra, anh đến bệnh viện may lại một chút, bây giờ vẫn còn chưa tốt cho lắm."

"Lúc đi siêu thị..."

Kỷ Khuynh Nhan ngơ ngẩn.

"Anh không phải đi tìm Trầm lão đại sao..."

"Trầm lão đại đi Yến Kinh rồi, anh đi đâu tìm anh ấy đây, cũng là anh bảo anh ấy tìm lý do gọi anh đi, sau đó ngủ tại văn phòng của anh ấy một đêm." Lâm Dật nói:

"Nếu không máu mà chảy ra từ trong quần áo, như vậy chẳng phải em sẽ biết sao."

"Vậy mấy ngày nay anh trốn tránh em, chính là sợ em phát hiện?"

"Không phải vậy thì sao." Lâm Dật nói: "Anh lại không giống Hà Viện Viện, là cái X lãnh đạm, anh trốn tránh em làm gì."

Nghe Lâm Dật nói vậy, hai người dường như hiểu ra.

Kỷ Khuynh Nhan càng là người hiểu rõ mọi chuyện cần thiết.

Lâm Dật vẫn luôn trốn tránh mình, bao gồm việc trở về sớm, bao gồm chuyện đêm hôm đó đi viện nghiên cứu, đều là bởi vì sợ mình nhìn thấy bả vai bị thương.

Kỷ Khuynh Nhan có chút xấu hổ.

Anh ấy sợ mình thấy sẽ lo lắng, mới làm ra chuyện như vậy!

Nhưng mình lại hiểu lầm anh ấy.

So với Kỷ Khuynh Nhan thì người càng lúng túng chính là Hà Viện Viện.

Bản thân mình lo lắng mấy ngày, rốt cuộc lại chỉ là hiểu lầm!

"Anh dựa vào đâu mà không nói cho em biết!"

Kỷ Khuynh Nhan lau nước mắt, "Anh xem em làm người nào vậy!"

"Chính vì xem em là người của mình nên mới sợ em lo lắng."

Lâm Dật gãi gãi đầu, "Nhưng anh rất tò mò, hai người bọn em hơn nửa đêm chạy đến chỗ của anh làm gì? Tới điều tra sao?"

Ngạch...

Sợ nhất chính là không khí đột nhiên an tĩnh.

Cảm giác như muốn chết người.

"Chúng tôi cùng nhau ăn tối, rảnh rỗi nhàm chán, nên nghĩ đến chuyện đi dạo chỗ này của anh một chút, thuận tiện tra xét anh luôn." Hà Viện Viện nói.

"Tra cái gì chứ, chính là nhàn rỗi không có chuyện gì thôi. Hơn nữa anh còn bận rộn như vậy, cũng không ở nhà được mấy ngày nên em mới muốn tới nhìn xem một chút."

Phản ứng của hai người đều rất nhanh, một xướng một họa, liền cho qua chuyện này.

"Tự tìm chỗ ngồi đi, anh thay thuốc đã."

"Em giúp anh."

"Không cần đâu, đoán chừng em cũng không dám ra tay."

Kỷ Khuynh Nhan nghĩ một lúc, cảm thấy bản thân mình có lẽ thật sự không dám.

Nhìn một chút thôi đã muốn choáng rồi.

Lâm Dật cầm bông gòn sát trùng, xử lý vết máu tụ trên vết thương và chỗ sinh mủ.

Đừng nói là Kỷ Khuynh Nhan, ngay cả Hà Viện Viện cũng phải nhíu mày, chuyện này không biết sẽ đau cỡ nào a, tại sao mặt anh ấy lại không thay đổi chút nào?

Sau khi sát trùng, Lâm Dật lại bôi thuốc chống viêm, rồi quấn băng vải lên một lần nữa.

"Đã bị thụ thương, sao lúc đó còn đi siêu thị với em, tìm một lý do từ chối không được sao."

Kỷ Khuynh Nhan oán giận anh, đồng thời cũng oán trách chính bản thân mình.

Hai người ở cùng một chỗ, ở chung sớm chiều lâu như vậy rồi, thế mà mình lại không phát hiện sự khác thường của anh ấy, hơn nữa còn nghĩ sai!

Bản thân mình quả thật không xứng!

Vết thương nứt ra, bị nhiễm trùng lần thứ hai, đây đều là trách nhiệm của mình!

"Em không phải nói đó là chuyện rất có cảm giác nghi thức sao, anh mà từ chối cũng không hay lắm." Lâm Dật nói:

"Chủ yếu là anh cho rằng em chỉ đi mua một ít đồ ăn vặt, ai có thể nghĩ tới em lại mua một đống lớn gạo và mì đâu."

"Việc này là lỗi của em."

"Được rồi được rồi, hai người cứ tiếp tục phát cơm chó đi, em đi trước đây."

Hà Viện Viện cảm thấy mình ở lại đây quá xấu hổ, vẫn nên nhanh rời đi một chút.

Thực sự là quá đánh mặt mà.

Ông chủ, tôi có lỗi với anh.

"Cô nên đi từ sớm, đừng ở lại làm vật cản nữa."

Bởi vì chột dạ nên Hà Viện Viện không có phản bác, chỉ không mặn không nhạt hừ một tiếng.

Mà Kỷ Khuynh Nhan cũng không có ý định giữ cô lại.

"Viện Viện, em chờ chút, chị có việc muốn nói với em."

Kỷ Khuynh Nhan đuổi theo cô ra bên ngoài, kéo Hà Viện Viện qua một bên.

"May mà chị phản ứng nhanh, nếu không thì hai chúng ta sẽ ngượng chết mất."

Hà Viện Viện đỡ trán, tuy không có bị phát hiện, nhưng cô cảm thấy mình đã không còn mặt mũi gặp người nữa rồi.

"Việc này cũng do chị." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Cho nên chị muốn nhờ em giúp chị một việc gấp."

"Gấp cái gì?"

"Đây là chìa khóa của biệt thự Vân Thủy và Cửu Châu Các, em tìm người giúp chị chuyển đồ về đi."

"Ngạch... Học tỷ, chị cũng thay đổi quá nhanh rồi đi."

"Chị cũng không còn cách nào khác, việc này là hai chúng ta không đúng. Lâm Dật căn bản không phải người như vậy, chị đang cảm thấy tự trách muốn chết rồi đây này."

"Vậy cũng là do chị."

"Chị biết là do chị." Kỷ Khuynh Nhan chớp chớp mắt to, nhìn Hà Viện Viện với vẻ vô tội:

"Nếu như em không giúp chị thì chị thật sự không còn mặt mũi để gặp Lâm Dật nữa."

"Được thôi, em nhìn trúng chiếc khuyên tai Van Cleef Arpels, lúc trở về chị nhớ mua cho em."

"Mua mua mua, nhất định sẽ mua cho em."

"Vậy em đi trước, hai người cứ xuân tiêu một khắc ngàn vàng đi."

Hà Viện Viện cầm chìa khóa, đi về phía thang máy, sau đó bước nhanh, về tới trên xe của mình.

Cho đến giờ phút này, cô mới có loại cảm giác giải thoát.

Cảm giác đời này của mình chưa từng gặp phải chuyện nào xấu hổ như chuyện ngày hôm nay.

"Con bà nó, về nhà ngủ!"

Reng reng reng _ _

Hà Viện Viện vừa khởi động xe thì điện thoại di động vang lên, là Kỳ Hiển Chiêu gọi tới.

"Anh Kỳ."

"Đã ngủ chưa?"

"Còn chưa, có chuyện gì sao?"

"Cô không phải nói muốn từ chức sao, tôi đã suy nghĩ cả một ngày. Tôi vừa mới đưa thư từ chức của cô cho Lâm tổng, Lâm tổng đã đồng ý, còn cho cô thêm 1 triệu tiền bồi thường, ngày mai có thể đến thu dọn đồ vật."

WHF!

Hà Viện Viện tựa lưng vào ghế ngồi, cảm thấy mình bây giờ còn không bằng đập đầu chết đi.

Hai người bọn họ có việc, mình vì quan tâm mà tức giận.

Thật tốt.

Suy nghĩ cả nửa ngày lại chỉ là hiểu lầm, người ta thì hòa hảo, giống như không việc gì.

Bản thân mình không chỉ phải trở về thu dọn tàn cục, hơn nữa còn đánh mất cả công việc!

Tôi mẹ nó ngay cả tên hề cũng không bằng!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1542: Vừa Xấu Hổ Vừa Ngọt Ngào.

Chương 1542: Vừa Xấu Hổ Vừa Ngọt Ngào.

Sau khi tiễn Hà Viện Viện đi, Kỷ Khuynh Nhan quay về phòng.

Nhưng lại không thong dong giống như lúc trước, sự xấu hổ trong lòng còn chưa biến mất.

Nhất là khi bị Lâm Dật nhìn chằm chằm, khiến cho cô càng không được tự nhiên.

"Em giúp anh dọn dẹp đồ bỏ đi một chút."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan cúi người, nhặt băng gạc dính máu và bình thuốc trên mặt đất lên, rồi ném vào trong thùng rác.

Vì để giảm bớt sự lý xấu hổ và lo lắng trong lòng, cô lề mà lề mề mất hơn nửa giờ mới làm xong.

Mà trong khoảng thời gian này, Lâm Dật thì khoanh chân, một tay chống cái cằm, vẫn luôn nhìn Kỷ Khuynh Nhan làm việc.

Kỷ Khuynh Nhan cũng biết Lâm Dật đang nhìn mình, nhưng chỉ có thể giả bộ như không nhìn thấy, lặng lẽ làm việc.

Nhưng cô đã làm xong mọi chuyện, bị Lâm Dật nhìn thì lại càng căng thẳng hơn.

"Dùng ánh mắt ấy nhìn em làm gì."

"Anh chỉ là muốn biết, hai người bọn em thật sự là nhàn rỗi nhàm chán, mới đến chỗ này của anh sao?"

"Thì là buổi tối lúc ăn cơm không có việc gì làm, nên đến chỗ anh đi loanh quanh." Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu, hồn nhiên nói:

"Anh về nhà không được mấy ngày đã vội vã đi, em không phải là sợ anh quá mệt mỏi sao."

Lâm Dật vẫn duy trì tư thế vừa rồi như cũ, nhìn Kỷ Khuynh Nhan, dáng vẻ rất tự tại.

"Lúc trước anh cũng như vậy, sao em lại không đến thăm."

"Em, em..."

Kỷ Khuynh Nhan ấp a ấp úng một hồi lâu, nói:

"Lúc trước em cũng bận rộn mà, muốn tới thăm anh cũng tới không được nha."

"Cho nên Hà Viện Viện đã đặc biệt từ chức, để tới thăm anh với em?"

"Ừm hả? Viện Viện từ chức sao? Sao em lại không biết?"

"Ban ngày, cô ấy đã đưa thư từ chức cho lão Kỳ, trước khi hai người đến, lão Kỳ đã đưa cho anh nhìn."

Kỷ Khuynh Nhan ngây ngẩn cả người, cô lập tức liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Viện Viện nhất định là bởi vì mình, trong cơn tức giận mới xin thôi việc.

Cuối cùng, nguyên nhân vấn đề đều là do mình.

"Sau đó thì sao?" Kỷ Khuynh Nhan thử thăm dò.

"Sau đó anh đã phê duyệt, thay một người có lợi hơn."

"Anh sao lại như vậy." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Anh còn không hiểu rõ tính cách của Viện Viện sao, chính là nhàn rỗi không có chuyện gì, đùa giỡn với anh một chút, sao anh lại tưởng thật chứ."

"Chủ yếu là trong thư từ chức cô ấy mắng anh là tra nam, anh đâu trêu ai ghẹo ai, cô ấy mắng anh làm gì."

"Cô ấy không phải cũng thường xuyên nói anh như vậy sao."

Vì để che giấu xấu hổ, Kỷ Khuynh Nhan làm bộ vén vén tóc, "Vừa rồi lúc bọn em cùng ăn cơm, cô ấy còn nói rõ với em về kế hoạch năm sau, sao có thể từ chức được."

"Cho nên anh mới phát hiện ra, mục đích tới đây của hai người cũng không đơn thuần."

"Có thể có cái gì mà không đơn thuần."

Kỷ Khuynh Nhan bỗng nhiên cương quyết, dùng nó để chứng minh mình quang minh lỗi lạc.

"Nếu như anh còn như vậy nữa thì sau này em sẽ mặc kệ anh, tự sinh tự diệt đi."

"Được được được, là anh nghĩ nhiều rồi." Lâm Dật xoay xoay lưng, "Nhanh rửa mặt đi, rồi đi ngủ."

"Ừm."

Mọi chuyện đều đã nói rõ, khúc mắc trong lòng Kỷ Khuynh Nhan cũng biến mất không thấy gì nữa.

Cô cũng muốn thân cận một chút với Lâm Dật.

Nhưng lúc mới vào phòng vệ sinh một chút, Kỷ Khuynh Nhan đã chạy ra, hoảng hốt lo sợ nói:

"Hôm nay em không mang theo gì cả!"

"Không có việc gì, khách sạn đều có chuẩn bị, dùng tạm một chút đi."

Kỷ Khuynh Nhan vốn cho rằng, Lâm Dật nói về đồ rửa mặt, không nghĩ tới anh ấy lại nhìn về phía mấy thứ đồ xấu hổ trên tủ đầu giường.

"Ai nói cái kia!" Kỷ Khuynh Nhan tức giận dậm chân, "Em ra ngoài mua một ít đồ rửa mặt."

"Em cho rằng đây là Trung Hải sao, đêm hôm khuya khoắt đều đã đóng cửa, để tạm một đêm đi."

Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi, cũng biết đây là chuyện không có cách nào khác, hôm nay không thể đắp mặt nạ được rồi.

"Nhưng em cũng không đem đồ ngủ."

"Đều là vợ chồng với nhau, còn mặc đồ ngủ làm gì, thật là."

Kỷ Khuynh Nhan phồng má, đi vào phòng vệ sinh.

Đêm này mình nhất định sẽ bị chiếm tiện nghi, hơn nữa còn là tự mình đưa tới cửa.

Hai mươi mấy phút sau, Kỷ Khuynh Nhan rửa mặt xong, mặc đồ lót và chui vào chăn của Lâm Dật.

"Đừng giở trò xấu, nhanh ngủ đi."

"Đây không phải phí xuân tiêu một khắc ngàn vàng sao."

"Đang bị thương, còn giá trị gì mà ngàn vàng." Kỷ Khuynh

Nhan nói: "Lỡ như vết thương vỡ ra nữa thì làm sao bây giờ."

Đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, Kỷ Khuynh Nhan cũng muốn thân cận với Lâm Dật hơn một chút.

Nhưng tình huống hiện tại quả thật có chút đặc thù, tuyệt đối không thể làm loạn.

"Vậy thì sờ mà ngủ đi."

Kỷ Khuynh Nhan nằm trong ngực Lâm Dật, lặng lẽ gật đầu, nói nhỏ đến mức không thể nghe được: "Ừm ~ "

...

Huyện Đông Tam, khách sạn Tinh Nguyệt.

Tuy cũng là khách sạn, nhưng quy mô còn có chênh lệch nhất định với khách sạn mà Lâm Dật ở.

Nhưng ở trong huyện Đông Tam, đã coi như là tương đối tốt.

Tầng ba, phòng 307, trên bàn bày không ít đồ nhắm, trên mặt đất còn có hai két bia, trên bàn đều là chai bia trống không.

"Anh Cao, anh chắc chắn muốn tăng tiền cho bọn họ sao."

Vu Minh Minh mặt đỏ tai hồng, trên tay cầm điếu thuốc, đã say khướt.

"Nếu như không tăng giá, tôi sợ bọn họ thật sự sẽ không bán, thành tích của tổ chúng ta sẽ không xong." Cao Đức Hỉ nói.

"Nhưng nếu thật sự lên giá thì bên trong sẽ không có chút chất béo nào."

Tiền lương của những người làm công việc thu mua lương thực như bọn họ căn bản cũng không cao, nhưng tiền thưởng hiệu suất cũng không tệ lắm, hàng năm thu mua được càng nhiều lương thực thì phần trăm trích ra càng cao.

Hơn nữa trong này, còn có một quy tắc, giá cả nhất định phải rẻ, như vậy mới có thể cầm được nhiều tiền thưởng.

Hiện tại nâng giá cả lên, thì cho dù có thu mua nhiều lương thực, tiền thưởng cũng sẽ không có bao nhiêu.

"Tôi biết chuyện này." Cao Đức Hỉ nói:

"Nhưng lời đã nói ra ngoài, muốn đổi ý là chuyện không thể."

"Nhưng trong này, còn có một vấn đề khác." Vu Minh Minh nói:

"Nếu như chúng ta thu mua dựa theo giá mới thì nhất định phải thu mua hết lương thực của huyện Đông Tam, như này mới có thể có chút lợi nhuận. Nếu như chỉ lấy một bộ phận, nói không chừng tiền thưởng của chúng ta sẽ bị trừ mất."

"Đây cũng là chuyện mà tôi đang để ý."

Cao Đức Hỉ thưởng thức chén rượu, nói:

"Tôi cần phải nghĩ một chút biện pháp cho chuyện này, nếu không nhất định sẽ có một số người lòng tham không đáy chờ tên tiểu tử kia."

"Nhưng anh ta rõ ràng là gạt người, bao năm qua đều chưa từng có giá cao như vậy."

"Đây chính là chỗ mà chúng ta thua thiệt." Cao Đức Hỉ nói:

"Anh ta là tên lừa đảo, không sai, chờ sau khi anh ta lừa được đồ đi, chúng ta sẽ không thu mua được lương thực. Chuyện này rất bất lợi đối với chúng ta."

"Thảo! Thật mẹ nó mất hứng!"

Vu Minh Minh mắng một câu, "Vốn cho rằng có thể thu mua với giá thấp, thế mà lại gặp phải tên kì cả!"

"Bình tĩnh một chút, chuyện còn chưa tới mức độ nghiêm trọng, để tôi nghĩ một chút biện pháp."

"Anh Cao, anh xem có thể tìm người trong huyện giúp một chút hay không. Nhờ người ta nói chuyện giúp chúng ta, kích động giá thị trường, lừa bọn họ bán lương thực cho chúng ta?"

"Hả?"

Cao Đức Hỉ ra vẻ đăm chiêu, giống như là nghĩ đến chuyện gì đó.

"Đúng thật là có thể, quản lý của chúng ta hình như có quen biết với người của huyện Đông Tam, tên là Chu Phong thì phải, nghe nói còn có quyền không nhỏ. Tôi sẽ liên hệ với quản lý phía dưới, hỏi thăm tình huống một chút."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1543: Kích Động.

Chương 1543: Kích Động.

Sáng sớm hôm sau, hai người hơn tám giờ mới dậy, sau khi rửa mặt thì cùng đi ăn sáng.

"Hôm nay có sắp xếp gì không." Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Thu hoạch lương thực của huyện vẫn còn tại kho lương. Anh liên hệ với người của Trung Trữ qua đây thu mua lương thực, mấy chuyện chuyện bên này coi như đã qua một đoạn thời gian."

Vẻ mặt Kỷ Khuynh Nhan trở nên vui vẻ, mang vẻ chờ mong nhìn lấy Lâm Dật.

"Có phải là sắp được về nhà rồi đúng không? Sau cũng không cần tới đây nữa?"

"Chắc cũng sắp rồi, cho dù sau này có đến thì cũng không có việc lớn gì, không cần thường xuyên ở lại giống như bây giờ."

"Vậy thì đúng là rất tốt."

"Em quay lại khách sạn chờ anh, sau khi anh xong việc thì tới tìm em, chúng ta cùng về Trung Hải."

"Về khách sạn làm gì, lúc sáng anh đã trả phòng rồi." Lâm Dật nói:

"Tới phòng làm việc với anh đi." Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói:

"Người bên kho Trung Trữ khoảng mười giờ mới có thể tới, anh đi dọn dẹp một chút đồ, thuận tiện đón người, chúng ta cũng xuất phát."

"Nhưng đó là đơn vị cơ quan của mấy người, em qua đó có được không?"

"Có cái gì mà không được." Lâm Dật nói:

"Tại toàn bộ huyện Đông Tam, Vương bí thư là lão đại, anh chính là lão nhị, ai có thể quản anh?"

"Ừm vâng."

Kỷ Khuynh Nhan đắc ý gật đầu, được Lâm Dật dẫn đi gặp đồng nghiệp của anh ấy khiến cho tâm trạng của cô rất tốt.

Đó là một loại cảm giác được công nhận, không thể miêu tả.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật lái xe, đưa Kỷ Khuynh Nhan đến văn phòng trong huyện.

"Tiểu Lâm, các người lúc nào mới. . ."

Nhìn thấy Lâm Dật tiến vào, Lý Khánh Khải đang nói bỗng im bặt.

Bởi vì anh thấy Kỷ Khuynh Nhan đi theo phía sau Lâm Dật.

Lý Tự Cẩm đang bận bịu trước máy vi tính cũng sửng sốt một hồi lâu.

Chị gái này lớn lên thật là xinh đẹp.

Bắp đùi vừa mịn lại vừa thẳng, dáng người bảo trì cũng quá tốt.

"Tiểu Lâm, vị này là. . ."

"Bạn gái của tôi, Kỷ Khuynh Nhan."

"Chào anh Lý." Kỷ Khuynh Nhan gật đầu chào hỏi.

Lúc trên đường tới đây, Lâm Dật có giới thiệu sơ qua cho Kỷ Khuynh Nhan về tình huống của văn phòng, nên cô lập tức chỗ đoán được người trước mặt hẳn là Lý Khánh Khải.

Nữ sinh hình như tên là Lý Tự Cẩm.

"Chào cô chào cô, nhanh ngồi đi, đừng khách khí."

Lý Tự Cẩm kinh diễm một hồi lâu, cảm thấy có chút đương nhiên.

Người ưu tú giống như anh Lâm thì bạn gái của anh ấy đương nhiên cũng không thể bình thường được.

Thật sự là đẹp đến nỗi khiến cho con gái như mình đều phải ghen ghét nha.

"Anh Lâm, em đã chuẩn bị xong thủ tục trong huyện rồi, chúng ta lúc nào sẽ xuất phát đây?"

"Bây giờ sẽ đi luôn."

"Ừm,"

Lâm Dật lập tức thu dọn đồ đạc cá nhân trong văn phòng đưa ra xe, rồi lên tiếng chào hỏi với Lý Khánh Khải.

Nói với anh rằng trước trước sẽ không trở lại, có việc thì liên lạc qua điện thoại.

Sau khi sắp xếp tốt một số chuyện phía sau, anh dẫn Kỷ Khuynh Nhan và Lý Tự Cẩm đi về phía kho lương thực của huyện Đông Tam.

. . .

Kho lương thực huyện Đông Tam.

Hàng trăm hàng ngàn thôn dân đều đang ở đây, bởi vì hôm nay là ngày bán lương thực.

Lúc này, kho lúa bên trong đang được đưa vào trong băng chuyền, chất đầy hai xe tải, chuẩn bị rời đi.

Những người ở trước mắt, chia làm hai phe cánh.

Trong đó một phe là chuẩn bị bán lương thực, những người này đều tụ tập cùng một chỗ.

Vu Minh Minh sắp xếp lại sản lượng lương thực của từng nhà, sau đó tính tổng cộng số lượng lương thực tương ứng, sau đó chia tiền cho mọi người, quá trình đơn giản rõ ràng, tiết kiệm không ít thời gian.

Nhưng ở một bên khác, lại có càng nhiều người tụ tập hơn, bọn họ đều ở mong chờ người đến.

Tuy giá mà Cao Đức Hỉ đưa ra không tính là thấp, nhưng hôm qua có một nhóm người nói khác sẽ cho giá cao hơn, cho nên bọn họ đang đợi!

Cũng không có vội bán lương thực cho Cao Đức Hỉ và Vu Minh Minh.

Trong lúc công việc thu mua lương thực đang tiến hành đâu vào đấy, Cao Đức Hỉ và Vu Minh Minh đứng ở một bên, thờ ơ lạnh nhạt nhìn một nhóm người khác.

"Anh Cao, như này cũng không được." Vu Minh Minh nói:

"Nếu tình tất cả mới miễn cưỡng thu mua được một phần năm, người tên là Chu Phong kia bao giờ mới tới đây?"

"Vừa mới gửi tin nhắn cho tôi, đang lái xe về phía này, đoán chừng sẽ lập tức tới ngay." Cao Đức Hỉ không chút hoang mang, sau đó giẫm tắt tàn thuốc, "Đi, cùng tôi qua đó ép giá một chút."

"Ép giá sao?"

"Qua đó rồi sẽ biết."

Cùng lúc đó, mặt một nhóm người khác cũng đang không ngừng thảo luận.

"Lão Lý, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ông phải nói con gái ông biết người thu mua à, sao bây giờ vẫn còn chưa đến."

Người được gọi là lão Lý, tên là Lý Trường Phát, chính là cha của Lý Tự Cẩm.

Người vây bên người ông, đều là hương thân phụ lão trong thôn.

Khi biết sẽ có người thu mua với giá cao, ông liền thông báo cho những người này, chuẩn bị bán lương thực.

Từ lúc hơn sáu giờ sáng bọn họ đã đến đây, nhưng người thu mua lương thực đến bây giờ còn chưa từng xuất hiện, cộng với việc một bên đã bắt đầu chất đồ lên xe, trong lòng của bọn họ càng cảm thấy sốt ruột hơn.

Bởi vì giá cả mà đối phương đưa ra cũng rất được, mà mấy người mà bọn họ đang chờ kia, đưa giá cao không hợp lẽ thường, khiến cho bọn họ không thể tin được.

Dựa vào những nguyên nhân này, lúc này những người đang đứng nhìn giống như là kiến bò trên chảo nóng, tâm lý cũng giống như cỏ dài.

"Vừa rồi tôi đã hỏi con gái, nó nói lát nữa sẽ đến, bảo chúng ta đừng có gấp, nhất định sẽ có người tới thu, không có khả năng gạt người." Lý Trường Phát nói.

"Ai, chờ đi."

Mọi người cũng không có cách nào khác, chỉ có thể chờ đợi.

Nhưng nhìn sang bên đối diện, từng xe từng xe lương thực được vận chuyển, sự xôn xao trong lòng càng không kiềm chế được.

"Vẫn còn đang chờ sao?"

Cao Đức Hỉ đi tới nói: "Thật sự không sợ bị lừa à?"

"Đây là chính miệng con gái tôi nói với tôi, làm sao có thể gạt người được." Lý Trường Phát nói.

"Nói rõ con gái của ông cũng bị lừa chứ sao." Cao Đức Hỉ nói:

"Tôi đến đây, là muốn nói cho các người biết một việc, hai chúng tôi còn có nhiều chuyện, không có khả năng ở mãi tại huyện Đông Tam. Cho dù hôm nay thu được bao nhiêu lương thực thì buổi tối đều sẽ đi, sau này sẽ không đến thu nữa, các người cố gắng suy nghĩ một chút đi."

Lời nói kích động của Cao Đức Hỉ khiến cho người bên phía Lý Trường Phát đều xao động.

Nếu như hai người kia không tới thì lương thực của mình sẽ không thể bán cho bọn họ, chẳng phải là sẽ thua lỗ sao!

Nên làm cái gì mới tốt sao?

"Cậu bớt ở đó mà gạt người đi, con gái tôi nói, nhất định sẽ đến thu mua lương thực." Lý Trường Phát kiên định nói.

"Đương nhiên sẽ đến, tôi biết chuyện này." Cao Đức Hỉ nhún vai nói:

"Đưa ra giá cao như vậy, chính là vì muốn lừa lương thực của các người, đương nhiên là muốn thu mua sạch, nếu không thì sao có thể gạt người được."

"Người ta là người của kho Trung Trữ, là mua bán quốc gia, cậu cảm thấy có thể gạt người sao?"

"Người bên Trung Trữ sao? Não của các người có phải đều hỏng hết rồi hay không, ngay cả trò bịp bợm này mà cũng tin?"

Cao Đức Hỉ và Vu Minh Minh ôm bụng cười to, nói:

"Các người cho rằng người bên Trung Trữ đều rất nhàn à, sẽ chạy đến chỗ các người thu mua lương sao? Đây là huyện Đông Tam, không phải Đông Bắc, người ta dựa vào cái gì mà đến đây!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1544: Có Lòng Tốt Lại Bị Xem Là Lòng Lang Dạ Sói.

Chương 1544: Có Lòng Tốt Lại Bị Xem Là Lòng Lang Dạ Sói.

Lời nói của Cao Đức Hỉ khiến người dân ở huyện Đông Ba lại một lần nữa sa vào cảnh khủng hoảng.

Nếu như mình không bán cho bọn họ, về sau sẽ không có cơ hội.

Hơn nữa hai người kia ngày hôm qua, có thể là tên lừa đảo.

"Tôi bán, nhà chúng tôi hôm nay có 3.4 tấn bắp ngô, mau tính tiền cho tôi đi."

"Nhà chúng tôi cũng bán, tính tiền đi."

Thấy có người muốn bán lương thực, Lý Trường Phát có chút đứng ngồi không yên.

"Không phải nói đợi con gái tôi lại đây sao? Các anh không muốn kiếm tiền nữa sao."

"Tôi đoán con gái anh là liên hợp với người khác lừa chúng tôi lấy tiền, anh đừng có mà ở chỗ này lừa phỉnh chúng tôi nữa."

"Lão Lưu đại ca, chúng ta quen biết nhau hơn mười năm, tôi đã làm cái gì đó không phải là con người chưa."

"Chuyện như vậy ai có thể nói chính xác được chứ." Người đàn ông đầu trọc nói:

"Anh cũng không ngẫm lại, việc kho lưu trữ lương thực quốc gia Trung Quốc làm sao có khả năng đến chỗ này thu lương thực, đúng là chuyện cười mà."

Mọi người đều là nông dân, tuy rằng đều không có văn hóa gì, nhưng cái tên kho lưu trữ lương thực này, ít nhiều gì cũng biết rõ.

Đó là công ty quốc gia, bọn họ thu lương thực đều là thông qua công ty dưới, làm sao có khả năng tự mình đến đây thu chứ.

Thoạt nhìn bọn họ chính là gạt người!

Sau khi nháo nhào lên lại có không ít người gia nhập vào trận doanh của Cao Đức Hỉ.

Dựa theo đầu người mà tính, gần như đã được một phần năm.

Nhưng chuyện này cũng không phải là mục đích của Cao Đức Hỉ, phải để những người trước mắt này đều đem lương thực bán cho mình!

Như vậy mới có thể kiếm được một số tiền!

Cao Đức Hỉ nhìn đồng hồ đeo tay một cái, hắng giọng một cái nói:

"Tôi nói cho mọi người biết, đây là cơ hội cuối cùng của mọi người, thật sự nếu không bán, đợi lát nữa muốn bán, chúng tôi cũng sẽ không thu về với giá này nữa. Về phần làm thế nào, mọi người tự suy nghĩ."

"Anh cũng quá là không tử tế rồi, giá cả cũng đã định xuống, như nào đây còn nói muốn hạ giá nữa." Có người không tình nguyện nói.

"Điều này cũng không thể trách chúng tôi được." Cao Đức Hỉ nói:

"Tôi đã dùng rất nhiều tâm sức để xin được mức giá phù hợp hơn với công ty. Nhưng mọi người lại không cảm kích tôi, tôi cũng chỉ có thể giải quyết việc chung, tính theo giá gốc thôi."

"Chuyện này..."

Còn lại ba phần năm người, mỗi một người đều xoắn quýt bó tay.

Không biết nên lựa chọn thế nào.

Két kẹt ——

Đúng lúc này, một âm thanh phanh xe vang lên, một chiếc xe tải nhỏ nhẹ từ đằng xa lái tới.

Sau khi xe dừng lại ổn định, Chu Phong từ trên xe bước xuống đi về hướng Cao Đức Hỉ.

Trước đó vài ngày, cậu của anh đã bị xử lý, nhưng cũng đã cứu được.

Tuy rằng còn ở huyện Đông Ba đi làm, nhưng cả người cũng khiêm tốn không ít, nhìn thấy Lâm Dật cũng không dám nhiều lời.

"Giám đốc Chu, anh đã đến rồi."

Vu Minh Minh tiến lên chào hỏi.

Chu Phong gật đầu, "Làm sao vậy? Còn chưa thu xong sao?"

"Những người này không muốn bán, bởi vì ngày hôm qua có hai người ra giá cho bọn họ, nói bắp ngô 2600 một tấn, đậu tương 5890 1 tấn, cho nên không muốn bán cho chúng ta."

"Ông nói cái gì? Bắp ngô 2600 một tấn, đậu tương 5890 1 tấn?" Chu Phong kinh ngạc nói:

"Nói vớ vẩn."

"Nào chỉ là vớ vẩn." Cao Đức Hỉ nói: "Người ta còn nói, sở dĩ giá cả cao là do người bên kho lưu trữ lương thực Trung Quốc đến thu, đem những người ở đây đều lừa."

"Quả thực là nói bậy!"

Cao Đức Hỉ cười cười, nhìn người ở huyện Đông Ba nói:

"Tôi đến giới thiệu cho mọi người một chút, vị trước mắt này là giám đốc văn phòng phát triển huyện Đông Ba. Cũng coi như là quan địa phương ở chỗ mọi người, để cho anh ấy đến nói cho mọi người biết đó có phải là lừa gạt không."

Ánh mắt của mọi người, đều rơi xuống trên người Chu Phong, muốn anh ta cho mình một đáp án.

"Tôi nói cho mọi người biết, đừng nói là huyện Đông Ba này, cho dù là Đông Bắc, kho lưu trữ lương thực Trung Quốc cũng không thể tới đây thu lương thực được. Người ta là công ty lớn như vậy, làm sao có thời giờ làm loại chuyện nhỏ vặt vãnh này, tất cả đều do các công ty cấp dưới làm." Chu Phong nói:

"Tôi cũng không ngại nói cho mọi người biết giá lương thực mà bộ nông nghiệp và ủy ban trung ương thành phố Dư Hàng định ra là bắp ngô 2010 một tấn, đậu tương là 5090 một tấn. Giá như 2600 với 5890 bất luận nơi nào cũng không thể nào thu lương thực giá đó được."

"Trong thành phố thu lương thực đều là cái giá này?"

Mọi người có chút hoảng hốt, cái người tên Chu Phong này là quan chức, lời anh ta nói ra không thể nào là sai được.

Gía của người tên là Cao Đức Hỉ kia đưa ra là bắp ngô 1940 một tấn, đậu tương 4790 một tấn. Mặc dù so với giá cả ở thành phố có khoảng cách cũng là bình thường. Bởi vì bọn họ cũng phải kiếm tiền, chính giữa còn có người công với hao tổn, giá chênh lệch trung gian cũng có thể tiếp nhận.

Quan trọng nhất là, mình không liên lạc được với những kênh như vậy.

Hơn nữa người ta cũng đã bảo đảm rồi, trong nước đều không tìm được cái giá 2600 với 5890, điều này cũng có thể cho thấy hai người kia nhất định là tên lừa gạt rồi!

Trên thực tế, có hai lý do khiến công ty TNHH Lưu trữ lương thực quốc gia Trung Quốc đưa ra giá cao như vậy.

Thứ nhất là mặt mũi của Lương gia, thứ hai là bắp ngô với đậu tương ở huyện Đông Ba bên trong đều cũng có lượng nước.

Các loại lượng nước bốc hơi mất, trọng lượng chắc chắn sẽ giảm, nhưng giá của người khác đưa ra lại là theo như tinh phẩm lương thực giá cả cho.

Sự chênh lệch giá dĩ nhiên là lớn.

"Tôi bán, tôi bán!"

Bởi vì có Chu Phong, người dân huyện Đông Ba đều xung phong nhận việc vọt tới bên Cao Đức Hỉ, chuẩn bị đem lương thực của nhà mình đều bán cho anh ta.

"Mọi người như nào đây đi rồi, chẳng lẽ có tiền không kiếm sao!" Lý Trường Phát nói.

"Lão Lý, tôi thật không nghĩ tới anh là loại người như vậy đấy!" Một người đàn ông gầy gò mắng:

"Anh còn không biết xấu hổ cùng với con gái anh lừa gạt mọi người à!"

"Tôi làm sao có khả năng lừa mọi người chứ, lương thực của tôi không phải cũng phải bán sao."

"Đó là bởi vì anh được thu với giá tốt! Các anh đều là một phe, đương nhiên sẽ không để cho anh bị thiệt. Cho nên anh ở đây lừa phỉnh chúng tôi, loại tiền dơ này kiếm được, anh không sợ bị giảm thọ sao!"

"Tôi ..."

Đối mặt với sự chỉ trích của mọi người, Lý Trường Phát trăm miệng cũng không thể nào bào chữa được, cuối cùng cũng không có ý định giải thích nữa.

Đã nói đến nước này rồi, bọn họ có tin hay không mình cũng không có biện pháp.

Trên tay còn có lương thực muốn bán, đám người cũng không quan tâm đến Lý Trường Phát nữa, dự định tìm anh ta tính sổ sau.

Lúc này, ngoại trừ một vài người thân trong gia đình của Lý Trường Phát, không có ai tín nhiệm anh, tất cả đều chạy tới chỗ của Cao Đức Hỉ.

"Mọi người muốn bán lương thực có thể, nhưng có câu nói, tôi muốn nói rõ ràng với mọi người." Cao Đức Hỉ nói:

"Tôi vừa nãy đã nói rồi, nếu như mọi người chủ động bán cho tôi, tôi liền theo như giá cao thu vào. Nhưng mọi người cũng đã bỏ lỡ cơ hội rồi, vậy thì không có biện pháp nào nữa, tôi chỉ có thể dựa theo giá ban đầu mà thu thôi, bắp ngô 1900 một tấn, đậu tương 4700 một tấn, muốn bán thì đến."

"Ai ai ai, anh này chuyện gì xảy ra? Lúc này mới mấy phút, liền đem giá cả hạ xuống, anh làm sao có thể làm ăn như vậy được chứ."

"Tôi vừa nãy đã nói rõ rồi, là chính mọi người không muốn bán, tôi cũng không có cách nào khác."

Cao Đức Hỉ chiếm được thế chủ động liên xuân phong đắc ý.

"Nếu như mọi người cảm thấy giá thấp có thể không bán, tôi cũng không cần phải thu, mọi người có thể nghĩ biện pháp bán cho người khác."

Tất cả mọi người bộ mặt tức giận nhìn Lý Trường Phát.

"Đều là do anh làm hại, nếu không phải anh ở đây lừa gạt mọi người, cũng sẽ không như vậy!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1545: Thu Lương Thực.

Chương 1545: Thu Lương Thực.

Trong nháy mắt, Lý Trường Phát trở thành mục tiêu công kích của mọi người, tất cả các mũi nhọn đều nhắm vào người anh.

"Lý Trường Phát, đều là do anh làm hại, bên trong chênh lệch giá, anh phải bồi thường cho chúng tôi!"

"Nói như vậy là hơi quá rồi đó." Lý Trường Phát nói:

"Tôi cũng không ngăn mọi người, chỉ là kiến nghị mọi người đợi bán, dựa vào cái gì lại tính trên đầu tôi chứ."

"Anh nếu như không đề nghị với chúng tôi, lương thực trên tay đã sớm bán, cũng không đến nỗi xuống giá như này!"

Hô phần phật, tất cả mọi người bắt đầu đẩy trách nhiệm lên Lý Trường Phát, muốn khiến anh ta bồi thường tiền.

"Được rồi được rồi, tốt xấu đều quen biết, không cần thiết phải như vậy."

"Vương Hạt Tử, anh ít ở đằng kia cười trên sự đau khổ của người khác đi. Lương thực nhà các anh là được bán ra giá cao nhất, chúng tôi còn chưa bán được đây."

Người bị mắng cũng không tức giận, cười ha hả nhìn những những người chưa bán được lương thực sớm.

Dù sao lương thực nhà mình đã bán, cũng không cần phải lo lắng, ở đây xem trò vui là được rồi.

Két kẹt ——

Tiếng thắng xe truyền đến, Lâm Dật đem xe dừng trước mặt Lý Trường Phát.

"Cha, có chuyện gì vậy."

Nhìn thấy Lâm Dật với Lý Tự Cẩm từ trên xe bước xuống, Chu Phong hơi có chút bất ngờ.

Không nghĩ tới hai người bọn họ sẽ tới đây.

Nhưng cái hấp dẫn Chu Phong nhất vẫn chính là người phụ nữ cao gầy đi xuống sau cùng.

Phảng phất mang theo một luồng khí mạnh mẽ, làm cho mọi âm thanh ồn ào xung quanh toàn bộ đều yên tĩnh lại.

Tất cả ánh mắt đều dừng lại ở trên người cô.

Lý Tự Cẩm âm thầm bĩu môi, bạn gái của anh Lâm thật là lợi hại, không hề làm gì cả cũng đã đem những người áp xuống được.

"Cha, xảy ra chuyện gì."

Lý Trường Phát thở dài, đem chuyện vừa mới phát sinh nói hết một lần với ba người Lâm Dật.

Đám người cũng vào lúc này cũng nhận ra, cái người nói muốn thu lương thực giá cao chính là Lâm Dật!

Mà trong số những người này, đã có người nhận ra Lâm Dật, biết anh chính là giám đốc văn phòng xóa đói giảm nghèo huyện Đông Ba.

Lâm Dật nhíu mày, liếc nhìn những người muốn tìm Lý Trường Phát tranh luận.

"Lấy đao gác ở trên cổ, không để mọi người bán sao?"

Nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của Lâm Dật, đám người đều không dám nói chuyện, chỉ dám dùng khóe mắt nhìn anh.

"Anh chính là kẻ lừa gạt, chúng tôi đều là bị gạt."

"Tôi lừa gạt mọi người cái gì?"

"Làm sao kho lưu trữ lương thực Trung Quốc có khả năng đến huyện Đông Ba huyện thu lương thực chứ? Căn bản chuyện này là không có khả năng."

"Ai nói cho với các anh là không thể được." Lâm Dật nói.

"Anh ta!"

Mọi người nhìn Chu Phong nói.

"Lâm Dật, tôi nói không sai, anh quả thật có chút lừa gạt người khác đấy."

Bởi vì một số chuyện trước đó, Chu Phong ở trước mặt Lâm Dật cũng không dám nổi điên như vậy.

"Làm sao người ở kho lưu trữ lương thực Trung Quốc có khả năng đến huyện Đông Ba thu lương thực chứ."

"Tập đoàn Lăng Vân có thể tới đây xây nhà máy, tại sao kho lưu trữ lương thực Trung Quốc lại không thể đến chứ?"

"Này căn bản cũng không phải là một chuyện." Chu Phong nói:

"Tập đoàn Lăng Vân ở đây xây nhà máy, là vì có chính sách và có thể được lợi ích thực tế. Nhưng người ở kho lưu trữ lương thực Trung Quốc tới đây thì có thể có ích lợi gì?"

"Xem ra mọi người đều không tin?"

"Chúng tôi nhất định là không tin được." Người đàn ông gầy gò trước đó nói:

"Giám đốc Chu cũng đã nói, nhà nước thành phố thu lương thực với giá 2010 và 5090, làm sao có được giá cao như vậy."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, cũng không nói gì thêm nữa, xe kho lưu trữ lương thực Trung Quốc hình như cũng sắp đến rồi.

"Vốn dĩ những việc này cũng không phải là việc tôi nên làm. Tôi chỉ là muốn giúp mọi người năm nay có thể kiếm được tiền nhiều một chút. Nhưng mọi người lại không tin tôi, tôi cũng không còn cách nào." Lâm Dật nói:

"Hiện tại, những người bằng lòng bán lương thực cho tôi thì đứng về phía bên tôi, không muốn bán thì đi, không ai cưỡng cầu mọi người."

Rất nhanh, một đám người hớt hải liền chia làm hai phe cánh.

Khoảng năm mươi người đứng về phía Lâm Dật.

Bên này là người thân trong gia đình của Lý Tự Cẩm, những người còn lại là những người nông dân đã đến vùng Đông Bắc với Lâm Dật.

Bọn họ trong lòng đều ngưỡng mộ Lâm Dật, tin tưởng anh sẽ không nói dối.

Chu Phong với Cao Đức Hỉ đều nở nụ cười, người trước nói:

"Đến lúc này, mà con như con thiêu thân vậy, cũng không biết là anh ta nghĩ như thế nào."

"Đám người kia đầu óc cũng là có vấn đề, đã nói đến như vậy rồi lại còn tin tưởng anh ta, đến lúc bị lừa rồi tìm chỗ khóc than cũng không có."

Đối mặt với sự châm biếm của người khác, Lâm Dật cũng không coi là chuyện to tát gì, hướng về phía Lý Tự Cẩm nói:

"Tự Cẩm, em đi xem số liệu thống kê đi, nhìn xem lương thực nhà mình theo thứ tự là bao nhiêu, thuận tiện lúc nữa tính tiền."

"Biết rồi anh Lâm."

Bởi vì số lượng người ít, lại thêm mọi người đều rất phối hợp, nên cũng không mất nhiều thời gian để Lý Tự Cẩm thống kê cụ thể chi tiết.

"Bọn họ cũng đại diện một số nhà không đến được, bắp ngô là 24.900 tấn, đậu tương là 7.800 tấn."

"Ghi lại cho kỹ, để lúc nữa anh ta tính tiền đấy."

Cao Đức Hỉ với Vu minh Minh nhìn Lâm Dật với Lý Tự Cẩm như thể đang xem một trò vui nào đó.

"Chẳng trách có thể làm tên lừa đảo, giả bộ cùng giống thật đấy chứ."

"Đúng vậy, tôi cũng có chút bội phục anh ta rồi."Cao Đức Hỉ nói:

"Nếu không phải tôi ở trong lĩnh vực này nhiều năm như vậy, có khi tôi cũng đã bị anh ta lừa rồi."

"Dù sao cũng không cần lo lắng, chúng ta chờ một lát nữa xem anh ta kết thúc như thế nào."

"Tôi cũng nghĩ như vậy, đợi lát nữa nếu như phát hiện anh ta lừa người, chúng ta liền giúp đỡ một tay, bắt anh ta lại. Mặc dù đối chỉ có hơn năm mươi người ở phía đối diện, nhưng nếu đánh anh ta một trận nhất định là đủ rồi."

"Chậc chậc chậc, tôi cũng rất mong đợi."

Két kẹt ——

Két kẹt ——

Két kẹt ——

Lúc hai người còn đang nói chuyện, từng chiếc xe tải lớn dừng lại ở trước cửa kho lương thực.

Ở phía trước, còn có một chiếc Audi A6, hình như là người phụ trách.

Cảnh tượng này hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người, xem điệu bộ này giống như là đến thu lương thực.

Nhìn thấy xe đều ngừng lại, Lâm Dật gọi Lý Tự Cẩm, hai người cùng nhau đi tới.

Mộ đôi nam nữ trung niên từ trên xe bước xuống, sau khi nhìn thấy Lâm Dật, người đàn ông trung niên chủ động duỗi tay ra.

"Xin chào giám đốc Lâm, tôi là người phụ trách cục dự trữ lương thực Trung Quốc ở Quảng Châu, tôi tên là Trương Bân, đây là đồng nghiệp của tôi Triệu Na."

"Xin chào anh, đây là đồng nghiệp của tôi, Lý Tự Cẩm."

"Chào cô."

Bốn người bắt tay nhau, xem như là chào hỏi.

Trương Bân hướng phía trước quên nhìn ngó, "Người hẳn là đều đến đông đủ, hiện tại liền bắt đầu thôi."

"Lái xe thời gian lâu như vậy, các anh cũng nghỉ một lát đi, cũng không mất nhiều thời gian."

"Không có chuyện gì, chính sự quan trọng." Trương Bân nói:

"Giám đốc Lâm, tôi đưa séc đến ngân hàng, hay là đưa tiền mặt?"

"Đưa tiền mặt đi." Lâm Dật cười nói:

"Cho bọn họ chi phiếu cũng dùng không hiểu, còn cho rằng chúng ta là lừa đảo nữa đấy."

"Vậy cũng được." Trương Bân nói:

"Chúng tôi cũng đã liên hệ với ngân hàng địa phương rồi, xe chở tiền lập tức tới đây."

"Được, hiện tại liền bắt đầu đi." Lâm Dật nói:

"Nhưng mà ở giữa có xảy ra chút vấn đề, các anh có thể không thu được nhiều lương thực như vậy."

Trương Bân hướng về bốn phía nhìn một chút, phát hiện vẻ mặt của mọi người đều không đúng lắm, nhân tiện nói:

"Không sao, thu bao nhiêu tính bao nhiêu."

Nói xong, Trương Bân nhìn Triệu Na nói:

"Tiểu Triệu, hôm nay mặc kệ thu bao nhiêu lương thực, giá cả vẫn sẽ tính như trước, bắp ngô 2700 một tấn, đậu tương 5890 một tấn."

"Biết rồi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1546: Hiện Trường Lúng Túng.

Chương 1546: Hiện Trường Lúng Túng.

Rất nhanh, Triệu Na đã sắp xếp người, sắp xếp nơi làm việc tạm thời, bắt đầu làm việc.

Cùng lúc đó, xe vận chuyển tiền mặt của ngân hàng cũng lái tới, từng hòm từng hòm tiền mặt được đưa đến bên cạnh Triệu Na dùng để thu lương thực.

Lý Trường Phát và những người khác lần lượt xếp hàng, lần lượt báo cáo sản lượng lương thực của nhà mình lên. Đối phương cũng không có kiểm tra nhiều. Sau khi thống kê xong, họ đưa tiền cho Lý Trường Phát. Toàn bộ quá trình kéo dài vẫn chưa tới 3 phút, hiệu suất vô cùng cao.

Nhìn thấy Lý Trường Phát lấy tiền đi rồi, những người đứng ở bên cạnh Cao Đức Hỉ chuẩn bị đem lương thực bán cho anh ta tất cả đều trợn tròn mắt, như ong vỡ tổ vọt lên, nhưng bị cảnh vệ ngân hàng súng ống đầy đủ đều ngăn ở bên ngoài.

"Các anh thực sự là thu lương thực? Không phải gạt người?"

Trương Bân lấy giấy hành nghề của mình ra.

"Các anh cảm thấy việc này có thể nói đùa được sao?"

"Hơn nữa chúng tôi là ai, có quan trọng không? Chỉ cần trả tiền cho anh theo mức hẳn là không thành vấn đề gì."

Mọi người đều sửng sờ không nói nên lời.

Anh ta nói rất đúng.

Chỉ cần có tiền, căn bản mọi thứ khác cũng không quan trọng.

Tiền có sức thuyết phục hơn bất cứ thứ gì.

"Nhưng thành phố nhà nước thu lương thực, cũng không có giá cao như các anh, các anh sẽ không sợ thua lỗ sao."

"Chúng tôi thu lương thực chủ yếu là dự trữ, không phải để bán ra ngoài, không thể nói là có thua lỗ hay không được."

"Vậy các anh tại sao mở ra giá cao như vậy, trên xã hội cũng không có giá như vậy."

"Làm sao có khả năng không có, chỉ là do chất lượng lương thực ở miền Nam không cao cho nên giá cả thấp. Chúng tôi ở Đông Bắc thu lương thực cũng đưa ra giá như vậy." Trương Bân nói:

"Thứ hai, chúng tôi cùng với Lâm chủ nhiệm còn có chút quan hệ cá nhân, liền đem lương thực của mọi người dựa theo tinh phẩm lương thực thu vào, cho nên so với giá thị trường cao hơn rất nhiều."

Sau khi nghe Trương Bân giải thích, tất cả mọi người mới hiểu chuyện gì xảy ra.

Hóa ra người ta là nhìn mặt mũi của Lâm chủ nhiệm mới tới.

Hơn nữa còn là theo như tinh phẩm lương thực giá thu!

Trên đời này, đi đâu tìm được chuyện tốt như vậy chứ.

"Chúng tôi cũng bán, chúng tôi cũng bán!"

Những người vừa chỉ trích Lý Trường Phát, mỗi một người đều hô to gọi nhỏ, muốn đem đồ vật bán cho Trương Bân.

Người ta cho giá cao, đương nhiên phải đem đồ vật bán cho bọn họ.

"Xin lỗi, tôi đã nhận được danh sách, không có tên của mọi người, cho nên không thu lương thực của mọi người được."

Theo bản năng, mọi người nhìn về phía Lâm Dật, trong ánh mắt mang theo khát vọng.

"Các anh nhìn tôi cũng vô dụng, là chính các anh nói không bán, đi tìm người khác bán lương thực."

Vẻ mặt của mọi người đều xụ xuống.

Tâm muốn chết cũng đều có rồi.

"Luôn miệng nói người khác là tên lừa đảo, tôi thấy hai người các anh mới là tên lừa đảo!"

"Tôi ..."

Cao Đức Hỉ với Chu Phong á khẩu không biết nói gì, một câu cũng không nói ra được.

"Tiên sư nó, bọn họ mới thật sự là tên lừa đảo, đánh bọn họ đi!"

Những người dân làng không bán được lương thực đều hướng về ba người vọt tới, cả ba người sợ hãi vội vàng lên xe của mình, sợ bị đánh một trận.

"Trương tổng, chuyện bên này các anh cùng với đồng nghiệp của tôi trao đổi. Tôi còn có việc, nên không ở đây giúp anh được."

"Được được được, giám đốc Lâm có việc cứ đi trước, giữ 1 người ở lại là được rồi."

Từ trong miệng lãnh đạo cấp trên của mình, Trương Bân biết thân phận của Lâm Dật rất không bình thường, cho nên đặc biệt khách khí.

"Cực khổ rồi."

"Nên như vậy."

Trước khi đi, Lâm Dật nhắc nhở Lý Tự Cẩm vài với.

Chủ yếu là để cô ấy tiếp đón những người này cho tốt, tiền nên mất thì không thể tiết kiệm được.

Sau khi thu xếp mọi chuyện ở huyện Đông Ba xong, Lâm Dật lái xe với Kỷ Khuynh Nhan trở về Trung Hải.

"Rốt cuộc cũng về đến nhà." Kỷ Khuynh Nhan nhẹ nhõm nói.

Nhưng vừa vào cửa đã bị Lâm Dật chặn lại.

"Sao anh lại đứng ở đây? Sao không đi vào nhà." Kỷ Khuynh Nhan thúc giục ở phía sau.

"Tại sao anh cảm thấy nhà của chúng ta hình như khác trước thế nào ấy?"

"Ách ... Nơi nào không giống nhau, này không phải rất tốt sao."

Đừng nói là Lâm Dật, coi như là Kỷ Khuynh Nhan cũng phát hiện ra sự khác biệt.

Ở trong lòng oán trách Hà Viện Viện một hồi lâu, làm sao cũng không giúp chính khôi phục nguyên dạng chứ.

"Anh cảm giác đồ trong nhà hình như bị người khác động qua, hay là có trộm?"

"Làm sao có khả năng, đây là Cửu Châu Các, mỗi ngày đều có bảo an tuần tra, làm sao có thể có trộm được chứ."

Lâm Dật cũng cảm thấy loại suy đoán này cũng không có khả năng lắm, nhưng trong nhà có rất nhiều thứ dường như đã bị chuyển vị trí.

"Lâm tiên sinh, Lâm phu nhân, các anh đã trở về rồi."

Lúc hai người còn đang thảo luận tình huống trong nhà, hai nhân viên bảo an tuần tra đứng ở cửa vào cười chào hỏi.

"Ừm, vừa về đến nhà."

Lâm Dật cũng cười đáp lại, tuy rằng thân phận của hai người khác xa nhau, nhưng quan hệ vô cùng tốt.

Lâm Dật còn có thể cho bọn họ mượn xe thể thao để chụp ảnh, thậm chí còn sắp xếp người đưa xe hoa cho một nhân viên bảo an, cho nên lúc gặp mặt đều sẽ chào hỏi.

"Lâm phu nhân không phải là đã dọn nhà rồi sao? Có chỗ nào cần chúng tôi giúp một tay nữa không?"

Bảo an vừa buột miệng nói ra, trong nháy mắt hiện trường trở nên lúng túng.

Kỷ Khuynh Nhan xấu hổ đến không đất dung thân, có một quãng thời gian rất dài đại não cũng ở trạng thái đường ngắn.

Kỷ Khuynh Nhan xấu hổ muốn chết, đã không còn mặt mũi để gặp người.

Sớm biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, ngày hôm qua sẽ không để cho bọn họ tới hỗ trợ, thời khắc mấu chốt lại bán đứng mình.

"Dọn nhà?"

Lâm Dật quay đầu lại nhìn Kỷ Khuynh Nhan, "Đang yên đang lành em dọn nhà làm gì?"

"Anh đừng nghe bọn họ nói mò, là đo đồ trong nhà quá nhiều nên em liền đem rất nhiều quần áo không mặc, còn có chút đồ vô dụng, đều thu thập ném đi, căn bản không phải dọn nhà."

Lâm Dật như có điều suy nghĩ gật đầu, "Khó trách anh cảm giác đồ trong nhà đã bị động qua, hóa ra là em hôm qua mang đồ đi quăng."

"Cũng không phải sao."

Kỷ Khuynh Nhan vén mái tóc để giảm bớt bối rối của mình.

"Em ngày hôm qua không có việc gì nên dọn dẹp nhà cửa một chút, không nghĩ tới có nhiều đồ vô dụng như vậy nên tìm một chiếc xe thống nhất xử lý xong."

"Vậy sao lúc nãy anh vừa nãy hỏi em tại sao không nói?"

"Ách ..." Kỷ Khuynh Nhan ánh mắt lấp lánh, đại não nhanh chóng xoay tròn, "Trí nhớ gần đây của em không được tốt lắm, nên em quên mất."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan vội vã đẩy Lâm Dật vào trong phòng, nỗ lực dời đi sự chú ý của anh.

"Anh khát không? Em đi rót nước cho anh."

"Không khát."

"Có đói bụng không? Em đi nấu cơm cho anh."

"Không đói bụng."

"Anh lái xe mất mấy tiếng, hẳn là rất mệt, nếu không anh đi ngủ một lúc đi?"

"Anh không mệt."

Lâm Dật cũng không hề có ý định bỏ cuộc, ánh mắt sáng quắc nhìn Kỷ Khuynh Nhan.

"Anh cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ."

"Chỉ là vứt ít đồ, có thể có kỳ lạ gì chứ?"

"Nếu như đúng là vứt đồ vật, bảo an hẳn là sẽ không nói dọn nhà?" Lâm Dật nói:

"Có phải mấy ngày nay anh không ở gần em, cho nên em cảm thấy anh ngoại tình, sau đó liền quyết định dọn nhà. Khiến cho Hà Viện Viện dưới cơn nóng giận nộp đơn từ chức, nhưng trong lòng lại tức không nhịn nổi, muốn đi tới huyện Đông Ba tìm anh nói chuyện rõ ràng, cho nên mới có một màn như ngày hôm nay."

"Những gì anh nói, không sai chứ?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1547: Bản Thân Cảm Thấy Hài Lòng.

Chương 1547: Bản Thân Cảm Thấy Hài Lòng.

Kỷ Khuynh Nhan lúng túng đứng tại chỗ, thần thái đứng ngồi không yên.

Chính mình cũng đã che giấu rất khá, như thế nào anh ấy lại phát hiện được chứ?

Đầu của anh ấy là làm sao trưởng thành vậy, năng lực trinh thám mạnh như vậy, tại sao không đi làm thám tử luôn đi.

Ở trong lòng nhổ nước bọt một hồi lâu, Kỷ Khuynh Nhan giả vờ thoải mái đi vào nhà bếp.

"Anh sao lại giống phụ nữ vậy."

"Hả? Chuyện này cùng với phụ nữ có quan hệ gì?"

"Em chỉ là ném ít đồ, nhàn rỗi không có chuyện gì nên đi tới chỗ anh nhìn xem, làm sao đến anh nói lại như sắp chia tay vậy." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Như một oán phụ vậy, em là loại người như vậy sao."

"A a ..."

Lâm Dật cười cười, không nói gì.

Ngược lại là ánh mắt mang ý cười kia, khiến Kỷ Khuynh Nhan nhìn vô cùng khó chịu.

Thậm chí còn hi vọng Lâm Dật phản bác thêm vài câu.

Hiện tại hay rồi, anh ấy cái gì cũng không nói, mình muốn giải thích chuyện này cũng không có cơ hội.

"Em chuẩn bị ngày mai đi mua sắm."

Uống nước xong, Kỷ Khuynh Nhan chuyển hướng đề tài, không muốn nhắc lại chuyện ngày hôm qua.

"Còn đi mua sắm nữa?" Lâm Dật nói:

"Trước đó em cũng đi hai lần rồi."

"Trước đó em chỉ đi mua đồ cho hai chúng ta, Ngưng Nguyệt kết hôn, chú với dì cũng muốn đi tham gia hôn lễ, đường nhiên cũng phải để cho bọn họ ăn mặc đẹp chứ." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Còn có mấy đứa nhỏ trong viện mồ côi nữa, cũng phải chiếu cố đến."

Những lời Kỷ Khuynh Nhan nói, xem như là nhắc nhở Lâm Dật.

"Đúng là phải mua ít đồ cho bọn họ, dù sao cũng là tham gia hôn lễ, không thể làm mất mặt mũi được, phải giữ thể diện một chút."

"Quay về Quảng Châu rồi lại nói, nếu không còn phải gửi về Quảng Châu nữa, quá phiền toái."

"Cũng được, tùy anh."

"Mấy ngày nay em xử lý chuyện của công ty đi, sau đó chúng ta sẽ trở về Quảng Châu, mua quần áo, mua nhà, còn có không ít việc chờ chúng ta đấy."

"Ừm, em biết rồi." Kỷ Khuynh Nhan tính toán công việc trên tay, "Nắm chắc, đoán chừng ngày mai sẽ có thể xong việc, chúng ta ngày kia liền có thể xuất phát."

"Em tùy ý sắp xếp, cũng không kém cái kia một ngày hay hai ngày."

Kỷ Khuynh Nhan gật đầu, "Đúng rồi, em nhớ tới chuyện này, nghe Viện Viện nói tập đoàn Lăng Vân ngày mai có một buổi tiệc rượu, hình như là chiêu đãi các đối tác, anh đi không?"

"Tiệc chiêu đãi đối tác?"

"Các anh không phải mượn một công ty dưới tay em, nói về việc kinh doanh gỗ xuyên quốc gia sao? Hẳn là việc này."

"Anh nhớ ra rồi, lão Kỳ đã nói với anh rồi." Lâm Dật nói:

"Nhưng anh cảm thấy không thú vị lắm nên không định đi, em muốn đi sao?"

Kỷ Khuynh Nhan lắc đầu một cái, "Nếu như anh đi thì em đi theo anh, anh không đi em cũng không đi."

"Này là được rồi nha, chồng hát vợ theo, đến hôn một cái."

Kỷ Khuynh Nhan không có trốn, cười híp mắt đem mặt đưa tới, loại cảm giác ngọt ngào này trong nháy mắt đã trở lại rồi.

Với lúc trước giống nhau như đúc.

Buổi tối hôm đó, hai người ra ngoài ăn cơm Tây và đi xem phim. Có một buổi tối hẹn hò như nhiều người bình thường, ở bên ngoài đi dạo đến hơn mười giờ mới trở về.

Sau khi trở về, kỷ Khuynh Nhan còn thử thay thuốc cho Lâm Dật.

Nhưng tay cô liên tục run rẩy trong toàn bộ quá trình khử trùng và mặc quần áo, sắc mặt trắng bệch.

Lâm Dật cũng không muốn để cho cô làm, nhưng Kỷ Khuynh Nhan không chịu từ bỏ.

Cũng kiên định cho rằng, tương lai mình là vợ và làm mẹ, nếu như ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng làm không được, làm sao có thể là tấm gương tốt cho con được.

"Anh đừng lo lắng cho em, em lúc trước không tiếp xúc qua chuyện như vậy, thích ứng một chút là tốt rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói.

Lâm Dật cười gượng hai tiếng, suýt nữa mừng đến phát khóc.

Anh là lo lắng cho em? Anh là lo lắng cho chính mình đấy!

Em làm không nặng không nhẹ, ngược lại là dễ dàng làm nghiêm trọng.

Sau hơn một giờ luống cuống tay chân, Kỷ Khuynh Nhan mới miễn cưỡng giải quyết xong.

"Anh nhìn này, em đã nói là em có thể mà, anh cho rằng em ngoại trừ học tập cái gì cũng không biết sao?" Kỷ Khuynh Nhan đắc ý nói:

"Em đã nói với anh rồi, IQ của em rất cao học mọi thứ rất nhanh, xử lý rất tốt, anh cũng không có la đau."

"Dạ dạ dạ, xử lý rất tốt." Lâm Dật cười khan nói.

Đây cũng do mình, tố chất thân thể vượt xa người thường, nếu đổi thành là người thường đoán chừng có thể đau chết đi sống lại.

Sáng sớm hôm sau, hai người ăn sáng xong rồi cùng nhau đi làm.

Nhưng mà Lâm Dật không đi đến tập đoàn Lăng Vân mà là đi đến chỗ Kỷ Khuynh Nhan, cùng đi làm với cô. Thuận tiện giúp cô ấy xử lý nghiệp vụ công ty, miễn cô ấy bận bịu không sống được.

Lúc xế chiều, Lâm Dật lặng lẽ đi đến chỗ của Vương Oánh, ở trong phòng làm việc đến một phát.

"Cậu chừng nào thì đi?"

Sau khi xong việc Vương Oánh vừa sửa sang lại váy của mình, vừa nói.

"Nếu không có chuyện gì xảy ra hẳn là ngày mai, bên này cũng không có việc gì."

"Vậy được, cậu chờ chị một chút, một lúc sẽ trở lại."

Nói xong, Vương Oánh liền rời khỏi văn phòng, để lại Lâm Dật ở trong phòng.

Khoảng hai mươi phút sau, Vương Oánh giẫm lấy giày cao gót, cộc cộc đi trở về, còn cầm nhiều thêm một phong bì lớn màu đỏ trên tay.

"Này là có ý gì?"

"Mặc dù quan hệ của hai chúng ta không có cách nào công khai được, nhưng em gái cậu cũng coi như là một nửa em chồng của chị. Em ấy kết hôn, chị làm sao cũng phải cho tiền lì xì chứ."

Lâm Dật sờ sờ độ dày phong bì tiền lì xì.

"Mười ngàn?"

"Thông minh."

"Mau nhận lại đi, tâm ý em nhận, chính mình giữ lại mua ít đồ đi."

"Thế nào, cậu ngại ít sao?"

"Cũng không phải, tiền lương của chị mỗi tháng có hạn, vẫn là tự bản thân giữ lại đi."

"Tuy rằng tiền lương của chị nắm chắc, nhưng cậu cho rằng chị chỉ có tiền lương thôi sao, chị cũng không kém điểm ấy."

"Hả? Em hình như cũng không có cho chị bao nhiêu."

Lâm Dật suy nghĩ một chút, thời gian dài tới nay, về khoảng mua sắm, tiền mặt hình như cũng không có cho cô ấy bao giờ.

"Vừa nãy không phải đưa cho chị mấy trăm triệu sao? Nhanh như vậy đã quên rồi?"

"Điểm chân phanh lại, xe này của chị rẽ sắp ngã rồi kìa."

Vương Oánh che miệng cười rộ lên, ngay cả con thỏ trắng to lớn trước người cũng nhảy lên.

"Được rồi, cậu cầm đi, đây là một chút tâm ý của chị." Vương Oánh nói:

"Nếu là không có cậu hỗ trợ, chị cũng không có cách nào sinh sống ở Trung Hải, coi như là chị đang báo đáp cho cậu đi."

"Vừa nãy không phải đã báo đáp qua rồi sao."

"Cái kia tính là báo đáp gì chứ." Vương Oánh vuốt mái tóc, "Không chê chị hoa tàn ít bướm, chị liền bằng lòng. Để chị có cơ hội cảm ơn cậu đi chứ, mau lấy tiền lì xì nhận lại đi."

"Vậy được."

Lâm Dật cầm tiền lì xì từ bên trong rút ra một tờ.

"Em chỉ lấy một tờ, ngàn dặm tặng lông ngỗng, tình nghĩa như này là đủ rồi."

Vương Oánh tức giận nhìn Lâm Dật, "Cậu cái tên tiểu tử này."

Ở chỗ Vương Oánh thả lỏng xong, Lâm Dật về lại phòng làm việc của Kỷ Khuynh Nhan, cũng sắp tới giờ tan làm rồi.

Buổi tối ra ngoài ăn cơm, sau đó cùng nhau đi dạo ven sông, hơn chín giờ đêm mới về nhà.

Chuẩn bị thu dọn đồ đạc, ngày mai xuất phát đi Quảng Châu.

"Lâm Dật mau đến xem, lúc tham dự hôn lễ chúng ta liền mặc hai bộ đồ này đi."

Kỷ Khuynh nhan đứng ở lầu hai đưa cho Lâm Dật xem bộ quần áo sẽ mặc tham gia hôn lễ.

"Anh không để ý em bên ngoài mặc cái gì, anh chỉ quan tâm bên trong em mặc cái gì thôi."

"Đại lưu manh!" Kỷ Khuynh Nhan kiêu ngạo nói.

Leng keng leng keng ——

Đúng lúc này điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Kỳ Hiển Chiêu gọi điện thoại tới.

Nhưng thời điểm nhận được cuộc gọi, sắc mặt Lâm Dật thay đổi rõ rệt.

"Các cậu đang ở đâu, tôi bây giờ đi qua."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1548: Một Người Đánh Gãy Một Chân.

Chương 1548: Một Người Đánh Gãy Một Chân.

Nhìn thấy tình huống của Lâm Dật không đúng lắm, Kỷ Khuynh Nhan vội vàng để quần áo qua một bên, đi xuống dưới tầng.

Mà lúc này đây, Lâm Dật đã cúp điện thoại.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Vào bữa tiệc tối nay, hai người ngoại quốc kia động tay động chân với Viện Viện và Điền Nghiên, bây giờ bị đưa đến cục cảnh sát, anh đi qua nhìn một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

"Anh chờ em chút, em cũng đi với anh."

"Thay quần áo rồi đi thôi."

"Ừm vâng."

Hai người lập tức thay quần áo, lái xe đến cục cảnh sát.

. . .

Trong cục cảnh sát, Kỳ Hiển Chiêu, Hà Viện Viện, Điền Nghiên đứng chung một chỗ, trừng mắt lạnh lùng nhìn người đối diện.

Đối diện với ba người là mười người ngoại quốc.

Bên trong có một người tóc vàng mắt xanh, dáng người rất cao, vẻ mặt bất cần đời, không có khẩn trương chút nào.

Tên của anh ta Lemmon Rostov, là tổng giám đốc của công ty Segby Nga, là đại diện cho cuộc đàm phán tam phương trước đây.

Bên cạnh anh ta, có một người da ngăm đang đứng, đầu trọc, dưới ánh đèn lại trở nên sáng loáng.

Mà về phương diện thân hình và diện mạo đều có chênh lệch rất lớn với Lemmon Rostov.

Người đàn ông tên là Dunga, phó tổng giám đốc công ty BradSko Brazil, cũng là một trong những đại biểu đàm phán.

Ban đầu ở trong lúc đàm phán, hai người đã vô cùng hứng thú đối với Hà Viện Viện và Điền Nghiên, mà đây cũng là một trong những nguyên nhân mà chuyện hợp tác có thể tiến hành thuận lợi như vậy.

Cho nên mới đưa ra đề nghị muốn tới tập đoàn Lăng Vân tham quan, thuận tiện tìm kiếm cơ hội ra tay.

Chỉ là bọn họ đã đánh giá thấp nhân phẩm của Hà Viện Viện và Điền Nghiên.

Ngay tại lúc hai người động tay động chân, một người tát một bạt tay, đánh cho hai người ngây người tại chỗ, sau đó Kỳ Hiển Chiêu báo cảnh sát, cũng gọi điện thoại cho Lâm Dật.

Ánh mắt Điền Nghiên đảo qua hai người, cảm thấy não của những người nước ngoài này đều có chút không bình thường.

Thật sự cho rằng bản thân mình là Lâm tổng, phụ nữ khắp thiên hạ đều là mì ăn liền, muốn tán tỉnh người nào thì tán người đó sao?

Cảnh sát ở giữa cũng không biết nên xử lý như thế nào.

Tập đoàn Lăng Vân là một tập đoàn có tiếng tăm lừng lẫy tại

Trung Hải, người bình thường người thật sự không thể trêu vào.

Một bên khác, là công ty nước ngoài, về phía bọn họ có một bộ luật đặc thù, trong cục cũng không tiện xử lý.

Chuyện này nên làm thế nào cho phải đây?

"Hai vị, là người phụ trách hạng mục này, tôi cảm thấy hành động của các người vô cùng ảnh hưởng đến hình tượng của quý công ty, cũng hi vọng các người có thể cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý." Kỳ Hiển Chiêu nói.

"Tôi cũng không cảm thấy có lỗi gì cả."

Luật sư của Lemmon Rostov nói:

"Lemmon tiên sinh chỉ là muốn mời Hà nữ sĩ uống chén rượu, không nghĩ tới cô ấy lại ra tay đánh người. Loại hành động này đúng là không nên, cho nên chúng tôi cũng phải truy cứu trách nhiệm của các người!"

"Anh đánh rắm!"

Hà Viện Viện mắng:

"Đều ôm lên eo của tôi rồi, anh còn nói chuyện này rất bình thường?"

"Đương nhiên, tại chỗ của chúng tôi, đây là lễ nghi cơ bản!"

"Ha ha. . . Anh nói như vậy thì tôi đã hiểu."

Hà Viện Viện liếc mắt mắt sang luật sư đang nói chuyện, "Ngay từ đầu, tôi cũng cảm thấy anh như cái chủng tộc hỗn tạp, suy nghĩ cả nửa ngày, mẹ nó thì ra có thể ôm cả liên minh tám nước, đúng là lợi hại."

Kỳ Hiển Chiêu: ? ? ?

Điền Nghiên: ? ? ?

Không hổ là người có thể cãi nhau với Lâm tổng ba trăm hiệp không rơi vào thế hạ phong!

Người hai bên kia đều bị Hà Viện Viện mắng cho sửng sốt.

Dù sao cũng là Phó tổng giám đốc của một công ty lớn, sao lại có thể giống như nữ lưu manh vậy!

Lúc đàm phán, cũng chưa từng thấy cô ấy như vậy!

"Hà tổng, tôi hi vọng cô có thể chú ý lời nói của mình." Luật sư Lemmon nói:

"Các người là đại biểu Trung Quốc, đối với tôi người trong cuộc mà làm ra chuyện như vậy, tôi cho rằng đây là một loại hành động cực kỳ không lễ phép. Sau đó chúng tôi sẽ lên án đối với hành vi của các người, đồng thời dựa theo điều khoản hợp đồng liên quan, chúng tôi có quyền lợi kết thúc hợp đồng. Hi vọng các người có thể gánh chịu tất cả hậu quả, tiến hành bồi thường với chúng tôi."

"Các người còn muốn mặt mũi nữa hay không, bất lịch sự với hai chúng tôi thôi còn chưa tính, thế mà còn quay lại cáo trạng trước?"

"Chúng tôi chỉ làm việc dựa theo quy định của pháp luật, cũng không có bất kỳ hành động vô lý nào, là các người đã làm sai trước."

Luật sư Lemmon tiếp tục nói:

"Hơn nữa rất nhanh thôi, người của đại sứ quán cũng sẽ tham gia vào chuyện này, các người phải gánh chịu tất cả hậu quả, cũng đừng trách tôi không có nhắc nhở các người."

"Đối với chuyện này, tập đoàn Lăng Vân chúng tôi tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, cho dù tới khi nào đều sẽ phụng bồi tới cùng." Kỳ Hiển Chiêu nói.

"Vậy thì tốt, đến lúc đó chúng ta gặp lại nhau trên toà án."

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đi vào từ bên ngoài.

"Viện Viện, Điền tổng."

Sau khi vào cửa, Kỷ Khuynh Nhan lập tức vọt tới trước mặt hai người.

"Sao rồi, hẳn là không có bị thương chứ?"

"Chuyện này thì không có, bị hai chúng tôi một người tát cho một tát, sau đó anh Kỳ đã báo cảnh sát."

"Vậy là được." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Chuyện phía sau, để cho Lâm Dật xử lý đi."

"Xin chào Lâm tổng, tôi là tổng giám đốc công ty Segby, Lemmon Rostov, rất hân hạnh được biết anh"

Lemmon Rostov đưa tay ra, muốn làm quen với Lâm Dật một chút.

"Bắt tay thì không cần đâu."

Lâm Dật quay người nhìn sang cảnh sát bên cạnh, "Nói một chút, gặp phải loại tình huống này thì các người định xử lý như thế nào đây?"

"Dựa theo quy định pháp luật bình thường, sẽ giam 72 giờ, thu thập thêm bằng chứng, sau đó mới có quyết định."

"Không cần phiền toái như vậy, thả bọn họ ra đi."

"Thả sao?"

Cảnh sát ngây ngẩn cả người.

Dù sao cũng là chủ tịch tập đoàn, nhân viên của mình bị bắt nạt, cho dù vì nịnh nọt khách hàng nước ngoài cũng không thể như vậy được.

Tốt xấu các người cũng là công ty có danh tiếng, như này rất mất mặt a.

Cảnh sát có chút hoảng, nhưng người của tập đoàn Lăng Vân đều rất bình tĩnh.

Bọn họ đều là người thân cận nhất của Lâm Dật, hiểu rõ tính cách của anh như lòng bàn tay.

Tuy đợt thao tác khiến cho người ta không rõ ràng cho lắm, nhưng anh nhất định vẫn còn có sắp xếp.

"Lâm tổng, ngài khẳng định muốn làm thế này sao?"

"Ừm, thả đi, chúng tôi nói chuyện riêng là được."

"Nếu như các người đã quyết định nói chuyện riêng, thì người bên chúng tôi cũng không tiện nói thêm gì nữa, đợi lát nữa ký tên là được."

"Làm phiền rồi."

"May mà ông chủ của các người biết chút lí lẽ, biết chuyện này nên làm như thế nào." Lemmon Rostov nói.

"Thân là nhân viên tập đoàn thế mà không suy nghĩ vì lợi ích của công ty, tôi cho rằng các người có cố gắng thế nào cũng không thể phát triển quá lớn được." Dunga nói.

"Vốn định cho các người một cơ hội, nhưng các người lại tỏ vẻ thanh thuần, cũng quá coi trọng chính mình rồi." Lemmon Rostov rất phách lối nói:

"Giờ đã xảy ra chuyện như vậy, cho dù sau này các người có chủ động tới tìm chúng tôi thì cũng không có cơ hội hòa hoãn nữa. Về phần hợp tác tam phương, chúng tôi sẽ cân nhắc thận trọng, đương nhiên, sau đó phía sau có cần bổ cứu hay không, vậy phải nhìn xem thành ý của các người rồi. Anh cảm thấy thế nào, Lâm tổng."

Lâm Dật không có phản ứng đến Lemmon Rostov, mà cầm điện thoại di động gọi điện.

"Đều đã chuẩn bị sẵn sàng rồi đúng không, người sẽ lập tức đi ra ngoài, chỉ cần là người ngoại quốc thì trực tiếp động thủ, một người đánh gãy một chân, không cần nương tay."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1549: Tôi Đồng Ý Cho Cô Phục Chức Chưa?

Chương 1549: Tôi Đồng Ý Cho Cô Phục Chức Chưa?

Phòng điều giải lập tức an tĩnh lại, không ai dám nói chuyện.

Lâm Dật bỏ di động vào trong túi áo, cười nhìn về phía đám người Lemmon Rostov, nói:

"Mọi chuyện đều đã xử lý xong, các người có thể đi, chúng tôi không truy cứu chuyện này nữa."

"Anh, anh vừa mới nói cái gì, muốn, muốn đánh gãy chân của chúng tôi sao?"

"Không có, tôi cũng không chỉ mặt gọi tên các người, sợ cái gì." Lâm Dật nói:

"Nhưng có chuyện, tôi phải nhắc nhở các người một chút, trị an Trung Quốc không tốt lắm, lúc đi ra thì nên cẩn thận một chút, vạn nhất bị người xa lạ đánh gãy chân vậy sẽ không tốt đâu."

"Rõ ràng là do anh sắp xếp!" Lemmon Rostov lớn tiếng nói!

"Ừm. . . Cho dù là tôi sắp xếp thì thế nào, các người có thể làm gì tôi? Có chứng cứ sao?"

"Có! Cảnh sát đều nghe thấy!"

Lâm Dật nghiêng đầu, nhìn mấy tên cảnh sát.

"Các người nghe được cái gì rồi?"

"Không nghe thấy gì cả, tôi gần đây có chút ù tai, tai không dùng được."

Hai cảnh sát thở dài.

Lâm tổng thật sự là quá độc ác.

Khó trách lại bảo mình thả bọn họ ra, thì ra là ngại cách xử lý của mình quá phiền phức, chuẩn bị tự mình động thủ.

Đúng là lợi hại!

"Các người là cùng một bọn!"

Lâm Dật nhướng mày, nắm lấy tóc Lemmon Rostov, ấn anh ta vào trên tường.

"Cùng một bọn thì có thể thế nào? Động tay động chân với người của tôi, lá gan của anh cũng không nhỏ."

"Buông Lemmon tiên sinh ra!"

Bốn tên bảo tiêu của Lemmon Rostov xông lên, vây Lâm Dật vào giữa.

"Lâm tiên sinh, anh đừng tưởng rằng đây là Trung Quốc thì chúng tôi sẽ sợ." Lemmon Rostov nói:

"Tôi còn có bảo tiêu bên người, không sợ anh!"

"Bảo tiêu?"

"Đúng, bọn họ đều là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, cho dù anh tìm người tới cũng vô dụng, cẩn thận bị bảo tiêu của tôi đánh chết!" Lemmon Rostov nói:

"Còn có, người của đại sứ chẳng mấy chốc cũng sẽ tới đây, nếu anh dám làm ra chuyện như vậy, chúng tôi nhất định sẽ truy cứu tới cùng!"

Lâm Dật nghiêng đầu, nhìn về phía bốn tên bảo tiêu, sau đó nhìn chính xác vào một người, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai dùng một chân đá vào trên người của đối phương!

Người kia kêu thảm một tiếng, thân thể bay rớt ra ngoài, đâm vào bức tường phía sau!

Chỉ nghe một tiếng hô thông, dường như cả tòa nhà đều lay động theo nó.

Mà tên bảo tiêu bị Lâm Dật đạp ngã xuống đất, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, nghiêng đầu một cái, ngất đi!

Mơ hồ!

Choáng váng!

Tròng mắt của Lemmon Rostov và Dunga thiếu chút nữa đã rơi trên mặt đất.

Người ta chính là tinh anh bộ đội đặc chủng, lại bị người đàn ông này dùng một chân đá ngất!

Hô thông!

Ầm!

Ầm!

Trong mấy giây tiếp theo, Lâm Dật dùng hai quyền một chân đá quật ngã ba tên bảo tiêu còn lạ của Lemmon Rostov, động tác gọn gàng, không chút ây dưa dài dòng, không một ai có thể đứng lên!

Hai tên cảnh sát đứng ở phía sau cũng là sợ mất mật.

Chiêu thức mà Lâm tổng dùng cơ hồ có thể gọi là sát chiêu.

Tất cả đều là chiêu thức cận chiến bí mật của bộ đội.

Mục đích học tập những chiêu thức này mục không phải là vì đánh thắng đối thủ, mà là vì giết chết đối phương!

Nhìn bốn tên bảo tiêu ngã xuống đất không dậy nổi, sắc mặt của Lemmon Rostov đã trắng bệch, một chút máu đều không có, thiếu chút nữa đã sợ tè ra quần.

Lâm Dật xoay người, nhìn Dunga, chỉ vào bảo vệ của anh ta rồi nói:

"Đây là bảo vệ của anh sao?"

Dunga không dám lên tiếng, hai tên bảo tiêu của anh cũng không dám động.

Bọn họ biết trình độ của chính mình, ngay cả bảo tiêu của Lemmon Rostov đều ngã xuống, mà trình độ của mình còn không bằng người ta, nếu như xông lên thì kết quả sau cùng sẽ không tốt chút nào.

"Lâm, Lâm tổng, chuyện này chỉ là hiểu lầm, anh không thể như vậy."

Dunga vừa lui vừa nói:

"Lát nữa người của đại sứ quán sẽ đến, nếu như anh không truy cứu chuyện này nữa thì mâu thuẫn giữa chúng ta coi như xong. Nếu không thì sẽ diễn biến thành một chuyện quốc tế, chuyện này sẽ bất lợi với tập đoàn Lăng Vân các người."

Ba!

Lâm Dật tát một bạt tay lên mặt Dunga.

"Anh cảm thấy tôi sẽ quan tâm nhiều như vậy sao? Cũng quá xem thường Lâm Dật tôi rồi."

"Anh, anh thế mà đánh tôi!"

Lâm Dật nhìn xuống Dunga từ trên cao, "Anh tốt nhất đừng có nói chuyện, nếu không tôi rất muốn đánh chết anh."

Trái tim nhỏ của Điền Nghiên đập liên hồi.

Lâm tổng thật sự là quá đàn ông.

"Đi thôi, không cần quan tâm đến những người này." Lâm Dật nói với đám người Kỷ Khuynh Nhan:

"Đợi lát nữa sẽ có người xử lý bọn họ."

"Ừm." Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu, "Viện Viện, Điền tổng, chúng ta đi thôi."

"Đi thôi."

Nhưng mà, lúc mọi người ở đây chuẩn bị rời đi, chợt nghe ngoài hành lang truyền đến âm thanh ồn ào.

Không bao lâu sau thì một đám người nước ngoài âu phục giày da đi vào từ bên ngoài.

"Pele tiên sinh!"

Nhìn thấy người tiến vào, Dunga lập tức bò dậy từ dưới đất, lảo đảo nghiêng ngã chạy về phía người đàn ông da ngăm kia.

Tên của người đàn ông đó là Pele, là bí thư hành chính đại sứ quán brazil.

"Những người Hoa này không chỉ uy hiếp chúng tôi, hơn nữa còn động thủ đánh người, tôi muốn khởi tố bọn họ!"

"Anh không cần nói gì, chờ tôi hỏi rõ tình huống thì sẽ xử lý chuyện này."

Nói xong, Pele đi về phía Lâm Dật, đưa tay ra rất cung kính.

"Lâm tiên sinh, thật sự rất xin lỗi, đã mang đến cho ngài phiền toái không cần thiết, có thể nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"

Nhìn thấy Pele khách sáo với Lâm Dật như thế, trong lòng Dunga trầm xuống.

Đây là có chuyện gì?

"Tình huống cụ thể thì các người xem cảnh sát ghi chép là được, tôi không có thời gian nói nhiều với anh."

"Được được, vậy tôi không làm chậm trễ thời gian của Lâm tiên sinh nữa."

Lâm Dật gật gật đầu, sau đó mang theo mọi người rời đi.

Lúc này, trong phòng điều giải đã an tĩnh không ít, Dunga nhìn Pele.

"Pele tiên sinh, anh rốt cuộc đang làm gì vậy, không nhìn thấy tôi bị đánh sao!"

"Tôi biết, nhưng anh bị đánh cũng là đáng đời, đây là Trung Quốc, anh còn chọc vào người không nên dây vào." Pele nói:

"Anh nên cảm thấy may mắn rằng anh ấy không đánh chết anh, bởi vì anh ấy lợi hại hơn nhiều so với trong tưởng tượng của anh."

Nói xong, Pele nhìn sang Lemmon Rostov.

"Anh cũng giống như vậy, không cần phải ảo tưởng làm gì, cho dù người đại sứ quán của các người đến, cũng không có khả năng làm gì anh ta, từ bỏ đi."

"Không có khả năng!"

Lemmon Rostov lớn tiếng nói: "Chúng tôi chính là một cường quốc quân sự, căn bản là không sợ bọn họ! Không giống với các người!"

"Ha ha. . . Vậy có mạnh hơn Mỹ không?"

Pele cười lạnh một tiếng, "Tôi khuyên anh nên bỏ bớt sức lực đi."

. . .

Đi ra khỏi đồn cảnh sát, năm người đều thấy thoải mái hơn không ít.

"Không có sao chứ." Lâm Dật hỏi Điền Nghiên.

"Không có việc gì, tôi đã phản ứng rất nhanh, không cho bọn họ cơ hội."

"Vậy là được."

"Uy uy uy, anh có ý gì, dựa vào đâu mà chỉ quan tâm Điền tổng, không quan tâm tôi!" Hà Viện Viện không vui.

"Cô không phải đã từ chức rồi sao, hiện tại cũng không phải là nhân viên của tôi, tôi quan tâm cô làm gì."

"Móa, lão nương lại phục chức."

"Tôi đã đồng ý chưa?"

"Nếu như anh không đồng ý, tôi sẽ tố cáo tập đoàn Lăng Vân trốn thuế lậu thuế, nhìn xem hai chúng ta ai sẽ chết trước."

"Cô con mẹ nó!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1550: Triệu Toàn Phúc Nóng Nảy.

Chương 1550: Triệu Toàn Phúc Nóng Nảy.

Sau khi giải quyết yên ổn, mọi người cũng không vội về nhà, mà đi cùng Lâm Dật đến KTV, chơi đến hơn nửa đêm mới rời khỏi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Kỷ Khuynh Nhan đã thu dọn đồ đạc từ rất sớm, trước trước sau sau chọn đến mấy bộ.

Khiến cho Lâm Dật có chút không rõ, rốt cuộc là Ngưng Nguyệt kết hôn hay là nàng kết hôn?

"Em mang nhiều đồ như vậy, có phải là muốn cướp sự nổi bật của Ngưng Nguyệt hay không?"

"Làm sao có thể, những y phục này tuy đẹp cũng không thể sánh bằng áo cưới, không thể nào đoạt được."

Nhìn bộ dáng bận rộn của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật có chút hoảng hốt.

Chờ đến ngày đó, nếu như Kỷ Khuynh Nhan mặc áo cưới, hẳn là sẽ rất đẹp đi.

"Hô ~ "

Buổi trưa, Kỷ Khuynh Nhan nhẹ nhàng thở ra, "Cuối cùng cũng chọn xong, khi nào thì đi vậy, em đi tắm trước, cả người toàn mồ hôi."

"Anh đi làm cơm, ăn xong thì xuất phát."

Kỷ Khuynh Nhan ngọt ngào ra dấu OK, quay người trở về phòng vệ sinh.

Hơn một giờ chiều, hai người sửa soạn hoàn tất, lái xe đến sân bay.

Hơn năm giờ chiều thì đến cô nhi viện.

Ngoài ra, Lâm Dật còn kéo theo cả Voice Night, chuẩn bị lái trong ngày kết hôn.

Bởi vì nguyên nhân phá dỡ, cô nhi viện đã được dời đến khu thành thị Quảng Châu.

Cả một tòa nhà trọ đều là địa bàn của cô nhi viện.

Bên ngoài còn tạo tường vây, tuy diện tích không lớn bằng lúc đầu, nhưng lại tinh xảo xa hoa hơn không ít.

Mà phòng thừa ra thì để cho Quách Ngưng Nguyệt và Ngô Phi Dược ở. Tất cả mọi người ở cùng một chỗ, không cần phải ra ngoài thuê phòng một mình.

Dù là sau này, Ngô Phi Dược dùng nhà trọ để kết hôn cũng không có vấn đề gì.

"Chị dâu, anh trai!"

Nhìn thấy hai người trở về, Quách Ngưng Nguyệt vội vã chạy tới, ôm lấy Kỷ Khuynh Nhan, thiếu chút nữa đã hôn một cái lên mặt cô.

"Tốt xấu gì anh cũng là anh trai của em, sao lại không ôm anh đầu tiên."

"Chị dâu mua cho em không ít quà hồi môn, anh lại không mua cho em cái gì cả, dựa vào đâu mà bảo em ôm anh."

"Tiền của chị dâu em không phải liền là tiền của anh à."

"Ai ai ai, cơm có thể ăn bậy nhưng không thể nói lung tung, chị dâu em cũng là người có công ty, còn cần dùng tiền của anh sao, nói đùa gì vậy."

"Anh thật sự muốn cho em một đá."

"Được rồi được rồi, mẹ đã làm cơm, nhanh vào phòng ăn cơm." Ngô Phi Dược nói.

Ngoại trừ hai người, biết Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan tới, Vương Đông Đông cũng đi theo ra ngoài.

"Đi thôi, em cũng đói bụng rồi."

Đoàn người về tới trong phòng, trên đường, Kỷ Khuynh Nhan còn hỏi thăm chuyện của Vương Đông Đông.

Cô cũng giống như Lâm Dật, mặc dù đã qua hơn một năm, nhưng vẫn không có cách nào bỏ xuống chuyện đó.

Mỗi lần nhìn thấy Vương Đông Đông, trong đầu đều hiện lên giọng nói và dáng vẻ của bà lão, làm thế nào cũng không thể quên được.

"Mẹ, đồ kết hôn đều đã chuẩn bị xong chưa?" Trong bữa tiệc, Lâm Dật hỏi.

"Đã chuẩn bị xong từ sớm, chỉ đợi kết hôn thôi." Vương Thúy Bình nói:

"Nhưng nó nói, còn có quần áo gọi là Tú gì đó vẫn chưa mua, nói để con cùng đi xem."

"Là Tú Hòa." Quách Ngưng Nguyệt lôi kéo cánh tay Kỷ Khuynh Nhan, nói:

"Chị dâu, lúc đón dâu, em định mặc Tú Hòa, đến lúc đó chị đi với em, em không tin ánh mắt của mẹ em lắm."

"Được, em chọn thời gian, chị sẽ đi cùng em." Kỷ Khuynh Nhan cũng có chút hưng phấn.

Từ đầu đến cuối, Kỷ Khuynh Nhan hoàn toàn không có sức đề kháng đối với những thứ này.

"Ngoại trừ Tú Hòa và áo cưới, những vật khác đều đã chuẩn bị xong chưa?"

"Đều đã xong, chỉ thiếu hai thứ này." Quách Ngưng Nguyệt cười hì hì nói:

"Chị đợi chị đi chọn với em đây."

"Con dâu à, việc này làm phiền con rồi, đi giúp nó chọn một chút." Trong lòng của Vương Thúy Bình cũng vô cùng hoan hỉ, nói:

"Nuôi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng kết hôn, sau này không cần quan tâm đến nó nữa."

"Bà mới nuôi được bao năm." Triệu Toàn Phúc để đũa xuống :

"Mỗi ngày đều giục bọn nó kết hôn, giống như có bệnh vậy."

Triệu Toàn Phúc bỗng nhiên mắng một câu, tức giận đứng dậy, rời chỗ không ăn nữa.

Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt một hồi lâu, bầu không khí trên bàn ăn cũng đều yên tĩnh lại.

"Chú Triệu bị sao vậy?"

"Con đừng quan tâm đến ông ấy, ăn chút tôm này đi, còn rất tươi." Vương Thúy Bình nói.

"Mấy ngày này cha cứ như vậy, gặp ai trong viện người đều mắng cả." Ngô Phi Dược bưng chén rượu lên, cười ha hả nói:

"Mấy ngày qua anh đều trốn tránh ông ấy, nếu không không chừng cũng sẽ bị mắng một trận."

Quách Ngưng Nguyệt để chén xuống, vẻ mặt ưu sầu.

"Em cũng không phải lấy chồng ở xa, cũng ở tại Quảng Châu, hơn nữa mua nhà cũng không xa, sao cha vẫn không nghĩ thông vậy."

"Mọi người không cần quan tâm đến ông ấy, qua ít ngày nữa sẽ tốt thôi."

Lâm Dật bưng chén rượu, đụng một cái với Ngô Phi Dược, hai người đều bĩu môi không nói chuyện.

Anh có thể hiểu được loại tâm trạng này.

"Chúng ta tiếp tục ăn, qua một thời gian sẽ tốt thôi." Lâm Dật nói.

"Đúng đúng đúng, đừng quan tâm đến ông ấy nữa." Vương Thúy Bình nói: "Lát nữa mẹ sẽ trừng trị ông ấy."

Lâm Dật cùng Ngô Phi Dược đều yên lặng cười.

Tuy có thể hiểu được tâm trạng của Triệu Toàn Phúc, nhưng lại không thể cảm động lây.

Cho dù không phải là thân sinh, nhưng nuôi nhiều năm như vậy, bỗng nhiên phải lập gia đình, trong lòng ông ấy nhất định là không tiếp nhận được.

Sau khi ăn xong, Kỷ Khuynh Nhan bị Quách Ngưng Nguyệt kéo ra một bên nói chuyện, Lâm Dật lôi kéo Ngô Phi Dược cũng ra ngoài, chuẩn bị đi đại bảo kiếm.

"Tiểu Dật, xe này là của em sao?"

Nhìn thấy Voice Night của Lâm Dất, nước miếng của Ngô Phi Dược suýt nữa đã chảy ra.

Siêu xe và phụ nữ đều có sức hấp dẫn trí mạng đối với đàn ông ở bất kỳ thời điểm nào.

Nhưng vì tốc độ xe kéo không nhanh bằng máy bay, do đó sau khi Lâm Dật vào cửa, xe còn chưa được đưa đến, Ngô Phi Dược cũng không nhìn thấy.

"Trước đó có mua, chở tới đây dùng làm xe hoa." Lâm Dật đưa chìa khóa xe tới, "Lái hai vòng không?"

"Xe này không giống xe bình thường, cách lái không giống nhau, anh không lái đâu, em đưa anh đi một vòng là được rồi."

"Nếu như anh thích thì em sẽ để lại xe này cho anh."

Lâm Dật không bao giờ không keo kiệt với Ngô Phi Dược.

"Đừng nói lung tung nữa, anh chỉ biết lái xe vận tải, lái cái này sẽ thành chuyện gì đây."

Ngô Phi Dược nói: "Đi, mang anh đi dạo một vòng, anh vẫn chưa từng được ngồi qua loại xe này đâu."

"Đi thôi."

Sau đó, Lâm Dật đưa Ngô Phi Dược ra ngoài lượn một vòng, rồi tìm một trung tâm tắm rửa, chuẩn bị làm Đại bảo kiếm thả lỏng một chút.

"Anh, anh bây giờ định thế nào? Chuyện hôn nhân đại sự vẫn còn chưa được giải quyết đâu." Lúc xoa bóp, Lâm Dật hỏi.

Hai người bình thường cũng có liên hệ, nhưng mà đều là chuyện liên quan tới công việc, chuyện sinh hoạt cá nhân cũng không hỏi nhiều.

"Gần đây gặp được một người." Ngô Phi Dược ngượng ngùng nói: "Nhưng mọi chuyện còn chưa ra gì đâu, không vội."

"Ừm hả? Thật sự có sao?"

Lâm Dật lập tức hào hứng, "Người ở đâu? Làm nghề gì?"

"Anh không phải đang kéo hàng cho nhà máy vật liệu gỗ sao, nhà cô ấy mở tiệm rửa xe gần đó. Cô ấy học tập không giỏi, lên tới trung học thì không học nữa, sau đó thì đi giúp đỡ gia đình, tới lui vài lần nên bọn anh có quen biết."

"Vậy thì tốt, đi qua xem một chút."

"Xem gì nữa, lúc này đã mấy giờ rồi."

"Mới hơn tám giờ, sợ cái gì." Lâm Dật nói:

"Vừa lúc xe em cũng bẩn, qua đó rửa một chút."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1551: Em Trai Anh Ấy Rất Có Tiền.

Chương 1551: Em Trai Anh Ấy Rất Có Tiền.

"Đang còn tốt em rửa xe làm gì, đừng nháo nữa."

"Nhìn xem người đó một chút, em đang nói chuyện chính, sao lại trở thành chuyện ồn ào rồi." Lâm Dật nói:

"Em cũng không phải là không trả tiền, còn không cho em đi rửa xe sao."

Lâm Dật cũng không muốn hỏi nhiều chuyện liên quan tới sinh hoạt cá nhân của Ngô Phi Dược. Anh ấy là anh trai của mình, mình cũng không có tư cách hỏi quá nhiều.

Nhưng bất đắc dĩ là mỗi ngày mẹ đều nhắn tin cho mình, bảo mình hỏi thăm chuyện này một chút.

Vốn dĩ Lâm Dật không muốn nhận việc này, nhưng nếu không nhận thì sẽ bị mắng.

Anh cũng là bất đắc dĩ.

"Trên đường nhiều chỗ rửa xe như vậy, em muốn đến chỗ của cô ấy làm gì."

"Đi đâu rửa xe không phải tự do của em à." Lâm Dật đứng dậy nói:

"Em đi qua nhìn một chút, hôm nay ai cũng đừng cản em."

"Đi thôi, dù sao em cũng không biết ở đâu."

"Nhưng em biết chỗ làm việc của anh, em sẽ xem xét các tiệm rửa xe gần đó, cũng không tin là tìm không ra."

"Ai ai ai, tiểu tử em sao lại rảnh rỗi thích xen vào chuyện của người khác như thế."

"Đây sao có thể gọi là rảnh rỗi được, em đi xem chị dâu tương lai của em còn không được sao?"

Thấy Lâm Dật mặc quần áo đi ra ngoài, Ngô Phi Dược không còn cách nào khác, đành phải đi theo ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, Ngô Phi Dược lên xe trước, Lâm Dật đến cửa hàng rượu thuốc lá gần đó, mua hai bình Mao Đài và hai đầu Trung Hoa, chuẩn bị xem như lễ gặp mặt.

Dựa theo lời nói của Vương Thúy Bình, kết hôn không phải là chuyện hai người, mà là chuyện của hai gia đình, còn cần nhìn xem cha mẹ của đối phương xem thế nào đã. Nếu như cứ trộn lẫn giữa hai người mãi thì cuộc sống nhất định là không quá tốt.

Cho nên chuyến đi ngày hôm này nhất định phải đi.

"Mọi chuyện còn chưa có gì đâu, em nói xem em gấp làm gì." Sau khi lên xe, Ngô Phi Dược nói.

"Nếu như nha đầu Ngưng Nguyệt nói như vậy thì em thực sự sẽ không tin, nhưng anh thì không được." Lâm Dật cười ha hả nói:

"Có thể nghe chính miệng anh nói như vậy, đoán chừng chuyện của hai người đã có gì đó."

Nói xong, Lâm Dật dùng điện thoại di động tra địa chỉ một chút, sau đó lái xe tới.

. . .

Nhà máy vật liệu gỗ Hưng Long Quảng Châu nằm ở bên cạnh khu thành thị.

Tổng diện tích của toàn bộ khu xưởng ước chừng hơn 2000 mét vuông, tại Quảng Châu cũng coi như có quy mô nhất định.

Mặc dù đã hơn chín giờ, nhưng trong khu xưởng vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Xe vận tải lớn ra ra vào vào, chở hàng đi phân phối khắp cả nước.

Công việc của Ngô Phi Dược chính là nhận hàng từ đây, sau đó đưa đến tay người mua.

Bởi vì người ở phía trên cố ý dặn dò, nên xưởng trưởng cũng coi như là chiếu cố anh, giao cho anh một số công việc có lợi, dù là lúc giá thị trường không tốt cũng đều có thể kiếm được tám chín ngàn tệ. Thu nhập một năm 100 ngàn, cũng coi là dễ dàng.

Ô tô Kim Thịnh nằm ngay cạnh cửa lớn nhà máy vật liệu gỗ, cách bên phải năm mươi mấy mét.

Tuy đã hơn 9 giờ, nhưng cũng giống như nhà máy vật liệu gỗ, đều chưa đóng cửa, mỗi ngày cơ bản đều hơn mười một giờ mới có thể đóng cửa.

Trước cửa hàng ô tô, có một nhà ba người đang ngồi vây quanh trước bàn cơm.

Món ăn cũng rất thanh đạm, một ít cải trắng, nấu một chút canh cá, món chính là bánh bao trắng.

Bên cạnh của đôi vợ chồng trung niên là một người phụ nữ trẻ tuổi, khoảng tầm ba mươi tuổi, vóc dáng không cao lắm, tóc ngắn, nhưng tướng mạo không là tính xấu, còn có một chút béo như trẻ con. Nhìn dáng vẻ ăn từng miếng của cô mang đến cho người ta một loại cảm giác gọn gàng.

Người phụ nữ tên là Tôn Lệ Lệ, là bạn gái mới của Ngô Phi Dược.

"Con gái, mẹ thấy con gần đây qua lại rất thân thiết với tài xế lái xe vận tải kia, hai người các con có phải là có việc gì giấu mẹ hay không?"

Người nói chuyện là mẹ của Tôn Lệ Lệ, Mã Tú Quyên, hai tóc mai đã xuất hiện tóc trắng, đã có tuổi.

Tôn Lệ Lệ khẽ giật mình, vân đạm phong khinh nói:

"Hai chúng con có thể có chuyện gì chứ."

"Mẹ thấy cậu ta gần đây rất hay tới rửa xe, mỗi lần hai người các con đều vừa nói vừa cười, có lúc ban ngày con còn không ở nhà, có phải là đang yêu đương với cậu ta không đó."

Ánh mắt của Tôn Lệ Lệ di chuyển lòng vòng.

"Mẹ, mẹ cảm thấy anh ấy là người thế nào?"

"Rất tốt, giản dị, xem ra cũng là người thật thà."

"Vậy mẹ chính là không ý kiến gì sao."

"Sao có thể không ý kiến được." Mã Tú Quyên nói:

"Con có thể chọn người có nhà hay không."

"Hai người cũng tự nhìn lại xem, con như vậy, có ai có thể coi trọng con sao?" Tôn Lệ Lệ nói:

"Hơn nữa nhà chúng ta cũng chỉ là rửa xe, không môn đăng hộ đối với mấy người có nhà, nếu như con gả đi còn không phải sẽ bị khinh bỉ sao?"

"Sao mẹ lại không hiểu chút đạo lý này chứ nhưng mẹ theo cha con nghèo cả đời rồi, không muốn để cho con lại giống như chúng ta. Nếu như tìm một người có điều kiện tốt hơn một chút thì sau này cũng cũng có thể thoải mái hơn một chút."

Mã Tú Quyên không phải là người ngại nghèo thích giàu, nhưng thích đều là ích kỷ.

Bà đương nhiên là hi vọng con gái có thể tìm một nhà khá giả, được sống một cuộc sống tốt, điểm ấy không gì đáng trách cả.

"Thật ra thì anh ấy cũng có cơ hội phát tài, nhưng anh ấy không muốn, muốn kiếm tiền dựa vào hai tay của mình." Tôn Lệ Lệ nói:

"Con chính là coi trọng điểm này của anh ấy."

"Hả? Cơ hội phát tài gì?"

"Anh ấy có một người em trai ở Trung Hải, nghe nói rất có tiền." Tôn Lệ Lệ nói:

"Nếu như có một ngày, cuộc sống của hai chúng ta không được như ý thì tìm em trai của anh ấy giúp đỡ, hẳn là có thể giúp đỡ được chúng con."

"Thật hay giả vậy? Có nhiều tiền không?"

"Anh ấy không nói tỉ mỉ về chuyện này, con cũng không để tâm lắm." Tôn Lệ Lệ nói:

"Nghe nói là rất có tiền, lái xe thể thao tại Trung Hải, ở biệt thự, không phải là thứ mà dân chúng như chúng ta có thể so sánh."

"Ở biệt thự sao, đúng là rất lợi hại."

"Mỗi lần nhắc tới em trai mình, anh ấy đều rất tự hào, có lẽ là rất khá." Tôn Lệ Lệ nói:

"Nhưng nếu như hai chúng con ở cùng nhau thì sau này sẽ cùng cố gắng, cuộc sống sẽ không tệ đâu, mẹ không cần lo lắng quá."

Mã Tú Quyên gật gật đầu, tuy Ngô Phi Dược nghèo một chút, nhưng cũng là một người đàng hoàng, nếu như con gái của mình theo cậu ấy, đoán chừng cũng sẽ không phải chịu thiệt thòi.

"Lão Mã, người làm mẹ như bà có thể có chút tầm nhìn được hay không, cẩn thận Lệ Lệ bị lừa."

Người nói chuyện, là một người phụ nữ trung niên, đang ngồi rửa bát ở tiệm cơm bên cạnh.

"Sao lại bị lừa được?"

"Bà suy nghĩ một chút xem, nếu như tên Ngô Phi Dược kia có em trai có tiền như vậy, cậu ta còn đi kéo hàng làm gì?"

Người phụ nữ tên là Trương Hồng Hà, là bà chủ tiệm cơm.

Trải qua thời gian dài, bà luôn muốn tác hợp con trai của mình và Tôn Lệ Lệ, nhưng vẫn luôn không thành công.

Mà trong khoảng thời gian này, Tôn Lệ Lệ lại rất thân thiết với Ngô Phi Dược, nên bà ta đã âm thầm lưu ý một chút, biết một chút tin tức liên quan tới Ngô Phi Dược.

"Ăn người tay ngắn, bắt người miệng ngắn, anh ấy có tay có chân, tại sao lại phải dựa vào sự giúp đỡ của người khác." Tôn Lệ Lệ nói.

"Đó là em trai của cậu ta, cũng không phải là người ngoài, cũng không phải là người lùn." Trương Hồng Hà nói:

"Dì thấy cậu ta chắc chắn là đang lừa dối cháu, cháu nên chú ý một chút, đừng để bị lừa. Kết hôn là chuyện cả đời, nên tìm hiểu rõ người ta trước đã. Dì thấy tiểu tử kia không được dịu dàng, nói không chừng sau này sẽ còn bạo lực gia đình."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1552: Lão Versailles.

Chương 1552: Lão Versailles.

"Nói xấu sau lưng người khác cũng không phải là chuyện gì tốt." Tôn Lệ Lệ nói.

"Dì sao có thể nói xấu cậu ta được." Trương Hồng Hà nói:

"Rõ ràng chính là đang lừa gạt cháu, nếu như em trai của cậu ta thật sự có tiền như vậy thì tùy tiện nhấc tay cũng có thể giúp cậu ta. Cậu ta cũng không đến mức đi kéo hàng, mà cách ăn mặc cũng không giống kẻ có tiền."

"Lão Trương, bà nói rất đúng a!"

Các hàng xóng gần đó cũng ào ào phụ họa theo.

Bọn họ đều cho rằng Ngô Phi Dược đang ăn nói lung tung.

Dù sao loại chuyện này cũng đều rất thường gặp.

Tôi có một người anh em, tôi có một người anh trai...

Mọi việc như thế, tầng tầng lớp lớp.

Tổng kết mà nói thì chính là, tuy tôi rất nghèo nhưng người thân nhà tôi lại rất lợi hại.

Trên thực tế, chính là thân thích cực kỳ xa, nói vậy là để nâng thân phận của mình lên.

Nếu như truy cứu sâu thì đối phương sẽ lộ tẩy.

"Các người căn bản không hiểu Ngô Phi Dược, anh ấy không phải người như vậy... Người nào muốn đâm ngàn đao, dám mở đèn..." Tôn Lệ Lệ mắng một câu.

Mọi người ở đây cô một lời, tôi một câu, khuyên Tôn Lệ Lệ, bỗng chợt thấy đèn xe chiếu đến từ phía xa thì đều quay đầu theo bản năng, tránh mắt bị chói mù.

Nhưng rất nhanh, mọi người phát hiện, chiếc xe mở đèn kia vậy mà lại dừng lại trước mặt bọn họ!

Hơn nữa còn là chiếc xe thể thao!

Cho dù những người này đều là dân chúng bình thường, nhưng trông hình dáng xe cũng có thể đoán được không hề rẻ.

Nhất là Tôn Lệ Lệ, là một người chuyên rửa xe, biết rất nhiều loại xe.

Nhãn hiệu xe này hình như gọi là Bugatti.

Đúng lúc này, cửa xe mở ra, Lâm Dật và Ngô Phi Dược lần lượt xuống xe.

"Sao anh lại tới đây!"

Bình thường, hai người đều là lén lút, hiện tại anh ấy giương cờ đến đây, Tôn Lệ Lệ bị làm cho giật nảy mình.

Điều quan trọng nhất chính là, anh ấy lại ngồi xe đua tới!

"Em trai anh trở về, nói muốn gặp em, anh cũng ngăn không được nó nên hai bọn anh mới tới đây." Ngô Phi Dược thật thà nói.

Ánh mắt của mọi người đều đồng loạt rơi xuống trên người Lâm Dật.

Lại nhìn xe mà cậu lái một chút, hình như rất có tiền thì phải.

"Chào chị dâu." Lâm Dật cười chào hỏi.

Một tiếng chị dâu này của Lâm Dật khiến cho Tôn Lệ Lệ cảm thấy xấu hổ.

"Đừng gọi lung tung."

Lâm Dật nở nụ cười, cảm thấy người này cũng không tệ lắm, lập tức đưa rượu và thuốc đã mua qua.

"Lần đầu gặp mặt, em tùy tiện mua ít đồ."

Nhìn thấy Lâm Dật đưa rượu và thuốc ra, người xung quanh, đều nhìn mà sửng sốt một chút.

Ít nhất cũng phải hơn năm ngàn tệ.

Em trai của cậu ta thật sự có tiền như vậy sao?

"Những, những vật này quá quý giá, nhanh lấy về đi, chúng tôi không thể nhận được." Cha của Tôn Lệ Lệ, Tôn Liên Trung nói.

"Cũng không có bao nhiêu tiền, cứ cầm lấy đi." Lâm Dật miễn cưỡng nhét đồ qua.

Mặc dù không giao tiếp quá nhiều, nhưng nhìn hành động của mấy người cũng có thể nhìn hẳn là một người giản dị.

"Đây là em trai anh, Lâm Dật, trước đó anh có thường xuyên nói đến với em, mở công ty tại Trung Hải, là người có tiền đồ nhất trong đám người bọn anh."

"Chào cậu, chào cậu."

Tôn Lệ Lệ liên tiếp gật đầu, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

Đây là đặc điểm riêng của những người dân chúng bình thường, đều cảm thấy không thích ứng nhìn thấy nhân vật giống như Lâm Dật.

"Anh cũng thật sự là, đến đây sao lại không nói trước với em, xem em đang mặc cái gì này." Tôn Lệ Lệ oán giận nói.

"Nó không cho anh gọi điện, anh cũng không có cách nào cả."

Tôn Lệ Lệ u oán liếc Ngô Phi Dược một chút, sau đó lại cười nhìn về phía Lâm Dật.

"Lão đệ, cậu lái xe vào đi, tôi sẽ rửa xe cho cậu."

"Đừng đừng."

Lâm Dật vội vàng từ chối, "Sao có thể để chị rửa xe cho em được."

Anh trai như cha, chị dâu như mẹ, Lâm Dật vẫn hiểu chút đạo lý này.

Trước đó nói đến đây rửa xe cũng chỉ là nói đùa một chút mà thôi.

"Chuyện này có là cái gì, không cần chú ý nhiều như vậy."

"Vậy cũng không được, đây là quy củ."

"Cậu cũng đừng khách khí với chị..."

"Con gái, chúng ta thật sự không rửa được xe này." Tôn Liên Trung nói:

"Phải đến chỗ chuyên nghiệp để rửa, con nhìn màu sơn của nó xem, vừa nhìn liền biết là đồ tốt."

Trong mắt Tôn Liên Trung lộ ra vẻ si mê.

Cho dù là người đàn ông nào đều không thể chống cự lại mị lực của siêu xe.

Giống như bản thân mình ở bất kỳ độ tuổi nào đều có thể gặp phải LSP(*).

(*)Đây là một thuật ngữ internet của Trung Quốc. Nó thường không được sử dụng trong cuộc sống thực. Nó dùng để chỉ những người háo sắc.

"Tiểu tử, xe này của cậu hẳn là không rẻ, hẳn là hơn 10 triệu đúng không?"

"Ngạch..."

Lâm Dật dừng một chút, "Thêm con số không nữa."

"Thêm con số không nữa sao?" Tôn Liên Trung ngây ngẩn cả người, "100 triệu?"

"120 triệu."

Tê _ _

Người xung quanh đều hít vào một ngụm khí lạnh.

"Xe này đắt như thế?"

"Xe cũng không đắt tiền lắm, chủ yếu là số lượng, chỉ có một chiếc như vậy, cho nên mới đắt một chút."

"Cả thế giới chỉ có một chiếc..."

Người xung quanh đều dùng một loại ánh mắt khác để nhìn Lâm Dật.

Lúc này mới phát hiện, người em trai này của Ngô Phi Dược thật không phải người bình thường.

Nếu không cũng mua không nổi xe tốt như vậy.

"Xe tốt như vậy, chúng tôi thật sự không rửa nổi, cũng không dám làm cho cậu."

"Thật ra cũng không có bao nhiêu tiền."

Há miệng ra chính là lão Versailles.

Bởi vì Lâm Dật và Ngô Phi Dược đến, Tôn Lệ Lệ bị đưa ra ngoài.

Bọn họ vốn định tìm một chỗ ngồi một chút để nói chuyện, nhưng đây lại là vùng ngoại thành, không có mấy chỗ như quán cafe.

Nhưng Tôn Lệ Lệ cũng rất gần gũi, mời Lâm Dật ăn kem que, trò chuyện với nhau rất vui vẻ, cho đến hơn mười giờ đêm, mới lái xe trở về.

Lâm Dật cũng chuẩn bị trở về báo cáo tình huống.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật mơ mơ màng màng thì bị Kỷ Khuynh Nhan đánh thức.

"Lúc này mới mấy giờ a."

"Đều đã hơn tám giờ, đoán chừng cơm cũng đã làm xong rồi." Kỷ Khuynh Nhan vội vã mặc quần áo.

"Làm xong thì làm xong thôi, đợi lát nữa anh sẽ xuống ăn."

Lâm Dật trở mình, chuẩn bị tiếp tục ngủ.

"Nếu như anh còn không đứng dậy thì mẹ Vương sẽ mắng người, tới nhấc ổ chăn của anh đó."

"Không có việc gì, bà ấy không dám nói anh, cũng chỉ có thể mắng anh thôi."

Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười rộ lên, "Vậy thì cũng phải dậy, hôm nay còn có rất nhiều chuyện đang chờ lấy hai chúng ta đây."

"Em không phải đã hẹn với Ngưng Nguyệt đi xem áo cưới và Tú Hòa rồi sao."

“Em ấy hôm nay có việc, chúng em đã hẹn ngày mai."

Kỷ Khuynh Nhan vén tóc, "Hôm nay chúng ta sẽ đi xem phòng, nếu có thời gian thì buổi chiều sẽ đi xem quần áo, đừng làm chậm trễ thời gian nữa, nhanh lên một chút."

"Vậy anh không ăn sáng nữa, chờ sau khi em cơm nước xong xuôi thì anh sẽ đi cùng."

"Nếu như anh mà còn không dậy, em sẽ gọi mẹ Vương lên nhấc lên ổ chăn của anh."

"Ai ai ai, em sao lại như vậy chứ."

Lâm Dật không tình nguyện rời giường, sau đó đi rửa mặt ăn cơm, rồi đi ra ngoài với Kỷ Khuynh Nhan, đi đến chỗ bán nhà tại Quốc Tế Vân Sơn Quảng Châu.

"Em có xem qua trên mạng, cảm thấy vị trí ở đây thật không tệ." Kỷ Khuynh Nhan kéo cánh tay Lâm Dật, "Anh lại đi xem một chút, nếu như không có ý kiến gì thì chọn cái này."

"Đi thôi."

Trước cửa chỗ bán phòng, hai người đẩy cửa vào.

Người trong đại sảnh, đều quay đầu theo bản năng.

Nhưng tại lúc này, chợt truyền đến một giọng nói nghi ngờ.

"Lâm Dật?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1553: Tính Cho Bọn Họ Rẻ Một Chút.

Chương 1553: Tính Cho Bọn Họ Rẻ Một Chút.

Nghe thấy có người gọi tên của mình, Lâm Dật nhìn qua phương hướng của giọng nói thì phát hiện là cái ăn mặc đồng phục nữ nhân.

Tuổi của người phụ nữ khoảng hơn hai mươi tuổi, tóc uốn xoăn, mặc đồng phục màu đen, lộ ra vẻ khôn khéo mà già dặn.

Nhìn gương mặt của người phụ nữ, Lâm Dật cảm thấy khá quen, giống như đã gặp qua ở đâu đó.

Suy nghĩ kỹ một hồi mới lên tiếng:

"Dương Liễu?"

"Các người có quen biết sao?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi theo bản năng.

"Là bạn học cấp ba của anh, không nghĩ tới lại gặp ở đây."

"Bạn học cấp ba?" Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật với ý vị sâu xa, "Không phải là mối tình đầu của anh đó chứ."

"Lúc đi học, anh luôn không để ý đến chuyện bên ngoài, là một học sinh chăm ngoan chỉ một lòng đọc sách, làm sao có thể làm loại chuyện lung ta lung tung kia được."

"Lấy đầu óc này của anh, nếu như chỉ một lòng đọc sách thì có lẽ đã có thể thì vào trường của em rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Đoán chừng lúc anh đi học, đều dành hết thời gian lên người những nữ sinh khác, nếu không cũng không thể qua nhiều năm như vậy mà còn có nữ bạn học nhận ra anh."

"Lớn lên thì đẹp trai, lại còn có tiền, đây cũng là lỗi của anh sao?"

"Hừ, chính là anh sai."

Lúc này, cô gái tên là Dương Liễu đi về phía Lâm Dật, "Các người đến xem nhà sao?"

Lâm Dật quét mắt nhìn bảng tên trước ngực của cô, là cố vấn tiêu thụ của Vân Sơn Quốc Tế.

"Đúng rồi, tới xem nhà một chút."

Dương Liễu quan sát Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan một lúc.

Trong lòng không khỏi hơi xúc động.

Lúc trước khi còn đi học, mình đã viết thư tình cho anh ta, nhưng sau đó anh ta lại không thèm phản ứng đến mình.

Cô vốn dĩ đã quên việc này rồi, hôm nay nhìn thấy Lâm Dật lại bỗng nhiên nghĩ tới.

"Nghe nói sau khi anh tốt nghiệp vẫn luôn ở Trung Hải, giờ sao lại trở về Quảng Châu mua phòng ốc rồi? Có phải là tại Trung Hải áp lực quá lớn hay không?"

"Chỉ là mua căn nhà, không có quan hệ gì với áp lực cả."

"Ha ha." Dương Liễu cười khẽ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Rõ ràng chính là không sống nổi tại Trung Hải nữa, sau đó mới về Quảng Châu, thế mà còn che che giấu giấu.

"Các người có thể xem thử nhà ba phòng của Vân Sơn Quốc Tế. hiện tại đang đặt móng, hiện tại đang được hình thành, rẻ hơn nhiều so với các nhà thương mại khác không ít, giá cả rất lợi ích thực tế."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn thoáng qua Dương Liễu, cô vốn dĩ cũng không để ý đến cô ta, nhưng nói gần nói xa, cô luôn cảm thấy cô ta đang xem thường Lâm Dật.

"Tiểu Dương, cô quen biết hai vị khách hàng đó sao?"

Người nói chuyện chính là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, ăn mặc rất chỉnh tề, đeo kính, mang đến cho người ta một loại cảm giác hào hoa phong nhã.

Tên của anh ta gọi Chu Bình, là tổ trưởng tổ một tổ tiêu thụ của Vân Sơn Quốc Tế.

"Anh ta là bạn học cấp ba của tôi."

"Nếu như đã có quen biết, vậy thì cô phụ trách hai khách hàng này đi." Chu Bình nói:

"Lúc nói chuyện cũng thuận tiện hơn một chút."

"Điều này e rằng không được, bạn trai tôi sắp tới đây, có lẽ sẽ không có thời gian."

"Là muốn xin phép nghỉ ra ngoài sao?"

"Không phải, không phải." Dương Liễu nói:

"Tôi và bạn trai tôi muốn kết hôn, chuẩn bị mua một phòng nhỏ ở đây, cho nên lát nữa hai chúng tôi cũng phải nhìn nhà, không có cách nào giới thiệu cho bọn họ được."

Két két _ _

Đúng lúc này, cửa của trung tâm tiêu thụ bị đẩy ra.

Một người đàn ông trẻ tuổi đi vào từ bên ngoài, nhìn bộ dáng thì khoảng tầm ba mươi.

Mặc quần áo bình thường, tóc tai tỉ mỉ, trên tay còn cầm lấy một chìa khóa xe BMW.

"Anh yêu, em ở chỗ này."

Nhìn thấy người đàn ông tiến vào, Dương Liễu vẫy tay, anh ta lập tức đi về phía cô ta.

Nhưng lúc đi tới, người đàn ông cầm chìa khóa xe BMW nhìn thấy Lâm Dật cùng Kỷ Khuynh Nhan, không khỏi đánh giá vài lần trên người bọn họ.

Hai chân tinh tế được quần bò bao phủ, áo khoác màu đen áo thể hiện rõ khí chất, lại phối với ngũ quan và dáng người không thể bắt bẻ kia.

Đừng nói là trong cuộc sống hiện thực, dù là trong vòng giải trí cũng không thể gặp được phụ nữ xinh đẹp như vậy.

"Lâm Dật, tôi giới thiệu cho anh một chút, đây là bạn trai tôi Đỗ Ninh, buôn bán nhập khẩu xe song song."

"Đúng là rất thật lợi hại." Lâm Dật thuận miệng trả lời một câu.

Anh ngửi thấy chút mùi vị giả trang từ trên người Dương Liễu.

"Liễu Liễu, cũng giới thiệu cho anh một chút đi." Đỗ Ninh nói.

"Anh ấy là bạn học cấp ba của em, tên là Lâm Dật, người bên cạnh hẳn là bạn gái của anh ấy." Dương Liễu nói:

"Trước đó vẫn luôn làm việc tại Trung Hải, không nghĩ tới còn gặp mặt ở chỗ này."

"Làm việc tại Trung Hải sao còn về Quảng Châu mua nhà vậy?"

"Anh sao có thể nói như vậy chứ."

Dương Liễu nói:

"Áp lực tại Trung Hải lớn như vậy, một phòng nhỏ bất kỳ thôi đã hơn 10 triệu. Đó đâu phải là nơi cho người bình thường ở, không sống được ở đó nữa thì về Quảng Châu mua nhà không phải là chuyện rất bình thường sao."

"Em nói cũng đúng, ở Quảng Châu thì chỉ cần mấy triệu đã có thể mua được một căn nhà không tệ, quả thực rẻ hơn bên Trung Hải nhiều."

Tuy giọng nói của Dương Liễu không lớn, nhưng lấy thính lực của Lâm Dật đương nhiên là nghe được rõ ràng.

Tôi con mẹ nó trêu chọc cô à, mới tới đã trang bức rồi?

"Lâm Dật, chúng tôi cũng phải xem nhà, không nói chuyện với anh nữa."

Nói xong, Dương Liễu nhìn về phí tổ trưởng Chu Bình rồi nói:

"Tổ trưởng, tôi không có thời gian phụ trách, anh tìm người tiếp đãi bọn họ đi."

“Đi làm việc của cô đi, vừa lúc tôi cũng không có việc gì, để tôi phụ trách hai khách hàng là được rồi."

"Anh dẫn bọn họ đi xem mấy căn nhà ba năm, giá phòng đó tương đối rẻ, sau đó lại giảm cho họ một chút, tiền đặt cọc nhớ làm thấp một chút, nếu không thì sẽ là một khoản chi tiêu không nhỏ."

"Tôi biết phải làm sao, yên tâm đi." Chu Bình nói:

"Còn hai người thì sao, không đi xem nhà ba năm sao? Mua nhà đủ năm quả thực rất có lời."

"Chúng tôi định sang năm kết hôn, mua phòng theo năm sẽ không còn kịp." Dương Liễu vừa cười vừa nói:

"Hơn nữa bạn trai tôi có điều kiện, mua nhà hơn 200 mét vuông cũng không cần cho vay, không cần thiết phải mua mấy loại nhà đó."

"Vậy được rồi, bận việc của các người đi, tôi mang hai vị khách hàng này đi xem một chút."

Chu Bình có chút cảm thán, người phụ nữ tóc dài này tốt hơn nhiều so với Dương Liễu, nhưng tìm được người đàn ông giống nhau, cuộc sống tương lai khẳng định là có khoảng cách.

Dương Liễu nhìn Lâm Dật một chút, "Chúng tôi đi trước, phương diện giá tiền nhất định sẽ lấy thấp nhất cho anh, anh cứ yên tâm về chuyện này."

Kỷ Khuynh Nhan: . . .

Lâm Dật: . . .

Thật mẹ nó cảm ơn ngươi tám đời tổ tông nhà cô.

Lâm Dật không thèm quan tâm đến Dương Liễu, nói với Chu Bình:

"Mang bọn tôi đi xem nhà ba năm một chút đi."

"Được rồi, tiên sinh nữ sĩ mời tới bên này."

Dựa theo hướng dẫn của Chu Bình, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đi tới.

"Chúng ta không phải muốn mua biệt thự sao, còn nhìn nhà bình thường làm gì?"

"Anh trai gần nhất mới có bạn gái, anh cảm thấy cũng không tệ lắm, tuổi của bọn họ cũng không nhỏ, nếu như mà thuận lợi thì trễ nhất là năm sau, cũng sẽ nói tới chuyện cưới gả. Anh muốn mua một phòng nhỏ cho anh ấy."

"Như vậy không tốt lắm đâu." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Anh mua biệt thự cho Ngưng Nguyệt mà chỉ đưa cho anh trai một căn nhà bình thường?"

"Đưa nhà bình thường cho anh ấy cũng chưa chắc là đã nhận huống chi là biệt thự." Lâm Dật nói:

"Nếu không hiện tại, anh ấy cũng không có khả năng đi làm tài xế xe vận tải."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1554: Chúng Tôi Muốn Xem Biệt Thự Một Chút.

Chương 1554: Chúng Tôi Muốn Xem Biệt Thự Một Chút.

"Anh nói cũng đúng, anh trai trong nhà bình thường đều thích sĩ diện, không giống em trai em gái, đều yên tâm thoải mái khi cầm đồ của anh."

"Không phải sao." Lâm Dật nói:

"Nhờ có Kỷ Khuynh Nhan em, nếu em mà là Elon Musk, nó sẽ bắt em lấy tên lửa làm của hồi môn cho nó luôn cũng không chừng."

Kỷ Khuynh Nhan cười ra tiếng, cảm thấy vẫn là Lâm Dật hiểu rõ Quách Ngưng Nguyệt.

Cô ấy còn thật sự có thể làm ra chuyện này.

"Vậy anh định mua nhà rộng bao nhiêu?"

"Ừm. . ." Lâm Dật nói thầm một chút, "Nhà ba phòng hơn một trăm m2 hai phòng ngủ một phòng khách, nếu không có hài tử cũng không ở được."

"Hơn 100 m2 có phải là có chút nhỏ hay không? Mua cái lớn một chút?"

"Đối với dân chúng bình thường thì nhà như vậy đã lớn rồi, lớn nữa thì có chút xa xỉ, đoán chừng anh ấy cũng sẽ không muốn." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa hôm nay chúng ta cũng chỉ là đến xem, cũng không nhất định mua, chủ yếu vẫn là mua biệt thự của làm hồi môn."

"Đúng vậy."

Một hàng ba người, đến tòa nhà ba năm, nhưng nhìn vẻ mặt cả hai người thì hình như cũng không hài lòng lắm.

Cho dù là khu thiết kế nhỏ hay là địa lý vị trí, cảm giác đều kém một chút.

Khiến cho hai người phủ định ở trong lòng.

"Được rồi, không xem nữa." Lâm Dật nói.

Chu Bình phía sau ngơ ngác một chút, "Hai vị không tính xem nữa sao?"

"Cảm thấy vị trí không tốt lắm, nên không xem nữa."

"Tiên sinh, là như vậy, so với năm một và hai thì nhà thuộc năm ba này quả thực kém một chút về vị trí địa lý, nhưng không cần so sánh với tiểu khu khác, như vậy đã vô cùng tốt rồi." Chu Bình nói:

"Hơn nữa, hiện tại còn là phòng theo năm, giá cả vô cùng thực tế, vừa rồi tôi đã xem kĩ, tổng cộng chỉ còn hai mươi mấy căn. Nếu như bỏ lỡ cơ hội lần này thì có lẽ thật sự mua không được nhà như vậy nữa đâu."

"Không sao cả, chúng tôi đi xem mấy căn còn lại một chút."

Nói xong, Lâm Dật mang theo Kỷ Khuynh Nhan, đi về phía hai cái bàn cát khác.

Cùng lúc đó, Dương Liễu và bạn trai của cô Đỗ Ninh, đang xem nhà trước một bàn cát.

Bởi vì cô chính là nhân viên tiêu thụ ở chỗ này, rất nhanh đã chọn lựa ra mấy căn có giá cả đặc biệt tốt.

Nhưng tâm tư của Đỗ Ninh dường như không ở trên việc chọn nhà, trong đầu tất cả đều là khí chất đoan trang của Kỷ Khuynh Nhan.

"Bạn học của em làm nghề gì?"

Đỗ Ninh có chút buồn bực, điều kiện cũng bình thường, sao có thể tìm được bạn gái xinh đẹp như vậy?

"Anh ấy là cô nhi, lớn lên ở cô nhi viện." Dương Liễu nói:

"Đại học học Khoa học tự nhiên Trung Hải, sau khi tốt nghiệp thì không có liên hệ."

Dương Liễu cũng không có phát hiện ra ý tứ của Đỗ Ninh trong lời nói, mà nói tiếp:

"Lấy bằng cấp của anh ta, tại Trung Hải cũng là mù chữ, nhất định là không sống được nữa, cho nên mới chạy về Quảng Châu. Nhưng anh ta có thể tới đây mua nhà, cũng khiến cho em cảm thấy khá ngạc nhiên, dù sao Vân Sơn Quốc Tế là tiểu khu cấp cao, người bình thường đều mua không nổi."

Vừa nghĩ tới Lâm Dật, Dương Liễu liền có chút thổn thức.

Cũng may năm đó mình viết thư tình mà anh ta không đồng ý, cũng coi là thành toàn cho mình.

Xã hội bây giờ hiện thực như thế, nếu như không có cha mẹ trợ giúp, muốn muốn mua nhà là chuyện không thể.

Nhìn lại bạn trai Đỗ Ninh của mình, mặc dù không đẹp trai như Lâm Dật, nhưng điều kiện của gia đình rất không tệ.

Không chỉ lái xe hơn một triệu xe, còn có tiền đặt cọc nhà hơn

200 m2, điều này còn quan trọng hơn giá trị nhan sắc.

"Cô nhi sao?"

Đỗ Ninh nói:

"Không có cha mẹ giúp đỡ mà dám đến đây mua phòng ốc sao?"

"Em đoán bọn họ cũng chỉ là đến xem, lát nữa sẽ đi, loại tiểu khu cấp cao này không thích hợp với bọn họ. . . A, sao các người lại tới đây?"

Còn chưa nói xong, Dương Liễu nhìn thấy Lâm Dật cùng Kỷ Khuynh Nhan đang đi về phía mình, khiến cô có vẻ ngoài ý muốn.

Nhà một kỳ đều thuộc nhà giàu, diện tích nhỏ nhất cũng là 98 m2, mà đã bán với giá 43800 một mét vuông, cũng không phải nhà mà dân chúng bình thường có thể mua nổi.

"Chẳng lẽ tôi không thể tới sao?"

"Tôi không có ý đó, chủ yếu là nơi này đều là cho nhà giàu, về mặt giá cả không rẻ như nhà ba kỳ, người tới đây xem bình thường đều không thiếu tiền."

"Ý của cô là tôi thiếu tiền?"

Dương Liễu ngơ ngác một chút, sau đó cười cười.

Phát hiện lời nói của mình quả thật có chút không đúng.

Tuy giai cấp của hai người đang chậm rãi kéo ra, nhưng cho dù nói thế nào đều là bạn học, nên giữ cho nhau chút thể diện.

"Tôi không phải có ý đó, chẳng qua là cảm thấy giá nhà ở đây tương đối cao hơn so với nhà ba kỳ. Nếu như dự tính chưa đủ thì nên sang bên kia xem mới đối tốt." Dương Liễu nói:

"Nếu có thể mua được nhà giá thấp, lại có thể hưởng thụ sự phục vụ của bất động sản Vân Sơn Quốc Tế, một công đôi việc."

"Vậy thật sự là phải cảm ơn cô rồi."

Lâm Dật không có quan tâm đến Dương Liễu, mà mang theo Kỷ Khuynh Nhan bắt đầu đi dạo xung quanh.

"Tiên sinh, nhà một kỳ đều là những căn có diện tích vừa và lớn, có 98m2 đến 328 m2, anh muốn mua nhà rộng bao nhiêu, tôi có thể giới thiệu cho các người một chút."

"150-160 m2, ba phòng ngủ một phòng khách, nam bắc thông thấu, có căn nhà như này không."

"Có có."

Chu Bình lấy một quyển sách tuyên truyền qua, tìm mấy căn nhà phù hợp với điều kiện mà Lâm Dật đưa ra.

"Tiên sinh, đều ở chỗ này."

Lâm Dật tiếp nhận tập sách, rồi cùng nghiên cứu với Kỷ Khuynh Nhan.

Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của hai người, Dương Liễu và Đỗ Ninh đều có chút ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ lại còn thật sự muốn mua?

Bọn họ có thể mua nổi sao?

Không thể nào.

Hai người đã không còn tâm trạng xem nhà của mình nữa, đều đem ánh mắt dừng lại ở trên người Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan.

Hơn nữa Chu Bình cũng giống như vậy, không nghĩ tới tùy tiện tiếp khách hộ, lại còn thật sự có mục đích mua nhà.

"Tiên sinh, nữ sĩ, cảm thấy mấy phòng nhỏ này thế nào? Có vừa ý hay không, tôi sẽ giới thiệu chi tiết cho các người một chút."

"Không cần đâu, để chúng tôi tùy tiện xem là được."

"A a, được."

"Này, đúng là lãng phí cảm tình của em." Dương Liễu nói:

"Biết giả bộ đó, em còn tưởng rằng thật sự muốn mua nhà, chúng ta đừng quan tâm đến bọn họ nữa, tiếp tục xem nhà của chúng ta đi."

"Được."

"Biệt thự của các người ở đâu, chúng tôi muốn đi xem."

“Xem biệt thự sao?"

Bọn người Chu Bình và Dương Liễu đều ngây ngẩn không nói nên lời.

Nhà bình thường cũng không mua nổi, thế mà còn muốn xem biệt thự, định lấy người khác ra làm trò tiêu khiển sao?

"Hai người đây là định xem biệt thự sao?" Chu Bình hỏi theo bản năng.

Trên thực tế, anh không quá nguyện ý mang hai người đi qua.

Ý nghĩ của anh cũng giống như Dương Liễu.

Để cho mình mang đi xem biệt thự chính là chuyện lãng phí thời gian a.

"Ừm, muốn đi qua nhìn một chút."

"Khu triển lãm biệt thự ở tầng hai, nếu như hai vị muốn xem, tôi có thể mang hai người đi lên."

"Đi thôi, đi qua nhìn một chút."

Lâm Dật còn có chút ấn tượng, trước đó mua nhà cho Trầm lão đại tại Trung Hải thì khu triển lãm biệt thự có vẻ như cũng ở tầng hai.

Không nghĩ tới Quảng Châu cũng giống như vậy.

Chu Bình không có cách nào khác, khách hàng đưa ra yêu cầu, cho dù mình không nguyện ý, cũng phải dẫn người ta đi lên xem một chút.

Thật sự là đủ xui xẻo.

"Lâm Dật, chúng ta đều là bạn học, hiểu rõ tình huống của nhau, anh đừng làm chậm trễ thời gian của tổ trưởng chúng tôi nữa."

Dương Liễu cũng đã nhìn ra, tổ trưởng không muốn mang bọn họ đi lên, chỉ là hoàn toàn bất đắc dĩ mà thôi.

Cho nên cô muốn đứng ra nói giúp anh một câu.

"Có chút thời gian thì nên đi xem những căn nhà còn lại đi, không cần thiết phải diễn những thứ này ở trước mặt tôi đâu."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1555: Cô Gia Đến Cửa.

Chương 1555: Cô Gia Đến Cửa.

"Tôi có gì mà phải diễn ở trước mặt cô vậy? Cô đẹp hơn bạn gái của tôi sao?"

Kỷ Khuynh Nhan cố hếch thẳng sống lưng, lúc này không thể thua được.

Phốc phốc _ _

Người xung quanh không nhịn được mà cười ra tiếng, Dương Liễu cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Bản thân mình thật sự là không bằng người ta.

"Được thôi, cũng chỉ là tên điểu ti, không cần thiết chấp nhặt với anh ta làm gì." Đỗ Ninh khuyên.

"Anh nói đúng, chúng ta xem nhà của chúng ta, không để ý bọn họ nữa!"

Nhìn thấy ba người đi lên tầng hai, Dương Liễu vừa tức vừa buồn bực.

Lúc đi học còn không phát hiện ra anh ta có thể giả bộ tới như vậy.

Thật sự cho rằng đi xem biệt thự một chút thì người khác sẽ cho rằng anh là người có tiền sao?

Một chút bố cục đều không có.

Sau khi tranh chấp nhỏ giữa hai bên kết thúc, Dương Liễu và bạn trai của cô tiếp tục xem nhà tại tầng một.

"Thì ra biệt thự của các em triển lãm trên tầng hai." Đỗ Ninh nói.

"Em nhớ rằng trước đó có đề cập việc này với anh rồi mà." Dương Liễu nói:

"Đang còn tốt, sao lại hỏi chuyện này?"

"Em đoán xem vừa rồi, anh nhìn thấy gì ở bãi đỗ xe trước cửa ra vào?" Đỗ Ninh nói với vẻ thần bí.

"Nhìn thấy nhân vật lớn nào đó sao?"

"Không phải là người, là xe!"

"Xe thì có gì đáng xem." Dương Liễu không để tâm lắm:

"BMW đời 7 của anh hơn một triệu mà, có thể có mấy xe tốt hơn xe anh được chứ?"

"Đều nói nữ nhân các người tóc dài kiến thức ngắn, đúng thật là không sai." Đỗ Ninh nói:

"Nếu thật sự là một chiếc xe bình thường, anh có thể kích động như vậy à, em đừng quên, nhà anh chính là nhập khẩu xe song song."

"Em biết mà, cho nên em mới phát hiện được điều kỳ quái. Anh không phải là thường xuyên nhìn thấy xe sang trọng mấy triệu sao, có đến mức thần bí như vậy không." Dương Liễu nói:

"Lại nói, anh không phải là mê xe sao, cơ bản đều gặp qua mấy loại xe to to nhỏ nhỏ kia một lần, kích động như vậy làm gì."

"Em sai rồi, anh chưa từng thấy qua chiếc xe kia, là lần đầu tiên gặp." Đỗ Ninh nói:

"Hơn nữa tất cả xe trong đại lý nhà bọn anh cộng lại đều không đáng tiền bằng chiếc xe kia của người ta."

Dương Liễu có chút mơ hồ, "Em nhớ trước đây anh nói với em, toàn bộ xe trong đại lý nhà anh cộng lại hình như là hơn 70 triệu, còn có xe đắt như vậy sao?"

"Đương nhiên, là Bugatti Voice Night, giá 120 triệu, toàn cầu chỉ có một chiếc!" Đỗ Ninh có chút kích động, nói:

"Nghe nói sau khi xe xuất xưởng thì đã bị một phú hào thần bí mua đi. Anh còn cho rằng là phú hào nước ngoài, không nghĩ tới lại bị người Hoa chúng ta mua đi, thật sự là quá có tiền."

"Xe 120 triệu. . ."

Dương Liễu cũng có chút rung động, cô thấy qua người cầm 120 triệu mua phòng ốc, lại chưa từng thấy người cầm 120 triệu đi mua xe!

"Đoán chừng là những phú hào đỉnh cấp kia, nếu không thì ai có thể bỏ nhiều tiền như vậy để mua một chiếc xe chứ."

"Cho nên lúc đến đây, anh đã chụp mấy tấm ảnh trước xe." Đỗ Ninh nói:

"Anh đoán là phú hào thần bí là đến chỗ các em mua phòng ốc, nhưng lại không thấy ở tầng dưới, có lẽ là đang xem biệt thự ở tầng hai."

"Đó là đương nhiên, có thể lái xe tốt như vậy, sao có thể mua nhà bình thường được." Dương Liễu nói:

"Được rồi, chúng ta cũng đừng thảo luận về người khác nữa, xem nhà trước đi."

"Ừm."

"Lâm tiên sinh đi thong thả, cẩn thận bậc thang."

Ngay tại lúc hai người tiếp tục chọn nhà thì nhìn thấy Chu Bình đưa Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đi xuống.

Đồng thời hấp dẫn ánh mắt của Dương Liễu và Đỗ Ninh ánh.

"Không phải đi xem biệt thự sao, nhanh như vậy đã xuống rồi." Đỗ Ninh nói thầm.

"Biệt thự tại Vân Sơn Quốc Tế chúng ta có danh tiếng lừng lẫy tại Quảng Châu, tùy tiện lấy ra một bộ cũng đều hơn hai, ba triệu, nhất là biệt thự bên ngoài mới hoàn thành sáu tháng cuối năm, con số di động đã lên đến 780 triệu, chỉ với cái giá này thôi đã có thể hù chết bọn họ hù."

"Đúng vậy."

Lúc này, ba người đã đi tới cửa, khóe miệng Chu Bình đều đã muốn ngoác đến mang tai.

"Lâm tiên sinh, đây là phương thức liên lạc của tôi, nếu như sau này ngài còn có nhu cầu mua nhà thì trực tiếp gọi điện thoại cho tôi là được. Tôi nhất định sẽ cho anh giá cả tốt nhất."

"Tổ trưởng, không sai biệt lắm là được rồi, tôi đoán bọn họ sau này sẽ không tới nữa đâu." Dương Liễu nói:

"Nhà tại Vân Sơn Quốc Tế chúng ta cũng không phải là rau cải trắng, không phải ai đều có thể mua nổi."

"Cô nói cái gì đó!"

Chu Bình hét một tiếng, "Nhanh xin lỗi Lâm tiên sinh cho tôi!"

"Đang còn tốt, tại sao tôi phải xin lỗi anh ta chứ?"

"Lâm tiên sinh vừa mới mua biệt thự số một của chúng ta với giá 780 triệu, cô nói xem có nên xin lỗi hay không!"

"Mua biệt thự số 1. . ."

Dương Liễu lúc này cảm thấy sửng sốt, thét to:

"Tổ trưởng, anh nói cái gì, anh ta lại mua vua biệt tự của Vân Sơn Quốc Tế chúng ta sao!"

"Không sai, tiền đã gửi qua tài khoản, chẳng lẽ cô còn không tin?"

Mơ hồ!

Choáng váng!

Dương Liễu và Đỗ Ninh đều đứng ngốc tại chỗ, không có cách nào tiếp nhận chuyện Lâm Dật mua biệt thự!

"Anh, anh không phải không sống được tại Trung Hải nữa nên mới đến Quảng Châu mua nhà sao, sao lại như thế. . ."

"Ai nói tôi không sống được Trung Hải nữa vậy?" Lâm Dật hỏi lại:

"Tôi đến đây mua nhà, là để làm của hồi môn cho em gái tôi, không có quan hệ gì với cuộc sống của tôi cả?"

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức kinh ngạc!

Mua một căn biệt thự 780 triệu lại là của hồi môn cho em gái!

Chẳng lẽ nhà có tiền thì đều kết hôn như vậy sao?

"Còn đứng ngây đó làm gì!" Chu Bình lại hừ lạnh một tiếng, "Nhanh xin lỗi Lâm tiên sinh đi!"

"Lâm, Lâm Dật, thật sự xin lỗi, tôi không biết. . ."

"Không biết tôi có tiền như vậy đúng không?"

"Thật, thật sự xin lỗi."

Lâm Dật bất đắc dĩ lắc đầu, ôm eo Kỷ Khuynh Nhan cùng đi ra khỏi trung tâm tiêu thụ.

"Nhanh đi đưa tiễn Lâm tiên sinh!" Chu Bình hận rèn sắt không thành, nói:

"Tốt xấu các người cũng là bạn học, tài nguyên lớn như vậy mà cô cũng không cần sao?"

"Đúng đúng đúng, tôi đã biết."

Theo bước chân của Chu Bình, Dương Liễu vội vàng đi theo ra ngoài, đưa Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan ra trung tâm tiêu thụ.

Nhưng một giây sau, Dương Liễu và Đỗ Ninh lại sửng sốt lần nữa!

Bởi vì hai người nhìn thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, vậy mà ngồi lên chiếc xe Voice Night 120 triệu kia!

Dương Liễu và Đỗ Ninh liếc nhau một cái, trên trán rịn ra từng trận mồ hôi lạnh.

Ai cũng không nghĩ tới, phú hào không thể nào so sánh trong miệng bọn họ, lại là bạn họ mà mình xem thường!

"Mua nhà 780 triệu, lái xe 120 triệu, bạn học kia này của em rốt cuộc là làm nghề gì, thế mà lại có tiền như vậy!"

Dương Liễu không trả lời Đỗ Ninh, trong lòng đang oán thầm:

"Nếu như mình biết rõ những thứ này thì đã sớm câu dẫn người ta, còn liên quan đến anh sao."

Dưới sự hâm mộ của người khác, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan rời đi.

"Buổi chiều có làm cái gì không?" Lâm Dật hỏi.

"Đi Thái Cổ Hối, mua quần áo cho mẹ Vương và chú Triệu."

"Mua cho mẹ anh thì cũng được, nhưng cha anh đã nói rồi sẽ không tham gia hôn lễ."

"Như vậy sao được chứ, cho dù có không nỡ cũng nhất định phải đi."

"Nếu như nói như vậy, anh còn có một vấn đề muốn hỏi." Lâm Dật nói:

"Chờ lúc hai chúng ta kết hôn thì cha vợ của anh sẽ đi sao?"

"Đương nhiên rồi, đoán chừng sẽ cao hứng không ngậm miệng được."

"Không phải vậy chứ, ghét bỏ em như thế sao?"

"Mới không phải đâu."

"Nhà anh ở Quảng Châu, nhà chúng em tại Trung Hải, anh kết hôn với em, tương đương với nhà chúng em sẽ có thêm một cô gia đến cửa, cha em đương nhiên là cao hứng rồi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1556: Kẻ Có Tiền Chân Chính.

Chương 1556: Kẻ Có Tiền Chân Chính.

"Đột nhiên cảm giác rất thua thiệt nha."

Kỷ Khuynh Nhan nghiêng người sang, cười híp mắt sờ lên mặt Lâm Dật.

"Nếu như anh cảm thấy thua thiệt, nhà chúng em có thể đưa sính lễ. Nếu như không muốn ở Cửu Châu Các, em có thể mua một nhà nhỏ, viết ngươi tên cũng được, anh cảm thấy thế nào?"

"Vậy đứa bé cũng theo họ em sao?"

"Em thật ra không có yêu cầu gì đối với chuyện này." Kỷ Khuynh Nhan nói với vẻ rất hả hê:

"Nhưng mà cũng có thể theo họ em."

"Da em thật sự là càng ngày càng dày."

Lâm Dật bóp gương mặt mềm mại của Kỷ Khuynh Nhan, tựa như là gạo nếp, xúc cảm vô cùng tốt, giống như một vị trí nào đó.

"Đừng lộn xộn nữa, chuyên tâm lái xe đi."

"Tuân mệnh."

Hơn nửa giờ sau, Lâm Dật lái xe đến Thái Cổ Hối.

Là nơi phồn hoa nhất Quảng Châu, Thái Cổ Hối xưa nay không thiếu kẻ có tiền, vô số mỹ nữ, xe sang trọng khắp nơi, còn là nơi tập trung của vô số LSP.

Lúc này, một chiếc Ferrari 488, đỗ vào bãi đỗ xe, một người đàn ông trẻ tuổi nhuộm tóc màu xám trắng, ló đầu ra từ trong cửa sổ xe.

"Người phía trước có thể nhường một chút hay không, chưa thấy qua siêu xe à, chụp mãi như vậy không cảm thấy mình rất phiền sao."

Bị chủ xe mắng một câu, người vây quanh chụp hình, đều lộ vẻ tức giận lui về phía sau.

"Đúng là một đám điểu ti nghèo, dáng vẻ chưa thấy qua sự đời."

"Tốt xấu gì xe của anh cũng là xe hơn 4 triệu, không có nhiều tại Quảng Châu, những người này đương nhiên sẽ hâm mộ."

Nữ sinh chân dài ngồi ghế cạnh tài xế nói.

"Nhưng anh thấy mấy người này thật phiền, nếu không phải hôm nay đi cùng em thì anh cũng sẽ không lái chiếc xe này. Nếu như bị bọn họ làm xước sơn xe thì chẳng phải anh sẽ đau lòng chết sao."

"Hắc hắc, cám ơn anh yêu." Nữ sinh chân dài hôn nam sinh một cái, "Nhưng em chính là yêu thích loại cảm giác được người vây xem này, cứ để bọn họ hâm mộ đi."

"Nói cũng đúng, xe tốt như vậy, đoán chừng bọn họ cũng không gặp được mấy lần. Anh sẽ lái chậm một chút, để em thể nghiệm cảm giác này thêm một chút."

"Ừm, anh yêu thật tốt."

Tích tích tích _ _

Ngay tại lúc hai người đang hưởng thụ ánh mắt cực kỳ hâm mộ của người khác, chợt nghe có người ấn còi phía sau.

"Mẹ nhà nó, người nào dám ấn còi ở phía sau, không biết ông đây lái Ferrari sao!"

Nam sinh tóc xám hầm hầm xuống xe, nhưng một giây sau thì ngây ngẩn cả người!

"Anh yêu, anh làm gì đi chứ."

Nam sinh tóc xám không nói chuyện, vội vàng lên xe.

"Sao thế?"

"Xe đằng sau là Bugatti Voice Night, giá 120 triệu, chúng ta không thể trêu vào người như này, vẫn nên đi nhanh một chút đi."

"Xe 120 triệu!"

Nữ sinh chân dài cảm thấy kinh ngạc, vội vàng thò đầu ra, bất ngờ phát hiện chiếc xe quái vật khổng lồ màu đen kia quả thực bá khí hơn nhiều so với chiếc Ferrari 488 của mình.

Nhìn thấy Ferrari phía trước di chuyển, Lâm Dật thuận thế chạy đến bãi đỗ xe.

Cùng lúc đó, một đám người cũng xông tới, tranh nhau chụp ảnh.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, nam sinh cầm điện thoại di động chụp ảnh đều thay đổi cameras, nhắm ngay vào Kỷ Khuynh Nhan.

Người phụ nữ cao gầy này hấp dẫn hơn nhiều so với chiếc xe thể thao kia.

Nhìn thấy người khác cầm điện thoại di động điên cuồng chụp mình, Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy không thích ứng, cô kéo cánh tay Lâm Dật nhỏ giọng nói:

"Chúng ta vẫn là đi nhanh đi."

Lâm Dật cũng biết da mặt Kỷ Khuynh Nhan mỏng, chịu không được trường hợp như vậy, liền đưa cô đến trung tâm mua sắm.

Đúng lúc này, nhân viên quản lý bãi đỗ xe chạy tới.

"Tiên sinh, có thể thương lượng với anh chuyện này không?"

"Chuyện gì vậy?"

"Anh có thể đừng đỗ xe ở đây được không?"

"Đây không phải bãi đỗ xe sao? Không đỗ ở đây thì đỗ ở đâu?"

"Tôi nghe người khác nói, xe này của anh hình như rất đắt, hơn 100 triệu. Chúng tôi đã nhận thầu bãi đỗ xe này, nếu như lỡ đụng phải thì chúng tôi không chịu nổi trách nhiệm này."

"Ngạch. . . Bên cạnh còn có chiếc Ferrari kia mà? Cùng là siêu xe, người ta có thể đỗ vậy tại sao tôi lại không thể?"

"Chiếc Ferrari 488 kia cũng chỉ hơn 4 triệu, đoán chừng còn không đáng tiền bằng mấy cái đèn của xe anh, dùng bảo hiểm là có thể bồi thường." Nhân viên quản lý nói với vẻ khó khăn:

"Nhưng xe này của anh không được, cho dù bồi thường toàn bảo hiểm, chúng tôi cũng không chịu nổi trách nhiệm này."

"Các người trông coi giúp tôi một chút là được, nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì tôi sẽ chịu tổn thất." Lâm Dật nói:

"Cũng không đáng bao nhiêu tiền, không cần khẩn trương như vậy."

"Không, không đáng bao nhiêu tiền. . ."

Nhìn thấy Lâm Dật nói nhẹ nhàng như thế, những người chụp hình đều bị hào khí của anh chấn nhiếp.

"Đây mới là kẻ có tiền thật sự, lái chiếc xe hơn 100 triệu, thế mà còn nói không đáng bao nhiêu tiền."

"Tuy đều là kẻ có tiền, nhưng chênh lệch đúng là rất lớn, lái chiếc Ferrari hơn 4 triệu mà đã chảnh muốn lên trời, trên thực tế còn không mua nổi mấy cái đèn xe của người ta."

"Người kia nhiều lắm chỉ được xem như nhà giàu mới nổi, đoán chừng cũng là bớt ăn bớt mặc mới mua được một chiếc Ferrari, căn bản không thể nào so sánh với chủ nhân chiếc Voice Night kia được."

"Anh nói quá đúng."

Nghe thấy tiếng nghị luận của người khác, vẻ mặt của chủ xe Ferrari và bạn gái đều lúng túng không thôi, chỉ có thể cúi đầu đi về phía trung tâm mua sắm.

Bởi vì là mua quần áo cho Vương Thúy Bình và Triệu Toàn Phúc, hai người cũng không cần cố gắng tìm mấy nhãn hiệu quốc tế lớn, mà là đi một số cửa hàng tư nhân nhỏ.

"Vẫn là em có dự kiến trước, lấy dáng người của mẹ anh, nếu như đến những cửa hàng nhãn hiệu quốc tế lớn có lẽ sẽ không mua được số đo thích hợp."

Kỷ Khuynh Nhan cười hắc hắc, "Em cũng nghĩ như vậy."

"Em thế mà cũng nghĩ như vậy?" Lâm Dật đột nhiên hét lên:

"Trở về anh sẽ cho mẹ biết, em nói bà ấy béo."

"Sao anh lại hư hỏng như vậy chứ." Kỷ Khuynh Nhan bóp Lâm

Dật một chút, "Nếu như anh dám mật báo, sau này em sẽ không quan tâm anh nữa."

Hai người chọn hơn một giờ, mua cho Vương Thúy Bình một chiếc váy dài màu đỏ, kiểu dáng có chút giống với sườn xám, thiết kế ngắn gọn khí chất, điều quan trọng nhất chính là mặc lên người rất hợp.

Ngay sau đó lại chọn cho Triệu Toàn Phúc một bộ âu phục màu tím, xem như đã hoàn thành nhiệm vụ chủ yếu hôm nay, nhưng vẫn còn không chưa kết thúc toàn bộ, bởi vì cô nhi viện còn có mười mấy đứa trẻ cũng cần mua quần áo.

Nhưng mà mua đồ cho bọn chúng thì đơn giản hơn nhiều, Lâm Dật đã định sẵn sách lược.

Mấy đứa nhỏ tuổi thì cứ đến mấy cửa hàng Adidas và Nike dạo một vòng, mua chút quần áo và giày dép là được, trẻ con rất dễ gạt.

Còn mấy đứa lớn hơn một chút thì phải nghiêm túc hơn.

Nhưng có Kỷ Khuynh Nhan ở đây, những thứ này đều không phải là vấn đề, trước sau mất không đến ba giờ đã làm tốt toàn bộ, sau đó đưa toàn bộ đến cô nhi viện.

Lúc hai người trở lại cô nhi viện thì trời đã tối.

Vương Thúy Bình đã nấu cơm xong, chỉ đợi hai người trở về.

"Mẹ, sao mẹ lại mua nhiều thịt như vậy?"

Lúc vào nhà bếp bưng thức ăn, Lâm Dật hỏi.

“Con bé Ngưng Nguyệt kia gọi mấy người bạn của nó tới, nói muốn trang trí phòng cưới, đang còn bận rộn trên tầng." Vương Thúy Bình nói:

"Nhưng cũng không thể để người ta giúp không được, chờ sau khi làm xong, thì đốt lửa nướng cho bọn nó một nồi thịt nướng, không thể bạc đãi người ta."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1557: Mua Nhà Cho Em.

Chương 1557: Mua Nhà Cho Em.

"Bố trí phòng cưới?" Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Sao Ngưng Nguyệt lại không nói với em vậy."

"Nó nói đây là việc tốn thể lực nên không có nói cho con, tìm bạn bè của mình đi giúp đỡ rồi." Vương Thúy Bình nói:

"Cứ để cho bọn nó giày vò trên đó đi, chúng ta ăn cơm trước."

Kỷ Khuynh Nhan bốn phía nhìn một chút, "Chú Triệu đâu rồi dì?"

"Đang hút thuốc trong phòng, nói không ăn."

Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi, cô cũng biết nguyên nhân, sau đó nhìn Lâm Dật, nhỏ giọng nói:

"Em muốn đi xem."

Nhìn vẻ mặt rục rịch của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật cười ha hả nói:

"Em là muốn đi tham gia náo nhiệt đúng không."

"Hắc hắc, trước đó em chưa từng tham gia vào việc này, muốn đi xem một chút."

"Đi thôi, vừa lúc có thể đưa đồ qua cho nó." Lâm Dật nói.

"Em cũng nghĩ như vậy." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Tuy nhà này cũng không tệ, nhưng cũng không bằng biệt thự mà hai chúng ta mua, lúc xuất giá cũng sang ở nhà mới, cho nên cũng cần trang trí một chút."

Suy nghĩ của Kỷ Khuynh Nhan vẫn có chút hư vinh.

Bất kể nói thế nào, vẫn là biệt thự tốt hơn một chút, chờ lúc nhà chồng đi đón dâu thấy thế, tương lai cũng có thể coi trọng Ngưng Nguyệt.

Kỷ Khuynh Nhan có thể nói là làm hết chức trách của một người chị dâu.

"Được, làm theo lời em nói đi."

"Đợi đã, các con mua gì cho Ngưng Nguyệt vậy?" Vương Thúy Bình hỏi:

"Mua căn biệt thự làm của hồi môn cho em nó."

"A? Mua biệt thự?"

Vương Thúy Bình vỗ đùi, "Hai người các con có phải là có tiền không có chỗ xài hay không, mua biệt thự cho nó làm gì, tốn không ít tiền đúng không."

"Không tốn bao nhiêu tiền đâu, mẹ đừng suy nghĩ nhiều như vậy." Lâm Dật nói:

"Lát nữa hai bọn con sẽ xuống ăn sau, lên đó xem một chút đã."

Sau khi nói chuyện với Vương Thúy Bình, hai người liền đi vào thang máy, chuẩn bị đến chỗ Quách Ngưng Nguyệt nhìn xem.

Lúc này, tại tầng bốn, cho dù ở đâu cũng đều có thể nghe thấy tiếng nói cười vui vẻ.

Cửa phòng thứ ba bên phải thang máy rộng mở, bên trong có mười mấy người, người lớn tuổi nhất thì ngoài ba mươi, còn lại đều không kém Quách Ngưng Nguyệt là bao.

Mười mấy người này, đại khái chia làm hai nhóm.

Trong đó một đám là bạn học thời đại học của Quách Ngưng Nguyệt, mặt đám khác là đồng nghiệp của cô. Tuy nhiên hai bên vẫn chưa quen thuộc, nhưng sau khi Quách Ngưng Nguyệt, nói chuyện qua lại vài lần cũng đều trở nên thân thiện.

"Ngưng Nguyệt, ngày mốt kết hôn rồi, hiện tại có cảm giác gì không?"

Người nói chuyện là một nữ sinh tóc dài, tên là Trương Nhã, là bạn học thời đại học của Quách Ngưng Nguyệt, còn chung phòng ngủ, quan hệ vô cùng tốt.

"Tớ bây giờ đang cực kỳ khẩn trương." Quách Ngưng Nguyệt ôm ngực, nói:

"Sau này không còn là cô gái độc thân nữa, không thể tùy tiện ngắm trai trên đường, tớ cảm thấy mình bị thua thiệt, ha ha. . ."

"Thôi thôi thôi, cậu có thể giữ chút mặt mũi được hay không, đã đến lúc này, thế mà còn nghĩ tới mấy anh trai độc thân." Trương Nhã nói:

"Dù sao ngày mốt cậu mới kết hôn, có cần chúng tớ chuẩn bị cho cậu một bữa tiệc độc thân, nhân lúc trước khi kết hôn chơi cho thỏa thích."

"Đừng đừng, hai người anh trai của tớ đều rất cổ hủ, nếu như biết tớ làm chuyện này, chắc sẽ cắt đứt chân tớ mất."

Thấy Quách Ngưng Nguyệt nói đến anh trai của mình, ánh mắt của mấy nữ sinh lập tức tỏa sáng.

"Tớ nghe nói cậu có người anh lớn lên vô cùng đẹp trai, bây giờ đang ở nhà sao, có thể cho tớ gặp một chút hay không?"

"Đúng đúng đúng, đừng che giấu, lấy ra cho chúng tớ nhìn một chút đi." Trương Nhã nói:

"Làm bạn học của cậu nhiều năm như vậy, tớ cũng muốn thay đổi thân phận, nếm thử cảm giác làm chị dâu của cậu xem là tư vị gì."

"Cậu đừng nghĩ mấy chuyện này nữa, tớ đã có chị dâu."

Nhắc đến lên Kỷ Khuynh Nhan, Quách Ngưng Nguyệt tựa như là máy hát.

"Không phải tớ khoác lác gì đâu, nhưng mấy người các cậu mà đứng trước mặt chị dâu tớ, cho dù là giá trị nhan sắc hay là dáng người đều không ai có thể so sánh."

"Cậu có chút khoác lác nha." Trương Nhã nói:

"Trước không nói về giá trị nhan sắc, nhưng dáng người của chị đây hẳn là rất được mà đúng không?"

"Cậu đệm mấy tầng mới miễn cưỡng được xem là C, chị dâu tớ là D, cậu đừng tự rước lấy nhục nữa."

"Cậu không thể chỉ xem lớn nhỏ a." Trương Nhã không phục, nói:

"Lấy cái mông và bắp đùi này của tớ, chị dâu của cậu có thể đuổi kịp không?"

"Không thổi không * đánh ngươi."

"Móa! Chị dâu cậu là yêu nghiệt à!"

"Còn yêu nghiệt hơn cả yêu nghiệt." Quách Ngưng Nguyệt nói:

"Ngay cả một người phụ nữ như tớ mà cũng muốn sờ, khiến cho có đoạn thời gian tớ còn hoài nghi giới tính của mình không bình thường."

"Được rồi, Ngưng Nguyệt, đừng nói những thứ này nữa."

Người phụ nữ nói chuyện tên là Triệu Nhị, tuổi khá lớn, khoảng ngoài ba mươi, là đồng nghiệp của Quách Ngưng Nguyệt, vô cùng chiếu cố cô, vẫn luôn xem cô như em gái của mình.

"Em sắp kết hôn rồi, chị là người từng trải, muốn dặn em vài câu, nhớ là sau khi kết hôn nhất định phải giữ chặt thẻ lương của chồng mình, có tiền thì chúng ta sẽ không sợ gì cả."

Nhắc tới đề tài này, tất cả nữ sinh trong phòng đều nghiêm túc.

Bởi vì tương lại bọn họ mà kết hôn thì cũng gặp được vấn đề như vậy.

Hơn nữa đây đều là vấn đề rất thực tế, nhất định phải coi trọng.

"Anh em lại không muốn vậy." Quách Ngưng Nguyệt nói:

"Nói em có tay có chân, không có tiền thì tự mình kiếm, ăn người tay ngắn, bắt người miệng ngắn, bảo em không nên như vậy."

"Không phải vậy chứ, anh của cậu cũng quá thẳng nam rồi, vạn nhất sau này anh ta không đối xử tốt với cậu thì làm sao bây giờ? Chẳng phải là cậu sẽ bị thua thiệt sao."

"Nhưng anh tớ đã nói nói như vậy." Quách Ngưng Nguyệt nói:

"Hơn nữa khi bạn trai tớ mua nhà, muốn viết tên của tớ, anh tớ cũng không đồng ý, nói nhà chúng tớ không bỏ tiền thì không thể viết tên."

"Là người anh nào nói vậy, là người anh rất đẹp trai kia sao?"

"Đúng vậy."

"Anh của cậu đúng là có chút quá mức, tại sao có thể như vậy chứ, quá thẳng nam."

Ở phương diện này, Quách Ngưng Nguyệt vẫn rất đơn thuần, không nghĩ đến mấy vấn đề hiện thực như vậy, Lâm Dật sắp xếp như thế nào thì cô sẽ làm như thế đó.

Cô cảm thấy, người khác có thể sẽ hại chính mình, nhưng Lâm Dật sẽ không.

"Anh!"

Lúc mọi người ở đây đang phun tào Lâm Dật, Quách Ngưng Nguyệt nhìn thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan xuất hiện ở cửa phòng.

Nhìn thấy Lâm Dật, tiếng nói chuyện lập tức ngừng lại, ánh mắt của mười mấy nữ sinh đều tập trung đến trên người anh, dường như phát ra cả ánh sáng.

Người, người này cũng quá đẹp trai rồi!

Nếu như mình có bạn trai đẹp như vậy thì có thể không cần cái gì cả!

Ngã vào tiền cũng đều phải gả cho anh ấy.

Nếu như cãi nhau, thì mình sẽ quỳ xuống và tự tát mình.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt của mọi người lại chuyển dời đến trên người Kỷ Khuynh Nhan .

Thật là xinh đẹp mắt!

Cái nhan sắc này!

Dáng người này!

Quả thực chính là hoàn mỹ!

Cảm giác bản thân mình muốn cong!

"Anh, sao anh làm lại tới đây." Quách Ngưng Nguyệt đứng dậy, kéo cánh tay Kỷ Khuynh Nhan, nói.

"Mẹ Vương nói em đang trang trí phòng mới, nên anh chị thì tới xem một chút." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Ban ngày, có mua một căn nhà nhỏ cho em, lúc xuất giá thì theo ở phòng mới đi, không cần trang trí ở đây nữa."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1558: Tương Ái Tương Sát.

Chương 1558: Tương Ái Tương Sát.

"A? Thật sự mua nhà cho em sao?"

Trước đó chỉ là nói đùa một câu, không hề nghĩ tới, anh trai chị dâu vậy mà lại mua thật!

Bạn học và đồng nghiệp của Quách Ngưng Nguyệt cũng đều là kinh thán không thôi.

Mặc kệ là nhà gì, có thể cho mua một căn nhỏ làm của hồi môn, vậy cũng đã rất đáng gờm rồi!

"Em cũng sắp kết hôn, anh chị nhất định phải mua cho em chút của hồi môn chứ."

Kỷ Khuynh Nhan đưa giấy chứng nhận bất động sản cho Quách Ngưng Nguyệt, những người khác cũng thuận thế xông tới, muốn nhìn một chút.

"Biệt thự Vân Sơn!"

Mấy cô gái cùng nhau kinh hô một tiếng!

Vốn cho rằng của hồi môn là một căn nhà chục m2 đã rất tốt rồi, không nghĩ tới vậy mà đưa hẳn một căn biệt thự!

Hơn nữa còn là biệt thự Vân Sơn vô cùng nổi tiếng tại Quảng Châu!

"Anh, tốn không ít tiền đúng không?"

"Không cần để ý bao nhiêu tiền." Lâm Dật nói: "Chị dâu em chọn cho em đó, anh chỉ đi theo thôi. Em hẳn là tin tưởng ánh mắt của cô ấy đi."

"Nhất định rồi." Quách Ngưng Nguyệt cười híp mắt, nói: "Ánh mắt của chị dâu tốt hơn anh nhiều."

"Tớ vừa mới tra xét một chút, căn biệt thự Vân Sơn này hình như có giá 780 triệu." Trương Nhã nhỏ giọng nói.

Người trong phòng lại trầm mặc lần nữa, anh của Ngưng Nguyệt rốt cuộc là làm nghề gì vậy!

Cũng quá có tiền rồi!

Khó trách không cần đồ của nhà chồng, thì ra người ta cũng là phú hào!

Mình cũng muốn có anh trai như vậy!

"A... Nha, vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi thôi." Quách Ngưng Nguyệt hào hứng, vội vàng đứng lên:

"Chúng ta đến biệt thự trang trí phòng mới, vừa vặn tớ cũng muốn xem nhà."

Mấy cô gái cũng có chút hưng phấn, đã lớn như vậy, còn chưa từng đến biệt thự bao giờ.

"Anh ~"

Quách Ngưng Nguyệt bỏ Kỷ Khuynh Nhan ra, khoác tay Lâm Dật.

"Làm gì?"

"Nếu như anh không có việc gì thì mang bọn em qua xem một chút đi."

"Tìm đại ca đi."

"Đại ca bận rộn cả một ngày, hơn nữa ban ngày còn dậy sớm, đang ngủ bù, em tìm anh ấy thì có chút không tiện." Quách Ngưng Nguyệt nói:

"Lại nói, là anh mua nhà cho em, đương nhiên là anh phải dẫn em đi xem rồi."

Kỷ Khuynh Nhan lặng lẽ bóp Lâm Nghi một chút, "Mau đi đi, em gái anh kết hôn, đến lúc anh thể hiện rồi."

Kỷ Khuynh Nhan đã lên tiếng, Lâm Dật không còn cách nào khác, chuẩn bị đi xem biệt thự vừa mua.

Tích tích _ _

Nhìn thấy xe đua của Lâm Dật, bọn người Quách Ngưng Nguyệt sửng sốt một hồi lâu.

"Anh, anh lái xe thể thao tới à?"

"Hơn mấy trăm cây số đó, lái xe thể thao tới không phải sẽ mệt chết à, dùng xe vận tải chở tới. Đến lúc em kết hôn thì anh sẽ mở đường phía trước cho em."

"Anh ~ "

Mũi Quách Ngưng Nguyệt cảm thấy chua chua, thiếu chút đã khóc.

Tuy hai người luôn luôn cãi nhau, nhưng quan hệ vẫn là thân nhất.

Có lẽ có một số anh em ruột cũng không có cảm tình như bọn họ.

"Đã là người lớn rồi, đừng khóc sướt mướt nữa, đang còn nhiều người chờ em đấy, đi mau."

Khoảng hơn bốn mươi phút, đoàn người chạy xe đến biệt thự Vân Sơn.

Phong cảnh bên trong khu biệt thự cùng với sự bài trí xa hoa, bộc lộ rõ hương vị của đồng tiền.

Khiến cho đám người Trương Nhã và Triệu Nhị đều không ngừng hâm mộ.

Tại sao mình lại không có một người anh trai tốt như vậy chứ.

Dù là một lão đầu cũng được a.

Bởi vì diện tích nhà quá lớn, mọi người bận rộn đến rạng sáng mà vẫn chưa làm xong, chuẩn bị ngày mai lại làm tiếp.

Một ngày tiếp theo, ngoại trừ trang trí phòng mới ra thì Lâm Dật còn đi tiếp đãi bọn người Tần Hán.

Em gái của Lâm Dật kết hôn cũng tương đương với em gái của của bọn họ kết hôn, đương nhiên đều sẽ đến.

Đồng thời, Kỳ Hiển Chiêu và Điền Nghiên cũng chạy tới.

Nhưng điều làm cho Lâm Dật cảm thấy ngoài ý muốn nhất chính là, ngoại trừ đám người Tần Hán thì mấy phú nhị đại trong vòng tròn và người của đội xe SR cũng đều chạy tới.

Tổng cộng có hơn một trăm người, lái xe nhiều loại siêu xe, tuyệt đối là đủ thể diện.

Vào ngày kết hôn, Vương Thúy Bình và Triệu Toàn Phúc, mang theo mấy đứa trẻ trong cô nhi viện cùng với một số người thân trong nhà đi qua từ sớm.

Tất cả mọi người đều vô cùng cao hứng, duy chỉ có Triệu Toàn Phúc là sầu não.

Nếu như không phải là bị Vương Thúy Bình mắng một trận, đoán chừng cũng sẽ không tới tham gia hôn lễ.

Nhìn thấy hơn trăm chiếc xe thể thao ở bên ngoài biệt thự, thân thích trong nhà đều bị giật nảy mình.

Một Lâm Dật có tiền đồ lại khoa trương biến hôn lễ của em gái thành một phong cảnh như thế.

"Lâm tổng, đã có kết quả xử lý chuyện công ty Segby và Brad Sko bên kia."

Mấy ngày trước, Lâm Dật không có xử lý chuyện Lemmon Rostov cùng Dunga quấy rối Hà Viện Viện và Điền Nghiên mà giao cho Kỳ Hiển Chiêu.

Hiện tại đã có kết quả.

"Ừm, nói tiếp đi."

"Vì để cho chúng ta không truy cứu, công ty hai nhà đã ký một hiệp nghị đại điện độc nhất vô nhị với chúng tôi."

"Hiệp nghị đại diện?" Lâm Dật nói: "Đây là thao tác cợt nhả gì vậy?"

"Chuyện là như thế này, cũng không phải là để chúng ta giúp đỡ tiêu thụ, nhưng nghiệp vụ của bọn họ bên Trung Quốc đều cần thông qua sự đồng ý của chúng ta mới được." Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Nói cách khác, nếu như chúng ta có ý mua thì sẽ ưu tiên bán cho chúng ta, nếu như chúng ta không cần, mới có thể bán cho những người khác."

"Hiện tại, tập đoàn Hoa Nhuận cũng bắt đầu đặt ra bố cục tuần hoàn của nền kinh tế bên trong, có hiệp nghị này thì tương đương với việc có một kho dự trữ liên tục không ngừng, có rất nhiều chỗ tốt đối với thế cục tương lai."

Nghe Kỳ Hiển Chiêu giải thích, Lâm Dật liền hiểu rõ mọi chuyện.

Cảm giác nước cờ này đúng là rất rõ ràng.

Mặc dù chỉ là một ngành nghề, nhưng đối với tập đoàn Hoa Nhuận mà nói, cũng là điểm tăng trưởng lợi nhuận mới, cũng là một loại củng cố đối với thực lực bên mình.

"Sắp xếp như vậy là được, dù sao đều là lấy rẻ." Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Sớm biết như vậy, lúc trước anh không cần phải động thủ, để mọi chuyện náo lớn thêm một chút, đoán chừng còn có thể lấy được càng nhiều chỗ tốt hơn."

"Vậy chẳng phải Viện Viện sẽ bị thua thiệt sao." Kỳ Hiển Chiêu cười nói.

"Không bỏ được đứa trẻ thì sẽ không bắt được sói, luyến tiếc vợ không lưu manh, vì lợi ích công ty, cô ấy hi sinh một chút cũng không quan trọng."

"Lâm tổng nói rất đúng."

Kỳ Hiển Chiêu cũng biết tính cách tương ái tương sát của hai người, giờ phút này ngoại trừ hùa theo, anh cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

"Đúng rồi, tôi bảo anh quan sát tập đoàn Bảo Lợi bên kia, bọn họ có hành động gì không?"

"Toàn bộ đều rất bình thường, cũng không có động khác thường nào."

Lâm Dật bĩu môi, đã qua hơn hai mươi ngày, Vương gia vẫn không nhúc nhích. Điều này khiến cho Lâm Dật càng bất an, không biết bọn họ sẽ có động tác gì.

Cùng lúc đó, đội xe đón dâu của Khúc gia đã lái tới biệt thự Vân Sơn.

Ước chừng có trên trăm chiếc xe, trong đó rẻ nhất, đều là Cadillac ba trăm mấy ngàn, xe đi đầu chính Rolls-Royce Phantom gần 10 triệu.

Dù là tại thành thị như Quảng Châu cũng đã rất hào tráng rồi.

Lúc này, một chiếc Lục Tuần màu trắng, chậm rãi đi theo đội xe.

"Nhà gái này rốt cuộc bị sao vậy, thế mà đi lại đến nơi xa như vậy để đón dâu, nếu như mà tắc đường không phải sẽ không đến kịp buổi lễ sao."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1559: Cô Ba Bà Sáu.

Chương 1559: Cô Ba Bà Sáu.

Người nói chuyện, ngồi ở hàng sau, mặc một bộ váy dài màu xanh lam, trang điểm lộng lẫy, nhưng nổi bật nhất là xương gò má, mang đến cho người ta một loại cảm giác không dễ chọc.

Người phụ nữ này tên Khúc Hà, là con gái của ông ba của Khúc Huyên Hách.

Điều kiện gia đình chỉ có thể nói là bình thường, những năm này dựa vào cha của Khúc Huyên Hách kiếm lời chút tiền, nên mới đạt tới trình độ khá giả.

"Nghe nói vốn sống trong khu vực thành thị, sau đó đổi đến biệt thự, cho nên lộ trình xa hơn một chút." Tài xế lái xe, cũng là chồng của Khúc Hà lên tiếng.

"Biệt thự? Chỉ là kết hôn thôi, sao còn đưa đến trong biệt thự làm gì." Khúc Hà nói:

"Thật sự xem mình là công chúa à, điều kiện gì không biết. Khúc gia chúng ta cũng không phô trương lớn như vậy, cô ta còn làm quá lên, thật là."

"Đừng đề cập đến chuyện này nữa, sáng nay tôi mới biết, thật là tức chết tôi rồi."

Người nói chuyện, là một một người phụ nữ trung niên tóc ngắn khác.

Tên của bà là Khúc Thục Lan, là cô nhỏ của Khúc Huyên Hách.

Lúc còn trẻ, cũng là một người phóng đãng lại không nói lý, bản thân mình cũng không có bản lĩnh, còn không muốn làm việc.

Nhiều năm như vậy tất cả đều là do cha của Khúc Huyên Hách viện trợ, dù sao ông chỉ có một em gái như vậy, vẫn muốn chiếu cố một chút.

Cho nên nhiều năm ở nước ngoài như vậy, dù là không làm việc, cũng không có chết đói.

Nhưng người Khúc gia cũng không coi trọng bà ta, nhất là Khúc Huyên Hách, đều đã quên rằng mình có một người cô như vậy từ lâu.

Nếu không bọn họ cũng không có khả năng ngồi ở xe phía sau, đã sớm ngồi ở phía trước.

Đây cũng là một loại biểu tượng của sự không thân.

"Cũng không biết thằng nhóc Huyên Hách kia nghĩ như thế nào nữa, tìm một người vợ nhiều chuyện như vậy, chờ sau khi vào cửa nhất định phải quản giáo thật tốt."

"Đều nói người nghèo luôn tác quái, tôi vốn dĩ cũng không tin, hiện tại đã tin rồi." Khúc Hà nói.

"Nhưng tôi nghe nói, đứa con gái kia không phải là cô nhi sao, công việc cũng rất bình thường, nó lấy tiền ở đâu thuê mà biệt thự?" Khúc Thục Lan hỏi.

"Điều này còn phải nói sao, nhất định là là lấy tiền của Huyên Hách rồi." Khúc Hà nói:

"Đứa trẻ ngốc này, tôi thật sự là phục nó luôn rồi, điều kiện gia đình tốt như vậy, sao lại tìm đối tượng như này cứ, môn không đăng hộ không đối, tam quan không xứng đôi, sau này sống cùng một chỗ nhất định sẽ có vấn đề."

"Chuyện này còn chưa có gì, nếu chủ nhân là một người phụ nữ giống như cô ta thì tâm cơ đều rất nặng. Tôi thấy nó tám phần là nhìn trúng tiền của Khúc gia, mà tính cách của thằng bé Huyên Hách lại đơn thuần, nói không chừng sau này sẽ bị cô ta lừa." Khúc Thục Lan nói.

"Tôi cũng có loại cảm giác này." Khúc Hà nói:

"Chờ lúc gặp mặt, tôi nhất định phải nói chuyện với cô ta chút, nói rõ quy tắc của Khúc gia, để cho nó nhận rõ thân phận của mình, đừng nghĩ đến Khúc gia là có thể làm mưa làm gió."

Người trên xe cô một lời tôi một câu, không ai xem Quách Ngưng Nguyệt như con dâu của Khúc gia vậy, cả đám như đi gặp đại địch.

Nhìn tư thế của bọn, không giống như đi tham gia hôn lễ, càng giống là đi tác chiến hơn.

Chuyện xảy ra trước mắt, chính là chuyện mà Kỷ Khuynh Nhan vẫn luôn lo lắng trước đó.

Nếu xét về điều kiện gia đình thì Quách Ngưng Nguyệt khẳng định là kém Khúc Huyên Hách, sau khi gả đi nhất định sẽ bị bắt nạt. Cho nên cô mới đưa căn biệt thự làm của hồi môn, khiến cho tất cả người của Khúc gia đều phải câm miệng!

Nếu như dám bắt nạt Ngưng Nguyệt, thì phải hỏi qua anh trai và chị dâu của cô trước đã.

Đoàn xe chậm rãi lái hơn 20 phút, mới đến khu biệt thự Vân Sơn.

Nhìn đến sự xa hoa bên trong biệt thự, Khúc Thục Lan và hai người Khúc Hà đều không bình tĩnh nổi.

"Một ngôi biệt thự như này, thuê một ngày cũng phải hơn trăm ngàn a!" Khúc Hà kích động nói, thật giống như số tiền kia là do bà ta bỏ tiền túi ra không bằng.

"Tìm một nàng dâu như thế, Khúc gia thật sự bất hạnh!" Khúc Thục Lan nói:

"Đều do đứa bé Huyên Hách kia quá đơn thuần, bị tiểu hồ ly tinh kia dụ dỗ mà không biết, đứa trẻ ngốc này, đúng là khiến tôi sầu chết mà."

Rất nhanh, đội xe chạy đến biệt thự số một.

Đội người đến đón dâu, bị một màn trước mắt làm cho rung động đến không ngậm miệng được.

Trên trăm chiếc siêu xe đủ mọi màu sắc dừng ở hai bên đường cái.

Lamborghini, Ferrari, Porsche, Koenigsegg, Aston Martin, McLaren. . .

Thậm chí có thể nói rằng có thể nhìn thấy tất cả loại xe trên thị trường ở chỗ này.

Quả thực còn hoành tráng hơn so với triển lãm xe hơi!

Khúc Thục Lan và Khúc Hà liếc nhau một cái, đều bị trường hợp như vậy làm cho rung động.

"Đây là tình huống gì vậy?" Khúc Thục Lan nói:

"Cô con gái kia không phải là cô nhi à, làm sao có thể tìm tới nhiều xe tốt như vậy."

"Đoán chừng là mượn." Khúc Hà nói: "Hiện tại công ty tổ chức hôn lễ đều không đơn giản, chỉ cần là có tiền thì có thể tìm tới bất cứ loại xe nào."

"Có khả năng này." Chồng của Khúc Hà nói:

"Nếu như chỉ là một hai chiếc còn có thể là bạn bè nhìn mặt mũi mà tới, nhưng đưa ra nhiều siêu xe như vậy, lấy bừa một chiếc cũng hơn 1 triệu, không thể nào là đến vì quan hệ được."

"Em cũng nghĩ như vậy." Khúc Hà nói: "Nhưng nhiều xe như vậy, không biết thuê hết bao nhiêu tiền đây."

"Xe cấp bậc này, rẻ nhất cùng là 2000 tệ một ngày, hơn nữa còn có không ít xe, chỉ với cái giá 2000 tệ này thôi cũng đã tốn không ít tiền rồi."

"Cho dù 2000 tệ một chiếc, ở trong này ít nhất có khoảng 100 chiếc, ít nhất cũng tốn 200 ngàn!"

"Sao có thể chỉ có 200 ngàn được, nhiều xe như vậy, phỏng đoán tiền thuê cẩn thận thì cũng phải 300 ngàn." Chồng của Khúc Hà nói.

"Như này cũng quá xa phí rồi đi." Khúc Hà đập vào bắp đùi, "Đoán chừng số tiền này đều lấy từ Huyên Hách."

"Điều này còn phải nói sao, cô ta chỉ là một đứa cô nhi, sao có thể bỏ ra được nhiều tiền như vậy." Khúc Thục Lan tức giận không thôi, hùng hùng hổ hổ nói:

"Đúng thật là quá đáng, thật sự cho rằng tiền của Khúc gia là gió lớn thổi tới sao, bản thân mình không có tiền, thì lấy của Huyên Hách để nâng mặt mũi, thật sự là quá phận!"

"Chị Lan, chị đừng nói nữa, người nhà của bọn họ đang ở ngay phía trước? Lát nữa, chúng ta đi qua nói chuyện cho tốt một chút."

"Nhất định phải nói một chút, không thể phô trương lãng phí như thế được."

Sau khi đội xe kết hôn dừng hẳn, Khúc Huyên Hách lập tức đi về phía Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan và Ngô Phi Dược, gật đầu chào hỏi.

"Anh cả, anh Lâm, chị dâu."

"Từ hôm nay trở đi cậu đã là có người gia đình có sự nghiệp, nhớ đối tốt với Ngưng Nguyệt nhà chúng tôi một chút." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Chị dâu yên tâm, đó là điều đương nhiên."

Kỷ Khuynh Nhan vui mừng gật đầu, "Nhanh chuẩn bị một chút rồi đi đón dâu đi, đừng chậm trễ thời gian."

"Đã biết, chị dâu."

Khúc Huyên Hách cầm lấy hoa, quay người đi trở vào.

Người chủ trì hôn lễ tiến hành chút nghi thức đón dâu đơn giản tại cửa ra vào, sau đó Khúc Huyên Hách mới mang theo đoàn phù rể của mình đi vào trong biệt thự.

"Hai người các người không đi vào xem sao?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Không đi, quá nhàm chán."

Kỷ Khuynh Nhan không nói tiếp nữa, bởi vì cô nhìn thấy Ngô Phi Dược đang lau nước mắt.

Hốc mắt của Lâm Dật cũng đỏ lên.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1560: Hai Con Gà Rừng.

Chương 1560: Hai Con Gà Rừng.

"Anh cả, sao hai người lại sao khóc."

Kỷ Khuynh Nhan vội vàng đưa khăn giấy tới.

Đây là nàng trước đó không nghĩ tới, chỉ cảm thấy Triệu Toàn Phúc sẽ không thích ứng, không nghĩ tới hai người bọn họ cũng như vậy.

"Lúc bọn họ đến còn thua một tuổi, nhưng anh là người nhìn nó lớn lên, không có nghĩ rằng, chỉ chớp mắt thành đã thành cô gái lớn và cũng đến lúc lấy chồng."

Ngô Phi Dược vô cùng chiều chuộng Quách Ngưng Nguyệt.

Nếu như không phải vì Quách Ngưng Nguyệt, anh cũng không có khả năng ngồi năm năm tù.

Mặc dù trong quá trình lớn lên Lâm Dật và Quách Ngưng Nguyệt rất hay cãi nhau, nhưng tình cảm giữa hai người còn thân hơn anh em ruột.

Có lẽ tại lúc mới bắt đầu, hai người bọn họ cũng đều không nghĩ tới, mình sẽ như này.

"Em dâu, ba mẹ anh đã lớn tuổi rồi, em đi lên xem một chút đi, nhà mẹ đẻ không thể không có người ở đó được." Ngô Phi Dược nói.

"Được, để em đi lên xem một chút."

"Anh cả, lão Lâm, hai người là đàn ông đó, đây chính là cái hình thức gì vậy."

Tần Hán cười toe toét đưa hai điếu thuốc tới, hai người lần lượt nhận, tâm tình có chút phức tạp.

Phần lớn họ hàng thân thuộc của nhà chồng đều đi theo Khúc Huyên Hách vào biệt thự, chuẩn bị đón dâu.

Nhưng Khúc Thục Lan và Khúc Hà thì ở lại bên ngoài, đứng cách đó không xa, nhìn Lâm Dật với vẻ dò xét.

"Người đàn ông kia là người nào, sao Huyên Hách vừa xuống xe đã chào hỏi cậu ta rồi." Khúc Thục Lan nói ra.

"Hình như là anh trai của Quách Ngưng Nguyệt."

"Người thân Khúc gia chúng ta nhiều như vậy lại không đi chào hỏi cùng người trong nhà, sao có thể đi chào hỏi với anh trai người phụ nữ kia chứ."

"Chuyện này còn cần phải hỏi sao, chắc chắn đã bị người ta bắt lấy rồi." Khúc Hà nói:

"Lúc này còn chưa xuất giá mà đã xem người nhà cô ta ở vị trí thứ nhất, sau này nếu như là kết hôn, đoán chừng sẽ không coi Khúc gia ra gì, không đến mấy năm, chút tài sản ấy hẳn đều bị người phụ nữ kia lấy đi!"

Trong lòng hai người đều đầy những suy nghĩ xấu xa.

Bởi vì bọn họ đều dựa vào cha của Khúc Huyên Hách mới có thể sống được tới ngày nay.

Nếu như không có Khúc gia viện trợ và trợ giúp, không biết đã trải qua dạng cuộc sống gì nữa.

Cho nên không thể để xảy ra chuyện như vậy được, nếu không bọn họ sẽ xong mất.

"Đi thôi, đi qua nói chuyện với người đàn ông kia, đừng tưởng rằng em gái của cậu ta kết hôn với Huyên Hách thì sau này có thể làm mưa làm gió." Khúc Thục Lan nói:

"Tâm tình tốt có thể thưởng cho bọn họ một chút, nếu như tâm tình không tốt, thì bảo bọn họ lăn xa một chút!"

"Hiện tại sẽ đi qua."

Bọn người Lâm Dật đang hút thuốc lá, thuận tiện chờ nghi thức đón dâu hoàn tất, sau liền đó có thể đi khách sạn rồi.

Nhưng tại lúc này, Khúc Thục Lan và Khúc Hà đi tới.

Ngô Phi Dược quan sát hai người một chút, vừa cười vừa nói:

"Hai vị là họ hàng nhà chồng đúng không."

Hai người Khúc gia nhìn qua Ngô Phi Dược nhưng hoàn toàn không có phản ứng đến anh, mà nhìn về phía Lâm Dật.

"Cậu là anh trai của Quách Ngưng Nguyệt?"

Lâm Dật vốn dĩ cũng không xem hai người ra gì, nhưng nghe giọng điệu của Khúc Thục Lan quả thực không thích hợp.

Kết hôn là ngày vui, không nói bảo người ta phải tất cung tất kính, nhưng người của hai nhà vẫn là phải khách sáo với nhau một chút.

Mới tới đã dùng giọng điệu chất vấn để nói chuyện, đây là có ý gì?

Ba người Tần Hán bên cạnh cũng cảm thấy hai người phụ nữ này không thích hợp, cũng dời sự chú ý qua người bọn họ.

"Các người có việc gì sao?"

"Quả thật có chút chuyện, muốn nói rõ với các người sớm."

Hai tay Khúc Thục Lan khoanh trước người, nói:

"Bỏ ra nhiều tiền, làm lớn phô trương như thế, các người cảm thấy có ý gì đây? Không cảm thấy phô trương lãng phí sao?"

"Ừm hả?"

Lâm Dật ngây ngẩn cả người, những người khác cũng ngây ngẩn cả người.

Hai người kia có phải bị bệnh hay không?

"Lãng phí hay không thì có liên quan gì đến hai người."

"Cái gì gọi là không liên quan đến chúng tôi!"

Thấy Lâm Dật dùng loại thái độ này để nói chuyện với mình, Khúc Thục Lan lập tức tức giận.

"Tiền thuê biệt thự, tiền taxi, tất cả đều là của Khúc gia chúng tôi, ít nhất cùng phải hơn 300 ngàn. Các người sao có thể đưa ra loại yêu cầu quá phận này chứ!"

"Cậu có phải cho là, em gái mình leo được lên Khúc gia thì đám gà chó các người cũng đắc đạo thăng thiên rồi? Tôi nói cho các người biết, chỉ cần còn có những người hiểu chuyện như chúng tôi ở đây thì các người đừng mong đạt được mục đích. Chúng tôi sẽ không để cho các người mang đi một phân tiền nào của Khúc gia đâu!" Khúc Hà nói.

Đối mặt với sự chỉ trích luôn mồm của hai người, mấy người tham gia hôn lễ còn lại của Khúc gia cũng đều không nói gì.

Bọn họ cũng không coi trọng cuộc hôn nhân này, dù sao môn không đăng hộ không đối.

Hơn nữa còn tiến hành một buổi hôn lễ phô trương lãng phí, hơn phân nửa là có tâm tư khác.

Nhân cơ hội này, nói cho rõ ràng ra cũng là lựa chọn tốt.

Lâm Dật bị hai người nói như súng máy làm cho mơ hồ.

Cảm thấy như hai con gà rừng, lẩm bẩm không ngừng, không khác gì bệnh tâm thần.

"Các người nói, biệt thự và xe đều là Khúc gia các người dùng tiền thuê sao?"

"Không phải vậy thì sao, chẳng lẽ của nhà các người?" Khúc Thục Lan tiếp tục chỉ trích: "Các người mua nổi à!"

"Tên nhóc Khúc Huyên Hách cũng không tệ, nhưng tại sao lại có thể có loại họ hàng thiểu năng trí tuệ như mấy người được chứ?" Lâm Dật nói:

"Chẳng lẽ bọn họ không có nói cho các người biết về mọi chuyện đã xảy ra sao?"

"Tôi mặc kệ là đã xảy ra chuyện gì, tôi chính là muốn nói cho cậu biết, tôi hiểu mấy tính toán nhỏ nhặt của cậu, đừng hòng qua mặt tôi!" Khúc Thục Lan nói:

"Mặc kệ nói thế nào, Khúc gia chúng tôi cũng là gia đình giàu có, đãi cát trên sóng lớn nhiều năm như vậy, có dạng thiêu thân gì mà chưa thấy qua sao. Một tên nhóc còn chưa đủ lông cánh như cậu còn muốn tính kế Khúc gia chúng tôi, cậu suy nghĩ nhiều rồi!"

Lâm Dật hoạt động cổ tay một chút, cảm giác tay có chút ngứa.

Nhưng tại lúc này, Ngô Phi Dược cản anh lại, xụ mặt nói:

"Tôi nói cho các người biết, biệt thự này là do em trai của tôi mua, làm của hồi môn cho em gái tôi, còn có những xe này đều là bạn bè của nó, từ Trung Hải qua đây để ủng hộ. Chuyện này không có bất cứ quan hệ nào với Khúc gia các người, xin các người hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra rồi lại nói tiếp!"

Tê!

Người nhà chồng tới tham gia hôn lễ đều bị giật nảy mình.

Biệt thự là cậu ta mua!

Những xe này đều là của bạn bè cậu ta!

Khúc Thục Lan và Khúc Hà cũng ngây ngẩn cả người.

Anh trai của cô dâu thế mà lại có tiền như vậy?

"Cậu, cậu sao có thể có tiền như vậy!"

"Tại sao lại không thể?" Lâm Dật nói:

"Lấy chút tiền đó của Khúc gia các người còn chưa đủ cho tôi mua chiếc xe đâu, lại còn nói em gái tôi nhìn tiền bên trong nhà các người?"

Hai người liếc nhau một cái, có chút không biết làm sao.

Tình trạng lúng túng này khiến cho hai người không biết nên kết thúc cuộc nói chuyện này như thế nào.

"Hai người đang làm gì vậy!"

Ngay tại lúc bầu không khí như ngưng lại, thì một giọng nói đột nhiên vang lên.

Là chị gái của Khúc Huyên Hách, Khúc Băng, đi ra từ trong biệt thự.

Cô vốn dĩ đang bận rộn chuyện đón dâu bên trong thì chợt nghe có người nói, anh trai cô dâu cãi nhau với người nhà chồng nên vội đi ra xem xét, thì phát hiện là hai người bọn họ!

"Băng Băng tới."

Nhìn thấy Khúc Băng, hai người chạy lên đón tiếp.

"Đây là có chuyện gì, người đàn ông này nói, biệt thự là cậu ta mua, xe đều là của bạn bè cậu ta, là thật sao?"

"Không phải vậy thì sao, không phải do anh ấy mua thì chẳng lẽ là các người mua à?" Khúc Băng lạnh lùng đáp lại.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1561: Nở Mày Nở Mặt.

Chương 1561: Nở Mày Nở Mặt.

Nghe thấy Khúc Băng khẳng định, hai người hận không thể tìm một chỗ để chui vào.

Vốn cho là bọn họ là muốn trèo cao, không nghĩ tới người trèo cao lại là phía bên mình.

"Lâm tiên sinh, thực sự xin lỗi." Khúc Băng vén tóc, nói xin lỗi:

"Hai người này chỉ là nhân vật râu ria của Khúc gia, có rất nhiều chuyện không nói với bọn họ cho nên mới gây ra trò cười kiểu này."

"Không sao cả, chuyện kết hôn quan trọng hơn." Lâm Dật rộng lượng phất phất tay, "Bên trong vẫn thuận lợi chứ?"

"Đều rất tốt, còn đang chơi game đây."

"Vậy là được rồi, về phần những người khác, thì bảo bọn họ đến từ chỗ nào thì trở lại chỗ đó đi."

"Ừm vâng, tôi sẽ xử lý."

Sau khi lên tiếng, Khúc Băng quay đầu nhìn Khúc Thục Lan và Khúc Hà, "Cô nhỏ, cô ba, nếu như các người không có việc gì thì lên xe trước đi, đợi lát nữa sau khi kết thúc sẽ đến khách sạn."

Bị Khúc Băng gọi là nhân vật râu ria, hai người càng thêm xấu hổ, lặng lẽ về tới trong xe.

"Thục Lan, lần này chúng ta đã nhìn lầm, anh của Quách

Ngưng Nguyệt rốt cuộc là làm nghề gì, thế mà có tiền như vậy."

Vừa nghĩ tới tràng cảnh lúc nãy, Khúc Hà vẫn còn sợ hãi.

Không nói về vòng quan hệ của cậu ta, chỉ là một căn biệt thự này thôi cũng đã mấy trăm triệu rồi.

"Tôi cũng không biết." Khúc Thục Lan nói: "Vừa rồi thật sự là quá mất mặt."

Nghĩ đến đây hai người lại cảm thấy càng thêm quẫn bách.

Giống như Khúc Băng nói, hai người chỉ là nhân vật râu ria, không ai sẽ nói những thứ này với mình.

"Nhưng chị là cô ruột của Huyên Hách, chẳng lẽ họ cũng không nói những chuyện này cho chị sao?"

Khúc Thục Lan lắc đầu, "Đêm qua chị vừa xuống phi cơ, tất cả người trong nhà đều bận rộn chuyện kết hôn, không ai nói với chị những chuyện này cả."

"Nhìn xem việc này đã nháo thế nào kìa, mất hết mặt mũi rồi."

"Mất chút mặt mũi cũng không tính là gì." Khúc Thục Lan nói:

"Nhà bọn họ có tiền như vậy, sau này nhất định có thể trợ giúp Khúc gia, cuộc sống tương lai sẽ càng ngày càng tốt. Nhưng mà tên nhóc Huyên Hách kia quá đơn thuần, người làm cô này phải giúp nó một tay."

Khúc Hà quay đầu nhìn bà ta, "Chị muốn làm gì?"

"Người đàn ông kia không phải đã nói rằng biệt thự này là cậu ta mua làm của hồi môn cho Quách Ngưng Nguyệt sao. Hiện tại nó đã tiến vào cửa Khúc gia, biệt thự này đương nhiên phải sang tên danh nghĩa của Khúc gia, đợi lát nữa có cơ hội tôi sẽ đi tìm cô ta nói chuyện, phải mau chóng thay tên."

"Như vậy không tốt lắm đâu, người ta có tiền như vậy, lực lượng của chúng ta không đủ."

"Có tiền thì thế nào, đến Khúc gia chúng ta thì tất cả mọi thứ của nó đều là của Khúc gia. Tất cả đều phải được bàn giao, không có chút quan hệ nào với việc nhà cô ta có tiền hay không."

"Chị nói cũng đúng." Khúc Hà nói:

"Người đã vào nhà chúng ta, tất cả mọi thứ của nó đương nhiên cũng là của Khúc gia chúng ta."

"Nhưng bây giờ hình như không có cơ hội, đợi lát nữa đến khách sạn rồi nói sau."

"Đến lúc đó chị nhớ mang theo em, con trai em sang năm cũng kết hôn, em cũng phải học những thủ đoạn này một ít."

"Việc nhỏ, nhất định sẽ sắp xếp rõ ràng."

Phong ba bên ngoài biệt thự, bởi vì có Khúc Băng ra mặt nên đã kết thúc rất nhanh.

Lâm Dật cũng không để hai người phụ nữ kia ở trong lòng, nhà ai mà không có mấy thành phần họ hàng thích gây rối.

Không đến một giờ, công việc đón dâu kết thúc, Quách Ngưng Nguyệt được Khúc Huyên Hách ôm ra, chuẩn bị lên xe đi đến khách sạn.

Nhìn Quách Ngưng Nguyệt mặc Tú Hòa màu đỏ, ánh mắt của Lâm Dật và Ngô Phi Dược đều rơi xuống trên người của cô.

Lâm Dật chợt nhớ tới lời nói trước đó của Kỷ Khuynh Nhan.

Cho dù bản thân mình có đẹp thế nào cũng không sánh nổi cô dâu mặc áo cưới.

Hiện tại xem ra, thật sự đúng là như thế.

Lúc trước vẫn cho là em ấy chỉ là một đứa trẻ, yêu thương chiều chuộng nó hết mực, nhưng khi em ấy mặc bộ quần áo này, yến yến vu quy, từ nay về sau đã là người lớn rồi.

Sẽ không còn thuộc về mình nữa.

Ngô Phi Dược quay đầu, lại lau nước mắt.

Lâm Dật thì cúi đầu, dùng động tác này để che dấu tâm trạng của mình.

"Thả em xuống trước."

Quách Ngưng Nguyệt nhỏ giọng nói, sau đó nhắc váy, đi về phía Lâm Dật và Ngô Phi Dược.

Chỉ đứng cách nhau có mấy mét, nước mắt của Quách Ngưng Nguyệt không biết đã chảy xuống từ bao giờ.

Trong ấn tượng của cô, hai người anh trai của mình xưa nay đều là người không biết khóc, cô chịu không nổi hình ảnh như vậy.

"Anh."

Một tay Quách Ngưng Nguyệt ôm lấy Lâm Dật, một cái tay khác ôm lấy Ngô Phi Dược, cũng không thèm quan tâm tới hình tượng cô dâu của mình, oa oa khóc lớn.

Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện tiến lên, vội vàng kéo Quách Ngưng Nguyệt ra.

Sắp tới khách sạn rồi, nếu như còn khóc thì sẽ trôi hết lớp trang điểm, cũng không có thời gian trang điểm lại.

"Đi thôi, anh đi trước mở đường cho em, khiến cho em xuất giá thật nở mày nở mặt."

Nói xong, Lâm Dật và bọn người Tần Hán lần lượt lên xe của mình.

Tiếng gầm rú của động cơ Voice Night khiến cho tất cả mọi người chú ý tới chỗ phi phàm của chiếc siêu xa giá trị quá hơn triệu này.

Xe Lâm Dật đi đầu, bọn người Tần Hán theo sát phía sau, một đường lái về phía khách sạn lái.

Trên đường cái, nhìn thấy hai hàng xe đua siêu cấp, hộ tống chiếc Rolls-Royce Phantom ở giữa, tất cả xe cộ đều ào ào né tránh, đừng nói là đụng phải người ta, nhìn đội hình xa hoa này đã biết là tốn không ít tiền rồi.

Đến trước cửa khách sạn, còn có một nghi thức đơn giản, mất khoảng tầm mười mấy phút. Mọi người lục tục đi vào khách sạn, chuẩn bị bắt đầu buổi lễ.

Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện còn có Điền Nghiên, cùng nhau đi vào phòng thay đồ, giúp đỡ Quách Ngưng Nguyệt mấy chuyện như trang điểm thay quần áo.

Mà bọn người Lâm Dật ngồi trước bàn ăn trong góc, vừa chém gió vừa giết thời gian.

Đúng lúc này, Khúc Thục Lan và Khúc Hà đi ra từ trong thang máy, sau đó nhìn ra bốn phía.

"Phòng trang điểm của khách sạn ở đâu?" Khúc Thục Lan nói thầm.

"Chị tìm phòng trang điểm làm gì? Chẳng lẽ muốn đi nhìn một chút sao?"

"Tôi đến tâm sự với nó những việc này, sau này sẽ là người Khúc gia, đương nhiên cần phải nói rõ những quy củ này cho cô ta biết mà chuẩn bị."

Hai mắt Khúc Hà tỏa sáng, tâm trạng không khỏi kích động.

Những năm gần đây, bản thân mình vẫn luôn dựa vào sự trợ giúp của Khúc gia mới có thể có cuộc sống hôm nay.

Nếu như lặng lẽ giúp bọn họ tranh thủ được lợi ích lớn như vậy, sau này nhất định sẽ xem trọng mình hơn một chút.

Mà lại, cuộc sống của mình tốt hay xấu đều cùng một nhịp thở với Khúc gia, có thể nói là có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục.

Nếu như Khúc gia mượn cơ hội này để phát triển tốt thì điều kiện của mình, cũng có thể nâng cao một bước.

Chuyện như vậy đúng là rất cần thiết!

Mà suy nghĩ của Khúc Hà cũng là suy nghĩ của Khúc Thục Lan.

Bởi vì bà ta cũng ăn bám trên người cha của Khúc Huyên Hách mới có thể có cuộc sống hôm nay.

Cho nên bà ta hi vọng tương lai Khúc gia sẽ càng ngày càng tốt, như vậy thì cuộc sống của mình cũng sẽ càng tốt hơn.

Tuy suy nghĩ rất tốt đẹp, nhưng trong lòng Khúc Hà vẫn còn có chút lo lắng âm thầm.

"Chị Lan, lỡ như anh của nó không cao hứng thì phải làm sao? Tôi cảm thấy người đàn ông kia không phải người dễ chọc." Khúc Hà khó xử nói:

"Điều kiện của người ta cao hơn chúng ta nhiều lắm."

"Tốt thì có làm được cái gì?" Khúc Thục Lan không quan tâm lắm:

"Con gái gả đi như tát nước ra ngoài, về sau nhà bọn họ cũng là hậu thuẫn của Khúc gia, phải giúp đỡ Khúc gia phát triển lớn mạnh."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1562: Hà Viện Viện Ra Sân.

Chương 1562: Hà Viện Viện Ra Sân.

"Người ta có thể đồng ý không?"

"Cậu ta có lý do gì mà không đồng ý?" Khúc Thục Lan nói:

"Em gái cậu ta đã là người Khúc gia, chờ sau khi kết hôn thì để cho em gái cậu ta mang thai sinh con, đến lúc đó cô ta cũng không dám ly hôn. Nếu như cậu ta không giúp Khúc gia phát triển, thì ngược đãi em gái cậu ta, xem cậu ta có thể nhịn được hay không."

"Biện pháp này tốt!" Khúc Hà nói:

"Chúng ta hiện tại sẽ qua đó, bảo nó sang tên ngôi biệt thự kia cho Huyên Hách!"

"Cô đúng là ngốc, sang tên danh nghĩa cho Huyên Hách làm gì, như thế chẳng phải thua lỗ sao." Khúc Thục Lan nói.

"Bọn họ là hai lỗ hổng, không nên sang tên cho Huyên Hách, chẳng lẽ lại sang tên cho bố chồng cô ta sao."

"Đúng vậy, chính là sang tên cho anh trai tôi!"

"Tại sao lại phải làm như vậy?"

"Cô nghĩ mà xem, nếu như sang tên cho Huyên Hách thì đó chính là tài sản của vợ chồng bọn họ. Như như ly hôn, cô ta cũng có thể được một nửa, vậy không phải là mất trắng mấy trăm triệu sao!" Khúc Thục Lan nói:

"Nhưng nếu như mà sang tên cho anh trai tôi thì mọi chuyện sẽ khác. Cho dù ly hôn thì đây cũng là tài sản của anh trai, không có chút quan hệ nào với cô ta cả, cô ta chỉ có thể trắng tay ra khỏi nhà!"

"Nói như thế cũng không sai, nhưng anh trai cô ta có tiền như vậy, còn có giá trị lợi dụng đối với chúng ta, cũng không có khả năng ly hôn được."

"Sao lại không có khả năng, đợi sau khi tiền của anh cô ta bị ép khô, sẽ không còn giá trị lợi dụng đối với Khúc chúng ta nữa, còn giữ cô ta lại làm gì." Khúc Thục Lan nói khoác mà không biết ngượng:

"Đến lúc đó thì ly hôn, tìm một tiểu thư khuê các khác, như vậy không phải là tốt sao."

"Tôi phát hiện, cách suy nghĩ của mấy người sống ở nước ngoài như chị đúng là rất khác, mạnh hơn nhiều so với chúng tôi, lại có thể toàn diện như thế."

"Học tập chị đây một chút, sau này cô sẽ không bị thua thiệt."

...

"Chậc chậc chậc, Ngưng Nguyệt, số đo của em đúng là không được a."

Bên trong phòng trang điểm, lúc Quách Ngưng Nguyệt thay áo cưới, Hà Viện Viện trêu đùa:

"Còn kém chị dâu của em nhiều lắm, gộp cả hai cái lại còn không lớn bằng một cái của chị ấy."

"Chị Viện Viện, chị lại trêu em." Quách Ngưng Nguyệt nói:

"Bạn của em nói, chị dâu của em chính là yêu nghiệt, không ai có thể so được với chị ấy về phương diện nhan sắc và dáng người cả."

"Vậy cũng phải học tập chị Nghiên của em một ít, đây đều là số đo thần tiên, của em quá nhỏ, ngay cả chị mà còn không bằng."

"Ngưng Nguyệt có lẽ không học được mấy thứ này đâu, vẫn nên bỏ công sức lên trên thân thì hơn." Điền Nghiên ưỡn ngực nói.

"A a a! Chị Nghiên, chị cũng trêu em."

Nhìn thấy Hà Viện Viện lái xe, chuyên gia trang điểm cũng không dám lên tiếng.

Trên người ba người phụ nữ này không phải Hermes thì cũng là LV, nhìn là biết là kẻ có tiền.

Hôm nay thật sự đã được mở rộng tầm mắt, thì ra người có tiền tổ chức hôn lễ đều là dạng này.

Két két _ _

Ngay tại lúc mấy cô gái đang lái xe tốc độ, cửa phòng trang điểm bị đẩy ra, Khúc Thục Lan và Khúc Hà đi vào từ bên ngoài.

Nhìn thấy hai người tiến đến, người trong phòng đều im lặng theo bản năng.

Đồng thời mấy người cũng đoán được, hẳn là người bên phía nhà chồng.

Kỷ Khuynh Nhan lặng lẽ đụng Quách Ngưng Nguyệt một chút, muốn cô ấy giới thiệu một chút.

Bất kể nói thế nào, đều là trưởng bối, vẫn nên chào hỏi.

Nhưng Quách Ngưng Nguyệt cũng có chút ngây người, mặc dù biết hai người là người nhà chồng, nhưng cô không biết là người

nào.

Kỷ Khuynh Nhan cũng không biết chuyện xảy ra ngoài biệt thự trước đó.

Bởi vì ở đó đều là mấy người thân nhất với Quách Ngưng Nguyệt, tất cả đều đi vào trong biệt thự bận rộn chuyện đón dâu. Hơn nữa hôm nay là ngày vui, Khúc Băng cũng không muốn gây chuyện không thoải mái, nên mới không nói lại cho người khác về chuyện này.

Nếu không lấy lực chiến đấu của Hà Viện Viện đã có thể giải quyết hai người bọn họ từ lâu rồi.

"Ngưng Nguyệt à, cô là cô nhỏ của Huyên Hách, vị này là cô ba của nó." Khúc Thục Lan nói.

“Vâng..."

Quách Ngưng Nguyệt vội vàng chào hỏi, "Chào cô nhỏ, cô ba..."

"Không có việc gì cả, không cần đứng lên, tới, hai người bọn cô tới đây là muốn nói với cháu chút chuyện."

"Cô cứ nói."

"Từ hôm nay về sau, cháu chính là người của Khúc gia chúng ta, vừa lúc bây giờ cháu đang có thời gian, bọn cô sẽ nói cho cháu một chút về quy củ của Khúc gia." Khúc Thục Lan nói.

"Quy củ của Khúc gia sao?"

Người trong phòng đều là không hiểu ra sao, cảm thấy hai người này hình như không có ý tốt.

Có cái quy củ gì mà phải nói tại thời điểm kết hôn?

Hơn nữa, giờ đã là thời đại nào rồi, ở đâu ra nhiều quy củ như vậy? Coi mình là hoàng thân quốc thích sao!

Hơn nữa điều kiện của Ngưng Nguyệt tốt như vậy, cho dù là nói quy củ thì cũng là Ngưng Nguyệt nói, có quan hệ gì với Khúc gia các người sao?

"Cô nhỏ, cô nói đi."

Quách Ngưng Nguyệt có chút khẩn trương, cô cũng chỉ ngang ngược với Lâm Dật, Ngô Phi Dược một chút, lúc đối mặt với người ngoài ít nhiều đều có chút sợ.

Không giống như Hà Viện Viện, gặp ai cũng cứng rắn như vậy.

"Từ hôm nay trở đi, cháu chính là người của Khúc gia chúng ta , dựa theo quy định của Khúc gia thì cháu cần phải nộp chút đồ của mình lên." Khúc Thục Lan nhìn xuống từ trên cao, nói.

"Nộp đồ của cháu lên sao?"

Quách Ngưng Nguyệt ngây ngẩn cả người, "Cháu cũng không có thứ gì cả?"

Tiền lương mỗi tháng của cô chỉ có mấy ngàn tệ, cho dù đưa hết cho Khúc Huyên Hách, cũng không có ý nghĩa gì cả.

"Cô đang nói là của hồi môn của cháu, đương nhiên, tuy tiền lương của cháu không có nhiều, nhưng cũng cần phải giao lên. Huyên Hách sẽ đưa cho cháu tiền tiêu vặt mỗi tháng."

"Nộp của hồi môn sao?"

Quách Ngưng Nguyệt cảm thấy hai người kia hình như là đến để cãi nhau.

Tuy ở trước mặt người ngoài cô có hơi ngốc một chút, nhưng lúc liên quan đến lợi ích của mình thì cô đều sẽ không nhượng bộ.

"Cháu không có của hồi môn gì cả." Quách Ngưng Nguyệt nói với chuyên gia trang điểm:

"Chị Tĩnh, tiếp tục trang điểm đi, không có bao nhiêu thời gian nữa đâu."

"Cái gì gọi là không có nhiều của hồi môn, anh cháu không phải có cho cháu một căn biệt thự sao, chờ sau khi kết thúc hôn lễ thì sang tên cho bố chồng của cháu đi." Khúc Thục Lan nói.

Hả?

Người trong phòng đều bị mấy từ ngữ hổ báo của Khúc Thục Lan làm cho mơ hồ.

Hôn lễ còn chưa bắt đầu mà đã bắt người ta sang tên trước, hai người kia đang nghĩ cái gì vậy?

Lui 10 ngàn bước mà nói thì cho dù có sang tên, cũng phải là sang tên cho Khúc Huyên Hách, có quan hệ gì với cha chồng của cô sao?

"Tại sao lại muốn sang tên?"

Tại thời khắc mấu chốt, Hà Viện Viện đứng lên.

"Chuyện này còn cần phải hỏi sao, đã là con dâu của Khúc gia thì cũng là người nhà chúng tôi, tiền tài đương nhiên cũng là của nhà chúng tôi, sang tên nhà không phải là chuyện rất bình thường sao?"

"Nếu theo như bà nói? Vậy thì nhà của các người đều đã sang tên cho cha chồng của mình rồi sao?"

"Xin lỗi, tôi không có cách nào trả lời vấn đề này của cô được, bởi vì tôi không kết hôn." Khúc Thục Lan nói.

"Vậy còn cô, cô cũng không kết hôn à?" Hà Viện Viện nói với

Khúc Hà.

Nhưng vấn đề này trực tiếp khiến cho Khúc Hà cảm thấy mông lung.

Bản thân mình chỉ muốn yêu cầu Quách Ngưng Nguyệt làm như thế, mình đương nhiên sẽ không như vậy!

Nhưng dưới tình huống như vậy, mình lại không thể trả lời như thế.

"Đó là đương nhiên, đều đã đến Khúc gia, đồ đạc đương nhiên là của Khúc gia, nếu không tôi cũng không có tư cách yêu cầu nó làm vậy?"

"Vậy thì thật xin lỗi, đó là chuyện riêng giữa bà và cha chồng của mình, chúng tôi không xen vào. Nhưng chúng tôi là con gái nhà đàng hoàng, sẽ không làm loại chuyện đó." Hà Viện Viện nhún vai, "Cho nên, xin lỗi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1563: Hà Viện Viện Uy Vũ.

Chương 1563: Hà Viện Viện Uy Vũ.

Tê _ _

Đồng nghiệp và bạn học của Quách Ngưng Nguyệt đều bị sự dũng mãnh của Hà Viện Viện làm cho giật nảy mình.

Kỹ năng trào phúng ngầm này có thể xưng là vô địch.

Nhưng nói là trào phúng chính diện có lẽ sẽ thích hợp hơn.

"Con nhóc nhà cô nói nhảm cái gì đó!"

Khúc Hà lớn giọng, vội vàng xông về phía Hà Viện Viện, có ý định động thủ.

"Không phải do bà nói trước à, nếu như không có mối quan hệ không thể cho ai biết thì tại sao lại muốn sang tên nhà cho cha chồng của mình?" Hà Viện Viện nói:

"Cho nên tôi nghi ngờ rằng, dáng vóc của chồng bà không được cao, bán bánh hấp mà sống?"

Phốc phốc _ _

Người trong phòng, bao gồm cả chuyên gia trang điểm đều nhịn không được mà cười ra tiếng.

Chị gái thật đúng là dũng mãnh nha.

"Chị Lan, chị đừng cản bọn em!"

Khúc Hà kêu ầm lên: "Tuổi thì không lớn lắm, mà nói chuyện lại ác độc như vậy, hôm nay tôi phải xé nát miệng của cô ta!"

Khúc Hà như mất trí, tránh thoát khỏi trói buộc của Khúc Thục Lan, xông tới trước mặt Hà Viện Viện.

Ba!

Ngay tại lúc người khác muốn lên đi khuyên can thì kinh ngạc nghe một tiếng bạt tay!

Tay của Hà Viện Viện đánh lên mặt Khúc Hà!

Bầu không khí ồn ào lập tức yên tĩnh lại.

Khúc Hà ôm lấy mặt mình, giống bị Hà Viện Viện đánh cho choáng váng.

"Nói cho mấy cô ba bà sáu như mấy người biết, đừng lao vào tôi như mấy con thiêu thân nữa, cả một đám cho thể diện mà không cần, thật sự cho là chúng tôi dễ bị bắt nạt lắm sao!"

Người trong phòng, không ai nói chuyện cả.

Hai người kia quả thật có chút quá mức.

Đây là chuyện của vợ chồng trẻ người ta, có quan hệ gì với mấy người à?

Một cái bạt tay này thật sự rất hả giận.

Khúc Hà ôm lấy mặt của mình, nước mắt cũng thuận thế chảy xuống, gằn giọng, kêu khóc om sòm:

"Đánh người! Nhà mẹ đẻ đánh người!"

"Còn có chút giáo dưỡng nào hay không!"

"Đời trước Khúc gia đã tạo nghiệt gì vậy, thế mà lại cưới về một con dâu như thế, thật sự là gia môn bất hạnh, ngay cả đạo hiếu tối thiểu nhất cũng không có."

"Lời này của bà là có ý gì, nói chúng không có đạo hiếu sao." Hà Viện Viện cũng không định buông tha:

"Nếu như bà chết ngay bây giờ, tôi cam đoan sẽ tặng cho bà hai cái vòng hoa, khiến cho bà có thể an tâm lên đường."

"Chị Viện Viện . . ."

Quách Ngưng Nguyệt bị Hà Viện Viện dọa sợ, cô biết chị ấy rất lợi hại, có khi ngay cả anh trai mình cũng không phải là đối thủ.

Nhưng hôm nay là ngày kết hôn, hơn nữa đối phương còn là trưởng bối, cô luôn cảm thấy làm như vậy không được tốt cho lắm.

Nhưng Hà Viện Viện lại không nghĩ nhiều như vậy.

Đối với chuyện này, suy nghĩ của cô cũng giống như Kỷ Khuynh Nhan!

Nếu không nhân lúc này thu phục những người này.

Thì sau khi gả qua, không biết sẽ bị bắt nạt như thế nào nữa.

"Cô, cô thế mà nói như vậy!"

Khúc Hà kêu trời kêu đất: "Tôi đã lớn như vậy rồi lại để một con nhóc như cô chỉ vào mũi để mắng, tôi còn mặt mũi nào mà sống trên thế giới này nữa."

Hà Viện Viện tiện tay cầm con dao tỉa lông mày của chuyên gia trang điểm lên, ném tới trước mặt Khúc Hà.

"Chết ngay bây giờ đi, cắt cổ tay, nhanh lên một chút đi, đừng nói chết mà không dám chết, ở lại đây khiến chúng tôi buồn nôn."

Ngạch. . .

Bạn học và động nghiệp của Quách Ngưng Nguyệt đều thấy choáng.

Tất cả đều giơ ngón tay cái lên.

Chị gái, lợi hại!

Khúc Thục Lan và Khúc Hà đều cảm thấy mơ hồ, đây là lần đầu bọn họ gặp phải chuyện như này.

Có chút không biết nên phải làm gì tiếp theo.

Két két _ _

Cửa phòng trang điểm bị đẩy ra, hai chị em Khúc gia đi vào từ bên ngoài.

Sau lưng còn có Lâm Dật và bọn người Cao Tông Nguyên.

Nhìn thấy Khúc Huyên Hách và Khúc Băng, Khúc Hà khóc càng lớn.

"Huyên Hách, cháu mau nhìn xem, đây chính là vợ mà cháu cưới, cháu không thể cưới dạng người này được!"

"Nhìn cô ba của cháu bị cô ta đánh kìa, mặt đều sưng lên, còn mắng rất nhiều lời khó nghe. Nếu như cháu mà cưới dạng người này về cửa thì sau này Khúc gia sẽ không ai được yên ổn."

Những tính toán nhỏ nhặt trong lòng hai người đang đánh đinh đương vang.

Hôn lễ đã tiến hành đến bước này, còn có hai người bọn họ làm chứng, nhà gái thuộc về thế yếu, bọn họ sẽ không dám bỏ cưới!

Mà lại lần này, phía bên mình còn chiếm ý, cũng không sợ mấy người kia!

"Vậy thì không cần chuyện cưới hỏi này nữa!" Hà Viện Viện chỉ Khúc Thục Lan rồi nói:

"Thật sự cho rằng Ngưng Nguyệt chúng tôi đi ra từ cô nhi viện thì sợ các người sao? Các ngươi nghĩ nhiều rồi!"

Lâm Dật không nói chuyện, mắt nhìn Kỷ Khuynh Nhan và Quách Ngưng Nguyệt, phát hiện hai người đều không nói gì, ngay cả những người bạn kia của cô cũng không bày tỏ thái độ của mình, đoán chừng là hai người không biết sống chết này lại tới gây chuyện.

"Viện Viện, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Cao Tông Nguyên đi qua.

"Vừa rồi hai người kia đi vào, muốn để Ngưng Nguyệt sang tên biệt thự cho cha chồng của em ấy, nói đây đều là tài sản của Khúc gia." Hà Viện Viện tức giận không thôi, "Lấy chút thủ đoạn lông gà vỏ tỏi này, thật sự cho rằng em không nhìn ra được sao?"

"Việc này có phải là do hai người làm hay không!"

Khúc Băng hét lên một tiếng, khiến cho hai người giật nảy mình.

"Chúng tôi cũng là vì tốt cho Khúc gia, chỉ tới để nói rõ đạo lý với cô ta. . ."

Ba!

Ba!

Cha của Khúc Huyên Hách cho Khúc Thục Lan và Khúc Hà một người một bạt tay.

"Từ nay về sau, Khúc gia chúng tôi không có dạng thân thích như các người, cút ra ngoài cho tôi!"

"Anh hai. . ."

"Cút!"

Dưới sự mắng mỏ của cha Khúc Huyên Hách, hai người và đám người thân của mình, xám xịt rời khỏi khách sạn.

Người Khúc gia lại nói xin lỗi với Lâm Dật, hôn lễ mới tiếp tục tiến hành.

Nhưng một màn vừa mới xảy ra khiến cho người tham dự thật lâu không quên được.

"Nữ sinh kia đúng là quá mạnh mẽ, một mình đánh ngã người của Khúc gia." Đồng nghiệp của Quách Ngưng Nguyệt, Triệu Nhị nói.

"Tớ biết tớ biết." Trương Nhã nói:

"Chị gái kia tên là Hà Viện Viện, là CFO của tập đoàn Lăng Vân, cũng giống như chúng ta, đều làm tài vụ."

"Không phải vậy chứ, còn trẻ như vậy mà đã làm CFO rồi?"

"Nhưng người ta đúng là rất lợi hại, tiến sĩ Yến Đại, tớ nghe Ngưng Nguyệt nói qua, sổ sách hàng năm trên tay chị ấy cũng phải mấy trăm ngàn, số tiền lưu thông lên đến cả trăm tỷ. Bộ công thương lại không tra được chút khuyết điểm nào, phải gọi là vô cùng lợi hại, so với người ta thì thật sự như là một người trên trời một người dưới đất."

"Sổ sách cả trăm ngàn. . ."

"Lưu thông hơn trăm tỷ. . . Đúng là một người rất lợi hại a!"

"Cái này thì tính là gì, anh chàng đứng bên cạnh chị ấy lúc nãy cũng là phú nhị đại nổi tiếng, giá trị con người mấy trăm tỷ, là bạn tốt của anh trai Ngưng Nguyệt."

"Tớ có chú ý tới, ngay cả Tần Hán danh tiếng lẫy lừng cũng tới, anh của Ngưng Nguyệt thật đúng là không tầm thường."

Phong ba ngắn ngủi kết thúc, phần còn lại của hôn lễ được tiến hành vô cùng thuận lợi, chủ và khách đều vui vẻ.

Nhưng buổi lễ kết thúc, Lâm Dật liền rời đi, cơm cũng không ăn.

Kỷ Khuynh Nhan và mấy người Tần Hán cũng đi theo ra ngoài, bọn họ cũng đều là người ngoài, không cảm nhận được không khí trong đó.

Em gái lấy chồng, bữa cơm này ăn thế nào đều cảm thấy khó chịu.

Mọi người một đường lái xe về cô nhi viện, chuẩn bị ở nơi này một lát rồi sẽ đi.

Biết Lâm Dật đi, Vương Thúy Bình cũng lập tức trở lại, làm cho mấy người chút đồ ăn đơn giản, lót dạ một chút.

"Lâm tổng, chuyện bên phía huyện Đông Tam đã lần lượt được khai công, tôi chuẩn chuẩn bị thực hiện một cuộc phỏng vấn, anh gần đây có thời gian không?" Lúc ăn cơm, Kỳ Hiển Chiêu hỏi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1564: Hai Trăm Triệu Không Lo Được, Phải Một Tỷ

Chương 1564: Hai Trăm Triệu Không Lo Được, Phải Một Tỷ

“Cần phải làm tuyên truyền sao?”

“Ừm, chuyện lớn như này vẫn nên tuyên truyền một chút thì tốt hơn, có thể thu hút rất nhiều người vì danh tiếng mà đến đây.”

“Anh đại diện tôi tham gia phỏng vấn là được rồi, đến lúc đó tôi giúp anh liên hệ với phóng viên.” Lâm Dật nói tiếp:

“Trước hết phải nói rõ tình hình của huyện Đông Tam, nếu không phỏng vấn cũng không được toàn vẹn.”

“Vậy được rồi, tôi sẽ đợi tin tức của tổng giám đốc Lâm.”

Lâm Dật gật đầu, đồng ý chuyện này xong.

Đồng thời quyết định giao cho Nhan Từ làm chuyện này, cũng xem như tạo cho cô ấy lợi ích.

Vả lại đều là người của mình, phỏng vấn thế nào chỉ cần anh nói là được, nhằm tránh giống như lần trước tìm đến một vài nhà báo ra vẻ ta đây dẫn đến một đống chuyện phiền phức sau đó.

Buổi tối hôm đấy, mấy người Lâm Dật không theo kế hoạch rời đi.

Mà tiếp tục ở lại Quảng Châu thêm một đêm nữa, đến hộp đêm tiêu phí một trận rồi ngủ tới trưa ngày hôm sau mới trở về Trung Hải.

“Mẹ Vương, chú Triệu, chúng con đi trước đây, qua mấy ngày nữa đã đến Tết Nguyên Đán rồi, đến lúc đó chúng con lại về thăm mọi người.”

Trước lúc tạm biệt, Kỷ Khuynh Nhan nắm lấy tay của Vương Thúy Bình, nói.

“Năm nay các con không cần về nữa, năm ngoái đã ở chỗ của mẹ đón năm mới rồi, năm nay thì đến nhà con đi.” Vương Thúy Bình nói tiếp:

“Nhà con chỉ có một mình con, ở chỗ mẹ cả một đám nhóc thế này, thiếu một thằng bé cũng chẳng sao hết, loại chuyện này nên công bằng một chút.”

Vương Thúy Bình có thể lý giải như vậy khiến trong lòng của Kỷ Khuynh Nhan rất ấm áp.

Thật ra cô cũng muốn cùng người trong nhà đón năm mới.

Luyến tiếc không nỡ lại nói thêm vài câu, sau đó mấy người gọi xe đến sân bay bay trở về Trung Hải.

Mấy ngày tiếp sau đó, công việc của Lâm Dật tương đối nhẹ nhàng, dành càng nhiều thời gian hơn cho công ty.

Đặc biệt là việc xây dựng khu công nghiệp, anh đồng thời thúc giục tiến độ, chậm nhất một tuần là có thể bắt đầu làm việc rồi, còn về chuyện phỏng vấn cũng cần hẹn trước mấy ngày thôi.

Nhưng phía bên Kỷ Khuynh Nhan lại có chút bận rộn.

Bởi vì tập đoàn Triều Dương muốn chuyển mình sang làm bất động sản thương mại, rất nhiều việc đều cần đích thân cô đi làm, ngay cả sau khi về nhà nhiều lúc còn phải tăng ca, không có thời gian bên cạnh Lâm Dật nữa.

Hơn tám giờ tối, Lâm Dật cắt một đĩa hoa quả đưa vào phòng sách của Kỷ Khuynh Nhan.

“Gần đây anh phát hiện ra vài vấn đề.”

Kỷ Khuynh Nhan bận tới mức không có một chút thời gian rảnh rỗi, ánh mắt liếc nhìn lên người Lâm Dật.

“Vấn đề gì? Liên quan tới công ty sao?”

“Anh cảm thấy dạo gần đây em chẳng mấy quan tâm tới anh, chắc là tình cảm giữa chúng ta xảy ra vấn đề rồi, căn nhà này cũng không cách nào ở tiếp được nữa, anh quyết định chuyển nhà.”

Kỷ Khuynh Nhan sững sờ một lúc, sau đó thần sắc quẫn bách.

“Anh muốn chết hả!”

Kỷ Khuynh Nhan túm lấy chiếc gối sau lưng, ném về phía Lâm Dật.

“Đi đi đi, đi sang một bên, đừng có làm phiền em đang làm việc.”

Lâm Dật cười hì hì bước ra khỏi phòng sách, nhìn lên ngày tháng trên điện thoại, phát hiện sắp đến lễ giáng sinh rồi.

Bất giác trong lòng chửi một câu.

“Lại đến cái ngày chết tiệt này, rốt cuộc sẽ tặng quà gì đây!”

Điều khiến Lâm Dật khóc không ra nước mắt chính là năm ngoái bốn người họ đều tặng cho mình dây thắt lưng giống y hệt nhau.

Bây giờ đã qua một năm rồi nhưng anh vẫn còn hai dây thắt lưng chưa bóc vỏ.

Chuyện tặng quà, Vương Oánh và Lý Sở Hàm thì khá đơn giản, mỗi người tặng một căn hộ, ngoài ra thêm hai trăm triệu, chuyện này coi như xong.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư thì không thể nào qua loa như vậy.

Chẳng trách đàn ông bây giờ đều thích tìm người tình, không phải là không có đạo lý, hoạt động tốt lại không dính người, tùy tiện mua chút đồ là có thể che mắt, dễ ứng phó hơn nhiều so với bà vợ chính phòng a.

Sao mà khó vậy.

Sáng ngày hôm sau, hai người chia nhau ra lái xe đến công ty.

Nhưng đa số thời gian của Lâm Dật đều bận họp hành, thương lượng cùng với Trầm Thiên Trác việc thành lập phòng thực nghiệm nghiên cứu phần mềm mới.

Là một người làm công việc về khoa học, Lâm Dật tình nguyện không ngừng khám phá khoa học tiên tiến, cũng là do anh nguyện ý trả giá.

Bởi vì kiến trúc cao tầng mà không có cơ sở hạ tầng vững chắc thì giống như ảo tưởng vậy.

Chỉ cần người ta hơi giới hạn một chút thì sẽ sụp đổ tan rã, không thể nào bước tiếp được nữa.

Mặc dù khoảng thời gian đầu sẽ điên cuồng tiêu tiền giống như động không đáy, nhưng cái nhìn tổng thể và con mắt chiến lược của Lâm Dật vẫn khiến Trầm Thiên Trác vô cùng cảm thán, cuộc sống này hiếm gặp được một người như vậy.

Muộn một chút, Lâm Dật lái xe đến đón Kỷ Khuynh Nhan tan làm, tiện thể gọi điện thoại cho Nhan Từ.

“Tổng giám đốc Lâm Dật của chúng ta đấy à, cuối cùng anh cũng có thời gian gọi điện thoại cho em rồi à.”

Khoảng thời gian gần đây hai người đều khá bận bịu, công ty truyền thông của Nhan Từ cũng đi vào quỹ đạo, đồng thời đứng vững chân trong ngành này rồi.

Bình thường, hai người thỉnh thoảng thông qua wechat nói vài câu, đồng thời tiện thể ấn like cho cô ấy, vậy nên mối quan hệ giữa hai người vẫn luôn không có khoảng cách.

“Dạo gần đây anh có chút bận bịu, buổi tối em có thời gian không, ra ngoài uống một ly.”

Sau khi về nhà, Kỷ Khuynh Nhan có việc phải làm, không có thời gian để ý tới mình, Lâm Dật liền nghĩ tìm chút việc gì làm, hẹn Nhan Từ ra ngoài gặp mặt.

“Hôm nay không được, tối nay em có tiệc tiếp khách, đều là ông lớn trong giới nên không cách nào từ chối. Ngày mai được không?”

“Lúc nào đều được hết, nhưng ông lớn trong giới mà em nói là người nào? Lại quay về giới truyền hình rồi à?”

“Em đi ra từ nơi này thì làm sao có thể quay lại chứ.” Nhan Từ nói tiếp:

“Lúc trước làm cái chương trình tạp kỹ đó, không phải lại kiếm được chút tiền sao, còn tích lũy không ít mối quan hệ và tiếng tăm, khoảng thời gian trước em đầu tư vào điện ảnh, đang tiếp xúc với người trong giới này.”

“Đầu tư điện ảnh?”

Bước đi này của Nhan Từ có chút lớn rồi, Lâm Dật nghe mà sợ vỡ trứng.

Đương nhiên, cô ấy cũng không có cơ quan này.

“Làm chương trình tạp kỹ chỉ là làm việc nhỏ, em đã ở độ tuổi này rồi cũng không thể ngày ngày liều mạng, dù sao cũng phải nghĩ ra vài cách khác để người ta không thể coi thường mình.”

“Chỉ cần kỹ thuật và thể lực của em không bị lùi bước thì em vĩnh viễn là nữ chính xuất sắc nhất ở trong tim anh.”

“Cút cút cút, biến sang một bên.”

Nghe thấy giọng mắng mỏ của Nhan Từ, Lâm Dật cũng có thể nghĩ ra được dáng vẻ hờn dỗi quyến rũ của cô ấy.

“Đúng rồi, vừa nãy quên không hỏi, anh tìm em có việc gì à?”

“Công ty bọn anh gần đây mới đầu tư một hạng mục, coi như sắp hoàn thành rồi, nên anh muốn tìm người làm chút việc tuyên truyền, công ty em có thể nhận việc này không?”

“Tổng giám đốc Lâm đã lên tiếng rồi, cho dù em không thể nhận cũng phải nghĩ cách nhận lấy chứ, vả lại còn phải đảm bảo chất lượng hoàn thành nhiệm vụ nữa.”

“Có tính giác ngộ như này là tốt rồi.” Lâm Dật nói tiếp:

“Nể tình biểu hiện hôm nay của em tốt như vậy, có thời gian rảnh anh giới thiệu cho em một hạng mục trị giá hai trăm triệu.”

Trị giá hai trăm triệu…

“Chỉ có hai trăm triệu sao? Cũng quá ít rồi.” Nhan Từ nói tiếp:

“Chí ít phải từ một tỷ trở lên. Nếu như anh chỉ có chút năng lực như thế thì đừng nên đến tìm em, em không muốn thứ đồ nhìn hình thức bên ngoài thì ngon lành mà không có tác dụng gì.”

“Ôi trời, lợi hại đấy! Em chọn thời gian đi, anh sẽ đại chiến với em 300 hiệp.”

“Được thôi, đừng chỉ nói miệng với em, em phải trang điểm một chút, đợi một lát đi đến chỗ hẹn nữa, có việc cứ điện thoại liên lạc.”

“Không thành vấn đề.”

“Còn nữa, mấy ngày này đừng ra ngoài làm linh tinh, giữ mấy hạng mục lớn nhỏ của anh lại cho em đấy.” Nhan Từ mỉm cười mờ ám nói.

“Xác định à?”

“Dựa theo đơn nhận toàn bộ, chỉ xem anh có nhiều hàng như thế hay không thôi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1565: Việc Kinh Doanh Nghiêm Túc Giá Một Tỷ

Chương 1525: Việc Kinh Doanh Nghiêm Túc Giá Một Tỷ

Muộn một chút, Lâm Dật đón Kỷ Khuynh Nhan trở về, tuy rằng vẫn có rất nhiều công việc phải làm nhưng tủ lạnh trong nhà đã không còn bao nhiêu đồ nữa, hai người chuẩn bị đi đến siêu thị mua sắm một chuyến.

Mặc dù công việc rất quan trọng, nhưng với Kỷ Khuynh Nhan mà nói, cùng với Lâm Dật đi dạo siêu thị để trải nghiệm không khí của cuộc sống càng quan trọng hơn.

“Này này này, hôm nay không mua bột gạo bột mì nữa, chỉ mua vài đồ gia vị là được rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Không phải em nói đồ trong nhà ba mẹ vợ của anh đều ăn hết rồi sao, đến cũng đã đến rồi, tiện thể mua chút qua đó cũng là một cơ hội tốt để anh ra vẻ nịnh bợ.”

“Vết thương trên bả vai của anh còn chưa lành hẳn, đợi sau khi khỏi rồi có đầy cơ hội cho anh lấy lòng.” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp:

“Em cũng phục anh thật đó, trời lạnh đất đóng băng, thế mà có tâm tư đi núi Đại Hưng An săn bắn, cuối cùng đen đủi là anh còn gặp phải con gấu đen, em không biết nên nói cái gì với anh mới tốt đây.”

“Ơ… Anh cũng cảm thấy bản thân khá đen đủi, loại chuyện như thế này mà anh cũng gặp phải.” Lâm Dật cười ha ha nói:

“Hai ngày trước, anh nhìn thấy tin tức trên mạng xã hội có một người đi núi Trường Bạch, gặp phải hổ Đông Bắc, lúc này anh mới cảm thấy cuộc sống này cũng công bằng đấy chứ.”

“Kiểu người giống như các anh lúc không có chuyện gì làm thì nên suy nghĩ một chút rốt cuộc mình đã làm chuyện gì trái lương tâm, vậy mà gặp phải chuyện có xác suất thấp như thế xảy ra.”

Lâm Dật bị nói có chút cùng đường đuối lý.

Hình như anh thật sự làm không ít chuyện trái lương tâm.

“Chuyện này có liên quan gì đến anh có làm chuyện trái lương tâm hay không, tất cả đều do em hại cả.”

“Tại sao con người anh lại vô sỉ vậy hả, có liên quan gì tới em.”

“Bởi vì gặp phải em, anh đã dùng hết toàn bộ vận may của cả cuộc đời anh rồi, không chỉ là bây giờ, chắc chắn kiếp sau cũng sẽ đen đủi.”

Bị Lâm Dật đột ngột trêu ghẹo như vậy khiến Kỷ Khuynh Nhan có chút không phản ứng kịp, sau đó khuôn mặt cô đỏ ửng.

“Lúc nói lời dễ nghe, anh chính là cao thủ đấy.”

“Chuyện đó… buổi tối lúc đi ngủ không phải anh cũng vậy sao, một cành hoa lê ép hoa hải đường, không ai có thể sánh được.”

“Anh muốn chết sao, phải biết giới hạn ở đâu chứ. Đây là siêu thị đấy, đừng có nói xàm.”

“Chuyện này có là gì đâu, hai vợ chồng người ta đang nói chuyện chính đáng, chẳng lẽ còn không để người ta nói?” Lâm Dật nói tiếp:

“Nếu như chồng của bọn họ cũng có được kỹ thuật và thủ pháp giống như anh thế này, nửa đêm ngủ cũng bị cười mà tỉnh đấy, em còn không biết trân trọng, thật là phung phí của trời.”

“Đi đi đi, bớt nói những thứ nhảm nhí đáng xấu hổ đó đi.”

Kỷ Khuynh Nhan kéo Lâm Dật, tiếp tục lựa chọn đồ ở trong siêu thị, tiện thể đến gần đó ăn chút gì, hơn bảy giờ tối mới về đến nhà.

Sau khi về đến nhà, Kỷ Khuynh Nhan giúp Lâm Dật bôi thuốc, mặc dù đã gần khỏi rồi nhưng có chỗ vẫn còn rỉ máu, Kỷ Khuynh Nhan đã hoàn toàn thích ứng rồi, chí ít tay không còn run nữa.

“Có phải gần đây công ty của anh rất bận không?” Lúc bôi thuốc Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Không bận, đang yên ổn em hỏi cái này làm gì?”

“Em phát hiện gần đây anh cứ hay thẫn thờ, có phải là áp lực quá lớn không.”

“Có sao?”

“Đương nhiên có.”

“Ờ… Công ty chuẩn bị xây dựng mấy cái văn phòng thực nghiệm phần mềm mới, anh đang nghĩ mấy chuyện này.”

“Chẳng trách khoảng thời gian gần đây anh không ở bên ngoài bay nhảy nữa, vậy anh nghỉ ngơi cho tử tế đi, thả lỏng đầu óc một chút, tiền cũng không phải chỉ kiếm trong một ngày.”

“Được thôi, nghe theo em.”

“Ngoan, moa…”

Hôn một cái lên mặt của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan thu dọn thuốc khử trùng và băng gạc.

“Anh chơi một mình một lúc, em lên trên làm việc đã.”

“Được.”

Sau khi Kỷ Khuynh Nhan rời đi, Lâm Dật đi dép ra ngoài vườn.

Mắt nhìn về hướng xa xăm, nhìn lên những ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời, lắng nghe âm thanh sóng biển đánh dạt vào bờ, con tim nãy giờ khó bình tĩnh.

Suy cho cùng, nút thắt trong tim của Lâm Dật vẫn ở trên người nhà họ Vương.

Thêm vào đó phía lữ đoàn Trung Vệ cũng yên lặng khác thường, các hạng mục hoạt động đều tiến hành một cách có trật tự, mặc dù nhìn qua có vẻ là chuyện tốt, nhưng dường như có chút quá tĩnh lặng rồi.

Không có biển lớn nào mà không nổi sóng gió, không có cái hồ nào không gợn sóng, không có mầm chồi nào không đung đưa theo gió, càng không có chuyện nhà họ Vương im hơi lặng tiếng như thế.

Chẳng trách nhà họ Vương ở Yến Kinh có thể cố thủ trên vị trí gia tộc đứng đầu bao nhiêu năm nay.

Bọn họ vẫn rất có năng lực, nếu không người ta cũng không đến mức đoán không được nước cờ của bọn họ.

Trong phòng sách trên tầng hai, Kỷ Khuynh Nhan đứng bên cạnh cửa sổ nhìn xuống Lâm Dật ở dưới, bỗng nhiên có chút đau lòng.

Cô biết anh đang suy nghĩ chuyện kinh doanh, nhưng bản thân lại không giúp được chút gì, bất giác trong lòng tự trách.

Reng reng reng.

Đúng vào lúc Lâm Dật đang suy nghĩ mấy chuyện này, điện thoại trong túi quần reo lên.

Là Nhan Từ gọi đến.

Lâm Dật nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ tối rồi, dường như chính là khoảng thời gian tốt nhất để đàm phán làm ăn.

Vừa hay gần đây anh đang phiền lòng, thôi đi giải quyết buồn phiền một trận đã.

“Gọi anh vào lúc này có phải là muốn cùng anh bàn về mối làm ăn một tỷ đó không?”

“Chuyện làm ăn không cần vội, em uống có chút nhiều rồi, anh có thể đến đón em được không?”

Nghe thấy giọng nói của Nhan Từ có chút thở gấp, biểu cảm của Lâm Dật trở nên nghiêm trọng.

“Em đang ở đâu, bây giờ anh tới liền.”

“Khách sạn New Paris của Trung Hải, anh đến thì gọi điện cho em.”

“Được.”

Tắt điện thoại, Lâm Dật quay trở lại biệt thự, chuẩn bị thay quần áo đi đón Nhan Từ.

Cũng vào lúc này, Kỷ Khuynh Nhan từ phòng sách trên tầng bước xuống, bởi vì cô nghe thấy Lâm Dật vừa nãy gọi điện thoại.

“Anh phải ra ngoài sao?”

“Đi gặp đối tác làm ăn, em đi cùng không?”

Biểu hiện của Lâm Dật rất hào phóng, trong lòng anh cũng không sợ hãi chút nào.

Bởi vì Kỷ Khuynh Nhan còn có rất nhiều việc phải bận rộn, đến thời gian để ý bản thân còn không có, làm sao có thể cùng mình đi ra ngoài.

“Em không đi đâu, anh đi đường cẩn thận một chút, đừng có uống rượu đấy.”

Lâm Dật vừa mới nói trong điện thoại rồi, phải đi bàn về một khoản làm ăn một tỷ, tuy rằng con số không phải nhỏ nhưng dựa vào năng lực của anh hoàn toàn có thể làm được, cô không cần thiết phải đi theo.

“Vậy anh đi trước nhé, đợi chút sẽ trở về.”

“Ừm ừm, đi đi.”

Thay xong quần áo, Lâm Dật lái xe ra khỏi Cửu Châu Các.

Không đến bốn mươi phút sau, anh đã lái xe đến khách sạn New Paris.

Sau khi đỗ xe xong, anh vào đến đại sảnh của khách sạn, đồng thời gọi điện thoại cho Nhan Từ, báo cho cô ấy biết bản thân đã tới rồi.

…

Khách sạn New Paris, phòng 1704.

Diện tích phòng bao rất lớn, ít nhất cũng phải hơn 200 mét vuông.

Trang trí bên trong cũng mang phong cách Hoa Hạ chủ yếu, cột chạm trổ tinh xảo, rồng vàng quấn cột, phượng hoàng sải cánh, rõ ràng mang đậm phong cách hoàng gia.

Trước hết không nói mùi vị thức ăn ở đây như thế nào, chỉ riêng trang trí ở đây đã đủ có thể diện rồi.

Bên trong phòng bao có một bàn tròn lớn, nam nam nữ nữ ngồi khoảng hơn mười mấy người.

Nam thì áo vest giày da, cả người toát ra khí chất quý phái, điều này có thể nhìn ra từ kiểu tóc giống của Tạ Nghiễm Khôn(*).

(*)Nhân vật phú hào trong phim “Tình yêu với nông thôn” do Đường Giám Quân thủ vai. Ở đây chỉ kiểu tóc hói đỉnh đầu chỉ còn một ít tóc ở hai bên.

So với bọn họ, ba người phụ nữ dễ nhìn hơn một chút.

Đặc biệt là Nhan Từ, cô ấy mặc chiếc váy liền màu đỏ rượu vang, trên chân mặc quần tất da mịn màng, sau lưng còn có một chiếc áo khoác Cashmere màu đen, chính là kiểu vô cùng chú ý đến việc giữ ấm.

Mà sắc mặt của cô ấy lúc này hơi ửng đỏ, rõ ràng đã uống không ít rượu, đã đến giới hạn của bản thân.

“Các vị, thực sự ngại quá, bạn trai của tôi đến đón tôi rồi, hôm nay xin thất lễ trước, đổi ngày khác tôi làm chủ trì, chúng ta lại ra ngoài tụ họp một bữa.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1566: Nghĩ Kỹ Rồi Nói

Chương 1566: Nghĩ Kỹ Rồi Nói

"Lúc này chơi mới thoải mái, sao đạo diễn Nhan đã muốn đi rồi.”

Người nói là một người đàn ông trung niên, ông ta không cao lắm, là người ở Trung Hải này, bụng phệ, mang đậm đặc điểm của người thành công, muốn nghèo cũng nghèo không nổi.

Tên người đàn ông này là Trần Khắc, là phó tổng giám đốc của tập đoàn Liên Ảnh Yến Kinh và là cổ đông lớn thứ ba ở tập đoàn.

Tuy rằng người dân mê phim ảnh bây giờ chỉ biết tập đoàn Vạn Đạt, nhưng tập đoàn Liên Ảnh của Trần Khắc chính là chuỗi rạp phim lớn thứ hai ở Hoa Hạ, thị phần không hề nhỏ hơn ngành điện ảnh Vạn Đạt.

Mà Trần Khắc cũng xem như là nhân vật cấp bậc ông lớn chính cống trong giới truyền hình.

Người có thể ngồi cùng bàn ăn cơm với ông ta đều là nhân vật có tiếng tăm trong giới.

Mặc dù nhìn vẻ ngoài của những người ngồi ở đây chẳng ra sao cả, nhưng thân phận và địa vị trong xã hội lại là người sau oai hơn người trước, dưới sự so sánh đó, Nhan Từ và mấy người này thua kém không ít.

Nếu như không có người khác dẫn dắt, trong mấy năm tương lai sau này của cô ấy vẫn chưa có tư cách tham gia bữa cơm như thế này.

“Chủ yếu là bạn trai tôi đến đón tôi rồi, nếu không tôi khẳng định sẽ ở lại tiếp tục uống với giám đốc Trần mấy ly.”

“Không phải gần đây cô đang đầu tư vào một bộ phim điện ảnh mới sao, chúng ta tiếp tục bàn bạc chuyện chiếu lên rạp, tôi cũng khá xem trọng bộ sản phẩm đó, tỷ lệ phản hồi chắc chắn không thấp đâu.” Trần Khắc nói tiếp:

“Nếu bây giờ cô rời đi, vậy chuyện này không có cách nào bàn bạc tiếp nữa rồi.”

Người tại hiện trường đều là người thông minh, bọn họ chỉ nghe nói vậy đã hiểu ý trong lời nói của Trần Khắc là gì rồi.

Rõ ràng ông ta nói để Nhan Từ nghe, nếu cô rời đi, e rằng bộ phim điện ảnh mà cô đầu tư muốn xếp hạng trong hệ thống rạp của bọn họ là chuyện không thể nào rồi.

Người dẫn Nhan Từ đến bữa cơm hôm nay tên là Tôn Tinh.

Là người đầu tư có tiếng trong giới, hai người có chút quan hệ, nhưng còn chưa đến trình độ vô cùng tốt.

Tôn Tinh dẫn cô ấy đến đây là vì từ lúc Trần Khắc vô tình nhìn thấy Nhan Từ, trong lòng ông ta vẫn cứ nhớ thương không quên, vậy nên âm thầm kêu Tôn Tinh dẫn theo Nhan Từ đến bữa cơm này, hy vọng có thể phát triển thêm một bước.

Đôi mày thanh tú của Nhan Từ khẽ nhăn lại, mặc dù thỉnh thoảng những người khác cũng nói đùa vài câu không được đứng đắn, nhưng cái người tên Trần Khắc này càng quá đáng hơn, khiến cô ấy cảm thấy người này có chút ý tại ngôn ngoại(*) nên cô ấy vẫn luôn cố ý duy trì khoảng cách.

(*)ý tại ngôn ngoại: lời ít ý nhiều, không nói ra trực tiếp nhưng người nghe phải tự suy ra mà hiểu lấy.

Nhưng kiêng dè địa vị của đối phương ở trong giới này, Nhan Từ cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở, cô giả vờ như không thấy những gợi ý mờ ám đó của ông ta.

Vả lại cô ấy uống nhiều rồi, ý thức có chút không được tỉnh táo, nếu như tiếp tục uống nữa cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

“Thực sự ngại quá giám đốc Trần, bạn trai của tôi thật sự đến đón tôi rồi, hôm nay chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi.”

Thấy Nhan Từ không sợ mình uy hiếp, người trên bàn đều không nói lời nào, ánh mắt cố tình nhìn sang hướng khác, không định tham gia vào chuyện giữa hai người.

Sắc mặt của Trần Khắc hơi thay đổi, không ngờ Nhan Từ lại là người không biết điều như vậy.

Mặc dù trong lòng ông ta không hài lòng với thái độ này của cô ấy, nhưng lại không muốn từ bỏ dễ dàng như vậy.

Ông ta đã chơi chán đám tiểu hoa đán trong giới giải trí rồi, kiểu như Nhan Từ béo mà không ngấy, mới là sở thích hàng đầu trong lòng ông ta.

Ánh mắt Trần Khắc khẽ đảo, nói: “Đạo diễn Nhan, bạn trai của cô đợi cô ở đâu?”

“Ở đại sảnh dưới tầng.” Nhan Từ không suy nghĩ nhiều, thản nhiên trả lời.

“Cho dù có vội rời đi cũng không thiếu mấy phút này.” Trần Khắc nói tiếp:

“Trên bàn còn nửa chai rượu vang, uống hết chỗ này rồi rời đi cũng không muộn.”

Trần Khắc đã nói thế rồi, Nhan Từ chỉ đành cắn răng. Cô ấy cảm thấy dựa vào tửu lượng của mình ứng phó với số rượu này chắc vẫn không có vấn đề.

Vả lại Lâm Dật còn đang ở bên ngoài, vấn đề không lớn.

“Vậy tôi gọi một cuộc điện thoại cho anh ấy, bảo anh ấy đợi tôi một chút.”

“Được, vừa hay tôi đi nhà vệ sinh.”

Nói xong, Trần Khắc châm một điếu thuốc, đẩy cửa ra khỏi phòng bao.

Nhìn thấy Trần Khắc ra ngoài, tài xế ngồi nghỉ ngơi ở một bên đi về phía ông ta.

Thân hình của tài xế hơi gầy, so sánh với Trần Khắc hình thành chênh lệch rõ ràng.

Tên của anh ta là Mao Kình Tùng, là tài xế kiêm vệ sĩ của Trần Khắc.

“Giám đốc Trần, ông muốn đi rồi sao, bây giờ tôi đi chuẩn bị xe.”

“Không cần.” Trần Khắc nói tiếp:

“Cậu xuống đại sảnh dưới tầng, đi nghe ngóng một người. Anh ta là bạn trai của Nhan Từ, chắc cũng tầm hơn hai mươi hoặc đầu ba mươi tuổi, tướng mạo chắc cũng tạm được, nếu như tìm thấy rồi lập tức tống cổ anh ta đi, không được để anh ta xuất hiện ở đây.”

“Được, tôi biết rồi.”

Giao xong nhiệm vụ, Trần Khắc đi nhà vệ sinh, Mao Kình Tùng đi xuống dưới tầng chuẩn bị đi tìm người đàn ông mà ông chủ bàn giao.

Xuống đến tầng một, Mao Kình Tùng nhìn xung quanh thì phát hiện có hai người đang ở trong khu vực chờ của đại sảnh, đều rất phù hợp với yêu cầu của ông chủ. Trong lúc nhất thời anh ta có chút phân biệt không được người nào mới là bạn trai của Nhan Từ.

Mao Kình Tùng vô thức đi về phía người đàn ông mặc bộ đồ tây, khách khí hỏi:

“Xin hỏi anh có phải là bạn trai của đạo diễn Nhan Từ không?”

Người đàn ông đang uống cà phê sững sờ một lúc, không ngờ sẽ có người hỏi mình câu hỏi bất ngờ như này, sau mấy giây mới phản ứng lắc lắc đầu.

“Xin lỗi, anh tìm nhầm người rồi.”

“Xin lỗi, làm phiền rồi.”

Lúc này Mao Kình Tùng vô thức nhìn về phía Lâm Dật, mà Lâm Dật cũng nhìn về phía anh ta.

“Anh là bạn trai của đạo diễn Nhan à?”

Lâm Dật soi xét Mao Kình Tùng từ trên xuống dưới.

“Anh tìm tôi có chuyện gì à?”

“Là thế này, đạo diễn Nhan kêu tôi chuyển lời với anh, cô ấy còn có chút chuyện, trong phút chốc chưa thể đi được, anh về trước đi.”

“Kêu tôi đi trước?”

“Vâng, đạo diễn Nhan nói như thế.”

Bản năng của Lâm Dật mách bảo chỗ này có giở trò mèo.

Bởi vì Nhan Từ đã gọi điện thoại cho mình rồi, kêu mình chờ cô ấy một lát, nhiều nhất hai mươi phút nữa sẽ rời đi.

Hoàn toàn không hề nói chuyện kêu mình rời đi trước.

“Anh vô căn vô cứ nói những điều này, làm sao tôi có thể tin anh, tôi gọi điện thoại cho cô ấy hỏi xem sao.”

Chính vào lúc Lâm Dật lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi đi, Mao Kình Tùng vội chặn anh lại.

“Anh này, tôi đã nói như vậy rồi thì anh không cần thiết phải gọi điện thoại nữa, bây giờ anh cứ trở về đi, đạo diễn Nhan sẽ liên lạc với anh sau.”

“Anh huy hiếp tôi à?”

“Không hề có.” Mao Kình Tùng nói tiếp:

“Chỉ là ông chủ của tôi có rất nhiều chuyện cần bàn bạc với đạo diễn Nhan, cô ấy không thể đi trong chốc lát được, đợi sau khi bọn họ bàn bạc xong, anh lại đến đón cô ấy cũng không muộn. Nhưng bây giờ, tôi hy vọng anh không xuất hiện ở đây nữa.”

“Nếu tôi không đi thì sao?”

Mao Kình Tùng không hoảng loạn chút nào, dường như anh ta đã liệu được tình huống này xảy ra.

“Nếu anh không muốn đi, chúng ta có thể ra ngoài nói chuyện, ở đây là nơi công cộng, có vài chuyện không tiện làm.”

“Vậy đi thôi.”

Thật ra Lâm Dật cũng không vội, đằng nào Nhan Từ kêu mình đợi thêm một chút, vậy chơi đùa với anh ta trước đã.

Hai người một trước một sau ra khỏi khách sạn, đi đến góc khuất ở bãi đậu xe.

Mà giữa lúc này, Mao Kình Tùng còn gửi một tin nhắn cho Trần Khắc, báo cho ông ta biết đã được giải quyết xong việc này.

“Anh này…”

Mao Kình Tùng còn chưa nói xong một câu, đột nhiên ngậm miệng lại.

Bởi vì anh ta đột nhiên nhìn thấy Lâm Dật lấy ra một con dao găm, đè lên trên cổ họng của anh ta!

“Anh muốn nói gì với tôi? Tốt nhất nghĩ kỹ rồi nói.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1567: Ông Đang Uy Hiếp Ai?

Chương 1567: Ông Đang Uy Hiếp Ai?

“Anh, anh muốn làm gì…”

Nhìn thấy Lâm Dật đột nhiên rút ra con dao găm, Mao Kình Tùng lập tức hoảng sợ.

Nếu là một người bình thường sẽ không bao giờ tùy tiện mang theo dao găm!

Với cả hình dáng của con dao găm này rất đặc biệt, cơ bản không phải là đồ bình thường!

“Anh, anh rốt cuộc là ai!”

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là anh muốn nói gì với tôi?”

“Tôi…”

Lúc đầu Mao Kình Tung vênh váo hung hăng, nhưng nháy mắt đã nhụt chí.

Bị Lâm Dật dọa cho không dám nói một câu nào.

So với con dao găm sắc bén đó, sát khí toát ra từ trên người Lâm Dật càng khiến anh ta sợ hãi hơn!

“Tôi, ông chủ chúng tôi nhìn trúng đạo diễn Nhan, muốn bảo anh rời đi trước, để cô ấy ở lại tiếp rượu.”

Ánh mắt của Lâm Dật híp lại, lộ ra từng cơn tức giận.

“Ông chủ của mấy người là ai, bọn họ ở đâu?”

“Ông ấy tên Trần Khắc, là phó tổng giám đốc của Liên Ảnh, ăn cơm ở phòng 1704.”

…

Trong phòng bao, nửa chai rượu vang còn lại bị uống hết rất nhanh.

Nhan Từ ôm lấy trán, cảm giác đã đến giới hạn của mình rồi.

“Giám đốc Trần, rượu đã uống tầm tầm rồi, tôi về trước đây, nếu không bạn trai tôi sẽ lo lắng.”

Tạch.

Trần Khắc châm điếu thuốc: “Đạo diễn Nhan, lúc nãy đi vệ sinh, tôi vừa hay ra ngoài nghe một cú điện thoại nhưng tôi cũng không nhìn thấy người ở trong đại sảnh, không phải là cô tìm lý do lấy lệ với tôi đấy chứ.”

“Tìm lý do lấy lệ với ông? Làm gì có chuyện đó.” Nhan Từ nói tiếp:

“Anh ấy vừa gọi điện thoại cho tôi đấy thôi, nói anh ấy đang ở đại sảnh dưới tầng, chắc đi vệ sinh thôi, nên giám đốc Trần không nhìn thấy.”

“Không chắc đâu.” Trần Khắc nói tiếp:

“Đạo diễn Nhan, không thì như thế này, chúng ta ra ngoài xem sao, nếu như bạn trai cô thật sự đến rồi, vậy cô về cùng anh ta, nếu như không đến thì cô tiếp tục ở lại đây uống mấy ly với chúng tôi, yêu cầu này không quá đáng chứ.”

“Đương nhiên có thể.”

Nhan Từ không nghĩ nhiều, dựa vào thái độ con người của Lâm Dật, anh đã nói đến rồi thì tất nhiên là đến rồi, không thể nào chưa đến.

Bên mép miệng Trần Khắc lộ ra nụ cười đắc ý.

Mao Kình Tùng đã gửi tin tức cho ông ta nói tìm được cái người tên Lâm Dật đó rồi.

Bây giờ khẳng định anh ta bị đuổi đi rồi, nếu như muốn tìm được anh ta thì có về nhà thôi.

Nhan Từ mặc xong áo khoác, xách theo túi rồi đứng dậy.

Những người khác cũng lần lượt rời khỏi bàn tiệc, nhưng lại không mặc áo khoác của mình, vì bọn họ còn muốn quay lại tiếp tục uống.

Tôn Tinh - người đã dẫn Nhan Từ đến tham gia bữa cơm này âm thầm lắc đầu.

Ý của giám đốc Trần quá rõ ràng, chính là ông ta muốn tiếp xúc nhiều với cô ấy, thế mà còn muốn rời đi.

Với tính cách như này sẽ không dễ dàng ở trong giới giải trí rồi.

Một hàng người từ trong phòng bao đi ra, sau đó ngồi thang máy xuống tầng một.

Trần Khắc nhìn về phía trước soi xét, phát hiện trong đại sảnh cơ bản không có mấy người, vèn vẹn chỉ có mấy người lớn tuổi, không thể nào là bạn trai của cô ấy.

“Đạo diễn Nhan, trong số những người này ai là bạn trai của cô? Có thể giới thiệu với chúng tôi một chút không?”

Nhan Từ đứng tại chỗ, nhón gót, tìm kiếm ở phía trước khá lâu nhưng vẫn không nhìn thấy bóng hình của Lâm Dật.

“Chẳng lẽ đi vệ sinh rồi sao?”

Trong lòng lẩm bẩm một câu, Nhan Từ lấy điện thoại ra, cười nói:

“Tôi gọi một cú điện thoại cho bạn trai tôi, xem thử anh ấy ở đâu.”

“Đạo diễn Nhan, không cần gọi điện thoại nữa đâu.” Trần Khắc nói tiếp:

“Nếu như cô không muốn ăn cơm với chúng tôi cứ nói thẳng ra là được rồi, không cần thiết phải làm ra chuyện như vậy.”

“Giám đốc Trần hiểu lầm rồi, chỉ là sức tôi không thắng sức rượu, thật sự uống không nổi nữa.”

“Không sao, bây giờ chúng ta uống chậm lại chút, kêu phục vụ lấy cho cô ít nước hoa quả giải rượu, hoặc là chúng ta tìm một chỗ khác tiến hành cuộc vui tiếp theo, không dễ gì tụ tập một chỗ, vẫn nên lấy vui vẻ làm chính.”

“Giám đốc Trần nói đúng.” Tôn Tinh nói tiếp:

“Nhan Nhan, bộ phim mà cô đầu tư năm sau cần phải phát hành rồi, khẳng định không thể thiếu sự ủng hộ của rạp chiếu phim, nếu cô bỏ qua cơ hội lần này sẽ đáng tiếc lắm.”

Nhan Từ cũng có chút do dự, thật sự cơ hội này rất hiếm có.

Nhưng không còn cách nào, cô ấy không thể uống tiếp nữa.

Nếu không thật sự dễ dàng xảy ra chuyện.

Có ai trong giới giải trí này lại là người tốt chứ.

“Điều này có gì đáng suy nghĩ, bạn trai cô không đến, chúng ta quay lại tiếp tục.”

Nói xong, Trần Khắc chủ động kéo tay của Nhan Từ muốn dẫn cô ấy quay trở lại phòng bao.

“Bốp!”

Nhan Từ bất giác tát cho Trần Khắc một cái khiến tất cả mọi người đều ngỡ ngàng.

“Ông làm cái gì vậy! Tôi không phải là loại người tùy tiện!”

Trần Khắc ôm lấy mặt của mình, ông ta cũng bị Nhan Từ đánh cho sững sờ.

Ông ta không ngờ một đạo diễn bé tẹo vậy mà dám đánh mình!

“Con mẹ nó! Cô đừng có được cho mặt mũi còn không muốn!” Trần Khắc mắng:

“Cô thật sự nghĩ rằng ông đây không dám ra tay sao, tôi nói cho cô biết, từ hôm nay về sau, cô đừng nghĩ ở… A…”

Trần Khắc còn chưa nói hết lời, đột nhiên bị người từ phía sau đá một cái bay ra xa mấy mét ngã gục trên mặt đất.

“Ông đang uy hiếp ai?”

“Lâm Dật!”

Nhìn thấy người ở sau lưng là Lâm Dật, Nhan Từ vui sướng, vội vàng chạy lại đứng bên cạnh anh, vòng qua cánh tay của anh giống như một cô gái nhỏ vậy.

Đám đông ngẩng mạnh đầu lên, bỗng nhiên phát hiện người đá bay Trần Khắc là một người đàn ông trẻ tuổi!

Nhưng có mấy người trong số đó lại không ngừng run rẩy, giống như người đang ở giữa mùa đông lạnh giá vậy.

Bởi vì bọn họ nhận ra Lâm Dật là ai rồi!

“Đm! Con mẹ nó, mày dám đánh tao. Có tin tao tìm người đánh chết mày không!”

Lâm Dật bước từng bước tiến về phía Trần Khắc, một chân đạp lên đầu của ông ta.

“Bây giờ gọi điện tìm người đến đi, tôi xem ông có thể gọi bao nhiêu người.”

“Có bản lĩnh mày thả ra!” Trần Khắc lớn tiếng gào thét: “Mẹ kiếp tao chỉ gọi vài phút là có thể tìm được người đánh chết mày!”

“Giám, giám đốc Trần, ông đừng nói nữa, ông không chọc giận nổi người này đâu, nhanh xin lỗi người ta đi.”

Một người đàn ông đầu trọc nơm nớp lo sợ nói.

“Dựa vào thân phận Trần Khắc của tôi, còn có ai là người tôi không chọc giận nổi!”

“Ông chỉ có địa vị nhất định trong giới điện ảnh, nhưng sản nghiệp điện ảnh chỉ chiếm quy mô rất nhỏ ở Hoa Hạ này, không thể lên tầng lớp trên.” Người đàn ông trọc đầu nói tiếp:

“Anh ta là tổng giám đốc Lâm của tập đoàn Lăng Vân, giá trị bản thân phải mấy trăm tỷ, máy quang khắc chính là do bọn họ nghiên cứu ra. Chẳng có mấy người có thể so được với tổng giám đốc Lâm, ông không nên đối đầu với anh ta nữa.”

“Giá trị bản thân lên đến trăm tỷ…”

Trần Khắc ngơ ngác, những người còn lại không biết thân phận của Lâm Dật cũng sững người.

Hóa ra người đàn ông trước mặt này lại có thân phận hiển hách như vậy!

Cơ thể của Trần Khắc bỗng run lẩy bẩy, sắc mặt trắng bệch, rõ ràng là sợ rồi.

Mấy công ty đẳng cấp giống như bọn họ thế này ít nhiều gì đều quen biết một vài người ở tầng lớp quốc gia, mình hoàn toàn không thể so bì với họ được.

Chỉ cần một câu nói của họ thì mình chết như thế nào cũng không biết.

“Tổng giám đốc Lâm, chuyện này do tôi không đúng, tôi không biết cô ấy là bạn gái của ngài, hy vọng ngài có thể cho tôi một cơ hội nữa.” Trần Khắc run rẩy nói:

“Đợi lúc bộ phim của cô ấy chiếu rạp, bọn tôi khẳng định ra sức công chiếu, tôi nói được làm được.”

“Ha…”

Lâm Dật từ trên cao nhìn xuống cười lạnh lùng một tiếng: “Đừng nói là ông, cho dù là sếp tổng của Liên Ảnh các ông nhìn thấy tôi cũng phải khom lưng cúi đầu nói chuyện, vậy còn cần ông đến thu xếp nữa sao?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1568: Cái Gọi Là Trận Ác Chiến

Chương 1568: Cái Gọi Là Trận Ác Chiến

Lời của Lâm Dật khiến mỗi người ở đây đều chấn động mãnh liệt.

Đây mới là tư bản chân chính đấy!

Chèn ép ông!

Không thèm nói đạo lý!

Vào thời khắc này, cuối cùng Trần Khắc cũng ý thức được cái gì gọi là sợ hãi!

Vả lại còn là kiểu sợ hãi xuất phát từ sâu trong nội tâm!

Trước giờ ông ta luôn cảm thấy bản thân vô cùng oai, trong giới giải trí có thể tác oai tác quái. Nhưng ông ta lại chẳng là cái thá gì so với người này.

“Tổng giám đốc Lâm, tôi thật sự ý thức được sai lầm của mình rồi, cầu xin ngài cho tôi một cơ hội, tôi sẽ không dám nữa đâu.”

“Muộn rồi.”

Lâm Dật lại nhấc chân một lần nữa, đá Trần Khắc giống như đá bóng vậy!

Thảm đến không dám nhìn!

“Đi thôi.”

Lâm Dật không nói thêm gì, vòng qua ôm eo của Nhan Từ cùng đi ra khỏi khách sạn.

Nhưng mấy người Tôn Tinh lại không ngừng run rẩy.

Mặc dù anh ấy không nói sẽ xử lý Trần Khắc như thế nào, nhưng người tinh mắt đều biết Trần Khắc đã xong đời rồi.

Muốn lăn lộn trong giới này nữa là không thể nào.

“Xin lỗi, mang phiền phức tới cho anh rồi.” Sau khi lên xe, Nhan Từ ngượng ngùng nói.

“Quy tắc cũ, lấy thịt đền bù đi.”

Trong lúc nói chuyện, Lâm Dật đưa một hộp thuốc giải rượu cho Nhan Từ.

“Uống cái này đi, đợi chút có thể thoải mái hơn.”

“Ừm ừ.”

Nhìn thấy Lâm Dật đưa cho mình thuốc giải rượu và nước khoáng, trong lòng của Nhan Từ rất vui.

“Chuyện lấy thịt đến bù để hôm khác nói tiếp, hôm nay trạng thái của em thật sự không được, cơ thể muốn rã rời rồi.” Nhan Từ ôm trán nói:

“Nếu như tiếp tục để anh hành hạ cả buổi tối, cái mạng già này của em không dùng được nữa rồi.”

“Em thấy anh giống loại người lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn sao.” Lâm Dật nói tiếp:

“Đợi sau khi em ổn rồi, chúng ta lại phân tài cao thấp.”

“Xí, phụ nữ vốn dĩ được làm từ nước, em còn có thể sợ anh chắc?”

“Chính là thích cái tính tình không chịu thua này của em, làm sao cũng phải chiến với em vài hiệp mới xem là đủ vốn.”

“Hứ hứ, đến lúc đó phải cho anh dựa vào tường.”

Ở trên xe trêu ghẹo nhau một hồi lâu, Lâm Dật mới đưa Nhan Từ về nhà.

Sau khi uống thuốc giải rượu, trạng thái của Nhan Từ tốt lên không ít nhưng Lâm Dật cũng không ở lại nhà cô ấy quá lâu.

Còn về chuyện công việc, Lâm Dật không nói nhiều.

Nhan Từ có sự nghiệp và suy nghĩ của mình, bản thân cũng không thể giúp quá nhiều, anh muốn để cô ấy từ từ phát triển.

Đưa Nhan Từ về xong, lúc Lâm Dật quay về đến nhà đã hơn mười một giờ tối rồi, phòng vệ sinh vang lên tiếng nước chảy “lách tách”, Kỷ Khuynh Nhan đang tắm rửa, có vẻ cô chuẩn bị đi ngủ rồi.

“Cạch.”

A!

Lâm Dật tùy tay kéo cánh cửa phòng vệ sinh ra.

Kỷ Khuynh Nhan vô thức hô lên một tiếng, đồng thời dùng khăn tắm che lại cơ thể của mình.

“Không nhìn thấy em đang tắm sao, anh như vậy là giở trò lưu manh đấy.”

“Tắm rửa không mặc quần áo, rõ ràng em đang câu dẫn anh, làm sao trở thành anh giở trò lưu manh rồi.”

Kỷ Khuynh Nhan cũng biết mình nói không lại Lâm Dật nên không tiếp tục nói thêm nữa.

Chẳng qua cô cũng không tắm rửa tiếp nữa, có Lâm Dật ở đây khiến cô ngại lắm.

Lâm Dật không để ý đến Kỷ Khuynh Nhan, tự mình ở trong phòng vệ sinh rửa mặt.

“Chuyện làm ăn bàn đến đâu rồi? Chắc cũng gần xong rồi chứ.”

“Ừ…”

Lâm Dật đang đánh răng dừng lại một chút.

“Xảy ra chút rắc rối nên hôm nay không bàn xong, qua mấy ngày lại tiếp tục.”

“Hạng mục một tỷ cũng không phải là vô cùng lớn, anh không nhất thiết phải bận tâm như thế, giao cho người ở dưới xử lý là được rồi.”

“Vậy không được, tuy rằng hạng mục không lớn nhưng ý nghĩa không tầm thường, vậy nên chuyện này phải do đích thân anh ra tay.” Lâm Dật nói tiếp:

“Mà chuyện này cũng không phải chỉ có một tỷ là xong, chỉ cần anh nỗ lực, hai tỷ hay ba tỷ cũng có khả năng, vậy nên đích thân anh phải thao tác, nếu như thay người khác làm thì đối phương sẽ không đàm phán, hiểu ý của anh chứ.”

“Hiểu rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp:

“Bởi vì năng lực của anh nổi trội nên chỉ định anh, đúng không?”

“Thông minh!”

Lâm Dật nói: “Một nhiệm vụ khó khăn như này chỉ có anh mới có thể xử lý, người khác không làm được.”

“Vậy ngài Lâm phải nỗ lực nhiều một chút, cố lên.”

“Được, ok.”

Lâm Dật bị Kỷ Khuynh Nhan nói mà có chút chột dạ.

Mẹ nó! Thật sự không có cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung cái cảm giác này.

Tắm rửa xong, Lâm Dật rời đi trước, tiện tay sờ một cái lên con thỏ trắng lớn của Kỷ Khuynh Nhan, dẫn đến tiếng yêu kiều tới tấp.

“Khi nào anh mới có thể sửa được cái tính giở trò lưu manh này hả.”

“Đây đâu phải gọi là giở trò lưu manh chứ, anh là nhìn thấy cặp thỏ trắng lớn đó có chút cô đơn nên mới xoa xoa chúng, để chúng cảm nhận được sự quan tâm của anh.”

“Xéo xéo xéo, người có thể giở trò lưu manh mà vẫn nói mát đường hoàn chính đáng như này chỉ có một mình anh thôi.”

Kỷ Khuynh Nhan đẩy Lâm Dật ra ngoài để mình tiếp tục tắm.

Sau đó mỗi người trở về phòng riêng của mình, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nằm trên giường, hai tay của Lâm Dật gối sau đầu, rất lâu vẫn không có cách nào ngủ nổi.

Không phải anh nghĩ về chuyện của nhà họ Vương, mà là lễ giáng sinh sắp đến rồi.

Anh cảm thấy chuyện này còn dày vò hơn cả chuyện nhà họ

Vương.

Trên người mình giống như vác hai vị tổ tông vậy, ăn không được động vào cũng không được, ngày lễ ngày tết còn phải tặng chút quà, sao mà khó làm vậy.

Bỗng nhiên, ánh mắt của Lâm Dật sáng bừng, dường như anh đã nghĩ ra cái gì rồi.

“Làm như thế đi!”

…

Sáng ngày hôm sau, hai người lái xe đến công ty.

Mấy ngày này Lâm Dật rất chăm chỉ, cứ có thời gian sẽ đến công ty.

Không phải anh nghĩ thông suốt rồi mà là anh muốn tìm ra kẽ hở trong công ty, nhằm tránh bị nhà họ Vương lợi dụng.

Mà ưu tiên hàng đầu của việc kiểm tra chính là vấn đề tài vụ của công ty.

Nếu như lộ ra ngoài tin xấu về tài vụ, tập đoàn Lăng Vân cũng sẽ bị tổn thương đến gân cốt.

Vì nguyên nhân này, thời gian Lâm Dật bàn việc với Hà Viện Viện cũng nhiều lên.

Nhưng so sánh tỷ lệ thời gian làm việc và đấu khẩu với nhau thì tầm khoảng 1:99.

Kỳ Hiển Chiêu âm thầm tính toán, cả buổi sáng hai người họ chỉ nói chuyện công việc được khoảng ba phút, thời gian còn lại đều dùng để cãi nhau.

Kỳ Hiển Chiêu nhìn rõ chân tướng rồi rời đi trước.

Nếu có thời gian rảnh rỗi như vậy thì mình vẫn nên làm chút chuyện chính đáng, nếu không cả ngày nay chỉ có nghe bọn họ cãi nhau thôi.

Tầm mười hai giờ trưa hai người rất hiểu ý dừng chiến, vì ai cũng đói rồi.

Chuẩn bị ăn cơm xong sẽ bổ sung tốt thể lực, buổi chiều tiếp tục đối chiến.

Reng reng reng.

Còn chưa đợi Lâm Dật đi ra khỏi văn phòng làm việc, điện thoại trên bàn reo lên.

Là Nhan Từ gọi điện đến.

“Tổng giám đốc Lâm có thời gian không? Em muốn nói bàn chi tiết với anh về buổi phỏng vấn.”

“Vừa mở miệng là tổng giám đốc Lâm, em khách sáo quá rồi đấy.”

“Đó là điều đương nhiên. Dưới tay em cũng có nhân viên phải nuôi sống, chuyện của hai chúng ta có thể nói chuyện riêng, nhưng chuyện công thì phải giải quyết ra công, bên anh phải trả tiền cho cuộc phỏng vấn lần này đấy.” Nhan Từ nói tiếp:

“Sau đó nếu bên anh muốn kêu em ca tụng công đức, viết thêm nhiều lời hay thì còn phải trả thêm tiền.”

“Hiểu rồi, anh trả ngoài thêm hai trăm triệu, bảo đảm không để em bị thiệt.”

“Hơ hơ hơ…” Nhan Từ cười ngất ngưởng: “Vậy em phải thật sự cảm ơn anh rồi.”

“Chuyện nhỏ, thứ này anh có nhiều lắm, chia cho em một ít cũng chẳng sao.”

“Được rồi, đừng đổi chủ đề nữa, phía bên đường Tân Hải mới mở một nhà hàng kiểu tây, nghe nói hương vị khá ngon, chúng ta qua đó ăn thử tiện thể nói chuyện chi tiết buổi phỏng vấn.” Nhan Từ nói tiếp:

“Bây giờ là mười hai giờ trưa, bây giờ anh đi luôn là được rồi.”

“Gửi địa chỉ cho anh.” Lâm Dật nói tiếp:

“Buổi trưa thật sự phải ăn chút gì ngon ngon, buổi chiều còn có một trận ác chiến.”

“Ác chiến…”

Nhan Từ phản ứng sau một giây, trong lòng lẩm bẩm một câu: “Chẳng lẽ là với mình sao?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1569: Quà Giáng Sinh Của Ba Cô Gái

Chương 1569: Quà Giáng Sinh Của Ba Cô Gái

“Bây giờ em sẽ gửi địa chỉ cho anh.”

“Oke.”

Vừa cúp điện thoại, Lâm Dật đã nhận được tin nhắn qua wechat của Nhan Từ.

Sau đó anh lái xe tới nhà hàng Tây mà cô ấy nói.

Bởi vì khoảng cách không xa lắm, không đến nửa giờ, Lâm Dật đã lái xe đến nơi.

Tên của nhà hàng này là Wells, nhà hàng nhìn có vẻ nhỏ nhưng lại nằm ở mặt đường ven biển, tiền thuê nhà hàng năm ở đây ước tính cũng không phải ít.

Dừng xe lại, Lâm Dật ở bên ngoài nhìn một vòng cũng không nhìn thấy xe của Nhan Từ, anh lập tức gọi điện thoại cho cô ấy.

Còn chưa đợi Lâm Dật mở lời, Nhan Từ đã mở miệng trước tiên.

“Anh đến rồi à?”

“Anh vừa đến, nhưng không thấy xe của em đâu.”

“À. Có chút chuyện làm chậm trễ, chờ em một chút.” Nhan Từ nói tiếp:

“Anh có thể đi dạo loanh quanh một chút, ngắm biển hay gì cũng được, có lẽ phải đợi em thêm một lát nữa.”

“Không vội, đi cẩn thận.”

“Ừm ừm.”

Nghe Nhan Từ nói, khả năng trong thời gian ngắn chưa tới được, Lâm Dật cũng không đi vào một mình mà chuẩn bị đi dạo một vòng xung quanh trước.

Gần đây anh có chút phiền lòng nên nhân cơ hội như vậy để thư giãn tâm trạng một chút.

Đúng lúc đó có hai cô gái trẻ với tờ rơi trên tay đang đi lang thang trên bãi biển.

“Điềm Điềm, chúng ta vẫn nên đi thôi, bây giờ là mùa đông, trên bãi biển này không có bao nhiêu người.”

Cô gái vừa nói tên là Hoàng Tiểu Thanh, để tóc ngắn ngang tai, tuy rằng dung mạo không phải thuộc dạng sắc nước hương trời nhưng cũng không tính là xấu.

Cô gái còn lại là Điềm Điềm, tên đầy đủ là Trịnh Điềm Điềm, về nhan sắc và vóc dáng đều ổn hơn Hoàng Tiểu Thanh khá nhiều, đi ra đường cũng khiến nhiều kẻ phải ngoái đầu.

Cả hai đều là sinh viên của Đại học Y học Cổ truyền Trung Quốc và là bạn cùng lớp.

Hai người tranh thủ lúc không có tiết đến đây phát tờ rơi, làm việc bán thời gian kiếm thêm một chút chi phí sinh hoạt.

“Quan trọng là chúng ta cũng không thể chỉ phát ở một chỗ, còn có nhiều tờ rơi như vậy, nếu như không nghĩ ra chút sách lược thì còn lâu mới phát hết được.”

“Đổi địa điểm cũng vậy thôi à.” Hoàng Tiểu Thanh nói tiếp:

“Giá nhà ở đây đắt như vậy, dân chúng bình thường căn bản sẽ không quan tâm đến những căn nhà nơi này, ngay cả tờ rơi cũng không nhận, người có tiền cũng không nhàn rỗi đi dạo trên đường cái, hai chúng ta mệt mỏi rồi đấy, sớm biết thế này thì tìm người khác làm cho rồi.”

“100 tệ một ngày, hơn nữa bán được nhà còn có hoa hồng. Cậu cho rằng tiền dễ kiếm như vậy sao, đương nhiên không dễ dàng gì rồi.” Trịnh Điềm Điềm nói tiếp:

“Cho nên chúng ta vẫn nên nghĩ cách gì đó phát hết đống này, nếu như tốt số thật sự gặp được người cần mua nhà, chi phí sinh hoạt học kỳ này của hai chúng ta đều khỏi nghĩ luôn.”

“Xì, cậu cứ nằm mơ đi, tuyệt đối không thể.”

“Sao lại không thể.” Trịnh Điềm Điềm hào hứng nói tiếp:

“Tớ nói cho cậu biết, tối hôm qua tớ mơ thấy một giấc mơ, mơ thấy rất nhiều cá chép vàng bơi trước mặt, đuổi cũng không chịu đi, điều này chứng tỏ sắp tới sẽ phát tài rồi.”

“Ha ha, tới giờ mới phát hiện cậu không chỉ đẹp mà còn hay mơ mộng nữa đấy.”

Trịnh Điềm Điềm cũng nở nụ cười, dùng cách này tự an ủi bản thân vẫn rất ổn, tối thiểu hiện giờ còn có động lực.

Giống như Hoàng Tiểu Thanh nói, giờ đã vào đông, mặc dù không khắc nghiệt như ở vùng Đông Bắc, nhưng nhiệt độ cũng giảm xuống khoảng 10 độ.

Đối với người Trung Hải mà nói như này đã được coi là rất lạnh, vì vậy không có nhiều người tới bãi biển.

Chỉ lác đác mấy người không biết hẹn hò ở đâu mới chọn tới nơi này dạo chơi.

Hao tổn đi rất nhiều sức lực, hai người mới phát được chục tờ rơi, nhìn một xấp dày còn lại trong tay, hai người nghĩ là tới tối đen mới phát xong được.

“Điềm Điềm, chúng ta vẫn nên đi thôi, ở đây đã phát xong rồi, cần phải đổi chỗ khác tiếp tục đánh du kích.” Hoàng Tiểu Thanh nói.

“Đừng nóng vội.” Trịnh Điềm Điềm nói tiếp:

“Trước mặt còn có người, chúng ta đi đưa cho họ một tờ đi.”

“Không ăn thua, anh ta ít nhất cũng cách chúng ta hai mươi thước, cậu vì phát một tờ rơi mà chạy tới đó sao. Không đáng.”

“Cái này có cái gì không đáng, lỡ như người ta mua nhà thì sao.”

Trịnh Điềm Điềm kiễng chân đi về phía trước: “Tuy rằng nhìn không rõ mặt, nhưng trực giác của tớ nói cho tớ biết anh chàng kia hình như còn rất đẹp trai.”

“Này này này, cậu bình thường chút đi, đừng mê trai quá!” Hoàng Tiểu Thanh nói tiếp:

“Tuy rằng tổng thể cảm thấy anh ta cũng ổn, nhưng nhiều khi nếu đến gần nhìn lại có khi chính là một người đàn ông xấu xí, chúng ta vẫn không nên lãng phí thời gian, mau theo tớ đi chỗ khác phát.”

“Nơi khác cũng vậy thôi, dù sao nhàn thì cũng nhàn rồi, đưa tờ rơi qua đó trước rồi nói sau.” Trịnh Điềm Điềm lôi kéo Hoàng Tiểu Thanh, nói:

“Đi thôi, đi cùng tớ đi mà, không cần biết anh ta có đẹp trai hay không.”

“Thật sự là chịu thua cậu luôn đó.”

Hoàng Tiểu Thanh bị ép, không còn cách nào khác đành đi về phía Lâm Dật.

“Xin chào ngài, vịnh Lâm Khê hiện tại đang mở bán, chủ yếu là nhà có diện tích lớn từ 121 đến 489 m2, ngài có muốn tham khảo không...”

Trịnh Điềm Điềm nói chưa hết câu đã đột nhiên dừng lại.

Bởi vì Lâm Dật đã quay đầu lại.

Anh ta đẹp trai quá!

Nhất là Hoàng Tiểu Thanh, bỗng nhiên nghĩ đến một câu thơ.

Bổn thị trắc nhan loạn phong hoa, hà tất chuyển thân ngộ thiên hạ.(*)

(*)Vốn dĩ mặt nghiêng đã đủ khiến hoa gió hỗn loạn, vậy còn cần gì phải quay người lại khiến thiên hạ lầm đường lạc lối.

Nhan sắc của anh chàng này quả thật khiến người ta kinh ngạc!

Mặc dù hai người đã phải chạy hơn hai mươi mét, nhưng cũng đáng lắm.

Cho dù mình chạy hai cây số cũng đáng nữa kìa.

Lâm Dật nhận lấy tờ rơi, nhìn lướt qua: “Bán nhà?”

“Dạ dạ, vịnh Lâm Khê là khu biệt thự cao cấp mới xây ở Trung Hải, nếu anh trai có hứng thú có thể xem xem.”

“Được.”

“Vậy chúng tôi không quấy rầy anh nữa.”

Hai người có chút ngượng ngùng khi đối mặt với Lâm Dật, ngay cả nói chuyện cũng không rõ lời, không có một chút tự tin nào.

Nhìn nội dung trên tờ rơi, Lâm Dật cảm thấy có chút quen thuộc.

Mấy ngày trước, lúc anh đến chỗ Vương Oánh thư giãn, hình như có nghe cô ấy nói qua về những tòa nhà như vậy.

Cách bờ biển chưa đầy 200 mét, đứng trước cửa sổ có thể nhìn ra phía trước mênh mông là biển, thậm chí còn được ca ngợi là một Thang Thần Nhất Phẩm khác ở Trung Hải, khu này cũng rất được chú ý.

Hơn nữa chủ đầu tư rất lợi hại, còn ghê gớm hơn tập đoàn Triều Dương nhiều, chất lượng nhà ở siêu siêu tốt.

Lâm Dật vuốt vuốt cằm.

Tuy rằng anh đã nghĩ được cách ứng phó với Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư, nhưng lễ vật của Lý Sở Hàm và Vương Oánh vẫn phải chuẩn bị một chút.

Mà hiện tại còn có một Nhan Từ, cũng phải sắp xếp một chút.

“Vậy thì công bằng một chút, mỗi người ở một phòng, lại cho thêm hai trăm triệu, món quà giáng sinh của ba người vậy là đủ rồi.”

“Hai người đợi một chút, quay lại đây xíu được không?”

Nghe được tiếng gọi của Lâm Dật, hai người dù đã đi xa ngoài hơn mười mét nhưng thuận thế dừng bước.

“Anh gọi chúng tôi à?”

Lâm Dật gật gật đầu.

Hoàng Tiểu Thanh có chút hoảng hốt: “Điềm Điềm, anh ấy bảo chúng ta quay lại làm gì?”

“Tớ cũng không biết, đừng nói là anh ấy muốn mua nhà nha.”

“Không có chuyện đó đâu, tòa nhà nhỏ nhất giá cũng đã hơn 20 triệu, sao có thể hỏi mua nhà chứ.” Hoàng Tiểu Thanh không có lòng tin.

“Tớ thấy có lẽ anh ta muốn tán cậu thôi, dùng cách này để bắt chuyện tìm cách liên hệ, cậu nên chuẩn bị sẵn tâm lý nha!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1570: Các Cô Không Có Phần Trăm

Chương 1570: Các Cô Không Có Phần Trăm

“Bắt chuyện với tớ?” Trịnh Điềm Điềm lắc đầu.

“Tớ cảm thấy cậu càng nói càng hồ đồ rồi, người ta đẹp trai như vậy, còn tớ chỉ là một sinh viên đại học bình thường, hơn nữa nhà còn rất nghèo, làm sao có chuyện người ta nhìn trúng tớ chứ.”

“Cái này gọi là gì nhỉ, tuy rằng không giàu có nhưng đổi lại bọn mình có vóc dáng.” Hoàng Tiểu Thanh híp mắt vỗ mông Trịnh Điềm Điềm một cái.

“Những chỗ khác không nói, chỉ cần cặp giò nuột nà này của cậu cũng đủ cho anh ta mê mẩn rồi, rồi còn bờ mông kia nữa, vỗ một cái thôi đã tay phải biết, nói không chừng thật sự là người ta đã nhìn trúng cậu rồi.”

“Đừng nói bậy.” Khuôn mặt Trịnh Điềm Điềm đỏ ửng, nói.

Lẩm bẩm thì thầm vài câu, hai người khẩn trương đi tới trước mặt Lâm Dật, Hoàng Tiểu Thanh nói:

“Anh trai, có phải anh muốn xin wechat của Điềm Điềm không? Tôi có đây, có thể cho anh ngay bây giờ.”

“Hả? Tôi không nói tôi muốn wechat của cô ấy.”

“Không cần wechat?”

“Tôi cảm thấy nhà các cô rao bán cũng không tệ lắm, muốn mua ba căn.”

Lú luôn rồi!

Nghe Lâm Dật nói muốn mua nhà, hơn nữa còn muốn mua ba căn, hai người giống như hóa đá, sững sờ tại chỗ.

Chỉ là nhìn anh ta có chút đẹp trai, cho nên mới cố ý tới phát tờ rơi, không ngờ rằng còn có thần tài đến cửa?

“Tôi muốn mua ba căn, mỗi căn hơn 200 mét vuông, các cô có thể đưa tôi đến xem loại nguyên căn không?”

Dù sao cũng đang lúc rảnh, Lâm Dật chuẩn bị mua phòng trước, lát nữa đưa cho Nhan Từ trước.

“Hơn 200 mét vuông...”

Ngôi nhà ở vịnh Lâm Khê được bán với giá 189 nghìn tệ một mét vuông, một căn nhà hơn 200 mét vuông tính ra là gần 40 triệu.

Anh ta thoáng cái mua ba căn, hơn một trăm triệu đó trời!

Anh trai này cũng thật là quá giàu có!

“Có chuyện gì vậy? Căn hộ hơn 200 mét vuông đã được bán hết rồi à?”

“Không không không không, còn rất nhiều, nếu bây giờ anh có thời gian chúng tôi sẽ dẫn anh qua xem một chút.”

“Đi thôi.”

Chỗ bán nhà cách vị trí lâm Dật không xa, ba người đi bộ vài phút là tới.

Chỗ bán hàng trang trí thực sự rất xa hoa, bởi vậy có thể nhìn ra căn nhà ở vịnh Lâm Khê, hẳn là đều là loại căn hộ cao cấp, khu sang trọng.

“Điềm Điềm, Tiểu Thanh, các cô đã quay về, tờ rơi phát như thế nào rồi? Tất cả đã xong chưa?”

Cô gái vừa nói có mái tóc đuôi ngựa, mặc áo gió màu đen, nhìn thấy hai người, vẻ mặt cô ta có chút cao ngạo.

Tên cô ta là Lý Lộ, cùng là bạn học với Trịnh Điềm Điềm và Hoàng Tiểu Thanh, ở đối diện ký túc xá, nhưng bình thường lui tới không nhiều lắm, hôm nay cùng nhau làm thêm ở đây, cho nên chia làm hai nhóm.

Mà ở bên cạnh cô ta còn có một người đàn ông mặc âu phục, hai người vừa nói vừa cười, thỉnh thoảng còn có chút tiếp xúc thân thể, cử chỉ hành vi rất thân mật.

“Anh trai này muốn mua nhà, tớ dẫn anh ấy tới đây xem một chút.”

“Vậy cậu phải nắm chặt cơ hội một chút, khách hàng hôm qua tớ dẫn tới đây vừa rồi đã trả tiền trước, hình như các cậu vẫn là zero nhỉ.”

Thấy Lý Lộ khua môi múa mép, Hoàng Tiểu Thanh lãnh đạm đáp lại:

“Anh trai này cũng mua nhà, hơn nữa còn muốn mua ba căn, số tiền bọn tớ kiếm được chắc chắn sẽ nhiều hơn cậu, cậu cũng đừng khoe khoang nữa.”

“Mua ba căn?”

Lý Lộ và các nhân viên bán hàng khác có chút cảm giác như không tin nổi vào tai mình.

Nhà ở vịnh Lâm Khê cũng không rẻ, lại muốn mua tận ba căn?

Lúc này, người con trai là người bán hàng đứng bên cạnh Lý Lộ, đi về phía Lâm Dật.

“Xin chào ngài, tôi là giám đốc bán hàng vịnh Lâm Khê, tên Trương Thành, anh muốn xem loại căn hộ nào? Tôi sẽ giới thiệu cho anh.”

Mấy người Trịnh Điềm Điềm chỉ là người làm bán thời gian, dẫn người tới đây coi như hoàn thành nhiệm vụ, công việc giới thiệu cụ thể như thế nào sẽ do nhân viên bán hàng chuyên nghiệp đảm trách.

“Tôi muốn mua ba căn nhà khoảng hơn 200 mét vuông, cửa sổ phải gần biển, loại căn hộ như vậy còn không? Đều có giấy chứng nhận bất động sản chứ?”

Mặc dù những căn nhà ở vịnh Lâm Khê, có loại lớn nhất là hơn 400m2, nhưng Lâm Dật cảm thấy không cần phải mua căn lớn như vậy.

Ba cô gái kia đều độc thân, cho dù thỉnh thoảng có người thân tới chơi thì hơn 200 mét vuông là cũng tha hồ rồi, nếu lớn hơn nữa chỉ tổ trống trải.

Như Kỷ Khuynh Nhan, buổi tối mà ở một mình trong phòng rộng là đã sợ lắm rồi.

“Còn chứ còn chứ.”

Tâm trạng Trương Thành có chút kích động, hôm nay gặp được đại gia rồi.

Ba căn nhà hơn 200 mét vuông, tổng số tiền sẽ vượt quá 100 triệu, ít nhất mình có thể nhận được hơn hai triệu tiền hoa hồng!

Trương Thành bày ra những căn nhà phù hợp với yêu cầu của Lâm Dật, cũng đem bản đồ những căn hộ đó giao cho anh.

Lâm Dật cầm lấy nhìn sơ qua, chọn ba căn với diện tích cùng kết cấu không khác biệt nhiều.

“Tôi lấy ba căn này, giúp tôi tính xem bao nhiêu tiền, quẹt thẻ bây giờ luôn.”

Trương Thành có chút ngây người, vào cửa đến bây giờ còn chưa tới mười phút mà đã quyết định quẹt thẻ thanh toán sao?

“Thưa ngài, anh muốn trả góp hay mua đứt ạ?”

“Cũng không có bao nhiêu tiền, trả góp làm gì, phiền toái.” Lâm Dật nói.

Hơn một trăm triệu còn nói là không bao nhiêu tiền?

Vậy anh giàu cỡ nào?

Nhìn thấy Lâm Dật thật sự muốn mua nhà, trong lòng Lý Lộ vô cùng ghen tị!

Không ngờ rằng một đại gia như vậy lại bị hai người bọn họ nẫng tay trên!

Mặc dù những người bán thời gian như họ có hoa hồng rất thấp, nhưng đây là ba căn hộ đã được bán với giá hơn một trăm triệu!

Ít nhất có thể nhận được 50 nghìn nhân dân tệ tiền mặt!

Mà mình nói rát cả cuống họng, còn ngủ với chủ sở hữu kia một đêm, vậy mà mới cầm hơn 2 nghìn tệ tiền hoa hồng!

Dựa vào cái gì mà vận khí của các cô lại tốt như vậy!

Phải nghĩ cách, tuyệt đối không thể để cho các cô lấy được số tiền này!

“Vâng vâng vâng vâng, anh chờ một chút, tôi bảo người đi chuẩn bị hợp đồng và thủ tục giấy chứng nhận bất động sản, anh cần phải ký tên.”

“Cố gắng nhanh lên, tôi đang vội.”

“Vâng vâng vâng, cái này không thành vấn đề.”

Trương Thành đón Lâm Dật đến căn phòng trang nhã bên cạnh, trong lúc chờ hợp đồng thì nói chuyện phiếm.

“Anh Lâm, vừa rồi tôi có tính qua, tổng số tiền phòng của ba căn nhà ước chừng là 138 triệu.”

“Giá cả cũng được đấy chứ.”

Trịnh Điềm Điềm và Hoàng Tiểu Thanh âm thầm lè lưỡi.

“Điềm Điềm, không phải cậu nói đêm qua mình mơ thấy cá chép vàng sao, bây giờ thật sự đã ứng nghiệm.” Hoàng Tiểu Thanh kích động nói:

“Ba căn nhà bán 138 triệu, hai chúng ta tối thiểu có thể có được mấy chục nghìn tiền hoa hồng rồi?”

“Cụ thể thì tớ cũng không rõ, nhưng hẳn là có thể lấy được không ít, phí sinh hoạt của hai chúng ta hẳn là đủ rồi.”

“Các người suy nghĩ quá nhiều rồi, rõ ràng là quản lý Lý bán nhà, có liên quan gì tới các người chứ.” Lý Lộ nói tiếp:

“Đương nhiên cũng không phải là không có chút gì, phỏng chừng có thể cho các người 180 tệ cũng nên.”

“Rõ ràng là chúng tôi dẫn đến, tại sao lại không được chia phần trăm?” Hoàng Tiểu Thanh nói.

“Cũng bởi vì cậu chỉ dẫn người ta đến, còn cậu không làm việc gì cả, dựa vào cái gì mà đòi phần trăm? Trong đầu cậu nghĩ gì vậy hả.”

“Cậu cũng dẫn người đến đấy thôi cũng đã lấy được phần trăm, dựa vào cái gì mà nói cậu có, còn chúng tôi sẽ không có!”

“Bởi vì người kia là tôi kéo tới, hơn nữa tôi còn phải thuyết phục họ rất lâu, dĩ nhiên tôi có phần trăm rồi.”

“Được rồi, các ngươi đừng cãi nhau nữa, không thấy tôi đang nói chuyện với anh Lâm sao.” Trương Thành nói.

“Không sao, không quấy rầy tôi.” Lâm Dật nói tiếp:

“Nhưng tôi rất tò mò, hai người bọn họ không được chia phần trăm hoa hồng sao?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1571: Nguyên Nhân Tới Trễ

Chương 1571: Nguyên Nhân Tới Trễ

Vốn dĩ Trương Thành không có ý định nói chuyện này.

Bởi vì dựa theo quy định, phần trăm mà bọn họ nhận được chí ít cũng phải 50 nghìn tệ.

Nếu chỉ là 500, hay thậm chí 5000, bản thân sẽ không nghĩ nhiều về điều này.

Nhưng 50 nghìn tệ cũng không phải là một con số nhỏ, nếu như không không để cho hai con nhóc lông bông kia kiếm được, chính bản thân cũng thiệt thòi lớn!

“Chuyện là như vậy, mấy cô đó chỉ là nhân viên phát tờ rơi, mỗi ngày một người 100 tệ cứ thế tính, về phần hoa hồng bán căn hộ, họ không có liên quan gì, nhưng sẽ có chút phần thưởng tương ứng, cùng lắm mỗi người được 200 tệ.”

“Không có hoa hồng!”

Giọng Hoàng Tiểu Thanh trở nên sắc bén: “Hôm qua khi chúng tôi đến làm thêm, các người không nói như vậy!”

“Ngoại trừ tiền phát tờ rơi ra, nếu dẫn khách tới, hơn nữa nếu môi giới mua nhà thành công sẽ được hưởng 3,6 phần vạn tiền bán nhà, sao bây giờ lại biến thành tiền thưởng!”

“Tôi có nói những lời như vậy à?” Trương Thành nói tiếp:

"Tôi nói là cho tiền thưởng, cũng không phải là trích phần trăm gì, hai người đừng làm loạn nữa."

"Không thể nào, rõ ràng anh đã nói như vậy!"

Hoàng Tiểu Thanh nói xong, chỉ tay vào Lý Lộ nói:

"Hôm qua cô ta còn cầm hơn 2000 tệ tiền hoa hồng, anh kia mua ba căn hộ giá 138 triệu, dựa vào cái gì chỉ cho chúng tôi 200 tiền thưởng!"

"Cô ấy và các người không giống nhau, không thể lấy đó ra mà nói." Trương Thành không kiên nhẫn nói tiếp:

"Tiền thưởng của các người chỉ có 200, nếu như không bằng lòng thì bây giờ có thể đi được rồi."

"Anh, mấy người thật ức hiếp người quá đáng!" Giọng Trịnh Điềm Điềm ấm ức nói: "Rõ ràng là lừa đảo!"

"Tôi thấy hai người thấy tiền sáng mắt thì có!" Trương Thành nói tiếp:

"Rõ ràng tôi nói chính là nói tiền thưởng, bây giờ có người đến mua nhà, các cô lại cố ý đòi phần trăm, có tin tôi gọi điện báo cảnh sát không!"

"Anh…!"

"Được rồi được rồi, đừng ầm ĩ nữa." Lâm Dật không kiên nhẫn được nữa, nói.

"Anh Lâm, thật sự rất xin lỗi, việc này là do chúng tôi sơ suất, khiến anh chê cười rồi."

Hai tay Lý Lộ khoanh trước ngực, đắc ý nói:

"Tốt xấu gì cũng là bạn học, các người đi trước đi, đừng ở đây làm người khác mất mặt nữa.”

“Tôi là do hai người bọn họ dẫn đến, nếu không có hoa hồng cho họ, vậy tôi cũng không mua căn nhà này nữa đâu, may là chưa ký hợp đồng, nếu không sẽ khó nói rõ ràng rồi.”

Nói xong, Lâm Dật đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Ơ ơ?”

Trương Thành và Lý Lộ đều ngây ngẩn cả người: “Thưa ngài, ngài không phải đã rất ưng ý căn hộ của chúng tôi sao, tại sao lại đổi ý không mua chứ.”

Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Trương Thành.

“Cô gái nhỏ nhà người ta đi ra ngoài làm việc không dễ dàng gì, anh còn giở trò với họ như vậy, thật không hay cho lắm, tôi dứt khoát không mua nhà nữa.”

Vẻ mặt Trương Thành quẫn bách, cái cảm giác bị người khác vạch trần trước mặt mọi người quả thực không dễ chịu chút nào.

“Ngài Lâm à, đây là lỗi của tôi, tôi sẽ chia tiền hoa hồng của bọn họ theo đúng trình tự.”

“Muộn rồi.” Lâm Dật nói tiếp:

“Tôi tìm người khác xử lý chuyện nhà cửa, cũng không cần anh nữa.”

Trương Thành ngây người ra như bị sét đánh.

Hơn 20 triệu tiền hoa hồng cứ không cánh mà bay như vậy!

Sau đó, Lâm Dật tìm đến quản lý văn phòng bán nhà xử lý chuyện này, Trương Thành và Lý Lộ cũng bị đuổi việc.

“Anh ơi, cám ơn anh.”

Trịnh Điềm Điềm và Hoàng Tiểu Thanh đồng loạt cúi đầu trước Lâm Dật.

Nếu như không có anh thì hôm nay hai cô gái đã bị người ta ức hiếp rồi, cũng không có khả năng lấy được nhiều tiền như vậy.

“Khi đã lao vào guồng quay mưu sinh, tuy rằng xã hội này có rất nhiều kẻ khốn nạn nhưng chúng ta vẫn phải cố gắng.”

“Biết rồi ạ.”

Mua nhà xong, Lâm Dật cầm tất cả thủ tục cùng chìa khóa rời khỏi văn phòng mua bán, quay trở lại cửa nhà hàng tây kia.

Nhưng trước sau đã hơn bốn mươi phút vẫn chưa thấy mặt mũi Nhan Từ đâu, anh đành gọi thêm một cuộc điện thoại.

“Còn chưa tới sao?”

“Tới rồi, tới rồi, nhiều nhất là năm phút nữa.”

“Được rồi, anh chờ ở cửa.”

Lâm Dật có chút buồn bực, rõ ràng cô ấy bảo có thể tự ra ngoài, đột nhiên lại trễ như vậy mới tới.

Năm phút sau, Nhan Từ như đã hẹn xuất hiện trước mặt Lâm Dật.

“Nếu em còn không tới nữa thì anh vào ăn một mình đấy.”

“Có chút việc nên mới trễ mà.” Nhan Từ ngượng ngùng nói.

“Có phải về chuyện phim ảnh không?”

“Ngày hôm qua đã lý xong chuyện ấy rồi, không liên quan gì đến bọn họ.”

“Vậy đây là chuyện gì?”

“ Ôi chao, anh cũng đừng hỏi nữa, đợi lát nữa sẽ biết thôi.”

“Lát nữa anh sẽ biết?”

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, đợi lát nữa muốn mình làm gì?

“Đi thôi, đừng hỏi nữa, mau đi ăn cơm, em cũng đang đói bụng.”

Nhan Từ không nói thêm gì với Lâm Dật, đưa anh đến nhà hàng.

Hai người gọi hai phần bít tết và rượu vang đỏ, cùng với vài món đồ ăn nhẹ, chuẩn bị vừa ăn vừa tán gẫu.

“Anh muốn đặt nơi phỏng vấn ở đâu?” Nhan Từ hỏi tiếp:

“Tập đoàn Lăng Vân hay nhà máy bên huyện Đông Tam?”

“Nhà máy được không? Chủ yếu vẫn nên tuyên truyền cho khu công nghiệp của chúng ta.” Lâm Dật nói tiếp:

“Nhưng nếu như em tiện đường có thể đến huyện Đông Tam xem một chút, bây giờ nơi đó đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, em báo cáo một chút về sự thay đổi đó, thuận tiện thu hút các nhà đầu tư khác.”

“Em cũng biết một chút chuyện bên huyện Đông Tam, công tác xóa đói giảm nghèo vô cùng khí thế, không thể không kể đến công của chủ nhiệm Lâm.”

“Chuyện vặt.”

“Xì, khen anh như vậy anh còn tưởng thật.” Nhan Từ cười nói

tiếp:

“Vậy thời gian phỏng vấn thì sao, khi nào tiện hơn một chút?”

“Đợi lát nữa anh sẽ cho em số điện thoại, tên anh ta là Kỳ Hiển Chiêu, em với anh ta tự quyết định thời gian cụ thể đi.”

“Người phỏng vấn chính là anh ta sao?”

“Đúng vậy.” Nhan Từ nói tiếp:

“Ngoại trừ anh ra thì anh ta người lớn nhất ở tập đoàn Lăng Vân rồi, chi tiết như thế nào thì em cứ bàn bạc cùng anh ta là được.”

“Được thôi.”

“À đúng rồi, có một thứ anh muốn cho em.”

Lâm Dật lấy giấy chứng nhận bất động sản ra đặt ở trước mặt Nhan Từ.

“Cái gì đây?”

“Quà giáng sinh.”

“Ngay cả em cũng có phần à?”

“Ưu điểm lớn nhất của anh chính là biết chia sẻ ngọt bùi, em giúp anh thu về nhiều mối làm ăn như vậy, chắc chắn em cũng có phần rồi.”

Nhan Từ cười rất tươi khi thấy Lâm Dật lấy đồ trong túi ra, nhưng biểu cảm trong nháy mắt lập tức khựng lại.

“Bất động sản?”

“Ngay gần vịnh Lâm Khê, vị trí và kết cấu đều rất tốt.” Lâm

Dật nói tiếp:

“Nhưng chưa trang trí gì, nội thất muốn lắp đặt loại gì thì tự em quyết định, tiền không đủ thì nói với anh.”

Cô ấy lắc lắc giấy chứng nhận bất động sản trên tay: “Dễ dàng kiếm được một căn nhà như vậy à? Dường như em trúng mánh rồi.”

“Dễ dàng à?” Lâm Dật nói tiếp:

“Vậy mọi lần là ai giống như bãi bùn lầy không dậy được khỏi giường.”

“Anh nằm mơ à. Đừng có nói bậy, ở đây nhiều người như vậy.” Nhan Từ nói tiếp:

“Vừa vặn gần đây em cũng có ý định đổi nhà, đợi lát nữa ăn xong em đi xem căn đó ra sao, dành thời gian trang trí cho nó.”

Gần một giờ sau, Lâm Dật tính tiền rồi rời đi, hai người đi đến căn nhà mới mua.

“Một ngôi nhà lớn như vậy, chắc anh tốn không ít tiền phải không?”

“Cũng được, hơn 40 triệu, cũng không phải quá đắt.”

Nhan Từ xoay người, ôm lấy cổ Lâm Dật, mê ly nói: “Lâm Dật!”

“Đang yên đang lành, ai bảo anh tiêu hoang như vậy, vậy giờ em có cần thể hiện gì hay không?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1572: Món Quà Độc Đáo.

Chương 1572: Món Quà Độc Đáo.

Lâm Dật giơ tay, kéo mông Nhan Từ lại.

"Anh cảm thấy đề nghị này của em rất tốt, với khung cửa sổ lớn từ trần đến sàn như vậy, đối mặt anh là mặt biển rộng lớn, hoa nở ấm áp, nếu là không dùng thì thật là lãng phí."

"Em biết ngay anh sẽ nghĩ như vậy mà, cho nên em đã chuẩn bị rất lâu."

"Chuẩn bị cái gì?"

Lâm Dật có chút khó hiểu, mình mời cô ấy ra ngoài ăn một bữa cơm, cũng không nghĩ tới chuyện khác.

"Tự anh xem sẽ biết thôi." Nhan Từ thở dốc nói.

Dù không nói rõ là chuyện gì, nhưng đến lúc này, kẻ ngu cũng phải biết là xem ở đâu.

Cởi áo nới dây lưng ...

"Kiểu dáng này đủ mới mẻ độc đáo, anh cũng chưa từng nhìn thấy."

Nhan Từ kiều mị kéo mặt Lâm Dật, "Không phải anh nói buổi chiều có một trận chiến ác liệt sao? Cho nên em cố ý đến trung tâm mua sắm, đặc biệt mua bộ này về, nếu không cũng không làm lỡ thời gian lâu như vậy được."

Lâm Dật bỗng nhiên tỉnh ngộ, suy nghĩ cả nửa ngày, hóa ra là đi mua vật này mới làm trễ nãi thời gian.

Nhưng trận chiến ác liệt mà mình nói cũng không phải là với cô ấy!

Nhưng mà như vậy cũng rất tốt, xem như là một hiểu lầm xinh đẹp đi, về sau nhiều thêm mấy lần nữa cũng không sao.

Hai người củi khô bốc lửa, vừa đốt liền cháy.

Mặc dù là một căn nhà mới sửa sang lại, nhưng dựa vào vốn kiến thức của Lâm Dật, hoàn toàn không làm khó được anh.

Chu Du kết hôn không có giường —— đan xen kiều.

Hơn nữa mặt hướng biển rộng, có một cảnh phong tình đặc biệt.

Khoảng hai giờ sau, một trận chiến ác liệt kết thúc, đơn giản thu dọn một chút, cả hai sảng khoái bước ra khỏi vịnh Lâm Khê.

Về phần battle với Hà Viện Viện, cũng chỉ có thể đẩy lên ngày mai.

Sau đó một tuần.

Lâm Dật có thể nói là trải qua cuộc sống hoang phí của thế hệ phú nhị đại.

Ban ngày đến công ty khiêu chiến với Viện Viện, lúc mệt mỏi thì đến chỗ Kỷ Khuynh Nhan, thuận tiện sống chung với Vương Oánh.

Hoặc là đi tới chỗ Lý Sở Hàm hoặc Nhan Từ,

Tháng ngày trôi qua phải được kêu là quá thoải mái.

Thuận tiện cũng đưa những món quà mà mình đã chuẩn bị, trong đó cũng bao gồm 200 triệu kia.

Đêm Giáng sinh vào ngày 24 là một ngày lễ rất quan trọng đối với các cặp đôi ở Trung Quốc

Nhưng đối với Kỷ Khuynh Nhan mà nói, hình như có cũng được mà không có cũng được.

Quà tặng gì gì đó, hoàn toàn không quan trọng, chỉ cần Lâm Dật ở bên cạnh cô là tốt rồi.

Lúc trước Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy lúc nói chuyện yêu thương chính là muốn đẹp đẽ, ngọt ngào.

Hiện tại mới hiểu được, ở cùng nhau mới là tốt nhất.

"Em ăn xong rồi, em lên lầu thay quần áo đây, đợi lát nữa cùng nhau đi ra ngoài."

"Anh đưa em đi."

"Anh không đến tập đoàn Lăng Vân sao?"

"Tập đoàn bên kia cũng không có việc gì, đưa xong em tới quá khứ cũng tới kịp."

"Moa~~ biểu hiện không tệ."

Kỷ Khuynh Nhan ở trên mặt Lâm Dật hôn một cái.

"Em sẽ làm nhanh, anh chờ em một lúc."

Nói xong cũng sôi nổi trở lại trên lầu, còn hiếm hoi ngâm nga một bài hát.

Khoảng hai mươi phút sau, Kỷ Khuynh Nhan thay quần áo xong.

Áo khoác cashmere màu be phối hợp với áo sơ mi trắng của Givenchy, nửa người dưới là quần jean màu đen, đường viền chân và mông được tôn lên một cách hoàn hảo, toát lên vẻ đẹp quyến rũ vô hạn.

Đứng ở lầu hai nhìn Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan quay một vòng.

"Anh thấy bộ này như thế nào? Cho điểm đánh giá bao nhiêu?"

"Rất đẹp, đi thôi."

"Ừ."

Đã nhận được lời khẳng định của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan xinh đẹp đi xuống lầu.

Lâm Dật đưa cô đi làm, là để cô có thể mang đôi giày cao gót mới mua.

"Hôm nay đổi xe à?"

Thường ngày lúc ra cửa, Lâm Dật đều là lái chiếc Voice Night kia, hôm nay anh lại lái chiếc Lexus 570 đi ra.

"Chiếc xe kia có chút hơi chán, hơn nữa còn không thoải mái như cái này, hôm nay sẽ lái nó đi làm."

Kỷ Khuynh Nhan giật giật cánh mũi.

Muốn nói thoải mái, Mirage và Mulshang hẳn là khá hơn một chút.

Nhưng cô cũng không hỏi nhiều, đó chỉ là phương tiện đi lại mà thôi, lái chiếc nào cũng giống nhau.

Sau khi chuẩn bị xong, hai người lên xe, Lâm Dật lái xe rời khỏi Cửu Châu Các.

Nhưng rất nhanh, Kỷ Khuynh Nhan phát hiện có chỗ không đúng.

Con đường này, cũng không phải là đến công ty.

"Hả? Anh có chuyện gì khác sao?" Kỷ Khuynh Nhan tò mò hỏi.

"Có chút việc riêng, anh đi làm trước."

"Được, em không nóng nảy, lái chậm một chút."

Kỷ Khuynh Nhan cũng không nghĩ nhiều về việc này, mặc dù công ty còn có một số việc còn đang chờ mình xử lý, nhưng cũng không thiếu trong thời gian ngắn này.

Rất nhanh, Kỷ Khuynh Nhan phát hiện phong cảnh dọc đường rất quen thuộc, đây là hướng đi đến sân bay.

Đúng như cô đoán, khoảng một tiếng sau, Lâm Dật đã lái xe đến sân bay.

"Em cuối cùng cũng biết tại sao anh lại lái chiếc xe này ra ngoài rồi."

"Tại sao?"

"Bởi vì chiếc xe này bảy chỗ, thích hợp để đưa đón người hơn. Hơn nữa cốp xe phía sau cũng rộng rãi để chứa hành lý."

"Em nói đúng, cốp xe phía sau quả thật có hành lý, nhưng cũng không phải tới đón người."

"Không phải tới đón người?" Kỷ Khuynh Nhan tò mò nhìn Lâm Dật, "Vậy anh đến sân bay làm gì?"

"Em xem một chút hành lý cốp xe phía sau liền biết."

Đôi mắt to ủ rũ của Kỷ Khuynh Nhan đảo vài lần, sau đó cởi đai an toàn xuống xe, mở cốp xe phía sau ra.

Thình lình phát hiện, bên trong đều là quần áo của mình. Tất cả các loại váy, còn có mỹ phẩm với tranh sức, cùng với đồ dùng bình thường rửa mặt, đầy đủ mọi thứ.

Thậm chí ngay cả nội y của mình cũng được xếp vào.

"Hả? Sao anh lại mang hết đồ của em ra ngoài đây?"

Lâm Dật cười hì hì nhìn cô, "Bình thường công việc của em quá bận rộn, anh đây đưa em đi chơi."

Sửng sốt một hồi lâu, Kỷ Khuynh Nhan mới phản ứng lại, đây là món quà giáng sinh bất ngờ mà Lâm Dật chuẩn bị cho mình!

Muốn dẫn mình ra ngoài đi du lịch.

"Thiệt là, sao anh không nói trước với em chuyện này."

Kỷ Khuynh Nhan vừa kích động lại hưng phấn, viền mắt đều đỏ.

"Nói trước cho em biết thì còn gì thú vị nữa chứ."

Cô lau nước mắt, Kỷ Khuynh Nhan cảm động nói:

"Nhưng em hôm nay cũng không trang điểm gì nhiều, một chút chuẩn bị cũng không có, sớm biết vậy em đã mặc đẹp hơn một chút rồi."

"Mặc dù người ta nói con người dựa vào quần áo, ngựa dựa vào cái yên, nhưng những bộ quần áo đó căn bản không thể làm nổi bật lên vẻ đẹp của em chút nào, cho nên em như vậy rất tốt. Xinh đẹp tinh khiết như hoa sen, trang điểm tự nhiên nha."

"Anh nói cũng thật dễ nghe, hừ hừ." Kỷ Khuynh Nhan kiêu ngạo hấc đầu, "Vậy chúng ta sẽ đi đâu?"

"Bí mật, tạm thời vẫn chưa thể nói cho em biết được."

"Cắt."

Kỷ Khuynh Nhan cũng không hỏi nhiều nữa, bởi vì có hỏi Lâm Dật cũng sẽ không nói cho mình biết.

Nếu anh ấy đã sắp xếp xong xuôi, mình cũng mặc kệ, đi theo anh ấy là được rồi.

Rất nhanh, hai người lấy hành lý lên máy bay.

Khoảng hơn tám giờ sau, máy bay hạ cánh xuống sân bay quốc tế Dubai.

Bởi vì chênh lệch múi giờ, hiện tại Dubai đã là hơn hai giờ chiều, thời gian vừa vặn cũng không có muộn lắm.

"Em còn tưởng rằng anh muốn đưa em đi Bắc u chứ, không ngờ là tới đây."

Là nơi giàu có nhất thế giới, Dubai vẫn luôn là thành phố du lịch nổi tiếng.

Ánh mặt trời, bãi cát, bờ biển, còn có xe hơi sang trọng ở khắp mọi nơi.

Dù là nam hay nữ đây cũng là nơi có thể kích thích hóc môn adrenalin.

Đứng ở trên mảnh đất trù phú nhất, cảm giác hô hấp cũng đều được mùi tiền.

Nhưng đối với Lâm Dật mà nói, nơi này còn có một ý nghĩa đặc biệt nữa.

Lúc trước mẹ anh rời Yến kinh sau đó đã tới nơi này.

Cũng không biết bà ấy hiện tại ở đâu, có thể gặp được bà ấy ở đây không.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1573: Hồn Ma Cô Đơn.

Chương 1573: Hồn Ma Cô Đơn.

"Bắc Âu quá bình thường rồi, nơi này thú vị hơn." Lâm Dật cười nói.

"Chỉ cần đi cùng anh, đi đâu em đều thích." Kỷ Khuynh Nhan cười híp mắt nói:

"Nhưng mà biểu hiện hôm nay của anh quả thật không tệ, vậy mà còn mang theo cái váy mới mua đến nữa. Không tồi không tồi, hơn nữa còn có kính mát, đáng được biểu dương nha."

Lúc này Kỷ Khuynh Nhan, đã đổi lại bộ váy cô thích, còn mang theo kính mát che gần hết nửa khuôn mặt.

Ở cùng với Kỷ Khuynh Nhan cũng đã lâu, Lâm Dật cũng biết thói quen sinh hoạt của cô.

Ra ngoài nhất định phải đeo kính râm, theo cách cô ấy nói chính là thời khắc đều duy trì cảm giác thần bí.

"Anh thấy em đặt chiếc váy này ở vị trí dễ thấy nhất, anh đoán trong lòng em rất thích chiếc váy này, chỉ là thời tiết ở Trung Hải không cho phép, nếu không em sớm đã mặc nó rồi."

"Nói như vậy cũng không sai, nhưng em rất hiếu kỳ, anh khi nào thì đến phòng quần áo của em vậy?"

"Tối ngày hôm qua."

"Sao em lại không biết?"

"Em ngủ như heo, bên ngoài sét đánh cũng không nghe được, làm sao có khả năng nghe thấy tiếng anh tìm quần áo chứ."

"Về sau không được nói em là heo." Kỷ Khuynh Nhan phồng lên hai má, cô cũng biết tư thế ngủ của mình không đẹp, cho nên ở phương diện này cũng không dám phản bác lại Lâm Dật.

"Được, Peppa."

" —— "

Kỷ Khuynh Nhan tức giận giậm chân, bị Lâm Dật làm cho vừa thẹn vừa giận.

Moa~~

Lâm Dật ở trên mặt của Kỷ Khuynh Nhan hôn một cái.

"Không sao đâu, coi như là heo, cũng là một con heo nhỏ ngọt mềm."

Khóe miệng Kỷ Khuynh Nhan nở nụ cười, loại cãi vã ngọt ngào này, đối với hai người mà nói, đều là gia vị của cuộc sống.

Đi theo đoàn người, hai người đi ra khỏi sân bay.

Hôm nay là đêm Giáng sinh, ngày mai sẽ là lễ Giáng sinh rồi, trong sân bay có rất nhiều đồ trang trí liên quan với lễ Giáng sinh, hơn nữa làm rất hoành tráng, tràn ngập không khí lễ hội.

Mà ở trong quá trình này, hai người cũng cảm nhận được sự phóng khoáng Dubai.

Tất cả các loại hàng hiệu cao cấp hàng đầu được bày bán trong các cửa hàng miễn thuế ở sân bay.

Nhưng những thứ đồ này, cũng chỉ được bán trong các trung tâm mua sắm siêu sang như SKP ở Yến kinh với quảng trường

Hằng Long Trung Hải.

Người ta nói rằng Ginza ở Tokyo với Champs Elysees ở Paris là thiên đường cho những người mua sắm.

Nhưng so với Dubai, vẫn là có chút chênh lệch.

Cũng giống như những nơi khác, họ đang cố gắng hết sức thể hiện sự xa hoa với thời trang của mình.

Nhưng Dubai không cần điều đó, tôi đang tọa lạc ở nơi này, đó chính là sự xa hoa, chính là thời thượng.

Cũng giống như đánh giá của Lâm Dật về ngoại hình của Kỷ Khuynh Nhan.

Người khác đều nỗ lực thông qua mỹ phẩm với quần áo trên người để bày ra sự quyến rũ của mình.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan thì không cần, bởi vì cô ấy đồng nghĩa với vẻ đẹp.

"Lâm tiên sinh, tiếp theo chúng ta đi đâu đây?"

Đi ra sân bay, Kỷ Khuynh Nhan kéo cánh tay Lâm Dật nũng nịu nói.

Mặc dù Kỷ Khuynh Nhan tuổi cũng không còn nhỏ, nhưng động tác như thế ở trên người cô lại không có chút làm bộ nào.

Người tướng mạo đẹp mắt, cho dù làm như thế nào cũng không có cảm giác không hài hòa.

"Đi về khách sạn trước, sắp xếp chỗ ở."

Đôi mắt to đẹp của Kỷ Khuynh Nhan lóe lên, "Hì hì, đều nghe theo sự sắp xếp của anh nha."

"Em chắc chắn?"

"Đương nhiên." Kỷ Khuynh Nhan nói một cách tự nhiên:

"Đừng nhìn em ở nhà hung giữ với anh, ở bên ngoài anh là lão đại, tất cả đều nghe theo anh."

"Buổi tối cũng nghe theo anh?"

Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu lên, hất mũi kiêu ngạo, "Hừ, biết ngay anh sẽ nói như vậy mà, đi mau, sắp xếp chỗ ở đi."

Hả?

Nhìn thấy dáng vẻ sôi nổi của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật sửng sốt một chút.

Câu trả lời của Kỷ Khuynh Nhan có phần khác so với những gì anh tưởng tượng.

Là mình suy nghĩ nhiều rồi, hay là dấu hiệu của một cuộc chiến?

Thấy Kỷ Khuynh Nhan đã đi xa, Lâm Dật cũng đi theo.

Sau đó, hai người kêu một chiếc xe, đến khách sạn Burj Al Arab bảy sao duy nhất trên thế giới.

Khách sạn cũng như sân bay, đã trang hoàng rất nhiều để chào đón lễ giáng sinh sắp tới, không khí ngày lễ rộn ràng, còn có không ít người chụp hình lưu niệm.

Kỷ Khuynh Nhan cũng không thể ngoại lệ, lôi kéo Lâm Dật chụp vài tấm hình.

Nhưng sau khi chụp ảnh xong, Kỷ Khuynh Nhan cũng không đi vào ngay, mà là đứng ở bên ngoài một hồi lâu.

"Em đang nhìn cái gì vậy?"

"Em cảm thấy khách sạn này rất tốt."

Kỷ Khuynh Nhan suy nghĩ nói:

"Kỳ thực bất động sản thương mại có thể kết hợp với khách sạn."

"Đi mau, thật vất vả mới đi ra ngoài chơi một chuyến, em cũng đừng cứ nghĩ chuyện công việc nữa."

"Đừng có gấp, em nhìn thêm một chút nữa đã."

"Này có gì đáng xem, em nếu thật sự có ý tưởng, trở lại anh cho em xây một tòa là được rồi." Lâm Dật nhéo gương mặt Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Ai nha, nhẹ chút nhẹ chút, phấn lót trên mặt cũng bị anh nhéo rơi ra hết rồi này."

Mặc dù ngoài miệng oán giận, nhưng trong lòng Kỷ Khuynh Nhan lại rất vui vẻ, đi theo Lâm Dật đi về phía cửa khách sạn.

Nhiều người đi ngang qua đều đổ dồn sự chú ý lên trên người Lâm Dật với Kỷ Khuynh Nhan.

Vẻ đẹp của cặp đôi người Châu Á này khiến ai nhìn cũng phải thèm muốn.

Nhưng hai người cũng không có coi trọng điều đó, đối với bọn họ mà nói đây chỉ là điều nhỏ nhặt, trực tiếp đi thẳng vào bên trong khách sạn.

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc quần jean màu đen quần jean với áo khoác đen đi từ bên trong ra.

Ngoài ra, người đàn ông đi ra còn đội một chiếc mũ lưỡi trai với khẩu trang màu đen, đem mình chặn chặt chẽ, chỉ để lộ ra đôi mắt của mình.

Trong thời tiết nắng nóng như ở Dubai, những người tới đây chơi cơ bản đều là mặc quần áo mát mẻ như Kỷ Khuynh Nhan.

Cho dù là Lâm Dật cũng đổi sang mặc áo tay ngắn, quần đùi với dép.

Mà người đàn ông trước mắt này, lại đem mình chặn chặt chẽ, cách ăn mặc như vậy rất kỳ quái, giống như là người nổi tiếng đang đi du lịch vậy.

Theo bản năng, Lâm Dật liếc mắt nhìn người đàn ông kia.

Lại bất ngờ nhìn thấy, ánh mắt của anh ta cũng rơi vào trên người mình.

Ánh mắt của hai người ở giữa không trung giao nhau, bước chân của Lâm Dật bỗng nhiên chậm một nhịp. Mặc dù khẩu trang che gần hết khuôn mặt, nhưng ánh mắt thâm thúy lại mang đến cho Lâm Dật loại cảm giác quen thuộc.

Giống như đã từng quen biết, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Vẻn vẹn trong nháy mắt, cả hai đều thu hồi ánh mắt, hai người lướt qua nhau, ai cũng không dừng lại.

"Người kia thật kỳ quái, trời nóng như vậy lại còn che kín như vậy, lại còn mặc một bộ đồ màu đen, thật là nóng mà." Kỷ Khuynh Nhan phàn nàn nói.

Toàn thân màu đen!

Trong phút chốc, Lâm Dật hình như nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn người đàn ông mặc đồ đen vừa đi qua!

Cũng chính vào lúc này, người đàn ông mặc đồ đen vừa vặn đi tới cũng đã dừng bước chân quay đầu lại nhìn Lâm Dật.

Ánh mắt của hai người, lại một lần ở giữa không trung giao nhau.

Nhưng lần này, cũng không bình tĩnh giống như trước đó, giống như có một tia lửa xẹt qua khó mà nhận ra được.

Lâm Dật nhìn chằm chằm vào cặp mắt kia, nỗ lực tìm ra câu trả lời mà mình muốn.

Nhưng là đúng lúc này, người đàn ông mặc đồ đen kia hạ thấp mũ của mình xuống, xoay người đi ra khỏi khách sạn.

Xung quanh đều là có tiếng cười nói vui vẻ, mọi người ăn mặc đều đặc biệt mát mẻ. Nhưng người đàn ông mặc đồ đen kia lặng lẽ bước đi, không biết là muốn đi đâu.

Giống như một bóng ma cô đơn lang thang trên thế giới.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1574: Tin Tức Bất Ngờ.

Chương 1574: Tin Tức Bất Ngờ.

"Anh có phải cũng cảm thấy rất kỳ quái không, cảm giác người này không phải là người tốt lành gì."

Lời nhận xét của Kỷ Khuynh Nhan tràn đầy nét đặc sắc của Trung Quốc.

Trên thực tế, chỉ cần là gặp phải người khác với những người xung quanh, thì đều sẽ theo bản năng mà cho rằng đó không phải là người tốt, chỉ có thể cách càng xa càng tốt.

Mà kiểu nói này về cơ bản đều là xuất phát từ lời nói và việc làm của thế hệ trước.

"Quả thật có một chút." Lâm Dật cười đáp lại một tiếng, sau đó nắm tay Kỷ Khuynh Nhan đi về phía khách sạn.

Bởi vì đã đặt phòng từ trước, nên hai người cầm thẻ phòng đi lên dãy phòng hạng sang trên tầng cao nhất.

Là khách sạn bảy sao duy nhất trên toàn thế giới, Burj Al Arab có thể làm cho tất cả mọi người đều đổ xô tới đây, đương nhiên là có nguyên nhân của nó.

Mặc dù trang trí ở đây rất lộng lẫy, giàu khí chất nghệ thuật. Nhưng điều thực chất khi đứng ở đây chính là hương vị của đồng tiền.

Tất cả các phòng trong khách sạn đều theo tiêu chuẩn song lập ở tầng trên và tầng dưới, căn phòng mà Lâm Dật đặt chính là loại phòng đắt tiền nhất.

Diện tích chung gộp lại hơn 400 mét vuông, ở một đêm phải tốn 14 vạn RB, mà ở Trung Quốc khách sạn đắt nhất cũng chỉ hơn 90 vạn cho một đêm, với nơi này còn có chênh lệch không nhỏ.

Mới vừa vào đến trong phòng, Kỷ Khuynh Nhan đã nhào lên trên giường lớn.

"Cảm giác như thế nào?"

"Giường rất thoải mái, thoải mái hơn bất kỳ khách sạn nào em đã ở."

"14 vạn một đêm, nếu người dùng trải nghiệm không được tốt, khách sạn này đã sớm đóng cửa rồi."

"Nói như vậy cũng không sai, nhưng phong cách trang trí nội thất không phải là style của em."

"Em thích phong cách Bắc u nhỏ nhắn và tươi mới đúng không."

"Thông minh, vẫn là anh hiểu em." Kỷ Khuynh Nhan cười híp mắt nói:

"Hầu hết các nơi ở trong phòng đều được mạ vàng, có một loại cảm giác như kiểu nhà giàu mới nổi vậy." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Cũng không biết tại sao có nhiều người đến như vậy, họ nghĩ rằng trang trí ở đây rất tốt."

"Này không liên quan gì đến chất lượng của trang trí. Khi một sản phẩm được làm thành thuộc tính hàng xa xỉ, như vậy nó chính là tốt, không phải là có tốt hay không."

"Anh nói cũng đúng." Kỷ Khuynh Nhan trở mình, nhìn Lâm Dật nói:

"Em buổi chiều muốn đi dạo phố, chúng ta cùng nhau đi dạo một vòng đi."

"Đi dạo phố?" Lâm Dật bĩu môi, "Lúc ở Trung Hải, em hầu như mỗi tháng đều sẽ đi dạo phố, tới đây rồi mà em cũng muốn đi sao?"

Khi nói về đề tài này, Kỷ Khuynh Nhan đều rất hứng thú, tràn đầy năng lượng.

"Vừa nãy lúc ở cửa hàng miễn thuế ở sân bay, em phát hiện kiểu dáng quần áo ở đây không giống với ở Trung Quốc, nó nhìn rất kỳ lạ, cho nên em muốn đi vài vòng xem thử."

"Được, nghe theo em, em nói như thế nào thì là như thế, dù sao cũng có thời gian rảnh."

"Này là được rồi nha."

Kỷ Khuynh Nhan từ trên giường bò lên, xỏa mái tóc dài của mình ra:

"Em đi tắm sạch sẽ mồ hôi ở trên người, đợi lát nữa hai chúng ta cùng đi ra ngoài."

"Được rồi."

Kỷ Khuynh Nhan đi vào phòng vệ sinh, Lâm Dật cầm điện thoại di động nằm ở trên ghế sô pha.

Nhưng trong đầu, đối với chuyện Kỷ Khuynh Nhan tắm rửa cũng không hề hứng thú, tất cả tâm trí đều là đang nghĩ về người đàn ông mặc đồ đen mới vừa vào cửa gặp phải.

Đặc biệt là đôi mắt thâm thúy tựa hố đen kia.

Luôn cảm thấy hình như đã gặp ở đâu rồi.

"Lẽ nào thật sự chính là anh ta?"

Lâm Dật cầm điện thoại di động, hai mắt nhắm nghiền, dựa lưng ở trên ghế sa lon.

Đầy đầu đều là hình bóng người mới vừa gặp kia.

Mặc dù trước đó nhiều lần giao thủ, anh ta đều mang mặt nạ.

Nhưng đôi mắt thâm thúy quỷ dị kia lại lam cho Lâm Dật ấn tượng cực sâu.

Với người đàn ông mặc đồ đen mới gặp kia đặc biệt giống nhau.

Nghĩ tới đây, nhịp tim của Lâm Dật không hiểu sao lại tăng nhanh.

Với những gì mình biết về anh ta, chỉ cần là người đàn ông kia xuất hiện ở chỗ nào thì nhất định sẽ có Bath khoáng thạch xuất hiện.

Mình chỉ là tùy tiện qua đây nghỉ lễ giáng sinh, nếu như gặp phải chuyện như vậy cũng có chút thú vị.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật cầm điện thoại di động đi lên lầu, sau đó bấm số của Lưu Hồng.

"Tiểu tử cậu có thể chủ động gọi điện thoại cho tôi, thực sự là mặt trời mọc lên từ phía tây rồi." Lưu Hồng cười ha hả nói.

"Không phải là lễ giáng sinh đến sao? Tôi cũng không thể để cho ông quá cô đơn được, cho nên tôi đã chuẩn bị một bữa tiệc Đại Bảo kiếm cho ông, có muốn cùng nhau tham gia không."

"Đi đi đi, đừng có mà nói nhảm với tôi." Lưu Hồng cười mắng:

"Nói mau tìm tôi có chuyện gì, tôi đang chơi thăng hạng."

"Lữ đoàn Trung Vệ gần đây có tình huống gì không?"

"Tình huống?" Lưu Hồng giọng diệu trở nên nghiêm túc, "Tình huống mà cậu đề cập đến là gì?"

"Có tin tức gì về khoáng thạch Bass không?"

"Tại sao cậu lại biết được chuyện này? Hai người bọn họ nói? Ai nói cho cậu biết?"

"Không liên quan gì tới hai người họ, là tôi tự mình đoán, chi tiết cụ thể ông cũng đừng hỏi."

Lưu Hồng có chút nói không nên lời, đến cùng ai mới là lãnh đạo của lữ đoàn trung vệ đây?

"Có một số tin tức từ Dubai bên kia truyền ra, nói là có thông tin khoáng thạch Bass nhưng không biết là thật hay giả."

"Tại sao không nói cho tôi biết việc này."

"Chủ yếu là chuyện này vẫn chưa chắc chắn, cũng không ai biết là thật hay giả, nên không báo trước với cậu." Lưu Hồng nói:

"Bất quá tôi cũng đã phái Ninh triệt đi hỏi thăm tình hình tồi, nếu quả thật có tin tức cô ta sẽ thông báo cho tôi."

Ban đầu Lưu Hồng cũng dự định báo cho Lâm Dật, nhưng tình hình gần đây của anh ta có chút đặc biệt.

Nhà họ Vương một mực ở ẩn ở trong bóng tối chờ cơ hội trả thù anh ta. Không phải lúc vạn bất đắc dĩ, Lưu Hồng cũng không có ý định phái Lâm Dật đi ra nước ngoài, vẫn là ở lại trong nước tương đối an toàn hơn.

"Hóa ra là như vậy." Lâm Dật lẩm bẩm một câu, "Cụ thể các anh nhận được tin tức gì? Cảm giác một chút động tĩnh cũng không có, đây cũng quá bình tĩnh rồi."

"Chuyện này cũng không phức tạp như cậu nghĩ đâu." Lưu

Hồng nói:

"Căn cứ tin tức biểu hiện, có một nhóm khoáng thạch Bass chảy ra, nhưng số lượng ít. Nó đã được làm thành đồ trang sức, chuẩn bị được bán đấu giá ở sàn đấu giá. Nhưng tình hình không được rõ cho lắm, cho nên tôi mới phái Ninh triệt qua xem tình hình bên kia một chút."

"Vật này còn có thể làm thành đồ trang sức?"

"Đương nhiên, tác dụng của nó có thể so với trong tưởng tượng của cậu còn lớn hơn đó." Lưu Hồng nói:

"Làm thành đồ trang sức có tác dụng kéo dài tuổi thọ. Ở trong mắt giới nhà giàu hàng đầu thế giới, những thứ này đều là vật khan hiếm, mua đến tay bên trong tất nhiên tăng giá, cho nên mỗi người đều đổ xô tới."

"Tôi thực sự là đánh giá thấp những người giàu quốc tế này rồi."

"Nếu không tại sao nói, nhà tư bản không một ai là thứ tốt gì."

"Nhìn ông nói này, tôi hiện tại cũng là nhà tư bản, thật tốt, ông mắng tôi làm gì."

"Tiểu tử cậu ở Trung Quốc có chút sức ảnh hưởng, nhưng ở nước ngoài thì không được." Lưu Hồng nói:

"Hơn nữa những thứ cậu chơi đó, đều là chuyện kinh doanh nghiêm túc, cùng với các đại gia tài chính nước ngoài so ra đều không coi vào đâu ... Ai, mẹ kiếp, cái thứ phụ trợ này là cái quái gì vậy, mẹ nó cướp đầu người của tôi."

Lâm Dật:...

"Mới vừa rồi nói đến đâu rồi?"

"Nói đến các đại gia tài chính nước ngoài rất trâu bò."

"Xác thực rất lợi hại." Lưu Hồng nói:

"Cậu có biết Bitcoin, thứ rất phổ biến hiện nay không?"

"Biết một chút."

"Bitcoin bắt nguồn từ điều này, ở trong bóng tối, đã biến thành một loại tiền tệ tài chính. Cho nên những người nhà giàu trên tay đều có thu gom, hẳn là cậu hiểu ý của tôi chứ."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1575: Phong Vân Trong Đêm Tối

Chương 1575: Phong Vân Trong Đêm Tối

"Cũng vì căn cứ vào nguyên nhân này, anh mới đề cập tới buổi đấu giá này đúng không?"

"Đúng là chuyện này, nhưng cụ thể thật giả thế nào, không ai biết được." Lưu Hồng nói:

"Bởi vì lúc trước đã từng xuất hiện tin tức tương tự, nói phòng đấu giá nào đó sẽ có đồ trang sức được chế tạo bằng quặng Bass được tuồn ra, nhưng cuối cùng không có gì, sau cùng phát hiện ra đó chỉ là tin tức giả."

Lâm Dật gật đầu không tỏ rõ ý kiến, cũng hiểu được thao tác quấy nhiễu trong đó.

Bởi vì làm vậy có thể thu hút được rất nhiều tỷ phú qua, nâng cao quy cách của buổi đấu giá, mặt khác cũng có thể tăng tiền đấu giá.

"Vậy thì tôi hiểu rồi." Lâm Dật nói: "Buổi đấu giá sẽ bắt đầu vào lúc nào?"

"Ngày kia, tám giờ tối ở lễ hội hóa trang."

"Lại bảo Ninh Triệt qua à? Nếu cần gì, anh lại thông báo cho tôi biết."

"Yên tâm, chắc chắn sẽ không thiếu được cậu." Lưu Hồng nói:

"Thật ra dạo này cậu bận gì à?"

"Tôi cũng chơi trò chơi thôi. Nhưng trò mà hai chúng ta chơi có hơi khác biệt, anh là 5V5, tôi là 1V9."

"1V9?"

"Một người đàn ông chín phụ nữ."

"Thật vô sỉ."

"Tôi quen biết người của bên Penguin, có thể làm được giao diện giới hạn."

"Vậy cậu đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng chuẩn bị cho tôi một bộ đi."

"Mẹ nó."

Sau khi cúp điện thoại của Lưu Hồng, Lâm Dật không ngừng loay hoay với điện thoại, trong đầu lại hiện ra hình ảnh vừa rồi.

Anh nắm chắc năm phần, xác định người đàn ông mặc áo đen gặp ở cửa chính là người đàn ông áo đen mà mình đã từng gặp nhiều lần.

Mặc dù anh ta mặc quần áo bình thường, nhưng cảm giác kỳ lạ và đôi mắt thâm thúy này quả thật không khác gì người áo đen.

Lâm Dật không cho rằng mình sẽ phán đoán sai lầm, trong cả thế giới cũng không tìm được mấy người có tính cách độc nhất này.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật gọi tới điện thoại của Trầm Thiên Trác.

"Trầm lão đại, anh đang bận à?"

"Mấy ngày nay đang rảnh." Trầm Thiên Trác vừa cười vừa nói:

"Tôi xin nghỉ hai ngày về ăn lễ Giáng Sinh cùng vợ con."

Trầm Thiên Trác sống ở Mỹ mười mấy năm, đã thành thói quen, chuyện như vậy không có gì đáng trách.

"Tôi có chút việc muốn làm phiền anh."

"Được, cậu cứ nói đi."

"Anh có thể hack khách sạn Burj Al Arab ở Dubai không, tôi cần tất cả hình ảnh theo dõi của bọn họ."

"Khách sạn Burj Al Arab à? Đây thật sự là một nhiệm vụ khó đấy." Trầm Thiên Trác nói:

"Với quy mô của khách sạn kia, muốn hack vào trong cũng không dễ dàng, nhưng vẫn có thể làm được, chỉ có điều sẽ tốn chút thời giờ thôi."

Công việc an ninh mạng của tập đoàn Lăng Vân vẫn luôn do Trầm Thiên Trác chịu trách nhiệm chính. Trên cả thế giới, số người đạt trình độ như anh ta cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Ngay cả anh ta cũng nói vậy, có thể phần nào thấy được độ khó trong đó.

"Bảo người bên dưới làm gấp, chuyện này rất quan trọng, tốc độ càng nhanh càng tốt."

"Không thành vấn đề, nhưng phải trả tiền lương gấp ba, bởi vì rất nhiều nhân viên nghiên cứu đều từ bên Châu u tới, hôm nay đã trở về ăn lễ Giáng Sinh." Trầm Thiên Trác nói đùa.

"Cái này thì không thành vấn đề, anh cứ thu xếp là được, nói chung càng nhanh càng tốt, tôi đang cần rất gấp."

"Cậu giao cho tôi xử lý, cứ chờ tin tức của tôi là được."

"Tốt."

Sau cuộc điện thoại với Trầm Thiên Trác, Lâm Dật lại trầm ngâm suy nghĩ.

Lưu Hồng vẫn không thể đoán được chuyện này là thật hay giả, nhưng Lâm Dật cảm thấy chuyện này thật tới 80%.

Nhưng còn có một chuyện, Lâm Dật cũng chưa suy nghĩ cẩn thận, cũng là một điểm khiến anh lo lắng nhất.

Vừa rồi Lưu Hồng có nói, lúc trước cũng từng có buổi đấu giá như vậy được tiến hành, nhưng không có bất kỳ sản phẩm nào có khoáng thạch được đưa ra, phát hiện chỉ là một trò hề thôi.

Nhưng trong này có thể còn có một khả năng khác.

Có lẽ buổi đấu giá này thật sự có sản phẩm khoáng thạch được đưa ra, sở dĩ biến thành tình huống như Lưu Hồng nói, có thể là do người áo đen đã sớm cướp đồ đi.

Bởi vì anh ta là người như vậy, sẽ không để cho mình rơi vào tình cảnh bị động, sẽ sớm thực hiện chuyện này.

Gần như mỗi lần mình gặp hắn đều vậy.

Nếu người đàn ông áo đen mà mình gặp ở cửa chính là anh ta.

Như vậy buổi đấu giá này, Ninh Triệt rất có khả năng sẽ uổng công đi một chuyến, cuối cùng lại biến thành một trò hề.

Làm ngư ông ngồi hưởng lợi chính là người áo đen kia.

Cho dù tới ngày kia buổi đấu giá mới diễn ra, như vậy kể từ bây giờ tới trước buổi đấu giá bắt đầu, anh ta đều rất có khả năng ra tay.

Nhưng với tình hình trước mắt, chuyện còn chưa tới tình trạng đó, còn có cơ hội.

Chỉ có điều mình không quen lắm với tình hình bên Dubai này, vẫn phải tìm Ninh Triệt hỏi thăm một chút.

Trong lúc Lâm Dật đang suy nghĩ những chuyện này, tiếng nước chảy trong phòng tắm đã dừng. Kỷ Khuynh Nhan quấn khăn tắm đi từ bên trong ra.

"Em tắm xong rồi, anh cũng tắm một lát đi."

"Không vội."

Lâm Dật cười híp mắt đi tới trước mặt Kỷ Khuynh Nhan, sau đó nhào lên trên người cô.

Xuyên qua rừng rậm, vượt qua sơn cốc, leo lên đỉnh cao, gò má Kỷ Khuynh Nhan ửng hồng, đẹp không sao tả xiết.

"Anh đừng đùa nữa, mau đi tắm đi, sau đó hai chúng ta còn ra ngoài."

Dựa theo dặn dò của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật vào trong tắm sơ qua một lát.

Sau khi anh đi ra, Kỷ Khuynh Nhan đã thay một chiếc váy, đang bôi kem dưỡng da lên người.

"Anh tới đây đi, em cũng bôi cho anh. Bên này nắng như vậy, chơi ở đây mấy ngày cũng làm anh đen rồi."

"Đen một chút cũng không sao, nhìn càng nam tính hơn."

"Vậy không được, em vẫn thích anh trắng trắng mềm mềm, đen đi sẽ khó coi lắm."

Phì! Nhan khống chết tiệt!

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, hai người rời khỏi khách sạn, cũng thuê một chiếc Palamela, bằng không ở bên này đi lại cũng bất tiện.

Dựa theo hiệu lệnh của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật lái xe tới Dubai mall.

Nơi đây được gọi là trung tâm thương mại lớn nhất trên thế giới. Lâm Dật tới đây mới phát hiện ra, quảng trường giống như SKP hoặc là Hằng Long ở trước mặt nó chỉ là em trai, còn chênh lệch không hề nhỏ.

"Đi mau đi, em đã không chờ được nữa rồi."

Hai mắt Kỷ Khuynh Nhan sáng lên, cực kỳ kích động.

Lâm Dật thật sự không thể nào hiểu được. Đi dạo trung tâm thương mại mua quần áo lại có sức hấp dẫn lớn như vậy sao?

Theo lẽ thường, không phải khi cởi quần áo mới khiến cho người ta kích động, hưng phấn nhất sao?

Sau khi đậu xe xong, hai người đi vào trong Dubai mall. Lâm Dật nhìn xung quanh, không có cảm giác gì với những đồ trang sức, châu báu sáng lấp lánh.

Ngược lại Kỷ Khuynh Nhan không bớt hăng hái, cảm giác mắt cũng không đủ dùng.

"Mấy thứ này hình như không khác lắm với bên Trung Hải, em có cần hưng phấn như vậy sao?"

"Sao có thể giống nhau chứ? Con người anh thật không chú trọng tình tiết."

Anh lại không cùng đường với Faker, chú trọng những chi tiết đó làm gì?

"Anh xem cái dây chuyền Graff kia đi, nó là mẫu cổ điển của thương hiệu này, ở Trung Hải không bán."

"Còn có vòng tay màu tím của Van Cleef Arpels kia nữa, trong nước cũng không có, cái màu đỏ này cũng không có."

"Còn cả dây chuyền Cartier đầu báo bên cạnh và hoa tai của Harry Winston, trong nước đều không có những thứ đó. anh không phát hiện ra sao?"

Lâm Dật không trả lời được.

Kỷ Khuynh Nhan!

Trâu bò!

"Anh không cần quan tâm tới mấy thứ này mà."

"Vậy anh vì em, cũng nên quan tâm một chút chứ?" Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Cho nên, điều này đã chứng tỏ một vấn đề, anh căn bản không quan tâm em, hừ hừ."

Lâm Dật lắc đầu, cảm giác nếu hôm nay mình không lên lớp cho Kỷ Khuynh Nhan một bài, vậy sau ngày sẽ không thể sống yên được.

"Em biết Voice Night chạy được 180 km/h thì máy đo tốc độ quay được bao nhiêu vòng không?"

"Em biết màu của AJ13 phiên bản giới hạn của năm nay không?"

"Em biết Faker là ai không?"

"E hèm... Voice Night chạy đến 180 km/h, vận tốc quay chắc là 3200 vòng."

"Màu phiên bản mới nhất của AJ13 năm nay chắc là tượng binh mã."

"Faker là một người Hàn quốc, là game thủ chuyên nghiệp trong Liên Minh Huyền Thoại, vị trí MID, nhưng hình như còn có một người Trung Quốc lợi hại như hắn, có thể đấu năm năm với hắn, nhưng sau lễ ra mắt ở đài truyền hình trung ương đã mai danh ẩn tích. Em nói không sai chứ..."

Lâm Dật: ???

Cô ấy biết hết các trả lời à?

Dịch: MBMH Translate

Chương 1576: Tôi Luôn Tìm Anh

Chương 1576: Tôi Luôn Tìm Anh

"Chúng ta vẫn nên đi dạo phố thôi, là Tiểu Lâm Tử anh sai rồi, tối nay anh bao tất."

Lâm Dật chịu thua, Kỷ Khuynh Nhan lợi hại như vậy, không sợ cũng không được!

"Anh xem, anh thích gì, em đều biết hết." Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu nói.

"Nếu không, sao người ta nói tổng giám đốc Kỷ lợi hại chứ? Anh chẳng là gì so với em cả."

"Hì hì... Cũng không thể nói vậy được."

Kỷ Khuynh Nhan dùng hai tay kéo cánh tay của Lâm Dật, thỏ trắng lớn trước người cũng ép tới.

"Anh cũng rất lợi hại. Nhà này đều dựa vào anh chống đỡ, nếu không có anh, một mình em đứng ở đây có ý nghĩa gì nữa."

Không hiểu sao, tim Lâm Dật đập rộn lên.

Sau khi một người đặc biệt xuất hiện, mọi cực khổ trong cuộc đời đều sẽ tan thành mây khói, trở nên tốt đẹp lại rộng lớn hơn.

Lâm Dật nắm chặt tay Kỷ Khuynh Nhan, là cô đã trao ý nghĩa cuộc sống mới cho mình.

"Được rồi, chúng ta đi thôi, đi dạo phố thôi."

Cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan cũng dùng sức đáp lại.

"Em biết anh không thích nhất là đi mua sắm, cho nên anh có thể tìm một chỗ ngồi, chờ em mua đồ xong sẽ gọi điện thoại cho anh, tới lúc đó anh tới đón em, lấy đồ."

"Cũng được, anh tìm một quán cà phê ngồi một lát."

"Vâng."

Dựa theo kế hoạch bình thường, cho dù không thích đi mua sắm nhưng Lâm Dật vẫn sẽ đi cùng Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng đột nhiên xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, mình vẫn phải tranh thủ thời gian xử lý, trước mắt chính là một cơ hội tốt.

Ở nơi sầm uất này, Lâm Dật cũng không lo lắng cho vấn đề an toàn của Kỷ Khuynh Nhan.

Hơn nữa, tiếng Anh còn là ngôn ngữ thông dụng, với trình độ của cô, muốn đi lạc cũng khó.

"Em cầm lấy thẻ này, cứ quét thoải mái, hôm nay anh trả tiền."

Kỷ Khuynh Nhan cười híp mắt nhận lấy thẻ ngân hàng.

"Em sẽ không khách sáo với ngài Lâm nữa."

Kỷ Khuynh Nhan vui vẻ cầm thẻ ngân hàng của Lâm Dật và rời đi.

Đối với cô bây giờ, tiêu tiền của Lâm Dật để mua đồ hình như đã biến thành một chuyện đương nhiên.

Nếu cô còn khách sáo với anh, bản thân cũng sẽ cảm thấy kỳ quái.

Lâm Dật tìm quán cà phê, tìm một góc vắng người và ngồi xuống.

Sau đó, anh gọi điện thoại cho Trầm Thiên Trác.

"Trầm lão đại, tình hình bên anh thế nào rồi? Có tiến triển chưa?"

"Tôi đã gọi người về rồi, đang xử lý chuyện này." Trầm Thiên Trác nói:

"Công tác bảo vệ mạng của khách sạn Burj al-Arab làm vô cùng tốt, cũng do hacker hàng đầu thế nào tự ra hàng, nhưng cậu yên tâm, cho tôi thêm khoảng năm giờ nữa, tôi chắc chắn có thể giải quyết được chuyện này."

Nghe thấy Trầm Thiên Trác nói vậy, Lâm Dật mới biết được dự án này lớn tới mức nào.

"Anh bảo đồng nghiệp phía dưới cố gắng một chút, chủ yếu là tìm một người đàn ông mặc bộ quần áo màu đen, đội mũ đen và đeo khẩu trang. Anh ta là mục tiêu mà tôi muốn theo dõi. Cứ gửi cho tôi tất cả tin tức có liên quan đến anh ta là được rồi, những cái khác thì không cần."

"Được, cậu cứ giao cho tôi là được rồi."

"Trầm lão đại vất vả rồi."

"Thằng nhóc cậu còn khách sáo với tôi à." Trầm Thiên Trác vừa cười vừa nói:

"Cậu cứ chờ tin tức của tôi đi."

"Được."

Kết thúc cuộc điện thoại với Trầm Thiên Trác, Lâm Dật lại gọi cho Ninh Triệt.

"Đúng là mặt trời mọc từ phía tây rồi. Sao cậu tự nhiên chủ động gọi điện thoại cho tôi vậy?" Ninh Triệt cười ha hả nói:

"Có phải cậu tới Yến kinh, muốn tìm tôi để vượt qua buổi tối tịch mịch khó nhịn được?"

"Tôi không đi Yến Kinh, nhưng tôi theo mùi của cô, đuổi tới Dubai rồi."

"Hả? Sao cậu biết tôi ở đây?"

"Tôi vừa gọi điện thoại cho sếp Lưu." Lâm Dật nói:

"Nhưng cô không được nói cho anh ấy là tôi tới đây, nếu không anh ấy sẽ bắt tôi quay về."

Bây giờ, Lâm Dật là đối tượng được bảo vệ trọng điểm của lữ đoàn Trung Vệ, cũng là đầu quả tim của Lưu Hồng.

Nếu có thể, anh ta hận không thể nhốt Lâm Dật trong nhà, chắc chắn sẽ không cho anh chạy loạn.

"Anh tới Dubai vào lúc này, sẽ không phải là tới dự lễ Giáng Sinh cùng bạn gái chứ?"

"Thật thông minh."

"Vậy cậu gọi điện thoại cho tôi làm gì? Không phải là cậu muốn tìm tôi chơi một rồng hai phượng chứ?" Ninh Triệt nói:

"Tôi thì không có vấn đề gì, nhưng bạn gái cậu chắc hẳn không đồng ý đâu."

"Tốt xấu gì chúng ta cũng là quan hệ nam nữ trong sáng, đừng suốt ngày lái xe, có thể làm tình cảm thăng hoa một chút không?"

"Thăng hoa? Thăng hoa thế nào? Nói bạch bạch, cao trào trong đầu sao?"

"Cái này chờ sau này có thể thử một lần, chỉ có điều hôm nay tôi tìm cô là có chuyện nghiêm túc muốn nói."

"Nói đi, chuyện gì?"

"Cô tới đây, chắc đang điều tra về chuyện buổi đấu giá?"

"Có tin tức nói, có một số đồ trang sức châu báu được làm bằng quặng Bath bị lén vận chuyển đến phòng đấu giá, tôi đến xem thử chuyện này thật hay giả."

Liên quan tới điểm này, Ninh Triệt cũng không kinh ngạc. Lâm Dật chắn chắc biết được thông qua sếp Lưu.

"Phòng đấu giá ở đâu? Tôi cần biết một vài tin tức cụ thể."

"Chuyện này thì không thành vấn đề, đợi lát nữa tôi sắp xếp lại tài liệu, gửi qua điện thoại di động của cậu."

"Từ giờ trở đi, chuyện này chỉ có hai người chúng ta biết, cho dù là thành viên trong tổ do cô dẫn tới đây cũng không được nói." Lâm Dật nói nghiêm túc.

"Tôi hiểu ý của cậu." Ninh Triệt nghiêm túc nói:

"Nếu không có chuyện gì, tôi lại cúp máy trước, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi, tôi còn phải đi vài vòng."

"Chờ đã!"

Lâm Dật gọi Ninh Triệt lại, nghiêm túc nói:

"Có lẽ nhiệm vụ lần này không đơn giản như cô nghĩ đâu. Cô phải tuyệt đối cẩn thận, đừng để lộ thân phận của mình. Nhiệm vụ không quan trọng, nhất định phải bảo đảm an toàn cho bản thân. Nếu cô gặp phải chuyện xử lý không được, nhớ lập tức gọi điện thoại cho tôi."

Ninh Triệt ở đầu bên kia điện thoại sửng sốt, rõ ràng không ngờ Lâm Dật sẽ nói những lời đó.

Đồng thời cô ta cũng ý thức được chút nguy hiểm.

Bằng không Lâm Dật không thể nói chuyện với mình bằng giọng điệu như vậy.

"Tôi biết rồi, cậu cũng phải cẩn thận đấy."

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Lâm Dật ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Lâm Dật cũng không vội đi tìm Ninh Triệt, mặc dù làm vậy sẽ tiện trao đổi hơn, nhưng cũng càng dễ bị lộ hơn.

Bây giờ hai người chia hai đường hành động, tương đương với thêm một phần bảo đảm, càng có sức lực trong hành động lần này hơn.

Đợi đến lúc cần thiết, gặp nhau vẫn còn kịp.

Nhưng từ đầu đến cuối, Lâm Dật vẫn luôn nhíu mày.

Chuyện này quá bị động, bị người ta nắm mũi dắt đi, hoàn toàn không phải là tiết tấu mà anh thích.

Đối với Lâm Dật, quặng Bass có xuất hiện hay không, đều không có ảnh hưởng gì, anh cũng không quan tâm.

Chủ yếu là anh muốn làm rõ thân phận thật sự của người áo đen.

Lâm Dật luôn mơ hồ có dự cảm.

Trên người áo đen kia hình như có vô số bí mật đang chờ mình phá giải.

"Hi vọng người kia thật sự là anh, tôi vẫn luôn tìm anh đấy!" Lâm Dật lẩm bẩm.

Bất giác đã hơn hai giờ trôi qua.

Trong đầu Lâm Dật vẫn luôn suy nghĩ trong cường độ cao, hoàn toàn không chú ý tới thời gian trôi qua.

Khi anh nhận được điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan mới phát hiện đã hai giờ trôi qua.

"Em mua rất nhiều đồ, bây giờ đang ở cửa hàng Hermes tầng bốn, anh tới đón em đi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1577: Mẹ Chồng Và Con Dâu

Chương 1577: Mẹ Chồng Và Con Dâu

"Em cứ ở đó chờ anh, anh sẽ qua ngay."

"Nhưng em có một tin tức xấu muốn nói cho anh biết."

Trong điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan cười híp mắt nói.

"Tin tức xấu gì vậy?"

"Tấm thẻ anh đưa cho em đã bị em quét hết rồi!"

"Anh còn tưởng là chuyện gì chứ! Chờ lát nữa anh qua tìm em, lại cho em quét tiếp."

"Không thể quét nữa, hơn nữa em cũng mua đủ rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Anh qua đón em, chúng ta mua ít đồ ăn vặt rồi đi, vừa lúc tới giờ ăn cơm chiều."

"Anh sẽ tới ngay."

"Ừ."

Lâm Dật mỉm cười cúp máy. Có vẻ như Kỷ Khuynh Nhan đang mua sắm vui vẻ.

Cho dù Kỷ Khuynh Nhan thường chăm chỉ đi mua sắm, nhưng đồ mua về thật sự không đắt lắm.

Một lần tiêu một hai trăm nghìn đã xem như không ít rồi.

Trong thẻ mà mình đưa cho cô ấy hình như có hơn năm triệu, cô ấy tiêu hết trong chưa tới hai giờ, xem ra hoàn toàn không kiềm chế.

Nhưng điều này cũng không thể trách Kỷ Khuynh Nhan được. Đồ cô nhìn trúng cơ bản đều là loại giới hạn số lượng, bằng không cũng không cần phải tới đây.

Trong đó còn có đồ tặng cho Hà Viện Viện, Điền Nghiên, Quách Ngưng Nguyệt và vợ của Trầm Thiên Trác, cho nên lại tiêu thêm một ít.

Lâm Dật ra khỏi quán cà phê, đi về phía thang máy.

Lúc này, Kỷ Khuynh Nhan đang chọn đồ trong cửa hàng Hermes.

Cô đang đứng ngắm một cái váy, muốn mua nhưng lại cảm thấy Lâm Dật không thể cho mình mặc, dù sao còn chưa tới đầu gối.

Trong lúc Kỷ Khuynh Nhan đang vô cùng rầu rĩ, hai người phụ nữ trung niên từ bên ngoài bước vào.

Một người trong đó mặc váy dài màu đen đơn giản, phía trên có họa tiết cánh hoa màu vàng, ở trên vị trí thắt lưng còn được thiết kế chiết eo, thể hiện rõ vòng eo thon thả.

Cho dù đã lớn tuổi nhưng dáng người vẫn có thể so với các cô gái trẻ, dịu dàng giống như gió xuân tháng ba tháng thổi qua mặt, ấm áp hợp lòng người.

Mà người phụ nữ này cũng không phải là ai khác.

Chính là Tần Ánh Nguyệt!

Lần trước, sau khi rời khỏi Yến Kinh, bà ta ở Dubai hơn một tuần, sau khi Lâm Cảnh Chiến rời đi, bà ta lại đi một mình tới Bắc u.

Lúc bà ta trở lại, còn đi tới huyện Đông Tam.

Sau khi hỏi thăm, bà ta mới biết được Lâm Dật đi Đông Bắc đi công tác, cho nên lại về thẳng Dubai.

Về phần chuyện Lâm Dật bị thương, Thẩm Thục Nghi không nói cho bà ta biết.

Lâm Dật là con trai của bà ta, nếu bà ta biết anh bị bắn, chắc chắn sẽ bùng nổ, đồng thời truy cứu chuyện này.

Mà Lâm Cảnh Chiến có thân phận đặc biệt, đừng nói là mình, cho dù là Lục lão cũng không rõ mức độ quan trọng của ông ta với thế giới lớn tới mức nào.

Nếu ông ta ra tay với nhà họ Vương, mặc dù chiếm ưu thế trên phương diện võ lực, nhưng dù sao nhà họ Vương cũng là danh môn vọng tộc, cứng rắn đối đầu với bọn họ sẽ không có lợi.

Nếu có thể giấu được, tất nhiên là tốt nhất, nếu không thể, chờ tới lúc bà ta phát hiện ra, chuyện này cũng đã qua.

"Cô làm gì vậy? Đi thôi, tôi nghe nói năm nay có không ít kiểu số lượng có hạn, chúng ta mau vào xem thôi."

Người nói chuyện là bạn đi cùng Tần Ánh Nguyệt, cũng trạc tuổi như bà ta, dáng người hơi mập, thuộc về loại thân hình đẫy đà.

Cho dù bà ta có một gương mặt Châu Á, cũng nói chuyện bằng tiếng Trung nhưng cách phát âm không đúng tiêu chuẩn.

Người phụ nữ này tên là Lý Trân Tú, người Hàn quốc, mấy năm nay vẫn luôn sống ở Dubai.

Hơn nữa chồng của hai người từng sống chết có nhau, cho nên quan hệ giữa hai người rất tốt.

"Chờ đã, bà để tôi bình tĩnh lại đã."

Tần Ánh Nguyệt che ngực nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Kỷ Khuynh Nhan, thật lâu vẫn không có cách nào rời đi.

Lý Trân Tú nhìn theo ánh mắt của Tần Ánh Nguyệt, cũng nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan.

Chỉ nhìn nghiêng cũng khiến cho bà ta phải khen đối phương là một người tuyệt đẹp, cho dù ở Hàn Quốc cũng không thấy có cô gái nào như vậy.

Nhưng cho dù cô ta xinh đẹp, cũng không cần thiết phải nhìn cô ta chằm chằm chứ?

Dù sao bọn họ cũng không quen.

"Rốt cuộc sao vậy?" Lý Trân Tú nhìn qua nhìn lại hai người.

"Chẳng lẽ hai người quen nhau à?"

"Cô bé kia tên là Kỷ Khuynh Nhan, là con dâu tôi!" Tần Ánh Nguyệt kích động nói!

Mặc dù đã qua nhiều năm như vậy, bà ta và Lâm Dật vừa mới nhận nhau, nhưng bà ta vẫn biết rõ vài chuyện về Lâm Dật.

Bà ta tất nhiên biết về sự tồn tại của Kỷ Khuynh Nhan.

Bà ta cũng biết, cô và con trai mình có quan hệ thân thiết.

Dù sao bọn họ đã ở cùng nhau, ở phương diện này, ngay cả Lương Nhược Hư cũng kém hơn một chút.

"Con dâu bà à?" Lý Trân Tú cũng không khỏi kích động và bất ngờ.

Bà ta có biết vài chuyện liên quan tới Tần Ánh Nguyệt.

Lý Trân Tú biết bà ta có con trai vẫn luôn sống ở Hoa Hạ, hơn nữa còn rất đẹp trai.

Nhưng Lý Trân Tú không ngờ có thể gặp được bạn gái của con trai bà ta ở đây!

"Sao cô ta chỉ đi một mình? Con trai bà không đi cùng à?"

"Con trai tôi bận công việc phải đi khắp cả nước, chắc hẳn cô ta đi cùng bạn tới đây."

Vừa rồi là bất ngờ, nhưng bây giờ, trong mắt Tần Ánh Nguyệt đầy vẻ chờ mong.

Đang yên đang lành, không ngờ lại gặp được ở đây, dù thế nào bà ta cũng muốn qua chào hỏi.

Dù sao con trai mình cũng không biết.

"Vậy bà còn muốn qua gặp bây giờ à?"

"Chắc chắn rồi, cho dù chỉ nói chuyện thôi cũng được."

"Vậy bà còn chờ gì nữa, mau đi thôi, kẻo lát nữa người ta lại đi mất đấy."

Cho dù tính cách Tần Ánh Nguyệt yếu đuối, nhưng ở cùng Lâm Cảnh Chiến nhiều năm như vậy, cũng chứng kiến qua không ít chuyện đen tối của thế giới.

Vào lúc này, bà ta không khiếp sợ, hơn nữa còn là con dâu của mình.

Tần Ánh Nguyệt giống như không có việc gì xảy ra, đi về phía Kỷ Khuynh Nhan.

"Cô gái, dì thấy trang phục cháu mặc trên người phối hợp rất tốt, chắc đã nghiên cứu không ít về phương diện này?" Tần Ánh Nguyệt mỉm cười hỏi.

Bà ta đến tìm Kỷ Khuynh Nhan cũng không có mục đích gì, càng không phải để nói thân phận của bà ta cho cô biết.

Bà ta chỉ đơn thuần muốn trò chuyện thôi.

Nhân vật đến trình độ như Tần Ánh Nguyệt, bản lĩnh nhìn người nhận vật, đoán ý qua lời nói và sắc mặt là hàng đầu.

Bà ta hy vọng có thể thông qua cách này để hiểu rõ hơn về Kỷ Khuynh Nhan.

Kỷ Khuynh Nhan đang xoắn xuýt về chiếc váy kia, nghe bên cạnh có người nói chuyện, còn phát hiện đó là một người Hoa Hạ.

Hả?

Trong nháy mắt nhìn thấy Tần Ánh Nguyệt, Kỷ Khuynh Nhan thoáng ngẩn người.

Cảm giác mũi và mắt của bà ta trông rất quen.

Còn đặc biệt giống Lâm Dật.

Hơn nữa dì này cũng quá xinh đẹp, trên mặt không hề có một nếp nhăn nào, đặc biệt là khí chất trên người, chắc hẳn gia đình cũng không tệ.

Kỷ Khuynh Nhan bất giác vén tóc mái, có hơi xấu hổ.

"Cháu chỉ mặc tùy tiện thôi, cũng không biết cách phối đồ."

Trong phương diện này, Kỷ Khuynh Nhan vô cùng lành nghề.

Nhưng ở trước mặt người xa lạ, cô tất nhiên ngại nói vậy.

"Vậy là người đẹp, mặc gì cũng không tệ."

Tần Ánh Nguyệt càng nhìn Kỷ Khuynh Nhan càng thích, cũng sắp cười ra hoa rồi.

Kỷ Khuynh Nhan đột nhiên được khen, lại càng ngượng ngùng hơn.

"Dì cũng rất đẹp." Kỷ Khuynh Nhan chân thành nói.

"Cô gái, cháu xem chúng ta đều là người Hoa Hạ, gặp nhau ở đây cũng xem như có duyên, dì cũng đi dạo ở đây lâu rồi mà chưa chọn được món nào thích hợp, nếu cháu có thời gian, có thể chọn giúp dì không?"

Lý Tú Trân đứng cách đó không xa trợn mắt.

Sao bà ta nhìn thấy con dâu mình lại giống như biến thành người khác vậy?

Bà ta cũng đâu phải là người như thế chứ!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1578: Bà Ấy Là Mẹ Anh.

Chương 1578: Bà Ấy Là Mẹ Anh.

"Nhưng con sợ mình cũng chọn không tốt, vạn nhất dì không thích thì làm sao bây giờ."

"Sẽ không, sẽ không, dì cảm thấy trình độ của con rất được." Tần Ánh Nguyệt cười nói:

"Dì vừa rồi còn mua hai chiếc váy, suy nghĩ kỹ một hồi, cũng không biết nên phối hợp thế nào, con giúp dì chọn một chút. Nếu như con thích món đồ nào thì cứ nói với dì, dì sẽ đưa cho con."

Sự nhiệt tình hào phóng của Tần Ánh Nguyệt nhận được sự hảo cảm rất lớn từ Kỷ Khuynh Nhan.

Nhất là đôi mắt và sống mũi của bà, nhìn vô cùng giống với Lâm Dật, không hiểu sao lại tăng lên rất nhiều cảm giác thân thiết.

"Không cần, không cần đâu, con đã mua khá nhiều rồi."

"Nhưng dì thấy con đã nhìn nó được một thời gian, có phải là rất thích cái váy này hay không?" Tần Ánh Nguyệt nói:

"Đúng là có thích, nhưng có chút ngắn, bạn trai con không để cho con mặc."

"Ngắn sao?"

Tần Ánh Nguyệt nhìn chiếc váy đen ánh vàng trên người người mẫu rồi sửng sốt một chút.

"Cũng sắp đến đầu gối rồi, ngắn chỗ nào vậy?"

"Trong mắt anh ấy, đầu gối chính là ranh giới, không thể vượt qua." Kỷ Khuynh Nhan phun tào.

"Bạn trai con cũng quá cổ hủ rồi." Tần Ánh Nguyệt cũng phun tào theo: "Hiện tại đều có quần bảo hộ, sợ cái gì."

"Con cũng nghĩ như vậy, nhưng anh ấy không cho mặc, cho nên con đã xoắn xuýt rất lâu."

"Không sao cả, dì mua cho con, bản thân con cảm thấy vui vẻ là được rồi, quản bạn trai con làm gì." Tần Ánh Nguyệt nói:

"Cô gái xinh đẹp như vậy, không nhân lúc còn trẻ để mặc chút quần áo đẹp, lúc về già còn mặc thế nào nữa, nên lộ thì cứ để lộ đi."

"Dì à, con cảm thấy người nói đúng." Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười.

Hai người một xướng một họa, đứng chung một chỗ mắng Lâm Dật, không lưu tình chút nào.

Chuyện này cũng kéo gần khoảng cách giữa Kỷ Khuynh Nhan và Tần Ánh Nguyệt trong lúc vô hình.

"Đi thôi, chúng ta đi dạo chỗ khác, đợi lát nữa dì sẽ mua cái váy này cho con, không cần quan tâm đến bạn trai con làm gì."

"Đi dạo thì cũng được, nhưng để con tự mua váy là được, không thể tiêu tiền của dì được."

"Như vậy đâu có được, đi xem cùng dì đi."

Trước mặt Kỷ Khuynh Nhan, khí chất dịu dàng hiền thục kia của Tần Ánh Nguyệt đã biến mất đi không ít.

Càng giống như đang trò chuyện việc nhà với một bác gái trung niên trong các ngõ hẻm tại Trung Hải.

Lương Nhược Hư là người một nhà, lúc nào cũng có thể nhìn thấy, hơn nữa đã thêm Wechat.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan thì lại không giống, ngày bình thường chỉ có thể đứng nhìn từ đằng xa.

Hiện nay, lại gặp nhau tại Dubai, hơn nữa còn là trong hoàn cảnh này.

Đó là loại tâm trạng kích động không cách nào hình dung nổi, nếu như không phải bản thân bà có kinh nghiệm thì rất khó để trải qua.

"Cô gái, con thấy chiếc vòng cổ kim cương màu hồng đó thế nào? Cảm thấy phối hợp với váy trên người của dì có đẹp mắt không." Tần Ánh Nguyệt nói.

Kỷ Khuynh Nhan nghĩ một lúc rồi lên tiếng.

"Không tốt lắm, màu sắc quá thô, không có điểm sáng." Kỷ Khuynh Nhan suy nghĩ rồi nói:

"Con cảm thấy viên ngọc xanh kia khá ổn, sẽ rất hấp dẫn người khác, mang đến cho người ta loại cảm giác hai mắt tỏa sáng."

"Con nói rất có lý." Tần Ánh Nguyệt nói:

"Dì sẽ đi quét thẻ."

Ngạch...

Nhìn sợi dây chuyền hơn 400 ngàn kia mà Tần Ánh Nguyệt nói mua liền mua, Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy trình độ của bà ấy cũng đã vượt qua trình độ của người giàu, dù thế nào cũng phải là phú hào giá trị con người 10 tỷ.

"Còn có gì nữa không, con giúp dì nhìn một chút." Tần Ánh Nguyệt nói: "Chiếc váy vàng nhạt váy kia thế nào?"

"Váy rất tốt, nhưng hoa và màu in có chút nhạt, các tầng quần áo không rõ ràng, nên phối hợp với mấy loại trang sức màu đậm."

"Phụ kiện của Cartier thì thế nào?" Tần Ánh Nguyệt nói ra: "Dì rất thích thương hiệu này."

"Nhãn hiệu này cũng không tệ, nhưng đơn phẩm mấy năm nay của Cartier đều có sự cấp tiến quá lớn, con cảm thấy không quá hợp với khí chất của dì."

Hai đề nghị liên tiếp đều bị Kỷ Khuynh Nhan phủ định, nhưng Tần Ánh Nguyệt vẫn cao hứng không ngậm miệng được.

Đương nhiên, năng lực đánh giá của Tần Ánh Nguyệt cũng rất cao, nhưng mà vẫn còn kém Kỷ Khuynh Nhan một chút.

"Vậy con cảm thấy, dì thích hợp với nhãn hiệu gì?"

"Nếu như là mặc bình thường thì Tiffany cũng rất tốt." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nếu như là tham gia yến hội, hoặc là trường hợp rất nghiêm túc thì Harry Winston sẽ tương đối phù hợp, hơn nữa trang sức của hai nhãn hiệu này đều rất hợp với dì."

"Vậy dì nghe con, sau này sẽ mua đồ của hai nhãn hiệu này."

"Ai nha, không thể cái gì cũng đều nghe con được." Kỷ Khuynh Nhan bị làm cho có chút xấu hổ, "Con chỉ là phát biểu ý kiến cá nhân, dì cũng phải có ý nghĩ của mình."

Đều nói người tụ theo loại, vật họp theo bầy.

Tại một số phương diện, tính tình của Kỷ Khuynh Nhan thật sự có chút giống với Lâm Dật.

Ăn mềm không ăn cứng.

Sự tín nhiệm của Tần Ánh Nguyệt khiến cho cô có chút khẩn trương, sợ mình nói sai.

"Dì cảm thấy con nói rất đúng, nếu như con có thời gian thì lát nữa đi dạo Tiffany và Harry Winston cùng với dì được, vừa lúc cũng đến giờ cơm chiều, dì mời con ăn cơm."

"Ăn cơm thì không có vấn đề gì, nhưng hôm nay sợ rằng không được." Kỷ Khuynh Nhan nói xin lỗi:

"Con mua không ít đồ, lát nữa bạn trai con sẽ tới đón con, cho nên..."

"Con tới đây cùng với bạn trai sao?!" Tần Ánh Nguyệt cảm thấy ngoài ý muốn.

"Ừm, cùng tới đây đón lễ giáng sinh."

Lần này đến lượt Tần Ánh Nguyệt cảm thấy mơ hồ, vốn cho là cô ấy tới cùng bạn.

Không nghĩ tới lại là tới cùng với con trai mình!

Việc này đúng là.

"Nếu như con tới cùng bạn trai thì dì không làm chậm trễ thời gian của con nữa."

Nói xong, Tần Ánh Nguyệt đưa di động cho Kỷ Khuynh Nhan, vội vàng nói:

"Đây là phương thức liên lạc của dì, đợi lát nữa con nhớ thêm vào, sau này có thời gian, sẽ cùng nhau đi ra ngoài đến phố."

"Vâng, được ạ."

"Vậy dì đi trước đây."

Sau khi lên tiếng chào hỏi, Tần Ánh Nguyệt gọi Lý Trân Tú, chuẩn bị rời đi.

Nếu như con của mình tới, vậy cũng không tốt.

"Đã tới đây rồi thì đừng đi nữa."

Còn không đợi Tần Ánh Nguyệt cất bước rời đi, giọng nói của Lâm Dật đột nhiên vang lên.

Tần Ánh Nguyệt như bị sét đánh, đứng nguyên tại chỗ, có chút không biết làm sao để đối diện với trường hợp này.

Lâm Dật đã đến từ sớm, chỉ là đứng ở chỗ này nhìn Tần Ánh Nguyệt, không ngờ bà còn tiếp chuyện với Kỷ Khuynh Nhan, khiến cho anh có chút ngoài ý muốn, cho nên cũng không vội đi qua quấy rầy.

"Anh nói cái gì đó."

Kỷ Khuynh Nhan đi tới bên cạnh Lâm Dật, oán giận nói:

"Dì là người tốt."

Kỷ Khuynh Nhan cho là, Lâm Dật dùng loại giọng điệu này nói chuyện, nhất định là đang hiểu lầm người ta là người xấu.

Nhưng ở trong mắt Kỷ Khuynh Nhan, người ta chỉ là tìm mình nhờ phối chút quần áo, trang sức, cũng không lừa gạt tiền của mình, càng không lừa gạt mình, thậm chí còn mua đồ cho mình.

Hoàn toàn không hợp với người xấu.

"Anh nói bà ấy là người xấu lúc nào." Lâm Dật dở khóc dở cười

nói.

"Vậy tại sao anh lại không cho người ta đi."

"Em biết bà ấy là ai không?"

"Là ai? Chỉ là một người dì xa lạ ngẫu nhiên gặp một cái, hơn nữa bọn em còn nói chuyện rất tốt."

"Người xa lạ?" Lâm Dật nói:

"Bà ấy là mẹ anh."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1579: Yêu Thâm Nhập Vào Xương Cốt.

Chương 1579: Yêu Thâm Nhập Vào Xương Cốt.

"Mẹ, mẹ anh. . ."

Kỷ Khuynh Nhan không có kịp phản ứng, "Mẹ Vương không phải đang ở Quảng Châu à, làm sao có thể đến nơi này?"

"Mẹ Vương là mẹ nuôi của anh, anh cũng không phải là Tôn Ngộ Không, cũng không thể chui ra từ trong khe đá được."

Mơ hồ!

Choáng váng!

Đôi mắt đẹp của Kỷ Khuynh Nhan trừng lớn!

Bởi vì cô nghĩ đến một việc!

Sau khi Lâm Dật sinh ra mới được đưa đến cô nhi viện!

Đương nhiên là còn có mẹ đẻ a!

Kỷ Khuynh Nhan máy móc quay đầu, nhìn Tần Ánh Nguyệt.

Khó trách cô vẫn luôn cảm thấy mũi và ánh mắt của bà nhìn rất quen mắt, còn cảm thấy giống Lâm Dật!

Thì ra người ta là mẹ con!

Hơn nữa theo góc độ sinh vật thì con trai đều giống mẹ mình!

Giống cũng là chuyện đương nhiên.

Tâm trạng của Tần Ánh Nguyệt cũng rất phức tạp, nhưng càng nhiều hơn chính là cao hứng.

Bởi vì Lâm Dật đã thừa nhận bà là mẹ của nó trước mặt Kỷ Khuynh Nhan!

Đối với bà mà nói, đây là một vinh hạnh rất lớn.

"Chào dì. . ."

Tần Ánh Nguyệt mỉm cười gật đầu, cũng có một chút xấu hổ, dù sao mình đã lừa cô gái này.

"Dì đúng là mẹ của Lâm Dật, rất xin lỗi vì dùng phương thức như vậy để gặp con, dì cũng là quá kích động, không nghĩ tới lại gặp được con ở chỗ này."

"Đừng đừng đừng, dì sao có thể nói xin lỗi con được."

Kỷ Khuynh Nhan vội vàng trả lời, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Bản thân mình vậy mà lại phủ định ánh mắt của mẹ chồng tương lai, đây cũng quá ngu xuẩn mà.

Kỷ Khuynh Nhan sắp bị sự ngu xuẩn của mình làm cho khóc, đã không còn mặt mũi gặp người nữa.

Lâm Dật nhìn Tần Ánh Nguyệt, nói đùa:

"Nhanh cho chúng con chút hồng bao thay đổi cách xưng hô, gọi một tiếng dì như này rõ ràng là đang nhắc nhở mẹ đó."

"Anh muốn chết à, em không có ý đó."

"Hôm nay là ngẫu nhiên gặp, dì thật sự không có chuẩn bị."

Tần Ánh Nguyệt lấy từ trong túi ra một đôi khuyên tai kim cương vừa mua, đưa tới trước mặt Kỷ Khuynh Nhan.

"Ánh mắt dì không tốt, con cũng đừng ghét bỏ, trước hết cứ coi như là lễ gặp mặt đi, chờ lần gặp sau nhất định sẽ cho con một bao lì xì lớn."

"Không không không, con không thể nhận được, lẽ ra là con nên chuẩn bị cho quà cho dì, con không thể nhận đồ của gì được."

"Còn gọi dì? Có ý kiến gì với dì sao?"

"Không không không, con thật sự không có ý đó."

Kỷ Khuynh Nhan thiếu chút nữa bị đùa khóc, cô giải thích thế nào cũng không rõ.

"Nhanh cầm lấy đi, sau này sẽ là người một nhà, khách khí như vậy làm gì."

"Cám ơn ạ. . ." Kỷ Khuynh Nhan đưa hai tay ra nhận, nhưng gương mặt lại xấu hổ bừng.

Cảm thấy gọi dì không thích hợp, gọi mẹ cũng không thích hợp, cũng không biết xưng hô với Tần Ánh Nguyệt như thế nào.

"Không có gì cả, con thích gọi gì thì gọi, đừng nghe nó."

Kỷ Khuynh Nhan đứng trước mặt Lâm Dật có chút mất tự nhiên, chỉ có thể dùng nụ cười để làm sự dịu bối rối của mình.

"Vừa lúc gặp mặt, cùng đi ăn một bữa cơm đi."

"Dì không quấy rầy các con, dì còn có bạn, các con đi ăn đi."

"Tớ vẫn còn có chuyện, không thể đi cùng cậu được, đi trước đấy." Lý Tú Trân xoay người rời đi.

Tuy dạng này gặp mặt, cũng khiến cho bà có chút bất ngờ, nhưng cảm thấy đi làm bóng đèn hình như cũng không thích hợp lắm.

"Người này đúng là. . ."

"Dì à, cùng nhau đi đi."

Kỷ Khuynh Nhan chủ động khoác tay Tần Ánh Nguyệt, bởi vì cô thấy bà có chút không được tự nhiên, cũng nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của bà.

Cảm giác mà Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư mang đến cho Tần Ánh Nguyệt hoàn toàn không giống nhau.

Bởi vì quan hệ tốt với Thẩm Thục Nghi, từ đầu đến cuối bà đều đối đãi với Lương Nhược Hư như nửa con gái mình.

Lương Nhược Hư cũng vậy, bởi vì mẹ mình nên lúc đối mặt với Tần Ánh Nguyệt, cô đều cảm thấy giống như là một người dì quen thuộc, rất nhanh đã có thể quen thuộc. Lúc hai người nói chuyện trời đất cũng không có câu nệ nhiều như vậy.

Nhưng lúc đối mặt với Kỷ Khuynh Nhan thì lại khác.

Đối với bà mà nói, Kỷ Khuynh Nhan là một người hoàn toàn xa lạ, rất nhiều thứ đều cần thiết lập. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho bà khẩn trương và kích động như vậy.

"Dì mời các con ăn cơm."

"Vậy không được, con trai dì có tiền, để anh ấy trả đi."

Sau đó, ba người đi vào nhà hàng trong trung tâm mua sắm, ăn một bữa cơm Tây.

Trong bữa cơm, Kỷ Khuynh Nhan phát hiện rất nhiều vấn đề.

Tuy hai mẹ con đã nhận nhau, nhưng vẫn đang còn giới hạn, cũng không có quá nhiều sự tiếp xúc sâu.

Cho dù mẹ Vương chỉ là mẹ nuôi, nhưng Lâm Dật lại có thể tự do tự tại nằm trên đùi của bà, vừa xem tivi vừa cãi nhau với bà.

Nhưng loại chuyện này đặt trên hai người người bọn họ thì lại rất khó coi.

Thời gian đúng là một thứ gì đó rất thần kỳ, có thể rút ngắn khoảng cách giữa hai người xa lạ.

Cũng có kéo giãn quan hệ và tình cảm máu mủ.

Giống như ba người bọn họ.

Trong quá trình ăn cơm, toàn bộ đều là Kỷ Khuynh Nhan tìm đề tài, nếu không thì giữa Lâm Dật và Tần Ánh Nguyệt căn bản không có gì để nói chuyện cả.

Sau khi ăn xong, Kỷ Khuynh Nhan vốn là dự định đưa bà trở về, nhưng lại bị Tần Ánh Nguyệt từ chối.

Đối bà mà nói, có thể nhìn thấy Lâm Dật, đồng thời nó còn thừa nhận người mẹ là mình ngay trước mặt Kỷ Khuynh Nhan, chính là một niềm vui và vinh hạnh to lớn đối với bà.

Sau khi rời khỏi Dubai mall, hai người cũng không vội trở về, mà đi dạo trên đường phố một hồi.

"Anh gặp lại dì từ lúc nào vậy? Sao lại không nói với em."

Kỷ Khuynh Nhan u oán nói, có chút không vui, "Hôm nay em đã mất hết mặt mũi rồi."

Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy, thật sự là mẹ nào con nấy.

Những phương pháp lừa người kia của Lâm Dật chắc chắn là được kế thừa từ mẹ của anh ấy.

Nghĩ đến chuyện vừa rồi lại cảm thấy xấu hổ.

Mình thế mà lại phủ định ý kiến của mẹ chồng liên tiếp.

Ai, thật là mất mặt mà.

"Vào cuối năm ngoái, gặp tại Yến Kinh."

"Nhưng các người trước đó không có bất cứ liên hệ nào, sao có thể gặp nhau tại Yến Kinh được?"

"Hô ~ "

Lâm Dật hít sâu một cái, chậm rãi nói:

"Năm đó bà ấy đưa anh đến cô nhi viện đúng là thân bất do kỷ, nhưng không qua mấy năm, chuyện của bà ấy yên ổn lại đã muốn đem đón anh về, cho nên mới tới cô nhi viện, thấy anh sống ở đó rất tốt, mẹ Vương lại xem anh như con ruột. Bà ấy cảm thấy hổ thẹn trong lòng, liền từ bỏ dự định này."

"Cho nên những năm này, bà ấy cố nén sự nhớ thương, vẫn luôn không tới tìm anh?"

"Không phải như em nghĩ."

Hai người chậm rãi đi dạo, Lâm Dật chậm rãi nói, giống như là đang nói một chuyện nhỏ mà vĩ đại.

"Sau khi chuyện bên bà ấy ổn định lại, bà ấy đã ở lại Quảng Châu một khoảng thời gian dài, lúc không có chuyện gì thì đến cô nhi viện nhìn anh, nhưng đều đứng ở bên ngoài tường rào."

"Sau khi anh đến Trung Hải học đại học, bà ấy cũng theo anh đến Trung Hải. Bà ấy nhìn cuộc sống của anh ở trong mắt, biết rất nhiều chuyện của anh, trong này cũng bao gồm cả em. Nếu không bà ấy cũng không có khả năng nhận ra em trong lần gặp đầu tiên được."

"Bà ấy thế mà vẫn luôn ở bên cạnh anh?"

"Chính là như vậy, chưa bao giờ rời đi."

Kỷ Khuynh Nhan hít sâu một cái.

Cô không biết nên dùng loại từ ngữ gì để hình dung tâm trạng của mình.

Nếu như không có sự yêu thương xâm nhập sâu vào trong xương cốt mà muốn làm những chuyện này thì thật sự vô cùng khó.

Tình thương của mẹ, đúng là thuần khiết vĩ đại hơn bất cứ loại tình cảm nào.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1580: Sương Mù Dày Đặc.

Chương 1580: Sương Mù Dày Đặc.

Qua một hồi lâu, tâm trạng của Kỷ Khuynh Nhan mới bình phục lại.

Dưới cái nhìn của cô, Tần Ánh Nguyệt đã gánh chịu tất cả áp lực và thống khổ.

Cho dù được đưa đến cô nhi viện, nhưng Lâm Dật có mẹ Vương đối với anh rất tốt, cũng không thiếu tình thương của cha mẹ.

Nhưng mẹ chồng tương lai của mình lại là một thân một mình, đi lại các nơi, chỉ để có thể nhìn Lâm Dật nhiều hơn một chút, thủy chung cũng không dám vượt qua Lôi Trì một bước.

Những năm gần đây, bà ấy mới là người khó khăn nhất.

"Cho nên trong lòng anh cũng không hận bà ấy, đúng không?"

"Tại sao lại phải hận bà ấy?" Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Tình huống lúc đó của bà ấy cũng không tiện, nếu như không đưa anh đi, đoán chừng anh cũng gãy. Cộng với chuyện phía sau đó thì anh hoàn toàn không có lý do để hận bà ấy. Nhưng trải qua nhiều năm như vậy, hai người bọn anh đều cảm thấy quá xa lạ, không có khả năng sau mấy lần gặp gỡ đã có thể thân mật."

Kỷ Khuynh Nhan từ chối cho ý kiến gật đầu, tâm tư của Lâm Dật nặng như vậy, rất nhiều chuyện đều không phải là chuyện một sớm một chiều, dấu vết của năm tháng thì cần thời gian đến xoa dịu.

"Anh có biết bà ấy làm gì không?"

"Sao lại hỏi sang vấn đề này rồi?"

"Bà ấy mang đến cho em một loại cảm giác không giống nhau, là tiểu thư khuê các đấy anh hiểu không?"

"Trước đó tại Quảng Châu, các em không phải đã thảo luận tình huống của bà ấy rồi sao, điều kiện của Tần gia cũng không kém."

"Ý em không phải như này, loại khí chất kia cũng không phải là có tiền là có thể bồi dưỡng được." Kỷ Khuynh Nhan lôi kéo tay Lâm Dật, càng nói càng kích động.

"Lúc ăn cơm, lời nói cử chỉ, khí chất ăn nói của bà ấy đúng thật là quá tốt. Em cảm thấy có chút xấu hổ khi ăn cơm cùng bàn với bà ấy, cảm giác mình giống như không có chút giáo dưỡng nào vậy."

"Bà ấy là bà ấy, em là em, nói như vậy cũng không đúng."

"Không phải, đó loại ưu tú khắc sau vào bên trong, không phải thứ mà anh có thể hiểu được, em cảm thấy áp lực có chút lớn."

"Như vậy mà em cũng thấy áp lực, nói cách khác, thì em đang tự mình chuốc lấy khổ."

"Cho dù nói thế nào, cũng là mẹ chồng tương lai của em, bà ấy ưu tú như vậy, sao em có thể không có áp lực được."

"Quan tâm nhiều như vậy làm gì, anh thích em là được rồi."

Được Lâm Dật an ủi một câu, tâm trạng của Kỷ Khuynh Nha tốt hơn nhiều, kéo cánh tay của anh đi về phía trung tâm mua sắm, sau đó lái xe trở lại khách sạn.

"Em đi tắm, cả người toàn là mồ hôi.

"Đi đi."

Lâm Dật thuận miệng đáp lại, sau đó ngồi lên ghế sô pha.

Chuẩn bị xem tin tức của Trầm Thiên Trác và Ninh Triệt, bởi vì ở trên đường trở về, Trầm Thiên Trác đã điện thoại qua, nhưng anh lại không nhận.

Vừa lấy điện thoại di động ra, phát hiện Kỷ Khuynh Nhan còn đứng tại cửa phòng vệ sinh, còn chưa vào.

Ngạch. . .

"Em nhìn anh chằm chằm như vậy làm gì?"

"Sao anh lại trực tiếp để em đi tắm rửa? Thế mà lại không giở trò xấu?"

Lâm Dật: . . .

"Kỷ Khuynh Nhan, anh hiện tại mới phát hiện, em thế mà lại biến thái như vậy."

"Em biến thái chỗ nào."

"Lúc đùa giỡn em thì nói anh sắc lang, đến lúc không đùa giỡn em nữa thì nói anh không bình thường." Lâm Dật nhìn Kỷ Khuynh Nhan với vẻ nghiền ngẫm, "Loại tư tưởng này của em rất nguy hiểm đó nha."

"Đi đi đi, tư tưởng của anh mới nguy hiểm á."

Kỷ Khuynh Nhan trợn mắt liếc Lâm Dật một chút, rồi đi vào phòng vệ sinh.

Mà trên điện thoại di động, khoảng chừng có hơn mấy chục tin nhắn chưa đọc, trong đó phần lớn đều là Trầm Thiên Trác gửi tới.

Lâm Dật đi lên gian phòng trên tầng hai, gọi điện thoại cho Trầm Thiên Trác.

"Trầm lão đại, tình huống thế nào?"

"Người mà cậu nhắc tới kia, khoảng ba ngày trước đã vào trong khách sạn, nhưng phần lớn thời giờ đều ở trong phòng, số lần đi ra có thể đếm được trên đầu ngón tay." Trầm Thiên Trác nói:

"Hơn nữa anh ta còn bọc mình vô cùng kín, hoàn toàn không thấy rõ dáng dấp ra sao."

"Có thể tra được anh ta ở phòng nào không?"

"Tại phòng 2909." Trầm Thiên Trác nói:

"Đây coi như là tin tức hữu dụng duy nhất, các hình ảnh theo dõi đã được gửi qua điện thoại di động của cậu. Cậu xem trước một chút đi, còn có gì cần tôi làm thì nhớ gọi điện kịp thời cho tôi."

"Cám ơn Trầm lão đại."

"Tiểu tử cậu. . ."

Cúp điện thoại, Lâm Dật cầm điện thoại di động xem tin tức mà Trầm Thiên Trác gửi tới.

Quả thực đúng như anh ấy nói, trong hình ảnh theo dõi cũng không có tin tức nào đáng để sử dụng cả.

Trong thời gian ba ngày này, tổng cộng ra khỏi phòng bốn lần, trong đó còn bao gồm một lần mà mình gặp phải ban ngày.

Hơn nữa mỗi lần đi ra ngoài, quần áo trên người đều chưa từng thay đổi, căn bản là không thấy rõ mặt của anh ta.

Dựa vào những tài liệu này, thân phận của người đàn ông kia vẫn còn là một bí ẩn.

Căn bản là đoán không ra.

Vẻ mặt của Lâm Dật trở nên nặng nề, cho dù chưa xác định được, nhưng để cho an toàn thì cũng chỉ có thể coi anh ta là người áo đen thật sự.

Làm việc còn nhiều hơn cả phòng bị.

Sau khi xem hết tin tức của Trầm Thiên Trác, Lâm Dật lại mở tin tức của Ninh Triệt ra, là hai phần văn kiện tư liệu.

Lâm Dật nhìn lướt qua, cũng coi như có sự hiểu rõ đại khái về buổi đấu giá ngày mốt.

Buổi đấu giá được tổ chức bởi nhà đấu giá Fusubi, được tiến hành tại ngôi tháp cao và nổi tiếng nhất thế giới, tháp Khalifa.

Đến lúc đó, sẽ mời phú hào trên toàn thế giới tới tham gia.

Ninh Triệt cũng không có tiết lộ các món đồ trong buổi đấu giá.

Sau khi nhìn lướt qua nội dung còn lại, Lâm Dật gọi điện thoại cho Ninh Triệt.

"Đã xem mấy thứ mà tôi gửi cho cậu chưa."

"Tại sao lại không có tin tức của vật phẩm đấu giá?"

"Giữ bí mật, không ai biết bọn họ muốn bày ra vật phẩm gì cả."

"Ngay cả cô cũng không tra được?"

"Đương nhiên, cậu cũng đừng xem nhẹ nhà đấu giá Fusubi, người ta có thể lăn lộn đến vị trí thứ nhất trong ngành này thì cũng trong âm thầm tuyên truyền việc mình lấy được khoáng thạch Bass làm đồ trang sức. Nếu như không có bản lĩnh thì bọn họ dám làm mấy chuyện làm ăn như này sao, đã sớm bị người khác đoạt mất."

Lâm Dật bĩu môi, Ninh Triệt nói cũng có đạo lý.

"Nhưng tôi có chút tò mò, nhà đấu giá Sotheby"s cũng coi là công ty nghiêm túc, bọn họ làm ra những thứ này từ đâu vậy?" Lâm Dật nói:

"Chẳng lẽ có người cung cấp trong bóng tối cho bọn họ sao?"

"Theo như tình huống trước mắt thì hẳn là như vậy, nhưng cụ thể là ai vẫn còn không thể nào biết được." Ninh Triệt nói:

"Về phần những chuyện cụ thể đã xảy ra, còn cần chậm rãi chờ, không thể gấp được."

"Vậy trước tiên cứ như vậy, có chuyện thì lại liên hệ sau."

"Được."

Cúp điện thoại, Lâm Dật đứng bên cạnh bệ cửa sổ.

Anh cảm thấy quy cách của buổi đấu giá này, hẳn là vượt qua năng lực của Fusubi.

Sau lưng rất có khả năng là có người chống đỡ.

Nếu không ngày mốt đã là thời gian đấu giá rồi, công tác bảo mật không có khả năng làm tốt như vậy, thế mà lại có thể cản hết người của lữ đoàn Trung Vệ ở bên ngoài.

Nhưng mà lấy tình huống lúc này thì đối với mình mà nói thì cũng là một cơ hội.

Bởi vì có Kỷ Khuynh Nhan ở bên cạnh, căn bản không có thời gian xử lý những sự tình này.

Nếu như có thể kéo tới ngày mốt thì chính là chuyện không còn gì tốt hơn.

Nhưng mà lấy tình huống trước mắt thì phải làm phiền mẹ mình tới đảm đương một chút.

"Lâm Dật, em tắm xong rồi, đến lượt anh đó." Kỷ Khuynh Nhan hô.

"Anh không muốn tắm."

"Tại sao lại không tắm chứ."

"Em là người thuần khiết, em lại không sờ anh, cho nên anh có tắm hay không cũng không sao cả, em tắm rửa sạch sẽ là được rồi, bởi vì chỉ có anh muốn sờ em."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1581: Xung Đột.

Chương 1581: Xung Đột.

"Anh nghĩ thì hay lắm." Kỷ Khuynh Nhan ngạo kiều nói:

"Nếu như anh không tắm rửa thì tối nay ra ghế sô-pha mà ngủ, anh tự mình quyết định đi."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan chui vào ổ chăn, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

"Em chờ đó, xem lát nữa em còn có thể đắc chí như này nữa hay không."

Lâm Dật đi vào phòng tắm, nhưng cũng không vội tắm rửa, mà ngồi trên bồn cầu, tiếp tục suy nghĩ về những chuyện trước mắt.

Hiện tại chỉ có thể gửi hy vọng vào bên phía Ninh Triệt, có thể tra được càng nhiều tin tức liên quan tới buổi đấu giá càng tốt.

Như này mới có thể hành động bước tiếp theo.

Hơn nửa giờ sau, Lâm Dật đi ra từ phòng vệ sinh, cười híp mắt chui vào ổ chăn.

Ngay sau đó là tiếng cười như chuông bạc của Kỷ Khuynh Nhan và tiếng thở dốc mỏng manh.

. . .

Sáng sớm hôm sau, lúc hai người mở mắt đã hơn bảy giờ sáng.

Kỷ Khuynh Nhan rời giường, xoay xoay lưng, sau đó đánh thức

Lâm Dật.

"Đừng ngủ nữa, trời đã sáng rồi, thật vất vả mới đến đây một chuyến, phải nắm chắc thời gian đi dạo mới được."

Lâm Dật thuận thế rời giường, cảm thấy chuyến đi Dubai lần này còn không bằng không đi, thế mà gặp loại chuyện thiêu thân này.

Sau khi hai người rửa mặt xong thì đi khách sạn ăn bữa sáng.

Dù là lấy giá trị con người của Kỷ Khuynh Nhan, cũng cảm thấy giá nơi này có chút thái quá.

Một bữa sáng cũng không có gì nhiều mà đã tốn hơn 1000 tệ, đắt hơn trong nước nhiều.

"Lâm tiên sinh, hôm nay có sắp xếp gì không?"

Ăn sáng xong, Kỷ Khuynh Nhan nâng má, cười híp mắt nhìn về phía Lâm Dật.

"Không nên hỏi, nghe anh sắp xếp là được."

Sau khi ăn xong, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đi tham quan một số danh lam thắng cảnh bên trong khu vực thành thị.

Công viên giải trí IMG và thám hiểm rừng sâu.

Kỷ Khuynh Nhan thấy công viên giải trí IMG thú vị hơn nhiều so với Disney.

Điều quan trọng nhất chính là, nơi này hầu như không cần phải xếp hàng, muốn chơi cái gì thì chơi cái đó, tăng thêm rất nhiều niềm vui thú khi du ngoạn và thể nghiệm.

Mà lúc thám hiểm ở trong rừng cây, dưới sợ xúi giục của Lâm Dật, cô đã lần đầu tiên cưỡi lạc đà đi một vòng.

Lúc vừa ngồi lên thì thiếu chút nữa cô đã bị dọa cho khóc, nhưng rất sau khi kết thúc, lại không nỡ xuống.

"Chúng ta đi dạo bờ biển đi."

Sau khi ra khỏi rừng cây và công viên giải trí, Kỷ Khuynh Nhan kéo cánh tay Lâm Dật, cười híp mắt, nói:

"Đã đến đây rồi, nếu như không qua đó nhìn một chút thì rất đáng tiếc."

"Là bởi vì em mua váy nhỏ, cho nên mới muốn đến đó đi dạo đúng không."

"Mới không phải đâu."

Bị Lâm Dật nói trúng tâm tư, Kỷ Khuynh Nhan liền ngẩng đầu, để lại cho anh một cái ót ngạo kiều.

"Em chỉ là muốn đi chơi, không có liên quan gì đến váy nhỏ cả."

"Được, nghe em."

Dưới sự yêu cầu của Kỷ Khuynh Nhan, hai người tới bãi biển vàng của Dubai.

Đúng như Lâm Dật nghĩ, trên xe Kỷ Khuynh Nhan đã đổi thành bộ quần áo đi biển mà cô mới mua.

Phía sau lưng lộ ra một mảng lớn, chỉ có mấy dây lưng liên tiếp, mát lạnh ưu nhã.

Sau đó cô còn cởi giày ra, giẫm trên bờ cát mềm mại ấm áp, gió nhẹ lay động mái tóc dài và váy của đi, tựa như là tinh linh đi ra từ trong biển lớn, đại diện cho tất cả những điều tốt đẹp trên thế gian.

Nước biển đánh tới bên cạnh bãi cát, còn không trắng bằng hai chân của Kỷ Khuynh Nhan.

Cảm giác lành lạnh làm nổi lên sự ham chơi của Kỷ Khuynh Nhan, cô nhấc váy, đá vào bọt nước phía đối diện.

A!

Ngay tại lúc Kỷ Khuynh Nhan chơi đến quên cả trời đất, cô bỗng nhiên hét lên một tiếng.

Lâm Dật quay đầu, phát hiện là một quả bóng cao su đá vào mông của Kỷ Khuynh Nhan.

Nếu như là hành vi vô tình của trẻ nhỏ thì Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đều sẽ không để ý, chỉ cần nói lời xin lỗi thì có thể cho qua chuyện này.

Nhưng họ lại phát hiện, cách đó mười mấy mét, có hai người trưởng thành mười tám mười chín tuổi đang đứng.

Làn da rám nắng, để trần, không biết là người nơi nào.

"Vẫn là tôi đá chính xác hơn, thoáng cái đã đá lên mông cô ta!"

Người nói chuyện, dáng người tương đối cao, đang chống eo, nhìn Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan với vẻ trêu tức.

Mà ngôn ngữ anh ta dùng là tiếng Ả Rập.

"Rahman, vẫn là anh lợi hại."

Người nói chuyện có dáng người hơi thấp, nhảy cẫng hoan hô rồi nhìn sang Kỷ Khuynh Nhan.

"Người phụ nữ lớn lên thật xinh đẹp, dáng người cũng tốt, anh quả nhiên không nói sai."

Người được gọi là Rahman, tên là RahmanAbdullah, là họ hàng gần của hoàng thất Dubai.

Trong nhà buôn bán dầu mỏ, có sức ảnh hưởng rất lớn tại địa phương.

Người đứng bên cạnh hắn, tên là Aziz, trong nhà buôn bán châu báu.

Tuy không phải là thành viên của hoàng thất, nhưng tài lực của gia tộc lại không thể khinh thường, tại toàn bộ Dubai, có thể xếp vào top hai mươi.

Nghe thấy lời của hai người, ánh mắt của Lâm Dật híp lại.

Nếu như không phải cố ý thì hai người cũng sẽ không tính toán, nhưng đối phương rõ ràng chính là cố ý, vậy thì không thể tuỳ tiện được rồi.

Mà lúc này, hai người cũng không có phát hiện ra sự tức giận của Lâm Dật, ngược lại còn vừa nói vừa cười.

"Rahman, chúng ta đá trúng người phụ nữ kia, anh nói xem bạn trai của cô ấy có tức giận không đây?"

"Cũng không dám." Rahman nói:

"Bọn họ đến Dubai du lịch, hơn nữa còn là người Trung Quốc, sao có thể có lá gan đối nghịch với tôi được."

"Nói cũng đúng, anh là thành viên hoàng thất, thân phận cao hơn bọn họ rất nhiều, đương nhiên là không dám tới tìm phiền phức."

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, Lâm Dật đã đi về phía hai người.

"Là hai người đá phải không."

"Bạn gái của anh rất xinh đẹp, tôi cảm thấy cô ấy rất không tệ, nhưng tôi nghĩ anh hẳn là sẽ rất vui." Rahman nhún vai, móc ra một xấp tiền từ trong túi,

"Anh cầm lấy số tiền này, xem như là thù lao đi, nếu như anh nguyện ý, để cho chúng tôi đá thêm một chút thì có thể cho anh nhiều tiền hơn. . ."

Lời còn chưa dứt, Lâm Dật đã đá cho anh ta một chân.

Hô thông!

Rahman kêu thảm một tiếng, bị Lâm Dật đá văng ra xa hơn mười mét, phun ra một ngụm máu tươi, chảy dọc theo khóe miệng. Anh ta đã vùng vẫy trên mặt đất rất lâu, nhưng vẫn không thể đứng dậy nổi.

Aziz bên cạnh bị giật nảy mình, vội vàng chạy về phía Rahman.

"Người anh em, anh không sao chứ."

Rahman ôm lấy lồng ngực của mình, "Nhanh gọi vệ sĩ của tôi đến đây, không thể tha cho bọn họ được!"

"Đừng có gấp, tôi sẽ thông báo cho bọn họ ngay, tuyệt đối không thể bỏ qua cho hai người Trung này được."

Ngay tại lúc Aziz chuẩn bị gọi người, bỗng có hơn mười người áo đen chạy về phía bọn họ, bảo vệ hai người phía sau lưng, giằng co với Lâm Dật.

Rahman chính là họ hàng gần của hoàng thất, lúc đi ra ngoài đều có vệ sĩ ở bên người.

Hơn nữa cha của hai người còn đang họp ở khách sạn bên cạnh, đương nhiên sẽ phái người bảo vệ tốt con của mình.

"Tiên sinh, anh tự tiện đánh người của hoàng thất, chúng tôi sẽ nghiêm túc xử lý chuyện này! !"

"Còn phí lời làm gì, không thấy được tôi bị đánh sao, nhanh động thủ đi!"

Được vệ sĩ nâng đỡ, Rahman đứng lên, đi đến trước mặt hai người, lớn tiếng kêu gào.

"Các người còn không nói đạo lý! Rõ ràng là anh ra tay trước!" Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Cho dù tôi ra tay trước thì thế nào, thích bắt nạt mấy người Hoa các người đó thì sao!"

Ba!

Lâm Dật đưa tay tát cho anh ta một cái!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1582: Các Người Tốt Nhất Không Nên Lộn Xộn.

Chương 1582: Các Người Tốt Nhất Không Nên Lộn Xộn.

Lâm Dật lại tát cho Rahman một bạt tay mà không hề báo trước.

Aziz và vệ sĩ sau lưng đều hết sức kinh ngạc.

Vệ sĩ của người ta đã tới đây mà còn dám động thủ, lá gan của người này cũng quá lớn rồi.

Rahman lại ngã trên mặt đất một lần nữa, khóe miệng đều là máu, răng cũng bị đánh nát.

Cùng lúc đó, người đi dạo quanh bãi cát đều tới xem náo nhiệt.

Phát hiện là hai người Trung đánh nhau với người địa phương Dubai.

"Người Trung kia, anh đừng có quá đáng!"

Vệ sĩ phụ trách đỡ Rahman, xông về phía Lâm Dật, thân thủ quả thật không tệ, nhưng ở trong mắt Lâm Dật thì còn kém không ít!

Lâm Dật nắm lấy đầu của anh ta, ép xuống, dùng đầu gối đá trên mặt của anh ta!

Răng rắc!

Tiếng nứt xương truyền đến, tên vệ sĩ xông lên đã máu me đầy mặt, mất đi lực chiến đấu.

Tình cảnh này khiến cho những người khác ở đây nhìn mà ngây người.

Đánh chủ của người ta thì cũng thôi đi, nhưng ngay cả vệ sĩ của đối phương mà cũng đánh, người đàn ông này có phải là quá vọng động rồi hay không?

Hai người Rahman và Aziz đều không nghĩ rằng mọi chuyện sẽ như vậy, cả hai đều bị dọa cho lui về phía sau.

Bọn họ chỉ là thiếu gia nhà có tiền, chỉ biết ỷ thế hiếp người, không có năng lực xử lý cục diện như vậy.

Lâm Dật đi về phía hai người từng bước một.

Vệ sĩ bên người đều rục rịch, muốn đi lên bảo vệ chủ tử của mình, nhưng đều không có gan làm chuyện này.

Đồng bọn của họ chính là minh chứng tốt nhất.

Người đàn ông Trung Quốc này rất mạnh, đánh một mình sẽ không phải là đối thủ của anh ta!

"Các người tốt nhất là nên đứng ở bên cạnh, nếu như người nào dám tới, tôi sẽ đánh chết người đó."

Tê _ _

Đối mặt với sự uy hiếp lạnh lùng của Lâm Dật, vệ sĩ của Rahman lập tức đứng tại chỗ, không ai dám động đậy dù chỉ là một chút.

"Hỗn đản, các người nhận tiền của cha tôi, thế mà không làm việc, tôi muốn đuổi việc các người!" Rahman hét lớn.

"Vậy chúng tôi liền đi trước..."

Những tên vệ sĩ hầu hết đều rất kiêng kị Lâm Dật.

Ở thời điểm này, bọn họ thống nhất lựa chọn lùi bước.

So với tiền, bọn họ càng muốn được sống hơn!

Nhìn thấy vệ sĩ bên người chạy trốn giống như mất mạng, Rahman và Aziz đều trợn tròn mắt.

Nếu như không ai bảo vệ mình thì mình căn bản là không thể trốn thoát.

"Lâm Dật."

Thấy chuyện càng nháo càng lớn, Kỷ Khuynh Nhan tiến lên, kéo cánh tay Lâm Dật.

"Em cũng không sao cả, việc này coi như xong đi."

"Anh tự biết chừng mực." Lâm Dật nói: "Dù sao cũng phải khiến cho anh ta nhớ lâu một chút."

Lâm Dật nhìn xuống hai người từ trên cao, giọng điệu trầm thấp.

"Cảm thấy mình rất lợi hại, không ai có thể trị anh sao?"

"Anh đừng động thủ, cha tôi ở gần đây, chẳng mấy chốc sẽ tới." Rahman nói:

"Tôi có thể xin lỗi anh về chuyện vừa rồi, anh muốn bao nhiêu tiền thì cứ ra giá, một triệu đô la mỹ thế nào, đủ cho anh sống cả đời."

Lâm Dật đưa tay ra, nắm lấy cổ Rahman.

"Vậy cái mạng này của anh bao nhiêu tiền? Tôi mua, 10 triệu đô la mỹ có đủ không?"

Người anh ta bị Lâm Dật nâng lên giữa không trung, sắc mặt tái nhợt, đã không có chút màu máu nào nữa.

"Tôi, tôi là thành viên của hoàng thất, anh không thể đối với tôi như vậy, chẳng mấy chốc sẽ có cảnh sát đến xử lý anh!"

"Có thể xử lý tôi hay không vẫn là ẩn số, nhưng tôi có thể đảm bảo, các người chắc chắn sẽ không thấy được mặt trời ngày mai."

Lâm Dật lại động thủ, nâng anh ta lên.

Hai chân Rahman đã treo lơ lửng giữa không trung, đã không có cách nào hít thở bình thường nữa!

"Dừng tay, nếu không chúng tôi sẽ nổ súng!"

Đúng lúc này, một tiếng gọi ầm ĩ truyền đến.

Lâm Dật nghiêng đầu nhìn qua, nhìn thấy có hai xe cảnh sát dừng lại bên lề đường, hơn mười cảnh sát đang đi về mình.

Đi theo đó còn có hai người đàn ông trung niên.

Bên trong có một người mặc áo choàng trắng của hoàng thất Dubai, một người khác mặc âu phục.

Hai người đều đi theo sát phía sau cảnh sát, đến bên cạnh Rahman và Aziz.

"Cha, người rốt cuộc đã đến!"

Nhìn thấy hai người, Rahman và Aziz tựa như là gặp được cứu tinh.

"Nhanh thả người xuống!" Cha của Rahman, Maktoum nói: "Nếu không tôi sẽ để cho bọn họ nổ súng!"

Tất cả họng súng của cảnh sát đều nhắm ngay vào Lâm Dật và

Kỷ Khuynh Nhan.

Sắc mặt của Lâm Dật không thay đổi, buông lỏng tay ra.

Bản thân anh thì không sao cả, nhưng bởi vì Kỷ Khuynh Nhan nên anh mới không có lựa chọn cùng chết.

"Khụ khụ khục..."

Lâm Dật buông lỏng tay ra, Rahman lập tức lớn tiếng ho khan.

Cảm giác sống sót sau tai nạn khiến cho anh ta cảm thấy như được tái sinh.

"Cha, tuyệt đối không thể bỏ qua cho hai người Trung này, con muốn tống anh ta vào ngục giam, mang người phụ nữ kia đi!"

"Cha sẽ xử lý sự kiện này, tuyệt đối sẽ không buông tha cho bọn họ!"

Maktoum sử dụng thân phận của mình ra lệnh cho cảnh sát bên cạnh.

"Đưa hai bọn họ đi, tôi muốn bọn họ phải trả cái giá xứng đáng!"

"Không thanh vấn đề!"

Hai người bị còng tay, lên xe cảnh sát dưới cái nhìn soi mói của mọi người.

"Có sợ hay không?" Trên đường đến sở cảnh sát, Lâm Dật cười hỏi.

"Tuy là lần đầu tiên, nhưng có anh ở đây thì em sẽ không sợ." Kỷ Khuynh Nhan ung dung nói.

"Không sợ là được."

"Nhưng chỉ là có chút mất hứng, thật vất vả mới tới chơi một lần, thế mà gặp phải chuyện này, ai, đúng là không may."

"Quả thật có chút mất hứng, nhưng cứ coi như là đến cục cảnh sát du lịch một ngày đi, không bao lâu nữa là có thể đi rồi."

"Ừm vâng."

"Mời các người nghiêm túc một chút! Không được tùy tiện nói chuyện."

Nhìn thấy hai người vừa nói vừa cười, cảnh sát áp giải nghiêm túc nói.

"Chẳng lẽ nói chuyện cũng phạm pháp sao?" Lâm Dật dùng tiếng Ả Rập đáp lại.

"Các người đánh người của hoàng thất, hành hung trước mặt mọi người, tôi có quyền hoài nghi anh là phần tử nguy hiểm!" Cảnh sát ngạo mạn nói:

"Còn có người phụ nữ bên cạnh anh, lát nữa chúng tôi sẽ giam giữ riêng nên nói trước cùng anh một tiếng."

"A... Nếu như các người dám đưa cô ấy đi, tôi sẽ san bằng cục cảnh sát các người." Lâm Dật thấp giọng nói:

"Không tin, anh có thể thử một chút."

"Nếu như anh dám làm như vậy, chúng ta sẽ đem anh..."

Cảnh sát không nói chuyện, đột nhiên thắng gấp, thiếu chút nữa đã khiến người trên xe văng ra.

A!

Kỷ Khuynh Nhan hét lên một tiếng, Lâm Dật lập tức phản ứng lại, đỡ cô.

Lâm Dật nhíu mày, không biết đã xảy ra chuyện gì, đang còn êm đẹp tại sao lại dừng lại?

Điều quan trọng nhất chính là, tại trong mơ hồ, còn có tiếng gào truyền đến.

Theo bản năng, Lâm Dật nhìn qua phía sau xa.

Anh bất ngờ phát hiện, một chiếc Ác Điểu, một chiếc Lục Tuần đang dừng giữa đường, chặn đường lui.

"Xảy ra chuyện gì vậy, nhanh đi xem một chút đi!"

"Những tên đáng chết này, hại tôi thiếu chút nữa đã ngã xuống!"

Cảnh sát trên xe chuẩn bị một chút, vội vàng đi xuống, muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng ngay lúc xuống xe thì người trên xe đều ngây ngẩn cả người!

Bởi vì bọn họ bị ba người dùng vũ khí chỉ vào đầu!

"Ha ha, bạn đồng nghiệp, các người tốt nhất đừng động đậy lung tung, nếu không tôi sẽ dùng súng bắn chết các người."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1583: Chuyện Kinh Khủng.

Chương 1583: Chuyện Kinh Khủng.

"Anh là ai!"

Cảnh sát phụ trách giam giữ Lâm Dật giơ tay lên, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Chúng ta là người nào không quan trọng, chỉ muốn các người đừng lộn xộn, như vậy sẽ không có việc gì."

Lâm Dật đánh giá người nói chuyện, là một người da trắng, tóc rất dài, quần áo trên người có vẻ hơi cũ nát, còn có một mùi xăng nồng nặc.

Cách ăn mặc của hai người bên cạnh anh ta cũng đều không khác mấy, vô cùng tùy tính.

Vô cùng không phù hợp với thành thị này.

"Ha ha, người anh em, không có sao chứ." Người đàn ông tóc dài nhìn Lâm Dật rồi nói.

"Không có việc gì."

Lâm Dật cảm thấy ngoài ý muốn, những người này tại sao lại muốn nói chuyện với mình?

Hơn nữa còn không có biểu hiện ra chút địch ý nào?

Câu hỏi như vậy cũng đang xoay quanh trong đầu Kỷ Khuynh

Nhan, chỉ là tình huống trước mắt, không cho phép chính mình hỏi nhiều.

"Mở còng tay của bọn họ ra."

Nhận được mệnh lệnh, hai đồng bọn của người đàn ông tóc dài liền mở còng tay cho Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan.

Trong quá trình này, Lâm Dật cẩn thận quan sát tình huống xung quanh.

Phát hiện nơi này là một con phố tương đối vắng vẻ, hai hướng chỉ có hai hàng, người đi ngang qua đây cũng không nhiều.

Tại phía trước, xe cảnh sát đi đầu cũng đã bị người ngăn lại.

Anh rất quen thuộc với hình ảnh như vậy, trong điện ảnh thường xuất hiện cốt truyện có nội dung tương tự.

Bốn chiếc xe không chỉ ngăn xe cảnh sát lại,

Mà Rahman và Aziz ngồi xe riêng cũng bị ngăn lại.

Mà toàn bộ dường như đều do người đàn ông châu Á dẫn đầu này chỉ huy.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Lâm Dật, người đàn ông châu Á đang hút thuốc cũng nhìn về phía anh một chút.

Sau đó.

Nhe răng nở nụ cười.

"Thế nào, không có bị thương chứ."

"Không có việc gì cả."

Người đàn ông châu Á hít mạnh một ngụm khói, phất phất tay.

"Ở đây không có chuyện của các người, đi về trước đi, chơi vui vẻ."

Lâm Dật không tiếp tục đáp lời, mà nhìn chằm chằm vào người đàn ông châu Á kia, giống như hết thảy trước mắt đối với anh ta mà nói, chỉ là một trận phong cảnh.

Người này, tuyệt đối không đơn giản!

Lâm Dật đưa ra đánh giá của mình.

"Làm sao bây giờ?" Kỷ Khuynh Nhan nắm lấy tay Lâm Dật.

"Cứ rời khỏi đây trước đi."

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, hai người đi vào trong ngõ hẻm, biến mất trong tầm mắt công chúng.

Nhưng tranh chấp trên đường phố vẫn còn lâu mới kết thúc.

Người đàn ông châu Á đưa mắt nhìn Lâm Dật rời đi, rồi quay người đi vào ngõ hẻm nhỏ bên cạnh.

Không bao lâu, cha con Rahman và cha con Aziz đều được đưa tới trước mặt anh ta.

"Các, các anh là ai, nơi này là Dubai, chẳng lẽ anh còn muốn bắt cóc chúng tôi sao!" Maktoum khẩn trương nói.

Lúc đối mặt với Lâm Dật, bọn họ cũng không sợ, từ đầu đến cuối luôn giữ lấy thái độ cao ngạo.

Bọn họ biết, nơi này là địa bàn của mình, chỉ là một người Hoa, căn bản không thể làm gì mình cả.

Thế nhưng mà, lúc đối mặt với những người trước mắt này, bọn họ lại sợ.

Một sự sợ hãi xuất phát từ bên trong, khiến cho bọn họ không khống chế nổi tâm tình của mình.

"Vừa rồi các người hình như cũng không phải như này." Người đàn ông châu Á nói:

"Sao lại hoảng sợ thành cái dạng này rồi, dù sao cũng là thành viên của hoàng thất, quá mất mặt."

"Nếu biết tôi là thành viên của hoàng thất thì nhanh thả tôi ra, nếu không các người đừng mong chạy thoát!"

"Tôi có thể cản các người lại, mà cho đến bây giờ, cũng không có người nào tới cứu viện, ông còn nhìn không ra chuyện gì sao?" Người đàn ông châu Á nói:

"Không sợ nói cho ông biết, đừng nói là một nhân vật râu ria của hoàng thất như ông, cho dù thành viên dòng chính có tới, cũng chưa hẳn dám nói chuyện giống như ông đâu."

Ong ong ong...

Đầu Maktoum lập tức cảm thấy ong ong.

Chuyện liên quan tới thân phận của người đàn ông này, ông ta chỉ nghĩ đến một loại khả năng!

"Các, các người là..."

"Không nên đoán lung tung về thân phận của tôi, nếu không sẽ dẫn tới họa sát thân." Người đàn ông châu Á lại đốt điếu thuốc, ánh mắt rơi vào trên người Rahman, "Vừa rồi chính là anh cố ý gây chuyện đúng không, có vẻ như là dùng bóng đá cô ấy một chút."

"Tôi, tôi không phải cố ý, tôi không biết bọn họ là bạn của anh..." Rahman vừa nói vừa lui, nhưng không được mấy bước, đã đến chân tường.

"Tôi không muốn nghe lý do khác." Người đàn ông Châu Á móc một cây súng ra từ phía sau, không chút do dự mà bóp cò súng.

A!

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, trên đùi Rahman bị bắn ra một lỗ máu, thân thể cũng co quắp trên mặt đất.

Diện tích mặt ngoài vết thương lớn khoảng bằng bàn tay, máu tươi phun tung toé, máu thịt be bét.

Không hề nghi ngờ, chân của anh ta đã phế!

Ba người còn lại đều chảy mồ hôi lạnh, cho dù là Maktoum đều không dám nói một câu.

Ông ta đã đoán được thân phận của người đàn ông châu Á.

Cho nên ông ta không dám nói!

Sợ mình sẽ bị một súng bắn chết!

Ầm!

Một phát súng nữa được bắn ra mà không có dấu hiệu nào!

Người đàn ông Châu Á lại bóp cò lần nữa, bắn vào đùi Aziz !

A!

Lại là tiếng kêu thảm vang vọng khắp ngõ hẻm, Aziz trừng mắt, suýt nữa đã bị đau đến chết.

"Không nên hô to gọi nhỏ, nếu không tôi sẽ đánh chết anh."

Trong chốc lát, hai người đều ngậm miệng lại.

Sự sợ hãi mà người đàn ông Châu Á mang đến cho bọn họ đã khiến bọn họ quên đi đau đớn!

Đúng lúc này, một người đàn ông da đen chạy tới.

"Làm xong chưa?"

"Bên ngoài đã OK."

"Đi thôi, lên xe."

Người đàn ông châu Á cất vũ khí, đi về phía bên ngoài ngõ hẻm, biến mất trong tầm mắt của bốn người.

...

Cùng lúc đó, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đã rời đi xa, đang ngồi trên xe taxi.

"Anh biết nhóm người kia là ai không?"

Kỷ Khuynh Nhan nắm lấy cánh tay Lâm Dật, lòng vẫn còn sợ hãi, hỏi.

Lâm Dật nhún vai, "Anh không quen biết ai ở chỗ này cả, cần điều tra một chút."

Lâm Dật vốn muốn tìm một lý do lấp liếm cho qua chuyện này, nhưng không tìm được.

Trong mắt Kỷ Khuynh Nhan, mình là một người đứng đắn, không thể có quan hệ với những loại người này được.

Mà bản thân anh cũng đang buồn bực, nhóm người này rốt cuộc là xuất hiện từ đâu vậy?

Từ giọng nói và phong thái của đối phương, đến cách bọn họ nghĩ cách cứu viện, căn bản không thể nào là người của mình.

Mà giọng nói và âm điệu của người đàn ông châu Á còn có chút khẩu âm Hàn Quốc.

Bản thân mình không có khả năng quen biết.

Suy nghĩ một lúc rồi cười khổ, Lâm Dật dường như đã đoán được một loại khả năng mơ hồ, cũng là khả năng duy nhất.

Tại toàn bộ Dubai, người mà mình quen biết chỉ có mẹ.

Chẳng lẽ là bà ấy phái người đến?

Nhưng lại cảm thấy không có khả năng là bà ấy.

Lấy tính cách của bà ấy cũng không có khả năng làm ra loại chuyện hung tàn như này.

Nhưng mà có thể khẳng định là, chuyện này hẳn là có quan hệ với bà ấy, người khác không có lý do gì để giúp mình cả.

Khả năng duy nhất còn lại chính là người cha chưa từng gặp mặt kia.

Nếu như toàn bộ đều là thật thì việc này có chút kinh khủng.

Đối phương có thể tới ngay lập tức, giúp mình và Kỷ Khuynh Nhan giải vây, chuyện này nói rõ nhất cử nhất động của mình đều nằm trong tầm mắt của bọn họ.

Cho dù chỉ xuất phát từ mục đích bảo vệ, cũng không có ác ý.

Thế nhưng là!

Điều làm cho Lâm Dật không thể tiếp nhận nhất chính là, trong quá trình này, bản thân anh vậy mà lại không có bất kỳ phát hiện nào cả!

Chuyện này rất khủng bố.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1584: Món Quà Đặc Biệt.

Chương 1584: Món Quà Đặc Biệt.

"Thật sự là mất hứng, thế mà gặp phải loại chuyện này." Kỷ Khuynh Nhan phàn nàn.

Trong đó bao gồm cả Rahman và những người giải vây kia nữa.

Lâm Dật cảm thấy, chuyện này cũng không thể trách cô được.

Bởi vì một lễ giáng sinh rất tốt đẹp lại xảy ra chuyện này, quả thực rất mất hứng.

Người có tâm hồn hồn nhiên như Kỷ Khuynh Nhan đương nhiên là không thể tiếp nhận được chút tì vết nào trong chuyện này.

Lâm Dật nắm tay của cô thật chặt, vừa cười vừa nói:

"Em xem Slamdunk chưa?"

"Biết, nhưng em cũng không xem bao nhiêu, em trai của em có xem hết toàn tập." Kỷ Khuynh Nhan nghĩ một lúc rồi, nói:

"Nghe nói cuối cùng không giành được hạng 1, bọn họ đã tiếc nuối một thời gian thật dài."

Lâm Dật cười gật đầu, "Nhưng sau đó tác giả có nói, thanh xuân thường là không hoàn mỹ, giống như là cuộc hành trình của chúng ta vậy."

"Hắc hắc, em hiểu ý của anh."

Kỷ Khuynh Nhan cầm tay Lâm Dật, ôn nhu nói:

"Thật ra em cảm thấy, mỗi người đều sẽ có tiếc nuối, nhưng những thứ tiếc nuối đó đã tạo thành dáng vẻ bây giờ của chúng ta."

"Tiếc nuối của anh là từ nhỏ không có cha mẹ, nhưng cũng nhờ nỗi tiếc nuối này, mới khiến cho suy nghĩ của anh trở nên cứng cỏi, mới có thành tựu của ngày hôm nay. Cho nên có tiếc nuối, cũng không phải là chuyện xấu."

"Thông minh, anh thích nhất là nói chuyện với người thông minh như em, nói một chút liền rõ ràng."

"Được rồi, anh đừng khen em nữa."

Kỷ Khuynh Nhan híp mắt cười rộ lên, ngượng ngùng nói:

"Đã hơn ba giờ chiều rồi, chúng ta cũng trở về đi, hôm nay chơi cũng được rồi, em đã có chút đói bụng."

"Nhịn thêm một chút, còn có những tiết mục khác nữa."

"Những tiết mục khác sao?"

"Vẫn là câu nói kia, đừng hỏi gì cả, đi theo anh là được."

Kỷ Khuynh Nhan biết Lâm Dật có nhiều ý đồ xấu, nên dứt khoát không hỏi nữa.

Loại cảm giác thần bí này đúng là khiến người ta phải mong đợi.

Sau đó, dưới sự chỉ huy của Lâm Dật, hai người tới bến tàu Dubai.

Bởi vì nơi này có rất nhiều đảo nhân tạo và đảo tư nhân, cho nên đây là căn cứ của du thuyền và máy bay trực thăng.

Chỉ cần dùng tiền là có thể đi đến bất kỳ chỗ nào.

Nhìn hoàn cảnh bốn phía, Lâm Dật cảm thấy, cho dù bến tàu Vọng Giang của mình có đứng đầu trong nước, nhưng muốn vươn ra toàn thế giới thì còn có một đoạn đường rất dài.

Ít nhất hiện tại đang có khoảng cách nhất định với Dubai bên này.

Hai người thuê một máy bay tư nhân, chậm rãi bay lên bầu trời.

Dubai chạng vạng tối, được bao phủ trong một mảnh màu vàng.

Các kiến trúc cao ngất đều rơi vào dưới thân, bãi cát vàng xen lẫn với bọt sóng như ngọc trắng, tạo thành một đường bờ biển mỹ lệ.

Nhất là đảo Palm Jumeirah nổi tiếng thế giới, nhìn qua không trung tựa như là một mảnh màu xanh lam đang dao động, nở rộ sinh mệnh, trình diễn vẻ đẹp kỳ vĩ của kiến trúc.

Đều nói hội đương lăng tuyệt đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu(*), dùng bài thơ này hình dung hình ảnh trước mắt đúng là không có gì thích hợp bằng.

(*) 2 câu trong bài thơ Vọng nhạc (Đại Tông phù như hà)

Kỷ Khuynh Nhan có chút sợ độ cao, máy bay càng bay cao, tay của cô nắm càng chặt.

"Hoạt động tiếp theo mà anh chuẩn bị cho em không phải là nhảy dù đó chứ?"

"Chuyện này có thể thử một chút, nhưng không phải là tiết mục hôm nay."

"Không muốn, em cảm thấy mình sẽ bị hù chết." Kỷ Khuynh Nhan suy nghĩ một lúc nói:

"Nếu như là lặn xuống nước thì có thể thử một chút, đã lâu rồi em chưa được chơi."

"Với kỹ thuật bơi lội bình thường kia của em, chắc chắn là muốn lặn xuống nước sao?"

"Ai nói lặn xuống nước thì nhất định phải tự mình lặn vậy?" Kỷ Khuynh Nhan nói với vẻ đương nhiên.

"Em không tự mình lặn xuống nước, chẳng lẽ bảo anh cõng em sao?"

"Đúng thế, đến lúc đó anh cõng em, cùng đi ngao du biển lớn." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Chúng ta xuống biển bắt rùa, sau đó sẽ đi ngắm trăng chín ngày, những chuyện này đều muốn làm một lần, không thể bỏ lỡ được."

"Nếu theo như lời em nói thì anh chính là người khuân vác sao."

"Không cần quan tâm đến những chi tiết kia, chẳng lẽ anh còn không nguyện ý sao?" Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật, vừa mềm mại vừa ngang ngược.

"Nguyện ý, nguyện ý."

"Biểu hiện tốt một chút, sau này sẽ không bạc đãi anh."

"Vậy thật đúng là phải cảm ơn ngài."

Máy bay trực thăng bay hơn nửa giờ, cả một vùng biển lớn dường như đều bị bao phủ trong một mảnh màu vàng.

Sau đó, máy bay trực thăng đáp xuống trên một đảo nhỏ.

Sau khi xuống máy bay, Kỷ Khuynh Nhan có loại cảm giác không biết làm sao.

Cô phát hiện bốn phía, đa số đều bị thực vật che kín, không khí mới mẻ hợp lòng người, gió biển thổi qua bên tai, cảm giác như mỗi một cái lỗ chân lông đều được thư giãn.

Kỷ Khuynh Nhan nhìn về hướng cách đó không xa.

Cô thấy được một tòa kiến trúc ba tầng, thiết kế bên ngoài có chút tương tự với Cửu Châu Các, đơn giản mà khí chất, tràn đầy hơi thở thời thượng.

Thậm chí còn có thể nghe được tiếng suối chảy, phối hợp bãi cát vàng và bờ biển trước mắt, cảnh sắc như vậy đúng là tuyệt mỹ.

Nhưng cô lại không hiểu, Lâm Dật tại sao lại đưa mình đến đây.

"Tối nay định ở lại chỗ này sao?"

Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy có khả năng, dù sao hôm nay là lễ giáng sinh, tìm một nơi tốt một chút, chậm rãi trải qua một đêm đẹp như này, cũng là chuyện đương nhiên.

"Trả lời chính xác."

"Phong cảnh ở đây tốt như vậy, ở một đêm có lẽ tốn không ít tiền đúng không."

Kỷ Khuynh Nhan cũng không quan tâm đến tiền, chỉ là thuận miệng hỏi một chút.

"Ừm, nếu quy về nhân dân tệ thì rơi vào khoảng hơn bốn tỷ."

"Hả?"

Kỷ Khuynh Nhan không bình tĩnh nổi nữa, "Ở một đêm thôi mà đã hơn bốn tỷ? Chuyện đùa gì thế này, đừng cho là em sẽ tin."

"Ở một đêm đương nhiên là không cần nhiều tiền như vậy, nhưng anh đã mua lại tất cả mọi thứ ở trên đảo rồi, bao gồm vả toà đảo này cũng giống như vậy, nên tốn tiền hơn một chút."

Kỷ Khuynh Nhan sửng sốt, đôi mắt đẹp trừng lớn, dáng vẻ ngốc manh càng nhìn càng thấy đáng yêu.

"Anh nói cái gì? Anh mua lại toà đảo này rồi sao?"

Lâm Dật gật gật đầu, "Từ giờ trở đi, toà đảo này sẽ là tài sản tư nhân của em, về phần nên quy hoạch nơi này thế nào, tất cả đều do em quyết định."

Nói xong, Lâm Dật giống như biến ảo thuật, lấy ra một tờ giấy chứng nhận từ trong quần áo, giao cho Kỷ Khuynh Nhan.

"Nhìn xem cái này."

Cô cẩn thận mở giấy chứng nhận ra, là một tấm giấy tương tự với chứng nhận bất động sản.

Nhưng cách thức có chút đặc thù, con dấu phía trên cho thấy nó có hiệu lực pháp lý.

Nhất là tại phần tên đảo, có viết ba chữ Kỷ Khuynh Nhan!

Nói một cách khác, tên của hòn đảo này, bây giờ gọi là Kỷ Khuynh Nhan!

"Từ nay về sau, nơi này chính là đảo nhỏ của hai chúng ta, là lãnh địa riêng của chúng ta."

Trong lòng Kỷ Khuynh Nhan rất cảm động, nước mắt rơi xuống không cầm được, lúc này cô mới hiểu được, thì ra đây là món quà giáng sinh mà Lâm Dật chuẩn bị cho mình.

"Đều tại anh, lại khiến cho em rơi nước mắt, phải trang điểm lại, hơn nữa còn không nói cho em biết trước một tiếng, sau này nếu như còn như vậy, em sẽ không cùng quan tâm đến anh nữa."

"Nói trước cho em thì còn ý nghĩa gì nữa, như này mới có tính bất ngờ."

"Chủ yếu là nếu như anh nói sớm cho em biết, em đã có thể nghĩ cho nó một cái tên dễ nghe, cái tên này quá quê mùa rồi."

Lâm Dật: . . .

Suy nghĩ cả nửa ngày lại không phải là bởi vì cảm động!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1585: Em Yêu Anh.

Chương 1585: Em Yêu Anh.

Nhìn thấy vẻ mặt ngây người của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan nín khóc mỉm cười.

"Nhìn bộ dáng ngốc nghếch của anh kìa, đùa anh thôi."

Hai tay Kỷ Khuynh Nhan ôm cổ Lâm Dật, đưa môi mình lên.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên người của hai người, cùng với bãi cát bờ biển tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Mấy phút đồng hồ sau, hai người mới tách ra.

Lâm Dật lôi kéo tay Kỷ Khuynh Nhan.

"Đi thôi, vào trong đi dạo một chút, nhìn xem có thích hay không."

"Chỉ cần là anh tặng thì em đều thích."

Hai người tay trong tay, đi vào trong biệt thự.

Trước biệt thự có một đài phun nước lớn, cho dù đã hoàng hôn, nhưng lại xuất hiện cầu vồng, dường như đang nghênh đón hai người.

Trước cửa biệt thự, có mười mấy người đang đứng, đều mặc đồng phục của người hầu, cố ý đứng ở chỗ này, chờ Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan tới.

"Bọn họ cũng là anh sắp xếp sao?

"Đương nhiên rồi, nếu không thì ai sẽ nấu cơm cho chúng ta ăn đây."

"Nhưng em muốn ăn cơm anh nấu hơn."

"Chuyện này không thành vấn đề, đợi lát nữa bảo bọn họ vào phụ giúp anh, anh sẽ bao bữa tối này."

"Cám ơn Lâm tiên sinh, vậy em không khách sáo với anh nữa."

Nhìn thấy hai người đi tới, người hầu đứng tại cửa ra vào đều lần lượt cúi đầu, vô cùng cung kính.

Diện tích biệt thự không lớn như Cửu Châu Các, nhưng việc trang hoàng và thiết kế phải nói là cực kỳ vượt mức quy định.

Dù là người lập nghiệp bằng kiến trúc như Kỷ Khuynh Nhan, cũng không thể không cảm thán, trình độ của nhà thiết kế đã đến cấp bậc thế giới.

"Em có thể đi dạo một vòng ở trên đảo, bây giờ anh sẽ đi chuẩn bị bữa tối."

"Không muốn." Kỷ Khuynh Nhan lắc đầu nói, "Chờ sau khi cơm nước xong xuôi, hai chúng ta sẽ cùng nhau đi, anh không đi cùng thì một mình em đi cũng chẳng có ý nghĩa gì cả."

"Vậy thì em chờ anh một lát, anh đi chuẩn bị bữa tối, sau đó lại ra ngoài đi dạo."

Lâm Dật và mấy người hầu đi vào phòng bếp, Kỷ Khuynh Nhan bắt đầu đi loanh quanh trong phòng.

Đối với cô mà nói, tất cả mọi thứ ở đây đều rất mới lạ.

Bản thân mình vậy mà lại trở thành chủ nhân của một hòn đảo nhỏ, quả thực đúng là không thể tin nổi.

Đi vào nhà bếp, Lâm Dật phân phó người hầu chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối.

Còn mình thì ngồi qua một bên, đến một nơi không ai thấy được, sau đó lấy giấy bút ra, trong đầu nhớ lại bộ dáng của người đàn ông châu Á kia.

Anh cố gắng phác hoạ lại hình ảnh của người đó, mấy hơn nửa giờ, mới vẽ xong bộ dáng của đối phương.

Sau đó, Lâm Dật cầm điện thoại di động, chụp một tấm rồi gửi cho Ninh Triệt, đồng thời gọi điện thoại qua.

Điện thoại kết nối, bên kia truyền đến âm thanh ồn ào.

Có tiếng nhạc và tiếng gọi ầm ĩ, dường như đang tham gia Party.

"Tôi đã gửi cho cô một tấm hình, nhận được chưa."

"Cậu chờ một lát, tôi xem một chút." Ninh Triệt nói:

"Không phải là ảnh chụp cơ bụng của cậu đó chứ, hắc hắc, tôi có chút thèm."

"Đứng đắn một chút, là chuyện chính."

"Đừng có gấp, tôi sẽ xem ngay... Người này là ai vậy?"

"Tôi cũng không biết, dù sao không phải người tốt, cô giúp tôi điều tra một chút, có thể tìm được tin tức liên quan thì tốt nhất, không tìm thấy cũng không quan trọng."

"Hãy chờ tin tức của tôi, tôi sẽ gửi qua cho Lưu lão đại, đoán chừng lát nữa là có thể có tin tức."

"Nói với Lưu lão đại, đây không phải chuyện đùa, làm nhanh hơn một chút."

"Tôi sẽ truyền đạt lại y nguyên lời của cậu cho anh ấy."

Sau khi nói chuyện với Ninh Triệt, Lâm Dật cúp điện thoại, bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Không bao lâu, Kỷ Khuynh Nhan đột nhiên ôm lấy eo Lâm Dật từ phía sau, áp hai gò má dán vào phía sau lưng của anh, giống như con gấu túi.

"Đi dạo trong phòng xong rồi sao?"

"Ừm, cách trang hoàng tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của em, hơn nữa nệm còn đặc biệt dễ chịu, em đã nhớ kỹ nhãn hiệu, lúc trở về hai chúng ta cũng đổi một bộ."

"Đều nghe em."

"Hì hì, moa~" Kỷ Khuynh Nhan hôn một cái trên mặt Lâm Dật.

"Có gì cần em giúp đỡ không? Vừa lúc đang nhàn rỗi không chuyện gì."

"Giúp đỡ thì không cần, em đi xem phim đi, lát nữa sẽ có cơm."

"Anh làm như vậy khiến cho em có chút xấu hổ, nếu cứ như vậy qua mấy năm nữa, có lẽ em sẽ bị anh nuôi thành phế vật mất."

"Người khác muốn cơ hội như vậy còn không có đâu." Lâm Dật cũng hôn một cái lên mặt Kỷ Khuynh Nhan, "Đi ra ngoài đi, sẽ xong ngay thôi."

"Vậy em không khách sáo với anh nữa."

Kỷ Khuynh Nhan đắc ý rời khỏi nhà bếp, Lâm Dật tiếp tục làm cơm tối.

Ước chừng nửa giờ sau, mới làm xong toàn bộ.

Mà trong quá trình này, Kỷ Khuynh Nhan cũng không nhàn rỗi.

Cô luôn bận rộn giữa phòng khách và nhà ăn, loay hoay chuyện đèn đóm trong phòng.

Lâm Dật cũng không hỏi nhiều, nhìn bộ dạng vui vẻ ngẩng cao đầu của cô, trong lòng cũng cảm thấy vui theo.

Vì để hợp với tình hình, Lâm Dật chuẩn bị cơm Tây, hơn nữa còn nướng một con gà tây, phối thêm khoảng chừng hơn mười món ăn nữa.

"Em đã chọn xong rượu vang đỏ rồi." Trước bàn ăn, Kỷ Khuynh Nhan nói: "Có phải là rất có ánh mắt hay không."

"Biểu hiện không tệ, xem ra Kỷ tổng cũng là người làm chuyện lớn, mạnh hơn anh đây nhiều."

"Hừ, đừng cho là em nghe không hiểu hàm ý trong lời nói của anh." Kỷ Khuynh Nhan ngạo kiều nói:

"Nhưng mà biểu hiện hôm nay của anh tốt như vậy, nên tạm tha thứ cho anh, nhưng khoan lại vội ăn, em còn phải chuẩn bị một chút."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan chạy tới một bên, tắt hết đèn, sau đó đốt nến trên bàn ăn, tạo nên cảm giác bữa tối dưới ánh nến.

Lâm Dật cảm thấy hành động như vậy mới phù hợp với tính cách của Kỷ Khuynh Nhan.

Cô có sự theo đuổi rất mạnh đối với lãng mạn, hoặc có thể nói, đây là nguyện vọng mà cô luôn muốn trải qua, cũng là biểu hiện cho một tâm hồn hồn nhiên.

Sau khi chuẩn bị tốt tất cả, Kỷ Khuynh Nhan về tới chỗ ngồi, chủ động rót đầy rượu cho Lâm Dật, sau đó lại rót cho mình một ly, đồng thời đưa đến giữa không trung.

"Lâm tiên sinh, rất vinh hạnh khi có thể cùng anh cùng nhau trải qua lễ giáng sinh thứ hai, cảm ơn anh đã chuẩn bị mọi thứ cho em."

Sau đó trong đôi mắt đẹp của Khuynh Nhan mang theo một tầng hơi nước mông lung.

"Cám ơn anh hơn hai năm qua đã che chở và bảo vệ em, gặp được anh là chuyện có ý nghĩa nhất trong cuộc đời của em, cũng là chuyện mà em không hối hận nhất."

"Hi vọng mỗi một lễ giáng sinh sau này, em đều có thể được trải qua cùng anh, cùng đi qua xuân hạ thu đông, cùng nhau chậm rãi già đi..."

Nói tới đây, Kỷ Khuynh Nhan đã không cầm được nước mắt của mình, từng giọt bắt đầu chảy xuống, nhưng nụ cười nới khóe miệng lại vô cùng rực rỡ.

"Đang còn rất tốt tự nhiên nói những thứ này làm gì, đây không phải là chuyện mà anh nên làm sao."

Lâm Dật bị Kỷ Khuynh Nhan làm cho cảm động, nhưng thứ mà đời này anh không muốn thấy nhất chính là nước mắt của Kỷ Khuynh Nhan.

Cho dù là bi thương hay là vui vẻ.

"Nào có chuyện có nên hay không, anh đối tối với em một phần, em đều cảm kích trong tim. Bởi vì ngoại trừ anh, có lẽ không có người thứ hai có thể đối với em như vậy."

Kỷ Khuynh Nhan cười, lau nước mắt, nhưng lại có một chút không cầm được.

"Em không thông minh như anh, cũng không biết nói chuyện, thứ có thể cho anh thực sự không nhiều, cho nên em muốn dành tình yêu đơn thuần và vô số ôn nhu đời này của mình hết cho anh."

Đương...

Cô đụng nhẹ vào ly rượu của Lâm Dật. Trong ánh mắt ôn nhu của Kỷ Khuynh Nhan, tất cả đều là anh.

"Em yêu anh."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1586: Tuyên Bố Với Toàn Thế Giới Rằng Anh Yêu Em.

Chương 1586: Tuyên Bố Với Toàn Thế Giới Rằng Anh Yêu Em.

Động tác của Lâm Dật dừng tại không trung, đã từng có rất nhiều người công khai hoặc là âm thầm thổ lộ với Lâm Dật.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan không thể nghi ngờ chính là người giản dị nhất.

Khi con gái xúc động chính là lúc rung động lòng người nhất.

"Anh cũng yêu em."

Đương~~

Lâm Dật cầm chén rượu, đụng một cái với Kỷ Khuynh Nhan.

Bảo hộ sự ngây thơ của cô, đốc thúc cô trưởng thành.

Đây là chuyện mà mình phải phấn đấu trong quãng đời còn lại.

Lâm Dật uống cạn sạch ly rượu đỏ, Kỷ Khuynh Nhan cũng giống như vậy, uống không thừa một giọt.

Ánh nến chiếu lên mặt của hai người, kéo dài bóng hình của cả hai, kéo bầu không khí trong bữa tiệc trở về với ký ức.

Từ lần đầu gặp mặt cho đến tương lai không xa.

Kỷ Khuynh Nhan liệt kê ra từng chuyện từng việc nhỏ trong trí nhớ, cùng với đủ loại quy hoạch trong tương lai.

Cũng chính là những chuyện nhỏ tưởng chừng như không có ý nghĩa kia đã tạo nên dáng vẻ hạnh phúc của Kỷ Khuynh Nhan.

Nhỏ mà tốt đẹp.

...

Trung Hải, 9 giờ 30.

Trong tòa nhà cơ quan chính phủ, chỉ có một chiếc đèn vẫn sáng.

Lương Nhược Hư ngẩn người nhìn đống tài liệu và báo cáo chất đầy như bụi trên bàn.

Cà phê trên bàn, còn thừa lại hơn nửa ly, đều đã nguội.

Đương đương đương ——

Ngay tại lúc Lương Nhược Hư đang ngẩn người thì cửa phòng bị gõ.

Bỗng nhiên, tim Lương Nhược Hư đập nhanh hơn, chỉnh sửa lại quần áo trên người một chút, làm vẻ nghiêm túc nói:

"Vào đi."

"Lương bí thư."

Cửa phòng bị đẩy ra, cô phát hiện người tiến vào, là ông chú phụ trách thu nhận thư trước cửa.

Cô che giấu sự thất vọng trong lòng, Lương Nhược Hư lạnh nhạt nói:

"Có chuyện gì sao?"

"Lương bí thư, đã hơn chín giờ rồi, đừng làm nữa, thân thể quan trọng."

"Xong ngay đây."

"Ai ai ai, hôm nay là lễ giáng sinh, cho bản thân mình một ngày nghỉ đi, đừng làm cho thân thể quá mệt mỏi."

Lương Nhược Hư ôn nhu cười một tiếng, ngay cả ông lão đều biết hôm nay là lễ giáng sinh.

"Vậy được rồi, tạm để công việc qua một bên, ngày mai lại nói."

Lương Nhược Hư đứng dậy, thu dọn văn kiện trên bàn, cầm áo khoác và ví cầm tay treo trên giá, rời khỏi văn phòng.

Thời tiết tháng mười hai có chút lạnh, cô quấn chặt quần áo trên người, đi về phía xe của mình.

Đến cấp bậc như Lương Nhược Hư thì đều có tài xế riêng.

Chỉ là hôm nay là ngày đặc biệt, Lương Nhược Hư đã để tài xế về trước.

Hiện nay trong xã hội, cho dù là người bao nhiêu tuổi thì đều không thể bỏ qua ngày lễ giáng sinh.

Mọi người đều muốn hợp thời, ở bên cạnh người yêu.

Lương Nhược Hư lái xe, vốn dĩ tại ngã tư phía trước, cần phải rẽ phải để về nhà, nhưng sau đó cô lựa chọn đi thẳng.

Một đường lái xe đến bến Thượng Hải.

Lúc này, đã mười giờ tối.

Đem xe ngừng tốt, Lương Nhược Hư quấn chặt áo khoác màu đen vào người, chậm rãi đi trên con phố sầm uất nhất Trung Hải.

Nước sông không ngừng dạt dào, bước chân của Lương Nhược Hư rất chậm, so với nước sông thì tựa như là một người đi ngược chiều.

Mặc dù đã rất muộn, nhưng nam nữ đi lại trên đường vẫn còn rất nhiều.

Có đôi tình lữ trẻ tuổi, không nhiễm trần thế, sóng vai đi qua.

Có cặp đôi trung niên, giữa hai tay có dắt theo đứa bé non nớt, nhìn nhau không nói gì, tràn đầy ý cười.

Còn mấy cụ già tóc hoa râm, đầu đầy tóc bạc, đi trong đám người.

Tình yêu trên thế gian đều như hoàng hôn, nhìn thì bình thường, nhưng dắt tay đi qua nhiều năm như vậy, sao lại không phải là một niềm hạnh phúc và thỏa mãn chứ.

Lương Nhược Hư tựa vào lan can bên bờ sông, cảm thấy những người trước mắt này, những thứ cảnh sắc này, đều không có quan hệ gì với mình.

Trong lúc con người cô độc nhất thì luôn nhớ nhà.

Lương Nhược Hư cũng giống như vậy.

Reng reng reng _ _

Vừa mới lấy điện thoại di động ra thì phát hiện nó cũng vang lên.

Trùng hợp hơn nữa là mẹ gọi điện thoại tới.

"Mẹ."

"Hai người các con đang giở trò quỷ gì vậy?"

"A?"

Lương Nhược Hư bị nói sửng sốt, "Không làm cái gì cà mà?"

"Đợi lát nữa con tự mình xem đi."

Thẩm Thục Nghi cúp điện thoại.

Rất nhanh, trên điện thoại di động của Lương Nhược Hư nhận được mấy video tiktok.

Hầu như đều là các tòa nhà cao tầng của thành phố, phía trên dùng ánh đèn, viết mấy chữ thật lớn.

"LRX anh yêu em."

Đèn Neon năm màu không ngừng lấp lóe, sáng ngời mà chói mắt.

Lương Nhược Hư cầm điện thoại di động, đứng ngơ ngác tại chỗ.

Cô không cảm thấy đây là trùng hợp, ngoại trừ Lâm Dật ra thì không ai làm chuyện như vậy cả.

Nhìn vào điện thoại di động, cái này là một video khác, Lương Nhược Hư nhẹ nhàng lau nước mắt.

Giờ phút này, cô không cảm thấy hâm mộ người khác nữa.

"Các người nhìn xem, có người đang thổ lộ!"

Nghe thấy tiếng kinh hô của người bên cạnh, Lương Nhược Hư nhìn theo ánh mắt của mọi người.

Nhìn thấy trên tòa nhà cách đó không xa cũng xuất hiện mấy chữ tương tự.

"LRX anh yêu em."

"Trời ạ, người tên là LRX rốt cuộc là ai vậy, bạn trai nàng thật là lãng mạn, như này đúng là quá hạnh phúc mà."

"Nếu như tôi gặp được nam sinh như vậy, khẳng định sẽ gả, không chút do dự!"

"Còn không phải chủ trên tòa nhà đâu, trên xe taxi cũng có!"

Lương Nhược Hư giật mình nhìn Taxi trên đường.

Trên hộp đèn quả thực cũng có mấy chữ như vậy.

Hơn nữa, mỗi một chiếc xe có!

"Tôi dựa vào, không phải chứ, ngay cả nước ngoài mà cũng có!" Tiếng kinh hô vang lên lần nữa.

"Bạn tôi đang học tại Mỹ, cô ấy vừa mới gửi qua cho tôi!"

Lương Nhược Hư lặng lẽ bước đi như không có chuyện gì xảy ra.

Cô bất ngờ phát hiện, trên những tòa nhà chọc trời tại Quảng trường Thời Đại New York khắp nơi đều viết tên của mình!

"Nào chỉ là Mỹ, Đảo quốc cũng có, lên cả tiktok rồi!"

Nghe thấy thảo luận của những người xung quanh, Lương Nhược Hư cảm thấy dở khóc dở cười, lặng lẽ lau nước mắt.

Ở trong nước làm ra nhiều chuyện thiêu thân như vậy còn chưa tính, không nghĩ tới còn ra cả nước ngoài.

Dạng thao tác này quả thực rất Lâm Dật.

Mắt Lương Nhược Hư lại trở nên ẩm ướt, trên khắp các ngọn đèn đều được khắc một cái tên.

Thật giống như tất cả ánh đèn đều đang hướng về phía cô.

Reng reng reng _ _

Lúc này, điện thoại của Lương Nhược Hư lại vang lên, vẫn là Thẩm Thục Nghi gọi tới.

"Có phải đã thấy được rồi hay không."

"Ngạch..."

Gương mặt Lương Nhược Hư đỏ lên, "Đã nhìn thấy, nhưng đều viết tắt tên, không phải là vấn đề lớn."

"Mẹ biết vấn đề không lớn, nhưng hình như hai con đang chơi đùa có chút quá mức?" Thẩm Thục Nghi nói:

"Vừa rồi mẹ đã xem, không chỉ là trong nước, nước ngoài cũng có, các con thật sự là biết chơi."

"Thôi đi, mẹ có phải là đang ghen tị hay không?" Lương Nhược Hư ngạo kiều nói:

"Ban ngày cha có gọi điện cho con, nói phải đi Tây Nam, mẹ ở nhà một mình, không có ai tặng quà cho đúng không."

"Đừng nói lung tung."

"Đúng đúng đúng, con nhớ ra rồi." Lương Nhược Hư nói:

"Hôm qua cha có nói với con, mua cho mẹ 5 cân táo, đủ cho mẹ ăn một hồi."

"Cút!"

Thẩm Thục Nghi tức hổn hển cúp điện thoại.

Hô ~~

Lương Nhược Hư hít sâu một cái, lau khô nước mắt, cũng không muốn đi dạo ở đây nữa.

Bởi vì đã không còn ý nghĩa.

Lương Nhược Hư trở lại trên xe, cũng không vội rời đi, cô đang luyến tiếc những ánh đèn thuộc về mình.

Ong ong ong _ _

Điện thoại của Lương Nhược Hư lại, là một tin Wechat.

Chỉ có mấy chữ ngắn ngủi.

"Tuyên bố với cả thế giới rằng anh yêu em."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1587: Bại Lộ.

Chương 1587: Bại Lộ.

Dubai, đảo tư nhân nhỏ số 041.

Dubai có rất nhiều đảo nhỏ trôi nổi trên biển, kết hợp với sức tưởng tượng vô nhân tính của con người, đã thiết kế nó thành những hòn đảo nhỏ thuộc quyền sở hữu tư nhân, dùng để bán cho phú hào có tiền.

Đảo nhỏ mà Lâm Dật đưa cho Kỷ Khuynh Nhan chính là một trong số đó, nhưng lúc đầu có số hiệu là 008, sau đó bị Lâm Dật sửa lại.

Nhưng toà số 041 cũng đã được đổi tên, trên bờ cát còn dựng tấm biển đánh dấu số 041.

Căn biệt thự màu trắng đèn đuốc sáng trưng tọa lạc ở giữa hòn đảo nhỏ, xung quanh còn chút đèn đường, mang đến cho hải đảo đen tốt thêm một chút màu sắc.

Ong ong ong _ _

Tiếng gầm rú đinh tai nhức óc vang lên, một máy bay trực thăng màu trắng đáp xuống trên bãi đáp của đảo nhỏ.

Khoang cửa mở ra, hai người đàn ông cao lớn mặc âu phục đón một người đàn ông trung niên xuống dưới.

Người đàn ông tên là Schubert, là Phó tổng giám đốc nhà đấu giá Fusubi, cũng là người phụ trách hội đấu giá này.

Sau khi xuống máy bay, Schubert chỉnh sửa lại âu phục trên người một chút, để cho mình nhìn càng hoàn mỹ hơn, giống như như là một thân sĩ.

Sau khi sửa soạn xong, dưới sự hộ tống của vệ sĩ, Schubert đi về phía biệt thự nằm tại trung tâm đảo.

Cùng lúc đó, một người đàn ông mặc tây trang cũng đi ra từ trong biệt thự.

So sánh với nhan sắc và khí chất của Schubert, thì người này rõ ràng còn kém không ít.

Bụng bia, trên tay kẹp điếu xì gà, tóc trên đầu cũng không có mấy sợi, khiến người ta không có nổi nửa điểm hứng thú.

Mà người đàn ông này chính là người nắm giữ công ty Hắc Kim, Jeffrey!

"Schubert tiên sinh, tôi đợi ngài đã lâu."

Nhìn thấy Jeffrey, Schubert rất khách sáo, chủ động đưa tay ra.

"Jeffrey tiên sinh quá khách sáo rồi, lần này có thể hợp tác cùng ngài chính là vinh hạnh của Fusubi chúng tôi."

"Tôi chuẩn bị rượu vang đỏ hảo hạng và xì gà, chúng ta vào trong rồi lại nói."

"Được."

Trao đổi đơn giản vài câu, hai người đi vào trong biệt thự.

Tuy đã rất muộn, nhưng tại thành phố như Dubai thì cuộc vui của nam nhân chỉ vừa mới bắt đầu.

Hai người đi đến trước cửa biệt thự, nhưng bảo vệ lại không nhường đường.

"Schubert tiên sinh, rất xin lỗi, hiện tại là thời kỳ nguy hiểm, cho nên tôi muốn chú ý cẩn thận một chút, không muốn xuất hiện bất kỳ sai lầm nào."

Cho dù người ở bên ngoài nhìn thấy Jeffrey vẫn còn là một nhân vật cấp bậc kiêu hùng, nhưng chỉ có anh ta tự mình biết, mình đã bị những tổ chức khác hất ra.

Ba thủ hạ của mình đều tử trận, người trên tay có thể điều động cũng không nhiều.

Cho nên hiện tại, anh ta sẽ phòng bị bất kỳ kẻ nào!

Nói không chừng lúc nào đó, lữ đoàn Trung Vệ của Trung Quốc và gia tộc Mitsui của Đảo Quốc sẽ xâm nhập tới đây, cho nên tất cả đều phải cẩn thận.

"Tôi hiểu lo lắng của ngài." Schubert nhún vai, sau đó giang hai cánh tay, thoải mái tiếp nhận kiểm tra.

Hai tên vệ sĩ tiến lên, cầm máy móc quét một lần trên người Schubert, phát hiện không có bất kỳ cái gì khác thường, mới đứng sang một bên và cho vào.

Jeffrey dùng tay làm dấu mời, hai người cùng nhau tiến vào cửa lớn.

Tích tích tích _ _

Vừa bước vào cửa lớn, liền nghe thấy âm thanh điện tử vang lên dồn dập, khiến cho người ở chỗ này đều trở nên khẩn trương.

Thủ hạ của Jeffrey lập tức móc súng ra, nhắm ngay vào Schubert!

Ánh mắt Jeffre híp lại, lộ ra từng đợt sát ý.

"Schubert tiên sinh, tôi muốn biết đây là có chuyện gì."

Trên thực tế, Jeffrey không chỉ thiết lập kiểm soát bên ngoài, trong phòng cũng giống như vậy.

Chỉ là phương pháp kiểm tra trong phòng cao cấp hơn nhiều, áp dụng khoa học kỹ thuật laze hồng ngoại tân tiến nhất, trừ khi trên người mang theo đồ vi phạm lệnh cấm, nếu không sẽ không xuất hiện bất kỳ khác thường gì.

Đây chỉ là vẽ vời cho thêm chuyện, bởi vì những biện pháp trong phòng này cũng không phải là chuẩn bị cho đám người Schubert.

Là phòng ngừa có người lén tiến vào từ bên ngoài, như vậy sẽ lập tức phát hiện ra.

Từ điểm này đã có thể nhìn ra, tính toán của Jeffrey cao hơn ba tên thủ hạ của anh ta nhiều.

Lúc này, đối mặt với chất vấn của Jeffrey, Schubert cũng cảm thấy mông lung, vội vàng giơ tay lên, chứng minh trong sạch.

"Tôi thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, chúng ta là bạn hợp tác, sao tôi có thể làm chuyện bất lợi đối với ngài được."

Vẻ mặt Jeffrey không có bất kỳ sự thay đổi nào, anh ta cho rằng Schubert nói cũng có chút đạo lý.

Anh ta không có lý do gì để làm như vậy.

Nếu như mình xảy ra chuyện thì bọn họ cũng đừng hòng lấy được hàng, nếu không chính là vụ mua bán mà hai bên đều thua thiệt.

"Nếu đã thế, vậy thì đành đắc tội." Jeffrey nói:

"Đưa Schubert tiên sinh, đi thay một bộ quần áo mới, tôi muốn biết vấn đề xuất hiện ở ở đâu!"

"Vâng, thủ lĩnh!"

Dưới sự dẫn đường của thủ hạ Jeffrey, Schubert bị mang đi thay một bộ quần áo không vừa vặn lắm, khiến cho khí chất thân sĩ bị giảm đi hơn phân nửa.

Không bao lâu sau, thủ hạ của Jeffrey đặt đồng hồ vàng của Schubert Rolex trước mặt anh ta.

"Thủ lĩnh, vấn đề xuất hiện ở đây, bên trong đã bị người thả thiết bị định vị mini, cấu tạo vô cùng tân tiến, thiết bị bình thường không tra được."

"Jeffrey tiên sinh, tôi có thể thề với Thượng Đế, chuyện này không có bất cứ quan hệ nào với tôi. Tôi thật sự không biết là đã xảy ra chuyện gì." Schubert nói với vẻ vô tội.

"Tôi biết, nhưng tôi cảm thấy, buổi gặp mặt hôm nay, không cần thiết phải tiến hành tiếp nữa, mời trở về đi."

"Ngài không thể như vậy được!" Schubert nói lớn:

"Ngày mai sẽ cử hành buổi đấu giá, nếu như chúng tôi không lấy được hàng, đây là chuyện không hợp lý!"

"Ngài đừng khẩn trương." Jeffrey an ủi:

"Chúng tôi chỉ là muốn điều tra vấn đề rõ ràng trước, nếu như ngài thật sự không có vấn đề gì, tôi sẽ nói cho ngài biết vị trí của đơn hàng."

"Nhưng ngài làm như vậy là không có đạo đức!"

"Không có cách nào khác, tôi cũng chỉ vì an toàn thôi." Jeffrey nói:

"Chỉ cần ngài có thể phối hợp với tôi, tôi bảo đảm ngài có thể lấy được món hàng này, hơn nữa sau này, sẽ còn cung cấp hàng hóa trong bóng tối cho ngài."

"Ngài muốn cho tôi phối hợp thế nào đây."

"Ngài gần đây có tiếp xúc với người lạ nào hay không?"

"Người lạ sao..." Schubert đang cố gắng tự hỏi, "Cũng không có tiếp xúc với người lạ, chỉ là gần đây áp lực quá lớn nên có đến hộp đêm lớn nhất uống chút rượu, sau đó..."

Nói được nửa câu, Schubert bỗng nhiên im lặng.

"Tôi nhớ ra rồi, tôi có gặp một người phụ nữ tại hộp đêm, đêm qua chúng tôi cùng nhau trở về khách sạn."

Ánh mắt của Jeffrey trở nên âm trầm.

"Sau đó các người đã rơi vào bể tình sao."

"Cũng không có." Schubert ảo não nhún vai, nói:

"Hôm qua tôi uống nhiều quá, lúc trở lại khách sạn, đã hôn mê bất tỉnh."

Mắt Jeffrey híp lại, "Ngài có ảnh chụp của người phụ nữ kia không, tôi muốn xem."

"Tôi chỉ là muốn chơi đùa với cô ta, cho nên không làm những chuyện này." Schubert nói:

"Hơn nữa cô ta còn là một người Trung, chỉ xứng để cho tôi chơi đùa mà thôi."

"Người Trung sao!"

Nhịp tim của Jeffrey đột nhiên đập nhanh một cách khó hiểu, anh ta thấp giọng nói:

"Tôi cần tất cả thông tin về cô ta, hi vọng ngài có thể cung cấp cho tôi!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1588: Cấp A!

Chương 1588: Cấp A!

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật còn chưa tỉnh ngủ, đã nhận được điện thoại của Ninh Triệt.

Để không quấy rầy giấc ngủ của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật liền cúp điện thoại.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan chưa bao giờ ngủ nướng, đã nghe thấy tiếng điện thoại.

"Lãnh đạo phía trên."

Lâm Dật lắc lắc điện thoại trước mặt Kỷ Khuynh Nhan, nhìn thấy trên đó viết ba chữ "Ninh tổ trưởng" trở mình tiếp tục ngủ.

Mặc dù cô không ngủ nướng, nhưng bây giờ mới hơn năm giờ, Kỷ Khuynh Nhan vẫn cần ngủ một giấc nữa.

Lâm Dật cầm điện thoại di động đi đến phòng vệ sinh, gọi điện thoại lại cho Ninh Triệt.

"Có chuyện gì sao?"

"Ừm, cậu kêu tôi tra người chết làm gì?"

"Hả? Người chết?" Lâm Dật cau mày, tim đập không khỏi tăng nhanh, "Cô tìm được tin tức gì rồi?"

"Căn cứ vào bức chân dung cậu đưa cho tôi, chúng tôi đã xác định được một người tên là Tống Kim Dân, đã chết trong một vụ tai nạn máy bay hai năm trước."

Tin tức của Ninh Triệt đối với Lâm Dật mà nói, giống như là một quả bom nặng ngàn cân.

Anh cũng đã nghĩ tới rất nhiều loại thân phận của đối phương, nhưng chưa từng nghĩ qua, tra tới tra lui, lại là một người chết.

"Còn tin tức nào khác không?"

"Người này rất lợi hại." Ninh Triệt lời ít mà ý nhiều nói:

"16 tuổi đã ra nước ngoài, những năm gần đây vẫn luôn hoạt động ở nước ngoài, công ty Hắc Kim anh còn nhớ chứ, hoạt động giống như Jeffrey."

Ninh Triệt giải thích như vậy, trong lòng Lâm Dật càng rõ ràng hơn nhiều.

"Nếu như so sánh hai người, ai mạnh hơn?"

"Tất nhiên là Tống Kim Dân." Ninh Triệt dừng một chút, "Theo nguồn tin đáng tin cậy, lúc anh ta chết đã đến cấp A, mạnh đến thái quá!"

"Cấp A!"

Trình độ của Tống Kim Dân vượt qua mong đợi của Lâm Dật.

Thực lực mạnh đến mức hoàn toàn vượt qua sự mong đợi của anh.

"Trong lúc điều tra thông tin của anh ta, Lưu lão đại còn hỏi tôi, tại sao phải tra người này, tôi giải thích nửa ngày mới lừa gạt được." Ninh Triệt nói:

"Cậu bên kia có phải gặp chuyện gì rồi không? Điều tra người chết làm gì."

"Tôi ở Dubai gặp phải người này."

Đối với Ninh Triệt, Lâm Dật cũng không muốn che giấu quá nhiều, hơn nữa cũng không cần thiết phải giấu giếm.

Cô ấy và Lưu Hồng không giống nhau, đối phương là thuộc về lữ đoàn Trung vệ, nhưng Ninh Triệt lại là đứng ở phía bên mình.

Có một số việc có thể nói với cô ấy được, nhưng không thể nói với Lưu Hồng.

"Nói bậy." Ninh Triệt nói:

"Người cũng đã chết hết, anh làm sao có khả năng nhìn thấy được? Không phải là nhìn thấy anh em sinh đôi của anh ta chứ."

"Cũng có loại khả năng này." Lâm Dật nói:

"Được rồi, việc này cô không cần phải lo, tôi chỉ là tùy tiện hỏi một chút, tình hình bên cô như thế nào rồi?"

"Có tiến triển." Ninh Triệt nói:

"Tôi đang theo dõi phó chủ tịch Phú Tô Bỉ, anh ta là người phụ trách cuộc bán đấu giá này, xem thử chúng ta có thể nhận được tin tức trước hay không."

"Chú ý an toàn, phát hiện tình hình không ổn, thì hãy liên lạc cho tôi."

"ua~~~ được nha."

Cúp điện thoại của Ninh Triệt, Lâm Dật ngồi ở trên bồn cầu phòng vệ sinh trầm tư rất lâu.

Cách nói của Ninh Triệt cũng có thể tồn tại, người mà mình nhìn thấy rất có thể là anh em sinh đôi của Tống Kim Dân.

Nhưng ngày hôm qua, anh ta có thể bình tĩnh ung dung đem hai chiếc xe cảnh sát kia cản lại, hơn nữa đối phương còn rất ngoan ngoãn nghe lời.

Đây cũng không phải chuyện mà người bình thường có thể làm được. Nếu bản thân không có bản lĩnh và năng lực thì tuyệt đối không thể làm được chuyện như vậy.

Cho nên, nếu như người mà ngày hôm qua mình gặp là anh em sinh đôi của Tống Kim Dân, như vậy trình độ của anh ta cũng có thể đạt đến trình độ cấp A của Tống Kim Dân sao?

Cũng chưa chắc.

Này cũng không phải Đấu La trong Đường gia, một môn song đấu la.

Thông thường, hầu hết tất cả các anh chị em trong một gia đình đều là một người ưu tú, người còn lại thì kém hơn.

Đương nhiên cũng không thể loại trừ khả năng này, nhưng người có tên là Tống Kim Dân cũng có thể là giả chết, dùng cái này để che dấu thân phận của mình.

So với hai loại khả năng, Lâm Dật càng tin tưởng loại thứ hai hơn.

Hô ~~

Lâm Dật hít sâu một hơn.

Vốn tưởng rằng Dubai là thành phố vàng với những người giàu có ở khắp mọi nơi, tuyệt đối không nghĩ tới lại là thành phố tội lỗi.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật gọi điện thoại cho Tần Ánh Nguyệt.

Từ lần trước gặp mặt ở Yến Kinh, hai người cũng đã có phương thức liên lạc của nhau. Nhưng đây là lần đầu tiên Lâm Dật gọi điện thoại cho Tần Ánh Nguyệt.

"Người tên là Tống Kim Dân, là mẹ phái tới sao?"

"Con biết anh ta là ai à?" Tần Ánh Nguyệt có chút bất ngờ nói: "Thông qua lữ đoàn Trung Vệ điều tra được sao?"

Bốn chữ Lữ đoàn Trung Vệ từ trong miệng của Tần Ánh Nguyệt nói ra, Lâm Dật liền xác định.

Mình mới vừa nhận lại người mẹ này, người này biết nhiều hơn so với những gì mình tưởng tượng, đây tuyệt đối không phải chỉ là một người phụ nữ trung niên chỉ biết tiêu tiền.

"Đúng."

"Hai người các con mới vừa đến nơi này, chưa quen với sinh hoạt ở đây, mẹ sợ các con gặp phải nguy hiểm, liền phái người đi theo các con."

Lâm Dật không nói gì, chỉ gật đầu.

Anh gọi số điện thoại này, cũng không có mục đích gì khác, chỉ là muốn xác nhận một chút thân phận của đối phương.

Hiện tại có thể xác định, đối phương là giả chết!

Chính là Tống Kim Dân!

"Có chuyện gì xảy ra à?" Trong điện thoại, Tần Ánh Nguyệt hỏi.

"Không có việc gì." Lâm Dật nói:

"Con hôm nay còn có chút việc, mẹ ban ngày có thể tìm cô ấy rủ đi dạo phố không."

Đều nói hiểu con không ai bằng mẹ, mặc dù đã hai mươi mấy năm không gặp, nhưng lần đầu tiên Tần Ánh Nguyệt cũng đoán được suy nghĩ của Lâm Dật.

"Con muốn đẩy cô ấy ra?"

"Ừm."

"Có phải con muốn đi điều tra buổi đấu giá của Phú Tô Bỉ đúng không?"

"Cái này mà mẹ cũng đoán được à?"

"Mẹ cũng nhận được lời mời tham gia, nói rằng có trang sức khoáng thạch Bass xuất ra. Các con là người của lữ đoàn Trung Vệ, gặp phải chuyện như vậy nhất định sẽ tham dự."

"Chỉ là đi xem thử, lữ đoàn Trung Vệ bình thường không có tham dự vào những chuyện như này."

Khoáng thạch Bass xuất hiện tại buổi đấu giá, nhiều nhất cũng chỉ có vài chục gram, người cấp quốc gia tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy, sẽ rất mất mặt.

Nhưng họ vẫn sẽ bí mật quan sát hướng đi của chuyện này, để tránh tạo thành ảnh hưởng không cần thiết.

Nếu quyền lực của một bên trở nên mạnh, liền sẽ tạo thành uy hiếp đối với quốc gia.

Cũng giống như vụ 119.

"Con chờ tin tức của mẹ, giúp con hỏi một chút việc này."

"Không cần phiền phức như vậy, giúp con đưa Kỷ Khuynh Nhan đi là được rồi."

"Con cái tên tiểu tử này ..."

Tần Ánh Nguyệt cười mắng một câu, "Cứ để đó cho mẹ."

"Ừm."

Cúp điện thoại, Lâm Dật rơi vào trầm tư.

Mẹ có thể điều động Tống Kim Dân, cũng không có nghĩa anh ta chính là người dưới trướng của mẹ, hơn nữa người cũng sẽ không đi tổ chức thứ này.

Nguyên nhân sâu xa của mọi chuyện có lẽ đều nằm ở người cha chưa từng gặp mặt.

Nhưng Tống Kim Dân cũng đã đến cấp A rồi, trình độ của ông ta sẽ là cái gì chứ?

Lắc lắc đầu, Lâm Dật không muốn tiếp tục nghĩ nữa.

Chuyện trước mắt quá phức tạp, chỉ có thể đi một bước xem một bước, làm từng bước một.

Cuối cùng mục đích của mình chính là người áo đen kia!

Về phần những chuyện khác, đều không quan trọng.

Sau khi đứng dậy duỗi eo, Lâm Dật từ phòng vệ sinh đi ra ngoài, Kỷ Khuynh Nhan đang ngủ say, nhưng tư thế lại không thế nào tao nhã được, hai phần ba cái giường đều bị cô ấy chiếm giữ.

Ai ——

Lâm Dật thở dài, ngày hôm qua bị âm một lần, hôm nay lại cũng bị sáo lộ, thực sự là rất xin lỗi cô ấy.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1589: Tâm Tư Kín Đáo Của Jeffrey.

Chương 1589: Tâm Tư Kín Đáo Của Jeffrey.

Trở về bên giường, Lâm Dật vỗ vỗ mông Kỷ Khuynh Nhan, người sau hướng về bên cạnh cọ xát, nhường chỗ cho Lâm Dật, cũng không hề có ý muốn rời giường.

Lâm Dật trở lại ngủ một giấc, đến khoảng chín giờ sáng, hai người mới kéo lưng mỏi rời giường.

"A!"

Lâm Dật đang định xuống giường, chợt nghe thấy tiếng hét của Kỷ Khuynh Nhan, làm anh sợ hết hồn.

"Làm sao vậy, giật cả mình."

Kỷ Khuynh Nhan cầm thoại di động, tóc tai bù xù, ánh mắt mê man.

"Dì rủ em hôm nay đi dạo phố."

"Đi dạo phố mà thôi, em có cần ầm ĩ như vậy không."

"Nhưng tám giờ dì nhắn cho em, em hơn chín giờ mới đọc, dì ấy có khi nào nghĩ em là một người lười thích ngủ nướng không? Thực sự không để lại được ấn tượng tốt rồi."

Lâm Dật:...

Tưởng xảy ra chuyện lớn gì chứ, không nghĩ tới là chút chuyện vặt vãnh.

Coi như là muốn lo lắng, cũng không đến lượt cô ấy.

Lương Nhược Hư mới càng cần phải lo lắng mới đúng.

"Được rồi, em đừng mẫn cảm như vậy, làm như gia đình của anh là hoàng thân quốc thích vậy, không có nhiều quy củ như vậy đâu."

Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi, "Vậy cũng không được, em phải đem chuyện này giải thích rõ ràng. Liền nói nguyên nhân là do anh, sau nửa đêm mới ngủ, cái nồi này anh nhất định phải đội."

"Được được được, anh đội." Lâm Dật dở khóc dở cười nói.

Sau khi thống nhất ý kiến, Kỷ Khuynh Nhan gửi tin nhắn cho Tần Ánh Nguyệt, hẹn gặp nhau ở cổng Dubai Mall vào lúc 11 giờ trưa, hai người cùng nhau ăn cơm trưa.

Sau khi sửa soạn xong, hai người ngồi trực thăng trở về Dubai.

Trên bầu trời, nhìn qua hòn đảo nhỏ tráng lệ thuộc về mình, nỗi lòng thật lâu khó mà bình phục.

Đợi về sau về hưu, đúng là có thể cùng với Lâm Dật cùng nhau tới đây dưỡng lão.

Hơn nữa lúc nghỉ phép du lịch cũng có thể tới đây, ngẫm lại cuộc sống như thế cũng làm người ta chờ mong.

Lâm Dật cũng giống như Kỷ Khuynh Nhan, thưởng thức cảnh sắc của hòn đảo.

Nhưng anh cũng không biết rằng đối thủ cũ của mình Jeffrey cũng đang ở cùng một vùng biển với anh.

...

Trên đảo Cọ, một căn biệt thự không hề bắt mắt chút nào.

Sau khi trải qua chuyện tối ngày hôm qua, lần đầu tiên Jeffrey rời khỏi đảo 41.

Khả năng quan sát của anh ta nói cho anh ta biết, người bí mật theo dõi Burt có thể đã biết được gì đó.

Mặc dù đối phương, khả năng không phải nhắm vào mình, nhưng vẫn là nên chuẩn bị tâm lý trước!

Bởi vì đối phương là người Trung Quốc!

Cả ba cấp dưới của anh, tất cả đều mất tích không có một chút tin tức gì. Trong đó có Jimmy với Paul đều có liên quan đến lữ đoàn Trung Vệ của Trung Quốc!

Còn lại Eliza cũng đã mất tích khi làm nhiệm vụ ở đảo quốc.

Ở một khía cạnh nào đó, lữ đoàn trung vệ của Trung quốc với gia tộc Mitsui đảo quốc Mitsui đều đứng sau chuyện này!

Mà người theo dõi SchuBert còn là một người phụ nữ Trung Quốc.

Căn cứ vào những nguyên nhân này, Jeffrey trước tiên chọn rời khỏi đảo 041, đi tới đảo Cọ nơi thích hợp để ẩn núp.

Ngoài ra, Jeffrey cũng đã nói với Schubert tương kế tựu kế, bởi vì anh không muốn dễ dàng buông tha người phụ nữ kia!

Bởi vậy có thể thấy được, âm mưu của Jeffrey nặng cỡ nào!

"Thủ lĩnh, chúng tôi đã tra ra được một ít thông tin của cô ta, nhưng rất hạn chế."

Ngay lúc Jeffrey đang suy nghĩ về những chuyện này, một tên thủ hạ đến báo cáo nói.

"Nói." Jeffrey cũng không có nổi giận, vẻ mặt u ám khi nói.

"Chúng tôi chỉ biết cô ta tên là Jessica, người Mỹ gốc Hoa, cha mẹ đều làm việc ở Trung Quốc, nhưng cụ thể làm cái gì thì không biết. Đây là hình của cô ta, đánh giá cách cô ta ăn diện, trong nhà điều kiện hẳn là rất tốt, này là hình của cô ta."

Nhìn tấm hình do thủ hạ của mình đưa Jeffrey cũng không có biểu cảm gì.

"Sau đó thì sao, chỉ điều tra được như vậy?"

"Đúng vậy, chỉ có nhiều đó."

Nhìn bức ảnh chụp Ninh Triệt, vẻ mặt của Jeffrey ngày càng âm trầm.

Mặc dù không điều tra được những thông tin khác, nhưng bản thân này là tin tức quan trọng.

Với năng lực tình báo của thủ hạ mình, thời gian mặc dù chỉ có một buổi tối cũng có thể điều tra chi tiết nội tình của một người.

Nhưng bây giờ, lại chỉ tra được chút thông tin này. Điều này đủ để chứng minh, thân phận của cô ta đã được xử lý bảo mật!

Mà ở một quốc gia như Trung Quốc, người bình thường cũng không có loại đãi ngộ như vậy.

Jeffrey thầm nghĩ.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, người phụ nữ này có thể là người của lữ đoàn Trung Vệ!

Nhưng mà cũng không quan trọng, mặc kệ thân phận thật sự của cô ta là gì, mục đích là gì, chỉ cần giết đi là được.

"Thông báo cho Schubert, hẹn người phụ nữ này đi, tôi muốn xử lý cô ta."

"Chúng tôi bây giờ liền đi."

"Lần này tôi sẽ đi với các cậu." Jeffrey nói:

"Người phụ nữ này thân phận không bình thường, chỉ bằng dựa vào các cậu, sợ sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn."

Mặc dù Schubert đối với Jeffrey rất tôn trọng, nhưng anh vẫn chưa hoàn toàn chiếm được vị trí thống lĩnh.

Trong lòng anh ta, cực lực hy vọng buổi đấu giá lần này có thể thành công tiến hành, như vậy mình mới có vốn khởi nghiệp làm ăn.

Cho nên chuyện này, không thể có bất kỳ sai lầm nào!

Nếu như phát hiện có điều gì không ổn, mình có thể đúng lúc rút lui, nếu cứ để những người bình thường này đi qua thì có khả năng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn với sai lầm.

Phải tự mình điều khiển chuyện này mới được!

Không tới một giờ, máy bay trực thăng đã đáp xuống đường băng của Burj Al Arab, sau đó hai người lái xe đến trung tâm mua sắm Dubai Mall để gặp mặt Tần Ánh Nguyệt.

"Dì chắc chờ lâu rồi." Kỷ Khuynh Nhan áy náy kéo cánh tay Tần Ánh Nguyệt, "Ngày hôm qua con ngủ muộn, cho nên buổi sáng dậy trễ, nhìn thấy tin nhắn của dì thì cũng đã quá trễ."

"Không sao, các con người trẻ tuổi dậy trễ, không giống chúng ta." Tần Ánh Nguyệt cười nói: "Dì cũng là nhàn rỗi không có việc gì, muốn tìm con cùng đi dạo chơi, mua chút quần áo gì gì đó. Con giúp dì chọn, nhất định có thể hơn với kiểu dáng mạnh mẽ của dì."

Vừa nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, Kỷ Khuynh Nhan vừa thẹn lại túng quẫn.

"Ai nha, con ngày hôm qua chỉ là tùy tiện nói một chút, dì cũng đừng chê cười con."

"Được được được, dì không nói nữa."

Tần Ánh Nguyệt hài lòng cười rộ lên, "Vừa vặn đến giờ trưa rồi, chúng ta cùng nhau đi ăn trưa, buổi chiều lại đi dạo phố."

Nói xong, Tần Ánh Nguyệt nhìn Lâm Dật, "Buổi chiều con không cần đi cùng, nếu không chúng ta đi dạo phố cũng không được thoải mái."

"Như vậy sao được, con còn phải đi theo giỏ xách chứ."

"Ai nha, hôm nay không cần anh đi cùng, vừa vặn anh không muốn đi dạo phố, em cho anh tự do một buổi chiều đấy." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Giống như dì đã nói, anh đi theo nhìn em với dì, em với dì cũng không được thoải mái lắm."

"Vậy được, anh tự mình sắp xếp vậy."

Tần Ánh Nguyệt đứng ở một bên, trong lòng không nhịn được cười trộm, thực sự là cô gái ngốc mà.

Dưới sự dẫn dắt của nhạc nhẹ, ba người họ tới một nhà hàng ba sao Michelin gần đấy.

Các món ăn chính chủ yếu là món Trung Đông, rất có đặc sắc địa phương.

Bất kể có thể thích ứng được với khẩu vị ở đây hay không, nếu đã đi tới đây rồi thì đương nhiên phải trải nghiệm một lần.

Với bữa tối hôm qua, không khí trong bữa ăn hôm nay tốt hơn rất nhiều.

Với sự nỗ lực không ngừng của Kỷ Khuynh Nhan, quan hệ của hai người hình như cũng kéo lại gần một ít.

Trong bữa ăn, thừa dịp thời gian Kỷ Khuynh Nhan đi phòng vệ sinh, Tần Ánh Nguyệt nhìn Lâm Dật nói:

"Cuộc bán đấu giá này, nhà đấu giá Phú Tô Bỉ với một doanh nhân tên là Jeffrey phối hợp tổ chức."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1590: Lái Xe Chỉ Là Tài Lẻ

Chương 1590: Lái Xe Chỉ Là Tài Lẻ

“Jeffrey?”

Nghe thấy cái tên này, Lâm Dật lập tức sững sờ một lúc.

Đây không phải là lão đại của công ty Hắc Kim sao?

Tần Ánh Nguyệt gật gật đầu: “Nghe nói đó là một người rất không sạch sẽ, nhưng gần đây gặp phải chút phiền phức nên ông ta đã lấy toàn bộ quặng Bass trong tay ra rồi.”

Mặc dù Lâm Dật nói không cần Tần Ánh Nguyệt giúp đỡ, nhưng một người mẹ như bà ấy không quan tâm nhiều như vậy, con trai của mình cần giúp đỡ, bà ấy sẽ dốc toàn sức lực, động lực lớn nhất cho thằng bé.

Mà tin tức Tần Ánh Nguyệt cung cấp cũng khiến suy nghĩ của Lâm Dật sáng tỏ.

Ba vị đại tướng cấp dưới của Jeffrey đều trực tiếp hoặc gián tiếp bị mình giết hại.

Nói cách khác, bây giờ ông ta chỉ có cái vỏ tư lệnh, cùng lắm có vài tên lính linh tinh, vậy nên ông ta phải lấy hết tài sản của bản thân ra để chuyển thành tiền mặt, hoàn thành kế hoạch bùng dậy trở lại như ngày xưa.

Đây là suy nghĩ logic hợp lý, không còn chỗ nào nghi ngờ được nữa.

Thế nhưng trong chuyện này vẫn còn có một điều thắc mắc mà Lâm Dật không có giải đáp được.

Cho dù là Jeffrey hay nhà đấu giá Fusubi, bọn họ đều không có thực lực tuyệt đối để che mắt tất cả những người trên toàn thế giới đang nhìn chằm chằm.

Bọn họ làm thế nào để bảo mật chuyện này tuyệt đối như vậy?

Xem ra chỉ có thể đợi tin tức bên phía Ninh Triệt.

“Con sẽ đến buổi bán đấu giá tối nay chứ?” Tần Ánh Nguyệt hỏi.

“Không nhất định, con không có hứng thú với quặng Bass, vả lại phía trên cũng không có yêu cầu con làm gì, chỉ là nghe ngóng một chút tin tức liên quan đến chuyện này mà thôi.”

Tần Ánh Nguyệt còn muốn nói gì nữa nhưng ngay lúc này Kỷ Khuynh Nhan từ trong nhà vệ sinh đi ra, bọn họ không tiếp tục nói về đề tài này nữa.

Bởi vì buổi chiều phải ra ngoài đi dạo phố, không đến một tiếng đồng hồ ba người đã ăn xong bữa cơm, sau đó mỗi người đi một ngả.

Một mình trở lại xe, Lâm Dật gọi điện thoại cho Lục Dĩnh.

“Tình hình thế nào rồi? Đối phương có động tĩnh gì không?”

Sau khi tấn công vào hệ thống an ninh mạng của khách sạn Burj al-Arab, công việc theo dõi này giao lại cho Lục Dĩnh.

Chuyện liên quan đến phương diện này, Lâm Dật đều kết nối với cô ấy.

“Vẫn giống như trước đấy, hôm trước sau khi bọn họ ra khỏi khách sạn vẫn luôn không quay lại, chắc đã đổi khách sạn khác rồi.”

Khoảng thời gian mấy ngày trước, Lâm Dật luôn phái người theo dõi camera của khách sạn.

Nhưng kể từ lúc nhìn thấy người đó bên ngoài khách sạn thì không còn xuất hiện trong khung hình camera của khách sạn thêm lần nào nữa.

“Tôi biết rồi, tiếp tục theo dõi đi, nếu như có tin tức báo tôi ngay lập tức.”

“Vâng.”

Mặc dù anh tiếp tục sắp xếp công việc rồi nhưng Lâm Dật cũng không ôm hy vọng về chuyện này.

Đồng thời trong lòng anh càng có khẳng định, cái người kì quái đó chắc chắn là người áo đen không thể sai được.

Người đó không thể nào biết được chuyện anh phái người đi theo dõi.

Nguyên nhân duy nhất có thể giải thích chính là người đó cũng nhận ra mình, nhằm tránh rắc rối không cần thiết nên đã rời khỏi khách sạn Burj al-Arab rồi.

Mà hiện giờ phương thức duy nhất tìm được anh ta chính là tìm đến vật đấu giá tại nhà đầu giá Fusibi, cứ há miệng chờ sung là được rồi.

Bởi vì Lâm Dật có một dự cảm, anh ta nhất định nhắm vào chuyện này nên mới đến đây!

Nghĩ tới đây, Lâm Dật lại gọi điện thoại cho Ninh Triệt.

“Bây giờ chị đang ở đâu? Tiện gặp mặt không?”

“Cậu đã xử lý xong bạn gái cậu rồi à?”

“Bị tôi đuổi đi chỗ khác rồi.”

“Vậy thì tốt, tôi ở phòng 2608 Atlantis, phòng thuê rất ổn, chỉ đợi cậu đến thôi, hoan nghênh cậu đến hẻm nhỏ này.”

Mẹ nó! Cái câu hoan nghênh đến hẻm nhỏ này được đấy chứ!

Sau khi biết được vị trí của Ninh Triệt, Lâm Dật tắt cuộc gọi, lái xe về phía khách sạn Atlantis.

Khách sạn Atlantis tọa lạc trên hòn đảo Palm nổi tiếng.

Mặc dù khách sạn này không có danh tiếng lớn như khách sạn Burj al-Arab, nhưng phong cảnh xung quanh của khách sạn lại đẹp hơn khách sạn Burj al-Arab một chút.

Thiết kế bên ngoài cũng không tràn ngập cảm giác hiện đại giống như khách sạn Burj al-Arab.

Nơi đây giống một tòa lâu đài thời trung cổ, càng thêm phần phong thái khí phái tác động mạnh lên thị giác của con người, vả lại cũng không nhỏ như khách sạn Burj al-Arab.

Dựa vào địa chỉ Ninh Triệt cung cấp, Lâm Dật đến phòng 2608.

Ting ting ting!

“Đến đây!”

Giọng nói vui mừng của Ninh Triệt truyền tới, rất nhanh cánh cửa được mở ra.

Lúc này Ninh Triệt đang mặc một chiếc váy ngủ bằng ren màu đen, đôi chân thon dài lộ ra bên ngoài, bên ngoài mặc một chiếc áo khoác lụa mỏng manh, trông vô cùng quyến rũ.

“Nào nào nào, mau vào đi, đợi cậu cả nửa ngày rồi.”

Không thể đợi thêm nữa, Ninh Triệt kéo Lâm Dật vào trong, đồng thời xoay mấy vòng tại chỗ.

“Thế nào, biết cậu sẽ đến nên tôi đặc biệt thay chiếc váy nhỏ này đấy.”

“Nói thật nhé, bạn gái của tôi không có rộng lượng như chị.”

“Vì vậy mới nói, nếu như cậu có thời gian vẫn nên tiêu pha trên người của tôi tốt hơn.”

“Được rồi, trước tiên đừng nói những thứ này.” Lâm Dật nói tiếp:

“Tình hình bên chị thế nào rồi? Có tiến triển gì không?”

“Bà nó, đừng nhắc đến nữa.” Ninh Triệt châm điếu thuốc, hùng hùng hổ hổ nói:

“Cái lão già đó chỉ nghĩ chiếm lợi ích của tôi thôi, không để lộ ra một chút xíu nào cả, thế nhưng tôi có thể đoán được một chút, thứ bày ra bán đấu giá lần này hình như không ở Dubai, chắc cần phải đợi đến trước khi buổi đấu giá bắt đầu mới được vận chuyển đến.”

“Xác định không?”

“Nắm chắc bảy mươi phần trăm.” Ninh Triệt nói tiếp:

“Hồi sáng, ông ta nói với tôi chiều nay phải đi ra ngoài một chuyến, không cách nào ở bên tôi, sau đó tôi hơi thăm dò một chút, nói với ông ta, chỉ cần buổi chiều cùng tôi đi dạo phố mua sắm, buổi tối tôi sẽ ngủ với ông ta, nhưng ông ta vẫn từ chối. Từ chuyện này có thể thấy việc buổi chiều này rất quan trọng với ông ta.”

Lâm Dật: "…"

"Cái lý do này của chị lại có chút căn cứ đấy."

"Đó là điều đương nhiên, mê lực của chị đây vẫn dùng rất tốt đấy."

"Thế nhưng tôi nghe ngóng được một tin tức quan trọng." Lâm Dật nói tiếp:

"Trụ chính của nhà đấu giá Fusubi là công ty Hắc Kim của Jeffrey."

Nghe được tin tức này, Ninh Triệt vô cùng ngạc nhiên.

Cô ấy chưa từng nghĩ đến người của hai bên sẽ bắt tay với nhau.

"Tin tức chính xác không?"

"Vô cùng chính xác." Lâm Dật nói tiếp:

"Chắc chắn ông ta đã lấy hết gia sản của mình ra rồi, ông ta chuẩn bị dựng lại giang sơn."

Trầm mặc một lúc, Ninh Triệt nói:

"Nếu như có thể tìm được Jeffrey thì có đột phá mới rồi, công ty Hắc Kim hiện giờ chỉ còn lại một mình ông ta, nếu chúng ta xử lý được ông ta, cái tổ chức này không có bất cứ uy hiếp nào nữa, vả lại chuyện này cũng sẽ có lợi ích vô cùng lớn với việc xây dựng mạng tình báo của chúng ta."

"Vấn đề nằm ở chỗ này đây." Lâm Dật nhún vai: "Chúng ta vốn dĩ không biết ông ta đang ở đâu."

"Chuyện này có chút khó làm rồi."

Ninh Triệt cũng bắt đầu trầm mặc: “Thế nhưng tôi có lắp đặt thiết bị theo dõi ở trên người của Schubert. Một khi phát hiện ông ta có hành tung đáng ngờ, chúng ta có thể tổ chức hành động rồi.”

Bây giờ, hai người đều đã ngầm thừa nhận trong hội đấu giá lần này chắc chắn sẽ có sự xuất hiện của quặng Bath.

Đây không thể nào là tin tức giả được, nếu không người của Fusubi cũng không thể cẩn thận quá mức như vậy.

Phí công phí thời gian không có bất cứ lợi ích gì với bọn họ.

Reng reng reng!

Chính vào lúc này, điện thoại của Ninh Triệt reo lên, cô ấy vội vàng ra hiệu im lặng.

“Cái lão già háo sắc đó gọi cho tôi, cậu đừng lên tiếng.”

Nói xong, Ninh Triệt nhận cuộc gọi, nũng nịu nói:

“Anh yêu, cuối cùng anh cũng nhớ đến em rồi.”

“Được ạ, em sẽ đến đúng giờ.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1591: Người Thông Minh Đánh Cờ

Chương 1591: Người Thông Minh Đánh Cờ

“Đây là thế nào vậy, làm cho tôi nổi hết da gà luôn rồi.”

“Cậu thì hiểu cái gì, đối với loại già mà háo sắc này phải dùng chiêu trò như vậy, dáng vẻ làm nũng điệu đà thế này ăn đứt mấy người nước ngoài như bọn họ.”

“Đợi sai khi Lưu Hồng về hưu, tôi chắc chắn sẽ giơ cả hai chân đề cử chị lên làm chủ nhiệm của lữ đoàn Trung Vệ.”

“Đợi anh ta về hưu thì không biết đến bao giờ.”

“Nhanh thôi, anh ta ngày ngày thức đêm chơi game, bình thường cũng không sinh hoạt XX, chưa đến mấy ngày sẽ đột quỵ mà chết, vị trí chủ nhiệm Ninh đã ở trong tầm tay của chị rồi.”

“Xác định?”

“Tôi là bác sĩ chuyên nghiệp đấy, nói anh ta chết lúc nào thì chết lúc đó, tin tưởng tôi không sai.”

“Mong rằng mọi chuyện tốt đẹp như lời nói của cậu.” Ninh Triệt vén tóc lên, nói:

“Cái lão già háo sắc đó hẹn tôi một tiếng nữa đến nhà hàng Flair ăn cơm, tôi phải chuẩn bị một chút.”

“Không phải chị nói chiều nay ông ta cần ra ngoài sao, thế nào còn hẹn chị đi ăn cơm chứ?”

“Ông ta nói hành trình của mình bị lùi lại rồi, rảnh ra được một tiếng để đi ăn cơm với tôi, tôi phải lợi dùng cơ hội này moi ra lời của ông ta, nói không chừng sẽ có thu hoạch đó.”

“Có thu hoạch thì có thu hoạch, nhưng chị dùng ánh mắt kiểu đó nhìn tôi làm gì?”

“Tôi tính toán một chút trừ đi thời gian chuẩn bị và đi đường còn có thể dư ra nửa tiếng đồng hồ, có thể nhân khoảng thời gian này làm một trận không?”

“Móa, mẹ nó chị đang nói ai chứ, chị coi tôi là bạn trai cũ của Khưu Vũ Lạc, nửa tiếng đã xong việc à?”

Ninh Triệt cười lớn bất chấp hình tượng, đến cả thứ trước ngực cũng nẩy tưng tưng lên còn mạnh hơn sóng biển ở bên ngoài.

“Vậy bao nhiêu năm cô ấy đã vất vả rồi, nhưng với tôi mà nói như vậy đủ dùng, thôi thì cậu vất vả một chút, thuận theo ý của tôi đi.”

Nói xong, Ninh Triệt đứng ở bên cạnh ban công, quay lưng với Lâm Dật, vén váy ngủ lên.

“Bắt đầu nhanh đi, đừng lãng phí thời gian nữa.” Ninh Triệt quay đầu lại, mặt mày tỉnh bơ nói:

“Dựa vào năng lực của cậu, nếu như thêm chút lực, tôi có thể hoàn thành hai trận trong ba mươi phút đấy.”

“Xem ra hôm nay là một trận chiến khó khăn rồi.”

“Biết là được.”

Nửa tiếng sau, Ninh Triệt mãn nguyện đi vào phòng vệ sinh, ngược lại Lâm Dật không lên không xuống.

Sau khi kết thúc việc bên đây phải bù lại trận lần này mới

được.

“Không phải lúc trước chị nói có gắn thiết bị theo dõi ở trên người Schubert sao, ở đâu có thể nhìn thấy hành tung của ông ta?”

Cánh cửa phòng vệ sinh không khóa, không ảnh hưởng tới giao tiếp của hai người.

“Trên điện thoại của tôi có phần mềm GPS, cậu mở ra thì có thể nhìn thấy.”

Lâm Dật biết phần mềm GPS này.

Phần mềm này trăm phần trăm là hàng nội địa của quân sự, người bình thường cơ bản không tìm được chỗ tải về.

Lấy điện thoại của Ninh Triệt ra, Lâm Dật mở GPS, nhìn thấy bản đồ quỹ đạo hành tung của Schubert.

Công năng của phần mềm vô cùng mạnh, không chỉ có thể tra ra quỹ đạo hành tung của người bị theo dõi, còn có thể định vị thời gian thực của thời gian lúc trước, tiện cho việc phân tích tình hình của nghi phạm.

Lâm Dật theo dõi mười mấy phút, từ sau khi Ninh Triệt lắp đặt thiết bị theo dõi trên người ông ta đến giờ, quỹ đạo hành tung của Schubert đều vô cùng bình thường.

Đa số thời gian của ông ta đều dừng lại trong khu vực thành phố Dubai, chỗ đi đến cũng đều là nơi công cộng, không có bất cứ địa điểm nào khả nghi.

Nhưng Lâm Dật phát hiện quỹ đạo hành tung của Schubert vào tối hôm qua có chút khác thường.

Thế mà xuất hiện ở trên mặt biển, không hề nghi ngờ gì nữa, chắc chắn ông ta đã lên một hòn đảo nào đó trên biển rồi.

Lâm Dật đoán ra đường đi hành tung của Schubert rất chính xác.

Chắc chắn ông ta giống với mình rồi, đến một hòn đảo nào đó để đón lễ.

Nhưng đến đẳng cấp như ông ta, đón không phải là lễ giáng sinh, mà còn ở trên hòn đảo nhỏ đó chơi như thế nào thì phải dựa vào nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí(*) rồi.

(*)Người nhân thấy vậy gọi là nhân, người trí thấy vậy gọi là trí, cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau, mỗi người mỗi ý.

Đúng vào lúc Lâm Dật chuẩn bị từ bỏ phân tích đường đi này thì anh lại phát hiện có một chỗ không đúng.

Dựa theo thời gian hiển thị trên đường đi, Schubert không phải trở về vào sáng ngày hôm sau.

Mà ông ta ở trên hòn đảo không đến một tiếng đã quay lại Dubai rồi.

Hành động này cực kỳ khác thường.

Người phụ trách của buổi bán đấu giá tốn hết sức lực đi đến một hòn đảo nhỏ, nhưng không đến một tiếng đồng hồ đã quay ngược về, cho dù ông ta là một gã đàn ông ba giây cũng không thể nào chỉ ra trong một khoảng thời gian ngắn như vậy.

Chắc chắn ông ta đã đi gặp người nào đó rồi.

Mà người ông ta gặp rất có khả năng liên quan tới hội đấu giá lần này.

Đột nhiên biểu cảm của Lâm Dật khựng lại, dường như anh đang nghĩ tới cái gì đó.

Buổi đấu giá vào tối nay là Jeffrey liên kết với nhà đấu giá Fusubi cùng tổ chức.

Vậy người ông ta đi gặp rất có khả năng là Jeffrey!

Mặc dù chỉ là phỏng đoán của bản thân anh, nhưng Lâm Dật nhận thấy vẫn nên đề phòng một chút.

Ngón tay của anh không ngừng gõ lên màn hình, âm thanh cạch cạch cạch vang lên rất có nhịp điệu.

Giả dụ người Schubert gặp là Jeffrey, vậy lý do bọn họ gặp mặt chắc chắn chỉ có hai khả năng.

Một khả năng là bàn giao thuận lợi, ông ta bình an vô sự rời đi.

Nhưng còn có một loại khả năng rất nhỏ khác chính là hành động của Ninh Triệt đã bị phát hiện, nhưng đối phương không lên tiếng, mà lựa chọn tương kế tựu kế(*).

(*)Tương kế, tựu kế là biết rõ và lợi dụng mưu kế của đối phương để lập ra kế của mình đánh lại.

Bản thân Lâm Dật cũng biết tỷ lệ xảy ra chuyện này vô cùng thấp, thậm chí có thể nói là bản thân phỏng đoán ra mà thôi.

Bình thường không làm chuyện trái lương tâm, đêm xuống không sợ quỷ gõ cửa.

Lâm Dật có thể có suy nghĩ như vậy vì anh dựa vào tâm trạng như thế này.

Chỉ cần bản thân làm chuyện xấu, tất nhiên sẽ có khả năng bị phát hiện, chỉ là xác suất không giống nhau mà thôi.

“Nghĩ cái gì vậy? Ngay cả tôi bước ra rồi mà cậu cũng không phát hiện?”

Chính vào lúc Lâm Dật đang suy nghĩ vài vấn đề, phát hiện Ninh Triệt đã tắm gội xong từ trong nhà tắm đi ra.

Chiếc khăn tắm quấn lấy thân hình cao ráo đẫy đà, lộ ra vẻ đẹp vừa hoang dã lại vừa khoa trương.

“Schubert hẹn chị ăn cơm ở đâu?”

“Nhà hàng Flair, nghe nói đó là một nhà hàng kiểu tây, hình như hương vị cũng không tồi.”

“Tôi có cảm giác không lành. Đợi chút lúc ăn cơm chị phải cẩn thận một chút, bữa cơm này có thể không đơn giản như thế.”

Biểu cảm của Ninh Triệt cũng trở nên nghiêm túc, khả năng quan sát của Lâm Dật trước giờ luôn rất nhạy bén, lời nói của anh nhất định phải nghe một cách nghiêm túc.

“Ý của cậu là lão già Schubert đó đang lừa gạt tôi?”

“Tôi vẫn chưa thể khẳng định, nhưng cứ cảm thấy bữa cơm này không phải chỉ là ăn cơm đơn thuần.”

“Tôi biết rồi.”

Ninh Triệt tin tưởng Lâm Dật một trăm phần trăm, anh đã nói như vậy rồi, tất nhiên chuyện này không phải nói nhảm.

Với cả vào lúc này phải cẩn thận một chút cũng không sai.

“Đợi chút phải hành động thế nào, hai chúng ta cùng đi sao? Có lẽ camera trong khách sạn đều không an toàn.”

“Có lẽ lúc tôi đến đây đã bị bại lộ thân phận rồi, không cần thiết phải ẩn nấp nữa, nhưng chúng ta vẫn nên ngụy trang một chút.” Lâm Dật trầm giọng nói.

“Ngụy trang thế nào?”

Lâm Dật xoa xoa hai ngón tay, Ninh Triệt hiểu ngay.

“Tuy rằng tôi chưa từng tìm, nhưng để diễn loại kịch này thì vấn đề không lớn.”

“Thay quần áo nhanh đi, bây giờ bắt đầu hành động.”

“Được thôi.”

Ninh Triệt không có ý tránh mặt Lâm Dật, phóng khoáng thay quần áo trước mặt anh.

Nhưng Lâm Dật lại không có tâm tư để thưởng thức phong cảnh cơn sóng mãnh liệt này, toàn bộ tinh thần của anh đều đang chú tâm vào chuyện tính toán chi tiết, lo sợ mình sẽ bỏ sót chỗ nào.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1592: Xung Đột Bắt Đầu

Chương 1592: Xung Đột Bắt Đầu

Mọi thứ đều đã chuẩn bị ổn thỏa, hai người lần lượt đi ra ngoài.

Cách ăn mặc của Ninh Triệt nhìn tương đối hiền thục hơn bình thường rất nhiều.

Mái tóc mềm mại được búi lên, trên người cô ấy mặc một chiếc váy hoa nhỏ màu xanh đen dài đến tận mắt cá chân.

Kiểu trang điểm như phụ nữ trưởng thành này hoàn toàn không phải là phong cách của Ninh Triệt.

Nhưng lần này không phải là bữa cơm bình thường, Ninh Triệt không mặc mấy bộ trang phục táo bạo, bởi vì như thế không tiện ẩn giấu.

Nếu không cây súng buộc ở trên đùi sẽ bị bại lộ ra ngoài.

Thế nhưng cho dù có thay đổi phong cách vẫn có thể thấy được vẻ đẹp yêu kiều ở trên người Ninh Triệt,.

Dù cô ấy có mặc váy dài hiền thục, nhưng không thể che hết vẻ quyến rũ động lòng người từ trong xương cốt.

Nếu trang điểm kiểu này đi ra ngoài không có người ngoảnh lại nhìn thì người đi đường tuyệt đối mù mắt rồi.

“Anh cầm lấy số tiền này đi, biểu hiện lúc nãy khá đấy.”

Ninh Triệt đưa một xấp tiền ra, Lâm Dật cười híp mắt nhận lấy.

Diễn kịch vô cùng nhập vai.

Hai người cười cười nói nói bước vào thang máy, sau đó đàng hoàng bước ra khỏi khách sạn.

Đứng trước cửa lớn, chọn vị trí cách xa phạm vi camera, Ninh Triệt nói: “Như vậy được rồi chứ.”

Lâm Dật gật gật đầu: “Cái thứ để phòng thân đã giấu kỹ rồi chứ, chúng ta chia ra hành động.”

“Cậu cũng chú ý an toàn.”

Dặn dò nhau một câu, hai người chia nhau ra bắt xe, đi về hai hướng khác nhau.

…

Nhà hàng Flair là nhà hàng kiểu tây, rất có tiếng tăm tại nơi này.

Rất nhiều nhà giàu có sau khi đến Dubai đều sẽ đến đây ăn một lần.

Nhưng lúc này bên trong nhà hàng Flair lại không có một người thực khách nào, dường như hôm nay nhà hàng không có ý muốn mở cửa cho người ngoài vào.

Trong nhà hàng, trước một bàn ăn, Jeffrey và Schubert ngồi ở hai bên, ở trước mặt bọn họ là một màn hình tivi, trên đó đang phát chính là hình ảnh của Lâm Dật và Ninh Triệt được lấy từ trong camera.

“Ông Schubert, người phụ nữ mà ông quen biết này hình như không phải là người tuân thủ chuẩn mực đạo đức của phụ nữ, sau khi ông rời đi mà cô ta còn tìm người đàn ông khác đến.”

“Cái thứ khốn nạn này.” Schubert chẳng quan tâm lắm mắng một câu: “Nhưng tôi cũng không coi cô ta ra cái gì, chỉ chơi đùa một chút mà thôi.”

“Ông có thể nghĩ như này là tốt nhất, hy vọng ông có thể phối hợp với tôi, dẫn cô ta rời đi.”

“Yên tâm, tôi nhất định sẽ làm được chuyện đã đồng ý với ông.” Schubert nói tiếp:

“Ngược lại là ông đấy. Sau khi giúp ông làm xong chuyện này, tôi cũng hy vọng ông có thể tuân thủ lời hứa, nói cho tôi biết vị trí của số vật phẩm bán đấu giá đó, đây là giới hạn cuối cùng của tôi.”

“Yên tâm, tôi cũng rất quan tâm lần hợp tác này, tôi sẽ không lừa gạt các người đâu.” Jeffrey châm điếu xì gà, nói tiếp:

“Bọn họ đã ra ngoài rồi, chắc rất nhanh sẽ tới đây, tôi rời đi trước, hy vọng ông sẽ không xảy ra sai lầm.”

“Yên tâm, trong lòng tôi có tính toán.”

Bàn giao một câu, Jeffrey thản nhiên rời đi, trong nhà hàng ngoại trừ nhân viên phục vụ thì chỉ còn lại một mình Schubert.

Khoảng tầm hai mươi phút sau, Ninh Triệt chậm rãi bước vào trong.

Vốn dĩ cô ấy còn nghĩ rằng ở đây sẽ có không ít người dùng bữa, như vậy cho dù xảy ra chuyện cũng có người yểm hộ.

Thế mà lúc này cô ấy phát hiện không có một người nào, điểm này quá kỳ quái rồi, hoàn cảnh này không hề tốt cho mình.

“Anh yêu, tại sao ở đây không có một người nào vậy?” Ninh

Triệt đi về phía Schubert, nũng nịu nói.

“Bởi vì anh muốn đơn độc mời em ăn cơm, không muốn để người khác làm phiền nên đã bao trọn chỗ này rồi.”

“Anh thật sự quá tuyệt rồi.” Ánh mắt Ninh Triệt đầy dụ dỗ, nói:

“Em thích chính là thích cái tính lãng mạn này của anh đấy.”

Schubert ôm vòng qua eo của Ninh Triệt: “Chúng ta ăn cơm trước đã, một lát nữa anh còn có việc khác phải làm, đợi bận xong việc của hôm nay anh sẽ có thời gian ở bên em rồi.”

“Đây là do anh nói đó nhé, nếu anh nói lời không giữ lời, sau này em sẽ không để ý đến anh nữa.”

“Đương nhiên, anh có lúc nào lừa dối em đâu.”

Schubert giả bộ rất giống, Ninh Triệt không hề phát hiện ra chút khác thường nào từ trên mặt của ông ta.

Tiếp đó, Schubert đẩy quyển menu sang, nói: “Em chọn món trước đi, anh đi vệ sinh một chút.”

Hửm?

Ninh Triệt mẫn cảm nhận ra có chút không ổn.

Đây không phải giống như việc đi ăn quán ven đường với Lâm Dật nên không cần chút quy tắc nào.

Trong tình huống như thế này, mình gọi món, cái lão già háo sắc Schubert này lại muốn đi nhà vệ sinh. Chuyện này rất không bình thường.

Cho dù thật sự con người có ba việc gấp(*), cũng nên là gọi xong món rồi đi, điều này không phù hợp nghi lễ trong bữa ăn.

(*)người có ba việc gấp là đại tiện, tiểu tiện, và đánh rắm không thể nhịn được.

Tuy rằng lực quan sát của Ninh Triệt không mạnh bằng Lâm Dật, nhưng cũng không kém.

Ít nhất Schubert vẫn thiếu chút điêu luyện.

“Anh yêu, em cũng muốn đi cùng anh.”

Sức mặt Schubert hơi thay đổi, nhưng cũng chỉ thoáng qua mà thôi nên Ninh Triệt không hề phát giác ra điểm nào khác thường.

“Vậy cùng đi thôi.”

“Vâng.”

Hai người cùng đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh, nhưng trên đường lúc đi ngang qua nhà vệ sinh nữ Ninh Triệt không dừng lại.

“Tại sao em…” Schubert không hiểu hỏi.

“Em không muốn đi một mình, mà muốn đi cùng anh.” Ánh mắt Ninh Triệt quyến rũ, nói:

“Vả lại em cảm thấy nơi như nhà vệ sinh rất tốt đấy, có thể vận động trước một chút, đợi lúc ăn cơm có thể ăn nhiều hơn rồi.”

“Em yêu, như vậy không ổn đâu, chút nữa anh còn có việc khác cần phải làm. Anh chỉ có thời gian một tiếng đồng hồ để dùng bữa, nếu vận động trước lúc ăn, có thể sẽ không có thời gian ăn cơm.”

Ninh Triệt cười híp mắt nhìn Schubert, giống như một con hồ ly tinh biết quyến rũ người, nhẹ nhàng áp sát lên người của ông ta, dùng giọng nói làm người tê dại:

“Vậy anh cảm thấy, bít tết trên bàn ăn ngon, hay em ăn ngon hơn?”

Hít.

Schubert hít sâu một hơi, đòn này của Ninh Triệt suýt chút nữa khiến đầu óc ông ta muốn nổ tung rồi.

Chỉ thiếu một chút nữa đã phá vỡ lớp phòng bị trong lòng, làm một trận giao chiến long trời lở đất trong nhà vệ sinh rồi.

“Ồ thôi em yêu, tuy rằng anh cũng muốn vận động với em, nhưng chúng ta vẫn nên ăn cơm trước đã, bởi vì chút nữa anh còn có chuyện chính cần làm.” Schubert nói tiếp:

“Chúng ta có thể đợi đến tối, anh sẽ thỏa mãn nguyện vọng này của em.”

Sắc mặt của Ninh Triệt không đổi, trong lòng lại không ngừng cười khinh bỉ.

Quả nhiên giống như Lâm Dật đã nói, cái gã Schubert này có mờ ám!

Nếu không dựa vào tính cách háo sắc của lão ta, đừng nói ở trong nhà vệ sinh không có người, cho dù trên xe giữa thanh thiên bạch nhật cũng có thể làm một trận.

Nhưng bây giờ ông ta lại nói mấy lời nghiêm túc như vậy cự tuyệt mình.

Trong chuyện này khẳng định có bí mật không thể cho người khác biết.

Vậy bữa cơm tối hôm nay không cần phải tiếp tục nữa rồi.

Ông ta đã đề phòng mình như vậy thì không thể nào nghe ngóng được tin tức gì.

“Cũng được, chúng ta hẹn đến buổi tối.” Ninh Triệt nói tiếp:

“Thế nhưng em đột nhiên nhớ tới em còn có chút việc khác cần phải đi xử lý, e rằng không có cách nào ăn bữa cơm này cùng anh rồi. Buổi tối chúng ta lại tiếp tục.”

“Đi?”

Schubert hoảng hốt, chuyện này không nằm trong dự liệu của ông ta.

“Ừm hứ.”

Ninh Triệt không có lưu luyến gì trên người Schubert, việc phải làm bây giờ chính là trốn khỏi nơi này.

“Cô có thể đi không nổi nữa rồi.”

Ninh Triệt vừa mới bước một bước đã nghe thấy một giọng nói lạnh lùng truyền tới.

Tiếp sau đó cô ấy đã nhìn thấy hai mươi mấy người xông ra từ khắp nơi, bọn họ vây quanh Ninh Triệt. Mà trong giây này cô ấy cũng nhận ra Jeffrey!

Quả nhiên bị Lâm Dật đoán trúng rồi!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1593: Kết Thúc Hành Động

Chương 1593: Kết Thúc Hành Động

“Tại sao mấy người còn ở đây!”

Dựa theo kế hoạch lúc trước của bọn họ chính là đợi sau khi mình rời đi mới ra tay với người phụ nữ này.

Nhưng Schubert không ngờ tới Jeffrey lại chạy ra sớm như vậy, như thế này ông ta sẽ phải gánh chịu nguy hiểm không cần thiết rồi.

“Nếu bọn tôi còn không ra tay nữa thì cô ta sẽ đi mất.” Jeffrey nhún vai, nói tiếp:

“Ông bạn à, tôi cũng không còn cách nào, hy vọng ông có thể hiểu cho tôi, nhưng ông yên tâm, cô ta đã bị tôi khống chế rồi, bây giờ ông tuyệt đối an toàn.”

Schubert không nói gì, tuy rằng giữa hiện thực và kế hoạch xảy ra chút khác biệt, nhưng mọi chuyện vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận.

Một người phụ nữ như cô ta đối diện với hai mươi mấy thuộc hạ của ông ta và Jeffrey, cô ta tuyệt đối không thể rời khỏi đây.

“Schubert, ông làm như vậy là có ý gì?” Ninh Triệt híp mắt lại, truy hỏi.

“Hứ, tôi còn muốn hỏi cô đấy, tại sao cô lại gắn thiết bị định vị lên trên người tôi!”

Ninh Triệt không trả lời, vì mình không có bất cứ lý do nào để phản bác chuyện này.

“Tôi biết cô là người Hoa Hạ rồi, thân phận của cô chỉ là giả tạo thôi, vậy nên tôi hy vọng cô có thể ngoan ngoãn phối hợp, không nên phản kháng. Điều này không có bất cứ lợi ích gì với cô.” Jeffrey trầm giọng nói.

“Jeffrey, còn lại chính là chuyện giữa mấy người, tôi còn có việc khác, đi trước đây.”

Schubert là một thương nhân nghiêm chỉnh, ông ta không hề muốn tham gia vào mấy chuyện này. Chuẩn bị rời đi.

“Haha…” Ninh Triệt cười lạnh lùng một tiếng:

“Là ông mời tôi đến, làm sao tôi có thể để ông rời đi trước chứ.”

Lời vừa dứt, Ninh Triệt đã xé rách chiếc váy dài của mình, lấy ra khẩu súng lục buộc trên đùi, đồng thời dùng tốc độ sấm sét không chế Schubert, cầm súng chĩa thẳng vào đầu của ông ta!

“Vậy mà cô…”

Schubert hoảng hốt, hành động của Ninh Triệt khiến ông ta rất bất ngờ.

Jeffrey cũng như thế, điều này không nằm trong dự liệu của ông ta.

“Tôi đã đoán được đại khái mối quan hệ giữa hai người rồi.” Ninh Triệt nói tiếp:

“Nếu như Schubert chết, ông sẽ không tìm được người thứ hai mua những thứ trên tay ông. Muốn ra tay với tôi sao, tốt nhất nên suy nghĩ kỹ.”

Mặc dù tình huống trước mắt rất nguy hiểm, nhưng Ninh Triệt không hề sợ hãi.

Bởi vì có Lâm Dật ở sau lưng làm hậu thuẫn cho cô ấy, mấy trò hề trước mắt này cơ bản không tính là gì cả!

“Quả nhiên cô là người của lữ đoàn Trung Vệ!” Jeffrey híp mắt lại nói.

“Thông minh, nhưng ông tốt nhất không nên cử động, nếu không sẽ không có lợi ích gì cho ông!”

Sắc mặt Jeffrey không đổi, hoàn toàn không coi Ninh Triệt ra gì.

Tuy rằng Schubert rất quan trọng, nhưng vào thời khắc quan trọng cũng có thể từ bỏ!

“Cô cảm thấy bắt được Schubert thì có thể uy hiếp được tôi sao, tôi dẫn theo bao nhiêu người như này, chính là vì muốn tóm được cô, như vậy sao có thể để cô dễ dàng rời khỏi đây chứ.”

Ánh mắt của Ninh Triệt hoàn toàn tập trung lên người Jeffrey.

“Vậy tại sao ông lại biết được chỉ có một mình tôi đến đây?”

Rầm!

Lời nói của Ninh Triệt vừa dứt, còn chưa đợi Jeffrey phản ứng lại, ông ta đã nghe một tiếng “rầm” vang lên!

Tiếp đó lại có hai chai xăng bị đốt cháy, từ giữa không trung bay tới, phát nổ giữa hai người họ!

Ninh Triệt nhanh tay nhanh mắt, tóm lấy Schubert, ngả người sang phía còn lại!

Tiếp đến là tiếng gào thét và tiếng súng.

“Hộ tống thủ lĩnh rời khỏi đây!”

Trong nhà hàng bùng lên ngọn lửa lớn, lúc này Ninh Triệt không có tâm tư quan tâm đến Jeffrey nữa, cô tóm lấy Schubert, từ trên sàn bò dậy!

Cũng vào đúng lúc này, Lâm Dật phi thân đến trước mặt hai người.

“Đi nhanh!”

Dưới sự dẫn dắt của Lâm Dật, hai người họ từ cửa sau của nhà hàng đi ra ngoài, ngồi lên chiếc xe đã được chuẩn bị trước, sau đó lái xe rời khỏi nhà hàng Flair.

“Rốt cuộc các người là ai, tại sao muốn bắt tôi!”

Bị Ninh Triệt khống chế ngồi ở ghế sau, trên mặt của Schubert không còn chút máu, suýt chút nữa bị dọa đái ra quần.

Ông ta rất rõ hành vi vừa nãy chính là sự kiện khủng bố!

Những người này có thể làm ra bất cứ chuyện gì, trong mắt của bọn họ thì mạng của ông ta cơ bản không đáng tiền.

“Ngoan ngoãn chút đi!”

Ninh Triệt nắm chặt con dao trong tay, đánh một cái lên gáy của Schubert, ông ta lập tức ngất lịm.

“Bà nó, quả nhiên bị cậu đoán trúng rồi.”

Giải quyết xong Schubert, Ninh Triệt thở phào nhẹ nhõm một hơi, trước ngực và sau lưng đều ướt đẫm một mảng lớn, tuy rằng cô ấy không sợ hãi nhưng thật sự không thể nào khống chế tâm trạng căng thẳng này.

“Tôi cũng là mèo mù vớ phải cá rán, chuẩn bị nhiều hơn một chút, không ngờ thật sự đoán trúng.” Lâm Dật nói tiếp:

“Cái lão già Jeffrey thật sự không tầm thường, lão ta quá cáo già rồi.”

“Thông qua sự việc lần này, e rằng chúng ta muốn tìm được Jeffrey lần nữa sẽ rất khó khăn đó." Ninh Triệt lấy làm tiếc nói.

Lâm Dật không phủ nhận mà gật gật đầu. Tâm tư của Jeffrey rất khó đoán, không hề ra bài theo nguyên tắc, chuyện gì ông ta cũng có thể làm ra được, cơ bản không cách nào đoán ra ông ta sẽ làm gì tiếp theo.

Thậm chí có thể vò đã mẻ không sợ vỡ, ông ta sẽ không tham gia buổi bán đấu giá tối nay nữa.

Dù sao đồ vẫn còn nằm trong tay ông ta, người của Fusubi vẫn chưa lấy được.

“Vậy người này làm sao?” Ninh Triệt nói tiếp:

“Trước tiên khống chế ông ta đã, trước khi nhiệm vũ kết thúc, chúng ta cứ nắm ông ta trong tay sẽ tốt hơn là thả ra.”

“Bây giờ thì sao, thân phận của tôi đã bại lộ rồi, e rằng không có khả năng tiếp tục nghe ngóng chuyện này rồi.”

Lâm Dật cũng cảm thấy bản thân lún sâu vào một hoàn cảnh vô cùng bị động.

Hành vi của ngày hôm nay tương đương với rút dây động rừng rồi.

Jeffrey không thể nào dễ dàng lộ diện nữa, vậy chế phẩm từ quặng Bath đang nằm trong tay ông ta cũng sẽ không lộ diện.

Tất cả mọi chuyện lại quay về vạch xuất phát rồi.

Tiếp tục ở lại chỗ này cũng không có bất cứ tiến triển gì nữa.

“Thân phận của chị bị bại lộ rồi, tiếp tục ở lại Dubai cũng không an toàn, về nước trước đi.”

“Vậy còn cậu thì sao.” Ninh Triệt nhìn Lâm Dật hỏi.

“Tôi đến đây đón lễ giáng sinh, còn chưa hết lễ nên đương nhiên không thể đi, nhưng chẳng cần mấy ngày tôi cũng sẽ trở về thôi. Dù sao vẫn còn có công việc làm ăn cần phải xử lý, chị không cần lo lắng thay tôi.”

Từ đầu đến cuối Ninh Triệt đều không để tâm vấn đề an toàn của Lâm Dật.

Bởi vì trên thế giới này, người có thể hạ gục anh vẫn còn chưa xuất hiện đâu.

“Vậy làm theo lời cậu nói, cái lão già háo sắc này để lại cho cậu đó, xử lý thế nào thì bản thân cậu tự quyết định.”

Lâm Dật gật gật đầu: “Gọi thêm hai người còn lại trong tổ của chị đi, tập hợp ở sân bay, ngồi máy bay riêng của tôi trở về.”

“Được!”

Một tiếng sau, Lâm Dật đưa Ninh Triệt đến sân bay, sau đó tận mắt nhìn thấy cô ấy lên máy bay, lúc này anh mới mang theo Schubert quay trở lại khách sạn.

Thấy Schubert vẫn còn bất tỉnh, anh dội thẳng một chậu nước lạnh lên đầu ông ta, ông ta lập tức tỉnh táo.

Trông thấy Lâm Dật, Schubert liền nhận ra anh ngay lập tức.

“Mày là tên tay sai do con tiện nhân đó tìm đến!”

Lâm Dật ngồi vắt chân, một tay chống đầu: “Trí nhớ cũng không tồi, nhưng cho dù ông biết những thứ này thì có tác dụng gì? Ông cảm thấy tôi sẽ thả ông ra à?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1594: Theo Dõi Ngược Lại

Chương 1594: Theo Dõi Ngược Lại

Vẻ mặt không cảm xúc của Lâm Dật khiến Schubert rất áp lực.

Ông ta có cảm giác người đàn ông này còn khủng bố hơn cả Ninh Triệt.

“Thời gian của tôi có hạn nên tôi không muốn nghe những lời thừa thãi, tôi hy vọng ông có thể nói cho tôi biết tất cả mọi chuyện liên quan tới buổi bán đấu giá.”

Giọng nói của Lâm Dật trầm khàn êm ái, nhưng đến tai của Schubert thì giọng nói đó âm u như giọng của thần chết.

“Tôi thật sự không biết gì hết. Vốn dĩ chúng tôi tổ chức buổi bán đấu giá này bởi vì Jeffrey chủ động tìm tới đây, ông ta nói trên tay mình có tổng cộng bốn món đồ trang sức châu báu được làm từ quặng Bass, muốn thông qua tay của chúng tôi để bán đấu giá, nên mới có lần hợp tác này.”

“Có lẽ đến tận bây giờ các ông đều chưa nhìn thấy số hàng này, vậy tại sao các người đã tuyên truyền rộng rãi cho buổi bán đấu giá rồi? Ông ta thật sự có độ đáng tin lớn vậy sao?”

“Bọn tôi cũng biết một chút về người tên Jeffrey này, ở nước ngoài ông ta có tiếng tăm rất lớn, vậy nên chúng tôi lựa chọn tin tưởng ông ta.”

Lúc nói chuyện, Schubert run lập cập, không dám giấu diếm một chút gì.

“Kế hoạch lúc đầu là như thế này, trong buổi đấu giá hôm nay, ông ta sẽ cho tôi biết vị trí của bốn vật bán đấu giá, sau đó sẽ do người của nhà đấu giá Fusubi đi lấy. Nhưng vừa hay tối hôm trước bọn tôi phát hiện người phụ nữ đó gắn thiết bị theo dõi trên người tôi, vì để đảm bảo an toàn, Jeffrey vẫn chưa nói gì.”

“Thế là mấy người thiết kế ra cục diện hôm nay, đúng không?”

“Đúng vậy.” Schubert không tỏ rõ ý kiến mà trả lời, nói:

“Dựa theo kế hoạch, sau khi tóm được người phụ nữ đó, Jeffrey sẽ nói cho tôi biết vật đấu giá ở đâu, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy. Bây giờ tôi cũng không biết buổi đấu giá của tôi tối nay có thể tiến hành bình thường không.”

“Ông có thể thử liên lạc với ông ta, tranh thủ dành lấy một chút cơ hội.”

Mặc dù Lâm Dật cũng chẳng ôm hy vọng gì với chuyện này, nhưng rảnh rỗi cũng đã rảnh rỗi rồi, để Schubert thử xem sao, cũng không có gì không tốt.

“Được được được, ngay bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại cho ông ta.”

Lâm Dật không nói thêm gì, gác chân lên bàn trà, một tay chống đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mấy phút sau, Schubert liên tục gọi điện thoại cho Jeffrey.

Mặc dù không biết đối phương nói cái gì, nhưng từ biểu cảm và giọng điệu của Schubert có thể đoán ra được một chút.

Jeffrey từ chối yêu cầu của ông ta, dường như không có cơ hội thương lượng nào nữa.

E rằng tối nay muốn tổ chức buổi đấu giá như bình thường sẽ rất khó khăn.

Trừ khi lấy ra chút đồ che mắt người khác.

Nhưng một khi như thế, tất nhiên nhà đấu giá Fusubi sẽ mất sạch uy tín.

Nhưng Lâm Dật không quan tâm loại chuyện này, đằng nào cũng không ảnh hưởng tới anh, để bọn họ tự xử lý giải quyết đi.

“Jeffrey không đồng ý yêu cầu của tôi, trải qua trận náo loạn của mấy người, ông ta đã không còn tin tưởng người nào nữa, nói không chừng đã rời khỏi Dubai rồi.”

Lâm Dật gật gật đầu, Jeffrey thật sự có thể làm ra chuyện này.

“Tôi đã kể hết những gì tôi biết cho anh rồi, có thể thả tôi đi không?”

“Đi đi, ông đã không còn giá trị lợi dụng với tôi nữa rồi.” Lâm Dật nói tiếp:

“Nhưng ông tốt nhất học thông minh một chút, đợi lúc tôi cần ông ngoan ngoãn phối hợp, nếu không tôi sẽ tiễn cả nhà ông đi gặp thượng đế.”

“Tôi nhất định sẽ phối hợp với anh, hy vọng anh sẽ không ra tay với người nhà của tôi.”

“Vậy phải xem biểu hiện của ông rồi.” Lâm Dật hất đầu sang một phía: “Đi đi.”

“Vâng vâng vâng, tôi đi ngay bây giờ.”

Sắc mặt của Schubert trắng bệch, hoảng loạn tháo chạy khỏi căn phòng như vừa được đại xá.

Đơn độc đối mặt với Lâm Dật còn khủng bố hơn cả đối mặt với tử thần.

Sau khi Schubert rời đi, trong căn phòng trở nên yên tĩnh trở lại, bên cửa sổ có thể nghe được âm thanh của sóng biển.

Lâm Dật một tay đỡ đầu, ngồi trên ghế sô pha không nhúc nhích.

Vốn dĩ anh thả Schubert đi là vì người này đã không có bất cứ giá trị gì với anh nữa.

Trung tâm của mọi rắc rối đều là Jeffrey.

Bây giờ manh mối về ông ta đã bị chặt đứt, ở lại Dubai này cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Vả lại người áo đen không thể nào vô duyên vô cớ xuất hiện trước mặt anh.

Có thể nói những thứ muôn màu muôn vẻ này, những người có mục tiêu không giống nhau, nhưng vào thời khắc này đều đã bị Jeffrey chơi đùa rồi.

Reng reng reng.

Chính vào lúc Lâm Dật chìm đắm trong suy nghĩ, anh nghe thấy điện thoại reo lên, là Kỷ Khuynh Nhan gọi đến.

“Anh đang làm gì vậy? Ngài Lâm.”

Trong điện thoại vang lên giọng nói ngọt ngào của Kỷ Khuynh Nhan, có thể nhìn ra, chắc chắn cô đi dạo phố rất vui vẻ.

“Anh đang ở bên bờ biển ngắm phong cảnh.”

Lâm Dật tùy tiện tìm một lý do qua mắt.

Anh đã luyện thành thạo cái kỹ năng bịa đặt không chớp mắt này rồi.

Mở miệng liền thành văn, không có sai sót một chút nào.

“Em và dì đi dạo phố xong rồi, anh đừng ở bên bờ biển lang thang nữa, qua đón bọn em cùng đi ăn cơm tối.”

Lâm Dật nhìn đồng hồ, phát hiện đã hơn năm giờ tối rồi, thật sự đến giờ ăn cơm rồi.

“Phát định vị cho anh, bây giờ anh qua đó tìm hai người.”

“Tầng sáu của tòa Dubai Mall, hôm nay tiếp tục ăn ở đây.”

“Không ngán sao? Tại sao không đổi chỗ khác?”

“Nếu như ở đây ăn cơm, bọn em còn có thể đi dạo thêm một lúc, vậy nên ăn cái gì cũng không quan trọng.”

Lâm Dật day day thái dương, cảm thấy trận tiêu pha của hôm nay sẽ lại chạm mốc chục triệu rồi.

Tắt cuộc gọi, Lâm Dật thu dọn một chút, lái xe đến Dubai Mall.

Jeffrey đã mất dấu rồi, muốn tìm được ông ta là chuyện không thể nào.

Đây cũng dẫn đến trang sức của quặng Bath sẽ không xuất hiện, người áo đen cũng không thể lại xuất hiện trước mặt mình nữa.

Việc tiếp theo mình cần phải làm chính là cùng với Kỷ Khuynh Nhan chơi vui vẻ ở đây.

…

Trên đảo Palm, Jeffrey và thuộc hạ của ông ta đều tập trung tại đây.

Nhưng mỗi người đều đang bận rộn, giống như có việc gì vô cùng gấp gáp.

Jeffrey ngậm điếu xì gà, sắc mặt trầm trọng ngồi trên ghế sô pha, dường như không có dự tính rời khỏi Dubai.

“Thủ lĩnh, chúng ta đã tra ra hướng đi của Schubert rồi.” Một thuộc hạ áo đen nói:

“Đầu tiên ông ta đi một chuyến đến sân bay, sau đó lại đến khách sạn Sailing.”

Vốn dĩ thuộc hạ của Jeffrey có thể tra ra hướng đi của Schubert, đồng thời phân tích ra những thứ này là vì tối qua sau khi phát hiện Schubert bị theo dõi, bọn họ cũng gắn thiết bị theo dõi lên trên người Schubert, chỉ là đối phương không hề biết mà thôi.

Vậy nên ngay sau khi xảy ra chuyện, bọn họ lập tức khóa chặt hướng đi của ông ta, đồng thời từ đó phán đoán ra hành tung của Lâm Dật và Ninh Triệt.

“Sân bay? Khách sạn Sailing?”

“Tạm thời còn chưa phân tích ra vì sao bọn họ đến sân bay, theo suy đoán của chúng ta có lẽ Schubert bị hai người đó dẫn đến khách sạn Sailing, người của chúng ta đã canh giữ ở trước cửa rồi, bọn họ sẽ theo dõi hành động toàn bộ hành trình của anh ta.”

“Nói với người theo dõi cẩn thận một chút, hai người đó không đơn giản, rất dễ bị phát hiện.” Jeffrey tiếp tục dặn dò:

“Chuyện này rất quan trọng với tôi, không thể xảy ra chút sai lầm nào.”

“Tôi sẽ thông báo cho bọn họ.”

“Gọi người tập trung lại đi, dẫn theo tất cả người của chúng ta, lần này tuyệt đối không cho phép xảy ra thất bại, tôi muốn tóm gọn cả hai người bọn họ!”

Ông ta rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay là do có liên quan trực tiếp tới lữ đoàn Trung Vệ, vì vậy Jeffrey sẽ không bỏ qua dễ dàng!

Mối thù này!

Nhất định phải báo!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1595: Cuộc Đột Kích

Chương 1595: Cuộc Đột Kích

Đường đi không tính là xa lắm, thêm nữa không bị tắc đường, hơn hai mươi phút anh đã đến nơi.

Trước khi xuống xe, Lâm Dật nhìn vào gương chiếu hậu, không phát hiện dấu hiệu khác thường nào, lúc này anh mới đi về phía trong trung tâm thương mại.

Nhưng lúc này Lâm Dật không hề ngờ tới, Jeffrey cơ bản chưa bỏ đi, mà ông ta vẫn luôn phái người, âm thầm bám theo anh.

Vốn dĩ anh không phát giác ra là vì đối phương sử dụng một cách thức theo dõi ẩn trốn trục đoạn.

Bọn chúng bám theo một khoảng cách thì thay đổi sang một người khác, cứ như vậy vòng đi vòng lại.

Giống như hồi ở Nhật Bản, gia tộc Mitsui cũng theo dõi Alisha như vậy, cơ bản không cách nào nhận ra.

Thêm vào đó đường đi rất gần, xe trên đường qua lại tấp nập, Lâm Dật không có phát hiện khác thường cũng là chuyện bình thường.

Dựa vào vị trí Kỷ Khuynh Nhan gửi cho, Lâm Dật lên đến tầng sáu, hai người họ đã ở trước cầu thang chờ đợi rồi.

Lâm Dật phát hiện bộ đồ Kỷ Khuynh Nhan mặc trên người đã không phải là chiếc váy sáng nay mặc lúc rời đi.

Lúc này cô đã mặc một chiếc váy ngắn màu đen vàng kim, vả lại còn hơi bó sát người lộ ra thân hình quyến rũ.

Mà chiếc váy này chính là chiếc váy hôm trước nhìn thấy ở Hermes, chỉ là lúc đấy cô do dự rất lâu nhưng vẫn không dám mua.

Hôm nay dưới lời xúi giục của Tần Ánh Nguyệt nên cô mới mua.

Đằng nào sau lưng có người chống lưng, cô cũng không sợ ai.

“Nhìn chiếc váy em mới mua này, rất đẹp đúng không.” Kỷ Khuynh Nhan vui vẻ xoay một vòng, thích ý vô cùng.

“Anh thấy em mà ở Dubai thêm một khoảng thời gian nữa, chắc chắn sẽ mặc bikini thôi.”

“Làm gì đến mức đó chứ.” Kỷ Khuynh Nhan bật cười: “Thực ra độ dài vẫn ổn, không có ngắn như trong tưởng tượng của em, váy sắp đến đầu gối rồi.”

“Mẹ cũng cảm thấy đẹp mà, tuổi tác con còn trẻ vậy, sao tư tưởng lại bảo thủ hơn cả mẹ.” Tần Ánh Nguyệt phàn nàn nói.

“Con cũng không nói gì, thật sự rất đẹp.”

“Anh cũng cảm thấy đẹp à, vậy không có gì đáng nói rồi.” Kỷ Khuynh Nhan vui vẻ vòng qua ôm lấy cánh tay của Lâm Dật: “Đi thôi, ăn cơm nào, dạo cả một buổi chiều, em đã đói lắm rồi.”

“Đi thôi.”

Ba người đến nhà hàng đã đặt bàn sẵn trước đó. Đây là một cửa hàng bán thịt nướng, cách bài trí có chút phong cách của Thổ Nhĩ Kỳ, trông vô cùng đặc sắc.

“Vốn dĩ buổi tối muốn dẫn hai đứa đi xem buổi bán đấu giá, nhưng đột nhiên tuyên bố trì hoãn rồi.” Tần Ánh Nguyệt nói tiếp:

“Vừa hay có một vở ca kịch ‘Thợ cắt tóc ở Seville’, hai đứa có muốn đi không?”

Buổi bán đấu giá bị hoãn lại?

Lâm Dật sững một lúc, tin tức này rất có ý nghĩa đấy.

Jeffrey đã mất tích, nên sẽ không lấy đồ ra bán đấu giá.

Nhưng buổi đấu giá của Fusubi không có chấm dứt mà bị hoãn lại.

Rất có khả năng hai bên bọn họ đã âm thầm đạt được hiệp ước nào đó, sau này vẫn tiếp tục hợp tác. Nhưng không phải bây giờ.

Thế nhưng cụ thể chuyện này là như thế nào, anh phải bớt chút thời gian đi tìm Schubert hỏi xem sao.

“Con biết vở ca kịch này, hình như là Rossini soạn nhạc, nghe nói khá nổi tiếng.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Đúng đúng đúng, chính là ông ta soạn nhạc.” Tần Ánh Nguyệt nói tiếp: “Tối nay đi xem không?”

“Vâng ạ, vừa hay rảnh không có việc gì.” Kỷ Khuynh Nhan nhìn sang Lâm Dật: “Anh đi không?”

“Anh không đi đâu, tiếng động của ca kịch quá lớn, đến ngủ cũng không được.”

Lâm Dật từ chối đi xem ca kịch không phải vì anh thật sự có việc, chỉ là đơn thuần cảm thấy vô vị.

Nếu có thời gian làm chuyện đó, còn không bằng tìm một chỗ, đi cảm nhận một chút đặc sắc của Đại Bảo Kiếm ở Dubai.

Kỷ Khuynh Nhan bật cười: “Biết ngay anh sẽ nói như thế mà, em với dì qua đó, anh tự chơi tự vui đi.”

…

Ở tầng dưới của Dubai Mall có tổng cộng sáu chiếc xe, toàn bộ đều là loại xe SUV bảy chỗ cỡ lớn.

Chiếc xe đi đầu tiên là một chiếc Luxun đã được trang bị lại, trong khu vực Trung Đông này là loại xe cực kỳ được hoan nghênh.

“Xác định anh ta ở trên lầu chứ?”

Ngồi ở hàng ghế sau, khói của điếu xì gà lượn lờ làm nổi bật lên sắc mặt u ám của Jeffrey.

“Vâng, người của chúng ta đang theo dõi ở bên trên.” Thuộc hạ áo đen nói tiếp:

“Cùng ăn cơm với anh ta còn có hai người phụ nữ, nhìn mối quan hệ của bọn họ chắc chắn là bạn gái và mẹ của anh ta.”

“Bạn gái và mẹ…”

Jeffrey lẩm bẩm một câu: “Thì ra anh ta cùng người nhà đến đây, lá gan của anh ta đúng thật không nhỏ nhỉ.”

“Tình hình ở trên đó rất có lợi với chúng ta.” Thuộc hạ áo đen nói tiếp:

“Nghe người trên đó nói, bạn gái và mẹ của anh ta đều rất xinh đẹp, có thể bắt bọn họ, sau đó dùng chút thủ đoạn ở trên người bọn họ, như thế có thể khiến anh ta nói ra tất cả mọi thứ đã biết.”

“Phụ nữ là thứ không đáng tin nhất, bất luận là lúc nào cũng phải phòng phụ nữ, có lúc, bọn họ còn đáng sợ hơn cả rắn độc.”

“Vâng biết rồi thủ lĩnh!”

“Nói với người ở trên nghĩ cách dọn dẹp một chút người trong nhà hàng, nhằm tránh gây ra động tĩnh quá lớn.”

“Em đi thông báo ngay!”

…

Thời gian tích tắc trôi qua, bữa tối của ba người gần bước vào giai đoạn cuối.

Bởi vì mọi người đã hẹn đi xem ca kịch, vả lại cũng không uống rượu, tốc độ dùng bữa tất nhiên sẽ nhanh một chút.

“Chuyện gì thế này, chẳng lẽ những người này cũng đi xem ca kịch sao, tại sao bọn họ lần lượt rời đi vậy.”

Vào lúc Kỷ Khuynh Nhan lau khóe miệng, cô nhìn thấy người trong nhà hàng đều lần lượt thanh toán rời đi.

Cô vô thức nhìn lên đồng hồ, phát hiện cách mở màn buổi ca kịch còn một tiếng đồng hồ.

Cảm thấy có chút kỳ quái. Khoảng cách hai nơi không xa, hoàn toàn có thể đến kịp, không cần thiết phải vội vàng như vậy chứ.

“Cũng có khả năng.” Tần Ánh Nguyệt nói tiếp:

“Dù sao đây là lần đầu tiên buổi ca kịch này công diễn ở Dubai, rất nhiều người muốn đi xem.”

Vì ba người đều suy nghĩ theo chiều hướng này nên không ai xem đây là chuyện gì cả, bên này mình cũng ăn gần xong rồi nên thanh toán rời đi thôi.

Nhưng rất nhanh, ba người đều phát hiện không ổn.

Bởi vì người trong nhà hàng chỉ trong khoảng thời gian mười mấy phút đã bỏ đi hết rồi, chỉ còn lại bàn này của bọn họ.

Cho dù có người muốn học làm sang, đi xem ca kịch, nhưng cũng không đến mức người trong cả nhà hàng đều bỏ đi. Chuyện này quá kỳ quái rồi.

Lâm Dật đứng dậy, đứng lên trước mặt hai người họ, thúc giục hai người thu dọn đồ.

Việc xảy ra khác thường tất có điều kỳ lạ, xảy ra chuyện kỳ quái như này, khẳng định không phải là chuyện tốt gì.

Tần Ánh Nguyệt còn khá ổn, bao nhiêu năm nay bà ấy cũng gặp không ít sóng gió, tâm trạng vẫn luôn bình tĩnh.

Kỷ Khuynh Nhan lại có hơi hoảng loạn, cô thu dọn hết đồ của mình chuẩn bị rời đi.

Nhưng đến lúc này, Lâm Dật nghe thấy bên ngoài nhà hàng truyền đến tiếng bước chân lộn xộn.

Ngay sau đó anh nhìn thấy hơn hai mươi mấy người xông vào trong nhà hàng.

“Ngài Lâm, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Nhìn thấy Jeffrey cởi bỏ khẩu trang, Lâm Dật vô cùng ngạc nhiên.

Trong nhận thức của anh, Jeffrey chắc chắn đã tháo chạy khỏi Dubai rồi!

Bây giờ thì xong rồi, vậy mà ông ta công khai xuất hiện ở nơi này!

Bốp bốp bốp.

Lâm Dật vỗ tay: “Cái lão già như ông đúng thật khá lợi hại đấy, thế mà có thể tìm đến được đây.”

“Chẳng lẽ chỉ cho phép cậu theo dõi, tôi không được theo dõi ngược lại à?” Jeffrey nhìn Lâm Dật nói tiếp:

“Cậu rất thông minh, cũng rất lợi hại, nhưng cậu, còn không bằng tôi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1596: Nơi Nguy Hiểm Nhất, Chính Là Nơi An Toàn Nhất

Chương 1596: Nơi Nguy Hiểm Nhất, Chính Là Nơi An Toàn Nhất

Không cần Jeffrey nói nhiều, Lâm Dật đã hiểu ra nguyên nhân của chuyện này.

Người mà anh và Jeffrey đều có liên quan, chỉ có một mình Schubert.

Chắc chắc ông ta đã giở trò lên trên người Schubert, đối với đường đi hành tung của ông ta thêm chút phán đoán, sau cùng tìm được đến đây.

Điểm này là do bản thân anh quá sơ ý rồi.

“Đây là chuyện giữa hai người chúng ta, để bọn họ đi đi.” Lâm Dật nói.

Đối phó với những người ở trước mắt, Lâm Dật tự nhận thấy vẫn có chút sức chiến đấu.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan và mẹ đều ở đây, bản thân anh không thể lo chu toàn, chỉ có thể nghĩ cách thu xếp ổn thỏa bọn họ trước, sau đó mới xử lý chuyện trước mắt.

“No no no…”

Jeffrey khoát khoát ngón tay: “Tôi rất am hiểu văn hóa của

Hoa Hạ đấy, có một câu thành ngữ gọi là sư tử vồ thỏ(*), mặc dù tôi chiếm ưu thế, nhưng tôi sẽ không sơ ý, hai người bọn họ là con tin của tôi, tôi sẽ không dễ dàng từ bỏ.”

(*) ví với việc nhỏ cũng ráng sức làm, chứ không coi thường.

“Thế nhưng cậu yên tâm, chỉ cần cậu ngoan ngoãn phối hợp, tôi sẽ không làm hại bọn họ, tuy rằng bạn gái của cậu rất xinh đẹp, nhưng tôi không phải là người háo sắc, đối với tôi mà nói, bọn họ chỉ là công cụ mà thôi.”

“Nhưng tôi lại có chút coi thường ông đấy.”

“Cậu chắc chắn có chút hiểu biết về tình hình của tôi, khi cậu quyết định đối đầu với tôi thì nên dự liệu đến, tôi sẽ không buông tha cho bất cứ người nào trong số các người.”

“Vậy đưa người sau lưng của ông…”

“Jeffrey.”

Lâm Dật chưa nói hết lời đã bị Tần Ánh Nguyệt ở sau lưng chen ngang.

Jeffrey vô cùng ngạc nhiên, không ngừng soi xét Tần Ánh Nguyệt.

“Bà còn biết tên của tôi?”

“Tôi không chỉ biết tên của ông, còn biết công ty Hắc Kim ở dưới trướng của ông, chắc chắn không sai chứ.”

Tần Ánh Nguyệt chưa bao giờ chủ động tham gia vào mấy chuyện như này, đều là nghe quen tai, nghe Lâm Cảnh Chiến và người bên cạnh từng nhắc qua.

“Chuyện liên quan tới tôi, là con trai bà nói cho bà sao.”

Jeffrey rất hoài nghi, nếu như người phụ nữ trung niên này chỉ là một phụ nữ Hoa Hạ bình thường, Lâm Dật không thể nào nói cho bà ta những chuyện này.

Từ một điểm, có thể đoán ra được, có thể bà ta cũng có một thân phận không tầm thường.

Có thể cũng là người của lữ đoàn Trung Vệ không biết chừng.

“Tôi không hy vọng ông đánh chủ ý với con trai tôi, dẫn người của ông đi đi.”

“Ha ha…”

Jeffrey lạnh lùng cười một tiếng, sau đó nhún nhún vai: “Rất xin lỗi quý bà, tuy rằng bà biết tên của tôi, nhưng điều này không uy hiếp được tôi, tôi không thể dễ dàng tha cho con trai của bà!”

Bốp!

Không chút tiếng động, một bóng người luồn đến sau lưng của Jeffrey, vỗ lên vai của ông ta một cái.

“Phu nhân uy hiếp không nổi ông, vậy tôi có tư cách này không?”

Bị người lạ đột nhiên vỗ lên vai một cái, cơ thể của Jeffrey run rẩy, điếu xì gà trên tay thuận theo đó rơi xuống sàn nhà!

Lâm Dật nhìn kỹ, phát hiện người nói lời này thế mà lại là người đàn ông châu Á ngày hôm qua cứu viện mình, Tống Kim Dân!

Thuộc hạ của Jeffrey vội vàng chĩa mũi súng về phía Tống Kim Dân, chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào.

Nhưng khi Jeffrey nhìn thấy Tống Kim Dân, sắc mặt ông ta trắng bệch, giống như bệnh nhân đang lâm bệnh nguy kịch vậy!

“Thế, thế mà là ông!”

“Ông còn nhận ra tôi à? Vậy xem ra mấy năm nay tôi lăn lộn không lãng phí rồi.”

Jeffrey không nói gì, cũng không dám nói.

Đối mặt với Tống Kim Dân, ông ta đã bị dọa cho ba hồn bảy phách bay mất sạch rồi!

“Phu nhân, bà dẫn bọn họ đi ra ngoài trước đi, buổi ca kịch sắp bắt đầu rồi!”

Tần Ánh Nguyệt gật gật đầu, kéo lấy tay của Kỷ Khuynh Nhan bước ra phía ngoài cửa nhà hàng.

Nhưng trong quá trình này, Lâm Dật không hề động đậy, mà anh ở lại nơi đây.

Tần Ánh Nguyệt chỉ quay đầu lại nhìn một cái nhưng không nói thêm điều gì.

Có Tống Kim Dân ở đây sẽ không có chuyện gì.

Kỷ Khuynh Nhan và Tần Ánh Nguyệt an toàn rời đi, dưới sự uy hiếp của Tống Kim Dân, Jeffrey và thuộc hạ của ông ta không dám nói nhiều thêm một lời.

“Rốt cuộc các người có quan hệ gì, vì sao ông lại quản chuyện này.” Jeffrey nhìn Tống Kim Dân hỏi:

“Không phải các người là tổ chức trung lập sao, mà cậu ta lại là người của lữ đoàn Trung Vệ, ông như này là làm việc trái với uy tín của tổ chức.”

“Theo lý mà nói, ông nói như vậy không sai, nhưng người đứng trước mặt của ông là con trai của thủ lĩnh chúng tôi, ông nói tôi sẽ quản chuyện này hay không?”

"Cậu ta là con trai thủ lĩnh các người!"

Nghe được tin tức này, Jeffrey suýt chút nữa ngồi sụp xuống đất.

Cho dù ông ta có nằm mơ cũng không ngờ Lâm Dật có thân phận này!

"Điểm này ông không cần hoài nghi, vì vậy tôi cũng không nói nhiều thêm nữa." Tống Kim Dân chỉ về phía cửa sổ sau lưng Jeffrey: "Là ông tự mình nhảy xuống, hay là đích thân tôi ra tay?"

"Cậu ta là người của lữ đoàn Trung Vệ, rất nhiều thuộc hạ của tôi đều chết dưới tay của cậu ta, nên tôi mới tìm đến cậu ta báo thù. Nhưng tôi không hề biết, giữa mấy người có mối quan hệ như vậy, tôi có thể bảo đảm với ông, sau này sẽ không truy cứu chuyện này nữa, hy vọng ông có thể cho tôi một cơ hội, để tôi rời khỏi đây."

Lời nói giữa hai người họ khiến Lâm Dật suy đoán ra rất nhiều tin tức.

Giống như bản thân anh đã dự liệu, người cha chưa từng gặp mặt đó của mình chắc chắn giống như Jeffrey, đều là thủ lĩnh của một tổ chức nào đó, vả lại vô cùng có tiếng tăm trong phạm vi toàn thế giới.

Nếu không cũng không thể chiêu mộ được thuộc hạ như Tống Kim Dân.

Càng không thể khiến Jeffrey kiêng dè sợ hãi như vậy!

Chỉ là một người đến thôi, đã đủ trấn giữ hai mươi mấy người bọn họ, thậm chí còn chủ động cầu xin tha mạng!

"Rất xin lỗi, điều này không thể nào, mọi người đều lăn lộn ở nước ngoài, làm sao tôi có thể thả hổ về rừng, đợi sau khi ông phát triển lớn mạnh rồi, quay lại tìm tôi báo thù sao?”

“Tôi có thể đảm bảo với ông, tôi tuyệt đối sẽ không tìm ông báo thù, chỉ hy vọng ông cho tôi một cơ hội sống.” Jeffrey run rẩy nói.

Ông ta đã không còn điệu bộ điềm tĩnh lúc trước.

“Muốn mạng cũng có thể, chỉ cần ông ngoan ngoãn phối hợp là được.”

Nói lời này không phải là Tống Kim Dân, mà là Lâm Dật.

“Cậu muốn kêu tôi phối hợp thế nào, nói thẳng ra đi.”

Sắc mặt của Jeffrey kích động, đây là cơ hội duy nhất của ông ta, nhất định phải nắm lấy.

“Số hàng hóa mà ông muốn giao cho nhà đấu giá Fusubi đó, bây giờ ở đâu, tôi cần biết vị trí cụ thể.”

“Tôi đã giấu ở căn phòng cân bằng ở tòa tháp Burj Khalifa.”

Jeffrey lấy chiếc nhẫn trên tay xuống: “Cậu cầm lấy thứ này, đến bãi đậu xe tìm một gã bảo vệ tên Lyon, hắn ta sẽ dẫn cậu đi tìm số hàng đó.”

“Thế mà lại giấu ở Dubai à?”

Điểm này khá ngoài dự liệu của Lâm Dật, anh còn nghĩ rằng ông ta sẽ để số hàng hóa đó ở nước ngoài, không ngờ lại để tại Burj Khalifa.”

“Hoa hạ có một câu cổ, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, chắc chắn sẽ không có người ngờ tới tôi để số hàng hóa đó ở nơi tổ chức bán đấu giá, vậy nên đến hôm nay vẫn không bị người ta cướp mất.”

Lâm Dật nhịn không nổi muốn vỗ tay khen ngợi Jeffrey, cái lão già này thật sự là một đối thủ khiến người khác khâm phục.

“Cảm ơn sự thẳng thắn thành khẩn của ông, tôi đi trước đây.”

“Cậu không phải đã nói sẽ tha cho tôi sao!” Jeffrey hoảng hốt nói.

“Tôi thật sự tha cho ông, cũng không tính truy cứu trách nhiệm của ông.”

Lúc nói lời này, Lâm Dật nhìn qua Tống Kim Dân.

“Nhưng ông ta có muốn tha cho ông hay không, tôi không quản nổi.”

Tống Kim Dân: “?”

Dáng vẻ vô lại của cậu thật sự rất giống với cha của cậu đấy!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1597: Nhanh Chân Đến Trước.

Chương 1597: Nhanh Chân Đến Trước.

Sau khi cầm lấy chiếc nhẫn mà Jeffrey đưa cho mình, Lâm Dật chậm rãi đi ra khỏi nhà hàng.

Về phần những chuyện xảy ra phía sau, đã không còn có quan hệ gì với anh nữa.

Xuống lầu dưới, Lâm Dật nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan và Tần Ánh Nguyệt.

Nhìn thấy Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan chạy qua, hỏi thăm xem anh có bị thương không?

"Yên tâm đi, không có việc gì, em xem anh bây giờ không phải là rất tốt sao." Lâm Dật cười ha hả nói:

"Không phải muốn đi xem ca kịch à? Sao còn chưa đi?"

"Anh còn ở bên trong, em nào có tâm tư đi xem ca kịch nữa." Kỷ Khuynh Nhan oán giận nói:

"Tình huống vừa rồi nguy hiểm như vậy, sao anh lại không đi ra cùng chúng em, dọa chết em rồi."

"Chỉ là một lão lưu manh, mang theo một đám tiểu lưu manh, có gì mà phải sợ."

Lâm Dật xoa đầu Kỷ Khuynh Nhan, an ủi:

"Yên tâm đi, không có việc gì cả."

"Hai người các con đừng ở đây anh anh em em nữa." Tần Ánh Nguyệt nói:

"Mọi chuyện đều đã được quyết, hai chúng ta đi xem ca kịch đi. Người làm mẹ như dì đây còn không lo lắng, con đặt tâm ở trong lòng là được rồi."

"Con biết rồi, thưa dì." Kỷ Khuynh Nhan yếu ớt nói, sau đó nhìn Lâm Dật, "Anh cũng đừng ở bên ngoài nữa, đi cùng với bọn em đi."

"Thôi đừng, anh không có hứng thú với mấy thứ như ca kịch này, hai người cứ đi đi. Anh đi dạo chỗ khác một chút, thả lỏng tâm trạng."

Thấy Lâm Dật thật không muốn đi, Kỷ Khuynh Nhan cũng không có cưỡng cầu nữa.

Sau khi lặp đi lặp lại nhiều lần về vấn đề an toàn, cô mới rời đi với Tần Ánh Nguyệt.

Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đi rồi lên xe, lái xe chạy đến tháp Khalifa.

Toà tháp này là tòa tháp cao nhất thế giới, Lâm Dật ngước đầu nhìn lên, trong bầu trời đêm tĩnh mịch, nhìn không thấy đỉnh đầu.

Giống như một cây cột chống trời, mang đến cho người ta một loại áp lực không thể gọi tên.

Sau khi xuống xe, Lâm Dật nhìn bốn phía một chút, ngoại trừ bãi đỗ xe thì cũng không còn nhân viên công tác nào nữa.

Lâm Dật đùa nghịch chiếc nhẫn trên tay, đi về phía lương đình.

"Ha ha, người anh em, tôi muốn hỏi thăm một người."

Bảo vệ trong lương đình nhìn sang Lâm Dật, trên mặt lộ ra nụ cười.

"Tiên sinh, ngài cứ nói?"

"Tôi muốn tìm một người tên là Lyon, anh ấy là đồng nghiệp của anh đúng không"

Vẻ mặt của bảo vệ có chút cổ quái, đánh giá Lâm Dật từ trên xuống dưới vài giây đồng hồ.

"Tôi chính là Lyon, xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì không?"

Biết được thân phận của đối phương, Lâm Dật nở nụ cười, không nghĩ tới lại có thể tìm được một cách nhẹ nhàng như vậy.

Lâm Dật không nói thêm gì nữa, đưa chiếc nhẫn của Jeffrey ra.

"Mang tôi đi xem lô hàng, chuyện còn lại hẳn là không cần tôi nhiều lời đúng không."

Nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Lâm Dật, ánh mắt của Lyon lập tức thay đổi, từ không tín nhiệm biến thành kiêng kị.

"Xin chờ tôi một chút."

Lyon ngó đầu ra, phát hiện bốn phía không có người, lập tức cầm lấy bộ đàm thông báo:

"Sal, đi thay tôi một chút, tôi phải ra ngoài bận chút chuyện, lúc trở về sẽ mua thuốc cho anh."

"Được rồi, tôi sẽ lập tức qua đó, chúc anh mọi chuyện thuận lợi, hi vọng anh nhanh trở về một chút."

Không đến mấy phút, một chàng trai da nâu chạy ra từ cửa hông của tháp Khalifa, thay ca cho Lyon.

Hai người lập tức cùng đi vào tháp Khalifa.

Nhưng Lâm Dật cũng không buông lỏng cảnh giác, bởi vì không thể hoàn toàn tín nhiệm người tên là Lyon này được.

"Nơi này là nơi mua sắm và du lịch, anh cần phải mua một tấm vẻ thăm quan, mới có thể tùy ý đi lại ở đây." Lyon nói.

"Được."

Dựa theo lời Lyon nói, Lâm Dật mua tấm vé tham quan đắt nhất, thuận lợi tiến vào trong tháp Khalifa.

Cho dù phong cách trang trí và sự giàu có ở đây vượt mức quy định, là nơi mà mỗi người đều muốn check in. Nhưng Lâm Dật lại không có tâm tư như vậy, anh đang muốn tìm lô hàng kia, sau đó để cho người áo đen mắc câu.

Ở đâu ngang chỉ huy dưới, hai người cùng nhau vào thang máy.

Sau đó nhấn xuống nút 162.

Lại phát hiện không có bất kỳ phản ứng gì.

Ngay sau đó, Lyon lại ấn mấy lần, phát hiện thang máy tầng 162 tầng vẫn không có phản ứng.

Lâm Dật nhíu mày, tháp Khalifa có 162 tầng, mình muốn lên tầng thăng bằng, như vậy thì khoảng cách gần nhất, chính là phải đến tầng 162 trước.

Không nghĩ tới lúc này thời điểm, còn xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

"Ha ha, chuyện này là thế nào, tạo sao thang máy lại không dùng được?" Lyon nói với người phía bên ngoài:

"Thang máy đã bị dừng lại, vừa rồi đã thông báo cho các người, chẳng lẽ anh không biết sao?"

"Đáng chết, đang còn tốt tại sao dừng hết thang máy?"

"Bởi vì trong màn hình giám sát phát hiện hình ảnh khả nghi, cho nên mới dừng toàn bộ thang máy lại."

Hình ảnh khả nghi!

Nhịp tim của Lâm Dật đột nhiên đập nhanh!

Anh bỗng cảm thấy có một loại dự cảm xấu.

"Vậy được rồi."

Sau khi làm rõ nguyên nhân, Lyon quay đầu nhìn Lâm Dật.

"Thật sự là không may, thang máy bị dừng lại, chúng ta chỉ có thể dùng biện pháp khác."

Lâm Dật hơi híp mắt lại, nhìn chòng chọc vào Lyon.

"Làm bảo vệ ở đây, phía bảo an xuất hiện vấn đề mà anh lại không biết à."

"Chuyện này. . ." Vẻ mặt của Lyon có chút bối rối, "Tôi vẫn luôn nghe nhạc ở bên ngoài, cũng không có chú ý tới trong bộ đàm nói cái gì, cho nên bỏ qua."

Lâm Dật còn muốn truy hỏi, lại ngoài ý muốn trông thấy bên ngoài thang máy có một người đàn ông mặc quần áo màu đen bước nhanh về phía cửa!

"Anh đứng lại đó cho tôi!"

Nhìn người áo đen ngoài cửa thang máy, Lâm Dật lập tức hiểu rõ toàn bộ!

Anh ta nhất định chính là người áo đen mà mình gặp phải trước đó!

Mà nhân viên công tác nói, vừa rồi tại phòng quan sát có một bóng người khả nghi, người kia nhất định là anh ta!

Lâm Dật không chút nghi ngờ, đồ trong phòng thăng bằng đã bị người áo đen cầm đi!

Từ đầu đến cuối, hành vi của mình đều bại lộ trong tầm mắt của anh ta!

Khi mình biết được tin tức xác thật, anh ta đã thông qua thiết bị nghe lén đến đây từ sớm, sau đó lấy đi trang sức có khảm khoáng thạch Bass đi!

Sau một chút suy nghĩ, Lâm Dật không chút do dự phóng ra ngoài!

Nhưng tại lúc này, lại bị đạp một chân!

Chính là Lyon!

"Anh căn bản cũng không phải là Lyon!"

"Hiện tại mới biết thì đã chậm!"

"Đi con mẹ anh!"

Lâm Dật không nói nhảm nữa, móc chủy thủ của mình ra, đâm về phía "Lyon"!

Người kia không kịp phản ứng, lại thêm vốn cũng không phải là đối thủ của Lâm Dật, sau khi bị đâm một đao thì ngã xuống đất không dậy nổi!

Cũng đúng vào đúng lúc này, tháp Khalifa rơi vào tình trạng khủng hoảng, người thấy cảnh này, đều hét ầm lên.

Người áo đen vừa đi đến cửa cũng dừng lại, quay đầu.

Ánh mắt hai người giao nhau ở giữa không trung!

Mặc dù trên mặt anh ta đeo khẩu trang, Lâm Dật lại có thể cảm nhận được, anh ta đang cười chính mình!

"Thao!"

Lâm Dật mắng một câu, lấy số tiền không còn lại nhiều trong túi ném vào không trung.

Sự chú ý của nhân viên công tác và du khách đều rơi xuống những tờ tiền đang rơi xuống. Lâm Dật nhân lúc bọn họ thất thần liền lập tức đuổi theo!

Lúc đi ra cửa lớn, anh nhìn thấy người áo đen lái một chiếc Type-R đi ra đường cái bên cạnh.

Lâm Dật cũng không chần chờ, lên xe của mình!

Đuổi sát theo chiếc xe đó trên đường cái sáng đèn!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1598: Đồng Bọn Của Người Áo Đen.

Chương 1598: Đồng Bọn Của Người Áo Đen.

Rầm rầm rầm _ _

Tiếng gầm rú lớn như là dã thú, chạy như bay trên đường lớn trong đêm tối.

Chỉ là xét về giá cả mà nói thì Type-R của người áo không đắt bằng chiếc Meira của Lâm Dật.

Nhưng nghe thanh âm liền biết, chiếc xe kia đã được cải tiến, trên tính năng đã vượt qua một đoạn.

Nếu như không phải dựa vào kỹ thuật điều khiển của Lâm Dật thì người áo đen đã bỏ xa anh mấy con phố rồi.

Trong xe, ánh mắt Lâm Dật trở nên khó coi muốn chết.

Không chỉ để cho đối phương nhanh chân đến trước, mang đến cảm giác bị thất bại, mà là trong toàn bộ quá trình, bản thân mình luôn ở vào thế bị động.

Trong khi anh giám sát anh ta thì anh ta cũng dùng phương thức của mình để giám sát lại anh.

Nhưng anh lại không có bất kỳ phát hiện nào!

Lâm Dật cảm thấy, đây là chuyện vô cùng đánh mặt, là một loại phủ định đối với năng lực của mình.

Anh đã trải qua loại cảm giác này không chỉ một lần.

Tiếp theo, điều mà Lâm Dật càng tính sai hơn chính là, lần hành động này, cũng không phải là một mình người áo đen mà còn có đồng bọn cùng tham dự vào!

Người bảo vệ vừa rồi chính là một trong số đó!

Thậm chí tên đồng nghiệp mà bảo vệ kia gọi tới cũng vô cùng có khả năng là cùng một bọn!

Sau khi nhận được tin tức, đã sớm tới tháp Khalifa, tìm được người tên Lyon kia!

Ánh mắt của Lâm Dật nhìn chăm chú vào đuôi xe Type-R phía trước, vẻ mặt càng thêm âm trầm.

Đây hoàn toàn là một âm mưu được sắp xếp vô cùng tỉ mỉ, cũng là chuyện mà mình hoàn toàn không ngờ tới.

Có lẽ là chính bọn họ cũng không dự liệu được, tháp Khalifa sẽ quay chụp được bóng người khả nghi và thang máy lại bị dừng để kiểm tra.

Cho nên mới bị bại lộ.

Dựa theo sắp xếp trước đó của bọn họ, nếu như không có những chuyện ngoài ý muốn này thì kế hoạch sẽ đại công cáo thành, bản thân mình ngay cả truy đuổi cũng không có.

Chuyến đi Dubai lần này của mình thắng tất cả mọi người, nhưng lại thua chỉ mình anh ta!

"Thảo!"

Lâm Dật đập vào tay lái một cái thật mạnh, lại đạp chân ga một cái.

Dựa vào kỹ thuật điều khiển cao siêu của mình, khoảng cách với người áo đen đã càng ngày càng gần.

50m...

30m...

Mười mét...

Năm mét...

Hơn nửa giờ, khoảng cách giữa hai người đã không cách nhau bao nhiêu, chỉ còn lại khoảng cách của một cái thân xe!

Đúng lúc này, Lâm Dật dồn sức đánh tay lái, đụng vào thân xe Type-R.

Lốp xe Type-R bắt đầu trượt, tiếng cọ xát chói tai truyền đến, Type-R đã mất đi thăng bằng, bắt đầu xuất hiện sự trượt dài trên đường cao tốc.

Nhưng kỹ thuật điều khiển của người áo đen này cũng không kém, chỉ sau vài giây đồng hồ ngắn ngủi đã điều chỉnh lại thân xe, khôi phục lại tốc độ chạy bình thường.

Chỉ là đã bị Lâm Dật đuổi kịp, muốn đi sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa.

Cho dù tính năng của Type-R có dẫn trước Paramela, nhưng dưới kỹ thuật điều khiển xuất sắc của Lâm Dật, người áo đen vẫn rơi vào thế hạ phong.

Ánh mắt Lâm Dật sáng như đuốc, như lửa nóng hừng hừng phun ra, giống như một con sư tử muốn ăn thịt người!

Nhưng mà!

Ngay tại lúc Lâm Dật đã điều chỉnh tốt trạng thái thì ngoài ý muốn nhìn thấy người áo đen vậy mà lại giảm tốc độ.

Mục đích đã đạt được, Lâm Dật cũng bắt đầu giảm tốc, sau mấy chục mét, hai bên đều ngừng xe lại.

Lâm Dật và người áo đen đồng thời xuống xe, nhưng trên mặt của đối phương, đã thay bằng chiếc mặt nạ hề quen thuộc kia.

Nhiệt độ của Dubai có sự chênh lệch lớn giữa ngày và đêm, nhiệt độ ban đêm thấp hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

Bầu không khí giữa hai người cũng giống như màn đêm này, băng lãnh mà yên lặng.

"Tính toán kỹ thì hai chúng ta đã hơn nửa năm không gặp."

Giọng nói của Lâm Dật rất thấp, không có bất kỳ cảm tình nào.

Người áo đen trầm mặc không nói, đây là sự trả lời im lặng đối với Lâm Dật.

"Nếu như vết thương của anh đã tốt thì hôm nay chúng ta sẽ phân cao thấp, nếu như còn chưa tốt thì cứ đi đi, tôi không ngăn cản anh."

Người áo đen đứng tại chỗ, vẫn không có bất kỳ sự đáp lại nào.

Lâm Dật nhướng mày, nhìn người áo đen thật kỹ.

Hành động như vậy nằm ngoài dự liệu của anh, cho dù như không đi thì cũng cần phải có hành động, không có khả năng bình tĩnh như thế được.

Rầm rầm rầm _ _

Đúng lúc này, có tiếng gầm rú truyền đến, Lâm Dật quay đầu, ánh đèn chói mắt phía xa khiến người ta không tài nào mở mắt nổi.

Rất nhanh, xe phía sau đã lái tới, là một chiếc GTR đã được sửa chữa lại.

Chiếc xe dừng lại phía sau Lâm Dậy ba mét.

Cửa xe mở ra, ba người đàn ông đi ra từ bên trong, trong đó có một người đã có tuổi, khoảng tầm hơn bốn mươi tuổi.

Hai người còn lại có vẻ còn trẻ tuổi, dáng vẻ hơn hai mươi ngoài ba mươi, bằng tuổi với anh.

Lâm Dật híp mắt, đánh giá một vòng trên người của người, không có một người quen nào cả.

Cách ăn mặc của ba người đều không có bất kỳ điểm sáng nào, nhìn giống với những người bình thường sinh sống dưới tầng đáy xã hội.

Nhưng bọn họ có thể tới đây, đủ để chứng minh bọn họ không bình thường.

"Anh đi trước đi, chúng tôi sẽ xử lý anh ta."

Người nói chuyện chính là người đàn ông trung niên, vẻ mặt bình tĩnh, giống như trong mắt ông ta, Lâm Dật chỉ là một người không có ý nghĩa.

Người áo đen không dừng lại, di chuyển về phía xe của mình.

Lâm Dật không có quản nhiều như vậy, lúc này lập tức đuổi theo!

Cũng đúng vào đúng lúc này, một người đàn ông dáng người tương đối cao trong đó xông về phía Lâm Dật.

Vì để tránh né công kích từ phía sau lưng, Lâm Dật từ bỏ việc đuổi theo, nghiêng người tránh thoát công kích của người kia.

Đồng thời, cũng đánh mất cơ hội tốt nhất để đuổi theo người áo đen.

Bản thân anh cũng hiểu rõ, ở thời điểm này, muốn đuổi theo người áo đen đã là chuyện không thể nào.

Lâm Dật xoay người, nhìn ba người đột nhiên xuất hiện trước mắt, vừa cẩn thận vừa phòng bị.

Anh cảm thấy rất hiểu.

Lúc trước đều giao dịch khoáng thạch với số lượng lớn thì người áo đen mới có thể xuất hiện.

Mà bây giờ, chỉ là vật phẩm trang sức nạm khoáng thạch, mà có thể khiến bọn họ huy động nhân lực, điểm ấy quá khả nghi.

"Người trẻ tuổi, cậu không nên đuổi theo nữa, hành vi của cậu đã tạo thành phiền toái không nhỏ cho chúng tôi, cho nên hôm nay không thể giữ lại cậu."

Lâm Dật nhướng mày, nhìn tên đàn ông trung niên thần sắc cao ngạo kia.

"Các người đoạt đồ của tôi, còn nói mấy lời như vậy với, có phải là có chút không nói đạo lý hay không."

"Chúng ta đều là cùng một loại người, nắm đấm của ai cứng rắn thì người đó có đạo lý, chẳng lẽ cậu mới bước vào nghề à, lại nói những thứ này với tôi, không cảm thấy buồn cười sao."

Lâm Dật không trả lời, bởi vì từ trong lời nói của đối phương, có thể phán đoán ra rất nhiều tin tức hữu dụng.

Bản thân anh và người áo đen cũng không phải chỉ mới giao thủ một lần.

Nhưng dưới cái nhìn của bọn họ, mình giống như là lần đầu tiên xảy ra xung đột với bọn họ.

Có thể là người áo đen khi giao nộp chiến lợi phẩm cũng không nói ra chuyện của mình.

Cho nên hiện tại bọn họ căn bản không biết mình là người nào.

"Nếu đã như vậy thì chính là không cần phải nói chuyện nữa."

Lâm Dật lui về phía sau một bước, dùng hành động này để phòng việc bị ba người đột nhiên tập kích.

"Số 18, cậu lên đi, xử lý cậu ta." Người đàn ông trung niên lạnh lùng nói.

"Vâng!"

Người đàn ông dáng người hơi cao tập kích Lâm Dật trước đó, bước về phía trước một bước.

Sau đó tốc độ lấy sét đánh không kịp bưng tai đánh về phía anh!

Lâm Dật híp mắt, lộ ra từng trận hung quang, tựa như là một ngọn lửa cháy hừng hực!

"Hôm nay đã nghẹn một bụng lửa, đành lấy mấy người trút giận vậy!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1599: Các Người Phạm Vào Tội Chết.

Chương 1599: Các Người Phạm Vào Tội Chết.

Tốc độc của số 18 rất nhanh, cộng với khoảng cách giữa hai người không tính là xa, chỉ trong nháy mắt, anh ta đã xông tới trước mặt Lâm Dật!

Sau đó một cú đá lăng không hướng thẳng về phía mặt Lâm Dật!

"Thảo!"

Lâm Dật mắng một câu, thân thể lui về phía sau một bước, hai tay quỷ mị đưa ra, bắt lấy mắt cá chân của số 18 một cách chuẩn xác!

"Con mẹ anh."

Lâm dật tức giận mắng một tiếng, anh dùng lực vặn, thân thể của số 18 trong nháy mắt lập tức mất thăng bằng, ngã ầm ầm trên đất!

Đồng tử người đàn ông trung niên và người đàn ông thấp còn lại không khỏi giãn ra, hoàn toàn không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ có trình độ như này.

Vậy mà chỉ dùng một chiêu để khiến số 18 rơi vào thế hạ phong!

Mà số 18 không nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy.

"Mẹ nó!"

Số 18 tức giận mắng một tiếng, đây là một chuyện vô cùng nhục nhã, anh ta lập tức dùng hai tay chống xuống, chuẩn bị phản kích!

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng có một bóng đen đánh tới, anh ta bất ngờ nhìn thấy Lâm Dật xuất hiện ở trước mặt mình!

Phốc!

Trên tay Lâm Dật có cầm một chiếc dao găm phòng ngự, thẳng tắp đâm vào tim của số 18!

Máu tươi như suối phun, bắn tung tóe khắp nơi, ngay cả Lâm Dật đều không có may mắn thoát khỏi.

Là một bác sĩ khoa tim mạch đứng đầu toàn thế giới, thủ pháp giết người của Lâm Dật cao và tinh xảo hơn nhiều so với sát thủ.

Vẫn chưa tới năm giây, số 18 đã từ bỏ giãy dụa, chết ngay trên tay của Lâm Dật.

Vốn dĩ cơn tức của Lâm Dật đã nghẹn một bụng không có chỗ phát tiết.

Hiện tại có người chịu chết, anh đã đem tất cả tức giận trút hết lên trên người số 18!

Nhìn tình trạng thảm hại của số 18, hai người còn lại đều híp mắt, không thể tin tưởng nổi, một thành viên trình độ cấp D cứ như vậy mà chết trên tay của anh ta!

Người nam nhân trước mắt này lợi hại hơn nhiều so với trong tưởng tượng của bọn họ!

Lâm Dật thở hắt ra một hơi, nhưng rất nhanh đã bình phục lại.

Tuy quá trình giao thủ rất ngắn, nhưng Lâm Dật đã hiểu rõ đại khái về trình độ của số 18.

Trình độ cấp D trung đẳng, cũng không tính là mạnh, còn có chênh lệch không nhỏ với người áo đen.

Hơn nữa, từ một điểm này, Lâm Dật càng thêm khẳng định, người áo đen không nói với người khác về chuyện của mình.

Nếu không thì người đàn ông trung niên kia không có khả năng phái anh ta ra chịu chết.

"Lần này để tôi tới." Người đàn ông dáng người thấp còn sót lại lên tiếng.

"Không cần đâu." Người đàn ông trung niên nói:

"Cậu chưa chắc đã là đối thủ của hắn, vì để tránh việc thương vong không cần thiết, vẫn nên để tôi tới đi."

Người đàn ông trung niên dò xét một bước về phía trước, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Dật, sự tức giận trong mắt đã không có cách nào để che giấu nữa!

"Người trẻ tuổi, nói tên của cậu đi."

Lâm Dật dùng quần áo lau vết máu trên dao găm, "Không cần phải nói tên làm gì cả, các người để anh ta đi, tôi chắc chắn sẽ không giữ các người lại, người chết không cần thiết biết nhiều như vậy."

"Hay cho một kẻ không biết sống chết như cậu, vậy tôi ngược lại muốn nhìn xem, hôm nay có thể giữ cậu lại hay không!"

Vừa dứt lời, người đàn ông trung niên phát động công kích, khí thế như hồng, tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức Lâm Dật ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Hô thông!

Còn không đợi Lâm Dật bày ra tư thế phòng ngự, bỗng nhiên cảm thấy đau xót ở ngực, giống như bị một thanh búa tạ đập mạnh một cái!

Trong khoảnh khắc, thân thể Lâm Dật đã mất đi thăng bằng, bay rớt ra ngoài, nện xuống trên lưng chiếc xe phía sau!

Tê _ _

Lâm Dật hít vào một ngụm khí lạnh, bị đạp như thế, cảm giác xương cốt toàn thân đều như muốn rời ra từng mảnh.

Đồng thời, cũng có phán đoán bước đầu đối với trình độ của người đàn ông trung niên.

Ít nhất cũng phải là cấp B!

Lâm Dật che ngực, lảo đảo nghiêng ngã đứng lên, ánh mắt vô cùng cẩn thận.

Dạng này người, đã vượt ra khỏi phạm trình mà mình có thể ứng phó.

Muốn đánh thắng anh, chỉ sợ là không có khả năng.

Nhưng muốn đồng quy vu tận, có lẽ vẫn còn có chút cơ hội.

"Đỡ được một chân của tôi, lại còn có thể đứng lên, thân thể này quả thật không tệ."

Đây là lời khen ngợi phát ra từ đáy lòng của người đàn ông trung niên.

Trong người đồng lứa, người có thể chống đỡ được một chân của mình lại còn có thể đứng lên, chỗ số 0, cũng chỉ có cậu ta.

Tố chất thân thể của cậu ta khác hẳn với người thường, nếu như có thể mang về nghiên cứu cũng là lựa chọn tốt.

Lâm Dật nắm chặt dao găm trên tay, giọng nói trầm thấp.

"Lấy trình độ của anh, tôi quả thực đánh không lại anh, nhưng nếu anh muốn giết chết tôi thì dường như cũng rất không có khả năng, trừ khi anh cũng không muốn sống nữa."

"Ha ha..."

Người đàn ông trung niên nở nụ cười, "Tôi đã thấy rõ trình độ của cậu, muốn đồng quy vu tận với tôi thì không phải chỉ là kém một chút thôi đâu."

Tiếng nói vừa dứt, người đàn ông trung niên lại xông tới lần nữa, động tác gọn gàng, không chút dây dưa dài dòng.

Lần này, hai tay Lâm Dật chồng lên nhau, đặt trước người, cản tất cả công kích của người đàn ông trung niên lại.

Nhưng cho dù chặn cũng vô dụng, chênh lệch giữa hai người cũng không phải có thể bù đắp đơn giản như vậy được!

Lâm Dật còn bay ra ngoài!

Tuy nói không chật vật giống như vừa rồi, nhưng tình trạng của anh còn thảm hại hơn!

Cảm giác xương cốt trên người đều muốn gãy mất!

Cảm giác đau đớn lan ra khắp toàn thân, thậm chí ngay cả tinh thần đều không có cách nào tập trung nổi!

Cùng lúc đó, người đàn ông trung niên lại xông tới, chuẩn bị phát động công kích đối với Lâm Dật.

Cho dù mục đích của ông ta, là đưa Lâm Dật về tổ chức.

Nhưng trước lúc đó, nhất định phải đánh phục cậu ta!

Dạng người này nếu như không dạy dỗ thì cho dù mang về cũng sẽ xảy ra vấn đề!

Rất nhanh, người đàn ông trung niên đã đứng trước mặt Lâm Dật.

"Tôi nhìn thấy hai cánh tay này của cậu có chút hơi thừa, tôi sẽ phế bỏ giúp cậu trước."

Người đàn ông trung niên không chút do dự, cũng không có ý nương tay, nâng một chân lên, đạp về phía cánh tay Lâm Dật.

Đúng lúc này!

Một tia sáng lóe lên như điện quang!

Một đạo ánh sáng lạnh lẽo lóe qua!

Lâm Dật huy động dao găm phòng ngự đại sư, trong đêm tối, xuất ra một đạo ngân quang lạnh như băng!

Vẻ mặt của người đàn ông trung niên trở nên kinh hãi, không nghĩ tới sẽ Lâm Dật chơi một tay như thế!

Cho dù ông ta đã đến cấp B, nhưng bởi vì chủ quan, nên vẫn bị dao găm của Lâm Dật đâm vào da thịt trên đùi!

Mặc dù chỉ là bị thương ngoài da, nhưng với ông ta mà nói, bị người có trình độ như Lâm Dật đả thương, là chuyện vô cùng nhục nhã!

Lâm Dật thất tha thất thểu đứng lên, cười lạnh, nói:

"Đã nói với ông rồi, tôi có biện pháp đồng quy vu tận với ông, sao ông lại không nghe chứ."

Vẻ mặt của người đàn ông trung niên trở nên lạnh lùng, sự tức giận trên mặt càng tăng lên, dường như đã đóng sát tâm đối với Lâm Dật!

"Vậy tôi muốn nhìn xem, hôm nay cậu định làm thế nào để đồng quy vu tận với tôi!"

Ong ong ong _ _

Ngay tại lúc người đàn ông trung niên chuẩn bị động thủ lần nữa, bỗng nghe thấy tiếng gầm rú động cơ truyền đến một lần nữa.

Lấy tốc độ cực nhanh, chạy đến trước mặt Lâm Dật!

Người đàn ông trung niên không dám coi thường hay là hành động mù quáng, mà nhìn chằm chằm vào chiếc xe đột nhiên lái qua kia.

Cửa xe mở ra, Tống Kim Dân lạnh lùng bước xuống xe.

"Thế nào rồi?"

"Còn chưa chết."

"Đi trên xe chờ tôi đi."

"Để lại người sống."

"Biết rồi."

Lâm Dật biết, mình không phải là đối thủ của người đàn ông trung niên, lúc này cũng không có cậy mạnh nữa, lên xe của Tống Kim Dân.

Sau khi sắp xếp cẩn thận cho Lâm Dật, ánh mắt của Tống Kim Dân khẽ quét qua người đàn ông trung niên.

"Các người đã phạm vào tội chết!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1600: Sức lửa vừa phải.

Chương 1600: Sức lửa vừa phải.

Nhìn thấy Tống Kim Dân lôi thôi lếch thếch, trên mặt người đàn ông trung niên hiện lên một vệt ngưng trọng.

Ông ta cảm nhận được trên người Tống Kim Dân một luồng khí tức nguy hiểm.

Giống như là một con hổ nguy hiểm, lúc nào cũng có thể đưa răng nanh ra với mình.

"Các người là cùng một bọn à."

"Anh không cần biết những chuyện này."

Tống Kim Dân đi từng bước một về phía người đàn ông trung niên.

Người kia cũng kéo dài khoảng cách, chủ động phát động công kích.

Vẻ mặt của người đàn ông trung niên vô cùng nghiêm túc, cùng với lúc đối mặt Lâm Dật dường như là hai người khác nhau.

Hai chân đạp xuống đất, lợi dụng phản lực lớn, dùng lực lượng cường đại, lấy tốc độ mắt thường khó phân biệt được mà xông tới trước mặt Tống Kim Dân.

Người kia hời hợt dơ tay một cái, bắt lấy cánh tay của người đàn ông trung niên, phá vỡ toàn bộ lực lượng trên người ông ta, sau đó vặn ngược lại một cái, tiếng nứt xương truyền, triệt để phế bỏ cánh tay phải của ông ta!

A!

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp đường cao tốc tịch mịch!

Người đàn ông trung niên nam nhân thống khổ quỳ trên mặt đất, mà Tống Kim Dân cũng không bỏ ông ta ra, dùng một chân đá vào lồng ngực!

Một ngụm lớn máu tươi phun ra từ trong miệng của người đàn ông trung niên, ông ta lúc này nằm trên mặt đất giống như bãi bùn nhão.

Dù cho là một người trình độ cấp B cũng hoàn toàn không có bất kỳ đường sống nào trước mặt Tống Kim Dân!

Bị đánh đến không bằng một con chó chết.

"Anh, anh rốt cuộc là ai!" Người đàn ông trung niên thở hổn hển.

Ông ta lúc này đã mất đi sức chiến đấu, cho dù Lâm Dật cũng có thể dễ dàng giết chết ông ta.

"Tống Kim Dân."

Ngươi đàn ông trung niên khẽ nhíu mày, cảm thấy rất lạ lẫm về cái tên này.

"Hắc Đào A."

"Anh lại là!"

"Nếu đã nhận ra tôi thì ông hẳn phải biết, bại bởi tôi cũng không oan."

Người đàn ông trung niên nghiến chặt hàm răng, sự không cam lòng trong ánh mắt biến thành hoảng sợ.

Ông ta biết rõ, một khi đối mặt với người đàn ông này thì mình không có bất kỳ phần thắng nào.

Nếu không anh ta không xứng được xưng là Hắc Đào A!

"Tôi còn có một việc muốn biết, hi vọng anh có thể nói cho tôi biết."

"Nói đi."

"Quan hệ giữa anh và cậu ta là gì!"

"Cậu ấy là con trai của thủ lĩnh chúng tôi."

Sau khi biết được thân phận thật sự của Lâm Dật, ánh mắt của người đàn ông trừng lớn, toàn thân không ngừng run rẩy, mặt trắng như tờ giấy.

Ông ta nằm mơ đều không nghĩ tới!

Người đàn ông kinh khủng kia!

Lại còn có một đứa con trai!

"Nếu như tính tình của tôi thì hai người các người hiện tại đã chết. Nhưng giữ lấy các người còn có chỗ dùng được, đi theo tôi đi, nhưng đừng có ý nghĩ khác, tôi sẽ không cho các người cơ hội như vậy."

"Ha ha..."

Người đàn ông trung niên cười lạnh một tiếng, "Tôi cũng sẽ không cho anh cơ hội như vậy."

Tống Kim Minh nhíu mày, "Ông có ý gì."

"Nhiệm vụ chấp hành thất bại, với tôi mà nói đó là sỉ nhục. Tôi cũng biết tại sao cậu ta lại không giết chúng tôi, cho nên tôi sẽ không cho anh cơ hội."

Không cho Tống Kim Dân thời gian phản ứng, người đàn ông trung niên lập tức ấn vào chiếc nhẫn trên tay.

Thấy tình huống không đúng, Tống Kim Dân nhào sang một bên.

Oanh!

Cùng lúc đó, một tiếng nổ mạnh truyền đến!

Thân thể của người đàn ông trung niên nổ tung, trong khoảnh khắc lập tức biến thành sương máu!

Oanh!

Còn không đợi bầu không khí khuấy động bình tĩnh trở lại, thân thể của người đàn ông vóc người thấp vẫn luôn chưa động thủ kia cũng nổ tung!

Phần còn lại của tay chân bị đứt rơi trên mặt đất, sương máu tràn ngập khắp không trung.

Toàn bộ đều yên tĩnh trở lại.

Tống Kim Dân bò dậy từ dưới đất, Lâm Dật cũng bước xuống từ trên xe.

Hai người đều không hề nghĩ tới là sẽ xảy ra một màn như vậy.

Tống Kim Dân nhún vai, "Tôi cũng không nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện như vậy, kế hoạch của cậu chỉ sợ là sụp đổ rồi."

Tống Kim Dân biết Lâm Dật muốn làm gì, đơn giản là tìm hiểu chút tin tức từ trong miệng của bọn họ.

Mà đối phương cũng biết điểm ấy nên đã sớm tự sát, không có cho bọn họ có cơ hội thẩm vấn.

Người đời đều nói chết tử tế không bằng còn sống, nhưng còn có một từ, gọi sống không bằng chết.

Cho nên bọn họ lựa chọn phương thức như vậy để kết thúc sinh mệnh của mình.

Trên thực tế, khi bọn họ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ đều sẽ mang trang bị như vậy trên người, để tránh lúc bị bắt làm tù binh bị đối đãi không bằng con người.

Nhưng mà, nếu như người tới cứu không phải Tống Kim Dân, có lẽ hai người sẽ không lựa chọn phương thức như vậy để kết thúc sinh mệnh của mình.

Nhưng người đàn ông trung niên biết rất rõ Tống Kim Dân là ai, cũng biết rơi vào tay anh ta thì mình không có kết cục tốt.

Chẳng bằng tự mình động thủ, chết đau nhanh một chút, tránh việc bị tra tấn.

"Việc đã đến nước này thì cũng chỉ có thể để vậy thôi."

"Tôi xử lý chuyện trước mắt một chút, lát nữa chúng ta sẽ cùng đi."

Tống Kim Dân đi tới trước mặt số 18, kiểm tra thi thể của anh, vẻ mặt không khỏi trở nên nặng nề.

Vài phút sau, Tống Kim Dân đem kéo thi thể tới bên cạnh xe, sau đó châm lửa.

Lửa lớn cháy hừng hực trên đường cái, giống như là số mệnh của người đàn ông trung niên.

Đã từng nở mày nở mặt, nhưng kết cục cuối cùng vẫn là cái chết.

"Chậc chậc chậc..." Tống Kim Dân đốt điếu thuốc, "Sức lửa vừa phải, đoán chừng hương vị có lẽ cũng không tệ."

Lâm Dật cảm thấy lạnh cả người, cái này mẹ nó là đám người nào vậy?

Trước đó làm việc tại lò hỏa táng sao?

"Đi thôi, lát nữa sẽ đốt thành tro, không cần quản những chuyện này nữa."

Lâm Dật gật gật đầu, cùng lên xe với Tống Kim Dân.

"Sao anh còn đuổi đến nơi này?" Trên đường trở về, Lâm Dật hỏi.

"Sau khi cậu đi, tôi đã xử lý Jeffrey, nghĩ muốn đến chỗ cậu nhìn xem, vừa chạy đến tháp Khalifa thì thấy hiện trường bị cảnh sát phong tỏa, nói có người giết người ở bên trong. Tôi đoán hẳn là cậu đã xảy ra chuyện, tìm người điều tra camera giám sát gần đó một chút, phát hiện cậu đuổi theo một chiếc Type-R đi ra ngoài, sau đó thì một đường đuổi đến đây."

"May mà anh đã đến, nếu không thì cái mạng nhỏ này sẽ phải đặt lại đây." Lâm Dật nhe răng toét miệng nói:

"Mấy cú đá này khiến cho khung xương toàn thân tôi như muốn vỡ nát."

"Lão già kia đã đến cấp B, trình độ rất được, cậu khẳng định không phải là đối thủ của ông ta." Tống Kim Dân nói:

"Không bị một chân đạp chết, đã là tốt lắm rồi."

"Tôi có nên coi như anh đang khen tôi không."

Tống Kim Minh cười một tiếng, "Bên cậu đã xảy ra chuyện gì à, sao còn có quan hệ với những người này rồi?"

Lâm Dật điều chỉnh thành ghế phía dưới, nửa nằm nửa ngồi, bỏ chân lên trên bảng điều khiển.

"Bị người nhanh chân đến trước, tôi không lấy được đồ."

"Hả? Chuyện này sao có thể."

"Sau khi có tin tức thì cậu lập tức đi qua, chẳng lẽ Jeffrey đã lừa hai chúng ta sao?"

"Đó cũng không phải, là tôi bị người khác nghe lén." Lâm Dật nói:

"Sau khi nhận được tin tức, đối phương đã đến tháp Khalifa trước, cũng tìm được người gọi là Lyon kia và lấy đi trang sức có khảm khoáng thạch."

Tống Kim Dân trầm mặc một hồi lâu, "Lô hàng kia cũng không đáng bao tiền, nhưng có chút đánh mặt."

"Ai nói không phải đâu, bận rộn thời gian dài như vậy, cuối cùng lại bị người khác chơi đùa."

"Nhưng tôi thấy cậu hình như cũng không để ý đến lô hàng kia lắm." Tống Kim Dân dừng lại vài giây đồng hồ, "Trong chuyện này, có lẽ cậu càng để ý đến những vật khác hơn đúng không?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1601: Tổ Chức Thần Bí.

Chương 1601: Tổ Chức Thần Bí.

"Sao anh lại nhìn ra được?" Lâm Dật cười hỏi.

"Cậu lệ thuộc vào lữ đoàn Trung Vệ, bọn họ sẽ không để ý đến những vật này, cho nên sẽ không đưa ra những nhiệm vụ liên quan." Tống Kim Dân nói:

"Từ một loạt hành động của cậu cũng có thể nhìn ra, cậu không có hứng thú đối với khoáng thạch, nhưng lại vô cùng để bụng đối với chuyện này, nhất định là có nguyên nhân khác."

Tống Kim Dân có thể phát hiện ra những thứ này, Lâm Dật cũng không cảm thấy kỳ quái, nếu không thì anh ta sẽ không đi nổi đến địa vị ngày hôm nay.

"Đúng vậy, nhưng chuyện này có chút phức tạp, không có cách nào nói tỉ mỉ cho anh được, anh cứ coi như cái gì cũng không biết là được."

"Tôi thấy cậu đây là không muốn nói." Tống Kim Dân nói:

"Trong chuyện này, thứ mà cậu để ý nhất hẳn là người âm thầm lấy đi lô hàng kia, đúng không."

Lâm Dật đoán được Tống Kim Dân sẽ nghĩ tới những chuyện này, cho nên cũng không kinh ngạc.

Nhưng chuyện liên quan tới việc này, anh thực sự không muốn nhiều lời.

Đây là chuyện của mình, anh không muốn để người khác tham dự vào.

"Cùng nói chuyện với một người đàn ông như anh, tôi thực sự không có xúc động muốn nói ra."

"Vậy còn không đơn giản, tôi mang cậu đến một nơi."

"Đi đâu?"

"Đợi lát nữa cậu sẽ biết."

Sau một tiếng...

"Thế nào, thủ pháp cũng không tệ lắm phải không?"

"Vô cùng được." Lâm Dật hài lòng nói:

"Với môi trường và thủ pháp này, cho dù là đại bảo kiếm của Đông Bắc cũng không sánh bằng."

"Tôi cũng thường đến mấy chỗ này của Trung Quốc, đừng nói là Đông Bắc hay là phương Nam, dáng người của người Trung Quốc vẫn còn kém mấy cô gái tây này một chút. Mấy thứ như đại bảo kiếm này, cậu nên đi ra nước ngoài."

Tống Kim Dân đổi tư thế, nhìn Lâm Dật với vẻ thần bí.

"Không phải nói khoác đâu, tôi vào nam ra bắc nhiều năm như vậy, bất kỳ đại bảo kiếm của một quốc gia nào, không quan tâm là việc lớn hay nhỏ, tôi đều đã chơi qua. Chỗ tốt nhất là Đảo quốc, tiếp theo là Dubai, còn lại chính là Thổ Nhĩ Kỳ. Ba địa phương này quả thực chính là thiên đường nhân gian, tiền mà tôi kiếm mấy năm này đều tiêu phí ở mấy chỗ đó."

"Ừm hả? Tôi cũng từng đến Đảo quốc, sao không phát hiện ra?"

"Cậu là không tìm đúng địa phương, Đảo quốc tuyệt đối là thiên đường đại bảo kiếm, đừng nói là việc lớn, cho làm chút việc nhỏ cũng có thể khiến cho cậu lên trời tại chỗ."

"Nghe câu này của anh, tôi cũng phải đến Đảo quốc một chuyến, phải thể nghiệm một chút mới được."

"Nếu như tôi có thời gian thì hai chúng ta sẽ cùng đi một chút."

Hai người thư giãn làm một lần đại bảo kiếm, hơn mười giờ đêm mới trở về.

Lúc này, Kỷ Khuynh Nhan và Tần Ánh Nguyệt cũng xem xong ca kịch, nhưng cũng không có gấp trở về, lại đi đến nơi khác chơi một hồi, cho đến khi Lâm Dật đi qua tìm bọn họ thì mới kết thúc hành trình một ngày.

Hai nhóm người tách ra, Tần Ánh Nguyệt ngồi ở phía sau, Tống Kim Dân lái xe phía trước, không biết nên lái đi đâu.

Tâm trạng của Tần Ánh Nguyệt vẫn chưa thỏa mãn, ánh trăng chiếu lên gương mặt mỉm cười của bà.

Đi dạo cả một chiều cũng không cảm thấy mệt mỏi.

"Sau khi rời khỏi nhà hàng, các người đã đi đâu?" Trên đường, Tần Ánh Nguyệt hỏi: "Tiểu Dật lấy được vật phẩm trang sức rồi hả?"

"Chúng tôi đã bị Jeffrey lừa, đồ trang sức không có ở trong phòng thăng bằng của tháp Khalifa."

"Anh ta đã lâm vào tuyệt cảnh, thế mà còn dám nói dối?"

"Tên kia quả thật có chút can đảm, tôi cũng không ngờ tới."

Vẻ mặt của Tần Ánh Nguyệt dừng lại một chút, không nói gì nữa.

Tống Kim Dân ngồi hút thuốc ở hàng trước, thông qua kính chiếu hậu, quét mắt nhìn Tần Ánh Nguyệt, không khỏi gãi đầu một cái.

Kỹ thuật nói dối của mình còn cần phải được nâng cao, vừa mới nói mấy câu đã bị lộ tẩy rồi.

Tần Ánh Nguyệt quả thực đã nhận ra Tống Kim Dân đang nói dối, cho nên cũng không hỏi tiếp chuyện phía sau nữa.

Về phần chuyện sau đó, bà tin là anh ta đã xử lý tốt, có lẽ sẽ rất máu me, cũng không thích hợp để mình nghe.

Hơn nửa giờ sau, Tống Kim Dân đưa Tần Ánh Nguyệt về nhà tại Dubai, sau đó tự mình lái xe rời đi.

Vùng ngoại ô Dubai, Tống Kim Dân mua chút rượu và thịt muối, dừng xe tại một nơi không có ai, đặt lưng vào ghế dựa, bấm gọi Lâm Cảnh Chiến.

"Đưa bọn họ trở về chưa." Trong điện thoại, Lâm Cảnh Chiến thấp giọng hỏi.

Tấn tấn tấn tấn tấn...

Tống Kim Dân rót rượu vào miệng, "Đều đã làm tốt rồi, nhưng bên này có phát hiện mới."

"Từ từ nói."

"Lúc con trai anh đi lấy vật phẩm trang sức thì gặp một nhóm người đoạt trước chúng ta một bước, đã cướp đồ đi rồi."

"Cướp đi rồi sao?" Trong giọng nói của Lâm Cảnh Chiến có chút kinh ngạc, "Cậu tự mình ra mặt mà còn xuất hiện chuyện như vậy?"

"Tôi cũng rất bất ngờ, hơn nữa đối phương còn phái ra người có trình độ cấp B. Nếu như không phải tôi đuổi tới kịp thời thì đã không còn người lo ma chay cho anh nữa rồi."

"Cấp B?"

Lâm Cảnh Chiến lẩm bẩm một câu, "Vậy thì hẳn là tổ chức có chút danh tiếng."

"Không chỉ có như thế, con trai anh còn có quan hệ rất sâu với bọn họ, hình như trước đó đã từng có tiếp xúc, nhưng cậu ấy không nói cho tôi cụ thể đã xảy ra chuyện gì."

"Sau đó thì sao, còn tra được cái gì không."

"Tôi có một phỏng đoán, nhưng không thể xác định."

"Nói."

"Nhóm người kia cũng không đơn giản, tác phong làm việc rất giống tổ chức Mammon mà chúng ta vẫn luôn điều tra."

"Là bọn họ!"

Nghe được bốn chữ "tổ chức Mammon", giọng điệu của Lâm Cảnh Chiến theo bản năng tăng lên không ít.

"Cậu có bao nhiêu phần trăm chắc chắn rằng là bọn họ."

"Sáu mươi phần trăm." Tống Kim Dân nói:

"Căn bản không cho tôi có cơ hội thẩm vấn, đã trực tiếp tự bạo."

"Phương thức hành động như vậy quả thực rất giống với bọn họ."

"Nhưng vấn đề là, con trai anh hình như có tiếp xúc với người của tổ chức Mammon, hơn nữa còn không chỉ một lần, đó là một tín hiệu nguy hiểm... Tấn tấn tấn tấn tấn..."

Rượu rất mạnh, Tống Kim Dân ực một hớp, nhe răng nhếch miệng.

"Nếu như đối phương biết, cậu ấy là con của anh thì chỉ sợ sẽ có nguy hiểm."

"Giả dụ tầng tin tức này bị bại lộ, như vậy thì thân phận lữ đoàn Trung Vệ Lữ của nó cũng nhất định sẽ bại lộ." Lâm Cảnh Chiến nói:

"Dám động thủ với con trai của tôi thì nên cân nhắc việc gánh chịu cơn tức giận của Lục Bắc Thần trước."

"Nhưng người của tổ chức Mammon là một đám điên, bọn họ sẽ không cân nhắc những chuyện này đâu." Tống Kim Dân nói:

"Ưu điểm của bọn họ chính là không sợ chết, chúng ta không thể kham nổi."

"Tạm thời không cần nghĩ nhiều như vậy, dù sao cũng là con trai của tôi, tôi cảm thấy mạng của nó sẽ không ngắn như vậy."

"Có một người cha gây chuyện bốn phía như anh, cậu ấy đúng thật là không may."

"Vậy chỉ có thể nói nó đoản mệnh, không thể trách tôi được." Lâm Cảnh Chiến vung nồi, nói:

"Nhưng mà cũng có chút thú vị, một vụ mua bán nhỏ như thế lại phái ra người cấp bậc này, chuyện này rất khác thường."

"Đây cũng là chuyện mà tôi nghĩ mãi không ra, nhưng mà tôi đoán được một loại khả năng." Tống Kim Dân nói:

"Mặc dù số lượng khoáng thạch Bass trên vật phẩm trang sức không nhiều, nhưng bản thân trang sức đó có lẽ đang còn cất giấu một bí mật khác, mới khiến cho đối phương bỏ ra vốn liếng lớn như vậy?"

"Jeffrey đâu? Bị cậu giết rồi?"

"Không có, tự mình ngã xuống từ trên lầu rồi chết."

"Người tên Jeffrey kia còn có chút khôn vặt." Lâm Cảnh Chiến suy nghĩ một chút rồi nói:

"Nếu như bản thân vật phẩm trang sức có bí mật, ông ta sẽ không lấy ra bán đấu giá."

"Nếu như ngay cả chính ông ta cũng không biết bí mật trong đó thì sao?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1602: Cưới Vợ Như Kỷ Khuynh Nhan.

Chương 1602: Cưới Vợ Như Kỷ Khuynh Nhan.

Sau khi tách ra với Tần Ánh Nguyệt, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan quay về khách sạn.

Sau khi trở lại khách sạn, Kỷ Khuynh Nhan hoàn toàn thả mình.

Cô cởi giày cao gót và váy, rồi lười biếng ghé vào trên giường.

"Lúc trước em cảm thấy trình độ của mình còn có thể, nhưng so với dì thì hình như còn kém một chút. Chân của em đều muốn gãy mất, bà ấy thế mà lại không mệt mỏi chút nào." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Chờ sau khi trở về, em phải đưa chuyện tập thể dục vào danh sách quan trọng, đệm Yoga trong nhà đều mọc lông cả rồi."

"Rèn luyện thể lực thì được, đặc biệt là squats, nhưng không cần giảm béo đâu, nếu không thì một chút cảm giác cũng không có."

"Em muốn giảm thì giảm, anh có thể làm gì em." Kỷ Khuynh Nhan ngẩng cái đầu nhỏ lên, vẻ mặt đắc ý.

"Em đã có phương thức liên lạc của mẹ Vương và dì Tần, sau này nếu như anh dám bắt nạt em thì em sẽ gửi tin nhắn cho bọn họ, xem anh định xử lý thế nào."

"Anh đã ghi lại những lời mà em vừa nói."

"Ghi lại sao?" Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Ghi thì ghi thôi, em cũng không nói gì cả, anh cho rằng em sẽ sợ sao."

"Em gọi mẹ nuôi của anh là mẹ, gọi mẹ ruột của anh là dì, đây hoàn toàn chính là đối đãi khác nhau. Anh nên nói rõ việc này với bọn họ một chút."

"Ngạch. . ."

Kỷ Khuynh Nhan lúc này mới chú ý tới sơ hở trong lời nói, vội vã xuống giường, cưỡi lên người Lâm Dật, cho dù trên người chỉ mặc đồ lót, nhưng cô cũng không quan tâm nhiều như vậy.

"Nhanh xóa đi, nếu không em sẽ không quan tâm đến anh nữa."

"Đây là chứng cứ, anh xem em sau này còn đắc chí thế nào nữa."

"Anh làm như vậy không phải là đang bắt nạt người ta sao, lại nói, em căn bản cũng không phải là có ý kia."

"Có phải ý kia hay không thì chỉ mình em biết, anh sẽ không xen vào."

Kỷ Khuynh Nhan tay mắt lanh lẹ, cắn Lâm Dật một miếng, thuận thế đoạt điện thoại di động của anh.

Lúc này mới phát hiện điện thoại di động của anh đã hết pin.

"Anh thế mà lại gạt em."

Lâm Dật nở nụ cười, vỗ vỗ cái mông của Kỷ Khuynh Nhan, "Em có định đi tắm rửa hay không, nếu không thì anh đi trước."

"Anh đi trước đi, em sắp xếp chút đồ, ngày mai chúng ta sẽ trở về."

"Trở về sao?"

"Đã tới đây được mấy ngày rồi, nơi cần chơi cũng đi được kha khá, cũng nên trở về."

"Chuyện xảy ra buổi tối đã dọa em rồi à."

"Không phải, chủ yếu là sắp đến Tết Nguyên Đán, hơn nữa công ty còn cần mở cuộc họp thường niên, những sự tình này đều phải nắm chắc thời gian để xử lý." Kỷ Khuynh Nhan vén tóc, nói:

"Chờ sau này không bận rộn nữa, chúng ta lại đến đây chơi cũng được."

"Vậy được rồi, nghe em, ngày mai sẽ lên đường trở về."

"Ừm." Kỷ Khuynh Nhan gật đầu, nói:

"Anh đi tắm rửa đi, em sắp xếp đồ đạc đã."

Trải nghiệm một ngày này đã khiến cho hai người đều có chút mỏi mệt không chịu nổi.

Sau khi thu dọn đồ đạc rồi đi tắm, cô để nguyên áo mà nằm xuống, ngủ đến hơn chín giờ sáng ngày thứ hai mới tỉnh lại.

Đối với Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan mà nói, đã coi như là vô cùng muộn.

Khi biết Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan chuẩn bị trở về, Tần Ánh Nguyệt đã chạy tới thật sớm.

Bà không muốn hai người đi, giữ hai người lại thêm một ngày.

Nhưng lần này không đi trung tâm mua sắm nữa, mà đến một số khu phong cảnh đặc sắc của Dubai.

Check in hết mấy khu vui chơi mới kết thúc hành trình một ngày mỹ mãn.

Hơn chín giờ đêm, Tần Ánh Nguyệt đưa hai người đến sân bay, còn lau không ít nước mắt.

Bà không nỡ Lâm Dật, cũng không nỡ Kỷ Khuynh Nhan.

"Dì à, nếu dì cứ khóc như vậy thì con không đi được mất."

Hốc mắt Kỷ Khuynh Nhan đỏ bừng, bản thân cô là một người rất mau nước mắt, chịu không nổi mấy trường hợp như này.

"Chủ yếu là lần gặp mặt sau này cũng không biết là lúc nào."

"Sao lại thế được." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Anh ấy có nói trước đó dì đã ngây người tại Trung Quốc một thời gian thật dài, lúc rảnh rỗi cũng có thể đến mà."

"Thế nhưng là. . ."

Tần Ánh Nguyệt muốn nói lại thôi, bà đương nhiên có thể đi, nhưng cũng không dám quang minh chính đại đi tìm Lâm Dật.

Cho dù là lúc nào thì trong lòng của bà đều cảm thấy thua thiệt.

Có một số việc mà bản thân bà không có tư cách làm.

"Nếu sau này dì đến Trung Hải, nhất định phải gọi điện thoại trước cho con, con ra sân bay đón ngài."

"Lại đây để dì ôm một chút."

"Vâng."

Kỷ Khuynh Nhan mở hai tay ra, ôm lấy Tần Ánh Nguyệt.

Cho dù bà là mẹ ruột của Lâm Dật, nhưng lại không có loại cảm giác an toàn kia.

Giống như sau khi họ đi thì sẽ một đi không trở lại, cho nên mới khó chia xa.

"Chúng con đi đây." Kỷ Khuynh Nhan nói nhỏ.

"Đi đi, khi đến Trung Hải, nhớ nhắn tin báo bình an cho dì."

"Vâng."

Tuy không muốn, nhưng vẫn phải tách ra, Lâm Dật cũng có lời nói muốn nói, nói với bà ấy rằng mình đã buông xuống những chuyện lúc trước rồi.

Nhưng lời nói đến bên miệng, làm thế nào cũng không thể nói ra.

"Mẹ, chúng con đi đây, chờ sau này người đến Trung Hải, hai chúng con sẽ đi đón người, sau đó nấu cơm cho người ăn."

Nghe thấy Kỷ Khuynh Nhan gọi mình một tiếng mẹ này, Tần Ánh Nguyệt ngây ngẩn cả người.

Bà hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ xưng hô như vậy với mình.

Hình như mẹ nuôi của con trai đều không có đãi ngộ như vậy.

Tần Ánh Nguyệt nhìn Lâm Dật, phát hiện anh cũng đang mỉm cười nhìn mình, sau đó khóc càng thêm lợi hại.

Kỷ Khuynh Nhan thông minh tới cực điểm, làm những chuyện mà Lâm Dật muốn làm nhưng lại không dám, nói thay anh những lời anh muốn nói.

Giờ phút này, Kỷ Khuynh Nhan đúng là thông minh.

Cho dù ánh mắt hai bên đều đẫm lệ mông lung, nhưng bởi vì hành động của Kỷ Khuynh Nhan đã làm cho buổi chia tay này có một tầng ý tứ khác.

Mọi người dường như cũng chẳng bi thương lắm.

Hành trình từ Dubai đến Trung Hải mất khoảng chừng hơn tám giờ, nhưng bởi vì còn chênh lệch bốn giờ nên lúc hai người xuống máy bay vừa vặn là hơn 9 giờ sáng.

Cho dù còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, nhưng hai người cũng không vội.

Đầu tiên là trở về nhà, rửa mặt, lại ngủ một hồi, buổi chiều mới đến công ty.

"Bước sang năm mới rồi, trong nhà có gì phải chuẩn bị hay không để anh đi mua trước." Trên đường đến công ty, Lâm Dật hỏi.

"Cái gì cũng không thiếu, chỉ cần anh có mặt đúng giờ là được."

"Như này có chút xấu hổ, cho dù nói thế nào, cũng là đến nhà cha vợ của anh đón năm mới. Nếu để cho mẹ anh biết anh đi tay không qua, nhất định sẽ mắng anh."

"Anh không phải có chuẩn bị một hộp nhân sâm sao, hiện tại có chỗ phát huy tác dụng rồi."

"Anh phát hiện, em đúng là quá gà tặc." Lâm Dật cười híp mắt nói:

"Đều nói con gái gả đi như tát nước ra ngoài, anh thấy đây là đang nói loại người như em."

"Em thì làm sao."

"Lúc anh đóng gói nhân sâm muốn đưa qua cho cha vợ thì em lại không cho, đoán chừng chính là muốn giữ lại để hiện tại đưa đúng không."

Kỷ Khuynh Nhan phồng má, còn có chút không phục, giải thích:

"Em cũng là vì anh thôi. Nếu như anh đưa lúc đó thì hiện tại sẽ phải lãng phí tế bào não, nghĩ xem nên tặng quà gì."

Lâm Dật cười cười.

Tặng lễ cho cha em quá đơn giản, nạp 1 triệu cá viên đã có thể khiến ông ấy vui cười cả năm rồi.

Nhưng Lâm Dật lại không nói câu này ra.

Nếu nói ra thì quan hệ giữa cha vợ và con rể sẽ không thể hòa hoãn.

"Cho nên mới nói, vẫn là em nghĩ chu đáo, anh còn kém xa em."

Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu, để lại cho Lâm Dật một sườn mặt kiêu ngạo.

"Em nói cho anh biết, lúc đó nhất định ăn mặc cho đẹp trai một chút, làm sao cho dễ nhìn là được." Kỷ Khuynh Nhan nói nghiêm túc:

"Còn có, từ hôm nay trở đi, phải sử dụng các mỹ phẩm dưỡng da và mặt nạ, nhất định phải chú ý bảo dưỡng da dẻ."

"Cũng không phải lần đầu tiên đến nhà em ăn cơm, cần phải như thế à?"

"Lần này là lễ đón năm mới, toàn bộ thân thích trong nhà, em trai em gái gì đó đều sẽ tới. Anh nhất định phải có mặt với trạng thái tốt nhất, đè hết sự nổi bật của bọn họ."

Ha ha. . .

Phi, đồ nhan khống(*)!

(*)Cuồng nhan sắc, sắc đẹp, kiểu người coi trọng cái đẹp, vì vẻ đẹp của đối phương mà đem lòng yêu.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1603: Không Phải Là Gu Của Anh.

Chương 1603: Không Phải Là Gu Của Anh.

Sau khi đưa Kỷ Khuynh Nhan đến tập đoàn Triều Dương, Lâm Dật đến tập đoàn Lăng Vân.

Tập đoàn Triều Dương đang chuẩn bị họp thường niên, tập đoàn Lăng Vân cũng giống như vậy, mỗi một bộ phận đều vô cùng bận bịu.

Nhưng Lâm Dật là một ông chủ chỉ cần vung tiền, những chuyện này đều có Kỳ Hiển Chiêu xử lý, nhẹ nhõm hơn nhiều so với Kỷ Khuynh Nhan.

Sau khi đi vào công ty, Kỳ Hiển Chiêu đến văn phòng của Lâm Dật.

"Lâm tổng, chúng ta cần nghiên cứu một chút, cuộc họp thường niên năm nay dự định sẽ cử hành cùng với tập đoàn Triều Dương, ngài có suy nghĩ gì đối với chuyện này không?"

"Mặc dù là công ty hai nhà, nhưng cũng không khác với một công ty là bao, sắp xếp như vậy cũng được, nhiều người sẽ càng thêm náo nhiệt." Lâm Dật nói:

"Đến lúc đó tìm chút ngôi sao, đừng sợ dùng tiền, ngành nghề video ngắn phát triển như thế, cũng là một loại tuyên truyền đối với công ty chúng ta."

"Nhưng Viện Viện hình như không có ý định mời ngôi sao, nghe ý của cô ấy thì có vẻ như là dự định để các bộ phận chuẩn bị tiết mục."

"Nếu như anh không tiêu thì cũng để cho cô ấy tham, dù sao cũng bớt không ít."

"Không, không thể a?" Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Kế toán công ty cũng không có vấn đề gì mà."

"Cô ấy làm sổ sách, làm sao có thể để chúng ta nhìn ra vấn đề được."

Ánh mắt của Kỳ Hiển Chiêu di chuyển lòng vòng, "Hình như thật sự là có đạo lý như thế."

"Được rồi, anh cứ xử lý mấy loại chuyện lông gà vỏ tỏi này đi, không cần nói với tôi." Lâm Dật nói:

"Chuyện làm ăn về vật liệu gỗ kia thế nào rồi?"

"Lô hàng của Nga đã đi vào hải quan, chúng ta cũng đã bàn giao lại cho tập đoàn Hoa Nhuận, chẳng mấy chốc sẽ vận chuyển đến bên phía bọn họ." Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Còn về lô hàng của Brazil, bởi vì lộ trình xa xôi, cộng với hiệu suất công việc bên kia tương đối thấp, có lẽ còn cần chờ một đoạn thời gian."

"Anh nhớ chú ý thật kỹ chuyện về phương diện này, đừng để xảy ra sai sót."

"Đã biết, Lâm tổng."

Sau khi nói xong với Kỳ Hiển Chiêu, Lâm Dật bắt đầu cải trang vi hành, đi dạo mỗi một bộ phận của công ty.

Tuy nói là ông chủ vung tiền thì ngẫu nhiên cũng muốn xuống dưới nhìn xem một chút.

"Anh là ai vậy!"

Lúc Lâm Dật đi vào phòng đầu tư tài chính thì bị một cô gái đi ra từ bên trong ngăn lại.

"Tôi đến đây đi dạo một chút."

Lâm Dật cảm thấy việc này đúng thật là thú vị, tại công ty của mình, lại có thể có người dùng giọng điệu này để nói chuyện với mình.

"Anh vào bằng cách nào, lén lén lút lút trước cửa làm gì đó."

Tuổi của cô gái không lớn, khoảng hai lăm hai sáu tuổi, hẳn là nghiên cứu sinh vừa mới tốt nghiệp.

"Tôi có lén lén lút lút sao?" Lâm Dật vừa cười vừa nói.

"Anh đều đi cà nhắc đi đến đây xem, chẳng lẽ còn không tính là lén lén lút lút?" Cô gái cầm văn kiện trên tay, có vẻ như rất phòng bị:

"Còn có, đừng cho là mình lớn lên đẹp mắt, thì có thể tùy tiện cười với tôi. Tôi không để mình bị lừa đâu, đi nhanh một chút, nếu không tôi sẽ gọi bảo an."

"Được, tôi sẽ đi ngay."

Lâm Dật cảm thấy cô gái này đúng là thú vị, dứt khoát không tính toán quá nhiều với cô làm gì, dù sao người ta cũng đang bảo vệ lợi ích của công ty.

"Cô đang làm gì vậy!"

Ngay tại lúc Lâm Dật chuẩn bị rời đi, Điền Nghiên bỗng đi ra từ trong văn phòng.

"Điền tổng."

Nhìn thấy Điền Nghiên, thái độ của cô gái lập tức tốt hơn nhiều.

"Người này lén lén lút lút, nhìn vào trong phòng của chúng ta, tôi cảm thấy anh ta không giống người tốt, chuẩn bị gọi bảo an đuổi anh ta đi đây."

Điền Nghiên đen mặt lại, mấy cô nhóc vừa tốt nghiệp này cái gì cũng tốt, chỉ là không thích trò chuyện bát quái.

Không hiểu chút nào về tình huống nội bộ của công ty cả.

"Người đứng ở trước mặt cô là tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân chúng ta, cô thấy anh ấy giống người xấu chỗ nào?"

"Ngạch. . ."

Vẻ mặt của cô gái ôm văn lúc này đã dừng lại, trừng mắt, nhìn thẳng vào Lâm Dật.

"Lão đại của công ty chúng ta không phải là Kỳ tổng sao?"

"Việc này tôi không có thời gian giải thích thêm cho cô, đi hỏi mấy nhân viên lâu năm là biết."

"Ừm, đã biết, Điền tổng."

Trước lúc rời đi, cô gái còn cúi đầu với Lâm Dật.

"Lâm tổng, thực sự thật xin lỗi, tôi không biết ngài là chủ tịch."

"Không có việc gì cả, đi làm việc của cô đi."

Lâm Dật cũng không tính toán quá nhiều về mấy việc nhỏ như này, công ty có nhân viên như vậy cũng rất tốt.

Sau khi cô gái kia rời đi, trong hành lang chỉ còn lại Lâm Dật và Điền Nghiên.

Lâm Dật phát hiện, cách ăn mặc của Điền Nghiên có chút khác biệt với sự tinh xảo trước đó, không chỉ có quầng thâm mắt nhàn nhạt, mà tóc tai còn có chút lộn xộn.

"Thế nào, trạng thái kém như vậy?"

"Cuối năm, chuyện của công ty có chút nhiều, hôm qua hơn hai giờ sáng mới ngủ."

Điền Nghiên nháy mắt với Lâm Dật.

"Lâm tổng, có phải là nên cân nhắc tăng chút tiền lương cho những nhân viên 996 như chúng tôi hay không?"

"Cô sau này bớt chơi cùng Hà Viện Viện, học lão Kỳ một ít."

"Kỳ tổng đã là Thần Nhân, hai ngày liên tục không ngủ, ngày thứ ba còn có thể khỏe mạnh làm." Điền Nghiên nói:

"Nếu như tôi giống như anh ấy thì ngày thứ hai sẽ mất cân bằng nội tiết mất."

"Cho nên mới nói, vẫn nên nhanh chóng tìm bạn trai đi."

"Cảm ơn Lâm tổng đã quan tâm." Điền Nghiên vừa cười vừa nói:

"Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tôi cảm thấy nếu như ngài không có việc gì thì nên tới công ty đi dạo nhiều một chút, có rất nhiều người không nhận ra ngài đâu."

"Làm ông chủ của một công ty, nên thường xuyên giữ cảm giác thần bí, không thể tuỳ tiện xuất đầu lộ diện."

"Lời nói này, sao nghe giống với hoa khôi cổ đại vậy."

Điền Nghiên ôm bụng cười, khiến cho Lâm Dật nhìn mà thấy cảnh đẹp ý vui.

"Đừng cười nữa, hai cái đèn của cô lắc chói mắt tôi rồi."

Điền Nghiên lập tức ngưng cười.

"Vậy anh nhìn chỗ khác không được à."

"Còn lại cũng là mông và bắp đùi, nói đi, cô muốn tôi nhìn đâu đây."

"Thân là ông chủ của công ty lại ngang nhiên đùa giỡn nhân viên, cẩn thận bị khác bắt được."

"Chuyện này không phải rất bình thường a, lãnh đạo đều có quy tắc ngầm, mọi người đều hiểu."

"Chủ yếu là anh lại không như vậy, vô duyên vô cớ khiến người ta hiểu lầm, tôi chẳng phải là sẽ bị thua thiệt sao."

Lâm Dật nhìn một vòng xung quanh thân hình Điền Nghiên, "Theo như lời cô nói thì chuyện quy tắc ngầm đúng thật là nên đưa vào danh sách quan trọng."

"Ngài cũng đừng trêu đùa tôi nữa."

Lâm Dật cũng cười cười, nói:

"Được rồi, đi làm việc của cô đi, tôi cũng chỉ là tùy tiện đi dạo một chút, đừng làm chậm trễ thời gian của mình nữa."

"Cũng không thiếu chút thời gian này, lãnh đạo đã tới đây, tôi dù sao cũng phải đưa tiễn một chút."

"Không tệ, không tệ, cô đã nắm giữ bí quyết thăng chức tăng lương."

Điền Nghiên ưỡn ngực, "Bí quyết thăng chức tăng lương không phải như thế sao."

"Đây là bí quyết nằm thắng."

"Nằm. . . Thắng. . ."

Điền Nghiên càng cười lớn hơn, thật đúng là nằm thì thắng.

Hai người vừa nói vừa cười, cùng đi đến đại sảnh công ty.

Điền Nghiên chuẩn bị tiễn Lâm Dật đi, sau đó lại đi bận rộn chuyện của mình.

Nhưng còn chưa ra đến cửa chính, thì thấy một người phụ nữ trẻ tuổi đi vào từ bên ngoài.

Tuổi của người phụ nữ khoảng hơn hai mươi, mặc quần Leggings màu đen và áo khoác màu vàng nhạt, dáng người gầy hơn Điền Nghiên không ít, nhiều hơn mấy phần mảnh mai, tóc dài buộc phía sau, lộ vẻ gọn gàng, giá trị nhan sắc cũng rất được.

Người phụ nữ tên là Tống Gia Du, là tổng giám đốc của Khoa học kỹ thuật Dư Hàng Tân Kỳ.

Lần này đến Trung Hải đến, chủ yếu là để tìm kiếm hợp tác và đầu tư, tiếp theo là đến chỗ thân thích mừng năm mới.

"Lâm tổng, đừng nhìn," Điền Nghiên nói:

"Tôi đã khảo sát qua giúp anh, cup B, không phải là đồ ăn của anh."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1604: Mị Lực Của Bắp Đùi.

Chương 1604: Mị Lực Của Bắp Đùi.

"Khụ khụ khụ... Cô nói gì vậy chứ, tôi chỉ là tùy tiện nhìn thoáng qua, không có nhiều suy nghĩ như vậy."

"Chuyện này cũng không cần phải che giấu, không cần phải nói thì tôi đều hiểu." Điền Nghiên nói:

"Chờ đợt tuyển dụng mùa xuân năm sau, tôi sẽ thông báo cho nhân sự, thêm số đo ba vòng vào trong sơ yếu lịch."

"Cô thật đúng là nhân viên tốt của ông chủ."

Ngay tại lúc hai người vừa nói vừa cười, Tống Gia Du phía đối diện đã đi tới.

"Điền tổng."

Nhìn thấy Điền Nghiên, Tống Gia Du bước nhanh hơn, cùng lúc đó, cũng đến nhìn thấy Lâm Dật bên cạnh Điền Nghiên.

Nhất thời cảm thấy kinh diễm.

Anh chàng này cũng quá đẹp trai rồi!

Tuy nhìn bề ngoài tư thế hiên ngang, còn có phong cách ngự tỷ, nhưng Tống Gia Du là một người mê sắc đẹp tiêu chuẩn.

Nhìn đến trai đẹp cấp bậc như Lâm Dật, đã có chút giữ không được chính mình.

Nhưng rất nhanh, Tống Gia Du đã khôi phục trấn định, thu hồi lại trái tim đang kích động kia.

Hôm nay đến để nói chuyện chính, công tác quan trọng hơn.

"Giám đốc Tống, chúng ta lại gặp mặt."

Điền Nghiên vươn tay, hào phóng đáp lại.

"Chúng tôi đã đưa bản kế hoạch hạng mục trước đó về sửa đổi, ngài có thời gian không? Muốn cho ngài xem qua một chút."

"Cụ thể đã sửa đổi những chỗ nào?"

"Chủ yếu là sửa đổi phương án tiếp thị và điều khoản phát triển nghiên cứu, giải quyết một số vấn đề đã bỏ sót."

Vẻ mặt của Điền Nghiên có mấy phần xoắn xuýt, sau đó lựa chọn ăn ngay nói thật.

"Tôi lúc đầu từ chối bản kế hoạch của các người, chủ yếu là cảm thấy hạng mục này mạo hiểm quá lớn, cho nên mới mới không lựa chọn đầu tư, hi vọng cô có thể hiểu cho tôi."

Trên chuyện làm ăn không nói tình cảm, cho nên Điền Nghiên nói rất thẳng.

Bởi vì thời gian của hai bên đều rất đáng tiền, không thể lãng phí trên chuyện vô dụng được.

Tâm tình Tống Gia Du trở nên uể oải, "Chẳng lẽ ngay cả một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có sao?"

"Bản thân hạng mục đã xảy ra vấn đề, tính mạo hiểm quả thật có chút lớn. Cô có thể đến tìm các công ty còn lại, chúng tôi thật sự không có cách nào giúp cả."

"Vậy được, làm phiền Điền tổng rồi."

"Không sao, hi vọng sẽ có cơ hội hợp tác."

"Được."

Hai người lại bắt tay lần nữa, cho dù không đạt thành hợp tác, nhưng không khí vẫn vô cùng không tệ.

Nhưng ngay tại lúc Tống Gia Du chuẩn bị rời đi, Lâm Dật lại mở miệng hỏi:

"Cụ thể là hạng mục gì vậy?"

Nhìn thấy Lâm Dật chủ động đứng ra nói chuyện, Tống Gia Du có chút ngoài ý muốn.

Còn tưởng rằng anh ấy cũng giống như mình, đều là đến tìm Điền Nghiên tìm kiếm đầu tư.

Nhưng bây giờ, anh ấy lại dùng loại giọng điệu này để nói chuyện với Điền Nghiên, từ điểm này cho thấy thân phận của anh ấy lợi hại hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mình.

"Điền tổng, vị này là?"

"Vị này là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân chúng tôi, Lâm Dật Lâm tiên sinh."

"Lâm đổng!"

Sau khi biết được thân phận của Lâm Dật, Tống Gia Du cảm thấy rất kinh ngạc.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới, người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn này mà lại là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân!

"Lâm tổng, chào ngài!"

Tâm hoa si của Tống Gia Du nổi lên, nhịp tim không hiểu đập vô cùng nhanh.

Lớn lên đẹp trai như vậy, hơn nữa còn là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân danh tiếng lừng lẫy, còn trẻ như vậy càng, đúng là quá lợi hại.

Mặc dù mình cũng sáng lập công ty, hiện tại cũng có quy mô nhất định.

Nhưng so với người ta còn chẳng phải là cái gì, còn kém nhiều lắm.

"Không cần khách khí như vậy." Lâm Dật nói: "Hạng mục của cô là gì vậy?"

"Là một APP tập thể dục." Tống Gia Du nói:

"Tuy trên thị trường đã có nhiều phần mềm cùng loại, nhưng chúng tôi đã đổi mới nghiệp vụ online."

Lúc nghe đến là phần mềm tập thể dục, Lâm Dật cũng không hứng thú lắm, cho dù có đầu tư thì tỉ lệ hồi báo cũng không cao.

Nhưng Tống Gia Du nói, còn có nghiệp vụ bên dưới, ngược lại đã khiến anh cảm thấy hứng thú.

Lâm Dật nghiêng đầu nhìn Điền Nghiên, "Trở về bận chuyện của mình đi, tôi sẽ nói chuyện với cô ấy."

Điền Nghiên cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao chỉ có B, không phải là gu của ông chủ, đoán chừng chỉ đơn thuần nói chuyện hạng mục mà thôi.

"Vậy tôi đi về trước đây."

Bởi vì quả thực có rất nhiều chuyện phải bận rộn, Điền Nghiên cũng không có nhiều thời giờ để mà ở lại bồi Lâm Dật nói chuyện hạng mục.

Tống Gia Du cảm thấy rất kinh ngạc, không nghĩ tới đường đường là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, vậy mà lại tự mình nói chuyện hạng mục!

Quá khiến người ta phải kinh ngạc rồi.

Không phải là nhìn trúng chính mình đó chứ?

Ha ha, vận đào hoa sắp tới rồi!

Quả nhiên, trẻ con mới ưa thích người hung dữ, người trưởng thành đều ưa thích eo chân và mông.

Nói như thế cũng không sai, nhưng Tống Gia Du đã quên mất còn có một câu.

Nam nhân đến chết vẫn là thiếu niên.

"Lâm tổng, chúng ta đi đâu trò chuyện đây?" Tống Gia Du thử thăm dò hỏi.

"Đến ghế sô pha bên cạnh đi."

"Được được được."

Bỗng nhiên được sủng hạnh, khiến cho Tống Gia Du có chút khẩn trương.

Cô thấp thỏm đi theo Lâm Dật đến ghế sô pha ngoài đại sảnh, nữ tiếp tân rất có ánh mắt mà đưa hai ly cà phê tới.

Tống Gia Du cũng khép hai chân lại, hơi nghiêng người, cố gắng để cho mình càng có sức hấp dẫn hơn.

Quyến rũ phải như thế, đoán chừng thật sự có thể có hi vọng.

Tống Gia Du bĩu môi, cảm thấy khá là đáng tiếc.

Nếu như là mùa hè thì tốt, mặc tất đen cùng bộ váy, khẳng định sẽ càng mê người hơn.

"Cái gọi là hình thức offline của cô là gì vậy?"

Lâm Dật nhìn hợp đồng đầu tư, không có bất kỳ hứng thú nào đối với chân của Tống Gia Du.

Của Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư, mới là cái anh thích nhất.

"Thật ra đặc sắc của hạng mục này chính là kết hợp APP với offline." Tống Gia Du nói :

"Hiện tại phòng tập thể hình, đều theo chế độ thẻ năm hoặc là thẻ nửa năm, rất nhiều người muốn làm, nhưng lại cảm thấy mình không đi được nhiều như vậy, lãng phí tiền một cách vô ích. Dựa trên tình huống này, chúng tôi cấp ra hai loại phương án hoàn toàn mới, thu phí theo lần và thu phí theo thời gian, như vậy có thể giải quyết vấn đề này một cách hoàn mỹ."

Hai mắt Lâm Dật tỏa sáng, ý nghĩ này quả thực là không mưu mà hợp với suy nghĩ của anh.

Thu phí theo thời gian chính là thêm chuông của đại bảo kiếm.

Thu phí theo lần chính là việc lớn việc nhỏ của đại bảo kiếm, một lần hết bao nhiêu tiền.

Trước đó, lúc Kỷ Khuynh Nhan luyện Yoga, anh đã nghĩ qua, có thể đem ý nghĩ này liên hệ cùng một chỗ với tập thể dục.

Không nghĩ tới hôm nay, thật sự có người đưa ra hạng mục về phương án này.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật lại nhìn nội dung cụ thể một chút, cảm thấy cũng rất được.

Cho dù còn có chút khuyết điểm, nhưng tóm lại vẫn rất được, có thể đầu tư.

"Cô muốn bao nhiêu tiền?"

Hả?

Chuyện này khiến cho Tống Gia Du cảm thấy ngoài ý muốn, mình chỉ vừa mới bắt đầu giới thiệu, sao lại muốn đầu tư rồi?

Có phải là quá nhanh rồi hay không?

Chẳng lẽ chân của mình có mị lực như vậy sao?

"20 triệu!"

Tống Gia Du kinh hãi nói ra con số này.

Dựa theo quyết định trong cuộc họp trước đó, hạng mục này muốn triển khai trong giai đoạn đầu thì ít nhất 15 triệu.

Nói ra 20 triệu, là bởi vì Tống Gia Du muốn thăm dò xem mị lực đôi chân của mình rốt cuộc lớn bao nhiêu.

Nếu như anh ấy đồng ý, có nghĩa là có suy nghĩ với mình.

Phụ nữ chính là một động vật thích suy nghĩ như vậy, giống như Tống Gia Du bây giờ.

Cô thật tình không biết, chỉ cần Lâm Dật muốn thì tất cả chân của nữ sinh tập đoàn Lăng Vân đều là của anh.

"Đó là con số đốt tiền của hạng mục trước." Lâm Dật suy nghĩ cẩn thận rồi nói:

"Nếu như cô chỉ cần 20 triệu, tôi chắc chắn sẽ không đưa, ít nhất là 30 triệu, các người thả ra 41% quyền nắm giữ cổ phần, có vấn đề gì không?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1605: Hà Viện Viện Đáng Yêu.

Chương 1605: Hà Viện Viện Đáng Yêu.

"Cho 30 triệu!"

Con số mà Lâm Dật đưa ra khiến cho Tống Gia Du có chút choáng váng!

Bản thân cô đã dùng hết can đảm mới dám muốn thêm 5 triệu.

Nhưng người ta lại cứng rắn nhét thêm 10 triệu!

Hơn nữa dựa theo giá cả 30 triệu, muốn thả ra 47% cổ phần mới tính là hợp lý, mà anh ấy thế mà chỉ cần 41%!

Đây là chiếc bánh từ trên trời rớt xuống sao?

Chân của mình đáng tiền như vậy sao?

Nếu như là mùa hè, mình đi tất đen và mặc đồ bó sát, vậy không phải sẽ cho càng nhiều sao?

Gương mặt Tống Gia Du đỏ lên, mùa xuân của mình sắp tới rồi sao?

"Có thể không?" Lâm Dật hỏi.

"Có thể có thể, bên phía tôi không có bất cứ vấn đề gì."

"Vậy được rồi, về chuyện cụ thể thì cô cứ tìm Điền Nghiên mà nói, tôi sẽ không tham dự."

"Được, được, được, cám ơn Lâm tổng đã cho tôi cơ hội này."

"Khách sáo rồi, hợp tác vui vẻ."

"Ừm, hợp tác vui vẻ."

Sau khi lễ phép bắt tay, Lâm Dật liền rời khỏi tập đoàn Lăng Vân.

Tống Gia Du đứng tại chỗ, nhìn qua bóng lưng rời đi của Lâm Dật, có chút ngạo kiều oán thầm:

"Thế mà lại không muốn phương thức liên lạc của mình, vẫn rất cao lãnh, hừ hừ, nhưng anh đã bại lộ."

Thấy Lâm Dật đã biến mất trong tầm mắt, Tống Gia Du quay người hướng về phía thang máy, đồng thời cũng đã xác định.

Chờ lần sau gặp lại Lâm Dật, cho dù thời tiết thế nào, cũng phải đi tất đen và váy bó sát!

...

Mấy ngày kế tiếp, cuộc sống của Lâm Dật đều trải qua trong sự hưởng thụ.

Ngoại trừ lưu luyến giữa mấy người phụ nữ, trong lúc đó anh còn đi một chuyến đến huyện Đông Tam, ăn bữa cơm với Lý Khánh Khải, Lý Tự Cẩm.

Đồng thời cũng hiểu rõ tình huống hiện tại của huyện Đông Tam.

Chuyện mà mình có thể làm bây giờ cũng chính là chờ đợi.

Anh cũng có chút sốt ruột, hi vọng kinh tế của huyện Đông Tam có thể nhanh vận chuyển lại một chút.

Bản thân anh vẫn luôn chờ để được thể nghiệm chức nghiệp cảnh sát kia đây.

Ngoài ra, Lâm Dật lại liên hệ Nhan Từ, giao cho cô xử lý chuyện họp thường niên của công ty hai nhà.

Vào ngày đầu năm mới, Kỷ Khuynh Nhan đã dậy rửa mặt trang điểm từ sớm.

Bởi vì năm nay, Lâm Dật sẽ ăn tết tại nhà của cô, Kỷ Khuynh Nhan rất thân mật, đã lần lượt chúc tết Tần Ánh Nguyệt và Vương Thúy Bình.

Mặc dù là Tết dương lịch, người Trung cũng không coi trọng lắm, nhưng vẫn nên chúc mừng cho phù hợp với tình hình.

Sau khi trò chuyện với trưởng bối hai nhà, Kỷ Khuynh Nhan bắt đầu chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhân lúc Kỷ Khuynh Nhan trang điểm, Lâm Dật đã nói chuyện với Lý Sở Hàm một hồi.

Mỗi lần vào dịp như này, người mà Lâm Dật lo lắng nhất chính là Lý Sở Hàm.

Người khác càng náo nhiệt thì cô lại càng cô đơn.

Lâm Dật ngồi ở trên ghế sô pha suy nghĩ kỹ một hồi, tuy hôm nay sẽ đến nhà Kỷ Khuynh Nhan ăn cơm, nhưng vẫn phải nghĩ biện pháp đến chỗ của Lý Sở Hàm một chút.

Cho dù không ăn cơm với cô ấy thì cũng muốn ngồi một lúc với cô.

"Trang điểm nhanh như vậy sao?"

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đi xuống từ trên tầng, Lâm Dật hỏi.

"Ừm, tranh thủ thời gian ra cửa." Kỷ Khuynh Nhan nói: "Viện Viện đã giục em được một thời gian rồi."

"Hôm nay không phải là ngày đầu năm à, cô ấy tìm em làm gì?"

"Vốn dĩ em ấy dự định về nhà ăn tết, nhưng ba mẹ em ấy lại ra ngoài du lịch, căn bản không nghĩ tới chuyện đón năm mới cùng với em ấy, cộng với bị Cao Tông Nguyên giật dây, nên đã quyết định qua nhà cậu ấy ăn tết."

"Vậy thì qua đi thôi, còn lôi kéo theo em làm gì."

"Bởi vì mới quyết định đêm qua, Viện Viện nói không có quần áo để mặc, quà tặng cũng chưa chuẩn bị, muốn em đi mua đồ cùng."

Thảo!

Khẳng định lại mẹ nó là công quỹ.

"Em bảo cô ấy kiềm chế một chút, công ty không có nhiều tiền."

"Đã biết!" Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười rộ lên, nói:

"Anh không muốn đi dạo phố, em cũng không bắt buộc anh. Anh tự sắp xếp chuyện buổi chiều đi, nhớ buổi tối hai chúng ta cùng trở về ăn cơm là được."

Lâm Dật gật gật đầu, "Vừa lúc anh nhân dịp này, đến thăm mấy lãnh đạo khu vực an ninh kia một chút, mấy quan hệ vẫn cần phải thiết lập."

"Còn không phải sao, đây đều là quan hệ nhân mạch, nhất định phải duy trì."

"Em nói rất có lý."

Mới vừa rồi còn sầu muộn làm sao để tìm cơ hội đi tới chỗ của Lý Sở Hàm một chút.

Hiện tại tốt rồi, cơ hội tới!

Két két _ _

Ngay tại lúc hai người nói chuyện, ngoài viện truyền đến tiếng thắng xe, là Cayenne của Hà Viện Viện.

"Học tỷ, nhanh một chút, không đi nữa thì sẽ không kịp mất." Hà Viện Viện vội thúc giục.

"Đừng nóng vội, đừng nóng vội, chị xong ngay đây." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Chị đi tìm đôi giày cao gót, lập tức đi ngay."

"Nhanh nhanh nhanh, nhanh chút."

Thúc giục xong Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện nhìn thấy Lâm Dật trên ghế sô pha.

"Ông chủ, chuyện ngày hôm nay vô cùng khẩn cấp, mượn vợ của anh dùng một lát."

"Không có việc gì, không có việc gì, cứ việc lấy mà dùng."

Lâm Dật thoải mái nói.

Mẹ nó ròng rã hai năm a!

Lần đầu tiên anh cảm thấy Hà Viện Viện đáng yêu như thế!

Hà Viện Viện hơi nghi ngờ, "Anh hôm nay có phải là trúng tà hay không, thế mà lại hào phóng như vậy?"

"Tôi mẹ nó có phải là không mắng cô hai câu thì cô cảm thấy tôi không bình thường không?"

"Anh xem một chút, như này là được rồi nha." Hà Viện Viện nói:

"Anh đột nhiên trở nên hiểu lòng người như thế, vậy khẳng định là có việc."

Lâm Dật chép miệng, sức quan sát của con hàng Hà Viện Viện này thật sự không phải là dùng để trưng cho đẹp.

Cái này mẹ nó còn có thể phát hiện được sự không thích hợp.

Sau khi battle với Hà Viện Viện vài phút đồng hồ, Kỷ Khuynh Nhan sửa soạn hoàn tất, sau khi chào hỏi Lâm Dật thì hai người cùng nhau rời đi.

Lâm Dật không có vội đi, mà cầm điện thoại di động nhìn trang web hoạt động của bệnh viện Hoa Sơn một chút.

Phát hiện Lý Sở Hàm hôm nay nghỉ xem bệnh, cộng với hôm nay là ngày đầu năm mới nên chắc chắn là đang ở nhà.

Vì để cho Lý Sở Hàm một bất ngờ, Lâm Dật không có thông báo trước cho cô mà trực tiếp đến nhà cô.

Nhưng mà, sau khi mở cửa mới phát hiện, chỉ có hương hoa nhài nhàn nhạt, cô ấy không có ở nhà.

"Người đi đâu rồi."

Lẩm bẩm một câu, Lâm Dật cầm điện thoại di động, bấm gọi cho Lý Sở Hàm.

"Em đang ở đâu vậy?"

"Tại bệnh viện, sao thế?" Lý Sở Hàm ôn nhu nói.

"Hôm nay không phải nghỉ xem bệnh à."

"Đột nhiên có bệnh nhân, nên em mới chạy tới."

"Vậy được rồi, chờ anh tại bệnh viện."

"Anh muốn qua sao?" Giọng của Lý Sở Hàm bỗng trở nên cao hơn.

"Qua xe một chút."

"Ừm, vậy đến phòng của chúng ta là được."

Sau khi nói chuyện điện thoại, Lâm Dật lái xe đến bệnh viện Hoa Sơn, thuận tiện mua chút đồ ngọt và cà phê cho y tá và bác sĩ trực ban.

Giống như thường ngày, sau khi Lâm Dật xuất hiện, nhóm y tá lập tức vây lại.

Sau khi cướp đoạt sạch sẽ đồ trên tay của anh mới buông tha cho anh.

"Lâm chủ nhiệm, ngồi với chúng em một lát đi, Lý chủ nhiệm đang mở cuộc họp ở bên trong."

"Tình huống rất nghiêm trọng sao, tết rồi mà còn gọi cô ấy đến."

Lâm Dật cũng không ghét chuyện như vậy, chăm sóc người bị thương đúng là chuyện lớn.

Đừng nói là gọi Lý Sở Hàm, nếu cần thì gọi mình tới cũng không có vấn đề gì.

"Cũng chỉ là chống đỡ cho tim, nhưng có chút biến chứng rất nhỏ, không nghiêm trọng chút nào."

"Loại giải phẫu này thì Kiều Hân cũng có thể xử lý, có đến mức phải gọi Lý chủ nhiệm tới không?"

"Chuyện là như thế, nhưng nghe nói người thân của bệnh nhân có bối cảnh rất sâu, chỉ mặt gọi tên để Lý chủ nhiệm tới, cho nên ..."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1606: Người Thân Bệnh Nhân Ngang Ngược.

Chương 1606: Người Thân Bệnh Nhân Ngang Ngược.

"Lý chủ nhiệm đến rồi!"

Ngay tại lúc Lâm Dật và nhóm y tá nói chuyện trời đất, Lý Sở Hàm đi ra từ trong phòng khám.

Theo sát đó còn có Kiều Hân.

Nhìn thấy Lâm Dật, trên mặt Lý Sở Hàm lộ ra sự vui mừng khó hiểu.

"Anh tới lúc nào vậy? Sao lại không nói với em một tiếng."

"Anh vừa đến, đã bị bọn họ bắt đến trạm y tá."

"Lý chủ nhiệm, oan uổng quả, chúng em chỉ đưa Lâm chủ nhiệm đến đây, chưa làm cái gì hết." Y tá nhỏ cup D nói.

Không đúng, hẳn là y tá lớn.

"Không tin chị nhìn đai lưng của Lâm chủ nhiệm mà xem, cũng không có dấu vết bị động qua."

"Mấy người đúng thật là." Lý Sở Hàm cười nói một câu, cũng không có tính toán nhiều như vậy.

Lúc trước bọn họ cũng là như vậy.

"Nghe nói có bệnh nhân cần chống đỡ tim?"

Lý Sở Hàm bất đắc dĩ gật đầu, "Phẫu thuật nhỏ như vậy, em cũng không muốn tới, nhưng lại gọi em tới."

"Người nhà kia nhiều chuyện lắm, ỷ mình có chút năng lực, cứ thích chỉ trỏ lung tung." Kiều Hân nói:

"Em chỉ cần vài phút đã có thể giải quyết phẫu thuật, thế mà lại giày vò Lý chủ nhiệm, thật không biết bọn họ đang nghĩ gì nữa."

Lấy cấp bậc hiện tại của Lý Sở Hàm, mấy loại kỹ thuật nhỏ như chống đỡ tim này hoàn toàn không cần cô phải làm, đều là Kiều Hân cầm đao.

Bởi vì độ khó của phẫu thuật không lớn, nếu như trạng thái của bệnh nhân tốt, không có biến chứng nghiêm trọng, muốn nắm giữ thuần thục kỹ thuật trong đó là chuyện vô cùng dễ dàng.

Mà loại kỹ xảo nhỏ như chống đỡ trái tim này thì trình độ của Lâm Dật, Lý Sở Hàm và Kiều Hân cũng không kém nhau bao nhiêu, không có gì mà phải phân chia cả.

Giống như là bác sĩ chủ nhiệm cũng không nhất định là sẽ mạnh hơn Phó chủ nhiệm.

Có câu Đạo có trước sau, thuật nghiệp có chuyên môn riêng, mỗi người đều có phương hướng nghiên cứu riêng của mình. Nếu mà nhận định rằng làm chủ nhiệm thì nhất định mạnh hơn Phó chủ nhiệm thì hơn phân nửa đều là người ngoài nghề.

"Em nghĩ như thế nào?" Lâm Dật hỏi Lý Sở Hàm.

"Em đã hội chẩn cùng những bác sĩ khoa khác, lại thẩm tra đối chiếu toàn diện, cũng không có phát hiện vấn đề lớn, Kiều Hân cũng có thể xử lý, em không có ý định làm, không nghĩ tới mọi chuyện sẽ như vậy."

"Cũng được." Lâm Dật nói:

"Nếu đã làm xong hội chẩn, không có vấn đề gì khác thì giao cho Kiều Hân đi."

"Em cũng không muốn quan tâm đến người bệnh giống như vậy, nếu như có các bác sĩ khác ở đây thì em nhất định sẽ không làm, hừ hừ."

Việc người thân bệnh nhân làm phiền Lý Sở Hàm một chuyến, đã khiến cho Kiều Hân tức giận không nhẹ.

"Đừng nói như vậy, cho dù gặp phải bệnh nhân nào thì chăm sóc người bị thương đều là trách nhiệm thiêng liêng của chúng ta. Đây là chuyện cần giải quyết đầu tiên."

"Đã biết, Lý chủ nhiệm."

Mấy y tá nhỏ còn lại cũng gật đầu theo, khắc ghi lời nói của Lý Sở Hàm vào sâu trong tim.

"Vậy các người đi trước đi, Trịnh chủ nhiệm cũng ở chỗ này, hai người bọn em có thể giải quyết chuyện này một cách dễ dàng, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu."

Lý Sở Hàm gật gật đầu, Lâm Dật tới, cô không muốn lãng phí thêm thời gian ở bệnh viện nữa.

Đối với cô mà nói, cơ hội như vậy quá hiếm có, không nỡ lãng phí.

"Em đi thay quần áo, anh chờ em một lát."

"Đi đi."

Lý Sở Hàm về tới phòng nghỉ, Lâm Dật lại bị nhóm y tá nhóm vây vào giữa.

Không khỏi làm cho Lâm Dật phải cảm thán, đi ra lăn lộn sớm muộn gì cũng cần phải trả giá.

Bình thường đều là mình đùa giỡn người khác, hiện tại thì hay rồi, mỗi lần tới đây đều bị người khác đùa giỡn.

Sau mười mấy phút, Lý Sở Hàm đã thay xong quần áo.

Áo bằng vải bông màu trắng rộng rãi, nửa người dưới là quần tây màu xám, chân đi một đôi AJ 13 đồng, tổng thể phối hợp vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng sạch sẽ.

Có sự tương phản rất lớn với Kỷ Khuynh Nhan, và phong cách ngự tỷ của Lương Nhược Hư, mang đến cho người ta một loại cảm giác tươi mát tự nhiên.

"Đi thôi."

Sau khi thay quần áo, Lý Sở Hàm gọi Lâm Dật cùng nhau rời đi.

Cô cũng không biết sẽ đi đâu, nhưng được ở cùng một chỗ với Lâm Dật thì đi đâu đều được.

Sau khi lên tiếng chào hỏi đồng nghiệp trong bệnh viện, hai người đi về phía thang máy.

"Lý chủ nhiệm!"

Nhưng vào lúc này, phía hành lang xa xa, có một tiếng kinh hô vang lên.

Lâm Dật quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặc âu phục phối với áo sơ mi, đi ra từ trong phòng bệnh, đang lớn tiếng ở phía xa.

"Làm phiền nhỏ tiếng một chút, vẫn còn có bệnh nhân khác đang nghỉ ngơi." Y tá nhắc nhở.

"Cô bớt quản chuyện của tôi đi!"

Thái độ của người đàn ông trung niên rất ngang ngược, không để ý đến lời nhắc của y tá mà đi về phía Lý Sở Hàm.

"Lý chủ nhiệm, cô đi đâu vậy."

"Đã làm xong hội chẩn, tình huống của cha anh cũng rất tốt, tôi đã sửa sang lại những chỗ cần chú ý, để cho Kiều Hân phẫu thuật chính là được, không cần đến tôi." Lý Sở Hàm nói.

"Lời này của cô là có ý gì, như vậy là không có trách nhiệm." Người đàn ông trung niên nói:

"Chúng tôi không đến mấy bệnh viện gần đây chính là vì muốn tìm cô xem bệnh. Cô thì hay rồi, thế mà lại giao cha tôi cho bác sĩ còn lại. Nếu như là vậy thì tôi còn tới chỗ các người làm gì!"

"Nhưng tình huống của cha anh quả thực rất tốt, phẫu thuật nhỏ như vậy căn bản không cần tôi phải làm."

"Phẫu thuật nhỏ cũng là phẫu thuật đi, cô để một bác sĩ không có kinh nghiệm tới làm, nói như như vậy, vạn nhất xảy ra vấn đề thì cô có chịu nổi trách nhiệm này không!"

"Xin lỗi, dựa theo quy định thì tôi không cần làm loại phẫu thuật này." Lý Sở Hàm nói:

"Tôi đây là nể mặt Miêu viện trưởng nên hôm nay mới tới hội chẩn, hi vọng anh không nên ép buộc. Hơn nữa bác sĩ Kiều là bác sĩ chuyên làm phẫu thuật tim trong khoa tim mạch của chúng tôi. Cô ấy kinh nghiệm vô cùng phong phú về phương diện này, hi vọng anh nên có thái độ tín nhiệm đối với bệnh viện chúng tôi, nếu không thì chúng tôi không có cách nào xem bệnh cả."

Người đàn ông trung niên liếc Kiều Hân một chút, trong ánh mắt mang theo sự khinh thường.

"Cô ta còn trẻ như vậy, có thể xem qua được mấy bệnh nhân, tôi không có khả năng để cho cô ta làm giải phẫu cho cha tôi được, cô nhất định phải tự mình đến!"

"Hi vọng anh không nên làm khó tôi." Lý Sở Hàm nói.

"Tôi đây mà đang làm khó dễ cô sao? Là cô không nể mặt mũi của tôi." Người đàn ông trung niên nói:

"Tôi tới tìm cô làm giải phẫu, thế mà cô còn muốn đi, quá không để Lý Kiến Bưu tôi vào trong mắt rồi!"

"Nếu như anh có dị nghị gì về phương thức xử lý của tôi thì hiện tại tôi sẽ ký thủ tục chuyển viện, anh có thể đi nơi khác để khám."

Bất kể có Lâm Dật ở bên người hay không, xưa nay Lý Sở Hàm đều là một người cứng rắn.

Qua nhiều năm như vậy, cuộc sống khó khăn cũng không khiến cô suy sụp, huống hồ là những người nhà bệnh nhân cố tình gây sự như này.

Bị Lý Sở Hàm mắng một câu, vẻ mặt của Lý Kiến Bưu lập tức thay đổi đổi, trở nên dữ tợn.

"Cô có tin tôi sẽ gọi điện thoại cho Miêu viện trưởng, chỉ cầm vài phút là có thể xử lý cô không!"

"Vậy thì anh cứ gọi đi, có hậu quả gì tôi đều sẽ chịu trách nhiệm!"

"Một cái chủ nhiệm nho nhỏ thế mà lài ngông cuồng như thế, thật sự cho rằng mình có chút danh tiếng thì không ai có thể trị cô sao!"

Lý Kiến Bưu cầm điện thoại lên, gọi cho Miêu Quốc Phong.

"Miêu viện trưởng, Lý chủ nhiệm của khoa tim mạch rốt cuộc là sao vậy, không giải phẫu cho chúng tôi thì thôi đi, còn giao cho một bác sĩ trẻ tuổi không có kinh nghiệm, đáng giận hơn, cô ấy còn để cho chúng tôi chuyển viện. Ông nên cho tôi một lời giải thích về việc này đi!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1607: Tôi Chính Là Vương Pháp!

Chương 1607: Tôi Chính Là Vương Pháp!

Sau khi than phiền về "Hành vi phạm tội" của Lý Sở Hàm, Lý Kiến Bưu cúp điện thoại.

"Chờ xem, tôi đã nói chuyện điện thoại xong, Miêu viện trưởng ở ngay dưới tầng, sẽ lập tức đi lên, tôi xem cô còn dám đi hay không."

"Tại sao lại không dám!"

Lý Sở Hàm nhấn thang máy, hoàn toàn không xem uy hiếp của Lý Kiến Bưu là gì cả.

Tính cách của cô không khác với Lâm Dật lắm, đều ăn mềm không ăn cứng.

Nếu như anh muốn ngang với tôi thì tôi sẽ theo anh đến cùng.

Nhìn hai bên xảy ra mâu thuẫn, nhóm y tá và Kiều Hân đều không nói thêm gì cả.

Ngược lại còn có ý vị cười trên nỗi đau của người khác.

Nếu như chỉ là có một mình Lý chủ nhiệm, Miêu viện trưởng có lẽ sẽ còn giúp đỡ Lý Kiến Bưu nói chuyện, dù sao nhân mạch quan hệ của anh ta cũng không bình thường.

Nhưng Lâm chủ nhiệm ở đây, thế mà còn dám bắt nạt Lý chủ nhiệm, đây chính là tự mình tìm phiền phức.

Chỉ là người tên là Lý Kiến Bưu kia không biết vấn đề này.

"Lý chủ nhiệm, tôi vẫn rất kính trọng y thuật của cô, nhưng cách làm của cô thực sự có chút không ổn." Lý Kiến Bưu nói:

"Nếu như bây giờ, cô nguyện ý lưu lại, nói chuyện thật tốt với tôi, đồng thời mổ chính cho cha tôi thì tôi sẽ không truy cứu chuyện này nữa. Nếu không chuyện này sẽ có ảnh hưởng đến con đường chuyên nghiệp của cô trong tương lai, đương nhiên, trừ khi cô không muốn làm việc tại Trung Hải nữa."

"Tôi nói không làm là không làm, anh có nói gì cũng đều vô dụng, cùng lắm thì tôi không làm ở đây nữa là được."

"Được, Miêu viện trưởng sẽ lập tức tới ngay, hy vọng lúc ông ấy ở đây, cô còn có thể cứng rắn như vậy."

Rất nhanh, cửa thang máy mở ra, Miêu Quốc Phong vừa lúc đi ra từ bên trong.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Dật, cả người ông liền cảm thấy không tốt.

Lâm chủ nhiệm sao còn tới đây rồi?

"Lâm chủ nhiệm, cậu đã đến."

Nhìn thấy Lâm Dật, Miêu Quốc Phong cười chào hỏi.

"Tới đi dạo một chút." Lâm Dật lạnh nhạt nói.

"Miêu viện trưởng, anh ta cũng là chủ nhiệm của bệnh viện các người sao?" Lý Kiến Bưu hỏi.

"Lúc trước là chủ nhiệm khoa tim mạch, và bạn hợp tác vàng với Lý chủ nhiệm, bây giờ tạm thời từ chức."

"Thì ra là như thế, vậy thì không cần anh ta." Lý Kiến Bưu nói:

"Vừa rồi tôi đã trao đổi với Lý chủ nhiệm, cô ấy chết sống không nguyện ý làm giải phẫu cho cha tôi. Miêu viện trưởng, ông xử lý việc này một chút đi.”

Miêu Quốc Phong chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Lâm Dật đã tới đây, việc này còn muốn mình xử lý như thế nào đây?

Mặc dù là viện trưởng, nhưng cũng không có năng lực quản chuyện của Lý Sở Hàm!

Đúng như Kiều Hân nghĩ, nếu như chỉ có một mình Lý Sở Hàm ở đây, Miêu Quốc Phong còn có thể khuyên mấy câu.

Nhưng Lâm Dật ở đây thì mọi chuyện lại hoàn toàn khác.

Ai dám chứ!

"Tôi có hiểu một chút về tình huống của khoa tim mạch, kỹ thuật của Tiểu Kiều cũng rất vững, có thể xem như là học trò thân truyền của Lý chủ nhiệm, kỹ thuật khẳng định không có vấn đề, để cho cô ấy làm giải phẫu cho cha của anh cũng được."

Chị họ của Lý Kiến Bưu là giám đốc y tế thành phố, Miêu Quốc Phong cũng không đắc tội nổi, chỉ có thể hòa giải hai bên, không muốn đắc tội ai cả.

"Hả?"

Lý Kiến Bưu nhướng mày, "Miêu viện trưởng, ông đây là có ý gì, thế mà để cho một bác sĩ không có kinh nghiệm làm giải phẫu cho cha tôi?"

"Tuy tuổi của Tiểu Kiều còn trẻ, nhưng không phải là không có kinh nghiệm, anh cứ yên tâm." Miêu Quốc Phong nói:

"Chủ yếu là dựa theo quy định của bệnh viện thì phẫu thuật cấp bậc này thật sự không cần Lý chủ nhiệm tới làm. Hơn nữa hôm nay còn là ngày nghỉ của cô ấy, người làm viện trưởng như tôi cũng không tiện ép buộc."

Tuy hai bên đều không đắc tội nổi, nhưng sau khi cân nhắc hơn thiệt, vẫn là thiên vị Lâm Dật hơn.

Bởi vì thật sự không đắc tội nổi dù chỉ là một chút!

"Lời này là có ý gì! Chẳng lẽ bác sĩ nghỉ, các người thấy chết không cứu?"

Lý Kiến Bưu vô cùng tức giận, anh ta không nghĩ tới, Miêu Quốc Phong lại là một người hai mặt như vậy!

Vừa rồi đã đáp ứng mình, hiện tại thế mà thay đổi!

Ông ta để mặt của mình để đâu vậy!

"Chủ yếu là phẫu thuật chống đỡ tim như này quả thực không quá khó, hoàn toàn không cần bác sĩ cấp bậc như Lý chủ nhiệm tới làm."

"Được! Đây là ông nói!" Lý Kiến Bưu vô cùng tức giận, nói:

"Miêu viện trưởng, tôi nói cho ông biết, cha tôi là chú ruột của chị họ tôi, chị ấy còn nói với tôi, buổi tối sẽ tới thăm cha tôi. Nếu như chị ấy hỏi việc này thì hi vọng ông có thể giải thích một chút!"

Thân hình của Miêu Quốc Phong dừng lại, vô cùng khó xử, như Trư Bát Giới soi gương, trong ngoài đều không phải là người.

"Vậy các người đừng phẫu thuật ở đây nữa."

Lâm Dật vẫn luôn im lặng bỗng nhiên lên tiếng:

"Sắp xếp chuyển viện cho bọn họ, khoa tim mạch mỗi ngày đều có nhiều bệnh nhân như vậy, không có thời gian hầu hạ những chuyện này."

Hai mắt của Kiều Hân và nhóm y tá lập tức tỏa sáng, đều dựng lỗ tai lên hóng chuyện.

Anh Lâm nổi giận, có trò hay để xem rồi!

Miêu Quốc Phong rụt cổ lại, cảm thấy mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng không tốt.

Mọi người cười trên nỗi đau của người khác, bắt nạt Lý Sở Hàm, Lâm Dật nổi giận là chuyện đương nhiên, ai nấy đều đang đợi xem kịch vui.

Duy chỉ có Lý Kiến Bưu là trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Không nghĩ tới một chủ nhiệm từ chức mà cũng dám nói chuyện như thế với mình!

"Anh thì tính là cái gì, đã từ chức rồi, còn dám chỉ trỏ đối với chuyện của bệnh viện, cút sang một bên cho tôi!"

Hô thông!

Lâm Dật nhấc một chân, đá vào người Lý Kiến Bưu.

Người kia không kịp chuẩn bị, lúc này bị té ngã trên đất!

"Anh thế mà lại đánh người, còn có vương pháp hay không!"

"Tôi mẹ nó chính là vương pháp, nhanh thu dọn đồ đạc rồi cút!"

"Lâm chủ nhiệm bớt giận, không cần thiết phải tức giận vì chút chuyện nhỏ này."

Lâm Dật không nói chuyện, lôi kéo Lý Sở Hàm tiến vào thang máy.

Tuy Lâm Dật đã đi, nhưng phòng bệnh khoa tim mạch cũng không có vì vậy mà an tĩnh lại.

Nghe thấy tiếng hét chói tai của Lý Kiến Bưu, một người phụ nữ trung niên đi ra từ trong phòng bệnh.

Tên của bà ta là Chu Lệ Ảnh, là vợ của Lý Kiến Bưu.

"Lão Lý!"

Nhìn thấy Lý Kiến Bưu ôm bụng nằm trên mặt đất, Chu Lệ Ảnh vội vàng chạy đến.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy, sao lại nằm trên mặt đất rồi."

"Em đừng quản việc này, anh sẽ tự mình xử lý!"

Lý Kiến Bưu lên cơn giận dữ, tức đến đỏ mặt tía tai.

Kiều Hân ở một bên không ngừng cười trộm.

Ông thì tính là cái gì, lại muốn xử lý anh Lâm!

Phi!

"Miêu viện trưởng, tôi hy vọng ông có thể cho tôi một công đạo! Nếu không thì tự gánh lấy hậu quả!"

Miêu Quốc Phong lắc đầu, thở dài nói:

"Lý tiên sinh, việc này tôi cũng không tiện nói gì, cha của anh mới chuyển vào ngày hôm qua, tôi sẽ miễn phí các khoản phí cho anh, các người liên hệ với bệnh viện khác rồi chuyển viện đi."

Lý Kiến Bưu sửng sốt, "Ông nói cái gì, thế mà lại bắt tôi chuyển viện!"

"Không phải là tôi muốn, mà là Lâm chủ nhiệm muốn, tôi cũng không có cách nào."

"Ông có phải là điên rồi hay không, có biết chị của tôi là ai không!"

Không chỉ có Lý Kiến Bưu, Chu Lệ Ảnh cũng cảm thấy việc này có chút hoang đường!

Đang còn tốt, thế mà lại để cho mình chuyển viện!

Nào có bệnh viện nào như này!

"Nếu như anh có dị nghị thì có thể gọi điện thoại cho chị anh, tôi sẽ nói với cô ấy việc này."

"Đây là ông nói, tôi muốn xem ông xử lý việc này thế nào!" Lý Kiến Bưu cầm điện thoại di động, nói:

"Tôi thấy chức viện trưởng này của ông cũng không làm được mấy năm nữa đâu!"

Rất nhanh, điện thoại được kết nối, Lý Kiến Bưu mở loa ngoài.

"Chị, đã xảy ra chuyện, Miêu Quốc Phong muốn để em chuyển viện!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1608: Gia Yến Kỷ Gia.

Chương 1608: Gia Yến Kỷ Gia.

"Chị đã nói chuyện trước với Miêu Quốc Phong rồi, làm sao có thể để em chuyển viện được."

Giọng điệu của người phụ nữ trong điện thoại không vui, rõ ràng là tức giận.

"Chị không phải tìm Lý Sở Hàm làm giải phẫu cho cha em sao, nhưng cô ta mở xong hội chẩn liền đi, không có ý định làm giải phẫu. Sau đó có một người đàn ông tới, không chỉ có đạp em một cái, còn nói Miêu Quốc Phong để cha em chuyển viện, sau đó ông ta cũng nghe theo, việc này em không xử lý được, chị tới xử lý đi."

"Em chờ chút, chị gọi điện thoại cho Miêu Quốc Phong, hỏi một chút xem đã xảy ra chuyện gì."

"Không cần gọi đâu, ông ta đang ở bên cạnh em, chị nói chuyện là ông ta có thể nghe được."

"Miêu Quốc Phong, ông có ý gì đây, không biết người kia là chú tôi sao, thế mà còn để người khác đánh em tôi, ông đang nghĩ gì vậy!"

"Lý cục, việc này cũng không thể trách tôi được, người đánh cậu ấy là Lâm Dật, Lâm chủ nhiệm, không có chút quan hệ nào với tôi cả."

"Ông nói cái gì? Việc này là Lâm tổng làm?"

"Đúng, chính là cậu ấy."

Miêu Quốc Phong cũng biết mình giấu không được chuyện này, liền lựa chọn ăn ngay nói thật.

"Cậu ấy vừa mới đến tìm Lý chủ nhiệm, vừa lúc gặp phải em trai cô tìm phiền toái, hai bên xảy ra xung đột, nên đã để cho chú của cô chuyển viện, không cho phép người phẫu thuật tại bệnh viện Hoa Sơn nữa, cho nên..."

"Tôi đã biết, việc này đã làm phiền Miêu viện trưởng rồi."

Thái độ của người phụ nữ trong điện thoại thay đổi 360 độ, lập tức nói với Lý Kiến Bưu:

"Tình huống của chú hai thế nào rồi."

"Hiện tại vẫn rất ổn định, nhưng cũng không được tốt lắm, cần phải làm giải phẫu nhanh một chút."

"Nếu đã như vậy thì em phối hợp với viện trưởng một chút, chuyển viện cho chú hai đi."

Lý Kiến Bưu trợn tròn mắt.

"Chị nói cái gì đó, thế mà để cho cha em chuyển viện!"

"Em đã đắc tội người không nên đắc tội, chỉ để cho các người chuyển viện, đã nhẹ nhàng lắm rồi!"

"Em thừa nhận em không đắc tội nổi cậu ta, chẳng lẽ ngay cả chị cũng không có năng lực như thế sao!"

"Người đàn ông kia không dễ chọc, nếu để cho cậu ta không cao hứng thì ngay cả chị cũng sẽ không dễ dàng!"

Hai vợ chồng liếc nhau một cái, bị dọa cho thân thể phát run.

Bọn họ đều không nghĩ tới, người đàn ông kia lại có thân phận như vậy!

"Em, em đã biết, hiện tại sẽ sắp xếp chuyển viện ngay."

Nhìn bộ dáng chật vật của Lý Kiến Bưu, Kiều Hân ngẩng cao đầu, vô cùng đắc ý.

Thế mà còn dám ức hiếp Lý chủ nhiệm, hừ hừ, đáng đời!

Loại cảm giác ác giả ác báo này, thực sự là quá sung sướng!

...

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Lâm Dật đưa Lý Sở Hàm đến quảng trường Thời Đại, chọn cho cô mấy bộ quần áo, lại đi dạo siêu thị một vòng, chuẩn bị đi trở về nấu cơm.

Lý Sở Hàm có thể cầm đao giải phẫu như rồng bay phượng múa, nhưng cầm dao làm bếp thì còn kém một chút.

Lâm Dật để cho cô cắt dưa leo, nhưng thành phẩm cuối cùng lại vô cùng thê thảm.

Cho dù cô rất muốn phụ giúp, nhưng vẫn bị Lâm Dật đuổi ra ngoài.

Nhưng cô cũng không đi xa, mà đứng tại cửa ra vào lặng lẽ nhìn Lâm Dật.

Đối với cô mà nói, có được hay không không quan trọng, bởi vì trời cao đưa đến cho mình hết thảy, mỗi một phần đều là ban ơn.

Cô đã thấy thỏa mãn rồi.

Lúc nấu cơm, Lâm Dật tính toán thời gian.

Vừa rồi Kỷ Khuynh Nhan có gọi điện thoại cho mình.

Nói anh tới biệt thự Đông Hồ trước 5 giờ là được, bởi vì cô và Hà Viện Viện đến lúc đó mới có thể đi dạo xong.

Lâm Dật tính toán đơn giản một cái.

Còn có hơn hai giờ, đủ cho mình ăn cơm cùng Lý Sở Hàm.

Lâm Dật cũng không làm đồ ăn quá phong phú, hai mặn hai chay một chén canh, tuy vậy nhưng đối với hai người mà nói là đã đủ rồi.

"Mua nhà cho em rồi, định lúc nào sẽ sửa sang?"

"Một mình em ở nhà lớn như vậy, có chút xa xỉ đi." Lý Sở Hàm nói:

"Nếu không thì anh lấy về bán đi, cũng không ít tiền đâu."

"Nếu như anh mà thiếu chút tiền này thì đã không mua cho em rồi." Lâm Dật nói:

"Em bớt chút thời gian liên hệ với công ty trang hoàng nhà cửa để trang trí lại đi, sau này đừng chen chúc ở đây nữa."

"Ừm, đã biết." Lý Sở Hàm nói:

"Đợi đến năm sau, em liền liên hệ công ty trang trí."

"Chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn..."

"Em đang gạt anh đúng không?"

"Không có, năm sau em nhất định sẽ đi tìm."

"Nhưng đã qua thời gian dài như vậy, em cũng không bận bịu gì nhiều, sao lại không nghiên cứu chuyện sửa sang?"

Lý Sở Hàm cắn môi một cái.

"Thật ra hôm trước em có đến mấy công ty sửa sang nhà cửa."

"Sau đó thì sao, có vừa ý không?"

"Em để bọn họ đi xem qua nhà, phí rẻ nhất một cũng hơn 800 ngàn, em không có nhiều tiền như vậy, nghĩ nên tích lũy thêm một ít, dự tính nâng lên 1 triệu."

"Vậy sao lại không nói sớm."

Lâm Dật thông qua phương thức chuyển khoản, chuyển cho Lý Sở Hàm 5 triệu.

"Cầm lấy mà sửa sang đi, không cần tiết kiệm."

"Em không muốn tiền của anh." Lý Sở Hàm nói:

"Em ở cùng với anh cũng không phải là vì tiền của anh."

"Em đã nói muốn ở cùng với anh, vậy thì không nên nhắn đến chuyện có tiền hay không làm gì, bảo em cầm thì cứ cầm."

"Đã biết."

Sau khi cơm nước xong xuôi, Lâm Dật gối đầu lên đùi Lý Sở Hàm, vừa xem tivi vừa ăn hoa quả do cô đút, ấm áp mà thoải mái.

Hơn bốn giờ chiều, Lâm Dật thu dọn một chút, lái xe đến nhà của Kỷ Khuynh Nhan.

...

Trước cửa biệt thự, có hai mươi mấy chiếc xe sang trọng.

Có Ferrari và Porsche hơn một triệu, còn có mấy chiếc BBA tương đối bình thường, rẻ nhất đều là Cadillac ba mươi mấy vạn.

Loại xe cấp bậc này không là gì cả so với xe trong ga-ra của Lâm Dật, nhưng đậu ở chỗ này cũng coi như là có mặt mũi.

Trong biệt thự tụ tập đầy người, đầy đủ lớn nhỏ, già trẻ nam nữ, tổng cộng có ba mươi mấy người.

Vốn dĩ người thân Kỷ gia cũng không có có nhiều như vậy, nhưng vì bà ngoại và ông ngoại của Kỷ Khuynh Nhan đã lần lượt qua đời trong hai năm qua.

Ông nội của Kỷ Khuynh Nhan, Kỷ Vĩnh Thanh đã đề nghị gọi cậu của Kỷ Khuynh Nhan lên cùng đón năm mới, cho thêm náo nhiệt và may mắn.

Mà đề nghị này cũng nhận được sự hưởng ứng của mọi người.

Thứ nhất là náo nhiệt, bởi vì quan hệ giữa hai nhà quả thực rất tốt.

Tiếp theo Kỷ gia là gia tộc lớn, xét về quy mô tổng thể thì mạnh hơn Tống gia rất nhiều, đến đây còn có thể trò chuyện chút chuyện làm ăn, nói không chừng có thể giúp đỡ được chuyện làm ăn của gia tộc mình.

Lúc này, trưởng bối trong nhà đều bận rộn trong phòng bếp, mấy người trẻ thì ngồi một chỗ nói chuyện phiếm chơi game, hình ảnh vô cùng hòa thuận vui vẻ.

"Cô à, lúc nào chị mới trở về vậy?"

Nữ sinh nói chuyện mặc trang phục bình thường rộng rãi, che khuất dáng người tốt hơn phân nửa, nhưng giá trị nhan sắc khá cao, có mấy phần giống với mẹ của Kỷ Khuynh Nhan, Tống Văn Tuệ.

Mà người này, chính là Tống Gia Du đến tập đoàn Lăng Vân lôi kéo đầu tư mấy ngày trước.

"Cô vừa gọi điện thoại cho nó, nói lập tức sẽ tới ngay, con đợi thêm vài phút." Tống Văn Tuệ nói vọng ra từ trong phòng bếp.

"Con phải hỏi một chút mới được, con đã đến đây lâu như vậy, thế mà vẫn chưa trở lại, đợi lát nữa con phải lý luận với chị ấy mới được, đây là không xem trọng con mà.”

"Em muốn lý luận cái gì với chị, gần sang năm mới rồi, có tin chị sẽ thu thập em hay không." Kỷ Khuynh Nhan đứng tại cửa ra vào mà uy hiếp.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1609: Hiểu Lầm Lớn.

Chương 1609: Hiểu Lầm Lớn.

"Cuối cùng chị cũng trở về, em đã chờ chị hơn nửa ngày rồi đó."

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan, Tống Gia Du để táo trên tay xuống, đi qua ôm Kỷ Khuynh Nhan một cái.

"Tới đây nào, em nhớ chị chết mất, hai ta đã hơn nửa năm không gặp mặt rồi."

"Chủ yếu là người mang việc lớn như em hiện tại không giống trước nữa, giờ đã là ông chủ thành lập công ty. Chị gửi cho em mười tin Wechat, em nhiều lắm là trả lại chị ba tin, còn không biết xấu hổ mà nói chị."

Bởi vì lúc nhỏ, điều kiện gia đình của cậu Kỷ Khuynh Nhan không được tốt cho lắm, hằng năm đều đi làm ở bên ngoài, không ai chăm sóc Tống Gia Du, cho nên đã đưa cô đến Kỷ gia cho đến khi cô sáu tuổi. Hai người cũng thường ngủ chung một giường, cho tình cảm đặc biệt tốt.

"Ai nha chị gái tốt của em." Tống Gia Du ôm cổ Kỷ Khuynh Nhan,

"Gần nhất không phải là vì quá bận rộn sao, chị đừng tính toán với em làm gì. Hơn nữa gần đây em có nhắn tin cho chị, nhưng cũng phải mất rất lâu chị mới nhắn lại cho em."

"Cuối năm, công ty tổ chức họp thường niên, còn có hạng mục mới cần khởi công, chị đương nhiên là rất bận rồi."

"Em thấy chị là đang lấy cớ. Chị đây là có bạn trai nên quên em, em thật sự là quá đáng thương, không chỉ không có bạn trai mà còn bị chị gái vứt bỏ."

"Được rồi, được rồi, đừng giả bộ đáng thương nữa, mấy trò này của em không có tác dụng với chị đâu."

Dưới sự hun đúc của Lâm Dật, loại thói quen đơn giản lại không có chút dinh dưỡng nào này không có bất kỳ tác dụng nào với Kỷ Khuynh Nhan.

"Hắc hắc, chị, em có chút chuyện chính muốn nói với chị." Tống Gia Du nói nghiêm túc.

"Chuyện chính gì? Là chuyện công ty của các em sao?"

"Ừm." Tống Gia Du gật đầu nói:

"Chúng em muốn triển khai nghiệp vụ offline tại Trung Hải, chị làm ăn nhiều năm như vậy, hẳn là có không ít nhân mạch đi, có thể giúp em một chút không."

"Giúp em thì không thành vấn đề, nhưng em có đưa ra một bản kế hoạch cho hạng mục cũng vô dụng, không có nguồn vốn liên tục thì cuối cùng cũng sẽ phá sản." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Em vẫn nên giải quyết chuyện tài chính trước đi."

Kỷ Khuynh Nhan đã sớm biết chuyện Tống Gia Du lập nghiệp, cũng biết cô thiếu tài chính.

Cô vốn dĩ muốn hỏi Lâm Dật một chút xem có thể đầu tư hay không, nhưng sau khi nghĩ sâu tính kỹ vẫn là từ bỏ dự định này.

Bởi vì bố cục hiện tại của tập đoàn Lăng Vân chính là chất bán dẫn, mà hạng mục lập nghiệp của Tống Gia Du mặc dù là sản nghiệp Internet, nhưng càng thiên về kinh tế thực thể hơn, đi ngược lại bố cục của tập đoàn Lăng Vân.

Hơn nữa Tống Gia Du là em gái của mình, cho dù bản thân hạng mục có vấn đề thì Lâm Dật cũng sẽ nhìn mặt mình mà đầu tư, cũng rất dễ khiến cho sự đầu tư này đổ xuống sông xuống biển.

Tổng hợp hai nguyên nhân này, Kỷ Khuynh Nhan đã không nói chuyện này với Lâm Dật, muốn để cho cô ấy tự giải quyết, cũng coi như là một sự rèn luyện đối với năng lực của bản thân.

"Chuyện này thì không cần lo lắng, em đã lo xong vấn đề tài chính."

"Lúc này mới qua bao lâu thời chứ, mà đã kéo được 15 triệu đầu tư, rất được đó nha."

"Chị nói như vậy cũng quá xem thường em rồi, 15 triệu thì tính là gì, chỉ là mưa bụi mà thôi."

Kỷ Khuynh Nhan tò mò nhìn Tống Gia Du, "Chẳng lẽ em lôi đã lôi kéo được nhiều đầu tư hơn rồi sao?"

Tống Gia Du bắt chéo hai chân, dương dương đắc ý giơ ba ngón tay lên.

"30 triệu?"

"Thông minh."

"Chị đã xem qua bản kế hoạch hạng mục của em, cảm thấy tìm 15 triệu đầu tư đã là chuyện vô cùng khó khăn, thế mà lại kéo được tới 30 triệu, biểu hiện không tệ."

"Thật ra ngay từ đầu, em chỉ muốn 20 triệu, nhưng người ta mở miệng đã đưa ra 30 triệu, em cũng không tiện từ chối lắm nên cố mà đáp ứng vậy." Tống Gia Du nói với vẻ rất đắc ý.

Kỷ Khuynh Nhan đương nhiên là rõ năng lực của Tống Gia Du.

Có chút thông minh và tài hoa, cũng có tính mềm dẻo nhất định, nhưng không có mặt nào quá nổi bật cả. Hiện tại, tại vòng A, cô ấy thế mà lại kéo về được 30 triệu, chuyện này khiến cho Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

"Có phải là có cao thủ chỉ điểm phía sau cho em không."

"Không tin tưởng năng lực của em như vậy sao?" Tống Gia Du nói:

"Em hoàn toàn là dựa vào chính mình kéo về 30 triệu đầu tư, không có quan hệ với người khác dù chỉ là một phân."

Kỷ Khuynh Nhan cũng cảm thấy hào hứng, "Vậy em nói cho chị một chút, em làm thế nào để người ta đầu tư số tiền này?"

"Dựa vào sắc đẹp của em, cùng với đôi chân này."

"Ừm hả? Em dùng sắc đẹp mê hoặc người ta sao? Ngay cả loại chuyện này mà em cũng dám làm, đợi lát nữa chị sẽ nói cho cậu hai biết."

"Chị bình tĩnh một chút, không khoa trương như chị nghĩ đâu, em lại không bán thân thể, càng không bán linh hồn." Tống Gia Du nói:

"Em chỉ là lúc nói chuyện đầu tư, thoáng phô bày ra đôi chân của mình một chút, tiến hành quyến rũ anh ấy một phen, sau đó đã quyết định ném cho em 30 triệu." Tống Gia Du nói:

"Em đã nghĩ kỹ, chờ lần sau gặp lại anh ấy, nhất định sẽ mặc váy bó và tất đen. Em muốn cho anh ấy muốn ngừng mà không được."

"Em thật đúng là không cứu nổi nữa, thế mà lại dùng phương pháp như vậy." Kỷ Khuynh Nhan trợn trắng mắt, nói.

"Chủ yếu là chị quá cổ hủ, là phụ nữ thì nên lợi dụng ưu thế của bản thân." Tống Gia Du nói:

"Nếu không hàng năm em tốn nhiều tiền như vậy để làm đẹp và bảo dưỡng, chẳng phải là không có chút giá trị nào sao."

"Vậy cũng không giống như em, chuyện làm ăn vẫn nên thẳng thắn một chút, dùng loại phương pháp Thiên Môn này khẳng định là không được."

"Tuy quá trình có lệch một chút, nhưng kết quả rất tốt. Tống Gia Du nói :

"Hơn nữa có một chuyện mà có lẽ chị không biết, anh chàng quyết định đầu tư cho em lớn lên vô cùng đẹp trai, giống như minh tinh điện ảnh vậy, nói không chừng bởi vì việc này mà hai chúng em kết duyên cũng nên. Anh ấy sau này có thể trở em rể của chị cũng không chừng."

“Chị cũng không để ý lắm đến việc cậu ấy có thể trở thành em rể của chị hay không, quan trọng nhất là em nên đi con đường bình thường để hoàn thành chuyện đầu tư bỏ vốn." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nếu như bản thân hạng mục tồn tại vấn đề, thì khi em làm đến vòng B vòng C thì vốn đầu tư nhất định sẽ bị ngăn cản, khi đó em muốn khóc cũng không được."

"Ai nha, em hiểu rõ chuyện này, nhưng cho dù nói thế nào, em cũng đã điều hòa được tiền, đây là một khởi đầu tốt. Chị giúp đỡ em chuyện còn lại một chút, chỉ cần có thể giúp em nắm được Trung Hải, thì em sẽ có năng lực đi đến vòng B. Khi đó em cũng coi như có một chỗ cắm dùi trên thị trường lập nghiệp."

"Quan hệ nhân mạch của chị có hạn, nếu như em thật sự muốn làm việc này, đợi lát nữa anh rể của em tới, em kính anh ấy vài chén, sau đó nhờ anh ấy giúp đỡ đi."

Tống Gia Du nháy mắt ra hiệu với Kỷ Khuynh Nhan.

"Nghe nói anh rể của em cũng rất đẹp trai?"

"Điều này còn cần phải nói sao." Kỷ Khuynh Nhan đắc ý nói.

"Chị đây chính là người tình trong mắt người hóa Tây Thi, nhất định không đẹp trai bằng anh chàng đầu tư cho em." Tống Gia Du nói:

"Chờ khi quan hệ giữa hai em tiến thêm một bước thời điểm, thì sẽ hẹn chị cùng ăn một bữa cơm, để cho chị nhìn xem em rể tương lai cũng nhân dịp đó giúp em kiểm định một chút luôn."

"Chuyện này không thành vấn đề."

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, trong nội viện truyền đến tiếng thắng xe, Lâm Dật cầm lễ vật đã mua từ trước, đi vào trong nhà.

"A...anh chàng đầu tư cho em tại sao lại tới đây!" Tống Gia Du cảm thấy rất kinh ngạc.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1610: Đi Hải Quan.

Chương 1610: Đi Hải Quan.

Lời nói của Tống Gia Du trực tiếp khiến cho Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy mơ hồ.

"Em nói cái gì? Anh ấy chính là người đầu tư cho em sao?"

"Ừm, nhưng em có chút tò mò, sao Lâm tổng lại đến đây vậy, chẳng lẽ tặng lễ năm mới sao?"

Tống Gia Du hơi kích động, "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chị, Lâm tổng có phải là rất đẹp trai hay không? Em thông đồng với anh ấy, nói không chừng chuyện của bọn em sẽ được quyết định."

Sắc mặt của Kỷ Khuynh Nhan đen thui, không nói chuyện.

Chuẩn bị lát nữa sẽ tìm Lâm Dật tính sổ.

Tống Gia Du đứng dậy, đi về phía Lâm Dật, chuẩn bị hỏi tại sao anh ấy lại đến đây.

Nếu như anh ấy thật sự đến tặng lễ, vậy nói rõ có chút quan hệ với Kỷ gia, cứ như vậy, quan hệ của hai người sẽ càng gần gũi hơn.

Nhưng tại lúc này, Tống Tuệ Văn lại vượt lên trước một bước, đón Lâm Dật vào trong nhà.

"Chỉ là đến ăn một bữa cơm, còn mua đồ làm gì, lần sau không được như vậy nữa."

"Con cũng không có mua cái gì cả." Lâm Dật cười ha hả nói.

Anh đồng thời cũng nhìn thấy Tống Gia Du đang ngồi bên cạnh Kỷ Khuynh Nhan, liếc mắt một cái liền nhận ra cô.

Cô ấy là thân thích của Kỷ gia sao?

Theo bản năng, Lâm Dật như nghĩ tới điều gì đó.

Mẹ vợ của mình họ Tống, mà cô ấy cũng họ Tống, đoán là cháu gái của bà ấy.

Việc này đúng là thú vị.

Nhìn thấy bộ dáng vừa nói vừa cười của hai người, lúc này Tống Gia Du đã không cười nổi nữa, thậm chí là có chút không biết làm sao.

"Cô ơi, các người còn quen biết sao?"

"Lời này của con là có ý gì, đây là anh rể của con, con nói xem cô có biết hay không."

"Anh rể. . ."

Tống Gia Du như bị sét đánh, cảm giác trong không khí đều đầy sự xấu hổ.

Mình đánh bóng, thế mà lại câu dẫn anh rể?

Nhưng anh rể của mình, sao lại đẹp trai như vậy? Lại có tiền như thế?

Tống Gia Du máy móc quay đầu, muốn tìm đáp án trên người Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng nhìn gương mặt lạnh lùng của cô, đương nhiên là hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Lâm Dật, anh đi theo em một chút."

Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy, gọi Lâm Dật ra ngoài.

Tống Gia Du rụt cổ một cái, cảm thấy mình đã gây rắc rối rồi.

"Sao thế, mới đầu năm mà đã sa sầm mặt mày rồi?"

Lâm Dật có chút buồn bực, mọi chuyện cũng không bị bại lộ mà, vừa rồi còn gọi điện thoại cho mình, làm sao còn bộ dáng này?

"Anh đầu tư cho Gia Du 30 triệu đúng không?" Kỷ Khuynh Nhan đánh giá Lâm Dật, "Trong đó 10 triệu là anh mạnh mẽ nhét cho người ta?"

"Đúng vậy."

Thấy là nói là chuyện đầu tư, sự tự tin của Lâm Dật liền trở lại như cũ.

"Hạng mục tập thể dục của của cô ấy nói trắng ra chính là ngành nghề thực thể offline, là chuyện rất cần tiền, vòng A 30 triệu thì trong hai tháng không kiên trì được, cũng không nhiều."

"Nhưng Gia Du không phải nói như vậy." Hai tay Kỷ Khuynh Nhan vẫn ôm trước ngực, ánh mắt nhìn Lâm Dật không tốt lắm.

"Hả? Cô ấy nói thế nào?"

"Cô ấy nói anh nhìn trúng đôi chân của cô ấy, sau đó mới đầu tư 30 triệu."

Lâm Dật: Mẹ kiếp!

"Với đôi chân nhỏ kia của cô ấy căn bản không phải là gu của anh." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa anh chỉ đơn thuần cho rằng, hạng mục này rất được nên mới ném tiền, có quan hệ gì với chân của cô ấy chứ."

"Sao mà em biết được."

"Đôi chân kia còn không có đẹp bằng Hà Viện Viện, so với em càng là kém cách xa vạn dặm, anh không đến mức cần những thứ vô dụng này." Lâm Dật nói:

"Em cho rằng nữ nhân viên của tập đoàn Lăng Vân chỉ là bài trí sao?"

Nghe Lâm Dật nói như vậy, tâm trạng của Kỷ Khuynh Nhan đã tốt hơn nhiều.

Trên thực tế, cô đúng là không tin lắm.

Dù sao, chân của em ấy không đẹp bằng chân của mình.

"Em thì đừng đoán lung tung nữa, đều là cô ấy nói bậy." Lâm Dật nói ra:

"Không tin thì hai chúng ta đi vào đối chiếu với cô ấy một chút là biết rõ mọi chuyện ngay."

"Đối chiếu làm gì, dù sao cũng là em gái em."

Sau khi nói xong chuyện đầu tư, hai người đi vào nhà.

Những người khác còn tốt, vẫn bận chuyện gia yến, chỉ có Tống Gia Du là cực kỳ xấu hổ.

Bản thân mình thế mà lại đi thông đồng với anh rể của mình, hơn nữa còn nói khoác mà không biết ngượng trước mặt chị họ.

Đây là chuyện mà người làm sao?

Nhìn thấy hai người trở về, Tống Gia Du lúng túng nở nụ cười.

Cô cảm thấy mình có thể dùng chân tại đập ra một căn biệt thự.

"Hắc hắc, anh rể. . . Việc này chỉ là hiểu lầm, em thật sự là không biết, anh lại là anh rể của em."

"Nếu như em biết rõ, đoán chừng đã muốn 300 triệu rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói.

Lâm Dật cũng cảm thấy bất đắc dĩ, bản thân mình sao lại đụng phải loại chuyện này chứ?

"Em cảm thấy rất khó hiểu, hai chúng ta không trò chuyện cẩn thận, anh cũng không biết em là con của cô, tại sao lại ném cho em 30 triệu?" Tống Gia Du nói:

"Trong đó còn có 10 triệu, là anh mạnh mẽ nhét cho em, anh xem trọng hạng mục này như vậy sao?"

"Không phải là xem trọng, là thấy không rõ."

"Thấy không rõ mà còn ném?"

Kỷ Khuynh Nhan và Tống Gia Du đồng thời nhìn sang Lâm Dật, muốn tìm đáp án từ trên mặt của anh.

"Bản chất của chuyện này không phải là một cuộc đầu tư mạo hiểm à?" Lâm Dật nói:

"Nếu như quả thật có thể nhìn rõ giá trị của một dự án, như vậy nhất định sẽ không kiếm lời được nhiêu tiền, cho dù có thể kiếm tiền thì cũng sẽ có vô số người cướp đầu tư, cũng không tới lượt anh. Nói trắng ra là, đầu tư mạo hiểm chính là đánh bạc, phải xem sự may mắn."

Sau khi nghe Lâm Dật giải thích, Tống Gia Du mới có cái hiểu mới đối với chuyện đầu tư mạo hiểm.

"Anh không sợ thua lỗ sao?"

"Có 30 triệu, có gì mà phải sợ, còn chưa đủ cho anh mua một chiếc xe." Lâm Dật nói:

"Trước đó có đầu tư hơn 60 xí nghiệp chất bán dẫn, hiện tại có một phần ba đều đã phá sản, chút tiền ấy của cô chỉ là mưa bụi thôi."

Nghe thấy con số kinh người này, Tống Gia Du chỉ biết bĩu môi.

Cô lúc này mới chân chính ý thức được sự chênh lệch giữa mình với những con cá sấu tư bản này.

Hình thức tư duy khác biệt dẫn đến bố cục cũng khác biệt theo.

Kém không phải chỉ là một chút.

"Anh rể, lát nữa em sẽ kính anh một chén, anh nói cho em một chút chuyện trong vòng tư bản vòng được không."

"Cũng không phức tạp như em nghĩ, chờ đến lúc em đi đến bước này thì sẽ hiểu rõ thôi."

Rất nhanh, gia yến năm mới chính thức bắt đầu.

Trưởng bối ngồi một bàn, bậc con cháu như Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan ngồi một bàn.

Người là anh rể như Lâm Dật, bị dì nhỏ và em vợ ngồi cùng bàn điên cuồng rót rượu, bởi vì năm ngoái bọn họ bị anh bị rót nhiều, hôm nay chuẩn bị rửa sạch nhục nhã.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Lâm Dật đưa mấy người trẻ tuổi ra ngoài, đến thành thị chơi một vòng, cho đến rạng sáng mới trở về.

Ngày thứ hai, anh và Kỷ Khuynh Nhan ngủ đến giữa trưa mới dậy, buổi chiều đi xem phim điện ảnh, dạo phố. Ngày nghỉ đầu năm cứ như vậy mà trôi qua.

Tết Dương lịch kết thúc, tính toán theo thời gian thì có hơn một tháng nữa là đến Tết âm lịch.

Tuy còn có hơn một tháng, nhưng hàng năm vào lúc này cơ hồ đều là lúc mà hai công ty bận rộn nhất.

Nhưng mà với người không phận sự như Lâm Dật thì đánh rắm không có.

Reng reng reng _ _

Sau khi đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, Lâm Dật chuẩn bị đến chỗ Nhan Từ đi dạo một chút, nhìn xem chuyện họp thường niên đã chuẩn bị thế nào rồi.

Nhưng trên đường đi, điện thoại trong túi quần bỗng vang lên.

"Xin chào, xin hỏi là Lâm Dật Lâm tiên sinh đúng không."

"Là tôi, anh là ai vậy?"

"Tôi là hải quan Trung Hải, anh có một bưu kiện ở đây, cần anh qua nhận một chút."

"Được, tôi đã biết."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1611: Tôi Là Chủ Tịch Tập Đoàn Lăng Vân.

Chương 1611: Tôi Là Chủ Tịch Tập Đoàn Lăng Vân.

Lúc ở Dubai, Tần Ánh Nguyệt không chỉ mua rất nhiều thứ cho Kỷ Khuynh Nhan.

Bà cũng lần lượt mua đồ cho Lương Nhược Hư, Lý Sở Hàm và Vương Oánh.

Theo cách nói của bà thì không thể không công bằng, mỗi người đều có phần.

Lâm Dật cũng không kinh ngạc, ở bên cạnh mình thời gian dài như vậy, bà ấy đương nhiên là biết chuyện của Lý Sở Hàm và Vương Oánh.

Nhưng Tần Ánh Nguyệt rất thông minh, cũng không nói thêm gì về những chuyện này cả.

Nhưng mà đồ được mua lại không thể mang về cùng lúc được.

Dù sao còn có Kỷ Khuynh Nhan ở bên cạnh, nếu như bị phát hiện sẽ không tốt, cho nên bà đã dùng chuyển phát nhanh đưa đến trong nước.

Đây là lần đầu tiên Lâm Dật nhận đồ được gửi từ nước ngoài, dựa theo suy nghĩ của anh cảm giác đi hải quan nhận đồ cũng coi như là bình thường.

Khoảng nửa giờ sau, Lâm Dật lái xe đến hải quan.

"Chào ngài, tôi muốn lấy đồ chuyển phát nhanh được gửi về từ nước ngoài, đi đâu để lấy đây?"

Bởi vì không có kinh nghiệm trong chuyện này, Lâm Dật còn có chút mới mẻ.

"Anh tên là gì? Tôi tra giúp anh một chút." Nhân viên công tác hỏi.

"Lâm Dật."

Nghe thấy tên Lâm Dật, nhân viên công tác sửng sốt một chút, vẻ mặt có chút quái dị.

Nhưng cũng không giúp Lâm Dật tìm tin tức, mà cầm lấy bộ đàm, hô:

"Người đã đến!"

Hành động này khiến cho Lâm Dật có chút mơ hồ, không biết anh ta đang có ý gì.

Nhưng rất nhanh đã có hai người mặc đồng phục xông vào từ bên ngoài, khống chế Lâm Dật lại trước.

Lâm Dật không hoảng, cũng không phản kháng, tâm tình bình tĩnh lạ thường.

"Đây là có ý gì?"

"Biết rõ còn hỏi, đi theo chúng tôi một chuyến đi!"

Nghe thấy đối phương trả lời, Lâm Dật càng thêm mê hoặc, mình chỉ tới để lấy chuyển phát nhanh, sao còn gặp phải chuyện như vậy, có phải là bắt nhầm người rồi hay không?

Rất nhanh, Lâm Dật được đưa tới phòng thẩm vấn, ngồi ở trước mặt anh là một nam một nữ, trên mặt không có chút biểu cảm nào.

Ngoài ra, trước bàn của hai người còn có thứ đồ chơi bằng lông nhung cao nửa thước.

Loạt hành động này khiến cho Lâm Dật cảm thấy vô cùng mê hoặc.

"Nói đi, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị, đừng để cho chúng tôi phải nói nhiều." Người đàn ông nói.

"Tôi chỉ tới để nhận chuyển phát nhanh, không biết rõ là có ý gì."

"Bản thân mình làm chuyện mà còn không biết sao, chẳng lẽ còn muốn tôi nói cho anh nữa?"

"Hình như thực sự cần anh nói cho tôi biết."

Vẻ mặt của hai người càng thêm khó coi, chỉ chỉ thứ đồ chơi lông nhung trên bàn.

"Thứ này là anh gửi qua bưu điện đúng không."

"Không phải." Lâm Dật thoải mái nói:

"Đồ mà tôi gửi qua bưu điện là châu báu trang sức, không phải thứ này."

Hai người vẫn đang chính nghĩa nghiêm trang, sau khi nghe Lâm Dật nói thì liếc nhau một cái.

Bọn họ cũng không nghĩ tới, sẽ nghe được câu trả lời như vậy.

"Anh nói đồ gửi qua bưu điện là châu báu trang sức sao?"

"Mẹ tôi mua chút đồ trang sức kim cương tại Dubai, sau đó gửi qua cho tôi, cũng không phải là thứ này."

"Anh nói đồ trang sức kim cương, có phải là những vật này hay không."

Người đàn ông nói xong, mở khóa kéo phía sau con búp bê ra, móc ra ba cái hộp nhỏ từ bên trong.

Sau khi mở ra thì thấy là ba dây chuyền kim cương khác nhau.

"Đúng, chính là cái này."

Nhìn đến đây, Lâm Dật dường như đã hiểu tại sao bọn họ muốn bắt mình tới đây.

Nếu như là thoải mái gửi qua bưu điện, cho dù có vấn đề thì chỉ cần bổ sung chút thủ tục, giao chút tiền phạt, sẽ không có vấn đề gì lớn.

Nhưng bây giờ, lại giấu đồ ở trong gấu đồ chơi, vậy được coi là buôn lậu, là một vụ án hình sự.

"Nhưng các người gửi đồ thông qua gấu đồ chơi, có biết có ý nghĩ như thế nào hay không!"

"Tôi biết." Lâm Dật nói:

"Nhưng mà anh chờ một chút, tôi gọi điện thoại hỏi một chút."

Lâm Dật cảm thấy việc này không có gì tốt mà phải làm vậy.

Giả dụ thật sự thông qua thứ này để gửi tới bưu điện thì mình nhất định sẽ phụ trách.

Nhưng anh luôn cảm thấy, lấy trình độ tri thức của mẹ mình nhất định biết làm là như vậy phạm pháp, hơn nữa bà ấy cũng không thiếu chút tiền phí này, rất không có khả năng dùng phương thức như vậy để gửi vật.

Thấy thái độ của Lâm Dật coi như là thành khẩn, hai người cũng không ngăn cản anh gọi điện thoại.

"Nhận được đồ chưa?"

Sau khi điện thoại được kết nối, Tần Ánh Nguyệt hỏi.

Bản thân bà cũng biết, Lâm Dật chủ động gọi điện thoại cho mình, nhất định là có chuyện.

Mà chuyện giữa hai người tất nhiên là mấy cái dây chuyền kim cương được gửi qua bưu điện trước đó.

"Đồ vật đã đến, nhưng sao mẹ lại gửi qua bưu điện? Còn bỏ vào trong con gấu đồ chơi nữa?"

"Không có."

Tần Ánh Nguyệt thoải mái mà nói, "Lúc đó mẹ tìm mấy công ty chuyển phát nhanh, bọn họ nói đồ vật quá quý giá, không có cách nào gửi qua bưu điện cho mẹ được, sau đó đã tìm một công ty chuyển phát nhanh địa phương nên mẹ đã giao lại cho bọn họ."

"Vậy được rồi, con đã biết." Lâm Dật nói:

"Lát nữa mẹ gửi các tin tức liên quan đến công ty chuyển phát nhanh đó cho con, còn có hóa đơn lúc đó nữa, cũng chụp lại rồi gửi qua luôn."

"Có phải là đã xảy ra chuyện rồi hay không?"

Tần Ánh Nguyệt nhạy bén phát hiện ra chuyện không thích hợp, vội vàng dò hỏi.

"Không có việc gì cả, con có thể xử lý được, không cần lo lắng."

Nói xong, Lâm Dật cúp điện thoại.

Cảm thấy việc này, mẹ hẳn là bị người ta lừa rồi.

Giá trị của ba sợi dây chuyền kim cương rơi vào khoảng hơn 5 triệu.

Công ty chuyển phát nhanh quốc tế chính quy, bởi vì giá cả hàng hóa cả quá đắt, sợ gặp rủi ro cho nên đã không nhận gửi qua bưu điện. Bà ấy rơi vào đường cùng mới tìm nhà công ty chuyển phát nhanh nhỏ một chút.

Dứt khoát dùng phương thức như vậy để gửi đồ qua bưu điện.

Bởi vì tại bộ phận kiểm tra, xác suất tra không ra là cực lớn, cho nên mới cược một chút.

Nhưng vận may không tốt lắm, bị bắt được.

Rất nhanh, Tần Ánh Nguyệt đã gửi tên của công ty chuyển phát nhanh và ảnh hóa đơn tính phí của bưu điện qua cho Lâm Dật.

Lâm Dật giơ ra trước mặt cho hai người xem một chút.

"Các người hẳn là đã nghe được nội dung trong điện thoại, đây là hóa đơn gửi qua bưu điện, là công ty chuyển phát nhanh giở trò quỷ, không có quan hệ gì với chúng tôi cả."

Nghe thấy Lâm Dật giải thích, vẻ mặt của hai người cũng không hòa hoãn chút nào, vẫn nghiêm túc như cũ.

"Anh cảm thấy như vậy thì chúng tôi có thể tin tưởng sao?" Người đàn ông lạnh lùng nói:

"Chúng tôi đã gặp rất nhiều người giống như anh rồi, người nào cũng đều có thể tìm được lý do, phủi bản thân mình một cách sạch sẽ. Nhưng trên thực tế đều là cùng một bọn, hoàn toàn là lừa mình dối người, muốn qua mắt chúng tôi sao, anh suy nghĩ nhiều rồi."

Lâm Dật cười cười, không chút tức giận đối với việc hai người đang trừng mắt lạnh lùng nhìn anh, ngược lại còn có thể hiểu được.

Bởi vì chứng cứ trước mắt quá phiến diện, quả thực không đủ để chứng minh mình vô tội.

"Tôi rất hiểu tâm trạng bây giờ của các người, nhưng bất kể nói thế nào, tôi cũng là người có thân phận, mấy triệu đối với tôi mà nói cũng chỉ là nước, còn không đến mức phải làm loại chuyện này."

"Mấy triệu lại chỉ là nước chảy sao?" Người đàn ông lạnh lùng nói:

"Anh cảm thấy chúng tôi sẽ tin sao? Lại nói, có người có thân phận nào sẽ tự mình tới lấy chuyển phát nhanh không? Anh không cảm thấy rất châm chọc sao? Hay là cho rằng chúng tôi là kẻ ngốc?"

"Có thể gọi lãnh đạo của các người tới hay không? Anh ấy hẳn là đã nghe qua tên của tôi." Lâm Dật nói:

"Tôi chính là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1612: Quả Nhiên, Lớn Lên Xinh Đẹp Chính Là Có Đặc Quyền

Chương 1612: Quả Nhiên, Lớn Lên Xinh Đẹp Chính Là Có Đặc Quyền

"Tập đoàn Lăng Vân!"

Tập đoàn Lăng Vân là công ty nổi tiếng ở Trung Hải, hai người đều có hiểu biết ít nhiều về nó.

Nhưng chuyện cụ thể cũng không biết, dù sao cũng không liên quan đến lĩnh vực của mình. Hơn nữa cũng không dựa vào phương diện này để kiếm tiền, cho nên cũng không biết nhiều lắm.

"Anh có chắc là mình không phải đang nói mớ không? Chủ tịch của tập đoàn Lăng Vân họ Kỳ mà, cứ cho là chúng tôi cái gì cũng không biết gì cả, nhưng anh cũng không thể lừa chúng tôi ở phương diện này được chứ?"

Lâm Dật:...

Chính mình hình như là có chút thấp quay lại rồi.

Nhân viên mới của tập đoàn không biết mình, những người dân bình thường này cũng không biết mình, vậy mà lại nhầm Lão Kỳ là chủ tịch?

"Ở thời điểm này, tôi cảm thấy giải thích quá nhiều cũng vô dụng, có thể tìm lãnh đạo của anh đến đây không? Anh ta hẳn phải biết tôi là ai."

"A a ... Anh cho rằng anh là ai, còn muốn gặp lãnh đạo chúng tôi ư, nằm mơ đi!" Người đàn ông nói:

"Các bộ phận liên quan đã giám định ba sợi dây chuyền này trị giá ít nhất 5 triệu, anh là người khả nghi buôn lậu, hẳn phải biết mức độ nghiêm trọng của việc này. Bắt đầu từ bây giờ, anh tạm thời bị tiến hành giam giữ, chứng cứ xác thực, cũng đừng có vùng vẫy vô ích nữa, đối với anh không có chỗ tốt nào đâu."

"Tôi gọi điện thoại có được không?"

"Không được!" Người đàn ông nói:

"Khi có người từ bộ phận chống buôn lậu tới, đến lúc đó anh đi nói với bọn họ!"

Lâm Dật có chút dở khóc dở cười.

Vốn dĩ đây là một sự kiện rất lãng mạn, không nghĩ tới còn có nhiều con thiêu thân đến vậy.

Lâm Dật cũng không có phản kháng, người ta cũng không sai, đang chấp hành nhiệm vụ.

"Mã ca, anh ta hình như không có chút căng thẳng nào, anh ta không giống với những người đã gặp trước đây." Người phụ nữ mặc đồng phục nói.

"Chỉ là giả vờ bình tĩnh mà thôi, khi cục chống buôn lậu đến, khẳng định đều sẽ chiêu, không cần lo lắng."

"Anh nói có khả năng hay không? Anh ta hình như thật sự không biết gì hết?"

Liếc nhìn đồng nghiệp của mình, người đàn ông nói:

"Cô sẽ không phải là mê trai đấy chứ, cho là anh ta oan uổng?"

"Nào có, tôi chỉ là tùy tiện nói chuyện thôi." Người phụ nữ phụ trách thẩm vấn có chút ngượng ngùng, "Nhưng anh ta quả thực là rất đẹp trai nha."

"Thực sự là phục các cô mà, chuyện công việc lại có thể liên quan đến tướng mạo nữa, tật xấu này của cô nên sửa đổi một chút đi."

"Tôi chỉ là đề cập đến những khả năng khác."

"Cô chính là kinh nghiệm làm việc ít, suy nghĩ quá đơn giản. Bị chúng ta bắt được còn có thể bình tĩnh như thế, vừa nhìn chính là tội phạm rồi. Đợi lát nữa người đến lúc đó cô sẽ biết phải nghiêm túc xử lý."

"Biết rồi."

Đương Đương ——

"Xin mời vào."

Cửa phòng thẩm vấn bị gõ, người đàn ông ở bên trong đáp một tiếng.

Cửa bị đẩy ra, từ bên ngoài đi vào ba người, trên người đều mặc đồng phục, hết sức nghiêm túc.

"Đội trưởng Từ, các anh đã tới."

Nhìn thấy có người tiến vào, hai người phụ trách thẩm vấn Lâm Dật đứng lên, tỏ vẻ lễ phép.

Lâm Dật liếc mắt nhìn người được gọi là đội trưởng Từ, cảm giác khá quen.

Trước đó lúc cùng đi trảo đảo quốc Ninja với Trần Bỉnh Cường hình như cũng đã gặp qua anh ta.

Hình như tên là Từ Đức Thiên.

Nhưng ở trong ấn tượng của Lâm Dật, người đàn ông này hình như là làm bên trinh sát hình sự, như nào đây làm luôn chuyện bên bắt buôn lậu đây?

"Tình hình các anh đều hiểu không sai biệt lắm, tôi liền đem người mang đi."

"Sau khi thẩm vấn đơn giản, là một tên tội phạm miệng đầy chạy xe lửa. Còn nói mình là người của công chúng, là chủ tịch của tập đoàn Lăng Vân. Bây giờ những tên phạm tội này cái gì cũng dám nói ra được."

"Chủ tịch tập đoàn Lăng Vân! "

Từ Đức Thiên vội vàng quay đầu lại, thình lình nhìn thấy Lâm Dật đang ngồi ở bàn tra hỏi, biểu lộ còn có chút bất đắc dĩ.

"Chính là nói như vậy, tôi đã nhìn thấu anh ta rồi."

"Anh, anh là làm sao nhìn thấu?" Từ Đức Thiên theo bản năng hỏi.

"Chuyện này có gì không rõ ràng chứ." Người đàn ông phụ trách thẩm vấn nói:

"Chủ tịch tập đoàn Lăng Vân tập tên là Kỳ Hiển Chiêu, tôi còn xem qua bài phỏng vấn của anh ta đấy, sao có thể là anh ta được chứ."

"Thú vị nhất chính là, anh ta còn nói với tôi, mấy triệu đồ vật đối với anh ta mà nói chỉ là nước, sẽ không buôn lậu. Tôi cảm thấy tinh thần của người này có chút không bình thường."

Khóe miệng Từ Đức Thiên co giật, cục trưởng Trần đến cũng không dám nói thế với anh ta, anh nói như vậy, không phải là muốn chết đấy chứ!

"Anh ta thực sự là chủ tịch của tập đoàn Lăng Vân, các anh bắt lầm rồi." Từ Đức Thiên nói: "Mau thả Lâm tổng ra đi!"

"Anh nói cái gì? Lâm tổng?"

"Anh không có nói láo, anh ta thực sự là chủ tịch của tập đoàn Lăng Vân." Từ Đức Thiên nói:

"Mau xin lỗi Lâm tổng đi, nếu không cục trưởng Trần nhất định sẽ xử lý các anh đấy!"

"Anh ta, anh ta không nói dối?"

Bất đắc dĩ, Từ Đức Thiên gọi hai người qua một bên, đem thân phận của Lâm Dật hoàn toàn nói ra.

Vẻ mặt của hai người đều thay đổi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kiêng dè.

"Anh xem một chút việc này náo động đến vậy, hiểu lầm rồi."

Người đàn ông phụ trách thẩm vấn, vội vàng mở còng tay ra cho Lâm Dật, khôi phục tự do cho anh.

Ngay cả cục trưởng Trần cũng e ngại người đàn ông này ba phần, căn bản không phải là người mà mình có thể trêu chọc được!

"Lâm tổng, thực sự xin lỗi, chúng tôi thật sự không ngờ đến chuyện này."

"Cái này không cần thiết xin lỗi, chuyện anh làm cũng là làm theo quy định, vấn đề nằm ở chỗ tôi."

Thấy Lâm Dật cũng không tính toán với mình nhiều, hai người đều thở phào nhẹ nhõm, nếu không công việc này liền giữ không được rồi.

Sau đó, Lâm Dật làm thêm một số thủ tục, liền được khách khí đưa ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Lâm Dật rời đi, người phụ nữ phụ trách thẩm vấn nói:

"Mã ca, anh xem tôi nói cái gì rồi, tôi nói anh ta không có khả năng có vấn đề mà, lớn lên đẹp trai như vậy, làm sao có thể làm chuyện phạm pháp được."

Quả nhiên, lớn lên xinh đẹp chính là có đặc quyền.

...

Từ hải quan đi ra, Lâm Dật lái xe đến chỗ Lương Nhược Hư.

Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã giữa trưa rồi, có thể đến đó ăn bữa cơm.

Nhưng mà khi anh đến văn phòng, phát hiện không có Lương Nhược Hư ở đây, hỏi thăm một chút mới biết, cô ấy đi căng tin rồi.

Trong căng tin không có nhiều người, Lương Nhược Hư mặc áo sơ mi màu xanh lam, không mặc áo khoác ở ngoài, vóc người căng tròn, hết sức động lòng người.

Với khí chất và ngoại hình riêng đó, Lâm Dật chỉ cần liếc mắt một cái liền tìm thấy cô ấy trong đám đông, đang cầm hộp cơm.

Lúc xếp hàng, Lương Nhược Hư vẫn luôn nghịch điện thoại của cô ấy, không phát hiện ra Lâm Dật.

Lặng lẽ đứng ở phía sau Lương Nhược Hư, Lâm Dật đem điện thoại di động lấy ra, sau đó chuyển sang chế độ yên lặng, gửi tin nhắn cho cô ấy.

Lâm Dật: "Em đang làm gì?"

Lương Nhược Hư: "Không nói cho anh biết." phía sau còn có biểu cảm trái bom.

Lâm Dật: "Anh đoán em đang ăn cơm trưa."

Lương Nhược Hư: "Anh đoán sai rồi, gần đây em giảm cân, đã lâu rồi không ăn cơm trưa."

Lương Nhược Hư một chút cũng không hoảng hốt, cũng không nghĩ nhiều.

Hiện tại đã là giờ ăn trưa, Lâm Dật đoán như vậy cũng là chuyện bình thường.

Lâm Dật: "Anh không tin, chúng ta đánh cược đi."

Nhìn thấy tin nhắn của Lâm Dật, Lương Nhược Hư không nhịn được cười rộ lên, cảm giác Lâm Dật có chút không bình thường.

Mình ở đơn vị, anh ấy không chắc là đang phong lưu khoái lạt ở đâu, làm sao có khả năng biết mình làm gì chứ?

Lại còn muốn cùng mình đánh cược.

Căn bản không có khả năng thua.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1613: Phong Ba Lại Nổi Lên.

Chương 1613: Phong Ba Lại Nổi Lên.

Nghĩ tới đây, Lương Nhược Hư lộ ra vẻ mặt cười khổ.

Lương Nhược Hư: "Được thôi, đánh cược cái gì?"

Lâm Dật: "Đánh cược nội y trên người em, thua đưa anh một bộ."

Lương Nhược Hư: "Thiết, anh nếu như thua thì sao?"

Lâm Dật: "Tương tự như vậy."

Lương Nhược Hư: "Được, em đánh cuộc với anh, hôm nay ai thua cũng không mặc."

Lương Nhược Hư cười khẩy, mình làm sao lại chơi cái loại trò chơi thiểu năng này vời Lâm Dật chứ.

Thua có thể như thế nào, thắng có thể như thế nào, mặc hay không mặc sao biết được chứ?

Lương Nhược Hư: "Cá cược như thế nào? Em gọi video cho anh để chứng minh sao?"

Lương Nhược Hư đã chuẩn bị rời đi, nếu như Lâm Dật đồng ý, mình sẽ trở về văn phòng.

Tuy rằng trò chơi có chút thiểu năng, nhưng cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Lâm Dật: "Không cần video, em quay đầu lại là được."

"Quay đầu lại?"

Lẩm bẩm một câu, Lương Nhược Hư thình lình phát hiện, Lâm Dật vậy mà đang đứng ở phía sau lưng mình!

Sau đó ...

Sửng sốt!

"Sao anh lại tới đây."

"Nhàn rỗi không chuyện gì, tới đây đi dạo." Lâm Dật nói:

"Nhưng người nào đó không phải nói giảm béo không ăn cơm sao, như thế nào lại tới đây mua cơm?"

Lương Nhược Hư vẻ mặt xấu hổ, có loại cảm giác bị bóc mẽ, hận không tìm được một cái lỗ nào để chui vào.

"Cô coi như là thua rồi." Lâm Dật giả vờ trấn định nói:

"Nhưng mà chỗ này là nơi công cộng, chuyện đánh cược, trở về phòng làm việc rồi lại nói."

"Đừng nói nhảm!"

Lâm Dật cười, đỡ vai Lương Nhược Hư, nhỏ giọng nói: "Giúp anh lấy một phần, anh tới phòng làm việc chờ em."

Ở đây tương đối nhiều người, Lương Nhược Hư cũng không tiện để Lâm Dật xuất hiện ở đây, liền ngầm đồng ý với để anh đến văn phòng trước.

Không lâu sau khi đến văn phòng, Lương Nhược Hư mang theo phần cơm trở lại.

"Sao lại chỉ có một phần?"

"Em đã nói với anh rồi mà, hôm nay em không ăn." Lương Nhược Hư giả vờ có khí phách nói.

"Không ăn? Vậy em đến căng tin làm gì?"

"Em đi lấy một ít trái cây không được sao."

"Trái cây của em đâu?"

"Nhìn thấy anh liền không muốn ăn."

Lâm Dật mang phần cơm mà Lương Nhược Hư lấy trở về bưng để ở trước mặt mình, từng ngụm từng ngụm bắt đầu ăn.

"Có ăn hay không cũng không quan trọng, nhưng cuộc cá cược của hai chúng ta hẳn là tính có hiệu lực chứ. Vừa vặn trong phòng làm việc không có ai, hiện tại liền bắt đầu đi."

Lương như Hư vẻ mặt quẫn bách, "Em lại không ăn, dựa vào cái gì coi như em thua chứ."

"Em không phải là đi mua cơm đến sao."

"Mua cơm em cũng không ăn, cho nên không thể tính là em thua được."

"Em đây không phải là chơi xấu sao."

"Dù sao em cũng không ăn, tùy anh nghĩ như thế nào thì nghĩ."

Lương Nhược Hư ngang cái đầu, chết không nhận.

"Được rồi, đừng giả bộ nữa, cũng đã đói rồi."

Lâm Dật gắp thức ăn đưa tới bên mép của Lương Nhược Hư.

"Ăn một miếng đi."

Đối mặt với hành động thân mật như vậy, Lương Nhược Hư cũng không có cách nào chống đỡ được, ngượng ngùng há miệng ăn.

"Hiện tại em đã ăn rồi, có thể thực hiện lời hứa rồi chứ."

"Lâm Dật, em bóp chết anh!"

Lâm Dật cười hắc hắc, "Nguôi giận, chỉ đùa một chút thôi."

Nói xong, Lâm Dật đưa đôi đũa dự phòng tới trước mặt Lương Nhược Hư.

"Nhiều lắm, anh cũng ăn không hết, cùng ăn đi."

"Hừ, em mới không thèm ăn đồ ăn trong bát của anh."

"Thế nào, ngại bẩn à."

"Biết là được rồi."

"Ngay cả huynh đệ của anh em cũng đã ăn rồi, còn ngại này bẩn? Không có ý nghĩa gì."

"Em thật sự muốn bóp chết anh! Chuyện này không được nói lại nữa!"

"Được được được, không đề cập tới không đề cập tới." Lâm Dật nói: "Không đề cập tới chuyện nội y nữa, mau ăn đi."

Thấy Lâm Dật chịu thua, Lương Nhược Hư mới cầm lấy đôi đũa, từng miếng từng miếng bắt đầu ăn.

"Anh tới đây vào lúc này, là tìm em có chuyện gì sao?"

"Đến báo cáo công việc với thư ký Lương."

"Nhìn vẻ mặt nói chuyện này của anh, liền biết không có chuyện gì tốt rồi." Lương Nhược Hư thay đổi tư thế, "Nói, chuyện gì."

"Gửi cho thư ký Lương một món quà."

Lâm Dật đẩy một chiếc hộp nhỏ hình dài về phía Lương Nhược Hư.

"Cái gì đây?"

"Nhìn đi rồi biết."

Nhẹ nhàng mở hộp ra, phát hiện bên trong là một chiếc vòng cổ được khảm kim cương xanh.

"Lại đem chuyện như vậy viên đạn bọc đường lừa phỉnh em." Lương Nhược Hư nói:

"Em không có hứng thú với đồ vật này."

"Em nếu như không thích, vậy anh mang trả lại cho mẹ của anh vậy."

Lương Nhược Hư giật mình ngậm đôi đũa trong miệng.

"Anh nói cái gì? Trả về? Trả về cho ai?"

"Mẹ của anh."

"Bớt ở đó mà lừa phỉnh em đi." Đôi mắt xinh đẹp của Lương Nhược Hư trợn tròn nhìn Lâm Dật, "Mẹ Vương vẫn luôn ở viện mồ côi, làm sao có thể mua cái này cho em được."

Mặc dù chưa từng gặp qua Vương Thúy Bình với Triệu Toàn Phúc, nhưng lương Nhược Hư đối với chuyện ở cô nhi viện đều biết.

Vương Thúy Bình là một người phụ nữ trung niên bình thường, muốn mua một sợi dây chuyền vàng cho mình còn phải dựa vào tiềm của Lâm Dật, làm sao bà ấy có khả năng mua dây chuyền kim cương xanh được.

"Anh lại không phải chỉ có một mẹ."

"Không chỉ một ... Hả?"

Lương Nhược Hư bỗng nhiên trừng mắt lên, như thể đang suy nghĩ tới điều gì đó.

"Anh nói là dì Tần?"

"Nếu không là ai, anh còn có thể đi đến chỗ khác để nhận người khác à?" Lâm Dật nói:

"Hôm nay vừa mới gửi đến Trung Hải, mang qua cho Lương Nhược Hư trước tiên."

"Dì Tần không phải đang ở Dubai sao?"

"Trước đó vài ngày anh đi du lịch gặp ở Dubai."

Lương Nhược Hư sửng sốt một hồi lâu, cảm giác chuyện này thật là trùng hợp, đi một chuyến lại còn chạm mặt được?

"Cho nên đây là dì ấy mua cho em?"

"Chắc chắn rồi, nhưng có vẻ em không thích nó cho lắm, anh mang trả lại cho bà ấy vậy."

"Cầm về!"

Lương Nhược Hư đem dây chuyền đoạt trở về, mặc dù chỉ là một sợi giây chuyền, nhưng ý nghĩa không giống nhau, cho nên nhất định không thể để cho Lâm Dật lấy về được.

Nhìn thấy bộ dáng che chở của Lương Nhược Hư, Lâm Dật nở nụ cười.

"Kiểu dáng của sợi dây chuyền này anh cảm thấy rất phù hợp với khí chất của em, mang lên nhất định rất đẹp."

"Hừ, coi như anh còn biết nói chuyện."

Mặc dù giá trị của sợi dây chuyền không ít, nhưng Lương Nhược Hư vừa ý, cũng không phải tự thân giá trị.

Với khối tài sản tích lũy của Lương gia, muốn mua một trăm cái cũng không thành vấn đề.

Chủ yếu là bởi vì Tần Ánh Nguyệt đưa, ý nghĩa phi thường.

"Hôm nay tới nơi này, chính là vì đưa dây chuyền thôi?"

"Mới mẻ nóng hổi."

Lâm Dật không nói chuyện đã xảy ra ở hải quan, này nếu để cho Lương Nhược Hư biết, tổng cộng có ba sợi dây chuyền, nhưng chỉ đưa cô ấy một cái, chuyện này liền không dễ xử lý rồi.

Mặc dù không đến nỗi lật xe, nhưng loại chuyện như vậy tránh được thì nên tránh.

"Coi như anh còn có lương tâm."

"Đúng rồi, tình hình ở huyện Đông Ba ở bên kia, em có biết không?" Lâm Dật thản nhiên hỏi.

"Bị anh quấy nhiễu một trận, chỗ kia cũng trở thành bánh bao thơm rồi, có rất nhiều nhà xưởng đều đã chuyển đến đó. Nghe nói mặt trên còn muốn cho chút chính sách, anh đúng là làm việc tốt mà. Không tốn thời gian dài, liền có thể thực hiện mục tiêu thoát khỏi nghèo khó rồi."

Lâm Dật gật đầu, Lương Nhược Hư cũng đã nói như vậy, đoán chừng là sắp rồi.

Mặc dù hàng năm nửa cuối năm mới công bố tin tức thoát khỏi nghèo khó.

Nhưng đây là nhiệm vụ do hệ thống ban hành, lúc nào hoàn thành cũng sẽ không phụ thuộc vào chỉ tiêu thẩm tra của quốc gia, chỉ cần thống kê theo đạt tiêu chuẩn đương nhiên là hoàn thành.

Leng keng leng keng ——

Lúc này, điện thoại di động Lâm Dật vang lên, là Kỳ Hiển Chiêu gọi điện thoại tới.

"Lâm tổng, đơn hàng vận chuyển từ Brazil qua, ở kênh đào Panama xảy ra chút vấn đề, bọn họ không cho chúng tôi thông tàu thuyền."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1614: Kẻ Thế Mạng?

Chương 1614: Kẻ Thế Mạng?

"Cụ thể chuyện gì xảy ra từ từ nói."

Vẻ mặt của Lâm Dật trái ngược hẳn so với vừa rồi.

"Tôi vừa vặn nhận được tin tức, đối phương nói hàng của chúng ta vòng nước ăn tuyến quá sâu. Hiện tại đang là mùa khô, lòng sông quá nông nên tạm thời không cho thuyền chở hàng của chúng ta đi qua."

Lâm Dật không lên tiếng, suy nghĩ mấy giây.

Dựa theo mùa bây giờ, đúng thật là đã bước vào mùa khô.

Nhưng bây giờ là tháng một, mới vừa bước vào mùa khô khoảng thời gian này, thời tiết còn chưa tới mức nghiêm trọng nhất.

Dùng lý do mùa khô cản trở tàu thuyền qua lại, quả thực có chút gượng ép.

"Trừ cái đó ra, đối phương còn nói cái gì?"

"Còn lại thì không nói rõ, chỉ nói chúng ta đợi cho đến khi điều kiện bên ngoài thích hợp thì thuyền của chúng ta mới được đi qua."

"Con mẹ nó!" Lâm Dật mắng một câu.

"Phải chờ tới tháng thứ tư mùa khô mới kết thúc, chẳng lẽ để chúng ta đợi mấy tháng nữa?"

"Tôi cũng đã thương lượng với bên kia, nhưng thái độ của bọn họ rất cứng rắn, một mực nhấn mạnh bây giờ là mùa khô, những lý do khác đều không nghe lọt tai."

"Cậu đã liên hệ với người công ty Bradesco?"

Bradesco là một công ty của Brazil, là người gửi hàng, nếu xảy ra sự cố bọn họ cũng có nghĩa vụ đứng ra liên lạc và giải quyết vấn đề.

“Họ cũng đã liên hệ từ trước, nhưng thái độ của bọn họ làm qua loa lấy lệ. Nói rằng vấn đề này không liên quan gì đến bọn họ và sẽ không có mặt để giải quyết, hy vọng chúng ta tự mình xử lý.”

"Tất cả tiền cho dự án đã được thông qua chưa?"

"Lúc trước vì đoạt đồ của Bảo Lợi tập đoàn, chúng ta đã thanh toán khoản 80% hạng mục." Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Gía chúng ta đưa ra cao hơn nhiều so với giá thị trường, dù cho không còn nắm dư lại 20%, bọn họ cũng đã kiếm được lời, ở phương diện này áp chế bọn họ không được."

"Tôi biết rồi, cậu ở công ty chờ tôi, tôi bây giờ đi qua."

"Tôi sẽ thử liên lạc lại với đối phương, cùng bọn họ câu thông một chút vấn đề phương diện này."

Khai báo một câu, Lâm Dật cúp điện thoại, Lương Nhược Hư cũng thuận theo đứng lên.

"Xảy ra chuyện gì sao?"

"Gỗ được vận chuyển từ Brazil lúc đi qua Kênh đào Panama, nói nước ăn tuyến quá sâu, đã bị người của bọn họ cản lại, phải chờ tới lúc mùa mưa tới mới được đi qua."

Lương Nhược Hư cảm thấy bất ngờ, lý do này quá mức gượng ép, khiến người ta khó mà chấp nhận được, thậm chí là có chút hoang đường.

"Anh trước đừng có gấp, em gọi điện thoại hỏi một chút."

"Đoán chừng em gọi điện thoại cũng hỏi không ra kết quả, đi làm việc đi, anh về công ty xem sao."

"Trên đường đi từ từ, lái xe đừng có gấp."

"Biết rồi, yên tâm."

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của Lương Nhược Hư, Lâm Dật trở về tập đoàn Lăng Vân.

Cũng gọi Kỳ Hiển Chiêu vào phòng làm việc của mình.

"Tình hình thế nào rồi? Có tiến triển gì không?"

"Vẫn vậy, tôi cũng đã nhượng bộ rất nhiều rồi, đồng thời còn trả thêm 30% phí dẫn đường. Mà thái độ của bọn họ vẫn kiên quyết như trước, không có chỗ thương lượng." Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Hơn nữa bọn họ còn nói, hàng trên thuyền của chúng ta có khả năng có vấn đề, làm không cẩn thận còn muốn dỡ hàng kiểm tra. Nhìn thái độ của bọn họ hình như không muốn cho tàu thuyền của chúng ta đi qua."

"Cắn chắc như vậy, sự việc e là không đơn giản như vậy."

Lâm Dật nói, Kỳ Hiển Chiêu cũng đồng ý.

"Rất có thể là một đợt xung đột thương mại quốc tế mới đã khiến những người này làm ra chuyện phi lý như vậy."

Bình thường mà nói, phân tích của Kỳ Hiển Chiêu có đạo lý, phía bên mình chỉ là kẻ thế mạng mà thôi.

Nhưng suy nghĩ một lúc sau, Lâm Dật cảm thấy không có khả năng lắm.

Nếu như đúng là xảy ra xung đột thương mại giữa hai nước, thì tất cả thương nhân Trung Quốc sẽ là mục tiêu của các lệnh trừng phạt một cách bí mật, không cần thiết đơn độc nhắm vào mình.

Hơn nữa trên tay của mình, còn có cổ phần của Intel với Cymer, quan hệ với nước Mỹ bên kia cũng xem như là tốt. Coi như là muốn giết gà dọa khỉ, cũng không có khả năng lấy mình khai đao được.

Nhưng bây giờ, việc này xác thực phát sinh ở trên người mình, cũng rất kỳ lạ quỷ dị.

"Lâm tổng, tôi dự định tự mình đi qua một chuyến, nói chuyện trực tiếp với bọn họ. Tối thiểu phải tìm được nguồn gốc của vấn đề, như vậy mới có thể giải quyết được vấn đề."

"Cũng được, qua xem một chút." Lâm Dật gật đầu, "Tình hình như thế nào nhớ báo đúng lúc cho tôi."

"Biết rồi, Lâm tổng."

Nói xong chính sự, Lâm Dật đem chân gác lên trên bàn làm việc, suy nghĩ một lúc lâu, nhưng không nghĩ ra được manh mối gì.

Cảm thấy vấn đề không nằm ở phía bên mình.

Lại như vừa nãy hai người phân tích, ở trong chuyện này, tập đoàn Lăng Vân chỉ là kẻ thế mạng, thành môn bốc lửa, đốt tới trong hồ cá.

Về phần lửa từ đâu mà có, không có cách nào biết được.

Sau một hồi lâu, Lâm Dật cầm điện thoại di động gọi điện cho

Thẩm Thục Nghi.

"Dì nghe Hạt Gạo nói, gỗ vận chuyển từ Brazil đã bị kẹt ở Kênh đào Panama?"

"Dì Trầm biết chuyện này sao?"

"Vừa nãy con bé gọi điện thoại cho dì nói, nhưng bận chút việc nên không có thời gian gọi điện thoại cho cậu."

"Vừa nãy chúng con cũng đã phân tích nội bộ, cho rằng nguyên nhân không nằm ở trên người chúng con hẳn là bị ảnh hưởng."

Lâm Dật nói rất mơ hồ, nhưng Thẩm Thục Nghi nghe hiểu ý của anh.

"Hẳn là không có khả năng lắm, mặc dù quan hệ tương đối căng thẳng, nhưng cũng không có động tĩnh gì lớn. Có rất nhiều chuyện cũng còn dừng lại ở trên lời nói, thực chất cũng không có ảnh hưởng gì. Cũng không thể đem tập đoàn Lăng Vân của các cậu khai đao được."

"Như vậy chuyện này rất kỳ quái, bình thường mà nói, bọn họ không có lý do để làm như vậy." Lâm Dật nói.

Mặc dù tàu chở hàng có kích thước khổng lồ, nước ăn số lượng rất sâu, nhưng việc lấy mùa khô làm lý do có chút bất địa đạo.

"Cậu trước đừng có gấp, dì tìm người điều tra chuyện này một chút. Nói không chắc rất nhanh sẽ giải quyết xong."

"Cảm ơn dì Thẩm."

"Chờ tin tức của dì."

Sau khi nói chuyện điện thoại với Thẩm Thục Nghi xong, Lâm Dật xoay xoay lưng.

Với địa vị của Thẩm Thục Nghi ở trong các mối quan hệ, bà ấy đi hỏi thăm chuyện này, hiệu quả khẳng định so với mình còn tốt hơn.

Về phần mình có thể làm, chính là chờ tin tức của bà ấy.

Sau khi nói chuyện công việc xong, anh đến bệnh viện Hoa Sơn qua đêm.

Chuẩn bị đưa dây chuyền cho Lý Sở Hàm, nhưng vừa lúc chạy đến bệnh viện.

Liền thấy Lý Sở Hàm mang theo túi xách từ trong bệnh viện đi ra.

Trên người vẫn còn mặc áo khoác bông trắng trước kia với quần thể dục. Cùng với AJ 13 trông như một gái nhỏ mới hơn hai mươi tuổi.

Nhưng chỉ là không thích cười, nếu không thì càng hiện ra vẻ hoạt bát sinh động hơn.

Lý Sở Hàm không giống Kỷ Khuynh Nhan với Hà Viện Viện, hầu như mỗi ngày đều sẽ đổi một bộ quần áo.

Bình thường đều là hai ba ngày, ba bốn ngày mới đổi một lần, về phần lúc nào đổi còn tùy thuộc vào độ sạch của quần áo.

Mà Kỷ Khuynh Nhan cùng với Hà Viện Viện cũng không phải là bởi vì thích sạch sẽ mà mỗi ngày đều thay quần áo, chủ yếu là vì làm đẹp.

Khuôn mặt vô cảm của Lý Sở Hàm không bao giờ thay đổi, trong tích tắc khi gặp Lâm Dật lập tức lộ ra nụ cười, lúc này tăng nhanh bước chân của mình.

"Làm sao mỗi lần tới, đều không gọi điện thoại trước cho em, vạn nhất em không ở đây thì làm sao bây giờ."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1615: Được Tán Thành

Chương 1615: Được Tán Thành

"Anh kiểm tra trên tài khoản chính thức, biết hôm nay em khám bệnh tại nhà nên tới đây." Lâm Dật nói:

"Nhưng sao em ra sớm vậy? Bây giờ chắc hẳn còn chưa hết giờ làm mà?"

"Trong bệnh viện không bận việc lắm, em xin nghỉ, tính tới công ty trang trí nội thất xem thử."

Từ trước đến nay Lâm Dật nói gì, Lý Sở Hàm đều nghe theo.

Lâm Dật bảo cô đi trang trí lại căn nhà, cô nhanh chóng bắt tay vào làm chuyện này.

"Em lên xe đi, anh sẽ đi cùng em."

Lâm Dật tiện tay ném chìa khóa cho Lý Sở Hàm: “Em tới lái xe đi. Anh mua chiếc xe này về, em còn chưa động vào lần nào đâu."

Thấy chiếc xe Voice of the Dark Night cách đó không xa, Lý Sở Hàm cũng có phần không kìm chế được nữa.

"Em chưa từng lái siêu xe bao giờ, sợ không lái tốt, đâm hỏng của anh."

"Em đâm hỏng lại bắt người gán nợ."

Nụ cười như hoa chợt nở rộ trên gương mặt của Lý Sở Hàm, đẹp đến mức làm người ta đắm đuối, nhìn như ánh sáng chói chang giữa mùa hè.

"Được."

Hai người lên xe, Lý Sở Hàm thắt dây an toàn, nhưng lúc chuẩn bị lái xe, Lâm Dật đưa sợi dây chuyền do Tần Ánh Nguyệt mua tới trước mặt Lý Sở Hàm.

"Em xem thử có thích không?"

"Dây chuyền à?"

Thấy hình dáng của hộp, Lý Sở Hàm đã đoán được đồ bên trong.

Lâm Dật gật đầu: “Em mở ra xem thử kiểu dáng đi."

Lý Sở Hàm mở hộp ra, trong mắt đong đầy ý cười dịu dàng.

"Chỉ cần là đồ anh tặng, em đều thích hết."

Từ trước tới nay, Lý Sở Hàm đều không quan tâm đồ Lâm Dật tặng mình trị giá bao nhiêu tiền.

Chỉ cần là đồ anh tặng, cô đều thích.

"Em trả lời cũng có lệ quá đấy."

"Không, em thích thật mà." Lý Sở Hàm vội vàng giải thích:

"Nhưng chỉ là nó quá đắt tiền. Lần sau anh không cần mua đồ đắt tiền như vậy đâu, anh kiếm tiền cũng không dễ dàng gì, mua rẻ một chút là được rồi."

"Nhưng vấn đề là thứ này không phải là anh mua."

"Không phải là anh mua à?"

"Mấy ngày trước anh đi Dubai, gặp mẹ anh ở đó. Bà ấy lại chọn cái dây chuyền này cho em."

"Hả?"

Lý Sở Hàm quá kích động: “Dì mua cho em à?"

Trong bốn người phụ nữ, rõ ràng người hiểu rõ Lâm Dật nhất không phải là Kỷ Khuynh Nhan, mà là Lý Sở Hàm.

Bởi vì trên mức độ nào đó, thân thế của hai người đặc biệt tương tự nhau.

Chỉ là Lâm Dật may mắn hơn Lý Sở Hàm một chút.

Sau mỗi lần hai người gặp mặt, Lâm Dật đều thích gối lên trên đùi cô xem ti vi.

Trên thực tế, hai người đều không tập trung vào ti vi, mà chậm rãi nói chuyện phiếm và trò chuyện về những gì từng xảy ra.

Lý Sở Hàm bình thường đều đóng vai chị cả, tính tình dịu dàng, ôn hòa nội tâm.

Cho nên cô biết rất nhiều chuyện của Lâm Dật.

Ví dụ như Tần Ánh Nguyệt.

"Chỉ là một sợi dây chuyền thôi, em có cần phản ứng lớn như vậy không?"

"Nhưng đây là dì đưa, sao dì lại muốn mua cái này cho em chứ?"

"Em ở bên cạnh anh lâu như vậy, mẹ anh mua dây chuyền cho em, chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?"

"Nhưng em không xứng với sợi dây chuyền này."

"Sao lại không xứng chứ?"

Thấy Lâm Dật sa sầm mặt, Lý Sở Hàm khẽ nói.

"Đáng lẽ phải đưa cho bạn gái anh mới đúng."

"Em không cần quan tâm tới chuyện đó." Lâm Dật nói:

"Em chỉ phải nhớ, từ nay về sau, trừ anh ra, còn có người sẽ đối xử tốt với em là được rồi."

"Vâng."

Lý Sở Hàm lặng lẽ lau nước mắt, đột nhiên được mẹ của Lâm Dật thừa nhận có ý nghĩa rất quan trọng đối với cô.

Thấy Lý Sở Hàm rơi nước mắt, Lâm Dật mỉm cười, cũng không nói gì nữa.

Bất luận là cảm xúc tốt hay xấu, đều cần được phát tiết.

Mấy phút sau, Lý Sở Hàm đã đỡ xúc động hơn, Lâm Dật cầm sợi dây chuyền kim cương nói.

"Nào, để anh đeo lên cho em."

"Vâng."

Lý Sở Hàm ghé sát lại gần Lâm Dật, khoe ra phần gáy nhỏ nhắn của mình.

Kiểu dáng dây chuyền rất đơn giản, không quá lòe loẹt.

Mặc dù là rẻ nhất trong ba sợi dây chuyền, nhưng cũng là sạch sẽ trẻ trung nhất, quả thật rất thích hợp với Lý Sở Hàm.

Sau khi đeo lên, Lý Sở Hàm soi gương một lúc lâu, lại có chút đắc ý giống như đứa trẻ được mua quần áo mới.

Trạng thái này rất hiếm thấy trên người Lý Sở Hàm.

"Chúng ta đi đâu?"

"Anh gọi điện thoại, tư vấn về chuyện trang trí nội thất đã."

Lâm Dật không quen biết nhiều người về mảng nội thất, nên không hiểu lắm về phương diện này.

Vì vậy anh gọi điện thoại cho Vương Oánh, ngành bất động sản và trang trí nội thất ít nhiều có chút liên quan, Lâm Dật muốn tư vấn một chút.

Mấy phút sau, Lâm Dật nói chuyện xong lại cúp máy.

"Đi NCM, anh đã mở app dẫn đường, em cứ lái theo tuyến đường trên bản đồ là được."

Vì nơi đó cách bệnh viện Hoa Sơn không xa, bọn họ đi chưa đến nửa giờ đã tới nơi.

"Anh chị muốn trang trí nội thất ạ?"

Bọn họ đi vào trong NCM, cô lễ tân xinh đẹp đã lập tức bước tới đón.

Lâm Dật nhìn xung quanh, cảm giác trang trí bên trong công ty này cũng không tệ lắm, trình độ vẫn tạm được.

Vì vậy anh gật đầu, xem như trả lời.

"Mời anh chị đi theo tôi."

Hai người được cô lễ tân dẫn đường, đi vào khu vực ghế sa lon bên cạnh.

"Anh chị có vừa ý với phong cách nào không? Tôi có thể căn cứ vào sở thích của hai người để giới thiệu người thiết kế nội thất cho anh chị."

Lý Sở Hàm nhìn Lâm Dật, muốn để anh quyết định.

"Em muốn trang trí nhà em thế nào, không thể theo anh được."

"Hiện đại một chút là được, không nên quá phức tạp." Lý Sở Hàm nói.

"Chính là theo phong cách hiện đại đơn giản ạ? Tôi sẽ tìm người thiết kế giúp anh chị, mong hai người chờ một lát."

Sau khi tìm hiểu rõ sở thích cơ bản nhất của hai người, cô lễ tân xoay người rời đi.

Nhưng cô ta vừa xoay người, đã bị Lâm Dật ở phía sau gọi lại.

"Thưa anh, anh còn có cần gì khác ạ?"

"Cô tìm người thiết kế tốt nhất của các cô, không cần tìm người trình độ bình thường."

"Vâng."

Nữ lễ tân rời đi, mừng thầm vì hôm nay gặp được tay nhà giàu.

"Em suy nghĩ thật kỹ xem muốn trang trí căn nhà thế nào, bằng không lát nữa sẽ không thể nào trao đổi được."

"Vâng, em biết rồi."

Mấy phút sau, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi được cô lễ tân dẫn tới. Anh ta ngồi xuống trước mặt hai người, khẽ khom người giới thiệu:

"Tôi xin tự giới thiệu trước, tôi là Thái Vĩnh Hưng, là quản lý phòng thiết kế NCM, rất vui được phục vụ hai người."

Hai người đều gật đầu, xem như trả lời.

"Tôi muốn hỏi một chút, căn nhà của hai người khoảng bao nhiêu mét vuông?"

"260 mét vuông. " Lý Sở Hàm nói.

Thái Vĩnh Hưng gật đầu, diện tích còn tạm được.

Đến trình độ như anh ta, anh ta chướng mắt những căn nhà dưới một trăm mét vuông, chúng không xứng để anh ta thiết kế.

"Hai người có thể nói sơ qua yêu cầu của mình cho tôi biết được không? Nếu không có phong cách trang trí nội thất rõ ràng, chỗ tôi còn có rất nhiều kiểu dáng mẫu, có thể đưa cho các người tham khảo."

"Tôi cũng không yêu cầu gì lớn, chỉ đơn giản hiện đại một chút là được rồi, nhưng mong anh hãy thiết kế phòng sách lớn có khả năng lưu trữ."

"Chuyện này thì không có vấn đề." Thái Vĩnh Hưng nói: "Hai người có dự toán là bao nhiêu?"

"Tất cả khoảng một triệu."

"Một triệu?" Vẻ mặt Thái Vĩnh Hưng thoáng biến đổi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1616: Âm Mưu Phía Sau

Chương 1616: Âm Mưu Phía Sau

"Đúng, một triệu."

Trước đây bọn họ đã tư vấn qua ở công ty trang trí nội thất khác, đã báo giá thấp nhất là tám trăm ngàn. Bây giờ Lý Sở Hàm báo giá một triệu, cảm thấy số tiền này chắc hẳn tạm đủ.

Mình không cần trang trí sang trọng, chỉ cần trang trí đơn giản, không cần thiết phải tốn quá nhiều tiền.

"Lẽ nào chỉ dự toán có bấy nhiêu thôi sao?" Thái Vĩnh Hưng hỏi: "Không thêm một ít nữa à?"

Lý Sở Hàm gật đầu: “Bởi vì chỉ có một mình tôi ở, quả thật thêm một ít cũng được, không cần tiêu quá nhiều tiền."

"Vậy rất xin lỗi, tôi còn có chuyện khác phải xử lý, tôi sẽ giúp hai người liên hệ với người thiết kế khác."

Thái Vĩnh Hưng nói xong, vẫy tay gọi một nhân viên thiết kế đang sắp xếp tài liệu:

"Tiểu Tôn, cậu tới đây một lát."

"Giám đốc Thái, anh tìm tôi."

Lâm Dật liếc nhìn thẻ làm việc của anh ta. Người này tên là Tôn Bác Duệ, trông có vẻ còn rất trẻ, gương mặt còn có phần không tự nhiên.

"Hai người khách này muốn trang trí lại căn nhà, việc này giao cho cậu làm."

"Giao cho tôi à?"

Tôn Bác Duệ hơi hoảng. Mình vừa tới làm được ba tháng, một tuần trước mới chuyển sang làm nhân viên chính thức, mới học được chút ít, sao có thể thiết kế cho khách được!

"Ừ, tôi có việc khác, cậu tới nhận đi."

"Vâng, vâng..."

"Chắc anh ta mới tới?" Lâm Dật nói.

"Ở chỗ chúng tôi, người đã chuyển sang làm nhân viên chính thức thì xem như nhân viên thiết kế chính thức. Với trình độ của cậu ta, vẫn có thể đủ thỏa mãn yêu cầu của hai người."

Giọng điệu Thái Vĩnh Hưng bình tĩnh, thái độ cũng không khách sáo như trước nữa.

"Hay là thôi đi, chúng ta qua chỗ khác xem thử."

"Các vị đi thong thả, không tiễn."

Thái Vĩnh Hưng nói xong, gọi lễ tân ở cửa qua mắng:

"Cô làm sao thế? Sao khách nào cũng gọi tôi qua? Có phải cô cảm thấy tôi rất rảnh rỗi không?"

Cô lễ tân bị mắng một trận, hơi ấm ức.

"Tôi thấy cách ăn mặc của bọn họ, cảm giác chắc hẳn rất giàu, hơn nữa vừa bắt đầu đã nói muốn tìm người thiết kế tốt nhất, tưởng người ta không thiếu tiền mới đưa anh tới đó."

"Tới bao giờ cô mới có thể học được cách phân biệt người và vật vậy?" Thái Vĩnh Hưng nói:

"Bây giờ những người này ai nấy đều rất giỏi giả vờ, trong túi không có bao nhiêu tiền, vừa bắt đầu đã muốn tìm tốt nhất, căn nhà hơn hai trăm mét vuông mà dự toán có một triệu, ở chỗ tôi thậm chí chẳng là cái rắm gì. Sau này cô dẫn người qua phải hỏi thăm trước, thấp hơn bốn trăm mét vuông, dự toán không tới năm mươi triệu thì đừng dẫn tới, lãng phí thời gian của tôi."

"Tôi biết rồi."

"Tổng giám Lâm, ngài tới ạ?"

Trong lúc hai người nói chuyện, bất ngờ thấy ông chủ của công ty đi từ bên ngoài vào, còn chào hỏi một nam một nữ kia.

Lâm Dật nhìn người đàn ông trung niên đứng trước mặt, quan sát một lúc lâu: “Ông là?"

"Tôi là Mã Trường Quân - giám đốc NCM. Vừa rồi quản lý Vương gọi điện thoại tới cho tôi, nói ngài muốn tới trang trí nội thất, tôi lại tới xem thử mình có giúp gì được không?"

"Không cần, tôi chuẩn bị đi."

"Ngài muốn đi nhanh như vậy sao? Tổng giám đốc Lâm, ngài có chỗ nào không hài lòng ạ?"

Mã Trường Quân ngoài ý muốn nói: "Tôi tìm quản lý bộ phận thiết kế của công ty cho ngài. Cậu ta vừa mới giành được giải thưởng thiết kế lớn ở Mỹ, trình độ chắc chắn đủ cứng."

Mã Trường Quân nói xong, gọi Thái Vĩnh Hưng: “Tiểu Thái, cậu tới đây một lát."

Thái Vĩnh Hưng đứng cách đó không xa đã sốc rồi.

Chuyện gì xảy ra?

Sao sếp tổng kính cẩn lễ phép với người đàn ông kia như vậy?

Hơn nữa còn gọi anh ta là tổng giám đốc Lâm?

"Không cần gọi anh ta nữa. Người này có hơi cao quý, chúng tôi không dùng nổi, tính tới nhà khác xem thử. Chào ông."

Lâm Dật nói xong, dẫn theo Lý Sở Hàm rời khỏi NCM.

Phát hiện thái độ của Lâm Dật có phần không đúng, Mã Trường Quân biến sắc: “Chuyện gì xảy ra vậy? Các người vừa gặp nhau rồi à?"

"Gặp rồi, nhưng ngài cũng biết đấy, tôi bình thường nhận công việc đều là biệt thự hoặc căn nhà trên bốn trăm mét vuông. Căn nhà của bọn họ chỉ hơn hai trăm mét vuông, còn chưa đạt được yêu cầu thiết kế của tôi. Tôi chỉ thu xếp người khác cho bọn họ, cho nên lại..."

"Cậu.... cậu..."

Mã Trường Quân tức tới run người: “Cậu đúng là thành công thì ít, phá hoại thì nhiều!"

Thái Vĩnh Hưng cũng hơi hoảng: “Sếp Mã, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Tôi cho cậu biết, người thanh niên vừa rồi là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân ở Trung Hải, tài sản lên tới mấy trăm tỷ. Mặc dù bây giờ cậu ta cần trang trí nội thất căn nhà hơi nhỏ, nhưng cậu biết cậu ta có bao nhiêu căn nhà không? Chín căn biệt thự ở Cửu Châu Các đều là của cậu ta! Cậu đắc tội đại gia rồi!"

Thái Vĩnh Hưng là nhà thiết kế có tiếng nhất trong ngành tất nhiên đã nghe về Cửu Châu Các như sấm bên tai.

Nhưng anh ta chưa từng nghĩ tới, người đàn ông vừa rồi tự nhiên lại là ông chủ của Cửu Châu Các!

Mặc dù bây giờ anh muốn trang trí nội thất cho căn nhà không lớn, nhưng cũng không cản trở sau này anh ta mua biệt thự khác!

Dù sao người ta cũng là tỷ phủ có tài sản lên tới mấy trăm tỷ!

Ầm ầm ầm!

Trong lúc Thái Vĩnh Hưng đang ngây người, chợt thấy một chiếc siêu xe lái qua phía trước cửa sổ!

Mà người ngồi ở ghế lái phụ chính là người đàn ông vừa rồi!

Thái Vĩnh Hưng giống như hóa đá vậy, cả người đều không khỏe.

...

Từ NCM đi ra, Lâm Dật lại hỏi thăm được một công ty trang trí nội thất, dẫn theo Lý Sở Hàm đi tới đó.

Lần này mọi chuyện đều rất thuận lợi, cũng không xuất hiện chuyện mắt chó coi thường người.

Hơn nữa ở phương diện dự toán cũng khống chế rất tốt.

Lý Sở Hàm không theo đuổi sang trọng, chỉ cần thỏa mãn được hai điểm gọn dàng và rộng rãi là được.

Sau khi bàn xong chuyện trang trí nội thất, Lâm Dật đưa cô về, sau đó lái xe tới tập đoàn Triều Dương.

Ban đầu anh vốn định đưa sợi dây chuyền còn lại cho Vương Oánh, nhưng không kịp giờ nữa, lại đi tới văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan.

"Em bận vậy à?"

Thấy trên bàn làm việc đều là tài liệu, Lâm Dật thuận miệng hỏi.

"Tất cả đều là tài liệu từ các phòng ban báo lên."

Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy vươn vai, xếp tài liệu lại một chỗ: “Anh cầm giúp em, về nhà em xử lý tiếp."

"Được."

"Đúng rồi, lúc xế chiều, em gọi điện thoại cho Viện Viện, nghe nói việc kinh doanh số vật liệu gỗ kia xảy ra vấn đề à?"

Lâm Dật gật đầu: “Bị giữ lại ở kênh đào Panama, anh còn chưa rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì. Lão Kỳ đã lên đường rồi. Cứ để cho anh ấy xem chuyện gì xảy ra đã."

"Không phải là muốn đòi thêm tiền sao? Sau đó lại xấu hổ nói ra, cho nên mới dùng cách này?"

"Không có khả năng lắm." Lâm Dật nói:

"Lấy năng lực của lão Kỳ, nếu đối phương thật sự có suy nghĩ về phương diện này, anh ấy chắc chắn có thể nghe ra được, chuyện này cũng sẽ không ầm ĩ tới mức nói nặng như thế." Lâm Dật nói:

"Anh đừng đoán mò, không phải là vấn đề lớn đâu."

"Được rồi."

Kỷ Khuynh Nhan thu dọn đồ xong, hai người lái xe trở về nhà, bắt đầu cuộc sống buổi tối của người bình thường.

...

Nhà họ Vương ở Yến Kinh.

Vương Miện ngồi trên xe lăn, ba của anh ta - Vương Đình Sơn ngồi ở trên sô pha bên kia.

Nhưng ngồi đối diện với Vương Đình Sơn là một lão già râu tóc bạc trắng.

Ông già tên là Trần Sở Phong, luôn đi theo bên cạnh Vương Đình Sơn, đóng vai trò là một quân sự.

Ngoài ra, còn có một người đàn ông mặc bộ vest màu đen đứng ở trước mặt hai người.

Tên anh ta là Lý Mật, là trợ lý cấp cao của Vương Đình Sơn, rất nhiều chuyện của ông ta đều do người đàn ông này một tay lo liệu.

"Ông chủ, mọi chuyện đều đã thu xếp xong, tàu hàng của bọn họ đã bị cản lại." Lý Mật nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1617: Thân Thế Của Lâm Dật

Chương 1617: Thân Thế Của Lâm Dật

"Bên phía tập đoàn Lăng Vân có tiến triển gì mới không?" Vương Đình Sơn hỏi.

"Đã phái người đi khiếu nại, nhưng Lâm Dật không đi."

Cốc cốc cốc...

Vương Đình Sơn dùng ngón tay gõ xuống tay vịn sô pha: “Tiếp tục kéo dài, chờ tới lúc Lâm Dật đi thì bắt đầu ra tay, không thể sốt ruột được."

"Tôi đã rõ."

Sau khi căn dặn chuyện chính xong, Lý Mật lui ra ngoài.

Trong phòng khách chỉ còn lại ba người: “Ông Trần, ông cảm thấy bao giờ thu xếp chuyện này mới thích hợp?"

Trần Sở Phong trầm ngâm vài giây mới nói:

"Chúng ta có thể bắt tay vào chuẩn bị từ bây giờ, cũng phải cho người khác một thời gian để chuẩn bị nữa."

"Mẹ nó, cuối cùng cũng đợi được đến ngày này, tuyệt đối không thể để cho hắn sống sót trở về được!" Vương Miện siết chặt hai nắm tay, trong ánh mắt đầy sát khí!

Đợt trước, hợp đồng dự án bị cướp mất, hai chân Vương Miện bị tàn phế, lại thêm một loạt chuyện sau đó đã làm cho sức ảnh hưởng của nhà họ Vương ở Hoa Hạ giảm xuống trên diện rộng.

Trước đây, mặc dù rời khỏi vị trí gia tộc hàng đầu, nhưng nhà họ Vương vẫn là một gia tộc lớn.

Nói riêng về thế lực còn mạnh hơn cả nhà họ Lương.

Nhưng sau khi trải qua chuyện này, thực lực chỉnh thể của Vương gia đã không bằng nhà họ Lương, có thể nói lại giảm xuống một cấp.

Nhưng cho dù là vậy, nhà họ Vương vẫn cố nén giận, cũng không tỏ bất kỳ thái độ gì.

Vương Đình Sơn là một người rất thông minh, nhìn thấy rõ một loạt chuyện này, đồng thời một lần nữa đánh giá lại Lâm Dật.

Mặc dù thực lực nhà họ Vương giảm, nhưng muốn giết chết một người vẫn quá dễ dàng.

Nhưng từ đầu đến cuối Vương Đình Sơn lại không làm như thế, ông ta biết rõ tính cách của Lâm Dật, bất luận là năng lực hay trí lực đều vượt qua những người cùng thế hệ rất nhiều.

Nếu nhà họ Vương thật sự ra tay, chắc chắn sẽ bị lộ, cho nên ông ta vẫn lặng lẽ án binh bất động, đang chờ đợi một cơ hội thật tốt.

Mà bây giờ, cơ hội đã tới!

"Chúng ta bố trí lâu như vậy, không thể để cho Lâm Dật sống sót trở về được." Trần Sở Phong nghiêm mặt nói, trong ánh mắt lộ ra sự lo lắng:

"Nhưng có một điểm vẫn khiến tôi mãi không yên tâm."

"Điểm nào?" Vương Miện hỏi tới:

"Chỗ dựa của Lâm Dật."

"Chỗ dựa của hắn đã rất rõ ràng, một là Lục Bắc Thần, còn lại là nhà họ Lương, đây là chỗ dựa để hắn kiêu căng."

"Đó chỉ là biểu hiện bên ngoài, trong bóng tối hắn còn có thể có một tầng quan hệ khác, chúng ta cần phải đề phòng một chút."

Suy nghĩ mấy giây, Vương Đình Sơn nhìn Trần Sở Phong.

"Ông Trần, ông nói tới quan hệ trong bóng tối, chẳng lẽ là thân thế của hắn?"

"Tôi đã hỏi thăm từ nhiều phía, mẹ của Lâm Dật rất có thể là Tần Ánh Nguyệt đã rời khỏi Yến kinh năm đó!"

Nghe được cái tên Tần Ánh Nguyệt, Vương Miện cảm giác rất xa lạ, nhưng chân mày Vương Đình Sơn lại nhíu chặt, mãi không giãn ra.

"Nếu mẹ của hắn đúng là Tần Ánh Nguyệt, như vậy ba của hắn tất nhiên là Lâm Cảnh Chiến."

Trần Sở Phong gật đầu.

"Lâm Cảnh Chiến biến mất nhiều năm như vậy, không ai biết ông ta đi đâu, càng không biết ông ta đang làm gì. Cho nên tôi muốn làm rõ mối quan hệ này, điều tra rõ về tình hình của Lâm Cảnh Chiến, như vậy mới xem như tuyệt đối không thể sai sót."

Khi nhắc tới Lâm Cảnh Chiến, Vương Đình Sơn im lặng.

Yến Kinh ba mươi năm trước là ký ức mà mỗi người bọn họ đều không muốn nhắc tới.

Mặc dù người cùng thế hệ đều đã trở thành nhân vật lớn một phương, nhưng trong thời đại đó, tất cả đều bị Lâm Cảnh Chiến ép cho không ngóc đầu lên được.

Tất cả rực rỡ đều rơi xuống người một mình ông ta, không ai có thể tranh được với ông ta.

"Ba, Lâm Cảnh Chiến mà ba và ông Trần nhắc tới là ai vậy? Ông ta rất lợi hại sao?" Vương Miện hỏi.

Mặc dù Vương Đình Sơn không muốn thừa nhận, nhưng vẫn gật đầu.

"Ông ta là một người không giống người thường, năm đó có tiếng tăm lừng lẫy ở Yến Kinh. Nếu không phải bởi vì trẻ người non dạ, gây ra họa lớn, chắc bây giờ ông ta đã ngồi vào vị trí của Lục Bắc Thần, tiếp nhận lữ đoàn Trung Vệ."

Cơ thể Vương Miện run lên, mấy lời của Vương Đình Sơn đã khiến anh ta hiểu rõ một cách trực quan về sự mạnh mẽ của Lâm Cảnh Chiến.

Bởi vì anh ta biết rõ Lục Bắc Thần là một nhân vật thế nào.

"Lẽ nào đã qua nhiều năm như vậy, cũng không có chút tin tức gì à?"

"Không có tin tức nào truyền tới." Vương Đình Sơn nói:

"Nhưng có rất nhiều người nói, năm đó ông ta bị người đuổi giết, đã chết hai mươi mấy năm, nhưng không biết tin tức này là thật hay giả, ba cũng không tiện kết luận."

"Chuyện như vậy không có lửa thì làm sao có khói. Nếu ông ta không chết, lại sao có thể không có chút tin tức nào."

"Thật ra tôi cũng nghĩ vậy." Trần Sở Phong nói:

"Nhưng tôi muốn tìm được chứng cứ về cái chết của ông ta, bằng không tôi trước sau đều không thể yên tâm."

"Nếu thật sự muốn tìm chứng cứ, vậy chỉ có thể tìm hiểu được từ một người." Vương Đình Sơn nói:

"Tần Ánh Nguyệt còn chưa chết, sống rất tốt. Tôi nghe nói đợt trước, bà ta còn quay về Yến kinh, có lẽ đây là một điểm đột phá."

"Chưa chắc." Trần Sở Phong nói:

"Cho dù Lâm Cảnh Chiến đã chết, tôi nghĩ bà ta cũng sẽ không nói ra. Bà ta còn cần thân phận này để phô trương thanh thế cho mình, nếu để cho người khác biết tin Lâm Cảnh Chiến đã chết, như những người ở Yến Kinh sẽ chẳng còn ai kiêng kỵ bà ta nữa."

"Nếu không thể thực hiện được theo con đường này, muốn tìm hiểu tin tức liên quan tới Lâm Cảnh Chiến, sợ rằng hơi khó khăn."

Trần Sở Phong gật đầu không tỏ rõ ý kiến.

"Đây chỉ là một suy nghĩ của tôi, cũng không cần phải để ý quá mức."

Trần Sở Phong tự rót trà cho mình, cẩn thận thưởng thức.

"Chờ qua mấy ngày nữa, chúng ta giấu quặng Bass ở trên tàu chở hàng của bọn họ, truyền tin tức cho tổ chức nước ngoài. Đến lúc đó hắn sẽ trở thành cái đích ngắm của mọi người, không ai có thể cứu được hắn."

Đây là cách mà Vương Đình Sơn đã thương lượng với Trần Sở Phong từ trước.

Lấy năng lực của Lâm Dật, bất kể dùng thủ đoạn gì để trả thù anh, cuối cùng đều có thể bị điều tra tới trên đầu của mình. Nếu như vậy, nhà họ Vương cũng sẽ bị dính líu vào, rơi vào vực sâu vạn kiếp không thể quay đầu.

Bọn họ sẽ không làm chuyện tổn thương địch một nghìn lại tự hại mình tám trăm, cho nên đã nghĩ ra biện pháp này, lợi dụng người nước ngoài đối phó với Lâm Dật.

Như vậy sẽ không có ai biết là nhà họ Vương ra tay, do đó chuyển mối mâu thuẫn đến trên người Lâm Dật và tổ chức nước ngoài.

Ở trong xung đột kịch liệt, Lâm Dật muốn bảo toàn cho bản thân là gần như không có khả năng.

"Nếu điều kiện cho phép, có thể gọi Quan Kiệt tới, theo dõi hướng đi của nước ngoài. Nếu xuất hiện sai sót gì, cậu ta có thể âm thầm đánh lén, bảo đảm kế hoạch được thực hiện thuận lợi."

Trần Quan Kiệt mà Trần Sở Phong vừa nhắc tới là tổ trưởng tổ bốn của lữ đoàn Trung Vệ.

Mặc dù ngoài mặt là anh ta nghe theo sự chỉ huy của Lục Bắc Thần, nhưng anh ta cũng là con cháu trực hệ của nhà họ Vương, cho nên lâu nay vẫn là người nhà họ Vương.

Cho nên nhà họ Vương đã dần thu xếp người vào cả bốn tổ.

Sở dĩ bọn họ chỉ gọi một mình Trần Quan Kiệt trở về, là muốn giữ kín bí mật, để tránh xuất hiện chuyện ngoài ý muốn khác.

"Tôi sẽ liên hệ với cậu ta. Chuyện này không được phép xuất hiện bất kỳ sai lầm nào." Vương Đình Sơn híp mắt, vẻ mặt lạnh lùng, nói:

"Lâm Dật… phải chết!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1618: Cục Diện Bế Tắc

Chương 1618: Cục Diện Bế Tắc

Sáng sớm hôm sau, hai người vẫn như mọi khi.

Rời giường, rửa mặt, ăn cơm, đi làm...

Nhưng dạo này Kỷ Khuynh Nhan quá bận nên bữa sáng đều do Lâm Dật làm.

Sau khi đưa cô đến công ty, Lâm Dật cũng không vội rời đi mà tới chỗ của Vương Oánh.

Trong văn phòng, Vương Oánh cũng vừa đến công ty, đang thay quần áo, thấy Lâm Dật bước vào thì có hơi bất ngờ.

"Cậu vừa đưa tổng giám đốc Kỷ tới à?"

Vương Oánh đem Lâm Dật kéo vào phòng, cũng không để ý tới quần áo còn chưa cài nút xong, ôm anh vào trong lòng.

"Chẳng lẽ đêm qua không được phát tiết ra ngoài, đến chỗ chị để trút lửa." Vương Oánh cười híp mắt nói:

"Nhìn gương soi toàn thân, em cảm giác trông mình chắc hẳn không tệ."

"Sao lại nói vậy? Lẽ nào em tới tìm chị, ngoài chuyện này thì không còn chuyện gì khác à?"

"Đây là chuyện duy nhất chị có thể làm cho em, giúp em giải trừ khó khăn."

"Chị đấy, tốt nhất nên đứng đúng vị trí của mình, chuyện tình yêu nam nữ này chỉ là một phần nhỏ giữa chúng ta thôi."

Nói xong, Lâm Dật nhéo mạnh vào mông Vương Oánh một cái, đón lấy những tiếng hét chói tai liên tục vang lên.

"Biết chưa?"

"Biết rồi, nhẹ một chút." Vương Oánh nhẹ vỗ một cái vào ngực Lâm Dật: “Chị đã lớn tuổi rồi, không chịu nổi khi em làm vậy đâu."

"Vậy chị phải ngoan ngoãn nghe lời đấy."

"Cái này thì chị có thể làm được, em muốn tư thế nào, chị đều làm được hết."

Vương Oánh rời khỏi vòng tay của Lâm Dật: “Em qua đây có chuyện gì khác chứ? Có liên quan tới trang trí nội thất à?"

"Chuyện trang trí nội thất, em giải quyết xong rồi."

Lâm Dật lấy trong túi ra cái hộp nhỏ: “Cho chị đấy."

Giống như Lý Sở Hàm, Vương Oánh cũng nhạy bén đoán được là dây chuyền.

"Dây chuyền sao?"

Vương Oánh vừa nói vừa mở hộp nhỏ ra, đôi mắt đẹp chợt sáng lên.

"Chị phát hiện, ánh mắt của em gần đây tốt hơn nhiều, kiểu dáng này thật đẹp."

"Không phải là em mua, là mẹ em mua."

"Mẹ em?" Vương Oánh hỏi: "Em không phải là trẻ mồ côi sao?"

"Trẻ mồ côi cũng không phải từ trong khe đá nứt ra chứ!" Lâm Dật nói:

"Em cũng có mẹ đẻ."

"Mẹ đẻ..."

Sau đó, Lâm Dật nói sơ qua về chuyện giữa mình và Tần Ánh Nguyệt cho Vương Oánh, cũng nói rõ lai lịch của dây chuyền này.

Vương Oánh khóc bù lu bù loa, không ngờ mẹ của Lâm Dật lại chủ động mua đồ cho mình.

Tâm trạng của cô cũng giống như Lý Sở Hàm vậy.

Loại cảm giác được thừa nhận này thật sự quá tốt.

Lâm Dật đeo sợi dây chuyền lên cho Vương Oánh, ngắm nghía cô trước gương.

"Ánh mắt mẹ em còn tạm được."

"Đâu chỉ là tạm được, rõ ràng là mua trúng ý của chị đấy." Vương Oánh đứng trước gương, lộ ra gáy ngọc của mình: “Dì cũng thật lợi hại, không chỉ có thể sinh ra tên nhóc vô lại lợi hại như em, còn có mắt chọn đồ tốt như vậy."

"Em vừa rảnh đã tới chỗ chị ra sức làm việc, sao lại thành nhóc vô lại?"

"Mỗi lần để em giày vò xong, chị đều mất mấy ngày bước đi cũng không thể linh hoạt, em còn nói mình không phải là nhóc vô lại à?"

"Nếu nói vậy, chị chính là tháo cối xay giết lừa." Lâm Dật nói:

"Lúc làm việc, em chính là một người máy, tốc độ và mức độ đều nghe theo sự chỉ huy của chị, chuyện chị đi lại không linh hoạt hoàn toàn không liên quan tới em."

"Dừng, được lợi còn khoe mẽ."

Lâm Dật cười, vỗ nhẹ vào mông của Vương Oánh: “Em đã đưa đồ tới cho chị rồi, em đi trước đây."

"Đi cái gì mà đi." Vương Oánh xoay người kéo Lâm Dật lại: “Em đã lâu không tới chỗ chị, nghĩ chỉ một sợi dây chuyền lại đuổi được chị đi à?"

"Nếu không thì sao?"

"Chị còn chưa ăn sáng đâu. Dù thế nào em cũng phải đút cho chị ăn no rồi nói sau." Vương Oánh nói:

"Bằng không cái gương toàn thân này của chị chẳng phải vô dụng sao?"

Hơn hai giờ sau, Lâm Dật vô cùng sảng khoái rời khỏi tập đoàn Triều Dương, sau khi gọi điện thoại cho Triệu Kỳ, lại chuẩn bị đi tới đại học sư phạm Trung Hải một chuyến.

Huyện Đông Tam thoát khỏi nghèo khó, không chỉ đơn giản là phương diện kinh tế còn có chữa bệnh và giáo dục.

Phương diện chữa bệnh hợp tác với bệnh viện Hoa Sơn, đã lần lượt được triển khai, trình độ của bác sĩ trong bệnh viện huyện đã được tăng cao rõ ràng, về mặt này không cần lo lắng.

Nhưng phương diện giáo dục vẫn cần phải xử lý, phải giải quyết chuyện này trước.

Reng reng reng..

Trên đường tới đại học sư phạm Trung Hải, Lâm Dật nhận được điện thoại của Kỳ Hiển Chiêu.

Lâm Dật không lái xe đi tiếp mà tìm một chỗ để đỗ xe.

"Tổng giám đốc Lâm."

Lâm Dật liếc nhìn đồng hồ. Bây giờ sắp trưa rồi, dựa theo chênh lệch thời gian thì bên Panama mới vừa sáng.

"Còn chưa nghỉ ngơi sao?"

"Vừa ăn cơm với lãnh đạo đại sứ quán bên này xong, tôi muốn báo cáo với ngài về tình hình bên này."

"Anh cứ chậm rãi nói, không vội."

"Sau khi xuống máy bay, tôi đã thử liên lạc với người bên chính phủ Panama, muốn gặp mặt nói chuyện với bọn họ, nhưng đối phương không đồng ý."

"Có nói sẽ gặp anh vào lúc nào không?"

"Bọn họ không cho tôi câu trả lời chính xác, chỉ nói lãnh đạo của bọn họ ra nước ngoài phỏng vấn, có thể phải một tuần sau mới về."

"Lãnh đạo quản lý phòng ban nhiều như vậy, tất cả không thể đều đi công tác được, rõ ràng là đang nói lấy lệ với anh thôi."

"Tôi cũng nghĩ vậy, sau đó tôi lại liên lạc với lãnh đạo đại sứ quán của chúng ta, tính ngày mai sẽ nhờ bọn họ đứng ra nói chuyện."

Lâm Dật gật đầu: “Anh đã tới xem tàu chở hàng bên kia chưa?"

"Tôi đã liên hệ với chuyên gia về phương diện này, chuẩn bị ngày mai đến hiện trường xem thử." Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Nhưng trước đó, tôi có hỏi thăm một vài thủy thủ có kinh nghiệm lâu năm về tình hình của chúng ta, mấy người đó trả lời tôi là khả năng bị mắc cạn là rất ít, nguy cơ gần như là số không. Bọn họ làm như vậy là không hề có đạo lý. Nhưng tôi còn phải chờ lấy ra chứng cứ đo lường cụ thể mới có thể nói chuyện với bọn họ."

"Chẳng qua tôi trao đổi với mấy lãnh đạo của đại sứ quán, không loại bỏ được vấn đề về phương diện đất nước."

"Tôi đã nghe ngóng về điều này, hình như không có khả năng lắm."

"Nhưng tôi cảm thấy cũng không thể dùng tư duy của người bình thường để cân nhắc về những người này." Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Bởi vì bọn họ vẫn đơn thuần nghĩ chúng ta là Hoa Hạ bốn mươi năm trước."

"Đám ngu ngốc này."

Lâm Dật im lặng mấy giây mới nói:

"Anh cứ cố gắng hết sức giải quyết chuyện này, luôn giữ liên lạc, chú ý bên kia một chút, sức khỏe vẫn là quan trọng hơn."

"Cảm ơn tổng giám đốc Lâm. "

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Kỳ Hiển Chiêu, Lâm Dật không lập tức lái xe đi.

Căn cứ vào tình hình trước mắt, muốn dựa vào năng lực của lão Kỳ để giải quyết chuyện này, e rằng sẽ rất khó.

Không phải năng lực của anh ta không tốt, đối phương rõ ràng gây rắc rối cho anh, cũng không ai có cách nào.

Dù sao, không bột đố gột nên hồ.

Muốn bảo lão Kỳ đi làm người công cụ thu thập tin tức tình báo bên kia thì thật sự không được, mình phải đi một chuyến.

Phù

Lâm Dật thở hắt ra một hơi.

"Mẹ nó, nếu ông đây sống không tốt, các người cũng đừng mong được sống tốt!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1619: Cô Và Audi Là Xứng Nhất

Chương 1619: Cô Và Audi Là Xứng Nhất

Sau khi trao đổi với Kỳ Hiển Chiêu xong, Lâm Dật lái xe tới đại học sư phạm Trung Hải.

Nguyên đán vừa qua, kỳ thi ở trường cơ bản cũng đã kết thúc.

Chỉ còn lại một số sinh viên chuyên ngành khác vẫn chưa thi xong.

Cho nên trong sân trường đặc biệt vắng vẻ, không còn nhìn thấy được bao nhiêu sinh viên nữa.

Thiếu những đôi chân đẹp tô điểm, đại học sư phạm đã mất đi tinh túy của nó.

Lâm Dật không khỏi than thở. Đại học sư phạm vào mùa hè mới thật sự là phong cảnh đẹp nhất trong năm.

Không còn chân đẹp để ngắm, Lâm Dật cũng không dừng lại trong sân trường quá lâu, đi thẳng tới văn phòng Triệu Kỳ.

"Thầy Lâm, nào nào, thầy mau vào ngồi đi."

Mặc dù Lâm Dật có nhiều chức vụ, nhưng Triệu Kỳ vẫn thích gọi anh là thầy Lâm.

"Đều là người quen cũ, không cần khách sáo như vậy."

"Chủ yếu là trường học có thể phát triển như ngày hôm nay, không thể không kể tới công lao giúp đỡ của cậu."

Triệu Kỳ nói xong lại nhìn đồng hồ đeo tay: “Đúng lúc đến trưa rồi, tôi thu xếp chỗ mời cậu một bữa, hai chúng ta uống vài chén nhé."

"Đều là người của mình, không cần khách sáo như vậy." Lâm Dật khoát tay, nói:

"Ông cũng rất bận rộn rồi, hơn nữa tôi còn chưa đói, không thể làm mất quá nhiều thời gian của ông."

Lâm Dật không phải không đói bụng, chỉ là không muốn đi ăn cùng với Triệu Kỳ, dù sao cũng là một lão già, ăn cơm cũng không có ý nghĩa gì.

Còn không bằng mình tự đi tìm Tô Cách.

"Mỗi lần ông đều làm vậy, sẽ khiến tôi thấy ngại đấy."

Triệu Kỳ pha ấm trà, chủ động rót cho Lâm Nam một chén, nói:

"Có việc gì cậu cứ nói thẳng, tôi có thể làm được thì chắc chắn sẽ làm cho cậu, dù không thể làm được cũng nghĩ cách cho cậu."

"Lúc trước tôi đã từng nói với ông về chuyện thu xếp cho người tới huyện Đông Tam thực tập, bên kia phát triển càng lúc càng tốt, nhân khẩu càng lúc càng nhiều, trình độ giáo dục đã không theo kịp nữa, cũng phải tiến hành luôn đi."

"Thầy Lâm yên tâm, tôi đều đánh tiếng với phía dưới, nhưng tôi có một vấn đề phải nói rõ ràng với cậu trước." Triệu Kỳ nói:

"Thực tập chỉ tối đa là một năm, cuối cùng cũng không thể giữ lại, dù sao cũng là thị trấn."

"Tôi hiểu đạo lý này, ông chỉ muốn giúp tôi bố trí chuyện thực tập này là được, tiền lương thực tập ba nghìn rưỡi một tháng, còn những chuyện khác lại tùy vào số phận."

"Thầy Lâm, thầy trước sau luôn hào phóng như vậy. Nói thật, bọn họ thực tập ở Trung Hải cũng không có tiền lương cao như vậy."

Lâm Dật ngồi trên sô pha cười ha hả: “Cho nên tôi phải mở đầu thật tốt, làm nhà tư bản có lương tâm."

Triệu Kỳ cũng cười, nói: "Tôi cảm thấy làm như vậy không ổn, cuối cùng vẫn không giữ được người lại, chẳng khác nào lãng phí tiền của một cách vô ích."

"Sau đó thì sao?"

"Cậu muốn giải quyết vấn đề giáo dục của huyện Đông Tam, phải lấy ra lợi ích mang tính thực tế mới được. Mọi người đều cần phải sống, như vậy tỷ lệ các sinh viên ở lại sẽ càng lớn hơn."

Lâm Dật đảo tròng mắt: “Ông thật ra đã nhắc nhở cho tôi đấy. Cái nghề giáo viên này chắc hẳn có biên chế đi?"

"Nói chuyện với thầy Lâm đúng là thuận tiện, vừa điểm đã rõ." Triệu Kỳ nói:

"Mọi người đều là dân chúng bình thường, nếu không thể giải quyết được vấn đề đầu tiên là ấm no, nói lý tưởng nói kính dâng đều là vô nghĩa, giải quyết được vấn đề thực tế thì những phương diện khác đều dễ làm hơn nhiều."

"Đề nghị này của ông đúng là rất hay." Lâm Dật nói:

"Tôi sẽ mau chóng thu xếp chuyện này. Ông cũng nói một chút về tình hình của các sinh viên, để tôi tiện nghĩ cách."

"Vậy cứ quyết định như vậy đi. Đến lúc đó cậu cũng làm công tác thống kê xem trường học bên kia rốt cuộc cần bao nhiêu người, trường học bên này sẽ chọn những sinh viên xuất sắc."

"Ok, chuyện này cứ quyết định như vậy đi."

Sau đó, hai người lại thương lượng về vấn đề chi tiết xong, Lâm Dật mới rời khỏi văn phòng của Triệu Kỳ.

Nhưng anh vừa mới tới cửa thang máy, đã nhìn thấy Tô Cách vội vàng đi từ bên trong ra.

Đã lâu không gặp, Lâm Dật phát hiện Tô Cách gầy hơn rất nhiều. Cô mặc áo len màu đen và quần Jean màu xanh càng tôn dáng hơn.

Bởi vì cô gầy hơn nên hai con thỏ trắng phía trước càng lớn hơn, cho dù là Điền Nghiên ở trước mặt Tô Cách cũng phải than thở.

Thấy Lâm Dật, Tô Cách hơi bất ngờ, sau đó cười rất tươi.

"Sao anh còn tới đây?"

"Tôi tìm hiệu trưởng Triệu có chút việc, vừa nói chuyện với ông ấy xong, đang tính qua tìm cô ăn cơm đấy."

"Vậy thì tốt quá, đúng lúc tôi còn chưa ăn đâu."

Tô Cách giơ cao tập tài liệu trên tay: “Anh chờ tôi một lát, tôi đưa thứ này cho hiệu trưởng Triệu xong, sau đó chúng ta sẽ đi ăn cơm."

"Được."

Tô Cách làm việc dứt khoát, xoay người đi vào văn phòng làm việc. Mấy phút sau, cô chạy chậm về phía Lâm Dật, hai cái đèn lớn trước người lắc qua lắc lại khiến anh không dời mắt đi được.

"Đi thôi, anh muốn ăn gì cứ việc chọn, hôm nay tôi khao."

"Sao vậy? Đây là cô lên vương giả, nên mới vui vẻ như thế à?"

"Hai chúng ta cùng chơi game mỗi ngày, anh còn không biết trình độ của tôi sao? Có lẽ cả đời này cũng không có khả năng lên vương giả."

Tô Cách vuốt mái tóc dài: “Tôi sắp thăng chức, hôm nay tâm trạng tốt mới cho anh tùy tiện chọn thôi."

"Không ảnh hưởng tới buổi chiều cô phải đi làm chứ?"

"Sinh viên đều nghỉ hết nên chúng tôi được tùy ý ra ngoài trong giờ làm việc. Đúng lúc hôm nay có buổi triển lãm xe ô tô, còn tính đi qua xem thử."

"Cô định thay xe à? Chiếc A6 trước đó không phải rất tốt sao?"

"Đó là xe của mẹ tôi. Sau khi thi được bằng lái xe, tôi vẫn lái chiếc xe đó để luyện tập, bây giờ trình độ tạm được, tính đổi một chiếc SUV để lái." Tô Cách nói:

"Hình như anh hiểu rất rõ về xe ô tô. Nếu vậy, buổi chiều anh đi dạo với tôi, đề cử giúp tôi đi."

Lâm Dật đảo mắt qua trên người Tô Cách.

"Tầm nhìn của SUV tốt hơn, nhưng về phương diện thương hiệu thì cô vẫn nên chọn Audi, cô và thương hiệu này tuyệt đối phù hợp."

"Tuyệt đối phù hợp thế nào?"

"Đèn xe của chiếc Audi cực trâu bò, thường được gọi là đèn xưởng. Cô cũng thế, không phải tuyệt đối phù hợp thì là gì?"

Làm người phải tiếp xúc với sinh viên mỗi ngày, trong sân trường lưu truyền đủ lại chuyện cười, Tô Cách cũng biết không ít.

Cô cũng hiểu rõ Lâm Dật nói đèn lớn là có ý gì.

"Đừng nói nữa, lớn như vậy làm tôi phiền muốn chết đấy." Tô Cách chán nản nói:

"Tôi thật sự muốn tìm một chỗ làm cho nó nhỏ bớt đi, có thể phân biệt trước sau là được rồi, lớn như vậy hoàn toàn là gánh nặng."

Lâm Dật:...

"Cô đúng là kẻ ăn no không biết tới người bị đói, thật đúng là Versailles."

Lâm Dật cảm thấy, nếu Hà Viện Viện lớn như vậy, cô ta sẽ ra bờ biển vênh váo khoe khoang mỗi ngày.

"Được rồi, đừng nói chuyện của tôi nữa." Tô Cách nói:

"Chúng ta đi ăn cơm thôi."

Sau đó, hai người tới quán thịt nướng thường hay đi.

Cho dù trang trí nội thất ở đây không tính là xa hoa, nhưng ở bên phía đại học sư phạm Trung Hải cũng xem như không tệ.

Quan trọng nhất chính là mùi vị rất ngon, bị sinh viên gọi thân thiết là Tứ Thực Đường.

"Chẳng phải cô vừa nói sắp thăng chức à? Cô được điều đi đâu vậy?"

"Phòng hành chính của trường Đảng." Tô Cách nói: "Làm phó ban, còn tạm được."

Tô Cách ở tầm tuổi này, có thể làm đến chức vụ như vậy, đây là khẳng định tốt nhất đối với năng lực của cô.

Nếu cô bằng lòng bán đứng bản thân, nói không chừng qua mấy năm nữa lại có thể được cất nhắc tới chức hiệu phó.

Nhưng chẳng phải cô không phải là người như vậy.

"Ấy, giáo viên Tô, cô cũng ở đây à? Đây là bạn trai của cô sao?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1620: Khiến Cô Ta Không Ngóc Đầu Lên Nổi.

Chương 1620: Khiến Cô Ta Không Ngóc Đầu Lên Nổi.

Nghe thấy bên cạnh mình có người nói chuyện, Lâm Dật ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện ra đó là một ngự tỷ trưởng thành.

Là kiểu gầy gầy mà xinh đẹp, phía sau không cong bằng Tô Cách

Phía trước lại càng không ổn.

Bên cạnh cô ấy còn có một người đàn ông tầm tuổi cô ấy, nhìn cách hai người đứng bên nhau, có lẽ là quan hệ yêu đương.

Tên của người phụ nữ là Trương Thiên Thư, là chủ nhiệm khoa tuyên truyền của đại học Sư phạm, gần như ngang hàng với Tô Cách.

“Bạn trai tôi tới đón tôi tan làm, lát nữa đi xem xe”

Nói xong, Tô Tách còn gắp miếng thịt đưa tới bên miệng Lâm Dật, vô cùng thân mật.

“Đúng là trùng hợp ghê, lát nữa tôi cũng đi xem xe cùng bạn trai tôi.” Trương Thiên Thư nói.

“Nhưng mà đúng là bái phục cô Tô thật đó, nếu như là tôi thì đừng nói gì đến mua xe, tôi còn chả có tâm trạng ăn cơm ấy chứ.”

“Người gặp chuyện vui thì tinh thần sẽ thoải mái, tôi đổi chiếc xe xem như tự thưởng cho chính mình”

“Hehe, vậy thì phải chúc mừng cô Tô rồi.”

Nói xong lời kì cục này, Trương Thiên Thư đưa bạn trai đi, ánh mắt còn mang theo ý cười.

“Người phụ nữ đó cũng là người trong trường sao?”

“Bên khoa tuyên truyền đó.” Tô Cách trừng mắt nói:

“Đối thủ cạnh tranh lần này của tôi là cô ta.”

“Thế thì khác nào đi tìm chỗ chết, cô đã lên chức rồi, còn dám tới tìm cô làm bộ làm tịch hả?”

“Thật ra tôi vẫn chưa lên chức đâu, chỉ là mấy người bên phòng nhân sự đồn vậy thôi, mấy lãnh đạo quản sự trong trường cũng khá xem trọng tôi, chuẩn bị đẩy tôi lên, hơn nữa ai cũng biết cô ta đi cửa sau, trình độ kém, đương nhiên không cân nhắc cô ta”

“Đi cửa sau à, cách chơi này cũng mới mẻ phết đó, tôi còn chưa bao giờ thử qua đâu.”

“Anh chưa từng đi cửa sau ư? Khi nào có cơ hội tôi cho anh thử xem.”

“Cứ quyết thế đi.”

Bởi vì buổi chiều phải đến triển lãm xe, nên khoảng chưa tới 1 tiếng đã kết thúc trận chiến, sau đó lái xe tới showroom xe ở Trung Hải.

Là nơi giàu có và đông đúc nhất thế giới, quy mô của showroom xe ở Trung Hải có lẽ cũng có thể coi là đứng số 1 toàn quốc đi.

Các tín đồ xe cũng sẽ tới tham gia buổi triển lãm này, chỉ cần bạn có tiền, muốn mua xe gì ở đây cũng được.

Với tư cách một người mê xe thứ thiệt, từ trước khi lên đại học, Lâm Dật cũng đã tới tham gia buổi triển lãm xe hàng năm ở đây rồi.

Nhưng sau khi bản thân có được hệ thống thì cũng ít quan tâm tới mấy chuyện ở phương diện này hơn.

Chơi siêu xe chán rồi, bắt đầu chuyển sang độ xe.

Chẳng qua trong lòng Lâm Dật vẫn là rất thích những thứ này.

Chuẩn bị lát nữa đi xem xem, nếu như có kiểu xe mà mình thích thì sẽ mua về.

So với triển lãm xe năm ngoái, triển lãm xe năm nay có khá nhiều những thứ lòe loẹt hoa mỹ, nhưng vài thứ trụ cột mấu chốt thì vẫn không hề thay đổi.

Cả trung tâm tổ chức sự kiện được chia thành 4 khu ABCD

A. Khu xe sản xuất trong nước, B. Khu xe nhập khẩu, C. Khu siêu xe, D. Khu công cụ xe.

Không chỉ có mình Trung Hải, mà dường như triển lãm xe nào cũng sẽ phân chia như vậy, cơ bản là giống nhau, không khác biệt nhiều.

Tô Cách không mấy hứng thú với xe, liên quan đến thông số thì chỉ lựa chọn duy nhất 1 điểm đó là màu sắc.

Còn về những cái khác, chỉ đành nhờ Lâm Dật hỗ trợ quyết định.

“Cô muốn mua xe nhập khẩu hay xe trong nước?” Lâm Dật hỏi.

“Thế nào cũng được, tầm khoảng 60000, anh chọn giúp tôi đi.”

Lâm Dật biết thừa, gia cảnh nhà Tô Cách cũng không tồi, nhưng mà một chiếc xe 60000 thì đã vượt qua khả năng của một gia đình tầm trung rồi.

“Vậy thì đi dạo từ khu A đi.”

“Nghe anh.”

Hai người tiến vào khu triển lãm, vào lúc những lúc thế này, tần suất quay đầu của Lâm Dật đều rất cao.

Nhưng người đứng bên cạnh anh là Tô Cách thì hoàn cảnh lại khác rồi.

Không cần biết là nam hay nữ, lúc đi qua bên người đều sẽ theo bản năng mà liếc nhìn một cái.

Lời nói thầm trong lòng cũng không khác nhau là bao.

Đàn ông: “Bự vậy sao!”

Phụ nữ: “Bự vậy sao?”

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của những người bên cạnh, Tô Cách kéo kín chiếc áo khoác dài trên người mình

Tại sao lại bự như vậy!

“Chiếc xe này khá đẹp đó.”

Tô Cách chỉ vào 1 chiếc Nio ES6 nói: “Hình như chạy bằng điện, chạy xe này có thể tiết kiếm được tiền xăng:

“Kỹ thuật nhiên liệu mới vẫn chưa phải là quá thành thục, đợi vài năm nữa rồi tính đi.”

“Nhưng khắp phố giờ đều là xe nhiên liệu mới rồi.”

“Nhưng không đi được mấy năm thì động cơ đã xuống cấp rồi, tôi đầu tư vào mấy công ty làm thứ này, tình hình nội bộ tôi cũng hiểu được chút chút.”

“Vậy thì cứ nghe lời anh đi, không mua nữa, đi xem cái khác vậy.”

“Cô Tô, đi xem xe năng lượng mới sao.”

Ngay lúc hai người chuẩn bị rời đi, Trương Thiên Thư và bạn trai của cô ca cũng đi tới.

“Chiếc xe năng lượng mới này cũng không tồi, đi còn tiết kiệm được xăng, khá là thích hợp với những người tầng lớp như cô đó.”

“Cô thích thì cô mua đi, cái này không hợp với tôi.”

“Nó hợp với những người tầng lớp làm công ăn lương, không hợp với tôi.”

“Vậy thì cũng không hợp với tôi đâu.” Tô Cách nói:

“Chúng tôi đi xem xe nhập khẩu đây, mấy người cứ xem từ từ nhé.”

“Cũng trùng hợp ghê, lần này chúng tôi đi xem, cũng là đi xem xe nhập khẩu đó, vậy thì vừa hay chúng ta đi xem chung đi.”

Tô Cách ừ hạnh một tiếng, không thèm để ý đến Trương Thiên Thư nữa, cùng Lâm Dật đi vào khu B.

“Em yêu à, cô ta đã đủ thảm rồi, em cũng đừng cố ý chọc tức cô ta nữa.” Bạn trai của Trương Thiên Thư – Châu Chí Cường nói:

“Bố anh cũng nói rồi, đã giúp em thu xếp xong hết rồi, vị trí Phó phòng đó chắc chắn là của em rồi, không cần phải so đo với cô ta nhiều vậy đâu.”

“Vậy sao mà được, chuyện này ầm ỹ suốt một tháng trời, những người cạnh tranh khác cũng đều rút lui hết rồi, chỉ có cô ta là không biết mở mắt ra nhìn, vẫn cạnh tranh với em, làm bố chúng ta tốn bao nhiêu sức, em nhất định phải giải quyết cục tức này, làm cho cô ta tức chết.”

Châu Chí Cường cười cười: “Được rồi, vậy thì anh không quản nữa, trừ việc làm chỗ dựa cho em ra, anh cũng không thể làm gì thêm nữa.”

“Moa~ anh yêu à, cảm ơn anh.”

“Em là người yêu của anh, làm chỗ dựa cho em là điều đương nhiên rồi.”

“Hehe, chúng ta qua đó xem thế nào, không cần biết cô ta mua xe gì, em cũng phải mua chiếc xe tốt hơn của cô ta.”

“Thế thì chẳng có gì đáng phải lo cả.” Chu Chí Cường nói:

“Vừa nãy cô ta đi xem xe điện, nhìn phát là biết ngay kinh phí có hạn rồi, chắc chúng ta chỉ cần mua 1 chiếc xe bất kỳ cũng đủ mua được 2 chiếc xe của cô ta.”

“Ừm ừm, nhất định phải nghiền nát cô ta, khiến cho cô ta mất hết mặt mũi, sau này tới trường cũng không thể ngóc đầu lên trước mặt em được!”

“Đi thôi, qua bên đó xem xem, để lát nữa bọn họ lại đi xa mất.”

Cũng chính lúc này, Lâm Dật và Tô Cách đã tiến vào khu B của triễn lãm xe.

So ra mà nói thì khu B khiến cho người ta có cảm giác cao cấp hơn khu A một chút, có chút áp lực với Tô Cách.

Không chỉ trang trí xung quanh tốt hơn, mà giá trị của xe cũng cao hơn.

“Kinh phí của cô khoảng 60000, những xe mà cô có thể chọn cũng khá nhiều, cô chắc chắn là chưa chọn được cái nào vừa mắt ư?”

“Tôi không hiểu biết về xe lắm, nhưng cái A6 lúc trước, quả thật là đi cũng không tồi, hay là cứ mua 1 chiếc Audi đi.” Tô Cách nhìn quanh 4 phía, nói:

“Anh thấy thế nào? Cho ý kiến đi.”

“Vừa nãy tôi đã nói rồi còn gì, cô và Audi chính là tuyệt phối, có thể xem xét.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1621: RSQ8 Bao Nhiêu Tiền?

Chương 1621: RSQ8 Bao Nhiêu Tiền?

Tô Cách kéo áo khoác trên người lại, bọc hai ngọn núi cực kỳ chặt chẽ, đôi mắt đẹp bốc lên, nói:

"Thôi đi, nào có khoa trương như anh nói đâu."

"Nói thứ này cũng vô dụng, mua về thử một chút là biết." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa nhãn hiệu Audi này, các số liệu đều cân đối, so sánh giá cả cũng không tệ, chọn cái này đi."

Tô Cách cũng không ngại bị Lâm Dật trêu chọc, bởi vì lúc chơi game, thường xuyên bị anh mắng đến máu chó đầy đầu.

"Nếu anh đã nói như vậy, thì chọn nhãn hiệu này đi."

Lâm Dật nhìn trên khu triển lãm một chút.

"Dự tính của cô là 600 ngàn, chiếc có thể chọn cũng chỉ có Q5, lấy cái này đi."

"Được, nghe anh." Tô Cách nhìn qua về phương hướng gian, "Nghe nói triển lãm xe hơi đều có thể mặc cả, tôi đi nói chuyện với bộ phận tiêu thụ bọn họ một chút."

"Cô Tô, cô hẳn là rất ít đi dạo triển lãm xe hơi đúng không."

Trương Thiên Thư đi tới, nói:

"Giá cả bình thường của triển lãm xe hơi đều là giá thấp nhất, muốn hạ giá nữa là chuyện không thể nào. Hơn nữa xe Q5 này cũng không có bao nhiêu tiền, chỉ hơn 400 ngàn mà thôi, không cần thiết phải mặc cả làm gì, rất mất mặt."

"Tiền của tôi đều là do tôi dành dụm kiếm được, đương nhiên là phải tiết kiệm một chút, không giống với cô."

Lời nói của Tô Cách khiến cho Trương Thiên Thư thay đổi sắc mặt.

Đây phải rõ ràng đang chửi bên cạnh mình có người giàu sao!

"Lời này của cô là có ý gì, hai chúng tôi sẽ kết hôn, chẳng lẽ còn quan tâm nhiều như vậy sao?" Trương Thiên Thư nói:

"Hơn nữa bạn trai cô cũng thật thú vị, cô đi mua xe thế mà lại không có chút biểu hiện nào, không giống với bạn trai tôi, còn cho tôi tiền đặt cọc mua xe."

Lâm Dật: . . .

Nằm không cũng trúng đạn là sao?

Bản thân mình giả trang thì cũng thôi, kéo mình vào làm gì?

"Tôi tự mua xe, cần anh ấy giúp đỡ làm gì."

"Điều kiện kém thì cứ nói là điều kiện kém, không cần tìm cớ." Trương Thiên Thư vừa cười vừa nói:

"Nhưng mà tôi cũng khá hiểu về nhãn hiệu Audi này, không gian của Q5 quá nhỏ, không tinh túy như SUV, lái không thoải mái chút nào. Nếu không cô Tô bỏ thêm chút tiền, mua cái Q7 giống như tôi đây này?"

"Đừng nháo nữa Thiên Thư, tình huống của mỗi người không giống nhau. Cực hạn của cô Tô chính là Q5, nếu như em bảo cô ấy mua Q7, không chỉ tốn rất nhiều tiền đặt cọc mà tiền trả hàng tháng cũng không ít. Tiền lương của cô ấy cũng không có mấy, tình huống không giống với em." Chu Chí Cường nói.

"Nếu như anh không nói thì em đã quên mất chuyện này rồi." Trương Thiên Thư cười ha hả, nói:

"Chúng ta là đặt cọc mua, cô ấy là đi vay, nếu như thật sự mua Q7, thì có lẽ sau này sẽ phải ăn đất mất."

"Không phải chỉ là đắt một chút thôi sao, có gì đặc biệt hơn người, hôm nay tôi sẽ mua Q7!"

Nhìn thấy Tô Cách đổi ý, hai người đều có chút ngoài ý muốn, hai tay Trương Thiên Thư vẫn ôm trước ngực.

"Cô Tô, cô nên suy nghĩ cho kỹ, chúng ta có tiền đặt cọc để mua Q7, nhưng nếu như cô mua thì cuộc sống sau này sẽ bị ảnh hưởng đó."

"Cô đúng là lo chuyện bao đồng, nhà chúng tôi mặc dù không phải đại phú đại quý, nhưng vẫn có thể mua nổi một chiếc Q7."

Tô Cách cũng không phải là đang khoác lác.

Dự tính ban đầu của cô là 600 ngàn, bỏ thêm một chút, tầm hai ba trăm ngàn, muốn mua chiếc Q7 cũng không thành vấn đề.

"Cô Tô thật sự là kẻ có tiền, vậy thì chúc cuộc sống sau này của cô sẽ vui vẻ, nếu như phải ăn đất sẽ không tốt."

"Không cần cô quan tâm đến mấy chuyện như này."

Nói xong, Tô Cách gọi nhân viên tiêu thụ qua, hỏi:

"Q7 cao cấp bao nhiêu tiền?"

"Xin chào, nữ sĩ, Q7 cao cấp, giá đã ưu đãi là 848700."

Nghe thấy con số này, Tô Cách có chút chần chờ.

Bởi vì không hiểu nhiều về xe, cô cũng không nghĩ tới, Q7 cao cấp sẽ đắt như vậy.

Xe mui trần đã đắt như vậy, tính thêm cả các loại thuế khác thì cũng phải hơn 900 ngàn, con số này đối với mình mà nói đã là khoản chi tiêu không nhỏ.

"Thế nào? Cô Tô đang do dự sao? Có phải là trên tay không đủ tiền hay không?" Trương Thiên Thư cười trên nỗi đau của người khác:

"Thiếu tiền thì có thể nói với tôi, tiền đặt cọc thiếu bao nhiêu? Tôi cho cô mượn là được, chúng ta đều là đồng nghiệp, sẽ không lấy lãi của cô đâu."

Tô Cách không nói chuyện, đang nghĩ có nên hạ quyết tâm mua chiếc xe này hay không.

Nhưng đúng vào lúc này, Lâm Dật mở miệng.

"Vay tiền thì không cần đâu, tôi cảm thấy xe này không được tốt lắm, không quá muốn mua."

"Anh nói Q7 không được tốt lắm?" Trương Thiên Thư nói với Lâm Dật:

"Mua không nổi thì cứ nói mua không nổi, ngay trước mặt nhân viên tiêu thụ chửi bới nhãn hiệu của người ta, không sợ bị đánh sao?"

"Tôi cũng không phải là nói nhãn hiệu này không tốt, chỉ là không muốn mua Q7 mà thôi."

"Vậy thì cứ việc nói thẳng là được." Trương Thiên Thư nhìn nữ tiêu thụ rồi nói:

"Trên tay bọn họ không có nhiều tiền như vậy, không mua nổi Q7, tính cho bọn họ chiếc Q5 đi. Tiền đặt cọc nhớ tính theo loại thấp nhất, cho thêm chút ưu đãi, dù sao điều kiện không được tốt lắm, cũng nên tiết kiệm một chút."

"Chuyện này thật sự không có cách nào khác, giá cả của triển lãm xe hơi chính là giá thấp nhất, không thể ưu đãi về phương diện giá tiền được nữa."

"Tôi biết cách làm ăn của các người, khẳng định còn có chỗ để giảm xuống, chủ yếu là trên tay đồng nghiệp của tôi không có nhiều tiền, tôi muốn giúp cô ấy tiết kiệm một chút." Trương Thiên Thư nói:

"Hơn nữa lát nữa tôi còn muốn đặt cọc mua chiếc Q7 cao cấp, cô có thể bán ra được hai chiếc, chẳng lẽ còn không thể cho một cái giá ưu đãi sao?"

Nghe Trương Thiên Thư nói muốn đặt cọc mua Q7, ánh mắt của nữ tiêu thụ lập tức sáng rực lên một chút.

"Tôi phải thương lượng với quản lý một chút, nếu như mua hai chiếc xe, hẳn là có thể rẻ hơn một chút."

"Vậy làm phiền cô rồi."

"Đều là điều nên làm."

Sau khi cười đáp lại một câu, nữ tiêu thụ quay người rời đi, muốn đi xin giảm giá.

Nhưng còn chưa đi được mấy bước đã bị Lâm Dật gọi lại từ phía sau.

"Đợi lát nữa lại đi."

"Tiên sinh, ngài còn cần gì nữa sao?"

"Chúng tôi cũng không nói rằng muốn mua Q5."

Nữ tiêu thụ sững sờ, "Nhưng vị nữ sĩ kia nói. . ."

"Nếu là cô ta nói thì chính là cô ta muốn mua, cô tính toán giá hai chiếc xe đi, dù sao chúng tôi cũng không mua."

"Được, tôi đã biết."

Trương Thiên Thư và Chu Chí Cường đều ngây ngẩn cả người.

"Anh nói mò gì đó, tôi lúc nào nói muốn mua hai chiếc xe!"

"Vậy tôi nói muốn mua Q5 lúc nào vậy?"

Trương Thiên Thư hừ lạnh một tiếng, "Anh nói như vậy thì tôi hiểu rồi, đoán chừng hai người ngay cả Q5 cũng không mua nổi, còn đứng đó làm lãng phí thời gian của người ta nữa."

"Tới đây chính là để mua xe, sao có thể nói là lãng phí thời gian được." Lâm Dật nói với nữ tiêu thụ:

"Các người bán một chiếc RSQ8 cao cấp bao nhiêu tiền?"

"Q8 cao cấp, chiếc xe này có giá là 969 ngàn."

"Anh lại muốn mua Q8?" Trương Thiên Thư lạnh lùng nói, rõ ràng là không tin lắm.

"Cô có ý kiến?"

"Không phải chỉ là một chiếc Q8 thôi sao, chúng tôi cũng có thể mua nổi."

"Không không không. . ."

Lâm Dật khoát khoát tay, "Cô nghe lầm rồi, xe mà tôi muốn mua không phải là Q8 bình thường, mà chính là RSQ8, giá cả của hai loại xe cũng không giống nhau."

"Có cái gì mà không giống nhau, có thể kém bao nhiêu chứ?" Trương Thiên Thư không xem trọng lắm.

"Chuyện này. . ." Nữ tiêu thụ có chút xấu hổ thay cho Trương Thiên Thư, nhỏ giọng nói:

"Nữ sĩ, RSQ8 cao cấp là 1,84 triệu, hơn nữa còn không có bất kỳ ưu đãi nào."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1622: Chỉ Hai Cái Đèn Lớn Này Thôi Đã Đáng Tiền.

Chương 1622: Chỉ Hai Cái Đèn Lớn Này Thôi Đã Đáng Tiền.

"Cô, cô nói cái gì! 1,84 triệu!"

"Đây là loại xe thuần nhập khẩu, là xe có tính năng cao, đại mã lực, cho nên giá tiền chênh lệch với Q8 bình thường rất nhiều." Nữ tiêu thụ nói.

"Các người có muốn mua một chiếc hay không?" Lâm Dật nói với Trương Thiên Thư:

"Đoán chừng mua hai chiếc còn có thể xin được giá ưu đãi."

"Chuyện này. . ."

Vẻ mặt của hai người đều có chút xấu hổ, thậm chí là có chút đứng ngồi không yên.

Vốn cho rằng có thể trào phúng cô ta một đợt, không tới lại kéo bản thân mình vào.

"Chúng tôi cũng có thể mua nổi xe này, nhưng không muốn có áp lực lớn như vậy, vẫn là đặt cọc mua Q7 mới tốt." Trương Thiên Thư ra vẻ trấn định nói:

"Ngược lại là các người, tự nhận hảo hán, tiền lãi mỗi tháng đều là giá trên trời, cẩn thận sau này không có cơm để ăn."

"Nói như vậy, thì sự lo lắng của các người có chút hơi thừa." Lâm Dật lấy thẻ ngân hàng ra, "Thật sự xin lỗi, tôi là mua toàn bộ."

"Mua toàn bộ!"

Lâm Dật không quan tâm đến hai người nữa, đưa thẻ ngân hàng tới trước mặt nữ tiêu thụ.

"Mật mã là 000 000, sau khi quét thì chuẩn bị hợp đồng một chút."

"Được rồi."

Nữ tiêu thụ kích động cầm lấy thẻ ngân hàng, hoàn toàn không nghĩ tới, chỉ vẻn vẹn có mấy câu đã bán được xe hơn 1 triệu.

Trong lòng Tô Cách vô cùng cảm kích, Lâm Dật là vì giúp mình tìm lại mặt mũi nên mới làm như vậy.

Tuy rằng sau đó phải nghĩ biện pháp trả lại tiền, nhưng bây giờ không thể mất mặt được, nhất định phải đạp Bích Trì kia xuống!

"Các người không phải là muốn mua xe sao, có nhìn trúng chiếc nào hay không?" Tô Cách vừa cười vừa nói:

"Bạn trai tôi cũng không có nhiều tiền, chiếc xe đắt nhất có thể mua nổi cũng là chiếc RSQ8 này, nhà các người có tiền như vậy, mua xe nhất định sẽ tốt hơn so với chúng tôi nhiều?"

Vẻ mặt của hai người đều vô cùng khó coi, lúng túng muốn chết.

"Không phải chỉ là mua chiếc xe thôi sao, có cái gì mà kiêu ngạo!" Trương Thiên Thư trợn mắt nhìn Tô Cách một chút, nói:

"Tôi xem cô còn có thể cười bao lâu! Chúng ta đi!"

Trương Thiên Thư đã mất hết mặt mũi, cũng không tiện ở lại chỗ này lâu, liền lôi kéo Chu Chí Cường quay người rời đi.

"Con bà nó, thực sự quá sung sướng." Tô Cách nói:

"Mỗi ngày đều làm điệu làm bộ trước mặt tôi, nhìn đã thấy phiền!"

"Loại người trong ngoài đều xấu này thế mà cũng có thể đến lăn lộn đến Sư Đại, trình độ đi cửa sau đúng là rất được."

"Chủ yếu là qua hệ bạn trai của cô ta tương đối mạnh, giúp cô ta làm hết những chuyện này, nếu không vị trí phó phòng đã là của tôi!"

"Được rồi, mọi chuyện đều đã qua, đừng quan tâm nhiều làm gì nữa." Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Tô Cách, an ủi:

"Xe cũng đã mua, cô cũng thăng chức, sau này ở trường học, cô đã có thể vững vàng đè áp cô ta."

"Nhưng tôi thật sự không có nhiều tiền như vậy để trả cho anh." Tô Cách nói xin lỗi:

"Sau khi trở về, tôi sẽ hỏi người nhà 100 ngàn tệ rồi bù lại cho anh."

"Không cần đâu, chút tiền ấy còn chưa đủ cho tôi mua một chiếc xe động cơ cải tiến đâu, cô cứ giữ đi."

"Vậy cũng không thể vô duyên vô cớ nhận tiền của anh được."

"Sao có thể nói vô duyên vô cớ chứ, mỗi ngày chơi game với tôi, coi như là tìm người chơi cùng đi." Lâm Dật nói:

"Người chơi cùng có số đo như cô giá cả bình thường đều không thấp, có cũng đều là giả, thuần thiên nhiên như cô đây cũng không thấy nhiều."

"Nếu như anh đã nói vậy, trong lòng tôi cũng có chút cân bằng." Tô Cách ưỡn ngực, "Nhưng mà tôi sẽ đưa 600 ngàn trên tay này cho anh, một mã thì một mã, anh có muốn thêm thì tôi cũng không có."

"Dành thời gian cho tôi mượn hai cái đèn đó chơi đùa là được rồi."

"Thôi đi, lưu manh."

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, nữ tiêu thụ đi ra, đưa thẻ ngân hàng cho Lâm Dật, và đưa hợp đồng cho Tô Cách.

Lúc ký tên, nhìn thấy số đo của Tô Cách.

Nữ tiêu thụ hối hận rớt nước mắt.

Bạn trai người ta, không thèm nháy mắt đã mua cho bạn gái xe gần 2 triệu, từ một chi tiết này, cô đã hiểu ra một đạo lý.

Phụ nữ cũng giống như là xe Audi, chỉ có hai chiếc đèn lớn đó là đáng tiền.

Sau khi ký hợp đồng, làm thủ tục và tìm hiểu một chút về xe, hai người mới rời khỏi.

"Các người hẳn là rất thích xe đúng không, muốn đi dạo thêm một chút nữa không?"

Dựa theo tính tình của Tô Cách, mua xong xe thì sẽ rời đi.

Nhưng nếu như Lâm Dật muốn dạo chơi ở đây thì cô sẽ đi cũng.

"Đến khu C nhìn xem, bên kia có xe cải tiến."

"Ừm."

Hai người chậm rãi đi về phía khu C, sau khi đến chỗ đó, thì phát hiện chỗ này hoàn toàn khác với những chỗ khác.

Giá trị nhan sắc của người mẫu xe cao hơn, chân dài hơn, váy cũng đổi thành ngắn hơn.

Tuy gần đây Tô Cách đã gầy đi, nhưng so với những người này thì vẫn có chút nở nang.

"Nhanh nhanh nhanh, đi qua nhìn một chút, bản Lamborghini Veneno cải tiến hoàn toàn mới sắp được khai mạc rồi."

Vừa mới đến khu C, đã nghe thấy có người lớn tiếng hô hoán, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của Lâm Dật và Tô Cách.

Nhìn theo phương hướng mà đám người đi qua, bọn họ nhìn thấy gian hàng Lamborghini được bao quanh bởi một tấm vải đỏ lớn, thành một khu vực hình chữ nhật, nồng đậm sắc thái thần bí.

Đi đến trước gian hàng, hai mắt Lâm Dật lập tức tỏa sáng.

Thật sự là bản Lamborghini Veneno mới nhất.

Theo tin tức ngầm thì xe này lúc trước chỉ được chế tạo 5 chiếc, một chiếc để lại tổng bộ, một chiếc khác thì cần làm khảo nghiệm, ba chiếc còn lại thì bán công khai. Lâm Dật vẫn luôn muốn mua, nhưng không có cơ hội.

Không nghĩ tới hôm nay, vậy mà lại có phiên bản cao cấp.

Lâm Dật rất hào hứng, nhìn thông số kỹ thuật đằng trước một hồi lâu.

Phát hiện các hạng chỉ tiêu và tham số đều được tăng lên trên diện rộng so với phiên bản trước đây.

Thiết kế và cải tiến carbon vô cùng đúng ý Lâm Dật.

Điều tiếc nuối duy nhất là, bây giờ vẫn chưa nhìn thấy được diện mạo thật của nó.

Nhưng lấy tiêu chuẩn thiết kế Lamborghini, cộng với vẻ ngoài vốn có của nguyên bản, chỉ tiêu tổng hợp của chiếc xe cao cấp cải tiến bản độc quyền này hẳn là sẽ không quá kém.

Tóm lại, mua là được rồi.

Hai người tiến đến phía trước gian hàng, phát hiện ở đây có không ít người vây quanh.

Là một thương hiệu xe đua nổi tiếng và được nhiều người biết đến nhất, Lamborghini có khả năng hấp dẫn nhiều người tới như vậy cũng hợp tình hợp lý.

Chỉ là, bên ngoài chiếc xe sắp được trưng bày kia bị lồng lên một tầng màu đỏ.

Từ bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy chút hình dáng lờ mờ, còn không phân rõ được diện mạo của nó.

Nhưng người hấp dẫn hơn xe chính là mỹ nữ chủ trì mặc váy bó ngắn bên cạnh.

Một đám háo sắc lớn và nhỏ đều chạy tới, cầm điện thoại di động điên cuồng chụp bắp đùi của người ta.

Mỹ nữ trên sân khấu dường như cũng không để ý, thỉnh thoảng còn bày ra dáng pose, vô cùng phối hợp.

"Trước đó có nói là giới hạn chỉ có ba chiếc, còn cho rằng sẽ không ra loại xe này nữa, không nghĩ tới lại cho ra bản cải tiến cao cấp, hôm nay có thể nhìn thấy, thật sự là không dễ dàng."

"Cũng không biết xe này cuối cùng sẽ rơi vào tay ai, thổ hào Trung Hải nhiều như vậy, đoán chừng không bao lâu sau thì sẽ được bán đi."

"Nhưng xe này có lẽ sẽ không rẻ, phú nhị đại bình thường đúng thật là mua không nổi."

Đúng lúc này, một giọng nói đột ngột truyền đến.

"Các người để cho tôi vào đi, đừng làm chậm trễ việc mua xe của tôi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1623: Ai Nói Tôi Không Mua Xe?

Chương 1623: Ai Nói Tôi Không Mua Xe?

Nghe thấy tiếng nói chuyện, người vây quanh ở trước sân khấu đều ào ào nhường đường lại.

Lâm Dật nghiêng đầu nhìn qua, phát hiện người nói chuyện là một người đàn ông trẻ tuổi dáng người không cao lắm.

Anh ta mặc một thân toàn nhãn hiệu lớn, người thông minh vừa nhìn là biết không dễ chơi, đều tránh đường theo bản năng.

Bên cạnh anh ta còn mang theo người phụ nữ trẻ tuổi, mặc chiếc váy thắt eo màu đỏ, bên dưới phối thêm tất chân màu đen.

Cho dù giá trị nhan sắc không kém, nhưng lại nhiều hơn mấy phần hương vị phong trần.

Tên của người đàn ông trẻ tuổi là Đổng Hàm Vũ, Đổng gia bọn họ là gia tộc lớn thứ ba tỉnh Tứ Xuyên, gia trị tài sản đã gần 100 tỷ.

Biết Lamborghini Veneno hôm nay bán ở chỗ này nên họ đã cố ý chạy đến Trung Hải, chuẩn bị mua xe này trở về.

"Người anh em? Anh muốn mua xe sao?" Có người tò mò hỏi.

"Không mua xe thì tôi tới đây làm gì?"

"Xe này chính là Veneno bản cải tiến, đoán chừng phải bán hơn 30 triệu, đây cũng không phải là một con số nhỏ."

"Anh đã đánh giá quá thấp chiếc xe này rồi." Đổng Hàm Vũ nói:

"Tôi đã nghe ngóng thông qua con đường nội bộ, xe này tối thiểu phải bán 48 triệu, 30 triệu là quá xem thường nó."

"48 triệu!"

Mọi người phát ra một tiếng kinh hô!

Xe bán được 30 triệu đối với bọn họ mà nói đã là giá trên trời, không nghĩ tới sẽ bán được 48 triệu!

Cho dù đây là giá mà Đổng Hàm Vũ dự đoán, nhưng không ít người đều lựa chọn tin tưởng.

Phú nhị đại giống như anh ta lấy được tin tức nội bộ cũng là chuyện đương nhiên, sẽ không xuất hiện sai lầm trong loại chuyện này.

Cũng vì là một cái giá không thể tưởng tượng nổi như này đã kéo sự nhiệt tình của mọi người lên cao.

Dù sao bản thân mình cũng không mua, bán càng đắt càng kích thích.

"Mỹ nữ, chừng nào thì bắt đầu vậy, chúng tôi cũng đã chờ lâu rồi."

"Còn có năm phút nữa, mọi người cứ bình tĩnh chớ vội."

Nhìn thấy người dưới đài đều nóng lòng muốn thử, mỹ nữ chủ trì mỉm cười, "Nhưng mà trước đó, chúng tôi còn tổ chức một hoạt động nhỏ, tất cả mọi người có thể tham gia."

"Hoạt động gì vậy, cô đừng thừa nước đục thả câu nữa, nói nhanh một chút đi."

Mọi người đều nóng lòng muốn xem, nhưng ánh mắt vẫn ở trên đôi chân của mỹ nữ.

"Vì để có thể khiến cho mọi người quan sát chiếc xe này ở khoảng cách gần, chúng tôi sẽ lập tức rút ra mười người may mắn lên sân khấu, chụp ảnh lưu niệm với chiếc xe này."

Lời này vừa dứt, dưới đài lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Ai cũng không nghĩ tới, lại còn tổ chức hoạt động phúc lợi như này.

Tuy không mua nổi, nhưng nếu như có thể lên sân khấu, xem chiếc xe này từ khoảng cách gần, lại chụp mấy tấm hình, cũng không tính là đến không.

"Nhanh bắt đầu đi, làm sao để đăng ký tham gia vậy?"

Mỹ nữ chủ trì đưa tay ra, chỉ vào bảng thông báo bên cạnh.

"Mọi người lấy điện thoại di động ra, quét mã QR bên cạnh, để lại tên và số điện thoại di động của mình, sau đó sẽ nhân viên công tác sẽ rút thăm ngẫu nhiên."

Sau khi biết được cách đăng ký tham gia, người ở chỗ này đều ào ào chuẩn bị báo danh, Lâm Dật cũng không ngoại lệ, Tô Cách cũng giống như thế.

"Sao cô cũng tham gia vậy, không phải không có hứng thú đối với mấy thứ này sao."

"Tôi có hai nick Wechat, có thể giúp anh có thêm hai chỗ, như vậy tỷ lệ sẽ lớn hơn một chút."

Lâm Dật cười một tiếng, quả nhiên vẫn là Tô Cách quen thuộc trước kia.

Mỗi khi chơi một trò chơi nào đó đều muốn tìm đường tắt.

Nhưng cho dù tìm được đường tắt, cuối cùng vẫn là người cùi bắp nhất.

Khoảng sau mười mấy phút, nghi thức mở màn xe mới cũng bắt đầu, chuyện đăng ký tham gia cũng tiến vào khâu cuối cùng.

Rất nhanh, một nhân viên công tác đưa một tấm thẻ nhỏ cho mỹ nữ chủ trì, người kia vừa cười vừa nói:

"Hiện tại, đã chọn được mười người may mắn, bảng danh sách đang nằm trên tay của tôi, để tôi xem một chút, rốt cuộc là mười người nào."

"Vị thứ nhất, có số đuôi 2833 Lý Chí, Lý tiên sinh."

"Vị thứ hai, có số đuôi 8514 Mao Hoài Hải, Mao tiên sinh."

"Vị thứ ba là. . ."

"Người thứ mười, có số đuôi 2233, Trương Thần Hi, Trương nữ sĩ. . ."

Rất nhanh, tên của mười người được chọn đã được đọc lên, không có quan hệ gì với Lâm Dật và Tô Cách cả.

"Con bà nó, vận may kém như vậy sao." Tô Cách phun tào:

"Chúng ta dùng ba số lại không được chọn một cái nào, vận may đúng là quá kém."

"Bình thường thôi, nhiều người đăng ký như vậy, xác suất chọn trúng vốn rất nhỏ."

"Nhưng không có cơ hội đi lên trên xem."

"Việc nhỏ, có tiền có thể xui mà khiến quỷ, tiền có thể giải quyết mọi vấn đề."

Nói xong, Lâm Dật nhìn bốn phía một chút, tìm được người cuối cùng được chọn trúng.

"Mỹ nữ." Lâm Dật chào hỏi một tiếng.

Tuổi của phụ nữ tên là Trương Thần Hi không lớn lắm, trạc tuổi Tô Cách, nhìn thấy Lâm Dật gọi mình thì con nai trong lòng lập tức chạy loạn.

Người này quá đẹp trai rồi!

"Là đang gọi tôi sao?" Trương Thần Hi có chút không thể tin được, anh chàng đẹp trai như thế vậy mà lại chủ động nói chuyện với mình?

Dựa vào nguyên nhân này, cô đã não bổ ra một bộ trăm bộ phim luân lý.

Vừa mới nhận giấy chứng nhận, hủy hôn còn kịp không?

Tôi muốn bỏ trốn với anh chàng này!

"Tôi muốn hỏi một chút, cô có thể bán danh ngạch lên sân khấu cho tôi không?" Lâm Dật nói: "Tôi ra 500."

Thấy có người muốn mua danh ngạch lên sân khấu, người ở chỗ này đều rất bất ngờ, không nghĩ tới cái này còn có thể buôn đi bán lại.

"Có thể. . ."

"Chờ một chút!"

Còn không đợi người tên là Trương Thần Hi kia nói xong, Đổng Hàm Vũ đã xen vào:

"Tôi ra 1000, bán cho tôi đi."

1000!

Mọi người lại kinh hô lần nữa, chỉ là một cơ hội chụp ảnh ở khoảng cách gần thôi mà, không đến mức cướp quyết liệt như thế chứ.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn Đổng Hàm Vũ, nhàn nhạt nói:

"Tôi ra 2000."

Đổng Hàm Vũ cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Lâm Dật lại so kè với mình.

"Người anh em, anh cần gì làm vậy chứ." Đổng Hàm Vũ nói:

"Anh cũng không mua nổi xe này, đi lên nhìn một chút cũng không thể phát tài. Cuối cùng, xe này cũng là của tôi, không cần thiết phải lãng phí tiền, kiếm tiền cũng không dễ dàng, cùng lắm là sau khi tôi mua sẽ cho anh xem ở khoảng cách gần là được."

Đổng Hàm Vũ cảm giác vô cùng ưu việt, hoàn toàn không để Lâm Dật để mắt.

Bao gồm cả bạn gái đứng bên cạnh anh ta cũng giống vậy, ưỡn ngực giống như khiêu khích, dường như đang thị uy.

Loại chuyện này, Lâm Dật có thể chịu, nhưng Tô Cách không thể nhịn.

Cô cũng không cố ý tỏ vẻ, chỉ là hời hợt vén áo khoác của mình lên, để lộ dáng người kiêu ngạo của mình ra.

Nhìn số đo của Tô Cách, bạn gái của Đổng Hàm Vũ lập tức suy sụp.

Loại cảm giác này giống như là cô bật đèn trên đường cao tốc tối om, nhưng đối diện lại có một chiếc Audi, người ta chỉ mở đèn xe bình thường cũng đủ khiến cô phải chói mù.

Có thể gọi toàn bộ gà trong thôn dậy, tưởng rằng trời đã sáng.

Đổng Hàm Vũ cũng có chút ghen ghét, người phụ nữ có dáng người tốt như vậy cũng đủ cho anh ta chơi hơn mấy tháng.

"Người anh em, anh đừng phân cao thấp làm gì, người ta thật sự muốn mua xe, anh còn đi lên làm gì, anh có tư cách tranh giành với phú nhị đại người ta sao?"

"Đúng thôi, cho dù bạn gái ở bên cạnh, cũng không cần thiết phải tích cực như vậy, có chút tiền thì nên giữ, cẩn thận bị phú nhị đại dùng tiền đập chết."

Giọng nói khinh bỉ nổi lên bốn phía, Lâm Dật chỉ cười cười.

"Ai nói tôi không mua xe vậy?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1624: Ném Tiền Xu.

Chương 1624: Ném Tiền Xu.

Lời nói của Lâm Dật khiến cho người ở chỗ này đều cảm thấy kinh ngạc, không nghĩ tới rằng anh cũng đến để mua xe.

"Người anh em, khoác lác cũng phải có giới hạn, người ta cũng đã nói rồi, xe này có giá khoảng 48 triệu, anh cảm thấy mình có thể mua nổi sao?"

"Không mua nổi thì tôi đến tham gia náo nhiệt làm gì?" Lâm Dật hỏi lại.

"Tới lòe người chứ sao." Đổng Hàm Vũ nói:

"Hiện tại mấy streamer trên mạng đều như vậy, dùng phương thức này để thu hút fan và nhiệt độ, tôi thấy các người tới đây để phá rối đúng không."

Nói xong, Đổng Hàm Vũ nhìn Trương Thần Hi, "Mỹ nữ, tôi tặng cho cô thêm 3000 tệ, tổng cộng 5000, cô bán danh ngạch lên sân khấu này cho tôi đi."

Đối với những người có tiền lương bình thường mà nói, 5000 tệ đã không phải là con số nhỏ, Trương Thần Hi có chút động tâm.

"Tôi ra 10 ngàn." Lâm Dật cười ha hả, nói.

Con số 10 ngàn này đã trấn trụ tất cả người ở chỗ này.

Cho dù là để phát trực tiếp chương trình, cũng không thể bỏ ra tiền vốn lớn như vậy được.

"Tố chất tâm lý đúng là rất khá." Đổng Hàm Vũ cũng không nóng nảy, nhìn Lâm Dật giống như là khiêu khích, "Nhưng mà tôi vẫn phải nhắc nhở cậu một chút, các người phải vất vả mới kiếm được từng đó tiền, không cần thiết phải tranh giành những thứ này với tôi làm gì. Cho dù anh có lấy ra toàn bộ gia sản thì cũng không không đủ nhìn ở trước mặt tôi đâu."

"Không cần anh quan tâm đến chuyện này."

Đổng Hàm Vũ cười cười, nói:

"Anh không phải ra 10 ngàn à, vậy tôi ra 20 ngàn, tôi thật sự thật sự muốn nhìn xem một chút, anh có thể lấy ra bao nhiêu tiền để tranh giành với tôi."

Tê _ _

Người vây xem đều hít sâu một hơi, ai cũng không nghĩ đến phú nhị đại này sẽ bỏ ra 20 ngàn tệ để mua một chỗ lên sân khấu quan sát khoảng cách gần.

Con số này đã bắt kịp tiền lương một tháng của những thành phần tri thức.

"Kẻ có tiền đúng là tài đại khí thô, đây chính là tiền lương hai tháng của tôi đó, nhưng người ta lại không để vào mắt."

"Anh ta tới là để mua chiếc xe này, mấy chục triệu còn bỏ ra được, còn thiếu 20 ngàn mưa bụi này sao?"

"Người anh em, anh ngàn vạn lần phải kiềm chế một chút, nếu như chọc tới người ta, sau đó anh lại không bỏ ra nổi nhiều tiền như vậy thì người mất mặt chính là anh, vẫn nên nghe tôi khuyên đi, đừng lòe người nữa."

"Được thôi, nếu các người đều đã nói như vậy, tôi cũng không tranh giành với anh ta nữa." Lâm Dật nói với vẻ thản nhiên.

Tô Cách nhìn anh một cái, cảm thấy hành động như vậy, có chút không phù hợp với tác phong làm việc của Lâm Dật.

Chẳng lẽ là bước sang năm mới rồi, lớn lên thêm một tuổi, người cũng trưởng thành hơn?

Nhưng lại cảm thấy không đúng lắm.

Cậu ấy ưa thích đèn lớn, dường như chưa từng thay đổi, vẫn là thiếu niên.

"Anh xem như này không phải là tốt sao." Đổng Hàm Vũ cười nhạo:

"Dạng người giống như các người trong mắt người bình thường, cũng coi là khá giả, giả trang một chút cũng không có gì. Nhưng ở trước mặt tôi, thì tốt nhất đừng chơi như vậy, tốt xấu gì cha tôi cũng là phú nổi tiếng với giá trị con người hơn 90 tỷ, anh so được được?"

Lâm Dật lắc đầu, "Anh hiểu lầm ý của tôi rồi, tôi chẳng qua là cảm thấy làm một người trưởng thành, đi đoạt một danh ngạch lên sân khấu quan sát thì có chút thấp, cho nên dứt khoát không chơi với anh nữa."

"Ha ha. . . Chuyện này thì khác nhau ở chỗ nào? Anh cuối cùng vẫn là đấu không lại tôi, không có tiền thì vẫn nên khiêm tốn một chút."

"Tôi chỉ nói là không tranh cơ hội lên sàn, nhưng không nói là không mua chiếc xe này."

Lâm Dật quay đầu nhìn mỹ nữ chủ trì trên đài, "Cô gọi quản lý tiêu thụ quản đến đây, tôi muốn chiếc xe này, cũng đừng tiến hành mấy cái hoạt động thiêu thân kia nữa."

Lời này vừa dứt, toàn trường phải sợ hãi.

"Người anh em, anh nói muốn mua chiếc xe này sao? Tổng giá trị thế nhưng chính là gần 50 triệu đó, có thể đừng nói giỡn được không?"

"Đúng vậy, đúng vậy, cũng không cần lòe người làm gì, tổ chức triển lãm xe hơi đoán chừng cũng biết các người là streamer tới để đùa giỡn bọn họ, không có khả năng bán xe cho anh đâu."

Lâm Dật không phản ứng với quần chúng ăn dưa xung quanh, mà nhìn mỹ nữ chủ trì trên đài.

"Gọi người đến đây đi."

"Được, được, ngài chờ một lát. . ."

Mỹ nữ chủ trì có chút mơ hồ, không nói về chuyện anh chàng đẹp trai này có mua hay không, nhưng khí thế này đúng thật là không phải ai cũng có.

Ngay lúc mỹ nữ chủ trì chuẩn bị gọi nhân viên tiêu thụ tới, một người đàn ông dáng người thấp thấp đi tới.

Lâm Dật liếc mắt nhìn qua bảng hiệu trước ngực anh ta, tên là Đỗ Tuyền, là quản lý tiêu thụ buổi triển lãm.

"Tiên sinh, chào ngài, là ngài muốn mua xe sao?"

"Đúng thế." Lâm Dật trả lời.

"Chờ một chút, tôi cũng muốn mua." Đổng Hàm Vũ nói với quản lý tiêu thụ:

"Tôi nói trước cho anh tình huống của tôi, cha tôi là Đổng Cao Sơn của thực phẩm Gia Phúc, anh ta lại chỉ là một streamer trên mạng, anh cảm thấy là tôi có sức mua hay là anh ta có?"

"Thực phẩm Gia Phúc!"

Nghe thấy nhãn hiệu này, người ở chỗ này đều đồng loạt kinh hô.

Đây có thể xem như nhãn hiệu quốc dân, có nhiều hơn phân nửa người Hoa đều ăn qua đồ nhà bọn họ.

Giống như nước khoáng Khang Sư Phụ, độ quốc dân vô cùng cao.

Cho dù chưa ăn qua thì cũng nghe qua tên nhãn hiệu này.

Ai cũng không nghĩ tới, loại phú nhị đại cấp bậc này vậy mà lại chạy đến Trung Hải mua xe .

Thật sự là giàu đến vô nhân tính!

Thân phận của Đổng Hàm Vũ khiến cho quản lý tiêu thụ Đỗ Tuyền kinh ngạc.

Loại phú nhị đại như này chắc chắn là có sức mua hơn so với người đàn ông trước mắt.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của anh ta, ngoại trừ tướng mạo thì cũng không có chỗ nào khác thường cả, thật sự không giống với người có thể mua nổi loại xe này.

Anh cũng không khinh bỉ Lâm Dật, dù sao không phải ai cũng đều có thể mua nổi xe đua siêu cấp.

Chỉ là trong lòng càng có khuynh hướng nghiêng về Đổng Hàm Vũ hơn.

Dù sao giá trị con người còn tại đó, muốn mua một chiếc xe mấy chục triệu là chuyện không thành vấn đề.

"Hai vị tiên sinh, các người đều muốn mua xe này, nhưng người nào có thể mua được thì phải xem vận may rồi." Đỗ Tuyền nói.

Trong trường hợp như này, mình là đại biểu của nhãn hiệu Lamborghini, không thể đối đãi khác nhau được.

Nếu như bị công ty đối thủ phát lên trên mạng thì công việc của mình cũng sẽ không cần nữa, còn phải công bằng một chút.

"Thật sự là phiền, mua không nổi còn tới làm rối." Đổng Hàm Vũ nói:

"Nhưng mà hôm nay tôi nhất định phải có được chiếc xe này, anh tốt nhất nên thu mấy cái tâm tư đó của mình lại đi, đừng chọc tôi không cao hứng, không có chỗ tốt đối với anh đâu."

"Vậy tôi cũng muốn xem một chút, anh làm thế nào để có được chiếc xe này."

Nhìn thấy hai người muốn ầm ĩ lên, Đỗ Tuyền tới khuyên can.

"Chiếc xe này, toàn châu Á chỉ có một chiếc mà hai vị đều muốn mua, chúng ta đành quyết định thông qua hình thức ném tiền vậy."

"Không có vấn đề, tối nay tôi có hẹn người khác đua xe, đừng lãng phí thời gian của tôi."

"Được được được, xin chờ một vài phút."

Sau khi lên tiếng, quản lý tiêu thụ về sau hậu trường, lấy một đồng tiền xu tới.

"Ai muốn chữ?"

"Tôi." Đổng Hàm Vũ nói.

Đỗ Tuyền nhìn Lâm Dật, "Tiên sinh ngài mặt hình được không?"

Lâm Dật nhún vai, "Không thành vấn đề, dù sao xác suất đều là như giống nhau."

"Nếu hai vị đã không có vấn đề gì thì bây giờ sẽ bắt đầu ném tiền xu."

Nói xong, Đỗ Tuyền ném tiền xu lên tận không trung, nhìn đống tiền xoay vòng, mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Ai cũng không nghĩ tới, một chiếc xe hơn 40 triệu, lại dùng phương thức như vậy để quyết định chủ sở hữu.

Đương.

Tiền xu rơi xuống đất!

Mặt chữ hướng lên trên!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1625: Không Mua Nổi.

Chương 1625: Không Mua Nổi.

"Lại là mặt chữ hướng lên trên, thật là đáng tiếc."

"Chuyện này thì có gì để tiếc, người phú nhị đại kia chọn chữ, anh ta có cơ hội mua, chuyện thật tốt."

"Nhưng tiểu tử kia, lúc trước muốn lên sân khấu thì bị làm mất mặt, bây giờ mới lên cạnh tranh với anh ta, trên thực tế căn bản là mua không nổi. Nếu như anh ta có quyền mua, anh suy nghĩ một chút xem chuyện này sẽ thú vị thế nào."

Được một người nhắc nhở, những người vây xem còn lại cũng nghe rõ có ý tứ gì.

Anh ta căn bản mua không nổi dạng xe này, nếu như thu được quyền mua thì việc này đúng là thú vị.

"Người anh em, nếu không thì anh nhường quyền mua lại một chút đi, xem anh ta có thể mua nổi hay không, ha ha..."

"Đúng đúng đúng, để cho chúng tôi xem náo nhiệt một chút."

Nghe âm thanh ồn ào phía dưới, Đổng Hàm Vũ cười cười.

"Tôi cũng cảm thấy như vậy rất thú vị, nhưng thực sự không muốn lãng phí thời gian ở trên người anh ta."

Nói xong, Đổng Hàm Vũ nhìn Đỗ Tuyền, "Trận náo loạn này cũng kết thúc rồi, đi chuẩn bị hợp đồng đi, lát nữa tôi sẽ trả tiền."

"Tiên sinh, nghi thức mở màn còn chưa bắt đầu đâu, chẳng lẽ ngài không muốn nhìn xe sao?"

"Không cần đâu, tôi đã mong chờ chiếc xe này từ rất lâu, lần này chạy tới chính là vì muốn mua nó, cho nên dù thế nào thì tôi đều sẽ mua." Đổng Hàm Vũ nói:

"Hơn nữa xe tốt như vậy, tôi cũng không muốn cho cho mấy tên điểu ti như anh ta nhìn, nếu không sẽ ô uế xe của tôi."

Đỗ Tuyền xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, hiện tại mấy phú nhị đại này nói chuyện đúng thật là khó nghe.

"Nếu như ngài không muốn cử hành nghi thức mở màn, vậy thì tôi sẽ công bố giá cả, dựa theo quá trình đây là điều nhất định."

"Được thôi, thuận tiện chuẩn bị hợp đồng luôn đi."

"Không thành vấn đề."

Sau khi cười nói vui vẻ, Đỗ Tuyền quay sang nói với mỹ nữ chủ trì, "Không cần cử hành nghi thức mở màn đâu, công bố giá cả là được."

"Được."

Mỹ nữ chủ trì xoay người, nói với những người vây xem:

"Hiện tại, thời khắc kích động lòng người đã đến, mọi người cùng đếm người với tôi, giá cuối cùng của chiếc xe này sẽ được công bố cho mọi người!"

"Đã lúc này rồi, cũng không cần thừa nước đục thả câu nữa, chúng tôi đều biết giá tiền là 48 triệu rồi."

"Mấy người các người đúng là, EQ đúng là thấp, mỹ nữ người ta đã mở miệng rồi, cũng nên cho người ta chút mặt mũi chứ, tới tới tới, đếm giây đi."

Trước đó Đổng Hàm Vũ đã tiết lộ giá cả, cho nên phần hiện tại, mọi người đã không còn hứng thú đối với phân được được chuẩn bị tỉ mỉ này nữa.

Nhưng nể mặt của người đẹp chủ trì, mà đếm ngược.

"Ba, hai, một..."

Sau khi đếm xong, trên màn hình lớn của gian hàng hiện ra một chuỗi chữ số.

Tất cả mọi người vốn dĩ cũng không để ý, nhưng khi thấy giá cả cuối cùng thì tất cả đều ngây ngẩn cả người.

"Không phải nói xe này 48 triệu à, sao lại lên 63 triệu rồi!"

Nếu như chỉ đắt hơn một hai triệu thì vẫn có thể tiếp nhận, dù sao chỉ là giá cả dự đoán.

Nhưng bây giờ, vậy mà lại vượt ra khỏi 15 triệu!

Đây cũng không phải là một con số nhỏ!

Có nhiều tiền như vậy đủ để mua thêm một chiếc siêu xe nữa rồi!

"Trời ạ, thật không hổ là Veneno bản cải tiến cao cấp, thế mà lại bán đắt như vậy!"

"Cho dù nói thế nào, đây cũng là Veneno, đại biểu cho công nghệ cao nhất của Lamborghini, hơn nữa tại toàn bộ châu Á chỉ có một chiếc, bán với giá tiền này, cũng coi như xứng với danh tiếng của nó."

"Tuy nói rằng đắt hơn 15 triệu, nhưng giá trị con người của anh ta hơn 90 tỷ mà, chút tiền như vậy cũng chỉ là nước thôi, đoán chừng người ta cũng không thèm nháy mắt."

"Đến cấp bậc như anh ta này, mua xe mấy chục triệu cũng giống như chúng ta mua rau cải trắng, rất dễ dàng."

Giá cả lên xuống thế nào cũng mang đến quá nhiều ảnh hưởng.

Chỉ là nhiều hơn 10 triệu, đối với phú hào cấp bậc như bọn họ nhất định là không có vấn đề.

Nhưng sắc mặt của Đổng Hàm Vũ trên đài lại không dễ nhìn như vậy.

Trước khi tới, anh ta dự đoán chiếc xe này khoảng 48 triệu, bản thân đã phải thương lượng với ba mình một thời gian dài, mới có được 50 triệu.

Vốn cho là, mang theo nhiều tiền như vậy, muốn mua chiếc xe này là dư dả, không nghĩ tới lại còn chưa đủ!

Nếu như lại về trong nhà đòi tiền, đừng nói là ba mình ngay cả mẹ cũng sẽ không đồng ý.

50 triệu đã là cực hạn của mình!

Lúc này nên làm gì đây!

"Tiên sinh, tôi đã chuẩn bị xong hợp đồng hợp đồng, hiện tại có thể đi trả tiền rồi." Đỗ Tuyền nói rất khách sáo.

"Chuyện này. . ."

Đổng Hàm Vũ vừa xấu hổ vừa mất tự nhiên, hoàn toàn nghĩ không ra lý do để giải thích chuyện này.

"Tôi đột nhiên cảm thấy, chiếc xe này không quá thích hợp với tôi, không muốn mua nữa."

"Không mua? !"

Lúc mà mọi người ở đây cho rằng trò vui này sắp kết thúc, lại phát hiện còn có dưa có thể ăn.

"Tiên sinh, ngài không phải mới vừa nói, cho dù chiếc xe này thế nào thì ngài cũng đều sẽ mua sao? Sao giờ lại đổi ý rồi?" Đỗ Tuyền hỏi:

"Tôi có thể kéo màn sân khấu ra, ngài xem dáng vẻ thiết kế và tính năng xem, đều có sự điều chỉnh cực lớn, sau khi xem thì ngài sẽ không nói như vậy nữa."

Đỗ Tuyền ra hiệu cho một nhân viên công tác khác, bỏ tấm màn vây quanh ở trước xe xuống.

Chiếc xe bản Veneno cao cấp vốn còn ôm đàn tì bà che nửa mặt, cuối cùng cũng hiện ra ở trước mặt tất cả mọi người.

Tê _ _

"Chiếc xe này đúng là quá đẹp."

"Quả thực là hoàn mỹ, đẹp mắt hơn bản Veneno trước đó nhiều, quả thực chính là thần xa."

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Đỗ Tuyền cười cười.

"Tiên sinh, đoán là trước đó ngài nhìn thấy người ta chiếu lậu trên mạng, hiệu quả tất nhiên không bằng xe thật, hiện tại hẳn là không có gì lo lắng nữa đúng không."

Đổng Hàm Vũ xấu hổ đến mức có thể dùng chân đập vỡ một đầu Vạn Lý Trường Thành.

Lão tử không phải là không thích xe!

Là mẹ nó không có nhiều tiền như vậy!

"Tôi thật ra rất thích ngoại hình của xe, nhưng màu sắc không tốt lắm, cho nên không có ý định mua.

"Thì ra là nguyên nhân này." Đỗ Tuyền như trút được gánh nặng, nói:

"Chúng tôi có cung cấp dịch vụ đổi sơn, 100% dựa theo ý nguyện của ngài, vấn đề này không lớn."

Đổng Hàm Vũ: ...

"Thật ra cũng không chỉ là vấn đề sơn xe, vấn đề còn nằm ở trên ngoại hình, có chỗ tôi không hài lòng. Các người cũng không có thể thay đổi chuyện này được, cho nên tôi không mua nữa."

"Nhưng anh mới vừa nói, vô cùng hài lòng đối với ngoại hình, tại sao giờ lại có ý kiến đối với ngoại hình rồi?"

"Ừm hả? Tôi có nói qua sao?"

"Thật mà, không tin anh có thể hỏi mọi người phía dưới một chút xem."

Quần chúng ăn dưa cùng nhau gật đầu.

"Làm sao lại thế, anh nhất định là đã nghe lầm rồi." Đổng Hàm Vũ ra vẻ trấn định nói:

"Tóm lại là tôi cũng không vừa ý với chiếc xe này lắm, không mua nữa, vẫn để cho anh ta đi."

"Là anh không mua nổi, sao có thể nói là để cho tôi được."

Lâm Dật vừa cười vừa nói: "Năng lực vung nồi này của anh đúng là max điểm."

"Giá trị con người của tôi hơn 90 tỷ, anh cảm thấy tôi mua không nổi xe này?"

"Vậy thì các người mua đi, tôi không tranh giành với anh nữa."

"Thế nào, anh còn muốn giúp đỡ người ta ép mua ép bán?" Đổng Hàm Vũ khinh thường nói:

"Một người lòe người như anh cũng xứng đứng đây để chỉ trỏ tôi sao? Chờ đến lúc anh có thể mua nổi xe này thì lại nói những lời này với tôi."

Lâm Dật cười rồi lấy thẻ ngân hàng ra, "Tôi muốn xe này, mật mã 000000, quét đi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1626: Xử Lý Xong Giúp Cô Rồi.

Chương 1626: Xử Lý Xong Giúp Cô Rồi.

"Hả? !"

Đỗ Tuyền ngây ngẩn cả người, từ đầu đến cuối, anh đều không xem Lâm Dật là đối tượng mua sắm.

Chỉ cho rằng anh ta tới là để so tài với phú nhị đại này, không nghĩ tới thật sự muốn mua xe.

"Xác định không có nói đùa chứ?"

"Anh thấy bộ dạng của tôi giống như đang đùa giỡn sao?" Lâm Dật nói:

"Hơn nữa tôi còn đưa thẻ cho anh rồi, còn có thể là giả à?"

"Được được được, vậy ngài chờ một lát."

Đỗ Tuyền vẫn có chút nửa tin nửa ngờ, vội vàng chạy về phía hậu trường, chuẩn bị quét thẻ thử một chút.

Nếu như tiền không vào tài khoản thì bất kỳ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Sau khi Đỗ Tuyền rời đi, sự chú ý của mọi người đều tập trung đến trên người Lâm Dật.

Bọn họ cũng không cho rằng người này thật sự có tiền, chỉ cho là anh đang giả bộ.

Thật sự lại là một phú hào khiêm tốn?

Không bao lâu sau, Đỗ Tuyền chạy ra từ phía sau đài, mặt mày hớn hở đi đến trước mặt Lâm Dật.

"Tiên sinh, thẻ ngài đã quét xong, đây là hợp đồng, ngài cần ký tên."

Hành động của Đỗ Tuyền có thể nói như là một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng!

Người ta được kêu ký hợp đồng, nhất định là đã trả hết tiền!

Thật đúng là một phú hào khiêm tốn!

Xe hơn 60 triệu, nói mua là mua, đúng là quá có tiền mà!

"Tôi cuối cùng cũng hiểu rõ, người anh em này thật sự có tiền, phú nhị đại kia chỉ sợ là không được."

"Vừa rồi lời thề son sắt, nói rằng cho dù chiếc xe này có hình dáng thế nào đều sẽ mua, còn nói mình cố ý chạy tới. Nhưng sau khi công bố giá cả, lại tìm các loại lý do nó không mua, xem ra chính là không có nhiều tiền như vậy, đúng là siêu dự tính."

"Nhưng cũng chỉ có hơn 10 triệu, nếu như muốn mua thì cũng không có vấn đề gì cả, dù sao giá trị con người của người ta cũng hơn 90 tỷ đó."

"Anh đúng là không hiểu gì cả, mấy phú nhị đại như bọn họ đều tiêu tiền trong nhà, không phải là của mình, không có khả năng chi tiêu tùy tiện được."

"Nếu theo như lời của anh nói thì người anh em kia là dùng tiền của mình để mua xe sao?"

"Có khả năng này, mắt không thèm nháy đã tiêu hơn 60 triệu, phú nhị đạo bình thường phú cũng không dám dùng tiền như thế, đoán chừng đều là của mình."

"Mù mẹ nó nói cái gì đó!"

Đổng Hàm Vũ nhịn không được mắng: "Lão tử có mua xe hay không có quan hệ gì với các người sao, còn nói ra nói vào, lão tử tìm người làm chết các người!"

Đổng Hàm Vũ thẹn quá hoá giận, nhảy xuống khỏi gian hàng, mang theo bạn gái của mình rời khỏi buổi triển lãm xe hơi, nếu không ở tại đây nữa thì sẽ tiếp tục mất mặt.

Đỗ Tuyền không để ý những việc này, bán được xe mới là chuyện chính.

"Tiên sinh, xe này đưa đến đâu đây?"

"Đưa đến nhà xe của trường đua xe quốc tế Trung Hải." Lâm Dật nghĩ một lúc, “Có thể đưa qua trong hôm nay không?"

Lâm Dật vốn định đưa đến Cửu Châu Các, nhưng có xe mới đương nhiên là muốn chạy vài vòng.

"Có thể, chúng tôi bây giờ sẽ sắp xếp đưa hàng hàng."

Sau khi nói chuyện đưa hàng, Lâm Dật và Tô Cách cũng chuẩn bị rời đi.

Nhưng mới vừa bước ra khỏi khu triển lãm xe hơi, vừa lúc bắt gặp Trương Thiên Thư và bạn trai của cô cũng đi ra từ bên trong.

"Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, ở đây mà cũng có thể gặp phải các người!" Trương Thiên Thư hừ lạnh.

Sau khi bị Lâm Dật đánh mặt, hai người liền từ bỏ ý định mua Audi, đi dạo một hồi lâu trong khu triển lãm xe hơi, cuối cùng mua được một chiếc BMW X5.

Vốn nghĩ mua xe xong liền đi, không nghĩ tới lúc đi ra, còn đụng phải Tô Cách.

Tô Cách kéo cánh tay Lâm Dật, cố ý nói:

"Vừa rồi lúc đi theo chúng tôi cũng không có thấy cô nói oan gia ngõ hẹp, sao thế, sau khi bị bạn trai tôi đánh mặt lại không nguyện ý nhìn thấy chúng tôi?"

"Không phải chỉ mua chiếc xe hơn 1 triệu thôi sao, có cái gì mà kiêu ngạo, chúng tôi cũng mua nổi, chỉ là tôi không hư vinh giống như cô thôi!"

"Tôi hư vinh sao?"

Tô Cách nở nụ cười, "Trên người cô trên dưới đều là hàng hiệu, muốn nói hư vinh, tôi còn kém cô rất nhiều."

"Nói những thứ này thì có làm được cái gì, làm người thì vẫn nên so thực lực và năng lực, dựa vào người khác cuối cùng cũng không phải là bản sự."

"Nếu như cô nói như vậy thì tôi lại càng không sợ. Tôi sắp được thăng lên lên làm giáo đẳng, so với người đi xuống như cô, cũng không bằng tôi ở phương diện này."

"Ha ha..." Trương Thiên Thư cười lạnh một tiếng, "Ai nói người đi lên là cô vậy? Không sợ người khác cười đến rụng răng sao?"

"Tuy còn chưa có thông báo, nhưng kết quả đã rất rõ ràng, mấy lãnh đạo trường học đã đề cử tôi, cô còn nói chuyện năng lực với tôi?"

"Thật đúng là nói khoác mà không biết ngượng, công tác nhiều năm như vậy, sao còn ngây thơ như là con nít thế?"

Hai tay Trương Thiên Thư vẫn ôm trước ngực.

"Nói thật cho cô biết, kết quả đã được định xuống, vị trí phó phòng là của tôi, cô cứ tiếp tục theo học đoàn ủy tại trường và làm chức chủ nhiệm của cô đi."

Tô Cách ngây ngẩn cả người, "Không thể nào, cô đừng có mà ăn nói lung tung."

"Biết ngày là cô không tin mà, cô có thể gọi điện cho Trương chủ nhiệm nhân sự, anh ta rõ ràng việc này nhất."

Ánh mắt Tô Cách di chuyển lòng vòng, có chút không chắc về chuyện này lắm.

Cô lập tức cầm điện thoại di động lên, bấm gọi điện thoại cho chủ nhiệm nhân sự.

"Trương chủ nhiệm, tôi muốn hỏi thăm chuyện này, về việc điểu chuyển nhân sự ở văn phòng đảng của trường, kết quả thế nào vậy?"

"Trước đó không phải nói là tôi sao?"

"Ừ ừ, tôi đã biết."

Cho dù không biết nội dung cuộc nói chuyện là gì, nhưng vẻ mặt của Tô Cách đã nói cho Lâm Dật đáp án.

Vị trí của cô đã bị cướp.

Lâm Dật yên lặng móc điện thoại di động ra, gửi cho Triệu Kỳ một tin nhắn wechat.

Trước đó bọn họ từng làm việc trong cùng một văn phòng, anh đương nhiên biết năng lực của Tô Cách.

Anh chuẩn bị nói chuyện này với Triệu Kỳ một chút.

"Thật hèn hạ!"

Tô Cách nắm chặt tay, tức giận đến thân thể đều run lên.

"Chuyện này thì có quan hệ gì với hèn hạ chứ?" Trương Thiên Thư cười lạnh. nói:

"Là năng lực của cô không được, sau cùng không được tuyển chọn, việc này còn oán trách người khác sao?"

"Đừng cho là tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, cô chính là đi lên từ cửa sau!"

"Cô đừng có mà ngậm máu phun người, cẩn thận tôi tố cáo cô tội phỉ báng." Trương Thiên Thư cũng không tức giận, âm dương quái khí nói:

"Cho nên mới nói, cho dù cô có mua được xe hơn 1 triệu cũng vô dụng, sau này trong trường học tôi chính là lãnh đạo của tôi, lúc nhìn thấy tôi nhớ chào hỏi."

"Cô!"

"Được rồi, đừng tức giận như vậy." Lâm Dật nói:

"Tôi sẽ giúp cô xử lý việc này, không cần thiết phải chấp nhặt với bọn họ."

Hai tay Trương Thiên Thư vẫn ôm trước ngực, ánh mắt dừng lại ở trên người Lâm Dật.

"Anh cho rằng anh là ai, còn có thể quản chuyện trường học của chúng tôi sao?"

Lâm Dật nở nụ cười.

"Ngay cả tôi là ai mà cũng không biết, xem ra cô đến trường học cũng không phải là để làm chuyện đứng đắn."

Bình thường mà nói, làm lãnh đạo của trường học hẳn là đều vô cùng quen thuộc đối với cơ cấu tổ chức thành viên của trường học.

Nhưng cô ta lại không biết người Phó hiệu trưởng là mình, xem xét chính là tới để mò cá.

Nếu như muốn nâng người này lên thì thật sự cần phải tâm sự với Triệu Kỳ thật tốt mới được, người hiệu trưởng này làm ăn kiểu gì thế không biết.

"Anh thì tính là cái gì, tại sao tôi lại phải biết anh..."

Reng reng reng _ _

Lúc nói chuyện, điện thoại của Trương Thiên Thư vang lên, sau đó mặt mày cô ta lập tức trở nên hớn hở, quay sang nói với Tô Cách:

"Trương chủ nhiệm gọi điện thoại tới cho tôi, đoán chừng là bảo tôi chuẩn bị tài liệu. Ngược lại là cô, không được tuyển thì cũng đừng nản chí, sau này nhớ làm việc cho tốt, nói không chừng còn có cơ hội."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1627: Xã Hội Không Phải Lvory Tower.

Chương 1627: Xã Hội Không Phải Lvory Tower.

Vừa nói, Trương Thiên Thư vừa mở loa ngoài.

Cô rất rõ ràng, chủ nhiệm nhân sự gọi điện thoại cho mình là muốn làm gì.

Ngày bình thường, mình và anh ta cũng không gặp nhau nhiều, nhất định là vì chuyện cất nhắc lần này.

Điện thoại này tới đúng thật là đúng lúc.

"Trương chủ nhiệm, tìm tôi có chuyện gì sao?" Trương Thiên Thư vừa cười vừa nói.

"Lúc trước có quyết định ngày mai cô sẽ đi hiệu đính huấn luyện, nhưng tình huống có chút thay đổi, ngày mai cô không cần tới nữa đâu. Tôi thông báo cho cô một tiếng, tránh việc mất công đi."

"Không cần tôi đi sao!"

Trương Thiên Thư hiện lên vẻ kinh ngạc, sắc mặt lập tức thay đổi.

Đây là quá trình nhất định phải đi trước khi đề bạt.

Nói cách khác, người nào được nâng lên thì người đó sẽ phải đi tham gia quá trình huấn luyện này!

Nhưng bây giờ, vậy mà không cần mình đi!

Đây là có ý gì!

"Trương chủ nhiệm, đã xảy ra chuyện gì vậy, không phải đã nói rõ rồi à, làm sao còn thay đổi!"

"Chuyện này. . ."

Chủ nhiệm nhân sự chần chờ vài giây đồng hồ, "Cô đừng hỏi việc này nữa, tóm lại chính là không cần đến nữa."

"Trương chủ nhiệm, tôi không đi tham gia huấn luyện cũng được, nhưng anh có thể nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không." Trương Thiên Thư không chịu buông tha.

Cô vẫn chờ dùng việc này để đả kích Tô Cách, nếu như không được chọn thì mình sẽ không có chút ưu thế nào ở trước mặt cô ta nữa.

"Cô đã để lộ việc này ra." Trương chủ nhiệm nói:

"Vừa rồi hiệu trưởng điện thoại tới, bổ nhiệm Tô chủ nhiệm làm đoàn ủy của trường, sau đó cũng không nói thêm gì nữa. Cô hẳn là cũng đã hiểu, tóm lại là ngày mai không cần đi, đỡ một chuyến tay không, tôi vẫn còn có chuyện, cúp trước đây."

Điện thoại bị cúp, Trương Thiên Thư trừng mắt há miệng, cả người đều cảm thấy không tốt.

Tô Cách cũng có vẻ hơi ngoài ý muốn, Lâm Dật rốt cuộc đã nói gì với hiệu trưởng Triệu, mà chỉ vài phút đã xử lý xong việc này rồi?

"Cô rốt cuộc đã dùng thủ đoạn hèn hạ gì để cướp chỗ của tôi!"

Trương Thiên Thư hét lên như người bị bệnh tâm thần, giống như muốn ăn thịt người.

"Việc này không có quan hệ gì với tôi cả, hiệu trưởng Triệu bảo cô lui xuống, nếu như không hài lòng thì cô có thể đi hỏi." Tô Cách nói chuyện không giả chút nào, "Nhưng mà tôi đề nghị cô, vẫn nên tìm nguyên nhân trên người của mình đi thì hơn."

"Cô nói bậy bạ, rõ ràng đã chỉ định tôi, nhất định là cô đã dùng thủ đoạn hèn hạ!"

"Được rồi, Thiên Thư, không cần thiết quan tâm đến bọn họ làm gì." Chu Chí Cường nói:

"Trường học còn có nhiều chức vị như vậy, anh giúp em sắp xếp là được, không cần thiết phải để ý đến thứ này."

Nói xong, Chu Chí Cường nhìn Lâm Dật và Tô Cách, "Giữa chúng ta coi như kết thành cừu oán, sau này cứ chờ xem!"

"Nhìn cái gì?" Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Bạn gái của anh cũng không ở lại trường được mấy ngày nữa, vẫn nên nhanh tìm cho cô ấy một công việc mới đi."

"Anh có ý tứ gì!"

"Ngay cả tôi là ai mà các người cũng không biết, thế mà còn dám giả trang ở đây, rất đáng bị đánh mặt."

Tô Cách đắc ý ngẩng cao đầu, khỏi phải nói là có bao nhiêu cao hứng.

"Anh ấy là Lâm Dật, là Phó hiệu trưởng của Sư Đại Trung Hải." Tô Cách nói:

"Nếu như cô làm việc nghiêm túc một chút, thì đã xem qua cơ cấu tổ chức thành viên của trường học, không đến mức kiêu ngạo trước mặt anh ấy."

"Phó hiệu trưởng!"

Hai người đồng thời sửng sốt!

Trong đầu đều là dấu chấm hỏi, anh ta còn trẻ như vậy, làm sao có thể lên làm Phó hiệu trưởng được!

Trương Thiên Thư vội vàng lấy điện thoại di động ra, tra xét một chút về cơ cấu tổ chức thành viên của trường học!

Cô bất ngờ phát hiện, người đàn ông trước mắt này, thật sự là Phó hiệu trưởng của Sư Đại Trung Hải!

"Các người cũng đã thấy được, tôi cũng không thêm gì nữa, tự mình nghĩ kỹ lại xem còn có thể ở lại trường được bao lâu."

Tích tích _ _

Lâm Dật ấn chìa khóa xe, cửa xe Voice Night mở ra.

Tròng mắt của Chu Chí Cường và Trương Thiên Thư thiếu chút nữa đã rơi xuống.

"Các, các người thế mà lại lái siêu xe!"

"Chẳng lẽ không thể sao? Cũng không phải là quá nhiều tiền, chỉ 120 triệu, hi vọng một ngày nào đó các người cũng có thể mua nổi xe như này."

Tô Cách nói với vẻ rất đắc ý, sau đó cùng Lâm Dật lên xe, sau đó đi lướt qua cạnh hai người.

"Con bà nó, hôm nay thật kích thích."

Tô Cách khoa chân múa tay: "Cuối cùng cũng thắng cô ta một lần."

"Người phụ nữ kua quả thật có chút bành trướng."

"Nào chỉ là bành trướng, quả thực là bành trướng đến nổ tung." Tô Cách vén tóc, "Nếu không phải hôm nay anh qua đây, tôi thực sự không có biện pháp nào đấu lại cô ta."

"Không có cách nào cả, xã hội không phải Ivory Tower, có rất nhiều chuyện không như ý mình."

"Đúng vậy, nếu như tất cả mọi chuyện đều đi theo trình tự bình thường, tôi đã sớm thăng chức, cũng không đến mức phải ngốc ở đoàn ủy trường một năm." Tô Cách nói:

"Nhưng mà hôm nay thật sự phải cảm ơn anh về việc ngày hôm nay, cho nên tôi quyết định, từ hôm nay về sau, lúc anh mắng tôi, tôi nhất khẳng định sẽ không đáp trả, không mắng không nói lại."

"Cô mẹ nó có lý do a, tôi mang theo cô hai năm, heo cũng lên được Vương giả. Cô ngược lại tốt rồi, không chỉ có không đi lên, còn cứ thế mà khiến cho một Vương giả như tôi rớt xuống đại sư. Cô nói tôi nghe một chút, cô có mặt nào để cãi lại vậy."

"Ngạch. . ."

Tô Cách xấu hổ cười một tiếng, "Tôi cũng rất cố gắng, nhưng thiên phú cứ như vậy."

Lâm Dật bất đắc dĩ lắc đầu, tính cách thích ăn lại thích chơi này của Tô Cách đoán chừng rất khó sửa được.

Lâm Dật đưa Tô Cách về trường học, xe của cô còn ở nơi này.

Sau khi đưa người về, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Triều Dương, đón Kỷ Khuynh Nhan tan làm.

Cũng giống như hôm qua, lại là ôm một đống văn kiện lớn trở về, bận đến tóc tai tóc lộn xộn đều có không thời gian quản lý.

Sau khi về nhà, Kỷ Khuynh Nhan vội vã vào thư phòng, chuyện nấu cơm đương nhiên là giao cho Lâm Dật.

Mà lúc ăn cơm, Lâm Dật nhận được xe điện thoại của quản lý triển lãm xe hơi.

"Lâm tiên sinh, bây giờ chúng tôi chuẩn bị đưa xe qua cho ngài, khoảng hai giờ sau là có thể đưa đến trường đua xe quốc tế Trung Hải, không biết bên ngài có tiện nhận không vậy?"

"Tiện, cứ trực tiếp đưa qua."

"Được, bây giờ sẽ đưa qua ngay, tôi sẽ nhanh chóng tranh thủ đưa qua cho ngài."

Sau khi nói xong chuyện đưa hàng, Lâm Dật bỏ di động lên bàn.

"Mua đồ à?" Kỷ Khuynh Nhan thuận miệng hỏi, "Xe sao?"

"Ừm? Làm sao em biết?"

Lâm Dật nhìn lấy Kỷ Khuynh Nhan, không ngừng dò xét.

Có chút gì đó nha.

"Trước đó em có nghe người của công ty thảo luận, nói mấy ngày nay có loại xe phát triển mới ra mắt, vốn dĩ muốn hỏi anh có đi hay không, nhưng bận quá nên quên mất."

"Kỷ tổng thật sự là luôn nhìn thấu mọi việc."

Kỷ Khuynh Nhan hơi đắc ý, "Sau khi đưa xe đến, có phải là anh sẽ muốn chạy vài vòng đúng hay không?"

"Đương nhiên là phải luyện tay rồi, ma sát một chút."

"Lúc lái xe nhớ chậm một chút, chú ý an toàn."

"Được rồi."

Sau khi ăn xong, biết Lâm Dật rốt ruột đi chơi, Kỷ Khuynh Nhan đã đuổi anh đi, tự mình dọn dẹp bát đĩa.

. . .

Lúc này, một chiếc Aston Martin, ngừng lại trước trường đua xe quốc tế Trung Hải.

Nhưng cũng không lái vào bên trong, mà là dừng tại cửa, dường như đang chờ người.

Sau mười mấy phút, một chiếc BMW đời 7, đừng lại bên cạnh chiếc Aston Martin kia.

Một nam một nữ bước xuống từ trên xe.

Mà hai người kia, chính là hai người mà Lâm Dật đã gặp tại triển lãm xe hơi, Đổng Hàm Vũ và bạn gái của anh ta.

"Ừm hả? Chuyện là sao vậy, anh không phải mua Veneno à, sao còn lái cái xe nát này đến đây?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1628: Lâm Thiếu Thần Bí.

Chương 1628: Lâm Thiếu Thần Bí.

Người nói chuyện tên là Hàn Triều, nhà bọn hắn chính là gia tộc đứng đầu tỉnh Tứ Xuyên.

Quen biết Đổng Hàm Vũ qua xe cải tiến, quan hệ vô cùng tốt.

"Đừng mẹ nó nhắc đến nữa!"

Đổng Hàm Vũ mắng: "Xe kia căn bản cũng không phải là 48 triệu, sau đó được bán với giá 63 triệu, trong túi quần tôi không mang theo nhiều tiền như vậy."

"Ngọa tào, kém nhiều như vậy sao?" Hàn Triều cũng có chút ngoài ý muốn, kém mấy triệu thì còn có thể tiếp nhận.

Nhưng cái giá chênh lệch 15 triệu này, đối với bọn họ mà nói thì quả thật là có chút cao.

Giống như những gì mà quần chúng ăn dưa nói trước đó.

Tiền của mấy người phú nhị đại bọn họ cũng không phải là của chính bọn họ mà là cha mẹ cho, đương nhiên là không thể để cho bọn họ tùy tiện phung phí.

Đừng nói là phú nhị đại như cấp bậc Đổng Hàm Vũ, đối với Lâm Dật mà nói, tốn hơn 60 triệu mua chiếc xe cũng không tính là rẻ.

"Mẹ nó, giá này là lão Diêu nói cho tôi biết, chờ sau khi trở về, tôi nhất định phải thu thập anh ta một trận, đều mẹ nó do anh ta hết!"

"Được rồi, bớt giận đi, cũng không có gì lớn, đầu xuân năm sau, còn có mấy loại xe được ra mắt, không cần thiết phải mua Veneno."

"Tôi tức giận không phải là bởi vì việc này." Đổng Hàm Vũ nói: "Là bị một tên tiểu tử không có danh tiếng đánh mặt."

"Đánh mặt? Ai dám đánh mặt của anh? Đã xảy ra chuyện gì?"

Sau đó, Đổng Hàm Vũ kể lại chuyện ở buổi triển lãm xe lại một lần cho Hàn Triều, sắc mặt của anh ta cũng không được dễ nhìn lắm.

"Con mẹ nhà nó, tiểu tử kia đúng thật ngông cuồng, thật sự cho rằng tỉnh Tứ Xuyên chúng ta không có ai sao?"

"Nghe giọng của tên kia thì hình như là người địa phương, đoán chừng cũng rất có tiền, một người ngoài tỉnh như tôi tới, gặp phải chuyện như vậy cũng không có cách nào."

Tuy rằng tức giận, nhưng Đổng Hàm Vũ cũng biết đạo lý cường long nan áp địa đầu xà(*).

(*)Một con rồng có hung hãn, mạnh mẽ tới đâu cũng không thể áp chế được con rắn ngay trên địa bàn của nó.

Nhân mạch quan hệ của anh ta đều không ở chỗ này, muốn tìm anh ta tính sổ là chuyện rất không có khả năng.

"Anh đừng có gấp, tôi sẽ giúp anh ra mặt chuyện ngày hôm nay."

"Nhưng cũng không tìm được anh ta, làm sao mà ra mặt đây."

Đổng Hàm Vũ cũng muốn tìm cơ hội xả cơn giận này, nhưng dưới tình huống trước mắt thì dường như rất khó khăn.

Mình căn bản không có bao nhiêu quan hệ ở bên này, muốn tìm được tên kia, giống như lên trời.

"Chỉ bằng hai chúng ta quả thực rất khó khăn, tôi lần này tới là để tìm Tần Hán thi đấu, lấy danh tiếng và sức ảnh hưởng của anh ấy tại Trung Hải, muốn tìm một người còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao."

Hai mắt Đổng Hàm Vũ lập tức tỏa sáng.

Tần Hán là phú nhị đại nổi danh tại Trung Hải, nhìn toàn bộ Trung Quốc, đều là tồn tại đứng đầu.

Đừng nói là mình, cho dù là anh Hàn cũng kém anh ấy một chút.

Tại chỗ như Trung Hải này, nếu như nhờ anh ấy giúp nhất định là không có vấn đề.

"Người ở đâu vậy, tôi theo dõi anh ấy trên Weibo, nhưng còn chưa từng gặp qua."

"Đừng có gấp, vừa mới gọi điện thoại, sẽ lập tức tới ngay." Hàn Triều nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Nhưng mà khá là đáng tiếc, người của bọn họ không đến đủ."

"Không đến đủ là có ý gì?"

"Anh biết tứ thiếu Trung Hải đúng không, Tần Hán dẫn đầu mở một câu lạc bộ siêu xe SR, lát nữa ba người trong đó đều sẽ tới đường đua, nhưng mà thiếu mất một người."

"Thiếu thì thiếu thôi, nhân vật quan trọng như Tần Hán tới đã mạnh hơn mọi thứ rồi."

"Anh có chút không hiểu tình huống bên Trung Hải này rồi, tuy

Tần Hán rất mạnh, nhưng anh ấy không phải là lão đại của tứ thiếu Trung Hải. Trong đó còn có một người gọi là Lâm thiếu, dường như còn lợi hại hơn anh ấy một chút." Hàn Triều ngậm điếu thuốc, nói:

"Có điều hôm nay anh ấy hình như không tới, khá là đáng tiếc, nếu không thì có thể gặp một chút."

"Trung Hải còn có người lợi hại hơn cả Tần Hán sao?"

"Quả thực là lợi hại hơn so với Tần Hán một chút, nhưng người kia vô cùng khiêm tốn, hơn nữa cũng không thích xuất đầu lộ diện, cho nên cũng không có nhiều người biết đến."

Đổng Hàm Vũ có chút rung động, không nghĩ tới Trung Hải còn ẩn giấu một nhân vật như vậy.

Nhưng đúng như Hàn Triều nói, người kia không tới, quả thực khá là đáng tiếc.

Ong ong ong _ _

Ong ong ong _ _

Ong ong ong _ _

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, chợt nghe từng đợt tiếng gầm rú truyền đến.

Nghiêng đầu nhìn qua, phát hiện là hai mươi mấy chiếc xe thể thao, chạy vào từ bên ngoài.

"Tần Hán đến rồi!" Hàn Triều chào hỏi một tiếng, "Đi qua nhìn một chút."

Nhìn thấy sự phô trương như này, Đổng Hàm Vũ cảm thấy rất rung động.

Thật không hổ là phú nhị đại đứng đầu Trung Hải, chỉ là đến đường đua chơi đùa, thế mà có nhiều người tới như vậy.

Tần Hán chính là một thiếu niên đuổi theo gió như vậy.

Dùng cách nói của anh chính là, đến độ tuổi như mình thì đã qua thời gian nói chuyện yêu đương.

Đến thời điểm giả trang.

Hai mươi mấy chiếc xe thể thao dừng lại cách đó không xa, ba người lần lượt xuống xe.

"Anh Tần."

Hàn Triều chủ động vươn tay chào hỏi, "Đây là anh em của tôi Đổng Hàm Vũ, hôm nay cùng tới đây chơi đùa."

Tần Hán gật gật đầu, liếc mắt nhìn chiếc BMW đời 7 cách đó.

"Không phải đã nói hôm nay xuống đường đua chơi à, sao còn lái một chiếc đời 7?"

"Chuyện này, đừng nói nữa." Hàn Triều nói:

"Mấy ngày nay Trung Hải không phải có ra mắt xe phát triển sao, có một chiếc Veneno bản cao cấp, người anh em này của tôi chuẩn bị mua, nhưng lại bị một tên tiểu tử chướng mắt cướp mất. Cho nên chưa mua được xe, đành phải lái chiếc xe đời 7 này."

"Tôi có nghe nói về chiếc xe kia, hình như cũng không rẻ, bán hơn 40 triệu thì phải, người bình thường thật sự mua không nổi."

"Không phải vậy sao, người anh em này đã tiết kiệm tiền cả một năm, chờ lúc công bố giá cả lại phát hiện là 63 triệu, còn bị người ta đánh mặt trước mặt mọi người nữa." Hàn Triều đưa điếu thuốc tới cho Tần Hán, cười nói:

"Anh Tần, không biết anh có thể giúp chúng tôi một chút, tìm ra người kia, tôi chuẩn chuẩn bị tìm người trừng trị anh ta một trận."

"Việc nhỏ, hai chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, bạn thân của anh xảy ra chuyện ở chỗ của tôi, tôi đương nhiên là sẽ giúp trợ." Tần Hán nói:

"Chúng ta vào trong chơi đi, xong việc thì sắp xếp một bàn, đến lúc đó lại nói tỉ mỉ về chuyện này."

"Vậy thì cảm ơn anh Tần." Hàn Triều cười ha ha nói: "Lát nữa xuống đường đua, tôi sẽ để cho anh chạy trước hai giây."

"Cút đi, anh đây còn cần người khác nhường sao?"

Nói xong, Tần Hán ném chìa khóa cổng về phía một người.

"Mở cửa ra, thiết bị đã chuẩn bị tốt, hôm nay phải chơi đùa thật vui vẻ."

"Anh Tần, anh còn có chìa khóa sao?" Hàn Triều cảm thấy ngoài ý muốn.

"Trường đua xe này của của anh em tôi mở, đương nhiên là có chìa khóa rồi."

Hai người liếc nhau, hoàn toàn không nghĩ tới, trường đua xe đứng đầu Trung Quốc này lại là của bọn Tần Hán.

"Không phải là người gọi là Lâm thiếu kia đó chứ?" Hàn Triều thử thăm dò.

"Tiểu tử anh đúng là thông minh." Tần Hán nói:

"Anh ấy đã mua nó lại từ hai năm trước để chúng tôi tùy tiện chơi đùa, nếu không thì tôi cũng không thể gọi các người đến đây được."

"Nhưng loại đầu tư này, một năm cũng không kiếm lời được bao nhiêu tiền cả?"

"Cũng không phải là vì kiếm tiền, chỉ là chơi đùa mà thôi, tiền anh ấy kiếm còn nhiều nữa kìa, đây chính là một nơi để nghỉ dưỡng giải trí."

Tê _ _

Hai người hít vào một ngụm khí lạnh, nhất là Đổng Hàm Vũ, trong lòng càng khiếp sợ hơn.

Người Lâm thiếu khiêm tốn kia mua lại trường đua xe quốc tế Trung Hải lại là vì giải trí!

Quá lại hại!

Đúng lúc này, một chiếc xe vận tải lớn chạy vào từ bên ngoài chạy, khiến cho bọn người Tần Hán khác sửng sốt.

"Xe này đến đây làm gì vậy?" Lương Kim Minh lẩm bẩm một câu.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1629: Vô Kế Khả Thi.

Chương 1629: Vô Kế Khả Thi.

Bọn người Tần Hán có chút buồn bực, nhìn chằm chằm vào người lái vào chiếc xe vận tải.

Trời đã tối rồi, cũng không phải là thời điểm đưa hàng tới.

Hơn nữa ngay cả người tiếp đãi cũng không có, còn tặng hàng cái gì chứ?

Bởi vì bãi đỗ xe là của Lâm Dật, một cách tự nhiên, ba người Tần Hán cũng được coi là nửa chủ nhân.

Đương nhiên là đều rất để bụng đối với chuyện nơi đây.

Bọn họ thuận thế đi về xe vận tải lớn, cùng lúc đó, tài xế cũng đi xuống.

"Chuyện gì vậy, đưa hàng sao?"

"Có vị Lâm tiên sinh đã mua xe này, tôi phụ trách đưa hàng."

Người tài xế trung niên cầm hóa đơn, lại nhìn bọn người Tần Hán, "Các người ai là Lâm Dật, làm phiền lấy CMND ra ký nhận một chút."

"Anh Lâm lại mua xe rồi?" Lương Kim Minh nói:

"Mau đưa xe xuống, nhân lúc anh ấy không ở đây, tôi phải chạy hai vòng mới được."

"Vậy không được." Tài xế trung niên làm rất đúng bổn phận:

"Lãnh đạo phía trên đã nói, nhất định phải nhìn thấy Lâm tiên sinh mới có thể mở hàng."

"Chúng tôi rất quen, quan hệ vô cùng thân thiết, như này cũng không được?"

"Ngài đừng làm khó dễ tôi, thật sự không được."

Lương Kim Minh cũng không phải là loại người không nói lý, người ta làm việc theo quy tắc, không thể tìm được mao bệnh nào.

"Vậy ông nói cho tôi một chút, bên trong là xe gì?"

"Tôi cũng không biết, tôi chỉ là một tài xế, dù sao cũng là xe đua." Tài xế trung niên nói.

Lương Kim Minh: . . .

Chuyện này còn cần ông nói sao?

Nếu là như anh ấy mua ván trượt xe mới là không được bình thường.

Rầm rầm rầm. . .

Lúc mọi người ở đây vây quanh ở trước xe muốn nhìn thấy diện mạo của nó thì nghe thấy một tiếng gầm rú.

Lâm Dật lái Bugatti Voice Night, đi vào từ bên ngoài.

"Mẹ nó, đây là Bugatti Voice Night đúng không." Hàn Triều sợ hãi than:

"Tôi nhớ không lầm thì hình như được bán với giá 120 triệu, toàn thế giới chỉ có một chiếc như vậy."

"Anh ngược lại cũng hiểu biết không ít, đây chính là xe của lão Lâm, đợi lát nữa sẽ giới thiệu cho các người làm quen."

"Vậy thì cảm ơn anh Tần trước."

Hàn Triều và Đổng Hàm Vũ đều xoa xoa tay.

Thật không hổ là người đứng đầu tứ thiếu Trung Hải, thế mà lại mua cả chiếc xe trị giá 120. Đây chính là người duy nhất tại Trung Quốc.

Đổng Hàm Vũ âm thầm lắc đầu, mình mua chiếc xe 48 triệu, không chỉ phải thương lượng với người nhà một hồi lâu, còn bán đi không ít đồ của mình, cuối cùng vẫn không đủ.

Nhưng người ta, không chỉ có là mua trường đua xe quốc tế Trung Hải làm chỗ giải trí, còn mua Voice Night 120 triệu!

Khó trách anh Hàn, thực lực của vị Lâm thiếu khiêm tốn này còn mạnh hơn cả Tần Hán.

Xem ra thật sự đúng là như vậy.

Mình so với người ta, hoàn toàn là một người trên trời, một người dưới đất.

Không so được a!

Lúc này, xe của Lâm Dật dừng lại trước mặt ba người Tần Hán.

"Sao lại ở chỗ này hết vậy." Lâm Dật cười hỏi: "Biết tôi mua xe nên muốn đến đây cọ xát một chút sao?"

"Lại là anh!"

Còn không đợi đám người Tần Hán nói chuyện, đã nghe thấy Đổng Hàm Vũ kinh hô một tiếng.

Tần Hán nhìn anh ta một cái, "Hô to gọi nhỏ làm gì?"

"Anh, anh ta chính là người đã làm cho tôi mất mặt tại buổi triển lãm xe hơi."

Hả?

Lâm Dật nghiêng đầu nhìn qua, phát hiện Đổng Hàm Vũ đang đứng cách đó không xa.

"Anh cũng ở đây sao?"

Cuộc đối thoại giữa hai người, khiến cho những người khác lập tức hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

"Lão Đổng, anh sẽ không đắc tội với Lâm thiếu ở triển lãm xe hơi đó chứ?" Hàn Triều thử thăm dò.

Vẻ mặt của Đổng Hàm Vũ vô cùng khó coi, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát.

"Tôi, tôi cũng không biết anh ấy chính là Lâm thiếu."

"Vậy mẹ nó còn muốn cái gì nữa, nhanh đi xin lỗi Lâm thiếu đi."

Hàn Triều có chút hoảng, cho dù mình còn có chút sức ảnh hưởng, nhưng lại chẳng là gì trước mặt người đàn ông này cả.

Nhất định phải khiêm tốn một chút mới được.

"Lâm thiếu, chuyện ở khu triển lãm xe hơi là tôi không đúng, ngài có thể đừng tính toán với tôi được không."

Lương Kim Minh tiện tay dập tắt tàn thuốc, nếu như anh Lâm muốn truy cứu chuyện này, mình sẽ động thủ đánh anh ta.

"Không có việc gì cả, coi như là không đánh không quen biết đi."

Lâm Dật khoát khoát tay, cũng không quan tâm đến Đổng Hàm Vũ lắm.

Người kia như trút được gánh nặng.

Nếu như anh ấy mà truy cứu, đừng nói là mình, đoán chừng sản nghiệp của gia tộc đều sẽ chịu ảnh hưởng.

"Anh Lâm, nhanh dỡ hàng đi, chúng tôi đều đang chờ đợi đây." Lương Kim Minh nói.

"Sẽ làm ngay đây."

Lâm Dật tìm tài xế, ký tên của mình trên hóa đơn vận chuyển.

Toa xe vận tải từ từ mở ra, chiếc Lamborghini Veneno bản cao cấp hiện ra ở trước mắt mọi người.

"Đúng là không biết nói gì, cảm giác mà xe hơn 60 triệu mang đến cho người ta đúng là không giống với những xe khác." Cao Tông Nguyên nói:

"Sao anh lại muốn mua chiếc xe này vậy? Không buông được việc lấp đầy ga-ra của mình à."

"Ngay từ đầu vốn không muốn mua, nhưng sau đó vô tình đụng phải trong lúc đi dạo triển lãm xe hơi với bạn bè, nên đã thuận tay mua lại."

Thuận tay. . .

Đổng Hàm Vũ: . . .

"Vậy anh cũng không thể quá keo kiệt, cho tôi mượn lái mấy ngày." Lương Kim Minh nói.

"Xe này cũng không định để ở trong nhà, sau này sẽ đặt ở bãi đỗ xe, các người muốn lái thì lấy chìa khoá là được."

Hàn Triều và Đổng Hàm Vũ liếc nhau một cái.

Không chỉ tiện tay mua chiếc xe hơn 60 triệu, điều quan trọng nhất chính là còn không để trong nhà mình, mà đặt ở bãi đỗ xe để cho người khác tùy tiện lái.

Ngài đúng là nhiều tiền nha!

Rất nhanh, xe đã được đưa xuống.

Lâm Dật tiến vào đường đua chạy vài vòng, sau khi thể nghiệm xúc cảm thì giao cho đám người Lương Kim Minh.

Bốn người tập hợp một chỗ, đương nhiên không thể chỉ đơn thuần lái xe được, lái hơn hai giờ thì đi hộp đêm tìm người thật để lái xe.

Mà lúc Lâm Dật trở về, Kỷ Khuynh Nhan cũng đã ngủ.

. . .

Hai mươi mấy ngày tiếp theo, hương vị Tết càng ngày càng nồng, công việc của mọi người đều lu bù vả lên, chuẩn bị nghênh đón một năm mới.

Trong đoạn thời gian này, Lâm Dật cũng đã làm không ít chuyện chính.

Tìm Lương Nhược Hư giúp đỡ cho huyện Đông Tam khoảng 106 danh ngạch công nghiệp chuyên nghiệp.

Cũng chuẩn bị đi tìm Triệu Kỳ làm việc này vào cuối tháng hai.

Nếu không, năm mới học sinh đều phải ở nhà, không có cách nào để kịp tới trường học, như này rất là bất tiện.

Ngoài ra, khu công nghiệp tại huyện Đông Tam đã bắt đầu xây dựng và làm việc, đồng thời nhận được nhiều ưu ái của tư bản, có không ít người tới đây để đầu tư, tạo nên một khung cảnh phồn vinh.

Lúc trước, tập đoàn Triều Dương có thu mua vài miếng đất trong huyện, có thể nói là mua bán không vốn lại có thể kiếm lời rất nhiều.

Lâm Dật có loại dự cảm, nếu mọi chuyện cứ diễn biến tuần tự như vậy thì khoảng một hai tháng nữa là có thể thông qua đánh giá của hệ thống, hoàn thành mục tiêu thoát khỏi nghèo khó.

Bản thân mình cũng có thể đi thể nghiệm nghề nghiệp tiếp theo rồi.

Hơn 9 giờ sáng, sau khi đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Lăng Vân.

Anh trực tiếp đi đến văn phòng của Kỳ Hiển Chiêu

"Lâm tổng."

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, Kỳ Hiển Chiêu đứng lên chào hỏi.

Trong khoảng thời gian này, Kỳ Hiển Chiêu vẫn luôn ở Panama để câu thông vấn đề tàu chở hàng, sáng sớm hôm qua mới xuống máy bay.

Nhưng Lâm Dật không để anh trực tiếp đi làm mà cho anh nghỉ thêm một ngày.

"Chuyện bên kia vẫn không có chỗ nào có thể giảng hoà sao."

Kỳ Hiển Chiêu lắc đầu, "Anh ta vẫn lấy vấn đề an toàn làm lý do, không cho tàu thuyền của chúng ta lưu thông, hơn nữa đã dùng tất cả biện pháp, nhưng đều không có một chút hiệu quả nào."

"Ngay cả quốc gia tạo áp lực đều vô dụng?"

"Đúng vậy, bởi vì lý do của anh ta cũng có sức thuyết phục nhất định, cũng có lý, cho nên không có biện pháp nào cả."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1630: Biện Pháp Ứng Đối.

Chương 1630: Biện Pháp Ứng Đối.

"Nếu như bọn họ chiếm lý trong chuyện này thì chúng ta sẽ không dễ làm."

Mọi thứ đều nói lý, người ta làm việc theo lý, phía bên mình cũng không thể dùng ép buộc được.

"Nhưng tôi cảm thấy, lý do vẫn còn có chút gượng ép, đây có lẽ là chỉ trên lý luận."

Kỳ Hiển Chiêu cũng nổi giận trong bụng, có thể khiến một người thành thật như anh tức giận thành như vậy đúng là không dễ dàng.

"Lúc vừa mới bắt đầu, cò chưa tiến vào mùa khô, trên lý luận nói không có khả năng, mới không cho chúng ta thông qua. Hiện tại chính thức tiến vào mùa khô, khả năng trên lý luận trở nên lớn hơn, thái độ của bọn họ lại càng thêm cứng rắn, rõ ràng chính là muốn kéo chúng ta."

"Theo cách nói của anh thì cho dù là mùa khô, khả năng tàu chở hàng mắc cạn cũng chỉ là trên lý luận, đúng không?"

"Đúng thế." Kỳ Hiển Chiêu nói.

"Trong khoảng thời gian anh đi này, có hay thấy tàu chở hàng cùng loại hình nào thông qua không?"

Kỳ Hiển Chiêu lắc đầu, "Không có, như vậy lượng sẽ nhỏ rất nhiều, nhưng từ đầu đến cuối tôi đều cảm thấy đó cũng không phải lý do."

"Ngừng thời gian dài như vậy, phí bảo quản và chi tiêu cho nhân viên trên thuyền đều là giá trên trời, chuyện làm ăn này vốn dĩ đã không có lãi, nếu như lại kéo dài như thế thì ít nhất sẽ lỗ 10 triệu."

"Nếu như trong này không có mờ ám, bồi ít tiền cũng không quan trọng." Lâm Dật nói:

"Nhưng bị người ta mạnh mẽ ép ngừng thuyền lại, việc này có chút đánh mặt, có cân nhắc gì về tuyến đường khác hay không?"

"Nếu như không đi qua kênh đào Panama thì phải vòng qua Uruguay và Argentina, tới Thái Bình Dương, chi phí sẽ càng lớn, hơn nữa tính nguy hiểm lại càng cao, cũng không phải là con đường hợp lý."

"Như vậy đi, liên hệ với hai chiếc tàu chở hàng nhỏ một chút, tách hàng hóa ra rồi lại chở về từ kênh đào Panama."

"Tạm thời cũng chỉ một biện pháp này." Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Nhưng tôi vẫn nuốt không trôi cơn giận này, luôn cảm thấy bọn họ đang đối nghịch với chúng ta."

"Trong này có lẽ liên quan đến xung đột lợi ích khác, chúng ta chỉ là vật hi sinh trong đó, nói một cách khác thì chính là thiên tai." Lâm Dật nói:

"Có câu nói thế nào nhỉ, nếu như không phản kháng được, thì cứ yên lặng mà hưởng thụ."

Kỳ Hiển Chiêu lộ ra nụ cười ngầm hiểu.

"Tôi đã nghe qua câu nói này, ha ha..."

Mặc dù là một người thành thật, nhưng cũng là đàn ông, đương nhiên là đã từng nghe qua câu đùa tục giống như vậy.

"Vậy cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa, có rắm nên thả, đừng khiến mình phải quá uất ức."

"Đã biết."

Lâm Dật cũng không thèm để ý đến đơn làm ăn này, chỉ cần có thể vận chuyển hàng hóa trở về một cách bình an là được.

Bên trong còn có lợi nhuận mấy triệu, thông qua phương thức như vậy để dừng tổn hại lại kịp thời, tiền tổn thất có thể dùng mấy triệu lợi nhuận để bù lại, tóm lại cũng không lỗ.

Lâm Dật đứng dậy vỗ vỗ bả vai Kỳ Hiển Chiêu.

"Loại chuyện này cứ giao cho người phía dưới tới làm đi, sắp bước sang năm mới rồi, anh cũng nên nghỉ ngơi một chút, tìm một chỗ chơi đùa, công ty sẽ báo lại cho anh sau."

"Cám ơn Lâm tổng."

Kỳ Hiển Chiêu cười, lấy hai ly cà phê, đưa một ly qua cho Lâm Dật.

"Cuộc họp cuối năm của công ty chuẩn bị bắt đầu, Lâm tổng, anh có muốn lên sân khấu biểu diễn một chút hay không? Tôi nghe Điền tổng nói, còn có nhân viên không biết anh."

"Tôi không thích hợp với mấy chuyện xuất đầu lộ diện này lắm, anh thay tôi đi."

"Tôi hình như cũng không có cơ hội." Kỳ Hiển Chiêu cười nhún vai, "Viện Viện đã xung phong nhận việc, sống chết muốn lên thay."

"Tôi biết mà, mấy trường hợp có thể giả trang náo động như này nhất định là không thể thiếu cô ấy được."

Kỳ Hiển Chiêu cười cười, không nói chuyện.

Đều nói người hiểu rõ nhất mình nhất chính là địch nhân, lời này đặt ở trên người Lâm tổng và Viện Viện đúng là không có gì thích hợp bằng.

...

Mấy ngày kế tiếp, khoảng cách cuối năm càng ngày càng gần.

Cho dù là trung tâm mua sắm hay là siêu thị, đều xuất hiện đồ vật có liên quan đến năm mới, hương vị năm mới càng ngày càng đậm. Mọi người đều đắm chìm trong niềm vui của ngày nghỉ.

"Lâm tiên sinh, anh thấy chiếc váy em vừa mới mua này thế nào?"

Kỷ Khuynh Nhan đứng trên tầng hai, cho Lâm Dật xem chiếc váy màu đỏ trên tay.

"Màu sắc khá là vui vẻ, nhưng có phải hay là quá nghiêm túc rồi hay không? Bình thường mặc không tốt lắm đâu, hơn nữa với thời tiết này có phải là có chút sớm hay không?"

Lâm Dật từ trước đến nay đều chưa từng có cảm giác gì đối với cách ăn mặc của Kỷ Khuynh Nhan.

Thứ nhất là người đẹp thì mặc cái gì cũng đều đẹp.

Tiếp theo, trang phục Kỷ Khuynh Nhan đủ để xưng là đỉnh cấp, đương nhiên sẽ không có vấn đề khi khi mặc nó cả.

Nhưng Lâm Dật không nói rằng em mặc cái gì đều đẹp, như thế sẽ lộ vẻ rất qua loa.

Nhất định phải đưa ra chút ý kiến và cái nhìn khác biệt, điều này đại biểu cho việc mình đang suy nghĩ vấn đề này một cách nghiêm túc.

"Buổi tối ngày mai là buổi họp thường niên của công ty hai nhà, em còn phải lên sân khấu phát biểu, cho nên cần ăn mặc trang trọng một chút."

"Nói như vậy thì anh đã hiểu, rất không tệ."

"Hắc hắc, vậy em sẽ mặc cái này." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Ngày mai hẳn là anh cũng sẽ lên sân khấu đúng không, em sẽ phối cho anh một bộ đồ tây."

"Bị Hà Viện Viện chiếm rồi, căn bản không cho anh cơ hội."

Kỷ Khuynh Nhan cười rộ lên.

"Lấy tính cách của Viện Viện quả thật có thể làm ra chuyện này, nhưng mà lấy tác phong của anh, cho dù Viện Viện không tranh với anh thì anh cũng sẽ không lên sân khấu nói chuyện đúng không?"

"Thông minh."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật, cười càng lớn hơn.

"Lẽ ra đều là những nàng dâu trẻ vừa qua cửa mới xấu hổ không dám gặp người, đường đường là Lâm Đại tổng giám đốc, sao cũng như vậy chứ."

Lâm Dật vén đồ ngủ của mình lên, "Hai bộ phận này của anh lần lượt phân chia thành hai mặt trái phải, không giống với Kỷ đại tổng giám đốc chúng ta, là 36D, có tư cách kiêu ngạo. Anh đương nhiên là xấu hổ không dám lên sân khấu rồi."

"Nhưng hình như cũng không lớn như trước kia nữa, bởi vì gần đây có gầy đi."

Kỷ Khuynh Nhan hoàn toàn không kiêng kỵ mà nói về chủ đề này trước mặt Lâm Dật.

"Chuyện này còn không đơn giản sao, căn cứ theo khoa học, nặn một cái thì sẽ lớn."

"Lưu manh." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nhưng mà ngày mai anh hẳn là không có việc gì đúng không, đi với em đi, một mình em đi cũng không có ý nghĩa gì cả."

"OK."

Sau khi nói chuyện xong với Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan quay người về tới phòng quần áo, chuẩn bị cho anh một bộ quần áo để mặc cho ngày mai.

Sáng sớm hôm sau, sau khi đưa Kỷ Khuynh Nhan đi làm, Lâm Dật lái xe đến chỗ của Lý Sở Hàm.

Còn có một tuần lễ nữa sẽ bước sang năm mới, chuẩn bị đưa cô đi mua sắm chút đồ tết.

"Không cần chạy sang bên em làm gì, em có thể tự chăm sóc tốt cho mình." Nhìn thấy Lâm Dật, sóng mắt của Lý Sở Hàm ôn nhu như một dòng sông xuân, hiện lên chút ánh sáng.

"Anh đương nhiên phải tự mình làm loại chuyện này rồi, nào có chuyện tự mình chăm sóc cho mình được."

Lý Sở Hàm nhếch miệng lên, bên trong mang theo ý cười.

Buổi sáng đưa Lý Sở Hàm đi trung tâm mua sắm dạo một vòng, mua sắm chút đồ tết, rồi đưa cô về nhà, sau đó anh tự mình lái xe đến khách sạn Bán Đảo.

Vốn dự định đến tập đoàn Triều Dương, sau đó cùng tới với Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng sau khi nghe điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan nói đang ở bên ngoài cùng Hà Viện Viện, lát nữa hai người sẽ cùng tới nên Lâm Dật đành tới một mình.

Nhìn thấy Lâm Dật, Vương Thiên Long đi tới, dáng vẻ rất là chó săn.

"Lâm tổng, tôi có một tin tức tốt muốn nói cho anh."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1631: Tôi Mua Trước.

Chương 1631: Tôi Mua Trước.

"Nói thật, nhìn vẻ mặt này của ông khiến cho tôi nhớ tới bạn cùng phòng thời đại học."

"Là bởi vì tôi thay bộ âu phục mới nên trên người nhiều hơn một loại cảm giác thiếu niên sao?"

"Không phải, lúc bạn cùng phòng của tôi xem phim hành động, cũng là nét mặt hưng phấn giống như ông, tay trái tăng tốc, tay phải tiến nhanh, dường như sắp tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất."

"Quả nhiên, Lâm tổng và chúng tôi đều là người đồng đạo."

"Mau ngừng lại, nói như muốn phản thanh phục minh không bằng." Lâm Dật nói:

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Bữa tiệc liên hoan này có mời không ít ngôi sao, đều đã ở trong khách sạn, nhưng có mấy người đại diện của nữ ngôi sao tới tìm tôi. Lâm tổng, ngài đoán xem là có chuyện gì?"

"Tôi đoán mấy loại chuyện này thế nào đây."

"Bọn họ hình như đều có dụng ý khác, nói bóng nói gió với tôi rằng đã nghe không ít chuyện của ngài, lấy kinh nghiệm của tôi thì những nữ minh tinh kia dường như đều có chút suy nghĩ với ngài."

Nói đến đây, Vương Thiên Long cười hắc hắc, khỏi phải nói là có bao nhiêu bỉ ổi.

"Thế nào Lâm tổng, có suy nghĩ này hay không? Tôi nguyện ý xung phong đi đầu, giúp ngài đi truyền lời."

"Ông phải biết, buổi họp thường niên tối nay là tập đoàn Lăng Vân và tập đoàn Triều Dương cùng nhau tổ chức, bạn gái của tôi cũng sẽ tới. Ông chắc chắn muốn giúp tôi đáp cầu dắt mối làm loại chuyện này sao?"

Vương Thiên Long lộ ra một ánh mắt ngầm hiểu.

"Cờ đỏ trong nhà không ngã, cờ màu bên ngoài tung bay, làm một người đàn ông thành công không thể sống quá duy nhất, có cơ hội thì phải tận dụng, không có cơ hội thì phải sáng tạo cơ hội."

Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Vương Thiên Long, nói với với ý sâu xa:

"Tập đoàn còn trống một vị trí tổng giám đốc, tôi muốn nâng ông lên, làm quản lý của một khách sạn thật sự là quá ủy khuất cho ông."

Lâm Dật thật lòng cảm thấy, Vương Thiên Long này, thật mẹ nhà nó là một nhân tài.

Lúc người khác vuốt mông ngựa, bản thân mình cũng không xem ra gì, xem tất cả như thả rắm.

Nhưng Vương Thiên Long lại không giống, nghe ông ta vuốt mông ngựa, tâm trạng còn dễ chịu hơn so với làm đại bảo kiếm, vui vẻ hơn không ít.

"Cảm ơn ý tốt của Lâm tổng, có thể làm việc cho ngài là vinh hạnh của tôi, cho tôi cơm ăn là được, không cầu quá nhiều hồi báo."

Thật mẹ nó thoải mái.

"Chuyện nữ ngôi sao thì coi như xong đi, dính vào trên người cũng không tốt lắm." Lâm Dật nói:

"Nhưng tôi có thể cho ông một chức vụ CEO của tập đoàn Lăng Vân, ông có thể đi ra lừa mình dối người, về phần hiệu quả như thế nào thì phải nhìn năng lực của ông rồi."

"Đừng đừng đừng, hình tượng này của tôi thật sự không quá thích hợp làm mấy chuyện như này."

"Vậy thì đứng nói nhảm nữa, chuẩn bị cẩn thận một chút , lát nữa các người đều phải lên sân khấu đó."

"Đã biết, Lâm tổng."

Sau khi Vương Thiên Long rời đi, Lâm Dật nhàn rỗi không có chuyện gì, chuẩn bị đi dạo hội trường.

Nhưng còn đi chưa được mấy bước thì thấy Nhan Từ đi ra từ trong thang máy.

Thời tiết trở nên ấm áp, cách ăn mặc của Nhan Từ cũng nhẹ nhàng hơn không ít.

Váy đuôi én bóp eo màu đen, phối với khí chất của cô làm nổi bật thêm mấy phần sắc bén, giảm đi mấy phần nhu hòa.

Cùng lúc đó, Nhan Từ cũng nhìn thấy Lâm Dật, cô lập tức nở nụ cười.

"Người bận rộn như anh thế mà cũng đến đây sao?"

"Dù sao cũng là họp thường niên của công ty, dù không lên sân khấu, cũng phải góp mặt chứ."

Nhan Từ nhìn Lâm Dật với vẻ thần bí, "Buổi họp thường niên hôm nay là công ty của các người và tập đoàn Triều Dương cùng tổ chức, nếu như em nhớ không lầm, tổng giám đốc tập đoàn Triều Dương hẳn là bạn gái của anh đúng không?"

"Thông minh."

"Khụ khụ khụ. . ."

Nhan Từ ra vẻ trấn định ho khan vài tiếng, "Vậy em phải giữ khoảng cách với anh mới được, chuyện này nếu để cho vợ cả thấy được, cũng không phải là chuyện gì tốt."

"Đừng nói mấy thứ vô dụng đó làm gì." Lâm Dật dở khóc dở cười, nói:

"Cô ấy còn chưa tan làm, lát nữa mới có thể tới."

"Sao không nói sớm, em cũng không cần cố kỵ nhiều như vậy."

"Em đang là muốn làm gì vậy? Hoạt động tối nay không phải do em phụ trách hay sao."

"Bất kể nói thế nào, hiện tại em cũng coi như là có chút danh tiếng, công ty của chúng em có chuyên gia phụ trách mấy chuyện như này." Nhan Từ nói:

"Nếu như không phải là của công ty các anh thì hôm nay em cũng không tới."

"Vậy thật đúng là phải cám ơn ngài." Lâm Dật vừa cười vừa nói: "Đây là muốn đi về sao?"

"Không có." Nhan Từ nói:

"Em nghe người khác nói, ở gần khách sạn có quán bán bánh gạo nếp vô cùng nổi danh, em muốn đi mua một ít, anh biết ở đâu không? Đi dạo với em chứ."

"Đi thôi."

Kỷ Khuynh Nhan cũng rất thích ăn thứ này, Lâm Dật thường xuyên mua cho cô, có thể xem là xe nhẹ đường quen, không đi vài phút đã đến.

Cửa hàng nhỏ ở trong ngõ hẻm phía sau đường phố, diện tích không lớn, là của một cặp vợ chồng già.

"Tiểu tử, lại tới rồi sao."

Bởi vì thường xuyên đến mua, nên Lâm Dật đã thành khách quen của nơi này, vô cùng quen thuộc với cặp vợ chồng già.

Lâm Dật cười gật đầu, nhìn về tủ kính một chút.

"Sao chỉ còn lại ít thế này?"

Bánh gạo nếp mà cặp vợ chồng già bán tổng cộng có năm khẩu vị, hiện tại chỉ còn lại ô mai và to ta, hơn nữa số lượng cũng không nhiều.

"Các người tới quá muộn." Ông lão nói:

"Cậu không phải có điện thoại của tôi sao, lần sau muốn ăn vị gì thì gọi điện thoại trước cho tôi, tôi sẽ giữ lại cho cậu."

"Được rồi."

Lâm Dật nhìn một chút, bánh còn lại không nhiều lắm, chuẩn bị mua hết, hai người bọn họ cũng có thể dọn quán.

"Tôi đều muốn. . ."

"Sao chỉ còn lại ít như vậy chứ."

Còn không đợi Lâm Dật nói xong, một cô gái vóc người cao gầy, vội vã chạy tới.

Nữ sinh đeo khẩu trang, kính râm và mũ lưỡi trai, bọc mình lại cực kỳ chặt chẽ.

Chuyện này khiến Lâm Dật nhớ tới người áo đen, cảm thấy mình đã lưu lại di chứng.

"Như vậy đã là nhiều, bình thường lúc này đều bán hết rồi." Lão đại gia khách sáo nói.

"Hắc hắc, tôi đã nghe nói bánh nhà các người ăn rất ăn ngon, đã nhìn thấy trên tiktok rất nhiều lần, hôm nay cố ý đến mua, ông tính giúp tôi xem hết tổng cộng bao nhiêu tiền."

Nói xong, nữ sinh đưa tới 100 tệ.

Tại thời điểm này, đã không còn nhiều người dùng tiền mặt để mua đồ.

"Chuyện này không được đâu cô gái à." Ông cụ nói:

"Tiểu tử này tới trước, nên không thể bán cho cô được."

Nữ sinh cao gầy liếc nhìn Lâm Dật một chút, "Anh ấy mua bao nhiêu? Cháu lấy hết phần còn lại."

"Tôi muốn toàn bộ."

"Hả?" Nữ sinh cao gầy sững sờ, "Anh có phải là đang cố ý hay không."

"Tôi đến mua đồ, sao lại thành cố ý rồi."

Nữ sinh cao gầy không quan tâm đến Lâm Dật nữa, mà quay sang nói với ông cụ:

"Mặc dù là bọn họ tới trước, nhưng tôi đưa tiền trước, hẳn là nên bán cho tôi trước đúng không."

Nữ sinh cao gầy cũng không muốn nói đạo nghĩa giang hồ.

Bản thân cô tốn nhiều công sức như vậy đi từ Yến Kinh tới, chính là để ăn một miếng bánh gạo nếp nhà bọn họ, không muốn cứ bỏ lỡ như thế.

"Chuyện này. . ."

Ông lão ấp a ấp úng, không biết nên làm sao bây giờ.

Nhìn là biết ông lão cũng là người thương hương tiếc ngọc.

Bởi vì là con gái nên không nỡ đưa ra ý từ chối.

"Nếu không thì để cho cô ấy đi, hôm nào tôi lại đến mua." Nhan Từ nói.

"Tại sao lại phải để hôm nào." Lâm Dật nói: "Tôi tới trước, đương nhiên là tôi phải mua trước."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1632: Cô Biết Tổng Giám Đốc Tập Đoàn Lăng Vân Không.

Chương 1632: Cô Biết Tổng Giám Đốc Tập Đoàn Lăng Vân Không.

Nữ sinh cao gầy vốn dĩ cũng không tức giận như vậy.

Nghĩ đến nhân phẩm của người phụ nữ đầy đặn kia cũng không tệ, không nghĩ tới người đàn ông đó lại không buông tha.

"Một đại nam nhân như anh tính toán với một cô gái như tôi làm gì vậy, hôm nào lại đến mua không được sao."

"Thật ra hôm nào đến mua cũng được, nhưng nhìn cái này đức hạnh của cô, tôi không muốn để cho cô nữa." Lâm Dật nhàn nhạt nói:

"Nếu như quả thật muốn ăn thì sáng sớm mai lại tới."

"Lát nữa tôi sẽ phải đi rồi, chỉ có chút điểm thời gian này, ngày mai không tới được."

"Đây là chuyện của cô, không có quan hệ gì với tôi cả."

"Anh!"

Lâm Dật không quan tâm đến nữ sinh cao gầy nữa, cầm điện thoại di động quét mã.

"Đều gói lại giúp cháu đi."

"Có ngay, tổng cộng 42, đưa 40 là được rồi." Lúc đưa đồ, ông cụ nói.

Ông lão vốn dĩ đã quen thuộc với Lâm Dật, đương nhiên là nguyện ý bán đồ cho anh.

Đối với người đã có tuổi thì đã không còn hứng thú với phụ nữ.

Nhưng mà cuối cùng Lâm Dật vẫn quét 45 tệ, không cần chiếm tiện nghi của ông làm gì.

Sau khi lấy đồ trả tiền, hai người mang theo đồ rồi rời đi.

Nữ sinh cao gầy nhìn quầy hàng trống rỗng, đưa mắt nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Dật và Nhan Từ, hận nghiến răng nghiến lợi!

Lão nương ngàn dặm xa xôi đến đây chính là để mua bánh gạo nếp!

Đều bị anh ta phá hủy!

Nữ sinh cao gầy hầm hầm đi đằng sau theo hai người, rất muốn đi lên cho Lâm Dật một cước.

Nhưng mà cô không dám. . .

"Đã tới đây rồi, đợi lát nữa có muốn biểu diễn tiết mục gì đó hay không?" Nhan Từ cầm bánh gạo nếp, vừa cười ha hả vừa nói.

"Lấy trình độ này của anh, em cảm thấy thích hợp diễn cái gì đây?"

"Nhảy một bài?"

"Trên đùi anh có tấm thép, không thể uốn dẻo."

"Hát một bài? Chuyện này đơn giản."

"Anh sợ người xem sẽ phun ra, vẫn là thôi đi."

Bởi vì phần thưởng của hệ thống là trí tuệ Hiền giả.

Mấy loại chuyện giống như ca hát khiêu vũ này đối với Lâm Dật mà nói đều là chuyện không thành vấn đề.

Ngoại trừ những người làm nghệ thuật lâu năm vàg đội tuyển quốc gia Aventador, có lẽg thật sự không tìm được đối thủ.

Nhưng Lâm Dật thực sự không có ý nghĩ xuất đầu lộ diện, nên dứt khoát tìm lý do để từ chối.

Nếu như không phải Kỷ Khuynh Nhan, đoán chừng hôm nay anh cũng không tới.

"Vậy được rồi." Nhan Từ vừa cười vừa nói:

"Nhưng em cảm thấy, lấy gương mặt này của anh thì chỉ cần đứng trên sân khấu, người khác căn bản sẽ không để ý anh hát thế nào."

"Cho nên anh cũng có gánh nặng thần tượng, vẫn là để cho anh duy trì chút hình tượng đi."

Nghe thấy lời nói của hai người, người phụ nữ cao gầy ngơ ngác một chút, trong lòng oán thầm:

"Chẳng lẽ là nhân viên công ty của hai nhà? Đến tham gia buổi họp thường niên?"

Người phụ nữ cao gầy không ngừng đánh giá Lâm Dật.

Hừ!

Lớn lên đẹp trai thì có làm được cái gì, một chút phong độ thân sĩ cũng không có.

Chúc anh cả đời không phát được tài, cả một đời lưu manh!

Hai người chậm rãi về tới khách sạn, nhân viên tham gia buổi họp thường cũng dần dần trở nên nhiều hơn.

Vì tránh hiềm nghi, sau khi đi vào khách sạn, Nhan Từ liền tách khỏi Lâm Dật.

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện còn một khoảng thời gian, liền đến quán cafe khu nghỉ ngơi ngồi chờ chương trình bắt đầu.

Thời gian trôi qua, người đến khách sạn càng ngày càng nhiều, thậm chí còn có thể nghe được âm thanh điếc tai nhức óc.

Lâm Dật thực sự nhàm chán, cầm điện thoại di động, chơi game cùng với Tô Cách.

. . .

Trong phòng thay đồ hậu trường, người phụ nữ cao gầy mở cửa đi vào, lập tức tháo khẩu trang và kính râm xuống.

Người phụ nữ có một gương mặt trái xoan xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, da thịt trắng nõn.

Nhất là sau khi lấy mũ xuống, mái tóc dài đen nhánh và xinh đẹp càng tôn lên giá trí nhan sắc và khí chất của cô.

Quả thực rất thu hút.

"Đường tiểu thư, tôi là fan của cô, có thể chụp chung một bức ảnh không?" Một nhân viên của tập đoàn Lăng Vân nói.

Bởi vì nhân viên của công ty hai nhà cũng muốn tham gia chương trình buổi tối nên đều trang điểm ở đây.

Người phụ nữ cao gầy tên là Đường Hiểu Hiểu, là một ngôi sao rất hot trong giới ca hát Trung Quốc.

Sau khi phát hành Album đầu tiên《 Sao trời 》, đã càn quét hầu hết các bảng xếp hạng lớn trong làng giải trí, mỗi một bài đều được coi là kinh điển, được yêu thích trên các nền tảng video ngắn lớn.

Nếu như không phải tập đoàn Lăng Vân nhiều tiền thì đúng thật là không mời được cô, cũng được coi là khách quý nặng cân.

"Được rồi."

Đường Hiểu Hiểu tạo dáng chụp ảnh với nữ nhân viên.

Lập tức lại có mấy nhân viên tới, muốn chụp ảnh chung và kí tên, Đường Hiểu Hiểu cũng đều đáp ứng, cũng không có quá kiêu căng.

"Cô không phải nói đi mua bánh gạo nếp à, sao lại tay không trở về."

Lúc Đường Hiểu Hiểu trang điểm, người đại diện hỏi.

"Đừng nói nữa, tôi sắp bị làm cho tức chết rồi, còn lại không nhiều lắm, đã bị một tên đàn ông đáng giận cướp hết, không ăn được bánh gạo nếp nhà bọn họ, tối nay sẽ ngủ không ngon."

"Không phải chứ, không cho cô một chút mặt mũi nào sao?"

"Tôi bọc mình cực kỳ chặt chẽ, anh ta không biết tôi là ai."

"Vậy cũng không đến mức đó chứ, chỉ nhìn dáng người này của cô cũng biết là một mỹ nữ, dù sao cũng phải khách khí một chút chứ?"

Đường Hiểu Hiểu bĩu môi, bỗng nhiên nghĩ đến người phụ nữ bên cạnh anh ta.

Giá trị nhan sắc không thua kém, dáng người nổ tung.

Trong tình huống mình bọc kín mít như này, quả thật không có ưu thế gì trước mặt người ta.

Nhưng cướp bánh gạo nếp của mình, đúng là quá khốn nạn a! ! !

"Nhưng anh ta chính là không chịu nể tình, đoán là tính hướng của anh ta không bình thường, hừ hừ!" Đường Hiểu Hiểu nói:

"Lúc đó tôi rất muốn đánh anh ta, nhưng chính là đánh không lại."

"Được rồi, cô đừng xoắn xuýt chuyện này nữa, sau này lại mua là được." Người đại diện nói:

"Lấy thân phận của cô bây giờ, lúc làm việc vẫn nên cố gắng khiêm tốn một chút, đừng để xảy ra mấy tin tiêu cực."

"Chủ yếu là sau khi tham gia hết hoạt động hôm nay thì tôi sẽ phải trở về, cũng không biết lúc nào mới có thể ăn."

"Sao lại thèm như vậy chứ." Người đại diện liếc mắt một cái rồi nói:

"Chờ sau khi trở lại, tôi sẽ nhờ bạn bè bên này đi mua cho rồi gửi qua bưu điện đến Yến Kinh là được."

"Đây chính là chị nói đó, đừng có mà nói không giữ lời."

"Nhưng chúng ta cũng phải nói rõ mọi chuyện trước, có thể mua bánh gạo nếp, nhưng cô không thể ăn nhiều, trong khoảng thời gian này cần phải bảo trì dáng người cho tốt, đừng có để mập."

"Ai nha, chỉ là chút bánh gạo nếp, chị không cần lo, không mập được đâu."

"Ngừng ngừng ngừng, lấy loại cơ địa uống nước lạnh đều mập này của cô, có thể để cô ăn chút bánh gạo nếp, tôi đã vô cùng rộng lượng lắm rồi, không muốn nói những điều kiện khác nữa."

Đường Hiểu Hiểu trợn trắng mắt, bĩu môi không nói chuyện, khiến cho chuyên gia trang điểm bên cạnh bị chọc cười.

Không nghĩ đến đại minh tinh cũng có đam mê nhỏ như vậy.

"Thôi đi, mấy người đều là người xấu."

"Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, sau khi cô trang điểm, tôi có chút chuyện chính cần nói cho cô."

"Chuyện gì? Đã đàm phán xong đại ngôn nhãn hiệu rồi sao?"

"Quan trọng hơn đại diện nhãn hiệu." Người đại diện nói: "Chờ sau khi cô trang điểm xong rồi lại nói."

Đường Hiểu Hiểu đoán được, chuyện muốn nói với mình có lẽ là việc riêng, nơi này có người ngoài, không tiện nói.

Khoảng hơn nửa sau, Đường Hiểu Hiểu trang điểm xong, đến gian phòng mà khách sạn cung cấp cho cô."

"Chị Mã, chị muốn nói với tôi chuyện gì?"

"Cô biết tập giám đốc của tập đoàn Lăng Vân không?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1633: Ba Vòng Cũng Là Tiêu Chuẩn Khảo Hạch.

Chương 1633: Ba Vòng Cũng Là Tiêu Chuẩn Khảo Hạch.

"Tôi chỉ đến để hát một bài, biết anh ta làm gì."

Đường Hiểu Hiểu lơ đễnh nói.

"Hồ đồ!"

Người đại diện chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Mấy năm này nếu như không phải tôi mang theo cô, thì dù có mệt chết cô cũng phát triển được tới hôm nay."

"Cũng đừng nói như vậy chớ, nhưng tổng giám đốc của bọn họ xác thực không có quan hệ gì với tôi cả." Đường Hiểu Hiểu nói:

"Chị không phải là muốn để tôi bồi tiếp người ta ăn cơm đó chứ? Tôi nói cho chị biết, đừng nghĩ đến chuyện như vậy, tôi sẽ không đáp ứng."

"Cái tính tình này của cô đúng thật là."

"Chuyện này không quan hệ gì với tính tình cả, vừa nghĩ tới chuyện ăn cơm với những người đàn ông trung niên đầy mỡ kia, tôi đã cảm thấy buồn nôn, không có chút hào hứng nào." Đường Hiểu Hiểu nói:

"Hơn nữa tôi nói cho chị biết, mấy người đàn ông thành công bây giờ, đừng nhìn bề ngoài chững chạc đàng hoàng của họ, bên trong đều rất xấu, chỉ muốn chiếm tiện nghi của phụ nữ, tôi sẽ không đi đâu."

"Nếu không tại sao lại nói cô không tim không phổi chứ, ngay cả những chuyện này mà cũng không biết." Người đại diện nói:

"Tôi có thể vỗ ngực cam đoan với cô, chủ tịch tập đoàn Lăng Vân vô cùng trẻ tuổi, đoán chừng vẫn chưa tới 30, lớn lên vô cùng đẹp trai. Nếu như cô anh cơm cùng anh ấy thì tuyệt đối không lỗ!"

"Ừm hả? Đại soái ca? Thật hay giả vậy?"

Có thể thấy Đường Hiểu Hiểu rõ ràng không tin lời của người đại diện.

"Lừa cô làm gì, nhân viên tập đoàn người ta đều nói như vậy, vô cùng đẹp trai, hơn nữa còn nói, đẹp hơn cả nam minh tinh trong làng giải trí, nhất định không sai được."

"Nếu nói như vậy thì ăn bữa cơm cũng không phải là không được."

"Thu lại giấc mộng xuân của cô đi." Người đại diện ghét bỏ, nói:

"Tôi nghe người ta nói, hôm nay có không ít nữ minh tinh, đều tìm kiếm cách lôi kéo người ta, chỉ cần đối phương gật đầu thì chính là củi khô lửa bốc một chút. Cô cho rằng cô là ai, người ta chưa hẳn muốn ăn cơm cùng cô đâu."

"Tốt xấu gì tôi cũng là ca sĩ tuyến một." Đường Hiểu Hiểu nói.

"Nhưng giá trị con người của người ta lên đến mấy trăm tỷ, còn cần đợi cô ăn cơm sao?" Người đại diện nói:

"Người ta chính là nhân vật đứng đầu vòng tư bản. Chỉ cần một câu của người ta, lão tổng công ty chúng ta đều phải cúi đầu khom lưng. Nếu như cô có thể kết giao với người như này thì tương lai nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió trong làng giải trí."

"Quên đi, tôi cũng không muốn mặt nóng dán mông lạnh của người ta."

"Cô là không bỏ xuống được mặt mũi thì đúng hơn."

Đường Hiểu Hiểu gật gật đầu, xem như ngầm thừa nhận.

Một phú hào trẻ tuổi, hơn nữa còn là đại soái ca, Đường Hiểu Hiểu cũng có một chút quan hệ.

Nhưng cô là một người rất sĩ diện, không bỏ xuống được mặt mũi để làm loại chuyện này.

Về phần chuyện bồi ngủ thì lại càng không thể.

"Cô không cần quan tâm đến việc này, tôi sẽ giúp cô liên hệ với khách quý còn lại, ưu thế của cô rất lớn, nếu như thành công, đến lúc đó nhớ nắm cho thật chắc."

"Được rồi, tôi biết phải làm thế nào."

"Cô hiểu nên làm thế nào là được, chuẩn bị cẩn thận đi, lát nữa sẽ biểu diễn, tranh thủ phát huy thật tốt, khiến cho chủ tịch người ta cao hứng, sau này sẽ có thêm càng nhiều cơ hội hơn."

"Ừm, đã biết."

...

Thời gian dần trôi, buổi họp thường niên của công ty hai nhà cũng sắp bắt đầu.

Không chỉ có người của tập đoàn Lăng Vân, Lâm Dật còn thấy rất nhiều nhân viên cũ đã từng rất chiếu cố mình của tập đoàn Triều Dương.

Chỉ là hiện tại, thân phận của hai bên xảy ra sự thay đổi, ngoại trừ Vương Oánh, lúc bọn họ đối mặt với Lâm Dật đã không thể thong dong giống như trước nữa.

Vương Oánh đứng trước mặt Lâm Dật, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Kỷ tổng sắp tới, chị đi trước đây."

"Đi đi." Lâm Dật vỗ vỗ mông cô một cái, đưa mắt nhìn Vương Oánh rời đi.

Không bao lâu sau, Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện đi vào từ bên ngoài.

Nhưng ngoài hai người, còn có chó săn Cao Tông Nguyên, cũng theo tới tham gia náo nhiệt.

Kỷ Khuynh Nhan mặc chiếc váy đỏ đã chọn ngày hôm qua, mặc trên người của cô giống như được may đo từng li từng tí, mỗi một phần mỗi một tấc đều vừa đúng, như thơ như hoạ.

Từ xưa đỏ lam là CP, Hà Viện Viện mặc một chiếc váy quần màu lam, cho dù là đứng trước mặt Kỷ Khuynh Nhan cũng không bị che khuất phong mang của mình, lại nhìn sang Cao Tông Nguyên thì có vẻ hơi tùy tiện một chút.

Một bộ quần áo đơn giản hưu nhàn.

Người nào cũng không nghĩ đến, anh ta lại là phú nhị đại giá trị con người hơn trăm tỷ.

"Anh Lâm!"

Nhìn thấy Lâm Dật, ba người Cao Tông Nguyên đi tới.

Kỷ Khuynh Nhan khẽ nâng váy, phô bày trước mặt Lâm Dật một chút.

"Thế nào, có đẹp hay không?"

"Vô cùng đẹp."

Nếu như không phải Cao Tông Nguyên còn ở đây, Lâm Dật nhất định còn muốn giẫm Hà Viện Viện vài câu, nhưng hôm nay đánh bỏ qua cô vậy.

"Cách ăn mặc hôm nay của hai người hoàn toàn không hợp với bọn em, đợi lát nữa tự tìm chỗ ngồi đi." Hà Viện Viện nói.

Lâm Dật không giẫm Hà Viện Viện, nhưng người kia lại không thèm lưu lại chút thể diện nào.

"Cách ăn mặc của anh và anh Lâm cũng được, ngược lại là em và chị dâu, không gần gũi chút nào cả, hôm nay là họp thường niên của công ty, phải cùng vui với dân chứ." Cao Tông Nguyên nói.

"Anh chính là lười, bảo anh thay quần áo cũng không thay." Hà Viện Viện nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Đi nhanh đi, cũng sắp đến giờ rồi, vào chỗ ngồi thôi."

Bốn người đi về trong hội trường, người của tập đoàn hai nhà nhìn thấy ông chủ của mình tiến đến, đều ào ào đứng dậy, Kỷ Khuynh Nhan cũng vẫy tay đáp lại.

Người của tập đoàn Triều Dương không có gì, nhưng người của tập đoàn Lăng Vân lại vỡ tổ.

"Người mỹ nữ kia chính là bạn gái của Lâm tổng sao?"

"Người này đúng là quá xinh đẹp? Khí chất này, xem xét cũng là tiểu thư khuê các."

"Khó trách công ty có nhiều phụ nữ như vậy đều không câu dẫn thành công, hoa nhà thơm hơn hoa dại nhiều lắm."

"Lấy nhan sắc này, vóc người này, thực sự rất có thể đánh bại cả Hà tổng."

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, bốn người đi đến hàng phía trước, lần lượt ngồi xuống.

"Hai người các em ngồi ở phía trước đi, bọn anh sẽ ngồi phía sau." Lâm Dật nói.

"Là sợ người khác nhìn thấy anh lén ngủ sao?" Kỷ Khuynh Nhan nhỏ giọng nói.

"Vẫn là em hiểu anh."

Bởi vì Lâm Dật hôm nay chỉ là một người xem, không có nhiệm vụ phát biểu và biểu diễn, Kỷ Khuynh Nhan cũng không để anh ngồi phía trước.

Dù sao có Hà Viện Viện ở đây nên không cần anh ấy.

Lâm Dật và Cao Tông Nguyên ngược lại là làm không biết mệt, tìm một chỗ không ai nhìn thấy rồi ngồi xuống, không làm chậm trễ chuyện gì cả.

Sáu giờ tối, buổi họp thường niên chính thức bắt đầu.

Cùng lúc đó, tất cả đèn của hội trường đều bị tắt, cũng biểu thị tiệc đêm sắp bắt đầu.

Lúc này, chỉ có đèn trên sân khấu là sáng, bốn người dẫn chương trình mặc âu phục và lễ phục đi tới trước sân khấu.

Lâm Dật quét mắt nhìn người trên sân khấu, có hai người là người của tập đoàn Lăng Vân, còn lại là của tập đoàn Triều Dương, sắp xếp rất hợp lý.

Sau một bài ca ngợi công đức, dạ hội chính thức kéo xuống màn che.

"Mời mọi người thưởng thức bài nhảy mở màn, 《 No No No 》

Lâm Dật và Cao Tông Nguyên buồn bực ngán ngẩm, ở phía dưới xem mà buồn ngủ.

Nhưng sau khi người biểu diễn lên đài, hai người đã đỡ buồn ngủ hơn.

"Anh Lâm, nữ nhân viên của công ty nhà anh rất được nha, váy ngắn này, đôi chân dài này, nhìn vẫn rất giải trí."

"Tôi không biết tập đoàn Triều Dương bên kia thế nào, dù sao nữ nhân viên nhận chức bên tập đoàn Lăng Vân thì ba vòng cũng là một trong những tiêu chuẩn của khảo hạch."

"Dạng thao tác cợt nhả này quả thực rất phù hợp với tác phong của anh."

Tôi gõ!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1634: Bị Gọi Tên.

Chương 1634: Bị Gọi Tên.

Loại hình ảnh này vừa bắt đầu đã oanh tạc, trong nháy mắt khiến cho bầu không khí dạ hội trở nên bùng nổ.

Tuy vũ đạo còn có khuyết điểm, nhưng tất cả mọi người là nhân viên bình thường, có thể nhảy được như này đã là vô cùng tốt.

Hơn nữa thứ mà mọi người để ý, cũng không phải là trình độ vũ đạo lợi hại thế nào, chân đẹp là được rồi.

Lâm Dật âm thầm gật đầu, Nhan Từ quả nhiên là có tiến bộ.

Sau khi nhảy mở màn kết thúc, đôi chân trắng bóng rời sân khấu.

Ngay sau đó một nam minh tinh nổi tiếng đi lên, lập tức khiến cho toàn thể nữ đồng nghiệp bùng nổ.

Thậm chí có người còn đứng lên hò hét, tràng diện có chút mất khống chế.

"Anh Lâm, nữ nhân viên của công ty anh cũng không được a, sao mới chỉ nhìn thấy tiểu thịt tươi thôi đã giống như là như bị điên rồi." Cao Tông Nguyên nói:

"Dù sao cũng là công ty lớn, như vậy có chút mất mặt."

Lâm Dật chỉ chỉ Hà Viện Viện ở hàng trước.

"Nếu như anh thật sự có thời gian rỗi, vẫn nên quan tâm đến người kia của mình nhiều hơn một chút đi."

Cao Tông Nguyên thuận thế nhìn qua, phát hiện Hà Viện Viện còn lớn hơn.

Nếu như không phải Kỷ Khuynh Nhan ở bên cạnh ngăn cản, đoán chừng đã muốn xông lên rồi.

Cao Tông Nguyên che mặt, "Coi như tôi chưa nói gì cả."

Ngoại trừ tiết mục bên ngoài, hiện trường còn chuẩn bị rất nhiều trò chơi nhỏ, phần lớn đều là công ty hai nhà hỗ trợ nhau, không chút nào xa lạ, vô cùng hài hòa.

Tốc độ của buổi tiệc tiến triển rất nhanh, không có quá nhiều thứ loè loẹt, có thể nói là toàn bộ quá trình không thừa một chút nước, cộng với có minh tinh đến tham gia, chất lượng có thể nói là vô cùng cao.

Sau khi chương trình đi được hơn một nửa, hai người chủ trì của tập đoàn Triều Dương lên sân khấu, cầm micro nói với người xem phía dưới.

"Hiện tại xin mời nữ sĩ Đường Hiểu Hiểu, biểu diễn ca khúc 《 Dưới trời sao 》, mọi người cùng vỗ tay hoan nghênh."

Sau khi giới thiệu, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Hiện tại, Đường Hiểu Hiểu là một ngôi sao hot nhất trong nước, bài hát《 dưới trời sao 》do cô sáng tác vẫn luôn có nhiệt độ rất cao trên rất nhiều nền tảng lớn.

Cho dù là người bình thường không đu idol, cũng đều có thể hát theo mấy câu.

Thậm chí có thể nói rằng rất nhiều người ở đây đều đang đợi cô lên sân khấu.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt kết thúc, Đường Hiểu Hiểu mặc một chiếc váy màu trắng, mềm mại đi tới chính giữa sân khấu.

Tiếng vỗ tay và reo hò vừa mới chìm xuống lại vang lên một lần nữa sau khi cô xuất hiện.

Đường Hiểu Hiểu mỉm cười nhìn người phía dưới, không nghĩ tới hiện trường có thể nhiệt liệt như vậy, khiến cho tâm trạng của cô cũng bị kéo theo.

Tiếng vỗ tay dưới đài kéo dài không thôi, Đường Hiểu Hiểu cũng không vội biểu diễn, ánh mắt nhìn qua người phía dưới, vừa mỉm cười vừa chào hỏi.

Nhưng vào lúc này, Đường Hiểu Hiểu ngoài ý muốn nhìn thấy người đàn ông cướp bánh gạo nếp của mình đang ngồi ở dưới sân khấu.

"Quả nhiên là nhân viên của hai công ty!" Đường Hiểu Hiểu oán thầm ở trong lòng.

Con bà nó, thật sự muốn đánh cho anh ta một trận.

Tiếng vỗ tay kéo dài khoảng nửa phút, mới dần dần lắng lại.

Đường Hiểu Hiểu cầm micro lên, nói với người ở chỗ này:

"Tôi rất vui khi có thể có cơ hội tham gia buổi tổng kết cuối năm của tập đoàn Lăng Vân và tập đoàn Triều Dương. Sau đây tôi sẽ đem đến cho mọi người ca khúc 《 Dưới trời sao 》, đồng thời cũng chúc công ty hai nhà tương lai sẽ phát triển càng ngày càng tốt, sáng tạo nên huy hoàng."

Lời nói trong mấy trường hợp giống như vậy, Đường Hiểu Hiểu đều đã khắc sâu trong tâm khảm, lưu lại chút ấn tượng tốt thì sau này còn có khả năng hợp tác.

Tiếng vỗ tay lại vang lên lần nữa, nhưng nương theo khúc nhạc dạo, mọi người đều an tĩnh lại, chuẩn bị nghe Đường Hiểu Hiểu ca hát.

"Anh Lâm, em gái này không tệ." Cao Tông Nguyên bình phẩm từ đầu đến chân.

"Chỉ với số đo này của cô ấy, cho ăn bể bụng cũng chỉ là A, thực sự không phải là đồ ăn của tôi, anh có thể hỏi lão Lương xem anh ấy có muốn hay không."

"Người như lão Lương, ai đến cũng không từ chối, hơn nữa mấy nữ minh tinh như cô ấy cũng phù hợp với khẩu vị của anh ấy."

"Biết anh ấy hơn hai năm, cảm thấy nữ minh tinh của làng giải trí dường như đều bị anh ấy ngủ qua."

"Nữ minh tinh lên sân khấu thứ ba và thứ sáu đều bị lão Lương ngủ qua."

"Thật mẹ nó trâu bò."

Hai người cười ha hả phun tào vài câu, sau đó liền bắt đầu nghe nhạc.

Nhưng Lâm Dật phát hiện, giọng của người phụ nữ này càng nghe càng thấy quen thuộc.

Hình như là người phụ nữ muốn mua bánh gạo nếp vừa rồi thì phải.

Hơn nữa dáng người cũng rất giống, sẽ không trùng hợp như thế chứ?

Rất nhanh, Đường Hiểu Hiểu đã hát xong một bài.

Dưới đài lại vang lên tiếng vỗ tay kịch liệt.

"Thêm một bài nữa!"

"Thêm một bài nữa!"

"Thêm một bài nữa!"

Nghe tiếng tung hô của người dưới đài, tâm trạng của Đường Hiểu Hiểu cũng tăng theo, phản hồi của những người này dường như còn sôi nổi hơn cả một số fan.

Ánh mắt của Đường Hiểu Hiểu theo bản năng rơi vào trên người Lâm Dật.

Phát hiện đối phương căn bản không nhìn mình, mà chống một tay rồi ngủ thiếp đi.

Mình ca hát trên sân khấu, vậy mà anh ta lại dám ngủ!

Đây chính là không để mình vào mắt!

Đường Hiểu Hiểu cảm giác mình bị đánh mặt.

"Làm gì thế? Sao còn ngây người!"

Người đại diện nói chuyện thông qua tai nghe.

Đường Hiểu Hiểu cái này mới phản ứng được, mình có chút thất thố.

Dựa trên hợp đồng thì hôm nay mình sẽ hát hai bài, chuẩn bị biểu diễn bài thứ hai.

Cô nắm chặt micro, Đường Hiểu Hiểu đang muốn mở miệng, trong đầu bỗng nhiên có ý nghĩ chợt lóe qua, lập tức nói với người phía dưới:

"Tôi còn muốn biểu diễn một ca khúc nữa, nhưng hôm nay là một ngày vui, tôi muốn mời một vị fan hâm mộ, tới cùng song ca với tôi."

Thấy Đường Hiểu Hiểu chủ động đưa ra yêu cầu như vậy, người ở dưới sân khấu vừa kích động vừa cảm thấy ngoài ý muốn. Nếu như có cơ hội đứng chung sân khấu với minh tinh thì đúng là rất kích thích.

Tất cả mọi người có chút chờ mong, hi vọng Đường Hiểu Hiểu có thể chọn trúng mình.

Mấy phút đồng hồ sau, mọi người nghe được Đường Hiểu Hiểu nói:

"Hàng thứ năm, vị tiên sinh mặc áo khoác màu đen kia đi."

Nhân viên của tập đoàn hai nhà đều đồng loạt nhìn về phía hàng thứ năm.

Ngoài ý muốn nhìn thấy người mặc áo khoác màu đen chỉ có một mình Lâm Dật.

Lúc này tất cả mọi người không lên tiếng, chọn trúng Lâm tổng, bản thân mình vẫn nên thành thật một chút thì hơn.

Cho dù Lâm Dật còn đang ngủ, nhưng Đường Hiểu Hiểu cũng không xấu hổ chút nào.

Vừa rồi lúc trở về, anh ta đã nói với bạn mình rằng ngũ âm của mình không được đầy đủ, khiêu vũ cũng không có thiên phú.

Đợi lát nữa gọi anh ta lên sân khấu, hai người cùng song ca, hiệu quả cao thấp thì nhất định có thể biến anh ta thành trò cười của công ty !

Đừng nhìn tôi đánh không lại anh, nhưng tôi cũng có phương thức báo thù, hừ hừ!

"Cô gái này có phải là cố ý hay không, hai người bọn họ đang ngủ, còn có thể được chọn sao?" Hà Viện Viện nói.

"Có lẽ là Lâm Dật nhà chị quá thu hút người khác, cho nên mới chọn trúng anh ấy." Kỷ Khuynh Nhan vừa cười vừa nói.

"Ai ai ai, em không thích nghe chị nói như vậy, lão Cao nhà em cũng không kém."

"Không kém là không kém, nhưng cũng không đẹp bằng Lâm Dật nhà chị." Kỷ Khuynh Nhan nói với vẻ rất đắc ý.

"Lâm tổng."

Một nam nhân viên bên cạnh nhẹ nhàng đụng Lâm Dật một chút.

Lâm Dật đang ngủ say liền xoa xoa mắt.

"Thế nào? Kết thúc rồi à?"

"Vẫn còn chưa kết thúc đâu, Đường Hiểu Hiểu chọn trúng ngài lên sân khấu song ca với cô ấy."

Lâm Dật ngáp một cái, nước mắt đều muốn chảy ra.

Lâm Dật nhìn Đường Hiểu Hiểu trên sân khấu, lẩm bẩm một câu.

"Tôi cũng không biết cô ta là ai, hát cái gì đây chứ."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1635: Tự Mình Đánh Mặt Mình.

Chương 1635: Tự Mình Đánh Mặt Mình.

Nhân viên xung quanh đều có chút mơ hồ, chỉ có thể cười lúng túng.

Về phần nên làm thế nào, họ cũng không tiện nói nhiều, không thể chạm vào lông mày của lãnh đạo được.

"Anh Lâm, còn chờ cái gì nữa, người ta gọi anh đấy." Cao Tông Nguyên vừa cười vừa nói:

"Đừng để mỹ nữ chờ quá lâu, nhanh lên đi."

Kỳ Hiển Chiêu và Điền Nghiên ngồi ở hàng trước cũng không ngừng cho Lâm Dật ánh mắt, muốn để anh lên sân khấu.

Dù sao cũng là lãnh đạo cấp bậc cao nhất của công ty, khiêm tốn đến mức rất nhiều công nhân viên mới đều không nhận ra.

Mượn cơ hội này, lên sân khấu lộ cái mặt cũng rất tốt.

Dù sao cũng chỉ là buổi tổng kết năm có tính giải trí, sẽ không ai để ý chuyện biểu diễn tốt hay dở, chỉ cần vui vẻ là được.

Hơn nữa, ai dám trào phúng ông chủ của mình chứ?

Lâm Dật không có cách nào khác, đành phải đứng dậy lên sân khấu.

Nhưng ánh mắt vẫn luôn dừng lại trên người Đường Hiểu

Hiểu, anh chắc chắc rằng 70-80% người phụ này chính là người muốn mua bánh gạo nếp trước đó.

Lâm Dật lên sân khấu, khiến cho tiếng vỗ tay càng thêm nhiệt liệt.

Một đám nữ nhân viên đều trở nên sôi trào.

"Lâm tổng lớn lên cũng quá đẹp đi mà!"

"Ai nói không phải đâu, quả thực miểu sát tiểu thịt tươi lên lên sân khấu trước đó."

"Có tiền lại có mặt, nếu như anh ấy thích quy tắc ngầm với nữ nhân viên, vậy thì sẽ càng hoàn mỹ."

Sau khi lên trên đài, Lâm Dật và Đường Hiểu Hiểu đứng sóng vai, anh thấp giọng nói:

"Cô chính là người vừa mới mua bánh gạo nếp đúng không."

"Anh nhận ra tôi sao?"

"Nghe giọng là biết." Lâm Dật nhàn nhạt nói.

"Anh đoạt bánh gạo nếp của tôi, tôi còn mời anh lên sân khấu song ca với tôi, người khác cũng không có vinh hạnh như vậy đâu, anh cũng không cần quá cảm động."

"Tôi còn không biết cô là ai, chuyện này thì có quan hệ gì với vinh hạnh?" Lâm Dật nói:

"Lại nói, tôi đang ngủ rất tốt, cô gọi tôi lên làm gì? Không cảm thấy quấy nhiễu giấc ngủ của người khác là không có đạo đức sao?"

n ân ân?

Đường Hiểu Hiểu ngây ngẩn cả người, người khác muốn muốn cơ hội như vậy đều không có, anh ta thế mà còn ghét bỏ!

"Vậy thì không có biện pháp nào khác, anh đã lên sân khấu, không hát cũng không được."

Người đại diện đứng ở phía sau, nhìn thấy Đường Hiểu Hiểu gọi Lâm Dật lên sân khấu, hài lòng gật đầu.

"Ngoài miệng nói không muốn, nhưng thân thể lại rất thành thật, thế mà tìm Lâm tổng lên sân khấu để song ca, như vậy thì quan hệ của hai người cũng coi như là quen thuộc."

Cùng lúc đó, hai người trên sân khấu cũng kết thúc cuộc nói chuyện.

Đường Hiểu Hiểu nói với người phía dưới sân khấu:

"Tiếp theo, tôi sẽ hát một bài với vị nhân viên này của tập đoàn chúng ta, về phần hát bài nào thì để cho nhân viên này chọn đi."

Nhóm giám đốc điều hành dưới sân khấu đều lấy điện thoại di động ra, đem ống kính nhắm ngay vào Lâm Dật, tuyệt đối là cho đủ mặt mũi.

"Tôi bình thường đều không hay nghe ca nhạc."

Lâm Dật nói thật.

Chỉ có lúc lên đại học mới nghe nghe ca nhạc, nhưng sau khi tốt nghiệp thì gần như đã cáo biệt mấy hoạt động như nghe ca nhạc này.

"Không sao, anh có thể chọn bài bất kỳ, tôi đều OK. Nếu thực sự không được thì chúng ta hát bài nhạc thiếu nhi cũng được, chủ yếu là để làm nóng bầu không khí thôi." Đường Hiểu Hiểu cười trên nỗi đau của người khác.

"Tôi thấy cô chính là cố ý khiến cho tôi phải xấu mặt đúng không." Lâm Dật thấp giọng nói.

"Cũng đừng nhiều lời như vậy, đây là buổi họp thường niên của tập đoàn, chủ yếu là lấy vui vẻ làm chủ, cho dù anh hát lạc giọng thì mọi người cũng sẽ không nói gì." Đường Hiểu Hiểu nói:

"Lại nói, hy sinh một người như anh để cho nhiều người vui vẻ, không phải cũng là chuyện rất tốt sao."

Mẹ nó.

Lâm Dật mắng thầm trong lòng một câu, làm sao đều không nghĩ tới, hôm nay lại bị một cô gái ra oai.

"Vậy được rồi, hát bài hát cũ Cao Nguyên Thanh Tạng đi."

"Cao Nguyên Thanh Tạng!"

Nghe thấy Lâm Dật muốn hát bài hát này, Hà Viện Viện hưng phấn lấy điện thoại di động ra.

"Đây chính là tài liệu đen hiếm thấy, em phải ghi lại, ha ha. . . Học tỷ, phẩm vị của anh ấy cũng quá kém, giờ đã là thời đại nào rồi thế mà còn muốn hát Cao Nguyên Thanh Tạng."

Kỷ Khuynh Nhan cũng che mặt, cô cũng là người ngũ âm không hoàn chỉnh, bình thường cũng không nghe ca nhạc.

Nhưng cô cũng biết, bài hát Cao Nguyên Thanh Tạng này quả thự có chút không theo kịp thời đại.

"Buổi họp thường niên của công ty chủ yếu lấy vui vẻ là chính, hát cái gì không quan trọng, chỉ cần mọi người cao hứng là được rồi."

Kỷ Khuynh Nhan cũng không để ý những thứ này, ngược lại còn có chút kích động.

"Anh xác định muốn hát bài này sao?" Đường Hiểu Hiểu hỏi:

"Tông có chút cao, nếu như không có trình độ chuyên nghiệp thì rất dễ bị vỡ âm."

"Cô không có vấn đề gì là được."

"Tôi đương nhiên là không có vấn đề gì rồi."

Nói xong, Đường Hiểu Hiểu dùng tay làm dấu mời, "Nếu như đã chuẩn bị xong thì bắt đầu đi."

Lâm Dật muốn hát, nhân viên hậu trường lập tức tìm ra nhạc đệm cả Cao Nguyên Thanh Tạng.

Tuy bài hát có chút cũ, nhưng nữ nhân viên của tập đoàn vẫn nghe say sưa.

Tổng giám đốc hát gì cũng dễ nghe.

Khúc nhạc dạo rất nhanh đã kết thúc, Lâm Dật cầm lấy micro, chuẩn bị cất lời.

Đường Hiểu Hiểu cố tỏ vẻ như rất bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng lại đang cười trên nỗi đau của người khác, chuẩn bị nhìn Lâm Dật bị chê cười.

Là ai mang đến tiếng gọi viễn cổ. . .

Là ai lưu lại trông mong ngàn năm. . .

. . .

Lâm Dật vừa mới hát hai câu, đã khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy mông lung.

Mặc dù là một ca khúc rất cũ, sao đến miệng tổng giám đốc lại trở nên dễ nghe như vậy rồi?

Kỹ thuật này đúng là rất được!

Người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo!

Đường Hiểu Hiểu đứng một bên trừng mắt, đầu ông ông trực hưởng!

Lên cao như vậy, thế mà còn hát vững như thế!

Phía sau mình phải hát thế nào đây!

Đây ít nhất cũng là E4, cho dù là chỗ cao nhất của ca khúc cũng chỉ có độ cao này!

Nhưng anh ta mới bắt đầu đã hát như vậy, mình còn hát thế nào nữa?

Hơn nữa, anh ta không phải nói mình không am hiểu ngũ âm sao!

Sao lại có thể hát hay như vậy? !

Kỷ Khuynh Nhan kích động nắm lấy tay Hà Viện Viện, "Nhìn Lâm Dật nhà chị đi, hát dễ nghe cỡ nào, lão Cao nhà em nhất định sẽ không được."

Hà Viện Viện bĩu môi, cũng cảm thấy rất bất ngờ về kỹ năng ca hát của Lâm Dật.

Xác thực rất trâu bò!

Rất nhanh, Lâm Dật đã hát xong phần của mình, ra hiệu cho Đường Hiểu Hiểu có thể bắt đầu.

Người kia có chút hoảng.

Nếu như hát theo giai điệu của anh ta thì nhất định sẽ bị phá âm.

Nhất định phải giáng âm!

Đường Hiểu Hiểu hoàn toàn bất đắc dĩ đành hạ âm xuống vừa với tầm của mình.

Cô thuận lợi hát xong.

Một số nhân viên bình thường yêu thích nghe ca nhạc rất nhanh đã nghe ra được sự khác biệt giữa hai bên.

Đường Hiểu Hiểu giáng âm, điểm này đã bại bởi tổng giám đốc!

Nếu như bỏ qua vầng sáng của ngôi sao thì nghệ thuật ca hát hình như còn không bằng tổng giám đốc.

"Sao lại giáng âm rồi, trình độ của cô dường như còn kém một chút."

Lâm Dật nhỏ giọng nói một câu, rồi đưa micro cho người chủ trì, rời khỏi sân khấu.

Đường Hiểu Hiểu vô cùng xấu hổ, nhưng lại chỉ có thể cố gắng che giấu.

Sau đó cô chỉ có thể hát thêm một bài, cố gắng khiến cho mọi người quên đi chuyện vừa rồi.

Sau khi người ra sân áp trục là Đường Hiểu Hiểu xuống sân khấu, chương trình họp thường niên cũng tiến vào khâu cuối cùng.

Phần còn lại chính là lãnh đạo công ty lên phát biểu về triển vọng của công ty trong tương lai và lời chúc mừng năm mới.

Nhưng Đường Hiểu Hiểu chỉ có thể lui vào hậu trường để tẩy trang.

"Hiểu Hiểu, biểu hiện không tệ, biết cô thời gian dài như vậy mà không phát hiện ra cô còn có thể chất muộn tao." Người đại diện đi vào, nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1636: Thăm Hỏi Lục Bắc Thần

Chương 1636: Thăm Hỏi Lục Bắc Thần

“Tôi làm sao chứ?” Đường Hiểu Hiểu bị nói đến ngơ người.

“Vẫn còn muốn giả bộ như thế với tôi phải không.”

“Giả bộ cái gì chứ? Tôi phiền muốn chết đây này.” Đường Hiểu Hiểu phàn nàn nói:

“Kêu anh ta hát một bài, vậy mà khiến tôi bị hạ thấp thêm, anh ta là điển hình của câu nói tẩm ngẩm tầm ngầm mà đấm chết voi. Thật sự khiến tôi tức chết!”

“Chuyện này không phải vừa hay sao, cô mà hát hay hơn anh ta thì xảy ra chuyện rồi.”

“Nói gì vậy chứ, dựa vào trình độ của tôi, nếu tôi không hát hơn anh ta, vậy không phải sẽ rất mất mặt sao.” Đường Hiểu Hiểu nói tiếp:

“Vả lại vừa rồi hình như có rất nhiều khán giả, đã nghe ra sự chênh lệch giữa bọn tôi rồi, nếu việc này bị kẻ lắm chuyện tung lên mạng xã hội, chắc chắn sẽ trở thành tin xấu.”

“Yên tâm đi, không có chuyện đó đâu. Chút chuyện nhỏ này không ảnh hưởng tới cô.” Người quản lý nói tiếp:

“Điều quan trọng là người mà cô gọi lên chính là tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân, chúng ta nịnh bợ anh ta còn không kịp, vậy nên cô biểu hiện như vậy vô cùng tốt.”

“Ừm hả?”

Đường Hiểu Hiểu sững sờ, hình như bản thân cô ta vừa nghe nhầm.

“Chị nói cái gì, anh ta là tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân?”

“Đương nhiên rồi, hàng giả trả lại.” Người quản lý nói tiếp:

“Ngược lại là cô, vừa rồi cô còn ra vẻ kiêu ngạo với tôi, không ngờ quay đầu cô đã mời người ta lên sân khấu hát rồi. Đúng là tính khí thất thường.”

Đường Hiểu Hiểu sững người một hồi.

“Anh ta thế mà là tổng giám đốc tập đoàn Lăng Vân!”

“Không lẽ cô cảm thấy tôi sẽ nói dối chuyện như thế này sao? Có phải rất ngạc nhiên không? Trông anh ta rất đẹp trai nhỉ.” Người quản lý cười haha nói:

“Đừng nói là cô, một bà già như tôi cũng có chút động lòng đấy.”

“Nhưng anh ta là tổng giám đốc tập đoàn Lăng Vân, tại sao ngồi ở phía sau? Theo lý thì phải ngồi ở hàng ghế đầu tiên chứ.”

“Không như thế làm sao nói anh ta khiêm tốn chứ, ngồi ở phía sau chính là không muốn xuất đầu lộ diện, nhưng cô khá thông minh đấy, thế mà đưa được anh ta lên sân khấu, khá đấy khá đấy.”

Đường Hiểu Hiểu hoàn toàn sụp đổ, ngay cả suy nghĩ tự tử cũng có rồi.

…

Bên kia, buổi họp thường niên tiến vào giây phút cuối cùng.

Vì để tăng thêm tính thú vị, vào lúc kết thúc hoạt động, Lâm Dật còn phát bao lì xì hơn hai triệu tiền mặt, xem như vẽ lên một dấu chấm hoàn mỹ cho buổi họp thường niên này.

Mấy ngày tiếp theo là thời gian nghỉ năm mới, đối với người trưởng thành mà nói, chính là ngày tháng bận rộn, cần phải chuẩn bị đồ đón năm mới.

Kỷ Khuynh Nhan mua sắm không ít đồ, không chỉ mua quần áo mới cho Lâm Dật, còn có ba mẹ của hai bên.

Cho dù Tần Ánh Nguyệt đang ở xa tít bên Dubai, nhưng cô vẫn không bỏ sót, thật sự rất tri kỷ.

“Năm nay anh sẽ ở Quảng Châu mấy ngày?”

Hai ngày trước đêm ba mươi, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Khoảng tầm mùng bốn tết thì anh có thể quay lại.” Lâm Dật nghĩ rồi nói:

“Có rất nhiều họ hàng muốn đến nhà chào hỏi, sau đó còn có vài vị lãnh đạo, bình thường bọn họ khá quan tâm anh, cũng phải có qua có lại một chút, anh cố gắng tranh thủ làm xong nhanh mấy chuyện này sẽ quay lại tìm em.”

“Em cũng không gấp, chỉ là sẵn tiện thì hỏi xem sao.”

Kỷ Khuynh Nhan miễn cưỡng nói.

Tuy rằng không đến mấy ngày thì Lâm Dật có thể trở về, nhưng Kỷ Khuynh Nhan đã quen với kiểu sinh hoạt này rồi, cô rất lưu luyến, chỉ mong sao ngày ngày có thể ở bên cạnh anh.

“Em không vội, nhưng anh vội à.” Lâm Dật nhéo khuôn mặt xinh xắn của Kỷ Khuynh Nhan, nói:

“Anh phải nhanh trở về, không có em, buổi tối anh ngủ không ngon.”

“Hứ, người lớn vậy rồi, còn nói lời như này mà không thấy ngượng sao.”

“Không phải em cũng vậy sao.”

“Em là phụ nữ, em có thể như thế, nhưng anh không được.”

Lâm Dật cười, vuốt mái tóc dài của Kỷ Khuynh Nhan.

“Chưa đến mấy ngày thì anh trở về rồi, ở nhà ngoan ngoãn đợi anh.”

“Ừm ừm.”

Sau đó, Lâm Dật lái xe đưa Kỷ Khuynh Nhan về nhà, còn mình lái xe đến sân bay, đồng thời lên máy bay riêng.

Nhưng trên máy bay, ngoại trừ người của tổ phi cơ ra còn có Lương Nhược Hư.

Giống với mọi năm, dựa vào tình hình bình thường mà nói, Lương Nhược Hư không thể rời đi, cho dù có đón năm mới cũng phải ở đây trực ban.

Nhưng lãnh đạo ở trên biết bối cảnh sau lưng của cô ấy, tất nhiên không dám giữ cô ấy ở đây, vậy nên để cô ấy về nhà.

Thế là hôm nay cô ấy trở về Yến Kinh cùng với Lâm Dật.

“Anh đã xử lý xong việc bên này rồi chứ?” Lương Nhược Hư hỏi tiếp:

“Xác định cùng em về Yến Kinh không có vấn đề gì?”

“Tất nhiên rồi, tốc độ này không thành vấn đề.”

“Thôi đi, anh cứ ở đó tâng bốc đi.”

Lâm Dật cười không nói gì, ngồi trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Đúng rồi, hình như bên trên ra chính sách với huyện Đông Tam rồi.” Giữa chừng, Lương Nhược Hư nói:

“Khoảng chừng sau năm mới có thể phê duyệt xuống, bọn họ muốn biến nơi đó thành khu mẫu của ngành công nghiệp công nghệ cao, còn về chuyện bọn họ có thể cho bọn anh chút lợi ích hay ưu đãi nào không thì phải xem tâm trạng của bên trên rồi.”

“Vậy những ngày tiếp theo đó chắc chắn huyện Đông Tam cũng có chút lợi ích chứ nhỉ?”

“Điều này chắc chắn rồi, có thể dẫn theo huyện thành cùng phát triển, nhưng cụ thể có thể phát triển đến trình độ nào thì chưa nói chắc được, vẫn phải xem ý của bên trên.”

“Vậy là đủ rồi.”

Vốn dĩ tình hình bên phía huyện Đông Tam khá tốt, có thêm chính sách nữa, chắc chắn không bao lâu nữa sẽ hoàn thành nhiệm vụ thoát nghèo rồi.

Lâm Dật suy tính.

Tính đi tính lại công việc làm nông dân này đã mất gần một năm rồi, đây xem như là một nghề có thời gian dài nhất.

Nhưng cũng là một nghề có thu hoạch nhiều nhất.

Hơn hai tiếng sau, máy bay hạ cánh xuống Yến Kinh.

Hai người ăn chút đồ ở bên ngoài, sau đó Lâm Dật đưa Lương Nhược Hư về nhà, cũng đem biếu tặng mấy món quà mà mình đã mua.

Thế nhưng Lâm Dật không có vào cửa, chỉ để đồ ở trước cửa rồi rời đi.

Trong việc kinh doanh, anh và Thẩm Thục Nghi có thể nói là gần gũi không có khoảng cách, nhưng về mặt tình cảm với Lương Nhược Hư, anh vẫn cần giữ chút khoảng cách.

Ít nhất bây giờ vẫn không phải là lúc gặp mặt.

Thế nhưng sau khi rời đi, Lâm Dật không có đến sân bay.

Anh lại gọi điện thoại cho Lục Bắc Thần, nói với ông ta mình đến Yến Kinh rồi.

Trước khi đến Yến Kinh, hai người đã nói chuyện qua điện thoại, hẹn tối nay gặp mặt.

Gọi xong điện thoại, Lâm Dật mua chút đồ, tiếp đó đi đến đại viện của tổng tham mưu, đến nhà của Lục Bắc Thần.

“Nào nào nào, mau vào đi.”

Nhìn thấy Lâm Dật ở ngoài cửa, Tống Ngọc Trân - vợ của Lục Bắc Thần vội vàng nghênh đón anh vào trong.

Sự nhiệt tình của Tống Ngọc Trân khiến Lâm Dật thật sự đắn đo khó đoán.

Lần đầu tiên gặp mặt bà ấy đã như thế rồi, dường như không hề xem mình như người ngoài.

“Cháu coi lại mình kìa, đến thì đến thôi, còn mua đồ làm cái gì, lần sau nếu còn như vậy tôi sẽ không để cháu đến nữa.”

“Cũng không phải thứ gì đáng tiền cả.” Lâm Dật cười ha ha nói.

Đúng vào lúc này, Lục Bắc Thần đi đến cửa.

“Nhanh vào trong đi, đã làm xong thức ăn rồi, chỉ đợi cháu đến thôi đấy.”

“Thật ngại quá, để nhân vật lớn như ngài đích thân đợi cháu.”

“Thằng nhóc này không cần phải lẻo mép với tôi, nhanh vào trong đi.”

Lục Bắc Thần dẫn Lâm Dật đến trước bàn ăn, tổng cộng có tám món, vẻ ngoài không quá xuất sắc, chắc chắn là do chính tay Tống Ngọc Trân làm ra. Đều là món ăn gia đình bình thường, không giống với món ăn tinh tế của khách sạn.

Lục Bắc Thần lấy ra một chai rượu không có nhãn mác, rót cho Lâm Dật một ly.

“Cháu gọi trước cho tôi hẹn gặp mặt, có phải vì gặp chuyện gì khó giải quyết không?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1637: Chuyện Xưa

Chương 1637: Chuyện Xưa

“Đây không phải sắp năm mới rồi sao, dù sao ngài cũng là lãnh đạo của cháu, như thế nào cũng phải cho cháu cơ hội nịnh bợ lãnh đạo chứ.”

Lục Bắc Thần nâng ly rượu, nhìn đống đồ Lâm Dật mua đến.

“Một thùng sữa tươi tiệt trùng, một thùng quả anh đào, chỉ hai món đồ này cộng lại cũng không đáng giá bằng ly rượu trắng cháu đang uống, cháu xác định đến đây nịnh bợ một lãnh đạo như tôi chứ?” Lục Bắc Thần nói tiếp:

“Tôi thấy cháu giống như đến đây để vả mặt tôi thì đúng hơn.”

“Ngài không thể nghĩ như vậy, của ít lòng nhiều, lễ nhẹ nhưng tình cảm sâu nặng.” Lâm Dật nói tiếp:

“Không phải cháu nói chứ, tư tưởng của lão đồng chí ngài có vấn đề, nếu ngài vẫn tiếp tục như vậy sẽ rất nguy hiểm.”

Tống Ngọc Trân ngồi ở bên cạnh không nhịn được cười.

Thằng nhóc này thật lanh lợi, giống hệt tính cách của cha cậu năm đó.

“Tôi mà trẻ lại năm tuổi, tôi nhất định đứng dậy đánh cháu một trận.”

“Đã lớn tuổi như vậy rồi, sao mà tính khí vẫn khó chịu như thế.” Lâm Dật lại rót đầy ly rượu của Lục Bắc Thần: “Chúng ta ăn cơm trước đã, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Tuy Lâm Dật không thường xuyên tham gia các bữa tiệc xã giao, nhưng anh cũng rất hiểu phép tắc.

Vừa mở miệng đã nói chuyện chính, chắc chắn sẽ không được.

Bắt buộc phải nâng ly đến lúc ngà ngà say, nếu không sẽ không có được kết quả.

Hơn một tiếng sau, một chai rượu trắng uống vào bụng, Lục Bắc Thần đặt ly rượu xuống, gắp một hạt đậu phộng.

“Thời gian cũng được rồi, nói chuyện chính đi, nếu tôi là người dễ dàng để cháu qua mặt như thế, bao nhiêu năm nay sớm đã bị hạ bệ rồi.”

Lâm Dật cười he he, cũng không ngượng ngùng.

Loại người tinh tường như Lục Bắc Thần, khẳng định không giống người thường dễ dàng bị nắm bắt tâm tư.

“Cháu muốn đưa cho ngài nhìn một thứ.”

Lâm Dật chầm chậm, từ trong túi quần lấy ra một hộp nhỏ, đồng thời mở nắp hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn có hình dáng kỳ lạ.

Nhìn có chút cồng kềnh.

“Đây là thứ gì.”

Lục Bắc Thần đưa tay ra cầm, nhưng ngay lập tức bị Lâm Dật ngăn lại.

“Đừng chạm lung tung, đây là một quả bom gây nổ mạnh dạng nhỏ.”

“Hử?”

Lục Bắc Thần và Tống Ngọc Trân đều sững người, không ngờ trong nhà mình sẽ xuất hiện thứ này.

Nhưng Lục Bắc Thần cũng chỉ sững sờ một chút, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy.

Cả đời này của ông ấy trải qua bao nhiêu cuộc chinh chiến, ông không sợ hãi chút này.

Vuốt vuốt chiếc nhẫn trên tay, Lục Bắc Thần nhìn khá lâu.

Xoa xoa viên ngọc xanh trên chiếc nhẫn.

“Chốt mở ở đây à?”

Lâm Dật gật gật đầu, xem như trả lời.

“Ở đâu lấy được thứ này?”

“Cháu ở Dubai gặp phải một người, vô tình cướp được từ trên tay của đối phương.”

Chiếc nhẫn trên tay này là lúc Lâm Dật giao đấu với số 18, vô tình cướp được từ trên tay của anh ta.

Mới đầu, Lâm Dật không biết chiếc nhẫn này có lắp đặt bom.

Sau khi Tống Kim Dân lên xe, biết được hai người còn lại, thông qua chiếc nhẫn này hoàn toàn tự phát nổ, sau đó anh mới nhẹ nhàng cẩn thận cất giấu đi.

“Cháu còn đi Dubai à? Lưu Hồng sắp xếp cháu đi?”

“Đi du lịch, vừa hay đụng phải chuyện này, ông ấy còn không biết.” Lâm Dật nhìn chiếc nhẫn nói:

“Thứ này chắc chắn là đồ đặc biệt của một tổ chức nào đó, ngài thấy nhiều hiểu rộng, có thể điều tra ra là ai không?”

“Trước mắt tôi giữa lại thứ này, nhưng có thể tra ra kết quả hay không thì tôi không thể bảo đảm.” Lục Bắc Thần nói tiếp:

“Đây là thứ đồ rất phổ biến, đừng nói là người nước ngoài, cho dù người của chúng ta, trong lúc thực thi nhiệm vụ đặc biệt cũng sẽ mang theo đồ tương tự, nhưng không phải là chiếc nhẫn, vì vậy có thể tra ra kết quả hay không vẫn không nói chắc.”

“Vậy thử xem sao.”

Lục Bắc Thần để chiếc nhẫn vào trong hộp, sau đó gọi người mang thứ này đi.

Trở lại bàn ăn, Lục Bắc Thần gắp miếng rau trộn, nói:

“Tôi nghe Lưu Hồng báo cáo phía bên Dubai xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, Jeffrey mang theo đồ đi rồi.”

Lục Bắc Thần biết tin này là nghe từ chỗ Ninh Triệt, nên chỉ biết một nửa.

“Lúc đó hai người bọn cháu thật sự nghĩ rằng ông ta đi rồi, thế nhưng bọn cháu đều tính nhầm, cái tên Jeffrey đó rất thông minh, ở lại Dubai không rời đi, nhưng ông ta đã chết rồi, từ nay về sau, cái tổ chức Hắc Kim này không còn bất cứ uy hiếp nào với chúng ta nữa.”

“Sau đó thì sao, lô hàng trong tay của ông ta có phải là thật không?”

Suy nghĩ mấy giây, Lâm Dật gật gật đầu: “Là thật, nhưng cháu không lấy được.”

Lục Bắc Thần vuốt vuốt ly rượu: “Là tổ chức đó cướp đồ đi sao?”

Sức quan sát của Lục Bắc Thần khiến Lâm Dật phải thán phục, sau cùng lại cảm thấy đương nhiên.

Thật sự chuyện thế này không lừa nổi ông ấy.

“Vâng.”

“Có thể cướp đồ trên tay của cháu, cái tổ chức này không đơn giản.”

“Rất thần bí.”

Lục Bắc Thần không nói gì, nhấp nhẹ một ngụm rượu, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

“Lực khống chế của chúng ta vẫn còn chưa đủ.”

Keng!

Lâm Dật nâng ly rượu lên cụng một cái với Lục Bắc Thần.

“Chuyện này đã không thể nói rõ, vậy chúng ta đổi chủ đề khác.”

“Còn có gì muốn hỏi sao?”

“Cháu ở Dubai gặp mẹ cháu rồi?”

Chủ đề này thu hút sự chú ý của hai người già.

“Gặp được Tiểu Nguyệt sao?” Tống Ngọc Trân hỏi.

“Hửm?”

“Hai người quen bà ấy à?”

“Quen biết rất nhiều năm rồi.” Tống Ngọc Trân nói tiếp:

“Mẹ cháu và Thục Nghi cùng nhau lớn lên, hồi nhỏ ngày ngày đến nhà chúng ta ăn cơm nữa cơ, kỹ năng thêu thùa này của tôi chính là học từ mẹ cháu.”

Lâm Dật giật mình, chẳng trách mỗi lần mình đến, bà ấy đều nhiệt tình như vậy, thì ra là người quen cũ.

“Sau khi gặp cô ấy có nói gì với nhau không?”

“Người cha mà cháu chưa từng gặp mặt đó rốt cuộc có tình huống như thế nào, thân phận ông ấy không đơn giản đúng không.”

Mỗi lần nghĩ đến vấn đề này, Lâm Dật đều sẽ nghĩ đến cái LSP đó của Tống Kim Dân, khiến anh nghi ngờ.

“Ha ha…”

Lục Bắc Thần cười lớn: “Cha của cháu năm đó cũng xem như là một người nổi tiếng, người giỏi của Yến Kinh năm đó đều bị cậu ấy đánh hết toàn bộ.”

“Sau đó thì sao, vậy tại sao còn bỏ đi?”

“Năm đó có một thằng nhóc dám trêu ghẹo mẹ cháu, bị ba cháu giết rồi.”

“Người đó rất lợi hại sao?”

“Thân phận hiển hách, ba của cậu ta ngang ngửa với tôi lúc này, cháu nghĩ mà xem chuyện nghiêm trọng nhường nào chứ.”

Lâm Dật không nói gì, bởi vì anh biết Lục Bắc Thần lợi hại như thế nào.

“Sau khi xảy ra chuyện, hai người họ không thể ở lại Yến Kinh nữa. Tôi ở trong tối âm thầm đưa bọn họ rời đi, nhà họ Tần cũng bắt đầu suy yếu từ lúc đó.”

Lâm Dật nghĩ đến những lời nói lúc trước của Lương Nhược

Hư.

Trước kia, nhà họ Tần là gia tộc có thể xếp vị trí ba gia tộc đứng đầu, nhưng bị suy bại vì một chuyện nào đó.

Nghĩ chắc chắn chính là vì chuyện này rồi.

Chẳng trách lần trước khi rời đi, bọn họ còn tức giận vội vàng đuổi theo.

Chắc hẳn đã nhiều năm như vậy nhưng bọn họ vẫn chưa thể buông bỏ chuyện này.

"Cháu à…"

Tống Ngọc Trân dịu dàng nắm lấy tay của Lâm Dật, lặng lẽ lau nước mắt.

"Mấy năm nay mẹ cháu sống không dễ dàng gì."

"Năm đó lúc bọn họ rời đi không bao lâu thì sinh ra cháu, nhưng bản thân bọn họ còn không đảm bảo, mẹ cháu không còn cách nào mới mang cháu đến Quảng Châu, sau đó lão Lục nhà chúng ta cũng từ từ đứng vững bước chân, mà gia tộc của đối phương từ từ suy tàn, chuyện này bị ép xuống từng chút một, thêm vào đó cha của cháu cũng không chịu thua kém, trong hoàn cảnh tốt xấu lẫn lộn ở nước ngoài lăn lộn tạo nên danh tiếng, ngày tháng của hai người họ mới xem như tốt lên từng chút từng chút."

Nói đến chỗ động lòng, Tống Ngọc Trân vô cùng cảm thán.

"Nhưng cháu đừng trách cô ấy, mẹ cháu cũng không có cách nào, có người mẹ nào lại muốn từ bỏ con trai của mình chứ."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1638: Cục Diện Quốc Tế

Chương 1638: Cục Diện Quốc Tế

“Cháu biết, vậy nên bọn cháu còn ngồi ăn với nhau bữa cơm.”

Lâm Dật cũng nắm lấy tay của Tống Ngọc Trân, như đang đáp trả.

“Cháu có thể nghĩ như vậy là tốt nhất rồi.”

“Mẹ của cháu vẫn tốt, nhưng người ba đó của cháu, mấy năm nay cũng không sống yên phải không?”

“Cháu không gặp cậu ấy à?” Lục Bắc Thần hỏi.

Lâm Dật lắc lắc đầu: “Gặp được một thuộc hạ của ông ấy, cấp A.”

Biểu cảm của Lục Bắc Thần bình thản, không kinh ngạc chút nào.

“Nhà chúng tôi có mối quan hệ cá nhân rất sâu đậm với nhà của cháu, mấy năm vừa rời đi đó, chúng ta vẫn có vài lần liên lạc, nhưng sau này khi cậu ấy lăn lộn có danh tiếng, thân phận rất nhạy cảm, số lần liên lạc của chúng ta cũng ít đi. Nếu như không phải năm ngoái Tiểu Thẩm đến chỗ này của bọn tôi nói đã gặp được mẹ cháu, tôi còn nghĩ rằng hai người đó đã chết ở nước ngoài rồi.”

“Vậy nói cách khác, ngài cũng không biết bây giờ ông ấy đã lăn lộn đến mức độ nào rồi?”

“Không biết, chỉ có thể đoán.” Lục Bắc Thần vừa ăn hạt đậu phộng, vừa uống ly rượu, trông vô cùng nhàn nhã.

“Cha cháu là một người vô cùng có dã tâm, nếu như cậu ta muốn làm một việc gì, vậy thì sẽ làm đến cực hạn, tuy rằng ta không biết bây giờ cậu ta đến tầm cỡ nào rồi, nhưng khẳng định cậu ấy có một chỗ đứng trên khán đài của thế giới này.”

“Nghe nói mấy tổ chức ở nước ngoài đều có một bảng xếp hạng, tổ chức của ông ấy có thể xếp hạng bao nhiêu?”

Lúc trước Lâm Dật từng có nghe Ninh Triệt nói hình như tổ chức Hắc Kim này vẫn chưa lọt vào top 20, vì vậy anh rất hiếu kỳ với chuyện này.

“Không nên nhìn mọi thứ bằng vẻ bề ngoài, những thứ có thể bộc lộ trước con mắt của đám đông đều không thể bước lên bục.” Lục Bắc Thần nói tiếp:

“Như những gì tôi biết, vẫn có một vài tổ chức ẩn nấp trong bóng tối, bọn họ luôn làm mấy chuyện phạm pháp, toàn bộ đều tập trung ở đảo Ikaria, đó là một nơi đủ để thay đổi cục diện thế giới.”

Nói đến đây, Lục Bắc Thần dừng một chút: “Ai có thể cướp được nơi đó, người đó có thể xứng danh vua trên vùng đất chiến loạn này!”

Sắc mặt Lâm Dật nghiêm túc, anh không ngờ Lục Bắc Thần sẽ nói những điều cơ mật này với mình.

“Dựa vào tình hình trước mắt mà nói, bất cứ một bên nào muốn động tay vào đều sẽ bị những bên còn lại tập trung tấn công, đúng không?”

“Trên lý thuyết đúng là như vậy.”

“Lý thuyết.”

“Năng lực của tổ chức cá nhân sẽ không lớn mạnh bằng quốc gia, nhưng ở tầng cấp quốc gia lại phải chịu rất nhiều giới hạn, vậy nên trong tối sẽ nảy sinh hợp tác của đôi bên, như thế sẽ có liên hệ nhất định, còn về tấn công ai, phòng thủ ai thì tôi cũng không thể biết rõ.”

“Vậy bên phía chúng ta thì sao? Cũng từng làm chuyện như này à?”

“Chuyện này thì chưa.”

Lục Bắc Thần cảm thán một tiếng: “Nào, tôi mời cháu một ly.”

“Đừng, cháu không dám nhận.”

Lâm Dật cố ý hạ thấp ly rượu, về công về tư, anh đều không có tư cách để Lục Bắc Thần mời rượu.

“Thật ra lá bài lớn nhất trong tay tôi chính là cha của cháu.” Lục Bắc Thần thở dài nói tiếp:

“Bao nhiêu năm nay, bọn ta không có bất cứ liên hệ nào, cũng không thể giúp đỡ gì cho cậu ấy, nhưng dựa vào tình cảm với cậu ấy, nếu như một ngày nào đó cậu ấy gây dựng nên thành tích cũng nhất định sẽ đứng về phía tôi. Từ góc độ nào đó mà nói quan hệ giữa bọn ta là cùng hội cùng thuyền, chỉ là không có vướng víu về lợi ích, chuyện này xem như tôi chiếm tiện nghi của nhà cháu rồi.”

“Ông biết là được.” Tống Ngọc Trân oán trách nói:

“Lúc đầu tôi không biết, nếu như biết Tiểu Lưu đi tìm thằng bé, tôi sẽ không để thằng bé vào trong lữ đoàn Trung Vệ, yên ổn làm kinh doanh khá tốt mà.”

“Đây chính là số mệnh, tôi cũng quản không nổi.” Lục Bắc

Thần nói tiếp:

“Hơn nữa, nếu như chỉ làm chút kinh doanh nhỏ, cuối cùng sẽ chịu sự khống chế của kẻ khác, nếu người nhà họ Lâm có tính tình tốt như thế thì cha của thằng bé cũng không đến mức giết người ta rồi.”

Tống Ngọc Trân không nói lại, nhưng bà ấy vẫn có chút ý oán trách.

“Uống một ngụm.” Lục Bắc Thần lại nâng ly rượu lên, nói xong những lời này với Lâm Dật, trong lòng của ông ấy cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Rùm rùm rùm.

Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Dật rung lên.

Là tin nhắn Kỷ Khuynh Nhan gửi tới.

“Sao vậy?”

“Em gọi điện thoại cho mẹ Vương, bà ấy nói anh chưa trở về, anh lại chạy đi đâu rồi?”

“Đến thăm một lão lãnh đạo.”

“Anh lừa em đấy à.” Kỷ Khuynh Nhan đang đắp mặt nạ, trợn mắt với Lâm Dật: “Có phải anh lại chạy đi uống rượu chơi bời rồi không,”

Lâm Dật cười hắc hắc: “Thật sự đang uống rượu, nhưng không phải chơi đùa.”

Lâm Dật quay ngược camera lại, nhắm ngay Lục Bắc Thần và Tống Ngọc Trân.

Kỷ Khuynh Nhan ngỡ ngàng, không ngờ Lâm Dật sẽ ăn cơm cùng với cặp vợ chồng già như vậy.

“Hai vị đây là?”

“Anh không tiện nói thân phận cụ thể của hai người, nhưng ông lão này tên Lục Bắc Thần, em lên Baidu tìm kiếm, có thể tra ra.”

Tuy Lục Bắc Thần có rất nhiều thân phận cần ẩn giấu, nhưng trên mạng xã hội có thể tra ra cũng chỉ là chức vụ bên ngoài của ông ấy, mà những thứ này đã đủ chấn động Kỷ Khuynh Nhan rồi.

Như vậy có thể đỡ bớt rất nhiều phiền phức, Kỷ Khuynh Nhan sẽ không hiểu lầm.

“Vậy anh ăn trước đi, em không làm phiền anh nữa.”

Kỷ Khuynh Nhan hơi hoảng hốt, bình thường mà nói, những người có thể tra được trên Baidu đều không phải người đơn giản.

“Được, xong việc sẽ gọi điện thoại cho em.”

“Ừm ừm, đúng rồi, anh không có đi tay không chứ?”

“Không có.” Lục Bắc Thần tiếp lời nói:

“Mua một thùng sữa tươi tiệt trùng, còn có một thùng quả anh đào, cộng lại không đến 300 tệ.”

Sắc mặt của Kỷ Khuynh Nhan trầm xuống: “Thật là phục anh rồi đó, đợi anh về đây, xem em xử lý anh thế nào.”

Tắt điện thoại, Lâm Dật nói:

“Ngài thật không thèm suy nghĩ, mở miệng ra đã vạch trần khuyết điểm của cháu.”

“Vậy tự mình nói xem, ai đến nhà tôi lại dám mua thứ rẻ như thế này.”

“Cũng bởi vì ngài không thiếu thứ gì, nên cháu mới mua những thứ này.” Lâm Dật nói tiếp:

“Mấy ngày trước, lúc cháu ở huyện Đông Tam, cháu có tặng cho một lãnh đạo đối xử khá tốt với cháu, nhưng người ta không lấy, nói hai chai rượu đó đủ cho ông ta bị phán mười năm rồi. Vậy nên cháu cũng vì muốn tốt cho ngài.”

“Cháu cứ ở đó đóng kịch với tôi đi.” Lục Bắc Thần nói tiếp:

“Cô gái đó là đối tượng của cháu à?”

Lâm Dật gật gật đầu: “Trông cũng được phải không?”

“Thực sự tốt đó.” Tống Ngọc Trân nói: “Gần bằng với mẹ của cháu hồi trẻ, nhìn đã biết là người hiếm thấy.”

Lâm Dật cười ha ha, cũng có chút đắc ý.

Lúc sau hai người uống rượu đều nói về những chuyện xoay quanh Lâm Dật, Lục Bắc Thần chỉ cho anh mấy hướng đi, xem như đã chỉ đạo vô cùng chính xác rồi.

Quá nhiều điều không dám nói, chỉ riêng mấy lời khuyên này đã đủ kiếm thêm mấy chục tỷ rồi.

Hơn một giờ đêm, Lâm Dật tạm biệt rời khỏi nhà của Lục Bắc Thần.

Trời lạnh nên Lâm Dật từ chối việc Tống Ngọc Trân định tiễn mình, một mình rời đi.

“Ông nói xem, bây giờ thằng bé với đứa nhỏ Nhược Hư đó có quan hệ thế nào?” Tống Ngọc Trân hỏi.

“Bà lo xa quá rồi, đây là chuyện của bọn chúng, bà quản cái này làm gì.”

“Nhưng thằng bé có bạn gái rồi, còn qua lại với Nhược Hư như thế, sớm muộn không phải sẽ xảy ra chuyện à.”

“Đây không phải là chuyện hai chúng ta nên bận tâm, việc của người trẻ tuổi cứ để bản thân bọn chúng giải quyết đi.” Lục Bắc Thần cười ha ha nói.

Tuy bọn họ có quan hệ tốt với nhà họ Lương, nhưng hai người cũng không có suy nghĩ tham gia vào chuyện này.

Nhưng Lục Bắc Thần nhìn thấy, chuyện này có thể sẽ mang tới cho Lâm Dật phiền phức không nhỏ.

Thôi thì xem thử anh có thể xử lý tốt hay không.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1639: Lại Xảy Ra Vấn Đề

Chương 1639: Lại Xảy Ra Vấn Đề

Sau khi rời khỏi nhà của Lục Bắc Thần, Lâm Dật ôm chặt lấy áo khoác lông trên người, lấy điện thoại ra gọi cho Kỷ Khuynh Nhan, giải thích đại khái tình hình phía bên này.

Nhưng lại dọa cho Kỷ Khuynh Nhan không khép được miệng.

Bởi vì ở trên Baidu, cô thật sự tra ra tài liệu liên quan đến Lục Bắc Thần.

Không ngờ Lâm Dật lại quen biết một người như thế.

Lâm Dật đi đến khách sạn Pangu Plaza ở một đêm, quay về lại nói chuyện một lúc với Lương Nhược Hư rồi mới đi ngủ.

Vốn dĩ hai người đã hẹn tám giờ sáng ngày hôm sau sẽ gặp nhau dưới lầu tòa nhà bọn họ.

Lúc Lâm Dật đến, Lương Nhược Hư vẫn đang ngủ, cô ấy đã hoàn toàn quên chuyện hai người vừa nói tối qua. Đến gần mười giờ, hai người mới gặp mặt.

Ra ngoài dạo phố một lúc, Lâm Dật lại mua cho Lương Nhược Hư vài món đồ, sau đó anh mới ngồi máy bay quay về Quảng Châu.

Sau khi về đến nhà, anh bắt đầu cùng người nhà bận rộn việc đón năm mới.

Bây giờ Quách Ngưng Nguyệt kết hôn rồi, Lâm Dật và Ngô Phi Dược lại trở thành đối tượng để Vương Thúy Bình giục kết hôn.

Có vẻ như năm sau nếu hai người không chịu kết hôn, bà ấy sẽ đoạn tuyệt quan hệ mẹ con.

Hai anh em cũng chỉ có thể ậm ừ đồng ý, không dám phản kháng.

Ngô Phi Dược thì còn ổn, cho dù không giục thì anh ấy cũng có dự định này vào đầu năm sau.

Nhưng chuyện của Lâm Dật thì có vẻ khó khăn, anh vẫn chưa giải quyết chuyện của Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư, nên chuyện hôn nhân cũng không cách nào xác định ngày tháng.

Đối với người trưởng thành mà nói, việc đón năm mới không có bao nhiêu mong đợi, thậm chí còn không bằng cảm giác mong chờ lúc mở hàng chuyển phát nhanh.

Đặc biệt là đối với phụ nữ như Kỷ Khuynh Nhan, đón năm mới có nghĩa bản thân lại già đi một tuổi, ở phương diện chăm sóc bảo dưỡng lại phải tốn nhiều công sức rồi.

Ăn xong bữa trưa, Lâm Dật kiếm một lý do rồi ra ngoài, lén ngồi máy bay trở về Trung Hải đón năm mới với Lý Sở Hàm.

Sau đó hơn mười giờ đêm, anh lại vội trở về Quảng Châu.

Sắp xếp thời gian vô cùng hoàn mỹ.

Mùng một tết, Quách Ngưng Nguyệt từ nhà chồng trở về, ngày tháng ở cô nhi viện lại trở nên náo nhiệt.

Người vui mừng nhất chính là Triệu Toàn Phúc, ông ấy liên tục nâng cốc uống không biết vui nhường nào.

Mấy ngày tiếp theo chính là phân đoạn quan trọng nhất trong thời gian đón năm mới.

Nói dễ nghe chính là đi thăm hỏi họ hàng, còn nói rõ ra chính là thời gian ra oai đến rồi.

Là một lá bài quan trọng nhất trong tay Vương Thúy Bình, Lâm Dật chắc chắn phải xuất hiện.

Sau mấy ngày đi thăm hỏi bạn bè người thân, Vương Thúy Bình vô cùng nở mày nở mặt.

Trong lòng vô cùng mãn nguyện.

Ở Quảng Châu mấy ngày, Lâm Dật lại đi một chuyến đến Yến Kinh, chơi với Lương Nhược Hư hai ngày, sau đó mới quay về Trung Hải.

Nhưng sau khi về tới Trung Hải vẫn là sum họp gia đình, đến tận mùng tám tết, tất cả các buổi sum họp gia đình mới kết thúc.

Cuộc sống của hai người mới khôi phục về bình thường.

Chuyện này còn liên quan tới việc Lâm Dật đủ lợi hại, không cần nịnh bợ bất cứ ai.

Nếu không còn có một loạt phân đoạn tặng quà cho họ hàng, đối với những thanh niên trong xã hội 996(*) hàng năm, đón năm mới còn mệt mỏi hơn đi làm.

(*)ám chỉ thời gian sắp xếp trong ngày, làm từ 9 giờ sáng đến 9 giờ tối sáu ngày trong tuần.

Giống như mọi khi, cuộc sống của Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đều rất bình lặng.

Khoảng thời gian này Lâm Dật không có ra ngoài làm chuyện gì mù quáng, khiến Kỷ Khuynh Nhan có chút ngạc nhiên.

Nhưng cô cũng biết rõ bản tính của Lâm Dật, nói không chừng lúc nào đó anh sẽ làm ra chuyện thiêu thân gì, sau đó không thấy bóng dáng đâu.

Tập đoàn Lăng Vân, trong văn phòng làm việc của tổng giám đốc. Lâm Dật nhìn giờ trên điện thoại, không ngừng tính toán ngày tháng.

Tình thế của huyện Đông Tam đã khá hơn, dựa vào khoảng thời gian trước trước sau sau đã sắp nửa năm, chắc đã gần xong rồi.

Ngón tay của Lâm Dật gõ lên mặt bàn, bây giờ đã là cuối tháng hai rồi, học sinh đã lần lượt quay trở lại trường học, nên đến lúc xử lý chuyện trường học ở huyện Đông Tam rồi.

Ngay sau đó, Lâm Dật gọi điện thoại cho Triệu Kỳ, bàn chi tiết cụ thể với ông ấy.

Quyết định cuối cùng, buổi sáng ngày kia triệu tập đại hội học sinh, tuyên bố một chút về vấn đề này.

“Tổng giám đốc Lâm, xảy ra chuyện rồi.”

Không chút phòng bị, cửa văn phòng làm việc của Lâm Dật bị đẩy ra, Kỳ Hiển Chiêu từ ngoài bước vào.

“Lô hàng của chúng ta bị mắc kẹt ở kênh đào Panama lại xảy ra vấn đề rồi.”

“Không phải đã chia thuyền vận chuyển rồi sao, còn có thể xảy ra chuyện gì?”

“Trong lúc tiến hành kiểm tra định kỳ, thủy thủ nói thuyền xuất hiện vấn đề an toàn, không cách nào tiếp tục đồng hành nữa, nói phải kiểm tra sửa chữa.”

“Kiểm tra sửa chữa? Hàng đã xếp xong rồi mới nói những chuyện này, vậy trước đó làm cái gì.”

“Tôi cũng nói như thế, nhưng bọn họ trả lời như vậy, thái độ rất kém.”

“Mẹ nó!”

Lâm Dật bực tức mắng một câu: “Xảy ra chuyện như vậy, bọn họ phải phụ trách bồi thường chứ?”

“Tôi đã đàm phán với bọn họ về phương diện này rồi, phía bên công ty vận tải biển cũng đồng ý bỏ ra bồi thường.”

“Còn đồng ý bồi thường?”

“Vâng, vả lại bọn họ còn nói đồng ý bồi thường số tiền như trên hợp đồng cho chúng ta.”

Trầm ngâm một lát, Lâm Dật nói tiếp:

“Anh đi đàm phán bước tiếp theo với bọn họ trước, xem thử xảy ra vấn đề ở chỗ nào.”

“Biết rồi, tổng giám đốc Lâm.”

Sau khi Kỳ Hiển Chiêu rời đi, sắc mặt Lâm Dật lạnh băng không nói gì.

Anh có dự cảm được trong chuyện này có điểm kỳ lạ.

Trước đây, bên kênh đào Panama lấy lý do mùa khô, từ chối cho phép thông hành.

Bây giờ anh đã nghĩ cách xử lý xong, thủy thủ lại nói thuyền có vấn đề, không thể thông hành.

Nhìn bề ngoài, lý do của đối phương có lý lẽ có căn cứ, mình tìm không ra kẽ hở nào.

Nhưng trên thực tế, Lâm Dật không cảm thấy đây là trùng hợp.

Có lẽ có người ở sau lưng khống chế mọi chuyện.

Mà lúc này, còn có một điểm không dễ dàng bị phát hiện.

Lần đầu tiên ngăn cản mình là người của Cục quản lý kênh đào Panama, tính ra còn là nhân viên của chính phủ.

Nhưng lần này, đổi thành công ty vận chuyển hàng hải, đây là thuộc về hành vi cá nhân rồi.

Quan trọng nhất là đối phương còn đồng ý bồi thường tiền!

Dựa vào quy mô của lô hàng này có thể thấy, chậm trễ mất khoảng thời gian dài như thế, tiền bồi thường là một con số trên trời.

Công ty Lăng Vân bồi thường được, nhưng những công ty khác chắc gì.

Đây là một điểm rất kỳ quái.

Bình thường mà nói, công ty vận chuyển hàng hải không cho phép xảy ra chuyện kiểu này, bởi vì không có ai không thích tiền, làm gì có ai sẽ làm chuyện mua bán bù tiền.

Vả lại một khi thuyền ra khơi sẽ không để xảy ra vấn đề tiềm ẩn thế này.

Nhưng bây giờ lại thật sự xảy ra vấn đề, vậy chắc chắn trong chuyện này có tồn tại mờ ám gì đấy mà mình không biết.

Cạch cạch cạch.

Lâm Dật dùng ngón tay gõ lên mặt bàn, anh dường như cảm giác được tập đoàn Lăng Vân đã bị người ta để mắt đến rồi.

Nhưng đây chỉ là một mối làm ăn, tổng giá trị cũng chỉ mấy tỷ đô la Mỹ, cho dù không ít, nhưng cũng không phải nhiều, người làm ra hành động như thế thật sự có chút cảm giác lấy súng đại bác bắn muỗi.

Chỉ có thể để Kỳ Hiển Chiêu đi qua đó thăm dò trước, những chuyện liên quan sau đó chỉ có thể đợi rồi nói tiếp.

Đằng nào cũng có người bồi thường, mình không cần nôn nóng.

…

Hai ngày tiếp theo, Lâm Dật quan tâm vào công việc giáo dục ở huyện Đông Tam.

Lương Nhược Hư đưa danh sách 106 ngành nghề, đây coi như là chính sách cực lớn với sự nghiệp giáo dục ở huyện Đông Tam rồi.

Sau đó, cô ấy còn liên hệ với Lư Diễm Dân, nhờ ông ta hỗ trợ nghĩ cách giúp đỡ giảm bớt áp lực cho Lâm Dật.

Hai hôm sau, sau khi đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, Lâm Dật đến đại học sư phạm Trung Hải.

Lúc đến trường học, Tô Cách đang ở trước cổng đợi anh.

Tô Cách mặc quần ống rộng liền thân màu đen, bên trên còn khoác một cái áo sơ mi nhỏ, toàn bộ thân hình hãnh diện đều che chắn hết, nhìn cũng bình thường thôi, bỗng chốc sức thu hút với Lâm Dật đã giảm xuống một nửa.

“Đi nhanh thôi, đám học sinh đến đủ rồi, chỉ đợi anh.” Tô Cách nói.

“Đi thôi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1640: Không Ai Hưởng Ứng

Chương 1640: Không Ai Hưởng Ứng

Đại học Sư phạm Trung Hải, bên trong hội trường cỡ nhỏ của tòa nhà giảng dạy chính.

Cả nam lẫn nữ tổng cộng ngồi hơn hai trăm người, mọi người đều thuộc khóa tốt nghiệp năm nay.

Triệu Kỳ và mấy vị lãnh đạo trường khác cũng đều tập trung ở chỗ này.

Học sinh thực tập không phải là việc gì lớn, nhưng Lâm Dật đích thân sắp xếp chuyện này nên đương nhiên phải coi trọng một chút.

"Rốt cuộc trường học muốn làm gì, tại sao gọi chúng ta trở về trước thời hạn."

"Nghe nói là chuyện thực tập, nhưng cụ thể thế nào giáo viên hướng dẫn chưa nói."

"Nhưng bỗng chốc kêu gọi đến đây nhiều người như vậy, trường học làm sao có thể nhận nhiều người như vậy?"

"Vừa rồi mình thấy, ít nhất là một nửa số người trong chúng ta ở đây đã tìm được nơi thực tập rồi, vậy mà vẫn gọi những người đó đến, không phải lãng phí thời gian sao."

"Tớ không biết chuyện này, đợi lát nữa xem hiệu trưởng Triệu nói như thế nào."

Khi mọi người ở đây thảo luận sôi nổi, Lâm Dật và Tô Cách từ ngoài đi vào.

"A a a, thầy Lâm tới!"

Những người ở đây đều là sinh viên năm tư, mặc dù thời gian Lâm Dật rời cương vị công tác đã rất lâu, nhưng rất nhiều nữ sinh đều nhớ rõ sự tích nổi trội của anh.

Chuyện hành hung du học sinh năm đó đã gây nên chấn động rất lớn, từ mặt ý nghĩa nào đó cũng coi như góp phần thay đổi mô hình giáo dục hiện nay.

"Được rồi, mọi người yên lặng một chút." Tô Cách cầm microphone nói:

"Chắc hẳn mọi người đã biết nguyên nhân gọi các em đến đây, chủ yếu là bởi vì chuyện thực tập, nhưng chuyện cụ thể sẽ do thầy Lâm nói với mọi người một chút."

Bốp bốp bốp.

Một đám học sinh đều vỗ tay.

Hơn mười giây sau, dưới sự ra hiệu của Lâm Dật, tiếng vỗ tay ngừng lại. Anh nói:

"Tôi đã liên hệ một trường học trong thị trấn ở huyện Đông Tam thành phố Dư Hàng cho mọi người, áp dụng mô hình gộp tiểu học trung học cơ sở và trung học phổ thông vào một trường, bây giờ thiếu giáo viên, cho nên tôi muốn hỏi ý của mọi người một chút."

Vừa nghe là đến thị trấn thực tập, sự nhiệt tình của một đám học sinh đều giảm xuống chỉ còn chưa đến một nửa.

Nhất là những người đã tìm được đơn vị thực tập tốt trong nội thành, bọn họ đã không muốn nghe tiếp.

Bình thường bọn họ đều là những đứa con được cưng chiều từ bé, để cho bọn họ đi thực tập trong thị trấn, đương nhiên không ai bằng lòng.

"Nhà của chúng em ở thành phố Dư Hàng, em biết chỗ này." Một nam sinh nói:

"Huyện Đông Tam đó là một huyện nghèo khó ở chỗ em, nghe nói vô cùng nghèo, hơn nữa tiền lương cực kỳ thấp, hình như một tháng chỉ được hơn hai ngàn tệ, rất kinh khủng."

"Ồ!"

Lời này vừa nói ra, toàn trường ồ lên.

"Không phải chứ, khi nào tiền lương lại có thể thấp như vậy? Cũng không đủ mua một cái túi nữa?"

"Quả thật quá ít, mình tuyệt đối không muốn đi làm việc ở chỗ như vậy."

"Nhưng vấn đề là chúng ta có bằng cấp khoa chính quy. Tuy trường chúng ta không phải 985, cũng không phải 211(*), nhưng tiểu học phổ thông nhất ở Trung Hải cũng không có khả năng mời chúng ta."

(*)“Dự án 211” là dự án hàng đầu của chính phủ Trung Quốc xây dựng cho thế kỷ 21, dự án này tập trung vào việc xây dựng khoảng 100 trường đại học hàng đầu.

“Dự án 985” là các trường có chất lượng hàng đầu, trọng điểm được lựa chọn trong “Dự án 211” mà ra.

"Mặc dù bây giờ rất khó tìm việc làm, nhưng làm cái gì cũng tốt hơn so với tới nơi đó làm giáo viên, một tháng chỉ mới hơn

2000 tệ, cũng không đủ nuôi gia đình sống qua ngày." Một nam sinh nói.

Các sinh viên dưới đài thảo luận sôi nổi, mọi người không có bao nhiêu hứng thú với một suất công việc như vậy.

Dù là những người được sinh ra ở một số gia đình bình thường cũng không muốn tới đó.

Bọn họ cố gắng học tập chính là muốn thay đổi vận mệnh của mình.

Bây giờ bảo bọn họ đi tới một nơi nghèo hơn, chắc chắn không có khả năng.

"Được rồi, trước tiên mọi người yên lặng một chút." Lâm Dật cười nói:

"Thật ra tình hình không tệ như các em nghĩ, tình hình của huyện Đông Tam đã có chiều hướng tốt lên, tiền lương thực tập một tháng có thể cung cấp tới ba ngàn năm trăm tệ, tiền lương chính thức cũng sẽ không ít như vậy.

"Hơn nữa thời gian tới, phía trên còn có thể làm quy hoạch trọng điểm, chắc chắn sẽ có bước chuyển và phát triển lớn, sau đó, nếu mọi người bằng lòng ở lại chỗ đó, đồng thời làm việc ba năm trở lên sẽ được hưởng biên chế, so với làm việc ở nơi khác, tôi cảm thấy vẫn không tệ."

Nghe được có thể hưởng biên chế, phía dưới lại phát ra tiếng thảo luận sôi nổi.

Tiền lương thực tập một tháng có thể nhận được 3500 tệ, xem như không tệ.

Nếu như thực tập gần, bọn họ cũng không để bụng chuyện đến đó ở lại mấy tháng.

Nhưng thị trấn dù sao cũng là thị trấn, bất kể mặt nào đều không bì được với thành phố lớn.

Con đường tương lai còn rất dài, bọn họ không muốn đánh cược tương lai ở chỗ này.

"Thật ra mình cảm thấy đãi ngộ không tệ, ít nhất có thể hưởng biên chế, với tình hình hiện nay, hợp đồng lao động của những bác sĩ và thạc sĩ kia cũng không được hưởng biên chế, đãi ngộ này rất tốt."

"Sao cậu lại đơn giản như thế chứ, cậu tưởng dễ hưởng biên chế như vậy sao? Bác sĩ và thạc sĩ đều không được hưởng biên chế, chúng ta là học sinh khoa chính quy của một trường sư phạm bình thường, làm sao có thể được hưởng."

"Nhưng thầy Lâm nói như thế, làm việc ba năm trở lên thì có thể được hưởng."

"Không phải cậu cũng nói là có thể được hưởng, nếu như không được hưởng thì sao? Không phải đã uổng phí nhiều năm tuổi trẻ như vậy rồi sao."

"Theo lý đúng là như vậy, thứ biên chế này cách chúng ta rất xa, có lẽ chỉ lừa gạt chúng ta."

Lâm Dật và lãnh đạo trường học cũng không sốt ruột cắt ngang viêc thảo luận của đám sinh viên.

Đây là việc lựa chọn của hai bên, không thể bắt buộc.

Hơn mười phút sau, tiếng thảo luận dần dần ngừng lại, Lâm Dật cầm microphone nói:

"Mọi người suy nghĩ thế nào, có thể nói cho tôi suy nghĩ của các em, có ai bằng lòng đi hay không?"

Người dưới đài không ai nói chuyện, hình như không có ý bày tỏ thái độ.

Triệu Kỳ nheo mắt, nhìn đám sinh viên dưới đài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

"Đây là cơ hội thầy Lâm rất vất vả mới giành được, sao không biết quý trọng một chút nào, áp lực cạnh tranh trong xã hội lớn như vậy, với bằng cấp của mọi người rất khó đi vào trường học làm việc, mọi người không nên lãng phí nỗ lực vất vả của thầy Lâm."

"Hiệu trưởng Triệu, chúng ta vẫn nên để cho các em tự mình chọn, không cần can thiệp ý muốn của bọn họ."

Lâm Dật cười nhìn đám sinh viên phía dưới: "Nếu mọi người không có gì muốn nói, cũng không cần cho ý kiến nữa."

"Nếu các em có ý muốn đến đó làm việc, bây giờ hãy đứng lên."

Người dưới đài tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, cuối cùng không ai đứng lên.

Lâm Dật bất đắc dĩ lắc đầu, hơi thất vọng, cố gắng làm lớn như vậy, vậy mà một chút hiệu quả cũng không có.

Xem ra chỗ như huyện Đông Tam này quả thật không hấp dẫn người khác.

"Những học sinh này thật sự khiến cho người ta thất vọng." Triệu Kỳ nói tiếp:

"Nếu không trước hết sắp xếp bọn họ đi thực tập, ít nhất giải quyết vấn đề trường học bên kia trước, đợi cho bọn họ thực tập xong, nhiều học sinh năm tư mới có thể thay thế bọn họ."

"Nhưng một năm đổi một nhóm giáo viên cũng không phải cách."

Reng reng reng.

Đúng lúc này, di động của Lâm Dật vang lên, là điện thoại Lư Diễm Dân gọi tới.

Hai người trước sau giao tiếp hai mươi mấy phút mới cúp máy.

"Hiệu trưởng Triệu, mọi chuyện trước hết cứ như vậy đi, các sinh viên không muốn đi, chúng ta cũng đừng cưỡng ép."

"Nhưng vẫn chưa giải quyết được vấn đề trường học bên kia, chúng ta phải suy nghĩ chút biện pháp chứ."

Lâm Dật cười cười: "Vấn đề bên kia đã được giải quyết rồi, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có vấn đề gì lớn."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1641: Hối Hận Không Kịp

Chương 1641: Hối Hận Không Kịp

"Đã giải quyết xong vấn đề?"

Triệu Kỳ và Tô Cách đều hơi ngạc nhiên.

Vì sao sau khi nhận một cuộc điện thoại, vấn đề này đã được giải quyết?

"Vừa rồi bí thư Dư Hàng gọi cho tôi nói bên phía ông ta có ba mươi hai người nhận lời mời, trong đó có giáo viên có kinh nghiệm đến ở lại huyện Đông Tam, mặc dù còn chưa đủ lắm, nhưng ít nhất có thể đảm bảo nhiệm vụ dạy học. Về phần còn lại, đi một bước tính một bước, vấn đề hẳn là không lớn."

Đám sinh viên dưới đài nghe thấy lập tức sửng sốt.

Bí thư Dư Hàng gọi điện thoại cho thầy Lâm?

Không có khả năng lắm.

Tô Cách nhăn mày, cô ta sợ nhất chính là điểm này.

Với năng lực của Lâm Dật, mấy vấn đề này căn bản không làm khó được anh, chỉ cần đập tiền, sẽ không có chuyện gì không xử lý được.

Mà lý do anh đến trường đại học này là vì niệm tình cũ, xem như mang lại chút lợi ích cho những sinh viên này.

Không ngờ bọn họ không biết quý trọng.

Triệu Kỳ đáng tiếc lắc đầu, nói với học sinh ở đây:

"Vốn bọn tôi giữ cơ hội này cho các em, bây giờ thì tốt rồi, các em không nắm chắc để cho người khác cướp mất rồi."

"Hiệu trưởng, em cảm thấy các thầy đang kết hội gạt người." Một nam sinh cả gan nói:

"Cái nơi chim không thèm ị này, ngay cả chúng em, những người tốt nghiệp khoa chính quy cũng không bằng lòng đi, những giáo viên có kinh nghiệm đó sao có thể đi."

"Cái gì gọi là nơi chim không thèm ị, không phải thầy Lâm đã nói rồi sao, nhà nước muốn phát triển mạnh huyện Đông Tam, tiền đồ sau này chắc chắn không tệ, các em đừng nhìn huyện Đông Tam bằng cái nhìn phiến diện." Triệu Kỳ nói.

"Loại khẩu hiệu phát triển mạnh như này, tuyên truyền khắp nơi trên cả nước, nhưng thật giả ai biết chứ, nói không chừng đều là tin vịt."

"Em cũng có loại cảm giác này, giống như đang gạt chúng em đi làm cu li."

"Mặc kệ nói như thế nào, thầy cũng là hiệu trưởng của một trường, sao có thể làm chuyện hại học sinh của mình." Triệu Kỳ tức giận nói.

"Cái này chúng em cũng không biết, có thể vì tỷ lệ công ăn việc làm."

"Mấy người các em thật sự là..."

"Được rồi hiệu trưởng, xin bớt giận."

Lâm Dật kéo Triệu Kỳ lại, sau đó cầm di động của mình, đứng ở dưới đài trước mặt hàng sinh viên đầu tiên.

"Đây là văn kiện đỏ phía trên gửi xuống, tuyên bố rõ ràng muốn xây dựng huyện Đông Tam thành kiểu khu công nghiệp cao mới toàn quốc, hơn nữa đưa ra kế hoạch rõ ràng, trong năm năm tới sẽ chi 300 triệu và chính sách ưu đãi miễn thuế ba năm."

"Tiếp theo, tập đoàn Lăng Vân ở huyện Đông Tam đã xây dựng khu công nghiệp con chip, kích thước lớn bằng khu công viên, bây giờ đã có hai cái, cái thứ ba đang xây dựng, cũng sẽ móc nối với thành phố Dư Hàng thành giới kinh tế mới."

"Còn vấn đề biên chế nghề nghiệp mà tôi nói ban nãy, cũng muốn giải thích rõ với mọi người một chút, sở dĩ tôi nói là có thể sẽ giành được biên chế, bởi vì trên tay tôi có danh sách tổng cộng một trăm lẻ sáu người của tất cả ngành nghề, cụ thể rơi xuống trên đầu ai còn không chắc chắn, tương lai có thể tăng thêm hay không cũng không chắc, cho nên tôi mới dùng cách nói như vậy."

"Còn gạt người theo như lời các em thì càng là lời nói vô căn cứ, bởi vì tiền lương thực tập của các em do cá nhân tôi bỏ ra, nếu tôi muốn gạt người, không cần thiết lấy tiền của mình làm việc này, mọi người không nên hiểu lầm hiệu trưởng Triệu."

Lâm Dật nói một tràng dài khiến cho người ở đây đều rơi vào trạng thái ngớ ra.

Văn kiện đỏ của phía trên!

Năm năm đầu tư hai trăm triệu!

Miễn thuế ba năm!

Danh sách một trăm lẻ sáu người của tất cả các ngành nghề được có biên chế!

Mỗi tin tức đều rất nặng ký!

Theo tốc độ phát triển này, không mất mấy năm, huyện Đông Tam sẽ biến thành một nơi giàu có!

Cắn răng kiên trì vài năm, tương lai chắc chắn không tệ!

Người dưới đài lặng ngắt như tờ, Lâm Dật cũng không nói thêm gì nữa. Anh quay đầu lại nhìn Triệu Kỳ nói:

"Chuyện trường học trước hết cứ như vậy, bên phía Dư Hàng đã chuẩn bị xong người rồi, tôi phải đi bàn bạc một chút."

"Tôi sẽ không làm phiền thầy Lâm, Tô Cách, tiễn thầy ra ngoài."

"Vâng."

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, hai người một trước một sau phóng khoáng đi ra ngoài, trong hội trường nhỏ lặng ngắt như tờ.

"Hiệu trưởng Triệu, bây giờ chúng em muốn đi thực tập công tác còn có cơ hội không?"

"Đừng nghĩ, bây giờ muốn đi đã muộn." Triệu Kỳ nghiêm túc nói:

"Các em thật sự khiến cho thầy rất thất vọng, sinh viên thời nay ngay cả tầm nhìn cũng không có, chỉ coi trọng lợi ích trước mắt, thầy thật sự lo lắng cho tương lai của các em."

"Do chúng em cũng không biết huyện Đông Tam có chính sách phúc lợi tốt như vậy."

"Thầy Lâm cũng đã nói, nhưng các em không tin, cái này chẳng trách người khác được." Triệu Kỳ nói tiếp:

"Qua chuyện lần này, hy vọng các em có thể nhớ lâu một chút, đừng dựa vào kết luận chủ quan của bản thân đi phán đoán một việc, nếu không hối hận cũng không kịp."

"Chúng em cũng không muốn như vậy." Nam sinh cao to phía trước nói:

"Đúng đúng, ai có thể ngờ rằng thầy ấy sẽ làm loại chuyện này, còn tự bỏ tiền túi, nào có buôn bán lỗ tiền như vậy."

"Nếu trong lòng các em vẫn có thắc mắc thì thầy nói thật với các em." Triệu Kỳ nói tiếp:

"Thầy Lâm không chỉ là một thầy giáo của đoàn ủy trường, cậu ấy còn là phó hiệu trưởng danh dự của trường chúng ta. Ngoài cái đó ra, tập đoàn Lăng Vân tiếng tăm lừng lẫy ở Trung Hải chính là sản nghiệp dưới trướng thầy ấy, thầy ấy là tổng giám đốc của công ty đó!"

"Xuất phát từ tình cảm đối với trường chúng ta, cùng với quan hệ cá nhân giữa chúng tôi, thầy ấy chỉ đơn thuần muốn giúp các em mà thôi, cũng không thiếu chút tiền lương thực tập này, nhưng các em phụ lòng tốt của thầy ấy, thầy cũng cảm thấy không đáng giá thay thầy Lâm."

Hít!

Tổng giám đốc tập đoàn Lăng Vân!

Bởi vì sự ra mắt máy quang khắc, nên rất nhiều người biết tới tập đoàn Lăng Vân.

Nhưng trước đó không có mấy người biết Lâm Dật chính là tổng giám đốc của tập đoàn!

Các học sinh ở đây đều hối hận xanh cả ruột, một công ty tư nhân lớn như vậy cũng chạy tới huyện Đông Tam đầu tư xây dựng nhà máy, chứng minh về sau nơi này chắc chắn sẽ không tệ.

Nhưng bản thân mình nhưng không quý trọng thật tốt!

Thật sự là nghiệp chướng!

"Hiệu trưởng Triệu, chẳng lẽ không còn một chút cơ hội nào sao? Chúng em muốn đi."

"Không có, tan họp đi."

. . .

Từ hội trường nhỏ đi ra, Tô Cách đưa Lâm Dật đến cửa trường, mấy lần muốn nói lại thôi.

"Có phải cô có chuyện muốn nói không?"

"Ừm ừm ừm..." Do dự vài giây, Tô Cách nói:

"Chuyện này còn có đường giảng hòa không?"

"Cô nói chuyện thực tập sao?"

Tô Cách gật đầu: "Bọn họ nhỏ tuổi không hiểu chuyện, cậu đừng so đo với bọn họ."

Làm lãnh đạo trường học, Tô Cách vẫn rất coi trọng sinh viên của mình.

Hy vọng Lâm Dật cho thêm bọn họ một cơ hội.

Dù sao, đây có thể là quyết định ảnh hưởng đến cả đời bọn họ.

"Cô cũng nghĩ tôi là người lòng dạ hẹp hòi à. Tôi tới đây giải quyết vấn đề, cũng không phải tranh giành mặt mũi." Lâm Dật cười nói:

"Có điều cơ hội gặp mặt nói chuyện giống như vậy chắc là không có nữa rồi, nếu có người tương đối xuất sắc, cô lén đề cử với tôi là được."

Tô Cách mỉm cười rồi nói: "Cứ quyết định như vậy đi."

"Được."

Giao tiếp vài câu đơn giản, Lâm Dật lái xe xuất phát tới thành phố Dư Hàng và gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan lúc trên đường đi.

"Ngài Lâm, có phải nhớ em rồi không?" Trong điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan ngọt ngào nói.

"Chẳng lẽ em có chức năng đặc biệt sao? Chuyện này mà cũng biết à?"

"Trên người của em có máy thu tín hiệu, có thể nhận được tín hiệu của anh."

"Máy thu tín hiệu của em đang mang thai, đổi cái mới đi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1642: Bắt Gian Tại Trận

Chương 1642: Bắt Gian Tại Trận

“Dám không nhớ em, đánh chết anh bây giờ.”

Có thể thấy rằng Kỷ Khuynh Nhan đang khá nhàn rỗi, bởi một năm trước cô còn không có cả thời gian tranh luận với anh.

“Chỗ anh hình như có tiếng động cơ, anh đang lái xe à?” Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Anh có việc phải tới huyện Đông Tam, tối nay không về được. Anh gọi điện nói với em một tiếng, nếu em không dám ở nhà một mình thì đến chỗ ba mẹ đi.”

“Ngày mai anh có thể quay về không?”

“Anh không biết nữa, anh sẽ cố gắng làm xong việc, tranh thủ trở lại sớm.”

“Anh lái xe cẩn thận nhé, đừng đi nhanh quá.” Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp: “À đúng rồi, anh đến huyện Đông Tam thì phải đi ngang qua thành phố Dư Hàng, đúng không?”

“Anh tới Dư Hàng trước, ở đó vẫn còn một số việc phải làm, sau đó mới đến huyện Đông Tam.”

“Em sẽ bảo Gia Du đi đón rồi sắp xếp chuyện cơm nước cho anh.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Không cần đâu, đừng làm phiền em ấy.”

“Quan trọng là con bé luôn muốn gặp anh, muốn ăn một bữa cơm với anh để học hỏi kinh nghiệm, ngày nào cũng làm phiền em, thôi thì nhân cơ hội này cho xong chuyện luôn đi.”

Ờ…

Tranh thủ cơ hội này giúp em vợ học hỏi kinh nghiệm, bớt đi một chuyện phiền phức.

Đúng là một cô chị sáng suốt.

“Thôi được rồi, đằng nào anh cũng phải ăn tối, ăn cùng ai cũng như nhau.”

Vốn dĩ Lâm Dật định lần này đến Dương Thành tìm Lão Ngũ ở ký túc xá uống rượu, xem ra chỉ có thể để lần sau vậy.

“Lát nữa anh đi đâu? Tầm khoảng bao giờ thì anh đến để em bảo nó đến đón?”

Nhìn đồng hồ, Lâm Dật nói:

“Khoảng hai tiếng nữa anh sẽ đến Dư Hàng, nhưng anh vẫn còn việc phải giải quyết. Em bảo em ấy hai tiếng nữa đợi anh ở cổng khu thành ủy thành phố là được.”

“Ái chà, giờ đã tới mấy nơi như vậy để bàn chuyện rồi cơ đấy, ngài Lâm giỏi quá.”

“Đều do tổng giám đốc Kỷ dạy dỗ cả.”

“Không tệ, không tệ, miệng càng ngày càng ngọt.”

“Ăn nhiều son môi của em là ngọt ngay ấy mà.”

“Thôi đi, cái đồ không biết xấu hổ.” Kỷ Khuynh Nhan xấu hổ nói:

“Anh chuyên tâm lái xe đi. Em sẽ gọi điện cho Gia Du, bảo nó đến đón anh.”

“OK.”

Sau khi bàn chuyện chính xong, Kỷ Khuynh Nhan cúp máy, Lâm Dật tăng ga hướng về phía thành phố Dư Hàng.

Chưa đến hai giờ, Lâm Dật đã lái xe đến nơi, đồng thời nhìn thấy Lư Diễm Dân.

“Bí thư Lư, chuyện này thật sự làm phiền anh rồi.” Lâm Dật chủ động đưa tay ra, vô cùng lịch sự.

“Xem anh nói gì kìa, tôi làm như vậy không chỉ để giúp anh, mà còn giúp huyện Đông Tam chúng tôi làm việc tốt nữa.” Lư Diễm Dân lịch sự nói:

“Hơn nữa, văn bản bên trên đã đưa xuống rồi, chính sách đưa ra tương đối tốt. Nếu không có anh, huyện Đông Tam sẽ không thể có quy mô hiện tại. Người phải cảm ơn là tôi mới đúng.”

“Tôi không làm gì cả, kiếm được tiền thì đương nhiên phải trả lại cho xã hội thôi.”

Vì cùng thuộc trận doanh nhà họ Lương, hai người cũng không xa lạ gì, khen qua khen lại một hồi, Lư Diễm Dân mới bước vào chủ đề chính.

“Tổng giám đốc Lâm, chúng tôi đã chọn lựa được một nhóm giáo viên xuất sắc. Trình độ thì khỏi phải bàn, hơn nữa đều có thể ký hợp đồng, không phải mấy người làm ăn qua loa lúc trước đâu.”

“Bí thư Lư đã làm thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Sau khi xong chuyện, tôi sẽ mời anh một bữa để có cơ hội được cảm ơn anh.”

“Tổng giám đốc Lâm khách sáo quá, đều là chỗ quen biết cả, không cần phải xa cách như vậy.” Lư Diễm Dân nói tiếp:

“Tôi đã thông báo xuống cấp dưới rồi, ngày mai tập trung, một giờ chiều xuất phát, khoảng hơn nửa tiếng sẽ tới nơi. Còn về việc sắp xếp như thế nào thì phiền anh liên hệ với huyện vậy.”

“Không sao, cứ giao cho tôi.”

“Được, vậy cứ thế đã, nếu có vấn đề khác, chúng ta sẽ bàn bạc qua điện thoại.”

“Được.”

Trao đổi vài câu ngắn gọn, cả hai bắt tay nhau rồi rời đi.

“Anh Lâm!”

Khi vừa bước ra khỏi khu, anh đột nhiên nghe thấy một tiếng hét.

Bất ngờ nhìn thấy Tiếu Băng lon ton chạy từ bên ngoài vào.

Tại sao cô nhóc này lại đến đây?

Cách ăn mặc của Tiếu Băng mang hơi hướng của những người nổi tiếng trên mạng, mái tóc được uốn cụp, phần dưới xoăn nhẹ.

Mặc một chiếc váy quấn màu đen, tất dài màu da, kết hợp với đôi giày cao gót có dây.

Nếu không có chiếc túi Hermes và chiếc nhẫn kim cương trên tay, thực sự rất dễ bị coi là người nổi tiếng trên mạng.

Trong lúc Lâm Dật đang sững sờ, Tiếu Băng đã lao đến và ôm lấy cổ anh.

Không hề kiêng kỵ việc tiếp xúc cơ thể.

“Dừng lại, dừng lại, mau xuống đi, cô phải xem đây là nơi nào chứ, cẩn thận bị người khác bắt được.”

Tiếu Băng cười hì hì, xuống khỏi người Lâm Dật: “Đã lâu rồi anh không tới Dư Hàng, em nhớ anh quá nên có hơi mất khống chế.”

“Làm sao cô biết tôi ở đây?”

“Hôm qua em được nghỉ, tình cờ tới đây để bàn về dự án. Sau đó bí thư Lư có nhắc tới anh, nói rằng anh có thể sẽ đến trong vài ngày tới. Em bảo anh ấy khi nào anh đến thì thông báo cho em một tiếng, vậy nên giờ em mới tới đây nè.”

“Cô đợi một lát.” Lâm Dật ngắt lời Tiếu Băng: “Cô nói được nghỉ là có ý gì? Tập đoàn không phải là của nhà cô sao? Còn có ngày nghỉ nữa à?”

“Đó không phải là việc của công ty chúng em.” Tiếu Băng nói tiếp:

“Lữ đoàn Trung Vệ gần đây không có nhiệm vụ, vì vậy em tự tìm một nơi để huấn luyện. Mỗi tuần nghỉ một ngày, hoàn toàn quản lý theo chế độ quân sự. Trong thời gian này, em không hề lười biếng chút nào.”

“Vừa nãy lúc cô ôm tôi, tôi đã có cảm nhận được rồi, đúng là có tiến bộ thật.”

Tiếu Băng cũng có chút đắc chí: “Dù bây giờ em vẫn ở cấp E, nhưng đã chạm ngưỡng cấp D rồi. Nhiều nhất là nửa năm, muốn tiến vào cấp D không còn là vấn đề.”

Theo kế hoạch cấp độ hiện tại, dù cả hai có đạt đến cùng một cấp độ thì vẫn sẽ có một khoảng cách không thể vượt qua giữa bọn họ.

Đừng nói là Lâm Dật, dù là Khưu Vũ Lạc hay Ninh Triệt cũng có một khoảng cách rất lớn.

Trong vòng ba chiêu chắc chắn có thể bị đánh ngã.

“Nhưng tôi khá tò mò. Ở Dư Hàng các cô còn có chỗ như vậy sao? Tôi ở Trung Hải lâu như vậy nhưng chưa từng nghe nói.”

“Bởi vì anh hoàn toàn không cần thứ này. Trụ sở chính của công ty an ninh này là ở Dư Hàng. Những ứng viên đặc biệt như chúng tôi phải thông qua các con đường riêng và phải chứng minh thân phận, còn phải trả một khoản học phí cao ngất trời mới được vào. Nếu không sẽ không có cơ hội.”

Lâm Dật trầm ngâm gật đầu, cảm thấy người đứng đầu tổ chức này rất có đầu óc kinh doanh.

“Đi thôi, hôm nay em sẽ sắp xếp một bữa tiệc bể bơi cho anh. Thấp nhất cũng là cup C, đảm bảo đáp ứng được yêu cầu của anh.” Tiếu Băng kéo cánh tay Lâm Dật.

“Không phải cô còn có nhiệm vụ huấn luyện sao? Chạy ra ngoài lâu như vậy không có vấn đề gì à?”

“Dù gì thì nhà họ Tiếu của em cũng là gia tộc lớn nhất ở Dư Hàng hiện nay. Em có muốn ra ngoài bọn họ cũng không thể kiểm soát được em, lẽ nào không muốn kiếm tiền nữa sao?” Tiếu Băng nói tiếp:

“Vả lại, đây cũng không phải chuyện đáng quan tâm, bây giờ anh nên quan tâm đến chuyện đi chơi với em mới phải.”

“Như vậy không hay đâu, cô cứ làm như tôi háo sắc lắm không bằng.”

“Mồm nói không nhưng cơ thể lại rất thành thật đấy.”

Tiểu Băng khoác tay Lâm Dật, chuẩn bị đưa anh lên xe.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói đột ngột truyền đến, khiến Lâm Dật và Tiểu Băng sững sờ.

“Anh rể?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1643: Tống Gia Du Muốn Nổi Loạn

Chương 1643: Tống Gia Du Muốn Nổi Loạn

“Ấy…”

Hai người sững sờ trong chốc lát, Tiếu Băng vẫn đang ôm cánh tay Lâm Dật, lúc nhìn thấy Tống Gia Du bèn nhanh chóng thả tay ra, cả người như bị điện giật.

Lâm Dật vỗ vỗ trán, vừa rồi mải lo bàn chuyện công việc, quên mất rằng Gia Du sắp đến.

Hỏng rồi.

“Cô đừng hiểu lầm, tôi là bạn của anh trai cô, không phải loại quan hệ như cô nghĩ đâu.” Tiếu Băng vội vàng giải thích.

Tống Gia Du nhướng mày nhìn Lâm Dật.

“Anh rể, anh nghĩ em có thể tin được sao?”

“Anh sẽ đầu tư cho em 100 triệu.”

“Vừa nhìn đã biết hai người là bạn bè bình thường, không thể nào có loại quan hệ lộn xộn như vậy.” Tống Gia Du bước tới, cười nói.

Dưới sự cám dỗ của đồng tiền, Kỷ Khuynh Nhan đã bị bán đứng ngay lập tức.

Mặc dù Tống Gia Du cũng là người Dư Hàng, nhưng cô ấy không biết Tiếu Băng.

Cô ấy là một nữ doanh nhân trẻ bình thường, còn Tiếu Băng là giới nhà giàu hàng đầu, hoàn toàn không cùng đẳng cấp, tất nhiên không có cơ hội quen biết.

“Để tôi giới thiệu, đây là em vợ của tôi, Tống Gia Du.”

“Đây là bạn của anh, Tiếu Băng.”

“Chào chị Băng.”

“Chào em, chào em.”

Hai người cùng đưa tay ra, Tiếu Băng chột dạ nói:

“Anh rể em muốn đầu tư tiền cho em, chắc là đang khởi nghiệp à? Chị cũng không có bao nhiêu, nhưng gặp nhau là cái duyên, chị sẽ đầu tư cho em 50 triệu.”

Tống Gia Du trợn tròn mắt, lên đến 150 triệu rồi, nghĩ mua chuộc tôi dễ dàng thế sao?

“Nào nào nào, đều là chỗ thân quen cả, đừng khách sáo như vậy.”

Tống Gia Du nắm lấy tay Tiếu Băng, tay còn lại lấy khoác cánh tay Lâm Dật.

“Chúng ta tìm một nơi để vừa ăn vừa nói, đây không phải là nơi để nói chuyện.”

“Đi thôi, chị cũng hơi đói rồi.”

Sau khi thảo luận về hành trình tiếp theo, ba người lên xe đi đến nhà hàng mà Gia Du nói, dựa theo bản đồ lộ trình mà Tiếu Băng đã chia sẻ.

Ba người vừa lái xe rời đi, chiếc Cullinan đậu phía sau từ từ hạ cửa sổ xe.

Một người đàn ông với làn da màu đồng đưa tay ra gảy tàn thuốc lá.

Nhìn về hướng Tiếu Băng rời đi, sắc mặt anh ta khó coi hệt như một cục nước đá.

Người đàn ông tên Tiền Ích, đến từ Công ty An ninh Long Đình.

Câu lạc bộ Long Đình đã được thành lập hơn bốn mươi năm, do ông nội của Tiền Ích là Tiền Hướng Đông sáng lập.

Nhưng vì cha của Tiền Ích không có khả năng nên đã giao công ty an ninh lại cho chú của anh ta là Tiền Lương Quân.

Anh ta thì vẫn tổ chức đào tạo cho những người khác trong công ty với vai trò trợ giảng.

Anh ta đã biết Tiếu Băng từ lâu và rất có hảo cảm với cô ta.

Tuy nhiên, bị từ chối nhiều lần khiến anh ta cảm thấy khó chịu.

“Anh Ích, anh đoán đúng rồi. Cô ấy không về nhà giải quyết công việc mà chạy tới hẹn hò với người đàn ông khác.”

Người nói là một người đàn ông béo ngồi bên ghế phụ, tên là Lý Minh.

Thân hình của anh ta khác xa Tiền Ích, trình độ của anh ta cũng chỉ ở cấp E, có thể coi là tay sai đắc lực của Tiền Ích.

“Lúc xin nghỉ phép, thái độ của cô ấy rất cứng rắn, nói rằng hôm nay nhất định phải ra ngoài. Điều này không phù hợp với phong cách cư xử thường ngày của cô ấy. Dù ở nhà có chuyện gì xảy ra thì cũng không thể có thái độ và biểu hiện như vậy.”

Tiền Ích thờ ơ nói.

“Vậy bây giờ phải làm sao đây ạ? Cô ấy đã bỏ đi theo người khác rồi, chúng ta có phải đi theo không?”

“Không cần, tôi đã đặt một thiết bị theo dõi trong xe của cô ấy, có thể biết được mọi hành tung của cô ấy. Hiện tại đi theo chỉ để xem cô ấy muốn gặp ai thôi. Bây giờ tôi đã biết, có thể quay về được rồi.”

“Anh cứ vậy mà về sao ạ? Nhìn cái tên mặt mày trắng nõn kia không giống người tốt, nếu để anh ta thành công thì anh sẽ chịu thiệt đấy ạ.”

“Yên tâm đi, tôi tự có tính toán, sẽ không cho anh ta cơ hội này đâu.” Tiền Ích nheo mắt nói.

…

Hai mươi phút sau, ba người lái xe đến một nhà hàng Tứ Xuyên với phong cách khá ổn.

Họ gọi sáu món đặc trưng của quán, sẵn sàng để ăn một bữa no.

Ring ring ring…

Mấy món ăn vừa được dọn lên, điện thoại của Tống Gia Du đã đổ chuông.

Lắc lắc trước mặt Lâm Dật, là điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan.

“Tăng thêm 20 triệu nữa.”

“Sao anh cứ nhắc đến tiền mãi thế? Làm như em ham tiền lắm vậy.”

Tống Gia Du cằn nhằn một câu rồi bắt máy.

“Chị à, em đón được anh rể rồi, bọn em đang dùng bữa ở nhà hàng.”

“Ban đầu em định rủ vài người bạn đi cùng, nhưng anh rể không muốn gặp người ngoài, muốn dùng bữa với mình em nên giờ chỉ có hai người bọn em thôi.”

Tiếu Băng cong môi.

Người ta nói anh rể và em dâu máu thịt đồng lòng.

Cái phong cách này đúng là giống hệt nhau, không lệch đi đâu được.

“Chị yên tâm, em sẽ chăm sóc anh rể thật tốt, không để anh ấy chịu đói đâu.”

“Được rồi được rồi, em cúp máy đây, bọn em phải ăn cơm rồi.”

“Anh rể, thấy em biểu diễn thế nào?”

“Biểu hiện tốt lắm.” Lâm Dật nói tiếp:

“Một con người ưu tú như em hẳn là không cần đầu tư nhiều như vậy đâu, cho nên anh quyết định thoái vốn.”

“Hả? Không phải anh nói sẽ đầu tư cho em sao? Anh không thể nuốt lời như vậy, cẩn thận em tố cáo với chị em đấy.”

“Không phải em vừa nói rồi sao, chỉ có hai chúng ta ở với nhau, cho dù em có tố cáo cô ấy cũng sẽ không tin, ngược lại còn cho rằng em đang vu khống anh nữa kìa.” Lâm Dật nói tiếp:

“Không tin em có thể ngẫm lại, xem trong lòng cô ấy, chúng ta ai nặng ai nhẹ.”

Tiếu Băng nhấp một ngụm trà, im lặng không nói gì.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Mặc dù hai người có tính cách khá giống nhau, nhưng nói về chiêu trò thì cô ấy vẫn kém hơn tổ trưởng Lâm rất nhiều, còn phải luyện tập thêm vài năm nữa.

“Anh đừng tưởng hai anh chị là người yêu thì anh có thể thay thế vị trí của em trong lòng chị ấy.” Tống Gia Du liếc mắt đưa tình:

“Em là em họ của chị ấy, bọn em có quan hệ máu mủ.”

“Đúng là có quan hệ máu mủ thật, nhưng đừng quên, em là người có tiền án.”

Vừa nhắc đến tiền án, Tống Gia Du nghĩ ngay đến việc dùng đùi cám dỗ Lâm Dật một năm trước, trong lòng không khỏi lo lắng.

Biết chuyện này không xong, cô ấy bèn khéo léo chuyển mục tiêu.

“Chị Băng, chị xem chuyện này…”

“Em yên tâm, 50 triệu của chị chắc chắn sẽ vẫn đầu tư cho em, chị không nói dối đâu.”

Với tiềm lực tài chính của nhà họ Tiếu, khoản đầu tư này chẳng là gì cả.

Hơn nữa, cô ấy còn là em vợ của tổ trưởng Lâm, có anh đứng đằng sau, dự án chắc chắn sẽ không sai đi đâu được.

Cùng lắm là kiếm được ít hơn thôi, chứ bồi thường chắc là không thể.

“Anh nhìn xem, vào thời điểm quan trọng này, anh còn không đáng tin bằng một người ngoài.”

Lâm Dật nhìn Tiếu Băng.

“Em ấy gọi cô là người ngoài kìa, cô có chắc là vẫn muốn đầu tư cho em ấy không?”

“Đừng đừng đừng, em lỡ miệng, em lỡ miệng, chỉ cần chị đầu tư cho em, đừng nói gọi là chị, có bảo em gọi chị dâu em cũng gọi.”

“Nói vậy thì nghiêm trọng quá, chị thật sự không xứng được với anh rể em.” Tiếu Băng che miệng cười:

“Tóm lại em đừng hiểu lầm là được, bọn chị chỉ thân thiết chút thôi, không phải loại quan hệ không thể nói cho người khác biết đâu.”

“Cái này em biết, từ đầu em đã không hiểu lầm rồi. Nhưng 50 triệu thì vẫn nên đầu tư, đây là một chuyện khác.”

Lâm Dật: ...

Tiếu Băng: ...

Em dâu của tổ trưởng Lâm đúng là lợi hại mà!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1644: Làm Màu Xong Lại Bỏ Chạy

Chương 1644: Làm Màu Xong Lại Bỏ Chạy

"Anh rể, buổi tối anh có rảnh không? Anh có muốn đến công ty của em xem thử không?"

Từ sau Nguyên Đán, Tống Gia Du và Kỷ Khuynh Nhan lại trò chuyện thường xuyên.

Nhưng rất nhiều đề tài đều được triển khai xoay quanh Lâm Dật.

Kỷ Khuynh Nhan tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội khoe khoang về Lâm Dật.

Nói ra rất nhiều chuyện, chuyện gì cũng nói một lần, làm trong lòng Tống Gia Du thấy bội phục.

Chỉ hơn hai năm, anh lại sáng lập ra doanh nghiệp như tập đoàn Lăng Vân, phương diện năng lực là không thể nghi ngờ.

Cho nên cô ta rất muốn nhờ Lâm Dật tới công ty của mình, chỉ đạo công tác cho mình.

"Tối nay không được, anh đã hẹn bí thư Lư ăn cơm. Để sáng mai đi."

"Cứ quyết định vậy nhé! Sáng sớm mai em sẽ tới đón anh cùng tới công ty em."

"Em tốt nhất sớm một chút, buổi chiều anh còn có những chuyện khác."

"Được rồi, cái này không có vấn đề."

Tống Gia Du cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao Lâm Dật mới từ trong tòa nhà cơ quan đi ra, hẹn gặp lãnh đạo nói chuyện cũng là bình thường.

Vào giờ phút này, cô không sao ngờ được anh rể của mình sẽ đi tham dự bữa tiệc bể bơi.

Khoảng hơn một giờ sau, ba người ăn cơm xong.

Vì tránh cho Tống Gia Du nghi ngờ, ba người mỗi người đi một ngả.

Nhưng Lâm Dật và Tiếu Băng gặp lại ở đầu đường cách đó không xa, lái xe về phía địa điểm bữa tiệc bể bơi.

Địa điểm tổ chức bữa tiệc bể bơi là ở khách sạn năm sao bên sông Tiền Đường.

Bên ngoài có một hồ bơi ngoài trời, đã trở thành thánh địa đăng trên các đoạn video ngắn.

Rất nhiều hot girl nổi tiếng trên mạng đều đã tới đây, nhưng hôm nay chỗ này đã bị Tiếu Băng bao hết.

Bữa tiệc có thanh thế lớn, tổng cộng có khoảng năm, sáu chục chàng trai, cô gái tới tham dự.

Biết được Tiếu Băng cố ý chuẩn bị bữa tiệc hôm nay vì Lâm Dật, không ít người đều qua mời rượu, hy vọng có thể làm quen với anh.

Mặc dù bọn họ còn không biết thân phận của anh, nhưng chắc chắn sẽ không tệ, bằng không làm sao được Tiếu Băng đối xử như vậy.

Nhìn bắp đùi trắng xóa trước mặt, Lâm Dật đặc biệt xúc động.

Các hoàng đế thời xưa cũng chỉ được như vậy.

"Anh Lâm, cảm giác thế nào? Các cô gái này cũng không tệ chứ?"

Trên băng ghế màu trắng, Tiếu Băng đeo kính râm, mặc một bộ bikini màu xám, lộ ra dáng người tuyệt đẹp.

"Thật ra chất lượng vượt quá tiêu chuẩn, nhưng tại sao còn có mấy người hơn ba mươi tuổi? Có phải hơi lớn tuổi không?"

"Tổ trưởng Ninh nói anh thích người đàng hoàng, em lại chọn giúp anh mấy người chất lượng tốt." Tiếu Băng nói:

"Tuổi có hơi lớn nhưng rất quyến rũ, vẫn đặc biệt không tệ."

Lâm Dật liếc nhìn Tiếu Băng: “May cô là con gái đấy, bằng không chắc chắn là một lão già háo sắc."

"Tôi cũng có cảm giác này. Có đôi khi nhìn các em gái ngực tấn công mông phòng thủ, thật sự là cảnh đẹp ý vui." Tiếu Băng xúc động nói:

"Nếu không phải mỗi lần nghĩ đến tổ trưởng anh, cơ thể tôi vẫn có cảm giác, chắc tôi cũng cảm giác giới tình của mình có vấn đề đấy."

"Cô nói vậy mới nhắc cho tôi nhớ ra, chuyện lớn như vậy, tôi phải chia sẻ với đám bạn già háo sắc mới được."

Lâm Dật nói xong, cầm điện thoại gọi video WeChat cho Tần Hán.

Lúc anh sắp cúp máy, Tần Hán mới nghe.

Lâm Dật phát hiện bên Tần Hán hơi ầm ĩ, hình như còn uống tương đối, mặt cũng đỏ bừng rồi.

Nhìn trang trí nội thất trong phòng có hơi giống nhà hàng thịt nướng của anh ta.

"Các người thật là vui vẻ nhỉ?" Lâm Dật cười ha hả nói.

"Tạm được tạm được." Tần Hán rất làm màu nói:

"Ban đầu tôi vốn định gọi cậu tới, nhưng địa vị trong gia đình của cậu càng ngày càng tệ, bị tổng giám đốc Kỷ nắm chặt thế, tôi dứt khoát không gọi cậu nữa."

Trong lúc nói chuyện, Tần Hán còn xoay ống kính, Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên đều lần lượt lọt vào khung hình.

Đồng thời, bên cạnh bọn họ còn có mười mấy người mẫu có tiếng.

"Các người đúng là phong lưu khoái hoạt."

"Vậy cũng chẳng có cách nào, miễn cưỡng duy trì thôi." Lương Kim Minh cười ha hả nói:

"Anh cũng đừng trách anh em quá đáng, chúng tôi thật sự không muốn để anh phải về nhà quỳ bàn giặt, chúng tôi cũng chỉ có thể đi riêng thôi."

Lương Kim Minh còn muốn đắc ý hơn Tần Hán, lúc nói chuyện còn hôn cô người mẫu bên cạnh một cái.

"Nhìn vẻ mặt tiểu nhân đắc chí này của anh đi, thật khiến người ta cảm thấy trơ trẽn. Xem ra sau này có chuyện tốt, tôi không thể gọi các người nữa."

"Dừng dừng. Nếu anh lúc trước, chúng tôi còn thật sự tin, nhưng bây giờ anh đã bị tổng giám đốc Kỷ hàng phục, cũng không cần chém gió như vậy nữa."

"Nếu các anh đã nói vậy, tôi cũng không khách sáo nữa."

Lâm Dật nói xong, hô một tiếng: “Các cô gái, tập trung lại đây chào hỏi nào."

"Tới đây."

Từng người mẫu nổi tiếng trên mạng mặc đồ tắm đều bước tới trước ống kính của Lâm Dật, từng người tạo dáng, cố gắng khoe ra đường cong quyến rũ của mình.

"Mẹ kiếp!"

Ba người Tần Hán cùng mắng một câu: “Mẹ nó, cậu đúng là không phải người, không ngờ lại một mình ăn mảnh!"

"Nói vậy thì hơi quá rồi. Tôi vốn định gọi các anh qua, không ngờ các anh cũng có sắp xếp, vậy cũng chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi thôi." Lâm Dật thở dài nói:

"Một người phân chia cho nhiều cô gái như vậy, thật sự có hơi khó khăn."

"Mẹ nó, ông đây phải tố cáo cậu!"

Lâm Dật không để ý tới Tần Hán nữa, trực tiếp cúp video.

Làm màu xong lại bỏ chạy, mẹ nó thật sự quá kích thích.

"Sao lại cúp video vậy? Anh phải cho tôi có một cơ hội khoe dáng người chứ?" Tiếu Băng nói: "Bằng không tôi mặc áo tắm này chẳng phải không có đất dụng võ sao?"

"Đừng, với dáng người này của cô, vẫn nên giữ lại cho tôi xem thôi, để cho đám lão già háo sắc kia xem thì đáng tiếc lắm."

"Sao anh không nói sớm? Đợi lát nữa tôi gửi cho anh ảnh chụp kín, bảo đảm sẽ khiến anh buổi tối ngủ không yên."

"Cái này thì tạm được..."

"Cô Tiếu, xảy ra chuyện rồi!"

Lâm Dật còn chưa kịp nói đùa, một đàn ông trung niên mặc đồ vest đã chạy vội tới.

Lâm Dật vẫn có chút ấn tượng về ông ta. Đây là quản lý của khách sạn, vừa rồi lúc bọn họ vào đây, chính là ông ta đã ra tiếp đón.

"Sao ông lại hoảng hốt như vậy?"

"Chắc chiếc xe 570 màu trắng đỗ ngoài cửa là xe của các ngài à?"

"Đúng là của tôi, sao vậy?" Lâm Dật đứng dậy hỏi.

"Vừa rồi đột nhiên có mấy người tới bắt người, đập chiếc xe của ngài, nhân viên an ninh của chúng tôi có xảy ra xung đột với bọn họ, nhưng bị bọn họ đánh."

Hả?

Lâm Dật và Tiếu Băng liếc nhìn nhau.

Cảm giác chuyện này có hơi khó hiểu.

Lâm Dật từ Trung Hải tới đây, cũng không quen biết được mấy người ở đây.

Mà nhà họ Tiếu là gia tộc hàng đầu ở Dư Hàng, lấy danh tiếng của bọn họ có thể bị dọa cho cả đám người sợ són đái, ai dám đập xe của mình gây sự?

"Đi thôi, chúng ta ra xem thử."

Hai người vội vàng mặc quần áo tử tế, đi ra ngoài khách sạn.

Sau khi ra ngoài, hai người mới phát hiện bên ngoài khách sạn ngổn ngang.

Chiếc xe 570 kia của mình đã bị đập cho hoàn toàn biến dạng, không thể nào lái được nữa.

Mà mười mấy nhân viên an ninh của khách sạn cũng bị đánh cho rướm máu đầu.

Cũng may không nguy hiểm tới tính mạng.

Lâm Dật híp mắt lại, nhìn mười mấy người đứng bên cạnh xe của mình. Anh thấy những người này đều rất lạ mặt, cũng không nhận ra được một người nào.

Nhưng vào lúc này, anh lại nghe Tiếu Băng nói:

"Tiền Ích, các người làm vậy là có ý gì?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1645: Tiếp Theo, Ai Trong Các Người Lên?

Chương 1645: Tiếp Theo, Ai Trong Các Người Lên?

"À, đây không phải là Băng Băng sao?"

Tiền Ích nhìn Tiếu Băng, giả vờ bất ngờ nói: "Sao cô lại ở đây? Cô tới ăn cơm với bạn à?"

"Anh bớt giả vờ ngớ ngẩn để lừa tôi đi. Sao anh lại muốn đập xe của bạn tôi?"

"Xe của bạn cô?"

Tiền Ích lùi lại một bước, nhìn chiếc xe của Lâm Dật, vừa cười vừa nói:

"Cô xem chuyện này ầm ĩ thành như vậy, chúng tôi tới giáo huấn người khác, không ngờ đập nhầm xe, thật ngại quá."

"Tôi thấy các anh cố ý!" Tiếu Băng lạnh mặt nói:

"Anh tốt nhất cho tôi một câu trả lời thỏa đáng, bằng không tôi sẽ không bỏ qua chuyện này đâu!"

"Không đến mức đấy chứ? Chỉ đập một chiếc xe thôi, có gì lớn đâu. Với quan hệ của hai chúng ta còn phải bồi thường sao?"

Tiền Ích châm điếu thuốc, nhìn Lâm Dật giống như khiêu khích, nói:

"Tôi trông thằng nhóc này cũng không giống người tốt lắm, nói không chừng anh ta lừa chiếc xe này ở đâu tới thôi, đập lại đập, có chuyện gì lớn chứ? Nhưng cô tốt nhất nên nhắc nhở anh ta một chút, gần đây trị an ở Dư Hàng không tốt lắm, đừng để bị thương."

Tiền Ích nói xong lại phất tay, đánh tiếng với người bên cạnh:

"Đi thôi, chúng ta tìm chỗ uống rượu thôi."

"Đập xe của tôi xong lại muốn rời đi dễ dàng như vậy sao?"

Đám người Tiền Ích đứng lại. Bọn họ còn tưởng Tiếu Băng sẽ ra mặt thay người đàn ông này.

Không ngờ anh lại tự mình mở miệng.

Không thể không nói, lá gan của gã trai bao này còn không nhỏ đâu.

"Anh xác định là đang nói chuyện với chúng tôi chứ?"

Tên đàn em Lý Minh đi tới nói:

"Có phải anh cảm thấy ở bên cạnh chị Băng thì có người chống lưng cho anh không? Anh lại dám muốn làm gì thì làm ở trước mặt chúng tôi à?"

"Tôi không biết tại sao anh làm như vậy, tôi tới Dư Hàng cũng không muốn gây sự. Các anh giao tiền bồi thường, chuyện này coi như xong. Nhưng nếu các anh không bồi thường, vậy chúng ta có thể từ từ tâm sự."

"Từ từ tâm sự à?" Lý Minh nói với vẻ mặt khoa trương:

"Anh muốn nói chuyện với chúng tôi sao? Gọi cảnh sát à? Ha ha, nào nào, tôi có điện thoại đây, tôi gọi 110 giúp anh nhé."

Tiền Ích và người bên cạnh anh ta đều cười phá lên.

Một gã trai bao bình thường lại dám uy hiếp mình?

Chờ đánh tới trên người gã, gã mới biết được sự lợi hại của mình.

Mà trong quá trình này, Tiếu Băng không nói lời nào.

Những người này tự mình đâm đầu vào chỗ chết, vậy chẳng trách được người khác.

"Trông dáng vẻ này của các anh là cố ý gây sự đúng không?" Lâm Dật thản nhiên nói.

"Xem đi, anh nói chuyện như vậy là không đúng rồi. Chúng tôi không cố ý nhằm vào anh, chỉ đập nhầm xe thôi, sao có thể nói là cố ý gây sự chứ?" Lý Minh nói:

"Nhưng mà... chúng tôi lười giải thích nhiều, anh thích nghĩ thế nào thì tùy, nhưng anh tốt nhất nên thức thời một chút. Chị Băng vẫn không nói gì, anh nên hiểu điều đó có nghĩa là gì đấy, đừng tự làm mình mất mặt."

Lâm Dật cười: “Tôi thật sự rất muốn biết điều đó có ý nghĩa gì đấy."

"Có phải đầu óc anh có vấn đề không? Chuyện này còn phải nói nữa sao?" Lý Minh nói với vẻ mặt khoa trương:

"Cô ta cũng không dám nói lên tiếng, anh còn ở đây làm màu, có phải là có chút..."

Bốp!

Lý Minh còn chưa nói xong, Lâm Dật đã tát một phát lên trên mặt anh ta.

Một cái tát này đánh xuống, dường như cả thế giới đều yên lặng.

Ngoại trừ Tiếu Băng, không ai ngờ được Lâm Dật sẽ ngang nhiên tát vào mặt Lý Minh!

Muốn tìm chết sao?

"Mẹ mày, mày to gan, lại dám đánh ông đây. Mẹ kiếp, tao giết chết mày!"

Lý Minh nổi giận!

Anh ta không thể nhịn được nữa!

Mặc dù mình chỉ là một kẻ bám càng nhưng trình độ là cấp E chân chính đấy!

Không ngờ mình lại bị một gã trai bao rác rưởi tát một cái!

Điều này là sỉ nhục cực lớn đối với anh ta!

"Mẹ kiếp, tao phải giết chết mày!"

Anh ta tức giận mắng một tiếng!

Lý Minh vung nắm đấm đánh về phía Lâm Dật!

Anh ta không hề có ý định nương tay!

Bốp!

Một tiếng động vang dội lại truyền đến, nắm đấm của Lý Minh dừng lại giữa không trung.

Anh ta thình lình phát hiện ra Lâm Dật tự nhiên lại nắm lấy nắm đấm của mình!

"Sao có thể như vậy được?"

Đám bạn của Lý Minh đồng thời kinh ngạc kêu lên một tiếng!

Dù nói thế nào, trình độ của Lý Minh cũng đạt đến cấp E!

Trình độ cận chiến còn mạnh hơn lính đặc công, anh ta làm sao có thể đỡ được?

Mẹ nó!

Lý Minh cố gắng thoát khỏi lòng bàn tay của Lâm Dật, lại phát hiện mình làm thế nào cũng không có tác dụng.

Cảm giác giống như bị cái kìm kẹp chặt vậy!

"Với trình độ này của anh còn dám gây sự với tôi à?"

Vù bịch!

Lâm Dật không cho Lý Minh có thêm cơ hội nói chuyện, giơ chân đá vào trên bụng của anh ta!

Phụt!

Lý Minh phun ra một búng máu, bụng đau đến mức co quắp lại, quỳ dưới đất, dù thế nào cũng không đứng dậy được!

"Tiếp đi, tôi xem anh trừng trị tôi thế nào."

Vù bịch!

Lại là một phát đá mạnh vào trên ngực anh ta!

Lý Minh trợn tròn mắt, biểu cảm dừng lại trong nháy mắt.

Nhưng anh ta không kiên trì được mấy giây đã ngất đi.

Đám người Tiền Ích nhin thấy tình cảnh bi thảm của Lý Minh đều sửng sốt.

Không ai ngờ được Lâm Dật lại ác như vậy!

Quả thật không xem Lý Minh là con người!

Thứ hai, anh có thể đánh bại Lý Minh, hơn nữa còn dùng cách thức nghiền ép như vậy!

Điều đó đủ để chứng minh anh cũng nắm giữ cách phát lực từ đan điền!

Anh cũng không phải là người bình thường!

Tiền Ích nghĩ đến đây thì híp mắt lại, lạnh lùng nói:

"Thật sự khiến người ta bất ngờ, vậy mà anh lại cùng một loại người với chúng tôi."

"Đừng dát vàng lên mặt mình, đám vô dụng các người còn không xứng nhập bọn với tôi."

"Mẹ nó, tao giết chết mày!"

Người bên cạnh Tiền Ích tức giận mắng một tiếng, đồng loạt xông về phía Lâm Dật!

"Tất cả dừng tay!"

Tiếu Băng hừ lạnh nói: "Các người tốt nhất nên lùi lại. Tôi nói trước, nếu các người còn dám bước thêm một bước, sẽ phải tự gánh lấy hậu quả!"

"Ha ha... thế nào, sợ rồi à?"

Tiền Ích cười lạnh: “Tôi vốn không định truy cứu trách nhiệm của anh ta, nhưng anh ta đánh Lý Minh, vậy chuyện này lại không thể trách tôi được. Dù gì cậu ấy cũng là người đi chung với tôi, tôi phải đòi lại công bằng cho cậu ấy!"

"Vậy tự gánh lấy hậu quả!"

"Cô đừng đứng đó dọa người. Tôi biết nhà họ Tiếu cô là gia tộc hàng đầu ở Dư Hàng, nhưng thân phận như vậy không có tác dụng với tôi. Người như chúng ta, cuối cùng vẫn phải dựa vào thực lực để nói chuyện!"

Tiền Ích vừa nói vừa nhìn Lâm Dật.

"Xảy ra chuyện như vậy, chúng ta phải chơi thật! Ra tay đi!"

Tiền Ích ra lệnh một tiếng, mười mấy người do anh ta dẫn đến lại đồng thời xông về phía Lâm Dật!

"Đồ không biết chết sống!"

Lâm Dật lạnh lùng nói nhỏ một câu, rút con dao găm giắt sau lưng ra, nắm lấy cổ áo của người đầu tiên xông tới!

Anh đâm thẳng về phía bụng dưới gã!

A...

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến!

Người đầu tiên xông tới che vết thương của mình, cảm giác mình giống như một quả bóng bị xì hơi, sức lực trên người đều bị rút ra, trợn mắt nằm trên mặt đất!

Thủ đoạn tàn nhẫn của Lâm Dật lại một lần nữa trấn áp đám người Tiền Ích!

Lần này, không còn ai dám động đậy nữa.

Tất cả đều đứng ngây ra, nếu không cẩn thận, mình cũng sẽ phải nằm trên mặt đất giống như hai người bọn họ.

Lâm Dật ngồi xổm xuống, dùng quần áo của Lý Minh lau máu trên con dao găm.

"Kế tiếp, ai trong các người lên?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1646: Anh Phải Cảm Thấy May Mắn Vì Tâm Trạng Anh Ta Tốt

Chương 1646: Anh Phải Cảm Thấy May Mắn Vì Tâm Trạng Anh Ta Tốt

Thấy cảnh tượng vô cùng thê thảm như vậy, muốn nói không sợ cũng là giả.

Hơn nữa, bọn họ ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng!

Người đàn ông trước mắt này còn mạnh hơn bất kỳ người nào trong số bọn họ!

Đừng nói là một đánh một, cho dù bọn họ đánh hội đồng, cũng chưa chắc đã là đối thủ của người này.

Mọi người mơ hồ cảm thấy Lâm Dật có thể đã đạt tới trình độ cấp D.

Dựa vào đám người trước mặt mà muốn đối phó anh sao? Chắc chắn không thể làm được!

Phải để anh Ích đứng ra mới được.

"Các người đều lùi lại đi!"

Tiền Ích không bắt những người này hi sinh không biết sợ, ánh mắt anh ta nhìn chằm chằm vào Lâm Dật, chậm rãi đi tới chỗ cách anh ba mét.

"Tôi đã thật sự đánh giá thấp về anh." Tiền Ích quan sát Lâm Dật nói:

"Có thể đánh bọn họ tới tình trạng này, chắc hẳn anh đã đạt đến cấp D nhỉ?"

"Thông minh."

Tiền Ích biết được trình độ của Lâm Dật, trong lòng cũng tự tin hơn.

Mình cũng là cấp D, cho dù ở trên cùng một trình độ, nhưng thiên phú và thời gian huấn luyện khác nhau, mình muốn dạy cho anh ta một bài học, chắc chắn sẽ không thành vấn đề.

"Hai người anh em của tôi bị anh đánh thành như vậy, có phải anh nên bồi thường cho tôi?"

"Anh Ích, chuyện hôm nay, tuyệt đối không thể bỏ qua cho anh ta được, phải bắt anh ta phải trả giá đắt!"

Có Tiền Ích đứng ra làm chỗ dựa, mười mấy người phía sau anh ta cũng không sợ Lâm Dật nữa.

Mỗi người đều lớn lối, chỉ trỏ nói xấu anh.

Anh Ích là sĩ quan huấn luyện chỉ đạo bọn họ, trình độ bản thân đã vượt qua thử thách, hơn nữa kinh nghiệm thực chiến phong phú.

Ở trong cả thành phố Dư Hàng này, cũng chỉ có lão đại nhà họ Ngụy có thể đánh với anh ta không phân thắng bại.

Thậm chí có thể nói anh Ích là vô địch ở trình độ cấp D.

Bọn họ căn bản không cần sợ gã!

"Anh cảm thấy có khả năng đó sao?" Lâm Dật vừa cười vừa nói,

Hoàn toàn không để mắt tới Tiền Ích.

"Nếu cho anh mặt mũi anh lại không cần, vậy tôi đành phải nói tiếng xin lỗi rồi, hôm nay anh sẽ không thể ra khỏi thành phố Dư Hàng được!"

Tiền Ích vừa dứt lời đã vung nắm đấm về phía Lâm Dật!

Mọi người nhìn Lâm Dật với vẻ tươi cười lãnh đạm, muốn bỏ đá xuống giếng.

Dường như bọn họ đã thấy cảnh tượng anh quỳ xuống xin tha.

Nhưng vào lúc này, bọn họ nghe được một tiếng hét thảm!

Bọn họ thình lình phát hiện, người đàn ông kia lại đá một phát vào trên người anh Ích!

Vào giờ phút này, đòn tấn công của Lâm Dật chẳng khác nào một cái búa tạ đập xuống người Tiền Ích!

Làm anh ta thậm chí còn chẳng có cơ hội phản ứng!

Nếu không phải phía sau có người đỡ, anh ta đã chật vật ngã xuống đất rồi.

Khụ khụ khụ!

Tiền Ích che ngực mình, bắt đầu ho dữ dội.

Ngay cả áo trên ngực cũng bị máu nhuộm đỏ.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mọi người đều hoảng hốt lo sợ.

Không ai ngờ được, anh Ích đánh khắp Dư Hàng không địch thủ trong lòng bọn họ lại bị một người khác đánh bại chỉ bằng một chiêu!

Trong mắt Tiền Ích lộ vẻ vẻ kiêng kỵ, nhìn Lâm Dật, cũng không còn kiêu căng như vừa rồi.

Lâm Dật chậm rãi bước từng bước về phía Tiền Ích.

Đám người đứng phía sau anh ta đều bị khí thế khủng khiếp bao phủ trên người Lâm Dật dọa cho lùi về phía sau, không dám đứng chung với Tiền Ích nữa.

Lâm Dật đứng trước mặt Tiền Ích, từ trên cao nhìn xuống anh ta.

"Đang yên đang lành, vì sao anh lại tới trêu chọc tôi chứ? Chúng ta không thù không oán, cũng đâu cần phải làm vậy?"

"Tôi thừa nhận mình không phải là đối thủ của anh, chấp nhận thua cuộc. Tôi sẽ không truy cứu chuyện hôm nay nữa, khụ khụ khụ..."

Tiền Ích bắt đầu ho dữ dội, trong ánh mắt lộ ra vẻ dữ tợn: “Bằng không tôi sẽ không để cho anh bước ra khỏi Dư Hàng!"

"Tôi biết một chút về tình hình của anh, chắc là người của công ty bảo an Kim Đỉnh."

"Không sai, đó đúng là công ty nhà chúng tôi."

Tiền Ích cũng không ngờ Lâm Dật biết được những điều này.

Chắc chắn đều là do Tiếu Băng nói cho anh ta biết.

"Anh phải biết rằng một số việc, mặc dù nhà họ Tiếu là gia tộc hàng đầu ở Dư Hàng, nhưng đây chẳng qua là ngoài mặt nổi thôi, nếu đơn thuần so đấu về thực lực, chúng tôi cũng không kém gì bọn họ."

Tiền Ích nói không sai, Gia tộc đứng đầu phần nhiều là chỉ là tích lũy trên phương diện tài sản.

Mà Tiếu Băng đi tới lữ đoàn Trung Vệ, nói trắng ra cũng vì củng cố địa vị của gia tộc, từ đó thu được nhiều lợi ích hơn.

Nhưng nếu loại bỏ khoản tiền tài này, có lẽ nhà họ Tiếu vẫn thật sự kém hơn nhà họ Tiền.

"Sau đó thì sao, anh muốn nói gì?" Lâm Dật nói với Tiền Ích:

"Lẽ nào anh cảm thấy như vậy là, có thể uy hiếp được tôi à?"

"Anh không cần giả vờ cứng rắn, mọi người đều là người trưởng thành, sẽ cân nhắc lợi hại." Tiền Ích cười lạnh nói:

"Tôi đã đặt mối quan hệ lợi và hại ở trước mặt anh, về phần nên làm thế nào, chắc anh đã biết rồi, tôi không muốn lại nói nhiều với anh nữa..."

Vù bịch!

Lâm Dật làm một cú đá xoay người, đá mạnh lên trên mặt Tiền Ích.

Dưới lực lượng cực lớn công kích tới, cơ thể Tiền Ích không chịu sự khống chế, bay chếch sáng một bên.

Nhưng lần này, không ai đỡ anh ta, anh ta ngã mạnh xuống đất, cảm giác xương cốt cũng muốn rời ra từng mảnh.

Lâm Dật đi tới, nắm lấy cổ áo của Tiền Ích.

"Nhắc lại lời anh vừa nói?"

So với vừa rồi, thái độ của Tiền Ích đã có sự thay đổi lớn, dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn biến mất, ngược lại trở nên hoảng sợ.

"Tôi... tôi sai rồi, vừa rồi là tôi không đúng, anh thả tôi về đi."

"Sớm biết vậy, trước đây cần gì phải làm thế, tự nhiên bị đánh một trận, tôi cũng cảm thấy không đáng thay cho anh." Lâm Dật lãnh đạm nói:

"Nhưng tôi đã gặp qua nhiều người như anh rồi, miệng nói xin lỗi có vẻ thành tâm thành ý lắm, chờ sau khi về sẽ tìm người tới báo thù. Nhưng tôi cũng không quan tâm. Tối nay tôi sẽ ở đây, nếu anh muốn tìm người tới trả thù, cứ việc đến khách sạn tìm tôi, bất kể là tới bao nhiêu người, tôi đều tiếp hết."

Tiền Ích không nói gì.

Bởi vì lời anh nói chính là suy nghĩ của anh ta!

Tốt xấu gì anh ta cũng là nhân vật có máu mặt trong vòng này.

Bây giờ anh ta bị đánh thành như vậy, anh ta không có cách nào tiếp nhận được.

Nếu không thể trả được mối thù này, mình cũng không xứng ở lại thành phố Dư Hàng nữa.

"Anh Lâm."

Lúc này, Tiếu Băng đi về phía Lâm Dật.

"Bọn họ đã nhận được một bài học rồi, thôi dừng ở đây đi. Xung quanh đông người như vậy, nếu làm ầm ĩ lên cũng không tốt."

Lâm Dật cũng biết thân phận của mình đặc biệt, có một số việc vẫn phải có chừng mực.

Hơn nữa những kẻ giống như chó không đổi được tính ăn shit này, trừ khi giết chết bọn họ, bằng không chắc chắn bọn họ sẽ lại tới gây phiền toái.

Chẳng qua bây giờ có không ít người đứng xem bên đường, thật sự không tiện ra tay cho lắm, dứt khoát tha bọn họ một lần đi.

Lâm Dật vung tay, ném Tiền Ích ra ngoài, sau đó xoay người quay trở lại khách sạn.

Tiền Ích ngồi tê dại trên mặt đất, mở miệng thở hổn hển từng hơi, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Tiếu Băng, không dời.

"Tiếu Băng, tôi rơi xuống tình cảnh này, chắc cô hài lòng rồi chứ?"

"Là các anh đến gây sự, liên quan gì đến tôi?"

"Bây giờ cô nói những điều này cũng vô ích thôi. Tôi nói cho cô biết, cho dù nhà họ Tiếu các cô là gia tộc đứng đầu, tôi cũng không sợ cô. Hai nhà chúng ta xem như đã kết mối thù sông núi rồi!"

Tiếu Băng nhìn Tiền Ích, nói với vẻ mặt không hề thay đổi:

"Vậy tôi cũng nói cho anh biết, anh cần phải cảm thấy may mắn vì hôm nay tâm trạng anh ấy tốt, bằng không anh có thể trở về hay không, cũng không chắc đâu."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1647: Lục Bắc Thần Lòng Dạ Hẹp Hòi

Chương 1647: Lục Bắc Thần Lòng Dạ Hẹp Hòi

Tiền Ích và người anh ta dẫn đến đều ngây người ngay tại chỗ.

Bọn họ chỉ dám nhìn hai người rời đi, không dám nói nhiều.

"Anh Ích, làm sao bây giờ?"

Một người trong đó bước tới, đỡ Tiền Ích nói.

"Chúng ta về trước, đưa đám người Lý Minh tới bệnh viện, sau đó tôi sẽ xử lý chuyện này."

"Em biết rồi."

...

Sau khi xử lý xong chuyện của Tiền Ích, Lâm Dật và Tiếu Băng trở lại khách sạn, cũng bồi thường cho nhân viên của khách sạn.

Sau đó bọn họ tiếp tục bữa tiệc áo tắm của mình, không hề bị ảnh hưởng.

"Anh Lâm, tìm người xử lý đám người kia chứ?" Bên bể bơi, Tiếu Băng nhìn Lâm Dật hỏi.

"Chắc chắn phải xử lý rồi, nhưng không cần tìm người."

"Thật ra chú của Tiền Ích còn rất lợi hại, hình như đã sờ được tới ngưỡng cấp C, tính là nửa cấp C." Tiếu Băng nghĩ ngợi nói:

"Nghe nói ông ta còn từng giao đấu với người cấp C, đánh rất lâu mới bị thua. Tôi cảm giác chắc hẳn có thể xem là vô địch trong cấp D, bằng không công ty nhà bọn họ cũng không thể có danh tiếng lớn như vậy được."

"Dù vậy cũng không cần hoảng." Lâm Dật nói: "Cứ để bọn họ tới là được rồi."

"Tổ trưởng thật ngầu." Tiếu Băng nhấp một hớp nước trái cây: “Vậy chúng ta lại chờ ở đây đi."

Lâm Dật gật đầu: “Không cần cố tình để ý tới bọn họ, nhiều cô gái với đường cong quyến rũ như vậy thơm ngon bao nhiêu, nghĩ tới bọn họ làm gì?"

Tiếu Băng cười hì hì: “Nhưng chuyện này là do tôi mà ra, giờ lại làm phiền tổ trưởng xử lý giúp tôi."

"Tôi biết vấn đề xảy ra ở trên người cô mà."

"Ấy, nói thế nào thì tôi cũng là thành viên trong tổ của anh, anh giúp tôi chút việc cũng chẳng là gì cả." Tiếu Băng nói:

"Cùng lắm thì để anh quy tắc ngầm là được rồi."

"Tôi cảm giác cô đang giở trò lưu manh với tôi."

"Mẹ kiếp, chúng ta không thể chơi đùa vui vẻ à?"

...

Bệnh viện số 1 trực thuộc đại học Y Dư Hàng.

Sau khi ra khỏi khách sạn, ba người đã được đưa đến đây.

Còn cả người nhà của ba người biết được tin tức con nhà mình bị thương, cũng lập tức đến đây.

Ba người đang đứng trước giường bệnh của Tiền Ích.

Một người trong đó chống gậy, râu tóc bạc trắng, đã cao tuổi.

Hai người còn lại đều là đàn ông trung niên, hơn năm mươi tuổi, gương mặt thâm trầm.

Ông già chống gậy tên là Tiền Hướng Đông, là ông nội của Tiền Ích.

Hai người đàn ông trung niên khác, một người tên là Tiền Lương Hải, là ba của Tiền Ích, một người có dáng vẻ cao to tên là Tiền Lương Quân, là chú hai của Tiền Ích.

"Bác sĩ, tình trạng của con trai tôi thế nào?" Tiền Lương Hải hỏi.

"Gãy hai cái xương sườn nhưng không có gì đáng ngại, dưỡng bệnh mấy tháng là khỏe thôi." Bác sĩ nói:

"Tình trạng của hai người còn lại nghiêm trọng hơn, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng."

Xác định Tiền Ích an toàn, người nhà họ Tiền đều thở phào nhẹ nhõm.

"Con trai, con còn nhớ rõ người đánh con trông thế nào không?" Tiền Lương Hải khẽ hỏi.

"Con nhớ, gã đang ở khách sạn Khải Duyệt, bây giờ đi qua đó là có thể tìm được gã!"

"Chuyện này tạm thời không nên nóng vội." Tiền Hướng Đông nói:

"Trình độ của gã cao hơn cháu, hơn nữa còn đi cùng với con bé nhà họ Tiếu, người như vậy chắc chắn phải có bối cảnh rất sâu, nếu mạo muội ra tay, nói không chừng sẽ gây bất lợi cho chúng ta."

"Lẽ nào lại bỏ qua chuyện này?" Tiền Lương Quân nói:

"Nói thật, những gia tộc lớn ở Trung Hải kia không có một gia tộc nào có thể khiến cho ba để mắt tới. Gã đánh cháu trai của ba, đây chính là ngang nhiên khiêu khích!"

"Những gia tộc bình thường tất nhiên không cần sợ hãi, nhưng các người đừng quên lữ đoàn Trung Vệ!"

Tiền Hướng Đông xúc động nói, dường như nghĩ đến chuyện năm đó.

"Ba nghe nói con bé nhà họ Tiếu kia đã vào lữ đoàn Trung Vệ, mà người đàn ông bên cạnh cô ta lại có trình độ cao như vậy, nói không chừng bọn họ cùng một nhóm."

Nghe được mấy từ "lữ đoàn Trung Vệ", anh em nhà họ Tiền đều im lặng.

Đây là tổ chức thần bí thuộc sự quản lý của Hoa Hạ, nhà họ Tiền tất nhiên không thể so sánh được.

Nếu người đánh con trai mình bị thương đúng là từ lữ đoàn Trung Vệ đi ra, chuyện này lại dễ xử lý rồi.

"Con cảm thấy không cần để ý tới những chuyện này." Tiền Lương Quân nói:

"Con qua đó một chuyến, xử lý chuyện này, cho dù gã đúng là người của lữ đoàn Trung Vệ, chúng ta cũng có thể trốn trách được trách nhiệm, bởi vì gã chưa từng thể hiện ra thân phận."

"Vậy cũng không phải là cách hay. Có vài lúc, lữ đoàn Trung Vệ không nói đạo lý đâu." Tiền Hướng Đông nói:

"Ba từ đó đi ra nên biết, cho dù bọn họ ngoài mặt tỏ ra không truy cứu, nhưng sẽ ngầm đánh nhà họ Tiền, cũng sẽ làm chúng ta bị tổn thất lớn."

"Nhưng cũng không thể bỏ qua chuyện này được."

"Đừng sốt ruột, để ba gọi điện thoại tìm hiểu thân phận của gã đã."

Tiền Hướng Đông lấy ra điện thoại, gọi cho Lục Bắc Thần.

Năm đó, Tiền Hướng Đông đã từng làm lính trong lữ đoàn Trung Vệ, gia nhập lữ đoàn Trung Vệ cùng thời với Lục Bắc Thần.

Nhưng Lục Bắc Thần có tài năng hơn người, trí tuệ siêu quần, rất nhanh đã thăng chức, Tiền Hướng Đông làm rất nhiều năm, sau đó mới miễn cưỡng lên chức tổ trưởng.

"Lãnh đạo cũ."

Sau khi cuộc gọi được kết nối, Tiền Hướng Đông cười ha hả nói, lại giống như một ông lão hiền hòa.

"Ông đã rất lâu không gọi điện thoại cho tôi rồi. Không phải nói tháng sau ông sẽ tới Yến Kinh à? Bao giờ tới vậy?"

"Sắp rồi. Đến lúc đó hai chúng ta chắc chắn phải uống một chút đấy."

"Tôi đã chuẩn bị sẵn rượu và thức ăn tốt rồi, ông qua là được."

"Cảm ơn lãnh đạo cũ chiêu đãi." Tiền Hướng Đông vừa cười vừa nói:

"Nhưng bên phía tôi xảy ra chút chuyện, muốn hỏi thăm ông về một người."

"Ông cứ nói đi."

"Cháu tôi bị người ta đánh, người này có trình độ rất cao, tôi hơi nghi ngờ gã là người của lữ đoàn Trung Vệ."

"Người của lữ đoàn Trung Vệ..."

Lục Bắc Thần nói nhỏ một câu: “Có biết đối phương tên gì không?"

"Cái này thì chưa biết, nhưng hình như họ Lâm, cháu tôi còn nhớ dáng vẻ của gã."

"Nói cho tôi biết đi."

Sau đó, thông qua lời Tiền Ích nói, Tiền Hướng Đông hình dung một chút về mặt mũi của Lâm Dật cho Lục Bắc Thần nghe.

Bên kia, Lục Bắc Thần suy nghĩ mấy giây, cảm giác người đối phương miêu tả có hơi giống Lâm Dật.

Hơn nữa, họ cũng đúng. Đối phương còn có to gan như vậy, cũng phù hợp với phong cách hành sự của Lâm Dật.

Quan trọng nhất, còn là chuyện xảy ra ở Dư Hàng, cách Trung Hải hơn hai trăm cây số, hình như có thể đúng là anh thật.

Nhưng không hoàn toàn xác định 100%, Lục Bắc Thần sẽ không đưa ra đáp án chính xác.

"Chuyện này, tôi thật sự không dễ phán đoán. " Lục Bắc Thần nói:

"Nhưng xảy ra chuyện như vậy, các người muốn thế nào?"

"Nếu đối phương là người của lữ đoàn Trung Vệ, có liên quan tới ông, tôi sẽ không truy cứu chuyện này. Nếu không phải, tôi định tự mình xử lý, sẽ không dễ tha cho gã."

"Ông không cần suy nghĩ nhiều như vậy, cứ dựa theo suy nghĩ của ông mà làm đi. Dù có phải là người của lữ đoàn Trung Vệ cũng không sao, không thể dựa vào chút thân phận lại bắt nạt người khác được."

Cho dù còn chưa thể xác định có phải là Lâm Dật không, nhưng Lục Bắc Thần cũng không sợ.

Ông ta ít nhiều vẫn biết rõ về trình độ của nhà họ Tiền.

Bọn họ muốn đối phó với Lâm Dật sao? Còn không có khả năng đó đâu. Vậy dứt khoát mặc kệ ông ta đi.

Tiền Hướng Đông vui mừng ra mặt: “Vậy thì cám ơn lão lãnh đạo."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1648: Cho dù cậu là người của lữ đoàn Trung Vệ cũng vô ích

Chương 1648: Cho dù cậu là người của lữ đoàn Trung Vệ cũng vô ích

"Ba, đối phương nói thế nào?" Tiền Lương Quân hỏi.

"Lãnh đạo cũ của ba nói, bất kể đối phương là ai, cho dù là người của lữ đoàn Trung Vệ cũng không sao, bảo chúng ta tự mình xử lý, ông ta sẽ không quản chuyện này." Tiền Hướng Đông hơi xúc động, nói:

"Xem ra đã nhiều năm như vậy, ông ta vẫn xem ba là người của mình, đổi lại là người bình thường, sẽ không nể mặt như vậy đâu."

Hai anh em nhà họ Tiền gật đầu, cũng công nhận cách nói này.

Đối phương là nhân vật đứng trên đỉnh kim tự tháp của Hoa Hạ, có thể đối xử với nhà họ Tiền đã là đặc biệt chăm sóc rồi.

"Ông nội, mọi người thương lượng có kết quả chưa? Rốt cuộc định làm thế nào?"

"Cháu ở đây cố gắng dưỡng thương, đợi lát nữa bọn ông sẽ đi qua đó một chuyến. Gã đánh gãy hai cái xương sườn của cháu, vậy ông sẽ đánh gãy hai chân của gã!"

"Không được, cháu cũng muốn đi cùng!"

"Hồ đồ, cháu còn đang bị thương, cố gắng ở lại bệnh viện dưỡng thương, đừng lộn xộn!"

"Cháu có thể ngồi xe lăn, chỉ cần không hoạt động mạnh thì không có vấn đề gì. Ông để cháu đi cùng đi." Tiền Ích hằn học nói:

"Nếu không thể trả được mối thù này, sau này cháu thậm chí không thể ngủ ngon được."

Ba người nhìn nhau, Tiền Hướng Đông nói:

"Đi hỏi bác sĩ xem sao. Nếu được thì đưa nó đi cùng."

"Vâng."

...

Bữa tiệc bể bơi tối hôm đó diễn ra tới gần sáng mới kết thúc.

Hai người không vội đi nghỉ, tìm một quán ăn bên đường gần đó ăn ít bánh bao chiên và xiên nướng xong mới hài lòng quay trở lại.

So với nguyên liệu nấu ăn trong khách sạn cao cấp, Lâm Dật càng thích ăn ở các quán ven đường này hơn.

"Anh Lâm, tôi đi ngủ đây." Tiếu Băng đứng ở cửa phòng Lâm Dật, vừa ngáp vừa hỏi:

"Ngày mai anh có bận gì không?"

"Tôi sẽ đi tới huyện Đông Tam một chuyến, có vài việc cần xử lý. Cô có việc gì à?"

"Dựa theo kế hoạch ngày mai là phải huấn luyện. Nhưng xảy ra chuyện này, sau này cũng không cần đi nữa, cho nên rảnh rỗi không có việc gì, đang tính ngày mai sẽ đi cùng với anh."

"Cũng được, cô xem mà làm."

Lâm Dật cũng ngáp một cái, nhìn đồng hồ đeo tay. Giờ đã hơn hai giờ sáng, anh cũng tính trở về phòng ngủ.

"Chúc ngủ ngon."

Cửa phòng của hai người đối diện nhau, sau khi thương lượng xong chuyện hôm sau, bọn họ đều quay vào phòng nghỉ ngơi.

Nhưng vào lúc này, cửa thang máy của khách sạn mở ra, người nhà họ Tiền với vẻ mặt vô cảm bước ra.

"Người đàn ông kia đang ở phòng 1706 à?" Tiền Hướng Đông nói.

"Đúng vậy, cháu đã hỏi thăm rõ ràng rồi!" Tiền Ích ngồi trên xe lăn nói.

"Đi theo ông."

Người nhà họ Tiền và mười mấy người bạn của Tiền Ích hùng hổ đi về phía phòng của Lâm Dật.

Cốc cốc cốc!

Tiền Lương Quân đứng ở trước cửa phòng, dùng chân đá vài cái, vô cùng không khách sáo.

Cạch!

Nhưng người mở cửa ra trước không phải là Lâm Dật, mà là Tiếu Băng ở phía đối diện.

Mặc dù buồn ngủ, nhưng cô còn đang bôi kem đắp mặt nạ trước khi ngủ, nghe bên ngoài vọng tới tiếng đá cửa đã lập tức kéo mặt nạ xuống, xông ra.

Cô cũng không ngờ người nhà họ Tiền sẽ tới nhanh như vậy.

Tiền Lương Hải nhìn Tiếu Băng, nói:

"Tôi và nhà họ Tiếu các cô còn có rất nhiều hợp tác kinh doanh, hai bên cũng quen biết với nhau. Nhưng cô lại giật dây cho người khác đánh gãy xương sườn của con trai tôi, hành động như vậy thật sự làm tôi rất thất vọng."

"Chuyện này không liên quan gì đến chúng tôi." Tiếu Băng nói năng đúng mực:

"Là con trai ông đập xe của bạn tôi trước, hơn nữa còn khiêu khích anh ấy, như vậy cũng có thể trách chúng tôi được sao?"

"Chỉ là một chiếc xe thôi, lẽ nào lại phải trả giá đắt như vậy sao?" Tiền Lương Hải khẽ nói:

"Hơn nữa tôi nhớ chỉ là đập nhầm xe, cô và bạn cô lại thật sự quá đáng, cũng đừng trách chúng tôi truy cứu tới cùng."

"Đập nhầm xe thì không sao, nhưng lại không định bồi thường gì, vậy là các người không đúng."

"Tôi không muốn nghe bất kỳ lý do nào nữa. Nói chung, chuyện này không liên quan gì đến cô, hi vọng cô tránh sang một bên, đừng xen vào."

Cạch!

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì cửa phòng mở ra, Lâm Dật với quần áo không chỉnh tề đi ra.

"Mẹ nó, tôi vừa mới ngủ, các người lại tới đây gây sự, thật biết cách tới đúng lúc đấy."

A...

Không ai ngờ được, Lâm Dật vừa ra đã mở miệng chửi người.

Nhìn mặt Lâm Dật, Tiền Ích ngồi trên xe lăn lại tức giận.

"Tôi cho anh biết, hôm nay anh đừng mong ra khỏi khách sạn này, tốt nhất là gọi điện thoại cho 120 ngay bây giờ đi."

"Được."

Ngoài dự đoán của mọi người, Lâm Dật thật sự cầm lấy điện thoại bấm số gọi tới 120.

"Cậu đúng là rất tự hiểu mình đấy." Tiền Lương Quân lãnh đạm nói.

"Sớm chuẩn bị sẵn sàng, đợi lát nữa có thể sử dụng được."

"Nếu cậu có giác ngộ như vậy, chúng tôi cũng không nhiều lời nữa. Để lại hai chân của cậu, chuyện này xem như xong, chúng tôi không tính toán với cậu nữa."

"Các người đừng có quá đáng quá!" Tiếu Băng quát:

"Tôi nói cho các người biết, hôm nay có một người tính một người, nếu ai dám đánh anh ấy bị thương, vậy đừng mong sống tốt!"

Tiền Hướng Đông nhìn Tiếu Băng, trong đôi mắt già nua lộ ra chút ánh sáng.

"Cô nhóc, cô đang uy hiếp tôi sao?"

"Đây không phải là uy hiếp, cũng không phải nói chuyện giật gân. Anh ấy là người của lữ đoàn Trung Vệ, các người hẳn phải biết đó là chỗ nào chứ? Nếu các người ra tay với anh ấy, tôi bảo đảm phía trên sẽ truy cứu trách nhiệm của các người!"

Xác định thân phận của Lâm Dật, bọn họ lại không hề bất ngờ.

Bởi vì bọn họ đã đoán trước là có khả năng này.

"Cô nghĩ như vậy thì tôi sẽ sợ à?"

"Không sợ cũng được, có thể ra tay thử xem."

"Ha ha..."

Tiền Hướng Đông cười một tiếng xem thường, trên người lộ ra một loại phong thái của kẻ bề trên, hình như đã nắm giữ toàn cục.

"Cô đã nói vậy, tôi cũng không ngại nói cho cô biết, trước khi tới đây, tôi đã gọi điện thoại cho Lục Bắc Thần. Ông ta nói rõ ràng cho tôi biết, bất kể đối phương là ai, cho dù là người của lữ đoàn Trung Vệ cũng không sao, nhà họ Tiền chúng tôi đều có thể tự mình xử lý. Cho nên cô thấy thân phận như vậy có thể uy hiếp được tôi sao?"

"Không thể nào!"

Tiếu Băng kinh ngạc.

Anh Lâm là công thần lớn của lữ đoàn Trung Vệ, lãnh đạo từ trên xuống dưới đều rất coi trọng anh, kể cả ông cụ Lục cũng vậy, sao có thể nói ra những lời này chứ?

Ngược lại, Lâm Dật mỉm cười, cảm giác lòng dạ Lục Bắc Thần hẹp hòi.

Bản thân ông ta đứng ngoài làm người tốt, những chuyện thối nát còn lại sẽ do mình gánh chịu.

Tiền Hướng Đông nhìn Lâm Dật, trong mắt lộ ra dáng vẻ ngạo nghễ không chết không dừng.

"Lãnh đạo trực tiếp của cậu đã lên tiếng, cho dù cậu là người của lữ đoàn Trung Vệ cũng không bảo vệ được sự an toàn cho cậu đâu. Cậu đừng giãy giụa vô nghĩa nữa." Tiền Hướng Đông gõ mạnh cây gậy một cái: “Nhà họ Tiền chúng tôi không thể bị bắt nạt dễ như vậy được!"

"Ừ."

"Nếu Lục Bắc Thần đã nói vậy, tôi cũng đành chấp nhận số phận thôi."

Ánh mắt Lâm Dật đảo qua đám người nhà họ Tiền.

"Các người dám tới đây tìm tôi ra tay, chắc chắn đã dẫn theo cao thủ, bây giờ lên đi, nếu không ngủ nữa thì trời sẽ sáng mất."

"Thằng nhóc cậu đúng là một kẻ cuồng vọng." Tiền Lương Quân bước ra nói:

"Nhưng cậu đừng ngủ ở đây nữa, vẫn tới bệnh viện đi."

Ông ta vừa dứt lời đã vung nắm đấm, đánh về phía Lâm Dật.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1649: Suy Nghĩ Thật Sự Của Lục Bắc Thần

Chương 1649: Suy Nghĩ Thật Sự Của Lục Bắc Thần

Thấy Tiền Lương Quân trực tiếp ra tay.

Đám người đều bất giác lùi về phía sau.

"Thật không hổ danh là sĩ quan huấn luyện, giống như lúc huấn luyện vậy, làm việc không dây dưa, dựa vào thực lực của ông ta, một quyền này đánh xuống là có thể phân ra thắng bại."

"Đó là chuyện đương nhiên rồi. Ở trong mắt tôi, sĩ quan huấn luyện Tiền chính là tồn tại vô địch!"

Ầm!

Trong lúc mọi người ở đây bàn tán xôn xao, thình lình nghe được một tiếng động vang lên.

Bọn họ phát hiện Lâm Dật nâng một cánh tay lên, mạnh mẽ ngăn cản đòn tấn công của Tiền Lương Quân!

"Sao có thể như vậy được? Không ngờ gã lại đỡ được!"

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đều sửng sốt.

Ở trong ấn tượng của bọn họ, với trình độ của sĩ quan huấn luyện Tiền, dựa vào một chiêu này lại có thể đánh cho gã ngã xuống, không thể để cho gã đỡ được!

Kết quả như vậy cũng vượt ra ngoài dự đoán của Tiền Lương

Quân, ông ta cười lạnh nói:

"Tôi thật sự đã đánh giá thấp cậu, trẻ tuổi lại có trình độ mạnh như vậy, thật sự không tệ. Cháu tôi thua cậu cũng không oan."

"Ông cũng không sai." Lâm Dật thản nhiên nói:

"Ở trong trình độ cấp D, ông cũng được xem là nhân vật số một."

Cho dù chỉ mới giao đấu một chiêu, lại làm cho Lâm Dật hiểu được đái khái về trình độ của Tiền Lương Quân.

Cho dù ông ta rất mạnh nhưng vẫn kém hơn Tôn Mãn Lâu trước đây.

"Thảo nào cậu có thể gia nhập lữ đoàn Trung Vệ, thật sự có chút bản lĩnh."

"Cho dù trình độ của gã không bằng sĩ quan huấn luyện Tiền, nhưng muốn chạy trốn thì vẫn có thể làm được. Dù sao người có thể đỡ được nắm đấm của sĩ quan huấn luyện Tiền cũng không nhiều."

"Cậu mới tới, còn không biết rõ về sĩ quan huấn luyện Tiền." Một người đàn ông cao gầy nói:

"Sĩ quan huấn luyện Tiền lợi hại nhất cũng không phải là nắm đấm mà là chiêu thức tấn công bằng chân của ông ấy, thậm chí còn đá cong được cả tấm thép, cậu nghĩ xem sức lực của ông ấy lớn tới mức nào?"

"Mạnh như vậy à?"

"Đương nhiên, cho dù sĩ quan huấn luyện Tiền ra tay, nhưng chỉ cần ông ấy không dùng chân, đã chứng tỏ không nghiêm túc đối mặt với chuyện này. Chúng ta cứ ở phía sau xem kịch thôi, cơ hội xem đánh thật như vậy cũng không nhiều đâu."

"Được rồi!"

Cùng lúc đó, Tiền Hướng Đông liếc nhìn Tiền Lương Quân.

"Đừng dây dưa nữa, người như thế đều không chịu nghe đạo lý đâu, ra tay đi."

Tiền Lương Quân không nói gì, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Dật.

"Lúc cậu ra tay với cháu tôi, đáng lẽ cậu phải nghĩ đến kết quả như vậy chứ? Tôi xem thử cậu làm sao đỡ được chiêu tiếp theo!"

Lần này, Tiền Lương Quân không dùng nắm đấm mà dồn sức xuống chân, đá về phía đầu gối của Lâm Dật.

Cú đá dường như kèm theo tiếng xé gió, khiến người ta khó có thể đề phòng được!

"Anh Lâm cẩn thận!" Tiếu Băng hoảng sợ kêu lên: “Ông ta tấn công bằng chân rất lợi hại."

"Vậy để tôi xem thử lợi hại tới mức nào!"

Lâm Dật cũng không tránh né mà dùng cách tương tự để đáp trả!

Cho dù trình độ của hai người đều là cấp D!

Nhưng tốc độ của Lâm Dật nhanh hơn, sức lực cũng mạnh hơn!

Anh đá trúng đùi phải của Tiền Lương Quân trước!

Bịch!

Lại một tiếng động nặng nề truyền đến!

Nhưng ngay sát sau đó còn có một tiếng hét thảm!

Lúc này, Tiền Lương Quân ôm chân của mình, ngã xuống đất, đau tới mức mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh cũng chảy ra rồi!

"Sao có thể như vậy được?"

Đám người đứng xem phía sau kinh ngạc và hoảng sợ hét lên một tiếng, tất cả đều ngây người ra giống như bị hóa đá vậy!

Sĩ quan huấn luyện mình lại bị một người đồng lứa với mình đá một phát, ngã xuống đất!

Đối với bọn họ, cảnh tượng này lại giống như trong mơ vậy!

"Lương Quân!"

Tiền Lương Hải có phản ứng đầu tiên, xông về phía Tiền Lương Quân.

"Thế nào rồi? Chân còn có thể cử động được không?"

"Không, không được, con cảm giác chân của mình gãy..."

"Gãy!"

Tất cả mọi người ở đó đều chấn động!

Không ai ngờ được người đàn ông trước mắt này chỉ một chiêu đã đá gãy chân của Tiền Lương Quân!

"Mau... mau đưa nó đến bệnh viện!"

Tiền Lương Hải đánh tiếng với người phía sau, chuyện của Lâm Dật có thể chờ sau này lại xử lý.

Nhưng phải để Tiền Lương Quân tiếp nhận trị liệu vết thương trước!

"Được được được, chúng tôi biết rồi."

Mười mấy học viên vội vàng đáp ứng, luống cuống tay chân đỡ Tiền Lương Quân ra khỏi khách sạn.

Vào giờ phút này, trong hành lang chỉ còn lại ba người nhà họ Tiền.

Trong ánh mắt bọn họ đầy kiêng kỵ, không dám lỗ mãng.

"Không phải các người tìm đến để trả thù sao? Tiếp theo, ai trong ba người lên."

"Rốt cuộc cậu là ai?" Tiền Hướng Đông căng thẳng nói.

"Không phải tôi đã nói cho ông biết rồi sao? Tôi là người của lữ đoàn Trung Vệ, ông bị điếc à?"

Người nhà họ Tiền đối mặt với sự sỉ nhục của Lâm Dật, dù tức giận nhưng không dám nói gì.

"Trong lữ đoàn Trung Vệ không thể có người mạnh như cậu được!"

"Có phải ông già rồi nên hồ đồ, nghĩ tôi là người mới trong lữ đoàn Trung Vệ?" Lâm Dật nói:

"Tôi là tổ trưởng tổ một của lữ đoàn Trung Vệ, ông không nên nhầm về điểm này."

"Tổ trưởng!"

Lâm Dật vừa tuyên bố thân phận thật sự, Tiền Hướng Đông đã dự cảm được chuyện này không ổn.

Nếu anh là nhân vật cấp tổ trưởng, tất cả đều có thể giải thích.

Chỉ là trong lòng ông ta vô cùng chấn động. Cậu ta ở tầm tuổi này đã có thể lên làm tổ trưởng trong lữ đoàn Trung Vệ!

Vậy thì tài năng phải nghịch thiên tới mức nào?

"Trong chuyện này, nhà họ Tiền chúng tôi có lỗi trước, hi vọng tổ trưởng Lâm có thể tiếp nhận lời xin lỗi của chúng tôi."

Tiền Hướng Đông cung kính cúi đầu về phía Lâm Dật, Tiền Lương Hải ở phía sau cũng vậy.

Người có trình độ cao nhất của nhà họ Tiền đã bị anh đá gãy chân, bọn họ không phục cũng không được.

"Tiếu Băng là cấp dưới của tôi. Sau này các người gặp lại cô ấy và người nhà họ Tiếu đều phải khách sáo một chút cho tôi!"

"Vâng, vâng, vâng, chúng tôi biết rồi."

Nhận được sự tha thứ Lâm Dật, người nhà họ Tiền xám xịt rời đi.

Tiếu Băng thở phào một cái, cùng Lâm Dật đi vào trong phòng của anh, oán giận nói:

"Ông Lục làm sao thế? Không ngờ ông ấy còn để cho bọn họ tới gây sự với anh, cũng thật không có suy nghĩ."

"Ông ta làm vậy là cố ý, muốn cho tôi đánh bọn họ một trận."

"Hả? Anh nói vậy là có ý gì?"

Lâm Dật cười, nói:

"Đầu tiên, cô phải hiểu được một điểm, chỉ cần là người vào lữ đoàn Trung Vệ chính là người của ông Lục, chỉ cần không phạm phải tội ác tày trời, ông ta đều đứng bên phía chúng ta."

"Rất nhiều người đều nói ông Lục có tính bao che khuyết điểm, tôi thật ra đã biết rõ điểm đó. Nhưng nhìn dáng vẻ của bọn họ, chắc cũng từ lữ đoàn Trung Vệ đi ra. Ông Lục làm vậy là có mục đích gì?"

"Bởi vì những người này càng lúc càng lớn lối." Lâm Dật nói:

"Không thể nghi ngờ, người như chúng ta là phần tử đặc biệt trong người thường, lại ở trong gia tộc vốn có sức ảnh hưởng lớn, nếu bọn họ hùng cứ một phương lại tương đương với phiên vương thời xưa."

Tròng mắt Tiếu Băng đảo quanh, dường như đã hiểu rõ ý của Lâm Dật.

"Nếu người như chúng ta phân tán quá nhiều trong xã hội, nhưng lại không thể ra sức cho đất nước, đó chính là một loại uy hiếp tiềm ẩn."

"Thông minh." Lâm Dật thừa nhận nói:

"Lại giống như việc huy động nhập ngũ trong cả nước năm ngoái, nhìn như quy mô lớn, thật ra lại không có gì."

"Tôi nghe ý của ông Lục, chút quy mô ấy, có lẽ còn chưa tới 20% tổng số người. Nói cách khác, bọn họ muốn giữ lại nhân tài, sau đó tự mình mở rộng."

"Nếu không tiến hành hạn chế, thế lực của những người này sẽ càng lúc càng lớn, tài sản tích lũy càng lúc càng nhiều, sức ảnh hưởng càng ngày càng rộng, như vậy cuối cùng người thật sự bị thua thiệt chính là dân chúng bình thường."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1650: Mất Quyền Lực

Chương 1650: Mất Quyền Lực

Tiếu Băng im lặng mấy giây, dường như đã hiểu rõ dụng ý của Lục Bắc Thần.

"Nhưng cho dù với thân phận của ông Lục, muốn thay đổi bố cục hiện tại, sợ rằng cũng rất khó."

"Đương nhiên, cho dù ông ta có trâu bò mấy đi nữa, cũng chỉ là cá nhân, hơn nữa bây giờ đã lớn tuổi, sức lực không bằng lúc trước, chuyện có thể làm cũng không nhiều. Nhưng một khi có cơ hội, ông ta sẽ không bỏ qua. Lại giống như nhà họ Ngụy lúc trước, còn có người nhà họ Tiền vừa rồi, ông ấy đều muốn thông qua tôi tới cảnh cáo bọn họ."

"Thật ra, tôi biết rõ, lại có rất nhiều người phù hợp với điều kiện báo danh vào lữ đoàn Trung Vệ, hơn nữa đại khái có khả năng được nhận, nhưng những người này đều bị gia tộc của mình giữ lại." Tiếu Băng nói.

"Đây chính là trọng điểm." Lâm Dật nói:

"Đã nhiều năm như vậy, nếu không phải ông Lục ở phía trên ép xuống, nói không chừng bọn họ đã có ý đồ xấu khác, hơn nữa nhà họ Tiếu các cô chỉ trong mấy tháng đã ngồi vững vàng trên chiếc ghế gia tộc hàng đầu ở Dư Hàng, cô cũng đừng tưởng rằng tôi ở sau lưng giúp đỡ. Rất nhiều chuyện chỉ là một câu nói của ông Lục, đều làm cho người khác xem."

"Tôi đã hiểu." Tiếu Băng lười biếng duỗi lưng, "Nếu không có chuyện gì khác, tôi đi ngủ trước đây. Ngày mai tôi còn phải đi với anh tới huyện Đông Tam nữa."

"Được."

"A, vậy có phải giấu em vợ anh không?"

"Cô nói xem?" Lâm Dật nói:

"Ngày mai cô ở khách sạn, chờ tôi thông báo."

"Được."

Hai người trò chuyện thêm một lát, rồi về phòng mình ngủ.

Hơn tám giờ sáng, có người gõ cửa phòng Lâm Dật. Tống Gia Du cười hì hì bước vào.

"Còn chưa tới tám rưỡi mà em đã qua sớm chặn anh trong chăn như vậy sao?" Lâm Dật mơ mơ màng màng nói:

"Chẳng phải em sốt ruột, chờ anh qua chỉ đạo công tác cho em à? Nói không chừng sau này, em cũng là nhân vật trên bảng nổi danh đấy." Tống Gia Du nói:

"Nhưng anh đã từng nói, em chắc hẳn có thể lên bảng à?"

"Bảng danh sách này đâu thể là chỗ tốt lành gì, ai lên người đó gặp xui xẻo. Thôi đừng nghĩ tới những chuyện đó nữa, làm tốt chuyện trước mắt đã."

"Biết rồi."

Tống Gia Du tìm quần áo tới cho Lâm Dật.

"Mau lên mau lên, anh mau đi rửa mặt, sau đó mặc quần áo. Đúng lúc hôm nay là thứ hai, dựa theo lệ cũ, công ty của bọn em sẽ họp, chỉ thiếu mỗi nhân vật nặng ký như anh thôi."

"Chờ đấy."

Lâm Dật đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Nhiệt tình gây dựng sự nghiệp của Tống Gia Du thật sự làm anh rất bất ngờ.

Không nói gì khác, chỉ nhìn đôi mắt thâm quầng này là biết cô ta đã bỏ ra không ít công ích.

Nhưng bây giờ trong giới tư bản, không chỉ dựa cố gắng lại có thể tạo dựng sự nghiệp được.

Sức lực, trí lực, mạo hiểm, ba điểm này thiếu một thứ cũng không được.

Người tính tình thẳng thắn như cô ta, nếu gặp phải người tốt cũng có thể phát triển không tệ.

Nhưng nếu gặp phải người có chút tâm tư xấu, âm thầm ngáng chân cô ấy, sợ rằng sẽ ngã rất khó coi. Đây chính là chỗ đáng sợ hiểm ác trên thị trường tư bản.

Không nhìn thấy rõ ai là người tốt, càng không phân biệt được ai là người xấu.

Thậm chí ngay cả chết thế nào cũng không biết.

Mười mấy phút sau, Lâm Dật rửa mặt xong, Tống Gia Du đã chuẩn bị xong quần áo anh cần mặc. Nếu như cô ta thay trang phục cô hầu gái, vậy lại càng hoàn mỹ hơn.

Chuẩn bị xong, hai người đi tới nhà hàng ăn sáng.

Sau đó, bọn họ đi tới công ty của Tống Gia Du.

…

Công ty TNHH Phát triển Công nghệ Tân Kỳ thành phố Dư Hàng nằm ở trong một khu công nghiệp Cao Tân ở thành phố Dư Hàng.

Ở đây có tổng cộng mười mấy công ty lớn nhỏ có quy mô của công ty của bọn họ.

Cho dù địa điểm hơi hẻo lánh, nhưng tiền thuê rẻ, một vài doanh nghiệp nhỏ vì thiếu vốn đầu tư, đều sẽ lựa chọn ở đây, mở ra con đường gây dựng sự nghiệp của mình.

Diện tích văn phòng công ty không lớn, tổng cộng chỉ mới hơn hai trăm mét vuông.

Bên trong đặt loạn mấy chục máy tính, còn có vài thiết bị tập gym, tất cả tài sản của công ty đều được đặt ở đây.

Vị trí sát cửa công ty có bày một cái bàn, là nơi họp nội bộ của công ty.

Mặc dù có chút bừa bộn, nhưng rất nhiều quyết sách đều được thương lượng ra từ cái bàn này.

Có mười mấy người ngồi xung quanh bàn, hơn nữa đều rất trẻ tuổi.

Quy định một tuần họp một lần là do Tống Gia Du quyết định đưa ra, dùng để tổng kết lại những thiếu sót trong tuần và lên kế hoạch làm việc cho tuần tiếp theo.

Nếu là thường ngày, trước khi cuộc họp chính thức bắt đầu, đám người đều sẽ thảo luận sôi nổi, cảnh tượng lại giống như đánh nhau.

Nhưng hôm nay, ở đây rất yên ắng, trên tay mỗi người đều cầm một lá thư, rất thống nhất.

Bọn họ vừa chờ Tống Gia Du qua, vừa vô cùng buồn chán nghịch điện thoại di động.

Ngồi đối diện bảng viết là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, làn da hiện lên màu đồng cổ, trên cằm để ria mép.

Hai chân gác lên trên bàn làm việc, trên tay kẹp điếu thuốc đang xem phim, thoải mái tự tại hơn người khác.

Người đàn ông này tên là Trương Thắng Kiệt, là đối tác của Tống Gia Du.

Trước đây chính là hai người thương lượng đi ra số lần và thời gian dự tính cho phương pháp tập gym, sau đó mỗi người bỏ ra một triệu để bắt đầu gây dựng sự nghiệp.

Bởi vì thiếu kinh nghiệm và khả năng kiểm soát thị trường không đủ, đã nhanh chóng xài hết số tiền hai triệu để gây dựng sự nghiệp.

Nếu không phải Tống Gia Du nhận được ba mươi triệu từ chỗ của Lâm Dật để hoàn thành vòng huy động vốn đầu tiên, cũng thành công mở ra thị trường ở khu vực Trung Hải và Dư Hàng, chắc hẳn bây giờ đã sớm chết non.

"Đã mấy giờ rồi, sao cô ta còn chưa tới vậy?"

Người nói chuyện ngồi bên cạnh Trương Thắng Kiệt, cũng lớn tuổi hơn anh ta, mặc quần soóc và đi dép lê, trên cằm để râu ria xồm xàm, dáng vẻ lôi thôi lếch thếch.

Người đàn ông tên là Lý Chấn Lâm, là quản lý kỹ thuật của công ty, từ cách ăn mặc của anh ta lại có thể nhìn ra đây là thanh niên kỹ thuật điển hình.

"Lúc sáng sớm, cô ta gọi điện thoại cho tôi nói sẽ họp muộn hơn, bây giờ đã qua hơn nửa giờ rồi, chắc hẳn cũng sắp tới rồi."

Trương Thắng Kiệt nhìn chăm chú điện thoại, nói giống như đang lẩm bẩm với chính mình.

"Thời gian họp là do cô ta quyết định ra, hơn nữa còn nói không ai được tới muộn, bây giờ thì hay rồi, bản thân cô ta đến muộn, mặc kệ mọi người ở đây."

Người nói chuyện cũng ăn mặc theo kiểu một nam kỹ thuật, dường như rất bất mãn với hành vi của Tống Gia Du.

"Không phải cô ta vẫn luôn như vậy sao? Làm việc hấp tấp, thiếu cân nhắc." Lý Chấn Lâm nói:

"Bởi vì một quyết định sai lầm của cô ta, khiến công ty chúng ta suýt mất. Nếu không phải là đúng lúc kiếm được ba mươi triệu vốn đầu tư, tôi chắc chắn đã tìm cô ta nói chuyện."

"Nhưng tôi muốn biết cô ta làm gì? Từ tối qua, cô ta đã lộ vẻ thần bí."

"Hình như cô ta muốn tìm người nào đó qua, nói là chỉ đạo công việc." Lý Chấn Lâm nói: "Cụ thể thế nào thì tôi cũng không nghe rõ."

"Hả? Chỉ đạo công việc à?"

Những người khác trong công ty không vui: “Đây là công ty của chúng ta, tìm người khác chỉ đạo công việc gì chứ? Vậy không phải làm mò sao?"

"Quyết định đi ăn máng khác này là quá chính xác. Nếu để cho cô ta làm tiếp như vậy, một công ty tốt đẹp cuối cùng cũng sẽ bị chơi chết."

"Được rồi, được rồi, mọi người đều đừng cãi nhau nữa." Trương Thắng Kiệt nói:

"Đợi lát nữa cô ta tới, đến lúc đó chúng ta nói rõ ràng là được, không cần vì chút chuyện này mà lãng phí sức lực."

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, giọng nói của Tống Gia Du cũng truyền đến.

"Nào nào mọi người, tôi dẫn theo một cao thủ qua đây, cùng họp với chúng ta hôm nay."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1651: Người Đẹp Rơi Nước Mắt

Chương 1651: Người Đẹp Rơi Nước Mắt

Tống Gia Du kéo Lâm Dật bước vào, còn tưởng đồng nghiệp sẽ đứng lên hoan nghênh, nhưng không ngờ bọn họ đều ngồi trên ghế, không có bất kỳ thái độ gì.

Hơn nữa vẻ mặt đều không dễ coi cho lắm, mỗi người có vẻ vô cảm như sắp xảy ra chuyện gì vậy.

"Xảy ra chuyện gì hay sao mà mọi người bày ra bộ mặt này?"

Lâm Dật nhìn quanh một vòng, cảm giác bầu không khí của những người này có phần không đúng.

Chẳng lẽ là vì mình?

Không đến mức đó chứ?

Mặc dù trước đó thảo luận nhiệt liệt, nhưng khi thật sự đối mặt với Tống Gia Du, người ở đây đều không nói gì, chỉ nhìn Trương Thắng Kiệt, hi vọng anh ta nói trước.

Trương Thắng Kiệt cất điện thoại, bỏ chân xuống, phủi nhẹ bụi trên người rồi nói với Tống Gia Du:

"Chúng tôi có việc muốn nói với cô."

"Anh đừng làm ra vẻ nghiêm trọng như vậy, có việc cứ nói chuyện, là không bàn được hợp đồng nữa hay không đủ tiền tiêu?"

"Đều không phải." Trương Thắng Kiệt nói:

"Chúng tôi quyết định từ chức, đúng lúc hôm nay họp, người cũng đông đủ, chúng ta nói chuyện này với cô luôn."

"Các người muốn từ chức?"

Nghe được tin tức này, Tống Gia Du trợn trừng mắt, không dám tin.

"Tại sao các người lại muốn từ chức? Chẳng phải hôm qua vẫn còn tốt sao?"

"Cô không cần hỏi nhiều về nguyên nhân cụ thể, dù sao chúng tôi cũng không định làm ở đây nữa."

"Giám đốc Tống, đây là đơn xin nghỉ việc của chúng tôi."

Những người khác trong công ty lần lượt đi tới, giao đơn xin nghỉ việc trên tay cho Tống Gia Du.

Lâm Dật gãi đầu, cảm giác chuyện này có hơi mới mẻ.

Mình chỉ tùy tiện đến thăm, không ngờ còn xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng nhiều người như vậy cùng từ chức, nhìn thế nào cũng thấy không bình thường.

"Trương Thắng Kiệt, anh có ý gì?" Tống Gia Du chất vấn:

"Người khác tôi không nói, bọn họ chỉ là nhân viên của công ty. Nhưng anh và tôi là người sáng lập, lẽ nào anh cũng muốn đi sao? Công ty có tiền đồ tốt như vậy, anh cũng không cần? Không muốn tạo ra tài sản tự do sao?"

"Với năng lực của cô, tôi ở lại đây muốn tạo ra tài sản tự do, sợ rằng sẽ rất khó khăn, cho nên tôi quyết định không làm cùng cô nữa."

Tống Gia Du lạnh mặt, không ngờ vào thời điểm công ty đang trên đà phát triển, lại xảy ra chuyện như vậy.

"Có phải người của công nghệ Lam Kình tới mời chào các người qua đó?" Tống Gia Du lạnh lùng hỏi.

"Tôi cảm thấy cô không cần thiết phải xoắn xuýt chuyện này, chúng ta tụ được thì tan được, hỏi nhiều như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì." Trương Thắng Kiệt nói.

"Lên đuổi con không phải là buôn bán, nếu các người đã nghĩ xong, tôi lại không cố giữ nữa, mọi người đều thu dọn đồ đạc rồi đi đi."

"Bye bye."

Trương Thắng Kiệt và những người khác đi ra khỏi công ty mà không hề lưu luyến.

Tống Gia Du vén tóc, đá một phát vào chiếc ghế bên cạnh.

"Đám chó này!"

"Xin bớt giận." Lâm Dật nói:

"Tái ông mất ngựa, biết đâu lại là phúc, công ty lại đang trên đà phát triển, bây giờ thay một đám người vẫn có lợi cho sự phát triển của công ty sau này."

"Em không phải tức giận vì bọn họ xin nghỉ việc, chắc chắn đều là do công nghệ Lam Kình kia giở trò, em tức chết mất!"

"Đối thủ cạnh tranh của bọn em à? Nhưng anh nghe tên có hơi quen."

"Công ty bọn họ có một ứng dụng tên là ADHD, là ứng dụng trên thị trường, phần mềm về tập gym nhiều nhất hàng ngày. Khi bọn em làm ra thành tích, bọn họ đã tới tìm em ngỏ ý muốn mua lại, nhưng bị em từ chối. Em đoán chắc lần này đám người kia xin nghỉ việc tập thể là do công nghệ Lam Kình ở phía sau giở trò."

"Nhìn em tức giận thở hổn hển, anh có thể dự cảm được con đường gây dựng sự nghiệp của em sẽ rất gian nan. Nói cách khác, em không thích hợp để gây dựng sự nghiệp."

"Vì sao?"

"Bởi vì đây là tình trạng bình thường của doanh nghiệp, không ai có thể thuận buồm xuôi gió." Lâm Dật nói:

"Trước đây có người cầm bốn trăm tỷ muốn bán khống Didi của tập đoàn Lăng Vân, anh không phải cũng gánh vác được sao."

"Em còn tưởng đây thật sự là trò chơi trẻ con đóng giả cuộc sống à? Chuyện gì cũng phải theo sự tưởng tượng của em sao? Nếu thật sự tốt đẹp như vậy, đã không có nhiều người xếp hàng trên sân thượng để nhảy lầu."

Được Lâm Dật chỉ bảo một trận, cảm xúc của Tống Gia Du đỡ hơn nhiều.

So với anh rể, những gì mình trải qua dường như chẳng là gì cả.

"Em biết rồi anh rể, buổi chiều em sẽ bắt đầu tuyển người. Em không tin không có anh ta, Tống Gia Du em không chống đỡ nổi công ty này."

Nhìn tâm trạng cô ta đã tốt hơn, Lâm Dật kéo ghế, ngồi xuống phía trước bàn họp.

"Vậy cũng đừng dây dưa nữa, buổi chiều anh còn có chuyện khác, em nói cho anh biết tình hình của công ty các em đã."

"Được rồi!"

Có Lâm Dật làm hậu thuẫn, Tống Gia Du rất tự tin, cầm laptop của mình tới, chuẩn bị nhờ Lâm Dật bày mưu tính kế.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Sao đồ bị mất hết thế này?"

Tiếng kêu kinh ngạc của Tống Gia Du làm Lâm Dật cảnh giác.

"Mất cái gì?"

"Số liệu và tài liệu quan trọng trong công ty!"

Tống Gia Du đứng phắt dậy, chạy tới trước tủ tài liệu.

Cô ta phát hiện bên trong chỉ còn lại vài tài liệu không quan trọng.

Các hợp đồng ký với các phòng tập gym lớn và thỏa thuận kỹ thuật khác đều không thấy!

Lúc này, Tống Gia Du sốc rồi.

Bởi vì những tài liệu bị mất mới là căn bản để công ty đặt chân!

Không có người có thể tuyển lại, nhưng không có những tài liệu quan trọng này, công ty lại không có cách nào hoạt động tiếp được nữa.

"Những tên đáng chết, không ngờ lại cầm đi tất cả tài liệu!"

"Tôi đã nói bọn họ sẽ không đi sạch sẽ như vậy, trong đó nhất định là có mờ ám, xem ra vấn đề ra ở chỗ này." Lâm Dật nói.

Hu hu hu...

Tống Gia Du gục đầu xuống bàn khóc rống lên.

Cố gắng trong suốt thời gian dài như vậy đều đổ xuống sông xuống biển.

Lúc trước cô ta luôn nghe chị họ nói thị trường kinh doanh tàn khốc và thâm hiểm tới mức nào, bây giờ cô ta cuối cùng đã hiểu được, thật sự không có cơ hội nào cho mình.

"Khóc có tác dụng gì, còn không thực tế bằng nhảy lầu, xong hết mọi chuyện, có thể đổi được một cách giải thoát."

"Dù nói thế nào, em cũng là em vợ của anh. Làm gì có ai an ủi người khác như anh chứ?" Tống Gia Du nói:

"Dù gì cũng là người đẹp rơi nước mắt, anh không thể nói chuyện dễ nghe một chút sao?"

Lâm Dật:...

Người đẹp rơi nước mắt quái gì?

"Em có thể xác định chuyện này là do công nghệ Lam Kình ra tay sao?"

"Chắc chắn là bọn họ, không cần hoài nghi về chuyện này." Tống Gia Du nói:

"Trương Thắng Kiệt là một người chỉ chuyên về kỹ thuật, không thích hợp để ra ngoài kéo vốn đầu tư, cho dù nắm giữ kỹ thuật cũng không chắc có thể lấy được tiền, không thể làm một mình."

"Nói như vậy, mọi chuyện đã rõ ràng hơn nhiều." Lâm Dật nói:

"Chắc anh ta cầm tài liệu quan trọng của công ty bọn em qua công nghệ Lam Kình, sau đó đổi lấy cổ phần và địa vị tương ứng, động cơ còn rất đầy đủ."

"Vừa nhìn đã biết con người anh ta chỉ có tầm nhìn hạn hẹp, cùng em gây dựng sự nghiệp, sau này chắc chắn phát triển không tệ, không ngờ anh ta lại chạy đi nhờ cậy người khác, cũng chẳng có bao nhiêu tiền đồ."

"Thay vì chờ đợi một tương lai không rõ sau này, ngược lại không bằng đúng lúc thay đổi hiện tại, như vậy anh ta lại có khoản tiền gây dựng sự nghiệp đầu tiên." Lâm Dật nói:

"Anh có thể nói rất rõ ràng cho em biết, vốn khởi nghiệp của 90% những doanh nhân nổi tiếng mà bây giờ em có thể gọi tên đều không sạch sẽ, đây là một logic vừa bình thường lại không bình thường của doanh nghiệp. Chờ em làm lâu rồi, tiếp xúc với nhiều người lại hiểu rõ nó có ý gì."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1652: Động Vào Tôi Thử Xem

Chương 1652: Động Vào Tôi Thử Xem

"Nhưng em xong rồi."

Chuyện hôm nay xem như là một bài học cho Tống Gia Du.

Bây giờ, cô ta đã hiểu.

Hóa ra nhân tính có thể hiểm ác đáng sợ đến mức này.

"Ở đây lau nước mắt thì có ích gì. Một khi xảy ra vấn đề, em phải nghĩ cách giải quyết vấn đề, lúc này mới con đường đúng đắn."

"Giải quyết thế nào?"

"Em đi tới công nghệ Lam Kình kia xem thử. Bây giờ em chỉ suy đoán, phải làm rõ xem bọn họ đi đâu mới được."

"Cái này không cần đoán, em dám vỗ ngực bảo đảm."

Lâm Dật cúi đầu liếc nhìn ngực của Tống Gia Du: “Vậy cũng có thể không quá chính xác."

"Anh làm vậy là sao chứ? Dù gì anh cũng là anh rể em!"

"Cũng bởi vì anh là anh rể em, anh mới muốn tìm chứng, không thể suy nghĩ đương nhiên như vậy."

"Em là nói chuyện anh nhìn ngực của em."

Mẹ nó!

"Mau đứng lên, đi qua xem thử."

"Vâng."

Tống Gia Du mang theo túi của mình, sau đó hai người lên xe, lái xe về phía công nghệ Lam Kình.

"Bà nội nó, anh xem em đã nói gì chứ? Chiếc xe còn ở bên ngoài đấy. Bọn họ chắc chắn đã tới chỗ này!"

"Em ở đây mắng có tác dụng gì chứ? Chúng ta đi lên xem thử."

"Phải tìm bọn họ nói cho rõ ràng!"

Tống Gia Du đỗ xe được, có Lâm Dật ở bên cạnh tăng thêm lòng dũng cảm, cô ta thấy tự tin hơn nhiều.

Cho dù công nghệ Lam Kình là doanh nghiệp rất hot trong giới sáng chế, nhưng quy mô vẫn chưa cao, không có văn phòng riêng, như vậy cũng thuận tiện cho hai người nhiều. Sau khi bọn họ đi vào trong, không gặp bất kỳ cản trở nào.

Hai người vào thang máy, đi lên thẳng tầng 15.

Nhưng ở đây, bọn họ gặp phải lễ tân.

"Xin hỏi hai người có hẹn trước không?"

"Bớt nói nhảm đi, gọi Trương Thắng Kiệt ra đây!"

Tống Gia Du hét một tiếng rất lớn, người trong cả tầng đều nghe được.

Lúc này, cô lễ tân mới hiểu có chuyện gì xảy ra.

Gần đây công ty lôi kéo được một đội kỹ thuật trưởng thành, cô ta rất có thể vì vậy mà tới gây sự.

"Xin lỗi cô, tôi không biết cô đang nói gì, nếu không có chuyện gì khác, cô hãy về trước đi, bằng không tôi sẽ báo cho cảnh sát!"

"Bớt nói những lời vô nghĩa với tôi đi, các người làm chuyện trái với lương tâm, chẳng lẽ còn không dám thừa nhận sao?"

Tống Gia Du không chịu từ bỏ, không hề có ý định nhượng bộ.

Mà chỗ dựa lớn nhất của cô ta chính là Lâm Dật.

"Xin lỗi, tôi không biết các người đang nói gì. Mời các người rời khỏi đây!"

"Cô!"

"Cô gái à, nếu cô không hiểu chúng tôi nói gì, vậy cũng không cần nghe nữa, đi gọi lãnh đạo của các cô ra đấy, để cho bọn họ nói chuyện riêng là được rồi." Lâm Dật cười ha hả nói.

Không giận vẫn uy nghiêm.

Mặc dù gương mặt Lâm Dật hiền hòa nhưng khí khí mạnh mẽ, làm cô lễ tân kia không dám phản bác gì.

Bản năng đang mách bảo cô ta, cho dù người đàn ông trước mắt này rất đẹp trai, nhưng thật sự không dễ chọc.

Tối thiểu không phải là người mình có thể trêu chọc nổi.

Cô lễ tân liếc nhìn hai người rồi cầm lấy điện thoại trên bàn, gọi điện thoại cho lãnh đạo của mình.

"Tổng giám đốc Tôn, có người tới chỗ chúng ta gây sự, nói muốn tìm một người tên là Trương Thắng Kiệt, ngài mau đến xem thử đi."

Cô lễ tân lại cúp máy.

Nhưng vào lúc này, đã không cần cô ta đi thông báo nữa.

Tiếng hét của Tống Gia Du vừa rồi đã làm cho người trong cả tầng đều biết có người tới công ty gây sự.

Thậm chí còn có không ít người, thò đầu ra, muốn biết có chuyện gì xảy ra.

"Ồ, còn là một đôi trai đẹp gái xinh đấy." Người cô gái của bộ phận marketing thò đầu ra nói.

"Đây không phải là trọng điểm, được chưa?" Người đàn ông bên cạnh cô nói:

"Chẳng phải công ty chúng ta mới lôi kéo được một đội kỹ thuật trưởng thành qua đây làm việc sao? Chắc hai người kia tìm tới cửa là vì chuyện này."

"Tìm tới cũng vô ích thôi. Người cũng đã đến chỗ chúng ta, tổng giám đốc Tôn là người mạnh mẽ như vậy, căn bản sẽ không nghe theo bọn họ đâu."

"Cho nên mới nói, lát nữa lại có trò hay để xem rồi."

"Ai gan to, dám đến chỗ chúng ta gây sự vậy? Bọn họ không muốn sống nữa hả?"

Trong lúc nhân viên công nghệ Lam Kình đang bàn tán xôn xao, một tiếng hừ lạnh truyền đến.

Mọi người thấy một người đàn ông béo phệ dẫn theo người từ đầu khác đi tới.

Ông ta tên là Tôn Vĩ, là người sáng lập của công ty công nghệ Lam Kình.

Lâm Dật và Tống Gia Du quay đầu nhìn lại, không chỉ thấy ông chủ của công ty công nghệ Lam Kình, còn nhìn thấy Trương Thắng Kiệt vừa mới rời đi!

"Trương Thắng Kiệt, anh đúng là một kẻ cặn bã, không ngờ lại mang hết tài liệu của công ty đi, anh còn là con người nữa không?"

Tống Gia Du nhìn thấy Trương Thắng Kiệt thì không kìm được cơn giận nữa, lại rít gào giống như chửi đổng với anh ta.

"Này này, cô nói phải chú ý một chút, bằng không sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật." Trương Thắng Kiệt nói:

"Tôi cũng là đối tác của công ty, hơn nữa nghiệp vụ tuyến dưới đều do tôi chạy được, bây giờ tôi xin nghỉ việc, mang đi không được sao?"

"Anh còn không biết xấu hổ mà nói ra!" Tống Gia Du nói:

"Nếu không phải tôi kiếm được ba mươi triệu vốn đầu tư, nghiệp vụ đường dưới của các anh có thể nhanh chóng thực hiện được sao?"

"Còn không phải là ba chục triệu vốn đầu tư sao? Cô còn thật sự cho rằng với chút tiền này, công ty lại có thể một lần phất lên được à?" Trương Thắng Kiệt nói:

"Tôi cho cô biết, nếu không có tôi, công ty này đã sớm đóng cửa rồi. Chúng tôi không đá cô ra ngoài, hơn nữa chủ động xin nghỉ việc đến bên tổng giám đốc Tôn làm, đã là giữ thể diện cho cô rồi."

Tống Gia Du tức muốn phát điên, nhìn Tôn Vĩ đứng trước mặt.

"Ông có còn đạo đức nữa không? Ông nhìn thấy mô hình của chúng ta sắp hot, thu mua không được lại dùng thủ đoạn bẩn thỉu đào người qua. Lúc nhỏ, mẹ ông chưa từng dạy ông về văn minh lịch sự à? Phi, đồ cặn bã, đàn ông ba giây chẳng ra gì, buồn nôn tới không có giới hạn, sinh con không có hoa cúc!"

Lâm Dật: ???

Bản lĩnh này thực sự giỏi, mạnh hơn Kỷ Khuynh Nhan nhiều.

Tôn Vĩ híp mắt, nói giống như hung thần ác sát:

"Tôi cho cô biết, cô nói chuyện tốt nhất nên chú ý một chút, bản thân mình không có năng lực thì đừng ở đây khóc lóc om sòm. Nể tình cô là phụ nữ, tôi không muốn chấp với cô, cô mau chóng cút đi cho tôi, bằng không chúng tôi đã đánh từng người ra khỏi đây đấy!"

"Phì, anh rể tôi ở đây, ông động vào tôi thử xem!"

Tống Gia Du nói xong lại đứng ở phía sau Lâm Dật, không hề khách sáo.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Lâm Dật.

Trương Thắng Kiệt nói:

"Tống Gia Du à Tống Gia Du, tự cô nói còn trách chúng tôi rời đi sao? Không ngờ cô lại tìm anh rể cô tới chỉ đạo nghiệp vụ của công ty. Anh ta tính là gì chứ? Cô làm như vậy, không quan tâm công ty thế nào, cũng sẽ bị cô làm cho thất bại thôi."

"Được rồi, đừng nhiều lời với bọn họ nữa."

Tôn Vĩ phất tay một cái với vẻ xem thường, lại giống như đuổi ăn mày vậy.

"Mau cút đi, đừng chờ tới lúc tôi đánh các người."

"Con người ông thật hay, cướp đồ của người khác mà còn ngang như vậy, nói thật, cướp thời cổ đại cũng không giống như ông đâu."

"Thế nào? Cậu có ý kiến?" Tôn Vĩ lớn lối nói:

"Tôi cướp của các người, cậu có thể làm gì được tôi chứ? Chúng tôi giỏi, các người chỉ là rác rưởi, chúng tôi bắt nạt các người thì sao?"

"Thái độ này của ông thật sự rất gợi đòn đấy!"

"Ha ha..."

Tôn Vĩ nhún vai, khiêu khích nói:

"Tới đi, nếu cậu cảm thấy mình trâu bò, động vào tôi thử xem..."

Vút!

Lâm Dật không nói gì, vung tay tát qua.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1653: Các Người Mau Đóng Cửa Lại

Chương 1653: Các Người Mau Đóng Cửa Lại

Tiếng tát vang dội này làm cả tầng đều yên tĩnh lại.

Ai nấy đều trợn mắt há hốc miệng, không ai ngờ được người đàn ông trước mắt này lại dám ra tay đánh người thật!

Hơn nữa còn ở chỗ của người ta!

Tống Gia Du đứng ở phía sau, mắt cũng lóe lên đầy ánh sao.

Thảo nào mỗi lần chị họ nhắc tới anh rể đều giống như một fan ruột nhỏ, đàn ông nam tính thế, ai mà không thích cho được.

Tôn Vĩ ôm mặt, rõ ràng bị Lâm Dật đánh cho ngu người.

"Làm người điên cuồng một chút không sao, nhưng quá làm màu lại không được."

"Mẹ kiếp mày lại dám đánh tao, mày có tin tao giết chết mày không?"

Tôn Vĩ mất lý trí, cầm lấy cái ghế bên cạnh đập về phía Lâm Dật!

"Mẹ kiếp, ông còn muốn giết chết tôi à?"

Lâm Dật không nói nhiều, gương mặt tươi cười, đạp Tôn Vĩ một phát!

Vù một tiếng!

Mặc dù không dùng hết sức, nhưng một đạp này vẫn khiến Tôn Vĩ văng ra ngoài giống như một đống rác rưởi.

"Tổng giám đốc Tôn!"

Trương Thắng Kiệt giống như chó săn, đỡ Tôn Vĩ lên, sau đó lớn tiếng kêu la:

"Nhân viên an ninh đều chết ở đâu rồi? Các ngươi mau qua đây!"

Không cần Trương Thắng Kiệt gọi, sau khi xảy ra chuyện, lễ tân ở cửa đã gọi nhân viên an ninh qua.

Nhưng lúc đối mặt với Lâm Dật, hai nhân viên an ninh đều không dám ra tay.

Bản năng mách bảo bọn họ, người đàn ông trước mắt này thật sự không dễ chọc.

Tôn Vĩ che ngực, được Trương Thắng Kiệt đỡ lên, nhìn Lâm Dật với ánh mắt hung ác.

"Tôi lười so đo với đám mọi rợ các người. Với chỉ số IQ này của các người, đi ra ngoài gây dựng sự nghiệp bị người ta chơi chết cũng đáng đời!"

"Tống Gia Du, nể tình chúng ta từng là đồng nghiệp, các người vẫn nên mau chóng cút đi, bằng không tôi sẽ báo cho cảnh sát."

"Các người đúng là ăn cướp còn la lành. Muốn báo cảnh sát cũng là tôi báo cảnh sát!" Tống Gia Du nói.

"Cô báo cảnh sát thì có tác dụng gì? Cách làm của chúng tôi hoàn toàn phù hợp với quy tắc trong kinh doanh, là tại bản thân cô không có năng lực, cũng không cần trách người khác. Cô nên quay về tìm một lớp học đi. Với chỉ số thông minh này của cô thật sự không thích hợp để đi ra gây dựng sự nghiệp đâu."

"Anh!"

Tống Gia Du tức giận, ngực phập phồng lên xuôgns.

Cô ta cũng biết, cho dù báo cảnh sát chuyện này cũng vô ích, Trương Thắng Kiệt làm rất sạch sẽ, không để lại bất kỳ nhược điểm nào, cảnh sát cũng không làm gì được anh ta.

"Được rồi, em đừng tức giận nữa, công ty này của bọn họ sẽ không mở được lâu đâu."

"Không mở được lâu à? Cậu nghĩ cậu là ai chứ? Cậu còn có thể xử tử hình chúng tôi được sao?"

Tôn Vĩ cười lạnh nói :

"Việc đã đến nước này, tôi cũng ngả bài với các người. Chúng tôi sẽ nhanh chóng khiến cho những địa điểm mà các người phát triển ở tuyến dưới thay đổi hợp đồng, đến lúc đó chúng tôi sẽ chiếm trên 70% thị trường tập gym trong cả nước. Các nhà tư bản lớn đều sẽ nghiêng về phía chúng tôi, sau này sẽ phát triển càng lúc càng tốt. Cậu còn nói chúng tôi sẽ đóng cửa à? Đúng là quá nực cười."

Đám quản lý cấp cao của công ty công nghệ Lam Kình đều cười ha hả.

"Công ty phát triển không ngừng, cho dù muốn đóng cửa cũng không được. Tôi cảm giác thằng nhóc này uống nhầm thuốc rồi."

"Tôi thấy cậu ta chẳng còn cách nào, chỉ có thể nói mạnh miệng cho đã nghiền thôi."

"Anh nói xem cậu ta có thể chọc tiểu nhân không? Nguyền rủa chúng ta à, ha ha..."

"Người mọi rợ không có học thức như bọn họ thật sự rất dễ làm ra chuyện như vậy, ha ha..."

"Tống Gia Du, tôi khuyên hai người đừng ở lại thâm cho thêm mất mặt xấu hổ nữa, Ngay vừa nãy, tổng giám đốc Tôn đã nhận được một khoản đầu tư bảy mươi triệu, hơn nữa còn được mấy người bỏ vốn đầu tư mạo hiểm đã tìm tới chỗ chúng tôi, đây là kinh doanh, không phải các người nói vài câu mê sảng là có hiệu quả được. Các người mau chóng cút đi."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay, phát hiện đã hơn mười một giờ.

"Tôi còn có chút thời gian, lại chơi với các người một lát."

Nói xong, Lâm Dật cầm điện thoại, gọi vào một số trong danh bạ điện thoại.

"Thành phố Dư Hàng có một công ty tên là công nghệ Lam Kình, tất cả ứng dụng của bọn họ đều tồn tại vấn đề không nhỏ, đề nghị áp dụng niêm phong xử lý."

"Được, càng nhanh càng tốt."

"Vất vả rồi, chờ tới lúc tôi đi Yến kinh sẽ tìm các người ăn cơm."

Lâm Dật cúp máy, ánh mắt mọi người đều tập trung vào người anh.

"Anh rể, anh gọi điện thoại cho ai vậy?"

"Người bên giám sát mạng quốc gia."

"Giám sát mạng quốc gia!" Tống Gia Du trừng mắt: “Anh còn quen biết với người bên đó à?"

"Còn quan hệ rất tốt đấy."

Nhà họ Lương có quyền phát biểu cực lớn trên phương diện giám sát mạng quốc gia.

Lâm Dật lại là người bên phía nhà họ Lương, lời nói tất nhiên còn dùng được.

Sau đó, Lâm Dật cầm điện thoại, lại gọi tới số của Lư Ngạn Dân.

"Bí thư Lư, bên Dư Hàng các anh có một công ty tên là công ty công nghệ Lam Kình. Anh có thể phái người của ban ngành có liên quan qua điều tra không? Tôi nghi ngờ bọn họ tiến hành cạnh tranh kinh doanh với thủ đoạn không đàng hoàng."

"Được, xử lý càng nhanh càng tốt."

Hai cuộc điện thoại, trước sau không tới năm phút, lại làm cho mọi người ở đây thậm chí không dám thở mạnh.

"Anh rể, anh nói bí thư Lư là lãnh đạo số một của Dư Hàng sao?"

"Đúng vậy, Lư Diễm Dân." Lâm Dật nói:

"Hôm qua anh tới đây là để nói chuyện với ông ta."

"Bí thư Lư!"

Nghe được ba chữ này, Tôn Vĩ và Trương Thắng Kiệt đều trợn trừng mắt.

"Không ngờ… không ngờ cậu còn quen biết với bí thư Lư!"

"Có ngạc nhiên không? Có bất ngờ không?"

"Cậu bớt đứng đây lừa người đi. Cậu là ai, cũng xứng để quen biết với nhân vật lớn như vậy chứ?"

"Tôi cho ông biết, chị tôi là chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Triều Dương tại Trung Hải, anh rể tôi là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân ở Trung Hải, ba mươi triệu vốn đầu tư của tôi là do anh ấy cho tôi. Anh ấy muốn trừng trị các người, chỉ là chuyện một câu nói mà thôi!"

"Tập đoàn Lăng Vân!"

Bọn họ rất xa lạ với tên của tập đoàn Triều Dương, nhưng tập đoàn Lăng Vân lại như sấm bên tai!

Đây chính là công ty sừng sỏ đang phát triển ở Hoa Hạ!

Một khi nó được đưa ra thị trường chứng khoán, chủ tịch hội đồng quản trị sẽ lập tức leo lên vị trí đại gia Hoa Hạ!

Quan trọng nhất chính là bọn họ còn nghiên cứu ra máy Quang Khắc, công ty có bối cảnh hùng hậu!

Công ty nhỏ như nhà bọn họ không thể nào so sánh được với một quái vật khổng lồ như vậy!

"Anh.. anh rể cô lại là..."

Vẻ mặt Trương Thắng Kiệt trắng bệch, hối hận tới mức xanh cả ruột.

Không nói đến Tống Gia Du có năng lực thế nào, có anh rể làm núi dựa lớn như vậy, sau này công ty sẽ phát triển không tệ được!

Không thể nghi ngờ, cách làm này của mình chính là hủy đi tương lai!

"Tổng giám đốc Tôn! Tổng giám đốc Tôn!"

Trong lúc Tôn Vĩ không biết làm sao, chợt có tiếng kêu hoảng sợ truyền đến.

Một người đàn ông trung niên chạy từ trong văn phòng ra, hô to:

"Ba phần mềm của công ty chúng ta đều bị xóa, người dùng không có cách nào đăng nhập vào bình thường được!"

"Bị xóa!"

"Nhắn lại là chúng ta cần phải chỉnh đốn và cải cách nội dung, thời gian sử dụng sẽ được quyết định sau!"

Rầm!

Đối với Tôn Vĩ và Trương Thắng Kiệt, tin tức này chẳng khác nào sấm sét đánh giữa trời quang vậy.

Mặt khác cũng đã chứng minh lời người đàn ông này nói!

Anh đúng là đã gọi điện thoại cho người của bên giám sát mạng!

Mình đắc tội người như vậy, sau này không chừng chính là một con đường chết!

"Lại không phải xóa bỏ ba khoản App kia sao? Vậy còn chưa là gì đâu, đợi lát nữa người của ban ngành liên quan cũng sẽ tới, trò hay vừa mới bắt đầu thôi."

Lâm Dật ném lại một câu, dẫn theo Tống Gia Du rời đi.

Mọi người hoang mang kinh ngạc, nhìn theo bóng lưng Lâm Dật rời đi giống như nhìn thấy thần linh.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1654: Nghỉ Việc.

Chương 1654: Nghỉ Việc.

Sau khi rời khỏi khoa học kỹ thuật Lam Kình, tâm trạng của Tống Gia Du thật lâu không thể bình phục.

"Anh rể, anh vậy mà quen biết được một nhân vật lớn như vậy, vậy em hưởng lây được từ anh. Con đường khởi nghiệp sau này không phải sẽ rất thuận buồm xuôi gió sao."

Trầm tư vài giây, Lâm Dật gật đầu nói: "Trên lý thuyết là như vậy."

"Tại sao là lý thuyết? Với thân phận và địa vị của anh bây giờ ở toàn bộ Trung Quốc còn ai dám trêu chọc anh chứ."

"Kỳ thực việc hôm nay, em một chút lý cũng không chiếm, chúng ta tìm người ta cũng vô dụng, pháp luật cũng sẽ không đứng về phía của em. Sở dĩ anh động thủ, là bởi vì anh ta quá ngông cuồng, nhìn có chút ngứa mắt." Lâm Dật nói:

"Tam thể hẳn là xem qua, này là thuộc về hàng duy đả kích, anh mạnh hơn anh ta, anh có thể không giảng đạo lý đem anh ta đè chết. Anh ta ngay cả năng lực chống cự cũng không có."

"Về sau, nói không chắc lúc nào đó, cũng có thể sẽ gặp phải người có thể nghiền ép anh, tập đoàn Lăng Vân cũng sẽ không còn tồn tại nữa, hiểu ý của anh không?"

"Hiểu."

"Hiện tại, có anh với chị của em bảo kê, em có thể thuận buồm xuôi gió, thậm chí đời này cũng sẽ không có gợn sóng quá lớn.

Nhưng em vẫn phải có năng lực của bản thân, nếu không rồi cùng rác rưởi không thể nghi ngờ."

Tống Gia Du lặng lẽ lau nước mắt, "Em biết rồi anh rể, cám ơn anh."

"Cảm động lắm sao?"

"Ừm."

"Chuyện của anh với chị Băng, không nên nói lung tung."

"Em sẽ cố gắng hết sức."

"Lại cho 30 triệu nữa."

"Cái gì chị Băng chị Thủy gì, em không biết người này là ai."

Lâm Dật thoả mãn gật đầu, dựa vào trình độ tư duy nhanh nhẹn này, nuôi sống mình là không có vấn đề rồi.

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã hơn mười hai giờ, vỗ vỗ vai Tống Gia Du.

"Trước tiên đi xử lý cục diện rối rắm của công ty của các em, anh còn bận chuyện khác nữa, muốn đi một chuyến đến huyện Đông Ba."

"Chờ khi nào anh trở lại, không phải là đi ngang qua Dư Hàng sao."

"Em có việc gì sao?"

"Trở về mời ngài ăn cơm." Tống Gia Du dùng vai đụng Lâm Dật, nói:

"Em nghe người công ty của các anh nói, anh thích Đại Bảo kiếm, em sẽ sắp xếp cho anh đi trung tâm tắm rửa tốt nhất ở Dư

Hàng."

"Em cảm thấy, anh còn sẽ để cho em nắm được cán, sau đó để cho em đi khai báo sao?"

Tống Gia Du lườm một cái, thực sự là tinh ranh mà.

Hai người mỗi người đi một ngả, Lâm Dật gọi điện thoại cho Tiêu Băng, xe của mình bị hư rồi, chỉ có thể ngồi xe của cô ấy đến huyện Đông Ba.

Hơn nửa giờ sau, hai người lái xe đến huyện Đông Ba.

Nhưng còn chưa tới trong huyện, Tiêu Băng đã dừng xe lại.

Nhìn qua một khu công nghiệp lớn, "Thực sự là mảnh đất tốt."

Người thường xem trò vui, người trong nghề giữ cửa.

Ở trong mắt của Tiêu Băng, mảnh đất này dường như mang theo vô vàn hi vọng.

"May mà lúc trước đi theo anh đầu tư, nếu không liền bỏ qua cơ hội này rồi."

"Trong vòng ba năm, nơi này còn có chút cơ hội, tương lai vẫn chưa biết trước được. Cô có thể tập trung vào điều này, coi như là rèn luyện. Nhưng trọng tâm kinh doanh của gia đình cô, không nên tùy tiện thay đổi."

"Biết rồi anh Lâm."

"Đi, đi về trong huyện, ăn cơm trưa trước rồi bắt đầu làm việc."

"Được."

Hai người lái xe đến huyện.

Lâm Dật phát hiện, đừng nói là so với nửa năm, trong hai ba tháng kể từ khi mình rời đi, huyện Đông Ba cũng có biến hóa rất lớn.

Vài khu dân cư đều trong giai đoạn xây dựng, người ta lui tới hơn nhiều, xe cũng nhiều.

Hơn nữa tùy ý có thể thấy được bóng người bước chân vội vã, bận rộn.

Tuy rằng về phương diện cơ sở hạ tầng cải thiện cũng không lớn, nhưng nó bên trong cũng đã tốt hơn một chút xíu rồi.

Và đây cũng là điều mà Lâm Dật muốn nhìn thấy.

Sau đó, hai người tìm một nhà hàng, đơn giản giải quyết bữa trưa của mình.

Lúc tính tiền, phát hiện đã tiêu hơn 60 đồng tiền, Lâm Dật tính toán một chút thì ra là các món ăn đều đã tăng giá không ít!

Mà đây chính là minh chứng tốt nhất cho thấy nền kinh tế đã được cải thiện.

"Anh Lâm, bây giờ đi đâu?" Từ nhà hàng đi ra, Tiếu Băng hỏi.

"Đi tới tòa nhà của huyện, cô đã đi tới đó lần nào chưa."

"Có ấn tượng, hình như em đã đi ngang qua rồi."

"Đi thôi."

Lái xe chưa tới năm phút đồng hồ, hai người đã tới tòa nhà văn phòng.

Trong phòng làm việc, Lý Khánh Khải đang ăn cơm mang từ nhà tới, một cái tay khác nắm điện thoại di động xem Internet.

Trước đó Lâm Dật còn phàn nàn qua, người cũng đã lớn như vậy lại còn xem Internet, cuối cùng bị Lý Khánh Khải ngay chính phản bác.

Nói anh ta xem là {{Mỗi Tuần Ta Có Một Nghề Mới}}, là truyện nổi tiếng ở trên Internet.

Lúc đó Lâm Dật không tin quỷ quái, ôm lòng hiếu kỳ xem qua, phát hiện nội dung quả thật không tệ.

Chủ yếu là, nhân vật chính trải qua chuyện cũng giống như mình, rất hiện đại.

Dứt khoát còn thưởng cái minh chủ, trò chuyện rất sôi nổi trong diễn dàng.

"Nha, tiểu tử cậu trở về rồi à!"

Nhìn thấy Lâm Dật, Lý Khánh Khải tiến lên đón, "Sau một năm, cảm giác cậu mập ra nha, ha ha ..."

"Chúng ta cũng vậy." Lâm Dật cũng cười ha hả nói.

Sau đó, Lâm Dật giới thiệu một chút, xem như là chào hỏi quen biết.

Tuy nhiên theo quan điểm của Lý Khánh Khải, quan hệ của hai người khẳng định không được bình thường.

Lớn lên đẹp đẽ chính là không giống nhau, lúc nào cũng có những cô gái vây xung quanh.

"Sao chỉ có một mình anh ở đây, Tự Cẩm đâu, ra ngoài làm việc rồi à?"

"Không có, được điều tới trường học Đỉnh Hố."

"Đi trường học Đỉnh Hố?" Lâm Dật kinh ngạc nói:

"Cô ấy là chủ nhiệm văn phòng xóa đói giảm nghèo, đi trường học Đỉnh Hố làm cái gì?"

"Đừng nói nữa, giáo viên ở trường học trong huyện có một số đã từ chức, còn có một số người thì đang bãi công, không cho học sinh lên lớp, làm cho các trường học đều không có giáo viên." Lý Khánh Khải nói:

"Nhưng lớp học của trẻ em không thể bỏ lại phía sau, lãnh đạo huyện liên quan cùng với bí thư Vương nghiên cứu đem những sinh viên đại học này phái tới chống đỡ Đỉnh Hố. Chờ sau khi giải quyết xong vấn đề giáo viên ở đó, lại gọi bọn họ trở về."

"Được rồi, sao họ lại bãi công?"

"Tình hình trong huyện không phải càng ngày càng tốt lên sao, những giáo viên đó ghét bỏ tiền lương của mình thấp, muốn trong huyện tăng thêm tiền lương cho họ."

Lâm Dật suy nghĩ một chút, "Tôi nếu như không có nhớ lầm, tiền lương bọn họ hẳn là 2800 một tháng, phải không? Giá hàng trong huyện tăng là điều bình thường, tăng thêm chút tiền lương cũng coi như bình thường."

"Trong huyện cũng đã đáp ứng rồi, từ tháng trước đã bắt đầu tăng tiền lương, nhưng tài chính trong huyện đem tiền dùng ở những địa phương khác, hơn nữa xí nghiệp thu thuế, năm nay còn chưa tới vị, cho nên tạm thời còn chưa phát ra."

"Nói như vậy, chính là trong huyện không đúng, đã đáp ứng với người ta rồi mà không làm, đây nhất định là không được."

"Không phải như vậy, chính là tạm thời không trả, khi nào thu thuế sẽ đem tiền lương lúc trước bù qua cho bọn họ."

"Nếu như như cách này thì coi như tạm được."

"Nhưng bọn họ lại không biết đủ." Lý Khánh Khải nói:

"Dựa theo quy định của huyện, mức tiền lương sẽ được tăng lên 3500, lại lên ba hiểm. Nhưng bọn họ muốn 4500 tiền lương, còn muốn nhận năm bảo hiểm và một quỹ nhà."

"Cao như vậy?" Lâm Dật bất ngờ nói:

"Như Trung Hải với Dư Hàng cũng là hơn 6000 thêm năm bảo hiểm, có vẻ như đều không có công quỹ."

"Nếu không tại sao nói khó làm đây, vậy cũng không thể điều đám Tử Cầm và những sinh viên đại học kia tới được."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1655: Đàm Phán Không Thành.

Chương 1655: Đàm Phán Không Thành.

"Tôi cảm thấy yêu cầu này có chút quá đáng." Tiếu Băng xen vào nói:

"Tuy rằng trình độ kinh tế của huyện Đông Ba đã được cải thiện, nhưng nó cũng chỉ duy trì được ở mức độ thị trấn bình thường. Đối với giáo viên mà nói, mức lương 3500 thêm bảo hiểm, đã coi như là không tệ rồi."

Lâm Dật với Lý Khánh Khải cũng nghĩ như vậy, cảm thấy yêu cầu của bọn họ có hơi cao.

"Trong huyện nghĩ như thế nào?" Lâm Dật hỏi.

"Khẳng định không thể đáp ứng bọn họ rồi, nếu không người ở đơn vị khác nhất định sẽ có lời oán hận, công việc ở huyện cũng liền không cần làm nữa."

"Được rồi, tôi sẽ qua đó xem sao."

"Cậu mau đi đi, cậu có năng lực với ý tưởng nhiều, nhìn xem có thể giải quyết được việc này không? Bởi vì chuyện này, mà tóc của bí thư Vương cũng đã rụng gần hết rồi."

Lâm Dật cười ha ha lên, "Vậy tôi thực sự phải giúp đỡ rồi, nếu như làm cho Tạ Nghiễm Khôn như thế sẽ không tốt."

"Ai nói không phải đây, nhanh qua xem một chút đi."

Sau khi nói chuyện với Lý Khánh Khải một lúc, hai người lái xe đi đến trường học.

Lúc tới trường học, Lý Tự Cẩm đã đứng ở ngoài cửa đợi rồi.

"Anh Lâm, các anh đã tới rồi."

"Cô sao biết chúng tôi sẽ tới?"

"Anh Lý nói cho tôi biết."

Lâm Dật gật đầu, giới thiệu một chút thân phận của hai người, sau đó đi về hướng khuôn viên trường.

"Tình hình trường học thế nào rồi?"

"Đừng nhắc tới, tổng cộng có hơn hai mươi giáo viên đang ở trong văn phòng cùng thương lượng với hiệu trưởng."

"Mỗi ngày đều náo đến như vậy sao?"

"Cũng đã được một tuần rồi, sau đó bọn họ liền đều xin nghỉ về nhà. Vì để cho bọn nhỏ mau chóng lên lớp, các lãnh đạo có liên quan đã nghiên cứu và quyết định cho họ thêm 100 tệ nữa, cho nên hôm nay cũng gọi tới trường học, đang ở bên trong nói chuyện này."

"Chuyện này là ai dẫn đầu làm?"

"Trong trường học có một giáo viên ưu tú tên là Lưu Bảo Quốc, là anh ta dẫn đầu trong việc ồn ào lần này." Lý Tự Cẩm nói: "Không cũng không thể náo đến nước này được."

"Ở đây cũng có giáo viên ưu tú sao?" Tiêu Băng ngoài ý muốn nói:

"Nếu có năng lực như vậy, có thể dễ dàng tìm được việc làm ở thành phố Dư Hàng đấy."

"Lúc tôi mới vừa vào đây cũng nghĩ như vậy, thời gian lâu dài mới biết, cái danh xưng này không có tác dụng gì. Đó cũng chỉ là chỉ tiêu ở trên đưa ra mà thôi, mỗi trường học một người, cho nên có tên giáo viên đó."

"Nói như vậy tôi cũng đã hiểu rồi." Lâm Dật nói:

"Chuyện này không cần nói nữa, cô dẫn đường đi, tôi đi vào xem thử."

"Ừ."

Lý Tự Cẩm cũng giống như Lý Khánh Khải, đều có niềm tin không thể giải thích được đối với Lâm Dật.

Cảm thấy việc này nếu là anh ra tay, thì nhất định có thể hoàn thành.

...

Trước cửa văn phòng làm việc của hiệu trưởng, có hơn hai mươi người đang đứng và hầu hết là phụ nữ, đại đa số đều đã có tuổi, trẻ tuổi nhất cũng đã hơn 40 tuổi rồi.

Những người này đều là giáo viên trong trường, chiếm hơn 70% tổng số giáo viên, quy mô được tính là rất khổng lồ.

"Cũng đã được một lúc lâu rồi, như nào đây không thương lượng ra kết quả đây." Một người phụ nữ trung niên tóc ngắn nói.

"Đừng có gấp, chậm rãi hao tổn chứ, chỉ cần chúng ta không lên lớp, trường học phải nghỉ học. Quyền chủ động ở trên tay chúng ta, dù sao tôi cũng không vội." Một người đàn ông đầu trọc nói.

"Quả thật có chút khi dễ người rồi, điều kiện trong huyện càng ngày càng tốt hơn. Các đơn vị khác đều đã tăng lương, nhưng họ lại không tăng cho chúng ta, rõ ràng là coi chúng ta là đồ ngu mà."

"Không phải sao, còn nói sau này sẽ bù lại cho chúng ta, ai tin....!"

"Tiền lương ban đầu của chúng ta là 2800, phải cố gắng rất nhiều mới có thể lên 3500. Giá hàng trong huyện tăng cao, chút tiền này sao đủ chứ. Nếu không tăng lên 4500, chúng ta sẽ từ chức tập thể từ, xem thử bọn họ sẽ làm gì!"

"Đúng, quyết định như vậy đi!"

Cùng lúc đó, các cuộc thảo luận sôi nổi cũng đang diễn ra trong văn phòng làm việc.

Hiệu trưởng trường học và trưởng khoa của trường đều có mặt ở đây.

Ở trên ghế sa lon có hai người đang ngồi, một nam một nữ, nhìn dáng dấp cũng đã hơn 50 tuổi.

Người đàn ông tên là Lưu Bảo Quốc, là giáo viên ưu tú duy nhất ở huyện Đông Ba.

Người phụ nữ còn lại tên là Trương Xuân Liên, mặc dù không phải là giáo viên ưu tú, nhưng bà là người lớn tuổi nhất.

Hai người được coi như là đại biểu đàm phán, đến phòng hiệu trưởng để đàm phán.

"Lưu lão sư, Trương lão sư, trong huyện đã có một cuộc họp quyết định, sẽ tăng thêm cho các anh 100 đồng tiền, 3600 một tháng, đây đã là cực hạn rồi."

Người nói chuyện là hiệu trưởng trường học Đinh Văn Quân, chân tóc đã trắng rồi, mái tóc màu đen rõ ràng cho thấy đã nhuộm sau đó.

"Đinh hiệu trưởng, tình hình trong huyện càng ngày càng tốt. Cuối cùng mới cho chúng tôi chút tiền này, cũng quá ít đi." Lưu Bảo Quốc không hề bị lay động, kiên trì nói:

"Dù sao yêu cầu của chúng tôi là 4500 một tháng, còn phải có một năm bảo hiểm, không thể thấp hơn được."

"Nhưng các anh có biết lương cao nhất của các phòng ban khác trong huyện cũng chỉ có 3800. 4500 một tháng, gần như đuổi kịp cán bộ cấp phòng rồi!"

"Về cơ bản không thể so sánh như vậy được." Trương Xuân Liên nói:

"Trong nhiều năm qua, số lượng giáo viên trong trường giảm dần theo từng năm. Chúng tôi một người phải dạy tới mấy lớp, cường độ công việc lớn như vậy, tiền lương cao hơn bọn họ cũng là chuyện bình thường."

"Nhưng dựa theo quy định của sở giáo dục thành phố, lương của giáo viên ở cấp huyện phổ thông chính là nhiều như vậy. Hơn nữa chúng tôi cũng đã tăng thêm 100 đồng tiền, này cũng đã không tệ lắm rồi." Đinh Văn Quân nói.

Lưu Bảo Quốc thở dài, giả vờ khổ sở nói:

"Chính là biết lắm khổ nhiều, tôi cũng không cảm thấy yêu cầu như thế là rất quá đáng. Hơn nữa đưa ra mức lương như vậy, chúng tôi cũng không có cách nào giải thích với các giáo viên khác ở bên ngoài. Tôi mong Đinh hiệu trưởng nghĩ một chút biện pháp, chúng tôi cũng không dễ dàng gì, ở trường học nhiều năm như vậy, đối với nơi này cũng có tình cảm, cũng không muốn đi."

Vẻ mặt Đinh Văn Quân lạnh lùng, ông biết quá rõ những người này là nghĩ gì.

Nói ngược lại là êm tai, này nếu như đặt ở cổ đại, đây chính là tạo phản!

"Nhưng tiền lương chúng tôi có thể đưa ra chỉ có thể như vậy, hi vọng các anh cân nhắc suy nghĩ lại thật kỹ. Nhiều năm làm đồng nghiệp với nhau, cho tôi chút mặt mũi cũng không được sao?"

"Ngay cả lời cũng đã nói đến nước này rồi, nếu như chỉ có mình tôi, thì tôi cũng sẽ đồng ý rồi." Lưu Bảo Quốc nói:

"Nhưng vẫn là câu nói mới vừa rồi kia, bên ngoài còn có hơn hai mươi giáo viên, hai chúng tôi là tới đại diện cho bọn họ. Cho dù tôi có thể đồng ý, bọn họ cũng sẽ không đồng ý. Nếu không Lưu hiệu trưởng ngài lại nói với bên trên, vì chúng tôi tranh thủ một chút phúc lợi, tất cả mọi người cũng là vì cuộc sống thôi."

"Nếu như có thể tranh thủ lời nói, tôi đã không ở chỗ này lãng phí nước miếng rồi, thật sự không cho nhiều được."

"Haizz ..."

Lưu Bảo Quốc thở dài, "Không nghĩ tới cuối cùng vẫn là tới mức độ này, vậy chúng ta chỉ có thể từ chức đi đến trường học khác thôi."

Lưu Bảo Quốc với Trương Xuân Liên đều không có chút lưu luyến, từ trên ghế sa lông đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Bọn họ biết rất rõ, chuyện này bọn họ nắm thế chủ động, phải vì mình mưu cầu phúc lợi.

Cho nên còn phải tạo áp lực bọn họ, nếu là không đồng ý, thì không học sinh nào trong trường học được đi học cả!

Đến cuối cùng, vẫn là bọn họ phải thỏa hiệp!

Cùm cụp!

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, ba người Lâm Dật từ bên ngoài đi vào.

"Như nào lại đi thế, chẳng lẽ là đàm phán không thành sao?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1656: Không Cần Bọn Họ.

Chương 1656: Không Cần Bọn Họ.

"Ui, Lâm chủ nhiệm, ngài sao lại tới đây."

Tại cấp bậc hành chính, Lâm Dật không bằng Đinh Văn Quân.

Nhưng trong lòng của anh rất rõ ràng, tại toàn bộ huyện Đông Tam, ngoại trừ Vương Vận Giang thì Lâm Dật là người có quyền lên tiếng nhất.

Bởi vì không có anh thì sẽ không có huyện Đông Tam hôm nay.

"Đinh hiệu trưởng, vị này là?"

Nhìn thấy Lâm Dật đột nhiên xông tới, Lưu Bảo Quốc cảm thấy có chút lạ lẫm.

"Vị này là Lâm chủ nhiệm xóa đói giảm nghèo của huyện Đông Tam."

Lưu Bảo Quốc gật gật đầu theo bản năng, mình thuộc về giáo dục, anh ta là giúp đỡ người nghèo, hai người bắn đại bác cũng không tới.

Anh ta đến nơi này, đoán chừng là còn có những chuyện khác.

"Đinh hiệu trưởng, Lâm chủ nhiệm tới tìm anh, đoán chừng là có những chuyện khác. Chúng tôi không quấy rầy nữa, về phần chuyện vừa mới nói thì làm phiền anh xin lãnh đạo phía trên, chúng tôi chờ tin tức của anh."

"Đi đi." Đinh Văn Quân lạnh lùng nói.

"Đợi lát đã, anh khoan hãy đi."

Lâm Dật gọi Lưu Bảo Quốc lại.

"Lâm chủ nhiệm tìm tôi có việc gì sao?"

"Cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ muốn xác minh một chút tình huống với anh." Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Nghe nói các người yêu cầu trong huyện tăng lương, 4500 tệ một tháng, còn có bảo hiểm một năm, là thật sao?"

"Đúng vậy, tôi cảm thấy yêu cầu của tôi không quá phận, đây có thể được xem là yêu cầu cơ bản nhất." Lưu Bảo Quốc lời thề son sắt nói.

"Yêu cầu quả thực không cao lắm, dù sao tại thành thị như Trung Hải và Dư Hàng đều đạt tới 6000 tệ một tháng, hơn nữa cũng đều có bảo hiểm một năm."

Hả?

Lưu Bảo Quốc là người rất thông minh, một chút đã nghe được ý bên ngoài của Lâm Dật.

"Lâm chủ nhiệm, ngài đây là có ý gì?"

"Tôi chính là muốn nói với các người, chờ khi tình huống của huyện Đông Tam chuyển biến tốt, thì tăng lương cũng có khả năng, bảo hiểm một năm cũng không nói chơi." Lâm Dật dừng một chút, nói:

"Nhưng bây giờ, kinh tế trong huyện vừa mới khôi phục, có thể cho các người 3500 tệ một tháng, lại thêm bảo hiểm ba tháng đã là không tệ rồi, không cần thiết phải nhìn chằm chằm vào chút lợi ích trước mắt."

Nếu như có thể mà nói, Lâm Dật vẫn rất muốn giữ những người này lại.

Dù sao thì trong huyện chỉ có một trường học, tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông đều ở đây, vẫn luôn ở trong trạng thái thiếu giáo viên, dựa vào việc bản thân tìm đến những người kia mà muốn bao trùm toàn diện thì còn có rất khó.

Nghe Lâm Dật tới là để khuyên việc này, Lưu Bảo Quốc lập tức thay đổi sắc mặt.

"Đây là yêu cầu thấp nhất của chúng tôi, vừa rồi đã nói với Đinh hiệu trưởng. Lâm chủ nhiệm cũng không cần khuyên, thiếu một phân tiền thì chúng tôi đều sẽ không lại ở chỗ này."

"Không nể một chút tình cảm nào sao?"

"Anh có lẽ không biết, tôi là giáo viên ưu tú duy nhất trong huyện, có rất nhiều trường học tới đào tôi, tiền lương đều khoảng từ 5000. Tôi đây là ngoảnh đầu nể tình cũ, mới một mực không đi, dù là tới đàm phán thì cũng chỉ muốn 4500 một tháng, chẳng lẽ tôi làm còn chưa đủ sao?"

"Vậy chính là không có chỗ trống nào có thể nói chuyện đúng không."

"Đúng thế."

Lâm Dật quay đầu, nhìn hai mươi mấy người phía ngoài, "Suy nghĩ của các người cũng là như vậy sao?"

"Đúng, 4500 một tháng, cộng thêm bảo hiểm một năm, nếu như có một yêu cầu không thỏa mãn thì không làm nữa."

So với Lưu Bảo Quốc, thì giáo viên chờ bên ngoài đều có EQ thấp hơn một chút, ngay cả lời nói tối thiểu nhất trên quan trường mà cũng không nói.

"Vậy được rồi, nếu đã không có chỗ thương lượng thì các người thu dọn đồ đạc rồi về nhà đi."

"Vậy chuyện ngày hôm nay trò chuyện đến đây vậy, nhưng mà tốt nhất có thể nhanh có kết quả một chút, bởi vì có mấy nhà dạy học đang liên hệ với tôi. Nếu như một tuần lễ sau, còn không có kết quả thì tôi sẽ đi."

"Không cần chờ một tuần lễ đâu, hiện tại đi là được." Lâm Dật nói.

"Anh có ý tứ gì?"

"Chuyện này không phải rõ rồi sao, trường học không có khả năng đưa ra điều kiện như vậy. Các người lại không chịu buông, hai bên không thể điều hòa mâu thuẫn, các người chỉ có thể từ chức."

Từ chức!

Nghe thấy hai chữ này, hai mươi mấy giáo viên ngoài cửa đều có chút hoảng.

Bởi vì bọn họ tới đây, căn bản không muốn từ chức, chỉ muốn tranh thủ thêm chút phúc lợi cho bản thân mình.

Nếu quả thật từ chức, sau này sẽ không có thu nhập, còn làm thế nào nuôi sống gia đình đây?

Lưu Bảo Quốc nhìn ra tâm trạng đang xao động của mọi người, không nhanh không chậm nói:

"Trong huyện không thể thỏa mãn được điều kiện thấp nhất của chúng ta, làm ở đây cũng không có ý nghĩa, mọi người dọn dẹp đồ một chút rồi đi thôi."

Ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người Lưu Bảo

Quốc, phát hiện lúc anh ta nói chuyện vẫn luôn ra hiệu ánh mắt với bọn họ, đoán chừng là có dụng ý của mình.

Các giáo viên đều ngầm hiểu, không hổ là thầy Lưu, đây là đang tạo áp lực cho hiệu trưởng.

"Đi thôi, về thu dọn đồ đạc, mỗi tháng chỉ kiếm lời được chút tiền như vậy, làm cũng không có ý nghĩa. Có nhiều trường học như vậy, tùy tiện cũng có thể tìm được nơi lương cao hơn so với ở đây, không cần thiết phải tốn sức làm gì."

Mọi người ào ào rời đi, về tới phòng làm việc của mình, chuẩn bị thu dọn đồ đạc, làm bộ như muốn từ chức.

"Lâm chủ nhiệm, ngài như thế nào..."

Thấy Lâm Dật đuổi hết những giáo viên này đi, Đinh Văn Quân có chút hoảng, nhưng lại không dám nói gì.

Lâm Dật nhún vai, nói:

"Tôi cũng không muốn, là bọn họ không muốn ở lại trường học, tôi có thể có biện pháp nào đây."

"Thật sự muốn sa thải bọn họ sao?"

"Không phải vậy thì sao? Trong huyện có thể đưa ra đãi ngộ như vậy sao?"

"Nhưng nếu như bọn họ rời đi, thì trường học cũng không cần mở nữa." Đinh Văn Quân khổ sở nói:

"Những học sinh khác thì dễ nói, nhưng những học sinh cấp hai và cấp 3 sắp tham gia thi chuyển cấp và thi tốt nghiệp trung học, không thể bị dở dang một phút đồng hồ nào cả."

"Đinh hiệu trưởng yên tâm, tôi sẽ giúp anh giải quyết chuyện này."

"Giải quyết?"

"Tôi sẽ điều 32 giáo viên ưu tú từ thành phố Dư Hàng, mỗi một người đều có kinh nghiệm phong phú, đều nguyện ý nhận chức ở trường học trong thời gian dài." Lâm Dật nói:

"Tôi không tiện đánh giá trình độ của bọn họ, nhưng tôi cảm thấy hẳn là mạnh hơn mấy giáo viên trường học bình thường nhiều."

"Điều giáo viên ưu tú từ Dư Hàng tới sao?"

Đinh Văn Quân cảm thấy chấn động, tựa như nghe được chuyện gì đó không thể tin nổi vậy.

"Vừa rồi đã gọi điện thoại cho tôi, nói đang ngồi xe buýt đến trong huyện." Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái,

"Tôi đã gửi vị trí của trường học cho bọn họ, đoán chừng hiện tại đã đến, chúng ta ra ngoài đón một chút đi, phải cho người ta chút mặt mũi."

"Được, được, được, nhanh đi ra xem một chút, đừng lạnh nhạt với người ta."

...

Trong phòng làm việc của giáo sư, Lưu Bảo Quốc và các giáo viên khác cũng không có thu dọn đồ đạc, mà tụ lại một chỗ.

"Lưu lão sư, chẳng lẽ chúng ta thật sự phải từ chức? Trong nhà của tôi đều nhờ vào chút tiền lương này để nuôi sống gia đình."

"Vội cái gì, sao không giữ được bình tĩnh như thế."

Lưu Bảo Quốc bình chân như vại châm điếu thuốc, dường như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của mình.

"Nếu như chúng ta thật sự từ chức, những học sinh cấp 2 và cấp 3 phải làm sao bây giờ?"

"Chẳng lẽ là giả vờ từ chức? Không cần thu dọn đồ vật đúng không."

"Không, nhất định phải thu dọn, phải diễn cho tròn vai." Lưu Bảo Quốc nói:

"Đợi đến lúc không có ai dạy học, bọn họ chỉ biết trợn tròn mắt, nhất định sẽ đi tìm chúng ta, như vậy không phải là đã đạt được mục đích tăng lương rồi sao."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1657: Kế Phản Gián.

Chương 1657: Kế Phản Gián.

Nghe Lưu Bảo Quốc giải thích như thế, mọi người lập tức hiểu ra.

Bởi vì mình đang chiếm quyền chủ động, nên cho dù như từ chức thì bên phía trường học cuối cùng cũng sẽ tìm mình về.

Nếu không thì trường học sẽ phải đóng cửa.

Loại chuyện này cần giáo viên có kinh nghiệm, bản thân họ quả thực thiếu một chút.

"Mọi người đừng chớ ngẩn ra đó, nhanh thu dọn đồ đạc đi." Một giáo viên năm đeo theo kính lên tiếng:

"Nếu như chúng ta không thu dọn đồ đạc rời đi, Đinh hiệu trưởng sẽ cho rằng chúng ta đang đùa giỡn, nhất định phải cho trường học chút áp lực."

"Đúng đúng đúng, phải lập tức thu dọn đồ đạc rời đi, nói cho anh ta bản thân mình không làm nữa."

Được nhiều người ủng hộ, hai mươi mấy giáo viên cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Sau khoảng hai mươi mấy phút sau, tất cả mọi người đều thu dọn xong đồ đạc, ôm lấy các hộp lớn nhỏ không đều đi ra ngoài.

"Trước khoan lại vội đi, lên tiếng chào hỏi với Đinh hiệu trưởng đã." Lưu Bảo Quốc nói:

“Đến nói cho anh ta biết chúng ta muốn đi, tự nghĩ biện pháp sau đó đi."

"Đúng đúng đúng, đi qua lên tiếng chào hỏi, haha... Tốt xấu gì cũng làm ở trường học nhiều năm như vậy, nhất định phải đi nói một tiếng."

Sau khi thương lượng xong đối sách, mọi người ào ào xách hành lý của mình, đi về văn phòng của Đinh Văn Quân.

Nhưng sau khi đi vào văn phòng thì phát hiện Đinh Văn Quân không ở đây.

"Ừm? Người đi đâu rồi?" Giáo sư nam đeo kính mắt nói.

"Đoán chừng là đi nghĩ biện pháp." Lưu Bảo Quốc nói:

"Nếu đã không còn ở đây thì chúng ta cũng đi thôi, dù sao quyền chủ động đang nằm trên tay chúng ta, không cần sợ gì cả."

"Đương nhiên, nếu như không tăng tới 4500 và bảo hiểm một năm thì đánh chết tôi cũng không làm ở đây."

Mọi người anh một lời tôi một câu đi về bên ngoài, vẻ mặt đắc ý, giống như là đánh thắng một trận vậy.

"Nhưng mà có chuyện, tôi phải nói trước với các người." Trên đường, Lưu Bảo Quốc nói.

"Chuyện gì, anh cứ nói."

"Tôi đoán trong khoảng thời gian này trường học nhất định sẽ gọi điện thoại cho chúng ta, nhưng mỗi người phải nhớ kéo căng dây thần kinh, tuyệt đối không thể nới miệng. Nếu có một người như xe bị tuột xích thì lần bãi công này sẽ không có một chút ý nghĩa nào nữa, tuyệt không thể để Đinh hiệu trưởng ly gián chúng ta."

"Yên tâm, trước đó lúc ở nhà, anh ta đã gọi điện thoại cho chúng tôi, anh thấy chúng tôi đã khi nào buông lỏng chưa."

"Không phải vậy sao, chúng ta đang tranh thủ lợi ích cho mình, ai sẽ làm loại chuyện hại người không lợi mình kia chứ."

Lưu Bảo Quốc hài lòng gật đầu, “Nếu tất cả mọi người đều tỏ thái độ này, tôi cũng không nói thêm gì nữa. Tôi dám khẳng định, không cần một tuần, trường học nhất định sẽ không kìm được, nhất định sẽ gọi chúng ta trở về, tóm lại là đừng hoảng hốt, ngày tốt đang chờ chúng ta ở phía sau."

"Được rồi!"

Mọi người ào ào hưởng ứng, dường như thấy được ánh sáng rạng đông lờ mờ.

Nhưng mà, lúc đi ra khỏi tòa nhà dạy học, đoàn người đột nhiên dừng bước.

Bọn họ nhìn thấy một đám người đang đi về phía toàn nhà dạy học bên này!

Dẫn đầu, chính là Đinh Văn Quân và Lâm chủ nhiệm xóa đói giảm nghèo!

"Xảy ra chuyện gì vậy, sao lại có nhiều người như thế? Đến làm gì vậy?"

"Không phải là người tới tham quan đó chứ?"

"Giáo viên như chúng ta đã rời đi, Đinh hiệu trưởng còn mời nhiều người như vậy tới tham quan, chuyện phiếm gì thế này."

Lưu Bảo Quốc cười cười, "Được rồi, đừng thảo luận lung tung nữa, đi qua nhìn một chút là biết."

Bọn người Lưu Bảo Quốc đi tới trước mặt Đinh Văn Quân và

Lâm Dật trước mặt.

Bọn họ còn cố ý nâng đồ trên tay lên cao, sợ Đinh Văn Quân nhìn không thấy.

"Đinh hiệu trưởng, dẫn người đến tham quan sao."

Đinh Văn Quân gật gật đầu, lập tức hỏi: "Các người đây là muốn làm gì?"

"Vừa rồi không phải đã nói với ngài rồi sao, chúng tôi dự định từ chức, vừa thu dọn xong đồ vật, chuẩn bị đi."

"Đi đi, cuối tháng này, tôi sẽ tổng kết tiền lương của các người."

Lưu Bảo Quốc có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Đinh Văn Quân lại giả trang mạnh mẽ như vậy.

Ha ha, anh đã tính nhầm rồi, cho dù có kết tiền lương thì chúng tôi cũng sẽ không sợ.

"Vậy đành làm phiền Đinh hiệu trưởng rồi."

Đinh Văn Quân không quan tâm đến bọn người Lưu Bảo Quốc nữa, cười nhìn về phía giáo viên được điều động từ Dư Hàng tới:

"Các vị giáo viên, tôi mang các người tới trong trường học thăm quan một chút, sau đó sẽ sang khu dạy học. Tôi cũng đã gọi người đi sắp xếp chỗ ở, hai người một phòng, đảm bảo sạch sẽ, nhất định có thể cung cấp cho các người một môi trường dạy học tốt nhất."

"Cảm ơn Đinh hiệu trưởng." Một giáo viên nam trung niên nói:

"Chúng tôi tới đây cũng không phải là để hưởng thụ, toàn bộ cứ dựa theo tiêu chuẩn của trường học là được."

"Như vậy sao được, các người đều là giáo viên ưu tú của Dư Hàng, có thể tới huyện Đông Tam chúng tôi, nhất định phải được tiếp đãi theo quy cách tốt nhất, sau này học sinh của trường đành dựa vào các người."

"Đinh hiệu trưởng yên tâm, đây là trách nhiệm không thể chối từ của chúng tôi."

Nghe thấy cuộc trò chuyện của hai bên, bọn người Lưu Bảo Quốc đều sững sờ.

Cảm thấy lời của những người này có điểm gì là lạ.

"Đinh hiệu trưởng, những người này là ai vậy? Bọn họ không phải đến tham quan à, làm sao còn dính đến chuyện túc xá vậy?"

"Bọn họ là giáo viên mà Lâm chủ nhiệm điều tới từ thành phố Dư Hàng, từ nay về sau sẽ dạy học trong trường học." Đinh Văn Quân nói:

"Vừa đến đây, chưa quen môi trường trường học, tôi đương nhiên phải mang người đi thăm quan một chút rồi."

"Giáo viên mới tới sao!" Lưu Bảo Quốc không tự chủ mà cao hơn.

"Không sai, hơn nữa mỗi người bọn họ đều là giáo viên ưu tú của thành phố Dư Hàng, tôi tin tưởng dưới sự dẫn dắt của bọn họ, trình độ giáo dục của huyện Đông Tam sẽ đi lên một bậc!

Chuyện này khiến cho bọn người Lưu Bảo Quốc phải trợn tròn mắt!

Ai cũng không nghĩ tới, vậy mà có thể điều động qua nhiều giáo viên như vậy!

"Bọn họ tới, vậy chúng ta..."

"Các người? Các người không phải ghét bỏ nơi này tiền lương thấp muốn từ chức à, hơn nữa đều đã thu dọn xong đồ đạc, ở đây đã không còn chuyện của các người, đi về trước đi. Tôi không muốn nói nhiều với các người nữa."

Thấy Đinh Văn Quân không có chút ý giữ lại nào, hai mươi mấy giáo viên triệt để trợn tròn mắt!

Người ta tìm đến nhiều giáo viên như vậy, điều kiện của giáo viên còn tốt hơn so với lúc trước!

Chắc chắn sẽ không quay lại tìm chính mình!

"Chuyện này, Đinh hiệu trưởng, tôi cảm thấy chuyện này còn có thể thương lượng lại một chút..."

"Không có gì cần thương lượng cả, đi nhanh một chút đi." Lâm Dật nói: "Nhưng mà có mấy lời tôi muốn nói với thầy Lưu."

Mọi người nhìn Lưu Bảo Quốc, không hiểu là có ý gì.

"Thầy Lưu, thật sự là cám ơn anh, giúp chúng tôi ly gián nhiều giáo viên như vậy. Trình độ của bản thân thì không tốt, chỉ biết dậm chân tại chỗ, thông qua trợ giúp của anh, bọn họ đều từ chức, nhường ra vị trí trống cho giáo viên mới. Sau này trường học nhất định sẽ tiến vào một vòng phát triển tuần hoàn vô cùng tốt, thật sự là quá cảm ơn anh?"

Lâm Dật dừng một chút, lại tiếp tục nói:

"Bắt đầu từ ngày mai, những giáo viên này sẽ chính thức nhận chức, anh cũng trở về lên lớp đi."

Hả?

Lý Tự Cẩm có chút không rõ ràng cho lắm, dáng vẻ hồn nhiên còn có chút đáng yêu.

Tên này chính là kẻ cầm đầu gây chuyện, sao còn giữ anh ta lại vậy?

Tiếu Băng thì dí dỏm nháy nháy mắt.

Kế phản gián này của tổ trưởng chơi thật sự là quá cao tay!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1658: Tôi Là Chủ Tịch Tập Đoàn Lăng Vân.

Chương 1658: Tôi Là Chủ Tịch Tập Đoàn Lăng Vân.

Ánh mắt của hai mươi mấy giáo viên đều đồng loạt rơi xuống trên người Lưu Bảo Quốc.

"Thầy Lưu, đây là có chuyện gì, anh làm chuyện như vậy, là vì muốn đuổi chúng tôi ra khỏi trường học!"

"Mới rồi còn nói, muốn mọi người đứng chung một trận tuyến, ăn thua đủ với trường học, không nghĩ tới anh mới chính là kẻ nằm vùng!"

"Anh đúng là rất được đó nha, đuổi chúng tôi đi, để một mình ở lại trường học, anh có còn là người hay không, còn có chút lương tâm nào hay không!"

Đầu Lưu Bảo Quốc chảy đầy mồ hôi lạnh, đứng ngốc tại nguyên chỗ, sắc mặt trắng bệch, ấp úng, một câu cũng nói không nên lời.

"Mọi người bình tĩnh một chút, tôi không có làm chuyện đó, tôi là đứng tại về phía các người."

"Thầy Lưu, anh giải thích mọi chuyện cụ thể với bọn họ một chút đi." Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Mấy người như bọn họ nhất định sẽ bị sa thải, nhưng anh ngày mai liền có thể tới làm, hơn nữa lại tiền lương của anh cũng là 4500 một tháng, còn có bảo hiểm một năm. Cho nên anh tự mình xử lý những người này một chút đi."

Nói xong, Lâm Dật gọi bọn người Đinh Văn Quân, "Đi thôi, chúng ta đi tham quan những chỗ khác."

"Được, được, được."

Đinh Văn Quân cười đáp lại, lập tức nhỏ giọng hỏi:

"Lâm chủ nhiệm, thật sự muốn mời anh ta trở lại sao?"

"Chuyện này thì phải xem ý của Đinh hiệu trưởng rồi, anh là lão đại trường học, anh muốn dùng người nào, không muốn dùng người nào, không phải đều là một câu nói sao?"

Đinh Văn Quân là người thông minh, nghe Lâm Dật nói như này, lập tức cười lên.

"Lâm chủ nhiệm đã nói như vậy, tôi biết phải làm sao sao."

"Hơn nữa ngày mai anh ta có thể tới đi làm hay không còn chưa nhất định đâu."

Đinh Văn Quân quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện Lưu Bảo Quốc bị hai mươi mấy giáo viên vây lại, còn đang không ngừng xô đẩy, dường như sắp đánh nhau.

Thấy cảnh này, trong lòng Đinh Văn Quân có chút run rẩy.

Khó trách Vương bí thư đã từng nói, mình là lão đại, Lâm chủ nhiệm là lão nhị.

Năng lực như vậy, thật sự không phải là thứ mà người bình thường có thể so sánh.

"Đinh hiệu trưởng, tôi đã mang người mang đến, anh tự sắp xếp chuyện phía sau đi, tôi vẫn còn có chuyện, không tiện tiếp khách."

"Được được được, thầy Lâm cứ bận việc của mình trước. Tôi nhất định sẽ sắp xếp tốt chuyện này, tuyệt đối không phụ nỗ lực của ngài."

"Đều là chuyện mà tôi phải làm."

Sau khi nói về sau, Lâm Dật mang theo Tiếu Băng và Lý Tự Cẩm rời đi.

Nhưng đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên.

【 Hoàn thành nhiệm vụ: Khen thưởng 200 ngàn điểm thông thạo. 】

【 Mức độ hoàn thành nghề nghiệp 100%, khen thưởng tuyệt xử phùng sinh! 】

"Con mẹ nó cậu cuối cùng cũng xuất hiện."

Lâm Dật mắng to ở trong lòng:

"Nếu còn không ra, tôi cũng sắp quên mất rằng cậu có tồn tại."

Mặc dù đã rất lâu không xuất hiện, nhưng hệ thống vẫn cao lãnh trước sau như một, không nói thêm gì cả.

Nhưng mà mục khen thưởng "Tuyệt xử phùng sinh" này, khiến cho Lâm Dật cảm thấy hiếm lạ, thậm chí có chút không thể hiểu được.

"Hệ thống, khen thưởng này rốt cuộc là dùng để làm gì?"

【 Lúc ký chủ lâm vào thời khắc nguy cơ thì khen thưởng tự động có hiệu lực, chỉ dùng được một lần. 】

Ánh mắt Lâm Dật di chuyển lòng vòng, "Nói cách khác, tôi lại thêm có thêm một kỹ năng bảo mệnh khác, đúng không?"

【 Đúng thế. 】

Lâm Dật đắc ý nhận lấy khen thưởng, hiện tại trên người mình, còn có hai thẻ may mắn có thể mở liên tục mười phút đồng hồ, hiện tại lại có thêm một kỹ năng tuyệt xử phùng sinh bị động.

Chậc chậc chậc, có chút hương vị của nam chính.

Hiện tại đã hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, như vậy có thể kết thúc công việc tại huyện Đông Tam rồi.

Không thể đứng hầm cầu không thải phân, nhân lúc còn có chút thời gian, nên đến nói với Vương Vận Giang một chút về chuyện từ chức.

Về phần nghề nghiệp cảnh sát này, đợi lúc buổi tối không có chuyện gì làm thì lại mở ra cũng không muộn.

Nhưng mà dựa theo tình huống trước mắt, tại phương diện kinh tế và chữa bệnh thì huyện Đông Tam đều đã hoàn thành chỉ tiêu thoát khỏi nghèo khó.

Chỉ thiếu phương diện giáo dục này nữa.

Lâm Dật mắng thầm ở trong lòng một câu, sớm biết là như vậy thì đã mau chóng xử lý chuyện này rồi.

"Anh Lâm, nghĩ gì thế, sao lại ngây người rồi."

"Không có việc gì, đi thôi."

Trả lời một câu, ba người lái xe về tòa nhà văn phòng, Lâm Dật trực tiếp đến văn phòng của Vương Vận Giang, chuẩn bị nói một chút chuyện từ chức với anh ấy.

Trong văn phòng, Vương Vận Giang đang cầm điện thoại di động, dường như muốn gọi điện thoại.

"Tới đúng lúc lắm, đang muốn điện thoại cho cậu đây."

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, Vương Vận Giang phất phất tay với anh, cũng để điện thoại di động xuống.

"Có chuyện gì muốn sắp xếp sao?"

"Không có gì muốn sắp xếp cả, lại nói, cậu đã làm rất nhiều cho huyện Đông Tam rồi, cũng không thể chuyện gì cũng đều trông cậy vào cậu được." Vương Vận Giang nói:

"Vừa mới nãy lão Trương bên phòng giáo dục có gọi điện thoại tới cho tôi, nói cậu điều hơn ba mươi giáo viên ưu tú từ Dư Hàng tới, giải quyết xong các vấn đề của bậc trung học. Anh ấy muốn tôi liên hệ với cậu, buổi tối cùng đi uống rượu."

"Uống rượu thì thôi đi, cũng không phải là chuyện gì lớn." Lâm Dật nói:

"Hôm nay tôi tới đây, chủ yếu là nói một chuyện khác với anh."

Vương Vận Giang cầm chén trà, thổi thổi lá trà phía trên, "Có chuyện gì cậu cứ nói, ở chỗ của tôi thì không cần kiêng kị gì cả."

"Tôi muốn từ chức."

Phốc _ _

Vừa uống vào ngụm trà thì trực tiếp phun ra.

"Cậu nói cái gì? Lặp lại lần nữa?"

Lâm Dật cười rộ lên, "Anh bình tĩnh một chút, đừng kích động như vậy, chỉ là muốn từ chức."

"Đang còn tốt, sao lại muốn từ chức vậy, tôi đang dự định điều cậu lên trên đây." Vương Vận Giang nói:

"Có phải là trong khoảng thời gian này quá mệt mỏi hay không? Tôi lại cho cậu nghỉ thêm một tháng, ra ngoài chơi đùa thật tốt, buông lỏng một chút."

Lâm Dật có thể cảm nhận được ý tốt và sự nhiệt tình của Vương Vận Giang.

Nhưng mình không cần thiết phải ở lại nơi này nữa.

"Cũng không phải là mệt mỏi, chủ yếu là tôi còn có chút chuyện của mình bên phía Trung Hải, phải trở về xử lý một chút, tinh lực có chút không đủ dùng."

Vương Vận Giang không có vội tỏ thái độ, trầm mặc vài giây đồng hồ.

"Tiểu tử cậu cũng không đơn giản, bên phía Trung Hải hẳn là còn có sản nghiệp không nhỏ đúng không?"

"Làm ăn nhỏ thôi, cũng không có gì cả."

"Tôi biết năng lực của cậu, sản nghiệp nhỏ cậu không để vào mắt, đoán chừng là làm ăn không nhỏ."

Biết Lâm Dật không hút thuốc lá, Vương Vận Giang rót cho anh chén trà.

"Vừa vặn lúc tôi không có việc gì, hai chúng ta tâm sự một chút, cậu cũng đừng che giấu với tôi làm gì, chuyện đầu tư trong huyện lớn như vậy, sao cậu kéo tới được vậy?"

"Là chỉ sản nghiệp của tập đoàn Lăng Vân sao?"

Vương Vận Giang gật gật đầu, "Tôi trước đó có nói chuyện qua với Kỳ tổng của tập đoàn Lăng Vân, nhưng cậu ấy lại chỉ nói nhìn trúng triển vọng phát triển trong huyện, tôi cảm thấy cậu ấy đang gạt tôi."

"Thật ra đây..."

Lâm Dật do dự một chút, cười ha hả nói:

"Anh có muốn nghe lời nói thật không?"

"Tiểu tử thối này, còn dám giả thần giả quỷ với tôi, nhanh ăn ngay nói thật, nói cho tôi biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì."

"Thật ra thì tập đoàn Lăng Vân là sản nghiệp dưới tay tôi, Kỳ tổng trong miệng của anh chính là người đứng thứ hai của công ty của chúng tôi, tôi là cấp trên của anh ấy."

"A! Khụ khụ khụ!"

Người kia bị nước trà sặc một miệng, Vương Vận Giang ho kịch liệt, bị sặc quá sức.

"Cậu nói tập đoàn Lăng Vân là của cậu?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1659: Tiễn Biệt.

Chương 1659: Tiễn Biệt.

"Đừng kích động như vậy, dù sao cũng là người đứng đầu của một huyện, bình tĩnh chút."

"Chuyện này làm sao bình tĩnh nổi chứ!" Vương Vận Giang nói:

"Đây chính là công ty lớn tiếng tăm lừng lẫy, cậu lại là ông chủ phía sau. Tôi đây mỗi một ngày đều chỉ huy cậu cái này cái kia, lấy thân phận của cậu, muốn chỉ huy tôi cũng không thành vấn đề."

"Không thể nói như thế, anh vẫn là lão đại."

"Cậu có gia nghiệp lớn như vậy còn chạy đến huyện Đông Tam làm gì, cũng không cần thiết vậy a."

"Năng lực của lão Kỳ rất xuất chúng, công ty dưới sự quản lý của anh ấy cũng coi như là ngay ngắn rõ ràng. Tôi nhàn rỗi không chuyện gì, nên tới thử làm một nhân viên công vụ, dùng nó để giết thời gian, thuận tiện khảo sát xem. Anh nhìn hiện tại xem, chứng minh ánh mắt của tôi vẫn là rất không tệ đúng không."

Vương Vận Giang tự giễu cười cười, "Tiểu tử cậu thật sự là che giấu quá sâu."

"Chủ yếu là anh quá bận rộn, không có thời gian chú ý tới chuyện của tôi, nếu không cũng không gạt được anh."

"Được rồi, đừng nói gì nữa, vốn định khuyên nhủ cậu, nhưng cậu còn có sảnh nghiệp lớn như vậy tại Trung Hải, tôi cũng không có gì để nói nữa."

Vương Vận Giang lại rót cho Lâm Dật một chén trà, nhưng lại có chút luống cuống chân tay, sắp xếp thật lâu, mới mở miệng nói:

"Tuy cậu đã từ chức, nhưng bất kể nói thế nào, cũng đã làm cộng sự hơn nửa năm. Nếu như không có cậu, huyện Đông Tam cũng không có khả năng có cục diện hôm nay. Nhưng cống hiến của cậu cho huyện Đông Tam, Vương Vận Giang tôi đều ghi tạc trong lòng."

Dừng vài giây đồng hồ, hốc mắt của Vương Vận Giang có chút đỏ.

"Chuyện còn lại không dám nói, nhưng chỉ cần tôi còn tại vị một ngày, thì cậu sẽ luôn có tiếng nói tại huyện Đông Tam. Nếu ai dám đắc tội cậu thì tôi nhất định sẽ trừng trị người đó!"

Lâm Dật cũng bị sự giản dị của Vương Vận Giang làm cho cảm động.

"Hai chúng ta cũng coi là thành lập sự hữu nghị vững chắc, sau này sẽ giúp đỡ cho nhau, có việc thì nhớ đến gọi điện thoại."

Vương Vận Giang cười gật đầu, "Hôm nay khoan lại đi, tôi sắp xếp một bữa tiệc tiễn cậu."

"Đừng, giữa chúng ta cũng không cần như vậy." Lâm Dật nâng chén trà lên, nói:

"Chuyện xưa nói rất đúng, câu chi giao nhạt như nước, sau này chúng ta gặp lại trên công việc."

Vương Vận Giang ngơ ngác một chút, cười nói: "Tiểu tử đúng là có tiền đồ."

Hai người lấy trà thay rượu, uống một hơi cạn sạch.

"Đi thôi, tôi tiễn cậu."

Lâm Dật không muốn để Vương Vận Giang tiễn, chỉ muốn nói với anh một tiếng, sau đó yên lặng rời đi, nhưng thực sự không lay chuyển được hắn.

"Vương bí thư."

Nhìn thấy Vương Vận Giang, Lý Tự Cẩm chào hỏi nói, lại cảm thấy vẻ mặt của Vương Vận Giang không thích hợp.

"Anh Lâm của cô muốn từ chức, nên muốn tiễn cậu ấy đi."

"Anh Lâm muốn từ chức sao?"

Nghe thấy tin tức này, Lý Tự Cẩm cảm thấy thật không thể tin nổi.

Cho tới bây giờ, cô chưa từng nghĩ tới chuyện Lâm Dật từ chức.

Nhưng rất nhanh, cô đã tiếp nhận sự thật này.

Anh Lâm là phú ông trăm tỷ, có sản nghiệp của mình tại Trung Hải, đương nhiên là không thể ở lại đây thời gian dài như vậy được, từ chức cũng coi như bình thường.

Chỉ là cô không có cách nào tiếp nhận chuyện này, cảm giác văn phòng thiếu đi anh ấy giống như thiếu đi một nhân vật rất quan trọng.

"Lâm chủ nhiệm muốn từ chức sao?"

Những người đi qua văn phòng Vương Vận Giang nghe được tin tức này, cũng cảm thấy kinh ngạc.

Không thể nghi ngờ, huyện Đông Tam có thể có diện mạo ngày hôm nay, tất cả đều là kết quả cố gắng của anh ấy.

Hiện tại là sự nghiệp của anh ấy đang trong giai đoạn đi lên, ai cũng không thể ngờ được anh lại từ chức ở thời điểm này.

"Tôi chỉ từ chức, cũng không phải là biến mất, các người đừng có phản ứng lớn như vậy có được không." Lâm Dật cảm thấy dở khóc dở cười.

Tâm trạng của mọi người đều không vui lắm, vô cùng không nỡ.

"Mặc dù nói anh đến để giúp đỡ người nghèo, nhưng làm việc với nhau thời gian dài như vậy, anh cũng giúp những ngành khác làm không ít chuyện. Anh đi rồi, trong lòng chúng tôi liền cảm thấy vắng vẻ."

"Đều là người lớn hết cả rồi, đừng nói mấy chuyện thương cảm này làm gì."

Lâm Dật cũng không biết nói cái gì cho phải, anh sợ nhất cũng là loại chuyện này, cho nên mới không nói trước cho Lý Khánh Khải và Lý Tự Cẩm.

Nhưng vẫn không che giấu nổi.

"Cũng không biết nói gì cho phải, đi thôi, chúng tôi tiễn cậu."

Người biết chuyện này, đều bỏ xuống công việc trên tay, đưa Lâm Dật ra khỏi tòa nhà văn phòng.

Mà trong khoảng thời gian này, những người khác trong tòa nhà cũng đều biết Lâm Dật từ chức, lần lượt chạy ra để đưa tiễn.

Một số nữ đồng nghiệp còn lặng lẽ lau không ít nước mắt.

Một đám người vây trước tòa nhà văn phòng, khiến cho những người qua người đều tới xem náo nhiệt, muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

Trong đó có một phần nhỏ người biết thân phận của Lâm Dật, vẻ mặt buồn bã, không hy vọng anh đi.

"Tiểu tử cậu đúng là, làm gì cũng đều lén lút, lúc từ chức cũng như vậy, may mà hôm nay tôi không ra ngoài, nếu không sẽ không có cách nào tiễn cậu." Lý Khánh Khải lải nhải không thôi.

"Sau này còn có thể gặp mặt, con trai của anh còn làm ở chỗ tôi kìa, chờ lúc anh đi qua thăm nó, hai ta chẳng phải có thể gặp mặt sao."

"Nói cũng đúng, chờ lúc tôi đi Trung Hải, nhất định sẽ tìm cậu uống rượu."

"Đến lúc đó tôi sẽ sắp xếp cho anh."

Lúc này, Chu Phong đi tới.

"Lâm chủ nhiệm, lúc anh vừa tới làm việc, hai chúng ta vẫn luôn không hợp nhau, nhưng bây giờ, tôi là thật tâm bội phục anh, chúc anh tiền đồ như gấm, tương lai rộng mở."

"Có thể nghe được lời chúc phúc của anh, thật đúng là không dễ dàng."

Hai người nắm lấy tay, rất nhiều thù hận đều hóa thành nụ cười.

"Được rồi, sau này còn có thể gặp mặt, mọi người không cần phải như này, khiến cho tôi có chút xấu hổ, tôi đi trước đây."

Lâm Dật và Tiếu Băng lên xe, Lý Tự Cẩm khóc như mưa.

Trong những người này, cô là người không muốn Lâm Dật đi nhất.

Bởi vì Lâm Dật là người chiếu cố cô nhiều nhất, cô cũng học được rất nhiều đạo lý làm người từ trên người Lâm Dật, cho nên cô không thể ngăn nổi nước mắt.

"Đừng khóc, từ huyện Đông Tam đến Trung Hải chỉ có hơn 200 cây số, có thể đi về trong ngày, muốn gặp lúc nào thì đi lúc đó."

"Ừm, tôi không khóc nữa."

Lâm Dật cũng hơi xúc động, sau đó bảo Tiểu Băng lái xe, nếu như lại không đi thì mình đi không được mất.

m thanh động cơ vang lên, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Tiểu Băng lái xe rời đi.

"Không quay đầu lại nhìn một chút sao?"

Lâm Dật tựa lưng vào ghế ngồi nhìn về phía trước.

"Nếu như mà quay đầu thì sẽ không có cách nào để đi, lúc ở đây thì không có cảm giác, hiện tại đi rồi, đúng thật là có chút không nỡ những người này của huyện Đông Tam."

"Nếu như không có anh thì sẽ không có huyện Đông Tam ngày nay, sau này gặp cảnh khốn cùng, nói anh là cha mẹ cơm áo đều không quá đáng."

"Làm nghề phải yêu nghề, nếu như đã tới thì đương nhiên phải làm ra chút thành tích."

"Khó trách lữ đoàn Trung Vệ nguyện ý để anh làm tổ trưởng tổ một, có anh cầm giữ, tương lai nhất định không sai được. Tôi còn có chút chờ mong đi chấp hành nhiệm vụ."

"Loại chuyện này cũng không có gì tốt để mong đợi, thật sự sẽ chết người."

"Tôi biết chuyện này, nhưng cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu như sợ hãi thì tương lai sẽ mãi như vậy."

"Tầm nhìn của cô đúng là rất được, chiêu mộ cô đến tổ một, xem như tôi không nhìn lầm người."

"Đúng thế, không chỉ có giác ngộ cao, dáng người cũng tốt, ha ha..."

Hơn nửa giờ sau, hai người lái xe đến thành phố Dư Hàng, nhưng Tiếu Băng trực tiếp đưa Lâm Dật tới cửa hàng 4S.

"Hả? Tới đây làm gì?"

"Mua xe a."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1660: Tức Giận!

Chương 1660: Tức Giận!

"Đây là cửa hàng Lexus, lấy thân phận của cô thì hình như không thích hợp mua nhãn hiệu xe này lắm."

"Tôi không mua, mua cho anh." Tiếu Băng nói:

"Xe của anh bị đập, tôi lại mua cho anh một chiếc."

"Đây có thể xem là nịnh bợ lãnh đạo không?"

Lấy giá trị con người của Tiếu Băng, mua chiếc xe hơn 1 triệu, giống như dân chúng bình thường mua rau cải trắng vậy.

Lâm Dật cũng không có khách sáo với cô nhiều như vậy.

"Chỉ một chiếc xe, còn chưa được xem là nịnh bợ." Tiếu Băng vừa cười vừa nói:

"Tôi không tốt hơn xe, anh nói có đúng không."

"Cũng đúng, hai cái đèn lớn kia đủ cho tôi chơi một đêm."

"Hắc hắc, nói như vậy thì tôi đã hiểu.”

Nói xong, Tiếu Băng cầm điện thoại di động lên:

"Anh mới từ chức tại huyện Đông Tam, đoán chừng sau này cơ hội đến Dư Hàng sẽ ít hơn, tối nay tôi tích lũy thế cục, nhiều loại đèn lớn, để cho anh chơi đầy đủ."

"Nhìn khắp toàn bộ lữ đoàn Trung Vệ, vẫn chỉ có cô và Ninh Triệt là hiểu lòng tôi."

Lấy sức ảnh hưởng của Tiếu Băng tại toàn bộ thành phố Dư Hàng, chỉ cần nói một tiếng lên Wechat thì việc tích lũy cũng chỉ mất vài phút.

Không đến mấy phút đồng hồ, đã tổ chức tốt hoạt động buổi tối.

Sau đó, Tiếu Băng lái xe vào đại viện rồi cùng Lâm Dật đi vào cửa hàng 4S.

Người trong tiệm không hề ít, Lâm Dật nhìn bốn phía một chút.

Ngoại trừ BBA thì Lexus mang đến cho Lâm Dật ấn tượng tốt nhất.

Xa hoa khiêm tốn là bốn chữ miêu tả nó một cách hoàn mỹ, mang đến cho người ta một loại cảm giác hướng vào trong.

Nếu không động cơ cũng không thể giống như quần bông của mấy vị phu nhân được.

Lái xe sang trọng và siêu xe đã, hai người cũng không quá cảm thấy hứng thú đối với mấy loại xe con này.

Hai người đi về phía con 570, bình thường dùng để kéo thứ gì đó cũng dễ dàng một chút.

"Nhìn lung tung cái gì vậy?"

Phía cửa sổ của cửa hàng 4S, có một đôi nam nữ trẻ tuổi đang đứng.

Cách ăn mặc của hai người rất thống nhất, đều mặc đồ thể thao thoải mái.

Nhất là người phụ nữ trẻ tuổi để tóc đuôi ngựa, mặc lấy quần bò màu xanh dương và giày Martin màu đen, dáng người cao gầy, hai chân thẳng tắp. Nếu như không phải thỏ trắng trước người nhỏ một chút, thì cũng tương xứng với Tiếu Băng.

Nữ sinh tên là Cố Diệc Nhiên, người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh là anh của cô, Cố Cảnh Xuyên.

"Nam sinh kia lớn lên đúng là rất đẹp trai."

"Em cũng đừng nhìn lung tung, em làm việc tại Trung Hải, sau này cũng sẽ định cư tại Trung Hải, nam sinh Dư Hàng đã định trước là không có duyên với anh."

"Em chỉ là tùy tiện nhìn một chút, nào có khoa trương như anh nói." Cố Diệc Nhiên nói:

"Nhưng mà phải nói rõ chuyện này trước, sau khi anh mua xong xe nhất định phải cho em mượn lái mấy tháng."

"Cho em mượn lái thì không có vấn đề gì, nhưng anh cảm thấy khó hiểu, một cô gái như em, vì sao lại thích loại xe 570 này, lái xe con không phải cũng rất tốt sao."

"Xe con không bá khí chút nào, dạng xe giống như 570 và Lục Tuần mới là xe mà em thích nhất." Cố Diệc Nhiên nói:

"Em chính là không có tiền, chờ khi em tích lũy đủ tiền đặt cọc về sau, thì sẽ mua một chiếc Lục Tuần."

"Em vẫn nên từ bỏ ý niệm này đi đi." Cố Cảnh Xuyên nói:

"Tiền đặt cọc không phải là trọng điểm, trọng điểm là tiền trả góp hàng tháng. Anh cũng mới được thăng chức tăng lương, mới dám đến mua xe, lấy chút tiền lương kia của em, tự mình ăn uống còn không đủ, đừng nghĩ đến chuyện Lục Tuần nữa."

Cố Diệc Nhiên bĩu môi, "Vậy thì em sẽ lái của anh, chờ khi em lái chán rồi sẽ trả lại cho anh."

Nhìn em gái được nuông chiều từ nhỏ đến lớn, Cố Cảnh Xuyên cũng không có cách nào, ai bảo cô là em gái của mình chứ.

"Muốn lái xe của anh cũng không có vấn đề, vậy nhiệm vụ mặc cả lát nữ sẽ rơi xuống trên người em."

"Giao cho em là được, chuyện trả giá là nghề của em."

Nói xong, Cố Diệc Nhiên lại liếc mắt nhìn Lâm Dật, ngoài ý muốn nhìn thấy anh đang đi về phía bên mình, không khỏi nhìn chăm chú.

"Tiên sinh nữ sĩ, có xe nào vừa ý không, tôi có thể giới thiệu cho các người một chút." Một nữ tiêu thụ, đứng trước mặt hai người, nói.

"Có 570 không?"

Hai người này lại muốn mua xe giống như mình, Cố Diệc Nhiên và Cố Cảnh Xuyên đồng thời nhìn sang.

"Ngài chờ một lát, tôi xem kho hàng một chút."

Nữ tiêu thụ lấy điện thoại di động ra tra xét một chút, "Còn có một chiếc màu trắng trung cấp."

"Chỉ còn lại có một chiếc thôi sao?" Tiếu Băng nói.

Bởi vì là mua xe cho Lâm Dật, cô muốn mua một chiếc cao cấp, loại tầm trung có chút đánh mặt.

"Loại xe 570 này toàn thiếu hàng, nếu như muốn chờ, ít nhất cũng phải chờ từ 3 đến 5 tháng."

"Vậy thì lấy chiếc này đi."

Yêu cầu về xe của Lâm Dật luôn rất cao, nhưng chỉ giới hạn trên siêu xe.

Bản thân mình mua 570, cũng có thể lái lúc cần chở đồ vật nhiều, hoặc là đường xá không tốt, cho nên bản cao cấp hay trung bình cũng không quan trong.

"Tôi muốn mua bản cao cấp cho anh." Tiếu Băng nói.

"Không sao, xe gì cũng đều lái như thế sao."

Cố Diệc Nhiên bĩu môi, uổng phí gương mặt này, thì ra là một tên tiểu bạch kiểm.

Nhưng lúc này, Cố Cảnh Xuyên đi tới.

"Xin chào, tôi muốn hỏi cô một chút, chúng tôi cũng chuẩn bị mua chiếc 570 này, nếu như chúng tôi đều muốn mua thì có phải là chỉ có thể bán cho một người hay không?"

Cố Diệc Nhiên lấy lại tinh thần, thu hồi ánh mắt từ trên người Lâm Dật.

Vừa rồi nữ tiêu thụ nói chỉ còn một chiếc, nhưng hai bên đều muốn mua, vậy bọn họ sẽ bán người nào đây?

Lâm Dật và Tiếu Băng, cũng chú ý tới anh em Cố gia bên cạnh, không nghĩ tới cũng là đến để mua chiếc xe, thế mà còn phải tranh giành với người khác một chút.

"Bọn họ trả tiền rồi sao?" Tiếu Băng hỏi.

"Đang đàm phán giá cả, chưa trả tiền."

"Vậy thì đơn giản hơn nhiều." Tiếu Băng lấy thẻ ngân hàng ra, "Trực tiếp quét thẻ đi, tôi muốn chiếc xe này."

Nữ tiêu thụ cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới người phụ nữ trước mắt hào phóng như vậy, còn chưa nói gì cả thế mà đã muốn trả tiền.

"Được rồi, ngài chờ một lát."

"Đây là ý gì, có phải là không coi trọng thứ tự trước sau rồi hay không?" Cố Diệc Nhiên không cao hứng.

Bản thân mình đã đàm phán rất lâu, chờ sau khi anh hai mua xong xe thì mình có thể lái thử.

Nếu như bị bọn họ mua đi, thì còn phải chờ hơn ba tháng.

"Việc này cô không nên nói với tôi làm gì." Lâm Dật nói:

"Nếu như người ta muốn ưu tiên bán cho cô thì tôi cũng không có cách nào tranh giành với các người. Cô phải xem ý của cửa hàng."

Nữ tiêu thụ nhìn lấy Cố Diệc Nhiên.

"Nữ sĩ, thực sự xin lỗi, dựa theo quy định của cửa hàng, người nào trả trước tiền thì xe chính là của người đó, cho nên tôi chỉ có thể nói xin lỗi."

Nói xong, nữ tiêu thụ ba bước thành hai bước, chạy tới chỗ tài vụ, chuẩn bị quá trình mua hàng.

Chuyện mua xe hoàn toàn không giống với chuyện mua bánh gạo nếp trước đó.

Người tiếp đãi hai nhóm người là hai nhân viên tiêu thụ khác biệt, người nào bán được xe trước thì người đó có hoa hồng.

Lâm Dật và Tiếu Băng là khách hàng của mình, nữ tiêu thụ đương nhiên nguyện ý bán xe cho bọn họ.

Tiền đặt cọc mua xe không có quá nhiều thủ tục, sau khi quét thẻ thì lập tức chuẩn bị xong hợp đồng.

Nhìn thấy Lâm Dật ký tên ở phía trên, sau đó nghênh ngang rời đi, Cố Diệc Nhiên tức giận nghiến răng.

Rõ ràng là mình tới trước, thế mà lại bán xe cho bọn họ!

Mụ nội nó!

"Được rồi, bớt giận đi." Cố Cảnh Xuyên cũng cảm thấy khá là đáng tiếc.

Hào hứng vội vàng đến mua xe, không nghĩ tới lại để cho người khác cướp trước, chỉ có thể đợi thêm một chút.

"Con bà nó, đúng là quá tức giận mà!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1661: Oan Gia Ngõ Hẹp.

Chương 1661: Oan Gia Ngõ Hẹp.

"Vốn dĩ muốn mua cho anh chiếc cao cấp, nhưng chỉ còn lại một chiếc này, đành lái tạm trước đi."

"Không cần chú ý nhiều như vậy, chỉ là lái xe thay đi bộ mà thôi."

"Anh nói như vậy, trong lòng tôi đã không còn có cảm giác tội lỗi nữa rồi."

"Bớt nói những thứ vô dụng kia đi, đi ăn chút cơm, xong việc đi vui vẻ."

"Đi thôi."

Rời khỏi cửa hàng 4S, hai người tìm một quán cơm, đơn giản ăn chút đồ, liền lái xe đến quán bar.

Quán bar T3, là quán bar giàu có đặc sắc nhất Dư Hàng.

Chỉ xét về quy mô thì có lẽ còn không nằm trong top 5, nhưng đây là một quán bar đánh vào thị giác khoa học kỹ thuật.

Thiết kế ánh đèn sân khấu có thể được xem là đứng đầu tại thành phố Dư Hàng.

Ngoài ra, còn có một màn hình 3D lớn nhất trong hộp đêm Dư Hàng.

Cũng chính bởi vì dạng thiết kế đặc biệt này, quán bar T3 trở thành phong cảnh có một không hai tại thành phố Dư Hàng, mỗi lúc trời tối đều ở trong trạng thái kín người hết chỗ.

Vào lúc cuối tuần thì tình huống như vậy càng nghiêm trọng hơn.

"Tớ nhớ có người nào đó nói với tớ rằng từ nay về sau sẽ bỏ rượu, trước trước sau sau vẫn chưa được một tuần lễ đâu, sao lại kéo tớ tới chỗ như này rồi."

Trong một góc của quán bar, có hai cô gái trẻ đang ngồi.

Mà người nói chuyện, chính là người mà Lâm Dật gặp phải lúc mua xe buổi chiều, Cố Diệc Nhiên.

Bên cạnh cô còn có một người phụ nữ trạc tuổi.

Tóc không dài lắm, đến bả vai, có một gương mặt trái xoan xinh xắn, mang đến cho người ta cảm giác như em gái nhà bên.

Nữ sinh tên là Cung Hiểu Vân, là bạn tốt của Cố Diệc Nhiên, cũng là bạn thân chơi đùa từ nhỏ đến lớn.

Chỉ là sau khi tốt nghiệp, một người đi Trung Hải làm việc, một người ở lại Dư Hàng.

"Chủ yếu là hôm nay ở đây party, có nhiều người tới như vậy, nếu không phải tớ sớm đặt chỗ thì đoán chừng đã không giành được chỗ rồi." Cung Hiểu Vân bưng ly rượu lên, nói.

"Thôi đi, nhịn không được thì cứ nói nhịn không được, người nào mà không biết tính cậu, đừng kiếm cớ làm gì."

"Chúng ta đều như thế, không ai có quyền nói ai cả." Cung Hiểu Vân nói:

"Lần trước sau khi uống nhiều, cậu luôn miệng nói, lần sau sẽ không uống rượu nữa. Nhưng hôm nay tớ điện thoại cho cậu, không phải cậu cũng vội đến đây sao."

"Lần trước tớ nói là, lần sau sẽ không tiếp tục uống nhiều như vậy, cũng không có nói là không tiếp tục uống."

"Được rồi được rồi, cậu cũng đừng kiếm cớ, quen biết nhau nhiều năm như vậy, tớ hiểu cậu rất rõ." Cung Hiểu Vân cười hì hì nói:

"Nhìn rượu trên bàn xem, mặc dù là tớ bảo cậu tới, nhưng cậu uống còn nhiều hơn so với tớ."

"Đừng nói nữa."

Cố Diệc Nhiên không nhịn được phất phất tay, "Cho dù hôm nay cậu không gọi tớ, tớ cũng sẽ điện thoại cho cậu ra đây uống rượu."

"Sao thế, yến tiệc trước khi đi sao."

"Quan hệ tốt như vậy, cần gì phải tổ chức tiệc chia tay với cậu chứ." Cố Diệc Nhiên nói:

"Hôm nay gặp phải chuyện xui xẻo, thiếu chút bị tức đến dì cả không đều."

Cung Hiểu Vân bưng ly rượu, "Thế nào vậy, người nào lại khiến cho Cố đại mỹ nữ chúng ta tức thành dạng này?"

"Anh tớ không phải muốn mua xe sao, hôm nay tớ đi theo, vốn nghĩ mua về, tớ sẽ lái trước mấy tháng. Không nghĩ tới chỉ còn lại một chiếc, lúc chúng tớ đang đàm phán giá cả thì có hai người tới mua xe đi ngay trước mặt chúng tớ. Thật sự là tức chết người mà."

"Mua xe ngay trước mặt hai người sao? Chuyện này có chút khinh thường người khác."

"Ai nói không phải đâu." Cố Diệc Nhiên nói:

"Dù sao cũng rất đáng giận, nếu như muốn mua thì phải chờ thêm từ ba đến năm tháng, tớ đã chờ lâu như vậy, giờ không còn hưng phấn nữa."

"Lẽ ra không phải là các người tới trước thì các người được mua trước à."

"Đừng nói nữa, người ta lập tức đưa tiền, không thèm nhìn giá, trực tiếp mua xe, trước trước sau sau còn chưa tới mười phút đồng hồ đâu."

"Tớ dựa vào, xe hơn 1 triệu, mà mua trong vòng chưa đến mười phút đồng hồ? Đúng là thổ hào a."

"Thôi đi, cái gì mà thổ hào, chỉ là một tên bạch kiểm được bao nuôi."

"Hả? Sao lại có liên quan đến tiểu bạch kiểm rồi?"

"Người đàn ông kia lớn lên rất đẹp trai, bị một nữ phú bà bao dưỡng, sau đó nữ phú bà kia không chút suy nghĩ, đã mua cho anh ta xe hơn 1 triệu. Hiện tại cậu đã biết rõ đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không." Cố Diệc Nhiên uống hớp rượu rồi nói.

"Hiện tại trong cái xã hội này, loại chuyện này không phải cũng rất bình thường sao." Cung Hiểu Vân nói:

"Tớ nhớ được năm ngoái, còn có người đàn ông muốn bao dưỡng cậu, nói một tháng cho cậu 100 ngàn tệ."

"Móa, đừng đề cập đến việc này nữa, tớ thật sự hối hận khi lúc trước chỉ cho anh một bạt tay!" Cố Diệc Nhiên mắng:

"Con bà nó, chẳng lẽ lão nương chỉ có giá 100 ngàn?"

"Không phải sao, chỉ riêng đôi chân này cũng đủ cho anh ta chơi nửa năm, dù sao cũng phải là 200 ngàn trở lên."

"Đi đi đi, cút sang một bên, tiếp tục uống đi."

Hai người cụng ly một cái, sau khi phát tiết, cảm giác tâm trạng thoải mái hơn không ít.

Đúng lúc này, chợt nghe trong quán bar vang lên âm thanh ồn ào.

"Đến rồi đến rồi, chị Băng tới rồi."

Nương theo một tiếng kinh hô này, bầu không khí quán bar náo nhiệt hơn không ít.

Đồng thời cũng hấp dẫn sự chú ý của Cố Diệc Nhiên và Cung Hiểu Vân.

"Chính chủ tối nay tới, buổi cuồng hoan lập tức sẽ bắt đầu."

Cùng lúc đó, Lâm Dật và Tiếu Băng đi vào từ bên ngoài.

Nhất thời đưa tới từng trận tiếng kinh hô, nhất là nữ sinh tại chỗ, ai nấy đều sôi trào.

"Trời ạ, anh chàng này lớn lên đúng là quá đẹp trai mà."

"Tôi không thèm lên lớp, cố ý chạy đến đây, có thể nhìn thấy anh chàng đẹp trai như vậy, hôm nay không tính là đến không."

Trong góc, hai mắt Cung Hiểu Vân nhìn Lâm Dật đã phát sáng.

Một bộ dạng hoa si, chảy cả nước miệng.

"Trưởng thành như vậy, giá trị nhan sắc cũng quá nghịch thiên, căn bản không cho nam nhân khác con đường sống a!"

"Lại là anh ta!"

Tiếng kinh hô của Cố Diệc Nhiên làm cho Cung Hiểu Vân khôi phục lý trí.

"Thế nào, cậu nói cái gì đó, các người còn nhận biết?"

Sắc mặt của Cố Diệc Nhiên trầm xuống.

"Anh ta chính là tiểu bạch kiểm mà tớ nói, người phụ nữ bên cạnh rất có tiền, đã mua xe cho anh ấy."

"Không phải chứ, trùng hợp như vậy sao, đến đây cũng có thể gặp phải?"

"Không uống nữa, đi, đi chỗ khác."

"Cậu quan tâm anh ấy có phải tiểu bạch kiểm hay không làm gì, chỗ khác cũng không náo nhiệt bằng chỗ này, nhanh bớt giận đi, cẩn thận bị bệnh tuyến vú." Cung Hiểu Vân nói:

"Nhưng mà dáng dấp đẹp trai thế này lại đi làm tiểu bạch kiểm, quả thực khá đáng tiếc nha."

"Nhìn là biết kiểu người không làm mà muốn hưởng thụ."

Cung Hiểu Vân từ chối cho ý kiến gật đầu, rất tán đồng với cách nói của bạn thân.

Lớn lên có giá trị nhan sắc nghịch thiên như thế, cho dù là làm công việc gì đều sẽ có ưu đãi đặc biệt.

Không có thể đảm là đại phú đại quý, nhưng duy trì cuộc sống bình thường vẫn là dư sức.

Cùng lúc đó, nhìn đến hai người tiến vào, nhóm nữ sinh đều xông tới, muốn thưởng thức thịnh thế mỹ nhan của Lâm Dật ở khoảng cách gần.

"Tới tới tới, tôi giới thiệu cho các người một chút." Tiểu Băng lớn tiếng kêu gọi:

"Vị trước mắt này chính là anh Lâm của tôi, các chị em, buổi tối hôm nay, nhớ lấy hết bản lĩnh của các người ra, tiếp đãi anh Lâm cho thật tốt!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1662: So Rượu.

Chương 1662: So Rượu.

"Cái gì mà anh Lâm em Lâm, tôi cảm thấy quan hệ giữa hai người không bình thường, hẳn là đã ngủ qua rồi đúng không, hì hì. . ." Một nữ sinh tóc vàng nói.

"Đúng thế, còn ngủ không chỉ một lần đâu."

Vì để làm sôi nổi bầu không khí, Tiếu Băng cũng không quan tâm nhiều như vậy, dù sao bạn gái và em vợ anh ấy đều không ở đây.

"Cô xem một chút, tôi đã nói gì." Nữ sinh tóc vàng nói:

"Biết nhau nhiều năm như vậy, người nào lại không rõ người kia chưa, thế mà còn ở chỗ này giả trang, quan hệ của các người rất không đơn thuần."

"Nào chỉ là không đơn thuần, đều đã thẳng thắn gặp nhau." Tiếu Băng không hề cố kỵ, rất càn rỡ nói:

"Tôi nói cho các người biết, kỹ thuật của anh Lâm rất lợi hại, từ khi trời tối đến lúc hừng đông, giống máy đóng cọc vậy, làm tôi không thể rời giường."

Xa xa Cố Diệc Nhiên liếc mắt, "Thật buồn nôn, một chút liêm sỉ cũng không có a!"

"Cậu đừng ngồi đây hận đời nữa, cuộc sống của người có tiền chính là như vậy, không phải là thứ mà chúng ta có thể nghĩ tới."

"Dừng lại. . ."

Trước cửa quán bar, mọi người đang nghênh đón Lâm Dật và Tiếu Băng.

"Băng Băng, cô xác định không có lừa chúng tôi đó chứ? Giống như máy đóng cọc sao?"

"Đó là đương nhiên, tốc độ máy may, cường độ máy đóng cọc." Tiếu Băng nói với vẻ thần bí hề hề:

"Không tin thì các người khiến anh ấy quá chén một chút, cam đoan để cho các người dục tiên dục tử."

"Hì hì, vậy chúng tôi cũng sẽ không khách khí nữa."

Mấy cô gái mà Tiếu Băng tìm đến đều rất lớn mật, rất chủ động kéo Lâm Dật vào sàn nhảy, không ngừng uốn éo người bên cạnh anh, hoàn toàn không thèm để ý tiếp xúc trên thân thể.

"Đám người này rốt cuộc là đang làm gì?" Cố Diệc Nhiên nói:

"Rõ ràng là người của phú bà kia, sao còn chơi như thế này cùng những người phụ nữ khác? Mà người phú bà kia cũng mặc kệ không quản?"

"Tốt xấu gì cậu cũng là người thấy qua việc đời, chút chuyện này còn không biết? Thấy quả ‘tảo hoàng’ chưa?" Cung Hiểu Vân hỏi.

"Cái này thì có quan hệ gì với tảo hoàng?"

"Cậu cho rằng quan hệ như vậy có thể giống với yêu đương bình thường sao, chỉ là chơi đùa, làm trò cười mà thôi." Cung Hiểu Vân nói:

"Hơn nữa trong phạm vi của các phú bà đều là coi trọng chia sẻ, câu được kẻ ngốc thì mọi người sẽ cùng chơi, không sai biệt lắm chính là bộ dáng lúc này."

"A. . ."

Cố Diệc Nhiên nổi da gà cả người, "Suy nghĩ một chút thôi đã thấy buồn nôn."

"Cậu buồn nôn cái gì, cũng không phải là một đống lớn phụ nữ chơi cậu." Cung Hiểu Vân nháy mắt ra hiệu nói: "Nhưng mà tớ đã từng tưởng tượng qua, đến một đống nam nhân, ha ha. . . đúng là tội ác."

"Móa, tớ sao lại có người bạn như cậu vậy, quá hư hỏng."

"Cậu chính là chưa trải nghiệm qua tư vị kia, đợi sau khi có bạn trai nói không chừng còn điên cuồng hơn so với tớ cũng nên."

"Tớ mới không giống như cậu."

Tiếng âm nhạc trong quán bar còn đang kéo dài, nhưng không bao lâu, Lâm Dật liền trở về chỗ ngồi từ sản nhảy.

Anh tự nhận là không có áp lực lớn như vậy, không cần đến sàn nhảy phóng thích, chỉ chơi đơn giản một chút là được.

Nhưng mà nhìn mấy cô gái làm điệu làm bộ, vẫn là rất thú vị.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Dật cảm thấy, cũng không thể trách hoàng đế cổ đại lưu luyến hậu cung không để ý tới triều chính được.

Người nào từng trải nghiệm qua tư vị này đều biết.

Chuyện này nếu đổi lại chính mình, đoán chừng không đến một tháng đã phải mất nước.

"Anh Lâm, mới chơi một hồi, sao lại xuống rồi." Một nữ sinh tóc dài nói với vẻ nũng nịu.

"Thứ này không quá thích hợp với tôi, các người chơi trước đi."

"Nhưng anh không chơi thì chúng tôi chơi cũng không có ý nghĩa gì cả."

"Vậy còn không đơn giản."

Lâm Dật gọi nhân viên phục vụ tới, "Mở mười bình Át Bích, trợ hứng cho các cô gái."

"Ngọa tào!"

Thấy Lâm Dật mở mười bình Át Bích, người ở chỗ này đều phát ra từng đợt tiếng thán phục.

Thật sự là xa hoa a!

"Anh chàng này không tệ lắm, ra tay đúng là rất hào phóng." Cung Hiểu Vân nói.

"Hào phóng cũng không có quan hệ với anh ta, đều là tiền của người phụ nữ kia, anh ta chỉ là giả vờ hào phóng thôi."

"Nói cũng đúng, dù sao quan hệ của hai người bọn họ không phải rất bình thường."

Bởi vì Lâm Dật mở mười bình Át Bích, mấy cô gái trong quán bar đều đi về phía bên anh.

"Anh Lâm, anh đừng chỉ cho chúng tôi chút rượu, nếu như anh không uống thì chúng tôi uống cũng không có ý nghĩa."

Nữ sinh tóc dài kéo cánh tay Lâm Dật, thỏ trắng lớn trên người của cô còn không ngừng cọ.

Cho dù bỏ qua quan hệ của anh ấy và Tiếu Băng, nam sinh đẹp trai như vậy, mình nhất định phải thân cận một chút.

"Nghe ý của các người thì có vẻ giống như là muốn uống cùng tôi?"

"Đúng thế, chị Băng nói anh lợi hại như vậy, chúng tôi đương nhiên muốn khiến cho anh quá chén, sau đó thử năng lực của anh một chút."

"Anh Lâm, cô ấy tên là Tiểu Na, tửu lượng vô cùng tốt, một người uống một bình Át Bích không có vấn đề, có muốn thử một chút hay không?" Tiếu Băng chỉ nữ sinh tóc dài rồi nói.

"Ai nha, Băng Băng, cô cũng không thể dùng kế khích tướng được, vạn nhất tửu lượng của anh ấy không tốt, còn chết vì sĩ diện, mấy chén đã đổ thì làm sao bây giờ."

Tiếu Băng cười ngả nghiêng, "Vậy không phải là hợp với ý của cô sao."

"Đây chính là cô nói, nếu bị thua cũng đừng đổi ý."

"Nhân phẩm của Tiếu Băng tôi thế nào, cô còn không biết sao. Nếu như cô thật sự có thể khiến anh ấy quá chén thì cứ mang người đi, tôi sẽ giúp cô trả tiền thuê phòng."

"Băng Băng, cô quá không có suy nghĩ, chúng tôi cũng có thể uống, dựa vào cái gì lại nhường cơ hội này cho Tiểu Na."

"Đúng rồi, một bình Át Bích mà nói không là gì đối với tôi cả. Anh Lâm của cô lớn lên đẹp trai như vậy, chúng tôi cũng muốn tranh thủ cơ hội này."

Nhìn thấy hai nữ sinh khác không cam lòng yếu thế, Lâm Dật ngược lại có chút kinh ngạc.

Thế mà có thể uống được một bình Át Bích, tửu lượng này đúng là rất được.

"Kỳ Kỳ, Giai Giai, không phải tôi không cho các người cơ hội, là hai người tới chậm, đành phải để Tiểu Na tới."

"Đồ bích trì nhà cô, hôm nay để cô chiếm tiện nghi vậy."

"Nhìn thấy anh chàng đẹp trai như vậy, hai người lại không tích cực chủ động, còn có thể oán niệm tôi sao?" Nữ sinh tên là Tiểu Na cười hì hì:

"Nhưng mà các người cũng đừng có gấp, sáng buổi sáng tôi sẽ báo cáo tình hình chiến đấu lại cho các người."

"Thôi đi, xem như cô may mắn."

"Nếu như ba người đều có hứng thú, vậy thì cùng tới đi. Ưu điểm lớn nhất của tôi chính là mưa móc cùng dính, bốn người chúng ta cùng đi." Lâm Dật nói.

"Còn mưa móc cùng dính, thật buồn nôn." Cố Diệc Nhiên trợn trắng mắt nói.

Tóm lại, Lâm Dật hiện tại nói gì cô cũng cảm thấy buồn nôn.

"Là có ý gì?" Ba cô gái cùng đồng thanh hỏi.

"Ba người các cô một nhóm, tôi một nhóm, sau đó tôi sẽ lần lượt uống cùng các cô, người nào ngã xuống trước thì người đó coi như thua."

"Ngọa tào!"

Trong quán bar lại vang lên từng đợt kinh hô.

"Anh Lâm, anh chắc chắn không có vấn đề gì sao?" Tiếu Băng nhắc nhở:

"Trong hội này của tôi, tửu lượng của bọn họ nổi tiếng là rất tốt. Nếu như anh thua thì bọn họ có thể sẽ không bỏ qua cho anh đâu, anh có thể bị ép khô đó."

"Tôi vẫn phải có chút tự tin đó."

Nói xong, Lâm Dật phất phất tay, lại gọi nhân viên phục vụ qua.

"Lại cho tôi thêm mười bình Át Bích, tất cả đều tránh ra!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1663: Tôi Nhận Thua.

Chương 1663: Tôi Nhận Thua.

Hào khí của Lâm Dật triệt để đốt cháy bầu không khí của quán bar, đẩy buổi Party lên đến đỉnh điểm.

20 bình Át Bích được đặt trên mặt bàn.

Ba nữ sinh đứng một bên bàn, Lâm Dật đứng một bên khác, tự động đứng ở phía đối lập, chuẩn bị bắt đầu bất cứ lúc nào.

"Đầu tiên, chờ chút đã." Tiếu Băng nói:

"Ba người cũng không thể bắt sói tay không được, lỡ như các người thua thì làm sao bây giờ?"

"Chẳng lẽ cô còn không biết tửu lượng của chúng tôi sao? Hơn nữa anh ấy còn muốn lần lượt uống với chúng tôi, cô cảm thấy chúng tôi sẽ thất bại sao?" Nữ sinh tên là Tiểu Na nói.

"Tuy phần thắng của các người rất lớn, nhưng chúng ta cũng phải nói rõ quy tắc, như vậy này mới công bằng."

"Chuyện này đơn giản, thế cục chắc thắng, chúng tôi còn sợ sao."

Tiểu Na nhìn Lâm Dật, sau đó kéo cổ áo của mình xuống.

"Bên trong tôi mặc là một bộ màu đen Lace, nếu như anh trai thắng tôi thì tôi sẽ cởi bộ bên trong này ngay tại chỗ rồi tặng cho anh."

"Tôi cũng giống vậy, tôi là chữ hình T." Nữ sinh tên là Kỳ Kỳ

nói.

"Tôi cũng là Lace, nhưng mà là màu đỏ." Nữ sinh tên là Giai Giai nói.

"Ngọa tào!"

Thấy ba người chơi ác như vậy, trong quán bar vang lên tiếng hoan hô, tất cả mọi người đều đem ánh mắt dừng lại ở trên thân thể bốn người.

Cảm thấy trận đánh cược tối nay cho dù là ai thua ai thắng thì đều rất đáng xem.

"Thế mà một người đấu với ba người, không sợ uống chết à?"

"Người dám làm như vậy, bình thường tửu lượng cũng không tệ, cậu không cần quan tâm nhiều làm gì." Cung Hiểu Vân nói:

"Nhưng mà cậu có thể xung phong nhận việc, đi qua tham dự, sau đó khiến cho anh uống gục."

"Tớ không hứng thú tham gia dạng trò chơi này."

"Nói cũng đúng, lấy kiểu dáng bác gái trung niên kia của cậu, căn bản không là gì cả, cũng đừng đi mất mặt xấu hổ."

"Móa, có thể đừng nói chuyện này này có được không, ăn mặc thoải mái là được."

"Ha ha..."

"Ha ha cái quỷ." Cố Diệc Nhiên nói:

"Cho dù tớ có mặc đồ lót của bác gái trung niên thì cũng có người theo đuổi."

"Tớ không thích nghe cậu nói như vậy, tớ cũng có người theo đuổi."

"Ừm hả? Có biến rồi sao?"

"Không sợ nói cho cậu biết, trong đơn vị của chúng tớ của một nam sinh đang theo đuổi tớ, tớ cảm thấy thật không tệ, quyết định thử một lần." Cung Hiểu Vân nói:

"Đêm nay, sau khi tan làm anh ấy sẽ đến đón tớ trước 12 giờ, đến lúc đó để cậu nhìn một chút."

"Được đó nha, che giấu đúng là rất sâu."

"Chủ yếu là mọi chuyện còn chưa có gì cả, nên mới không nói với cậu."

"Như vậy đi, chờ lúc anh ấy đến, tớ sẽ sắp xếp, chúng ta cùng đi ăn khuya, lót dạ một chút." Cố Diệc Nhiên nói:

"Chờ qua một đoạn thời gian, tớ quay lại Dư Hàng, sẽ mời hai người ăn ngon."

"Có người mời khách ăn cơm, tớ không có ý kiến."

"Dựa vào."

Hai người liên tục chạm cốc, nhưng ánh mắt của Cố Diệc Nhiên vẫn luôn dừng ở trên người Lâm Dật, cô cũng rất chờ mong kết quả cuối cùng.

Trên bàn rượu, Lâm Dật cầm lấy một bình Át Bích, nhìn ba người phụ nữ phía đối diện.

"Các người đã đưa ra đánh cược như này, tôi dường như không có lý do để từ chối."

"Vậy chúng tôi cũng nói trước, trận đấu rượu lát nữa, ba người chúng tôi sẽ thay phiên nhau uống với anh. Nếu như anh thua thì tối nay phải đi cùng ba chúng tôi, mệt chết cũng không thể oán giận. Nếu như chúng tôi thua thì sẽ cởi đồ lót bên trong rồi đưa cho anh, không có vấn đề gì chứ?"

"Không có vấn đề gì, vô cùng công bằng."

Tiểu Na bưng một bình Át Bích lên, "Vậy tôi bắt đầu trước, tránh anh lại nói chúng tôi bắt nạt người."

Nói xong, Tiểu Na dẫn đầu uống.

Ừng ực ừng ực...

Không đến năm phút đồng hồ, một bình Át Bích đã trôi xuống bụng.

"Anh trai, tới lượt anh." Tiểu Na nháy mắt ra hiệu:

"Cũng đừng để cho chúng tôi thất vọng đó nha."

Lâm Dật cũng cầm lấy một bình Át Bích, cười khanh khách nói:

"Tôi đề nghị các cô, vẫn là nên cởi ra đi thì hơn, dù sao kết quả đều như thế."

"Anh Lâm, mạnh miệng không có ý nghĩa gì cả, sẽ khiến cho chị em chúng tôi xem thường."

"Vậy được rồi, chúng ta sẽ từ từ sẽ đến, dù sao thời gian còn dài."

Dứt lời, Lâm Dật cầm lấy một bình Át Bích, không tới một phút, đã uống xong một bình.

Nhìn tốc độ uống rượu của Lâm Dật, hơn nữa còn không bỏ sót giọt cuối cùng, người vây xem cũng đều có chút ngoài ý muốn.

Không có nghĩ đến tửu lượng của anh chàng này lại tốt như vậy.

Một bình rượu lớn như thế, vậy mà lại uống trong không đến một phút đồng hồ.

"Đến, người kế tiếp."

"Anh trai không tệ lắm, vậy tôi lại bắt đầu."

Nữ sinh tên là Giai Giai cầm lấy một bình rượu, hét lớn.

Tửu lượng của cô hình như tốt hơn Tiểu Na một chút, hơn hai phút đã uống xong một bình.

Giai Giai lau vết rượu, nói rất hào sảng:

"Anh trai, tới lượt anh, hi vọng sau khi anh uống xong bình thứ hai thì còn có thể bảo trì thanh tỉnh."

"Vấn đề không lớn."

Lâm Dật lại cầm lấy một bình Át Bích, giống như không có việc gì, lại uống hết trong vòng một phút.

Uống liên tục hai bình Át Bích, hơn nữa còn giống như không có chuyện gì, chuyện này khiến cho người ở đây đều vô cùng kinh ngạc.

Ngay cả Cố Diệc Nhiên phía xa nhìn đến, đều cảm thấy sự khác biệt.

Tửu lượng cũng quá tốt rồi!

"Tới đi, người kế tiếp."

Lúc này, nữ sinh cuối cùng tên là Kỳ Kỳ đứng dậy, quyến rũ nói:

"Anh trai, anh đã uống liền hai bình, xác định bản thân mình còn có thể sao?"

"Trạng thái vẫn được, đối phó với ba người các cô hẳn là không có vấn đề gì."

Thấy trạng thái của Lâm Dật không có bất kỳ ảnh hưởng gì, Tiếu Băng cười nói:

"Ba tiểu hồ ly tinh các cô, tối nay cứ đợi bị anh Lâm thu phục đi."

“Vậy phải xem vòng kim cô lớn của anh trai đây có dùng được hay không.”

"Móa, thế mà lại hoài nghi thực thực của anh Lâm, tối nay các cô đừng mong chạy thoát."

"Đến nha đến nha, ha ha..."

Kỳ Kỳ nói xong, cầm một chai Át Bích lên rồi uống, sau khoảng hai phút đã uống xong một.

Lâm Dật đương nhiên cũng không có mập mờ, lập tức uống thêm một bình.

Nhìn thấy Lâm Dật uống ba bình, cuối cùng vẫn mặt không đổi sắc.

Lúc này tất cả mọi người đều tin rằng anh chàng đẹp trai này có tửu lượng vô cùng thật tốt.

Cho dù có thay phiên nhau uống với anh ấy, đều chưa hẳn là đối thủ.

"Tới đi, vòng thứ nhất kết thúc, vòng thứ hai bắt đầu." Lâm Dật lại cầm một bình Át Bích lên, "Lần này chúng ta tiết kiệm chút thời gian, cùng uống đi."

Nói xong, Lâm Dật lại uống một bình, ba nữ sinh lúc này đều sửng sốt.

Bởi vì đây chính là cực hạn của các cô, nếu như uống nữa thì sẽ bất tỉnh nhân sự.

"Tới đi, đến lượt các cô."

Ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người ba nữ sinh, chờ mong hành động tiếp theo của các cô.

"Ba người các cô lầm bà lầm bầm cái gì vậy, đẻ trứng à." Tiếu Băng nói:

"Anh Lâm đã uống xong, các cô cũng nhanh lên một chút."

"Không được, không được, thật sự uống không trôi." Tiểu Na nháy mắt nói:

"Tôi nhận thua, nếu như uống tiếp nữa thì sẽ say chết ở đây mất."

"Chúng tôi cũng không được, uống thêm nửa bình thì còn được, một bình chắc chắn là uống không nổi."

Giai Giai và Kỳ Kỳ nói.

Tuy ba người đều rất cởi mở, nhưng đều là con gái nhà giàu không hơn không kém.

Thay vì thực hiện lời hứa, cũng không thể bất tỉnh nhân sự được.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1664: Đụng Trên Họng Súng.

Chương 1664: Đụng Trên Họng Súng.

"Ai ai ai, ba người các cô có được hay không, vừa mới uống một vòng đã không được, vừa rồi không phải rất kiêu ngạo sao."

"Chủ yếu là chúng tôi không nghĩ tới, anh Lâm lại lợi hại như vậy a, uống liền bốn bình Át Bích, thế mà không có một chút việc gì, người nào có thể sánh được với anh ấy chứ." Tiểu Na nói:

"Nhưng chúng tôi cũng là người có chơi có chịu, nhất định sẽ thực hiện lời hứa."

"Tới tới tới, bắt đầu đi, chúng tôi đều đang chờ đợi đây." LPS xung quanh bắt đầu ồn ào .

"Mau mau cút, muốn nhìn lão nương, không sợ nửa đêm bị đau mắt hột à." Tiểu Na mắng to:

"Nhân viên phục vụ, có thể tìm tới chút đồ che chắn cho chúng tôi không."

"Chuyện này không có vấn đề."

Nhân viên phục vụ chạy chậm trở về, lấy ra hai bộ rèm thay đồ, vây ba nữ sinh lại.

Nhưng từ bên ngoài còn có thể nhìn thấy hình dáng lờ mờ.

Rất nhanh, ba người đã cởi xong đồ lót bên trong ra.

Nhìn từ bề ngoài thì không có thay đổi gì, nhưng nếu như quan sát tỉ mỉ, có thể phát hiện hình dạng của thỏ nhỏ đã thay đổi.

Đúng là rất nice.

"Anh trai, chúng tôi đã thực hiện lời hứa, đưa đồ cho anh."

Ba cô gái đưa đồ lót lên tay Lâm Dật, vẫn còn nóng hổi.

"Trận đấu rượu kết thúc, nhưng không thể cắt đứt bầu không khí được, tiếp tục chơi." Lâm Dật kêu gọi.

Cái nghề nghiệp nông dân này, trước trước sau sau làm hơn một năm, hiện tại đã hoàn thành nhiệm vụ, với anh mà nói cũng là một chuyện nhẹ nhõm.

Cho nên hôm nay phải vui chơi hơn ngày thường một chút.

"Mẹ nó, thật kích thích, hô lên, ha ha..."

"Thật buồn nôn, ngay cả loại trò chơi này mà cũng chơi." Cố Diệc Nhiên nhịn không được mà phun tào.

"Cậu có chút quá mức đó, người ta cũng không có làm gì cả. Loại trò chơi này không là gì cả trong mấy nơi như quán bar. Cậu ít khi tới nên không thấy qua việc đời." Cung Hiểu Vân nói.

"Cái này còn không quá đáng?"

"Đây thì tính là gì, tớ còn thấy cả người đưa băng vệ sinh nữa kìa, chẳng phải là càng buồn nôn hơn."

"Móa, những người này càng ngày càng biến thái."

"Uống đi, đừng nhìn chằm chằm người ta nữa." Cung Hiểu Vân bưng chén rượu, "Người không biết còn tưởng rằng cậu muốn ám sát anh ấy đó."

"Được rồi, cướp thì cướp đi, ai bảo chúng ta không có tiền, không trách được người ta."

"Cậu xem một chút, như vậy không phải là được rồi sao."

Hai người nâng ly cạn chén, cuộc cuồng hoan của quán bar lại tiếp tục.

Cho đến hơn mười hai giờ khuya, người mới dần dần thưa thớt.

"Đi thôi, anh ấy đã tan làm, sẽ lập tức tới ngay, chúng ta ra ngoài chờ anh ấy, vừa vặn hít thở không khí." Cung Hiểu Vân nói.

"Đi thôi."

Hai người thu dọn đồ một chút, tính tiền rồi rời đi.

Cùng lúc đó, Lâm Dật và Tiếu Băng cũng đứng lên.

"Ngày mai vẫn còn có chuyện nên chúng tôi đi trước, các người tiếp tục chơi, tôi sẽ thanh toán tất cả tiêu phí tối nay." Tiếu Băng nói:

"Được rồi, cảm ơn chị Băng."

Sau khi lên tiếng chào hỏi với người quen, Tiếu Băng kéo cánh tay Lâm Dật, đi ra ngoài quán bar.

Bên ngoài quán bar, Cố Diệc Nhiên nhìn thấy bạn trai của Cung Hiểu Vân, tên là Lý Khang, nói chuyện đơn giản vài câu, cảm thấy đối phương cũng không tệ.

"Đi thôi, tìm một chỗ ăn khuya." Cung Hiểu Vân kéo cánh tay Lý Khang, "Hôm nay bạn thân em mời khách, nên ăn thoải mái một chút."

"Đợi lát đã!" Cố Diệc Nhiên bỗng nhiên nói.

"Sao thế? Quên đồ ở trong quán bar rồi sao?"

"Không phải, hai người kia đi ra."

Theo ánh mắt của Cố Diệc Nhiên, Cung Hiểu Vân nhìn thấy Lâm Dật và Tiếu Băng.

"Cô muốn làm gì?" Ra khỏi quán bar, nhìn thấy Tiếu Băng ngoắc tay đón xe, Lâm Dật hỏi.

"Đón xe a."

"Đừng bắt nữa, khách sạn cách đây cũng không xa, lái xe về là được rồi."

"Như vậy sao được, anh còn uống rượu."

"Việc nhỏ, tôi đã tiêu hóa rồi." Nói xong, Lâm Dật hà hơi về phía Tiếu Băng, "Có thể ngửi thấy được mùi rượu không?"

"Ừm hả?"

Tiếu Băng ngây ngẩn cả người, “Chuyện gì xảy ra thế? Anh uống nhiều như vậy, sao chút mùi rượu đều không ngửi thấy?"

"Chờ khi cô đến cấp D, thông qua phương thức phát lực đan điền có thể thúc đẩy tuần hoàn máu, hơn nữa sau đó tôi vẫn luôn không uống, sau khi đi vệ sinh mấy lần, đã thải hết ra ngoài rồi."

"Ừm hả? Thế mà còn có công hiệu thần kỳ như vậy?"

"Sau này cô sẽ biết."

Lâm Dật vốn dĩ cũng không biết kỹ xảo này, Ninh Triệt đã nói cho anh biết.

Lúc thi hành nhiệm vụ, nếu như bị người rót rượu thì có thể dùng phương thức như vậy, nâng cốc đều có thể thải hết ra ngoài, sẽ không chậm trễ nhiệm vụ.

"Vậy còn bắt xe làm gì, đi thôi."

Nhìn thấy hai người thoải mái lên xe, ba người Cố Diệc Nhiên liếc nhau một cái, đều cảm giác có chút không thể tin nổi.

Uống nhiều rượu như vậy, thế mà còn dám lái xe?

Rầm rầm rầm...

Tiếng âm thanh động cơ truyền đến, Lâm Dật lái xe, mang theo Tiếu Băng rời đi, không bận tâm bất kỳ cái gì cả.

"Nhanh nhanh nhanh, mượn xe của các người dùng một chút!" Cố Diệc Nhiên nói: "Chúng ta đuổi theo!"

Nghe Cố Diệc Nhiên nhắc nhở, Cung Hiểu Vân và bạn trai của cô lúc này mới kịp phản ứng.

Ba người vội vàng lên xe, đuổi theo Lâm Dật.

"Đúng rồi, cậu là cảnh sát, hơn nữa còn đi làm tại Trung Hải, có thể quản chuyện giao thông không?" Cung Hiểu Vân nói.

"Dượng tớ là đội trưởng đội cảnh sát giao thông, tớ gọi điện thoại cho dượng ấy liền có thể xử lý việc này." Cố Diệc Nhiên nói:

"Để cho tớ bắt gặp, nhất định phải xử lý việc này."

Cùng lúc đó, Tiếu Băng ngồi ghế cạnh tài xế nhìn về kính chiếu hậu.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Đằng sau hình như có người đi theo chúng ta."

Lâm Dật cũng nhìn một cái, thì thấy một chiếc Honda Accord đang theo sát phía sau xe mình.

Vì để xác định chính mình suy đoán, Lâm Dật tăng tốc, phát hiện chiếc xe phía sau cũng tăng tốc theo.

Hiện tại có thể xác định, đối phương đang theo dõi chính mình, nhưng mà kỹ thuật theo dõi không được tốt lắm.

"Người có thù oán với tôi đều đã bị giải quyết, hẳn không phải là tới tìm tôi."

"Dựa vào địa vị của nhà chúng tôi tại Dư Hàng, hẳn là cũng không phải tới tìm tôi." Tiếu Băng nói.

"Vậy thì chuyện này đúng là thú vị."

"Có muốn quay lại hỏi một chút không? Nhìn xem là đã xảy ra chuyện gì?"

"Thôi đi, vẫn bỏ bọn họ lại thì hơn." Lâm Dật nói:

"Vừa lúc ma sát xe một chút."

"Tôi thấy anh là đang ngứa ngáy tay chân."

Rầm rầm rầm _ _

Tiếng gầm rú vang lên, xe của Lâm Dật đột nhiên tăng tốc, trong nháy mắt đã kéo dài khoảng cách.

Bọn người Cố Diệc Nhiên đuổi theo, không nghĩ tới đối phương còn dám tăng tốc, cũng nhấn ga đuổi theo.

"Nhanh đuổi theo, nếu không lát nữa sẽ bị bỏ lại." Cung Hiểu Vân thúc giục.

"Kỹ thuật của người đàn ông kia rất tốt, muốn đuổi kịp anh ta, có chút khó khăn." Lý Khang nói.

"Tớ gọi điện thoại cho dượng tớ, cản bọn họ lại."

"Cũng tốt, như này sẽ an toàn hơn một chút."

Sau hai mươi mấy phút, khoảng cách giữa hai chiếc xe đã càng ngày càng xa.

Trong kính chiếu hậu, chỉ có thể nhìn thấy đèn xe xa xa, bỏ lại xe của đối phương mà không có bất kỳ độ khó nào.

"Anh Lâm, lấy kỹ thuật này của anh, đi thi đấu cũng còn được."

"Chủ yếu là bọn họ quá kém." Lâm Dật thả chậm tốc độ xe, suy tư:

"Nhưng mà tôi cũng có chút tò mò, rốt cuộc người đuổi theo là ai?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1665: Thổi Một Cái Đi.

Chương 1665: Thổi Một Cái Đi.

"Quan tâm nhiều làm gì, Dư Hàng là địa bàn của Tiếu gia chúng tôi, người nào đến cũng không sợ."

"Cô không sợ là một nhân vật lợi hại nào đó sao?"

"Nếu như là nhân vật mà Tiếu gia chúng tôi không đắc tội nổi, thì anh ra mặt giải quyết vấn đề là được, càng không cần phải sợ."

Lâm Dật cười rộ lên, "Thì ra là còn chờ tôi ra tay."

Tiếu Băng cười hắc hắc, "Vậy thì lái chậm một chút, nhìn xem người phía sau là ai, dù sao tôi vẫn chưa buồn ngủ lắm."

Lâm Dật gật gật đầu, lập tức thả chậm tốc độ xe.

Không đến vài phút, chiếc Accord phía sau đã đuổi kịp, hai chiếc xe sánh vai cùng nhau, Lâm Dật nhìn qua bên cạnh.

Phát hiện cô gái ngồi ở hàng sau khá quen.

"Cô gái này không phải là người mà chúng ta gặp lúc mua xe sao?"

Được Tiếu Băng nhắc nhở, Lâm Dật mới nhớ tới cô gái ngồi ở hàng sau là người nào.

"Cô gái này có bệnh à, đuổi theo chúng ta làm gì?"

"Ai biết được."

"Nhanh dừng xe lại đi, các người uống rượu lái xe!" Cố Diệc

Nhiên ngồi ở hàng sau, thông qua cửa sổ xe, hướng về phía Lâm Dật rồi hô to.

Uống rượu lái xe?

Lâm Dật và Tiếu Băng liếc nhau một cái, "Cô gái này làm sao biết chúng ta uống rượu lái xe vậy?"

"Nhìn dáng vẻ của cô ấy thì hình như là đặc biệt đuổi theo chúng ta, không phải là nằm vùng trong quán bar đó chứ?"

"Có thể có chuyện trùng hợp như vậy sao?"

"Cũng không có khả năng nào khác, hai người chúng ta đi riêng, có ai biết được anh uống rượu đâu?"

"Hình như có khả năng này, nhưng cô gái này có phải là có chút xen vào việc của người khác rồi hay không."

"Đúng vậy."

"Tôi nói anh không nghe sao, nhanh dừng xe lại tiếp nhận kiểm tra!" Cố Diệc Nhiên lại hô lớn lần nữa.

"Không phải chỉ là đoạt chiếc xe mà các người định mua sao, có đến mức sống mái như thế với tôi không."

"Bớt nói lời vô dụng, nhanh dừng xe lại!"

"Dù sao cũng là phụ nữ, không thể nhẹ nhàng một chút à." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Bớt nói lời cợt nhả với tôi, uống rượu còn lái xe, hôm nay nhất định phải xử lý anh!"

"Tôi có uống rượu hay không thì có quan hệ cái lông với cô, cô quản có hơi nhiều rồi đó?" Lâm Dật nói:

"Nếu như cô giỏi thì cứ tố cáo tôi đi, lái xe riêng đuổi theo tôi làm gì?"

"Tôi nói cho anh biết, tôi chính là cảnh sát, vừa lúc có thể bắt anh!"

Lâm Dật có chút ngoài ý muốn, không tới Cố Diệc Nhiên còn có thân phận như vậy.

"Việc này hình như thuộc sự quản lý của cảnh sát giao thông, cô đừng tỏ vẻ không trâu bắt chó đi cày xen vào việc của người khác nữa."

Tiểu Băng ngồi bên cạnh, vừa cười vừa nói: "Xong, lần này chúng ta không chiếm lý."

"Yên tâm đi, bọn họ sẽ không tra được cái gì đâu."

Lâm Dật đáp lại một câu, rồi nhìn sang Cố Diệc Nhiên:

"Cô đừng có mà đổ oan cho người tốt, uống rượu không lái xe, lái xe không uống rượu, tôi vẫn hiểu chút đạo lý này, cẩn thận tôi tố cáo cô tội phỉ báng."

"Đánh rắm, tôi ở trong quán bar, nhìn anh uống bốn bình Át Bích, đừng cho là tôi không biết, thế mà còn dám ngụy biện!"

"Trùng hợp như thế." Lâm Dật mắng một câu.

"Thấy chưa, tôi đã đoán đúng, lúc chúng ta ở quán bar, đã bị cô ấy để mắt tới." Tiểu Băng nói:

"Thân chính không sợ bóng nghiêng, dù sao anh cũng không có vấn đề gì, xuống xe kiểm tra cũng không sợ."

"Bọn họ lái xe riêng, hơn nữa cô gái kia còn hô to gọi nhỏ với tôi, nếu như tôi cứ dừng xe lại như vậy, chẳng phải là rất mất mặt sao."

"Chẳng lẽ anh còn muốn bão tố một chút với cô ấy?"

"Điều này còn phải nói sao, còn không có người phụ nữ nào dám nói chuyện như vậy với tôi đâu."

"Đi thôi."

Lâm Dật đạp chân ga, không cho Cố Diệc Nhiên bất cứ cơ hội nào.

Nhìn thấy xe của Lâm Dật tăng tốc vượt qua, Cố Diệc Nhiên tức đến mức nói tục.

"Người này đúng là kiêu ngạo, chúng ta đã nói rõ thân phận, thế mà còn không dừng xe, lá gan cũng quá lớn, dạng người này nhất định phải trừng phạt nặng!" Cung Hiểu Vân nói.

"Anh đoán người đàn ông kia đã uống nhiều quá, lý trí không thể điều khiển nổi tâm trạng, nếu không cũng không có khả năng làm ra chuyện như vậy." Lý Khang nói.

"Có thể lái loại xe này, nói rõ gia cảnh của bọn họ vô cùng tốt, có thể là yên tâm vì có chỗ dựa chắc cũng nên?" Cung Hiểu Vân nói.

"Hoàn cảnh gia đình tốt cũng vô dụng, chờ dượng tớ ngăn anh ta lại, quay video, sau đó phát ra ngoài ánh sáng, không chỉ để bọn họ tiếp nhận trừng phạt của luật pháp, đồng thời còn phải tiếp nhận trừng phạt của dư luận." Cố Diệc Nhiên nói:

"Rõ ràng đã uống bốn bình Át Bích, còn nói mình không uống rượu, người như này nhất định phải nghiêm trị không tha."

Nói xong, Cố Diệc Nhiên lại gọi điện thoại cho dượng của mình, kể lại chuyện vừa rồi một lần.

Dựa vào nguyên nhân này, Cung Hiểu Vân và Lý Khang cũng vô cùng oán giận.

Hơn nữa hai người còn là người quản lý thành thị, đương nhiên là không thể dễ dàng bỏ qua chuyện như vậy.

Anh ta hoàn toàn là đang khiêu khích quyền uy, nhất định phải bắt dạng người này để làm gương, đúng là quá phận.

Lâm Dật lái xe, lúc nhanh lúc chậm.

Lúc Cố Diệc Nhiên muốn đuổi tới thời, thì đạp chân ga tăng tốc, dựa vào kỹ thuật lái xe cao siêu của mình bỏ bọn họ lại phía ra.

Lúc khoảng cách giữa nhau kéo xa thì từ từ giảm tốc, cứ lặp đi lặp lại như vậy, cái gọi là giết người giết tâm cũng không hơn gì cái này.

"Anh ta rõ ràng đang cố ý!" Cố Diệc Nhiên nghiến răng nói.

"Đừng có gấp, lát nữa sẽ cho anh ta đẹp mắt!" Cung Hiểu Vân nói.

Sau khi đùa giỡn Cố Diệc Nhiên một hồi, Lâm Dật cũng không muốn quan tâm đến cô nữa, chuẩn bị bỏ bọn họ lại.

Nhưng vào lúc này, chợt thấy phía trước có hai chiếc xe cảnh sát chặn đường lại, dùng loa phóng thanh nói.

"Chiếc xe đối diện, lập tức dừng xe!"

Hai người nhìn thoáng qua về phía trước.

"Thì ra là điều tra uống rượu lái xe." Tiểu Băng nói:

"Nhưng mà nhìn điệu bộ này thì hình như là cố ý đến bắt chúng ta."

"Điều này còn phải nói sao, rõ ràng là vậy."

Lâm Dật chậm rãi giảm tốc độ xe, sau đó dừng lại, tháo dây an toàn ra rồi xuống xe.

"Đi, đi xuống xem một chút."

Hai người thoải mái xuống xe, không ai hoảng hốt.

Không nói đến chuyện mình không có chút vấn đề gì, cho dù thật sự có chuyện, dựa vào giấy chứng nhận trên tay đã có thể bình ổn chuyện trước mắt rồi.

Cùng lúc đó, xe của ba người Cố Diệc Nhiên cũng ngừng lại.

"Anh không phải rất lợi hại à, sao lại dừng xe rồi." Cố Diệc Nhiên chất vấn Lâm Dật.

"Muốn dừng thì dừng, cô quản được tôi sao?"

"Anh!"

"Được rồi! Đừng ồn ào nữa! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Người nói chuyện, là người vừa mới kêu gọi dừng lại.

Tên của ông ta là Triệu Hỉ Cương, là dượng của Cố Diệc Nhiên.

"Dượng, chúng con tận mắt thấy anh ta uống bốn bình Át Bích, sau đó còn lái xe. Chúng con bảo anh ta dừng lại, nhưng anh ta còn cố ý tăng tốc, quả thực là đang coi thường quyền uy!" Cố Diệc Nhiên nói.

"Bốn bình Át Bích!"

Triệu Hỉ Cương bị giật nảy mình, uống nhiều rượu như vậy còn dám lái xe, ông làm việc nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy.

"Cô bớt ở đó nói bậy đi, tuy tôi đến quán bar, nhưng không uống một giọt rượu nào, đừng đổ oan cho người tốt."

"Chúng tôi tận mắt nhìn thấy, anh lại còn dám ngụy biện? Anh cho rằng tôi là kẻ ngu sao!"

Lâm Dật gật gật đầu, "Nhìn là biết cô không được thông minh rồi."

"Anh!"

"Được rồi, đừng ồn ào nữa."

Triệu Hỉ Cương cầm lấy máy kiểm tra rồi nói:

"Cậu nói mình không uống cũng vô dụng, phải dùng bằng chứng để nói chuyện, thổi một cái đi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1666: Đấu Tới Cùng

Chương 1666: Đấu Tới Cùng

"Cái này thì không thành vấn đề, tôi vẫn luôn là công dân tốt tuân thủ pháp luật."

Cố Diệc Nhiên cười lạnh. Nếu anh là công dân tốt tuân thủ pháp luật, tôi chính là một trong mười nhân vật hàng đầu gây chấn động Hoa Hạ.

Lâm Dật cầm máy kiểm tra, đi tới thổi mạnh một hơi.

"Các người nói xem, anh ta có thể thổi ra bao nhiêu?" Cấp dưới của Triệu Hỉ Cương nói.

"Uống bốn chai Át Bích, tôi đoán phải hơn 200, vượt quá 80 đã xem như lái xe trong lúc uống say, chắc chắn sẽ bị treo bằng lái xe, hơn nữa còn chống lại người thi hành công vụ, phía sau xét xử thế nào phải xem vận may của anh ta."

Cố Diệc Nhiên mỉm cười. 200 đã là ít, ít nhất cũng phải từ 300 trở lên!

Hơn nữa, lại thái độ vừa rồi của anh ta, chắc chắn sẽ bị phạt!

"Được rồi." Lâm Dật đưa máy kiểm tra tới: “Xem là bao nhiêu."

Triệu Hỉ Cương liếc qua, lập tức lộ ra vẻ mặt kỳ lạ.

"Đội trưởng, anh ta thổi ra bao nhiêu?"

"16 điểm."

"160 sao? Không thể nào, sao uống bốn chai lại có thể là 160... Hả? 16 điểm?"

Triệu Hỉ Cương nói ra kết quả, ai nấy nghe xong đều sửng sốt.

"Uống nhiều như vậy, sao có thể là 16 điểm được!"

Đám người đều vây lại, cảm giác chuyện này có phần khó tin, hoàn toàn không có khả năng.

"Tự mình xem sẽ biết thôi."

Triệu Hỉ Cương đưa máy kiểm tra ra, thấy phía kết quả hiển thị trên đó, vẻ mặt của mọi người đều khó coi.

Đặc biệt là Cố Diệc Nhiên, gương mặt còn khó coi hơn cả uống thuốc diệt chuột.

"Này cậu, nồng độ cồn trong cơ thể cậu là 16, không thuộc về hành vi lái xe khi uống rượu, nhưng tôi có quyền hỏi thăm một chút, cậu vừa làm gì?"

"Tôi chỉ chơi trong quán bar, từng có tiếp xúc cơ thể với một vài người đã uống rượu, quả thật không uống rượu."

Triệu Hỉ Cương gật đầu: “Dựa theo quy định, nồng độ cồn thấp hơn 20 không tính là lái xe khi uống rượu, bây giờ cậu có thể đi, cảm ơn sự phối hợp của cậu."

"Được rồi. "

Tiếu Băng âm thầm bội phục. Anh uống bốn chai Át Bích, cuối cùng kiểm tra ra 16 điểm.

Ngoại trừ trâu bò, đã không có từ ngữ khác có thể hình dung về anh Lâm.

Lâm Dật quay đầu, phất tay về phía Cố Diệc Nhiên: “Tôi đã nói với cô là tôi không uống rượu, cô còn bắt chó đi cày xen vào việc của người khác. Cô nói cô xem, có phải tinh thần cô không tốt không?"

Triệu Hỉ Cương còn muốn nói gì đó, nhưng dù sao cũng là phía bên mình đuối lý, nên không nói gì nữa.

"Dượng, không thể để cho anh ta đi được!" Cố Diệc Nhiên lạnh lùng nói:

"Cháu đã tận mắt nhìn thấy anh ta uống rượu, không tin dượng cứ hỏi bạn cháu!"

Cung Hiểu Vân gật đầu: “Chúng cháu quả thật có nhìn thấy."

"Các cháu chắc chứ?"

"Chắc chắn!" Cung Hiểu Vân nói: "Vừa rồi chúng cháu tận mắt nhìn thấy anh ta uống rượu ở quán bar T3."

"Chuyện này..."

Triệu Hỉ Cương hơi khó xử. Nếu cậu ta uống rượu thật, không thể nào chỉ kiểm tra ra 16 điểm được.

"Dượng, có phải thao tác vừa rồi có gì sai không?" Cố Diệc Nhiên hỏi.

Triệu Hỉ Cương suy nghĩ vài giây: “Cũng có khả năng này."

Sau đó, ông ta cầm máy kiểm tra, đứng ở trước mặt Lâm Dật.

"Có thể làm phiền cậu lại phối hợp một chút không?"

"Không thành vấn đề, ưu điểm lớn nhất của tôi chính là tuân thủ pháp luật."

Lần này, Triệu Hỉ Cương rất nghiêm túc cầm máy kiểm tra cho

Lâm Dật.

Nhưng cuối cùng vẫn ra kết quả là 16 điểm!

Triệu Hỉ Cương đưa kết quả hiển thị tới trước mặt Cố Diệc Nhiên.

"Cháu xem đi, kết quả vẫn vậy, cậu ta không có vấn đề gì."

"Không thể nào!"

Cố Diệc Nhiên kinh ngạc kêu lên: "Có phải dụng cụ xảy ra vấn đề không?"

"Sao có thể xảy ra vấn đề được chứ? Dượng mới lấy nó ra hôm nay đấy."

"Chờ đã, để cháu thử xem nào."

Cố Diệc Nhiên cầm máy kiểm tra, thổi một hơi về phía đầu thử, máy trực tiếp phát ra cảnh báo, kết quả hiển thị là 83.

"Chuyện này..."

Cố Diệc Nhiên khựng lại một lát rồi nói: “Hiểu Vân, cô thử xem."

Cô ta nghe theo, máy cũng phát ra cảnh báo, kết quả 91.

Cung Hiểu Vân cũng ngây người, lại chuyển máy cho bạn trai của mình.

"Anh thử xem."

Lý Khang rất nghe lời, sau khi thổi thử, kết quả hiển thị là 0.

Kết quả kiểm tra đặc biệt phù hợp với tình trạng của ba người hiện tại, bởi vì Cố Diệc Nhiên và Cung Hiểu Vân quả thật đã uống không ít trong quán bar.

"Đây chính là say rượu lái xe chạy trốn mà các cháu đã nói à?" Triệu Hỉ Cương nghiêm mặt nói.

Dù sao cũng là nơi công cộng, cháu gái mình làm ra chuyện như vậy, mình cũng khỏi cần thể diện nữa.

"Nhưng cháu thật sự thấy anh ta uống rượu, cháu sẽ không lấy chuyện này ra đùa." Cố Diệc Nhiên giải thích.

"Nhưng đã kiểm tra hai lần, hơn nữa các cháu cũng đã kiểm tra, máy móc không có vấn đề."

Lâm Dật nhún vai, nói với Triệu Hỉ Cương:

"Đồng chí cảnh sát giao thông, tôi cảm thấy không phải tôi uống nhiều, mà là cháu gái ông uống nhiều, bảo cô ta làm kiểm tra đi. Hơn nữa cô ta cứ nắm lấy tôi không tha, tôi cảm thấy có tình nghi dùng việc công để báo thù riêng, tôi sẽ truy cứu chuyện này tới cùng."

"Đồng chí này, chuyện này chỉ là một sự hiểu nhầm thôi, cậu có thể nể mặt tôi, bỏ qua chuyện này được không?"

"Ông đã lên tiếng, tôi chắc chắn có thể nể mặt ông bỏ qua. Nhưng tôi cảm thấy, suy nghĩ cho sức khỏe của cô ta, ông vẫn nên dẫn cô ta tới bệnh viện khám tâm lý đi."

Triệu Hỉ Cương hơi xấu hổ, không biết nói gì mới tốt.

"Đi thôi, bye bye."

"Không được!" Cố Diệc Nhiên bước tới nói:

"Dượng, cháu lấy tính mạng của mình ra đảm bảo, anh ta chắc chắn đã uống rượu!"

"Cháu đừng hồ đồ nữa!" Triệu Hỉ Cương nghiêm túc nói:

"Nếu cháu cứ thế này, dượng sẽ gọi cho cô út của cháu!"

"Dượng có gọi điện thoại cho cô út cháu, cháu cũng dám nói như vậy!" Cố Diệc Nhiên nói.

"Hai chúng cháu đã nhìn thấy rõ ràng anh ta uống rượu, sao có thể không kiểm tra ra được?"

"Cháu cũng đã nhìn thấy kết quả đấy, chuyện này phải giải thích thế nào?"

"Anh ta có thể dùng phương pháp khác để giấu được sự kiểm tra, cho nên không kiểm tra ra được." Cố Diệc Nhiên nói:

"Chúng ta lập tức đưa anh ta tới bệnh viện, lấy máu xét nghiệm, đây là chuẩn xác nhất!"

"Cháu cũng có thể làm chứng, anh ta quả thật đã uống rượu!"

Thấy hai người đều nói chắc chắn như vậy, Triệu Hỉ Cương lộ vẻ khó xử.

Ông ta rất hiểu Cố Diệc Nhiên, cô ta không phải là một người cố tình gây sự.

Nếu cô ta không có nguyên nhân, không thể nói chắc chắn như vậy được.

Mà bạn tốt của cô ta cũng nói vậy, điều này có hơi kỳ lạ.

"Đội trưởng, say rượu lái xe không phải là chuyện nhỏ, vì lý do an toàn, chúng ta vẫn nên đưa cậu ta tới bệnh viện kiểm tra đi, như vậy sẽ chính xác hơn." Cấp dưới của Triệu Hỉ Cương nói.

"Bây giờ quả thật có vài thủ đoạn, có thể che giấu được máy kiểm tra bình thường, vẫn là xét nghiệm máu chính xác hơn."

Triệu Hỉ Cương gật đầu, cũng cảm thấy cấp dưới nói có lý.

"Vì lý do an toàn, làm phiền cậu đi với tôi một chuyến, bệnh viện cũng không xa, hi vọng cậu phối hợp."

"Bây giờ đã hơn nửa đêm, tôi còn muốn quay về đi ngủ đấy."

"Tôi thấy anh sợ thì có!" Cố Diệc Nhiên nói:

"Có phải anh biết không qua được cửa xét nghiệm máu này, nên mới không dám đi?"

Lâm Dật nhìn Cố Diệc Nhiên từ trên xuống dưới.

"Cô xác định muốn đấu với tôi tới cùng?"

Cố Diệc Nhiên ngẩng đầu lên, dáng vẻ ăn chắc Lâm Dật.

"Sao lại thành tôi đấu với anh tới cùng chứ? Anh uống rượu lái xe, chẳng lẽ không nên bị trừng phạt sao?"

"Nếu rút máu kiểm tra không ra, tôi sẽ kiện cô tội vu khống, cô có thể gánh được trách nhiệm này không?"

"Nếu vẫn không kiểm tra ra, tùy anh kiện!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1667: Mở Ra Nghề Nghiệp Mới

Chương 1667: Mở Ra Nghề Nghiệp Mới

"Các cô hãy thôi đi, làm như vậy quá nhàm chán." Lâm Dật nói:

"Nếu các cô thấy tôi ở quán bar, chúng ta lại chơi một lần cá cược đi."

"Anh có ý gì?"

"Nếu như các người kiểm tra ra tôi có vấn đề, vậy các người cứ bắt giam tôi. Nếu kiểm tra ra tôi không có vấn đề, cô lại giống như ba người phụ nữ lúc nãy, cởi đồ ngay tại hiện trường."

Cố Diệc Nhiên lộ vẻ bất ngờ: “Có phải anh cho rằng tôi không dám không?"

"Có dám hay không là chuyện của cô. Nếu cô không dám, tôi sẽ đi ngay bây giờ, chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian của nhau nữa."

"Diệc Nhiên..."

Cung Hiểu Vân đi tới trước mặt cô ta, có vẻ hơi căng thẳng.

Mặc dù có thể xác định anh thật sự đã uống rượu, nhưng cái giá của vụ cá cược này... quả thật có hơi...

Dù sao cô ta cũng khác với những người phụ nữ trong quán bar.

"Có gì mà tôi không dám chứ!" Cố Diệc Nhiên cứng rắn nói:

"Anh đừng tưởng dùng cách này là có thể khiến cho tôi từ bỏ. Anh làm chuyện gì, tự anh phải hiểu rõ, bớt ở đây phô trương thanh thế đi. Hôm nay, anh phải phối hợp làm kiểm tra!"

"Vậy thì đi thôi, chúng ta tới bệnh viện ngay bây giờ." Lâm Dật nói thẳng.

Cố Diệc Nhiên khẽ thì thầm một câu: “Anh không đi cũng không được."

Tiếu Băng đứng ở bên cạnh lại nhếch môi cười.

Cô không biết loại nữ sinh tính cách thế này sẽ mặc kiểu đồ lót gì, nghĩ thôi đã thấy mong chờ rồi.

Mười mấy phút sau, Lâm Dật và Tiếu Băng được dẫn tới trong bệnh viện gần đồn cảnh sát.

Bởi vì có phòng riêng chịu trách nhiệm về chuyện này, hơn nữa còn là buổi tối, công việc lấy máu nhanh chóng được hoàn toàn.

Bọn họ chỉ còn chờ đợi kết quả, bên phía bệnh viện sẽ xử lý gấp.

"Anh Lâm, ngày mai anh còn có việc gì không?" Tiếu Băng ngồi trên băng ghế, ngáp hỏi.

"Không, anh tính ngày mai dậy sẽ quay về Trung Hải luôn."

Cố Diệc Nhiên đứng dựa vào bên tường, nhướng mày liếc nhìn Lâm Dật. Không ngờ anh ta là người ở Trung Hải.

Nghĩ đến đây, Cố Diệc Nhiên lại cong môi cười.

Anh ta uống nhiều như vậy, hơn nữa lái xe khi uống rượu còn dùng thủ đoạn phi pháp trốn tránh việc kiểm tra, còn muốn chạy sao, không thể nào!

Khoảng hơn một giờ sau, cô y tá trẻ trực đêm đi ra.

"Lãnh đạo, đã có kết quả."

Ngoại trừ Lâm Dật và Tiếu Băng, tất cả đều lập tức đứng lên, đi về phía cô y tá trẻ kia.

"Kết quả thế nào?" Cố Diệc Nhiên hỏi.

"Kiểm tra được nồng độ cồn là 14." Cô y tá trẻ nhìn kết quả nói: "Chắc hẳn là ăn phải thứ gì đặc biệt mới có phản ứng cồn, không thể tính là lái xe trong lúc đã uống rượu."

"14..."

Nghe đến con số này, đầu Cố Diệc Nhiên ong ong.

"Không thể nào. Sao có thể là 14 chứ?"

"Chuyện này rất bình thường, sau một thời gian dài, nồng độ cồn tất nhiên sẽ giảm xuống." Cô y tá trẻ nói:

"Hơn nữa, bất kể là 16 hay 14, đều không đạt tới mức say rượu lái xe, dựa theo quy định, không thể truy cứu trách nhiệm của anh ta."

Triệu Hỉ Cương cầm báo cáo, nhìn kết quả phía trên, sau đó nói với Cố Diệc Nhiên nói:

"Bây giờ đã có kết quả, cũng không có vấn đề gì."

"Chuyện này..."

Cố Diệc Nhiên ngây người, trên vầng trán trơn bóng lấm tấm mồ hôi lạnh.

Cô ta hoàn toàn không hiểu được, Lâm Dật uống nhiều rượu như vậy, sao kiểm tra nồng độ cồn chỉ có vậy?

Cho dù cơ thể anh ta khác hẳn với người bình thường, cũng không thể như vậy được!

"Có phải bây giờ đã có thể chứng minh sự trong sạch của tôi không?" Lâm Dật ngồi trên ghế, cười ha hả nói.

"Không thành vấn đề."

Triệu Hỉ Cương cũng biết mình đuối lý trong chuyện này, khách sáo nói với Lâm Dật nói:

"Cám ơn cậu đã phối hợp."

"Đây là chuyện nên làm."

Ấn tượng của Lâm Dật về Triệu Hỉ Cương cũng không tệ lắm, tối thiểu là một người làm việc theo lẽ công bằng.

"Đi thôi, tôi đưa các cậu trở lại xe. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, các cậu mau trở về nghỉ ngơi sớm đi."

"Chúng tôi tạm thời còn chưa buồn ngủ, cũng không cần đi vội."

"Vậy ý của cô là..."

"Cháu gái ông đã nói, nếu thua cô ta sẽ cởi hết đồ lót tặng cho anh Lâm của tôi. Dù thế nào cũng phải chờ cô ta thực hiện lời hứa xong, chúng tôi có thể đi được." Tiếu Băng nói.

"Chuyện này..."

Cố Diệc Nhiên ngây người. Sở dĩ cô ta đáp ứng, cũng không phải vì hào phóng.

Mà cô ta nhận định Lâm Dật say rượu lái xe, cho nên mới dám nói chắc chắn như vậy.

Cô ta chưa từng nghĩ tới, ngay cả lấy máu cũng không kiểm tra ra được.

"Diệc Nhiên..."

Cung Hiểu Vân bước tới, cô ta cũng không biết phải làm thế nào mới tốt.

"Cởi thì cởi, Cố Diệc Nhiên tôi không phải là người không thua nổi!"

Cố Diệc Nhiên nói xong, đi vào phòng vệ sinh, Cung Hiểu Vân cũng đi vào theo.

Mấy phút sau, bọn họ mới ra ngoài, trên tay còn có thêm một túi nilon màu đen.

Về phần bên trong đựng gì, trong lòng mọi người đều biết rõ.

"Tôi chấp nhận thua cuộc! Đồ đưa cho anh!"

"Biểu hiện không tệ, tối thiểu là chịu chơi."

Lâm Dật nói xong, vỗ nhẹ vào vai Cố Diệc Nhiên, ghé sát tai cô ta nói nhỏ:

"Tôi quả thật đã uống bốn chai Át Bích, nhưng cô lại không kiểm tra ra được. Cô muốn bắt tôi à? Phải cân nhắc lại bản lĩnh của mình trước đã."

Cố Diệc Nhiên trợn trừng mắt: “Không ngờ anh lại...!"

"Đừng tôi với cô nữa, có phải cô rất tức giận không? Nhưng không có cách nào, cô không có chứng cứ thì không bắt được tôi."

Lâm Dật nói xong lại phất tay, dẫn theo Tiếu Băng rời đi, cũng tiện tay ném túi nilon màu đen vào thùng rác.

"Sao anh lại vứt đi?" Tiếu Băng hỏi.

"Với kiểu áo lót như bà già thế này, tôi cần nó làm gì? Dùng để đốt cho bà nội tôi à?"

"Cũng đúng, có vài kiểu dáng có phần giống những năm 80."

"Đâu chỉ là những năm 80, mẹ nó chắc hẳn khanh khách thời Mãn Thanh cũng không mặc loại bảo thủ như vậy. Tôi nghi ngờ cô ta có tư tưởng phản Thanh phục Minh, nói không chừng là dư đảng của Thiên Địa hội cũng không chừng."

Triệu Hỉ Cương che mặt. Những người khác đều quay đầu, giả vờ không nghe được gì cả.

Cố Diệc Nhiên:...

Sau khi ra khỏi bệnh viện, hai người vẫy xe quay lại nơi vừa xảy ra chuyện, sau đó trở lại khách sạn.

Lúc này đã quá nửa đêm, hai người cũng không chú ý nhiều, thuê một gian phòng, còn ngủ thẳng tới hơn mười một giờ sáng hôm sau.

Khi Lâm Dật tỉnh dậy, Tiếu Băng đã đi rửa mặt.

Nhân lúc xung quanh chẳng có ai, Lâm Dật thầm nói trong lòng:

"Hệ thống, mở ra nghề nghiệp mới."

(Nghề nghiệp mới mở ra: Cảnh sát.)

(Mức độ hoàn thành nghề nghiệp: 0%.)

(Mời kí chủ nhận lấy túi quà lớn nghề nghiệp, 10 triệu nhân dân tệ, điều tra hình sự (cấp đại sư).)

"Nhận!"

(10 triệu nhân dân tệ đã được chuyển vào tài khoản của kí chủ.)

Rất nhanh, điện thoại di động trên tủ đầu giường đổ chuông, không cần nhìn cũng biết là 10 triệu nhân dân tệ đã được chuyển vào tài khoản.

Nhưng đúng vào lúc này, Lâm Dật cảm giác hình như có thứ gì đó tràn vào trong đầu mình.

Trong giây lát, các kiến thức liên quan tới phương diện trinh sát hình sự đã tràn vào trong đầu mình.

Vẻ mặt Lâm Dật thay đổi, có thể nói là rất khó coi.

Bởi vì có rất nhiều ký ức về bản chất con người đẫm máu lại lạnh lùng, ánh sáng và hiểm ác được thể hiện trong đó.

Khiến cho Lâm Dật không có cách nào ung dung bình tĩnh như trước.

Lâm Dật cảm thấy ký ức mà hệ thống thể hiện cho mình không phải là kiến thức trinh sát hình sự, mà là phương diện tàn khốc của thế giới.

Mấy phút sau, tất cả ký ức đã được tiếp nhận xong, Lâm Dật mất một thời gian rất lâu, tâm trạng mới trở lại bình thường.

Nhưng Lâm Dật phát hiện ra, còn có một điểm rất quan trọng mà hệ thống chưa nói.

Mình đi đâu làm việc đây?

Dịch: MBMH Translate

Chương 1668: Gây Sự

Chương 1668: Gây Sự

Cốc cốc cốc.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa truyền đến.

"Anh Lâm có người gõ cửa kìa."

Tiếu Băng đang rửa mặt nói.

"Biết rồi."

Lâm Dật không chút hoang mang xuống giường.

Anh đã đoán được người gõ cửa là ai.

Quả nhiên, sau khi anh mở cửa, bên ngoài không có một ai, chỉ có một túi tài liệu Thuận Phong.

Vẫn là cách làm quen thuộc, mỗi lần đều là Thuận Phong.

Lâm Dật có lần từng nghi ngờ hệ thống trong đầu là do nhà Thuận Phong bọn họ nghiên cứu ra.

"Ai gõ cửa vậy?" Tiếu Băng thuận miệng hỏi.

"Bên ngoài không có ai, có thể là gõ nhầm phòng thôi."

"Ừm ừm."

Lâm Dật cầm túi tài liệu và quay lại trên giường.

Bên trong là tài liệu có liên quan tới nghề nghiệp mới.

Địa điểm làm việc là phân cục Tân Sơn, thân phận là người mới tới nhậm chức.

Lâm Dật còn có chút ấn tượng về Tân Sơn, mặc dù nó nằm trong khu vực Trung Hải nhưng ở ngoại thành, không phát triển như trong thành phố.

Thời gian tới nhận việc là chín giờ sáng ngày mốt, anh còn phải tham dự buổi huấn luyện dành cho người mới.

Còn cho mình một ngày để chuẩn bị đấy.

Đặt tài liệu và thủ tục có liên quan để qua một bên, Lâm Dật rời giường hoạt động cơ thể, chuẩn bị trở về làm việc nghiêm túc.

"Anh Lâm, tôi xong rồi, anh đi rửa mặt đi."

Trên người Tiếu Băng quấn khăn tắm, vừa lau tóc vừa nói.

Lâm Dật gật đầu, sau đó đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Lúc anh đi ra, phát hiện Tiếu Băng đang cầm hồ sơ và tài liệu, nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ.

"Anh Lâm, anh muốn đi làm cảnh sát à?"

"Tôi qua đó thử trải nghiệm xem có cảm giác thế nào thôi."

"Chỉ dựa vào bản lĩnh của anh, qua đó làm cảnh sát chẳng khác nào sói lọt vào bầy dê sao? Những người này có ai có thể là đối thủ của anh chứ?"

"Dù sao cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, coi như là giết thời gian đi."

"Tôi cũng muốn đi, anh dẫn tôi đi cùng nhé?"

"Cô dính vào chuyện này làm gì?"

"Chủ yếu là tôi cũng đang không có việc gì làm, đi theo anh còn có thể học hỏi được vài thứ, nâng cao trình độ của mình."

"Cô thành thật ở nhà đi, đừng theo tôi ra ngoài lăn lộn lung tung."

"Được rồi."

Sau khi thu dọn sơ qua, hai người tới chỗ lễ tân trả phòng khách sạn, ăn sáng rồi mỗi người đi một ngả.

Khi Lâm Dật đi tới tập đoàn Triều Dương, đã là hơn ba giờ chiều.

Anh vừa lái xe đến bãi đỗ xe, đã nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan và hai quản lý cao cấp của tập đoàn hấp ta hấp tấp đi ra, hơn nữa còn không ngừng nói gì đó.

Pin pin.

Nghe được có người ấn còi, Kỷ Khuynh Nhan quay đầu nhìn sang, phát hiện ra Lâm Dật đã trở về.

Trên mặt đang lo lắng lập tức biến thành vui mừng, cũng đi về phía anh.

"Mỗi lần anh đều vậy, trở về cũng không nói trước với em một tiếng."

"Chẳng phải anh muốn cho em một sự ngạc nhiên sao?" Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Nhưng bọn em đi đâu mà có vẻ vội vàng vậy?"

"Anh đừng nhắc tới nữa." Kỷ Khuynh Nhan vuốt tóc, nói:

"Năm trước, chẳng phải em đã nói cho anh là chuẩn bị tiến hành chuyển sang kinh doanh bất động sản à? tập đoàn tiến hành di dời trong mảnh đất đã mua được nhưng lại gặp phải rắc rối. Em tính qua đó xem thử."

"Rắc rối? Có thể có rắc rối gì chứ?"

"Bọn em bỏ số tiền lớn mới mua được mảnh đất khai thác và phát triển từ trên tay người khác. Em đoán trong lòng đối phương không thoải mái, cho nên đến gây rắc rối."

Lâm Dật suy nghĩ mấy giây: “Chắc hẳn không phải là doanh nghiệp ở Trung Hải chứ?"

Theo Lâm Dật thấy, nếu đối thủ cạnh tranh là doanh nghiệp địa phương, sẽ không dám tranh cướp với tập đoàn Triều Dương, khả năng duy nhất chính là doanh nghiệp ở tỉnh, thành phố khác.

Đối phương không biết tình hình ở Trung Hải bên này, mới có lá gan làm chuyện như vậy.

"Là một công ty của Hongkong muốn tiến quân vào đại lục, cho nên cạnh tranh rất kịch liệt."

"Em bảo bọn họ về trước đi, anh sẽ đi với em qua đó xem thử."

"Vâng."

Kỷ Khuynh Nhan cũng nghĩ như vậy. Có Lâm Dật ở đây, không cần những quản lý cao cấp kia đi theo cô nữa.

"Các anh về trước đi, chúng tôi qua xử lý chuyện này là được rồi."

"Tôi rõ rồi, tổng giám đốc Kỷ."

Sau khi căn dặn sơ qua, Kỷ Khuynh Nhan lên xe của Lâm Dật, bọn họ lái xe về phía công trường dự án.

Chưa đến một tiếng sau, Lâm Dật đã lái xe đến khu khai thác và phát triển Tân Phổ ở Trung Hải.

So với tình hình khu vực trong thành, ở đây tệ hơn nhiều, nhưng cũng chỉ là tạm thời thôi.

Bởi vì trong dịp tết Nguyên Đán, lúc Lục Bắc Thần ăn cơm, đã từng tiết lộ qua tin tức về phương diện này.

Nhà nước đã phê chuẩn cho thành phố Trung Hải xây dựng khu khai thác và phát triển kinh tế mới, hơn nữa còn ra sức ủng hộ.

Mặc dù bây giờ nhìn có vẻ không đáng chú ý, nhưng lấy tốc độ xây dựng cơ sở hạ tầng của Trung Hải, tối đa năm năm, mức độ sầm uất ở nơi đây sẽ không kém hơn trung tâm thành phố.

Đến khu khai thác và phát triển, dựa theo hiệu lệnh của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật lái xe đến công trường dự án.

Khi chạy tới đây, bọn họ phát hiện có không ít người vây quanh công trường tầng trong tầng ngoài.

"Tổng giám đốc Kỷ, tổng giám đốc Lâm."

Nhìn thấy Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan, một người đàn ông trung niên bước tới tới đón.

Người đàn ông trung niên này tên là Quách Tùng Nam, là giám đốc dự án do tập đoàn Triều Dương mới mời qua.

Lâm Dật không có ấn tượng gì về ông ta, nhưng Quách Tùng Nam đã từng gặp Lâm Dật trong hai buổi họp thường niên của công ty, biết anh là ai.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Lâm Dật hỏi, muốn biết tình huống trước mắt.

Nhưng Quách Tùng Nam còn chưa kịp trả lời, một người thanh niên mặc áo jacket màu đen đã nói chen vào:

"Anh còn không biết xấu hổ mà hỏi nữa à? Các người tự ý phá nhà của chúng tôi, lẽ nào các người muốn già trẻ lớn bé trong nhà chúng tôi phải lưu lạc ở đầu đường sao?"

"Đột nhiên vô cớ phá nhà, tập đoàn Triều Dương các người cũng quá ngang ngược đấy." Lại có một người phụ nữ trung niên nói.

"Tôi nói cho các người biết, hôm nay các người phải cho chúng tôi một câu trả lời thỏa đáng, bằng không chúng tôi sẽ không bỏ qua chuyện này đâu. Cho dù có phải kiện tới Yến Kinh, chúng tôi cũng sẽ không chịu để yên!"

Thấy những người này kêu gào, Lâm Dật liếc nhìn Quách Tùng Nam.

"Lẽ nào trong lúc phá bỏ và di dời, chưa bồi thường cho người ta sao?"

"Chúng tôi đã bồi thường rồi, hơn nữa tài chính của chúng ta đầy đủ, cho nên giá bồi thường đặc biệt cao, chưa đến hai ngày đã xử lý xong, nhưng không ngờ bọn họ lại qua làm loạn!" Quách Tùng Nam tức giận nói:

"Hơn nữa thỏa thuận phá bỏ và di dời còn ở trên tay của tôi đấy, căn bản không phải là tự ý dỡ bỏ."

"Anh bớt ở đây nói bậy đi. Trong khoảng thời gian này, chúng tôi căn bản không có ở nhà, anh ký thỏa thuận với quỷ à?"

Người đàn ông mặc áo jacket hùng hùng hổ hổ nói.

"Không sai, chúng tôi đều ra ngoài du lịch trong thời gian này, hơn một tháng không ở nhà, sao có thể ký thỏa thuận với cậu được chứ? Nhà tư bản các người không có lương tâm, kiếm tiền với lòng dạ hiểm độc, lương tâm của các người đi đâu hả?"

Một ông già hơn tám mươi tuổi nói.

"Tất cả đều ra ngoài du lịch à? Trùng hợp như vậy sao?"

Lâm Dật nhướng mày nói.

"Không sai!" Cụ già chống gậy ngang ngược không nói đạo lý:

"Cậu không cần quan tâm chúng tôi đi đâu, nói chung là các người vô duyên vô cớ phá nhà của chúng tôi, phải cho chúng tôi một lời giải thích thỏa đáng!"

Nhìn hai mươi mấy người từ bốn phía xông lên, rất hỗn loạn, trong lòng Lâm Dật đã biết rõ.

"Người của chúng tôi tới đây là để giải quyết vấn đề." Lâm Dật chậm rãi nói:

"Các người la hét ầm ĩ cũng không giải quyết được vấn đề đâu. Các người cứ nói ra suy nghĩ của mình cho tôi nghe thử."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1669: Đội Hình Lớn

Chương 1669: Đội Hình Lớn

"Tổng giám đốc Lâm, chúng ta chiếm lý trong chuyện này, cho dù có lên tòa án, người thắng cũng là chúng ta, không cần thiết phải nhiều lời với bọn họ." Quách Tùng Nam khuyên.

Rất nhiều người đều nói tính tình tổng giám đốc Lâm không tốt, vừa nãy mình còn sợ bọn họ đánh nhau.

Bây giờ xem ra, bản thân mình suy nghĩ quá nhiều rồi.

Mặc dù không đến mức hung thần ác sát, nhưng cũng phải nghiêm túc chứ? Bằng không làm sao có thể nói chuyện được với những người này.

"Mọi người đừng hoảng hốt, có chuyện gì từ từ nói, nếu chúng ta tới đây để giải quyết vấn đề, tất nhiên phải nhã nhặn."

"Cũng… cũng đúng."

Quách Tùng Nam chỉ có thể miễn cưỡng phụ họa, có cảm giác người ngoài nghề chỉ đạo cho người trong nghề.

Đối với một dự án mới, phiền toái nhất chính là ứng phó với những người không nói đạo lý.

Càng ôn hoà, những người này lại càng kiêu căng, muốn bình tĩnh nhã nhặn nói chuyện sẽ không giải quyết được vấn đề.

Nhưng người ta là bạn trai của chủ tịch, mình chỉ là một giám đốc dự án nhỏ, ông ta cũng không tiện nói gì nữa.

Thái độ của Lâm Dật khiến hai mươi mấy người kêu gào từ bốn phía xông lên đều hơi bất ngờ.

Bọn họ còn tưởng mình phải lãng phí chút thời gian, những người này mới thật thà, không ngờ lại thỏa hiệp nhanh chóng như vậy.

Khiến bọn họ có cảm giác như đánh vào đệm bông.

Nhưng người ta đã nói tới mức này, nếu mình còn gây sự tiếp lại thành bản thân mình không đúng.

Nghĩ đến đây, người đàn ông áo đen đảo tròng mắt, nói:

"Chúng tôi ở đây đã hai mươi mấy năm, tổng cộng có sáu gian nhà bằng với diện tích hơn ba trăm mét vuông. Ngoại trừ căn nhà ra, còn có một sân riêng, cũng hơn một trăm mét vuông, dựa theo giá phá bỏ và di dời bây giờ, các người phải cho thêm mười triệu mới được!"

"Nhà bọn họ có hơn ba trăm mét vuông chỉ tính là nhỏ thôi, nhà chúng tôi tổng cộng có hơn năm trăm mét vuông, lại tính cả sân nữa, ít nhất các người phải bồi thường cho chúng tôi hai mươi triệu!"

"Nhà chúng tôi là hơn bốn trăm mét vuông, các người phải đưa hơn mười tám triệu mới được, các người xem mà làm đi!" Một bà cụ nói.

Hơn hai mươi người mồm năm miệng mười, nói líu ríu không ngừng.

Kỷ Khuynh Nhan khẽ nhíu mày. Tính toán sơ qua, nếu quả thật dựa theo giá bồi thường mà bọn họ nói, bên mình sẽ phải bỏ ra tiền bồi thường hơn hai trăm triệu!

Điều này sẽ gây tổn thất trầm trọng đối với cả dự án!

Quách Tùng Nam và những người khác đứng ở phía sau lạnh lùng nhìn những người gây chuyện, vẻ mặt không tốt.

"Tổng giám đốc Quách, theo tình hình thế này thì không có cách nào nói chuyện nữa."

Quản đốc chịu trách nhiệm phá bỏ và di dời nói.

"Không có cách nào, tổng giám đốc Lâm mở đầu không tốt, thái độ quá ôn hoà." Quách Tùng Nam nói:

"Nếu lúc đầu kiên cường một chút, bọn họ cũng không dám đòi hỏi nhiều."

"Mẹ nó, thật tức mà. Tôi thật sự muốn lái máy xúc chôn cả bọn họ luôn!"

"Được rồi, xem chuyện gì xảy ra đã. Nói chung, chúng ta không thể để cho bọn họ được đà lấn tới."

Lúc này, Kỷ Khuynh Nhan không nói gì.

Cô không biết Lâm Dật sẽ dùng cách gì để giải quyết vấn đề, nhưng cô biết, Lâm Dật chắc chắn có thể giải quyết vấn đề này.

"Nếu các người muốn bồi thường, chúng ta lại ngồi xuống, chậm rãi nói chuyện."

"Vậy còn giống với tiếng người chứ? Nhưng tôi nói trước, thiếu một xu, các người cũng đừng mong bắt đầu làm việc, chúng tôi sẽ dây dưa tới cùng!"

"Chẳng phải tôi đã nói sao, mọi người ngồi xuống chậm rãi nói chuyện, kích động như vậy làm gì?"

Thấy thái độ của Lâm Dật tốt như vậy, hai mươi mấy người đang ở cửa phòng lắp ghép đều tự tìm chỗ ngồi xuống.

"Nói đi, phương án giải quyết của các người là gì? Trời cũng sắp tối rồi, các người đừng có nói nhảm nữa, đi thẳng vào vấn đề đi."

"Tôi không có chuyên môn để xử lý loại chuyện này, đợi lát nữa sẽ có người chuyên nghiệp qua nói chuyện với các người, đừng sốt ruột."

Lâm Dật bấm điện thoại nói:

"Nhưng… tôi đã ghi âm lại những lời các người vừa nói, đợi lát nữa có thể xem là chứng cứ."

Hai mươi mấy người có cảm giác như đang nằm mơ: “Cậu lại không phải là lãnh đạo của công ty sao? Còn phải tìm ai qua nói chuyện chứ?"

"Mọi người cứ nhẫn nại một chút, đợi lát nữa các người sẽ biết."

Kỷ Khuynh Nhan và Quách Tùng Nam đều có chút buồn bực. Lâm Dật sẽ gọi người nào qua?

"Những kẻ lắm tiền các ngươi làm việc đúng là lắm trò." Người đàn ông áo đen rất kiêu căng nói:

"Trước mắt chỉ có chút chuyện nhỏ như vậy, các người lại bồi thường ít tiền, giữa chúng ta xem như đã thanh toán xong, còn làm ra nhiều chuyện như vậy làm gì?"

"Mức bồi thường mà các người muốn được nhận không phải là con số nhỏ, chúng tôi tất nhiên phải cẩn thận một chút."

"Được rồi, chúng tôi chờ là được rồi."

Hai mươi mấy người trước mắt đều không nói gì nữa.

Bọn họ không hề sợ hãi, bởi vì trước khi tới đây, bọn họ đã làm giả giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà đất.

Cho dù cầm tới cục bất động sản kiểm tra, cũng không ai có thể điều tra ra được!

Mà phía sau còn có nhân vật lớn chống đỡ, bọn họ căn bản không cần sợ những người này.

Khoảng nửa giờ sau, trên con đường bên ngoài truyền đến từng tiếng còi cảnh sát.

Chỉ thấy hai mươi mấy chiếc xe dừng lại ở bên đường với đủ loại, loại nào cũng có.

Cửa xe lần lượt được mở ra, từng người từ trên xe bước xuống, mỗi người đều mặc bộ vest và đi giày da, đồng phục nghiêm chỉnh.

Từ cách ăn mặc có thể nhìn ra bọn họ đều là nhân viên nhà nước.

Thấy những người này muôn hình muôn vẻ như vậy, Kỷ Khuynh Nhan và Quách Tùng Nam cũng hơi bất ngờ.

Trong thời gian ngắn như vậy, anh lại gọi tới nhiều người như vậy à?

Đặc biệt là người đàn ông trung niên mặc đồng phục cảnh sát đi đầu kia, vừa nhìn đã biết không phải là người bình thường.

Chắc chắn cấp bậc của ông ta sẽ không thấp.

Trên thực tế, không chỉ hai người bọn họ, tất cả mọi người ở đó đều bối rối.

Bởi vì những người vừa tới này đều không đơn giản, đều là người quản lý và lãnh đạo các phòng ban có liên quan.

Nhân viên bên cảnh sát, đường sắt, sân bay, quản lý giao thông Hoa Hạ đều tới.

Một cuộc điện thoại lại có thể gọi được nhiều người cùng tới như vậy, cũng quá trâu bò rồi.

Nhìn thấy Lâm Dật, Trần Bỉnh Cường dẫn đầu bước tới. Lâm Dật cũng đi tới đón.

"Cục trưởng Trần, anh tùy tiện phái mấy người qua là được rồi, sao anh còn phải đích thân đến chứ? Thật là khiến tôi cũng thấy ngại."

"Tôi đúng lúc đang rảnh, nên tới xem thử." Trần Bỉnh Cường vừa cười vừa nói:

"Hơn nữa thành phố bây giờ đang nghiêm trị những chuyện như vậy. Tôi dẫn người qua, vừa lúc làm gương."

"Dù vậy cũng không cần nhân vật lớn như anh tới trông coi chuyện này." Lâm Dật khách sáo nói.

"Cậu xa lạ như vậy làm gì? Đây đều là trách nhiệm của tôi." Trần Bỉnh Cường nói:

"Trời sắp tối rồi, hai chúng ta đừng nói khách sáo nữa, có chuyện gì thì xử lý luôn đi."

"Được, phải tranh thủ giải quyết sớm, đừng bỏ lỡ bữa cơm chiều."

Lâm Dật đứng ở một bên, không nhanh không chậm nói:

"Những người này nói, trong vòng một tháng này, bọn họ đều ra ngoài du lịch, không ở Trung Hải, cho nên tôi muốn điều tra xem lịch sử ghi chép xuất nhập cảnh của bọn họ."

"Cậu muốn... muốn điều tra lịch sử ghi chép xuất nhập cảnh của chúng tôi..."

Người đàn ông áo đen toát mồ hôi lạnh. Những lý do vừa rồi đều do mình bịa ra, căn bản không có ra ngoài du lịch, mẹ kiếp, làm gì có lịch sử ghi chép xuất nhập cảnh a!

Cái này vừa điều tra sẽ biết, ai cũng chạy không thoát!

"Thằng nhóc, cậu bớt ở đây dọa người đi. Chúng tôi vừa nói ra ngoài du lịch cũng chỉ đi xung quanh đây, căn bản không có ra khỏi thành phố. Cho dù cậu có điều tra cũng không điều tra được, đừng uổng phí sức lực nữa, nhanh chóng đưa tiền cho chúng tôi đi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1670: Khí Phách Của Người Lãnh Đạo

Chương 1670: Khí Phách Của Người Lãnh Đạo

"Chẳng phải các người muốn tiền sao, tôi có thể đưa cho các người."

Lâm Dật nhìn Kỷ Khuynh Nhan: “Em đi thông báo với bên tài vụ của công ty, chuẩn bị ba trăm triệu tiền mặt. Bọn họ muốn bồi thường bao nhiêu thì đưa qua bấy nhiêu."

"Bồi thường?"

Kỷ Khuynh Nhan lộ vẻ nghi ngờ, không rõ Lâm Dật muốn làm gì.

Nhưng cô cũng không nói gì thêm.

"Vậy em sẽ gọi điện thoại cho tài vụ của công ty ngay đây."

Thấy được Lâm Dật thỏa hiệp, người đàn ông áo đen nói:

"Vẫn là cậu thức thời, bằng không cũng đừng mong thực hiện được dự án này."

"Để dự án có thể tiến hành tiếp, tôi sẽ đền bù tiền cho các người, nhưng mong các người chuẩn bị tâm lý thật tốt." Lâm Dật không nhanh không chậm nói.

"Cậu giở trò quỷ gì vậy? Chúng ta cần phải chuẩn bị gì chứ?"

"Tôi nói thật với các người, dự án này là dự án trọng điểm do ủy ban thành phố Trung Hải xây dựng, chắc chắn có bối cảnh từ phía chính phủ. Cho nên hành vi của các người đã tạo thành tội danh ngăn cản phát triển kinh tế, về phần sau này sẽ xử lý thế nào, tôi cũng không rõ lắm. Các người tự cầu phúc cho mình đi."

"Cậu… cậu nói gì? Có bối cảnh từ phía chính phủ?"

"Nếu không thì sao? Nếu không có, có thể thoáng cái phái nhiều người tới như vậy sao?"

Người đàn ông áo đen bị dọa cho ngu người. Trước đó ông ta đâu không nghe nói dự án này còn có bối cảnh là phía chính phủ!

Nếu đám người kia điều tra xuống, không phải mình sẽ chết chắc sao?

Trên thực tế, dự án chó má này làm gì có liên quan tới chính phủ, tất cả đều là do Lâm Dật nói bừa.

Nhưng cụ thể có hay không, cũng chỉ là một câu nói của Lâm Dật.

"Cục trưởng Trần, chuyện là thế đấy. Các người điều tra thử xem."

"Cậu cứ giao cho tôi là được rồi." Trần Bỉnh Cường nói:

"Người như vậy tôi thấy nhiều rồi, biết cách xử lý thế nào."

Hai mươi mấy người qua gây sự đã bị dọa cho són ra quần.

Nếu quả thật điều tra xuống, mình lại tiêu đời!

Chắc hẳn nửa đời sau sẽ phải sống trong phòng giam mất!

"Đừng, đừng, đừng, chúng ta có chuyện gì từ từ nói."

Người đàn ông áo đen bước tới, kéo cánh tay Lâm Dật lại, thái độ đã không còn kiêu căng như trước nữa.

"Chúng tôi biết sai rồi, chúng tôi cũng là nhận tiền của người ta thì thay người ta tiêu tai thôi, không biết chuyện này sẽ gây ầm ĩ tới như vậy."

Muốn nói không sợ đó là giả!

Nếu chuyện này sẽ ầm ĩ lớn như vậy, cho dù ông trời có tới, cũng không cứu được mình!

Hơn nữa kết quả sẽ càng thảm hại hơn!

Cho nên nói!

Còn không bằng bây giờ nhận sai xin tha, nói không chừng còn có thể được xử khoan hồng.

"Anh nói với tôi những lời này cũng vô nghĩa, tôi cũng không quyền xử lý các người." Lâm Dật nhún vai nói.

"Mấy người qua dẫn bọn họ đi!" Trần Bỉnh Cường nói.

Hai mươi mấy người cảnh sát từ phía sau Trần Bỉnh Cường xông lên, bắt hai mươi mấy người gây chuyện, động tác gọn gàng dứt khoát.

Người bị bắt lại, bất kể nam nữ già trẻ đều lộ vẻ buồn bã, trong lòng hối hận vô cùng.

Bởi vì từ hai ngày trước, có người qua phát cho mỗi người bọn họ năm nghìn, bọn họ tham chút lợi ích mới vui vẻ nhận lời.

Bây giờ thì hay rồi, vì năm nghìn đồng, bù cả người vào luôn!

"A..."

Thấy những người cảnh sát này thật sự muốn đưa mình đi, một bà cụ trực tiếp nằm co quắp trên mặt đất, hai mắt trợn trắng, cả người co giật.

"Không, không, tôi không xong rồi, bệnh tim của tôi tái phát, mau đưa tôi tới bệnh viện..."

"Ối..."

"Bị đám người kia dọa, bệnh tim của tôi cũng tái phát, mau cho người đưa tôi tới bệnh viện đi."

Bịch bịch...

Bảy tám cụ già đều nằm trên mặt đất, kéo thế nào cũng không chịu đứng dậy.

Điều này cũng khiến cho quần chúng ăn dưa xung quanh không ngừng chỉ trỏ bàn tán, rõ ràng là đang nói Trần Bỉnh Cường bắt nạt người.

Gương mặt Trần Bỉnh Cường lạnh lùng, tất nhiên sẽ không sợ những lời bịa đặt đồn nhảm.

"Những người này đều giả vờ thôi, không cần để ý tới bọn họ, dẫn tất cả lên xe."

"Không cần đâu, thân phận của anh mẫn cảm, chuyện như vậy cứ để tôi làm cho."

"Tổng giám đốc Lâm, cậu..."

Lâm Dật mỉm cười, nhìn về phía Quách Tùng Nam nói:

"Nếu mắc bệnh thì trực tiếp xử lý là xong thôi."

"A? Xử…xử lý?"

"Anh từng gặp hiện trường tai nạn giao thông chưa? Tìm chiếc xe trực tiếp đè qua, dựa theo giá thị trường của Trung Hải, khoảng năm trăm nghìn một mạng người."

Cái gì?

Những ông già bà cụ đang nằm co quắp trên mặt đất đều ngỡ ngàng!

Người này cũng quá độc ác rồi, lại muốn lái xe đụng mình?

"Đừng, đừng, đừng, bệnh tim của chúng tôi đỡ rồi, có thể đi cùng với cảnh sát được."

Sau mấy phút, người gây sự đều bị dẫn đi.

Quách Tùng Nam kinh hãi, lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán.

Tổng giám đốc Lâm này đâu chỉ nhẫn tâm, quả thật là đáng hận đến tận xương tủy.

Đẳng cấp cao hơn người lộ vẻ dữ tợn, động một chút là kêu đánh kêu giết.

Đây chính là khí phách của người lãnh đạo đấy.

Xử lý xong chuyện công trường, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan quay về.

Quách Tùng Nam vẫn ở lại đó, xử lý chuyện tiếp theo.

"Hôm nay may nhờ gặp được anh, bằng không thật sự khó đối phó được với những người này."

Trên đường trở về, Kỷ Khuynh Nhan thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện này được giải quyết, dự án lại có thể khởi công đúng thời hạn.

"Đối phó những người này phải cứng rắn, em càng tốt tính, bọn họ lại kiêu căng."

"Chắc em không học được chuyện này đâu." Kỷ Khuynh Nhan vừa cười vừa nói:

"Nhưng có anh ở đây, em không cần phải quan tâm những chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi này, đúng không, ngài Lâm?"

"Vậy phải xem biểu hiện của em thế nào đã."

"Cái này thì không thành vấn đề, gần đây trình độ nấu nướng của em có tiến bộ, về nhà em sẽ nấu món ngon cho anh."

"Có người ăn ngon không?"

Đôi mắt to của Kỷ Khuynh Nhan đảo quanh, nói không hề xấu hổ ngại ngùng: "Vậy thì không có."

Sau khi rời khỏi công trường, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan tìm quán ăn Quảng Đông để giải quyết vấn đề bữa tối.

Trong lúc trò chuyện, bọn họ nói tới Tống Gia Du, sau đó lại ra ngoài xem phim, hơn mười giờ khuya mới về nhà.

Vừa về đến nhà, Lâm Dật lại nhận được điện thoại của Trần Bỉnh Cường.

"Tổng giám đốc Lâm, chúng tôi đã điều tra rõ ràng. Những người này đều là dân chúng bình thường nhưng danh tiếng không tốt lắm, chính là những người già vô lại mà chúng ta thường nói tới."

"Bọn họ nói hai ngày trước có một người tên là Mã Tam đưa cho mỗi người bọn họ năm nghìn đồng, sau đó bọn họ mới qua gây sự."

Lâm Dật nghĩ ngợi: “Có thể tìm được người tên là Mã Tam kia

không?"

"Đối phương rất cẩn thận, chỉ cho bọn họ tiền, cũng không để lại bất kỳ cách thức liên lạc nào. Dựa vào những tin tức trước mắt này, muốn tìm được người tên Mã Tam kia, sợ rằng rất khó."

"Được, tôi biết rồi, cảm ơn cục trưởng Trần."

"Cậu khách sáo làm gì, đều là người của mình."

Sau khi nói sơ qua vài câu xã giao, Lâm Dật cúp máy.

Thấy vẻ mặt Lâm Dật nghiêm trọng, Kỷ Khuynh Nhan bưng dĩa trái cây đã cắt lên.

"Có phải anh gặp việc gì khó xử mà sắc mặt khó coi như vậy?"

"Công ty tranh cướp đất với bọn em tên là gì?"

"Tập đoàn Hoàng Hải, đó một công ty rất nổi tiếng. Chủ tịch công ty tên là Lý Đông Tân, lúc trước từng làm đại gia Hoa Hạ. Bây giờ lục địa phát triển tốt, ông ta tính qua chia một chén súp." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nhưng dự án này là do con trai ông ta, Lý Hoa Hưng cũng là giám đốc tập đoàn Hoàng Hải chịu trách nhiệm."

Lâm Dật mỉm cười: “Muốn đến lục địa chia một chén súp à? Có lẽ ông ta suy nghĩ nhiều rồi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1671: Bố Trí Chặt Chẽ

Chương 1671: Bố Trí Chặt Chẽ

"Bây giờ vấn đề cũng đã được giải quyết, chắc hẳn không cần phải để ý tới những người này nữa chứ?"

"Vẫn phải đề phòng một chút mới tốt, nói không chừng sau này sẽ còn tới gây sự." Lâm Dật nói:

"Nhưng em không cần lo lắng chuyện này, anh sẽ trông coi chuyện ở dự án giúp em, em yên tâm trấn giữ ở tập đoàn là được rồi."

Đôi mắt to đẹp của Kỷ Khuynh Nhan lóe sáng, liếc qua liếc lại trên người Lâm Dật một lúc lâu.

"Nếu anh đã nói vậy, thật ra em có một nhiệm vụ muốn giao cho anh đây. Ngài Lâm, anh có muốn suy nghĩ lại không?"

"Em nhìn anh với ánh mắt mập mờ như vậy làm gì? Chẳng lẽ em muốn làm mẹ? Anh chắc chắn không thể từ chối chuyện này. Tối nay chúng ta lại hành động, bảo đảm mười tháng sau sẽ hoàn thành giấc mơ làm mẹ của em."

"Anh tránh sang một bên, ai nói chuyện này chứ?" Kỷ Khuynh Nhan trợn mắt xem thường nói:

"Dù sao mỗi ngày anh đều không tới công ty, chỉ toàn chơi loạn, ngược lại không bằng tới chỗ em. Anh thấy thế nào?"

"Tới chỗ em à?"

"Công ty không phải đang chuyển đổi sang kinh doanh bất động sản sao? Em dự định tách riêng mảng nghiệp vụ mới này với các nghiệp vụ khác của công ty. Anh đến công ty làm Phó tổng giám đốc cho em, chuyên chịu trách nhiệm về nghiệp vụ bên này, như vậy em cũng không cần tìm người nữa."

Kỷ Khuynh Nhan nháy mắt ra hiệu nói.

"Nếu em nói sớm một ngày thì anh đã nhận lời rồi, nhưng bây giờ sợ là không được."

"Hả? Sao lại không được? Chẳng phải bây giờ anh đang rảnh rỗi không có chuyện gì làm sao?"

"Ai nói anh rảnh rỗi không có chuyện gì làm, anh đã tìm được công việc mới rồi."

"Hả? Công việc mới à?"

"Em chờ đấy."

Lâm Dật quay lại trên xe, lấy ra thẻ công tác của mình và tài liệu do hệ thống cung cấp.

Kỷ Khuynh Nhan nhìn thấy mấy thứ này, lại ngây người ra một lúc lâu, vẻ mặt không ngừng thay đổi.

"Không ngờ anh lại chạy đi làm cảnh sát?"

"Anh cảm thấy rất thú vị, muốn đi thử một lần."

"Anh đúng là một người không chịu ngồi yên."

Kỷ Khuynh Nhan rất nhanh đã tiếp nhận sự thật Lâm Dật đi làm cảnh sát.

Dù sao lúc trước anh còn từng lái Didi, làm chân chạy vặt, bây giờ đi làm cảnh sát, hình như cũng là chuyện có thể hiểu được.

Tối thiểu cũng là một công việc đàng hoàng.

Khuyết điểm duy nhất chính là tương đối vất vả, điều này không tốt lắm.

"Em không phản đối chuyện anh đi làm cảnh sát, nhưng liệu có thể nguy hiểm không? Ví dụ như bắn nhau, kẻ nằm vùng các loại đấy?"

"A..."

Lâm Dật chỉ tay vào đầu Kỷ Khuynh Nhan: “Em nghĩ gì thế? Em bình thường một chút đi, nhiều lắm chỉ là bắt trộm vặt các loại thôi, làm gì phức tạp như em nghĩ chứ?"

"Nếu chỉ bắt trộm vặt thì không sao." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Cho dù anh đánh nhau giỏi, nhưng nhất định phải chú ý an toàn."

"Anh biết rồi, em yên tâm đi."

Kỷ Khuynh Nhan cười tủm tỉm gật đầu.

"Bây giờ anh không có cách nào tới công ty với em, anh đã nhận chuyện này thì phải trông coi giúp em đấy."

"Anh thấy em rõ ràng là muốn anh chịu trách nhiệm chuyện này, đúng không?"

Lâm Dật liếc mắt đã nhìn thấu tâm tư của Kỷ Khuynh Nhan.

"Hì hì..." Kỷ Khuynh Nhan híp mắt cười.

"Chủ yếu vì nghiệp vụ này là bước ngoặt của công ty, không thể có bất kỳ sơ xuất nào. Em lại không có nhiều thời gian như vậy để xử lý, mà người nào đó thà rằng bản thân ra ngoài ung dung tự tại sung sướng, cũng không muốn giúp em, em có cách nào chứ ?"

"Dừng, dừng, anh bao chuyện này, em đừng nói bóng nói gió nữa."

"Vậy là được rồi, ngoan ngoãn nghe lời, sẽ không thiếu lợi ích cho anh." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Một tuần trước, em đã đăng tin tuyển dụng, mấy ngày nữa anh qua, trấn ở đó giúp em."

"Theo lời em nói, anh còn thật sự phải dùng sức hơn nữa."

"Sói háo sắc."

Kỷ Khuynh Nhan mắng một câu, sau đó xõa mái tóc dài ra sau đầu.

"Anh làm việc đi, em đi tắm đây."

"Ừ, em đi đi."

Kỷ Khuynh Nhan đi vào phòng vệ sinh, Lâm Dật cầm điện thoại, gọi cho Kỳ Hiển Chiêu.

Tầm này chắc là buổi sáng bên phía anh ta.

"Tổng giám đốc Lâm."

"Chuyện bên kia xử lý thế nào?"

"Mấy ngày qua, chúng tôi vẫn luôn bàn bạc phương án giải quyết." Kỳ Hiển Chiêu nói:

"Cho dù những người này đồng ý bồi thường, nhưng vẫn luôn kéo dài trong vài vấn đề nhỏ không đáng kể, không muốn gánh chịu thêm trách nhiệm."

"Những chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là phải nghĩ cách chở đồ về."

"Tôi đang xử lý chuyện này, cũng liên lạc với hai công ty vận tải đường thủy có danh tiếng không tệ, nhưng bọn họ đều không có chuyến tàu nào trống, cần phải chờ thêm một thời gian, nhanh nhất cũng phải một tháng nữa có thể rời bến, tình cảnh của chúng ta rất bị động."

Lâm Dật trầm ngâm suy nghĩ. Chuyện này đang phát triển theo hướng xấu nhất.

Thông qua các dấu hiệu cho thấy, chắc chắn có người ở phía sau giở trò, chẳng qua còn không biết là ai.

"Chuyện liên quan tới bồi thường, anh xử lý trước, đồng thời liên lạc với bên phía Brazil, bảo bọn họ giúp đỡ phối hợp xử lý. Nếu bên kia vẫn từ chối, vậy cũng không cần thanh toán 20% còn lại nữa." Lâm Dật nói:

"Nếu mấy ngày tới, bên anh vẫn không có tiến triển, tìm hai chiếc tàu ở Trung Hải qua, không cần cân nhắc tới chi phí, cứ vận chuyển hàng về trước lại tính sau."

"Tôi biết rồi, tổng giám đốc Lâm."

"Anh ở bên kia, nhất định phải chú ý an toàn."

"Cảm ơn tổng giám đốc Lâm, tôi biết rồi."

Sau khi lại dặn dò thêm vài câu, Lâm Dật cúp máy, trâm ngâm hồi lâu.

Cho dù anh còn chưa thể hoàn toàn xác định, nhưng đã nắm chắc 70%, chuyện này không đơn giản.

Cho nên bây giờ anh có cân nhắc tới chuyện khác, cũng không sáng suốt, cứ lấy hàng trở về trước mới là quan trọng nhất.

Dù sao còn có 20% ở trên tay mình, cho dù có gây sức ép nữa, bên phía tập đoàn cũng không thiệt.

Chỉ là bỏ lỡ chút thời gian mà thôi.

Sau khi thu xếp xong chuyện bên phía Kỳ Hiển Chiêu, Lâm Dật quay điện thoại trên tay, sau đó gọi cho Mạc Hồng Sơn.

"Anh Sơn, anh ngủ chưa?"

"Vẫn chưa. Tôi vừa đưa ông cụ Dương về. Có chuyện gì sao?"

"Tôi muốn nhờ anh giúp cho một chuyện nhỏ."

"Cậu khách sáo gì chứ, đều là người của mình, có việc cứ nói thẳng là được." Mạc Hồng Sơn sảng khoái nói.

"Tôi có một công trình bên đường Bảo Sơn, gần đây có người qua quấy rối. Anh có thể phái mấy người qua, trông giúp tôi mấy ngày không?"

"Ai mà to gan vậy, dám đến chỗ cậu quấy rối à? Hắn mọc mấy cái đầu chứ?" Mạc Hồng Sơn cười ha hả nói.

"Tôi cũng không biết, tôi nghĩ có kẻ muốn ôm cây chờ thỏ, để người khác đi thì tôi không yên tâm, đành phải nhờ tới anh Sơn."

"Chuyện nhỏ, cậu gửi địa chỉ cụ thể cho tôi, lại cho tôi số điện thoại liên hệ, sau này chúng ta liên hệ là được rồi."

"Vậy cám ơn anh Sơn. Nhưng anh đừng gióng trống khua chiêng, phải che giấu một chút."

"Chuyện này thì tôi hiểu, đây cũng là một trong những môn được huấn luyện của chúng tôi, chuyện nhỏ."

"Được rồi." Lâm Dật nói: "Đợi lát nữa tôi sẽ gửi địa chỉ cho anh."

Sau đó, Lâm Dật gửi tin tức liên quan cho Mạc Hồng Sơn. Với năng lực của anh ta, muốn xử lý được chuyện này vẫn không thành vấn đề.

Đêm hôm đó, Lâm Dật đang ngủ say lại bị những tiếng chuông điện thoại gấp gáp đánh thức.

Là Mạc Hồng Sơn gọi điện thoại tới.

"Tạm thời đừng ngủ nữa, tôi bắt được người rồi. Cậu tới công trường một chuyến đi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1672: Tôi Chính Là Tới Xử Lý Các Người

Chương 1672: Tôi Chính Là Tới Xử Lý Các Người

"Nhanh như vậy sao?" Lâm Dật kinh ngạc.

Anh mới tìm tới Mạc Hồng Sơn trước lúc đi ngủ, nhờ anh ta làm giúp việc này. Lúc này mới hơn hai giờ sáng, vậy mà anh ta đã bắt được người?

"Tôi cũng thấy hơi buồn bực đấy." Mạc Hồng Sơn vừa cười vừa nói:

"Hôm nay tôi có chút không yên tâm, tính sang đây trông một tối, sau đó bố trí chuyện bên này, không ngờ những người gây sự đã trực tiếp tìm tới cửa."

"Cảm ơn anh Sơn, tôi sẽ qua ngay."

"Cậu lái xe trên đường chậm thôi, người đã ở trong tay tôi rồi, không cần gấp."

"Được rồi."

Lâm Dật cúp máy, liếc nhìn Kỷ Khuynh Nhan bên gối.

Anh phát hiện ra chất lượng giấc ngủ của cô thật sự tốt, anh nói chuyện điện thoại xong, thế mà cô còn không tỉnh.

Lâm Dật thử rút cánh tay bị Kỷ Khuynh Nhan gối lên.

Anh phát hiện ra cô ngủ như chết, không hề có chút phản ứng

nào.

Lâm Dật cảm thấy nghẹn lời. Chất lượng giấc ngủ này của Kỷ Khuynh Nhan thật sự làm người ta bội phục.

Cô lại giống như bị giường phong ấn vậy.

Rơi vào đường cùng, Lâm Dật đá một phát về phía mông của cô. Kỷ Khuynh Nhan chép miệng, rầm rì một tiếng rồi lật người.

Tiếp tục ngủ.

Lâm Dật:...

Sau khi xuống giường, Lâm Dật tìm quần áo của mình, sau đó đi tới phòng để đồ, cầm hai chai rượu đế, hai chai rượu vang, còn có một hộp trà, chuẩn bị đưa qua cho Mạc Hồng Sơn.

Đi ra ngoài làm chuyện buôn bán, không thể tránh khỏi bánh ít đi qua bánh quy đi lại, những thứ này đều do Kỷ Khuynh Nhan mua về từ trước, để phòng bất cứ tình huống nào.

Cô cũng không biết mấy thứ này có được không, dù sao đều không rẻ.

Sau khi chuẩn bị xong, Lâm Dật vẫn không yên tâm, lại quay về cửa phòng nhìn thử.

Trước sau không đến hai mươi phút, Kỷ Khuynh Nhan lại nằm ngang giường.

Lâm Dật bĩu môi, cảm giác giường đôi đã không thể thỏa mãn được Kỷ Khuynh Nhan.

Trước khi đi, Lâm Dật lại giần chăn cho Kỷ Khuynh Nhan, tránh cho chăn rơi xuống đất sẽ cảm lạnh.

Nhưng Lâm Dật cảm thấy với trạng thái ngủ của cô, chắc hẳn không mấy phút nữa sẽ đá chăn rơi xuống đất.

Sau khi ra cửa, Lâm Dật nhìn đồng hồ. Dựa theo thời gian này để tính, chắc hẳn có thể xử lý chuyện này xong trước khi trời sáng, trở về còn có thể ngủ thêm một giấc.

Quan trọng chính là Kỷ Khuynh Nhan cũng không thể biết mình rời đi nửa chừng.

Cái này rất tuyệt.

Lâm Dật cầm đồ lên xe, lái xe về phía công trường.

...

Tại cửa phòng lắp ghép của công trường dự án có ba mươi mấy người vây quanh.

Đèn pha cực lớn giống như một mặt trời nhỏ chiếu lên người bọn họ.

Khoảng có bảy tám người bị bao vây, tay bị trói bằng dây thừng, không nói một lời, cũng không có chút cảm xúc nào, không nhìn ra tâm tư trong lòng.

"Ngài Mạc, may có các ngài tới, nếu đổi thành chúng tôi, nửa đêm đã ngủ như chết, căn bản không biết những người này sẽ đến phá hoại."

Quách Tùng Nam biết, những người trước mắt này đều do Lâm Dật tìm tới, nhưng lại không biết thân phận của đám người Mạc Hồng Sơn.

Bằng không, sẽ thật sự có thể dọa cho nguy hiểm tới tính mạng.

Hơn nữa, trải qua chuyện lần này, ông ta đã phục Lâm Dật sát đất.

Không ngờ anh đoán được sẽ có người tới quấy rối, thảo nào tuổi còn trẻ đã có thể trở thành tỷ phú với tài sản lên tới hàng trăm triệu, người bình thường thật sự không có mấy ai làm được.

"Không cần khách sáo như vậy." Mạc Hồng Sơn vừa cười vừa nói:

"Tôi và tổng giám đốc Lâm của các anh là bạn tốt, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm."

"Chúng ta nên xử lý những người này thế nào? Chúng tôi cũng không có nhiều sức lực trông coi bọn họ." Quách Tùng Nam nói:

"Hay là báo cảnh sát luôn."

"Đừng vội, tôi đã gọi điện thoại cho tổng giám đốc Lâm của các anh, chắc hẳn lát nữa cậu ấy sẽ đến."

"Nếu tổng giám đốc Lâm có thể tới thì tốt quá rồi." Quách Tùng Nam nói.

Ông ta thấy, với trình độ của Lâm Dật, tất nhiên có thể xử lý hoàn mỹ chuyện này.

"Được rồi, mọi người đều về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải làm việc đấy. Tôi ở đây trông là được rồi."

Người qua phá hoại đều đã bị khống chế.

Quách Tùng Nam bảo người khác rời đi, ông ta và Mạc Hồng Sơn, cùng người khu an ninh Trung Hải ở lại đây, tiếp tục trông những người trước mắt này.

"Nói mau, là ai phái các người tới đây. Có phải các người cùng một phe với những người gây sự ban ngày không?"

"Tôi không biết anh đang nói gì hết." Một người đàn ông đầu trọc nói:

"Chúng tôi đến đây chỉ muốn trộm ít đồ, bây giờ bị bắt, chúng tôi cũng không thể nói gì hơn, cùng lắm thì nhốt mấy tháng, ra ngoài lại là một anh hùng."

Mạc Hồng Sơn đứng bên cạnh cười. Đúng là một đám người ngây thơ đáng yêu.

"Thả lỏng đi, chúng tôi sẽ không đưa anh đến Cục cảnh sát đâu. Tổng giám đốc Lâm sẽ đích thân xử lý các anh!"

"Tổng giám đốc Lâm?"

Người đàn ông đầu trọc mỉm cười: “Tôi thậm chí chẳng sợ cảnh sát, còn có thể sợ các người sao? Đừng đùa nữa."

"Các người đúng là lợn chết không sợ nước sôi, chờ tổng giám đốc Lâm của chúng tôi tới, cho các người đẹp mặt."

"Ha ha..."

Tám người bị bắt không hẹn mà cùng cười, dường như không coi lời nói của Quách Tùng Nam ra gì.

Ầm ầm ầm...

Có tiếng nổ vang truyền đến, mọi người thấy hai luồng ánh sáng trắng rọi sáng con đường phía sau.

Bởi vì ban đêm không có ai, Lâm Dật lái chiếc xe Voice of the Dark Night, không đến hai mươi phút đã lái đến cổng công trường dự án.

Mạc Hồng Sơn và Quách Tùng Nam cũng ra đón.

"Anh Sơn, vất vả cho anh rồi."

"Chuyện nhỏ thôi, người cũng bắt lại, cậu qua xem thử đi."

Dưới sự dẫn đường của hai người, ba người đi tới trước cửa căn phòng lắp ghép.

Lâm Dật liếc mắt nhìn qua tám người bị bắt, nhìn dáng vẻ và cách ăn mặc của bọn họ không khác gì đám côn đồ lưu manh.

"Có phải Mã Tam phái các người tới không?"

Trong lúc Trần Bỉnh Cường thẩm vấn, Lâm Dật biết được, kẻ đứng phía sau những người gây sự ban ngày chính là Mã Tam.

Không có gì bất ngờ xảy ra, chắc kẻ đứng phía sau xúi giục những người này chắc cũng tên là Mã Tam kia.

"Tôi không biết anh đang nói ai, dù sao chúng tôi cũng chỉ tới trộm ít đồ, không ngờ bị người của các anh bắt, không biết Mã Tam anh nói là ai hết."

Người đàn ông đầu trọc không sợ hãi, dự đoán kết quả xấu nhất chính là bị đưa đến Cục cảnh sát xử lý.

Chuyện quan trọng nhất, mình còn chưa bắt đầu phá hoại đã bị người ta bắt, vậy thuộc về phạm tội chưa thành, thậm chí cũng không cần hình phạt, nhiều lắm là bị tạm giam mấy ngày lại được thả ra, căn bản không cần sợ những người này.

Nếu bọn họ dám ra tay đánh người, phía bên mình lại chiếm lý, càng không cần sợ hắn!

"Nhìn dáng vẻ các người, sao tôi có cảm giác như lợn chết không sợ nước sôi vậy?" Lâm Dật xoa cằm nói.

"Chúng tôi chỉ muốn trộm ít đồ, hơn nữa cũng không chống lại, anh còn muốn làm gì tôi chứ?" Người đàn ông đầu trọc nói.

"Mau đưa tôi đến Cục cảnh sát đi. Anh làm như vậy là thuộc về bắt giam phi pháp đấy." Một người đàn ông gầy gò nói.

"Tôi đã nghĩ tại sao tất cả các người không hề sợ, hóa ra chờ tôi ở đây." Lâm Dật nói:

"Có phải các người cảm thấy, trên tay chúng tôi không có chứng cứ xác thực và tang vật, cảnh sát không có cách nào xử lý các người không?"

Mọi người im lặng, bởi vì bọn họ đúng là nghĩ như vậy.

"Nếu vậy, các người có lẽ đã suy nghĩ hơi nhiều rồi."

Lâm Dật nói: "Nếu không phải tới xử lý các người, sao tôi có thể chạy tới đây lúc nửa đêm chứ?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1673: Kính Nể, E Sợ

Chương 1673: Kính Nể, E Sợ

"Anh tới xử lý chúng tôi?"

Người đàn ông đầu trọc không sợ hãi: “Anh tốt nhất nên cân nhắc xem mình có bao nhiêu bản lĩnh đã, anh làm vậy là phạm pháp!"

"Con người tôi không có năng lực gì lớn, chỉ biết tìm hiểu pháp luật để phạm luật."

Lâm Dật móc con dao găm từ sau lưng ra: “Thời gian của mọi người đều có hạn, tốt nhất nên ăn nói thành thật, rốt cuộc là ai phái các người tới. Chờ tới lúc tôi ra tay, lại không ôn hòa như thế đâu."

Nhìn thấy con dao găm trên tay Lâm Dật, tám người đều hơi hoảng.

Bọn họ cũng không ngờ anh vừa tới đã muốn dùng dao!

"Anh đừng đứng đó dọa người, chúng tôi chỉ tới ăn cắp, không ai xúi giục hết."

"Các người cần gì phải như vậy chứ? Đối phương cho anh bao nhiêu tiền, đáng để anh bán mạng như vậy hả?"

"Tôi không hiểu anh đang nói gì cả."

Lâm Dật lấy con dao găm ra, thái độ của người đàn ông đầu trọc đã có phần dịu xuống, không còn kiêu căng như vừa rồi.

"Nếu các người không muốn đưa chúng tôi đến Cục cảnh sát, vậy chúng tôi sẽ bồi thường ít tiền, chuyện này xem như xong, không cần thiết phải dây dưa mãi."

Vù bịch!

Lâm Dật không nói nhảm, giơ chân đá vào người của gã đàn ông đầu trọc.

Người này ra ngoài giống như bao cát, đụng vào cột điện phía sau.

"Mày thật sự tưởng ông đây là thiện nam tín nữ, không cạy được miệng các người ra à?"

Lâm Dật cầm con dao găm, đi về phía người đàn ông đầu trọc, nhìn gã từ trên cao xuống: “Tao lại cho mày ba giây, nếu mày không nói, cuối cùng đâm thế nào lại khó mà nói được."

"Tôi thật sự không biết gì cả, anh đừng..."

Phụt!

Lâm Dật cầm theo con dao găm, đâm thẳng vào bụng dưới của người đàn ông đầu trọc.

A…

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, người đàn ông đầu trọc trợn trừng mắt, che bụng của mình, máu đã nhuộm ướt vạt áo, chậm rãi chảy xuống đất.

Bảy người còn lại ngây ra.

Quách Tùng Nam cũng sốc.

Ông ta đoán được Lâm Dật sẽ đánh, nhưng không nghĩ đến còn tự mình ra tay!

Hơn nữa, không thương tiếc, điều này cũng quá ngoan độc rồi.

Anh cúi người rút con dao găm ra, máu tích tách chảy xuống làm người ta khiếp sợ.

"Tao cho mày ba giây, nếu không nói, nhát thứ hai sẽ đâm xuống."

"Không, đừng..."

Người đàn ông đầu trọc run lẩy bẩy nói: "Là Mã Tam bảo tôi tới, là ông ta bảo tôi tới phá hoại, không muốn để cho các người làm việc bình thường."

"Nói tiếp."

"Ông ta là người Hongkong." Người đàn ông đầu trọc nói:

"Ông ta tìm tới chỗ đại ca chúng tôi nhờ giúp đỡ, cho nên chúng tôi lại tới đây."

"Biết bọn họ ở đâu không?"

"Tôi… tôi không biết, phải gọi điện thoại cho đại ca của chúng tôi..."

"Đại ca của các người là ai?"

Nói đến mức này, Lâm Dật cơ bản có thể xác định được mình có không gian rất lớn để giải quyết chuyện này.

"Đại ca chúng tôi là ông Ngụy ở Trung Hải, nếu anh đủ cấp bậc, chắc hẳn có thể từng nghe nói tới tên của ông ta. Anh làm vậy với chúng tôi, ông Ngụy chắc chắn sẽ mất hứng."

"Mẹ kiếp ông Ngụy - Ngụy Nãi, bây giờ cậu gọi điện thoại cho ông ta."

Đám người đều giật mình, Quách Tùng Nam vội vàng kéo Lâm Dật lại.

"Tổng giám đốc Lâm, cậu tuyệt đối đừng kích động, người được gọi là ông Ngụy này không tầm thường đâu, ông ta là nhân vật một tay che trời ở Trung Hải, chúng ta không đấu lại được với người như vậy đâu."

Người làm công trình, trên cơ bản đều không sạch sẽ, bất kể là phía cảnh sát hay xã hội đen, bọn họ đều sẽ có chút quan hệ.

Đặc biệt là người như Quách Tùng Nam đã làm đến chức giám đốc dự án, càng biết rõ những đại ca xã hội đen này như lòng bàn tay, tất nhiên biết ông Ngụy mà người đàn ông đầu trọc nói tới là dạng nhân vật thế nào.

Ông ta cũng biết mình không đắc tội nổi người đó.

"Mẹ kiếp xích ra, hôm nay tôi phải xem có phải ông ta mọc ra ba đầu sáu tay hay không."

"Ha ha..."

Người đàn ông đầu trọc che vết thương của mình, trên mặt thoáng cười khinh thường.

"Tôi đã nói tất cả những gì mình biết cho anh nghe rồi, nhưng anh không chịu nghe theo lời khuyên, vậy tôi cũng chẳng còn cách nào nữa."

"Đừng dây dưa nữa, mau gọi điện thoại đi."

Người đàn ông đầu trọc gian nan lấy điện thoại di động ra, đồng thời mở ra loa ngoài.

Mặc dù đã muộn lắm rồi, nhưng điện thoại mới đổ chuông vài tiếng đã có người nghe máy, truyền đến một giọng nói nam tính trầm lắng.

"Chuyện bên kia làm xong chưa?"

"Anh Phong, bọn em bị người ta bắt rồi, ông chủ của công ty bọn họ tới, nói muốn gặp ông Ngụy."

"Chỉ là một ông chủ của công ty, còn muốn gặp ông Ngụy sao? Hắn tính là gì chứ?"

"Nói với chủ nhân nhà các anh, tôi là Lâm Dật. Trong một phút, nếu ông ta không nghe điện thoại, ngày mai tôi sẽ đưa các người vào tù."

"Anh nói gì? Anh là Lâm Dật? Tổng giám đốc Lâm của Tập đoàn Lăng Vân sao?"

Biết được thân phận của Lâm Dật, thái độ của người đối diện thay đổi tới 180 độ.

"Là tôi."

"Anh chờ lát, tôi sẽ lập tức tìm ông Ngụy qua."

Sau đó, trong điện thoại truyền đến tiếng bước chân vội vàng, không đến một phút, xuất hiện một giọng nói hoảng hốt.

"Ông Ngụy mau tỉnh dậy đi, xảy ra chuyện lớn rồi..."

"Có chuyện gì, không thể chờ tới ngày mai lại nói sao?"

Trong điện thoại truyền đến giọng nói tức giận của Ngụy Nghĩa Hoa.

Dường như ông ta rất mất hứng vì có người làm phiền giấc ngủ của mình.

"Nhưng đây là điện thoại của tổng giám đốc Lâm ở tập đoàn

Lăng Vân, bằng không tôi cũng không dám tới quấy rầy ngài."

"Điện thoại của tổng giám đốc Lâm? Mau đưa cho tôi!"

Bên trong điện thoại truyền đến giọng điệu rối trí, ngay sau đó lại là tiếng nói chuyện của Ngụy Nghĩa Hoa, trong giọng điệu đầy vẻ cung kính.

"Tổng giám đốc Lâm, muộn thế này ngài còn gọi điện thoại cho tôi là có chuyện gì sao?"

"Sao… sao có thể như vậy được!"

Nghe được tiếng Ngụy Nghĩa Hoa nói, ngoại trừ Mạc Hồng Sơn những người khác đều sửng sốt.

Đây chính là nhân vật lớn một tay che trời ở Trung Hải, không ngờ lại dùng loại giọng điệu này để nói chuyện với anh?

"Chắc ông biết tôi là ai chứ?"

"Tôi biết. Với thân phận của tổng giám đốc Lâm, cho dù ngài không biết tôi là ai, tôi cũng biết ngài là ai."

Trước đây, Tiếu Băng nói Lâm Dật là thổ hoàng đế ở Trung Hải.

Câu này không phải chỉ nói suông.

Bản thân sức ảnh hưởng tuyệt đối không chỉ đơn giản như những gì nhìn thấy, cho dù là những người trong giới xã hội đen cũng biết tới danh hiệu của anh.

Bởi vì trước đây, Vương mặt rỗ - đại ca thế giới ngầm ở Trung Hải đã bị anh giết chết.

Ngụy Nghĩa Hoa làm lên làm đại ca, tất nhiên phải kiêng kỵ vài phần.

Chỉ là bình thường, hai người làm hai loại kinh doanh khác nhau, chưa từng gặp nhau, xem như nước giếng không phạm nước sông, cho nên không tiếp xúc nhiều, không ngờ hôm nay anh lại tự nhiên tìm tới cửa.

"Mẹ kiếp, ông to gan đúng không? Còn dám có ý đồ với dự án của bạn gái tôi?"

"Dạ? Dự án của bạn gái ngài?"

"Gần đây có phải ông tiếp xúc với một người tên là Mã Tam?"

Nghe được lời này, Ngụy Nghĩa Hoa chợt hiểu ra.

Ông ta liên hệ với mình, muốn mượn mấy người để làm vài chuyện phá đối thủ cạnh tranh.

Mà người ông ta gọi là đối thủ cạnh tranh lại là dự án của bạn gái tổng giám đốc Lâm.

"Tổng giám đốc Lâm, tôi oan lắm, đúng là lũ lụt tràn vào miếu Long Vương, người một nhà không quen biết nhau. Nếu tôi biết dự án kia là của bạn gái ngài, cho dù đánh chết tôi, tôi cũng không dám làm chuyện như vậy."

"Ông đừng nói nhảm nữa, mau nói cho tôi biết Mã Tam ở đâu là được rồi." Lâm Dật khẽ nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1674: Đạo lí đối nhân xử thế

Chương 1674: Đạo lí đối nhân xử thế

"Tổng giám đốc Lâm, loại chuyện nhỏ này cũng không cần ngài phải ra mặt. Chuyện này là do tôi làm không đúng, tôi sẽ giúp ngài xử lý, bảo đảm sẽ cho ngài một câu trả lời thỏa đáng."

"Không cần. Chuyện này phức tạp hơn ông tưởng, tôi sẽ đích thân xử lý."

Đầu bên kia, Ngụy Nghĩa Hoa toát mồ hôi lạnh đầy đầu.

Trong lòng thầm thăm hỏi phái nữ mười tám đời tổ tông của Mã Tam một lượt.

Mẹ kiếp, ông đắc tội ai không được, lại đi đắc tội ngài Lâm, ông muốn chết sao?

"Mã Tam tên là Mã Gia Lương, rất có danh tiếng bên Hongkong, hai chúng tôi quen biết từ vài năm trước. Bởi vì ông ta có ơn với tôi, cho nên lần này tới tìm tôi, tôi mới phải giúp đỡ, bằng không tôi sẽ không để ý tới ông ta."

Ngụy Nghĩa Hoa rất thông minh phủi sạch quan hệ giữa mình và Mã Tam, sau đó lại nói tiếp:

"Ông ta được tôi thu xếp cho ở khách sạn Giang Nam Xuân, phòng số 2408. Ngài có thể đi tới đó tìm ông ta."

"Ông phải giữ mồm giữ miệng về chuyện này, nếu để lộ tin tức, ông cũng không cần ở lại Trung Hải nữa."

"Dạ dạ dạ, tôi biết rồi." Ngụy Nghĩa Hoa vội vàng đáp ứng, nói:

"Nếu ngài Lâm có gì cần tôi giúp, cứ việc nói một tiếng là được rồi. Ngụy Nghĩa Hoa tôi chắc chắn sẽ là người đầu tiên trình diện."

Lâm Dật không trả lời, trực tiếp cúp máy, cũng ném qua một bên.

Quách Tùng Nam và người đàn ông đầu trọc đều bị dọa cho nói không thành lời.

Ông Ngụy tiếng tăm lừng lẫy ở Trung Hải tự nhiên lại nói chuyện với anh ta bằng thái độ như vậy, anh ta phải lợi hại tới mức nào?

"Ngài Lâm, chúng tôi biết sai rồi, nếu biết trước ngài có quen biết với ông Ngụy, có đánh chết chúng tôi cũng không dám qua gây sự."

Người đàn ông đầu trọc và người ông ta dẫn đến đều nhận tội với Lâm Dật, hy vọng có thể được anh tha thứ.

Ngay cả ông Ngụy ở trước mặt anh còn phải nói chuyện khách sáo như vậy, mình có nhằm nhò gì!

Quách Tùng Nam siết chặt hai nắm tay, vẻ mặt kích động.

Ông ta nằm mơ cũng không ngờ tổng giám đốc Lâm lại lợi hại đến mức này.

Người đàn ông làm được tới mức này, chẳng khác nào cấp bậc trần nhà rồi.

Quá trâu bò.

Lâm Dật không để ý tới bọn họ, dẫn theo Mạc Hồng Sơn đi qua một bên.

"Anh Sơn, chuyện hôm nay may nhờ có anh."

Lâm Dật lấy rượu và trà từ trong xe ra.

"Tôi cũng không chuẩn bị được gì cho anh, anh cầm mấy thứ này về đi."

"Cái này thì không được."

Mạc Hồng Sơn lùi lại hai bước: “Nếu thằng nhóc cậu chơi trò này với tôi, sau này tôi sẽ mặc kệ chuyện của cậu."

"Tôi đáng lẽ không cần khách sáo với anh, nhưng còn đám anh em bên dưới. Tôi phải thu xếp tốt, không thể để cho người ta cảm thấy Lâm Dật tôi lòng dạ hẹp hòi."

"Cậu đừng suy nghĩ nhiều như vậy, tôi thu xếp mời bọn họ ăn một bữa ngon là được." Mạc Hồng Sơn nói:

"Hơn nữa, nếu để thủ trưởng biết được chuyện này, chắc chắn lại mắng tôi. Cậu mau cầm về đi, tôi không thể nhận được."

"Thủ trưởng..."

Nghe được từ này, Quách Tùng Nam và người đàn ông đầu trọc lại sửng sốt.

Rốt cuộc đám người này từ đâu tới vậy?

Tổng giám đốc Lâm thậm chí quen biết với cả người như vậy à?

Cuối cùng, Mạc Hồng Sơn vẫn không nhận đồ của Lâm Dật, dẫn người hấp ta hấp tấp rời đi.

Về phần người đàn ông đầu trọc và đồng bọn của ông ta, Lâm Dật không để cho Mạc Hồng Sơn xử lý.

Chút chuyện nhỏ như vậy, mình tới là được rồi.

"Tổng giám đốc Lâm, nên xử lý những người này thế nào?"

"Thả ra thôi, nên làm cái gì thì làm cái đó."

"Thả ra?" Quách Tùng Nam không hiểu.

"Người ta cho tôi mặt mũi, tôi tất nhiên cũng phải trả lại mặt mũi cho người ta." Lâm Dật nói:

"Nếu đưa những người này đến trong cục cảnh sát, chính là không có đạo nghĩa giang hồ."

Quách Tùng Nam cẩn thận ngẫm nghĩ về lời Lâm Dật nói, đột nhiên hiểu rõ ẩn ý trong đó, hình như thật sự có lý.

"Chuyện sau đó, ông xử lý đi, tôi đi trước đây."

"Tổng giám đốc Lâm đi thong thả."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay, phát hiện đã hơn bốn giờ.

Trời bắt đầu hửng sáng, đã có người bắt đầu một ngày làm việc mới.

Nhưng cũng có người vừa tan tầm.

Lâm Dật không vội đi tìm Mã Tam mà lái xe quay về nhà.

Thứ nhất, anh đã nắm được hành tung của đối phương, cũng không lo lắng ông ta chạy mất.

Thứ hai, nếu để cho Kỷ Khuynh Nhan biết mình nửa đêm lặng lẽ đi xử lý chuyện này, trong lòng chắc chắn sẽ lo lắng, nên anh dứt khoát trở về Cửu Châu Các.

Giống như Lâm Dật suy đoán, Kỷ Khuynh Nhan vẫn đang ngủ say.

Chăn rơi xuống đất, cô nằm với một loại tư thế cực kỳ không tao nhã, ngủ say ở trên giường.

Hai cúc trên áo ngủ để mở, lộ ra làn da trắng như tuyết ở trước ngực.

Lâm Dật bất lực lắc đầu, nhặt chăn lên, lại đắp cho Kỷ Khuynh Nhan, sau đó bản thân leo lên trên giường, ngủ một giấc.

Hơn bảy giờ sáng, Kỷ Khuynh Nhan vươn vai, rõ ràng đêm qua đã ngủ rất ngon.

Bị Kỷ Khuynh Nhan ảnh hưởng, Lâm Dật cũng dậy theo.

"Có phải em làm phiền anh không? Anh ngủ thêm một lát đi."

Cho dù tư thế ngủ không tao nhã, nhưng ưu điểm của Kỷ Khuynh Nhan là chưa bao giờ ngủ nướng.

Sáng sớm mở mắt sẽ rời giường, điểm này hoàn toàn ngược lại với Lương Nhược Hư.

"Nhìn tình trạng của em, hình như ngủ rất ngon."

Kỷ Khuynh Nhan với mái tóc rối bời, bĩu môi.

"Không ngon bằng mọi khi."

Khóe miệng Lâm Dật giật giật, cái này còn gọi là ngủ không ngon?

"Ngủ thế nào mà không ngon?"

"Đêm qua em nằm mơ, nó ảnh hưởng đến giấc ngủ của em."

"Em mơ gì?"

"Em mơ thấy mình biến thành một con gấu trúc, đang gặm trúc đấy. Sau đó có người đá em một phát, chính là vậy đấy."

Lâm Dật:...

Động tác của mình còn đồng bộ với cảnh trong mơ của cô ấy?

"Được rồi, không cần thiết phải thảo luận về chuyện này nữa. Anh ngủ tiếp đi, em xuống làm bữa sáng. Nhưng anh chỉ có thể ngủ thêm hai mươi phút thôi đấy."

"Anh biết rồi." Lâm Dật vỗ nhẹ vào mông của Kỷ Khuynh Nhan: “Em đi nấu đi."

Kỷ Khuynh Nhan rửa mặt xong lại nấu bữa sáng. Lâm Dật ngủ thêm một lát mới xuống tầng.

Sau khi ăn sáng xong, hai người thu dọn sơ qua, sau đó lái xe đi làm.

Lâm Dật chở Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, sau đó lái xe tới khách sạn Giang Nam Xuân, chuẩn bị gặp người được gọi là Mã Tam kia.

...

Trong phòng Tổng Thống số 2408 ở khách sạn Giang Nam Xuân.

Một người đàn ông trung niên với dáng người hơi gầy, trên người mặc áo choàng tắm, đang ngồi ở trước bàn ăn sáng, động tác thong thả lại có thêm tiết tấu, giống như một bộ máy từng được thiết kế tỉ mỉ.

Mà người đàn ông này chính là Mã Tam mà Lâm Dật muốn tìm!

Vài năm trước, Mã Tam là một tên lưu manh ở Hongkong.

Bởi vì thủ đoạn làm việc độc ác, hơn nữa tâm tư kín đáo, được giám đốc tập đoàn Hoàng Hải Lý Hoa Hưng nhìn trúng, thu làm trợ lý bên người.

Những năm gần đây, Lý Hoa Hưng đạt được một loạt thành tích, phía sau đều có bóng dáng của Mã Tam.

Chỉ là ông ta có dính tới mười mấy vụ án giết người, cho nên ở Hongkong, chỉ cần Lý Hoa Hưng nhìn trúng dự án nào, lại không có ai dám động tới, bằng không sẽ gặp phải sự trả thù điên cuồng của Mã Tam!

"Tình hình bên phía công trình kia thế nào?" Mã Tam thản nhiên nói.

"Tôi vừa gọi điện thoại cho Ngụy Nghĩa Hoa, ông ta nói bên kia vẫn thuận lợi." Đàn em của Mã Tam nói.

Vẻ mặt Mã Tam vô cảm, cầm điện thoại di động lên, gọi cho Lý Hoa Hưng.

"Tổng giám đốc Lý, anh có thể tìm tổng giám đốc Kỷ của tập đoàn Triều Dương nói chuyện."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1675: Để Lại Một Tay

Chương 1675: Để Lại Một Tay

Sau khi nói một câu đơn giản, Mã Tam cúp máy, tiếp tục ăn sáng.

"Tam gia, có cần hành động tiến thêm một bước không? Chỉ phá hỏng một vài thiết bị, đối phương sẽ nhanh chóng khuất phục như vậy sao?"

"Vậy là được rồi, người ở lục địa khác với người ở Hongkong chúng ta, bình thường đều tương đối nhát gan. Chúng ta chỉ cần đe dọa một chút, bọn họ lại biết được sự lợi hại của chúng ta." Mã Tam nhai kỹ nuốt chậm rồi nói:

"Nhưng tiếp theo nên làm thế nào, còn phải xem bên phía sếp Lý đàm phán ra sao. Nếu đối phương bằng lòng nhường lại mảnh đất thì không thành vấn đề. Nếu đối phương không muốn, chúng ta lại tiếp tục ra tay. Dựa vào một người phụ nữ như cô ta cũng không thể làm gì được chúng ta."

Người đàn em bên cạnh gật đầu, cũng đồng ý với lời Mã Tam nói.

Vù bịch!

Đúng lúc này, hai người nghe được ngoài cửa phòng có tiếng động khác thường, hình như có thứ gì đó đập vào trên cửa!

Dừng một giây, Mã Tam nói với đàn em của mình:

"Cậu đi ra xem thử có chuyện gì xảy ra."

Người đàn ông áo đen đi về phía cửa, trong chớp mắt mắt khi cửa vừa mở ra, bất ngờ nhìn thấy hai người canh giữ ở cửa đều ngã xuống đất.

Bọn họ che ngực, rên rỉ, nhưng dù thế nào cũng không đứng dậy được.

Mã Tam nhìn thấy Lâm Dật cũng không hoảng hốt, thả dao dĩa trong tay xuống, quan sát kỹ Lâm Dật.

"Cậu là ai?"

Lâm Dật đi từ bên ngoài vào, cũng nhìn Mã Tam.

"Ông chính là Mã Tam?"

"Cậu còn biết tôi à?" Mã Tam nhướng mày: “Cậu tìm tôi làm gì?"

"Chính ông đang âm thầm xúi giục người gây chuyện ở dự án bên khu khai thác và phát triển kia?"

Mã Tam đảo tròng mắt, hơi bất ngờ khi người đàn ông trước mắt này lại đến vì chuyện này.

"Cậu và tổng giám đốc Kỷ của tập đoàn Triều Dương có quan hệ thế nào."

Mã Tam không phải là kẻ ngốc. Người đàn ông trước mắt đến vì chuyện này, tất nhiên phải có quan hệ thân thiết với Kỷ Khuynh Nhan của tập đoàn Triều Dương.

"Cô ấy là bạn gái của tôi."

"A… hóa ra là quan hệ này."

Mã Tam nói với ẩn ý sâu xa: "Nhưng tôi rất muốn biết, cậu tới tìm tôi làm gì?"

"Tôi không muốn xảy ra xung đột với các người, mọi người đều là doanh nhân, chú ý dĩ hòa vi quý, hòa khí sinh tài. Tôi không muốn ầm ĩ không thoải mái với các người."

"A..."

Mã Tam cười lạnh, dường như phát ra bằng giọng mũi.

"Cậu cũng nói, chúng ta đều là người làm ăn, ở trong giới này, tất nhiên ai lợi hại thì người đó có lý. Cậu tới tìm tôi mở miệng nói suông, sợ rằng không tốt lắm đâu."

"Lẽ nào không còn cách nào khác sao?"

"Các người cướp mảnh đất do tập đoàn Hoàng Hải nhìn trúng, chúng tôi chắc chắn sẽ không để yên."

Mã Tam cắt một miếng bít tết, đặt vào trong miệng mình, cẩn thận nhai và nhấm nháp.

"Cậu cũng không cần nói với tôi về nhân nghĩa đạo đức gì đó. Mọi người ai cũng không sạch sẽ. Hơn nữa con người tôi sinh ra đã là đen, pháp luật không ràng buộc được tôi."

"Xem ra, tôi không cần thiết phải đàm phán nữa."

"Cũng không thể nói như vậy được."

Mã Tam lau miệng, đặt dao dĩa xuống mặt bàn bên cạnh.

"Nếu không muốn tôi truy cứu chuyện này nữa, thật ra cũng rất đơn giản, lại phải xem cậu có thể làm được hay không thôi."

"Ông nói đi."

Mã Tam hất cằm về phía con dao cắt bít tết bên cạnh bàn:

"Để lại một tay, Mã Tam tôi hứa với cậu, chúng tôi sẽ không tranh dự án này nữa."

Ánh mắt Lâm Dật nhìn con dao trên bàn ăn.

"Được."

...

Văn phòng Chủ tịch ở tập đoàn Triều Dương.

Trước bàn làm việc của Kỷ Khuynh Nhan có đặt bản vẽ vừa đưa qua.

Xung quanh cô có không ít quản lý cao cấp và kỹ sư của công ty, bọn họ đang cùng nhau phân tích chi tiết trên bản vẽ, để tiện sửa chữa.

Cô không muốn bỏ qua bất kỳ chi tiết nào liên quan tới dự án mới, hi vọng mỗi chi tiết đều được làm hoàn mỹ.

Cho dù cuối cùng thất bại, cũng có thể không thẹn với lương tâm nói một câu tôi đã cố gắng hết sức.

Reng reng reng…

Vào lúc mọi người ở đây cùng nhau nghiên cứu và thảo luận về bản vẽ, điện thoại đặt trên bàn làm việc Kỷ Khuynh Nhan đổ chuông, là cô thư ký gọi tới.

"Tổng giám đốc Kỷ, giám đốc Lý của tập đoàn Hoàng Hải muốn gặp mặt cô một lần."

"Lý Hoa Hưng tới à?"

Lý Hoa Hưng đến đây, không chỉ làm Kỷ Khuynh Nhan bất ngờ, các thành viên quản lý cao cấp khác trong tập đoàn cũng thấy bất ngờ.

Hai công ty vừa phát sinh cạnh tranh và mâu thuẫn kịch liệt, cuối cùng tập đoàn Triều Dương lấy được mảnh đất kia, hai công ty chắc hẳn không có liên quan gì nữa, anh ta tới công ty làm gì?

"Cuộc họp tạm thời dừng ở đây, các người về trước đi."

"Vậy chúng tôi đi trước đây."

Các quản lý cao cấp của tập đoàn đều chào hỏi Kỷ Khuynh Nhan, sau đó rời khỏi văn phòng của cô.

Kỷ Khuynh Nhan nói với thư ký:

"Bảo anh ta tới văn phòng của tôi đi."

Kỷ Khuynh Nhan cúp máy, đan hai tay và tỳ cằm lên trên, nghiêm túc suy nghĩ về mục đích Lý Hoa Hưng đến đây.

Chuyện hôm qua đã bị Lâm Dật giải quyết, chẳng lẽ anh ta tới vì chuyện này?

Theo lẽ thường không đến mức đó chứ?

Suy nghĩ mấy phút, Kỷ Khuynh Nhan cũng không tìm ra manh mối. Sau đó có người gõ cửa văn phòng, thư ký đi từ bên ngoài vào.

"Tổng giám đốc Kỷ, giám đốc Lý của tập đoàn Hoàng Hải đến rồi."

Sau lưng thư ký là một người đàn ông trung niên với dáng người mập mạp, mặc áo vest màu đen, để tóc rẽ ngôi lệch như những năm sáu mươi, thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt.

Điểm duy nhất đáng chú ý chính là vẻ mặt vẫn xem như hiền hòa.

"Tổng giám đốc Kỷ, chúng ta lại gặp mặt rồi."

Lý Hoa Hưng đi vào văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan, chủ động giơ tay ra. Kỷ Khuynh Nhan cũng giơ tay ra, bắt tay sơ qua xem như chào hỏi.

So với Mã Tam, Lý Hoa Hưng càng giống với một doanh nhân hơn, trên người không có khí chất lưu manh như gã, nhưng khiến cho người ta có một cảm giác nham hiểm, lòng dạ thâm sâu.

"Mời giám đốc Lý đi bên này."

Kỷ Khuynh Nhan dẫn Lý Hoa Hưng đến chỗ sô pha. Thư ký rót hai chén nước, sau đó ngồi bên cạnh, chờ mệnh lệnh tiếp theo của Kỷ Khuynh Nhan.

"Tổng giám đốc Kỷ, lần này tôi qua đây, chủ yếu là muốn nói chuyện với ngài về dự án khu khai thác và phát triển." Lý Hoa Hưng nói với vẻ khách sáo.

"Công việc đấu thầu cũng đã kết thúc, dự án sắp được khởi công, trong chuyện này chắc hẳn không còn khả năng thay đổi nữa."

"Vẫn phải có chứ! Cái này thì phải xem tổng giám đốc Kỷ có bằng lòng nói chuyện với tôi không thôi."

Kỷ Khuynh Nhan khựng người lại, khứu giác kinh doanh nhạy bén đang nói cho cô biết, Lý Hoa Hưng không thể tự nhiên tới đây, chắc chắn là có chỗ dựa nào khác.

Bằng không, với thân phận của anh ta không thể làm chuyện như vậy được.

"Vậy chúng ta lại nói thẳng đi."

Kỷ Khuynh Nhan biết đây không thể là một lần đàm phán kinh doanh hòa hợp, trong đó chắc chắn còn có chuyện mà mình chưa biết.

Cho nên trên người cô không thể cảm nhận được cảm giác đàm phán chân thành này, chỉ muốn biết ý định thật sự của Lý Hoa Hưng khi tới đây lần này.

"Theo tôi được biết thì dự án đã được bắt đầu, nhưng hình như không quá thuận lợi, có chuyện này không?"

Kỷ Khuynh Nhan nghe được lời giải thích của Lý Hoa Hưng, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm.

"Tôi có biết chút ít về chuyện ngày hôm qua, tôi nghĩ những kẻ lừa gạt gây sự kia không thoát khỏi có liên quan tới giám đốc Lý."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1676: Sợ Tè Ra Quần.

Chương 1676: Sợ Tè Ra Quần.

Sự bình tĩnh và ung dung của Kỷ Khuynh Nhan khiến cho Lý Hoa Hưng cảm thấy bất ngờ.

Không ngờ rằng tuổi còn trẻ như vậy mà đã có thể trầm ổn đến mức này.

Có thể nói ra những lời này một cách thờ ơ lạnh nhạt.

“Không không không, Kỷ tổng đừng có hiểu nhầm, chuyện hôm qua chắc chỉ là trùng hợp thôi, đừng để trong lòng nhé.”

“Quả thật, chúng tôi làm cái ngành này, rất hay gặp phải những chuyện kiểu vậy, cũng xem như đó là chuyện đương nhiên rồi.” Kỷ Khuynh Nhan mặt mang theo nụ cười mà nói.

“Nhưng mà chuyện kiểu này quả thật rất phiền phức, có lẽ sau này vẫn còn gặp phải những người như vậy, tôi nghĩ Kỷ tổng cũng đã rút được kinh nghiệm đi.”

Lời nói này có chút khiến Kỷ Khuynh Nhan không ngờ tới.

Chẳng lẽ hắn cảm thấy, dùng thủ đoạn thế này là có thể uy hiếp mình ư?

“Quả thật, phiền phức sẽ còn xuất hiện, nhưng công ty của tôi kinh doanh nhiều năm như vậy, đã gặp qua rất nhiều chuyện thế này rồi, nhưng mà đến cuối cùng đều giải quyết được hết, nếu như Lý tổng cho rằng chuyện này có thể ảnh hưởng tới công ty chúng tôi thì có vẻ không được thiết thực cho lắm rồi.”

Lý Hoa Hưng uống một ngụm nước để che dấu đi nội tâm bất an của mình.

Thái độ và biểu hiện cương quyết của Kỷ Khuynh Nhan lúc nói chuyện là điều mà lúc trước hắn chưa từng nghĩ tới.

Đặt cốc nước xuống, Lý Hoa Hưng cười cười.

“Thật ra, khi cạnh tranh hạng mục này, có lẽ Kỷ tổng đã nhìn ra từ lâu, rằng chúng tôi rất xem trọng hạng mục này. Quy mô của tập đoàn Hoàng Hải cô cũng biết rồi, nếu như 2 công ty chúng ta chọn hợp tác, tôi tin rằng tương lai, quy mô của tập đoàn Triều Dương sẽ càng tăng cao, mang tới lợi nhuận, tuyệt đối là một hạng mục có thể so sánh được.”

“Đây là bố trí chiến lược của công ty chúng tôi, Lý tổng không hiểu được tình hình thực tế mà đánh giá ngông cuồng như vậy là không đúng rồi.”

Thư ký ngồi bên cạnh âm thầm kinh hãi.

Đi theo Kỷ tổng bao nhiêu năm trời, nhưng đây là lần đầu tiên thấy cô ấy dùng ngữ khí và thái độ thế này để bàn chuyện làm ăn với người khác.

Lý Hoa Hưng khẽ nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười lạnh.

“Được rồi, nếu như Kỷ tổng vẫn có thể chịu đựng được những tổn thất như đêm hôm qua, vậy thì cứ xem như Lý Hoa Hưng tôi đây, hôm nay chưa hề nói gì đi.”

Ừm?

Kỷ Khuynh Nhan thấp giọng ừm một câu, không biết lời Lý Hoa Hưng nói có ý gì.

“Kỷ tổng, hôm nay chúng ta nói tới đây thôi, nhưng vẫn còn 1 câu tôi phải nói với cô.” Lý Hoa Hưng nói:

“Tập đoàn Hoàng Hải chúng tôi rất xem trọng hạng mục này, hoàn toàn không có ý định từ bỏ, nếu như tương lai có 1 ngày, cô thay đổi chủ ý, muốn tiếp tục bàn với chung tôi về hạng mục này thì bất kỳ lúc nào Lý Hoa Hưng cũng hoan nghênh.”

“Đi thong thả, không tiễn.”

Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy, chuẩn bị tiếp tục làm việc, nhưng ngay lúc này, phát hiện ra cánh cửa phòng làm việc bị đẩy ra, bất ngờ nhìn thấy Lâm Dật từ bên ngoài đi vào.

“Sao anh lại tới đây.”

Nhìn thấy Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan bỗng nhiên có một loại cảm giác rất ung dung.

“Tới đây nói chuyện với hắn ta.” Lâm Dật nhìn Lý Hoa Hưng nói:

“Bảo thư ký của em ra ngoài trước đi.”

Thư ký rất biết cách nhìn, chào hỏi mấy người sau đó rời khỏi phòng làm việc.

“Nói với tôi?”

Ánh mắt của Lý Hoa Hưng dừng lại ở trên người Kỷ Khuynh Nhan.

“Kỷ tổng, vị tiên sinh đây là?”

“Anh ấy là bạn trai tôi, Lâm Dật.”

“Xin chào Lâm tiên sinh.”

Lý Hoa Hưng đứng dậy, cũng đưa tay mình ra, nhưng Lâm Dật lại hoàn toàn bất động.

Lý Hoa Hưng cũng không cảm thấy xấu hổ, thu tay về, bằng mặt không bằng lòng nhìn Lâm Dật.

“Lâm tiên sinh, không biết anh tìm tôi có chuyện gì muốn nói?”

“Cũng không phải chuyện gì lớn, chủ yếu là liên quan tới Mã Tam, có lẽ anh cũng rất thân quen với hắn nhỉ.”

Thấy Lâm Dật nhắc tới Mã Tam, biểu cảm của Lý Hoa Hưng khẽ thay đổi.

“Cậu ấy là trợ lý của tôi, nhưng mà lần này không theo tôi đến đây, Lâm tiên sinh nhắc đến cậu ấy làm gì, chẳng lẽ có chuyện gì khác sao?”

Lâm Dật cười cười: “Thủ đoạn của mấy người tôi đã hiểu gần hết rồi, không lấy được khu vực để mở rộng mảnh đất kia nên thường xuyên tới công trường của hạng mục để quấy rối, có lẽ việc mong chúng tôi thỏa hiệp với các người cũng là một phần thủ đoạn của các người đi.”

“Lâm tiên sinh đừng có nói như vậy, chúng tôi đều là thương nhân hợp pháp, sao lại có thể làm ra mấy chuyện như thế chứ.”

“Đã đến lúc này rồi, giả vờ không biết không còn ý nghĩa gì đâu, hơn nữa vừa nãy tôi đã gặp Mã Tam rồi, nói chuyện với ông ta một hồi lâu, cho nên dù anh có tiếp tục nói thế này cũng không có ý nghĩa gì nữa rồi.”

“Hai người gặp mặt rồi!”

Ánh mắt của Lý Hoa Hưng híp lại, chuyện này hắn chưa nghĩ tới, biểu tình cũng trở nên nghiêm túc.”

“Lâm tiên sinh nói với tôi những lời này là có ý gì?”

“Thật ra cũng không có ý gì, chỉ là muốn cho anh xem thứ này, thứ này có ích hơn trăm ngàn lời nói đó.”

“Xem cái gì?”

Lâm Dật ném chiếc túi nhỏ màu đen trong tay lên bài uống trà.

Nhìn bề ngoài, hình như đó là một vật hình trụ tròn, nhưng cụ thể là gì thì không rõ.

Kỷ Khuynh Nhan cũng hơi tò mò, Lâm Dật đặc biệt tới đây một chuyến, chẳng lẽ chỉ là vì muốn đưa cho Lý Hoa Hưng vật này ư?

Lý Hoa Hưng nhìn vào mắt Lâm Dật, vẻ mặt cẩn thận.

Sau đó rất cẩn trọng mở chiếc túi màu đen ra.

A…!

Nhìn thấy thứ bên trong ấy, Lý Hoa Hưng hét lên một tiếng chói tai.

Bởi vì trong túi nilon màu đen ấy, là một bàn tay!

Ở ngón giữa còn đeo một chiếc nhẫn phỉ thúy màu xanh!

Hắn nhớ rất rõ, chiếc nhẫn đó là hắn dành được ở hội đấu giá, sau đó đưa cho Mã Tam!

Ngay lúc này, Lâm Dật đưa tay ra, che mắt của Kỷ Khuynh Nhan lại, không để cho cô nhìn thấy thứ bên trong.

Kỷ Khuynh Nhan duỗi thẳng người, theo bản năng, cô đoán thứ đồ bên trong đó có lẽ không cô không nên xem.

Cơ thể Lý Hoa Hưng run rẩy, sắc mặt trắng bệch: “Mày, mày dám!”

“Bây giờ còn cần tôi phí lời sao?”

“Không, không cần nữa, không cần nói gì nữa.”

“Chúng tôi rất hoan nghênh việc cạnh tranh bình thường trong kinh doanh, nhưng tôi không hi vọng có mấy trò vặt vãnh như thế này nữa.” Lâm Dật nói:

“Cũng đừng trách tôi không cho mấy người cơ hội, muốn phát triển ở trên đất liền thì không sao, nhưng tốt nhất là đừng mơ tới khu ven biển, chỉ cần tôi còn sống ngày nào, Lý gia các người đừng mong tới đây được.”

Cơ thể Lý Hoa Hưng run rẩy như bệnh nhân giai đoạn cuối, đầu óc ong ong vang vang, thậm chí còn không nghe rõ Lâm Dật đang nói gì.

“Tôi, tôi xin cáo từ trước.”

Lý Hoa Hưng vội vàng đứng dậy, người đàn ông này khiến cho hắn có cảm giác vô cùng nguy hiểm, không muốn ở lại nơi này thêm nữa.

“Mang thứ này đi, đừng có để lại chỗ chúng tôi.”

“Được, được…”

Lý Hoa Hưng hoảng hốt đồng ý, sau đó xách chiếc túi màu đen, hoảng hốt chạy ra khỏi phòng làm việc.

“Đã xong.”

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, Lâm Dật bỏ tay của mình xuống.

“Rốt cuộc anh cho hắn xem cái gì vậy? Còn che mắt của em đi nữa.”

“Không phải thứ tốt đẹp gì đâu, không dành cho trẻ nhỏ.”

Kỷ Khuynh Nhan trừng mắt với Lâm Dật: “Suốt ngày làm mấy chuyện không dành cho trẻ nhỏ, em còn tưởng anh chẳng biết tới cái thành ngữ này cơ.”

“Sao em biết anh suốt ngày làm chuyện không thích hợp cho trẻ nhỏ, chẳng lẽ anh bị lộ tẩy rồi sao.” Lâm Dật làm ra vẻ kinh ngạc, nói.

“Suốt ngày muốn đụng chiếm tiện nghi của em còn chưa đủ hả.”

“Cái này có là gì đâu, anh còn tưởng bị em phát hiện rồi cơ, dọa anh hết hồn.”

Ừm ừm? Kỷ Khuynh Nhan khẽ đứng hình, giống như một vị thám tử nhỏ nhìn Lâm Dật: “Chẳng lẽ anh còn làm chuyện gì khác ư?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1677: Miệng Của Nữ Nhân Là Con Quỷ Lừa Người.

Chương 1677: Miệng Của Nữ Nhân Là Con Quỷ Lừa Người.

“Chuyện này ấy mà…” Lâm Dật làm ra vẻ thần bí nói:

“Thiên cơ bất khả lộ, không thể nói cho em biết được.”

“Không được, anh phải nói cho em biết.”

Kỷ Khuynh Nhan không làm nữa, đứng phía sau lưng Lâm Dật dò hỏi.

Làm ra dáng vẻ nếu anh không nói cho em biết, em sẽ làm phiền chết anh. Cứ như là 2 người khác hoàn toàn so với người vừa mới đàm phán khi nãy vậy.

“Lúc em ngủ, chúng ta đã tùy tiện rồi đó.”

“Nói bậy, nếu như anh động tay động chân lung tung lúc em ngủ, nhất định em sẽ có cảm giác. Đừng có mà lừa người.”

“Em thật sự đã đánh giá thấp chất lượng giấc ngủ của mình rồi.”

Lâm Dật lấy điện thoại ra, đem mấy video trước đây quay lúc nhàn rỗi cho Kỷ Khuynh Nhan xem.

“Em tự nói xem, dựa vào chất lượng giấc ngủ hiện tại của em, có khi bom nguyên tử nổ emn cũng chả tỉnh ấy chứ, anh có làm chút gì đó em có thể biết được sao?”

Trong video, Kỷ Khuynh Nhan nhìn thấy tư thế ngủ của mình hết sức bất nhã, khó coi.

Lâm Dật còn nhéo nhéo mặt mình, Đại Bạch Thỏ cũng không buông tha, cuối cùng còn đạp vào mông mình mấy phát.

Đáng giận nhất là, bản thân hoàn toàn không có một chút phản ứng nào cả!

“A…!”

Kỷ Khuynh Nhan hét lớn: “Mau xóa đi, những thứ này không thể giữ lại.”

Không cho Lâm Dật có bất kì cơ hội phản ứng nào, Kỷ Khuynh Nhan đã cướp lấy điện thoại của anh, sau đó vào album xóa hết toàn bộ ảnh cùng video trong máy, lúc này mới coi như thỏa mãn.

“Anh cứ chờ đó, đợi đến lúc nửa đêm anh ngủ say rồi, em cũng lén lút quay video anh.”

“Chỉ cần em dậy được là tốt rồi, em cứ quay tùy ý.”

Kỷ Khuynh Nhan chun chun cái mũi đáng yêu, có chút cạn lời.

Với cái chất lượng giấc ngủ của mình, thật sự là rất khó thức dậy lúc nửa đêm.

“Được rồi, không cần nói mấy chuyện này nữa.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Chuyện hạng mục bên đó anh đều giải quyết hết rồi sao?”

“Anh dạy dỗ cái kẻ tên Mã Tam đó một trận, chuyện này cũng xem như kết thúc rồi.”

“Lần này bên phương diện công trình, cũng không cần em bận tâm nữa rồi.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Đúng rồi, em nhớ ra rồi, hôm qua xem mail thông báo có nói muốn tiến hành kỳ hạn huấn luyện 7 ngày, hình như là khép kín luôn đó.”

Lâm Dật gật gật đầu: “Đúng là buổi đêm không thể về nhà, nhưng mà ban ngày em tới thăm anh thì không có vấn đề gì lớn cả.”

“Dựa vào hệ thống quan hệ của anh ở Trung Hải, chỉ cần anh nói một tiếng thôi thì mấy chuyện như huấn luyện này có lẽ cũng không cần phải tham gia nữa nhỉ?”

“Đạo lý thì là như vậy, nhưng mà nếu như được đặc cách thì chẳng có ý nghĩa gì nữa.” Lâm Dật nói:

“Qua bên đó chính là để trải nghiệm cuộc sống, nếu như không có gì đặc biệt thì vẫn cứ nghe theo yêu cầu của người ta đi.”

“Anh nói cũng đúng.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

“Buổi tối đi dạo một chút, đồ skin care của anh cũng sắp dùng hết rồi, tan làm chúng ta đi mua một ít, để lúc đi huấn luyện còn dùng.”

“Được”

“Chiều nay nếu như anh không có chuyện gì thì cứ ở đây đi, có thể tham mưu cho em một chút chuyện của phó tổng.”

“Buổi phỏng vấn khi nào bắt đầu?”

“Một tuần sau, vừa hay lúc anh kết thúc kỳ huấn luyện, có thể về đây giúp em.”

“Không thành vấn đề.”

Bởi vì buổi chiều không có việc gì, Lâm Dật cũng không có đi chỗ nào khác, nhưng mà cũng không có ở phòng làm việc của Kỷ

Khuynh Nhan, mà là đi Ban tiêu thụ, tìm Vương Oánh đi thăm dò sinh mạng bí ẩn.

Buổi tối sau khi tan làm, hai người lái xe đến Quảng Trường Hằng Long.

Tuy nói là đi mua đồ cho Lâm Dật, nhưng theo Lâm Dật thấy, đây chỉ là cái cớ thôi.

Bởi vì Lâm Dật còn chưa mua gì, cô đã mua váy với giày rồi.

Vui vẻ mua giày và váy xong, Kỷ Khuynh Nhan kéo cánh tay Lâm Dật: "Đi, chúng ta xuống lầu 1 mua đồ rửa mặt thôi."

“Cuối cùng em cũng nhớ tới anh rồi hả, anh còn tưởng em quên hôm nay em tới đây làm gì rồi cơ.”

“Ayya, đừng có nói như vậy mà, sao em có thể quên anh được cơ chứ.”

Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì nói, rõ ràng tự biết bản thân đuối lý, cho nên cũng không chống chế nhiều, kéo anh xuống lầu 1.

Cứ nói miệng đàn ông là con quỷ lừa người.

Nhưng trong một vài trường hợp, câu này nên dùng cho phụ nữ thì thích hợp hơn.

Bởi vì đến nơi này rồi, Kỷ Khuynh Nhan cũng chưa mua đồ cho Lâm Dật, mà là đi chọn cho mình các loại đồ trang điểm, sau khi hài lòng, mới đi mua thứ Lâm Dật cần.

Kỷ Khuynh Nhan quen tay quen chân, đưa Lâm Dật tới quầy SK2.

“Vào đây đi, đứng ngoài đó làm gì?”

“Không phải em muốn mua đồ trang điểm hả, anh đứng ngoài đợi là được rồi.”

“Em mua xong rồi, mua cho anh đó.” Kỷ Khuynh Nhan nói.

“Mua cho anh ư? Em chắc chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Anh đâu có quen dùng mấy thứ này, hay là thôi đi.”

Bởi vì nguyên nhân gia đình, từ nhỏ Lâm Dật cũng không có thói quen dùng đồ trang điểm.

Mỗi lúc ở nhà, đều là do Kỷ Khuynh Nhan ép anh mới bôi sơ một chút.

Hơn nữa mỗi lần bôi xong, anh đều cảm thấy mặt không thoải mái, khiến cho Kỷ Khuynh nhan lần nào cũng ghét bỏ mắng anh là đồ trai thẳng.

“Lúc trước thì sao cũng được, nhưng bây giờ không được thế.” Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Làm cảnh sát không tránh được phải dầm mưa dãi nắng, phải chú ý chăm sóc, nếu không gương mặt này của anh không giữ được nữa đâu."

Hừ, cái đồ mê nhan sắc!

“Lâm Dật!”

Ngay lúc Kỷ Khuynh Nhan kéo Lâm Dật đi vào trong, chợt nghe có người kêu tên anh.

Quay đầu lại thì phát hiện ra một người phụ nữ vóc dáng cao gầy.

Nếu như giá trị nhan sắc của Kỷ Khuynh Nhan là 100 điểm, thì người phụ nữ sau lưng cũng phải 90 điểm.

Bên cạnh cô ấy còn có một người đàn ông trẻ tuổi, tóc vuốt keo, mặc quần âu đen, đi giày da màu nâu, mặc áo sơ mi màu xanh da trời, khiến cho người khác cảm thấy đây là một doanh nhân hoàn mỹ.

Nhìn người phụ nữ cao gầy đứng trước mặt mình, Lâm Dật cảm thấy có chút quen mắt, nhưng suy nghĩ mất mấy phút, mới nhớ nàng là ai.

Là bạn học đại học của anh, Lý Mộng Dao

Lâm Dật nghĩ, nếu như nhớ không nhầm thì hồi còn đi học hình như là một học sinh giỏi trong lớp.

Sau đó thi được vào làm nghiên cứu sinh của viện 985, từ đó thì không có tin tức.

Nhưng mà năm đó, cô ta còn viết thư tình cho anh, nhưng anh không đáp lại.

Bởi vì nhận được quá nhiều thư tình nên đã không còn quan tâm nữa rồi.

“Trùng hợp ghê, lại gặp nhau ở đây.”

Lâm Dật gật gật đầu, hoàn toàn không đáp lại gì nhiều.

Từ sau chuyện gửi thư tình, Lý Mộng Dao từ đầu đến cuối đều oán giận Lâm Dật, lúc đi học, luôn luôn làm khó làm dễ anh, quan hệ cũng không được tốt, cho dù là nhiều năm sau gặp lại thì cũng chẳng có gì để nói nhiều.

“Dao Dao, người này là?” Bạn trai của Lý Mộng Dao hỏi.

Nhưng sự chú ý của hắn lại đổ lên người Kỷ Khuynh Nhan nhiều hơn.

Vốn nghĩ bạn gái của mình đã đủ xinh đẹp rồi, không ngờ hôm nay tùy tiện đi dạo phố một chút, vậy mà lại còn gặp được người phụ nữ đẹp mười phân vẹn mười như vậy!

“Cậu ấy là bạn học của em, sau khi tốt nghiệp em thi lên nghiên cứu sinh, còn cậu ấy thì đi làm, bao nhiêu năm rồi đây là lần đầu tiên gặp mặt đó.”

Nói xong, Lý Mộng Doa nhìn về phía Lâm Dật nói”

“Lâm Dật, để tớ giới thiệu với cậu một chút, vị này là bạn trai của tớ, Tề Lỗi. Là người tự khởi nghiệp, vừa mới hoàn thành kêu gọi vốn, nhận được hơn 30 triệu tiền đầu tư, mỗi ngày đều bận tối mặt tối mày, nếu không phải hôm nay tớ cương quyết lôi anh ấy ra ngoài, có lẽ anh ấy cũng chẳng có thời gian cơ.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1678: Trà Xanh Giận Dỗi.

Chương 1678: Trà Xanh Giận Dỗi.

Lâm Dật vô cùng cạn lời.

Chẳng phải năm đó không thèm để ý tới cô, cô canh cánh trong lòng mãi, giờ còn làm bộ làm tịch cái gì?

“Vậy thì cũng khá đó.” Lâm Dật thuận miệng phụ họa.

“Tính kỹ lại thì, chúng ta đã rất nhiều năm không gặp rồi, vừa nãy nghe bạn gái cậu nói, hình như cậu đi làm cảnh sát rồi, thật hay giả vậy.”

“Thật.”

“Đang yên đang lành, sao cậu lại đi làm cảnh sát cơ chứ, nguy hiểm lắm đó, vẫn là tìm một công việc bình thường thì tốt hơn.”

“Sở thích cá nhân thôi.”

“Tớ có một người bạn, trước đây cũng làm cảnh sát, hình như lương chỉ được có 6000, mấy người chắc cũng tầm đó ha?”

Lâm Dật gật gật đầu: “Sau khi vào chính quy, chắc cũng sẽ lấy được nhiều tiền như thế.”

“Tớ cảm thấy lương lậu như vậy, ở thành phố hạng 3 hạng 4 còn có thể miễn cưỡng mà sống, chứ ở thành phố lớn như Trung Hải đây, chắc chắn là không đủ xài.” Lý Mộng Dao nói:

“Hơn nữa nhà cậu không quyền không thế, sau này muốn thăng tiến nhất định là rất khổ cực, có lẽ cuộc sống sau này cũng sẽ rất túng quẫn đó.”

“Vậy mà túng quẫn ư?” Lâm Dật nói:

“Tôi vẫn còn nhớ lúc đó đi học, sinh hoạt phí mỗi tháng của cô, hình như chỉ có hơn 1000. Cũng có thấy cô túng quẫn đâu, còn sống khá là dễ chịu đó, sao lương tôi 6000 1 tháng lại không đủ xài rồi?”

Sắc mặt Lý Mộng Dao lúng túng, thậm chí là có chút quẫn bách.

Không ngờ rằng Lâm Dật sẽ nhắc đến chuyện này.

“Đó đã là chuyện của mấy năm trước rồi, khi ấy lạm phát còn chưa bành trướng nghiêm trọng như bây giờ, khi ấy 1000 đủ tiêu, bây giờ đương nhiên là không đủ nữa rồi.”

Lý Mộng Dao giống như chó bị đạp đuôi vậy, không tự chủ được mà tăng cao âm điệu, không muốn để cho Lâm Dật nhắc tới quá khứ năm đó nghèo kiết xác.

“Hơn nữa, khi đó ở trường học, cái gì cũng rất tiện nghi, không thể nào so sánh với xã hội được, bây giờ lương của cậu 6000 một tháng, nói thật lòng cũng chỉ đủ sống 1 tuần mà thôi. Lại còn sống với phụ nữ, chắc là không được như ý lắm.”

“Không khiến cậu phải phí tâm, sống vẫn tốt.”

Lý Mộng Dao cười một tiếng: "Vận may của cậu cũng thật là tốt vô cùng, theo như những lời cậu nói về điều kiện của cậu, ở Trung Hải tìm bạn gái hẳn rất khó khăn, huống chi bạn gái cậu còn đẹp như vậy, cố gắng nhiều hơn đi, nếu như không kiếm được tiền mua nhà, cha mẹ vợ tương lai của cậu, cũng sẽ không đồng ý đâu, cố gắng lên nhé, bái bai."

Lý Mộng Dao tự dấy lên một loại cảm giác hơn người, khiêu khích đi vào trong quầy bán hàng của SK2, cũng không thèm nhìn thẳng Lâm Dật.

“Giữa hai người không có dây dưa gì đó chứ? Kỷ Khuynh Nhan hoài nghi nói: “Sao mà vừa gặp đã oán hận anh vậy rồi?”

Lúc đầu, Kỷ Khuynh Nhan thật rất tức giận, với tính cách của cô sớm đã nói lại rồi.

Nhưng mà Lý Mộng Dao nói trông cô cũng khá xinh đẹp, sau đó hỏa khí trong người cô đã bớt đi phân nửa.

Cho nên là, bạn cũng đừng cố gắng đoán tâm tư của phụ nữ để làm gì, đoán tới đoán lui cũng đoán chẳng ra đâu.

"Lúc đi học có viết qua thư tình cho anh, nhưng anh không hồi đáp cô ta, chắc có lẽ trong lòng có oán niệm, nhưng cũng không ngờ tới bây giờ vẫn còn nhớ." Lâm dật bất đắc dĩ nói:

“Có lẽ là đã để lại ấn tượng trong lòng cô ta rồi.”

“Không đến mức đó chứ, chút chuyện như vậy mà nhớ lâu thế ư?” Kỷ Khuynh Nhan hất cằm nói:

"Lúc em đi học, có biết bao nhiêu nam sinh từng viết thư tình cho em, sau đó em cũng từ chối, cuối cùng bọn em vẫn chơi rất vui, hừ hừ..."

“Bởi vì nhà em có tiền.” Lâm Dật nhún nhún vai. “Ai lại muốn gây khó dễ cho người có tiền cơ chứ.”

Kỷ Khuynh Nhan chớp chớp mắt, dường như đúng là có đạo lý như vậy thật.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, nghe được thanh âm của Lý Mộng Dao.

“Nghe nói trong tiệm có một bộ trang điểm Hắc Kim dành cho nam, hàng đã về chưa?”

“Hàng vừa về hôm nay, chị đến đúng lúc thật đó, trong tiệm chỉ còn lại 1 bộ.”

“Vừa hay, gói lại cho tôi đi.” Lý Mộng Dao nói:

“Mấy hôm nữa bạn trai tôi đi công tác, vừa hay thiếu một bộ đồ rửa mặt.”

Nói xong, Lý Mộng Dao còn liếc nhìn Lâm Dật ở ngoài cửa, có một loại cảm giác cao cao tại thượng.

“Vâng ạ, xin đợi một chút.”

Rất nhanh, nhân viên của tiệm đã tìm được bộ trang điểm Hắc Kim mà Lý Mộng Dao nói, to bằng cỡ cái hộp giày, túi đựng bên ngoài vô cùng tinh xảo, giống như tác phẩm nghệ thuật vậy.

“Thưa chị, của chị tổng cộng 46800, chị cà thẻ hay là quét mã ạ?”

Lý Mộng Dao đang chuẩn bị quét mã, tay liền run rẩy: “Cô nói gì cơ, 46800?”

“Vâng ạ, tổng cộng 46800”

“Có phải cô nhầm gì không, tôi xem trên mạng rồi, thấy có 6900 một bộ, sao đến chỗ cô lại thành 46800 rồi?”

Nhân viên phục vụ cũng có chút ngơ, thử thăm dò nhắc nhở:

“6900 mà chị nói, có lẽ là nước dưỡng gia bên trong thôi, chỉ là một sản phẩm đơn lẻ chứ không phải cả bộ của chúng tôi. Bên trong một bộ này có tổng cộng 12 sản phẩm, cho nên chuyện giá tiền…”

“Chuyện này…” Lý Mộng Dao lúng túng cười: “Hóa ra là như vậy sao.”

Bạn trai của cô ta dù là có tiền thật, nhưng mà đó là tiền của công ty và những người khác góp vốn, không thể tự lấy ra tiêu được.

Mặc dù điều kiện cũng không tồi, nhưng bộ trang điểm giá 46800, đối với họ vẫn là vô cùng xa xỉ.

Nhân viên phục vụ cũng cười, thử tìm cách làm giảm lúng túng.

“Chị quẹt thẻ hay là quét mã ạ?”

“Những thứ khác tôi không dùng, chỉ lấy nước dưỡng da, gói mình nó lại cho tôi đi.”

“Bạn trai chị không phải là sắp đi công tác sao? Bên trong có bộ đồ rửa mặt, có lẽ là cũng cần dùng chứ?”

Nhân viên phục vụ cũng muốn bán được hàng, cho nên rất nỗ lực quảng cáo, như vậy thì mới có thể nâng cao được thành tích.

“Hơn nữa chị vừa mới nói, muốn mua một bộ, chỉ mua mình nước dưỡng da thì không có lợi lắm.”

“Chuyện đó…”

Lý Mộng Dao dừng một chút: “Vừa nãy tôi lỡ lời thôi, thật sự không cần tới một bộ, chỉ cần một món bên trong, cô cũng đừng rao bán nữa.”

Thấy Lý Mộng Dao không mua, biểu tình của nhân viên phục vụ khẽ thay đổi: " Xin lỗi, đây là bộ trang điểm, đồ vật bên trong không bán lẻ ạ."

“Vậy thì hết cách rồi, tiếc thật.”

Nhân viên phục vụ cũng không nói gì, không tình nguyên đem đồ vật vừa mới lấy từ trong túi ra chuẩn bị cất vào.”

“Đã lấy ra rồi thì đừng cất lại nữa, tôi mua.” Kỷ Khuynh nhan nói.

Ừm ừm?

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan muốn mua, cả Lý Mộng Dao và phục vụ đều có vẻ hơi sửng sốt.

“Cô muốn mua?”

Kỷ Khuynh nhan liếc Lý Mộng Dao một cái: “Không được sao?”

“Lương của Lâm Dật có hơn 6000 nghìn, một bộ này bằng hơn nửa năm tiền lương của hắn, cô phải kiềm chế một chút.” Lý Mộng Dao quái gở nói:

“Nếu như có số tiền đó thì vẫn nên giữ lại mua nhà đi.”

“Thưa chị, hai người mua không nổi thì xin chị đừng ảnh hưởng tới những khách hàng có thể mua có được không?” Nhân viên phục vụ không vui mà nói.

“Cô nói cái gì, nói tôi mua không nổi!” Lý Mông Dao tức giận.

“Nếu như chị muốn mua, tôi có thể ưu tiên bán cho chị trước.” Nhân viên phục vụ cũng đáp trả lại.

“Quả thật là tôi muốn mua, nhưng chỉ là muốn mua 1 sản phẩm trong đó, những thứ khác tôi không dùng, mà các cô lại không chịu bán lẻ, cô nói tôi mua thế nào?”

“Thưa chị, nhìn cách ăn mặc của chị, có lẽ cũng là người đã trải sự đời, cũng có hiểu biết về đồ trang điểm, đã bao giờ chị thấy người ta mua lẻ sản phẩm trong bộ trang điểm chưa?”

"Cô!"

"Đến mức thế nào thì có lẽ mọi người đều biết, tôi cũng không vạch trần nữa, nhưng xin chị đừng làm ảnh hưởng tới việc làm ăn của chúng tôi."

Lâm Dật chép chép miệng, mồm miệng của nhân viên phục vụ này đúng là được ghê đó.

Cũng kích thích ghê.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1679: Rút Vốn Rồi.

Chương 1679: Rút Vốn Rồi.

“Được rồi, đừng có phản bác bọn họ nữa.”

Bạn trai của Lý Mộng Dao nói:

“Dựa vào tình hình của bọn họ, có lẽ mua xong bộ trang điểm này thì phải cạp đất mà ăn cả nửa năm ấy chứ. Sống thế nào chỉ có bản thân mình biết, không cần phải cạnh tranh những thứ này đâu.

Lý Mộng Dao gật gật đầu: “Anh nói đúng đó, đúng là không cần phải cạnh tranh những chuyện này làm gì.”

Kỷ Khuynh Nhan nhàn nhạt lắc đầu, cũng không muốn tranh cãi nhiều với bọn họ, chỉ lấy thẻ ngân hàng ra đưa cho nhân viên phục vụ.

“Mật mã là 000000.”

“Ái chà, Lâm Dật, ra ngoài mua đồ sao lại để bạn gái trả tiền thế này?” Lý Mộng Dao vòng hai tay trước ngực, tức giận nói:

“Đúng là không ngờ đó, người đẹp trai nhất trường mình năm đó giờ lại đi dựa vào phú bà, chuyện này mà truyền ra thì cậu nổi tiếng chắc luôn.”

“Chuyện này thì cô muốn nói thế nào cũng được.

“Yên tâm, tôi nhất định sẽ tuyên truyền cho cậu thật tốt, dựa vào được phú bà rồi, cũng xem như là người có tiền, cũng phải để cho bạn bè ngưỡng mộ chút chứ.”

“Cứ ngưỡng mộ đi, dù sao cũng có tính phí đâu.”

“Thưa anh, phiền anh ký tên ạ.”

Nhân viên phục vụ đi tới, trên tay còn cầm một tấm phiếu ngân hàng nhỏ.

“Còn cần tôi ký tên sao?”

“Cái này phải cần chủ thẻ ký tên đó ạ.”

“Hiểu rồi.”

Lâm Dật cầm bút, ký tên của mình lên trên tấm phiếu ấy, còn thuận miệng nói:

“Đúng rồi, tôi nhớ ra một chuyện, tôi còn có một tấm thẻ hội viên kim cương ở cửa hàng của các cô, hình như là có thể giảm 50%, có thể in thêm một tấm được không.”

“Hội viên kim cương!”

Thấy thẻ hội viên trên tay Lâm Dật, nhân viên phục vụ sửng sốt một chút.

“Anh còn là hội viên kim cương bên cửa hàng chúng em ạ!”

“Lúc trước từng đến chỗ các cô, Lý tổng của các cô cho tôi, nhưng lâu lắm rồi không có dùng tới, chắc cũng chưa thay đổi quy củ chứ?”

“Không không không, không đổi, để chúng em tính lại cho anh một lần nữa ạ.”

Bình thường mà nói thì đã trả tiền lấy đồ rồi thì có đem thẻ hội viên ra cũng vô ích.

Nhưng thẻ hội viên kim cương thì khác, cả cái Trung Hải này chắc cũng không vượt quá 5 tấm, có đặc quyền cực lớn ở quảng trường Hằng Long.

Bản thân phải xử lý thật thỏa đáng.

Nếu không thì coi như khỏi cần làm cái công việc này luôn.

“Đợi chút!”

Lý Mông Dao tiến lên nói:

“Tôi nhớ ở chỗ các cô, thẻ hội viên cao nhất cũng chỉ là thẻ hội viên Bạch Kim, vậy thẻ hội viên Kim Cương này từ đâu ra?”

“Thẻ hội viên kim cương của chúng tôi không công khai phát ra bên ngoài, là do chủ tịch của công ty chúng tôi đích thân tặng cho người khác, khắp cả Trung Hải này không quá 5 tấm.”

“Chủ tịch đích thân tặng!”

Lý Mộng Dao bất ngờ nhìn Lâm Dật, nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông, làm sao Lâm Dật lại có tấm thẻ hội viên như vậy được?

“Có phải mấy người nhầm lẫn gì rồi không? Cậu ta là bạn học đại học của tôi, điều kiện gia đình kém muốn chết, hơn nữa lại còn làm cảnh sát, làm sao mà có thể có thẻ hội viên này được, chắc là cậu ta nhặt được đó, tôi thấy các cô nên báo cảnh sát thì hơn.”

“Cô nghĩ nhiều rồi.” Nhân viên phục vụ châm chọc mà nói:

“Căn cứ vào thông tin trên thẻ, chủ thẻ chính là bản thân Lâm Dật – Lâm tiên sinh đây, hy vọng các người đừng có lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử.”

“Thẻ cá nhân!”

Lý Mộng Dao không thể tưởng tượng được mà nhìn Lâm Dật:

“Không thể nào, cả Trung Hải không quá 5 chiếc, sao cậu lại có thể có đãi ngộ như vậy chứ!”

“Người ta đã nói với cô rồi còn gì nữa, đừng có lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nghĩ không thông thì khỏi phải nghĩ nữa, không có ích gì cho cô đâu.”

“Cậu nói láo.”

Lý Mộng Dao cảm giác mình đã bị làm nhục, lớn tiếng kêu ầm lên:

"Bất kể nói thế nào, bạn trai tôi cũng là ông chủ của khởi nghiệp công ty cả nghìn vạn, anh ấy cũng không có tư cách như vậy, làm sao cậu có thể có!"

"Chỉ là ông chủ của một công ty tự khởi nghiệp thôi mà, cô lấy đâu ra cảm giác ưu việt hơn người đến như vậy?"

“Dù sao thì cũng mạnh hơn cậu! Cả đời này cậu không ăn không uống cũng không bằng anh ấy làm 1 năm!”

“Hehe ~ một năm kiếm được nhiều tiền như vậy quả đúng là lợi hại thật.” Lâm Dật nói:

“Nhưng mà công ty của hắn ta, ngày mai có mở được hay không thì còn chưa chắc, các người phải chuẩn bị tâm lý trước đó, đừng nói tôi không nhắc nhở các người.

“Có phải là cậu ghen tị với bạn trai tôi không, đến cả mấy lời như vậy mà cũng nói ra được, cậu cảm thấy có tác dụng sao?” Lý Mộng Dao nói:

“Chẳng ngại nói cho cậu nghe, bây giờ phải tới mấy công ty hàng đầu đều đang nhắm vào hạng mục của bạn trai tôi, chuẩn bị đầu từ vốn cho anh ấy cơ, nói rõ cho cậu nghe, việc đóng cửa là chuyện không thể nào, hơn nữa không quá 2 năm sẽ đưa ra thị trường, đến lúc đó số tiền có thể kiếm được, cả đời này cậu cũng chưa thể biết đến đâu.”

“Vậy thì cứ đi xem là biết liền.”

Nói xong, Lâm Dật xách đống đồ đã mua, kéo theo Kỷ Khuynh Nhan cùng nhau rời đi.

“Đi thôi anh yêu, đừng có quan tâm đến bọn họ.” Lý Mộng Dao kéo tay bạn trai cô ta:

“Đừng có nghe hắn nguyền rủa anh, chẳng qua chỉ là một tên anh hùng bàn phím ở dưới đáy xã hội mà thôi, cả đời này cũng không thể ngóc đầu lên nổi.

“Loại người này anh đâu có thèm care đâu, nhưng anh có chút thắc mắc, sao hắn lại có thể có được thẻ hội viên kim cương, người bình thường đâu thể lấy được.” Tề Lỗi nói.

“Có thể là do thân phận của hắn đặc thù, dù sao thì cũng là làm cảnh sát, có khi có chút nguyên nhân đặc biệt gì đó mà quen được sếp tổng của quảng trường Hằng Long nên lấy được thẻ hội viên như vậy, cũng không phải chuyện gì lạ.

“Em nói cũng đúng”

“Đi thôi, chúng ta đi chỗ khác dạo xem, mua đồ xong thì đi ăn, em có chút đói rồi.”

“Đi thôi.”

Sau đó, Lý Mộng Dao và bạn trai cô ta cùng nhau đi dạo hơn nửa tiếng nữa, mua đủ những thứ cần thiết thì đến một tiệm đồ Tây ăn trưa.

Chuyện liên quan đến Lâm Dật cũng bị bọn họ quên mất, hoàn toàn không để trong lòng.

Reng reng reng…

Sau khi ăn cơm xong, hai người đi tới bãi đậu xe, chuẩn bị về nhà, nhưng vừa mới lên xe, điện thoại của Tề Lỗi đã reo lên.

“Chà, Trương tổng gọi điện thoại cho anh.”

“Trương tổng nào cơ? Là Trưởng tổng mới đầu tư vốn sao?”

“Chính là hắn.” Tề Lỗi nói:

“Lúc đầu hắn đầu tư cho anh 30 triệu, sau đó bọn anh trò chuyện một hồi lâu, nói vô cùng xem trọng hạng mục này, muốn quay về nghiên cứu một chút rồi sau đó sẽ đầu tư, có lẽ bây giờ có kết quả rồi.

Mắt Lý Mộng Dao sáng lên: “Lần này có thể lấy được bao nhiêu tiền?”

“Nếu như giữ nguyên phỏng đoán ban đầu thì khoảng một trăm triệu trở lên.” Tề Lỗi vui vẻ đắc ý nói:

“Bởi vì còn rất nhiều công ty hàng đầu nhìn trúng hạng mục này, trước sau cũng đầu tư cho anh không ít, hắn ta vì muốn được nhiều quyền lợi tiếng nói hơn, nhất định sẽ đầu tư càng nhiều tiền hơn, cho nên chỉ có thể là một trăm triệu trở lên, không thể ít hơn nữa.”

Lý Mộng Dao kích động đến mức tim đập bịch bịch.

Cô ta chưa từng nghĩ tới việc có một ngày bản thân được bước vào hàng ngũ nhà giàu, triệu phú!

Đó là một trăm triệu đó!

Cả đời này mình cũng chưa từng nhìn thấy nhiều tiền đến thế.

“Mau mau mau, mau nghe điện thoại của Trương tổng đi, đợi lại nữa người ta tắt mất.”

Tề Lỗi gật gật đầu, bấm nút nghe điện thoại.

“Trương tổng, ngài tìm tôi ạ.” Tề Lỗi cười ha ha nói:

“Tôi đang định ngày mai hẹn ngài đi uống trà đây, không ngờ lại nhận được điện thoại của ngài gọi tới.”

“Trà thì không cần uống nữa, nhưng có một chuyện này tôi cần nói với cậu, 30 triệu tiền đầu tư kia, tôi chuẩn bị rút lại, gọi điện báo với cậu một tiếng.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1680: Đắc Tội Với Người Không Nên Đắc Tội.

Chương 1680: Đắc Tội Với Người Không Nên Đắc Tội.

“Ngài nói gì cơ! Muốn rút vốn!”

Tề Lỗi hét lên một tiếng, cảm giác như bản thân đã nghe nhầm.

“Hạng mục của chúng tôi đang ngày một phát triển, chiếm hữu thị trường và hoạt động hàng ngày cũng đang tăng một cách vững chắc, tương lai rất tốt, bây giờ ngài rút vốn nhất định là một tổn thất lớn đó.”

“Cậu cũng đừng có nghĩ đến chuyện tương lai nữa, không phải đóng cửa cũng đã là tốt lắm rồi, vẫn là nên nghĩ xem sau này nên phát triển thế nào đi.”

Đối phương không cho Tề Lỗi quá nhiều cơ hội nói chuyện, cũng không giải thích với hắn nhiều, trực tiếp tắt điện thoại.

Mới vừa rồi hai người còn đầy vui vẻ hứng thú, bây giờ không nói lấy một câu, ai cũng không biết là đã có chuyện gì xảy ra.

Reng reng reng…

Ngay tại lúc này, điện thoại của Tề Lỗi lại vang lên.

“Là Triệu tổng của Gia Thịnh tư bản.”

“Mau mau mau, mau nghe điện đi, hỏi xem hắn ta tìm chúng ta có việc gì,” Lý Mộng Dao nói.

“Tiểu Tề à.”

“Triệu tổng, tìm tôi có việc gì sao?”

“Cũng không phải chuyện gì lớn, lúc trước không phải tôi nói tôi đầu tư cho cậu 20 triệu sao, tôi chuẩn bị rút vốn lại rồi, gọi điện báo cho cậu một tiếng.”

“Lại rút vốn ư!”

Tề Lỗi trừng mắt há miệng, hoàn toàn không nghĩ ra, rốt cuộc là khâu nào xảy ra vấn đề.

Trước đây có 2 công y hàng đầu thấy hợp ý, đều là chủ động tìm đến tận nơi muốn đầu tư vốn cho mình.

Mà bây giờ lại rút vốn cùng một lúc, tại sao lại vậy chứ!

“Lại rút vốn?” Đối phương nói:

“Chẳng lẽ còn có ai khác cũng gọi điện cho cậu nói chuyện rút vốn sao?”

“Đúng, đúng vậy…”

Mặc dù không muốn nói, nhưng Tề Lỗi cũng biết chuyện này không giấu được.

“Vậy thì không phải là trùng hợp rồi, dự là trong mấy ngày sắp tới, những người khác đầu tư cho cậu cũng sẽ nói chuyện rút vốn với cậu thôi, nếu như không còn chuyện gì khác thì tôi tắt máy trước nhé, cậu tự cầu phúc đi.”

“Triệu tổng đợi chút!”

Ngay lúc đối phương đang định cúp điện thoại, Tề Lỗi vội vàng gọi đối phương lại: “Rốt cuộc là có chuyện gì, tại sao đều muốn rút vốn chứ!”

“Tự mình làm chuyện gì chẳng lẽ còn cần tôi phải nói sao?”

Tề Lỗi và Lý Mộng Dao đều có chút mơ hồ, hoàn toàn không hiểu đó là ý gì.

“Triệu tổng, tôi thật sự không hiểu câu này có ý gì, khoảng thời gian này tôi chẳng làm gì cả, luôn bận bịu chuyện của công ty, chất lượng và chức năng của sản phẩm thì mọi người cũng đều thấy được, không hề có chút vấn đề nào, vẫn rất tốt, sao mọi người lại muốn rút vốn vậy.”

“Chuyện này… haizz…”

“Không cần biết thế nào, cũng xem là có quen biết, ấn tượng của tôi với cậu cũng không tệ, thôi thì nói thật với cậu vậy, cậu đắc tội với người không nên đắc tội rồi.”

“Đắc tội với người không nên đắc tội?”

Cả hai người cùng nhau bất ngờ: “Chúng tôi cũng đâu có đắc tội với ai, hơn nữa, tôi chỉ là một người mới khởi nghiệp trong giới, tự biết lượng sức mình, làm sao có thể đắc tội với những thương nhân, ông lớn trong ngành được.”

“Chuyện của bên cậu tôi không rõ, nhưng người ra tay với cậu là tập đoàn Lăng Vân, bọn họ làm việc bên ngành năng lượng, không cần tôi nói nhiều nữa, lòng cậu tự rõ nhé.”

“Tập đoàn Lăng Vân!”

Hai người cùng nhau hét lên một tiếng, là một người trong giới khởi nghiệp, nếu như không biết đến tập đoàn Lăng Vân thì coi như lăn lộn không công rồi!

Ngành công nghiệp bán dẫn, là cấp bậc tồn tại duy nhất.

Thậm chí từng có người đồn rằng.

Nếu họ niêm yết cổ phiếu công khai, thậm chí có thể sánh ngang được với Tencent và Alibaba nữa.

Nhưng mình chưa từng cùng nhau xuất hiện với người của công ty này bao giờ cả, thậm chí còn chưa từng gặp lãnh đạo cao cấp của bọn họ, làm sao có thể đắc tội với bọn họ được chứ.

“Bây giờ chắc là đã biết có chuyện gì rồi chứ, những thứ khác thì tôi không nói nhiều nữa, cậu tự cầu phúc đi nhé.”

“Đợi đã, Triệu tổng.” Tề Lỗi vội vàng gọi đối phương lại:

“Có thể nói rõ một chút được không, tôi vẫn chưa hiểu, tôi thật sự chưa đắc tội với người của bọn họ!”

“Cậu chắc chứ?” Đối phương nói:

“Trong tập đoàn Lăng Vân, người có năng lực phong sát cậu tổng cộng có 3 người, một người là nhân vật số 2 của tập đoàn Kỳ tổng, Kỳ Hiển Chiêu. Còn nữa là tâm phúc của tổng tài của bọn họ, kế toán cao cấp nhất Hà Viện Viện, còn có phó tổng Điền Nghiên, người trông coi nắm giữ tập đoàn Lăng Vân, cả 3 người này, cậu chắc chắn không đắc tội với bọn họ?”

“Thật sự không có!”

Tề Lỗi khẳng định: “Nói thật sự, nếu không phải ngài nói, tôi còn chẳng biết tới ba nhân vật lớn này nữa, làm sao mà có thể đắc tội với bọn họ được chứ. Có khi nào là có hiểu lầm gì không?”

“Không thể thế được, ba người này chính là ba người nắm giữ, bình định tập đoàn Lăng Vân, nếu như không phải đắc tội với bọn họ thì nói thế nào ra tay mạnh như thế này được.”

“Tôi thật sự không có quen biết bọn họ, chắc chắn ở đây có hiểu lầm gì rồi.”

“Nếu như cậu thật sự không quen biết bọn họ, hoặc là thật sự có hiểu nhầm gì.” Đối phương nói:

“Nhưng mà tập đoàn Lăng Vân vẫn còn một người mà các cậu cũng không thể đắc tội được, đó chính là chủ tịch của bọn họ - Lâm Dật. Chỉ là người đó rất thần bí, các cậu muốn đắc tội với cậu ta cũng khó, có khi là có hiểu lầm gì thật rồi, ngày mai tới tận nơi thăm hỏi chút xem sao đi, tôi tắt mắt trước nhé.”

Tề Lỗi và Lý Mộng Dao như hóa đá, ngồi trong xe bất động.

Thậm chí đối phương tắt điện thoại lúc nào, cũng không nhớ.

Bởi vì bọn họ đã nghe được một tin tức kinh khủng ở trong điện thoại!

Chủ tịch của tập đoàn Lăng Vân tên là Lâm Dật!!

Hai người nhìn nhau một cái, biểu cảm hoảng sợ lộ ra thay cho lời nói, giống như có người dùng cái búa lớn đập không ngừng trên đầu của mình vậy.

Vào khoảnh khắc này, hai người cũng nhớ đến lời mà Lâm Dật vừa mới nói.

Anh ta nói, công ty của mình, ngày mai sẽ phải đóng cửa!

Mà tình hình trước mắt!

Đúng là linh nghiệm thật!

Trừ chuyện này ra, trong tay anh ta còn có thẻ hội viên kim cương của quảng trường Hằng Long!

Đây là thứ không phải ai cũng có thể có được!

Nếu như không phải là chủ tịch của tập đoàn Lăng Vân, Quảng trường Hằng Long cũng không thể cho anh thẻ hội viên ấy được!

Chẳng trách bộ trang điểm hơn 40000 nói mua là mua, người ta đỉnh hơn mình biết bao nhiêu đó!

Lý Mộng Dao nuốt một ngụm nước miếng, chấn động vì thân phận thật của Lâm Dật!

Vừa mới tốt nghiệp đại học được mấy năm, cậu ấy đã sáng lập ra một công ty lớn đến như vậy rồi!

“Còn ngây ra đó làm gì, mau mau gọi điện cho bạn học của em xin tha thứ đi!”

“Được được được…”

Bị Tề Lỗi quát cho một tiếng, Lý Mộng Dao mới phản ứng kịp.

Bây giờ cậu ta có tiền như vậy, không chỉ là bạn trai mình, đến cả mình cũng phải nịnh hót đó!

Nhưng tìm mãi một hồi lâu cũng không thể tìm ra bất kỳ phương thức liên lạc nào của Lâm Dật cả.

“Em, em không có số điện thoại của cậu ấy…”

“Đm!”

Tề Lỗi tát vào mặt Lý Mộng Dao một cái:

"Đm, cũng là do cô làm hại, cứ phải làm bộ làm tịch trước mặt người ta mới chịu được cơ, nếu không tôi cũng không thể thành ra thế này được."

Lý Mộng Dao che mặt mình lại: “Em, em cũng không biết một tên nghèo kiết xác như cậu ta lại trở nên giàu có như vậy!”

“Tôi nói cho cô biết, nếu như cô không giải quyết cho xong chuyện này, xem tôi xử lý cô thế nào!”

…

Từ quảng trường Hằng Long rời đi, hai người lái xe trở về Cửu Châu Các.

Kỷ Khuynh Nhan cầm bộ trang điểm Hắc Kim nghịch một hồi lâu.

Cuối cùng lựa ra trong đó 6 loại, nói:

“Sữa rửa mặt, dầu gội đầu, sữa tắm, kem chống nắng, kem dưỡng ẩm và kem đánh răng là của anh, còn lại phần em.”

“Hửm hửm? Không phải là đồ mua cho anh sao, sao em còn ăn bớt mất một nửa vậy?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1681: Báo Danh.

Chương 1681: Báo Danh.

"Chủ yếu là anh cũng không dùng được mấy thứ khác, ném đi cũng lãng phí, em cũng chỉ có thể cố kiếm về mà dùng."

"Sao nói tới nói lui, lại giống như em mới là người bị oan ức vậy?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Em cũng không cần đồ trang điểm nhà bọn họ, nhưng vì anh, em đã mua nguyên một bộ, còn lại cũng không thể ném, chỉ có thể cố lấy ra mà dùng. Em lúc trước cũng không phát hiện, thì ra em là một người khéo hiểu lòng người như thế."

"Lão nhân gia ngài vẫn nhanh đi tắm rửa đi, đừng ở đây cưỡng từ đoạt lý nữa."

Kỷ Khuynh Nhan cười hắc hắc, sau đó cầm lấy đồ trang điểm và quần áo mới của mình rồi đi lên tầng.

Đây là phân đoạn chuẩn bị mỗi lần cô dạo phố về, nhất định phải loay hoay một hồi.

Dùng cách nói của cô, cái này gọi là cảm giác nghi thức.

...

Bệnh viện Hoa Sơn Trung Hải.

Ban ngày, sau khi Lâm Dật rời khỏi khách sạn Giang Nam Xuân không bao lâu, Mã Tam liền được thủ hạ đưa đến bệnh viện.

Qua sự phối hợp của nhiều bộ phận, đến giữa trưa, mới ổn định lại tình huống của anh ta.

Nhìn thì rất nghiêm trọng rất khủng bố, nhưng đối với bác sĩ bệnh viện mà nói thì không khác gì là cắt tay, độ khó cũng không lớn, chỉ là tràng diện có chút máu me mà thôi.

Nhưng mỗi một bác sĩ của bệnh viện Hoa Sơn đều có kinh nghiệm phong phú, liếc mắt đã có thể nhìn ra là bị người chém, cho nên lúc làm phẫu thuật đều có chút kinh hồn bạt vía.

Bởi vì người bình thường căn bản không có khả năng bị thương như này, điều này nói rõ bản thân người bị thương cũng không đơn giản, cũng không phải là người sạch sẽ.

Trời tối người yên tĩnh, Lý Hoa Hưng lái xe đến bệnh viện, người phía dưới gọi điện thoại, nói Mã Tam đã tỉnh, muốn tới xem tình huống của anh ta một chút.

Đến khu nội trú thứ tư, Lý Hoa Hưng đi tới phòng bệnh riêng của Mã Tam, nhìn thấy sắc mặt anh ta tái nhợt, trên tay quấn băng vải thật dày, nhìn mà giật mình.

"Lý tổng."

Nhìn thấy Lý Hoa Hưng, Mã Tam chật vật lên tiếng.

"Việc này ủy khuất cho anh rồi, tôi cũng không nghĩ tới là sẽ xảy ra chuyện như vậy." Lý Hoa Hưng thở dài, "Người đàn ông kia còn độc ác hơn so với trong tưởng tượng của tôi."

"Đây cũng là chuyện mà tôi không nghĩ tới." Mã Tam nói mà không có biểu cảm gì:

"Tôi đã liên hệ với người của Hồng Kông, thù này nhất định phải báo, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh ta!"

"Đây không phải là Hồng Kông, không phải là địa bàn của Lý gia chúng tôi, làm bất cứ chuyện gì đều phải cẩn thận một chút, không được xuất hiện thêm sơ suất nào."

Mặc dù không có nói rõ, nhưng Lý Hoa Hưng đã ngầm cho phép hành động của Mã Tam.

Tuổi tác của cha đã cao, đến lúc chia gia sản, nếu như mình có năng lực lấy được một mảnh đất tại đại lục, như vậy thì mình chính là người thừa kế hợp pháp thứ nhất.

Cho nên nhất định không thể từ bỏ ý đồ lần này!

"Lý tổng yên tâm, lần này tôi sẽ tự mình điều người tới, tuyệt đối sẽ không xuất sai lầm."

Lý Hoa Hưng gật gật đầu, ngồi ở cái ghế bên cạnh.

"Vết thương của anh sao rồi, bác sĩ nói như thế nào?"

Sắc mặt của Mã Tam trở nên âm trầm, vẻ mặt khó coi muốn chết, dường như không muốn nhớ tới cho lắm.

"Hai chúng tôi đánh nhau, thân thủ của anh ta vô cùng tốt, không chỉ có bị anh ta chặt một tay, còn bị đánh gãy một chân, chờ khi vết thương ổn định, còn phải bỏ tấm thép, và ở lại đây một đoạn thời gian."

"Không cần phải ở lại chỗ này, tôi đưa anh về Hồng Kông."

Anh ta là thủ hạ tâm phúc đi theo mình nhiều năm, Lý Hoa Hưng biết rõ tầm quan trọng của Mã Tam đối với mình, không để anh ta lại đại lục.

"Lý tổng không cần lo lắng, lúc này về Hồng Kông sẽ rất phiền phức, cứ trị liệu ở chỗ này trước đi". Mã Tam nói:

"Hơn nữa chúng ta còn có nghiệp vụ bên này, còn có chuyện báo thù, cũng có thể quan sát một chút, cứ tạm thời lưu lại đây đi."

Lý Hoa Hưng gật gật đầu, "Vậy thì cứ làm theo lời anh nói, bên Trung Hải còn có một buổi đấu giá khác, tôi muốn trở về chuẩn bị một chút, có gì cần thì cứ nói với tôi."

"Đã biết, Lý tổng không cần lo lắng về chuyện của tôi, cũng không cần gác lại bố cục bên này, tôi sẽ mau chóng xử lý tốt chuyện này."

"Tốt, tạm thời trước không cần nghĩ những thứ khác, dưỡng thương trước, những chuyện khác để sau hãy nói."

"Cám ơn Lý tổng."

...

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Khuynh Nhan ngâm nga bài hát rời giường nấu cơm, tâm trạng vô cùng tốt.

Lúc Lâm Dật ăn cơm, Kỷ Khuynh Nhan lên tầng thay quần áo, lúc đi xuống, quả thực khiến cho Lâm Dật kinh diễm một phen.

Quần bò màu xanh lam, phối hợp với áo thun màu trắng và áo jacket màu đen, tóc buộc thành đuôi ngựa.

Trên chân của cô còn đi giày Martin màu đen, rõ ràng là phối hợp với bộ quần áo trên người.

Người bình thường rất khó khống chế loại kiểu dáng của giày Martin, nó có yêu cầu cực cao đối với chân.

Nhất định phải vừa dài vừa thẳng, hơn nữa còn không thể quá gầy, quan trọng nhất chính là mông cũng phải vểnh lên, nếu không mỹ cảm tổng thể sẽ giảm đi rất nhiều.

May mà dáng người của Kỷ Khuynh Nhan đều phù hợp những yêu cầu này, dạng phối hợp này cũng có thể khống chế một cách hoàn mỹ, mang đến cho người ta một loại cảm giác tươi mát ngang ngược.

"Hôm nay sao lại đổi phong cách rồi? Bình thường em rất ít khi mặc quần áo kiểu này."

"Anh đã đi làm cảnh sát, em cũng phải phối hợp với anh một chút." Kỷ Khuynh Nhan đi dạo một vòng, "Thế nào, cảm giác cũng không tệ lắm phải không."

"Xác thực rất được, rất good." Lâm Dật nói:

"Nhưng em mặc như vậy cũng vô dụng thôi, anh không có khả năng mặc đồng phục đi ra ngoài với em được."

"Chỉ là cảm giác nghi thức thôi." Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì nói:

"Hôm nay em đưa anh đi làm, vừa lúc xem nơi đó là nơi nào, điều tra một chút."

"Kỷ tổng tự mình đưa anh đi làm, còn không phải khiến cho những đồng nghiệp mới hâm mộ đến chết sao?"

"Hâm mộ cũng vô dụng, hắc hắc."

Nói xong, Kỷ Khuynh Nhan còn hôn một cái trên mặt Lâm Dật, tâm trạng khỏi phải nói là có bao nhiêu vui vẻ.

Bởi vì là huấn luyện khép kín, sau khi ăn xong, Kỷ Khuynh Nhan đưa hành lý của Lâm Dật ra, bên trong đều là chút quần áo tắm giặt và đồ rửa mặt.

Mặc dù là Kỷ Khuynh Nhan đưa Lâm Dật qua, nhưng sau khi ra cửa, người lái xe vẫn là Lâm Dật.

Kỷ Khuynh Nhan ngồi ở ghế phụ, chụp mấy tấm hình tự sướng, ghi lại tạo hình mới của mình.

Địa điểm huấn luyện là phân cục Tân Sơn, Lâm Dật còn có chút ấn tượng với nơi này.

So với khu vực thành thị thì nơi này có thể được xem là vùng ngoại thành, cho dù còn có một bộ phận nhà trệt, nhưng so với nông thôn là hai khái niệm, chỉ là không phát triển như vậy.

Mà trước đó, lúc nói chuyện phiếm với Lương Nhược Hư, Lâm Dật biết được, nơi này cũng là trọng điểm quy hoạch, nên đã nói cho Kỷ Khuynh Nhan bố cục chỗ này từ sớm.

"Cảm thấy hoàn cảnh hơi kém một chút, nhưng cũng không tệ lắm, không có kém như trong tưởng tượng."

"Cho dù nói thế nào, đây cũng vùng phụ cận Trung Hải, đương nhiên sẽ không quá kém, chỉ là không phát triển như vậy mà thôi."

Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu, "Đi thôi, em đưa anh đi."

Hai người xuống xe, Lâm Dật lấy hành lý xuống.

Anh đưa mắt về phía cửa, phát hiện có không ít người cũng giống như mình, cũng mang theo hành lý đến đây.

Nhưng tại lúc này, Lâm Dật chợt nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, trong lòng nhất thời lộp bộp một chút.

"Mẹ nó, sẽ không phải là cô ta đi!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1682: Oan Gia Chạm Mặt.

Chương 1682: Oan Gia Chạm Mặt.

Nhìn thấy phía trước có một người phụ nữ dáng người cao gầy đi vào trong, Lâm Dật cảm thấy người này rất giống người đàn bà hổ báo tại Dư Hàng trước đó.

Sẽ không trùng hợp như thế chứ?

"Thất thần làm gì vậy? Đi thôi." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Đi thôi."

Lâm Dật xách hành lý, đi về tòa nhà phân cục, sau đó dừng lại trước cửa ra vào.

"Lâm tiên sinh, cố gắng huấn luyện thật tốt, làm một cảnh sát nhân dân vinh quang."

"Được rồi."

"Sau khi anh mặc đồng phục, nhớ chụp rồi gửi cho em một tấm, nhất định phải đẹp trai một chút."

"Nói một hồi lâu thì ra là muốn anh mặc đồng phục chụp ảnh."

"Cũng đừng nói như vậy, tôn chỉ của các anh là vì nhân dân phục vụ, em nói có đúng hay không?"

"Đúng."

"Vậy em có tính là nhân dân hay không?"

"Được đó nha, Kỷ Khuynh Nhan, đã học được cách hố anh rồi."

"Hắc hắc, em đây là nói chuyện logic lưu loát, sao có thể xem là hố người được." Kỷ Khuynh Nhan cười:

"Được rồi, nhanh đi báo danh đi, có chuyện gì thì liên lạc qua điện thoại."

"Ừm."

Bởi vì không phải là đi xa nhà, muốn gặp lúc nào cũng được, nên Kỷ Khuynh Nhan cũng không quá lưu luyến.

Sau khi hôn một cái trên mặt Lâm Dật, liền phất phất tay, tiễn anh đi vào.

Lâm Dật cầm hành lý, đi vào tòa nhà.

Lâm Dật xuất hiện đã thu hút sự chú ý của không ít người.

Nhất là mấy nữ cảnh sát, sau khi nhìn thấy Lâm Dật, không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh diễm, nhịn không được đi lên bắt chuyện:

"Anh là nhóm người tới tham gia huấn luyện đúng không?" Một nữ cảnh tóc ngắn nói.

"Đúng thế."

"Đi lên phòng họp tầng hai, các người có buổi huấn luyện sắp mở, nhiệm vụ huấn luyện buổi chiều cũng sắp bắt đầu."

"Được, cám ơn."

Dựa theo lời nói của đối phương, Lâm Dật đem hành lý lên tầng hai.

Nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Dật, nữ cảnh sát tóc ngắn bắt chuyện với anh kích động nói:

"Con bà nó, như này cũng quá lời rồi, tiểu tử đẹp trai như vậy lại huấn luyện dưới tay mình, chẳng phải là thoải mái muốn chết sao?"

"Chị gái, chị dè dặt một chút." Một đồng bạn khác nói:

"Bọn họ tới để huấn luyện, không phải là làm chuyện kia, không có chút quan hệ nào với thoải mái cả."

"Nhưng tiểu tử đẹp trai như vậy, nhìn đúng là rất bổ mắt, nói không chừng còn có thể xảy ra chút chuyện xưa."

"Cô đừng có mà hoa si nữa, cũng không phải là phim truyền hình, nào có nhiều chuyện tốt như vậy."

Đúng lúc này, Cố Diệc Nhiên mặc đồng phục cảnh sát, trên tay cầm một đống văn kiện, cúi đầu đi lên tầng hai.

Cố Diệc Nhiên vốn dĩ thuộc về loại hình lạnh lùng, sau khi mặc bộ đồng phục này càng có một loại phong tình đặc biệt.

"Diệc Nhiên, Diệc Nhiên!"

Cố Diệc Nhiên đang xem tài liệu, nghe thấy đồng nghiệp gọi mình thì ngẩng đầu theo bản năng.

"Sao thế?"

"Nói cho cô một tin tức vô cùng tốt, nhóm học viên huấn luyện này, có một tiểu tử đặc biệt đẹp trai, giá trị nhan sắc quả thực muốn nghịch thiên, vừa lúc cô cũng độc thân, có thể phát triển một chút."

"Hai người có thể bình thường một chút hay không." Cố Diệc Nhiên trợn trắng mắt, nói:

"Tôi đến đây để làm việc, không phải đi xem mắt, cũng không có nhiều tâm tư như vậy."

"Cô chính là loại người ngoài miệng nói không muốn, nhưng thân thể lại rất thành thật, chờ sau khi cô nhìn thấy anh ấy nhất định sẽ không giữ được mình."

"Thôi đi, tôi mới không hoa si giống như cô đâu."

Nói thì nói thế, nhưng trong lòng của Cố Diệc Nhiên không khỏi thầm suy đoán.

Lớn lên có thể đẹp trai cỡ nào?

Có thể đẹp trai bằng người đàn ông mà mình gặp tại Dư Hàng không?

Con bà nó, tại sao lại nhớ tới anh ta rồi!

Làm cho bà đây tức giận đến nỗi dì cả đến trễ một tuần.

Thật muốn cho anh ta một chân.

"Cô đừng ở đây suy đoán mò nữa, chờ lúc cô nhìn thấy anh ấy thì sẽ biết đẹp trai cỡ nào."

"Được rồi, được rồi, không nói chuyện phiếm với các người nữa." Cố Diệc Nhiên nói: "Tôi lên tầng trước."

Cố Diệc Nhiên cầm tài liệu văn kiện đi lên tầng, hướng về phía phòng họp tầng hai.

Lúc này, học viên trong phòng họp có tổng cộng hơn bốn mươi, tỷ lệ nam nữ rơi vào khoảng 3: 1.

Số lượng này đã không tính là ít.

Nếu như điều kiện quá kém, cuối cùng sẽ bị đào thải.

Nhưng chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra thì cuối cùng đều sẽ ở lại, chỉ là không chắc mình sẽ được phân đến ngành gì.

Có khả năng được ở lại đây, cũng có khả năng được phân đến sở ở phía dưới.

Về phần sẽ ở chỗ nào, thì phải xem bản lãnh của mỗi người.

"Anh Hải, những nữ học viên kia hình như đều đang nhìn anh kìa."

Người nói chuyện tên là Đinh Siêu, dáng người không cao, da mặt ngăm đen, đang nhỏ giọng nói chuyện với người bên cạnh.

So với Đinh Siêu, điều kiện của người ngồi bên cạnh anh đều cao hơn anh một mảng lớn.

Giá trị nhan sắc cũng rất được, trong những người huấn luyện này có thể xem là một ngọn cờ riêng.

Người đàn ông tên là Chu Hưng Hải, điều kiện gia đình giàu có.

Tại Trung Hải có xe có nhà, còn có chút tiền tiết kiệm, thuộc về gia đình khá giả không lo ăn lo uống.

Mà tại dạng thành thị phồn hoa như Trung Hải, có thể có điều kiện như vậy, đã là vô cùng tốt.

"Nhìn thì nhìn thôi, tôi cũng không có hứng thú đối với bọn họ." Chu Hưng Hải bắt chéo hai chân, nói với vẻ vô cùng ung dung.

"Đây đều là đồ chất lượng tốt.” Đinh Siêu nói:

"Nếu có thể tìm được bạn gái làm việc ở đây, cuộc sống tương lai sẽ rất thảnh thơi."

Chu Hưng Hải và Đinh Siêu là bạn học đại học, sau khi tốt nghiệp thì cùng thi vào nơi này, quan hệ vô cùng tốt.

"Xem ra tính cảnh giác của anh cũng không mạnh." Chu Hưng

Hải chỉ điểm giang sơn, nói:

"Tôi nói cho anh biết, vừa rồi lúc tôi đi vệ sinh, trong lúc vô tình phát hiện chuyện này. Huấn luyện viên nữ của chúng ta lớn lên rất xinh đẹp, hình như cũng không lớn hơn tôi mấy tuổi, tuổi tác phù hợp, quan trọng nhất là, cô ấy hình như còn độc thân, tôi phải bỏ sức lực lên cô ấy mới đúng."

"Thật hay giả vậy, ngay cả loại tin tức này mà anh cũng nghe được sao?" Đinh Siêu nói:

"Nhưng anh có thể kiềm chế một chút được, chưa gặp qua người thật thì tuyệt đối không thể kết luận."

"Tôi là người cẩn thận như vậy, sao có thể để xảy ra sai sót trong loại chuyện này được." Chu Hưng Hải rất tự tin:

"Tôi đã nhìn thấy một bên mặt và bóng lưng huấn luyện viên nữ của chúng ta, tuyệt đối là cấp bậc hoa khôi, nếu như đổi thành quần áo bình thường nhất định là một đại mỹ nữ."

"Nói như vậy thì thật đúng là một cơ hội." Đinh Siêu nói:

"Lúc mới đó, tôi cũng nhìn qua một chút, phát hiện người tới lui, không phải tuổi tác quá lớn thì cũng là vớ va vớ vẩn. Xét về vẻ bề ngoài thì đúng thật là không xứng với anh, anh đến gần quan được ban lộc, đúng thật là có khả năng thành đôi."

"Cho nên mới nói, mấy cô gái thực tập này căn bản là không lọt nổi vào mắt xanh của tôi." Chu Hưng Hải cười tủm tỉm, nói:

"Hơn nữa điều kiện của nhà tôi cũng không kém, đương nhiên phải tìm điều kiện tốt một chút."

"Chuyện này thì đúng." Đinh Siêu nói:

"Anh không chỉ có ngoại hình tốt, lúc lên đại học còn là đội trưởng đội bóng rổ, chỉ cần dùng chút sức, muốn bắt được huấn luyện viên nữ, cũng chỉ là tiểu case."

Chu Hưng Hải cười cười không nói chuyện, anh ta cũng cảm thấy không có độ khó gì cả.

"Trời ạ, người kia cũng tới để tham gia huấn luyện sao?"

"Trên tay còn xách hành lý, 80-90% là vậy rồi."

"Lớn lên đúng là rất đẹp trai, giống như minh tinh vậy, còn có đôi chân dài kia nữa, không được, tôi cảm thấy sắp choáng vì vẻ đẹp này."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1683: Tức Đến Nổ Tung Tại Chỗ.

Chương 1683: Tức Đến Nổ Tung Tại Chỗ.

Sự xuất hiện của Lâm Dật khiến cho tiếng nghị luận bên trong phòng họp nổi lên bốn phía.

Ánh mắt của mấy nữ sinh đều rơi xuống trên người anh, mắt nổi đom đóm, mặt mũi tràn đầy vẻ hoa si.

"Tiểu tử này từ đâu ra! Nhìn là biết không phải vật gì tốt!"

Nhìn thấy Lâm Dật, Chu Hưng Hải cảm nhận được uy hiếp thật sâu.

Không nói đến trình độ chuyên nghiệp, chỉ với giá trị nhan sắc này thôi đã tuyệt đối không kém mình, nói không chừng sẽ là đối thủ cạnh tranh của mình.

"Tự tìm chỗ ngồi đi."

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi nói.

Tên của người đàn ông là Lý Tường Huy, là một vị huấn luyện viên khác của lần huấn luyện này, Cố Diệc Nhiên là trợ thủ của anh, dù sao còn có nữ sinh, chỉ có một mình nam huấn luyện viên cũng không thích hợp lắm.

Lâm Dật gật gật đầu, sau đó tìm một chỗ ngồi ở hàng sau.

Bởi vì sự xuất hiện của Lâm Dật, trong phòng họp xuất hiện thanh âm xì xào bàn tán.

Không ít nữ sinh quay đầu nhìn về phía anh, thật giống như đang nhìn cái gì trân quý vậy.

Nhìn bóng lưng của Lâm Dật, Lý Tường Huy xem xét lại một phen, nếu như chiêu mộ vào cũng đủ làm mặt đại diện cho phân cục.

Nhưng hy vọng trình độ không nên quá kém, nếu không thì sẽ không thể ở lại.

Chu Hưng Hải cũng quay đầu liếc Lâm Dật một chút, hơi híp mắt lại, đã xem anh trở thành quân địch giả tưởng.

Lâm Dật không có quá quan tâm đến những người khác, vẫn luôn cầm điện thoại di động nói chuyện phiếm với Kỷ Khuynh Nhan.

Tuy người tới huấn luyện là mình, nhưng Kỷ Khuynh Nhan hình như còn hưng phấn hơn cả mình nữa.

Nhưng mà Kỷ Khuynh Nhan để ý đến ảnh chụp nhiều hơn.

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Lâm Dật.

【 Thông qua huấn luyện bảy ngày, khen thưởng 100 ngàn điểm thông thạo. 】

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Lâm Dật cảm thấy nhiệm vụ không tính là khó.

Lấy trình độ của mình, loại huấn luyện cấp bậc này cũng không tính cái gì, có thể thông qua một cách nhẹ nhàng.

"An tĩnh một chút, thời gian đã đến, tôi điểm danh, người được gọi đến tên thì giơ tay lên, ra hiệu với tôi một cái." Lý Tường Huy nó.

Người trong phòng họp ngồi thẳng người, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Nhưng mà, lúc Lâm Dật ngẩng đầu lên thì bất ngờ nhìn thấy người đàn bà hổ báo mà mình gặp tại Dư Hàng, đang đứng bên cạnh Lý Tường Huy.

Nhìn Cố Diệc Nhiên, Lâm Dật cảm thấy nhiệm vụ của hệ thống trong nháy mắt tăng lên mấy cấp bậc.

Có người đàn bà hổ báo kia ở đây, có thể thuận lợi hoàn thành bảy ngày huấn luyện hay không đúng thật là khó mà nói được.

Con mẹ nó!

Trong lòng Lâm Dật mắng một câu, ông trời, con mẹ nó ông là hệ thống phái tới để đùa bỡn tôi đúng không?

Rất nhanh, phân đoạn điểm danh lập tức bắt đầu.

"Tôn Nham."

"Có!"

"Chu Hưng Hải."

"Có!"

"Vương Hân."

"Có!"

"Lâm Dật."

"Có."

Nghe được thấy tiếng nói chuyện của Lâm Dật, nữ sinh trong phòng họp đều ào ào quay đầu.

Lúc nhìn thấy Lâm Dật, rất nhiều nữ sinh đều vô cùng tò mò về anh, đợi đến khi điểm danh bắt đầu mới có thể biết tên của anh.

Trong phòng họp, lại bắt đầu có những tiếng xôn xao nhỏ.

Theo bản năng, Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên nhìn về phía Lâm Dật.

Cố Diệc Nhiên vốn dĩ cũng không coi ra gì, nhưng chính cái nhìn này khiến cho cô không dời nổi ánh mắt.

Cô nằm mơ đều không nghĩ tới, vậy mà lại nhìn thấy người đàn ông đáng giận kia ở chỗ này!

Đây là cơ hội báo thù mà ông trời cho mình sao?

Phát hiện Cố Diệc Nhiên đang nhìn mình, Lâm Dật cười cười, sau đó làm ra một động tác uống rượu.

Nhìn thấy động tác này, Cố Diệc Nhiên lập tức nổ tung tại chỗ, hận không thể đi lên cho anh một chân.

"Cô sao thế?" Lý Tường Huy nhỏ giọng hỏi.

"Không có việc gì." Cố Diệc Nhiên ra vẻ trấn định trả lời.

Cô mạnh mẽ đè ép lửa giận trong lòng xuống, ngoảnh đầu nhìn sang Lâm Dật, dường như muốn nói:

Anh đã rơi vào trong tay tôi, xem tôi thu thập anh như thế nào!

Lâm Dật cũng nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Cố Diệc Nhiên.

Anh cũng biết trong lòng cô nghĩ cái gì, chỉ bằng trình độ của cô, ngoại trừ lấy việc công báo thù riêng thì cũng không có năng lực gì khác.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật cười cười, sau đó chỉ chỉ vào ngực mình, ra hiệu với cô, nói:

"Kiểu dáng cũ rích."

Cố Diệc Nhiên vốn đang ở thế thượng phong, khi nhìn thấy động tác này của Lâm Dật thì lập tức nắm chặt hai tay.

Lý Tường Huy đứng ở bên cạnh thậm chí còn nghe được tiếng nghiến răng của cô.

"Làm sao vậy, cô quen biết với người đàn ông kia sao?"

Lý Tường Huy là một người rất cảnh giác, phát hiện lúc nói đến tên Lâm Dật, tâm tình của cô có xao động.

Hơn nữa còn có chút dấu hiệu khống chế không nổi.

"Không có việc gì cả, chỉ là có chút không thoải mái." Cố Diệc Nhiên tùy tiện tìm cái lý do che giấu.

"Nếu không thì nghỉ ngơi một lát?"

"Không cần đâu, một lát nữa sẽ tốt thôi."

Lý Tường Huy gật gật đầu, không có nói nhiều về chuyện của Cố Diệc Nhiên nữa, tiếp tục điểm danh.

Mấy phút đồng hồ sau, điểm danh kết thúc.

Phân đoạn tiếp theo là lãnh đạo nói chuyện, Lâm Dật chống đầu, nghe mà buồn bực ngán ngẩm.

Ngược lại là Kỷ Khuynh Nhan, vẫn luôn không nhàn rỗi, liên tục phát wechat cho Lâm Dật, cảm giác chuyện này như là một chuyện làm rạng rỡ tổ tông.

Khoảng hai mươi mấy phút sao, phân đoạn lãnh đạo phát biểu kết thúc, tiếp theo chính là quy định cảnh sát và điều lệ huấn luyện.

Sau đó là nhận đồ dùng cá nhân của mình, quần áo huấn luyện gì gì đó.

Những thứ vụn vặt này làm cho đến khoảng mười một giờ trưa mới coi như là kết thúc.

Nhưng mà trong quá trình này, Lâm Dật cũng hiểu rõ đại khái về thân phận của Cố Diệc Nhiên và Lý Tường Huy.

Lý Tường Huy là phó đội trưởng của đại đội cảnh sát hình sự, Cố Diệc Nhiên là tổ viên.

Trình độ đều online.

Sau khi nhiệm vụ huấn luyện kết thúc, chính là việc chia phòng ngủ.

Mọi người lần lượt đi ra ngoài phòng họp, nam sinh đi theo Lý Tường Huy, nữ sinh theo Cố Diệc Nhiên.

Nhìn thấy Lâm Dật đi về phía mình, Cố Diệc Nhiên gắt gao nhìn chằm chằm anh.

Giống như muốn phun lửa.

Lâm Dật hoàn toàn không thèm nhìn cô, nhưng mà lúc đi qua cô thì cố ý dừng một chút, hung hăng liếc một cái.

Dụng ý không cần nói cũng biết.

"Mẹ nó!"

Lý Tường Huy bên cạnh dùng ánh mắt còn lại mắt nhìn Cố Diệc Nhiên, trực giác nhạy bén nói cho anh biết, hai người kia nhất định là có chuyện.

Sau đó, dưới sự chỉ huy của Lý Tường Huy, mỗi người tìm tới phòng ngủ của mình.

Đến phòng ngủ, quả thực khiến cho Lâm Dật giật mình một chút, vốn cho rằng là sáu người ngủ hoặc là tám người ngủ, không nghĩ tới lại là hai người!

Hơn nữa còn có phòng tắm riêng, cái này rất lợi hại.

Nhưng mà Lâm Dật cũng biết, chuyện này có quan hệ rất nhiều đối với điều kiện kinh tế Trung Hải.

Trong thành phố không thiếu tiền, như vậy đơn vị các cấp bên dưới đương nhiên cũng sẽ không thiếu tiền.

Nếu như đổi thành thành thị tuyến hai tuyến ba thì sẽ không khả năng có điều kiện như vậy.

"Ha ha, người anh em, làm quen một chút, tôi tên là Trương Bằng."

Vóc dáng bạn cùng phòng của Lâm Dật không cao, chỉ khoảng tầm 1m7, dáng người hơi mập, mặt tròn đầu đinh, có chút ưa nhìn, mặc dù có chút béo, nhưng cũng không thể đặt vào hàng ngũ mập mạp.

"Lâm Dật." Lâm Dật cười đáp lại.

"Sau này sẽ là bạn cùng phòng kiêm đồng nghiệp, hút điếu thuốc đi."

"Tôi không hút, anh hút đi." Lâm Dật chỉ chỉ vào tấm biển trên tường, "Nơi này hình như không cho hút thuốc."

"Ngạch. . . Vậy thì chờ lát nữa rồi nói sau." Trương Bằng lộ vẻ tức giận, bỏ thuốc lá trở về,

"Anh lớn lên đẹp trai như vậy, sao còn đến làm cảnh sát. Tôi cảm thấy làm một ngôi sao cũng không tồi, nếu thực sự không được thì làm một người nổi tiếng trên mạng, dù sao cũng kiếm tiền nhanh hơn so với công việc này."

"Công việc đó không ổn định."

"Anh nói như vậy cũng đúng, dân chúng Trung Quốc chúng ta cũng cần chú ý an toàn"

"Nói đúng trọng điểm rồi đấy."

Hai người nói chuyện một hồi, cũng coi như là quen thuộc. Cha mẹ của Trương Bằng đều là công nhân bình thường, sau đó anh học trường cảnh sát, sau khi tốt nghiệp thì thi đến đây.

Lâm Dật cũng bịa một lý không sai biệt lắm, chỉ là đã tóm tắt lại phân đoạn trường cảnh sát.

"Anh không có học trường cảnh sát, tôi đoán sau này có khả năng sẽ bị phân đến công việc dân sự." Trương Bằng nói.

"Tôi không quá coi trọng mấy chuyện này, có thể tiến lên là được rồi."

"Ha ha, lời này có lý, có bát cơm là được rồi, có ai lại quan tâm ăn cái gì đâu."

"Đúng vậy."

Rất nhanh, tiếng chuông ngoài cửa vang lên, đến thời gian cơm trưa, phải đi ăn cơm.

Căn tin của đơn vị không tính là lớn, trang hoàng cũng không tính là hào hoa, nhưng đồ ăn ở đây quả thực rất không tệ, không khác biệt lắm với đầu bếp của nhà hàng bình thường.

Lâm Dật xuất hiện, đưa tới không nhỏ oanh động.

Cho dù là nữ sinh thực tập hay là nữ cảnh sát bình thường, đều vô tình mà cố ý nhìn về phía anh.

"Xem ra cũng là một tên tiểu bạch kiểm, có cái gì mà hưng phấn." Chu Hưng Hải không mặn không nhạt mà nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1684: Cạo Đầu.

Chương 1684: Cạo Đầu.

"Anh Hải bớt giận, mình đừng quan tâm đến anh ta làm gì." Đinh Siêu nói:

"Đây là chỗ nói chuyện dựa vào thực lực, dạng tiểu bạch kiểm giống như anh ta nhất định là chân đứng không vững, nói không chừng cuối cùng sẽ bị đào thải."

"Nhìn tư thế đi bộ của anh ta, cà lơ phất phơ, vừa nhìn là biết chưa từng luyện tập qua, không thể nào so sánh với những người học ra từ trường cảnh sát như chúng ta được."

Chu Hưng Hải vừa ăn vừa nói mơ hồ:

"Dạng người như anh ta không tạo thành được uy hiếp đối với tôi, cũng không xứng làm đối thủ của tôi."

"Anh nghĩ như vậy là được rồi, nhìn anh ta như thế, nói không chừng bảy ngày sau bị đào thải cũng nên."

Chu Hưng Hải yên lặng gật đầu, tiếp tục ăn đồ ăn.

Buổi chiều sẽ bắt đầu buổi huấn luyện chính thức, là ngựa chết hay là lừa chết, lập tức có thể thấy rõ.

"Anh Hải, anh Hải, huấn luyện viên Cố tới." Đinh Siêu kích động nói.

Chu Hưng Hải ngẩng đầu liếc một chút, thấy Cố Diệc Nhiên cùng một nữ đồng nghiệp khác vừa lấy cơm xong, đang đi về phía bên mình đi.

Chu Hưng Hải vội vàng chỉnh sửa lại một chút, đứng lên, mỉm cười nói với Cố Diệc Nhiên:

"Huấn luyện viên, ngồi ăn ở đây đi."

Cố Diệc Nhiên sửng sốt một chút, không có nghĩ tới học viên mới đến này còn rất nhiệt tình.

"Tôi ăn cơm với đồng nghiệp bên kia, sẽ không quấy rầy các người."

"Vậy được rồi, huấn luyện viên đi thong thả." Chu Hưng Hải vừa cười vừa nói.

Cố Diệc Nhiên gật gật đầu, đi về một cái bàn khác.

"Diệc Nhiên, mị lực của cô được đó nha, mới vừa đến đã có người đi lên lấy lòng cô rồi." Nữ cảnh sát tóc ngắn nói:

"Tôi nhớ anh ta hình như tên là Chu Hưng Hải, lớn lên cũng không tệ lắm, nhìn cách ăn mặc, điều kiện hẳn phải cũng được, có muốn suy nghĩ một chút hay?"

"Cô có thể đừng bát quái như vậy hay không, tôi là huấn luyện viên của anh ta, khách sao một chút cũng là chuyện thường tình."

"Cô nói như vậy cũng đúng, tuy ngoại hình và điều kiện của anh ta không kém, nhưng so với người tên là Lâm Dật kia đúng là còn kém một chút."

"Đừng nhắc đến anh ta nữa, nhìn đã thấy phiền."

"Hả?"

Nữ cảnh sát tóc ngắn sửng sốt một chút, "Người ta vừa tới ngày đầu tiên, cũng không có trêu chọc đến cô? Cho dù là cô tới tháng thì cô cũng không thể trút giận lên người ta được."

Gương mặt Cố Diệc Nhiên lạnh lùng, nếu không phải là bởi vì anh ta thì dì cả của mình cũng không thể đến chậm nhiều ngày như vậy.

"Tôi chỉ chướng mắt loại người tiểu bạch kiểm như anh ta, đoán chừng cũng không có năng lực gì, huấn luyện không hợp cách, sau đó sẽ bị đào thải, cũng không thể để loại con sâu này làm rầu nồi canh được."

"Tâm lý ám chỉ của cô quá mạnh, người ta lớn lên đẹp mắt, sao lại thành tiểu bạch kiểm rồi, không thể dùng một gậy tre đánh chết một thuyền người được. Đây là bệnh, cần phải trị."

"Được rồi, đừng nhắc đến anh ta nữa."

Thấy Cố Diệc Nhiên không muốn nhắc đến Lâm Dật, hai người cũng không có tiếp tục đề tài này nữa, hội họp cùng đồng nghiệp, sau đó cùng nhau ăn cơm.

Lâm Dật cùng Trương Bằng ngồi cùng một chỗ, người kia quay đầu nhìn Chu Hưng Hải một chút, phun tào:

"Người này đúng là biết liếm, vừa mới gặp qua một lần, sao cứ như mấy tên thiểm cẩu nhào về phía người ta vậy."

"Anh cũng đừng quan tâm chuyện này làm gì, anh ta liếm ai hình như không có quan hệ gì với chúng ta cả."

"Sao có thể nói là không quan hệ được, nếu như anh ta liếm được Cố huấn luyện viên thì nhất định sẽ được đối đãi khác, người này thật sự là quá gà tặc."

Lâm Dật cười cười không nói chuyện, cảm thấy việc này không có quan hệ nhiều lắm đối với mình, cũng không cần thiết phải quan tâm quá nhiều.

Cho dù Chu Hưng Hải có liếm được Cố Diệc Nhiên hay không, thái độ của cô ta đối với mình cũng sẽ không thay đổi, nhất định sẽ làm khó dễ.

Huấn luyện mấy ngày kế tiếp cũng chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến.

Dựa theo quy định, thời gian ăn cơm chỉ có một giờ, cho dù tốc độ ăn nhanh hay chậm thì lúc 12h30 đều phải tập hợp tại thao trường.

Ăn nhanh thì có thể nghỉ ngơi thêm một hồi, ăn chậm thì tự nghĩ biện pháp.

Tốc độ ăn cơm của Lâm Dật và Trương Bằng đều không chậm, nửa giờ đã giải quyết xong, sau đó đến bãi tập, chờ đợi đến 12h30.

Hoạt động đơn giản một hồi, bốn mươi mấy người tự động đứng thành ba hàng.

Rất nhanh, Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên đi tới, sau đó quét mắt qua đám người một vòng, kêu mười mấy người đi ra, trong đó cũng bao gồm Lâm Dật.

"Dựa theo quy định liên quan, kiểu tóc của các người không phù hợp, cần phải sửa sang một chút, hiện tại đi theo tôi."

Những người khác vốn dĩ còn có chút khẩn trương, nhưng sau khi nghe xong là vấn đề kiểu tóc, đều nhẹ nhàng thở ra, không tính là yêu cầu gì quá phận.

So với sự bĩnh tĩnh của những người khác, Lâm Dật lại có chút chờ mong.

Từ lâu anh đã muốn thử loại kiểu tóc tròn này, nhưng Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư đều không cho, cho nên kế hoạch cứ bị mắc cạn.

Hiện tại cuối cùng có thể thực hiện nguyện vọng này.

Cố Diệc Nhiên trợn mắt liếc Lâm Dật một chút, oán thầm trong lòng:

"Chỉ biết dựa vào kiểu tóc kia để lừa dối người, sau khi cắt đầu tròn, không biết sẽ đến xấu thành cái dạng gì nữa."

Khoảng nửa giờ sau, Lý Tường Huy mang theo mười mấy người trở về, mấy nữ học viên, không hẹn mà cùng phát ra tiếng thán phục.

"Đều nói đầu tròn là tiêu chuẩn duy nhất khảo nghiệm soái ca, hiện tại tôi thật sự tin rồi, sau khi Lâm Dật cắt bỏ hết tóc không nghĩ tới lại càng đẹp trai."

"Kiểu tóc này rất đàn ông, đoán chừng chỉ có anh ấy mới có thể khống chế."

"Loại kiểu tóc và nhan sắc này đúng là không tha già trẻ, cảm giác còn dễ nhìn hơn so với ban đầu."

Cố Diệc Nhiên không tình nguyện liếc Lâm Dật một chút, trong lòng hung hăng phun tào.

Sao sau khi cắt bỏ hết tóc, nhìn còn thuận mắt hơn lúc trước nhiều?

Cố Diệc Nhiên lắc lắc đầu, còn phải nghĩ biện pháp đá anh ta đi, sao mình có thể có ý nghĩ như vậy được!

Bọn người Lâm Dật đứng vào hàng ngũ, buổi huấn luyện chiều chính thức bắt đầu.

Trong đội ngũ, Lâm Dật vô cùng hài lòng đối với kiểu tóc của mình.

Cũng không biết sau khi Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư nhìn thấy sẽ có phản ứng gì?

Suy nghĩ một chút thôi đã thấy thú vị rồi.

"Hiện tại làm nóng người, chạy hai vòng quan sân tập." Lý Tường Huy nói.

Tất cả mọi người là người trưởng thành, cũng biết đến đây để làm gì, đương nhiên sẽ không oán trời trách đất giống như những sinh viên lần đầu tiên huấn luyện quân sự. Mọi người đều rất chủ động khởi động, sau đó chạy chậm làm nóng người.

"Tiểu Cố, cô xác định không có quen biết gì với người gọi là Lâm Dật kia sao?" Nhàn rỗi không chuyện gì, Lý Tường Huy hỏi.

"Thật sự không biết, tổ trưởng đừng suy nghĩ nhiều."

"Tôi thật ra cũng không nghĩ nhiều, chỉ là thấy tâm trạng của cô có chút không bình thường, nếu như có quen biết thì chiếu cố một chút."

"Thật sự không cần chiếu cố." Cố Diệc Nhiên nói:

"Hơn nữa còn cần nghiêm khắc một chút, cũng không thể chiêu một thùng cơm tới được."

Lý Tường Huy cười cười, đã có thái độ này, còn nói không biết, đoán chừng chỉ có kẻ ngốc mới tin.

Không phải là bạn trai cũ của cô ấy đó chứ?

Rất nhanh, làm nóng người kết thúc, mọi người lại tập hợp một lần nữa.

Nửa giờ tiếp theo đều là huấn luyện cơ sở rất đơn giản.

Ví dụ như quay người hai bên, đi đều bước, đá về phía trước, trên cơ bản đều là những nội dung đã học trong chương trình huấn luyện quân sự hồi đại học.

Nhưng chỉ luyện đơn giản một hồi, phân đoạn này liền kết thúc, bởi vì cũng không phải là môn học quan trọng, còn có rất nhiều thứ cần huấn luyện.

"Sau đây sẽ bắt đầu khóa học, là huấn luyện nhảy lên ngã xuống đất, tôi sẽ biểu diễn một lượt cho mọi người xem nội dung cụ thể."

Trên bãi tập có một loạt tấm đệm thật dày, mọi người làm thành một vòng, Lý Tường Huy đứng ở phía trên, Cố Diệc Nhiên ngồi xổm ở bên cạnh, trên tay cầm một cây gậy nhựa, hai người cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

Sau đó, Cố Diệc Nhiên ra tín hiệu, cũng khua cây gậy nhựa trên tay, đánh về phía chân Lý Tường Huy.

Mà tại lúc này, Lý Tường Huy nhảy lên thật cao, thực hiện một cú nhảy cóc tiêu chuẩn, tránh thoát cây gậy của Cố Diệc Nhiên, sau đó ghé vào trên đệm mà không sứt mẻ chút nào.

Diễn luyện xong, Lý Tường Huy phủi phủi bụi trên người, nhìn tất cả mọi người ở đây rồi nói:

"Đã làm mẫu xong, có ai muốn làm người đầu tiên lên phía trước thử một chút không."

"Tôi!"

Chu Hưng Hải giơ tay, xung phong nhận việc.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1685: Cây Kim So Với Cọng Râu.

Chương 1685: Cây Kim So Với Cọng Râu.

"Thiểm cẩu, thế mà ngay cả loại danh tiếng này đều muốn đoạt." Trương Bằng phun tào.

"Tới đi, cậu làm đại diện làm mẫu cho mọi người, đừng như xe bị tuột xích." Lý Tường Huy nói.

"Vâng!" Chu Hưng Hải lớn tiếng trả lời.

Loại huấn luyện này, bọn họ đều đã làm qua tại trường cảnh sát.

Nhưng xét về biên độ động tác này và trình độ tiêu chuẩn nhất định là không bằng Lý Tường Huy, nhưng mà trong lòng anh cũng không sợ hãi, dù sao lúc trước đã luyện qua.

Vì để bảo đảm cường độ huấn luyện, vẫn là Cố Diệc Nhiên cầm cây gậy nhựa, nếu đổi lại là học viên bình thường thì hiệu quả nhất định sẽ kém đi rất nhiều.

Sau khi bắt đầu, Cố Diệc Nhiên ra hiệu một tiếng, liền đánh về phía chân của Chu Hưng Hải.

Tốc độ phản ứng của người kia rất nhanh, tại thời điểm cây sẽ rơi xuống trên đùi thì nhảy lên thật cao, sau đó nhào tới trên đệm.

Lý Tường Huy hài lòng gật đầu, tuy không phải rất tiêu chuẩn, nhưng đã rất tốt rồi.

"Tới đi, người kế tiếp, đều chủ động một chút, đừng chờ tôi phải điểm danh."

"Tôi đến!" Đinh Siêu nói.

Mỗi người đều biết, đây là cơ hội thể hiện của mình.

Càng chủ động thì ấn tượng của huấn luyện đối với mình sẽ càng sâu.

Lại thêm trước đó, đều đã luyện qua động tác như vậy, cho nên không ít người đều xung phong lên trước.

"Không có việc gì, không vội, lần lượt từng người tới."

Trong nửa giờ tiếp theo, tổng cộng có ba mươi mấy người hoàn thành huấn luyện như thế.

Hơn nữa độ hoàn thành lại vô cùng tốt, chỉ có hai người phản ứng chậm một chút bị đạp vào chân, dẫn tới cười vang.

"Tiếp theo là ai lên."

Lần này không có người chủ động đi lên.

Bởi vì bọn họ đều là người tiến vào thông qua kiểm tra bên ngoài, nói cách khác, cũng không phải là tốt nghiệp trường cảnh sát, chưa từng được huấn luyện qua phương diện này. Cho dù họ có nhìn rất nhiều lần thì vẫn còn cảm thấy rất lạ lẫm đối với huấn luyện, trong lòng còn có chút sợ hãi.

Trong tám người, có sáu nữ sinh, Lâm Dật là một trong hai nam sinh trong đó.

Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên liếc nhau một cái, cũng hiểu rõ đại khái đối với tám người còn lại này. Hai người đoán được bọn họ hẳn không phải là người tốt nghiệp trường cảnh sát, nếu không thì động tác đơn giản này cũng không đáng kể chút nào.

"Đừng lề mề nữa, tiếp theo là người nào lên, chẳng lẽ để nhiều người như vậy chờ các người sao?" Cố Diệc Nhiên nói:

"Nếu như không chủ động thì tôi sẽ gọi tên."

Nói xong, ánh mắt của Cố Diệc Nhiên dừng lại ở trên người Lâm Dật.

"Anh, ra khỏi hàng."

"Tôi sao?" Lâm Dật nói:

"Nhiều người như vậy, sao hết lần này tới lần khác lại chọn trúng tôi vậy?"

"Chẳng lẽ anh còn muốn so đo với con gái sao? Lúc này anh không phải nên chủ động đứng ra sao!"

Chu Hưng Hải nhếch miệng cười.

"Xem xét cũng chỉ là một cái bao cỏ, đều đã gọi đến tên rồi mà còn không dám tới, mặt hàng như này sớm muộn gì cũng bị đào thải."

Lâm Dật nhìn về phía sau một chút, "Tôi không so đo với con gái, nhưng không phải còn có một nam à. Cô hết lần này tới lần khác gọi tôi ra, có phải là đang kỳ thị giới tính hay không? Cô cảm thấy người anh em bên cạnh này không giống đàn ông sao?"

Một câu của Lâm Dật khiến cho Cố Diệc Nhiên lâm vào thế bị động.

Lý Tường Huy nhìn Lâm Dật một chút, cảm thấy tiểu tử này đúng thật là thú vị.

Không nói về trình độ nghiệp vụ, lá gan đúng là không nhỏ.

"Tôi kỳ thị giới tính lúc nào!"

"Cô vừa mới tự mình nói đó thôi." Lâm Dật nói:

"Nếu như cô không kỳ thị giới tính thì để cho anh ta tới đi."

Cơn tức của Cố Diệc Nhiên từ gót chân xông tới đỉnh đầu. Điều bất đắc dĩ nhất chính là cô còn không thể nổi giận, nếu không có nghĩa là cô đang đối đãi khác nhau.

Ngực Cố Diệc Nhiên tê rần, cảm thấy bị tức đến bị bệnh tuyến vú.

"Được, dù sao mỗi người đều phải tiến hành, tôi sẽ để anh ấy lên trước, anh chắc chắn chạy không thoát đâu."

"Tôi cũng không nói là muốn chạy, chỉ là không muốn làm trước." Lâm Dật cố ý nói.

"Được, tôi xem anh có thể tránh tới khi nào!"

Rơi vào đường cùng, một nam sinh khác đứng dậy, cũng có chút hoảng.

"Cố huấn luyện viên, ra tay nhẹ một chút, tôi thực sự chưa từng luyện qua môn học này, nhưng mà sau này tôi sẽ cố gắng luyện thêm."

"Không có việc gì, đừng khẩn trương, tới chuẩn bị đi."

Dưới sự cổ vũ của Cố Diệc Nhiên, nam sinh cuối cùng đứng ở trên đệm, chuẩn bị huấn luyện.

Không có gì bất ngờ xảy ra, cây gậy của Cố Diệc Nhiên đánh tới trên đùi của anh. Cho dù huấn luyện thất bại, nhưng cũng không phải rất tồi tệ, ít nhất có chút bộ dáng, chỉ là phản ứng hơi chậm, sau này huấn luyện thêm thì sẽ không thành vấn đề.

"Lâm Dật, đến lượt anh, lúc này anh không có phản đối gì nữa đúng không."

"Sao có thể nói như vậy, cô sao lại kỳ thị giới tính thế này."

"Anh là người đàn ông cuối cùng, tôi sao lại kỳ thị giới tính rồi!"

Lần này Cố Diệc Nhiên thật sự tức giận, giọng không khỏi cao hơn.

"Nữ cũng là người, cũng có thể chống đỡ nửa bầu trời, cô dựa đâu mà bảo tôi tới trước? Có phải là đang xem thường các cô ấy hay không? Đây không phải kỳ thị giới tính là cái gì? Cô chính là đang xem thường phụ nữ." Lâm Dật chép miệng, "Đồng chí, loại tư tưởng trọng nam khinh nữ này của cô rất nguy hiểm đó."

Người xung quanh đều cảm thấy ngoài ý muốn, ai cũng không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ nói ra lời như vậy.

Bởi vì nữ sinh tại chỗ đều không cảm thấy lời nói của Cố Diệc Nhiên có ý nghĩa khác, ở phương diện này, nam sinh đúng là có ưu thế.

Nhưng anh ấy hiện tại, lại đội cho Cố huấn luyện viên cái mũ, đây chính là một chuyện khác.

"Não của tiểu tử này có phải là có bệnh hay không? Nếu như thật sự sợ hãi thì đừng tới huấn luyện nữa, thế mà lại ở đây mắng Cố huấn luyện viên, thật không biết anh ta nghĩ như thế nào nữa." Chu Hưng Hải nói.

"Tôi đoán là anh ta không nghĩ tới, cường độ huấn luyện sẽ lớn như vậy, cho nên sợ hãi."

"Sợ hãi thì cút về nhà, còn ở lại chỗ này làm gì, còn chưa đủ làm mất mặt hay sao." Chu Hưng Hải nói:

"Hơn nữa tôi nghe nói, ở nơi khác cũng đã tiến hành nhập cảnh huấn luyện, phía sau còn có luận võ, triển lãm thành quả huấn luyện, lấy dáng vẻ sợ hãi rụt rè này của anh ta đúng là khiến cho chúng ta mất mặt."

"Lấy đức hạnh này của anh ta, cuối cùng nhất định sẽ bị đào thải, hôm nay cứ coi như là xem kịch đi." Đinh Siêu cười trên nỗi đau của người khác.

"Tiếp theo cứ coi huấn luyện viên làm sao để trừng trị anh ta, tôi còn có chút chờ mong đây."

Lý Tường Huy đứng bên cạnh nói với Cố Diệc Nhiên.

"Nếu như cậu ấy không muốn lên thì cứ hết nữ học viên còn lại tới đi, từng người một, cuối cùng cũng sẽ đến lượt thôi."

"Đã biết."

Cố Diệc Nhiên không tình nguyện lên tiếng, sau đó dựa theo thứ tự đội ngũ, gọi sáu nữ sinh còn lại lên.

Vốn cho là tràng diện sẽ vô cùng thê thảm, nhưng kết quả lại tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mỗi người.

Thậm chí có hai nữ sinh thành công nhảy qua, chỉ là tư thế có chút không đúng tiêu chuẩn, lúc rơi xuống đất hông ổn định, biểu hiện như vậy đã coi như là không tệ.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người đã hoàn thành vòng huấn luyện thứ nhất, chỉ còn lại một mình Lâm Dật, nên ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người anh.

"Hiện tại chỉ còn lại một mình anh, hẳn không có gì phải viện cớ nữa đi." Cố Diệc Nhiên lạnh lùng nói.

"Tôi cũng không phải là do sợ mới không lên, chỉ là đang tự hỏi ý nghĩa của động tác này."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1686: Dì Cả Tôi Đã Chết Bao Nhiêu Năm Rồi.

Chương 1686: Dì Cả Tôi Đã Chết Bao Nhiêu Năm Rồi.

Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên đều cảm thấy ngoài ý muốn, bao gồm những người khác cũng giống như vậy.

Đây là môn học huấn luyện cơ bản nhất, giống như 1 + 1 = 2, căn bản không có lý do.

Không nghĩ tới anh ta vì để trốn tránh huấn luyện, thế mà hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy!

"Tiểu tử này đúng là rất được, trước khi nói chuyện không động não sao?" Chu Hưng Hải nói.

"Tôi thấy không cần chờ một tuần lễ sau, hôm nay anh ta nhất định sẽ cuốn gói rời đi."

Không chỉ có Chu Hưng Hải và Đinh Siêu, ngay cả một số ít nữ sinh đều cảm thấy Lâm Dật có chút quá mức.

Đây là huấn luyện cơ sơ nhất, nhất định phải luyện, không phải vậy thì làm sao có tư cách làm cảnh sát.

Tuy phụ nữ đều là động vật nhìn mặt, nhưng càng không thích những ngạnh nam sinh thủ đoạn.

Hành động của Lâm Dật thành công khiến cho các cô cảm thấy phản cảm.

"Đây là môn học huấn luyện cơ bản nhất, rèn luyện năng lực phản ứng của các người, lúc có bị người nắm vũ khí bắt giữ có thể có phản ứng trước."

Cố Diệc Nhiên cũng nghĩ thông suốt, không tức giận chút nào.

Dù sao anh ta hôm nay cũng chạy không thoát, chậm rãi chơi cùng anh ta là được.

"Nhưng tôi cảm thấy, không cần thiết phải dùng phương thức như vậy." Lâm Dật nói:

"Những phương thức khác dường như cũng có thể giải quyết vấn đề."

Lý Tường Huy có chút hăng hái nhìn Lâm Dật, không biết anh định làm cái gì?

Có điều anh cũng đã nghĩ kỹ, nếu như Lâm Dật có thể đối mặt với huấn luyện đang đợi anh thì không thành vấn đề.

Nhưng nếu có ý định lùi bước thì không thể giữ lại.

"Vậy tôi muốn biết, anh sẽ dùng phương thức gì để ứng đối."

Cố Diệc Nhiên cười nói, dường như đã ăn chắc Lâm Dật.

"Cô thử một chút thì biết."

"Vậy thì chuẩn bị đi, cũng cho tôi học thêm chút kiến thức." Cố Diệc Nhiên nói:

"Tôi làm công việc này đã nhiều năm, cũng dạy qua mấy nhóm người. Đây là lần đầu nhìn thấy có người dám nghi vấn môn học huấn luyện của chúng tôi."

"Vậy thì thử một chút đi."

Lâm Dật chậm rãi đứng ở Cố Diệc Nhiên trước mặt, chuẩn bị tiếp nhận huấn luyện.

"Anh Lâm cố lên, đừng khẩn trương, cho dù đánh trúng đùi cũng không đau, thử mấy lần thì sẽ không sợ." Trương Bằng nói.

"Cám ơn."

"Chuẩn bị xong chưa." Cố Diệc Nhiên nói.

"Tốt, có thể bắt đầu bắt đầu bất cứ lúc nào!"

Giống như vừa rồi, Cố Diệc Nhiên ra hiệu một tiếng, sau đó vung cây gậy nhựa đánh về phía Lâm Dật.

Tất cả mọi người đều cười trên nỗi đau của người khác, chờ Lâm Dật bị chê cười.

Nhưng Lâm Dật cũng không có nhảy, nhìn cây gậy nhựa sắp đánh tới, sau đó, giơ chân phải của mình lên. . .

Hung hăng đạp xuống!

Ầm!

Lâm Dật đem cây gậy trên tay Cố Diệc Nhiên, dẫm lên trên đệm!

Cho dù cô dùng sức thế nào, đều không có dấu hiệu buông lỏng!

Chuyện này sao có thể!

Người vây xem, bao gồm cả Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên đều nhìn mà sửng sốt.

Thế mà lại một chân giẫm lên gậy!

Hơn nữa lấy trình độ của Cố huấn luyện viên, lại còn không rút ra được!

"Cố huấn luyện viên, cô cảm thấy, biện pháp ứng đối này của tôi được hay không?" Lâm Dật nói:

"Như này tôi còn có thể trống được hai tay và một chân, có thể làm thêm những chuyện khác."

"Buông ra cho tôi!"

"Cô nhìn lại cô xem, có gì thì cứ từ từ nói, sao lại rống to như vậy đối với tôi. Cho dù tôi là đàn ông thì cô cũng không thể như vậy được, có phải là đang kỳ thị giới tính hay không."

Thần mẹ nó kỳ thị giới tính!

"Tốt, Lâm Dật, xuống đây đi."

Lúc nói chuyện, ánh mắt của Lý Tường Huy rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại nhấc lên sóng to gió lớn.

Tốc độ phản ứng của tiểu tử này đúng là quá nhanh, hơn nữa sức lực cũng không nhỏ, giẫm cây gậy nhựa trên nệm mềm, mà không rút ra được, thật sự có tài.

"Lợi hại, cảm thấy như ngôi sao trong phim hành động vậy."

"Tôi cảm thấy phương thức ứng phó này tốt hơn nhiều so với nhảy lên ngã xuống đất, luyện động tác này một chút hình như cũng rất tốt."

"Được rồi, đừng nói nữa." Lý Tường Huy nói:

"Người với người là không giống nhau, cậu ấy có thể làm được, các người chưa hẳn có thể làm được. Đây là huấn luyện cơ sở thích hợp nhất với mỗi người, không nên nghĩ những thứ khác."

"Đã biết!" Mọi người đồng thanh trả lời!

"Hiện tại, các người dựa theo đơn vị ký túc xá, hai người một tổ, bắt đầu huấn luyện."

"Vâng!"

Tiếp theo chính là chia thành hai người một tổ để huấn luyện, nhưng mà Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên sẽ ở bên cạnh giám sát, nếu có động tác không đúng tiêu chuẩn thì sẽ tiến hành uốn nắn.

"Vừa rồi cảm thấy thế nào?" Lý Tường Huy nhỏ giọng hỏi.

"Tôi chỉ là do thân thể không quá dễ chịu, mới không làm gì được, nếu không đã có thể nhẹ nhàng rút ra rồi."

Lý Tường Huy cười cười, "Nhưng mà từ một bên khác có thể nhìn ra, tốc độ phản ứng của cậu ấy rất nhanh, nếu bồi dưỡng một chút, đoán chừng sẽ là một hạt giống."

"Không phải chứ, anh còn muốn bồi dưỡng anh ta?" Cố Diệc Nhiên nói:

"Nhìn là biết một kẻ đau đầu, tôi còn muốn đá anh ta đi đây."

"Người ta cũng không có làm sai chuyện gì, làm như vậy là cô không đúng."

"Vậy cũng phải xem anh ta có vượt qua huấn luyện phía sau không đã."

Lý Tường Huy gật gật đầu, "Tôi cảm thấy mình không thể nhìn lầm người, hẳn là có thể không tệ."

"Hừ, vậy thì chờ xem, anh chắc chắn đã nhìn nhầm."

Lý Tường Huy cười cười, cảm thấy ngọn nguồn giữa hai người còn không cạn đây.

Khoảng một tiếng sau, mọi người cũng đã luyện ra hình ra dạng, hơn nữa khí thế còn dâng cao.

Điều thú vị nhất chính là, Lý Tường Huy phát hiện, sau khi xong việc lần thứ nhất, Lâm Dật và bạn hợp tác Trương Bằng cũng thực hiện động tác nhảy lên ngã xuống đất, không tập luyện theo phương thức của mình. Thật giống như vừa rồi chỉ là muốn đối nghịch với Cố Diệc Nhiên.

"Tập hợp!"

Lý Tường Huy thổi còi, tập hợp tất cả mọi người cùng một chỗ.

"Nghỉ ngơi mười phút đồng hồ, sau đó bắt đầu huấn luyện môn tiếp theo!"

Mọi người hoan hô một tiếng, có nghỉ ngơi tại chỗ, có người đi mua nước, hưởng thụ thời khắc thả lỏng hiếm thấy.

"Cố huấn luyện viên, Lý huấn luyện viên, mời uống nước."

Chu Hưng Hải đưa nước mà mình mua tới.

"Không cần đâu, chúng tôi có mang theo." Lý Tường Huy nói:

"Cho học viên khác đi, sau này các người chính là người cùng một trận tuyến, phải trợ giúp lẫn nhau."

Nhìn như là lời khách sáo, nhưng Lý Tường Huy là đang chỉ điểm Chu Hưng Hải.

Không nên đặt tinh lực vào việc xum xoe, phải huấn luyện cho tốt.

"Không sao cả, tôi có mua cho mọi người." Chu Hưng Hải nói:

"Tôi là người đồng nghiệp đoàn kết, không có khả năng ăn một mình."

Hai người không có cách nào khác, chỉ có thể cười tiếp nhận đồ uống mà Chu Hưng Hải đưa tới.

"Lão Tứ, đưa đồ chia ra một phần." Chu Hưng Hải nói với Đinh Siêu nói.

"Được rồi."

Nhìn thấy có nước khoáng và coca miễn phí, người tới huấn luyện cũng vui vẻ tiếp nhận, cũng ào ào tỏ ý cảm ơn đối với Chu Hưng Hải.

"Cám ơn nước của anh."

"Khách khí cái gì, chúng ta đều cùng một nhóm, giúp chút chuyện này thì tính là gì." Chu Hưng Hải cười.

Cuối cùng, lúc phát đến Lâm Dật, Chu Hưng Hải ra vẻ kinh ngạc nói:

"U, Lâm Dật, thực sự xin lỗi, tôi tính thiếu, quên mua cho anh."

Cố Diệc Nhiên và Lý Tường Huy nhìn sang Chu Hưng Hải, không khỏi khẽ nhíu mày.

"Không sao cả, bạn cùng phòng của tôi đã đi mua."

Lúc này, Trương Bằng cầm hai chai nước khoáng trở về, rồi đưa một chai trong đó cho Lâm Dật.

"Anh Lâm, cho anh."

"Cám ơn, hôm nay đúng thật có chút nóng."

"Lâm Dật, đừng uống nước khoáng, không giải khát, uống Cola lạnh đi." Một học viên nữ đi qua.

"Đây là Red Bull tôi mới mua, uống nhiều một chút, bổ sung thêm năng lượng." Lại một nữ sinh chạy tới.

"Đây là nước đậu xanh mà tôi mang theo, giải nóng, cái này cho anh."

"Còn có tôi nữa, đây là nước đường đỏ, bên trong còn cho thêm táo ta và cẩu kỷ, anh uống đi."

Lâm Dật: ? ? ?

Nước đậu xanh thì có thể, nhưng nước đường đỏ bỏ thêm cẩu kỷ là có ý gì?!

Dì cả tôi đã chết đã bao nhiêu năm rồi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1687: Cho Anh Chút Động Lực.

Chương 1687: Cho Anh Chút Động Lực.

Không đến vài phút, trước mặt Lâm Dật đã chất đầy nhiều loại đồ uống, khoảng chừng mười mấy chai.

Nhìn thấy nữ học viên ào ào đến đưa nước cho Lâm Dật, Trương Bằng cảm thấy bi thương.

Lớn lên đẹp trai thì có thể như vậy phải không?

Có thể bớt cả tiền mua nước?

Chu Hưng Hải lạnh mặt đứng ở một bên, không có quá nhiều phản ứng với Lâm Dật, ngoài miệng tự nhủ:

"Một đám người chưa từng thấy qua việc đời, thấy tiểu bạch kiểm là nhào vào, thật sự là không có nội hàm."

"Tính toán của một số người đã thất bại rồi đúng không." Trương Bằng cười trên nỗi đau của người khác:

"Mua nước cho người khác, sau đó đều đưa hết sang bên anh Lâm, cũng không biết người trong cuộc đang cảm thấy thế nào đây."

"Chỉ là mấy bình nước mà thôi, có gì ghê gớm đâu." Chu Hưng Hải cũng không có trốn tránh, biết Trương Bằng đang nói mình, liền đánh trả:

"Đây là chỗ nói chuyện dựa vào thực lực, không thể dựa vào mặt."

"Sao anh biết anh Lâm của tôi không được?" Trương Bằng hỏi ngược lại:

"Qua đợt huấn luyện nhảy lên ngã xuống đất vừa rồi, anh không nhìn thấy trình độ của anh Lâm sao? Phản ứng của anh có nhanh như anh ấy?"

"Phản ứng nhanh thì có làm được cái gì? Người khác cầm súng chỉ vào, anh còn có thể nhanh hơn đạn được sao?"

Chu Hưng Hải nói xong, để hai đầu cơ bắp của mình, "Đây là chỗ nói chuyện dựa vào bản lĩnh, không cần mấy thứ tiểu xảo đó. Đương nhiên, dạng người như anh ta, làm công việc dân sự ở phía sau thì còn được."

"Anh đây là đang kêu gào với anh Lâm của tôi? Có đúng hay không?" Trương Bằng nói.

"Tôi có kêu gào sao? Chỉ là nói thật thôi."

Trương Bằng quay đầu, nhỏ giọng nói bên tai Lâm Dật:

"Anh Lâm, anh có được hay không? Có thể khoa tay vài cái với anh ta không? Nhìn thấy tên thiểm cẩu này tôi cảm thấy phiền, buồn nôn muốn chết."

"Vấn đề không lớn." Lâm Dật cười đáp lại.

"Ok!"

Câu trả lời của Lâm Dật mang đến cho Trương Bằng lòng tin cực lớn.

"Chỉ nói không luyện kỹ năng, không phục thì đi ra so tay đôi với anh Lâm của tôi một chút."

"So thì so, tôi còn có thể sợ anh? Anh thật cho rằng tôi luyện không tại trường cảnh sát sao?"

"Vậy chúng ta sẽ thực hiện động tác sit-up, xem ai làm nhiều hơn. Người thua dọn nhà vệ sinh, có dám hay không?"

"Tới thì tới, ai sợ ai."

"Các người đừng hồ nháo nữa."

Một cô gái vóc người không cao bước tới, nói:

"Chu Hưng Hải là học trưởng của tôi, tôi còn có chút ấn tượng đối với anh ta, không chỉ là chủ lực của đội bóng rổ trường học của chúng tôi, hơn nữa còn là người có thành tích nổi bật nhất trong nhóm người kia, khảo sát thể năng vô cùng ưu tú, vẫn nên đừng động vào anh ta."

Nghe nói như thế, Trương Bằng có chút mơ hồ.

Không nghĩ tới tên thiểm cẩu Chu Hưng Hải còn thật lợi hại.

"Thử một chút đi, đều đã đáp ứng anh ta, nếu như không so thì không phải sẽ là lâm trận bỏ chạy sao."

Cách đó không xa, Cố Diệc Nhiên và Lý Tường Huy liếc nhau một cái, không ai ra ngăn cản cả.

Loại trận đấu này, là một trong những môn truyền thống của bọn họ, cho nên không ai ngăn cản cả.

Dùng phương thức như vậy, xem trình độ của bọn họ, cũng là một lựa chọn tốt.

Vẻ mặt Chu Hưng Hải trở nên vui vẻ, "Nếu anh đã đáp ứng, vậy bớt nói nhiều lời, hiện tại bắt đầu luôn đi."

Lâm Dật không dông dài, hai người ngồi song song cùng một chỗ, chuẩn bị PK một đợt.

"Đến giữ chân, thuận tiện tính toán."

"Đến đây!"

Đinh Siêu ngồi xổm người xuống, giúp đỡ Chu Hưng Hải áp chân.

"Anh Lâm, tôi giúp anh." Trương Bằng xung phong nhận việc.

"Không cần anh, không cần anh, tôi đến cho!"

Một nữ sinh tóc dài, chạy tới trước Trương Bằng, giúp Lâm Dật áp chân.

Lâm Dật phát hiện, cô gái này lớn lên cũng không tệ lắm, mà lại số đo còn không nhỏ, xem như là người có dáng người và nhan sắc xuất sắc nhất trong đám người.

Cũng do nguyên nhân này, ấn tượng của Lâm Dật đối với cô là rõ nhất, hình như tên Trương Tử Hân.

Trương Bằng: ...

Cũng bởi vì lớn lên đẹp mắt, mới có loại đãi ngộ này sao!

Lâm Dật và Chu Hưng Hải đều đã nằm xuống, Trương Tử Hân và Đinh Bằng phụ trách đè chân cho hai người.

"Nếu như anh đã chuẩn bị xong, vậy thì bắt đầu đi." Lâm Dật nói.

"Không có vấn đề, hi vọng anh có thể đuổi theo."

Hai người cũng không nói thêm gì, Lâm Dật nói xong thì bắt đầu làm.

Chu Hưng Hải cũng không yếu thế, theo sát phía sau.

Tốc độ của Lâm Dật rất nhanh, cơ hồ là một giây đồng hồ một cái.

Chu Hưng Hải có chút giật mình, trong lòng oán thầm: "Đúng là bất đồng, tôi xem anh có thể kiên trì bao nhiêu cái!"

Nghĩ đến đây, Chu Hưng Hải cũng tăng nhanh tốc độ, cùng một tiết tấu với Lâm Dật.

Mà giai đoạn này, gần như cũng không cần tính toán, bởi vì tốc độ của hai người là đồng đều, số lượng đương nhiên là giống nhau.

Sau khi làm xong mấy chục cái, vẻ mặt của Lâm Dật có chút mất tự nhiên.

Vốn dĩ anh muốn nhịn một chút, nhưng lúc làm đến cái 100 thì không nhịn được.

Nhân dịp khe hở lúc mỗi lần ngồi dậy, anh nhỏ giọng nói:

"Cô có thể hay không..."

"Đừng nghiêng thân thể về phía trước..."

"Đều sắp..."

"Áp vào trên mặt tôi..."

Loại hình ảnh này, nếu như không phải tự mình trải qua, chỉ sợ rất khó tưởng tượng.

36C của Trương Tử Hân dù có mặc đồng phục, cũng vô cùng nổi bật dễ thấy.

Mỗi khi Lâm Dật ngồi dậy thì khoảng cách giữa hai người đều không đến năm centimet.

Nếu như giảm biên độ động tác thì sẽ rơi xuống miệng lưỡi, bị người nói không đúng tiêu chuẩn.

Đành phải dùng phương thức như vậy, nhắc nhở Trương Tử Hân.

Trương Tử Hân vốn dĩ còn chưa hiểu, lúc cúi đầu xuống, trong nháy mắt liền hiểu rõ.

"A... Nha, vừa rồi không có chú ý." Trương Tử Hân cười hì hì, nói: "Nhưng mà như này có thể cho anh động lực, cố lên nha."

Nói xong, trong đầu Trương Tử Hân còn lén ảo tưởng suy nghĩ một chút.

Nếu như bị Lâm Dật dán một chút không biết sẽ có cảm giác gì?

Lý Tường Huy đứng ở một bên, hỏi:

"Hai người cũng không tệ, làm nhiều như vậy mà mặt còn không đổi sắc, cô cảm thấy ai có thể thắng?"

"Nhất định là Chu Hưng Hải, điều này còn phải nói sao." Cố Diệc Nhiên nói:

"Nhìn anh ta như thế, liền biết là người miệng cọp gan thỏ, nhất định không kiên trì được bao lâu, chỉ là sức bật tốt một chút mà thôi."

Lý Tường Huy bất đắc dĩ, cảm thấy hỏi cô vấn đề này, chẳng khác nào hỏi không.

Khoảng 5 phút sau, hai người đã làm hơn 200 cái sit-up!

Tốc độ của Lâm Dật cũng chỉ chậm hơn lúc vừa mới bắt đầu một chút, nếu như không nhìn kỹ, căn bản không phát hiện được, thậm chí còn không đổ mồ hôi.

Chu Hưng Hải bên cạnh đã cảm thấy mông lung, làm hơn 200 cái liên tục, tốc độ còn có thể như này? !

Tiểu tử này là có chuyện gì vậy?!

Cho dù có luyện tập thể hình chuyên nghiệp, cũng không có khả năng có sức bật và sức chịu đựng mạnh như vậy được!

Thời gian dần trôi qua, tốc độ của Chu Hưng Hải dần chậm lại.

Cho dù là nghiến răng nghiến lợi, đều không theo kịp tốc độ Lâm Dật.

"Trời ạ, Lâm Dật cũng quá biến thái mà, tốc độ đã vượt qua Chu Hưng Hải."

"Nếu tiếp tục như thế, nhất định có thể thắng a!"

"Lực lượng của cái eo này đúng là quá tốt, bạn gái tương lai của anh ấy đúng thật có phúc."

"Lâm Dật! Cố lên!"

"Lâm Dật! Cố lên!"

Nữ sinh vây xem càng xem càng kích động, nhịn không được lớn tiếng cổ vũ cho Lâm Dật.

Điều này càng là một loại kích thích đối với Chu Hưng Hải.

Nhưng cho dù như này, hay có dùng hết sức lực toàn thân thì vẫn không đuổi kịp tốc độ của Lâm Dật.

Mà tiết tấu hô hấp cũng đã loạn, mỗi lần làm một cái, bắp thịt bụng dưới đều đau dữ dội, tựa như muốn xé rách.

Dựa vào nguyên nhân này, tốc độ của Chu Hưng Hải càng ngày càng chậm.

Đến cái thứ 322, buông mình đến mặt đất.

Làm thế nào cũng không đứng dậy nổi!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1688: Không Nhúc Nhích Tí Nào.

Chương 1688: Không Nhúc Nhích Tí Nào.

"Chu Hưng Hải không được!"

"Lâm Dật thắng!"

"Quá đẹp rồi!"

Nhìn thấy Chu Hưng Hải mệt không đứng dậy nổi, Lâm Dật thong dong đứng dậy, hoạt động thể cốt một chút, làm hơn 300 cái sit-up mà giống như người không có việc gì.

"Có chơi có chịu, đành nhờ anh quét dọn nhà vệ sinh của chúng tôi."

Mặt mũi của Chu Hưng Hải tràn đầy xấu hổ, không nói câu nào.

Cố Diệc Nhiên đứng ở một bên trợn trắng mắt, trong lòng oán thầm:

"Nhìn thì cao to lực lưỡng mà làm sit-up thế mà còn không bằng một tên bạch kiểm, cuối cùng vẫn cần tự mình ra mặt trừng trị hắn!"

Cho dù trong lòng đang hung hăng phun tào, nhưng Cố Diệc Nhiên quên mất cho dù là cô cũng chưa chắc có thể làm nhiều như vậy.

"Lý đội trưởng, tôi muốn thương lượng với anh chuyện này."

Cố Diệc Nhiên nói.

"Chuyện gì?"

"Đổi môn huấn luyện tiếp theo đi?"

"Đổi thành cái gì?"

"Ôm ngã người." Cố Diệc Nhiên nói:

"Dù sao đây đều là môn học cơ bản nhất, cái nào trước luyện cái nào sau luyện cũng không quan trọng, làm sớm một cái đi."

Lý Tường Huy đương nhiên sẽ không từ chối loại chuyện nhỏ nhặt này, chỉ là không hiểu tại sao Cố Diệc Nhiên lại phải làm như vậy.

Nhưng cô đã mở miệng, mình cũng không có lý do gì để từ chối.

"Được thôi, làm theo lời cô nói vậy."

Đúng lúc này, tiếng còi vang lên, mọi người bỏ nước qua một bên, vội vàng tập hợp.

"Nghỉ ngơi cũng đã được rồi, hiện tại sẽ tiến hành môn học huấn luyện tiếp theo, ôm ngã người."

Mọi người không có bao nhiêu phản ứng, bởi vì rất nhiều người đều biết hạng mục này là gì.

"Tôi biết rất nhiều người đều tốt nghiệp trường cảnh sát, lúc còn ở trường học đã học qua môn học này, nhưng ở đây còn có mấy học viên chưa từng luyện qua, cho nên tôi và Cố huấn luyện viên sẽ làm mẫu một lần cho mọi người."

Lý Tường Huy nháy mắt ra hiệu cho Cố Diệc Nhiên, sau đó mình đứng trước đệm, tư thế tiêu chuẩn, không nhúc nhích.

Cùng lúc đó, Cố Diệc Nhiên đứng ở sau lưng anh, sau đó cô hét lớn một tiếng rồi vọt tới phía sau anh, ôm lấy hai chân của anh, chuyển ngược lại trên đệm.

Ngay sau đó, Cố Diệc Nhiên nhảy lên, cưỡi lên trên người Lý Tường Huy, một tay ôm lấy đầu của anh, một tay khác đặt ở trên cổ của anh, làm một động tác khóa cổ.

Đến tận đây mới hoàn thành toàn bộ động tác.

Những người khác còn tốt, bởi vì đã trải qua.

Nhưng có một số chưa từng trải qua, cảm thấy động tác này rất khó.

Hai người đứng dậy, Cố Diệc Nhiên nhìn mấy người tiến vào thông qua kiểm tra bên ngoài.

"Đối với các người mà nói, động tác này có lẽ có chút độ khó, cho nên tôi lại tìm người biểu diễn cho các người một lần, nhìn cẩn thận một chút."

"Đã biết!"

"Cố huấn luyện viên, tôi nguyện ý phối hợp với cô!"

Thiểm cẩu Chu Hưng Hải đứng dậy, trong lòng Trương Bằng hung hăng phun tào.

Cố Diệc Nhiên nhìn thoáng qua Chu Tinh Hải.

"Anh là người tốt nghiệp trường cảnh sát, đoán chừng đã nhớ kỹ động tác như vậy trong lòng, gọi anh ra không có ý nghĩa, về lại trong đội ngũ trước đi."

"Được."

Cố Diệc Nhiên liếc Lâm Dật một chút, "Anh, ra khỏi hàng!"

"Ừm hả? Có rất nhiều người ở đây, dựa vào đâu mà gọi tôi ra, cô có phải là đang kỳ thị giới tính hay không!"

Tôi kỳ chân bà nội anh!

Cố Diệc Nhiên chửi tục ở trong lòng, "Người chưa từng được huấn luyện có tổng cộng tám người, trong đó sáu người là con gái, đợt huấn luyện vừa rồi là Lưu Ba lên trước, hiện tại đến lượt anh."

"Không phải còn có sáu nữ sinh nữa sao?"

Lần này, nữ sinh tại chỗ đều không có ghét bỏ Lâm Dật, bởi vì anh đã chứng minh bản thân mình.

Chỉ là chưa từng luyện, cho nên không muốn đi lên mất mặt.

"Thế mà còn muốn so với con gái, có còn phải là đàn ông hay không, anh cũng không cảm thấy ngại à?"

"Vậy tôi cởi quần, chứng minh cho cô một chút?"

"Tốt tốt!"

Còn không đợi Cố Diệc Nhiên nói gì, mấy nữ sinh nhịn không được mà vỗ tay nói tốt.

"Yên lặng, đừng hô to gọi nhỏ, xem đây là nơi nào vậy!" Lý Tường Huy nói:

"Lâm Dật, cậu cũng đừng nói nhảm nữa, bảo cậu lên thì cứ lên, luyện nhiều hai lần là biết, đừng có chút ý nhiều đến gánh nặng thần tượng như vậy, không ai chú ý mặt của cậu đâu."

"Vâng!"

Trong lòng Cố Diệc Nhiên cười lạnh một tiếng, oán thầm:

"Xem lần này tôi thu thập anh thế nào!"

Dưới mệnh lệnh của Lý Tường Huy, Lâm Dật đi tới trước đệm, đồng thời đứng vững.

"Đến lúc đó cô ra tay nhẹ một chút, bọn họ đều là người mới, cường độ đừng quá lớn." Lý Tường Huy nói.

"Biết, tôi sẽ cố gắng khống chế."

Trong đội ngũ, Chu Hưng Hải cười lạnh một tiếng.

Lại dám mạnh miệng với Cố huấn luyện viên, xem cô ấy thu thập anh thế nào!

Cố Diệc Nhiên đứng ở sau lưng Lâm Dật, vừa hoạt động cổ tay vừa nói:

"Chuẩn bị xong chưa."

"Chuẩn bị xong, có thể bắt đầu bất cứ lúc nào."

Lỗ tai Lâm Dật khẽ nhúc nhích, tinh thần vô cùng tập trung, cảm nhận được động tác xông tới của Cố Diệc Nhiên, sau đó căng dây thần kinh toàn thân, giống như một cây cột đứng sừng sững bất động.

Đúng lúc này, Cố Diệc Nhiên vọt tới sau lưng Lâm Dật, sau đó ôm lấy hai chân của anh, chuẩn bị chuyển ngược lại.

Ngay lúc trong lòng cô đang đắc ý, chợt phát hiện không thích hợp!

Cho dù cô dùng lực thế nào thì Lâm Dật đều sừng sững bất động, không có bất kỳ phản ứng gì!

Chuyện này sao có thể!

Trong lòng Cố Diệc Nhiên kinh hô một tiếng, đồng thời nhịp tim cũng tăng tốc theo.

Sau đó cô dùng hết sức lực toàn thân, nhưng vẫn không có thể lay động được Lâm Dật!

"Cô làm gì đi chứ." Lý Tường Huy nhíu mày nói.

"Vừa rồi dưới chân tôi có chút trơn, không có sử dụng được lực." Cố Diệc Nhiên buông tay ra rồi nói.

"Làm lại một lần nữa đi."

Cố Diệc Nhiên gật gật đầu, lui về phía sau vài chục bước.

"Anh chuẩn bị xong chưa."

"Rồi." Lâm Dật thuận miệng trả lời.

Hô ~

Cố Diệc Nhiên hít sâu một cái, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Cô có thể khẳng định, vừa rồi có lẽ đã xảy ra vấn đề trong phân đoạn nào đó.

Nếu không lấy trình độ của mình, ngay cả đội trưởng đều có thể chuyển ngược lại, huống chi là tay mơ như anh ta!

Nhưng Cố Diệc Nhiên lại không biết, người trước mắt mà cô cho là gà mờ này, là tổ trưởng một tổ thần bí nhất Trung Quốc!

Sao có thể ngã trên tay của cô đây!

Lần này, Cố Diệc Nhiên vô cùng nghiêm túc, chạy lấy đà, động tác liền mạch, dùng hết tất cả bản lĩnh của mình, sau đó xông tới sau lưng Lâm Dật, ôm chặt lấy hai chân của anh!

Nhưng thời gian dường như dừng lại tại thời khắc này.

Lâm Dật đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích tí nào!

"Làm sao vẫn là như vậy!"

Trong lòng Cố Diệc Nhiên kinh hô một tiếng, đây là kết quả mà cô vạn vạn không nghĩ đến.

"Cố huấn luyện viên , có thể bắt đầu, dùng lực đi."

Ánh mắt của mọi người, cũng đều rơi xuống trên người Cố Diệc Nhiên.

Không phải nói muốn biểu diễn mẫu sao, tại sao lại không phát lực?

"Có lẽ sức lực của Cố huấn luyện viên tương đối nhỏ, dù sao cũng là phụ nữ, quật không nổi tôi cũng coi như là bình thường." Lâm Dật phất tay với Trương Bằng.

"Anh qua đây thử một chút."

"A nha..."

Trương Bằng thử thăm dò đi ra khỏi đội ngũ, thấy Lý Tường Huy không nói gì, mới thay thế Cố Diệc Nhiên, đứng ở sau lưng Lâm Dật.

Sau đó, xông lại từ phía sau, ôm lấy hai chân của Lâm Dật, chuyển ngược anh lại một cách dễ như trở bàn tay, rồi làm động tác khóa cổ.

"Cô xem một chút, tôi đã nói rồi, loại động tác này, nên để đàn ông tới làm, sức lực của Cố huấn luyện viên không đủ." Lâm Dật nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1689: Xin Anh Giúp Một Chuyện.

Chương 1689: Xin Anh Giúp Một Chuyện.

Lời nói của Lâm Dật khiến cho lực chú ý của mọi người đều rơi xuống trên người Cố Diệc Nhiên.

Bởi vì rất nhiều người đều học qua môn học này, cũng biết đã xảy ra những chuyện gì.

Trong môn huấn luyện này, người đứng ở phía trước là người vô cùng bị động.

Người phía sau, chỉ cần thoáng dùng chút sức đã có thể đẩy ngã người trước, đây là định luật vật lý học, không có bất kỳ chỗ nào có thể tranh cãi.

Nhưng nếu như sức của người đứng ở phía sau quá nhỏ thì lại là chuyện khác.

Mà cô, thân vì huấn luyện viên của đợt huấn luyện này lại không quật ngã được học viên. Nhưng nam học viên kia lên thì lại làm được dễ như trở bàn tay, điều này nói rõ một vấn đề.

Sức lực của Cố huấn luyện viên hình như hơi nhỏ một chút.

"Lâm Dật, Trương Bằng!"

Lúc mọi người ở đây nghị luận ầm ĩ, Lý Tường Huy quát to một tiếng.

"Có!"

“Đứng vào hàng ngũ!"

"Vâng!"

Hai người về trong đội ngũ, Cố Diệc Nhiên xụ mặt, đứng bên cạnh Lý Tường Huy, không ai biết trong lòng cô đang nghĩ cái gì.

Nhưng không thể nghi ngờ, cô muốn giết chết Lâm Dật.

"Tiếp theo chia thành tổ rồi tập luyện đi."

"Vâng!"

Phân tổ giống như trước đó, mọi người chia làm hai người một tổ bắt đầu huấn luyện.

Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên ở bên cạnh giám sát.

"Chuyện vừa rồi là thế nào vậy? Cô lại không chuyển ngã được cậu ấy?"

"Anh ta đang phân cao thấp với tôi!" Cố Diệc Nhiên không trả lời thẳng, nhưng cũng coi là chấp nhận.

"Vậy thì có điểm kì quái, đừng nói là cậu ấy, cho dù là người 100 kg thì đều có thể quật ngã một cách nhẹ nhõm."

"Được rồi, đừng nhắc đến anh ta nữa, suy nghĩ một chút đã thấy phiền."

"Đây là huấn luyện, cô không thể mang tâm trạng của mình vào." Lý Tường Huy nói:

"Có điều, cậu ấy thật đúng là có chút khác với người thường, chờ sau khi huấn luyện kết thúc, có thể phái cậu ấy đi đấu một chút?"

"Anh nói khu bốn luận võ kia sao?"

"Không sai."

"Vẫn là thôi đi, đây là hoạt động tranh giành mặt mũi, cho dù anh đồng ý thì Lưu cục trưởng đều sẽ không đồng ý."

Dựa theo thông lệ, mỗi một phân cục của thành phố Trung Hải hàng năm đều sẽ có một trận luận võ.

Nhưng đây cũng không phải là của chính phủ mà là tổ chức tự phát, xem như là hoạt động nghỉ dưỡng giải trí.

Ngoại trừ phái ra thủ hạ mà bản thân đắc ý nhất, sẽ còn uỷ nhiệm một người mới nhập ngũ, đi tham gia trận đấu.

Nhưng mà vì mặt mũi của mình, các nhà lãnh đạo sẽ không dùng người mới, mà tìm một gương mặt lạ hoắc có trình độ cao, như này thì không đến mức mất mặt.

"Nói cũng đúng." Lý Tường Huy cười cười:

"Nhưng mà tiểu tử này đúng thật là thú vị, trước trước sau sau, cô cũng đã mang qua ba nhóm người, đây là lần đầu tiên gặp phải người khiến cô không có biện pháp.”

"Thôi đi, cái này tính là gì, phía sau còn có mấy ngày huấn luyện nữa, có rất nhiều cơ hội để thu thập anh ta!"

"Đúng thế, phía sau là cận chiến, bắn đạn thật, cần phải có thực lực thật sự, chút thông minh của cậu ấy có lẽ không phát huy được tác dụng."

Cố Diệc Nhiên liếc mắt nhìn Lâm Dật một chút, trong lòng tự nhủ: "Anh đợi ngày mai xem!"

Hơn một giờ sau, môn ôm ngã người này coi như luyện xong, Lý Tường Huy liền tuyên bố nhiệm vụ huấn luyện hôm nay kết thúc.

Mặc dù đoàn người đều đổ đầy mồ hôi, nhưng trong mắt Lý Tường Huy thì cường độ cũng không tính là lớn.

Hôm nay chỉ để bọn họ thích ứng một chút, hơn nữa lát nữa còn có những chuyện khác cần phải làm.

Sau khi tập hợp, Lý Tường Huy tổng kết một chút về buổi huấn luyện hôm nay, rồi gọi mọi người tới phòng họp.

Mọi người lần lượt ngồi xuống, Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên đứng ở phía trước.

"Qua một buổi chiều huấn luyện, tin rằng mọi người đã có những hiểu biết nhất định về nhau. Hiện tại, đoàn người chúng ta sẽ lần lượt tự giới thiệu một đoạn ngắn, sau đó tôi sẽ chọn ra một tiểu đội trưởng trong số những người các người, phụ trách chỉnh đốn kỷ luật."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhỏ giọng nghị luận.

"Được rồi, loại chuyện này không có gì mà thảo luận cả." Ánh mắt của Lý Tường Huy đảo qua trên thân mỗi người, rồi nói với người phía dưới:

"Có vị học viên nào muốn xung phong nhận việc không." Lý Tường Huy hỏi.

Nữ sinh tại chỗ không có phản ứng gì, các cô cũng đều biết, tiểu đội trưởng không có khả năng chọn con gái, cho nên đều không vội.

"Lý huấn luyện viên, tôi tới đi!"

Chu Hưng Hải dẫn đầu giơ tay.

Trương Bằng dùng ánh mắt còn lại liếc đối phương một chút, "Tôi biết ngay tên thiểm cẩu này sẽ là người đầu tiên đi lên."

"Vậy được rồi, cậu tới trước đi." Lý Tường Huy đứng sang bên cạnh, nhường ra vị trí của mình.

Lúc này, Chu Hưng Hải trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người anh.

"Xin chào mọi người, tôi là Chu Hưng Hải, tốt nghiệp trường cảnh sát Trung Hải, lúc ở trường còn đảm nhiệm qua chức đội trưởng đội bóng rổ trường học, còn là chủ tịch hội học sinh, tham gia các buổi luận võ của trường cảnh sát, đạt được hạng 3. . ."

Tuy Chu Hưng Hải rất thiểm cẩu, nhưng bản thân vẫn có năng lực.

Nói ngay trước mặt hơn bốn mươi người mà không chút luống cuống, xác thực cao hơn những người khác một đoạn.

"Tốt, người tiếp theo." Lý Tường Huy nói.

Sau khi Chu Hưng Hải đi xuống, thì không có ai xung phong đi lên cả.

Đều là anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, có người muốn đi lên, nhưng lại ngại.

"Nếu như các người không chủ động lên thì tôi sẽ điểm danh." Lý Tường Huy nhìn về phía dưới một chút, "Lâm Dật, cậu tới đi."

Lời còn chưa dứt, hơn mười nữ sinh đã đồng loạt quay đầu lại, vẻ chờ mong đều viết rõ trên mặt.

Bị Lý Tường Huy điểm danh, Lâm Dật cũng không tiện từ chối, thoải mái đi tới trước đài.

Lấy kinh nghiệm mấy năm này của Lâm Dật, đối với anh mà nói, đây chỉ là một tràng diện nhỏ.

Ba ba ba _ _

Lâm Dật vừa đứng ở trên bục giảng, phía dưới đã vang lên tiếng vỗ tay kịch liệt.

Giống như muốn mở ca nhạc hội vậy.

Lý Tường Huy nhìn nữ sinh phía dưới, bất đắc dĩ lắc đầu, thật sự là không có cách nào để bắt bọn họ cả.

“Chào mọi người, tôi là Lâm Dật."

Bảy chữ vô cùng đơn giản, nói xong Lâm Dật liền đi xuống.

Tiêu sái trôi chảy kết thúc một màn tự giới thiệu.

Trong phòng họp yên tĩnh im ắng, mọi người hai mặt nhìn nhau.

Mặc dù là tự giới thiệu ngắn gọn, nhưng cũng không thể ngắn như vậy a!

Có chút quá mức!

"Cậu quá ngắn gọn rồi." Lý Tường Huy vừa cười vừa nói:

"Phải giống như Chu Hưng Hải, nhiều lời một chút."

Tuy Chu Hưng Hải luôn tranh lên trước, nhưng Lý Tường Huy lại không quá ưa thích dạng người này.

Ngược lại là tính cách không tranh không đoạt này của Lâm Dật, cộng với tuổi của cậu lớn hơn những người khác mấy tuổi, cho nên anh phá lệ nhìn trúng cậu.

"Đúng vậy, nói nhiều một chút, chúng tôi còn thâm nhập hiểu rõ thêm về anh đây."

Người giúp Lâm Dật đè chân, Trương Tử Hân nói.

"Xâm nhập hiểu rõ? Cô muốn xâm nhập thế nào?"

"Có thể viết số di động của anh lên trên bảng đen, sau này mọi người sẽ là đồng nghiệp, dù sao cũng phải có phương thức liên lạc đúng không."

"Có cần phải như vậy không? Sao cứ giống như sinh viên đại học năm nhất mới nhập học thế?"

"Chủ yếu là để tiện liên lạc." Lý Tường Huy nói:

"Tuy sau này sẽ được phân đến chức vị khác nhau, nhưng dù sao cũng đi ra từ một nhóm, quan hệ nhất định sẽ thân hơn một chút, để lại số điện thoại, sau này có việc thì giúp đỡ cho nhau."

"Được."

"Được thôi."

Lý Tường Huy đã lên tiếng, vẫn phải cho chút mặt mũi này.

Lâm Dật lại lên trên bục giảng, viết số di động của mình lên trên bảng đen.

"Lý huấn luyện viên, vừa rồi tôi quên viết số điện thoại di động, tôi cũng muốn viết một chút." Chu Hưng Hải giơ tay, nói.

"Được, đi lên đi." Lý Tường Huy gật đầu, “Các học viên lên giới thiệu tiếp theo cũng làm giống như Lâm Dật, để lại số di động của mình, để tiện liên lạc."

Lần nữa trở lại trên bục giảng, Chu Hưng Hải viết số di động của mình trên bảng đen.

Điều thú vị chính là chữ của Chu Hưng Hải vô cùng lớn.

Gấp khoảng năm lầm của Lâm Dật, hơn nữa còn viết rất đậm, sợ người khác thấy không rõ.

"Sau này nếu như mọi người gặp phải chuyện gì khó khăn, có thể gọi điện thoại cho tôi, chỉ cần là chuyện mà tôi có thể giúp một tay thì tuyệt đối sẽnghiêm túc."

Cố Diệc Nhiên liếc nhìn Chu Hưng Hải, tiểu tử này đúng là người thông minh.

"Chu Hưng Hải, hiện tại có thể nhờ anh giúp một chuyện không?" Trương Tử Hân nói.

"Cô cứ nói, chỉ cần là chuyện tôi có thể làm được thì sẽ không có vấn đề gì."

Chu Hưng Hải vỗ ngực, vô cùng nhiệt tình.

Ở thời điểm này, có người nhờ mình giúp đỡ, chính là có ý nghĩa phi phàm.

Hai huấn luyện viên đều đây, nhất định có thể lưu lại ấn tượng tốt với bọn họ!

Đến lúc phân chia cuối cùng, đương nhiên có thể giữ mình ở lại phân cục, sẽ không bị phái đi.

"Anh có thể tô đậm số điện thoại của Lâm Dật thêm một chút không, tôi có chút cận thị, không thấy rõ."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1690: Triển Lãm Kiểu Tóc Mới.

Chương 1690: Triển Lãm Kiểu Tóc Mới.

"Tô, tô đậm một chút sao?"

Sự vui vẻ của Chu Hưng Hải trong nháy mắt dừng lại, cảm thấy mùi vị lẫn lộn, lúng túng xấu hổ.

"Tô lại một chút là được, nếu như anh không muốn thì thôi vậy."

"Sao có thể chứ." Chu Hưng Hải ra vẻ trấn định, nói: "Việc nhỏ."

Chu Hưng Hải cầm lấy phấn, sau đó bắt đầu tô lại số điện thoại của Lâm Dật trên bảng đen.

Nhưng lúc này, tim của anh ta dường như đang nhỏ máu.

Cái này mẹ nó là chuyện gì đây!

"Lâm Dật, tôi đã thêm Wechat của anh, có thể đồng ý không?"

"Tôi cũng đã thêm anh, người gọi là "Quả đào" là tôi."

Nghe mấy nữ sinh nói vậy, Lâm Dật móc điện thoại di động ra, phát hiện có hơn mười cái thông báo, đều là yêu cầu chấp nhận lời mời kết bạn.

Khóe mắt Lâm Dật run rẩy, tổng cộng có hơn mười nữ sinh đều muốn thêm bạn mình là sao?

"Các người không phải muốn số điện thoại tôi, sao còn thêm Wechat, không thành thật chút nào."

"Hắc hắc, để thuận tiện nha, nhanh chấp nhận một chút."

"Đúng đúng đúng, nghe giọng của anh hẳn là người Trung Hải, nhà tôi ở nơi khác, nếu như gặp phải phiền toái thì sẽ tìm anh giúp đỡ. Anh không được ghét bỏ chúng tôi đó nha."

Lâm Dật: ...

"Chu Hưng Hải cũng là người bản địa, các người tìm anh ấy giúp đỡ cũng được."

"Anh ấy hẳn là rất bận, chúng tôi không muốn lãng phí thời gian quý giá của anh ấy."

Chu Hưng Hải: ? ? ?

Tôi rất rảnh!

Các người có thể tới nhờ vả tôi mà!

Vốn dĩ chỉ là tự giới thiệu đơn giản, mỗi người mất khoảng nửa phút.

Nhưng riêng Lâm Dật thì mất hơn mười phút, nữ học viên mới kết thúc việc truy hỏi ngọn nguồn của anh.

Mà trong quá trình này, thiếu chút nữa đã hỏi ra cả phần mộ tổ tiên.

Không phục đều không được.

Nửa giờ tiếp theo, mọi người lần lượt tự giới thiệu, cũng coi như quen thuộc lẫn nhau.

"Đều đã tự giới thiệu xong, sau đây sẽ bắt đầu chọn tiểu đội trưởng, người nào muốn làm thì có thể đi lên trên bục giảng, sau đó mọi người bỏ phiếu." Lý Tường Huy nói.

"Anh Hải anh Hải, chọn tiểu đội trưởng, anh nhanh đi lên đi." Đinh Siêu kích động nói.

"Đừng nóng vội, đừng nóng vội, tôi sửa sang lại quần áo một chút."

Chu Hưng Hải chỉnh sửa lại quần áo trên người một chút, sau đi lên bục giảng.

Nhưng tại lúc này, Trương Tử Hân nói:

"Lý huấn luyện viên, đừng phiền phức như vậy, chúng tôi đề cử Lâm Dật làm tiểu đội trưởng."

"Đúng đúng đúng, chúng tôi đều ủng hộ Lâm Dật."

Những nữ sinh khác cũng phụ họa theo, tràng diện trong nháy mắt liền trở nên ồn ào lên, thậm chí là khó có thể khống chế.

"Huấn luyện viên, chọn Lâm Dật đi, anh cũng thấy biểu hiện buổi chiều của anh ấy rồi, trình độ còn rất cao." Trương Bằng nói.

Dưới sự lôi kéo của mười mấy người, những người khác cũng bị kéo theo.

Bởi vì mọi người cũng không quá để ý đến chuyện này, cũng không thể quyết định cái gì. Hơn nữa buổi chiều Lâm Dật còn giúp bọn họ huấn luyện, chọn anh cũng không có vấn đề gì.

"Chu Hưng Hải, cậu muốn làm tiểu đội trưởng sao?"

Nhìn thấy Chu Hưng Hải đứng lên, Lý Tường Huy hỏi.

"Chuyện kia..."

Nhìn thấy mọi người đều trăm miệng một lời muốn chọn Lâm Dật làm tiểu đội trưởng, Chu Hưng Hải lúng túng đứng tại chỗ, đi lên phía trước cũng không được, lùi về phía sau cũng không xong.

"Tôi, tôi không muốn làm tiểu đội trưởng, chỉ là muốn đi nhà vệ sinh một chút."

"Vậy được rồi, đi đi."

Sau khi chọn xong tiểu đội trưởng, buổi họp đến đây là kết thúc, sau đó chính là thời gian ăn cơm, sau đó thì tự mình nghỉ ngơi.

Qua một buổi chiều huấn luyện, mọi người đã dần quen thuộc với nhau.

Lúc ăn cơm, rất nhiều nữ sinh đều tới trước mặt Lâm Dật, mọi người vừa nói vừa cười, giống như là bạn tốt vậy.

Chu Hưng Hải và Đinh Siêu ngồi cách đó không xa đều xụ mặt, bầu không khí vô cùng đè nén.

"Những nữ sinh này đúng là quá nông cạn, nhìn thấy lớn lên đẹp trai là lao vào, không có chút nội hàm nào." Đinh Siêu nói:

"Nếu như không phải là bọn họ ồn ào thì anh nhất định sẽ được chọn. Mọi người đều bị kéo theo tiết tấu, nên tên tiểu bạch kiểm kia mới được lợi."

"Không quan trọng, chỉ là cái tổ chức kỷ luật, không làm cũng không sao cả. Tôi sẽ bỏ thêm chút công sức trên người Cố huấn luyện viên, sự phát triển trong tương lai nhất định sẽ mạnh hơn anh ta."

"Nhưng tôi cảm thấy Lý huấn luyện viên hình như rất coi trọng anh ta."

"Lý huấn luyện viên nhìn trúng anh ta thì có làm được cái gì, Cố huấn luyện viên chán ghét anh ta, muốn phân người đi cũng là chuyện một câu nói. Chúng ta không cần quan tâm đến anh ta, chỉ cần giúp đỡ Cố huấn luyện viên trừng trị anh ta thì chúng ta sẽ có cơ hội."

"Nói cũng đúng."

Mọi người lần lượt ăn cơm xong, Lâm Dật không trở về phòng ngủ, mà tìm một nơi, gọi điện thoại video cho Kỷ Khuynh Nhan.

"Cơm nước xong xuôi chưa?"

Trong video, Kỷ Khuynh Nhan đang dùng cơm, là bàn ăn trong nhà cô, không phải là Cửu Châu Các.

"Vừa mới ăn xong, anh đang đi tiêu hóa một chút."

"Các anh phát đồng phục chưa? Nhanh mặc vào cho em xem một chút." Kỷ Khuynh Nhan hơi kích động.

"Chỉ phát một bộ quần áo huấn luyện, ban ngày em cũng thấy rồi."

"Bộ kia thì thôi đi, lỏng lẻo không có gì đẹp hết." Kỷ Khuynh Nhan gắp một miếng chân gà, vừa ăn vừa nói:

"Sao anh chỉ cho em nhìn cằm vậy, mặt đâu."

"Anh đang muốn nói với em việc này, trước khi chính thức bắt đầu video, em cần chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Chỉ là gọi video, có gì mà phải chuẩn bị tâm lý?"

"Cho em xem kiểu tóc mới của anh một chút."

Nói xong, Lâm Dật nhắm ngay cameras vào mặt mình.

A!

A _ !

Nhìn thấy cái đầu tròn của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan hét lên một tiếng chói tai.

"Sao anh lại cắt tóc mái đi rồi?"

"Người ta quy định nhất định phải để loại kiểu tóc này, mấy người tóc dài đều cắt hết."

Lâm Dật sờ đầu của mình, "Anh cảm thấy rất đẹp, đâu cần phản ứng lớn như vậy, như này sẽ không cần gội mỗi ngày, bớt được nhiều việc."

"Không dễ nhìn như lúc trước, nhưng mà lại nam tính hơn một chút." Kỷ Khuynh Nhan bĩu môi, nói:

"Nhưng kiểu tóc này của anh còn có không gian tăng lên, sau khi anh trở về, em sẽ dẫn anh đi làm kiểu tóc, còn có thể sửa cho càng đẹp hơn."

"Anh còn có lựa chọn nào khác không?"

"Anh cảm thấy thế nào?" Kỷ Khuynh Nhan mềm mại hỏi lại.

Tiếp đó, hai người lại nói chuyện thêm hai mươi mấy phút mới cúp điện thoại, nội dung đều là chuyện liên quan tới huấn luyện buổi chiều, cũng không có nội dung gì quan trọng cả.

Cúp điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan, Lâm Dật lại gọi cho Lương Nhược Hư.

Phát hiện cô còn ở văn phòng chưa về nhà, trên người mặc áo sơ mi trắng, trước ngực căng tròn.

"Lâm tổng, gọi điện thoại cho em lúc này, có phải là có việc hay không?"

Lương Nhược Hư thả xuống bút trên tay, cười nói:

"Cũng không có việc gì lớn, chỉ là mới đổi một kiểu tóc, muốn cho em xem một chút."

Hai mắt Lương Nhược Hư tỏa sáng, "Thật hay giả vậy?"

Kỷ Khuynh Nhan là Nhan Khống, Lương Nhược Hư cũng không tốt hơn là bao, vô cùng để ý đối với kiểu tóc của Lâm Dật.

Lúc trước Lâm Dật muốn cắt kiểu thước xếp, cô cũng là một trong những người cực lực phản đối.

"Đương nhiên là thật, vừa mới cắt xong, chuẩn bị cho em xem một chút, vừa lúc cho anh cái đánh giá."

"Nhanh nhanh nhanh, lộ mặt ra để em xem một chút."

"Được rồi."

Lâm Dật bỗng chuyển cameras, vẻ mặt của Lương Nhược Hư bên kia như dừng lại.

"Anh thế mà cắt đầu tròn! ! ! Sau này đừng nói là có quen biết em, mắc cỡ chết người."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1691: Chó Nhà Em Chơi Còn Hay Hơn Cô Ta.

Chương 1691: Chó Nhà Em Chơi Còn Hay Hơn Cô Ta.

Lâm Dật sờ sờ đầu, thật sự không hiểu được sao phản ứng càng ngày càng lớn vậy.

“Em không thấy đẹp sao, anh cảm thấy khá đẹp mà.”

“Chẳng đẹp chút nào.”

Lương Nhược Hư nhìn tới nhìn lui bình phẩm một hồi: “Nhưng mà kiểu tóc này của anh, còn có thể cứu vớt được, vốn nhìn rất giống bad boy, bây giờ có thể đi trên con đường trai đẹp rồi.”

Lâm Dật:…

“Em có chút tò mò, Kỳ tổng cảm thấy kiểu tóc này thế nào.”

“Cũng giống những gì em nói thôi, cố ấy thấy kiểu tóc này cần phải sửa.”

“Anh xem đi. Lần này là 2 bọn em nghĩ giống nhau rồi đấy nhé.” Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật nói:

“Nhưng mà đang yên đang lành, sao tự dưng anh phải đi cắt tóc làm gì? Không phải lúc trước có nói với anh rồi, không được cắt kiểu này sao.”

“Dạo này tìm công việc mới, có yêu cầu về kiểu tóc cho nên đi cắt đó.”

"Thế thì em lại có chút không vui rồi, công việc gì mà còn có yêu cầu đối với kiểu tóc?" Lương Nhược Hư nhìn kỹ Lâm Dật, nói:

“Không lẽ nào là bị nhốt lại, rồi bị cưỡng chế cạo đầu đó chứ?”

“Ôi trời, em không thể nghĩ về anh tốt một chút được sao.”

“Vậy đang yên đang lành, anh lại đi làm bướm đêm gì rồi.”

“Thiên cơ bất khả lộ, em đừng có hỏi nhiều nữa.”

Chuyện công việc, Lâm Dật không nói nhiều với Lương Nhược Hư, nếu không Trần Bỉnh Cường sẽ biết chuyện đầu tiên, sau đó lại đấu tranh đòi phân chia nữa.

Thân phận của mình rất dễ bại lộ, nếu như để cho người khác biết được trình độ của mình vậy thì chuyện này chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Chuyện bên huyện Đông Tam mới xong, em còn tưởng anh được nghỉ ngơi vài ngày cơ, không ngờ anh lại phải đi làm bướm đêm rồi.”

“Anh nói em nghe! Lương Nhược Hư, em có thể sỉ nhục anh, nhưng không thể sỉ nhục công việc của anh.”

“Thôi thôi thôi, tránh sang một bên đi, em còn phải bận chuyện khác, không nói với anh nữa.”

Lương Nhược Hư cũng không có ý định cho Lâm Dật có thêm cơ hội nói, trực tiếp tắt điện thoại.

Lâm Dật chép chép miệng, mấy cái người này không thể dịu dàng một chút sao.

Sau đó, Lâm Dật lại lần lượt gọi cho Lý Sở Hàm, Vương Oánh, Vương Thúy Bình.

Lần này, kiểu đầu đinh nhận được rất nhiều lời khen ngợi.

Nhất là Vương Thúy Bình, không chỉ nói Lâm Dật để đầu đinh đẹp mắt mà còn nói dù cho Lâm Dật có cạo trọc đi thì cũng vẫn đẹp.

Một người mẹ như thế này, nhất định là người tuyệt vời nhất Hoa Hạ rồi.

Không cần biết trông như thế nào, tóm lại vẫn chính là đẹp trai.

Nói chuyện với mấy người phụ nữ hết cả ngày, Lâm Dật trở lại phòng ngủ.

Vừa mới đấy cửa đi vào đã nhìn thấy Trương Bằng cầm điện thoại, vô cùng giả tạo nói:

“Cô em yên tâm đi, tay nghề cũng không liên quan gì cả, chỉ cần anh gánh em, không quá 1 tháng là có thể thành vương giả.”

“ y dô, anh Lâm về đây rồi.”

Nhìn thấy Lâm Dật bước vào, Trương Bằng liền vẫy tay chào.

“Làm cái gì mà nhìn mặt cợt nhả thế?”

“Em gái em quen trên mạng, chơi liên quân hơi kém chút, muốn em gánh cô ấy, đến lúc em gánh cô ấy lên hạng vương giả có lẽ có thể bén lửa tình yêu rồi.”

“Năng lực của cậu có ổn không? Gánh gái cũng chả phải chuyện gì tốt đẹp.”

Gánh Tô Cách 2 năm, Lâm Dật đã có thể cảm nhận sâu sắc được một đạo lý.

Gánh gái lên rank chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Trương Bằng ngửa về sau, có một làn sóng chiến thuật vô cùng giả tạo, chỉ chỉ chỏ chỏ nói:

“Không phải chém gió với anh đâu, tốt xấu gì em cũng là người suýt chút nữa thì đi chơi game chuyên nghiệp, trừ những tuyển thủ chuyên nghiệp ra, em chẳng sợ ai cả, gánh gái lên rank chẳng qua chỉ là chút chuyện nhỏ thôi.”

“Nếu vậy thì cậu cũng được xem là đại thần rồi.” Lâm Dật nói:

“Cô gái kia trông thế nào mà đáng để cậu tốn công tốn sức vậy?”

“Cũng khá đẹp đó.” Trương Bằng thần thần bí bí nói:

“Đây đây đây, cho anh xem ảnh này.”

Rảnh rỗi không có việc gì làm, Lâm Dật tiến tới nhìn một cái, phát hiện ra giá trị nhan sắc cũng không tồi, tầm cỡ như Trương Tử Hân.

“Cậu đừng có gánh cô ta, tôi thấy không đáng đâu, cô ta trông cũng bình thường, không xứng với kỹ thuật của cậu.”

“Anh Lâm, anh nói vậy nghe cũng miễn cưỡng quá, đẹp như vậy mà anh nói trông cũng bình thường?”

“Tôi giới thiệu cho cậu người đẹp hơn nữa, nếu như cậu gánh cô ta leo rank, có thể bén lửa sinh tình hay không thì không biết, nhưng mời cậu bữa cơm thì chắc chắn không thành vấn đề.”

“Em đó trông thế nào cơ.”

“Đợi một lát, tôi cho cậu xem ảnh của cô ấy.”

Lâm Dật vào newsfeed của Tô Cách, tìm một tấm ảnh.

“Có đẹp hay không thì cậu tự nói nhé.”

“Vl!”

Trương Bằng thiếu chút nữa là nhảy cẫng từ trên giường lên.

“Uầy body này nhan sắc này cũng bùng nổ quá rồi!”

Trường Bằng giống như kẻ bám đuôi nhìn chằm chằm vào tấm hình của Tô Cách, ngắm một hồi lâu, sau đó xem hết tất cả ảnh trong newsfeed của cô ấy, thiếu chút nữa là rớt cả con ngươi xuống rồi.

“Đúng là mấy người đẹp trai như anh, bên cạnh mới có nhiều em gái xinh đẹp, để sau này em đây theo anh lăn lộn, sau này phải gánh em nhiều nhiều đó.”

“Chuyện này thì không thành vấn đề.” Lâm Dật cười ha hả nói:

“Nhưng theo những gì tôi hiểu thì, nếu như cậu có thể gánh cô ấy lên rank, phỏng chừng hảo cảm của cô ấy với cậu sẽ tăng nhiều đó, còn về những người khác thì tôi không nói nhiều nữa, cậu tự nhận xét nhé.”

“Thật hay giả vậy, dễ dàng như vậy sao?”

“Cô ấy cũng là fans hâm mộ của Liên quân đó, nhưng trình độ hơi kém một chút, cái này phải xem cậu có tình nguyện gánh cô ấy hay không.”

“Cái này thì khỏi nói rồi, mau mau đưa wechat của cô ấy cho tôi, tôi gánh cô ấy leo rank, đó là sự kiên cường của tôi.”

“Đợi chút.”

Lâm Dật cầm điện thoại, gửi wechat của Tô Cách cho Trương Bằng.

“Cậu cứ nói với cô ấy, là tôi giới thiệu cậu addfr cô ấy, sau này sẽ gánh cô ấy chơi game, vậy là cô ấy sẽ đồng ý ngay.”

“Cảm ơn anh Lâm, từ nay về sau anh chính là đại ân nhân của em.”

“Nói hay đấy, tôi đi ngủ trước nhé, còn chuyện có thể bén lửa tình hay không thì phải trông chờ vào bản lĩnh của cậu rồi.”

“Sư tôn đưa vào cửa, tu hành là do người. Anh Lâm yên tâm, những em gái cấp độ này, em tranh thủ 1 tuần là gánh các em ấy lên rank được ngay.”

“Nhìn cậu là biết cậu là một thanh niên có chí hướng tốt rồi, cố lên nhé.”

Trương Bằng vui vẻ vội vàng trở lại chăn, Lâm Dật cũng trở về trên giường chuẩn bị nghỉ ngơi, thuận tiện dặn dò Tô Cách một câu, không muốn mình bị bại lộ thân phận.

…

Reng reng reng…

6 giờ sáng ngày hôm sau, chuông báo thức đã vang lên.

Dựa theo quy định, tất cả mọi người đều phải dậy đánh răng rửa mặt, người chậm trễ phải nhận trừng phạt, còn về việc trừng phạt thế nào, thì phải xem tâm tình của huấn luyện viên.

Sau khi nghe thấy tiếng chuông, Lâm Dật liền từ trên giường ngồi dậy.

Nhưng mới vừa xuống giường, liền thấy Trương Bằng ôm chân ngồi ở trên giường của mình, nhìn chằm chằm mình, trên mắt còn có một vòng đen, trông giống như tối hôm qua không ngủ được.

“Đm, cậu nhìn tôi bằng ánh mắt đó làm gì.”

“Anh Lâm, anh chắc chắn là anh giới thiệu cho em một cô gái có trí thông minh bình thường đó chứ?”

“Tất nhiên là bình thường rồi, người ta đi dạy ở trường đại học đó, năng lực tiêu chuẩn nhất định.”

“Nhưng anh có biết không, em từ rank vương giả, chơi với cô ta 1 đêm xong tụt xuống tận kim cương rồi.”

“Ờm… em gái mà, thao tác hơi kém một chút cũng là chuyện đương nhiên.”

“Cô ta không phải là kém, em thấy cô ta què tay thì đúng hơn.” Trương Bằng nói:

“Chó nhà em còn chơi hay hơn cô ta đó.”

Lâm Dật cười khan một tiếng.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1692: Thắng Thì Đã Không Cần Phải Luyện Rồi.

Chương 1692: Thắng Thì Đã Không Cần Phải Luyện Rồi.

"Không có sao, không ngừng cố gắng, tối nay tiếp tục cố gắng lên, nói không chừng lại có thu hoạch."

“Dừng dừng dừng, anh Lâm à anh đừng có chôn sống em nữa, để em sống thêm vài năm đi.”

“Kém ghê, cho cậu cơ hội cậu chẳng biết nắm bắt.”

"Em cũng chỉ là một người phàm thôi, tuyển thủ trình cỡ này, đúng thật là em gánh không nổi."

“Được rồi, đừng lải nhải nữa, dọn dẹp một chút rồi dậy tập hợp thôi.”

Hai người một trước một sau đi tới phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó đi tới nhà ăn ăn cơm.

“Vl, vậy mà dám ngồi bên cạnh giáo quan để ăn cơm, sao cậu ta lại có ý tốt vậy.” Trương Bằng nói.

Mặc dù mỗi người đều muốn làm quen với giáo quan, nhưng không ai dám làm chuyện giống như vậy cả.

Nhưng mà Châu Hưng hải thì lại làm được.

“Thật sự thì, chuyện này cũng chẳng có gì đáng nói cả, mà kiểu người như vậy lại rất phổ biến ở nơi làm việc đó.”

“Cũng đúng, ai cũng thích mấy người biết bợ đỡ nịnh hót mà.”

“Đi thôi, đừng để ý tới bọn họ, đi ăn cơm cái đã.”

Nhà ăn bữa ăn sáng rất phong phú, nhưng so sánh với thức ăn của bữa trưa và bữa tối thì vẫn là thanh đạm hơn một chút, thế này cũng phù hợp với quy luật ăn uống của người Hoa Hạ.

Buổi sáng ăn quá dầu mỡ cũng không thể tiêu hóa nổi

Ăn được một nửa, Lý Tường Huy đi tới bên cạnh Lâm Dật "Bảy giờ rưỡi lúc tập hợp, đem bọn họ đi vận động giãn cơ một chút, sau đó tám giờ chính thức bắt đầu huấn luyện."

“Biết rồi.”

Lý Tường Huy gật gật đầu, sau đó cầm khay đồ ăn đi lấy cơm, ngáp liên tục, chứng tỏ rõ ràng ngủ không ngon.

Ăn xong, mọi người lục tục đi tới thao trường.

Coi như tiểu đội trưởng Lâm Dật, cũng đảm đương được trách nhiệm của mình, tổ chức mọi người tiến hành huấn luyện kéo dãn gân cốt đơn giản một chút.

Nhân vật của anh, giống như ủy viên thể dục trong trường học, giúp thầy cô chạy việc vặt nhưng không có bất kỳ quyền lợi thực tế nào.

Đúng 8 giờ sáng, mọi người đứng vào đội hình, Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên cách đó không xa từ từ đi tới, trên tay còn có thêm 1 cái đồng hồ tính giây.

"Sáng hôm nay làm khảo sát thể năng, dựa theo quân đội tiêu chuẩn, năm cây số 23 phút đạt tiêu chuẩn, 20 phút khá tốt, 19 phút giỏi, những thứ này cũng sẽ ghi lại trong thành tích khảo hạch của các cô cậu, cho các cô cậu thêm 10 phút làm nóng người, sau đó bắt đầu khảo sát."

"Năm cây số 23 phút!"

Tất cả mọi người đều cất tiếng oán than, cảm giác đây là một nhiệm vụ không thể làm được.

Nếu như là người trong quân đội, tiêu chuẩn như vậy chưa là gì cả, hầu như đại đa số đều có thể hoàn thành.

Nhưng đại đa số người trong đám bọn họ, đều là từ tốt nghiệp trường cảnh sát, mặc dù từng huấn luyện một ít bài huấn luyện cơ bản, nhưng cũng chỉ cỡ mạnh hơn sinh viên đại học một chút thôi.

Yêu cầu bọn họ bằng tiêu chuẩn như vậy, quả thật là có chút quá đáng.

Trừ những người có thể chạy một cách đặc biệt ra thì có thể miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, những người còn lại không ai làm được.

Người như bọn họ, có thể chạy đến trong khoảng 25 phút, cũng đã coi như là tốt vô cùng rồi.

Thậm chí có thể hoàn thành trong khoảng 30 phút, đã rất khó khăn rồi.

Bây giờ, 23 phút mới tính là đạt tiêu chuẩn, thế không phải là giết người à.

"Giáo quan, có thể nới rộng thời gian một chút không, yêu cầu này đối với chúng tôi mà nói có chút khó khăn." Trương Tử Hân nói.

"Khó khăn cũng phải kiên trì, đừng có quên thân phận của mình, sau khi mặc quần áo lên, mọi người đã không còn là người bình thường nữa, phải đối xử với bản thân bằng các tiêu chuẩn cao và yêu cầu nghiêm ngặt!

“Nhưng tôi cảm thấy, trong đám chúng tôi hình như không ai có thể hoàn thành được.”

Lúc này, Châu Hưng Hải cũng không nói chuyện nữa.

Bởi vì lúc học đại học, hắn làm khảo sát, lần tốt nhất là 24 phút.

Bây giờ, tốt nghiệp đã gần hơn nửa năm, bình thời cũng không rèn luyện mấy cả, đừng nói là chạy đến 24 phút, 25 phút có thể chạy tới nơi cũng đã không tệ rồi.

"Cô không làm được, không có nghĩa là người khác cũng giống vậy."

Cố Diệc Nhiên nhìn Lâm Dật: "Với tư cách là tiểu đội trưởng của bọn họ, cậu có trách nhiệm làm tấm gương cho bọn họ, cậu nói có đúng hay không?"

“Tôi chỉ là người sắp xếp đội hình thôi mà, sao lại đổ lên người tôi rồi?”

"Nếu đã biết thân phận của mình, thì phải lấy thân làm tấm gương, nếu như không làm được điều này, không cảm thấy mất mặt sao."

Lâm Dật cảm thấy con hổ cái này hoàn toàn là đang muốn đọ sức với mình.

Mình cũng chỉ có 2 mắt 1 mồm, sao lại cứ phải đỉnh hơn người khác cơ?

“Nếu như cậu không làm được thì đứng sang một bên đi, tôi cho người khác thay.”

“Chuyện nhỏ ấy mà.”

Cố Diệc Nhiên hừ lạnh một tiếng: “Cậu chắc chắn mình có thể chạy trong vòng 23 phút?”

“Cô khoan hãy nói tôi, thành tích tốt nhất của cô là bao nhiêu?”

“20 phút 32 giây.” Cố Diệc Nhiên tự tin nói.

“Trời đất ơi, vậy thì cũng quá lợi hại rồi.” Trương Tử Hân ngưỡng mộ nói: “Cùng là con gái với nhau, sao giáo quan Cố lại ưu tú đến như vậy? Tôi có mệt chết cũng không thể chạy được thành tích đó.”

"Không có gì đáng ngạc nhiên, hoàn cảnh của hai người không giống nhau." Lâm Dật nói:

“Cô chạy từ trên cao xuống, nhất định sẽ ảnh hưởng đến tốc độ, còn cô ấy không phải lo lắng về phương diện này, đương nhiên thành tích sẽ tốt hơn cô rồi.”

“Từ trên cao chạy xuống…”

Trương Tử Hân nhìn Cố Diệc Nhiên một cái.

Hình như, đúng là đạo lý này thật.

“Nghiêm chỉnh lên cho tôi!” Cố Diệc Nhiên hừ lạnh nói:

“Thành tích của tôi cũng đã phơi bày ở đây rồi, hy vọng mấy người biểu hiện cho tốt, đừng có kém hơn cả 1 đứa con gái như tôi.”

“Còn chưa chạy được 19 phút, lấy đâu ra cảm giác hơn người vậy?”

“A~”

Cố Diệc Nhan liếc Lâm Dật một cái: "5 cây số kỷ lục thế giới của phụ nữ là 14 phút 11 giây, đàn ông là 12 phút 37 giây, cậu cảm thấy tôi chạy 20 phút 32 giây, thành tích như vậy rất kém cỏi sao?"

“Đúng là khá bình thường.”

“Hừ…”

Chu Hưng Hải hừ một tiếng: "Lâm Dật, cậu biết thân biết phận chút được không? Giáo quan Cố chạy được thành tích thế này, đã là vô cùng ưu tú rồi, đổi lại là nam sinh, tối thiểu phải chạy được trong khoảng 18 phút, mới tính là ngang hàng với thành tích của cô ấy, cậu cảm thấy mình có thể?"

“Cũng cỡ đó đi.”

“Vậy ngược lại tôi muốn biết, thành tích chạy 5 cây số của cậu tốt nhất là bao nhiêu?”

“Đúng thật là tôi chưa chạy 5 cây số bao giờ, tốt xấu gì cũng là tay đua có tiếng, vượt qua cô ta chắc không phải vấn đề.”

“Anh Lâm đỉnh thật!” Trương Bằng nhỏ giọng nói.

"Không phải cậu nói cậu đỉnh hơn tôi sao, bây giờ chạy đi, ngươi nếu có thể chạy đến trong khoảng 18 phút, tôi sẽ thừa nhận cậu lợi hại hơn tôi." Cố Diệc Nhan nói.

“Nếu tôi thật sự chạy được thì có phải buổi sáng không cần luyện tập nữa không?”

“Có thể.”

Cố Diệc Nhiên không do dự, sảng khoái đáp ứng: "Nhưng nếu cậu thua, thì hôm nay tất cả mọi người đều phải luyện tập thêm hai tiếng."

“Đừng đừng đừng”

Chu Hưng Hải đứng dậy, rất chó má đứng ở bên cạnh Cố Diệc Nhiên.

“Giáo quan Cố à, tôi không có cùng 1 giuộc với hắn, tuyệt đối đừng tính tôi vào, hắn chạy thua cũng không thể phạt cả đám chúng tôi được.”

“Tôi cũng vậy, tôi không quen hắn, đừng kéo cả tôi theo.” Đinh Bằng nói.

Nhìn thấy hai người đứng dậy, Cố Diệc Nhan khoanh tay trước ngực, nhìn những người khác.

“Mấy người muốn theo cậu ta sao? Nếu thua rồi thì bị phạt thêm 2 tiếng đó, không cần tính nhiều, nếu cảm thấy mình dư thừa sức lực thì cứ thử.”

“Chúng tôi không thử đâu, vận động viên bình thường cũng chỉ chạy đến thế là cùng, tôi chả tin cậu ta có thể chạy được trong vòng 18 phút.”

“Trước đây cậu ta chưa từng chạy 5km bao giờ, có khi nhầm lẫn gì về khoảng cách này cũng nên, cuối cùng chết thế nào cũng không rõ.”

Ầm ĩ một hồi, hơn 20 nam sinh đều đứng về phía Cố Diệc Nhan, bên phía Lâm Dật chỉ còn lại Trương Bằng và vài nữ sinh.

“Giáo quan Cố, cô làm vậy không đúng lắm nhỉ? Sao lại còn đi uy hiếp người ta thế.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1693: Cô Vẫn Còn Không Gian Để Tiến Bộ.

Chương 1693: Cô Vẫn Còn Không Gian Để Tiến Bộ.

"Tôi có sao?" Cố Diệc Nhiên đắc ý nói:

“Tôi chỉ nói sự thật thôi, nếu như cậu có thể chạy được trong vòng 18 phút thì những người đứng bên kia không cần luyện nữa, nếu không thì luyện thêm 2 tiếng, tôi cảm thấy như vậy rất công bằng.”

Lâm Dật quay đầu nhìn những người phía sau.

“Mọi người cảm thấy thế nào?”

Trương Bằng có hơi chút không có chính kiến.

“Anh chắc anh có thể không? Chứ dựa vào cái tình hình trước mắt này, nếu thật sự phải luyện thêm 2 tiếng thì Cố giáo quan thật sự sẽ bắt chúng ta luyện tập tới chết đó.”

“Tôi thấy vấn đề không lớn, phải xem mọi người có tin tôi hay không.”

“Vậy thì cứ làm thôi, thua thì luyện tập thêm 2 tiếng, cũng không chết được, sợ cái gì.”

“Còn các cô thì sao?”

Lâm Dật nhìn mấy người nữ sinh nói.

"Chúng tôi cũng không sợ, anh nói không thành vấn đề, chúng tôi chỉ tin tưởng anh."

“Vậy được rồi!”

Thấy thấy mấy người cùng chung chí hướng, Lý Tường Hưng lặng lẽ nhìn một cái.

Cái hố này mà cũng đồng ý nhảy xuống cùng, mấy người này thật sự cũng quá có tình có nghĩa rồi.

"Nếu mấy người đều quyết định rồi, tôi cũng sẽ không nói thêm gì khác nữa."

Cố Diệc Nhiên nhìn Lâm Dật, nói:

"Cậu chuẩn bị xong thì có thể bắt đầu, bên này sẽ có người giúp cậu tính giờ."

"Bây giờ bắt đầu luôn đi, tôi không muốn lãng phí thời gian."

Lý Tường Huy đi lên phía trước: "Đây không phải là đường đua tiêu chuẩn, một vòng chắc khoảng 300m, cậu chạy 17 vòng là gần đúng rồi, chuẩn bị xong bây giờ có thể bắt đầu luôn."

“Được.”

Lâm Dật chạy lên đường đua, máy tính giờ cũng bắt đầu chạy.

“Vừa mới bắt đầu đã chạy nhanh thế này, nhìn phát là biết ngay không có kinh nghiệm.” Đinh Bằng nhìn có vẻ chút hả hê, nói.

“Vừa rồi hắn cũng nói rồi đấy thôi, chưa từng chạy 5 cây số bao giờ, đương nhiên là không có kinh nghiệm ở phương diện này rồi, dựa vào cái tốc độ này, hơn 1 vòng là phải giảm tốc rồi.” Châu Hưng Hải nói.

“Tôi thấy, không chỉ phải giảm tốc đâu, mà chạy 1 hồi rồi còn bị đau sốc hông ấy chứ.”

“Nếu như bị đau sốc hông thì chẳng thú vị gì nữa, thế thì hắn lại có cớ để nói rồi.”

“Đây đâu phải trò trẻ con, cũng không phải hắn muốn chống chế là được” Đinh Bằng cười nói:

"Tóm lại nếu là chạy không được 18 phút, phải luyện tập thêm hai tiếng, không có ai sẽ đi chiều cái tật xấu của hắn đâu."

Châu Hưng Hải quay người, cười khanh khách nhìn Trương Bằng.

"Các ngươi những người này cũng thiệt là, lại tin tưởng hắn có thể chạy trong vòng 18 phút, thật không biết là nghĩ thế nào."

"Chúng tôi tình nguyện, có liên quan gì tới cậu sao." Trườn Bằng cường ngạnh trả lời.

Chu Hưng Hải nhún vai một cái: "Tôi thì chẳng sao cả, dù sao người phải luyện tập thêm cũng không phải tôi."

“Lên đi lên đi, anh Lâm cố lên!”

Ngay trong lúc mọi người đang nói chuyện, Lâm Dật đã chạy xong 1 vòng.

Thấy Lâm Dật chạy được với thành tích này, đám người Trương Bằng đều rất phấn khởi.

Thao trường một vòng dài 300m, năm cây số không sai lệch nhiều là 17 vòng.

Dựa theo số liệu này mà tính, chỉ cần mỗi vòng có thể chạy được trong khoảng 1 phút, thì tất nhiên sẽ có thể chạy tới trong khoảng 18 phút.

“Hình như mấy người vui mừng hơi sớm đó?” Châu Hưng Hải nói:

"Vòng thứ nhất cậu ta mới chạy được thành tích này thôi, mấy người cảm thấy thứ hai vòng còn có thể như vậy? Phải tính bình thường một chút chứ."

Đám người Trương Bằng cũng nghiêm túc trở lại, không ai đáp lời Châu Hưng Hải.

Bởi vì hắn ta nói rất đúng.

Lúc chạy vòng thứ nhất, thể lực còn dồi dào, đương nhiên tốc độ sẽ nhanh.

Nhưng thể lực sẽ giảm sút từng chút một, đợi đến vòng thứ 2 vòng thứ 3, sẽ không còn thành tích thế này nữa.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng dựa vào tình huống trước mắt, muốn chạy được 5 cây số trong khoảng 18 phút, dường như là không có nhiều khả năng.

“Anh Lâm xông lên!”

“Anh Lâm cố lên!”

“Cố lên!”

Lâm Dật vẫy tay với đám người Trường Bằng một cái, sau đó tiếp tục chạy về phía trước.

“57 giây! Tốc độ của anh Lâm không giảm, ngược lại còn nhanh hơn 1 giây!” Trương Tử Hân hứng khởi nói.

“Mới hai vòng đã là gì đâu, cũng không biết mấy người hưng phấn cái gì nữa.” Châu Hưng Hải nói.

“Chứng minh rằng chúng tôi còn có cơ hội, sao nào, có phải cậu sợ rồi không.” Trương Tử Hân ngẩng cao đầu nói.

“Đúng là không nói nổi mấy người.” Châu Hưng Hải phất tay một cái: “Hy vọng mấy người luyện tập nghiêm túc, đừng có oán đất than trời.”

"Yên tâm, tuyệt đối sẽ không!"

Rất nhanh, mọi người lại thấy được bóng dáng của Lâm Dật !

“Vòng thứ 3, 55 giây!”

Lý Tường Huy nhìn đồng hồ bấm giây trong tay mình một cái, kết quả tính toán của học viện cũng không sai lệch với kết quả của mình lắm.

Nói cách khác, đã chạy xấp xỉ 1 cây số, tốc độ của Lâm Dật không những không giảm, ngược lại còn càng ngày càng nhanh.

Thể Lực này quá được đi chứ.

“Vòng thứ 5, 56 giây!”

“Vòng thứ 6, 55 giây!”

“Vòng thứ 7, 57 giây!”

Lần này tất cả mọi người đều phát hiện ra điểm không đúng, cho dù là Chu Hưng Hải, cũng đã không còn có chút hả hê nào nữa.

Chạy liên tục hai cây số, mỗi một vòng thành tích đều trong khoảng một phút!

Đây là thành tích người bình thường có thể chạy được sao?

Lại qua mấy phút, tiếng hô hào của mọi người càng ngày càng lớn!

"Anh Lâm cố gắng lên!"

"Chỉ còn ba vòng, thắng lợi đang ở trước mắt!"

“Vòng thứ 15, 58 giây!”

“Vòng thứ 16, 56 giây!”

“Vòng thứ 17, 59 giây!”

“Vl, anh Lâm đỉnh thật đó, vậy mà có thể chạy 5 cây số trong vòng 17 phút!”

Chạy xong năm cây số, đám người Trương Bằng xông về phía Lâm Dật, vây quanh anh thành 1 vòng, coi đó là một loại trang nghiêm như vận động viên vô địch.

“Cậu ta đúng thật là có thiên phú dị bẩm.” Lý Tường Huy nói:

“Vậy mà chạy được 16 phút 15 giây, tốc độ đúng là quá được.”

Biết được thành tích của Lâm Dật, Diệc Nhiên đứng ngây tại chỗ, không khí dường như ngưng đọng ngay trong khoảnh khắc này, bao phủ trên đỉnh đầu hai mười mấy người vậy.

Một người cho tới bây giờ chưa từng chạy 5 cây số bao giờ, lại có thể chạy trong vòng 17 phút

Hơn nữa nhìn vào trạng thái của anh, cứ như người bình thường vậy, nói cách khác anh còn có thể chạy nhanh hơn!

“Giáo quan Cố, thành tích trong phòng 17 phút, chắc là mạnh hơn cô không ít nhỉ, chúng tôi đều không cần luyện tập nữa đúng không?” Lâm Dật cười ha hả nói.

Biểu tình của Cố Diệc Nhiên thay đổi, có cảm giác bị tức chết.

“Hôm nay mấy người không cần luyện tập nữa!”

Lý Tường Huy lắc lắc đầu.

Đây đã là lần thi đấu thứ 3, người thi đấu thứ 3 rồi, hình như tiểu Cố lần nào cũng thua.

“ y ya!”

Đám người trương bằng hô vang một trận: “Cảm ơn Cố giáo quan, vậy chúng tôi sang một bên ngồi nhé.”

“Các người biết thân biết phận chút đi, ở đây là để huấn luyện học bản lĩnh, công việc sau này có lúc cần dùng tới, các người luyện tập ít thì cũng chỉ có chính các người tổn thất thôi.” Chu Hưng Hải không mặn không nhạt nói.

“Có thể tổn thất cái gì cậu nói tôi nghe?” Lâm Dật nói:

“Hôm qua gập bụng, hình như cậu cũng không bằng tôi, nếu như cậu cảm thấy bản thân luyện tập xong có thể đỉnh hơn tôi, thì đến lúc đó chúng ta lại thi một lần nữa nhé.”

Vừa nhắc tới chuyện gập bụng ngày hôm qua, Chu Hưng Hải lại càng thêm lúng túng.

“Tôi đến đây để học bản lĩnh, không rảnh mà đi so tài với cậu.”

Lâm dật cũng không có ở phản ứng lại với Chu Hưng Hải, mà là đi tới bên cạnh Cố Diệc Nhiên, nhỏ giọng nói:

"Cô thân là một người phụ nữ, có thể chạy được 20 phút 32 giây, cũng coi là thành tích không tệ rồi, nhưng nếu mà kích thước nhỏ đi một chút nữa, không chừng còn có thể tăng lên mấy giây, mặc dù cúp A đã không còn không gian để giảm xuống nữa, nhưng chỉ cần cố gắng, nói không chừng còn có cơ hội, tôi sẽ chờ xem, cô cố gắng lên."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1694: Chúng Tôi Muốn Xem Cơ Bụng Của Đội Trưởng.

Chương 1694: Chúng Tôi Muốn Xem Cơ Bụng Của Đội Trưởng.

“Cậu!”

Lần này Cố Diệc Nhiên không nhịn được, hướng tới hông Lâm Dật đá một cái.

Động tác của Cố Diệc Nhiên rất nhanh, lúc đá tới còn có tiếng gió vù vù, có thể thấy được, trình độ của cô ta không tồi.

Nhưng đối với Lâm Dật mà nói, cái tốc độ này có thể nói là vô cùng chậm, không có bất kỳ uy hiếp gì.

Nghiêng người theo bản năng, ung dung mà tránh khỏi công kích của Cố Diệc Nhiên

“Đừng có nóng tính vậy chứ, không tốt cho cơ thể đâu.”

Nói xong, Lâm Dật phất tay một cái, ngồi sang một bên có bóng mát, không chuẩn bị tham dự huấn luyện buổi sáng nữa.

Các nữ học viên nhảy cẫng hoan hô, còn mua cho Lâm Dật nước uống và nước ngọt, ngồi ở dưới bóng cây, đó gọi là dễ chịu.

Nhìn lại những người khác, vẫn còn huấn luyện ở dưới ánh mặt trời.

Thời gian một buổi sáng trôi qua rất nhanh, buổi chiều vẫn là huấn luyện kỹ năng cận chiến.

Nhưng buổi huấn luyện hôm nay, mãi đến hơn chín giờ tối mới kết thúc, cường độ mới một chút đã tăng cao như vậy, tất cả mọi người đều kêu đất than trời.

Duy chỉ có Lâm Dật là giống như một cơn mưa phùn vậy.

Nhưng mà buổi tối, lúc kết thúc rồi, Lý Tường Huy gọi Lâm Dật sang một bên.

“Cảm giác thế nào, cường độ đột nhiên bị tăng lên, chịu nổi không?”

“Chuyện nhỏ ấy mà.” Lâm Dật cười nói: “Đột nhiên gọi tôi lại đấy có phải có chuyện gì khác không?”

“Cũng không phải chuyện gì lớn.” Lý Tường Huy nói:

"Tôi cũng đã nhìn ra, giữa cậu và tiểu Cố, hẳn là có chút đụng chạm, nhưng bất kể nói thế nào, cậu cũng là một người đàn ông, không nhất thiết phải so đo cùng cô ấy, ở đây còn có những học viên khác nữa, cậu làm như vậy, chúng tôi cũng khó mà làm việc lắm."

“Chủ yếu là chuyện này chẳng liên quan gì tới tôi cả.” Lâm Dật nói:

“Là cô ta cứ luôn tìm tới tôi để phê bình, tôi còn chẳng muốn đáp lời.”

“Chuyện này cô ấy cũng có trách nhiệm, xong chuyện tôi sẽ tìm cô ấy nói chuyện một chút, có chuyện gì thì âm thầm giải quyết, đừng ảnh hưởng tới buổi huấn luyện ban ngày.”

"Không thành vấn đề."

"Vậy tôi đi trước, về sớm nghỉ ngơi một chút." Lý Tường Huy vỗ bả vai Lâm Dật một cái, một mình rời đi.

Buổi tối trở lại phòng, Lâm Dật đi tắm vội, sau đó tìm một nơi không người, nhắn tin cho Kỷ Khuynh Nhan.

“Sao hôm nay muộn thế?”

Kỷ Khuynh Nhan đang đắp mặt nạ, bên cạnh còn có 1 đĩa trái cây, khá là dễ chịu.

“Hôm qua chỉ là để cho bọn anh thích ứng một chút thôi, hôm nay cường độ tăng lên rồi.” Lâm Dật nói:

"Hạng mục bên đó như thế nào rồi? Không có người tới quấy rối nữa chứ ?"

“Cũng không có, đều khá tốt.” Kỷ Khuynh Nhan cười hihi nói:

“Em phát hiện ra chuyện này, cái kiểu đầu đinh này của anh, càng nhìn càng thấy thuận mắt, để khi nào anh về em mang anh đi cắt chỉnh sửa lại một chút, từ nay về sau chúng ta cứ đi theo con đường kiểu này.”

“Dù sao thì giá trị nhan sắc đã bày ra đấy rồi, kiểu tóc gì đi nữa cũng có thể điều khiển dễ dàng.”

“Khiêm tốn chút đi, đã lớn như vậy rồi mà chẳng biết xấu hổ tí gì cả.”

“Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, đều là học ai đó cả thôi.”

“Xì, em còn lâu mới như thế.” Kỷ Khuynh Nhan nghiên nghiêng đầu nhỏ nói.

Nói chuyện trong khoảng hơn 20 phút, Lâm Dật liền quay về nghỉ ngơi.

Khi trở lại phòng ngủ, Trương Bằng đã phát ra tiếng ngáy rung trời, giống như là sấm đánh vậy.

Đm thế này có định để cho ai ngủ không vậy, đúng thật là nên để Tô Cách chơi game cùng cậu ta thêm vài ngày nữa.

Bốn ngày tiếp theo, bắt đầu nghiêm khắc huấn luyện thực chiến, cường độ luyện tập tăng lên rất nhiều.

Ngoài ra, mỗi ngày còn có 1 tiếng để huấn luyện các hạng mục điều lệ liên quan, dường như lấp đầy hết toàn bộ khoảng thời gian trống vậy.

Bởi vì nguyên nhân từ Lý Tường Huy, mấy ngày này Cố Diệc Nhiên cũng không hề cố ý nhắm vào Lâm Dật nữa.

Hai người duy trì quan hệ bằng mặt không bằng lòng, không để xuất hiện những chuyện mất khống chế.

Mặc dù các mối quan hệ của Cố Diệc Nhiên chẳng ra làm sao, nhưng quan hệ với Lý Tường Huy thì cũng xem như không tệ.

Thậm chí còn lén lút tiết lộ, để cho Lâm Dật yên ổn luyện tập, không đẩy anh đi mà cuối cùng ở lại trong phân cục.

Coi như vô cùng chiếu cố rồi.

Mà trong khoảng thời gian này, Lâm Dật còn biết một chút về tình huống bên Kỳ Hiển Chiêu.

Thỏa thuận bồi thường cơ bản là đã quyết định, tàu chở hàng bên Trung Hải cũng đã liên lạc xong.

Chỉ cần mang hàng trở về nữa thôi là mối làm ăn này hoàn thành rồi.

Tốn nhiều thời gian như vậy, tổn thất đã vượt quá 50 triệu.

Nhưng đối với Tập đoàn Lăng Vân mà nói thì không tính là tổn thất, vì vẫn còn 20% số dư chưa được thanh toán, số tiền này đủ để bù đắp tổn thất tình cờ này.

Thứ phá hoại duy nhất chính là còn phải tổn hại thêm thời gian.

“Bà nội ơi, cuối cùng cũng luyện xong rồi.” Trương Bằng người đầy mồ hôi cởi áo ra vắt một cái, vắt ra không ít nước.

“Đội trưởng, không phải anh cũng đổ mồ hôi sao, anh cởi áo ra đi, làm thế mát mẻ hơn đó.” Trương Tử Hân nhìn Lâm Dật nói:

“Vừa hay tối nay em về, em giúp anh giặt áo luôn.”

“Ấy ấy ấy, mấy cái người này, làm thế cũng trắng trợn quá rồi, phải chú ý hình tượng chứ.” Trương Bằng nói:

“Nhung mà nếu mấy cô có nhu cầu về mặt này thì cứ nói với tôi là được rồi, mấy cô muốn ngắm thế nào cũng được.”

“Chả có tí cơ bụng nào, bọn tôi chẳng thèm xem đâu.” Trương Tử Hân chê.

“Đừng có vùi dập người ta thế chứ, nếu như tôi gồng lên thì cũng có một chút đó.”

“Có chúng tôi cũng chẳng thèm xem, dáng dấp đội trưởng đẹp thế này, cơ bụng nhất định cũng không tồi.”

“Thế này thì quá đáng rồi nha.” Trương Bằng nói:

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, body anh Lâm đúng là được thật, kiểu mặc áo thì thấy gầy mà cởi áo ra thì thấy múi, tôi có chụp lén vài tấm nè, các cô xem không, 5 đồng 1 tấm.”

“Đm, cậu lại làm cái hành động này, thế thì có khác gì bán phim qua wechat đâu chứ.”

“Không khác gì cả, đây cũng là một thủ đoạn làm giàu mà.”

“Đm!”

“Trương Bằng, chúng tôi không muốn xem ảnh, trong túi tôi còn 300 đồng, nếu như cậu có thể lột được áo anh Lâm ra cho chúng tôi ngắm một chút xem thế nào thì số tiền này đều là của cậu.”

“Đúng đúng đúng, tôi còn 120.”

“Nào nào nào, ai muốn xem cơ bụng của đội trưởng thì góp tiền lại, tôi còn 210.”

Cuối cùng, 6 cô gái góp được 1000, Trương Tử Hân cầm tiền, quơ quơ trước mặt Trương Bằng.

“Tiền ở đây rồi, nếu muốn thì lột áo anh Lâm ra cho chúng tôi ngắm một chút.”

“Các cô cũng coi thường Trương Bằng này quá rồi đó, tôi đâu phải kiểu người vì tiền mà bán đứng huynh đệ!”

“Đm, cậu nói không bán huynh đệ mà, kéo áo tôi làm gì.”

“Nhìn 1 cái được 1000, đi bán thân cũng không kiếm được nhiều tiền thế đâu, đây đúng là một con đường làm giàu rộng thênh thang mở lối, đừng nghĩ nhiều nữa, anh Lâm anh hi sinh một chút đi.”

“Cút sang một bên.” Lâm Dật cười mắng một câu, đá Trương Bằng sang một bên.

Mặc dù huấn luyện buổi tối đã hết nhưng vẫn còn 1 tiếng huấn luyện nữa, sẽ có người chuyên môn tới giảng bài.

Đối với mọi người mà nói, tạm thời là lúc nghỉ ngơi.

Nhưng lúc này đối với Lâm Dật mà nói, là thời gian lười biếng, thường thì đều trốn đi tiểu.

Có Lý Tường Huy ở phía trên bảo kê, có lười cũng quang minh chính đại.

Học được hơn 20 phút, Lâm Dật lấy lý do đi tiểu, chạy ra khỏi phòng họp.

“Mặt mày ủ dột ngồi đây làm gì đấy.”

Vừa đi ra tới cửa lớn thì nhìn lấy Lý Tường Hưng đang ngồi ở trên bậc thang hút thuốc, mặt như đưa đám.

“Không có gì.” Lý Tường Hưng thuận miệng đáp một câu: “Cậu chạy ra đây làm gì, ngày mai thi rồi đó, cậu đừng có mà xem thường.”

“Có anh bảo kê, tôi còn sợ cái gì.”

“Tôi chỉ là đội phó, không quản nổi chuyện của người ta, cậu đừng có hy vọng vào tôi.”

“Nếu như tôi thi không được, thì là do năng lực của anh không ổn, chịu nhục là anh thôi.”

“Cậu đúng là người vô sỉ nhất trong số những người tôi từng gặp đó, độc nhất vô nhị.”

“Khách khí rồi khách khí rồi.” Lâm Dật nói:

“Nói xem, rốt cuộc là làm sao mà mặt mày ủ dột thế này.”

“Lãnh đạo phía trên bảo tôi làm ít thuốc, tôi làm thế nào cũng không làm nổi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1695: Ngẫu Nhiên Gặp.

Chương 1695: Ngẫu Nhiên Gặp.

"Thuốc?"

"Đồng chí Lý Tường Huy, anh cũng đừng làm loạn, hiện tại chính là lúc mà sự nghiệp của anh đang đi lên, cẩn thận bị lột."

"Cút đi, cậu đúng là không nói được chút lời hay nào." Lý Tường Huy mắng một câu, "Chỉ là thuốc giảm đau, đừng nghĩ lung tung."

Ánh mắt Lâm Dật di chuyển lòng vòng, "Hẳn không phải là thuốc giảm đau bình thường đúng không."

"Mẹ vợ của lãnh đạo bị ung thư xương giai đoạn cuối, đau đến chịu không được, ngài ấy nhìn không đành lòng mới tìm mua chút thuốc giảm đau."

"Nhưng lấy nhân mạch quan hệ của ngài ấy, muốn tìm những vật này cũng không phải là chuyện khó đúng không."

Lâm Dật biết rất rõ thứ này, trong bệnh viện Hoa Sơn cũng có.

Nhưng quốc gia quản khống loại thuốc này vô cùng nghiêm ngặt.

Nhất định phải được viện trưởng ký tên mới có thể sử dụng.

Hơn nữa chai lọ sau khi sử dụng cũng không thể vứt lung tung, phải nộp lên đủ số, nhất định cùng số lượng với lúc phát xuống, nếu không lãnh đạo sẽ phải chịu trách nhiệm.

Nếu như không phải là người có chút năng lực, thật sự không lấy được thứ này.

"Nói như thế không sai, nhưng ngài ấy đã cầu xin người quá nhiều lần, cũng không có cách nào để đi cầu người nữa."

"Vậy tại sao lại tìm thấy trên đầu anh vậy?"

Lý Tường Huy là phó đội trưởng, tài nguyên nhân mạch quan hệ cũng không tệ, nhưng ở trong loại chuyện này thì có chút không đủ.

"Chị dâu tôi là y tá trưởng của thành phố Nhị Viện, có một chút con đường quan hệ như vậy, nhưng trước đó tôi đã giúp anh ấy lấy được hai lọ, cũng không thể lấy nhiều hơn nữa." Lý Tường Huy gãi gãi gãi đầu, "Đang lo lắng việc này nên làm sao đây."

"Cần dùng bao nhiêu, tôi sẽ chuẩn bị giúp anh."

Hai mắt Lý Tường Huy tỏa sáng, "Thật hay giả vậy? Cậu còn có con đường trên phương diện này sao?"

"Cái này thì tính là gì, đừng nói là mấy bình thuốc, cho dù anh lợp nhà, tôi đều có thể tìm máy đào đến giúp anh."

"Con đường đáng tin không? Đây cũng không phải là chuyện đùa."

"Yên tâm đi, không có chút vấn đề gì, tôi lại không thể lấy công việc của mình ra nói đùa được."

"Vậy thì còn chờ gì nữa, nhanh nhanh nhanh, đi lấy mấy bình trở về." Lý Tường Huy nói:

"Hơn nữa việc này nhất định phải giữ bí mật, tuyệt đối đừng tiết lộ ra ngoài."

"Giữ bí mật thì không có vấn đề, nhưng hiện tại tôi không đi được, chờ sau khi huấn luyện kết thúc, tôi sẽ đi làm giúp anh."

Ánh mắt Lý Tường Huy di chuyển lòng vòng.

"Việc này có chút gấp, không thể chờ huấn luyện kết thúc, bây giờ có thể lấy về luôn được hay không"

"Có thể."

"Cậu dựa vào chân tường mà nhảy ra ngoài, sau khi làm xong thì trở lại."

"Xung quanh đều có giám sát, hơn nữa buổi tối còn điều tra, lở như bị bắt thì làm sao bây giờ."

"Camera có góc chết, nếu như gặp người điều tra thì cứ để bạn cùng phòng của cậu nói, hai người chúng ta ở cùng một chỗ, người khác liền sẽ không nói gì cả."

"Được, có anh yểm hộ thì tôi không sợ nữa."

"Mau đi đi, việc này có chút gấp."

"Được rồi."

Ở nơi này nhiều ngày như vậy, Lâm Dật cũng muốn ra ngoài hít thở không khí, sau đó anh tìm được góc chết của camera, leo tường chạy ra ngoài.

Rời khỏi trụ sở huấn luyện, Lâm Dật bấm gọi cho Lý Sở Hàm.

"Ở nhà hay là bệnh viện vậy?"

"Hôm nay đang trực ban tại bệnh viện." Lý Sở Hàm ôn nhu nói:

"Huấn luyện kết thúc rồi à?"

Lý Sở Hàm cũng biết chuyện anh đi làm cảnh sát, cũng là người biểu hiện bình tĩnh nhất.

"Xong việc, mò cá đi ra giải sầu một chút, em cũng ra ngoài đi, xung quanh đây có một chợ đêm, hai chúng ta đi dạo một chút."

"Thời gian của anh có được hay không?"

"Nhất định là được, em qua đây là được rồi." Lâm Dật nói:

"Thuận tiện mang giúp anh năm bình thuốc giảm đau, nếu như bệnh viện không cho thì cứ nói tên của anh."

"Được, anh gửi địa chỉ qua cho em, em đi qua tìm anh."

"OK."

Nói chuyện với Lý Sở Hàm chính là có một chỗ lợi như vậy.

Vô luận anh bảo cô làm cái gì thì đều sẽ không hỏi nhiều một câu.

Chuyện mà mình có thể làm thì yên lặng làm, không thể làm cũng sẽ nói trực tiếp ra, không dây dưa dài dòng.

Sau khi nói chuyện với Lý Sở Hàm, Lâm Dật lái xe đến chợ đêm trên đường Hương Xuân.

Xung quanh đây có hai trường dạy nghề, tuy trường học không ra gì, nhưng năng lực chi tiêu của học sinh nơi này lại là đứng đầu.

Dần dà tạo thành chợ đêm, còn rất có tiếng tăm tại Trung Hải, thường xuyên có thể bắt gặp ở trên tiktok.

Đón xe đến chợ đêm, Lâm Dật đứng tại cửa vào, đợi hơn hai phút, mới nhìn thấy Lý Sở Hàm chậm rãi đi tới.

G63 màu đỏ thu hút không ít người vây xem.

Dù sao đây không phải là Mercedes-Benz bình thường, mà chính là xe hơn 3 triệu.

Trong vùng ngoại thành này, có thể nhìn thấy xe tốt như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Lý Sở Hàm xuất hiện càng làm cho người vây xem kinh hô.

Nữ nhân xinh đẹp như vậy thế mà lái một chiếc G63, quả thực quá khí phách.

Lý Sở Hàm mặc quần bò, phác họa hình dáng hai chân gần như là hoàn mỹ, nửa người trên là áo khoác dài có thể che đi phần mông, dạng phối hợp này quả thực khiến hai mắt người ta phải phát sáng.

"Xe này thật là đẹp."

Cố Diệc Nhiên cách đó không, nhìn thấy G63 của Lý Sở Hàm thì không ngừng hâm mộ.

Cô khác với những nữ sinh khác, thích mấy loại xe mạnh mẽ như là việt dã.

Mà xe giống như G63 này rất phù hợp với thẩm mỹ của cô.

Chỉ là trong túi không có tiền, mua không nổi xe tốt như vậy.

"Xe này đúng là rất đẹp, hình như bán hơn 3 triệu thì phải. Hơn nữa người phụ nữ lái xe kia lớn lên cũng rất đẹp, nhìn dáng vẻ cao lãnh của cô ấy xem, xem ra cũng là kẻ có tiền." Đồng nghiệp của Cố Diệc Nhiên, Lưu Bình Bình nói.

"Đó là đương nhiên, người bình thường có thể lái xe hơn 3 triệu sao, nhìn quần áo của cô ấy liền biết giá trị con người cũng không thấp." Cố Diệc Nhiên nói:

"Nhưng đúng thật là thú vị, người có tiền như vậy thế mà lại chạy đến chợ đêm bình dân."

"Kẻ có tiền cũng là người, đồ ăn chợ đêm ngon như vậy, người nào có thể bỏ qua chứ."

"Nói cũng đúng." Cố Diệc Nhiên nói:

"Đi thôi, thời gian cũng không sớm, hai ta cũng trở về đi, ngày mai vẫn còn phải đi làm nữa."

"Không ở lại xem thêm một lát sao? Xe này cũng không phổ biến."

"Nhìn cũng vô dụng, tôi cũng mua không nổi, chỉ có thể hâm mộ."

"A? Người đàn ông kia nhìn khá quen, sao có chút giống với học viên mới của đợt huấn luyện này." Lưu Bình Bình nói với vẻ hoài nghi.

"Làm sao có thể? Cô nhìn lầm rồi, khu huấn luyện là khép kín, bọn họ căn bản không ra được."

"Có vẻ như không nhìn lầm đâu, cô nhìn người đàn ông kia một chút, hình như là người vẫn luôn không hợp với cô, Lâm Dật."

"Anh ta?"

Cố Diệc Nhiên nhìn sang theo ánh mắt của Lưu Bình Bình.

Bất ngờ phát hiện, người đứng bên cạnh người phụ nữ kia thật sự là Lâm Dật!

"Tình huống này là thế nào?" Lưu Bình Bình cảm thấy ngoài ý muốn:

"Sao anh ấy có thể đi ra được? Dựa theo quy định, lén rời khỏi trụ sở huấn luyện thì sẽ bị khai trừ."

"Đoán chừng là nhịn không được nên đi ra ăn vụng." Cố Diệc Nhiên nói:

"Đi, đi qua nhìn một chút."

"Hả? Cô đi qua làm gì? Tìm anh ấy tính sổ sao?"

Khóe miệng Cố Diệc Nhiên lộ ra ý cười.

"Dựa theo quy định liên quan, hành động này của anh ta xem như tự động rút khỏi huấn luyện. Tôi phải đi qua nói với anh ta một tiếng, cho anh ta biết đã xảy ra chuyện gì."

"Cho anh ấy một cơ hội đi, chúng ta cứ coi như không thấy gì cả, lớn lên đẹp trai như vậy, cô cũng ra tay được sao?"

"Làm sao lại không nỡ, tôi còn ước gì anh ta đi nhanh một chút đây, nếu không anh ta sẽ khiến tôi tức điên mất." Cố Diệc Nhiên cười nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1696: Lại Một Lần Binh Bại Túi Sạch Bóng.

Chương 1696: Lại Một Lần Binh Bại Túi Sạch Bóng.

"Bên bệnh viện có bận gì không, không làm chậm trễ chuyện của em chứ?"

"Rất tốt, có một bệnh nhân trở chứng nặng, nhưng đã ra khỏi phòng ICU, có Kiều Hân quan sát, vấn đề không lớn." Lý Sở Hàm ôn nhu nói:

"Hơn nữa nơi này cách bệnh viện cũng không xa, nếu như quả thật có chuyện ngoài ý muốn thì em cũng có thể trở về kịp thời."

Tuy bệnh nhân rất quan trọng, nhưng Lý Sở Hàm càng muốn ở cùng một chỗ với Lâm Dật hơn.

"Không chậm trễ chuyện của em là được."

Lý Sở Hàm gật gật đầu, sau đó đưa thuốc trên tay cho Lâm Dật.

"Hiện ở phía trên đã quản những vật này càng nghiêm khắc, sau khi dùng hết nhất định phải đưa lại bình, không thể vứt đi."

"Anh hiểu quy định này." Lâm Dật bỏ thuốc lên xe, "Đi dạo chơi chợ đêm trước, xong việc rồi anh sẽ lấy đi sau."

"Ừm."

"Anh đi đâu vậy."

Ngay tại lúc hai người muốn rời đi, chợt nghe có người nói chuyện.

Lâm Dật quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện lại là Cố Diệc Nhiên.

Lâm Dật chép miệng một cái.

Đời trước của mình có phải là đã đào mộ phần nhà cô ta hay không, đúng là quá xui xẻo, lén chạy ra ngoài một chuyến thế mà còn gặp phải?

"Đi dạo chợ đêm thôi, không nhìn thấy à? Chẳng lẽ cô còn muốn quản những chuyện này?"

"Tôi cũng không muốn xen vào việc của anh, nhưng anh không biết hiện tại là lúc nào sao?" Cố Diệc Nhiên xụ mặt, nói:

"Trong lúc huấn luyện, không cho phép tự tiện rời khỏi khu vực, hành động bây giờ của anh đã phạm vào điều lệ liên quan, ngày mai thu dọn đồ đạc, không cần huấn luyện nữa."

"Cái gì gọi là tự tiện rời khỏi khu vực huấn luyện, ai có thể chứng minh là tôi rời đi?"

Hả?

Cố Diệc Nhiên nhăn mày, "Bị tôi bắt tại trận, anh còn dám ngụy biện?"

"Tôi chỉ ăn ngay nói thật, có ai có thể chứng minh tôi đi chứ?" Lâm Dật nói: "Làm việc phải coi trọng chứng cứ, cô cũng không thể ngậm máu phun người."

Cố Diệc Nhiên bị chọc giận quá mà cười lên, cô nghĩ tới Lâm Dật sẽ ngụy biện, nhưng không nghĩ tới lại chết cũng không nhận như vậy.

Ngay cả Lưu Bình đều có chút không hiểu nổi Lâm Dật.

Đã bị bắt tại trận, ngụy biện như này còn có ý nghĩa gì sao?

Xem người khác đều là kẻ ngu à?

"Được, không thừa nhận đúng không." Cố Diệc Nhiên cầm điện thoại di động rồi nói:

"Tôi hiện tại sẽ gọi điện cho đồng nghiệp phụ trách cần vụ, để bọn họ đi qua điều tra, tôi xem anh còn ngụy biện thế nào."

"Tùy tiện."

Lý Sở Hàm nắm lấy tay Lâm Dật, nhỏ giọng nói: "Có phải là em đã làm chậm trễ chuyện của anh rồi hay không?"

"Không có việc gì cả, không cần quan tâm đến cô ta."

Một bên khác, Cố Diệc Nhiên bấm điện thoại, nói:

"Đi tra phòng 306 một chút, nhìn xem người tên là Lâm Dật có ở đó hay không."

"Tôi vừa mới đi tra, người cùng phòng nói, cậu ấy đi tìm Lý đội trưởng, cho nên không có ở đó."

"Được, tôi đã biết."

Nhìn Cố Diệc Nhiên cúp điện thoại, Lâm Dật nói: "Hẳn là không có vấn đề gì đúng chứ."

Cố Diệc Nhiên cười lạnh một tiếng, "Anh cho rằng để cho bạn cùng phòng che giấu giúp thì có thể lừa được tôi sao."

Cố Diệc Nhiên cũng đoán được tình huống bên phòng ngủ.

Nhất định là đồng nghiệp qua loa sơ suất, không nghĩ tới đối phương sẽ nói dối, nên cũng không truy cứu sâu.

Nếu như gọi điện thoại cho Lý đội trưởng chứng thực một chút, thì mọi chuyện sẽ được phơi bày.

"Cô còn muốn làm gì?"

"Anh đúng thật là thông minh, thế mà để bạn cùng phòng yểm trợ, nói anh đến chỗ của Lý đội trưởng. Hiện tại tôi sẽ gọi điện thoại cho Lý đội trưởng, xem anh còn có thể ngụy biện gì nữa không."

Cố Diệc Nhiên cầm điện thoại di động, bấm gọi cho Lý Tường Huy, còn mở cả loa ngoài.

"Lý đội trưởng."

"Sao thế?"

"Tôi muốn hỏi một chút, Lâm Dật có ở chỗ anh hay không."

"Lâm Dật?"

Lý Tường Huy rõ ràng dừng một chút, dường như không nghĩ tới Cố Diệc Nhiên sẽ gọi điện thoại để hỏi chuyện này.

"Đang ở chỗ của tôi, sao thế."

Cố Diệc Nhiên: ? ? ?

Lưu Bình: ? ? ?

"Anh nói anh ta đang ở chỗ anh? !" Cố Diệc Nhiên theo bản năng đề cao giọng.

"Cậu ấy cảm thấy mình còn có chỗ cần nâng cao, cho nên tìm tôi huấn luyện thêm. Có phải là cô thấy cậu ấy không ở phòng ngủ, nên mới gọi điện thoại cho tôi không?"

"Nhưng tôi nhìn thấy anh ta ở chợ đêm, làm sao có thể ở chỗ của anh được!"

"Nhìn thấy cậu ấy tại chợ đêm sao?"

Lý Tường Huy thầm lẩm bẩm một câu trong lòng, bảo cậu ấy đi làm chuyện chính, sao còn chạy đến chợ đêm rồi?

Nhưng lúc này, mình cũng không tiện nói gì, chỉ có thể nói giúp cho Lâm Dật.

"Tôi và Bình Bình đang ở chợ đêm, bị chúng tôi bắt tại hiện trường."

"Không có khả năng, hai chúng tôi đang luyện tập thêm trên bãi tập, sao cô có thể nhìn thấy cậu ấy được, nhất định là đã nhìn lầm rồi."

"Không có, tôi không có nhìn lầm. . ."

"Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, người đang ở ngay bên cạnh tôi, chẳng lẽ cậu ấy còn có thuật phân thân? Nhất định là chợ đêm nhiều người, cô nhìn lầm rồi."

Lý Tường Huy ra vẻ nghiêm túc, nói:

"Còn có chú ý thân phận của cô một chút, lúc làm việc không nên đưa cảm xúc cá nhân vào, đừng có mỗi ngày nghe gió ra mưa, đi, tôi vẫn còn có chuyện, không thèm nghe cô nói nữa."

Dạy bảo Cố Diệc Nhiên một câu, Lý Tường Huy cúp điện thoại, không cho cô cơ hội nói chuyện.

"Cô thấy tôi đã nói gì, Lý đội trưởng đều chứng minh tôi ở trụ sở huấn luyện, cô còn có lời gì muốn nói?"

Cố Diệc Nhiên cầm điện thoại di động, lộn xộn một hồi lâu.

Lý đội trưởng có phải là uống lộn thuốc rồi hay không, thế mà giúp đỡ anh ta nói dối!

"Hai người các người đã thông đồng trước có phải hay không!"

"Tôi nói cho cô biết, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói lung tung. Lý đội trưởng là một người công chính liêm minh, cô không thể nói xấu anh ấy như vậy."

"Tôi không biết giữa hai người các người có chuyện gì, nhưng tôi nói cho anh biết việc này không xong đâu, bản thân làm trái kỷ luật, tôi nhất định sẽ báo lên!" Cố Diệc Nhiên nói:

"Anh ngày mai cũng không cần huấn luyện nữa, thu dọn đồ đạc rồi rời đi đi."

Suy nghĩ của Cố Diệc Nhiên rất đơn giản, nếu như Lý đội đã bao che cho anh ta, thì mình sẽ bẩm báo lên lãnh đạo!

Xem anh ta phải làm thế nào!

Thật sự cho rằng tôi không có cách nào thu thập anh sao!

"Tôi thì không quan trọng, cô thích xử lý như thế nào thì xử lý như thế đó đi." Lâm Dật nhún vai, nói:

"Nhưng mà tôi vẫn muốn khuyên cô một câu, không nên lấy lông gà làm lệnh tiễn, không có gì tốt đối với cô đâu."

"Tôi làm việc theo quy củ, chẳng lẽ là tôi sai? Tôi có thể xem lời này của anh là một loại uy hiếp không?"

"Cô thích lý giải thế nào thì tùy."

Nói xong, Lâm Dật ôm eo Lý Sở Hàm, "Đi, chúng ta đi dạo chợ đêm."

"Chuyện này không tốt lắm đâu, nếu không thì anh về trước đi, chờ có thời gian lại đi với em cũng được." Lý Sở Hàm nói:

"Cô ấy hình như rất nổi giận, sợ về sau sẽ hạn chế anh."

"Ngực nhỏ tính khí lớn, chuyện cái rắm thôi mà cũng login, không cần quan tâm làm gì."

"Ừm vâng."

Nhìn bóng lưng rời đi của hai người, Cố Diệc Nhiên tức muốn phun lửa, vén tay áo muốn đi lên giáo huấn Lâm Dật.

"Bớt giận đi, có nhiều người như vậy, cô không ngại mất mặt à." Lưu Bình tiến lên khuyên can.

Nếu như mà đánh nhau thì sẽ mất mặt, người nào cũng không thể làm việc trong cục nữa.

"Cô đừng lôi kéo tôi, tôi đã lớn như vậy, còn chưa có ai dám nói thế với tôi đâu!"

"Không phải chứ, ngày ngày tôi đều nói cô ngực nhỏ, cũng không thấy cô tức giận lớn như vậy."

Cố Diệc Nhiên: . . .

Dịch: MBMH Translate

Chương 1697: Người Ngoài Ý Muốn.

Chương 1697: Người Ngoài Ý Muốn.

"Chắc chắn không có vấn đề gì sao?"

Lúc đi dạo chợ đêm, Lý Sở Hàm vẫn có chút không yên lòng.

Cô không muốn bởi vì mình mà làm chậm trễ chuyện của Lâm Dật.

"Não của người phụ nữ kia có chút không bình thường, không cần quan tâm đến cô ta làm gì."

"Ừm."

"Đừng nghĩ đến chuyện vừa rồi nữa, muốn ăn cái gì, anh mua cho em."

"Em muốn ăn bánh rán và cá mực." Vẻ mặt Lý Sở Hàm lập tức trở nên vui vẻ.

"Chờ chút."

Lý Sở Hàm đứng ở một bên, Lâm Dật đến phía trước xếp hàng, nhưng tại lúc này, điện thoại di động vang lên.

Là Lý Tường Huy gửi Wechat tới.

"Có tiện nghe điện thoại không."

Lâm Dật không nghĩ nhiều, cầm điện thoại di động gọi trở về.

"Lý đội."

"Đã xảy ra chuyện gì? Cậu gặp phải Tiểu Cố rồi?"

"Tôi cũng không nghĩ tới sẽ xui xẻo như vậy, đi dạo chợ đêm một chút, còn có thể gặp phải cô ấy." Lâm Dật nói:

"Có lẽ gần đây trúng tà, nên dành thời gian mời người tới tính toán, phá bỏ quẻ này mới được."

"Đừng nói chuyện phiếm nữa, không phải nói với cậu rằng việc này rất vội sao, sao còn chạy tới dạo chợ đêm, cậu không thể xong việc rồi đi dạo à."

"Dục tốc bất đạt, tôi không phải đã gọi người đem thuốc tới rồi sao, vừa lúc hẹn gặp ở đây."

"Cậu đã lấy được thuốc rồi?"

"Đã lấy được, 5 chai."

"Tiểu tử cậu được đó nha, nhanh như vậy mà đã làm xong."

"Nếu như anh không có việc gì thì tới tìm tôi lấy thuốc đi, sau đó đưa qua cho lãnh đạo."

"Tôi vẫn còn có chuyện, cậu đưa đến khoa chỉnh hình của bệnh viện Hoa Sơn là được."

"Tôi đưa đi làm gì, việc này anh đi đi, đến lúc cho anh biểu hiện rồi."

"Tôi không tranh công lao này với cậu đâu." Lý Tường Huy nói:

"Cậu đưa thuốc qua, lưu lại ấn tượng tốt với lãnh đạo, hơn nữa thành tích huấn luyện của cậu cũng không tệ lắm, không có gì bất ngờ xảy ra, muốn ở lại phân cục là chuyện không có vấn đề. Con đường phát triển nhất định mạnh hơn so với sở cảnh sát phía dưới."

"Tôi thì không có vấn đề, chủ yếu là muốn anh tranh thủ chút cơ hội."

"Một mã về một mã, tôi không thể chiếm tiện nghi này được." Lý Tường Huy nói:

"Bọn họ đang ở phòng 607, khu nội trú thứ tư, vừa lúc lãnh đạo đang trực đêm ở đó. Cậu giao cho ngài ấy là được, đợi lát nữa tôi sẽ cho cậu số điện thoại, đến nơi thì liên hệ."

"Vậy được rồi."

Nói xong chuyện chính, Lâm Dật cúp điện thoại, sau đó mua bánh rán và cá mực cho Lý Sở Hàm.

"Còn có thứ gì muốn ăn nữa hay không?"

Lý Sở Hàm lắc đầu, "Chủ yếu là từ lúc trực ban đến giờ có chút đói bụng, nếu không tới đây dạo chơi là được rồi."

"Đi dạo chợ đêm cũng không có ý nghĩa, nếu không ăn một chút gì đó thì sẽ mất đi tinh túy của chợ đêm."

Trong mắt Lý Sở Hàm mang theo ý cười, "Anh nói đúng."

"Có phải trong lòng em thì anh nói cái gì cũng đúng hay không?"

"Đúng thế."

"Đồ ngốc."

Lý Sở Hàm không phải người thích ăn uống, cũng không quá nhạy cảm đối với đồ ăn.

Nhưng khi nhìn thấy vật phẩm trang sức, vẫn không nhịn được mà mua mấy cái.

Nhưng mà cái đắt nhất đều không vượt qua 20 tệ.

Đi dạo hơn một giờ, Lý Sở Hàm lại mua chút đồ ăn chuẩn bị đem về cho Kiều Hân.

“Chỗ huấn luyện của anh ở đâu? Em đưa anh trở về." Sau khi lên xe, Lý Sở Hàm hỏi.

"Về trong viện trước, anh đưa thuốc qua đã."

"Anh không cần đi lại làm gì, ở phòng nào? Em giúp anh đưa qua, thời gian không còn sớm, anh về nghỉ ngơi sớm một chút."

"Việc này để anh tự đưa, em đi rất không thích hợp."

Lý Sở Hàm là một người rất hiểu rõ việc đời.

Có thể lăn lộn tới vị trí ngày hôm nay, hoàn toàn dựa vào năng lực của mình, cho nên cô cũng không suy nghĩ nhiều đối với chuyện này.

Đây là tặng đồ cho lãnh đạo, đương nhiên là không thể qua tay của người khác.

Giống như vừa rồi, Lâm Dật hy vọng Lý Tường Huy tự mình đưa qua.

"Được, nghe anh."

Sau khi đến bệnh viện, hai người tách ra trước cửa khu nội trú thứ tư.

Nhân lúc ban đêm bốn bề vắng lặng, hai người còn lặng lẽ ôm nhau một cái, sau đó mới tách ra.

Hơn mười một giờ khuya, người trong bệnh viện không nhiều.

Nhưng vì để tránh người ta nhận ra, Lâm Dật vẫn đeo một chiếc khẩu trang, tránh những phiền toái không cần thiết.

Vào cửa, đi thang máy, đến tầng sáu, đi về phía phòng 607.

Két két _ _

Lúc đi qua phòng 602, bỗng có một người đàn ông mặc quần áo màu đen đi ra từ bên trong, trên tay cầm ấm nước, dường như là đi múc nước.

Nhưng mà, khi nhìn thấy người đàn ông kia, Lâm Dật sửng sốt một chút, cảm thấy có chút quen mắt.

Sau đó đột nhiên nhớ tới, trước đó mình có thu thập một người gọi là Mã Tam, mà người vừa mới đi ra từ trong phòng hình như là thủ hạ của anh ta!

Lúc Lâm Dật quay đầu, muốn lại xác nhận một chút thì phát hiện đối phương đã đi vào phòng vệ sinh, không còn bóng dáng.

Ánh mắt Lâm Dật di chuyển lòng vòng, cũng không vội.

Bệnh viện là địa bàn của mình, sau đó gọi điện thoại tra một chút là được.

Rất nhanh, Lâm Dật đến phòng 607, sau đó gọi điện thoại.

"Lưu cục trưởng, Lý đội trưởng bảo tôi đưa ít đồ cho ngài, tôi đang ở trước cửa phòng 607 đây."

"Tốt tốt tốt, cậu chờ tôi một chút."

Người được Lâm Dật gọi là Lưu cục trưởng, tên Lưu Nghiễm Hiền, là chỉ hủy của phân cục thứ hai.

Rất nhanh, cửa phòng bệnh được đẩy ra, Lưu Nghiễm Hiền đi ra từ bên trong.

"Vất vả cho cậu rồi, đêm hôm khuya khoắt mà phải đến đây một chuyến."

"Quá khách sáo rồi, nếu như không có những chuyện khác thì tôi đi trước."

"Bên trong còn có bệnh nhân cần tôi chăm sóc, không tiễn cậu."

"Không cần, không cần, ngài bận việc của mình đi."

Khách sáo đơn giản một câu, Lâm Dật kéo khẩu trang lên rồi rời đi.

Lúc đi ra khỏi khu nội trú thứ tư, Lâm Dật gọi điện thoại cho Lý Sở Hàm.

"Làm xong chuyện rồi sao?"

"Đã làm xong, nhưng anh muốn hỏi thăm em chút chuyện."

"Anh cứ nói."

"Khu nội trú thứ tư, phòng 602 khoa chỉnh hình, giúp anh tra một chút xem bệnh nhân bên trong là ai, nhưng đừng để lộ việc này, lặng lẽ tra một chút là được."

"Có cần gấp không?"

"Ngày mai tra là được, nhân lúc không có việc gì, em ngủ một lát đi."

"Được rồi."

Lâm Dật cảm thấy, suy đoán của mình hẳn phải đúng đến 80-90%.

Mình làm gãy một tay của Mã Tam, mà bệnh viện Hoa Sơn là bệnh viện tốt nhất Trung Hải, nhất định sẽ tới đây trước tiên.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bệnh nhân ở phòng 602 hẳn là Mã Tam.

Nhưng vẫn cần xác nhận một chút mới tốt.

Sau khi sắp xếp hết mọi chuyện, Lâm Dật đón xe trở về khu vực, cũng tìm được góc chết, nhảy trở về một lần nữa.

...

Reng reng reng _ _

Sáng sớm hôm sau, tiếng chuông rời giường quen thuộc vang lên.

Lâm Dật và Trương Bằng lần lượt rời giường, sau khi rửa mặt thì đi căn tin ăn cơm.

Hai người vừa mới tới căn tin đã bắt gặp Cố Diệc Nhiên đi ra từ bên trong.

"Đã thu dọn đồ xong chưa."

Vấn đề này khiến cho những người khác đều sửng sốt.

"Thu thập gì chứ?"

"Từ hôm nay trở đi, anh không cần huấn luyện ở đây nữa, giả vờ ngây ngốc có ý nghĩa gì sao?"

"Tôi có huấn luyện ở đây hay không, hẳn không phải là do cô nói. Lý đội còn chưa mở miệng đâu, sao cô lại tới cắn người rồi?"

"Tôi nói cho anh biết, đừng tưởng rằng anh có quan hệ tốt với Lý đội thì có thể không kiêng nể gì cả."

"Có năng lực thì cô thử xem."

"Anh đừng cho là tôi không dám." Cố Diệc Nhiên nói:

"Sau khi cơm nước xong xuôi, anh trở về phòng ngủ rồi thu dọn đồ đạc đi, không cần đến thao trường nữa."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1698: Đi Tìm Người Trở Về!

Chương 1698: Đi Tìm Người Trở Về!

Cố Diệc Nhiên kiêu ngạo hất đầu, nhẹ nhàng rời đi.

Ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người Lâm Dật.

"Lưới pháp luật tuy thưa nhưng mà khó lọt, không phải không báo, thời điểm chưa tới mà thôi một số người cuối cùng cũng bị trừng phạt."

Chu Hưng Hải cười trên nỗi đau của người khác.

"Đã xảy ra chuyện gì, sao lại để cho anh Lâm thu dọn đồ đạc vậy."

Trương Tử Hân tiếp cận hỏi.

Trương Bằng cũng có chút khẩn trương, nhỏ giọng hỏi:

"Anh Lâm, có phải là chuyện tối ngày hôm qua đã bại lộ?"

"Các người không cần quan tâm chuyện này, cô ta sẽ xin tôi trở về nhanh thôi."

Lâm Dật không hoảng chút nào, mình làm việc cho Lưu Nghiễm Hiền, cô ta còn có thể đuổi mình đi sao?

Chuyện vô nghĩa.

"Vậy bây giờ nên xử lý thế nào? Có ăn sáng nữa hay không?"

"Đương nhiên là phải ăn, không thể bỏ qua bữa sáng thịnh soạn như vậy."

"Còn không phải sao, lát nữa nhớ ăn nhiều một chút, đây là một bữa cuối cùng, sau này có muốn ăn cũng không được." Chu Hưng Hải nói.

Lâm Dật cũng không phản ứng đến Chu Hưng Hải, cùng Trương Bằng đến căn tin.

Không nói những chuyện khác, cần phải giải quyết chuyện bữa sáng cái đã.

Cùng lúc đó, Cố Diệc Nhiên đến cửa phòng của Lưu Nghiễm Hiền, phát hiện cửa phòng đang khóa.

Đợi một lúc sau, phát hiện người vẫn còn chưa đến, liền đến thao trường, chuẩn bị lát nữa sẽ đến.

Thiếu đi Lâm Dật, người trên bãi tập đều đang hoạt động tự do, nhìn thấy Cố Diệc Nhiên tới, tự động đứng ngay ngắn vào đội hình.

Tâm trạng của Cố Diệc Nhiên dễ chịu hơn không ít, cảm thấy trời cũng trong xanh hơn.

"Lý đội còn chưa tới à." Cố Diệc Nhiên hỏi.

"Vẫn còn chưa đến." Chu Hưng Hải nói.

Cố Diệc Nhiên nói với Chu Hưng Hải, "Lâm Dật đi rồi, anh sẽ thay thế chức vụ của anh ta, tổ chức đội ngũ."

"Vâng, Cố huấn luyện viên!"

Cố Diệc Nhiên gật gật đầu, "Cho mọi người làm một chút vận động nóng người đi, đợi lát nữa Lý đội tới sẽ bắt đầu huấn luyện."

"Đều nói người hèn tất có thiên thu, lời này đúng thật là không sai. Mỗi ngày kiêu ngạo như vậy, đối nghịch với Cố huấn luyện viên, đây chính là lúc mà anh ta phải xuống tràng." Đinh Siêu nói.

"Nếu như anh không nói chuyện thì không ai bảo là anh câm đâu." Trương Bằng nói:

"Nếu như anh lợi lại thì chạy 5 cây số đi, giả trang nhiều như vậy thì có làm được cái gì."

"Anh cứ tùy tiện nói, dù sao tôi cũng không tức giận." Đinh Bằng nói:

"Nhưng mà suy nghĩ một chút thôi đã thấy thú vị. Anh ta còn nói khoác mà không biết ngượng rằng Cố huấn luyện viên sẽ xin anh ta trở về, cũng không soi mặt vào trong nước tiểu xem mình có đức hạnh gì, lời như vậy mà cũng dám nói ra."

Trương Tử Hân cho Đinh Siêu cái nhìn khinh thường, nếu như có thể thì cô hận không thể đi lên cho anh ta một chân.

Cùng lúc đó, Lý Tường Huy và Lưu Nghiễm Hiền đều đang đi về phía sân huấn luyện.

"Tiểu Lý à, việc này may mà nhờ có cậu, nếu không thì đêm qua mẹ vợ tôi sẽ phải chịu đựng rất nhiều."

"Việc này còn phải cám ơn Lâm Dật, cậu ấy có con đường trên phương diện này, đều là cậu giúp một tay, tôi cũng không làm gì cả."

"Nhưng buổi tối hôm qua cậu ấy cũng không nhắc đến việc này, tôi còn tưởng rằng cậu bận rộn công việc nên mới phái cậu ấy đưa tới."

"Có thể là do cậu ấy quá khẩn trương, ngượng nên không dám nói, nhưng mà đúng là cậu ấy lấy được thuốc."

"Tiểu tử này cũng không tệ lắm, hơn nửa đêm còn chạy tới đưa thuốc cho tôi, là một người chịu khó."

"Đúng là rất được, thành tích huấn luyện cũng rất tốt, tôi đang suy nghĩ có nên giữ cậu ấy lại hay không."

"Giữ lại hay không là do cậu quyết định, tôi sẽ không tham dự vào."

Lưu Nghiễm Hiền cũng là người thông minh, trong lòng hai người đều biết rõ rất nhiều chuyện, nói đến điểm dừng là được, nói hẳn ra sẽ không có ý nghĩa gì.

"Cảm ơn Lưu cục trưởng." Lý Tường Huy nói:

"Trình độ của tiểu tử Lâm Dật kia quả thật không tệ, nhưng trước đó chưa từng thông qua hệ thống huấn luyện, điểm ấy khá là đáng tiếc. Nhưng tôi cảm thấy sau này khẳng định sẽ càng ngày càng tốt."

"Tôi lâu lắm rồi mới thấy cậu khen ngợi một người nhiều như thế, đoán chừng trình độ rất không tệ, mang tôi tới nhìn xem."

"Ngay ở phía trước, đi thôi."

Không đến một phút đồng hồ, hai người đi tới phía trước đội ngũ.

"Lưu cục trưởng, Lý đội trưởng."

Lưu Nghiễm Hiền gật gật đầu xem như đáp lại.

Nhìn thấy lão đại tới, tất cả mọi người đều ngẩng đầu ưỡn ngực, dựng thẳng sống lưng.

Ánh mắt của Lưu Nghiễm Hiền đảo qua từng người ở đây, nhưng nhìn một vòng, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Lâm Dật, sau đó nhìn Lý Tường Huy với ánh mắt nghi hoặc.

Lý Tường Huy có chút buồn bực, tên Lâm Dật kia tuy có hơi chậm chạp, nhưng vẫn luôn rất tuân thủ quy củ.

Cho dù xảy ra chuyện khác, cũng sẽ báo trước, không có khả năng không đến huấn luyện.

"Lâm Dật đâu rồi." Lý Tường Huy hỏi.

"Anh ta làm trái quy định liên quan, tự tiện rời khỏi trụ sở huấn luyện, dựa theo quy định, tôi đã đuổi anh ta đi rồi."

"Hồ nháo!" Lý Tường Huy nói:

"Không phải đã nói cho cô rồi sao, đêm qua cậu ấy ở cùng một chỗ với tôi, làm sao có thể tự tiện rời đi được!"

Lưu Nghiễm Hiền bên cạnh rất nhanh liền được hiểu nguyên do trong đó.

Đêm qua Lâm Dật đưa thuốc cho mình, đoán là đã bị Cố Diệc Nhiên bắt được chuyện không ở trong phòng ngủ.

Nhưng phản ứng của Tiểu Lý đúng là rất nhanh, tạo một bằng chứng giả cho cậu ấy, xem như không phạm vào quy định. Nếu để cho những học viên này biết thì ảnh hưởng sẽ không tốt lắm.

"Lý đội, tối hôm qua tôi thật sự nhìn thấy anh ta."

Nói xong, Cố Diệc Nhiên còn lấy ảnh chụp trên điện thoại ra.

"Không tin thì anh xem một chút."

"Không cần xem."

Người nói chuyện là Lưu Nghiễm Hiền, "Tôi có thể làm chứng, hôm qua ba người chúng tôi ở cùng một chỗ, Lâm Dật không có khả năng rời khỏi khu vực được."

Hả?

Cố Diệc Nhiên ngây ngẩn cả người, Lý đội nói như vậy còn chưa tính, không nghĩ tới Lưu cục trưởng cũng nói như vậy.

Bản thân mình đã gặp phải anh ta, sao ba người bọn họ có thể ở cùng một chỗ được.

"Thế nhưng mà tôi đã chụp được ảnh anh ta và. . ."

"Người trên tấm ảnh đúng là có chút giống với cậu ấy, nhưng nhất định không phải." Lưu Nghiễm Hiền nói:

"Nếu như cô cứ khăng khăng như vậy thì ý là tôi đang nói dối sao?"

"Không không không, tôi không có ý đóa." Cố Diệc Nhiên vội vàng giải thích.

Cô là người mà Lý Tường Huy mang ra, quan hệ của hai người rất tốt, cho nên mới dám không kiêng nể gì cả, nhưng ở trước mặt của Lưu Nghiễm Hiền lại không giống.

"Tiểu Cố, cô cũng là người làm việc lâu dài trong cục, dưới tình huống không có chứng cớ thực chất thế mà lại làm ra loại chuyện này, oan uổng một mầm mống tốt. Cô cảm thấy mình làm như vậy có đúng không!"

"Không đúng, chuyện này là trách nhiệm của tôi."

Cố Diệc Nhiên như người câm ăn hoàng liên, có nỗi khổ mà không nói được.

Bản thân mình rõ ràng đã bắt gặp anh ta, tại sao Lưu cục trưởng và Lý đội trưởng đều nói chuyện giúp anh ta chứ!

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

"Tôi cũng không muốn nói nhiều về những chuyện còn lại, nhanh đi tìm người về cho tôi!"

"Đã biết, Lưu cục trưởng."

Lưu Nghiễm Hiền quay người rời đi, ông cũng sợ lộ tẩy, mà việc này còn không thể quá lộ liễu, chỉ có thể ủy khuất cô ta một chút.

"Cô đi tìm người trước đi, tôi sẽ mang bọn họ huấn luyện." Lý Tường Huy bình tĩnh nói.

Anh cũng cảm thấy chuyện này có chút xin lỗi Cố Diệc Nhiên, nhưng mà không còn cách nào khác.

Ai, xem như lại cắm đến trên tay Lâm Dật.

Cố Diệc Nhiên không tình nguyện gật gật đầu, vừa xấu hổ vừa ủy khuất.

Là mình đuổi anh ta đi, bây giờ lại để cho mình tìm người trở về.

Chuyện này đúng là quá bắt nạt người.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1699: Ánh Sáng Có Chút Chói Mắt.

Chương 1699: Ánh Sáng Có Chút Chói Mắt.

Nhìn thấy hai người quay người rời đi, người trong đội ngũ đều mắt lớn trừng mắt nhỏ, thiếu chút nữa đã rớt cả cằm xuống đất.

Vốn cho rằng Lâm Dật cứ thế mà đi, không nghĩ tới lãnh đạo bên trên lại xuống để cho Cố huấn luyện viên tự mình đi tìm người trở về!

Đúng thật như anh ấy đã từng nói.

Việc này có phải là quá thú vị rồi hay không?

"Ai, một số người a, còn muốn dựa vào cơ hội này để ngồi lên trên, quá buồn cười." Trương Tử Hân nói với vẻ hả hê.

"Còn muốn liều mạng với anh Lâm, người nào đó có thực lực kia sao." Trương Bằng âm dương quái khí nói.

"Con mẹ nó anh..."

"Đều làm gì vậy!" Lý Tường Huy quát một tiếng, "Đều xem đây là nhà mình có phải không, vô tổ chức vô kỷ luật, phạt chạy 5 km!"

"Vâng!"

Mọi người tự động đi tới trên đường chạy, bắt đầu ngày huấn luyện cuối cùng.

Cùng lúc đó, Cố Diệc Nhiên đi tới túc xá, chuẩn bị tìm Lâm Dật qua huấn luyện.

Nhưng phát hiện Lâm Dật cũng không ở đây.

"Chẳng lẽ là đi rồi?"

Lẩm bẩm một câu, Cố Diệc Nhiên cầm điện thoại di động, chuẩn bị gọi điện thoại cho Lâm Dật.

Nhưng cô vừa cầm điện thoại di động lên lại buông xuống.

Trước khi đi, anh ta còn nói mình sẽ xin anh ta trở về, giờ thì hay rồi, thật sự đúng là như anh ta nói.

Nếu như mình thật sự gọi cú điện thoại này, cái đuôi của anh ta còn không phải sẽ vểnh lên trời sao?

Nhưng lãnh đạo đã hạ lệnh, không gọi cũng không được.

"Anh đã ở chỗ nào!" Sau khi kết nối điện thoại, Cố Diệc Nhiên nói.

"Cô tìm tôi?"

"Ừm." Cố Diệc Nhiên nói với vẻ không tình nguyện.

"Tôi đang ở phòng thứ ba của nhà vệ sinh nam, tới tìm tôi thì thuận tiện đưa chút giấy."

"Nhà vệ sinh nam!"

Cố Diệc Nhiên sửng sốt, "Tôi nghe tiếng còi phía bên ngoài, anh nói cho tôi biết, anh đang ở nhà vệ sinh nam nào!"

"Tôi ở nhà vệ sinh nam thì không thể nghe được tiếng còi sao?" Lâm Dật nói:

"Nếu như không có chuyện gì khác, thì tôi cúp điện thoại trước, muốn tìm tôi thì đến đi."

Lâm Dật không cho Cố Diệc Nhiên cơ hội nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại.

...

Lâm Dật xuống taxi trước cửa bệnh viện Hoa Sơn, chuẩn bị đi tìm Lý Sở Hàm, thuận tiện mua cho cô chút bữa sáng.

Reng reng reng _ _

Vừa mới xuống xe, điện thoại di động lại vang lên, vẫn là Cố Diệc Nhiên gọi tới.

"Còn có chuyện gì?"

"Anh rốt cuộc là ở đâu!"

"Tôi cũng không biết." Lâm Dật nói:

"Trung Hải quá lớn, tôi có chút lạc đường."

"Anh đừng nói bậy bạ với tôi, anh chính là người Trung Hải, làm sao có thể lạc đường!" Giọng nói của Cố Diệc Nhiên dần trở nên cao hơn, "Cho dù có lạc đường, anh cũng không biết hỏi người xung quanh một chút à!"

"Xung quanh một người cũng không có... Tiểu Mễ, người nào mẹ nó mua Tiểu Mễ..."

Lâm Dật: ...

Nghe thấy tiếng rao hàng trong điện thoại, Cố Diệc Nhiên có loại xúc động muốn đi lên bóp chết Lâm Dật.

"Anh có phải đang coi tôi là kẻ ngốc hay không!"

"Đúng thế."

Cố Diệc Nhiên: ...

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, tìm tôi có chuyện gì."

"Trở về huấn luyện!"

"Cô không phải đuổi tôi đi rồi sao, hiện tại lại tìm tôi trở về, không thấy bị đánh mặt à."

"Đừng nhiều lời với tôi!" Cố Diệc Nhiên nói: "Nhanh trở về huấn luyện."

"Cô bảo tôi trở về thì tôi phải trở về, vậy chẳng phải là quá mất mặt sao?" Lâm Dật nói: "Nói lời xin lỗi tôi nghe một chút."

"Chuyện vừa rồi là tôi không đúng, không nên nhằm vào anh, nhanh trở về đi."

Sự ngay thẳng của Cố Diệc Nhiên khiến cho Lâm Dật có chút mơ hồ.

Lời xin lỗi này cũng quá nhanh rồi, mình còn không có kịp phản ứng đây.

"Đợi lát nữa đi, dù sao cũng là ngày cuối cùng, chờ tôi thoải mái ở bên ngoài xong sẽ trở về."

"Hôm nay sẽ tiến hành huấn luyện súng ống, quan trọng hơn so với các môn còn lại. Anh không trở lại luyện, thành tích nhất định sẽ hạng chót, đây là không muốn thành tích nữa sao."

"Không quan trọng, cũng chỉ là bày biện cho có, cơ hội nổ súng cũng không nhiều, luyện hay không luyện cũng không sao cả, chờ tôi tiêu sái xong sẽ trở về."

"Anh!"

Lâm Dật không cho Cố Diệc Nhiên cơ hội nói chuyện nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Anh đem theo bữa sáng mới mua, trực tiếp đi tới khu nội trú thứ tám.

Lúc lui tới, gặp không ít lãnh đạo của bệnh viện, đều lần lượt chào hỏi, không có chút lạ lẫm nào.

...

"Lâm chủ nhiệm tới rồi!"

Đi vào khu nội trú thứ tám, tiểu y tá cup C lên tiếng.

Cùng lúc đó, mấy y tá còn lại cũng vây quanh.

"Nhàn rỗi không chuyện gì, tới đi dạo một chút."

"Lâm chủ nhiệm, anh đúng là không biết suy nghĩ, chỉ mua bữa sáng cho Lý chủ nhiệm, không có phần của chúng tôi."

"Yên tâm đi, không thể thiếu các người, đã đặt cho các người rồi, lát nữa sẽ có người đưa tới."

"Cảm ơn Lâm chủ nhiệm, moa moa, yêu anh."

Đúng lúc này, Lý Sở Hàm và Kiều Hân đi ra từ trong phòng bệnh, bên người còn có mấy bác sĩ quy bồi, rõ ràng là vừa mới kiểm tra phòng xong.

"Anh Lâm."

Nhìn thấy Lâm Dật đến, Kiều Hân cười tủm tỉm tiến lên, "Là đến đưa bữa sáng cho chúng em sao?"

Lâm Dật cười gật đầu, "Hẳn là xong việc rồi phải không, tới ăn bữa sáng."

"Được rồi, em sắp chết đói rồi." Kiều Hân tiếp nhận đồ trên tay Lâm Dật, "Để em xem một chút là món ngon gì."

Ba người vừa nói vừa cười đi vào phòng nghỉ của Lý Sở Hàm.

Mấy vị bác sĩ phía sau nhìn mà sửng sốt một chút, tò mò hỏi y tá:

"Người đàn ông kia là bạn trai của Lý chủ nhiệm sao? Lớn lên đúng là rất đẹp trai?"

"Đó là đương nhiên, rất xứng đúng không."

"Quả thực là xứng đôi, tôi cũng muốn có người bạn trai có thể đưa bữa sáng cho tôi."

"Các người đừng nghĩ đến bạn trai giống như Lâm chủ nhiệm nữa, trên đời này chỉ có một người như vậy, bị Lý chủ nhiệm thu rồi."

"Lâm chủ nhiệm?" Nữ bác sĩ hỏi:

"Chẳng lẽ bạn trai của Lý chủ nhiệm cũng ở trong bệnh viện chúng ta? Nhìn có vẻ như còn trẻ hơn cả Lý chủ nhiệm."

Trong mắt bọn họ, Lý Sở Hàm còn trẻ như vậy mà có thể lên làm chủ nhiệm của bệnh viện Hoa Sơn, đã là loại thiên tài trăm năm khó gặp rồi.

Chẳng lẽ lại có người còn thiên tài hơn cả Lý chủ nhiệm?

"Vốn dĩ Lâm chủ nhiệm cũng làm ở khoa tim mạch, nhưng đã từ chức rồi." Tiểu y tá nói :

"Nhưng có chuyện này, tôi phải nhắc nhở các người một chút. Lâm chủ nhiệm vô cùng lợi hại, một câu của anh ấy thì ngay cả viện trưởng đều phải ngoan ngoãn nghe lời. Lúc các người lăn lộn với Lý chủ nhiệm thì nhớ nghe lời một chút."

"Không phải chứ, lợi hại như vậy sao?"

"Tất nhiên, cho dù có từ chức thì sức ảnh hưởng vẫn như cũ không giảm."

"Vậy chúng ta có nên nịnh bợ một chút hay không? Nói không chừng sau này có thể ở lại bệnh viện Hoa Sơn."

"Nịnh bợ là chuyện không thể nào, Lâm chủ nhiệm chỉ hứng thú đối với con gái cup D trở lên, các người đều về ngủ một giấc đi."

...

Trong phòng nghỉ của Lý Sở Hàm, Kiều Hân đặt đồ ăn mà Lâm Dật mua lên bàn ăn, chuẩn bị ăn no nê.

Bữa sáng đắt tiền như vậy, không có cơ hội được ăn nhiều, hôm nay phải ăn cho thật no.

"Hân Hân, cô có cảm thấy ánh sáng trong phòng có chút chói mắt không?" Lâm Dật hỏi.

"Chói mắt? Không có cảm thấy nha." Kiều Hân uống một ngụm cháo tôm hùm, "Nhưng mà em có thể kéo màn cửa giúp anh."

"Tôi không phải nói ánh sáng mặt trời chói mắt, là cảm thấy ánh đèn có chút chói mắt."

"Đèn chói mắt sao." Trong miệng Kiều Hân ngậm nửa miếng tôm hùm, nhìn Lâm Dật với vẻ ủy khuất.

"Anh Lâm, anh đang ghét bỏ em làm kỳ đà cản mũi sao."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1700: Điều Tra Rõ Sự Thật

Chương 1700: Điều Tra Rõ Sự Thật

"Không hổ danh là tiến sĩ đại học Phúc Đán, thật thông minh."

"Hu hu hu... Em đã ăn sáng rồi, còn cần rắc thức ăn chó như vậy sao?"

"Được rồi, anh đừng đùa cô ấy nữa." Lý Sở Hàm nói:

"Chuyện hôm qua anh bảo làm em điều tra, máy vi tính của em không điều tra được, qua bên nội vụ là có thể điều tra ra nhanh thôi."

"Em cứ thu xếp chuyện này, không cần vội."

Với địa vị của Lâm Dật và Lý Sở Hàm ở bệnh viện Hoa Sơn, chút chuyện nhỏ như vậy, chỉ vài phút là có thể điều tra ra được.

Nhưng Lâm Dật không muốn quá lộ liễu, mới áp dụng cách thức bảo thủ.

"Ừ, được."

"Anh Lâm, anh muốn điều tra gì, em giúp anh là được rồi, chỉ ăn không làm việc, vậy em làm một bóng đèn cũng thấy bất an." Kiều Hân nói.

"Cũng đúng." Lâm Dật nói:

"Em điều tra giúp anh xem bệnh nhân phòng 602 khoa chỉnh hình của khoa điều trị nội trú số bốn tên là gì, điều tra một vài tin tức cụ thể."

"Được rồi, em sẽ lập tức qua đó."

"Không vội, em cứ ăn cơm xong hẵng đi."

"Không sao, em về ăn cũng được." Kiều Hân đĩnh đạc cầm bánh bao ra ngoài, không hề bận tâm tới hình tượng.

"Đêm qua anh trở lại, lãnh đạo gây phiền phức cho anh sao?"

"Anh đi ra ngoài làm việc cho lãnh đạo, sao bọn họ có thể gây rắc rối cho anh được?"

"Vậy là tốt rồi."

"Hôm nay là ngày huấn luyện cuối cùng, kết thúc chắc hẳn sẽ chính thức vào làm việc, hai chúng ta đều xem như là người có đồng phục."

"Ừ, em cảm thấy anh mặc vào đồng phục cảnh sát chắc chắn rất đẹp."

"Em mặc áo blouse trắng cũng thế, mức độ xứng đôi là một trăm phần trăm."

Lý Sở Hàm cười, bóc một quả trứng trà cho Lâm Dật rất thân mật.

Hai người chậm rãi ăn bữa sáng, nói về những chuyện thú vị trong bệnh viện.

Lại nói một bệnh nhân bị nhồi máu cơ tim, vừa được đẩy ra khỏi phòng mổ.

Con gái cô ta không biết, rút phích cắm của máy thở để sạc điện thoại.

Bên nhân vừa mới được đẩy ra khỏi phòng mổ, không đến nửa giờ lại được đẩy vào ICU, thật đáng thương.

Hơn nửa giờ sau, Kiều Hân trở lại phòng nghỉ.

"Anh Lâm, em đã điều tra rõ ràng giúp anh rồi. Người ở phòng 602 khoa chỉnh hình tên là Mã Gia Lương, người Hồng Kông, nhưng chắc hẳn là một tên lưu manh, bị người ta chém mất một tay, gãy một chân, tình trạng còn rất thảm."

Đối với bác sĩ ngoại khoa, chuyện gãy tay, gãy chân như vậy đều không tính là gì. Kiều Hân cũng chỉ kể sơ qua, không có bất kỳ khó chịu nào.

Anh nghe Kiều Hân kể xong, xác định được thân phận của đối phương chắc chắn là Mã Tam.

Anh cảm giác chuyện này còn rất thú vị, không ngờ ông ta lại rơi vào trong tay mình.

"Bên phía khoa chỉnh hình thu xếp thế nào, có nhiệm vụ trị liệu giai đoạn sau cho người này không?"

"Chân bị đánh gãy, giai đoạn sau sẽ gắn miếng thép."

"Sao lúc trước làm phẫu thuật không xử lý luôn?"

"Không phải còn một tay sao? Lúc đó xử lý sợ huyết áp người bệnh quá cao, không khống chế được nên áp dụng phương pháp chữa trị bảo thủ." Kiều Hân nói:

"Bây giờ vết thương trên tay người bệnh đã không thành vấn đề, nghe nói là ngày kia sẽ làm phẫu thuật cho chân ông ta, sau đó gắn miếng thép."

"Anh hiểu rồi." Lâm Dật nói:

"Em để ý người tên Mã Gia Lương này, cụ thể bao giờ gắn miếng thép, em gọi điện thoại trước cho anh."

"Không thành vấn đề, anh cứ giao cho em là được rồi. Nhưng anh quan tâm ông ta như vậy, chẳng lẽ anh có quen với người này sao?" Kiều Hân nói:

"Anh còn muốn biết gì nữa? Em sẽ đi hỏi thăm giúp anh."

"Em biết những điều này là đủ rồi. chuyện này không nên làm quá rêu rao, để cho nhiều người biết sẽ không tốt."

"Nếu anh nói vậy là xem thường em rồi. Tốt xấu gì em cũng là fan hâm mộ của Conan mười mấy năm, lén lút điều tra lấy chứng cứ vẫn không thành vấn đề."

"Chỉ riêng trình độ chuyên nghiệp này của em, nếu không đi làm cảnh sát thì quá phí."

"Đúng rồi, em nhớ ra rồi, chị Lý nói anh đi làm cảnh sát. Nếu sau này anh có vụ án nào không phá được, có thể gọi điện thoại cho em, em cũng có thể làm người phụ nữ sau lưng anh."

"Hay là thôi đi, anh sợ em sẽ đâm kim vào cổ anh mất."

"Phụt ha ha, yên tâm, em sẽ nhẹ nhàng."

Bọn họ vừa ăn sáng vừa cười nói chuyện với nhau. Sau đó hai người thu dọn sơ qua. Hôm qua bọn họ trực đêm, bây giờ chuẩn bị trở về ngủ.

Lâm Dật cũng vươn vai, chuẩn bị đi cùng Lý Sở Hàm trở lại, thảo luận một chút về vấn đề sinh vật học.

Lâm Dật lái xe, đầu tiên là đưa Kiều Hân về, sau đó lại cùng Lý Sở Hàm quay về nhà.

"Em đi tắm trước." Lý Sở Hàm khẽ nói.

"Đi đi, tắm rửa sạch sẽ đi."

Lý Sở Hàm đỏ mặt, cầm đồ thay đi vào phòng vệ sinh.

Lâm Dật đi tới phòng sách của cô, xem từng hàng sách y khoa, lại cảm giác đau đầu, cũng không biết cô làm sao xem vào đầu được.

Reng reng reng.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật đổ chuông, là Mạc Hồng Sơn gọi tới.

"Anh Sơn."

"Bên phía tổng giám đốc Kỷ có vấn đề, nếu được thì cậu qua đây một chuyến."

"Xảy ra chuyện gì à? Có hai người muốn đổ sơn lên xe của cô ấy, bị chúng tôi bắt được sớm, bọn họ đang ở trong khu an ninh đấy."

"Tôi qua ngay bây giờ."

Lâm Dật cúp máy, cố bình tĩnh lại, cũng không quá bối rối.

Từ lúc gia nhập lữ đoàn Trung Vệ, vì đề phòng những kẻ mất trí kia, Lâm Dật và Lục Bắc Thần đã thu xếp xong xuôi mọi chuyện về phương diện này.

Bọn họ đều thu xếp người bên cạnh người thân quan trọng của Lâm Dật, chịu trách nhiệm theo dõi bảo vệ.

Bởi vì anh có quen biết với Mạc Hồng Sơn, lại giao chuyện này cho anh ta tới xử lý.

Lâu nay vẫn luôn bình yên, không xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên Lâm Dật cũng có chút thả lỏng, không ngờ hôm nay lại tự nhiên xảy ra chuyện.

Lâm Dật ra khỏi phòng sách, đi đến cửa phòng vệ sinh.

"Anh có chút việc phải đi trước, không ở cùng em được nữa."

Tiếng nước chảy trong phòng vệ sinh thoáng ngừng lại.

Lý Sở Hàm quấn khăn tắm đi từ bên trong ra.

"Trên đường chú ý an toàn, nếu thuận tiện thì gọi điện thoại cho em."

Lý Sở Hàm trước sau vẫn dịu dàng như vậy, sẽ không hỏi thăm nhiều về chuyện của Lâm Dật, chỉ cần anh an toàn là được rồi.

Lâm Dật gật đầu, hôn một cái lên vầng trán của Lý Sở Hàm.

"Anh đi trước đây, sẽ gọi điện thoại cho em sau."

"Anh đi đường, chú ý an toàn đấy."

...

Sau khi ra khỏi nhà Lý Sở Hàm, Lâm Dật lái xe tới khu an ninh Trung Hải.

Lúc đến cổng, anh lấy giấy chứng nhận của mình ra, lại một đường thông suốt đi vào.

Lâm Dật nhanh chóng tìm đến chỗ của Mạc Hồng Sơn.

"Anh Sơn, cụ thể đã xảy ra chuyện gì?"

"Đừng hoảng hốt, bên phía tổng giám đốc Kỷ không có chuyện gì, cũng không bị ảnh hưởng, hơn nữa cũng không biết bên này xảy ra chuyện."

Mạc Hồng Sơn biết tầm quan trọng của Kỷ Khuynh Nhan đối với Lâm Dật, nên nói về tình hình của cô ấy trước.

Lâm Dật gật đầu: “Người ở đâu?"

"Cậu đi theo tôi. "

dưới sự dẫn đường của Mạc Hồng Sơn, hai người tới nhà kho của khu an ninh.

Trong kho hàng chất đống rất nhiều vật tư dự trữ, nhưng phần lớn đều là nguyên liệu nấu ăn, cũng không có vật gì đặc biệt.

Ở vị trí gần cửa sổ có hai người bị trói. Bọn họ ăn mặc rất bình thường, chân tay bị trói chung với nhau, bịt mắt, cảnh tượng như vậy giống hệt với tình tiết trong phim ảnh.

"Anh Sơn, vẫn là các anh chuyên nghiệp, nếu đổi thành tôi, chắc chắn sẽ không trói đến mức này." Lâm Dật cười hì hì nói.

"Nếu đổi lại thành cậu, tôi chắc hẳn hai người bọn họ bây giờ đã bị đánh cho vào ICU rồi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1701: Uy Hiếp Lâm Dật

Chương 1701: Uy Hiếp Lâm Dật

"Anh đừng nói thế, làm như tôi rất bạo lực vậy."

Mạc Hồng Sơn cười, chỉ vào hai người trên mặt đất nói:

"Người đã bắt lại, tôi không quan tâm cụ thể xử lý thế nào, cậu xem mà làm."

"Được rồi."

Mạc Hồng Sơn rời đi, Lâm Dật kéo khăn che mắt hai người đó xuống.

Hai người híp mắt, còn chưa thể thích ứng được với ánh sáng trong kho hàng.

Nhưng khi nhìn thấy được Lâm Dật, bọn họ vẫn không quá sợ hãi.

Một người đàn ông tóc ngắn trong đó nhìn Lâm Dật, nói:

"Anh là ai, tại sao lại muốn bắt chúng tôi?"

Lâm Dật không nói nhảm, giơ chân đá lên trên người gã, khiến gã lăn vài vòng trên mặt đất mới dừng lại.

"Mẹ kiếp, mày đã muốn đổ sơn lên xe bạn gái tao, còn hỏi tao là ai à?"

Người đàn ông tóc ngắn lắc lắc đầu, rõ ràng đã bị Lâm Dật đá cho choáng váng.

Ở Hồng Kông, gã chưa từng gặp phải tình hình như vậy.

"Có phải Mã Tam bảo các người tới không?" Lâm Dật nói.

"Chúng tôi không biết anh đang nói về ai, chỉ là quá chướng mắt người phụ nữ kia, cho nên muốn giáo huấn cô ta một chút thôi."

"ĐMM!" Lâm Dật đi tới, lại đá một phát: “Với giọng Hồng Kông của mày còn nói với tao là không quen biết Mã Tam à? Mày tưởng đầu óc tao không dễ xài à?"

Hai người đều lãnh đạm nhìn Lâm Dật, không ai nói gì thêm.

Chuyện đã rất rõ ràng, nói gì cũng vô dụng.

Mười mấy phút sau, Lâm Dật phủi nhẹ bụi bám trên người, bước ra khỏi kho hàng.

Ở cửa kho hàng, Mạc Hồng Sơn đang nói chuyện với hai người gác kho.

Thấy Lâm Dật đi ra, Mạc Hồng Sơn bước tới.

"Tình huống thế nào?"

"Tạm được, đưa vào ICU còn có thể cứu về."

"Thằng nhóc nhà cậu đúng là đủ giỏi."

Lâm Dật cười hì hì: “Tôi đành phải giao cục diện rối rắm lại cho anh, anh xử lý thế nào cũng được, nói chung đừng thả ra ngoài."

"Chuyện nhỏ, cậu cứ đi làm chuyện của cậu đi."

...

Phòng 602 khoa chỉnh hình trong khu điều trị nội trú số bốn.

Lý Hoa Hưng ngồi bên giường, nói:

"Tình hình bên này thế nào?"

"Bọn tôi bám theo người phụ nữ kia mấy ngày, phát hiện cô ta trước sau chỉ đi một mình, người đàn ông kia không ở đó. Tôi đã căn dặn rồi, chờ tới khi tìm được cơ hội, lại ra tay đe dọa cô ta một chút."

"Ừ, cố gắng xử lý sớm đi, người đàn ông kia không tầm thường đâu. Chúng ta phải nhân lúc cậu ta không ở đây làm chút chuyện, nhưng phải sạch sẽ lại gọn gàng, đừng để người ta nắm được sơ hở."

"Giám đốc Lý yên tâm, lần này tôi đã thu xếp xong người rồi. Bọn họ đều là người được gọi từ bên Hồng Kông qua, năng lực khỏi nói, còn đáng tin hơn đám lưu manh kia nhiều." Mã Tam nói.

"Chúng tôi đã điều tra qua, cậu ta là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, nhưng không mấy khi để ý tới chuyện của công ty, mọi chuyện lớn nhỏ trong công ty, cơ bản đều do cấp dưới xử lý."

"Tập đoàn Lăng Vân." Mã Tam nói nhỏ một câu.

"Tôi có biết chút ít về công ty này, nghe nói bọn họ đã nghiên cứu ra máy Quang Khắc, còn có danh tiếng rất lớn đấy."

"Quả thật không tầm thường, nhưng kém hơn tập đoàn Hoàng Hải chúng ta một chút. Chỉ có điều đây là đại lục, chúng ta ở bên này làm việc không có ưu thế lớn như vậy, cho nên làm việc phải lưu loát một chút."

"Tôi hiểu."

Đúng lúc này, điện thoại di động của Mã Tam đổ chuông.

Ông ta cầm lên xem, phát hiện là một số xa lạ.

"Alo?"

"Tôi là Lâm Dật, người đã đánh gãy một tay của ông, cảm giác thế nào?"

Mã Tam bất ngờ khi nhận được điện thoại của Lâm Dật, một dự cảm xấu đột nhiên xuất hiện.

"Mày gọi điện thoại cho tao làm gì?"

"Tao cảm thấy mày hơi to gan đấy, không ngờ còn dám đến gây sự, thật sự ngoài dự đoán của tao."

Mã Tam không trả lời ngay.

Quả nhiên vẫn là thất sách.

Chắc hẳn người phái đi đã bị cậu ta bắt được, bằng không cậu ta sẽ không thể biết được số điện thoại của mình.

"Vẫn là mày lợi hại, Mã Tam tao tâm phục khẩu phục."

"Trước đó tao đã nói, nếu mày còn dám tới gây sự, tao chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mày, chắc hẳn mày còn nhớ lời tao nói nhỉ?"

"Ha ha, tao nhớ thì có thể thế nào? Mày nghĩ tao sẽ sợ mày chắc?"

Mã Tam không hề sợ hãi.

Hai người được mình phái qua đều điều từ Hồng Kông qua.

Mặc dù bọn họ có số điện thoại của mình, nhưng không biết mình ở đây.

Cho dù cậu ta muốn báo thù, cũng không biết mình ở đâu.

Hơn nữa chỗ này là bệnh viện, còn là nơi công cộng, làm một nhân vật công chúng, cho dù cho cậu ta một trăm lá gan, cậu ta cũng không dám tới đây gây sự.

"Chúng ta cứ chờ xem, mày đừng hối hận là được rồi."

"Ha ha, Mã Tam tao chờ mày, tao sẽ không thua hai lần bởi cùng một người. Chờ đến lần sau gặp mặt, tao chắc chắn sẽ không để cho mày an toàn đi ra."

"Vậy tao cũng rất chờ mong, lại xem lần này hươu chết về tay ai."

"Tao chờ mày là được rồi."

Mã Tam không nói nhiều, trực tiếp cúp máy, vẻ mặt lại không dễ coi lắm.

Bởi vì chuyện mình chuyên tâm bố trí lại một lần nữa thất bại, có thể nói là một sự đả đích đối với hắn.

"Ai gọi điện thoại tới vậy? Bên kia đã nói gì với ông mà sắc mặt ông tệ thế?"

"Là Lâm Dật gọi tới. Hai người được tôi thu xếp qua đó đều bị cậu ta bắt được rồi."

Sau khi im lặng thật lâu, Lý Hoa Hưng nói:

"Bố trí chu đáo chặt chẽ như thế còn có thể bị cậu ta phát hiện được, chúng ta quả thật đã đánh giá hơi thấp về người này rồi. Tạm thời không cần làm chuyện khác, vẫn phải nghĩ cách giải quyết cậu ta trước mới tốt, bằng không chúng ta không có cách nào triển khai nghiệp vụ ở đại lục được."

Mã Tam gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy. Cậu ta có danh tiếng rất lớn ở Trung Hải, điều này sẽ tạo thành cản trở rất lớn đối với việc chúng ta tiến quân vào lục địa, xử lý cậu ta là chuyện tất nhiên."

"Ông định giải quyết chuyện này thế nào?"

"Tạm thời không thể động tới hắn." Mã Tam nói:

"Tình hình bên tôi đã ổn định, ngày kia làm phẫu thuật chân, sau khi làm xong sẽ quay về Hồng Kông. Nơi đó là đại bản doanh của chúng ta, tôi sẽ điều khiển từ xa, làm gì cũng rất thuận tiện, hơn nữa còn an toàn hơn rất nhiều."

"Cứ làm theo lời ông nói, nhưng nhất định phải sạch sẽ gọn gàng."

"Giám đốc Lý yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này."

...

Lâm Dật đi ra khỏi khu an ninh, sau khi ngẫm nghĩ cũng không đi tới chỗ của Kỷ Khuynh Nhan.

Cô trước sau không hề phát hiện ra, cũng không hay biết gì về chuyện này, vậy không cần phải để cho cô biết, bằng không cô chắc chắn sẽ sợ.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật bắt xe đi tới chỗ Lý Sở Hàm.

Lâm Dật lặng lẽ, mở cửa, phát hiện bên trong yên tĩnh. Lúc anh đi vào mới nhìn thấy Lý Sở Hàm đã ngủ rồi.

Lâm Dật lặng lẽ cởi quần áo, sau đó chui vào trong chăn của Lý Sở Hàm.

Cảm nhận được bên cạnh có người, Lý Sở Hàm chợt mở mắt ra, lại giống như con nai con bị hoảng sợ.

Phát hiện người tới là Lâm Dật, cô vỗ nhẹ vào ngực, rõ ràng đã bị dọa sợ rồi.

"Sao anh về cũng không nói với em một tiếng."

"Anh muốn cho em một sự ngạc nhiên. Thế nào? Có bất ngờ không?"

"Người ta sắp bị anh dọa chết rồi." Lý Sở Hàm hờn dỗi nói.

"Đến đây đi, đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, bây giờ ngủ thôi."

Lý Sở Hàm cười nhìn Lâm Dật.

"Nhưng bây giờ là ban ngày."

"Chuyện như vậy chẳng phân biệt ngày hay đêm, hơn nữa thời tiết tốt như vậy, nếu không làm chút gì thì thật đáng tiếc..."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1702: Tới Cũng Vô Dụng

Chương 1702: Tới Cũng Vô Dụng

Một trận chiến đấu kịch liệt kết thúc thì đã hơn hai giờ chiều.

"Lát nữa, anh còn có bận việc gì sao?" Lý Sở Hàm hỏi.

"Anh phải trở về huấn luyện tiếp, bằng không sẽ thật sự bị đuổi mất."

Lý Sở Hàm xuống giường, tìm được quần áo cho Lâm Dật.

"Em có đói bụng không, chúng ta xuống tầng ăn chút gì đó."

"Em không ăn đâu, em sợ mình sẽ ngủ gật lúc ăn cơm mất."

Lâm Dật vỗ gáy mấy lần.

"Anh quên mất chuyện em phải trực đêm hôm qua."

"Không sao, em còn có thể chịu được."

"Nếu em nói vậy, lần sau anh sẽ càng phải ra sức làm việc hơn nữa mới được."

"Anh cũng phải chú ý sức khỏe đấy, chuyện này không thể không hạn chế, không thể làm càn."

"Anh biết rồi."

Lâm Dật cười hì hì, hôn một cái lên trên trán Lý Sở Hàm.

"Đúng rồi, em nhớ để ý Mã Gia Lương phòng 602 khoa chỉnh hình giúp anh, nếu có bất kỳ thay đổi nhỏ nào, cũng phải lập tức nói cho anh biết đấy."

"Ừ, em biết rồi."

"Anh đi trước đây."

"Đi đường cẩn thận."

Sau khi ra khỏi nhà của Lý Sở Hàm, Lâm Dật bắt xe trở về căn cứ.

...

Trong căn cứ huấn luyện, từng tiếng súng vang lên, hơn bốn mươi học viên đang tiến hành khóa huấn luyện vũ khí cuối cùng.

Mặc dù thời gian huấn luyện chỉ có một ngày, nhưng đối với phần lớn mọi người chỉ là một khóa huấn luyện tăng cường.

Bởi vì có hơn ba mươi người đều tốt nghiệp học viện cảnh sát, lúc đi học đã từng được huấn luyện về phương diện này, chỉ là lúc đó đều bắn đạn giấy, không có bất kỳ nguy hiểm nào, không phải đều là đạn thật giống như bây giờ.

"Rốt cuộc thằng nhóc này làm cái quái gì mà gọi điện thoại cũng không nghe máy vậy?"

Lý Tường Huy nhíu mày, trong ánh mắt có chút sốt ruột.

"Tôi nói trước, tôi đã gọi điện thoại cho anh ta, hơn nữa anh ta cũng đã nói sẽ quay về. Nếu anh ta không thể vượt qua buổi huấn luyện và sát hạch cuối cùng cũng là vấn đề của anh ta, không thể trách tôi được." Cố Diệc Nhiên đổ tội.

Lý Tường Huy mím môi, không nói tiếng nào.

Thật ra chuyện như vậy không ảnh hưởng toàn cục, chỉ cần lãnh đạo nói một câu, Lâm Dật cuối cùng ở lại đâu đều có thể điều động.

Nhưng vấn đề là mục huấn luyện vũ khí cuối cùng chiếm tỷ lệ rất lớn trong sát hạch.

Nếu cậu ta không tới tham dự cuộc thi, chắc chắn thành tích cuối cùng không quá lý tưởng.

Cho dù biểu hiện trước đó có tốt, tổng thành tích vẫn sẽ lót đáy, lúc bố trí công tác cũng sẽ ưu tiên người khác trước.

Nếu cố giữ cậu ta ở lại trong cục, chắc chắn sẽ rước lấy những lời oán trách của người khác, điều này thật sự không dễ xử lý.

"Thầy Ngô tới."

Trong lúc Lý Tường Huy đang suy nghĩ về mấy vấn đề này, một người đàn ông với tóc hoa râm đi về phía hai người.

Người đàn ông này tên là Ngô Đại Lâm, là sĩ quan huấn luyện chuyên dạy về vũ khí.

Hơn năm mươi tuổi, tính tình chẳng khác nào súng vậy, dính chút lửa là nổ, hơn nữa còn mặc kệ là nam hay nữ.

Vừa rèn luyện một ngày, hơn ba mươi học viên đều bị ông ta mắng một lượt.

"Thầy, thế nào?" Lý Tường Huy mỉm cười hỏi.

Năm đó, khi Lý Tường Huy đi tới đây, chính Ngô Đại Lâm dạy anh ta. Qua nhiều năm, anh ta vẫn gọi ông ta như vậy.

"Đừng nói nữa, trình độ càng lúc càng tệ, tập luyện một ngày, người tốt nhất chỉ bắn được vào vòng 86. Tôi cũng thấy xấu hổ khi nói những người này là do tôi dạy."

Hai người bĩu môi, không ai dám nói gì.

Đối với bọn họ, thành tích vòng 86 như vậy đã xem là không tệ, dù sao tính chất khác nhau, không yêu cầu quá cao về kỹ thuật bắn súng như vậy.

Hơn nữa lấy tình hình trị an của Hoa Hạ, cơ hội rút súng lại càng ít. Cho dù sau này được bố trí vào đội cảnh sát hình sự, cũng có thể tranh thủ thời gian luyện tập tiếp.

Cho nên thành tích vòng 86 này vẫn tính là tạm được, có thể tiếp nhận.

"Mong thầy bớt giận, thầy đã lớn tuổi như vậy, đừng quá tức giận lại sinh ốm ra đấy."

"Không sao, nếu tính tình có thể thay đổi, cũng không đến mức mới hơn năm mươi tuổi đã bạc tóc."

"Chủ yếu là thầy không thể lấy tiêu chuẩn của mình đi yêu cầu bọn họ. Bọn đều chỉ là người mới ra trường, còn thầy từng làm bộ đội đặc chủng, còn là tay súng thiện xạ nổi tiếng, ai có thể so được với thầy chứ? Nếu thật sự có người như vậy, đã không ở chỗ chúng ta."

"Cậu đừng nịnh bợ tôi nữa. Cho dù tôi có hạ thấp tiêu chuẩn, thành tích của bọn họ cũng không đạt tiêu chuẩn, ngay cả vòng 90 cũng không bắn nổi, nếu lấy tiêu chuẩn của tôi, bọn họ còn chẳng xứng để cầm súng đâu."

"Đúng đúng đúng, thầy nói đúng."

Biết tính tình Ngô Đại Lâm dễ nổi nóng, Lý Tường Huy ra sức nói những lời tốt đẹp: “Buổi tối, em làm mấy món nhắm, hai chúng ta uống một bữa."

"Cái này được, làm ít đồ nướng, thứ đó mới thú vị."

"Không thành vấn đề."

Ngô Đại Lâm nhìn đồng hồ đeo tay: “Còn mười phút nữa là kết thúc, bảo bọn họ tự tập luyện một lúc. Khi sát hạch, các cậu tự trông, tôi sẽ không đi theo. Tôi đi đây."

"Thầy chờ lát đã."

"Sao vậy? Còn có chuyện gì khác à?"

"Còn có một học viên chưa tới, thầy có thể chờ thêm một lát không?"

"Còn có người chưa tới? Đây không phải là hình thức huấn luyện kín sao, người đó đi đâu?"

"Trong nhà cậu ta có chút chuyện nên xin nghỉ, nói một lát sẽ về. Thầy có thể chờ một lát không?"

"Cậu đã lên tiếng, tôi còn có thể nói gì nữa. Tôi sẽ chờ thêm một lát."

Cho dù tính tình Ngô Đại Lâm không tốt nhưng vẫn là một người thông tình đạt lý.

Nếu không phải có việc gấp, trong cục sẽ không cho nghỉ.

Lại thêm Lý Tường Huy là người ông ta dẫn dắt, qua nhiều năm vẫn có quan hệ rất tốt. Anh ta đã mở miệng xin, ông ta tất nhiên phải cho chút mặt mũi.

"Cảm ơn thầy."

"Nhưng cậu cảm ơn tôi cũng vô dụng, cho dù người đó tới cũng không có thời gian tập luyện, mà những đứa bé trước mắt này đều đã tập luyện một ngày, người đó chắc chắn thiệt hơn bọn họ." Ngô Đại Lâm nói:

"Trừ khi người đó học tốt trong học viện cảnh sát, vượt qua người khác rất nhiều, chỉ cần tập luyện một chút, thành tích không đến mức quá khó coi."

"Vậy phải xem số của cậu ta thôi."

"Sao tôi thấy vẻ mặt của cậu có gì đó không đúng? Chẳng lẽ cậu ta không phải tốt nghiệp học viện cảnh sát? Người Đại Bạch à?"

Người Đại Bạch là tiếng lóng trong ngành.

Ý là người bình thường không có bất kỳ kinh nghiệm nào.

"Chính là người Đại Bạch, chắc hẳn trước đây còn chưa sờ qua súng." Lý Tường Huy ngượng ngùng nói.

"Vậy thì vô ích thôi. Cậu nói cậu ta đừng tập nữa, tập cũng chỉ lãng phí thời gian."

Ngô Đại Lâm chỉ vào mấy nữ sinh bên ngoài thi đậu vào.

"Cậu cũng thấy tình hình của các cô ấy đấy, ngay cả bắn súng cũng sợ tới khóc, nếu không phải tôi đã lớn tuổi rồi, tính tình cũng đỡ hơn, chắc chắn đã đuổi bọn họ ra ngoài."

"Nữ sinh và nam sinh vẫn có chênh lệch lớn, dù thế nào cũng phải mạnh hơn nữa sinh."

"Thầy đừng nói vậy, những người trong Đại Bạch không có nam sinh sao?" Lý Tường Huy nói.

"Dừng dừng dừng, cậu nhanh đừng nhắc tới cậu chàng kia nữa, còn không biểu hiện tốt bằng mấy nữ sinh đâu." Ngô Đại Lâm nói:

"Theo tôi, cậu đừng lãng phí thời gian của tôi, thành tích ra cũng chỉ lót đáy, tập luyện cũng vô ích thôi, tôi đi đây."

"Đừng, đừng, đừng, thầy lại chờ một lát thôi, cho cậu ấy một cơ hội."

"Cho cơ hội thì được, nhưng bây giờ đã mấy giờ rồi còn chưa quay lại, có còn chút quan niệm thời gian nào không hả?"

Vẻ mặt Lý Tường Huy khó xử, vì lời thầy nói là sự thật.

Đúng lúc này, cửa lớn của bãi bắn bia được đẩy ra, Cố Diệc Nhiên nói:

"Người đến rồi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1703: So Tài

Chương 1703: So Tài

Nghe thấy Cố Diệc Nhiên nói vậy, Lý Tường Huy nhìn theo ánh mắt cô ta, phát hiện ra Lâm Dật với dáng vẻ bất cần đời đang đi về phía mình.

"Đi mau lên, còn dây dưa gì nữa."

"Đừng nóng, tôi vừa ăn cơm xong, dễ bị sa dạ dày."

Ngô Đại Lâm liếc nhìn Lâm Dật.

"Với trạng thái này của cậu ta, cũng không giống trong nhà có chuyện."

"Ai nói trong nhà tôi có chuyện?" Lâm Dật nói.

"Không phải cậu xin nghỉ sao?"

Lâm Dật mất mấy giây mới hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

"Quả thật tôi có xin nghỉ phải ra ngoài có hẹn, chậm trễ chút thời gian mới về."

"Nói gì vậy?"

Lý Tường Huy nghiến răng nghiến lợi nói, hận không thể đi tới đá cho Lâm Dật một phát.

"Chuyện tôi ra ngoài, các người không phải đều biết sao? Hơn nữa ở đây cũng không có người ngoài, sợ cái gì."

Lý Tường Huy rít lên qua kẽ răng: “Cậu biết ông ấy là ai

không?"

"Ông ấy? Không phải là gõ mõ cầm canh sao?"

Lý Tường Huy: ...

Cố Diệc Nhiên: ...

Ha ha...

Đám người Chu Hưng Hải vừa kết thúc huấn luyện cười ha ha.

"Lâm Dật, nếu cậu có bệnh thì phải tới bệnh viện khám đi, đừng ở chỗ này nói linh tinh. Ông ấy là sĩ quan huấn luyện Ngô của khóa huấn luyện vũ khí, cậu lại còn nói ông ấy là người gõ mõ cầm canh? Có phải cậu hết muốn làm nữa không?"

"Á..."

Vẻ mặt Lâm Dật hơi lúng túng: “Thật ngại quá, tôi nghĩ nhầm rồi."

Vẻ mặt Ngô Đại Lâm thay đổi liên tục. Lý Tường Huy kinh hồn bạt vía.

Cảm giác thầy sắp bị tức chết rồi.

"Không ngờ cậu lại bảo tôi ở lại để huấn luyện giúp cho người như thế!"

"Thầy đừng hiểu nhầm, tính tình Lâm Dật này hơi tùy tiện, nhưng vẫn rất có tài năng. Nếu để cậu ta đi sẽ là tổn thất lớn đối với chúng ta."

"Tôi thật sự không nhìn ra cậu ta có chỗ gì hơn người." Ngô Đại Lâm nói:

"Nói chung nhiệm vụ tôi dạy buổi hôm nay đã kết thúc, các người có thể tiến hành cuộc thi."

"Thầy ơi, thầy đừng vậy mà? Lẽ nào không có chút cơ hội nào sao?"

"Người như cậu ta không xứng để tôi dạy!"

"Nhưng..."

"Dừng một chút dừng." Lâm Dật nói:

"Đội trưởng Lý, rốt cuộc có chuyện gì vậy? Tôi chỉ qua thi thôi, liên quan gì tới ông cụ này chứ?"

"Ông ấy là huấn luyện viên chịu trách nhiệm khóa huấn luyện vũ khí, nếu cậu không học thì làm sao tham dự cuộc thi?"

"Chẳng lẽ không đi học lại không có tư cách đi thi sao?"

"Vậy thì không phải, nhưng cậu là một người Đại Bạch, còn chưa từng tiếp nhận huấn luyện về phương diện này, cậu tính thi thế nào?"

"Tôi tưởng là chuyện gì lớn chứ." Lâm Dật nói:

"Trực tiếp thi là được rồi. Tôi cảm thấy trình độ của mình còn tạm được, ứng phó với loại sát hạch ở đẳng cấp này vẫn không có vấn đề."

"Ha ha..."

Mọi người cười ha ha, dường như đang cười nhạo Lâm Dật không biết tự lượng sức mình.

"Anh Lâm, anh đừng nói chuyện nữa."

Trương Bằng bước tới, kéo cánh tay Lâm Dật lại.

"Trong đám người chúng ta, người có trình độ cao nhất chính là Chu Hưng Hải. Trước đây anh ta từng học qua ở học viện cảnh sát, hơn nữa còn tập luyện suốt một ngày, cuối cùng mới bắn vào vòng 86. Anh ra ngoài một ngày, không hề tập luyện gì đã bắt đầu thi, chắc chắn là không được đâu."

"Tập luyện một ngày mới bắn vào vòng 86, trình độ này cũng quá gà đi."

Chu Hưng Hải khoanh hai tay trước ngực: “Anh là người thậm chí còn chưa sờ tới súng, không ngờ lại chế giễu tôi? Anh không cảm thấy rất buồn cười sao?"

"Sao anh biết tôi chưa từng sờ tới súng?"

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người Lâm Dật.

Đặc biệt là Lý Tường Huy. Nếu Lâm Dật có kinh nghiệm về phương diện này, thành tích thì còn có thể tốt một chút.

"Lẽ nào trước đó anh từng chơi bắn súng?" Chu Hưng Hải hỏi.

"Tôi từng chơi rồi." Lâm Dật nói:

"Lúc trước tôi từng bắn bóng bay ở trong công viên, trăm phát trúng cả trăm, chơi tới mức ông chủ cũng phải phát khóc đấy."

"Bắn bóng bay? Ha ha..."

Chu Hưng Hải ôm bụng, cười tới gập cả lưng xuống.

Nếu từng chơi bắn súng, cũng không nói làm gì, không ngờ lại lấy thành tích bắn bóng bay ra khoe, anh ta nghĩ gì vậy?

"Lâm Dật, anh đừng đùa với tôi nữa, được không? Anh cảm thấy trò bắn bóng bay có thể so sánh được với điều này sao?"

"Có gì không thể so được chứ? Cũng không khác nhau nhiều lắm."

"Nào nào nào, anh thử xem, tôi cũng không mong nhiều, chỉ cần anh có thể bắn vào vòng 30, tôi lại phục anh."

"Được rồi, đừng hồ đồ nữa." Lý Tường Huy nói: "Tất cả đều nghiêm túc một chút đi."

"Cậu quản chuyện này làm gì?" Ngô Đại Lâm nói:

"Dù sao cũng đến giờ sát hạch rồi, bảo cậu ta lên trước đi."

"Như vậy không tốt lắm đâu. Cậu ấy không có chút kinh nghiệm nào, chắc chắn không lấy được thành tích tốt."

Suy nghĩ của Lý Tường Huy rất đơn giản, anh ta muốn để Lâm Dật làm người cuối cùng.

Như vậy, anh có thể nhìn thấy rõ người khác thực hiện thao tác thế nào, còn có thể tăng thành tích cuối cùng lên.

Lúc này, nếu anh là người đầu tiên lên thi, sẽ chẳng có chút cơ hội nào nữa.

Đừng nói là bắn vào vòng 30, chỉ cần không bắn lệch ra ngoài bia đã phải cám ơn trời đất rồi.

"Sao lại không có kinh nghiệm chứ?" Ngô Đại Lâm nói:

"Chẳng phải cậu ta từng bắn bóng bay trong công viên sao? Cậu ta còn nói khoác không biết ngượng, bảo hai thứ không khác nhau làm mấy, hôm nay tôi ngược lại muốn xem thử trình độ của cậu ta thế nào."

Cố Diệc Nhiên hơi đắc ý, mình không trừng trị được anh ta, nhưng thầy Ngô có thể.

"Chẳng phải tôi chỉ xin nghỉ ra ngoài có cuộc hẹn thôi à? Sao ông cụ này lại nhằm vào tôi vậy?" Lâm Dật phàn nàn.

"Tôi nhằm vào cậu?"

Ngô Đại Lâm nổi giận.

"Thái độ tập luyện của bản thân cậu có vấn đề, còn trách tôi nói cậu à?"

"Tôi từng tới tham dự huấn luyện thì chắc chắn phải có lòng tin, cũng không thể lấy công việc của mình ra nói đùa chứ?"

"Thú vị thật, tôi đã chơi súng nhiều năm như vậy, lúc rảnh rỗi còn phải tập luyện một chút. Cậu là một người chưa từng chạm tới súng lại nói ra lời như vậy, cậu cảm thấy cậu còn lợi hại hơn tôi sao?"

"Cái này thì khó có thể nói được, nhưng không biết chừng. Câu tâm linh canh gà kia là nói thế nào? Càn khôn chưa định, ông và tôi đều là hắc mã, đúng không."

Lý Tường Huy: ...

Cố Diệc Nhiên: ...

Đây là tinh thần không tốt sao?

Thậm chí ngay cả lời như vậy cũng nói ra được?

"Tôi không xong rồi, mau đỡ tôi cái. Tôi buồn cười muốn chết."

Ngoại trừ mấy người Trương Bằng và Trương Tử Hân có quan hệ tốt với Lâm Dật, những người còn lại đều ôm bụng cười to.

Lúc huấn luyện ban ngày, bọn họ đã lĩnh giáo sự đáng sợ của sĩ quan huấn luyện Ngô.

Người này hơn năm mươi tuổi, cuối cùng bán ra thành tích đáng sợ là vòng 96, Lâm Dật lại còn nói mình lợi hại hơn ông ta, thật sự không biết có phải đầu óc anh ta có vấn đề không.

"Anh Lâm, anh mau khiêm tốn một chút đi, đừng làm cho thêm mất mặt xấu hổ."

Trương Bằng kéo Lâm Dật lại, sau đó cười lấy lòng, xin lỗi Ngô Đại Lâm.

"Sĩ quan huấn luyện Ngô, mong thầy bớt giận, đừng chấp nhặt với anh ấy. Đêm qua, đầu anh ấy bị cửa kẹp, hôm nay vẫn còn chưa tỉnh táo, thầy tuyệt đối đừng xem là thật."

"Đừng, đừng, đừng, đã nhiều năm như vậy, tôi vẫn chưa từng gặp người thanh niên nào dám khiêu khích tôi đâu."

Ngô Đại Lâm nhìn Lâm Dật với ánh mắt xem kỹ nói:

"Không phải cậu mới nói kỹ thuật bắn súng của cậu lợi hại hơn tôi sao? Bây giờ hai chúng ta lại tập luyện một chút, tôi nhường cậu mười vòng, chỉ cần cậu chênh lệch không kém tôi quá mười vòng, tôi xem như cậu thắng, cũng cho cậu điểm thành tích sát hạch cuối cùng tối đa, cậu có dám không?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1704: Muốn thắng ông ta, không phải là vấn đề lớn

Chương 1704: Muốn thắng ông ta, không phải là vấn đề lớn

Lý Tường Huy thấy vẻ mặt Ngô Đại Lâm nghiêm túc, vội vàng đi tới.

"Thầy, cậu ấy chỉ là một học viên, với thân phận của thầy, không cần thiết phải so tài với cậu ta."

"Tôi cũng không muốn so tài với cậu ta, là cậu ta không phục." Ngô Đại Lâm nói:

"Thằng nhóc, cậu nói có đúng không?"

"Tôi cũng không nhất quyết so tài với ông, là tại ông cứ nhằm vào tôi, tôi cũng không có cách nào."

"Thái độ của bản thân ông có vấn đề, còn trách tôi sao?" Lâm Dật nói:

"Đã gần đến giờ rồi, hai chúng ta cũng đừng nói vỗ nghĩa nữa, là la hay ngựa, cứ lôi ra cho chạy là biết. Dù sao thiết bị đều đầy đủ cả, chúng ta tập luyện chút đi."

Lý Tường Huy tức muốn chết. Có phải thằng nhóc này hơi quá tự tin không!

Cậu thật sự cho rằng Ngô Đại Lâm cũng giống như Cố Diệc Nhiên sao?

"Cậu mau bớt nói vài câu đi!"

Lý Tường Huy kéo Lâm Dật sang một bên, khẽ nói:

"Tôi cho cậu biết, lúc trước thầy Ngô là tay súng thiện xạ bên bộ đội đặc chủng đấy. Cậu đừng thấy bây giờ ông ấy đã xuất ngũ, nhưng kỹ thuật bắn súng thì khỏi chê. Cậu đừng tự làm mình mất mặt đi, quá tự tin chính là tự phụ đấy."

"Theo như anh nói, ông ấy có chút lợi hại thật."

"Đâu chỉ là lợi hại chứ! Là đặc biệt lợi hại đấy." Lý Tường Huy nói:

"Cậu mau xin lỗi thầy Ngô, còn có thể xoa dịu chuyện này, bằng không cậu sẽ thật sự chẳng còn cơ hội nào đâu."

"Lời đã nói ra như bát nước đổ đi. Dù gì cũng là đàn ông con trai, đã đến mức này, nếu xin lỗi ông ta thì tôi mất mặt lắm."

"Lẽ nào cậu muốn trở thành tích không đạt yêu cầu sao?" Lý Tường Huy nói với vẻ chỉ tiếc dạy mãi không nên thân:

"Cho dù tôi và lãnh đạo muốn chăm sóc cậu, thành tích cũng phải tạm được, nếu tổng thành tích lót đáy, lãnh đạo muốn chăm sóc cậu cũng sẽ chọc cho người khác nói bóng nói gió, lại không tiện thực hiện chuyện này."

"Cho dù tôi không tham gia huấn luyện ban ngày, nhưng cũng không thể chứng minh thành tích của tôi cuối cùng sẽ lót đáy, tôi vẫn có chút kinh nghiệm, thử thì sẽ biết thôi."

"Tôi phải nói gì với cậu mới tốt đây?"

"Vậy anh không cần nói nữa, chúng ta chống mắt chờ xem. Tôi cảm giác kỹ thuật của mình không tệ lắm, chắc hẳn có thể nhận được một thành tích tốt."

Lý Tường Huy bất đắc dĩ lắc đầu. Mình đã nói đến mức này rồi, cậu ta vẫn còn giữ nguyên suy nghĩ, mình cũng không có cách nào nữa.

Lâm Dật nhìn Ngô Đại Lâm: “Bây giờ bắt đầu chứ?"

"Đồ đã chuẩn bị xong rồi, cậu chuẩn bị xong thì đi qua thôi." Ngô Đại Lâm nói:

"Tránh cho sau khi tôi bắn xong, cậu lại có áp lực, ảnh hưởng tới sự phát huy của cậu."

"Đừng, vẫn là ông bắn trước đi." Lâm Dật nói: "Tôi sợ sau khi tôi bắn xong, ông lại có áp lực."

"Mẹ kiếp, đây là lời lẽ hổ báo gì vậy? Anh ta lại còn nói có thể tạo áp lực cho sĩ quan huấn luyện Ngô. Đây cũng là tiếng người sao?" Chu Hưng Hải nói.

"Tôi thấy anh ta đang trốn tránh, có lẽ muốn kéo dài thời gian được chừng nào hay chừng đó thôi." Đinh Siêu nói.

"Kéo dài thì có tác dụng gì chứ? Kết quả cuối cùng còn chẳng phải là vậy sao?" Chu Hưng Hải nói:

"Với trình độ này của anh ta, đừng nói là nhường mười vòng, lấy trình độ của sĩ quan huấn luyện Ngô, cho dù nhường anh ta 50 vòng, vẫn có thể dễ dàng ngược anh ta."

"Tôi tán thành điều này." Đinh Siêu nói:

"Hơn nữa, sát hạch còn có khâu tháo lắp súng. Anh ta thậm chí còn không qua được cửa này, chắc hẳn cũng không có tư cách nổ súng đâu."

"Không ngờ còn có khâu tháo lắp súng nữa?"

Lâm Dật có phần bất ngờ, còn làm rất giống có chuyện.

"Không sao, cậu có thể không cần tham gia khâu tháo lắp súng. Chỉ cần mức chênh lệch giữa hai chúng ta ở trong phạm vi 10, xem như cậu thắng, tôi lại cho cậu số điểm tối đa."

"Đừng, chúng ta vẫn nên tiến hành công bằng một chút, nếu không thắng ông cũng chẳng có cảm giác thành tựu."

"Mẹ nó!" Trương Bằng kinh ngạc kêu lên một tiếng: “Có phải anh Lâm điên rồi không? Đó là súng thật, anh là một người bình thường không có kinh nghiệm, anh xác định biết tháo lắp thứ này chứ?"

"Lúc trước chưa từng chơi, nhưng cảm giác không khó lắm."

Trương Bằng vỗ gáy mấy lần, cảm giác Lâm Dật hết thuốc chữa rồi.

Cố Diệc Nhiên đứng bên cạnh cũng nhíu mày, rốt cuộc trong đầu người này đang suy nghĩ gì vậy?

Một người bình thường không có kinh nghiệm gì, không ngờ còn dám nói chuyện lớn lối như vậy?

"Thật sự không tệ! Tôi đã lâu không gặp được người thanh niên nào thú vị như cậu."

Ngô Đại Lâm tức giận tới mức cười ngược: “Nếu hôm nay không để cho cậu bộc lộ tài năng, chắc hẳn cậu sẽ cho rằng tôi là một lão già mục nát đấy."

"Vậy bắt đầu thôi. Tôi xem thử trình độ của ông."

Ngô Đại Lâm hừ lạnh một tiếng. Những người khác cũng xông tới. Đây là một cơ hội quan sát cực tốt, vẫn phải cố gắng học tập mới được.

"Sĩ quan huấn luyện Ngô, tôi tới bấm đồng hồ cho ông." Chu

Hưng Hải rất chân chó nói.

"Tôi đi đổi bia ngắm." Đinh Siêu nói.

Mấy phút sau, thấy Đinh Siêu chuẩn bị xong, Ngô Đại Lâm ước lượng trọng lượng súng: “Tôi có thể bắt đầu bất cứ lúc nào."

Chu Hưng Hải đếm: “3, 2, 1, bắt đầu!"

Anh ta vừa dứt lời, đã nghe được những tiếng rắc rắc vang lên.

Một khẩu súng lục hoàn hảo ở trên tay Ngô Đại Lâm, chỉ tốn mấy giây đã biến thành một đống linh kiện!

Ngay sau đó, lại qua mấy giây, súng lục biến thành linh kiện đã bị Ngô Đại Lâm lấy tốc độ cực nhanh, lắp thành dáng vẻ lúc trước!

"Ôi trời ơi, 13 giây!"

Nghe được thành tích này, mọi người đều kinh ngạc kêu lên.

"Buổi sáng, tôi nhớ thành tích thời gian sĩ quan huấn luyện Ngô biểu diễn cho chúng ta vào buổi sáng là 14 giây, không ngờ vừa nãy còn nhanh hơn một giây! Quá tuyệt vời!"

Thành tích của Ngô Đại Lâm làm cho mọi người ở đây xem thế là đủ.

Ngay cả Lý Tường Huy cũng cảm giác kinh ngạc. Thành tích tốt nhất của mình cũng chỉ là 14 giây, sư phụ vẫn đúng là gươm quý không bao giờ cùn.

Cố Diệc Nhiên đứng bên cạnh nhìn sang Lâm Dật.

Anh ta là một người chưa từng chạm qua súng, còn muốn so tài với thầy Ngô về chuyện này, rõ ràng là suy nghĩ viển vông!

Mình không có cách nào trừng trị anh ta, hôm nay cuối cùng đã có người thay mình giáo huấn anh ta rồi!

Ngô Đại Lâm biết được thành tích của mình, cũng hết sức hài lòng, sau đó cầm súng nhắm ngay tấm bia và liên tiếp bóp cò!

Pằng pằng pằng!

Liên tục mười phát súng được bắn ra!

Đám người đều chờ kết quả cuối cùng!

"Lão Tứ, thầy Ngô bắn vào vòng bao nhiêu!" Chu Hưng Hải hỏi.

Đinh Siêu nhìn bia bắn: “Vòng 97!"

Nghe được thành tích này, mọi người đều kinh ngạc cười không ngậm được miệng!

"Tôi nhớ buổi sáng sĩ quan huấn luyện Ngô bắn vào vòng 96, không ngờ đến bây giờ tự nhiên lại bắn vào vòng 97, đúng là gừng càng già càng cay!" Chu Hưng Hải nói.

Đám người Trương Bằng nhìn Lâm Dật với ánh mắt không thể giúp được.

Thành tích nghịch thiên như thế, đừng nói là anh Lâm, cho dù là đội trưởng Lý tới, cũng chưa chắc có thể vượt qua được, anh lại càng không làm được.

Ngô Đại Lâm đặt khẩu súng lên bàn.

Có thể thấy ông ta vẫn rất hài lòng về thành tích của mình.

"Đến lượt cậu, để tôi xem thử bản lĩnh mà cậu rêu rao đi."

"Đừng vội. "

Lâm Dật đi tới trước bàn, ước lượng khẩu súng trên tay.

"Trương Bằng, giúp tôi tính giờ."

"Hả? Tính giờ à?"

"Chẳng phải tháo lắp súng đều phải tính thời gian sao? Cậu tới đi."

"Anh Lâm, chúng ta đừng đùa nữa. Anh còn chưa sờ qua súng, làm sao biết tháo lắp thế nào chứ?"

"Chẳng phải ông ta mới tháo lắp qua sao? Tôi vừa mới nhìn rồi, cũng học tạm được. Muốn thắng ông ta, không phải là vấn đề lớn."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1705: Có Thể Mở Ra Nghề Nghiệp Mới

Chương 1705: Có Thể Mở Ra Nghề Nghiệp Mới

Lâm Dật nói xong, lại nhận lấy từng đợt chế giễu.

Cho dù là mấy nữ sinh có quan hệ tốt với Lâm Dật cũng cảm thấy anh quá tự tin.

"Anh Lâm, tôi không có gì để nói nữa. Tôi có thể tính thời gian cho anh. Nhưng chuyện còn lại, anh lại tự cầu phúc cho mình đi."

"Cậu chỉ để ý tính thời gian là được rồi, không cần phải quan tâm tới chuyện khác."

"Được."

"Chuẩn bị xong chưa? Tôi sắp bắt đầu đây."

"Không thành vấn đề."

"3, 2, 1, bắt đầu!"

Rắc rắc rắc!

Trương Bằng vừa dứt lời, Lâm Dật đã tháo khẩu súng lục với tốc độ mắt thường khó phân biệt được.

Một vài học viên không tập trung còn chưa nhìn rõ anh làm thế nào, đã phát hiện khẩu súng được tháo xong!

"Chuyện này, sao có thể như vậy được!"

Đám người Lý Tường Huy vô cùng hoảng sợ!

Tốc độ như vậy không hề chậm hơn thầy Ngô!

"Xong!"

Lâm Dật đạt khẩu súng đã lắp xong lên bàn: “Nhìn xem hết bao nhiêu giây?"

Sửng sốt!

Ai nấy đều sửng sốt.

Cho dù còn chưa biết thành tích thế nào, nhưng có thể chắc chắn, tuyệt đối trong vòng mười lăm giây!

Cho dù không lợi hại như sĩ quan huấn luyện Ngô, nhưng tốc độ như vậy cũng đủ nghịch thiên!

"Hỏi cậu đấy, bao nhiêu giây?" Lâm Dật hỏi.

"10 giây..." Trương Bằng nơm nớp lo sợ trả lời.

"10 giây!"

Mọi người phát ra một tiếng hét kinh ngạc, cả người đều cảm thấy không khỏe!

Không ngờ anh còn nhanh hơn sĩ quan huấn luyện Ngô ba giây!

Cố Diệc Nhiên trợn mắt há hốc miệng,

Cô ta cảm giác hình ảnh trước mắt có phần không chân thật.

Thầy Ngô thực hiện hết 13 giây đã đủ khủng khiếp!

Mà anh ta, không ngờ lại chỉ tốn 10 giây!

Như vậy có thể xem như là người bình thường không có kinh nghiệm sao?

Ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Ngô Đại Lâm, phát hiện sắc mặt của ông ta vô cùng khó coi.

Ông ta cũng không đoán ra được thành tích như vậy.

"Thành tích tạm được, phù hợp với mong muốn của tôi."

Lâm Dật nói xong, cầm súng trong tay nhắm ngay vào tấm bia phía trước, không hề do dự bắn liên tục mười phát súng!

Chỉ bốn giây đã bắn xong mười phát súng, tốc độ còn nhanh hơn Ngô Đại Lâm!

"Còn đứng ngây ra đó làm gì nữa!" Trương Bằng hướng về phía Đinh Siêu hô lớn: "Bắn được vào vòng bao nhiêu?"

"Vòng 10, còn lại đều bắn trượt!" Đinh Siêu lớn tiếng nói:

"Anh ta chỉ có tốc độ tháo lắp súng là hơi nhanh một chút, xét về kỹ thuật bắn thì kém xa sĩ quan huấn luyện Ngô!"

Biết được thành tích của Lâm Dật, Ngô Đại Lâm thở phào nhẹ nhõm, lúc này cũng tìm được thể diện về.

Nhưng nhìn tốc độ cậu ta tháo lắp súng, cũng xem như có chút tài năng.

"Không đến mức đó chứ? Cậu xem thật kỹ lại đi."

"Xem lại cũng là vòng 10. Với trình độ của anh còn muốn so tài với sĩ quan huấn luyện Ngô à? Tôi thấy anh là người si nói mộng thôi."

"Lấy bia giấy tới đây." Lý Tường Huy nói.

Bản năng đang mách bảo anh ta, trình độ của Lâm Dật chắc chắn không thấp, có thể bắn một phát trúng vòng 10, chín phát còn lại đều bắn trượt, hình như không có khả năng lắm.

Đinh Siêu hăng hái cầm tờ giấy bia ngắm tới, giao vào trong tay Lý Tường Huy.

Nhưng lúc nhìn thấy tờ giấy bia ngắm, vẻ mặt ba người đều có phần không được tự nhiên.

Bọn họ đã hiểu được chân tướng sự việc.

"Lâm Dật, anh cũng đã nhìn thấy tờ bia ngấm rồi đấy, như vậy còn cần người khác nói nữa sao? Cho dù là nữ sinh cũng không có thành tích bắn trượt tới chín phát. Anh còn không biết xấu hổ mà kêu gào với sĩ quan huấn luyện Ngô? Anh nghĩ thế nào vậy?"

"Được rồi, đừng nói nữa, tôi chịu thua." Ngô Đại Lâm thở dài nói.

"Hả?"

Đám người đều không hiểu nguyên nhân. Rõ ràng là ông thắng, tại sao lại nói chịu thua?

"Sĩ quan huấn luyện Ngô, các người so tài chính là thành tích bắn, thành tích tháo lắp súng không thể tính vào đây được. Rõ ràng là ông thắng, sao có thể nói là ông thua chứ?"

"Không phải." Ngô Đại Lâm nói:

"Cậu ta không phải bắn trượt, hơn nữa mười phát đều bắn vào cùng một vết đạn, cho nên thành tích cuối cùng của cậu ta không phải là vòng 10, mà là vòng 100."

A...

Mọi người hít sâu một hơi, cảm giác da đầu ớn lạnh, toàn thân nổi da gà.

Một người bình thường chưa từng có kinh nghiệm, không ngờ lại bắn được vào vòng 100!

Điều này quá kỳ diệu!

"Mẹ nó, anh Lâm trâu bò!" Trương Bằng cười lớn nói.

"Anh Lâm, không ngờ kỹ thuật của anh cao như vậy. Buổi tối anh rảnh không? Có thể cầm tay cho em chơi đùa một lát không?" Trương Tử Hân nói.

Đám fan ruột của Lâm Dật đều vây quanh trước mặt anh.

Người đẹp trai như vậy, còn chơi súng tốt như vậy.

Rõ ràng là hoàn mỹ.

Cùng lúc đó, ánh mắt ba người Lý Tường Huy đều tập trung ở trên người Lâm Dật.

Bản năng đang mách bảo bọn họ, Lâm Dật chắc chắn không phải là người bình thường chưa từng có kinh nghiệm, chắc chắn phải có kinh nghiệm phong phú, bằng không sẽ không thể có thành tích như vậy được!

"Được rồi, tất cả đều im lặng đi." Lý Tường Huy nói:

"Bây giờ Lâm Dật đã sát hạch xong, đến lượt các người đấy. Tất cả đều xếp thành hàng, chuẩn bị bắt đầu thi."

"Vâng!"

Các học viên bắt đầu chuẩn bị sát hạch, Lý Tường Huy gọi Lâm Dật sang một bên.

"Thằng nhóc, cậu nói cho tôi biết, lúc trước cậu từng chạm qua thứ này à?"

Ngô Đại Lâm và Cố Diệc Nhiên đều nhìn Lâm Dật.

Nếu nói anh mới lần đầu tiên chạm vào súng, có đánh chết ba người cũng sẽ không tin.

"Bình thường có tới sân xạ kích chơi, thường xuyên qua lại nên nắm được chút kỹ thuật."

Lâm Dật giải thích như vậy, trong lòng ba người lại hiểu rõ.

Tháo lắp súng chẳng là gì, nhưng có thể bắn ra thành tích vòng 100, tuyệt đối có thể nói là có tài năng.

"Thằng nhóc, tôi cũng không phải là người thua không nổi, quả thật là thế hệ sau giỏi hơn thế hệ trước, phân cục xem như đã có được một người ra dáng tới rồi." Ngô Đại Lâm nói.

"Ông khách sáo rồi, trong đó cũng có một phần là may mắn thôi."

"Cậu đừng khiêm tốn nữa." Ngô Đại Lâm vỗ nhẹ vào Lâm Dật vai: “Cố gắng lên, tương lai sẽ không kém được."

"Cảm ơn thầy Ngô."

Lâm Dật không phải là người không biết điều, người ta đã nói vậy rồi, anh tất nhiên phải cho người ta một bậc thang đi xuống.

Trong sát hạch sau đó, bởi vì thành tích của Lâm Dật ưu tú, cũng gia nhập vào trong hàng ngũ giám sát.

Chưa đến nửa giờ, bọn họ đã hoàn thành xong tất cả nội dung sát hạch, chỉ còn lại thi viết.

Mặc dù là thi nhưng đám người bọn họ cũng không quá căng thẳng.

Bởi vì Cố Diệc Nhiên khoanh vùng không ít trọng điểm cho bọn họ, thuộc về sát hạch nửa công khai, chỉ cần bình thường bỏ chút công sức, như vậy sẽ không có vấn đề.

Sáu giờ tối, cuộc sát hạch thi viết cuối cùng cũng chính thức kết thúc.

Không có người nào bị loại, tất cả đều thuận lợi qua cửa.

Về phần cuối cùng được bố trí đi đâu, vậy lại phải xem số phận.

(Nhiệm vụ hoàn thành: Thưởng một trăm nghìn giá trị thành thạo.)

(Mức độ hoàn thành nghề nghiệp: 10%, thưởng năm tỷ nhân dân tệ.)

Thấy là thưởng tiền mặt, Lâm Dật còn rất vui mừng, dù sao tập đoàn Lăng Vân đang trong giai đoạn phát triển.

Các hạng nghiên cứu và phát triển đều cần số lượng lớn tài chính, năm tỷ này chuyển vào tài khoản, cũng xem như là một trợ lực lớn.

(Nhiệm vụ của hệ thống, hoàn thành trên mười vụ án hình sự hoặc dân sự, thưởng hai trăm nghìn giá trị thành thạo.)

Thấy nhiệm vụ của hệ thống mới nhảy ra, ánh mắt Lâm Dật liền sáng ngời.

Anh cảm giác nhiệm vụ không tính là khó.

Bởi vì vụ án dân sự cũng phù hợp với yêu cầu của nhiệm vụ.

Nếu chỉ yêu cầu là vụ án hình sự, có thể sẽ tốn thời gian rất dài.

Nhưng còn có một chuyện khiến Lâm Dật lại nóng lòng muốn thử!

Một tuần đã qua, cho dù nghề nghiệp cảnh sát này còn chưa chính thức bắt đầu, nhưng đã có thể mở ra nghề nghiệp mới.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1706: Trong Lòng Anh Có Em Là Được Rồi

Chương 1706: Trong Lòng Anh Có Em Là Được Rồi

Tối đó, sau khi thi xong, khóa huấn luyện của đám người Lâm Dật cũng xem như là hoàn toàn kết thúc.

Hơn bốn mươi người tập trung lại, tính vui vẻ một bữa trước khi nhận chức vụ công tác.

Về phần thủ tục công tác cụ thể, phải chờ ba ngày sau mới có thể công bố.

Trong mấy ngày nay chính là thời gian tự do hoạt động.

"Đi thôi, tôi đặt được phòng tốt ở Giải Hoàng Các, khóa huấn luyện cuối cùng đã kết thúc, hôm nay chúng ta phải cố gắng tụ tập chơi một buổi." Chu Hưng Hải nói.

"Tôi biết chỗ đó." Một cô gái tóc ngắn nói:

"Chỗ đó hình như rất đắt đấy. Tôi đã xem trên Tik Tok nhiều lần."

"Về mặt giá tiền quả thật không tính là rẻ, nhưng mọi người yên tâm, nhà tôi có người quen ở đó, dù sao cũng có thể được giảm 30%, sau đó chia đều ra cũng không hết bao nhiêu tiền." Chu Hưng Hải nói.

"Chúng ta có thể nâng cao tinh thần một chút, không ngờ phái nữ trả tiền, đám đàn ông chúng ta nhiều như vậy, mỗi người bỏ thêm một chút là được rồi." Trương Bằng nói.

"Vậy không được, việc nào ra việc ấy, ăn uống chùa không phải là tính cách của chúng ta." Trương Tử Hân nói:

"Hôm nay cứ quyết định tới Giải Hoàng Các, quy định cuối cùng chia đều."

Mọi người đều nói phái nữ chẳng thua kém phái mày râu, đề nghị của Trương Tử Hân đã được tất cả các cô gái ủng hộ.

Mặc dù mọi người không giàu có gì, nhưng chia đều ra, cũng không hết bao nhiêu tiền, ai cũng trả được.

"Anh Lâm, hôm nay liên hoan, anh chắc hẳn sẽ không vắng mặt chứ?" Trương Tử Hân nhìn Lâm Dật hỏi.

"Tôi không có chuyện gì, cùng đi thôi."

Lâm Dật vốn muốn hẹn Kỷ Khuynh Nhan cùng ra ăn cơm, nhưng nghĩ đến gần đây cô ấy rất bận, hơn nữa đây là hoạt động tập thể, cũng không tiện vắng mặt nên dứt khoát nhận lời.

"Vậy còn chờ gì chứ, đi thôi. Hôm nay, chúng ta không say không dừng."

Sau khi lên kế hoạch, mọi người đều trở về thay quần áo.

Đám đàn ông thật ra còn tốt, nhưng các cô gái lại tương đối hưng phấn, mỗi ngày đều mặc đồng phục huấn luyện, các cô thật sự không muốn mặc nữa.

Ngoài ra, Chu Hưng Hải – tên liếm chó còn mời cả Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên đi cùng.

Ban đầu, hai người đều muốn từ chối nhưng không chịu nổi sự nhiệt tình của đám người, chỉ theo phải đi cùng.

Trong lúc đám người thay quần áo, Lý Tường Huy gọi Lâm Dật vào văn phòng.

Tổng cộng có hai bàn, còn có một cái giường, anh ta bình thường đi làm và trực ca đều ở đây.

Nhưng trừ anh ta ra, Cố Diệc Nhiên cũng ở đây, dường như là chuẩn bị đi cùng.

"Khóa huấn luyện kết thúc, cậu cảm giác thế nào?"

Lúc này, Lý Tường Huy không nghiêm túc như trước, lại giống như người bạn cũ.

"Tất cả đều rất tốt, cường độ không tính là lớn."

"Thể lực của thằng nhóc cậu này tốt nhất trong những người tôi từng gặp suốt mấy năm qua đấy." Lý Tường Huy vừa cười vừa nói:

"Tôi đã nói với lãnh đạo, ba ngày sau lúc cậu nhận chức, sẽ phân cậu đến đội cảnh sát hình sự chúng tôi."

"Anh làm vậy, có tính là tiết lộ bí mật sớm không vậy?"

"Thằng nhóc cậu đừng có mà không biết điều. Người khác còn chưa được hưởng ưu đãi này đâu." Lý Tường Huy nói:

"Sau này, cậu cố gắng biểu hiện tốt một chút, tôi xem trọng cậu đấy. Tương lai, cậu chắc chắn có thể làm lên chuyện lớn."

"Tôi cũng mong được như lời anh nói."

"Nhưng… cậu mới vào làm, chắc chắn không thể trực tiếp điều cậu qua. Cậu tạm thời đi xử lý mấy vụ án dân sự trước. Chờ cậu có kinh nghiệm, tôi mới điều cậu qua được. Đây là quy định cần thiết, cậu đừng có hiểu nhầm gì đấy."

"Vậy thì không có khả năng, tôi chính là đinh ốc, chỗ nào cần tôi, tôi sẽ đi tới chỗ đó."

Cố Diệc Nhiên trợn trừng mắt, trong lòng thầm phỉ nhổ nói: Nói linh tinh.

"Tôi cảm giác thằng nhóc cậu ngoại trừ thể lực mạnh mẽ, ưu điểm lớn nhất chính là nói liều." Lý Tường Huy nói:

"Nhưng tôi còn có việc phải nói với cậu. Sau này cậu và Tiểu Cố xem như là đồng nghiệp, có mâu thuẫn gì thì bây giờ hãy thu lại đi. Dù nói thế nào, cậu cũng là đàn ông, cũng nên rộng lượng một chút."

"Chủ yếu là cô ta quá nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có thể dùng để phân biệt mặt trái mặt phải, tôi cũng không có cách nào."

Lý Tường Huy không hiểu lời Lâm Dật nói, nhưng Cố Diệc Nhiên hiểu.

"Anh mới là người chỉ có thể dùng để phân chia mặt trái, mặt phải đấy!"

"Đồ của tôi chính là dùng để phân biệt sự khác nhau giữa mặt trái và phải mặt, lẽ nào cô cảm thấy nó còn có chức năng khác?"

Cố Diệc Nhiên: ...

"Được rồi, được rồi, tôi vừa nói cậu xong, sao lại tranh cãi ầm ĩ rồi." Lý Tường Huy bất đắc dĩ nói, cảm giác lời khuyên bảo của mình không có tác dụng gì.

"Được rồi, đi đi, chắc hẳn bọn họ đều xuất phát rồi. Chúng ta đừng tới quá muộn."

Ba người cùng đi ra khỏi văn phòng.

Lâm Dật đứng ở cửa đại viện, ngoắc tay vẫy xe, bị Lý Tường Huy đứng bên cạnh ngăn lại.

"Chúng ta ngồi xe Tiểu Cố đi là được rồi, cậu còn vẫy xe làm gì?"

"Xe của cô ta quá nhỏ, ngồi không thoải mái."

Cố Diệc Nhiên: ...

Lý Tường Huy: ...

Đây là có mâu thuẫn với nhỏ à?

"Tôi còn không muốn chở anh đây."

Lý Tường Huy cũng biết mâu thuẫn của hai người chắc hẳn không thể hòa giải được ngay, cũng không miễn cưỡng nữa.

Anh ta và Cố Diệc Nhiên lên xe trước.

Ngay sau đó, Lâm Dật cũng vẫy được xe, đi về phía Giải Hoàng Các.

Nhưng trên đường đi, Lâm Dật nhận được WeChat của Lý Sở Hàm.

Gọi điện thoại lại nếu tiện.

Mỗi lần Lý Sở Hàm gửi tin nhắn đều có câu mở đầu giống nhau, vẫn chưa từng thay đổi.

Lâm Dật bấm điện thoại gọi qua: “Sao vậy?"

"Khóa huấn luyện của anh kết thúc chưa? Em nhớ hôm nay hình như là ngày cuối cùng."

"Ừ đã xong rồi, mọi người tổ chức liên hoan một bữa. Anh đang đi tới nhà hàng đây."

"Anh thu dọn đồ chưa? Sáng ngày mai em rảnh, có thể qua thu dọn đồ đạc giúp anh."

"Được, chúng ta thu dọn đồ xong ra ngoài đi dạo."

Nếu là người khác, Lâm Dật chắc chắn sẽ không bảo đối phương qua, đồ không nhiều, anh có thể tự mình giải quyết được.

Nhưng Lý Sở Hàm lại khác, hai người bình thường ít có thời gian bên nhau.

Bây giờ có thời gian, anh tất nhiên phải ở cùng cô nhiều hơn.

"Được, vậy tám giờ sáng mai em sẽ đến chỗ anh nhé? Lúc đó có kịp không?"

"Không cần, buổi tối anh tới chỗ em, mai chúng ta cùng qua đó."

"Thật vậy sao?"

Giọng Lý Sở Hàm cao hơn, từ trong giọng nói lại có thể nghe ra được sự hưng phấn của cô.

"Anh lừa em làm gì, thật là…"

"Em chờ anh."

"Anh sẽ tranh thủ về sớm một chút."

"Ừ." Lý Sở Hàm nói:

"Em còn có việc muốn nói với anh. sáng ngày mốt mười giờ, người tên Mã Gia Lương kia sẽ tiến hành phẫu thuật gắn thép. Nhưng em nghe chủ nhiệm Tôn khoa chỉnh hình nói, sau khi làm xong ca phẫu thuật này, có lẽ bệnh nhân sẽ quay về Hồng Kông, nhưng bao giờ ông ta sẽ đi, có thể đi thật hay không thì em không xác định được."

"Ngay cả cái này cũng nghe được à? Người khác không nghi ngờ chứ?"

"Không." Lý Sở Hàm nói:

"Tim ông ta không tốt lắm, trước khi phẫu thuật, chủ nhiệm Tôn tìm em làm một buổi hội chẩn đơn giản, em chỉ hỏi gần hỏi xa một chút thôi, ông ấy sẽ không suy nghĩ nhiều đâu."

"À à à, giỏi rồi." Lâm Dật nói: "Em cũng biết giả vờ hỏi gần hỏi xa để lừa người ta à? Không tệ không tệ."

"Hì hì." Lý Sở Hàm xấu hổ cười: “Đều là học theo anh thôi."

"Được rồi, tạm thời không nói nữa, anh sắp đến nơi rồi, có gì tối về lại nói tiếp."

"Không vội, anh cũng không cần rời đi trước, bằng không người khác sẽ cho rằng anh không hòa nhập với tập thể."

"Vậy không được, chuyện này dù sao cũng phải phân biệt rõ ràng chuyện nào quan trọng hơn."

"Trong lòng anh có em là được rồi, em không quan tâm tới chuyện khác."

"Moa, yêu em."

"Em cũng yêu anh."

Sau khi nói mấy lời sến súa một lúc, Lâm Dật lại cúp máy.

Thật ra phải một lát nữa mới tới nhà hàng. Sở dĩ anh muốn cúp máy là do Kỷ Khuynh Nhan gọi điện thoại tới.

"Ngài Lâm, khóa huấn luyện chắc hẳn kết thúc rồi chứ? Anh cảm giác thế nào? Lúc nào mới có thể trở về vậy?" Kỷ Khuynh Nhan ngọt ngào nói.

"Anh không thể quay về hôm nay được, còn có chuyện khác cần xử lý. Chiều mai đi, anh sẽ tới công ty tìm em."

"Có cần em qua thu dọn đồ đạc giúp anh không?"

"Không cần phiền phức như vậy, cũng chẳng có bao nhiêu đồ, anh tự làm được."

"Vậy em chuẩn bị bữa tiệc đón anh nhé."

"Được rồi, moa, yêu em…"

Tài xế: ???

Cao thủ à!

(*) Liếm chó : Đây là một thuật ngữ mạng, chỉ loại người mà trong mối quan hệ nam nữ, biết rõ đối phương không thích mình, nhưng vẫn không hề có tôn nghiêm và liêm sỉ dùng mặt nóng dán mông lạnh.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1707: Cụng Rượu

Chương 1707: Cụng Rượu

Sau khi lại nói mấy lời yêu đương sến súa với Kỷ Khuynh Nhan xong, Lâm Dật cúp máy.

Tài xế liên tục liếc nhìn Lâm Dật.

Trong lòng anh ta tự nhiên cảm thấy kính nể.

Thậm chí còn dự định nhờ anh chỉ dạy một chút.

Hơn nửa giờ sau, chiếc xe đã đến Giải Hoàng Các.

Xuất phát từ sự sùng bái đối với Lâm Dật, tài xế còn miễn hai đồng tiền lẻ cho anh.

Ở Trung Hải, Giải Hoàng Các là nhà hàng tương đối nổi tiếng.

Cho dù còn chưa tới cấp bậc Michelin ba sao, nhưng vẫn xem như là một nhà hàng được nhiều người biết tới, rất nhiều blogger ẩm thực đều đã tới đây check in.

"Tổng giám đốc Lâm?"

Trong lúc Lâm Dật đang chờ thang máy, chuẩn bị đi tới phòng Vip ở tầng hai, bất ngờ nghe được có người gọi tên mình.

Anh quay đầu lại, phát hiện đó là một người đàn ông trung niên, bên cạnh còn có mấy người đi theo, trông giống như nhân viên của khách sạn.

Lâm Dật quan sát người đàn ông trung niên vừa nói chuyện, trong đầu suy nghĩ kỹ vẫn không hề có ấn tượng nào.

Anh cũng không nhận ra được đó là ai.

"Ông là?"

Người đàn ông trung niên đi về phía Lâm Dật.

"Chào tổng giám đốc Lâm, tôi là giám đốc chuỗi nhà hàng Giải Hoàng Các, Vương Thiên Hổ."

Vương Thiên Hổ nói xong, còn đưa tấm danh thiếp qua. Lâm Dật tiện tay nhận lấy, nhưng vẫn không có chút ấn tượng nào.

"Chào ông." Lâm Dật lịch sự trả lời: “Tôi thấy ông khá quen mắt, nhưng không nhớ đã gặp qua ở đâu."

"Chúng ta chưa từng gặp mặt, ngài cũng không thể nhận ra tôi, nhưng chắc hẳn ngài biết anh tôi."

"Anh ông?"

"Anh tôi là Vương Thiên Long."

"Móa!"

"Ông là họ hàng của ông ta à?" Lâm Dật chấn động. Thảo nào anh nhìn quen mắt thế.

"Anh ấy là anh họ tôi. Ba tôi là chú hai của anh ấy."

Lâm Dật chợt hiểu ra: “Vậy không tính là người ngoài."

"Dạ dạ dạ, cũng xem như có quen biết. Tôi không ngờ hôm nay lại có cơ hội được gặp ngài ở đây. Đây là vinh dự của Giải Hoàng Các chúng tôi."

"Ông khách sáo rồi."

"Tổng giám đốc Lâm tới đây ăn cơm sao? Tôi sẽ thu xếp cho ngài phòng Vip tốt nhất."

"Không cần gióng trống khua chiêng. Tôi qua liên hoan với bạn, bằng không tôi sẽ không có cách nào ăn được bữa cơm này."

Vương Thiên Hổ lộ ra ánh mắt ý vị thâm trường: “Tôi đã hiểu, phải khiêm tốn."

Lâm Dật cười. Thật sự không hổ danh là em trai của Vương Thiên Long, một câu nói, một ánh mắt lại có thể hiểu rõ ý của mình.

"Được rồi, tôi tạm thời không nói chuyện với ông nữa, tôi đi đây."

"Được được được, tổng giám đốc Lâm đi thong thả."

Vương Thiên Hổ cung kính tiễn Lâm Dật vào trong thang máy, sau đó nói với nhân viên phục vụ:

"Kiểm tra xem tổng giám đốc Lâm ăn cơm ở phòng nào, mời phòng đó mấy món đồ ăn, lấy thêm mấy chai rượu ngon qua nữa. Mọi người tuyệt đối không thể sơ suất. Còn nữa, sau này tuyệt đối không thể lấy tiền."

"Chúng tôi biết rồi, giám đốc Vương."

...

Lâm Dật nhanh chóng đi thang máy lên tầng ba.

Anh mới tới bên ngoài phòng Vip, đã có thể nghe được tiếng nói cười từ bên trong vọng ra.

"Anh Lâm, anh tới rồi. Bọn em chờ anh lâu rồi đấy."

Thấy Lâm Dật bước vào, Trương Tử Hân xông tới đầu tiên, kéo anh đến bên cạnh mình.

Bỏ đi đồng phục huấn luyện, mấy cô gái đều thay quần áo của mình, giá trị nhan sắc của mấy người tăng vọt, cảm giác thị giác bay lên thẳng tắp.

Thấy Lâm Dật được một đám con gái vây quanh, Chu Hưng Hải trợn trừng mắt.

Buổi liên hoan tối nay rõ ràng là do mình đứng lên tổ chức, sao anh ta lại thành nhân vật chính?

"Nào nào, mọi người đến đông đủ rồi, bây giờ gọi món thôi." Chu Hưng Hải nói:

"Mọi người cứ thoải mái đi, tôi đã nói với giám đốc rồi, bữa này sẽ được ưu đãi, mọi người đừng khách sáo."

"Nhưng tôi nhìn menu rồi, dường như giảm 30% xong cũng không rẻ đâu."

"Không sao, hôm nay mọi người cứ trả một trăm, còn lại tôi bao."

Cho dù điều kiện gia đình Chu Hưng Hải cũng không tệ, nhưng để một mình anh ta mời bốn mươi mấy người ăn cơm, cũng không đủ sức.

Nếu mỗi người trả một trăm, anh ta gánh số tiền còn lại, vấn đề lại không lớn.

Mà đây cũng là đối sách mà anh ta nghĩ được khi đi trên đường.

Bởi vì hôm nay Cố Diệc Nhiên ở đây, mình phải biểu hiện hào phóng một chút, giành lấy thiện cảm của cô ấy.

"Không được, vẫn nên chia đều đi. Tiền nhà anh cũng không phải gió lớn thổi tới."

"Đều là chuyện nhỏ, không sao."

Mười mấy phút sau, mọi người đã gọi món xong.

Tốc độ thức ăn mang lên rất nhanh, khoảng hai mươi mấy phút, các món đều lần lượt được đưa lên.

Thấy từng món hải sản mê người trên bàn, đám người đều thấy thèm ăn, tính nhanh chóng nếm thử.

"Vẫn là anh Hải của tôi xa xỉ, tôi chưa từng tới nơi ăn ngon như vậy đâu." Đinh Siêu cười ha hả nói.

"Chuyện nhỏ, cũng không hết bao nhiêu tiền, sau này tôi mời cậu là được rồi." Chu Hưng Hải giơ cốc bia lên, nói rất khí phách:

"Nào nào, chúng ta nâng chén mời đội trưởng Lý và sĩ quan huấn luyện Cố một chén trước."

Mọi người đều hưởng ứng, nâng cốc bia lên mời hai người.

"Không cần khách sáo như vậy." Lý Tường Huy cầm cốc bia lên nói:

"Cho dù trong các cậu sau này sẽ có một nhóm người xuống đồn công an bên dưới, nhưng tất cả đều thuộc về sự quản lý của phân cục, sau này có việc phải hỗ trợ lẫn nhau, đoàn kết một chút."

"Chúng tôi biết rồi, đội trưởng Lý."

Mọi người uống cạn cốc bia, bầu không khí thoáng cái đã tăng cao.

"Hôm nay chúng ta uống thoải mái đi, phải tận hứng, không say không về."

Chu Hưng Hải nói xong, dùng cùi chỏ thúc vào Đinh Siêu. Anh ta ngầm hiểu, cầm chén rượu lên nói:

"Đội trưởng Lâm, trong thời gian này, anh vẫn tổ chức cho chúng tôi huấn luyện dã ngoại làm nóng người, bỏ ra không ít sức lực, tôi mời anh một chén."

"Chồn chúc tết gà, không có tâm tư tốt." Trương Bằng nói.

"Anh nói gì vậy, tôi mời uống còn mời sai sao?"

"Không phải các người luôn nhằm vào anh Lâm sao? Tôi không tin anh sẽ có lòng tốt mời anh ấy uống bia như vậy."

"Trước kia chúng tôi quả thật có chút không mâu thuẫn, nhưng bây giờ khóa huấn luyện đã kết thúc, những chuyện kia cũng tan thành mây khói, tôi mời đội trưởng Lâm uống bia muốn dùng nụ cười xóa mờ hận thù, vậy có gì sai chứ?"

"Tôi thấy anh chính là..."

"Không cần thiết phải so đo nhiều như vậy, một cốc bia mà thôi."

Lâm Dật rót đầy cốc bia của mình: “Nào, uống đi."

"Tôi cạn trước."

Lâm Dật cũng không hàm hồ, cầm cốc bia lên, uống cạn một hơi.

"Làm tốt lắm anh Lâm." Trương Tử Hân vỗ tay khen hay giống như fan ruột vậy.

Cùng lúc đó, Chu Hưng Hải cũng giơ cốc bia lên.

"Lâm Dật, tôi cũng mời anh một ly, cho dù trước kia chúng ta từng có chuyện không vui, uống xong cốc bia này, hãy để cho nó qua đi."

"Nhìn dáng vẻ của anh, sao giống như anh muốn chuốc rượu tôi vậy."

"Sao có thể nói là tôi chuốc rượu anh chứ? Ngày vui như hôm nay, chúng ta phải tận hứng."

Cố Diệc Nhiên thầm lắc đầu. Cô ta vừa liếc mắt đã nhìn ra được tâm tư của Chu Hưng Hải.

Rõ ràng anh ta muốn chuốc cho Lâm Dật uống say, nhưng cô ta đã từng chứng kiến khả năng uống rượu của Lâm Dật rồi.

Bốn chai Át bích rót vào bụng, Lâm Dật còn chẳng sao, muốn chuốc cho anh ta say ngã không phải là chuyện dễ dàng đâu.

"Vậy là đủ rồi, vừa nãy anh đã uống một chén, không cần uống nữa." Cố Diệc Nhiên nói.

Cố Diệc Nhiên nói vậy khiến tâm trạng Chu Hưng Hải rất tốt.

Cô ấy đang quan tâm mình sao?

Vậy mình càng không thể mất thể diện, phải chuốc Lâm Dật uống nhiều hơn, đòi lại thể diện cho cô ấy!

"Sĩ quan huấn luyện Cố yên tâm, tửu lượng của tôi vẫn tạm được, chút rượu này với tôi chẳng là gì cả." Chu Hưng Hải cười ha hả nói.

"Tôi nhớ lúc ấy đi học, một mình anh Hải uống hơn mười chai bia, những người khác đều nôn, chỉ có anh ấy không sao hết. Chút rượu này chẳng là gì với anh ấy." Đinh Siêu nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1708: Tự Đòi Mất Mặt

Chương 1708: Tự Đòi Mất Mặt

"Không phải chứ? Một mình anh uống hơn mười chai bia à? Vậy anh uống rượu cũng quá giỏi rồi."

Chu Hưng Hải uống rượu giỏi hơn dự đoán của phần lớn mọi người.

Nhìn anh ta bình thường hào hoa phong nhã, không ngờ lại uống rượu tốt như vậy.

"Thật ra lần đó cũng không phải mức cao nhất của tôi." Chu Hưng Hải nói:

"Tôi nhớ, có lần tôi uống nhiều nhất là khoảng mười chín chai bia, nhưng tôi cũng không nôn, lại ngủ luôn, ngày hôm sau vẫn không có vấn đề gì hết."

Nghe được lời này, mọi người có nhận thức hoàn toàn mới về khả năng uống rượu của Chu Hưng Hải.

"Anh Hải, thật sự không ngờ anh còn có bản lĩnh này đấy. Tôi đúng là đã đánh giá thấp anh rồi." Một người tên là Dương Quân Kiệt nói.

"Anh Hải còn nhiều điểm lợi hại lắm, sau này anh sẽ biết." Đinh Siêu cười ha ha nói.

Ở trên văn hóa bàn ăn của người Trung, tửu lượng cũng thể hiện ra phần nào thực lực.

Nghe thấy mọi người lấy lòng, tâm trạng Chu Hưng Hải rất tốt, giơ chén rượu nói với Cố Diệc Nhiên:

"Sĩ quan huấn luyện Cố yên tâm, với khả năng uống rượu của tôi, chỉ uống vài chén vẫn không thành vấn đề."

"Vậy các anh tiếp tục đi."

Cố Diệc Nhiên không nói gì nữa, nhưng vẫn cho rằng Chu Hưng Hải không thể nào là đối thủ của Lâm Dật trên phương diện uống rượu này.

Bởi vì sau khi xuất hiện chuyện đó, cô ta đã tìm chuyên gia có liên quan để tư vấn qua về vấn đề trên phương diện này.

Có người thể chất khác hẳn với người bình thường, dung môi men rượu do gan phân bố ra gấp mấy lần người bình thường.

Cho dù uống rất nhiều rượu cũng là mưa phùn đối với bọn họ, sẽ không có nồng độ cồn quá cao giống như người bình thường.

Sau khi đi vệ sinh vài lần, trên cơ bản đã tống ra hết.

Cho nên ở phương diện uống rượu, Cố Diệc Nhiên thừa nhận Lâm Dật khác hẳn với người bình thường, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến mình thua anh ta.

Trừ khi gặp phải một người còn đặc biệt hơn anh ta, bằng không sẽ không có ai là đối thủ của anh ta.

Cố Diệc Nhiên quan tâm làm tâm tình Chu Hưng Hải rất tốt.

Bởi vậy, anh ta cũng càng thêm quyết tâm phải chuốc cho Lâm Dật say ngã, báo thù cho Cố Diệc Nhiên!

Cứ như vậy, cô sẽ càng có thiện cảm đối với mình hơn.

Nghĩ đến đây, Chu Hưng Hải giơ chén rượu lên, nhìn về phía Lâm Dật nói:

"Tới đi, bầu không khí đã tăng cao, chúng ta cũng nên chơi thoải mái, sảng khoái một chút đi."

"Anh đã nói đến mức này, nếu tôi không uống với anh lại có vẻ tôi là kẻ lòng dạ hẹp hòi."

Lâm Dật mở chai rượu đế trên bàn.

"Giữa hai chúng ta quả thật đã xảy ra rất nhiều chuyện không vui, nhưng một cốc bia rõ ràng không giải quyết được vấn đề, vẫn nên uống rượu trắng đi, uống bia trướng bụng lắm."

Lâm Dật nói xong, cầm chai rượu đế uống ừng ực ngay trước sự chú ý của mọi người.

Không tới hai phút, chai rượu đế 475 ml đã bị anh uống tới không còn một giọt.

Sau đó, Lâm Dật đẩy một chai rượu đế khác trên bàn về phía Chu Hưng Hải.

"Chai này là của anh. Uống xong chúng ta chính là bạn tốt, không uống chính là không nể tình."

Trong nháy mắt, trên bàn ăn lập tức yên tĩnh.

Hơn bốn mươi người kể cả Lý Tường Huy đều trợn mắt nhìn Lâm Dật.

Không ngờ người này uống hết một chai rượu đế!

Mình uống bia, tốc độ cũng không nhanh như vậy.

"Mọi người đừng nhìn tôi chứ." Lâm Dật nói:

"Đến lượt anh ta uống rồi. Rượu 52 độ, cũng không cao lắm, với tửu lượng của anh có thể tùy tiện uống cạn."

Lần này, ánh mắt của mọi người nhìn sang Chu Hưng Hải.

Lâm Dật cũng đã uống cạn, lúc này đến lượt anh ta.

Nếu anh ta uống không, sẽ mất mặt.

Nhìn chai rượu đế trên bàn, khóe miệng Chu Hưng Hải giật giật.

Mình uống bia thành thạo, nhưng rượu đế lại không được.

Cho dù cũng uống tạm được, nhưng nếu uống một hơi hết một chai, căn bản chịu không nổi.

"Tửu lượng của tôi thật ra không có vấn đề, nhưng tôi không thích uống rượu đế lắm, lại giống như anh không thích uống bia vậy. Anh không thể ép tôi uống cái này chứ?"

"Cái này thì đơn giản, chúng lại thay đổi một chút, một chai rượu đế 52 độ tương đương với mười chai bia, mọi người sẽ không có dị nghị gì chứ?"

Mọi người gật đầu. Bọn họ cũng là người thường uống rượu, cũng biết cách đổi này.

Cũng không có người nào phản đối.

Lâm Dật tiện tay cầm một chai rượu đế khác tới, lại ừng ực uống vào.

"Bây giờ tôi uống hai chai, chỉ cần anh uống hai mươi chai bia lại có thể vượt qua mức tôi uống bây giờ." Lâm Dật nói:

"Chờ sau khi anh uống xong hai mươi chai, chúng ta lại tiếp tục uống, như vậy cũng công bằng."

Đám người đều không nói gì, nhìn Chu Hưng Hải với vẻ hả hê, vui sướng.

Mức cao nhất của anh ta là mười chín chai, nhưng nếu uống xong hai mươi chai lại có thể vượt qua mức của Lâm Dật bây giờ.

Nhưng chờ đến lúc đó, chắc hẳn anh ta đã bất tỉnh nhân sự, cũng không thể uống với Lâm Dật nữa.

Cố Diệc Nhiên thầm lắc đầu, có lẽ uống cả bốn chai Armand de Brignac làm khiến người ta tiếp nhận được.

Nhưng uống hai chai rượu đế 53 độ, tuyệt đối có thể tính là người kỳ lạ.

Chu Hưng Hải cũng xem như tự đòi mất mặt.

Khóe miệng Chu Hưng Hải giật giật, lúng túng cười.

"Anh… tửu lượng của anh đúng là tốt thật, uống nhiều như vậy, không ngờ lại hoàn toàn không có việc gì."

"Cũng tạm được."

Lâm Dật hô một tiếng: “Nhân viên phục vụ."

Nhân viên phục vụ nhanh chóng bước vào: “Ngài cần gì ạ?"

Lâm Dật chỉ vào Chu Hưng Hải: “Cậu lấy cho ngài đây hai mươi chai bia."

"Ồ? Đều mở ra hết sao?" Nhân viên phục vụ ngoài ý muốn nói.

Lâm Dật gật đầu: “Đây là số bia dành riêng cho anh ta, tôi đặt trước cho anh ta, tránh để người khác uống."

"Tôi biết rồi."

Nhân viên phục vụ không dây dưa, tay chân nhanh nhẹn đưa lên hai mươi chai bia, đồng loạt đặt ở trước mặt Chu Hưng Hải.

Thế này thì anh ta không uống cũng không được.

"Nào, có ai uống nữa không, chúng ta tiếp tục." Lâm Dật hô to:

"Tôi đã lâu không uống rượu thoải mái vậy rồi."

"Đừng, đừng, đừng, anh Lâm tha cho bọn em đi. Với tửu lượng này của anh, ai có thể uống qua anh được chứ?"

"Nếu không uống rượu, vậy bắt đầu ăn đi, đừng nhắc tới chuyện uống rượu nữa."

"Được được được, chúng ta ăn là chính."

Sau khi giải quyết xong Chu Hưng Hải, cuộc liên hoan cũng chính thức bắt đầu, rượu vẫn phải uống nhưng biến thành uống ít, điểm đến là dừng.

Cốc cốc cốc…

"Vào đi!"

Tiếng gõ cửa vang lên, Chu Hưng Hải vung tay lên, rất là khí phách.

Cửa phòng mở ra, mười mấy cô nhân viên phục vụ xinh đẹp mặc sườn xám xẻ tà cao đi từ bên ngoài vào.

Ở trên tay các cô còn cầm đủ loại món ăn, nhưng trong mắt đám đàn ông, những bắp đùi sáng lóa lấp ló dưới sườn xám càng mê người hơn thức ăn trên tay bọn họ.

Thấy có người bước vào, Chu Hưng Hải thoáng ngây người, bất giác hỏi:

"Có chuyện gì sao?"

"Chào ngài, giám đốc Vương của chúng tôi nói trong phòng này có khách quý, dặn dò chúng tôi đưa những món ăn này lên." Cô nhân viên phục vụ xinh đẹp trưởng nhóm nói.

"Khách quý?" Đinh Siêu nói tiếp:

"Anh Hải, ba anh quen biết với giám đốc của Giải Hoàng Các mà. Có phải ông ta qua mời món?"

Nghe Đinh Siêu nhắc nhở như thế, Chu Hưng Hải làm màu nói:

"Ôi, giám đốc Vương của các cô thật sự quá khách sáo, tôi chỉ tới ăn một bữa cơm, không cần thiết phải bày ra đội hình lớn như vậy, làm tôi cũng thấy ngại."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1709: Đụng Phải Nòng Súng

Chương 1709: Đụng Phải Nòng Súng

"Giám đốc Vương của chúng tôi chỉ căn dặn như vậy." Trưởng nhóm nhân viên phục vụ nói:

"Hơn nữa, giám đốc Vương của chúng tôi còn bảo chúng tôi đưa món ăn qua trước, đợi lát nữa ông ấy sẽ đích thân qua mời rượu, góp vui cho mọi người."

"Ái chà, vậy thì ngại lắm, lại để cho giám đốc Vương phải tốn kém rồi."

Cho dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng Chu Hưng Hải đã mừng muốn nở hoa.

Lúc trước anh ta chỉ biết ông ta và ba mình có chút quan hệ, không ngờ được lại đến trình độ này.

Không chỉ mời món ăn, còn muốn chủ động qua mời rượu.

Khó trách người ta có thể lên làm giám đốc, không ngờ lại đối nhân xử thế tới mức này, trở thành người thành công cũng là chuyện đương nhiên.

Cùng lúc đó, nhân viên phục vụ đặt món ăn trong tay lên trên bàn.

"Đây là trứng cá muối Emmas."

"Đây là cua Hoàng Đế của Úc."

"Đây là tôm hùm Cẩm Tú."

...

"Đây là cá ngừ vây xanh mới được vận chuyển hàng không từ Úc tới hôm nay, vốn giữ lại chuyên cung cấp cho lãnh đạo, nhưng giám đốc Vương của chúng tôi nói các vị là khách quý nên cố ý gọi đầu bếp quay lại, đặc biệt nấu món này."

"Thưa ngài, tổng cộng mười hai món ăn đã được đưa lên đủ."

Người đẹp trưởng nhóm nói xong lại nhận lấy hai chai rượu vang từ phía sau, nói:

"Đây là Howling Eagle Cabernet Sauvignon bốn năm, mời mọi người thưởng thức."

Sau khi giới thiệu lần lượt tên của các món ăn, mười mấy cô nhân viên phục vụ xinh đẹp đều rời đi.

Mà bầu không khí trong phòng cũng chìm trong sự thán phục và kinh ngạc!

"Những món này đều là cho chúng ta ăn sao?"

Đinh Siêu đã không biết phải hình dung tâm trạng của mình thế nào. Mình chỉ tới ăn bữa cơm, không ngờ lại bày ra thể diện lớn như vậy, thật kích thích!

"Đương nhiên rồi, thể diện của ba tôi bày ra đấy mà."

Tâm tình của Chu Hưng Hải rất tốt, đã vui mừng muốn nở hoa rồi.

Vương Thiên Hổ thật biết cách làm việc, vô tình làm mình làm màu cũng trở nên trâu bò như vậy.

Hơn nữa, Cố Diệc Nhiên còn ở đây, chắc hẳn trong lòng cũng sẽ có ý với mình.

Quá sung sướng!

"Trứng cá muối Emmas, cua hoàng đế Úc, tôm hùm Cẩm Tú, còn cả cá ngừ vây xanh kia đều là nguyên liệu nấu ăn hàng đầu trên thế giới, cho dù là ông chủ lớn có tài sản hàng chục triệu cũng không thể ăn hết mỗi thứ, không ngờ hôm nay lại bị chúng ta vượt qua. Anh Hải, thể diện của anh cũng quá lớn đấy." Dương Quân Kiệt nói.

"Ha ha, còn tốt, thật ra cũng không có gì. Dù sao hai nhà còn có chút quan hệ, ba tôi và giám đốc Vương của bọn họ còn gọi nhau anh em, mời vài món ăn, tăng vài chai rượu cũng là bình thường." Chu Hưng Hải nói.

"Cho dù là anh em, đội hình cũng quá xa hoa rồi. Đây toàn là món chuyên cung cấp cho lãnh đạo, cho dù có tiền cũng không ăn được đâu." Đinh Siêu nói:

"Không nói gì khác, chỉ riêng hai chai rượu vang này cũng là loại thượng hạng trên thế giới đấy. Hơn nữa, tôi vừa điều tra, hình như một chai Howling Eagle Cabernet Sauvignon bốn năm tuổi này là hơn mười nghìn, hôm nay có thể được uống đúng là không dễ dàng gì."

Sau đó, mọi người đều lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị chụp mấy tấm ảnh gửi lên trang cá nhân.

Nhìn mấy món ăn trên bàn, Lâm Dật thật lòng bội phục.

Vương Thiên Long như vậy thì cũng thôi, em họ của ông ta là Vương Thiên Hổ cũng vậy.

Có phải nhà họ Vương bọn họ có gien như vậy không?

Lâm Dật nghĩ ngợi, chờ khi nào có thời gian, mình phải hỏi

Vương Thiên Long về phương diện này mới được.

Liệu tổ tiên nhà bọn họ có ai từng làm thái giám tổng quản bên cạnh hoàng đế không? Cũng thật có mắt nhìn đấy.

Mình trở lại nghiên cứu một chút, xem có thể mời ông ta tới tập đoàn Lăng Vân không.

"Được rồi, mọi người không cần quá quan tâm tới chuyện này, mau ăn đi kẻo lát nữa các món ăn nguội mất, mùi vị sẽ không ngon nữa đâu." Chu Hưng Hải bắt chéo hai chân nói.

Đúng lúc này, cửa phòng vang lên tiếng gõ, Đinh Siêu cáo mượn oai hùm quát:

"Vào đi!"

"Két" một tiếng.

Cửa phòng được đẩy ra, Vương Thiên Hổ cười lấy lòng nói:

"Tôi không làm phiền đến nhã hứng dùng bữa của các vị chứ."

Nhìn thấy người bước vào, Chu Hưng Hải lập tức từ trên ghế đứng lên.

"Chú Vương, chú cũng quá khách sáo rồi, không ngờ lại đích thân tới đây."

Vương Thiên Hổ nhìn thấy Chu Hưng Hải, mỉm cười nói:

"Tiểu Hải à, chú đã lâu không gặp cháu rồi."

"Gần đây cháu tương đối nhiều việc, vẫn luôn tập huấn luyện, cho nên hơi bận." Chu Hưng Hải cười ha hả nói.

Vương Thiên Hổ gật đầu, khách sáo nói:

"Nói cũng phải, cháu ở tuổi này đang là thời điểm sự nghiệp tăng nhanh, tất nhiên phải cố gắng, bằng không sau này hối hận cũng không kịp."

"Chú Vương nói phải, cho nên cháu đã bỏ hết thói quen xấu, chuyên tâm làm chuyện nghiêm túc." Chu Hưng Hải nghiêm trang nói:

"Nhưng chú và ba cháu cũng là quen biết cũ, cháu chỉ dẫn theo đồng nghiệp tùy tiện tới ăn bữa cơm, chú thật sự không cần khách sáo như vậy đâu ạ. Cả một bàn lớn các món ăn với nguyên liệu đắt tiền thế này, thật sự quá khách sáo rồi."

Nếu không phải điều kiện không cho phép, Chu Hưng Hải hận không thể chạy tới ôm hôn Vương Thiên Hổ một cái.

Đúng là tăng thêm thể diện cho mình!

Lâm Dật so với mình lại không hề có ưu thế gì nữa.

Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên ngồi bên cạnh cũng hơi bất ngờ.

Bọn họ biết điều kiện gia đình của Chu Hưng Hải cũng không tệ lắm, nhưng không ngờ lại tốt như vậy.

"Thật ra cháu nói vậy không sai, cũng bởi vì chú và ba cháu là quen biết cũ, cho nên cháu cũng không chuẩn bị gì cả." Vương Thiên Hổ nói:

"Về phần những món hải sản đưa lên sau đều là đặc biệt chuẩn bị cho ngài Lâm, thật ra cũng không có khách sáo với các cháu."

Ông ta thông qua Vương Thiên Long đã sớm biết Lâm Dật là một người khiêm tốn, cho nên Vương Thiên Hổ không tiết lộ thân phận của anh.

Chỉ dùng ngài Lâm để gọi thay.

Hơn nữa cách gọi này đã không chỉ là một cách xưng hô chào hỏi.

Ở Trung Hải có rất nhiều người danh tiếng hiển hách đều là họ Lâm, nhưng người dám tự xưng là ngài Lâm lại chỉ có một mình Lâm Dật!

Người khác căn bản không xứng!

Một điếu thuốc nhà họ Lâm lại chống đỡ được nửa bầu trời Trung Hải.

Câu này nói không sai.

"Chuẩn bị cho ngài Lâm? Ngài Lâm nào vậy?" Chu Hưng Hải kinh ngạc nói.

Vương Thiên Hổ nhìn Lâm Dật: “Chính là ngài Lâm Dật."

"Lại là anh ta? "

"A..."

Ông ta vừa nói ra lời này, mọi người đều hít sâu một hơi!

Trong các buổi gặp mặt bình thường, bọn họ chỉ cảm thấy điều kiện của gia đình Lâm Dật chắc hẳn không tệ, không đến mức quá giàu nhưng cũng sẽ không quá nghèo.

Nhưng bọn họ không ngờ được anh còn có mối quan hệ như vậy, cũng hơi quá rồi.

"Tôi có chuyện quên nói với anh, trước đây chúng tôi cũng có quen biết giám đốc Vương." Lâm Dật cười ha hả nói:

"Làm anh lúng túng rồi, thật ngại quá."

Chu Hưng Hải: Mẹ nó, tôi đã rất lúng túng đấy!

Vẻ mặt Cố Diệc Nhiên thản nhiên, cũng không cảm thấy sốc.

Lâm Dật và người phụ nữ kia có quan hệ tốt như vậy, anh ta quen biết vài người có máu mặt cũng là chuyện bình thường.

Nhưng chuyện hôm nay quả thật có hơi khéo, Chu Hưng Hải xem như đâm lên họng súng của anh ta.

Vương Thiên Hổ cầm chai rượu trên bàn rót cho mình một chén, cũng nhìn về phía những người khác nói:

"Mọi người đều là bạn của ngài Lâm, mọi chuyện xảy ra vội vàng, tôi cũng không kịp chuẩn bị gì. Tôi không có gì hay để phát biểu, cho nên… bữa cơm hôm nay cứ tính cho tôi. Mọi người cứ thoải mái gọi món, thoải mái uống rượu, không ai được khách sáo với tôi đấy."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1710: Nghề Nghiệp Mới Không Tưởng Tượng Được.

Chương 1710: Nghề Nghiệp Mới Không Tưởng Tượng Được.

"Lại muốn mời khách!"

Mọi người nhỏ giọng bàn luận.

"Đúng, tất cả chi tiêu hôm nay đều tính toán trên đầu tôi, mọi người đừng khách sáo."

Vương Thiên Hổ uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, sau đó lại nói mấy câu khách sáo rồi quay người rời đi.

"Anh Lâm, vẫn là anh lợi hại." Trương Bằng nói:

"Ông chủ người ta không chỉ đưa đồ ăn đưa rượu, mà còn miễn phí toàn bộ. Đây không phải là đãi ngộ mà người bình thường có thể có được."

"Cũng được, cũng được, tôi cũng không nghĩ tới anh ấy sẽ đến." Lâm Dật nói:

"Đã có người mời khách, mọi người cứ ăn uống thoải mái đi, đừng quan tâm nhiều làm gì."

"Hắc hắc, vậy chúng tôi sẽ không khách sáo với anh nữa." Trương Tử Hân nói.

Chu Hưng Hải lúng túng ngồi ở một bên, hận không thể một cái lỗ để chui vào.

Sau đó, anh ta không nói thêm câu nào nữa, yên lặng ăn chút đồ, sau đó tìm một lý do rồi rời đi.

Hơn mười giờ đêm, qua ba lần rượu, đồ ăn qua ngũ vị, mọi người đều uống đến hơi say, kết thúc bữa rượu này.

Sau đó, mỗi người đi một ngả, Lâm Dật đón xe đến chỗ của Lý Sở Hàm, chuẩn bị đi qua bồi cô.

Mới vừa vào cửa, đã ngửi thấy mùi trà, Lý Sở Hàm đang bận bịu trong phòng bếp.

"Muộn như vậy còn chưa ngủ, bận rộn cái gì đó."

"Pha cho anh chút trà giải rượu, uống trước đi."

"Được rồi."

Sự quan tâm của Lý Sở Hàm luôn cẩn thận tỉ mỉ như vậy, như mưa phùn gió xuân.

Cho dù là Kỷ Khuynh Nhan hay là Lương Nhược Hư đều không làm được điểm này.

Thời gian đã muộn, hai người cũng không có làm cái gì, ngồi với nhau xem ti vi, lại trò chuyện về chuyện của Mã Gia Lương, sau đó liền đi ngủ.

Ngủ rất thành thật, không làm cái gì cả.

Nhưng mà người thật sự ngủ chỉ có Lý Sở Hàm, Lâm Dật còn đang tính toán thời gian.

Từ khi mở ra nghề nghiệp cảnh sát này đã qua một tuần lễ, hơn 12 giờ đêm một chút, thì có thể mở ra nghề nghiệp mới.

Lâm Dật xoa xoa hai tay, không biết sẽ cho nghề nghiệp gì đây.

Hơn 12 giờ đêm một chút, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Lâm Dật.

【Mở ra nghề nghiệp mới (Có / không) 】

【Nghề nghiệp thể nghiệm: đạo sĩ núi Long Hổ. 】

【 Độ hoàn thành nghề nghiệp: 0%. 】

【 Mời kí chủ nhận lấy quà của nghề nghiệp, 10 triệu nhân dân tệ, Đạo Đức Kinh (bản đơn lẻ). 】

Mẹ nó!

Lâm Dật vốn dĩ đang nhắm mắt vờ ngủ, khi nhìn thấy nghề nghiệp mới thì đột nhiên mở mắt ra.

Mẹ nhà nó, thế mà để cho mình làm đạo sĩ?

"Hệ thống mẹ nó, không phải là thấy bên cạnh tôi có nhiều em gái nên mới để cho tôi giới sắc đó chứ?”

【 Trần thế phồn hoa, nhìn xem mây ẩn, nghề nghiệp này giúp ký chủ lĩnh hội chân lý sinh mệnh. 】

"Được cái con bà nó chứ, cuộc sống bây giờ của tôi rất tốt, không cần lĩnh hội chân lý, lĩnh hội huyền bí sinh mệnh thì còn được."

【 Nếu như ký chủ không muốn thể nghiệm nghề nghiệp mới thì có thể thay đổi trong vòng một tuần sau khi mở ra. 】

Lâm Dật chép miệng, cái nghề nghiệp đạo sĩ này, tuy có chút rắc rối, nhưng suy nghĩ kỹ một chút thì hình như cũng không rắc rối như vậy.

Đi thể nghiệm một chút, cũng không có gì là không thể.

Nhưng mà trong lòng Lâm Dật lại dâng lên một loại dự cảm xấu.

Ngay cả loại nghề nghiệp như đạo sĩ còn có thì có lẽ cách nghề nghiệp hòa thượng không còn xa?

Con mẹ nó không thể cho mình làm bảo vệ hoặc là nhân viên chuyển phát nhanh gì đó sao?

Đang còn tốt, làm đạo sĩ cái lông a!

Phun tào ở trong lòng một hồi lâu, tâm trạng của Lâm Dật mới dần dần bình phục lại.

Đến đâu thì hay đến đó đi.

Đến lúc đó nhìn xem tình huống rồi lại nói, dù sao quyền lựa chọn nằm ở trên tay mình.

Sáng sớm hôm sau, lúc Lâm Dật mở mắt, Lý Sở Hàm cũng đã làm bữa sáng.

"Đi rửa mặt trước đi, cơm nước xong xuôi thì chúng ta sẽ đi lấy hành lý của anh."

"Được rồi."

Sự ôn nhu của Lý Sở Hàm hoàn toàn khác biệt với Kỷ Khuynh Nhan.

Một người yên lặng giống như chén trà xanh, một người thì lại như bánh kẹo, cảm giác như luôn được ngọt ngào bao quanh.

Về phần Lương Nhược Hư, ha ha, không đề cập tới cũng được.

Sau khi ăn xong, Lý Sở Hàm lái xe, cùng Lâm Dật tới phân cục Tân Sơn.

Reng reng reng _

Lúc trên đường tới, Lâm Dật nhận được điện thoại của Kỷ Khuynh Nhan.

"Nhiệm vụ huấn luyện kết thúc chưa?"

"Đã xong việc, hiện tại đang thu dọn đồ đạc." Lâm Dật thành thật trả lời, "Bên phía em có chuyện à."

"Trước đó không phải có nói với anh, muốn thông báo tuyển dụng Phó tổng giám đốc sao."

"Anh nhớ ra rồi, buổi chiều sẽ qua đúng giờ."

"Được, chờ anh."

. . .

Bên trong trụ sở huấn luyện.

Hôm qua sau khi cơm nước xong, phần lớn mọi người đều lựa chọn về túc xá, thuận tiện thu dọn đồ đạc.

Lúc hai người đến đây, rất nhiều người đã thu dọn xong đồ đạc, đang chào tạm biệt lẫn nhau.

"Mẹ nó, Trương Bằng nhanh nhanh nhanh, dẫn anh đi xem đại mỹ nữ."

Trương Bằng vừa mới rửa mặt xong, còn chưa kịp thu dọn đồ đạc, đã bị Lưu Bá Hồng phòng bên cạnh vội vàng kéo ra ngoài.

"Làm sao vậy, đây là ký túc xá nam sinh, lấy đâu ra mỹ nữ, buổi tối hôm qua uống nhiều quá còn chưa tỉnh rượu à."

"Hôm nay, có người ngoài đến thu dọn đồ đạc giúp, lúc sáng sớm, tôi đã nhìn thấy mấy người." Lưu Bá Hồng nói:

"Nhanh đi theo tôi, dẫn anh đi dưỡng mắt."

"Người thân của người nào tới mà khiến anh kích động như vậy?"

"Chị gái của Chu Hưng Hải, dáng người kia, giá trị nhan sắc kia, tuyệt đối là đứng đầu."

"Thật hay giả vậy, mang tôi tới nhìn xem."

Tuy có oán niệm sâu đậm với Chu Hưng Hải, nhưng anh ta có chị gái xinh đẹp như vậy, mâu thuẫn gì đó đều có thể buông xuống một chút.

Tùy tiện mặc vào một bộ quần áo, hai người giả bộ như không chuyện có gì, đi về phía phòng ngủ của Chu Hưng Hải.

Mới đi ra hành lang, bất ngờ nhìn thấy trước cửa phòng ngủ của Chu Hưng Hải có mấy người đang vây quanh, đều đang vô tình hoặc cố ý mà nhìn vào bên trong.

Trong lòng Trương Bằng lẩm bẩm một câu, đám LSP này.

Rất nhanh, hai người cũng đi tới cửa phòng ngủ của Chu Hưng Hải, Trương Bằng nhìn thoáng qua vào bên trong, nhất thời cảm thấy không dời nổi con mắt.

Trong phòng ngủ, có một người phụ nữ dáng người mỹ lệ đang đứng.

Cô mặc một chiếc váy bó màu đen, chân đi đôi tất màu da, quan trọng nhất là nhan sắc cũng không kém, tuyệt đối là cấp bậc mỹ nữ, Trương Bằng nhìn mà chảy nước miếng.

"Tên thích giả bộ này đúng là tốt số, lại chị gái xinh đẹp như vậy." Trương Bằng phun tào.

"Tôi cũng đang buồn bực đây, thật sự là quá cực phẩm luôn chứ lại, giống như minh tinh điện ảnh giống vậy."

"Nghe nói là người mẫu." Một người khác nói.

"Như vậy cũng dễ hiểu."

Một đám LSP canh giữ ở cửa, nhìn một hồi lâu, cho đến khi Chu Hưng Hải thu dọn xong đồ đạc.

Chu Hưng Hải cũng biết, những người này tới để nhìn chị gái của mình, trong lòng vô cùng đắc ý.

Loại cảm giác được người hâm mộ này, thật sự sảng khoái!

"Đừng nhìn nữa, lấy cái đức hạnh này của các người thì cứ nghĩ trong lòng là được rồi. Cả đời này cũng không có khả năng tìm được người phụ nữ xinh đẹp giống như chị gái tôi đâu."

Chị gái của Chu Hưng Hải cũng cười nhạt một tiếng, có chút kiêu ngạo, giống như là đang nhìn một đám điểu ti chưa từng thấy qua việc đời.

Hai người cũng không quan tâm đến những người khác nữa, Chu Hưng Hải xách hành lý của mình, chuẩn bị đi xuống tầng.

Nhưng mà, ngay tại ngã rẽ, tất cả mọi người đều dừng lại!

Bởi vì bọn họ nhìn thấy Lý Sở Hàm!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1711: Các Người Có Thể So Được Với Tôi?

Chương 1711: Các Người Có Thể So Được Với Tôi?

Nhìn thấy Lý Sở Hàm, bọn người Trương Bằng chỉ biết mở to hai mắt.

Tuy không ăn mặc xinh đẹp giống như chị gái Chu Hưng Hải, nhưng cũng có thể nhìn ra, thân hình của cô tuyệt đối không kém, thậm chí còn tốt hơn một chút.

Có thể nhìn ra chuyện này dựa vào số đo!

Nhưng quan trọng nhất, vẫn là gương mặt kia.

Rõ ràng là không trang điểm, nhưng lại không kém chị gái của Chu Hưng Hải chút nào.

Nếu như người phụ nữ trước mắt này là 100 điểm, như vậy chị gái của Chu Hưng Hải nhiều lắm cũng chỉ có 90 điểm.

Dù sao sau khi con gái trang điểm sẽ có sự thay đổi rất lớn.

"Sao mấy người lại tụ cùng một chỗ vậy?"

Nhìn thấy bọn người Trương Bằng, Lâm Dật thuận miệng hỏi một câu.

"Chúng tôi đang tùy tiện đi loanh quanh." Trương Bằng nói:

"Anh Lâm, đây là chị dâu sao?"

"Tôi là..."

"Bạn gái."

Còn không đợi Lý Sở Hàm nói gì, Lâm Dật đã nói trước.

Gương mặt Lý Sở Hàm đỏ bừng, có chút xấu hổ.

Nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ.

"Tới tới tới, mời chị dâu vào trong phòng, đừng đứng ở đây nữa."

Trương Bằng đón Lý Sở Hàm vào phòng ngủ của mình, những người khác cũng vội vàng đi theo.

Nhìn sang bên phía Chu Hưng Hải, người đi nhà trống, không có bất kỳ ai.

Vẻ mặt của hai người lúc này đã lạnh xuống, dường như đang nhận lấy vũ nhục cực lớn.

"Đi thôi, đứng quan tâm đến bọn họ, chỉ là nhóm người chưa thấy qua việc đời."

Sau khi hai người rời đi, phòng ngủ của Lâm Dật đang rất náo nhiệt.

Lý Sở Hàm rất chủ động giúp đỡ Lâm Dật thu dọn đồ đạc, như một người vợ hiền lành.

Lâm Dật muốn giúp đỡ, đều bị cô từ chối.

Trong mắt của cô, những thứ này cũng là một phần của cuộc sống người phụ nữ, không cần anh phải làm.

Sự hiền thục của Lý Sở Hàm, khiến cho không ít người hâm mộ, thậm chí còn chảy cả nước miếng.

Chân tay của Lý Sở Hàm rất nhanh nhẹn, không đến nửa giờ, đã thu dọn xong đồ của Lâm Dật.

Sau khi chào tạm biệt với những người khác thì cùng nhau rời đi.

Mà khung cảnh chia ly cũng không có quá thảm thương, bởi vì mấy ngày nữa sẽ còn gặp mặt.

Hai người lái xe rời đi, cũng không về Cửu Châu Các.

Lâm Dật đưa Lý Sở Hàm đến chơi Disney Trung Hải.

Nếu như thật sự du ngoạn thì thời gian mấy tiếng nhất định là không đủ, nhưng Lý Sở Hàm cũng không hứng thú lắm đối với mấy thiết bị giải trí.

Bọn họ đi một vòng, nhìn phong cảnh một chút, như vậy cô đã cảm thấy cực tốt rồi.

Giữa trưa, hai người ăn trưa tại Disney.

Tuy hương vị không được tốt lắm, nhưng bởi vì người ngồi ăn cơm cùng không giống nhau nên hương vị đương nhiên là tốt hơn.

Sau khi ăn xong, Lý Sở Hàm đưa Lâm Dật đến tập đoàn Triều Dương. Về phần hành lý của anh, Lý Sở Hàm lại chạy một chuyến đến Cửu Châu Các, đưa cho gác cổng.

"Anh không tới chậm đúng không."

Lúc tới văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan, phát hiện cô đang ăn cơm trưa, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm và tài liệu bên cạnh, vô cùng nghiêm túc.

"Anh trở về rồi!"

Nhìn thấy Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan buông đũa trên tay xuống, đứng dậy nhào tới trên người anh, đau lòng nói:

"Đã rám đen hết rồi."

"Như vậy không phải càng nam tính hơn sao."

"Phối với kiểu tóc này của anh thì đúng là rất xứng, nếu như thêm cái hình xăm rồi là dây chuyền vàng, anh chính là đại ca xã hội."

"Vậy thì em chính là chị dâu xã hội."

"Nói cũng đúng, xưng hô thế này đúng là rất bá khí."

Lâm Dật cười khổ, phát hiện Kỷ Khuynh Nhan dưới sự ảnh hưởng của mình, dường như cũng trở nên bưu hãn hơn một chút.

"Không phải nói buổi chiều sẽ bắt đầu thông báo tuyển dụng à, bắt đầu lúc mấy giờ vậy?"

"Hai giờ chiều, cũng sắp đến giờ rồi, anh qua bộ phận nhân sự đi, trong tay em vẫn còn có chuyện không đi cùng anh được."

"Em xác định không đi sao? Đây chính là tuyển người cho công ty của em đó."

"Không có việc gì, em tin tưởng ánh mắt của anh, nhất định không sai được."

"Cám ơn Kỷ tổng đã tín nhiệm, anh nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ."

"Ừm vâng, moa~ "

Hai người dính nhau thêm vài phút đồng hồ, Lâm Dật liền đi đến bộ phận nhân sự.

"Lâm tổng tới."

Lúc Lâm Dật đi vào bộ phận nhân sự, quản lý nhân sự Hoàng

Bội Văn vội vàng tới chào hỏi.

Tuổi của Hoàng Bội Văn không lớn lắm, khoảng tầm ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, mặc một bộ đồng phục OL màu đen.

Bày ra dáng vẻ thướt tha của thiếu phụ.

"Có thể đừng gọi tôi là Lâm tổng được không, nghe không quen chút nào."

Tuy anh đã rời khỏi tập đoàn Triều Dương hơn hai năm.

Nhưng Lâm Dật vẫn nhớ người tên Hoàng Bội Văn này.

Lúc anh còn làm việc ở đây, cô ấy là người thứ hai trong phòng nhân sự đối tốt với mình.

Đương nhiên, vẫn là gương mặt này có tác dụng.

Nếu không lấy sự chênh lệch chức vị giữa hai người thì sẽ không hề có quen biết gì.

Hoàng Bội Văn thở dài trong lòng, lúc trước mình còn từng có ý nghĩ không thành thật đối với cậu ấy.

Giờ thì hay rồi, bị tổng giám đốc bắt được.

"Vậy cũng không được, đây là quy củ, không thể phá hủy."

"Cái gì mà quy củ chứ, cũng không có người ngoài, cứ tùy tiện một chút, nếu không thì tôi không có cách nào tiến hành công việc mất."

Hoàng Bội Văn nở nụ cười, "Vậy thì tôi không khách khí với cậu nữa."

Nói xong, cô lấy một xấp văn kiện từ trên bàn ra, nói:

"Người nộp đơn đã tập hợp tại phòng họp, hiện tại có thể bắt đầu phỏng vấn?"

"Được, cô đi thông báo cho bọn họ đi."

Các chức vị cao như Phó tổng giám đốc bình thường đều sẽ do tổng giám đốc và các phó tổng còn lại cùng phỏng vấn.

Nhưng mà có Lâm Dật ở đây, Kỷ Khuynh Nhan liền làm một chưởng quỹ vung tay, giao toàn quyền cho Lâm Dật phụ trách.

Hoàng Bội Văn phụ trách làm trợ thủ cho anh.

"Được, tôi sẽ đi ngay."

"Đợi lát nữa, tôi có chuyện muốn hỏi." Lâm Dật hỏi:

"Có bao nhiêu người tới ứng tuyển?"

"Tổng cộng có 13 người, bảy nam sáu nữ, sao thế?"

"Cô cảm thấy sơ yếu lý lịch của mấy người phụ nữ kia thế nào?"

Hoàng Bội Văn đánh giá Lâm Dật, "Muốn chọn nữ sao?"

"Đúng vậy."

"Cũng không tệ, nhưng còn chưa biết năng lực tổng hợp." Hoàng Bội Văn vừa cười vừa nói:

"Nếu như để cho Kỷ tổng biết chuyện này, đoán chừng sẽ nói cậu thẳng nam."

"Không quan trọng, tóm lại vẫn nên cố gắng từ chối mấy loại chuyện này."

Lúc này, trong phòng họp của của tập đoàn Triều Dương, có mười mấy người đang ngồi, phân ra nam nữ.

"Tập đoàn Triều Dương rốt cuộc là thế nào vậy, là một công ty nổi tiếng, thế mà hạ thấp tiêu chuẩn tuyển dụng Phó tổng giám đốc xuống thấp như vậy, một lần có tới mười mấy người. Tôi đây có chút không thể tin được nha."

Người nói chuyện chính là một người phụ nữ mặc váy màu đen.

Ở ngực lộ ra một mảnh trắng bóng, nửa người dưới là hai chân thon dài trong đôi tất cao màu đen, cùng với giày cao gót đế nhỏ, nhìn rất có hơi thở phong trần.

"Cái gì gọi là hạ thấp tiêu chuẩn, chúng tôi đều tốt nghiệp từ các trường đại học danh tiếng nước ngoài, hơn nữa còn từng là giám đốc điều hành của các công ty nằm trong top 500, sao đến trong miệng của cô thì lại là hạ thấp tiêu chuẩn vậy.”

Người phụ nữ nói chuyện có dáng người cao gầy, dáng vẻ nghiêm chỉnh.

Cô có mái tóc dài xoăn gợn sóng, mặc đồng phục OL bán tiêu chuẩn, đứng ở nơi đó vừa đoan trang lại hào phóng, rất có khí chất của phụ nữ trưởng thành.

"Dựa vào bằng cấp và kinh nghiệm của các người sao, không nên khoe khoang ở trước mặt tôi. Tôi chính là tiến sĩ song ngành quản trị kinh doanh và tài chính của Đại Học Harvard Mỹ, hơn nữa còn làm việc tại Phố Wall ba năm, đảm nhiệm chức vụ Phó giám đốc điều hành. Với trình độ của tôi, đủ tư cách làm Phó tổng giám đốc của một công ty có giá thị trường chục tỷ, mà các người có thể so với tôi sao!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1712: Kết Quả Ra Lò.

Chương 1712: Kết Quả Ra Lò.

Nghe thấy sơ yếu lý lịch của người phụ nữ váy đen, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy kinh ngạc!

Hoàn toàn không nghĩ tới, lý lịch của cô vậy mà phong phú như thế!

Lấy ra bất kỳ một hạng mục nào đều có thể xưng là hoàn mỹ!

Tuy những người khác cũng từng du học ở nước ngoài, nhưng cùng so với cô lại như phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn.

Không đáng kể chút nào.

"Thôi đi, lý lịch cao thì có thể thế nào, có thể được nhận hay không còn chưa nhất định đâu." Lại một cô gái tóc ngắn nói:

"Công ty giống như tập đoàn Triều Dương thông báo tuyển dụng Phó tổng giám đốc, là nhìn trúng năng lực tổng hợp, cho dù lý lịch của cô cao, chúng tôi cũng có cơ hội thắng được."

"Mấy người các người đúng là, không có chút kinh nghiệm nào cả, chẳng lẽ các người không biết câu biết người biết ta, trăm trận trăm thắng sao."

"Cô có ý gì?"

"Nói thật với các cô vậy, hôm nay người chủ trì phỏng vấn không phải là Kỷ tổng, mà là một vị khác lãnh đạo, hơn nữa còn là đại soái ca."

"Nam giám đốc điều hành?"

"Không sai, cho nên nói, dù có bỏ qua bằng cấp, chỉ bằng cách ăn mặc của mấy người các người cũng không lọt vào được mắt xanh của người ta đâu, không có một chút hương vị phụ nữ nào, sao có thể vừa ý các cô được."

Nghe thấy lời nói của người phụ nữ váy đen, trên mặt những người khác đều lộ ra vẻ buồn bã.

Nếu thật là như vậy thì cơ hội sẽ càng thêm mong manh.

Đều nói nam nữ phối hợp, làm việc không mệt.

Cách ăn mặc giống như cô ta đây nhất định sẽ được thêm điểm trong mắt của đàn ông.

Dù sao mỗi một người đàn ông đều thích phụ nữ ăn mặc khêu gợi!

Mọi người nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút, không phải quần bò thì là váy dài, hoặc là đồng phục công sở.

Ngay cả người đi cao gót tất chân cũng không có, đoán là đều không có kinh nghiệm.

Lúc này, cửa phòng họp bị đẩy ra, Hoàng Bội Văn ôm một chồng văn kiện đi đến, nói:

"Hiện tại phỏng vấn bắt đầu, Trần Tĩnh Nhã, đến phòng 1613."

Người phụ nữ váy đen cười quyến rũ một tiếng, rồi nói với những người khác trong phòng họp:

"Thấy được không, trình tự phỏng vấn hẳn là dựa theo trình độ ưu tú của sơ yếu lý lịch. Các người cũng đừng ôm hy vọng quá lớn, nhanh hẹn trước xe để về nhà đi."

Những người khác đều có chút căm giận bất bình, nhưng lại không có lời nào để nói.

Bằng cấp của người ta cao nhất, kinh nghiệm làm việc cũng nghiền ép bọn họ.

Hơn nữa, ngoại trừ điều kiện bên ngoài thì điều kiện mềm cũng tốt nhất ở đây.

Không nói cái khác, bộ ngực kia cứ như thổi hơi vậy, cũng sắp đến E, mông cũng sắp vểnh đến lên trời.

Thật không phải là thứ mà phụ nữ bình thường có thể so sánh.

Sau khi Trần Tĩnh Nhã khoảng hơn nửa giờ, trong hành lang mới truyền đến tiếng giày cao gót "Cộc cộc cộc”.

Không cần nghi ngờ, là Trần Tĩnh Nhã quay lại!

Đi cùng cô, còn có Hoàng Bội Văn.

"Phỏng vấn đã bắt đầu, xin mọi người sau khi phỏng vấn xong thì chờ ở chỗ này một chút, chúng tôi sẽ công bố kết quả phỏng vấn ngay sau khi xong việc."

Nói xong, Hoàng Bội Văn nhìn đồng hồ trên tay một chút, vừa cười vừa nói:

"Hiện tại, phỏng vấn người thứ nhất đã kết thúc, mời vị tiếp theo, Quách Thư Đình nữ sĩ."

Nghe thấy Hoàng Bội Văn đọc đến tên của mình, người phụ nữ mặc đồng phục vội vàng chỉnh sửa lại quần áo của mình một chút để cho mình nhìn hoàn mỹ hơn.

Hiện tại cô đã hối hận muốn chết.

Nếu sớm biết người phỏng vấn là nam, cô đã không mặc bộ quần áo này rồi, che khuất hết dáng người của mình!

Sau khi Quách Thư Đình rời đi, trong phòng họp an tĩnh lại, những người đến phỏng vấn còn lại đều là khẩn trương đến không được.

Bởi vì sau khi kết thúc phỏng vấn sẽ tuyên bố kết quả, đây là tra tấn lớn nhất.

Dựa theo quá trình phỏng vấn bình thường, nếu là cương vị quan trọng như này, đều là sau khi kết thúc phỏng vấn, tổng giám đốc sẽ gọi điện thoại thông báo.

Đây là lần đầu bọn họ nhìn thấy chuyện cho ra kết quả trong ngày.

Mà người đưa ra thao tác này dĩ nhiên chính là Lâm Dật.

Khoảng năm phút trôi qua, Quách Thư Đình ủ rũ cúi đầu đi về.

Giống như một quả cà tím ngâm sương, ỉu xìu.

"Tình huống như thế nào? Hỏi vấn đề gì vậy?"

Một người có dáng người hơi mập tiến lên dò hỏi.

"Lạnh."

"Hả? Lạnh?"

"Tôi đã xem sơ yếu lý lịch của cô, ưu tú hơn tôi nhiều, có phải là cô quá khẩn trương, nên mới không phát huy tốt?"

"Không phải là khẩn trương, tôi nói chuyện với Lâm tổng cũng rất tốt, nhưng chủ yếu là. . ." Quách Thư Đình muốn nói lại thôi.

"Chủ yếu là gì?"

"Chủ yếu là, Lâm tổng nói chuyện với tôi được năm phút đồng hồ thì hình như là không kiên nhẫn được nữa."

Nghe nói như thế, mọi người mới kịp phản ứng, lúc Trần Tĩnh Nhã đi phỏng vấn, hình như có nói chuyện đến hơn nửa giờ!

Hiện tại đến lượt cô thì chỉ nói chuyện có năm phút đồng hồ, chuyện này đã có thể nói rõ vấn đề!

"Tôi đã nói cái gì, các người không có cơ hội đâu, nói thật với cô, lúc phỏng vấn, tôi đã nói chuyện với Lâm tổng vô cùng vui vẻ. Người ta không chỉ chủ động muốn số điện thoại của tôi, còn hỏi tôi có bạn trai hay không, đoán chừng là buổi tối muốn hẹn tôi ăn cơm."

Trần Tĩnh Nhã bắt chéo hai chân, ngồi xuống ghế, cười tủm tỉm, nói:

"Nếu như không phải còn muốn phỏng vấn các người thì tôi và Lâm tổng đã tìm nơi khác nói chuyện rồi, đều do các người làm hỏng chuyện tốt của chúng tôi."

Trong lòng mọi người hoàn toàn u ám.

Đây coi như đã rõ mọi chuyện!

Đã hẹn riêng, vậy thì chức vị kia nhất định là của cô ta rồi, những người khác căn bản không cần tốn thời gian!

"Thôi đi, cho dù cô có thể phỏng vấn thành công thì thế nào, dù sao chúng tôi cũng không lỗ." Quách Thư Đình nói với vẻ không phục lắm.

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng Quách Thư Đình càng nghĩ càng hối hận!

Tại sao mình lại mặc đồng phục đến phỏng vấn!

Sớm biết vậy đã mặc váy ngắn!

Mặc bộ đồng phục này khiến cho mình giống như một bà lão!

Ngay cả đôi tất chân cũng không có, nếu như mình là nam, đoán chừng cũng sẽ tuyển Trần Tĩnh Nhã.

"Cô nói không lỗ là có ý gì?" Nữ nhân hơi mập hỏi.

"Tôi nói cho các người biết, Lâm tổng lớn lên vô cùng đẹp trai."

Nhắc đến Lâm Dật, Quách Thư Đình lập tức trở nên hào hứng, hoa chân múa tay, nói:

"Lúc tôi mới vừa vào, cả người đều cảm thấy mơ hồ, giá trị nhan sắc kia quả thực chính là cấp bậc nam thần, cho nên mới nói, cho dù phỏng vấn không thành công thì chúng ta cũng không lỗ."

"Ha ha, nhìn bộ dạng nghèo hèn của các người kia. Lúc tôi phỏng vấn, Lâm tổng còn chủ động ôm tôi, hơn nữa còn sờ soạng tay của tôi, nếu như đổi thành các người, còn không phải sẽ kích động đến chết sao."

Vẻ mặt Trần Tĩnh Nhã hiện lên vẻ nghiền ngẫm, khoác loác lên tận trời.

Mấy cô gái đang nói chuyện này, bỗng nhiên bị Trần Tĩnh Nhã tạt một chậu nước lạnh, cũng không hứng thú trò chuyện tiếp nữa, ai nấy đều ngồi yên lặng.

Tuy trong lòng đều biết mình không có kết quả, nhưng chưa tới phút cuối, chưa đâm vào tường gạch thì chưa quay đầu.

Vẫn là muốn ở lại đây chờ tuyên án "Tử hình" .

Khoảng năm 5 phút sau, phỏng vấn người thứ ba cũng ủ rũ cúi đầu trở về, vừa nhìn là biết không tốt.

Ngay sau đó là người thứ 4, thứ 5. . .

Chỉ là càng về sau, thời gian phỏng vấn lại càng ngắn.

Đến người cuối cùng thì chỉ có một phút đồng hồ, đã kết thúc phỏng vấn.

Sau khi kết thúc phỏng vấn, tâm trạng của mọi người đều rất u ám.

Các cô biết, mình nhất định là không thành công.

Vị trí Phó tổng giám đốc đã là của người phụ nữ Trần Tĩnh Nhã kia.

Mà những người còn lại, chỉ là muốn nghe kết quả một chút để triệt để hết hy vọng.

Nhưng trong lòng càng nghĩ càng thấy thua thiệt, thế mà thua ở cách ăn mặc quần áo!

Người dựa vào quần áo, ngựa dựa vào yên, đợi lát nữa phải đi mua bộ váy hoặc là tất đen mới được.

"Được rồi, cô đi tuyên bố kết quả đi, tôi còn có việc, đi về trước."

Nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, người trong phòng họp đều dựng lỗ tai lên.

Bởi vì đó là giọng nói của Lâm tổng!

"Lâm tổng, chúng ta phỏng vấn Phó tổng giám đốc, chức vị quan trọng như vậy, để anh tuyên bố kết quả mới hợp lý, cấp bậc của tôi có chút không đủ."

"Vậy được rồi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1713: Thân Phận Của Lâm Tổng Là?

Chương 1713: Thân Phận Của Lâm Tổng Là?

Dứt lời, cửa phòng họp bị đẩy ra, Lâm Dật và Hoàng Bội Văn một trước một sau đi đến, chuẩn bị tuyên bố kết quả phỏng vấn.

Thấy Lâm Dật đi đến, mấy cô gái vội vàng đứng lên.

Trần Tĩnh Nhã lôi kéo bộ váy của mình, để lộ một mảnh cảnh xuân.

Những người phụ nữ này nhìn như bình tĩnh, nhưng tâm thiếu nữ yên lặng nhiều năm cũng đang nhảy loạn "Phanh phanh".

Phụ nữ từ trước đến nay đều là người yêu thích sắc đẹp, nếu không chính là mắt mù.

"Vừa rồi chúng tôi còn phải chuẩn bị quyết định bổ nhiệm, cho nên chậm trễ chút thời gian." Hoàng Bội Văn nói:

"Hiện tại xin mời Lâm tổng tuyên bố kết quả, và phát quyết định bổ nhiệm Phó tổng giám đốc."

Lâm Dật đứng trước mặt mọi người, hắng giọng một cái rồi nói:

"Phỏng vấn đã kết thúc, tôi sẽ tuyên bố kết quả."

Lúc này, Trần Tĩnh Nhã trêu đùa tóc của mình, thướt tha mềm mại đi ra.

Chuẩn bị lên đón nhận quyết định bổ nhiệm Phó tổng giám đốc kia.

"Cô đi ra làm gì." Lâm Dật thấp giọng hỏi.

"Lâm tổng, ngài đừng thừa nước đục thả câu nữa, thật ra mọi người đều biết, người phỏng vấn thành công là tôi, lấy điều kiện của tôi, các cô ấy sẽ không có cơ hội, ngài nói đúng không."

"Não có bệnh à, ai nói cô phỏng vấn thành công vậy, tỉnh lại đi."

Bị Lâm Dật mắng một câu, Trần Tĩnh Nhã á khẩu không trả lời được, cô không thể tưởng tượng nổi, người thắng vậy mà không phải là mình!

Nói xong, Lâm Dật nhìn quyết định bổ nhiệm trên tay, nói:

"Người phỏng vấn thành công là Quách Thư Đình, trở về chuẩn bị một chút, ngày mai đến làm."

"Cái gì!"

"Người phỏng vấn thành công là tôi sao? !"

Quách Thư Đình có chút mơ hồ, cảm thấy như đĩa bánh rơi xuống từ trên trời vậy.

"Lâm, Lâm tổng, tôi mặc thành như này còn có thể phỏng vấn thành công sao. . ."

Quách Thư Đình thử thăm dò.

Lâm Dật không còn gì để nói, trong đầu của đám người này đều nghĩ cái gì vậy?

"Nếu theo như cô nói, vậy lần sau người đến phỏng vấn đều phải mặc đồ lót sao."

Bị Lâm Dật nói như vậy, gương mặt của Quách Thư Đình đỏ lên.

"Chủ yếu là, cô ấy nói anh muốn hẹn riêng cô ấy ăn cơm, hơn nữa còn nói chuyện hơn nửa giờ, chúng tôi đều cho là mình không có cơ hội."

Lâm Dật liếc mắt nhìn Trần Tĩnh Nhã, từ từ nói:

"Tôi uống rượu giả rồi? Muốn hẹn cô ta ăn cơm riêng?"

"Dựa vào cái gì!" Trần Tĩnh Nhã lớn tiếng nói:

"Bằng cấp của tôi là cao nhất ở đây, kinh nghiệm làm việc cũng phong phú nhất, dựa vào đâu mà cô ta được chọn, cô ta sánh được với tôi sao!"

"Cầm một đống văn bằng giả tới, còn không biết xấu hổ nói mình là người tài năng?" Lâm Dật nghiêm mặt nói:

"Tôi không vạch trần cô, đã là nể mặt cô. Cô còn muốn tôi giải thích cái gì nữa đây?"

"Bằng cấp giả!"

Lời này vừa nói ra, toàn trường xôn xao!

Khó trách lý lịch của cô hoàn hảo như vậy, thì ra là giả!

Hoàng Bội Văn đứng sau lưng Lâm Dật, âm thầm giơ ngón tay cái lên!

Nếu như là mình, đoán chừng đã nhận Trần Tĩnh Nhã.

Sắc mặt của Trần Tĩnh Nhã như tro tàn đứng tại chỗ, lúng túng muốn chết, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Cô bỏ ra giá cao làm giả một bộ bằng cấp, nhưng không nghĩ tới, lại bị anh ta phát hiện!

"Thế mà dám khiến tôi mất mặt trước mặt mọi người, sau này anh cẩn thận một chút cho tôi!"

"Cút đi."

Nhìn bóng lưng hầm hầm rời đi của Trần Tĩnh Nhã, Hoàng Bội Văn lắc đầu.

Thế mà còn dám áp chế Lâm tổng, cô đúng là người không biết không sợ a!

Sau khi Trần Tĩnh Nhã đi, các thí sinh khác cũng lần lượt rời đi.

"Lâm tổng, chào ngài, sau này chúng ta sẽ là đồng nghiệp." Quách Thư Đình cúi đầu nói.

Lâm Dật gật gật đầu, "Sau này nghiệp vụ thương nghiệp bất động sản bên này sẽ giao cho cô, làm việc cho tốt."

"Cảm ơn Lâm tổng đã tín nhiệm, lúc tôi ở nước ngoài và Yến Kinh đã chấp hành qua hạng mục này, còn có chút kinh nghiệm, nhất định sẽ không phụ lòng ngài."

"Chuyện này cũng không cần nói với tôi, tôi cũng không phải là người của tập đoàn Triều Dương, phải xem hành động của cô rồi."

"Đã biết."

Nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Dật, Hoàng Bội Văn chủ động bắt tay với Quách Thư Đình.

"Quách tổng, đã là đồng nghiệp, hy vọng có thể hợp tác vui vẻ."

Người ta phỏng vấn thành công, lập tức trở thành Phó tổng giám đốc của công ty, cấp bậc cao hơn mình mấy bậc, đương nhiên là phải khách sáo một chút.

Quách Thư Đình cười gật đầu, tò mò hỏi: "Tôi có chuyện muốn hỏi."

"Ngài cứ nói."

"Lâm tổng không phải là người của công ty, vậy là từ đâu tới vậy?"

Hoàng Bội Văn nở nụ cười, lúc trò chuyện bát quái, phụ nữ luôn luôn có tinh lực dồi dào.

"Lâm tổng là bạn trai của Kỷ tổng chúng ta." Hoàng Bội Văn nói:

"Công việc của Kỷ tổng gần đây bề bộn nhiều việc, không có thời gian xử lý chuyện tuyển chọn, nên mới để cho Lâm tổng phụ trách?"

"Cô vẫn luôn gọi anh ấy là Lâm tổng? Chẳng lẽ anh ấy cũng có công ty?"

"Cô biết tập đoàn Lăng Vân không?"

"Đương nhiên, công ty lớn như vậy, đương nhiên là phải biết."

"Lâm tổng là đại boss của tập đoàn Lăng Vân, hiện tại đã biết, tại sao Kỷ tổng lại yên tâm để anh ấy tới tuyển dụng rồi chứ."

"Cái gì! Anh ấy là tổng giám đốc tập đoàn Lăng Vân?" Quách Thư Đình kinh ngạc đến không ngậm miệng được, cảm thấy rất ngoài ý muốn.

"Tôi nhớ rằng tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân tên là Kỳ Hiển Chiêu, làm sao lại. . ."

"Thật ra người ta là COO kiêm Phó tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân, ngoại trừ Lâm tổng thì anh ấy là lớn nhất." Hoàng Bội Văn nói:

"Nhưng mà Lâm tổng có ý làm yếu thân phận của mình, chỉ phụ trách chế định chiến lược phát triển của công ty, cho nên mới khiến cho người ngoài hiểu lầm Kỳ tổng là tổng giám đốc của công ty."

"Thì ra là như vậy." Quách Thư Đình nó:

"Lâm tổng thật sự là quá lợi hại, tuổi còn trẻ mà đã có thành tựu cao như vậy."

. . .

Cùng lúc đó, sau khi phỏng vấn xong, Lâm Dật đi đến chỗ của Kỷ Khuynh Nhan.

"Đều đã làm tốt rồi sao?" Kỷ Khuynh Nhan đứng dậy hỏi.

Lâm Dật đưa sơ yếu lý lịch và tài liệu của Quách Thư Đình đến trước mặt của Kỷ Khuynh Nhan.

"Đây là tư liệu của cô ấy, anh cảm thấy cũng không tệ lắm, em nhìn lại xem."

"Em không nhìn, em tin tưởng ánh mắt của anh."

"Kỷ tổng đúng là càng ngày càng biết nói chuyện."

Bởi vì Kỷ Khuynh Nhan còn bận những chuyện khác, hai người dính nhau thêm vài phút đồng hồ, thì đi làm chuyện khác.

Lâm Dật nhàn rỗi không chuyện gì, chuẩn bị đến chỗ Vương Oánh đi loanh quanh, thuận tiện thăm dò một chút về sự huyền bí của sinh mệnh.

Nhưng không đợi đi ra ngoài, đã nhận được điện thoại của Điền Nghiên.

"Lâm tổng, nghe nói anh đi làm cảnh sát?"

"Biết được từ Viện Viện sao?"

"Hà tổng nói với tôi, bây giờ có tiện nói chuyện không vậy?"

"Huấn luyện đã kết thúc, tôi đang ở bên tập đoàn Triều Dương, có việc gì thế."

"Bên phía công ty có chút việc, nếu tiện thì anh tới đây một chút, không thì tôi qua tìm ngài cũng được."

"Ở công ty chờ tôi đi."

"Được."

Cúp điện thoại của Điền Nghiên, Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu nhìn Lâm Dật.

"Bên phía tập đoàn có việc sao?"

Lâm Dật gật gật đầu, "Điền Nghiên bảo anh đi qua đó một chuyến, chưa biết tình huống cụ thể, cứ đi qua nhìn một chút đã."

"Lái xe của em mà đi."

Kỷ Khuynh Nhan đưa chìa khóa xe tới, lại giúp Lâm Dật chỉnh sửa lại quần áo trên người một chút.

"Đi đi, có việc gì cần em giúp đỡ thì gọi điện thoại cho em."

"Được."

Lâm Dật cầm lấy chìa khóa xe rồi đi ra ngoài, lái xe đến tập đoàn Lăng Vân, đến văn phòng của Điền Nghiên.

Cách ăn mặc của Điền Nghiên vẫn gọn gàng già dặn như trước, luôn là áo sơ mi trắng phối với đồng phục nhân viên, nhìn vô cùng đẹp mắt và nổ tung.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1714: Kế Hoạch Của Lâm Dật.

Chương 1714: Kế Hoạch Của Lâm Dật.

Điền Nghiên rót cho Lâm Dật chén nước, nói với vẻ sâu xa:

"Năm trước, chúng ta không phải có mở hội thảo thảo luận, chuẩn bị mở mấy phòng thí nghiệm sao, hiện tại sân bãi không đủ dùng, công ty muốn vòng một mảnh đất, xây dựng một khu sản nghiệp lương cao."

"Chờ một chút."

"Có cần phải phiền toái như vậy không? Còn cần đến vòng?"

"Đây là ý nghĩ của Kỳ tổng, cũng là điều mà chúng tôi quyết định sau khi bàn bạc." Điền Nghiên nói:

"Chúng ta làm những thứ này, xem như là quy mô sản nghiệp lớn nhất. Tuy người sáng suốt đều biết, làm như thế không có ý nghĩa lớn, nhưng ở trong mắt dân chúng thì lại có ý nghĩa khác, về phía cảm giác sẽ có sự khác biệt rất lớn, danh tiếng của công ty trong lòng dân chúng cũng sẽ tăng lên."

Điền Nghiên vén tóc, lại tiếp tục nói:

"Hơn nữa làm như vậy, còn có thể tính chiến tích cho lãnh đạo trong thành phố, mặc dù tốn ít tiền, nhưng nhìn từ góc độ lợi ích lâu dài thì vẫn là đáng giá."

Nghe Điền Nghiên giải thích như thế, Lâm Dật chợt hiểu ra, mình quả thực đã nghĩ việc này hơi phiến diện.

"Sau đó thì sao, nói tiếp đi."

"Trước khi Kỳ tổng đi, nhìn trúng một mảnh đất, còn gặp qua lãnh đạo liên quan, đều nói vấn đề không lớn, sẽ dốc toàn lực phối hợp, nhưng gần đây xảy ra vấn đề, có người đến cạnh tranh."

"Việc này đúng là thú vị." Lâm Dật uống một hớp trà, cười nói:

"Ai muốn đoạt đất với chúng ta? Là người ngoài thành phố sao?"

Điền Nghiên gật gật đầu, "Tập đoàn Hoàng Hải Hồng Kông."

"Thao, sao lại là bọn họ."

"Sao anh lại phản ứng lớn như vậy?" Điền Nghiên hồ nghi nói: "Chẳng lẽ các người nhận biết?"

"Công ty này, trước đó đoạt đất của tập đoàn Triều Dương, sau khi bị tôi dạy dỗ một trận, giờ lại đoạt đến trên đầu chúng ta."

Lâm Dật tin rằng, người của tập đoàn Hoàng Hải nhất định là biết đến lai lịch của mình.

Anh cũng tin là, khi tiến hành một hạng mục, đối phương sẽ tiến hành khảo sát.

Dựa vào những nguyên nhân này, mà còn dám trắng trợn phân cao thấp với mình, đúng là cây kim so với cọng râu.

"Thật có thể tranh giành với chúng ta." Điền Nghiên nói:

"Nhưng tập đoàn Hoàng Hải là một công ty lớn, chủ tịch Lý Đông Tân, lúc trước từng là người giàu nhất Trung Quốc, là đối thủ có thể cạnh tranh mạnh mẽ với chúng ta."

"Các người cứ tiến hành dựa theo kế hoạch, tôi sẽ bình ổn việc này."

Đúng như Lâm Dật nghĩ, tập đoàn Hoàng Hải quả thực đã điều tra qua anh.

Nhưng chỉ giới hạn trong sức ảnh hưởng của tập đoàn Lăng Vân tại Trung Hải.

Cũng không có điều tra ra được những tin tức sâu xa hơn.

Chẳng hạn như quan hệ giữa Lâm Dật và Lương Nhược Hư, sức ảnh hưởng của Lương gia tại Yến Kinh, và quan hệ với Lục Bắc Thần. Lý gia đều không biết những chuyện này.

Nếu không lúc làm những chuyện này, bọn họ cũng phải cân nhắc một chút.

Lâm Dật cầm điện thoại di động, gọi cho Mã Tam.

Điện thoại vừa mới kết nối, đã nghe thấy tiếng cười nham hiểm của Mã Tam, dường như biết Lâm Dật sẽ gọi điện thoại cho anh ta.

"Lâm tổng, đã lâu không gặp, không biết ngài gọi điện thoại cho tôi là muốn làm gì?"

"Tôi cảm thấy mấy tên Hồng Kông các người đúng là rất thú vị, chặt đứt một cánh tay của anh rồi mà còn dám nhảy nhót ở trước mặt tôi, tay không đau nữa sao?"

"Anh nói như vậy là không đúng rồi." Mã Tam nói:

"Trung Hải lớn như vậy, chẳng lẽ chỉ có các người làm ăn, người khác lại không được sao? Không thể quá bá đạo như vậy được?"

"Xem ra tôi nên dành thời gian tìm anh tâm sự một chút, để cho anh căng trí nhớ ra mới được." Lâm Dật cười nói.

"Tới đi, tôi cũng đang muốn tâm sự với anh, nhưng mà trước lúc này, anh phải tìm được tôi đã."

Mã Tam không cho Lâm Dật cơ hội nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại của Mã Tam, Lâm Dật đứng dậy.

"Lão Kỳ không ở đây, chuyện của công ty tạm thời sẽ do cô phụ trách, nếu như có chuyện xử lý không được thì gọi điện thoại cho tôi."

"Đã biết."

"Hà Viện Viện đâu?"

"Hình như đi dạo phố rồi."

"Mẹ nó."

Nói xong chuyện chính, Lâm Dật phân phó cho Điền Nghiên triệu tập các giám đốc điều hành còn lại mở một cuộc họp nội bộ.

Chuẩn bị xử lý những chuyện còn đọng lại của công ty trong khoảng thời gian Kỳ Hiển Chiêu không ở đây.

Cho đến hơn 6 giờ tối mới họp xong, sau đó anh đi qua đón Kỷ Khuynh Nhan tan làm.

Vào ban đêm, hai người không về nhà ăn mà cùng nhau đi ăn nồi lẩu, coi như là mở tiệc mời khách cho Lâm Dật.

Sau khi về nhà, Kỷ Khuynh Nhan không đến thư phòng, mà cùng Lâm Dật xem tivi.

Kỷ Khuynh Nhan nằm lên đùi của anh, Lâm Dật thỉnh thoảng sẽ đút cho cô chút hoa quả, giống như là một người nuôi dưỡng đầy trách nhiệm.

Lúc nhàn rỗi, Lâm Dật bỏ tay lên trên bụng của Kỷ Khuynh Nhan, cô cũng không ngăn cản, cho anh sờ soạng một hồi lâu.

"Sờ soạng lâu như vậy rồi, có lấy ra được thứ gì không?" Kỷ Khuynh Nhan cười hì hì hỏi.

"Thịt đầy đặn, săn chắc, đoán chừng cân nặng cũng không sai biệt lắm, heo nhỏ thơm nhà chúng ta có thể giết ăn thịt rồi."

"Đoán là thịt sẽ rất ngon, ăn một miếng trường sinh bất lão."

"Anh phát hiện, em đúng là càng ngày càng không biết xấu hổ, thế mà có thể nói ra được loại lời như này."

"Hắc hắc, dù sao cũng không có người ngoài."

Sau đó, Kỷ Khuynh Nhan dựa theo thông lệ, đi lên phòng vệ sinh tắm rửa.

Lâm Dật cầm điện thoại di động, gửi wechat cho Lý Sở Hàm, kiểm tra đối chiếu một chút thời gian phẫu thuật của Mã Gia Lương, sau đó gọi điện thoại cho Miêu Quốc Phong.

Trước trước sau sau nói chuyện hơn 20 phút, mới cúp điện thoại.

Sau khi sắp xếp tốt mọi chuyện cần thiết, Lâm Dật sờ cằm, tự nhủ:

"Trung Hải là địa bàn của tôi, không lo sống cho tốt, lại cứ thích giả trang."

. . .

Sáng sớm hôm sau, hai người như thường ngày, sau khi ăn sáng, Lâm Dật đưa Kỷ Khuynh Nhan đến tập đoàn Triều Dương.

Sau đó anh đến bệnh viện Hoa Sơn, cũng tìm tới chủ nhiệm khoa chỉnh hình Tôn Hiểu Cương.

"Lâm chủ nhiệm, sao ngài lại tới đây."

Trong văn phòng, nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, Tôn Hiểu Cương đứng dậy nghênh đón.

"Có chút chuyện, muốn nói với anh một chút." Lâm Dật nói:

"Lúc mười giờ, có phải là có một bệnh nhân tên là Mã Gia Lương muốn phẫu thuật đúng không?"

"Ừm, còn hơn nửa giờ nữa, đã kiểm tra trước phẫu thuật, đợi lát nữa sẽ bắt đầu."

Tôn Hiểu Cương vừa cười vừa nói: "Lâm chủ nhiệm, người tên là Mã Gia Lương kia có phải là người thân của anh hay không? Lên tiếng chào hỏi là được rồi, không cần thiết tự mình đi một chuyến."

"Việc này đừng để lộ ra bên ngoài, tôi sẽ làm phẫu thuật."

"Anh tới làm sao?"

Tôn Hiểu Cương có chút ngoài ý muốn, "Phẫu thuật hạ thép không tính là phẫu thuật lớn, nhưng anh thuộc khoa tim mạch, chắc chắn không có vấn đề gì về khoa chỉnh hình chứ?"

"Tất nhiên, chút chuyện nhỏ này không làm khó được tôi." Lâm Dật đi qua, vỗ vỗ bả vai của Tôn Hiểu Cương, đưa cho ông một điếu thuốc Trung Hoa.

"Ông không cần quan tâm đến ca phẫu thuật này, tôi sẽ làm toàn bộ quá trình, không cần người giúp đỡ, ông chỉ cần phân phó người đưa người lên bàn phẫu thuật là được, việc còn lại cứ để tôi."

"Nhưng chuyện này là làm trái quy định, tôi chính là mổ chủ nhiệm, chúng ta tự mình đổi cương vị, nhất định không phải là chuyện tốt."

"Không có việc gì, tôi đã nói chuyện với viện trưởng, ông thu tâm vào trong bụng, không liên lụy tới trên người ông đâu."

Tôn Hiểu Cương thở phào một cái.

"Nếu ngài nói như vậy thì tôi không sợ nữa, tất cả cứ làm theo lời ngài nói đi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1715: Còn Muốn Đấu Với Tôi Sao? Quá Non.

Chương 1715: Còn Muốn Đấu Với Tôi Sao? Quá Non.

Trong phòng bệnh 602.

Lý Hoa Hưng ngồi bên giường Mã Tam, cười hỏi:

"Sắp phẫu thuật rồi, thế nào, có lo lắng không."

"Lại không phải lần đầu tiên vào phòng phẫu thuật, cũng không có cảm giác gì cả." Mã Tam vừa cười vừa nói:

"Sau khi tiêm thuốc tê thì ngủ một giấc, lúc đi ra, đã trở về phòng bệnh."

"Anh có thể có tâm trạng này thì tôi an tâm rồi."

"Đúng rồi Lý tổng, tôi còn có chuyện muốn nói với anh."

"Chuyện gì?"

"Hôm qua Lâm Dật gọi điện thoại cho tôi, hình như rất bất mãn đối với chuyện chúng ta đoạt đất."

"Đó là điều đương nhiên, tôi đã đoán được." Lý Hoa Hưng nói:

"Lấy địa vị của bọn họ tại thành phố Trung Hải, nếu như không phải chúng ta ra mặt thì mảnh đất kia nhất định sẽ là của tập đoàn Lăng Vân. Hiện tại tôi tham dự vào, muốn nhẹ nhàng lấy được thì phải xem tâm trạng của tôi đã."

"Tôi thấy thái độ của anh ta có vẻ là rất tức, thậm chí còn uy hiếp tôi nữa." Mã Tam vừa cười vừa nói:

"Sau khi làm xong phẫu thuật hôm nay, ngày mai tôi sẽ đi. Anh ta có mệt chết cũng không tìm thấy tôi, cũng không biết nói mấy lời kia thì làm được cái gì."

"Mặc kệ nó đi, chỉ là một doanh nhân, cũng chỉ có ngần ấy khả năng." Lý Hoa Hưng phủi bụi trên người, nói với vẻ trêu tức:

"Tôi nói cho anh biết, đây chính là Trung Hải, nếu như tại Hồng Kông thì anh ta còn không có tư cách nói chuyện ở trước mặt tôi."

"Không cần đến Lý tổng, nếu như tại Hồng Kông, chỉ một mình tôi đã có thể giải quyết anh ta."

"Cho nên mới nói, anh ta đang chiếm ưu thế địa lý, nếu không tôi có thể chơi chết anh ta."

Đương đương đương ——

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, cửa phòng bệnh bị gõ, hai y tá đi vào từ bên ngoài.

"Mã Gia Lương, chuẩn bị làm phẫu thuật, chúng tôi sẽ làm kiểm tra trước cho anh, sau đó thì ký tên."

"Được."

Mã Tam cười ha hả nói, hết sức phối hợp.

Không ai có thể, người này lại là kẻ cầm đầu lưu manh.

Kiểm tra rất nhanh đã kết thúc, dưới sự dẫn đường của y tá, thủ hạ của Mã Gia Lương đưa anh ta lên xe đẩy rồi đẩy về phòng phẫu thuật.

Đến phòng phẫu thuật, Mã Gia Lương cũng không hoảng hốt, anh ta cũng thường đến nơi như này nên cũng không sợ.

Nhưng lại cảm thấy có chút kỳ quái.

Tại bệnh viện Hồng Kông, sau khi được đẩy vào phòng phẫu thuật, sẽ có rất nhiều bác sĩ bận trước bận sau, hiện tại chỉ có một người, chuyện này khiến anh ta khó có thể lý giải được.

"Hôm nay là anh mổ chính sao?" Mã Gia Lương hỏi.

Lâm Dật trang bị đầy đủ gật gật đầu, "Nghe giọng của anh hình như là người Hồng Kông."

Lâm Dật mặc quần áo phẫu thuật, ngoài miệng đeo khẩu trang, trên đầu đội mũ, chỉ để lộ đôi mắt, che dấu bản thân mình rất tốt, Mã Tam cũng không có phát hiện ra.

"Tới từ Hồng Kông, sau khi làm phẫu thuật xong sẽ trở về, giúp tôi chuẩn bị ca bệnh, tôi muốn cùng mang đi."

"Chuyện này không vội." Trên tay Lâm Dật cầm thuốc tiêm, nói:

"Hiện tại tôi sẽ tiêm thuốc tê cho anh, sau đó sẽ phẫu thuật."

"Tới đi."

Mã Tam không suy nghĩ nhiều, đây đều là quy trình thao tác bình thường.

Tuy đã tiêm thuốc tê, nhưng sẽ không lập tức tiến vào trạng thái gây mê, còn phải chờ vài phút.

"Phẫu thuật sắp bắt đầu rồi, sao chỉ có một mình anh, các y tá và bác sĩ khác đâu?"

"Chỉ là đưa ma cho anh mà thôi, không cần dùng nhiều người như vậy."

Mã Tam giật mình, "Anh có ý tứ gì!"

"Đã nói rất rõ ràng, muốn đưa ma cho anh, năng lực lý giải kém như vậy sao?"

Nói xong, Lâm Dật tháo kính mắt và khẩu trang xuống, để lộ gương mặt của mình trước mặt của Mã Tam!

"Thế mà lại là anh!"

Nhìn thấy Lâm Dật, Mã Tam bị dọa cho thất hồn lạc phách.

"Sao, sao anh lại ở đây!"

"Tôi có một tin tức rất không may phải nói cho anh, tôi không chỉ là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân mà còn là chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện Hoa Sơn, đương nhiên là có tư cách đến đây."

"Nhưng đây là khoa chỉnh hình!"

Lâm Dật cười cười, "Anh cảm thấy, dựa vào sức ảnh hưởng của tôi, muốn phẫu thuật vượt phòng thì có khó không?"

"Nhưng sao anh lại biết tôi ở đây!"

Mã Tam dám khiêu chiến với Lâm Dật, đương nhiên là chắc chắn anh không biết mình ở nơi nào.

Hơn nữa bệnh viện còn là nơi công cộng, cho dù tìm được mình thì anh ta cũng không làm gì.

Nhưng bây giờ, trong không gian riêng tư này, anh ta sẽ không có quá nhiều lo lắng!

"Đã đến lúc này rồi, cho dù tôi nói đáp án cho anh thì có ý nghĩa gì chứ?"

Giờ phút này, Mã Tam quả thực không muốn biết những chuyện này nữa.

Anh ta chỉ muốn chạy khỏi nơi này!

Anh ta biết rõ hơn so với bất luận kẻ nào, Lâm Dật là người có thủ đoạn độc ác ra sao.

Bản thân mình rơi xuống trên tay của anh ta, nhất định sẽ không có kết cục tốt!

"Đã tới rồi, thì đừng đi nữa." Lâm Dật đè miệng Mã Gia Lương xuống, giống như Tử Thần, "Hơn nữa tôi còn đánh thuốc tê cho anh, anh cho là mình còn có thể đi sao?"

Mã Tam trừng mắt, anh ta đang giãy dụa, càng muốn nói hơn!

Nhưng mà lại bất lực, trong ánh mắt tràn đầy khủng hoảng.

Cảm giác sợ hãi trước đây chưa từng có, lúc này đang bao phủ anh ta.

Đối mặt với Lâm Dật lúc này, anh ta thật sự sợ.

Anh ta còn không muốn chết.

...

Ngoài cửa phòng phẫu thuật, Lý Hoa Hưng và mấy tên thủ hạ của Mã Tam đều đang chờ bên ngoài phòng giải phẫu.

Mặc dù là ông chủ trăm công nghìn việc, nhưng Lý Hoa Hưng vẫn canh giữ ở đây.

Cho dù anh ta không còn một tay, nhưng đối với mình mà nói thì vẫn còn có tác dụng rất lớn.

Về tình về lý, mình nên phải ở lại đây.

"Lúc này đã hơn một giờ rồi, sao còn không ra." Lý Hưng Hoa oán trách một câu.

"Lý tổng đừng nóng vội, có lẽ sẽ xong ngay đây." Một tên thủ hạ lên tiếng khuyên nhủ.

Đúng lúc này, đèn trước phòng phẫu thuật tắt, bọn người Lý Hoa Hưng vội vàng đi tới.

Cùng lúc đó, cửa phòng phẫu thuật bị đẩy ra, Lâm Dật đi ra từ bên trong.

Nhìn thấy Lâm Dật, bọn người Lý Hoa Hưng đều ngây ngẩn tại chỗ.

Như nghẹn ở cổ họng, một chữ cũng không nói nên lời.

"Thế nào vậy, nhìn thấy tôi bất ngờ lắm sao?"

"Anh, anh sao lại ở đây!"

"Tôi là bác sĩ khoa chỉnh hình của bệnh viện Hoa Sơn, đương nhiên là sẽ ở đây rồi."

Liên quan tới thân phận của Lâm Dật, chỉ cần một câu của anh là có thể tùy tiện sắp xếp, cho nên có thể tùy tiện nói.

"Nhưng anh không phải..."

"Kiêm chức không được sao?"

Sắc mặt của Lý Hoa Hưng trở nên khó coi, "Tôi không có gì muốn nói với anh, Mã Tam đâu, tôi muốn đón anh ấy đi ra!"

"Không ra được, phẫu thuật thất bại, đã chết ở bên trong."

"Anh nói cái gì!"

Vẻ mặt của Lý Hoa Hưng trở nên kích động , tức giận đến thân thể phát run, chỉ Lâm Dật, hét lớn như bệnh nhân tâm thần:

"Chỉ là hạ tấm thép trên đùi, làm sao có thể thất bại!"

"Anh đây là có chỗ không hiểu rồi, bất kỳ cuộc phẫu thuật nào đều có tính mạo hiểm, xuất hiện loại chuyện này là rất bình thường, liên hệ lò hỏa táng tới kéo người đi đi."

"Anh nói bậy, rõ ràng chính là xem mạng người như cỏ rác, lấy việc công báo thù riêng, tôi sẽ kiện anh!"

"Các người không phải đã ký giấy đồng ý phẫu thuật rồi sao, cho dù có mạo hiểm gì đều do các người gánh chịu, có kiện tôi cũng vô dụng."

Lâm Dật tiến lên, vỗ vỗ bả vai của Lý Hoa Hưng, nhỏ giọng nói bên tai anh ta:

"Chỉ bằng phân lượng của các người mà còn muốn đấu với tôi? Quá non."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1716: Lương Nhược Hư Phun Tào.

Chương 1716: Lương Nhược Hư Phun Tào.

Sau khi xảy ra sự cố chữa bệnh, Lý Hoa Hưng lập tức báo cảnh sát.

Cảnh sát cũng không mập mờ, chạy tới hiện trường trong thời gian ngắn nhất.

Cùng lúc đó, Miêu Quốc Phong cũng chạy tới, chuẩn bị cùng xử lý chuyện này.

Nhưng mà Lâm Dật đã sắp xếp xong tất cả chuyện trước mắt.

Trước khi bắt đầu phẫu thuật, anh đã cho người phong tỏa khu vực lân cận phòng phẫu thuật.

Cho nên ngoại trừ người trong cuộc và nhân viên liên quan thì không có người ngoài nào biết chuyện này.

Cũng không tạo thành ảnh hưởng đối với danh dự của bệnh viện Hoa Sơn.

Nhưng trong lòng Miêu Quốc Phong, lại vô cùng khẩn trương.

Phẫu thuật đặt tấm thép này có thể nói là vô cùng nhỏ trước mặt y học hiện đại, tính mạo hiểm vô cùng nhỏ, gần như không khác gì viêm ruột thừa.

Cho dù thao tác của Lâm chủ nhiệm có kém, cũng không có khả năng để bệnh nhân chết trên bàn giải phẫu.

Nhưng ông không muốn biết, cũng không dám biết chuyện đã xảy ra ở bên trong.

Lấy thân phận của mình, biết quá nhiều thì cũng không có chỗ tốt.

Nhưng mà Lâm Dật đã xử lý rất thoả đáng, nói phẫu thuật gặp tình huống đột phá, mạch máu vỡ tan, khiến cho người bệnh bất ngờ tử vong, quá trình hoàn toàn hợp tình hợp lý, không tìm được bất kỳ mao bệnh nào.

Cho dù phía bệnh viện phải chịu trách nhiệm, bồi ít tiền, nhưng đối với Lâm Dật mà nói thì cũng chỉ là mưa bụi mà thôi.

Thậm chí còn trò chuyện vấn đề bồi thường với Lý Hoa Hưng.

Nhưng thứ mà người kia để ý, cũng không phải là chút tiền này.

Mà chính là Lâm Dật lại dùng phương pháp như vậy, giết chết Mã Tam. Đây là chuyện mà anh ta không có cách nào tiếp nhận, nghĩ lại đã cảm thấy sợ.

Sau đó, qua hơn một giờ trao đổi, vẫn quyết định bên phía Lâm Dật không cần chịu bất kỳ trách nhiệm pháp luật gì.

Nhưng xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, vẫn phải muốn bồi thường ít tiền.

"Các người không phải nhìn trúng một mảnh đất sao." Lâm Dật nói với Lý Hoa Hưng:

"Hai chúng ta liều một phen, nhìn xem ai có thể lấy được mảnh đất kia."

Lý Hoa Hưng lạnh hừ một tiếng, "Cứ chờ xem!"

Khoảng cách của hai người rất gần, thậm chí không đến nửa mét, khóe miệng của Lâm Dật, lộ ra nụ cười quỷ dị, thấp giọng nói:

"Tôi biết, Mã Tam chỉ là một con ngựa của anh, anh chỉ sử dụng anh ta làm việc giúp anh, cho dù anh ta chết, anh cũng sẽ không đau lòng, còn có thể tìm những người khác tới giúp."

Nói xong, Lâm Dật dừng một chút, "Nhưng tôi muốn nói với anh một chuyện, chúng tôi hoan nghênh tất cả sự cạnh tranh thương nghiệp công bằng hợp lý. Nhưng nếu như, anh lại chơi những thủ đoạn này với tôi, như vậy người chết tiếp theo khả năng chính là anh. Anh phải chuẩn bị tâm lý."

Trong nháy mắt, toàn thân Lý Hoa Hưng nổi một tầng da gà, bị một cỗ khí tức kinh khủng bao phủ.

Anh ta muốn phản bác, nhưng sau cùng đều bị giữ ở trong cổ họng, chẳng hề nói được một câu.

Mà khi anh ta kịp phản ứng lại thì Lâm Dật đã rời đi.

Rời khỏi bệnh viện, Lâm Dật quay lại tập đoàn Triều Dương.

Lúc này là hơn ba giờ chiều, làm một đợt vận động với Vương Oánh, sau đó đón Kỷ Khuynh Nhan về nhà.

"Lúc nào các anh mới phát đồng phục cảnh sát vậy, hôm qua em quên hỏi anh mất."

Về đến nhà, Kỷ Khuynh Nhan vừa cắt hoa quả vừa hỏi.

"Ngày mốt phải trở về đưa tin, đoán chừng sẽ chính thức vào cương vị."

"Vậy có thể mặc đồng phục về nhà không?"

"Chuyện này không thành vấn đề, nhưng dựa theo quy định liên quan, sau khi chụp ảnh không thể tùy tiện đăng lung tung."

"Em hiểu mà, chắc chắn sẽ không đăng lung tung, em chỉ chụp chút ảnh chụp, giữ lấy nhìn một mình thôi."

Lâm Dật có chút dở khóc dở cười, nhưng anh có loại dự cảm, Kỷ Khuynh Nhan nhất định sẽ làm mấy chuyện lung tung.

Ngày thứ hai, hai người đi làm giống thường ngày .

Sau khi đưa Kỷ Khuynh Nhan đi làm, Lâm Dật đến chỗ của Lương Nhược Hư.

Nhìn thấy kiểu tóc mới của Lâm Dật, Lương Nhược Hư chỉ biết ôm đầu.

"Tại sao em cảm thấy anh giống như vừa phóng xuất vậy."

"Không cảm thấy rất được sao?"

"Không đẹp như kiểu tóc lúc đầu."

"Nhưng em không cảm thấy rất có hương vị đàn ông sao?"

Lương Nhược Hư nhìn Lâm Dật từ trên xuống dưới.

"Chẳng lẽ anh bây giờ cần phải dựa vào kiểu tóc, để đề cao hương vị nam nhân của mình sao?"

"Dựa vào."

Vừa giữa trưa, Lâm Dật không làm gì cả, ngồi cùng Lương Nhược Hư một hồi, buổi chiều liền bị đuổi đi, nói ảnh hưởng tới công tác của cô.

Sau khi rời khỏi chỗ của Lương Nhược Hư, Lâm Dật lại đến chỗ Nhan Từ đi lòng vòng.

Thấy Lâm Dật đến, Nhan Từ đương nhiên là vui vẻ.

Điều khiến cho Lâm Dật cảm thấy có chút ngoài ý muốn là, bộ phim điện ảnh mà Nhan Từ chuẩn bị đã tiến vào giai đoạn quay chụp.

Trong cùng một tòa văn phòng, thành lập một studio, đang quay chụp rầm rộ.

Làm Giám đốc sản xuất và đầu tư, Nhan Từ không cần chú ý hết mọi mặt.

Nhưng vì là bộ phim đầu tiên của mình, cô vẫn bận trước bận sau, cố gắng đạt tới hoàn mỹ, không muốn xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Nhìn thấy kiểu tóc của Lâm Dật, Nhan Từ sửng sốt một hồi lâu, sau đó ôm bụng cười to.

"Sao anh còn cắt cái kiểu tóc như thế? Kỷ tổng không nói anh sao?"

"Có thể đừng cười nữa hay không." Lâm Dật nói:

"Anh cảm thấy cũng không tệ, tại sao các người đều có biểu tình này?"

"Chủ yếu là ấn tượng quá sâu sắc đối với kiểu tóc lúc đầu của anh, hơn nữa còn vô cùng phù hợp với thẩm mỹ của em, đột nhiên đổi thành một loại tạo hình cứng rắn như thế, em có chút không thích ứng được."

"Được rồi, không nói chuyện này nữa." Lâm Dật nói:

"Có gặp phải khó khăn gì hay không, anh thuận tiện giúp em xử lý."

"Nếu nói không có một chút khó khăn nào là nói dối, nhưng đều nằm trong phạm vi năng lực của em, đều có thể xử lý tốt."

"Nói như vậy thì anh an tâm rồi." Lâm Dật nói:

"Đi thôi, đến phim trường nhìn xem, vừa lúc anh đang nhàn rỗi không chuyện gì, giết thời gian ở chỗ của em vậy."

"Cũng chỉ có thể như này." Nhan Từ nhún vai nói:

"Nếu như anh đến sớm một ngày hoặc là chậm một ngày, em còn có thể ra ngoài bồi anh, nhưng hôm nay nhiều chuyện lắm, thực sự không có thời gian cùng anh."

"Công việc quan trọng, đừng nghĩ đến chuyện khác."

Sau đó, Nhan Từ dẫn Lâm Dật tới phim trường, rồi đưa cho anh một thẻ công tác, có thể tự do đi lại ở chỗ này.

"Anh ở đây trước, bên kia em có một cuộc họp qua điện thoại, hai mươi phút sau sẽ xong việc, đến lúc đó lại đến tìm anh."

Nói xong, Nhan Từ nói nhỏ bên tai Lâm Dật:

"Chuyện bên này, đến khoảng 9 giờ mới có thể làm xong, nếu anh có thể chờ thì chúng ta ngược lại còn có thể làm chút chuyện khác."

"Em quá không đơn thuần rồi, anh xem em là bạn, em lại muốn ngủ cùng anh."

"Nói cứ như anh không muốn vậy." Nhan Từ quyến rũ nói:

"Em nói cho anh biết, gần đây em có mua không ít đồ lót, về phần người nào đó có thể thưởng thức được hay không, thì phải xem biểu hiện của anh ta rồi."

"Chờ anh làm xong, trong khoảng thời gian này sẽ điện thoại cho em, có nhiều thứ đến lúc triển lãm rồi thì cũng không thể che giấu."

"Thôi đi, sắc lang." Nhan Từ xì một câu, "Em đi làm việc đây, lát nữa sẽ trở lại với anh."

"Đi đi."

Sau khi Nhan Từ đi, Lâm Dật đi dạo trong phim trường.

Tuy trước đó tại thôn Hoan Hỉ có nhìn qua các cô chụp tống nghệ, nhưng cảm giác hoàn toàn không giống với điện ảnh.

Nhất là một số cảnh thân mật, xem trong TV cũng không cảm thấy có gì, nhưng nhìn tại hiện trường đóng phim thì cảm giác lại vô cùng khôi hài.

Đúng lúc này, một giọng nói ngoài ý muốn truyền đến.

"Sao anh lại ở đây!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1717: Đuổi Anh Ta Đi!

Chương 1717: Đuổi Anh Ta Đi!

Nghe thấy có người nói chuyện, Lâm Dật quay đầu nhìn thoáng qua.

Ngoài ý muốn phát hiện, người phụ nữ nói chuyện, chính là Trần Tĩnh Nhã mà mình phỏng vấn ngày hôm qua!

Mà bên cạnh cô, còn có một người đàn ông trung niên mặc âu phục, dáng vẻ khoảng tầm hơn bốn mươi tuổi, để kiểu tóc Địa Trung Hải, cách ăn nghiêm chỉnh như một nhân sĩ thành công.

Người đàn ông trung niên tên là Tào Hòa Bình, buôn bán trang phục.

Cho dù nhãn hiệu dưới tay không được xem là nổi danh trong nước, nhưng mức tiêu thụ ở nước ngoài lại cao kinh người.

Giá trị bản thân tầm 3 tỷ, vô cùng nổi danh trong vòng trang phục.

"Tôi không thể ở đây sao? Đây cũng không phải là nhà cô."

"Em biết cậu ta à, làm sao còn cãi vã rồi?" Tào Hòa Bình tiến lên hỏi.

"Hôm qua không phải em có đến tập đoàn Triều Dương phỏng vấn sao, cuối cùng bị người này đuổi ra, còn nói xấu em làm giả bằng cấp, rõ ràng chính là đang làm nhục người ta."

Tào Hòa Bình nhìn thoáng qua thẻ công tác trên người Lâm Dật.

"Rất không có khả năng đi, chỉ là một đạo diễn chấp hành sao có thể đến tập đoàn Triều Dương làm người phỏng vấn được?"

"Anh ta hẳn còn có thân phận khác, đến đây chỉ là để đi dạo thôi."

"Nói như vậy thì anh đã hiểu."

Tào Hòa Bình liếc Lâm Dật một chút, ôm vòng eo Trần Tĩnh Nhã, nói với vẻ không yên lòng:

"Không cần quan tâm đến cậu ta, không đáng để tức giận với một người như vậy."

"Nhưng em không muốn anh ta xuất hiện ở đây, em cũng muốn anh ta nếm thử cảm giác bị đuổi đi trước mặt mọi người."

"Chuyện này còn không đơn giản, anh sẽ giúp em."

Hai tay Tào Hòa Bình đút trong túi, hét lên với người trong phim trường.

"Tiểu tử này là người nào mang vào, đuổi cậu ta đi cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy cậu ta."

Sau khi Tào Hòa Bình nháo như thế, nhân viên công tác tại hiện trường đều ngừng lại.

Bọn họ nhìn ba người đang xảy ra xung đột, cảm thấy không rõ ràng cho lắm.

Càng không rõ người này, có tư cách gì lại la to ở đây.

"Anh muốn làm gì, la to ảnh hưởng đến việc quay chụp của chúng tôi!"

Đạo diễn đứng lên từ trên ghế, nói một tiếng, "Đuổi anh ta đi ra."

"Con mẹ nó anh thử đụng đến tôi một chút xem." Tào Hòa Bình mắng:

"Tôi là Tào Hòa Bình, là người đầu tư của bộ phim này, nếu không muốn quay chụp nữa thì cứ việc nói thẳng, tôi hiện tại sẽ rút vốn."

Sau khi biết được thân phận của Tào Hòa Bình, người ở chỗ này đều không nói gì.

Người lăn lộn trong làng giải trí đều biết, người nào đều có thể đắc tội, nhưng mà không thể đắc tội phía đầu tư, nếu không thì cũng không cần quay nữa.

Đạo diễn khách sáo đi tới trước mặt Tào Hòa Bình.

"Tào tổng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói cho tôi một chút, tôi xử lý giúp anh."

Tào Hòa Bình liếc Lâm Dật một chút.

"Tôi thấy người này không quá thuận mắt, muốn cậu ta biến mất khỏi trước mặt tôi, tìm người đuổi cậu ta đi cho tôi."

Một số người phụ nữ trong phim trường đều nhìn về phía Lâm Dật, nhất thời cảm thấy kinh diễm, cảm giác còn đẹp hơn nam chính mấy cấp bậc.

Nhưng xảy ra chuyện như vậy, vẫn là rất lúng túng.

"Người này là ai mang tới, nhanh đuổi đi cho tôi!"

Đạo diễn gào to một tiếng, cả hiện trường lại không có bất kỳ người nào đáp lại, dường như cũng không nhận ra Lâm Dật.

"Lỗ tai điếc hết rồi à, rốt cuộc là ai mang vào! Đứng ra cho tôi!"

Đạo diễn lại rống lên một tiếng, nhưng vẫn không có người nào đáp lại.

Rơi vào đường cùng, đạo diễn nhìn sang Lâm Dật, "Đi ra chỗ khác đi, đừng ở đây ảnh hưởng chúng tôi quay phim."

Lâm Dật nở nụ cười.

"Tốt xấu gì tôi cũng là người có thẻ công tác, sao lại ảnh hưởng tới các người quay phim rồi."

"Người đầu tư đã lên tiếng, không cho cậu ở lại đây thì cậu không có tư cách ở lại, chẳng lẽ cậu còn muốn ở đây không đi?"

"Tôi đang đợi người, quả thực không quá muốn đi."

"Anh đúng là đủ thú vị, hôm qua giả trang cao lãnh như vậy, tôi còn tưởng rằng anh có bao nhiêu lợi hại, không nghĩ tới chỉ là tên vô lại, đuổi đều không đi." Trần Tĩnh Nhã nói.

"Nếu như cô có nhiều thời gian rỗi thì vẫn nên quan tâm đến mình nhiều hơn một chút đi."

"Làm gì, tôi đã tới đây rồi, anh còn có thể quản tôi?"

"Có thể quản được hay không, đợi lát nữa là biết."

Tào Hòa Bình nhìn Lâm Dật, vẻ mặt khinh thường hừ lạnh một tiếng.

"Tiểu tử, cậu đúng là thú vị, đã công khai đuổi cậu đi, thế mà ở lại đây, thật là khiến cho tôi phải lau mắt mà nhìn."

"Tào tổng, anh đừng nhiều lời với anh ta làm gì, nhanh đuổi anh ta đi đi, em thực sự không muốn nhìn thấy anh ta." Trần Tĩnh Nhã vênh vang đắc ý nói.

"Chờ một chút đi, vừa rồi anh đã gọi điện thoại cho Nhan tổng, cô ấy đang họp, lập tức sẽ tới đây, đến lúc đó anh sẽ nói với Nhan tổng một tiếng, cho cậu ta đẹp mắt."

"Như này cũng được, nhưng mà chờ sau khi Nhan tổng đến, anh phải nói thật tốt với cô ấy chuyện liên quan tới vai diễn của em, ít nhất cũng phải cho em vai nữ số 2."

"Yên tâm đi, việc này cứ để anh." Tào Hòa Bình nói:

"Anh đầu tư cho bộ phim này mấy chục triệu, sắp xếp cho em vai nữ số 2, cũng là chuyện vài phút."

"Cám ơn Tào tổng."

"Không đi quay phim đi, đều đứng ở đây làm gì vậy!"

Nghe thấy tiếng nói chuyện, mọi người phát hiện là Nhan Từ đi tới.

"Nhan tổng, ở đây có người chọc phải Tào tổng, tôi đuổi cậu ta đi, thế mà còn mặt dày ở lại đây."

Đạo diễn nhìn Lâm Dật, giọng điệu nói chuyện có chút không kiên nhẫn.

"Anh không thấy anh ấy có thẻ công tác sao, anh đuổi anh ấy đi làm gì?"

"Tôi vốn dĩ cũng không muốn quan tâm đến cậu ta, nhưng cậu ta lại đắc tội với Tào tổng, muốn tôi đuổi người đi ra."

"Nhan tổng, chuyện là như thế này." Tào Hòa Bình nói:

"Cậu ta có chút quá phận với bạn gái của tôi, tôi không hy vọng nhìn thấy cậu ta ở đây, cho nên muốn đuổi người."

"Anh ấy là người tôi mang tới, anh muốn đuổi anh ấy đi?"

Tất cả mọi người bị giật nảy mình, không nghĩ tới người đàn ông này lại do Nhan tổng mang tới.

"Thì ra là bạn của Nhan tổng, vậy chuyện này chính là hiểu lầm."

Tào Hòa Bình biết, sau lưng Nhan Từ có một vị lão đại bảo bọc, cho nên mới có thể phát triển trong cái nghề này, cho nên cũng không muốn truy cứu chuyện này nữa.

"Nhưng hôm nay tôi tới, còn có một việc muốn nói."

Tào Hòa Bình di chuyển sang bên cạnh một bước, nhường lại cho Trần Tĩnh Nhã.

"Đây là bạn gái của tôi, từ nhỏ đã có giấc mơ điện ảnh, lúc trước đã từng có kinh nghiệm trên phương diện này. Nhân cơ hội này, tôi muốn giới thiệu cho cô một chút, xem có thể sắp xếp cho một vai diễn nào đó hay không."

Ánh mắt Nhan Từ nhìn Tào Hòa Bình không tốt lắm.

"Chuyện xếp vào vai diễn rất không có khả năng, nếu như Tào tổng tới vì chuyện này thì không cần phải nói thêm gì nữa."

Tào Hòa Bình thay đổi sắc mặt.

"Nhan tổng, cho dù nói thế nào, tôi cũng đầu tư cho bộ phim này 40 triệu, chẳng lẽ ngay cả chút chuyện nhỏ ấy mà cô cũng không nguyện ý giúp đỡ sao?"

Nhan Từ nhìn Lâm Dật, chậm rãi nói:

"Tôi thật ra không ngại giúp anh một chút, nhưng có thể được sắp xếp vào hay không, việc này tôi nói không tính, anh còn phải hỏi anh ấy một chút."

"Việc này thì có quan hệ gì với cậu ta"

"Anh ấy là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, không chỉ là cổ đông lớn nhất của công ty chúng tôi, mà còn là nhà đầu tư chính của bộ phim này. Anh nói xem chuyện này có quan hệ gì với anh ấy đây?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1718: Nhiệt Huyết Trong Lòng.

Chương 1718: Nhiệt Huyết Trong Lòng.

"Cô, cô nói cái gì, cậu ta là Lâm tổng của tập đoàn Lăng Vân!"

Sau khi biết được thân phận của Lâm Dật, những người khác còn tốt, nhưng Tào Hòa Bình lại xù lông như gà tây, hoàn toàn đứng không yên.

Làm một doanh nhân có tiếng tại Trung Hải, Tào Hòa Bình biết, sức ảnh hưởng của tập đoàn Lăng Vân tại Trung Hải lớn thế nào!

Dù nói là thế lực xí nghiệp bá chủ Trung Quốc cũng không ngoa!

Nhưng cố tình là một người như vậy lại xuất hiện ở trước mặt mình!

Đây là chuyện mà ông ta nằm mơ cũng không nghĩ tới.

"Chủ, chủ tịch tập đoàn Lăng Vân không phải là Kỳ tổng à, làm sao có thể..."

"Kỳ tổng chỉ là COO, anh ấy mời là tổng giám đốc chân chính." Nhan Từ mặt không thay đổi nói:

"Nếu như anh không tin, có thể để anh ấy chứng minh cho anh xem."

Thân thể Tào Hòa Bình run rẩy, "Sao, chứng minh như thế nào..."

"Anh không phải mở công ty sản xuất quần áo ở nước ngoài sao, chỉ cần một câu của anh ấy, không cần đến một tuần lễ thì công ty của các người sẽ phải đóng cửa, có tin hay không?"

Tê _

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Ánh mắt qua lại trên người Lâm Dật và Tào Hòa Bình.

Vốn cho là Tào Hòa Bình đã rất lợi hại, làm ăn kiếm lời, có năng lực điều khiển nhân vật của bộ phim, ngay cả đạo diễn nhìn thấy người đều phải cúi đầu khom lưng nói chuyện.

Hiện tại, khi gặp người lợi hại hơn, anh ta lại tựa như con cừu nhỏ vậy.

Đây chính là lực lượng của tư bản sao?

Ba!

Một bạt tay của Tào Hòa Bình tát lên mặt của Trần Tĩnh Nhã.

"Đều mẹ nó do cô làm hại!" Tào Hòa Bình chửi ầm lên, "Nếu như không phải cô, tôi cũng không có khả năng đắc tội Lâm tổng!"

Trần Tĩnh Nhã ủy khuất bụm mặt, thân thể không ngừng run rẩy, sợ hãi tới cực điểm.

"Em, em chỉ cho là anh ta có chút thân phận, không nghĩ tới anh ta lại lợi hại như vậy..."

Trần Tĩnh Nhã hiểu rõ tình huống của Tào Hòa Bình, cảm thấy Lâm Dật không thể nào là đối thủ của anh, cho nên mới dám làm càn như vậy.

Lại không nghĩ tới, người nam nhân trước mắt này, sẽ có thực lực nghiền ép Tào Hòa Bình!

"Con mẹ nó còn đứng đó nói nhảm nữa!" Tào Hòa Bình mắng:

"Nhanh xin lỗi Lâm tổng, nếu không tôi đánh chết cô!"

"Lâm tổng, tôi đã biết sai, xin ngài đừng chấp nhặt với tôi."

"Nếu như tôi mà muốn chấp nhặt với các người thì hai người đã không xuất hiện ở đây rồi."

Nghe nói như thế, hai người như được đại xá.

"Cám ơn Lâm tổng, cám ơn Lâm tổng."

Lâm Dật không nhịn được phất phất tay, "Đi đi, đừng để tôi nhìn thấy cô nữa."

"Cảm ơn Lâm tổng, tôi đi trước, sau này nhất định sẽ đến nhà bái phỏng, tạ lỗi với ngài."

Nói xong câu kế tiếp, Tào Hòa Bình và Trần Tĩnh Nhã xám xịt rời đi.

"Nhan tổng tôi..." Đạo diễn nói trong nơm nớp lo sợ.

Ông ta cũng sợ hãi.

Lấy thân phận của người đàn ông này, chỉ cần một câu, đừng nói là thay đạo diễn, thậm chí còn có thể bị phong sát.

Lâm Dật cũng phất phất tay, không tính toán quá nhiều với ông.

Rất nhanh, phim trường tiếp tục công việc, tiến vào trạng thái công việc bình thường.

"Anh không cần cân nhắc vì em, tuy ông ấy là đạo diễn, nhưng em cũng có thể đổi bất cứ lúc nào."

"Không cần thiết phải tính toán nhiều như vậy." Lâm Dật cười nói.

"Từ lúc nào mà anh trở nên rộng rãi như thế rồi?"

"Đều là mấy nhân vật nhỏ, nếu như mỗi ngày anh đều tính toán với những người này, còn không phải mệt chết sao."

Nhan Từ phát hiện, Lâm Dật dường như đã thật sự thay đổi, có bố cục lớn, tầm nhìn và ánh mắt tựa hồ cũng không khác.

Rất nhiều người đều không được anh để ở trong mắt.

Ở lại phim trường một hồi, hai người lại đi ra quán cafe gần đó ngồi một lát.

Nói chuyện đơn giản một chút, Lâm Dật liền rời đi, không muốn quấy nhiễu công việc của Nhan Từ.

Lâm Dật đến đón Kỷ Khuynh Nhan, cùng trở về nhà.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật đầu tiên là đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, sau đó tự mình đến phân cục.

Lúc đi tới phòng họp, học viên khác đều đã đến.

"Anh Lâm, chúng tôi ở chỗ này."

Mới vừa vào cửa, đã thấy Trương Tử Hân phất phất tay với mình, Trương Bằng cũng đang bên cạnh cô.

Lâm Dật ngồi xuống bên cạnh hai người, việc còn lại cũng chờ nghi thức nhận chức bắt đầu.

Quá trình của hội nghị rất đơn giản, đầu tiên là lãnh đạo phát biểu, sau đó chính là đại biểu cảnh sát phát biểu.

Người lên sân khấu là một nữ sinh, được xem như là một fan girl nhỏ của Lâm Dật, chỉ là gặp nhau tương đối ít.

Lâm Dật suy đoán, có thể lên phát biểu ở thời điểm này, đoán chừng là trong nhà có một chút quan hệ, nếu không thì việc này sẽ là của mình.

Phát biểu kết thúc, còn lại cũng là chút phân đoạn quan trọng.

Phát đồng phục cảnh sát!

Mọi người lần lượt xếp thành hàng, nhận đồng phục của mình.

Mười mấy nữ sinh được Cố Diệc Nhiên mang sang phòng họp nhỏ bên cạnh để thay quần áo.

Nam sinh thì ở lại trong phòng họp, đãi ngộ của nam nữ hoàn toàn khác nhau.

"Đi thôi, đứng tại cửa ra vào làm gì?" Cố Diệc Nhiên nói.

"Chúng tôi muốn xem anh Lâm thay quần áo, muốn nhìn cơ bụng của anh ấy một chút."

Cố Diệc Nhiên: ...

"Đừng hồ nháo, trường hợp quan trọng như vậy, nếu để cho lãnh đạo biết, cẩn thận bị dạy bảo."

"Hắc hắc, đã biết."

Sau hai mươi mấy phút, mọi người thay đổi xong quần áo, về tới phòng họp.

"Trời ạ, anh Lâm đúng là quá đẹp trai mà!"

Nhìn thấy đồng phục mặc lên người Lâm Dật, mười mấy nữ sinh cùng kinh hô, tròng mắt thiếu chút nữa đã rơi ở trên người anh.

Hơn nữa, không chỉ có những nữ sinh thực tập, mà một số nữ cảnh sát chính thức, sau khi nhìn thấy Lâm Dật thay đổi quần áo, cũng đều không dời nổi con mắt.

Đến tận bây giờ, các cô mới hiểu được cái gì là sự hấp dẫn của đồng phục nghiêm túc.

Quá mê người.

"Tốt, đều yên lặng một chút, bắt đầu tuyên thệ nhậm chức." Lý Tường Huy nói.

Hơn bốn mươi người lần lượt đi ra, đứng nghiêm theo hàng.

Một giây trước, chúng nữ còn đang thèm khát thân thể của Lâm Dật.

Nhưng một giây sau, mọi người đều trở nên nghiêm túc.

Nhìn quốc kỳ phía trước, mỗi người đều đứng thẳng thân thể, bao gồm cả Lâm Dật cũng giống như vậy.

Lúc này anh mới phát hiện, thì ra nhiệt huyết trong lòng của mình vẫn còn chưa lạnh.

Cho dù là sinh mệnh, lúc đối mặt với lá cờ kia, đều trở nên nhỏ bé.

Mấy phút đồng hồ sau, tuyên thệ kết thúc.

Mọi người lại về tới chỗ ngồi của mình.

Bởi vì công việc tiếp theo chính là phần quan trọng nhất của nghi thức nhận chức này.

Phân phối công việc!

Hơn một giờ sau, tất cả công việc đều đã kết thúc.

Nhiều nhất là mười một người ở lại phân cục.

Ngoại trừ Lâm Dật thì Trương Bằng, Chu Hưng Hải và Trương Hân Nhiên cũng ở lại phân cục, nhưng mà đều bắt đầu từ cảnh sát nhân dân. Về phần tương lai sẽ phát triển thành cái dạng gì, bây giờ còn chưa có biện pháp để kết luận.

Bảy người còn lại đều làm công tác dân sự.

Những người khác thì bị phân đến các đồn cảnh sát phía dưới.

Nhìn bề ngoài thì không có gì khác biệt, nhưng trên thực tế, quỹ đạo đời người đã bắt đầu thay đổi ngay từ thời điểm này.

Sau khi kết thúc mọi chuyện, buổi chiều sẽ sắp xếp vào cương vị.

Lâm Dật cảm thấy công việc mới này rất thú vị.

Lúc ăn cơm trưa, Lý Tường Huy chủ động ngồi xuống trước mặt Lâm Dật.

"Lý đội trưởng."

Lâm Dật, Trương Bằng, Trương Tử Hân lần lượt chào hỏi.

"Ngày mốt, có buổi luận võ phân cục, các người hẳn là đều đã biết đúng không?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1719: Em Mang Đạo Cụ Không?

Chương 1719: Em Mang Đạo Cụ Không?

"Luận võ?"

Ba người đều rất hào hứng, nhất là Trương Tử Hân, hai mắt tỏa ánh sáng.

"Tôi nghe một chút tin tức ngầm, hình như mấy người mới nhận chức như hai chúng ta, cũng có danh ngạch tham gia luận võ thì phải."

"Vậy không phải là anh Lâm thì còn ai nữa." Trương Bằng nói:

"Trong nhóm người chúng ta thì trình độ của anh ấy là cao nhất, nhất định là dư sức xử lý người của phân cục còn lại."

"Việc này nghĩ cũng đừng nghĩ, tôi đến chính là để thông báo cho các người một chút." Lý Tường Huy nói:

"Tướng mạo của ba người cũng không tệ, đến lúc đó sẽ làm mặt tiền."

"Để tôi làm bình hoa sao?" Trương Tử Hân không biết xấu hổ mà nói:

"Đây là nghề của tôi, trời sinh lệ chất khó không có chí tiến thủ, tôi rất thích hợp làm bình hoa."

"Dừng dừng dừng, tôi còn đang ăn cơm, đừng để tôi phun ra." Trương Bằng phun tào.

"Có tin tôi đá chết anh hay không."

Lý Tường Huy cười cười, "Được rồi, tôi chỉ là nói với các người một tiếng, ăn cơm trước đi."

"Đợi lát nữa lại nói Lý đội trưởng." Trương Tử Hân nói:

"Lần luận võ này, không phải có danh ngạch cho người mới sao, nếu như chỉ đi làm khán giả thì ai có thể xứng được với danh ngạch này?"

"Nhất định là tìm từ bên ngoài, mấy phân cục còn lại đều làm như vậy." Lý Tường Huy vừa cười vừa nói:

"Nếu quả thật phái Lâm Dật qua, đoán chừng không đến một hiệp, đã bị đánh ngã, cô để mặt mũi của lãnh đạo chỗ nào."

Ngạch...

Một hiệp đã đánh ngã mình?

Đoán chừng tên Lưu mập kia cũng không có khả năng.

"Nói cũng đúng, có thể được phái ra nhất định đều là cao thủ. Nếu như chúng ta thật sự đi lên, đoán chừng cũng chỉ là mất mặt xấu hổ, vẫn nên thành thật làm bình hoa thì hơn."

"Cô nhiều lắm cũng chỉ là chậu hoa, anh Lâm mới là bình hoa." Trương Bằng phun tào.

"Tôi đá chết anh!" Trương Tử Hân hung thần ác sát nói.

Sau khi ăn xong, ba người về tới phòng làm việc của mình.

Tuy Chu Hưng Hải cũng là cảnh sát nhân dân, nhưng lúc họp phân chia chức vụ, Lý Tường Huy cố ý tách anh ta và Lâm Dật ra, vô cùng có nhân tính.

Người phụ trách văn phòng, là một cảnh sát nhân dân lâu năm hơn bốn mươi tuổi, tên là Trương Đức Dân.

Thái độ làm người rất hòa thuận, không kiêu ngạo cũng không giả trang, mọi người rất nhanh đã hoà mình.

"Anh Lâm, trong văn phòng chúng ta có bốn người, chúng tôi đều họ Trương, chỉ mình anh họ Lâm, cẩn thận sau này bị chúng tôi cô lập." Trương Tử Hân cười ha hả nói.

"Một văn phòng mà có đến ba người họ Trương, đây chính là đi ngược lại đối với những người họ khác!"

"Ha ha... Không quan hệ, cho dù chỉ có anh họ Lâm, tôi vẫn thích anh nhất."

Mặc dù đã chính thức đi làm, nhưng ba người còn có rất nhiều thủ tục và hồ sơ cần chuẩn bị, chỉ khi xử lý xong toàn bộ mới coi như nhận chức thật sự.

Hơn ba giờ chiều, mọi chuyện cần thiết đều đã được xử lý hoàn tất.

Trương Đức Dân phất tay, cho ba người ra về, bắt đầu từ ngày mai chính thức đi làm.

"Tôi dựa vào, điều kiện của anh Lâm được đó nha, thế mà lái 570 đi làm."

Sau khi ra cửa, nhìn thấy xe của Lâm Dật, Trương Bằng thèm đến chảy nước miếng, Trương Tử Hân cũng là hâm mộ không thôi.

Ngay cả Cố Diệc Nhiên đều ưa thích xe giống như vậy, nói chi là Trương Bằng.

Nhưng mà Cố Diệc Nhiên là thật sự ưa thích, nhưng Trương Tử Hân chẳng qua chỉ cảm thấy xe này rất có khí chất, cho nên mới cảm thấy tốt.

Mấy thứ đồ lớn một chút, đương nhiên là thu hút sự chú ý của con gái.

Cùng lúc đó, Lý Tường Huy mua thuốc về từ bên ngoài, nhìn thấy xe của Lâm Dật.

"Xe này là của cậu?"

Lâm Dật gật gật đầu, "Có phải là hơi chói mắt hay không?"

Lý Tường Huy chép miệng, "Lẽ ra tôi sẽ không xen vào chuyện này, nhưng đơn vị của chúng ta có chút đặc thù, nếu như có thể thì cố gắng thay chiếc xe khiêm tốn một chút."

"Tôi hiểu ý của anh, ngày mai sẽ đổi chiếc rẻ hơn một chút."

Trước đó lúc giúp đỡ người nghèo tại huyện Đông Tam cũng gặp phải loại chuyện này, Lâm Dật đương nhiên là hiểu.

"Cậu có thể hiểu được là tốt tốt, đi về trước đi, chuẩn bị cẩn thận một chút, ngày mai chính thức đi làm."

"Được rồi."

Sau khi tan việc, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Triều Dương.

Đến bãi đậu xe dưới tầng hầm, phát hiện bên cạnh có đỗ một chiếc BMW series 7.

Nhìn biển số xe mới nhớ tới là xe của Vương Oánh.

Ánh mắt của Lâm Dật di chuyển lòng vòng, cũng không vội đi lên, mà gọi điện thoại cho Vương Oánh.

"Tan làm chưa?"

"Lúc này mới có mấy giờ nha, chị đây còn đang làm việc, không so được với ông chủ như em." Vương Oánh cười tủm tỉm nói.

"Vậy chị có thể xuống đây một chuyến hay không, tìm chị có chút việc."

"Em ở chỗ nào, chị sẽ qua bây giờ."

Vương Oánh không giống với Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư.

Khi không bận rộn, đều nguyện ý ở cùng một chỗ với Lâm Dật.

Nhưng nếu như là thời điểm bận rộn, thì vui lòng té ra chỗ khác, không được quấy rầy công việc của các cô.

Cho dù là Lý Sở Hàm, đều sẽ có khuynh hướng như này.

Tại thời điểm khẩn cấp, cô sẽ đặt bệnh nhân lên đầu tiên.

Chỉ có Vương Oánh là khác biệt, mặc kệ thời điểm nào, chỉ cần Lâm Dật nói một tiếng, cô đều sẽ đến, cho dù mình đang làm cái gì.

"Đang ở dưới bãi đỗ xe, bên cạnh xe của chị, tới đó là có thể nhìn thấy em."

"Chờ chút, chị đây sẽ đi tìm em ngay."

Cúp điện thoại, Lâm Dật chuẩn bị một chút, sau đó tìm một cái khẩu trang rồi lặng lẽ xuống xe, trốn ở một góc không người, chờ Vương Oánh đi xuống.

Sau mười mấy phút, vang lên tiếng giày cao gót lộc cộc của Vương Oánh, cô lắc bờ eo thon, đi tới bên cạnh xe của mình.

Phát hiện 570 của Lâm Dật đang dừng ở bên cạnh xe của mình, nhưng lại không thấy Lâm Dật.

Vương Oánh cầm điện thoại di động, chuẩn bị gọi cho Lâm Dật, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên cảm thấy cổ tay bị xiết chặt, dường như bị người ta tóm lấy.

Vừa muốn quay đầu thì đầu của mình cũng bị đè xuống, bị đặt ở trên kính xe, không thể động đậy.

"Không được nhúc nhích!"

Vương Oánh hoảng hốt, vừa muốn hét lên, sau đó bị bịt miệng lại, không phát ra được chút thanh âm nào.

Đúng lúc này, cô nhìn thấy trên ống tay áo của người giữ mình sau lưng có dấu hiệu đặc thù.

Chuyện này càng khiến cô cảm thấy mông lung!

"Anh, anh bắt tôi làm gì, tôi không làm sai chuyện gì cả."

"Có người tố cáo cô câu dẫn người đã có vợ, cô có thừa nhận việc này hay không."

"Câu dẫn người đã có vợ..."

Vương Oánh dừng một chút, nghe được là giọng nói của Lâm Dật thì thân thể vừa dùng lực, tránh thoát khỏi trói buộc.

"Tiểu tử thối nhà em, có phải là muốn đùa giỡn chị hay không." Vương Oánh vỗ bộ ngực cao vút, "Làm chị sợ muốn chết."

"Chuyện này đúng là thú vị." Lâm Dật cười nói.

Ánh mắt Vương Oánh di chuyển lòng vòng, "Nếu như em không nói, chị còn thực sự không chú ý tới, đột nhiên làm như vậy đúng thật là rất kích thích."

"Cái gì gọi là kích thích?"

Vương Oánh nhìn xe của Lâm Dật một chút, hai người liếc nhau một cái, sau đó thì...

Toàn bộ quá trình đều không một lời nói...

Hai người lặng lẽ lên xe, Vương Oánh hưng phấn hỏi, "Em mang đạo cụ sao?"

"Đạo cụ gì chứ?"

Vương Oánh bỗng di chuyển thân thể, nói nhỏ bên tai Lâm Dật:

"Em có thể còng tay của chị lại."

Lâm Dật nhìn bốn phía một chút, cười híp mắt nói:

"Em thật sự không có cái này, nhưng mà có thể dùng những vật khác để thay thế..."

(* bên trong... đây đã tỉnh lược 210 40 ngàn chữ ...)

Chương 1720: Án Kiện Dân Sự Kỳ Hoa.

Chương 1720: Án Kiện Dân Sự Kỳ Hoa.

Sau một trận đánh nhau kịch liệt, hai người lần lượt xuống xe, cũng không bị bất kỳ ai phát hiện ra cả.

Vương Oánh đi đến chỗ làm việc của mình, Lâm Dật đi đến văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan.

"Kỷ Khuynh Nhan nữ sĩ, chúng tôi nghi ngờ cô trốn thuế, mời cô đi theo chúng tôi một chuyến."

Đột nhiên nghe thấy người nói như vậy, Kỷ Khuynh Nhan bị giật nảy mình, sau đó phát hiện người tiến vào là Lâm Dật.

"A...! Phát đồng phục rồi!"

Nhìn thấy Lâm Dật, hai mắt của Kỷ Khuynh Nhan lập tức tỏa sáng, vội vàng để văn kiện trên tay xuống, chạy về phía Lâm Dật.

Sau đó nhìn trước sau, trái phải hơn nửa ngày.

"Thật sự là quá đẹp." Kỷ Khuynh Nhan như một cô em gái, dường như nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

"Em phát hiện, kiểu tóc này của anh cũng không phải là không được, phối với bộ quần áo này quả thực là hoàn mỹ."

"Anh cũng cảm thấy không tệ." Lâm Dật nói:

"Tuy hình thức có chút giống với tây trang, nhưng sau khi mặc vào thì cảm giác lại hoàn toàn không giống."

"Chủ yếu là khí chất khác biệt, rất không tệ." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Cũng đã đến giờ tan làm, đợi em thu dọn đồ một chút, rồi chúng ta về nhà."

Lâm Dật gật gật đầu, sau đó cầm văn kiện mà Kỷ Khuynh Nhan phải xử lý, cùng nhau lên xe.

Sau khi về đến nhà, Lâm Dật bị Kỷ Khuynh Nhan bắt ngồi lên ghế sô pha.

"Anh không được nhúc nhích, chờ em một lát, em đi lên tầng thay bộ quần áo."

"Đây là muốn làm gì? Có đến mức gióng trống khua chiêng như vậy sao."

"Chụp ảnh chung nha, đương nhiên phải chính thức một chút, chờ em tí."

Kỷ Khuynh Nhan chạy lên tầng, qua hai mươi mấy phút sau mới xuống.

Nhưng quần áo mà cô thay ra lại cực kỳ bình thường.

Cô mặc một chiếc áo len cổ lọ màu đen, mặc dù nó mỏng, nhưng ở trong thời tiết như này lại dường như có chút không thích hợp.

Nửa người dưới thì mặc một chiếc quần bò màu đen, phối hợp với một đôi giày thể thao màu đen.

Cho dù bộ quần áo này mặc lên người Kỷ Khuynh Nhan cũng rất đẹp, nhưng luôn cảm thấy có chút không hợp thời.

Nhưng mà còn có trọng điểm, tóc của cô hình như đã được chăm sóc rất tỉ mỉ.

Nhưng Lâm Dật vẫn không hiểu nổi, cô rốt cuộc đang muốn làm gì.

"Em chắc chắn muốn mặc như này để chụp ảnh chung với anh sao?"

"Dĩ nhiên không phải rồi, còn có trọng điểm, đây đây đây, ở chỗ này đây."

Kỷ Khuynh Nhan lấy từ phía sau ra một tấm khăn lụa màu trắng, chất liệu có chút giống với áo cưới, nhưng chỉ là một khăn trùm đầu.

Kỷ Khuynh Nhan gấp chiếc khăn vài cái, sau đó kẹp lên trên tóc của mình.

"Thế nào? Có đẹp hay không."

Lâm Dật có chút hoảng hốt, tạo hình như vậy có mấy phần giống như là cô dâu.

"Rất đẹp."

"Hắc hắc, tới tới tới, hai ta cùng chụp mấy tấm ảnh."

Kỷ Khuynh Nhan lấy giá đỡ điện thoại di động ra, dùng công năng quay chụp nhanh.

Cô và Lâm Dật tạo mấy tư thế khác nhau, chụp mười mấy tấm, mới vừa lòng thỏa ý.

"Thật là đẹp."

Kỷ Khuynh Nhan đắc ý ngồi trên ghế sô pha, sau đó chỉ huy Lâm Dật:

"Hôm nay anh đi nấu cơm đi, em muốn khoe khoang với Viện Viện một chút."

"Được."

Lâm Dật cởi đồng phục ra, treo lên kệ áo, sau đó bắt đầu nấu cơm.

Một bên khác, Kỷ Khuynh Nhan gửi mấy tấm ảnh chụp qua cho Hà Viện Viện, sau đó hung hăng khoe khoang, khỏi phải nói là có bao nhiêu đắc ý.

Trong phòng bếp, Lâm Dật có chút không yên lòng, anh đang nghĩ tới nghĩ lui đến một việc.

Mình và Kỷ Khuynh Nhan ở cùng nhau đã được hơn hai năm.

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, những cặp đôi yêu nhau hơn hai năm cũng đã đến lúc nói chuyện cưới gả.

Nhưng lấy tính cách ngạo kiều của Kỷ Khuynh Nhan, nếu mình không đề cập tới việc này, thì cô chắc chắn sẽ không chủ động nói.

Bất tri bất giác, động tác thái thịt của Lâm Dật dần chậm lại.

Chắc hẳn trong lòng của cô cũng có ý nghĩ như vậy, chỉ là không tiện mở miệng.

Nhưng mình còn chưa xử lý tốt chuyện của Lương Nhược Hư, không có cách nào đưa chuyện kết hôn vào danh sách quan trọng cả.

Lâm Dật thở dài, cảm thấy còn phải suy nghĩ chút biện pháp cho việc này, mau chóng tăng lịch trình lên.

Vào lúc ban đêm, Lâm Dật làm một bàn đồ ăn lớn, cố ý khao Kỷ Khuynh Nhan.

Sau khi hai người cơm nước xong xuôi, còn ngồi xem phim điện ảnh, lại đi dạo một hồi, mới vui vẻ về nhà.

Sáng sớm hôm sau, sau khi đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, Lâm Dật đến chỗ của Lý Sở Hàm.

Xe của mình quá chói mắt, không thích hợp để lái đi làm, quyết định sẽ mượn Type-R của Lý Sở Hàm lái một chút.

Bởi vì ngoại hình bên ngoài của nó giống hệt như Civic, chỉ cần không nói, đồng thời không đi vào trải nghiệm thì trên cơ bản là sẽ không bị phát hiện. Mọi người chỉ tưởng rằng đây là chiếc Civic mấy trăm ngàn, là loại xe của giai cấp công nhân mới, sẽ không có người nói ra nói vào.

Lâm Dật vốn dĩ muốn mua một chiếc cho mình nhưng thời gian có hạn, và một nguyên nhân khác nữa chính là xe của Lý Sở Hàm đã được sửa đổi.

Bốn cái kìm AMD, cộng thêm khí chất của Ferrari, thực sự quá đẹp rồi.

Đến nhà Lý Sở Hàm, cô lúc này đã đứng chờ Lâm Dật ở dưới tầng.

"Anh muốn lái xe này, sao lại không nói sớm, em đi đổi màu giúp anh."

"Không cần đâu, màu đỏ cũng rất đẹp."

"Em đã giúp anh xóa bỏ mấy chữ Type-R, còn giúp anh dán logo Civic, chỉ cần không gặp phải cao thủ thì chắc chắn sẽ không bị phát hiện."

"Thật tri kỷ."

Lâm Dật hôn lên trán của Lý Sở Hàm một chút.

"Anh đi làm trước, không cùng em được, có việc gì thì nói qua điện thoại."

"Đi đi, nhất định phải chú ý an toàn."

"Biết rồi, yên tâm đi."

Sau khi chào tạm biệt Lý Sở Hàm, Lâm Dật lái xe đến phân cục.

Từ hôm nay trở đi, coi như mình đã chính thức đi làm.

Nhưng chuyện quan trọng nhất vẫn là làm quen cương vị của mình, xem án lệ, nghe Trương Đức Dân nói một chút kinh nghiệm làm việc. Ba người nghe vô cùng chăm chú và say sưa.

Lúc trước Lâm Dật cảm thấy, dưới chế độ pháp luật hoàn thiện hợp lý như thế, rất nhiều chuyện đều có thể giải quyết theo lý.

Thế nhưng mà, sau khi nghe Trương Đức Dân kể về kinh nghiệm của mình, Lâm Dật phát hiện mọi chuyện không phải đều như vậy.

Có một số việc căn bản không thể nói lý, khó có thể phán đoán ai đúng ai sai.

Đều nói quan thanh liêm khó gãy việc nhà, Lâm Dật tin vào câu nói này.

Trong một ngày này, ngoại trừ nghe Trương Đức Dân kể chuyện xưa, việc còn lại chính là làm quen với công việc của mình.

Trong lúc đó, Trương Đức Dân còn mang theo ba người Lâm Dật, cùng đi xử lý một vụ tai nạn xe cộ.

Một người uống rượu lái xe, đụng vào tường chắn bên ngoài tòa án và tử vong.

Điều kỳ hoa chính là, người thân muốn khởi tố tường chắn tòa án, nói xây dựng không hợp lý, yêu cầu bồi thường 860 ngàn tệ.

Tòa án: WFT? ? ?

Điều càng kỳ hoa hơn chính là, người xử lý vụ án này lại là tòa án đó.

Cuối cùng khiến cho Lâm Dật cảm thấy mông lung.

Anh cảm thấy hệ thống để cho mình tới làm công việc này, có thể là muốn mình nhìn một chút xem thế giới này có bao nhiêu buồn cười.

Một ngày làm việc kết thúc, nhưng lúc tan làm, lại có một vụ án, ba người Lâm Dật lại đi xử lý một chút, khi về nhà đã hơn bảy giờ tối.

Mà trước lúc rời đi, Cố Diệc Nhiên còn tới văn phòng của Lâm Dật, nhắc ba người rằng không được đến muộn.

Lâm Dật thì không có việc gì, ngược lại là Trương Bằng và Trương Tử Hân, hai người đều có chút nóng lòng muốn thử, vô cùng hưng phấn.

"Chị Nhiên, lần luận võ này, phần thắng của chúng ta có lớn không?" Trương Tử Hân tò mò hỏi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1721: Thi Đấu Bắt Đầu.

Chương 1721: Thi Đấu Bắt Đầu.

"Tôi cảm thấy vấn đề không lớn." Cố Diệc Nhiên suy nghĩ một lúc rồi nói:

"Các lãnh đạo rất quan tâm đến việc này, hơn nữa những ngành khác, năm nay đã có mấy người đặc biệt lợi hại. Nếu muốn giành vị trí đầu tiên, vẫn là không có vấn đề gì."

"Không phải còn có hạn ngạch tân binh sao? Phái ai đi rồi?"

"Cụ thể tôi cũng không biết rõ, nghe nói là một người rất lợi hại, tên là Cao Nham, gia đình anh ta tới từ Đông Bắc. Anh ta đã từng giành được giải quán quân tán đả toàn quốc. Lãnh đạo yêu cầu tìm anh ta, chuẩn bị đảm nhiệm người mới, đi tham gia cuộc thi."

"Thực sự là dốc hết vốn liếng mà, vị trí đứng đầu phải là của chúng ta."

"Cũng đừng tự tin như vậy, đây là cuộc thi nhằm mục đích nâng cao hiệu quả chiến đấu, không phải là tàn nhẫn đấu tranh. Cho nên còn có các cuộc thi hợp tác nhóm, chúng ta chỉ có lợi thế trong thi đấu cá nhân, đoàn thể thi đấu không nói được." Cố Diệc Nhiên nói:

"Tôi cũng đã xem cuộc thi năm ngoái, khả năng chiến đấu của đoàn thể yêu cầu rất cao, năng lực cá nhân mạnh cũng vô dụng, có thể lấy được hạng nhất hay không thì rất là khó nói."

Trương Bằng với Trương Tử Hân gật đầu, Cố Diệc Nhiên nói cũng có đạo lý.

"Đừng chơi điện thoại di động nữa!"

Cố Diệc Nhiên nói với vẻ mặt lo lắng.

"Anh nói của anh, tôi nghe của tôi, chơi điện thoại cũng không làm lỡ việc."

"Tôi là chuẩn bị cho anh một chút, ngày mai có thể sẽ dùng đến anh, cần phải chuẩn bị tâm lý."

"Hả? Tôi là mới tới, có thể dùng đến chúng tôi làm gì?"

"Bởi vì tài thiện xạ của anh tốt, ở trong cuộc thi đoàn thể khả năng còn có chút dùng. Về phần có cần anh hay không, cái này còn cần phải thương lượng, anh cần phải chuẩn bị tâm lý."

"Ngày hôm qua anh Lý cũng không nói việc này với tôi."

"Lúc đó còn chưa chắc chắn, hôm nay nhất thời nghĩ đến anh." Cố Diệc Nhiên nói:

"Bởi vì có người đang ở trong trạng thái không được tốt, thêm biểu hiện của anh trong quá trình huấn luyện, quyết định cho anh thử một lần."

"Anh không sợ mạo hiểm quá sao?"

"Anh có muốn nghe lời nói thật không?"

"Này không phải là phí lời sao."

Trương Đức Dân liếc nhìn Lâm Dật, tiểu tử có chút vội vàng quá.

"Anh Lý bên kia hỏi thăm một chút về ba trận thi đấu, đối với thi đấu đoàn thể anh ấy rất vừa ý, tỉ mỉ chuẩn bị rất lâu. Ngược lại, chúng ta kém hơn một chút, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chúng ta sẽ đứng thứ tư."

"Sau đó các anh đã nghĩ để cho tôi đi tới đội nồi, thua tính cho tôi, thắng thì tính cho ai?”

"Anh đừng có không biết đủ, người khác muốn được cơ hội như vậy cũng không có đâu." Cố Diệc Nhiên nói:

"Nếu như anh có ý kiến, thì tìm đội trưởng Lý nói chuyện, là anh ta đề cử anh, không có quan hệ gì với tôi."

Lâm Dật bĩu môi không lên tiếng.

Nếu như là Lý Tường Huy an bài, anh cũng không tiện nói gì.

Dù sao người ta đối với mình cũng không tệ lắm.

Hơn nữa giống như Cố Diệc Nhiên nói, người bình thường muốn cơ hội như vậy cũng không có.

"Ha ha, anh Lâm cơ hội của anh tới rồi, nếu quả thật có thể dùng đến anh, cần phải biểu hiện cho tốt đấy, chúng tôi chắc chắn sẽ cổ vũ cho anh nha!"

Nói xong chính sự, Cố Diệc Nhiên lên tiếng chào hỏi với Trương Đức Dân, sau đó rời văn phòng.

Lâm Dật suy nghĩ một chút, ngày mai có muốn làm hay không?

Dù sao nếu thua thì rất mất mặt.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật dựa theo địa chỉ Cố Diệc Nhiên cung cấp, lái xe đến địa điểm của cuộc thi.

Địa điểm thi đấu được đặt ở trong một sân vận động, nhưng địa điểm lại vắng vẻ chút.

Theo cách nói của Cố Diệc Nhiên, bởi vì cuộc thi không chỉ dành cho các sự kiện giao tranh, mà còn là hạng mục hành động theo nhóm, cho nên nơi này càng thích hợp cho các cuộc thi đấu võ thuật.

Sau khi đến nơi Lâm Dật phát hiện, đã không thể dùng hẻo lánh để hình dung nó được nữa.

Dù có nói là hoang vu cũng không quá đáng.

Bởi vì lái xe về phía trước mấy trăm mét, còn có một cánh đồng hóa chất bị bỏ hoang, dựa theo Cố Diệc Nhiên, nơi đó chính là chỗ so tài đoàn thể.

Quả thực chính là khôi phục lại tình huống trong phim.

Cũng không biết bọn họ làm thế nào mà được chỗ này.

Bởi vì trước tiến là thi đấu đoàn thể, Lâm Dật lái xe đến cổng nhà xưởng.

Phát hiện vài chiếc xe buýt đậu ở đây, hơn nữa bên ngoài cũng đã dựng lều trại, để làm căn cứ quan sát của từng người.

Tổng cộng có bốn màu đỏ xanh trắng cam, màu đỏ dưới đáy lều vải đều là người đến từ chi nhánh Johor Bahru, Trương Bằng với Trương Tử Hân đều ở đó.

Mặt khác ba đội còn lại, theo thứ tự là phân cục Nguyên Hà, phân cục Thái Bình, phân cục Bảo Sơn.

"Anh Lâm!"

Nhìn thấy Lâm Dật, Trương Tử Hân vẫy tay chào Lâm Dật.

"Thi đấu còn chưa bắt đầu, gấp làm gì."

"Không phải, là bởi vì anh sắp phải ra trận rồi!"

"Thật quyết định dùng tôi à?" Lâm Dật nhìn Lý Tường Huy, "Chuyện này đã quyết định xong chưa?"

"Vốn dĩ không có ý định cho anh đi, nhưng có người trạng thái tạm thời xảy ra chút vấn đề, không có ứng cử viên thích hợp hơn liền quyết định cho cậu thử một lần."

"Tôi đặc biệt hoài nghi, các anh để cho tôi tới đây, là để cho tôi úp nồi."

Trừng mắt nhìn Lâm Dật, Lý Tường Huy đem anh kéo qua một bên.

"Tiểu tử cậu làm sao không biết phân biệt đây."

"Tôi nói không phải là sự thật sao?"

"Tài nghệ của cậu lãnh đạo cũng biết, căn bản cũng không hy vọng anh đạt được thành tích gì. Hơn nữa cậu là người mới, cho dù muốn cậu đội cái nồi này, cũng không tới phiên cậu đâu."

"Vậy để cho tôi đi làm gì."

"Tôi là muốn cho cậu mượn cơ hội này biểu hiện bản thân một chút." Lý Tường Huy nói:

"Chỉ cần cậu ở trong trận đấu đoàn thể này, có một chút bắt mắt liền có thể để cho lãnh đạo nhớ kỹ tới cậu, đối với phát triển của cậu sau này mới có lợi."

Lâm Dật nhấp môi, "Nói như vậy, tôi hình như là hiểu lầm rồi à."

"Cho nên cậu phải nghiêm túc một chút, hơn nữa cậu cũng thông minh, năng lực phản ứng cũng nhanh, nói không chắc liền có cơ hội thể hiện bản thân đấy."

"Đã hiểu."

Lý Tường Huy nhìn xung quanh một chút, sau đó nhỏ giọng nói:

"Tôi nói cho cậu biết, lãnh đạo cũng không ôm hy vọng nhiều vào lần thi đấu này, chỉ là ngoài miệng không nói mà thôi. Cho nên nếu cậu có cơ hội, liền nghĩ biện pháp biểu hiện mình một chút, hiểu ý của tôi chứ."

Lý Tường Huy rất coi trọng Lâm Dật, tương lai cũng chuẩn bị đưa anh tới bên cạnh mình, cho nên đối với anh càng thêm chiếu cố hơn.

"Đã hiểu."

Lâm Dật trong lòng có chút hơi cảm động.

Dù sao cũng là thực sự nghĩ cho mình.

Sau khi hai người thì thầm nói chuyện xong, Lý Tường Huy liền đem Lâm Dật dẫn tới trước mặt Lưu Nghiễm Hiền.

"Lãnh đạo, tôi đã nói xong chi tiết cụ thể với cậu ta rồi, tinh thần thi đấu cũng không tệ lắm."

Lưu Nghiễm Hiền gật đầu, hài lòng nói:

"Tiểu Lâm, đây chính là cơ hội mà tiểu Lý dành được cho cậu, cậu ấy nói tài thiện xạ của cậu rất chuẩn. Đừng để tôi thất vọng, tất cả đều đánh cược vào cậu."

"Không thành vấn đề, xin lãnh đạo yên tâm."

"Tiểu Lý, cậu mang theo cậu ấy đi làm quen với các đội viên còn lại đi, đợi lát nữa thi đấu sẽ bắt đầu rồi, trước tiên để cho bọn họ giao tiếp với nhau."

"Dạ vâng lãnh đạo."

Dưới sự dẫn dắt của Lý Tường Huy, hai người tới một chiếc xe buýt.

Trên xe có bốn người, tuổi trung bình khoảng ba mươi tuổi, không lớn hơn với Lâm Dật là bao nhiêu. Trong xe đang thảo luận biện pháp đối phó, tâm trạng và bầu không khí vô cùng căng thẳng.

"Vừa nghĩ tới có người mới đi vào, tôi thậm chí không có tâm trạng để thương lượng kế hoạch tác chiến nữa. Rõ ràng là chơi 5V5, lần này thì hay rồi, đến con gà mờ, biến thành 4V5 rồi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1722: Trước Tiên Bắt Bọn Họ Khai Đao.

Chương 1722: Trước Tiên Bắt Bọn Họ Khai Đao.

Người nói chuyện tên là Lưu Chí Hào, vóc dáng không cao, xương gò má còn có chút hơi gầy, với vẻ mặt tức giận.

"Nếu như 4V5, vẫn rất tốt, sợ anh ta kéo chúng ta xuống, đến lúc đó cũng không phải là 4V5, mà là 3V5, thậm chí là 2V5 rồi."

Người nói chuyện tên là Chu Thành Hạo, vóc người có chút mập, trong lời nói cũng lộ ra vẻ bất mãn.

Mặc dù Lưu Nghiễm Hiền với Lý Tường Huy đều biết trận này phần thắng không lớn, nhưng những người này đối với trình độ của mình lại rất là tự tin.

Chỉ cần sắp xếp nhân lực đúng chỗ, trận chiến tổ đội này chắc chắn sẽ thắng được lần này.

Bất đắc dĩ là, trong đó có một đội viên, trạng thái thân thể đột nhiên không tốt, vốn tưởng rằng có thể phục hồi được.

Không nghĩ tới cuối cùng, lại sắp xếp một người mới vào.

Lúc nghe được tin tức này, bọn họ suýt chút nữa bỏ quyền.

"Đã đến rồi thì nên ở lại, không nên nghĩ nhiều như thế."

Người nói chuyện có vóc người cân xứng, tóc ngắn, trên mặt không có biểu cảm gì, nhìn không nhìn ra anh ta đang suy nghĩ gì.

Anh ta tên là Hàn n Long, là đội trưởng của lần tác chiến này, phụ trách chỉ huy tác chiến của đoàn thể.

"Tôi sẽ lên kế hoạch lại, nếu như may mắn thì coi như là 4V5, chúng ta cũng vẫn sẽ có cơ hội."

Có thể thấy Hàn n Long cũng rất bất mãn với sự sắp xếp của lãnh đạo, chỉ là không có cách nào nói rõ mà thôi.

"Lý đội đến rồi!"

Nhìn thấy Lý Tường Huy đi vào, bốn người đứng lên chào hỏi.

Đặc biệt khách khí.

Chuyện liên quan với Lý Tường Huy, Lâm Dật biết được một chút bát quái ở chỗ Trương Tử Hân.

Anh lúc trước là cảnh sát của năm, cuối cùng bởi vì bị chấn thương mà xuất ngũ.

Trước mắt trong những người này, Hàn n Long chính là do anh ta mang ra ngoài, ba người còn lại quan hệ cũng không tệ.

Đối với anh ta đặc biệt tôn trọng.

"Tôi giới thiệu cho cậu một chút, cậu này tên là Lâm Dật, tài thiện xạ của cậu ấy rất tốt. Trong quá trình đánh giá, cậu ấy đã ghi được thành tích 100 điểm. Cho nên lần này, bên trên phái cậu ấy đi theo các anh cùng nhau hành động."

Bốn người liếc mắt nhìn Lâm Dật, chỉ có Hàn n Long bị vướng bởi mặt mũi, gật gật đầu.

"Sao lại có biểu hiện như thế?" Lý Tường Huy nói:

"Trình độ của Lâm Dật tôi biết rất rõ, mặc dù là người mới, nhưng cậu ấy rất có thiên phú. Các cậu bày vẻ mặt thối đấy với tôi là muốn cho ai xem đây."

Lý Tường Huy cũng là người có tính khí nóng nảy, một lời không hợp sẽ liền giáo huấn.

"Chúng tôi không có ý đó."

Hàn n Long cười ha hả nói, những người khác cũng gật đầu ra hiệu, cho Lý Tường Huy mặt mũi.

"Cuộc thi cũng sắp bắt đầu rồi, tôi đem người giao cho các cậu, thương lượng một chút phương án cụ thể, tranh thủ giành được thành tích tốt."

"Biết rồi."

Sau khi dặn dò vài câu xong Lý Tường Huy rời đi, để lại Lâm Dật ở trên xe, anh ta còn có chuyện khác phải xử lý.

Lý Tường Huy đi rồi, bốn người lại trở về chỗ ngồi.

Nhưng không ai nói gì với Lâm Dật một câu, vẫn thảo luận kế hoạch theo ý tưởng ban đầu.

Mà lúc đang thảo luận, cũng đều là lấy bốn người làm trụ cột, Lâm Dật bị loại bỏ ra ngoài.

Vốn dĩ Lâm Dật là muốn tham dự, nhưng nhìn tư thế của bốn người cũng không có ý muốn mang anh theo cùng.

Anh cũng không mặt nóng dán mông lạnh, ngồi xuống ghế ở bên cạnh, lấy tai nghe ra, vững vàng chơi One Piece.

Lần này Hàn n Long và những người khác ngồi không yên.

Trong trường hợp quan trọng như vậy, lại đi ngồi chơi anime One Piece?

Coi đây là trò đùa sao?

"Tiểu tử, anh làm gì đấy? Không nhìn thấy chúng ta đang bàn bạc kế hoạch sao?"

Lâm Dật lấy tai nghe xuống.

"Các anh thương lượng của các anh, tôi mang tai nghe của tôi, cũng không quấy nhiễu ảnh hưởng gì đến các anh cả."

"Lẽ nào cậu không biết đây là tác chiến đoàn thể sao!"

"Biết, nhưng lúc các anh thảo luận cũng không tính cả tôi vào. Đều là lấy bốn người các anh làm trụ cột, sau đó lại nói với tôi đây là tác chiến đoàn thể, các anh cũng quá thú vị rồi."

Hàn n Long sửng sốt một câu cũng không nói được, việc này xác thực chính mình không nói lý được.

Chỉ là anh không nghĩ tới, chỉ là một người mới, Lâm Dật lại dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình!

"Được rồi đội trưởng Hàn, không cần phải tức giận với anh ta." Lưu Chí Hào khuyên:

"Tôi cảm thấy như vậy cũng rất tốt, để tự anh ta chơi của mình, như vậy liền không đến nỗi cản trở. Chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, nói không chắc liền có thể khắc phục được khó khăn này."

"Cũng không biết đội trưởng Lý nghĩ như thế nào lại đi chiêu mộ anh ta vào đây được!"

"Nguôi nguôi giận, chúng ta tiếp tục làm chính sự, tranh thủ sắp xếp toàn diện một chút, lãng phí thời gian ở trên người anh ta không đáng giá."

Hàn n Long hừ lạnh một tiếng, "Chúng ta tiếp tục!"

Một tiếng sau, bốn người lại thuật lại một lần cơ hội tác chiến, đem Lâm Dật hoàn toàn loại trừ ở bên ngoài, cũng không hề có ý định mang anh theo cùng, để cho anh tự sinh tự diệt.

Mà thi đấu tác chiến tổ đội, cũng vào lúc này chính thức bắt đầu.

Nội dung so tài rất đơn giản, cũng rất sát với thực tế, chính là giải cứu con tin.

Ai có thể là người đầu tiên giải cứu được con tin ra, liền coi như là thắng!

Cho nên, chỉ có một đội duy nhất có được điểm ở lượt thi đấu này.

Sau đó chồng chất ở trận thi đấu thứ hai, chuyện này đối với bình thường luận võ, sẽ có hỗ trợ lớn.

Chỉ đến trận đấu cá nhân thứ hai, đội có thành tích vượt trội mới có thể vượt qua.

Bằng không sẽ không có hy vọng.

Mà lúc này, bầu không khí cũng đã nóng lên, căng thẳng mà tập trung.

Mặt khác ba đội còn lại đền hướng ánh mắt dừng lại ở trên người Lâm Dật bên này, trên mặt lộ ra vẻ chế giễu.

"Nghe nói phân cục Tân Sơn bên kia, có người xảy ra chuyện, sau đó tìm một người mới lắp vào, thật không biết là nghĩ như thế nào nữa." Người phân cục Nguyên Hà nói.

Người nói chuyện, tên là Lý Dã, vóc dáng rất cao, cũng là người cao nhất trong đội, cũng là đội trưởng của đội nguyên hà.

"Chiến thuật tính từ bỏ chứ." người phân cục Bảo Sơn nói:

"Trình độ tác chiến của đội bọn họ, rõ ràng là kém nhất, khẳng định không tranh nổi với chúng ta. Cho nên mới tìm người mới đeo lưng nồi này, như vậy thua trận liền có lý do."

Người nói chuyện tên là Lục Nhuệ, anh ta nhìn vẫn còn rất trẻ, hình như vẫn chưa tới ba mươi tuổi, cũng là đội trưởng.

"Nói cũng đúng, nếu không thua cũng xấu hổ lắm, ha ha ..."

Người nói chuyện tên là Chung Tín Hoành, đội trưởng của đội thái bình.

Đồng thời, anh ta cũng là người hấp dẫn nhất trong ba người.

"Vậy chúng ta loại bọn họ, trước tiên liên thủ đem bọn họ tiêu diệt, sớm đào thải bị loại, sau đó ba đội của chúng ta đấu với nhau sau." Lý Dã nói.

"Tôi không thành vấn đề." Lục Nhuệ nhún vai một cái, cười nói.

"Tôi cũng nghĩ như vậy." Chung Tín Hoành nói.

Vào giờ phút này, năm thành viên của đội Lâm Dật, ở trong mặt ba đội khác tương đương với dê con đợi bị làm thịt vậy.

Hoàn toàn không đem bọn họ để ở trong mắt.

Trước khi trận đấu bắt đầu, trọng tài đã phát trang bị cho mỗi người, đều là đợi lát nữa có thể sử dụng được.

"Anh Lâm, tôi vừa nãy nghe lý đội nói người đóng giả kẻ bắt cóc là người khu canh gác Trung Hải, chúng ta có cơ hội thắng không?" Trương Tử Hân nói.

Người khu canh gác?

Việc này cũng thật thú vị, cũng không biết Mạc Hồng Sơn sau khi biết mình đến đây sẽ có phản ứng gì nhỉ.

Lâm Dật thản nhiên nói: "Chuyện này cô không thể hỏi tôi được, chủ yếu vẫn là bốn người bọn họ, tôi chỉ là có mặt cho có khí thế thôi."

"Biết là tốt, đừng làm vướng chân chúng tôi là được." Lưu Chí Hào nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1723: Liên Tiếp Loại Bỏ

Chương 1723: Liên Tiếp Loại Bỏ

“Mấy người lo tốt cho bản thân là được rồi, đừng để người ta đến xử lý hết cả ổ.”

“Mày nói lại lần nữa!”

“Các người đang làm gì vậy hả!”

Lưu Quảng Hiền lạnh lùng “hừ” một tiếng: “Có biết giờ là lúc nào rồi không, còn không bắt đầu đi, chưa gì bên chính mình đã xảy ra nội chiến trước, không thấy mất mặt sao!”

Bị dạy dỗ một câu, những người khác không nói thêm gì nữa.

Mặc dù bọn họ rất chướng mắt Lâm Dật, nhưng cũng không thể để người ngoài chê cười.

“Lãnh đạo, hay là để tôi lên đi. Tôi cảm thấy trình độ của mình chắc chắn mạnh hơn anh ta.”

Người nói câu này đứng ở bên cạnh Cố Diệc Nhiên, tuy vóc dáng không cao lắm, nhưng thân hình lại rất phát tướng, cả người đều là cơ bắp, nhìn qua đã biết không phải người bình thường.

Người nói chuyện tên là Lưu Chí Cường, em trai của Lưu Chí Hào, cũng là tuyển thủ mà Lưu Quảng Hiền tìm đến tham gia trận đấu cá nhân lần này, trình độ kỹ thuật chiến đấu cá nhân vô cùng mạnh.

“Cậu chờ một chút trước đã.” Lưu Quảng Hiền nói tiếp:

“Sau khi kết thúc cuộc tác chiến đoàn đội sẽ đến trận đấu cá nhân, cậu cần phải duy trì thể lực, nếu không chút nữa không cách nào thi đấu.”

“Quan trọng là tôi cảm thấy không tin tưởng vào trình độ của anh ta cho lắm, vốn dĩ chúng ta đã không nắm chắc phần thắng trong trận tác chiến đoàn đội, anh ta còn không nghe lời, nhất định sẽ khiến những đội tuyển khác tóm được kẽ hở, đến lúc đó chúng ta sẽ rơi vào thế bị động mất thôi.”

“Tôi hiểu rõ trình độ của Lâm Dật, nếu như bản thân cậu ta không có ưu thế, tôi cũng không thể phái cậu ta ra đó. Mọi người không cần nói thêm gì nữa, cứ làm theo sắp xếp của tôi là được rồi.”

“Vâng!”

Lưu Quảng Hiền đã nói vậy rồi, những người khác cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng thầm cầu nguyện Lâm Dật không gây cản trở, như vậy mọi người mới có chút khả năng.

Rất nhanh, bốn đội tuyển đều đã chuẩn bị hoàn tất, đồng thời thông qua phương thức bốc thăm đi đến địa điểm xâm lấn được chỉ định, bắt đầu cuộc tác chiến theo đoàn đội lần này.

Cùng lúc đó, mấy lãnh đạo của ba địa phương khác đi đến chỗ Lưu Quảng Hiền đang đứng.

“Lão Lưu, tôi vừa nghe nói một chút về tình hình bên phía mấy người, thi đấu còn chưa bắt đầu, sao lại xảy ra mâu thuẫn rồi. Đây là chuyện lớn trong việc tác chiến theo đoàn đội đấy, làm không tốt có thể sẽ ảnh hưởng tới thành tích.”

Người nói lời này tên là Ngụy Đại Long, là lãnh đạo của phân cục Nguyên Hà.

“Bọn họ chỉ là đang thảo luận chiến thuật, mấy người nghe nhầm rồi.”

Lưu Quảng Hiền cũng cười ha ha nói, không hề để mất khí thế.

“Vậy thì chúc các người may mắn, giành được thành tích tốt của năm nay, đừng có đứng hạng chót giống như năm ngoái.”

“Năm ngoái bọn tôi không được may mắn, nếu không hai nhà chúng ta, ai đứng chót còn chưa nói được đâu.”

“Hai người các ông đừng ở đây giằng co qua lại nữa, chắc chắc vị trí đứng đầu năm nay là của bọn tôi rồi, sau khi hoàn thành mời các ông ăn cơm, cũng thơm lây niềm vui của chúng tôi.”

Người nói tên là Tạ Xuân Thành, là lãnh đạo của phân cục Bảo Sơn.

Mặc dù bọn họ thường xuyên phân cao thấp trong công việc, nhưng mối quan hệ riêng tư đều khá tốt.

“Lão già như ông cũng đừng đắc ý, năm nay ai thắng ai thua còn chưa biết chắc đâu.” Lưu Quảng Hiền nói.

“Tôi hiểu rõ một chút về tình huống đội viên của các người, trong đó có bốn người đều là người cũ, còn có một người mới, nghe nói người đó còn là một người mới tham gia huấn luyện xong mà ông đã cử cậu ta lên, quả thật vò đã mẻ rồi thì không sợ sứt.” Tạ Xuân Thành nói tiếp:

“Nói thật, ông phái một người mới ra, tôi có thắng cũng không cảm thấy huy hoàng.”

“Lão Lưu đang tìm cho mình bậc thang để xuống mà, nếu như phái năm cao thủ lên đấu, thua cuộc thì mất mặt biết bao. Bây giờ phái một người mới lên, thua cuộc thì có người chịu trận.” Ngụy

Đại Long cười ha ha nói.

“Lão Lưu, không thể không nói cách này của ông quá xảo quyệt đấy, nếu như luận về đầu óc toan tính chi li, mấy người bọn tôi đều không bằng ông.”

“Bớt ở đó nói lời vô dụng đi, tôi biết rõ trình độ của Lâm Dật, kỹ thuật bắn súng tương đối chuẩn, tôi phái cậu ta vào đó để làm quân đánh úp.” Lưu Quảng Hiền nói tiếp:

“Tư duy kỹ thuật chiến đấu của mấy người các ông quá kém, cơ bản không thể hiểu được ý đồ của tôi, đợi chút có thứ để các ông chịu đựng.”

Ba người kia liếc nhìn nhau một cái, rồi cười lớn ha ha.

“Vậy bọn tôi sẽ đợi xem, hy vọng ông có thể làm ra điều gì ngạc nhiên, cũng để cho bọn tôi mở rộng tầm mắt.”

“Cứ đợi đó mà xem.”

Cũng cùng lúc này, mấy người Lâm Dật đã vào đến bên trong nhà máy hóa chất bị bỏ hoang.

Lâm Dật nhìn lướt sơ qua một lượt, tổng cộng có ba vị trí chứa thiết bị cảm ứng, bốn vị trí tháp trao đổi nhiệt lượng, còn lại vô số lò phản ứng và máy trao đổi nhiệt, tăng thêm không ít độ khó trong việc giải cứu con tin.

“Hành động dựa theo kế hoạch.”

Sau khi vào trong, Hàn n Long cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó trông coi những người khác cùng nhau hành động.

Trái lại Lâm Dật hoàn toàn rơi vào trạng thái bị cô lập, sau khi bốn người rời đi, bỏ mặc anh ở một bên, cơ bản không xem anh như một phần tử trong đội.

Bên dưới lán trại ở phía ngoài cửa, mấy người Lưu Quảng Hiền chăm chú nhìn màn hình, bầu không khí có chút nặng nề.

Không có người nào ngờ tới, vừa vào trong cửa, bọn họ đã bỏ mặc Lâm Dật.

“Đám nhóc này thật là vô pháp vô thiên, coi lời nói của tôi cứ như gió thổi bên tai sao!”

Đám đông không ai dám nói gì, đặc biệt là Cố Diệc Nhiên, chuyện này nằm trong dự liệu của cô ấy.

Vừa nãy mấy người bọn họ đã cãi nhau, chắc chắn mọi người đều mâu thuẫn không nhỏ, thêm nữa Lâm Dật là một người mới nhưng không khiêm tốn chút nào, muốn để bốn người bọn họ tiếp nhận anh ta, rõ ràng là không thể nào.

Nhưng Lâm Dật đang ở trong nhà máy hóa chất lại không hề hoảng loạn.

Anh tìm một vị trí an toàn, chính mình ẩn nấp.

Cuộc thi đấu như thế này không giống với diễn tập quân sự, không có đối kháng, chỉ cần có thể cứu được con tin ra ngoài thì xem như thành công.

Vì vậy, chắc chắn không thể gây ầm ĩ hay âm thầm tiến lên là được, dễ dàng như vậy thì người khác đã nhanh chân đến trước rồi.

Chỉ có thể cố gắng đảm bảo tốc độ, sau đó cứu con tin ra ngoài, như vậy mới có khả năng chiến thắng.

Nhưng nếu như chỉ cứu con tin không thôi, vậy không có ý nghĩa rồi.

Lý Tường Huy cật lực phản bác, sắp xếp cho mình vào đây, nói rõ ra chính là anh ta muốn cho mình một cơ hội để biểu hiện.

Vì anh ta, mình cũng phải biểu hiện tốt một chút, phải tranh giành lại thể diện.

Vậy nên không chỉ giải cứu con tin đơn giản như thế, tiện thể xử lý hết mấy đội kia, như thế mới có ý nghĩa.

Nghĩ tới đây, Lâm Dật nhìn xung quanh một chút, phát hiện khắp nơi có nhiều camera, nhằm thuận tiện cho người bên ngoài quan sát.

Nhìn có vẻ toàn bộ đều bị theo dõi, nhưng vẫn có góc khuất, chỉ cần tìm được góc độ tốt, mình có thể biến mất trong camera, không ai có thể nhìn thấy.

Bóng dáng của Lâm Dật lóe lên, kẹt lại ở góc chết của camera, biến mất trước mặt tất cả mọi người.

Tiếp sau đó, Lâm Dật liếc nhìn bốn tòa tháp trao đổi nhiệt trong nhà máy hóa học bỏ hoang.

Một tháp cao nhất hơn sáu mươi mét. Anh đang nhẹ nhàng trèo lên trên.

Nhưng lúc đang trèo đến nửa đường, loa phát thanh trong nhà máy hóa học vang lên.

“Đại biểu đội Tân Sơn, Lưu Chí Hào bị loại!”

“Không phải chứ, mới vào còn chưa tới nửa tiếng đã bị loại rồi sao? Đây là trình độ thế nào vậy?”

Phàn nàn một câu, Lâm Dật cũng không quản nhiều như thế, tiếp tục trèo lên trên.

Đằng nào bản thân anh với bọn họ cũng là một đội, làm tốt việc của mình là được rồi.

Rất nhanh, loa phát thanh trong nhà máy lại vang lên.

“Đại biểu đội Tân Sơn, Hàn n Long bị loại!”

Lâm Dật: “…”

Đội trưởng cũng bị loại rồi, đây rốt cuộc là trình độ thế nào vậy?

Dịch: MBMH Translate

Chương 1724: Đòn Phản Công Của Lâm Dật

Chương 1724: Đòn Phản Công Của Lâm Dật

Dưới lán trại, nhìn thấy hai đội viên của mình đều đã bị loại.

Lưu Quảng Hiền tức đến mức muốn chửi má nó.

Bất kể nói thế nào, năm ngoái còn kiên trì đến cuối cùng, năm nay thì tốt rồi, vừa mới vào trận đã bị loại mất hai người, lúc sau còn chơi thế nào nữa?

Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên cũng lần lượt cau mày.

Bọn họ cũng biết, trình độ của đội tuyển thi đấu lần này bên phe mình còn yếu một chút, nhưng không ngờ lại kém đến mức độ này.

Không chỉ hai người bị loại, trong đó còn có một người là đội trưởng, chuyện này mà truyền ra ngoài thì quá mất mặt.

“Lão Lưu à, các người không thể như thế chứ. Mới vào trận đã bị loại mất hai người. Tôi có chút ngại đấy.” Ngụy Đại Long nói.

“Đừng nghĩ tôi không biết, chắc chắn các ông giở thủ đoạn.”

“Đừng nói lời như thế chứ. Tuy chúng ta là bốn đội, nhưng lần thi đấu này là hợp tác giải cứu con tin, các bên cũng xem như là một hội, làm sao có thể giở thủ đoạn chứ.”

Cách nói của Ngụy Đại Long thật sự không sai, mục tiêu chung của bọn họ đích thực là giải cứu con tin.

Nhưng bên trong còn có một quy định bất thành văn.

Chính là cố gắng hết khả năng loại bỏ những người của phe khác, đồng thời bảo toàn được mạng sống người bên phe mình, như vậy bản thân mới có phần chiến thắng.

Vậy nên Lưu Quảng Hiền mới nói bọn họ giở trò.

“Mấy người cũng đừng đắc ý, tuy trong đội thất thoát hai thành viên, nhưng bọn tôi vẫn còn ba người, ai thắng ai thua còn chưa biết chắc đâu.”

Chính vào lúc này, loa phát thành trong nhà máy lại vang lên lần nữa.

“Đại biểu đội Tân Sơn, Chu Thành Hạo, Đỗ Phú Giang bị loại.”

Biểu cảm của Lưu Quảng Hiền trong phút chốc cứng đờ.

Vừa nãy còn nói bên phía mình còn lại ba người, vẫn có hy vọng và khả năng chiến thắng.

Giờ thì tốt rồi, ngoảnh mặt lại bị loại thêm hai đội viên, đây không phải là tự vả mặt mình sao!

Tạ Xuân Thành không nhịn nổi, lập tức cười ra tiếng.

“Lão Lưu, năm nay bọn ông làm ăn thế nào vậy, trình độ kém như thế sao? Chỉ mới bốn mươi phút đã bị loại mất bốn người, còn khá bình quân nữa, cứ mười phút một người.”

Sắc mặt của Lưu Quảng Hiền lúc đỏ lúc trắng, nếu ở đây không phải là trường hợp công cộng, chắc chắn ông ta đã mở miếng mắng chửi người rồi.

“Loại mất bốn người thì có thể thế nào, bọn tôi vẫn còn một người trong đó, ai thắng ai thua chưa biết chừng.”

“Nếu tôi nhớ không sai, một người còn lại đó hình như là người mới. Dựa theo tốc độ loại bỏ cứ mười phút một người, thêm mười phút nữa, cậu ta cũng sẽ ra ngoài thôi.”

“Chuyện này chưa chắc, tôi đã nói là quân đánh úp rồi, nói không chừng toàn bộ các ông sẽ bị hạ trong tay cậu ta.”

“Vậy chúng ta chứ đợi mà xem, bây giờ còn tám phút nữa, xem thử cậu ta còn có thể kiên trì được bao lâu.”

Lưu Quảng Hiền xụ mặt không nói tiếp, mặc dù biểu cảm bình tĩnh, nhưng trong lòng lại giống như núi lửa sắp phun trào vậy.

Nhưng vẻ mặt của Lý Tường Huy lại bình thản hơn nhiều.

Đội tuyển chỉ còn lại một mình cậu ta, cậu ta đã kiên trì được trong thời gian lâu nhất. Đổi cách nói khác, cậu ta là người biểu hiện tốt nhất trong số bọn họ.

Cho dù bây giờ cậu ta bị loại, cũng xem như đã lập công, mục đích của mình cũng đã đạt được.

“Thằng nhóc Lâm Dật này đi đâu rồi, nửa ngày rồi mà tôi không nhìn thấy cậu ta.”

Lưu Quảng Hiền lẩm bẩm một câu, thành công thu hút sự chú ý của Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên, lần lượt tiến sát lên phía trước màn hình, thay đổi mấy góc camera, nhưng đều không tìm thấy bóng dáng của Lâm Dật.

“Kỳ lạ thật, thằng nhóc này chạy đi đâu rồi?”

“Không phải lén lút chạy ra tường ngoài rồi chứ?” Cố Diệc Nhiên nói.

“Không thể nào, phía tường ngoài có người trông coi, nếu như có người nhảy ra ngoài thì xem như tự động từ bỏ quyền thi đấu, cậu ta nhất định vẫn còn ở trong nhà máy hóa học, chỉ là chúng ta tìm không ra cậu ta thôi.”

Nghĩ tới đây, ba người nhìn nhau một cái.

Có thể ở trong tình huống như này, không chút dấu vết ẩn giấu được bản thân, đây dường như không phải trùng hợp.

Vả lại người có thể làm được mấy chuyện này, bình thường đều không phải là người đơn giản.

“Không phải cậu ta vẫn luôn trốn ở một chỗ chứ, từ đầu đến cuối đều không lộ diện?” Cố Diệc Nhiên nói ra suy nghĩ của bản thân.

“Có khả năng này.”

Lưu Quảng Hiền và Lý Tường Huy đều rất đồng ý với cách nói của Cố Diệc Nhiên.

Lâm Dật là một người mới, ưu điểm của cậu ta là kỹ thuật bắn súng tốt, đồng thời tố chất sức khỏe rất ưu tú.

Nhưng cậu ta chưa từng được huấn luyện kỹ thuật chiến đấu nào cả, cũng không có bất cứ kinh nghiệm chống khủng bố.

Muốn để cậu ta giống với quân đặc chủng có thể ẩn giấu bản thân trong chiến trường là chuyện không thể nào.

Duy nhất có thể giải thích, chính là cậu ta tìm một góc khuất, bản thân đã ẩn nấp kỹ rồi.

“Cậu ta làm như vậy là lựa chọn sáng suốt nhất, dù sao thực lực của bản thân không mạnh, chênh lệch rất lớn với thực lực của người khác, trước tiên trốn kỹ, sau đó tìm cơ hội hành động, trước mắt đây là biện pháp hợp lý nhất.” Lý Tường Huy nói.

Lưu Quảng Hiền nắm chặt hai nắm đấm, âm thầm nói:

“Hy vọng cậu ta có thể kiên trì một lúc, nếu có thể tạo ra chút thành tích nữa thì thật sự đã lập công rồi.”

Cùng lúc này, ở trong nhà máy hóa học, Lâm Dật đã trèo lên tới đỉnh của tòa tháp trao đổi nhiệt.

Có câu nói đứng trên cao nhìn ra xa, lúc này Lâm Dật có thể nhìn thấy hết hiện trường bên trong nhà máy hóa học.

Nhưng trong tình cảnh ở cao như này, nhìn từng người từng người ở phía dưới chỉ là từng chấm nhỏ, trong tình huống không có công cụ hỗ trợ, muốn khóa chặt mục tiêu là chuyện rất khó khăn.

Mà lúc này đây, thị lực hơn người của Lâm Dật có thể phát huy tác dụng.

Mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng anh vẫn có thể thấy rõ bóng người phía dưới.

Trên mặt đất, người của ba đội còn lại đều đang cẩn thận tìm kiếm.

Bọn họ không hề vội vàng đi giải cứu con tin, chuẩn bị tóm Lâm Dật ra, như vậy người đại biểu của đội Tân Sơn sẽ bị tiêu diệt toàn bộ rồi, sau đó người của ba đội còn lại so tài cao thấp, như thế mới thú vị.

Nhưng tìm gần cả tiếng đồng hồ rồi vẫn không tìm thấy Lâm Dật ở đâu, khiến mọi người có chút không nhẫn nại nữa rồi.

“Thằng nhóc này khá thú vị đấy, là một người mới mà có thể trốn khoảng thời gian dài như này, tôi có chút bái phục cậu ta rồi.”

Chu Kim Dương - người của đội đại biểu Nguyên Hà nói.

“Thật sự có chút thú vị.” Đội trưởng Lý Dã cười nói:

“Nhưng chúng ta cũng không cần vội, tôi và người của hai đội còn lại đã đạt được thống nhất rồi, trước tiên giải quyết hết người đại diện của đội Tân Sơn, sau đó mới đi giải cứu con tin, vậy nên mục tiêu của chúng ta là tìm ra cậu ta trước.”

“Tôi thích chơi kiểu trò chơi mèo đuổi chuột này đấy.” Chu Kim Dương cười haha nói.

“Nhưng mấy người đừng sơ ý, nhiệm vụ của lần này là giải cứu con tin, người giả dạng bọn bắt cóc đến từ khu cảnh vệ Trung Hải, trình độ rất cao, nếu để bọn họ phát hiện ra chúng ta sẽ rơi vào thế bị động, làm không khéo sẽ bị loại bỏ trước.” Lý Dã cẩn thận nói.

“Yên tâm, chúng ta đi bước này vô cùng kín đáo, chỉ cần không chủ động bại lộ mục tiêu, không ai có thể tìm thấy chúng ta, cho dù đối phương đến từ khu cảnh vệ cũng không cần phải sợ, không thể nào có người tìm được chúng ta.”

Bốp!

Chính vào lúc này, đám đông nghe thấy một tiếng súng vang lên.

Đến khi phản ứng lại, bất ngờ phát hiện một quả bom khói rơi ngay dưới chân của mình, khói đặc ùn ùn bốc lên, nhanh chóng bao trùm khu vực gần đó.

Lý Dã kinh hãi nhìn sang những người khác.

Mục tiêu của mình đã bại lộ rồi!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1725: Tất Cả Ngỡ Ngàng

Chương 1725: Tất Cả Ngỡ Ngàng

Nhìn thấy bên cạnh đột nhiên xảy ra biến cố.

Toàn bộ người đại biểu của đội Nguyên Hà đều sửng sốt.

Không ai ngờ tới sẽ xảy ra chuyện như thế này!

“Rốt cuộc ai đánh bom khói vậy!”

Chu Kim Dương lớn tiếng gào thét, vẻ mặt như muốn ăn thịt người vậy.

“Rất có thể là hai đội còn lại.”

“Không thể nào!” Đội trưởng Lý Dã lập tức phủ định, lạnh lùng nói:

“Tôi hiểu rõ nhân cách của Lục Duệ và Chung Tín Hoành, chúng ta đã thương lượng xong, bọn họ không thể nào làm ra chuyện như vậy. Vả lại chúng ta lựa chọn con đường kín như này, bọn họ không thể nào biết vị trí của chúng ta.”

Nói rồi, Lý Dã bổ sung thêm: “Nhanh chóng rời khỏi đây, bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này.”

“Rõ!”

Mọi người đáp lại một tiếng, nếu bọn họ còn không rời khỏi đây thì sẽ không kịp nữa.

Bằng bằng bằng!

Một loạt tiếng súng vang lên, từng viên đạn rỗng, bắn trúng người của nhóm người Lý Dã, tuyên bố tất cả bọn họ đã bị loại.

Nhìn thấy đạn rỗng bắn trên người của mình, mấy người Lý Dã sững sờ.

Tốc độ phản ứng của nhóm người này cũng quá nhanh rồi.

Vừa mới bại lộ mục tiêu, bọn họ đã đuổi đến đây rồi sao?

Cùng lúc này, âm thanh u u vang lên, Cao Sùng dẫn theo người từ trong góc hẻo lánh bước ra.

“Trò chơi kết thúc, giải tán thôi.”

“Mụ nội nó.”

Lý Dã chửi thề một tiếng, đến bước này rồi cũng chỉ có thể rút lui thôi.

Bị loại khỏi trận đấu, năm người Lý Dã cũng không băn khoăn, phóng khoáng bước ra phía ngoài.

“Tôi vẫn rất khó hiểu, rốt cuộc là ai đã tiết lộ vị trí của chúng ta.” Chu Kim Dương không phục nói.

Bởi vì trước cuộc thi, bọn họ đã chuẩn bị rất đầy đủ, trong lòng mọi người đều quyết tâm nhất định phải lấy được vị trí hạng nhất trong trận tác chiến đồng đội này.

Giờ thì tốt rồi, người đại biểu của đội Tân Sơn vẫn chưa bị loại toàn bộ, bọn họ đã bị tiêu diệt toàn bộ rồi. Nghĩ lại đã thấy mất mặt.

“Tôi cũng đang nghĩ đến vấn đề này.” Lý Dã nói tiếp:

“Không thể nào là người của Thái Bình và Bảo Sơn làm được, chúng ta cùng một hội. Càng không thể là người của khu cảnh vệ, bọn họ à nhìn thấy bom khói mới đến…”

Nói tới đây, Lý Dã ngừng lại.

Anh ta nghĩ tới một kết quả rất khủng khiếp!

Nếu không phải do những người này làm, vậy chỉ còn một khả năng thôi!

Người đánh bom và bắn lén trong bóng tối chính là người mới, và là người còn sống sót cuối cùng của đội Tân Sơn!

“Không thể nào là anh ta chứ.” Chu Kim Dương nói tiếp:

“Anh ta là một người mới, sao có thể làm ra chuyện thế này.”

“Vậy thì không có cách giải thích khác rồi. Nãy giờ chúng ta không tìm thấy anh ta, mà anh ta cũng có động cơ trong chuyện này.” Lý Dã nói.

“Chẳng lẽ không phải là người mới, chúng ta bị lừa sao?”

“Không thể nào, lãnh đạo đã đích thân xác nhận chuyện này rồi, anh ta thật sự là người mới vừa tham gia huấn luyện xong, vả lại còn là một người không biết gì.”

“Tôi vẫn cảm thấy không có khả năng.” Chu Kim Dương lẩm bẩm một câu.

Ba ngươi còn lại có suy nghĩ cũng gần giống anh ta.

Không hề tin một người mới không biết gì có thể đạt được trình độ như thế này.

“Được rồi, dù sao đã bị loại rồi thì đừng thảo luận những chuyện này nữa, đằng nào đáp án sẽ được tiết lộ. Chúng ta vẫn nên nghĩ cách làm sao giải thích với lãnh đạo, chắc chắn trở về sẽ bị dạy dỗ một trận thôi, ha ha…”

Trong lúc mấy người họ nói chuyện, loa phát thanh của nhà máy tuyên bố năm người đại diện đội Nguyên Hà bị loại toàn bộ.

Bên ngoài nhà máy nghe tiếng loa phát thanh, nhóm lãnh đạo của đội đại diện Nguyên Hà sững người tại chỗ, biểu cảm vô cùng kỳ quái, thậm chí có thể nói là vô cùng khó coi.

Ông ta có nằm mơ cũng không ngờ đội tuyển của mình thế mà bị người khác tiêu diệt cả ổ!

“Ha ha, lão Ngụy, trình độ năm nay của bọn ông cũng không có gì đặc biệt à. Thế mà bị người khác tiêu diệt cả ổ, ông xem cứ làm ầm ĩ nãy giờ, một người mới không biết gì của chúng tôi còn chưa biết ra sao, phe bọn ông đã bị loại toàn bộ rồi, trình độ kỹ thuật chiến đấu này phải nâng cao hơn đấy.”

Lưu Quảng Hiền cười lớn kiểu tiểu nhân đắc chí.

“Ông bớt ở đó cười trên nỗi đau của người khác đi.” Ngụy Đại Long nói tiếp:

“Người đóng vai bọn khủng bố lần này là người của khu cảnh vệ Trung Hải, trình độ của bọn tôi cơ bản không bằng người ta, thua cũng không mất mặt.”

“Câu nói này nói đúng, nhưng các người xem người mới không biết gì của bọn tôi vẫn sống sót, bọn ông lại bị tiêu diệt toàn bộ rồi, không cảm thấy mất mặt sao.”

“Đây có gì đáng mất mặt chứ, đây là trận đấu theo đoàn đội, nhưng trong đó vẫn có người gặp may mắn, thua cũng không mất mặt.”

“Được được được, ông nói gì cũng có lý.”

Lưu Quảng Hiền vui mừng, không tiếp tục cố ý chọc tức ông ta nữa. Bọn họ là bạn bè lâu năm, có chừng mực là được rồi.

Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên cũng âm thầm cảm thán, Lâm Dật quả thật là người rất may mắn.

Vậy mà trốn đến bây giờ vẫn không bị phát hiện, thật sự khá lanh lợi.

Nếu như có thể, Lý Tường Huy rất muốn truyền tin tức đến cho Lâm Dật biết.

Để cậu ta cứ ẩn nấp như vậy, không cần phải nghĩ chuyện giải cứu con tin, chỉ cần có thể khiến người của ba đội còn lại bị tiêu diệt hết, vậy xem như lập công lớn rồi.

Nhưng chuyện không như ý muốn, bản thân không thể làm như vậy, chỉ có thể cầu nguyện Lâm Dật tiếp tục ẩn nấp.

Chính vào lúc này, năm người Lý Dã từ trong nhà máy hóa học bước ra.

“Cục trưởng Ngụy.” Lý Dã cười ha ha chào hỏi.

“Đứng sang một bên, sớm muộn sẽ bị mấy cậu làm cho tức chết.”

“Đừng mà, tôi còn muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì.” Lưu Quảng Hiền vẫy tay với Lý Dã, khuôn mặt tươi cười nói tiếp:

“Bọn tôi không nhìn thấy tình hình bên trong, các cậu nói cho chúng ta nghe có chuyện gì thế.”

Lý Dã nhìn về phía Ngụy Đại Long, dường như đang xin mệnh lệnh, rốt cuộc có thể nói hay không.

“Nói đi.”

Tuy rằng không muốn như vậy, nhưng người ta đã hỏi rồi, nếu không nói, đại biểu cho việc mình chột dạ thiếu tự tin, càng mất thể diện hơn.

“Lúc bọn tôi đang giải cứu con tin, không biết từ đâu đánh đến một quả bom khói, mục tiêu bại lộ, sau đó người của khu cảnh vệ đến rồi.”

“Hử? Bom khói?”

Người tại hiện trường đều là người có kinh nghiệm phong phú, lập tức cảm nhận được điều kỳ lạ trong chuyện này.

Nếu có người dám đánh bom khói, chính là đã nói lên một khả năng.

Không phải người của khu cảnh vệ phát hiện bọn họ, vả lại có người cố ý dùng cách thức này để mục tiêu của bọn họ bị bại lộ, sau đó thu hút người của khu cảnh vệ đến!

Bốn vị lãnh đạo nhìn nhau, trong lòng của mỗi người đều toan tính của riêng mình.

Ba người bọn Ngụy Đại Long đều biết, đội tuyển bên phía mình không thể nào tự giết lẫn nhau.

Vậy vấn đề chỉ có thể xảy ra ở…

“Ha ha…”

Lưu Quảng Hiền bật cười lớn: “Vừa nãy đã nói với các ông rồi, người tôi phái đi là quân đánh úp trong đội của tôi, một người đánh bại năm người của các ông, bây giờ đã tin rồi chứ.”

“Bớt ở đó nói hồ đồ, bọn tôi không tin, một người mới không biết gì có thể đạt năng lực như vậy.”

“Vậy các ông cho tôi một lời giải thích, đây là chuyện gì?”

Đối mặt với câu hỏi ngược lại của Lưu Quảng Hiền, ba người không nói được gì.

Bởi vì chuyện này cơ bản không có lời giải thích nào hợp lý.

Lý Tường Huy cũng cau mày liên tục, suy nghĩ đến những khả năng khác.

Tuy anh ta rất xem trọng Lâm Dật, nhưng vẫn không thể tin chuyện này do Lâm Dật làm ra.

Vả lại điểm ra tay của cậu ta ở đâu?

Đã nổ súng rồi, vẫn không bị người khác phát hiện, điểm này quá khả nghi.

Bốn người Hàn n Long bị loại từ trước đó cũng không hiểu nổi.

Cuối cùng chuyện này là như thế nào?

Dịch: MBMH Translate

Chương 1726: Tư Duy Chiến Thuật Cao Cấp Hơn

Chương 1726: Tư Duy Chiến Thuật Cao Cấp Hơn

Những người bên ngoài nghĩ thế nào cũng không thể hiểu được, còn cuộc chiến trong nhà máy vẫn tiếp tục diễn ra.

Người ở phân cục Nguyên Hà không chỉ bị loại mà còn bị tóm gọn, khiến cho người ở hai đội còn lại đều phải đề phòng, ngay cả hành động cũng trở nên khó khăn.

Bọn họ không dám tìm kiếm trên diện rộng nữa.

“Kể từ bây giờ, chúng ta sẽ chia thành hai nhóm, tôi với Cổ Đào một nhóm, ba người còn lại một nhóm, chúng ta chia nhau ra hành động.”

Đội trưởng đội Bảo Sơn, Lục Duệ nói.

“Được!”

Vì biến cố vừa rồi nên bọn họ phải thay đổi đội hình.

Đồng thời, bọn họ cũng đã mơ hồ đoán được, có lẽ chính người mới tên Lâm Dật đang bí mật giở trò.

Bây giờ, nhiệm vụ của bọn họ là ẩn mình, sau đó đi tìm Lâm Dật, như vậy mới có thể yên tâm!

Lục Duệ mang theo thành viên của đội mình là Cổ Đào cẩn thận tìm kiếm bên trong, cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Lâm Dật.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói ma quái bỗng vang lên sau lưng Cổ Đào.

“Đừng tiến tới.”

“Hả?”

Lục Duệ giật bắn mình, bởi vì người nói không phải đồng đội của anh ta!

Anh ta quay phắt lại, phát hiện chính là Lâm Dật!

Điều đáng sợ nhất là Cổ Đào đã bị anh ta khống chế!

Rõ ràng anh ta đã chết rồi cơ mà!

“Là anh!”

Bằng!

Lâm Dật không cho anh ta cơ hội nói chuyện, viên đạn rỗng đã găm vào ngực anh ta.

“Anh đã bị loại, bye!”

Lâm Dật không phí lời nữa, sau khi bắn một phát súng liền chuồn thẳng.

Nhưng trước khi trốn đi, anh không đi một mình mà kéo Lục Duệ đi cùng.

Những chuỗi hành động này đều diễn ra trong chớp mắt, trước sau chưa tới hai giây, Lục Duệ thậm chí còn chưa phản ứng kịp.

Mãi cho đến khi tiếng loa vang lên, anh ta mới nhận ra rằng mình đã bị loại.

Lúc này, Lâm Dật cõng Lục Duệ chạy trốn khỏi hiện trường vụ việc, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người một lần nữa.

“Anh định làm gì!”

“Bây giờ anh đã chết, đừng nói chuyện.”

Lục Duệ biết quy tắc ở đây, cũng không phàn nàn chuyện này nữa, chẳng qua là có chút tức giận.

“Tên nhóc nhà anh đúng là có bản lĩnh, không chỉ tiêu diệt hết năm người của Lý Dã, mà đến tôi cũng bị anh giết.”

“Cũng thường thôi, số hên ấy mà.”

“Giả vờ gớm.” Lục Duệ cười lớn:

“Vừa hay tôi đang lười đi, anh cõng tôi ra ngoài, cho tôi nghỉ ngơi một lát.”

“Bình thường anh không xem phim cảnh sát tội phạm à?”

“Sao nào?”

“Bình thường, nếu bây giờ anh đã chết thì tôi không cần phải chăm sóc cho anh. Tôi đã sẵn sàng lãng phí sức lực đưa anh chạy cùng, sao có thể đưa anh ra ngoài được chứ?”

Lục Duệ bất giác hoảng hốt: “Anh định làm gì!”

“Đừng hỏi, anh đã là người chết, người chết không thể nói chuyện.”

“Chết tiệt!”

Lâm Dật cõng Lục Duệ trên lưng, chạy tới phía trên thiết bị phản ứng, tìm một vị trí dễ thấy rồi treo anh ta lên.

“Chết tiệt, anh đang ngược đãi tù binh đấy!”

“Đừng nói chuyện, anh là người đã chết.”

“Tôi thực sự muốn chửi mẹ nó!”

“Ấy ấy... đừng chửi mẹ tôi, chửi cha tôi thì hơn.”

Xử lý xong Lục Duệ, Lâm Dật hét lên.

“Người của Bảo Sơn nghe đây, đội trưởng của các anh đã bị tôi bắt, mau đầu hàng đi!”

Hét lên một tiếng xong, Lâm Dật gần như sử dụng parkour để lao từ bệ thiết bị phản ứng ở tầng bốn xuống tầng một trong vòng chưa đầy năm giây, sau đó ung dung chạy trốn.

Về phần Lục Duệ, anh ta bị treo trên khung thiết bị và không thể di chuyển.

Nghe thấy tiếng hét của Lâm Dật, ba người còn lại của đội Bảo Sơn nhìn về hướng phát ra tiếng nói, đột nhiên phát hiện ra đội trưởng của họ đã bị treo trên cột sắt!

“Đội trưởng, chúng tôi sẽ cứu tới anh ngay!”

Lục Duệ trợn mắt, trong lòng thầm chửi rủa: “Đám ngốc này, trúng kế rồi!”

Các đội viên hét lên theo bản năng, để lộ vị trí của mình trong phút chốc.

Cao Sùng dẫn người chạy đến đầu tiên, “tiêu diệt” cả ba người còn lại!

Tại thời điểm này, cả năm thành viên của đội Bảo Sơn đều bị loại!

Dưới căn lều ở cổng nhà máy, mọi người đều im lặng.

Lần này bọn họ có thể chắc chắn rằng những việc này là do Lâm Dật làm.

Nhưng đây không phải là lý do cho sự im lặng của họ.

Nếu nói bắn bom khói là phương pháp thông thường, thì khi đối phó với đội Bảo Sơn, thủ pháp còn cao cấp hơn.

Vì anh chơi chiến thuật tâm lý.

Hãy thử tưởng tượng, nếu trên chiến trường, tướng lĩnh của mình bị đối phương bắt giữ và đối xử theo cách này, chắc chắn họ sẽ rất kích động, sau đó phát động phản công.

Nhưng một khi làm vậy thì cũng có nghĩa là họ đã mắc mưu của kẻ địch!

Nếu bị đánh phục kích thì tổn thất của họ sẽ còn lớn hơn!

Bọn họ không biết đây là trùng hợp hay là tư duy chiến thuật của Lâm Dật.

Nhưng dù thế nào thì anh cũng đã mang đến nhiều chiến thuật cao cấp hơn cho trận đấu này.

Đây là điều mà không ai có thể ngờ tới.

Hít hà!

Lý Tường Huy hít một hơi thật sâu. Tuy là kiểu lão luyện trầm ổn, nhưng Lâm Dật làm ra một chuyện đáng kinh ngạc như vậy đã chứng tỏ mắt nhìn của anh ta không tồi.

Đúng như lời lãnh đạo nói, Lâm Dật sẽ trở thành một người lính xuất sắc.

Bà nội nó, tối nay phải gọi mấy món ngon để nhắm rồi.

Bên trong nhà máy, chỉ còn lại đội Thái Bình và đội Tân Sơn.

Dù trước mặt chỉ có một mình Lâm Dật, nhưng cũng đủ để Chung Tín Hoành run sợ.

Một tay anh ta đã tiêu diệt hai đội, nhất định không được coi thường tên nhóc đó.

“Đội trưởng, tôi nghĩ chúng ta phải thay đổi suy nghĩ của mình thôi.”

Một người tên Lưu Tăng Cường nói: “Chúng ta không thể đấu với tên nhóc đó thêm nữa. Điều này không có lợi cho ta. Hãy giải cứu con tin trước, chỉ cần giải cứu được mọi người, chúng ta sẽ giành chiến thắng.”

Chung Tín Hoành gật đầu không do dự.

Bởi vì anh ta cũng có ý tưởng này.

Lúc trước, họ đã bàn là sẽ giết đội Tân Sơn trước, chỉ để tăng tính giải trí và làm nâng cao thể diện của bản thân mà thôi.

Nhưng giờ không còn là lúc quan tâm đến thể diện nữa, cứ làm việc chính trước, lấy được vị trí đầu tiên rồi tính sau!

Sau khi thảo luận xong về kế hoạch tiếp theo, nhóm Chung Tín Hoành càng hành động cẩn thận hơn.

Không ai dám bất cẩn, ngay cả hô hấp cũng cố ý hạ xuống.

Cứ như vậy, sự căng thẳng im lặng kéo dài hơn một giờ đồng hồ.

Năm người nhóm Chung Tín Hoành không có bất kỳ thương vong nào.

Đồng thời, bọn họ cũng tiếp cận được kho hàng nơi “bọn cướp” ở!

“Đội trưởng, có khoảng sáu người trong đó, hơi khó giải quyết.” Lưu Tăng Cường nói.

Có sự chênh lệch về quân số giữa hai bên, không thể nói rằng việc bố trí là không hợp lý.

Ý tưởng chung của các đội chiến đấu là phe cướp sẽ cử mười lăm người ra ngoài, trong khi phe tấn công có hai mươi người, sức chiến đấu tương đối đồng đều.

Chính vì vậy, ba đội trưởng mới thảo luận loại bỏ các thành viên của đội Tân Sơn, để lại mười lăm người trong số họ cũng có hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng trải qua những việc này, họ chỉ còn lại có sáu người, mà đối phương lại không hề có tổn thất nào.

Bỗng nhiên rơi vào thế yếu.

“Đừng lo, nghe theo chỉ đạo của tôi sẽ không có vấn đề gì lớn cả.”

“Vâng!”

Bùm!

Đúng lúc này, tiếng súng vang lên.

Một quả bom khói không báo trước đã hạ cánh dưới chân Chung Tín Hoành.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1727: Không Thể Chịu Thua!

Chương 1727: Không Thể Chịu Thua!

Giống như nhóm của Lý Dã, đám Chung Tín Hoành cũng sững sờ khi nhìn thấy những quả bom bốc khói dưới chân mình.

Không ai nghĩ rằng người mới kia sẽ ra tay vào thời điểm này.

“Tôi biết rồi, anh ta trốn lâu như vậy là để chờ cơ hội này!” Lưu Tăng Cường nói.

Ý của Lâm Dật chính xác là như vậy.

Hai đội còn lại đã bị loại.

Mối đe dọa duy nhất là các thành viên của đội Thái Bình.

Vì vậy, Lâm Dật đã trốn trong bóng tối, canh giữ nhà kho nơi nhóm cướp đang ở, chờ Chung Tín Hoành và những người khác đến.

Bây giờ, mục tiêu của anh đã đạt được.

Nhìn thấy khói bom trên mặt đất, Chung Tín Hoành và những người khác bỗng chốc mất hết tinh thần và sức lực.

Giống như quả bóng bay xì hơi.

Bằng, bằng, bằng!

Một vài phát súng nữa bay đến, cả năm người họ đều trúng đạn, kết thúc trận đấu ngày hôm nay.

Cùng lúc đó, bên ngoài nhà máy, khi nghe tin Chung Tín Hoành và những người khác bị loại, khóe miệng của các lãnh đạo đều co giật.

Họ vốn tưởng rằng năm người còn lại sẽ có thể lật ngược tình thế và cứu con tin, nhưng không ngờ cuối cùng toàn bộ đội quân lại bị xóa sổ.

“Ba người các anh đúng là, trước trận thì nói hay lắm, làm tôi mất hết tự tin. Không ngờ cũng chẳng ra sao, cuối cùng bị một người mới của chúng tôi loại hết. Vậy là không được rồi.”

“Tên nhãi nhà ông đừng có mà ra vẻ ta đây.” Ngụy Đại Long nói tiếp:

“Tối nay tôi chiêu đãi, chúng ta phân thắng thua trên bàn rượu.”

“Uống thì uống, tôi mà sợ ông chắc.”

Lý Tương Huy có phần cảm thán, hôm nay bảo Lâm Dật tham gia cuộc thi chỉ là muốn cho anh thể hiện bản thân một chút.

Thật không ngờ, tên nhóc này đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Cứ đà này, cho dù không thể giải cứu thành công con tin thì đội của anh ta cũng vẫn là bên biểu hiện tốt nhất, chí ít cũng làm cho lãnh đạo nở mày nở mặt.

Suy nghĩ của Cố Diệc Nhiên cũng không khác Lý Tường Huy là bao.

Biểu hiện của Lâm Dật vượt xa sự mong đợi của cô ta. Cô ta hoàn toàn không thể ngờ Lâm Dật có thể làm được chuyện như vậy.

Đặc biệt là vừa rồi, việc tiêu diệt nhóm Lữ Duệ cũng đã đủ ấn tượng rồi.

Giờ khắc này, xấu hổ nhất chính là nhóm của Hàn n Long.

Trước khi bắt đầu thì giở đủ trò coi thường người khác, chẳng hề coi đối phương ra gì.

Không ngờ đội anh ta lại bị loại ngay đầu tiên, còn Lâm Dật không chỉ kiên trì đến cuối cùng mà còn thành công hạ gục ba đội khác, trình độ này thật sự là của một người mới sao?

“Lão già nhà ông cũng đừng đắc ý quá. Những người bên trong đều đến từ khu cảnh vệ, thân thủ người nào người nấy đề rất cao, chưa kể chỉ huy lại là một cao thủ. Bây giờ bên anh chỉ còn một người, mà đối phương vẫn chưa hề suy giảm quân số, chắc chắn là không thể giải cứu được con tin, một lát nữa sẽ bị tiêu diệt ngay thôi.” Tạ Xuân Thành nói một cách thờ ơ.

“Tôi biết chứ, một mình Lâm Dật sao có thể đánh nổi mười lăm người, thế nhưng lúc đầu đi vào hai mươi người, hiện tại chỉ còn lại có một mình cậu ta. Điều đó cho thấy trình độ của chúng tôi là cao nhất trong bốn đội, cho dù là cuối cùng không thể thể cứu được con tin thì tôi cũng hài lòng rồi.”

Lưu Quảng Hiền, Lý Tường Huy và những người khác chưa bao giờ nghĩ rằng Lâm Dật có thể giải cứu con tin, chỉ cần anh tiêu diệt được những người khác là đã coi như thành công rồi.

Ba người kia đồng loạt liếc nhìn Lưu Quảng Hiền.

Đồng thanh nói: “Không biết xấu hổ.”

…

Lúc này, những người của khu cảnh vệ Trung Hải đã tập trung đông đủ ở nhà kho của nhà máy.

Mặc dù người chỉ huy hành động là Cao Sùng, nhưng chỉ huy thực sự lại là Mạc Hồng Sơn.

Với cấp độ của Mạc Hồng Sơn mà nói, tham gia cuộc thi này tương đương với việc một con sói tiến vào đàn dê.

Dù là trình độ hay năng lực thì cũng cao hơn rất nhiều.

Nhưng với tư cách là đại diện của khu cảnh vệ, chắc chắn họ không muốn mất mặt nên đã kéo Mạc Hồng Sơn vào để quét sạch đối thủ.

“Anh Sơn, anh không thấy chuyện này khá kỳ lạ sao?”

Người nói là Cao Sùng, còn mấy con tin bằng hình nộm thì đang ở dưới mông anh ta.

“Anh cũng phát hiện ra sao?”

Cao Sùng gật đầu: “Nói ra thì không hay lắm, nhưng chúng ta bị anh ta lợi dụng rồi.”

Ngay từ đầu, chiêu trò của Lâm Dật đã khác với những người khác.

Ý tưởng của Lý Dã, Lục Duệ và những người khác là dựa vào sức mạnh của chính mình để tiêu diệt các thành viên của đội Tân Sơn và sau đó bắt đầu giải cứu con tin.

Nhưng Lâm Dật thì khác, mặc dù tự tin có thể đối phó với mười lăm người này nhưng anh lại không làm như vậy. Thay vào đó, anh coi những người trong khu cảnh vệ Trung Hải như một thanh kiếm của mình và dùng họ để đối phó với ba đội khác, hiệu quả cuối cùng rất thành công.

Đây cũng là điểm mà Cao Sùng cảm thấy khó chịu.

Rõ ràng là họ có ưu thế tuyệt đối, nhưng cuối cùng lại bị người ta mang ra làm khiên chắn, cảm giác này không tốt cho lắm.

“Tôi cũng rất tò mò, muốn xem cuối cùng ai mới là người sống sót.” Mạc Hồng Sơn nói:

“Chiến thuật mà anh ta dùng để đối phó với đội Bảo Sơn chính xác là chiến lược thời chiến. Khi đó, ngay cả tôi cũng phải sửng sốt, quả là có bản lĩnh.”

“Đúng là không đơn giản, chắc là bộ đội đặc chủng nghỉ hưu rồi được phân công tới đây rồi.”

“Tôi nghĩ chúng ta nên đi ra ngoài xem có thể tìm được anh ta không, thay vì tự mình lao đầu vào chỗ chết giống như những người khác, chi bằng chủ động bắt anh ta để thể hiện sức mạnh.”

“Anh nói cũng đúng.” Mạc Hồng Sơn nhìn quanh rồi hô lên:

“Hai người nữa đi ra ngoài với tôi, dạy cho đám người này một bài học, cho họ biết sự khác biệt của chúng ta.”

“Được.”

Mọi người đồng thanh đáp ứng, chuẩn bị cùng Mạc Hồng Sơn ra ngoài bắt người cuối cùng.

“Đừng đi ra ngoài, tôi tới rồi đây.”

Cửa sổ nhà kho bị đẩy ra, Lâm Dật từ bên ngoài nhảy vào.

Nhìn thấy người bất ngờ đột nhập, những người trong khu cảnh vệ vô thức giơ súng lên, nhưng lại bị Cao Sùng chặn lại!

“Tại sao anh lại ở đây?”

Cả Mạc Hồng Sơn và Cao Sùng đều vô cùng ngạc nhiên.

“Tôi là người cuối cùng còn lại, có phải chút ngạc nhiên không?” Lâm Dật bật cười vang.

“Đừng nói với tôi là anh đi làm cảnh sát đấy?”

“Thông minh.” Lâm Dật nói:

“Yến Kinh không có nhiệm vụ gì, tôi nhàn rỗi quá nên tới trải nghiệm cuộc sống, không ngờ lại gặp được các anh.”

“Anh chẳng bao giờ là người nhàn rỗi cả.” Mạc Hồng Sơn dở khóc dở cười nói:

“Khi nào trở về, tôi sẽ nói với thủ trưởng về việc này, có lẽ ông ấy sẽ thuyết phục anh đến khu cảnh vệ của chúng tôi.”

“Chuyện này nói với ông Dương là được, đừng nói với Lương Nhược Hư.” Lâm Dật nhắc nhở:

“Nếu cô ấy biết, tôi sẽ không thể dừng lại tại đây đâu.”

“Tôi hiểu ý anh.”

Lâm Dật nhìn xung quanh: “Trận đấu cũng diễn ra được kha khá thời gian rồi, các anh nên chủ động đầu hàng, thông báo trận đấu kết thúc đi. Tôi sẽ giải cứu con tin rồi trở về giải trình với lãnh đạo.”

“Cũng được, hãy làm theo lời anh nói.”

Cao Sùng nhặt hình nộm lên đưa cho Lâm Dật.

“Đội trưởng, cuộc chiến vẫn chưa bắt đầu, tại sao chúng ta lại nhận thua? Nếu chuyện này truyền ra ngoài, chúng ta sẽ mất hết mặt mũi mất.” Một đội viên nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1728: Anh Ấy Đến Từ Một Đơn Vị Mật

Chương 1728: Anh Ấy Đến Từ Một Đơn Vị Mật

Thấy cấp dưới lên tiếng, Mạc Hồng Sơn nhìn sang.

Người nói tên Mã Minh, là một tân binh mới ngoài hai mươi tuổi, tóc ngắn, không quá cao, khuôn mặt thật thà chất phác.

“Cậu không muốn nhận thua sao?”

Mã Minh gãi đầu cười gượng: “Tuy rằng quan hệ tốt, nhưng chúng ta cũng phải khoa tay múa chân một chút chứ. Ở bên ngoài nhiều người như vậy, nếu để bọn họ thấy người trong khu cảnh vệ của chúng ta thất bại, sau này chẳng phải sẽ trở thành trò cười ư?”

Cao Sùng mỉm cười không nói, cảm thấy chuyện này khá thú vị.

Lâm Dật không nói lời nào, cứ vậy đi ra ngoài cũng tốt, nhưng nếu có người phản đối thì đấu một trận cũng không thành vấn đề.

Mạc Hồng Sơn nhìn những người khác: “Các cậu cũng nghĩ như vậy sao?”

“Chúng tôi không muốn thua.” Có người phụ họa.

Nhưng những người đồng ý chỉ chiếm một phần.

Có năm người đứng sang một bên, cố nén cười và không nói gì.

Họ đều là những cựu binh và đều biết tới Lâm Dật.

Trình độ của người này không phải mạnh bình thường đâu.

Đừng nói bọn họ, ngay cả sếp Mạc đi lên cũng không phải là đối thủ của anh ta. Nếu đánh nhau thì cuối cùng người thua chắc chắn sẽ là phe mình mà thôi.

Tốt hơn hết là cứ như vậy mà ra ngoài, tránh bị đánh một trận không đáng.

“Vậy thì xông lên đánh đi.” Mạc Hồng Sơn nói tiếp:

“Tám người các cậu ra khỏi hàng.”

“Vâng!”

Tám tân binh đứng lên.

Mạc Hồng Sơn nhìn tám người rồi nói:

“Quân số bên ta đông, mười lăm người đánh một người cũng không hay cho lắm. Tám người các cậu cùng lên đi, nếu thắng thì chúng ta sẽ không nhận thua nữa.”

“Như vậy không hay cho lắm, ở đâu ra chuyện tám người đánh một người chứ.” Mã Minh nói tiếp:

“Người anh em này có quen biết với thủ trưởng, chúng ta không thể bắt nạt người quá đáng được.”

“Không sao, các cậu cứ coi như luyện tập đi, không liều mạng thì không vấn đề gì.”

“Vẫn nên thôi đi ạ, một đấu một, như vậy mới công bằng.”

“Tôi cảm thấy trình độ của Tiểu Mã rất tốt, có thể nói là tốt nhất trong nhóm chúng tôi, hoàn toàn có thể đại diện cho chúng tôi.”

“Để Tiểu Mã lên đại diện đi, họ lên chỉ múa chân múa tay, đứng làm cảnh thôi.”

Dưới sự hô hào của mọi người, Mã Minh đứng lên, nhìn Lâm Dật nói:

“Người anh em, chúng ta giao lưu nhẹ nhàng chút nhé.”

“Được rồi, nghe theo cậu.”

Lâm Dật có thể cảm giác được đối phương cũng là một người không dễ khuất phục. Nếu không thì không thể thấy Mạc Hồng Sơn đã nói vậy rồi mà cậu ta vẫn lên tiếng phản đối.

Mọi người lùi lại và nhường vị trí ở giữa nhà kho cho họ.

Mã Minh bày thế và nói với Lâm Dật:

“Người anh em, khi nào sẵn sàng thì có thể ra tay.”

“Cậu cũng thế.”

Mọi người vừa cười vừa xem náo nhiệt, bắt đầu xì xào bàn tán.

“Các cậu thấy trình độ của anh trai này thế nào?”

“Chắc là không tồi, nhưng cụ thể ở mức độ nào thì có khó mà nói được.”

“Anh Tiểu Mã có thể đánh lại anh ta không?”

“Tôi thấy không thành vấn đề. Anh ấy từng tập Kung Fu, sếp Mạc ngày nào cũng khen ngợi cả, đánh nhau với anh trai này chắc không sao đâu.”

Nghe lời bàn luận của các tân binh, mấy cựu binh ngồi ở một bên không nhịn được cười.

Nhân cơ hội này dạy cho họ một bài học, cảm giác khá thú vị.

Đúng lúc này, Mã Minh bắt đầu di chuyển, tìm được một góc độ sắc bén, lao thẳng về phía Lâm Dật.

“Không tồi, cậu đã từng luyện bát cực quyền sao?”

“Tôi luyện được tám năm rồi.”

Mã Minh vừa nói vừa di chuyển.

“Vậy thì đúng là giỏi thật, sau này luyện tập chăm chỉ nhất định sẽ có tiền đồ.”

Nói xong, Lâm Dật bắt đầu di chuyển, nghiêng người về phía trước.

Ngay lập tức, một ngọn núi sắt vững chãi nện vào người Mã Minh!

Bốp!

Một âm thanh trầm thấp vang lên, mọi người đều nghe rõ mồn một!

Người chịu tác động mạnh nhất chính là Mã Minh, có cảm giác như bị xe tải đụng trúng vậy!

Sức mạnh của anh quá lớn!

Các chiêu thức của Lâm Dật có hiệu quả nhanh chóng, chỉ với một chiêu, trận chiến đã kết thúc.

Mã Minh ôm ngực rên rỉ, nằm trên mặt đất một lúc lâu không dậy nổi.

Đây là động tác nổi tiếng nhất và khó nhất trong Bát Cực Quyền của họ.

Dù đã học tám năm nhưng cậu ta vẫn chưa thể thực hiện thành thạo chiêu thức này, vậy mà Lâm Dật lại làm được!

“Cậu thấy thế nào? Có thể đứng lên không?”

Mạc Hồng Sơn cười nói.

“Không sao ạ.”

Mã Minh đau đến nhe răng nhếch miệng: “Người anh em, tôi phục rồi, trình độ của anh cao hơn tôi nhiều lắm.”

Mạc Hồng Sơn mỉm cười nhìn những người khác: “Các cậu chắc cũng đã tâm phục khẩu phục rồi chứ, nếu có ý kiến gì thì có thể lên thử xem.”

“Thôi thôi thôi, chúng tôi không muốn thử đâu ạ.”

Đến anh Tiểu Mã mà còn bị anh ta hạ gục trong một chiêu thì bọn họ càng không thể làm gì, ai lên cũng sẽ bị đánh thôi.

“Nếu các cậu không có gì phàn nàn thì hôm nay đến đây thôi, chúng ta ra ngoài nào.”

“Đi thôi.”

Sau khi bàn bạc kết quả xong, mọi người cùng nhau dọn dẹp và chuẩn bị ra về.

Lâm Dật và Mạc Hồng Sơn đi trước trò chuyện, Mã Minh lặng lẽ kéo Cao Sùng sang một bên, thì thầm hỏi:

“Anh Cao, anh trai này đến từ đâu mà lợi hại quá vậy, trước đây có phải ở khu cảnh vệ của chúng ta không?”

“Không phải khu cảnh vệ, nhưng cụ thể từ đâu đến thì các cậu không nên hỏi. Chuyện của đơn vị mật không thể dễ dàng nói ra được.”

Nghe đến đây, mọi người đều kinh ngạc.

“Vậy sau này chúng tôi có cơ hội vào đó không?”

“Nghĩ gì vậy chứ, anh Sơn và tôi còn không đủ tư cách đi vào thì các cậu càng không thể.” Cao Sùng nói:

“Đừng nghĩ linh tinh nữa, các cậu cứ huấn luyện thật tốt khu cảnh vệ đi.”

Lần này, tất cả mọi người lại nhìn Lâm Dật một lần nữa, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ.

…

Bên ngoài nhà máy, tất cả mọi người đều đang sốt ruột nhìn chằm chằm vào màn hình.

Bởi vì chỉ còn lại một mình Lâm Dật, mọi người đều muốn biết khi nào anh sẽ ra ngoài.

“Lão Lưu, tên nhóc còn lại trong đội ông khá đấy, trụ được một thời gian dài như vậy rồi cơ đấy.” Ngụy Đại Long nói.

“Không phải tôi đã nói với ông rồi sao, cậu ta chính là kỳ binh của chúng tôi, tất cả đều nằm trong dự đoán của tôi hết.”

“Ông đừng khoác lác nữa, tôi nghĩ chắc cậu ta trốn đi mất, không dám xuất đầu lộ diện thì có.”

“Ông không cần quan tâm có trốn hay không, ít nhất thì chúng tôi cũng kiên trì đến cùng.”

“Đúng là vậy thật, nhưng chẳng có ý nghĩa gì. Bên kia vẫn còn mười lăm người mà các ông chỉ có một người. Kết quả đã rõ ràng, làm đại khái thôi là được. Không thể để bao nhiêu người chờ đợi mãi như vậy, lát nữa còn có trận đấu cá nhân nữa.”

Lưu Quảng Hiền bĩu môi, những lời nói của Ngụy Đại Long cũng có lý.

Việc Lâm Dật có thể kiên trì đến tận thời điểm này đã là một kỳ tích rồi.

Muốn đánh bại mười lăm người bên kia là điều không thể, cố chấp mãi cũng chỉ lãng phí thời gian không cần thiết.

“Tiểu Lý, cậu bảo Lâm Dật ra ngoài đi, đấu tới đây là được rồi.”

“Rõ.”

Lý Tường Huy cũng không nói gì nhiều, mười lăm người kia đều đến từ khu cảnh vệ.

Một người mặt hoa da phấn như anh, dựa vào chiến lược của chính mình có thể chiến đấu tới bây giờ này đã làm rất tốt rồi.

Đúng như lời lãnh đạo đã nói, nếu cứ cố chấp sẽ chỉ lãng phí thời gian của nhau thôi.

Nhưng vào lúc này, loa phát thanh của nhà máy lại vang lên.

“Các con tin đã được giải cứu thành công, đội Tân Sơn, chiến thắng!”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1729: Để Lâm Dật Xuất Chiến

Chương 1729: Để Lâm Dật Xuất Chiến

Nội dung bên trong loa phát thanh khiến tất cả mọi người phải sửng sốt.

"Loa phát thanh vừa nói gì vậy? Con tin được cứu ra rồi à?"

Tất cả mọi người sững sờ một hồi lâu, Trương Tử Hân thử thăm dò hỏi:

"Hình như trong loa phát thanh thật sự đã nói như vậy."

"Như vậy nói cách khác, Lâm Dật đã cứu được con tin rồi?"

"Dựa theo quy định thì là như vậy."

"Tại sao thằng nhóc đó làm được? Một người có thể đánh úp mười lăm người à?"

"Tôi cũng không biết." Lý Tường Huy hưng phấn nói:

"Chờ chút nữa cậu ta ra sẽ hỏi cậu ta xem trong đó đã xảy ra chuyện gì."

Cố Diệc Nhiên cũng vô cùng vui mừng khi Lâm Dật đạt được thành tích như vậy.

Nhưng cô ấy đè nén tâm tình kích động của mình lại bởi vì hai người không hợp nhau lắm.

Trên mặt cô ấy đan xen đủ cảm xúc phức tạp, khiến cô có chút đáng yêu.

"Nói bậy bạ gì đấy, làm sao một người có thể đánh ngã mười lăm người." Ngụy Đại Long nói.

"Có phải ông đang ghen tị đúng không? Cứ nói thẳng." Lưu Quảng Hiền nói.

"Không đến mức ghen tị, chủ yếu là không có khả năng này. Một đấu một cậu ta còn chưa chắc là đối thủ của đám người cảnh vệ kia, vậy làm sao một người có thể đánh úp hết phe đối phương."

"Chắc chắn không phải đối đầu trực tiếp, là dùng mưu trí." Lưu Quảng Hiền nói tiếp:

"Cho nên tôi đã nói loại chuyện này còn cần phải động não mới được, chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân nhất định không đủ."

"Tôi thấy trong chuyện này nhất định có chuyện mờ ám gì khác, đợi lát nữa lúc cậu ta đi ra, chúng ta phải hỏi rõ ràng."

"Đúng, nhất định không đơn giản như vậy!" Lý Dã nói tiếp:

"Người của khu cảnh vệ có trình độ rất cao, nếu một đấu một, một người bọn họ có thể đánh hai người chúng ta."

"Nếu nói dùng mưu trí, vậy càng không có khả năng. Trình độ kỹ thuật chiến đấu của những người đó người sau giỏi hơn người trước, căn bản không có khả năng để Lâm Dật tìm được lỗ hổng. Nhất định trong này dùng thủ đoạn khác." Lục Duệ nói.

Có thể nhìn ra được, Lục Duệ vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện vừa rồi Lâm Dật treo anh ta lên.

"Các người cảm thấy không chấp nhận được việc mình đã thua chứ gì. Đợi lát nữa người ra rồi sẽ biết chuyện gì xảy ra thôi."

Không bao lâu sau, Lâm Dật và bọn người Mạc Hồng Sơn cười ha hả từ trong nhà xưởng đi ra.

Nhìn biểu cảm của bọn họ, bọn người Lưu Quảng Hiền có chút không ngờ tới.

Nhìn bầu không khí giữa bọn họ hình như là quen nhau, nếu không cũng không có khả năng xảy ra tình huống như vậy.

Mọi người đi tới bên cạnh đám người Lưu Quảng Hiền.

"Chào thủ trưởng."

Bọn người Lưu Quảng Hiền nhao nhao cúi chào.

Mạc Hồng Sơn có quân hàm đại tá, là người có cấp bậc cao nhất trong đám người ở đây, sau khi mọi người nhìn thấy anh ta đương nhiên phải cúi chào.

"Không cần nhiều quy tắc như vậy. Tôi rảnh rỗi không có việc gì làm nên đến đây xem một chút." Mạc Hồng Sơn nhìn Lưu Quảng Hiền, nói:

"Đội viên của các ông biểu hiện rất tốt, sau này đề bạc cậu ta cho tốt, nhất định không sai đâu."

Mạc Hồng Sơn đã nói như vậy, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

"Thủ trưởng, ngài quen Lâm Dật à?"

Mạc Hồng Sơn gật gật đầu: "Lúc trước từng gặp mặt một lần, vẫn còn chút ấn tượng với cậu ta."

Mạc Hồng Sơn không nói thêm gì, càng không vạch trần thân phận của Lâm Dật, nếu không anh ta không thể nào sống yên ổn trong phân cục của mình nữa rồi.

"Thì ra là như vậy."

Mạc Hồng Sơn nhìn đồng hồ đeo tay một cái: "Chuyện bên này đã xong rồi, chúng tôi về trước, mọi người tiếp tục so tài đi."

"Được, tôi tiễn ngài."

Sau đó, đám người đưa bọn người Mạc Hồng Sơn ra xe, sau đó nữa đưa mắt nhìn bọn hắn rời đi.

Lý Tường Huy vỗ vỗ bả vai Lâm Dật.

"Thằng nhóc này, cậu được lắm, vậy mà có mối quan hệ dạng này đấy."

"Cũng không tính là mối quan hệ gì đâu, chỉ là từng gặp một lần."

"Vậy cũng giống nhau thôi. Chúng ta có muốn gặp người như thế cũng không có cơ hội đâu."

Lưu Quảng Hiền đi tới, vỗ vỗ bả vai Lâm Dật.

"Hôm nay cậu biểu hiện không tệ, chờ lúc trở về, tôi sẽ luận công ban thưởng."

"Vậy tôi không khách sáo nữa."

"Lão Lưu, các người thật may mắn." Tạ Xuân Thành thờ ơ nói tiếp:

"Nếu không phải cậu ta quen biết thủ trưởng khu cảnh vệ, sợ rằng cậu ta đã bị loại từ sớm rồi."

"Ăn nói kiểu gì vậy. Bọn tôi dựa vào thực lực của mình dành chiến thắng có được không hả."

"Ông không cần giải thích nữa. Nếu chút chuyện này mà nhìn không ra, chúng ta cũng không cần lẫn lộn trong giới này nữa."

"Lão Tạ nói đúng lắm. Hai người bọn họ từng gặp mặt một lần, thủ trưởng liền cố ý nhường, để cậu ta cứu được con tin. Nếu không dựa vào trình độ của đám thủ vệ, cậu ta đã bị loại từ lâu rồi."

"Đúng đúng đúng, chúng ta không phục!"

Đám người Lý Dã và Lục Duệ cùng nói:

"Hoàn toàn không phải dựa vào thực lực chân chính của bản thân dành chiến thắng."

"Có thắng hay không cũng không sao, dù sao đội ngũ của các người đều bị tôi loại bỏ." Lâm Dật cười ha ha, nói.

"Ít ngồi đó châm chọc người khác đi, chẳng qua cậu may mắn thôi." Chung Tín Hoành nói tiếp:

"Là ngựa chết hay là lừa chết, cứ lôi nó ra đi dạo là biết thôi. Đợi lát nữa lúc thi đấu cá nhân sẽ biết thật giả thế nào."

"Thật ngại quá. Lâm Dật sẽ không tham gia thi đấu cá nhân, tôi đã phái những người khác ra rồi." Lưu Quảng Hiền nói bình chân như vại(*), giống như đã lường trước chuyện này.

(*)bình thản, không lo lắng gì

"Nói như vậy không đúng rồi. Đợi lát nữa thi đấu có một hạng mục là cho người mới ra thi đấu, trình độ của Lâm Dật cao như vậy, chẳng lẽ ông không phái cậu ta ra à?"

"Trình độ của cậu ta thật sự không có chỗ chê, nhưng tôi đã sắp xếp người khác tham gia thi đấu cá nhân rồi, để cậu ta nghỉ ngơi một chút."

"Ha ha..." Ngụy Đại Long nở nụ cười.

"Tôi cảm thấy ông có dự tính khác thì có."

"Nói gì vậy hả."

"Ông đã tìm được mấy người khác làm người mới, vậy nên mới không để Lâm Dật ra, đúng không?"

Trong lòng mọi người ở đây đều biết rõ chuyện này, bởi vì ai cũng làm như vậy.

Nhưng bị người ta nói ra ở ngay trước mặt thì không mang ý nghĩa như lúc đầu nữa.

"Ông bớt nói bậy bạ lại đi, tôi không làm mấy chuyện đó!"

"Nếu trong lòng ông không có gì mờ ám, đợi lát nữa thi đấu cá nhân cứ phái Lâm Dật ra đi." Ngụy Đại Long nói tiếp:

"Trình độ của cậu ta cao như vậy, chắc chắn là người có trình độ cao nhất trong nhóm người của các người. Hơn nữa cậu ta còn là người mới, phái cậu ta ra là thích hợp nhất."

"Đúng vậy. Anh ta loại bỏ được tất cả chúng tôi, nhất định trình độ miễn bàn. Vậy nên sẵn tiện để chúng tôi có thể thấy một chút thực lực chân chính của anh ta." Lý Dã vừa cười vừa nói.

"Lâm Dật, rốt cuộc anh có dám hay không, nếu không cứ việc nói thẳng, cũng không có gì mất mặt cả." Lục Duệ nói.

"Các người đừng..."

"Lãnh đạo..."

Lưu Quảng Hiền vẫn chưa nói xong hết câu đã bị Lâm Dật cắt ngang.

"Lãnh đạo, bọn họ đã có yêu cầu như vậy, ông cũng đừng ngăn cản nữa, để khỏi bị người ta đàm tiếu."

"Không được. Tôi có sắp xếp của mình, không thể cử cậu ra được."

Lưu Quảng Hiền hiểu rất rõ trình độ của Lâm Dật.

Tố chất thân thể vô cùng mạnh mẽ, tài bắn súng cũng là hạng nhất.

Nhưng cho dù thế nào vẫn không thay đổi được việc cậu ta chỉ là một con người bình thường.

Trong cuộc tác chiến đoàn đội, cậu ta có thể dựa vào mưu trí dành được chiến thắng.

Nhưng trong cuộc thi đấu cá nhân lại dựa vào thực lực chân chính, không có chuyện lợi dụng cơ hội để dành chiến thắng.

Nếu như Lâm Dật thật sự đi lên, nhất định cậu ta sẽ bị đánh bầm dập mặt mũi.

Cho nên dù thế nào, mình cũng không thể để cậu ta tham gia cuộc thi đấu cá nhân.

"Thật ra, tôi cảm thấy trình độ của bọn họ cũng tạm chấp nhận. Nói không chừng có thể đánh thắng một hai người, giành vinh quang cho đội của chúng ta."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1730: Bắt Đầu Cuộc Thi Đấu Cá Nhân

Chương 1730: Bắt Đầu Cuộc Thi Đấu Cá Nhân

"Anh nói trình độ của chúng tôi chỉ tạm chấp nhận?" Lý Dã nói tiếp:

"Vậy chúng ta lập tức so tài một chút, nếu anh có thể kiên trì đỡ được ba chiêu của tôi thì xem như anh lợi hại."

"Không thành vấn đề."

"Này này này. Các người làm gì vậy. Tôi vẫn chưa đồng ý đấy, tại sao dám tự mình quyết định hả!" Lưu Quảng Hiền chặn lại nói.

"Cục trưởng Lưu, ông đừng cản nữa, dù sao chuyện này cũng mang ý nghĩ học hỏi lẫn nhau thôi mà. Vả lại anh ta cũng muốn tham gia, ông phải cho anh ta cơ hội biểu hiện chứ." Lục Duệ ồn ào nói.

"Tiểu Lục nói rất đúng." Tạ Xuân Thành thuyết phục:

"Lão Lưu à, ông đừng cản trở nữa. Cậu ta thể hiện tốt như vậy nếu ông không để cậu ta tham gia, chứng minh trong lòng ông có ý đồ khác, không cần phải che che giấu giếm nữa."

"Cứ quyết định như vậy đi, đợi lát nữa các người phái Lâm Dật ra sân, chúng ta so tài với nhau một trận nào." Ngụy Đại Long nói.

Đám người không cho Lưu Quảng Hiền cơ hội phản bác đã tự ý quyết định mọi chuyện như vậy.

"Đi thôi. Lên xe. Chuẩn bị một chút rồi thi đấu."

Đám người lần lượt lên xe, bọn người bên phía Lâm Dật vẫn ở nguyên chỗ cũ.

"Tôi thấy thằng nhóc nhà cậu nông nổi quá rồi đấy. Thực lực như cậu mà muốn khoa tay múa chân với bọn họ."

Lưu Quảng Hiền tức giận nói:

"Cậu chưa từng luyện tập cách tranh đấu và nắm bắt người, cậu cho rằng chỉ dựa vào sức lực mạnh của bản thân đã có thể đánh bại bọn họ sao? Nếu cậu bị thương thì làm sao bây giờ. Ngày nào cũng chỉ biết hiếu chiến đánh nhau, tôi cũng không biết nên nói gì với cậu mới tốt đây."

Lâm Dật cũng biết Lưu Quảng Hiền muốn tốt cho mình, anh cười ha ha nói:

"Lãnh đạo bớt giận. Cuộc thi đấu còn chưa bắt đầu, ai thắng ai thua còn chưa biết chắc đâu."

"Cái này còn cần thi đấu mới biết à, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, lấy trình độ của cậu, căn bản tham gia không nổi cuộc tranh tài như vậy."

"Không phải mọi người đã nói rồi sao. Chỉ là học hỏi lẫn nhau thôi, thua cũng không mất mặt." Lâm Dật nói tiếp:

"Vả lại, chúng ta đã thắng trong cuộc thi đoàn đội, bây giờ đã có điểm tích lũy làm ưu thế, cho dù tôi có kéo đội chúng ta xuống, những người khác cũng có thể dành lại được. Vấn đề không lớn."

"Lãnh đạo, nếu không cứ để Lâm Dật thử xem. Dù sao chúng ta đã thắng cuộc thi đoàn đội, đằng sau chỉ cần có điểm tích lũy, chúng ta đã có thành tích rồi." Lý Tường Huy nói.

Lưu Quảng Hiền ngẫm nghĩ, cuối cùng đồng ý.

"Vậy được rồi, cậu thử một chút đi." Lưu Quảng Hiền nói thêm:

"Nhưng có chút chuyện tôi phải nói rõ với cậu, nếu cậu cảm thấy bản thân không chịu được nữa thì phải nhanh chóng xuống đài, đừng ở trên đó khoe khoang."

"Không thành vấn đề."

"Đi thôi, lên xe trước. Đi tham gia trận tiếp theo."

Bởi vì khoảng cách không xa, đám người đến sân thi đấu cá nhân rất nhanh.

Lúc này, ba đội khác đã có mặt ở đây rồi.

"Lâm Dật thật sự có chút trình độ đấy, nhưng dù sao cậu ta cũng chỉ là một thanh niên có sức khỏe hơn người thường thôi. Lần này phải cử người ổn hơn để thi đấu." Ngụy Đại Long nói.

"Lão Lưu đã chuẩn bị rất kỹ cho cuộc thi đấu này, về tổng thể trình độ không kém hơn chúng ta. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, Lâm Dật bị cử ra sẽ kéo thấp trình độ chung của bọn họ. Chúng ta càng có phần thắng hơn." Tạ Xuân Thành nói chắc chắn.

"Nhất định phải giao thằng nhóc kia cho tôi xử lý." Lục Duệ nói tiếp: "Anh ta dám treo tôi lên, khiến tôi tức chết."

"Ha ha..."

Đám người bật cười: "Được được được, giao cho cậu."

Rất nhanh, bọn người Lâm Dật tới nơi, phát hiện bên ngoài ngừng mười mấy chiếc xe buýt.

"Hình như có rất nhiều người đến đây, không phải bọn họ đến đây xem đấy chứ." Lâm Dật hỏi.

Lý Tường Huy gật gật đầu: "Bọn họ là những học viên đến từ học viện cảnh sát. Lúc nãy là người của đội tác chiến, bọn họ đến đây tham quan. Có lẽ bây giờ cậu rất nổi tiếng đấy."

"Chuyện này không thú vị đâu."

Nói đùa với nhau vài câu, một đoàn người đi vào sân thể dục.

Trong sân người ngồi chật kín. Từng hàng sinh viên trẻ tuổi nối tiếp nhau, khắp nơi tràn trề sức sống thanh xuân. Lâm Dật có cảm giác như mình trẻ lại vài tuổi.

"Chậc chậc chậc, trình độ người xem trong ngành này khá đấy." Lâm Dật bình luận.

Lý Tường Huy có chút không rõ: "Ý cậu là sao?"

Lâm Dật chỉ chỉ phía trên người xem, nói ra:

"Trong đám học viên phía trên có hơn một nửa đều là nữ, trông cũng xinh đẹp đấy."

"Nghiêm túc một chút đi, nơi này là trường hợp công cộng." Cố Diệc Nhiên trợn mắt nói nhỏ với Lâm Dật.

Mặc dù Lâm Dật đã rất nghiêm túc, nhưng đám học viên phía dưới lại có chút mất khống chế.

"Đến rồi đến rồi, anh trai một pk mười lăm đến rồi!"

Nhìn thấy Lâm Dật, đám nữ sinh ở đây bắt đầu bàn luận ầm ĩ, trong ánh mắt đầy ngôi sao nhỏ.

"Tớ phát hiện nhìn anh ấy ở ngoài còn đẹp hơn trong băng ghi hình."

"Quả nhiên, mấy anh đẹp trai đều nên giao nộp cho quốc gia."

"Quan trọng là người ta không chỉ có vẻ ngoài đẹp trai, trình độ còn thuộc hàng cao cấp. Tớ quyết định rồi, sau này tớ không làm fan của mấy minh tinh kia nữa, tớ sẽ là fan của anh ấy!"

Nghe thấy tiếng bàn luận trong sân, Chu Hưng Hải thờ ơ nói:

"Thôi đi. Dựa vào quan hệ mới thắng cuộc thi, có cái hay đâu mà hào hứng!"

Lý Tường Huy cũng lắc đầu. Mấy cô gái trẻ tuổi này có chút điên cuồng quá rồi.

Lâm Dật không để ý lắm đến mấy tiếng hoan hô bên cạnh, anh đang quan sát tình huống toàn sân.

Có thể thấy rõ những người sẽ tham dự trong trận thi đấu cá nhân này.

Lý Dã, Lục Duệ và Chung Tín Hoành cũng tham gia trận đấu cá nhân, nhưng mấy người đứng cạnh bọn họ là những gương mặt xa lạ, vừa rồi cũng không thấy mấy người kia.

Lâm Dật cẩn thận quan sát một chút, nhìn tư thế giơ tay nhấc chân của bọn họ đã biết trình độ của mấy người này không hề yếu kém.

Nhưng nhìn tổng thể đội hình, anh muốn giành hạng nhất cũng không phải chuyện khó gì.

Sau khi cân nhắc thực lực của hai bên, Lâm Dật không để ý tới bọn họ nữa.

Anh nhìn sang vài hướng khác.

Dù sao người đẹp nhiều như vậy, không nhìn thì thật lãng phí.

Sau đó, Lâm Dật lại quan sát bên phe mình một chút.

Trừ mình ra, có hai người tham gia cùng trước đó anh đã gặp rồi.

Một người trong đó là Hàn n Long, còn lại chính là Lưu Chí Cường, là em trai của Lưu Chí Hào.

Trừ hai người đó ra, Lâm Dật còn phát hiện một người đang nhìn mình bằng ánh mắt thù hận.

"Đội trưởng Lý, người ở sau lưng kia xảy ra chuyện gì à? Anh ta cứ nhìn tôi chằm chằm, cứ giống như tôi lừa tiền của anh ta."

Lý Tường Huy quay đầu nhìn lại, cười nói:

"Cậu ta tên Cao Nham, lúc đầu cậu ta được cử tham gia thi đấu cá nhân, nhưng vì chuyện của cậu nên cậu ta không thể ra sân, vì vậy đương nhiên nhìn cậu không vừa mắt."

"Thì ra chuyện là như vậy."

Cùng lúc đó, Hàn n Long và Lưu Chí Cường đi đến trước mặt Lưu Quảng Hiền.

"Lãnh đạo, chuyện này không thể bàn bạc thêm nữa sao?" Hàn n Long nói tiếp:

"Lâm Dật thật sự thông minh, nhưng muốn thi đấu cá nhân, chỉ dựa vào trình độ của anh ta thì chắc chắn không được."

"Tôi cũng nghĩ như vậy, vẫn nên để Tiểu Cao ra sân, tôi biết rõ trình độ của cậu ấy. Ba người chúng tôi cùng một đội, nhất định sẽ là tổ hợp có trình độ cao nhất trong bốn đội, muốn giành hạng nhất không thành vấn đề. Đừng nên để Lâm Dật đi."

"Hừm..."

Lưu Quảng Hiền thở dài, bất đắc dĩ nói:

"Tôi hiểu điều mọi người lo lắng, nhưng vừa rồi chúng ta đã đồng ý với người ta rồi. Tôi không thể thay đổi, nếu không cái mặt mo này của tôi cũng không cần nữa."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1731: Thắng Lợi Một Cách Dễ Dàng

Chương 1731: Thắng Lợi Một Cách Dễ Dàng

"Chẳng lẽ không còn một cơ hội nhỏ nhoi nào sao?" Hàn n Long nói thêm:

"Nếu thật sự để anh ta di, chúng ta không thể giành được hạng nhất."

"Đâu chỉ không giành được hạng nhất, muốn giành hạng hai cũng là quá sức, giành hạng ba hạng tư đi." Lưu Chí Cường nói.

"Không cần nói nhiều thêm nữa, có khi sẽ xuất hiện điều kỳ diệu cũng không chừng." Lưu Quảng Hiền nói tiếp:

"Giống như trận đấu đoàn đội vừa rồi, có ai trong các người nghĩ Lâm Dật có thể ngăn cơn sóng dữ, giúp chúng ta giành hạng nhất."

"Tôi thừa nhận Lâm Dật rất thông minh, đầu óc của bọn tôi không bằng anh ta." Hàn n Long nói tiếp:

"Nhưng đây cuộc đấu cá nhân, thông minh cũng vô dụng, so chính là nắm đấm của ai cứng hơn. Vả lại anh ta có thể giành được hạng nhất không phải bằng thực lực thật sự, hoàn toàn dựa vào quan hệ ân tình. Anh ta muốn thi đấu cá nhân chắc chắn không chịu nổi."

"Cho dù không chịu nổi cũng không còn cách nào khác." Lưu Quảng Hiền nói tiếp:

"Các người đừng nói những chuyện khác nữa, đi làm nóng người trước, một lúc nữa thi rồi."

Hai người thấy lãnh đạo đã quyết tâm, nên không nói thêm nữa. Nếu không bọn họ chính là người không có đầu óc rồi.

Lúc này, Lý Tường Huy đứng trước mặt bọn người Lâm Dật, giới thiệu cho mọi người:

"Chút nữa cuộc thi sẽ tổ chức theo kiểu xa luân chiến(*), từng người lần lượt đi lên, cho đến khi người của bên kia bị đánh bại toàn bộ mới coi như thật sự thắng."

(*)Xa luân chiến: từng người thay phiên nhau đánh với một người, đến khi người đó của đội đối phương bị đánh bại sẽ thay người khác

Lâm Dật gật gật đầu: "Rõ rồi."

Mặc dù quy tắc cuộc thi rất đơn giản, nhưng cũng rất thú vị, xem như một công đôi việc.

"Anh Lâm cố lên, nếu thua cũng không sao cả. Chỉ cần tổng thể cả đội không thua thì coi như chúng ta thắng rồi."

Lâm Dật có chút dở khóc dở cười: "Chẳng lẽ trong mắt các người, tôi kém như vậy à."

"Trong lúc huấn luyện, anh đã học được chút chiêu thức vật lộn. Mặc dù anh là người có biểu hiện tốt nhất, nổi trội nhất trong đám người chúng ta, nhưng so sánh với mấy đấu sĩ chuyên nghiệp chắc chắn có chênh lệch, chúng ta chỉ cần kiên trì một lúc, coi như đã thành công."

"Được, mượn lời tốt đẹp của mọi người, tôi sẽ cố gắng kiên trì một lúc."

"Mời các tuyển thủ tham gia trận đấu chú ý, cuộc thi đấu lập tức bắt đầu."

Trong lúc hai người đang nói chuyện phiếm, loa phát thanh trong sân vận động vang lên, tuyên bố cuộc thi chính thức bắt đầu.

Sau tiếng thông báo, trong sân vận động vang lên một tràng tiếng vỗ tay hoan hô.

Các cô gái mong chờ trận thi đấu này lâu lắm rồi.

Cuộc sống trong trường học quá nhàm chán, hiếm khi mọi người được thấy một cuộc thi thú vị như vậy, còn có mấy anh đẹp trai như vậy.

Đám nữ sinh ở đây đã mong ngóng đến không chịu nổi nữa rồi.

Ngay sau đó, các tổ trên bảng thông báo bước ra sân.

Hai đội tham gia đầu tiên trong cuộc thi đấu là đại diện của đội Nguyên Hà và đại diện của đội Bảo Sơn.

Lâm Dật đại diện cho đội Tân Sơn và đại diện của đội Thái Bình được chỉ định đấu trận thứ hai.

"Sao hai chúng ta lại gặp nhau rồi." Lục Duệ nói.

"Không được may mắn thôi."

Trong hai đội này, một đội giành hạng nhất ở năm ngoái, một đội hạng nhì năm ngoái.

Trong mắt người xem, hai đội này đấu với nhau tương đương với trận chung kết.

Mọi người đều mang cảm giác hồi hộp và mong đợi.

"Thật ngại quá. Cứ giao cho tôi việc dạy dỗ thằng nhóc Lâm

Dật kia đi." Chung Tín Hoành cười ha ha nói.

"Trong cuộc thi đồng đội, anh ta đã cướp hết ánh hào quang rồi. Lần này chúng ta không thể lơ là chủ quan, nhất định giành lại thể diện!"

"Yên tâm, cơ hội này cứ để tôi, tôi nhất định sẽ làm việc này thật rõ ràng, để anh ta có một cuộc thi đấu khó quên."

Cùng lúc này, Lâm Dật tựa lưng vào ghế ngồi ngáp một cái. Đối với Lâm Dật mà nói, xem một trận thi đấu cấp bậc thế này thật ra có chút lãng phí thời gian, không mang tính chất thú vị gì cả.

Nhưng Trương Bằng và Trương Tử Hân ở bên cạnh lại vô cùng tập trung tinh thần.

Mắt không chớp lấy một cái, giống như sợ bỏ sót bất kỳ một chi tiết nào.

"Cô khẩn trương như vậy làm gì chứ?" Lâm Dật hỏi.

"Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Em phải quan sát đường đi nước bước của bọn họ, chờ một lát anh lên khán đài, em có thể nhắc nhở anh."

Lâm Dật cười lắc đầu, không ngờ Trương Tử Hân lại cẩn thận như vậy.

Trận đấu đầu tiên nhanh chóng bắt đầu.

Tuyển thủ của hai đội thi đấu đầu tiên đã lên sân khấu.

Bên phía đội Bảo Sơn, người đầu tiên đại diện bước lên tên là Hách Cương.

Dáng người cao gầy, nhưng cả người lại có cơ bắp cuồn cuộn, làm cho người xem trong hội trường liên tục gào thét, mà đại đa số đều là nữ sinh.

Bởi vậy có thể thấy được, những người đàn ông có cơ bắp vẫn rất được ưa chuộng.

So sánh giữa hai bên, đại diện của đội Nguyên Hà kém hơn nhiều.

Tuyển thủ dự thi tên là Trần Băng Dương, anh ta người cao to lực lưỡng, nhưng lại không có vẻ đẹp hình thể.

Cuộc thi đấu võ trong hệ thống công an không giống với các cuộc thi khác.

Không có mấy ý tưởng ngu ngốc, một tiếng chuông vang lên, cuộc thi lập tức bắt đầu!

Vào khoảnh khắc tiếng chuông vang lên, Hách Cương lợi dụng sự linh hoạt của mình lập tức tấn công trước.

Sau khi hét lớn một tiếng, một chân anh ta đá vào người Trần Băng Dương!

Nhưng Trần Băng Dương cũng không phải người chỉ có vẻ bề ngoài, mặc dù Hách Cương tấn công rất mạnh, nhưng lực phòng ngự của anh ta cũng rất tốt, nên không bị ảnh hưởng lớn gì.

Mười phút sau, hai người anh công tôi thủ, không ai nhường ai. Về mặt danh dự, ai cũng muốn có được một khởi đầu thuận lợi cho đội của mình.

Nhưng đã là cuộc thi, đương nhiên phải có người thắng kẻ thua.

Trải qua hai mươi phút đấu đá nhau, Hách Cương đại diện cho đội Bảo Sơn chiến thắng Trần Băng Dương đại diện của đội Nguyên Hà, giành được thắng lợi trong cuộc so tài.

Chiến thắng của Hách Cương khiến bên phía đội Bảo Sơn hừng hực khí thế.

Lục Duệ cười nói: "Lão Lý, thật ngại quá, chúng tôi đã thắng trận đầu tiên rồi."

"Một trận thôi mà, không đáng kể chút nào, trận tiếp theo sẽ thay đổi."

Trận đấu thứ hai nhanh chóng bắt đầu.

Trong mắt người xem, trận đấu đầu tiên này là một trận khó phân thắng thua nhất trong cuộc thi này.

Chỉ mới đánh một trận đầu tiên, Hách Cương đã tiêu hao quá nhiều thể lực.

Đại diện bên phía đội Nguyên Hà vì không muốn cả đội sẽ theo đà sa sút, đương nhiên sẽ không thả lỏng, chắc chắn tinh thần chiến đấu càng hừng hực hơn, nếu không tình thế sẽ nghiêng về một phía.

Nhưng kết quả cuộc thi đấu tiếp theo lại khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Sau khi Hách Cương đánh thắng trận đầu tiên, tiếp tục đánh bại đối thủ trong trận thứ hai, mang lại chiến thắng thứ hai cho đội Bảo Sơn.

Nhưng chẳng qua đến trận thứ ba, Hách Cương thua trận, nhanh chóng thua cuộc.

Nhưng lúc tuyển thủ thứ hai đi lên lại lộ ra thực lực áp đảo tuyệt đối, trực tiếp đánh bay Lý Dã. Có thể thấy thực lực của người này rất mạnh!

Mà kết quả này khiến cho khán giả hứng thú bừng bừng.

Đối với bọn họ mà nói, cuộc thi đấu cá nhân này không còn hồi hộp gì nữa. Đội chiến thắng cuối cùng nhất định là đại diện đội Nguyên Hà.

"Lão Lý, thật có lỗi quá. Không cẩn thận xử lý anh luôn rồi." Lục Duệ nói.

"Thằng nhóc nhà anh đừng chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ." Lý Dã thở hổn hển nói tiếp:

"Người tên Tùy Á Châu đấy. Rốt cuộc có chuyện gì à? Anh ta mạnh như vậy sao?"

"Mới điều đến. Lúc đầu anh ta phục vụ trong đơn vị cơ mật, trình độ khá cao."

"Lữ đoàn đặc công tác chiến?"

"Thông minh."

"Được rồi, thua anh ta oan thật đấy." Lý Dã nói tiếp:

"Nhưng tôi cảm thấy, trình độ của anh chắc chắn không bằng anh ta."

"Anh bớt xem thường người khác đi. Tôi vẫn luôn luyện tập cực khổ hơn một năm nay, trình độ tăng lên không ít, Tùy Á Châu không phải là đối thủ của tôi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1732: Đến Chỗ Nào Cũng Không Quên Trêu Chọc Vài Cô.

Chương 1732: Đến Chỗ Nào Cũng Không Quên Trêu Chọc Vài Cô.

Nghe thấy lời như vậy, Lý Dã kinh ngạc.

"Thiệt hay giả, Anh so với Tùy Á còn lợi hại hơn sao?"

"Lừa anh làm gì." Lục Nhuệ đắc ý nói:

"Nếu như tôi không có mấy người phiền toái kia, lãnh đạo của chúng ta, làm sao có khả năng để tôi đặt ở cuối cùng chứ."

"Nhưng tài nghệ của anh tôi biết rõ, năm ngoái hai chúng ta còn bất phân thắng bại, vừa mới qua một năm, sao có thể tăng nhanh như vậy chứ."

"Anh cũng đừng quên, tôi so với anh còn nhỏ hơn mấy tuổi, đây chính là ưu thế."

"Đây coi là cái lý do gì chứ? Mau nói cho tôi biết cậu đã luyện ở đâu vậy."

"Chặc chặc chặc, thiên cơ không thể tiết lộ."

"Mẹ kiếp, cậu thực sự là càng ngày càng không thú vị gì hết."

Lục Nhuệ đặc biệt đắc ý, cũng không phải là anh hẹp hòi, chủ yếu là bởi vì có một số thứ thực sự không tiện nói ra.

Bởi vì trong một năm này, anh đã gặp được một sự phụ dạy cho anh rất nhiều thứ.

Mà những thứ đồ này, chính là nội dung chủ yếu nhập môn pháp lực Đan Điền.

Cũng chính vì lý do này mà sau một năm trình độ của anh mới được cải thiện rất nhiều.

Cùng lúc đó, bốn vị lãnh đạo ngồi ở ghế giám khảo lại có những biểu cảm khác nhau.

"Lão Ngụy, đa tạ." Tạ Xuân Thành bình tĩnh nói.

Thi đấu bị người ta hai đánh ba thắng, sắc mặt của Ngụy Đại Long đương nhiên không dễ nhìn, chỉ có thể không mặn không nhạt đáp lại nói:

"Anh kiềm chế một chút, thắng được chúng tôi cũng không thể nói được quán quân sẽ thuộc về các anh, phía sau còn có lão Phó với lão Lưu đấy."

"Ôi, anh nếu như không nói, tôi cũng đã quên mất lão Lưu rồi."

Tạ Xuân Thành nhìn Lưu Nghiễm Hiền, nói:

"Lão Lưu, thực lực của chúng tôi anh cũng thấy đấy, anh cảm thấy mình còn có hy vọng sao?"

"Hừ, trò mèo mà thôi, hãy đợi đấy!"

"Chúng ta dùng kết quả nói chuyện, nhưng mà tốt nhất căn dặn người trong đội của anh một chút, không nên bị mấy người đội lão Phó đánh ngã, bằng không liền không có cách nào theo chúng ta đánh."

"Đội hai người các anh muốn so chiêu, tôi sợ không thể nào rồi." Phó Kiến Quốc nói:

"Đoán chừng lão Lưu bọn họ, không qua được cửa của chúng tôi đâu."

"Cũng đúng, dù sao dẫn theo người mới, tổng thể trình độ khẳng định là không được." Tạ Xuân Thành nói:

"Dù sao không phải ai cũng có trình độ như Tùy Á."

"Nhưng các người ba đội các anh, cuối cùng đều bị một người mới đào thải, tôi không tiện nói cái gì rồi."

"Các anh chính là dựa vào quan hệ để thắng trận thi đấu tổ đội, có cái gì tốt mà kiêu ngạo chứ." Tạ Xuân Thành nói:

"Anh nếu như có thể thắng trong phần thi đấu cá nhân, tôi liền đem bình rượu nhân sâm ngâm trong nhà cho anh."

"Đây chính là do anh nói đấy, đến lúc đó đừng có phụ nhận."

Lưu Nghiễm Hiền cũng biết, phía bên mình nhất định là không thắng được, nhưng khí thế không thể thua.

"Vậy thì chờ xem."

Sau khi nghỉ ngơi khoảng mười phút, trận thi đấu thứ hai chính thức bắt đầu.

"Vận may năm nay thật đúng là tốt, vậy mà rút được Lão Hàn bọn họ, xem ra cuộc tranh tài này có thể ung dung lên cấp rồi." Chung Tín Hoành nói:

"Hai người các anh nhìn cho thật kỹ, chúng ta tranh thủ đến 1v3."

"Tại sao có thể là 1v3? bọn họ còn có người mới, nhiều lắm chính là 1v2." Lục Nhuệ trêu chọc nói:

"Nhưng mà các cậu thật sự may mắn, như vậy có thể tiết kiệm không ít thể lực, lúc đánh với chúng tôi có thể có chút ưu thế."

"Hết cách rồi, ông trời cũng đứng ở phía chúng tôi mà."

So với một bên thoải mái,bầu không khí bên đội Tân Sơn bên này có chút ngưng trọng.

"Hàn đội sắp lên đài rồi, ai lên trước?"

"Đảm bảo ba tranh giành hai." Hàn n Long nói:

"Đợi lát nữa cậu lên trước, cố gắng loại bỏ một người. Sau đó lại tiêu hao một tuyển thủ thứ hai của bọn họ, còn dư lại giao cho tôi là được rồi."

"Lẽ nào không thể thử liều mạng một lần sao."

"Nếu như Cao Nham lên thì nhất định là có thể, nhưng bây giờ không được." Hàn n Long nói:

"Nếu như cậu có ý kiến, có thể đi tìm lãnh đạo."

"Tôi mới không đi."

"Vậy cũng đừng nghĩ chuyện tranh giành hạng nhất nữa." Hàn n Long nói:

"Người bên Bảo Sơn bên kia cậu cũng thấy đấy, Tùy Á không phải mạnh bình thường, cho dù đội của chúng ta đầy đủ người cũng không nhất định là đối thủ của bọn họ, hạng nhất cũng không cần nghĩ."

"Được."

Một bên khác, Chung Tín Hoành nhìn đội viên của mình nói:

"Tiểu Khổng, cậu lên đi, nhưng mà ra tay nhẹ chút, hạ gục bọn họ là được rồi, đừng làm họ bị thương."

Lỗ nhỏ tên đầy đủ là Khổng Liên Thành, kỹ năng đấm bốc hạng nhất, một số cảnh sát thâm niên cũng không phải là đối thủ của anh.

Mà Chung Tín Hoành cũng là nhìn vào một điểm này, mới đem anh ta thu nhận dưới trướng mình.

Khổng Liên Thành cười lạnh một tiếng, "Tôi sẽ cố gắng, nhưng nếu như có chuyện gì không vui xảy ra, cũng đừng có trách tôi."

Nghe nói như thế, đội Thái Bình bên này đều bắt đầu cười ha hả.

"Cậu tiểu tử này chính là trẻ tuổi nóng tính, muốn 1v3 làm náo động."

Khổng Liên Thành nở nụ cười, "Nếu như đổi sang đội khác, tôi cũng sẽ không có ý nghĩ như thế. Ai bảo đối thủ quá yếu, lấy thực lực của tôi, muốn không 1v5 cũng khó khăn."

"Ha ha ... Liền bắt bọn họ làm nóng người."

"Trận đầu đầu tiên, đội thái bình Khổng Liên Thành với đội Tân Sơn Lưu Chí Cường, trận đấu bắt đầu!"

Phát thanh sau khi kết thúc, Khổng Liên Thành sải bước nhảy lên võ đài.

Trên mặt của anh viết đầy chờ mong, đây chính là thời cơ tốt 1v3, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Trái lại đội Tân Sơn bên này, Lưu Chí Cường cũng vô cùng hưng phấn.

Đội Tân Sơn hàng năm đều là thứ nhất đếm ngược, hôm nay nếu có thể đánh bại được bọn họ, mình sẽ là người có công lao lớn nhất!

Lưu Chí Cường đứng ở trên đài, hướng về Khổng Liên Thành ngoắc ngoắc ngón tay, tràn đầy tự tin nói:

"Tiểu tử cậu muốn tự mình lăn xuống, hay là để tôi đánh cậu đi xuống?"

Khổng Liên Thành bắt đầu cười ha hả, "Anh uống lộn thuốc à, lại còn nói muốn đánh hạ tôi?"

"Anh cảm thấy điều này không thể sao?"

"Ha ha, có phải các cậu muốn thắng đến điên rồi không? nằm mơ à."

"Nếu rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, vậy tôi sẽ đánh anh tới xin tha mới thôi!"

Nói xong, Lưu Chí Cường khí thế hung hăng vọt tới, từ chiêu thức nhìn lên, tuyệt đối là luyện gia tử!

Tư thế sau đó của Khổng Liên Thành làm cho Lâm Dật kinh ngạc, "Ôi, còn là một người luyện quyền Thái nha."

Lâm Dật một bên cắn hạt dưa, vừa nói.

Trương Tử Hân ở một bên chăm chú theo dõi trận đấu, lúc nghe thấy Lâm Dật nói chuyện, hỏi:

"Anh Lâm, anh lấy hạt dưa ở đâu ra vậy?"

Lâm Dật chỉ vào đám nữ sinh phía sau, "Là bọn họ cho tôi."

Trương Tử Hân vẻ mặt đầy mặt hắc tuyến.

Gia hỏa này thật đúng là bản tính khó dời, đến chỗ nào cũng không quên tán tỉnh cô nương nào đó.

"Anh Lâm, anh nói xem hai người bọn họ ai có thể thắng?"

Trương Tử Hân cầm lấy một ít hạt dưa, tò mò hỏi.

"Không tốt lắm, nhưng mà cái người tên Khổng Liên Thành, xác thực rất lợi hại." Lâm Dật thuận miệng nói ra.

"Ý của anh là anh ta có thể thắng sao?"

"Cũng không nhất định." Lâm Dật nói:

"Lưu Chí Cường ưu thế cũng nhiều, cho nên trình độ của hai người cũng không chênh lệch bao nhiêu. Việc còn lại chính là ai thông minh hơn, người nào có nhiều kinh nghiệm phong phú hơn, thì người đó có thể thắng."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1733: Thắng Thảm

Chương 1733: Thắng Thảm

"Thiệt hay giả, anh Lâm tài nghệ của anh thật tối, ngay cả cái này cũng có thể nhìn ra." Trương Tử Hân nói.

"Nói mò thôi."

"Anh đúng là xấu xa, ngay cả em cũng lừa được."

Trong lúc hai người nói chuyện, tình hình trận chiến trên võ đài, cũng phát sinh ra biến hóa.

Khổng Liên Thành nhìn như dũng mãnh vô địch, trước sự tấn công của Lưu Chí Cường đã dần dần rơi vào rồi xu hướng suy tàn.

Từ thế chủ động tấn công ban đầu biến thành thế phòng thủ bị động.

Cuối cùng bị Lưu Chí Cường một cước đá xuống võ đài!

"Tại sao lại như vậy!"

Phó Kiến Quốc với Chung Tín Hoành đồng thanh thốt lên.

Dưới cái nhìn của bọn họ, với trình độ của Khổng Liên Thành, đừng nói là đánh bại Lưu Chí Hào rồi, cho dù là 1v3 đều có khả năng.

Làm sao có khả năng bị tuyển thủ đầu tiên của bọn họ đánh xuống lôi đài chứ.

"Này có gì mà không thể, cũng không nên coi thường người của chúng tôi chứ." Lưu Nghiễm Hiền bình tĩnh mà nói.

Này không giống như tác chiến tổ đội, ông rất tự tin trong các cuộc thi đấu cá nhân.

Ông và Hàn n Long, đều là tự mình tuyển chọn tỉ mỉ đi ra ngoài, trình độ của bọn họ cũng thuộc hạng đỉnh.

Mặc dù có rủi ro, nhưng muốn 2v3, vẫn có chút hy vọng.

"Lão Chung, tuyển thủ năm nay của các anh cũng không có gì đặc biệt, như nào lại để cho người đội Tân Sơn đánh cho rơi xuống." Lục Nhuệ cười ha hả nói.

Chung Tín Hoành sắc mặt khó coi, không mặn không nhạt nói:

"Người cũng có lúc sai lầm, ngựa có thất đề, này đều là chuyện bình thường. Trong trận đấu tiếp theo chúng tôi có thể đem mặt mũi tìm trở về, sau đó một đánh ba."

"Các anh như vậy phải cố gắng lên, nếu như bị người của đội Tân Sơn giết chết rồi, vậy coi như mất mặt lắm đấy."

"Làm sao có khả năng." Chung Tín Hoành tự tin mà nói:

"Chỉ với một người của tôi, đánh ba người bọn họ cũng không có vấn đề gì."

Rất nhanh, trận đấu thứ hai của hai đội bắt đầu.

Đội viên thứ hai của đội Thái bình tên là Hoắc Thiên Lai, nhìn rất bình thường không có chỗ đặc biệt gì, nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm túc. Từ lúc sau khi lên đài, biểu cảm trên mặt không hề thay đổi, vẻ mặt rất có khí phách.

Trái lại Lưu Chí Cường bên này, tình hình cũng không phải là rất khá.

Thực lực của Khổng Liên Thành rất mạnh, anh đánh thắng trận đầu cũng hao tổn rất nhiều sức lực, dù có nghỉ ngơi một lúc lâu, vẫn không có giảm bớt.

Bản thân anh cũng biết, muốn đánh thắng Hoắc Thiên Lai là không thể nào.

Nhiệm vụ lớn nhất của anh là tiêu hao thể lực của anh ta, tạo cơ hội cho đội trưởng Hàn nhiều nhất có thể.

Bằng không liền không có cách nào 2v3 rồi.

Tiếng chuông trên võ đài vang lên, ván đấu thứ hai của hai đội cũng chính thức bắt đầu.

Vừa nãy vừa bắt đầu, Hoắc Thiên Lai đã phát động công kích dữ dội vào Lưu Chí Cường.

Dường như là đang ôm niềm tin chiến thắng.

Lúc vừa bắt đầu, tất cả mọi người đều cho rằng, Lưu Chí Cường sẽ sớm bị đánh bại, lại không nghĩ rằng, anh ta có thể trụ được đến 20 phút. Mũi và mặt đầu bị đánh sưng, mới từ trên võ đài xuống.

"Lão Lưu, cảm thấy như thế nào? Có cần đưa cậu đến bệnh viện không!" Lý Tường Huy hỏi.

"Không cần, không có chuyện gì, chính là bị thương ngoài da, dưỡng mấy ngày là được rồi." Lưu Chí Cường nhe răng toét miệng nói:

"Nhưng mà tiểu tử kia thật đúng là tàn nhẫn, là cao thủ, nếu như lại có thể tiêu hao một lúc nữa là tốt rồi."

"Cậu có thể kiên trì thời gian lâu như vậy, đã coi như là rất tốt rồi." Lý Tường Huy vỗ về Lưu Chí Cường, "Trước đó cậu đã đánh bại một người rồi, cho dù trận này thua, cũng là thua vẻ vang."

"Cảm ơn đội trưởng Lý."

"Cậu dưỡng thương đi, hai trận còn lại để tôi."

"Đội trưởng Hàn, trận sau liền giao cho anh." Lưu Chí Cường nói:

"Làm sao cũng phải lấy được hạng thứ ba về."

"Tôi biết!"

Trong mắt hai người bọn họ, trận này là cơ hội duy nhất của mình.

Nếu như thắng, liền có thể lấy được hạng thứ ba!

Nhất định phải tranh thủ!

Sau mười phút giải lao, Hàn n Long bước lên đài với vẻ mặt u ám, cuộc tranh tài thứ ba, cũng thuận theo bắt đầu.

Lâm Dật nhướng mày xem trận đấu trên sâu, phát hiện trước đó anh đã đánh giá thấp Hàn n Long rồi.

Trình độ của anh ta so với những gì mình tưởng tượng mạnh hơn nhiều.

Mặc dù Hoắc Thiên Lai thực lực rất mạnh, nhưng ở trước mặt Hàn n Long cũng đang dần thất thế.

Ngoại trừ phòng thủ bị động, cái khác đều không làm được.

Trong này, đương nhiên cũng có lý do là thể lực tiêu hao. Nhưng điều này cũng có thể phản ánh được thực lực của Hàn n Long.

Không có cái gì hồi hộp, Hàn n Long đã giành chiến thắng trong trận thứ ba.

Thể lực của anh ta cũng không bị tiêu hao nhiều, có thể nói là thăng cấp mà không bị thương gì.

Chỉ là sắc mặt của Phó Kiến Quốc trên đài cũng không được tốt lắm.

Ông vốn tưởng rằng với thực lực của bên mình, cho dù không 1v3, muốn 2v3 cũng rất dễ dàng.

Không nghĩ tới cuối cùng, người của Lưu Nghiễm Hiền vậy mà trạng thái gần như là hoàn mỹ, tiến vào vòng cuối cùng.

Cho cù cuối cùng người thắng là mình, nhưng đánh tới như vậy trình độ khó bỏ khó phân, ông cũng là không có cách nào tiếp nhận được.

"Lão Phó, năm nay các ông làm sao vậy? Rõ ràng đánh tới cái trình độ này, trình độ giảm nghiêm trọng, trở lại ông cần phải tập luyện chăm chỉ vào."

"Xác thực, đám tiểu tử này năm nay khẳng định lười biếng rồi, trở lại tôi phải dạy dỗ tốt nhóm bọn họ mới được." Phó Kiến Quốc nói.

"Người ta lên hai người, các ông đã là người thứ ba rồi, việc này truyền đi thì không hay lắm." Tạ Xuân Thành nhìn có chút hả hê nói.

"Lâm Dật tiểu tử kia là người mới, chỉ là đầu óc linh hoạt một chút. So với thi đấu cá nhân cậu ta khẳng định là không được, chỉ cần thắng Hàn n Long, trận này chính là chúng ta thắng."

Theo quan điểm của Phó Kiến Quốc, cuộc tranh tài này người thắng nhất định phải là mình.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ trên người Lâm Dật, cậu ta là người mới, trình độ bản thân có thể bỏ qua không tính.

Nếu như người thứ ba bọn họ thắng, đổi một người trình độ cao, phía bên mình có thể thắng hay không chính là vấn đề.

Ý nghĩ của Phó Kiến Quốc cũng là điều mà trong lòng những người khác đang lo lắng.

Trong mắt Phó Kiến Quốc và những người khác, cuộc tranh tài này tương đương với một ván cuối cùng rồi.

Nếu như Hàn n Long có thể thắng, thắng lợi tất nhiên là của mình.

Nhưng nếu để cho Chung Tín Hoành thắng, cho dù phía bên mình còn sót lại Lâm Dật, cuối cùng cũng là toi công.

Cho nên, trận này chính là ván cuối cùng!

Đúng lúc này, chương trình phát sóng bên trong sân vận động vang lên, trận đấu thứ tư hiện tại bắt đầu.

Sau khi bắt đầu trận đấu, hai người ai cũng không có hề nương tay, đều dồn hết tâm huyết tất cả đều trút xuống trên nắm tay.

Có thể nói là từng cú đấm thấu thịt, ai cũng đều không có hạ thủ lưu tình.

Lâm Dật quan sát kỹ một chút, trình độ của hai người có thể nói là thế lực ngang nhau, ai cũng có khả năng thắng. Nhưng cuối cùng ai có thể thắng được trận này phải xem vào vận may và ý chí của họ rồi.

Trải qua hơn bốn mươi phút dài dằng dặc thi đấu, cuối cùng kết quả cuối cùng đã được công bố.

Hàn n Long đã đánh bại Chung Tín Hoành chỉ bằng một chút lợi thế và giành chiến thắng trong cả ván đấu!

Đội Tân Sơn bên này, phát ra tiếng nhiệt liệt hoan hô, bao gồm cả khác giả ở bên sân cũng không có keo kiệt sự nhiệt tình của mình.

Cao giọng la lên vì nỗ lực của bọn họ!

Nhưng tình hình của Hàn n Long cũng không được khá lắm, trạng thái anh dường như còn thảm hơn so với Lưu Chí Cường.

Thi đấu phía sau có thể tham gia hay không cũng là vấn đề rồi.

Kết quả thi đầu cá nhân vào lúc này, dường như đã xác định rõ ràng rồi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1734: Giây.

Chương 1734: Giây.

Điểm này, Lý Tường Huy với Cố Diệc Nhiên cũng đã dự liệu được.

Hàn n Long với Lưu Chí Cường cũng đã mất đi sức chiến đấu.

Cho dù có thể lên trận đấu tiếp theo, cũng sẽ dễ dàng bị đánh bại.

Không nghi ngờ chút nào, hạng đầu thi đấu cá nhân nhất định là thuộc về đội Bảo Sơn rồi.

Bởi vì toàn bộ đội viên của bọn họ đều không có chiến đấu tổn thương, hầu như giữ vững trạng thái toàn thịnh, muốn thua cũng khó khăn.

"Để cho chúng ta đánh 2vs3, làm tôi cũng xấu hổ." Lưu Nghiễm Hiền cười ha hả nói:

"Tối hôm nay tôi mời, ông có thể tùy tiện gọi món."

Sắc mặt của Phó Kiến Quốc cực kỳ khó coi, đối với ông mà nói có thể là vô cùng nhục nhã.

"Ông cũng đừng có mà đắc ý, phía sau vẫn còn trận đấu nữa, hai người đội viên của ông đều bị thương rồi. Kế tiếp cuối cùng cũng chỉ còn người mới, nhất định sẽ để lão Tạ bọn họ 1vs3."

"Cái này không sao, đánh tới cái trình độ này tôi đã hài lòng rồi."

Lưu Nghiễm Hiền ngược lại là lời nói thật.

Nếu như cử Cao Nham đi, trận đấu này cũng không thê thẩm như vậy.

Nói không chắc cuối cùng, còn có thể liều một phen với đội Bảo Sơn.

Đến bây giờ, nhất định là không được, sức chiến đấu của Lâm Dật có hạn, đi tới cũng là uổng phí.

Có thể lấy được thành tích hiện tại, ông đã mãn nguyện rồi, dù sao thi đấu đội đội vẫn có quán quân. Cho dù không được hạng đầu nhưng thành tích cũng đã rất tốt rồi.

"Nhìn này, vốn muốn thể nghiệm trình độ và thực lực của chúng tôi ở các trận đấu cá nhân. Lần này được rồi, mọi người của các ông lên không được rồi, để cho tôi đương không nhận được hạng nhất, làm cho tôi cũng cảm thấy ngượng ngùng nha."

"Ông cái lão già này, đừng ở đó chiếm tiện nghi mà còn ra vẻ." Phó Kiến Quốc nói:

"Tối hôm nay cơm ông mời."

"Chuyện đó không thành vấn đề, tôi khẳng định sẽ mời ba người các ông đi. Dù sao cũng là người hạng nhất, chúng ta cũng phải tha lấy máu."

Ba người cùng nhau lườm một cái, rất muốn cho ông ta một cước.

Thi đấu vòng thứ nhất toàn bộ kết thúc, thời gian nghỉ giữa hiệp.

Lý Tường Huy nhìn Hàn n Long với Lưu Chí Cường.

"Thi đấu đến thế là xong, đợi lát nữa các cậu lên đài khoa tay hai lần, sau đó liền chịu thua, không cần thiết phải cậy mạnh, cũng không phải thắng phòng ở thắng địa, gần như là được rồi.

"Biết rồi đội trưởng Lý."

Hai người cũng biết tình hình của mình, bây giờ không phải là lúc để thể hiện, không cần thiết phải tích cực.

Sau khi nghỉ ngơi khoảng ba mươi phút, hiệp hai trận đấu bắt đầu, phát thanh cũng vào lúc này vang lên.

"Trận đấu đầu tiên của vòng hai bắt đầu, cho mời đội viên của đội Bảo Sơn với đội viên của Tân Sơn ra trận."

"Tôi đi lên trước đây đội trưởng Lý." Lưu Chí Cường nói.

Lý Tường Huy gật đầu, "Đừng quên tôi vừa nói cái gì với cậu, dừng ở đây thôi."

"Tôi nhớ rồi."

Rất nhanh, Lưu Chí Cường với Hác Cương đội Bảo Sơn đứng ở trên đài.

Bầu không khí lần này không còn giương cung bạt kiếm nữa, hai người thân thiện lên tiếng chào hỏi, sau đó bắt đầu thi đấu.

Mấy phút sau, hai người đánh mười mấy chiêu, Lưu Chí Cường liền ra hiệu xuống đài, không có ý định đánh tiếp nữa.

Sau khoảng 10 phút, Hàn n Long cũng đã bước lên võ đài.

Cũng giống như vừa nãy, hai người đánh mười mấy chiêu, trận thứ hai thi đấu liền kết thúc.

Lúc này, đội Bảo Sơn phát ra tiếng nhiệt liệt hoan hô, ăn mừng chiến thắng.

"Trận đấu kết thúc rồi, không có chút hồi hộp người giành vị trí đứng đầu. Đây đều là lần thứ ba, ba người các anh cũng đã dùng hết sức, luôn giành được vị trí hạng nhất tôi cũng rất ngại."

"Tiểu tử cậu chính là chiếm tiện nghi mà còn ra vẻ, ba người chúng tôi tối nay liền rót chết cậu." Ngụy Đại Long nói.

"Luôn sẵn sàng tiếp đón, xem thử cuối cùng người ngã xuống là ai."

"Đợi đã."

Đúng lúc này, một giọng nói đột ngột truyền đến.

"Tình hình thế nào, tôi còn chưa lên sàn, làm sao thi đấu lại kết thúc rồi?"

Nghe thấy lời nói của Lâm Dật, ánh mắt của mọi người ở đây đều rơi xuống trên người anh.

Lục Nhuệ của đội Bảo Sơn nói:

"Để tôi giải thích cho cậu hiểu, một người mới còn chưa được huấn luyện chiến đấu có hệ thống như cậu, lẽ nào cậu còn muốn tới đây khoa tay múa chân à?"

"Bất kể nói như thế nào, tôi cũng là một trong những tuyển thủ dự thi, như thế nào cũng phải cho tôi một cơ hội lên sàn chứ."

"Đó là chắc chắn rồi, dựa theo quy định thi đấu cậu nhất định phải sẽ được lên. Nhưng sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì đến kết quả, cậu cũng đừng ôm ấp ảo tưởng nữa."

"Vậy cũng phải đợi tôi lên rồi mới nói được."

"Cậu nói đúng, hiện tại liền lên đến, chúng ta lại ăn mừng sau."

Lý Tường Huy vỗ vai Lâm Dật.

"Những gì tôi mới vừa nói với bọn họ cũng là nói với cậu, đi lên khoa tay hai lần là được rồi, đừng làm mặt của mình bị thương."

"Tốt xấu gì hiện tại tôi cũng là trạng thái khỏe mạnh, anh nên cho tôi chút lòng tin, như nào chưa đánh đã đánh trống lui quân rồi." Lâm Dật cười nói.

"Tôi không phải nửa đường bỏ cuộc, mà là tôi biết rất rõ trình độ của các cậu." Lý Tường Huy nói:

"Đội Bảo Sơn năm nay thực lực cá nhân mạnh đến mức không còn gì để nói. Cho dù chúng ta bên này toàn bộ thành viên đều xuất chiến, cũng chưa chắc là đối thủ của bọn họ, huống chi là anh chứ."

"Vậy được, tôi tự lượng sức mình."

"Anh nói như vậy tôi an tâm rồi."

Rất nhanh, khi trận đấu thứ ba bắt đầu, Lâm Dật với Hách Cương đi lên võ đài.

Nhìn thấy Lâm Dật lên đài thi đấu, các nữ sinh bên ngoài lớn tiếng hoan hô, cổ vũ hết mình cho anh.

Bao gồm cả Trương Tử Hân cũng giống như vậy.

"Mọi người yên tĩnh chút, làm như vậy sẽ gây ra áp lực cho cậu ấy đấy." Cố Diệc Nhiên nói.

"Áp lực?"

"Các cô càng hoan hô, trong lòng cậu ấy áp lực lại càng lớn, càng không dễ dàng xuống, gần như là được rồi. Vạn nhất cậu ấy và Hách Cương vừa so kè rồi, người thua thiệt sẽ là cậu ta."

Nghe Cố Diệc Nhiên nói như thế, Trương Tử Hân với Trương

Bằng đều hiểu chuyện gì xảy ra, ngay lập tức im miệng, ngừng cổ vũ cho Lâm Dật.

Trên võ đài, Hách Cương vừa hoạt động một chút thân thể, nói:

"Người anh em, tôi thấy cậu vẫn nên là bỏ quyền đi, vạn nhất tôi không khống chế được đánh ở trên mặt của cậu, mặt của cậu sẽ bị biến dạng đấy."

"Không sao đâu, anh cứ yên tâm lớn mật đánh, không nên nghĩ quá nhiều."

"Vậy tôi cũng sẽ không khách khí." Hách Cương hướng về phía Lâm Dật ngoắc ngoắc ngón tay, "Nếu đã chuẩn bị xong, cậu có thể động thủ."

"Được!"

Dứt tiếng, thân thể Lâm Dật di chuyển vọt tới trước mặt Hác Cương, một cước đá vào trên người anh ta!

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, đám người kinh hãi phát hiện ra Hách Cương vừa mới bị một cước đá ra ngoài!

Vào giờ phút này, cả sân vận động lớn yên lặng như tờ, bất kể là ai, cũng không dám thở mạnh!

Ước chừng hơn một phút đồng hồ sau, đám người mới phản ứng được là chuyện gì xảy ra!

Hách Cương vậy mà lại thua!

Hơn nữa đối phương chỉ dùng một chiêu, đã hạ được anh ta!

Điều này sao có thể!

Vào giờ phút này, ngay cả trọng tài cũng chết lặng.

Nhanh như vậy đã kết thúc?

Trước sau, một giây đồng hồ cũng chưa tới!

Mẹ nó anh ta cũng quá nhanh rồi.

Vẻ mặt của Tạ Xuân Thành cũng dại ra, lại như ngớ ngẩn.

Chuyện gì mới vừa xảy ra vậy?

Vốn dĩ đang chờ Hác Cương hoàn thành 1v3.

Làm sao mới vừa thấy mặt, đã bị đánh ngã rồi?

Hách Cương nằm ở dưới đài hướng về phía Lâm Dật nói:

"Anh giở trò lừa bịp, đánh lén tôi!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1735: Một Chân Một Cái Tiểu Bồn Hữu.

Chương 1735: Một Chân Một Cái Tiểu Bồn Hữu.

Nghe thấy Hách Cương vừa kháng nghị, Tạ Xuân Thành cũng hướng về phía trọng tài nói:

"Thành tích trận này không tính, cậu ta đánh lén người của chúng tôi!"

Lâm Dật bất đắc dĩ nở nụ cười, "Rõ ràng là người của các ông nói tôi chuẩn bị xong là có thể động thủ, sao có thể tính là tôi đánh lén được chứ?"

"Chuyện này..."

Tạ Xuân Thành với Hách Cương đều lúng túng.

Bởi vì vừa rồi Hách Cương quả thực đã nói những lời như vậy.

Mặc dù giữa hai bên xảy ra tranh chấp, nhưng Lý Tường Huy với Cố Diệc Nhiên và những người khác lại ngây người như phỗng đứng một chỗ.

Đến bây giờ còn chưa thể tiếp thu được, Lâm Dật trong một giây đã hạ được Hách Cương.

Đặc biệt là Lưu Chí Cường, anh vừa nãy mới đấu với Hách Cương, đối với trình độ của anh ta biết rất rõ.

Trình độ năng lực phải cao bao nhiêu mới đạt được hiệu quả của một giây ra chiêu?

"Tiểu tử Lâm Dật thật lợi hại, chẳng lẽ lúc trước đã từng luyện qua? Tại sao trước đó lại không phát hiện ra?"

Mặc dù có quan hệ với Lâm Dật, nhưng Cố Diệc Nhiên cũng cảm thấy, chuyện mới vừa rồi kia không phải trùng hợp.

Với trình độ của Hách Cương, người khác muốn đánh lén anh ta cũng là không thể nào.

"Tiếp tục xem trận đấu có gì để nói sau."

Cùng lúc đó, ánh mắt của ba người trên khán đài đều nhìn về phía Lưu Nghiễm Hiền, dường như muốn biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

Người sau nhún vai một cái, "Tôi đã nói rồi, cậu ta là người hiếm thấy, hiện tại hẳn là đều tin rồi chứ."

"Tiểu tử cậu bớt ở đó mà đắc ý đi, vừa nãy ông còn nói không ôm hy vọng với Lâm Dật. Hiện tại cậu ta một chiêu đem đội viên của tôi hạ trong một giây, chuyện gì thế này?"

"Kỳ thực tôi cũng không biết trình độ của Lâm Dật lại cao như vậy." Lưu Nghiễm Hiền khôi phục bình tĩnh, mạnh mẽ chế trụ tâm tình kích động.

"Nhưng mà anh cũng đừng để ý như vậy, chỉ là thắng các anh một ván, không nên âm ĩ làm gì, tất cả đều là thao tác cơ bản."

"Thiết, tuyển thủ thứ hai của chúng tôi là Tùy Á, trình độ các anh cũng nhìn thấy, Lâm Dật không thể nào là đối thủ của cậu ta được!"

"Vậy thì chờ xem."

Lưu Nghiễm Hiền hai tay nắm chặt thành quyền, cầu nguyện trong lòng, hy vọng Lâm Dật có thể lần nữa mang đến kinh ngạc cho mình!

Khu nghỉ ngơi của đội Bảo Sơn, Tùy Á đứng lên.

"Tiểu Hách, đừng nản chí, tôi giúp cậu báo thù."

"Bà nội nó, nhất định phải trừng trị anh ta một cách tốt nhất." Hách Cương nói:

"Vốn định đến 1vs3, đều là do anh ta làm hỏng."

"Cậu chính là quá sơ suất, nếu như nghiêm túc một chút, cũng đã không như vậy." Tùy Á vỗ bụi trên người, cười ha hả nói:

"Ván này vẫn là để tôi."

Nói xong, Tùy Á bước khoan thai, đi lên võ đài.

Nhìn thấy Tùy Á, tất cả mọi người không khỏi toát mồ hôi.

Vừa nãy chính là anh ta 1vs2, đánh hạ đội trưởng của đội Nguyên Hà, hơn nữa mặt còn không đỏ tim không đập.

Trình độ khẳng định không bình thường!

"Mới vừa nhìn thấy chút hy vọng, lần này xong rồi, tên này to con, vừa nhìn liền biết khó đối phó rồi." Trương Tử Hân nói.

"Không đúng, cho dù đứng đấy không đi để anh ta đánh, cũng không có cách nào thắng."

Dưới đài khán giả nghị luận sôi nổi, nhưng bầu không khí trên lôi đài lại vô cùng thoải mái.

Trên mặt của Lâm Dật với Tùy Á cũng không thấy bất kỳ vẻ hốt hoảng nào, lại giống như là tới để uống trà tán gẫu vậy.

Tùy Á hướng về phía Lâm Dật cười lạnh, giọng ồm ồm nói:

"Lâm Dật, tôi khuyên anh đừng có mà giở trò, muốn đánh lén tôi là chuyện không thể nào."

"Đánh lén anh?"

"Tiểu Hách là vì chủ quan, mới mắc bẫy của cậu, nhưng nếu là tôi, anh ngay cả cơ hội cũng sẽ không có."

"Nổ như vậy ai mà chẳng biết, cuối cùng còn phải dựa vào thực lực để nói chuyện."

"Lời nói này đúng, chúng ta dùng nắm đầu để nói rõ ràng!" Tùy Á nói xong, hướng về phía trọng tài nói:

"Mau tuyên bố trận đấu bắt đầu đi, tôi đã đợi không kịp rồi."

"Đội Bảo sơn đấu với đội Tân Sơn, trận đấu thứ tư bắt đầu!"

Tùy Á đã làm tốt động tác nóng người, sau khi trận đấu bắt đầu liền hướng về Lâm Dật đánh chớp nhoáng.

Trong mắt người bên ngoài, Tùy Á lại như một tòa núi thịt vậy.

Lúc anh ta, phảng phất toàn bộ người trong sân thể dục đều theo sát, mọi người không tự chủ nín thở!

"Nhìn xem anh có thể chống đỡ được mấy chiêu của tôi!"

Dứt lời, quả đấm to lớn đập về phía Lâm Dật!

"Mẹ kiếp, một quyền này đi xuống, có thể đánh ra thổ huyết đấy." Trương Tử Hân nói.

"Cô đã biết đủ, đánh tới thổ huyết đã coi như là nhẹ." Trương Bằng nói.

Trên khán đài, Tạ Xuân Thành nói với Lưu Nghiễm Hiền:

"Lão Lưu, thực sự xin lỗi, Tùy Á ra tay không nặng không nhẹ, nếu như đem đội viên của các anh bị đả thương rồi, anh cũng đừng để ý."

Vẻ mặt của Lưu Nghiễm Hiền không có bất kỳ biến hóa nào, bình chân như vại nói:

"Người nên cẩn thận là người của ông, trình độ của Lâm Dật không phải là thổi."

"Vậy thì cứ chờ xem."

Trên võ đài, nắm đấm của Tùy Á khoảng cách Lâm Dật không tới nửa mét.

Nhưng Lâm Dật vẫn không có nửa điểm vẫn không hết cảm giác khẩn trương, căn bản không đem anh để ở trong mắt.

"A!"

Đột nhiên xuất hiện tiếng thét chói tai, làm cho tất cả mọi người đều chấn động.

Tất cả đều trợn to hai mắt, bởi vì tiếng rít gào kia, là Tùy Á vọng lại!

Chỉ thấy bàn tay to lớn của Lâm Dật bàn tay lớn, nắm chặt nắm đấm quả đấm, chỉ một chiêu, liền đem công kích của anh ta cản lại!

Tùy Á cặp mắt trợn tròn, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Cảm giác tay mình giống như bị kìm kẹp!

Bất luận dùng ra bao nhiêu llực, cũng không có cách nào tránh thoát!

"Trình độ này mà muốn hạ gục tội, xem ra không ổn rồi."

Đối với loại tranh tài như vậy, Lâm Dật hiển nhiên không có hứng thú gì nhiều.

Không đợi đám người phản ứng, thân hình to lớn của Tùy Á đã bị một cước đá bay.

Dáng vẻ hời hợt, giống như căn bản không cần dùng lực khí.

Nhìn thấy tình cảnh này, khán giả ở đây đều là hít vào một ngụm khí lạnh.

"Này, điều này sao có thể!"

"Tên kia tối thiểu cũng có hơn 200 cân rồi, dễ dàng như vậy liền bị giải quyết rồi sao?"

Người ở dưới đài tất cả xôn xao!

Đổi lại là ai đi nữa, cũng không nghĩ tới lại là kết quả như vậy!

Nếu như trong cuộc so tài thứ nhất, Lâm Dật còn có khả năng đầu cơ trục lợi!

Nhưng lần này, hoàn toàn là dựa vào thực lực mình!

Giành thắng lợi cho trận đấu thứ tư!

"Lão Tạ, người của các anh coi như là thua rồi, chậc chậc chậc, nhìn dáng dấp hình như thua rất thảm nha."

Lưu Nghiễm Hiền rất kích động, nhưng vì sắc mặt của Tạ Xuân Thành biểu hiện vẫn rất bình tĩnh.

Sắc mặt Tạ Xuân Thành tái nhợt, trước nhiều trước mặt như vậy, bị dễ dàng đánh bại, mặt của mình cũng đã mất hết!

Tạ Xuân Thành không thể nhịn được nữa, cũng mặc kệ còn có những người khác ở đây, vừa đi về khu nghỉ ngơi hô:

"Lục Nhuệ, trận tiếp theo cậu lên, nhất định phải hại được tiểu tử kia cho tôi!"

Tạ Xuân Thành đã nhìn ra, Lâm Dật cũng không phải người dễ đối phó.

Ngoại trừ Lục Nhuệ, khả năng không có ai là đối thủ của cậu ta được!

"Đừng kích động như vậy, ông cũng đã lớn tuổi rồi, làm sao một chút chuyện nhỏ lại dễ kích động như vậy chứ." Lưu Nghiễm Hiền cười tủm tỉm nói:

"Hiện tại trong tình huống này, cứ coi như ông đem đội trưởng cử đi, cũng không thể thay đổi được kết quả."

Lưu Nghiễm Hiền đối với trình độ của Lâm Dật, đã có bước đầu đánh giá.

Trình độ của cậu ta là thứ thiệt, có thể liên tiếp hạ gục được Hách Cương với Tùy Á, đó cũng không phải là ngẫu nhiên.

Cho nên, Lâm Dật muốn đánh bại Lục Nhuệ, cũng không phải là không có khả năng!

"Ông cũng đừng có quá tự tin." Tạ xuân Thành cười nhạo náo:

"Trình độ của Lục Nhuệ không giống với những người khác, ông đừng có xem thường cậu ta."

"Tôi thấy trình độ của cậu ta cũng chỉ có như vậy, ông đừng có mà chém gió nữa."

"Đợi lát nữa liền có thể thấy rõ ràng."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1736: Vụ Án Mới.

Chương 1736: Vụ Án Mới.

Cùng lúc đó, Lục Nhuệ đứng dậy, làm một số động tác đơn giản làm nóng người.

"Tôi cũng đã đợi rất lâu rồi, bà nội nó, rốt cuộc có thể lên báo thù rồi."

Vừa nghĩ tới hình ảnh đoàn thể lúc tác chiến, Lục Nhuệ liền cảm thấy thật mất mặt.

Vốn dĩ cho là mình không có cơ hội rồi, không nghĩ tới Lâm Dật lại cho mình một bất ngờ lớn như vậy.

Sau khi kết thúc động tác làm nóng người đơn giản, thời gian nghỉ giữa hiệp cũng kết thúc cùng lúc.

Hai người cùng nhau lên đài, đứng mặt đối mặt, Lục Nhuệ nói:

"Tôi lên đây, trò hề này cũng nên kết thúc tại đây rồi."

"Ngừng ngừng ngừng, đừng nói nhảm nữa, đánh với anh xong thi đấu liền kết thúc, tôi vẫn chờ đánh dưới thẻ tiểu đội đây này."

"Cậu tiểu tử này, thật đúng là không biết khiêm tốn."

Dứt tiếng, Lục Nhuệ trước tiên đã phát động ra công kích.

Vốn dĩ Lâm Dật muốn nhanh chóng giải quyết trận chiến.

Nhưng lại phát hiện, phương thức tấn công của Lục Nhuệ cũng khá thú vị.

Có một chút phát lực Đan Điền.

Bất quá ngay cả nhập môn cũng không được tính, chỉ là biết một chút kiến thức sơ sài.

Nếu là như vậy, chơi đùa với anh ta một chút cũng được.

Dạy cho anh ta một bài học.

Lần này, Lâm Dật chủ động ra tay, tốc độ vượt qua sức tưởng tượng của người khác.

Chỉ trong thời gian chớp mắt, liền vọt đến phía sau lưng Lục Nhuệ, mà người sau căn bản là không có phản ứng kịp!

"Làm sao có thể! Tốc độ lại nhanh như vậy!"

Giơ tay chém xuống! tay Lâm Dật như đao, trực tiếp chém vào cổ Lục Nhuệ!

Với thực lực của Lục Nhuệ, làm sao có khả năng chống lại đòn công kích của Lâm Dật được.

Cơn đau dữ dội khiến anh ta trong nháy mắt mất đi ý thức, trực tiếp ngất ở trên đài!

Nhìn thấy một cảnh này, Tạ Xuân Thành cũng choáng váng, không thể tin được sự thật trước mắt.

Lục Nhuệ là người mạnh nhất trong đội của anh, vậy mà dễ dàng như vậy liền bị giải quyết!

Cái này căn bản là chuyện không có khả năng!

Nhìn thấy Lục Nhuệ trên võ đài, khán giả ở phía dưới tất cả đều xôn xao!

Không ai nghĩ rằng đội trưởng đại diện của Bảo Sơn lại thua trận như thế này!

Lý Tường Huy với Cố Diệc Nhiên đều hoảng sợ nhìn nhau một cái.

Cảm thấy trình độ của Lâm Dật!

Vậy mà đánh cho một người ngất đi!

Này là việc người bình thường có thể làm được sao?

"Đầu tiên là đem anh ta treo lên, hiện tại đánh anh ta ngất xỉu, tôi đoán chừng sau khi Lục Nhuệ tỉnh lại, nhất định sẽ tìm Lâm Dật liều mạng." Lý Tường Huy cười ha hả nói.

"Gần như vậy."

Cố Diệc Nhiên trong lòng nổi bão, trình độ của Lâm Dật, anh có nằm mơ cũng không nghĩ tới.

May là trước đó, đội trưởng Lý tìm mình nói chuyện, không để cho mình làm khó dễ Lâm Dật nữa.

Bằng không mình với anh ta cũng đánh nhau rồi.

Nếu như đúng là như thế, người thua chính là mình, mặt mũi cũng bị ném đi.

"Lão Tạ, tuyển thủ then chốt của các anh cũng không có gì đặc biệt, cư nhiên bị đập một phát đã ngất, cũng quá kém." Lưu Nghiễm Hiền nói.

Hiện tại vị trí của Lưu Nghiễm Hiền với Tạ Xuân Thành hoàn toàn thay đổi.

Ông giống như bị đánh một cho một cái tát vào mặt, trên mặt đau rát.

"Năm nay để cho các anh nhặt được tiện nghi rồi, năm sau vị trí hạng nhất khẳng định là của chúng tôi."

"Ông đây là nói sai rồi, với trình độ của Lâm Dật chỉ cần cậu ta còn ở phân cục của chúng tôi, bất luận là lúc nào, vị trí đứng đầu đều là của chúng tôi."

Vẻ mặt ba người đặc biệt khó coi, bởi vì lời nói này nói rất có lý.

Rất nhanh, thi đấu tiến vào phần cuối.

Lâm Dật không có chút hồi hộp nào đã lấy được vị trí thứ nhất.

Đội Bảo Sơn đứng thứ hai, Thái Bình với Nguyên Hà lần lượt đứng theo thứ tự là thứ ba với thứ tư.

"Anh Lâm anh quá tuyệt vời, anh vậy mà lấy được vị trí đứng đầu, chúng tôi không ngờ anh lại lợi hại như vậy." Trương Tử Hân kích động nói.

"Không phải vấn đề gì lớn, đều là thao tác cơ bản."

"Vừa lấy được vị trí thứ nhất, đuôi của cậu liền vểnh lên rồi." Lý Tường Huy cười ha hả mà nói:

"Nhưng mà cậu cũng có tư cách để kiêu ngạo, lần này trở lại luận công ban thưởng, lãnh đạo chắc chắn sẽ không bạc đãi cậu."

"Tôi cũng không cần lắm, sớm đã không màng danh lợi rồi."

Lần này Cố Diệc Nhiên cũng không có phản bác lại Lâm Dật.

Đã lâu như vậy, anh ta cũng ít xuất hiện, cũng không có vội vàng thể hiện bản thân, có lẽ anh ta đối với chuyện này thật sự xem nhẹ.

Lúc này, Lưu Nghiễm Hiền đi tới.

"Đi thôi, thi đấu cũng kết thúc thôi, chúng ta trở về cục, có chuyện gì trở về rồi từ từ nói."

"Được!"

Lục tục, người trong sân đều lùi ra.

Sau khi trở về trong cục Lưu Nghiễm Hiền đối với Lâm Dật biểu dương một trận.

Nhìn từ bên ngoài, tạo được công lao lớn như vậy, chỉ mở miệng biểu dương vài câu, quả thật cũng có chút keo kiệt.

Nhưng trên thực tế, người sáng suốt đều biết, sau này sẽ đối với Lâm Dật đặc biệt chiếu cố hơn.

Cho nên tương lai phát triển, có thể nói là tiền đồ vô lượng rồi.

Bởi vì lúc trở về cũng đã hơn ba giờ chiều, Lưu Nghiễm Hiền cho Lâm Dật nghỉ phép, để anh trở về nghỉ ngơi thật tốt.

Lâm Dật nhàn rỗi không có chuyện gì, đi tới chỗ của Kỷ Khuynh Nhan, chuẩn bị đợi cô ấy tan làm về cùng nhau.

"Sớm như vậy anh đã về rồi."

Nhìn thấy Lâm Dật ở đây, Kỷ Khuynh nhan vui mừng hỏi.

"Anh là nhân viên mới, việc không có nhiều, cho nên được về sớm."

"Nếu như mỗi ngày đều có thể như vậy, thì thật là tốt."

"Này e là không thể nào, đoán chừng về sau tăng ca là chuyện thường."

Kỷ Khuynh Nhan đánh trống lảng, "Cho nên em cảm thấy công việc này trải nghiệm một chút là được rồi, không cần phải tích cực, không cần thiết."

"Em chính là ghét bỏ công việc này phải tăng ca thì có." Lâm Dật cười nói:

"Em có phải ước gì anh mỗi ngày tới đây cùng với em phải không."

"Thông minh." Kỷ Khuynh Nhan cười nói:

"Bất quá em cũng chính là ngẫm lại, nhân sinh vẫn còn cần phải phấn đấu, hơn nữa anh bây giờ lại không thiếu tiền, trạng thái phát triển của tập đoàn Lăng Vân cũng không tệ lắm, ra ngoài trải nghiệm một chút cũng rất tốt." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Nói thật ra, em cũng có suy nghĩ đến phương diện này."

"Em quên đi, thành thật ở chỗ này, người xấu ngoài kia quá nhiều người, em cũng đừng có xuất đầu lộ diện làm gì."

"Người xấu bên ngoài kia, đoán chừng cũng không có xấu bằng anh, hừ."

"Anh thấy em là ba ngày không đánh, nhảy lên đầu lật ngói, nếu là không trừng trị em dừng lại, em lại còn coi anh chỉ trang trí."

"Thoáng sơ lược ... Anh bắt không được em."

Kỷ Khuynh Nhan như một con nai con vui vẻ, từ bên người Lâm Dật chạy đi.

Hai người anh đuổi em chạy, ở trong phòng làm việc điên một hồi lâu mới dừng lại.

"Được rồi được rồi không lộn xộn nữa, em còn phải làm việc."

Kỷ Khuynh Nhan chỉnh lý lại một chút y phục của mình, sau đó quay lại bàn làm việc, tiếp tục công việc.

Sau khi tan sở, hai người ra ngoài ăn cơm, sau đó lại ở trên đường đi dạo một lúc rồi mới về nhà, sinh hoạt đơn giản mà phong phú.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người mỗi người đi một ngả đi làm.

Việc liên quan đến xe mới của Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan cũng không có hỏi nhiều, bởi vì Lâm Dật có quá nhiều xe, thỉnh thoảng sẽ có một chiếc xe mà mình chưa từng thấy, cho nên cô cũng không thèm hỏi tới.

Khi đã đến văn phòng, Trương Bằng với Trương Tử Hân đã đến.

Nhưng ngồi còn chưa nóng đít, lão cảnh sát nhân dân Trương Đức Dân đã vội vã đi vào.

"Đi mau, có tình huống rồi, theo tôi ra ngoài nhìn xem."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1737: Tự Gánh Lấy Hậu Quả.

Chương 1737: Tự Gánh Lấy Hậu Quả.

Vừa nghe có vụ án phải xử lý, Trương Bằng với Trương Tử Hân đều có chút hưng phấn, vội vã cầm lấy quần áo trên kệ, chuẩn bị đi ra ngoài cùng với Trương Đức Dân xem thử.

"Anh Trương, đây là vụ án gì?"

"Người trong cuộc mua một chiếc xe Tesla, lái ra chưa tới 200 km thì bị hỏng phanh. Họ đến một cửa hàng 4S để bảo trì, bọn họ nói là do chủ xe thao tác sai, trải qua mấy lần đàm phán đều không có kết quả, sau đó liền gọi điện thoại báo cảnh sát."

"Đây không phải cửa hàng bắt nạt khách sao? Thắng xe không ăn, lại còn nói là chủ xe lái không đúng?" Trương Bằng tức giận nói.

"Quả thật có chút ý này, chúng ta đi qua nhìn xem."

"Được."

Sau khi thu xếp xong, bốn người lái xe đi về hướng cửa hàng 4S của Tesla 4S.

Vừa lúc đến cửa hàng, liền thấy một người phụ nữ, ngồi ở trên mui xe.

Trên thân xe còn treo một cái hoành phi.

"Tesla không làm, thắng xe không ăn, trốn tránh trách nhiệm, không nên mua xe của bọn họ!"

Lâm Dật quét mắt nhìn người trong cuộc, phát hiện là một người phụ nữ hơn 30 tuổi.

Giá trị nhan sắc rất cao, tóc buộc sau gáy, mặc một chiếc quần jean bó sát màu xanh lam, đem hai chân ôm sát hoàn hảo.

Một người phụ nữ trẻ chăm sóc đúng cách, nhìn rất quyến rũ.

Chỉ là bây giờ dáng dấp có phần chật vật, còn một ít chút phong độ đàng hoàng.

Làm Lâm Dật và những người khác đi qua, một đám người đã vây quanh cửa hàng.

Hơn nữa nhân viên bảo an với nữ chủ xe còn xảy ra xung đột tay chân, cố gắng kéo cô ấy xuống.

Ở bên cạnh xe còn có mấy nhân viên mặc vest, hẳn là nhân viên bán hàng trong cửa hàng, nhưng đều lạnh lùng đứng ở bên cạnh, thậm chí còn nói chuyện bất lịch sự, tỏ vẻ ngạo mạn.

"Tất cả đứng yên!"

Trương Bằng hô lớn một tiếng, ngăn cản hành động của bảo vệ.

Nhìn thấy cảnh sát đến rồi, người chung quanh tự động tản ra.

Trương đức Dân hướng về phía người phụ nữ ngồi ở trên nóc xe nói:

"Cô trước tiên xuống đây đi, có vấn đề gì chúng tôi sẽ giúp cô giải quyết, cô cứ ở trên xe cũng không giải quyết được vấn đề gì."

Nhìn thấy cảnh sát đến rồi, vẻ mặt của người phụ nữ cũng bớt đề phòng hơn, từ trên xe trèo xuống.

"Đồng chí cảnh sát, tôi cũng đã đến tìm ba lần rồi, nhưng mỗi lần tới đều nói là bảo trì, sau đó kêu tôi về đợi tin tức, kéo dài đến mấy tuần, cũng đã sắp được hai tháng rồi, bây giờ nói là tôi kỹ thuật không tốt, đây cũng quá khi dễ người rồi." Người phụ nữ khóc kể lể.

Nghe nói như thế, người chung quanh đều tại chỉ chỏ, lên án mạnh mẽ hành vi của Tesla.

Hành vi như vậy, quả thực có phần quá đáng.

"Tôi lên xe nhìn thử." Lâm Dật nói: "Nhìn xem có bị hư gì không."

"Được."

Chơi cải trang xe cũng đã được hai năm rồi, Lâm Dật hiểu biết đối với xe đã đến mức độ thành thuật.

Nếu có vấn đề, ngay lập tức sẽ nhìn thấy được.

Thấy Lâm Dật lên xe, người chung quanh đều lui về phía sau, không ai dám đứng ở xung quanh vướng bận.

Vạn nhất không thắng được xe, bản thân liền gặp nguy hiểm rồi.

Đem xe khởi động, Lâm Dật hai chân đạp phanh, bên trong có tiếng động kỳ quái, thậm chí chân còn có cảm giác bắn ra.

Bình thường mà nói, chỉ cần hệ thống abs không được kích hoạt, thì sẽ không có loại cảm giác này.

Lập tức, Lâm Dật lái xe đi xa mấy chục mét, phanh gấp thật sự không tốt.

Những người mới đi khẳng định không phát hiện được.

Sau đó, Lâm Dật cho xe đỗ lại chỗ cũ, hướng về phía Trương Đức Dân nói:

"Phanh xe quả thật có vấn đề."

"Đồng chí cảnh sát, các anh cũng thấy rồi đấy, không phải tôi cố tình gây sự, quả thật là có vấn đề." Người phụ nữ nói.

"Trước tiên cô đừng có gấp, chúng tôi ở đây khẳng định sẽ cho cô một lời giải thích thỏa đáng." Trương Đức Dân an ủi một câu, sau đó nhìn bảo vệ nói:

"Người phụ trách của các anh ở đâu."

"Xin chào đồng chí cảnh sát, tôi là giám đốc kỹ thuật của cửa hàng 4S, có chuyện gì có thể nói với tôi."

Ngoài dự đoán của mọi người, giám đốc kỹ thuật là một người nước nước ngoài tóc vàng mắt xanh.

Vẻ mặt của anh ta rất bình tĩnh, cũng không hề đem chuyện này để ở trong lòng.

Lâm Dật liếc nhìn thẻ nhân viên trước ngực anh ta, tên là Marco, đúng là giám đốc kỹ thuật ở đây.

"Chuyện này anh có thể toàn quyền phụ trách sao." Trương Đức Dân hỏi.

Marco lúng túng cười, "Việc này tôi phụ trách không được, nhưng tôi có thể phối hợp với các anh."

"Vậy thì tìm một người có thể chịu trách nhiệm được tới đây."

"Cửa hàng của chúng tôi chỉ có một người quản lý, nhưng anh ấy đã đi ra ngoài rồi, còn lại là nhân viên bán hàng, không có cách nào chịu trách nhiệm chuyện này được. Có vấn đề gì thì chúng ta có thể đàm phán, khi nào quản lý quay trở lại, tôi sẽ báo cáo với anh ấy cụ thể chuyện này."

Marco đã ở Trung Quốc làm việc được ba năm rồi, có thể nói là một nửa người Trung Quốc.

Trong cửa hàng trước đó cũng phát sinh qua chuyện như vậy, cho nên có rất nhiều kinh nghiệm.

Chỉ cần kéo dài thời gian, không bao lâu sau đối phương cũng mệt, sẽ không tiếp tục truy cứu chuyện này nữa.

Chậm rãi cũng lắng xuống.

Ánh mắt Trương Đức Dân xoay ngang, "Giả bộ ngớ ngẩn với tôi à? Các anh cũng đã thương lượng lâu như vậy cũng chưa ra được lời giải thích nào. Tôi thấy là các anh đang cố gắng trì hoãn không làm gì cả."

"Thật không có, quản lý của chúng ta đã đi ra ngoài họp rồi, bây giờ vẫn còn chưa trở về." Marco cười theo, nói:

"Hơn nữa là một công ty xe hơi nổi tiếng thế giới, chúng tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm về sản phẩm của mình. Nếu như là trách nhiệm của chúng tôi, thì sẽ không chối từ."

Trương Đức Dân cau mày, nếu như người phụ trách của bọn họ không ở đây, chuyện này cũng khó giải quyết được.

"Đồng chí cảnh sát, các anh đừng nghe anh ta nói, rõ ràng chính là lừa người."

Nữ chủ xe nói:

"Tôi mỗi lần tới đây anh ta cũng đều nói như vậy, liền là cố ý qua loa lấy lệ với các anh thôi."

"Tôi cho cô biết, đừng có mà ngậm máu phun người, cửa hàng của chúng tôi lớn như vậy, cũng sẽ không làm loại chuyện đó."

Một nhân viên bán hàng nói.

Lâm Dật liếc nhìn người nói chuyện, cảm giác cái người tiêu thụ, phải là người bán xe lúc trước, bằng không cũng không cần thiết thừa nước đục thả câu như vậy.

Trương Đức Dân không nói thêm nữa, một mình đứng qua một bên, có vẻ như đang suy nghĩ cách xử lý chuyện này như thế nào.

"Anh Trương, đây rõ ràng chính là cửa hàng bắt nạt khách, phải nghiêm túc xử lý!" Trương Bằng nói:

"Này đặc biệt cũng quá khi dễ người rồi. "

"Tôi thấy nên bắt lại!" Trương Tử Hân nói.

Hai người đều là người mới vào nghề, đầu óc có chút nóng nảy, biện pháp xử lý cũng đều có chút cấp tiến.

"Khi các cậu lên lớp, không tập trung nghe giảng bài cho tốt à." Trương Đức Dân nói:

"Này thuộc về tranh chấp dân sự, chúng ta không có quyền bắt người, cũng không có lý do gì bắt người."

"Nhưng vấn đề trước mắt rõ ràng chính là bọn họ không đúng!" Trương Tử Hân nói.

"Chuyện này hẳn là do hiệp hội người tiêu dùng, bộ công thương và bộ phận kiểm tra chất lượng làm việc, công việc của chúng ta chủ yếu là phối hợp."

"Ai ..."

Lâm Dật cảm thấy Trương Đức Dân cũng đã hơn 40 tuổi rồi, mỗi ngày đối mặt những chuyện như vậy chuyện, mái tóc còn có thể một đầu đen nhánh được, thực sự là trời cao chiếu cố, tài giỏi mà.

"Anh Lâm, anh có ý gì không? Có biện pháp gì tốt không? Chúng ta không thể để cho người dân chịu thiệt được." Trương Tử Hân nói.

"Tôi thử xem."

Trả lời một câu, Lâm Dật nhìn Marco.

"Anh mới vừa nói, người phụ trách đi họp bên ngoài rồi à."

"Đúng, các anh có thể quay trở về chờ một chút." Marco nói:

"Chờ người phụ trách của chúng tôi trở về, sẽ có người thông báo với các anh."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1738: Có Thể Thêm Wechat Không?

Chương 1738: Có Thể Thêm Wechat Không?

"Tôi không muốn nghe những lý do khác, cho anh thời gian nửa tiếng để gọi người phụ trách của các anh tới đây." Lâm Dật nói.

"Vị tiên sinh này, anh đây là có chút gây khó cho người ta rồi, người phụ trách đã đi họp ở bên ngoài. Mấy ngày nay không có ở trong cửa hàng, anh nói tôi làm sao tìm được chứ?"

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói:

"Này là chuyện của các anh, nếu như trong vòng nửa giờ nữa, người phụ trách không xuất hiện ở trước mặt của tôi, các anh tự gánh lấy hậu quả."

"Vậy thì không còn biện pháp nào nữa, người phụ trách đã đi Yến Kinh công tác rồi, đừng nói đến nửa tiếng, có nửa ngày cũng thể trở về ngay được."

Trương Đức Dân nhìn Lâm Dật, không biết cậu ta sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Bởi vì quyền lực trên tay bọn họ cũng không lớn, rất nhiều chuyện không thể tự làm chủ được.

Muốn xử lý chuyện trước mắt này, vẫn là có chút khó khăn.

"Anh chắc chắn không gọi người trở về." Lâm Dật nhàn nhạt nói.

Trên thực tế, Lâm Dật cảm thấy bất luận một loại sản phẩm công nghiệp nào cũng đều có khả năng tồn tại thiếu hụt.

Nếu như xảy ra vấn đề, chỉ cần tích cực xử lý liền không thành vấn đề.

Nhưng cách làm của những người này, quả thực hơi coi thường người tiêu dùng.

Ăn cơm của người Trung Quốc, lại không coi an toàn tính mạng người Trung Quốc là chuyện to tát.

Lâm Dật sẽ không bỏ qua cho những người này.

"Đúng, xác thực không về được."

Mặc dù cảnh sát đến, nhưng Marco cũng không có chút nào sợ sệt, mình cũng không có làm chuyện gì quá đáng, anh ta cũng không thể làm gì mình.

"Các anh thật đúng là làm việc không đúng đắn, còn dám theo ở đây tranh cãi với tôi, thật sự cho rằng tôi không xử lý được các anh sao? "

"Tôi không phải ý đó, vấn đề là lãnh đạo của chúng tôi thật sự không có ở đây, tôi cũng không tìm được người quay về."

"Vậy thì gọi người từ tổng bộ Tesla ở Trung Hải tới đây."

"Đây là chuyện trong cửa hàng của chúng tôi, người của tổng bộ không xen vào được."

"Cái mẹ nó, có phải muốn giả vờ qua chuyện với tôi không? Chỉ là mấy con chó của Tesla, mà dám ở trước mặt của tôi giở thói ngạo mạn à?"

Tất cả mọi người đều sửng sốt, không ai nghĩ tới Lâm Dật lại chửi tục, bao gồm cả Marco cũng giống như vậy.

"Tiên sinh, các anh nói chuyện như vậy, chúng ta có quyền kiện anh lợi dụng chức vụ tới công kích cá nhân."

"Đừng có gấp, đợi lát nữa người tới rồi, các anh cứ việc kiện."

Trương Đức Dân và những người khác cũng không hiểu ý Lâm Dật nói là gì, đợi lát nữa ai sẽ tới chứ?

Khoảng nửa giờ sau, có một chiếc xe lái tới, mọi người nhìn kỹ thì phát hiện là xe của tòa án.

Từ trên xe bước xuống một nam một nữ, ở trong đoàn người nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng đã tập trung vào Lâm Dật.

Anh ta hẳn là người mà lãnh đạo nói, nhưng một thân đồng phục là có chuyện gì xảy ra?

"Ngài là cảnh sát Lâm Dật Lâm?" trong đó người đàn ông hỏi.

"Là tôi."

Lâm Dật gật đầu, "Bọn họ bán xe, chất lượng có vấn đề. Hiện tại niêm phong nó đi, sau khi chỉnh đốn và cải cách xong xuôi lại bỏ niêm phong.”

"Được."

Choáng váng.

Mọi người thấy cảnh này đều trợn tròn mắt.

Người ta tới liền dán giấy niêm phong, đây là lần đầu tiên trong nhiều năm mới thấy một chuyện như vậy.

"Chờ đã!"

Marco vội vàng nói:

"Tại sao lại muốn niêm phong cửa hàng của chúng tôi? Các anh làm như vậy là phạm pháp!"

"Về hành vi của các anh, chúng tôi đã hiểu rõ rõ ràng, đã tạo thành dư luận với ảnh hưởng không tốt cho xã hội." Người đàn ông trong số đó nói:

"Hơn nữa xe các anh bán ra còn có không ít vấn đề về chất lượng. Dựa theo quy định tương quan, lệnh cưỡng chế các anh ở trong thời gian quy định chỉnh đốn và cải cách lại. Lúc nào chỉnh đốn và cải cách xong xuôi, lại xin bỏ niêm phong."

Trương Đức Dân và những người khác đều kinh ngạc nhìn Lâm Dật, không nghi ngờ chút nào, những người này đều là do anh tìm đến.

Nhưng thân phận của anh ta, làm sao có khả năng tìm được những người này chứ?

Căn bản không chen mồm vào được.

"Đừng đừng đừng, tôi hiện tại liền gọi điện thoại cho quản lý, để anh ấy đến đây xử lý việc này."

"Các anh không phải nói người phụ trách đi công tác rồi sao? Sao bây giờ có thể gọi trở về được rồi?"

"Tôi gọi điện thoại cho người phụ trách khác." Marco lau mồ hôi lạnh nói.

"Nhưng anh mới vừa nói không liên lạc được với người phụ trách nào cả, hiện tại có thể liên hệ được. Anh làm như vậy sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự đấy."

"Vừa nãy là tôi nhớ lộn, thực sự xin lỗi."

Nói xong, Marco đi qua một bên gọi điện thoại.

Không bao lâu sau, liền thấy một người đàn ông trung niên lái một chiếc Benz E cấp, từ bên ngoài vào.

"Đồng chí cảnh sát, tôi tên là Lý Đông Lâm, là quản lý của cửa hàng 4S này, có chuyện gì có thể nói với tôi là được."

"Vấn đề đã bày ở đây rồi, còn muốn tôi nói thêm gì nữa?" Lâm Dật nói:

"Thắng xe không ăn cũng đã hơn hai tháng, còn chưa giải quyết xong, đây là tài nghệ của các anh sao?"

"Việc này tôi biết rõ, nhưng mỗi một chiếc xe của chúng tôi đã được kiểm tra nghiêm ngặt khi xuất xưởng thời. Căn bản là không có khả năng có vấn đề, nhất định là vị nữ sĩ này lái không đúng."

"Anh chắc chắn như vậy ư, xe của các anh không có vấn đề gì?"

"Có thể chắc chắn." Lý Đông Lâm nói một cách dứt khoát.

"Vậy dạng này, chiếc xe này anh lái đi, chỉ cần lái 1000 km, xe này cũng không có vấn đề, trách nhiệm liền ở trên người vị nữ sĩ này, cũng không cần các anh bồi thường."

Lời này vừa nói ra, Lý Đông Lâm và những nhân viên khác, tất cả đều sững sờ.

Không nghĩ tới Lâm Dật sẽ chơi như vậy.

Ra chuyện như vậy, ai mẹ nó dám lái!

"Tiên sinh, ngài đây là đang nói giỡn với tôi à? Đây là xe của khách hàng, dựa theo quy định chúng tôi không được lái."

Lâm Dật quay đầu lại, nhìn người phụ nữ xinh đẹp kia, "Xe này có thể cho bọn họ mượn lái được không?"

"Có thể, có thể, có thể." Người phụ nữ gật đầu liên tục, "Cứ để anh ta lái tùy thích, nếu như anh ta lái 1000 km còn không có chuyện gì, tôi sẽ cho qua chuyện này."

Lâm Dật nhìn Lý Đông Lam, "Người ta không có ý kiến, việc này cứ quyết định vậy đi, anh lái 1000 km, không vấn đề gì chứ."

Lý Đông Lâm tỏ vẻ ngượng ngùng, "Chủ yếu kỹ thuật của tôi cũng không được khá lắm, vạn nhất va quẹt đụng vào sẽ không tốt."

"Chuyện này không liên quan, có va quẹt đụng vào thì tính cho tôi." Lâm Dật nói:

"Nếu như kỹ năng lái xe của anh không tốt, có thể chỉ định một người khác trong cửa hàng lái xe."

"Đừng đừng đừng, kỹ năng lái xe của chúng tôi cũng không tốt, không có cách nào lái được."

Bảy tám nhân viên liên tục phất tay, lui về phía sau, cũng không hề có dự định lái thử.

"Thế nào? Đều sợ chết vậy sao?" Lâm Dật nói: "Không phải nói xe không có vấn đề sao? Sao lại không dám lái?"

Đám người đều lộ vẻ xấu hổ, đều không dám nói lời nào.

"Tiên sinh, đây cũng không phải là cách để giải quyết vấn đề." Lý Đông Lâm nói:

"Tôi có biện pháp này, ngài xem tôi xử lý như vậy có được hay không."

"Nói."

"Chúng tôi sẽ gửi chiếc xe này đến cục giám sát chất lượng và yêu cầu bọn họ đưa ra một phần báo cáo. Nếu như người nhà nước nói xe có vấn đề, vậy chúng ta xử lý lập tức. Nếu như không phải, tôi sẽ truy cứu trách nhiệm của cô ấy."

"Các anh tùy tiện kiểm tra, đưa tới chỗ nào kiểm tra cũng có thể à." Người phụ nữ nói.

"Quyết định vậy đi." Lâm Dật hướng về phía Trương Tử Hân nói:

"Gọi xe kéo đến đây, đưa đến cho bộ phận kiểm tra chất lượng."

"Dạ vâng anh Lâm."

Sau khi sắp xếp mọi việc xong, đám người Lâm Dật chuẩn bị rời đi, nhưng vào lúc này, lại bị người phụ nữ xinh đẹp gọi lại.

"Đồng chí, tôi có thể thêm bạn WeChat với anh không? Về sau có việc gì cũng có thể liên hệ đúng lúc."

"Có thể." Trương Bằng lấy điện thoại di động ra.

Nhưng người phụ nữ xinh đẹp lại phớt lờ anh ta, mà chỉ nhìn Lâm Dật, muốn thêm WeChat của anh.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1739: Dẫn Cậu Đi Học Thêm Chút Kiến Thức.

Chương 1739: Dẫn Cậu Đi Học Thêm Chút Kiến Thức.

Trương Tử Hân cười trộm không thôi.

Lớn lên đẹp mắt đúng là có ưu thế.

Làm cảnh sát, còn có thể gặp được diễm ngộ này.

"Việc này coi như xong, có việc thì đến phân cục tìm tôi là được."

"Được được được, cám ơn các người, nếu không tôi cũng không biết nên làm gì bây giờ."

"Đều là chuyện mà chúng tôi nên làm." Lâm Dật nói:

"Đợi đến khi có báo cáo kiểm tra, việc này sẽ được giải quyết, anh cũng không cần quan tâm nhiều."

"Ừm."

Xử lý xong tranh chấp hai bên, bốn người lái xe về phân cục.

Mà người vây xem tại cửa hàng 4S, cũng lần lượt rời đi.

Ngoài ra, còn có không ít người quay video, đợi đến khi chuyện này lên men trên mạng, nếu như cửa hàng này không đưa ra được lời giải thích, nhất định là khó có thể bình ổn sự tức giận của nhiều người.

"Lý tổng, chuyện này phải làm sao bây giờ?" Marco hỏi:

"Chuyện này sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt, tôi cảm thấy tổng bộ chẳng mấy chốc sẽ gọi điện thoại tới."

Lý Đông Lâm đương nhiên là biết vấn đề liên quan tới xe.

Nhưng anh ta không có cách nào thừa nhận chuyện này, nếu không sẽ chứng minh là xe có vấn đề, công việc của mình cũng không cần nữa.

"Không có việc gì cả, tôi có biện pháp giải quyết." Lý Đông Lâm nói:

"Không phải chỉ là một tờ giấy kiểm tra chất lượng thôi sao, không tính việc khó!"

. . .

Trên đường trở về, Lâm Dật nhìn trang báo hệ thống, phát hiện tiến độ của nhiệm vụ vẫn là (1/ 10), hệ thống cũng không tình vụ án này đi vào.

Có lẽ là chưa xử lý xong hoàn toàn, phải chờ tới lúc có báo cáo kiểm tra mới được.

Về phần lúc nào mới có báo cáo, Lâm Dật cũng không biết, đành phải xem hiệu suất làm việc của bọn họ.

Nhưng mà việc này cũng không cần gấp, dù sao cũng đã giải quyết.

Vừa mới trở lại trong cục, Lâm Dật nhận được điện thoại của Trần Bỉnh Cường.

Lâm Dật loáng thoáng biết được tại sao anh lại gọi điện thoại đến đây.

"Lâm tổng, cậu đi làm cảnh sát?"

"Biết rồi sao?"

"Có người gọi điện thoại cho tôi, tôi điều tra một cái mới biết được việc này."

"Nhàn rỗi không chuyện gì nên tới thể nghiệm cuộc sống. Anh cũng đừng để lộ ra, tuyệt đối đừng nói cho Lương Nhược Hư biết, cũng đừng cho tôi đãi ngộ đặc thù, cứ xem như không biết việc này đi."

Lâm Dật cũng biết, việc này cũng không giấu được thời gian quá dài.

Sớm muộn gì cũng truyền đến tai Trần Bỉnh Cường.

"Vậy sao anh không nói sớm, tôi sẽ trực tiếp sắp xếp cho anh, đâu cần tự mình đến đây."

"Tôi không được thử trình độ của mình một chút sao, để anh sắp xếp thì không có ý nghĩa gì nữa."

Bên đầu điện thoại kia Trần Bỉnh Cường nở nụ cười.

"Vậy trước tiên cứ như này, tôi sẽ giúp anh giữ bí mật, nhưng nếu có một ngày, Lương bí thư biết chuyện này thì anh không được bán tôi đi đâu đó."

"Yên tâm đi, chuyện này không thành vấn đề."

Sau khi nói chuyện xong với Trần Bỉnh Cường, Lâm Dật liền cúp điện thoại.

Mấy ngày tiếp theo, công việc của Lâm Dật cũng coi như là nhàn hạ.

Anh cũng càng hiểu rõ hơn về bản chất công việc của mình.

Mà bốn người trong văn phòng được chia làm hai tổ, Trương

Đức Dân và Trương Tử Hân một tổ, Lâm Dật và Trương Bằng một tổ.

Lúc có việc thì có thể tách ra để xử lý.

Dù sao mấy vụ án dân sự đều lấy chuyện điều chỉnh làm chủ, cũng không cần nhiều người ra tay như vậy, như này cũng coi như là phòng ngừa lãng phí tài nguyên.

Hơn nữa Trương Đức Dân cũng biết, Lâm Dật chỉ là tạm thời ở chỗ này, qua ít ngày nữa sẽ bị điều đi.

Cho nên cũng không sắp xếp cho anh quá nhiều nhiệm vụ.

Cho nên mấy ngày nay, anh mới xử lý được hai vụ án, đều là chút chuyện lông gà vỏ tỏi.

Nhưng Lâm Dật không quan tâm, bởi vì tiến độ nhiệm vụ đã đi tới (3/10), cộng với vụ án duy quyền Tesla nữa sẽ thành bốn phần.

Nếu cứ theo tiến độ này, nhiều nhất hai tuần lễ thì có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

"Tiểu Dật, đến đây một chút."

Ngay tại lúc Lâm Dật đang mò cá, Lý Tường Huy đứng tại cửa ra vào, hất cằm, kêu anh sang một bên.

"Sao thế, anh Lý."

"Có vụ án, dẫn cậu đi tăng thêm một chút kiến thức."

"Vụ án lớn sao, sao lại đến mức độ mở mang hiểu biết rồi?"

"Có người chết."

Lâm Dật gãi đầu một cái, đừng nói là thấy qua, cho dù mình giết qua, đều có khá nhiều. Chuyện này thật sự không đến mức mở mang trình độ kiến thức!

"Vậy thì đúng thật là dọa người, buổi tối sẽ không gặp ác mộng đó chứ."

"Không đến mức đó đâu." Lý Tường Huy nói:

"Nghe người báo cảnh sát nói, là tự sát, tôi muốn dẫn cậu đi cảm thụ một chút, dù sao sau này cậu sẽ được điều sang bên chúng tôi, nên tôi muốn giúp cậu sớm thích ứng một chút."

"Đi thôi." Lâm Dật cầm quần áo lên, nói.

Rất nhanh, Lâm Dật, Lý Tường Huy, Cố Diệc Nhiên, còn có hai người khác tên là Trương Huy và Cao Minh Tuấn cũng cùng đi theo. Bọn họ đều là cảnh sát phụ trách hình sự.

Hai người đều rất nhiệt tình lại hay nói, rất nhanh liền đã hòa mình với Lâm Dật.

Địa điểm xảy ra vụ án là khu thắng cảnh núi Nhị Long. Lâm Dật biết nơi này, phong cảnh cũng không tệ lắm, thường có thể bắt gặp trên tiktok, là một lựa chọn hàng đầu để đi du lịch.

Trước đó còn nghĩ đến chuyện đưa Lý Sở Hàm đi dạo chơi ngoại thành, không nghĩ tới bây giờ lại xảy ra chuyện.

Lái xe một lúc lâu mới đến khu thắng cảnh núi Nhị Long.

Lúc đến nơi này, cảnh sát địa phương và thầy thuốc đã tiến hành xử lý trước, cũng bảo vệ hiện trường vụ án, thi thể cũng được đắp vải trắng, thủ pháp tương đối chuyên nghiệp.

Đến hiện trường, Lý Tường Huy xuất giấy tờ tùy thân của mình, sau khi đánh tiếng với cảnh sát địa phương thì chuẩn bị bàn giao vụ án.

"Tình huống cụ thể thế nào?"

"Người chết tên là Tống Đức Viễn, là một ông chủ làm việc trong lĩnh vực thiết bị an ninh. Công ty bọn họ tới đây tham gia hoạt động nhóm, nhưng không biết vì sao lại tự sát."

"Hoạt động tập thể? Tự sát?"

Lý Tường Huy có chút nghi ngờ, kinh nghiệm của anh nói cho anh biết, hai chuyện này rất khó để kết hợp với nhau.

Người muốn tự sát, cơ bản sẽ không ở nơi công cộng.

Hơn nữa đã quyết định tự sát, còn tổ chức hoạt động tập thể làm gì?

Lý Tường Huy mang người tiến vào khu phong tỏa, xốc vải trắng bên trên lên.

Bởi vì là rơi từ trên núi xuống nên máu thịt đã mơ hồ.

Hơn nữa chân tay cũng có chút vặn vẹo, có thể là lúc rơi xuống thì đụng phải vách núi.

Lâm Dật ngẩng đầu nhìn một chút, núi cũng không cao lắm, hơn hai mươi mét, cao khoảng bảy tám tầng lầu.

Nhưng vẫn dư sức để ngã chết người, tạo thành thương thế như vậy, cũng coi là hợp lý.

"Đưa người đến chỗ pháp y, Tiểu Cố, Tiểu Dật, hai người điều tra camera giám sát gần đây một chút."

Lý Tường Huy biết hai người có mâu thuẫn, cho nên muốn để hai người hợp tác nhiều hơn, sau này sẽ là đồng nghiệp, không thể có mâu thuẫn được.

"Đã biết."

"Tiểu Trương, Tiểu Cao, hai người đi tìm xe, mang tất cả người chứng kiến và người của công ty nạn nhân đi, trở về chậm rãi điều."

"Đã biết!"

Sau khi phân phó xong nhiệm vụ, bốn người chia ra hành động.

Cố Diệc Nhiên đã thay đổi thái độ nhằm vào Lâm Dật trước đó, trên đường giảng giải cho anh rất nhiều kinh nghiệm, đều vô cùng hữu dụng.

"Cô xem một chút, như này không phải là được rồi sao, sau này sẽ là đồng nghiệp, còn phải hòa thuận một chút."

"Anh bớt tự cảm thấy bản thân mình tốt đẹp đi, hiện tại đang làm việc, tôi lười tính toán những chuyện kia với anh." Cố Diệc Nhiên mặt không thay đổi nói, có vẻ rất công tư rõ ràng.

"Ngực nhỏ tính khí lớn, tóc dài kiến thức ngắn, cô lại chiếm cả bốn dạng này, đời này cô cũng đừng mong được gả đi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1740: Phỏng Đoán Vụ Án.

Chương 1740: Phỏng Đoán Vụ Án.

"Anh bớt trù ẻo tôi đi, người theo đuổi tôi có một đống lớn, chỉ cần tôi muốn thì vài phút là có thể gả đi."

"Ngoại trừ người mù, tôi không nghĩ ra có người nào lại nguyện ý cưới cô."

"Cút, đi làm việc!"

Tuy tính tình Cố Diệc Nhiên không tốt, nhưng năng lực nghiệp vụ lại rất mạnh.

Không đến một giờ, đã điều tra xong toàn bộ giám sát, cầm ổ cứng di động, tụ họp với bọn người Lý Tường Huy.

Khi trở lại trong cục, đã là hơn ba giờ chiều.

Mọi người như ngựa không ngừng vó, bắt đầu các bước kế tiếp.

Cho đến hơn bảy giờ tối, công việc thẩm vấn mới kết thúc hoàn toàn, sau đó mua chút cơm, vừa ăn vừa thảo luận vụ án.

"Lúc thẩm vấn, có phát hiện gì không?"

"Không có phát hiện vấn đề quá lớn." Cố Diệc Nhiên nói:

"Người chết tên Tống Đức Viễn, 58 tuổi, chủ công ty giám sát phòng cháy, tổng giá trị nhà xe trong tay rơi vào khoảng 60 triệu, tiền tiết kiệm ngân hàng hơn 80 triệu, xem như là giai cấp tinh anh."

"Vợ của ông ấy tên là Lưu Phương, năm nay 56 tuổi, có một con trai 32 tuổi, tên là Tống Triết, là Phó tổng của công ty bọn họ."

"Nhưng mà cuộc sống riêng tư của ông ta không quá sạch, bên ngoài còn bao dưỡng một tình nhân, năm nay 38 tuổi, tên là Đỗ Quyên. Hai người bọn họ đã ở cùng nhau hơn tám năm, làm tại một công ty internet."

Đối với một người có tiền mà nói, tin tức như vậy là bình thường, không ai cảm thấy bất ngờ cả.

Nếu như người tên là Tống Đức Viễn này giữ mình trong sạch, không có hành động bao dưỡng tiểu tam, vậy mới là không bình thường.

"Tôi vừa mới tra xét Tống Triết, Lưu Phương và Đỗ Quyên một chút." Cố Diệc Nhiên nói:

"Lưu Phương là một người rất sạch sẽ, là một phu nhân nhà giàu bình thường, nhưng đây chỉ là biểu hiện trên tư liệu, còn chuyện cụ thể thì phải điều tra cẩn thận mới được."

"Con trai Tống Đức Viễn là Tống Triết, lúc còn trẻ thích đánh nhau, cũng bởi vì chuyện đánh nhau mà bị nhốt vào tù hai năm, sau đó khi làm hạng mục với người khác cũng thường xuyên xảy ra cãi vã."

“Tình nhân của ông ta Đỗ Quyên, nhìn bề ngoài thì không có gì lạ, nhưng trước đó có hút hàng cấm, bị cưỡng chế giam nửa tháng, không được tính là người tốt thật sự."

Sau khi suy tư vài giây đồng hồ, Lý Tường Huy nói:

"Khóa chặt người tên là Đỗ Quyên này, mau chóng bắt cô ta về cục, cần xem xét thẩm vấn."

"Tôi đã cho người đi bắt cô ta, đợi lát nữa sẽ có tin tức." Cố Diệc Nhiên nói.

Lý Tường Huy hài lòng gật đầu, sau đó đốt điếu thuốc:

"Camera giám sát mà các người mang về đâu, xem tình huống trước một chút."

"Cái này đây."

Cố Diệc Nhiên đem mấy ổ cứng di động kết nối với máy vi tính, cũng điều tra ra đoạn video lúc Tống Đức Viễn tự sát.

Trong văn phòng vô cùng an tĩnh, mấy người vừa ăn cơm vừa nhìn hình ảnh trong máy vi tính.

Phát hiện lúc khoảng mười hai giờ trưa, một mình Tống Đức Viễn đi dạo bên cạnh núi nhỏ, sau đó đứng bên bờ vực một hồi, khoảng tầm ba phút thì thân thể ngã xuống, tự sát.

"Theo tư thế trước mắt thì giống thật như là tự sát." Trương Huy nói.

Những người khác đều gật đầu theo bản năng, rất đồng ý với cách nói này.

Trong video biểu hiện rất rõ ràng, trong khoảng thời gian trước khi tự sát, bên người Tống Đức Viễn chưa từng xuất hiện bất kỳ kẻ nào, là chính ông ta chủ động nhảy xuống, hoàn toàn là dấu hiệu tự sát.

"Tôi ngay từ đầu còn tưởng rằng, là tình nhân muốn đoạt tài sản của ông ta nên mới đẩy ông ta xuống, hiện tại xem ra là tôi đã nghĩ nhiều rồi." Cao Minh Tuấn nói.

"Có thể là chúng ta đã nghĩ chuyện này quá phức tạp."

Lý Tường Huy nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Đợi lát nữa sau khi mang Đỗ Quyên trở về, thì thẩm vấn một chút. Nếu như trên người của cô ấy không có điểm đáng ngờ thì vụ án này có thể tuyên bố kết án."

"Chờ một chút! Không thích hợp."

Lúc mọi người ở đây đang phân tích vụ án, lời nói của Lâm Dật đã hấp dẫn lực chú ý của bọn họ.

"Lạ ở chỗ nào vậy?" Lý Tường Huy hỏi.

"Các người nhìn kỹ video xem." Lâm Dật chỉ video trong máy vi tính rồi nói:

"Tư thế đi bộ của ông ta có chút kỳ quái."

Mọi người lại nhìn vào máy vi tính lần nữa, nhìn đi nhìn lại nhiều lần.

"Có điểm giống với uống nhiều quá, hơn nữa mặt còn có chút đỏ, tư thế đi bộ như này cũng không tính là kỳ quái." Cố Diệc Nhiên nói.

Trương Huy gật gật đầu, "Lúc xảy ra vụ án là khoảng mười hai giờ trưa, hơn nữa bọn họ còn tổ chức hoạt động tập thể, khi đó hẳn là vừa mới cơm nước xong xuôi. Cách nói này có thể giải thích hợp lý."

"Điểm ấy phù hợp với logic bình thường, nhưng lại không phù hợp với thường thức."

"Từ từ nói." Lý Tường Huy nói.

"Mọi người nghĩ kỹ một chút xem, nếu như năm người chúng ta cùng ăn cơm, thì cần mất bao lâu thời gian để ăn xong?"

"Nửa giờ thì xong." Cao Tuấn Minh nói.

"Nhưng vấn đề là, đây là hoạt động team building của công ty, là một buổi liên hoan lớn, đương nhiên không có khả năng xong việc nhanh như vậy được." Lâm Dật nói:

"Tôi đã tham gia liên hoan dạng như này mấy lần, bình thường mà nói, con gái không uống rượu thì sau khi cơm nước xong xuôi sẽ rời đi. Thời gian chênh lệch không nhiều, từ tầm 40 phút đến một giờ. Nhưng nhân viên nam của công ty, bao gồm một số lãnh đạo tuyệt đối không thể rời đi nhanh như vậy. Bởi vì bọn họ còn chưa uống rượu xong, tiếp theo, vì để nịnh bợ lãnh đạo, nên cũng không thể rời đi nhanh như vậy."

"Nếu như dựa theo các người nói, Tống Đức Viễn thật sự uống rượu thì ông ta tuyệt đối sẽ không rời đi trong khoảng mười hai giờ."

"Tôi vừa mới nhìn thoáng qua bản đồ, nơi xảy ra vụ án cách khách sạn liên hoan khoảng chừng 500 mét."

"Thời gian mà Tống Đức Viễn nhảy núi là khoảng 11:50, dựa theo tốc độ đi bộ của người bình thường thì khoảng cách 500 mét cần 6 đến 8 phút. Hơn nữa ông ta còn uống rượu, tốc độ chậm chạp, hình thể còn hơi mập, nên tốc độ đi sẽ chậm hơn, quãng đường 500 mét ít nhất cũng cần 10 phút để đi."

"Nói cách khác, ông ta ít nhất phải rời khỏi khách sạn lúc 11:40, mới có thể đi tới đó để tự sát."

"Mà hoạt động team building, bởi vì có rất nhiều người tham dự nên đều có quy định khá là nghiêm chỉnh về phân đoạn ăn cơm, trên cơ bản đều chọn trong khoảng thời gian 11:30 hoặc là 12 giờ."

"Mà ông ta lại tự sát lúc 11:50, nói cách khác, ông ta không thể nào uống rượu trong khoảng thời gian này, đương nhiên, sự thật không phải là tuyệt đối, chỉ là loại tỷ lệ này tương đối nhỏ."

Lời nói của Lâm Dật khiến cho người khác phát hiện ra điểm đáng ngờ.

Sau khi suy tư vài giây đồng hồ, Cố Diệc Nhiên nói:

"Có khả năng là uống rượu cùng với các lãnh đạo khác của công ty hay không? Dù sao cấp bậc không giống nhau, ra ngoài trước cũng rất bình thường."

"Vẫn là câu nói vừa rồi, về logic thì đúng, nhưng không phù hợp với tình huống hiện thực." Lâm Dật nói.

"Chỗ nào không phù hợp rồi?"

"Dạng công ty nhỏ giống như bọn họ, nói dễ nghe là tổ chức hoạt động team building, nói thẳng ra thì chính là đi ra du lịch. Tuy Tống Đức Viễn không tính là quá giàu có, nhưng chắc chắn khu danh lam thắng cảnh giống như núi Nhị Long này nhất định không lọt nổi mắt xanh của ông ta. Nhưng ông ta lại tới, tám phần là có nguyên nhân khác."

Lý Tường Huy nhìn Lâm Dật, nói:

"Cho nên cậu nghi ngờ ông ta không phải uống rượu, mà là hút ăn hàng cấm, đúng không?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1741: Tiến Triển Mới.

Chương 1741: Tiến Triển Mới.

"Không sai!"

Lâm Dật âm thầm tán thưởng năng lực điều tra của Lý Tường Huy.

Dù sao anh là thông qua khen thưởng của hệ thống, mới nghĩ đến những thứ này.

"Đúng là có khả năng này!" Cố Diệc Nhiên cũng bừng tỉnh đại ngộ.

"Tình nhân Đỗ Quyên của ông ta từng có tiền án về phương diện này, ông ta đương nhiên cũng có khả năng này."

"Cho nên tôi suy đoán, thứ mà ông ta hút rất có thể là ma túy cathinone, sau đó sinh ra ảo giác." Lâm Dật trầm tư:

"Hơn nữa cũng có khả năng không phải là phải tự sát, có thể là bởi vì ảo giác nên mới bị trượt chân, sau đó rơi xuống."

"Nhưng vấn đề là, cho dù là như vậy thì cũng không thay đổi được chuyện ông ta tự sát, không có quan hệ với những người khác."

"Cũng không nhất định." Lâm Dật nói:

"Chúng ta hiện tại cần phải bắt người phụ nữ tên là Đỗ Quyên kia lại trước, sau đó xem xét một chút. Bởi vì không thể xác định, lúc xảy ra vụ án cô ta có ở cùng một chỗ với Tống Đức Viễn hay không." Lâm Dật nói:

"Nếu như không ở cùng một chỗ, thì đại biểu là hành vi cá nhân, ngược lại, cô ta cũng phải chịu trách nhiệm liên quan."

Mọi người gật gật đầu, cảm thấy Lâm Dật nói rất đúng.

Lý Tường Huy vỗ vỗ bả vai Lâm Dật.

"Tiểu tử được đó nha, vừa mới tới một ngày mà đã phân tích ra nhiều thứ như vậy, làm thật tốt, sau này phát triển nhất định không sai được."

"Cảm ơn anh Huy."

Phân tích ra hơn phân nửa vụ án, bầu không khí trong văn phòng cũng dễ chịu hơn không ít.

Nửa đường Cố Diệc Nhiên nhận được điện thoại, nói Đỗ Quyên đã bị bắt, ngay trên đường trở về cục, lát nữa chỉ cần thẩm tra một chút, là biết mọi chuyện cụ thể.

Lâm Dật cũng nhân lúc này, gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan.

Nói với cô một chút về tình huống bên này của mình.

Theo tình huống trước mắt thì buổi tối còn chưa chắc là có thể trở về, bảo cô nghỉ ngơi trước, không cần chờ mình.

Kỷ Khuynh Nhan dặn dò vài câu, cũng biết Lâm Dật đang bận công việc nên cũng không lãng phí nhiều thời gian.

Gần mười giờ tối, người phụ nữ tên là Đỗ Quyên được mang tới.

Lâm Dật đánh giá cô ta một chút, tuy đã 38 tuổi, nhưng bảo dưỡng vô cùng tốt, nhìn chỉ như 30, giá trị nhan sắc cũng không tệ, ít nhất là đủ tư cách làm tiểu tam.

Cách ăn mặc rất đơn giản, áo cộc tay màu trắng và quần bò màu đen, chân đi một đôi giầy thể thao.

Tuy giá cả đều không rẻ, nhưng rõ ràng chỉ là một bộ đồ mặc ở nhà.

Ngoài ra, gương mặt cô ta trắng bệch, tóc rối lung tung.

Hiển nhiên là bị mang tới trong trường hợp không có chút phòng bị nào.

Khi biết Tống Đức Viễn chết, tâm trạng của bà ta vô cùng kích động, cho đến khi bị mang vào phòng thẩm vấn vẫn chưa bình phục lại.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh ấy không có khả năng tự sát được. Chúng tôi trước đó còn nói chuyện điện thoại, còn nói muốn dẫn tôi ra nước ngoài chơi, không có khả năng chết như vậy."

Lời nói của Đỗ Quyên khiến cho mọi người khẳng định suy nghĩ trong lòng.

Tống Đức Viễn có lẽ không phải tự sát, mà chính là đứng bên bờ vực, trượt chân mà chết.

Mọi chuyện đều rất phù hợp với suy đoán của Lâm Dật.

"Bà ổn định cảm xúc của mình trước đã, chúng tôi có chút vấn đề muốn hỏi bà."

"Được, cô hỏi đi."

"Vào khoảng mười hai giờ trưa hôm nay, bà đang làm gì." Cố Diệc Nhiên hỏi.

"Tôi đi làm ở công ty, lúc đó đang ăn cơm trưa, người của công ty có thể chứng minh."

Đỗ Quyên cũng biết tại sao cảnh sát lại muốn mang mình tới, cho nên rất phối hợp.

"Nếu như các người không tin thì có thể đến công ty của tôi hỏi một chút. Nhưng tôi hi vọng các người làm bí mật một chút, phần công việc này rất tốt, hiện tại Tống Đức Viễn chết rồi, tôi cũng không có nguồn thu nhập và không muốn bị công ty sa thải."

Đỗ Quyên là một người rất thông minh, nghĩ đến quan hệ lợi ích trong đó, nói ra yêu cầu của mình.

"Chúng tôi sẽ xem xét xử lý chuyện này." Cố Diệc Nhiên nói:

"Chúng tôi tra được án cũ của bà, lúc trước bà từng có tiền án, bà không phủ nhận đúng không."

"Không phủ nhận, nhưng tôi đã bỏ thứ đó, các người có thể rút máu kiểm tra bất cứ lúc nào, tôi sẽ phối hợp."

Sau đó, Cố Diệc Nhiên lại hỏi mấy vấn đề liên quan, chuẩn bị tạm giam bà ta mấy giờ, chờ sau khi không có vấn đề gì thì lại thả đi.

"Các người cũng đã nghe được lời khai, nói suy nghĩ của mình xem." Lý Tường Huy nói.

"Chứng cớ ngoại phạm của bà ta hẳn là không có vấn đề, điểm ấy có thể điều tra rất nhẹ nhàng. Bà ta là người thông minh, không có khả năng giở trò trong chuyện này." Cao Minh Tuấn nói.

"Chuyện liên quan tới tiền án không tốt, tôi cảm thấy cũng không có vấn đề, bởi vì cái này cũng có thể điều tra được." Cố Diệc Nhiên nói.

"Nhưng chuyện này cũng không thể chứng minh, bà ta hoàn toàn không có nói dối." Lâm Dật nói:

"Chuyện liên quan tới hàng cấm có thể thấy được thông qua video. Tiếp theo, bà ta lại nói chúng ta xử lý chuyện này âm thầm một chút, sợ mất việc, gãy mất nguồn thu nhập. Tôi cảm thấy chuyện này có thể là thủ thuật che mắt, cố ý đánh lừa dư luận, ảnh hưởng đến phán đoán của chúng ta."

Những người khác đều đồng ý với phỏng đoán của Lâm Dật, còn có khả năng này.

"Tôi đi điều tra điện thoại di động của bà ta!"

Cố Diệc Nhiên đứng dậy, đi ra ngoài phòng thẩm vấn.

Nhưng không đến vài phút, đã vội vã chạy về.

"Đã tra được, bọn họ trước đó có trò chuyện video, kéo dài khoảng 40 phút, cúp điện thoại lúc 11: 30!"

11: 30!

Tất cả mọi người đều vô cùng nhạy cảm với khoảng thời gian này.

Bởi vì dựa theo phỏng đoán, Tống Đức Viễn hẳn là rời đi lúc 11: 40, sau đó đến bên bờ vực, trượt chân mà chết!

Hơn nữa hai người bọn họ lại cúp điện thoại trong khoảng 11: 30, như vậy nói rõ rằng có khả năng là Đỗ Quyên đã xúi giục nạn nhân!

Mà sau khi kết thúc cuộc gọi video, Tống Đức Viễn lại rời khỏi phòng, gây nên một thảm kịch này.

Nhìn đến đây, mọi người đều có loại cảm giác như bừng tỉnh đại ngộ.

"Lý đội trưởng, nên tiếp tục thẩm vấn bà ta đi."

"Trước đừng có vội, cho dù có thể xác định trước đó hai người có gọi video, nhưng không ai biết bọn họ nói cái gì cả, nói không chừng là nói chuyện yêu đương cũng nên. Nếu như áp đặt tội danh này cho bà ta, căn bản là chân đứng không vững, cũng không có chứng cứ." Lý Tường Huy nói:

"Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, phân tích của các người cũng có khả năng. Trong cuộc gọi video 40 phút này, bà ta quả thực tồn tại hiềm nghi xúi giục, nhưng dù vậy cũng không thể chứng minh bà ta có động cơ hãm hại Tống Đức Viễn, có lẽ chỉ là chơi một chút mà thôi. Dù sao loại người giống như Tống Đức Viễn đều ưa thích chơi cùng nhau, chơi một mình không có ý nghĩa."

Mọi người gật gật đầu, mấy người như bọn họ quả thực đều có đặc điểm này, gần như không tự mình chơi, phần lớn tình huống đều sẽ tìm đồng bạn.

Cho nên, khả năng chỉ là chơi đùa mà thôi.

"Tôi tổng kết một chút, trên người Đỗ Quyên có ba trường hợp đáng ngờ." Lý Tường Huy nói:

"Thứ nhất, bọn họ chỉ nói chuyện yêu đương, điểm này không đủ định tội bà ta."

"Thứ hai, bà ta quả thực tồn tại hành động xúi giục, nhưng cũng không có mục đích gì khác. Tuy sẽ phải chịu trách nhiệm liên quan, nhưng cũng không phải là tội lớn, thậm chí còn không phải chịu trách nhiệm hình sự."

"Thứ ba, bà ta vì tiền của Tống Đức Viễn nên cố ý làm ra chuyện như vậy, mà cái này, là tội chết!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1742: Xe Mà Cậu Ấy Lái Chính Là Type-R.

Chương 1742: Xe Mà Cậu Ấy Lái Chính Là Type-R.

Những người khác đều đồng ý với phỏng đoán của Lý Tường Huy, sau đó anh còn nói thêm:

"Về phần hai loại khả năng trước, hiện tại không có cách nào chứng thực, loại khả năng sau thì có thể điều tra một chút."

"Ngày mai tôi sẽ đến công ty của ông ta, nhìn xem sổ sách có vấn đề gì hay không." Cao Minh Tuấn nói.

Lý Tường Huy gật gật đầu, "Nơi này là trọng điểm, điều tra cẩn thận một chút."

"Giao cho tôi là được rồi."

"Lý đội trưởng, anh nói chuyện này có khả năng liên quan tới vợ của ông ta hay không?" Cố Diệc Nhiên nói.

"Cô nói là Lưu Phương?"

Cố Diệc Nhiên gật gật đầu, "Vừa rồi lúc thẩm vấn, tôi quan sát được một chi tiết, sau khi biết Tống Đức Viễn chết, vẻ mặt của bà ta rất bình tĩnh. Chuyện này có chút không bình thường, ngoài ra, con của ông ta cũng bình tĩnh một cách lạ thường, giống như căn bản không quan tâm đến sống chết của ông ta."

"Quan hệ giữa bọn họ đã chỉ còn trên danh nghĩa, tuy chưa ly hôn, nhưng hình như mấy tháng đều không gặp một lần, đã sớm không còn tình cảm." Trương Huy nói:

"Hơn nữa con trai bình thường đều thân thiết với mẹ hơn, tình cảm của cậu ấy đối Tống Đức Viễn đương nhiên cũng rất nhạt, hai người có thái độ này, cũng là chuyện có thể hiểu được."

"Không đúng! Thật ra bọn họ cũng có động cơ." Lâm Dật nói:

"Tống Triết còn đi làm ở công ty, hơn nữa còn là Phó tổng giám đốc, anh ta đương nhiên là nắm rõ tình huống của công ty như lòng bàn tay."

"Tống Đức Viễn bao dưỡng tiểu tam, hai mẹ con bọn họ sợ tiểu tam lừa gạt hết tiền, nên mới dùng biện pháp như vậy giết chết Tống Đức Viễn. Như vậy thì họ có thể danh chính ngôn thuận kế thừa công ty này."

"Giả sử hung thủ là bọn họ, nhưng bọn họ ra tay giết người thế nào đây?" Lý Tường Huy nói.

Tất cả mọi người đều không nói, vụ án suy luận đến nước này dường như đã lâm vào thế bí.

Mỗi người đều có hiềm nghi, nhưng hiềm nghi của mỗi người lại dường như không đủ.

"Nói nhiều có chút loạn, tôi đang cố gắng khiến nó thuận một chút." Lý Tường Huy nói:

"Khả năng thứ nhất, Tống Đức Viễn không hút hàng cấm, có thể là tự sát, nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của tôi thì xác suất này nhỏ vô cùng. Giả sử thật sự là loại khả năng này, như vậy thì không có ai cần chịu trách nhiệm cả."

"Loại khả năng thứ hai, lúc Tống Đức Viễn gọi video với Đỗ Quyên, có hành động hút hàng cấm, nhưng Đỗ Quyên cũng không có suy nghĩ về phương diện này, là Tống Đức Viễn tự mình sinh ảo giác, trượt chân ngã xuống sườn núi."

"Giả sử là loại khả năng này, như vậy thì Đỗ Quyên sẽ phải chịu trách nhiệm liên quan, nhưng trách nhiệm sẽ không quá lớn."

"Loại khả năng thứ ba, Đỗ Quyên có hành động xúi giục, động cơ là vì chiếm đoạt tài sản của ông ta, như vậy thì bà ta sẽ phải chịu trách nhiệm chủ yếu."

"Loại khả năng thứ tư, là Tống Triết và Lưu Phương hợp mưu giết chết Tống Đức Viễn, muốn kế thừa tất cả tài sản trước khi chúng bị di dời, nhưng bây giờ chứng cứ không đủ."

Cố Diệc Nhiên gật gật đầu, trầm tư chốc lát rồi nói:

"Ngày mai bên pháp y sẽ có kết quả, sẽ có thể điều tra ra, hành động của ông ta có phải là dùng hàng cấm hay không, sau đó có thể tiến hành loại bỏ."

"Vậy hôm nay cứ đến đây thôi, chờ kết quả ngày mai vậy."

Hô ~

Họp xong, Lý Tường Huy xoay xoay lưng, "Thời gian không còn sớm, về nhà đi, ngày mai không cần đến sớm như vậy, nhưng cũng đừng quá muộn."

"Được."

Bận rộn gần một ngày, mọi người cũng đều có chút mỏi mệt, chuẩn bị thu dọn đồ đạc và về nhà.

Nhưng Lâm Dật lại không động đậy, trong đầu anh vẫn còn nghĩ chuyện của vụ án.

Luôn cảm giác là lạ ở chỗ nào, nhưng lại không nói ra được.

Sau khi suy nghĩ vài giây đồng hồ, Lâm Dật nói với Lý Tường Huy:

"Anh Lý, tôi muốn đem video theo dõi về nhà xem một chút."

"Được." Lý Tường Huy không từ chối, ngược lại cảm thấy đây là một chuyện tốt, nói rõ Lâm Dật có lòng cầu tiến.

Sau khi cất kỹ ổ cứng, Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã gần mười một giờ.

Trở về trong khoảng thời gian này cũng có thể, nhưng Lâm Dật không có ý định làm như thế, chuẩn bị đến chỗ Lý Sở Hàm ở một đêm.

"Ui, Tiểu Dật, đổi xe rồi sao, tôi nhớ trước đây cậu lái 570 đúng không." Trương Huy cười ha hả nói:

"Màu của xe này đúng là cợt nhả."

"Đây không phải là vì khiêm tốn sao, để tránh Cố cảnh quan thèm thuồng."

"Người khác mua xe cho anh, có gì đáng mà khoe khoang chứ." Cố Diệc Nhiên nói: "Trình độ của anh cũng chỉ lái được Civic là cùng."

"Thế nào, xem thường Civic của tôi?" Lâm Dật cười ha hả nói:

"Không phục thì chạy một vòng?"

"Nhanh khiêm tốn một chút đi, cậu đừng thấy xe của cô ấy là Volkswagen, nhưng đã được sửa đổi, con Civic này của cậu không là gì đâu." Cao Minh Tuấn nói.

"Chẳng lẽ các người chưa nghe đến danh tiếng của Civic sao? Đây chính là thần xe."

"Cho dù là thần thì đó cũng chỉ là Civic hơn 100 ngàn, xe của người ta là Touareg hơn 300, hơn nữa còn được sửa đổi, cậu không nhất định có thể thắng đâu."

Cố Diệc Nhiên ngẩng cao đầu, hơi kiêu ngạo.

"Tôi biết kỹ thuật lái xe của anh tốt, nhưng tôi cũng không kém, nếu như lúc đó là tôi lái xe thì đã có thể đuổi kịp anh một cách dễ dàng."

"Vậy chúng ta chạy thử một vòng, đêm dài đằng đẵng, ngủ sớm cũng không có ý nghĩa gì cả." Lâm Dật nói:

"Đánh cược giống ngày đó đi, có dám hay không?"

Ánh mắt của Cố Diệc Nhiên di chuyển lòng vòng, "Tôi thì không có vấn đề, anh thua cũng làm giống vậy là được rồi."

"Vậy thì tới đi."

"Bắt đầu tại đây, điểm cuối là công viên giải trí Song Ngư, lộ trình khoảng tầm 10km, không có vấn đề gì chứ."

"Không có vấn đề gì, lên xe."

Sau khi quy định lộ tuyến, hai người lên xe, Cố Diệc Nhiên tìm trên xe một chút, tìm được một cái túi màu đen rồi ném sang phía Lâm Dật.

"Cái này cho anh, lát nữa sẽ phải dùng đến."

"Thao tác này của cô đúng là rất quen."

"Tạm được." Cố Diệc Nhiên lộ ra bộ dáng nắm chắc thắng lợi, sau đó thắt dây an toàn, "Lần này tôi nhất định sẽ chiến thắng."

"Chúc cô may mắn."

Trương Huy xem náo nhiệt không sợ phiền phức, đứng phía trước hai xe, lớn tiếng nói:

"Ba, hai, một, bắt đầu!"

Rầm rầm rầm. . .

Tiếng nói vừa dứt, hai chiếc xe đều phát ra tiếng gầm rú, trong nháy mắt đã biến mất trong tầm mắt của mọi người.

"Mẹ nó!" Cao Minh Tuấn kinh hô một tiếng, "Thanh âm này có điểm gì là lạ."

Lý Tường Huy và Trương Huy cuối cùng cũng nghe ra, "Xe của cậu ấy là Civic thật sao?"

"Tôi cũng đang khó hiểu đây, Civic dù có sửa đổi, cũng không thể có được âm thanh này."

Ba người trầm tư một chút, sau đó đột nhiên nhìn nhau.

"Xe của tiểu tử kia không phải là Type-R đó chứ?"

. . .

Cùng lúc đó, Cố Diệc Nhiên cũng phát hiện chỗ không thích hợp, tính năng xe của Lâm Dật cực kỳ tốt!

Đây là tính năng mà Civic có thể có sao?

Chẳng lẽ cũng đã được sửa đổi?

"Tốc độ có chút chậm, tôi đi trước."

Lâm Dật phất phất tay với Cố Diệc Nhiên, sau đó chân đạp thẳng xuống chân ga!

Cố Diệc Nhiên nghiến chặt hàm răng, cũng không chịu thua, cùng tăng tốc độ, cố gắng đuổi theo Lâm Dật.

Nhưng cô phát hiện, kém mấy chục mét như vậy, làm sao cũng không đuổi kịp!

Reng reng reng _

Đúng lúc này, điện thoại di động của Cố Diệc Nhiên vang lên, phát hiện là Cao Minh Tuấn gọi tới.

Nhưng lúc này, cô đã không có tâm trạng nhận điện thoại!

Nếu như lại thua thì mình cũng không cần làm người nữa.

Cố Diệc Nhiên không có nhận mà tiện tay cúp điện thoại, nhưng không đến vài giây đồng hồ, Cao Minh Tuấn lại gọi tới.

Cố Diệc Nhiên nhăn mày, gọi liên tục hai cuộc, trong lòng cô bỗng có loại dự cảm xấu.

Suy đi nghĩ lại, cô sợ trong cục có việc, liền nhận.

"Chuyện gì vậy."

"Cô bị bỏ lại rồi đúng không."

"Ừm hả? Làm sao anh biết."

"Đã sớm đoán được." Cao Minh Tuấn cười nói:

"Chiếc xe mà cậu ấy lái không phải là Civic, là Type-R thuần nhập khẩu hơn 1 triệu, cô đương nhiên là không đuổi kịp."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1743: Phát Hiện Của Kiều Hân.

Chương 1743: Phát Hiện Của Kiều Hân.

"Type-R? !"

Cố Diệc Nhiên cũng rất hiểu xe, chỉ là không ngờ tới trình độ lái xe của Lâm Dật lại chuyên nghiệp như vậy.

Cô đương nhiên cũng đã nghe qua đại danh Type-R.

Nếu như thật sự là vậy thì xe của mình đương định là không chạy nổi xe của anh ta.

"Chắc chắn sao?"

"Cảm thấy có điểm giống." Cao Minh Tuấn nói:

"Điều quan trọng nhất chính là, cô bây giờ không đuổi kịp người ta, chuyện này đã có thể nói rõ vấn đề."

"Mặc kệ anh ta lái cái gì, tôi đều muốn đuổi theo!"

Sau khi cúp điện thoại, Cố Diệc Nhiên lại tăng chân ga.

Cô cảm thấy, Cao Minh Tuấn hẳn là đã nhìn lầm, cũng không cảm thấy Lâm Dật biết lái xe tốt như vậy.

Nhưng hiện thực lại dội cho cô một gáo nước lạnh.

Cho đến khi chạy tới điểm cuối, cô đều không thể đuổi kịp Lâm Dật.

Hơn nữa khoảng cách giữa hai người, vẫn luôn duy trì trong khoảng mấy chục mét.

Điều làm cho Cố Diệc Nhiên tức giận nhất là anh ta dường như đang cố ý khống chế tốc độ xe của mình.

Tính thương tổn không lớn, nhưng tính làm nhục lại cực mạnh.

Sau khi xuống xe, vẻ mặt của Cố Diệc Nhiên có chút mất tự nhiên.

"Anh đang đùa giỡn tôi có phải hay không, rõ ràng là Type-R, lại còn nói là Civic!"

"Sao lại là Type-R được, đây rõ ràng là Civic."

"Nói chuyện phiếm, có Civic nào trang bị AMG sao?"

"Đúng vậy, Civic nhà chúng tôi thích trang bị như vậy đó." Lâm Dật nói:

"Nhưng mà tôi cảm thấy, nói những lời nhảm nhí này không có ý nghĩa, vẫn nên thực hiện lời hứa đi, vừa lúc túi nhựa còn đang ở trên xe của cô, đừng lãng phí thời gian."

"Yên tâm đi, Cố Diệc Nhiên tôi dám chơi dám chịu!"

Cố Diệc Nhiên quay lại trong xe, giày vò bên trong một hồi lâu mới xuống, sau đó đưa túi màu đen cho Lâm Dật.

Liếc mắt nhìn kiểu dáng, Lâm Dật trực tiếp ném vào thùng rác.

"Sớm biết là như vậy đã không chơi với cô, kiểu dáng còn không bằng những lão thái thái kia."

"Anh!"

"Bái bai."

Lâm Dật lên xe, vẫy tay với Cố Diệc Nhiên, nghênh ngang lái xe rời đi.

Ban đêm người không nhiều, khoảng mười hai giờ, đã đến nhà của Lý Sở Hàm.

Đèn của phòng khách vẫn sáng, có thể thấy cô vẫn luôn chờ đợi Lâm Dật trở về.

"Lần sau nếu lại như vậy thì không cần chờ anh, dù sao anh cũng có chìa khoá, có thể đi vào."

"Trong nhà có đèn, không thể để anh đi vào trong đêm tối được, như thế sẽ cô đơn."

Lâm Dật cười, sờ mái tóc dài mềm mại của Lý Sở Hàm.

"Đi thôi, bận rộn một ngày cả, ngủ đi."

"Ừm vâng."

Lâm Dật rửa mặt đơn giản mặt chút, bởi vì ban ngày gặp vụ án chết người nên muốn rửa vận xui đi.

Đều là mấy thói quen mê tín học được từ Vương Thúy Bình.

Sáng sớm hôm sau, lúc Lâm Dật khi tỉnh lại, phát hiện đã hơn chín giờ.

Nhìn thấy Lý Sở Hàm đang làm bữa sáng trong phòng bếp.

"Hôm nay không đi làm à?"

"Nghỉ, ngày mai chuyển ca."

"Có sắp xếp gì không, nếu không lát nữa anh xin nghỉ để ở cùng em."

"Không cần không cần, anh làm việc của anh đi." Lý Sở Hàm nói:

"Em đã hẹn Hân Hân, hai chúng em lát nữa sẽ đi dạo phố."

"Vậy anh chuyển cho em ít tiền."

"Em còn, tuyệt đối không nên chuyển."

"Vậy được rồi."

Ngay tại lúc hai người nói chuyện, ngoài cửa truyền đến tiếng mở cửa.

Không cần nghĩ cũng biết, là Kiều Hân đến ăn chực.

Ngoại trừ Lâm Dật thì chỉ có Kiều Hân có chìa khóa nhà của Lý Sở Hàm.

"A..., anh Lâm!"

Mở cửa ra nhìn thấy Lâm Dật, Kiều Hân đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nháy mắt ra hiệu:

"Em không quấy rầy hai người chứ?"

"Em đã quấy rầy."

"Hắc hắc, không có biện pháp nào khác, em đã tới, quấy rầy thì quấy rầy đi, dù sao da mặt em cũng dày."

"Hai người ngồi chờ một lát, bữa sáng xong ngay đây."

"Em đi giúp đỡ." Kiều Hân nói.

"Không cần đâu, xong ngay đây, không cần giúp đỡ."

"Vậy em cũng không khách sáo nữa."

Kiều Hân ngồi xuống trên ghế sô pha, hào hứng nhìn Lâm Dật.

"Anh Lâm, anh không phải đi làm cảnh sát à? Gần đây có xảy ra vụ án quan trọng nào không? Chính là mấy loại vụ án ly kỳ, nói cho em một chút."

"Đúng thật là có một vụ, mới xảy ra ngày hôm qua."

"Nhanh nói cho em một chút."

Sau đó, Lâm Dật nói tóm tắt vụ án lại cho Kiều Hân nói một lần, người kia lập tức rơi vào trầm tư.

"Vấn đề khó bây giờ nằm tại chỗ cho dù các anh tìm được hung thủ chính xác thì cũng bởi vì không đủ chứng cứ mà không thể bắt người vào."

"Sau đó thì sao, nói tiếp."

Lâm Dật hiểu rất rõ Kiều Hân, đọc Conan nhiều năm như vậy, mạch não của cô đã khác người thường rất nhiều.

Nói không chừng còn có thể phân tích ra chút gì đó.

"Cho dù là tự sát hay là trượt chân thì đều là tự mình té xuống." Kiều Hân nói:

"Các anh không có chứng cứ để buộc tội người ta có hành động xúi giục. Bởi vì không có chứng cứ, nhiều lắm cũng chỉ chịu trách nhiệm liên quan, nhưng đoán chừng sẽ không quá nghiêm trọng."

"Cho nên bọn anh đang muốn chứng minh nguyên nhân cụ thể dẫn đến cái chết của ông ta."

"Anh Lâm, có camera giám sát hiện trường không? Em có thể xem không?"

"Anh còn đem video giám sát về, em đi lấy máy tính tới đây."

"Được rồi." Kiều Hân hưng phấn nói, sau đó đến thư phòng của Lý Sở Hàm, lấy Laptop ra.

Làm một fan lâu năm của Conan, có thể gặp được loại chuyện này trong hiện thực, khiến cô cảm thấy vừa hưng phấn vừa kích thích.

Sau khi lắp ổ cứng di động vào, Lâm Dật ngồi dựa vào trên ghế sô pha, cái đầu của Kiều Hân ló ra, nhìn vô cùng cẩn thận.

"Nhìn tốc độ đi bộ của ông ta, có thể đoán được nhất định là không bình thường."

"Bọn anh đã phân tích ra được điểm này, có hai nguyên nhân có thể dẫn đến tình huống này, thứ nhất là uống rượu, loại thứ hai là dùng Cathinone hoặc là mấy loại thuốc tương tự, gây ra ảo giác."

Kiều Hân từ chối cho ý kiến gật đầu, là một bác sĩ chuyên nghiệp, cô đương nhiên là hiểu rất rõ về công dụng của các vị thuốc.

Nhìn liên tục mười mấy phút, Kiều Hân chống cằm, nói:

"Hình như cũng không có phát hiện ra gì cả, ông ta tự mình té xuống, cho dù người nào là hung thủ thì các anh đều không thể định tội người ta."

"Vấn đề nằm ở chỗ này đây."

Hai người rơi vào trầm tư, lại đi vào cùng một ngõ cụt.

"Ăn cơm trước đi, sau đó lại thảo luận những thứ này." Lý Sở Hàm nói.

"Ừm, em đi bưng thức ăn lên."

Lý Sở Hàm làm mấy món ăn kèm, còn có bánh bao và sữa đậu nành, vô cùng Trung Quốc.

"Chị Lý, trang trí nhà mới thế nào rồi, có chỗ nào cần em giúp một tay hay không?" Kiều Hân hỏi.

"Đã không sai biệt lắm, vừa lúc hôm nay sẽ đi xem nhà."

"Ai nha nha, anh Lâm, tuy số đo của em không lớn như chị Lý, anh có định suy nghĩ lại một chút, thu nhận em đi." Kiều Hân nói với vẻ hâm mộ:

“Em không muốn nhà lớn như vậy, mười mấy mét vuông là được, cho em một ngôi nhà đi."

Lâm Dật và Lý Sở Hàm nhìn nhau cười một tiếng, anh đành nói:

"Nhìn em biểu hiện của em đã."

"Đến đến đây, anh Lâm, anh ngồi vị trí trung tâm, những đồ ăn này sao có thể để trước mặt em được chứ, phải đặt trước mặt anh Lâm..."

Nói được nửa câu, Kiều Hân bỗng dừng lại, vẻ mặt cũng trở nên cổ quái.

"Làm sao vậy, không thoải mái sao?" Lý Sở Hàm hỏi.

Kiều Hân lắc đầu, nhìn Lâm Dật chăm chú:

"Anh Lâm, em hình như phát hiện chỗ không đúng."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1744: Giết Người Chuẩn Xác!

Chương 1744: Giết Người Chuẩn Xác!

"Phát hiện cái gì rồi?" Lâm Dật cảm thấy ngoài ý muốn.

"Chúng ta xem lại video được không."

Hai người để đũa xuống, lại đến bàn trà, mở video giám sát ra.

"Nhìn ra được chỗ nào không giống nhau à?"

Kiều Hân nhìn Lâm Dật chăm chú, "Anh Lâm, anh không cảm thấy video quay quá rõ ràng rồi sao?"

"Rõ ràng?"

"Trước đó em và những đồng nghiệp khác đã từng đến đây, còn nhớ quang cảnh bên trong. Hơn nữa địa điểm gây án còn là khu trọ cho du khách nơi khác qua đêm, nhưng hoàn cảnh khá là bình thường. Tính tình của ông chủ chỗ đó cũng không phải là rất tốt, lúc anh điều tra video theo dõi hẳn là còn có ấn tượng đúng không."

"Đúng vậy."

Miêu tả Kiều Hân gần như không khác biệt với tình huống thật lắm.

Hôm qua lúc điều tra chứng cứ với Cố Diệc Nhiên, anh cũng có chút ít lý giải đối với tình huống nơi này.

Đúng là có mười mấy nhà homestay liên tiếp, cho dù là ông chủ nam hay bà chủ nữ thì trên người ít nhiều đều mang đến cảm giác vô lại.

Đây cũng là một trong những đặc sắc của khu thắng cảnh, bởi vì bọn họ kiếm sống dựa vào du khách.

"Anh nhìn những hình ảnh theo dõi này mà xem, rất rõ ràng. Em cảm thấy mấy nơi giống như cửa hàng nhỏ này, bình thường sẽ không dùng cameras tốt như vậy."

Kiều Hân đổi tư thế, lại tiếp tục nói:

"Anh nhìn góc độ quay chụp những video này xem, gần như chụp rõ đường đi của nạn nhân, còn có nhất cử nhất động lúc người ngã xuống núi. Nhất là hình ảnh ngã xuống sườn núi kia, hình ảnh người chết nằm ngay trung tâm video giám sát, giống như đang cố ý chụp như vậy."

Lời nói của Kiều Hân khiến cho Lâm Dật bừng tỉnh đại ngộ.

Nghe cô nói như vậy, lại nhìn hình ảnh giám sát, quả thật là có chút không thích hợp.

Có chút không hợp lý, thật giống như những Cameras này là chuẩn bị cho người chết.

Hai người liếc nhau một cái, trong lòng của mọi người đều có đáp án.

"Anh Lâm, có lẽ đây là một vụ giết người được lên kế hoạch cẩn thận. Mấy cái Cameras này rất có thể là hung thủ cố ý sắp xếp, chính là vì để cho các anh tìm được manh mối, dùng nó để chứng minh nạn nhân tự mình ngã xuống sườn núi, không có quan hệ với người khác."

"Chậc chậc chậc, làn sóng phân tích này của em đúng là rất được." Lâm Dật nói: "Trước đó anh cũng không phát hiện ra."

Lâm Dật vừa khích lệ Kiều Hân vừa mắng hệ thống máu chó đầy đầu ở trong lòng.

"Cậu mẹ nó cho tôi kỹ xảo cảnh sát hình sự cấp đại sư, là sách lậu à, còn mẹ nó không lợi hại bằng một fan Conan lâu năm."

Hệ thống biết mình đuối lý, không dám tỏ vẻ nhiều.

"Ai nha, cũng tạm, cũng tạm, bình thường thôi." Kiều Hân nói:

"Nhưng mà vụ án đã rõ ràng không ít, rất có thể sẽ phát hiện được cái gì, cũng có lẽ là sắp phát hiện ra cái gì đó. Sau đó hung thủ đã dùng phương thức như vậy để giết chết nạn nhân."

Phân tích của Kiều Hân vô cùng hợp logic, cũng không có chỗ nào đột ngột.

"Ăn cơm trước đi, lát nữa anh sẽ nói lại việc này với người trong cục."

"Ừm." Kiều Hân gật đầu nói:

"Nhưng mà nếu như có tiến triển mới thì nhớ nói trước cho em biết đó."

"OK."

Sau khi nói chuyện vụ án với Kiều Hân, Lâm Dật về tới trên bàn cơm, sau khi cơm nước xong xuôi, ba người lần lượt đi ra cửa.

Hai người đi dạo phố, Lâm Dật về tới phân cục.

Lúc đi vào văn phòng, phát hiện chỉ có một mình Lý Tường Huy.

"Sao chỉ có hai ta? Những người khác đâu?"

Lý Tường Huy ngáp không ngừng, "Hôm qua trở về quá muộn, sáng sớm người nào cũng không dậy nổi, vừa mới gọi điện thoại thông báo, lập tức tới ngay."

Ngay tại lúc hai người nói chuyện, cửa phòng bị đẩy ra, Cố Diệc Nhiên đi vào từ bên ngoài, cũng ngáo không ngừng, hiển nhiên là chưa tỉnh ngủ.

"Lý đội trưởng."

Cố Diệc Nhiên lên tiếng chào hỏi, cũng không quan tâm đến Lâm Dật.

"Hôm qua hẳn là ngủ không ngon đúng không." Lý Tường Huy nói.

"Sau nửa đêm mới ngủ, nếu không phải anh gọi điện thoại thì có lẽ đến chiều tôi mới có thể dậy."

"Người trẻ tuổi vẫn nên chú ý tiết chế một chút, lời nói quá càn rỡ không quá tốt đối với thân thể."

"Anh nói ai quá càn rỡ, tôi trở về liền đi ngủ."

"Nhưng ngủ với ai thì không nhất định, tuy cô là phụ nữ nhưng cũng phải chú ý tiết chế."

"Anh!"

"Được rồi, hai người có thể hòa bình một chút hay không, còn chưa được mấy ngày, lại cãi vã rồi."

"Chủ yếu là một số người không chơi nổi, đánh cược thua tôi nên thẹn quá hóa giận."

Vừa nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua, Lý Tường Huy cũng không nhịn được cười, tiểu tử Lâm Dật này hố người cũng quá sâu.

Thế mà lại dùng Type-R đi lừa Cố Diệc Nhiên.

"Đừng oan uổng tôi, Cố Diệc Nhiên tôi không phải là người không chơi nổi, tôi đã làm tròn lời hứa."

"Sớm biết cũng như lần trước thì tôi đã không chơi với cô."

Cố Diệc Nhiên trừng Lâm Dật, "Nếu như anh dám tiết lộ việc này ra ngoài, xem tôi thu thập anh như thế nào."

"Yên tâm đi, cho dù có tiết lộ ra ngoài thì người khác cũng không có hứng thú, đừng quá đề cao chính mình."

"Ngừng ngừng ngừng, nếu như hai người có tinh lực, thì đều đặt vào vụ án đi, đừng cãi đi cãi lại ở đây nữa."

"Lười phản ứng đến anh ta."

Cố Diệc Nhiên hất đầu, tựa lưng vào ghế, ngồi nhắm mắt dưỡng thần, thật sự không quan tâm đến Lâm Dật nữa.

Không bao lâu sau, Trương Huy đi vào từ bên ngoài, trạng thái tinh thần coi như là không tệ.

"Tiểu Cao đã đến công ty của Tống Đức Viễn, hiện tại người đã đông đủ, bắt đầu nói chuyện chính đi."

Lý Tường Huy đưa một phần báo cáo ra.

"Đây là báo cáo kiểm tra thi thể, đã chứng minh Tống Đức Viễn trước khi chết quả thực có dấu hiệu hút hàng cấm, hơn nữa liều thuốc còn không ít." Lý Tường Huy nói :

"Bên pháp y cũng đưa ra phán đoán ban đầu, người chết là bởi vì hút hàng cấm quá liều, dẫn đến xuất hiện ảo giác, từ đó ngã xuống sườn núi."

Nghe thấy tin tức này, tất cả mọi người đều không kinh ngạc, bởi vì khớp với phần lớn suy đoán của bọn họ, cũng không khác là bao.

"Hiện tại chỉ chờ tin tức bên phía Tiểu Cao, xem cậu ấy có thể điều tra ra cái gì, sau đó sẽ tiến hành bước thẩm vấn tiếp theo đối với người có hiềm nghi."

"Anh Lý, bên tôi cũng phát hiện ra một chút manh mối."

Lời nói của Lâm Dật hấp dẫn sự chú ý của những người khác, mọi người đều nhìn về phía anh.

"Phát hiện ra cái gì rồi? Lấy ra nói một chút."

Lâm Dật phát video giám sát lên máy vi tính, cho mọi người xem một lần, nhưng bọn người Lý Tường Huy cũng không phát hiện ra bất kỳ chỗ khác nhau nào.

"Video thế nào?"

"Các người không cảm thấy, những video này quay chụp vô cùng rõ ràng sao?" Lâm Dật nói:

"Lúc trên đường tới, tôi đã tìm người tra xét một chút, giá cả của camera giám sát pixel này ít nhất cũng từ 1000 tệ trở lên. Nhưng lấy điều kiện của mấy nhà xung quanh thì không có khả năng lắp đặt camera đắt tiền như vậy."

Lời nói của Lâm Dật khiến cho những người khác như tỉnh ra.

Bởi vì cái gọi là phần đuôi quyết định phần đầu.

Mục đích làm việc của bọn họ là kiếm tiền, cũng không phải là để cung cấp chứng cứ cho cảnh sát.

Nhìn từ góc độ lợi ích thì chỉ cần trang bị một Cameras giá rẻ, có thể thấy rõ người, đã phù hợp với yêu cầu, không cần phí quá nhiều sức lực đi lắp Camera cao cấp làm gì.

Mà điều quan trọng nhất chính là, một nhà làm như vậy cũng không quan trọng.

Nhưng hình ảnh hoàn chỉnh từ trong giám sát là được ghép lại từ bốn tổ Cameras.

Mà độ sắc nét của bốn cameras gần như đều giống nhau, dường như là cùng một nhãn hiệu!

Điểm này rất khả nghi!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1745: Có Sữa Chính Là Mẹ.

Chương 1745: Có Sữa Chính Là Mẹ.

Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, Lâm Dật biết bọn họ đã hiểu ý của mình.

Sau đó anh lại nói kết quả mà Kiều Hân phân tích ra được.

Mà điểm này cũng khiến người ta phải cảnh giác.

"Lâm Dật, tiểu tử cậu được đó nha, thậm chí còn nhìn ra cả những thứ này, xem ra chúng tôi cũng phải thêm chút sức, nếu không sẽ không bằng cậu."

Lâm Dật cũng không có tham công, thành thật nói:

"Tôi có một người bạn là fan Conan, lúc ăn cơm, cô ấy đã giúp tôi phân tích."

"Người bạn này của cậu đúng là lợi hại." Lý Tường Huy tán dương, còn nói thêm:

"Hiện tại đã có thể xác định sơ bộ, vụ án này là mưu sát, cho nên phải sửa lại phương hướng điều tra một chút."

"Hôm qua chúng ta tìm được ghi chép trò chuyện giữa Đỗ Quyên và Tống Đức Viễn, đây là rất chứng cứ quan trọng, cần xem xét thẩm tra không?"

"Tạm thời không cần." Lý Tường Huy nghĩ một lúc rồi nói:

"Nhưng từ giờ trở đi, hạn chế tất cả mọi người đến thăm, cho đến khi thời gian giam giữ kết thúc!"

"Đã biết."

"Tiểu Cao đi điều tra chuyện công ty của Tống Đức Viễn, đoán chừng cần chờ một đoạn thời gian nữa mới có thể trở về." Lý Tường Huy nói với Lâm Dật và Cố Diệc Nhiên:

"Hai người lại đi một chuyến đến khu thắng cảnh đi, điều tra chuyện camera giám sát một chút, xem xem có phát hiện mới gì không."

"Tôi không muốn đi cùng anh ta." Cố Diệc Nhiên nói: "Tôi đi cùng anh Huy."

"Đừng, gần đây tôi sắp có con thứ hai, mỗi đêm đều thức khuya, tôi phải tìm chỗ ngủ bù một giấc." Trương Huy nói.

“Bảo cô đi thì cứ đi, sao còn nhiều yêu cầu như vậy."

"Đã biết, anh Lý."

Cố Diệc Nhiên không tình nguyện đi ra ngoài cửa với Lâm Dật, người kia nói:

"Thế nào vậy, không phải lợi hại lắm sao? Có năng lực thì đừng đi với tôi."

"Anh cố ý chọc giận người có phải không!"

Cố Diệc Nhiên nhấc chân, đá về phía Lâm Dật.

Tốc độ phản ứng của Lâm Dật nhanh hơn Cố Diệc Nhiên nhiều, hời hợt tránh khỏi, sau đó nắm lấy cánh tay của cô, vững vàng ném qua vai.

Hô thông một tiếng!

Ném Cố Diệc Nhiên trên mặt đất.

"Móa! Cái mông của tôi!"

Lâm Dật nghênh ngang rời đi, những người của khoa khác đều thò đầu ra, muốn nhìn xem là có chuyện gì xảy ra.

"Nhìn cái gì!"

Cố Diệc Nhiên thở phì phò mắng một câu, sau đó cũng đi theo ra ngoài.

Cô muốn xoa xoa cái mông, nhưng nhiều người nhìn như vậy, lại thấy ngại.

Con bà nó, đang còn tốt tự nhiên động thủ với anh ta làm gì!

Lẩm bẩm một câu, Cố Diệc Nhiên không tình nguyện lên xe của Lâm Dật, lái về khu thắng cảnh núi Nhị Long.

"Dưới mông cô mọc đinh à? Không thể ngồi đàng hoàng một chút sao, có phải là lệch băng vệ sinh rồi hay không?"

"Anh không biết xấu hổ mà còn nói, nếu không phải do anh thì tôi cũng không thể như này."

"Lấy cái mông xẹp lép kia của cô, một chút thịt cũng không có, ngã một chút đương nhiên là sẽ đau." Lâm Dật nói:

"Trở về luyện nhiều một chút, luyện ra bờ mông, như vậy có ngã một chút cũng không có cảm giác."

"Anh ai xẹp hả, tôi cũng có!"

"Có sữa chính là mẹ, cô nói cái gì cũng đúng."

"Mẹ nó!"

Quãng đường tiếp theo, một đường không ai nói chuyện.

Cố Diệc Nhiên lật xem chi tiết vụ án, Lâm Dật lái xe.

"Trong lòng tôi còn có một điểm đáng ngờ."

Cố Diệc Nhiên là người công và tư rõ ràng, trong lòng không ưa Lâm Dật, nhưng lúc làm việc, cũng sẽ không náo loạn với Lâm Dật.

"Nói đi."

"Hung thủ muốn giết Tống Đức Viễn, phương pháp hắn nghĩ tới là thông qua việc hút hàng cấm để ông ta sinh ra ảo giác, từ đó ngã xuống núi bỏ mình. Nhưng đối phương, làm sao nhất định có thể chắc chắn rằng Tống Đức Viễn sẽ ngã xuống chỗ núi đó?"

Cố Diệc Nhiên nói ra nghi vấn của mình.

"Nếu như suy đoán của anh là thật, hung thủ cố ý điều chỉnh Cameras, muốn che giấu vụ mưu sát này thành một vụ ngã xuống núi ngoài ý muốn, nhưng nếu như Tống Đức Viễn đi nhiều thêm mấy bước, thì hình ảnh xuất hiện trong video sẽ không có chút tác dụng gì."

"Tôi cũng đã nghĩ đến điểm này." Lâm Dật trầm tư một lúc mới nói tiếp:

"Cho nên có lẽ trong khi gây án, hung thủ đang ở trong trạng thái câu thông với Tống Đức Viễn, sau đó để ông ta đứng ở địa điểm chỉ định, chỉ có thể giải thích như này."

Hai mắt Cố Diệc Nhiên lập tức tỏa sáng, "Theo như anh nói, người giữ liên lạc với Tống Đức Viễn rất có thể là hung thủ!"

"Không sai!" Lâm Dật nói:

"Cho nên, sau khi chúng ta điều tra camera giám sát thì lại đến hiện trường nhìn xem một chút."

"Được!"

Hơn một giờ sau, hai người tới khu thắng cảnh núi Nhị Long.

Phát hiện khu thắng cảnh đã đóng cửa.

Xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa còn có tin tức, cho dù không đóng cửa thì cũng sẽ không còn du khách đến đây.

Hai người tới cổng, Cố Diệc Nhiên đưa giấy hành nghề của mình ra.

"Có chuyện gì sao?"

Bảo vệ là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, gương mặt chữ quốc(国), dáng vẻ chất phác đàng hoàng.

"Hôm qua nơi này có người ngã xuống núi rồi chết, chúng tôi muốn vào xem một chút."

"Được được được, chờ một lát."

Bảo an trung niên vô cùng phối hợp, không dám chậm trễ.

Trong lòng của dân chúng bình thường luôn tồn tại một cảm giác kính sợ đối với cảnh sát, tuy lãnh đạo nói đóng cửa, nhưng cũng sẽ mở cửa cho bọn họ.

Thanh chắn được mở ra, Cố Diệc Nhiên chuẩn bị đi vào, nhưng Lâm Dật lại không đi, mắt nhìn camera giám sát trước cổng.

Tuy hình ảnh cũng không tệ, nhưng vẫn còn kém hình ảnh mà Tống Đức Viễn ngã xuống sườn núi.

"Đại ca, tôi muốn hỏi thăm chút chuyện." Lâm Dật khách sáo nói.

"A? Muốn hỏi chuyện tôi sao?"

Vẻ mặt của bảo nên trung niên trở nên bối rối, "Tôi chỉ là người gác cửa lớn, không biết cái gì cả."

Lâm Dật dở khóc dở cười, anh rất hiểu tâm trạng của đối phương.

Mấy dân chúng nhỏ chỉ muốn sống an ổn, không muốn chọc chuyện phiền toái.

Bọn họ theo bản năng cảm thấy sợ hãi chuyện cảnh sát hỏi chuyện, cảm thấy là điềm xấu.

Nếu như bị người trong xóm làng biết, nhất định sẽ lọt bị khinh thường và ghét bỏ.

"Ông đừng sợ, chỉ là hỏi thăm chút tình huống, không có ý gì khác."

"Vậy, vậy thì cậu hỏi đi."

"Tôi thấy camera giám sát này của các người rất được, đã dùng bao nhiêu năm, nhãn hiệu gì vậy?"

"Cậu nói cái này sao."

Thấy Lâm Dật hỏi chuyện camera, bảo an trung niên buông lỏng đi không ít, nói:

"Khoảng được gần một tháng rồi, chất lượng quả thực rất tốt, vào tuần lễ trước, có một bà lão bị người giả vờ đụng, giám sát chụp rất rõ ràng."

Hơn một tháng trước...

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, "Là bởi vì nâng cấp cải tạo khu thắng cảnh, sau đó mới đổi Cameras sao?"

"Tôi chỉ là một bảo an, nào biết được những chuyện này." Bảo an nói:

"Dù sao lúc trước, có không ít cameras không tốt, cộng với luôn có lãnh đạo tới kiểm tra, nên đoán là mới quyết định đổi."

"Vậy trong khu thắng cảnh các người còn có không ít cửa hàng tư nhân, camera của bọn họ đều là khu thắng cảnh đổi cho sao?"

Bảo an suy nghĩ kỹ một hồi, "Chuyện này thì không chắc, dù sao người tới đây buôn bán hầu hết đều có thân thích với lãnh đạo, về phần phí dụng tính thế nào, tôi cũng không biết."

"Được rồi, cảm ơn đại ca."

"Khách sáo."

Hỏi xong chuyện muốn biết, hai người lái xe vào khu công nghiệp, Cố Diệc Nhiên hỏi:

"Tra được cái gì sao."

"Giám sát có vấn đề, đợi lát nữa đi vào xác định lại một chút."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1746: Manh Mối Mới.

Chương 1746: Manh Mối Mới.

Rất nhanh, hai người lái xe đến địa điểm xảy ra vụ án.

Hai người vốn dĩ chuẩn bị đi điều tra chuyện cameras trước.

Nhưng lại phát hiện, tại chỗ vách núi mà Tống Đức Viễn ngã xuống có một chiếc xe vận tải đang đỗ, còn có hai máy đào cỡ nhỏ đang hoạt động ầm ầm, không ngừng xúc đất lên xe, dường như đã làm một hồi lâu.

Xung quanh còn có mấy người, dường như đang giám sát.

Nhìn thấy một màn này, hai người vội vàng chạy qua, Cố Diệc Nhiên lớn tiếng nói:

"Các người đang làm cái gì vậy! Mau dừng lại!"

Nghe thấy tiếng hét của Cố Diệc Nhiên, một người đàn ông trung niên đang chỉ huy quay đầu liếc nhìn hai người một chút, trong miệng ngậm điếu thuốc, nói với vẻ tức giận:

"Các người là ai, dám la lớn ở chỗ này."

Cố Diệc Nhiên không nói nhảm nhiều, đưa giấy chứng minh thân phận của mình ra.

"Hiện tại tôi cưỡng chế các người đình chỉ thi công!"

Nhìn thấy giấy chứng nhận, người đàn ông trung niên dừng một chút, "Có chuyện gì sao?"

Lâm Dật nhìn người nói chuyện, ông ta mặc áo cộc tay màu đen, da dẻ đã bị phơi đỏ lên.

Trên cánh tay xăm hình hoa, trên cổ đeo một chuỗi dây chuyền vàng, là cách ăn mặc điển hình của chủ thầu.

Lúc ông ta nhìn thấy Lâm Dật và Cố Diệc Nhiên, thái độ hoàn toàn ngược lại với bảo an, cũng không e ngại.

"Ai bảo các người thi công ở đây!"

"Lãnh đạo khu công nghiệp." Người đàn ông trung niên nam nói:

"Hôm qua ở đây có người chết, lãnh đạo nói là điềm xấu, chuẩn bị chỉnh đốn và cải cách nơi này một chút, đốt thêm ít pháo tránh tà."

Nói xong, người đàn ông trung niên lại nói với nhân viên thi công:

"Còn ngây người ra làm gì, mau làm đi!"

Rất nhanh, máy đào lại hoạt động ầm ầm, tiếp tục bắt đầu công việc.

"Không nghe tôi nói sao, tôi bảo các người dừng lại!" Cố Diệc Nhiên đề cao âm điệu.

"Việc này cô không thể bắt chúng tôi được, chúng tôi nghe ông chủ, người ta bảo tôi phải làm xong việc trước khi trời tối, nếu không sẽ không trả tiền. Nếu như chậm trễ kỳ hạn công trình, các người sẽ trả tiền cho tôi sao!"

"Tôi nói cho các người biết, nơi này là hiện trường vụ án, hành vi của các người thuộc về tội hủy diệt chứng cứ. Nếu như cứ khư khư cố chấp, chúng tôi có quyền bắt các người!"

"Cô cũng đừng hù dọa người, việc này là lãnh đạo bảo tôi làm, tôi chỉ là lấy tiền làm việc thôi." Người đàn ông trung niên nói:

"Các người cũng đừng đứng đây dọa người nữa, tôi chỉ hỏi các người, nếu như lãnh đạo không trả tiền thì các người có bù lại cho chúng tôi hay không. Tôi chỉ nhận tiền, có thù lao rồi thì chuyện gì cũng dễ nói."

"Anh không cảm thấy mình đang nói nhảm quá nhiều sao?" Lâm Dật thấp giọng nói: "Nhanh bảo bọn họ dừng lại."

"Anh cho bao nhiêu tiền?"

"Cho cái mấy cái lông!"

Hô thông!

Lâm Dật nhấc chân mạnh mẽ đá vào người đàn ông trung niên, "Bớt giả trang nói nhiều như vậy, cho anh mặt mũi mà còn không cần?"

Dứt lời, Lâm Dật móc súng bên hông ra, nổ một phát súng lên trời.

"Đều mẹ nó dừng lại cho tôi!"

Tất cả mọi người đều choáng váng, bọn họ còn chưa thấy qua tình hình như vậy.

Ngay cả Cố Diệc Nhiên đều không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ làm chuyện bạo lực như vậy.

Tuy rằng hả giận, nhưng lại không phù hợp với thân phận của mình.

"Cậu, cậu thế mà lại đánh người!"

Người đàn ông trung niên che ngực, tay chỉ Lâm Dật, dường như mình đang chiếm lý vô cùng lớn.

Lâm Dật đi qua, ngồi xổm người xuống, nắm lấy tóc của người đàn ông trung niên, thấp giọng nói:

"Lấy cá đức hạnh này của anh xem ra lúc trước cũng là lưu manh. Mấy cái trò đó của các người không có tác dụng với tôi đâu, cho anh một còn chân nhẹ, nếu như anh còn dám giả trang, cẩn thận tôi để cho anh ngồi tù mục xương."

Người đàn ông trung niên bị dọa cho không biết nói gì cho phải.

Mềm sợ cứng rắn, cứng rắn sợ chết.

Anh ta chính là điển hình trong đó.

"Nhanh cút cho tôi!"

"Chúng tôi sẽ đi ngay bây giờ."

Bị Lâm Dật đánh một trận, người đàn ông trung niên cũng trở nên thành thật, cũng không dám nhắc lại chuyện tiền nữa, xám xịt mang người rời đi.

"Tới chậm một bước."

Lúc Lâm Dật động thủ với đối phương, Cố Diệc Nhiên đã đi sang hiện trường bên cạnh để thăm dò.

Phát hiện có hơn một nửa chỗ đã bị động tới, còn lại một bộ phận dù còn hoàn hảo, nhưng giá trị điều tra cũng không lớn.

Lâm Dật chỉ một bên cách tay trái mình tầm một mét.

"Nếu như tôi nhớ không lầm, thì địa điểm xảy ra vụ án là ở đây đúng không."

Cố Diệc Nhiên gật gật đầu, "Không sai biệt lắm, tôi vừa mới kiểm tra một chút, nơi này đã không có giá trị, cho nên ở đây có điểm đáng ngờ."

Lâm Dật nhìn bốn phía một chút, sau đó nói:

"Cái gọi là điểm đáng ngờ, chỉ là suy đoán của mình chúng ta, tuy cũng có loại khả năng này, nhưng bên phía khu công nghiệp có hành động này cũng là hợp tình hợp lý."

Lâm Dật nhớ đến, lúc mình lên cấp ba, có một người thân đối với anh rất không tệ đã qua đời.

Mẹ vốn dĩ không định mang theo mình, nhưng bởi vì người ta đối với mình tốt nên mới đi theo.

Xuất phát từ mục đích hiếu kỳ, nên anh đã nhìn hài cốt người chết ở khoảng cách gần, lúc trở về thì Vương Thúy Bình đánh, bảo đi tắm rửa nhiều lần.

Mấy ngày sau, bà tìm cho anh một nhánh đào, bỏ trong túi xách, mang theo một tuần lễ, nói như vậy có thể đuổi đi thứ không sạch sẽ.

Cho nên Lâm Dật rất lý giải cách làm của lãnh đạo khu phong cảnh, bởi vì bọn họ càng coi trọng phong thủy hơn so với người bình thường.

"Nhưng cũng có hiềm nghi phá hỏng hiện trường."

"Đừng quá rêu rao chuyện này, điều tra âm thầm mới tốt."

Sau đó, Lâm Dật ngẩng đầu nhìn một chút, "Lên bên trên nhìn xem đã, mang thiết bị giám sát về trước."

"Được."

Trong một giờ tiếp theo, Lâm Dật và Cố Diệc Nhiên, mang toàn bộ camera trong khu vực xảy ra án mạng đi.

Ngoài ra, bọn họ đến đến các nơi khác của khu thắng cảnh, lấy mấy cái camera, thậm chí bao gồm cả camera tại khách sạn của Tống Đức Viễn, cũng mang đi mấy cái.

Trên đường trở về, là Cố Diệc Nhiên lái xe, Lâm Dật nhân đoạn thời gian này, nói chuyện với Kỷ Khuynh Nhan một chút.

Tuy ngoài miệng vẫn biểu thị ủng hộ, nhưng vẫn có chút phàn nàn, cho rằng công việc của Lâm Dật quá mệt mỏi.

Lâm Dật cũng chỉ có thể cười ha hả an ủi, cố gắng trấn an tâm trạng của cô.

Lúc hai người trở lại phân cục, đã hơn ba giờ chiều.

Cùng lúc đó, Cao Minh Tuấn ra ngoài điều tra tình huống công ty Tống Đức Viễn cũng đã quay trở về, trên mặt bàn bày một đống văn kiện lớn, bọn Lý Tường Huy đang lật xem.

"Trở về rồi sao." Lý Tường Huy lên tiếng chào hỏi, nói:

"Có phát hiện gì mới không?"

Cố Diệc Nhiên ngồi xuống trên ghế, vén tóc, nói:

"Hơn một tháng trước, tổng thể khu thắng cảnh có đổi cameras. Chúng tôi đã cầm mấy cái từ mấy chỗ khác nhau về, chuẩn bị nghiên cứu một chút, cho nên suy đoán trước đó của chúng ta là có cơ sở, quả thực có tồn tại khả năng lừa dối chúng ta."

"Ngoài ra, còn có một chuyện kỳ quái." Cố Diệc Nhiên nói tiếp:

"Chỗ mà Tống Đức Viễn ngã xuống, bị người của khu thắng cảnh động tới, nếu như còn muốn tìm manh mối ở chỗ đó là chuyện không thể nào."

"Chuyện này rất bình thường." Trương Huy nói:

"Xảy ra điềm xấu như thế, những người làm ăn như bọn họ nhất định sẽ làm một chút, sau đó lại đốt ít pháo."

"Nhưng chuyện này cũng có khả năng phá hỏng hiện trường phạm tội."

"Các người đang nghi ngờ hiện trường còn có thể sẽ lưu lại manh mối sao?" Lý Tường Huy hỏi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1747: Một Đợt Nội Hàm.

Chương 1747: Một Đợt Nội Hàm.

"Lúc trên đường trở về hai chúng tôi có nghiên cứu một chút, nếu như mục tiêu của hung thủ là muốn để Tống Đức Viễn tự mình ngã xuống vách núi, thì có nguy hiểm rất lớn." Cố Diệc Nhiên nói:

"Nếu như ông ta đi nhiều thêm mấy bước, thì sẽ rời khỏi hình ảnh theo dõi, như vậy bố trí giám sát tỉ mỉ sẽ vô dụng."

"Cho nên hai người nghi ngờ là có người cố ý âm thầm dẫn Tống Đức Viễn đi đến hiện trường vụ án?" Lý Tường Huy nói.

"Đúng vậy, hơn nữa chúng tôi đều cảm thấy, khả năng như này là rất lớn, nếu không thì xác suất thất bại của kế hoạch của hung thủ là rất cao."

Ba người Lý Tường Huy yên lặng gật đầu, "Tôi cũng nghĩ đến loại khả năng này."

"Nhưng hiện trường đã bị phá hỏng, cho dù có điều tra tiếp thì độ khó là rất lớn."

"Chuyện này là tôi sơ suất, lúc đó tưởng rằng là tự sát, nên đã không phái người phong tỏa hiện trường."

"Chuyện này cũng bình thường, ai có thể nghĩ tới nhiều như vậy, hơn nữa lúc ấy cũng đã điều tra." Trương Huy nói.

"Tạm thời để những vật này qua một bên đã, xem những bản báo cáo tài vụ và hạng mục hợp đồng này trước đi. Tôi nhìn mà đau cả đầu, cũng không có phát hiện chỗ nào không ổn." Cao Minh Tuấn nói.

Lâm Dật cầm văn kiện trên bàn nhìn một chút, toàn chữ và số lít nha lít nhít, nhìn đã thấy đau cả đầu.

Loại chuyện này còn phải tìm Hà Viện Viện giúp đỡ.

"Anh Lý, đưa đồ cho tôi đi, tôi sẽ tìm người xem những vật này, coi có thể phân tích ra cái gì hay không."

"Cậu còn quen biết bạn trên phương diện này sao?" Lý Tường Huy cảm thấy ngoài ý muốn.

"Trước đó không phải nói rồi sao, nếu như anh muốn lợp nhà, tôi cũng có thể giúp anh liên hệ máy đào, để tôi xử lý cho."

"Vậy được rồi, việc này làm phiền cậu vậy."

"Chuyện nhỏ."

Lý Tường Huy nói, "Các người không phải đưa về không ít Cameras sao, hiện tại nhìn một cái đi, xem bên trong có gì mờ ám hay không."

Lâm Dật và Cố Diệc Nhiên cầm về tổng cộng bảy cái Cameras.

Trong đó có bốn cái nằm trong khu vực xảy ra vụ án, bên trong có hình ảnh Tống Đức Viễn đi đến bên vách núi rồi ngã xuống sườn núi.

Cái thứ năm của tầng hai khách sạn, cái thứ sáu là cửa khách sạn, thứ bảy là ở chỗ khác. Bọn họ lấy mỗi nơi một cái, để tiện so sánh.

Mấy người cầm cameras, nhìn một hồi lâu, Trương Huy lẩm bẩm một câu.

"Hình như đều giống nhau, không có gì khác biệt."

"Cứ xem hình ảnh trước đã." Lâm Dật nói:

"Nếu như suy đoán trước đó của chúng ta đều chính xác, thì chất lượng của những Cameras này nhất định là có khác biệt, ngược lại là suy luận sai!"

Những người khác cũng rất tán đồng với quan điểm của Lâm Dật, bắt đầu xem Cameras.

Quả thật đúng không sai, sau khi xem hết hình ảnh của Cameras thì quả nhiên phát hiện ra vấn đề.

Chất lượng hình ảnh của cái thứ nhất đến thứ tư đều rõ ràng, tuy cái thứ 5 đến 7 cũng không tệ, nhưng xét về hiệu quả thì vẫn kém một chút.

"Hô ~ "

Cao Minh Tuấn thở phào một cái, "Bây giờ có thể khẳng định trăm phần trăm, đây là một vụ án giết người được lên kế hoạch cẩn thận."

"Nhưng còn có một vấn đề." Trương Huy cái số 3 và số 7 lên, "Hai Cameras này giống nhau, nhưng hiệu quả lại không giống nhau, chuyện này giải thích thế nào đây?"

"Chuyện này rất dễ giải thích." Lâm Dật nói ra: "Bên ngoài giống nhau không có nghĩa là bên trong cũng giống nhau."

"Ý của cậu là?"

"Máy móc bên trong có lẽ đã bị người ta động tay động chân." Lâm Dật nói:

"Thật giống như có một số người, bề ngoài nhìn thì là một mỹ nhân đô thị, nhưng thực chất bên trong nhưng lại có một trái tim bác gái."

"Ừm hả?" Trương Huy sửng sốt một chút, "Cái gì gọi là trái tim bác gái?"

"Chính là bề ngoài ăn mặc đẹp, nhưng đồ lót lại rất bảo thủ, thậm chí kiểu dáng còn không bằng mấy bà lão 80 tuổi... Cô đá ghế tôi làm gì."

Ánh mắt của ba người đều rơi xuống trên người Cố Diệc Nhiên.

Trương Huy và Cao Minh Tuấn là hai tài xế lâu năm, hai người dùng một loại ánh mắt với ý vị sâu xa mà nhìn Cố Diệc Nhiên.

"Đều nhìn tôi làm gì, mấy ngày nay chị dâu không thu thập các người sao."

"Ha ha ~ "

Hai người cười vài tiếng, dường như nói, chúng tôi đều hiểu...

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa." Lý Tường Huy nói:

"Vụ án điều tra đến nước này, rất nhiều chuyện đều rất rõ ràng, tôi tổng kết lại một chút."

"Hiện tại có thể khẳng định, mặc dù Tống Đức Viễn là tự mình ngã xuống sườn núi, nhưng trong đó có tồn tại hành động hướng dẫn của người khác, cho nên nạn nhân là bị mưu sát."

"Người có hiềm nghi phạm tội, có thể là con của ông ta Tống Triết và vợ Lưu Phương, hoặc là tình nhân Đỗ Quyên."

"Đồng ý." Mọi người trả lời.

Lý Tường Huy nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Thời gian cũng không còn nhiều, chúng ta đi qua đang thẩm vấn một đợt, xem có thể có thêm thông tin gì hay không."

Đối phương chỉ là có hiềm nghi, thời gian giam giữ đều có hạn.

Nếu như trong vòng thời gian quy định, vẫn không điều tra ra vấn đề, thì phải thả người.

Hiện tại tìm thấy chứng cứ mới, nhất định phải nhân lúc này, thẩm vấn thêm một lần.

"Tiểu Trương, Tiểu Cao, hai người đi xem xét Lưu Phương, tôi đi xem xét Tống Triết. Tiểu Dật, Tiểu Cố, hai người đi xem xét Đỗ Quyên."

"Được!"

Mỗi người nhận nhiệm vụ của mình, ba người lần lượt đi về phòng thẩm vấn.

Đi vào lần thứ ba, Lâm Dật lần nữa gặp được Đỗ Quyên.

Trải qua vài ngày giam giữ, Đỗ Quyên tiều tụy đi không ít.

Nhưng vẫn có thể nhìn thấy nhan sắc hào hoa phong nhã của bà, vẫn vô cùng xinh đẹp.

Nói phụ nữ quá tuổi, phong vận vẫn còn, đúng là không ngoa chút nào.

Mà lần này, lúc hai người nhìn thấy Đỗ Quyên, tình trạng của bà ta đã không còn khẩn trương giống như lần thứ nhất kia, mà vô cùng bình tĩnh.

Chỉ là trong ánh mắt đã mất đi thần thái, càng giống như là nhận mệnh hơn.

"Có lời gì muốn chủ động nói không." Cố Diệc Nhiên bình tĩnh hỏi, "Thẳng thắn sẽ khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị. Bà hẳn là hiểu đạo lý này, tự bà chủ động nói, và chúng tôi chủ động hỏi, đây là hai khái niệm khác nhau."

"Tôi thật sự không giết Tống Đức Viễn! Lúc anh ấy xảy ra chuyện, tôi còn đang đi làm ở công ty, tôi làm sao có thể giết anh ấy được." Vẻ mặt Đỗ Quyên hiện lên sự ủy khuất, biểu lộ vô tội:

"Huống hồ tôi còn là tình nhân của anh ấy, mỗi tháng, anh ấy đều sẽ cho tôi 50 ngàn tệ. Tôi còn nhờ vào anh ấy để sống, làm sao có thể hại anh ấy được."

"Nếu ông ta mỗi tháng đều cho bà tiền, tại sao bà còn còn muốn đi làm thuê?" Cố Diệc Nhiên mở tài liệu trên tay ra, nói:

"Theo như chúng tôi biết, cô chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường của công ty internet kia, tiền lương một tháng chỉ 4200 tệ, cũng không tính là nhiều."

"Bởi vì tôi biết, không thể lúc nào cũng dựa vào nam nhân. Tống Đức Viễn cũng chỉ có thể nuôi tôi được mấy năm, chờ mấy năm nữa tôi già đi, nhất định sẽ chướng mắt tôi. Do đó tôi nhất định phải tìm một công việc ổn định." Đỗ Quyên nói:

"Tuy tiền lương của công ty này không cao lắm, nhưng công việc rất nhàn, hơn nữa còn có bảo hiểm năm, sau này dưỡng lão có thể có cái bảo hộ."

Cộc cộc cộc _ _

Ngón tay Lâm Dật gõ lên mặt bàn rất có tiết tấu.

Đây là thói quen của anh, lúc suy nghĩ gì đó thường sẽ làm như này.

Lý do thoái thác của Đỗ Quyên không có vấn đề, nhưng có thể nhìn ra, bà ta cũng không phải là người thông minh.

Làm tình nhân nhiều năm như vậy, lại không lợi dụng được tài nguyên giao thiệp của Tống Đức Viễn để tạo dựng sự nghiệp cho mình.

Phương diện này có chút thất bại.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1748: Không Có Đầu Mối.

Chương 1748: Không Có Đầu Mối.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Lâm Dật, Cố Diệc Nhiên đặt câu hỏi với Đỗ Quyên:

"Lấy quan hệ của bà và Tống Đức Viễn, dựa vào tài nguyên và nhân mạch quan hệ của ông ta, tôi nghĩ không khó khi muốn tìm một công việc riêng cho mình?"

"Hơn nữa, công việc này của bà mới chỉ làm hơn bốn tháng, hẳn là vừa tìm, trong lúc đó còn thường xuyên xin nghỉ, tôi cũng không cảm thấy, đây là một chuyện mà nhân viên tốt nên làm."

Nói xong, Cố Diệc Nhiên còn giơ báo cáo trên tay lên, lại tiếp tục nói:

"Không biết tôi có thể lý giải thành bà căn bản không muốn đi làm, chỉ muốn nhờ tài nguyên của Tống Đức Viễn đi phát triển sự nghiệp của mình, nhưng ông ta không đồng ý. Các người xảy ra mâu thuẫn trên phương diện này, cho nên bà thẹn quá hóa giận, sát hại ông ta."

Lâm Dật bĩu môi.

Người ta đã rất khá, cô xem mình đã làm gì đi, chỉ biết gây rối thêm.

"Không, không phải!" Tâm trạng của Đỗ Quyên bỗng trở nên kích động, "Chúng tôi gần đây quả thực từng cãi nhau, nhưng cũng chưa từng xuất hiện vấn đề thực chất. Tôi cũng biết năng lực của mình, căn bản cũng không thể mở công ty, cũng sẽ không yêu cầu những thứ này."

"Hơn nữa tôi còn có chứng cớ ngoại phạm, cô dựa vào đâu mà nói tôi giết người!"

"Đúng vậy, Tống Đức Viễn là tự ngã xuống sườn núi tự sát, ở trong đó cũng không có hung thủ thật sự."

"Vậy tại sao cô lại nghi ngờ tôi!" Đỗ Quyên kích động nói:

"Là do ông ấy không cẩn thận ngã chết, các người không thể bởi vì chúng tôi có quan hệ không đứng đắn mà nghi ngờ tôi được!"

"Tôi nghi ngờ bà, là bởi vì ghi chép trò chuyện của các người" Cố Diệc Nhiên lạnh mặt, nói:

"Thông qua kiểm tra thi thể phát hiện, trước khi Tống Đức Viễn chết có hút hàng cấm quá lượng, dẫn đến xuất hiện ảo giác, sau đó trượt chân ngã xuống sườn núi!"

"Tiếp theo, trước khi Tống Đức Viễn chết hai mươi phút, hai người còn nói chuyện, thời gian dài tới 40 phút. Tôi muốn biết các người đã nói cái gì, có phải là còn hành động gì khác không!"

Vẻ mặt của Cố Diệc Nhiên lạnh lùng, tựa như là một khối băng không tan.

Lâm Dật nhìn cô một cái, khí thế kia, dùng để thẩm vấn phạm nhân, thật sự là không thể thích hợp hơn.

"Chúng, chúng tôi..."

Đối mặt với chất vấn của Cố Diệc Nhiên, vẻ mặt của Đỗ Quyên bỗng trở nên mất tự nhiên bất an.

Lâm Dật nhướng mày nhìn bà ta một cái, rất rõ ràng, phương pháp của Cố Diệc Nhiên đã có tác dụng.

Hoặc có thể nói, phần ghi chép trò chuyện kia đã tạo nên tác dụng.

"Đến lúc này rồi, không cần ấp a ấp úng làm gì, tôi hi vọng bà có thể ăn ngay nói thật." Cố Diệc Nhiên từng bước ép sát, không có Đỗ Quyên bất kỳ cơ hội thở dốc nào:

"Sau đó, chúng tôi đã điều tra về tình huống công ty của bà."

"Chuyện xảy ra ngày đó, bà đúng là ở công ty, nhưng trong giờ cơm trưa, bà lại rời đi giữa chừng. Mà trong khoảng thời gian này bà rời đi này, đúng lúc ăn khớp với thời gian mà bà gọi điện cho Tống Đức Viễn. Tôi muốn biết, trong khoảng thời gian này, bà đi làm cái gì!"

"Chuyện này. . ."

Sắc mặt của Đỗ Quyên tái nhợt, mồ hôi lạnh chạy dọc theo trán.

"Anh ấy gọi video cho tôi, lúc đó tôi buông đũa xuống, trở lại trên xe trò chuyện video với anh ấy."

"Sau đó thì sao, tôi muốn biết, nội dung cuộc gọi video của các người là gì." Cố Diệc Nhiên hỏi:

"Ông ta đã nói với bà cái gì, hoặc là, bà đã nói gì với ông ta."

"Thì là chuyện mà các người vừa mới nói, anh ấy đang hút hàng cấm."

"Nói tiếp."

"Anh ấy lúc đó muốn tôi qua đó, nhưng tôi đã tìm lý do từ chối, nói không đi được, sau đó chúng tôi giữ video, làm chuyện này."

Đỗ Quyên dùng từ chính xác, không ai trong hai người có nghi ngờ gì cả.

Bởi vì người làm loại chuyện này, hầu như đều không chơi một mình, nhất định phải tìm đồng bạn cùng một chỗ.

Đỗ Quyên không thể chạy tới, như vậy thì gọi video chơi một chút, chuyện này có thể lý giải.

"Sau đó thì sao, bà dùng rồi hả?"

"Không có, bởi vì trên tay tôi không có vật kia." Đỗ Quyên bình tĩnh nói.

Cố Diệc Nhiên nhướng mày, "Đây là ý gì? Nếu có, chẳng lẽ bà sẽ chơi cùng ông ta?"

Đỗ Quyên nhíu nhíu mày, "Bởi mấy ngày đó là thời gian anh ấy cho tôi tiền, nếu như anh ấy có yêu cầu mãnh liệt thì tôi đều sẽ thỏa mãn. Nhưng anh ấy lại dễ nói chuyện, hơn nữa tôi cũng có thể dùng những phương thức khác để thỏa mãn anh ấy, cho nên sẽ không bắt buộc tôi."

"Nhưng trước đó bà có nói, từ sau khi bà bị bắt vào đã không còn chạm qua thứ này, đây cũng là nói dối? Trong thời gian này, rốt cuộc bà có chạm qua hay không?"

Ánh mắt Đỗ Quyên di chuyển lòng vòng, "Chỉ có một lần, nhưng lượng vô cùng nhỏ, chỉ vẻn vẹn có lần đó thôi."

"Lúc đó tại sao bà lại lừa chúng tôi, bà không biết đây là tội thêm một bậc sao."

"Các người bắt tôi tới đây, trong lòng tôi sợ muốn chết, cộng với việc Tống Đức Viễn chết rồi, cho nên tôi mới không nói thật. Hơn nữa lại chỉ là số lượng nhỏ, tôi biết rất nhiều người đều chơi như vậy, thật sự không có nghiêm trọng như trong tưởng tượng của cô đâu."

Cố Diệc Nhiên suy tư vài giây đồng hồ, sau đó nháy mắt ra hiệu với Lâm Dật, người kia ngầm hiểu, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

"Anh cảm thấy thế nào?"

"Lời khai không có vấn đề gì." Lâm Dật nói:

"Nếu như bà ta thật sự là vì tiền mà hại chết Tống Đức Viễn, cũng không cần phải đi làm việc, chuyện này rất mâu thuẫn."

"Hơn nữa căn cứ theo cuộc gọi video, là Tống Đức Viễn gọi video cho bà ta, trong đó lần đầu không nhận, gọi đến lần thứ hai mới nhận. Điều này làm giảm đáng kể khả năng bà ta hướng dẫn Tống Đức Viễn."

Cố Diệc Nhiên tựa ở bên tường, "Còn có một chuyện, trước khi xảy ra án mạng, bà ta quả thực không ở cùng một chỗ với Tống Đức Viễn, như vậy khả năng hướng dẫn sẽ thấp hơn. Bởi vì dựa theo phỏng đoán, ông ta đi ra từ khách sạn, đi tới sườn núi thì ngã xuống, trong lúc đó, có lẽ có người đang xúi giục ông ta đi về nơi xảy ra vụ án. Đỗ Quyên không ở đó, cho nên hiềm nghi của bà ta coi như không lớn."

"Điểm ấy phân tích không đúng." Lâm Dật nói:

"Muốn hướng dẫn ông ta đi đến nơi xảy ra vụ án, không nhất định cần bản thân đến đó, thông qua thiết bị điện tử cũng có thể làm được."

"Hơn nữa, hung thủ lắp đặt nhiều camera giám sát tại hiện trường như vậy, mục đích chính là để chứng minh Tống Đức Viễn nhảy núi tự sát. Nếu như hung thủ tự mình ra ngoài hướng dẫn Tống Đức Viễn, như vậy sẽ rất dễ bại lộ chính mình trong camera giám sát. Đó là hành động không thông minh."

Cố Diệc Nhiên suy tư mấy giây, sau đó gật gật đầu, dường như đồng ý với cách nói của Lâm Dật.

"Đi thôi, đi về trước, nói lại những chuyện này với anh Lý một chút, xử lý cụ thể như thế nào, vẫn nên nghe anh ấy quyết định thì hơn."

"Được."

Sau đó, hai người về tới văn phòng, mà lúc này, ba người Lý Tường Huy cũng đã trở về từ sớm.

"Tình huống bên hai người thế nào?"

"Theo tình huống trước mắt, hiềm nghi của Đỗ Quyên không quá lớn." Cố Diệc Nhiên trả lời một câu, sau đó nói lại quá trình thẩm vấn cho ba người còn lại.

"Bên chúng tôi cũng giống như vậy, không khai quật được bất kỳ tin tức hữu dụng nào." Lý Tường Huy nói:

"Nhưng mà lúc tra hỏi, Tống Triết và Lưu Phương đều một mực chắc chắn, Đỗ Quyên hại chết Tống Đức Viễn là vì tiền của công ty."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1749: Kỷ Tổng Lúc Nào Thì Về Nhà Ngoại.

Chương 1749: Kỷ Tổng Lúc Nào Thì Về Nhà Ngoại.

"Đây đều là phán đoán của bọn họ, căn bản không được xem là chứng cứ." Lâm Dật nói.

Lý Tường Huy gật gật đầu, "Cũng không thể xác định người có hiềm nghi từ trên người của bọn họ được, dựa theo quy định, đã đến lúc thả những này người, nhưng cần hạn chế phạm vi hoạt động của bọn họ."

Lý Tường Huy điều chỉnh lại vẻ mặt lại tiếp tục nói:

"Tiểu Dật, tài liệu công ty của Tống Đức Viễn giao cho cậu xử lý. Tôi đoán bên trong nhất định có manh mối, xem có thể đào ra hay không."

"Không thành vấn đề."

"Tiểu Trương, Tiểu Cao, hai người phụ trách điều tra Tống Triết và Lưu Phương, nhất là trong khoảng thời gian bọn họ về nhà này, nếu có hiềm nghi, nói không chừng sẽ để lộ ra."

"Đã biết."

"Tiểu Cố, hai chúng ta sẽ phụ trách chuyện của Đỗ Quyên." Lý Tường Huy nói:

"Thời gian còn lại, các người tự mình sắp xếp, có việc thì liên lạc qua điện thoại."

"Đã biết."

Sau khi phân xong nhiệm vụ, Lâm Dật cầm lấy tài liệu, chuẩn bị trở về nhà.

Nhưng ở trên đường trở về, có bấm gọi cho Cao Tông Nguyên.

"Anh Lâm, có sắp xếp gì sao?"

"Không có chuyện gì, buổi tối tới nhà tôi ăn cơm, mời anh ăn hải sản."

"Anh Lâm, có việc thì anh cứ nói thẳng được, chúng ta cũng không cần khách sáo."

"Mẹ nó, tôi có ý tốt mời anh ăn, sao lại thành có việc rồi."

"Nhà chúng tôi tuy không giàu như anh, nhưng vẫn có tài sản hơn trăm tỷ, tôi đã ăn hải sản đến muốn nôn rồi." Cao Tông Nguyên nói:

"Nếu như anh mở Party đồ tắm gì đó thì tôi rất nguyện ý đi."

"Thật không có tiền đồ, chỉ là một Party đồ tắm, có ý nghĩa gì? Tốt xấu anh cũng là một trong những phú nhị đại đứng đầu, có thể có chút truy cầu không?"

"Anh chính là đàn ông no không biết đàn ông chết đói, chúng tôi không bằng anh trên phương diện này."

"Các người là đàn ông đói không biết đàn ông no, “ba ba” cũng không có vui vẻ như trong tưởng tượng của anh đâu."

"Mẹ nó, anh chiếm tiện nghi của tôi."

"Được rồi, đừng nói nhiều nữa, sáu giờ tối đến Cửu Châu Các là được, kêu thêm lão Tần và lão Lương nữa."

"Tôi muốn ăn cơm chiên trứng anh làm."

"Việc nhỏ."

Cúp điện thoại, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Triều Dương, chuẩn bị đón Kỷ Khuynh Nhan tan làm.

Tuy tìm Hà Viện Viện có việc, nhưng Lâm Dật không gọi điện thoại cho cô.

Mình hẹn lão Cao đến nhà ăn cơm, con hàng kia nhất định sẽ gọi điện thoại cho Hà Viện Viện.

Lấy tính cách của Hà Viện Viện thì nhất định sẽ theo tới.

Nếu để cho cô biết, mình có chuyện cần nhờ, lại có cớ cho cô giả trang. Sau này lúc battle với cô ấy thì mình cũng thấp đi một đoạn, cho nên không thể làm như vậy.

Đến tập đoàn Triều Dương, vào trong văn phòng, phát hiện Kỷ Khuynh Nhan đang nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe thấy có tiếng mở cửa, cô mới mở to mắt.

"Tan làm sớm như vậy sao?"

Nhìn đến Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan quét bỏ vẻ rã rời trên mặt, đón anh vào.

Lâm Dật kéo Kỷ Khuynh Nhan, ôm lấy cô.

"Liều mình như vậy làm gì, giống như anh, giao cho người phía dưới làm là được rồi."

"Dù sao cũng là làm ăn của gia tộc, còn nhiều ánh mắt đang nhìn em như vậy, phải cẩn thận một chút."

"Có anh chống đỡ ở đây, sợ cái gì."

Trong lòng Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy ấm áp, "Có lời anh nói, người em như được tiếp thêm sức mạnh, cảm thấy làm việc 996 cũng không thành vấn đề."

Lâm Dật nở nụ cười, "Đi lại ghế số pha, anh ấn ấn cho em."

"Vậy em không khách sáo với anh nữa."

Kỷ Khuynh Nhan thư giãn ngồi lên ghế sô pha, đường cong giữa vòng eo và mông tạo thành một hình chữ S hoàn mỹ.

"Đúng rồi, vừa rồi Viện Viện gọi điện thoại tới cho em, nói anh hẹn mấy người lão Cao đến nhà ăn cơm." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Cô ấy nói buổi tối muốn ăn bò bít tết, tủ lạnh hình như không có, chúng ta đi siêu thị mua chút đi."

"Được."

Trong lòng Lâm Dật cười thầm, thậm chí muốn khen thưởng cho mình, tên ngốc Hà Viện Viện quả nhiên mắc câu rồi.

Bởi vì bọn người Cao Tông Nguyên sẽ đến nhà, nên Kỷ Khuynh Nhan tan làm sớm hơn thường ngày, cùng Lâm Dật đi siêu thị, mua không ít đồ về nhà, sau đó đặt bếp nướng bên cạnh hồ bơi.

Cùng lúc đó, bọn người Hà Viện Viện và Cao Tông Nguyên đồng loạt chạy đến, vừa nói vừa cười.

"Mẹ nó, lão Lâm, kiểu tóc này của anh rất trâu bò nha!"

Nhìn thấy Lâm Dật, Tần Hán cười ha ha, Cao Tông Nguyên và Lương Kim Minh cũng là như thế, cười đến chảy cả nước mắt.

Hà Viện Viện càng không bỏ qua cơ hội này, bỏ đá xuống giếng:

"Cảm thấy trạng thái hiện tại của anh giống như là vừa phóng xuất, xấu chết đi được."

"Các người đừng có chê cười tôi, lấy giá trị nhan sắc của ba người rất khó để khống chế kiểu tóc giống như tôi."

"Nhưng chúng tôi không cắt tóc a, ha ha..."

"Cút đi, mau lại đây giúp đỡ, cả một đám chỉ biết chờ ăn sẵn."

Bốn người Lâm Dật ở bên ngoài làm việc tốn thể lực, Kỷ Khuynh Nhan và Hà Viện Viện rửa rau trong phòng, phối hợp hết sức ăn ý.

Tuy Tần Hán cũng có quán thịt nướng, nhưng ăn ở chỗ này, cảm giác vẫn là không giống nhau.

Rất nhanh, công tác chuẩn bị đã hoàn thành, từng khối thịt bò vào nồi, nướng chín.

Tần Hán và Lương Kim Minh ở bên cạnh âm thầm cảm thán, có hồ bơi lớn như vậy, mở Party đồ tắm là phù hợp nhất.

Cũng không biết khi nào Kỷ tổng mới về nhà ngoại, để có thể vui chơi một bữa.

"Đúng rồi, anh Lâm, nghe nói anh đi làm cảnh sát, cảm thấy nào? Gặp phải chuyện gì thú vị không?"

Lâm Dật hận không thể đi lên vỗ tay cho Cao Tông Nguyên, chỉ đợi người hỏi chuyện này thôi đó.

"Có, mấy ngày trước có người uống rượu lái xe, đụng phải tường chắn tòa án, sau đó chết rồi."

"Ngạch... Đây không phải là tự tìm chết sao."

"Nào chỉ là tìm chết, người thân của nạn nhân còn buồn cười hơn." Lâm Dật nói:

"Người thân khởi tố tòa án, nói tường của bọn họ xây không đúng chỗ, khiến người tử vong, sau đó người xử lý vụ án lại là tòa án này."

"Mẹ nó, đây là thiểu năng trí tuệ à, ha ha..."

Mọi người bị đùa cười ha ha, "Còn gì nữa, có chuyện gì kích thích hơn nữa không."

"Kích thích thì cũng có, gần đây có xảy ra án mạng, chúng tôi đang điều tra, nhưng đang lâm vào ngõ cụt, chưa xác định được hung thủ."

Cho dù là nam hay nữ đều rất tò mò, vô cùng hứng thú đối với mấy loại chuyện như phá án này.

Bao gồm cả Kỷ Khuynh Nhan, đều cảm thấy tò mò hơn bình thường.

"Nói cho tôi một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khi còn bé tôi rất thích xem mấy loại phim phá án này." Lương Kim Minh nói.

"Vụ án là như vậy..."

Vì để cho Hà Viện Viện mắc câu, Lâm Dật đã chậm rãi kể lại vụ án, nói đến hơn một giờ mới xong.

"Chuyện này quả thật có chút khó khăn." Lương Kim Minh nói:

"Con trai và tình nhân của ông ta đều có động cơ, nhìn thì rất vô tội, đoán chừng đều là lời nói dối."

Tuy Lương Kim Minh thích xem phim phá án, nhưng so với fan Conan lâu năm như Kiều Hân thì căn bản không cùng một cấp bậc.

Kiều Hân nói có căn cứ, Lương Kim Minh cũng chỉ là đoán lung tung thôi.

"Không thể nói như vậy, làm việc thì phải để ý chứng cớ."

"Chuyện này còn không đơn giản." Hà Viện Viện nói:

"Vấn đề trung tâm chính là tiền, điều tra sổ sách công ty của bọn họ là được rồi."

"Đã giao cho ban ngành liên quan, nhưng đã vài ngày rồi mà vẫn chưa có kết quả, chúng tôi cũng đang đợi đây."

"Trình độ của bọn họ không được, đưa đến cho tôi xem một chút, nếu như có vấn đề thì chỉ cần liếc một chút là có thể nhìn ra." Hà Viện Viện bắt đầu giả trang.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1750: Công Bố Chân Tướng!

Chương 1750: Công Bố Chân Tướng!

"Đúng thật là, trên xe tôi còn có phần dự bị."

"Vậy còn chờ gì nữa, cầm đến cho tôi xem một chút." Hà Viện Viện thúc giục:

"Có tôi ở đây, chỉ cần vài phút là giúp anh phân tích ra vấn đề ở đâu."

"Chờ chút."

Lâm Dật đứng dậy, chậm rãi trở về trong xe, lấy tài liệu công ty của Tống Đức Viễn ra.

"Đều ở chỗ này đây."

"Tôi nhìn giúp anh một chút."

Hà Viện Viện nhìn nghiêm túc, còn lấy một cái bút ra từ theo túi, bắt đầu đánh dấu ở văn kiện,

Mặc dù Kỷ Khuynh Nhan không phải là chuyên nghiệp, nhưng có thể làm phụ tá cho Hà Viện Viện thôi cũng đủ rồi.

Cao Tông Nguyên cũng rất chân chó tới giúp Hà Viện Viện, cùng nhau xem tài liệu.

Còn lại ba người Lâm Dật thì cầm lấy bia, tiếp tục uống, không ai chậm trễ ai.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của Hà Viện Viện, Lâm Dật muốn tán thưởng mình một đợt, mình thật mẹ nó thông minh.

Nửa giờ sau, Hà Viện Viện chỉnh sửa lại tài liệu một chút, sau đó để bút qua một bên, phun tào:

"Tôi cảm thấy có thể kéo người phụ trách tài vụ của công ty bọn họ ra ngoài bắn chết."

"Thế nào." Lâm Dật nói.

"Bên trong có trăm ngàn chỗ hở, nếu như phía trên muốn điều tra thì chỉ cần một phút đồng hồ đã có thể khiến cho bọn họ đóng cửa, cũng không biết sổ sách này là làm thế nào nữa."

"Lấy chút quy mô của công ty bọn họ, trình độ của quản lý tài vụ mời tới đương nhiên có hạn, không cùng một đẳng cấp với em." Cao Tông Nguyên nói.

Ba người Lâm Dật cùng nhau trợn trắng mắt, đúng là rất biết liếm.

Hà Viện Viện cũng rất đắc ý, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cô quả thực có thực lực để đắc ý.

"Tuy nói kế toán của công ty trăm ngàn chỗ hở, nhưng tiêu ít tiền tặng lễ cũng không phải vấn đề lớn." Hà Viện Viện nói:

"Nhưng mà sổ sách công ty bọn họ không có bao nhiêu tiền."

"Tiêu ở chỗ nào rồi?"

"Hình như muốn khai phá hạng mục mới, hợp tác cùng một công ty tên là Thịnh Khoa, dựa theo số tiền biểu thị phía trên hạng mục, tổng đầu tư rơi vào khoảng 240 triệu..."

Lúc nói chuyện, Hà Viện Viện cúi đầu nhìn văn kiện phía dưới, "Người tên là Tống Đức Viễn này, cầm khoảng 130 triệu, được tính là được ăn cả ngã về không."

Lâm Dật nhíu mày, "Nếu như tôi nhớ không lầm thì vốn lưu động của sổ sách hình như chỉ có hơn 80 triệu."

Hà Viện Viện cúi đầu lật qua lật lại tư liệu trên tay, "Đã thế chấp nhà lấy 28 triệu, sau đó lại vay 22 triệu, mới có được nhiều tiền như vậy."

"Tôi cảm thấy, từ điểm này thôi cũng có thể chứng minh là ông ta bị giết, dù sao cũng đã triển khai phát triển kế hoạch, không có khả năng lại muốn chết được." Lương Kim Minh nói:

"Đoán chừng là áp lực quá lớn, sau đó hút hàng cấm rồi té chết."

Mọi người gật đầu, quả thực tồn tại loại khả năng này.

"Có điều quỹ đạo gần đây lại tiến lên, tựa hồ có chút kỳ quái, giải thích không rõ." Hà Viện Viện nói.

"Xảy ra vấn đề ở chỗ nào?"

Lâm Dật chăm chú hỏi, cảm thấy vấn đề thật sự đang nổi lên mặt nước.

Hà Viện Viện đưa một phần văn kiện trong tay ra.

"Đây là bảng báo cáo tài vụ của lữ khách công ty bọn họ, phía trên ghi lại các chuyến công tác của nhân viên các cấp.

"Phát hiện trong ba tháng gần đây, ông ta đã đi công tác nhiều lần."

"Điểm kỳ quái ở đâu?" Lâm Dật hỏi.

"Vùng ven biển là khu vực phát triển nhất Trung Quốc, nhất là Bằng Thành, nổi tiếng trong ngành nghề bán dẫn. Hơn nữa công ty hợp tác cùng bọn họ cũng là Bằng Thành, ông ta không cần thiết phải đi công tác ở nơi khác."

"Có phải là muốn tìm kiếm thêm người hợp tác? Khai thác thị trường?" Lương Kim Minh hỏi.

"Hẳn là không phải." Kỷ Khuynh Nhan nhìn hợp đồng rồi nói:

"Trên hợp đồng có ghi, bọn họ muốn chung vốn phát triển nghiên cứu thiết bị an ninh kiểu mới, để mở ra một thị trường cao cấp trong nước và nước ngoài. Cho nên nội dung chủ chốt của hạng mục này là phát triển nghiên cứu, còn chưa tới mức định hướng thị trường, rất không có khả năng là đi khai thác thị trường."

"Học tỷ nói không sai, nơi này quả thực tồn tại điểm đáng ngờ." Hà Viện Viện vén tóc, nói:

"Tôi hiểu rõ thị trường chất bán dẫn tại Trung Quốc, cho dù ông ta thật sự muốn tìm người hợp tác, cũng nên chọn địa điểm công tác tập trung ở khu vực Duyên Hải, nhưng đường đi của ông ta lại rất kỳ quái."

"Trong ba tháng này, ông ta đã đến Đại Hưng An Lĩnh vùng Đông Bắc, sau đó lại đi Thái Sơn, rồi lại đi Quảng Tây. Những địa phương này đều là các tỉnh công nghiệp lớn, hoặc là tỉnh nông nghiệp lớn, ngành nghề chất bán dẫn và máy vi tính tương đối yếu, không có nhiều quan hệ đối với lĩnh vực của ông ta. Nói đi đến những nơi này để tìm kiếm người hợp tác, cảm thấy có chút sai sai."

"Tình huống của ông ta có chút giống với em, hẳn là cũng có thể giải thích thông mà." Cao Tông Nguyên nói.

"Hả? Sao lại thành tình huống giống của em rồi?"

"Em không phải cũng đi mấy chỗ như Đông Bắc, Quảng Tây, Tam Á sao, cũng không có liên quan đến công việc của em."

Sắc mặt Hà Viện Viện trầm xuống, hận không thể cho Cao Tông Nguyên một chân.

Em là du lịch với chi phí chung, sao có thể giống ông ta được!

Trong đầu nghĩ gì vậy không biết!

"Em đó là giao lưu ngành nghề, không giống với ông ta." Hà Viện Viện vén tóc, nói với vẻ bình tĩnh.

Cô là CFO, trao đổi cái chân bà nội cô!

Nhưng mà Lâm Dật không truy cứu việc này, giúp mình ân tình lớn như vậy, chút chuyện nhỏ như vậy coi như xong đi.

"Vậy em nói xem, có khả năng là do áp lực quá lớn nên tới đó để du lịch?"

"Dạng người giống như Tống Đức Viễn, rõ ràng chính là LSP, cũng không giống những thanh niên như chúng ta, cần dựa vào du lịch để giải tỏa áp lực, ông ta có phương thức đặc biệt của mình." Hà Viện Viện nói:

"Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cho dù ông ta đi du lịch, thì lộ trình cũng rất kỳ quái."

"Những nơi mà ông ta đi không phải vùng núi cũng là đồi núi, cũng không phải thành phố du lịch đặc biệt nổi danh, căn bản không có khả năng..."

"Mẹ kiếp!"

Hà Viện Viện nói còn chưa dứt lời, đã nghe đến Lâm Dật kinh hô một tiếng, khiến cho những người khác giật nảy mình.

"Anh Lâm, anh làm gì vậy chứ, dọa tôi hết hồn."

"Tôi đã nghĩ thông! Tôi biết hung thủ là người nào rồi!"

Lời này vừa dứt, ánh mắt mọi người đều tập trung vào trên người Lâm Dật!

"Người nào vậy!"

Kỷ Khuynh Nhan khẩn trương mà kích động, cảm giác như mình lập công!

"Chính là tình nhân của Tống Đức Viễn, Đỗ Quyên!"

"Sao mà anh đoán được?"

"Ban ngày lúc anh tra hỏi, biết được một tin tức, trong ba tháng gần đây, bà ta thường xuyên xin nghỉ phép, hơn nữa Tống Đức Viễn cũng thường xuyên đi công tác trong hơn ba tháng này. Nếu như trùng hợp về phương diện thời gian, điều này có thể nói rõ, Tống Đức Viễn đã ra ngoài cùng Đỗ Quyên!"

"Chuyện này có thể chứng minh, Đỗ Quyên là hung thủ sao?"

Thời điểm mấu chốt nhất của vụ án đến rồi, những người khác cũng đều khẩn trương, có một loại cảm giác như chơi kịch bản giết người, thậm chí là có chút rùng mình.

"Cảm thấy đúng đến 80-90%." Lâm Dật nói nghiêm túc:

"Chỗ mà bọn họ đi chơi đều là chỗ nhiều núi, nói rõ bà ta mỗi một lần đều có suy nghĩ dẫn dụ Tống Đức Viễn ngã xuống sườn núi, nhưng mỗi một lần đều không thành công, chỉ là lần này, bà ta đã thành công!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1751: Giết Người Phòng Kín.

Chương 1751: Giết Người Phòng Kín.

Sự phân tích của Lâm Dật nhận được sự tán đồng của những người khác.

Bọn họ nhất trí nhận định Đỗ Quyên chính là hung thủ giết chết Tống Đức Viễn!

Hiện tại việc phải làm duy nhất chính là xác định thời gian xin nghỉ phép của Đỗ Quyên xem có ăn khớp với thời gian đi công tác của Tống Đức Viễn hay không!

Lâm Dật cầm điện thoại di động, gọi điện thoại cho Cố Diệc Nhiên.

m thanh phía đối diện có chút ồn ào, dường như đang ăn cơm ở bên ngoài.

"Có việc gì?"

"Cô có thời gian mà Đỗ Quyên xin nghỉ phép không?"

"Thời gian xin nghỉ phép sao?" Cố Diệc Nhiên dừng một chút, "Có phải là tất cả những ngày mà bà ta xin nghỉ từ khi đi làm không?"

"Đúng, cô có hay không?"

"Có, nhưng tôi cần sắp xếp lại một chút." Cố Diệc Nhiên nghiêm túc nói:

"Có phải là phát hiện ra đầu mối gì rồi hay không?"

"Cô cứ sắp xếp lại thời gian biểu trước đi, đến lúc đó tôi sẽ nói cho cô."

"Được!"

Chuyện liên quan đến công việc, Cố Diệc Nhiên hết sức chăm chú, hết sức phối hợp.

Sau đó, Lâm Dật gọi điện thoại cho Lý Tường Huy, để anh giúp đỡ điều tra ghi chép đi lại trong ba tháng này của Đỗ Quyên một chút.

Chờ sau khi có chứng cứ sẽ càng có sức thuyết phục.

"Tôi cảm thấy không cần tra xét nữa đâu, nhất định là người phụ nữ tên là Đỗ Quyên kia." Lương Kim Minh vừa uống rượu vừa nói:

"Làm tiểu tam đều thích làm loại chuyện này, tôi cũng không tin, bà ta mỗi tháng chỉ cần 50 ngàn tệ kia."

"Anh Lâm, chúng tôi giúp anh phá án, có tính là lập công hay không." Cao Tông Nguyên hỏi.

"Không phải đã mời các người ăn thịt nướng rồi sao."

"Móa, thì ra anh bắt chúng tôi làm công cụ người."

"Không cần nói khó nghe như vậy, tất cả mọi người đều là anh em." Lâm Dật cười ha hả nói:

"Tới tới tới, uống rượu."

Nói xong chuyện vụ án, mấy người liên tục nâng ly cạn chén, bầu không khí nhiệt liệt, quên cả trời đất.

Khoảng nửa giờ sau, Cố Diệc Nhiên và Lý Tường Huy đồng thời gọi điện thoại tới.

Tư liệu mà Lâm Dật cần, bọn họ đều đã tra ra được.

Sau khi tự mình thẩm tra đối chiếu cẩn thận, phát hiện thời gian xin nghỉ phép của Đỗ Quyên trùng hợp với thời gian đi lại của Tống Đức Viễn.

Tiếp theo, ghi chép đi lại của Đỗ Quyên trong khi xin nghỉ, cũng nhất trí với chỗ mà Tống Đức Viễn đến!

Không còn nghi ngờ, mỗi lần Tống Đức Viễn xuất hành, Đỗ Quyên đều đi cùng.

Như vậy vô cùng có khả năng bà ta là hung thủ sát hại Tống Đức Viễn!

"Mọi người chờ tôi một chút."

Lâm Dật về gian phòng, mở cuộc video cho nhiều người.

"Bên cậu đã tra được tin tức gì sao." Sau khi kết nối video, Lý Tường Huy hỏi.

"Tra được."

Lâm Dật nói lại manh mối vừa mới phân tích ra được cho hai người nghe.

Sau khi nghe thấy Lâm Dật, hai người đều cảm thấy chấn kinh.

Không nghĩ tới trong bóng tối còn ẩn giấu một đầu manh mối như vậy.

Như này cơ bản đã có thể khóa chặt người hiềm nghi là Đỗ Quyên!

"Tôi hiện tại sẽ đi xin lệnh bắt người!"

"Tôi cũng sẽ trở về cục." Cố Diệc Nhiên nói.

"Tôi còn có chút việc, lát nữa sẽ trở về tìm các người."

"Không vội, bắt bà ta lại rồi chậm rãi xem xét là được, làm xong chuyện của cậu rồi lại tới cũng không sao."

"Được rồi."

Cúp video, Lâm Dật xoay xoay lưng.

Không nghĩ tới nhanh như vậy đã phá được vụ án.

Lúc Lâm Dật quay trở lại hồ bơi, Lương Kim Minh hỏi:

"Thế nào, động thủ bắt người chưa?"

"Lập tức sẽ đi qua, đoán chừng điều tra mấy ngày thì bà ta sẽ khai ra hết."

"Công trạng của anh cũng có một nửa của chúng tôi, đến lúc đó nhớ đừng quên luận công ban thưởng, một bữa thịt nướng nhất định là không được, dù sao cũng phải tổ chức một buổi Party ăn mừng một trận."

Về phần party trong miệng Lương Kim Minh là cái gì, chuyện này người gặp người, trí giả gặp trí, sắc phê gặp sắc phê (người trong cuộc tự hiểu rõ).

Phá được vụ án, tâm trạng của Lâm Dật vô cùng tốt, lại lấy mấy bình rượu ngon từ trong tủ rượu ra, chuẩn bị tối nay không say không về.

Bữa tiệc thịt nướng kéo dài đến hơn mười một giờ mới kết thúc.

Ban người Tần Hán uống say mèm, buổi tối cũng không định đi, nhà nhiều như vậy, chuẩn bị ở lại đây một đêm.

Sau khi sắp xếp cẩn thận ba người Tần Hán, Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện cũng về phòng của mình.

Đến mức tàn cục, sẽ có người tới thu dọn, không cần tự mình động thủ.

"Tối nay tôi ngủ với học tỷ, anh tìm nơi khác mà ngủ đi."

"Xem cô giúp tôi nhiều như vậy, tôi cũng không so đo với cô, nếu không nhất định sẽ nói cùng cô một chút."

"Xem ra anh còn có chút lương tâm."

Reng reng reng _

Ngay tại lúc ba người chuẩn bị rửa mặt rồi nghỉ ngơi, điện thoại di động của Lâm Dật bỗng vang lên, là Lý Tường Huy gọi tới.

"Bắt được người rồi sao? Tình huống thế nào?"

"Đỗ Quyên chết rồi."

"A? ! Chết! !"

Lâm Dật có chút không thể tin được, tin tức này thật sự là khiến cho người ta không thể tin nổi.

"Chết như thế nào?"

"Trúng độc khí gas." Lý Tường Huy nói:

"Sau khi người của chúng ta đến nơi, gõ cửa thì không thấy ai mở, sau khi cưỡng ép mở cửa thì phát hiện trong phòng đầy mùi khí gas. Đỗ Quyên nằm ở trên giường đã tắt thở, lúc chúng ta chạy đến hẳn là chết được nửa giờ."

"Các người đang ở hiện trường hay là trong cục vậy?"

"Tại hiện trường đây, cậu muốn đi qua sao?"

"Chờ tôi, tôi đi qua nhìn một chút."

Cúp điện thoại, Hà Viện Viện tò mò đi lên phía trước.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Anh đừng nói với tôi rằng, người chết tên là Đỗ Quyên nha."

"Chính là bà ta, chết bởi ngạt khí gas."

"Tôi dựa vào, đây là sợ tội tự sát sao?"

"Có khả năng này, nhưng còn không thể xác định, tôi phải đến hiện trường nhìn xem." Lâm Dật nói:

"Các người đi ngủ trước đi, không cần chờ anh."

"Trên đường nhớ cẩn thận một chút, đừng lái quá nhanh, chú ý an toàn." Kỷ Khuynh Nhan dặn dò.

"Anh biết mà."

Sau khi lên tiếng, Lâm Dật cầm chìa khóa xe rồi đi ra ngoài, lái xe đến nhà Đỗ Quyên.

Nhà của Đỗ Quyên nằm ngoài khu nhà, là một tòa ngay cả thang máy đều không có.

Tuy đã cũ một chút, nhưng tại địa phương tấc đất tấc vàng như Trung Hải này, nếu như bán ra thì cũng đáng giá không ít tiền.

Lúc đi vào tầng dưới của tòa nhà, cả tòa nhà đã bị phong tỏa, Lâm Dật đưa giấy hành nghề của mình ra, đi vào rất thuận lợi.

"Anh Lý, tình huống thế nào rồi?"

"Thi thể còn chưa được khiêng đi, cậu có thể đi nhìn một chút."

Ở phòng khách, phía trên che kín vải trắng, rất hiển nhiên, bên trong là thi thể của Đỗ Quyên.

Xốc vải trắng lên, đập vào mi mắt, là gương mặt xanh tím của Đỗ Quyên, trên thân không mặc bất kỳ loại quần áo nào, đi rất nhẹ nhàng.

Lâm Dật đặt bàn tay lên nách bà ta, còn có thể cảm nhận được một chút xíu nhiệt độ, vừa mới chết không bao lâu.

Sau khi kiểm tra một phen, Lâm Dật lại đắp vải trắng lên một lần nữa, rồi dạo qua một vòng trong nhà Đỗ Quyên.

Hiện trường bảo vệ rất tốt, trên cơ bản đều duy trì nguyên dạng.

Nhưng lại rất lộn xộn, rất nhiều quần áo đều ném lên ghế sô-pha, thậm chí ngay cả đồ lót cũng ném lung tung.

Rất khó tưởng tượng, đây là nhà của một người phụ nữ ba mươi mấy tuổi.

Trên bàn cơm, còn có một phần lẩu dành cho một người mới chỉ ăn được một nửa, nhưng mà phía trên đã mọc lông.

Đoán chừng là lúc đó, lúc đang ăn cơm thì bị người của phân cục vội vã mang đi.

Buổi chiều trở về cũng không thu dọn phòng, dưới tình huống thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, trở về liền ngủ luôn.

Sau đó thì không đứng lên được nữa...

Dịch: MBMH Translate

Chương 1752: Thủ Pháp Giết Người.

Chương 1752: Thủ Pháp Giết Người.

Lâm Dật lập tức đến phòng ngủ của bà ta.

Trên giường rất lộn xộn, mặt trên còn có vết xước, đồ trang điểm trên bàn rơi lả tả trên đất, nhưng không hề giống như là dấu vết đánh nhau, càng giống như là dấu vết giãy dụa hơn.

Sau khi nhìn một vòng, cũng không phát hiện trong nhà Đỗ Quyên ra bất kỳ đồ vật nào khả nghi. Anh trở lại phòng khách, tụ hợp với Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên.

"Có phát hiện được thứ gì đặc biệt tại hiện trường không?"

"Tìm được bốn thứ này?"

"Camera lỗ kim?"

Lý Tường Huy gật gật đầu, "Giấu rất kín, trải khắp hai phòng ngủ, phòng vệ sinh và nhà bếp, bị người ta giám sát 360 độ."

"Đỗ Quyên hẳn là không biết việc này?"

"Suy đoán là vậy, nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì còn phải đợi phân tích, hiện tại vẫn chưa thể kết luận được."

"Thi thể đều được mang tới, có kết quả bước đầu rồi chưa? Có thể xác định là tự sát không?"

"Ngoại trừ bốn cái Cameras này, thì không tìm được đầu mối hữu dụng, nhưng không quá giống là tự sát." Lý Tường Huy dùng cằm, chỉ chỉ vào nhà bếp.

"Cậu đi cùng tôi."

Hai người tới nhà bếp, Lâm Dật nhìn thoáng qua vị trí bếp nấu.

Chốt mở trong trạng thái đóng kín.

Dựa theo suy đoán bình thường, nếu như tự sát thì chốt khí gas hẳn là mở, đóng thì không đúng.

"Đây không phải là trọng điểm, cậu nhìn cái này."

Lý Tường Huy chỉ đường ống khí gas:

"Nơi này có một lỗ thủng bị ăn mòn, nhưng sau khi kiểm tra, phát hiện có dấu vết bị người ta phá hư, cơ bản có thể xác định là giết người, nhưng hiện trường không có bất kỳ manh mối gì, rất khó để tìm ra hung thủ."

Lâm Dật hít sâu một cái.

Vấn đề Tống Đức Viễn còn chưa giải quyết xong, hiện tại lại xuất hiện vụ án giết người phòng kín.

Vụ án này càng ngày càng thú vị!

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, một pháp y đi tới.

"Lý đội trưởng, đã có kết quả đã, người tên Đỗ Quyên chết là vì trong quá trình ngủ say hít phải quá nhiều khí CO, dẫn đến trúng độc mà chết. Trên người không có bất kỳ vết thương nào, cũng không có dấu vết bị xâm phạm, có thể xác định lúc còn sống không có vật lộn với người khác, là vụ án giết người phòng kín điển hình."

"Tôi muốn hỏi một chút, trong lúc người ngủ, hít phải quá lượng CO, chẳng lẽ sẽ không bị sặc tỉnh sao?"

"Có tồn tại khả năng này, nhưng còn phải xem từng trường hợp, hàm lượng CO cũng không lớn, khi bà ta kịp phản ứng thì các cơ quan trong cơ thể đã bị ảnh hưởng, muốn có xử lý hiệu quả là chuyện vô cùng khó khăn."

"Hơn nữa trên giường của bà ta rất lộn xộn, rất nhiều nơi còn xuất hiện nếp uốn, hẳn là sau khi trúng độc đã giãy dụa một đoạn thời gian, nhưng không có hiệu quả gì."

"Được, tôi đã hiểu, cảm ơn."

Sau khi báo cáo tình huống của người chết, pháp y quay người rời đi, ba người Lâm Dật tụ lại một chỗ, bắt đầu phân tích vụ án.

"Xung quanh đây có giám sát không? Có quay lại được người nào khả nghi không?"

Cố Diệc Nhiên nhún vai, "Nơi này là tiểu khu cũ kỹ, giám sát đều là bài trí, không có cái nào dùng được cả."

"Vậy thì có điểm kì quái." Lâm Dật nói:

"Sau khi rời khỏi sở cảnh sát, người của chúng ta vẫn luôn âm thầm đi theo bà ta, hung thủ phá hư đường ống gas lúc nào vậy?"

"Tôi đã hỏi thăm người phụ trách trông coi Đỗ Quyên, bọn họ có thể chắc chắn, sau khi Đỗ Quyên vào cửa, cũng chưa từng đi ra, hơn nữa cũng không có người nào tiến vào nhà của bà ta cả."

Nghi vấn của Lâm Dật cũng là nghi vấn của những người khác, mọi người đều không quá rõ về mọi chuyện đang xảy ra.

Hiện tại vấn đề lại lâm vào thế bí, hung thủ rốt cuộc đã giết người thế nào?

"Có một loại khả năng nữa, hung thủ đã sớm tiến vào, từ đó đạt được mục đích giết người của hắn ta?"

"Hiện tại cũng chỉ có một khả năng này, nhà bà ta ở tầng 3, không có khả năng là tiến vào từ bên ngoài cửa sổ, như này rất dễ bị người ta phát hiện." Lâm Dật nói:

"Nhưng vấn đề là, chỗ đường ống khí gas lại không có chốt mở, một khi bị rò rỉ thì sẽ thoát khí liên tục. Sau khi Đỗ Quyên trở về, nhất định sẽ phát hiện không hợp lý, càng không có khả năng ngủ, điểm này rất mâu thuẫn."

Lâm Dật nói lên nghi vấn, cũng là điểm mấu chốt của vụ án giết người phòng kín này.

Hung thủ làm sao để khống chế đường ống khí gas bên trong được?

Nếu như có thể lý giải điểm này, thì có thể rõ ràng thủ pháp gây án của hung thủ.

Lâm Dật đi tới nhà bếp, thấy được đoạn đường ống khí gas bị phá hủy.

Sau đó thận trọng sờ lên.

Chỗ bị phá hủy còn có vết gai thật nhỏ, rất rõ ràng là cố ý.

Lâm Dật nhìn kỹ rất lâu, nhưng đều nghĩ mãi mà không rõ.

Bên trong không có một người nào, đối phương lại có thể khống chế phá hủy một lỗ thủng.

Rốt cuộc là làm thế nào vậy?

"Hả?"

Ngay tại lúc đang Lâm Dật suy nghĩ vấn đề thì phát hiện chỗ không thích hợp.

Anh nhìn thấy bên cạnh lỗ thủng, có một thứ còn nhỏ hơn cả hạt mè, hình như không phải là rỉ sắt.

"Anh Lý, có thể tìm giúp tôi một cái kẹp không." Lâm Dật nói.

"Phát hiện ra cái gì sao?"

"Trên ống dẫn có một vật rất kỳ quái, tôi đang chuẩn bị lấy xuống nhìn xem."

"Cậu chờ chút."

Lý Tường Huy đi đến chỗ pháp y, mượn một cái kẹp nhỏ, sau đó giao cho Lâm Dật.

Lâm Dật cầm một tấm khăn giấy qua, sau đó thận trọng lấy vật nhỏ xíu màu đen kia xuống.

"Đây là vật gì?" Cố Diệc Nhiên ngó đầu ra hỏi.

Lâm Dật lắc đầu, nhìn chằm chằm vào vật chất nhỏ màu đen rồi nói:

"Tạm thời còn không thể xác định, tôi lấy xuống từ xung quanh lỗ thủng."

"Nhưng nó hình như có tính dính, tôi vừa mới thấy nó dính vào cái kẹp."

"Tính dính? !"

Lâm Dật giật mình, vội vàng chạy đến bên cửa sổ, nhất thời hai mắt trợn tròn, bởi vì anh nhìn thấy thứ mà mình muốn thấy!

Tuy Đỗ Quyên rất xinh đẹp, nhưng lại không có đức hạnh, có thể thấy thứ này bày biện ra trong nhà bà ta cũng là lẽ đương nhiên.

Hoặc có thể nói, người có thể đi làm tình nhân cho người khác, không mấy ai có đức hạnh.

Cho nên bệ cửa sổ nhà bọn họ cũng không sạch sẽ, nhất là xung quanh song cửa sổ thép, bám đầy tro bụi.

Nhưng trong đó có một vạch màu trắng chia lớp bụi bám trên cửa sổ thép thành hai đoạn.

Cùng lúc đó, Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên cũng đi tới.

"Phát hiện cái gì rồi?"

Lâm Dật chỉ chỉ vào dấu vết màu trắng bên trên cửa sổ.

"Tôi đã biết phương pháp gây án của hung thủ."

Hai người không ai nói chuyện, mà chờ Lâm Dật nói tiếp.

"Hung thủ nhân lúc Đỗ Quyên chưa về nhà đã lặng lẽ đi tới nhà bà ta, sau đó lặng lẽ tạo một lỗ thủng trên đường ống rồi dùng tốc độ nhanh nhất, dùng băng dán bịt lại, như vậy đường ống sẽ không thoát hơi trong khoảng thời gian ngắn."

"Sau đó thì sao, hắn ta lấy băng dán xuống bằng cách nào?"

"Dây câu!"

"Hung thủ ở bên ngoài, dùng một đoạn dây câu nối với một mặt của băng dán trên đường ống, đợi đến lúc thời cơ chín mùi thì kéo dây câu bên ngoài. Bằng cách này, hắn ta có thể thuận lợi kéo băng dán xuống, khí gas bên trong cũng rò rỉ ra ngoài một cách tự nhiên."

"Tôi đã hiểu!" Lý Tường Huy nói:

"Dấu vết màu trắng trên cửa sổ hẳn là dấu vết do dây câu kéo ra!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1753: Tôi Thấy Cô Như Người Nổi Tiếng Trên Mạng.

Chương 1753: Tôi Thấy Cô Như Người Nổi Tiếng Trên Mạng.

"Khó trách những chỗ khác đều là tro bụi, chỉ có chỗ kia là sạch sẽ, thì ra là dùng thủ pháp giết người này." Lý Tường Huy nói.

"Đã giải quyết vấn đề thủ pháp giết người, nhưng ở đây còn có một vấn đề khác, hung thủ làm sao xác định rằng Đỗ Quyên đã ngủ rồi?" Cố Diệc Nhiên nói:

"Lúc xảy ra vụ án, hắn cũng không ở trong phòng, cho nên không có cách nào xác định trạng thái của Đỗ Quyên. Nếu như lúc kéo băng dán xuống, Đỗ Quyên còn chưa ngủ say, nhất định sẽ bị phát hiện, kế hoạch của hắn cũng sẽ bị bại lộ."

"Cameras!"

"Chẳng lẽ các người đã quên, mới rồi lúc điều tra, tổng cộng tìm được bốn Cameras lỗ kim, lần lượt ở trong hai phòng ngủ, nhà vệ sinh và nhà bếp, quan sát Đỗ Quyên chằm chằm gắt gao. Cho nên nhất cử nhất động của bà ta đều vô cùng rõ ràng trong mắt một số người, cũng không khó để phán đoán trạng thái lúc đó của nạn nhân."

Cố Diệc Nhiên nhíu mày, mang theo vài phần đẹp mắt.

"Vậy có khả năng người lắp đặt giám sát chính là người sát hại Đỗ Quyên?"

"Vô cùng có khả năng!"

"Trước tiên cứ mang bốn cái Cameras này về đã, để người bên kỹ thuật tra một chút, xem có thể tìm tới được địa chỉ IP ẩn giấu phía sau hay không. Nếu như có thể tìm được thì muốn tìm được hung thủ sẽ không còn khó."

Hai người cùng nhau gật đầu, bọn họ cũng cho rằng như thế.

"Đã điều tra kha khá về tình huống hiện trường, chúng ta đi về trước đi." Lý Tường Huy nói:

"Đợi lát nữa tôi sẽ gọi người bảo vệ hiện trường, nếu có phát hiện gì khác lạ thì lại qua kiểm tra."

Lâm Dật và Cố Diệc Nhiên gật gật đầu, hiện tại đã hơn nửa đêm, không thích hợp để bàn luận về vụ án, ngủ một giấc rồi ngày mai lại nói.

"Cũng cần phải chú ý hai người Tống Triết và Lưu Phương bên kia nữa." Lâm Dật nói: "Nếu như lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sẽ không tốt."

"Yên tâm đi, tôi đã gọi điện thoại từ sớm." Lý Tường Huy nhìn giờ một chút rồi nói:

"Ngày mai mười giờ đi làm, không cần đi sớm như vậy, ở nhà ngủ một giấc cho thật tốt."

"Đã biết."

Bàn giao đơn giản vài câu, mọi người cùng nhau đi ra ngoài, sau đó mỗi người lên xe của mình rồi về nhà.

Trung Hải sau nửa đêm trở nên an tĩnh mà khiêm tốn.

Tựa như là một người phụ nữ đã trút bỏ đi lớp áo quyến rũ, trở nên an tĩnh mà tốt lành, đồng thời, bầu không khí cũng có chút âm u.

Lâm Dật một tay chống đầu, mặt không thay đổi lái xe.

Đèn đường ánh lên mờ nhạt, từng cái quét qua gương mặt anh, trong đầu của anh toàn bộ đều là chuyện về vụ án.

Không cần nghi ngờ, hung thủ giết chết Đỗ Quyên vào lúc này, nói rõ bà ta biết chân tướng của chuyện này, hoặc là biết một phần của chân tướng.

Hung thủ sợ bà ta tiết lộ nên mới động thủ sớm.

Nhìn từ góc độ này, hiềm nghi của Tống Triết và Lưu Phương sẽ giảm mạnh, bởi vì bọn họ vẫn luôn nằm trong tầm mắt của cảnh sát, muốn động thủ giết người là chuyện hoàn toàn không thể nào.

Về phần thuê người giết người thì lại càng không thể, bởi vì không đến mức dùng thủ đoạn thô bạo như này.

Hơn nữa cũng không ai dám nhận một công việc như vậy.

Tiền mặc dù là thứ tốt, nhưng mệnh quan trọng hơn.

Suy nghĩ kỹ một hồi, Lâm Dật vẫn nghĩ mãi không ra.

Hiện tại, con đường duy nhất trên tay chính là mấy cái Cameras kia.

Hy vọng người bên bộ phận kỹ thuật có thể tra được địa chỉ IP, như vậy sẽ có thể làm rõ chân tướng.

Cứ như vậy, Lâm Dật chậm rãi lái xe trở về nhà, sau đó lặng lẽ về phòng nghỉ ngơi.

Nhưng cảm thấy vừa mới nằm ngủ không được vài phút, thì nghe được tiếng đập cửa từ bên ngoài.

Lâm Dật gắt gỏng đứng dậy từ trên giường.

"Hà Viện Viện, tôi thao bà nội cô!"

"Bà nội tôi đã chết bao nhiêu năm rồi." Hà Viện Viện đứng tại cửa ra vào, nói:

"Tôi muốn ăn cơm chiên anh làm, nhanh lên một chút."

"Làm mấy cái lông, ông đây buồn ngủ, không có thời gian nấu cơm cho cô."

"Nếu là như vậy, tôi sẽ không phân tích vụ án giúp anh nữa."

"Đều đã phân tích xong, công cụ người như cô đã vô dụng."

"Nhưng tôi lại phát hiện những đầu mối khác."

"Đợi một chút!"

Lâm Dật rời giường mở cửa, phát hiện không chỉ có Hà Viện Viện, Kỷ Khuynh Nhan cũng ở ngoài cửa.

"Cô phát hiện cái gì?"

"Anh nấu cơm trước, nấu cơm xong tôi sẽ nói cho anh biết."

Kỷ Khuynh Nhan cười ha hả xuống tầng, cô đã thành thói quen đối với hai người này.

Lấy trình độ hiện tại của Lâm Dật, cho dù một đêm không ngủ, cũng sẽ không ảnh hưởng đến trạng thái tinh thần, nên anh dứt khoát mặc quần áo tử tế rồi đi vào nhà bếp.

Mà ba người Tần Hán còn đang nằm ngáy o o trong căn biệt thự khác, chưa thức dậy.

Lâm Dật cũng thể hiện đủ thành ý, làm rất nhiều, mang ra ngoài cả phần của bọn họ.

"Nói đi, lại phát hiện ra manh mối gì."

"Thật ra cũng không phải là manh mối quan trọng gì." Hà Viện Viện nói:

"Hôm qua lúc điều tra tài liệu của công ty bọn họ, không phải phát hiện Tống Đức Viễn đang làm một hạng mục lớn sao. Nếu như anh có thời gian dư dả thì có thể điều tra công ty hợp tác này một chút, xem tìm được chút manh mối gì hay không."

"Chỉ có vậy?"

"Đúng, chỉ có vậy."

"Móa, đây mà được coi là manh mối à, sớm biết vậy thì tôi đã không dậy."

"Anh nhìn xem có phải là mình quá thế lực rồi hay không." Hà Viện Viện nói:

"Lại nói, hôm nay tôi thay quần áo mới, anh là người đầu tiên nhìn thấy, anh nên thấy thỏa mãn."

Nói xong, Hà Viện Viện còn xoay một vòng tại chỗ, "Tôi phát hiện, học tỷ mua không ít quần áo mà tôi cũng có thể mặc. Học tỷ còn nói, tôi mặc bộ quần áo này như một ngôi sao, anh cảm thấy thế nào."

"Cô không giống ngôi sao, mà giống như người nổi tiếng trên mạng hơn."

"Người nổi tiếng nào?"

"Lương Chí Siêu."

"Móa!" Hà Viện Viện mắng một câu, "Vốn nghĩ, nhìn anh biểu hiện tốt như vậy, lại nói thêm cho anh chút manh mối, ha ha... Bái bai ngài đây."

"Tăng lương cho cô."

"Tới tới tới, chúng ta chậm rãi trò chuyện."

Hà Viện Viện cười híp mắt, nói:

"Hôm qua, sau khi anh đi, tôi nhàn rỗi không chuyện gì, lại nhìn tài liệu của công ty bọn họ một chút, phát hiện ra một trùng hợp rất kinh người."

"Nói tiếp."

Hà Viện Viện nhìn Lâm Dật với vẻ thần bí, vẻ mặt còn có chút giống với Kiều Hân trước đó.

"Trong vòng ba tháng trước khi ngã xuống sườn núi, mỗi một chỗ mà Tống Đức Viễn đi tới gần như đều thay đổi Cameras, hơn nữa hạng mục này còn do công ty của bọn họ tiếp nhận!"

"Ừm hả? Chắc chắn sao?"

"Tôi làm việc mà anh còn không yên tâm sao, đã thẩm tra đối chiếu hai lần, xác thực hoàn toàn ăn khớp."

Manh mối này khiến cho Lâm Dật có chút ngoài ý muốn, có thể nói là một manh mối vô cùng quan trọng.

Nhưng có thể phân tích ra kết quả gì thì còn phải thương lượng với mọi người một chút.

Ba người cơm nước xong xuôi, lần lượt đi làm.

Hà Viện Viện để xe lại cho Cao Tông Nguyên, bản thân mình thì lấy xe của Lâm Dật đi đến công ty.

Dậy thật sớm, nhưng lại tập hợp muộn.

Sau khi đưa hai người phụ nữ đi làm, lúc trở lại phân cục, đã là mười giờ hơn, mấy người Lý Tường Huy cũng đã đến.

"Tới rồi, chỉ thiếu cậu thôi." Trương Huy hô.

"Tiểu tử cậu đúng là rất được đó nha, nghe nói chỉ mất vài phút đã phát hiện ra thủ pháp giết người trong phòng kín, sau này nhất định có phát triển." Cao Minh Tuấn nói.

"Đều là anh Huy, anh Trương và anh Cao dạy tốt."

Cố Diệc Nhiên: ? ? ?

Tôi không tính là người sao?

Dịch: MBMH Translate

Chương 1754: Manh Mối Gãy Mất.

Chương 1754: Manh Mối Gãy Mất.

"Được rồi, họp trước cái đã."

Lý Tường Huy đi đến trước bảng đen, ghi ra một vài manh mối quan trọng lên phía trên.

"Đây là các ý của tôi, nếu các người có gì muốn nói thì có thể bổ sung."

"Hiện tại có thể khẳng định, Đỗ Quyên còn gạt chúng ta rất nhiều chuyện, thứ mà bà ta biết vô cùng có khả năng liên quan đến hung thủ." Cố Diệc Nhiên nói:

"Hiện tại có thể xác định, trong ba tháng gần đây, Tống Đức Viễn và Đỗ Quyên có liên hệ nhiều lần. Hơn nữa nơi mà bọn họ đi đều là các khu vực thuộc vùng núi, có thể xác định, bà ta có khả năng xúi giục Tống Đức Viễn."

"Ngoài ra, tôi còn phát hiện một việc, Tống Đức Viễn đi đến đâu, công ty bọn họ đều thay đổi cameras ở đó từ trước." Lâm Dật nói:

"Cho nên hung thủ đã dò xét mỗi một lần, lên kế hoạch tỉ mỉ cẩn thận không chỉ là lần này, chỉ là rốt cuộc đã thành công."

Nói xong, Lâm Dật dừng một chút,

"Nhưng Đỗ Quyên cũng không phải là hung thủ, như vậy lúc hai người xuất hành, có lẽ đang có người thứ ba đi cùng!"

"Theo như chứng cứ trước mắt, hiềm nghi của Tống Triết và Lưu Phương đã dần trở nên nhỏ hơn." Trương Huy nói:

"Bọn họ và Đỗ Quyên, hẳn là không xuất hiện cùng nhau."

"Tạm thời cứ cho là như vậy đi, nhưng trong khoảng thời gian sắp tới không nên lơ là việc theo dõi bọn họ, tránh xuất hiện bất kỳ một sơ suất nào." Lý Tường Huy nói.

"Đã biết, tôi sẽ thoi dõi cẩn thận.” Trương Huy nói ra.

Ba.

Cao Minh Tuấn tiện tay đốt điếu thuốc, nuốt mây nhả khói nói:

"Manh mối duy nhất trên tay chúng ta chỉ còn lại mấy cái cameras kia, nếu như có thể tra được địa chỉ IP, thì không khó để khóa chặt hung thủ."

Mọi người gật gật đầu, đây là cơ hội duy nhất lúc này.

Đúng lúc này, cửa phòng bị gõ, một người phụ nữ trung niên đi vào từ bên ngoài.

"Lý đội trưởng, đã có báo cáo khoa kỹ thuật, đều ở chỗ này đây."

"Được, cám ơn."

Nói tiếng cám ơn, Lý Tường Huy cầm báo cáo tới, vội vàng mở ra, nhưng khi nhìn thấy nội dung bên trong thì sắc mặt vô cùng không tốt.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Địa chỉ IP là công ty của Tống Đức Viễn."

"Công ty của ông ta sao!"

Nghe được tin tức này, sắc mặt của những người khác cũng thay đổi.

Nếu thật là như này, đã nói rõ người theo dõi Đỗ Quyên là Tống Đức Viễn, không có quan hệ gì với hung thủ.

"Chuyện này cũng có thể hiểu được." Lâm Dật nói:

"Ông ta muốn phòng ngừa Đỗ Quyên ăn vụng, sau đó lặng lẽ lắp Cameras trong nhà bà ta, dùng nó để giám sát, lý do này còn nghe được."

"Không nghĩ tới lão già này còn tiểu nhân như vậy, còn để bụng như vậy đối với một tình nhân, làm như là yêu thương lắm không bằng." Cao Minh Tuấn nói.

"Nhưng vụ án tiến triển đến đây lại gãy mất manh mối."

Lời nói của Lý Tường Huy khiến cho tất cả mọi người rơi vào trầm mặc.

Cho dù muốn điều tra, cũng không biết nên bắt tay từ đâu.

"Tiểu Cao, Tiểu Trương, hai người tiếp tục điều tra Tống Triết và Lưu Phương, xem có thể tra ra được tin tức hữu dụng gì hay không." Lý Tường Huy nói.

"Được."

"Tiểu Dật, Tiểu Cố, hai người điều tra người bên cạnh Đỗ Quyên, bạn bè người thân và đồng nghiệp đều không thể bỏ qua."

"Đã hiểu."

Lâm Dật nói:

"Anh Lý, lúc tôi điều tra tài liệu của công ty bọn họ phát hiện công ty của Tống Đức Viễn đang hùn vốn cùng nghiên cứu phát triển một hạng mục với một công ty tên là Thịnh Khoa. Nếu như có thể, tôi đề nghị cũng điều tra công ty này một chút."

"Vậy được, tôi sẽ làm việc này." Lý Tường Huy nói:

"Đã phân chia nhiệm vụ, mọi người đi làm việc đi, tranh thủ mau chóng tìm ra manh mối."

"Vâng!"

Mọi người đi ra văn phòng, không ngừng ngáp, hiển nhiên mấy ngày nay đều không nghỉ ngơi tốt.

Lâm Dật còn có thể chống đỡ, nhưng bọn họ lại không được, đang chuẩn bị tìm chỗ ngủ bù một giấc trước khi điều tra.

"Anh Lâm!"

Sau khi Lâm Dật ra ngoài, vừa lúc bắt gặp Trương Bằng và Trương Tử Hân,

"Đây là muốn đi ra ngoài sao."

Nhìn thấy hai người mặc chỉnh tề, Lâm Dật thuận miệng hỏi.

"Vẫn là vụ án Tesla lúc đó, bên thứ ba đã có kết quả kiểm tra, nói hệ thống phanh xe không có vấn đề, là do thao tác của chủ xe."

"Không có vấn đề? ! Chỗ nào làm kiểm tra vậy?"

Hôm xảy ra chuyện, anh đã thử qua, xe nhất định có tồn tại vấn đề, kết quả này tuyệt đối có mờ ám.

"Là báo cáo kiểm tra chất lượng chính thức của ban ngành, nữ chủ xe có dị nghị đối với kết quả này, cho nên lại báo cảnh sát."

"Cái này mẹ nó không phải là đang bắt nạt người sao?"

"Cũng không thể nói như vậy, dù sao đã có báo cáo chính thức của ban ngành, cũng có thể là vấn đề của người phụ nữ kia." Trương Bằng nghĩ một lát, "Nói không chừng thật sự là đang giả vờ bị hại."

Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Trương Bằng, nói với ý nghĩa sâu xa:

"Tuy thế giới này không quá nát như trong tưởng tượng của anh, nhưng cũng không có tốt trong tưởng tượng đâu."

Một câu này của Lâm Dật khiến cho hai người như tỉnh ra.

"Anh Lâm, ý của anh là..."

"Biết là được rồi, không cần nói ra." Lâm Dật nói:

"Đi thôi, vừa lúc tôi không chuyện gì làm, cùng các người đi qua nhìn một chút."

Mấy ngày vẫn luôn xử lý vụ án của Tống Đức Viễn, Lâm Dật cảm thấy mình nên thay đổi đầu óc một chút.

"Vậy thì tốt, có anh thì có thể giải quyết vấn đề một cách thuận lợi, nếu không bọn họ sẽ lại cãi nhau."

"Đi thôi, qua nhìn một chút."

Ba người lên xe, lái đến cửa hàng Tesla 4S.

Cùng lúc đó, có một đám người đang vây quanh trước cửa cửa hàng 4S.

Ngoại trừ xem náo nhiệt, còn có mấy chủ xe khác tới đòi quyền lợi, nhìn có vẻ còn kịch liệt hơn so với lần trước.

Nhưng người phụ trách cửa hàng 4S, Lý Đông Lâm cũng không ra mặt, mà ngồi trên ghế sô pha trong tiệm nói chuyện với Mark.

Về phần chuyện bên ngoài, thì giao cho những người phụ trách khác.

"Những người này cũng thật là, không biết mình có thân phận gì sao, còn muốn đấu với tôi?"

"Lý tổng, tôi thật sự rất bội phục ngài." Mark nói:

"Nếu như không có anh thì chúng ta đã phải chịu thua thiệt."

Lý Đông Lâm thổi thổi hơi nóng cà phê.

"Lúc có mặt cảnh sát, tôi dám để bọn họ đi làm kiểm tra, đương nhiên là có chuẩn bị. Tôi có quen biết nhiều năm với lãnh đạo kiểm tra chuyên ngành, xử lý loại chuyện nhỏ nhặt này, chỉ cần chào hỏi một chút là được."

Mark giơ ngón tay cái lên, vô cùng bội phục Lý Đông Lâm.

Đúng lúc này, bảo an của tiệm chạy tới.

"Lý tổng, người bên ngoài còn không buông tha, nói không tiếp nhận phần báo cáo này, còn đang náo ở bên ngoài."

"Thật sự là phiền, xem ra không đánh cho một trận thì bọn họ cũng không biết đau."

Lý Đông Lâm để cà phê xuống, đứng dậy, nói:

"Tôi đi ra xem một chút, tôi còn không tin là không thu thập được bọn họ."

Sau đó, Lý Đông Lâm và Mark đi ra ngoài.

Nhìn thấy hai người đi ra, người tới đòi quyền lợi và người xem náo nhiệt đều vây hai người lại, nhưng lại bị bảo an ngăn ở bên ngoài.

"Các người có thôi đi hay không, đã có báo cáo, là thao tác của các người không đúng, còn muốn tới chỗ chúng tôi giả làm người bị hại? Có tin tôi sẽ kiện ngược lại các người hay không!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1755: Tôi Cảm Thấy Chiếc Xe Này Có Vấn Đề.

Chương 1755: Tôi Cảm Thấy Chiếc Xe Này Có Vấn Đề.

"Phần báo cáo này có vấn đề, các người chắc chắn là đã động tay động chân, chúng tôi không nhận." Thiếu phụ xinh đẹp lên tiếng.

"Cô có phải là bị bệnh hay không, đây là báo cáo của cơ quan nhà nước, chúng tôi làm sao có thể động tay động chân được."

"Còn có, tôi nói cho các người biết, trong vòng ba phút, tất cả mọi người đều cút ra ngoài cho tôi, nếu không cũng đừng trách tôi không khách sáo."

"Anh bớt ở đây hù dọa người đi, đừng cho là chúng tôi sẽ sợ anh."

Thiếu phụ xinh đẹp ôm eo thon, giằng co với Lý Đông Lâm.

"Những người trước mắt này, đều là chủ xe Tesla, trước trước sau sau đều xảy ra không ít vấn đề. Hôm nay chúng tôi cùng đi đòi quyền lợi, nếu như các người không cho chúng tôi lời giải thích thì hôm nay tôi sẽ không đi!"

"Tôi nói cho cô biết, tôi thấy cô là phụ nữ nên mới không muốn tính toán với cô, cô không nên chọc giận tôi." Lý Đông Lâm chỉ vào thiếu phụ xinh đẹp:

"Vẫn là câu nói kia, trong vòng ba phút, nếu như các người còn không đi, tôi sẽ tìm người đuổi các người ra ngoài, hơn nữa các người còn đến gây chuyện, cẩn thận tôi tố cáo các người!"

"Tố cáo chúng tôi cũng vô dụng, tôi đã báo cảnh sát, cảnh sát lập tức tới ngay. Tôi cũng không tin là không xử lý được chuyện này!"

"Cô tìm ai đến cũng vô dụng, chúng tôi có báo cáo kiểm tra của cơ quan nhà nước, nói rõ xe của chúng tôi không có chút vấn đề nào, hoàn toàn là do các người, không cần giả vờ làm người bị hại ở chỗ chúng tôi làm gì!"

"Tôi mua chiếc xe, tiền đặt cọc lên tới hơn 900 ngàn, tôi giả vờ làm người bị hại sao, anh có lầm hay không vậy?"

"Ai biết các người đang nghĩ cái gì chứ!"

Thái độ của Lý Đông Lâm vô cùng cương quyết, không có hòa hoãn chút nào.

"Tôi đã nói lời cần nói, các người tự giải quyết cho tốt, đến lúc đó đừng trách tôi động thủ!"

"Tích tích. . ."

Lúc mà mọi người ở đây nhao nhao đến túi bụi thì xe cảnh sát tới.

Ba người Lâm Dật xuống xe, thiếu phụ xinh đẹp thấy người tới là anh thì vội vàng lên đón.

"Đồng chí, anh nhanh đến phân xử cho chúng tôi, không biết anh ta lấy được một tờ báo cáo từ chỗ nào, gạt chúng tôi nói xe không có vấn đề, hơn nữa còn muốn động thủ đánh người."

"Đừng có gấp, tôi sẽ xử lý việc này."

Nhìn thấy Lâm Dật tới, thái độ của Lý Đông Lâm mới hòa hoãn đi chút ít.

"Đồng chí cảnh sát, chúng ta lại gặp mặt."

Lâm Dật không đáp lại lời chào, mà nói trực tiếp với Lý Đông Lâm:

"Báo cáo đâu, lấy ra tôi xem một chút."

"Tất cả báo cáo kiểm tra đều ở chỗ này." Lý Đông Lâm đưa đồ trên tay đưa tới, nói với vẻ đúng tình hợp lý:

"Xe của chúng tôi không có bất kỳ vấn đề gì chất lượng, tất cả đều do thao tác của bọn họ không đúng."

Lâm Dật cầm tờ báo cáo nhìn một hồi lâu.

Nội dung ở bên trên không khác những gì Lý Đông Lâm nói là bao, ném nồi sang cho người tiêu thụ.

Hơn nữ phía dưới còn có dấu đỏ, nói rõ thứ này không phải giả, đúng là của cơ quan nhà nước.

Khóe miệng Lâm Dật mang theo ý cười, đám người này đúng thật là thú vị.

"Tuy đã có giấy trắng mực đen rõ ràng, nhưng tôi vẫn có chút hoài nghi. Tôi cần anh đi với tôi một chuyến về cục kiểm tra chất lượng, thẩm tra đối chiếu một lần nữa."

Lý Đông Lâm có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Lâm Dật lại đuổi theo không bỏ như vậy.

"Không có vấn đề, chúng tôi thân chính không sợ bóng nghiêng, cho dù có đi một chuyến cũng không quan trọng."

Lâm Dật nhìn sang thiếu phụ xinh đẹp, "Cô cũng đi với tôi một chuyến."

"Ừm vâng."

Sau đó, Lâm Dật nói với Trương Bằng và Trương Tử Hân.

"Các người xử lý chuyện còn lại đi, tôi dẫn bọn họ đến ban ngành liên quan một chuyến, xong việc cứ trở về cục là được."

"Được."

Sau khi phân công nhiệm vụ, Lâm Dật mang theo Lý Đông Lâm và thiếu phụ xinh đẹp, còn có giám đốc kỹ thuật Mark, cùng nhau đi làm giám định.

Lúc trên đường đi, Lâm Dật biết thêm vài chuyện.

Thiếu phụ xinh đẹp tên là Dương Băng, làm buôn bán quần áo cá nhân.

Chồng của cô là quả lý trung tầng của một công ty, thường xuyên đi công tác, một năm đều không về nhà được mấy lần.

Reng reng reng _

Trên đường đi, điện thoại của Lý Đông Lâm vang lên.

"Lãnh đạo."

"Tôi đang trên đường đến cục giám sát chất lượng."

"Đã có báo cáo kiểm tra, không có chút vấn đề gì cả, là đối phương cố tình gây sự, không có quan hệ với chúng tôi."

"Được, lãnh đạo yên tâm, chuyện này giao cho tôi xử lý là được rồi."

Cúp điện thoại, Lý Đông Lâm vẫn dương dương tự đắc như cũ, không chút hoảng hốt.

Mark lặng lẽ tiến tới trước mặt Lý Đông Lâm, nhỏ giọng nói:

"Lý tổng, bên phía bạn của anh không có vấn đề gì chứ, dù sao cũng là cơ quan của người ta, tôi sợ xuất hiện chỗ sơ suất."

"Yên tâm đi, chúng tôi là bạn cũ lâu năm, sẽ không xảy ra chuyện." Lý Đông Lâm bình chân như vại, nói:

"Hơn nữa vừa rồi tôi đã gửi Wechat cho anh ấy, nói qua việc này một lần, anh ấy biết phải làm sao."

"Vậy thì tôi an tâm rồi."

Lý Đông Lâm cười cười, tự nhủ:

"Kế hoạch giả vờ bị hại của một số người có thể là sắp thất bại, cửa hàng Tesla lớn như vậy, cũng không thể để cho một số du côn lấn lướt được."

"Anh thích nói thế nào thì nói, có đồng chí cảnh sát làm chủ cho tôi." Dương Băng nói.

"Đợi lát nữa chúng ta sẽ nhìn thấy sự thật thôi." Lý Đông Lâm nói:

"Đã có báo cáo của cơ quan, thế mà cô còn không tin, cũng không biết là nghĩ như thế nào nữa."

"Nếu như không nói chuyện, không ai nói là anh câm đâu."

Giọng nói trầm thấp của Lâm Dật khiến cho Lý Đông Lâm không dám nói thêm gì nữa.

Người cảnh sát trẻ tuổi này, quả thật có chút dọa người.

Nhưng ánh mắt mà Dương Băng nhìn Lâm Dật lại có chút không giống nhau, người này vô cùng nam tính, mạnh hơn nhiều so với chồng của mình.

Rất nhanh, Lâm Dật đã chạy xe đến chỗ cần đến, được nhân viên công tác liên quan dẫn tới phòng khách.

Không bao lâu sau, một người đàn ông đeo kính đi vào từ bên ngoài, gương mặt gầy gò, mặc áo sơ mi màu trắng, mang đến cho người ta một loại cảm giác rất hòa thuận.

Ông ta khác với bọn người Lý Đông Lâm, lúc nhìn thấy Lâm Dật, cũng không có bao nhiêu e ngại, chỉ là bắt tay tượng trưng.

"Tôi là người phụ trách kiểm tra chất lượng, Vương Hỷ Tài, đã xảy ra chuyện gì?"

"Là như vậy, tôi cảm thấy báo cáo này có chút vấn đề, muốn tới đây chứng thực một chút." Lâm Dật khách khí nói.

Vương Hỉ Tài cầm lấy báo cáo nhìn một chút, "Báo cáo này chính là chúng tôi phát hành, có thể có vấn đề gì được?"

"Do phòng các người phát hành sao?" Lâm Dật nói với Vương Hỷ Tài:

"Anh xác định xe của vị nữ sĩ này không có một chút vấn đề gì sao?"

"Chúng tôi đều đã kiểm nghiệm nghiêm ngặt, làm sao có thể có vấn đề." Vương Hỷ Tài nói:

"Chúng tôi đã gặp nhiều chuyện như vậy rồi, rõ ràng chính là do thao tác không đúng, xe không có vấn đề gì cả."

"Tôi đã lái xe hơn bốn năm, luôn tự mình lái xe, kỹ thuật của tôi không có vấn đề." Dương Băng nói.

"Kỹ thuật của cô thế nào, đây chỉ là đánh giá chủ quan của mình cô, không đại biểu cho trình độ thật sự." Vương Hỷ Tài nói:

"Hơn nữa, khi con gái lái xe quả thực hay tồn tại vấn đề như vậy, mà lại qua giám định của chúng tôi, có thể thấy rõ chất lượng của xe không có vấn đề gì, cô vẫn nên tìm hiểu một chút nguyên nhân từ trên người của mình đi."

"Anh!"

"Được rồi, cô đừng nói nữa." Lâm Dật đánh gãy lời của Dương Băng, nói với Vương Hỷ Tài:

"Tôi cũng đã khảo nghiệm qua, chiếc xe này quả thực có vấn đề."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1756: Cô Không Được Coi Là Dân Chúng Nhỏ.

Chương 1756: Cô Không Được Coi Là Dân Chúng Nhỏ.

Vương Hỷ Tài nhìn Lâm Dật khoảng chừng 5 giây.

"Đồng chí, anh đang nói cái gì? Tôi muốn biết, anh đã tiến hành khảo nghiệm thế nào?"

"Chính là lái thử một chút trong cửa hàng 4S."

"Chẳng lẽ anh cảm thấy, mình có sự chuyên nghiệp của chúng tôi sao?" Sắc mặt của Vương Hỷ Tài trở nên không tốt, nói:

"Hơn nữa tôi cảm thấy, hành động vừa rồi có chút không công bằng. Tôi càng thêm hoài nghi, anh thân là nhân viên công chức, lại có mối quan hệ không thể cho ai biết với vị nữ sĩ này."

"Anh đừng nói nhảm, chúng tôi không có quan hệ gì."

"Ai mà biết được có quan hệ hay không, dù sao chúng tôi đã đưa báo cáo, về phần vấn đề còn lại thì các người tự giải quyết đi."

"Cám ơn Vương Khoa đã chứng minh sự trong sạch của chúng tôi, nếu không thì sẽ không thể nói rõ chuyện này." Lý Đông Lâm cười ha hả nói.

"Bảo hộ quyền lợi hợp pháp của các người là chuyện mà chúng tôi nên làm, không thể để cho những người mang lòng dạ xấu xa kia xâm phạm ích lợi của các anh được. Nếu không sau này, còn ai dám đi ra làm ăn nữa."

"Ai nói không phải đâu, nhờ có các người."

"Nếu như không có những chuyện khác thì tôi đi trước đây." Vương Hỷ Tài nói:

"Các người tự xử lý những chuyện còn lại đi, nếu như người phụ nữ này còn tiếp tục giả làm người bị hại, đề nghị các người nên đề lên thẳng tư pháp."

"Được được, tôi biết phải làm sao."

Vương Hỷ Tài gật gật đầu, quay người rời đi.

"Chờ chút. . ."

Còn không đợi Vương Hỷ Tài đi ra ngoài, Lâm Dật đã gọi anh ta lại.

"Anh vẫn còn có chuyện?"

"Tôi chỉ là muốn xác nhận lại với anh một chút, có phải anh thừa nhận phần báo cáo này là anh phát hành, cũng thừa nhận xe Tesla bọn họ không có một chút vấn đề?"

"Đúng vậy, anh còn muốn làm gì?"

"Không có việc gì, vừa rồi tôi đã thu âm, chỉ cần anh chính miệng thừa nhận là được."

Vương Hỷ Tài thay đổi sắc mặt, bỗng sinh ra một loại dự cảm xấu.

Nhưng Lâm Dật cũng không giải thích thêm với anh ta cái gì, mà cầm điện thoại di động, bấm gọi cho Trần Bỉnh Cường.

"Giúp tôi liên hệ với người phụ trách đơn vị kiểm tra chất lượng, tôi đang ở phòng khách tầng một của bọn họ."

"Cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là cảm thấy, báo cáo mà bọn họ đưa ra có vấn đề, muốn tìm người hiểu chuyện tiến hành kiểm tra một lần nữa."

"Đúng, chính là đường Khang Ninh, tôi đang ở tầng một, hình như là 109."

"Được rồi, khi về sẽ mời anh ăn cơm."

Lâm Dật cúp điện thoại, ánh mắt của người trong phòng đều rơi xuống trên người anh.

"Anh đang gọi điện thoại cho người nào." Vương Hỷ Tài hỏi.

"Nói thì anh cũng không biết, đừng hỏi nữa." Lâm Dật nói:

"Anh không phải còn có việc bận sao, hiện tại liền đi đi. Chuyện này không cần anh nữa, đợi lát nữa sẽ có những người khác đến xử lý việc này, đi đi."

Vương Hỷ Tài cảm thấy có chút không đúng, "Chẳng lẽ anh còn biết người của chúng tôi?"

"Tôi không biết, nhưng bạn bè của tôi nhận biết, về phần người tới là ai, tôi cũng không biết, nhưng hẳn là có thể xử lý việc này."

Ánh mắt Vương Hỷ Tài di chuyển lòng vòng, cảm thấy nhìn có chút không thấu Lâm Dật.

Một tên cảnh sát nho nhỏ, thân phận còn không bằng mình, anh ta có thể nhận biết người nào?

Két két _

Ngay tại lúc hai người đang nghi ngờ, cửa phòng khách bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên đi vào từ bên ngoài.

Nhìn thấy người tiến vào, Vương Hỷ Tài bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng đi lên chào hỏi.

"Trương cục."

Trái tim của Vương Hỷ Tài thiếu chút nữa đã nhảy ra khỏi cổ họng.

Chút chuyện nhỏ như vậy, sao có thể khiến lãnh đạo đứng thứ hai tới rồi.

"Đồng chí, tôi tự giới thiệu trước, tôi là Trương Á Quần, đã xảy ra chuyện gì vậy? Có thể nói với tôi một chút không."

Trương Á Quần chính là người mà Trần Bỉnh Cường tìm tới, đồng thời đã thông báo về thân phận của Lâm Dật.

Nhưng lại nghiêm túc dặn dò qua, không thể bại lộ thân phận của Lâm Dật, cho nên mới tự giới thiệu như thế.

Nếu không lấy thân phận của ông thì không thể nào nói như vậy.

"Cũng không phải là chuyện gì lớn." Lâm Dật chỉ Dương Băng rồi nói:

"Cô ấy mua một chiếc Tesla, phát hiện phanh xe có vấn đề, tìm tới cửa hàng 4S thì người ta không quan tâm, còn nói báo cáo kiểm tra của các người là hợp cách. Tôi cảm thấy báo cáo kiểm tra có vấn đề, muốn anh lại làm kiểm tra một chút."

"Không có vấn đề, xảy ra chuyện lớn như vậy, chúng tôi nhất định sẽ phụ trách."

Trương Á Quần cười nhìn sang Dương Băng, "Cô cũng đừng có gấp, tôi hiện tại sẽ sắp xếp kiểm tra hiện trường, nửa giờ, là có thể có báo cáo."

"Vậy thì làm phiền toái rồi."

"Nửa giờ có kết quả. . ."

Mồ hôi lạnh chảy dọc theo trán của Vương Hỷ Tài, nửa giờ có kết quả, đây tuyệt đối là đãi ngộ đặc biệt.

Người bình thường không thể hưởng thụ được!

Ngoài ra, lãnh đạo đều đã nói như vậy, nhất định là vô cùng để ý đối với chuyện này.

Đợi đến khi có kết quả kiểm tra mới, phía bên mình chẳng phải sẽ lộ tẩy sao!

Người trợn tròn mắt còn có Lý Đông Lâm, lãnh đạo người ta tự mình phụ trách việc này, nhất định là giấu không được.

Hơn nửa giờ sau, đối với Lý Đông Lâm, Vương Hỷ Tài và Mark mà nói như là một ngày bằng một năm.

Tựa như là phạm nhân đang chờ tuyên án tử hình.

Khoảng sau hơn bốn mươi phút, đã có kết quả kiểm tra báo cáo mới.

"Lãnh đạo, không chỉ có phanh có vấn đề, mà trục truyền lực cũng có vấn đề, hơn nữa vấn đề còn không nhỏ."

Nghe nói như thế, sắc mặt của Lý Đông Lâm và Vương Hỷ Tài đều trở nên khó coi.

Trương Á Quần cũng giống như thế, chỉ là nguyên nhân khác với bọn họ.

"Phần báo cáo thứ hai, kiểm tra ra nhiều vấn đề như vậy, mà phần báo cáo thứ nhất lại nói không có một chút vấn đề gì, còn luôn miệng nói là vấn đề của chủ xe, hi vọng các người có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý."

"Khả năng là lần kiểm tra đầu tiên thời điểm đã xuất hiện sơ sẩy." Vương Hỷ Tài cưỡng ép giải thích.

"Các người là cơ quan nhà nước, ngay cả phanh xe và trục truyền lực có vấn đề mà đều kiểm không tra được sao? Anh cho rằng chỉ dựa vào hai chữ "Sơ sẩy" là có thể giải quyết vấn đề?"

Ánh mắt Lâm Dật sáng rực nhìn lấy Vương Hỷ Tài, giống như là muốn nhìn thấu anh ta.

"Hay là trong này còn có gì đó mờ ám? Cần tôi nói toạc ra không?"

"Trong này. . ."

"Đừng nói nữa!"

Trương Á Quần đánh gãy lời của Vương Hỷ Tài, "Anh ra ngoài đi, đợi lát nữa tôi sẽ xử lý anh!"

"Lãnh đạo. . ."

"Ra ngoài!" "

Vương Hỷ Tài bị dọa giật mình, xám xịt đi ra ngoài.

"Chuyện này đã tra ra manh mối, chúng tôi sẽ mau chóng đưa chuyện này đến cơ quan tư pháp, nhất định sẽ cho vị nữ sĩ này một lời giải thích hợp lý."

"Tôi không muốn xe nữa, chỉ cần các người hoàn tiền lại cho tôi là được." Dương Băng nói.

"Trả lại tiền thì tiện nghi cho bọn họ quá." Lâm Dật nói: "Tốt nhất là chuyển giao cho cơ quan tư pháp, nếu không sẽ ủy khuất cho cô."

"Thật sự có thể xử lý sao?"

"Đương nhiên, nếu không pháp luật chẳng phải là thùng rỗng kêu to à."

Hai mắt Dương Băng tỏa sáng, "Thật sự là quá cảm ơn anh, nếu như không có anh, mấy ông chủ nhỏ như chúng tôi đây căn bản không có cách nào xử lý việc này."

Lâm Dật liếc qua Dương Băng, đây đã không thể coi là dân chúng nhỏ.

"Đều là chuyện chúng tôi nên làm."

Nói xong, Lâm Dật nhìn sang Lý Đông Lâm, "Đi với tôi một chuyến đi, anh còn dám hối lộ, lá gan đúng là không nhỏ."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1757: Động Cơ Giết Người.

Chương 1757: Động Cơ Giết Người.

Đến lúc này, Lý Đông Lâm cũng không dám phản bác.

Không nói đến bản thân mình thật sự làm chuyện này, cho dù không có làm, anh ta cũng có lý do để đem mình đi.

Ra cửa, Dương Băng liên tục cúi đầu về phía Lâm Dật, vô cùng nhiệt tình.

Lại nói chuyện đơn giản vài câu, Lâm Dật đưa theo Lý Đông Lâm trở về.

"Người anh em, tôi có chút việc riêng, muốn nói chuyện riêng với anh."

Thấy trên xe không có ai, Lý Đông Lâm to gan nói.

"Hai chúng ta không có gì để nói cả, thủ đoạn kia của các người cũng không cần dùng trên người của tôi, không có tác dụng."

"Mọi thứ đều dễ thương lượng, anh đừng nói lời chết như vậy." Lý Đông Lâm nói:

"Anh cũng biết sức ảnh hưởng của Tesla chúng tôi tại Trung Hải, không cần thiết bởi vì chút chuyện nhỏ này khiến cho mọi chuyện không thoải mái. Hơn nữa, anh cũng đừng có vội từ chối, cách làm của chúng tôi nhất định sẽ khiến anh hài lòng."

"Tôi có thể lý giải thành anh đang hối lộ tôi hay không? Không sợ tội thêm một bậc à?"

Lý Đông Lâm hoàn toàn không nghĩ tới, Lâm Dật lại khó chơi như vậy.

“Nếu anh không đồng ý, tôi cũng không có gì đáng nói, lãnh đạo tổng công ty chúng tôi sẽ xử lý chuyện này."

“Mấy người các người đúng thật là đủ thú vị, kiếm lời tiền của người Trung lại không coi mạng của người Trung ra gì. Cho dù lãnh đạo của các người không đến, chúng tôi cũng sẽ truy cứu trách nhiệm của bọn họ."

Lý Đông Lâm cười lắc đầu, "Anh nói những thứ này không có quan hệ gì với tôi, có năng lực thì nói chuyện với người của Tesla."

"Vậy tôi chờ bọn họ tới."

Rất nhanh, Lâm Dật đã dẫn Lý Đông Lâm tới phân cục.

Nhưng anh không xử lý việc này, mà giao cho Trương Bằng và Trương Tử Hân.

Vụ này thuộc về án kiện dân sự, giao cho bọn họ xử lý là được rồi.

Có chút thời gian thì nên nghĩ đến vụ án của Tống Đức Viễn mới tốt.

Đúng lúc này, hai chiếc xe cảnh sát dừng tại cửa phân cục, Cố Diệc Nhiên mang theo mười mấy người bước xuống từ trên xe, đi vào bên trong.

"Đây đều là những người nào?"

"Đều là người có tiếp xúc gần gũi với Đỗ Quyên trong khoảng thời gian gần đây, tôi mang về hỏi thăm tình huống một chút."

Cố Diệc Nhiên mang về tổng cộng mười mấy người, Lâm Dật nhìn xung quanh một vòng, phát hiện cách ăn mặc của những người này không hoàn toàn giống nhau, trong miệng còn không ngừng phàn nàn.

Nhưng càng nhiều là xuất phát từ tâm lý hoảng sợ.

Cho dù không có quan hệ nào với chuyện này, nhưng đi tới nơi đây thì vẫn luôn hoảng sợ theo bản năng, Lâm Dật cũng có thể hiểu được chuyện liên quan tới điểm này.

Bởi vì đang hợp tác với Cố Diệc Nhiên, cô đưa người về, Lâm Dật cũng không có nhàn rỗi, cùng cô đi vào phòng thẩm vấn, chuẩn bị giải quyết một số chuyện liên quan tới Đỗ Quyên.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hai người thẩm tra liên tục sáu người trong hai giờ liên tiếp.

Trong đó có ba người là đồng nghiệp của Đỗ Quyên, ba người khác là bạn bè của bà ta.

Nhưng trên người những người này cũng không có mấy tin tức hữu dụng.

Phần nhiều chỉ là mấy tin tức liên quan tới thói quen sinh hoạt của bà ta, án kiện đã tiến triển đến giai đoạn này, những tin tức này có thể nói là không có chút trợ giúp gì.

"Nghỉ một lát rồi lại thẩm vấn tiếp, có chút mệt mỏi."

Lâm Dật gật gật đầu, anh đã sớm phát hiện, Cố Diệc Nhiên vẫn luôn dụi mắt, hiển nhiên là buổi sáng họp xong, vẫn tại bận rộn những việc này, mệt mỏi cũng là chuyện đương nhiên.

"Anh Lý hình như đã trở về, qua xem tình huống bên anh ấy thế nào rồi."

"Đi thôi."

Hai người đứng dậy, đi về văn phòng của Lý Tường Huy.

Ở trên bàn làm việc, có một xấp văn kiện thật dày, mặc dù không nhiều như văn kiện của Tống Đức Viễn, nhưng cũng không ít.

"Tra được tin tức hữu dụng gì không?" Lâm Dật nói:

"Nếu như các người không có thời gian xem thì buổi tối tôi sẽ mang đi."

"Không cần phiền toái như vậy, tôi đã tra được." Lý Tường Huy nói:

"Đồng nghiệp bên khoa điều tra thương vụ nói, đây là một công ty bao bì, không có tính nghiệp vụ thực chất, cái gọi là hạng mục hợp đồng đều là ngụy tạo."

Nghe thấy tin tức này, hai mắt Lâm Dật và Cố Diệc Nhiên lập tức tỏa sáng.

"Như vậy, nói cách khác, trong hạng mục này, Tống Đức Viễn đã bị lừa." Cố Diệc Nhiên nói.

"Theo mạch suy nghĩ này, động cơ giết người đã xuất hiện." Lâm Dật nói:

"Công ty của Tống Đức Viễn tại nửa năm trước có ký hợp đồng với công ty Thịnh Khoa, ba tháng trước khi hợp đồng ký kết, hành động của Tống Đức Viễn vẫn vô cùng bình thường, nhưng bắt đầu từ tháng thứ tư thì lại khác."

"Tôi đoán tại tháng thứ tư, Tống Đức Viễn đã nhận ra vấn đề của Thịnh Khoa, cho nên hung thủ đã bắt đầu lên kế hoạch ám sát ông ta."

"Nhưng vấn đề là, nếu như ba tháng trước, Tống Đức Viễn đã nhận ra chỗ không thích hợp, không có khả năng cứ kéo dài đến bây giờ, nhất định sẽ đến tìm Thịnh Khoa tính sổ trước."

"Tiểu Cố nói không sai, hơn nữa tôi vừa mới tra xét một chút, ông chủ của Thịnh Khoa là nam, tên là Trương Hạo, chuyện giữa bọn họ nhất định không thể qua loa, điểm này rất khó nói thông."

"Muốn làm loại chuyện này, không nhất định phải do ông ta tự ra mặt. Ông ta có thể tìm người, nói thẳng thắn hơn, ông ta có thể tìm phụ nữ tới làm sự kiện này."

"Nhưng người phụ nữ thân cận nhất với Tống Đức Viễn chỉ có Đỗ Quyên..."

Trương Huy lẩm bẩm một câu, hai mắt lập tức tỏa sáng.

"Tôi đã hiểu, nếu Đỗ Quyên có thể trở thành tình nhân của Tống Đức Viễn, như vậy cũng có có thể trở thành tình nhân của Trương Hạo, sau đó bọn họ phối hợp trong ngoài, cùng hại chết Tống Đức Viễn."

Được Trương Huy nhắc nhở, Cao Minh Tuấn cũng vỗ đùi.

"Sau khi Đỗ Quyên được thả ra, người tên là Trương Hạo này sợ bà ta tiết lộ bí mật của mình, nên mới giải quyết bà ta trước, như vậy sẽ không còn chứng cứ nữa."

"Cách giải thích này không thuyết phục." Lý Tường Huy nói:

"Lúc Tống Đức Viễn chết, Đỗ Quyên cũng không ở tại hiện trường, hơn nữa chúng ta cũng đã điều tra tỉ mỉ đồng nghiệp bên cạnh bà ta, sau khi Đỗ Quyên nói chuyện video với Tống Đức Viễn xong thì trở về khu nghỉ ngơi, cùng ăn cơm với đồng nghiệp. Mà trong chính khoảng thời gian đó, Tống Đức Viễn ngã xuống sườn núi bỏ mình, bà ta căn bản là không thể có hành động hướng dẫn."

"Điều quan trọng nhất chính là lúc Đỗ Quyên chết, là có người thông qua camera giám sát quan sát được tình trạng của bà ta, sau đó mới bóc băng dính để khí gas rò rỉ ra ngoài." Cố Diệc Nhiên nói:

"Hơn nữa camera giám sát là Tống Đức Viễn lén lắp đặt trong nhà của Đỗ Quyên, Trương Hạo căn bản không có khả năng biết, điểm này rất mâu thuẫn."

"Nhưng nếu như Đỗ Quyên và Trương Hạo không có quan hệ gì thì nguyên nhân mưu sát bà ta là gì đây?" Cao Minh Tuấn nói:

"Đỗ Quyên rốt cuộc đã biết cái gì, mới khiến cho hung thủ phải giết người diệt khẩu?"

"Bây giờ nghĩ những việc này đoán chừng rất khó có đầu mối, tôi cảm thấy nên bắt người tên là Trương Hạo này lại. Ông ta là chủ một công ty bao bì đi lừa gạt Tống Đức Viễn, ít nhất là ông ta có động cơ giết người."

Đề nghị của Trương Huy được sự nhất trí đồng ý của những người khác.

Cho dù có mục đích gì, việc đưa Trương Hạo về xem xét thẩm vấn đều là chuyện nên làm!

"Đi, hiện tại đi bắt người!"

Sau khi quyết định, năm người chỉnh sửa lại đồng phục, cầm lấy chìa khóa xe, lái về phía Thịnh Khoa.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1758: Bằng Chứng Ngoại Phạm Hoàn Mỹ.

Chương 1758: Bằng Chứng Ngoại Phạm Hoàn Mỹ.

Không đến một giờ, năm người đã lái xe đến công ty trách nhiệm hữu hạn Thịnh Khoa của Trương Hạo.

Năm người cùng đi đến chỉ để bắt một người, Trương Hạo cũng coi như là có mặt mũi.

Đến dưới tòa nhà Lĩnh Hải, Lý Tường Huy đốt điếu thuốc, nhìn thoáng qua về cửa cao ốc.

"Tiểu Dật, Tiểu Cố, hai người lên đi, cố gắng không làm kinh động đến những người khác, không cần gióng trống khua chiêng."

“Đã biết." Hai người đồng thanh trả lời.

Sau khi nhận nhiệm vụ, hai người mở cửa xuống xe, đi thang máy lên lầu mười sáu.

Vừa bước ra thang máy, đã có thể nhìn thấy hai cánh cửa thủy tinh to lớn.

Trên bức tường phía sau cánh cửa có viết công ty trách nhiệm hữu hạn Thịnh Khoa, có một nữ tiếp tân đang ngồi.

Nhìn thấy cửa thang máy mở ra, người phụ nữ chỉ là nhàn nhạt nhìn sang, sau đó tiếp tục cúi đầu chơi điện thoại di động, dường như đang xem phim.

Lâm Dật và Cố Diệc Nhiên cũng không do dự, đẩy cửa vào.

Nữ tiếp tân để điện thoại di động xuống, đứng dậy nói với hai người:

"Tiên sinh, xin hỏi các người là ai vậy?"

Cố Diệc Nhiên đưa giấy chứng minh thân phận của mình ra, "Đừng làm ầm lên, hỏi cô cái gì thì nói cái đó."

Thấy người tới là cảnh sát, nữ tiếp tân cũng ngây ngẩn cả người, run rẩy, hiển nhiên là chưa thấy qua tình hình như vậy, bản năng hiện lên cảm giác sợ hãi.

"Các, các người muốn tìm ai."

"Trương Hạo ở phòng nào."

"Ông chủ của chúng tôi hôm trước đã đi Úc, không ở Trung Hải."

"Hôm trước đi rồi sao?"

Tin tức này đối hai người mà nói không thể nghi ngờ là một lời cảnh tỉnh.

Bởi vì Đỗ Quyên bị giết đêm qua, nếu như Trương Hạo đi từ hôm trước, như vậy lại có thêm vấn đề.

Người giết chết Đỗ Quyên là ai?

"Cô xác định Trương Hạo đi rồi?" Cố Diệc Nhiên nói với giọng lạnh lùng:

"Cô hẳn phải biết, nói dối trước mặt chúng tôi sẽ có hậu quả gì."

Nữ tiếp tân bị dọa cho khẽ run rẩy, "Tôi, tôi không có nói dối, tôi giúp Trương tổng đặt vé đây."

"Được, cô ở lại đây đi, tôi đi xung quanh bên trong một chút, nhưng chuyện vừa rồi, tôi không hy vọng cô nói lung tung, hiểu ý của tôi chứ."

"Đã, đã hiểu. . ."

Sau khi cảnh cáo nữ tiếp tân, hai người đi dạo trong công ty.

Diện tích của công ty cũng tạm được, bao phủ khắp một tầng, nhưng trong khu làm việc lại không nhìn thấy mấy người.

Người ở đây cũng không có ai đang làm việc thật sự, giống như nữ tiếp tân, không phải đang chơi game thì cũng là đang cày phim.

Sau đó, hai người lại đi tới văn phòng của Trương Hạo.

Diện tích khoảng ba mươi mấy mét vuông, phong cách trang trí vô cùng đơn giản, trên bàn làm việc và trong ngăn tủ đều bày đầy văn kiện.

Cũng không có nhìn ra chỗ nào không ổn.

"Trạng thái này cũng phù hợp với đặc điểm của công ty bao bì." Lâm Dật lẩm bẩm một câu.

"Nhưng xem xét dáng vẻ của nữ tiếp tân, Trương Hạo hẳn là đã đi, không có khả năng đang lừa dối chúng ta."

Làm cảnh sát hình sự đều học qua chút tâm lý học tội phạm.

Trong mắt Cố Diệc Nhiên, phản ứng vừa rồi của nữ tiếp tân vô cùng chân thực, rất không có khả năng là nói dối.

Đương nhiên, trừ khi cô ta có kỹ năng diễn xuất như diễn viên, nhưng chuyện này là không thể nào.

Lâm Dật gật gật đầu, "Ông ta rất có thể đã tự tạo chứng cứ ngoại phạm cho mình."

"Nhưng vấn đề là, ông ta thật sự không ở đây, như vậy chuyện Đỗ Quyên chết khả năng không có quan hệ gì với ông ta." Cố Diệc Nhiên nói:

"Hơn nữa trước đó, chúng ta còn phân tích qua, hung thủ không thể nào tìm người làm loại chuyện này được, ông ta không ở đây, vậy thì ai đã giết Đỗ Quyên?"

“Vấn đề này rất khó nói, đi về trước đi, nói lại việc này với mọi người một chút, nhìn xem ý của anh Lý thế nào."

"Được."

"Đúng rồi, chờ sau khi trở về, nhớ gọi người đi lấy camera giám sát của Thịnh Khoa."

"Lúc trở về tôi sẽ sắp xếp."

Sau khi thương lượng đơn giản một chút, hai người liền xuống tầng dưới.

"Làm sao lại chỉ có hai người? Trương Hạo đâu?" Cao Minh Tuấn hỏi.

Cố Diệc Nhiên nhún vai, "Hôm trước ông ta đã đi Úc."

"Đi từ hôm trước sao?!"

Sau khi biết được tin này, ba người Lý Tường Huy cũng cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Bọn họ đương nhiên nghĩ đến, nếu như Trương Hạo đi, như vậy ông ta sẽ không có thời gian gây án!

Một chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo!

"Thời gian không còn sớm, cũng đừng trở về, tôi sẽ sắp xếp người đi thăm dò chuyện liên quan tới Trương Hạo, cho dù ông ta đi đâu, đều phải bắt trở lại!" Lý Tường Huy nói:

"Về phần các người cũng đừng quên nhiệm vụ đã phân trước đó, vụ án đã đến mức này rồi, không thể bỏ qua một chút chi tiết nhỏ nào."

Mọi người gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Cho dù ông ta có chứng cứ ngoại phạm thì cũng phải bắt ông ta trở lại hỏi một chút.

"Anh Lý, tôi sẽ trở về cùng anh, mấy người còn lại phải đi tìm hiểu xuống tình huống." Cố Diệc Nhiên nói.

"Không thiếu một đêm này, cũng không phải là người có hiềm nghi quan trọng, có thể tra trước, ngày mai lại gọi tới thẩm tra sau."

"Cũng được, tôi muốn trở về ngủ bù, mấy ngày nay đã mệt chết tôi rồi." Cố Diệc Nhiên xoa xoa lưng mỏi, còn lộ ra một nửa bờ eo thon.

"Được, tất cả giải tán đi."

Chuyện trước mắt kết thúc, Lâm Dật đến tập đoàn Triều Dương, nhưng lúc trên đường thì gọi điện thoại cho Kỳ Hiển Chiêu, hỏi thăm tình huống bên kia của anh một chút.

Khoảng một tuần nữa, tàu chở hàng từ Trung Hải sẽ muốn cập bến Panama, hạng mục này cũng coi như là tiến vào giai đoạn cuối.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật có loại xúc động muốn chửi thề, trước trước sau sau giày vò gần nửa năm, đúng là đủ khó khăn.

Sau khi đón Kỷ Khuynh Nhan, hai người cùng nhau trở về, Lâm Dật đi làm cơm tối, Kỷ Khuynh Nhan trở về bận rộn công việc, phối hợp vô cùng ăn ý.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật đến phân cục từ rất sớm, bởi vì hôm qua vẫn còn có mấy người, hôm nay cần thẩm tra cho xong.

Hai người đi vào phòng thẩm vấn, người ngồi trên ghế khiến cho Lâm Dật phải liếc mắt một chút.

Người phụ nữ ngoài ba mươi, mặc quần bò bó sát màu đen, bên trên là áo lụa trắng đơn giản, trang điểm nhẹ nhàng, vẻ mặt có chút tiều tụy.

Nhưng cho dù là vậy thì dung mạo của cô đều vô cùng xuất chúng, gần như có thể so với Cố Diệc Nhiên.

"Lớn lên đúng là rất xinh đẹp." Lâm Dật cười nói.

Cố Diệc Nhiên bĩu môi, thật sự là phục anh ta, mới lên đã xem mặt rồi.

"Cô ấy là Vương Giai, là em họ của Đỗ Quyên."

"Em họ sao?"

"Đỗ Quyên là chị họ của tôi." Vương Giai kích động nói:

"Cảnh sát, xin các người nhất định phải tìm ra hung thủ giết hại chị họ tôi, không thể để cho hắn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật được!"

"Cô bình tĩnh một chút, chúng tôi vẫn luôn điều tra chuyện này, nhất định sẽ cho người chết một công đạo." Lâm Dật nói:

"Trước tiên nói một chút về tình huống của cô đi."

"Tôi, tôi cũng không có tình huống gì cả, sau khi tốt nghiệp đại học vẫn luôn ở Yến kinh, nhưng công việc không thuận lợi lắm, cộng với chi tiêu ở Yến Kinh quá cao, tôi lại không có cách nào sinh tồn ở đó nên đã nhờ chị họ tìm cho một công việc tại Trung Hải."

"Công việc gì, có thể nói rõ chi tiết không." Lâm Dật lại hỏi.

"Chính là làm nhân viên tiêu thụ của công ty Tống Đức Viễn."

"Lúc trước cô làm gì tại Yến Kinh?"

"Chuyện này có thể không nói không?"

"Có cái gì mà phải giấu diếm? Đi làm tại trung tâm tắm rửa? Xấu hổ không muốn nói?"

Cố Diệc Nhiên: . . .

"Không không không, tôi chưa làm qua loại chuyện không đứng đắn kia. . ."

"Ngừng ngừng ngừng, tôi muốn cùng cô lý luận về chuyện này một chút, đại bảo kiếm sao lại thành nơi không đứng đắn rồi?"

Cố Diệc Nhiên: ? ? ?

Đây không phải trọng điểm thẩm vấn!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1759: Ngay Cả Nội Y Cũng Thua Hết.

Chương 1759: Ngay Cả Nội Y Cũng Thua Hết.

Vương Giai bị nói cho sửng sốt.

Suy nghĩ của cô giống như Cố Diệc Nhiên, đại bảo kiếm có đứng đắn hay không có vẻ như không có liên quan đến thẩm vấn a?

"Khụ khụ khụ..." Cố Diệc Nhiên ho khan vài tiếng, "Anh đi chệch vấn đề rồi."

"Ngạch..." Lâm Dật điều chỉnh lại vẻ mặt ngay ngắn, "Chúng ta nói tiếp chuyện vừa rồi, cô làm gì tại Yến Kinh?"

"Diễn viên phụ."

"Diễn viên phụ?"

Chuyện này khiến cho Lâm Dật và Cố Diệc Nhiên có chút ngoài ý muốn.

Công việc này cũng không phổ biến, ít nhất bên cạnh bọn họ không có người như vậy.

"Lúc tôi đi học, học tập không giỏi, sau đó học một trường nghề, tốt nghiệp xong cũng không tìm được việc làm, cho nên mới đi làm diễn viên phụ."

"Cô không được học kiến thức về phương diện này, khoảng cách có phải là hơi xa rồi hay không?"

"Hiện tại làng giải trí căn bản không cần kỹ năng diễn xuất, chỉ cần trừng mắt, tìm một chút thế thân, sau đó quay chụp chỉnh sửa, chẳng phải là xong việc sao, chỉ cần giá trị nhan sắc và dáng người vượt qua kiểm tra là được."

Hai người giữ im lặng, cô nói cũng có đạo lý.

Lâm Dật lại đánh giá Vương Giai một hồi lâu.

Trong những người bình thường, nhan sắc và dáng người của cô tuyệt đối là rất được.

Nhưng ở trong vòng giải trí, vẫn còn thiếu một chút, có thể diễn được nữ hai đã đã là cực hạn rồi.

Dù sao cô không có giá trị nhan sắc và dáng người nghịch thiên như Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư.

"Lúc làm diễn viên phụ, thu nhập thế nào?"

Vương Giai lắc đầu, "Suy nghĩ trước đây của tôi có chút ngây thơ, sau khi đến phim trường mới phát hiện chỗ nào cũng có nữ sinh xinh đẹp, tôi không có một chút ưu thế nào, cho nên không kiếm được mấy đồng tiền. Nếu như tốt thì một ngày có thể kiếm được ba bốn trăm tệ, không tốt thì không có thu nhập, cho nên..."

"Cho nên cô không sống được tại Yến Kinh nữa, thông qua quan hệ của chị họ cô đi tới Trung Hải?" Lâm Dật hỏi.

"Đúng vậy, tuy tiền lương ở đây cũng không cao, nhưng bao ăn bao ở, giải quyết được rất chi tiêu của tôi, có thể miễn cưỡng sinh sống, tốt hơn nhiều so với lúc còn ở Yến Kinh."

"Trong ba tháng gần đây, cô có thường liên lạc với đỗ Đỗ Quyên không?"

"Cũng không coi là nhiều, có việc chúng tôi sẽ liên lạc qua

Wechat, có lúc sẽ ra ngoài dạo phố cùng ăn cơm, ngoài ra thì không có liên hệ gì khác."

Hai người trầm mặc vài giây đồng hồ, căn cứ theo lời khai của Vương Giai thì không có chỗ nào đặc sắc, cũng không có gì có thể xem là bằng chứng cả.

"Vậy cô có biết về mối quan hệ giữa chị họ cô và Tống Đức Viễn?"

"Có lẽ có biết một chút đi." Vương Giai nói:

"Bởi vì tiền lương của chị ấy cũng không có cao hơn tôi là bao, nhưng đồ dùng và mặc đều tương đối tốt, hẳn là có một nguồn thu nhập khác."

"Cho nên cô cũng biết chuyện giữa bà ta và Tống Đức Viễn, phải không?"

"Có biết."

"Cô biết quan hệ giữa bọn họ đến trình độ nào không?"

Vương Giai khẽ nhíu mày, "Có lẽ là quan hệ giữa nam và nữ đi, còn có thể có chuyện gì chứ."

"Từ tám giờ đến mười một giờ đêm qua, cô đã làm gì?"

"Mở cuộc họp với đồng nghiệp ở công ty, đồng nghiệp tôi có thể chứng minh việc này."

"Đều đã trễ như vậy, các người vẫn còn họp sao?" Lâm Dật nói với Vương Giai:

"Hơn nữa Tống Đức Viễn đã chết, các người còn mở cuộc họp hội làm gì?"

"Ông chủ chết rồi, nhưng còn con trai của ông chủ, tương lai cậu ấy nhất định sẽ tiếp quản, hơn nữa công ty còn có một hạng mục lớn, đương nhiên là không thể bỏ, chúng tôi phải làm việc cũng là chuyện dễ hiểu." Vương Giai nói:

"Hơn nữa ngày đó Tống tổng còn gọi điện thoại cho chúng tôi, nói nghiệp vụ của công ty vẫn tiến hành theo thường lệ, qua mấy ngày nữa ông ấy sẽ về công ty, chúng tôi cũng không dám lười biếng."

"Vậy được rồi, hôm nay nói đến đây thôi."

"Đồng chí cảnh sát, các người nhất định phải nhanh chóng tìm được hung thủ, bác của tôi đã nhập viện, nếu như không tìm thấy hung thủ thì bác tôi sẽ xong mất."

"Yên tâm đi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức."

An ủi một câu, Cố Diệc Nhiên liền cho Vương Giai ra ngoài, gọi người kế tiếp vào.

Bởi vì trạng thái của hai người cũng không tệ, nên đã thẩm vấn đến trưa, mới xem xét xong những người còn lại.

"Có thu hoạch gì không?"

Lúc dùng cơm, Lý Tường Huy hỏi.

"Không có thu hoạch." Cố Diệc Nhiên uể oải nói: "Đều là mấy thứ vô dụng."

"Chúng tôi đã điều tra được hành tung của Trương Hạo, nữ tiếp tân nói không sai, ông ta quả thực đã đi. Cho dù là sân bay Trung Hải hay là sân bay của Úc đều có thể tra được tung tích của ông ta. Đêm mà Đỗ Quyên ra xảy ra chuyện, ông ta không có khả năng ở Trung Hải, điểm ấy có thể khẳng định."

Lý Tường Huy nói:

"Nhưng mà tôi còn định đưa Trương Hạo về, trong bốn người người nào có thời gian đi đến Úc đảo một chuyến, bắt ông ta trở lại?"

"Hai vị đồng chí trẻ tuổi, cơ hội du lịch không mất phí tốt như vậy, anh đây để lại cho các người vậy." Trương Huy vừa cười vừa nói.

"Gần nhất con gái tôi bị cảm, tôi không thể đi được, hai người đi đi, vừa vặn bồi dưỡng cảm tình một chút."

"Tôi với cô ấy không có gì tốt mà phải bồi dưỡng cả, các người không nên vũ nhục phẩm vị của tôi." Lâm Dật nói.

"Anh còn dám cáo trạng trước!"

"Chủ yếu là phần cứng và phần mềm của cô không có cái nào có thể lấy ra được, tôi cảm thấy tôi không có nói sai."

"Tôi thừa nhận tính tình tôi không tốt, nhưng cho dù nói thế nào, tôi cũng không tính là xấu, phần cứng sao lại không phù hợp được!"

Trương Huy và Cao Minh Tuấn liếc mắt nhìn Cố Diệc Nhiên, thử thăm dò:

"Phần cứng mà Lâm Dật nói khả năng không phải mặt..."

"Anh Cao đúng là hiểu tôi."

Cố Diệc Nhiên: ...

"Được rồi, được rồi, đang trong thời gian làm việc, đừng thảo luận những thứ vô dụng này nữa." Lý Tường Huy nói:

"Buổi chiều hai người nghỉ đi, trở về chuẩn bị chút đồ vật, ngày mai xuất phát đi Úc đảo."

"Đã biết."

Sau khi thu dọn đơn giản một chút, hai người rời khỏi phân cục.

Mặc dù là đi bắt người, nhưng cũng có thể rút ra một chút thời gian, đi dạo một vòng.

Nhưng có thể sắp xếp được bao nhiêu thời gian, vậy phải xem bản lĩnh của mình.

Vào ban đêm, sau khi nói cho Kỷ Khuynh Nhan rằng anh phải đi Úc đảo bắt người, cô lại hết sức hưng phấn.

Cảm giác giống như là đóng phim, rất kích thích.

"Lần này đi, có thể trở về trong một tuần lễ không? Để em thu dọn đồ đạc giúp anh."

"Không đến một tuần lễ, đoán chừng một hai ngày sẽ trở lại."

Đối phương không phải là tội phạm quan trọng, trong mắt Lâm Dật cũng không có bao nhiêu uy hiếp.

Hơn nữa hành tung của ông ta đều đã bị khóa lại, muốn bắt được người cũng không phải là việc khó.

"Chuẩn bị một cái ba lô, như vậy là đủ rồi."

"Tùy tiện trang trí là được."

"Ừm."

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật và Cố Diệc Nhiên đến sân bay.

Cách ăn mặc của Cố Diệc Nhiên khiến cho Lâm Dật cảm thấy tò mò, rõ ràng là chưa từng thấy trước đó.

Bên dưới là quần tây mỏng màu xám, dưới chân là giày thể thao màu đen.

Nửa người trên là áo bóng chày màu trắng, còn đội thêm mũ và kính râm, trang điểm càng thêm nổi bật.

"Cũng không phải là đi du lịch, cô mặc thành như này để làm gì?"

"Tôi thích, không mượn anh xen vào việc của tôi." Cố Diệc Nhiên ngẩng cao đầu, nói.

“Cô không phải là muốn đánh cược lần hai đó chứ?"

"Nếu như tôi mà đi chơi thật thì ngày thứ hai sẽ bị cách chức."

"Nói cũng đúng, lấy cái bản lĩnh kia của cô, nếu như mà đi chơi thật thì không chỉ đơn giản là cách chức, đoán chừng liền ngay cả nội y cũng thua hết."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1760: Anh Đã Từng Lái Xe Tesla Chưa.

Chương 1760: Anh Đã Từng Lái Xe Tesla Chưa.

Cất cánh lúc mười giờ đúng, không đến ba giờ đã đến Úc đảo.

Là Las Vegas nổi tiếng thế giới, vừa mới xuống máy bay đã có thể cảm nhận được sự điên cuồng và cởi mở của nơi này, hoàn toàn khác biệt so với nội địa.

Sau khi máy bay hạ cánh, có một nam một nữ đến nhận điện thoại, là người của cảnh sát Úc đảo.

Nam tên là Trầm Quang Á, nữ tên là Hà Uyển Kỳ, vô cùng khiêm tốn giữ lễ.

Sau khi nhìn thấy Lâm Dật, Hà Uyển Kỳ không khỏi nghiêng mắt nhìn thêm vài lần, trái tim không khỏi đập nhanh.

"Hai vị, tại Úc đảo, nếu như có chỗ cần chúng tôi giúp đỡ thì xin mời nói thẳng, chúng tôi sẽ dốc toàn lực phối hợp."

Trầm Quang Á khách sáo nói.

"Chúng tôi cần một chiếc xe là được, có thể cung cấp có được không?"

"Đương nhiên là có thể." Trầm Quang Á nói:

"Lãnh đạo của chúng tôi đã nói, muốn chúng tôi phối hợp toàn lực với công việc của các người. Ngoại trừ xe, các người còn có yêu cầu gì khác không, chỉ cần là chuyện mà chúng tôi có thể làm được thì đều không có vấn đề gì."

"Những thứ còn lại thì tạm thời không cần, chúng tôi quyết định nằm vùng trước, nhìn xem tình huống lại nói."

"Vậy thì dùng xe của chúng tôi đi."

"Được!"

Sau đó, bốn người lái chiếc Toyota Corolla đến khách sạn Grand Lisboa.

Nhìn thấy mấy chữ Grand Lisboa, Lâm Dật cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Nếu như một website mà không có quảng cáo của nhãn hiệu này, thì không xứng cho các bậc thầy vào ở.

Mà là một người thích xem phim hành động, nếu như tại một website không nhìn thấy quảng cáo mới Putin thì 80% trở lên sẽ bỏ qua, bởi vì cái website này nhất định là không được tốt lắm.

Bên cạnh khách sạn Grand Lisboa, chính là sòng bạc Grand Lisboa tiếng tăm lừng lẫy tại Úc đảo.

Là sòng bạc lớn nhất đảo Úc, các du khách trên toàn thế giới hầu như đều tụ hội ở đây để tiêu phí, tiền chảy mỗi ngày đã vượt qua sự tưởng tượng của con người.

Có vô số người phất lên trong một đêm ở chỗ này, cũng có người trở nên nghèo rớt mồng tơi.

Lâm Dật đã từng xem qua một bộ phim phóng sự, có một người chỉ bởi vì 100 tệ mà nhảy xuống từ trên đỉnh một tòa nhà.

Nghe nói vận may của người trong cuộc vô cùng tốt, thắng hơn 200 ngàn tại sòng bạc.

Sau khi đổi xong tất cả các xu thì phát hiện mình thắng 250 ngàn.

Nếu như tính các khoản tiêu phí còn lại thì phải bỏ ra 10 ngàn trong đó.

Anh ta vì làm tròn, không muốn tiêu đi 250 ngàn này, sau đó lại đổi 10 ngàn thành xu đánh bạc, cảm thấy vận may của mình rất tốt, muốn thắng thêm mấy ngàn cũng không có vấn đề gì, như này sẽ có tiền lẻ để mua vé máy bay và ăn cơm.

Nhưng chính là vì một quyết định nho nhỏ như vậy, khiến cho anh ta lâm vào vũng bùn không có cách nào tự kiềm chế.

Trong hai giờ ngắn ngủi, không chỉ thua sạch 250 ngàn trước đó, còn nợ thêm 400 ngàn bên ngoài.

Sau đó anh ta đã nhảy xuống từ đỉnh tòa nhà cao tầng.

"Lâm cảnh quan, Cố cảnh quan, chúng ta cứ chờ ở chỗ này sao?" Trầm Quang Á hỏi.

"Chúng ta không nên bứt dây động rừng, phải xử lý khiêm tốn."

Cố Diệc Nhiên nhìn thoáng qua về phía khách sạn.

"Căn cứ theo tư liệu mà chúng tôi có được, Trương Hạo đang ở trong khách sạn này, chúng ta chỉ cần chờ ở chỗ này là được, chờ ông ta lộ diện một cái thì sẽ động thủ bắt người."

"Được."

Hai người cũng không nói gì thêm nữa, nhiệm vụ của mình là phối hợp với bọn họ, bọn họ nói làm thế nào thì mình sẽ làm như thế, không cần thiết phải đưa ra quá nhiều đề nghị.

Cố Diệc Nhiên nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ không chớp mắt, vô cùng nghiêm túc.

Lâm Dật mở cửa sổ ra, vừa hóng gió vừa chơi game, căn bản không giống như đến để bắt phạm nhân một chút nào.

Cố Diệc Nhiên quay đầu nhìn một cái, cũng không nói thêm cái gì. Cô đã thành thói quen với bộ dạng này của anh.

Đúng lúc này, một chiếc Tesla màu xanh lam chậm rãi chạy đến bên cạnh xe của Lâm Dật, chủ xe hạ kính xe xuống, ngẩng đầu qua dò xét.

"Người anh em, anh đã từng lái Tesla chưa?"

"Ừm hả?"

Lâm Dật sửng sốt một chút, bởi vì vụ án của Dương Băng, Lâm Dật cũng hiểu rõ tương đối về nhãn hiệu Tesla này.

Giá trị của nhãn hiệu gần như ngang hàng với BBA, nếu như lái một chiếc xe Tesla đi ra ngoài, người khác sẽ cho rằng chủ xe rất có tiền.

"Chưa từng."

Lâm Dật nói xong, chủ xe không thèm quay đầu lại mà rời đi.

"Lái một chiếc Tesla cũng muốn đi qua giả trang? Xem thường Toyota của tôi sao?"

"Đây chính là tình huống ngẫu nhiên, Lâm cảnh quan không nên tức giận." Hà Uyển Kỳ giảng hòa.

"Việc nhỏ thôi, bên chúng tôi cũng có không ít người thích giả trang, tôi đều đã quen."

"Hi vọng sẽ không lưu lại ấn tượng xấu với anh."

"Chuyện đó sẽ không đâu, yên tâm đi."

Đúng lúc này, lại một chiếc Tesla lái tới, xe cũng không dừng lại, mà chỉ di chuyển chậm rãi.

"Người anh em, đã từng lái Tesla chưa?"

"Chưa từng."

Nói xong, chủ xe lại rời đi.

"Con mẹ nó, như này đúng là có chút quá mức, sao hai xe liên tục đều là như vậy?"

Cố Diệc Nhiên cũng khẽ nhíu mày.

Lái Tesla thôi có cần phải như thế không?

"Sớm biết là vậy, tôi đã lái siêu xe tới, từ khi nào mà một nhãn hiệu gây rối như Tesla cũng có thể dùng để giả trang vậy."

Ngay lúc Lâm Dật đang chửi thề, một chiếc Tesla màu hồng lại lái tới, vẫn là chạy chậm như trước, không có dừng lại.

"Anh chàng đẹp trai, anh từng lái xe Tesla chưa?"

"Đừng mẹ nó giả trang nữa, tôi đã từng lái, lăn một bên." Lâm Dật không nhịn được mà mắng.

Ngoài dự liệu, nữ chủ xe cũng không tức giận, mà nhìn lấy Lâm Dật với vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

"Vậy thì tốt quá, mau nói cho tôi biết phanh xe ở đâu, làm sao mới có thể dừng xe lại? Nhanh nhanh nhanh, tôi sắp không khống chế nổi nó rồi."

Lâm Dật: . . .

Cố Diệc Nhiên: . . .

Ầm!

Đúng lúc này, mấy người nghe thấy một tiếng vang, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện chiếc Tesla thứ nhất đụng phải chiếc xe trước mắt.

"Người nào mua phải chiếc xe nát này thì người đó gặp nạn."

Sau khi phun tào một câu, những người khác cũng cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ có thể hi vọng người khác không nên mua xe của nhãn hiệu này nữa, vì không biết khi nào sẽ xảy ra chuyện.

Mấy người ngồi trong xe một buổi chiều, chỉ ngẫu nhiên đi xuống hoạt động xương cốt một chút, sau đó lại lên xe theo dõi.

Làm việc như vậy, đối mấy người mà nói đều không tính là gì, thậm chí là chuyện thường ngày.

Hơn tám giờ tối, mấy người tùy tiện mua chút đồ, xem như giải quyết bữa tối.

Cùng lúc đó, người tới lui cũng nhiều hơn, kết bè kết đội nói cười đi về phía sòng bạc.

Những người này, phần lớn đều là du khách đến từ các nơi trên thế giới, muốn cảm thụ đặc sắc phong tục ở đây một chút.

"Mục tiêu xuất hiện!"

Cố Diệc Nhiên bỗng nhiên nói một câu, ba người còn lại đều lên tinh thần, nhìn qua về bên ngoài.

"Người ở đâu?"

"Tôi vừa mới nhìn thấy ông ta bước xuống từ trên xe, sau đó đi vào sòng bạc."

Lúc nói chuyện, Cố Diệc Nhiên đã mở cửa xe ra, chuẩn bị xuống xe.

Lâm Dật cũng không nói nhiều, đã đến thời điểm này, nhất định phải giành giật từng giây, nếu để cho ông ta trốn thoát thì vụ án này sẽ không dễ làm.

Bốn người vội vàng đi vào, đưa mắt nhìn bốn phía, tìm kiếm tung tích của Trương Hạo.

Nhưng trong sòng bài đều là đầu người đen kịt, muốn tìm được Trương Hạo trong những người này, không khác nào tìm một cây kim trong biển rộng.

"Đừng lãng phí thời gian, mọi người chia ra tìm, nhưng nhất định phải cẩn thận, không nên để lộ thân phận của mình." Lâm Dật thấp giọng nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1761: Tư Thái Của Người Đứng Trên.

Chương 1761: Tư Thái Của Người Đứng Trên.

Mấy người gật gật đầu, sau đó phân tán hành động, tìm kiếm bóng người Trương Hạo ở trong sòng bạc.

Sòng bạc rộng hơn so với trong tưởng tượng của Lâm Dật, trang hoàng bên trong cũng vô cùng xa hoa.

Lâm Dật không có hứng thú đối với những vật này, ánh mắt vừa di chuyển vừa nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm bóng người của Trương Hạo.

Nhưng tìm một hồi lâu mà vẫn không có phát hiện gì cả.

Lâm Dật khẽ nhíu mày, tự nhủ:

"Chẳng lẽ đã bị ông ta phát hiện?"

Suy nghĩ rất lâu, Lâm Dật cảm thấy rất không có khả năng.

Tư liệu của ông ta tương đối sạch sẽ, không có khả năng có năng lực phản trinh sát mạnh như vậy, hơn nữa phía bên mình làm cũng rất bí mật, không có khả năng bị ông ta phát hiện.

Tìm khoảng hơn nửa giờ, bốn người Lâm Dật tụ lại cùng một chỗ, nhìn vẻ mặt của mọi người liền biết, đều không tìm được Trương Hạo.

"Sòng bạc còn có tầng hai, liệu ông ta có đi lên đó hay không?" Trầm Quang Á nói.

"Tầng hai là nơi nào? Bội số tràng lớn sao?" Lâm Dật hỏi.

"Đúng thế." Trầm Quang Á nói:

"Nếu như giá trị của người có hiềm nghi không ít, như vậy rất có thể ông ta đã lên tầng hai, bởi vì người chơi tại tầng một đại đa số đều là du khách, năng lực chi tiêu cũng không mạnh."

Lời nói của Trầm Quang Á khiến cho hai người như hiểu ra.

Tiền của Tống Đức Viễn đều nằm trên tay Trương Hạo, ông ta bây giờ vô cùng dư dả, lên tầng hai chơi cũng là chuyện đương nhiên.

"Hai người ở lại tầng dưới, chúng tôi đi lên xem một chút, nếu có tin tức của ông ta thì chúng ta sẽ liên qua qua điện thoại." Lâm Dật nói.

"Được."

Sau khi phân chia nhiệm vụ, Lâm Dật và Cố Diệc Nhiên đi lên tầng hai sòng bạc.

Cố Diệc Nhiên cẩn thận nhìn chằm chằm bốn phía, không muốn bỏ qua bất kỳ chỗ nào.

"Cô tự nhiên một chút, đừng làm như là kẻ trộm không bằng." Lâm Dật nhắc nhở.

"Rất giống sao?"

"Cô nói xem?"

Cố Diệc Nhiên không phản bác, cô cũng biết mình có chút khẩn trương, sau đó điều chỉnh lại cảm xúc một chút, đi lên tầng hai với Lâm Dật.

"Tiên sinh, nữ sĩ, hai vị muốn lên tầng hai sao?"

Lúc đi được một nửa, một mỹ nữ chân dài mặc sườn xám, khom người, khẽ cười nói với hai người.

Lâm Dật bình tĩnh gật đầu, trường hợp như vậy với anh mà nói chỉ là chuyện nhỏ, một chút không hoảng, giả trang vô cùng giống.

"Là như vậy, dựa theo quy định của sòng bạc chúng tôi, muốn đi lên tầng hai thì phải tiến hành kiểm tra tài sản."

"Kiểm tra tài sản sao?"

Vẻ mặt của Cố Diệc Nhiên trở nên hoảng hốt, không nghĩ tới sòng bạc lại có quy củ như vậy.

"Bao nhiêu tiền?"

"Tiền tiết kiệm vượt qua 1 triệu là được."

Cố Diệc Nhiên khẩn trương đến nỗi chảy mồ hôi tay, trong thẻ của cô chỉ có hơn 20 ngàn tệ, cho dù tình huống của Lâm Dật tốt hơn một chút, thì trên tay hai người chỉ sợ cũng không có nổi 100 ngàn, lấy đâu ra 1 triệu?

Chẳng lẽ phải bại lộ thân phận của mình?

"Suy nghĩ cả nửa ngày lại chỉ có 1 triệu, vẫn rất hù dọa người."

Lâm Dật đưa thẻ ngân hàng của mình tới, mỹ nữ sườn xám mỉm cười tiếp nhận.

"Mật mã là 000 000, tự mình tra đi."

"Tiên sinh nữ sĩ chờ một lát."

Trên tay mỹ nữ áo dài, có cầm một chiếc máy POS, cô đưa thẻ ngân hàng nhẹ nhàng quẹt ở phía trên một cái.

Trong khoảng khắc nhìn thấy số dư còn lại, đôi mắt to của cô lập tức trợn tròn, cảm giác có chút choáng váng.

Đây, đây là mấy chữ số vậy!

"Tôi hiện tại có tư cách đi lên chưa?"

"Có có."

Mỹ nữ sườn xám khách sáo hơn không ít, lúc nói chuyện còn khom người mình xuống mức thấp nhất, thậm chí còn có thể nhìn thấy khe rãnh ở giữa, ánh mắt nhìn Lâm Dật cũng trở nên nóng rực.

"Tiên sinh, đây là danh thiếp của tôi, nếu có chỗ cần tôi giúp đỡ thì nhớ gọi điện thoại cho tôi."

"Được, bái bai."

"Ngài đi thong thả." Mỹ nữ sườn xám bày ra dáng vẻ lẳng lơ, nhìn Lâm Dật rời đi.

"Trên thẻ của anh có một triệu sao?" Cố Diệc Nhiên nói:

"Là người phụ nữ kia đưa cho anh à?"

"Người phụ nữ nào?"

"Chình là người phụ nữ đã mua xe cho anh tại Dư Hàng."

"Cô nói cô ấy sao." Lâm Dật nói với Cố Diệc Nhiên:

"Cô không phải cho rằng bên cạnh tôi có phú bà nên mới có nhiều tiền như vậy đó chứ?"

"Không phải vậy thì sao?" Cố Diệc Nhiên hỏi lại, "Nếu như anh thật sự có tiền như vậy, còn tới làm cảnh sát làm gì?"

"Thể nghiệm cuộc sống không được sao?" Lâm Dật nói:

"Bố cục của các người quá nhỏ, căn bản là không thể lý giải được."

"Bớt nói mấy lời vô dụng đi, tôi không tin rằng kẻ có tiền lại đến làm loại công việc mệt lòng này của chúng tôi."

"Nhìn là biết cảnh giới của cô không được, tôi đây gọi là vì nhân dân phục vụ."

"Anh bớt nói nhảm với tôi đi."

Rất nhanh, hai người đã tới tầng hai, phát hiện diện tích của tầng hai nhỏ hơn một nửa so với tầng dưới, nhưng mỗi một phương diện đều tinh xảo hơn không ít, không có chút ầm ĩ nào.

Hơn nữa cách ăn mặc của người xuất hiện ở nơi này đều tinh xảo hơn không ít so với tầng một, mỗi lần đặt cược đều mấy trăm ngàn, có thể nói là vung tiền như rác.

Lúc hai người đi vào, chuẩn bị tìm kiếm Trương Hạo, chợt thấy hai người đàn ông mặc tây trang đứng ở trước mặt mình.

Hai người đàn ông mặc âu phục xuất hiện, khiến cho Lâm Dật và Cố Diệc Nhiên sửng sốt một giây đồng hồ.

Nhìn dáng vẻ và cách ăn mặc của bọn họ liền biết là nhân viên công tác của sòng bạc, nhưng đột nhiên xuất hiện ở đây khiến cho hai người có một loại dự cảm xấu.

"Có việc gì thế?" Lâm Dật thấp giọng hỏi.

Ứng phó chuyện như vậy, anh có kinh nghiệm hơn Cố Diệc Nhiên nhiều.

"Tiên sinh nữ sĩ, vừa rồi tại tầng một, tôi phát hiện hành vi của các người có rất nhiều điểm khác thường. Hiện tại tôi muốn tiến hành soát người kiểm tra hai người để đảm bảo cho sự an toàn của du khách và sòng bạc."

Lâm Dật nhướng mày nhìn hai người một chút.

"Chúng tôi đã kiểm tra tài sản để đi vào, các người còn muốn soát người?"

Giờ phút này, Lâm Nghị không còn là cảnh sát, mà bày ra tư thái người bề trên của mình, dùng một loại ánh mắt nhìn từ trên cao xuống để nhìn hai tên nhân viên bảo an.

Dưới khí tràng mạnh mẽ của anh, ánh mắt hai tên bảo tiêu chợt lóe, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của anh.

Không chỉ có hai nhân viên bảo an, ngay cả Cố Diệc Nhiên bên cạnh cũng phát hiện khí chất trên người Lâm Dật có thay đổi.

Trong khoảnh khắc đó, cô cảm thấy Lâm Dật căn bản không phải là một cảnh sát, mà giống với một doanh nhân lớn hơn.

Loại khí chất kia căn bản không giống đang giả vờ, giống như anh vốn dĩ là một người như vậy.

Ít nhất là cô không có năng lực trang giống như vậy.

"Thật xin lỗi, chúng tôi chỉ làm việc theo quy củ, hi vọng anh có thể phối hợp với chúng tôi."

"Muốn kiểm tra chúng tôi cũng được, nhưng thay người có thân phận hơn tới, đẳng cấp của các người quá thấp, đừng kéo cấp bậc của tôi xuống."

Cố Diệc Nhiên vô cùng khẩn trương, trên người của mình và Lâm Dật đều có súng, nếu để cho hai người kia soát người thì nhất định sẽ lộ tẩy.

Nhưng nếu như từ chối, chắc chắn sẽ xảy ra xung đột.

Trước mắt đang lâm vào tình cảnh lưỡng nan, có thể giải quyết được chuyện trước mắt hay không, thật sự chỉ trông chờ vào Lâm Dật.

"Tiên sinh, thật sự xin lỗi, đây là công việc của chúng tôi, nhất định phải do chúng tôi kiểm tra."

Lâm Dật cười nhún vai, nhìn lấy hai người, nói với vẻ nghiền ngẫm:

"Nếu như kiểm tra không ra đồ vật gì từ trên người của tôi thì hai người hẳn phải biết hậu quả sẽ như thế nào, vu hãm một người các người không đắc tội nổi, đây không phải một là một hành động sáng suốt."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1762: Thẩm Vấn Cuối Cùng.

Chương 1762: Thẩm Vấn Cuối Cùng.

Tuy Lâm Dật không động thủ, nhưng khí thế trên người lại như biển gầm mãnh hổ, khiến cho tim của hai tên nhân viên bảo an đập nhanh hơn, thậm chí ngay cả tâm tính cũng xảy ra dao động.

"Thật xin lỗi, đây là bản chất công việc của chúng tôi, tôi vẫn phải kiểm tra một chút." Một người trong đó nói:

"Nhưng mà hai vị yên tâm, xét về thân phận của hai người, chúng ta có thể đi nơi khác kiểm tra. Hơn nữa chúng tôi có thể cam đoan, sẽ không chạm vào vị trí riêng tư của nữ sĩ này, chỉ làm kiểm tra bình thường thôi."

"Được, đi thôi."

Lâm Dật không nói nhiều nữa, như này mà còn không thể hù dọa bọn họ, bên mình cũng không cần dây dưa làm gì, nếu không sẽ càng khiến người hoài nghi.

"Tiên sinh, nữ sĩ, mời vào bên trong."

Một người trong đó dẫn đường ở phía trước, dẫn Lâm Dật vào Cố Diệc Nhiên trong một căn phòng.

Bên trong có hai cái bàn làm việc, còn có tủ quần áo, hẳn là nơi nghỉ ngơi trực ban của bọn họ.

"Tiên sinh nữ sĩ, mời giơ hai cánh tay của hai người lên, phối hợp với kiểm tra của chúng tôi."

Cố Diệc Nhiên không nói chuyện, liếc mắt nhìn Lâm Dật một chút, thấy anh giơ tay của mình lên thì cũng làm theo.

Hai nhân viên bảo an làm việc đúng như chức trách, tìm kiếm ở trên người của hai người.

Nhưng giống như trước đó có nói, cũng không kiểm tra Cố Diệc Nhiên quá kỹ.

Đúng lúc này, lúc đang tìm đồ phía sau Lâm Dật, vẻ mặt của một người trong đó lập tức trở nên không đúng.

"Tiên sinh, tôi muốn hỏi một chút, đây là cái gì?"

"Lấy ra xem là biết."

Nhân viên bảo an cũng không mập mờ, lấy dao giải phẫu và dao găm mà Lâm Dật thường dùng ra!

"Tôi bây giờ hoài nghi anh. . ."

Ầm!

"Hoài nghi mấy cái lông!"

Lâm Dật dùng tay bổ vào trên cổ của người kia khiến anh ta té xỉu trên mặt đất.

Mà khi một người khác kịp phản ứng lại thì công kích của Lâm Dật cũng đã ập tới!

Không đến một giây đồng hồ, hai người đều té xỉu trên đất, mất đi ý thức.

"Như này không có vấn đề gì chứ?" Cố Diệc Nhiên cau mày nói.

"Chuyện còn lại thì không dám nói, chắc chắn sẽ không tỉnh lại trong vòng hai giờ, ném hai người vào trong tủ treo quần áo, chúng ta đi tìm Trương Hạo, phải nắm chặt thời gian."

"Động thủ đi."

Hai người nhanh chóng đưa hai nhân viên bảo an vào trong tủ quần áo, sau đó thoải mái đi ra ngoài từ trong phòng, giống như không có xảy ra xung đột gì cả.

Sau khi đi vào trong sòng bài, ánh mắt của Cố Diệc Nhiên tập trung trên người của một người đàn ông mặc đồ trắng.

Trong miệng ông ta ngậm xì gà, đang cười ha ha thu mấy thẻ bạc về tay.

Cùng lúc đó, Lâm Dật cũng nhìn thấy người kia, đúng là Trương Hạo mà mình đang tìm!

"Khó trách không tìm được anh ta dưới tầng, thì ra là ở đây." Cố Diệc Nhiên nói thầm.

"Đi thôi, động thủ!"

Vì không muốn bứt dây động rừng, hai người đều không gióng trống khua chiêng, mà giả bộ như như không có chuyện gì xảy ra, đi về phía Trương Hạo.

Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Trương Hạo từ phía sau, người kia sau quay đầu, vẻ mặt đột nhiên thay đổi, lập tức thả thẻ đánh bạc xuống, thấp giọng hỏi:

"Anh là ai!"

"Tôi là ai không quan trọng, đi với tôi một chuyến đi, đừng đùa."

"Tại sao tôi phải nghe lời anh?" Trương Hạo phách lối nói:

"Cút sang một bên, đừng làm phiền tôi chơi bài."

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt phải không?"

"Được được được, không đùa, không đùa, chúng ta tìm một chỗ tâm sự, dám mẹ nó làm xấu vận may của tôi, xem lát nữa tôi sẽ thu thập anh thế nào!"

Trương Hạo cất thẻ đánh bạc của mình đi rồi đứng dậy, khí thế hung hăng, vẻ mặt như muốn đấu với Lâm Dật.

Đi xuống tầng một, Trương Hạo bỗng nhiên ném thẻ đánh bạc trên tay mình ra không trung.

Rất nhiều thẻ đánh bạc rơi xuống như mưa, rải rác khắp tầng một, hai mắt mọi người lập tức tỏa sáng, vọt lên, cố gắng cướp đoạt thẻ đánh bạc rơi xuống từ trên trời.

Cũng vào ngay lúc này, Trương Hạo chạy ra ngoài cửa như sắp mất mạng!

"Anh đứng lại đó cho tôi!"

Lâm Dật, Cố Diệc Nhiên, Trầm Quang Á và Hà Uyển Kỳ cũng cùng đuổi theo!

"Cứu mạng a, giết người, mau cản bọn họ lại!"

Trương Hạo vừa chạy vừa gọi, lôi kéo hai nhân viên bảo an, nói như điên cuồng:

"Nhanh ngăn lại bọn họ lại!"

Nhìn thấy chuyện như này đột nhiên xảy ra, hai nhân viên bảo an cũng không dây dưa nhiều, ngăn Trương Hạo phía sau lưng!

"Đmm!"

Lâm Dật không có nói nhảm, một đá vào một người trong đó, sau đó đuổi theo Trương Hạo!

Cố Diệc Nhiên phía sau đưa ra giấy chứng minh thân phận của mình, nói với tên nhân viên bảo an còn lại:

"Đừng làm vướng chân!"

Ngoài cửa, Lâm Dật nhìn chòng chọc vào Trương Hạo!

Lấy trình độ cấp D hiện tại của Lâm Dật, tố chất thân thể đã vượt qua người thường, muốn bắt được Trương Hạo, cũng chỉ là chuyện vài phút!

Hô thông!

Tại lúc sắp đuổi kịp Trương Hạo, Lâm Dật lăng không vọt lên, một chân đá vào phía sau lưng của ông ta!

Người kia lập tức mất đi thăng bằng, úp sấp mặt xuống đất, bị Lâm Dật bắt lại!

"Đã nói với ông không nên động đậy, tại sao còn muốn chạy."

"Các người rốt cuộc là ai, tại sao lại muốn tới bắt tôi!"

"Ông không biết chúng tôi là ai mà còn chạy trốn, ông không cảm thấy mình đang giấu đầu lòi đuôi sao?"

Lúc này, Lâm Dật cũng không che giấu thân phận của mình nữa, lấy giấy chứng nhận của mình ra.

"Tôi có rất nhiều kẻ thù ở bên ngoài, tôi tưởng rằng là họ đến đòi nợ."

"Tôi hiện tại không muốn nghe gì hết, chờ trở lại Trung Hải rồi nói sau."

Trương Hạo không nói gì, đã đến lúc này, nói cái gì cũng đều vô dụng.

Rất nhanh, bọn người Cố Diệc Nhiên đã đuổi đến, còng tay Trương Hạo lại, chuyện bắt người mới chính thức hoàn thành.

Trước khi rời đi, hai người Lâm Dật còn cảm ơn Trầm Á Quang và Hà Uyển Kỳ.

Tuy không giúp được bao nhiêu, nhưng cũng cung cấp trợ giúp, nhất định phải cảm tạ người ta.

Sau khi khách sáo với nhau một phen, hai người áp giải lên Trương Hạo, chuẩn bị trở về Trung Hải.

Hơn hai giờ sau, lúc về tới Trung Hải, đã là mười hai giờ sáng.

Nhưng ba người Lý Tường Huy, Trương Huy và Cao Minh Tuấn vẫn chưa đi, mà đang chờ bọn họ trở về.

Trong phòng thẩm vấn, Trương Hạo bị còng tay, cộng với việc trước đó bị Lâm Dật đá cho một chân, bộ dáng còn có chút chật vật.

"Ngẩng đầu lên!" Lý Tường Huy hét lên một tiếng, vô cùng khí thế.

"Anh bắt tôi làm gì, đánh bạc tại Úc đảo cũng không phạm pháp mà." Trương Hạo nói.

"Quả thực là không phạm pháp, nhưng Tống Đức Viễn chết rồi, là đồng bạn hợp tác với ông ta, chẳng lẽ ông không có gì muốn nói sao?"

"Tôi có nghe nói việc này." Trương Hạo nói:

"Cũng không biết ông ta bị làm sao, thế mà còn nghĩ quẩn."

"Ha ha. . ."

Lý Tường Huy cười lạnh một tiếng, "Tôi nghĩ là ông hiểu rõ chuyện này hơn bất kỳ người nào khác mà, đúng không."

"Lời này của ông là có ý gì, hai chúng tôi chỉ là đồng bạn hợp tác, tôi sao có thể biết rõ những chuyện này? Có quan hệ gì với tôi!"

"Bởi vì ông có động cơ giết người."

Lý Tường Huy giơ văn kiện trên tay lên, "Công ty Thịnh Khoa của ông chỉ là một công ty bao bì, lừa Tống Đức Viễn hơn 100 triệu, sau đó bị ông ta phát hiện, ông giải thích không rõ chuyện này, sau đó thì động sát tâm!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1763: Tiến Triển Mới Của Án Kiện.

Chương 1763: Tiến Triển Mới Của Án Kiện.

"Tôi không có, hơn nữa anh dựa vào đâu mà nói công ty của tôi là công ty bao bì!" Trương Hạo phủ nhận.

"Anh có phản kháng cũng vô dụng, khoa thương vụ của chúng tôi đã điều tra rõ ràng, đây không phải chuyện do anh định đoạt."

Trương Hạo lúc này đã tỉnh táo lại, chính ông ta cũng biết rõ quan chức muốn điều tra chuyện của công ty mình cũng là chuyện vài phút.

Mình có giải thích cũng vô dụng.

"Tôi thừa nhận công ty của tôi trước đó không có hiệu suất gì, nhưng không có nghĩa là lần này cũng giống như vậy. Tôi thật sự muốn hợp tác với Tống Đức Viễn, nhưng không nghĩ tới ông ta lại xảy ra chuyện."

"Tại sao ông ta lại xảy ra chuyện? Chẳng lẽ ông còn không rõ sao."

"Các người rốt cuộc là có ý gì, chẳng lẽ lại nghi ngờ tôi giết ông ta?"

Vẻ mặt của Trương Hạo rất kích động, "Lúc ông ta xảy ra chuyện, tôi còn đang đi làm ở công ty, sao có thể đi giết người được, làm phiền các người nói chuyện có chút logic có được không!"

"Nhưng tôi rất muốn biết, nếu như trong lòng của ông không có quỷ thì tại sao khi nhìn thấy người của chúng tôi lại muốn chạy?"

Lý Tường Huy cũng biết, không thể tiếp tục hỏi thêm về đề tài mới rồi nữa.

Bởi vì trên tay của mình, không có bất kỳ chứng cứ nào, căn bản không thể làm gì được ông ta, cho nên lập tức chuyển đề tài.

Vẻ mặt của Trương Hạo rất khoa trương, không khác gì so với nhân vật phản diện trong phim ảnh, thậm chí còn mang theo vài phần nghiền ngẫm, không thấy bất luận biểu lộ sợ hãi nào.

"Tôi vừa rồi đã nói, tôi tưởng rằng là kẻ thù tìm tới cửa, cho nên mới muốn chạy."

"Hiện tại tôi muốn hỏi ông, ông có biết người phụ nữ tên là Đỗ Quyên hay không?"

"Đỗ Quyên?"

Trương Hạo lẩm bẩm một câu.

"Tôi trước đó có ăn cơm cùng Tống Đức Viễn, ông ta có một tình nhân, hình như tên là Đỗ Quyên, chuyện còn lại thì cũng không biết."

Lý Tường Huy loay hoay cái bật lửa trên tay, ánh mắt nhìn Trương Hạo dần trở nên âm trầm.

"Tôi khuyên ông không nên giãy dụa vô nghĩa làm gì, giả thật không được, ông bây giờ cố tỏ vẻ điềm nhiên như không có việc gì cũng vô dụng."

"Tôi thật sự không hiểu nổi các người đang nói cái gì, tôi chính là một thương nhân nghiêm túc, tại sao các người lại nghi oan là tôi giết Tống Đức Viễn chứ."

"Có phải là ông giết Tống Đức Viễn hay không thì chúng tôi sẽ tự sẽ điều tra. Nhưng đoạn thời gian này, ông phải chịu sự giám sát của chúng tôi, hy vọng ông tự giải quyết cho tốt!"

"Tôi tin tưởng pháp luật sẽ trả lại trong sạch cho tôi!"

"Vậy hãy đợi đấy."

Lý Tường Huy không nói thêm gì nữa, dẫn người ra khỏi phòng thẩm vấn, sau đó về tới phòng làm việc của mình, tức giận đốt điếu thuốc, vừa đi vừa hút.

"Chứng cứ hiện tại trên tay chúng ta không có cách nào chứng minh Tống Đức Viễn và Đỗ Quyên là do ông ta giết." Cố Diệc Nhiên nói:

"Lúc tôi điều tra camera giám sát, khi Tống Đức Viễn ngã xuống sườn núi, Trương Hạo đang trong phòng làm việc. Cuộc trò chuyện cuối cùng giữa hai người, là trước khi Tống Đức Viễn chết năm tiếng. Nếu như nói ông ta xúi giục Tống Đức Viễn ngã xuống sườn núi, thì có chút gượng ép."

"Không chỉ có những thứ này." Trương Huy cũng đốt điếu thuốc, ngồi trên ghế, nuốt mây nhả khói.

"Tôi có điều tra qua ghi chép đi lại của ông ta, gần ba tháng qua ông ta chỉ đi một chuyến đến Yến Kinh, không có bất kỳ sự trùng lặp nào với ghi chép đi lại của Tống Đức Viễn. Muốn lên án Trương Hạo nhưng không đủ chứng cứ."

Trong văn phòng rơi vào trầm mặc, mỗi người đều không nói gì.

Trương Hạo có động cơ giết người, nhưng không có một chứng cứ nào là hướng về phía ông ta cả.

"Chẳng lẽ chúng ta đã đi sai phương hướng? Tuy Trương Hạo có động cơ giết người, nhưng có khả năng không phải là ông ta giết?"

"Không thích hợp!"

Lâm Dật đột nhiên nói một câu, khiến cho người trong phòng làm việc đều nhìn về anh.

Không biết anh muốn nói gì.

"Từ khi Tống Đức Viễn chết đến hôm nay đã là bốn ngày, dựa theo lời khai của Trương Hạo, ông ta biết được tin Tống Đức Viễn chết vào khoảng 5 giờ chiều ngày hôm đó, trong hơn mười tiếng trước đó, hai người không có bất cứ liên hệ nào, điểm này rất bất thường."

Mọi người liên tiếp nhíu mày, Lý Tường Huy hỏi:

"Điểm này có thể lấy ra làm chứng cứ không?"

"Không thể, nhưng điểm này rất khả nghi." Lâm Dật nói:

"Hai người là đồng bạn hợp tác, lại không liên lạc với nhau trong thời gian dài như vậy, chuyện này có chút không bình thường."

Lâm Dật cũng là người đi ra từ trong xí nghiệp, anh đương nhiên hiểu rõ mấy lối đi trong này.

"Làm đồng bạn hợp tác cùng đơn làm ăn, số tiền còn lớn như vậy, hai người hẳn là cần phải liên lạc rất nhiều lần mới đúng." Lâm Dật nói:

"Xem bản ghi chép cuộc gọi của bọn họ trước đó là biết, hầu như mỗi ngày đều có liên hệ, duy chỉ có vào ngày Tống Đức Viễn chết, hai người lại không có bất cứ liên hệ nào trong hơn 10 giờ.

Điểm này rất khả nghi, nói không chừng có thể khai quật một chút."

Nghe Lâm Dật nói vây, hai mắt Cố Diệc Nhiên tỏa sáng, giống như là nghĩ đến cái gì đó.

"Còn có một chuyện cũng không bình thường, trên wechat của Tống Đức Viễn không có bất kỳ một nhật ký liên hệ nào với Trương Hạo, chuyện này không hợp lý khi hai người đang là đồng bạn hợp tác."

"Không biết ông ta có thói quen dọn dẹp nhật ký Wechat không?" Trương Huy nói:

"Vợ tôi mỗi ngày đều dọn dẹp sạch sẽ, không lưu lại bất kỳ cuộc trò chuyện nào, hơn nữa còn giới hạn tin trên vòng bạn bè chỉ xem được trong vòng ba ngày, khiến cho bản thân mình rất thần bí."

"Cũng không phải vậy." Cố Diệc Nhiên nói:

"Vòng bạn bè của ông ta đều công khai, hơn nữa trên điện thoại di động còn có rất nhiều nhật ký trò chuyện. Tôi đã từng xem qua, cuộc trò chuyện lâu nhất đã là ba năm trước đây, nhưng lại không tìm được nhật ký trò chuyện với Trương Hạo, rất có thể là bị cố ý xóa bỏ."

Phân tích của Cố Diệc Nhiên được những người khác tán đồng.

Lâm Dật đổi tư thế.

"Chúng ta load lại vụ án này một lần nữa."

"Sau khi Tống Đức Viễn xảy ra chuyện điện thoại di động của ông ta đã bị chúng ta mang đi. Nếu như có người có thể xóa bỏ ghi chép chép của ông ta, thì chỉ có một khả năng là người đó đã xóa nhật ký trò chuyện trước khi ông ta ngã xuống sườn núi."

"Mà trong cùng ngày, Đỗ Quyên vẫn luôn đi làm ở công ty, liên hệ của bà ta với Tống Đức Viễn cũng chỉ giới hạn trong cuộc trò chuyện video hơn 40 phút kia."

"Mà vào lúc đó, Tống Đức Viễn cũng đã phát hiện, Trương Hạo lừa mình, quan hệ ở trong giai đoạn giằng co. Nếu như trong video, Đỗ Quyên bảo Tống Đức Viễn xóa bỏ nhật ký nói chuyện với Trương Hạo, tôi tin là ông ta sẽ không đáp ứng, nhất định là còn có người khác hỗ trợ."

"Nói cách khác, bên cạnh hung thủ còn có một trợ thủ, mà trợ thủ này không phải là Đỗ Quyên, mà chính là một người hoàn toàn khác, trợ giúp hung thủ hoàn thành việc xúi giục Tống Đức Viễn ngã xuống sườn núi!"

Mọi người như bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng cũng tìm được một lời giải thích xuyên thấu cho nguyên nhân cái chết của Tống Đức Viễn.

"Nhưng chuyện Đỗ Quyên chết thì giải thích thế nào đây? Trương Hạo có chứng cứ ngoại phạm hoàn mỹ, chẳng lẽ cũng là tên trợ thủ kia làm?" Cao Minh Tuấn nói:

"Nếu đúng thật là vậy, nói rõ người trợ giúp cũng không phải là một người đơn giản."

"Đỗ Quyên chết, bên trong khả năng vẫn còn có nguyên do, nhưng chuyện Tống Đức Viễn chết hẳn là có thể giải thích như vậy." Lâm Dật nói:

"Nếu như có thể tìm được tên kia trợ thủ kia, tôi cảm thấy cũng có thể giải quyết vụ án của Đỗ Quyên một cách dễ dàng."

"Nhưng vấn đề lại nằm ngay đây, tên kia âm thầm trợ giúp, không để lại bất kỳ manh mối gì, lấy tư liệu trong tay chúng ta, muốn tìm được đối phương là chuyện rất khó khăn." Cố Diệc

Nhiên nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1764: Suy Luận Hợp Logic

Chương 1764: Suy Luận Hợp Logic

"Nhưng những thứ này có thể cung cấp tin tức cho chúng ta sàng lọc." Lâm Dật nói tiếp:

"Thứ nhất, Tống Đức Viễn và Trương Hạo đều biết người giúp đỡ này."

"Thứ hai, vào lúc Đỗ Quyên chết, Trương Hạo đã đi đảo Úc. Như vậy, hiện trường vụ án mạng trong căn phòng bí mật nhất định do người giúp đỡ kia sắp xếp."

"Thứ ba, chúng ta đã từng kiểm tra nhà của Đỗ Quyên, khóa cửa không có vết tích của việc dùng bạo lực cạy phá, cho thấy rất có thể đối phương đã cầm chìa khoá mở cửa đi vào..."

Nói xong, ánh mắt Lâm Dật quét qua bốn người bọn họ, tiếp tục nói:

"Tên hung thủ kia có khả năng có quan hệ vô cùng tốt với Đỗ Quyên!"

Bốn người chìm vào trầm tư. Ngay sau đó, ánh mắt ba người Lý Tường Huy, Trương Huy và Cao Minh Tuấn đổ dồn vào người Cố Diệc Nhiên.

Bởi vì những người xung quanh Đỗ Quyên đều do cô ấy và Lâm Dật đưa về thẩm vấn, nên những chuyện về khía cạnh này, hai người bọn họ biết rõ hơn những người khác.

Cố Diệc Nhiên đang chuyên tâm suy nghĩ về vấn đề khó giải quyết này, đột nhiên tỉnh ngộ ngay lập tức, cùng Lâm Dật liếc nhìn nhau!

"Vương Giai, em họ của Đỗ Quyên!"

"Đúng vậy!" Lâm Dật nói tiếp:

"Quan hệ của hai người phải khá tốt, nếu không Đỗ Quyên sẽ không sắp xếp công việc cho cô ta ở Trung Hải này. Cô ta rất có khả năng có chìa khóa nhà của Đỗ Quyên!"

"Kế tiếp, các người cũng nhìn thấy giá trị nhan sắc và vóc dáng của cô ta rồi đấy. Dựa và tính cách LSP của Tống Đức Viễn, tất nhiên sẽ không bỏ qua cô ta, cứ như vậy, mối quan hệ của cô ta và Tống Đức Viễn càng thân thiết hơn!”

(*)LSP: kẻ háo sắc

"Suy luận này không thành lập." Cố Diệc Nhiên nói tiếp:

"Tống Đức Viễn đã có quan hệ với Đỗ Quyên, sao có thể tìm Vương Giai nữa chứ."

Bốn người đàn ông trong văn phòng đều dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn Cố Diệc Nhiên, khiến cô ấy cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên.

"Các người dùng loại ánh mắt này nhìn tôi làm gì?"

"Chẳng lẽ cô không biết loại tổ hợp của hoa tỷ muội(*) này sao?" Lâm Dật nói thêm: "Nếu không biết, có thể lên Baidu điều tra thêm."

(*)tổ hợp hoa tỷ muội: một cây mà có được hai hoa, ý đây chỉ muốn được cả chị lẫn em.

"Hả..."

Cố Diệc Nhiên ngơ ngác một lúc. Cô ấy thật sự không biết, nhưng nghe cách nói này của Lâm Dật, cô ấy lập tức hiểu rõ.

Vô thức, ánh mắt Cố Diệc Nhiên đảo qua nhìn đám người Lý Tường Huy.

"Không phải ba người cũng biết đấy chứ?"

Vì che giấu sự xấu hổ, ba người nhìn sang hướng khác, trốn tránh câu hỏi của Cố Diệc Nhiên.

"Hai người bọn họ thì tôi không nói. Nhưng anh Lý, tại sao anh cũng biết?"

"Này này này, chúng ta đều là nô bộc của nhân dân, cô phải có trách nhiệm với những gì mình nói chứ, cái gì gọi là "Hai người bọn họ thì tôi không nói"?" Cao Minh Tuấn nói.

"Cho dù anh Lý của cô là người ngay thẳng thật thà, anh ta cũng là một người đàn ông mà thôi."

"Được rồi, lệch hướng rồi đấy. Nói tiếp chuyện vừa rồi nào." Lý Tường Huy nhìn Lâm Dật, nói.

"Vào lúc chúng tôi thẩm vấn Vương Giai, cô ta đã nói ra một lời khai rất quan trọng. Lúc ấy không chỉ có chúng tôi không để ý, có lẽ chính cô ta cũng không để ý." Lâm Dật nói tiếp:

"Cô ta nói, lúc trước mình từng lăn lộn ở Yến Kinh nhưng sống không nổi, sau đó nhờ Đỗ Quyên nên cô ta đến Trung Hải. Dù mức sống ở Trung Hải và Yến Kinh chênh lệch không bao nhiêu, nhưng cô ta lại ăn mặc không tệ, dù không phải cả người mặc hàng hiệu, nhưng cũng không phải hàng rẻ, không giống như cách tiêu xài của những người làm công ăn lương. Như vậy, rất có khả năng Trương Hạo và Tống Đức Viễn đã cho tiền cô ta."

"Căn cứ vào điểm này, bất luận cô ta lấy tiền từ đâu, đều đủ để coi như manh mối cho chúng ta điều tra!"

"Nhưng trong lúc thẩm vấn cô ta, cô ta biểu hiện rất bình tĩnh. Nếu cô ta thật sự làm chuyện này, trong lúc tra hỏi, chắc chắn sẽ không thể nào bình tĩnh như thế mới đúng." Cố Diệc Nhiên nói tiếp:

"Cô ta từng tham gia vào nhóm diễn xuất, nên về mặt kỹ năng diễn xuất, chắc chắn tốt hơn người bình thường rất nhiều." Lâm Dật nói tiếp:

"Vả lại, lúc đó hai chúng ta chỉ xem cô ta như một người bình thường đến điều tra, xem nhẹ rất nhiều chi tiết, mà những việc này lại là mốt chốt của vấn đề!"

Lâm Dật đổi tư thế, tiếp tục nói:

"Tôi cảm thấy, chúng ta nên đặt trọng tâm việc điều tra tiếp theo vào mối quan hệ giữa Vương Giai, Trương Hạo và Tống Đức Viễn."

"Tiếp đó, chúng ta có thể phái người điều tra những nhà ở gần đấy, xem thử vào ngày Đỗ Quyên chết, có người nào nhìn thấy Vương Giai hay không, hay là có người nào trước khi ra khỏi cửa tỏ ra vội vàng, có cử chỉ quái dị không."

"Cuối cùng, trên đường ống dẫn khí ga và trên chốt cửa nhà của Đỗ Quyên cũng có thể để lại dấu vân tay của Vương Giai. Đây cũng là chứng cứ quan trọng của bước điều tra tiếp theo."

Lý Tường Huy gật gật đầu: "Tôi cũng đã nghĩ đến những việc này, nhưng vào lúc Đỗ Quyên chết, Vương Giai có bằng chứng ngoại phạm để chứng minh cô ta không thể làm những việc này."

"Cho nên, tôi có một suy đoán táo bạo." Lâm Dật trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

"Khả năng vẫn còn tồn tại một đồng phạm khác!"

"Điểm này không phù hợp với logic tội phạm." Lý Tường Huy nói tiếp:

"Trong những vụ án như thế này, nếu hung thủ tìm quá nhiều người giúp đỡ sẽ rất dễ để lộ bản thân. Dựa vào những thủ đoạn mà hung thủ biểu hiện hiện tại, người đó không thể nào làm những chuyện sơ xuất như thế này."

"Nhưng nếu người giúp đỡ này, rất có thể dưới tình huống không biết rõ tình hình vô tình giúp đỡ hung thủ hoàn thành vụ án giết người."

"Ý của cậu là?"

"Nào, tôi làm thí nghiệm cho anh xem."

Lâm Dật tìm được một cuộn băng keo trong suốt trong ngăn kéo, sau đó anh nhìn sang nói với Cố Diệc Nhiên:

"Kéo tay áo của cô lên."

"Anh muốn làm gì?"

Cố Diệc Nhiên nghi ngờ hỏi, trong ánh mắt mang theo sự phòng bị.

"Yên tâm, cho dù cô có cởi sạch, tôi cũng không có chút ý đồ xấu nào với cô, cứ làm theo lời tôi nói là được."

Dù trong lòng có thắc mắc, Cố Diệc Nhiên chỉ trợn mắt nhìn Lâm Dật một cái, sau đó kéo tay áo của mình lên.

Lâm Dật dán băng keo trong suốt trên cánh tay Cố Diệc Nhiên, sau đó dán một đầu khác của cuộn băng keo vào tay nắm cửa sổ, tiếp đó anh nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra.

Cánh tay Cố Diệc Nhiên bị kéo lên bởi vì băng keo cũng bị kéo theo.

"Tôi hiểu rồi!"

"Ý của anh là, hung thủ đã buộc một đầu dây câu vào một vị trí nào đó, sau đó thông qua cách đẩy và kéo cửa sổ, hung thủ đã được mục đích mở khóa đường ống khí ga!"

"Phải!" Lâm Dật nói tiếp:

"Tôi đã nghĩ đến một số khả năng. Thứ nhất, khả năng vẫn còn tồn tại một người thứ ba giúp đỡ, dưới tình huống người đó không biết rõ lỡ khống chế dây câu."

"Thứ hai, người đó dùng flycam, hoặc thiết bị thông minh nào đó thực hiện mục đích này!"

"Cho nên bước tiếp theo chúng ta cần làm đó là tiến hành điều tra thật cẩn thận quanh chỗ ở của Đỗ Quyên, tôi cho rằng nhất định có thể tìm được manh mối nào đó!"

"Hừm!"

Mọi người lần lượt thở phào nhẹ nhõm, Lý Tường Huy nói: "Tôi nghĩ Lâm Dật nói rất có lý, mọi người còn nghi ngờ gì nữa không?"

"Không có!"

"Vậy cứ dựa theo mạch suy luận này đi tìm manh mối. " Lý Tường Huy nói tiếp:

"Tiểu Trương, Tiểu Cao, hai người các cậu phụ trách việc điều tra. Tiểu Dật, Tiểu Cố, ba người chúng ta phụ trách việc thẩm vấn Trương Hạo và Vương Giai."

"Không thành vấn đề."

Lúc nói chuyện, Lâm Dật đến gần Cố Diệc Nhiên, chuẩn bị giúp cô ấy cởi băng dán ra.

Thấy cảnh này, Cố Diệc Nhiên không tỏ thái độ gì.

Cô ấy cảm giác con người như Lâm Dật vào lúc nghiêm túc làm việc vẫn khá tốt, chỉ là đôi lúc lại trộn lẫn thái độ không đứng đắn vào công việc mà thôi.

Ít nhất, anh ta vẫn rất để ý đến cảm nhận của người khác.

Hít hà!

Thừa dịp Cố Diệc Nhiên không chú ý, một tay Lâm Dật giật mạnh băng dán xuống!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1765: Ông Coi Tôi Chưa Từng Thấy Qua Việc Đời Sao

Chương 1765: Ông Coi Tôi Chưa Từng Thấy Qua Việc Đời Sao

"Fuck!"

Cố Diệc Nhiên đau quá không kiềm chế được mắng một tiếng.

"Đau lắm hả?" Lâm Dật kinh ngạc nói:

"Mọi người đều nói, lúc xé băng dán, con gái có lông mới cảm thấy đau, thật sự xin lỗi, tôi không biết cô cũng có lông."

"Sao tôi lại không có lông chứ, sao lại không đau...."

Cố Diệc Nhiên nghiến răng nghiến lợi nói.

"Không bị thương là tốt rồi, không có lông mới tốt, như thế sẽ không bị đau rồi."

Ba người còn lại không nhịn được cười, ân oán giữa hai người không thể nào hòa giải trong một sớm một chiều.

"Về phần Trương Hạo và Vương Giai, tôi cảm thấy có thể giam giữ bọn họ vài ngày, đánh bài chiến tranh tâm lý. Chờ sau khi chúng ta điều tra ra manh mối lại đi tìm bọn họ." Trương Huy nói.

"Vậy các người phải tìm kiếm nhanh một chút, nhưng phải cẩn thận không bỏ sót một manh mối nào."

"Rõ rồi!"

Sau khi sắp xếp xong kế hoạch, Lý Tường Huy liếc nhìn đồng hồ đeo tay, phát hiện đã hơn hai giờ sáng. Anh ta uể oải vươn vai, ngáp một cái.

"Hôm nay tới đây thôi, ngày mai tiếp tục làm việc."

Mọi người cũng mệt mỏi rã rời, không tiếp tục cãi cọ nữa.

Trương Huy và Cao Minh Tuấn đến ký túc xá trong cục. Lâm Dật, Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên lựa chọn về nhà.

Nhưng Lâm Dật cũng không trở về Cửu Châu Các, anh đến Hoa Thanh Trì làm một trận một Đại Bảo Kiếm, ngủ một giấc thoải mái dễ chịu, hơn mười giờ sáng ngày hôm sau mới thức dậy.

Lúc anh đến phân cục thì thấy không có người nào ở đó, không biết bọn họ đi làm việc gì rồi.

Lúc anh gọi điện thoại mới biết Lý Tường Huy và Cố Diệc Nhiên đã đến hỗ trợ mọi người.

Lúc đầu Lâm Dật cũng muốn đến đó xem thử, nhưng bốn người nhóm bọn họ đã đến đó rồi, có lẽ không cần thêm một người nữa, nên anh không đến đó mà ở lại phòng làm việc chuẩn bị thu lưới bắt cá, thuận tiện chỉnh lý lại manh mối của vụ án.

Mặc dù còn có rất nhiều điểm khả nghi, nhưng chỉ cần bên phía Trương Huy và Cao Minh Tuấn có thể tìm được manh mối, rất nhiều vấn đề có thể giải quyết dễ dàng.

Hơn một giờ chiều, vừa ăn cơm trưa xong, Trương Bằng đến văn phòng của Lâm Dật.

"Anh Lâm, lát nữa anh bận việc gì không?"

"Sao vậy, cậu có việc à?"

"Tổng thanh tra thị trường khu vực châu Á - Thái Bình Dương bên phía Tesla gọi điện thoại đến chỗ tôi, nói muốn gặp mặt anh."

"Gặp tôi?"

Trương Bằng gật gật đầu, nói:

"Tôi đoán có lẽ vì vụ án mấy ngày trước, chẳng phải cô gái chủ xe tên Dương Băng kia muốn khởi tố bọn họ sao, có lẽ bọn họ sợ rồi nên muốn hòa giải."

"Vậy tìm tôi làm gì? Tôi cũng không liên quan đến chuyện này."

"Nhưng chẳng phải anh với người phụ nữ tên Dương Băng kia có quan hệ rất mập mờ sao, nên bọn họ mới tìm đến anh nhờ bãi bỏ truy tố."

"Fuck! Cái gì gọi là hai chúng tôi rất mập mờ, ngay cả bạn bè cũng không phải nữa đấy."

"Anh Lâm đừng xúc động như vậy. Tôi cảm thấy cô ta có ý với anh đấy." Trương Bằng nói tiếp:

"Tôi cảm giác giữa hai người có mờ ám."

"Tôi có bạn gái rồi."

"Tôi chắc chắn chị dâu có giá trị nhan sắc không chỗ nào chê, nhưng đàn ông mà, tôi hiểu những chuyện như thế này, không cần giải thích nhiều như vậy, cho dù ngày nào chị dâu cũng xinh đẹp, nhưng cũng dính ngày đó."

"Ai nói với cậu là cậu chỉ có một người chị dâu?"

"Mịa nó!" Trương Bằng giật mình kinh ngạc nói: "Vốn dĩ tôi nghĩ rằng anh cao cấp hơn chúng tôi một bậc, không ngờ anh còn đứng trên cả tầng khí quyển."

Lâm Dật bĩu môi, nếu anh nói cho anh ta biết có bốn chị dâu, không biết cậu ta sẽ có cảm nhận thế nào nữa.

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa." Lâm Dật nói tiếp:

"Nói cho tôi biết một chút việc bên phía Tesla, đối phương nói thế nào?"

"Chính là gọi trực tiếp đến chỗ chúng ta, nói muốn hẹn anh, hai giờ chiều gặp mặt tại khách sạn Ritz- Carlton."

"Tiêu chuẩn cao đấy, thế mà hẹn đến khách sạn Ritz- Carlton." Lâm Dật sờ sờ cằm: "Là nữ quản lý cao cấp sao?"

"Nam."

"Mẹ nó! Vậy ai đi chứ." Lâm Dật nói tiếp: "Tôi còn tưởng muốn tôi giúp đỡ bọn họ sẽ cử đến một viên đạn bọc đường(*) nữa chứ."

(*)Viên đạn bọc đường: ý chỉ dùng vẻ ngoài ngon ngọt để cám dỗ kẻ khác nhằm đạt được lợi ích.

"Anh Lâm khoan kích động, chúng ta đều là người có thân phận, lúc nói chuyện phải chú ý một chút." Trương Bằng nói tiếp:

"Vả lại, những người có thể làm đến cấp bậc quản lý cấp cao thế này tối thiểu nhất cũng phải bốn mươi tuổi trở lên, tôi thấy cũng không làm ăn được gì."

Lâm Dật bất ngờ nhìn Trương Bằng: "Tại sao cậu lại biết mấy chuyện này? Chẳng lẽ cậu từng trải qua rồi sao?"

"Móa, anh đừng bôi tro trát trấu người ta như thế chứ."

Lâm Dật cười ha ha một tiếng: "Nói với bọn họ chiều nay tôi sẽ qua đó."

"Cần chúng tôi đi cùng anh không?"

"Chuyện như cái rắm, mình tôi đi được rồi."

"Vậy được, trở về tôi sẽ nói lại bọn họ."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thời gian cũng không còn nhiều, anh chuẩn bị đến đó nhìn một chút xem thế nào.

Vốn dĩ Lâm Dật bằng lòng đến đó bởi vì anh muốn thỏa mãn chút ý nguyện của người dân.

Thật ra chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến anh, nhưng anh cảm thấy không vừa mắt loại xí nghiệp ra vẻ như vậy.

Bọn họ kiếm tiền từ người Hoa, vậy mà còn không coi an toàn tính mạng của người Hoa Hạ ra gì.

Tuyệt đối không thể giữ lại những xí nghiệp như thế.

Sắp xếp sửa sang lại một chút, Lâm Dật lái xe đến khách sạn Ritz- Carlton.

Mới vừa vào cửa, anh đã bị một người phụ nữ mặc đồng phục chặn lại.

"Xin hỏi, ngài là ngài Lâm Dật ạ?"

"Là tôi." Lâm Dật nhìn lướt qua người phụ nữ: "Cô là người của Tesla?"

"Tôi là thư ký của tổng thanh tra Triệu. Tôi vẫn luôn đứng đây đợi ngài."

"Đi thôi."

Mặc dù đây là công việc, nhưng vào lúc nhìn thấy Lâm Dật, cô thư ký nhỏ không khống chế được nhìn anh thêm mấy lần. Người này có vẻ ngoài thật đẹp trai.

Lâm Dật nhanh chóng được dẫn tới một căn phòng trên lầu ba.

Căn phòng này có diện tích rất lớn, khoảng năm mươi mấy mét vuông. Bên trong có một bàn tròn lớn, trên bàn bày đầy thức ăn.

Mặc dù không biết hương vị thế nào nhưng nhìn cách bài trí rất bắt mắt.

Trên bàn ăn, một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi đang ngồi đó, dáng người hơi mập. Ông ta mặc một bộ vest màu xanh lam, trên mặt tươi cười vui vẻ, trông rất hòa nhã.

Không khó để đoán ra người đàn ông này chính là tổng thanh tra thị trường của Tesla tại khu vực châu Á - Thái Bình Dương.

Ngoài ông ta ra, hai bên người ông ta còn ngồi bốn cô gái có giá trị nhan sắc khá cao, rất xinh đẹp.

Lâm Dật bĩu môi, đây là muốn gài bẫy mình đấy à?

"Ngài Lâm, cuối cùng ngài cũng đến. Tôi đợi nãy giờ đấy!"

Người đàn ông trung niên đứng dậy khỏi ghế, nhiệt tình đưa tay ra.

"Tự giới thiệu mình một chút. Tôi tên là Triệu Phong Hoa, là tổng thanh tra thị trường của Tesla tại khu vực châu Á - Thái Bình Dương, cũng là phó tổng giám đốc của thị trường toàn cầu."

"Chào ngài Lâm. "

Triệu Phong Hoa nói xong, mấy cô gái trẻ ngồi cạnh ông ta cũng cùng nhau đứng lên chào hỏi.

Lâm Dật gật gật đầu: "Nói mấy người này ra ngoài thôi. Hai chúng ta nói chuyện, bọn họ ở đây chỉ dư thừa."

Triệu Phong Hoa cảm thấy rất kinh ngạc, hành động của Lâm Dật nằm ngoài dự liệu của ông ta.

Giả vờ làm như không hiểu và thẳng thừng đuổi người ra khỏi phòng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

"Ngài Lâm đừng hiểu lầm. Tôi gọi bọn họ đến đây thật ra không có ý gì khác, chỉ là bọn họ đến đây rót rượu và làm sôi động bầu không khí. Ngài tuyệt đối đừng suy nghĩ nhiều."

Vô thức, Triệu Phong Hoa đã dùng kính ngữ với anh. Ông ta cảm giác loại người như Lâm Dật dường như không dễ dàng đối phó như vậy.

"Chỉ dựa vào loại người có vẻ ngoài và sắc đẹp như vậy mà muốn rót rượu và ăn cơm với tôi à? Ông coi tôi chưa từng thấy qua việc đời sao?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1766: Khiến Cậu Ta Không Còn Đất Sống Ở Trung Hải

Chương 1766: Khiến Cậu Ta Không Còn Đất Sống Ở Trung Hải

Lời nói của Lâm Dật khiến bầu không khí trong phòng đông cứng lại.

Lâm Dật chặn đứng mọi cơ hội, không cho Triệu Phong Hoa đường lui.

Chỉ thiếu nước nói thẳng với ông ta là đừng có giở trò với tôi.

“Chuyện này là do tôi sơ suất.” Triệu Phong Hoa ngượng ngùng bật cười, sau đó đuổi hết mấy người mẫu nổi tiếng trên mạng ra ngoài.

Lâm Dật cũng từng ăn cơm với không ít người mẫu nổi tiếng trên mạng.

Nhưng những người đó hầu hết đều do Tần Hán và Lương Kim Minh đưa tới.

Trình độ của hai gã dê già đó thì khỏi phải nói, cao hơn mấy người mà Triệu Phong Hoa tìm được rất nhiều.

Những gì Lâm Dật nói vừa rồi không phải chỉ để ra oai phủ đầu với Triệu Phong Hoa.

Mà mấy người mẫu nổi tiếng kia thực sự chưa đạt được đến trình độ đó.

Trong phòng dần trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại Lâm Dật, Triệu Phong Hoa và thư ký của ông ta.

“Ngài Lâm, đột ngột mời ngài ra ngoài thế này sẽ không làm chậm trễ công việc của ngài chứ?”

“Không sao.”

Lâm Dật nhận lấy ly rượu, nói tiếp: “Chúng ta là hai người qua đường, có chuyện gì ông cứ nói thẳng ra.”

“Chuyện là như vậy, vài ngày trước, cửa hàng 4S ở quận Tân Sơn của chúng tôi đã xảy ra vài chuyện không vui vẻ với một khách hàng. Chủ yếu là tôi muốn nói về chuyện này.”

“Không phải chuyện này đã xử lý xong rồi sao? Còn có gì để nói nữa.”

“Chúng tôi hy vọng cô Dương Băng có thể rút đơn kháng cáo, sau đó chúng tôi sẽ đưa ra phương án bồi thường cụ thể.”

“Bồi thường thế nào?”

“Theo các quy định có liên quan của Trung Quốc, chúng tôi sẽ bồi thường gấp ba lần giá xe ban đầu cũng như các tổn hại về mặt tinh thần khác. Tổng trị giá bốn triệu nhân dân tệ. Ngoài những khoản này, còn có các khoản đãi ngộ khác dành cho khách VIP. Đây là phương án mà chúng tôi có thể đưa ra.”

Lâm Dật còn nhớ chiếc xe mà Dương Băng mua hơn tám trăm nghìn tệ, tiền bồi thường theo đó là vào khoảng hai triệu năm trăm tệ.

Ông ta đưa ra số tiền bồi thường là bốn triệu, vừa có thành ý, mà cũng không tính là thiếu tôn trọng khách hàng.

“Sau đó thì sao, vậy là xong à?”

Bây giờ đến lượt Triệu Phong Hoa không biết phải nói sao, ông ta đã đưa ra điều kiện như vậy rồi, chẳng lẽ Lâm Dật vẫn chưa vừa lòng sao?

“Ngài Lâm, tôi không hiểu ý ngài lắm.” Triệu Phong Hoa nói tiếp:

“Chúng tôi đã đưa ra các điều kiện bồi thường như vậy rồi, chẳng lẽ ngài vẫn còn thắc mắc gì sao?”

“Ha!”

Lâm Dật chế nhạo: “Là tổng thanh tra thị trường của Tesla mà ông lại không biết xe mình sản xuất có vấn đề sao? Ông chỉ đền tiền cho cô ấy thì có ích lợi gì? Nếu mất mạng thì các ông có đền nổi không?”

“Ngài Lâm, ý của ngài là?”

“Ông không cần phải giả ngu với tôi.” Lâm Dật nói tiếp:

“Điều chúng tôi muốn không phải là giải quyết mỗi một vấn đề này, mà là giải quyết vấn đề của chính các ông. Không nói đâu xa, chỉ tính trong năm nay, xe của các ông đã gặp bao nhiêu vấn đề rồi?”

“Không thể dừng xe thì phàn nàn rằng chủ xe đạp phanh không đủ mạnh, lúc thì lại nói đường quá trơn, không thể sạc được điện thì đổ lỗi cho lưới điện quốc gia không ổn định. Tôi thấy nhiều người không biết xấu hổ rồi, nhưng chưa thấy ai vô liêm sỉ như các ông.”

Giọng điệu Lâm Dật hùng hồn, hoàn toàn lấn át khí thế của Triệu Phong Hoa.

“Ông cũng là người Trung Quốc, vậy tại sao không có một chút lương tâm nào vậy? ‘Là nhân viên cấp cao của Tesla, tôi biết rất rõ.’ Ông tự mình mở ra Tesla sao? Hay người thân anh bè của ông?”

Sắc mặt Triệu Phong Hoa không được tốt cho lắm, thư ký của ông ta cũng cảm nhận được sự áp chế tỏa ra từ Lâm Dật.

Người đàn ông này cho người ta cảm giác là một người không dễ động vào.

“Ngài Lâm, điều tôi muốn nói chính là đây là con đường mà một thương hiệu muốn phát triển bắt buộc phải đi qua, nhưng chúng tôi sẽ không bị đánh bại đâu.”

“Mẹ nó, ông bị điên à? Ông đang lấy mạng sống của người Trung Quốc ra làm trò đùa sao?” Lâm Dật thay đổi tư thế, nhìn Triệu Phong Hoa, nói tiếp:

“Nếu ông còn muốn nói gì khác thì đừng phí lời nữa. Dương Băng nhất định sẽ không rút đơn tố cáo đâu. Về phần kết quả, ông tự mình nghĩ đi.”

Nói xong, Lâm Dật đứng dậy rời khỏi đó, nhưng lại bị Triệu Phong Hoa từ phía sau gọi lại.

“Ngài Lâm, sao ngài phải làm thế chứ?” Triệu Phong Hoa nói tiếp:

“Chúng ta đã thỏa thuận rồi mà. Chúng tôi sẽ không bạc đãi ngài đâu. Chúng tôi có thể đảm bảo cuộc sống của ngài ở Trung Hải sẽ được nâng lên một tầm cao mới. Người không đấu lại được tiền đâu.”

“Vậy thì tôi rất muốn đấu với ông một trận đấy.”

“Haha!”

Triệu Phong Hoa lạnh lùng cười: “Nhưng đừng quên chúng tôi là Tesla. Không phải chúng tôi không có giải pháp khác, chỉ là không muốn làm lớn chuyện này. Tôi hy vọng cậu có thể hiểu được.”

“Vậy để tôi xem Tesla các ông giỏi đến đâu.”

Nói xong, Lâm Dật liền rời khỏi phòng, Triệu Phong Hoa chỉ có thể nhìn anh rời đi, không dám nói lời nào nữa.

“Tổng thanh tra Triệu, chuyện này phải làm sao đây ạ?”

“Cứ để cô ta kiện đi, bỏ chút tiền ra hối lộ là không sao.” Triệu Phong Hoa nói tiếp:

“Nhưng người tên Lâm Dật này thì phải xử lý.”

“Ý ngài là?”

“Tôi không chỉ muốn đạp đổ bát cơm của cậu ta, mà còn khiến cậu ta không thể sống ở đất Trung Hải nữa!”

…

Ra khỏi khách sạn, Lâm Dật vươn vai lái xe đến tập đoàn Triều Dương để gặp Kỷ Khuynh Nhan.

“Nghỉ làm sớm vậy à?”

Như thường lệ, thấy Lâm Dật đến, Kỷ Khuynh Nhan liền đón anh vào.

“Hôm nay không có chuyện gì nên anh về sớm.”

“Xem như anh còn có chút lương tâm.” Kỷ Khuynh Nhan ai oán nói:

“Từ khi đến phân cục làm việc, cuộc sống của anh chẳng có nề nếp chút nào, da dẻ cũng xấu đi rồi. Buổi tối ra ngoài đi, em sẽ mua cho anh một ít mặt nạ. Lúc nào không về, anh nhớ chịu khó đắp thường xuyên đấy.”

“Không đến nỗi vậy chứ, mấy đồng nghiệp của anh đều trơ mặt ngoài trời cả mà.”

“Vấn đề là, cho dù bọn họ không trơ mặt ngoài trời thì cũng chẳng khác là bao.”

“Chậc chậc chậc, nói trúng trọng điểm rồi.”

“Vậy mới nói, anh phải chú ý giữ gìn một chút.”

“Nghe em tất.”

“Hì hì...” Kỷ Khuynh Nhan bật cười: “Được rồi, anh đi chơi đi, em còn có việc phải giải quyết, không nói chuyện với anh nữa.”

“Em cứ làm việc đi.”

Lâm Dật vươn vai, rời khỏi văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan, bước chân theo lối cũ, đi đến văn phòng của Vương Oánh, định bụng khám phá sự diệu kì của cuộc sống.

Nhìn thấy Lâm Dật đi vào, Vương Oánh ngẩng đôi gò má xinh đẹp nhìn Lâm Dật mỉm cười.

“Chị biết là em sẽ đến mà.”

“Làm sao chị biết?”

“Vừa rồi có người nhìn thấy em, chị có dự cảm em sẽ tới nên đã thay tất đen trước rồi.”

“Biểu hiện tốt lắm, như vậy mà không thưởng cho chị chút gì thì em cũng thấy ngại.”

“Chỉ cần cho chị ăn no là được.”

“Cái này còn phải tùy vào hứng thú của chị.”

“Chị đang rất hứng thú đây.”

Vừa nói, Vương Oánh vừa đi về phía Lâm Dật với khuôn mặt mê ly.

Nhưng đúng lúc này, di động của Lâm Dật chợt vang lên.

Không ngờ là cuộc gọi của Lưu Quảng Hiền.

“Em cứ nghe máy đi, không ảnh hưởng đến việc của chị đâu.”

Vương Oánh quỳ xuống trước mặt Lâm Dật rồi cởi dây thắt lưng của anh ra.

Lâm Dật cũng không nói gì, đối với hai người mà nói, đây là hoạt động thường lệ.

Anh điều chỉnh lại sắc mặt rồi nghe máy.

“Lãnh đạo, tìm tôi có việc gì vậy?”

“Gần đây cậu có đắc tội với người nào không?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1767: Từ Giờ Phải Bồi Bổ

Chương 1767: Từ Giờ Phải Bồi Bổ

“Tôi không đắc tội ai cả? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lâm Dật cũng ngơ ngác, không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Lãnh đạo phía trên vừa gọi điện cho tôi, chỉ đích danh cậu, nói rằng sẽ điều chuyển cậu đến phòng quản lý đô thị bên dưới.”

“Phòng quản lý đô thị? Tới đó làm cảnh sát quản lý đô thị sao?”

“Gần như vậy, nhưng mức độ đãi ngộ thấp hơn nhiều.”

“Ai gọi cho ông vậy?”

“Hỏi cái này để làm gì, nhóc con, cậu bình tĩnh đi, đừng làm chuyện ngu ngốc.”

Lâm Dật bật cười: “Ông yên tâm, tôi tự có tính toán, cứ nói cho tôi biết là được.”

“Tên là Trương Tiến.”

“Được rồi, tôi biết rồi, cảm ơn lãnh đạo.”

Cảm ơn xong, Lâm Dật cúp điện thoại.

Vương Oánh nhả thứ trong miệng ra, hỏi Lâm Dật:

“Chỗ em xảy ra chuyện gì sao?”

“Rắc rối nhỏ thôi, nhưng cũng cần phải giải quyết.”

“Vậy thì đừng nhúc nhích, chị sẽ tự mình làm.”

Nói xong, Vương Oánh kéo Lâm Dật sang một bên, sau đó vén váy lên, tự mình cơm no áo ấm.

Lâm Dật vỗ vỗ mông cô ta: “Nhỏ tiếng chút để em gọi điện thoại.”

“Đã rõ.”

Lâm Dật lấy điện thoại ra gọi cho Trần Bỉnh Cường.

“Tổng giám đốc Lâm.”

“Cục trưởng Trần, tôi muốn hỏi anh về một người.” Lâm Dật hỏi: “Anh có biết ai tên là Trương Tiến không?”

“Tôi biết, một trong những chủ nhiệm cấp dưới.” Trần Bỉnh Cường nói: “Hai người quen nhau à?”

“Không quen, nhưng anh ta đã gọi cho lãnh đạo trực thuộc của tôi, nói sẽ thuyên chuyển tôi xuống phòng quản lý đô thị bên dưới.”

“Có chuyện này sao?”

Đều là người trong ngành này, đương nhiên Trần Bỉnh Cường biết việc điều chuyển này có nghĩa là gì.

“Được rồi, chuyện này cậu không cần phải ra mặt, tôi sẽ giúp cậu giải quyết.” Trần Bỉnh Cường nghiêm nghị nói:

“Đúng là càng ngày càng lớn mật mà.”

“Đừng đừng đừng, tạm thời đừng giải quyết vội.” Lâm Dật nói tiếp:

“Cứ thư thả cho anh ta vài ngày đi, trong này vẫn còn có những chuyện khác nữa, tôi sẽ tự mình lo liệu trước.”

“Được rồi, tôi sẽ đợi thông báo của cậu. Khi nào cần tôi ra tay thì cứ gọi.”

“OK. Khi nào tôi mời anh đi ăn.”

“Đều là chỗ thân quen cả, khách sáo thế làm gì, có việc gì cứ gọi điện cho tôi.”

Nói xong chuyện chính, Lâm Dật cúp điện thoại, đảo mắt một cái đã đoán được ngọn ngành bên trong chuyện này.

Có thể dễ dàng chuyển công tác của anh, người bình thường lấy đâu ra sức ảnh hưởng lớn như vậy.

Kết hợp với bữa ăn vừa rồi, trừ Triệu Phong Hoa ra thì không ai có thể làm ra chuyện như vậy.

Nghĩ đến đây, Lâm Dật bật cười, sau đó gọi cho Lưu Quảng Hiền.

“Lãnh đạo, ông có thể chuyển hồ sơ của tôi cho phòng quản lý đô thị.”

“Haiz…”

Lưu Quảng Hiền ở đầu bên kia thở dài như có người chết.

“Cậu đừng cố tranh đấu làm gì, để tôi xem sau này có cơ hội tái chuyển cậu về đây không.”

“Ông không cần phải lo chuyện của tôi. Chỗ nào mà chẳng giống nhau. Nhà ông còn một đống việc kia kìa, đừng vì chuyện của tôi mà hao tâm tổn trí. Lỡ đâu tóc bạc hết thì tôi lại phải mua dầu dưỡng tóc cho ông mất.” Lâm Dật cười ha hả.

“Đi đi, cút đi.” Lưu Quảng Hiền mắng: “Tuy rằng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng tôi sẽ giúp cậu tìm ra biện pháp.”

“Cám ơn lãnh đạo.”

Nói chuyện một hồi, Lâm Dật cúp máy, trong lòng có chút cảm động.

Mặc dù xã hội có nhiều người khốn nạn, nhưng cũng có rất nhiều người tốt.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Lưu Quảng Hiền, Lâm Dật bắt đầu làm việc với Vương Oánh, nhưng mới được vài phút, Lý Tường Huy đã gọi đến.

“Có chuyện gì vậy, sao cậu lại bị chuyển đi?”

“Tôi cũng không biết, có lẽ đã đắc tội với người nào rồi.”

“Mẹ nó chứ!”

Lý Tường Huy chửi rủa, rõ ràng là anh ta đã biết được điều gì đó từ Lưu Quảng Hiền, nếu không sẽ không tỏ ra như vậy.

“Tôi đã nghe lãnh đạo nói rồi, ngày mai vẫn để cậu tới báo danh.” Lý Tường Huy nói:

“Nhưng sau đó cậu sẽ trở về, không cần xin nghỉ phép với ai cả. Mấy chuyện khác thì không có khả năng, chứ chút chuyện nhỏ này thì chúng tôi vẫn có thể giữ cậu lại được.”

“Được rồi, tôi sẽ tùy cơ ứng biến.”

“Vụ án của Tống Đức Viễn đã có tiến triển rồi.” Lý Tường Huy nói tiếp:

“Tại nhà của Đỗ Quyên, chúng tôi đã tìm thấy dấu vân tay của Vương Giai, nhưng không có dấu vân tay nào được để lại trên ống dẫn đường khí gas và tay nắm cửa. Dấu vân tay này có lẽ đã được để lại khi cô ta đến nhà Đỗ Quyên lúc trước, nhưng trên ống dẫn gas không có dấu vân tay nào khác, chuyện này thật sự rất khả nghi.”

“Bình thường đường ống dẫn gas đều là đường cụt. Chỉ cần không có vấn đề gì thì sẽ không ai đụng vào.” Lâm Dật nói tiếp:

“Nhưng không có dấu vân tay nào để lại ở đó, rất có thể bên kia đã đeo găng tay trong lúc dàn dựng hiện trường.”

“Chúng tôi cũng nghĩ như vậy, người này rất chuyên nghiệp.”

“Vậy thì manh mối mới mà anh đang nói đến là gì?”

“Bố mẹ của Trương Hạo có một căn nhà ở trong khu nhà của Đỗ Quyên, hơn nữa lại ở ngay tầng dưới, nhưng đã lâu không có người ở.”

“Hử? Nhà của bố mẹ anh ta?”

“Khi biết được tin này, chúng tôi cũng thấy có chút kỳ lạ, cảm giác mọi chuyện quá trùng hợp.”

“Vậy thì chắc không sai rồi.” Lâm Dật nói tiếp:

“Kiểm tra nhà của bố mẹ anh ta xem có dấu vân tay nào của Vương Giai không.”

“Tôi đã cho người kiểm tra rồi, ngày mai sẽ có kết quả.” Lý Tường Huy nói:

“Lát nữa chúng tôi sẽ điều tra thêm. Ngày mai cậu báo danh xong rồi trở lại cục là được. Không cần lo lắng những chuyện khác.”

“Được.”

Nói chuyện với Lý Tường Huy xong, Lâm Dật cúp máy và bắt đầu làm việc.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, trận chiến no say cũng kết thúc.

Vương Oánh yếu ớt quay trở lại bàn làm việc: “Chân chị mỏi quá, mấy ngày nữa phải thay sô pha thành giường mới được.”

“Chị phải cải thiện thể lực đi.”

“Chủ yếu là gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, không có thời gian luyện tập, nếu không cũng không đến nỗi như vậy.” Vương Oánh càu nhàu.

“Có vậy cũng phải luyện tập, mấy môn như yoga hay squat đều cần thiết cả.”

“Rồi, chị biết rồi.”

Vương Oánh nói với ánh mắt đăm chiêu: “Chủ yếu là vì chỗ này quá nhỏ, hạn chế sức phát huy của chị, nếu không thì em chưa chắc đã là đối thủ của chị đâu.”

“Lần nào chị cũng không phục, nhưng cuối cùng người thua vẫn là chị.” Lâm Dật cười nói.

“Đó là do em không bắt được tổng giám đốc Kỷ, một mình chị thực sự có hơi vất vả.” Vương Oánh ngẩng đầu lên nói.

“Cứ thế này vài năm nữa, phong độ của em giảm sút, em chắc chắn không phải là đối thủ của chị.”

Lâm Dật suy nghĩ một chút, đột nhiên thân thể run lên.

Nếu qua vài năm nữa, Kỷ Khuynh Nhan và ba người kia đều đến tuổi thành hổ thành sói, liệu anh có thể đối phó được hay không. Đây đúng là một vấn đề nan giải.

Hơn nữa bên ngoài anh vẫn còn vụng trộm với Nhan Từ nữa, đáng sợ quá đi.

“Thế nào, đã sợ chưa?”

Vương Oánh hả hê nói, sau đó lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc cốc giữ nhiệt màu đen, trông rất tinh xảo.

“Đây là cái gì?”

“Cốc giữ nhiệt.”

Vừa nói, Vương Oánh vừa lấy ra thêm một túi cẩu kỷ tử: “Cho em hai thứ này, từ bây giờ phải bồi bổ nhiều vào. Giữa em và chị thì đừng nghĩ đến tình yêu kiểu Platon(*).”

(*)Tình yêu kiểu Platon: một kiểu tình yêu không mang tính tình dục hay lãng mạn.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1768: Tự Động Rút Lui

Chương 1768: Tự Động Rút Lui

“Chết tiệt, em thực sự phải bỏ thời gian huấn luyện cho chị.” Lâm Dật nói tiếp:

“Khiến chị phải một năm không dám nghĩ tới nó dù chỉ một lần nào nữa.”

Vương Oánh nở nụ cười, mơ màng nhìn Lâm Dật: “Nếu như em thật sự có thể làm được chuyện này, vậy chị chỉ đành…”

“Chỉ đành gì?”

“Chỉ đành dang chân chào đón thôi.”

“Chị ngày càng hư hỏng rồi đấy.”

Sau khi trận chiến kết thúc, cả hai trò chuyện một lúc.

Lâm Dật đi ra ngoài mua một ít bánh nếp viên cho Kỷ Khuynh Nhan, nhân tiện để cốc giữ nhiệt và cẩu kỷ tử lên xe, sau đó mới quay trở lại.

Sau khi tan sở, cả hai cùng nhau đi mua sắm, Kỷ Khuynh Nhan mua một ít mặt nạ dưỡng da cho Lâm Dật.

Người ta nói đàn ông cũng cần phải chăm sóc sắc đẹp. Sau khi mua sắm xong, hai người đi ăn lẩu ở ngoài rồi mới trở về nhà.

…

Mãn Giang Các là một nhà hàng rất nổi tiếng ở Trung Hải, nằm bên sông Hoàng Phổ, chuyên về các món ăn Tứ Xuyên.

Tuy không được Michelin xếp hạng, nhưng nếu muốn đến chỗ họ ăn cơm thì phải đi tìm mối, nếu không cũng phải đặt trước một tuần, vì cả nhà hàng chỉ có sáu bàn, ít đến thảm thương.

Ở phía trong cùng của nhà hàng có hai người đang ngồi.

Bọn họ đều ngoài bốn mươi tuổi, mặc áo sơ mi và quần tây, dáng vẻ hào nhoáng sang trọng.

Và một trong số đó là Triệu Phong Hoa, người mà Lâm Dật đã gặp trong ngày hôm nay.

Người đàn ông ngồi đối diện đeo kính, gầy hơn Triệu Phong Hoa một chút, trông càng thêm âm u, cho người ta cảm giác bụng dạ sâu khôn lường.

Người đàn ông này tên là Dương Thiên Nam, là người phụ trách Tesla khu vực Châu Á - Thái Bình Dương, mọi công việc đều do anh ta quyết định, nắm trong tay quyền lực rất lớn.

“Tổng giám đốc Dương, tôi đã nhờ người xử lý Lâm Dật rồi. Tôi đoán bây giờ cậu ta vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra.” Triệu Phong Hoa mỉm cười.

“Trước tiên, hãy hủy bỏ chức vụ của cậu ta, kiểm tra xem có bất kỳ thông tin đen nào trên mạng không, sau đó bóc phốt cậu ta ra.”

Triệu Phong Hoa gật đầu: “Lát nữa tôi sẽ thu xếp người làm, nhưng người phụ nữ tên Dương Băng kia nhất quyết đòi kiện chúng ta. Trên mạng cũng có rất nhiều bình luận tiêu cực, gây ảnh hưởng rất xấu đến chúng ta.”

“Không sao đâu. Tôi sẽ phụ trách xử lý mấy video trên mạng và người từ các phương tiện truyền thông, sẽ sớm có thể sớm trấn áp được dư luận thôi. Ông chỉ cần làm việc của mình là được.”

“Tôi biết rồi, tổng giám đốc Dương.”

Dương Thiên Nam lau miệng, khóe môi mang theo ý cười.

“Muốn đấu với tôi cũng phải xem thực lực của mình đến đâu. Rượu mời không thèm uống, tưởng rằng mình là chúa cứu thế sao? Chuyện gì cũng muốn nhúng tay vào!”

…

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật đến phòng quản lý đô thị báo danh.

Vừa bước vào phòng đã cảm thấy bầu không khí không ổn.

“Cậu là Lâm Dật à?”

Người nói tên Tào Kiện, là người phụ trách văn phòng. Anh ta khẽ nhướng mi, trông vô cùng ngả ngớn.

“Là tôi.” Lâm Dật thản nhiên đáp.

Thái độ của Tào Kiện đúng với những gì trong dự đoán của anh. Anh bị điều tới đây, ngày xưa như thế này gọi là sung quân đi đày.

Người tên Trương Tiến đó chắc chắn đã bí mật đánh tiếng rồi.

Bị đối đãi như vậy cũng xem như là chuyện bình thường.

“Cậu tới huấn luyện trước đi, một tuần sau bắt đầu nhận nhiệm vụ.” Tào Kiện nói tiếp:

“Nếu không đạt, cậu sẽ bị khai trừ. Còn nếu cậu vượt qua kỳ đánh giá sẽ phải thử việc ba tháng, nhưng thời gian này không có lương đâu. Cậu tự cân nhắc đi.”

“Tôi được điều từ phân cục đến đây, vậy mà còn cần phải huấn luyện sao?”

Tào Kiện nhướng mày, liếc nhìn Lâm Dật.

“Tại sao không cần huấn luyện? Cậu cho rằng mình rất đặc biệt sao?”

“Không phải vậy, tôi chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi.”

Lâm Dật cười nói, cũng không tính toán gì với anh ta.

Anh đã biết trước điều này rồi, cứ xem như đi trải nghiệm cuộc sống vậy.

“Cậu đi đến sân tập ở phía sau đi, nhóm người mới đang huấn luyện ở đó đấy. Huấn luyện viên tên là Lỗ Quần. Chi tiết cụ thể thế nào cậu nói cho anh ta biết là được.” Tào Kiện xua tay, không có kiên nhẫn nói.

“Được.”

Lâm Dật quay đầu đi ra ngoài. Tào Kiện vắt chéo hai chân, liếc mắt nhìn anh.

“Đúng là vô tri, vô tình động chạm đến nhân vật lớn mà vẫn không hay biết gì, thật đáng thương.”

…

Phía sau tòa nhà làm việc có một sân thể dục công cộng.

Sau khi thương lượng xong thì họ chiếm dụng được khoảng một tuần.

Có hơn hai mươi người đứng trên sân, tất cả đều là nam giới, mặc quần rằn ri và áo ba lỗ màu xanh bộ đội, đang đứng thẳng dưới trời nắng.

Trước mặt họ là một người đàn ông cao to.

Người đó khoảng ba lăm ba sáu tuổi, nước da màu đồng, ăn mặc như những người kia, chỉ khác là phía trên thay bằng áo ba lỗ làm lộ ra những đường gân trên cánh tay và bả vai, càng thêm phần vạm vỡ.

Người đàn ông đó tên Lỗ Quần, là một huấn luyện viên kick boxing tự do, vì có mối quan hệ với Tào Kiện nên anh ta đã được sắp xếp làm huấn luyện viên bán thời gian ở đây, tiện thể kiếm thêm vài đồng ra đồng vào.

Mặc dù đi vào bằng cửa sau, nhưng trình độ của Lỗ Quần quả thực không tệ chút nào.

Anh ta đã từng giành ngôi quán quân giải kickboxing tại thành phố Trung Hải, nếu không, cho dù có quan hệ cũng không thể tới đây được.

“Giải tán, nghỉ ngơi ba mươi phút!”

Lỗ Quần nói với những người trước mặt.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, theo kế hoạch luyện tập bình thường thì còn chưa tới thời gian nghỉ, sao đã được giải lao rồi?

Hơn nữa lại nghỉ đến nửa tiếng đồng hồ, chẳng lẽ là đang thưởng cho bọn họ sao?

“Huấn luyện viên, có phải anh có chuyện gì vui không, tự dưng cho chúng tôi nghỉ ngơi lâu quá vậy?”

“Lát nữa có người mới đến, tôi phải xem như thế nào.”

Lúc sáng, Tào Kiện gọi điện cho Lỗ Quần, nói có người tên là Lâm Dật đến báo danh, bảo anh ta giở vài mánh khóe, huấn luyện một lúc rồi đuổi ra ngoài.

Vì vậy, Lỗ Quần mới dành ra một ít thời gian để xem người đó như thế nào, sau đó dùng một số biện pháp để đuổi người đi.

“Người mới? Chúng ta đã tập luyện được ba ngày rồi, sao bây giờ lại có người mới?”

“Nghe nói là làm sai chuyện bị chuyển công tác. Hình như trình độ cũng không tồi, lát nữa tôi phải thử xem sao.”

“Anh đừng đùa nữa, bọn họ chỉ được cái mác bên ngoài thôi. Đấu với người bình thường thì không sao, nhưng đứng trước anh chắc chắn là không được rồi.”

“Đừng nói vậy. Lát nữa người ta đến xem thế nào hãy nói.”

Đúng lúc này, trong đám đông có tiếng kêu lên.

“Có người bước ra khỏi tòa nhà, hình như là người mà huấn luyện viên đã nói.”

“Không phải chứ, nhìn bộ dạng anh ta xem, rõ ràng là công tử bột, bắp tay của tôi cũng gần bằng chân anh ta rồi. Trông có vẻ không giống lắm.”

Lỗ Quần liếc nhìn Lâm Dật, những thứ khác chưa bàn, chỉ riêng thân hình cũng đã kém hơn anh ta rất nhiều rồi.

Đúng như những gì các học viên nói, trông Lâm Dật đó giống như hạng công tử bột. Người Tào Kiện nói chắc không phải là cậu ta.

Cùng lúc đó, Lâm Dật đã đến trước đội và nói với Lỗ Quần:

“Anh là Lỗ Quần phải không?”

“Đúng vậy, cậu tìm ai?”

“Tôi tên là Lâm Dật, tôi đến đây để báo danh.”

Khi biết được thân phận của Lâm Dật, mọi người đều xì xào bàn tán, họ không ngờ rằng anh lại là người mới được điều đến đây.

“Cậu sao?”

Lỗ Quần nhìn Lâm Dật đầy khinh thường.

“Thể trạng của cậu chắc chắn sẽ không chịu được quá trình luyện tập cường độ cao của chúng tôi. Hãy nghe lời tôi, tự động rời khỏi đây đi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1769: Tôi Không Cần Luyện

Chương 1769: Tôi Không Cần Luyện

“Rời khỏi đây?”

“Cậu không nghe nhầm đâu, chỗ này của chúng tôi không thích hợp với cậu.”

Lúc đầu, Lỗ Quần vốn dĩ muốn làm theo sự sắp xếp của Tào Kiện, dạy dỗ Lâm Dật một trận.

Nhưng sau khi nhìn thấy dáng người của Lâm Dật, anh ta lập tức từ bỏ ý định này.

Dựa vào trình độ của mình, nếu như so đo những thứ đó với cậu ta thì có chút bắt nạt người quá đáng.

Giống như việc một người lớn bắt nạt trẻ nhỏ trong trường mầm non vậy.

Truyền ra ngoài sẽ rất mất mặt.

“Tôi còn chưa bắt đầu nữa, tại sao lại nói tôi không được?”

Bởi vì có Lưu Quảng Hiền và Lý Tường Huy chống lưng, Lâm Dật cũng không có dự định đến đây để chịu sự huấn luyện, anh chỉ đến chào hỏi một chút, sau đó sẽ quay trở lại cục xử lý vụ án của Tống Đức Viễn.

Bây giờ thì tốt rồi, mình còn chưa nói gì, vậy mà người ta đã chủ động kêu mình rời khỏi. Mẹ nó! Thật không thực tế chút nào.

“Cậu nhìn xem dáng người của mình, rồi nhìn lại vẻ ngoài mấy học viên của chúng tôi đây, tương lai cơ bản không thể nào đảm nhiệm được một công việc có cường độ mạnh như này. Cậu ở lại đây huấn luyện cũng chỉ lãng phí thời gian.”

“Người anh em, cậu nên đi đi. Cường độ huấn luyện của chúng tôi rất gắt gao, cậu nên tự lượng sức mình một chút.”

Người trên sân huấn luyện đều quan sát Lâm Dật bằng ánh mắt thờ ơ lạnh nhạt, không hề tỏ ra nhiệt tình chút nào.

Loại cảm giác này khác hoàn toàn với lúc Lâm Dật tham gia huấn luyện.

Nguyên nhân chủ yếu chính là nhóm người kia của Lâm Dật, chỉ cần thành tích không phải vô cùng kém thì đều có thể ở lại.

Nhưng những người trước mắt này không giống thế, ở đây có tổng cộng hai mươi sáu người, nhưng sau cùng chỉ có mười ba người ở lại, cạnh tranh vô cùng khốc liệt.

Nếu có thêm một người chen chân vào, tất nhiên sẽ chiếm mất vị trí của bọn họ.

Cho dù thể trạng này của Lâm Dật không gây ra sự uy hiếp cho bọn họ, nhưng vẫn tồn tại sự nguy hiểm.

Căn cứ vào nguyên nhân này, người ở trên sân đều hy vọng Lâm Dật rút lui.

“Nếu như tôi rút lui, có phải chính là không có duyên phận với công việc này không?”

“Điều này còn phải hỏi sao.” Lỗ Quần nói tiếp:

“Không thông qua huấn luyện, làm sao có thể làm việc ở đây.”

“Vậy anh không cần phải lo lắng thay cho tôi, loại trình độ huấn luyện như thế này không tạo thành vấn đề lớn với tôi, vậy nên tôi không cần luyện, mấy người bận việc trước đi.”

“Đợi chút!” Lỗ Quần nói tiếp:

“Cậu nói có thể thông qua bài khảo hạch huấn luyện của chúng tôi?”

Lâm Dật gật đầu: “Cho nên tôi không tham gia buổi huấn luyện này nữa.”

“Phụt… Ha ha…”

Hai mươi mấy tên học viên ôm bụng cười lớn.

“Người anh em, anh nói cái gì? Anh nói có thể thông qua huấn luyện? Anh thật sự không nói đùa chứ? Anh có biết chúng tôi luyện tập cực khổ nhường nào không?”

Lâm Dật có chút dở khóc dở cười, đám người này khá đáng yêu đấy.

“Tôi không biết mấy người luyện tập cực khổ thế nào, nhưng việc tôi thông qua khảo hạch chắc chắn không là vấn đề.”

“Nào nào nào, cậu đừng đi vội.”

Lỗ Quần gọi Lâm Dật lại: “Không phải cậu nói mình có thể thông qua khảo hạch sao, trước tiên cậu cùng người của chúng tôi luyện tập chút đi.”

Tào Kiện nói muốn dạy dỗ Lâm Dật một chút, nhưng Lỗ Quần lại không muốn để tâm tới anh.

Bây giờ thì tốt rồi, mình đã tha cho cậu ta lần này, không so đo với cậu ta. Nhưng cậu ta lại lên mặt ra vẻ, dám phát ngôn bừa bãi ở đây.

Nếu không cho cậu ta biết chút lễ độ, cậu ta sẽ không biết vì sao hoa lại màu đỏ.

Lâm Dật nhìn đồng hồ, cảm thấy thời gian vẫn còn kịp, anh cũng không vội rời đi.

“Được thôi, anh nói luyện tập thế nào.”

“Chạy năm cây số trước đi.” Lỗ Quần nói tiếp:

“Nếu đến một hạng mục như này mà không cách nào đạt tiêu chuẩn, cậu nên sớm từ bỏ.”

“Không thành vấn đề, anh muốn lên thử sao?”

“Ha ha…”

Đám đông lại lần nữa bật cười lớn.

“Cậu đừng náo loạn nữa, thành tích tốt nhất của huấn luyện viên là 20 phút 08 giây, còn nhanh hơn một phút so với người nhanh nhất trong chúng tôi. Cậu muốn so với anh ấy, đây không phải đang tìm chết sao.”

“Tôi thế nào cũng được, chỉ cần mấy người thừa nhận kết quả cuối cùng, so tài với ai đều được.” Lâm Dật nói tiếp: “Mấy người tự sắp xếp người đi.”

“Nếu tôi so tài với cậu thì có chút bắt nạt người khác, tôi đành tùy tiện phái một người vậy.”

Lỗ Quần nhìn về phía đám đông, nói:

“Mã Lỗi, cậu ra đây một chút, chạy với cậu ta 5 km.”

“Rõ!”

Một người đàn ông tóc ngắn dáng người cân đối, anh ta bước ra từ trong đám người.

Nhìn thấy Mã Lỗi, đám đông không nhịn nổi thầm cười trộm.

Trong đám người này, Mã Lỗi là một người có tốc độ nhanh nhất.

Lúc trước làm kiểm tra, anh ta từng chạy đạt thành tích 21 phút 34 giây. Đây đã vô cùng khủng bố rồi.

Bây giờ anh ta so tài với thằng nhóc này, như vậy có thể loại bỏ Lâm Dật một cách nhẹ nhàng rồi.

“Mấy người chọn xong người rồi chứ.”

“Chính là cậu ta.” Lỗ Quần nói tiếp:

“Thêm hai người nữa bước ra tính giờ.”

“Để chúng tôi làm đi.”

Hai người đứng bên cạnh Mã Lỗi nói.

Không đến hai phút, mọi thứ đã chuẩn bị xong, Lâm Dật và Mã Lỗi đã đứng trên đường chạy. Mấy người phía sau cười nói:

“Anh bạn, anh cần gì phải làm vậy chứ.”

“Tôi làm sao?”

“Chúng tôi cũng không lừa gạt gì anh, thật sự việc huấn luyện rất khắc nghiệt. Nếu trong vòng 24 phút mà chạy không đạt sẽ bị đào thải. Lúc trước có hơn trăm người tham gia huấn luyện, nhưng bây giờ chỉ còn lại chừng này thôi. Anh thật sự không cần tự rước lấy nhục như thế.”

“Thử xem không phải sẽ biết sao.”

“Tôi thì không sao. Đối với tôi, chạy 5km như việc ăn cơm bữa hàng ngày, chỉ cần chơi đùa với cậu một chút là được rồi, đằng nào vẫn nhẹ nhàng hơn chuyện huấn luyện.”

“Được rồi. Hai người đừng nói chuyện phiếm nữa. Chuẩn bị xong thì bắt đầu thôi.” Lỗ Quần nói.

“Tôi không có vấn đề.”

Chính vào lúc này, một trong hai người phụ trách tính giờ nói: “Ba, hai, một. Bắt đầu!”

Vừa nói xong, hai người cùng xuất phát.

Lâm Dật vượt lên dẫn đầu chạy trước Mã Lỗi.

“Thằng nhóc này chạy khá nhanh đấy, vậy mà cậu ta qua mặt Mã Lỗi rồi.”

“Vừa nhìn đã biết anh ta là người không hiểu gì rồi. Mới bắt đầu đã chạy nhanh như vậy, vòng sau lại chạy không nổi.”

“Hồi tôi đi học, lúc mới bắt đầu chạy đã tăng tốc, nhưng sau một vòng thì không chạy nổi nữa, chỉ cần chạy nhanh sẽ bị đau sốc hông, chắc chắn cậu ta cũng sắp bị như vậy.”

“Cậu cứ nhìn mà xem, đợi sau khi chạy một vòng, Mã Lỗi sẽ nhẹ nhàng đuổi kịp cậu ta.”

“Đây không phải có kịch hay để xem sao.”

Chính vào lúc đám đông đang vui sướng trên nỗi đau của người khác, bọn họ thình lình phát hiện Lâm Dật đã chạy xong một vòng, mà Mã Lỗi đã bị anh ta bỏ sau mấy chục mét!

“Thằng nhóc này được đấy chứ, thế mà kiên trì được một vòng rồi.”

“Mới một vòng mà thôi, cơ bản đã là gì chứ. Nội trong ba vòng, nhất định có thể thấy được kết quả.”

Theo thời gian trôi đi, Lâm Dật chạy xong ba vòng. Anh đã chạy trước Mã Lỗi nửa vòng.

Bây giờ mọi người mới phát hiện chuyện không bình thường.

Đã chạy được ba vòng, khoảng cách của hai người không những không rút ngắn, ngược lại còn càng ngày càng xa hơn!”

Đây là tình huống gì vậy!

“Mã Lỗi, cậu đang làm gì vậy hả, cố ý nhường có phải không!” Lỗ Quần lớn tiếng nói.

Mã Lỗi cũng có chút sốt ruột: “Huấn luyện viên, tôi đã chạy rất nhanh rồi, nhưng thằng nhóc đó thật sự chạy tốt lắm đấy.”

“Vậy cũng phải chạy cho tôi, nếu cậu không thắng được cậu ta, để xem tôi sẽ xử lý cậu thế nào!”

Mã Lỗi rất bất lực, chỉ có thể tiếp tục tăng tốc, nhưng làm thế nào cũng không đuổi kịp bước chân của Lâm Dật!

Đến vòng thứ sáu, anh ta đã bị rớt lại phía sau một vòng!

Khi chạy hết 5 km, anh ta đã bị bỏ sau tận hai vòng. Mã Lỗi tím tái mặt mày nhìn người tính giờ.

“Thành tích chắc không tệ đúng không?”

Người tính giờ đã sững sờ đến lặng người rồi.

“17 phút 01 giây.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1770: Đánh Rụng Hai Cái Răng Của Lâm Dật?

Chương 1770: Đánh Rụng Hai Cái Răng Của Lâm Dật?

"17 phút 01 giây!"

Nghe thấy thành tích như thế, người ở đây đều sững sờ.

Bọn họ biết Lâm Dật chạy nhanh, bởi vì anh đã dẫn trước Mã Lỗi hai vòng.

Nhưng không ai ngờ anh có thể chạy được thành tích như vậy.

Bởi vì ngay cả huấn luyện viên của bọn họ cũng không chạy được hai mươi phút.

Mà anh lại chạy được 17 phút 01 giây.

Thành tích như vậy, căn bản có thể vượt qua vận động viên chuyên nghiệp!

"Thành tích này hẳn là không thành vấn đề nhỉ?" Lâm Dật hỏi tiếp:

"Anh cảm thấy tôi còn cần tiếp tục tham gia huấn luyện không?"

Biểu cảm của mọi người đều có chút xấu hổ, nhất là Lỗ Quần, sắc mặt anh ta lúc đỏ lúc trắng. Anh ta có cảm giác như bị anh đánh đến thậm tệ.

Nhưng Tào Kiện đã lên tiếng, anh ta nhất định phải dạy dỗ

Lâm Dật một chút, tuyệt đối không thể để Lâm Dật ở lại đây, nếu không bản thân mình cũng không cần ở lại chỗ này nữa.

"Cậu nghĩ rằng chúng tôi chỉ huấn luyện một hạng mục này thôi sao?" Lỗ Quần nhìn Lâm Dật, lơ đễnh nói:

"Cậu cho rằng chỉ cần chạy nhanh là được rồi sao?"

"Ý của tôi đương nhiên không phải vậy, nếu các anh còn có hạng mục khác, có thể tiếp tục tập luyện."

"Hạng mục quan trọng nhất chính là cận chiến, bởi vì vào lúc thực thi pháp luật sẽ gặp đủ loại tình huống, muốn thông qua kiểm tra, chắc chắn phải thông qua cửa ải của hạng mục này."

Đây là con át chủ bài của Lỗ Quần, Lâm Dật có thể vượt qua hay không còn không phải là một câu nói của mình hay sao? Chỉ cần vài phút là có thể đánh cho cậu ta không dám tin vào cuộc đời này.

"Vậy được rồi, hạng mục này do anh tới đi, hay là cử người dưới?"

"Đương nhiên là học viên cấp dưới rồi. Với trình độ của tôi, nếu tôi ra tay với cậu, sợ rằng chiều nay cậu phải vào bệnh viện đấy."

Mọi người ở đây không nhịn được cười rộ lên.

Thằng nhóc này quả thật hơi ngông cuồng không có điểm giới hạn rồi.

Mặc dù cậu ta chạy nhanh, nhưng không thể tự tin quá như thế à...

Lại còn muốn so chiêu với huấn luyện viên, thật không biết cậu ta nghĩ gì nữa.

Lỗ Quần nhìn thoáng qua đám người, nói với học viên có dáng người cao lớn nhất trong đó:

"Lưu Mãnh, cậu đi qua so chiêu với cậu ta, thử trình độ của cậu ta một chút. Tự tin là chuyện tốt, nhưng nếu tự tin quá... vậy chính là tự phụ rồi."

"Vậy mà cử Lưu Mãnh ra!"

Trong lòng mọi người âm thầm ngạc nhiên, xem ra huấn luyện viên thật sự không muốn giữ Lâm Dật ở lại.

Trong những người ở đây, đẳng cấp của Lưu Mãnh là sự tồn tại độc nhất.

Ngoại trừ huấn luyện viên ra, anh ta là người có thân thủ tốt nhất ở đây, bởi vì anh ta cũng từng học võ tự do, vả lại từng giành được thành tích trong vùng, trình độ cao hơn người khác một khoảng lớn.

Ba người cùng xông lên đánh với một mình anh ta mà bọn họ cũng bị quật ngã dễ dàng, vậy mà bây giờ huấn luyện viên để anh ta ra mặt đối phó với thằng nhóc trước mắt này, vậy chẳng phải chưa tới vài phút cậu ta đã bị đánh tới hộc máu rồi sao?

Lưu Mãnh cao xấp xỉ Lâm Dật, nhưng dáng người lại khỏe mạnh hơn nhiều.

Cẩn thận ước lượng cân nặng của anh ta cũng phải hơn một trăm ký.

Hai người đứng cùng một chỗ, lập tức có thể nhìn ra ai cao ai thấp, không có chỗ nào có thể so sánh.

"Người anh em, nghe tôi khuyên một câu, như vậy đã được rồi, cậu không phải là đối thủ của Lưu Mãnh, nếu bản thân bị thương sẽ không tốt đâu." Bên trong đám người có người lên tiếng nói.

"Vừa rồi các người cũng nói như vậy, nhưng kết quả hình như không giống vậy."

"Đây là hai chuyện rất khác nhau nhé. Chạy bộ phải dựa vào thiên phú, thân hình của cậu không tính là béo, nói không chừng trước đây còn từng luyện tập, có thể chạy được thành tích này cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng Lưu Mãnh thật sự là cao thủ đấy. Anh ta không chỉ từng tham gia trận đấu, còn từng giành được thứ hạng. Tốt nhất cậu nên chuẩn bị tâm lý."

"Không sao cả." Lâm Dật nhún vai, nhìn Lưu Mãnh nói tiếp:

"Nếu anh đã chuẩn bị xong, cứ trực tiếp đánh là được rồi."

"Anh chắc chắn muốn để tôi đánh trước?" Lưu Mãnh khinh thường nói:

"Một cú đấm của tôi có thể đánh anh trở thành dáng vẻ thế nào cũng không xác định, tốt nhất anh nên tự lượng sức mình chút đi."

"Không sao, cứ yên tâm mạnh dạn mà đánh, cho dù vào bệnh viện cũng không liên quan tới anh."

Khóe miệng Lưu Mãnh cong lên: "Anh đã nói như vậy, tôi cũng không khách sáo nữa."

Nói xong, Lưu Mãnh giơ nắm đấm lên tấn công về phía Lâm Dật.

Tất cả mọi người ở xung quanh xem náo nhiệt, có lẽ một cú đấm này sẽ làm Lâm Dật hộc máu.

Hai tay Lỗ Quần khoanh trước ngực, trên khóe miệng mang theo ý cười, trong lòng cũng oán thầm nói:

"Thằng nhóc này quả thật có thiên phú, bây giờ mới có vài ngày mà trình độ đã tiến bộ như thế. Quả thật là hạt giống tốt."

Nhưng vào lúc này, một cảnh tượng khiến người khác không thể tưởng tượng được đã xảy ra!

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết phát ra, mọi người thấy cơ thể của Lưu Mãnh bay ngược ra ngoài, sau đó giống như bao rác ngã thật mạnh xuống mặt đất!

Yên tĩnh!

Trên sân thể dục yên lặng không một tiếng động.

Người thấy cảnh này đều trừng mắt há hốc mồm, cảm thấy bản thân mình xuất hiện ảo giác.

Lưu Mãnh có thân thủ tốt như vậy mà bị một cú đá của anh ta đá bay sao?

Chẳng lẽ mình hoa mắt à?

"Lão Lưu, anh sao rồi?"

Thấy Lưu Mãnh bị đánh ngã trên mặt đất, các học viên khác vội vàng xông qua đỡ anh ta đứng lên.

"Khụ khụ khụ..."

Lưu Mãnh che ngực, ho khan vài tiếng. Dưới sự nâng đỡ của mọi người, anh ta mới miễn cưỡng đứng dậy nổi.

"Cậu làm sao thế, không biết đây là nơi nào sao? Tại sao cậu dám không dốc hết sức!"

Lỗ Quần lạnh nhạt nghiêm mặt nói.

"Huấn luyện viên, tôi..."

Lưu Mãnh rối rắm lúc lâu không nói nên lời, anh ta hoàn toàn không biết phải giải thích chuyện này như thế nào.

Vừa rồi lúc đánh nhau, mình rõ ràng đã dốc toàn bộ sức lực, đã lấy tất cả trình độ thật sự của mình ra.

Mặc dù như vậy, nhưng ngay cả việc anh ta ra tay như thế nào thì bản thân cũng không thấy kịp.

Nhất là một cú đá vừa rồi. Lúc anh ta đá vào trên người mình, thật giống như bị xe đụng. Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp sao?

"Bây giờ có lẽ không phải là lúc so đo chuyện này chứ." Lâm Dật nói tiếp:

"Hai người anh cử ra đều liên tiếp thua dưới tay tôi, chắc tôi không cần tiếp tục biểu diễn cái gì nữa nhỉ?"

"Cậu cảm thấy như vậy là không cần huấn luyện nữa, có thể công khai rời khỏi đây sao?"

"Nếu không thì sao? Anh còn muốn thế nào?"

"Lưu Mãnh thấy cậu quá yếu nên không dùng toàn bộ sức lực, mới để cho cậu nắm được khoảng trống. Lần này tôi chơi đùa với cậu, thử xem trình độ của cậu như thế nào."

Hít hà!

Nghe nói như thế, mọi người ở đây thầm hít một hơi khí lạnh.

Huấn luyện viên tự mình ra tay, tính chất của chuyện này đã không giống nhau nữa rồi.

Mặc dù thực lực của Lưu Mãnh rất mạnh, nhưng còn thua huấn luyện viên rất xa, có thể nói hai người hoàn toàn ở hai đẳng cấp.

Nếu bây giờ hai người bọn họ so tài đánh nhau, người tên Lâm Dật này chắc chắn thua cuộc. Điều này là chuyện không thể nghi ngờ gì nữa.

"Kết thúc rồi mà các người còn chưa chịu yên à? Hết người này lại đến người khác, các người cảm thấy tôi rảnh lắm à?"

"Nếu cậu không có bản lĩnh đó, có thể nói thẳng. Nơi này không chào đón cậu."

Lỗ Quần vô cùng tự tin. Bất kể thế nào, Lâm Dật cũng không có khả năng là đối thủ của mình.

Đợi lát nữa lúc so chiêu, có thể nhân cơ hội trừng trị cậu ta một chút, sau đó lại lấy lý do trình độ không được nên đào thải cậu ta.

Quả thực một công đôi chuyện.

Lâm Dật nở nụ cười: "Anh đã tự tin như vậy, vậy bắt đầu đi."

Lỗ Quần ngoắc ngón tay với Lâm Dật.

"Tôi là huấn luyện viên ở đây, mọi người đều biết trình độ thế nào rồi. Nếu tôi chủ động ra tay, chắc chắn mọi người sẽ nói tôi ức hiếp người, nếu cậu đã chuẩn bị xong thì bắt đầu đi."

"Hay do anh có mục đích khác. Chẳng may anh đánh thua lại nói tôi đánh lén thì sẽ không tốt lắm, cho nên anh cứ đánh trước đi."

Vẻ mặt Lỗ Quần hơi tức giận.

"Cậu thật sự đề cao bản thân quá rồi. Vậy tôi sẽ cho cậu biết cái gì gọi là trời cao đất dày!"

Nói xong, Lỗ Quần giơ nắm đấm về phía Lâm Dật.

Lỗ Quần suy nghĩ rất đơn giản, chính là không để cho Lâm Dật có bất kỳ cơ hội nào, dùng một chiêu đánh ngã cậu ta.

Cho dù không khiến anh ta bị thương, nhưng như thế nào cũng phải đánh cậu ta rụng mấy cái răng mới được!

Trí tưởng tượng rất phong phú, nhưng hiện thực lại rất tàn khốc.

Ngay lúc Lỗ Quần tiến lên chuẩn bị đánh Lâm Dật, anh ta bỗng nhiên cảm thấy da mặt tê rần, sau đó cả cơ thể cũng mất kiểm soát!

Bởi vì bàn tay của Lâm Dật đã tát lên mặt anh ta!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1771: Lại Bị Phơi Bày

Chương 1771: Lại Bị Phơi Bày

Lâm Dật không dùng quá nhiều sức lực, nhưng một cái tát này đánh ra khiến Lỗ Quần nghiêng ngả lảo đảo, rớt mất hai cái răng.

Trên mặt Lỗ Quần còn có thể nhìn thấy dấu bàn tay rõ ràng, sau đó sưng lên nhanh chóng.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể!"

Mọi người thấy cảnh như vậy đều trợn mắt há hốc mồm, thiếu chút nữa cằm rơi đầy đất.

Anh ta đánh bại Lưu Mãnh còn có thể chấp nhận, dù sao cũng là người cùng lứa tuổi.

Nhưng huấn luyện viên lại không giống vậy, anh ta chính là cao thủ thật sự đấy!

Hơn nữa dưới tình huống bản thân chủ động ra tay, lại bị đối phương không tốn chút sức nào tát một bạt tai.

Mọi người ở đây cũng không có cách nào tiếp nhận sự thật này.

Trong suy nghĩ của bọn họ, chuyện như vậy căn bản không có khả năng xảy ra.

"Trình độ huấn luyện viên như anh hình như cũng không ra gì, có lẽ không có tư cách huấn luyện tôi. Tạm biệt."

Lâm Dật quay người, giơ tay chào, chuẩn bị rời đi.

"Mẹ nó, cậu đứng lại đó cho tôi!"

Lỗ Quần tức giận mắng một tiếng. Bây giờ anh ta không thèm kiêng dè những chuyện khác nữa, dưới chân phát lực lao lên. Lúc tới gần Lâm Dật, anh ta nhảy vút lên trời, tung ra một cú đá.

Lâm Dật không thèm quay đầu lại, người cúi thấp xuống, chính xác không hề sai tránh thoát đòn công kích của Lỗ Quần.

Lập tức, eo phát lực, ép cơ thể quay qua thực hiện một cú đá nghiêng, đá lên người Lỗ Quần.

Người phía sau kêu lên một tiếng rất thảm thiết, cơ thể không chịu khống chế bay thẳng ra ngoài, sau đó ngã thật mạnh xuống đất. Có lẽ tình trạng còn thảm hơn Lưu Mãnh vừa rồi!

Trên sân thể dục yên lặng không một tiếng động. Nhìn thấy tình trạng thê thảm của Lỗ Quần, thậm chí mọi người quên mất việc đi tới đỡ anh ta.

Qua vài giây mọi người mới phản ứng lại.

"Huấn luyện viên!"

Mọi người chạy qua chỗ Lỗ Quần, thử thăm dò đỡ anh ta đứng lên.

Nhưng trong ánh mắt anh ta lại tràn đầy sự oán giận hung ác!

"Làm huấn luyện viên mà lại chơi trò đánh lén, anh không dạy võ đức à!"

"Cậu... Khụ khụ khụ..."

Lỗ Quần muốn phản bác lại nhưng cơ thể vô cùng đau đớn, chỉ cần vừa mở miệng, lục phủ ngũ tạng cũng cảm thấy đau theo.

"Tôi đi trước, tạm biệt."

Giơ tay chào, Lâm Dật xoay người rời đi.

Lần này không ai dám tỏ vẻ nữa.

Vừa rồi bọn họ đã được lĩnh giáo trình độ của Lâm Dật.

Ngay cả huấn luyện viên cũng bị anh ta đánh bại, nếu ai dám nói một chữ "không", chắc chắn kẻ đó không muốn sống tốt nữa rồi.

Sau khi Lâm Dật đi rồi, Lỗ Quần điều khí một lúc lâu mới có thể hoạt động bình thường được.

Nhưng bầu không khí trong sân đã không thoải mái giống như lúc trước.

Dù nhiều hay ít thì mỗi người đều có chút xấu hổ.

Mã Lỗi và Lưu Mãnh vẫn còn tốt. Mặc kệ nói như thế nào, hai người bọn họ cũng chỉ là học viên, cho dù thua cũng không mất mặt.

Nhưng Lỗ Quần không giống vậy. Anh ta là huấn luyện viên, nhưng không chống đỡ nổi hai chiêu của Lâm Dật. Chính anh ta cũng không biết phải đối mặt với những học viên này như thế nào, đành phải giải tán cho mọi người hoạt động tự do.

Còn chuyện huấn luyện, buổi chiều rồi nói sau.

Hơn nữa răng của mình cũng xảy ra vấn đề, chắc chắn phải tới bệnh viện điều trị.

Nhưng lúc này, Tào Kiện từ trong tòa nhà đi ra, chắp tay sau lưng giống như lãnh đạo đến sai giờ làm việc.

Trên đường đi, Tào Kiện liếc nhìn đám người xung quanh một lượt nhưng không thấy Lâm Dật ở đây, anh ta vừa lòng gật đầu.

Năng lực làm việc của Lỗ Quần tốt đấy, nhanh như vậy đã đuổi được người đi. Thật sự có bản lĩnh.

"Sao mọi người còn hoạt động tự do thế."

Tào Kiện đi đến trước mặt Lỗ Quần, hỏi.

"Để cho bọn họ nghỉ ngơi một lát..."

Thấy Lỗ Quần nói chuyện hơi không được tự nhiên, vả lại nửa bên mặt cũng sưng lên, Tào Kiện cảm thấy có điều bất thường, hỏi:

"Mặt của anh làm sao vậy?"

Ánh mắt Lỗ Quần đảo qua đảo lại, ấp a ấp úng nói: "Vừa rồi tôi đi đường không chú ý nên bị ngã."

"Bớt nói nhảm với tôi. Ngã mà có thể ngã thành như vậy à?" Tào Kiện nói:

"Rốt cuộc sao lại thế này, mau nói với tôi."

"Bị người ta đánh."

"Bị đánh?" Tào Kiện rất ngạc nhiên, anh ta biết trình độ của Lỗ Quần, sao có thể bị người ta đánh?

"Chỗ này là sân huấn luyện khép kín, ai có thể tới đây đánh anh?"

"Là người tên Lâm Dật kia, trình độ của cậu ta rất cao, tôi không phải đối thủ của cậu ta, vậy nên bị đánh thành như vậy."

"Anh nói cái gì? Bị Lâm Dật đánh?"

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chính là như thế, Lỗ Quần cũng chỉ có thể gật đầu.

Vẻ mặt Tào Kiện trở nên cực kì khó coi.

Trình độ của Lâm Dật vượt xa dự đoán của anh ta.

"Người đã đi rồi à?"

"Đã đi rồi, còn nói sẽ không tham gia huấn luyện, chờ đến lúc thi sẽ tới."

Tào Kiện nheo mắt lại: "Hừ, huấn luyện là trò đùa sao!"

Mặc dù trình độ của Lâm Dật ngoài dự đoán của mọi người, nhưng anh ta không đến tham gia huấn luyện thì coi như đã vi phạm điều lệ.

Có lý do chính đáng để đuổi anh ta đi rồi.

"Anh tự xử lý chuyện ở đây một chút, tôi đi xử lý chuyện của cậu ta, giúp anh lấy lại công bằng!"

"Tốt nhất đuổi cậu ta đi. Tôi không bao giờ... muốn thấy cậu ta nữa!"

"Yên tâm, trong lòng tôi hiểu rõ chuyện này." Tào Kiện cười lạnh nói.

...

Ra khỏi sân thể dục, Lâm Dật thuận tiện ăn chút gì đó ở bên ngoài, sau đó lái xe trở về phân cục.

Nhưng lúc anh vào văn phòng của Lý Tường Huy, trong phòng vẫn không có người nào.

"Anh Lý, các người đâu rồi?"

"Cậu trở về rồi à? Người bên đó có làm khó cậu không?"

"Thật sự thái độ của bọn họ không tốt đẹp gì, còn muốn đuổi tôi đi, nhưng sau khi bị tôi đánh một trận thì trung thực lại rồi."

Lý Tường Huy cười khanh khách: "Thằng nhóc nhà cậu làm việc thật dứt khoát."

"Nhanh chóng chặt dây rối, đánh nhanh thắng nhanh chứ."

"Là ý như vậy à." Lý Tường Huy cười to nói:

"Ở văn phòng chờ chúng tôi một lát, đang trên đường trở về, khoảng nửa tiếng là tới."

"Được."

Cúp điện thoại của Lý Tường Huy, Lâm Dật dựa vào sô pha chơi game.

Anh còn chưa bắt đầu đã nhận được điện thoại của Kiều Hân.

"Vụ án sắp kết thúc. Rảnh rỗi tôi sẽ kể cho cô nghe quá trình vụ án, rất thú vị đấy."

"Em không phải nói việc này." Kiều Hân vội vàng nói:

"Anh còn nhớ lúc trước trên mạng tuôn ra chuyện giữa anh và chị Lý không?"

"Chuyện giữa hai chúng tôi?"

Não bộ Lâm Dật nhanh chóng xoay chuyển: "Chính là chuyện anh và Lý Sở Hàm quay về trấn Bắc Kiều bị chụp ảnh à?"

"Đúng đúng, chính là việc này." Kiều Hân nói tiếp:

"Không biết xảy ra chuyện gì, tin tức này lại bị tuôn ra, ảnh hưởng còn không tốt lắm."

"Fuck!"

Lâm Dật mắng một tiếng. Anh biết tin tức này từ đâu mà ra.

Lúc trước, Triệu Mặc muốn thâu tóm Didi, nên thuê người của công ty Muddy Waters đào không ít tài liệu đen của mình để đạt được mục đích bán khống.

Trong đó Lý Sở Hàm chính là người bị hại lớn nhất.

Không ngờ hôm nay chuyện tình cảm này lại bị đào ra!

Về phần ai làm, trong lòng Lâm Dật cũng có cân nhắc!

"Được, anh biết rồi, các em tiếp tục làm việc. Nếu có chuyện khác, em phải lập tức liên lạc với anh."

"Anh Lâm, giải quyết việc này nhanh một chút, đã có không ít người bắt đầu bàn tán về chị Lý."

"Anh biết rồi." Lâm Dật nói nghiêm túc.

Cúp điện thoại của Kiều Hân, Lâm Dật lập tức gọi cho người của bộ phận giám sát mạng.

Thủ đoạn kiểm soát dư luận trên internet hiệu quả nhất chính là giảm chiều dữ liệu cấp độ quốc gia!

Đây mới là cách làm thân thật nhất, hiệu quả nhất!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1772: Phản Công.

Chương 1772: Phản Công.

Cuộc gọi với bộ phận liên quan kéo dài hơn mười phút Lâm Dật mới cúp điện thoại.

Lâm Dật tin rằng với trình độ của bọn họ, tất cả những thông tin tiêu cực đều có thể ngăn chặn được toàn bộ trong một khoảng thời gian ngắn.

Về phần những người còn lại phản kích như thế nào.

Nhưng trước khi triển khai thêm, Lâm Dật đã gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan, chuẩn bị thử thái độ của cô ấy.

Nếu như là thái độ vui vẻ như vậy nghĩa là không có chuyện gì, sẽ không có nhìn thấy video của mình với Lý Sở Hàm.

Bằng không liền boom!

Có thể đặt giường hỏa táng trước rồi.

Điện thoại đang được kết nối, tim Lâm Dật rầm rầm rầm nhảy lên.

Đây là lần đầu tiên anh gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan mà cảm thấy lo lắng như vậy.

"Lâm tiên sinh, anh sắp tan làm rồi à."

Trong điện thoại, giọng nói vui vẻ của Kỷ Khuynh Nhan truyền đến, uyển chuyển du dương giống như chim sơn ca.

Lâm Dật nặng nề thở phào nhẹ nhõm, xem thái độ này, hẳn là không có chuyện gì.

Lâm Dật suy nghĩ một chút, lo lắng của mình hình như có chút dư thừa rồi.

Cô ấy mỗi ngày bận rộn như vậy, sẽ không có thời gian đi xem những đoạn video ngắn đó, hơn nữa bản thân cô ấy cũng không có thói quen xem những thứ đó.

Vốn dĩ Hà Viện Viện cũng là đối tượng loại bỏ quan trọng, nhưng Lâm Dật không gọi điện thoại được cho cô ấy.

Với tính cách của cô ấy, nếu như biết chuyện này nhất định sẽ gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan đầu tiên, cô ấy cũng sẽ không có thái độ như bây giờ.

"Alo? Anh có nghe thấy không?"

"Có nghe, vừa nãy tín hiệu có chút không tốt." Lâm Dật khôi phục thái độ bình thường, "Anh vẫn chưa tan làm, nhưng bây giờ không có chuyện gì, tranh thủ gọi điện thoại cho em."

"Hóa ra là như vậy." Kỷ Khuynh Nhan kéo dài âm điệu, "Biểu hiện rất tốt nha, buổi tối sẽ có thưởng cho anh."

"Vinh hạnh cực kỳ."

Đơn giản nói chuyện một lúc, Lâm Dật tìm lý do rồi cúp điện thoại.

Kỷ Khuynh Nhan bên này không có vấn đề gì, mình có thể chuyên tâm xử lý chuyện bên Tesla rồi.

Leng keng leng keng ——

Lúc này, điện thoại của Lâm Dật lại vang lên.

Lần này là một dãy số lạ.

"Lâm tiên sinh."

Sau khi nhấc máy, Lâm Dật nghe được giọng nói của đối phương rất quen thuộc, giống như đã nghe thấy ở đâu đó rồi.

Mấy giây sau mới nhớ tới, là người tên Triệu Phong Hoa.

"Anh là Triệu Phong Hoa."

"Lâm tiên sinh không quên tôi, thực sự là trí nhớ kinh người."

"Tôi không muốn nghe những thứ vô nghĩa, có chuyện gì thì nói mau đi, có rắm mau thả."

"Cũng không có chuyện gì, vẫn là muốn cùng Lâm tiên sinh tâm sự chuyện ngày hôm qua." Triệu Phong Hoa nói:

"Chúng ta bây giờ vẫn thành tâm như cũ, hi vọng anh có thể nói một chút lời tốt đẹp, để người phụ nữ tên là Dương Băng kia rút đơn tố cáo chúng tôi lại. Hơn nữa anh yên tâm, lời hứa mà trước đó chúng tôi đã hứa với anh cũng sẽ thực hiện từng cái một. Bảo đảm cuộc sống ở Trung Hải của anh đẳng cấp, có thể lại một nấc thang."

"Các anh nói những cái này cũng thực sự là đủ thú vị mà. Trong bóng tối xếp đặt tôi một đạo, hiện tại lại tới nói những cái này, anh cảm thấy thú vị lắm sao?"

Triệu Phong Hoa nở nụ cười, hoàn toàn không có ý tứ che giấu, còn mang theo cường điệu như ám chỉ ở trên cao nhìn xuống.

"Lâm tiên sinh đừng tức giận, chúng tôi cũng là vạn bất đắc dĩ, tất cả mọi người đều muốn kiếm miếng cơm. Anh đạp đổ chén cơm của chúng tôi, chúng tôi đương nhiên cũng phải bày tỏ một chút, nếu mà không trả lễ thì không hay nha." Triệu Phong Hoa

nói:

"Nhưng chúng tôi bên này mang theo thành ý, hi vọng Lâm tiên sinh có thể suy nghĩ thật kỹ về lời đề nghị này, chúng tôi không muốn gây thêm rắc rối."

"Anh là đang uy hiếp tôi sao?"

"Cũng không phải, chỉ là khách quan trình bày sự thật." Triệu Phong Hoa nói:

"Dù sao chúng tôi cũng là một công ty quốc tế lớn, hơn nữa ông chủ của chúng tôi gần đầy còn trở thành người giàu nhất thế giới. Anh thật sự không cần thiết theo tôi cứng đối cứng, mọi người bưng chén ăn cơm không được, anh nói có đúng hay không?"

"A a ..."

Lâm Dật cười lạnh một tiếng, "Vậy hôm nay tôi sẽ nói cho anh biết, tôi không chỉ muốn đạp đổ chén cơm của các anh, mà còn muốn đập nồi của các anh đấy!"

Lâm Dật chủ động cúp điện thoại, sau đó gọi điện thoại cho Hà Viện Viện.

Nhưng gọi hai cuộc cũng không có ai bắt máy.

Này mẹ nó, khẳng định lại đi mua sắm bằng tiền công quỹ rồi.

Bất đắc dĩ, Lâm Dật gọi điện thoại cho Điền Nghiên.

"Lâm tổng."

"Hà Viện Viện đang ở đâu?"

"enenen ... Anh muốn nghe nói thật hay là nói dối?"

"Nói dối đi, trước hết để cho tôi chuẩn bị tâm lý."

"Hà tổng đang làm việc chăm chỉ ở trong văn phòng."

"Nói thật thì sao?"

"Đi dạo phố."

"Chết tiệt!"

Lâm Dật mắng một câu, mình quả nhiên là hiểu rõ cô ấy nhất.

"Lâm tổng, còn có chuyện gì không?"

"Cô đã đọc tin tức về sự cố phanh xe của Tesla chưa?"

"Có để ý tới." Điền Nghiên nói:

"Chuyện này đối với chúng ta là có lợi, công ty đã đầu tư vào một số công ty sản xuất xe điện, tình hình thị trường mấy ngày nay rất tốt."

"Thừa cơ hội này để cho bọn họ bỏ phiếu, khuấy đảo dư luận lên, khuấy càng lớn càng tốt. Tốt nhất là đến mức thị trường không thể kết thúc."

"Ý của anh là, chúng ta ở trong bóng tối đổ thêm dầu vào lửa?"

"Cái gì gọi là trong bóng tối? Đây là quang minh chánh đại làm, không cần để ý những chuyện khác, công khai đối nghịch với bọn họ!"

"Như vậy không tốt lắm, quy mô Tesla bày ở đằng kia, nếu như cùng với bọn họ liều chết, đối với chúng ta không có chỗ tốt, rất có thể là cục diện lưỡng bại câu thương." Điền Nghiên nói:

"Mặc dù chúng ta cũng tham gia vào ngành công nghiệp xe điện, nhưng chỉ cần cạnh tranh công bằng là tốt rồi, trải qua mấy năm phát triển, Tesla không thể nào là đối thủ của chúng ta, tôi vẫn rất có tự tin đem bọn họ giết chết."

"Dựa vào thủ đoạn đàng hoàng sẽ tốn không ít khí lực năng lực đem bọn họ đánh ngã. Hiện tại cơ hội tới, tường đổ mọi người đẩy, trước tiên rút ống dưỡng khí của bọn họ rồi lại nói."

Điền Nghiên suy nghĩ một chút, bất luận nhìn như thế nào, đây đều là một nước cờ nguy hiểm.

Đừng nói là mình, coi như là Kỳ tổng cũng không dám chơi như vậy.

"Tôi sẽ tổ chức một cuộc họp quản lý cấp cao ngay bây giờ để thảo luận phương án."

"Khi nào Hà Viện Viện trở về, cô đem việc này chuyển qua cho cô ấy, để cho cô ấy phụ trách việc này."

"Hà tổng phụ trách?" Điền Nghiên nói:

"Hà tổng là CFO, cô ấy đối với phương diện chuyện này không hiểu rõ được như tôi."

"Đây không phải là hoạt động kinh doanh bình thường, mà là một trận chiến kéo dài, cô ấy so với cô càng thích hợp hơn."

"Ách, tôi hiểu rồi."

"Nói chung chuyện này giao cho cô ấy phụ trách là được rồi."

"Được!"

Giao phó chính sự xong, Lâm Dật cúp điện thoại.

Loại việc tra tấn này nên để cho Hà Viện Viện cầm đao, nhất định là không có vấn đề, đám người Tesla kia ở trước mặt cô ấy chính là đám cặn bã.

Sau đó, Lâm Dật lại gọi điện thoại cho Nhan Từ.

"Lâm tổng, có dặn dò gì ư?"

Sau khi cuộc gọi được kết nối, Nhan Từ trêu chọc nói.

"Có việc lớn muốn giao cho em làm." Lâm Dật nói:

"Gần đây chuyện phanh xe Estates cuồng ngạo không ăn, em nghe nói chứ."

"Mấy ngày trước náo động đến nhốn nháo, nhưng mấy ngày nay, sức nóng hình như đã giảm rồi."

Bởi vì thân phận không giống, Điền Nghiên với Nhan Từ trọng điểm quan tâm cũng không giống nhau.

Điều mà Điền Nghiên quan tâm là chuyện này phía bên mình có thể nhận được bao nhiêu lợi ích.

Nhan Từ quan tâm là nhiệt độ còn lại bao nhiêu, sau đó tìm khả năng lợi dụng nó.

Đây là cái được gọi là mông xác định phần đầu.

"Trên tay em hẳn là có không ít Thủy Quân nhỉ?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1773: Sự Thật Được Tiết Lộ.

Chương 1773: Sự Thật Được Tiết Lộ.

Nhan Từ nghe được lời nói của Lâm Dật, "Lẽ nào anh muốn cường điệu chuyện này?"

"Không sai, tập trung toàn bộ nguồn lực trên tay em đem chuyện này xào lên, náo động đến càng lớn càng tốt, không cần kiêng kỵ."

"Có phải người bên Tesla đã chọc tới anh chuyện gì không?"

"Nào chỉ là chọc tới anh, còn kém chưa ở trên đầu anh ra phân đấy."

"Em biết việc này nên làm sao rồi, đợi lát nữa xem tin tức, khẳng định giúp anh đem việc này làm rất rõ ràng."

"Em làm việc anh rất yên tâm, nói chung không cần giấu diếm, cứ yên tâm mạnh dạn mà làm."

"Biết rồi."

Cúp điện thoại, Lâm Dật nhàn nhã ngồi ở trên ghế sô pha.

Đầu tiên là tập đoàn Hoàng Hải ở Hong Kong, sau là Tesla, tại sao gần nhất liên tiếp có người ở trước mặt mình ngạo mạn nhỉ?

Cùng lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Lý Tường Huy cùng với những người khác đã trở lại.

"Đi phòng quản lý đô thị một vòng, có những cảm thụ gì không?"

Trở về văn phòng, Lý Tường Huy cười hỏi.

"Có chút kiêu ngạo, anh ta bị tôi dạy dỗ một trận sau đó liền đàng hoàng, cái kia phía sau cục diện rối rắm tôi cũng mặc kệ, các anh giúp tôi xử lý đi."

"Việc nhỏ, có lãnh đạo ở phía trên làm chỗ dựa cho anh, bảo đảm công việc của anh vẫn là không có vấn đề gì."

"Có lời này của anh tôi an tâm rồi."

"Được rồi, không nói chuyện phiếm nữa, chúng ta bắt đầu nói việc chính."

Mấy người dồn dập ngồi xuống, Lý Tường Huy đem tư liệu điều tra ra chỉnh lý lại một chút, nói với Lâm Dật:

"Cha mẹ của Trương Hạo cách nhà Đỗ Quyên một tầng, chúng ta cũng đã làm thí nghiệm, dựa theo phân tích trước đó của cậu, hung thủ xác thực có thể thông qua kéo băng dính trên ống dẫn khí than bằng cách kéo cửa sổ."

"Nhưng vấn đề là tất cả các nghi phạm đều có bằng chứng ngoại phạm vào thời điểm đó, điều này không thể sử dụng để làm bằng chứng chống lại họ được."

"Có thể thực hiện thông qua thiết bị thông minh không?”

"Nơi đó là một tòa nhà cũ, vẫn thật là không có nhiều thiết bị gì." Lý Tường Huy nói:

"Đều là đồ gia dụng bình thường, không có chỗ đặc biệt gì."

Vẻ mặt Lâm Dật dừng một chút, kết quả này không khớp với những gì anh đã đoán.

"Có ảnh chụp hiện trường không? Tôi muốn nhìn một chút."

Lý Tường Huy dùng máy chiếu để cho Lâm Dật xem những bức ảnh ở hiện trường.

Lâm Dật ngồi ở trên ghế salon cẩn thận nhìn.

Cách bài trí trong nhà cũng giống như nhà của Đỗ Quyên, chỉ là bên trong cách trang trí không giống, hơn nữa rất cũ kỹ, bất kể là đồ dùng trong nhà hay là sàn nhà đều tràn đầy dáng vẻ cũ kỹ đã lâu.

Như Lý Tường Huy đã nói, các đồ vật trong nhà đều rất cũ kỹ, còn bám rất nhiều bụi, rõ ràng là đã rất lâu rồi không có người ở.

"Chúng ta cẩn thận loại bỏ qua, trong phòng xác thực không có chỗ nào để chú ý cả." Lý Tường Huy nói:

"Cho dù chúng ta tra ra được phòng ở là của cha mẹ anh ta, nó cũng không có tác dụng gì, bởi vì cha mẹ anh ta đã rất lâu rồi chưa có trở về."

Lâm Dật không có trả lời, bởi vì sự chú ý của anh toàn bộ đều ở đèn chiếu phim.

Anh không tin, một chút vết tích cũng không có để lại!

Khẳng định còn có chi tiết nhỏ, chính mình còn chưa phát hiện ra!

"Ồ? Đây là cái gì?"

Giọng nói nghi ngờ của Lâm Dật thu hút sự chú ý của những người khác, theo bản năng hướng về đèn phim chiếu nhìn sang.

Khi nhìn thấy Lâm Dật chỉ đồ vật, người ở chỗ này cũng hơi có chút bất ngờ.

"Máy giám sát?"

"Đó là một tòa nhà cũ, đã rất lâu chưa từng có người trở về, bên trong phòng còn để máy giám sát làm gì?"

Lời nói của Lâm Dật cũng khiến những người khác sinh ra nghi hoặc.

"Tôi với thứ này còn có chút ấn tượng." Cao Minh Tuấn nói:

"Lúc ở bên trong kiểm tra, tôi cũng đã nhìn thấy cái này rồi, nhưng khi đó không nghĩ nhiều, cũng không có coi là chuyện to tát gì. Hiện tại vừa nhìn, quả thật có chút khả nghi."

"Lúc đó nhìn thấy thứ này anh có chú ý đến chi tiết không? Chẳng hạn như tro bụi gì gì đó?" Lâm Dật hỏi tới.

"Tôi thật sự không có để ý đến chuyện này, nhưng cũng không tính là quá bẩn."

Lâm Dật vỗ bàn một cái, "Vấn đề nằm ở chỗ máy quay hình này!"

"Cái máy thu hình này có thể là đồng phạm giết chết Đỗ Quyên sao?" Cố Diệc Nhiên hỏi.

"Những chiếc máy ghi hình khác thì không thể, nhưng cái này gần như là có thể."

Tất cả mọi người không hiểu ý của Lâm Dật cho lắm.

"Các anh hãy thử nghĩ xem, nếu như máy ghi hình này có thể được điều khiển bằng điện thoại di động, đồng thời có thể quay 360 độ không hạn chế, điều gì sẽ xảy ra?"

Lời này vừa nói ra, đám người bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nếu như máy ghi hình này thật sự có thể quay không hạn chế, như vậy chỉ cần đem dây câu cố định ở phía trên, sau đó để nó tự quay không ngừng, là có thể đem băng keo trên đường ống khí than có thể xé ra, đạt được mục đích giết chết Đỗ Quyên!

"Đến hiện trường nhìn xem!"

"Cậu và tiểu Nhiên đi, chúng tôi cũng sẽ kiểm tra thông tin thẻ ngân hàng của Trương Hạo với Đỗ Quyên. Sau khi các cậu trở về, chúng ta sẽ cùng nhau phân tích chuyện này."

"Cũng được."

Bởi vì không phải là chuyện lớn gì, nên không cần thiết gọi quá nhiều người.

Lâm Dật với Cố Diệc Nhiên đơn giản thu thập một chút, hướng về phía nhà cha mẹ của Trương Hạo chạy tới.

Chưa được một tiếng đồng hồ, hai người đã lái xe đến nơi.

Hiện trường đã được khống chế, những người canh cửa đều là người của họ, hai người xuất trình giấy tờ tùy thân, không chịu bất kỳ ngăn trở nào liền đi vào, đi thẳng tới máy ghi hình màu trắng.

Cùng lúc đó, Cố Diệc Nhân cũng đã mang găng tay lên, sợ làm hỏng dấu vân tay phía trên đó.

Khi thử nhấc máy ghi hình lên, phát hiện mình hoàn toàn không thể di chuyển được nó.

Cho dù dùng chút lực nó cũng không di chuyển.

"Chuyện này là bình thường, lực tác dụng lẫn nhau, lúc nó lôi kéo dây câu, dây câu cũng sẽ lôi kéo nó. Nếu như không cố định ở trên tủ TV, nhất định sẽ bị lôi đi, cô học vật lý sơ trung như thế nào đấy, cũng quá kém đi."

"Tôi cũng có nghĩ đến, không cần anh nhắc nhở." Cố Diệc Nhiên hấc mũi, không phục nói:

"Hơn nữa lúc tôi học sơ trung còn là đại biểu tiết học Vật Lý đấy, việc học của tôi tốt hơn anh!"

"Vậy tôi dám đánh cuộc khi cô lên cấp 3, thành tích học tập của cô khẳng định là rác rưởi."

Cố Diệc Nhiên vẻ mặt quẫn bách, bởi vì bị Lâm Dật nói trúng.

"Làm sao anh biết."

"Đây còn phải nói sao, lúc cô lên cấp ba nếu như học giỏi, cũng không đến nỗi cuối cùng học cảnh sát ở trường cảnh sát."

Cố Diệc Nhiên:...

"Đừng nói nhảm nữa, mau làm việc chính đi."

Lâm Dật từ sau thắt lưng lấy ra dao phẫu thuật, sau đó từng chút một đem máy thu hình cùng mặt bàn tách ra.

Hai người đều nghiêng người về phía trước, cẩn thận quan sát máy thu hình.

"Quả nhiên bị anh đoán trúng rồi!"

Sở dĩ nói như vậy, bởi vì Cố Diệc Nhiên nhìn thấy những vết trắng ở phía dưới camera.

Hơn nữa vết tích rất mảnh, rất giống những dấu vết do dây câu để lại.

Lâm Dật thử lấy tay vặn máy thu hình, mặc dù sẽ có trở ngại cảm giác, nhưng xác thực nó có thể quay không giới hạn!

Chính xác giống như dự đoán trước đó!

"Hô ~ "

Lâm Dật hít sâu một hơi, bỗng nhiên có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

"Tất cả thủ pháp giết người cũng đã được phá giải, có thể đi trở về thẩm vấn hai người bọn họ rồi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1774: Thẩm Vấn Cuối Cùng.

Chương 1774: Thẩm Vấn Cuối Cùng.

Sau khi cẩn thận thu thập chứng cứ, hai người rời khỏi căn nhà, sau đó lái xe trở về sở cảnh sát.

Lúc trở về, nhìn thấy trên bàn làm việc của Lý Tường Huy có một xấp văn kiện dày cộp, anh ta đang hết sức chăm chú không chớp mắt phân tích những thứ đó.

Nhìn thấy hai người trở về, Lý Tường Huy hỏi: "Có tìm được cái gì không?"

"Đều bị Lâm Dật nói trúng rồi." Cố Diệc Nhiên nói:

"Thứ này quả thực có thể chuyển động không hạn chế, hơn nữa phía trên còn có dấu vết dây câu lưu lại, thông qua vật này, xác thực có thể thực hiện được mục đích lôi kéo băng dán. Đây chính là đáp án cuối cùng cho vụ giết người trong căn phòng kín."

"Quá tốt rồi!" Lý Tường Huy kích động nói:

"Chúng tôi cũng tìm được một số manh mối ở ngân hàng, có thể xác định được Vương Giai với Trương Hạo có quan hệ với nhau."

"Tôi cảm thấy, dựa vào những chứng cứ trên tay này, là có thể tiến hành thẩm vấn hai người họ rồi." Lâm Dật nói:

"Nhưng tôi kiến nghị nên thẩm vấn từng người, nói không chắc có thể từ trong miệng của bọn họ moi ra được một ít manh mối nữa."

"Đi, cùng nhau đi!"

Năm người tới phòng thẩm vấn, không bao lâu sau Vương Giai cũng được đưa vào.

So với lần đầu, trạng thái tinh thần của cô ấy kém rất nhiều, mặt trắng bệch, khiến nhan sắc của cô cũng giảm không ít.

Nhưng bởi vì được chăm sóc tỉ mỉ, cho dù biểu hiện tiều tụy một ít, nhưng nhìn vẫn còn tốt.

"Sao các anh lại giam tôi nhiều ngày như vậy? Nên nói tôi cũng đã nói rồi, dựa vào cái gì lại không thả tôi đi!"

Nhìn thấy Lý Tường Huy với Lâm Dật, Vương Giai vẻ mặt kích động, không hề ổn định giống lần đầu tiên tới đây.

"Chúng tôi làm như vậy nhất định là có lý do, bằng không cũng sẽ không giữ cô ở đây. Về phần nguyên nhân gì, tôi nghĩ trong lòng cô hẳn là so với chúng tôi hiểu rõ hơn."

"Anh có ý gì? Không thể bởi vì tôi là em gái của Đỗ Quyên liền một mực bắt giữ tôi ở đây!"

"Mối quan hệ giữa hai người quả thực rất thân thiết, nhưng vẫn còn có nguyên nhân khác khiến chúng tôi giam giữ cô ở đây."

Lý Tường Huy nghiêm mặt, ánh mắt nhìn thẳng Vương Giai.

"Bắt đầu từ bây giờ, tôi hỏi cô cái gì cô phải trả lời cái đó, hi vọng cô sẽ toàn lực phối hợp công việc của chúng tôi."

"Tôi đã nói hết những gì tôi biết cho các anh rồi, anh còn muốn hỏi tôi cái gì nữa."

"Cô có biết một người tên là Trương Hạo không?"

"Trương Hạo?" Vương Giai lẩm bẩm một câu, "Có chút quen tai, gần đây sếp của chúng tôi đang thực hiện một dự án mới, đối tác của sếp tôi hình như tên là Trương Hạo."

"Sau đó thì sao? Cô biết gì thì nói hết ra đi."

"Những cái khác tôi không biết, tôi chỉ là nhân viên kinh doanh, cũng không phải tầng lớp quản lý công ty, làm gì có đủ tư cách biết những việc này."

"Tôi khuyên cô đem những gì mình biết nói hết ra, nếu như chúng tôi không có nắm giữ đầy đủ chứng cứ, cũng không có khả năng nhốt cô đến bây giờ."

"Tôi thật sự không biết người này, và không còn gì để nói."

"Nhưng trong lúc chúng tôi điều tra, cô đã nhận được hai khoản tiền từ Trương Hạo, một lần là 60 ngàn, một lần là 9 vạn, cô giải thích sao về việc này?"

"Bởi vì hai công ty có thêm hai cơ sở kinh doanh, ông chủ của chúng tôi vì tránh bị đánh thuế, đã yêu cầu anh ta chuyển tiền vào tài khoản của tôi. Sau đó tôi chuyển lại hai khoản tiền này lại cho ông chủ của chúng tôi."

"Ý của cô là, hai khoản tiền kinh doanh này đều là do cô thương lượng thành, cho nên liền thông qua ngân hàng của cô để chuyển tiền, có phải hay không?"

"Đúng thế."

"Nếu là như vậy, vậy cô và Trương Hạo trong lúc đó hẳn là không thể tính là xa lạ nhỉ?" Lâm Dật đặt câu hỏi.

"Anh ta là ông chủ lớn, tôi chỉ là một nhân viên nho nhỏ, cho dù làm thành hai đơn hàng này, chúng tôi cũng không có gặp nhau nhiều, nhất định là chưa quen thuộc."

"Cô thật sự cho rằng tôi cái gì cũng không hiểu sao?" Lâm Dật hỏi:

"Cứ coi như các cô trong lúc đó chỉ là quan hệ hợp tác bình thường, cho dù các cô muốn trốn thuế, cũng là dùng tài khoản riêng để chuyển khoản. Vì sao tài khoản của Trương Hạo được dùng để chuyển khoản cho cô chứ?"

"Tiếp theo, mặc dù công việc kinh doanh của Tống Đức Viễn không lớn, nhưng 150 ngàn ở trong mắt ông ta giống như mưa phùn vậy. Tôi không hiểu sao doanh thu công ty một năm mấy chục triệu, ông ta đều bình thường nộp thuế, tại sao lại muốn tránh thuế 150 ngàn chứ?"

"Chuyện này..."

Trên mặt Vương Giai lộ ra vẻ hoảng sợ, hoàn toàn không ngờ tới Lâm Dật sẽ cẩn thận như vậy.

"Hi vọng cô không nên do dự nữa, cũng hi vọng cô không cần giãy giụa vô vị nữa, bởi vì Trương Hạo bên kia, cũng đã khai báo rồi."

"Anh ta sở dĩ đi Ma Cao chính là muốn tạo chứng cứ ngoại phạm cho mình, sau đó liền chỉ huy cô bố trí hiện trường, cùng giết Đỗ Quyên."

"Anh nói bậy!" Cảm xúc của Vương Giai trở nên kích động, "Cô ấy là chị của tôi, hơn nữa còn là người đưa kéo tôi đến Trung Hải. Nếu như không có chị ấy, tôi cũng không thể có cuộc sống như bây giờ, làm sao có khả năng làm chuyện như vậy."

"Người chết vì tiền, chim chết vì ăn, tôi tin có một số người có thể làm tất cả mọi thứ vì tiền, chẳng lẽ không đúng sao?"

"Anh đừng có mà vu khống tôi, tôi không phải người như vậy!"

Bị nói đến chỗ đau, cảm xúc của Vương Giai ngày càng kích động.

"Lúc chị tôi chết, tôi vẫn luôn ở trong công ty, có người có thể làm chứng cho tôi. Tôi làm sao có khả năng đi giết người chứ, tôi cũng không có thuật phân thân!"

"Cô đương nhiên không có thuật phân thân, nhưng cô lại có năng lực giết chết người." Lâm Dật ngữ điệu bình tĩnh nói:

"Ở trên tay của cô có lẽ có chìa khóa nhà của cô ấy đúng không, lúc Đỗ Quyên chưa được thả ra, cô tới nhà của cô ấy phá hủy đường ống khí gas, đục một cái lỗ nhỏ trên đó, sau đó dùng băng keo dán lại, cũng thông qua dây câu nối liền với máy ghi hình của nhà cha mẹ Trương Hạo. Cứ như vậy cô có thể thông qua khống chế từ xa di chuyển máy ghì hình, kéo động dây câu, kéo băng dán trên đường ống khí gas xuống. Để Đỗ Quyên trúng độc khí than mà chết, tôi nói không sai chứ?"

"Anh nói bậy, tôi căn bản không có làm như vậy!" Vương Giai lớn tiếng phủ định nói:

"Hơn nữa coi như là tôi giết, làm sao tôi có thể kiểm soát thời gian chính xác như vậy!"

"Bởi vì ở nhà Đỗ Quyên có bốn máy ghi hình, mà bốn máy ghi hình này hẳn là do Tống Đức Viễn sắp đặt. Cô là nhân viên kinh doanh ở công ty, cũng không tính là khó để cô tìm những thứ này trên máy tính của ông ta. Đây chính là bằng chứng xác thực cô kiểm soát."

Sắc mặt Vương Giai tái nhợt, giống như bệnh nhân bệnh nan y giai đoạn cuối.

Cô cũng không ngờ rằng Lâm Dật lại có thể tra được những thứ đồ này.

"Ngoài ra, tôi nghĩ giữa cô với Tống Đức Viễn cũng có quan hệ mà không thể cho ai biết được. Cô bị nghi ngờ là đã lôi kéo ông ta hút đồ cấm. Cho nên, chuyện về sau còn cần tôi từng cái nói ra không? Tôi hy vọng cô không cần vùng vẫy vô ích nữa, đối với cô không có chỗ tốt gì."

Vương Giai đã trầm mặc đến nửa ngày, không nói lời nào.

Ngoại trừ Lâm Dật, tất cả mọi người có mặt ở bên ngoài, đều là cảnh sát lâu năm, đều biết cô ta cô ta đang đấu tranh tâm lý cuối cùng, thành bại đều trong nháy mắt này.

"Tôi không biết Trương Hạo hấp dẫn cô ở chỗ nào, đáng giá cho cô vì anh ta bán mạng. Nếu như cô bây giờ thành thật khai báo, tôi bảo đảm tòa án sẽ xử lý khoan hồng với cô, hi vọng cô vì tương lai của mình nghĩ một chút. Bởi vì lừa gạt tiền của Từ Đức Viễn, cuối cùng cũng đều là của anh ta, cùng cô không có quan hệ gì. Với vẻ ngoài của cô làm chuyện như vậy thật tiếc, không đáng giá."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, năm sáu phút đã trôi qua, Vương Giai mới mở miệng nói:

"Là tôi cùng với Trương Hạo âm mưu, giết Tống Đức Viễn với Đỗ Quyên..."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1775: Đánh Cho Đến Chết.

Chương 1775: Đánh Cho Đến Chết.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm trước lời nói của Vương Giai.

Trái tim lơ lững cũng vào đúng lúc này rơi xuống.

"Cô đã thừa nhận, vậy thì đem chân tướng mọi chuyện nói hết ra đi, nói càng nhiều, mức án sẽ được giảm xuống, cô nên vì mình tranh thủ lợi ích."

"Kỳ thực đã không còn gì để nói nữa, các anh cũng đã đoán được." Vương Giai nói như người mất hồn:

"Là tôi lợi dụng dây câu với Cameras giám sát giết chết chị của tôi, nhưng những thứ này đều là do Trương Hạo sắp xếp tôi làm, không có quan hệ gì với tôi."

"Là bởi vì việc làm của các cô bại lộ, mà Đỗ Quyên lại biết thông tin mấu chốt trong đó, vì vậy các cô liền giết người diệt khẩu, có đúng hay không?"

"Đúng thế."

"Đỗ Quyên đã biết cái gì? Các cô đã làm những gì."

"Tống Đức Viễn gọi video cho Đỗ Quyên trước khi ông ta rơi xuống vực, mà lúc đó tôi cũng ở chỗ đó." Vương Giai nói:

"Trong ba tháng trước, ba người chúng tôi thường xuyên đi ra ngoài chơi với nhau. Mỗi lần tôi đều muốn dùng phương thức như thế để Tống Đức Viễn rơi xuống vực, thẳng đến lần này mới thành công."

"Tại sao lại bắt đầu ba tháng gần đây, các cô mới làm chuyện này, là vì việc cô làm đã bại lộ sao?"

Vương Giai gật đầu coi như chấp nhận số phận của mình.

"Đỗ Quyên đưa tôi đến Trung Hải cũng không phải là bởi vì tình nghĩa chị em gì, mà là cô ấy muốn rời xa Tống Đức Viễn, muốn đem tôi đưa cho ông ta, sau đó giảm bớt áp lực của cô ấy."

"Cô ấy tại sao phải làm như vậy? Cô ấy là tình nhân của Tống Đức Viễn, y theo tích cách có mới nới cũ của ông ta sao? Nếu mà có được cô, hẳn là sẽ không quăng tiền lên trên người của cô ta nữa chứ." Lâm Dật hỏi.

"Bởi vì lúc ấy, Đỗ Quyên đã câu được ông chủ của công ty cô ấy, đối phương so với Tống Đức Viễn còn có tiền hơn. Nhưng cô ấy lại là một người lòng tham không đáy, còn muốn từ trên người Tống Đức Viễn lấy được một ít tiền nữa, cho nên sẽ dùng biện pháp như thế."

"Ngoài ra, Tống Đức Viễn còn có một loại sở thích, chính là ..."

"Chính là cái gì? Thoải mái mà nói, đều lúc này rồi không cần phải che giấu nữa."

"Ông ta vẫn luôn muốn để cho hai chị em chúng tôi cùng nhau hầu hạ ông ta. Nhưng Đỗ Quyên một mực không đồng ý, mà Tống Đức Viễn lại không muốn từ bỏ. Cho nên trải qua thời gian dài, ông ta cũng không hề từ bỏ Đỗ Quyên, vẫn như trước mỗi tháng cho cô ấy tiền tiêu."

Nghe được lời nói như vậy,

Biểu cảm của Cố Diệc Nhiên có phần mất tự nhiên.

Vẫn đúng là theo như những gì Lâm Dật đã phân tích trước đó.

Đúng là một lão già lưu manh mà.

Những người khác đúng là không có suy nghĩ nhiều, bởi vì trong thế giới của những người có tiền, đây là một chuyện rất là bình thường.

"Cho nên ba tháng qua, các cô chính là dùng phương pháp như vậy, ổn định tâm trạng của ông ta sao?" Lâm Dật hỏi.

"Đúng vậy, bởi vì Trương Hạo với Tống Đức Viễn đã đảm bảo rằng có thể đem hai chị em chúng tôi đều giải quyết. Với lại thêm Trương Hạo rất thông minh, đã đem tất cả thủ tục đều làm rất đầy đủ. Mà khi đó Tống Đức Viễn, cũng đang nghi ngờ tới, cho nên mới không có truy cứu nhiều đến vụ chuyển khoản, để nó có thể kéo thời gian dài như vậy."

"Lúc ở trong khu thắng cảnh núi Nhị Long, cô đã làm như thế nào khiến cho Tống Đức Viễn ở chỗ đó nhảy núi tự sát?" Cố Diệc Nhiên hỏi.

"Ông ta sau khi gọi video với Đỗ Quyên xong nói đầu óc có chút không được tỉnh táo muốn đi dạo một chút." Vương Giai cúi đầu nói:

"Sau đó tôi cũng lặng lẽ đi ra ngoài sau khi ông ta rời đi, cũng đi tới phía dưới vách núi, sau đó vén lên áo trên, lộ ra áo lót bên trong, tâm trạng của ông vừa kích động, liền trượt chân từ trên núi rớt xuống."

"Hô~ "

Nghe Vương Giai nói xong, tất cả mọi người cùng nhau thở ra một hơi.

Trải qua thời gian dài điều tra theo dõi như vậy, cuối cùng mọi nghi vấn trong vụ án cũng được làm sáng tỏ.

Hóa ra bên trong đó còn có một tầng lớp mối quan hệ phức tạp như vậy.

Làm cho tất cả mọi người có cái nhìn mới và hiểu hơn về Trương Hạo.

Anh ta thật đúng là không đơn giản, chính mình không cần phải động thủ, chỉ dựa vào một mình Vương Giai, liền hoàn thành hai vụ án mạng.

Tiểu tử này thông minh, cũng không phải là cao bình thường.

Đúng lúc này, trong đầu Lâm Dật lộ ra một dòng chữ nhỏ.

Nhắc nhở anh tiến độ nhiệm vụ đã đến (4/10), nói rõ là một vụ án đã hoàn thành.

Lâm Dật suy nghĩ một chút, cái mà hệ thống ám chỉ hẳn là vụ án của Tống Đức Viễn.

Bởi vì vụ án dân sự của Tesla, đến bây giờ vẫn còn chưa có xử lý xong.

Nói cách khác, vụ án này có thể được giải quyết ở đây rồi.

Hung thủ chính là Vương Giai với Trương Hạo, nếu không hệ thống cũng không có khả năng đem vụ án này tính vào hệ thống tiến độ bên trong.

"Anh Lý, tôi đi ra ngoài đây, Trương Hạo tôi không đi theo thẩm vấn nữa, các anh đi đi."

"Được."

Lý Tường Huy cũng không nói thêm gì, Vương Giai đã đã thú nhận rồi, còn chuyện của Trương Hạo cũng là thuận lý thành chương, nước chảy thành sông.

Chuyện phía sau cũng không có gì khó khăn, Lâm Dật không tham gia cũng không sao cả.

Từ phòng thẩm vấn rời đi, Lâm Dật xoay xoay lưng, chuẩn bị mò cá, cùng với Lý Sở Hàm đi dạo.

Lái xe đến bệnh viện Hoa Sơn, quen việc dễ làm đã đến khoa điều trị nội trú thứ tám.

Nhìn thấy Lâm Dật, rất nhiều người đều theo thói quen chào hỏi với Lâm Dật, nhóm tiểu hộ sĩ vẫn giống như trước, chờ đến cơ hội, liền sẽ trêu ghẹo một lần.

Trong phòng làm việc, Lý Sở Hàm với Kiều Hân đều có mặt, còn những người khác đều rất trẻ trung, toàn bộ khuôn mặt mới.

"Anh Lâm, anh đã đến rồi."

"Hôm nay tan tầm sớm, đến đây xem các cô một chút."

Lâm Dật đến nơi này, chủ yếu là muốn nhìn trạng thái của Lý Sở Hàm một chút.

Bởi vì ở trong lòng của anh, Lý Sở Hàm có một vị trí rất đặc biệt, anh không muốn cô phải chịu bất cứ tổn thương nào.

"Vậy thật đúng dịp, chúng em cũng không có việc gì." Kiều Hân cười hì hì nói.

"Vậy thì thu dọn đồ đạc đi rồi cùng đi ra ngoài." Lâm Dật cười nói:

"Tôi gần đây phát hiện một chỗ có đồ ăn ngon, mang các cô cùng đi nếm thử mùi vị."

"Vậy chúng em liền không khách khí."

Lý Sở Hàm mỉm cười, mặc dù không nói gì, nhưng đã bắt đầu thu dọn đồ đạc rồi, dường như cũng không có bị ảnh hưởng gì.

Nội tâm của Lý Sở Hàm rất kiên nghị.

Những cái gọi là tin đồn đó đối với cô căn bản là không tạo được thương tổn gì.

Chỉ cần Lâm Dật vẫn luôn bình an, cô liền không có việc gì.

Rất nhanh, hai người thu dọn đồ đạc xong.

Lâm Dật trước tiên đưa hai người ra ngoài đi xem phim, sau đó lại đi ăn cơm, hơn tám giờ tối, liền tiễn hai người trở về riêng.

Mà trong khoảng thời gian này, Lâm Dật cũng kể cho Kiều Hân nghe về vụ án của Tống Đức Viễn, vừa nghe hay vừa ăn no thật thỏa mãn.

Khen ngợi Trương Hạo một hồi lâu, cảm giác đều có thể ghi vào truyện trinh thám rồi.

Ngoài ra, Lâm Dật còn nhận được điện thoại của Lý Tường Huy, nói Trương Hạo cũng đã tự thú, chuyện phía sau sẽ giao cho cơ quan tư pháp xử lý.

Mà tất cả việc này đều nằm trong dự đoán của anh.

Lúc Lâm Dật trở về Cửu Châu Các, đã là chín giờ tối rồi.

Mới vừa vào cửa, Kỷ Khuynh Nhan liền tiến lên đón.

"Em nghe Viện Viện nói, anh muốn động thủ với Tesla à?"

Lâm Dật gật đầu, ôm lấy cô ấy nói:

"Xe điện là hướng đi mới của quốc gia trong tương lai, họ chắc chắn sẽ hỗ trợ những công ty như tesla. Đó chính là chướng ngại vật của chúng ta, phải xử lý một chút, hiện tại cơ hội tới phải đánh cho đến chết."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1776: Năng Lực Làm Việc Tốt.

Chương 1776: Năng Lực Làm Việc Tốt.

"Anh đã liên hệ với các công ty khác chưa? Bên kia hình như cũng đã động thủ, nếu như chỉ dựa vào tập đoàn Lăng Vân của anh, muốn đánh ngã một công ty như Tesla còn có chút khó khăn."

Kỷ Khuynh Nhan cũng không phải là coi thường tập đoàn Lăng Vân.

Cho dù nó hiện tại, đã trở thành một trong những công ty hàng đầu ở Trung Hải, nhưng cùng công ty quốc tế lớn như Tesla so ra vẫn là có vẻ lực bất tòng tâm.

Đây là một trận chiến ác liệt, cần sự chung tay của toàn ngành.

"Cái này anh ngược lại thật ra không nghĩ tới, chủ yếu là đám người này có chút quá kiêu ngạo, còn kém trực tiếp tới đánh vào mặt của anh rồi, anh khẳng định muốn một lời giải thích từ bọn họ."

"Đến cùng xảy ra chuyện gì? Nói cho em nghe thử."

Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy Lâm Dật đột nhiên làm ra chuyện như vậy nhất định là có lý do gì đó, chỉ là cô vẫn chưa biết.

Lúc nhàn rỗi không chuyện gì, Lâm Dật sẽ nói chuyện với Kỷ Khuynh Nhan về mấy ngày nay chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi nghe Lâm Dật nói xong, Kỷ Khuynh Nhan cũng rất là tức giận.

"Những người này có chút quá đáng, thắng xe không ăn lại còn không thừa nhận, lại đổ lên đầu của chủ xe. Bọn họ xem tính mạng của con người không coi là chuyện lớn sao!"

"Đó chính là vấn đề." Lâm Dật cười nói:

"Sản phẩm công nghiệp khó tránh khỏi sẽ gặp phải vấn đề. Nếu như bọn họ tích cực xử lý, thu hồi tất cả các xe có vấn đề thì anh cũng sẽ không tính toán nhiều như vậy. Giờ thì hay rồi, ở trước mặt anh kiêu ngạo, phải cho bọn họ biết thế nào là lễ độ."

"Nói rất đúng, chúng ta phải thể hiện sức mạnh và thái độ của các doanh nhân Trung Quốc của chúng ta, để cho bọn họ biết rằng chúng ta không phải dễ bắt nạt." Kỷ Khuynh Nhan vẫy vẫy quả đấm nhỏ nói.

Lâm Dật đưa tay ôm ngang eo của Kỷ Khuynh Nhan, "Vẫn là Kỷ tổng hiểu anh, anh chính là nghĩ như vậy."

"Đợi lát nữa em chia sẻ lên vòng bạn bè, giúp anh hô hào một cái, phải cho bọn họ biết tay."

"Được rồi." Lâm Dật nói:

"Nhưng mà việc này em cũng không cần lo lắng, với năng lực làm việc của Viện Viện nhất định có thể giải quyết việc này một cách dễ dàng, chúng ta chỉ cần chờ kết quả là được rồi."

Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười rộ lên, "Mặc dù em không muốn thừa nhận, nhưng chuyện như vậy giao cho Viện Viện xử lý vẫn là rất thích hợp."

"Ngay cả em cũng nói như vậy, vậy khẳng định là không vấn đề gì rồi."

"Nói rõ là em rất hiểu cô ấy nha."

Lâm Dật vỗ vỗ kỷ nghiêng nhan cái mông, "Được rồi, loại chuyện nhỏ này em không cần phải lo cho anh, mau đi tắm rửa đi."

"Ừ."

Kỷ Khuynh Nhan gật đầu, sau đó duỗi eo chuẩn bị đi lên lầu tắm rửa.

Nhìn Kỷ Khuynh Nhan đi lên lầu, Lâm Dật lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Lương Nhược Hư.

Bởi vì vừa nãy, cô ấy gửi cho mình một tin nhắn WeChat, mà Kỷ Khuynh Nhan đang ở đây cho nên chưa trả lời cô ấy.

"Có chuyện gì?"

"Như thế nào tới nửa ngày mới trả lời em, Kỷ tổng ở nhà không tiện trả lời tin nhắn của em sao?"

Gặp phải chuyện như vậy, người bạc tình sẽ nói: "Đúng thế."

Người thâm tình sẽ nói, "Vừa nãy làm Đại Bảo kiếm, đang ở thời khắc mấu chốt, không kịp trả lời tin nhắn."

"Em nếu không phải gần đây công việc bận rộn, khẳng định sẽ đem những nơi đó tất cả đều niêm phong lại, để em xem anh về sau đi như thế nào!"

"Em đây không phải là chặt đứt sở thích của người khác à, làm như vậy liền có chút bất nghĩa đấy."

"Em còn phải quan tâm đến cái tật xấu này của anh sao, tốt xấu cũng là ông chủ của công ty nổi tiếng quốc gia, vậy mà luôn chạy đến những chỗ như vậy, thật đúng là không quan tâm đến danh tiếng của mình chút nào mà."

"Đại trượng phu làm việc không câu nệ tiểu tiết, nghĩ nhiều như thế làm gì, làm thì xong rồi." Lâm Dật cười ha hả nói:

"Tìm anh có chuyện gì? Có phải đêm dài không ngủ được, muốn cùng với anh tâm sự chuyện nhân sinh không?"

"Nói chuyện cái đầu nhà anh." Lương Nhược Hư nói:

"Em nhìn thấy trên trang web chính thức của công ty các anh, phát ra một tin tức nhằm vào Tesla, hai người các anh một bên như thế nào lại khơi lên tranh luận đây?"

"Công ty này gần đây có chút ngạo mạn, anh chuẩn bị rút của bọn họ ít máu."

"Trong này còn có những chuyện khác phải không? Anh cũng không giống loại người quản việc không đâu."

"Lẽ nào anh phát triển tinh thần của một công ty Trung Quốc cũng không được sao?"

"Nếu như anh thật sự muốn phát triển tinh thần, chắc chắn sẽ không đột ngột dùng phương thức như vậy." Lương Nhược Hư nói:

"Em đã đọc thông báo của công ty các anh rồi, rõ ràng không phải anh tìm từ, nói trắng ra anh cũng không phải muốn cùng bọn họ đối chọi gay gắt, chỉ là muốn tạt lên người bọn họ nước bẩn."

Lâm Dật có chút bội phục Lương Nhược Hư, ngay cả những chuyện này cũng nhìn ra được.

"Được rồi em đoán đúng rồi, xác thực muốn tạt lên người bọn họ chút nước bẩn, để cho bọn họ biết kết cục ngạo mạn với anh là gì."

"Được rồi, anh cứ yên tâm mà làm, em sẽ xem tình hình ở bên này, nói không chắc có thể giúp đỡ anh một tay."

Lâm Dật nghe thấy có gì đó không ổn, "Sao em lại dùng lời lẽ không chắc chắn như vậy."

Với sự hiểu biết của Lâm Dật đối với Lương Nhược Hư, nếu phía bên mình có việc, cô ấy nhất định sẽ là người đầu tiên đứng ra hỗ trợ.

Mà bây giờ, lại dùng giọng điều không chắc chắn này, trong này có lẽ có chuyện mà mình không biết.

Nếu như mình làm như vậy, sẽ khiến cho cô ấy khó xử, như vậy liền nên thu tay lại rồi.

"Dự án Tesla do ban lãnh đạo tiền nhiệm khởi xướng, mục đích là vì kích thích các công ty sản xuất xe điện khác của Trung Quốc. Hiện tại xe điện ở trong nước bùng nổ phát triển, vai trò của Tesla càng ngày càng nhỏ, hơn nữa còn làm ra những chuyện khiến người tiêu dùng thiệt hại. Cũng xác thực được phải xử lý một chút rồi, nhưng em vẫn còn đang suy tính một chút về lợi hạn trong mối quan hệ này, vạn nhất ngộ thương người của mình sẽ không tốt."

"Vậy thì thôi, anh cho người đem thông báo ngày đó thu hồi lại, không ảnh hưởng đến em."

Lương Nhược Hư trong lòng cảm thấy ấm áp, Lâm Dật có thể vì mình nhượng bộ như vậy, trong lòng cô không nói ra được vui mừng bao nhiêu.

"Không phải như anh nghĩ đâu, xảy ra chuyện lớn như vậy, em nhất định là phải xử lý, hơn nữa cũng liền mệt mỏi không tới em. Anh nên làm như thế nào thì cứ làm như thế đó, em chỉ cần nắm chắc một điểm đúng mực mà thôi."

"Nói như vậy anh an tâm rồi." Lâm Dật nói:

"Ngày mai em có thời gian không? Cùng nhau đi xem phim."

"Xem tâm trạng đã, có quá nhiều người đã hẹn với em rồi, anh nên xếp hàng đợi đi."

Nói xong, Lương Nhược Hư cúp điện thoại, không hề nể mặt Lâm Dật.

...

Trụ sở chính ở khu vực Châu Á - Thái Bình Dương của Tesla được đặt ở thành phố Trung Hải.

Mặc dù đã hơn tám giờ tối rồi, nhưng đèn trong toàn bộ tòa nhà vẫn sáng, 996 các phòng ban vẫn còn đang làm việc.

"Lần này đối với chúng ta mà nói là một thách thức, nhưng tôi tin trong gần một tháng nữa, hoạt động của công ty sẽ được cải thiện. Khoảng thời gian này khởi tinh thần lên, đặc biệt là bộ phận PR, hãy mau đem những tin tức xấu này kéo xuống đi."

"Biết rồi Dương tổng." Một người phụ nữ trung niên nói.

Tên của cô ấy là Ngô Quyên, là trưởng bộ phận quan hệ công chúng của Tesla ở khu vực Châu Á - Thái Bình Dương.

"Vậy đối chúng ta mà nói, khó khăn lớn nhất là tòa án bên kia, một khi vụ án này mở phiên toà, đối với chúng ta sẽ rất bất lợi."

"Tôi ở phương diện này còn có chút quan hệ giao thiệp, rất dễ dàng có thể hoàn thành, cô chỉ phải chịu trách nhiệm tốt chuyện của mình là được rồi."

"Đã hiểu."

Đúng lúc này, cửa phòng họp bị gõ vang lên, nam thư ký Dương Thiên đi vào.

"Dương tổng không xong rồi, tập đoàn Lăng Vân ra thông báo, nhắm thẳng vào sự kiện phanh xe không ăn lần này của chúng ta!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1777: Hoạt Động Tự Sát.

Chương 1777: Hoạt Động Tự Sát.

"Tập đoàn Lăng Vân!"

Nghe thấy bốn chữ này, tất cả mọi người có mặt đều ngồi không yên.

Mặc dù đều là những người làm công, nhưng tất cả người trong phòng họp đều là nhân vật cấp bậc vàng.

Tùy tiện lấy ra một người, đều ở Trung Hải thực hiện của cải tự do.

Cho nên đều đã nghe qua tên tập đoàn Lăng Vân.

Đây chính là một công ty nổi tiếng ở Trung Hải, thậm chí có thể nói là thế lực bá chủ ngành Bán Dẫn.

Nhưng chính một công ty như vậy bỗng nhiên quay qua khó dễ với Tesla, thấy thế nào cũng khiến cho người khác sởn cả tóc gáy.

Trong đội ngũ quản lý cấp cao của bọn họ, bất kể là Kỳ Hiển Chiêu hay là Hà Viện Viện, thậm chí là Điền Nghiên phụ trách đầu tư, tùy tiện lôi ra một người, cũng không phải là nhân vật dễ trêu chọc.

"Chuyện quái gì đang xảy ra? Chúng ta với tập đoàn Lăng Vân nước sông không phạm nước giếng, vì sao lại như vậy!" Dương Thiên Nam hỏi.

"Tạm thời vẫn chưa rõ nguyên nhân là gì, nhưng ngôn ngữ trong thông báo của tập đoàn Lăng Vân rất gay gắt. Nhắm thẳng vào sự kiện thắng xe không ăn lần này, gây ra rất nhiều ồn ào trong cộng đồng. Đợi đến khi ngày mai bắt đầu phiên giao dịch, giá cổ phiếu của chúng ta có thể sẽ bị giảm xuống."

Nói xong, thư ký đặt ipad trước mặt Dương Thiên Nam.

Mặt trên chính là bài viết do tập đoàn Lăng Vân đăng tải.

Bên trong phòng họp yên tĩnh không tiếng động, giá cổ phiếu giảm xuống đã là sự thật không thể chối cãi rồi.

Vị thế của tập đoàn Lăng Vân nằm ngành nằm ở đó, bọn họ đã đăng tải lên một bài viết như vậy, chẳng khác nào như một tảng đá rơi xuống hồ.

Tất nhiên sẽ gây ra một sự náo động, nhà tư bản đều là dùng chân bỏ phiếu, bọn họ biết đặt tiền của mình vào đâu.

"Không chỉ có tập đoàn Lăng Vân đưa ra thông báo, đã có hơn hai mươi công ty trên Internet đồng thời đăng tải bài viết lên án, tất cả đều nhắm vào vấn đề này." Người phụ trách bộ phận PR Ngô Quyên nói.

Cô ấy nhanh chóng gõ ngón tay trên máy tính, dường như là kiểm tra lại chuyện này, sau đó nhìn không chớp mắt nói:

"Những công ty này cũng đều là do tập đoàn Lăng Vân đầu tư qua, cho nên bọn họ mới ra tay nhanh như vậy."

"Mẹ kiếp!"

"Ai mẹ nó trêu chọc người của tập đoàn Lăng Vân rồi!"

Dương Thiên Nam đem ipad ném xuống đất, lửa giận trong lòng, giống như là núi lửa sắp phun trào.

Người trong phòng họp im như hến, bọn họ cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tập đoàn Lăng Vân với Tesla đều là những công ty lớn hàng đầu, bọn họ giỏi đến mức không có lý do gì để làm chuyện như vậy.

Này không giống tác phong làm việc của bọn họ.

"Dương tổng, bây giờ không phải là lúc để truy cứu những chuyện này." Triệu Phong Hoa nói:

"Đều lúc này, muốn hẹn gặp người của tập đoàn Lăng Vân cũng không có khả năng, trước tiên phải nghĩ biện pháp giải quyết chuyện trước mắt đã."

"Đề nghị của tôi là án binh bất động." Ngô Quyên nói:

"Hiện tại chỉ có tập đoàn Lăng Vân đăng bài, mặc dù sẽ có ảnh hướng đến cổ phiếu, nhưng phong ba sau khi đi qua, vẫn có thể tăng trở lại được."

Dương Thiên Nam im lặng không nói, có vẻ như cũng tán đồng với ý kiến của Ngô Quyên.

Sau đó, Ngô Quyên lại nói:

"Tôi cho rằng chúng ta nên công bố hai công nghệ cốt lõi mới được phát triển và cung cấp cho thị trường một chút lòng tin. Đối với sự kiện thắng xe không ăn lần này, không nên nhắc tới một chữ, tuyệt đối không thể tự mình lộn xộn được, trước hết đem cục diện ổn định lại."

"Cứ làm như lời cô nói đi."

Buổi tối hôm đó, Dương Thiên Nam, Triệu Phong Hoa và các giám đốc điều hành khác của tesla, ai cũng không có trở về nhà, đều đang dốc toàn bộ sức lực để xử lý cuộc khủng hoảng quan hệ công chúng lần này. Bận rộn mãi đến ba giờ sáng, mới nằm sấp ở trên bàn, đơn giản nghỉ ngơi một lúc.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật hỏi thăm Lý Tường Huy một chút, sẽ đến đó muộn một chút, anh dự định trở về công ty trước để xử lý chuyện bên Tesla.

Lý Tường Huy cũng rất chiếu cố Lâm Dật, nói vụ án rất nhanh đã được khép lại, trở lại cũng không có chuyện gì.

Trực tiếp nói anh không cần đi, có việc thì sẽ gọi điện thoại thông báo cho anh.

Sau khi đưa Kỷ Khuynh Nhan đến công ty, Lâm Dật lái xe đến tập đoàn Lăng Vân.

Đến văn phòng làm việc của Hà Viện Viện.

Trang phục của Hà Viện Viện là điển hình phong cách OL.

Áo sơmi màu trắng phối hợp với váy ôm ngang hông màu xám tro, chân đi một đôi tất màu da với giày cao gót màu đen, nhìn có chút quyến rũ.

"Ngọn gió nào đã thổi anh tới đây vậy."

Hà Viện Viện vừa ăn bữa sáng, vừa nói.

"Nhàn rỗi không có chuyện gì, lại đây đi dạo."

"Chờ tôi một lúc, đợi cơm nước xong xuôi tôi nói với anh chuyện này."

Lâm Dật:...

Mẹ nó ai là ông chủ chứ!

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Điền Nghiên từ bên ngoài đi vào, trên tay còn cầm mấy phần văn kiện.

So với Hà Viện Viện, thì Điền Nghiên càng thêm mê người hơn.

Mặc dù cách ăn mặc của hai người giống nhau, nhưng dáng người của Điền Nghiên giống như là phiên bản cường hóa của Hà Viện Viện.

Người trước là trung quy trung củ, người sau liền tương đương nổ tung.

Bất luận xem cái nào cũng đều căng tròn.

"Lâm tổng đến rồi."

"Nhàn rỗi không có chuyện gì, lại đây đi dạo."

"Ai ai ai, anh có ý gì? Làm sao Điền tổng đến rồi, anh sẽ không nhìn tôi à."

"Chỗ cô miễn cưỡng lót lên cup C, căn bản là không lọt nổi mắt xanh của tôi."

"Mẹ kiếp, anh cái này là thấy sắc vong nghĩa gia hỏa."

Nhìn thấy hai người cãi nhau, Điền Nghiên cười hết sức vui vẻ, như sóng lớn phập phồng.

"Được rồi, đừng ăn nữa, như heo vậy." Lâm Dật nói:

"Chuyện Tesla bên kia thế nào rồi?"

"Tôi nghĩ đối thủ lớn nhất của Tesla không phải là chúng ta." Hà Viện Viện lau miệng nói.

"Có ý gì?"

"Bởi vì bộ phận PR của bọn họ đối với chuyện thắng xe không ăn không nói tới một chữ. Trái lại phát hành hai công nghệ mới mới. Tôi có chút tò mò, bọn họ làm sao nghĩ ra được loại hành động ngu ngốc này chứ."

Điền Nghiên đứng ở một bên cũng mỉm cười, "Tôi cùng Hà tổng đều cảm thấy kẻ địch lớn nhất của Tesla là bộ phận PR của bọn họ."

"Ý của các cô là, như vậy sẽ dẫn sói vào nhà "

"Đúng vậy." Hà Viện Viện nói:

"Hiện tại chính là chúng ta cùng với một số công ty đã đầu tư qua đã bắt đầu đăng bài lan truyền trên Internet. Lần này thì tốt rồi, bọn họ phát hành công nghệ mới, tương đương với việc giẫm lên đuôi các công ty sản xuất ô tô năng lượng mới trong nước. Lúc này không cần chúng ta xúi giục, những xe nguồn năng lượng mới xe kia liền kết thúc."

Lúc này, điền nghiên nói tiếp:

"Tôi vừa này đã gọi cho một vài người bạn, bọn họ đều là giám đốc điều hành xe điện trong nước. Tesla thông báo kỹ thuật mới, bọn họ đều chú ý tới, đã bắt đầu chuẩn bị sách lược để ứng đối, đoán chừng rất nhanh có thể nhìn thấy tin tức ở trên mạng."

Lâm Dật cảm thấy thật buồn cười.

Làn sóng quan hệ công chúng lần này thực sự đẹp mặt.

"Chúng ta xem như là cấp pháo cho đốt, không nghĩ tới Tesla lại tự mình đốt chính mình, ha ha ..."

Hà Viện Viện cười hết sức vui vẻ, "Với cái trình độ quan hệ công chúng này, Tesla lo gì không vong."

Lâm Dật cũng có cảm thấy như vậy, ngay cả Hà Viện Viện cùng với Điền Nghiên cũng đều nhìn ra cửa này. Bộ phận PR của bọn họ lại còn đắc chí, cũng rất thú vị.

Cốc cốc——

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc của Hà Viện Viện bị gõ, thư ký từ bên ngoài đi vào.

"Lâm tổng, Hà tổng, Điền tổng."

Hà Viện Viện gật đầu, "Làm sao vậy?"

"Tập đoàn Hoàng Hải ở Hong Kong vừa nãy đăng thông báo, hình như lại đưa nền tảng cho Tesla, nói công nghệ của bọn họ tân tiến, đáng để học hỏi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1778: Đánh Cho Đến Chết.

Chương 1778: Đánh Cho Đến Chết.

"Tập đoàn Hoàng Hải?" Hà Viện Viện bất ngờ nói:

"Đó có phải là tập đoàn Hoàng Hải đã tranh giành đất đai với chúng ta trước đây không?"

"Đúng, chính là bọn họ." Nữ thư ký nói:

"Nhưng bọn họ cũng không có thực hiện hành động thực chất nào, chỉ là đăng lên thông báo như vậy."

"Nhất định là do thằng ngốc Lý Hưng Hoa kia tạo ra." Lâm Dật nói:

"Tôi trước đó khiến anh ta ở Trung Hải ăn thiệt thòi, hiện tại có cơ hội, bọn họ nhất định phải đến dính líu một cước."

Hà Viện Viện với Điền Nghiên cũng đã trầm mặc một lúc lâu, người sau nói:

"Tập đoàn Hoàng Hải ở Hong Kong có sức ảnh hưởng tuyệt đối, hơn nữa quy mô cũng không nhỏ như tập đoàn Lăng Vân. Nếu như bọn họ định hỗ trợ, nhất định sẽ trở thành trợ thủ đối với Tesla."

Lâm Dật cười rộ lên, "Sức ảnh hưởng đúng là có, nhưng tư duy của đám người này đã theo không kịp xu hướng rồi, Đại Thanh cũng vong rồi, lại dùng những thứ cũ kỹ để thách thức với các doanh nghiệp nội địa, bọn họ tính toán sai tình thế rồi."

"Lâm tổng có ý gì?"

"Tôi mặc dù không dính líu chuyện của công ty, nhưng tôi cũng đã ăn cơm không nhiều cũng không ít với các ông chủ ở trong giới." Lâm Dật nói:

"Những người này mặc dù có hơi đần, ngày nào cũng nhớ đến 996 , nhưng cũng đều là có chút lợi thế. Tối thiểu máu vẫn còn, kinh doanh không phải là kính già yêu trẻ. Ngọn lửa của Tesla đã bùng cháy rồi rồi, kết quả những người khác cũng sẽ không phản ứng đến một công ty như tập đoàn Hoàng Hải, sẽ không có ai cho bọn họ mặt mũi."

"Cho nên hiện tại, không cần phải để ý đến tập đoàn Hoàng Hải này sao?"

"Không cần." Lâm Dật nói: "Bọn họ nếu như muốn chơi đến cùng, thì để bọn họ cùng chết với nhau."

"Oke."

Cốc cốc ——

Cửa phòng làm việc của Hà Viện Viện lại bị gõ.

Thư ký của Điền nghiên từ bên ngoài đi vào.

"Lâm tổng, Hà tổng, Điền tổng."

Lần lượt lên tiếng chào hỏi, nữ thư ký hướng về phía Điền Nghiên nói:

"Điền tổng, chủ tịch của Tesla nói muốn gặp mặt ngài một lần."

Ba người liếc nhau một cái, Lâm Dật cười nói: "Người này hành động cũng nhanh thật."

"Chúng ta có cần phải gặp không?" Điền Nghiên hỏi.

"Tôi đương nhiên muốn gặp, nhưng vẫn là câu nói kia, đánh cho đến chết, một chút mặt mũi cũng không cần cho."

"Có lời này của anh, chúng tôi an tâm rồi."

"Được rồi, chuyện Tesla các cô tự xử lý, tôi đi trước."

"Để tôi tiễn anh."

Điền Nghiên cùng đi, hai người cùng nhau đi ra khỏi tòa nhà, sau đó Lâm Dật lái xe rời đi.

Về phần chuyện Tesla, Lâm Dật cảm thấy, có Viện Viện với Điền Nghiên ở đây, nhất định là không có vấn đề gì.

Trên đường đến phân cục, Lâm Dật gọi điện thoại cho Nhan Từ.

"Em có bận không?"

"Ngày hôm qua ba giờ sáng mới ngủ, sáu giờ sáng đã phải thức dậy rồi, một mực ở đây bận việc hư hỏng của anh đây." Nhan Từ gắt giọng.

"Cực khổ rồi, sau khi chuyện này kết thúc, anh sẽ thưởng em một trận thật tốt."

"Chị đây hiện tại cũng không thiếu tiền, cũng không thiếu người thưởng. Anh nên thừa dịp khoảng thời gian này, ngoan ngoãn đem thân thể luyện thật tốt, không nên thời khắc mấu chốt tuột xích."

"Đồng chí Nhan Từ, anh phát hiện em gần đây có chút khiêu khích."

"Đúng rồi đúng rồi, anh cắn được em à."

"Vừa vặn hiện tại anh không có chuyện gì, có thể đến chỗ của em xem thử."

"Đừng đừng đừng ..."

Nhan Từ vội vã từ chối, "Anh nếu như đến, em ngày hôm nay cái gì cũng không cần làm nữa."

"Em còn có chút tự mình biết mình đấy." Lâm Dật cười nói:

"Hiện tại liền bắt đầu làm việc, tập trung hỏa lực làm họ một phiếu, làm xong có thưởng."

"Cắt, thật sự là không có nhân quyền mà."

Hai người lại mập mờ một hồi lâu, Lâm Dật mới cúp điện thoại, suy nghĩ mấy giây liền gọi điện thoại cho Trần Bỉnh Cường.

Nhưng gọi liên tiếp hai cuộc, đều không có ai bắt máy.

Lâm Dật bĩu môi, đoán chừng là đang họp, không tiện nghe điện thoại.

Sau đó gửi tin nhắn WeChat cho anh ta, yêu cầu anh ta xử lý chuyện của Trương Tiến.

Đã toàn diện khai chiến, cũng không cần thiết phải giữ lại anh ta.

Gửi xong tin nhắn WeChat, Lâm Dật lái xe đến phân cục, tất cả mọi người đều ở trong phòng làm việc của Lý Tường Huy uống trà.

Vụ án đã được giải quyết, mọi người đều có tâm trạng cũng không tệ.

Nhưng cảm giác khói thuốc lượn lờ, căn bản cũng không giống như văn phòng chút nào. Nếu như lại làm chút bài tú-lơ-khơ với mạt chược, quả thực chính là phòng đánh cờ cho người lớn tuổi.

"Không phải cho cậu nghỉ ngơi sao? Như thế nào lại chạy tới đây rồi."

"Tốt xấu gì tôi cũng là công bộc của nhân dân, làm sao có thể công khai mò cá đây, tiểu đội hay là muốn lên."

"Nếu bàn về miệng lưỡi, không một ai có thể nói lại được cậu." Lý Tường Huy cười ha hả mà nói, càng nhìn Lâm Dật càng thấy thích, tương lai khẳng định không sai được.

"Anh Lý, anh ta đã được chuyển giao cho thành phố xử lý, lúc nào có thể điều lại đây?" Trương Huy ngậm thuốc lá hỏi.

"Cái này tôi cũng không tiện nói." Lý Tường Huy nói:

"Phải xem lãnh đạo xử lý như thế nào, nhưng bây giờ đối với anh ta cũng không có ảnh hưởng gì. Tiền lương đãi ngộ như cũng không ít, cũng không ảnh hưởng dến tuổi nghề của anh ta, việc thuyên chuyển trở lại chỉ là vấn đề về thời gian."

"Tôi luôn cảm thấy là phía trên có người muốn chỉnh cậu ta."

"Đây còn phải nói sao." Lý Tường Huy nói:

"Là phía trên Trương chủ nhiệm, cũng không biết là cái gân nào đáp sai."

"Mọi người không cần vì chuyện của tôi mà bận tâm, không có chuyện gì lớn." Lâm Dật cười ha hả nói, cũng không vội.

Chỉ cần không làm trì hoãn nhiệm vụ của mình, làm việc ở đâu đối với anh cũng không quan trọng.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ truyền tới tiếng thắng xe.

Cao Minh Tuấn tò mò liếc mắt nhìn, bị dọa sợ hết hồn.

"Mẹ kiếp, thực sự là ban ngày không thể nhắc tới người, buổi tối không thể nhắc tới quỷ, lão già kia sao lại tới đây rồi?"

Nhìn thấy Cao Minh Tuấn giật mình, Trương Huy hiếu kỳ nói:

"Ai tới?"

"Trương Tiến chứ ai." Cao Minh Tuấn nói: "Lãnh đạo của chúng ta cũng đang ở cạnh anh ta."

"Thiệt hay giả, đến chỗ chúng ta làm gì?"

"Tôi cũng không biết." Cao Minh Tuấn dập tắt thuốc lá trên đầu tay, nói:

"Trước tiên thu dọn một chút, bất kể nói thế nào, cũng là lãnh đạo lớn, văn phòng biến thành như vậy cũng khó nhìn."

Mấy người bận rộn thu dọn ngắn gọn, tối thiểu cũng trông giống như một văn phòng.

Lâm Dật bĩu môi, cuộc họp của Trần Bỉnh Cường sao còn chưa xong chứ?

Thời gian lâu như vậy cũng không xử lý được?

Rất nhanh, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Lưu Nghiễm Hiền với Trương Tiến, vẻ mặt tươi cười từ bên ngoài đi vào.

Trương Tiến vóc dáng rất cao, cũng rất gầy, xương gò má nhô ra, giữ lại đàng hoàng chia ba bảy, giống như một lão cán bộ kỳ cựu.

"Vụ án của Tống Đức Viễn đã được phá, Trương chủ nhiệm ghé thăm nhóm các cậu một chút."

Lý Tường Huy cười gật đầu, "Cảm ơn lãnh đạo, nhưng vụ án này công thần lớn nhất là Lâm Dật. Nếu như không phải cậu ta phát hiện manh mối ẩn núp, cũng không có khả năng nhanh như vậy đã phá được án."

Lý Tường Huy đem hết thảy công lao đều cho Lâm Dật, hy vọng ở trước mặt lãnh đạo tạo cho anh được một chút ấn tượng tốt.

Nhưng Trương Tiến có vẻ như cũng không cảm kích, mà là dùng ánh mắt dò xét nhìn Lâm Dật.

"Cậu chính là Lâm Dật?"

"Là tôi."

"Không phải tôi đã điều cậu tới cục quản lý thành phố rồi sao? Như thế nào vẫn còn ở đây!"

"Tới gặp đồng nghiệp cũ, chuyện này chắc không có vấn đề gì chứ."

Trương Tiến chắp tay sau lưng, hừ lạnh một tiếng.

"Bây giờ là giờ làm việc, tự mình nghỉ việc, vi phạm quy định kỷ luật liên quan. Cậu tới đây làm cái gì, một chút tổ chức tính kỷ luật cũng không có, thu dọn đồ đạc về nhà đi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1779: Người Của Tập Đoàn Lăng Vân Cũng Chỉ Có Như Thế.

Chương 1779: Người Của Tập Đoàn Lăng Vân Cũng Chỉ Có Như Thế.

Lưu Nghiễm Hiền sắc mặt thay đổi, cũng không ngờ tới Trương Tiến tới đây liền khai đao với Lâm Dật.

Quan trọng nhất là, hiện trường có nhiều người như vậy, cũng không chừa chút mặt mũi nào, sau đó xử lý.

Lời nói ra trong một trường hợp như vậy, ngay cả mình muốn cầu tình xen vào cũng không được.

Biểu cảm của Lý Tường Huy và những người khác cũng khó coi, không nghĩ tới Trương Tiến vẫn còn so kè với Lâm Dật như vậy.

Đến lúc này, ngay cả Cố Diệc Nhiên bình thường luôn đối đầu với Lâm Dật, trong lòng cũng là tràn đầy oán hận.

Này rõ ràng chính là nhằm vào Lâm Dật.

"Không đến nỗi như vậy, chút chuyện như thế liền muốn đuổi việc tôi sao? Chuyện nhỏ muốn thành chuyện lớn à?" Lâm Dật không chút hoang mang, mỉm cười nói.

"Cậu nghĩ rằng vấn đề kỷ luật là việc nhỏ?"

"Tôi cảm thấy vấn đề không lớn." Lâm Dật nhún vai nói:

"Ngược lại là anh, bất kể là lúc trước hay là hiện tại, chúng ta cũng không hề có quen biết gì, anh gọi tới một cú điện thoại, liền muốn đem tôi điều đi. Hiện tại lại muốn đuổi việc tôi, tôi ngược lại thật ra cảm thấy trong này có không ít vấn đề."

"Cậu có ý gì? Cậu cảm thấy là tôi cố ý nhằm vào cậu sao?"

"Điều này hẳn là trong lòng anh biết rõ." Lâm Dật bình tĩnh tự nhiên nói:

"Muốn nói vi phạm kỷ luật, anh so với tôi còn vi phạm nghiêm trọng hơn nhiều. Chính là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, hai người chúng ta cuối cùng ai rời đi trước, vẫn còn chưa xác định được đâu."

Híz-khà-zzz ——

Những người khác ở đây đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Không ai nghĩ tới Lâm Dật lại dùng khẩu khí này nói chuyện với Trương Tiến.

Chuyện của ở đây bọn họ đều hiểu, nhất định là Lâm Dật trong bóng tối đắc tội với người khác, nếu không Trương Tiến cũng sẽ không có bộ dạng này.

Nhưng trắng trợn nói ra những lời như vậy cũng cần phải có rất nhiều dũng khí với can đảm mới được.

Nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút, điều này cũng phù hợp với tác phong làm việc của Lâm Dật, anh là một người như vậy.

Vốn dĩ Trương Tiến cũng không ưa gì Lâm Dật, sau khi nghe anh nói như vậy, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Lẽ nào anh ở đây nói tôi lấy việc công làm việc tư!"

"Anh nói một chút, tốt xấu gì cũng là người có thân phận, sao lại dễ kích động như vậy chứ, tự mình biết là được rồi, nói ra rồi thì mất vui."

"Lưu Nghiễm Hiền!" Trương Tiến âm thanh trầm thấp nói.

Lưu Nghiễm Hiền bị dọa sợ hết hồn, vẻ mặt bối rối.

"Trương chủ nhiệm, anh có chuyện gì muốn nói."

"Chuyện này cũng đã bày ở trước mắt rồi, còn cần tôi phải nói thêm gì sao!" Trương Tiến hừ lạnh nói:

"Dạng người như cậu ta, chính là con sâu làm rầu nồi canh, không xứng ở lại chỗ này của chúng ta. Hi vọng cậu hãy mau đem anh ta xử lý cho xong, đừng để tôi phải nói nhiều lời vô nghĩa."

"Tôi, tôi biết rồi ..." Lưu Nghiễm Hiền toát mồ hôi lạnh nói.

Lâm Dật tiểu tử này cũng thiệt là, trước mặt mọi người chống đối anh ta làm gì chứ.

Hiện tại hay rồi, một chỗ giảng hoà cũng không có!

Lâm Dật cũng không sốt ruột, cười ha hả ngồi trên ghế dựa, chờ người của Trần Bỉnh Cường tới xử lý việc này.

"Trương chủ nhiệm, việc này tôi sẽ xử lý, chúng ta tới các bộ phận khác nhìn xem."

"Đi thôi, nhưng việc này phải làm nhanh một chút cho tôi."

"Tôi biết rồi."

Chuyện này cụ thể xử lý như thế nào, còn có đường sống vẹn toàn không, đều để sau rồi nói.

Nói chung hiện tại, hẳn là để Trương Tiến mau chóng rời khỏi nơi này, nếu không sẽ gây ra nhiều rắc rối hơn.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng thắng xe.

Sát theo đó, chính là tiếng bước chân vội vã, sáu người mặc đồng phục từ bên ngoài xông vào, không nói lời gì đem Trương Tiến khống chế lại.

Tất cả mọi người có mặt đều sửng sờ tại chỗ.

Chuyện gì đây, tại sao lại bắt Trương Tiến lại?

"Các anh đang làm gì!" Trương Tiến cũng sững sờ, "Có biết tôi là ai hay không!"

"Nếu không biết anh là ai, chúng tôi cũng không thể động thủ. Bây giờ chúng tôi nghi ngờ anh vi phạm nghiêm trọng nội quy và kỷ luật. Mời anh theo chúng tôi quay về điều tra!"

Nghe nói như thế, Trương Tiến hoảng sợ, sắc mặt cũng trở nên khó nhìn.

Tự mình làm những chuyện kia luôn rất cẩn thận, những người này làm sao mà biết được!"

"Trương chủ nhiệm, thực sự xin lỗi, anh đã bị bắt trước khi tôi đi, làm tôi cũng có chút ngượng ngùng."

Sắc mặt Trương Tiến trắng bệch, đây là anh nằm mơ cũng không nghĩ tới chuyện này.

Đang yên đang lành, chính mình lại bị tra xét!

Người của chính phủ cũng không hề cho Trương Tiến qua nhiều cơ hội nói chuyện, trực tiếp đem anh ta mang đi.

Những người còn lại đều là đầu óc mơ hồ, cảm thấy việc này có chút vi diệu, cũng không cho bọn họ thời gian phản ứng.

"Này, này có được tính là ác giả ác báo không?" Trương Huy

nói.

"Tất nhiên là tính, bình thường nhìn anh ta khó chịu, không ngờ tới điều tra đúng lúc như vậy, bằng không Lâm Dật thật sự bị anh đuổi đi rồi."

"Được rồi được rồi, chúng ta cũng đừng thảo luận chuyện này nữa." Lý Tường Huy nói: "Tiếp tục công việc đi."

Sai khi vụ việc Trương Tiến kết thúc, mọi người cũng khôi phục trạng thái công việc bình thường.

Vụ án kết thúc, mọi người đều rất nhàn rỗi, công việc chính là tán gẫu và uống trà.

Lâm Dật tiếp tục ở trong bóng tối chỉ huy chuyện của Tesla.

Đối với anh mà nói, trò chơi vừa mới bắt đầu, còn lâu mới kết thúc.

...

Một chiếc xe Bentley đậu ở trước cửa tòa nhà trụ sở Châu Á-Thái Bình Dương của Tesla.

Dương Thiên Nam sảng khoái bước từ trên xe xuống, như gặp được chuyện vui.

Sau khi trở về văn phòng, Triệu Phong Hoa lập tức đi theo vào trong.

"Dương tổng, tập đoàn Lăng Vân bên kia thế nào rồi?"

"Tôi vừa nãy gặp hai vị phó CEO của bọn họ, Hà Viện Viện với Điền Nghiên. Cuộc đàm phán diễn ra vô cùng thuận lợi, đồng thời nói chuyện này là một hiểu lầm, chẳng mấy chốc sẽ được làm sáng tỏ."

"Dễ nói chuyện như vậy sao?"

Triệu Phong Hoa có chút bất ngờ, không nghĩ tới chuyện này được giải quyết êm đẹp như vậy.

"Chính là thuận lợi như vậy." Dương Thiên Nam vểnh lên hai chân nói:

"Bên ngoài đều đang đồn, các giám đốc điều hành của tập đoàn Lăng Vân từng người ai cũng không phải kẻ tầm thường. Hôm nay vừa gặp cũng chỉ đến như thế, đã dễ dàng bị tôi thu phục, phụ nữ trước sau đều là phụ nữ, trò chơi kinh doanh không phải là thứ bọn họ có thể đùa bỡn được."

"Vẫn là Dương tổng lợi hại, này nếu như đổi lại chúng tôi đi qua, khẳng định không xử lý được chuyện này."

Dương Thiên Nam cười gật đầu, "Hai người bọn họ năng lực đúng là có, nhưng so với tôi còn kém một chút. Cho nên việc này cũng không cần lo lắng, cổ phiếu rớt giá chẳng mấy chốc sẽ tăng trở lại, nói cho các cấp phòng ban tiếp tục công việc, không cần để tâm đến chuyện này."

"Dạ vâng, tôi bây giờ đi qua thông báo với mọi người."

Lúc Triệu Phong Hoa chuẩn bị rời đi, cửa phòng làm việc bị đẩy ra.

"Dương tổng không xong rồi!"

Ngô Quyên vội vã chạy vào, nói vấn đề một cách khó thở:

"Hiện tại không chỉ có tập đoàn Lăng Vân ra tay với chúng ta, sáu công ty ô tô lớn trong nước cũng dồn dập khiển trách hành vi của chúng ta. Ngoài ra, còn có rất nhiều phương tiện truyền thông trên Internet với Thủy Quân cùng nhau đưa tin chuyện này. Tất cả các tiêu đề của các trang Web đều là liên quan đến chúng ta, chuyện này hình như không khống chế được nửa rồi."

"Tại sao lại như vậy!" Dương Thiên Nam vỗ bàn đứng dậy, kích động nói:

"Tập đoàn Lăng Vân cũng đã đáp ứng với tôi sẽ rút lại thông báo, sao có thể như thế này!"

"Bọn hắn cũng không hề thu hồi lại thông báo, trái lại còn đăng một bài thông báo quan hệ công chúng kịch liệt hơn nữa, nhắm thẳng vào vấn đề chất lượng của chúng ta, căn bản không có dự định buông tha!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1780: Căng Thẳng Tột Độ.

Chương 1780: Căng Thẳng Tột Độ.

"Tại sao lại như vậy!"

Dương Thiên Nam trợn tròn mắt, dưới cái nhìn của anh ta, mình cũng đã đạt được thỏa thuận với người của tập đoàn Lăng Vân, không thể nói không giữ lời như vậy chứ!

"Cái này tôi cũng không biết."

Ngô Quyên cũng không biết trả lời câu hỏi này như thế nào.

Rõ ràng là anh đi nói chuyện với người ta, giờ xảy ra chuyện như vậy, vấn đề nằm ở chỗ anh chứ ai.

Vội vàng, Dương Thiên Nam mở máy tính ra, kiểm tra Weibo chính thức của tập đoàn Lăng Vân cùng với trang web chính của công ty.

Phát hiện bọn họ hình như trong cùng một lúc, phát hành bài báo PR thứ hai.

Mà thời điểm tung ra những tin tức này chính là lúc hai bên đã ngồi lại đàm phán!

Nói cách khác, bọn họ căn bản không có ý nghĩ buông tha!

Càng thêm không coi mình là chuyện quan trọng!

"Chết tiệt!"

Dương Thiên Nam hai tay nắm chặt thành quyền, lớn tiếng mắng.

Loại cảm giác nhục nhã này là lần đầu tiên anh ta cảm nhận được.

Hơn nữa còn là bị sỉ nhục bởi hai người phụ nữ!

Nhìn cái cách làm việc này liền biết, việc này là do Hà Viện Viện chỉ đạo.

Điền Nghiên chắc chắn không làm loại chuyện vô sỉ này.

"Dương tổng, chúng ta đang ở thế bị động, nếu như vẫn không ra tay, chúng ta sẽ bị ảnh hưởng ngày càng lớn, tình hình sẽ càng nguy hiểm hơn!"

"Tôi biết."

Dương Thiên Nam cau mày, sau đó nhìn Triệu Phong Hoa nói:

"Cậu không phải là quen biết với một người tên là Trương Tiến sao? Xem thử anh ta có quen biết người kiểm tra chất lượng và công thương không. Nếu có người chính phủ chống lưng cho chúng ta, chúng ta có thể lập tức ổn định được thế cuộc."

"Ra vậy, tôi sẽ gọi điện thoại hỏi ngay!"

Triệu Phong Hoa cũng biết, đối với tình hình trước mắt mà nói, nếu như chỉ dựa vào phía bên mình nỗ lực, rất khó mà trấn áp được dư luận ở trên mạng.

Phải tìm được người nhà nước mới được.

Triệu Phong Hoa lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại Trương Tiến.

Nhưng khiến anh bất ngờ là, sau khi điện thoại được kết nối, bên trong truyền đến giọng nói của một người đàn ông lạ.

"Anh là ai!"

"Tôi là bạn của Trương chủ nhiệm, tìm anh ấy có chút việc." Triệu Phong Hoa khách khí nói.

"Anh ta đang bị điều tra, có chuyện gì thì sau khi có kết quả điều tra lại nói sau."

"Bị, bị điều tra!"

Biết được tin tức này, Triệu Phong Hoa sửng sốt một hồi lâu, làm sao cũng không thể tin được.

Đang yên đang lành, Trương Tiến làm sao lại bị điều tra chứ.

"Có chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao sắc mặt khó coi như vậy." Dương Thiên Nam hỏi.

"Trương Tiến bị điều tra, không thể giúp chúng ta được." Triệu Phong Hoa cau mày nói.

"Làm sao lại như vậy!"

Sắc mặt Dương Thiên Nam cực kỳ khó coi, kết quả như thế, nằm ngoài sự dự liệu của anh ta.

"Vốn muốn để anh ta xử lý Lâm Dật cho xong, giờ thì tốt rồi, Lâm Dật vẫn còn chưa rời đi, anh ta ngược lại là đi xuống trước rồi, lần này tòa án bên kia có chút khó khăn rồi."

"Nói chung đường dây này là không dùng được nữa."

Cốc cốc ——

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, thư ký của Dương Thiên Nam từ bên ngoài chạy vào.

"Dương tổng, không xong rồi. Tài khoản Weibo chính thức của nhà nước cũng đã công khai tên tuổi, nói hành vi lần này của chúng ta đã xâm hại quyền và lợi ích của người tiêu dùng Trung Quốc."

"Cơ quan nhà nước cũng đăng bài!"

"Đúng vậy, tôi nghe nói sở công thương, kiểm tra chất lượng và nhiều bộ ngành khác cũng đã đưa ra thông báo sẽ điều tra nghiêm túc chuyện này. Tóm lại, tình hình trước mắt rất bất lợi với chúng ta!"

"Sao, tại sao lại như vậy ..."

Sắc mặt Dương Thiên Nam trắng bệch tê liệt ngồi trên ghế.

Vốn dĩ anh ta cho rằng, chỉ cần người của nhà nước không nhúng tay mình, phía bên mình sẽ không có bất cứ vấn đề gì!

Nhưng bây giờ, các ban ngành liên quan đã lên tiếng, đối với Tesla mà nói, đó chính là một cọng cỏ đè chết con lạc đà!

Ở trước mặt bọn họ, mình không có bất kỳ chỗ nào đề phản kháng!

"Mau đi xin lỗi! Chủ động thừa nhận sai lầm lần này! Nhưng mà không rõ ràng một chút, không thể thừa nhận tất cả được, hiểu ý của tôi không."

"Tôi hiểu rồi Dương tổng!" Ngô Quyên trả lời một câu, từ văn phòng đi ra ngoài.

"Thật tốt, vì sao lại như vậy!"

Dương Thiên Nam đỡ trán, "Đây là chuyện giữa chúng ta với người tiêu dùng, làm sao lại có thể thu hút được nhiều sự chú ý như vậy chứ."

"Tôi cũng cảm thấy khó hiểu, người phụ nữ kia không quyền không thế, không thể gây ra mối đe dọa nào với chúng ta được." Triệu Phong Hoa nói:

"Ngòi châm nổ chuyện này chính là do tập đoàn Lăng Vân châm. Nếu như bọn họ không tham dự vào, cũng sẽ không náo đến tình hình như bây giờ."

"Vấn đề nằm ở chỗ này, chúng ta cũng không trêu chọc gì đến tập đoàn Lăng Vân, cũng không có chiếm đoạt việc buôn bán của bọn họ, tại sao lại phải nhằm vào chúng ta!"

Lời nói của Dương Thiên Nam, khiến Triệu Phong Hoa rơi vào trầm tư.

Thấy thế nào cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ.

"Ở trong chuyện này, khả nghi nhất chính là Trương Tiến." Triệu Phong Hoa nói:

"Trước đó vài ngày, lúc chúng tôi cùng nhau đi ăn tối, anh ta nói với tôi, qua nửa năm nữa, chính mình liền có thể được đề bạt đi lên, tiền đồ một mảnh tốt đẹp, hiện tại lại xuất hiện chuyện như vậy ..."

Nói được nửa câu, Triệu Phong Hoa dừng lại, ánh mắt chuyển động, hình như nghĩ tới chuyện gì đó.

"Làm sao vậy, đang nói đến một nửa sao lại không nói nữa."

"Tôi nghĩ tới một chuyện." Sắc mặt của Triệu Phong Hoa rất khó coi nói.

"Chuyện gì?"

"Tôi lúc trước có gọi điện thoại cho Lâm Dật nói với anh ta mối quan hệ lợi hại trước mắt, nhưng anh không chỉ có không có sợ sệt, trái lại còn uy hiếp tôi."

Dương Thiên Nam ngẩng đầu nhìn Triệu Phong Hoa, "Uy hiếp anh cái gì?"

"Tôi nói, nếu như cậu không phối hợp với tôi, tôi liền đạp đổ chén cơm của cậu. Nhưng anh ta lại nói, không chỉ có thể đạp đổ bát cơm của chúng ta, mà còn có thể đập nồi của chúng ta ..."

"Chuyện này..."

Dương Thiên Nam sững sờ.

Mặc dù vẫn chưa thể xác định được chuyện này có quan hệ trực tiếp gì với anh ta hay không. Nhưng nhìn tình hình trước mắt, nồi của mình quả thật bị người ta đạp.

"Cậu gọi điện thoại cho anh ta, thăm dò ý tứ của anh ta thử."

"Được."

Triệu Phong Hoa nơm nớp lo sợ lấy điện thoại di động ra, thậm chí có loại cảm giác mình sắp bị tuyên án tử hình.

"Là Lâm tiên sinh sao."

"Tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi muốn hỏi anh một chút, trước đó chuyện tôi nói với anh, anh đã suy tính thế nào rồi? Hợp tác với chúng ta đối với anh mà nói là có lợi hơn có hại, nếu không công việc của anh ..."

"Đều lúc này rồi còn ở đó giả bộ với tôi sao?"

Nói còn chưa dứt lời đã bị cắt ngang, Triệu Phong Hoa cũng không xấu hổ, còn giả vờ trấn định nói:

"Tôi không hiểu ý anh nói là gì."

"Giả bộ hồ đồ với tôi à." Lâm Dật nói:

"Trương Tiến đã bị điều tra, hơn nữa ban ngành liên quan cũng đưa thông báo. Mẹ nó còn ở đó giả vờ giả vịt, không thể không nói các anh cũng thật là nực cười, mình ngu ngốc, thật sự cho rằng người khác cũng ngu như các anh sao?"

Triệu Phong Hoa bị Lâm Dật làm cho choáng váng, một câu cũng không nói được.

Bởi vì kết cục bây giờ của bọn họ quả thực rất thảm.

"Ban đầu tôi cũng đã nói, không chỉ có muốn chén của các anh, càng phải đập nồi của các anh, trò chơi vừa mới bắt đầu, đừng có gấp!"

"Lẽ nào tất cả những thứ này, đều là do anh lên kế hoạch!"

"Đừng đừng đừng, cũng đừng có đề cao tôi quá, tôi cũng không có năng lực lớn như vậy." Lâm Dật cười ha hả nói:

"Nhưng tương lai như thế nào, còn chưa biết sao, chúng ta hãy chờ xem."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1781: Tìm Người Giúp Đỡ.

Chương 1781: Tìm Người Giúp Đỡ.

Lâm Dật không tiếp tục nói nhảm với Triệu Phong Hoa, trực tiếp cúp điện thoại.

Văn phòng của Dương Thiên Nam vô cùng yên tĩnh.

Tuy Lâm Dật không có nói rõ, nhưng bọn họ đều có loại dự cảm xấu.

Người vận hành chuyện này trong bóng tối hình như thật là anh ta!

"Dương tổng, làm sao bây giờ?"

"Trước không cần quan tâm đến anh ta." Dương Thiên Nam nói:

"Tôi cảm thấy việc này chỉ là trùng hợp, nếu như anh ta thật sự có thể điều động nhiều tài nguyên như vậy, sẽ không có khả năng đi làm cảnh sát. Tôi sẽ nghĩ một chút biện pháp để giải quyết chuyện này."

Reng reng reng _

Ngay lúc Dương Thiên Nam không biết làm thế nào, điện thoại di động của anh ta đột nhiên vang lên.

Dương Thiên Nam đang tâm phiền ý loạn, căn bản không có tâm tư nhận điện thoại, nhưng khi nhìn thấy người gọi, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

Phía trên hiện tên người gọi là Haber, là Phó tổng giám đốc của Tổng công ty!

Cùng lúc đó, Triệu Phong Hoa cũng nhìn thấy người gọi, nhất thời tim đập loạn!

"Đừng nói gì cả." Dương Thiên Nam nói xong thì nhận điện thoại.

"Haber tiên sinh."

"Tôi muốn biết, bên phía Trung Quốc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, các người xử lý nghiệp vụ bên kia thế nào, đến bây giờ còn không xong!"

"Haber tiên sinh, thực sự xin lỗi, chúng tôi đang tích cực xử lý chuyện này, tin rằng chẳng mấy chốc sẽ có kết quả."

"Chỉ là một chuyện phanh xe không ăn nho nhỏ, cuối cùng lại náo ra chuyện lớn như vậy. Các người không chỉ không có xử lý cho thích đáng, lại còn để ban ngành liên quan Trung Quốc điểm danh, anh muốn tôi tin tưởng anh thế nào đây!"

"Tôi cảm thấy vô cùng áy náy với việc thị trường Trung Quốc xảy ra vấn đề, nhưng xin hãy cho tôi một chút thời gian, tôi nhất định sẽ xử lý tốt."

"Tôi không có tính nhẫn nại, sẽ qua bên đó giúp đỡ mấy người xử lý chuyện này."

"Được, chúng tôi hoan nghênh Haber tiên sinh đến."

Haber ngoài miệng nói là đến giúp đỡ Dương Thiên Nam.

Nhưng trên thực tế, đó cũng không phải chuyện tốt, thậm chí có khả năng uy hiếp đến địa vị hiện tại của anh ta!

Cho nên Dương Thiên Nam cũng không hy vọng anh ta tới.

"Dương tổng, Haber tiên sinh muốn tới đây, chuyện này rất bất lợi đối với tình cảnh của chúng ta."

Dương Thiên Nam đốt điếu thuốc, giọng nói trầm thấp:

"Tôi biết chuyện này, nếu như hiện tại, anh ta xuất phát từ Mỹ, ít nhất cần 12 giờ nữa mới có thể đuổi tới Trung Hải. Đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta, nhất định phải nhân dịp khoảng thời gian này, giải quyết tất cả vấn đề!"

"Nhưng vấn đề là, chính phủ đã gia nhập vào, tình cảnh của chúng ta rất bị động, đã không có biện pháp nào."

"Còn có một con đường có thể đi." Dương Thiên Nam nói:

"Lúc Tesla tới Trung Quốc để xây dựng, có một lãnh đạo của Trung Hải kéo hạng mục này tới. Mặc dù bây giờ người đã về hưu, nhưng còn có nhân mạch quan hệ nhất định, nói với ông ấy chuyện này, hẳn là có thể sắp xếp chu toàn."

"Nhưng vấn đề là, hiện tại không chỉ có quan hệ bộ phận muốn điều tra việc này, mà những xí nghiệp lớn kia cũng muốn gây chuyện. Bọn họ mới là lực lượng trung gian trong chuyện này. Nếu như tiếng nói của bọn họ không cao như vậy thì mọi chuyện cũng sẽ không náo đến nước này."

"Cho nên mấu chốt của vấn đề nằm ngay ở tập đoàn Lăng Vân." Dương Thiên Nam nói:

"Bọn họ là người dẫn đầu chất bán dẫn Trung Quốc, có danh vọng rất cao trong vòng, nếu như có thể giải quyết bọn họ thì có thể giải quyết vấn đề này một cách dễ dàng."

"Nhưng hai người phụ nữ kia rất đáng giận, căn bản không để chúng ta vào mắt!"

Ánh mắt Dương Thiên Nam híp lại, giọng nói trầm thấp:

"Tuy tôi không xử lý được bọn họ, nhưng có thể tìm lãnh đạo cũ trước đó giúp đỡ, đều nói trứng chọi đá, tôi ngược lại muốn nhìn xem, năng lực của bọn họ lớn bao nhiêu!"

"Dương tổng nói như vậy, thì tôi có lòng tin." Triệu Phong Hoa cười híp mắt.

Dương Thiên Nam nghĩ một lúc, sau đó cầm điện thoại di động, bấm một số điện thoại.

"Ông Trần, tôi là Tiểu Dương, ngài có bận gì không?"

"Không, đang đọc báo đây." Người đối diện cười ha hả trả lời.

Hiển nhiên, nhận được điện thoại của Dương Thiên Nam, đối phương vẫn rất là cao hứng.

"Ông Trần, ngài hiện tại có tiện không, tôi có chút việc muốn nói với ngài." Dương Thiên Nam cười ha hả.

Ông lão bên phía đối diện dừng một giây đồng hồ rồi nói:

"Chờ một chút, tôi trở về phòng rồi lại nói."

"Được, làm phiền ông Trần rồi."

Rất nhanh, đối diện thì truyền đến tiếng mở cửa, theo đó chính là tiếng nói chuyện trầm thấp.

"Nói đi, tìm tôi có chuyện gì."

"Ông Trần, Tesla của tôi gần đây xảy ra chút chuyện, chắc hẳn ngài cũng biết."

"Có biết một chút, trên mạng đang sôi sùng sục, chuyện này sẽ ảnh hưởng không nhỏ đối với danh dự nhãn hiệu các người. Nếu như không nắm chặt xử lý, thì các người sẽ rất khó sinh tồn tại thị trường Trung Quốc."

"Ai nói không phải đâu, tôi gần đây bởi vì chuyện này, mà bị làm cho bể đầu sứt trán." Dương Thiên Nam nói:

"Tôi vốn dĩ cũng không muốn làm phiền ngài, nhưng thật sự là không có biện pháp nào nữa. Tesla chúng tôi là ngài đưa đến Trung Hải, cũng coi như là cha mẹ của chúng tôi. Nếu như ngài không giúp đỡ chúng tôi vượt qua cửa ải khó khăn này, thì chúng tôi thật sự không có cách nào vượt qua."

Bởi vì Haber đến, nên đã gây cho Dương Thiên Nam áp lực không nhỏ.

Nếu không cũng sẽ không tìm đến đầu đối phương làm gì.

"Tôi biết chuyện này, nhưng mọi chuyện đã phát triển đến mức này, quả thực rất khó làm, tôi cũng chỉ có thể cố gắng hết sức."

"Có thể giúp đỡ thôi, chúng tôi đã thấy rất đủ rồi." Dương Thiên Nam vừa cười vừa nói:

"Nhưng mà ông Trần lão cứ yên tâm, chúng tôi chắc chắn sẽ không để ông bận rộn không công, về những phương diện khác thì chỉ cần ngài nói, bên phía chúng tôi sẽ không có một chút vấn đề gì."

"Lời này là có ý gì chứ, Tesla các người là nhà máy mà tôi tìm đến, xảy ra chuyện như vậy, tôi nhất định là phải giúp một tay rồi." Ông lão nói:

"Cậu nói tình huống cụ thể cho tôi nghe một chút, tôi tìm được trọng điểm sẽ giúp các người xử lý việc này."

"Thật ra vấn đề lớn nhất, nằm ở chỗ tập đoàn Lăng Vân, bọn họ là người đầu tiên đưa ra kết quả, khiến cho không ít xí nghiệp cũng đều đứng về phía bọn họ." Dương Thiên Nam oán giận nói:

"Nếu như không phải do tập đoàn Lăng Vân, cũng không có khả năng có cục diện hôm nay. Các ban ngành liên quan sẽ không liên tục tham dự vào, tất cả mấu chốt đều xuất hiện ở trên người của bọn họ."

"Tập đoàn Lăng Vân đúng không." Đối phương lẩm bẩm một câu, "Người phụ trách chuyện này là người nào, tôi tìm bọn họ nói chuyện."

"Phó tổng giám đốc Hà Viện Viện, còn có Điền Nghiên."

"Được, giao cho tôi đi, chờ tin tức của tôi đi."

"Trần lão, là như vậy, Phó tổng giám đốc Điền Nghiên kia cũng không có vấn đề gì, thế nhưng người tên là Hà Viện Viện đó không phải là đèn đã cạn dầu. Tôi tự mình đến tìm cô ta, cuối cùng lại bị cô ta đùa giỡn lại." Dương Thiên Nam nhắc nhở.

"Hừ, chỉ là một thương nhân, tôi ngược lại muốn nhìn xem, cô ta có gan lỗ mãng ở trước mặt tôi hay không!"

"Tốt tốt tốt, cảm ơn Trần lão, chờ sự sau khi xử lý xong chuyện này, tôi nhất định sẽ đến nhà thăm hỏi."

"Việc này không vội, chờ sau khi tôi xử lý xong chuyện này thì chúng tôi lại ngồi xuống trò chuyện tỉ mỉ."

"Vậy tôi đây sẽ chờ đợi tin tốt từ ông Trần."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1782: Gặp Mặt.

Chương 1782: Gặp Mặt.

Trong văn phòng, Lâm Dật dùng một loại trạng thái ưu nhà ngồi ở trên ghế sô pha nhìn tin tức liên quan tới Tesla.

Nhất là sau khi nhìn thấy kết quả của ban ngành liên quan, nhất thời có loại cảm giác đưa tường cho mọi người đẩy.

Ngoài ra, Lâm Dật còn chứng kiến chút tin tức thú vị.

Tập đoàn Trung Liên Yến Kinh, tập đoàn Bảo Long, tập đoàn Phúc Năng Dư Hàng, tất cả đều lần lượt lên tiếng, đứng về phía tập đoàn Lăng Vân, có thể nói là thanh thế to lớn.

Lâm Dật suy nghĩ kỹ một hồi mới nhớ lại, tập đoàn Trung Liên là của nhà Khưu Vũ Lạc, tập đoàn Bảo Long là của nhà Ninh Triệt, tập đoàn Phúc Năng Dư Hàng là của nhà Tiếu Băng.

Đây là nhìn thấy tình huống của tập đoàn Lăng Vân, nên đứng ra giúp đỡ.

Ngoài ra, Lâm Dật còn chứng kiến không ít công ty lạ cũng đều liên hợp phát biểu thanh minh.

Chỉ là còn không biết đối phương có mục đích gì, có lẽ là có chút quan hệ với mình, chỉ là mình còn không biết.

Lâm Dật nghĩ một lúc, rồi gọi điện thoại cho Tiếu Băng.

"Anh Lâm." Sau khi điện thoại được kết nối, Tiếu Băng cười hì hì nói.

"Các người đừng chơi lớn quá, giúp tôi giữ tràng là được, đừng quá tích cực."

Cách làm của Lâm Dật là đang bảo vệ Tiếu Băng.

Cho dù Tiếu gia là gia tộc đứng đầu Dư Hàng, nhưng so với tập đoàn Lăng Vân thì còn có chênh lệch không nhỏ.

Dựa vào những nguyên nhân này, Lâm Dật không quá muốn để Tiếu Băng cùng chết với Tesla.

Đợi sau khi giải quyết các vấn đề liên quan, với thanh thế và lực lượng to lớn của tập đoàn Lăng Vân, đối phương cũng không dám làm gì.

Nhưng Tiếu gia lại khác, đối phương rất có thể sẽ âm thầm trả thù bọn họ trong bóng tối.

Cho nên chỉ hy vọng các cô giúp đỡ đơn giản một chút là được.

Nước trong này có chút sâu, cũng không hy vọng các cô tham dự quá nhiều.

"Anh Lâm yên tâm, chúng tôi biết làm thế nào mà.” Tiếu Băng cười hì hì nói.

"Các người?"

"Đúng thế." Tiếu Băng nói:

"Tổ một chúng ta không phải có tám người sao, chúng tôi đều đứng ra hỗ trợ."

Nghe nói như thế, Lâm Dật mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Thì ra những công ty mà mình không gọi nổi tên kia đều là của nhà các thành viên trong tổ.

"Anh Lâm, chúng tôi gần đây có chút việc."

"Có liên quan tới tôi sao?"

"Có quan hệ rất lớn với anh, nếu như anh không tham dự thì việc này khả năng sẽ không làm được."

"Nói đi, chuyện gì." Lâm Dật vừa cười vừa nói.

"Gần đây nhàn rỗi không chuyện gì, Lữ Đoàn Trung Vệ cũng không có nhiệm vụ, tổ chúng ta muốn ra ngoài dạo chơi một vòng. Hiện tại cũng đã chơi được kha khá rồi, muốn đến Trung Hải đi tham quan, anh có thể tiếp đãi chúng tôi không?"

"Chuyện này không thành vấn đề, lúc nào thì tới."

"Có lẽ là một hai ngày tới, chúng tôi vẫn luôn thảo luận trong nhóm, nhưng không có sự đồng ý của anh, chúng tôi cũng không dám đi."

"Nữ đến là được rồi, nam thì đừng tới."

"Ha ha, đã biết, tôi sẽ thông báo cho bọn họ, đoán chừng sáng ngày mốt sẽ đi qua, chúng tôi muốn đi ăn ké, nhớ chuẩn bị sẵn sàng."

"Việc nhỏ, tới đi."

Sau khi nói chuyện với Tiếu Băng một hồi, Lâm Dật liền cúp điện thoại, sau đó tiếp tục chú ý tin tức trên mạng.

Nhất là những phương tiện truyền thông chính thống và một số bộ phận liên quan đều nói muốn tra rõ chuyện này, Lâm Dật cảm thấy vô cùng kích thích.

Nhìn điệu bộ này, phỏng chừng Lương Nhược Hư không cho những lãnh đạo cũ trước đó một chút mặt mũi nào, nếu không cũng không có khả năng làm triệt để như thế.

Xem ra hôm nay nhất định phải mời bữa cơm tối này.

Reng reng reng _ _

Suy nghĩ cái gì liền đến cái đó, Lâm Dật còn đang muốn gọi điện thoại cho Lương Nhược Hư, hẹn cô buổi tối đi ăn cơm xem phim.

Không nghĩ tới cô lại gọi điện thoại tới trước.

Bởi vì trong phòng có người, Lâm Dật cầm điện thoại di động đến trong sân, nhận điện thoại của Lương Nhược Hư.

"Chào Lương bí thư." Lâm Dật cười ha hả:

"Xin hãy cho anh cơ hội mời em ăn cơm xem phim, để bày tỏ sự cảm tạ."

"Biểu hiện cũng không tệ." Lương Nhược Hư nói với vẻ rất đắc ý:

"Thấy anh thành khẩn như thế, em sẽ dời các cuộc hẹn khác lại, cho anh một cơ hội."

"Cám ơn Lương bí thư." Lâm Dật nói:

"Nhưng anh thấy em làm chuyện này hình như rất triệt để, thật sự không cần cho lão lãnh đạo mặt mũi à?"

"Không cần thiết, nếu như có thể, nói không chừng em sẽ còn làm ác hơn một chút."

"Sao thế này? Em lại tức giận làm gì."

"Thật ra ngay từ đầu, em cũng không rõ chuyện này lắm, cho nên không thể cho anh câu trả lời xác thực." Lương Nhược Hư nói:

"Nhưng đêm qua, em có gọi điện thoại về trong nhà, hỏi một chút về chuyện này, mới biết được lãnh đạo đời trước là người của Vương gia, nên cũng không cần lưu mặt mũi làm gì."

"Mẹ nó, thì ra không phải cùng một bọn với chúng ta."

"Cho nên em mới hành động, trong mấy trường hợp như này không cần thiết phải cân nhắc chuyện mặt mũi, nhất định phải gọn gàng một chút."

"Nói như vậy thì trong lòng anh đã có tính toán." Lâm Dật nói:

"Chừng nào em tan làm, anh bây giờ sẽ qua đón em."

"Hiện tại qua là được, hôm nay em không bận."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện mới hơn hai giờ chiều, vừa lúc có thể ở lâu thêm một hồi với cô.

Trên thực tế, mỗi ngày Lương Nhược Hư đều trăm công nghìn việc, chỉ là vì được gặp Lâm Dật mới đẩy bớt công việc trên tay.

"Chờ chút, anh sẽ qua ngay."

"Có thể đến, nhưng em nhắc nhở anh, không thể lái xe quá tốt, không được thì bắt xe."

"Sao lại nhiều chuyện như vậy chứ."

"Anh nói ai đó."

"Nói em."

Lâm Dật không cho Lương Nhược Hư cơ hội nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó lái xe đi đón cô.

Reng reng reng _ _

Trên đường, điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Hà Viện Viện gọi tới.

"Có bận gì không, bên này xảy ra chút chuyện."

Lâm Dật cảm thấy hẳn là có chuyện lớn.

Nếu không lấy tính cách không sợ trời không sợ đất kia của Hà Viện Viện, cộng với năng lực giả trang hơn người, chuyện bình thường vẫn còn không làm khó được cô.

Hơn nữa vì có thể giả trang ở trước mặt mình, nếu như không phải chuyện lớn, cô cũng không có khả năng gọi điện thoại cho mình.

"Chuyện gì, từ từ nói."

"Bên phía Tesla hình như tìm được một lãnh đạo cũ tới nói về việc này. Ông ta có gọi điện cho tôi, cấp bậc này của tôi hình như không có cách nào xử lý việc này cả."

"Lãnh đạo?" Lâm Dật lẩm bẩm một câu, "Lãnh đạo ở đâu ra."

Lâm Dật cảm thấy việc này đúng là thú vị, từ khi xảy ra chuyện, yêu ma quỷ quái gì đều chạy đến đây.

Nhưng trên tay của mình còn nắm giữ át chủ bài Lương Nhược Hư, người nào lại dám đi ra giả trang vậy?

Hà Viện Viện nghĩ một lúc rồi nói:

"Tôi cũng không rõ lắm, hình như tên là Trần Viễn Thanh, nghe nói Tesla cũng là hạng mục mà ông ta kéo tới, cho nên lúc này mới đứng ra."

Lâm Dật bĩu miệng, cảm thấy hành động của đám người Tesla này vẫn rất là kịp thời, vậy mà lại tìm được một nhân vật mấu chốt như vậy.

Trong giai đoạn trước thì người tên là Trần Viễn Thanh này chính là người mạnh nhất.

Mặc dù đã về hưu, nhưng vẫn còn nhân mạch quan hệ, tất nhiên có thể có tác dụng ra mặt trong chuyện này.

Nhưng vận may của ông ta cũng không tốt lắm, Vương gia đã xuống đài, người đi lên vẫn là Lương Nhược Hư.

Ít nhất thì mình sẽ không cần quan tâm đến ông ta.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1783: Đùa Nghịch Uy Phong.

Chương 1783: Đùa Nghịch Uy Phong.

"Cụ thể đã nói cái gì."

"Chỉ nói muốn hẹn gặp mặt tôi, chuyện còn lại thì không nói." Hà Viện Viện nói:

"Tôi làm bộ nói đang công tác ở bên ngoài, ông ta bảo tôi phái một người đi qua nói chuyện cũng được, sau đó tôi gọi điện cho anh."

"Gửi địa chỉ và phương thức liên lạc của ông ta cho tôi, tôi sẽ xử lý chuyện còn lại."

"Vậy tôi không cần làm gì đúng không."

Lâm Dật gật gật đầu, "Tôi xử lý cho."

Nói xong chuyện chính, Lâm Dật cúp điện thoại, sau đó lái xe đến chỗ của Lương Nhược Hư.

Rất khéo, vừa mới mở cửa đại viện, đã thấy Lương Nhược Hư đi ra từ bên trong.

Thân dưới mặc váy đuôi én màu xanh lam, dài đến tầm đầu gối, nửa người trên là áo cổ chữ V sọc đen trắng với tay áo dài chín phần, phối thêm một cái ví cầm tay màu đen, nhìn vô cùng hoàn mỹ.

Sau khi ra cửa, Lương Nhược Hư nhìn bốn phía một chút, phát hiện Lâm Dật đã đổi xe, nhưng cũng không hỏi nhiều.

"Lâu lắm rồi chưa thấy em ăn mặc phụ nữ như thế."

Lâm Dật cười ha hả.

Lương Nhược Hư ngạo kiều ngẩng cao đầu, "Chẳng lẽ trước đây em không giống phụ nữ sao?"

"Còn kém một chút."

"Ai, nào chỉ là kém một chút." Lương Nhược Hư bĩu môi, "Mỗi ngày đều là mấy bộ quần áo kia, không có cơ hội thử những thứ khác."

"Em cũng đừng oán trách." Lâm Dật cười an ủi:

"Nào có chuyện gì cũng đều thập toàn thập mỹ, cuộc sống của em đã đầy đủ thoải mái, nên biết thỏa mãn đi."

"Em chỉ phàn nàn một chút với anh thôi." Lương Nhược Hư cười ôn nhu, nói:

"Em vẫn hiểu điểm đạo lý này, nhưng có quần áo đẹp mà không được mặc thật giống như đi ăn nhà hàng mà không ăn thịt vậy."

"Anh thấy mấu chốt của vấn đề hình như không xuất hiện ở đây đúng không."

"Vậy thì ở đâu?"

"Xuất hiện ở trên người mẹ vợ tương lai của anh, quần áo đẹp, giày đẹp, túi xách đẹp, bà ấy đều có thể mặc có thể dùng, nhưng em lại không thể dùng gì cả, vấn đề nằm ở đây."

Lương Nhược Hư không nói gì.

Bởi vì bị nói trúng tim đen.

"Thôi đi, không nói chuyện này nữa, đi xem phim đi."

"Lát nữa lại đi xem phim, bên phía anh gặp phải chút phiền toái nhỏ."

"Hả? Phiền toái gì?"

Bản năng của Lương Nhược Hư cho rằng có lẽ không phải là chuyện tốt.

Lấy năng lực và sức ảnh hưởng của anh ấy, không có bao nhiêu chuyện có thể khiến cho anh ấy chủ động mở miệng với mình.

"Người của Tesla tìm được Trần Viễn Thanh, sau đó ông ta gọi điện thoại tới công ty của bọn anh, nói muốn tìm người phụ trách trò chuyện một chút."

"Thế mà tìm được Trần Viễn Thanh rồi?" Lương Nhược Hư cảm thấy ngoài ý muốn, cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy.

"Anh thật sự có chút bội phục đám người này, đúng là thật sự có tài."

"Ông ta hẹn anh gặp mặt khi nào?" Lương Nhược Hư trở nên nghiêm túc.

"Bảo anh gặp càng nhanh càng tốt."

"Thật sự cho rằng bây giờ Vương gia vẫn còn tại vị sao." Lương Nhược Hư nói:

"Em đi với anh, xem ông ta muốn nói gì với anh!"

"Đi thôi."

Dựa theo địa chỉ mà Hà Viện Viện gửi tới, Lâm Dật lái xe đến nhà của Trần Viễn Thanh.

Nhà của Trần Viễn Thanh nằm ở khu vực phụ cận vòng ngoại Trung Hải, tuy có chút lệch, nhưng giá phòng cũng không rẻ, chỉ là nhà có chút cũ.

Sau khi đến tiểu khu, hai người cũng không vội xuống xe.

Lâm Dật nhìn ra ngoài cửa sổ xe một chút, cảm thấy ở loại địa phương này cũng coi như là phù hợp với thân phận.

"Ông ta là cấp trên cũ của em, lẽ ra lúc em đến đây hẳn là đã gặp mặt rồi mới đúng."

"Kém mấy tháng." Lương Nhược Hư vén tóc, nói:

"Sau khi ông ta về hưu mấy tháng, em mới được điều đến đây."

"Nhưng Trung Hải vốn dĩ đã bị Vương gia khống chế, lúc đó bọn họ vẫn là gia tộc đứng đầu, Lương gia còn có thể đem xếp em vào đây sao?"

"Bởi vì Trung Hải quá quan trọng, cho dù lúc đó Vương gia là gia tộc đứng đầu, cũng không có lá gan khống chế nơi này hoàn toàn, cho nên mới muốn uỷ quyền. Người đứng đầu có thể cho bọn họ, nhưng vị trí người đứng thứ hai đương nhiên là không thể cho."

Lương Nhược Hư lấy một chiếc khẩu trang màu xanh từ trong túi ra, nói:

"Sở dĩ em còn trẻ như vậy, lại có thể được phái đến nơi này, ngoại trừ sức ảnh hưởng của Lương gia ra thì quan hệ đối lập với Vương gia, cũng là một trong những nguyên nhân thúc đẩy chuyện này. Nếu như đổi thành người khác, phía bên trên chưa hẳn là đã đồng ý."

"Ý của em là, phái em tới đây chính là để quản thúc Vương gia?"

"Thông minh." Lương Nhược Hư vừa cười vừa nói:

"Nếu như không phải vì chuyện Chip, Vương gia ngã trên tay anh, thì em có thể tới đây hay không vẫn còn là ẩn số."

"Không có việc gì, không cần cảm tạ anh, buổi tối tắm rửa sạch sẽ chờ anh là được."

"Tới cái đầu anh." Lương Nhược Hư mở cửa xuống xe, "Đừng nói chuyện phiếm nữa, đi làm chuyện chính thôi."

Lâm Dật cười hì hì xuống xe, dựa theo địa chỉ, đi về phía nhà của Trần Viễn Thanh.

Đương đương đương ——

"Tới đây."

Sau khi gõ cửa, trong phòng truyền đến tiếng nói chuyện, vài giây đồng hồ sau, cửa phòng được mở ra, là một người phụ nữ hơn sáu mươi tuổi, Lâm Dật cười gật đầu.

"Chào ngài, tôi muốn tìm Trần lão."

"Ông ấy đang ở trong phòng, mau vào mau vào."

Bấc gái rất nhiệt tình, tìm dép lê cho hai người.

Nhà của Trần Viễn Thanh không lớn lắm, diện tích khoảng 90m^2, bố cục cũng không tệ, chỉ là trang hoàng có chút cũ.

Trên ghế sô-pha có một ông già với mái tóc trắng đen xen kẽ, trên sống mũi đỡ một cặp kính lão, trên tay cầm tờ báo.

Nhìn thấy hai người tiến đến, ông liếc mắt nhìn sang.

"Cậu là người phụ trách của tập đoàn Lăng Vân?"

"Là tôi." Lâm Dật cười nói: "Ông hôm nay muốn tìm tôi, là có chuyện gì sao?"

Trần Viễn Thanh bỏ tờ báo trên tay xuống, cũng không nói lời khách sáo, mà đi thẳng vào vấn đề:

"Cậu có thể phụ trách chuyện của tập đoàn Lăng Vân sao?"

"Có thể, có việc thì cứ nói với tôi là được."

"Vậy cậu có biết tôi là ai hay không?"

"Biết."

"Biết là được, cũng đỡ tôi phải nhiều lời." Trần Viễn Thanh nói:

"Tesla là xí nghiệp mà tôi kéo tới năm đó, tôi cảm thấy có một số việc có chừng có mực là được rồi, nếu không cũng không có chỗ tốt đối với các người, cậu hiểu ý tôi chứ."

"Không hiểu lắm."

Hả?

Trần Viễn Thanh đang mặt không thay đổi, bỗng nhiên nhíu mày, mang theo chút ý lạnh.

"Tôi đã nói rõ ràng như vậy, cậu còn nói không hiểu, là muốn giả ngốc với tôi đúng không!"

"Không phải." Lâm Dật thản nhiên nói:

"Tôi chỉ là có chút tò mò, xí nghiệp Tesla này rõ ràng là tồn tại đủ loại vấn đề, không chủ động nhận trách nhiệm thì thôi, thế mà lại vung nồi cho người khác. Tập đoàn Lăng Vân xuất phát từ lợi ích của dân chúng mới lựa chọn tham gia vào chuyện này, tại sao ông lại muốn chúng tôi có chừng có mực?"

Trần Viễn Thanh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Lâm Dật trở nên chăm chú.

"Cậu đang giảng đạo lý với tôi?"

"Cũng có thể hiểu là như vậy, nói chuyện mà thôi, cũng không có ý tứ gì khác."

"Tiểu tử, tôi không biết cậu có chức vị gì tại tập đoàn Lăng Vân, nhưng có thể đi tới đây, chắc hẳn là chức vị cũng không thấp. Cậu về đổi thành người khác đến đi, tôi không muốn nói chuyện với cậu."

"Nếu như ông muốn đổi thành người khác, sợ là không được." Lâm Dật nói:

"Tôi có thể phụ trách hoàn toàn chuyện của tập đoàn Lăng Vân, nếu như ông không muốn nói với tôi, vậy thì tôi sẽ đi, tạm biệt."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1784: Bố Trí Của Vương Gia.

Chương 1784: Bố Trí Của Vương Gia.

"Đứng lại!" Trần Viễn Thanh hừ lạnh.

"Có việc thì mau nói."

"Tôi nghĩ là cậu đã đánh giá thấp sức ảnh hưởng của tôi." Trần Viễn Thanh nói với vẻ không vui:

"Tôi nói cho cậu biết, cho dù hiện tại tôi đã lui xuống, nhưng chỉ cần một câu thì tập đoàn Lăng Vân của các người cũng đừng mong được thoải mái."

"Ông đang uy hiếp tôi?" Lâm Dật nhướng mày nói.

"Chỉ là nói rõ quan hệ lợi hại với cậu thôi!"

Lâm Dật nhếch miệng lên, cười tủm tỉm nhìn về phía Trần Viễn Thanh.

"Hôm nay tôi tới đây, cũng không phải là vì sợ ông, mà muốn nói cho ông biết, đã lớn tuổi như vậy rồi thì đừng nhúng tay vào mấy mớ hỗn độn bên ngoài, cẩn thận không giữ được sức khỏe tuổi già."

Vẻ mặt của Trần Viễn Thanh trở nên hoảng hốt.

"Cậu đang nói cái gì!"

"Nói cái gì trong lòng ông tự biết, Vương gia cũng đã ngã rồi, ông cũng không cần làm mưa làm gió ở trước mặt tôi." Lâm Dật vỗ vỗ bờ vai của ông ta, nhàn nhạt nói:

"Thời đại thay đổi, Đại Thanh vong."

"Cậu thế mà!"

Sắc mặt của Trần Viễn Thanh trở nên khó coi, ông ta không nghĩ tới, người đàn ông ở trước mắt, vậy mà lại biết được chuyện tuyệt mật như thế.

Cho đến giờ phút này, ông mới nghiêm túc xem xét kỹ người đàn ông trước mắt.

Khó trách tập đoàn Lăng Vân lại phái cậu ta tới, người này cũng không đơn giản.

"Cho dù cậu biết thứ này thì có ích lợi gì?" Trần Viễn Thanh nói:

"Lấy năng lực của tôi, vẫn có thể làm cho tập đoàn Lăng Vân trả giá đắt."

Đúng lúc này, Lương Nhược Hư kéo khẩu trang xuống, đi lên phía trước Lâm Dật, nói:

"Tôi muốn hỏi một chút, ông sẽ dùng biện pháp gì để đối phó với tập đoàn Lăng Vân?"

Nhìn thấy Lương Nhược Hư, Trần Viễn Thanh ngây ngẩn cả người.

Bởi vì ông ta là người trong vòng này, chuyện ông chú ý mỗi ngày cũng đều là chuyện trên phương diện này.

Trong khoảnh khắc Lương Nhược Hư tháo khẩu trang xuống, ông ta lập tức nhận ra Lương Nhược Hư là ai!

Nằm mơ đều không nghĩ tới, cô cũng sẽ đến đây.

"Lương bí thư, cô sao lại. . ."

"Chúng ta là người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, trong lòng ông cũng biết rõ chuyện trong này. Hôm nay tôi tới, cũng là muốn giữ lại cho ông mấy phần tình mọn, hy vọng ông không nên nhúng tay vào, sẽ không có chỗ tốt đối với ông."

Có Lương Nhược Hư, hiệu quả giải quyết vô cùng dứt khoát, Trần Viễn Thanh không dám nói thêm gì nữa.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, thần thái trong ánh mắt ông ta có ảm đạm đi không ít.

Đối mặt với tình huống trước mắt, ông ta đã không có đường lui, thậm chí có thể nói là bất lực.

"Là do tôi sai, hôm nay nói tới đây thôi."

Lương Nhược Hư không nói gì, quay sang nói với Lâm Dật: "Đi thôi."

Lâm Dật gật gật đầu, hai người cùng nhau đi ra ngoài, lên xe.

"Rất được đó nha, không lưu lại một chút chỗ trống nào, dùng khí chất này nắm gắt gao."

"Ông ta là người của Vương gia, không cần phải khách sáo." Lương Nhược Hư thở ra một hơi, nói:

"Quan hệ giữa hai nhà vốn là đối lập căng thẳng, hôm nay cười ha hả với nhau, ngày mai lại có thể bị đâm sau lưng. Em gặp chuyện như vậy nhiều rồi, cũng có rất nhiều người là bị chơi chết như thế, cho nên cái vòng này cũng không phải là một nơi tốt để lăn lộn."

"Anh hiểu, thị phi nhiều."

"Được rồi, không nói chuyện này nữa." Lương Nhược Hư nói ra: "Tìm một nơi ăn cơm trước đi, em đói rồi."

"Đi thôi."

Sau khi hai người đi, Trần Viễn Thanh ngơ ngác ngồi ở trên ghế sô pha, hơn nửa ngày đều không lấy lại tinh thần.

Sau mười mấy phút, Trần Viễn Thanh thở dài một hơi, cầm điện thoại di động, bấm gọi cho Vương Đình Sơn.

. . .

Yến Kinh, trong nhà Vương Đình Sơn, trong phòng khách có năm người.

Ngồi tại vị trí chủ vị là Vương Đình Sơn, cố vấn của ông - Trần Sở Phong, ngồi bên tay trái của ông, Vương Miện ngồi ở bên tay phải.

Một bên khác, còn có một người đàn ông trung niên.

Ông ta khoảng hơn bốn mươi tuổi, để tóc ngắn, da mặt ngăm đen, trên cổ còn có thể trông thấy một vết sẹo rõ ràng.

Người đàn ông trung niên tên là Trần Thắng Kiệt, dòng chính của Vương gia, cũng là tổ trưởng tổ 4 của lữ đoàn Trung Vệ.

Ngoại trừ những người này, trợ lý của Vương Đình Sơn - Lý Mật, cũng đứng ở một bên, đang đợi Vương Đình Sơn nói chuyện điện thoại xong, để nói tiếp chuyện vừa rồi.

Rất nhanh, Vương Đình Sơn liền cúp điện thoại, sắc mặt dường như không tốt lắm.

"Thế nào?" Trần Sở Phong hỏi.

"Trần Thanh Viễn gọi điện thoại tới, ông ta nói Lâm Dật và

Lương Nhược Hư, vừa mới tới tìm ông ta."

"Hai người bọn họ sao? !"

Người ở chỗ này, đều vô cùng quen thuộc đối với Lâm Dật và Lương Nhược Hư.

Chỉ là không hiểu, hai người bọn họ tại sao lại đi tìm Trần Thanh Viễn, lẽ ra cần phải không hề có quen biết gì.

"Chuyện Tesla gần đây đang sôi sùng sục lên, các người hẳn là có nghe nói." Vương Đình Sơn nói:

"Ban đầu là Trần Thanh Viễn kéo Tesla về, hiện tại gặp phải phiền toái, ông ta muốn ra mặt giúp đỡ, sau đó Lâm Dật và Lương Nhược Hư liền đến."

"Tôi có nghe nói dường như là tập đoàn Lăng Vân chủ động xuống tràng tham dự việc này."

"Tiểu tử này thật sự là thông minh, ra tay với Tesla ở thời điểm này, không thể nghi ngờ là chuyện tốt đối với xe chạy bằng điện trong nước." Trần Sở Phong nói.

Vương Đình Sơn gật gật đầu, rất đồng ý với cách nói của Trần Sở Phong.

Nếu như mình là Lâm Dật, chỉ sợ cũng sẽ làm như vậy.

Có một chướng ngại vật như này cản ở phía trước, mang đến trở ngại không nhỏ đối với sự phát triển của xe chạy bằng điện.

"Nhưng Lương Nhược Hư xuất hiện, đã nói rõ Lương gia không để Vương gia vào mắt."

Tất cả mọi người không nói chuyện, bởi vì sự thật chính là như vậy.

"Con thấy không cần tiếp tục hao tổn chuyện bên kênh đào Panama làm gì, mấy ngày nay động thủ luôn đi, con đã không còn nhẫn nại để chờ đợi." Vương Miện nói.

Vương Đình Sơn dừng một chút, "Trần lão, ý của ông thế nào?"

"Tôi cũng cảm thấy thời cơ đã đến, vừa lúc người của bọn họ cũng ở bên kia, bắt đầu khai đao với cậu ta trước đi!"

Vương Đình Sơn gật gật đầu, "Lý Mật, bàn giao chuyện này xuống đi, nhưng nhất định phải chú ý thân phận của mình, không thể để lộ."

"Đã hiểu!"

"Lão Trần, ông quan sát trong bóng tối một chút, nếu như Lý Mật còn có chỗ bỏ sót thì nhờ ông xuất thủ."

"Giao cho tôi là được." Trần Quan Kiệt nói.

. . .

Đi ra khỏi nhà Trần Viễn Thanh, Lâm Dật đưa Lương Nhược Hư đi ăn một bữa đồ cay Tứ Xuyên, sau đó xem một bộ phim.

Vốn muốn đưa cô đi dạo trung tâm mua sắm, thuận tiện mua cho cô chút quần áo.

Nhưng Lương Nhược Hư không muốn xuất đầu lộ diện, sau khi xem xong bộ phim, thì đi dạo một hồi rồi trở về.

Vào lúc này, trong văn phòng Dương Thiên Nam lại yên tĩnh im ắng.

Anh ta và Triệu Phong Hoa không ngừng hút thuốc, trên mặt không có chút biểu cảm nào, không biết đang suy nghĩ gì.

"Đã qua thời gian dài như vậy, bên phía lão Trần sao vẫn chưa có một chút tin tức nào vậy." Triệu Phong Hoa lo lắng nói:

"Qua mấy giờ nữa, Haber sẽ tới, nếu như còn không giải quyết tốt chuyện này, thì sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp tương lai của chúng ta."

"Tôi biết." Dương Thiên Nam mặt không thay đổi, nói:

"Nhưng tôi cảm thấy vấn đề không lớn, tuy ông ấy đã về hưu, nhưng nhân mạch quan hệ năm đó vẫn còn. Hơn nữa tôi nghe nói sau lưng ông ấy còn có núi dựa cường đại, muốn xử lý việc này cũng không khó, chỉ là cần một chút thời gian mà thôi."

Reng reng reng _ _

Ngay tại lúc hai người đang thảo luận việc này, điện thoại di động của Dương Thiên Nam vang lên.

"Đến rồi!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1785: Suy Nghĩ Của Kỷ Khuynh Nhan.

Chương 1785: Suy Nghĩ Của Kỷ Khuynh Nhan.

Thấy là điện thoại của Trần Viễn Thanh, Dương Thiên Nam nhẹ nhàng thở ra.

"Cuối cùng cũng gọi điện thoại tới."

"Chuyện này không nhỏ, có lẽ Trần lão đã tốn không ít thời gian xử lý việc này."

Triệu Phong Hoa dập tắt đầu thuốc lá, "Tập đoàn Lăng Vân này thật đúng là thật khó đối phó, Trần lão tự mình ra mặt, lại còn lãng phí thời gian lâu như vậy."

"Hừ, khó đối phó thì lại có thể thế nào?" Dương Thiên Nam khinh thường, nói: "Cuối cùng không phải cũng bị Trần lão thu thập rồi sao."

Lúc nói chuyện, Dương Thiên Nam cầm điện thoại di động, ấn xuống nút trả lời, nói với giọng ôn hòa:

"Trần lão, chuyện bên tập đoàn Lăng Vân hẳn là đã xử lý xong rồi đúng không."

"Các người nhận thua việc này đi, tập đoàn Lăng Vân không phải là người mà các người có thể trêu chọc." Trần Viễn Thanh nói:

"Phía trên nên xử lý như thế nào thì các người cứ nhận lấy, nếu như mà làm những chuyện phản kháng khác thì các người có thể sẽ chết thảm hại hơn."

"Chuyện này. . ."

Lời này vừa nói ra, cả hai người đều sửng sốt.

Đầu thuốc lá trên tay Dương Thiên Nam thiếu chút nữa đã rơi xuống trên mặt đất.

"Tại, tại sao lại có thể như vậy, chẳng lẽ ngay cả Trần lão ngài đều không giải quyết được sao."

"Việc này đã vượt qua phạm vi năng lực của tôi. Tôi cũng hy vọng các người không nên vùng vẫy vô ích, nhận thua đi, các người đã đắc tội người không nên đắc tội."

Trần Viễn Thanh không cho hai người cơ hội nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại.

Trong văn phòng vô cùng an tĩnh, sắc mặt hai người trắng bệch, đây là chuyện mà bọn họ không hề nghĩ tới.

Nhất là câu nói sau cùng, giống như dư âm sóng dữ vờn quanh trong đầu bọn họ.

Đắc tội người không nên đắc tội!

Hai người đều nghĩ mãi mà không rõ, người không nên đắc tội chẳng lẽ là cảnh sát nhỏ kia sao?

Nhưng anh ta chỉ là một cảnh sát, có cái gì mà không đắc tội nổi?

"Dương tổng, anh nói xem người mà Trần lão nói có phải là tên cảnh sát nhỏ kia không?"

"Tôi không quá tin tưởng, nhưng từ khi xảy ra chuyện đến nay, chúng ta hình như cũng không xảy ra xung đột với người nào, ngoại trừ anh ta."

"Thật sự phải gặp anh ta một lần sao?"

Trên tay Dương Thiên Nam không ngừng loay hoay điện thoại di động.

"Gọi điện thoại cho anh ta, xem ngày mai có thể hẹn ra ngoài gặp mặt được hay không. Nếu như có thể thì nói chuyện với anh ta trước, tối thiểu cũng phải giải quyết được tình huống trước mắt."

"Tôi sẽ gọi điện thoại cho anh ta."

Triệu Phong Hoa bấm gọi cho Lâm Dật, sau đó mở loa ngoài, qua hai mươi mấy giây, điện thoại mới được nhận.

"Tìm tôi có chuyện gì?"

Trong điện thoại, Lâm Dật nói chuyện với vẻ lười biếng.

"Lâm tiên sinh, tôi muốn nói chuyện với anh về một số chuyện gần đây, mười giờ sáng ngày mai, gặp tại quán trà Quân Phúc trên đường Thế Kỷ."

"Anh đang thông báo cho tôi sao?" Lâm Dật nói:

"Đã đến lúc này, mà còn dám giả trang? Anh có phải là không nắm rõ tình thế của mình rồi hay không?"

Một câu này của Lâm Dật trực tiếp dập tắt ngọn lửa của Triệu Phong Hoa.

"Tôi không có ý đó, chỉ là muốn hẹn anh nói chuyện.”

Lần này, Triệu Phong Hoa đổi thành giọng điệu nhã nhặn, nói chuyện vô cùng khiêm tốn.

"Muốn nói chuyện gì với tôi, nói qua điện thoại là được."

Triệu Phong Hoa ngẩng đầu nhìn Dương Thiên Nam một chút, phát hiện đối phương lắc đầu, liền nói:

"Có mấy lời nói qua điện thiện thì không được rõ ràng lắm, chúng ta vẫn nên nói chuyện trực tiếp thì hơn."

"Cũng được, ngày mai gặp đi."

Lâm Dật cũng không từ chối, chuyện đã đến mức này, cũng đến lúc nên thu lưới rồi.

"Không gặp không về."

Sau khi cúp điện thoại, hai người đồng thời thở phào một cái.

Dương Thiên Nam khoát khoát tay, thở dài nói:

"Thời gian cũng không còn sớm, đi về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai lúc gặp mặt là có thể biết được chuyện gì đang xảy ra."

Triệu Phong Hoa gật gật đầu, "Tôi đi trước đây, anh cũng sớm nghỉ ngơi một chút."

...

Cửu Châu Các, nhìn thấy Lâm Dật cúp điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan bưng hoa quả đi tới.

"Là người của Tesla gọi điện thoại tới sao?"

"Làm sao em biết?"

"Nghe giọng điệu nói chuyện điện thoại của anh là biết." Kỷ Khuynh Nhan đem hoa quả để đến trước mặt Lâm Dật, nói:

"Em cảm thấy náo đến nước này cũng đã được rồi, Tesla không có năng lực phản công."

Lâm Dật có chút hăng hái nhìn sang Kỷ Khuynh Nhan, "Sao em có thể nhìn ra được?"

"Quá đơn giản, bọn họ tính toán sai tình thế."

"Sau đó thì sao, Kỷ tổng nói tiếp đi."

Lúc nói chuyện đứng đắn, Lâm Dật đều sẽ dùng giọng điệu này để nói chuyện với Kỷ Khuynh Nhan, cô cũng cảm thấy có thành tựu mười phần.

"Bọn họ nâng giá lên quá cao, quốc gia đã trợ cấp cho ngành nghề xe chạy bằng điện nhiều năm như vậy, rất nhiều công ty đều cho ra xe chất lượng tốt. Nhưng bọn họ lại không coi trọng thị trường Trung Quốc, cho là mình rất giỏi, trên thực tế sớm đã bị cô lập, thị trường Trung Quốc đã không quá cần bọn họ nữa." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Em gần đây cũng chú ý không ít tin tức về Tesla, cảm thấy cho dù tập đoàn Lăng Vân không tham gia vào thì các công ty xe khác cũng đè chết bọn họ. Tập đoàn Lăng Vân chỉ là cung cấp một cơ hội mà thôi, em tin tưởng bọn họ đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi."

"Có phải là có loại cảm giác như sáu môn phái lớn vây công đỉnh quang minh không?"

Kỷ Khuynh Nhan cười gật đầu, "Đúng vậy, nhưng bọn họ không có ánh sáng của Trương Vô Kỵ."

"Thông minh, Kỷ tổng phân tích vô cùng thấu đáo."

"Hiện tại chính phủ cũng đã tham dự vào, bọn họ cũng không có chỗ để né tránh, cho nên em cảm thấy..."

Đôi mắt đen láy của Kỷ Khuynh Nhan dừng lại ở trên người Lâm Dật, "Anh định lúc nào sẽ thu lưới?"

"Hả? Em còn nhìn ra cả chuyện này sao?" Lâm Dật tò mò hỏi.

"Đã ở cùng nhau được một khoảng thời gian dài như vậy, nếu như em còn không có chút lý giải này về anh thì cũng quá không xứng chức."

Kỷ Khuynh Nhan đút cho Lâm Dật một quả anh đào, nói:

"Anh chính là loại người kia, hoặc là không động thủ, nhưng nếu như đã động thủ thì nhất định sẽ đè chết đối phương, Tesla muốn làm qua loa nhất định là không được."

"Ha ha..."

Lâm Dật cười ha hả, cảm thấy Kỷ Khuynh Nhan quả thực rất hiểu mình.

"Người của bọn họ gọi điện thoại tới cho anh, bảo ngày mai mười giờ gặp mặt, về phần nên làm thế nào, anh vẫn chưa nghĩ ra." Lâm Dật sờ cằm, nói:

"Nhưng mà một số kỹ thuật của bọn họ quả thực không tệ, nhưng phải xem bọn họ có nguyện ý cho hay không."

Kỷ Khuynh Nhan cầm một miếng dâu tây, bắt đầu ăn.

"Yêu cầu này có chút quá đáng, nhưng bọn họ đã không còn đường lui."

"Tại sao lại khẳng định như vậy?"

"Bởi vì bọn họ không có năng lực để cá chết rách lưới với chúng ta." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Cá chết rồi, lưới cũng không hỏng."

"Cũng không thể nói như vậy, nếu như vò mẻ không sợ rơi, tuyên bố muốn rút công xưởng khỏi Trung Quốc cũng gây nên ảnh hưởng không nhỏ."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật, vẻ mặt khỏi phải nói là có bao nhiêu trộm gà.

Lâm Dật cảm thấy trong đầu nhỏ của cô nhất định còn có chuyện.

"Nếu như bọn họ đi thật thì chính là đang cho tập đoàn Lăng Vân cơ hội." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Tiếp nhận toàn bộ đất trống và công xưởng, còn có những công nhân kỹ thuật ở lại, tập hợp tất cả lại dưới trướng! Lấy năng lực chỉnh hợp của tập đoàn Lăng Vân, nhiều nhất hai năm, là có thể tạo thành một Tesla mới!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1786: Các Người Không Biết Anh Ấy Là Ai?

Chương 1786: Các Người Không Biết Anh Ấy Là Ai?

Hai mắt Lâm Dật phát sáng, nhìn Kỷ Khuynh Nhan với vẻ kinh ngạc.

Bởi vì suy nghĩ ban đầu của anh chính là chuẩn bị thông qua chuyện lần này, lấy đi chút kỹ thuật của Tesla.

Cho dù là một chút xíu, nhưng chỉ cần có thể có lợi đối với phía bên mình, hoặc là có lợi đối với sự phát triển của toàn bộ ngành xe chạy bằng điện thì anh đã thỏa mãn.

Nhưng không nghĩ tới, Kỷ Khuynh Nhan lại ác như vậy, còn có suy nghĩ đuổi bọn họ đi.

Không lưu lại một cơ hội nhỏ nhoi nào.

"Anh cảm thấy biện pháp này của em cực kì tốt."

Lâm Dật giơ ngón tay cái lên, "Cảm ơn Kỷ tổng đã chỉ điểm cho anh một con đường sáng. Em chính là ngọn đèn cuộc sống của anh, cho nên vì để cảm ơn em, anh cảm thấy nên hôn em một cái để bày tỏ tâm ý."

"Hì hì..."

Kỷ Khuynh Nhan muốn từ chối nhưng lại ra vẻ mời chào, "Phi phi phi, anh chính là muốn chiếm tiện nghi của em, còn nói đường hoàng như vậy."

"Nếu như đã bị em phát hiện, vậy anh cũng không giả vờ nữa, anh chính là muốn hôn em."

Lâm Dật giữ tay Kỷ Khuynh Nhan lại, hung hăng hôn một cái lên mặt cô.

Đôi mắt đẹp của Kỷ Khuynh Nhan híp lại thành hình trăng khuyết, như ngàn bông hoa đỏ nở rộ.

Hai người náo loạn một hồi, Kỷ Khuynh Nhan lên trên tầng tắm rửa, Lâm Dật cũng hiếm khi cảm thấy nhẹ nhõm, chuẩn bị chơi game, thả lỏng tinh thần một chút.

Sáng sớm hôm sau, hai người ăn sáng xong, Lâm Dật như thường lệ đưa Kỷ Khuynh Nhan đi làm.

Nhưng trên đường đi thì nhận được điện thoại của Hà Viện Viện.

Kỷ Khuynh Nhan không có nghĩ nhiều như vậy, thuận tay nhận điện thoại.

"Sao thế Viện Viện."

"Phó tổng giám đốc Tesla Haber tới, muốn hẹn gặp mặt người đàn ông của chị."

"Phó tổng giám đốc tới?"

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Lâm Dật một chút, chuyện này có chênh lệch không ít đối với suy nghĩ của cô.

Cô và Lâm Dật đều cảm thấy, theo như tình thế trước mắt, Tesla cũng không đến mức rơi vào đường cùng.

Chỉ cần phái người phụ trách khu vực Trung Quốc chịu trách nhiệm khắc phục hậu quả là được.

Không nghĩ tới Phó tổng giám đốc vậy mà lại tự mình đến.

Dáng vẻ này cũng không giống như đến để khắc phục hậu quả, dường như còn muốn thổi phồng chuyện này.

"Thư ký của anh ta có gọi điện thoại cho em, em gọi điện thoại hỏi ý của anh ấy một chút, xem có muốn gặp hay không."

"Vậy thì gặp cùng một chỗ đi." Lâm Dật thản nhiên nói: "Mười giờ sáng, quán trà Quân Phúc trên đường Thế Kỷ."

"Được, tôi sẽ nói lại với người ta một tiếng."

Cúp điện thoại, Kỷ Khuynh Nhan nghĩ một hồi lại nói:

"Tại sao em cứ cảm thấy nội bộ của Tesla hình như xuất hiện sự bất đồng, sao lại lần lượt hẹn anh vậy?"

"Rất bình thường." Lâm Dật nói:

"Chuyện này đã không khống chế nổi, giá trị thị trường một chút bốc hơi hơn 200 tỷ. Bên phía tổng công ty nhất định sẽ phái người tới tiếp nhận chuyện này, nhưng người phụ trách bên phía Trung Quốc nhất định không hy vọng người của tổng bộ đến xử lý việc này. Nếu không họ sẽ bị chất vấn, đương nhiên là muốn tự giải quyết mọi chuyện trước khi Haber đến."

"Anh quá xấu rồi, thế mà lại hẹn gặp bọn họ cùng một chỗ." Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười nói.

"Chơi như vậy mới có chút thú vị, trước đó hung hăng giả trang ở trước mặt anh, dù sao cũng phải để bọn họ trả giá một chút mới được."

"Đúng vậy, làm ăn không theo đạo lý nào, người nào lợi hại hơn thì người đó có đạo lý."

"Thông minh."

Rất nhanh, Lâm Dật chạy xe đến tập đoàn Triều Dương, sau đó ngồi trong văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan một hồi, mới đi đến quán trà Quân Phúc.

Lúc Lâm Dật đến đây, Dương Thiên Nam và Triệu Phong Hoa đã đến.

Nhìn thấy Lâm Dật, hai người không dám làm bộ mà lần lượt đứng dậy, đón anh vào trong.

"Lâm tiên sinh, mời tới bên này." Dương Thiên Nam khách sáo nói.

"Hiện tại là thời gian làm việc, còn hẹn anh ra ngoài, thật sự xin lỗi."

Dương Thiên Nam rất khách sáo, còn chủ động rót trà cho Lâm Dật, mang theo mười phần thành ý.

"Đây đều là việc nhỏ." Lâm Dật nhàn nhạt nói:

"Đã đến đây rồi, có chuyện gì thì cứ nói chuyện thẳng thắn, không cần thiết phải che che giấu giấu."

"Lâm tiên sinh đã nói như vậy, vậy chúng tôi cũng nói thật, chúng tôi đây là mang theo thành ý mà tới." Dương Thiên Nam nói:

"Chúng tôi rất muốn làm rõ một vấn đề, những chuyện này trên mạng có phải là do một tay Lâm tiên thúc đẩy hay không?"

"Anh cảm thấy tôi có năng lực lớn như vậy sao?"

"Tôi cảm thấy hiện tại, chúng ta không cần thiết phải thừa nước đục thả câu làm gì." Dương Thiên Nam nói:

"Mặt ngoài ngài là một cảnh sát nhân dân, không có khả năng có năng lực lớn như vậy được. Nhưng tôi không tin chuyện này chỉ là trùng hợp, tôi cảm thấy, trong này nhất định còn có người trợ giúp ngài."

"Anh nói như vậy cũng không sai, cũng không tính là ngu xuẩn."

Đạt được câu trả lời khẳng định của Lâm Dật, tim của hai người không khỏi đập rộn lên.

Lúc này bọn họ cuối cùng cũng xác định được suy đoán trong lòng.

Người mà mình không đắc tội nổi trong miệng Trần Viễn Thanh chính là người đàn ông trước mắt này!

"Nếu như ngài là người khởi xướng chuyện này, tôi không tin ngài chỉ là một cảnh sát nho nhỏ." Giọng điệu nói chuyện của Dương Thiên Nam càng khách sáo hơn.

Ngay cả Trần Viễn Thanh đều khẳng định thân phận của anh ta, đương nhiên không phải là người mà mình có thể đắc tội.

"Hôm nay tôi nguyện ý tới đây, thân phận của tôi cũng không cần phải giấu diếm gì nhiều."

Lâm Dật nâng chén trà lên, tự mình nhấp một miếng, sau đó nhìn đồng hồ đeo tay một cái.

"Nhưng nếu như do chính miệng tôi nói thì không có ý nghĩa gì, đợi lát nữa vẫn còn có người tới, đối phương sẽ nói cho các người biết."

"Còn có người tới sao?"

Hai người liếc nhau một cái, không khỏi khẩn trương.

Hôm nay gặp mặt, là một cuộc đàm phán riêng.

Anh ta còn kêu người nào tới?

Đúng lúc này, dưới lầu truyền đến tiếng bước chân.

Hai người quay đầu nhìn lại theo bản năng, bất ngờ nhìn thấy Haber và thư ký của anh đang đi lên từ phía dưới.

Nhìn thấy Haber, hai người cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Hai bên trước đó có gọi điện thoại, Dương Thiên Nam chuẩn bị đến sân bay đón anh, nhưng lại bị anh ta từ chối.

Nói là phải đi xử lý chút chuyện khác, sau đó lại về công ty, không nghĩ tới người lại trực tiếp tới đây.

Ngược lại, Haber cũng giống như vậy, nhìn thấy Dương Thiên Nam và Triệu Phong Hoa, anh ta cũng cảm thấy bất ngờ.

"Haber tiên sinh, ngài có hẹn với Lâm tiên sinh sao?" Dương Thiên Nam hỏi.

"Đúng vậy, thì ra các người cũng hẹn Lâm tổng."

"Lâm tổng?"

Nghe thấy xưng hô thế này, hai người đều cảm thấy chấn kinh.

Không hiểu tại sao Haber lại xưng hô Lâm Dật như vậy.

"Tại sao lại có vẻ mặt này? Chẳng lẽ còn không biết thân phận của anh ấy?"

Haber nhìn hai người, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, cảm thấy không thể tưởng tượng được, nói:

"Nếu như các người không biết thân phận của anh ấy, tại sao còn hẹn gặp mặt người ta?"

"Lâm, Lâm tiên sinh vẫn luôn không giới thiệu qua thân phận của ngài ấy cho chúng tôi..."

Dương Thiên Nam không biết giải thích chuyện này thế nào, chỉ có thể thuận miệng giải thích một chút.

Quả đúng là không sai, Haber lập tức thay đổi sắc mặt.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, thậm chí vẫn không biết thân phận của đối phương.

Hai người này làm việc không tỉ mỉ một chút nào hết!

"Nếu như các người đã không biết thân phận của Lâm tổng, tôi sẽ nói với các người một chút." Trên mặt Haber mang ý không vui, nói:

"Vị ngồi ở trước mặt các người đây, là tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân, Lâm Dật, Lâm tiên sinh."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1787: Đàm Phán Không Thành.

Chương 1787: Đàm Phán Không Thành.

"Anh ta là tổng giám đốc tập đoàn Lăng Vân!"

Sau khi biết được thân phận của Lâm Dật, mồ hôi lạnh của hai người chảy ròng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Cùng lúc đó, tất cả những nghi ngờ trong lòng đều đột nhiên thông thấu.

Khó trách anh ta dám đối nghịch với Tesla.

Thậm chí còn tuyên bố muốn đạp đỗ Tesla.

Mà tập đoàn Lăng Vân là người đầu tiên tham gia, cũng không phải là không có nguyên nhân, đều là anh ta chỉ dẫn phía sau.

Mấy chuyện sau đó chính là phản ứng dây chuyền liên tiếp.

Khiến cho Tesla sa vào tình trạng vạn kiếp bất phục.

Nghĩ đến đây, hai người bắt đầu cảm thấy rùng mình.

Vậy mà trong lúc vô tình lại đắc tội một người như vậy.

Nhưng mà một người như vậy tại sao lại chạy tới làm một cảnh sát dân sự nho nhỏ, tại sao lại vậy chứ?

Haber không cho hai người nhiều cơ hội suy nghĩ, trực tiếp đi về phía Lâm Dật, sau đó nhiệt tình vươn tay.

"Lâm tổng, cảm ơn ngài trong lúc bận rộn vẫn rút chút thời gian đến gặp tôi. Tôi muốn trò chuyện với ngài một chút về việc liên quan tới Tesla."

Lâm Dật cũng lễ phép đáp lại, bắt tay đơn giản với Haber.

"Có chuyện gì muốn nói thì có thể nói thoải mái, dù sao thời gian của mọi người đều có hạn, không cần thiết phải che che giấu giấu."

"Như này rất tốt." Haber nói:

"Suy nghĩ của chúng tôi bây giờ là hy vọng Lăng Vân tập đoàn không truy cứu chuyện này nữa, đây là nguyên nhân chủ yếu khiến tôi tới Trung Quốc."

"Nhưng anh phải hiểu rõ một vấn đề, chuyện này không có quan hệ với tập đoàn Lăng Vân, hành vi của các người khiến cho nhiều người tức giận, cho dù tôi không truy cứu, thì những người khác cũng sẽ truy cứu."

Lâm Dật tự mình rót cho mình một chén trà, chậm rãi nói:

"Các người cần phải tìm ra nguyên nhân từ trên người của chính mình, mà không phải tới tìm tôi, hiểu không?"

"Tôi hiểu ý của ngài." Haber nói:

"Nhưng tôi rất rõ sức ảnh hưởng của tập đoàn Lăng Vân tại Trung Hải, thậm chí là tại Trung Quốc. Nếu như các người đi đầu rút lui, tôi tin chẳng mấy chốc chuyện sẽ lắng lại, nếu không tôi cũng không có khả năng đến tìm ngài trước tiên."

"Ha ha~ "

Lâm Dật cười lạnh một tiếng, "Sau đó thì sao, còn muốn nói điều gì nữa?"

"Không có, đây là mục đích chủ yếu hôm nay của tôi."

Lâm Dật loay hoay chén trà trong tay, chậm rãi nói:

"Nếu như anh hôm nay hẹn tôi chỉ muốn nói những chuyện vật này, tôi cảm thấy có thể dừng ở đây được rồi. Về phần chuyện này sẽ phát triển thế nào, tốt nhất đừng đến hỏi tôi, lên trên núi thắp mấy nén nhang, hỏi Bồ Tát một chút xem nên xử lý chuyện này như thế nào."

Dương Thiên Nam và Triệu Phong Hoa lập tức thay đổi sắc mặt.

Không cần nghi ngờ, Lâm Dật đang tức giận.

Nhưng Haber lại cảm thấy mơ hồ, không biết tại sao chuyện lại thành như vậy.

"Lâm tổng, tôi cố ý bay tới từ Mỹ, mang theo thành ý mà tới, tại sao ngài lại như vậy chứ?"

"Con mẹ nó não của anh có phải là có bệnh hay không?" Lâm Dật nói mà không thèm khách sáo:

"Rõ ràng vấn đề nằm trên người các người, hiện tại không nói biện pháp giải quyết, lại để tôi tới thu thập cục diện rối rắm, tôi con mẹ nó là cha anh à!"

Dương Thiên Nam và Triệu Phong Hoa bị dọa cho tim đập liên hồi.

Ai cũng không nghĩ tới, Lâm Dật sẽ dùng giọng điệu này để nói chuyện với Haber.

Đây nào có tu dưỡng của một nhân vật cấp bậc tổng giám đốc, quả thực không khác gì lưu manh.

Bị Lâm Dật mắng một trận, sắc mặt của Haber cũng không dễ nhìn lắm.

"Xe là sản phẩm công nghiệp, không thể tránh được chuyện sơ suất, chúng tôi đã hứa là sẽ bồi thường, Lâm tiên sinh còn không hài lòng sao."

"Anh cảm thấy bồi thường có tác dụng sao?" Lâm Dật nói:

"Anh có tin hay không, lát nữa anh đi ra khỏi quán trà này sẽ có một chiếc xe Tesla không phanh được tới đâm chết anh? Nếu như anh không tin, tôi có thể cho anh thể nghiệm một chút."

Nếu như vừa rồi, lời của Lâm Dật khiến cho tim của hai người đập rộn lên.

Hiện tại chính là thiếu chút nữa đã nhảy ra khỏi cổ họng.

Đây chính là uy hiếp trắng trợn, mà người bị đối phương uy hiếp còn là Phó tổng giám đốc Tesla.

Lá gan của anh ta đúng là quá lớn.

Triệu Phong Hoa âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán.

Cảm thấy mình giống như bị thiểu năng trí tuệ vậy.

Trước đó lại còn nói khoác mà không biết ngượng đi uy hiếp anh ta.

Đoán chừng trong mắt anh ta mình ngay cả cái rắm cũng không bằng.

"Vậy anh cảm thấy tôi nên làm như thế nào, chẳng lẽ đây không phải là biện pháp hợp lý nhất sao?"

"Nếu như các người không thu hồi tất cả xe cộ có vấn đề và công khai xin lỗi, thì chuyện này sẽ không xong đâu. Anh không cần nói với tôi chuyện có bồi thường hay không, người Trung

Quốc chúng tôi cũng không thiếu chút tiền này." Lâm Dật nói:

"Về phần nên làm thế nào, tự các người chọn đi, không nên khiêu chiến sự chịu đựng của tôi, đừng nói là anh, cho dù Musk có tới thì cũng đều vô dụng."

"Không thể nào." Haber một miệng từ chối:

"Cho dù là thu hồi xe cộ, hay là công khai xin lỗi, chúng tôi đều sẽ không đáp ứng. Đây chỉ là hiện tượng cá biệt, các người không thể chuyện bé xé ra to."

"Chuyện bé xé ra to?"

Lâm Dật cười lạnh một tiếng, "Vậy thì cứ chờ xem, chuyện còn lại không dám nói, nhưng chém ngang giá thị trường của Tesla các người trong vòng một năm thì tôi vẫn có thể làm được."

Haber xụ mặt, nghiêm túc nói:

"Nếu như anh nói như vậy, thì đã đánh giá quá thấp công ty của chúng tôi rồi, là một công ty vĩ đại, tuyệt đối sẽ không để cho các người đánh ngã!"

"Vĩ đại mấy cái lông, tên Musk kia mỗi ngày đểu thổi phồng lên, không phải lên sao hỏa thì cũng là mặt trăng. Nói khó nghe, chính là vì lừa gạt tiền của người đầu tư, còn thật sự cho rằng mục tiêu của mình là sao trời biển rộng, là không giống người bình thường sao?"

"Lâm tổng, hôm nay chúng là mang theo thành ý mà tới, nhưng anh lại dùng thái độ này để nói chuyện với tôi. Tôi cảm thấy chúng ta không cần thiết phải nói thêm gì nữa, mà hành vi hôm nay của anh cũng không giống với một thương nhân thực sự cho lắm, quá xúc động rồi."

Lâm Dật khiêu mi nhìn Haber, "Anh đang uy hiếp tôi sao?"

"Tôi chỉ nói sự thật, anh làm như vậy, không phù hợp với logic thương nghiệp." Haber kích động nói:

"Chúng tôi nguyện ý nhượng lại, đây là thỏa hiệp lớn nhất, anh không thể yêu cầu gì thêm."

"Vẫn là câu nói kia, cứ chờ xem."

"Tôi biết, tập đoàn Lăng Vân là bá chủ ngành chất bán dẫn Trung Quốc, nhưng tôi hi vọng anh hiểu rõ, sức ảnh hưởng của các người rất nhỏ trên toàn thế giới, không tạo thành được uy hiếp đối với chúng ta."

"Giả trang nhiều như vậy thì có làm được cái gì?" Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Nếu như cảm thấy mình lợi hại thì hiện tại rút khỏi thị trường Trung Quốc đi, như này sẽ không có người có thể uy hiếp các người nữa."

Haber thay đổi sắc mắt, đây là khu vực có tốc độ tăng trưởng kinh tế nhanh nhất toàn cầu, muốn bọn họ lui ra khỏi thị trường Trung Quốc là chuyện không thể nào.

"Nếu như Lâm tổng đã không muốn nói với chúng tôi, Tesla chúng tôi sẽ phản kích. Thông qua chuyện lần này, tôi sẽ cho anh biết, Tesla là không thể phá bỏ."

"Vậy thì tới đi, để tôi xem các người có bao nhiêu lợi hại."

Nói xong, Lâm Dật cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Haber đứng tại chỗ, vẫn mang theo vẻ mặt vênh vang đắc ý như cũ.

Nhưng Dương Thiên Nam và Triệu Phong Hoa lại bị dọa cho run rẩy.

Hai người ai cũng không nghĩ tới, mọi chuyện lại thành ra như thế này.

Càng không rõ, người đàn ông không đi theo lẽ thường kia tiếp theo sẽ làm ra những chuyện gì.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1788: Khai Chiến.

Chương 1788: Khai Chiến.

Đi ra từ quán trà, Lâm Dật lái xe về tới tập đoàn Lăng Vân.

Trên đường trở về văn phòng, đúng lúc đụng phải Điền Nghiên.

Cô đang muốn chào hỏi Lâm Dật, lại bị vẻ mặt của anh dọa sợ.

"Lâm tổng có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Thông báo cho tất cả giám đốc điều hành, 10 phút sau, tập trung ở phòng họp."

"Biết, tôi sẽ đi thông báo ngay."

Lâm Dật về tới văn phòng, lập tức bấm gọi cho Lương Nhược Hư.

"Nếu như không có việc gì gấp thì chờ một chút, em sắp phải họp rồi." Trong điện thoại truyền đến tiếng nói vội vã của Lương Nhược Hư.

"Anh chỉ nói một câu, em theo đó mà làm là được." Lâm Dật nói:

"Thông báo cho hải quan, liên quan tới hàng hóa của Tesla từ giờ trở đi không thể đi qua, đừng hỏi tại sao, cứ làm theo lời anh nói là được."

"Em đã biết." Lương Nhược Hư không do dự chút nào.

Từ giọng nói của Lâm Dật, cô ý thức được, có thể là đã xảy ra chuyện không tốt, nếu không Lâm Dật không có khả năng nói chuyện với giọng điệu như vậy được.

"Có phải là bên phía Tesla xảy ra vấn đề rồi không."

"Chuẩn bị chơi cho họ một cú."

"Em đã biết phải làm sao."

Kỷ Khuynh Nhan hiểu rõ Lâm Dật, Lương Nhược Hư cũng giống như vậy.

Nhất định là đã xuất hiện chuyện mà anh không thể nắm giữ hoàn toàn, nếu không thì thái độ sẽ không nghiêm túc như vậy.

"Chuyện này giao lại cho em."

"Yên tâm đi, em biết nên làm như thế nào."

Thương lượng đơn giản vài câu, Lương Nhược Hư cúp điện thoại.

Lương Nhược Hư ngồi yên trong văn phòng vài phút.

Lâm Dật làm ra chuyện kịch liệt như này, bên trong nhất định có nguyên nhân mà mình không biết.

Nhưng 80-90% là hai bên có tiến hành gặp mặt, nhưng tới một mức độ nào đó hẳn là đàm phán không thành công.

Nếu không Lâm Dật cũng sẽ không dùng phương pháp như vậy để đối phó Tesla.

Trong mơ hồ, Lương Nhược Hư đoán được, hai bên hẳn là đã tiến vào phạm vi đối kháng thương nghiệp.

Nếu như chỉ hạn chế bọn họ thông quan thì vẫn còn thiếu rất nhiều.

Đương đương đương ——

Ngay tại lúc Lương Nhược Hư suy nghĩ những chuyện này.

Cửa phòng bị gõ, một người phụ nữ trung niên đứng ngoài cửa, cười khanh khách nhìn cô.

"Lương bí thư, đi họp thôi."

"Hoãn cuộc họp lại 10 phút, thông báo giúp tôi một chút."

Người phụ nữ trung niên có chút không kịp phản ứng, đây là một buổi họp vô cùng quan trọng, nếu như trễ...

Người phụ nữ trung niên còn muốn nói chút gì đó, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của Lương Nhược Hư không tốt lắm, liền đem lời muốn nói nuốt trở về.

"Đã biết, tôi sẽ đi thông báo cho bọn họ."

Trước khi rời đi, người phụ nữ trung niên đóng cửa lại.

Lương Nhược Hư cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho Trầm Thục Nghi.

"Mẹ, bên này xảy ra chút vấn đề."

"Là con xảy ra vấn đề, hay là Lâm Dật xảy ra vấn đề?"

"Mẹ không phải đã biết rõ hay sao mà còn cố hỏi? Nhất định là anh ấy, con thì có thể có vấn đề gì được."

"Có phải là chuẩn bị động thủ đối với Tesla không?"

"Anh ấy không nói cho con chuyện cụ thể, nhưng con đoán được là như vậy."

"Để nó chính mình tới đi, mẹ không định hỗ trợ."

"Tại sao chứ? Anh ấy trước đó giúp mẹ nhiều việc như vậy, mẹ bây giờ lại buông tay mặc kệ, đúng là quá đáng." Lương Nhược Hư không cao hứng, nói:

"Nếu như không có anh ấy, Lương gia cũng không có khả năng có địa vị hôm nay, mẹ nên rõ ràng điểm này."

"Mẹ thấy người quá đáng là con thì có, còn chưa có thế nào đâu, mà đã học xong chuyện đưa khuỷu tay ra ngoài rồi."

"Con đây là nói đúng sự thật."

"Con còn không rõ tính cách của cậu ấy sao, xảy ra chuyện lớn như vậy, Tesla không chết cũng phải cởi lớp da. Nhưng đối phương cũng không phải là đèn đã cạn dầu, tất nhiên sẽ không dễ dàng thỏa hiệp. Hiện tại chính là thời điểm để khảo nghiệm nó, nếu như nó thua, nói lên việc nó cần phải cố gắng, ở vào độ tuổi này của cậu ấy chưa chắc đã là chuyện xấu." Trầm Thục Nghi nói:

"Hơn nữa trong chuyện này, nơi mà mẹ có thể giúp một tay cũng không nhiều, chỉ có thể đi tìm lãnh đạo bên bộ Công - Tín. Tuy Lâm Dật làm rất nhiều chuyện, lưu lại ấn tượng tốt cho lãnh đạo, nhưng mấy thứ như cảm tình này tốt nhất nên giữ lấy, lúc không cần thiết thì không cần dùng, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào."

Lời nói của Trầm Thục Nghi khiến cho Lương Nhược Hư hiểu rõ sự phức tạp bên trong các mối quan hệ.

"Con hiểu lời mẹ nói, nhưng tình huống trước mắt, quả thật có chút khẩn cấp."

"Vội cái gì, còn chưa tới một bước cuối cùng đâu, so với việc chủ động tìm những lãnh đạo kia giúp đỡ còn không bằng để bọn họ tự mình giúp đỡ." Trầm Thục Nghi nói:

"Trong lòng của bọn họ đương nhiên là hiểu rõ một số việc, biết nên xử lý chuyện này như thế nào."

"Ý của mẹ là chúng ta cứ chờ thôi sao?"

"Đúng, Lâm Dật không có yếu như con nghĩ, yên tâm đi."

Lương Nhược Hư bĩu môi, "Được thôi, con đã biết."

...

Tập đoàn Lăng Vân, văn phòng của Lâm Dật.

Reng reng reng _ _

Lâm Dật vừa mới cúp điện thoại của Lương Nhược Hư thì điện thoại di động lại vang lên.

Số điện tới là một dãy số lạ, nhưng Lâm Dật lại vô cùng quen thuộc.

Đây là một trong không nhiều số lạ mà anh có thể nhớ.

Với anh mà nói, đối phương tựa như là người xa lạ quen thuộc nhất.

Bởi vì người điện thoại tới là Mitsui Paint của tập đoàn Mitsui.

Tạm biệt tại Tokyo, hai người đã gần một năm không liên lạc.

Không nghĩ tới cô lại gọi điện cho mình ở thời điểm này.

"Lâm tiên sinh, tôi là Mitsui Paint." Giọng nói nhẹ nhàng của Mitsui Paint vang lên.

"Tôi nhớ số điện thoại của cô, không cần tự giới thiệu mình, làm như tôi là người phụ lòng người khác không bằng."

"Tôi sợ anh quên tôi, cho nên mới nói như vậy."

"Cho dù nói thế nào, giữa hai chúng ta cũng có qua một đoạn tình duyên mong manh. Mặc dù tôi bác ái một chút, nhưng không có bệnh dễ quên." Lâm Dật nói:

"Nếu như không có những chuyện khác, lát nữa tôi sẽ gọi điện lại cho cô. Bên phía tôi chuẩn bị mở cuộc họp, không có thời gian nói chuyện phiếm với cô."

"Là chuyện liên quan tới Tesla sao?"

"Ngay cả chuyện này mà cô cũng đoán được sao?"

"Tôi gần đây vẫn luôn chú ý tin tức trên phương diện này, hơn nữa anh còn nói mình đang bận, tôi đoán là đang xử lý chuyện của bọn họ."

"Cô đúng là rất thông minh."

Mitsui Paint nở nụ cười, giọng nói vô cùng êm tai.

"Tôi chỉ là tùy tiện nói chuyện, không nghĩ tới lại bị tôi đoán trúng. Tôi gọi điện thoại đến, là muốn hỏi một chút xem anh có chỗ nào cần tôi giúp đỡ hay không.”

Lâm Dật chép miệng, cảm thấy cú điện thoại này của Mitsui Paint đúng là đúng thời điểm.

Nếu không thì anh thật sự đã quên mất nhân mạch quan hệ quan trọng này.

"Bên phía Tesla không chịu thỏa hiệp, hai bên xem như triệt để đối đầu. Tôi đoán bọn họ sẽ sử dụng lực lượng tư bản quốc tế để áp chế tập đoàn Lăng Vân, nếu như bên cô thuận tiện thì giúp đỡ tôi một chút."

"Được rồi, nhưng tôi đề nghị nên án binh bất động trước, xem bọn họ làm cái gì đã, sau đó mới phản công."

"Việc này cô cứ xem đó mà làm là được, tôi tin tưởng năng lực của cô." Lâm Dật tựa lưng vào ghế ngồi, nói.

"Chắc chắn là tôi sẽ làm tốt chuyện này sao?" Mitsui Paint vui vẻ nói.

"Cô là người phụ nữ cup D trở xuống duy nhất mà tôi ngủ qua, tôi tin tưởng cô có năng lực như vậy."

Bên kia điện thoại di động, truyền đến tiếng cười thanh nhã của Mitsui Paint.

"Đây là vinh hạnh của tôi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1789: Trận Đánh Trực Diện.

Chương 1789: Trận Đánh Trực Diện.

Cúp điện thoại của Mitsui Paint, Lâm Dật đứng dậy đi đến phòng họp.

Lúc này, hai mươi mấy giám đốc điều hành của tập đoàn đang ngồi ở trong phòng họp, nhưng lại vô cùng an tĩnh, không có bất cứ thanh âm xì xào bàn tán nào.

Tổng giám đốc tự mình đến mở cuộc họp, đây là chuyện không thường gặp trong tập đoàn này.

Mỗi người ai nấy đều giống như chiến sĩ lao ra tiền tuyến, cả đám ngồi thẳng thân thể, không dám chậm trễ chút nào.

Không đến vài phút, nữ thư ký đẩy cửa phòng họp, Lâm Dật đi phía trước, Hà Viện Viện và Điền Nghiên đi theo phía sau.

Nhìn thấy Lâm Dật, vẻ mặt của mọi người đều không tự chủ được mà trở nên nghiêm túc, chờ đợi hội nghị bắt đầu.

Ba người lần lượt ngồi xuống, ánh mắt của Lâm Dật lướt qua từng người ngồi ở đây.

"Gần đây, mọi người hẳn là đã nghe nói về chuyện giữa công ty chúng ta và Tesla rồi đúng không."

Mọi người gật gật đầu, công ty xảy ra chuyện lớn như vậy, bọn họ đương nhiên là biết.

Nếu như không biết, thì không xứng ngồi ở chỗ này.

Sau khi chuyện này bạo phát, đám giám đốc điều hành tập đoàn đều không khỏi kinh ngạc cảm thán sức ảnh hưởng của tổng giám đốc.

Một phần thông báo phát ra, ngành nghề chất bán dẫn và ngành nghề xe chạy bằng điện đều ào ào xuống tràng, sau đó thậm chí ngay cả chính phủ đều điểm danh chuyện này.

Khiến cho cổ phiếu của Tesla thiệt hại hơn 200 tỷ!

Từ điểm này cũng đủ để nhìn ra, sức ảnh hưởng của tổng giám đốc trên thị trường chứng khoán khủng bố cỡ nào.

Mặc dù ngài ấy không thường xuất hiện ở công ty, nhưng vẫn luôn là Định Hải Thần Châm.

Nếu như tập đoàn không có ngài ấy thật sự là không được.

"Hiện tại, tôi đang chuẩn bị ra tay với Tesla." Lâm Dật nói:

"Chip, điện thoại di động, Didi, đều là sản nghiệp chủ đạo của chúng ta. Tôi đoán bọn họ sẽ ra tay trên mấy phương diện này, nhất là lĩnh vực Chip. Đây là chiến trường chính của chúng ta, một khi đối phương có động tĩnh về phương diện này thì lập tức công bố thành quả mới của chúng ta."

"Đã hiểu!" Một giám đốc điều hành đáp lại.

"Phòng thị trường, bộ phận PR, trở về viết vài trang PPT, nói chúng ta muốn chế tạo xe điện."

"Hả?"

Nghe thấy tin tức này, đừng nói là người phụ trách phòng thị trường và bộ phận PR, ngay cả Hà Viện Viện và Điền Nghiên cũng đều không nghĩ tới, Lâm Dật vừa ra sẽ chơi như thế.

"Lâm tổng, PPT về chế tạo xe điện sao?" Người phụ trách phòng thị trường hỏi lại:

"Trước đó Hoành Đại cũng làm PPT chế tạo xe điện, sau đó bị quan viên điểm danh. Nếu như chúng ta làm như vậy, không phải sẽ bị nắm thóp sao."

"Không sao cả, cô có thể kéo tập đoàn Mitsui Nhật Bản vào, Toyota chính là sản nghiệp dưới tay bọn họ, có đồng minh như thế giúp đỡ, chúng ta có thể tùy tiện viết PPT." Lâm Dật nói:

"Cho nên PPT tạo xe điện của chúng ta và Hoành Đại không giống nhau, bọn họ là vì vòng tiền, chúng ta chỉ là đơn thuần thổi phồng lên, sẽ không ai quan tâm đến chúng ta cả, dù sao khoe khoang cũng không phạm pháp.

Hà Viện Viện: . . .

Điền Nghiên: . . .

Chúng giám đốc điều hành: . . .

"Chắc chắn có thể tùy tiện viết sao? Có chỗ nào cần kiểm soát hay không?" Người phụ trách bộ phận PR trách hỏi.

"Không cần, cho dù cô có viết tôi ngủ với giám đốc của tập đoàn Mitsui cũng không có vấn đề gì."

Tê _ _

Chúng giám đốc điều hành lập tức xôn xao, nhân mạch quan hệ của Lâm tổng đúng là quá mạnh.

Quá lợi hại!

"Điền Nghiên." Lâm Dật nói nhỏ một tiếng.

"Lâm tổng ngài nói."

"Cô phụ trách một chút chuyện kết nối với tập đoàn Mitsui, chỉ cần là thứ mà chúng ta muốn thì bên kia sẽ không từ chối, cứ yên tâm to gan mà đưa yêu cầu."

"Đã biết."

Điền Nghiên có chút hoài nghi, nếu như là quan hệ bình thường, liệu có thể làm việc không cần kiêng nể gì như này không?

PPT tạo xe điện có thể là để khoe khoang.

Nhưng nói Lâm tổng ngủ với chủ tịch tập đoàn Mitsui, thật giả trong việc này thì phải cần nghiên cứu thêm.

Dù sao chủ tịch của tập đoàn Mitsui rất là xinh đẹp.

"Viện Viện."

"Lâm tổng, ngài nói."

Ở nơi công cộng, Hà Viện Viện bày ra dáng vẻ của cấp dưới, nói chuyện rất nghiêm túc.

"Cô phụ trách chuyện bên phía lão Tần, lão Lương, lão Cao, buộc chặt thao tác cùng một chỗ."

"Đã hiểu."

"Ngoài ra, những ngành khác cũng chuẩn bị sẵn sàng, đối thủ lần này rất thú vị, nhớ giữ vững tinh thần, làm một trận lớn."

"Nếu như Tesla bị chúng ta đánh ngã, từ đó rút lui khỏi thị trường Trung Quốc thì phải làm sao?" Điền Nghiên hỏi.

"Yên tâm đi, bọn họ không nỡ." Lâm Dật nói:

"Giả dụ bọn họ thật sự rút khỏi thị trường Trung Quốc, chúng ta sẽ biến điều khoác lác trên PPT kia thành sự thật, vô cùng đơn giản."

Mọi người nghe xong, trong lòng đều cảm thấy vui vẻ.

Bởi vì chuyện này rất có thể là một chiến lược lâu dài của Lâm tổng.

"Được rồi, họp đến đây thôi, có chuyện gì thì nói lại với Hà tổng, Điền tổng."

Nói xong, Lâm Dật đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Nhưng trong khoảnh khắc chuẩn bị rời đi, anh lại quay đầu dặn dò:

"Lát nữa các bộ môn trở về tự tra xem có nhân viên phía dưới nào lái Tesla không, sau đó cho thêm một phần bảo hiểm ngoài ý muốn, thể hiện sự quan tâm nhân văn của công ty chúng ta."

Phốc phốc _ _

Chúng giám đốc điều hành nhịn không được mà bật cười, Lâm tổng đúng là hài hước.

Nhưng mà nhân cơ hội này, có thể thể hiện một đợt nội hàm.

Sau khi rời khỏi phòng họp, Lâm Dật về tới văn phòng, bấm gọi cho Elise.

Hiện tại, cô đang đảm nhiệm chức vụ quan trọng tại Intel, cùng là xí nghiệp nước Mỹ, tác dụng quản thúc của bọn họ đối với Tesla lớn hơn nhiều so với trong tưởng tượng, nên nói lại chuyện này cho cô ấy biết một chút.

Như vậy thì có thể đánh cho bọn họ trở tay không kịp.

. . .

Sau khi Lâm Dật rời đi, ba người Haber cũng không ở lại quán trà nữa, mà cùng về công ty.

"Haber tiên sinh, làm sao bây giờ?" Trong văn phòng, Dương Thiên Nam nói:

"Xuất hiện chuyện như vậy, rất là bất lợi đối với sự phát triển sau này của chúng ta, ngàn vạn lần không thể đánh giá thấp sức ảnh hưởng của tập đoàn Lăng Vân."

"Tôi biết chuyện này, tiếp theo tôi sẽ tìm lãnh đạo Trung Quốc trò chuyện một chút, muốn giải quyết chuyện này cũng không khó khăn."

"Tôi trước đó đã làm như vậy, ngài hẳn phải biết Trần Viễn Thanh đúng không, chính là người đưa Tesla đến Trung Quốc. Nhưng sau đó ngài ấy lại nói lại với tôi rằng, không nên trêu chọc người tên là Lâm Dật này, nói người này chúng ta đắc tội không nổi."

"Ông ta thế mà nói như vậy!"

Haber có biết Trần Viễn Thanh.

Bởi vì lúc đó, khi tới Trung Quốc xây dựng công xưởng siêu cấp, chính là anh ta phụ trách kết nối với Trần Viễn Thanh.

Chính bởi vì anh ta thúc đẩy hạng mục này, nên hai năm sau mới được đề bạt làm Phó tổng giám đốc.

Cho nên anh rất hiểu rõ Trần Viễn Thanh.

Đối phương nói ra lời ấy, đủ để chứng minh chuyện này rất khó làm.

Người tên là Lâm Dật kia đúng thật là không dễ chọc.

"Không sao, ông ta vô dụng, chúng ta có thể dùng những biện pháp khác." Haber nghĩ nghĩ nói:

"Chúng ta có thể tấn công tập đoàn Lăng Vân từ góc độ kinh tế, đây là biện pháp chế tài hữu hiệu nhất."

Dương Thiên Nam và Triệu Phong Hoa liếc nhau một cái, hỏi:

"Là ra tay từ ngành nghề chất bán dẫn sao?"

"Đúng vậy, đây là cánh cửa đột phá vô cùng tốt." Haber vô cùng có lòng tin:

"Tôi sẽ liên hệ với các xí nghiệp bán dẫn của Đảo quốc, Hàn Quốc và Treasure Island, liên hợp với nhau tạo áp lực với bọn họ. Tôi muốn khiến cho anh ta trả giá đắt vì sự ngạo mạn của mình!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1790: Bắt Đầu Đánh Cờ.

Chương 1790: Bắt Đầu Đánh Cờ.

Dương Thiên Nam gật gật đầu, lời nói của Haber khiến cho anh ta thấy được một chút xíu hy vọng.

Nếu có tư bản quốc tế tạo áp lực, tập đoàn Lăng Vân sẽ không thể kiên trì đến cuối cùng!

Sau đó bọn họ nhất định sẽ thỏa hiệp!

"Tôi hiện tại sẽ gọi thư ký, chỉnh hợp một chút về tình huống của tập đoàn Lăng Vân, tranh thủ tìm một điểm vào thích hợp điểm."

"Được, làm đi thôi."

Dương Thiên Nam gọi thư ký qua, sau đó phân phối nhiệm vụ của mình đi xuống.

"Đã biết, Dương tổng, tôi sẽ đi tổng hợp tư liệu về tập đoàn Lăng Vân." Thư ký nói:

"Có điều vừa rồi, bên phía tập đoàn Mitsui có phát một phần thông báo, liên quan tới tập đoàn Lăng Vân."

"Bọn họ nói cái gì rồi?" Dương Thiên Nam lơ đễnh hỏi.

"Nói muốn hợp tác có chiều sâu trên nhiều lĩnh vực với tập đoàn Lăng Vân, muốn đầu tư 48 tỷ."

"Bọn họ muốn hợp tác với tập đoàn Lăng Vân sao?!"

Nghe được tin tức này, ba người Haber đều ngây ngẩn cả người.

Tập đoàn Mitsui chính là một tư bản quốc tế quan trọng.

Ở một mức độ nào đó, bọn họ có thể đại biểu cho hướng đi của tư bản quốc tế.

Hiện tại, bọn họ lại đi đầu làm chuyện như vậy, rõ ràng chính là muốn làm sân ga cho tập đoàn Lăng Vân!

Năng lực của Lâm Dật rốt cuộc lớn bao nhiêu, thế mà có thể làm được những chuyện này?

"Tập đoàn Mitsui quả thực nói như thế, xét thông báo chi tiết mà bọn họ công bố thì hẳn không phải là tin tức giả, có lẽ thật sự muốn hợp tác."

Ba người đều trầm mặc, tin tức này không khác nào là một hồi cảnh tỉnh.

Đồng thời, cũng đang thán phục năng lực của Lâm Dật.

Vừa mới qua bao lâu chứ, thế mà đã bắt đầu an bài mọi chuyện rồi.

Sức quan sát thương nghiệp khủng bố như thế, đủ để chứng minh không thể khinh thường thực lực của anh ta!

"Tôi biết việc này, cô cứ làm theo lời tôi bảo trước, đi điều tra tin tức bên phía tập đoàn Lăng Vân, quyết không thể để cho bọn họ tùy ý làm bậy!"

"Đã biết Dương tổng."

Sau khi đáp lại, nữ thư ký quay người rời khỏi văn phòng.

"Haber tiên sinh, chúng tôi phải nhanh chóng có phản ứng." Dương Thiên Nam nói:

"Lâm Dật làm như vậy, hoàn toàn là đang nhằm vào chúng ta, nếu như chậm trễ thì tình cảnh của chúng ta sẽ càng thêm bất lợi."

"Tôi biết chuyện này."

Haber lấy điện thoại di động ra, nghiêm túc nói:

"Tôi sẽ gọi điện thoại cho người của Samsung, tranh thủ tạo cho bọn họ chút áp lực trong lĩnh vực chất bán dẫn."

Haber bấm điện thoại, trước trước sau sau nói chuyện với đối phương hơn nửa giờ, sau đó mặt mày rạng rỡ cúp điện thoại.

"Đối phương nói thế nào?" Triệu Phong Hoa hỏi.

"Gần đây bọn họ sẽ chặt đứt cung ứng màn hình và phần lớn thiết bị đối với tập đoàn Lăng Vân, nghiệp vụ điện thoại di động của bọn họ rất nhanh sẽ bị tê liệt."

"Quá tốt rồi, cuối cùng cũng hòa nhau một phần!"

"Trước đừng có gấp, đây chỉ là vừa mới bắt đầu, tôi lại gọi điện cho Đài Điện tranh thủ tạo áp lực cho bọn họ trên phương diện Chip."

Haber lại cầm điện thoại di động lên, bấm gọi cho chủ tịch Đài Điện Trương Trung Mưu.

Lần này, hai bên nói chuyện hơn bốn mươi phút, nhìn vẻ mặt hẳn là đã đạt được một kết quả rất tốt.

"Chuyện bên Đài Điện hẳn là cũng không thành vấn đề đúng không." Dương Thiên Nam hỏi.

"Đương nhiên." Haber nhún vai, nói:

"Chúng ta đã đã đạt thành nhận thức chúng, có thể tạo cho bọn họ chút áp lực trong lĩnh vực chất bán dẫn và chip, tiến thêm một bước trong việc chiếm định thị trường trong nước và quốc tế. Tập đoàn Lăng Vân sẽ kiên trì không được bao lâu nữa đâu."

"Tôi hiện tại sẽ cho người tuyên bố những tin tức này ra ngoài, có những thứ xí nghiệp lớn này tác động, tin tưởng cổ phiếu chẳng mấy chốc sẽ tăng trở lại."

Haber gật gật đầu, sắp xếp:

"Tại thời điểm này, chúng ta có thể bắt chước tập đoàn Lăng Vân, nói sắp đạt thành hợp tác có chiều sâu với công ty hai nhà. Tôi tin tưởng chuyện này sẽ gây ra chấn động lớn trên thị trường cổ phiếu, Tesla chúng ta vẫn sẽ được quốc tế tư bản ưu ái như trước."

"Được, tôi hiện tại sẽ đi sắp xếp."

Giờ phút này, hai bên đều đã hoàn thành việc bài binh bố trận cơ bản nhất.

Chuyện còn lại chính là đấu trí đấu dũng.

Về phần ai có thể cười đến cuối cùng, thì phải nhìn xem bộ bài này đánh như thế nào.

...

Tại tập đoàn Lăng Vân, sau khi họp xong, Lâm Dật về tới văn phòng, cũng không có rời đi.

Ván cờ giữa hai bên vừa mới bắt đầu, cục diện vẫn còn chưa ổn định lại, bản thân mình phải ở lại chỗ này ổn định tinh thần chiến đấu của mọi người, để tránh xuất hiện tình huống bất ngờ.

Sau khi trở lại văn phòng, Lâm Dật nhận được điện thoại của

Tiếu Băng.

"Anh Lâm, khoảng 10 giờ sáng ngày mai chúng tôi sẽ đến Trung Hải, bên anh có thời gian không?"

"Có, đến lúc nào đều được, đến lúc đó tôi sẽ đi đón các người."

"Cám ơn anh Lâm đã chiêu đãi, chúng tôi không khách sáo với anh nữa."

Nói chuyện vài câu với Tiếu Băng, Lâm Dật cúp điện thoại.

Anh lại gọi điện thoại cho Lương Kim Minh.

"Anh Lâm có chỉ thị gì không?"

Bọn họ cũng biết chuyện của Lâm Dật và Tesla, vẫn luôn chờ điện thoại của Lâm Dật, chuẩn bị xuống tràng giúp đỡ bất cứ lúc nào.

"Không phải là chuyện gì lớn, tôi có mấy người bạn đến Trung Hải, chuẩn bị ngày mai mở party du thuyền gì đó, chuyện này giao cho anh."

"Thật hay giả vậy? Có em gái nào xinh đẹp không?"

"Nhan sắc và dáng người nhất định vượt qua kiểm tra, nhưng anh không nên đánh chủ ý lên người các cô ấy, thể trạng kia của anh thật sự không ứng phó được."

"Móa, không nghĩ đến anh lại là người bẩn thỉu như thế." Lương Kim Minh nói: "Nhưng tôi có một chuyện muốn hỏi."

"Chuyện gì?"

"Có thể nghĩ biện pháp đưa Kỷ tổng đi nơi khác không? Ví dụ như để cho cô ấy về nhà ngoại ở vài ngày, tôi nhìn trúng bể bơi nhà anh rất lâu rồi, muốn mở một party đồ tắm ở đó, nhất định là rất kích thích."

"Anh đừng nghĩ đến việc này nữa, nếu như không có chuyện đặc thù, muốn cô ấy về nhà ngoại là chuyện không có khả năng, vẫn nên sắp xếp các hoạt động khác đi."

"Vậy được rồi, việc này giao cho tôi." Lương Kim Minh nói:

"Chuyện của anh với Tesla bên kia thế nào rồi? Có chỗ nào cần chúng tôi giúp một tay không?"

"Không cần quan tâm nhiều đến chuyện của tôi, tôi đã bàn giao chuyện cụ thể cho Viện Viện, các người chỉ cần đi theo tôi chém gió khoác lác là được."

"Đã hiểu, nhưng nếu như có chỗ cần hỗ trợ thì anh cứ việc nói thẳng, không cần phải ngại ngùng."

"Với anh thì có gì mà phải ngượng ngùng, có việc sẽ tìm các người, yên tâm đi."

"Vậy tôi cúp trước đây, có việc thì điện thoại liên lạc."

"Được."

Sau khi sắp xếp hết chuyện trong tay, Lâm Dật xoay xoay lưng.

Đã rất lâu rồi không có loại cảm giác này, khiến cho anh có chút hưng phấn.

Trong khoảng thời gian tiếp theo đó, rất nhiều người đều phát hiện ra, giữa hai tập đoàn lớn là Lăng Vân và Tesla có xảy ra va chạm.

Mà xu hướng của cổ phiếu cũng khiến cho người ta khó bề phân biệt.

Có lúc, thị trường của tập đoàn Lăng Vân có dấu hiệu đi xuống, nhưng không được bao lâu lại bật ngược trở lại.

Nhìn sang bên phía Tesla cũng giống như vậy, lên lên xuống xuống, lặp đi lặp lại.

Cho dù còn không bằng thời kì đỉnh cao nhất, nhưng cũng coi như là ổn định cục diện.

Dựa vào những tình huống này, rất nhiều nhà đầu tư mạo hiểm trong và ngoài nước đều có chút không nhìn rõ tình thế.

Bởi vì ai cũng không kém.

Hơn bốn giờ chiều, phòng giao dịch báo cáo cuối ngày, trận tranh đấu gay gắt giữa hai công ty cũng tiến vào khâu cuối cùng.

Nhìn thị trường chứng khoán trên máy vi tính, Lâm Dật cười cười.

"Cuối cùng cũng có báo cáo cuối ngày, trò vui sắp bắt đầu."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1791: Tai Họa Đến Dồn Dập

Chương 1791: Tai Họa Đến Dồn Dập

Mặc dù đã đến giờ tan sở, nhưng với dân văn phòng 996 lâu năm thì bây giờ là lúc ăn tối tại công ty.

(*)996: làm việc từ 9 giờ sáng đến 9 giờ tối, mỗi tuần làm 6 ngày.

Haber ngồi trong văn phòng, cẩn thận phân tích tình hình trước mắt.

Tách cà phê trên tay vẫn còn bốc khói nghi ngút, ông ta vắt chéo chân, vẻ mặt ung dung, không còn thấy vẻ hoảng sợ ban sáng nữa.

“Ngài Haber, chúng ta đã ngăn chặn được đà đi xuống rồi, bây giờ phải tìm cách phản kích lại tập đoàn Lăng Vân.” Dương Thiên Nam nói.

“Không vội.” Haber xua tay, nói một cách thờ ơ:

“Kế hoạch của tôi chỉ mới bắt đầu có hiệu quả thôi. Sau vài ngày nữa, tập đoàn Lăng Vân sẽ biết chuyện này ảnh hưởng đến công việc của bọn họ như thế nào.”

“Nhưng từ biểu hiện hôm nay cho thấy, tập đoàn Lăng Vân có vẻ không quá hoang mang.”

“Bọn họ chỉ đang cố gắng vật lộn thôi. Ngày mai chứng kiến cổ phiếu các công ty niêm yết của bọn họ giảm mạnh, vài ngày nữa lại tiếp tục rớt giá. Bọn họ chỉ lôi kéo được một tập đoàn Mitsui. Chỉ dựa vào những cổ phiếu này thì còn lâu mới đủ.”

Nghe những lời nói của Haber, Dương Thiên Nam cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu vậy thì không có gì phải sợ.

Tập đoàn Lăng Vân và Lâm Dật cuối cùng cũng phải trả giá cho sự kiêu ngạo của mình.

Két!

Khi cả hai đang phân tích tình hình, cửa văn phòng bị đẩy ra.

Triệu Phong Hoa không gõ cửa đã vội vã đi vào.

“Ngài Haber, không hay rồi!” Trong tay ông ta cầm một bản báo cáo, Triệu Phong Hoa vội nói:

“Hải quan đã trì hoãn việc thông quan, xe của chúng ta đã bị mắc kẹt ở cảng vài tiếng đồng hồ rồi!”

“Còn có chuyện như vậy à! Đã biết nguyên nhân là gì chưa?”

Cả Haber và Dương Thiên Nam đều không thể ngồi yên!

“Chúng tôi không biết lý do cụ thể, thủ tục hải quan đã làm xong hết rồi nhưng vẫn không được thông qua.”

“Sao có thể như vậy được? Đây rõ ràng từ phía bên cơ quan nhà nước! Sao bọn họ lại dính líu đến chuyện này?” Haber giận dữ nói.

“Không chỉ hàng hóa của chúng ta, ngay cả phía Samsung của Hàn Quốc cũng xảy ra tình trạng thông quan chậm trễ, chắc chắn là vì đối phó với chuyện này rồi!”

Không khí trong văn phòng bỗng chốc rơi vào trạng thái ngưng trệ.

Cả hai người đều có phần lo lắng, thậm chí không biết phải làm gì.

Đây là hành động từ phía nhà nước, họ không thể làm bất cứ điều gì.

Nếu vấn đề này không được giải quyết kịp thời thì mẫu xe nhập khẩu và vật tư sản xuất sẽ bị đình trệ!

Điều này rất bất lợi cho tình thế hiện tại.

Quan trọng nhất là họ còn cấm cả các sản phẩm của Samsung.

Đây là một tin còn bất lợi hơn.

Nếu phản đối mà không có kết quả, Samsung sẽ nhanh chóng trở mặt, bọn họ sẽ mất đi một đối tác quan trọng.

Tình hình sẽ có lợi cho tập đoàn Lăng Vân.

Cốc cốc cốc!

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, thư ký của Dương Thiên Nam bước vào.

“Ngài Haber, tổng giám đốc Dương, tập đoàn Lăng Vân đã đưa ra thông báo, cho biết lượng màn hình điện thoại tồn kho vẫn còn đủ chống đỡ trong nửa năm. Sau nửa năm nữa sẽ sử dụng màn hình trong nước. Kế hoạch của chúng ta trong lĩnh vực này có thể đã thất bại.”

“Không ngờ họ lại dự trữ nhiều hàng như vậy!”

Trên thực tế, mấu chốt của vấn đề này không phải là tập đoàn Lăng Vân đã dự trữ bao nhiêu hàng.

Mà là hàng tồn kho của họ đủ dùng những nửa năm!

Vì một lẽ đơn giản là trận đấu giữa hai bên không thể kéo dài như vậy được.

Dù bọn họ không sử dụng màn hình sản xuất trong nước thì sáu tháng cũng đủ để vượt qua sóng gió này rồi.

Đúng như lời nữ thư ký nói, kế hoạch của họ đã mất tác dụng.

Cộng với những hạn chế của hải quan đối với các sản phẩm của Samsung, chắc chắn phía Samsung sẽ quay lưng với họ, lợi thế của chính bọn họ sẽ bị giảm đi rất nhiều.

“Có lẽ tôi đã hiểu tại sao tập đoàn Lăng Vân lại đưa ra thông báo vào lúc này rồi.” Dương Thiên Nam nói một cách thẳng thắn:

“Lâm Dật đang cho các nhà đầu tư thời gian để suy nghĩ. Sau một đêm ủ men, khi thị trường mở cửa vào sáng hôm sau, cổ phiếu của chúng ta có thể sẽ không trụ được.”

Cốc, cốc, cốc.

Lại một tiếng gõ cửa vội vàng khác vang lên, trưởng phòng tài chính chạy vào.

“Ngài Haber, tổng giám đốc Dương. Quỹ Intel vừa ra thông báo, cho biết sẽ đầu tư hai tỷ USD để xây dựng phòng thí nghiệm phát triển vi mạch điện tử với tập đoàn Lăng Vân.”

“Làm sao có thể!”

Nghe được tin tức bùng nổ này, mọi người trong văn phòng đều không thể ngồi yên.

Dù những chuyện xảy ra ở trong nước có thế nào thì bọn họ cũng có thể chấp nhận được, bởi dẫu sao đây cũng là sân nhà của tập đoàn Lăng Vân.

Nhưng họ không bao giờ ngờ được rằng, những ông lớn trong giới tư bản nước ngoài sẽ nhúng tay vào đúng thời điểm này!

Đã thế còn là quỹ Intel, một trong năm công ty đầu tư mạo hiểm đứng đầu của Mỹ!

Đối với bọn họ mà nói, đây đã là một tin tức rất kinh khủng.

Cốc, cốc, cốc.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, những người trong văn phòng đều rùng mình.

Bây giờ, bọn họ đã bắt đầu sợ hãi khi nghe thấy âm thanh này.

Bởi vì điều nó mang tới vẫn có thể là một tin xấu.

Người đi vào lần này là thư ký của Triệu Phong Hoa.

“Ngài Haber, tổng giám đốc Dương, tổng giám đốc Triệu. Tập đoàn Lăng Vân đã công bố công nghệ vi mạch mới nhất của bọn họ, nói rằng họ đã phát triển thành công một con chip 3 nanomet trong phòng thí nghiệm. Khả năng là trong thời gian sắp tới, loại chip 5 nanomet sẽ đồng loạt hạ giá.”

“Ngoài ra, họ cũng đưa ra tin tức, nói rằng phòng thí nghiệm máy quang khắc sẽ tách ra thành một công ty độc lập và sẽ được niêm yết trong vòng ba năm.”

“Công ty máy quang khắc muốn niêm yết trên sàn chứng khoán!”

Tin tức này phát nổ trong đầu mọi người như vũ khí hạt nhân.

Họ biết rất rõ máy quang khắc là gì.

Khi một công ty như vậy được niêm yết, công ty đó chắc chắn sẽ được giới tư bản trên thế giới chú ý.

Tập đoàn Lăng Vân sẽ trở thành đứa con cưng của giới tư bản trên toàn thế giới!

Thấy sắc mặt những người trong văn phòng càng ngày càng khó coi, thư ký của Triệu Phượng Hoa dừng lại, ngập ngừng hỏi:

“Tổng giám đốc Triệu, tôi vẫn còn một tin nữa.”

“Nói đi, đừng ấp a ấp úng nữa.”

Triệu Phong Hoa có cảm giác như vò đã mẻ không sợ sứt nữa.

Đã đến lúc này rồi, thực sự không cần thiết phải che đậy nữa.

“Ngoài thông tin trên, tập đoàn Lăng Vân còn thông báo rằng trong tương lai sẽ hợp tác với Toyota Motor, một công ty con của tập đoàn Mitsui để cùng phát triển về xe điện.”

Đối với những người đang có mặt, tin tức này chắc chắn là một cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Tập đoàn Lăng Vân thông báo sẽ chế tạo xe hơi, tức là đang nói với những người khác rằng họ muốn tuyên chiến với Tesla.

Haber yếu ớt ngồi phịch xuống ghế, tưởng rằng người chiến thắng trong trò chơi này sẽ là mình, nhưng không ngờ tuyệt chiêu của tập đoàn Lăng Vân vẫn còn ở phía sau!

Dù có kéo được Samsung và Taipower về phía mình thì có lẽ cũng không giúp được gì.

Một chiêu trì hoãn thông quan và giảm giá chip cũng đủ khiến bọn họ quay lưng rồi.

Thậm chí ông ta đã dự cảm được, khi sàn chứng khoán ngày mai mở cửa, giá cổ phiếu sẽ giảm mạnh!

Vào lúc này, Haber đã hoảng sợ thật rồi.

Cuối cùng ông ta cũng biết được người đàn ông tên Lâm Dật đó đáng sợ như thế nào!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1792: Công Nghệ Cao Không Bằng Tài Nguyên Thiên Nhiên

Chương 1792: Công Nghệ Cao Không Bằng Tài Nguyên Thiên Nhiên

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Dật gọi điện cho Lý Tường Huy xin nghỉ một ngày vì phải đi đón nhóm người Tiếu Băng.

Lý Tường Huy cũng vui vẻ chấp thuận ngay.

Anh ta không hỏi nhiều vì suy cho cùng thì tính linh hoạt trong công việc của họ tương đối lớn, khi không có vụ án nào thì những người bên dưới hầu hết đều được làm việc tự do.

Sau khi nộp đơn xin nghỉ phép, Lâm Dật lái xe, chuẩn bị đưa Kỷ Khuynh Nhan đến tập đoàn trước, sau đó đi giải quyết việc riêng.

“Anh xử lý chuyện của Tesla thế nào rồi?” Trên đường đến công ty, Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

“Muốn biết tình hình cụ thể thì hãy nhìn vào sàn giao dịch chứng khoán, các nhà đầu tư sẽ cho em câu trả lời.”

“Anh đã nói được như vậy thì chắc chắn đã tự tin giành phần thắng rồi, em cũng không cần phải lo lắng nữa.”

Hai người trò chuyện về việc của Tesla thêm một lúc thì đến công ty.

Nhưng Lâm Dật không vội rời đi ngay, mà ở lại phòng làm việc của Kỷ Khuynh Nhan xem giá sàn chứng khoán một lúc.

Đúng như anh dự đoán, ngay khi mở cửa, giá cổ phiếu của Tesla liên tục giảm và chưa có dấu hiệu tăng trở lại.

Mặt khác, cổ phiếu của tập đoàn Lăng Vân tiếp tục tăng cao, tình hình rất tốt.

Nhìn thấy biểu đồ xu hướng như vậy, Lâm Dật và Kỷ Khuynh Nhan đều mạnh dạn dự đoán rằng trước buổi trưa, giá cổ phiếu của Tesla gần như sẽ rơi xuống mức giới hạn, đây được coi là một mở đầu thắng lợi.

Khoảng chín giờ, Lâm Dật lái xe rời đi, sau đó ra lệnh cho những người ở trường đua lái tất cả siêu xe của anh đến sân bay, chuẩn bị đón Tiếu Băng và những người khác.

Không lâu sau, Lâm Dật nhìn thấy Tiếu Băng ở lối ra của nhà ga.

Đi đầu là ba người phụ nữ trong nhóm.

Ngoài Tiếu Băng và La Kỳ, cô gái còn lại tên là Dư Tư Dĩnh, cũng là người có thân thủ xuất sắc nhất trong ba người, chỉ đứng sau Tùy Cường.

Năm chàng trai còn lại đi theo sau.

Bọn họ cầm trên tay vài chiếc vali, ngoài của mình ra thì chắc là vali của ba cô gái, xem chừng cũng rất ga lăng và phong độ.

“Anh Lâm.”

Sau khi nhìn thấy Lâm Dật, Tiếu Băng liên tục vẫy tay, sau đó tám người nhanh chóng đi về phía Lâm Dật.

“Anh Lâm.”

“Tổ trưởng Lâm.”

Giữa mấy cô gái và Lâm Dật không hề có sự xa cách, mọi người sử dụng cách xưng hô rất thân mật.

Nhưng mấy chàng trai thì có chút câu nệ, khi nhìn thấy Lâm Dật, tất cả đều rất khách sáo gọi anh là tổ trưởng Lâm.

“Được rồi, được rồi, mà sao các cô các cậu lại tụ tập với nhau thế này?”

“Vì hết việc làm nên lữ đoàn Trung Vệ đã sắp xếp nhiệm vụ học tập và huấn luyện. Mấy người chúng tôi nhàn rỗi không có việc gì làm nên ra nước ngoài thăm thú một vòng. Trước khi về thì gọi cho anh, định lượn quanh chỗ anh rồi lại đi tiếp.”

“Đi thôi, tôi đã thu xếp mọi thứ rồi, sẽ đưa mọi người đi khắp Trung Hải tham quan.”

“Vậy thì chúng tôi không khách sáo nữa, hôm nay phải ăn uống thỏa thuê mới được.” Tiếu Băng cười toe toét.

“Đi thôi, xe ở bên ngoài.”

Lâm Dật gọi tám người rồi đi ra khỏi nhà ga.

Nhưng vừa bước ra khỏi cửa, cả tám người đều sững sờ.

Bởi vì cách đó không xa, chín chiếc xe thể thao đã đậu sẵn.

Gần như đã quy tụ đầy đủ tất cả các thương hiệu xe thể thao hàng đầu trên thế giới, hơn nữa đều là những mẫu xe chủ lực, rẻ nhất cũng phải trên mười triệu.

Đặc biệt là chiếc đầu tiên, chiếc Bugatti La Voiture Noire trị giá một trăm hai mươi triệu, khiến Tiếu Băng và những người khác không khỏi há hốc mồm.

“Anh Lâm, đội hình này xa xỉ quá, mấy chiếc xe này cộng lại cũng phải hơn ba trăm triệu.”

“Chắc cũng cỡ đó, mỗi người một chiếc, muốn lái chiếc nào thì tự chọn.”

“Tôi muốn lái chiếc Bugatti La Voiture Noire.” La Kỳ không hề khách khí mà chọn chiếc tốt nhất.

“Tôi thì sao cũng được, nhưng phải xem tay lái của cô thế nào đã.”

“Nếu đấu tốc độ thì mấy thiếu nữ ngây thơ xinh đẹp chúng tôi làm sao đấu lại tay lái lão làng như Kỳ Kỳ đây.”

“Chết tiệt, tôi cũng rất ngây thơ thuần khiết đấy nhé, mấy cô đừng nói mấy điều kỳ quái nữa, năm nay tôi mới mười sáu tuổi thôi, còn chưa thành niên nữa kìa.”

“Chị ơi, chị giữ chút liêm sỉ cho em nhờ, chị cúp D rồi mà còn nói chưa đủ mười sáu tuổi nữa à?”

La Kỳ cố ý ưỡn ngực: “Hết cách rồi, trời sinh đã thế.”

“Ấy ấy, chị Dư, La Kỳ ưỡn ngực thì thôi đi, sao chị cũng ưỡn lên thế, của chị chỉ cúp B thôi.” Thành viên nam tên Trương Siêu Việt nói.

“Này, tôi khác với hai người họ.” Dư Tư Dĩnh nói một cách đầy tự hào:

“Tôi dựa vào thực lực để vào nhóm một, hai người bọn họ đi cửa sau.”

“Cô nói vậy khiến tôi không vui đâu.” La Kỳ chống eo nói tiếp:

“Cửa trước của tôi còn chưa ai đi qua, cho người khác đi cửa sau lúc nào chứ?”

“Trong lòng hai người tự biết rõ.” Dư Tư Dĩnh đắc ý nói.

“Này, có người không thể mãi ở cấp E, nhưng có người lại mãi là cup B đấy.” Tiếu Băng nói.

“Đệt!”

“Hai người nói như vậy thì thất đức quá. Đừng ép chị Dư dùng công nghệ cao, hai miếng silicone sẽ giết chết hai người trong giây lát đấy.”

“Cho dù silicone tốt đến đâu thì cảm giác cũng không bằng của chúng tôi. Nếu không tin thì hỏi anh Lâm xem, anh ấy là người có nhiều tiếng nói nhất.”

“Ấy ấy ấy, cô đừng nói nhảm, trước nay tôi chưa động qua ai, đừng có bôi nhọ thanh danh của tôi.”

“Chuyện nhỏ này, lát nữa tôi sẽ tìm một nơi cho anh thử.” La Kỳ nháy mắt.

“Đừng nói về chủ đề này nữa, chừa chút mặt mũi cho chị Dư đi.”

Dư Tư Dĩnh: “…”

Mọi người bật cười vang, Lâm Dật lấy chìa khóa xe ra.

“Muốn lái chiếc nào thì chọn đi.”

La Kỳ không khách sáo, tìm chìa khóa của chiếc Bugatti La Voiture Noire, chuẩn bị cảm nhận tính năng của siêu xe thể thao này.

Sau khi chia chìa khóa xe, mọi người cùng nhau đi về phía bãi đậu xe.

Cùng lúc đó, một đám đông đang vây xung quanh chín chiếc siêu xe, cả nam cả nữ đều liên tục lấy điện thoại ra chụp hình.

“Anh Lâm, xe của anh bị bao vây rồi kìa.” La Kỳ nói.

“Đừng lo lắng, cứ qua xem trước đã.”

Lâm Dật cùng mọi người kéo hành lý, thích thú đi về phía xe của mình.

Đứng trước chiếc Bugatti La Voiture Noire có một người phụ nữ đang liên tục vuốt tóc tạo dáng, người trước mặt đang cầm điện thoại di động để quay chụp cho cô ta.

Cùng lúc này, người phụ nữ vẫn đang vuốt tóc tạo dáng kia vẫn thản nhiên đọc lời văn trên mạng của cô ta.

“Đừng chọn sự ổn định ở độ tuổi mà bạn nên làm việc chăm chỉ. Dựa núi núi đổ, dựa người người chạy. Phụ nữ phải có sự nghiệp của riêng mình, nhưng ngành livestream trực tiếp này rất phức tạp, các bạn khó mà nắm bắt được. Tuy nhiên, nếu bạn nào có ý định khởi nghiệp thì xin hãy theo dõi tôi. Trong livestream tối nay, tôi đã chuẩn bị năm mươi nhìn chiếc điện thoại di động làm phúc lợi cho mọi người. Đồng thời, tôi sẽ giải mã cho mọi người, tại sao trong vòng nửa năm, tôi có thể mua được chiếc Bugatti La Voiture Noire một trăm hai mươi triệu này chỉ với một lần thanh toán.”

Nghe người phụ nữ đó nói, nhóm Lâm Dật cũng phải xấu hổ thay, dựa vào chiếc xe máy bên cạnh, tủm tỉm nhìn bọn họ biểu diễn.

Nhưng đúng lúc này, người phụ trách quay phim quay đầu lại và quát mắng Lâm Dật.

“Làm gì đấy, ai cho các người dựa vào xe của tôi!”

“Đây là xe của anh?”

“Không thì là của anh chắc?” Người đàn ông kiêu ngạo hét vào mặt Lâm Dật:

“Tránh xa chiếc xe của tôi ra, giá hơn mười nghìn tệ đấy. Một đám nhân viên hôi hám, nếu làm hỏng thì các người không thể đền nổi đâu.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1793: Người Phụ Nữ Như Thế Nào Có Thể Xứng Với Anh Lâm

Chương 1793: Người Phụ Nữ Như Thế Nào Có Thể Xứng Với Anh Lâm

Lâm Dật và những người khác cũng không tức giận, đứng ra khỏi chiếc xe máy.

Người đàn ông phụ trách quay video nói với người phụ nữ trước mặt:

“Cô chuẩn bị sẵn sàng đi, một chiếc xe tốt như vậy không dễ gặp đâu. Chúng ta tranh thủ quay mấy chục clip để sau này còn có cái mà đăng.”

“Bây giờ tôi đã sẵn sàng, có thể quay rồi.”

“Vậy được, ba hai một bắt đầu!”

“Các bạn thân yêu, đàn ông không đáng tin cậy, tôi và chồng vừa tiến hành thỏa thuận ly hôn. Để thỏa mãn anh ta, tôi chọn cách không lấy thứ gì cả, để lại biệt thự và chín chiếc siêu xe phía sau cho anh ta. Giờ tôi không còn một xu dính túi, hy vọng các bạn đến livestream của tôi lúc tám giờ tối. Tôi muốn tặng cho các bạn đợt phúc lợi cuối cùng, chín tệ chín, miễn phí vận chuyển.”

“Hai người có thể tránh ra được không? Không thấy mình đang đứng đây cản đường sao?” Lâm Dật nói tiếp:

“Nói thật thì tôi còn thấy xấu hổ cho cả hai người. Nếu không bị tắc nghẽn mạch máu não ba năm thì chắc không thể nghĩ ra một kịch bản như vậy được.”

“Chúng tôi thích nói gì thì nói, anh quản được chắc?” Người phụ trách quay phim lớn tiếng đáp:

“Sao nào? Có phải bị tôi nói mấy câu nên anh bất mãn không? Mau đem hành lý của anh cút đi đi!”

Bốp!

Tùy Cường giơ tay tát vào mặt anh ta một cái.

Người đàn ông phụ trách quay phim ngã xuống đất, máu chảy đầy khóe miệng, cả hàm răng cũng thiếu nước bị đánh bật ra ngoài.

“Con mẹ nó! Mày nói chuyện chú ý một chút, cẩn thận rước họa vào thân đấy!”

Người đàn ông phụ trách quay phim bị đánh tới ngơ ngác, điện thoại rơi xuống đất, màn hình vỡ tan tành. Anh ta ôm mặt, chỉ tay vào Tùy Cường mà mắng:

“Mày dám đánh tao à, tao sẽ gọi cảnh sát ngay bây giờ!”

“Tùy mày thôi.”

Nói xong, mấy người bọn họ bấm chìa khóa rồi chất hành lý lên xe.

“Mấy, mấy chiếc xe này là của các người?”

“Nếu không thì sao?”

La Kỳ quay đầu nhìn người đàn ông bị đánh ngã trên mặt đất.

“Nếu không thì sao? Ai bảo các người quay video ở đây, thế mà còn không biết tốt xấu, sau này nhớ kỹ, đừng bao giờ coi thường người khác.”

Những người nhìn thấy cảnh tượng này đều không khỏi sững sờ.

Bọn họ vốn tưởng mấy người trước mặt là người từ nơi khác đến làm việc.

Không ngờ, những chiếc xe này hóa ra lại là của bọn họ.

Thế rồi, họ phóng xe đi dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người.

Lâm Dật dẫn đầu đoàn, lái xe về phía bãi biển Nguyệt Lượng Loan.

Khoảng một giờ sau, chín chiếc xe thể thao lần lượt dừng lại trên đường cao tốc bên cạnh bãi biển Nguyệt Lượng Loan.

Mấy người họ lần lượt xuống xe, Lâm Dật nói:

“Ở đây chơi một lúc, lát nữa tôi sẽ dẫn mọi người ra biển.”

La Kỳ chỉ về bến Vọng Giang cách đó không xa: “Có một chiếc thuyền lớn ở đằng kia, tôi cảm thấy không tồi, chúng ta đi thuyền đó được không?”

“Tôi đã chọn chiếc thuyền đó rồi, đủ cho các cô cậu vui chơi thỏa thích.”

“Phải để anh Lâm vung tiền rồi.” La Kỳ cười hì hì.

“Vung tiền cái gì? Bến tàu này cũng là của tôi, muốn đi con thuyền nào là do tôi quyết định.”

Mọi người đều ngạc nhiên.

“Anh còn có cả bến tàu!”

“Mấy người cũng đều quấn bạc triệu đầy thắt lưng, chỉ là một cái bến tàu thôi mà, có cần phải kinh ngạc đến thế không?”

“Quan trọng là công ty của anh là ngành bán dẫn, không liên quan gì đến bến tàu.”

“Tôi cũng đâu có bảo dùng nó để kiếm tiền. Đó là nơi để nghỉ ngơi và giải trí. Sau này, các cô cậu đưa bạn bè đến Trung Hải, chỉ cần nhắc đến tên của tôi là không cần phải bỏ ra một khoản tiền nào, muốn dùng chiếc thuyền nào thì cứ việc chọn.”

“Tôi sẽ nhớ kỷ mấy lời này, chắc chắn sẽ không khách sáo với anh đâu.”

“Đều là chỗ thân quen, khách sáo làm gì.” Lâm Dật cười nói tiếp:

“Đi thôi, mọi thứ đã chuẩn bị xong, đi ra biển chơi một lát trước đã.”

“Ok.”

Trước khi mấy người họ tới, ba người Tần Hán đã sắp xếp xong nơi này.

Anh ta còn tìm không ít tiểu thịt tươi và người mẫu nổi tiếng trên mạng đến, trình độ trước giờ vẫn thế.

Tiếu Băng và La Kỳ tủm tỉm nhìn Lâm Dật.

“Anh Lâm, chỉ có anh hiểu chúng tôi nhất, biết chúng tôi khoái món này.”

“Đều là thành viên trong đội mình, đương nhiên tôi phải hiểu rồi.”

“Chậc chậc chậc, anh Lâm đúng là tay lão làng có khác.”

Sau khi mọi người đến nơi, Lâm Dật giới thiệu sơ qua hai bên, đoàn người cũng trở nên quen thuộc.

Bộ ba Tần Hàn đều có phần kinh ngạc.

Thân phận của tám người do Lâm Dật đưa tới không hề đơn giản.

Giá trị bản thân mỗi người thấp nhất cũng hơn chục tỷ, hoàn cảnh gia đình cũng không phải hạng vừa.

Tiếu Băng, La Kỳ và Dư Tư Dĩnh thì cũng không keo kiệt với thân hình xinh đẹp của mình, khoác lên những bộ đồ bơi bikini khá bắt mắt.

Sau khi vui chơi trên bãi biển một lúc, mọi người xuống du thuyền, bữa tiệc ăn chơi vui vẻ cũng chính thức bắt đầu.

Người trên thuyền đều vô cùng cởi mở, dù sao cũng là con nhà giàu, ăn chơi thả ga, cảnh tượng sôi động khỏi phải bàn.

Hơn bảy giờ tối, ánh chiều le lói đã biến mất nơi cuối chân trời.

Cuộc vui chơi của mọi người cũng sắp đến hồi kết thúc.

Lâm Dật đã sắp xếp một bàn tại khách sạn ở Bán Đảo, sẵn sàng đón tiếp Tiếu Băng và những người khác, tiện thể sẽ ở lại đây qua đêm luôn.

“Chơi cũng kha khá rồi, tôi đã đặt chỗ xong, giờ đi ăn trước, ngày mai sẽ dẫn mọi người đi chơi tiếp.”

“Đừng chỉ mỗi mấy người chúng ta, gọi cả chị dâu đi ra ngoài đi, đã lâu như vậy mà chúng tôi còn chưa biết mặt chị dâu trông như thế nào.” Trương Siêu Việt rống lên.

“Đúng đấy, gọi chị dâu qua đi, mọi người cùng nhau ăn cơm đi.” Tiếu Băng nói.

“Anh Lâm cứ yên tâm, chúng tôi sẽ không nói gì linh tinh đâu, không thể để cho chính thất ở nhà biết chuyện không nên biết được.”

“Ăn nói kiểu gì đấy, cứ làm như tôi là cặn bã lắm không bằng.”

“Anh mà không phải cặn bã thì chúng tôi cũng chỉ là mấy học sinh tiểu học ngây thơ mà thôi.” Lương Kim Minh nói.

“Chết tiệt, trong số những người ở đây, cậu là người không có tư cách nói tôi nhất.” Lâm Dật nói.

“Tôi thừa nhận mình là đồ cặn bã, nhưng tôi có bảo anh học theo tôi đâu.” Lương Kim Minh nói không biết xấu hổ.

“Nhưng mấy cậu đều khốn nạn cả, nếu tôi không làm theo, chẳng phải sẽ bị bỏ lại sao?”

“Đệt, ngụy biện kiểu gì đây.”

“Anh Lâm, đừng nói lung tung, mau gọi cho chị dâu đi.”

“Gọi cho cô ấy cũng được, nhưng không ai được tiết lộ nửa lời về thân phận của mình đâu đấy.”

“Đã rõ, chúng tôi sẽ giữ kín như bưng!”

Lâm Dật lấy điện thoại di động gọi cho Kỷ Khuynh Nhan.

“Chơi xong chưa?”

Kỷ Khuynh Nhan biết Lâm Dật phải đón tiếp bạn bè nên buổi tối đã tự mình về nhà.

“Chơi cũng kha khá rồi, đang chuẩn bị đi ăn tối, nếu em không có chuyện gì thì đến đây đi, bọn họ đều muốn gặp em cả.”

“Hả? Muốn gặp em sao?”

Kỷ Khuynh Nhan có chút bối rối: “Các anh tụ họp với nhau, em tới thì không hay lắm.”

“Có gì mà không hay, đều là người quen cả. Bọn anh đang trên đường, khoảng bốn mươi phút nữa sẽ tới. Nếu em không có việc gì thì qua đây đi.”

“Ờ ờ, được rồi.”

Cúp điện thoại, Lâm Dật nói với những người khác: “Xong rồi, chúng ta đi ăn cơm trước.”

Hơn nửa giờ sau, xe chạy đến khách sạn Bán Đảo, mọi người ngồi vào phòng.

“Sắp gặp chị dâu rồi, tôi có hơi kích động.” Tiếu Băng nói.

“Cánh đàn ông chúng tôi còn chưa kích động thì thôi, phụ nữ các cô kích động cái gì?” Một thành viên nam tên Chu Lương nói.

“Tôi chỉ tò mò không biết người phụ nữ xứng với anh Lâm của tôi rốt cuộc là người như thế nào thôi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1794: Thủ Đoạn Hèn Hạ

Chương 1794: Thủ Đoạn Hèn Hạ

“Cô mà không nói, tôi còn thật sự không nghĩ về phương diện này.” Chu Lương nói tiếp:

“Tôi cũng có chút tò mò, không biết chị dâu rốt cuộc trông như thế nào.”

“Không phải là tôi khen ngợi anh Lâm, tôi cảm thấy dưới bầu trời này, chẳng có người phụ nữ nào có thể xứng với anh ấy, nhan sắc này khiến người ta quá ghen tị.” La Kỳ nói.

“Vậy nên tôi mới tò mò chứ, người phụ nữ có thể khiến anh Lâm quyết tâm một lòng, không biết phải đẹp đến nhường nào?”

Phụt!

Tần Hán ngồi ở bên cạnh không nhịn nổi bật cười.

Nếu như Lâm Dật như này được coi là người quyết một lòng, bản thân anh ta không phải sẽ được tính thành người đàn ông tốt nhất thế giới rồi sao?

“Anh Tần, anh cười cái gì vậy, chẳng lẽ tôi nói sai rồi sao?”

“Không không không.” Tần Hán miễn cưỡng nhịn cười, nói:

“Đợi chút mấy cậu sẽ biết thôi, chị dâu của mấy cậu trông như thế nào.”

Chính vào lúc này, cánh cửa của phòng bao được mở ra, Kỷ Khuynh Nhan từ bên ngoài bước vào trong.

Cách trang điểm ăn mặc của Kỷ Khuynh Nhan đủ để khiến người khác phải lóa mắt.

Chiếc đầm đen đuôi yến, kết hợp với chiếc áo trắng lửng tay, mái tóc dài được búi lên, trên chiếc cổ trắng nõn ngọc ngà đeo một chiếc vòng kim cương, cách phối đồ như này khiến trên người cô giống như tỏa ra ánh hào quang vậy.

Thể hiện sự quyến rũ và ưu nhã của bản thân vô cùng tinh tế.

Mấy người Tiếu Băng và Dư Tư Dĩnh đều nhìn đến ngơ ngẩn rồi.

Thán phục trước nhan sắc và thân hình của Kỷ Khuynh Nhan, cho dù mấy người bọn họ cũng là phụ nữ, nhưng đều cảm thấy có chút xấu hổ vì thua kém.

Cô giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, tìm không thấy bất cứ tỳ vết nào.

“Chào chị dâu.”

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan bước vào, mấy người Tiếu Băng đứng dậy chào hỏi.

Đối diện với tình huống như này, Kỷ Khuynh Nhan vẫn có chút chưa kịp thích ứng.

Mặc dù lúc về cô nhi viện, cô cũng được mọi người gọi mình là chị dâu.

Nhưng đa số bộ phận lúc đó mình chào hỏi đều là trẻ nhỏ.

Mà bây giờ, biến thành một đám người trẻ tuổi, cô phải mất một lúc mới thích ứng kịp.

“Mọi người không cần khách sáo, mau ngồi mau ngồi.” Kỷ Khuynh Nhan vội vàng chào hỏi, chỉ sợ tiếp đón không chu đáo.

Đám đông lần lượt ngồi xuống, Kỷ Khuynh Nhan ngồi bên cạnh Lâm Dật.

Tần Hán nở nụ cười với mấy người Tiếu Băng: “Bây giờ mấy cô cậu nhìn thấy người thật rồi, cảm thấy thế nào?”

“Cảm thấy anh Lâm của tôi không xứng với chị dâu.”

“Này này này! Vừa rồi còn nói cô ấy không xứng với tôi đó, thế mà nhanh như vậy đã phản rồi à.”

“Anh không nên vu oan cho người khác, tôi chưa từng nói câu đấy.” Tiếu Băng nói tiếp:

“Với nhan sắc và thân hình của chị dâu, phối hợp với anh thực tế quá nhẹ nhàng rồi.”

Kỷ Khuynh Nhan nở nụ cười, vẻ mặt có chút đắc ý.

Mỗi lần nghe người khác nói như thế, trong lòng của cô vô cùng vui vẻ.

“Được rồi được rồi, đừng nói chuyện này nữa. Mọi người đói bụng rồi đúng không, nhanh gọi món đi, hôm nay phải đãi mọi người một bữa đàng hoàng.”

“Yên tâm, sẽ không khách sáo với anh đâu.”

Đám người nhóm Tiếu Băng cũng thật sự không khách sáo với Lâm Dật, chọn các món đắt quý hiếm, không mập mờ nước đôi chút nào.

Bởi vì không có người ngoài, bầu không khí trong bữa cơm rất vui vẻ.

Tuy mọi người cùng uống rượu, nhưng ý thức của đám người Tiếu Băng đều vẫn tỉnh táo, mọi người không nhắc đến một câu nào những chuyện liên quan tới thân phận của bản thân và Lâm Dật.

Mà đám người Tùy Cường cũng thay đổi cách xưng hô gọi thành “lão đại”, vì gọi tổ trưởng có vẻ xa lạ quá.

Hơn mười một giờ đêm, rượu quá ba lượt, ăn quá năm vị(*). Sau khi mọi người đã ăn uống no nê, trạm kế tiếp chính là hạng mục cũ.

(*) là chỉ những người cùng bàn đã uống ba phiên rượu, món ăn cũng đã ăn đủ năm vị, đây ý chỉ bữa tiệc đã đến hồi kết.

Hộp đêm!

Tuy Kỷ Khuynh Nhan rất phản cảm việc Lâm Dật đến chỗ như thế này, nhưng vì có bạn bè ở đây, Kỷ Khuynh Nhan cũng không nói gì, chẳng qua cô cũng không đi cùng bọn họ.

Lâm Dật đưa cô về nhà ba mẹ, sau đó trở lại Đại Đô Hội, chuẩn bị chơi một trận điên cuồng.

Mấy người bọn họ đều là con cháu nhà giàu nên cuộc chơi vô cùng thoải mái.

Đến tận bốn giờ sáng, đám người mới có chút mệt mỏi, trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Có lẽ cả ngày hôm nay sẽ trôi qua trong giấc ngủ, muốn ra ngoài chơi sợ rằng phải đợi đến buổi chiều.

Reng reng reng.

Hơn tám giờ sáng, Lâm Dật bị một loạt tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Vốn anh nghĩ rằng Kỷ Khuynh Nhan gọi tới, nhìn qua mới phát hiện là số điện thoại lạ.

“A lô?”

“Cảnh sát Lâm, tôi là Dương Băng.”

Nghe thấy giọng nói của Dương Băng, Lâm Dật tỉnh táo lại một chút, không ngờ cô ta sẽ gọi điện thoại cho mình, vả lại còn gọi vào lúc này.

“Có chuyện gì à?”

“Hôm qua có người gọi điện thoại tới uy hiếp tôi, nói muốn tôi phải rút đơn khiếu nại.” Dương Băng khóc lóc kể lể:

“Còn nói với tôi, nếu tôi không rút đơn khiếu nại thì sẽ khiến ngày tháng sau này của tôi không được yên ổn.”

“Còn có chuyện như thế này nữa à?”

“Là sự thật.” Dương Băng nói tiếp:

“Lúc đầu tôi cũng không để tâm chuyện này, nhưng sáng sớm hôm nay, lúc tôi định đến tiệm, phát hiện trước cửa nhà bị người ta tạt sơn đỏ. Bây giờ tôi không dám ra khỏi cửa nữa, mới gọi điện thoại cho anh!”

“Trước tiên cô đừng hoảng. Nói cho tôi biết địa chỉ nhà cô, tôi qua đó tìm cô.”

“Thịnh Thế Nhàn Đình Nhị Kỳ, tòa nhà mười sáu, dãy ba, phòng 1701.”

“Ở nhà đợi tôi, ngoại trừ tôi ra, bất cứ ai gõ cửa cũng không nên mở.”

“Ừm ừm, tôi biết rồi.”

Tắt cuộc gọi, Lâm Dật tắm rửa đơn giản một lượt, sau đó lái xe đi về hướng nhà của Dương Băng.

Không đến một tiếng đồng hồ sau, Lâm Dật lái xe đến khu đấy, đồng thời tìm được chính xác địa chỉ nhà cô ta.

Lâm Dật không vội gọi điện thoại cho Dương Băng, anh đứng trước cửa quan sát một chút.

Trên cửa chống trộm và giá để giày đều bị tạt sơn dầu màu đỏ, cho người khác một loại cảm giác máu me đầm đìa.

Cảnh tượng như này, đàn ông nhìn cũng cảm thấy sợ hãi, càng đừng nhắc đến việc một người phụ nữ như cô ta.

Không cần nghĩ cũng biết, khẳng định do Tesla thuê người làm.

Chỉ nhìn tình cảnh trước mắt mà nói, Tesla đã không còn đường lui rồi.

Dương Băng là chốt đột phá duy nhất của bọn họ.

Nếu cô ta quyết định rút đơn khiếu nại, đồng thời nói thêm vài câu tốt đẹp, bọn họ sẽ có không gian thao tác rất lớn, cũng kịp thời ngăn chặn tổn thất.

Thật sự thủ đoạn này có chút hèn hạ, nhưng không thể nghi ngờ việc này rất có hiệu quả.

Lâm Dật lấy điện thoại ra gọi cho Dương Băng.

“Mở cửa đi, tôi đang ở ngoài cửa rồi đây.”

“Vâng vâng vâng, bây giờ tôi sẽ mở cửa cho anh ngay.”

Trong nhà truyền đến tiếng bước chân, cánh cửa chống trộm rất nhanh được mở ra.

Lâm Dật nhìn dáng vẻ Dương Băng đã ăn mặc chỉnh tề.

Cô ta mặc một bộ liền thân màu đen, quần ống rộng, tóc buộc lên cao, vẻ ưu nhã của thiếu phụ bày ra vô cùng tinh tế.

Chỉ là khoang mắt của cô ta hơi ửng đỏ khiến mỹ cảm bị phá hoại ít nhiều.

Nghênh đón Lâm Dật vào cửa, Dương Băng không kìm được ôm chầm lấy Lâm Dật khóc lớn.

“Nếu anh không đến, tôi không biết phải làm thế nào cho ổn nữa.”

“Đừng như vậy, nam nữ thụ thụ bất thân.” Lâm Dật giơ cao hai tay, tuy kích cỡ của Dương Băng không nhỏ, cũng rất mềm mại, nhưng Lâm Dật thật sự không có tâm tư hưởng thụ.

Dương Băng có chút ngượng ngùng, khuôn mặt đỏ ửng, giữ khoảng cách với Lâm Dật.

“Thật sự ngại quá, vừa nãy tôi quá kích động rồi.”

Dương Băng tìm cho Lâm Dật đôi dép lê.

“Cảnh sát Lâm, nhanh vào nhà.”

Lâm Dật nhìn quanh một vòng, nhận ra nhà của Dương Băng không nhỏ, diện tích sử dụng ít nhất cũng trên một trăm năm mươi mét vuông.

Ở Trung Hải mà có được một căn hộ như thế này, cuộc sống của cô ta đã vượt quá 90% người khác rồi.

Lâm Dật ngồi xuống ghế sô pha, Dương Băng rót cho anh một cốc nước.

“Không cần khách sáo như thế, nói cho tôi biết chuyện như thế nào.”

“Hôm qua có người đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, nói tôi phải rút đơn khiếu nại. Vả lại còn nói, nếu mười giờ hôm nay vẫn không nhận được tin tức đã rút đơn khiếu nại, bọn họ sẽ đến cửa tìm tôi.”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1795: Mày Còn Chưa Chết Nổi Đâu

Chương 1795: Mày Còn Chưa Chết Nổi Đâu

"Đám người của Tesla này có lá gan không nhỏ đâu.”

Lâm Dật nhỏ giọng nói một câu, cảm thấy bây giờ Tesla có chút giống chó cùng rứt giậu.

“Bất luận nói thế nào, bọn họ cũng là một doanh nghiệp có tiếng tăm, tôi thật sự không ngờ bọn họ sẽ làm ra chuyện vô sỉ như thế này.”

“Không sao. Tôi sẽ giúp cô xử lý chuyện này.”

Lâm Dật cảm thấy bản thân cần chịu một phần lớn trách nhiệm trong chuyện này.

Nếu không phải do anh bức ép bọn họ, người của Tesla cũng sẽ không làm đến thế này.

Điều này đối với một doanh nghiệp mà nói chính là một chuyện rất nguy hiểm.

Nhưng từ chuyện này cũng có thể nhìn ra được, đối mặt với việc giá cổ phiếu tụt dốc không phanh, Tesla đã bó tay hết cách rồi, nếu không cũng sẽ không dùng đến phương pháp như vậy.

Dù gì ai cũng muốn có thể diện.

“Cảm ơn cảnh sát Lâm, nếu anh không đến, tôi thật sự không biết làm thế nào mới ổn.” Dương Băng gạt nước mắt, hốc mắt đỏ bừng, nói.

Lâm Dật nhìn lên đồng hồ, bây giờ đã chín giờ ba mươi phút, đối phương đưa ra thông điệp cuối cùng là mười giờ, rất nhanh sẽ đến rồi.

“Chuyện nhỏ thôi. Tôi là người phụ trách vụ án này, xảy ra chuyện như vậy, tất nhiên tôi phải chịu trách nhiệm đến cùng.”

“Có cần phải gọi điện thoại cho đồng nghiệp khác không?”

“Không cần. Một mình tôi đủ rồi.”

Dương Băng gật gật đầu. Có Lâm Dật ở đây, cô ta cảm thấy yên tâm hơn nhiều, cũng không sợ hãi như lúc trước nữa.

“Mới sáng sớm đã gọi anh đến, thật sự ngại quá.” Dương Băng xin lỗi, nói tiếp: “Anh đã ăn bữa sáng chưa, tôi đi làm chút gì đó cho anh.”

“Không cần phiền phức như thế, đợi giải quyết xong chuyện bên này, tôi ra ngoài ăn một chút là được rồi.”

“Còn ra ngoài làm gì chứ. Trong nhà có bánh bao do tôi làm tối hôm qua, tôi đi hâm nóng lại cho anh.”

Lâm Dật còn muốn từ chối nhưng lại không chống đỡ nổi sự nhiệt tình của Dương Băng, thôi thì không nói thêm gì nữa.

Không thể không nói, vẫn là thiếu phụ biết thương người.

Cũng chẳng trách bao nhiêu người đều thích kiểu hình chị gái thế này, người ta thật sự có ưu thế.

Dương Băng nhanh chóng hâm lại mấy cái bánh bao cho Lâm Dật, còn có hai quả trứng luộc nước trà, thêm một ly sữa đậu nành.

Mặc dù có chút đơn giản, nhưng nếu Lâm Dật tự mình ra ngoài ăn bữa sáng cũng gần như ăn mấy thứ này thôi.

“Trong nhà chỉ có mình cô à?”

Dương Băng vuốt tóc, theo bản năng nhìn sang Lâm Dật, nhẹ nhàng nói:

“Chồng của tôi đi công tác rồi, một năm chỉ về có vài lần.”

Lúc nói lời này, Dương Băng còn giúp Lâm Dật bóc một quả trứng gà, vô cùng ân cần.

Khóe miệng của Lâm Dật hơi cử động, cảm thấy đây giống như không phải đến phá án, càng giống đến bàn chuyện sâu kín hơn.

Nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.

Vội vội vàng vàng ăn xong bữa sáng, Dương Băng thu dọn đồ đơn giản một chút, vừa đúng lúc này cửa phòng bị gõ vang.

Vẻ mặt Dương Băng hơi hoảng hốt, gấp gáp chạy vội quay đến bên cạnh Lâm Dật.

“Đừng lo lắng, tôi qua đó xem sao.”

Lâm Dật đứng dậy, đi thẳng tới trước cửa nhà, nhưng không trực tiếp mở cửa, anh nhìn qua mắt mèo(*) quan sát một chút.

(*) lỗ nhỏ lắp trên cửa, có thể nhìn ra ngoài để biết ai đến nhà.

Ngoài dự đoán, bên ngoài không có người.

Lâm Dật đặt tay lên trên tay nắm cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Nhưng chính vào lúc này, bốn bóng người từ trong góc tường xông ra, đứng trước mặt Lâm Dật.

“Ôi chao, trong nhà còn một gã đàn ông nữa à.”

Người đàn ông dẫn đầu để tóc ngắn, khoảng tầm ba mươi tuổi, làn da màu đồng cổ, trong ánh mắt thấu sự tinh ranh, cho người khác một cảm giác trưởng thành lão luyện.

“Mấy người đến đây gây chuyện à?” Lâm Dật nhướng mày hỏi.

“Bớt ở đó phí lời!”

Người đàn ông tóc ngắn đẩy Lâm Dật một cái, thuận thế đẩy anh vào trong nhà.

Mà lúc này, Dương Băng cũng nhìn thấy bốn người bước vào, cô ta bị dọa cho mặt mày trắng bệch. Cô ta đứng chỗ ban công, không dám động đậy một chút nào.

Mấy người tiến vào không thèm để ý đến Lâm Dật, tự động coi như không nhìn thấy anh.

Người đàn ông tóc ngắn nhìn Dương Băng, trên mặt không biểu cảm, nói:

“Tối qua tôi nói với cô mấy lời đó cô đều quên rồi à? Hay cô cảm thấy, tìm một người đàn ông đến thì có thể giúp cô ra mặt?”

Lúc nói câu này, người đàn ông tóc ngắn lấy ra một con dao xếp từ trong túi quần, đi về phía Dương Băng.

“Tôi còn ở đây đó, mấy người làm như này thật sự không coi tôi ra gì rồi.” Lâm Dật chậm rãi nói.

Người đàn ông tóc ngắn đang chuẩn bị ra tay, quay đầu nhìn lướt qua Lâm Dật, đánh giá anh từ trên xuống dưới một lượt.

“Sao nào? Mày muốn ra mặt thay cô ta à, không sợ chết sao?”

“Sợ chết chứ! Nhưng cũng dự định ra mặt thay cô ấy.”

“Ha!”

Người đàn ông tóc ngắn cười lạnh lùng một tiếng, quay lại nói với ba tên thuộc hạ phía sau lưng:

“Giao thằng nhóc này cho bọn mày, dạy cho nó đạo lý làm người, để nó biết cái giá của người xấu việc tốt.”

“Vâng!”

Ba người đi về phía Lâm Dật, trong ánh mắt lộ ra nét giễu cợt, vây quanh anh vào giữa.

“Người anh em, chuyện này không có liên quan đến chú em, đừng tự mình chuốc nhục nhã. Không đến lượt chú em làm chuyện anh hùng cứu mỹ nhân. Biết điều thì nhanh cút đi, làm chú em bị thương thì không tốt đâu.”

Lâm Dật không nói gì, nhấc chân lên đạp một cái, vững vàng đá vào người của người vừa nói.

A!

Người sau không phản ứng kịp, kêu lên một tiếng thảm thiết. Cơ thể bay ngược ra sau, đụng trúng vào cánh cửa sau lưng phát ra một tiếng vang lớn.

“Đại Miêu!”

Hai người không dám tiếp tục ra tay với Lâm Dật, ngay lập tức chạy về phía đồng bọn.

Bọn họ không ngờ tới người đàn ông này sẽ ra tay trước.

Bao gồm cả người đàn ông tóc ngắn lúc nãy cũng vậy, hành động của Lâm Dật hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của gã ta.

“Thật không nhìn ra đấy, chú em còn là một người luyện võ.

Thật sự có tài đấy.”

“Không có thời gian phí lời với anh, bây giờ tôi hỏi anh cái gì, anh trả lời cái đó.” Lâm Dật trầm giọng nói.

“Mày đang uy hiếp tao?”

Người đàn ông tóc ngắn cầm dao xếp, nhếch mép, đi về phía Lâm Dật.

“Mày thật sự nghĩ rằng tao bị dọa rồi sao? Lúc ông đây ra ngoài đánh nhau, mày còn đang đứng đái và nghịch cát đấy!”

Vừa nói xong, người đàn ông tóc ngắn đột nhiên tăng tốc, con dao xếp cầm trong tay đâm về phía Lâm Dật!

Nhưng tốc độ của Lâm Dật càng nhanh hơn, anh chỉ nghiêng người một cái đã tránh được đòn tấn công của gã ta.

Tiếp đó, tay phải của Lâm Dật đột ngột thò ra, túm lấy cổ tay của người đàn ông tóc ngắn, bẻ mạnh xuống dưới một cái!

A!

Lại là một tiếng kêu thảm thiết vang lên, người đàn ông tóc ngắn nhịn không nổi cơn đau đớn nơi cổ tay, con dao xếp rớt xuống. Lâm Dật lanh tay lẹ mắt đỡ lấy con dao, đâm ngược lại!

“Mày!”

Người đàn ông tóc ngắn ôm miệng vết thương của mình, loạng choạng ngã ngửa trên đất, máu tươi cũng thấm qua áo ngoài chảy xuống mặt sàn trong căn phòng!

Người trong phòng đều trợn tròn mắt nhìn Lâm Dật.

Bọn họ đều cảm nhận được sự sợ hãi trước nay chưa từng có từ trên người của anh.

Lâm Dật vứt con dao vào thùng rác, ngồi xuống ghế bên cạnh bàn ăn.

“Yên tâm. Tao ra tay rất có chừng mực, tạm thời hắn chưa chết nổi đâu.”

Người đàn ông tóc ngắn nghiến răng nghiến lợi, trong ánh mắt mang theo sự lạnh lẽo.

“Thằng nhóc kia, mày kiếm chuyện đúng không, bọn tao là người của Ngụy Gia, mày dám phá chuyện tốt của Ngụy Gia, ngày tháng sau này của mày không sống tốt đâu!”

“Ngụy Gia?” Lâm Dật lẩm bẩm một tiếng, cái tên này nghe có chút quen tai.

Mấy ngày trước, tập đoàn Triều Dương có một hạng mục, hình như chính người này đã phái người đến gây chuyện.

Tuy chuyện này đã trôi qua một khoảng thời gian rất lâu rồi, nhưng Lâm Dật vẫn có chút ấn tượng.

“Ngụy Gia mà mày nói là Ngụy Nghĩa Hoa sao?”

Dịch: MBMH Translate

Chương 1796: Thế Giới Quan Sụp Đổ

Chương 1796: Thế Giới Quan Sụp Đổ

“A a a!”

Người đàn ông tóc ngắn cười lạnh một tiếng: "Mày biết nhiều đấy chứ. Nếu đã biết Ngụy Gia là ai, vậy chắc mày nên biết kết cục của mình rồi chứ!"

Vù!

Lâm Dật không nói lời vô nghĩa, tung một cú đá người người đàn ông tóc ngắn.

"Gã ta là cái thá gì chứ. Bây giờ gọi điện thoại cho gã ta, tao xem gã có dám ở trước mặt tao uy hiếp hay không."

Người đàn ông tóc ngắn trừng mắt.

"Mày không biết trời cao đất dày là gì à, dám ở sau lưng chửi bới Ngụy Gia. Tao nói cho mày biết, mày xong đời rồi. Khi Ngụy Gia biết chuyện này, chắc chắn sẽ chơi chết mày!"

"Tao chờ đây. Bây giờ gọi điện thoại cho gã, để tao xem gã ta giết tao như thế nào, thuận tiện nói cho gã ta biết tao tên là Lâm Dật."

Người đàn ông tóc ngắn không tiếp tục nói lời vô ích, cầm lấy di động gọi cho Ngụy Nghĩa Hoa.

"Ngụy Gia, em là Tiểu Ngũ."

"Mọi chuyện xong xuôi rồi sao." Ngụy Nghĩa Hoa trầm giọng nói.

"Bọn em gặp rắc rối, người phụ nữ tên Dương Băng tìm một người giúp đỡ. Tên Lâm Dật. Hắn dám đánh bọn em, còn đâm em một dao." Người đàn ông tóc ngắn nhe răng nhếch miệng nói.

"Mày nói cái gì, mày gặp phải tổng giám đốc Lâm!"

Vừa nói xong câu nói này, ánh mắt của mọi người đều nhìn người đàn ông tóc ngắn.

Giọng điệu và thái độ của Ngụy Nghĩa Hoa khiến cho bọn họ cảm thấy bất ngờ, chuyện này hoàn toàn khác so với trong dự đoán của bọn họ.

"Em, em không biết hắn ta là ai, hắn ta chỉ nói mình tên Lâm Dật, cách nói chuyện vô cùng ngông cuồng, căn bản không coi anh ra gì."

Ngụy Nghĩa Hoa không trả lời người đàn ông tóc ngắn, mà chỉ thử thăm dò hỏi:

"Tổng giám đốc Lâm ở bên cạnh mày sao?"

"Tôi ở đây, có chuyện mau nói, có rắm mau thả."

"Tổng giám đốc Lâm, xin anh bớt giận. Chuyện này do chúng tôi sai, tôi không biết cô ta là người của anh, nếu như biết trước, cho dù cho tôi một trăm lá gan cũng không dám làm ra chuyện như vậy!"

Những người nghe nói như thế, tim đập bang bang giống như bị sét đánh.

Danh tiếng Ngụy Gia rất vang dội ở Trung Hải này, thậm chí có thể nói đã chiếm vị trí đầu bảng.

Nhưng tuyệt đối không ngờ người đó lại dùng giọng điệu kính trọng như thế khi nói chuyện với người đàn ông trước mặt này!

"Ngụy Nghĩa Hoa. Lá gan của anh không nhỏ đâu nhỉ, có phải cảm thấy cánh của mình cứng rồi đúng không, công việc gì cũng có thể nhận được? Hay anh cảm thấy ở Trung Hải không có ai có thể trấn được anh?"

"Không không không, ý tôi không phải vậy. Xin tổng giám đốc Lâm bớt giận."

Ngụy Nghĩa Hoa vội vàng giải thích, giống như đã bị dọa vỡ mật.

"Tôi có chút quan hệ với tổng giám đốc của Tesla, ông ta đến tìm tôi, hơn nữa cho tôi rất nhiều lợi ích, tôi cũng không còn cách nào khác. Dù sao anh em phía dưới còn phải ăn cơm, hy vọng tổng giám đốc Lâm không so đo với tôi, bây giờ tôi sẽ từ chối việc này ngay."

"Con mẹ nó! Anh nhắc đến việc này mà không biết xấu hổ à?" Lâm Dật đạp đổ mắng:

"Anh không biết chuyện gần đây của Tesla sao? Tiền ở đâu cũng dám kiếm à?"

"Đúng đúng đúng, là tôi sai. Xin tổng giám đốc Lâm cho tôi một cơ hội nữa, sau này tôi không dám kiếm tiền thâm hiểm độc địa như vậy nữa."

"Ngụy Nghĩa Hoa, tôi nói cho anh biết, tôi cho anh một cơ hội cuối cùng, sau này nếu còn dám làm chuyện như vậy, tôi sẽ khiến cho anh biến mất ở Trung Hải."

"Tôi biết rồi. Cảm ơn tổng giám đốc Lâm đã cho tôi một cơ hội, sau này tôi không dám nữa."

Nói xong, Ngụy Nghĩa Hoa thay đổi giọng điệu, không tiếp tục dáng vẻ như cháu trai kia nữa, rống lớn nói với người đàn ông tóc ngắn:

"Mau nhận lỗi với tổng giám đốc Lâm, sau đó rời khỏi nhà bọn họ."

"Em biết rồi, biết rồi Ngụy Gia."

Trái tim của người đàn ông tóc ngắn suýt chút nữa nhảy ra khỏi cuống họng.

Ở trong lòng gã ta, sự tồn tại của Ngụy Nghĩa Hoa là chí cao vô thượng.

Chính là kẻ ngang ngược nhất ở đất Trung Hải, không ai dám trêu chọc anh ấy.

Chưa từng nghĩ tới có một ngày, lão đại nhà mình sẽ khúm núm ăn nói khép nép với một người như vậy!

Vào khoảnh khắc này, thế giới quan của anh ta hoàn toàn sụp đổ.

"Tổng giám đốc Lâm, chuyện này là lỗi của chúng tôi, lúc nào anh có thời gian? Có thể cho chúng tôi một cơ hội để tạ lỗi hay không?"

"Không cần phiền phức như vậy, nhưng có chuyện cần các người làm."

"Có việc thì tổng giám đốc Lâm cứ phân phó, chỉ cần Ngụy Nghĩa Hoa tôi có thể làm, chắc chắn sẽ đâu ra đó."

"Người liên hệ với anh hẳn là Dương Thiên Nam."

"Là anh ta, anh ta bảo tôi tới tìm Dương Băng, nghĩ cách khiến cô ta rút đơn kiện."

"Anh có lưu lại lịch sử cuộc nói chuyện không? Hoặc có ghi âm không?"

"Thật sự không có ghi âm, nhưng tôi có mấy bản lịch sử cuộc gọi, có thể chứng minh anh ta đã sai khiến tôi làm việc này."

"Đợi lát nữa tôi gửi mail cho anh, anh gửi mấy thứ này cho tôi. Tôi cần anh phái người đứng ra làm chứng, những việc này cũng không có vấn đề gì nhỉ?"

"Chắc chắn không thành vấn đề. Anh phân phó như thế nào thì tôi sẽ làm như vậy."

"Được. Hết chuyện của anh rồi, không nói nữa."

"Vậy tôi không làm phiền tổng giám đốc Lâm."

Ngụy Nghĩa Hoa không dám làm mất thời gian của Lâm Dật, lập tức cúp điện thoại.

Trong phòng rơi vào yên lặng thật lâu.

Người đàn ông tóc ngắn được đỡ đứng dậy, liên tục cúi đầu giải thích với Lâm Dật:

"Ngài Lâm, chúng tôi biết lỗi rồi, về sau chúng tôi không dám nữa, hy vọng ngài cho chúng tôi một cơ hội."

"Lau sạch sẽ máu trong phòng, dọn dẹp mấy thứ ngoài cửa, nhân tiện gửi mail của tôi đến đấy."

"Được, ngài nói đi ạ."

Anh đọc email của mình cho người đàn ông tóc ngắn, để anh ta chuyển cho Ngụy Nghĩa Hoa.

Lâm Dật cảm thấy đây rất có thể là một cây rơm cuối cùng đè chết Tesla.

Người đàn ông tóc ngắn bị thương nên được một người trong đó đưa đến bệnh viện.

Hai người còn lại thu dọn chiến trường, tìm khăn lau lau chùi sạch sẽ vết máu trên mặt đất.

Trước khi đi còn nói sẽ tìm người tới rửa sạch sơn ngoài cửa, không dám bốc đồng nữa.

Sau khi vấn đề đã được giải quyết, trong phòng chỉ còn lại hai người Lâm Dật và Dương Băng.

Nhưng người phía sau lại nhìn chằm chằm Lâm Dật, trong ánh mắt tràn ngập tò mò.

"Dùng loại ánh mắt này nhìn tôi làm gì?"

"Cảnh sát Lâm, anh thật sự là cảnh sát sao? Vì sao bọn họ lại dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với anh, còn gọi anh là tổng giám đốc Lâm?"

"Đây là thân phận khác của tôi, không có gì đáng để ý." Lâm Dật nói tiếp:

"Bây giờ chuyện ở đây đã được giải quyết, sau này sẽ không có ai đến tìm cô gây phiền phức nữa. Tiếp tục công việc và sống thật tốt nhé."

"Cảnh sát Lâm."

Ngay lúc Lâm Dật xoay người muốn đi, Dương Băng ở phía sau gọi anh lại.

"Còn chuyện khác à?"

Dương Băng vén một ít tóc lên, nói: "Buổi tối anh có thời gian không? Tôi muốn mời anh ăn một bữa cơm. Anh giúp đỡ tôi nhiều như vậy, cũng phải để tôi cảm ơn anh một chút chứ."

"Đây là chuyện tôi nên làm, không cần để trong lòng. Đi đây."

Lâm Dật cũng không tiếp tục nghe Dương Băng nói tiếp, mà xoay người rời đi.

Nếu không tiếp theo lại là một đoạn tình tiết tươi đẹp nồng nàn nữa rồi.

Rời khỏi nhà của Dương Băng, Lâm Dật lái xe về khách sạn, chuẩn bị tụ họp với đám người Tiểu Băng.

Cùng lúc đó, tất cả quản lý cấp cao của Tesla vừa kết thúc buổi hội nghị dài hai tiếng đồng hồ.

Nội dung của cuộc hội nghị chính là bàn bạc làm sao để xoay chuyển cục diện rơi vào thế yếu hiện tại.

Từ phòng họp đi ra, Haber nhìn Dương Thiên Nam nói:

"Chuyện bên kia sắp xếp thế nào rồi, tình hình bây giờ rất bất lợi với chúng ta, không thể có thêm sơ xuất gì được."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1797: Đàm Phán Hòa Bình

Chương 1797: Đàm Phán Hòa Bình

"Ngài Haber yên tâm, chuyện này tôi đã sắp xếp xong, với sức ảnh hưởng của Ngụy Nghĩa Hoa ở Trung Hải, muốn xử lý chuyện như vậy cũng không có gì khó."

Lúc nói chuyện, Dương Thiên Nam nhìn đồng hồ, lại tiếp tục nói:

"Tôi cho anh ta thời gian giới hạn là mười giờ sáng, bây giờ đã sắp mười hai giờ, có lẽ bên kia đã sắp xử lý xong, một lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại hỏi một chút."

Haber vừa lòng gật đầu: "Đây là cửa đột phá duy nhất của chúng ta, chỉ cần cô ta quyết định rút đơn kiện, chuyện này vẫn còn chỗ để hòa hoãn."

"Tôi biết điều này, cho nên lúc xử lý chuyện này, tôi rất cẩn thận, cũng không tìm mấy người tạp nham, mà trực tiếp tìm Ngụy Nghĩa Hoa. Chắc chắn không có vấn đề."

"Anh nói như vậy thì tôi yên tâm."

Lúc nói chuyện, hai người về tới văn phòng, chuẩn bị ăn cơm trưa, buổi chiều tiếp tục xử lý chuyện khác.

Nhưng vào lúc này, thư ký của Dương Thiên Nam vội vàng chạy vào, thậm chí quên mất gõ cửa.

"Tổng giám đốc Dương không ổn rồi, trên mạng có người phơi bày, nói chúng ta phái người đi đe dọa Dương Băng rút đơn kiện, chuyện này đã làm đến ồn ào huyên náo rồi."

"Chuyện này sao có thể!"

"Là thật. Người bị tình nghi cũng thừa nhận hành vi của mình, nói do ngài sai khiến, còn lộ ra ảnh chụp màn hình lịch sử trò chuyện."

"Mau lấy tới đây cho tôi xem."

Nữ thư ký đưa điện thoại di động của mình đến tay Dương Thiên Nam.

Nhìn thấy nội dung trong video, dưới chân Dương Thiên Nam lảo đảo một cái, suýt chút nữa bất tỉnh.

Bởi vì nội dung lịch sử cuộc trò chuyện đúng là ảnh chụp màn hình cuộc nói chuyện của mình và Ngụy Nghĩa Hoa!

"Tại sao có thể như vậy!" Dương Thiên Nam trừng mắt, vẻ mặt kích động, ngay cả cơ thể cũng run rẩy không chịu sự kiểm soát của bản thân.

"Tôi, tôi cũng không biết!"

Lúc này, Haber đi đến, cũng thấy được nội dung trên ảnh chụp màn hình lịch sử cuộc nói chuyện. Sắc mặt ông ta vô cùng khó coi.

"Tôi hy vọng anh cho tôi một lời giải thích. Rốt cuộc anh đã làm chuyện này như thế nào!"

"Tôi, cũng không biết sẽ như vậy!"

"Bây giờ tôi thấy anh đã không thể đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc khu vực châu Á - Thái Bình Dương nữa rồi. Tôi sẽ làm bản báo cáo với tổng công ty, anh chuẩn bị tâm lý đi."

"Ngài Haber, xin cho tôi một cơ hội."

"Anh xem tình huống bây giờ, chúng ta còn có cơ hội sao! Bởi vì hành vi ngu ngốc của anh, Tesla đã không còn đường lui, tất cả mọi chuyện đều do anh tạo ra, anh nên chịu trách nhiệm vì hành vi của mình!"

"Nhưng cho dù tôi từ chức, chuyện này cũng không thể dịu xuống."

Haber bất lực ngồi phịch xuống ghế: "Tôi quyết định nói chuyện với anh ta một lần nữa. Nếu kéo dài thêm nữa, chúng ta sẽ hoàn toàn mất đi thị trường ở Hoa Hạ."

…

Lúc Lâm Dật trở lại khách sạn đã là giữa trưa.

Lâm Dật nhìn từng phòng, phát hiện mấy người đều đang ngủ, vẫn chưa ai dậy.

Lâm Dật cũng không làm phiền, xoay người tới công ty của Kỷ Khuynh Nhan, chuẩn bị đi ăn cơm trưa cùng cô.

Biết Lâm Dật muốn tới, Kỷ Khuynh Nhan cũng chưa ăn cơm, muốn chờ anh tới đây ăn chung.

Lúc Lâm Dật đi vào văn phòng, Kỷ Khuynh Nhan đã chuẩn bị xong cơm trưa, bên cạnh còn có hai ly nước trái cây.

"Buổi sáng anh bận bịu chuyện gì à? Gửi Wechat cho anh cũng không thấy trả lời."

"Có một người trong cuộc bị người của Tesla đe dọa, anh đến đó xử lý một chút."

Lúc ăn cơm, Lâm Dật nói đơn giản chuyện đã xảy ra với Kỷ Khuynh Nhan.

"Một khi làm người ta hoảng sợ như thế, em cảm thấy Tesla không còn bất kỳ cơ hội nào nữa. Tối thiểu nhất nếu là em thì em không thể nghĩ ra cách."

"Thật ra anh cũng không ngờ bọn họ lại dám đe dọa đương sự, những người này thật sự có chút chó cùng rứt giậu."

"Ai nói không phải chứ. Em cảm thấy tầng lớp quản lý của bọn họ đã kiêu căng quá rồi." Kỷ Khuynh Nhan nói tiếp:

"Nơi này là Hoa Hạ, ngay cả loại chuyện đó cũng dám làm. Lần này phải khiến bọn họ nhớ thật lâu, tuyệt đối không thể làm qua loa tùy tiện."

"Đó là đương nhiên. Chuyện đến bước này rồi, không chết cũng phải lột một lớp da của bọn họ." Lâm Dật nói tiếp:

"Sau này xem bọn họ xử lý mấy việc này như thế nào. Hy vọng bọn họ còn có thể kiên trì thêm một lát, đã lâu anh không gặp đối thủ thú vị như vậy."

"Em cho rằng có lẽ bọn họ không tìm được cách nào nữa rồi."

Kỷ Khuynh Nhan gắp một miếng rau xanh, vừa ăn vừa nói:

"Nói không chừng một lúc nữa bọn họ sẽ gọi điện cho anh để đàm phán hòa bình."

"Anh không để tâm chuyện đó. Nếu thật sự có thể lật đổ bọn họ, anh xem như đã là anh hùng dân tộc rồi."

"Đúng đấy, hì hì."

Reng reng reng.

Ngay lúc hai người vừa nói vừa cười, điện thoại của Lâm Dật vang lên, phát hiện là số điện thoại lạ.

Lâm Dật tiện tay mở loa ngoài, đặt điện thoại lên bàn.

"Xin chào tổng giám đốc Lâm, tôi là Haber, phó tổng giám đốc toàn cầu của Tesla."

Nghe đối phương tự giới thiệu, Kỷ Khuynh Nhan cũng dừng hành động trên tay, muốn biết rốt cuộc đối phương muốn làm gì.

"Có việc gì ông cứ nói, đừng lãng phí thời gian của tôi." Lâm Dật bình tĩnh trả lời.

"Chúng tôi bày tỏ lời xin lỗi sâu sắc về những chuyện đã xảy ra gần đây ở thị trường Hoa Hạ, tôi mong có thể hẹn ngài nói chuyện một chút. Khi nào thì ngài có thời gian?"

"Còn có gì để nói chuyện nữa à? Không phải lúc trước đã nói chuyện xong rồi sao?" Lâm Dật nói tiếp:

"Các người có thủ đoạn gì cứ việc lấy ra nữa đi, tôi đang chờ đây."

"Xin tổng giám đốc Lâm đừng nên nói như vậy. Chúng tôi luôn nắm chắc nguyên tắc chân thành và uy tín đến Hoa Hạ kinh doanh. Chúng tôi đã nhận ra bản thân mình thiếu sót, nên muốn nói chuyện với ngài về vấn đề này."

"Tôi đang ở văn phòng của tổng giám đốc tập đoàn Triều Dương, nếu muốn nói chuyện với tôi thì bây giờ tới đây đi."

"Được, bây giờ tôi đến đó tìm ngài."

Lâm Dật cúp điện thoại, trên mặt Kỷ Khuynh Nhan lộ ra nụ cười.

"Anh xem em đã nói gì, bọn họ đã không tìm được cách giải quyết, chắc chắn sẽ nghĩ tới cách cầu hòa."

"Tổng giám đốc Kỷ lợi hại, bội phục bội phục."

Kỷ Khuynh Nhan ngẩng đầu, hất tóc, tinh thần phấn chấn tràn đầy sức sống của tuổi thanh xuân.

"Hai chúng ta ăn nhanh thôi. Đợi lát nữa người tới rồi, nếu để người ngoài nhìn thấy thì không tốt lắm."

"Sợ cái gì. So với việc gặp ông ta thì anh cảm thấy ăn cơm với em quan trọng hơn, cho nên phải nhai từ từ."

"Chỉ biết nói lời dễ nghe để lừa em." Kỷ Khuynh Nhan dịu dàng nói:

"Đây không phải là chuyện quan trọng hay không, mà là lễ phép cơ bản nhất trong thương nghiệp. Chúng ta muốn chiếm vị thế chủ động, càng phải thể hiện ra dáng vẻ tốt đẹp, thể hiện ra phong thái và khí phách của xí nghiệp Hoa Hạ chúng ta."

"Tổng giám đốc Kỷ nói rất đúng, xin chỉ dạy thêm."

Tốc độ ăn cơm của hai người nhanh hơn, chiến trường được giải quyết trong vòng chưa đầy hai mươi phút.

Khoảng nửa tiếng trôi qua, thư ký gõ cửa.

"Tổng giám đốc Kỷ, tổng giám đốc Lâm. Phó tổng giám đốc của Tesla đến đây."

"Để cho ông ta vào đi." Lâm Dật thản nhiên nói.

"Vâng ạ."

Sau khi thư ký rời đi, Haber và thư ký của ông ta từ bên ngoài đi vào.

"Tổng giám đốc Lâm, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Lần thứ hai gặp lại Lâm Dật, Haber nhiệt tình hơn nhiều.

Nhưng Lâm Dật chỉ bắt tay đơn giản với ông ta, vẫn chưa thể hiện nhiều sự thân thiết.

"Không biết lần này ông đến đây muốn nói chuyện gì với tôi? Tôi cảm thấy hình như giữa chúng ta không có gì tốt để nói."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1798: Anh Thật Xấu

Chương 1798: Anh Thật Xấu

"Tổng giám đốc Lâm, ngài không nên nói như vậy." Haber vừa khua tay vừa nói:

"Chúng tôi đã suy nghĩ lại hành vi trước kia của mình, đồng thời cũng tự mình tiến hành kiểm tra lại chiếc xe của công ty, phát hiện thật sự có vấn đề. Chúng tôi quyết định thu hồi tất cả các xe có vấn đề. Và trong ba năm kế tiếp, nếu xe nào xảy ra vấn đề, chúng tôi sẽ tiến hành bồi thường. Còn tại thị trường Hoa Hạ, chúng tôi sẽ đưa ra lời xin lỗi với các chủ xe về sự cố này."

Phương án xử lý của Haber rất có thành ý, thái độ cũng rất chân thành.

Không còn tỏ ra cao ngạo không với tới như lúc trước.

Nếu như có thể, hoặc còn con đường nào khác, chắc chắn Haber sẽ không như vậy.

Nếu không dừng lại kịp thời, thị trường Hoa Hạ sẽ càng tổn thất triệt để.

Vả lại, vào lúc này, ông ta cũng hoàn toàn bị Lâm Dật đè đầu nên không dám lỗ mãng nữa.

"Nếu lúc trước ông nói như vậy đã sớm giải quyết được chuyện này, nhưng bây giờ có lẽ không được rồi." Lâm Dật nhẹ giọng nói.

"Chẳng lẽ chúng tôi làm như vậy mà ngài còn chưa hài lòng sao?" Haber kích động nói tiếp:

"Ngoài những việc này, chúng tôi cũng không còn cách nào khác."

"Coi như phía ông đem những chiếc xe có vấn đề về, cũng như nói lời xin lỗi với thị trường Hoa Hạ, nhưng ai có thể đảm bảo sau này không xảy ra những chuyện như vậy nữa?"

"Tổng giám đốc Lâm yên tâm, chúng tôi sẽ nghiêm túc điều tra vấn đề này, đảm bảo sẽ không xuất hiện những việc thế này nữa."

"Chúng ta đều là người lăn lộn trong giới này, loại đảm bảo như thế này không khiến tôi không tin cậy chút nào."

"Ngài muốn chúng tôi phải làm thế nào, cứ tiếp tục dây dưa như thế này cũng không tốt đẹp gì với cả hai doanh nghiệp."

"No no no. Không nên nói như vậy." Lâm Dật xua ngón tay, nói tiếp:

"Ông đã nhầm lẫn rồi. Cổ phiếu của các công ty con trực thuộc tập đoàn Lăng Vân của chúng tôi vẫn đang tăng vọt, đến mức bây giờ giá trị bản thân của tôi đã tăng lên một bậc. Cho nên chuyện này chỉ ảnh hưởng đến Tesla. Nói thật, tôi chỉ mong chuyện này sẽ diễn ra trong một thời gian nữa."

Haber đột nhiên trở nên kích động.

"Nhưng ngài làm như vậy là không phù hợp với logic kinh doanh. Các người đang làm trong ngành bán dẫn, nếu ngài vẫn cố chấp làm như vậy, trong tương lai, chúng ta sẽ không có bất kỳ cơ hội hợp tác nào."

"Logic kinh doanh của tôi không sai, do ông sai thôi." Lâm Dật nói tiếp:

"Dựa theo quy tắc của người Hoa Hạ chúng tôi, một khi phát hiện nhược điểm hoặc sơ hở của đối thủ, thì phải chiến đấu cho tới chết. Như người xưa thường nói: thừa dịp kẻ đó bị bệnh, gọi hắn đến rồi giết chết. Cho nên tôi cảm thấy tiếp tục trì hoãn cũng tốt. Cho dù không thể khiến các người rời khỏi thị trường Hoa Hạ, cũng có thể tiến một bước chèn ép Tesla ở thị trường Hoa Hạ. Qua đó cũng tạo một cơ hội cho các xí nghiệp sản xuất xe điện trong nước được thả lỏng. Đây là chuyện tốt mà."

"Cái này..."

Sắc mặt của Haber rất khó coi, nhưng vẫn cố kìm nén cơn tức giận.

Ông ta biết mình không đấu lại người trước mặt này, cho nên không thể nổi giận.

“Nhưng tóm lại phải giải quyết chuyện này chứ.” Haber nói tiếp:

“Nếu tổng giám đốc Lâm không hài lòng với cách làm của chúng tôi, ngài có thể nói ra suy nghĩ của mình. Chúng tôi sẽ cân nhắc cẩn thận.”

"Thật ra cũng không có gì. Tôi cũng chỉ lo lắng hàng của các người sẽ xuất hiện vấn đề lần nữa, chỉ cần giải quyết được những vấn đề này, chuyện phía sau sẽ dễ dàng giải quyết."

"Nhưng tôi đã cam đoan với ngài sau này sẽ không xảy ra những chuyện như thế nữa."

"Các người bảo đảm cũng vô dụng, chúng tôi vẫn cảm thấy an toàn nhất chính là tự mình nắm giữ mạng sống của mình."

Haber nghe ra có gì đó không đúng, nhưng vì văn hóa khác nhau, ông ta cũng không hoàn toàn hiểu hết ý của Lâm Dật.

"Tổng giám đốc Lâm, ngài có thể nói rõ ràng hơn một chút được không?"

"Nói trắng ra chính là chúng tôi hy vọng các người cung cấp đầy đủ số liệu bảo mật cốt lõi, để tôi có thể yên tâm."

"Không có khả năng. Ngài làm như vậy chính là ăn cướp đấy. Chúng tôi tuyệt đối không đồng ý!"

Lâm Dật nhún vai, sau đó nhìn đồng hồ đeo tay một cái:

"Ông có thể từ chối, nhưng đây là điều kiện của ngày hôm nay. Nếu ông không đồng ý, chúng ta cứ tiếp tục tổn thất. Chẳng qua tôi nhắc nhở ông, đến ngày mai, có thể sẽ không phải điều kiện này nữa, ông tự thu xếp cho ổn thoả đi."

Kỷ Khuynh Nhan cầm điện thoại riêng trên bàn mình lên, gọi cho thư ký ở bên ngoài:

"Vào tiễn khách."

Mấy giây sau, thư ký từ bên ngoài đi vào, đưa tay ra hiệu mời Haber ra ngoài.

"Ngài Haber, mời đi bên này."

Haber và thư ký của ông ta ngồi trên ghế sô pha sững sờ, không ngờ cuộc hội đàm này sẽ kết thúc theo cách như vậy.

Đầu óc ông ta rối tung, bởi vì không nghĩ ra được biện pháp giải quyết.

Nếu ông ta không đồng ý, cơn bão táp này sẽ không kết thúc!

Mình không còn lựa chọn nào khác.

"Tổng giám đốc Lâm, vừa rồi tôi đã nghiêm túc suy nghĩ, chúng ta có thể tạm thời gác lại chuyện hôm nay được không."

"Ông có ý gì?"

"Chúng tôi sẽ nghiêm túc suy xét lại điều kiện của ngài. Nhưng bây giờ, tôi không thể hứa hẹn được, tôi không có quyền lực lớn như vậy. Nên hy vọng ngài có thể cho tôi một chút thời gian.”

Lâm Dật lắc đầu, mặt không cảm xúc nói:

"Chuyện này không có chỗ thương lượng nữa. Nếu hôm nay không có kết quả, ngày mai sẽ không còn là điều kiện như vậy. Về phần làm thế nào, thảo luận với ai, đây chính là chuyện của các người. Nhưng tôi cũng hy vọng, xem thử các người và tôi ai sẽ chết trước."

Nói xong, Lâm Dật phất phất tay: "Tiễn khách!"

"Ngài Haber, mời đi lối này."

Nữ thư ký cũng có chút hưng phấn, tổng giám đốc Lâm thật oai phong!

Haber không tức giận, chẳng qua có chút chán nản.

Ông ta ảo não dẫn theo thư ký của mình rời khỏi văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan.

"Tại sao chuyện lớn như vậy mà anh chỉ cần công nghệ bảo mật lõi? Có phải quá dễ dãi với bọn họ rồi không?" Kỷ Khuynh Nhan hỏi.

"Đầu tiên, chuyện lớn như vậy rất khó để thương lượng có kết quả trong thời gian ngắn. Dựa vào đây, chúng ta có chỗ để đưa ra yêu cầu." Lâm Dật nói tiếp:

"Tiếp theo, ngay cả khi kết quả được thảo luận trước nửa đêm, anh vẫn có thể bày vẽ dài dòng về vấn đề an toàn. Quyền chủ động vẫn nằm trong tay anh."

"Ý của anh là?"

"Mặc dù trong nước có hơn trăm loại xe điện, nhưng Tesla vẫn thật sự có chỗ độc đáo riêng của bọn họ." Lâm Dật nói tiếp:

"Chẳng hạn như hệ thống quản lý nhiệt, hệ thống quản lý pin cùng với dữ liệu vận hành khổng lồ, những thứ này đều là đồ tốt."

"Sau đó thì sao? Những vấn đề này đều không liên quan đến vấn đề an toàn."

"Em xem, em thật ngốc." Lâm Dật nhàn nhã nói:

"Năm đó, vào lúc nước Mỹ tấn công Iraq, bọn họ nói mình có giấu vũ khí có quy mô và tính sát thương cao, ảnh hưởng đến sự an toàn của toàn thế giới, sau đó khai chiến. Cho nên, bây giờ người lập ra giới hạn này là anh, nói như vậy em đã hiểu chưa."

Đôi mắt Kỷ Khuynh Nhan trợn tròn nhìn Lâm Dật.

"Anh thật xấu xa. Em cảm thấy bọn họ sắp bị anh lừa chết rồi." Kỷ Khuynh Nhan che miệng cười nói.

Lâm Dật nở nụ cười: "Xấu hơn còn ở đằng sau."

"Là cái gì?"

"Em sẽ biết ngay thôi."

"A! Lưu manh. Anh lại dám sờ đùi của em."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1799: Lộ Ra Ý Muốn Giết Người!

Chương 1799: Lộ Ra Ý Muốn Giết Người!

Ở trong phòng làm việc, Lâm Dật đùa giỡn với Kỷ Khuynh Nhan một lúc rồi bị đẩy ra.

"Đi đi, tránh qua một bên, em phải làm việc."

Vừa nói chuyện, Kỷ Khuynh Nhan vừa đứng lên đi về phía phòng thay quần áo của mình.

"Không phải em phải làm việc sao?"

"Tất chân bị anh xé rách rồi, em đi đổi một đôi khác." Kỷ Khuynh Nhan lấy ra một đôi tất chân mới, sau đó tự mình thay.

"Đúng rồi, chiều nay anh dự định làm gì không, có phải cùng bọn họ ra ngoài chơi không?"

Lâm Dật gật gật đầu: "Người ta đã đến rồi, đương nhiên phải sắp xếp cho tốt."

"Em không đi cùng anh được rồi, buổi tối em phải đến chỗ của mẹ."

"Cũng được."

Trò chuyện một lúc, Lâm Dật rời khỏi tập đoàn Triều Dương, lái xe đi đến khách sạn Bán Đảo.

Đến khách sạn, Tiếu Băng và đám người kia đã rời giường.

Trước hết chuẩn bị cho bọn họ một “bữa ăn sáng”, sau đó sẽ sắp xếp các hoạt động tiếp theo.

Hơn năm giờ chiều, sau khi cơm nước no nê, Lâm Dật dẫn bọn người Tiếu Băng tới bãi đua xe, chuẩn bị chạy mấy vòng.

Sau khi mọi người chơi ở bãi đua xe đến hơn chín giờ tối, ra khỏi trường đua, ngắm cảnh đêm của Trung Hải.

Người tuổi trẻ không thể ngày nào cũng đến hộp đêm.

"Anh Lâm, không ngờ anh lại dẫn chúng tôi đến một nơi như vậy, chúng tôi có chút không kịp thích ứng đấy! Ha ha..." La Kỳ cười nói.

"Không phải ngày hôm qua cô mới chơi với mãnh nam(*) xong sao? Loại chay mặn này phải phối hợp, ngày mai tôi sẽ sắp xếp cho mọi người chơi thứ khác."

(*)Mãnh nam: mấy anh chàng cao to mạnh mẽ

"Được rồi."

Reng reng reng.

Khi mọi người đang ở chỗ tham quan, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, đó là một dãy số lạ.

Lâm Dật dự cảm đây có thể là người của Tesla.

"A lô?"

"Tổng giám đốc Lâm, tôi là Vương Nam, thư ký của tổng giám đốc Kỳ. Tổng giám đốc Kỳ bị người ta đánh, bác sĩ nói tình huống không tốt lắm, tổn thương rất nặng."

Trong điện thoại còn có thể nghe thấy tiếng khóc thút thít của Vương Nam.

"Lão Kỳ bị đánh sao!"

Nghe được tin tức này, Lâm Dật ngây người, thật lâu vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Anh không thể nào tin được lại có chuyện như thế này.

Thấy biểu cảm của Lâm Dật thay đổi, nhóm người Tiếu Băng đều dừng bước lại.

Khả năng quan sát nhạy bén nói cho các cô biết có lẽ đã xảy ra chuyện xấu.

"Cụ thể là có chuyện gì xảy ra, từ từ nói."

"Thuyền từ Trung Hải phái sang chở hàng đã cập bến cảng vào chiều hôm qua. Tổng giám đốc Kỳ sắp xếp bốc dỡ hàng xuống vào sáng hôm nay, nhưng vào lúc sáng khi đến nơi thì cục quản lý nói có hàng lậu chất cấm trong hàng của chúng ta, bọn họ muốn vận chuyển đến nơi chỉ định để kiểm tra, không có vấn đề gì mới được bốc hàng xuống. Tổng giám đốc Kỳ cảm thấy đối phương bức ép người quá đáng nên xảy ra tranh chấp với bọn họ, cuối cùng bị bọn họ đánh."

"Các người đang ở bệnh viện à?" Lâm Dật lạnh lùng hỏi.

"Sau khi xảy ra chuyện này, tôi đã liên lạc cho người bên đại sứ quán, sau đó chúng ta được đưa đến bệnh viện. Nhưng tổng giám đốc Kỳ bị đánh vào đầu, tất cả đều là máu, bị thương rất nặng."

"Cậu để ý tới lão Kỳ trước, bây giờ tôi qua đó. Đừng tắt máy, giữ liên lạc bất cứ lúc nào."

"Tôi biết rồi tổng giám đốc Lâm, tôi sẽ chăm sóc tổng giám đốc Kỳ thật tốt."

Cúp điện thoại, Lâm Dật nói với mấy người khác:

"Công ty xảy ra chút chuyện, không có thời gian tiếp đãi mọi người. Mọi người tự mình trở về trước, tôi phải đi xử lý chút chuyện."

Lâm Dật bước nhanh hơn, chạy chậm tới xe của mình.

"Anh Lâm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tiếu Băng đuổi theo hỏi.

"Công ty của tôi có một lô hàng đang xảy ra chút vấn đề ở Panama, một phó tổng giám đốc cấp cao của công ty bị đánh, tôi đến đó xem xét một chút."

Từ rất lâu trước đây Lâm Dật đã nhận ra hạng mục này có chỗ không thích hợp.

Vậy nên anh mới để lão Kỳ qua đó. Anh nghĩ rằng dựa vào năng lực của anh ta, muốn xử lý xong chuyện này chắc chắn không có vấn đề.

Không ngờ đến cuối cùng lại xảy ra chuyện như vậy.

Trong thâm tâm, Lâm Dật có một loại dự cảm không lành.

Cảm giác đây là một âm mưu lớn, chân tướng rất nhanh sẽ nổi lên mặt nước.

"Dám động vào người của anh Lâm!" Tiếu Băng giận không có chỗ phát tiết: "Mụ nội nó! Tôi đi với anh. Tôi muốn nhìn một chút xem ai có gan lớn như vậy, có phải kẻ đó có ba đầu sáu tay không!"

"Lão đại, chúng tôi cũng đi với anh!" Tuỳ Cường ồm ồm nói.

"Tôi xin ghi nhớ ý tốt của mọi người trong lòng, nhưng bây giờ mọi người cũng là người có thân phận, không thể đi cùng tôi, nếu không chuyện này sẽ thành dùng việc công báo thù riêng."

"Bây giờ chúng tôi cũng không phải đang làm nhiệm vụ cho Lữ đoàn Trung Vệ. Đây là bạn bè giúp đỡ lẫn nhau, cấp trên không xen vào."

"Tôi mặc kệ. Dù thế nào tôi cũng muốn đi." Tiếu Băng nói tiếp: "Cho dù bị xử phạt tôi cũng không sợ!"

"Đúng vậy. Chúng ta là người một tổ, không sợ gì cả!"

Lâm Dật bật cười. Biết không ngăn cản được đám người này, anh dứt khoát đồng ý.

"Đi thôi."

Mấy người cùng nhau lên xe. Lâm Dật gọi điện thoại cho Lương Kim Minh để anh ta sắp xếp đường bay, không thể chậm trễ một giây phút nào.

Sau khi nói với Lương Kim Minh xong, Lâm Dật gọi điện thoại cho Kỷ Khuynh Nhan.

Anh kể tóm tắt đơn giản đầu đuôi câu chuyện, Kỷ Khuynh Nhan rất tức giận, sắc mặt cũng không tốt.

Ngay cả anh Kỳ cũng dám động, mấy người này to gan quá rồi.

Về phần chuyện của Tesla, Lâm Dật không còn tâm tư để xử lý nữa, chuyện đó để Kỷ Khuynh Nhan giao cho Hà Viện Viện phụ trách.

Sự việc đã đến hồi kết, Tesla đã như con thiêu thân không gây ra được việc gì nữa.

Có Hà Viện Viện và Điền Nghiên xử lý chuyện này không thành vấn đề.

Rất nhanh, từng chiếc siêu xe tốc độ lao qua các con đường ở Trung Hải, ngay cả ánh đèn đỏ rực cũng không thể ngăn được tiếng nổ của động cơ.

Mỗi người ngồi trong xe đều là những tay lái lụa.

Mặc dù trên đường xe rất nhiều, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến việc bọn họ di chuyển.

Vả lại những người trên đường đều nhận ra những chiếc xe thể thao này có giá rất cao, không ai dám chặn ở giữa đường, vội vàng chọn cách né tránh.

Chỉ hơn nửa tiếng sau, mấy người đã lái xe đến sân bay, lập tức lên máy bay, bay về phía Panama.

Trên máy bay, bầu không khí có chút ngột ngạt, khác hoàn toàn với không khí đi chơi lúc trước.

Lâm Dật vẫn luôn cầm điện thoại di động liên lạc nhận tin tức bên phía Vương Nam.

Anh còn yêu cầu Vương Nam gửi báo cáo kiểm tra của Kỳ Hiển Chiêu cho mình.

Lâm Dật nhìn một lúc lâu, tâm trạng căng thẳng mới nguôi ngoai không ít.

Mặc dù tình huống không phải tốt, nhưng ít ra cũng không ảnh hướng đến tính mạng.

Sau đó, Lâm Dật gọi điện thoại cho Alice.

Yêu cầu cô ấy điều động một nhóm bác sĩ từ Mỹ đến, như vậy mới có thể không xảy ra sai sót.

Căn cứ vào hành trình hiện tại, giữa đường sẽ phải dừng lại để bổ sung nhiên liệu. Ít nhất phải hai mươi tiếng nữa mới đến

Panama. Nếu cử bác sĩ từ Mỹ đến đó có thể đến sớm hơn mười mấy tiếng, về mặt chăm sóc càng chu đáo hơn.

Đến lúc mình đến nơi, kiểm tra lại cho lão Kỳ một chút. Như vậy sẽ không xảy ra vấn đề lớn.

Cùng lúc đó, trong đầu Lâm Dật xuất hiện một lời nhắc nhở của nhiệm vụ.

Nhắc nhở nhiệm vụ trước mắt đã thực hiện được (5/10).

Nói cách khác, việc thương lượng với Tesla đã có kết quả.

Vả lại kết quả chính là bọn họ đồng ý nhượng bộ!

Nhưng bây giờ Lâm Dật không có tâm tư chú ý đến mấy chuyện này, anh chỉ muốn nhanh chóng bay đến Panama.

Lâm Dật tựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Căn cứ vào tình huống trước mắt, anh có thể khẳng định trong chuyện này có người đang dở trò, nhưng người đó là ai, thì vẫn chưa biết được.

Nhưng cho dù người đó có là ai, cũng phải lôi kẻ đó ra.

Lâm Dật thở dài một hơi.

Trên trán lộ ra ý muốn giết người!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1800: Hành Động Săn Giết.

Chương 1800: Hành Động Săn Giết.

Đi quãng đường dài hơn 20 giờ dài dằng dặc, máy bay hạ cánh tại thủ đô Panama thành phố Panama.

Ở bên cạnh sân bay, có rất nhiều công ty thuê xe, Lâm Dật thuê hai chiếc Lục Tuần, lái về phía bệnh viện tốt nhất Thái Bình Dương ở thành phố Panama.

Lúc Lâm Dật đi vào cửa bệnh viện, Vương Nam đã chờ anh ở chỗ này.

Tuy cực ít về công ty, nhưng bởi vì Kỳ Hiển Chiêu, Lâm Dật vẫn còn chút ấn tượng đối với Vương Nam.

"Lâm tổng, ngài đã tới."

"Tình huống của lão Kỳ thế nào rồi."

"Bác sĩ nói đã ổn định lại, sau này chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt thì sẽ không có vấn đề, nhưng bác sĩ lại không nói cụ thể cần bao lâu thời gian để khôi phục."

Sắc mặt của Lâm Dật âm trầm đáng sợ, cho dù bầu trời hết sức sáng sủa, nhưng trong mắt Vương Nam thì thật giống như là trời u ám.

Tới công ty thời gian dài như vậy, còn là lần đầu tiên nhìn thấy tổng giám đốc lộ ra vẻ mặt như vậy.

"Mang tôi đi xem một chút."

"Lâm tổng đi theo tôi."

Dưới sự dẫn đường của Vương Nam, một hàng người đi tới phòng bệnh cao cấp.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, Lâm Dật nhìn thấy Kỳ Hiển Chiêu nằm ở trên giường, trên đầu quấn một vòng băng gạc thật dày.

Ngoài đó ra, chân và tay của anh đều bị treo lên, hiển nhiên đều bị thương, nhẹ nhất đều là gãy xương.

Ở xung quanh anh là hơn mười người bác sĩ, có bác sĩ trong nước, cũng có bác sĩ mà Lâm Dật điều tới từ Mỹ, đều đang làm kiểm tra cho Kỳ Hiển Chiêu.

"Lâm, Lâm tổng."

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, Kỳ Hiển Chiêu chật vật đáp lại một tiếng.

Trong lòng Lâm Dật lộp bộp một chút, giống như bị người cầm đao đâm một nhát vậy.

Kỳ Hiển Chiêu và Hà Viện Viện là hai đại công thần của tập đoàn Lăng Vân.

Bọn họ theo Lâm Dật bắt đầu từ con số không, đưa tập đoàn Lăng Vân tới bộ dáng ngày hôm nay.

Trong này, công lao của Kỳ Hiển Chiêu càng là hàng đầu, không thể bỏ qua.

Nếu như không có anh ấy cũng sẽ không có tập đoàn Lăng Vân ngày này.

Hà Viện Viện có vị trí rất quan trọng trong lòng Lâm Dật, nhưng Kỳ Hiển Chiêu thì sao.

"Lão đại. . ."

Dư Tư Dĩnh ở bên cạnh, lặng lẽ kéo tay áo Lâm Dật.

Tình trạng của anh ấy không đúng lắm, cảm giác như hổ ăn người vậy.

Lâm Dật hít sâu một cái, đi về phía Kỳ Hiển Chiêu.

"Anh khoan lại nói gì, tôi xem tình huống hiện tại của anh đã."

Lâm Dật quay đầu, nhìn mấy bác sĩ còn lại.

"Đưa tất cả báo cáo kiểm tra cho tôi xem một chút."

Những bác sĩ khác đều rất nghe lời, đưa báo cáo kiểm tra mới nhất tới.

Không nhìn không biết, sau khi xem xong, thân thể Lâm Dật đều run lên.

Trên người có sáu chỗ gãy xương, thương tổn nghiêm trọng nhất là ở trên đầu, bây giờ còn có cục máu ở bên trong.

Không hề giống với xung đột bình thường, đây là muốn đánh chết người.

Nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Dật không đúng, Kỳ Hiển Chiêu nhếch miệng cười một tiếng.

"Lâm tổng, bác sĩ nói tôi không có việc gì, chỉ cần dưỡng một khoảng thời gian là có thể khôi phục."

Lâm Dật cắn răng, áp chế tất cả lửa giận sắp phun trào xuống.

"Vất vả cho anh rồi, tôi sẽ báo lại mối thù này cho anh!"

"Lâm tổng, anh đừng kích động, trong này có lẽ có chút hiểu lầm, chúng ta nên lấy việc làm ăn làm chủ."

"Anh không cần quan tâm đến việc này, hiện tại tình huống của anh coi như là ổn định, tôi sẽ sắp xếp cho anh về nước trị liệu."

"Cảm ơn Lâm tổng."

Lâm Dật thở ra một hơi, "Anh đừng nói gì cả, nghỉ ngơi cho thật tốt, tôi sẽ sắp xếp chuyện phía sau."

Kỳ Hiển Chiêu gật gật đầu, sau đó dưới sự sắp xếp của y tá, nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Tiếu Băng lặng lẽ nhìn Lâm Dật, đây là lần thứ nhất, cô nhìn thấy trên mặt Lâm Dật lộ sự tức giận như này.

Thế mà ngay cả tâm tình của mình đều không khống chế nổi.

Bình thường anh ấy không phải là như này.

Một ngày tiếp theo, Lâm Dật không làm gì cả, vẫn luôn bận rộn chuyện đưa Kỳ Hiển Chiêu về nước.

Để bảo đảm sự an toàn tuyệt đối cho anh, đưa tất cả thiết bị chữa bệnh hơn 4 triệu lên máy bay.

Đồng thời thông báo cho Lý Sở Hàm và Miêu Quốc Phong chuẩn bị công tác tiếp đãi chu đáo.

Mà trong lúc này, Hà Viện Viện đã gọi hai mươi cuộc điện thoại tới không ngừng, thậm chí còn muốn tự mình chạy tới.

Bởi vì trong toàn bộ tập đoàn Lăng Vân, ngoại trừ Lâm Dật ra thì quan hệ giữa cô và Kỳ Hiển Chiêu là gần gũi nhất.

Xảy ra chuyện như vậy, cô không nhịn được.

Nhưng mà Lâm Dật không để cho cô đến, tình huống bên này có chút phức tạp, cô tới sẽ chỉ thêm phiền.

Cho dù người không có tới, nhưng điện thoại cứ gọi không ngừng, nội dung đều không khác nhau là mấy, đều muốn Lâm Dật mau chóng tìm được người động thủ, sau đó đánh cho một trận!

Không chỉ có Hà Viện Viện, ngay cả Kỷ Khuynh Nhan cũng rất tức giận.

Hy vọng Lâm Dật có thể nhanh chóng tìm được những người kia, rồi dạy dỗ cho bọn họ một trận.

Một ngày trôi qua, Lâm Dật đã xử lý tốt tất cả chuyện của Kỳ Hiển Chiêu, cũng thành công đưa anh lên máy bay.

Mà từ chỗ của Vương Nam, Lâm Dật biết được thêm càng nhiều tin tức.

Người bị thương không chỉ có Kỳ Hiển Chiêu, mà còn có công nhân bốc vác bên người, chỉ là bọn họ đã bị bắt đi, cảnh ngộ cũng vô cùng kém.

Sau khi đưa Kỳ Hiển Chiêu lên máy bay, Tiếu Băng hỏi:

"Anh Lâm, chúng ta ra tay từ chỗ nào đây?"

"Đi đến Đại Sứ Quán một chuyện trước, việc này là xảy ra mâu thuẫn với quan chức Panama. Chúng ta lấy thân phận cá nhân, đi tìm bọn họ lấy lời giải thích nhất định là không được, phải có người của chính phủ đi cùng mới được."

"Được."

Một hàng chín người lái xe đi tới Đại Sứ quán.

Lâm Dật tìm được người phụ trách Trương Thư Bình, cũng giới thiệu quan hệ giữa mình và Lương Nhược Hư.

Người kia vô cùng nhiệt tình tiếp đãi chín người, sau đó phái thư ký của mình là Trần Khánh Phong ra, đi theo Lâm Dật xử lý chuyện này.

"Lâm tổng, tôi cô cùng hiểu tâm trạng của ngài khi xảy ra chuyện như vậy, nhưng tôi hi vọng ngài có tỉnh táo để xử lý việc này."

"Tôi biết, tôi cũng không phải là con nít, biết nên xử lý loại chuyện này như thế nào."

Nghe thấy Lâm Dật nói như vậy, bọn người Tiếu Băng có loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Anh càng nói như vậy, thì càng nói rõ anh sẽ dùng bạo lực xử lý chuyện này.

"Anh có thể nghĩ như vậy thì quá tốt rồi."

Trần Khánh Phong vẫn không rõ ràng lắm, cũng không nghĩ đến những phương diện khác, lại tiếp tục nói:

"Việc này xảy ra vào buổi sáng hôm trước, người của cục quản lý kênh đào muốn kiểm tra hàng của tập đoàn Lăng Vân, sau đó xảy ra xung đột."

Lâm Dật gật gật đầu, lạnh nhạt nói:

"Tôi biết việc này, chủ yếu là muốn biết rõ, người xảy ra xung đột với nhân viên của tập đoàn chúng tôi là người nào, hoặc là bộ phận cụ thể nào."

"Người xảy ra xung đột là người của cục quản lý bảo vệ. Bọn họ nhận được tin tức, nói trên thuyền hàng của các người có chứa hàng cấm, cần đưa đến chỗ chỉ định để điều tra, sau đó mới có thể tiến hành dỡ hàng. Kỳ tổng không đồng ý với cách làm của bọn họ, sau đó hai bên đã xảy ra xung đột."

"Tôi nói chuyện này với người của cục bảo vệ, có được không?"

"Đương nhiên là có thể." Trần Khánh Phong thản nhiên nói:

"Sai khi xảy ra chuyện, chúng tôi đã trình lên các cơ quan liên quan, nói sẽ nghiêm túc điều tra việc này. Bên phía bọn họ cũng đáp lại là sẽ phối hợp với điều tra của chúng tôi, hiện tại đi qua là có thể gặp bọn họ."

Lâm Dật mỉm cười, rất có phong độ thân sĩ, nói:

"Vậy làm phiền anh dẫn chúng tôi qua đó."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1801: Không Có Quan Hệ Gì Với Chúng Tôi.

Chương 1801: Không Có Quan Hệ Gì Với Chúng Tôi.

"Được rồi, chúng ta sẽ đi qua đó."

Trần Khánh Phong cảm thấy có chút kỳ quái, xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao lại không mang theo các giám đốc điều hành còn lại tới, mà mang theo một đám người trẻ tuổi đến?

Hơn nữa nhìn bộ dáng của bọn họ cũng không quá giống với nhân viên của tập đoàn, càng giống tới đây để du lịch hơn.

Nhưng bọn người Tiếu Băng lại không nghĩ nhiều như vậy, điều âm thầm chỉnh tâm trạng của mình.

Bởi vì không có ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhất định sẽ có người phải đổ máu.

Không đến nửa giờ, xe đã chạy đến cục quản lý kênh đào cục.

Lâm Dật phủi phủi bụi trên người, chỉnh sửa lại quần áo trên người một chút, nói:

"Tiếu Băng, Tùy Cường, hai người đi vào cùng tôi trước, những người khác chờ ở bên ngoài."

"Đã biết."

Sau khi lên tiếng, Tiếu Băng, Tùy Cường và Lâm Dật cùng nhau xuống xe.

Dưới sự dẫn đường của Trần Khánh Phong, bốn người cùng tiến vào cục quản lý.

Sau khi vào cửa, thì gặp người phụ trách cục quản lý, Ganole.

Anh ta là Phó tổng giám đốc của cục quản lý, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ nơi này cơ bản đều là anh ta phụ trách.

Người của cục quản lý phái ra người như này tiếp đãi, cũng coi là có thành ý.

"Ganole tiên sinh, vị này là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, Lâm Dật, Lâm tiên sinh. Hôm nay ngài ấy tới đây là để xử lý chuyện xung đột kia." Trần Khánh Phong nói.

Ganole đưa tay về phía Lâm Dật, anh cũng đáp lại.

"Lâm tiên sinh, Cohen đang ở văn phòng, tôi sẽ gọi anh ta ra. Các người có thể nói chuyện với nhau về sự việc vừa rồi."

"Làm phiền rồi." Lâm Dật nói với vẻ mặt bình tĩnh:

"Nhưng người tôi muốn gặp không chỉ có anh ta, còn có tất cả người động thủ ngày đó, có thể kêu tất cả bọn họ đến đây không."

"Có thể, nhưng hôm xảy ra xung đột, có hơn hai mươi mấy người, nếu như gọi toàn bộ người tới, khả năng sẽ không tiện nói chuyện."

Lời nói của Ganole không phải là muốn làm qua loa lấy lệ với Lâm Dật, cũng không phải không phối hợp, bởi vì đúng là đạo lý như thế.

"Không sao cả, gọi tất cả đến là được."

"Tôi hiện tại sẽ đi liên lạc một chút, nhưng mà phải mất một khoảng thời gian, các người cần chờ thêm một lát."

"Không có việc gì, không vội."

Ganole làm một tư thế mời, đưa bốn người Lâm Dật tới phòng họp, sau đó liền rời đi.

Trong phòng họp, bốn người tìm vị trí rồi ngồi xuống.

Lâm Dật nhắm mắt dưỡng thần tựa lưng vào ghế ngồi, không nói câu nào, không có ai biết trong lòng của anh đang suy nghĩ gì.

Chỉ cảm thấy một cỗ khí tức u ám đập vào mặt.

Trần Khánh Phong bên cạnh liếc mắt nhìn Lâm Dật, trong lòng sinh ra một loại dự cảm xấu.

Người tên là Lâm Dật này thực sự sẽ dùng phương thức hòa bình để giải quyết vấn đề sao?

Tại sao tâm tình của anh ấy lại không thích hợp như thế?

Khoảng hai mươi mấy phút trôi qua, bên ngoài phòng họp vang lên tiếng bước chân ồn ào, và tiếng nói chuyện hùng hổ.

Ngay sau đó, cửa phòng họp bị đẩy ra, Ganole mang theo một đám người đi vào từ bên ngoài.

Bên cạnh anh là một người đàn ông để râu quai nón mặc đồng phục màu nâu nhạt.

Tên của anh ta là gọi Cohen, là người phụ trách chỗ bảo vệ.

Mấy người đứng phía sau anh ta cũng giống như anh ta, đều mặc đồng phục màu nâu nhạt, cách ăn mặc lôi thôi lếch thếch.

Sau khi vào cửa, Cohen liền thấy Lâm Dật, nói chuyện ồm ồm:

"Người Hoa này tìm tôi sao?"

"Đúng vậy, anh ấy là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, Lâm Dật, Lâm tiên sinh, muốn làm rõ chuyện xảy ra hôm trước."

"Còn có cái gì mà làm rõ, trên thuyền có đồ không sạch sẽ, chúng tôi phụ trách kiểm tra, đây là chuyện rất bình thường."

Lâm Dật ngẩng đầu, nhìn Cohen, cũng không hề tức giận, ngược lại còn mang theo ý cười nhè nhẹ.

"Ngồi đi, chúng ta chậm rãi trò chuyện."

Hai mươi mấy người lần lượt ngồi xuống, bởi vì ghế không đủ, nên mấy người còn lại phải đứng ở phía sau.

"Bởi vì việc này sẽ dính đến một số tranh chấp, cho nên tôi sẽ ghi hình lại cuộc trò chuyện kế tiếp, không có vấn đề gì chứ."

"Đương nhiên là không có vấn đề." Ganole rất phối hợp: "Chúng tôi đồng ý."

Lâm Dật đưa di động cho Tiếu Băng, sau đó nói bên tai cô vài câu, người kia gật gật đầu, phụ trách công việc ghi hình.

Sau khi chuẩn bị hoàn tất mọi chuyện, Lâm Dật đổi tư thế, nhìn người đối diện rồi nói:

"Tôi muốn biết, rốt cuộc là vì nguyên nhân mà khiến cho các người ra tay đánh nhân viên của tập đoàn tôi?"

"Vừa rồi không phải đã nói rồi sao, chẳng lẽ anh nghe không hiểu lời nói của tôi?" Cohen bắt chéo hai chân, nói:

"Trên thuyền của các người có đồ không sạch sẽ, chúng tôi muốn tiến hành kiểm tra, nhưng các ngươi người không cho, tôi mới dùng phương pháp cưỡng chế."

"Từ một tháng trước, hàng của thuyền bọn tôi đã đến kênh đào Panama, tại sao đến bây giờ mới phát hiện vấn đề?" Lâm Dật nói:

"Nếu như thật sự có vấn đề, hẳn là phải phát hiện từ rất sớm mới đúng."

"Tôi cũng không rõ ràng chuyện này, trên thuyền là hàng của công ty các người. Tôi cảm thấy anh cần phải tìm nguyên nhân từ trên người mình, mà không phải đến chất vấn tôi."

"A ~ "

Lâm Dật cười một tiếng, "Anh đúng là rất ngông cuồng, tôi tự mình ngồi ở đây, còn dùng loại giọng điệu này để nói chuyện với tôi?"

Khí tràng mạnh mẽ của Lâm Dật trong nháy mắt lập tức áp chế Cohen, vẻ mặt anh ta cũng trở nên bất an.

"Những lời tôi nói đều thật, chỉ là làm việc dựa theo quy định."

"Tôi biết anh làm việc theo quy định, nhưng cho dù xảy ra xung đột, cũng không đến mức đánh người thành như vậy đi." Lâm Dật nhàn nhạt nói:

"Tôi cũng không cho rằng, xung đột đơn giản như vậy mà có thể tạo thành thương tổn."

"Ai bảo bọn họ không nghe lời." Cohen nhún vai, nói:

"Không nghe lời đương nhiên là phải đánh. Tôi muốn để bọn cho bọn họ khuất phục, đây không phải là Trung Quốc, không phải là nơi cho các người giương oai."

"Xin chú ý thái độ nói chuyện của anh!" Trần Khánh Phong nói.

"Thái độ của tôi có vấn đề gì sao? Người Hoa các người có phải là quá nhạy cảm rồi hay không?" Biểu lộ của Cohen trở nên khoa trương:

"Hơn nữa tôi cảm thấy, lúc đó cũng không dùng bao nhiêu sức lực mà người đã bị đánh ngã, có lẽ không phải nguyên nhân của chúng tôi, mà là tố chất thân thể của người Hoa quá yếu."

"Anh!"

"Được rồi, không cần thiết phải tức giận."

Lâm Dật kéo Trần Khánh Phong lại, nửa cúi đầu, chậm rãi nói:

"Ngọn nguồn của vấn đề nằm ở chỗ có người nói hàng của bọn tôi có vấn đề, nhưng tôi muốn biết tin tức này là từ đâu."

"Tôi đây cũng không biết." Cohen nhún vai, "Sau khi nhận tố cáo thì tôi liền dẫn người tới, chỉ đơn giản như vậy."

"Cho nên ý của anh là, chuyện này không có quan hệ gì với các người, đúng không?" Lâm Dật cười hỏi.

"Đương nhiên, chúng tôi chỉ làm việc dựa theo quy tắc, là người của các người phản kháng trước, bị đánh cũng là nên, có quan hệ gì với tôi?" Cohen nói:

"Tôi cảm thấy ở thời điểm này, các người vẫn nên trở về rèn luyện lại thân thể đi thì hơn. Nếu không thì không cần đến nước ngoài để làm ăn, nơi này không thích hợp với các người."

"Ha ha. . ."

Lời nói của Cohen đưa tới tiếng cười vang.

Nhưng vẻ mặt của Lâm Dật lại càng âm trầm.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1802: Răng Nanh Trong Đêm Tối!

Chương 1802: Răng Nanh Trong Đêm Tối!

Tiếng cười to trong phòng họp kéo dài một hồi lâu.

Lâm Dật cũng không có hành động gì, mà an tĩnh ngồi ở chỗ đó, giống như một pho tượng lặng im.

Tiếu Băng và Tùy Cường cũng an tĩnh như vậy.

Bầu không khí trước mắt quá không bình thường, hiện tại Lâm Dật càng bình tĩnh thì trả thù phía sau sẽ càng kịch liệt!

Hai ba phút trôi qua, tiếng cười bên trong phòng họp mới dần dần lắng lại.

Ánh mắt của Lâm Dật đảo qua từng người trong phòng.

"Mấy người ở đây đều động thủ đúng không?"

"Có thể nói như vậy." Cohen thoải mái nói:

"Đầu của anh ta chính là bị tôi đánh, bởi vì anh ta quá không nghe lời, tôi cũng chẳng còn cách nào khác."

Ngoài ý liệu, Trần Khánh Phong nhìn thấy khóe miệng Lâm Dật lộ ra ý cười.

"Nếu là như vậy, chuyện hôm nay sẽ đến đây thôi, tôi sẽ trở về điều tra, sau này khả năng sẽ còn tìm các người, hi vọng các người phối hợp."

"Tôi không hy vọng anh lại tới tìm chúng tôi." Cohen nói:

"Chúng tôi đều là người có công việc, không muốn lãng phí thời gian trên người các người."

"Chuyện này không phải là do các người, xảy ra chuyện lớn như vậy, chúng tôi đương nhiên muốn một cái công đạo."

"Mấy người Hoa này đúng là phiền." Cohen gắt gỏng:

"Tôi phải đi, sau này đừng tới phiền tôi, không có chỗ tốt đối với các người."

"Tôi sẽ cố." Lâm Dật vừa cười vừa nói.

Hơn hai mươi người lần lượt đi ra ngoài, Trần Khánh Phong nói với Lâm Dật:

"Lâm tổng, sự thật đều bày ở trước mắt, hành vi của bọn họ quả thực rất quá đáng, tôi cho rằng vẫn nên chống án thì hơn."

"Ý nghĩ của chống án không lớn, nơi này là Panama, hoàn cảnh không tốt đối với chúng ta. Mà bọn họ còn có lý do của mình, cho dù thưa kiện thì người thua cũng là chúng ta."

"Chẳng lẽ cứ tính như vậy?"

"Tôi sẽ trở về suy nghĩ, nhìn xem có thể có biện pháp nào giải quyết thích đáng chuyện này hay không."

"Được, nếu như bên ngài có chỗ cần tôi giúp đỡ địa phương thì nhớ liên hệ với tôi."

"Được."

Trao đổi đơn giản vài câu, mấy người mỗi người đi một ngả.

Ban người Lâm Dật cũng đi ra khỏi cục quản lý.

"Anh Lâm, hiện tại muốn làm gì?"

"Đừng có gấp, chuyện lớn như vậy, cũng không phải là có thể giải quyết trong một sớm một chiều." Lâm Dật nói:

"Về trước khách sạn ăn một chút gì đó đã, rồi chậm rãi xử lý chuyện phía sau."

"Còn cần chính phủ ra mặt xử lý chuyện này không?" Tùy Cường hỏi.

"Hôm nay tôi tới đây, cũng không phải là tìm bọn họ để giải quyết vấn đề, chỉ muốn nhìn xem người động thủ có những ai mà thôi." Lâm Dật nói:

"Hiện tại giai đoạn chuẩn bị đều đã kết thúc, đương nhiên là không cần chính phủ hỗ trợ nữa."

Đoàn người lái xe, chuẩn bị trở về khách sạn, sau đó lại thương lượng về kế hoạch tiếp theo.

Trên đường trở về, Lâm Dật gọi điện thoại cho Trầm Thiên Trác.

"Trầm lão đại, có quấy rầy anh nghỉ ngơi không?"

Hiện tại là hơn mười một giờ trưa Panama, đổi thành giờ Trung Quốc hẳn là hơn mười giờ đêm.

"Là một mã nông hợp cách thì không cần nghỉ ngơi." Trầm Thiên Trác nói đùa.

"Vậy thì tốt quá, tôi có chút việc, cần phải xử lý gấp một chút." Lâm Dật nói:

"Tôi vừa mới gửi một đoạn video cho anh, còn có mấy tấm ảnh chụp màn hình, phía trên có hai mươi mấy người. Tôi muốn xâm nhập vào hệ thống quản lý tư liệu của kênh đào Panama, tìm tin tức của bọn họ, cũng không cần quá kỹ càng, chỉ cần có thể tìm được địa chỉ nhà là được."

"Panama!"

Giọng nói của Trầm Thiên Trác trở nên nghiêm túc, "Cậu đang xử lý chuyện của Kỳ tổng sao?"

"Đúng thế." Lâm Dật nói: "Đây là hệ thống chính phủ, có thể xâm nhập không?"

"Rất khó khăn, nhưng tôi sẽ liên hệ với hacker đứng đầu toàn thế giới để làm việc này." Trầm Thiên Trác nói:

"Tôi biết tiếp theo nên làm thế nào, cậu không cần quan tâm nhiều đến việc này, chờ tin tức của tôi là được."

"Cảm ơn Trầm lão đại."

"Lời này của cậu là có ý gì, phải làm cho thật tốt, không thể để cho Kỳ tổng chịu thiệt thòi được."

"Tôi biết."

Cúp điện thoại, bọn người Lâm Dật lái xe về khách sạn, sau đó ăn vài thứ.

Sau buổi trưa, Lâm Dật cũng không có sắp xếp gì khác, nhưng những người khác ra ngoài tự do hoạt động.

Bọn họ đều là người ngậm chìa khóa vàng, cho dù ra ngoài cũng sẽ không luống cuống.

Hơn nữa có không ít người còn từng tới đây du lịch, cho nên Lâm Dật cũng không có căn dặn cái gì, chỉ cần có thể tập hợp đúng thời gian là được.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hơn tám giờ tối, một mình Lâm

Dật ăn bữa tối trên sân thượng khách sạn.

"Tiên sinh, tôi đã mua về thứ mà ngài muốn." Nhân viên phục vụ viên nói.

Lâm Dật cười gật đầu, đưa 100 USD tiền boa qua, nhận lấy thuốc và lửa trên tay nhân viên.

"Cảm ơn, chúc ngài có một đêm hoàn mỹ."

Nhân viên phục vụ rời đi, Lâm Dật đặt dĩa xuống, mở bao thuốc ra.

Anh nằm trên lan can ban công, yên lặng đốt một điếu, gió ban đêm thổi vào mặt, Lâm Dật nhìn qua cảnh đêm phương xa, ngẩn ngơ đến xuất thần.

Cũng không biết qua bao lâu, suy nghĩ của Lâm Dật bị tiếng chuông điện thoại dồn dập kéo về hiện thực.

Thuốc lá trên tay không hút được bao nhiêu, tất cả đều biến thành tro tàn.

Anh lấy lấy một điếu khác ra từ trong hộp thuốc, động tác thuần thục châm lửa, sau đó nhận điện thoại của Trầm Thiên Trác.

"Điều tra đến đâu rồi?"

"Đã tra được thông tin chính xác của 27 người, tôi để người phía dưới chỉnh sửa lại một chút, lát nữa sẽ gửi tới cho cậu."

"Được, cám ơn Trầm lão đại."

"Đây chỉ là việc nhỏ, nhất định có thể xử lý tốt, tập đoàn Lăng Vân chúng ta cũng không thể nuốt trôi cơn tức này được."

"Tôi biết." Lâm Dật hít một hơi khói thuốc, "Tôi sẽ xử lý tốt, đã bận rộn một đêm rồi, anh cũng nghỉ ngơi một chút."

"Chúng tôi chờ tin tức tốt của cậu."

Cúp điện thoại của Trầm Thiên Trác, Lâm Dật phát hiện tám người tổ một đều đứng ở sau lưng của mình.

"Trở về lúc nào vậy? Sao lại không có một chút tiếng động nào."

"Anh Lâm, lúc anh ngây người, chúng tôi đã đứng ở đây được vài phút, anh cũng không phát hiện ra chúng tôi." Tiếu Băng nói.

"Vừa rồi đang suy nghĩ chuyện gì mà chuyên chú vậy."

Tám người đều đang nhìn Lâm Dật với một loại ánh mắt khác thường.

Trong ấn tượng của bọn họ, tổ trưởng không hút thuốc lá.

"Đều đừng đứng ở đây nữa." Lâm Dật nói:

"Bên phía Trung Hải đã có tin tức, chuẩn bị một chút, lát nữa theo tôi ra ngoài."

"Được!"

Mấy người lần lượt về tới trên xe, Tiếu Băng lấy mấy cái rương ra.

"Anh Lâm, chúng tôi lấy được mấy thứ này, anh nhìn xem dùng có thuận tay không."

Tiếu Băng mở ba cái rương ra, Lâm Dật cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Bên trong là các loại vũ khí khác nhau, tuy đều không phải là loại mới nhất, nhưng cũng đều ở đang tuổi phơi phới, không cần phải bàn đến hỏa lực của nó.

"Buổi chiều các người ra ngoài là đi tìm những vật này sao?"

"Chuyện lần này, nếu như không cho bọn họ chút giáo huấn, sẽ thật sự cho rằng chúng ta dễ bắt nạt."

Tiểu Băng lấy đồ trong rương ra, sau đó phát xuống dưới cho những người khác.

"Dù sao cũng đã đến, nhất định phải làm một trận lớn!"

Khóe miệng của Lâm Dật nhếch lên, "Vậy thì động thủ từ người tên là Cohen kia trước đi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1803: Phải Nhổ Cỏ Tận Gốc.

Chương 1803: Phải Nhổ Cỏ Tận Gốc.

Đường lớn Dvor nằm bên cạnh thành Panama.

Nhìn thoáng qua, đều là chút nhà lầu thấp bé, không liên quan gì với hai chữ phồn hoa cả.

Đi thêm về phía trước mấy cây số, chính là xóm nghèo Panama.

Mặc dù không hỗn loạn giống trong phim điện ảnh, nhưng cũng không phải là nơi tốt lành gì, tình huống trị an không được tốt lắm.

Cũng may nơi này có đầy đủ thiết bị sinh hoạt, chỉ là thỉnh thoảng sẽ xảy ra đấu súng và cướp bóc.

Nhưng đối với người dân nơi này mà nói, đây đều là chuyện rất bình thường, chỉ cần lúc ra khỏi cửa cẩn thận một chút thì không có bao nhiêu vấn đề cả.

Mà nhà Cohen là một căn hộ ngay trên đường lớn Dvor.

Nhà của Cohen cũng không tính là lớn, toàn bộ diện tích cũng chỉ có hơn 60 m2.

Đồ dùng và cách bày biện trong phòng đều đã cũ kỹ, quần áo quăng khắp nơi, đã không còn chỗ để đặt châ.

Nhưng cho dù là như vậy, trên đường lớn Dvor thì điều kiện nhà anh ta cũng coi như là không tệ, rất nhiều người đều sẽ hâm mộ, bởi vì Cohen có một công việc nghiêm túc.

Có thể nói như vậy, bởi vì người nơi này quả thực vô cùng nghèo, lại không có thói quen tích lũy tiền, có thể nhìn đến kẻ lang thang khắp nơi.

Trên ghế sô pha phủ vải cũ kỹ, hai tay Cohen để trần, đang uống bia cùng vợ của anh ta- Tanasa, và xem trận đấu La Liga đang phát sóng trực tiếp trên TV.

Thỉnh thoảng sẽ bình luận vài câu, xem ra vô cùng thoải mái.

"A đúng rồi, anh yêu, có chuyện em quên nói cho anh."

Giữa lúc giải lao trận đấu, Tanasa nói:

"Hôm nay có hai người đại sứ quán tới, điều tra tình huống của anh với em, đã xảy ra chuyện gì rồi, anh không cần phải gạt em."

"Những tên đáng chết này, thế mà lại tìm tới đây rồi." Cohen để bia xuống, lớn tiếng mắng.

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nhanh nói cho em một chút."

Cohen uống một hớp bia, rồi kể lại chuyện mấy ngày trước với Tanasa một lần.

"Những người Hoa này cũng quá đáng, bản thân mình phạm sai lầm, tại sao còn muốn điều tra anh."

"Anh cũng không biết, có thể là thương tích quá nặng." Cohen nói với vẻ không quan trọng:

"Nhưng không thể không nói, người Trung thực sự là không biết đánh nhau, anh chỉ xông lên đánh đầu một cái, sau đó đã ngã xuống đất không dậy nổi."

"Anh cũng biết mà, tố chất thân thể của người Trung vô cùng kém, giống như một đám bọt biển, nhẹ nhàng đụng một sẽ tản mất."

"Em yêu, em hình dung quá chuẩn xác, anh cũng nghĩ như vậy." Cohen cười to:

"Đến Panama chúng ta làm ăn, thế mà còn không nghe lời, nhất định phải giáo huấn cho bọn họ một trận, thật sự cho rằng mình là người Mỹ sao? Có thể đi ngang ở chỗ này?"

"Sau này bọn họ sẽ không tới tìm anh gây chuyện chứ?"

"Anh thì không có vấn đề, người của bọn họ đã qua tìm anh. Nhưng anh đã cảnh cáo bọn họ, sau này đừng tới tìm anh, nếu như còn dám đến thì anh không ngại đánh bọn họ một trận đâu."

"Em cho rằng anh làm đúng, những người này thật sự là quá phách lối, phải cho bọn chúng vào bệnh viện, thì mới biết chúng ta không phải là người dễ trêu."

"Chỉ bằng quả đấm của anh, một đấm có thể đánh mười người Hoa, ha ha. . ."

Đương đương đương ——

Ngay tại lúc hai người nói chuyện, cửa phòng bị gõ.

Cohen không nhịn được nói:

"Người nào muộn như vậy còn gõ cửa, anh thật muốn hắn đi gặp thượng đế! Em yêu, em đi mở cửa đi."

"Trận đấu đã bắt đầu, em mới không đi."

Cohen đứng dậy, không nhịn được nói:

"Quấy rầy anh xem bóng, bất kể là ai, anh đều phải hung hăng giáo huấn hắn một trận mới được."

Đứng dậy đi tới cửa, Cohen không hề nghĩ ngợi mà mở cửa ra.

Nhưng còn chưa thấy rõ người tiến vào là ai, đã cảm thấy bụng dưới đau xót, bị một chân đá vào trong phòng!

Người động thủ chính là Dư Tư Dĩnh!

Theo sát phía sau, Lâm Dật, Trương Siêu Việt cũng đi vào trong phòng, rồi đóng cửa lại, biến nơi này thành một không gian kín.

Nhìn thấy ba người tiến đến, Cohen bị giật nảy mình.

"Các người tới đây làm gì!"

"Không làm gì cả, chỉ là muốn hỏi anh một chút, rốt cuộc là ai nói cho anh đám hàng kia có vấn đề." Gương mặt Lâm Dật đã trở nên thâm trầm.

Cohen đứng lên, trợn mắt nhìn lấy Lâm Dật.

"Tôi đã nói những gì tôi biết cho anh, thế mà còn dám tới tìm tôi? Tôi sẽ không để cho ba người tuỳ tiện rời đi đâu!"

Cohen hầm hầm về tới nhà bếp, tìm được một thanh dao gọt hoa quả, nói với Lâm Dật:

"Các người tự mình vào nhà tôi, như này là phạm pháp, cho dù tôi giết anh, pháp luật cũng sẽ không trừng trị tôi."

"Anh yêu, không nên nói chuyện với mấy tên người Hoa ngu xuẩn này làm gì, nhanh dạy dỗ cho bọn họ một trận, em muốn tiếp tục xem đá bóng." Tanasa nói.

"Yên tâm đi, anh biết, những người Hoa này không thể nào là đối. . ."

Nói còn chưa dứt lời, Cohen bỗng nhiên im bặt.

Bởi vì một cây súng đen như mực đang nhắm ngay vào đầu của anh ta.

"Các, các người muốn làm gì!"

Cohen bị dọa cho choáng váng, vẻ mặt và thái độ hoàn toàn khác biệt so với lúc nãy.

Tanasa phát ra tiếng thét hoảng sợ chói tai, lập tức chạy trốn ra phía sau cánh cửa.

"Các người tốt nhất đừng lớn tiếng, nếu không súng sẽ bóp cò." Trương Siêu Việt nói.

Hai người im miệng lại, không ai dám nói thêm một câu nào.

"Tôi thật sự không biết gì cả, tôi đã nói hết những gì mà tôi biết cho các người rồi."

Lâm Dật nhướng mày nhìn Cohen.

"Sự chịu đựng của tôi có hạn, đây là cơ hội cuối cùng của anh, chỉ có năm giây suy nghĩ, đừng để tôi thất vọng."

Bịch một tiếng, Cohen quỳ xuống.

"Tôi thật sự không biết gì cả, số điện thoại gọi đến là một số lạ, nói hàng của các người có vấn đề, cho nên chúng tôi mới đi kiểm tra. Nếu như không phải người của các người cản trở thì cũng sẽ không xảy ra xung đột."

"Cho dù có ngăn cản các người, cũng không đến mức xảy ra xung đột lớn như vậy."

"Tôi, tôi thừa nhận, lúc đó thấy bọn họ là người Trung nên mới ra tay nặng một chút. Nhưng tôi biết đối phương không chết, tôi có thể đi xin lỗi, đồng thời thanh toán phí bồi thường."

"Nhưng anh có biết, người bị anh đả thương là Phó tổng giám đốc cấp cao của công ty chúng tôi, là người luôn đi theo tôi từ lúc mới bắt đầu lập nghiệp."

Lâm Dật hít sâu một cái, bình tĩnh nhìn Cohen,

"Anh ấy là một người rất quan trọng với tôi, anh làm ra chuyện như vậy, quả thực cần phải cố gắng bồi thường và trả giá."

"Vâng vâng vâng, tôi nguyện ý bồi thường, hiện tại sẽ đến bệnh viện."

"Tôi có rất nhiều tiền, không thiếu chút đó của anh, nên anh đền mạng đi."

Ầm!

Tiếng nói vừa dứt, Trương Siêu Việt đã bóp cò súng, viên đạn bắn vào mi tâm của Cohen khiến anh ta mất mạng tại chỗ!

A!

Tanasa phát ra tiếng thét cực kỳ chói tai, giống như là như bị điên, ôm lấy đầu của mình, co quắp phía sau cánh cửa.

"Tôi đã nói, nếu như cô lại lớn tiếng thì sẽ bóp cò súng."

Lời nói của Siêu Việt khiến cho cô ta cảm thấy kinh sợ, thân thể Tanasa run rẩy, không dám nói câu nào.

Ầm!

Đúng lúc này, lại một tiếng súng vang lên.

Nhưng không phải Trương Siêu Việt nổ súng, mà chính là Dư Tư Dĩnh.

"Loại chuyện này phải nhổ cỏ tận gốc, lưu lại người sống sẽ rất phiền phức."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1804: Thủ Đoạn Thiết Huyết.

Chương 1804: Thủ Đoạn Thiết Huyết.

Trương Siêu Việt khẽ run rẩy, "Lúc trước có nghe người khác nói ngực nhỏ tính khí lớn, hôm nay xem như được lĩnh giáo, vẫn là chị Dĩnh đủ hung ác, bội phục bội phục."

"Cô ấy có kinh nghiệm phong phú, dù sao cũng đã đến cấp D, kiến thức cũng nhiều hơn các người, sau này nhớ học tập cho thật tốt." Lâm Dật nói:

"Nhưng có một điều anh phải nhớ kỹ, tại Trung Quốc, chúng ta cũng là dân chúng bình thường. Nhưng ở nước ngoài, chúng ta có thể là một đám không có người đạo đức, chỉ cần có thể đạt được mục đích, không cần nói nhiều những lời vô dụng. Tổng kết thành bốn chữ, chính là không từ thủ đoạn."

"Đã biết, lão đại."

Lời nói của Lâm Dật khiến cho Trương Siêu Việt được ích lợi không nhỏ, cũng thấy rõ bản chất chân chính của lữ đoàn Trung Vệ.

"Đi thôi, mọi chuyện đã xử lý xong, nên đến nơi tiếp theo."

Ba người rời khỏi nhà Cohen, về tới chiếc Toyota.

"Lão đại, ngay cả Cohen cũng không biết tin tức cụ thể, mấy tên tạp binh còn đoán chừng càng không có khả năng biết." Dư Tư Dĩnh nói.

"Cho nên tiếp theo không cần nghe ngóng những chuyện này nữa, trực tiếp động thủ là được."

"Đã biết."

Cùng lúc đó, Lâm Dật nhận được tin tức của Tiếu Băng và Tùy Cường.

Hai tiểu đội của bọn họ đã xử lý xong hai người khác, đang chạy về mục tiêu thứ ba.

"Đi thôi, chúng ta cũng tiếp tục làm việc, tốc độ của Tiếu Băng và Tùy Cường còn nhanh hơn cả chúng ta, không thể bị bỏ lại được."

"Đi thôi."

. . .

Sáng sớm hôm sau, mặt trời chói chang, gió bờ biển mang theo vị mặn mặn, dường như báo hiệu một ngày hoàn hảo kéo ra màn che.

Trong đại sứ quán, Trương Thư Bình đang xử lý các văn kiện liên quan trên bàn.

Chuyện của tập đoàn Lăng Vân có chút nhạy cảm, cũng may tổng giám đốc của bọn họ đã tới, hẳn là có thể giải quyết vấn đề một cách nhanh chóng.

Nhưng tại lúc này, Trần Khánh Phong vội vã chạy vào.

"Lãnh đạo không xong, đã xảy ra chuyện."

Trương Thư Bình để mắt kính xuống, "Xảy ra chuyện gì mà luống cuống tay chân vậy."

"Đã xảy ra vụ án giết người, đêm hôm qua, có 28 người bị giết bởi súng." Trần Khánh Phong nói:

"Trong đó có 27 người là người của cục quản lý bảo vệ, người còn lại là người thân của bọn họ."

"Là người của cục bảo vệ!"

Trương Thư Bình kích động đứng lên, trừng mắt, sắc mặt hết sức khó coi.

"Chẳng lẽ là. . ."

"Đúng như anh nghĩ, 27 người chết chính là người đã gặp mặt nói chuyện với Lâm tổng ngày hôm qua, nhưng chỉ trong một đêm qua, bọn họ đều đã bị giết chết!"

"Nhất định là anh ta làm!"

Trương Thư Bình bỗng nhiên đứng dậy, chắp tay sau lưng, đi qua đi lại trong phòng làm việc.

"Anh ta rốt cuộc đang nghĩ gì vậy! Cho dù có biết người của Lương gia, cũng không thể náo loạn như này được!"

"Chúng ta có lẽ đã đánh giá thấp thân phận của anh ấy." Sắc mặt của Trần Khánh Phong cũng trở nên khó coi:

"Người bình thường không có lá gan làm ra chuyện như vậy. Tôi đoán ngay từ đầu, anh ấy đã không muốn giải quyết vấn đề thông qua con đường bình thường, kế hoạch này có lẽ đã được nghĩ kỹ từ sớm."

"Tôi đúng là đánh giá thấp anh ta." Vẻ mặt của Trương Thư Bình trở nên nghiêm túc:

"Tôi phải nói lại chuyện này cho người của Lương gia một tiếng, xem bọn họ sẽ xử lý chuyện này như thế nào."

. . .

Hoa Hạ, Yến Kinh, một khu nào đó trong tòa đại viện.

Hơn mười giờ đêm, Lương Tồn Hiếu và Thẩm Thục Nghi vừa ăn cơm xong tại nhà của Lương Hướng Hà, chuẩn bị trở về nhà nghỉ ngơi trong thế giới của hai người.

Cảm giác con gái không ở bên người thật sự là quá tốt.

"Các con cầm lấy cái này." Lương Hướng Hà nói: "Xúc xích đỏ Băng Thành chính tông, lấy về nếm thử."

"Cha giữ lấy mà ăn, chiến hữu của con cũng cho con không ít, trong nhà còn có." Lương Tồn Hiếu nói.

"Vậy thì không cho các con, cha sẽ giữ lấy uống rượu."

Reng reng reng _ _

Lúc này, điện thoại bàn trong nhà vang lên, người trong phòng, đều dừng động tác lại theo bản năng.

Bởi vì điện thoại kia là nội bộ, người bình thường không thể gọi đến.

Mà đã hơn 10 giờ tối, lúc này gọi điện thoại, có lẽ không phải là việc nhỏ.

Lương Hướng Hà nhận điện thoại, nói chuyện với đối phương mười mấy phút.

Nhận thức của Lương Tồn Hiếu có chút muộn, nhưng Thẩm Thục Nghi lại có sự quan sát nhạy bén, cảm thấy đối tượng mà hai bên nói đến có điểm giống Lâm Dật.

"Cha, người nào gọi điện thoại vậy?" Lương Tồn Hiếu vừa đi giày vừa nói.

"Trương Thư Bình gọi tới, hiện tại là người phụ trách đại sứ quán Pakistan."

Thẩm Thục Nghi đứng ở một bên, ánh mắt di chuyển lòng vòng.

Với tư duy linh hoạt, bà nghĩ đến một loại khả năng.

Tập đoàn Lăng Vân có một lô hàng bị giữ ở kênh đào Panama, có phải là gọi điện tới vì chuyện này hay không?

"Người này hẳn không phải là người của Lương gia?"

"Xác thực không phải, nhưng gần đây bên kia xảy ra chút chuyện." Lương Hướng Hà nói:

"Một Phó tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân xảy ra xung đột với người của bên kia, bị đánh trọng thương. Sau đó tên tiểu tử Lâm Dật kia dẫn người tới, trong vòng một đêm giết 28 người, 27 người trong đó đều là người tham gia trận xung đột kia."

"A? !"

Nghe thấy tin tức này, Lương Tồn Hiếu đều bị giật nảy mình.

"Tiểu tử này có phải là điên rồi không? Ngay cả loại chuyện này mà cũng làm được."

Dù là người gặp qua không ít cảnh tượng hoành tráng như Lương Tồn Hiếu, sau khi nghe tin tức này đều có chút không giữ được.

Một đêm giết 28 người, đây tuyệt đối là điên rồi.

Thẩm Thục Nghi một bên cũng bị thủ đoạn thiết huyết của Lâm Dật hù dọa.

Bà suy nghĩ cẩn thận lại một chút, Lâm Dật có đầy đủ lý do để làm như vậy.

Ba Phó tổng giám đốc của tập đoàn Lăng Vân, ai cũng là trợ thủ đắc lực của cậu ấy, tùy tiện lấy ra một người đều có thể một mình đảm đương một phía.

Nhất là Phó tổng giám đốc cao cấp Kỳ Hiển Chiêu, không cần phải bàn về năng lực nghiệp vụ.

Hiện tại xảy ra chuyện như vậy, bị người ra đánh trọng thương, Lâm Dật không tức giận mới là lạ.

Nhưng cách làm như vậy, quả thật có chút bạo lực, rất dễ dàng gây nên sóng to gió lớn.

"Rất bình thường, các con cũng biết tính cách của Lâm Dật." Lương Hướng Hà rất bình tĩnh, không nhanh không chậm nói:

"Nếu cậu ấy không có lá gan này, thì đã không có thành tựu của ngày hôm nay."

"Nhưng vấn đề là, người mà cậu ấy giết là nhân viên cục quản lý, đã coi như là nhân viên quan chức, hành động như vậy rất dễ khiến cho dân chúng tức giận."

"Nói như thế không sai, nhưng cha vẫn tin tưởng Lâm Dật." Lương Hướng Hà nói:

"Cậu ấy là một người thông minh, làm việc nhìn như bị kích động, nhưng thực ra mỗi một bước đều thận trọng từng bước. Hành động như vậy nhìn thì hung hiểm, nhưng cha cảm thấy cậu ấy hẳn là có thể xử lý thích đáng."

"Cha nói rất đúng, Lâm Dật là người thông minh, sẽ không để cho bản thân mình sa vào tình trạng vạn kiếp bất phục." Thẩm Thục Nghi nói:

"Chúng ta cũng đừng có gấp, xem tình huống trước rồi lại nói."

Lương Tồn Hiếu nghĩ một lúc, "Anh nhớ tập đoàn Hoa Nhuận đang có một hạng mục đầu tư hơn 8 tỷ bên phía Panama đúng không."

"Đây là một tấm thẻ bảo hiểm, nếu như sự phát triển sau đó vượt quá dự liệu của chúng ta thì sẽ dùng đến tấm thẻ này."

Lương Hướng Hà gật gật đầu, trầm ngâm chốc lát rồi nói:

"Mấy người mà cậu ấy dẫn theo khả năng đều là người của lữ đoàn Trung Vệ, để cho an toàn, cha phải nói lại chuyện này với lớp trưởng cũ."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1805: Thân Phận Bại Lộ.

Chương 1805: Thân Phận Bại Lộ.

Yến Kinh, đại viện Tổng Tham Mưu.

Lục Bắc Thần vừa mới nằm xuống thì nhận được điện thoại của Lương Hướng Hà.

"Lão lớp trưởng, ông có nghe nói chuyện của Lâm Dật không?"

"Là Tesla sao? Nhưng tôi thấy bọn họ hình như đã nói xin lỗi, tiểu tử này đúng là thật sự có tài, đè được cả đầu của bọn họ."

Trải qua thời gian dài, thái độ của Lục Bắc Thần đối với Lâm Dật đều là nuôi thả.

Thích làm gì thì làm cái đó, ông cũng không thèm để ý.

Bởi vì ông biết, người Lâm Dật không thể bị bó buộc, cho nên cũng không chú ý nhiều đến chuyện của cậu.

Chỉ có thể hiểu rõ một chút xíu qua một ít tin tức bên trên.

"Không phải chuyện Tesla, Lâm Dật có một hạng mục gặp chút vấn đề tại Panama, Phó tổng giám đốc cấp cao của công ty bị người đánh, cậu ấy dẫn người tới giết 28 người. Chuyện này đã náo động lên sóng gió không nhỏ."

"Giết 28 người?" Lục Bắc Thần khẽ nhíu mày:

"Tiểu tử này đúng là điên rồi, cái đức hạnh không sợ trời không sợ đất này giống với cha của nó như đúc."

Lương Hướng Hà bên đầu kia điện thoại nở nụ cười.

"Nhưng tôi nghe nói, cậu ấy mang theo tám người đi qua, nếu nhớ không lầm, tổ một của lữ đoàn Trung Vệ năm nay hình như cũng vừa chiêu mộ tám người. Tôi nghi ngờ mấy người kia rất có thể là tổ viên của cậu ấy."

"Không sai đâu." Lục Bắc Thần nói:

"Người khác cũng không có lá gan lớn làm ra chuyện như vậy với nó."

Nói đến đây, Lục Bắc Thần nở nụ cười, "Đúng thật là không biết nói gì, tổ một bọn họ đúng là rất đoàn kết, làm loại chuyện này đều khi đi hai người khi về một đôi."

"Nhưng tôi sợ sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt, một khi tiết lộ thân phận, có lẽ cũng là một loại đả kích đối với danh dự quốc tế của chúng ta."

Lục Bắc Thần dừng vài giây đồng hồ, "Quả thực có khả năng như vậy, nhưng trước mắt không cần lo lắng, Lâm Dật làm việc từ trước đến nay không cần người khác thu dọn, cứ yên lặng quan sát đã."

"Đã biết."

Cúp điện thoại của Lương Hướng Hà, Lục Bắc Thần yên lặng đốt điếu thuốc, sau đó mới đi về nghỉ, cũng không đưa ra chỉ thị mới nào liên quan đến chuyện lần này.

Thật giống như chưa xảy ra chuyện gì cả.

...

Yến Kinh, Vương gia.

Trong phòng khách, Vương Đình Sơn và Vương Miện đều đã thay đồ ngủ.

Vương Miện đang đọc sách, Vương Đình Sơn đang xem báo.

Trong phòng khách yên tĩnh, không có bất kỳ cái gì thanh âm nào.

Reng reng reng _ _

Một tiếng chuông điện thoại, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng khách.

Vương Đình Sơn nhìn thoáng qua điện thoại, phát hiện là Trần Quan Kiệt gọi tới.

Sau khi nhận điện thoại, hai người nói chuyện rất nhanh, không đến hai phút đồng hồ đã cúp điện thoại.

Vương Miện thả xuống sách trên tay.

"Cha, đã trễ như vậy, người nào còn gọi điện thoại tới?"

"Chú Trần của con." Vương Đình Sơn nói:

"Lâm Dật đã đuổi tới Panama, tất cả 27 người xung đột với tập đoàn Lăng Vân đều bị cậu ta giết, trong đó còn có một người thân cũng đều chết trên súng của bọn họ."

"Bọn họ?"

"Lâm Dật mang theo tám người đi qua, nếu như cha đoán không sai, tám người này đều là thành viên tổ một lữ đoàn Trung Vệ"

"Những người này đúng là điên rồi, ngay cả loại chuyện này mà cũng làm được, con thấy bọn họ là không muốn sống tốt."

"Những thứ này không phải là trọng điểm cần chú ý." Vương Đình Sơn nhắm mắt dưỡng thần, nói:

"Cậu ta đúng là không lên tiếng thì thôi, một khi đã tiếng thì ai nấy đều phải kinh ngạc. Trước đó còn chưa có tin tức gì đâu, thế mà chỉ trong một đêm đã làm ra chuyện kinh thiên động địa như này, thua trên tay cậu ta, không có gì phải oán niệm."

"Cha, bây giờ không phải là lúc nâng uy phong của người khác, diệt uy phong của chính mình." Vương Miện nói:

"Anh ta đã đến Panama, nhiệm vụ tiếp theo là giữ anh ta lại, cha định làm gì?"

"Lô hàng kia của tập đoàn Lăng Vân đã được đưa đến bến tàu kiểm tra, bởi vì có người của đại sứ quán kiềm chế ở giữa nên vẫn chưa bắt đầu kiểm tra, cho nên tiếp đó, chỉ cần tiến hành theo từng bước của kế hoạch là được." Vương Đình Sơn nói:

"Chỉ cần bộ phận bắt đầu kiểm tra, thì nhất định có thể phát hiện ra vấn đề của lô hàng kia."

Nói đến đây, Vương Đình Sơn cười lạnh một tiếng.

"Cha tin rằng tiếp đó, Lâm Dật sẽ trở thành tiêu điểm của toàn thế giới, đừng nói là chín người bọn họ, cho dù là toàn bộ lữ đoàn Trung Vệ đều chưa hẳn có thể gánh được."

...

Án giết người xảy ra ở Panama, khiến cho cảnh sát địa phương cảnh giác cao độ.

Cũng lập tức khóa chặt hiềm nghi lên trên người Lâm Dật.

Bởi vì 27 người trong đó đều đến từ cục quản lý bảo vệ.

Mà mấy ngày nay, hơn hai mươi người này mới xảy ra xung đột với tập đoàn Lăng Vân, nên anh tồn tại động cơ giết người rõ ràng.

Cho nên cảnh sát mới khóa chặt mục tiêu trên người anh.

Nhìn lại bọn người Lâm Dật, sau khi xử lý xong chuyện tối ngày hôm qua thì trở lại khách sạn ăn một bữa.

Sau đó lại ngủ một giấc trên giường mềm mại, vô cùng dễ chịu.

Nhưng hơn một giờ chiều, cửa phòng của Lâm Dật bị gõ.

"Anh Lâm, rời giường ăn cơm đi." Tiếu Băng ở ngoài lên tiếng.

"Tôi không đi được, sau khi các người ăn xong thì đưa về cho tôi một chút, tôi ăn trong phòng là được."

"Vậy chúng tôi cũng không đi, gọi món ăn trước, đợi lát nữa đến phòng anh rồi ăn luôn."

"Đi thôi."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã hơn một giờ chiều, anh cũng không có tâm trạng ngủ tiếp nữa, chuẩn bị rời giường rửa mặt.

Lúc đang đánh răng thì nhận được điện thoại của Điền Nghiên.

"Đã xử lý xong chuyện của Kỳ tổng chưa?"

"Xử lý xong một nửa, còn lại chính là vấn đề hàng hóa, xử lý xong sẽ trở về."

"Là như vậy, Tesla đã công khai xin lỗi, cũng cung cấp cho chúng ta số liệu cốt lõi, những vật này nên xử lý như thế nào đây?"

Những chuyện này đều nằm trong dự liệu của Lâm Dật, hệ thống đã nhắc nhở mình rằng vụ án này đã kết thúc.

Tesla tất nhiên là đã thỏa hiệp.

"Cô chờ điện thoại của tôi, lát nữa sẽ gọi lại cho cô."

"Được."

Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, hiện tại là hơn một giờ chiều Panama, đổi thành giờ Trung Quốc hẳn là khoảng mười hai giờ trưa.

Lúc này mà gọi điện thoại cho Thẩm Thục Nghi thì không thích hợp lắm, anh dứt khoát bỏ di động qua một bên, chờ qua mấy giờ lại nói.

Nhưng trùng hợp là Lâm Dật vừa mới để điện thoại di động xuống, Thẩm Thục Nghi đã gọi điện thoại tới.

"Dì Trầm."

Lâm Dật cười ha hả nhận điện thoại, "Con đang muốn gọi cho dì đây, nhưng sợ dì đang nghỉ ngơi nên không làm phiền."

"Dì mới ăn cơm bên phía ông nội của Hạt Gạo về, dì đã nghe nói chuyện bên Panama của con. Lá gan của con thật đúng là không nhỏ, chuyện gì cũng dám làm."

"Không phải chứ, nhanh như vậy đã truyền về trong nước rồi?"

"Là Trương Thư Bình gọi điện thoại tới, nếu không thì bọn dì cũng không biết." Thẩm Thục Nghi nói:

"Con ở bên kia thế nào? Gặp phải phiền toái gì không?"

"Cám ơn dì Trầm đã quan tâm, con đã sắp xếp xong tất cả, không có việc gì."

"Nói như vậy thì dì an tâm rồi." Thẩm Thục Nghi nói:

"Con vừa nói là muốn gọi điện thoại cho dì, có phải là có việc gì hay không?"

"Chính là chuyện của Tesla, bọn họ đã giao số liệu cốt lõi ra, bên phía con cũng không dùng được. Con thấy dì Trầm đầu tư không ít vào xí nghiệp xe chạy bằng điện, nên muốn giao lại những tài liệu này cho dì. Nếu không để ở chỗ của con cũng vô dụng."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1806: Chuyện Không Thể Cho Ai Biết.

Chương 1806: Chuyện Không Thể Cho Ai Biết.

"Con lấy được số liệu cốt lõi của Tesla?"

Thẩm Thục Nghi đang đắp mặt nạ, bỗng ngồi dậy từ trên ghế số pha, khiến cho Lương Tồn Hiếu bên cạnh giật nảy mình.

"Việc này nháo lớn như thế, không phải một câu xin lỗi là có thể giải quyết, đánh người đánh mặt, mắng người chửi xéo, đây là chuyện mà con thích làm nhất, dì Thẩm hẳn là cũng biết." Lâm Dật cười hì hì:

"Nhưng mà đề nghị của con là, sau khi lấy được những tài liệu này cần nhanh chóng đưa vào sử dụng. Người Tesla cũng không phải là người ngu, chắc sẽ không nguyện ý giao những tài liệu này ra. Con nghĩ phía sau bọn họ, hẳn là còn phát triển nghiên cứu kỹ thuật mới, chờ qua một hai năm thì những vật này không được tính là kỹ thuật trọng tâm nữa, cho nên cần phải nhanh chóng sử dụng."

"Dì còn chưa nói muốn những vật này đâu?" Thẩm Thục Nghi nói:

"Tập đoàn Lăng Vân đã là xí nghiệp chất bán dẫn lớn nhất Trung Quốc, xe chạy bằng điện lại là sản nghiệp tương lai của tập đoàn Triều Dương, phối hợp với năng lực chỉnh hợp mạnh mẽ của tập đoàn Lăng Vân, hiện tại là lúc cho các con nhập cuộc vào cuộc đua xe chạy bằng điện."

Lâm Dật dừng một chút, Thẩm Thục Nghi nói như thế khiến cho anh cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng suy nghĩ một chút, lại hợp tình hợp lý.

"Ngành nghề xe chạy bằng điện đang tranh nhau đến bể đầu chảy máu, có nhiều lão đại đang chơi như vậy. Nếu như con tham gia vào, nhất định là đánh không lại bọn họ, nhất định phải là nhân vật cấp bậc Định Hải Thần Châm như dì Thẩm đây đến thao tác việc này. Nhân vật nhỏ giống như con thì ở bên cạnh nhìn xem náo nhiệt là được rồi."

"Tiểu tử con. . ." Thẩm Thục Nghi vừa cười vừa nói:

"Ngày mai dì sẽ gọi người liên lạc với người của công ty của các con, lấy những kỹ thuật này về."

"Được."

Nói xong chuyện chính, Lâm Dật cúp điện thoại.

Thời gian không còn sớm, không nên quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của Thẩm Thục Nghi.

Mà sau khi cúp điện thoại, Thẩm Thục Nghi ngồi ở trên ghế salon, một mình ngẩn người một hồi lâu.

Tiểu tử Lâm Dật này quá gà tặc, đoán chừng đã bố cục chuyện này từ hơn một năm trước.

Đầu tiên là để cho mình đầu tư vào hạng mục máy quang khắc của bọn họ.

Sau đó lại đưa công nghiệp nặng và kỹ thuật cốt lõi của Mitsui cho mình.

Hiện tại lại lấy kỹ thuật Tesla về, rồi tặng không.

Thẩm Thục Nghi dở khóc dở cười đỡ trán, ăn người ta miệng ngắn, bắt người ta tay ngắn, đây là muốn mình không thể từ chối hai tiếng mẹ vợ này sao.

. . .

Cúp điện thoại của Thẩm Thục Nghi, Lâm Dật cũng cảm thấy có chút đau đầu.

Nói chuyện với người thông minh thật sự là quà mệt mỏi.

Đưa kỹ thuật Tesla cho bà, thế mà còn do dự một hồi, thậm chí còn muốn từ chối mình.

Lâm Dật đoán được, Thẩm Thục Nghi có thể nhìn thấu suy nghĩ của mình.

Đấu trí đấu dũng với mẹ vợ tương lai đúng thật là một chuyện nhọc lòng.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, đám người Tiếu Băng tới phòng của Lâm Dật, không bao lâu sau, đồ ăn mà bọn họ gọi cũng được đưa tới, vô cùng phong phú.

"Anh Lâm, thù đã báo, tiếp theo nên làm gì đây?"

"Hàng của tôi vẫn đang còn ở bên này, chờ sau khi tôi xử lý xong vấn đề hàng hóa thì chúng ta sẽ trở về."

Lâm Dật cắt một miếng bò bít tết, vừa ăn vừa nói.

"Phía sau cũng không có việc gì, nếu như trong nhà các người có việc thì cứ về trước, không cần ở lại đây đâu."

"Như vậy sao được, chúng ta đều là người tổ một, cùng nhau đến thì phải cùng nhau rời đi." Triệu Vân Hổ nói.

"Các người thật sự là không sợ chết, đều cùng tôi giết người, lại còn không đi."

"Nếu như chút nghĩa khí ấy mà cũng không có, thì không xứng ở lại tổ một." Tổ viên Thiệu Kiếm Phong nói.

"Không cần nói nữa, có thể chiêu mộ các người đến tổ một cũng là vinh hạnh của tôi, nâng ly!"

"Cạn ly!"

Mọi người nâng chén, khí thế hừng hực.

Đông đông đông _ _

Ngay tại lúc mấy người đang uống một hơi cạn sạch chén rượu.

Cửa phòng bị gõ dồn dập, nhưng còn không đợi Chu Lương mở cửa thì cửa phòng đã bị phá hư.

Hai mươi mấy cảnh sát xông vào từ bên ngoài, bao vây bọn người Lâm Dật lại, cũng cầm súng nhắm ngay đầu của bọn họ.

Mấy người đều ngồi trên ghế, không có bất kỳ động tác dư thừa nào.

Luận về đơn đả độc đấu, những người này cùng tiến lên khả năng đều không phải là đối thủ của một trong số bọn họ. Nhưng trên tay của bọn họ có súng, tình huống lại không thể giống nhau.

Mấy thứ như viên đạn này không phải là thứ có thể đùa giỡn.

"Các người muốn làm gì? Chúng tôi ăn cơm cũng phạm pháp sao?" Lâm Dật nói.

"Bên trong thành phố xảy ra vụ án giết người liên tiếp, tôi nghi ngờ anh là hung thủ, xin đi theo chúng tôi một chuyến."

"Được, tôi là thương nhân hợp pháp, nếu các người đã hoài nghi đến trên đầu tôi, tôi nhất định sẽ phối hợp điều tra." Lâm Dật khách khí nói:

"Nhưng mời các người bỏ súng xuống, hành động như vậy sẽ dọa sợ công nhân viên của tôi, nếu không lát nữa bọn họ sẽ không có cách nào làm việc."

Nhìn thấy Lâm Dật phối hợp giơ tay lên như thế, cảnh sát dẫn đầu còng tay anh lại, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy như này sẽ không gặp nguy hiểm nữa.

Bọn người Tiếu Băng ngồi ở bên cạnh đều không có bất cứ hành động gì.

Bởi vì họ không biết Lâm Dật muốn làm gì, hơn nữa anh cũng không đưa ra mệnh lệnh nào, ra tay mù quáng khẳng định không phải là hành động sáng suốt.

Lâm Dật nháy mắt ra hiệu cho bọn người Tiếu Băng, nói cho bọn họ rằng cứ an tâm, không phải vội.

Tám người đều rất nghe lời, không nhúc nhích, cứ nhìn Lâm Dật bị cảnh sát mang đi như vậy.

"Lão đại rốt cuộc là muốn làm gì? Tôi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu." Thiệu Kiếm Phong thầm nói.

"Tôi cảm thấy anh ấy hình như đã tính đến một bước này." Triệu Vân Hổ nói:

"Bởi vì anh ấy rất phối hợp với đối phương, không có bất kỳ dị nghị gì, hơn nữa còn nói chúng ta là nhân viên của anh ấy, rõ ràng chính là để làm giảm sự đề phòng của cảnh sát, bảo vệ chúng ta."

Tiếu Băng gật gật đầu, nghiêm túc nói:

"Anh Lâm đúng là một người như vậy, thà rằng chính mình gặp nguy hiểm, cũng sẽ không để người bên cạnh bị thương."

"Chẳng lẽ anh ấy bán chính mình để đổi lấy bình an của chúng ta?" Chu Lương kích động nói:

"Không được, tôi phải qua đó nhìn một chút."

"Ngừng ngừng ngừng, các người đều bình tĩnh một chút." Dư Tư Dĩnh nói:

"Anh cho rằng đây là tình tiết trong tiểu thuyết sao, loại tình tiết máu chó xả thân vì nghĩa này không có khả năng xảy ra ở trên người lão đại."

"Là có ý gì? Có thể nói rõ một chút không?"

"Tôi đoán là trước khi lão đại động thủ, đã dự liệu được chuyện ngày hôm nay. Tôi đoán anh ấy có chuẩn bị phía sau, nếu không không có khả năng chẳng kiêng nể gì như vậy."

"Chị Dĩnh nói rất đúng." La Kỳ suy nghĩ một lúc rồi nói:

"Anh Lâm nhất định là có chuẩn bị phía sau, chỉ là chúng ta còn không biết, mọi người không cần gấp, chậm rãi chờ tin tức đi."

"Tôi tán thành cách nói của chị Dĩnh và Kỳ Kỳ." Tiếu Băng nói:

"Anh Lâm muốn tiền có tiền, muốn phụ nữ có phụ nữ, muốn địa vị có địa vị, mà lại anh ấy mới hơn hai mươi tuổi, còn có cuộc sống rất tốt đang chờ anh ấy, không có khả năng làm chuyện chịu chết như này, hẳn là còn có chuẩn bị phía sau."

Nghe xong ba người phân tích, 5 người đàn ông đều đồng loạt nhìn về phía các cô.

"Đây là ánh mắt gì? Chẳng lẽ là chúng tôi phân tích không đúng sao?" Dư Tư Dĩnh nói.

"Tôi có chút buồn bực, từ sau khi kết thúc huấn luyện thử, chúng ta đều là lần đầu tiên nhìn thấy tổ trưởng, tại sao ba người lại hiểu rõ anh ấy như vậy?" Trương Siêu Việt nói:

"Chẳng lẽ giữa ba người và tổ trưởng còn có chuyện không thể cho ai biết?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1807: Các Người Không Trừng Trị Được Tôi.

Chương 1807: Các Người Không Trừng Trị Được Tôi.

"Chúng tôi còn ước gì như vậy chứ, nhưng anh Lâm không phản ứng chúng tôi." Tiếu Băng nói.

"Muốn trách thì trách chị dâu lớn lên quá xinh đẹp, chúng tôi không có một cơ hội nhỏ nhoi nào, ai..." La Kỳ nói.

"Ai ai ai, nói như vậy thì quá đáng." Chu Lương nói:

"Tỉ lệ nam nữ Trung Quốc vốn đã không cân đối, các người còn hung hăng nhào vào người lão đại, khiến cho mấy thứ lưu manh như chúng tôi đây làm sao chịu nổi a."

"Các người nên tìm nguyên nhân trên tướng mạo của mình đi." Tiếu Băng nói: "Phụ nữ đều là động vật nhìn mặt."

"Ngừng ngừng ngừng..." Tùy Cường nói:

"Các người có phải là đi lệch vấn đề rồi hay không, lão đại bị người ta mang đi, chúng ta còn ở đây phân tích việc này."

"Tôi cảm thấy vẫn nên yên lặng quan sát thì hơn, nhìn xem tình huống như thế nào đã. Nếu như ra tay lung tung, nói không chừng sẽ làm hỏng kế hoạch của lão đại." Dư Tư Dĩnh nói:

"Ít nhất hiện tại, chúng ta đang an toàn, có thể đi lại, xem có thể nghe ngóng được chút tin tức liên quan nào hay không."

Mọi người rơi vào trầm tư, Triệu Vân Hổ nói:

"Nếu như chúng ta đều nghĩ sai về chuyện này, sau đó thật sự xảy ra chuyện thì phải làm sao bây giờ?"

Dư Tư Dĩnh nhún vai, "Vậy thì không có biện pháp, chỉ có thể nói thật với Lưu lão đại, lấy sức ảnh hưởng của lão đại tại Trung Quốc và giới tài chính, vấn đề chưa đủ lớn. Nhưng tôi cảm thấy khả năng này cực kỳ nhỏ, bằng không anh ấy cũng không thể trở thành tổ trưởng tổ một."

"Tôi tán thành cách nói của chị Dĩnh, suy luận này không được thành lập." La Kỳ nói:

"Hiện tại chuyện phải làm chính là sử dụng thân phận của mình, cố gắng đi tìm hiểu tin tức, về phần chuyện còn lại, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước."

"Đi thôi, đừng ngồi ở đây nữa, đi ra xem một chút."

Tùy Cường lên tiếng, mọi người ào ào đứng dậy, lần lượt đi ra khỏi phòng Lâm Dật.

...

Cùng lúc đó, Lâm Dật bị mang tới xe cảnh sát, sáu cảnh sát vây anh vào giữa.

Cả đám đều hung thần ác sát, không chỉ không nói một câu, ngay cả vẻ mặt cũng không có chút cảm xúc nào.

Tựa như muốn ăn thịt người.

Lâm Dật cảm thấy hình ảnh như vậy đúng là thú vị.

Bình thường đều là mình ra ngoài bắt người, giờ thì hay rồi, lại bị người ta bắt.

Bắt gà nhiều năm như vậy, cuối cùng lại bị gà bắt lại.

Thành Panama không là tính lớn, hơn nửa giờ sau, Lâm Dật được đưa tới sở cảnh sát.

Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, Lâm Dật dự đoán ở trong lòng một chút, thời gian còn chưa tới, khả năng còn phải chờ một hồi.

Đến sở cảnh sát, Lâm Dật bị thô bạo dẫn tới phòng thẩm vấn.

Sau đó tay chân bị còng lại, không thể nhúc nhích.

Môi trường phòng thẩm vấn khiến cho Lâm Dật có chút không biết nói thế nào, không có cách nào so với phân cục.

Lâm Dật thử hoạt động thân thể một chút, cảm thấy chất lượng ghế thẩm vấn ở mức trung bình, thoáng dùng chút sức lực là có thể tránh khỏi.

Nhưng nếu như làm như thế, thì không khác nào là muốn chết.

Qua một vòng bắn phá, mình không chết cũng thành tàn phế.

Két két _ _

Cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra, một cảnh sát hơi lớn tuổi đi vào từ bên ngoài với vẻ mặt nghiêm túc.

Sau khi nhìn thấy anh, người còn lại đều lộ ra vẻ mặt tôn kính.

Lâm Dật liếc mắt nhìn người đàn ông tiến đến, trên ngực có chức vị và tên của anh ta.

Ivan Ernst Gere, chức vị là cảnh sát trưởng.

Sau khi đi vào, Ivan nhìn Lâm Dật, sau đó ngồi xuống trước mặt anh, nói:

"Tôi đã điều tra rõ lai lịch của anh, chủ tịch tập đoàn Lăng Vân Trung Hải." Ivan mở văn kiện trên tay ra, trong ánh mắt mang theo vẻ khiêu khích, nói:

"Nghe nói anh rất có danh tiếng tại Trung Quốc?"

"Khách sáo rồi, toàn bộ đều nhờ có bạn bè giúp đỡ." Lâm Dật cười ha hả nói.

"Xin anh điều chỉnh thái độ của mình, anh bây giờ là người có hiềm nghi." Ivan lạnh mặt nói.

Bởi vì thái độ của Lâm Dật làm cho anh ta thấy rất khó chịu.

Nơi này là địa bàn của mình, không ai dám dùng thái độ như vậy để nói chuyện cả.

"Tốt, có gì muốn hỏi thì anh cứ nói thẳng."

"Tôi muốn biết, tối hôm qua, anh đã làm gì."

"Tôi ở trong đại sứ quán, nói chuyện với mấy nhân viên người Hoa chúng tôi." Lâm Dật bình tĩnh trả lời.

Lâm Dật đã sớm đánh tiếng về chuyện này, Trương Thư Bình sẽ giúp mình làm chứng.

Có lẽ dạng chứng cứ ngoại phạm này có chút yếu ớt, nhưng quá trình này nhất định là phải có.

"Tôi cảm thấy đây không thể coi là chứng cứ ngoại phạm." Ivan nói:

"Các người đều là người Hoa, anh ta đương nhiên sẽ giúp đỡ anh, chứng cứ ngoại phạm này không được chấp nhận."

"Vậy thì không có biện pháp, đêm qua chúng tôi đúng là ở cùng một chỗ."

"Tối hôm qua, tại Panama xảy ra vụ án giết người liên tiếp, tổng cộng có 28 người bị giết, chuyện này không phải là anh làm."

"Không phải, các người nghi oan tôi rồi."

"Nhưng mấy ngày trước, người của công ty các người xảy ra xung đột với người của cục quản lý, 27 người trong đó đều là người của cục quản lý, cũng đều là người xảy ra xung đột với người của công ty anh. Tôi cảm thấy, anh có động cơ giết người." Ivan nói.

"Nhưng còn có một người, không có quan hệ với chúng tôi, chuyện này các người định giải thích như thế nào?"

"Một người bị giết khác, là đồng bạn của một người trong đó, anh thuận tay nên giết luôn."

"Làm sao có thể chứ." Lâm Dật ung dung nói:

"Xin các người thẩm tra đối chiếu thời gian tử vong một chút, chẳng lẽ tôi có thuật phân thân sao? Đạo lý dễ hiểu như vậy, chẳng lẽ cũng không nghĩ đến sao?"

Ba!

Ivan không thể nhịn được nữa, vỗ bàn đứng dậy!

"Chú ý thái độ nói chuyện anh, đừng ép chúng tôi dùng thủ đoạn mạnh!"

"Anh dùng thủ đoạn gì cũng không đáng kể đối với tôi." Lâm Dật nhìn Ivan, thản nhiên nói:

"Nhưng trước khi động thủ, xin các người điều tra kỹ thân phận của tôi một chút. Đương nhiên, nếu như anh cảm thấy sau khi động thủ với tôi thì có thể bình an vô sự thì có thể tùy tiện động thủ, nếu không thì tôi cũng không biết kết cục của các người sẽ như thế nào đâu."

"Anh!"

Ivan tức giận dậm chân, nhưng lại không thể làm gì.

Bởi vì anh ta nói rất có lý, mình có thể xem xét anh ta, nhưng lại không thể dùng thủ đoạn mạnh mẽ, như này sẽ mang đến phiền phức cho mình.

"Không cần tức giận lớn như vậy, Trung Quốc chúng tôi có câu nói, nóng giận hại đến thân thể, làm công việc này cũng không kiếm được mấy đồng tiền, chọc tức thân thể sẽ không tốt."

"Anh không thừa nhận cũng không sao, tôi có 10 ngàn loại phương pháp để đối phó anh! Để cho anh thấy rõ sự lợi hại của chúng tôi!"

"Chậc chậc chậc, quá dọa người mà."

"Cho nên anh tốt nhất nên nói hết sự thật ra, nếu không anh rất khó đi ra từ chỗ này của chúng tôi!"

Lâm Dật giang tay ra, nói với vẻ không sợ hãi:

"Đã nói với anh rồi, việc này không liên quan tới tôi, sao lại không tin chứ."

Ivan lạnh mặt, lửa giận dường như đang cháy hừng hực ở trên người anh ta!

"Bắt anh ta nhốt vào cho tôi!"

"Vâng!"

Dưới mệnh lệnh của Ivan, hai cảnh sát đi tới, mở trói buộc cho Lâm Dật rồi đem đi.

Nhưng lúc đi qua Ivan, Lâm Dật nhỏ giọng nói:

"Anh dùng loại thái độ này điều tra tôi cũng vô dụng, nói thật cho anh biết đi, người chính là tôi giết. Nhưng anh không có chứng cứ, cho nên, chỉ có thể nói tiếng xin lỗi, các người không thể trừng trị được tôi."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1808: Quy Định Của Ngục Giam Số 7.

Chương 1808: Quy Định Của Ngục Giam Số 7.

Lời nói của Lâm Dật khiến cho hai tay Ivan run lên.

Bời vì tức giận nên cơ thịt trên mặt anh ta đều rung động theo!

"Bắt anh ta đến ngục giam số 7 cho tôi!"

Nghe thấy mấy chữ ngục giam số bảy, cảnh sát phụ trách áp giải Lâm Dật đều ngây ngẩn cả người.

Vẻ mặt đều không dễ nhìn lắm, giống như nghe được chuyện gì đó rất là kinh khủng.

"Ivan tiên sinh, ngục giam số 7 đều giam giữ phạm nhân tội ác tày trời, anh ta hiện tại là người có hiềm nghi, đưa tới đó không thích hợp lắm?"

"Có cái gì mà không thích hợp!" Ivan lớn tiếng gầm lên:

"Anh ta giết nhiều người như vậy, không có nơi nào thích hợp với anh ta hơn ngục giam số bảy!"

"Đã biết, sẽ đưa anh ta qua đó ngay."

Dưới mệnh lệnh của Ivan, Lâm Dật bị mang đi.

Nhưng trong quá trình này, hai cảnh sát không còn hung thần ác sát nữa, mà nói với anh bằng giọng điệu ôn hòa:

"Anh có thể để lại di ngôn, sau khi tiến vào ngục giam số bảy, tôi không cho rằng anhi có thể sống quá một tuần lễ."

Lâm Dật hiểu rõ quy tắc ngầm nơi này, bình tĩnh nói:

"Anh nói là, ngục giam số bảy là nơi vào mà không ra được?"

"Chính là ý đó, chỗ đó đều là tội phạm ngoài vòng pháp luật. Bọn họ vô cùng có tiền, có thể làm bất cứ chuyện gì. Tôi biết anh rất lợi hại, còn rất có tiền, nhưng ở trong ngục giam số bảy, có rất nhiều người có tiền hơn anh, không sợ cái gì cả. Ngay cả chúng tôi, cũng không nguyện ý tuỳ tiện tới gần chỗ đó."

"Đây có tình là lấy việc công báo thù riêng hay không?" Lâm Dật nói:

"Những việc mà tôi làm không đến mức bị giam vào trong đó đúng không?"

"Không có cách nào, anh chọc giận Ivan tiên sinh, đương nhiên, nếu như anh thừa nhận mình giết người thì sẽ không cần tiến vào ngục giam số bảy."

Lâm Dật không nói chuyện, đi đến ngục giam số mấy cũng không sao cả, dù sao mấy người Elise cũng sắp đến.

Mình chỉ cần tìm một chỗ rồi chờ một lát là được.

Sau mười mấy phút quanh co, ba người đi được mấy trăm mét.

Lâm Dật nhìn thấy phía trước, có một khu vực được vây quanh bằng tường gạch.

Trên tường rào, còn có lưới sắt cao hơn một mét, thậm chí còn có thể nghe được tiếng điện lưu xì xì.

Chỗ như vậy, dù nói là tường đồng vách sắt đều không ngoa.

Dạng ngục giam này, Lâm Dật lúc trước mới chỉ thấy qua trong phim điện ảnh.

Không hề nghĩ rằng có một ngày mình sẽ tới chỗ như thế để thể nghiệm sinh hoạt.

"Nơi này chính là ngục giam số bảy, đi vào đi."

Cửa sắt bị mở ra, Lâm Dật bị đẩy vào.

Diện tích của ngục giam, lớn bằng nửa cái sân bóng, bên trong có khoảng hơn 70 người, chỗ ánh mắt chiếu tới đều mang theo một cỗ khí âm u hoang vu.

Mà nơi này chính là ngục giam số bảy, tất cả mọi người bị giam giữ ở cùng nhau.

Chuyện xưa có nói, ở đâu có người thì ở đó có giang hồ.

Chuyện này cũng áp dụng tại ngục giam số bảy.

Nơi có người thì có xung đột.

Trong ngục giam số bảy, chuyện đánh nhau xảy ra thường xuyên, thậm chí thường xuyên có thi thể được mang ra.

Người phụ trách trông coi, cũng chỉ răn dạy vài câu trên miệng, không dám nói thêm cái gì.

Nếu không ngày thứ hai, người nhà của bọn họ rất có thể sẽ chết oan chết uổng.

Nhưng ngoài ra, có nhiều thứ mang đến tương phản cực lớn đối với thị giác của Lâm Dật.

Bởi vì nơi này có đình nghỉ mát, có quạt điện, còn có một hồ bơi nhỏ.

Càng khoa trương hơn là, còn có mấy người phụ nữ mặc

Bikini đang đi tới đi lui.

Lâm Dật cảm thấy có chút hủy tam quan.

Đây con mẹ nó đúng là biết hưởng thụ.

Sau khi Lâm Dật đi vào, tất cả mọi người đều đang xem xét anh.

Ngục giam số bảy, đã hơn nửa năm chưa có người mới.

"Lão đại, người mà Ivan đưa vào, hình như chính là anh ta."

Bên cạnh đình nghỉ mát có sáu bảy người đang đứng, trong đó còn có hai người phụ nữ mặc Bikini đang làm điệu làm bộ.

Dưới đình nghỉ mát, một đàn ông để trần nửa người đang nằm thư giãn, trên người đầy vết sẹo, trên thân đều là hình xăm, hưởng thụ sự phục vụ của mỹ nữ Bikini.

Người đàn ông đó tên là Hasad, là trùm thuốc phiện khét tiếng nhất toàn thế giới.

Trước khi vào đây, thì khoảng hơn 30% hàng cấm trên thế giới đều là chảy ra từ tay của anh ta.

Người chết ở trên tay anh ta càng là vô số kể, đồng thời, cũng vì đó mà mang đến cho anh ta tài sản phú khả địch quốc.

Tuy Lâm Dật rất có tiền, nhưng so với thời kỳ của đỉnh phong của Hasad, có lẽ còn kém một chút.

Nếu không anh ta cũng không thể có đãi ngộ như vậy ở chỗ này.

Nghe thấy thủ hạ nói chuyện, Hasad ngồi dậy, bỏ kính râm xuống, chẳng hề để ý nói:

"Đem anh ta tới đây, tôi muốn tâm sự với anh ta."

Thủ hạ đi về phía trước mười mấy mét, phất phất tay với Lâm Dật, "Người Trung kia, tới đây."

Nghe thấy có người hô tên của mình, những người đang nhìn chằm chằm kia, đều nhìn sang phía Hasad.

Cảm giác mọi chuyện không tốt lắm.

"Hasad muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn lôi kéo anh ta sao?"

"Rất không có khả năng, anh ta là người Trung, dáng người kém như vậy, Hasad không có khả năng coi trọng anh ta."

"Quá tốt rồi, nếu như muốn chiêu mộ anh ta, thì danh ngạch tháng này sẽ không còn nữa."

Nghe thấy có người kêu tên của mình, Lâm Dật nhìn về người da đen cách đó không xa, "Anh đang nói chuyện với tôi?"

"Lão đại của chúng tôi bảo anh tới đây một chút."

Lâm Dật không nghĩ nhiều, đi về phía người da đen, đến trước mặt Hasad.

"Người Trung, sao anh lại vào đây vậy?" Hasad ngồi khoanh chân trên trên giường, đánh giá Lâm Dật một cách kỹ càng.

Cảm thấy người Hoa này, hẳn là đã làm chuyện gì đó không thể tha thứ, nếu không Ivan sẽ không bảo mình chăm sóc anh ta.

"Tôi cũng muốn biết tại sao lại bị bắt vào đây." Lâm Dật nhún vai nói.

"Tôi thấy anh đây là đã xảy ra mâu thuẫn với Ivan đúng không, nếu không anh ta sẽ không nhốt anh vào đây."

"Tôi cũng không biết anh ta nghĩ như thế nào nữa."

"Rất không vui khi phải nói cho anh, nơi này cũng không phải là địa phương tốt đẹp gì, tôi cần chăm sóc anh một chút." Hasad nói:

"Đây là quy tắc của ngục giam số bảy, người tới đây đều cần phải tuân thủ."

"Ừm? Quy củ gì? Chẳng lẽ còn cần đưa tiền bảo hộ?"

"Đừng nóng vội , đợi lát nữa anh sẽ biết."

Hasad nháy mắt ra hiệu cho thủ hạ người da đen, người kia ngầm hiểu, lặng yên rời đi.

Mấy phút đồng hồ sau, lúc anh ta trở lại, trên tay nhiều hơn một thanh đao, Hassad nói:

"Dựa theo quy định, phải để lại một cái tay của anh, như này thì anh mới có thể ở lại lâu dài trong ngục giam số bảy."

Lâm Dật có chút muốn cười, "Đây chính là quy tắc của các người?"

"Đương nhiên, anh có thể lựa chọn tự mình động thủ, đây là quyền lợi của anh, chúng tôi rất dân chủ."

"Điều này e rằng không được, tôi không muốn sau khi đến đây một chuyến, lúc ra ngoài lại thiếu một cánh tay."

“Nhưng đây là ngục giam số bảy, đến đây rồi thì anh đã không có quyền lựa chọn." Hassad nói:

"Hơn nữa, anh cũng đừng nghĩ đến chuyện đi ra, nơi này chỉ được phép vào, không cho phép ra. Anh muốn ra ngoài là chuyện vô cùng khó khăn. Anh tự mình lựa chọn đi, thời tiết nóng như vậy, không cần lãng phí thời gian."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1809: Cho Cá Ăn.

Chương 1809: Cho Cá Ăn.

Lâm Dật cười phất phất tay.

"Chuyện này không thể được, tôi không thể tuân thủ quy định của các người, vẫn nên tự mình chơi đi, tôi đi trước."

Nhìn thấy Lâm Dật quay người rời đi, người đứng ở chỗ khác đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó là cười trên nỗi đau của người khác.

"Anh ta cho rằng đây là Trung Quốc sao? Muốn làm thế nào thì làm thế đó? Tôi cảm thấy anh ta sẽ chết rất thê thảm."

"Thì bởi vì anh ta là người Trung, không hiểu quy tắc của nơi này, mới làm ra chuyện như vậy."

"Hasad tiên sinh đều đã lên tiếng, anh ta lại dám đi, hành động như vậy tại ngục giam số bảy, nhất định sẽ chọc giận Hasad."

Quả thật đúng là không sai, Lâm Dật còn đi chưa được mấy bước, sắc mặt của Kazakhstan đã thay đổi.

Mấy tên thủ hạ của anh ta xông ra ngoài, chặn đường đi của Lâm Dật.

Lâm Dật cũng dừng lại, quay đầu nhìn lấy Hasad.

"Đây là có ý gì?"

“Anh cho rằng nơi này là nhà anh à? Ngay cả lời của Hassad tôi nói mà cũng không nghe, anh có lẽ không biết ngục giam số bảy là địa phương nào."

"Là địa phương nào cũng không có quan hệ gì với tôi." Lâm Dật nhìn đối phương, híp mắt nói: "Mà anh nữa, tốt nhất cũng nên thành thật một chút."

Ba!

Hasad ném kính mát trên tay xuống mặt đất.

"Khó trách Ivan gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi tự mình chiếu cố anh một chút. Anh quả nhiên là một người không nghe lời, nếu như để đến lát nữa thì một cái tay cũng không thể giải quyết vấn đề đâu."

"Hasad tiên sinh, không nên nhiều lời với anh ta, để tôi dạy dỗ anh ta một trận đi."

"Vẫn là để tôi tới đi, tôi đã hơn một tháng không động thủ với người khác rồi."

"Tôi sẽ chặt cả hai cánh tay của anh ta, để anh ta phải trả giá đắt!"

Còn không đợi thủ hạ của Hasad làm gì, những người khác trong ngục giam số bảy đều xung phong nhận việc, hy vọng có thể giáo huấn Lâm Dật một trận.

Lâm Dật không hiểu lắm, tại sao những người này lại nhiệt tình như vậy.

Nhưng sự cuồng nhiệt trên mặt bọn họ, trong mắt Lâm Dật lại như là một trận bệnh cuồng hoan.

Bạo lực và máu tươi mới là lương thực tinh thần của bọn họ.

"Không ai được giành cơ hội này với tôi cả, vẫn là để tôi tới đi."

Lúc mọi người ở đây xung phong nhận việc, bỗng có một người đàn ông đầu trọc đi ra từ sau đám người.

Thân hình đối phương cao lớn, da đen, toàn thân chỉ có hàm răng là trắng.

bên dưới mặc một chiếc quần đùi màu xám rách rưới, chân đất dẫm trên đất cát nóng hổi.

anh ta đứng sau lưng Lâm Dật, thân cao tới hai mét, bóng mờ bao phủ anh ta giống như là quái vật màu đen.

Người đàn ông tên là Shabla, đến từ châu Phi, nhưng lại di cư đến Panama nhiều năm.

Sau bởi vì cướp ngân hàng, đồng thời giết mười mấy người, nên bị giam ở đây.

Nhìn thấy Shabla đứng dậy, thanh âm huyên náo đều im bặt.

Mọi người đều rõ thân thủ của anh, là người thuộc nhóm có thực lực mạnh nhất trong ngục giam số bảy, hiện tại anh ta đứng dậy, không còn ai dám tranh giành nữa.

Hassad nhìn Shabla, sau đó lại nhìn những người khác một chút.

"Còn có người nào muốn cạnh tranh cơ hội lần này với anh ta không?"

Tất cả mọi người không nói chuyện, dường như từ bỏ cơ hội lần này.

Cho dù vẫn tồn tại người có thân thủ tốt hơn Shabla, nhưng không ai muốn tranh giành làm gì.

Bởi vì mỗi tháng đều có một lần, sau này tranh thủ là được, không cần thiết phải đánh nhau đầu rơi máu chảy.

"Nếu như không ai muốn tranh giành, thì tôi sẽ giao cơ hội này cho Shabla."

"Cám ơn Hasad tiên sinh."

Hassad mỉm cười, hưởng thụ hoa quả mà mỹ nữ Bikini đút cho, nhàn nhạt nói:

"Tôi giao anh ta cho anh, chờ sau khi xử lý xong thì có thể đến bên cạnh tôi làm việc."

"Cám ơn Heard tiên sinh, tôi sẽ trân trọng cơ hội lần này."

"Trong bể bơi có hai con cá sấu, bọn chúng đã lâu rồi chưa được ăn ngon, đi cho bọn chúng cho ăn ít đồ."

"Được, Hasad tiên sinh."

Shabla cung kính nói xong, nghiêng đầu nhìn sang Lâm Dật.

"Người Trung, hiện tại, tôi sẽ đến nói cho anh về quy định của ngục giam số bảy."

Lâm Dật như có điều suy nghĩ gật gật đầu, "Khó trách không ai xuống bơi lội, thì ra bên trong có hai con cá sấu."

"Không nên vội, anh lập tức có thể nhìn thấy bọn chúng thôi. Tôi tin rằng hôm nay sẽ là một ngày vô cùng khó quên với anh."

Tiếng nói vừa dứt, Shabla giơ nắm đấm, đấm về phía Lâm Dật.

Thân thể của Lâm Dật lùi lại, hời hợt tránh thoát công kích của anh ta!

Cùng lúc đó, nhân lúc anh ta để lộ sơ hở, một chân mạnh mẽ đá vào trên đầu gối của anh ta!

A!

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, đồng thời còn kèm theo tiếng nứt xương.

Shabla lúc này quỳ trên mặt đất, đùi phải của anh ta bị vặn vẹo bởi một tư thế cực kỳ quỷ dị. Anh ta đau đến sắc mặt trắng bệch, lăn lộn đầy đất, đứng lên cũng không nổi!

"Tại sao có thể như vậy!"

Tất cả mọi người bao gồm cả Hassad đều ngây ngẩn cả người.

Không ai có thể nghĩ đến, người Hoa trước mắt này, vậy mà có thể đánh ngã Shabla!

Mà anh ta chỉ dùng một chiêu!

Lâm Dật ngồi xổm người xuống, nắm lấy mắt cá chân của Shabla mắt, giống như đang kéo một thứ đồ bỏ đi, đi tới bên cạnh hồ!

Hai con cá sấu có kích thước hơn hai mét, đang ẩn núp dưới nước, dường như đang tìm kiếm con mồi.

"Không, không muốn, anh không thể làm như vậy!"

"Tại sao lại không thể? Đây không phải là quy củ của ngục giam số bảy sao, tôi chỉ là làm việc theo quy củ, cũng không có vấn đề gì mới đúng"

Lâm Dật không hề nghĩ ngợi, ném Shabla vào!

Trong chốc lát, bọt nước trong hồ bơi văng lên tung tóe, hai con cá sấu lao về phía Shabla.

Mà xương bánh chè của anh ta đã bị đá nát, nên không thể giãy dụa được chút nào, chỉ có thể lớn tiếng kêu rên, nhưng không có tác dụng gì.

Mấy phút đồng hồ sau, hồ bơi bị máu tươi nhiễm đỏ, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Trong ngục giam số bảy vô cùng an tĩnh, ánh mắt mọi người, đều tập trung lên trên người Lâm Dật.

Ai cũng không nghĩ tới, anh ta có thể đánh bại Shabla, đồng thời còn làm ra chuyện như vậy.

Người đàn ông nhìn như đơn giản này, thực lực mạnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mình, anh ta có thể bị giam đến ngục giam số bảy, tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Hassad xem kỹ Lâm Dật một lần nữa.

Sắc mặt cũng không được khá lắm, mặt mũi của anh ta đã bị mất hết.

"Không thể không nói, trong mấy người Trung mà tôi gặp qua, thân thủ của anh có thể xếp tới vị thứ hai."

"Cho nên chúng ta nước giếng không phạm nước sông, không ai cần quan tâm đến ai cả. Tôi chỉ tới đây để đi dạo, lát nữa sẽ đi, cũng không muốn gây phiền toái."

"Nhưng tôi mới vừa nói, nếu đã vào ngục giam số bảy thì anh sẽ không thể đi ra, huống hồ anh còn giết Shabla ngay trước mặt tôi, tôi cũng không muốn tuỳ tiện buông tha cho anh."

"Hasad tiên sinh, những người này vẫn có chút không đáng tin cậy, vẫn nên để tôi tới đi."

Người nói chuyện là người da đen bắt chuyện với Lâm Dật trước đó.

Hasad gật gật đầu, "Tôi muốn giữ lại hai cánh tay của anh ta, để anh ta hối hận vì quyết định vừa rồi."

"Được."

Người da đen hướng đi về phía Lâm Dật.

"Ngục giam số bảy là một nơi rất nguy hiểm, anh lại không nghe lời ở chỗ này, sau này anh sẽ rất khó để sinh tồn ở chỗ này, bởi vì tôi sẽ lấy đi hai cánh tay của anh."

Nói xong, người da đen cầm đao, chém thẳng về phía Lâm Dật!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1810: Anh Bị Anh Ta Đùa Giỡn Rồi.

Chương 1810: Anh Bị Anh Ta Đùa Giỡn Rồi.

"Mẹ nó!"

Lâm Dật mắng một câu, "Mẹ nhà nó, nói đấu một mình, anh mẹ nó cầm vũ khí làm gì? Thật đúng là không biết nói võ đức."

Thủ hạ của Hasad cũng không có để ý nhiều như vậy.

Hoặc là nói, người sống ở chỗ này, không ai sẽ để ý đến việc có tồn tại công bằng hay không.

Chỉ cần có thể đánh ngã đối phương thì bản thân mình đã thành công.

Rất nhanh, người da đen xông tới.

Nhưng ở trong mắt Lâm Dật, anh ta cũng chỉ mạnh hơn người tên là Shabla kia một chút.

Trong mắt của anh thì cơ hồ không có gì khác biệt.

Lâm Dật nhẹ nhàng nghiêng người một cái, Lâm Dật tránh thoát công kích của đối phương.

Chân của người da đen hơi lảo đảo một cái, anh ta lập tức quay người vung đao, chặn đường tấn công của Lâm Dật, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú.

Nhưng chỉ bằng những thứ này, muốn chống lại Lâm Dật thì còn còn thiếu rất nhiều.

Bàn tay của Lâm Dật đưa ra một cách quỷ dị, sau đó bắt lấy cổ tay của người da đen một cách chuẩn xác, sau đó vặn ngược trở lại!

A _ _!

Người da đen hét thảm một tiếng, đao trên ta cũng rơi trên mặt đất!

Lâm Dật thuận thế nhặt lên, sau đó nắm lấy cổ áo của người da đen, đâm vào bụng của anh ta!

"Anh!"

Người kia ôm lấy vết thương, ánh mắt trừng lớn.

Anh ta không hề nghĩ tới, mình lại bị một người Hoa đánh bại!

"Trình độ của anh hình như cũng không có gì đặc biệt."

Anh buông cổ áo người da đen ra, người kia thất tha thất thểu ngã trên mặt đất.

Cho dù trong thời gian ngắn còn chưa chết, nhưng đã mất đi lực chiến đấu.

Choáng váng!

Nhìn thấy Riggs bị đánh ngã trên mặt đất, tất cả mọi người đều không dám lên tiếng.

Anh ta chính là người bên cạnh Hasad, là người có thân thủ tốt nhất, thế mà cũng bị anh ta đánh bại!

Nơi này đã không còn ai có thể đánh thắng anh ta.

Rất nhiều người đều đang âm thầm nghĩ mà sợ, nếu như vừa rồi, người đi lên không phải là Shabla thì người bị cho cá ăn, chính là mình!

Lâm Dật ngẩng đầu, nhìn lấy Hasad, "Còn muốn tiếp tục khiêu khích không?"

Ánh mắt Hasad híp lại, giống như một con rắn hổ mang hung ác.

"Anh đang khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi."

Vừa nói xong, Hassad móc ra một cây súng từ phía sau hông, nhắm ngay vào đầu Lâm Dật!

"Người Trung kia, quỳ xuống, tôi có thể cân nhắc nhận anh làm thủ hạ của tôi, nếu không tôi sẽ bắn chết anh!"

"Thứ này không dọa được tôi đâu, đề nghị anh không nên phí sức nữa."

Tất cả mọi người bị giật nảy mình, bị súng chỉ vào đầu, lại còn có thể nói ra lời như vậy, anh ta thật sự không sợ chết sao!

"Sự chịu đựng của tôi có hạn, đã cho anh cơ hội, nhưng anh không nắm chắc, tôi muốn động thủ!"

Ầm!

Hasad không chút do dự bóp cò súng!

Lúc mọi người ở đây cho rằng người Trung trước mắt này sẽ bị một phát súng lấy mạng, lại bất ngờ phát hiện, anh ta vậy mà lại tránh được đạn!

"Chuyện này sao có thể, chẳng lẽ anh ta là Thượng Đế sao!"

Điên rồi!

Nhìn thấy Lâm Dật tránh thoát khỏi đạn, toàn bộ người trong ngục giam số bảy đều sa vào trạng thái điên cuồng!

"Anh ta sao có thể làm được! Ngoại trừ Thượng Đế, chỉ có ma quỷ mới có thể làm ra chuyện như vậy!"

Nhìn thấy Lâm Dật tránh thoát khỏi đạn, Hasad cũng hoảng hồn!

Anh ta chưa từng thấy người nào có thể tránh được được!

Từng bước một!

Lâm Dật đi về phía Hasad!

Vẻ mặt của người kia càng thêm bối rối, liên tiếp bóp cò súng!

Phanh phanh phanh!

Những con rắn đỏ màu đỏ lóe ra từ trong họng súng, người thấy cảnh này, đều cho là Lâm Dật sẽ phải chết không cần nghi ngờ!

Nhưng họ chưa từng nghĩ tới, anh vậy mà có thể tránh khỏi tất cả viên đạn!

"Ma quỷ! Anh ta tuyệt đối là ma quỷ! Một ma quỷ đến từ phương đông!"

Dưới tiếng hét hoảng sợ chói tai của mọi người, Lâm Dật đi tới trước mặt Hasad, nhìn xuống anh ta từ trên cao, một chân đá vào chiếc giường trên bãi cát!

Lần này, Hasad không dám kêu gào với Lâm Dật nữa, sợ chết khiếp quỳ trên mặt đất.

"Không nên động thủ, không nên động thủ. . ."

"Sớm biết như thế, sao lúc trước còn làm vậy."

Lâm Dật ngồi xuống giường trên bãi cát, lấy hoa quả trong mâm, tự mình bắt đầu ăn.

"Tôi biết trong lòng anh đang nghĩ cái gì, muốn gọi cảnh sát tới, sau đó giết chết tôi."

"Không không không, tôi không có ý nghĩ như vậy." Hasad vội vàng giải thích.

"Nhưng tôi nói cho anh biết, nếu như có biện pháp đối phó tôi thì Ivan đã dùng từ trước, cũng không có khả năng gọi điện thoại cho anh, nói trắng ra là anh ta chỉ đang muốn lợi dụng anh một chút thôi." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa, tôi nói cho anh biết, may mắn là vừa rồi tôi không có việc gì. Nhưng nếu như tôi mà bị thương tổn dù chỉ là một chút thì anh sẽ không sống nổi quá một tuần lễ đâu. Anh bị Ivan đùa giỡn rồi."

Lời nói của Lâm Dật khiến cho Hasad tin tưởng không nghi ngờ.

Anh ta không tin một người như vậy, chỉ là một người bình thường ở bên ngoài.

Giống như người đàn ông này nói, nếu như Ivan có năng lực, anh ta tuyệt đối sẽ tự mình động thủ, sẽ không giao cho mình xử lý!

"Đồ chết tiệt này! Tôi muốn giết chết anh!"

"Được rồi, tôi muốn nghỉ ngơi một chút, không nên quấy rầy tôi."

"Được được được, ngài nghỉ ngơi trước."

. . .

Bên ngoài sở cảnh sát, hai chiếc xe Bentley màu đen đang dừng ở trước cửa.

Mấy người nước ngoài tóc vàng mắt xanh bước xuống từ trên xe.

Tất cả mọi người đều mặc âu phục giày da, ăn mặc vô cùng nghiêm túc.

Mà người đi đầu chính là tổng giám đốc Microsoft, Elise.

Mấy người phía sau lưng cô, là những luật sư giỏi nhất nước Mỹ, tất cả đều chạy tới đây vì chuyện của Lâm Dật.

Bọn họ là người mà Lâm Dật đã sắp xếp trước khi động thủ.

Dân bản xứ là thiểm cẩu trung thành nhất của nước Mỹ, xảy ra chuyện như vậy, gọi Elise tới xử lý, là chuyện không thể thích hợp hơn.

Ngoài ra, chỉ cần cho bọn họ chút chỗ tốt thì có thể giải quyết chuyện này một cách dễ dàng.

Đây chính là nguyên nhân mà Lâm Dật dám công khai động thủ, anh đã nhìn thấu nhân tính.

Đến sở cảnh sát, Elise tìm tới cục trưởng, tiến hành thương lượng với đối phương trong một giờ, sau đó đã đạt thành hiệp nghị không chút lo lắng nào.

Bởi vì người nơi này không ai có thể đứng vững trước sự dụ hoặc của đồng tiền và áp bách của Mỹ.

Sau khi đàm phán giữa hai bên kết thúc, trong phòng làm việc của Ivan rất nhanh đã nhận được chỉ thị của lãnh đạo cấp trên.

Sau khi nhận được thông báo, anh tức giận đến mức chửi thề!

"Rốt cuộc là đang làm cái gì vậy! Lại còn nói tên kia không giết người!"

Trong văn phòng, Ivan nổi trận lôi đình, ném cả di động xuống mặt đất!

"Ivan tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì?" Thủ hạ bên người hỏi.

"Lãnh đạo nói người Hoa kia bị oan, đã tìm được hung thủ."

"Làm sao có thể, anh ta có đủ động cơ giết người, làm sao có thể có hung thủ khác được!"

"Tôi cũng đã nói như vậy, nhưng lãnh đạo kiên trì nói, hung thủ đã đến tự thú, muốn chúng ta thả người ra. Mẹ nó, thật là đáng chết!"

"Thật là tiện nghi cho anh ta!"

"May mà vừa rồi tôi đã nhốt anh ta vào ngục giam số bảy, đoán chừng bây giờ anh ta đã bị đánh cho một trận, cũng coi như đã dạy dỗ được anh ta." Ivan nói.

"Nếu như lãnh đạo phát hiện anh ta bị đánh không ra hình người, liệu có tức giận hay không?"

"Chuyện này thì quan hệ gì với tôi? Đều là người trong ngục giam số bảy làm." Ivan chẳng hề để ý nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 1811: Chầm Chậm Triển Khai Kế Hoạch Báo Thù.

Chương 1811: Chầm Chậm Triển Khai Kế Hoạch Báo Thù.

"Nói quá đúng, quả thực không có quan hệ gì với anh, người kiêu ngạo giống như anh ta, nên để cho người của ngục giam số bảy Hassad đi đối phó."

Ivan cầm mũ của mình lên, lại đốt điếu thuốc.

"Đi thôi, cùng tôi đi qua nhìn một chút, tôi cũng có chút tò mò anh ta đã bị đánh thành hình dạng gì rồi."

"Tôi cũng có chút tò mò đây."

Hai người thu dọn đơn giản một chút, sau đó đi về phía ngục giam số bảy.

Sau mười mấy phút, cửa lớn bị đẩy ra, Ivan mang người đi vào.

Lại ngoài ý muốn phát hiện, người trong ngục giam số bảy đều vây lại một chỗ, không tách ra hoạt động giống như thường ngày.

Hai người đều có chút ngoài ý muốn, đi về phía đám người.

Lúc cách đám người khoảng hai mươi mấy mét, ngoài ý muốn nhìn thấy, Hassad vậy mà lại đứng ở bên cạnh.

Ivan cảm thấy vô cùng kinh ngạc, anh ta hiểu rất rõ thực lực và địa vị Hasad, tại anh ta chính là lão đại trong ngục giam số bảy, sao có thể đứng đấy giống như người khác được?

"Hasad tiên sinh, Ivan đến rồi!"

Nghe thấy tiếng nói chuyện, Hasad quay đầu nhìn lại, thì thấy Ivan đang đứng cách đó không xa!

Vẻ mặt anh ta lập tức trở nên khó nhìn!

Nếu như không phải bởi vì anh ta thì quan hệ giữa mình và người đàn ông Trung Quốc này cũng sẽ không trở nên cứng ngắc như vậy!

Cũng sẽ không bị mất mặt trước tất cả mọi người!

Khác với sự tức giận của Hassad, Ivan sững sờ tại chỗ, biểu lộ khoa trương.

Bởi vì anh ta nhìn thấy Lâm Dật, đang nằm trên ghế trên bãi cát, dáng vẻ thảnh thơi, bên cạnh còn có phụ nữ đút hoa quả cho!

Điều quan trọng nhất chính là, anh ta không bị chút thương tổn nào!

"Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!" Ivan đi tới, nói:

"Tại sao anh ta lại có thể xuất hiện ở đây mà không bị chút tổn hại nào!"

Hasad không trả lời, mà hầm hầm đi về phía Ivan, sau đó tát cho anh ta một bạt tay lên mặt.

Ivan bị đánh cho sửng sốt, nhưng vì sợ hãi thân phận và địa vị của Hassad, nên không có dám đánh trả.

"Hassa tiên sinh, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì."

"Anh không biết xấu hổ mà còn nói!" Hasad tức giận:

"Người mà bản thân mình không xử lý được, thế mà lại để tôi giúp đỡ, có phải là muốn hại chết tôi hay không!"

"Làm sao có thể, chúng ta là bạn cũ lâu năm, tôi sao lại muốn hại anh được!"

"Đời này tôi chưa gặp qua mấy người lợi hại giống như anh ta, người nơi này đều không phải là đối thủ của anh ta!" Hassad kích động nói:

"Nếu như anh ta muốn thì đã có thể giết chết tất cả mọi người ở đây!"

Ivan và thủ hạ của anh ta đều ngây ngẩn cả người, ai cũng không nghĩ tới, thân thủ của người đàn ông Trung Quốc này lại tốt như vậy!

Thế mà ngay cả Hassad đều không phải là đối thủ của anh ta!

"Tính tình của anh thật đúng là tốt. Anh ta hại anh như vậy, anh vẫn còn có thể nói chuyện ôn hòa với anh ta, đổi lại là tôi thì sẽ không như vậy."

"Fuck!"

Hassad mắng một câu, đá một chân lên người Ivan!

"Đánh cho tôi, báo thù thay Lâm tiên sinh!"

"Không, không muốn..."

Sắc mặt Ivan tái nhợt, liên tục lui về phía sau.

Nhưng người trong ngục giam số bảy, lại xông về phía anh ta giống như bị điên, đi lên chính là quyền đấm cước đá, dùng hết toàn bộ sức mạnh của mình!

Cho dù Ivan là nhân viên quan chức, những người này đều không lưu tình chút nào, càng không có người nào tới ngăn cản!

Bởi vì người bên ngoài đều biết, trong ngục giam số bảy giam giữ ai!

Càng biết rõ chỗ kinh khủng của Hasad, đương nhiên không ai dám tới ngăn cản.

"Đừng, đừng đánh..."

Trong một trận quyền đấm cước đá, Ivan ôm đầu cầu xin tha thứ.

Khi mọi người dừng tay, mặt mũi anh ta đã bầm dập, không rõ hình người.

Cùng lúc đó, Lâm Dật đi tới, nhìn xuống anh ta từ trên cao.

"Anh không phải muốn tìm người trả thù tôi à, sao giờ lại chật vật như vậy?"

"Tôi, tôi không trả thù anh, van xin anh bảo bọn họ đừng đánh nữa, tôi hiện tại sẽ thả anh ra ngoài."

"Anh không phải nói tôi tội phạm giết người sao, tùy tiện đem thả tôi ra hình như không phù hợp với quy củ lắm."

"Hung thủ đã tới tự thú, anh là trong sạch, là tôi đã oan uổng anh. Tôi tới đây chính là để đón anh đi ra." Ivan run rẩy nói:

"Van xin anh đừng đánh nữa, tôi cũng không dám nữa."

"Sớm biết như thế, sao lúc trước còn làm vậy."

Nói xong câu tiếp theo, Lâm Dật đi về phía cửa chính.

Khi đi tới cửa văn phòng cao ốc, Elise và đoàn đội luật sư của cô đã chờ ở nơi đó từ lâu.

Nhìn thấy Lâm Dật, Elise lập tức đi tới, ôm anh một cái, sau đó nhìn rất lâu.

"Lâm tiên sinh, cuối cùng anh cũng đi ra, bọn họ không có làm gì anh chứ."

"Chỉ với bọn họ, còn chưa đủ tư cách."

Lâm Dật cười nói với Elise, "Đây là nhờ có cô hỗ trợ, nếu như là tôi làm, chỉ sợ phải tốn không ít công sức."

"Đều là chuyện tôi phải làm, Lâm tiên sinh không nên khách sáo."

"Đi thôi, đây không phải chỗ nói chuyện."

"Được."

Hai người đi ra khỏi tòa nhà, nhưng mới đi ra, đã thấy Tiếu Băng và Thiệu Kiếm Phong chạy về phía mình.

"Anh Lâm, anh ra ngoài rồi!"

Hai người vốn định đến đây tìm hiểu tình huống một chút, sau đó nghiên cứu nên làm thế nào.

Thật không nghĩ đến, chưa còn thăm hỏi được tin tức thì Lâm Dật đã tự mình đi ra.

Hai người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc và mừng rỡ.

"Cảm thấy bất ngờ sao?" Lâm Dật nhẹ nhàng nói: "Chỉ bằng bọn họ mà muốn vây khốn tôi sao, không thể nào."

Tiếu Băng vui mừng nhướng mày, vui vẻ nói:

"Có thể đi ra thật sự là quá tốt, may mà chúng tôi không có xúc động, nếu không thì đã làm hỏng kế hoạch của anh."

"Được rồi, đây không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đi về trước đi."

Lâm Dật vốn muốn đi xử lý vấn đề hàng hóa một chút, nhưng bây giờ, đã hơn năm giờ chiều, chỉ có thể tiếp tục vào ngày mai.

Vào lúc ban đêm, mọi người lại tụ cùng một chỗ, Lâm Dật sắp xếp một bữa cơm, xem như cảm ơn mấy người Elise.

Sau khi ăn xong, Lâm Dật về phòng, đứng bên bệ cửa sổ ngẩn người.

Một loạt những chuyện trước mắt này đều khiến cho anh cảm thấy có chút kỳ quái.

Tất cả ngọn nguồn mâu thuẫn đều bắt đầu từ cục quản lý kênh đào Panama.

Nhưng đi tới nhìn một chút thì phát hiện cách làm của bọn họ dường như cũng không có bao nhiêu vấn đề, cũng không phải là cố ý làm khó dễ, mà còn vô cùng phối hợp xử lý các hạng mục công tác.

Cho dù thủ đoạn quá kịch liệt, nhưng phần lớn nguyên nhân đều tới từ việc kỳ thị chủng tộc, cũng không có ý định cùng chết với mình.

Từ nơi sâu xa, Lâm Dật luôn cảm thấy rằng trong lúc vô hình có một bàn tay to, đang âm thầm sắp xếp chuyện này, từ đầu đến cuối đều không nắm được đầu mối.

…

Hoa Hạ, Yến Kinh, biệt thự Vương gia.

Vương Đình Sơn vừa mới ăn xong bữa sáng thì nhận được điện thoại của Trần Quan Kiệt.

"Tình huống bên kia thế nào?"

"Lâm Dật giết 28 người, cảnh sát khóa chặt mục tiêu lên người Lâm Dật, nhưng cũng không làm gì được cậu ta. Người của công ty Microsoft đến, còn mang theo đoàn đội luật sư đứng đầu, đã dễ dàng hóa giải nguy cơ này." Trần Quan Kiệt nói:

"Tôi đoán ngày mai, cậu ta sẽ đi xử lý đám hàng kia, cho nên tôi đã thả tin tức ra. Mấy tên điên kia có lẽ sẽ đuổi tới Panama rất nhanh thôi. Trò vui này cuối cùng cũng bắt đầu."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1812: Sóng Ngầm Cuồn Cuộn.

Chương 1812: Sóng Ngầm Cuồn Cuộn.

Yến Kinh, đại viện Tổng Tham Mưu.

Lục Bắc Thần ngồi uống trà ở trong sân, cách đó không xa có thể nghe được tiếng trên bãi tập.

Lương Hướng Hà ngồi đối diện ông, vừa uống trà vừa đánh cờ.

"Ông định bỏ mặc không quan tâm chuyện của Lâm Dật bên hả?" Lương Hướng Hà nói.

"Trên tay tôi còn có không ít chuyện, không có thời gian quan tâm đến nó." Lục Bắc Thần nói:

"Bên bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nghe nói gặp phải vấn đề trên phương diện làm ăn?"

Nhân lúc đánh cờ, Lương Hướng Hà nói lại chuyện bên Panama một lần cho Lục Bắc Thần.

"Nếu như vậy, đúng là có điểm kỳ quái, đám người của cục quản lý kia có chút cố ý nhằm vào Lâm Dật."

"Ai nói không phải đâu, tôi luôn cảm thấy trong này có mờ ám."

"Nhưng tập đoàn Lăng Vân còn chưa phát triển gì trên thị trường quốc tế. Người xảy ra xung đột với cậu ấy trước đó hiện tại cũng bị xử lý xong. Hơn nữa, tôi cũng không nghĩ ra, rốt cuộc là lực lượng gì mà có thể điều động được cục quản lý của kênh đào làm ra chuyện như vậy."

"Quả thật có chút kỳ quái." Lục Bắc Thần suy nghĩ sâu xa.

"Chuyện này có hai loại khả năng." Lương Hướng Hà tỉnh táo phân tích:

"Thứ nhất, cục quản lý của kênh đào làm việc theo quy định, sau đó giữ lại hàng của bọn họ."

"Nếu như là loại khả năng này, lấy năng lực của Lâm Dật thì hoàn toàn có thể xử lý tốt." Lục Bắc Thần nói:

"Dù sao bọn người bên kia, đều là người làm việc vì tiền, chỉ cần dùng tiền đúng chỗ là có thể quyết được vấn đề. Điều quan trọng nhất chính là, kéo thời gian dài như vậy, mặc dù là bọn họ có lý, nhưng cũng khiến cho người ta nghi ngờ."

"Vậy cũng chỉ có loại thứ hai khả năng, có độc thủ đang âm thầm điều khiển chuyện này." Lương Hướng Hà nói:

"Tất cả nghiệp vụ của Lâm Dật cơ hồ đều là ở trong nước, cho dù hạng mục máy quang khắc và chip có mở ra một bộ phận thị trường quốc tế, cũng không thể tạo thành uy hiếp đối với tư bản quốc tế. Nếu như thật sự có người giở trò quỷ trong bóng tối, tôi nghi ngờ đối phương có lẽ đến từ trong nước."

Lục Bắc Thần vừa muốn đánh, tay bỗng nhiên dừng một chút.

"Ông đang nghi ngờ Vương gia sao?"

"Tôi cũng không quá muốn nghi ngờ bọn họ, nhưng dường như trừ bọn họ ra thì thật không tìm thấy người thứ hai."

"Chân của Vương Miện bị Lâm Dật đánh gãy, hiện tại đã thành phế nhân, quả thực có động cơ để làm chuyện này." Lục Bắc Thần nói:

"Nhưng qua chuyện năm trước, thế lực của Vương gia đã không lớn bằng lúc trước. Bọn họ thật sự có can đảm làm chuyện như vậy sao."

"Đây cũng là chỗ mà tôi nghi ngờ, cảm thấy có chút mâu thuẫn." Lương Hướng Hà nói:

"Chân Vương Miện bị gãy, Vương gia trở thành trò cười của người khác. Nhưng bọn họ lại không có bất kỳ phản kích nào, tựa như là nhận mệnh. Hành động này không phù hợp với tính cách của Vương Đình Sơn."

"Tôi hiểu ý của ông, cho nên từ đầu năm, tôi cũng có lưu ý động tĩnh của Vương gia. Nhưng bọn họ vẫn như thường, không có bất kỳ hành động khác người nào, qua thời gian dài như vậy, vẫn là gió êm sóng lặng như cũ. Hành động như vậy thật sự là ý vị sâu xa."

Lương Hướng Hà không nói chuyện, đánh giá này mười phần đúng chỗ.

Hai người bọn họ đều có chút không đoán được, chân tướng của chuyện này rốt cuộc là gì.

"Thủ trưởng!"

Ngay tại lúc bầu không khí lâm vào cục diện bế tắc, cảnh vệ của Lục Bắc Thần chạy tới, trên tay cầm điện thoại di động.

"Thủ trưởng, có điện thoại."

Ông nhìn cái tên phía trên, phát hiện là Lưu Hồng gọi tới, Lục Bắc Thần tiện tay nhận điện thoại.

"Thủ trưởng, ngài có ở tại đại viện không, tôi có chút chuyện khẩn cấp muốn báo cáo, nếu ngài ở thì tôi sẽ đến ngay."

"Tôi ở đây, cậu qua đây đi."

"Được."

Sau khi cúp điện thoại không đến vài phút, Lưu Hồng lái xe, dừng lại tại trước mặt Lục Bắc Thần.

"Xảy ra chuyện gì mà vội vã vậy."

"Theo nguồn tin tức đáng tin cho thấy, một số thế lực biên giới đang tiến về phía Panama, rất có thể phát hiện đã phát hiện tung tích của khoáng thạch Buss. Nếu không không có khả năng gây nên oanh động như như vậy."

"Đều đến Panama rồi? !"

Nghe thấy tin tức này, hai người đều có chút ngồi không yên.

Bởi vì Lâm Dật đang ở bên kia!

Nhìn thấy vẻ mặt của Lục Bắc Thần và Lương Hướng Hà không đúng lắm, Lưu Hồng hỏi dò:

"Thủ trưởng, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

"Lâm Dật và người của tổ một đều đang ở Panama."

Lưu Hồng: ? ? ?

Tin tức này khiến ông cảm thấy rất kinh ngạc.

"Chẳng lẽ cậu ấy sớm đã nghe được phong thanh?"

Lưu Hồng cũng hiểu rõ Lâm Dật, biết cậu hành động lơ lửng không cố định. Nếu như cậu ấy xuất hiện tại Panama, cũng không tính là kỳ quái.

Nhưng toàn bộ người của tổ một đều xuất hiện ở chỗ đó, chuyện này vô cùng kì quái.

"Cậu ấy đi Panama là xử lý vấn đề riêng, không có quan hệ gì với vấn đề này."

Lục Bắc Thần hững hờ trả lời, bởi vì tâm trạng của ông đang bị một chuyện khác chiếm cứ.

Ông và Lương Hướng Hà đều đang tự hỏi một vấn đề.

Người biên giới đều chạy tới Panama, liệu có liên quan đến chuyện xung đột giữa Lâm Dật và cục quản lý hay không?

"Thủ trưởng? Chúng ta nên xử lý việc này thế nào đây?" Lưu Hồng thử thăm dò:

"Có cần phái người của tổ hai và tổ ba tới hỗ trợ không?"

"Tạm thời không cần." Lục Bắc Thần nói:

"Tin tức từ bên ngoài còn chưa được xác nhận, không cần thiết phải gióng trống khua chiêng. Lâm Dật còn đang xử lý chuyện riêng của mình.Nếu như anh phái người của tổ hai và tổ ba qua, lấy tính cách không sợ trời không sợ đất kia của Lâm Dật, cậu ấy sẽ đốt cục quản lý mất."

"Vậy cứ yên lặng quan sát tình huống đã?"

Lục Bắc Thần gật gật đầu, trên tay vuốt vuốt quân cờ, "Cậu nói lại chuyện này cho Lâm Dật, để cậu ấy có chuẩn bị."

"Được, tôi sẽ đi xử lý việc này."

Sau khi báo cáo động tĩnh bên ngoài với Lục Bắc Thần, Lưu Hồng liền lái xe rời đi.

Nhưng vẻ mặt của hai người quả thực không phải là rất dễ nhìn.

"Lớp trưởng, ông nói xem chuyện này liệu có liên hệ nào đó với nhau không?"

"Lấy kinh nghiệm từ quá khứ, sẽ không có liên hệ gì." Lục Bắc Thần nói:

"Những người biên giới kia làm việc đều có mục đích rất mạnh, hành động khủng bố, chỉ cần tiền và khoáng thạch."

Lương Hướng Hà gật gật đầu, tán đồng với cách nói của Lục Bắc Thần.

"Ba mục đích này, Lâm Dật chỉ phù hợp với một cái bên trong. Nhưng chút tiền này của cậu ấy, còn không đến mức để cho những người này huy động nhân lực, có lẽ chỉ là trùng hợp."

"Nếu là như này thì không phải là vấn đề lớn." Lương Hướng Hà nói:

"Đã qua nhiều ngày như vậy, chuyện công ty của bọn họ đoán chừng cũng đã xử lý được kha khá, có thể để cho bọn họ làm thêm một nhiệm vụ liên tiếp không có khe hở, thuận tiện huấn luyện tổ một một chút."

"Nói như vậy cũng không sai." Lục Bắc Thần cầm lấy quân cờ, "Tới đi, đừng nghĩ nhiều nữa, tiếp tục đánh cờ."

...

Thành Panama, hơn 1h sáng, điện thoại của Lâm Dật vang lên.

Đang lúc vừa muốn mắng người, phát hiện người gọi điện thoại tới không phải là Hà Viện Viện.

"Hiện tại là rạng sáng, gọi điện thoại lúc này là rất không đạo đức!"

"Tiểu tử cậu khoan lại ngủ, có chuyện chính muốn nói cho cậu." Lưu Hồng nghiêm túc nói:

"Căn cứ theo tin tức đáng tin, có một đám người từ biên giới đang đi tới thành Panama, cậu chú ý quan sát động tĩnh của bọn họ, nếu có tình báo thì nhớ báo lại ngay."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1813: Nghi Ngờ Dày Đặc.

Chương 1813: Nghi Ngờ Dày Đặc.

"Ừm hả?"

Một câu của Lưu Hồng khiến cho Lâm Dật tỉnh cả ngủ.

"Phát hiện ra khoáng thạch rồi hả?"

"Điểm ấy còn không rõ ràng lắm." Lưu Hồng nói:

"Tôi nghe Lục lão nói, cậu mang theo người người của tổ một đến Panama xử lý chuyện của công ty. Anh phân ra chút tinh lực, nhìn chằm chằm chuyện bên kia một chút. Nếu như cần trợ giúp, thì gọi điện thoại nói với tôi, tôi sẽ phái Ninh Triệt và Khưu Vũ Lạc qua."

"Ngoài ra, còn có tin tức gì khác hay không?" Lâm Dật nói:

"Bên phía lữ đoàn Trung Vệ có mục tiêu rõ ràng, hoặc đối tượng hoài nghi nào hay không?"

"Không có gì cả." Lưu Hồng trầm giọng nói:

"Chỉ là phát hiện một số lượng lớn người đang di chuyển về Panama, còn chưa đoán ra được bọn họ muốn làm cái gì."

"Đây cũng là nói rõ, cũng có thể không phải vì khoáng thạch xuất hiện, mà là bởi vì hắn nên mới đi đến Panama, đúng không."

"Có khả năng như vậy." Lưu Hồng nói:

"Nhưng quy mô lần này có chút lớn, chúng ta phải làm tốt những tính toán khác."

"Tôi đã biết."

Cúp điện thoại của Lưu Hồng, Lâm Dật làm thế nào cũng không ngủ được.

Tin tức này khiến anh cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Tin tức của lữ đoàn Trung Vệ không có khả năng sai lầm, như vậy vấn đề nhất định là xuất hiện ở bản thân Panama.

Nhưng Panama hiện đang gió êm sóng lặng, không có bất kỳ chuyện gì khả nghi xảy ra cả, mục đích tới đây của những người này là gì?

Cho dù thật sự có khoáng thạch chảy ra, thì sẽ nằm trên tay người nào?

Tự hỏi những vấn đề này, Lâm Dật cả đêm chưa ngủ.

Cho đến khi trời sáng choang đều không có chợp mắt, trên mặt đất có rất nhiều tàn thuốc chỉ rút đến một nửa.

Hạng mục này vốn dĩ đã khiến cho Lâm Dật cảm thấy nghi ngờ trùng điệp.

Giờ thì hay rồi, chuyện bên mình còn chưa giải quyết xong, phía biên giới lại không yên ổn.

Khiến cho thể cục vốn có chút hỗn loạn, trở nên càng mơ hồ hơn.

"Mẹ nhà nó!"

Lâm Dật đứng dậy mắng một câu, xoay xoay lưng, sau đó đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, lát nữa còn có chuyện chính cần làm.

Tám giờ sáng, tất cả mọi người rửa mặt xong, sau đó tập hợp tại nhà hàng khách sạn.

Lâm Dật truyền đạt lại nội dung mà Lưu Hồng đã nói qua điện thoại cho tám người tổ một.

Chuyện này khiến cho vẻ mặt của tám người đều trở nên khẩn trương.

Đây có thể xem là nhiệm vụ chính thức đầu tiên từ khi bọn họ gia nhập vào lữ đoàn Trung Vệ Lữ đến nay.

"Tùy Cường, Tư Dĩnh, hai người mang theo Tiếu Băng và Siêu Việt, Vân Hổ, Kiếm Phong đi dò xét chuyện này, có nhu cầu gì thì cứ gọi điện cho Lưu lão đại, bên kia sẽ toàn lực ủng hộ các người." Lúc ăn cơm, Lâm Dật nói:

"Những người còn lại thì theo tôi."

"Vâng!"

Mọi người thấp giọng trả lời.

Sau khi ăn xong, mọi người chia binh hai đường, Lâm Dật mang theo La Kỳ và Chu Lương, đi xử lý chuyện bên phía công ty, những người còn lại, đều bị anh phái đi điều tra thế lực biên giới.

Lâm Dật lái xe đến Đại Sứ quán, gặp được Trần Khánh Phong.

Nhìn thấy Lâm Dật bình an vô sự xuất hiện ở trước mặt mình, Trần Khánh Phong có loại cảm giác như đã qua mấy đời.

Hôm qua nhận được tin tức, nói anh bị người của quan chức Panama bắt đi, vốn cho rằng là cửu tử nhất sinh, không nghĩ tới chưa đến một ngày đã bình yên vô sự xuất hiện ở trước mặt mình.

"Lâm tổng, anh hẳn không có việc gì đúng không?" Trần Khánh Phong thử thăm dò.

"Tôi không phải đang rất tốt sao, anh thấy tôi giống như có việc gì." Lâm Dật phất phất tay, cười nói:

"Lên xe đi, việc ngày hôm nay còn phải làm phiền anh đi với chúng tôi một chuyến."

"Đây đều là việc nhỏ, về công về tư, đều là chuyện mà chúng tôi nên làm."

Trần Khánh Phong lên xe, ngồi ở hàng sau, thử thăm dò:

"Lâm tổng, ở đây không có người ngoài, tôi muốn biết, chuyện khuya ngày hôm trước, có phải là anh. . ."

"Thật ra thì người nào giết người căn bản không quan trọng, quan trọng là vấn đề đã được giải quyết. Chuyện này quan trọng hơn bất cứ chuyện nào, anh nói có đúng hay không?"

"Ngạch. . ."

Trần Khánh Phong lau mồ hôi lạnh trên trán, lời đã nói đến nước này, nếu như anh còn nghe không rõ, thì chính là kẻ ngu.

Trần Khánh Phong không cách nào khống chế tim đập nhanh hơn, nhớ tới ngày đàm phán hôm trước.

Lâm tổng bề ngoài hào hoa phong nhã, không nghĩ ngay cả loại chuyện này mà cũng dám làm được, thật sự là quá độc ác.

Bản thân mình đã đánh giá thấp anh ấy.

Lái xe một giờ, đã tới cảng Balboa.

Bởi vì đang xảy ra xung đột, nên hàng của tập đoàn Lăng Vân đều bị đưa đến nơi này.

Nhưng mà dưới sự can thiệp của quan chức Trung Quốc, người của cục quản lý kênh đào cũng không có động đến nhóm hàng này.

Cũng chính vì nguyên nhân này, khiến cho Lâm Dật từ đầu tới cuối đều cảm thấy, đây dường như chỉ là hành động rất bình thường, chỉ là hành động của bọn họ có chút quá khích.

Nhưng Lâm Dật cảm thấy chỗ biệt khuất nằm ngay chỗ này.

Nói đây là hành động thương nghiệp bình thường, nhưng cách làm của bọn họ lại có chút khác người.

Nói nơi này có âm mưu gì đó, nhưng lại dường như cũng không sao cả.

Toàn bộ hành trình đều có liên hệ với người quan chức, bàn bạc cách làm những chuyện này, cũng tìm không ra được mao bệnh gì.

Mẹ nhà nó!

Xe chạy đến địa điểm chỉ định, Trần Khánh Phong phụ trách đi thương lượng với người của cửa cảng, chuẩn bị kiểm kê hàng trên thuyền.

Bởi vì phân đoạn này, nhất định phải có sự đồng ý của người của quan phương mới có thể bắt đầu kiểm tra.

Lâm Dật nhìn về phía trước một chút, ngoại trừ cửa cảng rộng lớn, cách đó không xa, còn có một bến tàu to lớn.

Dựa theo lời Trần Khánh Phong, tàu chở hàng của tập đoàn Lăng Vân dừng lại ở chỗ này.

Công việc kiểm tra lát nữa cũng sẽ tiến hành ở chỗ đó.

Sau mười mấy phút thương lượng, Trần Khánh Phong mang theo hai nhân viên công tác tới, chuẩn bị kiểm tra lô hàng kia của tập đoàn Lăng Vân.

"Anh là ông chủ của tập đoàn Lăng Vân."

Nhìn thấy Lâm Dật, một nhân viên công tác lên tiếng.

Lâm Dật liếc mắt nhìn bảng tên trên ngực người nói chuyện, tên của anh ta Mahra.

"Là tôi, có việc gì?"

"Người ở chỗ bảo vệ đều bị giết chết, chúng tôi tại cảm thấy, chuyện này có quan hệ với anh, anh chính là hung thủ giết người!"

Lâm Dật: ? ? ?

Quả nhiên mạch não của người nước ngoài đều rất thần kỳ.

Thế mà lại nói những lời này ngay trước mặt mình, đúng là thú vị.

Trần Khánh Phong cũng có chút xấu hổ, sau đó bất đắc dĩ cười rộ lên.

Anh ta đã ở chỗ này hơn một năm, biết tính cách nhanh mồm nhanh miệng của dân bản xứ, không có chút đầu óc nào.

Dạng người này, nếu như xuất hiện ở Trung Quốc, đoán chừng cỏ trên mộ đều đã cao hơn hai mét.

"Đã có người tự thú, sao anh lại còn nghi ngờ tôi?"

"Chúng tôi cảm thấy, đó là người thế tội thay anh, anh chính là hung thủ giết người ở chỗ bảo vệ!" Mahra nói, mang theo chút hận thù.

Nếu như không phải còn cần công việc, anh ta cũng sẽ không tới làm phối hợp kiểm tra.

Lâm Dật lộ vẻ mỉm cười, cũng không tức giận.

"Cho nên anh kiên định cho rằng, là tôi giết đồng sự của mình, đúng không?"

"Đúng!" Mahra kiên định nói:

"Bởi vì anh có động cơ, không thể nào là người khác được, anh lừa được người khác, nhưng không lừa được chúng tôi đâu."

"Bọn họ chỉ là đồng nghiệp của anh, cũng không phải là người thân của anh, anh không cần thiết phải kích động như vậy." Lâm Dật vỗ vỗ bờ vai của anh ta, nói:

"Nếu không anh có thể sống đến buổi sáng ngày mai hay không sẽ là một ẩn số, anh cứ nói đi?"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1814: Hàng Có Vấn Đề.

Chương 1814: Hàng Có Vấn Đề.

La Kỳ và Chu Lương, đều là khẽ run rẩy.

Vô cùng may mắn rằng mình sống tại Trung Quốc, bởi vì không ai dám nói lời như vậy.

Nhưng trong một quốc gia tư bản như này, tiền đại biểu cho tất cả.

Mahra nhìn Lâm Dật, trong ánh mắt xuất hiện một tia sợ hãi.

"Cho nên mới nói, anh không nên quá xúc động, vẫn nên suy nghĩ cho mình nhiều hơn một chút."

Nói xong, Lâm Dật móc ra từ trong ngực 100 đô la mỹ, bỏ vào trên tay Mahra.

"Cám ơn Lâm tiên sinh."

Nhìn thấy Lâm Dật dùng 100 USD đã giải quyết xong mọi chuyện.

La Kỳ và Chu Lương đột nhiên cảm giác được, chuyện này tựa như là một bệnh trạng quốc gia.

Cho dù là mạng người hay là đại nghĩa quốc gia, đều phải nhường đường cho tiền tài.

Chỉ cần có tiền, thì có thể án ngồi lên đầu của người khác để nói chuyện, mà người đó còn phải vui cười đón chào, cảm tạ vì đã cho mình cuộc sống tốt đẹp.

"Mang bọn tôi đi xem hàng đi, nếu như không có vấn đề, tôi sẽ truy cứu chuyện tới cùng."

"Anh nên nói chuyện này với lãnh đạo, chúng tôi chỉ là người làm thuê ở đây, không có cách nào phụ trách quá nhiều."

Lâm Dật cười gật đầu, cũng không có làm khó anh ta, vừa đi vừa hỏi:

"Lúc trước đã từng xuất hiện chuyện như vậy chưa?"

"Đương nhiên là có, hơn nữa hàng năm đều có rất nhiều người, thông qua phương thức như vậy, cố gắng đưa một vài đồ vật trái với quy định đến để buôn lậu."

"Nhưng các người chỉ là nhân viên quản lý kênh đào, các người hẳn là không có tức cách tiền hành thao tác này đối với thuyền đi qua từ nơi này, đúng không."

"Anh nói đúng, nhưng chúng tôi có thể thu được lợi nhuận thông qua phương thức như vậy." Mahra nói:

"Lúc có người tố cáo, chúng tôi sẽ đưa thuyền hàng đến đây để tiến hành kiểm tra. Thương gia sẽ trả phí cho chúng tôi, đối với chúng tôi mà nói, đây là một khoản thu nhập không nhỏ."

Bọn người Lâm Dật gật đầu theo bản năng, xem như hiểu rõ nguyên do trong đó, cũng là một dây chuyền sản nghiệp màu xám không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

"Nhưng tôi rất muốn biết, người tố cáo chúng ta là ai."

Mahra nhún vai, “Chúng tôi cũng không biết chuyện này, chúng tôi chỉ là nhận được tố cáo, nên mới làm như vậy."

"Cho nên mới nói, cho dù sau khi kiểm tra ra hàng của bọn tôi không có vấn đề, cũng sẽ không tiến hành bồi thường. Các người cũng sẽ không cho chúng tôi bất luận giải thích gì, đúng không?"

"Đúng vậy, đây là 《Phương pháp quản lý vận chuyển đường biển》 giao phó quyền lợi của chúng tôi."

Lâm Dật có chút cảm khái, đây đúng là cuộc mua bán không vốn.

Rất nhiều tàu chở hàng trên toàn thế giới đều muốn đi qua nơi này, bọn họ cũng coi như là có chỗ dựa chắc, bởi vì thương gia căn bản không có lựa chọn nào khác.

Lúc này, Trần Khánh Phong nói xen vào:

"Mười mấy năm qua, quốc gia chúng ta vẫn luôn bố trí mạng lưới đường sắt trên toàn thế giới chính là để phá vỡ sự lũng đoạn của bố cục này."

Lâm Dật gật gật đầu, anh đã nghe Lương Nhược Hư nói qua một số chuyện trên phương diện này.

Tại mậu dịch toàn cầu, có 90% trở lên đều tập trung ở trên vận tải đường biển.

Mà bá chủ vùng biển là Mỹ, bọn họ vẫn luôn nắm giữ tài nguyên trên phương diện này. Trung Quốc muốn vào cuộc, sẽ đánh vỡ hệ sinh thái hiện tại, còn khó khăn hơn so với việc lên trời, cho nên mới phải bắt đầu bố cục trên vận chuyển đường sắt.

Cho dù chi phí của việc vận chuyển sẽ tăng lớn, nhưng thời gian vận chuyển sẽ rút ngắn hai phần ba, từ đó đẩy mạnh tốc độ thương mại thế giới, cũng là một thanh vũ khí để phá vỡ bố cục thương mại hiện có.

Mấy phút đồng hồ sau, đoàn người đi tới bến tàu.

Nhìn thấy tàu chở hàng của tập đoàn Lăng Vân như một con quái vật sắt thép, an tĩnh nằm trên mặt nước.

Loại rung động không nói nên lời kia, chỉ có nhìn thấy ở trước mặt, bản thân mới có thể trải nghiệm.

"Lâm tiên sinh, đây là văn kiện liên quan, ngài xem một chút, nếu như không có vấn đề gì thì ký tên ở phía trên. Chúng ta sẽ bắt đầu đối kiểm tra nhóm hàng này."

Lâm Dật nhận văn kiện từ tay Mahra, nhìn kỹ một chút.

Nội dung phía trên không có bất cứ vấn đề gì, nhưng nếu như thật sự kiểm tra ra hàng cấm, thì quan chức không chỉ tịch thu mà còn phải giao nộp tiền phạt.

Đối với Lâm Dật mà nói, chuyện này không tính là gì cả.

Đổi cách suy nghĩ, nếu như là hợp đồng của mình, nội dung nói không chừng còn hung ác hơn so với bọn họ.

Sau khi xem hết nội dung, Lâm Dật ký tên của mình ở phía trên, công việc kiểm tra cũng chính thức bắt đầu.

Bốn người đứng ở một bên, nhìn thấy một thứ gì đó giống cổng vòm, chậm rãi di chuyển đến chỗ thân thuyền, chuẩn bị bắt đầu tiến hành quét kiểm tra đối với hàng hóa trên thuyền.

Chỉ là tốc độ di động tương đối chậm, một phút đồng hồ chỉ có thể di chuyển vài mét.

Đối với một chiếc tàu chở hàng lớn như vậy, Lâm Dật đánh giá một chút, ít nhất phải mất hơn một giờ, mới có thể kiểm tra xong toàn bộ.

Đứng ở một bên, Chu Lương đốt điếu thuốc.

"Tổ trưởng, có phải là tập đoàn Lăng Vân đắc tội người nào rồi hay không? Cho nên mới xảy ra trò vặt này?"

"Không ngoại trừ khả năng như vậy, nhưng trong lúc nhất thời tôi vẫn chưa nghĩ tới là ai."

Nói thì nói thế, nhưng ở trong lòng Lâm Dật đã có đối tượng hoài nghi.

Nhóm hàng này là lấy được từ chỗ Vương gia, lại thêm mình phế đi hai chân của Vương Miện, thù oán giữa hai bên có thể nói là không chết không thôi.

Nhìn ra toàn bộ trong nước, người có động cơ làm ra loại chuyện này, cũng chỉ có Vương gia.

Nhưng anh có chút không hiểu, Vương gia làm như vậy là có mục đích gì?

Chỉ lãng phí thời gian và tiền tài của mình, dùng cái này để đạt được mục đích ghê tởm của mình sao?

Lấy thể lượng và tư thái cao ngạo của Vương gia, cho dù hiện tại có xuống dốc, cũng không đến mức làm ra chuyện như vậy, bởi vì quá thấp kém.

Hơn nữa cho dù là vậy, cũng không đạt được mục đích trả thù của mình.

Làm như vậy căn bản không có ý nghĩa gì.

Hơn nữa có Lục Bắc Thần và Lương gia quan sát động tĩnh của Vương gia tại Yến Kinh. Bọn họ cũng không dám làm gì, cho nên Lâm Dật mới không khóa chặt mục tiêu hoài nghi lên người bọn họ.

Nhưng ngoại trừ Vương gia, anh thật sự tìm không thấy người thứ hai đáng để hoài nghi.

"Vậy cứ xem tình huống đã rồi nói sau, dù sao đây là một thủ tục cuối cùng, sau khi xong việc thì có thể vận chuyển nhóm hàng này trở về nước."

Lâm Dật gật gật đầu, anh cũng nghĩ như vậy, chờ sau khi giải quyết xong chuyện này, có thời gian thì điều tra đám người biên giới một chút, phải làm từng bước một.

Reng reng reng _ _

Ngay tại lúc mấy người đang chờ đợi, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Dư Tư Dĩnh gọi tới.

"Tình huống bên phía các người thế nào."

"Sau khi đi ra khỏi nhà hàng, thông qua tin tức mà lữ đoạn Trung Vệ cung cấp, chúng tôi đi tới hai sân bay của thành Panama trước, sau đó khóa chặt hai nhóm người, phát hiện bọn họ đều xuất phát về phía cục quản lý kênh đào."

"Tới cục quản lý sao?"

"Đây là suy đoán đại khái của chúng tôi, chúng tôi cũng không rõ phương hướng cụ thể của bọn họ, còn cần tiếp tục theo dõi."

"Được, các người quan sát cẩn thận một chút, để tránh xuất hiện chuyện không may." Lâm Dật nói nghiêm túc:

"Nhưng nhất định phải chú ý an toàn của mình, có thể bỏ nhiệm vụ bất cứ lúc nào, tôi không hi vọng các người xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Đã biết, tổ trưởng."

Tích tích tích _ _

Còn không đợi Lâm Dật tắt điện thoại, chợt nghe thấy tiếng chuông báo động.

Anh ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện chiếc đèn báo động trên chiếc máy móc to lớn cổng vòm kia sáng lên, mà tiếng chuông cũng phát ra từ trên đó!

Dịch: MBMH Translate

Chương 1815: Chân Tướng Nổi Lên Mặt Nước

Chương 1815: Chân Tướng Nổi Lên Mặt Nước

Ánh mắt mọi người, đều tập trung vào hàng trên thuyền, đột nhiên xuất hiện cảnh báo, khiến cho bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn.

Người kiểm tra có thể sẽ sai lầm, nhưng khả năng sai sót của máy móc là cực kỳ nhỏ.

"Móa, cái này mẹ nó là thế nào vậy, có phải là máy móc có vấn đề hay không!" Chu Lương mắng một câu.

"Trước đừng hoảng, đi lên xem một chút."

Mọi người vội vàng đi tới, cùng lúc đó, Mahra cũng đi tới.

"Tình huống này là thế nào? Sao máy móc lại phát ra tiếng cảnh báo?" La Kỳ hỏi.

"Nói rõ hàng của các người có vấn đề, chúng tôi muốn tiến hành kiểm tra tỉ mỉ, xin kiên nhẫn chờ đợi kết quả cuối cùng."

Sau khi đáp lại một câu, Mahra nhanh chóng chạy đi, lại gọi thêm hai người tới, cầm máy kiểm tra, bắt đầu kiểm tra tỉ mỉ.

Sau đó đem mục tiêu khóa chặt trên một thùng đựng hàng màu xanh lam.

"Phòng điều hành, lấy thùng đựng hàng này lấy xuống!" Mahra lớn tiếng nói.

Máy móc trong bến tàu rung động ầm ầm, tất cả mọi người đều bận việc lu bù.

Bởi vì điều này đại biểu là đang kiếm tiền.

Bốn người Lâm Dật đứng cách đó không xa, ai cũng không nhúc nhích, sắc mặt vô cùng khó coi.

Trước lúc đó, bọn họ đều không tin là hàng có vấn đề.

Đồng thời kiên định cho rằng, là có người đang âm thầm gây khó dễ cho tập đoàn Lăng Vân.

Hiện tại xem ra, mọi chuyện dường như không giống với như trong tưởng tượng của mình.

"Anh Lâm, làm sao bây giờ." La Kỳ thấp giọng hỏi.

"Xem tình huống trước đã rồi lại nói."

Đại não Lâm Dật lập tức xoay tròn, anh cũng muốn biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng nghĩ mãi mà không nghĩ ra được vấn đề xuất hiện ở chỗ nào.

Theo như tình huống trước mắt, việc mà mình có thể làm chỉ có chờ đợi.

Nếu như đưa ra nghi nghị ở thời điểm này, hoặc là quấy nhiễu trình tự kiểm tra, nhất định là không sáng suốt.

Dù sao nơi này là địa bàn của quan chức, mình có lợi hại đến đâu cũng không có khả năng đối kháng với bọn họ.

Nương theo tiếng động cơ máy móc ù ù, thùng hàng màu xanh lam có vấn đề được lấy xuống dưới, cũng được bỏ vào vị trí chỉ định.

Chuyện tiếp theo cần làm chính là mở rương kiểm hàng.

Nhưng chuyện phía trên cổng vòm của tàu chở hàng vẫn còn tiếp tục, sẽ không bỏ qua bất kỳ một món hàng nào.

Cũng không phải là nhằm vào Lâm Dật, chỉ là yêu cầu của công tác.

Hành động của người trong bến tàu đều rất nhuần nhuyễn, rất nhanh đã mở thùng đựng hàng ra.

Bên trong từng khúc gỗ tròn, chí ít theo như mặt ngoài thì nhìn không có bất cứ vấn đề gì.

Nhưng chuyện này cũng không đại biểu cho bản thân hàng hóa không có vấn đề.

Sau khi mở ra thùng đựng hàng, Mahra gọi xe nâng chuyển hàng hoá và mười mấy công nhân tới, bắt đầu tiến hành công việc dỡ hàng.

Tay chân của nhân viên công tác nơi này đều rất nhanh nhẹn, không đến nửa giờ, đã gỡ toàn bộ đồ bên trong thùng đựng hàng xuống dưới.

Hàng chục khúc gỗ thô to lớn đều được đặt trên đất.

Bọn người Mahra, lại cầm thiết bị đo lường lên, bắt đầu kiểm tra.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, bọn người Mahra kiểm tra rất tỉ mỉ.

Kiểm tra liên tiếp mười mấy cây, đều không phát hiện ra vấn đề.

Nhưng vẻ mặt của Lâm Dật lại càng âm trầm, sự chú ý của anh đã không phải là chuyện không có thể kiểm tra ra đồ hay không.

Trong lòng của anh cơ bản đã ngầm thừa nhận, nhóm này hàng có vấn đề.

Anh chỉ muốn làm rõ một vấn đề, thứ giấu ở gỗ tròn rốt cuộc là cái gì?

Thanh âm tích tích tích tiếp tục vang lên, trong tai của Lâm Dật tựa như là thanh âm của máy đo điện tâm đồ, khiến cho lòng người nghe cảm thấy không yên.

"Ở chỗ này!"

Mahra lớn tiếng nói: "Khúc gỗ này có vấn đề!"

Nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ, người phụ trách kiểm tra đều tập trung đi qua, Mahra nói:

"Cẩn thận một chút, kiểm tra một chút khúc gỗ này, tròng này nhất định có đồ."

Mọi người hô nhau mà lên, cầm cái búa nhỏ đập loạn ở phía trên một trận.

Tuy thô kệch một chút, nhưng vẫn có thể xem là một biện pháp tốt.

Lại gõ thêm vài phút đồng hồ, một người hô to:

"Ở chỗ này, nơi này có vấn đề, tôi dám khẳng định, trong này nhất định ruột rỗng!"

Lâm Dật mặt không thay đổi đi tới, muốn biết bên trong là cái gì.

"Tiên sinh, dựa theo quy định, anh là chủ sở hữu của lô hàng này, không thể tới gần hiện trường." Mahra nói.

Lâm Dật không nói nhảm, tháo chiếc đồng hồ trên cổ tay của mình xuống.

"Đây là bản giới hạn của Audemars Piguet, tương đương khoảng hơn 400 ngàn đô la mỹ. Tôi chỉ đi qua nhìn một chút, không ảnh hưởng đến công việc của các người, nếu đồng ý thì chiếc đồng hồ này sẽ là của các người."

"Chuyện này. . ."

Ánh mắt của bọn người Mahra lập tức phát sáng!

Hơn 400 ngàn đô la mỹ!

Đây đối với bọn họ mà nói, đã là một món khổng lồ!

"Nhưng anh chỉ có thể đứng ở khoảng cách hơn hai mét."

Trước mặt tiền tài, bọn người Mahra rất nhanh liền thỏa hiệp, dặn dò:

"Nếu như anh làm trái quy định, nhân viên bảo an nơi này nhất định sẽ động thủ đối với các người."

"Tôi hiểu rõ."

Mọi người nhường ra không gian, bốn người Lâm Dật cũng không di chuyển quá nhiều, chỉ đứng ở chỗ cách nơi đó hơn hai mét, nhìn khúc gỗ xảy ra vấn đề kia.

Mà bọn người Mahra, lấy rìu và cưa điện ra, chuẩn bị đem phá nó ra.

Không đến vài phút, lớp da cây cối giả đã bị xé rách.

Phát hiện bên trong có một bọc hàng dài khoảng nửa mét, chu vi khoảng 20cm.

Bên trong có để hai thứ, dùng băng dán trong suốt và màng ni lông màu đen bọc lại.

Trong chốc lát, sắc mặt của Lâm Dật hoàn toàn thay đổi, tim đập nhanh hơn, tựa như là ngày mưa dầm sấm rền vậy!

Anh đã đoán được đồ vật bên trong là cái gì!

Ít nhất cũng chắc chắn đến 70%!

Khoáng thạch Buss!

Bởi vì Oxi thoát ra từ bên trong đã thay đổi nồng độ oxi xung quanh.

Tuy người bình thường khó có thể phát hiện, nhưng đến trình độ như Lâm Dật, rất dễ dàng phát hiện ra manh mối bên trong.

Hưn nữa không chỉ có Lâm Dật, La Kỳ và Chu Lương cũng phát hiện ra sự thay đổi trong không khí, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

Sau khi lấy đồ bên trong ra, Mahra lẩm bẩm một câu, "Đồ vật nặng như vậy, hình như không phải là hàng cấm."

Mahra vừa nói chuyện vừa nhận lấy con đao nhỏ trên tay đồng nghiệp, mở màng mỏng màu đen phía trên rồi lấy đồ bên trong ra.

Nhìn thấy đồ vật bên trong, hai mắt La Kỳ và Chu Lương đều trợn tròn!

Lúc huấn luyện tại lữ đoàn Trung Vệ, bọn họ đã thấy qua thứ này ở căn cứ, hơn nữa còn lại là vật thật!

Tuy chất lượng của cả hai có khác biệt lớn, nhưng không thể phủ nhận!

Thứ mà Mahra cầm trên tay chính là khoáng thạch Buss!

Bởi vì kích động, thân thể hai người đều run rẩy!

Mật độ của khoáng thạch Buss cực cao, hai khối khoáng thạch lớn như vậy ít nhất cũng phải 10 kg!

"Bình tĩnh một chút." Lâm Dật thấp giọng nói ra.

"Anh Lâm, làm sao bây giờ..."

Giọng nói của La Kỳ trở nên trương lên, đây là lần đầu bọn họ tham gia nhiệm vụ của lữ đoàn Trung Vệ.

Cũng là lần đầu tiên nhìn thấy đồ vật rung động như thế, khẩn trương cũng là chuyện không thể tránh được.

"Chuyện kế tiếp, phải nhờ vào các người, nắm chặt thời gian, báo lại chuyện này cho lữ đoàn Trung Vệ, nghe theo chỉ huy của Lưu lão đại, tranh thủ đoạt lại thứ này trước khi nó được đưa đến cục an ninh."

Giọng nói của Lâm Dật trở nên trầm thấp.

"Không tiếc bất cứ giá nào!"

Dịch: MBMH Translate

Chương 1816: Bố Trí Của Lâm Dật.

Chương 1816: Bố Trí Của Lâm Dật.

Mệnh lệnh của Lâm Dật khiến cho hai người có chút bối rối.

Điều này nói rõ, từ giờ trở đi, anh ấy khả năng không giúp được gì trong nhiệm vụ này, tất cả đều phải dựa vào chính mình!

"Đã biết!"

Đúng lúc này, Mahra dùng đao nhỏ mở một cái bao khác ra, nhìn thấy đồ vật bên trong đều là giống nhau, cũng không có bao nhiêu hứng thú.

Ước lượng trên tay, Mahra tự nhủ:

"Đây là vật gì? Khoáng thạch sao?"

Khoáng thạch Buss, đối với 99% người trên thế giới mà nói đều là đồ vật xa lạ.

Chỉ có cực ít người, biết nó dùng để làm gì.

Đừng nói là công nhân bình thường như Mahra, cho dù là Trần Khánh Phong, đều xem thứ này trở thành khoáng thạch.

Chỉ là anh ta không hiểu, tại sao Lâm tổng lại không nói trước cho mình là bên trong hàng có giấu thứ này chứ?

Hơn nữa còn muốn tới kiểm tra, cảm thấy có chút không phù hợp logic.

"Đây là hai viên khoáng thạch mà tôi cầm về từ bên ngoài, chuẩn bị đem về cất giữ."

Lâm Dật đi về phía Mahra, cười ha hả nói.

Hiện tại, anh đã thăm dò rõ chân tướng của chuyện này.

Người của cục quản lý kênh đào nhất định là không biết có thứ này, nếu không sẽ không giằng co thời gian dài với mình như vậy.

Hơn nữa qua thời gian dài, vật liệu gỗ trên thuyền đều ở trong trạng thái phong bế, không có khả năng bị người đánh tráo.

Bởi vì đây là một công trình lớn, hơn nữa Kỳ Hiển Chiêu còn đó, cơ hồ là không thể nào làm được chuyện như vậy.

Hiện tại có thể kết luận, nhất định đã xảy ra vấn đề ở ngọn nguồn.

Trước khi vật liệu gỗ lên thuyền, rất có thể đã bị người động tay động chân!

"Tôi biết thương nhân Trung Quốc các người, đều thích cất giữ đồ vật, mà hai khối khoáng thạch này đúng là đẹp mắt."

Mahra nói ra:

"Thứ này không tính là hàng cấm, nhưng tôi muốn bàn giao lên, hi vọng anh theo chúng tôi một chuyến, để dễ xử lý sự kiện này, đồng thời giao nộp tiền phạt."

"Được, không thành vấn đề."

"Các anh em, hàng còn lại thế nào, có vấn đề gì hay không."

Mahra quay đầu lớn tiếng nói.

"Đều đã kiểm tra xong, hàng còn lại không có vấn đề."

"Được."

Sau khi lên tiếng, Mahra quay đầu nhìn Lâm Dật.

"Lâm tiên sinh, hàng đã kiểm tra xong, xin ngài theo đi chúng tôi một chuyến, chờ sau khi xử lý tốt những vấn đề này, tàu chở hàng sẽ có thể rời cảng."

"Tôi muốn nói mấy câu với công nhân viên của tôi, có thể không, tôi muốn bàn giao cho bọn họ một ít chuyện."

"Đương nhiên không có vấn đề, đây là quyền lợi của anh."

Thái độ của Mahra vô cùng tốt, đều là do Lâm Dật đã tặng cái đồng hồ này.

Lâm Dật gọi La Kỳ và Chu Lương qua một bên, thấp giọng nói:

"Tôi có một loại dự cảm, những người từ biên giới kia nhất định là sớm biết tiếng gió, sau đó mới chạy tới đây. Mục đích của bọn họ chỉ có một, chính là khoáng thạch trên tay chúng ta."

"Nhưng tôi cảm thấy khó hiểu, là ai đã để thứ này lên tàu chở hàng của chúng ta?" Chu Lương hỏi.

"Hẳn là vu oan hãm hại, muốn để chúng ta trở thành mục tiêu công kích." Lâm Dật cẩn thận nói:

"Nhưng bây giờ, không phải là lúc cân nhắc những chuyện này."

Lâm Dật thở ra một hơi, tiếp tục nói:

"Tôi bây giờ sẽ bố trí chuyện tiếp theo, các người nghe cho kỹ đây."

Hai người nghiêm túc gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

"Lát nữa rời đi, các người lập tức gọi điện cho Lưu lão đại, để anh ấy bố trí nhiệm vụ lần này."

"Thông qua chức năng tìm kiếm của điện thoại di động, các người có thể khóa chặt vị trí của tôi."

"Nếu như điều kiện cho phép, tôi sẽ truyền đạt lại tình huống bên này cho các người. Nhưng không thể đảm bảo được điện thoại di động của tôi có bị thu hay không, cho nên , đợi lát nữa sau khi rời đi, La Kỳ phụ trách thông báo tổng bộ, Chu Lương phụ trách theo dõi động tĩnh của tôi."

"Đã hiểu!"

"Hiện tại tôi còn không biết, những người tới từ biên giới kia rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu tin tức, nhưng hẳn là có thể phân tích ra được, bọn họ rất nhanh sẽ có thể khóa chặt vị trí của khoáng thạch, đồng thời phát động tập kích."

"Nếu như dự đoán của tôi đúng, các người cũng không cần lưu tình, có thể phát động tập kích đối với người của cục quản lý, với điều kiện tiên quyết là bảo đảm an toàn của bản thân và cướp khoáng thạch về."

"Đã hiểu!"

"Phân tích vừa rồi là kết quả xấu nhất, xem xét tình hình trước mắt, tình thế vẫn còn nằm trong phạm vi khống chế. Tôi phỏng đoán người của cục quản lý kênh đào cũng không biết thứ này là cái gì, chỉ khoáng thạch này không bị người của quân đội nhìn thấy, xác suất bị phát hiện cũng rất nhỏ. Nếu như là tình huống như vậy, các người không được hành động thiếu suy nghĩ. Không phải tình huống vạn bất đắc dĩ thì không nên xảy ra xung đột với bọn họ. Nếu không thì tình cảnh của chúng ta sẽ rất bị động."

Lúc nói chuyện, Lâm Dật nhìn lấy hai người, "Hiểu ý của tôi chứ."

"Đã hiểu!"

"Từ giờ trở đi, không cần che giấu tung tích đối với người của đại sứ quán nữa, bởi vì hành động tiếp theo cần sự ủng hộ của bọn họ."

"Đã hiểu!"

"Tôi tạm thời chỉ có thể nghĩ tới những chuyện này, chuyện còn lại là cần yên lặng quan sát diễn biến. Hai người phải thông minh linh hoạt một chút, trong các thời điểm khác nhau thì cần đưa ra những quyết đoán khác nhau, không nên bị quy tắc trói buộc."

"Đã hiểu!"

Sau khi căn dặn xong hai người, Lâm Dật đi về phía Mahra.

"Người anh em, tôi có chút chuyện khác muốn nói với anh, có tiện qua đây nói chuyện không."

Đối mặt với lời mời của Lâm Dật, Mahra đương nhiên là nguyện ý.

Anh ta thấy, chỉ là buôn lậu hai khối khoáng thạch, cũng không có vấn đề gì lớn.

Tiếp theo, trao đổi với kẻ có tiền giống như Lâm Dật, có lẽ có thể có được không ít chỗ tốt.

Tóm lại là mình hôm nay có thể kiếm lợi lớn.

"Đương nhiên nguyện ý, chúng ta qua bên kia nói chuyện."

Dưới sự dẫn đường của Mahra, Lâm Dật được đưa tới một ngóc ngách.

Nhưng trước khi đi, Lâm Dật nháy mắt ra hiệu cho Chu Lương, người kia ngầm hiểu, dưới tình huống mọi người không chú ý, lặng lẽ đi theo.

Nhưng hai bên luôn duy trì khoảng cách nhất định, cũng không có bị người ta nghi ngờ, đồng thời còn có thể quan sát tình huống của Lâm Dật.

Trong góc, Lâm Dật cười nói với Mahra.

"Phát hiện những vật này trên hàng của bọn tôi, hẳn là một công lớn đối với các người đúng không?"

"Đương nhiên, phía trên sẽ cho chúng tôi phần thưởng và khen ngợi nhất định, buổi tối có thể đến quán bar, còn có thể uống rượu với mấy cô gái xinh đẹp."

"Tôi có một cơ hội, có thể giúp anh kiếm lời nhiều hơn, còn có thể lấy được công lao càng lớn, có muốn thử một lần hay không?"

Hai mắt Mahra tỏa sáng, "Cơ hội gì?"

"Dựa theo quy định, hai khối khoáng thạch này không phải sẽ giao cho cục quản lý sao. Tôi đề nghị anh, một mình mang theo tôi, đưa đồ trở về, cứ như vậy công lao đều sẽ là của anh." Lâm Dật nói:

"Đương nhiên, một mình phụ trách chuyện này cũng rất vất vả. Tôi cũng sẽ cho anh thù lao nhất định, 100 ngàn đô la mỹ thế nào?"

Mahra trừng mắt, nhịp tim đập cũng bắt đầu tăng nhanh.

"Tôi biết anh rất thông minh, nhưng anh đừng có ý đồ xấu, cho dù tôi đưa anh trở về thì trên xe cũng sẽ có cảnh vệ đi theo."

"Sẽ không, tôi làm như vậy, chỉ muốn cho anh một cơ hội lập công mà thôi."

"Tôi cảm thấy không có vấn đề, thành giao."

Dịch: MBMH Translate

Chương 1817: Tập Kích.

Lâm Dật cũng không cho rằng, mình có thể giải quyết được Mahra trên đường trở về, sau đó cầm lấy khoáng thạch rồi chạy thoát.

Bọn họ không có khả năng cho mình cơ hội như vậy.

Hơn nữa làm vậy còn có thể đưa tới xung đột quy mô lớn.

Cứ như vậy, mình sẽ chân chính trở thành tiêu điểm của toàn thế giới.

Không nên làm loại chuyện này thì tốt hơn.

Nhưng Lâm Dật làm như vậy là vì muốn phân tán lực chú ý của bọn họ.

Phòng ngừa những người từ biên giới kia, biết được tình huống bên này rồi tập kích bất ngờ, có thể tăng lên không ít hệ số an toàn.

Cho nên, phải nói chuyện riêng với người của cục quản lý, như này mới có thể khống chế lại chuyện này trong phạm vi bên trong.

Mahra lặng lẽ cầm khoáng thạch, rồi đưa theo Lâm Dật ra ngoài.

Đi cùng còn có bốn cảnh sát, còng tay anh rồi đưa lên xe.

Nhưng dưới sự ảnh hưởng của tiền giấy, Lâm Dật chỉ là bị hạn chế tự do, muốn chơi điện thoại di động hoặc là gọi điện thoại, những hành động cấm này đều không thành vấn đề với anh.

Cùng lúc đó, Chu Lương cũng lái xe, yên lặng đi theo sau.

Mục tiêu của anh chính là khóa chặt hành tung của Lâm Dật, để phòng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn khác.

Mà sau khi rời khỏi bến tàu, La Kỳ lập tức gọi điện thoại cho Lưu Hồng.

Báo cáo lại đầu đuôi ngọn nguồn chuyện vừa mới xảy ra cho anh.

Sau khi nghe được tin tức này, Lưu Hồng cảm thấy khiếp sợ, lập tức triển khai bố trí, phái Khâu Vũ Lạc và Ninh Triệt đến Panama, trợ giúp Lâm Dật xử lý việc này.

Sau khi báo lại với Lưu Hồng, La Kỳ lại gọi điện thoại cho Dư Tư Dĩnh và Tùy Cường, thông báo bọn họ tập hợp tại Đại Sứ quán.

Trước trước sau sau, qua hơn nửa giờ, mới sắp xếp xong những chuyện này.

"Trần tiên sinh, bọn họ cần vũ khí trợ giúp, hi vọng ngài có thể cung cấp cho chúng tôi."

Nghe thấy La Kỳ nói vậy, Trần Khánh Phong cảm thấy ngoài ý muốn, sau đó từ chối.

"Chuyện này là không thể nào, xảy ra chuyện như vậy, chúng tôi sẽ tiếp nhận xử lý, sẽ không để cho các người..."

"Đây là giấy chứng nhận của tôi, làm phiền ngài nhìn một chút."

Trần Khánh Phong nói còn chưa dứt lời, La Kỳ đã đưa giấy chứng minh thân phận của mình ra.

Người kia bị giật nảy mình, nằm mơ đều không nghĩ tới, cô gái đứng bên cạnh lại là người đến từ quân đội!

"Chẳng lẽ các người đều là?"

"Đúng vậy? Anh Lâm là tổ trưởng của chúng tôi, quân hàm thiếu tá." La Kỳ nói:

"Dựa theo các hiệp nghị và quy định liên quan, chúng tôi có quyền lợi yêu cầu Đại Sứ quán cung cấp viện trợ dạng này cho chúng tôi. Hy vọng Trần tiên sinh có thể giúp đỡ một chút."

"Được rồi, ngài yên tâm, tôi hiện tại sẽ báo cáo chuyện này lên phía trên, cố gắng chuẩn bị tất cả món đồ mà các người cần."

"Được, làm phiền rồi."

...

Khoảng ba mươi phút sau, Lâm Dật được đưa về cục quản lý.

Lâm Dật lại gặp Ganole một lần nữa.

Nhưng lần này, nét mặt của anh ta đã nghiêm túc không ít, không còn khách sáo giống trước đó nữa.

"Lâm tiên sinh, tôi cần ngài giải thích một chút về lai lịch của thứ này."

"Là tôi buôn lậu trở về." Lâm Dật thoải mái thừa nhận.

"Lấy tài lực của anh hẳn là không thiếu chút thuế này đúng không."

"Đương nhiên là không thiếu, nhưng những vật này không được đưa vào Trung Quốc. Tôi mới nghĩ dùng phương pháp như vậy, gây thêm phiền toái cho các người rồi." Lâm Dật nhàn nhạt nói.

"Nếu là như vậy, chúng tôi muốn thu đồ, anh còn cần nộp một chút tiền phạt, điểm ấy có viết rõ ràng trên hiệp nghị, anh hẳn là biết đúng không."

Lâm Dật thở phào một cái, giống như mình đoán vậy.

Ganole cũng không biết thứ này là gì, theo như tình huống trước mắt thì vẫn an toàn.

"Tôi biết, tôi sẽ nộp phạt dựa theo quy định liên quan, thậm chí có thể bỏ ra nhiều hơn."

Ganole ngẩng đầu nhìn Lâm Dật, "Tôi không hiểu ý tứ của anh."

"Đối với cá nhân tôi, hai thứ đồ này rất quan trọng, cho nên không muốn giao cho các người. Tôi có thể trả nhiều tiền hơn để mua bọn nó về, anh coi như chuyện này chưa từng xảy ra, anh cảm thấy thế nào?"

"Không thể, anh đang vũ nhục công việc của tôi!" Ganole nghiêm nghị nói.

"50 triệu."

"Đây là Panama, đừng tưởng rằng dùng tiền là có thể thu mua tôi."

"80 triệu."

"Anh làm ra chuyện như vậy, là trái với quy định liên quan, chúng tôi nhất định sẽ nghiêm túc xử lý."

"100 triệu, đô la mỹ."

Vẻ mặt Ganole trở nên mất tự nhiên, vẻ mặt đã không còn cương trực công chính giống vừa rồi nữa.

"Lâm tiên sinh, tôi hi vọng anh hiểu..."

"200 triệu."

"Tôi cảm thấy đây chỉ là hai khối khoáng thạch bình thường, cũng không có bất kỳ tính nguy hiểm gì, có thể giao cho anh, nhưng anh phải giữ bí mật này." Ganole nói:

"Đồng thời tôi hi vọng, anh có thể tìm tới hai món đồ tương tự, để cho tôi giao nộp lên trên."

"Đương nhiên là không thành vấn đề, đây đều là chuyện tôi nên làm, cho tôi số tài khoản của anh là được."

Ganole mừng rỡ như điên, "Chẳng lẽ anh không sợ tôi lừa anh sao?"

"Tôi chỉ đang biểu hiện thành ý của tôi."

Lâm Dật làm như vậy, là muốn mau chóng buộc Ganole vào cùng một chỗ với mình.

Chỉ cần anh ta nhận tiền thì hai người chính là cùng một bọn.

Dù mình có đưa ra một số yêu cầu quá phận, anh ta cũng sẽ không từ chối.

"Khó trách anh có thể trở thành thương nhân nổi danh Trung Quốc, dũng khí và sự quyết đoán của anh khiến cho tôi phải bội phục."

Ganole vừa nói chuyện vừa đem số tài khoản ngân hàng của mình cho Lâm Dật, không có chút do dự nào.

Lâm Dật gửi số tài khoản của Ganole cho Hà Viện Viện, sau đó gọi điện thoại cho cô.

"Đêm hôm khuya khoắt còn gọi điện thoại cho tôi, là muốn phá hủy giấc mộng của tôi sao."

"Tôi có gửi cho cô một số tài khoản ngân hàng, chuyển 200 triệu đô la mỹ qua số tài khoản đó đi."

"200 triệu đô la mỹ? Anh xác định không nói sai cứ?"

"Không có, tốc độ càng nhanh càng tốt." Lâm Dật nói:

"Đúng rồi, lại mở thêm hóa đơn 300 triệu đô la mỹ, sau đó tôi muốn tìm người chi trả, nhớ làm cho sổ sách sạch sẽ một tí."

"Đã hiểu."

Cúp điện thoại, Lâm Dật mỉm cười nhìn Ganole.

"Tiền sẽ lập tức tới tài khoản, nếu như anh không tin, có thể chờ một lát."

"Tôi tin tưởng thành ý của anh, nhưng bây giờ, tôi cần anh tìm hai món đồ tương tự tới, như này tôi mới có thể giao nộp."

"Tôi có thể làm được chuyện này, nhưng cần bỏ chút thời gian." Lâm Dật nói:

"Nhưng trong đoạn thời gian này, tôi muốn đưa hai thứ đồ này đi, không muốn đặt ở đây."

Đây là một yêu cầu rất quá đáng, nhưng dưới tác động của tiền giấy, Ganole đã suy tư rất lâu.

"Tôi không có quyền lợi làm ra chuyện như vậy, nếu như quan chức Trung Quốc ra mặt can thiệp, sẽ trì hoãn thời gian xử lý chuyện này. Tôi thấy anh có lẽ hiểu ý của tôi."

"Chuyện này không có vấn đề, tôi sẽ để bọn họ giúp đỡ."

Dạng thao tác này giống như việc trì hoãn kiểm hàng.

Nếu như quan chức Trung Quốc tham dự vào sẽ trì hoãn tốc độ của chuyện này rất nhiều, có thể tạo thời gian cho mình.

Còn lại thì phải xem lữ đoàn Trung Vệ, mất bao lâu mới tìm được hai khối tương tự.

Reng reng reng _ _

Lúc này, điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Chu Lương gọi điện thoại tới.

"Anh Lâm, chạy mau! Người biên giới đến!"

Chương 1818: Giao Chiến.

"Tập hợp ở cửa sau!"

Tại thời khắc mấu chốt, Lâm Dật không có hoảng!

Hạ chỉ thị cho Chu Lương, sau đó cúp điện thoại.

"Ganole tiên sinh, đàm phán kết thúc, tôi phải đi, có cơ hội gặp lại."

Lâm Dật không cho cơ hội Ganole đáp lời, cầm lấy khoáng thạch, vội vàng ra cửa!

Nhưng vào lúc này, tiếng nổ vang lên liên tiếp, còn có tiếng kêu thảm thiết, truyền vào từ bên ngoài thành!

Phanh phanh phanh _ _

Bên ngoài cục quản lý, tường gạch và mảnh thủy tinh bay tán loạn, trong nháy mắt khiến cho xung quanh tiến vào trạng thái chiến loạn!

Trong phòng làm việc, Ganole hoàn toàn ngớ ngẩn, lớn tiếng la lên:

"Đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có tiếng súng!"

Ganole hoảng hốt lo sợ, đã mất đi tỉnh táo và lý trí, người cũng bò tới dưới đáy bàn.

"Mẹ nó!"

Lâm Dật vừa mới đi ra ngoài, mắng một câu.

Anh cũng không nghĩ tới, những người biên giới kia vậy mà lại tới nhanh như vậy.

Hơn nữa còn cả gan làm loạn, làm ra chuyện như vậy!

Bên ngoài cục quản lý, mười mấy người, cầm vũ khí hạng nặng, tiến hành bắn phá về phía cao ốc!

Qua một vòng tập kích, toàn bộ nhân viên cảnh sát canh gác ở bên ngoài đều mất mạng!

Người đang đi dạo trên đường, cũng bị một màn như này dọa cho chạy trối chết.

Cho dù ở nơi của bọn họ, thường xuyên xảy ra đấu súng, cuộc sống của người nơi này cũng đều tập mãi thành thói quen.

Nhưng chuyện quy mô lớn như này lại là hiếm khi có thể thấy.

Xung quanh cục quản lý, trong nháy mắt liền thành một mảnh đất không người, khói lửa lượn lờ, máu chảy thành sông, như là địa ngục.

Người dẫn đầu, mặc quần áo quân đội màu xanh lục, đội mũ bảo hộ, trang bị đầy đủ, là có chuẩn bị mà đến.

Cách ăn mặc những người còn lại cũng gần giống như anh ta, nhưng ở trên người những người này đều có một biểu tượng rắn hổ mang, giống như tâm tính của bọn họ, nhiều người mất mạng mà vẫn có thể thờ ơ.

Những người này thuộc một tổ chức tên là Hắc Xà, xếp thứ mười bảy trong danh sách đen trên toàn thế giới!

Hôm nay chỉ có các thành viên trong đội chiến đấu của bọn họ tới đây, nhưng sức công phá mạnh mẽ của họ đã khiến cho hệ thống bảo vệ không thể chống đỡ.

Mà lúc trước, bọn người tạo thành các phiền phức không nhỏ cho Lâm Dật là Hắc Kim.

Tổ chức đó còn không lọt vào top 20 trong bảng danh sách này, có thể thấy được sự chênh lệch như nào.

"Tìm người! Tốc độ nhanh một chút, những người khác sắp đuổi tới, phải lấy được đồ trước khi bọn chúng đuổi tới."

"Vâng!"

Sau khi lên tiếng, mười mấy người lần lượt đi vào bên trong cục quản lý.

"Đối phương là người Trung Quốc, cao khoảng 1.84 m, tóc ngắn, nhìn thấy người như này thì cứ đánh chết trước, không cần phí lời."

"Đã biết!"

Sau khi đi vào cục quản lý, mười mấy người chia nhau ra, cố gắng tìm kiếm tung tích của Lâm Dật.

Nhưng lúc này, Lâm Dật đã xông tới cửa sau.

Thông qua cửa sổ, đã có thể nhìn thấy xe của Chu Lương.

Hô thông!

Lâm Dật đá văng cửa sau, Chu Lương lớn tiếng hô hoán, "Lão đại, mau lên xe!"

Phanh phanh phanh!

Ngay lúc Lâm Dật chuẩn bị tiến lên, những con rắn lửa màu đỏ cam bay đến tung tóe, nhắm thẳng vào Lâm Dật.

Lâm Dật phản ứng cực nhanh, nhào lộn một cái, tránh thoát tập kích của viên đạn.

Lâm Dật đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy hai người mặc quân phục rằn ri lao đến từ đằng xa, họng súng đã nhắm ngay vào mình!

"Fuck, con mẹ nó chuyên nghiệp như vậy!"

Phía trước công kích, bọc đánh cửa sau, tổ chức nhỏ bình thường không có tố dưỡng chiến thuật như vậy.

"Tổ trưởng đi mau, tôi yểm hộ cho anh!"

Trên xe, Chu Lương cầm vũ khí, bóp cò với hai người!

Phanh phanh phanh!

Một loạt tiếng súng vang lên liên tiếp, tạm thời chặn bước chân của hai người.

Lâm Dật cũng nhận được cơ hội thở dốc!

Cũng đúng vào lúc này, Lâm Dật móc ra một thanh dao găm phòng ngự từ phía sau, ném về một người trong đó!

Ngay tại lúc thất thần, cổ của một người trong đó đã bị dao găm xuyên qua!

"Fuck!"

Một người khác mắng một câu, nhưng sắc mặt lại không thay đổi chút nào, giơ súng trên tay lên bắn về phía Lâm Dật!

Nhưng còn không đợi nổ súng, trên đầu của anh ta đã xuất hiện một lỗ máu.

Trợ giúp của Chu Lương kịp thời chạy tới!

"Tổ trưởng, mau lên xe!"

Lâm Dật không chút do dự, chạy nhanh về chiếc lục tuần của Chu Lương.

Khi cách xe khoảng chừng ba mét thì lăng không nhảy lên, thực hiện tư thế cá nhảy, chui vào trong cửa sổ xe.

Chu Lương lập tức khởi động xe, dẫn đầu nhanh chóng rời khỏi cục quản lý.

"Lão đại, làm sao bây giờ."

"Đừng nghĩ tới những chuyện khác, chúng ta còn chưa được an toàn đâu."

Lâm Dật cầm mấy thanh vũ khí còn sót lại trên xe lên tay, "Vừa rồi náo ra động tĩnh không nhỏ, người trước mặt nhất định đều nghe được, chẳng mấy chốc sẽ chạy tới. Anh không cần nghĩ cái gì cả, chuyên tâm lái xe, nhất định phải chú ý an toàn, chuyện còn lại cứ giao cho tôi."

"Vâng!"

Chu Lương hét lớn một tiếng, một chân đạp xuống chân ga, động cơ phát ra tiếng gầm gừ, nhanh chóng rời đi bằng còn đường nhỏ bên cạnh!

Lâm Dật cầm vũ khí, nhìn chằm chằm về phía trước, thấp giọng nói:

"Ra khỏi ngõ nhỏ này chính là phía trước cục quản lý, sau khi nghe thấy thanh âm, người của đối phương nhất định đều sẽ mạnh mẽ tiến ra, phải cẩn thận."

"Đã biết!"

"Mở cửa sổ mái ra!"

"Vâng!"

Tiếng điện lưu xì xì truyền đến, cửa sổ mái của Lục tuần được mở ra, Lâm Dật giơ vũ khí trên tay, nhắm ngay vào đỉnh của một biển quảng cáo lớn, tiến hành bắn phá tập kích đối với góc viền.

Rất nhanh, chỗ kết nối của biển quảng cáo bắt đầu buông lỏng, trong khoảnh khắc, dần dần rớt xuống!

Hô thông!

Tiếng vang lớn truyền đến, biển quảng cáo rơi xuống trước cục quản lý!

"Fuck!"

Biển quảng cáo rơi xuống, dẫn đầu người mắng to một câu.

Bọn họ đã nhận ra âm thanh đấu súng ở cửa sau, đồng thời phái người tới trợ giúp.

Nhưng tin tức báo cáo trở về lại là, người phụ trách bọc đánh đã bỏ mình, mục tiêu đã lái xe rời đi.

Người dẫn đầu đã mai phục xong ở phía trước cửa, nhưng lại bị biển quảng cáo rơi xuống từ trên trời chặn đường đi.

Cũng làm rối loạn kế hoạch của anh.

"Tôi đã đánh giá thấp anh, thú vị." Người dẫn đầu nói.

Đúng lúc này, Chu Lương lái xe xông ra phía ngoài từ đường nhỏ!

Nhưng còn không đợi nổ súng, vòng bắn phá thứ nhất của Lâm Dật cũng đã bắt đầu!

Bởi vì chậm một bước, người Hắc Xà sa vào thế bị động, bắt đầu tìm chỗ để tránh né.

Bởi vậy mà bỏ qua thời gian tập kích tốt nhất.

Nhưng mà cho dù là vậy cũng không thể chứng minh Lâm Dật đã an toàn.

Bởi vì vũ khí trên xe chỉ được chuẩn bị để đối phó tạm thời với bọn người Hắc Xà.

Cho nên hỏa lực cũng không được mạnh lắm, qua một trận thao tác này, đạn đã không bằng một nửa ban đầu.

"Tổ trưởng, hiện tại lái đi đâu."

"Bình xăng thế nào?"

"Đầy, bên cạnh cục quản lý còn có trạm xăng dầu, tôi đã đổ đầy lúc xảy ra chuyện."

"Lái đến Đại Sứ quán, chỉ cần chạy đến đó thì chúng ta sẽ an toàn!"

"Được!"

Phanh phanh phanh!

Ngay tại lúc Chu Lương cho rằng có thể chạy thoát, một vòng súng liên tục lại truyền đến!

Chương 1819: Khiêu Khích Đối Với Lữ Đoàn Trung Vệ.

"Mẹ nó, đây là người xuất hiện từ đâu vậy!"

Đang lái xe, Chu Lương mắng: "Đám người này rốt cuộc là mang theo bao nhiêu người đến!"

"Có thể là những người khác tới, hai bên không phải cùng một bọn!"

Chu Lương dồn sức đánh tay lái, đồng thời thấy được người nổ súng với mình.

Phía trước xuất hiện mấy chiếc xe bán tải, người ở bên trong đều nhắm ngay miệng súng vào chính mình.

Con đường phía trước đã bị phong kín, muốn chạy trốn là không thể nào.

Chu Lương linh động, rẻ vào một con đường nhỏ cạnh chợ.

Bởi vì xảy ra giao chiến, nơi này đã không còn người, nhưng đồ mà bọn họ mua bán vẫn còn ở đó.

Gây nên không ít lực cản đối với sự chạy trốn của hai người.

Binh binh bang bang!

Kính xe lục tuần đã bị bắn nứt một vết, dần vỡ nát, những con rắn lửa màu đỏ cam bay qua đỉnh đầu hai người, có thể bị bắn chết bất cứ lúc nào.

Phanh phanh phanh!

Tìm đúng thời cơ, Lâm Dật phát động phản kích, cố gắng tạo cơ hội cho Chu Lương, nếu không hai người sẽ không có cơ hội chạy trốn.

"Thật mẹ nó kích thích!"

Nhìn thấy trạng thái của Chu Lương, Lâm Dật cũng coi như là yên tâm.

Sau khi gia nhập vào lữ đoàn Trung Vệ, bọn họ chưa từng tham gia vào một nhiệm vụ chính thức nào, mà chỉ theo chân người của quân đội, tiến hành qua mấy lần diễn tập và huấn luyện.

Nhưng ở thời điểm này, lại có thể lấy ra trạng thái anh dũng không sợ như thế, quả thực không đơn giản, mình không có nhìn lầm người.

"Có hối hận hay không."

Bên trong tiếng súng vang ầm, Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Không làm một phú nhị đại cho tốt lại chạy đến nơi này chịu tội."

"Tôi mẹ nó đã hối hận muốn chết." Chu Lương cười ha ha:

"Bình thường đều là tôi nổ súng về phía người khác, giờ lại dám đối xử với tôi như vậy, con bà nó, chờ sau khi trở về, nhất định phải tìm trung tâm tắm rửa, ấn ba ngày ba đêm."

"Tôi sẽ an bài việc này cho anh."

Chu Lương cười ha ha một tiếng, "Lão đại ngồi vững một chút, phía trước có khúc cua, cẩn thận bị hất tung."

"Anh cứ lo lái xe là được, tôi yểm hộ ở phía sau, không cần phải để ý đến tôi!"

"Được!"

Chu Lương đạp chân ga, phía bên phải dồn sức đánh tay lái, lấy góc độ gần như hoàn mỹ lái xe vào con hẻm nhỏ rộng chỉ ba mét.

Lúc này, phía sau bọn họ có năm chiếc xe đuổi theo, dưới sự gia trì của hỏa lực vô hạn, viên đạn bay về phía Lâm Dật.

Lâm Dật vừa yểm hộ, đồng thời vừa tìm kiếm sự che chắn thích hợp, cố gắng ngăn cản sự đuổi bắt của đối phương, dùng nó để đạt được mục đích chạy trốn.

"Fuck! Phía trước có một chiếc xe hỏng!" Chu Lương mắng.

Lâm Dật quay đầu nhìn lại, phát hiện một chiếc Chevrolet đời cũ đang dừng ở đường, đã rất cũ rồi.

"Cơ hội tới." Lâm Dật kích động nói:

"Tăng tốc chân ga xông lên!"

"Được!"

Nhận mệnh lệnh của Lâm Dật, Chu Lương đạp cần ga đến mức tối đa, động cơ của Lục Tuần phát ra tiếng gầm gừ.

Chiếc xe được các tín đồ SUV bàn tán trên toàn thế giới, đã đến lúc phát huy tính năng khủng bố của nó.

Nương theo vỏ khung của xe Chevrolet, trực tiếp đè lên, sau đó thành công rơi xuống đất, không có bất kỳ trở ngại nào!

"Đúng là xe này đủ kích thích, chờ sau khi trở về tôi cũng đổi một chiếc lục tuần."

"Chuyên tâm một chút, chúng ta còn chưa thoát khỏi nguy hiểm đâu."

Dặn dò một câu, Lâm Dật cầm vũ khí, bắn phá về phía bình xăng xe Chevrolet.

Xăng chảy xuống mặt đất, kim loại ma sát nhen nhóm nên tia lửa, lửa lớn rừng rực nháy mắt xông lên chân trời.

Khói đen tràn ngập cản trở ánh mắt, truy binh phía sau bị lửa lớn ngăn cản, không có cách nào đuổi theo.

"Ngọa tào, lão đại lợi hại, có thể nghĩ ra được cả loại biện pháp này."

Trên thực tế, đây không được tính là chiến thuật cao cấp gì cả.

Nhưng dưới điều kiện khẩn trương kịch liệt như vậy, Lâm Dật còn có thể bình tĩnh nghĩ cách, khiến cho Chu Lương bội phục không thôi.

Anh tự nhận là mình không có năng lực như này.

Nếu như không phải Lâm Dật ở trên xe, mà đổi thành một người khác, đoán chừng mình đã ngỏm củ tỏi rồi.

"Mẹ nhà nó!"

Lâm Dật ngồi dựa vào ghế ở hàng sau, không ngừng thở hổn hển.

Trường hợp như vậy đối với anh mà nói cũng là lần đầu tiên, nói không khẩn trương tuyệt đối là giả.

Lâm Dật sờ lên túi, phát hiện rỗng tuếch.

"Mẹ nó, điện thoại di động của tôi đâu!"

"Có phải là bị rơi mất rồi hay không?"

"Có khả năng này."

Chu Lương đưa điện thoại di động của mình tới.

"Dùng của tôi trước đi."

Lâm Dật cầm điện thoại di động, tìm được tên của Dư Tư Dĩnh đầu tiên trong sổ danh bạ.

"Chúng tôi đang ở đường lớn Marsala, hiện đang lái về phía Đại Sứ quán, cần hỏa lực trợ giúp, tới tới một chút!"

"Vâng!"

Tiếng động bên phía Dư Tư Dĩnh có chút hỗn loạn, hơn nữa còn có tiếng súng truyền đến, hiển nhiên tình huống bên phía các cô cũng không được khá lắm.

Thông báo xong, Lâm Dật đứng dậy, kiểm tra lại lượng đạn còn lại, hy vọng có thể kiên trì thêm một hồi.

Chỉ cần bọn người Dư Tư Dĩnh đến, dưới tình huống hỏa lực sung túc, dù là lấy ít đánh nhiều, cũng đủ cho mình rút về khu vực an toàn.

Nhưng cho dù là như này, Lâm Dật cũng không dám buông lỏng cảnh giác, lúc kiểm tra đạn dược, vẫn không ngừng nhìn bốn phía, đảm bảo sự an toàn tuyệt đối cho Chu Lương .

...

Hoa Hạ, Yến Kinh, ba giờ sáng, khu vực lữ đoàn Trung Vệ đèn đuốc sáng trưng.

Tất cả nhân viên của lữ đoàn Trung Vệ đều ở đây, cố gắng tiến hành phân tích tình huống phương xa, sau đó đưa ra phương án giải quyết thích hợp nhất.

Mà tổ hai và tổ ba của lữ đoàn Trung Vệ đã bị Lưu Hồng phái đến Panama.

Đúng lúc này, cửa phòng phòng hội nghị bị đẩy ra.

Dưới sự hộ tống của cảnh vệ, Lục Bắc Thần đi vào từ bên ngoài.

Sau khi nhận được thông báo, Lục Bắc Thần sắp xếp đơn giản ở trong điện thoại một chút, sau đó mặc quần áo rồi tự mình chạy tới khu vực.

Panama xảy ra chuyện như vậy, cũng nằm ngoài dự liệu của ông.

Nhìn thấy Lục Bắc Thần, mọi người cùng nhau cúi chào.

"Thủ trưởng!"

"Sắp xếp người chi viện chưa."

"Tôi đã phái tổ hai và tổ ba đi chi viện, ngồi máy bay tư nhân chuyên dụng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là có thể tiến vào thành Panama trước khi tiến hành quản chế trên không trung."

"Tình huống bên kia thế nào rồi."

"Tình huống không được tốt lắm." Sắc mặt của Lưu Hồng trở nên khó coi:

"Người của cục quản lý phát hiện trong hàng của bọn họ có khoảng 10 kg khoáng thạch. Sau đó Lâm Dật bị mang đi điều tra, rồi bị tập kích, đã mất liên hệ với những người cùng tổ một khác. Nhưng bọn họ đang nghĩ biện pháp chống đỡ hỏa lực."

Dưới tình huống vạn phần khẩn cấp, Lục Bắc Thần lại vô cùng tỉnh táo.

Ông đem tất cả những chuyện xảy ra trước mắt liên hệ tại cùng một chỗ.

Người của biên giới không hẹn mà cùng đi tới Panama, tất nhiên là bởi vì nghe được tiếng gió.

Mục tiêu của bọn họ chính là nhóm hàng trên tay Lâm Dật.

Nhưng vấn đề là, khoáng thạch nặng đến 10 kg, tại sao lại xuất hiện ở trên tàu chở hàng của Lâm Dật?

Ánh mắt Lục Bắc Thần híp lại.

Lấy sự hiểu biết của ông về Lâm Dật, cậu sẽ không thể nào tự giữ loại vật này, 80% là bị người khác thiết kế.

Nếu không cũng không có khả năng chảy ra nhiều khoáng thạch như vậy!

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của Lục Bắc Thần càng âm trầm!

Đây là khiêu khích đối với lữ đoàn Trung Vệ!

Chương 1820: Bất An.

"Thông báo với người địa phương, buông bỏ quyền giới hạn, chống đỡ hỏa lực cho mấy người Lâm Dật."

"Vâng!"

"Đi liên lạc với người bên ngoại giao một chút, xem có thể phái người của chúng ta đi qua hay không." Lục Bắc Thần nói:

"Nơi này không phải đảo Tilia, vũ khí chiếm ưu thế, sẽ khiến cho lực chiến đấu cá nhân của Lâm Dật giảm bớt đi nhiều. Nếu như không thể phái người đi qua, tình cảnh của bọn họ sẽ rất nguy hiểm."

"Tôi đã liên lạc qua, câu trả lời là, bên phía Panama không đồng ý." Hai tay Lưu Hồng nắm chặt, nói:

"Cho nên tôi đã để Khâu Vũ Lạc và Ninh Triệt ăn mặc thành du khách, chậm rãi tiến vào."

Lục Bắc Thần không nói chuyện, nhìn tình huống hiện tại mà nói, chỉ có một biện pháp này.

Bọn họ như thê chân tay với nước Mỹ, đương nhiên sẽ không để cho người của quân đội Trung Quốc đến.

Nhưng chuyện mà Lục Bắc Thần để ý hơn là rốt cuộc là ai làm chuyện này.

Ông đưa ánh mắt bỏ vào trên người Vương gia, nhưng không có một chút chứng cứ, muốn lên án bọn họ là không thể nào.

Khoảng 10 kg khoáng thạch buss, thật đúng là bỏ hết cả vốn!

Nhưng mục đích của bọn họ là gì đây?

Đơn thuần chỉ là khơi mào mâu thuẫn giữa lữ đoàn Trung Vệ và nhân viên bên ngoài sao?

Lục Bắc Thần suy đi nghĩ lại, đều cảm thấy không có khả năng.

Càng có khuynh hướng, mục tiêu của đối phương nằm trên người Lâm Dật hơn.

Trước lúc đó, ông biết được từ chỗ của Thẩm Thục Nghi, giữa hạng mục này đã xảy ra nhiều vấn đề, kéo dài hơn mấy tháng.

Nếu như không phải tổng giám đốc điều hành của tập đoàn Lăng Vân xảy ra chuyện, Lâm Dật cũng sẽ không đuổi tới Panama.

Cho nên rất có thể, ngọn nguồn mâu thuẫn nằm ở trên người Lâm Dật.

Chẳng lẽ đây mới là mục đích thật sự của Vương gia?

...

Yến Kinh, Vương gia.

Ngoài cửa sổ là một mảnh đen kịt, nhưng trong thư phòng đèn vẫn sáng.

Trong miệng Vương Đình Sơn ngậm điếu thuốc, Vương Miện ngồi trên xe lăn, nghe Lý Mật báo cáo.

"Lão gia, xung đột bên phía Panama đã bắt đầu." Lý Mật nói:

"Nhưng lữ đoàn Trung Vệ đã phái Ninh Triệt và Khâu Vũ Lạc qua."

"Panama ban bố quản chế không trung, bọn họ còn có thể đi qua sao?"

"Quản chế không trung chỉ có hiệu lực trong thời gian nhất định, Lưu Hồng tìm một máy bay tư nhân, dùng hết tốc lực, hẳn là có thể đến Panama trước thời hạn quản chế của không trung."

Vương Đình Sơn yên lặng hít một hơi thuốc lá, "Tên này, những năm này đã tiến bộ không ít."

"Chúng ta cần làm chút gì không?"

"Hai người phụ nữ kia cũng không đơn giản, gọi người ngăn cản một chút, tạo chút phiền phức cho bọn họ." Vương Đình Sơn nói:

"Nhưng cũng không cần trắng trợn, thích hợp trì hoãn tiến trình là được. Tiêu điểm của toàn thế giới đang ở Panama, lực chiến đấu của bọn họ cũng không là gì cả."

Vương Miện và Lý Mật gật gật đầu, nơi này không phải là đảo Tilia, lực chiến đấu của bọn họ sẽ giảm bớt đi nhiều.

"Tình huống của Lâm Dật thế nào rồi?" Vương Đình Sơn nói:

"Tôi nghe nói ngay cả cũng Hắc Xà đi qua."

"Đúng thế." Lý Mật lời ít mà ý nhiều trả lời:

"Trong điều tra của tôi, ít thiểu nhất có mười hai tổ chức đã tới Panama, tình cảnh của Lâm Dật có thể nói là cửu tử nhất sinh."

"Không thể coi thường năng lực của Lâm Dật, cho dù có nhiều người vây công như vậy có lẽ cũng sẽ kiên trì được một đoạn thời gian. Thông báo lại cho Trần Quan Kiệt một tiếng, âm thầm quan sát cậu ta thật kỹ, không nên xuất hiện chỗ sơ suất nào."

"Đã biết."

Vương Đình Sơn phất phất tay, "Còn có bên phía lữ đoàn Trung Vệ, nếu như có sắp xếp hay bố trí gì mới thì lập tức báo cáo trở về."

"Đã hiểu!"

...

Trung Hải, Cửu Châu Các.

Trong lúc ngủ mơ, Kỷ Khuynh Nhan đột nhiên ngồi dậy từ trên giường, mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo, sắc mặt tái nhợt.

Cô không ngừng thở hổn hển, giống như là người chết đuối được kéo lên bờ.

Trong bóng tối, Kỷ Khuynh Nhan tìm đến điện thoại di động.

Ánh đèn màn hình sáng lên, mượn ánh đèn, có thể nhìn thấy môi của cô đã trắng bệch.

Tóc tán loạn, khiến cho tất cả khí chất của cô đều trở nên bối rối mà hỗn loạn.

Nhưng trên điện thoại di động, ngoại trừ hai lá bưu kiện, cùng một thư rác, thì không có tin gì của anh.

Cũng không nhìn thấy nội dung mà cô muốn.

Bởi vì chênh lệch múi giờ, cho tới Kỷ Khuynh Nhan đều gọi điện thoại cho Lâm Dật vào buổi tối.

Cho sau khi tan làm, cô như thường lệ gọi điện thoại cho Lâm Dật, muốn hỏi anh một chút xem chuyện xử lý thế nào rồi.

Nhưng gọi điện thoại tới lại không có ai nhận.

Khi đó Kỷ Khuynh Nhan, cũng không quan tâm lắm, cho là Lâm

Dật đang có việc bận, không có nhận cũng rất bình thường, đợi đến sau khi anh hết bận sẽ gọi lại cho mình.

Cho đến khi cơm nước xong xuôi, vẫn không nhận được cuộc điện thoại nào.

Cho nên cô đã gọi lại.

Nhưng gọi lúc này vẫn không gọi được.

Đến trước khi ngủ, cô đã gọi mười mấy cuộc điện thoại, kết quả cũng giống nhau, không có người nhận.

Nhịp tim của Kỷ Khuynh Nhan không khỏi tăng tốc.

Cô cầm điện thoại di động, lại gọi tới cho Lâm Dật.

Lần này, vẫn không có người nào nhận.

Một ngọn lửa không tên trào lên trong lòng, Kỷ Khuynh Nhan ảo não ném di động qua một bên.

Lúc này cô đã không thể ngủ được nữa, ngồi dựa vào đầu giường, ngồi đến lúc trời sáng choang.

...

Thành Panama, đường số 76 phía Đông.

Lâm Dật và Chu Lương tạm thời có cơ hội thở dốc, nhưng chừng này còn không thể thay đổi vận mệnh nguy hiểm của hai người.

"Cách Đại Sứ quán còn bao xa."

Lâm Dật nhìn cẩn thận khắp bốn phía, hỏi.

"Khoảng còn 5 cây số nữa."

"Lái nhanh một chút, từng giây từng phút đều rất quan trọng đối với hai chúng ta."

"Đã hiểu."

Chu Lương không dám chậm trễ thời gian, anh cũng hiểu rõ tính cấp bách của chuyện này, nhất định phải chạy đến đại sứ quản trong thời gian ngắn nhất.

Lâm Dật thở mạnh, cố gắng lấy điện thoại di động ra, liên lạc với bọn người Dư Tư Dĩnh.

Nhưng lại phát hiện, trong lúc đấu đá lung tung, màn hình điện thoại di động đã bể nát.

"Mẹ nó!"

Lâm Dật mắng một câu, có loại cảm giác như nhà bị giột còn đổ mưa.

Không thể dùng được điện thoại di động, có thể sống sót hay không cũng chỉ có thể xem vận may.

Lúc đang quan sát tình huống bốn phía, đại não Lâm Dật nhanh chóng xoay tròn.

Anh cố gắng load lại một loạt những chuyện này một lần trong đầu.

Càng phát hiện đây là một trận âm mưu.

Một trận âm mưu nhằm vào chính mình!

10 kg khoáng thạch này, tất nhiên là người đứng phía sau màn cho vào thùng đựng gỗ khi chuẩn bị hàng.

Mãi cho đến hôm nay, mới bị phát hiện ra.

Hơn nữa trước buổi trưa, Dư Tư Dĩnh nói, bọn họ theo dõi hai nhóm người, đều đang tiến về phía cục quản lý. Đây cũng không phải là trùng hợp, người ta chính là hướng về phía cục quản lý!

Sở dĩ có thể như vậy, là bởi vì bọn họ có được tin tức chính xác, khoáng thạch nằm trên tay mình!

Cứ như vậy, mình lập tức trở thành mục tiêu công kích!

Trở thành mục tiêu của tất cả mọi người.

Mà những chuyện này, đều chỉ hướng rõ về một tin tức!

Người âm thầm khống chế tất cả, nắm rõ hành tung phía bên mình như lòng bàn tay.

Sau đó mới hoàn thành một loạt bố cục này!

Nghĩ đến đây, Lâm Dật thở hổn hển, nhìn qua ngoài cửa sổ.

Nếu như suy đoán là thật, thì 5 cây số cuối cùng này, đối với mình và Chu Lương mà nói sẽ tràn đầy chông gai!

Không biết có thể để cho mình nhẹ nhàng đến khu vực an toàn hay không!

Ong ong ong _ _

Phanh phanh phanh!

Ngay tại lúc Chu Lương tăng tốc, chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy động cơ và tiếng nổ súng!

Lại là một lần nguy hiểm đánh tới!

Chương 1821: Chạy Thoát.

Theo bản năng, Chu Lương nghiêng xe về phía bên trái, thân phải xe treo lơ lửng giữa không trung.

Lâm Dật còn không kịp phản ứng, đầu đập vào trên khung cửa, một dòng máu sẫm chảy dài trên trán của anh.

"Lão đại, anh bị thương!"

"Không có cái rắm gì cả, tiếp tục lái xe!"

Lâm Dật lau vết máu trên trán, Lâm Dật cầm súng lên một lần nữa, chuẩn bị yểm hộ cho Chu Lương.

Nhưng vừa mới thò đầu ra, bỗng có một viên đạn lao đến, cửa kính vỡ vụn, ngay cả trên cửa xe, đều bị đánh mấy lỗ thủng, căn bản không cho anh cơ hội yểm hộ.

A!

Một tiếng kêu thảm truyền đến, là tiếng của Chu Lương.

Viên đạn lướt qua cánh tay của anh, đốt thành một mảng vết thương lớn!

Chu Lương bị thương, khiến cho xe trở nên bất ổn, trái vặn phải lắc, đầu xe còn đụng vào cửa hàng giá rẻ trên đường.

"Thế nào, có thể chịu đựng được hay không."

"Không có việc gì cả, bị thương ngoài da thôi!"

Chu Lương cắn răng, rũ một cánh tay xuống, nói: "Lão đại không cần phải để ý đến tôi, chú ý an toàn, làm chết đám chó chết này."

Đến lúc này, Lâm Dật cũng không có thời gian đi lo cho vết thương của Chu Lương nữa.

Dựa theo tình hình trước mắt, nếu như xuất hiện một chút sai lầm, thì mình và anh ấy đều phải chết ở chỗ này!

Chỉ cần còn có thể lái xe, như vậy thì sẽ có thể kiên trì!

Lâm Dật quay người ngẩng đầu, nhìn mấy nhóm người đi ra từ bên ngoài, trên người mặc quần áo khác biệt, rõ ràng là đến từ tổ chức khác.

Trong những người này, có cả đám người Hắc Xà vừa mới tiến hành tập kích!

Mà lần này, hỏa lực của bọn họ càng thêm hung mãnh!

Không định cho hai người bất cứ cơ hội nào.

Tình huống lái xe của Chu Lương càng trở nên không ổn định.

Mặc dù không trúng đạn, nhưng cánh tay trái bị trầy da, cũng ảnh hưởng đến tính ổn định của xe.

"Quay đầu, đụng tới!"

"Đã biết!"

Nếu như có thể, Lâm Dật muốn đổi vị trí với Chu Lương.

Nhưng tại thời khắc như vậy, căn bản không cho mình thời gian làm một số chuyện.

Cho nên anh đành hạ đạt mệnh lệnh như vậy, cứ anh đuổi tôi chạy như vậy nhất định là không được.

Nói không chừng phía trước còn có địch nhân, cứ như vậy, tình thế phía bên mình sẽ càng thêm bị động.

Chuyện cần làm bây giờ chính là làm loạn trận hình của những người này!

Lúc này mới có thể sáng tạo cơ hội cho mình!

Dưới sự chỉ huy của Lâm Dật, Chu Lương thay đổi đầu xe, lái về phía đám người.

Mà những người biên giới kia, tập trung vào mỗi người vị trí, lần lượt nổ súng đối với Lâm Dật.

Khi nhìn thấy chiếc xe Lục Tuần xông tới, nhất thời lộ ra vẻ mặt hốt hoảng, ào ào ngừng nổ súng, tán ra xung quanh!

Một kích có hiệu quả, Chu Lương lại lái xe hướng về một đám người khác.

Lâm Dật nhân lúc bọn họ hốt hoảng ngây người, bắt đầu nhắm bắn có quy luật.

Anh thấy, đánh chết một người thì bớt đi một phần!

Nhất định phải cố gắng hết sức tiêu hao lực lượng của kẻ địch!

"Mẹ nó!"

Ngay tại lúc kế hoạch có được tiến triển sơ bộ, một vật gì đó bay tới mái ngói!

Dao găm sắc bén cắt ngang qua tay Lâm Dật, tạo thành vết thương dài hơn 20 cm.

Máu đỏ tươi thuận thế chảy xuống, nhuộm đỏ một phần ghế dựa dưới thân.

"Lão đại!"

"Chuyên tâm lái xe đi, không chết được!"

Bởi vì đau đớn, Lâm Dật hạ thấp thân thể, không ngừng thở hổn hển, vẻ mặt cũng trở nên thống khổ.

Anh lập tức kéo quần áo trên người xuống, cột vào cánh tay của mình.

Tình huống hiện tại khẩn cấp, chỉ có thể dùng phương thức như vậy để cố định lại vết thương trước.

Vết thương lớn như thế, nếu như bị lây nhiễm, thì cánh tay này cũng không cần nữa.

"Lão đại, không xong rồi, phía trước lại người đến!"

"Fuck!" Lâm Dật mắng: "Con mẹ nó, người của toàn thế giới đều đến vây công lão tử sao!"

"Xem ra thật sự không thể nói chuyện ba hoa được rồi." Chu Lương lớn tiếng nói:

"Khi tôi còn học trung học, mắc chứng ảo tượng tuổi dậy thì, nói với một cô gái cùng trường rằng, vì cô ấy, tôi có thể đối địch với toàn thế giới. Giờ thì hay rồi, thật mẹ nó là địch với toàn thế giới."

"Đã lúc này rồi, anh mẹ nó còn cười ra tiếng, tâm trạng còn tốt hơn tôi nhiều."

"Thật ra khi mà anh bảo tôi thay đổi tuyến đường, phóng tới đám người, tôi đã nghĩ thông suốt rồi, không phải chỉ là một cái mạng thôi sao, cùng lắm thì từ bỏ."

"Nói mấy cái lông gì vậy, nghe theo chỉ huy, cam đoan anh không chết được."

"Ha ha, làm con mẹ nó!"

Lâm Dật cũng nhếch miệng nở nụ cười, cảm thấy Chu Lương đã có chút lĩnh ngộ.

Dựa vào sự liều mạng từ trong xương này, sau này ắt sẽ đạt được thành tựu không nhỏ tại lữ đoàn Trung Vệ.

Nhưng ngoan độc như vậy cũng là nguy hiểm.

Không sợ chết là chuyện tốt, nhưng không thể hành động như một kẻ ngốc được, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ chết vô ích.

Phi!

Dẫn đội đầu năm nay tệ thật đấy!

"Lão đại, người đến, tôi xông tới!"

"Xông lên đi, đạn cũng không còn nhiều, không thể lãng phí nữa."

"Được! Ngồi vững vào!"

Chu Lương một tay lái xe, hét lớn về phía trước một tiếng, như một chiến sĩ không sợ chết, mạnh mẽ lao về phía đám người phía trước!

Loại trùng kích như không muốn sống này, rất nhanh đã có hiệu quả.

Vì bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, những người biên giới này, đầu tiên là dừng việc nổ súng lại, tránh xe cộ đang lao tới.

Sau khi xác định an toàn của mình, lại tiếp tục tổ chức nhân viên nổ súng, tiến hành tập kích.

Mà chuyện hai người có thể làm, tạm thời cũng chỉ có những thứ này, bởi vì khu vực này đã bị bao vây, chỉ có thể tìm cơ hội ở trong khe hẹp!

Nếu như có thể tìm được cơ hội, hai người có khả năng sống. Nếu như không tìm được cơ hội, thì phải đến quán chụp ảnh, in ảnh đen trắng.

"Lão đại! Chúng tôi tới!"

Phanh phanh phanh!

Ngay tại lúc hai người lâm vào tình thế chắc chắn phải chết, bỗng nhiên nghe một tiếng kinh hô!

Ngay sau đó là tiếng súng liên tiếp!

"Mẹ nó, là mấy người chị Dư, lực lượng vũ trang của chính phủ cũng tới!"

"Cái này mẹ nó, đến thật là đúng lúc!"

Lâm Dật thử ngẩng đầu, nhìn thấy mấy chiếc xe đang lái về phía bên mình!

Bọn người Tùy Cường và Tiểu Băng, vừa hô hoán vừa nổ súng, cố gắng yểm hộ Lâm Dật rút lui!

"Mẹ nhà nó, viện binh cuối cùng cũng tới." Lâm Dật như trở về từ cõi chết.

"Lão đại, cầm súng!"

Triệu Vân Hổ ném loại vũ khí mới nhất qua cửa sổ xe sang cho Lâm Dật!

Nhưng vào lúc này, lại là tiếng súng liên tiếp vang lên, nhắm chuẩn xác vào vũ khí mà Triệu Vân Hổ ném qua, khiến nó rơi xuống đất, phá hủy đợt trợ giúp thứ nhất của hai bên!

"Ném bom!"

"Mẹ nó, mau rút lui!"

Nhìn thấy thứ đồ bay qua giữa không trung, hai mắt Lâm Dật trợn tròn, nó cách mình và Triệu Vân Hổ không đến năm mét!

Nếu như không nhanh chóng rút lui thì hai bên đều sẽ xong đời mất!

"Cơ hội tới, đừng quản mấy chuyện còn lại, nhanh rời khỏi nơi này!" Lâm Dật hét lớn: "Có Dư Tư Dĩnh yểm hộ cho chúng ta, muốn đi là chuyện không có vấn đề!"

"Được!"

Dựa vào cơ hội thở dốc trong làn sóng này, hai người thoát đi từ trong một khe hẹp!

Nhưng giằng co giữa hai bên cũng bởi vậy mà sa vào tình trạng gay gắt!

Nhìn thấy Dư Tư Dĩnh và người của chính phủ, người dẫn đầu Hắc Xà phất phất tay.

"Không nên đối nghịch với bọn họ, chúng ta đi!"

Chương 1822: Thế Cục Ác Liệt.

Mặc dù không lấy được vũ khí, nhưng sự trợ giúp của đám người Dư Tư Dĩnh, tạo cho Lâm Dật và Chu Lương chút cơ hội thở dốc.

"Quá mẹ nó dọa người rồi, nếu như mà chơi thêm một hồi, hai người chúng ta sẽ treo ở đây mấy."

"Nào chỉ là treo ở đây."

Lâm Dật nhe răng toét miệng nói: "Đoán chừng sẽ bị bọn họ kéo ra ngoài cho chó ăn."

"Lão đại, anh đừng làm tôi buồn nôn, tôi còn chưa có kết hôn mà."

"Anh thật sự cho rằng bọn họ tốt đẹp lắm sao, cho chó đã nhẹ lắm rồi, ha ha. . ."

"Còn sống thật là tốt, sau khi trở về, nhất định phải đến đại bảo kiếm thư giãn ba ngày ba đêm."

"Đến lúc đó hai chúng ta hẹn một chút, bên Trung Hải đều không được, nói đến đại bảo kiếm thì phải là Đông Bắc, so với bọn họ bên phía Trung Hải chỉ xứng làm em thôi."

"Nói chuẩn, đến lúc đó phải đi làm một đợt mới được."

Tiếng súng phía xa vẫn còn tiếp tục, hai người bên này thoát khỏi nguy hiểm, lái chiếc Lục Tuần đã thủng trăm ngàn lỗ về phía đại sứ quán.

"Còn bao xa nữa." Lâm Dật ngồi ở hàng sau hỏi.

"Khoảng hai cây số nữa, lập tức tới ngay."

"Vết thương của anh thế nào rồi? Có thể chịu đựng được hay không, không được thì đổi tôi tới."

"Đều là bị thương ngoài da, có thể chịu đựng."

"Vậy anh cứ lái xe trước, chờ đến nơi rồi tôi sẽ băng bó giúp anh."

"Được!"

"Ngọa tào, xảy ra chuyện gì vậy, phía trước sao còn xuất hiện chướng ngại vật trên đường."

"Chướng ngại vật trên đường?"

Ngay tại lúc hai người cho rằng có thể lập tức tiến vào khu vực an toàn, chợt thấy phía trước có một chướng ngại vật, cao khoảng hơn một mét, ngăn tại giữa đường, không có một chút khe hở nào.

Mà lại chướng ngại vật trên đường còn là hình tam giác, cũng không phải là lan can của các bãi đỗ xe thông thường.

Muốn xông tới là không thể nào.

"Lão đại, không qua được."

"Dừng xe lại trước đi." Lâm Dật thấp giọng nói:

"Hai chúng ta đổi vị trí, sau đó anh nằm xuống, đừng để bọn họ nhìn thấy anh."

Lâm Dật không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng có thể tưởng tượng được, chắc chắn sẽ không thuận lợi như vậy.

Trên người Chu Lương có vết thương, không thể lại để cho anh ấy lái xe nữa.

Không nói nhảm, sau khi dừng xe lại, Chu Lương lập tức ngồi xuống ghế phụ.

Cũng làm theo lời Lâm Dật nói, hạ thấp thân thể của mình xuống, để tránh bị phát hiện.

Sở dĩ Lâm Dật dám làm như thế, là bởi vì xác định bọn họ không dám nổ súng mù quáng, bởi vì danh dự quốc tế của mình rất quan trọng.

Nếu như dám động thủ trước, Trung Quốc cũng không phải là ăn chay.

Thời đại đã thay đổi!

"Băng bó vết thương rồi kiểm tra thương thế của mình trước."

"Được!"

Lâm Dật lái xe, chậm rãi tiến lên.

Trước mặt chướng ngại vật trên đường là đại binh của Mỹ, đem súng nhắm ngay vào Lâm Dật, dường như muốn cho hai người xuống xe tiếp nhận kiểm tra.

"Tiếp theo nên làm thế nào đây."

"Nhìn tình huống rồi lại nói, tôi đi xuống xem một chút."

"Chuyện này có thể được không? Họ đang cầm súng nhắm vào anh đó."

"Chỉ có hai người, không phải là vấn đề lớn."

Nói xong, Lâm Dật hít sâu một cái.

"Tôi cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nếu có những người khác mai phục lân cận, tôi sẽ tạo cơ hội cho anh, lập tức lái xe đi, không cần phải để ý đến tôi!"

"Vậy không được, tôi không thể bỏ anh lại được!"

"Đây là mệnh lệnh!" Lâm Dật nói:

"Hiện tại toàn thế giới đều biết, khoáng thạch nằm trên tay chúng ta. Nếu như bị những người này cướp đi, thì mặt mũi của Trung Quốc sẽ mất hết, nhớ chưa!"

"Nhớ, nhớ kỹ!" Hốc mắt Chu Lương đỏ bừng, nói.

"Khóc mấy cái lông, tôi còn chưa có chết đâu, chỉ là nói cho anh về khả năng xấu nhất mà thôi."

"Đã biết."

Nhìn thấy Lâm Dật xuống xe, đại binh Mỹ phụ trách cản đường, dùng vũ khí nhắm ngay vào đầu của anh.

Lâm Dật giơ hai tay lên, cẩn thận đi qua.

"Các người muốn làm gì."

"Tôi nghi ngờ trên người của anh, mang theo vũ khí có tính sát thương, hiện tại muốn tiến hành soát người."

"Được."

Lâm Dật không có phản kháng, mà dùng ánh mắt còn lại nhìn về bốn phía.

Dường như nơi này không có người, nói cách khác, người canh giữ trên đường nhỏ này chỉ có hai người bọn họ.

Nếu như vậy, tính nguy hiểm sẽ được giảm mạnh.

Lâm Dật giơ hai tay, đứng ở trước mặt hai người.

Một người trong đó cầm vũ khí nhắm vào đỉnh đầu Lâm Dật, người kia kiểm tra ở trên người anh.

Cố gắng tìm kiếm khoáng thạch mà anh giấu ở trên người.

Ngay tại lúc anh ta sắp sờ đến chỗ phía sau, Lâm Dật phát động phản kích.

Tay phải nắm chặt nòng súng của một người khác, tay trái lấy ra đao giải phẫu giấu ở phía sau.

Một đạo ánh sáng lạnh lẽo lóe qua, chỗ cổ của người phụ trách soát người lộ ra một vệt máu, máu tươi phun tung toé khắp nơi, thậm chí trên mặt Lâm Dật đều có không ít.

"Fuck!"

Người còn lại lộ ra vẻ mặt tức giận và hoảng sợ, nhưng Lâm Dật lại không cho anh ta bất kỳ cơ hội nào!

Giống như trước đó, Lâm Dật dùng đao giải phẫu cắt đứt động mạch chỗ cổ của anh ta!

"Nhanh xuống xe!"

Lâm Dật hét một tiếng, Chu Lương vội vàng chạy xuống.

"Mang hai người này lên trên xe, trang bị trên người bọn họ cũng đủ tiếp tế cho hai chúng ta!"

Chu Lương có một bụng nghi vấn, nhưng lại không dám đặt nhiều câu hỏi ở thời điểm này.

Anh chỉ nghe theo chỉ huy của Lâm Dật, nâng một người trong đó lên, rồi kéo lên trên xe.

"Lấy hết trang bị của bọn họ xuống đi." Lâm Dật vừa lái xe vừa nói.

"Lão đại, chúng ta dời chướng ngại vật trên đường đi, là có thể trở lại khu vực an toàn, còn cần những thứ này làm gì?"

"Đây là một đợt âm mưu, có lẽ chúng ta sẽ không trở về được."

Lâm Dật lái xe, ngược về con đường ban đầu, nhưng lại lái về một phương hướng khác.

"Vì để đạt được càng nhiều khoáng thạch, nước Mỹ sẽ âm thầm hợp tác vời người biên giới trong bóng tối. Đây cũng là nguyên nhân tại sao bọn họ lại xuất hiện ở nơi này, muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của."

Lâm Dật cẩn thận nhìn chằm chằm bốn phía, khuôn mặt thâm trầm, nói:

"Cuộc chạm trán vừa rồi rất có thể là trạm kiểm soát thứ nhất, phía sau có thể sẽ có trạm thứ hai thậm chí là trạm thứ ba, nhất định sẽ còn bị cản lại. Nếu để cho bọn họ biết, có hai người bị giết thì sẽ bị nắm được sơ hở. Bọn họ có thể sẽ càng không kiêng nể gì cả, sẽ càng bất lợi hơn đối với tình cảnh của chúng ta."

"Vậy giờ phải làm sao? Tụ hợp với bọn họ sao?"

"Chỉ có thể thử nhìn một chút." Lâm Dật nói:

"Thời điểm tập hợp vừa rồi đã bị bọn họ phá hủy, cho dù có lực lượng vũ trang chính phủ thì bọn chúng cũng sẽ không bận tâm. Điều này chứng tỏ chúng đã nghĩ đến điểm này từ trước, cho nên mới ném lựu đạn, phá hư kế hoạch của chúng ta. Nếu như bây giờ trở về, nhất định sẽ phải nhận sự ngăn cản điên cuồng, sẽ không dễ dàng để cho chúng ta tập hợp."

"Tình huống đúng là không dễ làm lắm." Chu Lương khẩn trương, nói.

"Anh trước tiên cứ tháo vũ khí và áo chống đạn của bọn họ xuống. Tôi tìm đường trở về một chút, nhìn xem có cơ hội chạy trốn hay không, nếu thực sự không được thì thử quay lại tụ hợp với bọn họ. Đây là chuyện duy nhất mà chúng ta có thể làm."

"Được!"

Sau khi phân xong nhiệm vụ, Chu Lương dựa theo yêu cầu của Lâm Dật, tháo hết tất cả vũ khí và trang vị của hai tên lính Mỹ, cũng lấy một phần bên trong bỏ sang ghế kế bên tài xế, để cho Lâm Dật sử dụng.

Nhưng không thể xử lý thi thể tại chỗ được, chuẩn bị tìm một chỗ không người để vứt.

Lâm Dật lái xe, chạy nhanh trong thành phố, nhưng mỗi một con đường đều có người trấn giữ.

Điều quan trọng nhất là, lực lượng vũ trang địa phương dường như đang như thể chân tay với nước Mỹ.

Áp lực đối với Lâm Dật lại tăng lên gấp bội!

Chương 1823: Sách Lược Mới.

Cho dù tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, nhưng hành động của Lâm Dật vẫn cẩn thận từng li từng tí như cũ.

Bởi vì có rất nhiều người biên giới đều đến nơi này, những người kia đều không phải là người ngu.

Bọn chúng sẽ không ham chiến với người của tổ một, tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp thoát khỏi chiến trường, đây chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu như không thể lái đến một khu vực an toàn trong đoạn thời gian này, thì kết quả sẽ càng thêm ác liệt.

Mà người của tổ một, vì yểm hộ cho mình, sẽ lâm vào tình trạng chiến đấu liên tục.

Trong lúc vô hình, chuyện đã làm tăng sự nguy hiểm và trọng trách của tổ một, đây là chuyện mà Lâm Dật không muốn nhìn thấy.

Thời gian dần trôi qua, sắc trời dần dần tối xuống.

Lâm Dật cẩn thận lái xe, mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, không có bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào.

Còn có rất nhiều người ẩn núp trong bóng tối, chưa có tham dự vào, mà đang là tùy thời mai phục.

Nếu như gặp phải bọn họ trong khoảng thời gian này, kết quả của mình, không cần nhiều lời nữa.

Nhưng điều làm cho Lâm Dật lo lắng nhất cũng không phải là cục diện hỗn loạn trước mắt, mà chính là người áo đen sẽ xuất hiện cùng lúc với khoáng thạch!

Giả dụ người áo đen xuất hiện, phía trước có sói, phí sau có hổ, tình huống của mình có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Đại não Lâm Dật nhanh chóng xoay tròn, dựa vào tình huống như vậy, có ba con đường đang bày ở trước mặt mình.

Thứ nhất, tìm một con đường có thể đi thông đến đại sứ quán, đây là kết cục viên mãn nhất.

Nhưng theo như tình huống trước mắt, con đường này chưa hẳn là có thể đi thông.

Thứ hai, đi tìm người của tổ một rồi tụ hợp lại với nhau.

Nhưng so với con đường thứ nhất, phương pháp này lại càng thêm gian nan.

Người biên giới rất rõ ràng, một khi để cho mình và người của tổ một tụ hợp cùng một chỗ, muốn lấy được khoáng thạch căn bản là chuyện không thể nào.

Cho nên phương pháp này cũng là khó khăn trùng điệp, hơn nữa tính nguy hiểm còn lớn hơn.

Thứ ba, chính là tìm một chỗ rồi trốn đi, thoát khỏi sự truy kích của những người này trước, sau đó lại nghiên cứu tiếp nên làm như thế nào.

So với hai biện pháp trước đó, tính an toàn của loại phương pháp này sẽ lớn hơn.

Nhưng biện pháp này, lại không thể giải quyết được tính thực chất của vấn đề.

Sau khi suy đi tính lại, Lâm Dật quyết định thử hai loại biện pháp đầu tiên trước, nếu như không được, chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác thôi.

Lâm Dật nhìn qua bên ngoài, sắc trời đã dần dần ảm đạm, anh nhìn bình xăng một chút.

May mà Chu Lương thông minh, đã đổ đầy bình xăng từ trước. Chạy trong thành phố thời gian dài như thế rồi, số xăng còn lại còn có thể chạy được hơn 300 cây số, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là đủ dùng.

Về phần chuyện còn lại, chính là tìm kiếm đường ra.

Lâm Dật vừa lái xe vừa quan sát bốn phía.

Chu Lương ngồi phía sau cầm súng, nhắm ngay ngoài cửa sổ, một khi phát hiện nguy hiểm, thì lập tức xuất thủ.

Nhưng đi qua mấy con đường, phát hiện tất cả đều đã bị phong tỏa, muốn trở lại khu vực an toàn đã là chuyện không thể nào.

"Lão đại, tình huống dường như không tốt lắm." Chu Lương bĩu môi: "Xung quanh Đại sứ quán có vẻ như đều đã bị phong tỏa."

"Nào chỉ là không tốt lắm." Lâm Dật nói:

"Tôi cảm thấy hiện tại, cả thành Panama đều đã bị phong tỏa. Hơn nữa, dưới sự bày mưu tính kế của Mỹ, nhất định sẽ tiến hành hạn chế lực lượng vũ trang đối với chúng tôi. Chỉ dựa vào chút người của đại sứ quán này, đối với cục diện trước mắt mà nói, chẳng khác gì là muối bỏ biển cả, không giải quyết được vấn đề."

"Vậy tình trạng của hai chúng ta chẳng phải đang là cửu tử nhất sinh sao."

"Đừng lạc quan như vậy, thập tử vô sinh."

"A a a _ _ đại bảo kiếm mà tôi hằng mong muốn a!"

"Đều mẹ nó là lúc nào rồi, còn muốn những thức này." Lâm Dật cười mắng.

Cảm thấy Chu Lương lúc này có chút buông thả mình.

"Đã không còn đường sống, đương nhiên là muốn chết thể diện một chút." Chu Lương nhìn bốn phía một chút, "Chúng ta bây giờ đi đâu đây, cảm thấy hình như đã đến khu bình dân rồi thì phải."

"Không thể trở về Đại Sứ quán, đến ngoại ô thành phố đi, tìm chỗ tránh một hồi đã."

Lâm Dật nhìn về bốn phía một chút, phát hiện nơi phụ cận hơi chệch hướng, còn có hoang vu, nói:

"Mục tiêu hiện tại quá lớn, tốt nhất là tìm nơi trốn đi đã, sau đó lại nghĩ biện pháp liên lạc với người của Đại Sứ quán."

"Nhưng tôi cảm thấy, nếu như không tìm thấy chúng ta trong thời gian ngắn, bọn họ sẽ phong tỏa toàn thành, sau đó sẽ tiến hành điều tra nghiêm ngặt."

"Không quan trọng, dạng điều tra này cũng chỉ là mưa bụi, không có uy hiếp lớn đến chúng ta."

Trong mắt Lâm Dật, chỉ cần trên tay của đối phương không có vũ khí hạng nặng, lấy thân thủ của mình và Chu Lương, muốn ứng phó cũng không tính là khó.

Cho dù là nhân viên biên giới của thành Panama hay là binh lính nước Mỹ, dưới tình huống tay không tấc sắt sẽ không đủ uy hiếp đến hai người.

Chắc chắn sẽ không uy hiếp được an toàn của mình.

Chuyện mà Lâm Dật lo lắng nhất cũng không phải bọn họ, mà chính là đồng bọn của người áo đen.

Anh chắc chắn đến 90%, đối phương nhất định sẽ xuất hiện!

Lần trước tại Dubai, một người áo đen đã khiến cho mình ăn không tiêu rồi.

Nếu như không phải Tống Kim Dân kịp thời đuổi tới, thì qua mấy tháng nữa sẽ chính là ngày giỗ một năm của mình.

Cho nên, nhất định phải tìm tới một khu vực an toàn để trốn đi trước khi bọn họ phát hiện ra mình!

Nếu không thì mình và Chu Lương sẽ không có bất kỳ đường sống nào!

"Đã hiểu."

Dựa theo phân phó của Lâm Dật, Chu Lương sắp xếp lại tất cả trang bị trên xe, thu dọn rồi bỏ vào trong túi.

Lâm Dật lái xe, tiếp tục tìm kiếm chỗ có thể ẩn nấp tại khu ổ chuột gần thành Panama.

Cho đến khi sắc trời trở nên xám xịt, trăng khuyết lên cao, mới tìm được một chỗ không người để dừng xe lại.

"Lão đại, là muốn xuống xe sao?"

"Tôi thấy bên cạnh có cái thùng nhựa, anh xuống nhặt về."

"Mẹ nó, không phải chứ, tốt xấu gì tôi cũng là phú nhị đại giá trị con người trên 10 tỷ, chẳng lẽ lại để cho tôi đi nhặt ve chai sao?"

"Đừng nói nhảm nữa, bảo anh đi thì cứ đi." Lâm Dật nói: "Bên cạnh còn có cái ống dẫn, cũng nhặt về luôn."

"Được rồi."

Chu Lương không nói lời vô nghĩa nữa, dựa theo yêu cầu của Lâm Dật, đi xuống nhặt thùng nhựa và ống nước.

"Sau khi lấy được đồ thì đổ xăng trong bình vào đó, thứ này có tác dụng rất lớn đối với chúng ta." Lâm Dật nói: "Xong việc thì vào trong xe chờ tôi, tôi sẽ lập tức trở về."

"Đã hiểu."

Giao phó xong nhiệm vụ, Lâm Dật cũng không nhàn rỗi.

Anh lặng lẽ chạy ra ngoài từ trong hẻm nhỏ, đến một đầu đường cái hơi rộng rãi.

Sắc trời đã tối, trên đường phố cũng không còn quá nhiều người, người và xe cộ chỉ lướt qua một cách ngẫu nhiên.

Ánh mắt của Lâm Dật tựa như chim ưng, đang tìm kiếm con mồi thích hợp trên đường.

Mấy phút đồng hồ sau, ánh mắt của Lâm Dật khóa chặt trên một người đàn ông mặc vest.

Bên cạnh anh ta còn có hai cô gái, anh ta đang khoe khoang điện thoại mới của mình với hai cô gái.

Có vẻ như là Huawei.

Sau khi khóa chặt mục tiêu, Lâm Dật đi tới, vỗ vỗ bờ vai của anh ta.

"Tiên sinh, tôi muốn nhờ anh giúp một chuyện."

Đứng trước mặt người đàn ông trẻ tuổi, Lâm Dật cố ý nói chuyện bằng tiếng Tây Ban Nha sứt sẹo.

Người đàn ông trẻ tuổi đang khoác lác tỏ vẻ, bỗng nhìn thấy Lâm Dật đột nhiên xuất hiện, trong ánh mắt mang theo một tia cao ngạo.

Mà hai người phụ nữ bên cạnh anh ta cũng nhìn Lâm Dật với vẻ trêu tức, không được nhiệt tình lắm.

Bởi vì văn hóa con người khác nhau, giá trị nhan sắc của Lâm Dật cũng không thể phát huy tác dụng ở chỗ này.

"Tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi tự giới thiệu mình một chút, tôi là Tần Hán, là người Trung Quốc tới nơi này để làm việc, muốn đến đường Sangma, nhưng không biết đi như thế nào. Anh có thể chỉ đường cho tôi được không?"

Chương 1824: Xem Ai Chạy Nhanh Hơn.

Đường Sangma mà Lâm Dật nhắc tới, chính là vị trí vừa rồi của anh và Chu Lương.

"Đương nhiên, tôi sẽ không để cho anh giúp đỡ không công." Lâm Dật nói:

"Trong túi tiền của tôi có 100 đô la mỹ, nếu như anh nguyện ý giúp đỡ tôi, tôi có thể đưa cho anh 100 đô la mỹ này coi như là thù lao."

Nhìn đến 100 đô la mỹ trên tay Lâm Dật, hai mắt người đàn ông trẻ tuổi lập tức tỏa sáng.

Nơi này rất gần với khu ổ chuột, điều kiện của người sinh hoạt ở đây cũng không khá lắm.

Nếu không không đến mức dùng một chiếc điện thoại di động, là có thể giả trang trước mặt hai cô gái.

100 đô la mỹ trên tay Lâm Dật, đối với người đàn ông trẻ tuổi mà nói, đã là một số không nhỏ.

"Chắc chắn là sau khi tôi chỉ đường cho anh thì sẽ cho tôi 100 đô la mỹ này chứ." Người đàn ông trẻ tuổi xác nhận lại.

"Đương nhiên, 100 đô la mỹ này không là gì đối với tôi cả, không cần thiết phải lừa anh."

Người đàn ông trẻ tuổi mừng rỡ, chỉ vào con đường phía sau lưng Lâm Dật rồi nói:

"Đi dọc theo con đường này, đến khi gặp được ngã tư thì rẽ sang bên phải là được, hiện tại anh có thể đưa tiền cho tôi rồi chứ."

"Chờ một chút, tiếng Tây Ban Nha của tôi không được tốt lắm, không nghe hiểu anh đang nói cái gì, anh có thể mang tôi tới đó hay không?"

"Làm sao có thể, tôi còn có chuyện quan trọng hơn cần làm. Anh cho rằng thời gian của tôi không đáng tiền sao?" Người đàn ông trẻ tuổi ôm vòng eo của hai người phụ nữ, nói.

"Không không không, tôi sẽ trả thù lao mà." Lâm Dật nói:

"Nếu như anh nguyện ý dẫn đường cho tôi, tôi có thể đưa cho anh thêm 50 đô la mỹ."

"Chắc chắn chứ?" Người đàn ông trẻ tuổi có chút động tâm.

"Đương nhiên, đã nói với anh rồi, tôi có rất nhiều tiềm, 150 đô la mỹ không là gì đối với tôi cả."

Nếu như có thể, Lâm Dật đã đưa ra nhiều tiền hơn để dụ hoặc đối phương rồi.

Trời không toại lòng người, trong túi quần của anh, chỉ còn lại hơn 150 đô la này.

Ánh mắt của người đàn ông trẻ tuổi di chuyển lòng vòng, dường như phát hiện một cơ hội kim tiền.

"Nếu như anh nguyện ý đưa 150 đô la mỹ, như vậy tôi cũng nguyện ý đưa anh đi."

"Thành giao." Lâm Dật nói: "Chỉ cần anh dẫn tôi tới đường Sangma thì số tiền này sẽ là của anh."

"Đi thôi."

Nói xong, người đàn ông trẻ tuổi nhìn sang hai cô gái bên cạnh, "Em chờ anh ở đây một lát, anh sẽ trở về ngay."

"Chúng em muốn đi chung với anh, ở đây thật là nhàm chán." Bạn gái phàn nàn.

"Để cho chúng em đi chung với anh đi."

"Chỗ đó rất bẩn, các em không nên đi thì hơn. Anh bảo đảm với các em, sau mười phút sẽ trở lại, không để cho em chờ quá lâu."

"Vậy được rồi, nhanh trở về một chút."

Người đàn ông trẻ tuổi dỗ được bạn gái, sau đó mang theo Lâm Dật, đi về phía con đường nhỏ phía sau lưng.

Lâm Dật cảm thấy, đây thật sự là một đất nước ma huyễn.

Cầm một cái điện thoại là có thể giả trang, hơn nữa còn là một câu hai.

Không có gì đáng nói, hàng nội lợi hại, Huawei lợi hại.

Hai người đi vào đường nhỏ, người đàn ông trẻ tuổi không ngừng đánh giá Lâm Dật, dường như muốn nhìn một chút xem trên người anh có bao nhiêu tiền.

Nhưng ngay sau khi đi đến nơi vắng vẻ trong hẻm nhỏ, người đàn ông trẻ tuổi bỗng nhiên dừng lại.

Lâm Dật quay đầu, "Sao lại không đi nữa?"

Khóe miệng người đàn ông trẻ tuổi lộ ra ý cười, bàn tay mò ra phía sau, lấy ra một cây dao găm, đi về phía Lâm Dật.

Nhìn dao găm trên tay đối phương, Lâm Dật phát hiện kiểu dáng này rất mới lạ.

Hẳn không phải dùng để gây án, mà càng giống như là mang ở trên người để giả trang hơn.

"Nếu như anh không muốn bị thương, thì giao hết tiền trên người ra đây. Tôi sẽ không tổn thương anh."

"Anh muốn cướp bóc?"

Lâm Dật thiếu chút nữa bị chọc giận quá mà cười lên.

Con mẹ nhà nó, bản thân mình tốn nhiều sức lực như vậy, chính là vì muốn cướp anh ta một đợt. Anh ta thì hay rồi, còn muốn cướp ngược lại từ trên người mình?

"Đúng vậy, hy vọng anh có thể giao hết tiền ra, không nên ép tôi động thủ, chuyện này không có chỗ tốt đối với anh."

"Trong túi quần của tôi chỉ có 150 đô la này, cũng không có nhiều như trong tưởng tượng của anh."

"Anh đang đùa tôi!"

"Có thể nói như vậy." Lâm Dật tựa ở bên tường, nói:

"Tôi nhìn trúng chiếc điện thoại di động của anh, cho nên, anh có muốn phối hợp với tôi một chút hay không?"

"Một người Hoa, mà cũng dám cướp đồ của tôi, lá gan của anh đúng là rất lớn!"

Người đàn ông trẻ tuổi cầm dao găm, đâm về phía Lâm Dật.

Nhưng còn không đợi rơi xuống trên người anh, thì phát hiện cổ tay của mình đã bị khống chế lại, không thể động đậy được.

"Lấy bản lĩnh này của anh, vẫn nên về nhà luyện thêm một chút đi, vẫn còn thiếu rất nhiều."

Lâm Dật nắm lấy cổ tay của anh ta, đột nhiên vặn ngược trở lại, dao găm theo trên tay anh ta thuận thế trượt xuống. Lâm Dật bắt được, trở tay đâm vào bụng của anh ta!

Người đàn ông trẻ tuổi ôm lấy vết thương, trừng mắt, không nghĩ tới bản thân mình lại rơi vào cảnh ngộ như thế.

Nhưng rất nhanh, anh ta đã mất đi ý thức, nằm trên mặt đất.

Về phần sống hay chết, thì phải xem vận mệnh của anh ta.

Lâm Dật cầm lấy chiếc điện thoại di động từ trên tay của đối phương, biến mất trong đêm tối, đi đến tập hợp với Chu Lương.

Lấy thân thủ của Lâm Dật, cho là là cướp của anh ta ngay trên đường, cũng là chuyện dễ dàng.

Nhưng anh không muốn náo ra động tĩnh quá lớn, luôn giữ sự ẩn nấp, mới có thể đảm bảo sự an toàn của mình ở mức cao nhất.

"Lão đại, anh đi làm gì vậy, xăng lấy ra rồi, lượng còn lại bên trong, đoán chừng chỉ đủ để chạy mấy cây số nữa thôi."

"Tôi ra ngoài cướp chiếc điện thoại di động, anh còn nhớ số điện thoại của đại sứ quán nữa không."

"00 507-8 371058, hình như là số này." Chu Lương nói: "Có thể lên mạng tra một chút."

"Khu dân nghèo này không có mạng lưới 4G."

"Chờ một chút, tôi nhớ trên xe hình như có tấm danh thiếp của đại sứ quán, là Trần Khánh Phong cho tôi, tôi tìm một chút."

Vì để xác định tính chuẩn xác của số điện thoại, Chu Lương tìm kiếm trong hộp tay vịn, đúng thật là tìm được tấm danh thiếp kia.

"Thật sự là trời không tuyệt đường người a!" Chu Lương cảm khái nói: "Chỉ cần gọi điện được điện thoại thì chúng ta sẽ an toàn."

Lâm Dật tiếp nhận danh thiếp, bấm gọi cho số điện thoại phía trên.

Nhưng điều khiến cho hai người tuyệt vọng chính là điện thoại vẫn không gọi được!

Đều không thể gọi được một số nào trong cả ba số đoạn thoại phía trên, hơn nữa ngay cả âm báo bận cũng không có, khoảng nửa phút sẽ tự động cúp máy.

"Cơ quan quan trọng như vậy, không có khả năng xuất hiện chuyện tín hiệu yếu mới đúng?" Chu Lương tuyệt vọng nói.

"Không có quan hệ với tín hiệu, rất có thể là tín hiệu xung quanh đã bị phong tỏa." Lâm Dật trầm giọng nói:

"Nước Mỹ dùng thủ đoạn cưỡng chế để can thiệp, cho nên mới xuất hiện chuyện như vậy. Chúng ta muốn trở về, đã là chuyện không thể nào, bọn họ muốn phái người trợ giúp cũng là chuyện không thể nào."

"Đám chó chết này!"

"Được rồi, bây giờ không phải là lúc tức giận, ít nhất tạm thời cũng được an toàn, đây là chuyện tố. Chúng ta tìm một nơi trú ổn định trước, sau đó lại nghĩ biện pháp."

"Theo như tình huống hiện tại, dù có đi đâu thì cũng không an toàn."

"Không nhất định, tôi biết một nơi, gọi là khu Cullen, có thể đến đó xem một chút."

"Cullen?" Chu Lương lẩm bẩm một câu, "Tôi đã nghe qua nơi này, hình như là khu ổ chuột Panama, nghe nói chỗ kia rất loạn."

"Tôi chính là muốn hiệu quả này, càng thích hợp cho chúng ta ẩn nấp." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa, người trong khu ổ chuột, trời sinh đã căm thù đối với người của chính phủ, chúng ta có thể lợi dụng những người này."

Chương 1825: Một Loại Đồng Tiền Khác.

"Lão đại, anh đúng là lợi hại, đã đến lúc này rồi mà não còn linh hoạt như vậy."

"Bớt làm mấy chuyện kia một chút, có lợi cho đại não."

"Làm sao có thể, từ lúc trung học tôi đã bắt đầu không dùng tay, rất chú ý dưỡng sinh."

"Đúng là lợi hại." Lâm Dật nói:

"Lúc tôi học trung học, còn chưa từng xem phim điện ảnh nhật bản đâu."

"Lão đại, bây giờ không phải là lúc thảo luận những chuyện này, chúng ta nên nhanh chóng đến Cullen, như này có thể an toàn hơn một chút."

"Đi thôi."

"Từ chỗ của chúng ta đến Cullen khoảng tầm bao xa?"

"Không tính là xa, khoảng tám km." Lâm Dật nói:

"Hai chúng ta so tài một chút, xem ai chạy nhanh hơn."

"Tôi dựa vào, anh vô sỉ, trên tay tôi còn có thùng xăng đây."

Lâm Dật không biết cực hạn 5 cây số của mình là bao nhiêu, nhưng trước đó đã chạy qua với thành tích 17 phút 01 giây.

Tám km trước mắt, với anh mà nói cũng không tính là gì, muốn ứng phó cũng là chuyện dễ dàng.

Nhưng đường xá trước mắt không tốt, hạn chế tốc độ của anh rất nhiều.

Ngoài ra, còn phải giúp đỡ Chu Lương gánh vác trọng lượng của thùng dầu, hai người trước trước sau sau, bỏ ra gần một giờ, mới đi đến khu Cullen.

Cho dù nơi này là khu ô chuột, nhưng đối hai người mà nói lại tựa như là tiên cảnh nhân gian vậy.

Nhìn về đèn đóm lẻ loi phía trước, Chu Lương tựa vào một bên tường đất, không ngừng thở hổn hển.

"Tôi con mẹ nó hôm nay, cuối cùng cũng biết nên hòa bình quan trọng bao nhiêu, sau này nếu ai dám nói nước ngoài tốt ở trước mặt tôi, tôi sẽ đi lên cho người ta một cước."

Rời xa khói lửa chiến tranh, khiến cho hai người có loại cảm giác như trở về từ cõi chết.

Ít nhất là không phải lo lắng hãi hùng nữa, vận mệnh nằm ở trên tay của mình, có thể có một chút cơ hội thở dốc.

Lâm Dật lấy ra một hộp thuốc đã nát từ trong túi, thuận tay đưa qua cho Chu Lương một điếu, dường như đang ăn mừng không khí yên tĩnh hiếm hoi này.

Hai người ngồi chung một chỗ nuốt mây nhả khói, loại cảm giác này khỏi phải nói là có bao nhiêu sảng khoái.

Nhưng đúng vào lúc này, không ít người đều xông tới, nhìn hai người với một loại ánh mắt phòng bị.

Nơi này là khu ổ chuột, nhìn thấy hai người đàn ông châu Á xuất hiện ở đây, đối với dân bản xứ mà nói, giống như là nhìn thấy hai con gấu trúc lớn chạy tới trên đường.

Nhưng thứ hấp dẫn bọn họ nhất vẫn là thuốc là trên tay Lâm Dật.

Cho dù trong khu ổ chuột, nhưng cũng có thể cung cấp những vật tư sinh hoạt cơ bản nhất như này.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, thuốc lá tuyệt đối là hàng xa xỉ, không phải muốn hút lúc nào thì hút.

Bởi vì những người đi chân trần trước mắt này đều là dân nghèo trong khu ổ chuột. Mùi thuốc lá quá mức hấp dẫn đối với bọn họ, muốn vượt qua những cái được gọi là hàng xa xỉ, nói nó là một loại đồng tiền cũng không quá.

Lâm Dật rất khách sáo, ném thuốc lá và bật lửa trên tay ra ngoài.

Tâm trạng của nhóm dân nghèo lập tức trở nên kích động, lấy mấy điếu thuốc còn lại trong hộp thuốc lá chia đều ra.

Thậm chí còn có tầm hai ba người, thay phiên nhau hút một điếu.

Thông qua phương pháp ngoại giao bằng thuốc lá, Lâm Dật đạt được sự tín nhiệm của những người nơi này. Trong ánh mắt của bọ họ không tràn ngập sự phòng bị nữa, thậm chí là biến thành bạn tốt.

"Thật không nghĩ tới, chỉ với mấy điếu thuốc đã có thể tạo được hiệu quả lớn như vậy." Chu Lương cười khổ nói.

"Các người chưa từng nghèo qua, nên không trải nghiệm được cuộc sống như này."

"Chẳng lẽ vốn dĩ nhà của anh cũng không giàu có sao?"

"Tôi đi ra từ cô nhi viện, cha mẹ tôi vì để cho con đến trường, lúc trước còn từng bán máu, cuộc sống rất thảm."

Chu Lương chưa từng trải nghiệm qua cuộc sống như vậy, nên không biết an ủi thế nào.

"Thời gian khổ cực đều đã qua, anh bây giờ là phú hào nổi danh Trung Quốc, cũng coi như là khổ tận cam lai."

"Cho nên tôi cảm thấy rất tò mò, một người từ khi sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng như anh, sao có thể coi nhẹ sống chết như vậy."

"Tôi cũng không biết, có thể là cảm xúc quá mạnh mẽ, lý trí cũng không khống chế nổi." Chu Lương ngồi khoanh chân nhún vai, có chút cảm khái, nói:

"Lúc trước, lúc tôi cùng ăn cơm với những người bạn không tốt, có thấy qua một tin tức, nói có một cô gái vô tình trượt chân rơi xuống nước, sau đó có một người đàn ông đã cứu cô ấy. Cuối cùng cô gái này được cứu về, người đàn ông kia lại chết đuối."

Lâm Dật gảy khói thuốc, "Tôi cũng đã nghe qua tin tức này, đúng thật là bội phục anh ta."

"Có cái gì mà bội phục, vì cứu người, lại đánh mất mạng sống của chính mình, đúng là ngốc." Chu Lương nói.

"Nhìn từ một góc độ khác, anh nói cũng có đạo lý."

"Thật ra trước lúc này, tôi đều có suy nghĩ như vậy, vẫn cho rằng não của mấy người như này không được tốt cho lắm. Mạng người chỉ có một, chuyện còn sống quan trọng hơn so với bất kỳ chuyện gì." Chu Lương nhếch miệng cười một tiếng, nói:

"Nhưng lúc ban ngày, tôi đột nhiên hiểu ra, nhiều lúc tâm tình căn bản không nghe theo sự điều khiển của lí trí. Tôi cảm thấy nếu như có thể bảo vệ được 10 kg khoáng thạch, thì cái mạng này căn bản cũng không quan trọng."

"Anh thăng hoa, tìm được chân lý của sinh mệnh rồi." Lâm Dật cười ha hả mà nói.

"Anh đúng thật là, tôi đang cảm khái một chút, anh thế mà còn chê cười tôi."

"Tôi ăn ngay nói thật, không có chê cười anh." Lâm Dật nói:

"Trước mặt đại nghĩa dân tộc, lợi ích cá nhân quá nhỏ bé."

"Đúng vậy, cho nên khi đó, tôi đã nghĩ thoáng."

Lâm Dật vỗ vỗ bả vai Chu Lương, "Anh đợi ở chỗ này một lát, phía trước có một cửa hàng, tôi đi qua mua ít đồ, lấp đầy cái bụng trước đã, sau đó lại suy nghĩ xem tiếp theo làm thế nào."

"Mau nhiều chút, tôi cũng sắp chết đói rồi."

"Nhìn tình huống đã rồi nói sau, trong túi quần chỉ có hơn 100 USD, có thể mua được bao nhiêu thì mua bấy nhiêu."

Lâm Dật đứng dậy, đi về phía cửa hàng đơn sơ phía trước.

Người tới lui, ánh mắt đều rơi xuống trên người Lâm Dật.

Dưới cái nhìn của bọn họ, người châu Á có vẻ ngoài yếu đuối, là đối tượng cướp bóc hoàn mỹ nhất.

Lâm Dật cũng không để ý đến ánh mắt của những người khác, trực tiếp đi tới cửa hàng nhỏ.

Trong cửa hàng vô cùng cũ nát, kệ hàng đều được dựng bằng gạch và mảnh gỗ.

Xung quanh tràn ngập mùi khó ngửi, ruồi muỗi cả đàn cả lũ, trong góc thậm chí còn có gián và chuột.

Đồ được bày bán trong cửa hàng nhỏ khá là phong phú và vô cùng kỳ quặc, nhưng phần lớn đều là lương thực cần thiết, nhưng cách đóng gói và hình phần lớn đều rất kỳ quái.

Điều khiến cho Lâm Dật Hân cảm thấy vui chính là ngoại trừ lương thực, nơi này cũng có bán rượu và thuốc lá, nhưng chất lượng đều không được tốt lắm.

Nhưng lúc này, vấn đề chất lượng đã không còn quan trọng, trước tiên cần phải lấp đầy cái bụng đã.

Sau khi hỏi thăm giá cả một lượt, Lâm Dật càng cảm thấy ngoài ý muốn, đồ vật rẻ đến mức anh phải cảm thán.

Anh mua khoảng một túi đồ lớn, nhưng cuối cùng cũng chỉ tốn ba mươi mấy USD.

Cảm thấy chút tiền còn lại trong túi này, đủ cho mình và Chu Lương sống một tuần lễ.

Sau khi Lâm Dật mua đồ xong thì trở lại bên cạnh Chu Lương, nói:

"Nhanh ăn đi, lát nữa sẽ đi tìm chỗ ẩn nấp."

Chu Lương cầm một cái bánh mì lên, bắt đầu ăn từng miếng từng miếng, nhưng ánh mắt lại nhìn quanh bốn phía, để phòng xảy ra bất trắc.

"Tại sao tôi cảm thấy những người này, đều đang dùng một loại ánh mắt không tốt nhìn về phía chúng ta vậy."

Lâm Dật gật gật đầu, "Cho nên mới bảo anh ăn nhanh một chút, nói không chừng chút nữa sẽ có người tới cướp bóc."

"Nếu ai dám cướp đồ của tôi, tôi con mẹ nó sẽ đá bể trứng của kẻ đó."

Chương 1826: Kế Hoạch Mới Của Lâm Dật

Hai người đều là kẻ tài cao lớn mật, họ không hề quan tâm đến đám người vây xung quanh mà chỉ lo ăn đồ ăn của mình.

"Lão đại, bước tiếp theo của kế hoạch là gì?" Chu Lương vừa ăn vừa nói tiếp:

"Tín hiệu của đại sứ quán đã bị cắt, có vẻ không thể liên lạc với họ được nữa."

"Có vậy thì cũng không thể từ bỏ." Lâm Dật nói tiếp:

"Ăn xong rồi tìm một chỗ để thu xếp, xem gần đó có tìm được công cụ liên lạc không, không liên lạc được với đại sứ quán thì liên lạc về nước, nhưng có tìm được công cụ liên lạc hay không thì còn tùy vào may mắn của chúng ta."

Tình hình ở nước ngoài hoàn toàn khác với trong nước.

Ở Trung Quốc, hầu như mọi người đều sử dụng điện thoại di động bất kể họ ở nơi nào. Nhưng ở các khu ổ chuột thì khác, ngay cả thuốc lá cũng trở thành một số tiền lớn, muốn tìm được điện thoại di động hay điện thoại cố định ở đây là rất khó.

Vì vậy, chỉ có thể thử vận may thôi.

"Ừm hả? Lão đại mau ăn đi, ăn no rồi còn phải làm việc nữa." Chu Lương đang gặm bánh mì nói.

"Dạ dày có chút không thoải mái, chưa ăn vội." Lâm Dật nói.

"Tôi cũng lửng bụng rồi, ăn xong cái bánh mì này thì đi."

Chu Lương tăng tốc độ ăn, Lâm Dật thu dọn đồ đạc xung quanh, sẵn sàng rời đi bất cứ lúc nào.

Ở một nơi như vậy, không khó để tìm được một nơi lánh nạn.

"Tránh ra, tránh ra!"

Ngay khi cả hai ăn xong và chuẩn bị rời đi, hai người nghe thấy tiếng nói chuyện từ bên ngoài truyền đến.

Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy hơn mười người đàn ông đang đi về phía mình.

Lâm Dật ngẩng đầu liếc nhìn, chợt phát hiện những người trước mặt đều ăn mặc rất luộm thuộm.

Nhưng quần áo họ đang mặc đã xem như là người có tiền trong khu ổ chuột rồi. Tuy nhiên, thái độ của họ có vẻ không được thân thiện cho lắm.

Khi nhìn thấy đám người này, những người đứng hút thuốc xung quanh đều theo bản năng lùi sang một bên, tránh xa những người này.

Mười mấy người đứng trước mặt Lâm Dật.

"Người Trung Quốc, ai bảo bọn mày tới đây?"

Người vừa nói là một người đàn ông đầu trọc, mặc quần đùi đi biển sặc sỡ và áo ba lỗ, trên cổ đeo một chiếc vòng bạc, đang nhìn xuống Lâm Dật.

Tên gã ta là Basso, người có tiếng nói rất lớn ở khu ổ chuột này.

Bởi vì Maxar, lão đại của gã ta chính người đứng đầu khu ổ chuột.

Mặc dù ở đây rất nghèo nhưng Maxar đã làm chủ hơn 70% tài nguyên ở quận Collen, ai đến khu ổ chuột cũng không thể thoát khỏi nanh vuốt của bọn họ.

"Nơi này cũng không phải nhà của anh, chẳng lẽ chúng tôi không thể tới sao?"

"Tất nhiên có thể, nhưng mày phải giao một nửa số vật tư trên người ra thì tao mới để mày ở lại đây."

Chu Lương đút hết miếng bánh mì cuối cùng trong tay vào miệng, sau đó uống thêm một ngụm nước rồi bình tĩnh nói:

"Tiền thì không có, chỉ có cái mạng này thôi, mày xem giải quyết thế nào."

Nghe Chu Lương nói vậy, Lâm Dật mỉm cười dịch lại lời của anh ta, cho anh ta có cơ hội ra vẻ ta đây.

"Vậy là bọn mày không muốn xì tiền ra à?" Basso nghiêm mặt nói tiếp:

"Nếu các người chủ động giao nộp thì tao sẽ chỉ lấy một nửa vật tư thôi, còn nếu để bọn tao phải ra tay thì tao sẽ lấy hết đồ trên người mày!"

"Tao cũng khuyên bọn mày một câu, đừng bắt nạt chúng tao chỉ vì chúng tao là người Trung Quốc. Tất cả đều đã trưởng thành cả rồi, ai cũng phải trả giá cho hành vi của mình."

Basso lạnh lùng nhìn Chu Lương.

"Nơi này còn hỗn loạn hơn Trung Quốc, sẽ không có pháp luật nào có thể bảo vệ mày đâu. Nếu không hợp tác, chuyện xảy ra tiếp theo có thể khiến mày phải hối hận đấy."

"Tao đã nói rồi, tiền thì không có, chỉ có cái mạng này thôi, nhưng muốn cướp mạng của bọn tao cũng không dễ đâu."

Basso không trả lời mà phất tay với mấy người đàn ông phía sau.

"Ra tay, lấy mọi thứ trên người bọn chúng, sau đó đuổi ra khỏi khu Collen. Nơi này không chào đón bọn chúng."

Hai người đứng sau Basso bước ra, mục tiêu đầu tiên của họ là Chu Lương.

Chu Lương không chút do dự, nhảy lên rồi đá văng một trong hai người!

Ngay sau đó, anh ta túm đầu người còn lại, lên gối, huých thẳng vào mặt người đó.

Người bị đá la hét, lăn lộn trên mặt đất vì đau đớn.

Nhưng Chu Lương không cho gã ta bất kì cơ hội nào, giẫm chân lên cổ gã ta, chỉ cần khẽ dùng sức là có thể cho gã ta đi uống trà với thượng đế ngay.

Nhìn thấy Chu Lương hạ hai người họ dễ dàng như vậy, Basso và những người khác theo bản năng lùi lại phía sau. Bọn họ không ngờ rằng đám người Tàu trước mặt lại có thể chiến đấu tốt đến vậy.

"Bây giờ các người vẫn còn muốn cướp đồ của bọn tao chứ?"

Những người đi theo Basso tiếp tục lùi lại, kéo dài khoảng cách ít nhất là năm mét.

"Tao nói cho mày biết, đây là địa bàn của lão đại Maxar. Nếu mày dám làm gì người của chúng tao, lão đại Maxar sẽ không tha cho mày đâu."

"Đưa chúng tao đi gặp ông ta đi, để tao xem ông ta có thể làm gì tao."

Người nói không phải Chu Lương mà là Lâm Dật.

"Yên tâm đi, cho dù các người không đi thì tao cũng sẽ gọi người qua thôi." Basso nói.

"Vậy thì đi thôi, bọn tao cũng không muốn gây ồn ào quá đâu."

"Đưa chúng nó đi."

Basso vẫy tay, những người phía sau gã ta tiến tới sau lưng Lâm Dật và Chu Lương, nhưng tất cả đều không có hành động gì thêm, đuổi ép hai người tự đi tới trước mặt Maxar.

Chu Lương có chút khó hiểu, thì thầm bên tai Lâm Dật:

"Lão đại, anh có kế hoạch mới gì sao?"

"Người đàn ông tên Maxar chắc là lão đại của khu ổ chuột. Nếu có thể gặp và tóm được ông ta thì chúng ta có thể ở lại đây rồi." Lâm Dật nhìn quanh rồi nói nhỏ:

"Sau đó sử dụng tài nguyên trong tay ông ta, khả năng cao là có thể liên hệ với Đại sứ quán và người trong nước, như vậy là được cứu rồi."

Nghe Lâm Dật nói vậy, Chu Lương đột nhiên hiểu ra.

Nói thật thì anh ta rất ngưỡng mộ Lâm Dật, chẳng trách lão đại tuổi còn trẻ mà đã có thể trở thành đội trưởng, đầu óc lão đại tốt hơn anh ta rất nhiều.

Có thể dễ dàng nhận ra khu ổ chuột được xây dựng trên núi hay không, chiều cao của ngọn núi thể hiện địa vị của người dân địa phương.

Bởi vì càng lên núi, nhà cửa lại càng tốt, đèn điện cũng nhiều hơn.

Qua đó có thể thấy, điều kiện vật chất của người dân sống trên đỉnh núi cũng không tệ.

Và quan trọng nhất là nơi này còn xây dựng đường đi, dù hơi gồ ghề nhưng xe đi lại không thành vấn đề.

Trên đỉnh núi có một tòa nhà nhỏ hai tầng sáng rực, chỉ cần đứng bên ngoài là có thể ngửi thấy mùi hoa thơm thoang thoảng.

Bước vào sân, Lâm Dật nhìn quanh.

Sân có diện tích gần bằng một nửa sân bóng, bên trong đầy cây cỏ hoa lá.

Ngoài ra còn có bốn chiếc ô tô đang đậu trong góc, ba trong số đó là xe động cơ diesel mã lực cao, chiếc còn lại là BMW 7 Series.

Ở một nơi như khu Collen, chắc chắn không dễ để có một tòa nhà như thế này, hơn nữa lại còn có đến bốn chiếc xe, thân phận chắc chắn không đơn giản!

Dù ở nơi nào trên thế giới thì cũng đã được coi là người có tiền rồi.

Lâm Dật khẽ nhoẻn miệng cười, xem ra suy đoán của anh là đúng.

Việc cần làm tiếp theo là tìm cách tóm được người tên Maxar kia!

Chương 1827: Gỡ Bỏ Nguy Hiểm

"Lão đại, người sống ở đây có vẻ rất giàu có."

"Chắc chắn rồi, chỉ riêng chiếc BMW 7 Series cũng đủ cho thấy những người sống ở đây không hề đơn giản."

"Nhưng giàu có như vậy thì sao lại sống trong một khu ổ chuột? Mất mặt quá."

"Cậu đánh giá thấp bản chất con người rồi." Lâm Dật nói tiếp:

"Đây là khu ổ chuột lớn nhất ở Panama, ngay cả cảnh sát cũng không muốn tới. Đây là vùng tối của luật pháp, những người cai trị ở đây giống như vua một cõi vậy, có thể tùy ý nắm giữ tài nguyên ở khu Collen, thậm chí còn có thể tổ chức lực lượng vũ trang với quy mô nhỏ. Nếu là cậu thì liệu có sẵn lòng đi đến những nơi khác để làm một người bình thường không?"

Nghe những gì Lâm Dật nói, Chu Lương đột nhiên hiểu ra.

Thà đầu gà còn hơn đuôi phượng, ở đây hô gió gọi mưa cũng rất tốt đấy chứ.

"Các người chờ ở đây một lát, tao đi thông báo chuyện này cho lão đại Maxar."

Hai người không nói gì, chỉ yên lặng đứng ở cửa biệt thự, còn Basso thì đi thẳng vào trong.

Chỉ sau vài phút, gã ta bước ra và nói với Lâm Dật:

"Vào với tao, lão đại Maxar muốn gặp các người."

Lâm Dật gật đầu, sau đó nói nhỏ bên tai Chu Lương:

"Lúc đi vào nhớ cẩn thận, Maxar cũng là một nhân vật có máu mặt. Có thể ông ta đã biết về những gì đã xảy ra ban sáng thông qua TV và tin tức. Một khi phát hiện ra điều gì đó không ổn, chúng ta sẽ bị ông ta kiểm soát ngay."

"Đã rõ!" Chu Lương nghiêm túc nói.

Dưới sự dẫn dắt của Basso, hai người đã vào được bên trong biệt thự.

Điều bất ngờ là thiết kế của biệt thự rất đậm chất Trung Hoa.

Rất nhiều chỗ cho thấy các đặc điểm của Trung Quốc, khiến cả hai người đều ngạc nhiên.

Trên ghế sô pha, một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi, để râu quai nón, dáng người hơi béo, trông rất cao to.

Nếu không nhầm thì người đàn ông này chính là Maxar.

Phía sau ông ta còn có hai hàng người, có vẻ là vệ sĩ bảo vệ bên cạnh ông ta.

Từ lúc đi vào, Lâm Dật đã không ngừng nhìn về phía Maxar.

Anh nhận thấy nét mặt của ông ta không hề thay đổi.

Từ điều này có thể đoán được, có lẽ ông ta không biết những chuyện đã xảy ra trong ngày.

Anh và Chu Lương tạm thời vẫn an toàn.

Nhìn thấy hai người họ, Maxar châm một điếu xì gà, bắt chéo chân, bày ra một tư thế kiêu ngạo.

"Tại sao lại gây chuyện trên địa bàn của tao, tao hy vọng bọn mày có thể cho tao một lời giải thích."

"Người gây chuyện phải là các ông mới đúng."

Lâm Dật chỉ vào Basso rồi nói tiếp:

"Thuộc hạ của ông tới cướp đồ của tôi trước, sao có thể nói là tôi gây chuyện được? Trách nhiệm là của các ông đấy chứ."

"Đây là chỗ của tao, nếu các người ở lại đây thì phải giao ra một nửa số vật tư. Đây là quy tắc của khu Collen."

Maxar khẽ gạt tàn thuốc.

"Nhưng đương nhiên, các người đến từ Trung Quốc, không hiểu quy tắc ở đây cũng không sao. Hơn nữa tao có ấn tượng khá tốt với người Trung Quốc. Vậy nên tao sẵn sàng cho các người một cơ hội, chỉ cần các người giao một phần ba số vật tư là có thể sống ở đây."

Giờ thì cả hai đã hiểu tại sao trong nhà của Maxar lại có nhiều đồ Trung Quốc đến vậy, không ngờ lại còn có cả loại tình tiết này.

"Xin lỗi, trên người chúng tôi không có nhiều thứ nên không thể cho ông cái gì, tốt nhất là ông nên sớm từ bỏ đi."

Sắc mặt của Maxar chợt thay đổi, cảm thấy quyền lực của mình đang bị thách thức.

"Bọn mày nên biết nơi này là đâu, nếu không nghe lời thì tao sẽ băm các bọn mày rồi quẳng cho chó ăn!"

Lâm Dật nhún vai: "Những lời đe dọa của ông không có tác dụng với tôi. Tôi đến tìm ông không phải vì sợ hãi, mà là vì ông có giá trị lợi dụng với tôi."

"Mày có ý gì!"

"Ông sẽ biết ngay thôi!"

Lâm Dật không nói gì thêm, bật chân lao thẳng về phía Maxar.

Một bàn tay to lớn nắm lấy cổ ông ta, khống chế sự tự do của ông ta ngay tức khắc.

"Mày muốn làm gì?"

Maxar hoảng sợ, không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra.

Cùng lúc đó, vệ sĩ phía sau Maxar cũng phản ứng ngay lập tức, bọn họ rút vũ khí ra nhắm vào Lâm Dật và Chu Lương.

"Bỏ súng xuống, nếu không tao sẽ giết ông ta!"

"Nhanh, nhanh, bỏ súng xuống!"

Đối mặt với vẻ mặt hung tợn của Lâm Dật, Maxar hoảng sợ, ra lệnh cho những người phía sau ông ta hạ vũ khí xuống.

A!

Đúng lúc này, một tiếng hét vang lên!

Lâm Dật và Chu Lương nghiêng đầu, thấy một cô gái trẻ từ bên ngoài bước vào với đống trái cây mới rửa trên tay.

Cô gái đang đứng còn rất trẻ, có lẽ chỉ khoảng đầu hai, còn đống trái cây thì đang lăn lóc trên mặt đất.

Mặc dù nước da của cô ta không tính là trắng, nhưng cũng không phải là da nâu mà là da vàng giống như người Trung Quốc. Tuy nhiên, đôi mắt của cô ta lại trũng sâu, sống mũi cao, giống với đặc điểm của người phương Tây.

Có vẻ là con lai.

Chu Lương nắm lấy thời cơ lao về phía thiếu nữ, túm cổ cô ta để bắt làm con tin.

"Rốt cuộc các người muốn làm gì! Đừng chạm vào con gái tao!" Maxar giận dữ hét lên.

Nhìn thấy con gái mình gặp nguy hiểm, cảm xúc của Maxar không còn chịu sự điều khiển của lý trí nữa.

"Ngoan ngoãn đi." Lâm Dật nói tiếp:

"Tôi đã nói rồi, chỉ cần ông ngoan ngoãn phối hợp, hai người sẽ không gặp nguy hiểm. Tuy tôi không phải người tốt, nhưng vẫn có chút chữ tín."

"Rốt cuộc các người muốn làm gì?" Maxar hoảng sợ hỏi.

"Đừng lo lắng, chúng tôi ở đây không phải để kiếm tiền hay giết người. Chỉ cần ông làm theo những gì tôi nói, giúp đỡ chúng tôi một chút là được."

"Mày có thể cho tao biết mày muốn giúp gì, tao sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn mày, nhưng đừng làm gì con gái tao."

"Ông yên tâm, phẩm chất của người dân chúng tôi cao hơn các ông nhiều lắm, chúng tôi sẽ không làm gì con gái ông đâu."

"Tôi cần một chiếc điện thoại di động và bốn cái máy tính ngay bây giờ, nếu trong vòng nửa giờ không chuẩn bị xong thì hãy chuẩn bị tang lễ cho con gái ông đi là vừa."

"Được, được, bọn mày đừng kích động, tao chuẩn bị ngay đây."

Làm dịu cảm xúc của Lâm Dật xong, Maxar hét lên với Basso:

"Còn đứng ngây ra đó làm gì! Chuẩn bị đồ theo yêu cầu của cậu ta đi!"

"Em sẽ đi làm ngay."

Basso cũng sững sờ, gã ta có nằm mơ cũng không ngờ hai người này lại gan đến mức ngay cả lão đại Maxar cũng dám bắt!

Basso chạy ra ngoài, Lâm Dật và Chu Lương thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần có máy tính thì nguy hiểm sẽ được giải quyết!

Chuyện phát triển tới bước này, cuối cùng cũng nên đi đến hồi kết rồi.

"Mẹ nó!" Chu Lương chửi thề: "Đợi ông đây trở về an toàn, nhất định phải cho bọn chúng một trận!"

Bằng bằng bằng!

Ngay khi cả hai tưởng chừng có thể thở phào nhẹ nhõm thì bất ngờ nghe thấy tiếng súng từ ngoài sân truyền đến.

Trong lúc còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, bọn họ đã thấy Basso vội vàng chạy lại, gã ta kêu lên như sắp chết:

"Lão đại, không tốt rồi. Bên ngoài có một toán lính Mỹ đang xông lên núi, rất nhiều người của chúng ta đã bị thương!"

Chương 1828: Sức Mạnh Khủng Bố Của Cường Quốc

Tiếng hét của Basso khiến trái tim của Lâm Dật và Chu Lương lại nảy lên.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là đến tìm bọn họ rồi!

Nhưng cả hai vừa mới đến đây chưa đầy hai tiếng đồng hồ mà!

Tại sao đối phương lại hành động nhanh như vậy!

"Lão đại, làm sao bây giờ?"

Vẻ mặt của Chu Lương vô cùng khó coi.

Sắp liên hệ được với người của mình đến nơi rồi, vậy mà bây giờ lại xảy ra chuyện này.

Khoảng cách như vậy chẳng khác nào rơi từ thiên đường xuống địa ngục!

Bỗng nhiên, Lâm Dật quay phắt người lại, nắm lấy cổ Maxar, lớn tiếng nói:

"Đưa chìa khóa xe và điện thoại di động cho tôi."

"Điện, điện thoại ở đây..."

Maxar run rẩy đưa điện thoại ra: "Chìa khóa xe để ở ngăn tủ trước cửa, tùy ý mở ra."

Lâm Dật không phí lời nữa, cầm lấy điện thoại của Maxar chạy về phía cửa, lấy chìa khóa xe Raptor.

"Đi!"

"Người phụ nữ này thì sao, có cần đem theo làm con tin không?"

Con gái Maxar mặt mày tái mét, nước mắt tuôn rơi, cơ thể run rẩy vì sợ hãi.

"Quên đi, mang theo cô ta chỉ thêm phiền toái. Chúng ta đi ngay thôi, không thì không kịp đâu."

"Vâng!"

Sau khi thả con gái Maxar ra, cả hai cướp lấy vũ khí và xăng rồi leo lên chiếc Raptor ở sân, bỏ trốn theo lối mòn ở cửa sau.

Nghe thấy tiếng súng sau lưng xa dần, Chu Lương thở phào nhẹ nhõm.

"Cuối cùng cũng an toàn rồi."

"Đừng lơ là, bây giờ nguy hiểm vẫn chưa được loại bỏ hoàn toàn đâu."

Vừa lái xe, Lâm Dật vừa dặn dò: "Nhớ để ý xung quanh, nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào."

"Đã rõ!"

Chu Lương lấy vũ khí ra, ngồi ở hàng ghế sau yểm hộ cho Lâm Dật.

"Lão đại, chúng ta đến Collen còn chưa đầy hai tiếng, làm sao những người đó đuổi kịp được?" Chu Lương nói tiếp:

"Có phải do Maxar mật báo không?"

"Không thể nào. Thứ nhất, ông ta không hề biết chúng ta. Thứ hai, chúng ta không cho ông ta cơ hội để báo tin. Tôi đoán là họ tự tìm ra."

"Chúng ta đã chạy tám cây số để đến đây. Làm sao những người đó có thể biết vị trí chính xác của chúng ta chứ?"

"Tôi cũng đang thắc mắc, thật kỳ lạ." Lâm Dật nhíu mày nói.

"Chết tiệt, đã trốn ở một nơi như khu Collen rồi mà vẫn bị phát hiện, cảm giác như không còn chỗ nào để đi nữa vậy."

"Thành phố Panama chắc chắn không thể ở lại được. Cách đó vài chục kilomet có một thị trấn nhỏ tên là Santa Clara, chúng ta đến đó lẩn trốn."

"Santa Clara? Đó không phải là một quận ở Mỹ sao?"

"Ở đây cũng có một cái, trùng tên thôi."

Lâm Dật nhìn trái nhìn phải rồi nói:

"Điện thoại ở trong tay cậu đúng chứ? Gọi ngay xem có thể liên lạc được với lão Lưu không?"

Tín hiệu xung quanh đại sứ quán đã bị chặn, người của tổ một rất có thể cũng bị hạn chế.

Trong kế hoạch tiếp theo của Lâm Dật, thành phố Panama đã không còn nằm trong tầm ngắm của anh nữa.

Vẫn phải cố gắng liên lạc với trụ sở chính.

Chu Lương lấy điện thoại di động ra, thử gọi về căn cứ của Lữ đoàn Trung Vệ.

Nhưng khi nghe thấy lời nhắc trên điện thoại, Chu Lương kêu lên:

"Vô ích, không có chức năng gọi đường dài quốc tế."

"Vậy thì gửi email trực tuyến, cho họ biết về tình hình hiện tại của chúng ta và tìm cách cử người đến hỗ trợ."

"Vâng!"

...

Căn cứ Lữ đoàn Trung Vệ, Yến Kinh.

Phòng chỉ huy tác chiến im lặng như tờ, bởi vì bây giờ bọn họ đã hoàn toàn mất liên lạc với Lâm Dật.

Ngay cả trong thành phố, việc truyền tải thông tin cũng bị ngắt quãng liên tục do vấn đề tín hiệu.

Lưu Hồng cảm thấy mình như một kẻ mù, có sức mạnh nhưng lại chẳng thể sử dụng được.

"Lão Lưu, đừng lo lắng quá, với năng lực của Lâm Dật, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Người nói là Tào Gia Độ, người phụ trách tổ năm đến tổ tám của Lữ đoàn Trung Vệ, chủ yếu chịu trách nhiệm về việc nghiên cứu khoa học.

Nhìn vào những thông tin hiện có, Lưu Hồng phân tích:

"Bên kia đưa tin là đã xảy ra hỏa hoạn trên phố Sanma. Nguyên nhân của vụ tai nạn là do cháy xe, chiếc xe bốc cháy là một chiếc Land Cruiser, rất có thể là chiếc mà Lâm Dật và Chu Lương lái."

"Tôi đoán là Lâm Dật cố ý làm vậy, chắc hai người bọn họ đã trốn thoát rồi."

Cầm bản đồ thành phố Panama trong tay, Lưu Hồng thận trọng suy ngẫm vài giây rồi nói tiếp:

"Khu phố Sanma đã là ngoại ô rồi. Sau khi đốt xe, tôi không nghĩ Lâm Dật sẽ ở lại đó. Rất có thể cậu ấy đã đến quận Collen cách đó tám cây số. Đây là khu ổ chuột lớn nhất ở Panama, một nơi hỗn tạp, rất thích hợp để lẩn trốn."

Phải nói rằng, không phải do may mắn mà Lưu Hồng có thể trở thành thủ lĩnh của Lữ đoàn Trung Vệ.

Tố chất chiến thuật và năng lực chiến đấu của anh ta đều khỏi phải bàn cãi.

Nếu không, dựa vào thông tin này cũng không thể đoán được hành động của Lâm Dật.

"Nhưng vấn đề bây giờ là dù có biết được những thông tin này cũng vô ích. Khu vực địa phương đã bị phong tỏa, người của chúng ta không thể vào được." Tào Gia Độ nói.

"Tôi đoán Lâm Dật cũng sẽ nghĩ tới điều này, với tính cách của cậu ấy, sau khi đảm bảo an toàn cho bản thân thì có lẽ sẽ tìm cách liên lạc với chúng ta."

Lưu Hồng thở dài: "Chắc mười tiếng nữa tổ hai và tổ ba sẽ tới nơi, nếu có thể hỗ trợ hỏa lực cho bọn họ thì cũng không phải sợ nữa."

Mọi người đều không nói gì, tất cả những gì bọn họ có thể làm bây giờ là chờ đợi.

Mỗi giây mỗi phút trôi qua, phòng họp tác chiến tràn ngập khói thuốc, tàn thuốc vương vãi khắp sàn, điều này như đại diện cho tâm trạng bồn chồn của tất cả mọi người.

Khoảng hai tiếng đồng hồ trôi qua, nhân viên thông tin trước máy tính kêu lên:

"Đã nhận được tin tức!"

"Bọn họ đã bị tấn công ở quận Collen và đang tiến về phía tây thành phố, thị trấn Santa Clara!"

Dứt lời, tất cả mọi người trong phòng họp đều trở nên kích động.

Không ai ngờ rằng tin tức lại đến đột ngột như vậy!

"Làm sao bọn họ gửi tin đến được, tôi muốn nói chuyện với bọn họ!"

"Tạm thời chưa thể nói chuyện, họ gửi tin qua hòm thư Twitter."

"Kiểm tra tình trạng của họ trước, xem họ có bị thương hay không, hỏi Lâm Dật kế hoạch tiếp theo của cậu ấy là gì?"

Nhân viên gửi thông tin đi theo những gì Lưu Hồng nói, rất nhanh đã nhận được thư trả lời.

"Tình trạng của hai người bọn họ không tệ lắm, bọn họ hy vọng chúng ta cho người tới đó. Trang bị của bọn họ đang thiếu thốn, tình thế rất bị động!"

Lưu Hồng không nói nữa, quay đầu nhìn Lục Bắc Thần.

Vấn đề hiện nay là việc bọn họ đang bị hạn chế, ngoại trừ tổ hai và tổ ba, muốn trợ giúp hỏa lực là điều rất khó.

"Tôi đã thông báo rồi, đang đàm phán với bên kia. Nếu trong vòng ba tiếng không thể đàm phán xong thì chúng ta sẽ vào thành phố bằng cách cưỡng chế can thiệp."

"Cưỡng chế can thiệp..."

Những lời này thốt ra từ miệng Lục Bắc Thần nhẹ tựa mây bay.

Nhưng vào tai người khác thì lại như một lời cảnh tỉnh.

Ý nghĩa của nó không thể rõ ràng hơn.

Ba giờ là tối hậu thư cuối cùng, nếu bên kia không đồng ý hay từ chối hợp tác!

Vậy thì!

Sẽ lập tức chiến đấu!

Chương 1829: Dự Cảm Không Lành

Có được sự ủng hộ của Lục Bắc Thần, sự tự tin của mấy người Lưu Hồng tăng hơn nhiều.

Những thứ khác không dám bảo đảm, nhưng dựa vào năng lực của Lâm Dật, nếu muốn kiên trì ba tiếng đồng hồ, chắc chắn không thành vấn đề.

"Tôi sẽ truyền đạt thông tin cho bọn họ ngay."

Tiếp đến, Lưu Hồng nói với nhân viên truyền tin: "Truyền tin qua đó, nói với bọn họ chú ý ẩn nấp kỹ, báo lại vị trí của mình bất cứ lúc nào!"

"Rõ!"

…

Bên phía Panama, Lâm Dật lái xe chở Chu Lương phóng nhanh trên đường cao tốc.

"Bên phía Lưu lão đại nói thế nào."

"Đang giao thiệp với chính phủ, nếu ba tiếng đồng hồ sau còn không có kết quả, chúng ta sẽ chọn cách cưỡng chế can thiệp, vả lại người của tổ hai và tổ ba đang trên đường đến đây, nhưng khoảng tầm phải cần mười mấy tiếng đồng hồ sau mới có thể đến nơi."

"Mười mấy tiếng..."

Lâm Dật trầm ngâm một lát: "Chỉ cần chúng ta có thể an toàn đến được Santa Clara, vấn đề coi như không lớn."

"Bên phía Lưu lão đại có kế hoạch là chúng ta ẩn nấp trước, sau đó giữ liên lạc với anh ta, đợi đến lúc chi viện đến nơi thì chúng ta được cứu rồi."

"Nói xong chuyện quan trọng thì đừng buôn chuyện với anh ta nữa, tiết kiệm pin một chút, bây giờ không thể tìm được chỗ sạc pin."

"Rõ rồi."

Sau khi kết nối xong với bên Lưu Hồng, hai người ai làm việc của người nấy.

Lâm Dật lái xe, Chu Lương phụ trách yểm hộ, xe chạy về phía Santa Clara.

Trên cả đoạn đường, Lâm Dật không nói lời nào.

Anh luôn cảm thấy dường như trong chuyện này đã xảy ra vấn đề ở phân đoạn nào đó.

Tại sao đối phương có thể khóa chặt mục tiêu ở khu Collen nhanh như vậy?

Chẳng lẽ bên đó đoán được hành động của mình?

Mặc dù có khả năng này, nhưng Lâm Dật cảm thấy khả năng này cực kỳ nhỏ.

Bọn họ không phải là Lưu Hồng, không thể hiểu rõ mình như vậy, không thể dễ dàng đoán ra phương hướng hành động của mình.

Nhưng đây là điểm mà Lâm Dật vẫn luôn rất để ý.

Trong lúc mấu chốt này, cho dù gió thổi cỏ lay cũng có sức ảnh hưởng mang tính hủy diệt, không thể lơ là.

Ngoài việc này ra, điều khiến Lâm Dật lo lắng còn là đám người áo đen.

Chỉ cần những người này không lộ diện, vậy sẽ không giải trừ được mối nguy hại.

Cho dù Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt có đến đây cũng không làm nên chuyện gì.

Dựa vào thủ đoạn của bọn họ, cơ bản không quan tâm nhiều như thế.

Vả lại trình độ của hai bên chênh lệch rất lớn, cho dù cộng toàn bộ người của tổ hai và tổ ba cũng chưa chắc là đối thủ của bọn họ.

Bởi rất có khả năng người áo đen cũng dẫn theo đồng bọn của mình đến đây giống như lần trước.

Căn cứ vào nguyên nhân như vậy, Lâm Dật nghĩ rằng chuyện trước mắt không tính là nguy hiểm gì lớn, nguy hiểm lớn hơn vẫn đang đợi mình ở phía sau.

Cho dù bọn họ có thoát khỏi Santa Clara, vẫn có thể không làm nên chuyện gì.

Đây mới là điểm Lâm Dật lo lắng nhất.

Vì diện tích của nước này khá nhỏ, Santa Clara cách thành phố Panama cũng không xa, khoảng tầm sáu mươi cây số.

Khoảng hơn một tiếng đồng hồ sau, Lâm Dật đã lái xe đến địa điểm.

Santa Clara là một thành phố nhỏ ven biển, tương đương với một thành phố nhỏ hạng bốn hạng năm ở Hoa Hạ.

Điểm duy nhất có thể nhắc đến chính là phong cảnh ở nơi đây.

Lâm Dật nhìn đồng hồ, bây giờ đã hơn ba giờ sáng, màn đêm là sự che chắn tốt nhất. Hai người rón rén vào thành phố, không hề khiến người nào nghi ngờ.

Hai người dạo một vòng trong thành phố, cuối cùng, Lâm Dật dừng lại trước cửa một khách sạn.

"Lão đại, anh nhìn cái gì mà giống như kẻ trộm vậy?"

"Tuy chúng ta đã đến đây rồi, nhưng cũng không phải đã an toàn tuyệt đối rồi, chúng ta phải tìm một chỗ ẩn nấp trước."

Lâm Dật chỉ về một nhà nghỉ nhỏ ở phía trước: "Đi đến đó tránh một lúc trước, thêm mấy tiếng đồng hồ, có lẽ cứu viện sẽ đến rồi."

"Vậy tại sao còn để xe dừng lại ở đây?"

"Dùng để che tai mắt người khác, chẳng may có người truy đuổi đến, chúng ta có thể lập tức phát hiện, sau đó tháo chạy từ cửa sau."

Lâm Dật nói tiếp:

"Xăng dầu để lại trên xe, nếu lại gặp phải nguy hiểm, chúng ta đem xăng châm lửa, gây nên khủng hoảng, tiện cho hai chúng ta bỏ chạy."

"Vậy còn đợi gì nữa? Bây giờ đến đó thôi."

"Đợi thêm một chút nữa, đừng vội. Nếu điện kiện cho phép, chúng ta đợi đến trời sáng rồi xuống."

"Đây là thao tác gì vậy?"

"Bây giờ là hơn ba giờ sáng, chính là lúc ngủ. Nửa đêm nửa hôm, hai chúng ta qua đó gõ cửa, chắc chắn sẽ khiến người ta nghi ngờ, người bình thường sẽ không làm chuyện như thế này. Đợi đến khi trời sáng rồi qua đó, như vậy thuận theo lẽ thường, nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chúng ta còn có thể lái xe rời đi, xem như đã chuẩn bị trước hai bước."

"Lợi hại!"

Chu Lương dựng ngón tay cái lên, phục Lâm Dật sát đất.

Bất tri bất giác đã trôi qua hơn một tiếng đồng hồ, trời đã dần sáng tỏ.

Chu Lương nhìn cánh cửa căn nhà trọ nhỏ được mở ra, một người đàn ông đi dép lê, trên miệng ngậm điếu thuốc lá từ trong bước ra ngoài.

Trên tay của ông ta còn cầm cây chổi, đang vệ sinh quét dọn trước cửa. Nhìn dáng vẻ của ông ta chắc chắn là ông chủ của nhà trọ.

Nhưng Lâm Dật không vội xuống xe, đợi thêm một lúc. Nhìn thấy có người bước vào làm thủ tục nhận phòng, anh mới gọi Chu Lương xuống xe.

Chỉnh đốn đơn giản một chút, hai người đi về phía nhà trọ nhỏ.

Trong túi quần của Lâm Dật còn hơn một trăm đô la Mỹ, mặc dù không nhiều nhưng dựa vào vật giá ở nơi này thì không thành vấn đề.

Sau khi hai bên thương lượng một lúc, hai người thuê một căn phòng trên tầng hai gần cửa sổ, cũng tiện quan sát tình hình dưới lầu.

Lâm Dật đứng trước cửa sổ, nhìn thành phố nhỏ từ từ thức tỉnh từ trong đêm tối, sự yên bình và thanh tịnh vào khoảnh khắc này đối với anh mà nói là vô cùng quý giá.

"Báo vị trí của chúng ta cho Lưu lão đại, còn lại phải xem sắc mặt của ông trời thôi."

Làm theo lời Lâm Dật nói, Chu Lương báo chính xác vị trí của mình cho Lưu Hồng, bây giờ chỉ còn sự chờ đợi dài dằng dặc.

Ở bên cạnh cửa sổ chăm chú nhìn một lúc, con mắt Lâm Dật có chút mỏi. Anh quay đầu nhìn một cái, phát hiện Chu Lương đã ngủ say rồi nhưng trong lòng vẫn ôm chặt khẩu súng.

Sự mệt mỏi cực độ khiến anh ta không chịu đựng nổi nữa, tinh thần quá tải, đã không cách nào chống đỡ nổi cơ thể của mình.

Lâm Dật không nói gì, lấy ít nước rửa mặt, tinh thần lập tức tốt lên nhiều. Sau đó anh tiếp tục đứng trước cửa sổ quan sát, nhằm tránh xảy ra chuyện không lành.

Chim sẻ tuy nhỏ, nhưng vẫn đầy đủ ngũ tạng.(*)

(*): ý chỉ có những thứ tuy thể tích hoặc quy mô nhỏ bé nhưng bên trong có đầy đủ hết.

Một nhà nghỉ nhỏ như này có chút đơn sơ, nhưng trong này chuẩn bị một vài món ăn và nước khoáng, điểm này rất giống với khách sạn ở Hoa Hạ, cũng là một cách sáng tạo thu hút du khách.

Dưới sự cải tạo giá trị của hệ thống, tố chất cơ thể của Lâm Dật vượt xa người bình thường, nhưng cho dù nói thế nào cũng là cơ thể làm bằng máu thịt, làm việc quá tải trong thời gian dài cũng khiến cơ thể của anh có chút không chịu đựng nổi. Anh cầm đồ ăn trên bàn lên ăn một chút mới cảm thấy trong ruột dễ chịu hơn.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, chớp mắt đã hơn bảy giờ sáng rồi.

Lâm Dật tính toán thời gian.

Thêm khoảng hai ba tiếng nữa, bọn người Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt chắc có thể đến được nơi này rồi.

Tiếp theo, dựa vào tin tức Lưu Hồng truyền đến, thời gian này mọi người đã bắt đầu cưỡng chế can thiệp.

Nhưng phía bên này của anh vẫn không hề có động tĩnh gì.

Có lẽ hành động của bên đó bị trở ngại, nếu không chắc chắn bây giờ đã đến kịp…

Nghĩ tới đây, vẻ mặt của Lâm Dật đột nhiên sững lại, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Chương 1830: Nội Gián

Mệnh lệnh cưỡng chế can thiệp do Lục Bắc Thần hạ lệnh.

Dựa vào tính cách kiên quyết mạnh mẽ của ông ấy, đương nhiên đã nói là làm.

Nhưng trong chuyện này vẫn có nhiều nguyên nhân chen ngang vào.

Muốn làm được thuận lợi, vẫn có độ khó nhất định.

Chính tình hình trước mắt đã nói lên tất cả. Nhiều thế lực tập trung tại một chỗ, tất nhiên sự sắp xếp của phía Hoa Hạ sẽ chịu cản trở, đây là điều gần như có thể khẳng định.

Nhưng mình và Chu Lương ở Santa Clara.

Điểm này vẫn chưa ai biết rõ.

Mà bên phía Lưu Hồng đã biết được vị trí chính xác của mình.

Cộng thêm khoảng cách không xa, có thể phái người đến đây rất nhanh, cũng sẽ không bị cản trở.

Nhưng bây giờ, trong thành phố vẫn không có chút động tĩnh nào.

Có một giọng nói nào đấy đang nói với Lâm Dật, rất có thể sẽ xảy ra chuyện mà mình không muốn nhìn thấy nhất.

Tin tức của mình bị bại lộ, người đến bên này cứu viện cũng gặp phải cản trở!

"Đừng ngủ nữa!"

Lâm Dật cầm chai nước khoáng uống hết nửa còn lại, ném về phía Chu Lương.

Người sau đột nhiên bừng tỉnh.

"Tôi mới ngủ có hai phút, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì à?"

"Ngủ hai phút cái cọng lông gì chứ, đã ngủ hơn hai tiếng rồi."

Chu Lương giống như quả bóng cao su bị xì hơi, dụi dụi mắt.

"Không được rồi, thật sự quá mệt luôn. Tôi sắp chống đỡ không nổi rồi."

"Vực dậy tinh thần chút đi. Tôi có dự cảm không tốt, hình như chúng ta bị lộ rồi."

"Mới đến đây mấy tiếng, làm sao hành tung của chúng ta có thể lộ chứ! Vả lại chúng ta ẩn nấp tốt như này. Không có khả năng đấy."

"Tôi cũng hy vọng không thể, nhưng cẩn thận một chút cũng không sai."

"Lão đại, tôi cảm thấy anh quá căng thẳng rồi, sẽ không xảy ra chuyện đó đâu."

Chu Lương đứng dậy nói: "Anh đi ngủ một lúc, để tôi phụ trách quan sát."

"Ngủ không được. Chúng ta kiên trì thêm mấy tiếng, sắp có tin tức của bọn người Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt rồi, cố gắng kiên trì thêm đi."

Uỳnh uỳnh uỳnh…

Uỳnh uỳnh uỳnh…

Chính vào lúc hai người đang nói chuyện, nghe thấy một loạt tiếng gầm rú của động cơ.

Nhìn ra phía ngoài cửa sổ, hai chiếc xe việt dã có vết rỉ sét loang lổ từ phía xa chạy đến.

Nhưng điều khiến hai người ngạc nhiên nhất là hai chiếc việt dã cũ rách thế mà dừng lại trước cửa căn nhà trọ nhỏ này.

Bảy tám người từ trên xe đi xuống, mặc trang phục ngụy trang màu xanh quân đội, trên tay cầm khẩu súng, có ý định xông thẳng vào trong.

Nhìn thấy những thứ này, hai người nhìn nhau một cái, trên trán toát từng hàng mồ hôi!

Bởi vì trên người của những người này đều có một ký hiệu đồng nhất, mắt rắn màu đen!

Chính là những người đã tấn công bọn họ ngày hôm qua ở trong cục quản lý!

"Đm! Đám người này là thuộc họ chó sao, tại sao bọn họ đến đây nhanh vậy!"

Binh!

Chính vào lúc này, tiếng súng truyền tới, cúi đầu nhìn một cái đã thấy ông chủ của nhà trọ nhỏ đã chết dưới nòng súng của bọn chúng rồi!

Tiếng hét thất thanh của người trên đường truyền đến, người đi ngang gần đó ôm đầu vắt giò lên cổ chạy như điên. Mọi người bắt đầu tìm đồ che chắn, nhằm bảo vệ sự an toàn của bản thân.

"Ra tay! Tôi đánh phía trước, cậu đánh phía sau!"

"Rõ!"

Hai người đặt vũ khí trên khung cửa sổ, quá trình ngắm chuẩn trong giây lát đã hoàn thành!

Bùm bùm bùm!

Sau mấy tiếng súng vang lên, ba người gục xuống đất, năm người còn lại cũng cùng lúc giơ vũ khí lên, đồng thời đưa nòng súng hướng thẳng về phía Lâm Dật và Chu Lương.

Cho dù số lượng người hai bên khác biệt nhưng không ảnh hưởng đến chất lượng, Lâm Dật và Chu Lương chiếm được cơ hội trước, cho nên năm người kia không chiếm được bất luận tiện nghi nào, không đến một phút đã bị tiêu diệt toàn bộ rồi!

"Đi nhanh, nhảy xuống dưới!"

Ra lệnh một tiếng, hai người trước sau từ trên cửa sổ nhảy xuống dưới, sau đó xông về phía chiếc xe Raptor mà mình đậu trước cửa khách sạn.

Đạp mạnh chân ga, chiếc xe Raptor phát ra tiếng gầm rú, phóng nhanh về phía xa.

"Mẹ nó, chẳng lẽ đám người này thông qua radar định vị được vị trí của chúng ta sao!"

"Nếu như chỉ thông qua radar khóa chặt vị trí thì không sao cả, điều đáng sợ nhất chính là lữ đoàn Trung Vệ có nội gián rồi!"

Chu Lương hoảng hốt, lời suy đoán của Lâm Dật khiến trái tim anh ta đập thình thịch.

"Không quá có khả năng đó chứ. Làm sao Lữ đoàn Trung Vệ có thể xuất hiện người như vậy?"

"Tôi cũng không muốn tin chuyện này, nhưng sự thật ở trước mắt đều chỉ về hướng khả năng này."

Lúc nói câu này, Lâm Dật quan sát xung quanh, sau khi phát hiện không có nguy hiểm lại tiếp tục nói:

"Ở khu Collen, chúng ta bị phát hiện còn có thể xem như trùng hợp, nhưng ở Santa Clara lại bị phát hiện nữa, điều này có thể nói rõ vấn đề rồi."

Chu Lương trầm mặc, không phát biểu ý kiến gì nữa.

Bởi vì hai chuyện này có vẻ quá trùng hợp rồi.

Vừa nãy người của Hắc Xà không hề tìm kiếm xung quanh, thậm chí nhìn thấy xe cũng không thu hút sự chú ý của bọn họ, mà bọn họ trực tiếp xông về phía ngôi nhà trọ nhỏ.

Nếu trên tay của bọn họ không có tin tức chính xác, đánh chết Chu Lương cũng không tin bọn họ sẽ xông thẳng đến đây!

Vì vậy, nội bộ của lữ đoàn Trung Vệ rất có khả năng đã xuất hiện nội gián!

"Đổ xăng ra đi." Lâm Dật nói tiếp:

"Càng ngày sẽ càng có nhiều người đến Santa Clara, trước tiên chúng ta phải gây nên hỗn loạn, tạo cơ hội tháo chạy."

"Đã rõ!"

Chu Lương mở nắp thùng xăng, xuôi theo cửa sổ đổ ra một phần, sau đó lợi dụng viên đạn cọ sát tạo ra tia lửa đốt cháy.

Ngọn lửa lớn bắt đầu đốt cháy hừng hực, khói đen che khuất tầm nhìn mắt người, phá vây cho hai người, cung cấp cơ hội tốt nhất.

Lâm Dật lái xe về mấy phương hướng khác nhau, Chu Lương bắt đầu phóng hỏa khắp nơi.

Chỉ trong khoảnh khắc, Santa Clara giống như một thành phố bị lửa bao trùm, khắp nơi đều là khói bụi mù mịt, chỉ có thể quan sát trong phạm vi mười mét.

"Lão đại, cẩn thận chút, phía trước có người!"

Chính vào lúc Chu Lương nói ra lời nhắc nhở, nháy mắt cửa kính bị phá nát, các mảnh vỡ bay khắp bốn phương tám hướng.

Lâm Dật đột ngột cúi đầu, nhưng mảnh vỡ vẫn trượt qua làn da trên cánh tay, trên mặt cũng lộ ra vết máu.

Vào lúc này chiếc xe bị mất khống chế, đâm trúng cột điện bên cạnh.

May mà Lâm Dật phản ứng nhanh, vội vàng quay xe trở về trục chính, nếu không hai người sẽ chết thẳng cẳng rồi.

Bùm bùm bùm!

Lại là một loạt tiếng súng truyền đến, bắn lên trên tấm thép của trần chiếc xe Raptor.

Tiếng vang bốp bốp binh binh khiến cho chiếc xe này đã thủng cả trăm nghìn lỗ, nhưng vẫn còn gánh vác được sứ mệnh của nó.

Chu Lương ngồi ở ghế sau, gác giá vũ khí xong, dùng lửa đạn mạnh mẽ hồi đáp lại, đồng thời cũng tạo cơ hội cho Lâm Dật.

Dưới tình huống như thế này, nếu không làm ra vài động tác phản công, hai người kiên trì không nổi mấy phút.

"Ngồi chắc vào, tôi chuyển hướng đấy!"

Nhắc nhở một câu, Lâm Dật quay mạnh vô lăng, rẽ vào trong một con hẻm nhỏ bên cạnh.

Con đường gập ghềnh, rất khó để chứa được thân xe của chiếc Raptor cực lớn.

Khoảng cách của hai bên trái phải cách thân xe không đến mười cm, nếu không phải kỹ thuật lái xe của Lâm Dật xuất thần nhập hóa, chắc chắn đã đụng trúng tường rồi.

Nhưng cho dù như vậy, hai bên trái phải của chiếc xe vẫn có vết xước.

Tai của chiếc xe đã bị đụng rơi rồi.

Nhưng dưới tình hình có kẻ địch đuổi theo ở phía sau, Lâm Dật cũng không dám giảm tốc độ, bắt buộc duy trì lái tốc độ cao.

Chu Lương nâng khẩu súng, bắn về phía binh lính đang đuổi theo sau!

Nhưng đối mặt với sự tập trung lửa đạn của mười mấy người, chút hỏa lực này của anh ta như muối bỏ biển, cơ bản không thể chống đỡ!

"Chết tiệt, lão đại, phía trước có rào cản!"

Chương 1831: Thời Khắc Sinh Tử

"Ngồi vững, bây giờ tôi quay xe!"

Lâm Dật căng thẳng đến nổi đầu đầy mồ hôi lạnh.

Trước con hẻm nhỏ có đặt chướng ngại vật trên đường, một khi lái ra ngoài sẽ nổ lốp xe, có thể tưởng tượng được kết cục của mình như thế nào rồi.

Cách duy nhất chính là quay xe lui về. Vào lúc không thể xác định bản thân mình an toàn, tuyệt đối không thể bỏ xe.

"Chuẩn bị xong rồi!"

Lâm Dật đánh số lùi, một chân giẫm mạnh lên chân ga.

Động cơ Raptor lại phát ra tiếng rít gào một lần nữa, phía dưới lốp xe xuất hiện khói bụi màu trắng, tỏ rõ cho dù vì nguyên nhân bên ngoài hay thế nào thì chiếc xe này cũng sẽ không dễ dàng hư hỏng.

Ầm ầm ầm!

Bởi vì quay xe, tầm mắt của Lâm Dật bị cản trở. Chu Lương bắn mấy phát súng về phía sau, dự định yểm trợ cho anh.

Nhưng hỏa lực của đối phương càng thêm dữ dội, hầu như sự yểm trợ của Chu Lương không có tác dụng.

Đầu của Lâm Dật co lại dưới ghế xe, chỉ có thể dựa vào cảm giác để lái xe.

"Fuck!"

Nhìn thấy Lâm Dật lùi xe quay lại, truy binh phía sau mắng to một tiếng, dồn dập lui về phía sau.

Nếu bị cái thứ lớn như vậy nghiền nát, không chết cũng phải tàn phế.

Rất nhanh, Lâm Dật lui xe trở lại con đường cái lúc đầu.

Trên đường vẫn có rất nhiều binh lính đuổi theo, trên người bọn họ mặc các chế phục có kiểu dáng khác nhau, nhưng họng súng đều nhắm vào Lâm Dật.

Qua khóe mắt, Lâm Dật nhìn thấy chỗ hai mươi mấy mét phía trước có một ngõ nhỏ cùng kích thước, nhưng lại ở sau đám người.

Nhất định phải tiến lên mới được!

"Lão đại, xe còn có thể chống đỡ được không?"

"Chắc chắn không được." Lâm Dật nói tiếp:

"Trong thùng còn bao nhiêu xăng?"

"Sắp nhìn thấy đáy rồi."

"Một lát nghe chỉ thị của tôi, đốt xe."

"Hử?"

Chu Lương sững sờ cả người: "Ở trong xe đốt luôn à?"

"Đúng."

Lâm Dật không nói nữa, nắm tay lái tiếp tục tăng tốc!

Bùm!

Một tiếng nổ vang lên!

Lốp xe trúng đạn, trong nháy mắt chiếc xe mất cân bằng, quay vài vòng tại chỗ!

Lâm Dật nghiến chặt răng. Sau khi giẫm thắng xe, anh mạnh mẽ kiểm soát được xe, vọt qua đám người phía trước!

Người tới đây vây quét cũng không ngờ Lâm Dật mạnh mẽ như vậy, đã biến thành thế này mà anh vẫn không từ bỏ!

Không còn cách nào khác, người chặn ở phía trước tản ra hai bên.

Lâm Dật chạy tới một con đường, quẹo qua con đường nhỏ phía trước, đồng thời lớn tiếng nói với Chu Lương:

"Châm lửa!"

Lúc này Chu Lương đã sớm không để ý đến sống chết.

Ngay khi nghe thấy mệnh lệnh của Lâm Dật, trước tiên đốt thùng xăng.

Mặc dù bên trong chỉ còn lại ít xăng nhưng ngọn lửa lớn vẫn bốc cháy hừng hực, khiến trong xe cũng bốc cháy theo.

Cùng lúc đó, Lâm Dật và Chu Lương chạy thoát, nhưng đồng thời chiếc xe to lớn dưới thân đã thọ hết chết già, hoàn thành sứ mệnh của nó.

Raptor cháy, chặn lối vào hẻm nhỏ, trở thành một tấm chắn do thiên nhiên tạo nên.

Việc này cũng tạo cơ hội cho Lâm Dật và Chu Lương chạy nhanh vào trong hẻm nhỏ.

"Lão đại, anh chạy mau, tôi ở phía sau yểm trợ cho anh."

"Đmm!" Lâm Dật chửi ầm lên: "Làm việc dưới trướng lão tử, tôi có thể để cậu ở lại bọc hậu sao! Chạy nhanh lên cho tôi!"

Lâm Dật nắm lấy cánh tay của Chu Lương, kéo đến đằng sau mình.

"Mẹ nó chạy nhanh lên cho tôi!"

Chu Lương khẽ cắn môi, co chân chạy về phía trước, sau một trận bắn phá, Lâm Dật từ phía sau đuổi theo bước chân của anh ta, lớn tiếng nói:

"Phía trước có nắp cống, mở nó ra, chúng ta trốn vào đó!"

Ở chỗ nắp cống, hai người đưa ngón tay vào cái lỗ thủng trên nắp, chỉ chốc lát đã mở được nắp cống.

"Lão đại anh nhảy vào trước, lần này tôi bọc hậu cho anh!"

"Tôi nhảy trước cái lông. Mẹ nó, mau đi xuống cho tôi."

Lâm Dật không quan tâm nhiều như vậy, đá một cái vào người Chu Lương, đá anh ta xuống cống.

Chu Lương nhanh tay nhanh mắt, nắm được một bên cầu thang trong đó.

Nước bùn ở dưới giống như đầm lầy, nếu rơi vào, muốn bò lên trên sẽ rất khó khăn.

Lâm Dật theo sát phía sau cũng đã đi xuống, anh cũng nắm được tay vịn chỗ để sửa chữa, sau đó đóng nắp lại.

Một loạt động tác vô cùng trôi chảy, thời gian trước sau còn chưa đến năm giây.

Mùi hôi khó ngửi ập vào mặt, đổi lại là những người khác tới đây, chắc chắn sẽ ghê tởm buồn nôn.

Nhưng vào thời khắc sinh tử này lại có thể đổi lấy yên tĩnh trong chốc lát. Đối với hai người mà nói, giống như được sống lại.

Đúng lúc này, tiếng hô hoán vang lên từ trên đỉnh đầu của hai người.

Sau đó là tiếng bước chân vội vã.

Thông qua những chi tiết này, Lâm Dật cân nhắc ước chừng một chút, phải có ít nhất hai mươi đến ba mươi người đi qua chỗ này.

Đột nhiên, hai người cảm thấy ánh sáng trong cống thoát nước tối sầm lại.

Phát hiện lỗ thủng trên nắp cống bị người dùng chân giẫm lên, trái tim không khỏi đập nhanh hơn, biểu cảm cũng trở nên khẩn trương.

"Người đi đâu rồi, hai người bọn họ vừa mới vào đây, tại sao lại không có người!"

"Tôi dám chắn bọn họ không đi xa. Chắc chắn bọn họ trốn ở chỗ nào đó, chỉ cần tìm ở khu vực này, có lẽ sẽ tìm được bọn họ!"

"Phong tỏa chỗ này trước. Tôi tin là bọn họ sẽ không đi xa!"

Trái tim của hai người ở dưới nắp cống đập thình thịch như sấm sét, suýt chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng.

Sống hơn hai mươi năm, chưa bao giờ có khoảnh khắc nào khiến Lâm căng thẳng như thế.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, người đứng ở trên nắp cống vẫn chưa rời đi, ngay cả chính bọn họ cũng có thể nghe thấy tiếng trái tim mình nhảy lên dữ dội.

Đột nhiên trong nháy mắt, ánh mặt trời từ trên nắp cống lại xuyên thấu xuống dưới một lần nữa, tiếng bước chân càng lúc càng xa.

Hai người thở phào nhẹ nhõm.

Đối với bọn họ mà nói, vài giây phút dài dằng dặc này giống như đã trôi qua vài cái xuân hạ thu đông.

Nhưng cũng không phải bốn mùa thay nhau, mà là sống chết.

Hai người như trút được gánh nặng, cho dù mùi trong không khi chẳng ra gì, nhưng lại ngửi được tí ti ngọt ngào.

Lại vài phút trôi qua, trên đỉnh đầu đã không còn tiếng động nào, Chu Lương nhỏ giọng nói:

"Lão đại, bây giờ chúng ta không có cách liên lạc với Lưu lão đại."

Khóe miệng Lâm Dật lộ ra một nụ cười kỳ lạ.

"Đương nhiên phải liên lạc." Lâm Dật nói tiếp:

"Báo vị trí giả cho bọn họ, chúng ta có thể có cơ hội giải lao."

Cặp mắt Chu Lương lập tức sáng ngời.

Dựa theo suy đoán lúc trước, trong Lữ đoàn Trung Vệ có nội gián.

Nếu báo một vị trí giả, sẽ thu hút lực chú ý của những người này, bên phía mình sẽ tạm thời an toàn.

"Vẫn là lão đại anh lợi hại, tôi nghi ngờ trong đầu anh có lắp đặt một cái CPU 16 nhân(*) đấy."

(*)CPU 16 nhân: nhân (lõi, core) của CPU còn được gọi là nhân vật lý (nhân xử lý) hay core cpu, một cpu được cấu tạo từ một hoặc nhiều nhân, mỗi nhân được coi như một bộ xử lý riêng biệt, vì thế một cpu có nhiều nhân vật lý thì tốc độ xử lý nhanh hơn, đảm bảo thực hiện nhiều công việc một lúc mượt mà hơn.

"Được rồi, đừng nói chuyện vớ vẩn, gửi tin tức qua trước, nếu không hai chúng ta có thể bị mùi này làm ngạt chết."

"Được."

Chu Lương móc điện thoại di động từ trong túi ra.

Nhưng trong tích tắc lấy điện thoại ra, hai người đều sững sờ.

Trong cuộc xung đột vừa rồi, màn hình điện thoại di động bị đụng nát, không thể dùng tiếp.

"Con mẹ nó!"

Lâm Dật mắng một câu, lần này thật sự hết sức xui xẻo.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm Dật sờ khoáng thạch quấn trên người.

Chỉ cần chúng nó vẫn còn, vấn đề cũng không lớn.

Nhưng sau đó nên làm như thế nào, Lâm Dật cũng không thể trả lời rõ ràng.

Chương 1832: Tình Hình Phức Tạp

"Lão đại, làm sao bây giờ, chẳng lẽ chúng ta vẫn trốn ở chỗ này sao?" Chu Lương nhỏ giọng nói tiếp:

"Cho dù hai chúng ta không bị mùi hôi này làm ngạt chết, thời gian quá dài cũng sẽ đói chết."

"Đợi đến buổi tối rồi nói sau, bây giờ đi ra ngoài chính là chịu chết."

Mặc dù bây giờ bọn họ còn chưa tới mức hết đạn cạn lương, nhưng đã mất liên lạc với bên ngoài.

Ở bên ngoài đều có người canh giữ, nơi này trở thành một khu vực bị bao vây. Mình rơi vào tình huống cực kỳ bị động, có thể đi ra ngoài hay không còn phải xem vận may thế nào.

Nhưng thông qua đủ loại dấu hiệu, Lâm Dật cảm giác rất có thể người khởi xướng chuyện này đang nhắm vào anh.

Lúc đầu, phân tích của Lâm Dật chính là có những kẻ phạm pháp muốn thông qua cách như vậy, lén lút vận chuyển khoáng thạch đi vào trong nước.

Bây giờ xem ra khả năng này rất thấp.

Mục đích thật sự là muốn thông qua khoáng thạch, kéo lực chú ý của kẻ thù lên người mình, sau đó hoàn thành mục đích giết chết mình

Còn tình hình bên phía Lữ đoàn Trung Vệ, Lâm Dật gần như có thể chắc chắn có nội gián trong đó, nếu không sẽ không xuất hiện sự trùng hợp như vậy.

Chẳng qua việc này còn phải đợi sau khi mình trở về mới có thể giải quyết.

Nhưng có thể trở về hay không, anh cũng không biết chắc.

"Lão đại, người tổ hai và tổ ba chắc chắn gần tới rồi."

"Không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc tới rồi, nhưng ở chỗ nào thì tôi cũng không biết." Lâm Dật nói tiếp:

"Chỉ có thể cầu trời, hy vọng các cô ấy có thể chủ động tìm tới nơi này, như vậy chúng ta mới có chút cơ hội."

"Từ nhỏ tôi đã không làm chuyện tốt nào, có lẽ ông trời sẽ không đáp lại tôi, nên anh cầu nguyện đi."

"Hai chúng ta cùng một đức hạnh. Chỉ sợ tôi cầu nguyện xong, ông trời đánh một tia sét xuống, chúng ta ăn shit luôn đấy."

"Nếu như có thể trở về, nửa đời sau tôi sẽ ăn chay niệm phật, làm người tử tế."

"Sắc giới thì sao?"

"Người xưa có câu "thực sắc tính dã(*)", nếu không cho tôi phạm sắc giới, chẳng khác nào không cho tôi ăn cơm. Như vậy không tốt lắm đâu."

(*)Thực, sắc, tính dã: nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người.

"Ha ha..."

Mặc dù tình huống bên ngoài rất khẩn cấp, nhưng hai người lại có thể cười nói vui vẻ, coi như trong đau khổ vẫn tìm được niềm vui.

Hai người ở trong cống ngây người mười mấy tiếng.

Đừng nói là Chu Lương, cho dù là Lâm Dật cũng có chút không chịu nổi nữa rồi.

Cánh tay mỏi nhừ, phải đổi tư thế liên tục để giảm bớt cơn đau nhức trên cơ thể.

Hơn nữa hoàn cảnh tệ hại này khiến người không thể duỗi thẳng ra, phải đứng trong tư thế vô cùng vặn vẹo.

Những chuyện này đều là nguyên nhân chủ yếu khiến cho năng lượng cơ thể của hai người giảm xuống.

Đến đêm khuya rồi vẫn còn nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài.

Nguy hiểm không hề đi xa, bọn họ không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mặt trời mọc ở phía Đông rồi lặn ở phía Tây. Với trạng thái thế này của hai người, ở trong đường cống ngầm ngây người hai ngày hai đêm.

Lâm Dật và Chu Lương cũng quên làm sao bản thân có thể kiên trì thời gian dài như vậy.

Vào giờ phút này, tinh thần vượt qua cả thân thể, mệt mỏi cũng không tạo thành ảnh hưởng với bọn họ.

Trong thời gian hai ngày, nhiều thế lực bên ngoài tiến hành phong tỏa nghiêm ngặt khu vực này.

Gần như cứ cách mười phút lại có thể nghe thấy tiếng nói chuyện vang lên trên đỉnh đầu.

Vả lại không ngừng có người đi ngang qua trên đỉnh đầu, thậm chí còn có tiếng mô-tơ.

Lúc trước Lâm Dật chưa từng nghĩ tới điều này.

Vốn dĩ anh cho rằng trốn ở chỗ này một khoảng thời gian, đối phương sẽ thả lỏng cảnh giác, mình sẽ được tìm cơ hội chạy trốn.

Nhưng không ngờ nhóm người trước mắt này lại cố chấp như thế, qua hai ngày đêm liên tiếp vậy mà vẫn chưa từ bỏ.

Hơn nữa còn tỏ thái độ khắc nghiệt, đến trông giữ nơi này như thế.

Thông qua chuyện lần này, Lâm Dật có cái nhìn hoàn toàn mới với người ở khu vực bên ngoài.

Mặc dù bọn họ vẫn chưa hiểu rõ kỹ xảo phát lực đan điền cận chiến.

Nhưng chiến thuật rèn luyện hàng ngày của bọn họ chắc chắn phải cao hơn trong tưởng tượng của mình.

Cũng không phải chỉ là một đám người tạp nham.

"Lão đại, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức của người tổ hai và tổ ba, có thể xảy ra vấn đề gì rồi không?" Chu Lương nói thầm:

"Tại sao không có một chút cảm giác tập kích nào thế."

"Có thể." Lâm Dật thấp giọng nói:

"Đã qua thời gian dài như vậy, nếu bọn họ đã tới, chắc chắn đã đến nơi này rồi. Có thể bọn họ bị cản trở, hai chúng ta cũng đừng trông cậy vào các cô ấy, tiếp tục nghĩ cách, dựa vào bản thân."

"Không đến mức này chứ. Những người đến từ khu vực bên ngoài này có gan lớn vậy à? Các cô ấy chính là người của chính phủ Hoa Hạ đấy!"

"Ngay cả Lầu Năm Góc mà bọn họ còn làm nổ, còn cái gì bọn họ không làm được?"

Lâm Dật điều chỉnh vị trí một chút, duy trì một tư thế trong thời gian dài khiến các khớp xương của anh như bị gỉ luôn rồi.

Thoáng di chuyển một chút cũng đau khủng khiếp.

"Tình hình quốc tế bây giờ phức tạp hơn tưởng tượng của cậu rất nhiều, hơn nữa mười ký khoáng thạch cũng quan trọng hơn tưởng tượng của cậu rất nhiều. Thêm vào việc nước Mỹ tới đây phá rối, bọn họ càng không kiêng nể gì."

Suy nghĩ thật lâu rồi Chu Lương nói:

"Tôi suy đi tính lại thì thấy ở ngoài đó có tổng cộng khoảng hơn hai mươi thế lực, nhiều người trộn lẫn ở đây như vậy có thể xảy ra nội chiến không? Có thể trở thành bước đột phá cho chúng ta."

"Không có khả năng này." Lâm Dật nói ra suy nghĩ của mình, bổ sung thêm:

"Nếu có thể xảy ra nội chiến thì đã xảy ra từ lâu rồi, đến bây giờ cũng không xảy ra xung đột lớn, có lẽ sau này càng không xảy ra. Có nước Mỹ ở đây làm Định Hải Thần Châm(*), những thế lực khác cũng phải cân nhắc ít nhiều."

(*)Định Hải Thần Châm: tên đầy đủ của gậy Như Ý trong tay Tôn Ngộ Không. Ở đây ý chỉ Mỹ nắm giữ thế lực lớn khiến những bên khác phải kiêng dè.

"Ai cũng biết nước Mỹ lớn mạnh, cho dù tất cả người ở khu vực ngoài cộng lại cũng không phải là đối thủ của bọn họ. Nhưng bọn họ sẽ làm chuyện dốc lòng dốc sức cho người khác hưởng không sao?"

"Bởi vì Hoa Hạ ngày càng lớn mạnh, cho dù nước Mỹ không lấy được khoáng thạch cũng phải nghĩ cách tạo dựng uy tín trong sự việc lần này." Lâm Dật nói tiếp:

"Cậu thử nghĩ một chút, nếu như trong lần hành động này bọn họ thành công lấy được khoáng thạch, danh dự tương lai trên trường quốc tế sẽ đạt tới một độ cao chưa từng có. Nhóm liếm cẩu của quốc gia khác sẽ càng thêm điên cuồng dựa vào bọn họ, chúng ta sẽ càng rơi vào trạng thái cô lập. Xem xét theo góc độ lâu dài, chuyện này sẽ mang đến ảnh hưởng lớn trước nay chưa từng có."

Lâm Dật dừng một chút, tiếp tục nói:

"Cho nên bây giờ nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ chính là lúc lục soát tìm kiếm hai chúng ta và đối phó với lực lượng vũ trang của Hoa Hạ."

"Nói trắng ra, bọn họ đều có cùng mục đích muốn tăng cường lực lượng vũ trang, còn đối phó với chúng ta thì bọn họ lại có mục đích khác nhau."

"So với nước Mỹ, những người ở khu vực bên ngoài này chắc chắn có tầm nhìn hạn hẹp hơn, nhưng bọn họ có tính cơ động cao, hơn nữa không bị quy tắc quốc tế trói buộc, điểm ấy thì Mỹ không thể so sánh. Suy cho cùng, cho dù Mỹ có không biết xấu hổ thì vẫn cần thể diện."

"Vậy bây giờ chúng ta giống như châu chấu bị vây ở chỗ này rồi." Chu Lương nói tiếp:

"Có thể ra ngoài hay không còn phải nhìn sắc mặt của ông trời."

Lâm Dật nhún vai: "Bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể đợi cơ hội. Hoặc đưa bọn họ vào chỗ chết, hoặc hai chúng ta đói chết."

"Nếu thật sự bị đói chết, chúng ta chết oan ức quá rồi."

Lâm Dật vỗ khoáng thạch cột trên người, ngậm ngùi nói:

"Tất cả cũng vì thứ đồ này."

Chương 1833: Người Bị Hại Và Người Tham Dự

Chu Lương nhếch môi cười: "Mười ký khoáng thạch mà có thể gây ra chấn động lớn như vậy, nói thật, tôi cũng muốn lên đảo Ikaria nhìn xem."

"Có cơ hội đấy. Cậu lấy tiền mua cho mình một cái bảo hiểm, viết tên người được hưởng là cha mẹ, nếu thật sự xảy ra chuyện, dựa vào số tiền này còn có thể sinh hai ba đứa con khác đấy." Lâm Dật trêu ghẹo nói.

"Đừng nói chuyện này nữa. Sau khi thông qua đợt kiểm tra đánh giá, tôi cầm năm mươi triệu đi mua bảo hiểm. Anh đoán kết quả thế nào?"

"Bị người ta từ chối à?"

"Không phải thế thì sao nữa. Vừa nhìn thấy nghề nghiệp của tôi, bọn họ từ chối thẳng thừng."

"Vậy nói cách khác, trên người cậu vẫn chưa có bảo hiểm à?"

"Cũng không phải như vậy. Gia đình chúng tôi vốn ở nông thôn, mỗi người có mua bảo hiểm của hợp tác xã ở nông thôn. Phí bảo hiểm hàng năm là một trăm hai mươi tệ."

"Ừm... Được rồi, dù sao có còn hơn không."

"Bây giờ tôi không rảnh nghĩ tới chuyện bảo hiểm nữa, đói đến mức ngực dính vào lưng rồi." Chu Lương nhếch miệng nói.

Có thể thấy trạng thái tinh thần của anh ta đã sắp tới cực hạn rồi.

"Cố gắng một chút nữa." Lâm Dật an ủi nói:

"Tôi cảm thấy cường độ lùng bắt của bọn họ không phải thường xuyên, nói không chừng chúng ta sẽ có cơ hội nhanh thôi."

"Cố lên nào!"

...

Trung Hải, Cửu Châu Các.

Kỷ Khuynh Nhan vịn trán. Khuôn mặt cô tiều tụy, đầu tóc rối bời, sắc mặt cũng không tốt như ngày xưa.

Hoàn toàn lộ rõ vẻ tiều tụy.

Trong nhà không chỉ có một mình cô, Hà Viện Viện đang ngồi bên cạnh.

Tần Hán, Lương Kim Minh, Cao Tông Nguyên cũng đều ở chỗ này.

Thậm chí mấy ngày nay Hà Viện Viện cũng không tới tập đoàn, giao toàn bộ chuyện của công ty cho Điền Nghiên xử lý.

Cô ấy vẫn luôn ở Cửu Châu Các với Kỷ Khuynh Nhan, sợ cô mắc chứng trầm cảm.

Sau khi mất liên lạc với Lâm Dật, bọn họ tụ tập lại cùng nhau. Thông qua các mối quan hệ của mình, mọi người cũng biết được tình huống bên phía Panama.

Bạo loạn!

Phong tỏa!

Đấu súng!

Hết chữ này đến chữ khác từ tin tức nhận được luôn kích thích dây thần kinh nhạy cảm của các cô mỗi giờ mỗi phút.

Bởi vì Lâm Dật vẫn còn ở nơi đó chưa rời khỏi.

Nếu có thể liên lạc được với anh, bọn họ cũng không lo lắng như thế.

Nhưng bây giờ đã mất liên lạc ba ngày rồi.

Cho dù mọi người có nghe ngóng từ các ban ngành liên quan cũng không có tin tức gì, điều này đã phủ một cái bóng vừa dày vừa nặng lên tâm hồn của một số người.

"Học tỷ, chị đừng nghĩ theo hướng tiêu cực như vậy. Ông chủ là ai chứ! Chị còn không hiểu rõ anh ấy sao!" Hà Viện Viện an ủi nói tiếp:

"Cho dù mọi người trên toàn thế giới chết hết, anh ấy cũng sẽ không có chuyện gì. Có lẽ bên đó xảy ra chút tình huống nhỏ khiến tín hiệu bị gián đoạn, không liên lạc được mà thôi."

Từ trước đến nay Hà Viện Viện không biết an ủi người khác như thế nào. Cô ấy cũng biết, bản thân mình nói những lời này không có tác dụng gì, hơn nữa còn nói đi nói lại rất nhiều lần, ngay cả chính mình cũng cảm thấy phiền.

"Chị biết."

Kỷ Khuynh Nhan vén tóc ra phía sau, mấy ngày này cô cũng không nghỉ ngơi tốt, khiến trạng thái tinh thần kém tới cực điểm.

Có thể dễ dàng thấy được quầng thâm và bụi đen trên khuôn mặt của cô.

Trong những người ở đây, cô là người hiểu Lâm Dật nhất.

Cô cũng biết Lâm Dật rất thông minh, đánh nhau cũng lợi hại, nguy hiểm bình thường không thể làm tổn thương anh.

Nhưng trong đầu cô lại có một giọng nói khác đang nói với cô, đây chẳng qua chỉ là suy nghĩ đơn phương do cô mong muốn mà thôi.

Nếu như tất cả chuyện ngoài ý muốn đều có thể đoán và tính trước, như vậy trên thế giới sẽ không có từ "ngoài ý muốn" rồi.

"Chúng ta phải nghĩ thoáng một chút. Cho dù chúng ta có lo lắng cũng không thể giải quyết vấn đề." Hà Viện Viện nói tiếp:

"Mà thân phận thật sự của ông chủ cũng không đơn giản chỉ là một thương nhân bình thường, sau lưng anh ấy có bối cảnh. Cho dù có nguy hiểm, phía chính phủ cũng sẽ ra mặt bảo vệ anh ấy, chị cứ thả lỏng tâm trạng."

"Nếu anh ấy thoát khỏi nguy hiểm, chắc chắn sẽ liên lạc với chị đầu tiên. Nhưng bây giờ không có một chút tin tức nào, em bảo chị yên tâm như thế nào đây."

"Chị dâu, tôi đã gọi người đi nghe ngóng, rất nhanh sẽ có tin tức, chúng ta ở đầu trận tuyến không thể rối loạn. Anh Lâm rất lợi hại, sẽ không có chuyện gì đâu." Lương kim nói rõ.

"Bởi vì chuyện của chúng tôi mà khiến mọi người vất vả rồi."

"Chuyện này có gì đâu chứ! Không phải chúng ta là một nhóm sao, mất liên lạc với anh Lâm, chúng tôi cũng ngồi không yên."

Kỷ Khuynh Nhan không nói nữa, một tay đỡ trán, dựa người vào một bên của sô pha, giống như ngay cả sức lực để nói chuyện cũng không có.

Trong lòng Tần Hán cảm thấy khó chịu, nháy mắt ra hiệu cho Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên.

Ba người lần lượt đi ra ngoài, đi tới đình nghỉ mát trong viện, chia nhau đốt điếu thuốc.

"Không phải hai người các cậu cũng tìm người đi thăm dò sao, có tin tức gì không?" Tần Hán hỏi.

"Với quan hệ nhân mạch của nhà họ Tần cũng không tra được gì, hai chúng tôi càng không có." Cao Tông Nguyên nói tiếp:

"Bây giờ không có một chút tin tức nào. Dường như bên phía chính phủ phong tỏa chuyện này, không để lọt ra một chút tin tức."

"Phong tỏa có vẻ gượng gạo quá rồi. Cảm giác có chút không bình thường." Tần Hán nói tiếp:

"Bên phía của tôi tra được một số tin tức, nhưng không có liên quan đến lão Lâm."

"Có thể là hành động cố ý." Cao Tông Nguyên nói tiếp:

"Nếu như thả tin tức này ra, chắc chắn giá cổ phiếu của các công ty con dưới trướng tập đoàn Lăng Vân sẽ giảm mạnh, thậm chí sẽ khiến cho cổ phiếu A không ổn định. Nên việc phong tỏa tin tức của anh Lâm cũng xem như là chuyện bình thường."

"Nhưng đang bình thường, phong tỏa tin tức của cậu ấy làm cái lông gì chứ?" Tần Hán mắng.

Lương Kim Minh ở bên cạnh đã rút liên tiếp vài điếu thuốc: "Có khả năng đã xảy ra chuyện."

Ánh mắt hai người tập trung lên trên người Lương Kim Minh.

"Miệng chó không mọc được ngà voi. Cậu nói cái lông gì đấy!" Cao Tông Nguyên mắng.

"Chuyện này cũng không phải tôi nói bừa." Khuôn mặt Lương Kim Minh nặng nề, nói.

"Thật ra thứ chúng ta nhìn thấy chỉ là thân phận mặt ngoài của anh Lâm, sau lưng anh ấy còn những thân phận khác nữa."

Lương Kim Minh nhớ lại chuyện đã xảy ra trước đó ở Đảo Quốc.

Anh Lâm giết một mạch vài người, hơn nữa đến đại sứ quán bên đó cũng nhiệt tình chiêu đãi. Người bình thường không có khả năng nhận được đãi ngộ như vậy.

Hơn nữa cũng không có gan lớn như vậy.

Chuyện quan trọng nhất, người bình thường không có tư cách tham dự mấy việc thế này.

Dựa vào những nguyên nhân này, Lương Kim Minh mạnh dạn đoán, có thể anh Lâm không phải là người bị hại trong chuyện lần này.

Mà là người tham dự!

"Thân phận gì?"

"Tôi cũng không biết." Lương Kim Minh xòe tay ra nói:

"Nhưng các anh thử nhớ lại xem, vài ngày trước, không phải chúng ta ăn cơm với bạn bè của anh Lâm sao, các anh cảm thấy bọn họ giống như người bình thường à?"

Lời nói của Lương Kim Minh đã nhắc cho hai người tỉnh táo lại, cũng nhớ lại cảnh ăn cơm ngày đó.

Mặc dù những người kia đều là con cháu nhà giàu, nhưng bọn họ khiến người ta cảm thấy bản thân mỗi người cực kỳ không tầm thường.

Mặc dù mọi người vô cùng cởi mở, nhưng trong nháy mắt nào đó lại khiến cho người ta có cảm giác lạnh lùng đáng sợ.

Nhưng lúc ấy mọi người không có để ý đến mấy chuyện ở phương diện này, chỉ coi như mọi người cùng ăn nhậu chơi bời.

Bây giờ suy nghĩ kỹ, có thể những người đó thật sự không đơn giản.

"Tôi còn nhớ rõ, mấy ngày hôm trước anh Lâm gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi nghĩ ra vài trò chơi để tiếp đãi mấy người bạn, còn cố ý căn dặn tôi không được có ý đồ xấu với bọn họ. Tôi đoán là vì các cô ấy có thân phận khác nữa, nên anh Lâm mới nói vậy."

Chương 1834: Tất Cả Mọi Người Trên Thế Giới Đều Không Tìm Được Anh

"Căn cứ theo lời nói của cậu, tôi cũng nhớ ra một số chuyện kỳ lạ." Cao Tông Nguyên nói tiếp:

"Mấy ngày trước, lúc tổng giám đốc Kỳ được đưa về nước, tôi và Viện Viện đến thăm anh ta. Lúc đấy tôi đã gặp thư ký Vương Nam cùng về nước với anh ta."

"Cô ấy nói với tôi, ngoài anh Lâm ra còn có tám người khác cùng đi đến Panama. Lúc đó nghe cô ấy miêu tả, thật sự có điểm giống với tám người đã ăn cơm với chúng ta ngày hôm ấy."

"Vậy thì đúng rồi. Bọn họ đi cùng nhau." Lương Kim Minh nói tiếp:

"Vả lại các người có chú ý không, lúc ăn cơm, mấy người kia đều gọi anh Lâm là anh Lâm, hoặc là lão đại. Cho nên chắc chắn thân phận và quan hệ của bọn họ không đơn giản."

"Vậy rất có khả năng cậu cũng đoán đúng chuyện này rồi." Tần Hán bổ sung:

"Trong chuyện này, lão Lâm không phải là người bị hại mà lại người tham dự."

Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên hơi run rẩy.

Nếu như anh Lâm là nhân vật đóng vai trò là người tham gia trong chuyện này.

Như vậy, tình hình hiện tại thật sự khó nói.

Hơn nữa, với khả năng và chỉ số thông minh của mình, đáng lẽ anh ấy đã sớm thoát khỏi nguy hiểm, sau đó liên lạc với bên này.

Nhưng cho tới bây giờ, anh ấy hoàn toàn không có tin tức, một chút tin tức cũng không có. Như vậy có thể thấy được anh ấy vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy, bọn họ không tưởng tượng ra, còn chuyện gì khiến Lâm Dật vẫn chưa rời khỏi đó.

Trong lòng mỗi người đều có chung một suy nghĩ.

Đó cũng là kết quả mà bọn họ không muốn nhìn thấy nhất.

"Làm sao bây giờ, chẳng lẽ vẫn không làm gì ngồi đợi thế này?" Lương Kim Minh lại đốt điếu thuốc, tức giận nói tiếp:

"Tôi cảm giác chúng ta thật ngu ngốc, chỉ có thể ở đây lo lắng suông, không giúp được một chút gì."

"Có muốn đi tìm thị trưởng Lương hỏi một chút không?" Cao Tông Nguyên nói tiếp:

"Hình như anh Lâm có quan hệ rất tốt với cô ấy. Cô ấy còn là người của chính phủ, có thể sẽ biết nhiều tin tức."

"Con mẹ nó. Vậy còn chờ gì nữa, bây giờ đi luôn."

Tần Hán vứt tàn thuốc, ba người cùng ngồi lên một chiếc xe, chạy về hướng Đại Viện.

Đến cổng chính, ba người bọn Tần Hán lần lượt trình bày thân phận.

Người gác cổng cũng không cản trở.

Đây là những doanh nhân nổi tiếng của các xí nghiệp nổi danh ở Trung Hải, chắc chắn không thể ngăn cản bọn họ.

Đi vào trong tòa nhà, ba người mới biết Lương Nhược Hư đi họp ở Yến Kinh, không ở Trung Hải.

Cụ thể khi nào trở về cũng không biết, điều này làm trong lòng ba người như bị một bao trùm một tầng bóng mờ.

...

Đến cửa tập đoàn Hoa Nhuận, chiếc Audi A4 dừng lại trước cửa ra vào.

"Em ở chỗ này chờ chị một lát."

Người lái xe là Trần Nghiên, biết được Lương Nhược Hư sắp về nên cô ta đến sân bay đón.

"Em biết rồi."

Lương Nhược Hư đeo khẩu trang, cúi đầu đi vào trong tòa cao ốc, sau đó đi thang máy lên thẳng phòng làm việc của Thẩm Thục Nghi.

Thẩm Thục Nghi đang xử lý văn kiện, thấy Lương Nhược Hư về đây cũng không ngạc nhiên.

Thậm chí bà ấy đã đoán được từ trước.

"Rốt cuộc tình huống bên đó là như thế nào?"

Vừa mới vào phòng, Lương Nhược Hư đi thẳng vào vấn đề, không nói nhảm nhiều lời.

"Con thật vất vả mới về một chuyến, vừa vào đã lập tức hỏi thăm tình hình của cậu ấy. Thật sự uổng công nhiều năm nay đã nuôi con." Thẩm Thục Nghi nói.

"Đều tại ở trong điện thoại mọi người nói ấp a ấp úng, không nói rõ ràng mọi chuyện với con, nếu không con cũng không quay về rồi."

Công việc của Lương Nhược Hư ở Trung Hải rất bận rộn, sau khi biết chuyện này, cô ấy thường xuyên gọi điện về nhà để hỏi thăm tình hình.

Nhưng lượng thông tin nhận được đều rất mập mờ khiến người khác suy nghĩ lung tung, không có chút tác dụng nào.

Sáng hôm nay cô ấy bàn giao lại tất cả công việc, ngồi máy bay trở về Yến Kinh.

"Mẹ không lừa gạt con. Mẹ thật sự không biết tình huống bên phía Lâm Dật."

"Tại sao mẹ có thể không biết. Con không tin ông nội và ba không nói cho mẹ chuyện này."

"Con bình tĩnh một chút." Thẩm Thục Nghi nói tiếp:

"Nếu cứ vẫn giữ cái tính cách nóng nảy này, sau này sẽ không làm được chuyện lớn."

Sau khi bị Thẩm Thục Nghi dạy dỗ một câu, Lương Nhược Hư trở lại ghế ngồi xuống.

"Con cũng biết năng lực và thủ đoạn của Lâm Dật, chuyện bình thường như thế này sao làm khó được cậu ấy, nhưng đã qua ba bốn ngày, bên kia không có chút tin tức nào. Chuyện này không hề giống những chuyện trước đây. Mẹ có thể không quan tâm đến chuyện không bình thường này sao!"

Ánh mắt của Thẩm Thục Nghi hơi lờ mờ, bà ấy im lặng vài giây, sau đó mới mở miệng nói tiếp:

"Nói thật với con, những gì mẹ nói với con trong điện thoại không phải là gọi cho có lệ, mà mẹ thật sự không biết tình hình của cậu ấy như thế nào. Hơn nữa, không chỉ có mẹ, bây giờ tất cả mọi người ở trên thế giới đều không biết cậu ấy đang ở đâu."

Vừa nói ra câu này, đôi mắt xinh đẹp của Lương Nhược Hư trợn trừng.

"Toàn thế giới đều không biết? Làm sao có thể?"

"Chuyện tiếp theo đây mẹ nói với con đều là bí mật trong số những bí mật, chính con cũng biết, một khi chuyện này bị lộ ra ngoài sẽ ảnh hưởng lớn đến nhà họ Lương, khiến chúng ta không thể cứu vãn được."

Lương Nhược Hư không ngờ mẹ lại dùng giọng điệu và thái độ như vậy để nói chuyện cùng mình.

Điều này cho thấy chuyện này đã đến mức rất nghiêm trọng.

"Con biết, trong lòng con hiểu rõ."

"Người của Lâm Dật có một lô hàng được vận chuyển từ Brazil đến Hoa Hạ, chắc con biết chuyện này chứ?"

Lương Nhược Hư gật đầu: "Con biết."

"Lô hàng kia xảy ra vấn đề, phát hiện trong đó có khoáng thạch."

"Khoáng thạch!"

Lương Nhược Hư hiểu khá rõ về Lữ đoàn Trung Vệ, nhưng vẫn có chút xa lạ với quặng Bath. Cô ấy mới chỉ nghe thấy vài câu khi các trưởng bối cùng nhau nói chuyện.

Biết đây là nguồn nhiên liệu rất quan trọng, sứ mệnh của Lữ đoàn Trung Vệ chính là tìm những thứ này.

Nhưng cô ấy cũng không biết rốt cuộc những thứ này có lợi ích gì.

Nhưng cô ấy biết rất rõ ý nghĩa chiến lược của nó lớn đến nỗi mọi quốc gia đều tranh giành nhau.

"Tại sao trên thuyền của bọn họ lại có loại vật như vậy? Với tính cách của Lâm Dật, anh ấy không thể nào cất giấu thứ như vậy."

"Vấn đề nằm ở chỗ đấy. Không ai biết những khoáng thạch này ở đâu ra." Thẩm Thục Nghi nói tiếp:

"Mà sau khi khoáng thạch bị phát hiện, các thế lực ở nước ngoài xâm nhập vào nơi đấy, triển khai tập kích đối phó đám người Lâm Dật, muốn cướp đống khoáng thạch kia. Cho nên bây giờ, Lâm Dật và bọn họ ở hai phe đối lập nhau, nội dung còn lại không cần mẹ nói chắc hẳn con cũng nghĩ ra chứ."

Sắc mặt Lương Nhược Hư trắng bệch, hai tay nắm chặt lại thành hai nắm đấm.

Cô ấy biết rõ chuyện này nguy hiểm như thế nào, bởi vì cô ấy đã nghe những câu chuyện như này mà lớn lên.

"Nhưng với năng lực của Lâm Dật, có thể anh ấy đã thoát được, tìm được một nơi an toàn, liên lạc với quốc gia."

"Đây cũng là vấn đề mấu chốt." Thẩm Thục Nghi nói tiếp:

"Mẹ nghe ông nội con nói, Lâm Dật đã liên lạc cho bên Lữ đoàn Trung vệ, nhưng sau đó lại mất liên lạc. Đến nay cũng không có tin tức gì. Cho nên mẹ mới nói, tất cả mọi người trên thế giới đều không biết cậu ấy đang ở đâu."

Thẩm Thục Nghi vén tóc lên, nói tiếp: "Nhưng mẹ cảm thấy con cũng không cần quá lo lắng về chuyện này."

"Bởi vì bên phía Mỹ đã phái người đến Panama với danh nghĩa duy trì hòa bình, nếu như Lâm Dật thật sự đã chết rồi, bên kia nhất định sẽ có tin tức truyền tới, bây giờ tình hình vẫn ổn, có thể Lâm Dật vẫn đang lẩn trốn, nhưng điều kiện ở bên ngoài không cho phép cậu ấy liên lạc với người ở trong nước, hơn nữa tín hiệu của địa phương bị chặn, nên cậu ấy mới ở trong tình trạng mất liên lạc. Trước hết, con hãy thả lỏng đi, mọi chuyện không tệ như con nghĩ đâu."

Chương 1835: Dựa Vào Vận Mệnh Của Anh Ấy

Lương Nhược Hư im lặng một lúc, ở một mức độ nào đó, những lời mẹ nói rất có lý, những suy luận kia không có vấn đề gì cả.

Nhưng cô ấy và Kỷ Khuynh Nhan cũng nghĩ như vậy, những thứ này đều là kết quả phân tích, không ai có thể bảo đảm sẽ không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Nếu như lần này Lâm Dật xảy ra việc ngoài ý muốn gì, cô ấy sẽ không thể tiếp nhận được chuyện như vậy.

"Mẹ đã nói với dì Tần về chuyện này chưa?"

"Gọi điện thoại nói cho bà ấy, nhưng bà ấy không trả lời, mẹ cũng đang chờ tin tức."

Trên thực tế, Thẩm Thục Nghi cũng không thể tuyệt đối bảo đảm sự an toàn của Lâm Dật.

Chỉ là xác suất còn sống vẫn rất lớn.

Nhưng trong tình hình hiện tại, bên phía quốc gia cũng không làm được nhiều chuyện.

Người thật sự phá cục diện này chính là Lâm Dật, tiếp theo là Tần Ánh Nguyệt và Lâm Cảnh Chiến.

"Mẹ nói chuyện này với dì Tần lúc nào thế?"

"Vừa rồi."

"Hử? Nhiều ngày như vậy rồi, tại sao bây giờ mẹ mới nói?"

"Mẹ không nghĩ mọi chuyện sẽ tiến triển đến mức này."

Thẩm Thục Nghi cho rằng lực lượng vũ trang của Hoa Hạ sẽ tham gia sau, rất nhanh sẽ có thể giải quyết vấn đề.

Hơn nữa, Lâm Dật tài trí thông minh, hẳn rất nhanh sẽ có kết quả.

Lại không ngờ rằng bên phía Lữ đoàn Trung Vệ cũng không còn cách nào khác.

Bà ấy ý thức được mọi chuyện không ổn, gọi điện thoại cho Tần Ánh Nguyệt, kể đầu đuôi câu chuyện với bà ấy thêm lần nữa.

"Chuyện này cô cũng đừng quan quân, nó nằm ngoài khả năng của nhà họ Lương."

Thẩm Thục Nghi thở dài: "Chuyện này, phải tùy vào vận mệnh của cậu ấy rồi!"

...

Trong căn cứ của lữ đoàn Trung Vệ, các lãnh đạo cao cấp vẫn ở đây.

Nhất là Lưu Hồng, mấy ngày nay không chợp mắt, trực tiếp chỉ huy các trận chiến ở tiền tuyến.

Bởi vì Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đã đến Santa Clara, nhưng họ bị chặn đường, không có cách nào xâm nhập vào được.

Tình hình bế tắc, cộng với áp lực của quốc tế khiến cho tình hình tiền tuyến càng trở nên phức tạp và rối ren, không ai biết trước được điều gì sẽ xảy ra trong một giây tiếp theo.

"Lâm Dật có gửi email khác không?" Lưu Hồng quay sang hỏi nhân viên truyền tin.

"Tạm thời không có, tin tức đã bị cắt đứt." Nhân viên truyền tin nói.

"Hơn nữa, tín hiệu ở thành phố Santa Clara cũng không ổn định. Liên lạc của chúng tôi với tổ hai, tổ ba cũng bị ảnh hưởng. Điều quan trọng nhất là kẻ thù ở đó ít nhất nhiều gấp mười lần chúng ta. Mấy chục người ở tổ hai và tổ ba, dù có xâm nhập thành công cũng khó đạt được mục đích giải cứu."

"Chết tiệt, những người này quyết tâm đánh chúng ta tới cùng." Lưu Hồng tức giận mắng, ngay cả gạt tàn thuốc cũng quăng hết xuống đất.

"Bởi vì sau lưng của bọn chúng có chỗ dựa, ước chừng đã đạt được thỏa thuận, sẽ nhất trí đối ngoại, trong lúc đuổi bắt Lâm Dật, đồng thời cũng sẽ tập trung vào người ở tổ hai và tổ ba, khiến cho việc giải cứu trở nên vô cùng khó khăn." Tào Gia Độ nói.

Lưu Hồng băng bó gương mặt, quay đầu nhìn Lục Bắc Thần.

"Thủ trưởng, chuyện này..."

Theo quan điểm của Lưu Hồng, biện pháp duy nhất là giải quyết vấn đề thông qua can thiệp vũ trang.

Nhưng ông không có quyền hạn lớn như vậy, không có tư cách để làm chuyện đó.

"Chúng ta đã bị theo dõi, sau khi tôi đem người đến, phía quốc tế cũng phái người đi, mục đích chủ yếu là cùng chúng ta đối kháng." Lục Bắc Thần nói.

"Nếu như ta càng phái nhiều người, phe địch cũng sẽ triển khai như vậy. Toàn thể thực lực của chúng ta không chiếm được ưu thế, có thể làm được chuyện này là cực kỳ nhỏ, con đường này có thể nói là bị đóng kín."

"Cục diện bây giờ, vẫn còn trong phạm vi kiểm soát được, nếu như tiếp tục phái thêm người, đến khi chuyện này kết thúc, áp lực bên phía quốc tế của chúng ta sẽ lên cao tới độ chưa từng có, và còn lại phải nghĩ thêm một biện pháp khác."

Đám người của Lưu Hồng cũng không nói, những gì Lục Bắc Thần nói đều là những vấn đề rất thực tế.

Bây giờ không phải là lúc nóng nảy, còn có rất nhiều vấn đề cần cân nhắc.

Cũng chỉ có thể cầu cho Lâm Dật, tự mình nghĩ ra biện pháp, và sau đó hợp tác với bên mình.

Nếu không thì với tình thế trước mắt, rất khó để phá được trận chiến này.

So với bầu không khí ngột ngạt của Lữ đoàn Trung vệ, biệt thự của gia đình họ Vương thoải mái hơn nhiều.

Vương Đình Sơn, Vương Miện, Trần Sở Phong cùng Lý Mật tất cả đều tập trung ở nơi này để thảo luận về kế hoạch tiếp theo.

"Ở Santa Clara, cũng không tìm thấy được Lâm Dật." Vương Đình Sơn hỏi.

"Đúng vậy, không tìm được tung tích của anh ấy, giống như bốc hơi khỏi thế gian vậy." Lý Mật nói.

"Trước đó, chúng ta thật sự đánh giá thấp Lâm Dật. Với rất nhiều người, tất cả các phương tiện và thiết bị, vẫn không tìm được tung tích của cậu ấy, không thể không nói, cậu ta là một nhân tài." Trần Sở Phong nói.

Trần Sở Phong nghĩ như vậy, vậy tại sao không phải là Vương

Đình Sơn.

Qua sự việc lần này, hắn thật sự nhìn Lâm Dật với ánh mắt ngưỡng mộ.

Nghĩ đến đấy, Vương Đình Sơn nghiêng đầu, nhìn về phía con trai mình.

"Nếu như là con, con có thể làm được điều này không?"

Sắc mặt của Vương Miện thay đổi, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

Cậu đã từng nghĩ về câu hỏi này, nhưng câu trả lời là không,

Ngay cả trong thời kì hoàng kim của mình, đối mặt với sự bao vây của rất nhiều người, cũng không thể tồn tại được.

Mặc dù bất đắc dĩ, nhưng Vương Miện vẫn gật đầu một cái, mình quả thực không có năng lực làm được những thứ này.

"Tình hình ở Santa Clara đang theo chiều hướng nào, vẫn luôn không tìm được Lâm Dật, bước kế tiếp sẽ làm gì?"

"Tổ trường Trần nói rằng các lực lượng lớn trong thành phố nghi ngờ Lâm Dật đã bí mật rời đi, và muốn tìm kiếm ở chỗ khác."

"Lữ đoàn Trung Vệ có nhận được tin tức? Đã dự đoán được hành động tiếp theo của Lâm Dật chưa?"

"Một chút tin tức không có, Lữ đoàn Trung Vệ đang rất gấp vì trong tình trạng mất liên lạc hoàn toàn với Lâm Dật, tiến hành phân tích bước kế tiếp, xem ra cũng không có cách nào."

"Ngay cả người của mình cũng không tìm được cậu ấy."

Ngón tay Vương Đình Sơn gõ lên mặt bàn, không nói một lời, trong đầu nghĩ đến chiều hình rất có thể của Lâm Dật.

"Đây có thể là một điềm xấu." Trần Sở Phong nói:

"Lâm Dật có thể đã nhận ra điều gì đó và cố tình giấu diếm thông tin của cậu ấy."

Vương Đình Phong nhìn Trần Sở Phong.

"Ý cậu là, Lâm Dật đã phát hiện ra bí mật?"

"Có thể có khả năng này, nhưng đây là suy đoán của tôi."

"Lão Trần nói rất có lý." Vương Miện mở miệng nói:

"Chúng ta không thể dùng phương thức thông thường để phân tích Lâm Dật được. Đặc điểm lớn nhất của cậu ấy là không chơi bài theo lẽ thường. Chúng ta càng cảm thấy cậu ấy sẽ làm như vậy, nhưng Lâm Dật sẽ không làm như thế. Nói cậu ấy đã trốn thoát khỏi Santa Clara thì tôi tin cậu ấy vẫn ở trong đó, không ra ngoài."

Im lặng một lát, Vương Đình Sơn nhìn Trần Sở Phong.

"Lão Trần, ý của ông là?"

"Tôi cùng cậu ta tiếp xúc không nhiều, bây giờ cũng rất khó để hiểu rõ cậu ấy, nhưng Vương Miện nói không sai, cậu ta đúng là không theo lẽ thường, cho nên không thể dùng lẽ thường để suy đoán, tôi vẫn nghiêng về ý cậu ta vẫn đang trốn ở Santa Clara."

"Vậy trước tiên, cứ dựa theo suy nghĩ này."

Vương Đình Sơn nhìn Lý Mật nói

"Cậu đi liên lạc với Trần Quan Kiệt, tung ra tin tức rằng, Lâm Dật vẫn đang ở Santa Clara, đồng thời để cho nhân viên người nước ngoài trong thành phố không từ bỏ việc theo dõi."

"Tôi hiểu rồi."

"Đúng rồi, lần sau có tin tức của Lâm Dật, cậu có thể để Tào Gia Độ trực tiếp liên lạc với tôi là được.:

"Biết,bây giờ tôi đi thông báo."

"Ba, ba nghĩ sao về mối quan hệ giữa Lâm Dật và hai nữ nhân kia? Khi nào thì lộ ra ngoài ánh sáng?" Sau khi Lý Mật đi, Vương Miện hỏi.

"Bây giờ chưa phải là lúc." Vương Đình Sơn nói:

"Sau khi Lâm Dật chết, ba tin rằng sẽ có những báo cáo liên quan đến quốc nội, đến lúc đó ta đem chuyện này ra ngoài ánh sáng, cậu ta sẽ bị tất cả mọi người hắt hủi."

Chương 1836: Thể diện của Hoa Hạ

Dubai, sau khi nhận được điện thoại của Thẩm Thục Nghi, trước hết Trần Ánh Nguyệt liên lạc với Lâm Cảnh Chiến bằng một phương thức đặc biệt.

Chỉ là thời gian có hơi dài một chút, bởi vì bây giờ bọn họ đang ở trên đảo Tilia, chưa về quay trở về.

"Xảy ra chuyện gì, mà gọi điện thoại cho anh lúc này."

"Bên Panama đã xảy ra chuyện rồi, trên người con trai có 10kg khoáng thạch, người nước ngoài tất cả đều đang tìm nó, anh nhanh trở về đi."

Giọng nói của Tần Ánh Nguyệt hết sức vội vàng, đối với chuyện của Lâm Dật, cô chỉ đơn thuần là một người mẹ, không thể khống chế tình tự của chính mình.

"Khoáng thạch?"

Ngữ điệu của Lâm Cảnh Chiến hơi lộ ra vẻ bất ngờ, thân phận của Lâm Dật ông rất rõ ràng, là một thành viên của Lữ đoàn Trung Vệ, Lâm Dật không thể nào che giấu thứ đó.

Cho dù trên người có, hẳn cũng là lấy được khi chấp hành nhiệm vụ.

Nếu là như vậy thì bên cạnh anh không thể thiếu đồng đội được.

Với kiến thức chiến đấu và tầm ảnh hưởng toàn cầu của Lữ đoàn trung vệ, nguy hiểm có chút nguy hiểm, nhưng cũng không đến mức là tuyệt vọng.

"Chuyện bé tí thế này, em cũng đừng có lo lắng làm cái gì cả" Lâm Cảnh Chiến lơ đễnh nói:

"Nếu như đến cả đám tôm tép râu ria đó còn không xử lý được thì sau này còn mong làm nên chuyện lớn gì nữa."

Thái độ của Lâm Cảnh Chiến đối với Lâm Dật là kiểu thái độ nuôi thả.

Càng không có thời gian, càng làm nhiều việc với Lâm Dật.

Hơn nữa, theo như ông thấy, làm một đứa con trai của Lâm Cảnh Chiến, nếu bất cứ chuyện gì cũng cần đến người làm cha như ông ra mặt, vậy thì có khác gì tên phế vật đâu?

Lâm Cảnh Chiến và Lâm Dật giống nhau, đều là những người kiêu ngạo đến tận xương tủy.

Cho dù có đối mặt với người thân ruột thịt của chính mình, cũng sợ là vẫn giữ thái độ khắc nghiệt.

Bởi vì hắn không chấp nhận được đứa con của chính mình, lại trở thành một kẻ phế vật.

"Chuyện không phải như anh nghĩ đâu." Tần Ánh Nguyệt nói:

"Em nghe Thục Nghi nói, hành động lần này không phải nhiệm vụ của lữ đoàn trung vệ, mười kg khoáng thạch kia, tàng trữ ở trên thuyền hàng của mấy đứa, lúc con đi xử lý mới phát hiện vấn đề, sau đó cảnh sát quốc tế đều qua bên đó hết rồi." Tần Ánh Nguyệt lo lắng nói:

"Hiện tại nó đã bị bao vây, ở Santa Clara, trong thành phố có ít nhất hơn một ngàn cảnh sát quốc tế, hơn nữa phía chính phủ Mỹ, hình như cũng nhúng tay vào chuyện này ."

"Không phải nhiệm vụ của Lữ đoàn Trung vệ?"

Lâm cảnh chiến cảm nhận được bất ổn.

"Chỉ có một mình nó ở Santa Clara?"

"Còn có một đội viên khác của lữ đoàn trung vệ, hiện tại đã mất liên lạc rồi, tất cả mọi người đang tìm con, nhưng chưa có tìm được."

"Cũng không tồi đó chứ, có thể trốn được suốt thời gian dài như thế."

"Anh còn cười cái gì!" Tần Ánh Nguyệt nâng cao âm điệu, "Mau dẫn người quay về, con em mà có xảy ra mệnh hệ gì, ngày tháng sau này của 2 chúng ta cũng không cần sống tiếp nữa đâu."

"Em xem em kìa, sao lại có thể mất bình tĩnh vậy, không thể vì có con rồi mà quên mất anh chứ."

Lâm Cảnh Chiến bất đắc dĩ nói:

"Anh bảo Tống Kim Dân đưa người qua đó xem sao, vấn đề không lớn."

"Mau lên, nắm bắt thời gian."

"Biết rồi, biết rồi."

……

Santa Clara, thời gian cứ trôi, lại là một ngày nữa đã trôi qua

Suốt ba ngày ba đêm, hai người không ăn không uống, thậm chí là không dám nghỉ ngơi, vẫn luôn trốn ở chỗ này.

Mới đầu, hai người còn có thể lạc quan để đối mặt với chuyện này

Thậm chí còn có thể nói nói đùa, lái xe, dựa vào chuyện này để giết thời gian.

Nhưng ba ngày ba đêm quá đi, hai người không ăn không uống, cho dù ý chí kiên cường đến mức nào, vào lúc này cũng đã bay đi hết.

Lâm Dật ngược lại vẫn ổn, từ bé đã ở trong gia đình nghèo, ăn uống khổ sở, khổ hơn Chu Lương nhiều.

Hơn nữa trình độ, thể chất đều cũng đều hơn Chu Lương, cho dù ở đây bế quan ba ngày ba đêm, thể trạng của anh cũng mạnh hơn Chu Lương rất nhiều.

Nhưng người phía sau lại không ổn, trước hết chưa nói những chuyện khác, 3 ngày không ăn không uống cũng đã khiến cho cậu phờ phạc ủ rũ rồi.

"Còn ổn không, có thể chống đỡ được không?" Lâm Dật hỏi.

"Không thành vấn đề." Chu Lương nói: "Cứ coi như là giảm béo đi."

"Tôi cảm thấy thời gian cũng xấp xỉ rồi đó." Lâm Dật nhỏ giọng, cẩn thận nói.

Vừa rồi anh đã tính toán thầm trong lòng một chút, không sai biệt lắm đã qua hơn một tiếng rồi, bên ngoài đã không còn một chút thanh âm nào cả.

Anh đoán, những người canh giữ ở bên ngoài, hẳn là đã dần thả lỏng cảnh giác

Đã ba ngày qua đi rồi, cho dù là chính mình, có thể cũng sẽ không nghĩ đến, còn có thể có người trốn ở chỗ này.

"Vậy để tôi ra ngoài xem xem!"

"Tạm thời cậu đừng động đậy, tôi đi."

Bên trong cống thoát nước, Lâm Dật lặng lẽ vặn người, nâng nắp cống lên một chút, sau đó quan sát tình hình bên ngoài.

Santa Clara hơn 2 giờ sáng trở nên im lặng vô cùng, xung quanh tối đen một màu, giống như bị bao phủ bởi một cái hòm tối đen vậy.

Những ngọn đèn xung quanh thậm chí còn không bằng ánh sáng của sao trời.

Lâm Dật không ngừng quay đầu nhìn xung quanh, trong tầm mắt của anh, không nhìn thấy bất kỳ một người nào.

"Cậu đừng động đậy, tôi ra ngoài quan sát tình hình, sau đó hãy hành động theo cử chỉ của tôi nhé."

"Như vậy rất nguy hiểm ." Chu Lương kéo Lâm Dật lại: "Lỡ chẳng may người của bọn họ, ở bên ngoài mai phục anh thì làm sao bây giờ."

"Đó cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi, cứ ngây ngốc ở đây cũng không giải quyết được vấn đề, cho dù không bị bắt thì chẳng bao lâu nữa chúng ta cũng chết đói thôi, nhất định phải nghĩ biện pháp để ra ngoài."

"Tôi đi cùng với anh." Chu Lương nhìn Lâm Dật, gắt gao nắm lấy cánh tay anh, từ trong ánh mắt cậu, tựa hồ đã cháy lên một ngọn lửa phừng phừng thiêu đốt.

"Chúng ta là một đội, tôi không sợ chết!"

"Tôi biết cậu không sợ chết, nếu ngay cả điểm ấy cũng không có, thì lúc trước tôi đã không tuyển cậu vào đội của mình rồi, nhưng hiện tại, cậu còn có nhiệm vụ quan trọng hơn."

Lâm Dật nắp nắp cống lại, quay trở về.

Sau đó, anh lấy khoáng thạch ở trên người xuống, giao đến tay Chu Lương.

"Thứ này trước tiên tạm để ở chỗ cậu, đợi đến lúc tôi ra ngoài phát tín hiệu cho cậu thì cậu phải thông minh một chút."

Sở dĩ Lâm Dật đưa khoáng thạch cho Chu Lương, là vì Lâm Dật cũng không thể khẳng định được bên ngoài có mai phục hay không.

Lỡ như thật sự có, bản thân chết thì khoáng thạch vẫn còn, vậy nhiệm vụ cũng không tính là thất bại.

"Không được!"

Chu Lương nắm lấy góc áo của Lâm Dật, hốc mắt đỏ bừng.

"Nếu như anh chết, tôi cũng phải đi liều mạng với bọn chúng, muốn chết thì cùng nhau chết!"

Chát!

Lâm Dật tát lên mặt Chu Lương.

"Bây giờ không phải lúc tỏ ra anh hùng đâu, hai viên khoáng thạch này không chỉ là thể diện của Hoa Hạ mà còn là địa vị của Lữ đoàn Trung vệ trên trường quốc tế đó, thể diện này tôi không thể để mất được, cậu ngoan ngoãn ở lại đây đi, không có mệnh lệnh của tôi không được phép ra ngoài!"

Nước mắt Chu Lương tí tách tuôn rơi.

"Lão đại…"

"Đừng có khóc thút thít như đàn bà con gái thế, tôi nhìn thấy khó chịu lắm."

Mắng xong cậu ấy, Lâm Dật không để ý đến Chu Lương nữa, cẩn thận đẩy nắp cống lên, đeo theo vũ khí sau lưng, từ phía trong bò ra ngoài.

Cơ thể của Lâm Dật nép sát vào chân tường, muốn khiến bản thân mình hoàn toàn biến mất ở trong bóng đêm.

Đi được khoảng hơn mười mấy mét, phía trước có một lối rẽ nhỏ.

Lâm Dật nấp ở một bên tường, tính giác cực mạnh khiến cho anh có thể nghe được bên trong con ngõ ấy có người nói chuyện.

Không nghe cụ thể họ đang nói cái gì, nhưng lại có thể nghe được tiếng cười, có lẽ là đã buông lỏng cảnh giác.

Dựa vào tình huống trước mắt thì có lẽ 4 phía đều đã bị phong tỏa rồi.

Cơ hội đã sắp xuất hiện rồi, nhưng muốn dựa vào phương thức cứng rắn để bỏ trốn thì e là không có khả năng.

Chỉ có thể dùng trí!

Lâm Dật vô cùng cẩn thận đưa đầu của mình ra ngoài dò xét, phát hiện ra ở đầu ngõ có 2 người đang đứng đó.

Trên tay đang cầm 2 chiếc súng ống rất cường điệu, trên đầu đội mũ sắt, trên mặt có bịt khăn tam giác, vừa xem xét tình huống xung quanh, vừa tán gẫu.

Nhìn thấy cách ăn mặc này là biết ngay, có lẽ đây là người của đội cảnh sát quốc tế nào đó.

Lâm Dật âm thầm hít một hơi, khiến cho bản thân bình tĩnh lại một chút.

Bây giờ đã tới thời khắc mấu chốt rồi, từng bước nhỏ cũng đều phải cẩn thận, thành bại chính là dựa vào lúc này đây!

Chương 1837: Thời Khắc Sinh Tử

Khoảng vài dây sau, Lâm Dật đưa tay ra sau lưng, hướng về phía Chu Lương phất tay.

Người phía sau ngầm hiểu, lặng lẽ từ dưới ống cống chui ra.

Cơ thể Lâm Dật lóe lên, lẻn đến một bên khác của con hẻm.

Hai người đứng vững một trái một phải.

Lâm Dật chỉ chỉ hai người trước mặt, sau đó làm động tác kẹp cổ.

Chu Lương gật gật đầu, hiểu ý của Lâm Dật.

Nhìn quanh bốn phía một hồi, Lâm Dật tìm thấy ở trên đất một viên đá nhỏ, nhặt lên ném tới một bên khác.

Tiếng vang lạch cà lạch cạch mặc dù không lớn lắm, nhưng lại hấp dẫn được sự chú ý của hai gã thủ vệ.

"Hình như phía sau có tiếng gì đó" Một trong 2 người nói.

"Có khi nào là cậu nghe nhầm rồi không, đã sắp sáng rồi, ở đây canh gác 1 ngày liền, có khi cậu sinh ra ảo giác cũng nên."

"Tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên đi xem xem thì hơn, lỡ chẳng may là 2 người của Hoa Hạ đó thì sao."

"Không thể nào đâu, đã tìm trong này suốt 3 ngày rồi mà còn không tìm được tung tích của bọn họ, tôi đoán có khi 2 người Hoa

Hạ đó bỏ trốn lâu rồi, chỉ là chúng ta còn chưa biết mà thôi."

"Vậy thì cũng cứ đi xem xem sao, lỡ chẳng may là chuyện gì khác thì sao, với cả tôi cũng buồn ngủ rồi, vừa hay có thể vận động một chút."

"Đi thôi, nghe lời cậu."

Hai người cầm vũ khí trên tay, xoay người đi hướng tới bên trong ngõ nhỏ.

Lâm Dật và Chu Lương phòng thủ bên trong lúc này thần kinh đã căng như dây đàn, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, đồng thời cũng có tiếng 2 người nói chuyện.

Có thể nghe được, hai người hoàn toàn không có quan tâm tới chuyện âm thanh vừa nãy, vẫn cười nói vui vẻ.

Bởi vì đã canh gác ở đây 3 ngày rồi, bọn họ đều theo bản năng mà cho rằng, Lâm Dật và Chu Lương sớm đã bỏ trốn.

Hoàn toàn không ngờ tới, 2 người bọn họ trốn ở dưới cống thoát nước suốt 3 ngày.

Theo nhịp tới gần của 2 người kia, nhịp tim của Chu Lương càng ngày ngày nhanh.

Mồ hôi lạnh chảy từ trên trán xuống, quần áo trên người cũng đều bị tưới cho ướt hết rồi.

Đối với cậu mà nói, sống hay chết chính là ở khoảnh khắc này đây!

Ngay tại lúc này, hai người kia đã đi tới điểm giao nhau của con hẻm, Lâm Dật và Chu Lương cũng từ phía sau lén lút chạy tới!

Động tác của cả 2 cùng đều một nhịp, kẹp ngay ở cổ đối phương.

Bẻ cổ ngay tại chỗ!

Thủ pháp của hai người sạch sẽ lưu loát, không hề cho đối phương đến cả một cơ hội để thở dốc đích, không có phát ra một chút thanh âm nào.

Lúc này Lâm Dật mới phát hiện ra, ở vị trí cổ tay của cả 2 người này đều có ấn ký in hình rắn hổ mang.

Không phải nghi ngờ gì nữa, những người này chính là người của tên đã phát động công kích ngay từ đâu.

"Mau thay quần áo của bọn chúng lên đi!"

Dặn dò một tiếng, Lâm Dật bắt đầu cởi đồ của 1 trong 2 tên đó, Chu Lương cũng bắt đầu hành động.

Không tới 5 phút sau, 2 người đã thay xong quần áo rồi.

Có đội mũ sắt cùng với mặt nạ bảo hộ che dấu, hơn nữa ở trong bóng đêm, nếu như nhìn không kỹ, rất khó để phát hiện ra được 2 người bọn họ có vấn đề.

Về phần 2 kẻ đã bị giết kia, cứ kéo tới bỏ xuống cống thoát nước, thần không biết quỷ không hay.

Sau khi sửa sang lại xong, 2 người đi tới cửa con ngõ nhỏ kia.

"Thả lỏng một chút, người khác vẫn chưa phát hiện ra tự cậu đã làm lộ rồi."

Chu Lương hít thở sâu một hơi: "Biết rồi, tôi sẽ cố gắng hết sức để khắc chế."

Cho dù ở trong Lữ đoàn Trung Vệ đã làm rất nhiều huấn luyện quan trọng rồi, nhưng kinh nghiệm ở phương diện thực chiến này thì vẫn còn thiếu nhiều, là kiểu dù thế nào cũng không bù lại được.

Mà hiện tại đã đã không còn lo được nhiều như vậy nữa rồi, cho dù không quen thì cũng phải cố mà kiên trì.

Trong đời không có nhiều lần diễn tập đến vậy đâu.

Lâm Dật lạnh nhạt tự nhiên tiêu sái đi ở phía trước, đi đến đường đối diện nhìn thấy người mặc đồ giống như mình, còn phất tay chào hỏi, không có bị bất kỳ kẻ nào phát hiện ra chút sơ hở nào cả.

Lâm Dật dùng ánh sáng còn sót lại, quan sát tình huống xung quanh.

Phát hiện ra cách đó khoảng hơn 20 mét, có một chiếc xe jeep đang đậu.

Bên trên đó cũng có ấn ký hình rắn hổ mang, có lẽ là cùng một duộc.

"Đi, theo tôi qua đó."

"Được, được..."

Chu Lương có ý muốn kahwsc chế, nhưng phát hiện ra trong trường hợp này căn bản là khắc chế không nổi.

Trong phạm vi trăm mét đều có người, tối thiểu cũng phải có hơn 30, ba mấy người, hơn nữa lại còn vẻn vẹn là một thành phố.

Có thể hiểu được cả cái Santa Clara đã rơi vào tình cảnh như thế nào rồi.

Mà này cũng chính là điều làm cho Lâm Dật cảm thấy khiếp sợ.

"Người anh em mặc đồ đen ơi, tôi cần một cái bật lửa, đưa cái của cậu cho tôi mượn dùng đi."

Ngay tại lúc 2 người đang hướng về phía chiếc xe jeep, có một người da đen đi tới phía trước, trên tay cầm điếu xì gà, đi tới xin lửa Lâm Dật.

Cả người Chu Lương run lên, căng thẳng đến mức mặt đã trắng bạch.

Nếu như để cho hắn ta đến gần, bản thân sẽ bại lộ ngay.

Lâm Dật giả vờ trấn định, tỏ ra tự nhiên, chỉ về phía sau người da đen, dùng khẩu âm cũng như cách nói chuyện thuần Mỹ mà nói:

"Lửa bị bọn họ lấy đi rồi, còn đến cướp mấy điếu xì gà của tôi nữa, cậu phải đi đòi bọn họ ấy."

Lúc nói chuyện, khẩu âm của Lâm Dật còn hỗn loạn chêm thêm vài câu tiếng Mỹ quê mùa ở khu ổ chuột vào, dựa vào phát âm không thể phát hiện ra được chút gì lạ cả.

"OK, để tôi qua đó."

Người da đen chào hỏi một cái rồi quay đầu đi tới chỗ mấy người phía sau.

Mà Chu Lương lúc này cũng đã bị dọa cho suýt tè ra quần.

"Lão đại, đm quá kích thích rồi."

"Đừng nói chuyện, mau đi thôi, đợi người da đen đó quay về đòi lửa mấy người kia là chúng ta lộ ngay đó."

"Được."

Lâm Dật và Chu Lương theo bản năng bước nhanh hơn một chút.

Ngay trước khi người da đen đi tới bên cạnh những kẻ đồng nghiệp kia, đã tới bên cạnh chiếc xe jeep

Lâm Dật bình thản dung dung, mở ra cửa xe phó lái, Chu Lương ngồi ở phía sau.

Người ở trên xe còn đang ngủ, tư thế cực kỳ không tao nhã, nhìn thấy có người lên xe, mơ mơ hồ hồ hỏi:

"Đã xảy ra chuyện gì vậy."

"Bên ngoài thành phố xảy ra chuyện rồi, bên đó đang thiếu người, lái xe qua đó xem xem."

"Đừng có gấp, bây giờ đi ngay."

Lái xe trên xe tỉnh táo hơn một chút, sau đó bắt đầu mở động cơ, đi tới hướng ra bên ngoài.

Những người canh giữ gần đó cũng không phát hiện ra điều gì khác thường, nhìn thấy xe mở cửa đều nhường đường.

Nhưng ngay lúc xe chạy được vài chục mét, lái xe bỗng nhiên tỉnh táo trở lại, phát hiện ra có điểm không đúng, đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Dật.

"Bên ngoài thành phố không cần chúng ta phụ trách, tại sao lại vẫn cần..."

Nhưng hắn còn chưa kịp nói dứt câu đã bị Chu Lương giữ chặt lấy đầu từ phía sau.

"Từ bây giờ trở đi, mày không cần nói gì hết, yên tâm mà lái xe, nếu không tao đưa mày đi chầu thượng đến"

Lâm Dật lấy ra từ phía sau thắt lưng một con dao phẫu thuật, lưỡi dao phát ra ánh sáng chói lọi, quẹt trên mặt của lên tài xế, chiếu ra một tia sáng.

"Trước kia tao là một bác sĩ ngoại khoa đó, tao có thể bảo đảm tính mạng của mày mà vẫn phá hư được giây thanh quản của mày, vậy nên tao hi vọng mày phối hợp, nếu không tao sẽ khiến mày sống không bằng chết, đừng có nghi ngờ năng lực của một bác sĩ ngoại khoa.

Khắp người tài xế đều là mồ hôi lạnh, tròng mắt thiếu chút nữa rơi xuống mặt đất.

Hắn đã nhận ra rồi, 2 người này chính là 2 người Hoa Hạ mà mình đang truy lùng!"

Trái tim của hắn đập bình bịch, thậm chí còn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi,

Người bên mình đã tìm, điều tra 3 ngày trời rồi nhưng vẫn không tìm được tung tích của bọn họ, vốn tưởng rằng bọn họ đã trốn thoát, không ngờ lạc có thể im hơi lặng tiếng một cách kỳ diệu như vậy được.

"Đừng, đừng có giết tôi, tôi sẽ phối hợp với mấy người..."

Khóe miệng của Lâm Dật mang theo ý cười: "Vậy thì không cần phí lời đâu, lái xe cho tốt, chỉ cần bọn tao thoát khỏi Santa Clara, tao đảm bảo mày sẽ không chết."

Chương 1838: Kẻ Mặc Đồ Đen Xuất Hiện!

"Được được được, tôi chắc chắn sẽ phối hợp với mấy người."

Dưới sự uy hiếp của Lâm Dật và Chu Lương, lái xe không còn dám có bất kỳ động tác gì lớn nữa, chỉ có thể cẩn thận mà lái xe.

Tốc độ của xe cũng không nhanh, ánh mắt của Lâm Dật nhìn xung quanh từng ngõ ngách một của thành phố, nhìn cả hướng đi của từng người một.

May mắn là, hai người ở trên xe, hoàn toàn không có gây chú ý với người nào khác.

Đều cho rằng ngồi trên xe là đồng nghiệp của bọn họ.

Mấy phút sau, xe đã lái được khoảng hơn 200 mét, trên đường lớn cứ cách mười mấy mét là có thể nhìn thấy một đám người.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Lâm Dật không khỏi nghĩ mà sợ.

Hóa ra bọn họ hoàn toàn chưa hề buông tha, vẫn lục soát ở bên trong thành phố, chỉ là tạm thời nới lỏng khu vực của bọn họ ra chút mà thôi.

Theo bản năng, Lâm Dật kéo khăn choàng trên mặt mình lên cao hơn, có ý muốn che càng kín càng tốt.

Thời gian như nước, chậm rãi trôi qua.

Mồ hôi lạnh thấm đẫm quần áo hai người, mãi cho đến khi sắp ra khỏi thành phố, người trên đường dần dần ít đi, hai người mời mạnh mẽ thở ra một hơi.

Chỉ cần ra khỏi Santa Clara, vấn đề sẽ không lớn nữa.

Nhưng ngay lúc này, hai người bọn họ nhìn thấy phía trước sáng lên một ánh đèn sáng chói lọi.

Lâm Dật chăm chú nhìn qua bên đó, trong vòng khoảng hơn mấy chục mét, nhìn thấy 2 đại binh người mỹ, còn có cả chướng ngại vật trên đường.

Nhưng vì nguyên nhân mệt mỏi, mà hai người đều nửa nằm nửa ngồi trên ghế, giường như đang nghỉ ngơi.

Điều này khiến cho Lâm Dật và Chu Lương lại căng thẳng thêm một lần nữa, chưa từng nghỉ tới đối phương lại phong tỏa nghiêm ngặt đến mức này.

"Lão đại…" Chu Lương nhỏ giọng nói.

"Đừng hoảng."

Lâm Dật nắm chặt con dao phẫu thuật trên tay, nói bằng chất giọng lầu bầu: "Có thể đi ra không."

"Bọn họ sẽ xác minh thân phận, có thể đi ra ngoài hay không, tôi, tôi cũng không biết…"

"Xác minh thân phận? Thân phận của bọn mày có cái gì đáng để xác minh chứ?"

"Bởi vì trên người mấy người có khoáng thạch, cho nên bọn họ sẽ không bỏ qua cho bất kỳ kẻ nào."

Lái xe cũng vô cùng căng thẳng, nếu như khiến cho 2 người đại binh phía trước nhìn thấy 2 người trên xe của mình này, chắc chắn sẽ bị nhận định là đồng phạm, sẽ chết vô cùng thảm.

Lâm Dật đưa tay xuống bàn chân, sờ sờ đế giày một chút, rồi bôi tro đen lên mặt.

Chu Lương thấy thấy cũng làm theo, tự ngụy trang đơn giản cho chính mình.

"Bây giờ cũng chỉ có thể tương kế tựu kế mà thôi, nếu như bị phát hiện ra chỗ nào không thích hợp thì lập tức nổ súng." Lâm Dật thấp giọng nói.

"Đã hiểu!"

Dặn dò Chu Lương xong, Lâm Dật dùng chất giọng trầm nói:

"Tiếp tục lái xe."

"Đã, đã hiểu…"

Cách mấy chục mét một đoạn không xa, xe rất nhanh đã dừng lại ở ngay phía trước chướng ngại vật.

Một trong 2 người trông hề động đậy, sử dụng ánh mắt nhắc người đối diện, người đó sau đó cầm vũ khí lên, đi đến phía bên này, cũng ghé vào cửa kính xe, nhìn vào 3 người bên trong xe.

"Dừng xe, chúng tôi cần kiểm tra, các người cần đi đâu, làm gì?"

"Bây giờ vẫn còn chưa tìm thấy người, chúng tôi chuẩn bị từ đây rút lui." Lâm Dật dựa lưng vào ghế phó lái, dùng tiếng Anh thường ngày hay nói mà nói, sau đó còn ngáp một cái, vận động chân tay một chút, hất mặt sang một hướng khác, thúc giục:

"Mau nhanh chóng nhường đường đi, tôi đang buồn ngủ lắm."

Đại binh người Mỹ phụ trách kiểm tra giường như hoàn toàn không có chút nghi ngờ gì về thân phận của Lâm Dật, bởi vì khẩu âm của anh thật sự rất chuẩn cho nên cũng chẳng còn gì đáng để kiểm tra.

"Đi đi."

Chu Lương cuối cùng cũng thở phào một hơi, tố chất trong lòng của lão đại luyện kiểu gì mà thành được vậy?

Có thể giả vờ giống đến như vậy luôn?

Chướng ngại vật trên đường được dẹp sang một bên, chiếc xe 3 người đều không gặp bất kỳ sự cản trở nào, an toàn rời khỏi thành phố Santa Clara

"Mẹ nó, cuối cùng cũng ra khỏi được rồi!"

Chu Lương ngồi phịch xuống ghế phía sau, không ngừng thở dốc, giống như một người chết đuối được cứu sống vậy, dùng hết sức hít thở bầu không khí trong lành.

Sau khi ra khỏi thành, xe cũng bắt đầu tăng tốc, không bao lâu sau đã đi được hơn mấy km.

Lái xe căng thẳng nắm chặt tay láy, run run rẩy rẩy nói:

"Tôi, tôi đã đưa hai người ra ngoài rồi, bây giờ có thể thả tôi đi chưa."

"Nếu như mày không nói thì tao cũng quên mất chuyện này đấy." Lâm Dật nói

"Trước tiên dừng xe lại đã."

Thần sắc của lái xe mừng rỡ, phanh xe thật mạnh lại, dừng xe ở bên đường.

"Cảm ơn mày vì đã đưa bọn tao ra ngoài, tao chuẩn bị tiễn mày một đoạn đây."

"Cậu muốn lái xe đi sao? Vậy cậu lái đi, tôi tự đi bộ về cũng được, không cần mấy người tiễn đâu."

Tài xế mở cửa xe, chuẩn bị đi xuống.

"Không không không, mày tự đi về không tìm được đường đâu, cho nên cứ để tao tiễn mày một đoạn đi."

"Ừm ừm? Lão đại, anh muốn tiễn hắn ta đi đâu?"

"Tiễn hắn đi gặp thượng đế."

Lâm Dật cầm con dao phẫu thuật, đâm thẳng một nhát dứt khoát vào vị trí tim của đối phương, đồng thời bịt cứng miệng của hắn lại!

Không đến một phút, tài xế đã đã giống như chết bất đắc kỳ tử, suốt cả quá trình không phát ra một tiếng động nào.

Giải quyết kẻ thù xong, Chu Lương lột bớt trang bị trên người xuống sau đó ném ở đâu đó ven đường, hiên ngang lái xe mà đi.

"Lão đại, trời sắp sáng rồi, bây giờ chúng ta đi đâu đây?"

"Không quen nơi này, cứ lái theo đường này đi." Lâm Dật nói:

"Bây giờ thì an toàn rồi, không cần quá lo lắng nữa, tước hết nghĩ cách lấp đầy cái bụng đã, nếu như còn không ăn gì thì tôi sẽ đói chết thật đó."

"Lữ đoàn Trung vệ có gián điệp, chúng ta còn có thể liên hệ với căn cứ không?"

"Đương nhiên là phải liên hệ rồi." Lâm Dật nói:

"Chẳng qua lần này không thể báo địa chỉ thật sự được, báo một cái địa chỉ giả đi, như vậy thì chúng ta sẽ càng an toàn hơn."

Chu Lương hiểu được ý của Lâm Dật.

Lữ đoàn Trung vệ xuất hiện gián điệp, nếu như báo vị trí chính xác về, truy binh của đám ngoại binh cũng sẽ đuổi tới trước tiên.

Nhưng chỉ cần báo một vị trí giả, vậy thì vấn đề đã được giải quyết rồi, mình ở bên này hoàn toàn an toàn, sau này dù có làm chuyện gì cũng không cần phải quá lo lắng nữa.

Lâm Dật lái xe, phóng như bay trên đường cao tốc, mà ở chân trời phía xa đã xuất hiện một vầng sáng hừng đông.

Hừng sáng của rạng đông chính là hy vọng của một cuộc sống mới.

"Anh Lâm, tôi cảm thấy những gì chúng ta trải qua, lúc về có thể dựng thành một bộ phim điện ảnh được đó, quá đặc biệt quá kích thích rồi." Chu Lương nhếch miệng cười, nói.

"Điện ảnh cũng chẳng dám quay như vậy đâu."

"Nói cũng phải, ai lại có thể nghĩ tới, 2 người chúng ta có thể ở dưới ống cống suốt 3 ngày 3 đêm? Đm em cũng đến phục bản thân luôn rồi đó."

Chu Lương cảm khái không thôi, Lâm Dật cũng giống như vậy.

Cảm thấy những chuyện xảy ra trong mấy ngày hôm nay, cứ như là một giấc mơ vậy/

Khiến cho anh cũng cảm thấy bất ngờ.

Mà kẻ ở phía sau lưng làm ra chuyện này, vẫn đang còn là một ẩn số.

Khóe miệng Lâm Dật khẽ nhúc nhích, dùng loại âm thanh thì thào không thể nghe thấy tự nói với bản thân:

"Vương Đình Sơn, kẻ ở phía sau những chuyện này, là ông sao…"

Xe chạy như bay trên đường cao tốc, ánh sáng của mặt trời cũng hé, từ phía xa rọi tới, từ từ chiếu xuống mặt đất.

Giống như dâng lên một tia hy vọng, lần bỏ trốn này cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi.

Nhưng ngay tại lúc này, đồng tử của Lâm Dật trở nên mờ mịt, toàn thân đều nổi da gà dựng tóc gáy, sắc mặt trắng bệch!

Ở trong khoảng hơn mấy chục mét phía trước, Lâm Dật nhìn thấy được 2 chiếc xe một đen một đỏ.

Nhịp tim của anh tăng nhanh, phảng phất tiếng sấm chớp.

Ánh mắt đều tập trung ở phía 2 chiếc xe có rèm phía trước!

Civic Type-R!

Xe của bọn người áo đen!

Chương 1839: Cuộc Chiến Sinh Tử.

"Lão đại, sao lại dừng xe lại rồi."

Chu Lương ánh mắt khó hiểu, sau đó ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, phát hiện ra 2 chiếc xe phía trước, nét mặt nhất thời trở nên khẩn trương.

"Đm tình hình quái gì thế này, chúng ta đã chạy tới đây rồi mà vẫn có truy binh đuổi theo? Đuổi đến đây kiểu quái gì vậy chứ?"

Lâm Dật không có trả lời Chu Lương, nhưng hơi thở lại trở nên dồn dập hơn hẳn, sau đó cởi bỏ tấm bảo hộ, vô cùng cẩn thận lẻn tới bên ghế phó lại/

"Cậu từ phía sau qua đây."

"Hả?"

Chu lương thần sắc khó hiểu: "Là muốn để cho tôi lái xe sao?"

"Đừng phí lời, mau qua đây!"

Thấy biểu tình của Lâm Dật không đúng, Chu Lương không nói thêm nữa cái gì, từ phía sau lẻn đến ghế người lái.

"Khoáng thạch vẫn còn ở trên người cậu chứ."

Chu lương vỗ vỗ balo chiến thuật của chính mình: "Đều đang ở bên trong đó."

"Đợt lát nữa tôi xuống xe thì cậu hãy quay đầu xe lại, có thể lái nhanh cỡ nào thì hãy lái nhanh cỡ đó, làm theo những gì vừa nãy tôi nói với cậu, gửi báo cáo một cái địa chỉ giả cho tổng bộ rồi sau đó lại nghĩ cách tiếp, chỉ được liên hệ với một mình Lưu Hồng thôi."

"Lão đại, anh có ý gì vậy? Sao lại bảo tôi đi trước."

"Đây là mệnh lệnh, cậu chỉ cần làm theo những gì tôi nói là được."

"Nhưng mà..."

"Đừng phí lời nữa, tôi bảo cậu đi thì cậu cứ đi!"

Lâm Dật không nói thêm gì nữa, mở cửa xe bước xuống.

"Mau đi đi."

Chu Lương ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không hiểu được tại sao lại thế này.

Dù phải đối mặt với mưa bom bão đạn, Lâm Ca cũng chưa từng nói mình hãy rời đi một mình, mà hiện tại, lại quyết liệt đến như vậy.

Chẳng lẽ là vì 2 chiếc xe ở trước mặt ư?

Ngay tại lúc này, Chu Lương nhìn thấy một người mặc đồ màu đen, bước ra từ chiếc xe Civic Type-R màu đỏ kia.

Điều quỷ dị chính là, trên mặt hắn, thế mà lại đeo một cái mặt nạ chú hề.

Mà hắn lúc này cũng phát hiện, Lâm Dật đứng ở tại chỗ không hề động đậy, hai người trong lúc đó cách nhau hai mươi mấy mét, cứ như vậy đối diện với nhau.

Một loại cảm giác áp bách vô cùng khủng bố cứ thế sinh ra.

Cậu không biết là mình cảm giác sai, hay thật sự là như vậy nữa.

Giống như cái gã đàn ông mặc đồ đen, đeo mặt nạ chú hề kia, đang dùng một loại thái độ không phát ra tiếng động, chống lại lão Đại.

Dự cảm không lành càng ngày càng nghiêm trọng, vô số những khói lửa trước kia đối mặt, trong một khắc khắc đều giống như mây khói.

Ít hơn nhiều so với mối đe dọa do người này gây ra.

"Mau đi đi!"

Lâm dật dùng hết khí lực toàn thân hét lớn một tiếng.

Chu Lương rùng mình một cái, thân thể không còn được đại não điều khiển nữa, khởi động máy xe, sau đó xoay người lái xe đi hướng ngược lại.

Nhưng đúng lúc này, chiếc Civic Sedan màu đen bên cạnh Type-R cũng xuất phát, đuổi theo xe của Chu Lương.

Thân ảnh Lâm Dật ở giữa đường, chặn đầu chiếc xe đen lại.

Trên xe có một người đàn ông trung niên và một phụ nữ trẻ tuổi, mọi ánh mắt đều tập trung vào Lâm Dật, trên mặt không có biểu cảm gì, giống như một cái máy.

Người phụ nữ trẻ tuổi không có động tác dư thừa gì thêm, một chân đạp ga, ô tô màu đen liền tăng tốc, nhưng bởi vì quãng đường quá ngắn, tốc độ chỉ tăng lên hơn 30 mét, cô đã đi tới Lâm Dật.

Bằng!

Tiếng súng vang lên, Chu Lương ở trên xe đang che chắn cho Lâm Dật, bắn một viên đạn vào 2 kẻ đang đi trên đường.

Người phụ nữ buộc phải thay đổi phương hướng, lái xe về phía bên kia!

Cùng lúc đó, Chu Lương cũng lái xe quay trở về.

"Mẹ nó, cậu quay về đây làm cái gì!" Lâm Dật mắng.

Chu Lương thở dốc vô cùng gấp gáp, sau đó mở cửa xe bước xuống.

"Thà rằng từ bỏ cái thứ trên người, tôi cũng không thể chạy trốn một mình được." Chu Lương đứng ở bên cạnh Lâm Dật, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm về phía trước, nhìn về phía gã đàn ông đeo chiếc mặt nạ chú hề kia.

"Cho dù có chết, tôi cũng phải chết cùng với anh!

"Ngu ngốc."

Lâm Dật mắng một câu, nhưng khóe miệng lại cong cong thành một nụ cười, giống như đã chấp nhận số mệnh vậy.

Cùng lúc ấy, hai người ở trên chiếc xe màu đen kia cũng bước xuống.

Chu Lương dương súng, nhắm vào 3 người ở phía đối diện.

Cũng ngay lúc này, người phụ nữ trẻ tuổi bước từ trên xe xuống, lấy 2 khẩu súng lục từ bên hông ra, đồng dạng nhắm vào Lâm Dật và Chu Lương

Thế cục 2 bên trở nên vô cùng căng thẳng, ai cũng không biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

"Bỏ súng xuống đi." Lâm Dật thấp giọng nói.

Từ từ, Chu Lương hạ khẩu súng xuống phía dưới, người phụ nữ trẻ tuổi kia cũng đồng thời làm vậy, hoàn toàn không muốn dùng hỏa lực để giải quyết vấn đề.

Lâm Dật làm như vậy, sở dĩ là vì anh biết, phía bên mình đã rơi vào một vị trí cực kỳ bị động.

Tay không tấc sắt, dù có đánh cũng sẽ không chiếm được ưu thế.

Nếu như so về kỹ thuật bắn súng, Chu Lương cũng chỉ là một tay gà mờ, cũng không có thể là đối thủ của người đàn bà kia được.

Hơn nữa người ta có hai khẩu súng, chỉ cần mỗi khẩu một viên, 2 người lập tức có thể đi gặp thượng đế.

Dựa vào nguyên nhân như vậy, Lâm Dật mới bảo Chu Lương bỏ súng xuống.

Ánh mắt của Lâm Dật, đánh giá trên người hai kẻ kia.

Người đàn ông trung niên trên xe, khiến cho anh có một loại cảm giác nguy hiểm.

Lần trước lúc ở Dudai, người mặc đồ đen dẫn theo đồng nghiệp tới, hơn nữa trình độ còn rất mạnh, hẳn là đã tới cấp B.

Nếu như không có Tống Kim Dân, bản thân chắc chắn đã thập tử nhất sinh rồi.

Lần này tình huống cũng chẳng khác lần trước là mấy, trước mắt người đàn ông trung niên này, kém lắm thì cũng phải là cấp C

"Giao khoáng thạch trên người của cậu ra đây, chúng tôi chỉ cần đồ, không giết người." Người đàn ông trung niên nói.

"Khoáng thạch không thể giao cho ông được, trừ khi các người bước qua xác chúng tôi.

"Cậu và số 0, không biết đã giao thủ bao nhiêu lần rồi, trình độ của chúng tôi, tôi tin là cậu cũng hiểu, không có gì quan trọng hơn tính mạng của bản thân cả, vì Lữ đoàn Trung vệ mà làm thế này thật không đáng."

"Con người không phải ai cũng giống nhau, đây là tín ngưỡng của chúng tôi." Lâm Dật nói:

"Nhưng tôi hy vọng trước hết các người cũng đừng hành động thiếu suy nghĩ, người của các người lần trước đã chết ở trong tay tôi, chuyện này tôi nghĩ các người cũng biết."

Người đàn ông trung niên nhìn Lâm Dật, ánh mắt trở nên mơ hồ.

"Chuyện phát sinh ở Dubai tôi biết, nhưng nhiệm vụ của chúng tôi là mang khoáng thạch đi, không tiếp thụ bất kỳ gì lý do đích uy hiếp nào, hiện tại cậu có nói cái gì cũng đều là phí công." Người đàn ông trung niên nói:

"Nếu như cậu nguyện ý theo chúng tôi quay về, tôi đảm bảo cậu sẽ không chết, còn có thể có được đãi ngộ đặc biệt giống như số 0."

Khóe miệng Lâm Dật dương lên: "Ông cảm thấy có khả năng sao?"

Người đàn ông trung niên nhìn kẻ mặc đồ đen.

"Số 0, ra tay đi."

Kẻ mặc đồ đen cất bước, như rắn hổ mang đi săn mồi trong đêm đen vậy, tùy thời cơ mà ra tay, muốn cho con mồi một phát chí mạng.

Lâm Dật cũng đồng thời như vậy, không ngừng điều chỉnh vị trí của mình, tránh để lộ ra sơ hở.

Ở trong tình huống không hề báo trước, kẻ mặc đồ đen phát lực dưới chân, xông về phía Lâm Dật.

Nhảy lên trên cao khoảng 2 3 mét so với mặt đất, nhấc chân thật mạnh, đá vào mặt Lâm Dật, giống như núi thái sơn đè xuống vậy.

Lâm Dật đan xen 2 đòn, bày ra tư thế phòng thủ.

Đùng!

Thân thể của hai người trong nháy mắt này đã xảy ra tiếp xúc.

Lực lượng vô cùng lớn khiến cho 2 đòn của Lâm Dẩ run lên, không khỏi lùi về sau vài bước mới có thể đứng vững được.

Chu Lương đứng ở bên cạnh vẻ mặt hoảng hốt.

Vậy mà lão đại lại rơi vào thế hạ phong!

Chương 1840: Nhiệm Vụ Thất Bại.

Chu Lương không thể nào tin vào cảnh tượng trước mặt này.

Trong mắt cậu, trong số bạn cùng trang lứa của cậu, đẳng cấp của lão đại là cao nhất, đánh ai cũng chẳng cần phải nghiêm túc.

Nhưng hôm nay, trong lúc đối mặt với kẻ này, thế mà lão đại đã thực sự bị đánh lùi!

Mặc dù cứ cho là chưa bị đánh bại, nhưng đây không phải là một điềm tốt.

Sở dĩ có chuyện như vậy, là bởi vì Lâm Dật đã ba ngày ba đêm không ăn uống, trạng thái tinh thần đã đạt tới cực hạn rồi, không bị đánh bại bởi 1 chiêu đã là rất đỉnh rồi.

Sau khi đòn tấn công của kẻ mặc đồ đen kết thúc, Lâm Dật bắt đầu phát động phản kích.

Lợi dụng lúc công phu của của kẻ áo đen đang hạ xuống, anh bật dậy ngay tại chỗ, đùi phải như một cây roi dài, đá tới phía bên hắn.

Thấy tình hình không ổn, kẻ mặc đồ đen cũng không dám sơ suất.

Cơ thể lùi ra sau, hắn nhanh chóng vươn tay chặn lại, đột ngột chặn đứng đòn tấn công của Lâm Dật!

Thân thể mình vẫn không nhúc nhích, coi như không có nguy hiểm đối với hắn!

Nếu một đòn không thành, Lâm Dật thừa thắng xông lên, ra đòn với tốc độ cực nhanh, không cho kẻ mặc đồ đen có cơ hội phản ứng.

Người phụ nữ trẻ tuổi đứng xem bất giác nhíu mày.

Trình độ siêu cao của Lâm Dật cũng khiến cô cảm thấy kinh ngạc.

"Hắn dùng xương thịt của mình mà có thể ngang hàng với số 0, cuối cùng cũng tìm được một tên lợi hại trong Lữ đoàn Trung vệ."

"Trình độ của cậu ta thực sự rất tốt, và nền tảng của cậu ta cũng vững chắc, nhưng chiến thắng cuối cùng hẳn là vẫn thuộc về số 0. Cậu ta đã sắp không thể kiên trì được bao lâu nữa rồi." Người đàn ông trung tuổi nói.

"Điểm ấy thì tôi tin, trong đám cùng trang lứa, không có ai có thể là đối thủ của số 0 cả." Người phụ nữ trẻ nói:

"Nếu như có thể giải phẫu hoàn mỹ một chút, tôi nghĩ trạng thái của hắn sẽ càng tốt hơn."

"Cô cũng đừng coi thường người đàn ông Hoa Hạ kia, trong lúc chưa giao, tôi đã quan sát một chút, trạng thái tinh thần của cậu ta không được tốt lắm, nếu không rất khó phán đoán được ai thua ai thắng."

Người phụ nữ trẻ tuổi cao hứng nhìn về phía Lâm Dật.

Không ngờ hắn lại nhận được sự đánh giá như vậy.

"Nếu như là như vậy, giết đi có chút đáng tiếc.

"Vậy thì phải xem xem số 0 có ý thế nào rồi, nếu như hắn muốn giết chết người đàn ông này, chúng ta cũng hết cách."

Tuy rằng lần này người mặc áo đen cũng mang theo đồng bọn, nhưng thân phận và địa vị của người đàn ông trung niên kia không thể so với người mà Lâm Dật gặp lần trước.

Hành động lần trước là do đồng nghiệp của kẻ mặc đồ đen này làm chủ đạo, nhưng lần này lại là chính bản thân kẻ mặc đồ đen ấy.

Dựa theo quy định khắc nghiệt của tổ chức, nếu như kẻ mặc đồ đen không muốn ra tay, vậy thì bọn họ cũng hết cách.

Cho dù trình độ của người đàn ông trung niên này cao hơn kẻ mặc đồ đen, nhưng địa vị trong tổ chức của bọn họ không ngang bằng, lúc ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, hắn cũng phải ngoan ngoãn nghe lời.

"Trực tiếp mang hắn đi là được rồi."

"Không ổn lắm đâu." Người đàn ông trung niên nói:

"Đừng có xem nhẹ quyết tâm chịu chết của người Hoa Hạ, đứng trước đại nghĩa của dân tộc, bọn họ sẵn sàng xem nhẹ tính mạng của mình, cho dù có bị bắt giữ thì cũng sẽ có vô số cách để tự sát, cũng không cho đối thủ có chút cơ hội nào đâu."

"Mặc dù có hơi đáng tiếc, nhưng vấn đề không lớn, nhiệm vụ lần này cũng sắp hoàn thành rồi."

Ngay trong lúc hai người nói chuyện, một bên khác đang chiến đấu, đã tới hồi gay cấn.

Thế tấn công của Lâm Dật càng ngày càng mãnh liệt, nhưng trạng thái tự thân lại rất kém, cũng chỉ có thể cố gắng mạnh hết cỡ, không gây ra uy hiếp thật sự nào với kẻ mặc đồ đen cả.

Qua khoảng hơn 10 chiêu, Lâm Dật dần dần rơi vào thế hạ phong.

Công kích mạnh mẽ cũng vô lực, đã theo tư thế tấn công mà chuyển thành tư thế phòng thủ rồi/

Nhìn thấy tình huống không ổn, Chu Lương xông lên phía trước, chuẩn bị giúp đỡ Lâm Dật một tay.

Nhưng kẻ mặc đồ đen không cho cậu bất kỳ cơ hội nào.

Chỉ là một đòn nho nhỏ thôi, cũng đủ khiến cho cậu văn ra xa vài mét.

Cả người bay ngược ra ngoài, đập vào chiếc xe hơi phía sau, trong chốc lát, Chu Lương cảm giác như cả xương sống của mình đều đã bị bẻ gãy.

Đau đớn khiến cho cậu lăn lộn trên mặt đất, trong khoảnh khắc đó cũng mất đi sức chiến đấu.

Trong lòng cậu dấy lên một nỗi kinh hãi, hoàn toàn không ngờ tới, thân thủ của kẻ mặc đồ đen vẫn còn tốt đến như vậy!

Bản thân đến một chiêu của hắn cũng không thể đỡ nổi!

Mà lão đại lại có thể cùng hắn đánh nhau suốt 1 khoảng thời gian dài như vậy, trình độ quá mức khủng bố rồi.

Nhìn thấy Chu Lương bị lương, Lâm Dật lập tức quay đầu lại.

Nhưng ngay vào lúc này, kẻ mặc đồ đen nắm được sơ hở của anh, lao lên rồi đá xuống một phát, đá thẳng vào mặt anh!

Cơ thể Lâm Dật mất thăng bằng, ngã thật mạnh xuống mặt đất.

Tức giận mắng một tiếng, Lâm Dật nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của mình, từ dưới đất đứng lên lại.

Nhưng ngay lúc này, kẻ mặc đồ đen lại liên tục công kích tới, không cho anh bất kỳ cơ hội phản ứng nào, một cước đá thẳng vào ngực anh!

Cơ thể Lâm Dật không thể khống chế nữa, văng về phía sau.

Người đàn ông mặc đồ đen chạy theo, lao đến, dùng đầu gối áp lên trên người anh.

Lâm Dật cũng có ý muốn tránh khỏi, nhưng trình độ của 2 người đã cách biệt quá lớn rồi, hơn nữa trạng thái tinh thần của anh lại bị ảnh hưởng lớn, căn bản không thể nào tránh được.

Kẻ mặc đồ đen trước hết không có động thủ, mà dùng ánh mắt trống rỗng thâm thúy kia nhìn về phía Lâm Dật.

Ánh mắt của hai người giao nhau trong một khoảnh khắc, khiến cho không khí quỷ dị tăng lên một cách vi diệu.

Kẻ mặc đồ đen sờ sờ trên người Lâm Dật, ý đồ muốn tìm khoáng thạch mà anh dấu trên người, nhưng hoàn toàn không có phải hiện ra gì cả.

Kẻ mặc đồ đen quay đầu hướng về phía 2 người kia, lắc lắc đầu.

Người phụ nữ trẻ tuổi ngay lập tức phản ứng kịp, đi về phía Chu Lương.

"Mẹ nó, đi mau!"

Lâm Dật cũng không có được nhiều như vậy, bảo vệ khoáng thạch trong tay mới là điểm mấu chốt.

Chu Lương cũng biết tình hình trước mắt nguy cấp, nhưng cậu không hề chạy.

Bảo cậu bỏ rơi Lâm Dật ở lại, một mình chạy trốn, cậu không làm được!

Chu Lương bộc phát ra hết tiềm năng tuyệt đối của cơ thể mình, vực dậy vết thương trên người, nhắm về phía người phụ nữ trẻ tuổi.

Bằng!

Tiếng súng vang lên, nhưng người bóp cò súng, lại không phải là Chu Lương!

Một làn khói màu xanh từ trong họng súng bay ra, ngay sau đó chính là tiếng kêu thảm thiết của Chu Lương!

A-----

Đùi của Chu Lương trở nên mơ hồ, viên đạn xuyên qua đó, để lại một vết thương máu chảy kinh hoàng.

Chân của cậu, chỉ sợ là rất khó hồi phục.

"Chu Lương!"

Hốc mắt Lâm Dật đỏ bừng, giận giữ rống lên một tiếng.

Bởi vì sự khống chế của kẻ mặc đồ đen, hắn không thể nào di chuyển chút nào cả.

Nỗi đau lớn như vậy khiến cho Chu Lương trở nên choáng váng, suýt chút nữa đã ngất đi.

Người phụ nữ trẻ tuổi từng bước từng bước, đi về phía Chu Lương, trên mặt không có chút biểu cảm nào, giống như một cỗ máy móc lạnh lùng vậy.

"Tôi không muốn giết người, vậy nên cậu đừng động đậy, nếu không tôi không ngại bắn thẳng một viên vào đầu cậu đâu."

Người phụ nữ trẻ tuổi gỡ balo trên người Chu Lương xuống, mở ra nhìn thứ đồ bên trong, sau đó hướng về phía người đàn ông trung niên kia, gật gật đầu.

"Số 0, xử lý cậu ta đi." Người đàn ông trung niên nói.

Người phụ nữ trẻ tuổi nhìn về phía hắn, giường như cũng có cùng 1 loại suy nghĩ.

Kẻ mặc đồ đen lắc lắc đầu, cũng không có thêm động tác nào nữa.

Người đàn ông trung niên lắc đầu, không khuyên bảo gì thế, chỉ nói: "Lên xe đi."

Kẻ mặc đồ đen buông Lâm Dật ra, đi tới xe của chính mình.

Nhưng trong nhảy mắt khi cửa xe chuẩn bị mở ra, hắn quay đầu thật sâu lại nhìn Lâm Dật một cái.

Cả quá trình duy trì khoảng vài giây, chiếc mặt nạ kỳ lạ và đáng sợ kia, giường như đang muốn nói lên một điều gì đó.

Khiến cho người ta nghĩ không thông, nói không tỏ.

Chương 1841: Anh quen người mặc đồ đen sao?

Nhưng lúc này, Lâm Dật dã không còn quan tâm tới chuyện gì khác nữa rồi, liều mạng lao về phía Chu Lương, kiểm tra miệng vết thương cho cậu.

"Nhẫn nhịn thêm một chút, không sao đâu, có tôi ở đây, nhất định sẽ không sao cả…"

Cơ thể Lâm Dật run lên bần bật, nhìn miệng vết thương máu chảy đầm đìa, tựa như một con dao bén nhọn đâm vào thần kinh của anh vậy, đến cả nói chuyện cũng trở nên lộn xộn.

"Lão, lão đại…"

Chu Lương nói chuyện đứt quãng, vốn dĩ trạng thái tinh thần đã không tốt, còn bị thương như vậy khiến cậu dần mất đi ý thức, rơi vào hôn mê.

"Tôi, tôi có lỗi với anh, tôi, tôi không bảo vệ được khoáng thạch…"

"Không trách cậu, chuyện này không trách cậu, đều là lỗi của tôi."

Hốc mắt Lâm Dật đỏ bừng, hai tay ôm chặt lấy Chu Lương: "Có tôi ở dây, chắc chắn sẽ giữ được đôi chân của cậu, nhất định phải tin tưởng tôi."

"Lão, lão đại, anh đi đi, không cần để ý đến tôi…"

"Có chết thì thì cũng phải cùng nhau chết, tôi không thể bỏ cậu lại đây được!"

Lâm Dật bế Chu Lương lên, đưa cậu lên xe.

Tiếp tục chạy xe hơn 40km, Lâm Dật phát hiện ra một thành phố nhỏ.

Diện tích của thành phố nhỏ này không lớn, Lâm Dật không biết tên, thậm chí còn không bằng 1 phần ba của Santa Clara, đối với Lâm Dật mà nói, có thể tìm thấy được một nơi thế này đã là ông trời phù hộ rồi.

Bởi vì thứ mà anh muốn, không phải là chạy trốn, mà là tìm được bệnh viện!

Chạy vào giữa thành phố, Lâm Dật tìm thấy được một bệnh viện tư nhân, quy mô rất nhỏ, nhưng vậy là đủ rồi.

Vội vàng dừng xe lại, Lâm Dật bế Chu Lương đã ngất đi từ trên xe xuống, trước tiên xông về phía bệnh viện.

Bởi vì thành phố này có diện tích rất nhỏ, nên ở đây không thể nhìn thấy được sự rộn ràng của những thành phố lớn, bây giờ đã là hơn 7 giờ sáng rồi, nhưng hàng quán ở 2 bên đường, hầu hết vẫn chưa có mở bán.

Đến cả bệnh viện này cũng vậy.

Lâm Dật không quan tâm nhiều đến thế, một cước đá bay cánh cửa bệnh viện.

Nghe thấy ở cửa có âm thanh, một đôi vợ chồng trung niên vội chạy từ trên lầu xuống, nhìn thấy Lâm Dật bế theo một người lao vào, vô cùng sợ hãi.

"Chân của cậu ấy bị làm sao vậy, nói tôi nghe sao mà thành ra thế này?"

Bác sĩ rất có trách nhiệm, cũng không có truy cứu Lâm Dật mà trước tiên hỏi xem tình trạng của Chu Lương thế nào.

"Chuyện này không cần đến các người, tôi chỉ cần đồ dùng chữa bệnh ở chỗ của 2 người thôi, mau chuẩn bị cho tôi!"

Đôi bác sĩ trung niên có chút ngẩn người, đối với một bác sĩ mà nói, thao tác như vậy là không được phép.

Nhưng hung thần tàn ác tên Lâm Dật căn bản không cho bọn họ nhiều cơ hội để phản ứng như vậy, bày ra vẻ mặt muốn ăn thịt người.

"Đi mau lên, nếu không tôi sẽ giết các người!"

Hai bác sĩ trung niên cũng bị dọa đến tay chân luống cuống, đưa hai người tới phòng giải phẫu.

Ma Tước dù nhỏ nhưng vẫn đầy đủ bộ phận.

Dù là bệnh viện tư nhân nhỏ ở một thành phố bé như vậy, thiết bị chữa bệnh dù cho không được tiên tiến, nhưng những dụng cụ phẫu thuật cần có thì vẫn xem như là đầy đủ.

Ở giữa phòng giải phẫu, có một vài thiết bị đơn giản, Lâm Dật đặt Chu Lương lên giường, vỗ vỗ bờ vai của cậu, nói:

"Có tôi ở đây, cậu yên tâm, tôi là bác sĩ ngoại khoa tốt nhất trên thế giới này, nhất định sẽ giữ được cái chân này của cậu, đừng sợ."

Chu Lương nhoẻn miệng cười: "Đến chết tôi còn chẳng sợ, dù mất đi một cái chân, tôi vẫn có thể chấp nhận được."

"Không cần phải nói gì nữa, cứ ngoan ngoãn nằm ở đây, ngủ một giấc là được."

Lâm Dật tìm thấy một đai đo huyết áp và máy đo nhịp tim, cố định chúng trên người Chu Lương.

Sau đó lấy ra thuốc mê, bắt đầu tiêm vào tĩnh mạch.

Mấy phút sau, Chu Lương dần mất đi chi giác, dấu hiệu sinh tồn ổn định, Lâm Dật bắt đầu xử lý vết thương ở đùi.

Vết thương ở chân không ảnh hưởng tới tính mạng, nhưng đối với Lâm Dật mà nói, phải làm thế nào giữ lại được cái chân của cậu ấy.

Lâm Dật ở trong phòng giải phẫu hết sức bận trộn, bác sĩ trung niên và vợ của ông ấy đứng ở bên ngoài.

"Hai người này từ đâu tới vậy? Vết thương trên chân của người đàn ông đó. Hình như là vết súng."

"Tôi cũng không rõ nữa, có khi là lưu manh ở gần đây." Bác sĩ trung niên nói:

"Tôi cũng không muốn gánh vác quá nhiều trách nhiệm, hơn nữa nhìn bọn họ cũng chẳng giống người tốt, nếu như có thể tự làm phẫu thuật thì không cần quản nữa, cứ để bọn họ tự xử lý đi."

Vợ chồng hai người cũng coi như chất phác, không nói gì nhiều nữa, chỉ là có chút sợ hãi.

Bởi vì trước nay chưa từng gặp trường hợp như vậy.

Ước chừng khoảng 2 tiếng sau, ca phẫu thuật kết thúc.

Lâm Dật quấn băng gạc lên vết thương trên chân của Chu Lương.

Anh đã cố gắng hết sức mình rồi, nhưng có thể giữ cái chân này lại hay không, anh cũng không rõ.

Chỉ đành xem vận khí của Chu Lương thôi.

"Giúp tôi đưa người tới phòng bệnh."

"Được được được."

Bệnh viện này có 2 gian phòng bệnh.

Trong đó 1 gian là dành cho 4 người, một gian khác là dành cho 8 người, có thể nói là vô cùng đơn sơ.

Sau khi trở lại phòng bệnh, Lâm Dật chuyền axit amin và đường glucozo cho Chu Lương, dùng những thứ này để bổ sung thể lực.

Sau đó, Lâm Dật bảo bác sĩ trung niên kia đi mua một ít đồ, kiên trì suốt khoảng thời gian dài như vậy, lại còn làm phẫu thuật thêm hơn 2 tiếng nữa, trạng thái tinh thần của Lâm Dật đã sắp đạt đến cực hạn.

Nếu như không phải cố gắng chống chọi, ca phẫu thuật này có lẽ cũng không kiên trì nổi nữa rồi.

Đôi vợ chồng bác sĩ cũng rất nghe lời, không dám làm trái ý Lâm Dật, đi ra ngoài mua rất nhiều đồ cho bọn họ ăn.

Chẳng bao lâu sau, Chu Lương đã dần dần mở mắt, mặc dù sắc mặt không phải rất tốt, nhưng đã không còn gì đáng ngại.

"Trước hết ăn chút đồ đi, rồi tạm thời nghỉ ở đây một hôm, ngày mai hẵng đi."

Dựa theo sách lược ban đầu của Lâm Dật, đó là tìm một thành phố lớn một chút, lặng yên lẩn trốn không để cho người khác có thể nhận biết được.

Nhưng hiện tại, đã làm loạn lên, gây ra động tĩnh không nhỏ, cho dù có trốn ở đây thì cũng chẳng phải vấn đề gì lớn, nhưng Lâm Dật vẫn là muốn đề phòng nguy hiểm ở mức thấp nhất có thể, không thể ở lại đây quá lâu được.

Hơn nữa, ở đây cũng không đủ các loại thuốc thang, miệng vết thương của Chu Lương vẫn còn cần thêm một bước xử lý, phải tìm được một thành phố lớn, mua được những loại thuốc có hiệu quả thì mới có thể có hiệu quả khôi phục vết thương được.

"Lão đại? Anh ăn cơm chưa?"

Ăn cơm Lâm Dật đút, Chu Lương hỏi.

"Yên tâm đi, tôi đây sợ chết, không có hổ báo như cậu, cho dù cậu có chết đói thì tôi cũng phải ăn cơm trước đã."

"Cảnh tượng lãng mạn như này, lão đại à, anh dịu dàng chút đi."

"Mẹ nó, cả đời này tôi chưa từng đút cơm cho đàn ông bao giờ đâu, cậu là người đầu tiên đó, mãn nguyện đi."

"Tôi cũng sẽ trao lần đầu tiên của mình cho anh rồi còn gì, bình thường đều là những hot girl mặc bikini đút cho tôi ăn, anh là người đồng tính đầu tiên đó."

"Đm ăn nhanh lên, đừng có nói nhiều nữa, đã ăn rồi mà cũng không bịt được cái miệng của cậu."

Chu Lương cười hì hì, hiển nhiên tiếp nhận thực tế chuyện chân bị thương.

Bởi vì lúc gia nhập Lữ đoàn Trung Vệ, bọn họ đã được tiếp nhận giáo dục và huấn luyện về phương diện này rồi.

Năng lực thừa nhận và năng lực tiếp nhận trong lòng, đều vượt xa người khác nhiều.

Quan trọng nhất là bảo vệ tính mạng, còn về một cái chân này, có hay mất cũng chẳng sao.

"Lão đại, chúng ta chứ ở yên thế này sao?"

"Tôi vừa mới tra rồi, cách khoảng 200km có một thành phố tên là Cologne, tạm thời ở đây một hôm, sau đó chúng ta qua bên đó."

Chu Lương gật gật đầu, thở dài nói:

"Nhưng gây sức ép suốt một thời gian dài như thế, cuối cùng cũng không giữ được khoáng thạch."

"Lúc nhìn thấy hắn ta, tôi cũng đã tính đến bước đó rồi, vẫn có thể tiếp nhận được."

"Lão đại, anh quen cái người tên là số 0 – mặc đồ đen đó sao?" Chu Lương có ý thăm dò, hỏi.

Chương 1842: Gmail Bí Mật.

"Lúc trước tiếp nhận nhiệm vụ có gặp qua mấy lần, thân phận cụ thể thế nào tôi cũng không rõ, nhưng trình độ của hắn ta thật sự rất cao, đánh nhau mấy trận, có lúc thắng có lúc bại." Lâm Dật nói:

"Cho nên khoáng thạch bị hắn cướp đi, tôi vẫn có thể chấp nhận được, ít nhất không bị thua trên tay của những kẻ kém cỏi kia."

"Đúng thật, trình độ của bọn chúng, so với đám người ở thành phố Santa Clara, hình như không có cùng một cấp độ." Chu Lương nói:

"Hắn đá tôi một phát, cảm giác như xương cốt đều gãy hết vậy."

"Cho nên tôi mới nói, thua dưới tay hắn cũng không oan, hắn là một đối thủ đáng tôn trọng."

"Haizz, nhưng mà vẫn hơi đáng tiếc."

"Được rồi, trước tiên đừng có nói mấy lời vô dụng nữa." Lâm Dật nói:

"Cậu nghỉ ngơi chút đi, tôi tìm cách liên lạc với tổng bộ."

"Được."

Sau đó, Lâm Dật từ trong bệnh viện, kiếm được một cái laptop.

Mặc dù rất lag, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng lên mạng được, đối với Lâm Dật mà nói, thế này là đã đủ rồi.

Yến Kinh, Hoa Hạ, rạng sáng 12 giờ.

Trung tâm chỉ huy tác chiến của Lữ đoàn Trung Vệ vẫn đông nghịt người, nhưng biểu tình của ai cũng không thay đổi, im lặng không lên tiếng.

Mà trạng thái như vậy, đã liên tục gần 100 tiếng đồng hồ rồi.

"Thủ trưởng, trở về nghỉ ngơi một chút đi, chúng tôi sẽ ở đây theo dõi suốt, có tin tức thì sẽ báo cho anh ngay."

Trong phòng làm việc, Lưu Hồng nhìn Lục Bắc Thần nói.

Lâm Dật đã mất tích mất ngày nay, Lục Bắc Thần cứ một mực ở lại trong căn cứ Lữ đoàn Trung Vệ.

Thật sự không chịu được nữa được đi nghỉ ngơi một chút, ngủ dậy rồi lại quay lại đây.

"Mặc dù tuổi tác đã lớn, cậu ấy vẫn còn có thể kiên trì được một lúc, không cần phí tâm vào chuyện của tôi đâu."

"Tôi biết ngài lo lắng an nguy của Lâm Dật, nhưng cơ thể của ngài càng quan trọng hơn, đã một ngày một đêm chưa chợp mắt rồi." Tào Gia Độ nói

"Không sao đâu, lòng tôi tự biết tính." Lục Bắc Thần lạnh nhạt trả lời.

Lưu Hồng có chút không đành lòng, muốn khuyên nhủ hắn, lại không biết phải mở miệng thế nào cả.

Lâm Dật mất tích gần 100 tiếng đồng hồ rồi, dù cho ngoài miệng không muốn thừa nhận, nhưng có rất nhiều người đã nghĩ tới hiện thực bi quan.

Cho rằng Lâm Lật, có thể đã không còn sống nữa rồi.

Đến cả Lưu Hồng cũng đã từng nghĩ qua ý nghĩ như vậy.

Nhưng cứ mỗi khi có loại ý nghĩ thế này, hắn cũng đều sẽ tự tát mình một cái, muốn làm cho bản thân mình tỉnh táo trở lại.

Cũng đã vô số lần tự nói với bản thân, Lâm Dật sẽ không chết, hơn nữa nhất định không có chuyện gì, bình an mà trở về.

"Thủ trưởng, Lưu lão đại, có thông tin rồi!"

Một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồng phục, vội vội vàng vàng chạy đến cửa phòng làm việc, hướng về phía 2 người mà nói:

"Đội trưởng Lâm đã trả lời tin nhắn mới nhất, nói bản thân đang ở Santos! Anh ấy vẫn chưa chết!"

Nghe được tin tức này, cả 3 người đều kích động đứng bật dậy.

Trên mặt hiện lên biểu cảm kích động, giống như pháo hoa bừng nở trên bầu trời đêm, ngay cả máu trong cơ thể, cũng dường như không tự giác được mà chảy nhanh hơn.

100 tiếng đồng hồ!

Mất liên lạc đã gần 100 tiếng đồng hồ!

Không tin không tức gì cả, vậy mà cậu ấy lại có thể chạy từ Santa Clara tới Santos!

Không một ai biết Lâm Dật chạy đến đó như thế nào, nhưng những chuyện này đã chẳng còn quan trọng nữa!

Chỉ cần anh còn sống, đối với Lữ đoàn Trung vệ mà nói, đã là một niềm vui mừng lớn lao rồi!

"Thằng nhóc này cũng lợi hại thật đó, dưới sự phong tỏa mạnh mẽ như vậy mà vẫn có thể chạy được tới Santos!"

Lưu Hồng kích động vỗ đùi, nước mắt không tự giác được mà chảy xuống.

"Đi mau, qua bên đó xem xem!"

Một hàng 3 người đi tới phòng chỉ huy tác chiến, biểu tình của cả đám người đều vui mừng như điên!

Đối với bọn họ mà nói, niềm vui sướng này, căn bản không thể nào diễn tả được thành lời.

Đây là kỳ tích trong lịch sử chiến tranh!

"Cậu ấy còn nói cái gì!" Lưu Hồng xông đến phía thông tín viên, nói.

"Đội trưởng Lâm nói, bọn họ đang ở trong một vị trí tương đối an toàn, trong khoảng thời gian ngắn không có vấn đề gì, cần chúng ta phái người đến tiếp viện."

"Được, vậy giờ tôi sẽ phái đội 2 và đội 3 qua đó, nói với cậu ấy đừng gấp gáp, tiếp viện lập tức sẽ tới!"

"Được!"

Khi Lưu Hồng hạ mệnh lệnh mới nhất xong.

Vương Đình Sơn cũng đồng thời nhận được tin tức, nhưng biểu tình của hắn lại không được tốt cho lắm.

Mà những người khác trong phòng, sắc mặt cũng tương tự như vậy.

"Rốt cuộc hắn đã làm thế nào, mất tích gần 100 tiếng đồng hồ, vậy mà lại xuất hiện ở Santos?"

Đây không chỉ là nghi vấn của một mình Vương Đình Sơn, mà còn là nghi vấn của tất cả những người có mặt ở đó.

"Có khi nào là hắn bỏ trốn từ trước rồi không? Những người được triển khai ở Santa Clara, chỉ là làm chuyện vô ích?" Vương Miện nói.

"Không có khả năng đó lắm." Trần Sở Phong nói"

"Santos là một thành phố lớn ở Panama, nếu trốn thoát được, hắn nhất định sẽ liên lạc với Lữ đoàn trung vệ càng sớm càng tốt, sẽ không chậm trễ nhiều ngày như vậy. "

Trầm ngâm một lát, Trần Sở Phong còn nói thêm:

"Tôi đoán hắn mấy ngày nay, hẳn là vẫn trốn ở Santa Clara, về phần dùng phương thức gì để chạy thoát, điểm này vẫn chưa thể biết được."

Những người khác trong phòng, đều rất tán đồng với cách nói của Trần Sở Phong.

Điều này cũng khiến cho bọn họ cảm nhận được một chút bất an.

Ở thành phố Santa Clara, có ít nhất 1.000 người đã thực hiện một cuộc tìm kiếm như trải thảm, có thể nói rằng họ đã lục tung tất cả các ngõ ngách và tìm kiếm từng hộ gia đình.

Không những không tìm thấy bất cứ dấu vết nào của hắn, mà hắn ta còn vênh váo chạy trốn đến Santos.

Tin tức này khiến bọn họ một lần nữa cảm nhận được sự khủng bố của Lâm Dật.

"Lý Mật đi thông báo cho Trần Quan Kiệt, truyền tin, tiếp tục tìm kiếm ở Santa Clara là vô nghĩa."

"Đã hiểu, tôi sẽ đi thông báo ngay bây giờ."

…

Sau khi trở về Yến Kinh, Lương Nhược Hư vẫn chưa từng rời đi.

Lâm Dật không có tin tức, có trở về cũng chẳng có tâm trí mà làm việc.

Hơn nữa khó khăn lắm mới quay về một chuyến, Lương Hướng Hà cũng luyến tiếc không muốn để cô rời đi nhanh như vậy, nên đã giữ cô ở nhà thêm vài ngày.

"Đừng có suốt ngày cau có như thế, trạng thái này của con cũng chẳng giải quyết được vấn đề đâu."

"Đã gần một trăm giờ kể từ khi mất liên lạc. Con đang băn khoăn không biết anh ấy có thể đi đâu."

"Ta không hiểu nhiều về thằng nhóc đó, nhưng nghe nói nó là một kẻ sẽ không xử lý theo cách bình thường, con đừng có dùng suy nghĩ của người bình thường để nghĩ về nó, chắc chắn là không được rồi.

"Ông nội, đừng nói mấy lời châm chọc đó, ông giúp con nghĩ xem, anh ấy sẽ đi đâu?"

"Nếu ông có thể nghĩ ra được ông nói với con từ lâu, tại sao ông lại phải đợi đến bây giờ."

Lương Nhược Hư bĩu môi, dựa vào ghế nhắm mắt lại.

Bây giờ, cô ấy không muốn nói bất cứ điều gì, cũng chẳng muốn làm bất cứ điều gì, chỉ mong rằng đừng ai làm phiền cô ấy.

Reng reng reng…

Đúng lúc này, điện thoại của Lương Hướng Hà vang lên, là Lưu Hồng gọi điện tới.

"Có tin tức của cậu ấy sao?"

Biểu tình của Lương Hướng Hà trở nên kích động, tin tức này với ông mà nói là quá mức kinh hãi, cũng là quá mức đột nhiên.

Lương Nhược Hư vọt dậy, từ trên ghế ngồi thẳng dậy.

Cô ấy theo bản năng có thể đoán ra được, người bọn họ nhắc đến trong điện thoại, có lẽ là Lâm Dật.

"Tiểu tử này cũng thật lợi hại, tôi xem nhẹ hắn quá rồi."

"Vậy được, nếu có thông tin gì khác, cậu cũng báo với tôi một tiếng nhé."

Rất nhanh, Lương Hướng Hà đã tắt điện thoại, cười tủm tỉm nhìn Lương Nhược Hư, nói:

"Không cần phải lo quá đâu, bên đó có tin tức rồi, nói là đã tới Santos, tạm thời thì vô cùng an toàn, Lữ đoàn Trung vệ cũng đã phái người qua đó trợ giúp rồi."

Lương Nhược Hư ôm lấy ngực, cảm giác tim cũng sắp nhảy ra ngoài, nước mắt cũng đã lã chã rơi xuống.

Cô không biết mình khóc vì cái gì, nhưng cô không thể nào nhịn được.

Ting ting ting…

Ngay lúc này, Lương Nhược Hư nhìn vào điện thoại của bản thân, là một mail.

Lúc nhìn vào mail kia, cô không khỏi nhíu mày.

Đây là gmail tư nhân của mình, không có nhiều người biết.

Mở mail đó ra, Lương Nhược Hư nhìn thấy một mail được gửi tới từ người có tên là "Anh yêu em LNH", mà nội dung bên trong lại khiến cho cô sửng sốt một lúc.

"Lữ đoàn Trung vệ có nội gián, hãy báo cho Lục Bắc Thần, 12 tiếng sau, anh sẽ đi tới Cologne"

Chương 1843: Công Sức Đổ Bể.

Lương Nhược Hư vẫn không nhúc nhích, cơ thể như hóa đá vậy.

Hồi lâu không phục hồi tinh thần lại.

Thay vì nói mail kia làm cô khiếp sợ, thì nói là rung động đúng hơn.

Nhất là cái ID tên "Anh yêu em LNH" này càng khiến cho trong lòng cô gợn sóng, bốn bề ầm ỹ.

Cô có thể khẳng định, người sử dụng ID này chính là Lâm Dật!

Nhưng nội dung bên trong lại khiến cô không thể nào tưởng tượng được.

Mà điều khiến cho cô cảm thấy khủng bố đáng sợ nhất chính là, Lữ đoàn Trung vệ xuất hiện nội gián!

Một tổ chức nghiêm mật như vậy, sao lại để xảy ra tình trạng này chứ?

Cô cảm nhận được, chuyện này đã vượt qua phạm trù mà mình có thể xử lý được.

Nhắc tới chuyện Lữ đoàn Trung vệ thôi, cũng đã là chuyện không nhỏ rồi.

"Ông nội..."

"Sao vậy?" Lương Hướng Hà hỏi: "Tiểu tử Lâm Dật đó vẫn còn sống, có chuyện gì mà trông con không vui vậy?"

Lương Nhược Hư đưa điện thoại đến trước mặt Lương Hướng Hà.

"Đây là tin nhắn Lâm Dật gửi cho con, anh ấy nói trong Lữ đoàn Trung vệ có nội gián"

"Làm sao có thể!"

Lương Hướng Hà trở nên kích động, mặc dù không biết phải chiến đấu như thế nào với sức mạnh của Đan Điền, nhưng vì nguyên nhân của Lục Bắc Thần, ông đã từng làm qua một số công việc văn thư.

Hiện tại, Lâm Dật nói Lữ đoàn Trung Vệ có nội gián, trên mặt tình cảm, ông ta là không thể tiếp nhận được.

"Đưa điện thoại đây cho ông xem xem."

"Đây ông."

Nhìn đến nội dung trên điện thoại di động, Lương Hướng Hà trở nên cùng nghiêm túc, cau mày, suy nghĩ một hồi lâu.

"Có chắc là Lâm Dật gửi tới không."

"Chắc chắn!"

Lương Nhược Hư biết tính nghiêm trọng của chuyện này, cũng không dám qua loa đại ý.

Nhưng cô có thể chắc chắn được, mail là do Lâm Dật gửi tới!

Vào Giáng sinh năm ngoái, anh đã đăng những dòng chữ như vậy lên các tòa nhà mang tính biểu tượng trên khắp đất nước!

Trừ anh ấy ra, không thể có người nào lại dùng ID như vậy!

"Ông hiểu rồi."

Hít một hơi thật sâu, Lương Hướng Hà nói:

"Lâm Dật căn bản không ở Santos, đây là vở kịch dương đông kích tây của nó."

"Ông nội, ý của ông là, anh ấy làm như vậy, là vì muốn gây chú ý tới đám nội gián?"

"Đúng vậy." Lương Hướng Hà ý vị thâm trường nói:

"Nếu như Lữ đoàn Trung vệ thực sự có nội gián bên trong, thì trong thời gian ngắn, những người ở lại Santa Clara sẽ tập trung về Santos, và sau đó bên phía của nó sẽ hoàn toàn an toàn."

"Vậy cho nên nơi mà anh ấy thực sự đang ở là Cologne chứ không phải Santos!"

"Đúng vậy!"

"Vậy chúng ta nhanh lên, đem tin tức này nói cho ông Lục!" Lương Nhược Hư kích động đứng lên: "Con đi lái xe, chúng ta đến lữ đoàn trung vệ!"

"Đừng!"

Lương Hướng Hà ngăn Lương Nhược Hư lại: "Chuyện này không phải là chuyện nhỏ, vì sự bảo toàn tuyệt đối, chúng ta không thể quá đó, để ông gọi hắn qua đây."

Sau đó, Lương Hướng Hà gọi điện cho Lục Bắc Thần, mà sau khi nhận được điện thoại xong, Lục Bắc Thần ngay lập tức tới.

"Xảy ra chuyện gì mà gọi tôi qua bên đây gấp vậy."

Vừa gặp mặt, câu đầu tiên Lục Bắc Thần đã vội vã hỏi.

Bởi vì Lương Hướng Hà gọi điện thoại cho mình, khiến ông ta cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Từ lúc còn trẻ, Lương Hướng Hà đã luôn theo sát mình, mỗi lần có chuyện gì đều là ông ấy đến tìm mình.

Mà lần này, lại bắt mình tới tìm ông ấy.

Mà quan trọng nhất là trong điện thoại, ngữ khí của ông ta rất trầm thấp, chỉ nói là có chuyện quan trọng, điều này khiến trong lòng Lục Bắc Thần có một loại dự cảm không lành.

"Xem cái này là biết ngay." Lương Hướng Hà đưa điện thoại qua bên đó: "Đây là Lâm Dật lén lút gửi tới cho Hạt Gạo."

"Cậu ấy gửi tới!"

Mặc dù không thấy được nội dung bên trong, nhưng hành động như vậy quả thật rất kỳ quái.

Lẽ ra tại đây dạng thời khắc nguy hiểm, tin tức của Lâm Dật, hẳn là là đều gửi đến Lữ đoàn Trung vệ mới đúng.

Nhưng mà lúc nhìn thấy được nội dung trong gmail, sắc mặt Lục Bắc Thần khẽ thay đổi.

Trong Lữ đoàn Trung vệ có nội gián, điều này khiến cho lòng ông khó mà bình tĩnh được.

"Lúc trước Lâm Dật ở Santa Clara, chưa qua bao lâu ngoại binh đã chạy tới đó, tiến hành vây đuổi chặn đường, tin rằng Lâm Dật từ điểm này mà phán đoán ra trong Lữ đoàn Trung vệ có nội gián." Lương Hướng Hà nói:

"Cho nên cậu ấy mới nghĩ ra cách như vậy, cố ý nói với người của lữ đoàn Trung Vệ là mình đang ở Santos, sau đó khiến cho nội gián đưa thông tin đến cho ngoại binh, như vậy cậu ấy sẽ an toàn."

"Dựa vào lối suy nghĩ Lâm Dật, đây rất giống chuyện cậu ấy có thể làm." Lục Bắc Thần thấp giọng nói.

Nhưng điều hắn thật sự quan tâm chính là, nội gián của lữ đoàn Trung Vệ, rốt cuộc là ai?

"Bây giờ điều có thể khẳng định là, hơn 20 tiếng sau Lâm Dật sẽ đi tới Cologne chứ không phải Santos." Lương Hướng Hà nói:

"Chúng ta có thể phái thêm người đi. Về phía Lữ đoàn Trung Vệ, chúng ta có thể tiếp tục quan sát chuyển động bên Santa Clara. Nếu những người ngoại binh đó thực sự tiến về Santos, điều đó có nghĩa là suy đoán của Lâm Dật là đúng và lữ đoàn Trung Vệ thật sự có nội gián, đây cũng là điều cần đề phòng."

"Tôi hiểu rồi, những chuyện tiếp theo, tôi sẽ tự mình xử lý."

Trầm ngâm một lúc, Lục Bắc Thần trả điện thoại lại cho Lương Nhược Hư.

"Hỏi Lâm Dật xem, bây giờ cậu ấy đang ở đâu."

"Vâng."

Nhận lấy điện thoại, Lương Nhược Hư gửi một tin nhắn khác cho Lâm Dật, để hiểu rõ hơn tình hình của phía anh ấy.

"Anh ấy đang ở Chepoble, Panama, và một trong những đội viên của họ bị một vết thương do súng bắn, đang ở đó chờ phục hồi, sau đó sẽ đi tới Cologne."

Lục Bắc Thần gật đầu, sau đó không nói gì, suy nghĩ về việc triển khai kế tiếp.

Lương Nhược Hư lặng lẽ nhìn bên cạnh, một lão đại cả đời chinh chiến, khí thế nuốt sống ngàn dặm như hổ dữ, thật không thể tin được là một ông già đã gần đất xa trời.

Sau đó, Lương Nhược Hư quay người, lặng lẽ gửi tin nhắn cho Thẩm Thục Nghi.

Cũng kể chuyện của Lâm Dật cho cô ta, nói rõ ràng toàn bộ cho cô ta.

Mà mục đích thật sự của cô ấy, không phải là để Thẩm Thục Nghi để ý đến việc này.

Mà là muốn bà ấy đem chuyện này nói với Tần Ánh Nguyệt!

Ngay tại lúc này, chỉ có bố của Lâm Dật mới có thể giúp anh ấy giải vây mà thôi!

……

Chepoble, Panama

Cách thời gian Chu Lương phẫu thuật đã hơn 5 tiếng rồi.

Đã qua 1 khoảng thời gian nghỉ ngơi và quan sát.

Trạng thái của Chu Lương tốt hơn nhiều, phương diện tinh thần cũng rất tốt, hoàn toàn không bị vết thương ở chân ảnh hưởng.

Nhưng điều Lâm Dật lo lắng nhất là, cái chân này của cậu ấy, còn có thể giữ được hay không.

Nhìn đồng hồ, phát hiện đã hơn 3 giờ chiều, đợi miệng vết thương hồi phục thêm chút nữa thì sẽ lên đường đi tới Cologne

Trận tìm đường sống ở chỗ chết này, cũng coi như kết thúc rồi.

Mà ở trong khoảng thời gian này, Lâm Dật và Lý Bắc Thần vẫn giữ liên lạc.

Vì để tránh tai mắt của nội gián, Lục Bắc Thần phái Ninh Triệt qua bên đó, Khâu Vũ Lạc và người của nhóm 2 vẫn ở lại Santa Clara, giám sát hướng đi bên ấy.

Như những gì Lâm Dật dự đoán được, sau khi Lữ đoàn Trung vệ nhận được tin tức của Lâm Dật, những kẻ đóng tại thành Santa Clara cũng bắt đầu rút lui.

Dưới sự quan sát chặt chẽ của Khâu Vũ Lạc và tổ 2, phát hiện ra bọn họ đang đi tới hướng Santos!

Cũng nhờ những hành động như vậy, khiến cho Lục Bắc Thần và Lương Hướng Hà càng có niềm tin vững chắc rằng lữ đoàn Trung Vệ có nội gián!

Chương 1844: Thao Tác Ngược.

Cho dù 1 ngày đã qua đi, đôi vợ chồng trung niên ở trong bệnh viện, vẫn cứ ở trong trạng thái run như cầy sấy.

Dưới sự uy hiếp của Lâm Dật, bệnh viện tư nhân đã đóng cửa để tránh có người khác tới quấy rầy.

Trừ sự hung ác của Lâm Dật, thứ càng khiến cho bọn họ sợ hãi là, ở trên xe có bỏ một thứ gì đó.

"Lúc nãy tôi ra ngoài, phát hiện trên xe của bọn họ có rất nhiều máu, hơn nữa còn có cả súng!" Vợ của bác sĩ nói:

"Tôi đoán bọn họ nhất định không phải người tốt."

"Thật, thật ra tôi sớm đã nhìn ra..."

Bác sĩ nơm nớp lo sợ nói: "Nhưng tôi không dám nói với bà."

"Chắc chắn bọn họ không phải người tốt, nếu không tại sao lại có mấy thứ đó, ông nói xem lúc bọn họ rời đi có khi nào giết luôn chúng ta không?"

"Tôi, tôi không biết..."

"Hay là chúng ta báo cảnh sát đi." Vợ bác sĩ nói:

"Bây giờ đến cảnh sát, có cảnh sát bảo vệ, chúng ta sẽ an toàn."

Bác sĩ trung niên cắn răng: "Đi, bây giờ đi báo cảnh sát!"

Màn đêm dần dần buông xuống, ánh mặt trời độc ác đã không còn xâm nhập vào những ngọn núi phía xa nữa.

Ánh nắng chiều sáng lạn vẽ nên một mảnh sắc vàng, cả thành phố nhỏ Chepoble đều bị bao phủ bởi một mảnh im lặng ôn hòa.

"Lão đại, tôi cảm thấy vết thương ở chân của tôi không lớn, chúng ta đi thôi." Chu Lương nói.

"Đợi thêm chút nữa."

Tính từ lúc phẫu thuật đến giờ, đếm qua đếm lại cũng chỉ mới hơn mười mấy tiếng, Lâm Dật không dám để cho Chu Lương bôn ba, dù sao thì từ đây đến Santos vẫn còn một khoảng cách, anh muốn để ổn định thêm chút nữa.

"Nơi này không an toàn bằng Cologne, có khi người của chúng ta đã tới Cologne rồi, chỉ cần gặp mặt thôi là sẽ an toàn." Chu Lương nói:

"Hơn nữa chân của tôi cũng coi như không giữ được rồi, có khi sẽ tàn tật, anh không cần phải quan tâm nhiều như vậy, lần này cùng anh vào sinh ra tử, tôi đã thấy mãn nguyện rồi."

Lâm Dật ngẫm một lại, thấy Chu Lương nói, thật sự cũng có lý.

Mặc dù vết thương không thể đi đường dài xóc nảy, nhưng chắc chắn những thứ thuốc cao cấp ở Cologne cũng là thứ cậu ấy cần.

"Cậu ở đây đợi một chút, tôi đi ra ngoài mua vài thứ, lúc trời tối sẽ rời đi!"

"Ban ngày tôi đã quan sát rồi, người dân ở nơi này hình như rất thuần phát, muốn làm bị thương cũng quá dễ dàng rồi."

Chu Lương cười hehe nói, cậu đã đoán được Lâm Dật muốn làm gì.

Lâm Dật cũng cười: "Không được thì qua cục cảnh sát đó làm chút thôi, đến Cologne có chút xa, chắc chắn phải chuẩn bị tốt."

"Vậy tôi cũng đi thu dọn một chút, đợi anh về chúng ta đi."

"Cậu thì cứ ngoan ngoãn nằm trên giường đi, đừng có cử động lung tung.

"Vậy được rồi, nói thông tin chúng ta chuẩn bị đi với Lưu lão đại, trước tiên qua bên đó tiếp ứng chúng ta."

"Được."

Đáp lại một tiếng, Lâm Dật không có đi ra cửa chính, mà nhảy từ phía sau cửa sổ xuống.

Lần này anh đi, mục đích chủ yếu là muốn kiếm mấy khẩu súng về, vũ khi trên tay mình, đạn cũng đã không còn nhiều, nếu như trên đường xảy ra sự cố, không đủ để ứng biến với tình huống đột ngột, vẫn nên chuẩn bị một chút.

Nhưng Chepoble là một thành phố nhỏ yên tĩnh và thanh bình, người dân ở đây tuy không giàu có nhưng sống rất bình dị.

Mặc dù cũng có vấn đề về an ninh, nhưng hầu hết chúng vẫn đang trong giai đoạn giao tranh, không giống như các thành phố khác, thỉnh thoảng có thể thấy người ta đánh nhau trên đường phố.

Muốn ở đây tìm được lại súng, hình như là chuyện không mấy khả năng, nơi duy nhất có chính là đồn cảnh sát.

Sua khi ra khỏi cửa, Lâm Dật đi vòng vòng trên đường, dùng số tiền còn sót lại, mua một chiếc mũ rơm che nắng, sau đó đi dạo xung quanh thành phố nhỏ.

Lâm Dật đi trên đường một hồi nhưng hoàn toàn không phát hiện được mục tiêu, trong lòng có chút khó chịu, nơi này chẳng lẽ đến một cảnh sát tuần tra cũng không có sao?

"Hei, huynh đệ."

Ngay lúc Lâm Dật đang đi qua một con hẻm nhỏ, vô tình nghe thấy phía sau có người nói chuyện, hai thanh niên mặc áo ba lỗ, đi dép lê đang đứng phía sau.

Nhìn thấy dáng vẻ lưu manh của 2 người, Lâm Dịch nhướng mày nói:

"Mấy người đang gọi tôi?"

"Đúng vậy, ở chỗ chúng tôi đúng là lâu lắm rồi không có người Châu Á tới, cậu đến từ đâu, Hàn Quốc, Đảo Quốc? Hay là cậu đến từ Hoa Hạ?"

"Tôi là người Hoa Hạ, sao?"

Nghe thấy thân phận của Lâm Dật, hai người đối mặt nhìn nhau, trong ánh mắt lóe lên tia vui sướng.

"Không có gì, đây là nghe nói người Hoa Hạ rất có tiền, chỉ muốn với chứng thực với cậu một chút thôi mà."

"Cũng không có nhiều giàu có, nhưng mà so với mấy người thì vẫn mạnh hơn nhiều."

Lâm Dật thản nhiên nói, cũng không muốn nói quá nhiều với hai người này, muốn nhanh xử lý cho xong, sau đó thừa lúc trời tối rời đi.

"Nếu đã như vậy, thì tôi muốn mượn cậu ít tiền."

Tên đàn ông mặc áo đen nói:

"Đưa tiền của cậu cho bọn tôi mượn đi, như vậy chúng ta chính là bạn bè, sau này cậu gặp chuyện, bọn tôi cũng có thể giúp cậu."

Đầu Lâm Dật ong ong nhức đầu, cảm thấy thành phố nhỏ này cũng đủ hài hòa thật.

Đi ăn cướp mà còn có thể nói năng thoải mái sạch sẽ như vậy.

Cũng lịch sự phết đấy."

"Mạo muội hỏi một câu, các người là đang muốn ăn cướp sao?"

"Không không không, chúng tôi sao lại có thể làm loại chuyện đó cơ chứ."

Hai người hướng tới Lâm Dật, vỗ vỗ bờ vai của anh, nói:

"Chúng tôi chỉ muốn mượn của cậu ít tiền thôi, sau này sẽ trả lại cho cậu."

"Nhưng tôi không muốn cho mấy người mượn tiền."

"Thế thì không được, cậu bắt buộc phải cho chúng tôi mượn, bởi vì hai người chúng tôi sau này sẽ bảo vệ cậu." Người đàn ông mặc đồ đen chỉ lối rẽ sâu trong con ngõ nhỏ:

"Nếu như cậu không bằng lòng cho mượn, hai chúng tôi sẽ đưa cậu vào đấy tâm sự."

"Không cần phiền phức vậy, nói ở đây là được rồi."

Hai người lại bốn mắt nhìn nhau, phát hiện ra Lâm Dật không muốn thỏa hiệp, sắc mặt cũng trầm xuống.

Tên đàn ông mặc áo đen từ trong túi tiền lấy ra một con dao gọi hoa quả, nhắm vào Lâm Dật.

"Nếu như không bằng lòng cho mượn, chúng tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu."

Chát!

Lâm Dật vung tay lên, lát một cái vào mặt người đàn ông mặc đồ đen, người sau đó bị đánh ngã trên mặt đất, ôm mặt mê man.

Hắn hoàn toàn không ngờ tới người đàn ông người Hoa Hạ này lại dám ra tay với mình, đây là địa bản của bọn hắn cơ mà!"

Nghĩ tới tây, người đàn ông mặc áo đen lại bò từ dưới mặt đất lên, xông về phía Lâm Dật.

Ngay lúc ấy, đồng bọn của hắn vũng vọt dậy, chuẩn bị cùng nhau ra tay.

Ánh mắt của Lâm Dật híp lại, trong ánh mắt lộ ra một sự lạnh lùng.

"Đm đừng có làm phí thời gian của ông đây!"

Câu nói vừa dứt, Lâm Dật đã dơ chân đá một phát, người đàn ông mặc áo đen bay ra, bị đập vào bờ tường.

Hô lên một tiếng!

Từng đợt bụi mù rơi xuống, có thể nhìn thấy được khí lực của Lâm Dật mạnh đến mức nào.

Sau đó, Lâm Dật nắm lấy tóc của kẻ còn lại, đạp về phía một bên vách tường!

Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, đầu của tên đồng bọn đầy máu, nằm lăn lộn trên mặt đấy, lớn tiếng kêu lên.

"Vậy mà màu dám ra tay với bọn tao, bây giờ bọn tao đi báo cảnh sát, cảnh sát sẽ giết mày!"

"Báo cảnh sát?"

Ánh mắt của Lâm Dật khẽ chuyển động, bản thân vừa nãy sao lại không nghĩ ra điểm này nhỉ.

Tìm không được người có liên quan, cứ bảo những kẻ này lại chủ động tới là được rồi.

Thao tác ngược như thế này, quả thật là ok.

Chương 1845: Bị Bắt

"Có bản lĩnh thì đi báo cảnh sát đi, tôi chờ ở đây."

"Vậy thì tốt nhất là mày nên cẩn thận đi, cảnh sát mà đến đây là mày ăn trái đắng đó!"

Người đàn ông mặc áo ba lỗ đen không do dự, cầm điện thoại lên, gọi cho cảnh sát.

Lâm Dật thảnh thơi đứng ở một bên, đợi cảnh sát tới đây.

Người đàn ông mặc áo ba lỗ đen đỡ đồng bọn của mình đứng dậy, hướng về phía hắn nói:

"Đừng có sợ, cảnh sát sẽ tới ngay, khẳng định sẽ giáo huấn hắn."

Kẻ còn lại bụm vết thương đang chảy máu trên đầu, miệng lộ ra nụ cười lạnh.

"Đây là địa bạn của bọn tao, người Hoa Hạ ăn hiếp bọn tao, khẳng định sẽ bị bắt lại."

Hai người đều có chút đắc ý, cảnh sát địa phương chắc chắn sẽ đứng về phía mình.

Dù sao hắn cũng là người Hoa Hạ, nơi đó là một quốc gia bần cùng lạc hậu, không thể nào sánh được với Panama, vậy mà lại dám ăn hiếp bọn hắn.

Không đến 20 phút, ở miệng của con ngõ nhỏ đã truyền tới âm thanh của xe cảnh sát.

Rất nhanh, một chiếc xe cảnh sát đã dừng ở bên ngoài miệng con ngõ nhỏ, từ trên xe có 2 gã cảnh sát đi xuống, chậm rãi đi về phía Lâm Dật.

Thấy 2 bên bị đánh ngã trên mặt đất, lại nhìn Lâm Dật, cảnh sát sắc mặt trở nên khó coi, hướng về phía Lâm Dật lớn tiếng chất vấn:

"Người Hoa Hạ kia, là cậu đánh bọn họ bị thương sao!"

"Bọn họ muốn cướp tiền của tôi, cho nên tôi mới động thủ." Lâm Dật nhún nhún vai, cười dài nói.

"Anh cảnh sát, anh đừng tin lời hắn ta nói, chúng tôi không có ăn cướp, là hắn muốn đánh chúng tôi.

"Yên tâm, chúng tôi sẽ giải quyết tử tế chuyện này.

Cảnh sát không hỏi rõ trắng đen đã thấy ra chiếc còng tay, quay đầu nói với Lâm Dật:

"Cậu đang bị tình nghi cướp tài sản, xin hãy theo chúng tôi đi một chuyến."

Cách xử lý thô bạo mà đơn giản này khiến cho Lâm Dật cảm nhận được một loại bệnh.

Không phải chỉ đơn giản là một thành phố, mà đến cả một quốc gia, dường như cũng là như vậy.

"Chưa nói gì cả mà đã muốn bắt tôi đi sao? Cách xử lý của mấy người cũng quá qua loa rồi đó."

"Đã có chứng cứ chứng minh cậu ăn cướp, chẳng lẽ còn muốn chối cãi sao?" Cảnh sát trừng mắt nhìn Lâm Dật, nói:

"Bây giờ chúng tôi không nghe gì cả, tốt nhất cậu nên theo chúng tôi một chuyến, đừng ép chúng tôi phải nổ súng."

Mắt Lâm Dật híp lại, ánh mắt dừng lại ở trên 2 người.

"Nếu như tôi hy vọng các người nổ súng thì sao?"

"Hy vọng chúng tôi nổ súng?"

Trên mặt hai người tràn ngập sự tức giận, lúc này rút ra súng ở bên hông.

"Đây là cậu tự tìm lấy, đừng trách chúng tôi không khách khí."

Nhưng ngay tại lúc hai người động thủ, Lâm Dật đã ra tay!

Không cho bọn họ bất kỳ cơ hội nào, dùng tốc độ của sấm chớp, xông đến trước mặt hai người bọn họ.

Một tay dùng lục, một chưởng bổ vào một trong 2 gã cảnh sát ở đó.

Người phía sau không chịu được lực lượng khổng lồ của Lâm Dật, đã chết ngất ở ngay đó, xiêu xiêu vẹo vẹo nằm trên mặt đất.

Lâm Dật thừa thắng xông lên, hướng về phía một tên khác đá một cước, khí lực còn lớn mạnh hơn vừa rồi, dính vào trên bờ tường, khóe miệng trào ra một ngụm máu tươi, cũng hôn mê ngay ở đó.

Mới vài giây trước còn cãi nhau ầm ỹ, hùng hùng hổ hổ vang khắp con ngõ, giờ đã lập tức im lặng trở lại.

Tên mặc áo ba lỗ đen cùng đồng bọn của hắn mở to mắt, trên mặt viết đầy 2 chữ sợ hãi.

"Mày dám ra tay với cả cảnh sát ư, lá gan của mày cũng quá lớn rồi!"

"Không cảm thấy bản thân nói rất nhiều hả?"

Lâm Dật dùng biện pháp như vũ, hai người lúc này cũng đã bị đánh ngất xỉu.

Nhựt lên 2 khẩu súng trên mặt đấy, cũng tìm được 4 nòng đạn trên người 2 tên cảnh sát kia, sau đó bỏ vào túi của mình.

Trước khi rời đi, Lâm Dật ném 4 người bọn họ vào trong thùng rác bên cạnh, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có ai phát hiện ra bọn họ.

Mà trong khoảng thời gian này cũng đủ cho mình cùng Chu Lương bỏ trốn rồi. Đạt được mục đích của mình xong, Lâm Dật ngẩng đầu, nhìn lên ánh trăng sáng, sau đó cúi thấp đầu che mũ rơm lại, đi về phía bệnh viện tư nhân.

Trừ khoáng thạch đã bị cướp đi, tất cả đều đang phát triển theo phương hướng tốt.

Đợi khoảng mười mấy phút sau, Lâm Dật đã quay trở lại bệnh viện.

Lúc vào cửa Lâm Dật đẩy nhanh bước chân, chuẩn bị gặp lại Chu Lương.

Nhưng ngay lúc này, Lâm Dật đã nhận ra điểm không thích hợp.

Tỉ mỉ nhìn kỹ từng chỗ xung quanh, phát hiện ra sự im ắng của bệnh viện tư nhân, nơi này không hề có một chút âm thanh nào.

Mà đôi vợ chồng trung niên kia, cũng không còn ở đây nữa, không biết đã đi đâu.

Giống như một tòa nhà hoang, đến cả sinh khí tối thiểu cũng không thấy đâu.

Đội nhiên trong lúc đó, nhịp tim của Lâm Dật đập nhanh lên, thần kinh khắp người đều trở nên khẩn trương hơn hẳn.

Anh ngửi được mùi máu tươi len lỏi trong không khí.

Lâm Dật đột nhiên quay đầu lại, xuyên thấy qua cánh cửa thủy tinh, phát hiện cát trên mặt đất có hỗn độn các loại dấu chân.

Mà ở nơi góc tường, có những vệt máu to bằng móng tay!

Trong nháy mắt, mồ hôi lạnh chảy dài theo trán Lâm Dật.

Anh đột nhiên tăng tốc, như báo săn mồi lao lên phía lầu 2, đi vào tới đây, anh nhìn thấy được một đống hỗn độn.

Đại sảnh của lầu 2 đã bị đẩy ngã một mảng lớn băng ghế, giá treo cũng đã bị làm rớt nằm trên mặt đất.

Trên mặt đất còn có một mảng máu lớn, giống như đã trải qua một kiếp nạn càn quét qua vậy.

Sắc mặt Lâm Dật trắng bệch, ánh mắt dại ra, lao về phía phòng bệnh của Chu Lương.

Nhưng phát hiện ra bên trong không một bóng người, yên tĩnh như nơi hoang dã, ngàn dặm vô ngần.

Bằng bằng bằng!

Ngay tại lúc này, tiếng súng liên tiếp vang lên!

Viên đạn nóng cháy theo họng súng tóe ra, mang theo độ ấm siêu cao, giống như cả không khí đều trở nên nóng bỏng.

Phản ứng của Lâm Dật cũng rất nhanh, ngay trước lúc đối phương động thủ đã cảm nhận được có chỗ không đúng.

Anh phóng người về phía trước, theo bản năng rút súng trong túi ra, bắn liên tiếp ba phát, hai người kẻ mặc đồ đen bị tấn công trong chốc lát đã bị giết chết!

Đúng lúc này, những tên núp dưới gầm giường và trong tủ quần áo cũng lao ra, bên ngoài có hơn chục tên, tràn về phía Lâm Dật!

Những tên này bất chấp tất cả, bắn phá liên tục..

Hỏa lực siêu mạnh, ở giữa không trung đan vào thành một đạo lưới lửa, từ trên trời giáng xuống, bao trùm cả phòng bệnh.

Lâm Dật phản ứng cực nhanh, phóng tới cửa sổ phòng bệnh!

Loảng xoảng!

Dưới tác động của Lâm Dật, tấm kính vỡ tan.

Lâm Dật nhảy xuống tầng một, sau đó lăn người về phía trước, giải phóng lực tác động xuống dưới.

Nhưng đúng lúc này, từ những nơi khác, hơn chục tên xông ra, cầm vũ khí trong tay, bắn loạn xạ về phía Lâm Dật.

"Đm!"

Lâm dật tức giận mắng một tiếng, tìm được xe của mình, nhưng phát hiện bên trong đều đã bị phá hủy, muốn lái đi căn bản là không thể nào, vì thế liền dùng chiếc xe làm vật che chắn hướng tới đám người đang nổ súng.

Một băng đạn nữa được bắn ra, lại có 3 người bị Lâm Dật bắn hạ.

Tổn thất lớn như vậy làm cho thành động của nhóm Hắc Xà cũng trở nên cẩn thận, không đám bắn phá một cách mù quáng nữa.

Hoàn toàn dựa vào những chỗ trống, Lâm Dật ở trong bóng đêm, liều mạng như đang tìm chỗ che chắn, có ý muốn tránh né.

Thị lực trong đêm xuất sắc của Lâm Dật, càng ngày càng xa so với đối phương.

Dựa vào ưu thế này, Lâm Dật cùng với những kẻ công kích dần dần kéo dãn khoảng cách.

Sau đó biến mất giữa đêm tối.

"Đuổi theo cho tôi!"

Người của băng hắc xà rống to: "Tuyệt đối không được buông ta cho hắn!"

Chương 1846: Thẩm Vấn.

Âm thanh động cơ xe hơi vang lên, người Hắc Xà tìm kiếm tung tích của Lâm Dật trong thành.

Một bên khác, Lâm Dật đang chạy như chết trong thành.

Suy nghĩ của anh rất đơn giản, ở lại trong thành đã không còn an toàn, nhất định phải nghĩ biện pháp rời khỏi thành nhỏ. Như này sẽ không có người có thể bắt được mình.

Sau khi chạy hết tốc lực hơn nửa giờ, thể lực của Lâm Dật bắt đầu giảm dần.

Nhưng ngay tại lúc anh còn muốn kiên trì, thì nghe được tiếng gọi ầm ĩ và tiếng động cơ vọng tới từ nơi khác.

Thấy tình huống không ổn, Lâm Dật nghiêng người trốn vào một góc trong một hẻm nhỏ.

Thuận thế bò tới bên ngoài sân thượng tầng hai.

Chủ nhà đã tỉnh khi nghe tiếng gọi ầm ĩ, sau khi nhìn thấy trong nhà xuất hiện người lạ, nhịn không được lớn tiếng hét ầm lên.

Nhưng Lâm Dật không cho anh ta cơ hội làm lộ thân phận của mình, một chưởng đè lên cổ anh ta, khiến cho anh ta choáng ngất.

Sau đó là tiếng thở dốc ngắt quãng.

Xử lý xong chủ nhà, Lâm Dật đi về phía phòng khách.

Phòng khách đối diện với mặt đường, Lâm Dật nhẹ nhàng vén màn cửa sổ ra, nhìn về bên ngoài.

Ánh mắt quét qua, thấy có ba chiếc xe việt dã, cùng mười mấy người, đang tìm kiếm tung tích của mình.

Nhưng những người này đã thay đổi bộ dáng, không còn là nhóm người vừa rồi, mà chính là một nhóm binh lính Mỹ.

Lâm Dật thở hổn hển, phát hiện một hộp thuốc trên bàn cơm, anh khẩn trương đốt một điếu, khiến cho mình bình tĩnh trở lại.

Không cần nghi ngờ, Chu Lương đã bị người bắt đi.

Không thể chắc chắn là sống hay chết.

Nhưng chuyện khiến cho anh không nghĩ tới là tại sao đã trốn ở chỗ này rồi, thân phận còn bại lộ?

Mình gửi tin tức cho Lương Nhược Hư, cô ấy hẳn là sẽ chuyển cáo lại cho Lục Bắc Thần, sẽ không để cho người bên trong biết thêm bất cứ tin tức gì.

Nhưng tại sao vẫn bị bại lộ?

Chẳng lẽ vấn đề không xuất hiện ở chỗ của cô ấy?

Lâm Dật mạnh mẽ hít một hơi khói, tỉnh táo phân tích cục diện trước mắt.

Trong thành có hai nhóm người, một là tổ chức Hắc Xà, một đám là người của Mỹ.

Dạng tổ hợp này, khiến cho Lâm Dật đoán được một chút manh mối.

Trước đó, lúc nói chuyện phiếm với Lục Bắc Thần, có nghe qua nước Mỹ đang âm thầm hợp tác với những người biên giới này.

Mục đích đúng là vì khoáng thạch trên tay của mình, lấy nó để tiến hành nghiên cứu khoa học.

Nhưng mà, bọn họ có được tin tức từ đâu?

Suy đi nghĩ lại, Lâm Dật không quá tin tưởng vào việc bên trong để lộ tin tức của mình.

Lương Nhược Hư từ nhỏ lớn lên trong đại viện, cho dù không có trải qua, nhưng từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, cũng biết chuyện này nên xử lý như thế nào.

Người đầy kinh nghiệm như Lục Bắc Thần, càng sẽ không để xảy ra vấn đề trên chuyện như vậy.

Cho nên vấn đề có lẽ xuất hiện ở nơi khác, chỉ là mình còn không biết.

Lâm Dật có lẽ sẽ không bao giờ nghĩ tới, hành tung của mình lại bị vợ chồng bác sĩ nhìn như người vô hại kia bán đứng!

Chính là bởi vì bọn họ báo cảnh sát, cảnh sát cảm thấy là phần tử nguy hiểm, nên mới báo chuyện này lại cho bộ an ninh quốc gia!

Dựa vào nguyên nhân này, hành tung của Lâm Dật bị bại lộ.

Con đê ngàn dặm bị hủy bởi tổ kiến, Lâm Dật tự nhận là kế hoạch không chê vào đâu được, nhưng chưa từng nghĩ qua, lại ăn thiệt thòi ở chỗ này.

Thỉnh thoảng, có thể nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ từ bên ngoài.

Lâm Dật nghe không rõ lắm là cái gì, nhưng đại khái chính là tăng cường độ tìm kiếm.

Lâm Dật cũng không hoảng, anh cũng không cảm thấy, những người này có thể tìm được mình trong khoảng thời gian ngắn.

Nhưng cho dù là dạng này, dòng suy nghĩ của anh cũng không thể bình tĩnh.

Chu Lương đã bị bắt đi, anh không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Mỗi lần nghĩ tới đây, trong lòng đều không thể an tĩnh, dường như đưa thân vào trong hầm băng, run rẩy không ngừng, không cách nào kiềm chế.

. . .

Trong một nhà kho của thành phố Chepopur, Chu Lương bị trói gô tại trên ghế.

Băng gạc trên đùi phải rịn ra dòng máu đỏ sẫm, chảy xuống cả bắp chân.

Hai đèn pha sáng chói nhắm ngay vào mắt Chu Lương.

Mười mấy người đứng thành hai bên trong kho hàng, súng ống đầy đủ.

Đối diện Chu Lương là một người đàn ông mặc đồng phục rằn ri màu nâu, vóc dáng rất cao, dáng người cân xứng, kiểu tóc có chút lộn xộn, lại lộ ra một tia cuồng dã và thủ đoạn độc ác.

Người đàn ông tên là Grillo, là người phụ trách hành động của Hắc Xà.

Trong khoảng thời gian này, những trận chiến của tổ chức Hắc Xà xảy ra trong thành Panama, đều do anh ta chỉ huy.

"Người Trung kia, ngẩng đầu lên." Grillo nói.

Chu Lương nửa cúi đầu, không nhúc nhích, không có bất kỳ phản ứng gì.

Lúc này, người đứng phía sau Grillo, đi tới Chu Lương, đánh một quyền vào lồng ngực của anh, nắm lấy tóc của anh, nhắm ngay vào đèn pha cách đó không xa.

"Khụ khụ khụ. . ."

Chu Lương ho khan vài tiếng, ánh sáng chói mắt, khiến nước mắt của anh chảy ròng.

"Người Trung kia, các người giấu khoáng thạch ở đâu!" Grillo hỏi.

"Tôi không biết, hỏi tôi cũng vô dụng." Chu Lương nói với vẻ đứt quãng:

"Nếu như cảm thấy mình lợi hại thì cứ giết tôi, không có gì lớn."

"Tôi biết, khoáng thạch có lẽ ở trên người đồng bọn của anh, cho nên tôi muốn biết tung tích của anh ta, hy vọng anh ta khai ra anh ta. Grillo tôi cam đoan, sẽ để cho anh còn sống trở về."

"Anh cảm thấy có thể sao?" Chu Lương cười lạnh nói:

"Mới nói tôi không sợ chết, sao còn làm loại chuyện như vậy được đây."

Grillo không nhịn được ngoáy ngoáy lỗ tai, hất cằm ra hiệu với thủ hạ.

Người kia ngầm hiểu, cầm lấy súng trên tay, hung tợn đánh vào bắp đùi của Chu Lương!

A _ _!

Trong kho hàng, truyền ra kêu thảm thiết như tê tâm liệt phế.

Chu Lương trừng mắt, thiếu chút nữa đã nghiền nát răng của mình, sắc mặt trắng bệch, suýt nữa đã ngất đi.

Máu tươi phía trên băng gạc tích tích chảy xuôi xuống dưới.

"Chúng tôi chỉ muốn đồ, cũng không muốn giết người. Nhưng điều kiện tiên quyết là, anh phải phối hợp với tôi, nếu không tôi không ngại giết chết anh đâu." Grillo nói.

"Tôi, tôi. . ."

Ý thức của Chu Lương đã không còn thanh tỉnh, nhưng vẫn cắn răng kiên trì.

"Tôi đã nói, không biết cái gì cả. . . Anh không hỏi được gì. . . từ trong miệng của tôi đâu. . ."

Grillo phất phất tay, ra hiệu người cho phía dưới tiếp tục động thủ.

Lúc này, một người lại đi đến, giống như người trước đó, cầm lấy vũ khí trên tay đập vào đùi phải của Chu Lương.

Hành động như vậy tiếp tục thêm vài phút đồng hồ, cho đến khi anh ngất đi.

"Làm cho anh ta tỉnh lại, rồi tiếp tục." Grillo nói.

Rất nhanh, một thùng nước lớn dội lên đầu Chu Lương.

"Khụ khụ khụ. . ."

Chu Lương giống như chết đuối, ho kịch liệt vài tiếng, nhưng đau đớn trên đùi, đã khiến cho anh chết lặng, thậm chí là không có cảm giác.

Anh thở hồng hộc, ánh mắt trở nên vô thần, không có một chút sự sống nào.

"Người Trung kia, vẫn không chịu nói sao, anh thật sự không cần thiết phải kiên trì, không có gì quan trọng hơn mạng của mình cả."

Chu Lương không trả lời, giống như là một cái xác không có linh hồn.

Grillo lắc đầu, nói với thủ hạ:

"Thử những biện pháp khác xem, đoán chừng anh ta đã không còn sợ đau."

Chương 1847: Một Đêm Hắc Ám.

Một người trong đó gật đầu ra hiệu, lấy ra một đôi găng tay cách điện, sau đó kéo dây điện xuống từ trên đèn pha.

Sau đó dán vào người Chu Lương.

A _ _

Tiếng kêu thảm thiết của Chu Lương còn kịch liệt hơn cả lúc trước, dưới tác dụng của dòng điện, thân thể của anh không khống chế nổi mà run rẩy.

Toàn bộ quá trình, kéo dài đến 5 giây.

Bởi vì sự khác biệt giữa các quốc gia, điện áp của Panama 110 V, nếu như đổi thành 220 V của Trung Quốc, mở điện năm giây thôi đã đủ để đánh xuyên trái tim của anh.

"Tiếp tục."

Dừng lại vài giây đồng hồ, thủ hạ của Grillo lại lấy dây điện dán vào trên người Chu Lương một lần nữa.

A _ _

Tiếng kêu thảm thiết lại truyền đến một lần nữa, thời gian lần này dài hơn, ít nhất cũng phải là bảy giây.

Lúc anh ta dừng tay, Chu Lương đã hấp hối, trên cánh tay cháy đen một mảnh, là vết thương do bị điện giật.

Grillo đi về phía Chu Lương, nhìn xuống anh từ trên cao.

"Anh vẫn là không chịu nói sao."

Ánh mắt của Chu Lương trống rỗng vô thần, ngồi phịch ở trên mặt đất không nhúc nhích, giống như là đã chết rồi.

Grillo nhíu mày, "Đúng là một kẻ cứng miệng."

"Thủ lĩnh, còn muốn tiếp tục nữa không?" Thủ hạ hỏi.

"Nếu cứ làm tiếp như vậy thì anh ta sẽ chết." Grillo nói:

"Chân của anh ta đã bị phế, giữ một cái chân khác cũng vô dụng, phế luôn đi."

"Vâng."

Hai tên thủ hạ không dây dưa dài dòng, đối bọn họ mà nói, đây là chuyện rất bình thường.

Anh ta cầm lấy súng trên tay, bắn về phía chân trái của Chu Lương.

Sau khi bàn giao một câu, Grillo đi ra khỏi kho hàng, sau đó về tới trên xe.

Anh ta đối điếu xì gà, thảnh thơi nghe nhạc.

Anh ta không muốn tham gia vào chuyện thẩm vấn nữa, giao toàn quyền cho thủ hạ xử lý.

Hơn nửa giờ tiếp theo, toàn bộ trong kho hàng đều là tiếng kêu gào thảm thiết của Chu Lương.

Nhưng thời gian dần trôi qua, âm thanh cũng dần nhỏ đi, cuối cùng chỉ có thể nghe thấy tiếng binh binh bang bang.

Ngoài ra, thì không còn nghe thấy tiếng của anh nữa.

Rất nhanh, thời gian lại trôi qua hơn một giờ.

Trong lúc này, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp truyền đến, sau đó lại giống như trước đó, thanh âm sẽ càng ngày càng nhỏ, sau đó trở nên im ắng.

Chỉ có thể nhìn thấy dòng máu đỏ tươi chậm rãi chảy ra dọc theo khe hở của cửa lớn nhà kho.

Ào ào ào _ _

Cửa nhà kho bị đẩy ra, tên thủ hạ động thủ đầu tiên đi ra từ bên trong.

"Anh ta nói rồi sao." Grillo tắt nhạc, hỏi thủ hạ.

"Cũng không phải, chúng tôi đã đánh gãy tứ chi của anh ta, còn nhổ cả móng tay và hàm răng, nhưng vẫn không nói gì. Tôi sợ nếu như lại động thủ nữa thì anh ta sẽ bị đau chết, tạm thời buông tha cho anh ta đã."

"Như này rồi mà vẫn không chịu nói sao." Grillo cảm thán một câu.

"Không có, một chữ đều không nói."

"Người Trung Quốc bất khuất, đúng là quá lợi hại."

"Anh ta vô cùng có khả năng đến từ lữ đoàn Trung Vệ, nếu không không thể có sự nhẫn nại mạnh mẽ như thế được."

"Tôi đã sớm đoán được chuyện này." Grillo thản nhiên nói.

"Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì đây, khoáng thạch nhất định nằm trên người đồng bọn của anh ta. Đối phương lại không thò đầu ra, tôi sợ giống như trước đó, để cho anh ta lén trốn đi."

"Rất không có khả năng này, tòa thành thị này đã bị bao vây, thủ vệ ngoài thành càng thêm nghiêm ngặt, không có khả năng để người đi ra ngoài. Tôi tin rằng anh ta vẫn còn trong thành, chỉ là chúng ta còn không biết chỗ ẩn nấp của anh ta." Grillo nói:

"Nhưng chuyện này không thể kéo dài quá lâu, nhất định phải nghĩ một chút biện pháp, hoặc là tìm được người đàn ông kia, hoặc là khiến cho người ở bên trong chủ động mở miệng!"

. . .

Mấy giờ trôi qua, trời đã tảng sáng.

Colombe thuộc khu vực miền trung của Panama, đối diện với biển Caribe, là một thành phố biển vô cùng nổi tiếng.

Trên đường cao tốc thanh phố, một chiếc xe Land Cruiser màu trắng đang đỗ, trên xe có sáu người, mỗi người đều nhìn chằm chằm về các phương hướng khác nhau, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó?

Mà người ngồi trên ghế tài xế, chính là Ninh Triệt.

Từ sau khi xác định lữ đoàn Trung Vệ Lữ tồn tại nội ứng, Ninh Triệt và Khưu Vũ Lạc liền bị tách ra.

Khưu Vũ Lạc phụ trách tạo thế chính diện, đồng thời lan truyền tín hiệu cho đối phương, tỏ vẻ như Lâm Dật vẫn còn ở tại Santos.

Mà Ninh Triệt, thì âm thầm chạy tới Colombe, tiếp đón Lâm Dật.

"Bên phía tổng bộ có tin tức gì không." Ninh Triệt cau mày mà hỏi.

"Vẫn không có, Lưu lão đại nói, Lâm tổ trưởng lại mất liên lạc, vẫn luôn không liên lạc được với anh ấy."

"Hỏi những người canh giữa trên đường khác một chút xem có ai phát hiện ra bóng dáng của Lâm Dật không."

"Vừa mới rồi hỏi, vẫn không có tin tức gì. Hơn nữa, bên trong thành còn rất yên tĩnh, không có phát hiện bất kỳ chuyện gì khác thường. Nếu như Lâm tổ trưởng vào thành, hẳn là sẽ nghĩ biện pháp truyền tín hiệu cho chúng ta, không có khả năng không hề có một chút tin tức nào."

Ninh Triệt đốt điếu thuốc, sắc mặt vô cùng khó coi.

Trước đó Chu Lương gửi tin qua nói sẽ sớm xuất phát tiến về Colombe.

Lúc này đã qua hơn mười giờ, chậm đến mấy cũng có thể đuổi tới Colombe.

Lâm Dật là một người rất cẩn thận, hẳn là sẽ không để xảy ra sai lầm trong loại chuyện này.

Hiện tại không chỉ có không có tin tức, đồng thời còn mất liên lạc với tổng bộ, đây không phải là một dấu hiệu tốt.

Nói rõ Lâm Dật không có cách nào phát tín hiệu, nói cách khác, rất có thể đang lâm vào trong nguy hiểm.

Hơn nữa, trên mỗi một con đường đi đến Colombe, đều có người của mình theo dõi, nếu như Lâm Dật thật sự tới, thì không có khả năng bị bỏ qua.

"Trước đó Lâm Dật có nói, anh ấy ở Chepopur sao?"

"Đúng thế."

Sau khi suy tư vài giây đồng hồ, Ninh Triệt đưa ra một quyết định to gan.

"Thông báo cho người của đội sáu, tiếp tục trông coi ở đây, những người còn lại quay lại Chepopur với tôi!"

"Trở về? Lưu lão đại bảo chúng ta chờ ở đây để tiếp ứng cho Lâm tổ trưởng, không có mệnh lệnh của anh ấy, chúng ta trở về như này có được không?"

"Tôi có loại dự cảm không rõ, chờ thêm chút nữa có thể sẽ xảy ra chuyện. Các người nghe tôi là được, nhanh trở về Chepopur một chút, cố gắng chạy trở về trong thời gian ngắn nhất!"

"Được!"

Sau khi bọn người Ninh Triệt rời đi không bao lâu, một chiếc Ác Điểu màu đen dừng lại bên cạnh đường cao tốc.

Ngoài ra còn có một chiếc xe bán tải khác cũng ngừng lại ở đó.

Trong miệng Tống Kim Dân ngậm lấy điếu thuốc, đi xuống từ trên xe.

Cùng lúc đó, người trên xe bán tải cũng đi xuống.

Thân thể anh cường tráng, mặc áo ba lỗ màu đen và quần quân đội rằn ri màu xanh, toàn thân đều là bắp thịt, giống như sắt thép phát lực.

Mà trên cánh tay phải của anh, xăm một chữ số 6 Ả rập, bên cạnh còn có một dấu hiệu ♠.

Tên của anh ta là Frankie, biệt danh 6 bích.

Vốn dĩ Tống Kim Dân và Lâm Cảnh Chiến đều ở trên đảo Tilia, nhưng sau khi Lâm Dật xảy ra chuyện, đã phái anh trở về.

Đồng thời trở về, còn có mười hai người thủ hạ của anh.

"Tình huống thế nào rồi, trong thành có tin tức gì hay không?"

Tống Kim Dân hỏi.

"Không có một chút tin tức gì, người hẳn là không đến đây."

Tống Kim Dân nhìn đồng hồ đeo tay một cái, mặt không thay đổi lẩm bẩm một câu.

"Đã qua thời gian dài như vậy, sao vẫn còn chưa tới?"

Bỗng nhiên, vẻ mặt của Tống Kim Dân thay đổi, quay người đi lên xe.

"Thông báo cho tất cả mọi người phía dưới, về Chepopur!"

Chương 1848: Đều Đáng Chết!

Lâm Dật đứng bên cửa sổ, nhìn chằm chằm vào đường đi phía dưới.

Phát hiện càng ngày có càng nhiều người đi lại, phong tỏa gần như là mỗi một ngóc ngách ở đây.

Trên mặt Lâm Dật không có một chút biểu tình nào, theo như tình huống trước mắt, nếu như ra ngoài có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Điều quan trọng nhất là làm rõ Chu Lương đang ở đâu.

Lâm Dật ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng, đánh giá một chút, còn có hai giờ nữa là trời sáng.

Đây là cơ hội cuối cùng của mình!

Nhất định phải nghĩ biện pháp, hỏi thăm ra tung tích của Chu Lương.

Hô ~

Lâm Dật hít sâu một cái, anh biết rõ, tình huống bên ngoài rất nguy hiểm.

Anh cũng không nắm chắc, bản thân mình có thể còn sống ra ngoài hay không, liền vào trong phòng, tìm giấy và bút, viết xuống hai lá thư ngắn gọn, sau đó đặt ở trong ngực.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Lâm Dật sờ vào hai khẩu súng trên tay, lập tức lui ra bên ngoài sân thượng, nhưng vẫn đứng ở bên trong, không động đậy gì cả.

Cho đến mấy phút đồng hồ sau, tiếng bước chân truyền đến từ một đầu hẻm nhỏ khác.

Lâm Dật nghiêng mắt nhìn qua, phát hiện là binh lính của Mỹ quốc.

Ánh mắt bọn chúng nhìn quanh bốn phía, cố gắng tìm kiếm dấu vết để lại.

Mục tiêu tới gần, nhưng Lâm Dật cũng không có động thủ.

Trong tiềm thức của anh, người động thủ với Chu Lương, không thể nào là bọn họ.

Cho dù là siêu cường quốc trên thế giới, cũng sẽ bị quy tắc trói buộc, cho nên mấu chốt của vấn đề, đại khái vẫn nằm trên người của Hắc Xà.

Cứ như vậy, hai nhóm người gặp thoáng qua, không xảy ra bất cứ chuyện gì cả.

Trên sân thượng, Lâm Dật giảm thấp hô hấp và nhịp tim đập của mình xuống, lại chờ đợi mục tiêu xuất hiện.

Quá trình này kéo dài hai mươi mấy phút.

Tiếng bước chân lại truyền đến lần nữa, là hai người mặc đồng phục rằn ri, đi vào chỗ tối trong hẻm nhỏ.

Trong miệng còn không ngừng nói cái gì đó, Lâm Dật lại không nghe rõ.

Lâm Dật lặng lẽ lấy ra một đao giải phẫu ở phía sau lưng, chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào.

Ngay lúc hai người đi đến phía dưới sân thượng, Lâm Dật nhảy xuống!

Anh cưỡi lên trên thân thể của một người, sau đó bịt miệng của anh ta lại.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến cho hai người thất thần trong khoảnh khắc.

Nhưng sự chuyên nghiệp của đối phương đúng là không cần nhiều lời, không đến một giây đồng hồ đã thích ứng với tình huống đột ngột xảy ra.

Một người khác, cơ hồ là giơ súng lên theo bản năng, nhắm ngay vào đầu Lâm Dật!

Nhưng ngay lúc muốn bóp cò thì cảm thấy cổ của mình mát lạnh.

Động mạch bị cắt đứt, sức lực trên người giống như một quả bóng bị xì hơi, đừng nói là bóp cò, ngay cả sức để nói chuyện cũng không có.

Sau khi chấm dứt xong một người, Lâm Dật dùng súng nhắm vào đầu của một người khác, thấp giọng nói:

"Nếu như anh dám phát ra một chút tiếng động, tôi sẽ giết chết anh!"

Thành viên của Hắc Xà bị dọa cho liên tục gật đầu, giơ hai tay lên, không dám có một chút cử động nào!

Lúc trước, khi rời khỏi Santa Clara, Lâm Dật và Chu Lương giết hai thành viên của Hắc Xà, sau đó đã lấy quần áo trên người bọn họ, cho tới bây giờ, Lâm Dật vẫn luôn mặc bộ quần áo này.

Cho nên, anh không chỉ lấy mặt nạ và khăn tam giác trên người người chết, mà còn lấy cả vũ khí của anh ta.

"Ném thi thể vào trong thùng rác."

Thành viên Hắc Xà không dám nhiều lời, làm theo lời nói của Lâm Dật, nâng thi thể của đồng bạn lên rồi ném tới thùng rác cách đó không xa.

Sau khi xử lý xong hiện trường, hai người Lâm Dật biến mất bên trong hẻm nhỏ.

"Tại sao các người lại tìm tới đây." Lâm Dật thấp giọng hỏi.

"Có hai người dân bản xứ báo cảnh sát, tin tức truyền đến quân đội, nên chúng tôi mới biết tin tức này."

"Báo cảnh sát sao?"

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, sau đó bừng tỉnh đại ngộ.

Nhất định là đôi vợ chồng bác sĩ kia!

Bọn họ cũng không bị giết, mà chính là đi báo cảnh sát sau khi rời khỏi bệnh viện!

"Fuck!"

Lâm Dật tức giận mắng một câu, nếu như có thể tìm được đôi vợ chồng kia, anh nhất định sẽ bóp cò mà không chút do dự nào!

"Đồng bạn của tôi bị các người mang tới chỗ nào rồi!"

"Tôi, tôi cũng không biết..."

"Không nói phải không."

Lâm Dật cầm súng nhắm vào đầu của thành viên Hắc Xà, trầm giọng nói:

"Tôi có thể bắt được các người, thì còn có thể bắt đượv người khác, cho nên mệnh của anh cũng không đáng giá tại chỗ của tôi. Anh chỉ có ba giây đồng hồ để cân nhắc, nếu không thì tôi sẽ đưa anh đi gặp Thượng Đế."

"Không không không, không muốn..."

Thành viên Hắc Xà giơ hai tay lên, chủ động quỳ xuống trên mặt đất.

"Tôi thật sự không biết, lúc trời tối, chúng tôi tập kích bất ngờ vào bệnh viện, sau khi bắt được người, thủ lĩnh đã mang theo người đi, bảo chúng tôi tìm kiếm tung tích của anh ở trong thành. Cho nên tôi không biết, thủ lĩnh đã đưa đồng bọn của anh tới chỗ nào."

Lâm Dật nắm chặt súng, dí vào đầu của đối phương.

"Những người điều tra trong thành, có ai biết tin tức xác thực không."

"Tổ trưởng của chúng tôi có thể sẽ biết."

"Tổ trưởng?"

"Lần này có tổng cộng sáu tổ tới đây, tôi là người tổ 4, phụ trách tìm kiếm người trong khu vực này."

"Mang tôi tới."

"Được, được..."

Bị Lâm Dật dùng thương nhằm chằm chằm vào đầu, thành viên Hắc Xà không dám phản bác.

Hai người cứ như vậy, một trước một sau đi ra ngoài.

Bởi vì trời đang tối, những người khác cũng không quá chú ý đến Lâm Dật.

Bọn họ chỉ tiếp tục làm công việc trên tay của mình.

Dưới sự dẫn đường của thành viên Hắc Xà, hai người tới một công trường xây dựng của một khu dân cư.

Nơi này là một tòa nhà nhỏ hai tầng, có chút phong cách biệt thự, hệ thống chủ chốt đều đã được hoàn thành, chỉ là chưa kịp bố trí thiết bị còn lại.

Trong phòng rối bời, bên trong có rất nhiều đồ ăn, trên mặt đất còn có rất nhiều vũ khí đạn dược, dưới tình huống xảy ra bất trắc, còn có thể dùng để tiếp tế.

Ngoài ra, Lâm Dật nhìn thấy trong phòng có ba người.

Hai người trong đó, đang ngủ bên cạnh bức tường, còn một người tuổi khá lớn, để râu quai nón thì nằm trên chiếc giường gỗ được dựng tạm thời, đang ngáy o o.

Không có gì bất ngờ xảy ra, người nằm trên giường chính là đội trưởng của bọn họ.

Đúng như Lâm Dật nghĩ, người nằm trên giường chính là tổ trưởng của tổ 4, Leon.

Đúng vào lúc này, nghe thấy tiếng động trong phòng, người đang ngủ gần như đồng thời mở mắt, ý thức đề phòng mạnh đến đáng sợ.

Thấy tình huống không ổn, Lâm Dật cầm đao trên tay, cắt vào cổ của thành viên Hắc Xà bên người.

Hiện tại, anh không có tâm tư nhớ tới những đạo nghĩa giang hồ kia nữa.

Những người ở trước mắt.

Đều đáng chết!

Sau khi giải quyết một người, Lâm Dật lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, xông về phía một người khác ở bên tường, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, người vừa mới mở mắt cũng bị cắt cổ.

Lâm Dật vốn dĩ còn muốn giải quyết một người khác nữa, nhưng thời gian đã không còn kịp.

Bọn họ đều đã tỉnh táo lại, cũng sờ lên vũ khí của mình!

Dưới tình huống như vậy, cho dù là một giây đồng hồ thì đều rất trân quý, đại biểu cho khoảng cách sống chết.

Lâm Dật ném đao giải phẫu ra, rồi móc súng, nhắm ngay vào đầu Leon!

Cùng lúc đó, một người còn lại bị đao giải phẫu đâm xuyên cổ họng, chỉ có thể phát ra tiếng ô ô, sau đó lập tức ngã xuống đất.

Leon đứng tại chỗ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc này, trên tay của anh ta đã sờ về phía vũ khí của mình.

Nếu như cho anh ta thêm nửa giây nữa thì thế cuộc trước mắt sẽ khác nhau rất lớn, người bị súng chỉ vào sẽ biến thành Lâm Dật.

"Anh muốn làm gì." Leon hỏi.

"Người của chúng tôi đang ở đâu!"

Chương 1849: Giãy Dụa Và Hoảng Sợ.

"Tôi không biết anh đang nói cái gì, nhưng anh đến đây rồi, nhất định là không thể đi ra được." Leon nói với Lâm Dật:

"Nhanh nói cho tôi biết khoáng thạch ở đâu, như này may ra anh còn có đường sống."

Lâm Dật đứng yên tại chỗ, "Tôi không muốn lãng phí thời gian ở trên người anh, cho nên tôi chỉ cho anh ba giây đồng hồ. Nếu như anh không nói, tôi sẽ dùng thủ đoạn mạnh mẽ."

"Nhưng tôi cũng sẽ không sợ." Leon nói:

"Nếu như anh không giao khoáng thạch ra, cuối cùng người chết nhất định là anh, đối mặt với Hắc Xà, anh chỉ có thể phối hợp, nếu không sẽ không có kết cục tốt."

"Vậy thì không cần phải nhiều lời nữa."

Lâm Dật cầm súng chỉ vào Leon, sau đó đi đến bên cạnh anh ta, dùng một chưởng bổ vào trên cổ, đánh ngất anh ta.

Sau khi anh ta tỉnh lại lần nữa, phát hiện trên người mình ướt đẫm, bị trói gô vào trên ghế, miệng bị dán sát băng dán, không phát ra được một chút thanh âm nào.

Mà anh ta còn phát hiện, Lâm Dật đang loay hoay với đạn dược ở bên cạnh, không biết là muốn làm gì.

Nhìn thấy Leon tỉnh lại, Lâm Dật cầm lấy đao giải phẫu, đi tới trước mặt anh ta.

Người kia lập tức xuất hiện một tia sợ hãi, làm người theo cái nghề này, phần lớn đều đã giác ngộ về cái chết giác.

Nhất là mấy kẻ cầm đầu nhỏ giống như Leon, đã đến mức độ không sợ sống chết.

Nhưng chuyện này cũng không thể nói rõ anh ta là một chiến sĩ hoàn mỹ.

Bởi vì trên thế giới có rất nhiều người không sợ chết, giống như những người tự sát kia, bọn họ cũng đã đạt đến cảnh giới này.

Nhưng phương thức tử vong mà bọn họ lại lựa chọn, đều là cách kết thúc sinh mệnh một cách gọn gàng.

Bởi vì như này sẽ không cảm thấy đau đớn.

Bởi vì lúc đối mặt với tra tấn thì tình huống sẽ trở nên khác.

Trong lòng Leon nhấc lên cảm giác hoảng sợ, anh ta biết rõ Lâm Dật sẽ không dễ dàng buông tha cho mình.

Anh ta cũng không biết Lâm Dật đang muốn làm gì.

Nhưng anh ta biết, người đàn ông này có thể làm bất cứ chuyện gì.

Lâm Dật không nói nhảm nhiều, rạch quần Leon ra, sau đó rạch một đường sâu khoảng 1 cm trên bắp chân của anh ta.

Máu tươi nhỏ xuống tích tích dọc theo đao giải phẫu sắc bén, Leon đau đến chảy mồ hôi lạnh.

Lâm Dật không nói gì, rắc thuốc súng đã chuẩn bị xong từ trước lên trên vết thương của anh ta.

Thấy cảnh này, thân thể Leon run lên, anh ta đã đoán được

Lâm Dật muốn làm gì.

Nhưng miệng đã bị bịt lại, chỉ có thể phát ra tiếng ô ô, còn chưa đủ làm lộ tin tức của anh ta.

Lâm Dật không nói chuyện, cũng không chần chờ, dùng bật lửa nhen nhóm thuốc súng lên.

Ánh sáng chói mắt, bốc cháy trên bàn thân của Leon.

Nỗi đau xé rách tim gan, khiến cho khuôn mặt của anh ta trở nên nhăn nhó, sau đó thân thể co rút, đau đến trợn trắng mắt.

Ngay tại lúc anh ta muốn ngất đi, Lâm Dật lại vẽ một đao lên đùi của anh ta.

Dưới sự kích thích của đau đớn, Leon khôi phục lại sự thanh tỉnh. Lâm Dật lại vung thuốc súng lên trên, chuẩn bị làm tiếp như khi nãy.

Leon điên cuồng lắc đầu, anh ta không sợ chết, nhưng lại sợ dạng tra tấn này.

Lâm Dật quay đầu, "Bây giờ có nói hay không?"

Leon điên cuồng gật đầu, đau đớn đã khiến cho anh ta mất đi lý trí.

Người đàn ông này chính là ma quỷ, đối phó với anh ta sẽ không có kết cục tốt.

Lâm Dật dùng súng chỉ vào đầu Leon, lột miếng băng dính trên miệng anh ta xuống.

"Nói đi, người đang ở đâu."

"Bọn họ đang ở trong kho hàng phía Tây Bắc, qua đó là có thể tìm được bọn họ."

"Vậy thì mời anh đi với tôi một chuyến." Lâm Dật nói:

"Nhưng trước lúc đó, tôi hi vọng anh có thể chuyển hết vũ khí ở đây lên trên xe chiếc xe phía ngoài."

"Thế nhưng mà chân của tôi đã. . ."

"Nếu như anh muốn chết thì cứ việc nói thẳng, tôi không ngại đưa anh đi gặp Thượng Đế đâu."

"Không không không, tôi chuyển."

Leon đứng lên, nhưng sự đau đớn trên đùi, khiến anh ta ngã xuống trong nháy mắt.

Nhưng vì Lâm Dật đang đứng ở phía sau, khiến anh ta cảm thấy lưng như mang gai, lại khó khăn đứng lên, chịu đựng sự đau đớn, khập khiễng mang ba rương đạn dược đến trên xe.

Cùng lúc đó, Lâm Dật cũng lấy hết mấy chục khẩu súng trong phòng lên trên xe.

Ngoài ra, Lâm Dật còn dùng thuốc nổ hẹn giờ để làm một thiết bị kích nổ nho nhỏ, cứ như vậy thì quyền chủ động sẽ nằm ở trên tay mình.

Lúc hai người chuẩn bị hoàn tất, trời đã tảng sáng.

Lâm Dật sắp xếp cho Leon ngồi vào ghế phụ.

Sau đó tự mình lái xe, lái về phía Tây Bắc.

Leon là tổ trưởng tổ 4, cũng có thân phận và địa vị nhất định trong những người này.

Nhìn thấy anh ta ngồi trên ghế cạnh tài xế, không có bất kỳ người nào tới ngăn cản, cũng không hỏi thăm quá nhiều, cả một đường đều không gặp trở ngại gì.

Nhưng mà, khi đi tới nhà kho Tây Bắc, lại phát hiện nơi này không có bất kỳ ai.

Đồng tử của Lâm Dật hơi co lại, cầm súng chỉ và đầu Leon, cẩn thận nhìn khắp bốn phía.

Anh sợ đây là một cái bẫy!

"Dám giở trò với tôi, có tin tôi dùng một phát súng giết chết anh hay không!"

"Tôi không có!"

Leon kích động lên tiếng: "Thủ lĩnh quả thực đã đưa anh ta tới đây, nhưng tôi không biết tại sao lại không có ai cả, tôi cần gọi điện thoại hỏi một chút."

Ánh mắt của Lâm Dật nhìn quanh bốn phía, cũng không phát hiện ra bất kỳ sự nguy hiểm nào, gần đây hẳn là không có người mai phục.

"Gọi điện thoại ngay bây giờ!"

"Được."

Leon cầm điện thoại di động lên, Lâm Dật dò xét bốn phía, để phòng bất trắc xảy ra.

Nhưng anh bỗng nhìn thấy một vết máu thật dài tại chỗ cửa ra vào.

Nó kéo dài mười mấy mét dọc cánh cửa, sau đó đột ngột dừng lại.

Lâm Dật bỗng cảm thấy lạnh run, thông qua năng lực khái quát, anh có thể liên tưởng đến, tại sao lại có vết máu như này.

Hẳn là có người bị kéo ra ngoài từ trong kho hàng.

Máu trên đất chính là của người bị kéo kia.

Mà người kia, có thể là Chu Lương!

Leon cũng không hề nói dối, anh ấy có khả năng thật sự bị mang đến nơi này, chỉ là lại bị mang đi.

Thân thể Lâm Dật run rẩy kịch liệt, thậm chí ngay cả súng đều cầm không vững.

Anh rất muốn vào trong kho hàng nhìn xem, nhưng mà anh không dám.

Đây là lần đầu tiên Lâm Dật cảm thấy sợ hãi, sợ xuất hiện chuyện anh không dám đối mặt.

Anh sợ tâm trạng của mình sẽ sụp đổ.

Lúc này, Leon đã gọi điện thoại xong.

"Bọn họ ở trên đường lớn Hank, qua đó là có thể tìm thấy bọn họ."

"Anh phụ trách chỉ đường."

"Được. . ."

Mặt Lâm Dật không biểu tình, lái về phía đường Hank.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, khoảng cách đường Hank cũng càng ngày càng gần.

Nhưng theo thời gian dần trôi, trong lòng của Lâm Dật càng bất an.

Anh vội vàng muốn tới để cứu Chu Lương ra, nhưng anh lại sợ đuổi tới đó.

Sợ nhìn thấy một màn mà mình không thể tiếp nhận.

Sự giãy dụa và dày vò trong lòng, khiến cho anh biến thành một người mâu thuẫn, tinh thần suýt nữa đã hỏng mất.

Mặt trời mọc lên từ phía Đông, thắp sáng cả vùng trời, tượng trưng cho hi vọng.

Nhưng ở trong mắt Lâm Dật, đây có thể xem như là một mức độ hắc ám khác.

Sau mười mấy phút, đã đến đường Hank.

Vừa mới chạy đến đầu phố, Lâm Dật đã dừng xe lại.

Bởi vì anh nhìn thấy một chiếc Land Cruiser đang đi cách đó khoảng chục mét.

Xe lái vô cùng chậm, còn không bằng tốc độ chạy của người.

Phía sau xe có cột một sợi dây thừng.

Tại phía đầu kia của dây thừng đang kéo một người, mà sợi dây thì đang được buộc quanh cổ của người nọ.

Mà người kia. . .

Chính là Chu Lương!

Chương 1850: Trận Chiến Cuối Cùng.

Lâm Dật cắn răng, thậm chí có thể nghe thấy tiếng nghiến răng ken két.

Bởi vì anh dùng sức quá mạnh, ngay cả vỏ nhựa bên ngoài của vô lăng cũng bị anh bóp nát.

Không ai có thể nghĩ tới, phương thức mà Lâm Dật dùng tại khu luận võ, sẽ bị người khác dùng ở trên người anh ấy.

Leon ngồi ở bên cạnh cảm nhận được từng đợt sát khí đập vào mặt.

Chuyện này còn khiến người ta cảm thấy khủng bố hơn là thống khổ khi tra tấn.

Đến tận giờ phút này, anh ta mới hiểu rõ người đàn ông ở trước mắt.

Có thể tránh né được thời gian dài như vậy trong tình huống vị vây quanh trùng điệp, nếu như không phải anh ta chủ động bại lộ, có lẽ sẽ không ai phát hiện ra anh ta.

Người đàn ông khủng bố đến từ phương Đông này hẳn không phải là người bình thường.

Hồi lâu sau, Lâm Dật cưỡng ép để cho mình tỉnh táo lại, nói ra từng chữ:

"Anh biết người lái chiếc xe kia là ai không."

"Không, không biết..."

Leon trả lời đứt quãng, sát khí tỏa ra bốn phía từ trên người của Lâm Dật, khiến cho anh ta cảm thấy người bên cạnh mình là ma quỷ, có thể xé nát chính mình.

"Có thể là thủ lĩnh của chúng tôi - Grillo, cũng có thể là những người khác."

Lâm Dật không nói chuyện, ở phía sau lẳng lặng quan sát, sau đó cẩn thận đi theo, duy trì khoảng cách nhất định ở giữa, không dám áp sát quá gần.

Có vô số lần, anh rất muốn nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn vào hình ảnh phía trước.

Nhưng anh biết, mình không thể trốn tránh.

Cùng lúc đó, Lâm Dật nhìn thấy người trên đường phố đều cúi đầu chào hỏi về phía người trong xe, anh đã đoán được, người ở bên trong xe rất có thể là thủ lĩnh của bọn họ.

Nếu không thì người tuần tra phía dưới, không có khả năng dùng thái độ như vậy.

Lâm Dật chạy xe sang bên phải.

Cứ như vậy, bên cạnh mình, sẽ là ghế phụ trước xe.

Người có thân phận như Grillo, chắc chắn sẽ không tự mình lái xe, cứ như vậy, mình sẽ có thể đối mặt trực tiếp với anh ta.

"Anh làm như vậy rất nguy hiểm, nếu như thủ lĩnh của chúng tôi ngồi ở trong xe, hành động của anh chính là muốn chết!" Leon nói.

"Từ giờ trở đi, anh đã không còn giá trị lợi dụng, có thể đi gặp thượng đế rồi."

Lâm Dật móc đao giải phẫu ra, cắt đứt động mạch của Leon, máu tươi văng phun tung toé khắp nơi, lên trên cả mặt của anh.

Sau khi xử lý Leon sạch sẽ, Lâm Dật đạp chân ga, rất nhanh đã vọt tới chiếc xe phía trước, hai chiếc xe chạy song song nhau.

Cho dù còn không thể xác định trăm phần trăm, người ngồi ghế cạnh tài xế có phải là thủ lĩnh của bọn họ hay không.

Nhưng Lâm Dật không muốn quản nhiều như vậy, tâm trạng của anh đã không còn nghe theo lý trí nữa rồi.

Anh chỉ muốn làm một chuyện, chính là giết chết người trong xe!

Trong chiếc Land Cruiser phía trước, Grillo ngậm xì gà, thảnh thơi nhìn về bốn phía.

"Thủ lĩnh, phương thức như vậy sẽ có tác dụng sao?" Tài xế lái xe hỏi.

"Anh không hiểu rõ người Trung rồi, đây là một dân tộc rất thú vị." Grillo nói:

"Trong lịch sự của bọn họ, có vô số người đã hi sinh dưới tình huống như vậy. Cho dù ngược đãi bọn họ như thế nào, cũng sẽ không nói nhiều một chữ, xương cốt của bọn họ rất cứng."

"Tôi biết chuyện này, chúng ta đã dùng hết tất cả thủ đoạn, mà anh ta còn không có nói. Trong những người mà tôi từng gặp qua, anh ta có thể xem như là một người vô cùng lợi hại."

"Cho nên mới nói, Trung Quốc là một dân tộc rất nghĩa khí, phần lớn mọi người đều vô cùng trọng tình trọng nghĩa." Grillo gảy khói thuốc, tiếp tục nói:

"Tôi tin rằng người còn lại, sẽ không rời khỏi Chepopur, nhìn thấy đồng bạn của mình biến thành cái dạng này, anh ta nhất định sẽ lộ diện. Đây là nhược điểm của người Trung, lòng của bọn họ đều rất mềm, phải sử dụng một chút."

"Đã hiểu, nhiệm vụ kéo dài lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng phải hoàn thành."

Đúng lúc này, một giọng nói trầm đục truyền đến.

Hô thông!

Luc hai chiếc xe đi song song nhau, Lâm Dật dồn sức đánh tay lái về phía bên trái, đụng phải xe bên cạnh!

Hai người trên xe đều bị giật nảy mình.

Bọn họ bất thình lình bị đụng cho thất điên bát đảo!

Nhưng hành động của Lâm Dật cũng không có dừng lại!

Anh điều khiển xe của mình, đụng vào xe của Grillo, khiến nó phải dừng lại bên cạnh cửa tiệm!

Rung động dữ dội, khiến cho đầu óc của Grillo và tài xế đều cảm thấy choáng váng.

Nhưng tố chất thân thể của bọn họ vượt qua người bình thường, hơn nữa còn từng gặp qua sóng to gió lớn.

Hai người lập tức khôi phục lại sự tỉnh táo, Grillo mắng một câu, sau đó móc súng ra, muốn bắn chết thứ đồ vật không có mắt đồ kia!

Nhưng Lâm Dật không cho anh ta cơ hội này.

Anh ném đao giải phẫu ra, tài xế trong xe lập tức tử vong, sau đó dùng súng chỉ vào đầu của Grillo!

"Không được nhúc nhích, nếu không tôi bắn chết anh!"

Lời đe dọa của Lâm Dật lập tức có hiệu quả, Grillo ở ghế cạnh tài xế không dám động đậy.

Cùng lúc đó, thành viên của tổ chức Hắc Xà lập tức vây tới giống như thủy triều, dùng súng nhắm ngay vào đầu Lâm Dật.

Mà lại lúc này, còn có mười mấy binh lính của Mỹ cũng khóa chặt mục tiêu lại trên người Lâm Dật.

Lúc này, người vây quanh ở Lâm Dật, ít nhất không dưới 200 người!

Dưới tình huống như vậy, Lâm Dật muốn toàn thân trở ra, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Nhưng bọn họ đều không ai dám nổ súng, bởi vì Grillo còn nằm trong tay anh.

Lâm Dật cầm súng, chỉ vào đầu của anh ta, một tay khác cầm bộ điều khiển, hét lớn:

"Không ai được động đậy, trên xe có thuốc nổ, chỉ cần tôi ấn nút, thì tất cả chúng ta sẽ cùng xong đời!"

Nghe nói như thế, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Trong mắt bọn họ, Lâm Dật chính là người điên, có thể làm bất cứ chuyện gì.

Không ai dám lấy cái mạng nhỏ của mình ra làm tiền đặt cược, nhất là mấy tên đại binh Mỹ kia.

Nhưng ở trong những người này, lại có một người đang chậm rãi hướng di chuyển về phía sau.

Bởi vì biên độ động tác của anh ta rất nhỏ, hơn nữa tinh thần của tất cả mọi người đang ở trong trạng thái khẩn trương, cho nên không có ai phát hiện ra anh ta.

Chính là trong tình huống như vậy, một thành viên của tổ chức Hắc Xà, lặng lẽ thối lui vào trong hẻm nhỏ.

Mà người này, chính là Trần Quan Kiệt!

Lúc trước, Lâm Dật phát ra tin tức, nói mình sẽ tiến về Santos.

Anh ta lặng lẽ tung tin tức ra ngoài.

Nhưng trước khi đến Santos.

Tổ chức Hắc Xà lại nhận được tin tức, nói Lâm Dật đang trốn ở Chepopur.

Anh ta vốn dĩ cũng không tin tưởng lắm vào cái tin tức này, nhưng khi bắt được Chu Lương, trong lòng cũng không khỏi bội phục Lâm Dật.

Chiêu giương đông kích tây này, dùng đúng là rất hay.

Nếu như kế hoạch của anh ta thành công, như vậy anh ta sẽ có thể giải trừ toàn bộ nguy hiểm.

Muốn bình an rút về trong nước chỉ là chuyện sớm muộn.

Mà bây giờ, những thứ này đều không quan trọng nữa.

Lâm Dật vì Chu Lương mà đến nơi này, không cần nghĩ cũng biết được hậu quả.

Giày vò thời gian dài như vậy, kế hoạch cuối cùng cũng thành công.

Nghĩ đến đây, bóng người của Trần Quan Kiệt hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của mọi người, chuẩn bị báo cáo tin tức trở về.

Cùng lúc đó, Grillo bị Lâm Dật lôi ra từ trên xe.

Một tay cầm bộ điều khiển ghìm chặt cổ của anh ta, một tay khác cầm súng, chỉ đầu vào của anh, như một con sư tử phát cuồng, gào về phía tất cả mọi người.

"Đưa đồng bạn của tôi lên trên xe, nếu không thì mọi người sẽ cùng chết!"

Chương 1851: Một Đòn Trí Mạng!

Tiếng gầm giận dữ này, dường như mang theo khí thế gào thét núi rừng.

Sát khí tỏa ra từ trên người của Lâm Dật, chấn nhiếp cả mọi người xung quanh.

Đây là lần đầu tiên mà bọn họ cảm nhận được cảm giác như bị thiên quân vạn mã vây quanh từ trên người của một người.

"Làm theo lời của anh ta." Grillo nói:

"Khoáng thạch còn ở trên người anh ta, không nên hành động lung tung."

Là người chỉ huy cao nhất của hành động lần này, người Hắc Xà đều nghe theo mệnh lệnh của anh ta, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mà tại một bên khác, mười mấy tên đại binh của Mỹ cũng giống như thế.

Bởi vì mục đích tới đây của bọn họ bên ngoài là gìn giữ hòa bình, có rất nhiều chuyện đều không thể làm.

Chỉ có thể hoàn thành thông qua tay của Hắc Xà, cho nên lúc này, mệnh lệnh của Grillo vô cùng quan trọng.

Sau khi suy tư vài giây đồng hồ, người phụ trách phía Mỹ cũng đưa ra chỉ thị giống vậy, để thủ hạ của mình lùi về phía sau mấy bước.

"Gọi người của của các người, đưa đồng bạn của tôi lên trên xe."

Grillo dừng một giây đồng hồ, sau đó nói: "Làm theo lời của anh ta nói, đưa người lên trên xe đi."

Hai người đi ra từ trong đám người, một người trong đó cắt đứt dây thừng, sau đó hai người hợp lực, đưa Chu Lương lên xe.

"Người Trung kia, mục tiêu của chúng tôi là khoáng thạch, hi vọng anh có thể giao đồ ra, như vậy mới tốt cho anh."

"Đừng con mẹ nói nhảm với tôi!"

Lâm Dật cầm súng chỉ vào đầu Grillo, sau đó nhìn phía tướng lĩnh Mỹ.

"Các người dính vào chuyện này, đơn giản là muốn khoáng thạch đúng không."

"Đó là thứ đồ bị cấm trên toàn thế giới, chúng tôi sẽ không làm chuyện như vậy, tới đây chỉ để phụ trách gìn giữ hòa bình thôi."

Người nói chuyện, tên là Roy, quân hàm trung tá.

"Nếu như các người không muốn, vậy cũng không cần thiết phải nhiều lời với anh làm gì." Lâm Dật cười lạnh nói:

"Chờ khi tôi thành công chạy khỏi nơi này, sẽ giao đồ cho anh ta."

"Không thể! Anh không thể làm như vậy!" Roy lớn tiếng nói.

Trên thực tế, cho dù kết quả cuối cùng như thế nào thì khoáng thạch đều sẽ rơi vào trên tay của bọn họ.

Nhưng tự mình lấy được và mua lại từ trên tay của Hắc Xà, là hai khái niệm khác nhau!

Nếu như mình có thể lấy được khoáng thạch trong hành động lần này, thì đây sẽ là chiến công của mình.

Điểm này vô cùng quan trọng.

"Tại sao lại không thể?"

"Anh nói khoáng thạch là hàng cấm, không thể rơi xuống trên tay của bọn họ."

"Không cần nói đường hoàng như vậy, nếu như anh muốn thì đến đây, so với việc giao cho bọn họ, còn không bằng giao cho anh."

"Tôi hi vọng anh không nên giở trò gian với tôi, tôi sẽ không cho anh cơ hội như vậy!"

"Không có thời gian nói nhảm với anh, nếu như không muốn, tôi sẽ đi." Lâm Dật nói:

"Nhưng tôi cảnh cáo các người, tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ. Tôi đã giấu kỹ hai khối khoáng thạch kia đi rồi. Hơn nữa tôi còn đem theo thiết bị kích nổ, những chuyện khác thì không dám nói, nhưng nổ nát mấy tòa nhà vẫn là chuyện không thành vấn đề. Không ai trong các người có thể đi được được."

Điều này khiến cho mọi người càng thêm không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mục đích tới đây của bọn họ chính là vì khoáng thạch.

Nếu như không lấy được khoáng thạch, mà lại bỏ mạng chỗ này, bọn họ không chấp nhận nổi.

"Tôi có thể đi theo anh, nhưng anh phải nói cho tôi biết khoáng thạch ở đâu."

"Đương nhiên."

Vì chiến công của mình, Roy đi về phía Lâm Dật.

Anh ta tự nhận là, có mình và Grillo ở đây, chỉ cần tìm được cơ hội, thì xác suất chế phục người đàn ông này là rất cao.

Cứ như vậy, vở kịch này sẽ kết thúc.

Một tay của Lâm Dật bóp lấy cổ của Grillo, tay kia giơ súng, nhắm ngay vào đầu Roy.

Lâm Dật làm như vậy, là để bảo đảm cho chính mình, hơn nữa còn có thể tăng thêm xác suất chạy thoát khỏi nơi này.

So với Hắc Xà, người Mỹ càng sợ chết hơn, có Roy làm con tim trên tay, anh ta sẽ không để cho thủ hạ của mình tập kích bất ngờ. Sự an toàn của mình cũng sẽ tăng thêm được đôi chút!

"Lên xe!"

Lâm Dật cầm súng, chỉ vào đầu của Roy.

Người kia không có phản kháng, đi về phía xe của Lâm Dật.

Qua cuộc va chạm vừa rồi, ghế điều khiển của xe Lâm Dật đè lên trên Land Cruiser, Roy liền bò vào từ ghế phụ.

Xe đưa lái ra, Lâm Dật khống chế Grillo, rồi lên xe.

Chu Lương ở phía hàng sau, người đầy vết thương, hai chân hai tay là một mảnh mơ hồ, ngoài miệng cũng đều là vết máu.

Thân thể của Lâm Dật run rẩy, sát khí lạnh lẽo lập tức bao phủ hai người.

Giống như là một vũ khí hạt nhân mất khống chế, có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Lúc bị súng chỉ vào đầu, Grillo không có sợ hãi.

Nhưng bây giờ, anh ta đã cảm thấy sợ!

Người đàn ông trước mắt này khiến anh ta cảm nhận được sự sợ hãi.

Cho dù là Roy ở hàng trước cũng có cảm giác như vậy.

"Lái xe."

Giọng nói Lâm Dật lạnh lùng, giống như chỉ cần thở thôi đều mang theo băng sương.

Roy không nói chuyện, run rẩy khởi động xe.

Anh ta hiện tại, đã hối hận khi lên xe.

Roy không hỏi Lâm Dật muốn đi đâu, anh ta sợ người đàn ông này sẽ mất đi khống chế.

Một người bị mất khống chế, căn bản không thể dùng đạo lý và quy tắc để nói chuyện được.

"Tôi sẽ đưa anh ra khỏi thành một cách bình an, nhưng tôi muốn biết, anh lúc nào mới có thể giao khoáng thạch cho tôi."

"Chờ sau khi ra khỏi thành, tôi đương nhiên sẽ giao đồ cho anh."

"Tôi hi vọng anh không nên giở trò với tôi, cho dù có ra khỏi thành thì vẫn còn có người của chúng tôi trông coi. Anh muốn chạy trốn thông qua phương thức như vậy là chuyện không thể nào!"

"Nếu như anh còn muốn khoáng thạch, thì đừng nói lời vô nghĩa, tập trung lái xe đi."

Roy không nói chuyện, anh ta cũng nghĩ đến chuyện làm thế nào mới có thể lấy được khoáng thạch một cách an toàn, rồi rút lui từ nơi này.

Nhưng mình, đã mất đi cơ hội lựa chọn, chuyện có thể làm chỉ có chờ đợi.

Bên cạnh ống khói của một tòa nhà nhỏ ba tầng, Trần Quan Kiệt vừa mới nói chuyện điện thoại với Vương Đình Sơn xong, nhìn thấy Lâm Dật ngồi xe rời đi, không khỏi nhíu mày.

"Thế mà lại để cho anh ta đi rồi?"

Tình cảnh trước mắt, khiến cho vẻ mặt của Trần Quan Kiệt không khỏi trở nên lạnh lùng.

Anh ta không đi xin chỉ thị của Vương Đình Sơn nữa, chuẩn bị tự mình động thủ, nếu không sẽ lãng phí thời cơ tốt nhất.

Không thể không nói, bố trí của Vương Đình Sơn đúng thật là không lọt một giọt nước.

Lúc trước, khi ông ta bố trí kế hoạch này vốn dĩ luôn cho rằng nó rất hoàn mỹ, nhưng vì để bảo đảm, ông vẫn bắt đầu dùng lá bài Trần Quan Kiệt này.

Căn dặn anh ta bí mật quan sát, nếu như cuối cùng thật sự xảy ra chuyện ngoài ý liệu , có thể hành động trong bóng tối.

Hiện nay, chuyện đã phát triển đến trình độ này, đúng như những gì Vương Đình Sơn tưởng tượng.

Nếu như ở thời điểm này, không tiến hành ngăn cản Lâm Dật, anh ta tất nhiên có thể chạy đi.

Cho nên, mình nhất định phải xuất thủ!

Trần Quan Kiệt nhìn bốn phía một chút, tìm được một lá chắn vô cùng hoàn mỹ, lắp xong súng của mình. Điều đáng tiếc duy nhất chính là, trên tay không phải là súng bắn tỉa, nếu không thì chỉ cần một phát súng là đã có thể giải quyết Lâm Dật.

Trần Quan Kiệt điều chỉnh hô hấp, đang chờ một thời cơ tốt nhất để ra tay!

Là tổ trưởng tổ bốn của lữ đoàn Trung Vệ, đương nhiên không cần nghi ngờ năng lực của Trần Quan Kiệt.

Luận về năng lực cầm binh tác chiến, Lưu Hồng còn không bằng anh ta.

Sau vài giây đồng hồ, ánh mắt Trần Quan Kiệt híp lại, tìm đúng thời cơ và góc độ nổ súng tốt nhất!

Sau đó…

Bóp cò súng!

Chương 1852: Bỏ Mình.

Viên đạn bắn ra theo nòng súng, xẹt qua tạo thành một vệt lửa trong không khí.

Trong nháy mắt, bắn trúng vào bánh xe.

Ầm!

Viên đạn bắt trúng lốp xe, lập tức khiến cho nó bị lật nghiêng.

Bởi vì quán tính, một mặt của khung chính thuận thế trượt về phía trước mười mấy mét.

Sự rung chuyển kịch liệt khiến cho cửa kính vỡ nát và bay về phía ba người.

Ba người trong xe, ai cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Lúc khẩn cấp quan trọng, Lâm Dật cũng không rảnh phản ứng đến hai người, ôm lấy Chu Lương, dùng thân thể của mình chặn mảnh kính bể bay tới.

Trên cánh tay và mặt của anh đều bị cắt thành nhiều máu, nhất là sau ót và trên trán, trong sự rung chuyển mạnh mẽ, đã tạo thành mấy cái lỗ hổng, máu tươi chảy ra từ trên mặt.

Nghiêm trọng nhất là, vì bảo vệ Chu Lương, Lâm Dật luôn ôm anh thật chặt, không nhúc nhích.

Chuyện này khiến cho ngón tay chạm phải khẩu súng trước người, Lâm Dật cố nén đau đớn, anh biết, nhẹ nhất cũng là gãy xương.

Nhưng bây giờ, đã không còn quan tâm được nhiều như vậy.

Trên xe còn có bom và vũ khí, một khi xảy ra vấn đề thì sẽ là tai hoạ ngập đầu!

Sau khi nổ súng, bóng người của Trần Quan Kiệt lập tức biến mất không chút dấu vết.

Mà đường đi phía dưới, lại sa vào trạng thái hỗn loạn.

Lâm Dật nâng Chu Lương, bò ra từ trong xe, cố gắng tìm kiếm chỗ che chắn!

Nhưng còn chưa đi được bao xa, xe hơi đã nổ tung.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, SUV bị nổ tung bay tứ phía, toàn bộ Chepopur đều có thể nghe thấy tiếng vang này!

Biển động giống như sóng nhiệt, như dã thú nuốt chửng bầu trời, phá vỡ cửa kính của những ngôi nhà xung quanh, thậm chí còn làm cho một tòa nhà cũ sụp đổ.

Lâm Dật dùng thân thể bảo vệ Chu Lương thật chặt, nhưng ở trong vụ nổ quy mô như này, anh cũng không thể chỉ lo thân mình được.

Hai người cùng nhau bay ra ngoài, sau đó ngã ầm trên mặt đất!

Khói lửa tràn ngập trên đường Hank, mấy chục người vây công Lâm Dật đều bị thương với các mức độ khác nhau, thậm chí còn có mười mấy người tử vong.

Nhưng lúc này, những người còn lại, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Khói lửa tràn ngập, bùng cháy hừng hực tại trung tâm vụ nổ.

Bởi vì tầm mắt bị ngăn cản, động tác của mỗi một người đều rất cẩn thận, không dám tùy tiện thăm dò.

Cho đến mười mấy phút sau, tràng diện ổn định trở lại, hai nhóm người mới tiến lên thử thăm dò, muốn nhìn một chút xem còn người nào sống không.

Lúc này SUV đã bị nổ thành mấy phận.

Về phần Roy và Grillo trong xe cũng sớm đã không thấy tung tích.

Có người phát hiện ra một cánh tay cách đó mười mấy mét, đoán là của Grillo.

Không có người nào cảm thấy ngoài ý muốn với hình ảnh như vậy cả.

Dưới vụ nổ quy mô như này, Roy và Grillo không khả năng còn sống.

Dựa vào nguyên nhân này, ánh mắt mọi người đều di chuyển đến phía trước.

Bởi vì thi thể của hai người đàn ông Trung Quốc kia đang nằm cách đó mấy chục mét.

Nhưng không ai dám khinh thường, sợ lại xuất hiện ngoài ý muốn khác.

Có người phụ trách công tác bảo an, người thì phụ trách đột kích ở phía trước.

Mặc dù bọn họ trốn thoát được từ trong xe, nhưng uy lực của vụ nổ rất lớn, không thể nào còn sống sót.

Nhưng cho dù là như vậy, cũng không có ai dám xúc động, tất cả đều thận trọng đi qua.

Mấy phút trôi qua, mọi người đi tới trước mặt Lâm Dật.

Phát hiện anh vẫn đang còn ôm Chu Lương thật chặt.

Nhưng phía sau lưng đã cháy đen một mảnh, không còn nhìn thấy da hoàn chỉnh.

Ngoài ra, còn có hai miếng sắt đâm vào từ sau lưng của anh, một cái ở vị trí trái tim, một cái khác tại thắt lưng.

Nhưng điều khiến cho mọi người chính thức phán định rằng anh đã chết là trên đầu của anh có một lỗ hổng lớn, ít nhất cũng phải mười mấy cm.

Bị thương nặng như vậy, muốn sống được là chuyện không thể nào.

Lúc này, phụ tá Bowen của Grillo và phụ tá Okafor của Roy đi ra.

"Anh bạn, xảy ra chuyện như vậy, nên xử lý như thế nào đây?"

"Chúng tôi chuẩn bị mang hai người Trung này đi, sau đó còn có thể làm chút chuyện, vẫn có chỗ dùng đối với chúng tôi." Okafor nói:

"Nhưng khoáng thạch hẳn là bị anh ta giấu ở bên trong thành, hai chúng ta chia nhau ra tìm đi, người nào tìm được thì chính là của người đó."

"Tôi muốn xin phép chuyện này với tổng bộ một chút, nhưng vấn đề không lớn, dù sao chúng ta là cùng một bọn, sau đó cũng sẽ bán cho các người."

Okafor gật gật đầu, nói về phía thủ hạ sau lưng:

"Đưa hai người kia đi cho tôi."

"Vâng!"

Mấy đại binh Mỹ đi tới, chuẩn bị làm việc.

Rầm rầm rầm...

Đúng lúc này, bỗng có tiếng động cơ truyền đến.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, bất ngờ nhìn thấy, ba cái máy bay trực thăng màu đen đang bay tới từ nơi không xa.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến cho hai nhóm người lại trở nên khẩn trương, họng súng nhắm ngay vào máy bay trực thăng trên trời, để phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Phanh phanh phanh!

Đúng lúc này, bỗng truyền đến tiếng súng.

Từ phía trước phía sau bên trái bên phải của đường đi, có mười mấy chiếc xe lái qua, trong đó có mấy chiếc xe được trang bị vũ khí hạng nặng, điên cuồng bắn phá về phía hai nhóm người, việc áp chế bằng hỏa lực được thực hiện chỉ trong khoảng khắc.

Ba mươi mấy người còn sót lại, đều buông vũ khí xuống, giơ hai tay lên, đã từ bỏ việc chống cự.

Máy bay trực thăng lần lượt hạ xuống từ trên trời, mấy chiếc xe lái từ nơi khác đến cũng dừng lại trước mặt Lâm Dật.

Tống Kim Dân đi xuống từ trên máy bay, đồng thời còn có mười hai thành viên của tổ bọn họ.

Từ 2♠ đến K♠, toàn thành viên đều đến đông đủ.

Nhìn thấy hình xăm trên người của những người này, sắc mặt của đám người Hắc Xà lập tức trở nên tái nhợt.

Là tổ chức xếp thứ 17 trong danh sách đen.

Bọn họ rất rõ ràng, hình xăm này đại biểu cho cái gì.

Cùng lúc đó, cửa xe của một chiếc Land Cruiser dẫn đầu mở ra, Ninh Triệt đi xuống từ trên xe.

Hai nhóm người gần như là chạy tới Chepopur cùng một lúc.

Trên đường còn xảy ra xung đột.

Kết quả rõ ràng, bên phía Ninh Triệt bị bại hoàn toàn.

Nhưng sau khi nói rõ mục đích của nhau, hai bên rất nhanh đã hoà giải, sau đó cùng nhau tới Chepopur.

Tống Kim Dân đứng ở phía trước nhất, nhìn thi thể không nhúc nhích của Lâm Dật.

Anh nhắm mắt lại, nhíu mày thật sâu, sự thống khổ đến im lặng, khiến cho anh không cách nào đối mặt với chuyện trước mắt.

"Lâm, Lâm Dật..."

Bịch...

Thân thể của Ninh Triệt lảo đảo, ngã xuống trên mặt đất.

Hai chân tựa như không nghe theo sự sai khiến, làm thế nào cũng đứng dậy không nổi.

Nước mắt lớn như hạt rơi xuống không ngừng, giống mưa rào tầm tã, không có cách nào kiềm chế.

Ninh Triệt lảo đảo nghiêng ngả bò về phía Lâm Dật, trong tích tắc, cô cảm thấy máu toàn thân như đông lại.

Cô đưa tay chạm vào, nhưng lại giống như thể tiếp xúc.

"Lâm, Lâm Dật..."

Cô thật sự hy vọng đây chỉ là một giấc mộng, hi vọng có thể nhanh tỉnh lại khỏi giấc mộng này. Thế nhưng thân ảnh máu thịt mơ hồ đã nói rõ với cô rằng.

Giờ phút này chính là hiện thực.

Ninh Triệt nắm lấy tay Lâm Dật, phát hiện trên đó vẫn còn sót lại hơi ấm của anh.

"Lâm, Lâm Dật..."

Ninh Triệt nhẹ giọng gọi, nhưng không có bất kỳ sự đáp lại nào.

"Lâm Dật..."

"Lâm Dật."

"Lâm Dật!"

Ninh Triệt ôm lấy thi thể của anh, nước mắt cũng không dừng được nữa, khóc lớn lên.

"Tôi xin cậu mở mắt ra nhìn tôi một cái, cậu không phải đã nói là sẽ mãi mãi không chết sao, tại sao lại không thể kiên trì thêm vài phút chứ."

"Tôi cầu xin cậu, không được chết!"

Ninh Triệt khóc đến khàn cả giọng, thất hồn lạc phách.

Chương 1853: Chết Cũng Không Buông Tay.

Ninh Triệt ôm lấy thi thể của Lâm Dật, khóc đến khàn cả giọng, tê tâm liệt phế.

"Tổ trưởng!"

Người của tổ ba, chạy về phía Ninh Triệt, trong mắt mỗi người đều chứa đầy nước mắt.

Qua lần thất bại trước đó, người của tổ ba đã được thay mới, người cũ không còn lại mấy người, phần lớn thành viên đều là người ở lại từ đợt huấn luyện thử.

Bọn họ đều gặp qua Lâm Dật, càng hiểu rõ trình độ của anh.

Hiện nay, lại nhìn thấy thi thể của anh cứ như vậy mà nằm trước mặt mình, bọn họ thật sự không thể tiếp nhận nổi.

Lâm tổ trưởng luôn treo trên mặt nụ cười, thực lực mạnh đến không hợp thói thường, vậy mà đã rời khỏi bọn họ.

Giống như là một cơn ác mộng vậy.

Nhưng cho dù là vậy, cũng không ai có thể hiểu được tâm trạng của Ninh Triệt.

Hai người từng vào sinh ra tử tại Đảo quốc, còn ở cùng một chỗ tại Dubai, đối phó qua Jeffrey của tổ chức Hắc Kim, thậm chí còn từng cá nước thân mật.

Tình cảm giữa hai người sâu hơn bất kỳ một tổ hợp nào trong lữ đoàn Trung Vệ.

Trước lúc này, tuy tình huống bên Panama đầy nguy cơ, nhưng cô từ đầu đến cuối đều là chưa từng lo lắng.

Trong lòng của cô luôn có lòng tin tuyệt đối với Lâm Dật.

Cô vẫn luôn tin tưởng, lấy năng lực của Lâm Dật, cho dù chuyện nguy hiểm cỡ nào đều có thể biến nguy thành an.

Thế nhưng là, một màn trước mắt đã khiến cho tâm tình của cô sụp đổ triệt để. Đây là chuyện mà cô chưa từng nghĩ tới, cũng là hình ảnh cô không thể tiếp nhận nổi.

"Tổ trưởng, Lâm tổ trưởng..."

Người tổ của ba khẽ gọi, sợ tinh thần của cô xảy ra vấn đề.

Nhưng bên tai Ninh Triệt đã không còn nghe được thanh âm gì khác, bên miệng vẫn luôn nhắc đi nhắc lại, "Không được chết, không được chết..."

"Đội trưởng, việc này phải làm sao bây giờ, cần thông báo cho thủ lĩnh không..."

Q♠ đứng bên cạnh Tống Kim Dân, nhỏ giọng hỏi.

Bọn họ cũng đều biết, người trẻ tuổi bỏ mình kia là con trai của thủ lĩnh.

Giữa bọn họ không có cảm tình gì, cũng chưa từng gặp nhau lần nào.

Nhưng tiếng khóc của Ninh Triệt khiến cho bọn họ đau lòng.

"Để sau hãy nói vậy..."

Tống Kim Dân ngồi khoanh chân dưới đất, anh là người đi theo bên người Lâm Cảnh Chiến lâu nhất, lúc rảnh rỗi, còn phụ trách bảo hộ Tần Ánh Nguyệt.

Anh cực kỳ thấu hiểu hai người, càng hiểu rõ sự quan tâm của Tần Ánh Nguyệt đối với Lâm Dật.

Hiện nay, xảy ra chuyện như vậy, ngay cả chính anh đều không có cách nào tiếp nhận, càn không biết, làm thế nào để bàn giao chuyện này với Tần Ánh Nguyệt đây.

Còn có bên phía thủ lĩnh nữa, tuy thái độ của ngài ấy đối với Lâm Dật là mặc kể không hỏi, nhưng đây là con trai duy nhất của ngài ấy, còn là người kế nhiệm tương lai.

Hôm đó uống say, còn mạnh miệng nói, thời điểm công thành danh toại chính là lúc cha con nhận nhau, tại thời khắc này, toàn bộ đều đã trở thành bọt nước...

Chuyện này khiến cho Tống Kim Dân không biết nên đối mặt với hai người thế nào.

Nếu như có thể sớm đến một bước, đuổi tới Chepopur từ đầu, cũng sẽ không lãng phí nhiều thời gian như vậy, càng sẽ không xuất hiện chuyện như này.

Chỉ tiếc là thế giới này không có nếu như, cũng không thể hối hận.

"Những người còn lại thì xử lý thế nào?"

"Mang đi trước đi." Tống Kim Dân nói:

"Các người thẩm vấn một chút, xem đầu đuôi mọi chuyện thế nào, người đã không thể trở lại, các người hẳn là biết nên chết như thế nào."

"Đã biết." Q♠ đáp lại.

Tống Kim Dân đốt điếu thuốc, gãi gãi đầu tóc như rơm rạ, hắn có chút loạn, không biết nên xử lý tình huống trước mắt như thế nào.

Chỉ có thể lẳng lặng đứng nhìn Ninh Triệt đang gào khóc.

Yên tĩnh mà im ắng.

"Tổ trưởng, Lâm tổ trưởng đã như này rồi, chúng ta nên nén bi thương thuận tiện..."

"Cút!"

Ninh Triệt khóc không thành tiếng, "Lâm Dật không có khả năng chết, nhanh đi gọi bác sĩ đến, mau lại đây cứu cậu ấy!"

"Tổ trưởng, Lâm tổ trưởng đã..."

Thành viên của tổ ba, đều hiểu tâm trạng bi thương của Ninh Triệt, dù sao lúc ở căn cứ, hai người bọn họ cũng là đi người thân thiết nhất.

Thế nhưng mà, người đã thành bộ dáng này, muốn cứu giúp, thì có ích lợi gì chứ.

Lâm Dật chết rồi?

Đáp án là khẳng định, nhưng cần có một người đến nói cho Ninh Triệt đáp án này.

Người tại hiện trường, chỉ có Tống Kim Dân có tư cách này, nhưng anh chỉ yên lặng hút thuốc, không nói gì.

"Nhanh lên! Nhanh đi tìm bác sĩ đến!"

"Đã biết."

"Lão tam, cô đi phối hợp với bọn họ một chút." Tống Kim Dân thấp giọng nói.

"Đã biết."

3♠ lên tiếng, sau đó trực tiếp đi về phía thành viên tổ ba.

Cô là một người người da trắng, hơn ba mươi tuổi, lúc trước từng là một bác sĩ phẫu thuật rất xuất sắc, lúc thi hành nhiệm vụ, ngoại trừ gánh vác nhiệm vụ tác chiến, trị liệu người bị thương cũng là nhiệm vụ chủ yếu của cô.

Ong ong ong _ _

Điện thoại di động của Tống Kim Dân vang lên, lấy ra xem, là Tần Ánh Nguyệt gọi điện tới.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy số điện thoại, tay của Tống Kim Dân dừng lại một chút.

Lúc muốn ấn xuống nút trả lời thời điểm, bỗng dừng lại.

Sau đó để qua một bên, cho đến khi điện thoại cúp đều không nhận.

Ngay cả chính anh đều còn không thể hoàn toàn tiếp nhận chuyện này, hoàn toàn không biết làm sao để báo cáo lại với Tần Ánh Nguyệt.

Diện tích của Chepopur không tính là lớn, không đến hai mươi phút, 3♠ và người của tổ ba đã gọi bác sĩ địa phương và chiếc xe cứu thương duy nhất tới.

Nhìn thấy hình ảnh máu chảy thành sông trước mắt, bác sĩ và y tá đều bị dọa sợ.

Trải qua thời gian dài, Chepopur đều là một thành phố nhỏ yên tĩnh an lành, chưa bao giờ xảy ra chiến loạn và bạo động, trong ký ức của họ, đây là lần đầu tiên.

Hình ảnh như vậy, khiến cho chân tay của bọn họ có chút luống cuống.

3♠ chỉ vào Lâm Dật, nói: "Đi người kia đi cứu giúp."

Thanh âm của cô rất thấp, không có bất kỳ dao động gì.

Cô rất rõ ràng, Lâm Dật đã không còn sinh mệnh nữa.

Làm như thế, chỉ là để an ủi chiến hữu của cậu ấy mà thôi.

"Được, được..."

Bác sĩ cao tuổi mang theo mấy y tá, đi về phía Lâm Dật, trên tay còn cầm theo các loại máy móc cầm tay.

Nhìn thấy thảm trạng của Lâm Dật, tất cả bác sĩ và y tá đều nhíu mày.

Người bị thương thành như vậy, đã không còn khả năng có hy vọng còn sống.

Nhưng bọn họ không dám từ chối, sợ mình sẽ chết dưới súng của những người này.

"Nữ sĩ, chúng tôi muốn cứu giúp cho cậu ấy, làm phiền ngài nhường một chút..."

"Tổ trưởng..."

Ba người đi tới, cố gắng nói lại cho Ninh Triệt.

Nhưng cô như không nghe thấy gì cả, cứ ôm lấy Lâm Dật, làm sao đều không buông tay, khóc đến không nói nên lời.

"Động thủ đi, tổ trưởng như này rồi khẳng định là không được, hiện tại không thể cứ nghe mệnh lệnh của cô ấy được."

Người của tổ ba, cưỡng ép kéo Ninh Triệt ra khỏi người Lâm Dật, còn lại thì giao cho bác sĩ xử lý.

"Hiện tại, tách hai người bọn họ ra đi."

Thầy thuốc hướng dẫn y tá.

Các y tá mang đeo bao tay, cố gắng tách Lâm Dật và Chu Lương ra, nhưng dùng hết sức lực toàn thân, cũng không cách nào tách hai người ra cả, tựa như là dính cùng một chỗ.

Ba _ _

Cách đó không xa, Tống Kim Dân lại đốt điếu thuốc, đây đã là cây thứ năm rồi.

Anh đã đoán được nguyên nhân cái chết của Lâm Dật.

Có lẽ là vì bảo vệ người dưới thân, nên mới rơi vào tình trạng bây giờ.

Bởi vì, chết cũng không thể buông tay.

Anh âm thầm thở dài một cái.

Người đều đã cứng ngắc lại, làm sao có thể tuỳ tiện tách ra đây.

Chương 1854: Vô Lực Hồi Thiên.

Bởi vì thân thể của Lâm Dật đã cứng ngắc, bác sĩ không thể không gọi người của tổ ba đến giúp đỡ.

Nhưng Lâm Dật ôm người quá chặt, dùng sức quá lớn, cánh tay còn bởi vậy mà gãy xương.

Thế nhưng mà, khi nhìn thấy Chu Lương, vẻ mặt của mọi người càng đau thương hơn.

Thương thế của anh ấy còn khủng bố hơn của Lâm Dật.

Ánh mắt Tống Kim Dân híp lại, không biết đang suy nghĩ gì.

Sau khi lần lượt đưa hai người lên trên cáng cứu thương, bác sĩ làm kiểm tra điện tâm đồ cho Lâm Dật, phát hiện không có bất kỳ phản ứng gì.

Không khỏi lắc đầu, "Người đã chết, chúng tôi cũng không có cách nào."

Lúc nói chuyện, giọng điệu của bác sĩ rất bình tĩnh, sắc mặt hơi bi thương.

Những người khác cũng là như thế, đây là kết quả trong dự liệu của bọn họ, chỉ là hy vọng nó được nói ra từ bác sĩ chuyên nghiệp, cho Ninh Triệt một lời giải thích.

"Không thể nào! Lâm Dật không có khả năng chết được!"

Ninh Triệt xông lại, nắm lấy cổ áo bác sĩ, quát ầm lên: "Máy hô hấp đâu, dùng hết tất cả thiết bị y tế của các người đi, Lâm Dật không có khả năng chết được, nhanh lên!"

"Nữ sĩ, hi vọng cô có thể tỉnh táo, người đã chết, cô nên tin vào phán đoán của tôi."

Ba!

Một bàn tay của Ninh Triệt tát vào trên mặt bác sĩ, người kia bị đánh ngã trên mặt đất.

Trên mặt hiện lên một dấu bàn tay đỏ bừng.

Không cần giải thích, Ninh Triệt móc súng từ phía sau ra, nhắm ngay vào đầu bác sĩ, "Nhanh làm theo lời tôi nói, nếu không tôi bắn chết anh!"

"Được được được, chúng tôi bây giờ sẽ lắp máy hô hấp cho cậu ấy."

Bác sĩ cao tuổi lảo đảo nghiêng ngã bò dậy từ dưới đất, phân phó y tá dùng máy hô hấp cho Lâm Dật.

Tích tích tích _ _

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trên điện tâm đồ không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Nhưng đã không ai muốn quan tâm đến chuyện này nữa, kết cục đã định, coi như dùng tới máy hô hấp cũng không làm nên chuyện gì.

Tích tích tích _ _

Đúng lúc này, trên máy hô hấp bỗng xuất hiện sự thay đổi, đầu đường thẳng kia bỗng hơi nhúc nhích một chút.

Dường như có phản ứng!

Nhưng chỉ là một chút như vậy, đã khiến cho người ở chỗ này đều trở nên kích động, nhất là Ninh Triệt, thân thể run hết cả lên.

"Cậu, cậu ấy không chết..."

Trên mặt của mỗi người đều lộ ra vẻ vui mừng, nếu như Điện Tâm Đồ còn có phản ứng, điều này chính là nói rõ Lâm Dật còn chưa có chết!

Nhưng chỉ có 3♠ và bác sĩ già, vẫn là khuôn mặt lạnh lùng như cũ, không nói một lời.

Dường như không bị ảnh hưởng bởi chuyện này.

"Tình huống như thế nào." Tống Kim Dân thấp giọng hỏi.

"Bởi vì máy hô hấp cưỡng ép kéo theo hoạt động của phổi nên mới có phản ứng như vậy. Đây là hiện tượng rất thường gặp trong y học." 3♠ nói:

"Cũng chính là dựa vào máy hô hấp mới có thể duy trì loại trạng thái này, nói trắng ra là người đã chết hẳn, đây chỉ là một hiện tượng giả."

"Thì ra là như vậy." Ánh mắt của Tống Kim Dân lại ảm đạm xuống, sờ về phía bên cạnh, lại đốt điếu thuốc, yên lặng hút.

Lúc này, Q♠ đi tới.

"Đã hỏi thăm rõ ràng chưa."

Tống Kim Dân gảy khói thuốc, nói.

"Đồng bạn của cậu ấy bị đạn bắn, hai người tránh đến một bệnh viện tư nhân ở đây, sau đó lại bị bác sĩ bệnh viện bán đứng. Đồng bạn của cậu ấy phải chịu tra tấn, Lâm Dật ép buộc Grillo và Roy lên xe. Nhưng lúc ra khỏi thành thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, xe bị lật, thuốc nổ trên xe nổ tung, sau đó thì biến thành bộ dáng hiện tại."

"Lật xe sao?"

"Nghe nói là có người nổ súng trong bóng tối, làm nổ bánh xe." Q♠ nói:

"Hơn nữa nguyên nhân chủ yếu kích hoạt thuốc nổ trong xe hình như cũng không phải là lật xe, là có người bắn thêm một phát súng, nên mới xảy ra loại tình huống này."

"Có người bắn lén sao?"

"Đúng vậy, vấn đề nằm ở chỗ nơi này." Q♠ nói:

"Nếu như không có hai phát súng này, có thể sẽ không xuất hiện chuyện như vậy."

Tống Kim Dân trầm tư một lát, "Tra được là người bắn súng không?"

Q♠ lắc đầu, "Bọn họ đều nói mình không nổ súng, tôi đã giết hai người, để bọn họ khai ra hung thủ nổ súng, nhưng cũng không ai tố cáo, đoán chừng thật sự không phải là bọn họ."

"Vậy chính là do người khác, chuyện này liền có chút kì quái."

"Đúng vậy." Q♠ nói: "Nhưng cụ thể là ai, thì cần phải điều tra một chút."

"Đoán chừng cũng không thể tra được gì từ trong miệng của những người này." Tống Kim Dân dừng một chút, "Người bên này, chỉ có Hắc Xà và nước Mỹ đúng không."

"Chỉ phát hiện hai nhóm người bọn họ, nhưng không có tìm được khoáng thạch." Q♠ dừng một chút rồi nói:

"Binh lực chủ yếu của hành động lần này còn tập trung ở

Santos, còn chưa đuổi tới bên này."

Sau khi trầm mặc vài giây đồng hồ, Tống Kim Dân nói:

"Lát nữa các người đến Panama một chuyến, xử lý chuyện bên kia một chút."

"Vậy Hắc Xà thì sao?" Q♠ hỏi: "Những người này cũng cần phải xử lý."

"Chờ tôi xử lý xong chuyện bên này, sẽ đích thân đến Hắc Xà một chuyến."

"Đã hiểu." Q♠ nói:

Sau khi phân xong nhiệm vụ, ngoại trừ 3♠, Q♠ mang theo thành viên chủ yếu rút lui khỏi Chepopur.

Một bên khác, Ninh Triệt lớn tiếng hét lên.

"Nhanh, đưa cậu ấy đi, bây giờ lập tức về nước!"

Người của tổ ba đều yên lặng, cảm xúc trên mặt không có một chút giao động nào.

Sau khi nhìn thấy Điện Tâm Đồ xảy ra sự thay đổi, trong lòng của bọn họ đúng là cao hứng, trong lòng đều không muốn Lâm Dật có chuyện.

Nhưng sau khi nghe bác sĩ giải thích, đều hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một số trong đám bọn họ cũng đã từng trải qua chuyện này.

Người thân xảy ra chuyện ngoài ý muốn, được đưa đến ICU, dưới rất nhiều tình huống, bác sĩ đều sẽ nói, người bệnh đã không còn sinh mệnh, chỉ có thể duy trì dựa vào máy hô hấp, nếu như bỏ thì sẽ lập tức tử vong.

Cho nên, dưới tình huống như vậy, đã có thể tuyên bố, Lâm tổ trưởng đã chết.

Nhưng bọn họ không ai nói nhiều một câu, cho dù nói thế nào, người đều phải trở về.

So với việc nói sự thật cho tổ trưởng, còn không bằng cứ duy trì như vậy.

Cô ấy không thể lại bị kích thích nữa, tâm trạng phải bình phục từ từ.

Tống Kim Dân giẫm tắt điếu thuốc lá, đứng dậy, nhưng lại cảm thấy thân thể này vô cùng nặng, trên hai đùi tựa như có ngàn cân.

"Đưa người và máy móc lên trên máy bay trực thăng đi, tôi đưa các người tới sân bay."

Đối mặt với người đàn ông cường đại này, người tổ ba đều không nói gì thêm.

Cho dù còn không rõ về lai lịch của đối phương, nhưng có thể xác định, anh hình như không phải là người xấu, ít nhất cũng là cùng một bọn với mình, sẽ không làm chuyện gây trở ngại.

"Cám ơn."

Tống Kim Dân gật gật đầu, "Đừng nói nhiều nữa, đưa người lên sân bay trước đi, đi."

"Được."

Qua hơn nửa giờ bận rộn, Lâm Dật và Chu Lương được đưa lên máy bay.

Đồng hành còn có Ninh Triệt và mấy thành viên nữ, mấy thành viên nam còn lại thì dựa theo kế hoạch lúc trước, tự mình rút lui.

Lại qua hơn một giờ, nương theo tiếng động cơ, máy bay trực thăng của Tống Kim Dân hạ xuống ở sân bay.

Lúc này, tổ hai của Khưu Vũ Lạc cũng đã rút về, chờ đợi ở chỗ này đã lâu.

Nhưng tâm trạng của bọn họ đều vô cùng căng thẳng, không cách nào kiềm chế sự khẩn trương trong lòng.

Đều hi vọng Lâm Dật nhanh trở về một chút.

Nhưng trong lòng lại sợ.

Sợ hãi mình sẽ không thể tiếp nhận.

Chương 1855: Anh Hùng, Lên Đường Bình An.

Ngoại trừ người của tổ một, tổ hai của Khưu Vũ Lạc cũng đã đến đây.

Bầu không khí ở sân bay ngột ngạt đến đáng sợ, ánh mặt trời sáng rỡ, giống như là đang diễn tấu một bài ca phúng điếu thê lương.

Máy bay trực thăng màu đen hạ xuống từ không trung, bọn người Tiếu Băng vốn dĩ còn có thể giữ vững bình tĩnh, tại thời khắc này cũng không thể khống chế nổi tâm trạng của mình.

Không để ý tới luồng khí lớn từ cánh quạt, đón gió mạnh mà chạy tới.

Lúc khoang cửa mở ra, người của lữ đoàn Trung Vệ đều sững sờ tại chỗ.

Thời gian dường như ngừng lại tại thời khắc này, nhịp tim đập như sấm.

Trên máy bay trực thăng, bọn họ nhìn thấy hai người đang nằm trên giường xếp, một người bên trong bị che kín vải trắng. Mà trên người Lâm Dật thì vết thương chồng chất, dù đã xử lý bước đầu, nhưng vết thương trên người vẫn khiến cho người khác nhìn mà giật mình.

"Tổ trưởng!"

Tiếu Băng khóc như mưa, thân thể co quắp trên mặt đất, cơ hồ là dùng phương thức bò để đi vào trong máy bay.

Trạng thái của La Kỳ và Dư Tư Dĩnh cũng không khác Tiếu Băng là bao, sắc mặt trắng bệch, giống như là một bệnh nhân bệnh nguy kịch.

Khưu Vũ Lạc và Đào Thành cũng nhắm mắt đi về phía Lâm Dật.

Nhìn thấy người đàn ông bất cần đời kia nằm trên giường không nhúc nhích, lòng của cô như bị đao đâm, nhói một cái.

Các cô có thể tưởng tượng ra thế giới này sẽ phát sinh bất cứ chuyện gì.

Nhưng lại không thể tin tưởng, Lâm Dật sẽ lấy phương thức như vậy để kết thúc sinh mệnh của mình.

"Sao người lại chết được!"

Khưu Vũ Lạc nắm tay vịn của giường xếp thật chặt.

"Cậu, cậu tỉnh dậy nhìn tôi một cái, tôi sau này sẽ không tiếp tục đối nghịch với cậu nữa. Nếu như cậu đi, lữ đoàn Trung Vệ sẽ không phải là lữ đoàn Trung Vệ nữa."

"Tổ trưởng _ _ "

Đào Thành tiến lên, cố gắng đỡ lấy Khưu Vũ Lạc.

Nhưng trong lòng anh cũng cảm thấy không yên, không có một chút khí lực nào.

Anh không dám nhìn thẳng vào tình cảnh này, bởi vì lúc trước, chính anh là người chiêu mộ Lâm Dật vào.

Đào Thành xoay người, xốc màn che màu trắng lên, nhìn thấy thi thể của Chu Lương, tâm trạng lập tức không có cách nào khống chế nổi.

Tựa như đê vỡ nước tràn, gần như sụp đổ.

"Tổ trưởng!"

Ba nữ sinh vây quanh trước mặt hai người, khóc lớn.

Không ai có thể khống chế nổi tâm trạng của mình, nước mắt không kìm nổi, hối hận và tự trách đều viết rõ trên mặt của bọn họ.

Nếu như lúc trước, liều lĩnh nghĩ cách cứu viện, có lẽ tình huống bây giờ đã khác rồi.

Ba ba ba!

Tùy Cường tự tát liên tục vào mặt mình, nước mắt không ngừng rơi xuống trên gương mặt của một vị đại hán cường trán.

Anh tự trách, đều là do mình, nên mới xảy ra chuyện như vậy.

Trương Thư Bình và Trần Khánh Phong đứng ở sau lưng mọi người, nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy thống khổ không thôi.

Nhưng lại bất lực.

"Mọi người đừng khóc, Điện Tâm Đồ vẫn còn nhảy, cậu ấy chưa chết, chỉ cần trở lại Trung Quốc là có thể cứu sống cậu ấy." Ninh Triệt lớn tiếng nói.

Nếu như bây giờ, có ai dám nói Lâm Dật chết rồi, cô thậm chí là dám nổ súng bắn chết đối phương!

"Bây giờ không phải là lúc khóc lóc, đưa người lên máy bay đi, nắm chặt thời gian trở về Trung Quốc, không nên ở lại đây làm gì." Tống Kim Dân nói.

Đàn ông tổ hai và tổ ba hợp sức kéo mấy người phụ nữ ra.

Đúng như Tống Kim Dân nói, bây giờ không phải là lúc khóc lóc, cần đưa người về Trung Quốc để tiến hành bước xử lý tiếp theo.

Bởi vì sớm nhận được thông báo, máy bay tư nhân đã chuẩn bị xong, không đến nửa giờ, Lâm Dật và Chu Lương đều được đưa lên máy bay.

Hơn nữa Trương Thư Bình và Lý Khánh Phong đã chuẩn bị đầy đủ thiết bị chữa bệnh ở phía trên, có thể sử dụng trên đường trở về.

Nhìn máy bay cất cánh trên đường băng, Trương Thư Bình và Lý Khánh đều chào lại theo quân lễ.

"Anh hùng, lên đường bình an..."

...

Rạng sáng Yến Kinh, biệt thự Vương gia đèn đuốc sáng trưng.

Vương Đình Sơn, Trần Sở Phong, Vương Miện và Lý Mật, đều xuất hiện ở nơi này.

Bầu không khí đã khác so với sự trầm muộn trước đó, lần này, bầu không khí bên trong biệt thự khá là vui vẻ, trên mặt bàn đặt hai bình rượu vang đỏ. Ba người thỉnh thoảng chạm cốc, nụ cười trên mặt chưa từng đứt đoạn.

"Kéo dài nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng giải quyết mọi chuyện một cách viên mãn." Vương Đình Sơn như trút được gánh nặng nói.

"Tôi đoán Lâm Dật cũng sẽ không nghĩ tới, bản thân mình có một ngày lại bị nổ chết."

Vương Miện cười nói: "Cuối cùng cũng đã báo được mối thù, anh ta vẫn chết trên tay Vương gia đó thôi."

"Trải qua một loạt chuyện này, tôi phát hiện cậu ta được Lục Bắc Thần nhìn trúng, thật sự không chỉ có may mắn, dưới tình huống như vậy, mang theo một tên phế vật, còn thoát chết nhiều lần. Đúng là người trẻ tuổi có tiềm lực nhất mà tôi đã từng gặp qua."

"Đúng vậy a..."

Vương Đình Sơn cảm khái nói:

"Nếu như lúc đó, không phải là Trần Quan Kiệt bắn hai phát, còn thật sự có khả năng để cho cậu ta trốn thoát."

"Đúng thật là vậy, nhưng bất kể nói thế nào, chuyện này xem như đã giải quyết viên mãn, sau này sẽ không cần vướng bận nữa." Vương Đình Sơn nói:

"Tuổi tác của Lục Bắc Thần đã cao, đoán chừng cũng không sống nổi mấy nămnữa, chờ sau khi ông ta chết, chính là thời gian cho Vương gia quật khởi!"

"Cha, Lâm Dật chết rồi, những chuyện xấu liên quan tới anh ta, có phải là cũng nên đưa ra ngoài ánh sáng một chút hay không?" Vương Miện nói.

"Nếu như con không nhắc nhở, cha cũng quên mất việc này." Vương Đình Sơn nói:

"Xảy ra chuyện như vậy, sau khi tin tức truyền về trong nước về, hẳn là có thể được phong làm liệt sĩ. Chờ sau khi chuyện cậu ta chân đạp hai thuyền bị đưa ra ánh sáng, nhất định sẽ thân bại danh liệt. Lúc còn sống có bao nhiêu phong cảnh, sau khi chết thì lại thảm bấy nhiêu!"

Nói xong, Vương Đình Sơn nói với Lý Mật:

"Anh đi sắp xếp việc này một chút, nói chuyện của cậu và Lương Nhược Hư cho Kỷ Khuynh Nhan biết, sau đó lại lan truyền một chút trên mạng, cố gắng tạo thành sức ảnh hưởng lớn nhất trong khoảng thời gian ngắn nhất. Đợi đến khi người quản lý mạng lưới ra tay thì việc này đã không còn ý nghĩa gì nữa."

"Đã hiểu, tôi hiện tại sẽ đi sắp xếp ngay."

Sau khi nhận nhiệm vụ, Lý Mật quay người đi ra ngoài.

Vương Đình Sơn bưng chén rượu, đứng ở phía trước cửa sổ, tự lẩm bẩm:

"Lâm Dật à Lâm Dật, cậu cũng đừng trách tôi vô tình, ai bảo cậu lại đối nghịch với Vương gia chúng tôi chứ, không được khiêu khích đến quyền lực."

...

Khu vực lữ đoàn Trung Vệ, so với bầu không khí vui vẻ của Vương gia.

Nơi này hoàn toàn tĩnh mịch.

Hốc mắt của không ít người đều đỏ bừng, bao gồm cả Lục Bắc Thần và Lưu Hồng.

Bọn họ không khóc, nhưng trong hốc mắt vẫn luôn giữ một tầng nước mắt.

Bởi vì một giờ trước, bọn họ đã nhận được tin tức từ tiền tuyến.

Chu Lương đã hi sinh vì nhiệm vụ.

Nhưng Lâm Dật dựa vào máy hô hấp, còn duy trì được sinh mệnh.

Nhưng theo như tình báo bên trong tổ ba, thật ra Lâm Dật cũng đã hi sinh vì nhiệm vụ.

Chỗ phản ứng này chỉ là hiện tượng giả do máy hô hấp mang tới.

Động mạch nơi cổ đã không còn phản ứng, ngay cả đồng tử cũng bị giãn ra.

Không có khả năng là còn sống.

Tiếng khóc vang lên đứt quãng, một số nữ đồng chí cũng nhịn không được mà rơi nước mắt.

Trước lúc đó, Lâm Dật mất liên lạc 100 giờ, cuối cùng lại có liên lạc. Cho nên lần này, bọn họ đều ôm lòng tin tuyệt đối, chờ Lâm Dật truyền tin tức tới.

Nhưng bọn họ vạn lần không nghĩ đến, lần nữa nghe được tin tức của anh lại là tin dữ như vậy.

Quá đột nhiên, không cho bọn họ một chút chuẩn bị nào.

Nhưng Lưu Hồng vẫn hạ lệnh, tiếp tục dùng máy hô hấp, duy trì dấu hiệu sự sống cho Lâm Dật.

Bất kể như thế nào, đều nên gặp Lâm Dật một lần cuối.

Chương 1856: Quan Hệ Bại Lộ.

Trung Hải, hơn bốn năm giờ sáng...

Kỷ Khuynh Nhan bừng tỉnh từ trong mộng, đầu chảy đầy mồ hôi lạnh.

Mấy ngày nay, Kỷ Khuynh Nhan gầy đi trông thấy, cô vốn dĩ nặng khoảng 50 kg, hiện tại rớt xuống còn hơn 40 kg.

Trong khoảnh khắc Kỷ Khuynh Nhan tỉnh lại, Hà Viện Viện đang ngủ dưới đất, cũng ngồi dậy.

Mấy ngày nay, Hà Viện Viện đều không rời khỏi đây, vẫn luôn ở Cửu Châu Các, bồi Kỷ Khuynh Nhan.

"Học tỷ, chị mới ngủ hơn nửa giờ, tại sao lại tỉnh rồi."

"Không ngủ được, nhức đầu lắm." Kỷ Khuynh Nhan vịn huyệt thái dương, mi tâm đều muốn xoắn lại một chỗ, "Nhiều ngày như vậy đều không có tin tức của anh ấy, chị luôn cảm thấy đã xảy ra chuyện không tốt."

"Chị đừng có tự mình đoán mò nữa." Hà Viện Viện an ủi:

"Anh ấy lợi hại như vậy, có thể có chuyện gì làm khó anh ấy được? Cho dù người của toàn thế giới gặp chuyện không may, anh ấy đều sẽ không xảy ra chuyện, chị không cần quá lo lắng."

"Vậy tại sao, nhiều ngày như vậy đều không có một chút tin tức."

"Chuyện này. . ."

Hà Viện Viện im lặng, cũng không biết nên giải thích chuyện này thế nào.

"Có thể là có những chuyện khác làm chậm trễ." Hà Viện Viện nói:

"Hơn nữa chị suy nghĩ một chút, bên kia quả thực xảy ra xung đột, nhưng cũng không phải nhằm vào anh ấy, làm sao có thể ra chuyện được. Chị mà cứ như này cũng không được."

"Để cho chị yên tĩnh một chút."

Kỷ Khuynh Nhan đỡ trán, gương mặt tiều tụy, dưới bọng mắt là quầng thâm nặng, so với nữ tổng giám đốc tư thế hiên ngang trước kia quả thực như hai người khác nhau.

Hà Viện Viện bất đắc dĩ đứng dậy, đến tủ TV dưới tầng một, lấy hộp thuốc ra.

Cô lấy ra một ít thuốc từ bên trong, lại rót cho cô ly nước ấm.

Nếu cứ tiếp tục như thế, người sẽ sụp đổ mất, tạm thời không nói những chuyện còn lại, làm sao cũng phải đảm bảo giấc ngủ đã.

Sau khi chuẩn bị thuốc và nước, Hà Viện Viện đi lên trên tầng.

"Học tỷ, uống thuốc trước đi."

Kỷ Khuynh Nhan lắc đầu, đẩy Hà Viện Viện ra, trên mặt lộ ra vẻ nôn và cùng không kiên nhẫn.

Hà Viện Viện nhìn ở trong mắt, đau ở trong lòng, đây đã là biểu hiện ban đầu của bệnh trầm cảm.

"Nhưng chị cũng không thể cứ luôn như vậy được." Hà Viện Viện nôn nóng nói:

"Anh ấy còn chưa có trở lại mà chị đã ngã xuống, đây không phải là đang làm rối thêm mọi chuyện sao."

"Không có việc gì, chị còn có thể chống đỡ."

Kỷ Khuynh Nhan dùng lực đè lên huyệt thái dương của mình, đẩy cái ly ra, "Đưa chị đi xuống dưới đi, ở lại trong phòng sẽ khiến chị cảm thấy khó thở."

"Được, đi thôi, chúng ta xuống đi loanh quanh trong sân."

Hà Viện Viện dìu Kỷ Khuynh Nhan xuống giường, sợ cô sẽ xảy ra chuyện.

"Không cần như vậy, chị cũng không phải là bệnh nhân." Kỷ Khuynh Nhan cố nặn ra vẻ tươi cười, "Không có chuyện gì cả."

"Được thôi, em không dìu chị nữa, nhưng chị cũng phải cẩn thận một chút." Hà Viện Viện nói:

"Em gọi người đưa ít đồ tới, chị mấy ngày nay đã không ăn gì rồi, cứ như vậy nhất định là không được."

Kỷ Khuynh Nhan không nói gì, nhưng cô thực sự ăn không trôi.

Cô như thất hồn lạc phách, hai người xuống tầng dưới.

Hà Viện Viện kéo màn cửa sổ ra, để cho gió lùa vào qua cửa sổ biệt thự, cố gắng giúp cho trạng thái của Kỷ Khuynh Nhan tốt hơn một chút.

Đương đương đương ——

Ngay lúc Hà Viện Viện kéo màn cửa, chợt nghe tiếng đập cửa, hai người đột nhiên liếc nhau một cái.

Kỷ Khuynh Nhan kích động đứng lên, "Lâm Dật về rồi!" Không kịp chờ đợi, Kỷ Khuynh Nhan đã đứng lên từ trên ghế sô pha, ba chân bốn cẳng, chạy tới cửa.

Có lúc, muốn để một người khôi phục lại sức sống một cách nhanh chóng, có lẽ chỉ cần vài tiếng gõ cửa.

Cùng lúc đó, Hà Viện Viện đi tới cửa.

Lúc mở cửa, phát hiện bên ngoài không có bất kỳ ai.

"Ừm? Người nào đập cửa vậy?" Hà Viện Viện thầm nói:

"Người chết ở đâu rồi, giờ là lúc nào rồi, còn chơi trò hề này, nhanh lăn ra đây."

Hà Viện Viện hiểu rõ Lâm Dật, cảm thấy anh có thể làm ra chuyện như vậy.

"Đừng ồn ào, Lâm Dật hình như không trở về." Kỷ Khuynh Nhan thất vọng nói, sau đó chỉ vào một xấp văn kiện thật dày trên mặt đất, "Chỉ có cái này."

Hà Viện Viện cúi đầu xuống, nhìn thấy trên mặt đất có một túi giấy da trâu, bên trong hình như đựng không ít đồ .

"Người nào để ở đây vậy?"

Lẩm bẩm một câu, Hà Viện Viện nhặt túi giấy da trâu lên, sau đó đóng cửa, hai người về tới trong phòng.

Kỷ Khuynh Nhan không có hứng thú đối với đồ trong túi giấy da trâu, Hà Viện Viện cũng giống như vậy, liền ném qua một bên, quan sát trạng thái của Kỷ Khuynh Nhan.

Hơn sáu giờ sáng, Hà Viện Viện gọi chút đồ đến nhà, sau đó ép buộc Kỷ Khuynh Nhan ăn một chút.

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan không nói một lời, Hà Viện Viện cũng không có cách nào cả.

Cô là một người phụ nữ tư duy khoa học tự nhiên điển hình, hoàn toàn không hiểu làm sao để chăm sóc người khác, chuyện có thể làm chính là ở lại đây với chị ấy.

Thu dọn xong bát đũa, Hà Viện Viện chú ý tới túi giấy da trâu trên bàn, trong lúc rảnh rỗi, đem mở ra, bất ngờ phát hiện, bên trong là mấy chục tấm ảnh chụp.

Mà người trong hình, chính là Lâm Dật đang thân mật với một người phụ nữ khác!

Điều quan trọng nhất chính là, cô biết người phụ nữ trong tấm ảnh là ai!

Lương Nhược Hư!

Bí thư Trung Hải!

Trái tim Hà Viện Viện đập bịch bịch, những hình này đối cô mà nói, tựa như là từng quả boom.

Cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, chuyện như vậy sẽ xảy ra trên người của Lâm Dật.

Bỗng nhiên, Hà Viện Viện ý thức được tình huống không ổn, vội vàng giấu ảnh chụp vào.

Lấy trạng thái hiện tại của học tỷ, nếu như nhìn thấy những hình này, tâm trạng nhất định sẽ sụp đổ!

Nhưng trời không toại lòng người, ngay lúc Hà Viện Viện thu dọn ảnh chụp thì bị Kỷ Khuynh Nhan thấy được.

"Em đừng nhúc nhích!"

Kỷ Khuynh Nhan ngăn lại động tác của Hà Viện Viện, sau đó cầm lấy ảnh chụp trong túi giấy.

Tuy chưa từng gặp nhau, nhưng là một doanh nhân Trung Hải, cô đương nhiên biết Lương Nhược Hư là ai.

Thân thể của Kỷ Khuynh Nhan run rẩy không ngừng.

Cô không hề nghĩ tới, Lâm Dật vậy mà lại đi cùng với cô ấy!

Hơn nữa hành động còn thân mật như thế, muốn nói giữa hai người không có vấn đề, kẻ ngốc đều sẽ không tin.

"Học tỷ, chị khoan lại kích động, khả năng bên trong còn có hiểu lầm, em đoán là có người cố ý bôi nhọ anh ấy."

Lần này, Hà Viện Viện thật sự luống cuống.

Cô hoàn toàn không biết nên xử lý chuyện này như thế nào, nó đã vượt qua phạm vi năng lực của cô.

Kỷ Khuynh Nhan không nói chuyện, cầm lấy ảnh chụp nhìn một hồi lâu.

Tâm trạng của cô vô cùng bình tĩnh, nhưng nước mắt lại rơi xuống không ngừng.

"Học tỷ..."

"Em đi về trước đi, không cần lo lắng cho chị."

"Lúc này rồi, sao em còn có thể đi đây." Hà Viện Viện gấp đến đập vào bắp đùi, ở trong lòng không ngừng hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Lâm Dật.

"Trở về đi, ở lại đây bồi chị nhiều ngày như vậy, em cũng trở về nghỉ ngơi đi. Chị muốn yên tĩnh một mình."

"Không được, em chắc chắn sẽ không đi!"

"Trở về!"

Hà Viện Viện bị giật nảy mình, hai người quen biết nhau đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên học tỷ dùng giọng điệu này nói chuyện với mình.

"Học tỷ em..."

"Trở về đi, chị thật sự chỉ muốn yên tĩnh một mình."

Kỷ Khuynh Nhan vịn cầu thang, đi lên chậm rãi từng bước một.

Giống như một cái bóng ma cô độc.

Nhìn bóng lưng của cô, trong lòng Hà Viện Viện cảm thấy đau nhói, nhưng lại cảm thấy bất lực!

"Tên khốn kiếp, đồ tra nam, lão nương bổ chết anh!"

Chương 1857: Đã Biết.

Mắng một câu, Hà Viện Viện quay người rời khỏi biệt thự số 1.

Kỷ Khuynh Nhan đã nói như vậy, mình cũng thể ở lại đây nữa.

Cho dù mình cứ ở lại đây không đi, chị ấy nhất định sẽ đuổi mình ra.

Mà xảy ra chuyện như vậy, chị ấy cũng không hi vọng người khác sẽ xuất hiện ở đây.

Cho chị ấy một hoàn cảnh an tĩnh để bình ổn lại, có lẽ là biện pháp tốt nhất.

Lái xe rời khỏi biệt thự, Hà Viện Viện chạy đến khu vực bảo an bên ngoài.

Tuy thời gian còn rất sớm, nhưng bọn họ đã bắt đầu làm việc.

Nhìn thấy Hà Viện Viện đi ra, đội trưởng bảo an còn nhiệt tình lên tiếng chào hỏi.

"Anh Mã, có chuyện muốn làm phiền anh một chút." Hà Viện Viện nói với đội trưởng đội bảo an.

"Được, được được, có việc gì ngài cứ nói."

Đội trưởng bảo an là một người rất thông minh, biết quan hệ giữa Hà Viện Viện và nữ chủ nhân vô cùng tốt, thái độ vô cùng nhiệt tình.

Hơn nữa chín ngôi biệt thự của Cửu Châu Các đều là của Lâm tiên sinh.

Từ một góc độ nào đó, mình có thể xem như là bảo an tư nhân của ngài ấy.

Bạn bè người ta có việc, khẳng định phải giúp đỡ xử lý một chút.

"Tôi có việc phải đi ra ngoài một chuyến, trong khoảng thời gian này các người giúp tôi nhìn chằm chằm biệt thự số 1, lúc bình thường nhớ qua nhìn một chút xem học tỷ của tôi đang làm gì. Nếu là có việc thì gọi điện thoại cho tôi, đây là danh thiếp của tôi."

Đội trưởng bảo an biết, đàn chị mà cô nói tới hẳn là nữ chủ nhân của Cửu Châu Các.

Chỉ là yêu cầu như vậy có chút kỳ quái.

"Ý của ngài là, bảo chúng tôi nhìn chằm chằm xem cô ấy đang làm gì sao?"

"Cũng không phải là ý đó, dù sao các người nghĩ một chút biện pháp để xác nhận an toàn của chị ấy là được. Tâm trạng của cô ấy gần đây không tốt, tôi sợ chị ấy sẽ nghĩ quẩn."

Hà Viện Viện mở túi xách của mình ra, miễn cưỡng tìm thấy mấy trăm đồng tiền tiền mặt.

"Anh cầm lấy số tiền này, cách mỗi nửa giờ nói với tôi một chút tình huống, chỉ cần xác định chị ấy còn ở trong biệt thự là được."

"Tôi biết phải làm sao." Đội trưởng bảo an rất nhanh liền hiểu ý của Hà Viện Viện, nhiệt tình nói:

"Chuyện giúp đỡ thì có thể, nhưng tôi không thể nhận tiền, Lâm tiên sinh bình thường đối với chúng tôi rất tốt, giúp chút chuyện này không tính là gì."

"Không có việc gì cả, anh cứ yên tâm cầm lấy số tiền này."

Hà Viện Viện nhét tiền vào trên tay đội trưởng bảo an, sau đó lái xe rời đi.

Cô còn có rất nhiều chuyện cần làm, không muốn lãng phí thời gian ở nơi này.

Hơn bốn hơn mười phút sau, Hà Viện Viện lái xe tới đến Cổ Bắc số 1.

Là biệt thự nổi danh của Thang Thần Nhất Phẩm, vô số ngôi sao và phú hào đều mua nhà ở đây.

Còn là căn cứ của vô số paparazzi và fan.

Tiếp theo, nơi này còn là nhà của Cao Tông Nguyên.

Hà Viện Viện lái xe vào, sau đó xe nhẹ đường quen lên tầng 16, cầm chìa khoá mở cửa phòng ra, vội vã đi vào.

Vừa vào cửa đã có thể nghe thấy tiếng ngáy đều đều của Cao Tông Nguyên.

Chỉ thấy anh để trần người trên, nằm ngáy o o ở trên giường.

Hoàn toàn không chú ý tới trong nhà có người đến.

"Ngủ ngủ ngủ, em để anh ngủ!"

Hà Viện Viện một chân đá vào người Cao Tông Nguyên.

Bịch một tiếng, người kia bị đá rơi xuống đất, đột nhiên bừng tỉnh, vừa muốn mắng thì phát hiện người đá mình là Hà Viện Viện.

"Thế nào vậy, đá anh làm gì."

Đều nói vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Hà Viện Viện và Cao Tông Nguyên chính là một đôi tổ hợp như vậy.

Ở trước mặt người ngoài, anh không sợ trời không sợ đất, nhưng ở trước mặt Hà Viện Viện cảm thấy sợ hãi.

Hà Viện Viện không nói lời vô nghĩa, ném ảnh chụp tới trên người Cao Tông Nguyên.

"Các anh có biết chuyện này không!"

"Chuyện gì?"

Cao Tông Nguyên lẩm bẩm một câu, cầm lấy ảnh chụp rơi rải rác khắp mặt đất, vẻ mặt lập tức dừng lại.

Trong đầu hiện lên một vấn đề.

Những hình này đều mẹ nó là ai chụp!

"Kỹ thuật gì đây chứ? P mặt còn sai lệch."

"Lệch cái rắm!"

Hà Viện Viện hầm hầm đi qua, véo lỗ tai Cao Tông Nguyên, nhấc anh lên.

"Ngừng ngừng ngừng, nhẹ một chút, đau."

"Anh còn dám giả bộ với em!" Hà Viện Viện kêu ầm lên:

"Mấy người bạn bè không tốt như các anh ngày nào cũng tụ lại với nhau, chẳng lẽ anh không biết những chuyện xấu của anh ấy sao?!"

"Anh thật sự không biết, từ sau khi ở cùng một chỗ với em, anh đã hoàn lương."

"Anh cứ nói như vậy đi, có tin em đạp cho hay không."

"Cho dù em có đạp anh thì anh cũng không biết a." Cao Tông Nguyên mang vẻ mặt cầu xin, nói.

Liên quan tới một số việc của Lâm Dật, đừng nói là Cao Tông Nguyên, cho dù là Tần Hán và Lương Kim Minh cũng không phải là vô cùng rõ ràng.

Bọn họ chỉ biết quan hệ giữa anh và Lương Nhược Hư tương đối thân thiết, nhưng cụ thể đã phát triển đến mức nào thì mấy người cũng không biết.

Nhưng những hình này, đã đủ để chứng minh vấn đề.

Anh Lâm vụng trộm làm những chuyện kia, đã bị người khui ra ánh sáng.

Con mẹ nó, rốt cuộc là ai làm?

Lấy năng lực của anh Lâm, người bình thường thật sự không có khả năng chụp được ảnh của anh ấy.

Chẳng lẽ lại là Tesla làm?

Rất không có khả năng này.

Reng reng reng _ _

Đúng lúc này, điện thoại di động của Cao Tông Nguyên vang lên, là Lương Kim Minh gọi Wechat video tới.

Sau khi anh kết nối, phát hiện là cuộc gọi video nhóm, bên trong còn có Tần Hán.

"Vừa mới sáng sớm gọi video cái lông, tôi còn đang ngủ đây."

Tần Hán híp mắt, hùng hùng hổ hổ nói.

"Đừng ngủ, xảy ra mẹ nó chuyện lớn rồi." Lương Kim Minh cũng để trần, nói:

"Tôi đã gửi mấy cái video vào trong nhóm bốn người, các người nhanh đi qua nhìn một chút."

"Đợi lát nữa rồi nói sau, ngủ đây."

"Còn ngủ mấy cái cái lông a, xảy ra chuyện lớn rồi." Lương Kim Minh nói:

"Chuyện của anh Lâm và Lương bí thư bị người đưa ra ngoài, tôi buổi sáng lướt tiktok đã nhìn thấy mấy video liền."

"Tôi thao, thật hay giả vậy!"

Tần Hán ngồi dậy từ trên giường, tinh thần cả người giống bị người ta tạt cho một gáo nước lạnh.

"Chuyện này mẹ nó rốt cuộc là thế nào? Lão Lâm gần đây đắc tội với người nào sao?"

Trong mắt của ba người, chỉ có kẻ thù của Lâm Dật mới làm loại chuyện này.

"Anh Lâm hiện tại đã mất liên lạc, làm sao có thể đắc tội người khác được." Lương Kim Minh nói:

"Lại nói, chuyện của Tesla đều đã được giải quyết, bọn họ không có khả năng dám đi ra giả trang với anh Lâm nữa."

"Vậy mẹ nó là ai làm?" Tần Hán nói:

"Lá gan cũng không nhỏ, nếu để cho tôi biết được là ai, nhất định sẽ đã bể trứng của anh ta!"

"Việc này không phải trọng điểm, chúng ta phải nghĩ biện pháp, đè việc này xuống. Nếu như để cho Kỷ tổng biết chuyện này thì trời sẽ sụp xuống mất."

"Nói rất đúng, việc này tuyệt đối không thể để cho Kỷ tổng biết được."

Tần Hán nhìn Cao Tông Nguyên, nói với vẻ chân thành:

"Lão Cao, nhớ nhìn chằm chằm Hà Viện Viện nhà anh một chút, nếu để cho cô ấy biết việc này, nhất định sẽ nói cho Kỷ tổng."

Lúc nói chuyện, Tần Hán đã mặc quần áo xong, "Tôi bây giờ sẽ đi liên hệ người bình ổn việc này, hai người các người cũng đừng ngủ nữa, nhanh dậy làm việc đi."

"Anh Tần, anh không cần phải bận rộn." Cao Tông Nguyên bất đắc dĩ nói.

"Có thể không bận được sao, lão Lâm hiện tại đã mất liên lạc, lại xảy ra chuyện lớn như vậ. Nếu như ba người chúng ta không giúp anh ấy bình ổn, vậy có còn được gọi là anh em không."

"Tôi không phải là có ý đó." Cao Tông Nguyên gãi gãi đầu, "Viện Viện đang ở bên cạnh tôi, hơn nữa cô ấy đã biết chuyện này từ sớm."

Chương 1858: Nhược Giáo Nhãn Để Vô Ly Hận, Bất Tín Nhân Gian Hữu Bạc Đầu(*).

(*) Hai câu thơ trong Giá Cô Thiên- Đại Nhân Phú Kỳ 2. Dịch nghĩa: "Nếu trong đáy mắt không đau khổ, người thế gian đâu phải bạc đầu."

"Hả? Cô ấy đã biết rồi?"

Sắc mặt của Tần Hán và Lương Kim Minh khó coi như ăn phải phân.

Cao Tông Nguyên bất đắc dĩ qua cameras qua Hà Viện Viện, Lương Kim Minh thử thăm dò hỏi:

"Chị dâu, sao chị lại biết việc này?"

"Có người gửi ảnh chụp đến Cửu Châu Các, sau đó chúng tôi mới biết."

"Ừm hả? Có người gửi ảnh chụp qua sao?"

Nghe được tin tức này, vẻ mặt của ba người đều trở nên u ám.

Chuyện này cũng đã nói lên, là có người cố ý làm, muốn hãm hại Lâm Dật!

"Fuck! Người nào mẹ nhà nó làm việc này!"

Lương Kim Minh tức giận, đá ngã bàn trà khách sạn, thậm chí có loại xúc động muốn giết người.

"Anh bình tĩnh một chút, không cần tức giận." Tần Hán nói:

"Hiện tại cần hiểu rõ, người nào có khả năng làm việc này nhất."

"Gần đây xảy ra xung đột với anh Lâm, chỉ có một mình Tesla." Cao Tông Nguyên nói.

"Cũng không phải vậy." Hà Viện Viện nói tiếp: "Còn có một tập đoàn Hoàng Hải Hồng Kông nữa."

Trong lòng Hà Viện Viện cũng oán hận Lâm Dật.

Nếu như đối phương công bố chuyện này vào thời điểm khác, cô cảm thấy không có gì, thậm chí còn muốn cảm tạ bọn họ một chút.

Nhưng bây giờ, là lúc mà trạng thái của học tỷ kém nhất, lại còn tuôn ra chuyện như vậy, cô cũng muốn biết rốt cuộc là ai đang giở trò quỷ phía sau.

Điều này quá tệ!

"Tôi có nghe nói qua một chút về chuyện của tập đoàn Hoàng Hải." Tần Hán phân tích:

"Bọn họ mới xảy ra xung đột với lão Lâm gần đây, không có khả năng làm ra chuyện như vậy."

"Nếu theo như anh nói, tôi cảm thấy Tesla cũng không thể nào." Cao Tông Nguyên nói.

Tần Hán gật gật đầu, phân tích:

"Rất có thể là người mà anh ấy đắc tội trước đây, sau đó vẫn luôn âm thầm thu thập tài liệu đen của anh ấy, hiện tại thời cơ chín muồi mới thả những tấm ảnh này ra."

"Hiện tại, anh Lâm đi Panama, vẫn luôn không liên lạc được, trạng thái của Kỷ tổng cũng không tiện. Đối phương lựa chọn lúc này để công bố ra những vật này, có phải là cố ý hay không?" Lương Kim Minh nói.

"Tôi hi vọng là không phải."

"Có ý gì."

"Anh suy nghĩ một chút xem, chuyện của đôi này, cũng chỉ có mấy người chúng ta biết. Hơn nữa chúng ta cũng không biết toàn diện, nếu như đối phương cố ý, nói rõ người đó có lẽ còn hiểu chuyện này hơn cả chúng ta, sau đó lựa chọn thời gian này để công bố ảnh chụp ra ngoài."

Tần Hán chép miệng, "Các người suy nghĩ một chút, việc này khủng bố đến mức nào đi."

Nói chưa dứt lời, nghe Tần Hán giải thích như thế, mọi người đều cảm thấy có chút khủng bố.

So sánh theo tình huống mà anh phân tích ra được, mọi người thật sự hy vọng chỉ là trùng hợp.

Nếu không, nói lên người thao tác việc này tuyệt đối không phải là mặt hàng đơn giản.

"Bây giờ không phải là lúc thảo luận những thứ này, vẫn nên qua xem Kỷ tổng một chút đi." Cao Tông Nguyên nói:

"Tình trạng bản thân của cô ấy vốn đang không tốt, lỡ như thật sự xảy ra chuyện, chờ anh Lâm trở về, chúng ta làm sao để bàn giao cho anh ấy đây."

"Đi thôi, thay quần áo rồi qua đó."

Nói làm liền làm, ba người mặc quần áo, từ các phương hướng khác nhau, đi về Cửu Châu Các.

Trước lúc trở về, Hà Viện Viện nhận được tin tức của đội trưởng bảo an gửi tới.

Không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả, nói Kỷ Khuynh Nhan vẫn luôn ngồi ngẩn người tại ghế dài bên bể bơi, cũng không làm những chuyện gì khác.

Khoảng hơn một giờ sau, mọi người lần lượt đến Cửu Châu Các.

Xa xa, bọn họ nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan, mặc trên người đồ ngủ, một tay chống đầu, nhìn gợn nước nổi lên trên mặt hồ, không nhúc nhích.

"Hà nữ sĩ, từ sau khi cô rời đi, Kỷ tổng vẫn ngồi tại đó, trước trước sau sau đã hơn hai giờ giờ, có phải là do áp lực quá lớn nên trầm cảm hay không." Đội trưởng bảo an nói với vẻ lo lắng.

"Có khả năng này."

Hà Viện Viện đáp lại một câu, "Chúng tôi tới đây rồi, không làm phiền anh giúp chúng tôi trông coi nữa, cảm ơn."

"Nên làm, nên làm, nếu như còn có những chuyện khác, cô cứ đi qua tìm tôi."

"Được, làm phiền rồi."

Sau khi lên tiếng chào hỏi, đội trưởng bảo an rời đi.

Bốn người tìm một ghế dài rồi lần lượt ngồi xuống, Lương Kim Minh mặt mày ủ rũ đốt điếu thuốc.

"Đã hơn hai giờ rồi, Kỷ tổng có lẽ là không muốn đi ra."

"Ai biết được." Tần Hán nói: "Đoán chừng việc này đã đả kích cô ấy rất lớn."

"Các người không biết xấu hổ mà còn nói!" Hà Viện Viện hầm hầm:

"Anh ta làm những chuyện xấu kia, các người nhất định cũng đều tham dự, còn giúp anh ta lừa gạt, không có mộ người nào là tốt cả."

Bị mắng một trận, Tần Hán và Lương Kim Minh cũng không tiện cãi lại.

Dù sao phía bên mình cũng không chiếm ý.

"Hiện tại việc đã đến nước này, nói chúng tôi cũng vô dụng thôi, vẫn nên nghĩ một chút biện pháp để giải quyết vấn đề." Lương Kim Minh nói.

"Chuyện đều bày ở trước mắt, muốn cởi chuông phải do người buộc chuông. Chúng ta ở đây cũng không giải quyết được vấn đề, còn phải chờ anh Lâm trở về." Cao Tông Nguyên nói.

"Nhưng vấn đề là, anh ấy đi đâu?" Tần Hán nói:

"Qua thời gian dài như vậy, lại không hề có một chút tin tức nào, chuyện này căn bản là không bình thường."

Mấy người đều trầm mặc, tuy sự việc đã bại lộ, nhưng cuối cùng, bọn họ vẫn là quan tâm đến Lâm Dật hơn.

Bởi vì tất cả mũi nhọn trước mắt đều đang chỉ về một phương hướng không tốt.

Nếu quả như thật không có việc gì, lấy năng lực của Lâm Dật không có khả năng mất liên lạc lâu như vậy, nhất định sẽ nghĩ biện pháp liên hệ về trong nhà.

"Ai ai ai, đừng nói nhảm nữa, Kỷ tổng đứng lên kìa!"

Bốn người vội vã đứng lên, ánh mắt dừng lại ở trên người Kỷ Khuynh Nhan, sợ cô làm ra chuyện nguy hiểm gì.

Cùng lúc đó, Kỷ Khuynh Nhan vừa mới đứng dậy, cũng nhìn thấy bọn người Hà Viện Viện.

"Các người sao lại tới đây rồi?"

"Không có việc gì cả, chỉ tới xem một chút."

Hà Viện Viện đi ở phía trước, ba người theo ở phía sau, cùng đi đến chỗ của Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng lại phát hiện ở ngực ướt một mảnh, đều là nước mắt của cô.

"Tôi không sao." Kỷ Khuynh Nhan thản nhiên nói: "Trở về thu dọn một chút, chuẩn bị đi làm."

"Đi làm sao?"

"Ở nhà ngây người vài ngày rồi, nếu như còn không đến công ty thì sẽ không có người chủ trì đại cục."

"Nhưng trạng thái của chị như này, cũng không có cách nào đi làm được, ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày đi." Hà Viện Viện kéo cánh tay của Kỷ Khuynh Nhan, nói.

"Có cái gì mà không thể đi làm, chị cũng không phải là bệnh nặng mới khỏi."

Kỷ Khuynh Nhan cúi đầu thấp xuống, mang theo một chút bộ dáng thoải mái.

Nhưng cô càng như vậy, lại khiến cho mấy người càng lo lắng. Đây căn bản không phải là cảm xúc mà một người bình thường nên có.

Bọn họ đều hi vọng, Kỷ Khuynh Nhan trở lại biệt thự, đập phá đồ vật bên trong.

Đây mới là tâm trạng mà một người tức giận nên có, mà không phải như bây giờ, không có bất kỳ biểu hiện gì.

Mọi người theo bước chân của Kỷ Khuynh Nhan đến biệt thự số 1.

Kỷ Khuynh Nhan vào nhà bếp, buổi sáng Hà Viện Viện có đặt đồ ăn, còn có rất nhiều món chưa ăn xong, chuẩn bị hâm lại.

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan tự đi hâm nóng cơm để ăn, nhất là bóng lưng đơn bạc mảnh mai kia, khiến cho vẻ mặt của mấy người càng thêm phức tạp, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Nhược giáo nhãn để vô ly hận, bất tín nhân gian hữu bạc đầu.

Tuy nói mấy người là anh em, nhưng việc này, đúng là Lâm Dật không đúng.

Kỷ tổng thật sự quá vĩ đại.

Chương 1859: Tin Dữ.

Trung Hải, bệnh viện Hoa Sơn, văn phòng của Miêu Quốc Phong.

Miêu Quốc Phong đang đọc báo cáo tài vụ nửa năm đầu của bệnh viện, bỗng nhận được một cuộc điện thoại.

"Lãnh đạo."

"Được được được, tôi sẽ sắp xếp ngay."

Cúp điện thoại, sắc mặt Miêu Quốc Phong trở nên nghiêm túc.

Sau đó gọi điện thoại cho Lý Sở Hàm.

Không đến vài phút, cửa phòng bị gõ, Lý Sở Hàm có vẻ xốc xếch đi tới văn phòng của Miêu Quốc Phong.

Trên trán còn có mồ hôi rịn ra, hiển nhiên là chạy tới.

"Miêu viện trưởng, ngài tìm tôi."

"Trở về chuẩn bị một chút, đi với tôi một chuyến."

"Thế nào? Xảy ra chuyện gì?"

"Có một người bị thương, đang trên đường về trong nước, lãnh đạo liên quan gọi điện thoại tới cho tôi, chỉ đích danh cô đi qua, tham gia cứu chữa."

Trên thực tế, người bị gọi tên, không chỉ có Lý Sở Hàm và Miêu Quốc Phong, còn có mười mấy bác sĩ ngoại khoa đứng đầu cả nước.

Bởi vì Lục Bắc Thần không muốn từ bỏ.

Lý Sở Hàm liên tục gật đầu, "Tôi có thể dẫn theo Kiều Hân không."

Lý Sở Hàm không hoảng hốt chút nào, trước đó cô cũng đã gặp qua loại chuyện này, từng có chút kinh nghiệm.

Dẫn theo Kiều Hân, chính là muốn cho cô học thêm chút kiến thức, để bồi dưỡng thêm cho cô.

"Chuyện này không có vấn đề, tóm lại các người nhanh một chút, tôi hiện tại đi lấy xe, đến khu nội trú thứ tám chờ các người, đừng chậm trễ thời gian."

"Đã biết."

Sự tình khẩn cấp, tốc độ của Lý Sở Hàm và Kiều Hân đều rất nhanh.

Trở về sắp xếp một chút chuyện của khoa tim mạch, hai người thay quần áo, rồi lập tức đến cửa khu nội trú thứ tám.

"Miêu viện trưởng, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, thế mà điều tất cả bác sĩ trên cả nước đến Yến kinh."

"Đoán chừng là lãnh đạo lớn nào đó ra chuyện, tôi cũng không biết tình huống cụ thể, đi thì biết." Miêu Quốc Phong nói:

"Sau khi đến chỗ đó, cô đừng nói lung tung, ở bên cạnh quan sát là được, học thêm một chút kiến thức."

"Đã biết."

Kiều Hân cũng biết mình có trình độ gì, chị Lý mang mình tới, nói trắng ra là chính là để tăng thêm kiến thức.

"Chị Lý, chị gần đây có liên hệ với anh Lâm không?"

"Đoán chừng là đang bận, không gọi được điện thoại." Lý Sở Hàm nói: "Em tìm anh có việc gì sao?"

"Em đã đọc hết Conan tập mới nhất, bệnh viện cũng không có quá nhiều việc bận. Em muốn hỏi một chút xem bên anh ấy có vụ án gì hay không, để cho em phân tích một chút."

"Có chút thời gian thì nhìn nhiều luận văn một chút, hữu dụng hơn mấy thứ đồ kia nhiều."

"Hắc hắc, biết mà."

Rất nhanh, ba người tới sân bay, phát hiện còn có hai bác sĩ cũng được phái qua, mọi người lên máy bay quân đội, bay đến Yến Kinh.

Sau hai giờ, máy bay đáp xuống ở sân bay.

Có xe chuyên môn tới đón mấy người Lý Sở Hàm, trực tiếp chạy đến bệnh viện Hiệp Hòa.

Đến bệnh viện, mười mấy bác sĩ đều tụ lại tầng 22 khu nội trú thứ ba, vây đến nước chảy không lọt.

"Xin hỏi bác sĩ Lý Sở Hàm tới rồi sao?" Người nói chuyện là Đào Thành.

Mới ra khỏi thang máy, đã nghe thấy người gọi tên của mình, Lý Sở Hàm theo bản năng giơ tay lên.

"Tôi ở đây."

"Làm phiền cô tới đây một chút."

Ba người thuận thế đi tới, cho đến bây giờ vẫn không hiểu tại sao.

Đào Thành hỏi như vậy, là bởi vì nhớ tới quan hệ giữa cô và

Lâm Dật.

Anh còn nhớ rõ, ban đầu lúc còn huấn luyện thử ở Yến Kinh, Lâm Dật chính là tới cùng một người phụ nữ tên là Lý Sở Hàm.

Cho nên lúc ban đầu, lúc điều động bác sĩ, anh nhớ tới Lý Sở Hàm, nên thuận tiện gọi cô qua luôn.

Nếu như người phụ nữ này có quan hệ với Lâm Dật, cộng với thêm thân phận của cô, đều là có tư cách được gọi đến.

Nhưng Lý Sở Hàm có chút không rõ ràng cho lắm, cô rất tự tin đối với trình độ của mình, nhưng không mù quáng.

Những người ở đây đều là người đứng đầu trong ngành nghề chữa bệnh, bản thân mình chỉ có thể đứng sau những người này.

Cho dù là đến để trị liệu cho bệnh nhân, mình nhiều lắm chỉ xem như là phụ tá.

Hiện tại gióng trống khua chiêng gọi mình đi qua, nhìn thế nào đều cảm thấy có chút không đúng.

Nhưng sau khi đi qua, Lý Sở Hàm phát hiện, người đàn ông nói chuyện khá quen, hình như đã gặp qua ở nơi nào đó, nhưng lại nghĩ không ra.

Chỉ là hốc mắt đỏ bừng của anh khiến cho trong lòng Lý Sở Hàm nảy sinh nghi ngờ.

"Hiện tại là muốn cho kiểm tra cho bệnh nhân sao?"

Đào Thành không trực tiếp trả lời vấn đề của cô, mà chính là hỏi:

"Tôi muốn hỏi thăm, cô có biết Lâm tổng của tập đoàn Lăng Vân hay không?"

Lý Sở Hàm thật bất ngờ, lúc này, sao còn hỏi quan hệ của bản thân cô với Lâm Dật?

Rất không hợp lẽ thường.

Lý Sở Hàm lắc đầu, "Anh ấy trước đó là chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện Hoa Sơn, chúng tôi có làm đồng nghiệp một đoạn thời gian, quan hệ cũng không phải là quá quen."

Sau khi ở cũng một chỗ với Lâm Dật, Lý Sở Hàm không để ý đến mấy thứ như danh phận, chỉ cần ngẫu nhiên có thể gặp anh một chút, trò chuyện với anh, Lý Sở Hàm đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Cô cũng biết, Lâm Dật có bạn gái, quan hệ giữa mình và anh ấy không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Cho nên trải qua thời gian dài, cho tới bây giờ cô đều sẽ không thừa nhận quan hệ giữa mình và Lâm Dật trước mặt người ngoài.

Rất sợ gây thêm phiền phức cho anh.

"Nếu như các người đã quen biết, vậy trước tiên vào xem một chút đi, nhìn xem còn có biện pháp cứu giúp hay không."

"Biện pháp cứu giúp sao?"

Trong lòng của Lý Sở Hàm hơi hồi hộp một chút.

"Anh có ý gì, việc này có quan hệ với Lâm Dật sao?"

"Cô vào xem một chút đi."

Đào Thành chỉ vào phòng cấp cứu cách đó không xa, "Người đang ở bên trong."

Phòng cấp cứu nơi này tương đương với ICU cỡ nhỏ, nhưng thiết bị tiên tiến và toàn diện hơn nhiều.

Lý Sở Hàm hơi lảo đảo, thiếu chút nữa đã ngã xuống, may mà có Kiều Hân đỡ ở một bên.

"Chị Lý bình tĩnh một chút, còn không biết đã xảy ra chuyện gì đâu, chúng ta nhanh qua xem một chút đi."

"Đi thôi."

Lý Sở Hàm khôi phục lại tỉnh táo, ba người cùng đi vào phòng cấp cứu.

Sau khi thay quần áo, Lý Sở Hàm vội vã đẩy cửa đi vào.

Cùng lúc đó, hơn mười bác sĩ đều vây quanh một giường bệnh giường bệnh ở giữa.

Nhìn thấy Lý Sở Hàm và Miêu Quốc Phong tiến đến, có người lên tiếng chào hỏi.

Người nói chuyện, là Phó viện trưởng Hiệp Hòa, Mã Nhân Ba.

Lúc trước, khi Lâm Dật còn giúp đỡ người nghèo ở huyện Đông Tam, vì để cải thiện hoàn cảnh chữa bệnh địa phương nên đã đến tìm ông giúp đỡ.

"Lão Miêu, ông đã đến."

"Lão Mã, đã xảy ra chuyện gì."

Sắc mặt của Mã Nhân Ba không phải là rất dễ nhìn, thở dài liên tục.

"Tôi không tiện nói, các người qua đây xem đi."

Lý Sở Hàm và Kiều Hân dẫn đầu đi qua.

"Anh Lâm!"

Nhìn thấy Lâm Dật vết thương chồng chất, nước mắt của Kiều Hân lập tức chảy xuống dưới.

Thân thể của Lý Sở Hàm mềm nhũn, ngã trên mặt đất, được một y tá tay mắt lanh lẹ đỡ lên.

"Lâm, Lâm Dật bị sao vậy, sao lại bị thương nặng như vậy..."

Tâm trạng của Lý Sở Hàm đã đến bên bờ chuẩn bị sụp đổ.

Cô là bác sĩ khoa tim mạch, đã gặp qua nhiều hình ảnh như vậy.

Thậm chí không cần kiểm tra, cô cũng biết, hô hấp của Lâm Dật được duy trì dựa vào máy hô hấp, người đã...

"Lúc thi hành nhiệm vụ, vì bảo vệ chiến hữu, bị bom nổ... đả thương..."

Mã Nhân Ba không dùng chữ thương cảm, không hy vọng phủ lên tâm trạng bi thương của bọn họ.

"Bị bom nổ làm bị thương..."

Lý Sở Hàm run rẩy, đưa bàn tay đến trước mặt Lâm Dật, nhẹ nhàng lật ra.

Vào thời khắc ấy, cô nhìn thấy một màn mà mình không muốn nhìn thấy nhất.

Đồng tử giãn ra...

Hai mắt của Lý Sở Hàm tối đen, ngất đi.

Chương 1860: Châm Ngôn Nhân Sinh.

Tại đại viên Bộ Ủy nào đó, trong nhà Lương Hướng Hà.

Trở lại Yến Kinh những ngày gần đây, Lương Nhược Hư dự định hôm nay sẽ về nhà.

Nhưng buổi sáng xảy ra một việc, khiến cho Lương Nhược Hư từ bỏ dự định về nhà.

Bởi vì chuyện của cô và Lâm Dật, đã bị người phát tán trên mạng.

Sau khi biết tin tức này, Thẩm Thục Nghi vô cùng bình tĩnh, bởi vì bà đã sớm biết chuyện này, chỉ là vẫn luôn để ở trong lòng không nói, muốn chờ Lâm Dật tự mình xử lý việc này.

Nhưng không nghĩ tới lại bị người ta đưa ra ngoài trong lúc mấu chốt này.

Thẩm Thục Nghi ngửi được từng tia âm mưu trong chuyện này.

Nhưng Lương Tồn Hiếu và Lương Hướng Hà, lại bởi vậy mà nổi trận lôi đình. Nếu như không phải có bà nội Dương Ngọc Hoa che chở, nhất định tránh không được một trận chửi mắng!

Nhưng mà mắng thì mắng, sau khi xảy ra chuyện, Lương gia vận dụng toàn bộ lực lượng gia tộc, áp chế chuyện xuống trong thời gian cực ngắn.

Hiện tại, trên mạng đã tìm được tin tức liên quan.

Mà trong mắt Thẩm Thục Nghi, đối phương hành động như này, chính là vì buồn nôn Lương gia mà thôi.

Bởi vì việc này, chỉ có thể truyền bá ở trong phạm vi nhỏ.

Mà Lương gia có sức ảnh hưởng rất lớn trong ngành truyền thông, đừng nói là truyền thông chính thống, cho dù là các truyền thông khác trên mạng cũng không dám nhiều lời.

Tiếp theo, đối với những paparazi và blogger kia mà nói, tin tức của các ngôi sao thú vị hơn nhiều so với những thứ này.

Đối với phú hào mà nói, đây chính là chuyện thường ngày, tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận, cũng cho rằng là chuyện rất bình thường.

Cho nên chuyện này, cũng không được truyền bá với quy mô lớn ở trên mạng.

Vương gia làm như vậy, là có hai mục đích.

Thứ nhất là để cho Kỷ Khuynh Nhan biết chuyện này, tiếp theo chính là làm ghê tởm Lương gia.

Chờ sau khi tin chết Lâm Dật được truyền về, tất nhiên sẽ được truy tặng danh hiệu liệt sĩ, đến lúc đó tin tức này sẽ lên men ở trên mạng một lần nữa.

Cứ như vậy, Lâm Dật sẽ thân bại danh liệt!

"Mặt mày ủ rũ làm gì, đã một ngày không ăn gì rồi."

Dương Ngọc Hoa bưng đồ ăn đã làm lên, đặt ở trước mặt Lương Nhược Hư.

"Con không đói bụng, không ăn đau." Lương Nhược Hư mặt ủ mày chau nói.

Lương Nhược Hư không để ý đến chuyện của mình và Lâm Dật bị lộ ra.

Có lẽ là trước đó, cô đã nghĩ qua sự kiện này, đã chuẩn bị tốt kể cả tình huống xấu nhất.

Nhưng qua nhiều ngày như vậy, vẫn không có một chút tin tức nào của Lâm Dật, trong lòng của cô vẫn luôn thấp thỏm không yên.

"Con xem một chút bây giờ là mấy giờ rồi, buổi sáng chỉ uống một chút cháo, một ngày không ăn gì cả, dạ dày sẽ không chịu nổi." Dương Ngọc Hoa tận tình khuyên bảo:

"Còn có cha con và ông nội của con bên kia, con cũng không cần lo lắng, chỉ cần bà còn sống, xem bọn họ ai dám nói con."

Dương Ngọc Hoa từ trước đến nay đều như vậy, sẽ không nói đạo lý với Lương Nhược Hư, luôn thiên vị không có lý do.

"Tôi cũng không nghĩ tới chuyện của bọn họ."

Lương Nhược Hư trong tâm thế vò đã mẻ không sợ rơi, tuy có ảnh hưởng rất lớn đối với thanh danh của mình, nhưng cô đã không rảnh bận tâm nữa.

Mất liên lạc thời gian dài như vậy, có ai mà không lo lắng chứ.

"Trong tình huống hiện tại, cho dù con có lo lắng cũng vô dụng, nên ăn chút cơm đi." Dương Ngọc Hoa nói:

"Nói không chừng lúc nào đó sẽ có tin tức, tuy bà chưa nhìn thấy dáng dấp của cậu ấy, nhưng có thể được con coi trọng, nhất định là không sai được."

Lương Nhược Hư nghiêng đầu, nhìn Dương Ngọc Hoa, "Bà nội, bà không giận con sao."

"Tại sao phải tức giận?"

"Làm nhục gia phong của Lương gia."

"Gia phong? Đều là dân chúng bình thường, có cái gì mà gia phong chứ, thật sự cho rằng mình là hoàng thân quốc thích sao?" Dương Ngọc Hoa khinh thường nói:

"Ông nội con cũng là người xuất thân từ dân quê, khi còn bé mỗi ngày đều ăn cám gạo, bây giờ chính là đồ cho heo ăn. Nếu như không phải ông cố ngoại của con thấy ông ấy đáng thương, gọi vào nhà chúng ta làm người giúp việc, nói không chừng đã chết đói rồi, nào còn có cơ hội ra chiến trường đánh giặc."

Nhìn thấy vẻ mặt không thèm quan tâm của Dương Ngọc Hoa, Lương Nhược Hư lộ ra nụ cười, chuyện bình thường mà cô thích nhất chính là nghe chuyện xưa của bậc cha chú lúc trước.

"Lời này nếu để cho ông nội của con nghe được, ông nhất định sẽ không cao hứng."

"Có cái gì mà không cao hứng, bà đã nói đủ hàm súc rồi, tình huống thật còn thảm hơn so với những gì bà nói." Dương Ngọc Hoa nói:

"Hơn nữa bà không quen nhìn loại chuyện này, cái gì mà gia phong, đều là đốt tiền, làm ra nhiều chuyện thiêu thân như vậy."

"Nhưng con vẫn cảm thấy, có chút có lỗi với Lương gia, dù sao cha mẹ ông nội của con đều là người coi trọng mặt mũi, rất dễ làm trò cười cho người khác."

"Không có gì mà phải xin lỗi cả." Dương Ngọc Hoa nắm tay Lương Nhược Hư, vuốt ve tới tới lui lui, giống như vuốt thế nào cũng đều không đủ, ý vị sâu xa nói:

"Trên đời này, cái gì quan trọng nhất? Nhất định là tiền quan trọng nhất, không có cơm ăn thì sẽ mất mạng, sẽ không có cách nào nói tiếp những chuyện còn lại."

"Nhưng mà, lúc có nhiều tiền rồi thì cái gì quan trọng nhất? Nhất định là tình cảm quan trọng nhất."

"Không nói về bà và ông nội con, chỉ nói về cha mẹ con, dựa vào thân phận của hai người bọn họ, mấy chàng trai cô gái trẻ tuổi kia chỉ hận không thể gọt cả đầu để dán lên trên người bọn họ. Con xem đã nhiều năm như vậy, hai người bọn họ vẫn luôn trải qua rất tốt, chưa bao giờ từng bất hòa. Nếu như không thật sự có tình cảm, nhất định làm không làm được điểm ấy."

"Nhưng con không bằng bọn họ."

"Làm sao lại không bằng được, chỉ cần con cảm thấy phần tình cảm này là thật là được."

Dương Ngọc Hoa chẳng hề để ý, nói:

"Người ưu tú luôn luôn hấp dẫn người khác, con chỉ cần cho rằng là con đúng, đồng thời nhiều năm về sau, con có thể vỗ ngực, nói mình không hối hận, như vậy thôi thì đã đủ cho cả đời này rồi."

Dương Ngọc Hoa nói sâu xa, "Có lúc, người không thể nghĩ quá nhiều, suy nghĩ nhiều, cuối cùng sẽ không làm được chuyện gì cả. Đời người ngắn ngủi mấy chục năm, chỉ cần mình sống thoải mái, có thể sống đúng với bản thân mình là được rồi, cho nên nha, nghĩ thoáng một chút, cũng không có gì mà không tốt cả."

"Bà nội, bà đúng là nhìn xa, con không bằng người."

"Nửa thân thể này của bà đều đã vào đất người, cũng đã nghĩ thoáng rất nhiều chuyện. Người không phải máy móc, cả một đời bận rộn, đến lúc già, đều sẽ cảm thấy có lỗi với chính mình, cả một đời vội vàng, là vì cái gì? Không phải là vì thoải mái sao."

Lương Nhược Hư cái hiểu cái không gật đầu, cô vẫn còn không thể lý giải hoàn toàn.

"Ông nội con, cha con, thậm chí bao gồm cả mẹ con, ngày nào bọn họ cũng bận rộn, con nói xem bọn họ có dự tính gì? Là vì cuộc sống thoải mái sao? Nhất định không phải, tiền của Lương gia đã đủ tiêu cả đời, là dục vọng đang đẩy bọn họ đi. Cho nên, con không nên học theo bọn họ, làm chuyện gì vui vẻ thì cứ làm, mấy chục năm sau cũng sẽ trở thành cát bụi, tận hưởng sự vui vẻ trước mắt là quan trọng nhất."

Sự rộng rãi của Dương Ngọc Hoa khiến cho Lương Nhược Hư có cảm giác thông suốt hơn.

Cô lúc trước không có phát hiện, bà nội đúng là người thông thấu mọi chuyện nhất Lương gia.

"Bà nội, con biết phải làm sao."

"Biết là được rồi, ăn cơm trên bàn trước đi." Dương Ngọc Hoa đứng lên nói:

"Buổi sáng hôm nay bà có mua dưa hấu, vô cùng ngọt, bà đi lấy cho con một chút."

"Không cần đâu, bà nội, không vội, bà ngồi lại với con đi, con muốn nói chuyện với ba."

"Ai ai ai, hai chúng ta lại trò chuyện, nếu không sau khi con đi, cũng không biết lúc nào mới trở về."

Reng reng reng _ _

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lương Nhược Hư vang lên, là Thẩm Thục Nghi gọi tới.

Lương Nhược Hư bĩu môi, "Bà nội, bà nhận đi, lúc này gọi điện thoại cho con, đoán chừng là muốn mắng con."

"Nó dám." Dương Ngọc Hoa nhận điện thoại, sau đó mở loa ngoài.

"Làm sao vậy, có chuyện gì." Dương Ngọc Hoa mạnh mẽ nói.

"Mẹ, Hạt Gạo đâu."

"Đang ăn cơm bên cạnh mẹ đây."

"Mẹ bảo nó nhận điện thoại."

"Con nói đi, nó có thể nghe thấy."

"Bảo nó đến phòng 2208, khu nội trú thứ ba của bệnh viện Hiệp Hòa..."

Thẩm Thục Nghi nói còn chưa hết câu, bỗng dừng vài giây đồng hồ, "Lâm Dật xảy ra chuyện."

Chương 1861: Tin Tức Của Lâm Dật.

Lời nói của Thẩm Thục Nghi, khiến cho Lương Nhược Hư giật mình.

Lâm Dật xảy ra chuyện rồi?

Xảy ra chuyện gì?

Dạng người như anh ấy, nếu như xảy ra chuyện bình thường, căn bản không coi là gì cả. . .

Đinh đinh đang đang _ _

Chiếc thìa trên tay cô rơi trên mặt đất, "Xảy, xảy ra chuyện gì. . ."

Thẩm Thục Nghi bên đầu kia điện thoại trầm mặc, hồi lâu sau mới mở miệng nói:

"Trong điện thoại không thể nói rõ ràng, con tới xem một chút là biết."

"Con, con sẽ qua ngay!"

Lương Nhược Hư đột nhiên đứng dậy, đi giày rồi lập tức ra khỏi cửa, thậm chí không để ý tới dáng vẻ tiều tụy của mình.

Trên đường Yến Kinh, dòng xe cộ tấp nập, Lương Nhược Hư vượt qua một chiếc lại một chiếc, thậm chí ngay cả đèn đỏ đều không để ý tới, không đến nửa giờ, đã chạy xe chạy đến bệnh viện Hiệp Hòa. Cô chạy giống như sắp mất mạng, xông tới khu nội trú thứ ba.

Trên thang máy, sắc mặt của Lương Nhược Hư khó coi tới cực điểm.

Tâm tình cũng bực bội tới cực điểm, nghe thấy người trong thang máy nói chuyện nhà chuyện cửa, cô thậm chí muốn mở miệng mắng chửi người.

Hơn một phút đồng hồ ngắn ngủi này, đối vô mà nói lại như dài dằng dặc.

Tầng 22 của bệnh viện Hiệp Hòa, là phòng bệnh cao cấp, nơi này không phải là có tiền là có thể vào ở.

Nhưng nếu như là người có thể nằm ở chỗ này, thì ai nấy đều có thân phận hiển hách, khiến người bình thường theo không kịp.

Ra khỏi thang máy, Lương Nhược Hư dường bước chân lại.

Cô nhìn thấy bên ngoài phòng 2208, có một đám người đang vây quanh, cơ hồ đều đến từ quân đội.

Còn có âm thanh thút thít không cách nào kiềm chế lại kia nữa.

Trên chiếc ghế bên trong phòng bệnh, Thẩm Thục Nghi cúi đầu, chống tay, giống như là bị mệt mỏi suy sụp.

Khắp tầng lầu, đều bao phủ trong một bầu không khí ngột ngạt, thậm chí ngay cả thở dốc, cũng trở nên khó khăn.

Nghe thấy tiếng mở cửa thang máy, Thẩm Thục Nghi nghiêng đầu nhìn sang, nhìn thấy Lương Nhược Hư tới, lập tức đứng lên.

"Mẹ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì."

Hai mắt Thẩm Thục Nghi đỏ hoe, "Con vào xem liền biết."

Vẻ mặt của Lương Nhược Hư hơi ngừng lại, trở nên dại ra.

Trên hai chân của cô tựa đang như mang theo ngàn cân.

Người vây ở ngoài phòng bệnh, đều lui sang bên cạnh, nhường đường lại cho Lương Nhược Hư.

Lương Nhược Hư đi từng bước một qua.

Thế nhưng mà, hình ảnh trong phòng bệnh tựa như một đôi bàn tay đầy ma chú bóp lấy cổ của cô, khiến cho cô ngay cả thở cũng trở nên khó khăn.

Cô nhìn thấy một người nằm trên giường, toàn thân trên dưới đều là vết thương, trên mặt mang máy hô hấp, không nhúc nhích.

Không có một chút phản ứng nào.

"Lâm, Lâm Dật. . ."

Lương Nhược Hư lảo đảo nghiêng ngả, đi về phía Lâm Dật, cô ghé vào trước giường bệnh, nhìn người đàn ông khiến cho mình lo lắng hãi hùng kia.

Cô cho rằng, tuy mất liên lạc, nói không chừng lúc nào đó, Lâm Dật sẽ phát tin tức qua cho mình.

Nhưng làm sao đều không nghĩ tới, cuối cùng chờ được lại là anh trong tình trạng như vậy.

"Lâm, Lâm Dật. . ."

Tay của Lương Nhược Hư run run, đưa về phía hai gò má của Lâm Dật, nhưng lại phát hiện trên người anh không có một chút nhiệt độ nào, tựa như là một khối băng.

"Hiện tại tình huống thế nào rồi, có nguy hiểm đến tính mạng hay không, nhanh chữa trị cho anh ấy đi, đều đứng ở đó làm gì vậy!"

Lương Nhược Hư đã mất đi lý trí, không cách nào khống chế tâm tình của mình.

Dù là có mấy người cầm quyền như Lục Bắc Thần, Dương Nghiễm Hạ ở đây, cô đã không muốn cố kỵ gì nữa.

Lương Hướng Hà đi đến, cưỡng ép kéo Lương Nhược Hư lên.

"Hạt Gạo, con bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút."

"Cha, mau nói cho con biết, vết thương của Lâm Dật có nặng hay không, lúc nào thì có thể tỉnh táo lại."

"Chuyện này. . ."

Đối mặt với tình huống như vậy, ông cũng không biết nói thế nào mới tốt, cắn răng nói:

"Lâm Dật được đưa tới đây từ một giờ trước, lúc trở về từ Panama, cậu ấy đã không được, đã hi sinh."

"Hi, hi sinh. . ."

Lương Nhược Hư ngây ra như phỗng, "Không thể nào, Lâm Dật làm sao có thể chết được, điện tâm đồ còn nhảy mà!"

"Đó là hiện tượng giả do máy hô hấp tạo ra, đồng tử đều đã giãn. Mọi người làm như vậy, chỉ là muốn để cho người thân nhân gặp lại cậu ấy một lần cuối."

"Một lần cuối. . ."

Lương Nhược Hư tự lẩm bẩm, mắt tối sầm lại, ngất đi.

"Bác sĩ! Y tá!"

Bác sĩ trong phòng bệnh vội vàng chạy tới, đỡ lấy Lương Nhược Hư từ trên tay Lương Hướng Hà.

"Không có chuyện gì cả, nghỉ ngơi một chút là được."

Lương Nhược Hư được đưa đi, trong phòng an tĩnh lại.

"Lâm Dật còn có người thân nào nữa không." Lục Bắc Thần nói.

"Cha mẹ nuôi của cậu ấy ở Quảng Châu, còn có . . ."

Nói được nửa câu, Đào Thành muốn nói lại thôi. Bởi vì quan hệ giữa ba người đã bị bại lộ, cộng với Lương Hướng Hà và Thẩm Thục Nghi đều ở đây, anh cũng không có nói thẳng.

"Người kia cũng ở Trung Hải."

"Thông báo cho bọn họ một chút, phái người tiếp quản, thông báo hết cho những người có thể thông báo, đừng lưu lại tiếc nuối cho người thân của cậu ấy." Lục Bắc Thần dừng một chút, "Trong điện thoại đừng nói quá trực tiếp, có chuyện gì thì đến đây rồi lại nói."

"Đã hiểu."

Đào Thành đi ra khỏi phòng bệnh, chuẩn bị thông báo cho bạn bè người thân của Lâm Dật.

. . .

Ban ngày, Kỷ Khuynh Nhan ăn đơn giản một chút đồ rồi đi làm.

Hà Viện Viện muốn bồi cô, nhưng bị Kỷ Khuynh Nhan đuổi đi.

Đối mặt với thái độ cứng rắn của Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện cũng không có cưỡng ép lưu lại nữa.

Cô hiểu rất rõ Kỷ Khuynh Nhan, biết cô ấy là một người rất hiểu đạo lý, không ai có thể khuyên cô.

Chẳng bằng cho cô một không gian an tĩnh, chậm rãi đi tiêu hóa chuyện này.

Chỉ cần cô ấy không tự sát, thì không có vấn đề gì lớn.

Nhưng có một việc, đã có thể xác định.

Chuyện giữa cô ấy và Lâm Dật đã chậm.

Hơn bốn giờ hơn chiều, đám người Tần Hán cùng đi tới phía dưới tập đoàn Triều Dương, nhưng lại không ai đi lên trên cả.

Mà tìm một quán thịt nướng bên ngoài, giải quyết chuyện cơm tối, đồng thời còn có thể nhìn chằm chằm vào tình huống của cô.

Tuy chất lượng của quán thịt nướng rất bình thường, nhưng bốn người đều yên lặng ăn, không có nói này nói kia đối với món ăn, cũng không có tâm trạng để ý những thứ này.

"Chúng ta cứ ở đây sao? Không đi lên xem một chút?" Lương Kim Minh hỏi.

"Chủ yếu là đi lên cũng vô dụng, chúng ta có thể nói cái gì đây?" Cao Tông Nguyên nói:

"Viện Viện đã liên hệ với thư ký của Kỷ tổng, bảo cô ấy quan sát cẩn thận, hơn nữa cô ấy còn mở cuộc họp, tựa hồ không có vấn đề gì."

"Con mẹ nó." Tần Hán mắng một câu, "Lão Lâm rốt cuộc là đã chạy đi đâu vậy, đến giờ đã là bao nhiêu ngày rồi mà không có một chút tin tức nào."

"Ai. . ."

Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên cùng thở dài, không biết nên đánh giá chuyện này thế nào mới tốt.

Reng reng reng _ _

Lúc này, điện thoại di động của Cao Tông Nguyên vang lên.

Tần Hán và Lương Kim Minh đồng loạt nhìn qua.

"Hai người các người bình thường một chút, là thư ký tôi gọi điện thoại đến."

Hai người thu ánh mắt lại, không có một chút hứng thú nào.

"Chuyện gì?"

"Cao tổng, anh có biết một người tên là Kiều Hân không?"

"Kiều Hân?" Cao Tông Nguyên lẩm bẩm một câu, "Có chút quen tai, nhưng nghĩ không ra là ai."

"Cô ấy nói mình là bác sĩ của bệnh viện Hoa Sơn, là đồng nghiệp trước đó của Lâm tổng. Cô ấy gọi điện tới công ty, nói muốn ăn cơm với anh, còn nói biết Lâm tổng đang ở đâu."

Chương 1862: Cuộc Sống Trôi Từ Năm Này Qua Năm Khác, Ai Dám Nói Chuyện Như Mây Khói.

Được thư ký nhắc nhở, Cao Tông Nguyên mới nhớ tới Kiều Hân là ai.

Trước đó Lâm Dật từng mang theo mình đến biển chơi cùng nhóm bác sĩ y tá của bệnh viện bọn họ.

Bản thân mình lúc trước, hình như còn chơi thật vui vẻ với nữ bác sĩ tên là Kiều Hân này.

Điều quan trọng nhất chính là, cô ấy biết anh Lâm ở đâu!

"Nhanh nhanh nhanh, đưa số điện thoại của cô ấy cho tôi."

"Tôi bây giờ sẽ gửi qua điện thoại di động cho ngài."

"Nhanh một chút."

Cao Tông Nguyên cúp điện thoại, ánh mắt của ba người còn lại đều rơi xuống trên người anh.

"Xảy ra chuyện gì? Kích động như vậy?" Lương Kim Minh hỏi.

"Anh Lâm trước đó không phải từng làm việc tại bệnh viện Hoa Sơn sao, tôi biết một người đồng nghiệp của anh ấy. Cô ấy gọi điện thoại tới cho tôi nói biết anh Lâm ở đâu."

"Ngọa tào!"

Lương Kim Minh kích động mắng một câu, "Vậy còn chờ cái gì nữa, nhanh trả lời điện thoại đi."

"Đừng có gấp, lát nữa thư ký sẽ gửi qua."

Kiều Hân gọi cú điện thoại này cho Cao Tông Nguyên, bởi vì lúc trước, Lâm Dật đã nhắc qua bọn họ rất nhiều lần, nói quan hệ của mấy người vô cùng tốt, giống như huynh đệ ruột thịt.

Xảy ra chuyện như vậy, cô cảm thấy hẳn là nên nói cho Cao Tông Nguyên một tiếng.

Nhưng bởi vì không có phương thức liên lạc của Cao Tông Nguyên, cô liền trằn trọc, tìm phương thức liên lạc của công ty bọn họ.

Lúc mấy người đang nói chuyện, Cao Tông Nguyên nhận được một tin nhắn Wechat, là một dãy số điện thoại.

Không hề nghĩ ngợi, Cao Tông Nguyên lập tức gọi tới, mở loa ngoài.

"Alo? Kiều Hân sao?"

"Là tôi, anh là anh Cao đúng không?"

"Là tôi là tôi." Cao Tông Nguyên không ngừng trả lời, "Anh Lâm hiện tại đang ở đâu vậy?"

"Tôi nghe anh Lâm từng nhắc qua các anh, nói còn có một người tên là Tần Hán và Lương Kim Minh, quan hệ của bốn người vô vùng tốt, hẳn là như vậy đúng không."

"Đó là điều đương nhiên, thân như anh em ruột thịt, hai người bọn họ đang ở bên cạnh tôi đây. Anh Lâm mất tích lâu như vậy, rốt cuộc là đi đâu, chúng tôi tìm anh muốn điên rồi."

"Anh ấy tại ở bệnh viện Hiệp Hòa Yến Kinh, nếu như thuận tiện, các người có thể tới một chuyến hay không?"

"Được được được, chúng tôi sẽ qua ngay bây giờ, chúng ta liên lạc qua điện thoại."

"Các người đến thì nhớ gọi điện thoại cho tôi."

"Cám ơn em gái, sau này tôi sẽ mời cô một bữa."

"Không cần đâu, nếu như các người không bận gì, nhớ nắm chặt thời gian đến đây đi."

"Được."

Cao Tông Nguyên cúp điện thoại, mấy người lập tức nhẹ nhàng thở ra.

"Mụ nội nó, con hàng này sao còn chạy đến Yến Kinh." Tần Hán mắng một câu, "Tôi con mẹ nó lo lắng muốn chết, anh ấy thì đi tiêu dao khoái hoạt."

"Không thể nói như vậy, thủ pháp của anh Lâm có thể nói là đứng đầu, đoán chừng là đang làm người dẫn đầu cho cuộc phẫu thuật nào đó. Nếu không cũng không thể để cho chúng ta đến Yến Kinh."

"Có khả năng này." Cao Tông Nguyên đốt điếu thuốc, cảm thấy thoải mái hơn không ít, nói:

"Chúng ta cũng đừng ở đây đoán mò nữa, gọi điện thoại tới, để chúng ta đi qua, đoán chừng là còn có chuyện, đi thôi."

"Các người đợi chút đã, tôi gọi điện thoại cho học tỷ."

Hà Viện Viện lấy điện thoại di động ra, bấm gọi cho Kỷ Khuynh Nhan.

"Em hôm nay đã gọi điện thoại cho chị tám lần rồi đó, có cần phải nhớ thương chị như thế không." Kỷ Khuynh Nhan nói:

"Lát nữa chị còn có buổi họp, cần chuẩn bị một chút tư liệu, trước không thèm nghe em nói nữa."

"Học tỷ chờ một chút, khoan lại tắt điện thoại." Hà Viện Viện ngăn Kỷ Khuynh Nhan lại.

Nhưng lời đến khóe miệng lại nén trở về, cô không biết nên nói chuyện này thế nào.

"Thế nào? Vẫn còn có chuyện?"

"Chuyện là. . ."

Hà Viện Viện xoắn xuýt, ấp a ấp úng, sau khi quyết định chắc chắn liền nói:

"Anh ấy đang ở Yến Kinh, chị có muốn đi qua đó một chuyến hay không?"

Hà Viện Viện không chỉ mặt gọi tên, cô biết Kỷ Khuynh Nhan có thể hiểu, mình đang nói đến người nào.

Bên đầu kia điện thoại trầm mặc.

Hà Viện Viện nghe được tiếng thở dốc của Kỷ Khuynh Nhan, hồi lâu sau mới nghe được câu trả lời của cô.

"Chị không đi được, còn có việc phải bận rộn."

"Xảy ra chuyện lớn như vậy, em cảm thấy vẫn nên mặt đối mặt nói cho rõ ràng mới tốt." Hà Viện Viện nói:

"Cho dù nói thế nào, hai người các người cũng đã ở cùng một chỗ hơn hai năm, không thể không rõ ràng như này được."

"Đây cũng không phải là chuyện gì lớn, không cần thiết phải gặp mặt. Trong xã hội hiện tại, chuyện như vậy không tính là mới mẻ, em cũng không cần lo lắng thay chị."

Kỷ Khuynh Nhan dừng mấy giây, "Nếu như có thể, thì nói giúp chị trước mặt anh ấy. Chị cũng không phải là người hẹp hòi, không muốn trở mặt thành thù."

"Ừm."

"Chị còn phải mở cuộc họp, cúp máy đây."

Vừa nói xong, Kỷ Khuynh Nhan lập tức cúp điện thoại.

Hà Viện Viện trầm mặc không nói, cô biết, nếu như nói thêm một chữ nữa, tâm trạng của đàn chị sẽ hỏng mất.

Nhưng cô không biết là, sau khi biết được tin tức của Lâm Dật, nước mắt của cô đã rơi không ngừng.

"Đi thôi, học tỷ không đi, chúng ta cùng đi qua."

"Chị dâu, xảy ra chuyện lớn như vậy, chị vẫn nên ở lại bồi Kỷ tổng đi, bên này không có người, tôi thủy chung đều không yên lòng."

Lương Kim Minh không muốn Hà Viện Viện đi cùng.

Tần Hán và Cao Tông Nguyên cũng có suy nghĩ như vậy.

Cho dù là lúc nào, bốn người bọn họ đều là cùng một bọn, có lời gì đều có thể nói thẳng thắn.

Nhưng nếu như Hà Viện Viện đi cùng, có mấy lời không thể nào nói thẳng được.

"Không được, tôi phải đi!" Hà Viện Viện lạnh lùng nói, "Tôi nhất định phải cho anh ta một bạt tay!"

. . .

Tập đoàn Triều Dương.

Đương đương đương ——

Văn phòng của Kỷ Khuynh Nhan bị gõ, thư ký đứng nói vọng vào từ ngoài cửa:

"Kỷ tổng, cuộc họp chiến lược cho dự án mới đã bắt đầu, giám đốc điều hành đều đang chờ chị qua đây."

"Nói cho mọi người một tiếng, tạm thời hủy bỏ cuộc họp này."

"Được."

Thư ký lên tiếng nhưng không có đi, "Kỷ tổng, sư phụ Lý ở căn tin, làm món cá tuyết om và bò bít tết mật ông, tôi gọi cho ngài một phần nha, đã một ngày không ăn gì rồi."

"Đợi lát nữa lại nói, không vội, cô đi ra ngoài trước đi."

"Đã biết."

Nữ thư ký rời đi, Kỷ Khuynh Nhan nằm trên bàn, nước mắt không cầm được mà rơi xuống.

Cô cũng không biết là tại sao, chỉ nghe thấy cái tên đó thôi, tâm liền loạn thành một đoàn, nước mắt cũng không ngăn được.

Cả ngày này, Kỷ Khuynh Nhan đã suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Lần thứ nhất nói chuyện.

Lần thứ nhất ngồi xe của anh.

Lần thứ nhất ăn cơm anh làm.

Lần thứ nhất cùng anh đến Disney chơi.

Rất nhiều lần thứ nhất, giống như ánh sáng mỏng manh lướt qua ở trước mắt.

Có thể là cô quá tùy hứng, quá dính người.

Không cố mà trân quý thời gian hơn hai năm này.

Chỉ coi anh là chỗ dựa, nhưng không nghĩ tới việc cho anh một ôm ấm áp.

Là mình quá ích kỷ, chỉ muốn để anh yêu càng nhiều, nhưng lại không dành cho anh ấy càng nhiều tình yêu hơn.

Nếu như còn có cơ hội thì nên nói gì ở trước mặt anh ấy đây.

Rất muốn nói một tiếng xin lỗi với anh ấy, cảm ơn sự bao dung và bảo vệ của anh.

Chỉ tiếc, cuối cùng cô vẫn không thể vượt qua được ngọn núi kia, không thể khiến cho tất cả mọi người nghe thấy được chuyện xưa của mình và anh.

Còn chưa kịp nói lời từ biệt với anh, cứ như vậy mà qua loa kết thúc.

Kỷ Khuynh Nhan nắm hai tay thật chặt, khóc càng thêm lợi hại.

Trong lòng của cô vẫn là không bỏ xuống được, nhưng thời gian hơn hai năm kia không phải là ngắn. Cô rất muốn tiêu sái quay người, làm như chưa từng xảy ra gì cả.

Nhưng cuộc sống cứ trôi từ năm này qua năm khác, ai dám nói chuyện như mây khói.

Chương 1863: Tới Gặp Anh Ấy Một Lần Cuối.

Thời gian cứ trôi, không ai biết Kỷ Khuynh Nhan đã chảy bao nhiêu nước mắt, trong lòng có bao nhiêu giãy dụa.

Ban đêm Trung Hải ánh đèn rực rỡ, người đi đường vội vàng.

Vui buồn thích hận của đời người là không giống nhau, không có ai biết, trong tòa cao ốc này đang có một linh hồn cô độc.

Đương đương đương ——

Ngay lúc Kỷ Khuynh Nhan điều chỉnh tốt trạng thái, chuẩn bị tiếp tục công việc, cửa phòng lại bị gõ.

"Kỷ tổng, có hai người của quân đội, muốn tìm ngài."

"Người của quân đội?"

Kỷ Khuynh Nhan ngơ ngác một chút, mình hình như không có giao thiệp cùng ai trong cái vòng này, vì sao lại tìm đến mình?

"Vào đi."

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, thư ký mang theo hai hai người mặc quân phục, đi vào từ bên ngoài.

Kỷ Khuynh Nhan liền vội vàng đứng lên, đón hai người vào trên ghế sô pha.

"Chúng tôi không ngồi đâu." Một người trong đó nói: "Chúng tôi muốn hỏi một chút, ngài là Kỷ Khuynh Nhan Kỷ nữ sĩ đúng

không."

"Là tôi."

"Chúng tôi là người thuộc khu Trung Hải, hôm nay tới, là có chuyện muốn nói rõ với cô một tiếng." Người của quân đội nói:

"Lâm tiên sinh đang ở Yến Kinh, muốn ngài đi qua đó một chuyến."

"Anh ấy bảo tôi qua sao?"

Trong lòng của Kỷ Khuynh Nhan lại hơi hồi hộp một chút.

Cái tên Lâm Dật này là cấm kỵ tại nơi này của cô, không được ai nhắc đến cả.

"Đúng vậy, hi vọng ngài có thể đi qua chuyến."

Kỷ Khuynh Nhan nhàn nhạt lắc đầu, "Tôi vẫn còn có chuyện, hiện tại cứ nói đi, không có thời gian qua đó."

Hai người liếc nhau, theo như trong tư liệu thì người phụ nữ trước mắt này là bạn gái của Lâm tiên sinh.

Cho dù mình không nói là chuyện gì, cô cũng không thể có thái độ này được?

"Mệnh lệnh mà chúng tôi nhận được chính là đón ngài đến Yến Kinh. Chúng tôi cũng không biết những chuyện cụ thể khác, không có cách nào nói thêm với ngài được."

Kỷ Khuynh Nhan vẫn lắc đầu như cũ, "Xin lỗi, tôi thật sự có rất nhiều chuyện cần làm, không có cách nào chạy tới được, hơn nữa hai chúng tôi đã chia tay, chuyện liên quan tới anh ấy, các người cũng không cần thiết phải tới tìm tôi."

"Chia tay..."

Nghe thấy tin tức này, nữ thư ký và hai người của quân đội đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Đây là chuyện mà trước đó bọn họ không nghĩ tới.

"Vậy được rồi, nếu ngài đã không muốn đi qua, chúng tôi sẽ không bắt buộc, quấy rầy ngài rồi."

"Không sao, làm phiền hai vị rồi."

Sau khi nói chuyện, nữ thư ký đưa hai người ra ngoài.

Dưới tập đoàn Triều Dương, có đỗ một chiếc SUV màu trắng chữ đen, Cao Sùng ngồi ghế cạnh tài xế, vẻ mặt nôn nóng đỡ huyệt thái dương, biểu lộ thống khổ.

Anh vốn dĩ là muốn đi lên, nhưng cuối cùng, vẫn ở lại trong xe.

Từ trước đến nay, anh và Mạc Hồng Sơn, vẫn luôn phụ trách công việc bảo vệ Kỷ Khuynh Nhan, biết Lâm Dật xem trọng cô như thế nào.

Nhưng xảy ra chuyện như vậy, anh không dám đối mặt với Kỷ Khuynh Nhan, nên dứt khoát phái hai chiến hữu đi lên.

Lúc này, hai người quân đội đi ra từ trong tòa nhà, sau đó lên xe.

"Người không ở công ty sao?"

Nhìn thấy đi ra chỉ có hai người, Cao Sùng hỏi.

"Kỷ tổng đang ở công ty, nhưng cô ấy không muốn đi."

"Hả? Không muốn đi?"

Cao Sùng không có thói quen lướt tikok, hơn nữa chuyện này đã bị Lương gia xóa đi rất nhanh. Anh cũng không biết, quan hệ giữa Lâm Dật và Lương Nhược Hư đã bại lộ.

"Kỷ tổng nói hai người bọn họ đã chia tay, sau này đã không còn quan hệ gì, cho nên không đi được."

"Chia, chia tay..."

Nghe thấy tin tức này, Mạc Hồng Sơn sửng sốt một hồi lâu.

Đây điều mà trước đó, anh chưa từng nghĩ tới.

"Các người liền không có khuyên bảo gì sao?"

"Có khuyên, nhưng người ta không có một chút ý suy nghĩ gì, chúng tôi cũng không tiện nói thêm cái gì."

"Được thôi, đều đã chia tay, cũng không có gì đáng nói."

"Anh Cao, về khu vực an ninh ăn cơm, hay là ăn bên ngoài?"

"Không đi đâu cả, đưa tôi đến sân bay, tôi đi Yến Kinh một chuyến."

"Được."

Trong văn phòng, Kỷ Khuynh Nhan đứng cạnh cửa sổ, người xe phía dưới nhỏ bé như những con kiến.

Đứng tại vị trí cao như vậy, muốn phân biệt được người và vật phía dưới là chuyện không thể nào.

Nhưng sau khi hai người rời đi, Kỷ Khuynh Nhan vẫn đứng ở chỗ này, không biết đang nhìn cái gì.

Kỷ Khuynh Nhan mệt mỏi ngồi xuống ghế sô lon, cúi đầu, tóc dài tản ra che đi dung nhan xinh đẹp.

Nỗi thống khổ và xoắn xuýt của cô đã đến giới hạn.

Dường như ngay cả không khí xung quanh đều chức sức nặng ngàn cân, áp cho người ta không thở nổi, thậm chí là khiến người ngạt thở.

Cảnh ban đêm càng ngày càng tối, đêm tối dần bao phủ toàn bộ Trung Hải.

Thập Lý Dương Tràng, thành thị phong vân tế hội, bày ra một mặt nhiều màu nhiều sắc khác của nó.

Tựa như là cô gái ngây ngô thẹn thùng trút bỏ vỏ bọc ngây thơ, biến thành một thiếu phụ quyến rũ.

Trong tiếng cười nói, mang đến cho mỗi người một niềm vui vẻ khác nhau.

Nhưng những thứ này đều không có quan hệ gì với Kỷ Khuynh Nhan.

Cô độc và bất lực, khiến cho cô không hòa nhập vào cảnh đêm mỹ diệu này được, tựa như là một người lạc lõng trong bộ tranh phong cảnh.

Lộ ra vẻ dư thừa.

Đèn đuốc của tòa nhà tập đoàn Triều Dương tắt dần, đồng nghiệp tăng ca đều lục tục rời khỏi công ty, chỉ còn lại một tầng cao nhất.

Đương đương đương ——

Cửa phòng bị gõ, giọng nói của thư ký vang lên từ bên ngoài.

"Kỷ tổng, đã hơn tám giờ tối rồi, ngài còn ở lại tăng ca sao?"

"Tôi còn có mấy văn kiện chưa xử lý hết, lát nữa sẽ về sau."

"Nhưng đã hơn tám giờ rồi, ngài đã một ngày không ăn gì rồi, nếu tiếp tục như vậy, thân thể sẽ không chịu nổi."

"Không cần lo lắng cho tôi, thời gian không còn sớm, cô đi về trước đi."

"Kỷ tổng, tôi đã mua cho ngài ít đồ, để ngoài cửa cho ngài, lúc đói thì nhớ ăn một chút."

Kỷ Khuynh Nhan không đáp lại, hiện tại cô không muốn nói một câu nào.

Chỉ muốn bản thân được ở một mình một lúc.

Thư ký ngầm thở dài, đi theo bên cạnh Kỷ Khuynh Nhan nhiều năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy như dạng này.

Nhưng cũng không có cách nào khác, xảy ra chuyện như vậy, chỉ có thể để cho cô chậm rãi tiêu hóa, người khác đều giúp không được gì.

Reng reng reng _ _

Cũng không biết trải qua bao lâu, chuông điện thoại di động phá vỡ sự yên tĩnh của văn phòng.

Tựa như là một tấm màn màu đen khổng lồ bị xé mở mà không có một dấu hiệu báo trước, kéo Kỷ Khuynh Nhan về tới hiện thực, đối mặt với một thế giới mà cô không muốn.

Nhìn số điện thoại phía trên điện thoại di động, phát hiện là Hà Viện Viện gọi tới.

Hai tay Kỷ Khuynh Nhan che mặt, sau đó lại dập máy.

Cô hiện tại không muốn nói chuyện, cũng không muốn nghe người khác nói chuyện.

Cô không muốn nghe thấy bất kỳ thanh âm nào, chỉ muốn an tĩnh ở lại đây.

Cô cố gắng dùng phương thức như vậy để thoát khỏi thế giới này.

Đêm tối vô tận luôn có thể kéo cô vào trong những ký ức, cô không dám trở về, cũng không dám nghĩ đến.

Chỉ có thể trốn tránh.

Thế nhưng mà, điện thoại vừa bị cúp máy, lại vang lên.

Lần này, Kỷ Khuynh Nhan không cúp máy nữa mà nhận điện thoại.

Nhưng bên trong, lại truyền đến tiếng khóc của Hà Viện Viện.

"Học tỷ..."

Hà Viện Viện khóc không thành tiếng, khóc giống như là trời sập xuống.

Kỷ Khuynh Nhan hoảng hồn, không hiểu tại sao Hà Viện Viện lại như vậy.

"Xảy ra chuyện gì, đang còn tốt khóc cái gì."

"Chị, chị đến Yến Kinh một chuyến đi..."

Hà Viện Viện khóc càng lớn tiếng, "Tới gặp anh ấy một lần cuối đi."

Chương 1864: Tiếc Nuối Của Anh.

Kỷ Khuynh Nhan ngây ngẩn cả người, đầu óc trống rỗng.

"Em đang nói cái gì..."

"Chúng em đang ở bệnh viện Hiệp Hòa Yến Kinh, anh, anh ấy không được... Chị bây giờ tới, còn có thể gặp anh ấy một lần cuối cùng."

"Tại sao có thể như vậy, anh ấy sao có thể sẽ không được!"

Giọng điệu của Kỷ Khuynh Nhan cất cao hơn, gần như là hét lên.

"Bị bom nổ bị thương... Nếu như chị không đến, thì thật sự sẽ không gặp được..."

"Chị, chị bây giờ sẽ đi qua, các người chờ một chút!"

"Tông Nguyên đã phái xe đi đón chị, sân bay có máy bay tư nhân, mau qua đây đi..."

Kỷ Khuynh Nhan cầm điện thoại di động, chạy về phía cửa.

Bịch _ _

Phía dưới chân lảo đảo một cái, Kỷ Khuynh Nhan ngã xuống mặt đất, đầu gối chạm mạnh xuống đất, nhưng cô lại vội vàng đứng lên, chạy xuống tầng dưới như là sắp mất mạng.

Hơn ba giờ sau, lúc này đã là rạng sáng.

Bệnh viện Hiệp Hòa người đông tấp nập, giờ đã không còn cảnh tượng người người nhốn nháo nữa.

Kỷ Khuynh Nhan ngồi xe mà Cao Tông Nguyên sắp xếp từ trước, dừng lại trước cổng khu nội trú thứ ba của bệnh viện Hiệp Hòa.

Nhưng lúc này, tại cửa của khu nội trú thứ ba có ít nhất là hơn trăm chiếc xe đang đỗ.

Có thể nhìn thấy hầu như tất cả biển số xe ở chỗ này.

Kỷ Khuynh Nhan xuống xe, chạy như điên vào tòa nhà.

Đi thang máy lên tầng 22, sự nôn nóng trong lòng khiến cho cô cảm thấy mỗi một giây đều là dày vò.

Mới ra khỏi thang máy, đã nghe thấy tiếng khóc không cách nào kiềm chế được.

Kỷ Khuynh Nhan đứng ngốc tại chỗ, cô nhìn thấy cách đó không xa Hà Viện Viện, Vương Thúy Bình, Triệu Toàn Phúc, còn có Quách Ngưng Nguyệt...

Tiếng khóc tựa như một con đao cứa qua màng nhĩ của cô, đâm vào trái tim của cô.

"Học tỷ..."

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan, Hà Viện Viện chạy tới, ôm lấy cô thật chặt, khóc càng lớn hơn.

"Sao, sao có thể như vậy..."

Ánh mắt của Kỷ Khuynh Nhan trở nên đờ đẫn, cả người giống như một kẻ ngốc.

"Chị dâu..."

Quách Ngưng Nguyệt cũng ôm lấy Kỷ Khuynh Nhan, "Anh trai em đi rồi..."

Kỷ Khuynh Nhan như một bức tượng điêu khắc, đứng tại chỗ không nhúc nhích, hai mắt vô thần, đã mất đi tất cả ánh sáng.

Bi thương bao phủ mỗi người, ngoại nỗi lòng chua xót, mọi người đều không biết nên làm gì ở thời điểm này cả.

"Kỷ tổng, đi theo tôi."

Đào Thành cố nén bi thương, đi tới trước mặt Kỷ Khuynh Nhan.

Hà Viện Viện và Quách Ngưng Nguyệt đỡ lấy Kỷ Khuynh Nhan, đi tới trước phòng bệnh.

"Học tỷ!"

"Chị dâu!"

Vừa đi tới trước cửa, chân của Kỷ Khuynh Nhan đã không nghe sai khiến, không có một chút sức lực nào, ngã xuống mặt đất.

Mấy thành viên nữ của lữ đoàn Trung Vệ, vội vã đi tới, đỡ Kỷ Khuynh Nhan lên.

Trên giường bệnh, Kỷ Khuynh Nhan không nhìn thấy Lâm Dật, mà chỉ thấy được một tấm vải trắng, phía dưới che kín một người.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan đã không có cách nào tự mình đi lại đó được nữa.

Cô được người đỡ, đi tới phía trước giường.

"Lâm, Lâm Dật..."

Kỷ Khuynh Nhan thử vươn tay thăm dò, nhấc lên tấm vải trắng phảng phất nặng ngàn cân kia.

Cô nhìn thấy gương mặt quen thuộc, thấy được hình bóng mà mình mong nhớ ngày đêm.

Nhưng cô chưa từng nghĩ qua, lúc gặp mặt lần nữa, vậy mà lại là xa cách vĩnh viễn.

"Anh, anh..."

Tâm trạng của Kỷ Khuynh Nhan đột nhiên trở nên bình tĩnh.

Sau khi trải qua những vui buồn lớn, cô cuối cùng cũng có thể bình tĩnh đối mặt với hỉ nộ sầu bi của mình.

Nhưng lần này, thứ mà cô nhìn thấy không phải là Lâm Dật, mà chính là một màu đen kịt.

Khi cô tỉnh lại một lần nữa, đã hơn ba giờ sáng.

"Học tỷ..."

Kỷ Khuynh Nhan được sắp xếp đến một gian phòng khác, bốn người Hà Viện Viện đều ở nơi này, không nói một lời.

"Chị, chị sao lại ở đây!"

"Chị vừa mới ngất đi."

"Lâm Dật đâu, chị muốn đi tìm anh ấy!"

"Đang ở phòng bên cạnh, chờ đến khi trời sáng, sẽ tiến hành các bước tiếp theo."

Kỷ Khuynh Nhan biết là có ý gì, có lẽ buổi sáng ngày mai, sẽ muốn đưa đến nhà tang lễ.

Kỷ Khuynh Nhan vén chăn lên, vội vã đi ra ngoài.

Trong hành lang, vẫn có thể nghe được tiếng khóc như cũ.

Là Vương Thúy Bình và Quách Ngưng Nguyệt.

"Chị dâu..."

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan đi ra, Quách Ngưng Nguyệt đứng lên từ trên ghế dài, nước mắt rơi xuống không ngừng.

Hai người lớn lên từ nhỏ, tình cảm của cô đối với Lâm Dật cho dù là anh em ruột cũng không bằng, khóc đến sưng cả mắt.

Vương Thúy Bình có kiềm chế hơn Quách Ngưng Nguyệt một chút, nhưng hốc mắt cũng đã sưng lên.

Triệu Toàn Phúc và Ngô Phi Dược, một người đứng bên cạnh tường, một người khác ngồi xổm ở góc tường, không nói một lời, dường như đã già đi mấy tuổi.

"Đừng khóc..."

Kỷ Khuynh Nhan chảy nước mắt, an ủi Quách Ngưng Nguyệt.

Hiện tại cô mới là người cần được an ủi nhất, nhưng vẫn muốn kiên cường đi an ủi Quách Ngưng Nguyệt.

"Em bồi mẹ Vương ngồi một hồi, chị vào xem anh ấy."

"Ừm."

Kỷ Khuynh Nhan đẩy cửa phòng bệnh ra, bỗng dừng lại, cô nhìn thấy Lương Nhược Hư ở bên giường Lâm Dật.

Hai người đều không nghĩ tới, có một ngày lại lấy phương thức như vậy để chạm mặt.

Nhìn thấy Kỷ Khuynh Nhan, Lương Nhược Hư ngồi dậy từ trên ghế, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, cảm thấy rất khó nhìn thẳng vào cô.

Nhưng Kỷ Khuynh Nhan đã không muốn tính toán nhiều như vậy nữa.

Đã đến lúc này rồi, cứ để cho những chuyện thị phi kia tan thành mây khói đi.

Ngoại trừ Lương Nhược Hư, Khưu Vũ Lạc, Ninh Triệt, Tiếu Băng và Đào Thành đều ở đây, không ai nỡ rời đi cả.

"Có thể, có thể nói cho tôi biết một chút rốt cuộc đã xảy chuyện gì hay không."

Ánh mắt của ba người phụ nữ đều rơi xuống trên người Đào Thành, "Cô xem cái này trước đi, chúng tôi tìm thấy ở trên người anh ấy, là viết cho cô."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn thấy, Đào Thành đưa tới một tờ giấy dính đầy vết máu.

Kỷ Khuynh Nhan run rẩy nhận lấy tờ giấy, tâm trạng của Kỷ Khuynh Nhan lại bị khuấy động một lần nữa.

"Thấy chữ như thấy người, hơn hai năm qua, đây là lần đầu tiên anh viết thư cho em."

"Anh không biết mình có thể sống trở về hay không, nên sớm viết cho em phong thư này, tin rằng nếu như người không thể quay về thì thi thể của anh cũng sẽ được đưa về nước. Em đại khái có thể nhìn thấy phong thư này."

"Nếu như anh chết rồi, toàn bộ sản nghiệp dưới trướng tập đoàn Lăng Vân đều quy về dưới tên của em vô điều kiện. Anh có lẽ đã sắp xếp xong xuôi những chuyện này trước đó rồi. Nếu như trong chuyện này, gặp phải khó khăn gì, thì cứ đến khu quân đội Trung Hải, tìm một người tên là Dương Nghiễm Hạ, ông ấy sẽ giúp em xử lý tất cả mọi chuyện."

"Nếu như em có thể nhìn thấy phong thư này, không biết có thể tiếp nhận hay không. Nhưng không còn cách nào khác, anh cũng không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, hi vọng ông trời có thể chiếu cố anh thêm một lần, Nếu như có thể còn sống trở về, anh nhất định sẽ đi lấy giấy chứng nhận với em. Sinh mệnh quá yếu đuối, anh cũng giống vậy, không muốn để lại tiếc nuối."

"Nhưng nếu như em nhìn thấy phong thư này, thì đại biểu anh đã chết. Nếu như không muốn kinh doanh công ty, thì cứ bán toàn bộ đi, sống cuộc sống mà mình thích."

"Thật xin lỗi, đời người dài đằng đẵng lại chỉ trải qua được với em hai năm quang cảnh này, đây là tiếc nuối của anh, cũng là phúc khí mà anh không có. Anh thật sự không muốn như vậy, chỉ là anh không có cơ hội. Anh còn có chuyện quan trọng hơn cần làm, anh nhất định phải đi cứu anh ấy!"

"Thật xin lỗi, là anh đã cô phụ em."

Chương 1865: Ôn Nhu Cuối Cùng.

Tích tích cộc cộc...

Nước mắt của Kỷ Khuynh Nhan rơi trên giấy.

Phía trên chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, còn có thể nhìn thấy vết máu trên giấy.

Là để lại lúc viết thư.

Nhưng điều khiến cho Kỷ Khuynh Nhan để ý hơn là, ngữ khí trong thư hoàn toàn không phải là dáng vẻ bình thường của Lâm Dật.

Giống như là một lời từ biệt vô cùng nghiêm túc.

Khi đó, anh ấy cũng đã dự liệu được kết cục như vậy, nếu không cũng sẽ không viết thư kiểu như này.

"Học tỷ, cô đừng khóc, người chết không thể sống lại, cuối cùng vẫn là bộ dáng này."

Trong lòng của Đào Thành cảm thấy khó chịu, nhưng anh vẫn đi tới, nói với Kỷ Khuynh Nhan:

"Chuyện liên quan tới việc chuyển nhượng tập đoàn Lăng Vân, chúng tôi sẽ giúp cô sắp xếp, cô không cần lo lắng."

"Tôi không muốn những thứ này..."

Hai mắt của Kỷ Khuynh Nhan đã không còn tiêu điểm, cô lắc đầu, nói:

"Tôi chỉ muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao đi ra ngoài một chuyến, lại lấy phương thức như vậy để trở về."

"Chúng tôi là bộ đội bí mật của Trung Quốc, Lâm Dật là một thành viên trong đó. Trước khi đến Panama công tác, gặp nhiệm vụ khẩn cấp, anh ấy và một đội viên khác đã hy sinh trong nhiệm vụ."

"Bộ đội bí mật..."

"Đúng thế." Đào Thành nói.

"Nhưng trước đó anh ấy chưa từng nói qua với tôi."

"Nhiệm vụ mà chúng tôi chấp hành đều rất nguy hiểm, anh ấy sợ cô lo lắng, nên mới không nói cho cô, hy vọng cô có thể hiểu."

"Hiểu cho sao..."

Kỷ Khuynh Nhan nhìn về phía Đào Thành, người kia bị nhìn đến mất tự nhiên, theo bản năng lui về phía sau một bước.

Anh sợ hãi khi nhìn thấy ánh mắt của Kỷ Khuynh Nhan.

Đơn thuần sợ hãi.

"Người đều đã chết! Anh bảo tôi phải hiểu cho thế nào đây!"

Kỷ Khuynh Nhan bỗng nhiên đề cao âm điệu, cô không có cách nào khống chế tâm trạng của mình, lớn tiếng chất vấn.

"Các người dựa vào đâu mà để cho anh ấy đi chấp hành nhiệm vụ! Anh ấy cũng là người bình thường! Các người quá ích kỷ!"

Kỷ Khuynh Nhan nắm lấy cổ áo Đào Thành, lớn tiếng quát lên!

Đào Thành không nhúc nhích, anh hiểu được, người phụ nữ trước mắt cần một phương thức để phát tiết.

Nếu như cô ấy thật sự có thể nguôi giận, dù là để cho cô đánh một trận cũng không sao cả.

"Chuyện này là chúng tôi sơ suất, không trợ giúp kịp thời, là lỗi của chúng tôi."

"Tôi không muốn nghe anh nói những lời này!" Kỷ Khuynh Nhan rống lên, "Các người trả Lâm Dật lại cho tôi! Trả anh ấy lại đây cho tôi!"

"Thật xin lỗi..."

"Các, các người dựa vào đâu mà để cho Lâm Dật đi làm loại chuyện này!"

Tâm trạng của Kỷ Khuynh Nhan đã sụp đổ, dù đã qua mấy giờ, cô đều không thể tiếp nhận chuyện như vậy.

"Học tỷ, chị tỉnh táo một chút."

Hà Viện Viện đỡ Kỷ Khuynh Nhan lên, "Đây là lựa chọn của anh ấy, chúng ta không thể trách người ta được."

Kỷ Khuynh Nhan nắm chặt góc áo của Hà Viện Viện, người đã từng chống đỡ cho cô trải qua cuộc sống không buồn không lo, đã hoàn toàn biến mất.

Thế giới tinh thần của cô đã sớm thất linh bát lạc, giống như là một đứa trẻ bị toàn bộ thế giới vứt bỏ.

Hà Viện Viện ôm lấy Kỷ Khuynh Nhan, cô cũng không biết nên làm cái gì, chỉ có thể cùng khóc với cô.

"Nhanh nhanh nhanh, đưa cô ấy về phòng bệnh."

Bác sĩ phụ trách trực ban chạy tới, "Nếu như không ổn định lại, tinh thần của cô ấy sẽ bị kích thích, sẽ tạo thành ảnh hưởng không thể cứu vãn."

Cùng lúc đó, bác sĩ lấy thuốc an thần ra, tiêm cho Kỷ Khuynh Nhan một mũi.

Rất nhanh, tâm tình của cô đã ổn định lại, nằm ở trên giường, nặng nề ngủ thiếp đi.

Người trong phòng bệnh đều cảm thấy không đành lòng, nhất là Tiếu Băng.

Cô đã từng thấy qua Kỷ Khuynh Nhan, biết dáng vẻ lúc trước của cô.

Một người phụ nữ có đủ sự mỹ mạo và ưu nhã, nhưng giờ phút này, những thứ gần như là hoàn mỹ này đều đã biến mất.

Thậm chí còn có chút chật vật.

Yêu sâu bao nhiêu, lúc này sẽ sụp đổ bấy nhiêu.

Phòng bệnh cuối hành lang, Kiều Hân đứng ở phía trước cửa sổ, nghe từ đằng xa truyền đến tiếng khóc, cô chỉ có thể lặng lẽ lau nước mắt.

Âm thanh trong phòng bệnh khiến cho lòng của cô như là xoắn lại cùng một chỗ, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Một phần trong đó là bởi vì Lâm Dật.

Trải qua thời gian dài, anh ấy giống như là một người anh trai lớn luôn chăm sóc cho mình. Nếu như không phải có anh ấy, bản thân mình chỉ sợ sẽ không được ở lại bệnh viện Hoa Sơn.

Mà bây giờ, anh ấy lại lấy phương thức như vậy mà rời đi.

Cô không có cách nào tiếp nhận chuyện như vậy trong thời gian ngắn.

Mà một phần khác, là đau lòng cho Lý Sở Hàm.

Nỗi khổ trong lòng của cô là ngay cả quyền lợi khóc vì anh ấy cũng không có, chỉ có thể trốn ở trong phòng bệnh, lặng lẽ lau nước mắt.

Không ai có thể biết được nỗi khổ của Lý Sở Hàm.

Lâm Dật là trụ cột tinh thần duy nhất của cô, cũng là người thân duy nhất trên thế giới này của cô.

Hiện tại Lâm Dật đi rồi, thế giới của Lý Sở Hàm cũng dần sụp đổ.

Không ai có thể thay thế vị trí của Lâm Dật trong lòng cô,

Cô yên lặng ngồi trên giường bệnh, không nhúc nhích, không nói một lời, không có ai biết cô đang suy nghĩ gì. Cả người dường như hòa thành một thể với gian phòng đen tối.

Giống như chuyện trên toàn thế giới đều không có quan hệ gì với cô nữa.

Trong phòng bệnh của Lâm Dật, đều vô cùng yên tĩnh.

Người ở bên trong dường như đã mất đi phương hướng cuộc sống tại thời khắc này, không biết tiếp theo nên làm cái gì.

"Chúng ta đều ra ngoài đi, đừng đứng ở đây nữa." Đào Thành nói:

"Việc đã đến nước này, ở lại đây trông coi cũng không còn ý nghĩa gì cả."

Sau khi trầm mặc mấy giây, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt lần lượt đi ra ngoài, theo sát phía sau là mấy người Tần Hán.

Nhưng Lương Nhược Hư không đi, vẫn ngồi trước giường bệnh của Lâm Dật, giữ nguyên dáng vẻ không nhúc nhích mà nhìn anh.

Thật tốt khi anh vẫn ở đây, trong ánh mắt tràn đầy ôn nhu.

"Anh cũng thật là, đi rồi cũng không để cho người ta sống yên ổn."

Lương Nhược Hư nắm lấy tay Lâm Dật, ôn nhu vuốt ve, trong ánh mắt mang theo dáng vẻ của trẻ con.

"Bình thường lúc nhìn thấy em, anh không phải nhiều lời lắm sao. Bây giờ tại sao lại không nói chuyện, có bản lĩnh thì anh ngồi dậy cho em xem. Anh muốn em làm gì, em đều đáp ứng, cơ hội chỉ có một lần, nếu như anh mà bỏ lỡ thì sau này sẽ không có cơ hội này nữa đâu."

"Phiền nhất chính là người như anh, trêu chọc xong liền chạy, hiện tại cho anh cơ hội lại không có động tĩnh, không đàn ông một chút nào, hừ."

Lương Nhược Hư nhẹ nhàng sờ lấy tay của Lâm Dật, ngửa đầu, không muốn để cho nước mắt chảy ra.

"Em nghĩ kỹ rồi, đợi sau khi hoàn thành xong chuyện ngày mai, em sẽ từ chức rồi đi du lịch khắp thế giới. Về phần tro cốt của anh, em muốn mang theo một chút, nếu như người khác phản đối, em sẽ len lén lấy đi, tóm lại nhất định phải lấy đi một ít."

"Nhưng mà anh yên tâm, bất kể nói thế nào, anh cũng là tổng giám đốc tập đoàn Lăng Vân, em nhất định sẽ để anh đi nở mày nở mặt. Ngoài ra, với tính cách thích ăn vụng của anh, em sẽ đốt thêm cho anh ít người giấy, để anh thật tốt..."

Nói được nửa câu, Lương Nhược Hư cố nén tâm tình, tựa như là dây đàn đứt dây, rốt cuộc vẫn không kiềm chế được.

"Anh cứ đi như thế, em thật sự rất tiếc nuối." Lương Nhược Hư cảm khái một tiếng:

"Mỗi ngày đều nói em không ôn nhu, em còn nghĩ đến việc sẽ loại bỏ tật xấu này, để cho mình nhìn nữ tính hơn một chút. Nhưng anh đã biến thành cái dạng này, cho dù em trở thành một người ôn nhu thì anh cũng không nhìn thấy được."

Đầu ngón tay của Lương Nhược Hư lau đi nước mắt, nhẹ giọng thầm thì bên tai Lâm Dật.

Có lẽ đây chính là sự ôn nhu cuối cùng mà cô dành cho Lâm Dật.

Chương 1866: Lâm Cảnh Chiến Đến Rồi

Bên ngoài phòng bệnh, nhóm người Tần Hán châm thuốc, đồng thời đưa cho Đào Thành một điếu.

Theo quy định, ở đây không được phép hút thuốc.

Nhưng vào thời khắc đặc biệt này, cộng thêm việc không có người ở đây, bác sĩ không quản và cũng không dám quản nhiều như vậy.

Bọn họ chỉ tò mò lai lịch của người thanh niên hy sinh là gì mà lại khiến nhiều người quan tâm đến vậy.

"Các anh thực hiện nhiệm vụ gì?" Tần Hán nhìn Đào Thành với vẻ mặt u ám.

"Xin lỗi, đây là quy tắc, chúng tôi không thể nói."

"Là người nước ngoài sao?"

"Đúng."

"Anh có biết đó là tổ chức gì không?"

"Xin lỗi, cái này cũng không thể nói."

"Cái này không thể nói, cái kia cũng không thể nói, ít ra cũng phải cho chúng tôi một chút manh mối gì chứ." Tần Hán tức giận nói.

Nếu người đứng đối diện không phải là Đào Thành thì bây giờ anh ta đã cho gã ta một cái bạt tai rồi.

"Đây không phải là chuyện mà người bình thường có thể xử lý được." Đào Thành nói tiếp:

"Nhưng các anh cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ báo thù cho bọn họ, tuyệt đối không để những người kia nhởn nhơ ngoài đó đâu!"

"Chắc anh cũng biết thân phận của chúng tôi rồi, năng lực không bằng lão Lâm, bảo chúng tôi đi sống mái với người khác là không thể." Tần Hán nói tiếp:

"Nhưng chúng tôi có thể bỏ ra một ít tiền, dùng mấy tỷ mua mấy cái mạng đó, một trăm triệu một mạng người, anh cung cấp cho tôi một ít tin tức đi."

"Thật sự không thể."

Đào Thành nói tiếp:

"Tôi biết các anh và Lâm Dật thân thiết như anh em, cũng hiểu được tâm trạng của các anh. Nhưng chuyện này rất phức tạp, không phải cứ muốn làm là làm được. Nếu không cũng không xảy ra loại chuyện này. Mong các anh bình tĩnh."

"Chết tiệt!"

Tần Hán phun ra một câu chửi thề, khắp người tràn đầy lửa giận, nhưng lại không có chỗ trút.

"Này..."

Đào Thành thở dài, không biết nên nói thế nào với Tần Hán và những người khác về chuyện này.

Những người trong Lữ đoàn Trung Vệ biết rất rõ rằng nếu lúc đó Lâm Dật không ra cứu Chu Lương.

Chỉ cần anh trốn đi thì chắc chắn có thể cầm cự cho đến khi quân tiếp viện tới, không khó để có thể sống sót trở về.

Nhưng anh đã không từ bỏ Chu Lương, cho dù lúc đó anh ta đã chết thì anh cũng muốn đem thi thể của anh ta trở về.

Sống không thẹn với Lữ đoàn Trung Vệ.

Tại sân bay Yến Kinh, hai chiếc Red Flag và ba chiếc Audi A8 đã đậu ở rìa đường băng của sân bay.

Người bình thường chắc chắn không thể lái ô tô đến đây, hơn nữa đây lại là sân bay Yến Kinh.

Nhưng vì người ngồi trong xe là Lục Bắc Thần nên mọi quy tắc đều có thể thay đổi.

Không lâu sau, một chiếc máy bay của Emirates từ bầu trời xa xôi bay tới, cuối cùng đáp xuống đường băng và dừng lại cách ba chiếc xe không xa.

Những người trên ba chiếc xe cũng lần lượt bước xuống.

Lục Bắc Thần, Lương Hướng Hà, Lương Tồn Hiếu, Thẩm Thục Nghi, Lưu Hồng và sáu cảnh vệ đi cùng.

Ánh mắt của bọn họ đều bình tĩnh, chỉ có Lưu Hồng là run lên vì hồi hộp.

"Lão Lương, anh ấy thật sự trở lại rồi sao?"

Đứng bên cạnh Lương Tồn Hiếu, Lưu Hồng khẽ hỏi.

Quân hàm của hai người ngang nhau, nhưng Lương Tồn Hiếu thuộc sư đoàn chính, còn Lưu Hồng thuộc sư đoàn phó, nếu so sánh cẩn thận thì anh ta vẫn kém hơn một chút.

Tuy nhiên, vì quan hệ khá tốt nên anh ta vẫn luôn gọi Lương

Tồn Hiếu như vậy.

"Ừ, trở lại rồi." Lương Tồn Hiếu có phần xúc động: "Đi hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên trở lại, cảnh còn người mất."

Lương Tồn Hiếu hơn Lưu Hồng bảy tuổi.

Khi họ chiến đấu ở thành phố Yến Kinh, Lưu Hồng vẫn còn là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch.

Anh ta chỉ nghe thấy cái tên Lâm Cảnh Chiến qua miệng của người khác.

Cũng giống như mấy nhóc học sinh cấp hai cấp ba bây giờ trầm trồ thán phục trước câu chuyện của mấy đại ca xã hội vậy.

Đó chính là trường hợp của Lưu Hồng hồi đó.

Thời còn trẻ, Lâm Cảnh Chiến là thần tượng trong lòng anh ta, nhưng anh ta chưa từng nhìn thấy người đó bao giờ.

Hôm nay lại có cơ hội gặp được người đàn ông tiếng tăm lừng lẫy Yến Kinh năm đó.

Tâm trạng Lưu Hồng háo hức không sao tả xiết.

Nhưng điều khiến anh ta ngạc nhiên hơn cả là hóa ra Lâm Dật lại chính là con trai của Lâm Cảnh Chiến.

Tin tức này thực sự khiến anh ta phải ngạc nhiên.

Ngay sau đó, cửa máy bay mở ra, sáu người từ trên cao bước xuống.

Lâm Cảnh Chiến và Tần Ánh Nguyệt đi từ bên trong ra.

Dáng vẻ của Lâm Cảnh Chiến khác xa so với tưởng tượng của Lưu Hồng.

Mái tóc cắt ngắn, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, đặc biệt là miệng và mũi rất giống với Lâm Dật.

Ông ấy mặc một bộ quần áo giản dị bình thường, không quá cầu kỳ, giống như một người đàn ông trung niên bình thường, nhưng đôi mắt đại bàng sắc bén kia lại khiến người ta khó mà quên được.

Tuy nhiên, khi xuống máy bay, Lưu Hồng có để ý đến một chi tiết.

Lúc vừa bước ra khỏi cửa, mắt ông ấy có đảo xung quanh một lượt.

Đây là bệnh nghề nghiệp, những người thường xuyên tham gia các hoạt động nguy hiểm sẽ có thói quen như vậy.

Tuy nhiên, cảnh tượng tiếp theo lại khiến chân Lưu Hồng như bị đóng đinh tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Anh ta nhìn thấy có bốn người khác đi theo Lâm Cảnh Chiến ra ngoài.

Hai nam hai nữ, khoảng ba mươi bốn mươi tuổi.

Anh ta không biết những người này là ai, nhưng lại nhìn thấy ký hiệu trên người bọn họ!

A ♠, A ♣, A ♥, A♟♦.

Khả năng tình báo của Lữ đoàn Trung Vệ thuộc vào top đầu, có rất nhiều hồ sơ không có tài liệu được lưu trữ trong phòng chứa.

Anh ta nhớ rõ rằng mình đã từng thực hiện một nhiệm vụ trên đảo Tilia.

Lúc thấy nhiệm vụ sắp thành công thì lại bị một nhóm người đánh úp!

Phe ta gần như không còn sức lực chống lại. Nếu đội Viêm Long không tới kịp, e rằng hậu quả còn tệ hơn.

Anh ta nhớ rõ rằng kẻ đã tấn công mình có một hình xăm tương tự trên cánh tay.

Nhưng hình xăm của người đó là K ♦, còn những người trước mặt này lại là...

Thời gian không cho Lưu Hồng nhiều cơ hội để suy nghĩ.

Tiếng khóc của Tần Ánh Nguyệt đã phá vỡ sự yên lặng.

Sợi dây lí trí đứt đoạn ngay khi nhìn thấy Thẩm Thục Nghi.

"Thục Nghi..."

"Xin lỗi, chúng tôi không bảo vệ được cậu ấy."

Tức cảnh sinh tình, hai người ôm nhau mà khóc, nước mắt Thẩm Thục Nghi không ngừng chảy xuống.

Trước nỗi đau quá lớn, tình cảm của con người giống như một cái bong bóng mỏng manh.

Nếu không ai chạm vào thì có thể an toàn.

Nhưng chỉ cần ai đó khẽ chạm vào, một lời nói, một hành động, thậm chí là nhìn thấy một người, cảm xúc ấy sẽ đổ ập như thác lũ.

Ngược lại, lúc này đàn ông sẽ trở nên hướng nội hơn.

Lâm Cảnh Chiến đứng trước Lục Bắc Thần và Lương Hướng Hà mà lòng ngậm ngùi.

"Chú Lục, chú Lương, đã lâu không gặp, các chú đều đã già rồi."

"Cậu cũng không phải là thằng nhóc bộp chộp như trước đây nữa." Lục Bắc Thần nói: "Nhiều năm như vậy, cậu ở bên ngoài vất vả rồi."

"Có một số việc cần phải có người làm mà." Lâm Cảnh Chiến nặn ra một nụ cười, nói tiếp: "Chúng ta qua đó xem trước đã."

"Đi thôi, cũng muộn rồi."

Đoàn người lần lượt lên xe, nhìn bốn người phía sau Lâm Cảnh Chiến, tâm tình Lưu Hồng càng thêm phức tạp.

Bất giác có một dự cảm không lành.

Chương 1867: Sự Bình Yên Trước Cơn Giông Bão

Ngay sau đó, cả nhóm người lái xe đến bệnh viện.

Tần Ánh Nguyệt vội vàng đến phòng của Lâm Dật.

Vừa bước vào đã thấy Lương Nhược Hư đang ngồi bên cạnh.

Còn thi thể của Lâm Dật được đặt trên giường bệnh.

"Con trai!"

Tiếng khóc của Tần Ánh Nguyệt kinh thiên động địa, bà ấy quỳ xuống trước giường bệnh của Lâm Dật, cả tầng lầu đều có thể nghe thấy tiếng khóc của bà ấy.

Bà ấy không có thân phận như Lâm Cảnh Chiến, so ra, bà ấy chỉ là một người bình thường.

Bình thường giống như hàng ngàn bà mẹ khác.

Bà ấy yếu đuối, cái chết của Lâm Dật là điều bà ấy không thể chịu đựng được.

"Con trai, con mau mở mắt ra nhìn mẹ đi mà."

Nước mắt của Tần Ánh Nguyệt làm ướt ga trải giường, bà khóc không thành tiếng, nắm chặt tay Lâm Dật không muốn buông ra.

Bà ấy không muốn tin, cũng không dám tin rằng người con trai vừa gặp lại sẽ rời xa mình khi tuổi đời còn trẻ như vậy.

Nhưng dù bà có khóc lóc bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không ai đáp lại.

Lâm Cảnh Chiến đứng cách giường chừng một mét, tầm mắt rơi vào người Lâm Dật.

Mặc dù ông ấy đã nhìn thấy anh trong ảnh, nhưng người con trai chưa từng gặp mặt đã khiến tâm trí bình lặng của ông dậy sóng.

Ông ấy cũng xúc động lắm chứ, nhưng chỉ có thể giữ ở trong lòng mà không thể hiện ra ngoài.

Người nằm trên giường là giọt máu duy nhất của ông ấy.

Ông ấy cảm thấy Lâm Dật sẽ giống như mình, trên trên thế giới này không ai có thể giết chết.

Chỉ tiếc là trời cao không chiều lòng người.

Ài!

Lâm Cảnh Chiến thở dài rồi xoay người bước ra ngoài.

Đúng lúc này lại thấy Vương Thúy Bình, Triệu Toàn Phúc và những người khác xuất hiện ở cửa phòng.

Kể từ khi Tần Ánh Nguyệt gọi Lâm Dật là con trai, họ đã đứng ở đây, tâm trạng càng thêm phức tạp.

Thật khó để chấp nhận rằng mẹ ruột của anh lại xuất hiện theo cách như vậy.

Dẫu gì hai người cũng đã mất liên lạc hơn hai mươi năm.

"Hai người là ba mẹ nuôi của Lâm Dật à?"

Nhìn về phía Vương Thúy Bình và Triệu Toàn Phúc, Lâm Cảnh

Chiến hỏi.

"Phải."

"Tôi là cha ruột của thằng bé, Lâm Cảnh Chiến. Cảm ơn anh chị đã chăm sóc và nuôi dưỡng nó nhiều năm như vậy. Chuyện này, vợ chồng chúng tôi nợ anh chị."

"Ài..."

Triệu Toàn Phúc có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng cuối cùng tất cả lại biến thành một tiếng thở dài.

"Chắc anh chị cũng có chỗ khó khăn, nếu không cũng không thể vứt bỏ nó được. Mà bây giờ đã thành ra như vậy, nói mấy lời này cũng vô nghĩa."

Triệu Toàn Phúc lau nước mắt.

"Giá mà anh chị về sớm hơn thì tốt rồi, bây giờ thằng bé đã thành công lắm rồi, vậy mà lại xảy ra chuyện như thế này, ài..."

"Mỗi người đều có con đường riêng, đây là con đường mà nó lựa chọn, không trách người khác được." Lâm Cảnh Chiến nói tiếp:

"Nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn anh chị đã nuôi dạy thằng bé trong những năm qua. Nếu có thể, tôi sẽ tìm cách đền bù cho anh chị."

"Chúng tôi nuôi nó, chưa từng nghĩ đến việc đòi bất kỳ khoản bồi thường nào. Chúng tôi chỉ hy vọng rằng nó có thể lớn lên khỏe mạnh, nên người, nhưng nó lại..."

"Chuyện này đã kết thúc, nói những thứ khác cũng vô dụng, mọi người hãy nghĩ thoáng một chút."

Lâm Cảnh Chiến vỗ vai Triệu Toàn Phúc, sau đó rời khỏi phòng bệnh đi đến phòng bên cạnh.

Lục Bắc Thần, Lương Hướng Hà, Lương Tồn Hiếu và Lưu Hồng đều ở đây, như thể đang chờ Lâm Cảnh Chiến đến.

"Thăm xong rồi chứ?" Lục Bắc Thần hỏi.

Lâm Cảnh Chiến gật đầu: "Nghe nói lúc chết nó còn ôm một người?"

"Đó là một đồng đội chiến đấu cùng cậu ấy. Khi Lâm Dật đến cứu thì cậu ta đã chết rồi."

"Nếu lúc đó cậu ấy không lựa chọn giải cứu đồng đội thì đã có thể kiên trì cho tới khi các cậu tới và chuyện này cũng không xảy ra."

"Tôi có nghe Ánh Nguyệt kể về chuyện của thằng bé, cũng là một người có tình có nghĩa. Hy sinh để cứu người cũng có thể hiểu được."

Lục Bắc Thần gật đầu, ông ấy không muốn đánh giá Lâm Dật đúng hay sai.

Nhưng lại có thể chứng minh rằng ông ấy đã không nhìn lầm người.

"Cậu xử lý đám người Hắc Xà như thế nào?"

"Sau khi nhận được tin tức, tôi vội vã từ đảo trở về, còn chưa kịp xử lý." Lâm Cảnh Chiến nói tiếp:

"Nhưng đã thuận tay giết một vài người bên quân Mỹ xem như trút giận. Còn về phần Hắc Xà, khi nào quay trở lại tôi sẽ giải quyết."

Lâm Cảnh Chiến dừng lại vài giây.

"Tôi nghe nói trong Lữ đoàn Trung Vệ có gián điệp, có người đã nã súng ở hiện trường vụ việc nên mới gián tiếp khiến sự việc xảy ra như vậy, có phải không?"

"Về cơ bản thì chắc chắn rằng là có gián điệp trong Lữ đoàn Trung Vệ, tôi sẽ tìm ra người này." Lục Bắc Thần nói tiếp:

"Về phần người bí mật bắn súng, tôi vẫn chưa thể chắc chắn, vì chúng tôi không biết chuyện gì đã xảy ra tại hiện trường."

"Nhưng chuyện này, dù nhìn thế nào cũng có vẻ đã được tính toán trước. Để giết con trai tôi mà giấu đến 10kg khoáng thạch. Người bí mật gây ra chuyện này có lẽ không đơn giản. Mọi người có nghi ngờ ai không?"

"Tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ ra." Lục Bắc Thần nói tiếp:

"Trong toàn bộ sự việc, bên kia không để lộ bất kỳ manh mối nào, chúng tôi rất khó đoán."

Lâm Bắc Thần không nói gì, không khí như rơi vào trạng thái ngưng đọng.

"Mặc dù hung thủ không để lộ manh mối, nhưng ở trong nước vốn không có nhiều người đủ khả năng làm ra chuyện như vậy."

"Ý cậu nói là nhà họ Vương và nhà họ Tần?" Lương Hướng Hà nói.

"Thế lực nhà họ Vương rất lớn, vì vậy không khó để làm được những việc như thế này." Lâm Cảnh Chiến nói tiếp:

"Vương Đình Sơn lại là một kẻ đầy tham vọng, ông ta có khả năng làm ra loại chuyện này."

"Mấy năm nay, tuy nhà họ Tần đã xuống dốc, nhưng để làm ra chuyện như này cũng không khó. Hơn nữa vì chuyện của tôi, bọn họ cũng có động cơ làm vậy. Chúng ta phải điều tra xem ai đã làm chuyện đó."

Lục Bắc Thần và Lương Hướng Hà liếc nhìn nhau, bỗng nhiên xuất hiện một dự cảm không lành.

Lâm Cảnh Chiến có vẻ không quá vội vàng trong việc xác định ai là hung thủ.

Ông ấy có logic hành vi của riêng mình, đầu tiên là tìm ra tất cả những người có khả năng làm chuyện này, sau đó từ từ điều tra.

Vì người có năng lực đúng là không có nhiều.

Toàn bộ Trung Quốc chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, đối với ông ấy mà nói, muốn làm được chuyện như vậy không hề khó.

"Đây là Trung Quốc đấy, đừng làm loạn."

"Tôi hiểu, tôi tự có chừng mực, sẽ không gây ra rắc rối đâu." Lâm Cảnh Chiến nói tiếp:

"Nếu mọi người có thông tin khác trong tay thì không cần phải giấu tôi. Cho dù là tôi hay Ánh Nguyệt, chúng tôi cũng sẽ điều tra chuyện này đến cùng."

Từ đầu đến cuối, hai người không hề nói cho Lâm Cảnh Chiến biết chuyện nhà họ Vương. Ngay cả Thẩm Thục Nghi, người có quan hệ tốt với Tần Ánh Nguyệt cũng không tiết lộ một lời.

Bọn họ đều biết nếu nói cho Lâm Cảnh Chiến về những nghi ngờ của mình, nhất định sẽ gây ra náo loạn rất lớn.

Lâm Cảnh Chiến có thể làm mọi chuyện, nếu thật sự để ông ấy biết chuyện, nhà họ Vương nhất định sẽ chó gà không yên.

Tuy nhiên, nhà họ Vương vẫn có sức ảnh hưởng không nhỏ ở Trung Quốc, nếu ra tay với bọn họ thì có thể tưởng tượng được hậu quả sẽ ra sao.

Và quan trọng nhất là Lâm Cảnh Chiến sẽ không quan tâm nhiều như vậy.

Giống như Lâm Dật, ông là kiểu người có thù tất báo. Đến lúc đó nhà họ Vương sẽ không bao giờ có một ngày bình yên.

Mà bọn họ cũng sẽ bị Trung Quốc đưa vào danh sách đen, trở thành kẻ thù vĩnh viễn! Đây là điều mà Lục Bắc Thần không muốn thấy.

Chương 1868: Ai Đã Lấy Khoáng Thạch?

"Cậu muốn làm thế nào?" Lục Bắc Thần hỏi tiếp:

"Chẳng lẽ vẫn phải ra tay với nhà họ Vương và nhà họ Tần hay sao?"

"Tôi cũng không biết, nhưng chuyện này phải có người chịu trách nhiệm. Dù sao thì nó cũng là con trai duy nhất của tôi. Vợ chồng chúng tôi đều nợ nó. Về tình về lý, tôi phải theo chuyện này đến cùng."

Khi nói những lời này, Lâm Cảnh Chiến cúi đầu không nhìn ai.

"Nó sống ở Trung Quốc, cũng chính các chú là người đã đưa nó đến Lữ đoàn Trung Vệ. Chú Lục, chú Lương, tôi tin rằng có một số chuyện các chú hiểu rõ hơn tôi. Chuyện đã đến nước này, có dấu diếm nữa cũng không có nghĩa lý gì, với lại, như vậy cũng không công bằng với thằng bé."

Hai người im lặng hồi lâu, một lúc lâu sau, Lục Bắc Thần nói:

"Thật ra bọn tôi cũng không có mục tiêu rõ ràng, nhưng đúng như cậu nói, không có nhiều người có khả năng làm được chuyện này."

"Tôi hiểu rồi."

"Tôi sẽ không quản chuyện này nữa."

Vừa nói, ánh mắt của Lục Bắc Thần vừa quét qua Lâm Cảnh Chiến và bốn người phía sau, vẻ mặt có chút bất lực.

Lâm Cảnh Chiến gật đầu: "Tôi còn muốn hỏi thêm một chuyện, các chú có biết mười kilogam khoáng thạch trên người thằng bé được giấu ở đâu không? Lúc tới nơi, người của chúng tôi không tìm thấy trên người bọn họ. Lúc thẩm vấn Hắc Xà, bọn chúng cũng nói là không cầm."

"Hả?"

Nghe được tin này, Lục Bắc Thần và Lương Hướng Hà quay ra nhìn nhau.

"Khoáng thạch không nằm trong tay bọn tôi, cũng không có thông tin liên quan nào được để lại."

Một bầu không khí trầm lắng lan tỏa khắp căn phòng.

Bởi vì điều này vô cùng kỳ lạ.

Đến giây phút cuối cùng, người của Hắc Xà vẫn truy bắt Lâm Dật, đồng nghĩa với việc họ không lấy được khoáng thạch.

Vậy khoáng thạch đã đi đâu?

Lúc này, Lưu Hồng đưa ra nghi vấn.

"Chẳng lẽ Lâm Dật đã giấu khoáng thạch rồi sao? Sau đó đã lại thông tin liên quan cho chúng ta tìm kiếm, nhưng trong lúc giằng co, thông tin liên quan đã bị phá hủy, khiến khoáng thạch bị mất tích."

"Có thể, nhưng khả năng không cao." Lục Bắc Thần phân tích tiếp:

"Lâm Dật là người rất chu đáo, suy nghĩ vấn đề rất toàn diện. Những bức thư cậu ấy viết cho hai người phụ nữ đều được bảo quản rất tốt. Đối với thứ quan trọng như khoáng thạch, cậu ấy nhất định sẽ càng cẩn thận hơn, khó có khả năng xảy ra sai sót như vậy."

Phân tích của Lục Bắc Thần cũng được những người khác công nhận.

Nhưng câu hỏi này dường như là mấu chốt của câu chuyện.

Nếu có thể gỡ giải nó thì rất nhiều vấn đề có thể được giải quyết một cách dễ dàng.

Vào lúc này, Lâm Cảnh Chiến cảm giác được Tống Kim Dân từ phía sau chạm vào mình, nhưng không có động tĩnh gì thêm, như thể có điều muốn nói.

"Vấn đề này cứ đến đây trước đã." Lâm Cảnh Chiến bổ sung: "Sau này tôi sẽ từ từ điều tra."

Tạm thời không thể tìm ra manh mối, Lục Bắc Thần cũng không quá bận tâm đến vấn đề này.

Tuy Lâm Dật đã hy sinh, nhưng chuyện sau này phải xử lý từ từ, nếu không sẽ không công bằng với hai người bọn họ!

"Ngày mai dự tang lễ xong, các cậu nên về đi để tránh phiền phức không đáng có."

Lâm Cảnh Chiến và bốn người sau lưng đều là những nhân vật nguy hiểm hàng đầu trên thế giới. Lục Bắc Thần cũng phải dựa vào năng lực quan hệ của mình mới có thể bí mật đưa bọn họ qua đây.

Nếu ở đây quá lâu, chắc chắn sẽ làm dấy lên sự nghi ngờ của các bộ phận an ninh.

Loại chuyện này không phải là điều tốt cho bất cứ ai.

"Tôi sẽ cố gắng hết sức."

Nói đến đây là đã hoàn toàn kết thúc rồi, Lâm Cảnh Chiến cũng đã hoàn thành mục đích của chuyến đi này.

Đầu tiên là muốn nhìn thấy người con trai chưa từng gặp mặt này.

Thứ hai là trả thù!

Ông ấy không biết hung thủ là ai, nhưng điều đó không quan trọng, chỉ cần giết hết tất cả những kẻ không vừa mắt là được rồi.

Lý do tại sao ông ấy lại nói với Lục Bắc Thần và Lương Hướng Hà về những điều này chỉ là để thông báo cho bọn họ biết mà thôi.

Bởi vì ông ấy sẽ không từ bỏ mục đích của mình. Lục Bắc Thần và Lương Hướng Hà đều biết rõ tính tình của Lâm Cảnh Chiến.

Một khi ông ấy đã quyết định thì sẽ không từ bỏ, huống hồ lại còn là chuyện Lâm Dật bỏ mạng.

Trong phòng, Lục Bắc Thần và Lương Hướng Hà lần lượt châm thuốc, người bên dưới trầm giọng nói:

"Cứ để mặc như vậy không quản sao?"

"Không phải để mặc không quản, mà là Lữ đoàn Trung Vệ không thể quản nổi chuyện này." Lục Bắc Thần nói tiếp:

"Đừng nói đến bốn nhóm của Lữ đoàn Trung Vệ, dù có tính cả tiểu đội Viêm Long cũng không phải là đối thủ của bọn họ. Hôm nay cậu ấy đến đây không phải để gặp chúng ta thảo luận về vấn đề này. Nói thẳng ra là thông báo."

Ngay cả tiểu đội Viêm Long cũng không phải là đối thủ...

Nghe được đánh giá này, cảm xúc của Lưu Hồng vô cùng lẫn lộn.

Ở trong Lữ đoàn Trung Vệ này, ngoài bốn tổ thường xuyên xuất trận, còn có một tiểu đội Viêm Long xuất sắc hơn cả.

Từ trước đến nay, việc tuyển chọn đội viên cho tiểu đội Viêm Long có tiêu chuẩn cực kỳ khắt khe, nếu dưới hạng B thì sẽ không có cửa bước vào tiểu đội Viêm Long.

Cũng giống như tổ bốn của Lữ đoàn Trung Vệ, nếu không đạt được hạng C thì cũng không được phép gia nhập.

Không giống như ba tổ còn lại, có những trường hợp đặc biệt, nhưng ngưỡng đầu vào của tổ bốn và đội Viêm Long từ đầu đến cuối không hề bị hạ xuống.

Thế nhưng thủ trưởng lại nói rằng cho dù có tính cả đội Viêm Long thì vẫn không thể là đối thủ của bọn họ. Vậy những người này rốt cuộc là ai...

"Thủ trưởng..."

Lưu Hồng đem thùng rác đến cho hai người họ gạt tàn.

"Cậu muốn hỏi về chuyện của bọn họ à?"

Lục Bắc Thần lập tức nhìn thấu suy nghĩ của Lưu Hồng. Lưu Hồng cười hì hì: "Tôi là người phụ trách trình tự cơ bản của Lữ đoàn Trung Vệ, đương nhiên là muốn biết thêm rồi."

"Tôi không biết cậu ấy đã đạt tới cấp độ nào, nhưng bốn người phía sau đều là cấp A, còn lại chắc cậu tự mình đoán được."

"Tất cả đều là cấp A..."

Lưu Hồng rùng mình, một luồng khí lạnh len lỏi từ gót chân đến đỉnh đầu.

Sức chiến đấu như vậy đủ để chiếm một vị trí trên đảo Tilia.

Cùng lúc đó, Lâm Cảnh Chiến và những người khác đi tới hành lang.

Đã lâu như vậy mà ông ấy vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc của Tần Ánh Nguyệt, nhưng Lâm Cảnh Chiến không quay lại mà đi đến cuối hành lang, dựa vào cửa sổ, châm một điếu thuốc.

Đối với sự hy sinh của Lâm Dật, Lâm Cảnh Chiến không có nhiều dao động về tình cảm, biểu hiện có phần vô cảm.

Nhưng không thể nói là trong lòng ông ấy không có Lâm Dật, chỉ là cảm xúc của ông ấy quá hướng nội, không biểu hiện ra bên ngoài như Tần Ánh Nguyệt.

Ông ấy có suy nghĩ của riêng mình. Ông ấy muốn gặp Lâm Dật trên đỉnh cao sức mạnh vài năm nữa, nhưng tiếc là không thể đợi tới khoảnh khắc đó.

Đây là điều nuối tiếc của ông ấy.

"Vừa rồi anh có chuyện muốn nói sao?"

Lâm Cảnh Chiến nhìn Tống Kim Dân.

"Tôi nghĩ có lẽ là người của Mã Môn làm."

"Mã Môn!"

Ánh mắt của mấy người họ nhìn về phía Tống Kim Dân, cuối cùng Lâm Cảnh Chiến hỏi: "Sao anh lại đoán được?"

"Trước kia, khi còn ở Dubai, chúng tôi đã gặp một nhóm người có trình độ vô cùng cao. Họ đã cướp mất khoáng thạch của Jeffrey ngay trước mặt chúng tôi. Nếu cuối cùng tôi không đuổi kịp thì cậu ấy đã xong đời rồi. Hơn nữa đối phương còn có người cấp độ B. Bây giờ khoáng thạch không cánh mà bay, rất có thể nhóm người này lại xuất hiện rồi."

Chương 1869: Vua Cũ Đã Chết, Vua Mới Lên Thế Vị

"Có thể khẳng định là người của Mã Môn không?"

Lâm Cảnh Chiến búng tàn thuốc, trầm giọng hỏi.

"Không thể, chỉ là phỏng đoán." Tống Kim Dân nói tiếp:

"Trong chuyện này, thời gian giao chiến giữa Lâm Dật cùng với đám nhân viên ngoại cảnh và đám người Mỹ không dài. Đại đa số thời gian bọn họ đều lẩn trốn và bỏ chạy, rất có khả năng khoáng thạch mất tích trong lúc trốn chạy."

"Việc này cần người có năng lực điều tra rất cao, trong số những người tôi biết, tính cả chúng ta không quá năm người." A ♥ nói tiếp:

"Nhưng người của Mã Môn thật sự có năng lực này."

A ♥ tên là Mila, là một người phụ nữ tóc vàng mắt xanh, eo thon chân dài, thân hình nóng bỏng, có đôi mắt hoa đào, giống như hắc quả phụ trong Marvel. Trên người cô ta mang một khí chất lạnh lẽo, trong tổ chức của Lâm Cảnh Chiến, cô ta chủ yếu phụ trách công việc về phương diện tình báo, cấp độ A.

"Cho dù không phải là người của Mã Môn, thực lực của đối thủ cũng không thể xem thường." A ♣ nói.

Tên của A ♣ là Geisen, là một người da đen đến từ Nam Phi, chiều cao gần hai mét, đứng bên cạnh Mila giống như một ngọn núi nhỏ vậy, nhưng đầu óc anh ta rất thông minh, ở trong tổ chức chủ yếu phụ trách giải quyết những vấn đề khó khăn nhất, cấp độ

A.

"Trong chuyện này rất kỳ lạ. Nếu là người của Mã Môn hoặc một tổ chức nào đó, bọn họ cướp được khoáng thạch rồi, tại sao không giết chết hai người bọn họ?" A ♦ nói tiếp:

"Chẳng có kẻ nào lương thiện như thế, chỉ cướp đồ không giết người."

A ♦ tên là Monica, so về thân hình và nhan sắc của Mila, cô ta còn kém nhiều, ném vào trong đám đông chỉ có thể tính là phổ thông, không có điểm nào nổi trội.

Nhưng cô ta từng là một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc nhất toàn thế giới, trí nhớ vô cùng cao, thậm chí có thể nói chỉ cần nhìn qua sẽ không quên, cũng cấp độ A.

Phân tích của Monica cũng khiến những người khác sinh ra nghi ngờ, bản thân bọn họ cũng biết những người bên ngoài vào khu vực chẳng có ai tốt lành.

Nếu trên tay không có mấy mạng người cũng ngại ra ngoài lăn lộn.

Đặc biệt là tổ chức dám cướp khoáng thạch, kẻ nào cũng bụng dạ nham hiểm, thật sự không có khả năng giữ lại bọn họ.

Chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, cũng khiến bọn người Lâm Cảnh Chiến có chút nhìn không rõ cục diện.

Nhưng đối với ông ấy mà nói, ai cướp mất khoáng thạch không quan trọng.

Quan trọng chính là phải kéo người bày trò này ra ngoài.

…

Mọi người chờ đợi ở bệnh viện Hiệp Hòa cả đêm không ngủ, người của nhà họ Vương cũng giống như vậy.

Cha con nhà họ Vương tập trung trong phòng sách, trong ánh mắt của hai cha con đều mang theo ý cười, trên bàn còn có một chai rượu nho, hai người liên tiếp chạm ly.

Lúc này, một chiếc Audi A8 màu đen dừng lại trước cửa biệt thự nhà họ Vương. Lý Mật chỉnh đốn lại trang phục trên người một chút, sau đó đi vào phòng sách.

"Lão gia."

"Tình hình bên phía bệnh viện thế nào rồi?"

"Đã phong tỏa rồi, không có người liên quan tiếp ứng, cơ bản không cách nào vào trong." Lý Mật nói tiếp:

"Thế nhưng dựa vào tình hình trước mắt mà nói, ngày mai chắc chắn sẽ tiến hành nhập quan (cho vào quan tài)."

"Giày vò cả thời gian dài như này, cuối cùng viên mãn rồi." Vương Đình Sơn nói tiếp:

"Chuyện phía sau để ý nhiều một chút, tôi muốn xem thử Lục Bắc Thần còn có thể có sắp xếp gì cho chuyện này."

"Rõ!"

"Đi chuẩn bị mấy vòng hoa, ngày mai đưa đi tặng cậu ta." Vương Miện nói tiếp:

"Dù sao cũng là bạn bè cũ, người đã mất rồi, tôi cũng phải thông cảm một chút."

"Không được." Vương Đình Sơn nói tiếp:

"Làm như vậy sẽ khiến người khác nghi ngờ. Chúng ta không cần làm gì cả, cứ coi như chuyện này không hề xảy ra, bọn họ thích giày vò thế nào thì cứ giày vò như thế, không liên quan gì đến nhà họ Vương chúng ta."

"Không có tự tay chơi chết hắn ta, còn không thể tặng mấy vòng hoa, thật sự đáng tiếc."

"Không còn cách nào. Lâm Dật có trình độ rất cao, nếu không phải chú Trần của con ở phía sau bổ sung thêm hai phát súng, có thể chơi chết cậu ta không còn là ẩn số đấy."

Không thể không nói, Vương Đình Sơn là người vô cùng cẩn thận, trong chuyện này, có thể nói ông ta đã làm đến mức không có kẽ hở nào.

Không để người ở dưới làm một chút chuyện khác người, ẩn giấu bản thân rất tốt.

Nhưng từ đầu đến cuối, ông ta đã bỏ sót một điểm.

Biến số lớn nhất trong chuyện này chính là Lâm Cảnh Chiến!

Ông ấy không phải là người biết nói lý lẽ, sẽ bỏ qua tất cả các mục tiêu khả nghi!

"Được thôi, chỉ cần hắn ta chết thì con đã thấy thỏa mãn rồi, những thứ khác thế nào cũng được." Vương Miện nói tiếp:

"Nhưng con không muốn buông tha cho hắn ta dễ dàng như vậy, con muốn khiến hắn ta đến chết cũng không được yên thân!"

…

Yến Kinh, nhà họ Tần.

Lúc trời vừa mới tờ mờ sáng, gia chủ nhà họ Tần Tần Anh Long từ trên giường ngồi dậy.

Người đã lớn tuổi nên có thói quen dậy sớm, vả lại ông ta còn duy trì thói quen mỗi sáng sớm dậy đánh quyền. Vậy nên mỗi ngày hơn bốn giờ sáng, lúc mặt trời mới ló dạng ở đằng đông, ông ta đã dậy đánh quyền, cứ như vậy bảo đảm trình độ của bản thân sẽ không giảm xuống quá nhiều.

Reng reng reng!

Tần Anh Long vừa mới mặc xong quần áo, điện thoại để ở một bên vang lên.

Nhìn thấy số điện thoại của trợ lý mình gọi đến.

"Chuyện gì vậy?"

Tần Anh Long trầm giọng nói, lúc sáng sớm thức dậy luyện quyền, ông ta không hy vọng có người làm phiền, muốn có sự yên tĩnh tuyệt đối.

"Tối qua Yến Kinh xảy ra chuyện lớn, cái người có hiềm khích với nhà họ Tần tên là Lâm Dật đấy chết rồi."

"Hử?"

Tần Anh Long sững sờ trong giây lát.

"Cậu nói cái gì? Lâm Dật chết rồi?"

"Chuyện này rất nhiều lãnh đạo cấp cao của phía quân đội đều biết, nhưng Lục Bắc Thần đã hạ lệnh phong tỏa tin tức rồi, tôi cũng chỉ ngẫu nhiên nghe nói."

"Thế mà chết rồi..."

Tin tức này đối với Tần Ánh Long mà nói thực sự rất ngoài ý muốn.

Thậm chí có chút chấn động.

Ông ta biết rất nhiều chuyện của Lâm Dật, Lục Bắc Thần và nhà họ Lương đều là hậu thuẫn kiên cố của cậu ta, tất nhiên là nhân vật thế hệ trụ cột đời tiếp theo của Hoa Hạ.

Bây giờ thì hay rồi, thế mà vô duyên vô cớ chết rồi, thật khiến người khác ngạc nhiên.

"Sau đó thì sao, còn có tin tức khác không."

"Tạm thời không có, đều bị phong tỏa rồi." Trợ lý nói tiếp:

"Nhưng người đã chết, chắc chắn hôm nay sẽ đưa tang thôi."

"Ha ha, đi nghe ngóng một chút, xem thử bọn họ tổ chức cáo biệt di thể ở đâu, như thế nào cũng phải tặng vài vòng hoa sang đấy."

"Vâng ạ!"

Ngoại trừ nhà họ Tần ra, những đại gia tộc khác của Yến Kinh cũng đều biết được tin tức Lâm Dật đã hy sinh.

Cho dù Lục Bắc Thần phái người phong tỏa tin tức rồi, nhưng cũng không thể bảo đảm bí mật không bị lộ.

Dù gì mối quan hệ người với người của các đại gia tộc cũng không phải cho không, nhiều ít gì đều có thể nghe được một chút tin tức.

Giống như trước đó, những gia tộc xảy ra xung đột với Lâm Dật như nhà họ Triệu, nhà họ Cố, nhà họ Lục, nhà họ Tôn,..., toàn bộ đều nhận được tin tức Lâm Dật chết rồi.

Trong chốc lát, đất Yến Kinh như nổi bão, vô số người tỉnh cả ngủ!

Thứ nhất, thù lớn được báo, bọn họ đều muốn đi tiễn Lâm Dật một đoạn.

Tiếp đó, cái chết của anh đương nhiên sẽ dẫn đến sự sụp đổ của tập đoàn Lăng Vân.

Trải qua một đoạn thời gian dài, bọn họ nhìn thấy anh đãi khách ở Chu Lầu, chỏ trong thời gian vẻn vẹn hai năm đã trở thành đầu sỏ trong ngành sản xuất chất bán dẫn ở Hoa Hạ.

Nhưng những chuyện này sẽ đi theo cái chết của anh ta, vả lại nhà đổ phòng sập!

Điều này sẽ đem đến chấn động long trời lở đất cho ngành sản xuất chất bán dẫn Hoa Hạ.

Vua cũ đã chết, vua mới lên thế vị!

Đây là cơ hội rất tốt của những con sóng sau ập tới.

Mỗi một người đều đỏ mắt mong chờ.

Chương 1870: Gây Sự

Hừng đông, sáu giờ sáng ở Yến Kinh, đại đa đa số người trong thành phố đã bị đánh thức từ trong giấc ngủ mơ.

Mấy ông lão bà lão xách theo túi đi chợ mua thức ăn, ở hai bên đường lựa chọn, cùng với nhóm tiểu thương cò kè mặc cả giá.

Người trẻ tuổi thì cầm điện thoại, khoác balo chạy trên đường, hy vọng có thể đến kịp lúc của xe buýt và tàu điện ngầm.

Cho dù là một đứa trẻ cũng phải thức dậy học thuộc lòng từ vựng tiếng anh rồi.

Thế giới này, dường như không có gì thay đổi với một ngày trước đó, mọi người đều đang quan tâm chuyện của bản thân, niềm vui đau khổ của người khác không có bất cứ liên quan gì tới bọn họ.

Trong bệnh viện ba Hiệp Hòa, khu nội trú thứ hai tầng hai.

Chẳng có mấy người biết rằng mọi người ở tầng lầu này đã trải qua một buổi tối như thế nào.

Bầu không khí trầm lặng im ắng, cực giống với máy phát thanh bị ấn nút tạm dừng.

Lúc này đã không còn tiếng khóc, nước mắt của bọn họ đều chảy khô cạn rồi.

Cùng lúc này, mấy người Lục Bắc Thần từ trong phòng bệnh bên cạnh bước ra.

Mấy mươi người của ba tổ lữ đoàn Trung Vệ đều đứng ở hành lang, chờ đợi chỉ thị bước tiếp theo.

Ông ấy tiều tụy nhìn về Lưu Hồng nói:

"Cậu đi xử lý chuyện tiếp theo đi."

"Vâng."

Lưu Hồng tìm đến Lâm Cảnh Chiến và Triệu Toàn Phúc.

Bọn họ là cha đẻ và cha nuôi của Lâm Dật.

Vấn đề cụ thể chi tiết vẫn phải do bọn họ quyết định.

Cùng lúc này, Ngô Phi Dược cũng đang ở sau lưng Triệu Toàn Phúc, xảy ra chuyện như này, anh ấy cũng phải đứng ra giúp đỡ.

"Đã gần đến giờ rồi, bên phía nhà tang lễ đã chuẩn bị xong rồi, nếu không có chuyện gì khác, phải đưa người qua đó thôi."

Lâm Cảnh Chiến làm một động tác mời.

"Mấy năm nay, Lâm Dật vẫn luôn lớn lên bên cạnh ông ấy, dựa theo cách thức xử lý của bọn họ là được rồi."

"Điều này sao được, anh là ba của thằng bé, anh đã đến rồi, bọn tôi không thể ra quyết định."

"Không sao, mọi chuyện đều làm theo suy nghĩ của các người, mọi người chăm sóc thằng bé bao nhiêu năm rồi, càng có tư cách hơn bọn tôi."

Vẻ mặt của Triệu Toàn Phúc đau khổ, cũng không có tâm tư khiêm nhường trong chuyện này nữa.

"Vậy mọi thứ đơn giản thôi, nhưng lúc tiễn về nhà tang lễ, có thể để bọn tôi đi theo xe không? Để bọn tôi..."

Triệu Toàn Phúc nước mắt giàn giụa, gạt đi dòng nước mắt.

"Để bọn tôi đưa tiễn thằng bé một đoạn nữa."

"Không thành vấn đề, tôi sẽ sắp xếp việc này."

Làm theo sắp xếp của Lưu Hồng, người của lữ đoàn Trung Vệ đi về phía người thân của Lâm Dật.

Nói một chút với bọn họ về công việc phía sau, sau đó bắt đầu tiến hành bước tiếp theo của quy trình.

Nhưng hành động này giống như chọc thủng một quả khinh khí cầu mỏng như cánh ve.

Mấy người Kỷ Khuynh Nhan, Lương Nhược Hư, Tần Ánh Nguyệt, Vương Thúy Bình, Quách Ngưng Nguyệt, nước mắt lại một lần nữa giống như thủy triều vỡ đê gào thét khóc lớn.

Nếu không được người khác nâng đỡ, có thể đã gục ngã rồi.

Bởi vì số lượng người quá nhiều, cộng thêm thân phận của Lâm Dật, rất nhiều thủ tục đều mở đèn xanh, không giống với kiểu của lão bách tính bình thường phải kèm theo khá nhiều thủ tục.

Sáng sớm tầm bảy giờ, xác của Lâm Dật và Chu Lương được bê lên xe, lái về phía nhà tang lễ.

Ngoại trừ tài xế lái xe, bốn người Lâm Cảnh Chiến, Tần Ánh Nguyệt, Triệu Toàn Phúc, Vương Thúy Bình cũng đều ở trên xe.

Chuẩn bị tiễn đưa Lâm Dật đoạn đường cuối cùng.

Bên trên đắp tấm vải trắng, nhưng không ai tháo bỏ, bởi vì bọn họ không ai dám nhìn.

Tám giờ sáng, chiếc xe lái đến nhà tang lễ.

Trong lễ đường cáo biệt hơn 991 mét vuông đứng đầy người mênh mông cuồn cuộn.

Chuẩn bị tiến hành lần tạm biệt cuối cùng với di thể.

"Tại sao còn ngồi ở đây vậy?"

Ở trong góc lễ đường, nhìn thấy Lâm Cảnh Chiến đeo kính đen, ngồi ở góc bên trong cùng, Lương Tồn Hiếu tiến lên hỏi.

"Ồn ào nhốn nháo, tôi muốn yên tĩnh một lúc."

Lương Tồn Hiếu vỗ vỗ lên vai của ông ấy, nhìn người bạn cũ ngày xưa, ông ta cũng có rất nhiều lời muốn nói nhưng sau cùng đều mắc nghẹn trong cổ họng, cảm giác nói cái gì cũng không thích hợp.

Người đàn ông oai phong một cõi nãy cũng không phải kiên cường như sắt, tin rằng trong lòng của ông ấy còn hoảng loạn hơn bất cứ ai.

Nhưng ông ấy không thể bộc lộ ra ngoài giống những người khác, mọi thứ đều phải nén nhịn trong lòng.

Chính vào lúc này, một giọng nói không hài hòa từ phía cửa truyền đến.

"Xảy ra chuyện lớn như thế này, sao chẳng có ai thông báo với chúng tôi một tiếng, làm như thế là không đúng rồi."

Nghe thấy có người lên tiếng, đám đông hướng ánh mắt nhìn ra cửa, phát hiện từ phía ngoài đi vào mười mấy người.

Ăn mặc hoa hòe lòe loẹt, trang phục trên người màu sắc sặc sỡ, trên mặt của bọn họ nhìn không thấy một chút thần sắc đau thương.

Người dẫn đầu đi vào chính là Triệu Mặc, trước đây bị Lâm

Dật đánh đến phục hoàn toàn.

Ngoài ra còn có Cố Trường Xuyên, Tôn Sách và Lục Huyền cũng theo sát sau đó bước vào.

Vệ sĩ sau lưng bọn họ, mỗi người cầm một vòng hoa cười khanh khách đặt xuống bên cạnh di thể.

Tiếp ngay sau đó còn có trưởng bối của bốn gia tộc.

Triệu Hà- cha của Triệu Mặc , Cố Bằng - cha của Cố Trường Xuyên, Lục Nguyên Lâm - cha của Lục Huyền, Tôn Xuân Cường - cha của Tôn Sách, cũng đều cùng nhau đi vào.

Sự xuất hiện của mấy người khiến bầu không khí của lễ đường cáo biệt xuất hiện cảm giác khác thường.

Giống như sông tràn ra biển, cùng màu xanh thẳm của biển lớn hình thành ranh giới hai màu sắc khác biệt rõ ràng.

Đi đến trước di thể, nhìn thấy Lâm Dật không chút động đậy, Triệu Mặc bật cười.

"Lâm Dật à Lâm Dật, người như anh cũng quá không biết cố gắng rồi. Tôi còn đợi vượt qua anh, báo mối thù lúc trước nữa, nhưng tại sao anh đã chết rồi chứ? Ông trời có mắt, làm gấp chết mau, sau này tôi phải tìm Bồ Tát vái lạy, làm nhiều việc tốt mới được."

"Cút mẹ mày đi!"

Lương Kim Minh rút điện thoại ra, ném về phía Triệu Mặc.

"Con mẹ nó! Nếu còn tru tréo thêm một câu nữa tao đánh chết mày, có tin mày thử xem!"

Cùng lúc đó, Tần Hán và Cao Tông Nguyên cũng đứng dậy, chỉ về phía mấy người kia nói:

"Nhanh kêu bọn họ cút đi, đây không phải là nơi mày nên đến."

Triệu Mặc không tức giận chút nào, nhìn ba người Tần Hán bằng vẻ mặt chế giễu.

"Tần Hán, mấy người chúng ta đấu đá qua lại phân cao thấp bao nhiêu năm nay, mày không phải thật sự nghĩ rằng mấy người bọn tao không bằng mày chắc? Bọn tao chỉ là không muốn để tâm bọn mày mà thôi."

Triệu Mặc tiện tay châm điếu thuốc: "Lúc Lâm Dật chưa chết, tao còn kiêng nể một chút, bây giờ anh ta đã chết rồi, mày vẫn thật sự nghĩ rằng tao sẽ để mấy đứa chúng mày trong mắt sao? Thương nhân từ đầu đến cuối đều là thương nhân, trong mắt của tao mấy đứa chúng mày cùng lắm tính là nhà giàu mới nổi, nhanh tiết kiệm sức lực đi."

"Cút mẹ mày đi!"

Ba người Tần Hán không ai kiêng nể, xắn tay áo lên xông về phía bốn người Triệu Mặc.

Bụp!

Bởi vì chiếm được ưu thế vị trí, Tần Hán đánh một cú lên mặt anh ta.

Triệu Mặc loạng choạng lùi về sau mấy bước, suýt chút đã vấp ngã.

Nhưng lúc này, Cố Trường Xuyên xông lên trước, một đạp đá lên người Tần Hán.

Trình độ của anh ta không thể nghi ngờ, hoàn toàn là dân chuyên nghiệp, ba người Tần Hán cơ bản không phải là đối thủ của anh ta, một chân đã bị đạp bay.

Còn lại Lương Kim Minh và Cao Tông Nguyên cũng không tốt hơn chút nào, còn chưa đánh được Lục Huyền và Tôn Sách đã bị Cố Trường Xuyên chế ngự rồi.

"Anh Tần."

Tiếu Băng và La Kỳ chạy đến đỡ ba người bọn họ dậy.

Tiếu Băng ngước mắt lên nhìn bốn người kia: "Một ngày quan trọng như thế này, hy vọng mấy người không nên đến đây gây sự."

"Con mẹ nó mày tính là cái gì chứ. Con đĩ, cút sang một bên."

Bốp!

Tiếu Băng giơ tay lên chính là một cái tát, mạnh mẽ chắc chắn vả lên mặt của Triệu Mặc.

Chương 1871: Đến Cũng Đến Rồi, Ngồi Một Chút Rồi Hãy Đi

Triệu Mặc bị một bàn tay đánh bay, căn bản không chịu nổi sức lực của Tiếu Băng.

Đừng nói là anh ta, cho dù là người tập võ như Cố Trường Xuyên, ở trước mặt Tiếu Băng cũng chỉ như em trai trong số các em trai.

Người đi ra từ Lữ đoàn Trung Vệ, ở trước mặt người thường chính là sự tồn tại mang tính nghiền ép!

Cho dù Tiếu Băng chỉ là một người phụ nữ.

"Đờ mờ! Con mẹ nó, mày muốn chết!"

Triệu Mặc bị đánh, Cố Trường Xuyên xông lên, nhưng lần này anh ta chọn sai đối thủ rồi!

"Gây sự ở linh đường của anh Lâm tao, tao thật sự muốn đánh chết tụi mày!"

Tiếu Băng nghiêng người, tránh thoát đòn công kích của Cố Trường Xuyên, sau đó nắm lấy đầu anh ta, đấm một đấm vào mặt anh ta!

Một đấm!

Hai đấm!

Ba đấm!

Trong đôi mắt của Tiếu Băng đầy nước mắt, đều phát tiết toàn bộ buồn khổ trong lòng lên trên người Cố Trường Xuyên.

Bởi vì trong tổ một, cô ấy quen thuộc với Lâm Dật nhất, cũng thân thiết với anh nhất.

So với các tổ viên khác, Lâm Dật chết là đả kích rất lớn với cô ấy.

"Dừng tay!"

Cha của Cố Trường Xuyên là Cố Bằng đi qua!

"Cút, nếu không tôi đánh ông luôn đấy!"

Cố Bằng bị khí thế của Tiếu Băng làm sợ hãi, đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Nếu như là trước kia, trên người cô ấy không có khí chất lạnh lùng như vậy, nhưng sau khi trải qua cuộc chiến ở Panama, mọi người của tổ một đã thay da đổi thịt.

Đây cũng là tín điều trước sau như một của Lữ đoàn Trung Vệ, trưởng thành trong chiến đấu.

"Được rồi, dừng tay đi." Lưu Hồng thấp giọng nói.

Đánh Cố Trường Xuyên không thành vấn đề, nhưng thân phận của Cố Bằng vẫn bày ra ở đó.

Nhưng mà nói theo góc độ của đại cuộc, Lưu Hồng cũng không thể để cho Tiếu Băng đánh nhau lần nữa, đây cũng là một cách để bảo vệ cô ấy.

Tiếu Băng dừng tay, ném Cố Trường Xuyên qua bên cạnh.

"Rác rưởi và sâu mọt giống như tụi mày thế này thì chỉ biết dựa vào trong nhà, căn bản không xứng đáng đánh đồng với anh

Lâm của tao."

"Đờ mờ!"

Cố Trường Xuyên bị đánh mặt đầy máu me, đã không còn dáng vẻ phóng khoáng vừa nãy.

Bản thân là một người đàn ông, trong tình huống này lại bị một người phụ nữ đánh thành như vậy, anh ta không chấp nhận nổi!

"Dừng tay!"

Thời khắc mấu chốt, Cố Bằng kêu Cố Trường Xuyên lại, ông ta đã thấy rõ tình hình trước mắt.

Người phụ nữ trẻ tuổi này, không có khả năng là người thường!

"Lưu Hồng, ông có ý gì đây, xúi giục thành viên của Lữ đoàn Trung Vệ các người đánh người sao." Cố Bằng lạnh lùng nói.

Lưu Hồng ngẩng đầu, nhìn Cố Bằng, trong ánh mắt hiện ra vẻ lạnh lùng.

"Như vậy là được rồi. Cô xem những người ở đây là người thế nào, tôi biết thế lực của nhà các cô khổng lồ, nhưng cẩn thận chơi với lửa có ngày chết cháy."

Nhìn thấy trong đám người Lục Bắc Thần, Lương Hướng Hà, Thẩm Thục Nghi, còn có Tần Ánh Nguyệt đều là người của bốn đại gia tộc, ông ta cũng hơi do dự.

Những người này ở Yến Kinh, thậm chí cả Hoa Hạ đều có sức ảnh hưởng hết sức quan trọng.

Trong tình huống này, muốn áp đảo bọn họ, hơn nữa còn làm chút gì đó, hiển nhiên là không có khả năng.

Nhưng điều này cũng không quan trọng, chỉ cần bản thân không có nhược điểm và sơ hở, bọn họ cũng không thể làm gì mình.

"Hôm nay có vẻ rất náo nhiệt, có nhiều người đến đây vậy à."

Ngay lúc bầu không khí đang chìm trong tình thế bế tắc, một giọng nói trêu chọc từ bên ngoài vang lên.

Mọi người nhìn thấy Tần Anh Long dẫn theo con của ông ta là Tần Nghiêm Phú và cháu trai của ông ta là Tần Nghiêm Lĩnh từ bên ngoài đi vào.

Nhìn thấy người nhà họ Tần tới đây, sắc mặt của Tần Ánh Nguyệt khẽ thay đổi, không ngờ bọn họ sẽ đến.

Mặc dù gia thế của bọn họ cũng giống với mấy gia tộc khác, nhưng so sánh kỹ thì nhà họ Tần vẫn hơn một chút.

Nhưng khác với gia tộc khác chính là sau khi tới chỗ này, nhà họ Tần không lựa chọn gây sự, mà đi tới trước mặt Tần Ánh Nguyệt.

"Ánh Nguyệt, nhiều năm không gặp, cuối cùng cô đã trở lại."

"Anh cả đã lâu không gặp."

"Hừ..."

Tần Anh Long hừ lạnh một tiếng: "Các người che giấu quan hệ tốt thật đấy. Đến bây giờ tôi mới biết, hóa ra Lâm Dật là con trai của cô."

"Bây giờ nói những điều này còn có ý nghĩa gì sao."

"Quả thật không có, nhưng vì cô nên nhà họ Tần mới rơi vào thế suy tàn thế này, tất cả những việc này đều do cô hại!"

Tần Anh Long không khỏi nâng cao giọng, có thể thấy được ông ta đã kìm nén cơn giận này rất lâu rồi.

"Nếu như anh muốn trách móc chuyện này lên người tôi, tôi cũng không có ý kiến." Tần Ánh Nguyệt cố nén đau khổ, nói tiếp:

"Nhưng hôm nay là ngày đưa tang của con trai tôi, cho dù nói như thế nào, anh cũng là cậu của nó, tôi không xin anh tiễn nó một đoạn đường, chỉ hy vọng các anh để cho nó ra đi yên bình một chút."

"Ha ha… Ra đi yên bình một chút?" Tần Anh Long cười ha hả:

"Lúc trước, khi nó ra tay đánh Nghiêm Phú và Nghiêm Lĩnh, hình như cũng không nương tay, khiến cho chúng tôi trở thành trò cười của người khác một lần nữa, cô cảm thấy tôi sẽ đồng ý với cô sao?"

"Anh cả, anh cần gì phải như vậy." Tần Ánh Nguyệt nói tiếp:

"Nếu anh vẫn luôn thế này, nhà họ Tần phát triển không nổi."

"Cô có ý gì!"

"Tôi biết giữa các người có một chút khúc mắc, việc này đã trôi qua rất lâu, lúc đó cách hôm nay ít nhất cũng hơn nửa năm, nếu anh thật sự muốn ý kiến, vì sao phải kéo dài tới hôm nay?"

Tần Ánh Nguyệt cười lạnh một tiếng, kèm theo vẻ xem thường và ghét bỏ, ánh mắt đảo qua trên người của các gia tộc khác.

"Lâu như vậy, cho tới hôm nay các người mới dám lại đây, còn không phải bởi vì bị con tôi đánh cho sợ hãi không dám ra tay sao. Năm ngoái bốn đại gia tộc các người bán khống Didi dưới cờ của tập đoàn Lăng Vân ra ngoài, sau lưng thua lỗ rất nhiều tiền, các người tự mình rõ ràng, Nghiêm Phú và Nghiêm Lĩnh này cùng thế hệ, cũng đánh nhau với nó, kết quả trong lòng các người biết rõ.

Ha ha..."

Tần Ánh Nguyệt hít một hơi thật sâu: "Bây giờ con trai tôi đã xảy ra chuyện, các người đều nhảy ra ngoài, không biết là có cảm thấy xấu hổ không?"

Lời nói của Tần Nguyệt to rõ có lực, nói năng vô cùng khí thế.

Giống như từng bàn tay đang vả mặt bọn họ.

Vốn dĩ bọn họ dám trắng trợn gây sự như vậy, nguyên nhân cơ bản nhất chính là vì Lâm Dật đã chết.

Nếu không thì ai dám làm ầm ĩ?

Một đám chọn sống như kẻ tiểu nhân, sao dám lỗ mãng trước mặt vua chúa?

Bị Tần Ánh Nguyệt đâm trúng tim đen, người của năm đại gia tộc cảm thấy mất sạch thể diện, giống như khỏa thân đứng trước mặt mọi người.

Bị người ta chụp mũ bắt nạt kẻ yếu không đáng sợ, không thể chịu nổi chính là bị người ta nói ra trước mặt mọi người!

"Hừ!"

Tần Anh Long hừ lạnh một tiếng: "Tần Ánh Nguyệt, tôi nói cho cô biết, hôm nay ông Lục ở đây, tôi không so đo với cô nhiều như vậy. Nhưng hôm nay tôi sẽ để lời nói ở đây, cho dù nó đã chết, sau này cũng đừng mong sống yên ổn! Chúng ta đi!"

Lúc làm xong chuyện mình nên làm, nhà họ Tần chuẩn bị rời đi.

Tiếp tục ở chỗ này cũng không có ý nghĩa, bọn họ không sợ nhà họ Lương, nhưng sợ Lục Bắc Thần.

Chỉ cần ông ta còn ở nơi này, bọn họ cũng chỉ có thể làm ầm ĩ, không thể nào làm những chuyện khác.

Người nhà họ Tần muốn đi, người của bốn đại gia tộc Triệu, Cố, Lục, Tôn cũng không có lý do nán lại ở chỗ này.

Bởi vì bọn họ đã đạt được mục đích.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh lành lạnh đột nhiên vang lên bên tai mọi người.

"Đến cũng đã đến rồi, ngồi lại một chút rồi hãy đi, thật vất vả gặp mặt một lần, thật sự không dễ dàng gì."

Chương 1872: Tìm Được Đường Sống Từ Trong Chỗ Chết

Ngay vào lúc năm đại gia tộc sắp rời đi, nghe thấy tiếng nói chuyện quái lạ này, bước chân bọn họ theo bản năng dừng lại, quay đầu nhìn về phía phát ra giọng nói.

Phát hiện người đứng ở đằng trước đều tản ra hai bên.

Bọn họ lập tức nhìn thấy một người đàn ông tóc ngắn, da hơi đen. Ông ấy ngồi ở góc tường, sau khi cẩn thận nhìn kỹ vẫn không biết người này là ai.

Nhưng bọn họ cũng không dám khinh thường, bởi vì Lương Tồn Hiếu đang ở ngay bên cạnh ông ấy.

Chi tiết này, bị người của năm đại gia tộc nắm được rồi.

Lương Tồn Hiếu là người như thế nào, là một thành viên mãnh tướng chân chính trong quân đội.

Ngày xưa có Trần Khánh Chi áo bào trắng tránh thiên quân vạn mã, bây giờ có Lương Tồn Hiếu rồng bay hổ nhảy hùng dũng một phương.

Nhưng bây giờ ông ta lại đứng bên cạnh người kia, rốt cuộc người đó là ai?

Dám ngồi trước mặt Lương Tồn Hiếu?

"Ông là ai, ở đây giả thần giả quỷ làm gì?"

"Các ông đến phúng viếng con trai tôi, người làm cha như tôi, thế nào cũng phải đứng ra nói mấy câu. Nếu tiếp đón khách khứa không được chu đáo, thật là không hợp lý."

"Con trai?"

Vẻ mặt Tần Anh Long và đám người Cố Bằng đều thay đổi cực kỳ khó coi.

Bọn họ đều biết đến chuyện xảy ra ở Yến Kinh năm đó.

Tần Ánh Nguyệt hào hoa phong nhã, làm việc nghĩa không chùn bước đi theo Lâm Cảnh Chiến rời khỏi Yến Kinh.

Nhiều năm trôi qua như vậy, bọn họ đều nghĩ Lâm Cảnh Chiến đã chết trận, hoặc đã trở thành người thường, phai mờ trong chúng sinh.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, người đàn ông quấy nhiễu Yến Kinh đến long trời lở đất năm đó vậy mà thật sự đã trở lại.

Lâm Cảnh Chiến từ trên ghế đứng lên, bước từng bước đi đến phía đám người Tần Anh Long.

Nhưng mỗi bước đi lại khiến lòng bọn họ run rẩy một chút.

Nhất là Tần Nghiêm Phú và Tần Nghiêm Lĩnh, bọn họ đã nắm giữ cách phát lực đan điền cận chiến, nhạy bén phát hiện từ trên người Lâm Cảnh Chiến tỏa ra khí thế áp bách, đã đến mức khiến cho người ta không rét mà run.

"Lâm Cảnh Chiến, thật sự là ông!"

"Thế nào, nhìn thấy tôi các người rất bất ngờ sao, dù sao chúng ta cũng từng là bạn bè, các ông hy vọng tôi chết nơi viễn xứ như vậy à?"

"Ông trở về thì có thể làm gì. Nhà họ Tần chính là bởi vì các người mới đi tới bước hôm nay, nhà họ Tần và ông không đội trời chung!"

"Năm đó đám các người bị tôi đánh không ngẩng đầu lên được, cho đến khi tôi đi rồi, các người mới có một nơi cho mình ở Yến Kinh." Lâm Cảnh Chiến nói tiếp:

"Nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, con trai của các người vẫn giống các người năm đó không chịu cố gắng, bị con tôi đánh tới không thể phát cáu. Bây giờ nó mất rồi, các người lại dẫn người nhảy ra, nếu như tôi không trở về, Ánh Nguyệt thật sự đã bị các người bắt nạt rồi."

"Tất cả chuyện này đều là sai lầm năm đó các người phạm phải, khoản nợ này, từ đầu đến cuối đều do các người tự gánh lấy!"

"Ha…"

Lâm Cảnh Chiến nở nụ cười: "Bất kể là năm đó ở Yến Kinh, hay mấy năm nay tôi ở nước ngoài, thật sự không ai dám đến tìm tôi đòi nợ."

Lâm Cảnh Chiến vỗ bả vai của Tần Anh Long, không thấy ông ấy dùng lực nhưng vững vàng đè ông ta xuống.

Hai đầu gối ông ta quỳ xuống đất vang lên một tiếng trầm đục!

"Ba!"

"Buông ông chủ nhà tôi ra!"

Vệ sĩ phía sau Tần Anh Long xông lên, nhưng vào lúc này có vài tiếng kim loại xen lẫn vang lên.

Bốn cây súng lục tối đen như mực, đồng thời kéo chốt bảo hiểm ra, nhắm ngay đầu của người nhà họ Tần.

Tống Kim Dân không kiên nhẫn, móc lỗ tai: "Các ông thật sự nghĩ chỗ này là Hoa Hạ thì chúng tôi không dám giết người à?"

Một bầu không khí chết chóc trong nháy mắt bao trùm người nhà họ Tần, không ai dám động một chút nào, bị dọa mềm chân rồi.

Lúc này bọn họ mới biết được vì sao người mạnh mẽ như Lương Tồn Hiếu cũng muốn đứng bên cạnh ông ấy.

"Được rồi, đừng ầm ĩ nữa. Có chừng mực chút đi." Lục Bắc Thần nói.

Lâm Cảnh Chiến dùng tay ra hiệu, đám người Tống Kim Dân thu hồi súng, sau đó lui về bên cạnh.

Nhưng dù như vậy, Tần Anh Long cũng không dám động một chút, sau lưng ẩm ướt một mảng lớn vì bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Lâm Cảnh Chiến quay đầu đi, ánh mắt nhìn lướt qua người của bốn đại gia tộc.

"Cho dù nói như thế nào, chúng ta cũng đã quen biết hai ba mươi năm. Tới đây tiễn con tôi đoạn đường cuối cùng, tóm lại dùng thái độ này không đúng rồi."

Lâm Cảnh Chiến dùng tay ra hiệu mời: "Có phải hẳn là nên cúi đầu trước khi rời đi hay không?"

Đám người Cố Bằng vô thức nuốt nước miếng.

Hôm nay bọn họ tới đây chính là muốn thể diện của Lâm Dật mất sạch, chết cũng không được yên ổn, nhưng không ngờ Lâm Cảnh Chiến này đã trở lại ngoài dự đoán như thế.

Dưới bầu không khí giằng co căng thẳng, Lâm Cảnh Chiến tùy ý đứng tại chỗ, nhưng khiến cho người của bốn đại gia tộc cả người không được tự nhiên.

Cuối cùng Cố Bằng mở miệng: "Cúi đầu trước khi đi thôi, coi như đã dành sự tôn trọng cho người chết rồi."

Đám người Triệu Mặc không rõ ràng cho lắm, bọn họ rất muốn biết người tên Lâm Cảnh Chiến này rốt cuộc có lai lịch thế nào, vì sao to gan lớn mật như vậy?

"Nhanh lên, đừng lề mề."

Người của bốn gia tộc đứng xếp thành hai hàng, cúi đầu với di thể của Lâm Dật.

Ba người Tần Hán đứng bên cạnh âm thầm cứng lưỡi.

Rốt cuộc cha của Lâm Dật có lai lịch như thế nào?

Thuộc hạ của ông ta lại dám rút súng dưới trường hợp này?

Mẹ nó! Ngầu quá đi hà!

"Lúc này mới hơi có phong độ của đại gia tộc, nếu không chính là không có giáo dục." Lâm Cảnh Chiến nói tiếp:

"Bây giờ không còn chuyện của các người nữa, dẫn người đi đi, sau này nhớ lâu một chút, Lâm Cảnh Chiến tôi vẫn còn sống đấy."

Người của năm đại gia tộc có biểu cảm khác nhau, nhưng lúc tới gióng trống khua chiêng, lúc đi cũng ủ rũ. Cho dù bên ngoài đầy ánh sáng mặt trời rực rỡ, đối với bọn họ cũng cực kì chướng mắt.

Lâm Cảnh Chiến hơi cúi đầu, đi tới trước mặt Lưu Hồng: "Tiếp tục khâu tiếp theo đi, kết thúc trước mười hai giờ, qua thời gian sẽ không tốt lắm."

Lưu Hồng gật đầu, cũng bị khí thế của Lâm Cảnh Chiến làm sợ hãi.

Còn may gặp ông ấy ở chỗ này, nếu như gặp trên đảo Tilia, người như vậy tương đương với hồng thủy mãnh thú thời viễn cổ, người của Lữ đoàn Trung Vệ sao có thể đối địch với ông ấy?

Lắc lắc đầu, Lưu Hồng tỉnh táo lại, bắt đầu khâu quan trọng nhất tiếp theo là cáo biệt di thể.

Mọi người tự động đứng thành một hàng xung quanh hai cỗ thi thể.

Lúc nhìn thấy Lâm Dật nằm trong quan tài bằng thủy tinh, nước mắt và những cảm xúc đau khổ đã ngừng lại một lần nữa cuộn trào mãnh liệt, càng không thể ngăn cản.

Lý Sở Hàm cố kìm nén nước mắt, vịn tường, giống một người già gần đất xa trời, bước từng bước một đi ra ngoài, biến mất trong tầm mắt của mọi người, ngay cả Kiều Hân cũng không phát hiện.

Đoong đoong đoong!

Niềm đau khổ thật lớn bao phủ cả lễ đường cáo biệt, tiếng khóc bao trùm mọi thứ, bao gồm nhịp tim đập nhỏ bé không thể nghe thấy đấy.

Lâm Dật nằm trong quan tài thủy tinh, ngón tay khẽ động, nhưng một động tác nhỏ bé này cũng không có người nào nhận ra.

Anh cảm giác mình đi vào một vùng thế giới kỳ lạ, xung quanh là một vùng tối đen, nhưng ngực của mình xuất hiện một điểm sáng, đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được lan ra toàn thân.

"Tôi đã chết sao..." Lâm Dật trong thế giới kỳ lạ, nói giống như lẩm bẩm.

【Đúng vậy.】

Trả lời anh là âm thanh quen thuộc của hệ thống.

"Ha…" Lâm Dật cười thảm một tiếng: "Tao thật không ngờ, vậy mà tao lại chết như vậy. Nhưng tao cảm thấy rất đáng giá, quen biết mày hơn hai năm, mày khiến tao từ một kẻ nghèo, trở thành đại phú hào. Mặc dù bình thường cứ chửi mày, nhưng tao vẫn rất cảm ơn mày."

Lâm Dật vốn tưởng rằng, sau đó hệ thống sẽ nói với mình vài câu ấm áp, nhưng không ngờ, nó lại cho một kiểu trả lời khác:

【Tìm được đường sống từ trong chỗ chết. Khởi động!】

Chương 1873: Tự Sát

"Tìm được đường sống từ trong chỗ chết!"

Nghe thấy tiếng của hệ thống, Lâm Dật đột nhiên nhớ tới nghề nghiệp cuối cùng này thưởng cho chính là cho một kỹ năng bị động!

Tìm được đường sống từ trong chỗ chết!

Lúc ấy mình còn hỏi qua hệ thống, kỹ năng này có ích lợi gì.

Nói là lúc đường cùng, có thể giữ lại mạng cho mình.

Không ngờ lúc này cần dùng tới.

Mẹ nó! Nếu như không có kỹ năng bị động này, mình thật sự ngỏm củ tỏi rồi.

Ngay lúc Lâm Dật xúc động ông trời phù hộ, đột nhiên cảm thấy ý thức của mình trở nên mơ hồ.

Vùng ánh sáng trên người kia lan ra toàn thân, giống như một con nhộng to lớn bao vây anh bên trong.

Cùng lúc đó, trong lễ đường, nghi thức cáo biệt đã hoàn thành, còn lại mục cuối cùng chính là đưa đi hoả táng.

Lâm Dật và thi thể của Chu Lương được được lần lượt đẩy lên xe, Thẩm Thục Nghi đỡ Tần Ánh Nguyệt, Lâm Cảnh Chiến đón Triệu Toàn Phúc và Vương Thúy Bình tới bên cạnh xe.

"Anh Triệu, chị dâu, chúng ta cùng lên xe, đây là đoạn đường cuối cùng rồi."

"Chúng tôi sẽ không đi."

Triệu Toàn Phúc đau khổ phất tay: "Ở đây liếc mắt nhìn một cái là được rồi. Cho dù làm thế nào thì nó cũng không về được."

Vương Thúy Bình không bày tỏ thái độ, bà ấy ngay cả nói cũng không nói được, cũng không dám tiễn con đi.

Sợ mình không chịu nổi.

Lâm Cảnh Chiến hiểu tâm tình của hai người, Lâm Dật do một tay bọn họ nuôi nấng, giống như con trai ruột, bây giờ anh đi rồi, tinh thần của bọn họ, đã đến cực hạn.

"Hai người chúng ta cùng đi." Lâm Cảnh Chiến nhìn Tần Ánh Nguyệt, nói.

"Em cũng không đi, anh tiễn con trai đi." Nước mắt của Tần Ánh Nguyệt đã khô cạn, vẻ mặt trắng bệch, cả người suy sụp.

Lâm Cảnh Chiến không nói gì nữa, đến lúc này, dù sao vẫn phải có người tiễn con trai một đoạn đường.

"Tôi đi theo xe." Lâm Cảnh Chiến nhìn Lưu Hồng nói tiếp:

"Nhanh sắp xếp xong chuyện phía sau đi, đây là khâu cuối cùng rồi."

"Được."

Người đến tham gia lễ truy điệu đều ôm nét mặt sa sút lên xe, chuẩn bị hộ tống thi thể của hai người đi hỏa táng.

Mấy chục chiếc xe lần lượt rời đi, người trong nhà tang lễ cũng dần thưa thớt.

Kiều Hân nhìn khắp nơi, định tìm kiếm bóng dáng của Lý Sở Hàm, nhưng tìm thế nào cũng không thấy.

"Vào thời khắc mấu chốt này mà người đâu rồi." Nói thầm một câu, Kiều Hân nhìn về phía Miêu Quốc Phong.

"Viện trưởng Miêu, ông thấy chị Lý đi đâu không?"

"Tôi nhớ rõ vừa nãy còn ở bên cạnh tôi, sao bây giờ người không còn nữa." Miêu Quốc Phong nhìn khắp nơi, nói tiếp:

"Cô gọi điện thoại cho cô ấy, nói tập hợp ở bãi đậu xe."

"Được."

Ngay lúc Kiều Hân muốn gọi điện thoại, đột nhiên nghe thấy có người hô to.

"Bắc Kinh A1AX39, một chiếc Accord màu đen, xe của ai vậy!"

"Accord màu đen?" Miêu Quốc Phong nói thầm một câu. Bởi vì bọ họ mượn xe của Mã Nhân Ba, không nhớ biển số xe lắm, nhưng cảm giác hình như là chiếc mình lái tới đây.

"Hình như là của chúng tôi, làm sao vậy?" Miêu Quốc Phong trả lời.

"Các người mau đi xem một chút, trong xe có một người phụ nữ mặc đồ đen không hề nhúc nhích, giống như xảy ra chuyện gì rồi."

"Người phụ nữ mặc đồ đen..."

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, hôm nay Lý Sở Hàm mặc đồ màu đen!

Kiều Hân chạy đi, Miêu Quốc Phong theo ở phía sau.

Nếu như chuyện này là hiểu lầm, đương nhiên sẽ tốt nhất. Nếu như thật sự là Lý Sở Hàm thì không xong rồi!

Kiều Hân chạy đến bãi đậu xe, một tay mở cửa xe ra, trong đầu vang lên một tiếng ong, thiếu chút nữa bất tỉnh.

Lý Sở Hàm ngồi nghiêng ở ghế dựa đằng sau, sắc mặt trắng bệch, trên mặt đất còn có hai cái lọ không, là thuốc ngủ.

Cô ấy tự sát…

"Mau, mau đưa đến bệnh viện!"

Tiếng Miêu Quốc Phong quát lớn, vội vàng lên xe, dùng tốc độ nhanh nhất đưa Lý Sở Hàm tới bệnh viện Hiệp Hòa.

Ghế sau, Kiều Hân ôm Lý Sở Hàm gào khóc.

"Chị Lý, chị Lý!"

Cô ấy gọi tên của Lý Sở Hàm hết lần này đến lần khác: "Cho dù anh Lâm đi rồi, anh ấy cũng hy vọng chị sống tốt. Vì sao chị lại nghĩ quẩn… Chị Lý! Chị Lý!"

Kiều Hân khóc tê tâm liệt phế, suýt nữa hết hơi.

Lâm Dật và Lý Sở Hàm là sinh mệnh của cô ấy, ngoại trừ ba mẹ ra, hai người là người quan trọng nhất.

Bây giờ hai người đều lần lượt ra đi, đây là sức nặng cô ấy không thể chịu nổi.

Lâm Dật mất, tất cả mọi người không thể hiểu nổi đau khổ của Lý Sở Hàm.

Lâm Dật chính là hy vọng của cô ấy.

Đối với cô ấy, Lâm Dật đi rồi, một mình ở chỗ này còn có ý nghĩa gì.

…

Trong xe tang, ngoại trừ tài xế ra chỉ có một mình Lâm Cảnh Chiến.

Trong bốn người cha mẹ, từ đầu đến cuối ông ta là người bình tĩnh nhất. Cả quá trình không hề rơi một giọt nước mắt.

Có lẽ đây là sắp đặt của vận mệnh, một đoạn đường cuối cùng của anh là do cha của mình đưa tiễn.

Chỉ là cách đưa tiễn này có chút đau khổ rồi.

Xốc vải bố trắng trên thi thể lên, Lâm Cảnh Chiến nhìn thấy vết thương chồng chất trên người Lâm Dật, ông ấy lẩm bẩm:

"Trong lòng ba có chút dự tính. Nếu như không để ý tới chiến hữu của con, không cần mười ký khoáng thạch kia, con muốn chạy thoát khỏi vòng vây hẳn là không có vấn đề lớn. Chưa nói đến chuyện mất mặt, còn rất lợi hại là đằng khác. Nhưng vì cứu người, hơn nữa còn là một thi thể, con góp mạng của mình vào, thấy thế nào cũng không đáng. Ha."

Lâm Cảnh Chiến thở ra một hơi thật mạnh: "Nhưng ba vẫn cảm thấy con làm đúng. Người vứt bỏ không quan tâm đến người thân anh em bạn bè, không đủ để hoàn thành việc lớn. Chuyện này con làm rất khá, cũng khiến cho người làm ba này nhìn với cặp mắt khác xưa."

"Ôi..."

Lâm Cảnh Chiến nói với giọng trầm thấp, ông ấy tháo bỏ áo giáp trên người xuống, bộc bạch những điều nhiều lần muốn nói lại thôi.

"Từ chỗ của mẹ con, ba đã biết không ít chuyện của con. Có rất nhiều lúc ba cũng muốn tới đây gặp con, nhưng dù sao vẫn nghĩ chờ con làm được một chút thành tựu, ba làm được một chút thành tựu, sau đó hai người chúng ta gặp lại nơi đỉnh cao của sự nghiệp. Sau đó làm một ly, đời này coi như hoàn chỉnh. Nhưng ba tạo nghiệp nhiều lắm, ông trời không cho ba cơ hội này, chờ sau khi sắp xếp việc này xong, ba lại đi tìm con uống... Hử?"

Nói còn chưa dứt lời, Lâm Cảnh Chiến giật mình. Ông ấy không biết là mình gặp ảo giác, hay thật sự như vậy.

Ông ấy phát hiện lông mi của Lâm Dật động đậy!

Lâm Cảnh Chiến không nhúc nhích, ông ấy cũng là người từng trải qua mưa to gió lớn, nhưng vào lúc này cũng không có cách nào bình tĩnh.

Đây, đây là xác chết vùng dậy sao?

Trong xe tang im lặng đến cực điểm, mồ hôi lạnh của Lâm Cảnh Chiến cũng chảy ròng ròng.

Hình ảnh này, thế này có hơi... Dọa người...

"Fuck!

Lâm Cảnh Chiến mắng một câu, bởi vì ông ấy lại nhìn thấy lông mi của Lâm Dật lại động đậy!

Ông ấy có thể xác định lần này không phải mình bị ảo giác!

Thật sự động đậy!

Theo bản năng, Lâm Cảnh Chiến nhìn tài xế trước mặt. Bởi vì anh ta là người của quân đội, thân hình thẳng tắp, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, cũng không có chú ý tới bất thường ở đằng sau. Nếu như để cho anh ta biết thân mình của Lâm Dật động đậy, không biết anh ta sẽ có phản ứng gì.

"Người anh em, đợi lát nữa cậu dừng ở phía trước một chút, tôi gọi người khác lái xe."

"Đổi người à?"

"Ừ, lái xe tang không may mắn. Tôi gọi những người khác đến, cậu cứ làm theo lời tôi nói là được."

"Được."

Lái xe không nói gì, vì đây là ba của người chết, hơn nữa ông ấy có quan hệ không tầm thường với thủ trưởng. Người ta nói như thế nào thì mình làm như thế là được rồi.

Sau đó, Lâm Cảnh Chiến gọi điện thoại cho Tống Kim Dân, xe của ông ta vượt lên, đổi vị trí với tài xế.

"Đang tốt đẹp, sao lại để cho tôi lái xe?"

Sau khi lên xe, Tống Kim Dân ngậm điếu thuốc nói tiếp:

"Đó là thi thể của con trai anh. Đừng nói với tôi, anh sợ đấy nhé."

"Anh quay đầu lại nhìn xem."

"Động đậy."

Tống Kim Dân không nghĩ gì quay đầu lại, nhìn thấy ngón tay của Lâm Dật hơi nhúc nhích!

"Fuck!"

Chương 1874: Anh da đen khiêng quan tài

"Đây là cái quỷ gì vậy, đừng giỡn như vậy chứ."

Tống Kim Dân gần như sợ đái ra quần, điếu thuốc trong miệng rơi xuống đũng quần. Xe tang vẽ một hình chữ S giữa đường khiến người vây xung không khỏi sửng sốt.

Do xe tang di chuyển à?

"Tôi cũng không biết sao lại vậy nữa." Lâm Cảnh Chiến nói tiếp:

"Vừa rồi tôi thấy lông mi của thằng bé động đậy, cảm thấy có gì đó không ổn nên mới gọi anh lên."

"Cảm ơn anh đã coi trọng tôi như vậy." Tống Kim Dân phàn nàn:

"Lần sau xảy ra chuyện tốt như thế này, anh nên gọi ba người bọn họ thì hơn."

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa." Lâm Cảnh Chiến nói: "Tôi cảm thấy có gì đó không đúng."

"Ý anh là cậu ấy vẫn chưa chết?" Tống Kim Dân cũng trở nên nghiêm túc: "Nhưng đồng tử đã giãn ra rồi, không thể sống lại được."

"Vậy thì anh giải thích chuyện này như thế nào?"

"Không phải người Trung Quốc các người có truyền thuyết xác chết sống lại à? Sao lại hỏi tôi chứ?"

Sau một hồi lâu im lặng, Lâm Cảnh Chiến chậm rãi nói:

"Anh lái xe chậm lại, kéo dài chút thời gian. Tôi muốn nghĩ cách giải quyết vấn đề này."

"Đã rõ."

Tống Kim Dân ngậm điếu thuốc, lái xe thật chậm rãi, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại.

Mấy lần thấy ngón tay Lâm Dật cử động liền.

"Thằng bé vẫn chưa chết."

Lâm Cảnh Chiến đột ngột nói: "Trạng thái con ngươi đã khôi phục, ngón tay cũng đang cử động."

Tống Kim Dân sững người, cảm thấy nhiệt độ trong xe giảm mạnh.

Ông ta đã xem rất nhiều phim về thây ma của Trung Quốc, nếu nó thực sự sống lại rồi cắn cho mình một nhát thì sẽ thú vị lắm đây.

"Hỏa táng chắc chắn là không thể rồi, anh có ý kiến gì không?"

"Nếu thằng bé thật sự không chết, vậy thì tương kế tựu kế đi."

"Anh định lợi dụng chuyện này để làm một vở kịch à?"

"Tuy hung thủ vẫn chưa xuất đầu lộ diện, nhưng tôi luôn cảm thấy là do nhà họ Vương ở Yến Kinh gây ra. Vậy thì chuyện này cứ để thằng bé tự xử đi, dù sao mọi người đều cho rằng nó đã chết."

"Đây là Trung Quốc, chúng ta không thể giải quyết chuyện này được, phải gọi người của Lục Bắc Thần đến thôi."

Lâm Cảnh Chiến gật đầu, dùng vũ lực giải quyết vấn đề ở đây không thích hợp, Lục Bắc Thần là ứng cử viên thích hợp nhất.

"Lát nữa, bốn người các anh hãy đẩy nó vào trong, không được cho người khác xử lý."

"Đã rõ."

Sau hơn nửa tiếng đồng hồ, xe đã tới nơi hỏa táng.

Theo sự sắp xếp của Lâm Cảnh Chiến, bốn người nhóm Tống Kim Dân đã đưa thi thể của Lâm Dật vào một phòng kín.

Sau đó gọi Lục Bắc Thần vào.

"Tại sao lại đưa người đến đây? Mọi chuyện đã được sắp xếp xong xuôi, có thể tiến hành thủ tục hỏa táng rồi."

"Chú Lục, nói ra có thể chú không tin, nhưng quả thật đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn."

"Mấy người các cậu đều ở đây cả, còn có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ."

Lâm Cảnh Chiến ậm ừ không biết nên nói như thế nào.

Quay đầu nhìn nhóm Tống Kim Dân thì thấy họ liên tục lùi ra sau.

"Đừng nhìn chúng tôi, chúng tôi chỉ làm công thôi, không tham gia với anh được."

"Các cậu đang nói cái gì vậy? Có gì thì mau nói ra xem nào."

"Chú tự mình xem thì tốt hơn."

Lâm Cảnh Chiến mở tấm màn trắng ra, Lục Bắc Thần nhìn thấy xác của Lâm Dật, chân bỗng lảo đảo, suýt nữa thì ngất đi.

"Sao tay của cậu ấy lại không ngừng chuyển động vậy?"

So với lúc đầu, tần suất cử động ngón tay của Lâm Dật ngày càng thường xuyên hơn, không cần quan sát kỹ cũng có thể phát hiện ra thân thể anh lại cử động.

"Không chỉ bàn tay cử động mà con ngươi cũng trở lại bình thường." Lâm Cảnh Chiến nói tiếp:

"Mặc dù điều này có hơi đi ngược với khoa học, nhưng có vẻ như nó thực sự còn sống."

Đứng trước sự việc như vậy, người đã trải qua sóng gió lớn như Lục Bắc Thần cũng phải ôm ngực, rất lâu sau mới định thần lại.

Ông ấy lớn lên ở vùng nông thôn trên núi, từ nhỏ đã nghe chuyện ma quỷ.

Bây giờ lại có thể chứng kiến chuyện thật người thật.

Khụ khụ khụ!

Lâm Dật đột nhiên ho một tiếng, khiến nhóm người Tống Kim Dân giật mình.

"Người Trung Quốc đều bất thường như vậy sao?" Mila nắm lấy cánh tay ông ta.

"Làm sao tôi biết được."

"Toàn bộ thế giới đều thuộc về người Hán, cô nên biết loại chuyện này." Monica nói.

"Chị đại ơi, đã đến nước này rồi, chị đừng bắt bẻ em nữa, có được không?"

Lâm Cảnh Chiến và Lục Bắc Thần đứng ở phía bên kia.

Trong lò hỏa táng, người chết sống lại, dù thế nào thì điều này cũng thật đáng sợ.

Khụ khụ khụ.

Lâm Dật lại ho khan một tiếng, sau đó sáu người bọn họ nhìn thấy vẻ mặt Lâm Dật trở nên đau đến và rối rắm, sau đó...

Anh khẽ di chuyển cơ thể rồi ngồi dậy.

"A!"

Mila và Monica hét lớn đến mức suýt vỡ cổ họng.

Tống Kim Dân và Geisen cũng không khá hơn là bao.

Lâm Dật ôm trán. Mặc dù được sống lại nhờ kỹ năng "Tìm được đường sống từ trong chỗ chết", nhưng thân thể nằm trên giường nhiều ngày như vậy, toàn bộ khớp xương đều như bị rỉ sét.

Nhúc nhích một chút thôi cũng đau kinh khủng.

Nhìn thấy mọi người trong phòng, Lâm Dật cảm thấy có chút kỳ quái.

Theo lý mà nói thì bây giờ anh nên tang lễ mới phải, tại sao lại chỉ có mấy người này.

Những nhân vật quan trọng lại không đến.

Ngoài ra, Lục Bắc Thần xuất hiện ở đây thì anh còn có thể hiểu được, nhưng tại sao Tống Kim Dân lại tới đây?

"Lâm Dật, cậu còn chưa chết à?" Lục Bắc Thần ngập ngừng hỏi.

Đứng trước hiện tượng siêu nhiên này, ông ấy không thể bình tĩnh được.

"Tôi chưa bao giờ chết." Lâm Dật nói tiếp:

"Tôi vẫn còn thoi thóp mà, có thể là thiết bị y tế hiện tại chưa phát hiện ra nên nhầm tưởng là tôi đã chết."

Mấy người họ không tin vào chuyện này, nhưng Lâm Dật thật sự không chết, sự thật bày ra trước mắt, không thể không tin được.

Chuyện này chỉ có thể giải thích là một hiện tượng siêu nhiên mà thôi.

"Cậu chưa chết là may rồi, muộn chút nữa là cậu đã bị đẩy vào lò thiêu rồi."

Lâm Dật bỗng cảm thấy toàn thân ớn lạnh, nếu như bị đẩy vào lò thiêu thì anh đã chết thật rồi.

Tuy nhiên, ánh mắt của Lâm Dật lại nhanh chóng rơi vào người Lâm Cảnh Chiến, quan sát từ trên xuống dưới.

Có một cảm giác thân quen không thể giải thích được ở trên người này.

"Đừng nhìn nữa, ông ấy là ba của cậu, Lâm Cảnh Chiến."

"Ba, ba tôi..."

Lâm Dật sững sờ, hồi lâu không lên tiếng.

Lâm Cảnh Chiến cũng ngẩn ra. Lúc đứng trước thi thể còn có thể bình tĩnh một chút, nhưng bây giờ Lâm Dật đã sống lại, khiến ông ấy không biết nên đối mặt với quan hệ giữa hai người như thế nào.

"Mất tích bao nhiêu năm mà ông vẫn đến dự đám tang của tôi, xem ra cũng còn chút trách nhiệm." Lâm Dật nói không hề ngượng ngùng.

"Người cũng mất rồi, có thế nào thì ba cũng phải tới xem, dù sao con cũng là con trai của ba." Lâm Cảnh Chiến nói:

"Nhưng cách chúng ta gặp nhau có hơi đột ngột."

"Thì có ai nói không phải đâu, mà sao chỉ có mấy người tới tiễn tôi vậy?"

"Mọi người đều ở bên ngoài. Ba là người phát hiện ra sự thay đổi của con trước nên đã đưa con đến đây."

Lâm Dật nghiêng đầu nhìn Tống Kim Dân và những người khác.

"Vậy tại sao họ cũng ở đây?"

"Chính họ đã đưa con vào."

Lâm Dật nhìn làn da ngăm đen của Geisen.

Đây chính là anh da đen khiêng quan tài huyền thoại đấy ư?

Chương 1875: Làm Người Thì Đừng Quá Tự Phụ

"Mấy người đưa tôi đến đây để tôi không làm người khác sợ sao?"

Lục Bắc Thần nhìn Lâm Cảnh Chiến, đó cũng là điều ông ấy muốn hỏi.

Theo ông ấy nghĩ thì là do họ muốn dàn dựng việc Lâm Dật giả chết, còn về phần tại sao lại làm như vậy thì ông ấy cũng muốn biết.

Lâm Cảnh Chiến kéo ghế ra ngồi rồi châm thuốc.

"Chuyện này con là người trong cuộc, vậy có biết hung thủ là ai không?"

Lâm Dật nhún vai: "Tôi không biết, nhưng tôi nghi ngờ người nhà họ Vương."

"Đầu tiên, tôi không có kẻ thù ở nước ngoài, vì vậy chắc chắn phải là người trong nước."

"Thứ hai, trong số những gia tộc lớn ở Trung Quốc, tôi không tìm được ai khác ngoài nhà họ Vương có khả năng kiếm được nhiều quặng như vậy."

"Thứ ba, đây là một kế hoạch lớn và được tính toán kỹ lưỡng, tất cả quá trình diễn ra trong vài tháng. Tôi nghĩ người duy nhất có khả năng bày ra chuyện này chỉ có Vương Đình Sơn thôi."

"Thứ tư, bên kia đã gài tai mắt vào Lữ đoàn Trung Vệ. Người bình thường sẽ không bao giờ có khả năng này. Hơn nữa, tôi còn có thù oán với họ. Vì những lý do này, tôi cảm thấy đó chính là nhà họ Vương, nhưng tôi không có bằng chứng."

Lâm Cảnh Chiến không nói gì, quay sang nhìn Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần suy nghĩ vài giây.

"Cậu đang muốn tạo dựng hiện trường giả chết cho cậu ấy, sau đó bí mật trả thù nhà họ Vương?"

Cả Lâm Cảnh Chiến và Lục Bắc Thần đều không phủ nhận suy đoán của Lâm Dật, bởi vì họ cũng nghĩ như vậy.

Nhưng Lục Bắc Thần rất thông minh, nhanh chóng đoán được suy nghĩ của Lâm Cảnh Chiến.

"Cũng gần như vậy đấy. Xảy ra chuyện lớn thế này, có thế nào tôi cũng phải tìm ra hung thủ." Lâm Cảnh Chiến nói:

"Tôi vốn định tự mình ra tay, nhưng thằng bé đột nhiên sống lại, nên để nó làm thì thích hợp hơn."

"Các cậu đừng coi thường nhà họ Vương, nếu xảy ra chuyện thì tôi cũng không giúp được cậu ấy đâu."

"Chuyện này không phải vấn đề lớn, chú chỉ cần giúp đỡ giải quyết chuyện trước mắt là được, phần còn lại chúng tôi sẽ xử lý."

"Bố con cậu bớt gây sức ép đi, đây không phải chuyện nhỏ đâu."

Sống từng này tuổi rồi, đến giờ Lục Bắc Thần chưa từng sợ bất cứ điều gì.

Nhưng lần này, ông ấy lại thực sự lo lắng.

Hai bố con họ đều là người không sợ trời không sợ đất, bây giờ thì tốt rồi, cả hai còn bắt tay giải quyết chuyện này.

Lục Bắc Thần khẽ rùng mình.

Sẽ có một người đặc biệt phụ trách việc hỏa táng, tất cả người thân và bạn bè đều tập trung bên ngoài, khi tro cốt được đưa ra ngoài thì mọi việc coi như đã hoàn tất.

Lúc này, Lưu Hồng và một nhóm người của Lữ đoàn Trung Vệ đã đến bên cạnh nhà họ Chu, cố gắng an ủi cảm xúc của họ.

Trong quá trình khám nghiệm tử thi, tất cả đều biết về hoàn cảnh bi đát của Chu Lương.

Lâm Dật quả thực rất khổ sở, nhưng so với Chu Lương thì cũng không đáng để nhắc đến.

Cùng lúc đó, ở một góc của lò hỏa táng, Tần Ánh Nguyệt gọi Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư sang một bên.

Mặc dù tâm trạng của cả hai rất kém, nhưng họ cũng đã từ từ chấp nhận sự thật này.

Người chết không thể sống lại, dù không muốn thì cũng phải chấp nhận mà thôi.

Nhìn thấy khuôn mặt hốc hác của Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư.

Tần Ánh Nguyệt ngập ngừng mấy lần liền, bà ấy muốn nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Cứ luôn cảm thấy có lỗi với hai người.

"Dì à, nếu dì có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi ạ, đừng cứ thế mãi." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Dì đã nghe nói về chuyện của ba người các cháu. Đó là lỗi của con trai dì, nó có lỗi với các cháu. Nhưng tất cả là do người làm mẹ như dì không dạy dỗ nó, khiến các cháu phải chịu khổ."

Tần Ánh Nguyệt cúi đầu trước hai người họ, điều này làm cho Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư kinh ngạc vô cùng, vội vàng đưa tay ra để đỡ bà ấy lên.

Nhưng trong quá trình đó, bàn tay của cả hai chạm vào nhau, họ vội vàng thu tay lại như thể bị điện giật.

"Dì à, đừng nói vậy, đây là chuyện giữa chúng cháu, không liên quan gì đến dì." Kỷ Khuynh Nhan nói.

"Nhưng đúng là con trai dì có lỗi với các cháu, dì thay nó xin lỗi các cháu." Tần Ánh Nguyệt đau khổ nói tiếp:

"Bây giờ mọi chuyện đã thành ra như vậy rồi, dì mặt dày gọi các cháu ra đây, hy vọng các cháu đừng tính toán với nó, dù sao thì người cũng ra đi rồi."

"Không, không đâu ạ..."

Người đã ra đi rồi...

Những lời này đâm sâu vào hốc mắt của hai người phụ nữ.

Khi nhận được tin này, Kỷ Khuynh Nhan đã gạt bỏ mọi khúc mắc trong lòng.

Chỉ nghĩ đến điều đó thôi cũng khiến cô đau lòng, không cầm được nước mắt.

Cô có thể cố gắng chấp nhận việc Lâm Dật rời bỏ mình để lao vào vòng tay của người phụ nữ khác.

Nhưng bây giờ tất cả cảm xúc yêu hận đều phải dồn hết trong lòng, dù sao thì sau này cũng sẽ không bao giờ gặp lại người đó nữa.

Yêu sâu đậm, yêu tha thiết.

Nhưng cuối cùng lại không thể có được.

"Có lời này của các cháu là dì thấy yên tâm hơn nhiều rồi."

Tần Ánh Nguyệt ôm lấy hai người họ, nước mắt rơi lã chã, khóc không thành tiếng.

Cùng lúc đó, có ba chiếc taxi chạy từ bên ngoài vào.

Kỳ Hiển Chiêu, Điền Nghiên, Nhan Từ và một số giám đốc điều hành cấp cao của tập đoàn Lăng Vân lần lượt ra khỏi xe, chạy về phía Hà Viện Viện.

"Viện Viện, rốt cuộc là có chuyện gì, sao tổng giám đốc Lâm lại xảy ra chuyện được?"

Tin tức về cái chết của Lâm Dật không được công bố ra bên ngoài, nhưng người họ Vương đã âm thầm thông báo lên mạng, gây nên một phen náo động.

Lúc đó, Kỳ Hiển Chiêu và những người khác mới biết được chuyện này.

Ban đầu họ không tin, sau đó, họ gọi cho Hà Viện Viện, nhận được câu trả lời khẳng định từ cô ấy, thế là họ bèn bay đến Yến Kinh ngay lập tức.

Đặc biệt là Kỳ Hiển Chiêu, người vẫn còn bó bột trên chân, cũng bất chấp tất cả để đến Yến Kinh..

Còn về phía Nhan Từ, bởi vì trước kia họ đã từng hợp tác, vậy nên sau khi biết tin tức, cô ấy đã gọi điện thoại cho Kỳ Hiển Chiêu để xác nhận, sau đó vội vàng chạy đến và lên cùng chuyến bay luôn.

"Anh Kỳ..."

Nhìn thấy Kỳ Hiển Chiêu, Hà Viện Viện nắm lấy một góc quần áo của anh ta rồi lại bật khóc.

Không nói gì cả, cứ thế khóc không ngừng.

Kì Hiển Chiêu và những người khác nhìn lò hỏa táng trước mặt, người như dại ra, mãi không nói nên lời, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt.

Ở một góc khác, Vương Oánh đeo kính râm và khẩu trang, hòa vào đám đông, không bị Kỷ Khuynh Nhan nhìn thấy.

Cô ấy thấy tin tức trên mạng nên bỏ hết công việc để chạy đến đây.

Không ai nói với cô ấy rằng Lâm Dật đã chết.

Nhưng những giọt nước mắt của Kỷ Khuynh Nhan đã nói lên tất cả.

Vương Oánh đi đến một góc không có ai, vùi đầu vào giữa hai chân, cảm xúc vỡ òa như một cơn lũ tràn đê, nhấn chìm cô ấy trong phút chốc.

Ngay sau đó, có người ra khỏi tòa nhà và thông báo cho gia đình Lâm Dật rằng việc hỏa táng đã hoàn tất, bước tiếp theo là lấy tro.

Trong hoàn cảnh này thì người bình thường không có nhiều sự lựa chọn, hầu hết đều giao cho nhân viên lên tận nơi lựa chọn, sau đó giao cho người nhà mang đi.

Nhưng Lâm Dật thì khác, việc lựa chọn thế nào là tùy thuộc vào sự sắp đặt của gia đình anh.

Đúng lúc này, một chiếc Accord màu đen phóng ra khỏi lò hỏa thiêu.

"Bây giờ cảm thấy thế nào?" Tống Kim Dân đang lái xe hỏi.

"Làm người không nên quá tự phụ. Ngày nào anh cũng khoác lác về việc gửi người này vào lò hỏa táng, gửi người kia vào lò hỏa thiêu. Giờ thì hay rồi, những người khác đều tới hết rồi."

Chương 1876: Lâm Dật Tức Giận.

"Tôi nghe nói ở Trung Quốc, sau khi một người chết, phải đến dự lễ tang, còn có thu tiền cúng điếu. Những người bạn này của anh đoán chừng đều rất có tiền, anh chết, làm sao cũng có thể thu được mấy chục triệu."

"Này này, tốt xấu gì anh cũng là thủ hạ của ba của tôi, này nếu như đặt ở thời cổ đại, tôi cũng coi như là Thiếu chủ của các anh, có thể hay không đối với tôi tôn kính một chút, tôi còn thiếu mấy chục triệu này sao."

"Chân muỗi tuy nhỏ cũng là thịt." Tống Kim Dân ngậm thuốc lá nói: "Đợi lát nữa lúc tới đó, tôi mang cho cậu cái giò trở về."

"Ăn cái cọng lông, làm việc chính trước đã."

"Được."

Tống Kim Dân lái xe, dựa theo chỉ thị của Lâm Dật, đem xe lái đến suối nước nóng Thủy Qủa.

Về phía lò hỏa táng, sau khi nhặt tro cốt xong sẽ do Triệu Toàn Phúc đưa đi ra ngoài.

Đến thời điểm này, hậu sự của Lâm Dật đều đã được xử lý xong.

Về phần chuyện bàn tiệc với theo lễ nghi, hình như cũng không hề phát sinh chuyện gì.

Cũng bởi vì những người tới tham gia lễ truy điệu quá có tiền rồi, cũng sẽ không có quy củ như vậy.

Nhưng mà, theo quan niệm của Triệu Toàn Phúc với Vương Thúy Bình, có rất nhiều người như vậy đến, bất kể như thế nào đều vẫn sắp xếp mấy bàn.

Dù sao cũng đã đến giờ cơm trưa rồi nên vẫn phải ăn.

Nhưng những người tới tham gia phúng viếng, đều từ chối lời mời như vậy.

Cơm như này, không ai có tâm tư để ăn.

Căn cứ vào nguyên nhân như vậy, hai vợ chồng già cũng không có kiên trì, bọn họ cũng không còn khí lực để thu xếp những chuyện như vậy nữa.

Nhưng khi rời nơi tổ chức, gia đình vẫn đứng ở cổng chào từng người một, tuy rằng đơn sơ một chút, nhưng nào nên có lễ nghi cũng đều có.

Sau khi rời lò hỏa táng, Kỷ Khuynh Nhan với những người khác trở về khách sạn.

Sau khi rời lò hỏa táng, cô vẫn một mực ôm tro cốt của Lâm Dật, không nỡ buông tay ra.

Theo ý của Triệu Toàn Phúc với Vương Thúy Bình muốn đem tro cốt thu xếp ở Trung Hải.

Nhưng cuối cùng bị Kỷ Khuynh Nhan từ chối.

Lâm Dật quê hương ở Quảng Châu, vẫn là lá rụng về cội tốt hơn.

Mà với địa vị bên trong hàng ngũ chiến đấu của lữ đoàn trung vệ, Lâm Dật với Chu Lương cũng có thể vào nghĩa trang liệt sĩ.

Ở trong khách sạn một lúc, tâm trạng của mọi người cũng bình phục một chút, liền chuẩn bị trở về Quảng Châu.

Cùng lúc đó, Lâm Dật với Tống Kim Dân, đã ngâm xong tắm, đã đến trong phòng khách chờ kỹ thuật viên phục vụ.

Lâm Dật hai tay gối ở sau gáy, trên mặt một chút biểu cảm cũng không có, tâm tình có chút phức tạp.

Bởi vì lúc anh ở đó đã nghe nói một chuyện.

Quan hệ của mình và Lương Nhược Hư đã bị bại lộ, Kỷ Khuynh Nhan cũng đã biết chuyện này.

Điều này làm cho tâm trạng của Lâm Dật thật lâu cũng không thể bình tĩnh được.

Anh đang cố gắng nghĩ biện pháp, muốn đem chuyện này cân bằng xử lý tốt.

Như thế rất tốt, chính mình còn chưa nghĩ ra được biện pháp, lại bị người khác làm lộ ra ngoài ánh sáng.

Căn cứ vào nguyên nhân như vậy, Lâm Dật càng thêm khẳng định, chuyện này là Vương gia làm.

Có thể che giấu mình, sau đó đi chụp ảnh Lương Nhược Hư, người bình thường cũng không làm được chuyện như vậy, cũng không có động cơ.

Mà Vương gia liền phù hợp với toàn bộ điều kiện, sau khi mình chết sẽ đem chuyện này lộ ra ngoài, sau đó để cho mình thân bại danh liệt.

Nước cờ này đi, thật đúng là đủ âm hiểm.

Tuy rằng hiện tại có thể trốn được, nhưng qua mấy ngày nữa chung quy vẫn phải về, anh còn không biết làm sao mặt để đối mặt với chuyện này.

Hoặc là nói, làm thế nào để đối mặt với Kỷ Khuynh Nhan.

"Vẫn đúng là đừng nói, tôi phát hiện quan hệ của cậu cũng khá rộng, nhân duyên có vẻ như cũng không tệ."

Lúc hưởng thụ xoa bóp, Tống Kim Dân cười ha hả nói.

"Làm sao vậy?"

"Cậu xem một chút cái này đi, tin tức đã được đăng trên mạng rồi."

Lâm Dật tiếp nhận điện thoại của Tống Kim Dân, khóe miệng không khỏi co giật.

"Chúc Lâm tiên sinh, tinh thần bất tử, phong thái của anh sẽ tồn tại mãi mãi —— tất cả các kỹ thuật viên của Trung Hải Hoa Thanh Trì đều chân thành kính trọng."

"Chúc Lâm tổng lên đường bình an, sớm trèo lên Cực Nhạc —— các kỹ thuật viên của Trung Hải óng ánh tôn nước hợp thành số 18 kỹ sư dâng lên."

"Nguyện Thiên đường không có ốm đau, chúc Lâm tổng Hạo Khí trường tồn, phong hoa vĩnh trú —— tất cả các nhân viên của thung lũng tắm Trung Hải kính trọng."

"Long tranh hổ đấu Bỉ Ngạn Hoa, cảm ơn Lâm tổng cho ta một mái nhà, đau xót nhớ lại Lâm tổng qua đời, ngài vĩnh viễn sống ở trong lòng chúng tôi —— toàn thể kỹ thuật viên của Trung Hải tôn hưởng hội dâng lên."

Sắc mặt Lâm Dật rất khó coi, tiếp tục kéo xuống, phát hiện tổng cộng hai mươi mấy nhà trung tâm tắm rửa, đều kéo tương ứng hoành phi.

Lâm Dật không biết nên nói cái gì cho phải, tuy nói là tôi nuôi sống các người, nhưng cũng không đến nỗi lộ liễu như vậy.

Mà hàng loạt thứ này cũng đổ xô vào hàng hot search.

"Trung Hải Lâm tổng là ai?"

Hơn nữa còn có rất nhiều cuộc thảo luận sôi nổi.

"Xin hỏi, sự ra đi của Lâm tổng đối với sự nghiệp tắm rửa ở Trung Hải có bao nhiêu ảnh hưởng?"

"Này mẹ nó, đám người này có phải rảnh rỗi đau trứng, đem danh tiếng của tôi đều hủy hoại."

"Phồn vinh nghề tắm rửa Trung Hải không thể rời bỏ ủng hộ của cậu." Tống Kim Dân nói:

"Tôi nói làm sao từ lần đầu tiên lúc nhìn thấy cậu, liền cảm thấy cậu vừa mắt chứ, không nghĩ tới chúng ta đều là người trong đồng đạo."

"Cũng vậy."

...

Biệt thự nhà họ Vương, Vương Đình Sơn với Trần Sở Phong đang ngồi đối diện uống trà, người trước nhìn đồng hồ đeo tay một cái nói:

"Đều lúc này, đoán chừng lễ truy điệu đã kết thúc."

"Kỳ thực việc này cùng với chúng ta cũng không có quan hệ gì nhiều lắm, chỉ cần Lâm Dật chết rồi, chuyện này coi như kết thúc." Trần Sở Phong nói:

"Nhưng mà tương lai mấy năm tới, nhà họ Vương vẫn muốn lấy giấu tài làm chủ, chỉ cần Lục Bắc Thần còn sống, chúng ta liền không thích hợp có hành động gì lớn."

Vương Đình Sơn gật đầu, "Nhà họ Vương có thể đi tới như ngày hôm nay, tất cả đều là do Lâm Dật ban tặng, tôi chỉ là hối hận, không sớm một chút đem anh ta giết chết."

"Duyên phận có thì cùng tu hữu, duyên phận không thì chớ cưỡng cầu. Nhìn có chút muộn nhưng trên thực tế đều là sự an bài của vận mệnh, vì vậy cứ bình tĩnh đối xử."

"Nếu có thể đem anh ta giết chết trước mặt là tốt rồi, luôn cảm thấy như vậy cũng không quá hả giận." Vương Miện nói.

"Người làm việc lớn, không câu nệ tiểu tiết, chỉ cần có kết quả là tốt rồi."

"Biết rồi Trần lão."

Két kẹt ——

Lúc ba người đang nói chuyện, ngoài cửa vang lên tiếng thắng xe, Lý Mật từ bên ngoài đi vào, bước chân vội vàng.

"Lão gia, lễ truy điệu bên kia xảy ra chút vấn đề, Lâm Cảnh Chiến trở về rồi."

"Anh nói cái gì? Lâm Cảnh Chiến trở về rồi?"

Vương Đình Sơn bật dậy nhảy khỏi ghế, sắc mặt hết sức khó coi.

Một bên khác Trần Sở Phong cũng giống vậy, mặc dù không kính động như Vương Đình Sơn, nhưng cái tên Lâm Cảnh Chiến này, giống như là một là một điều cấm kỵ không thể nhắc đến!

Nếu như năm đó, Lâm Cảnh Chiến không rời đi, Yến Kinh có lẽ đã không ở trong tình cảnh hiện nay.

"Lâm Dật thật sự là con của anh ta?"

Lý Mật gật đầu.

"Tần gia, Triệu gia, Cố gia, Lục gia, Tôn gia, sau khi biết được tin Lâm Dật qua đời, bọn họ đã định đến hiện trường điều tra. Nhưng Lâm Cảnh Chiến đến rồi, ép năm đại gia tộc không dám ngẩng đầu, không chỉ có để cho bọn họ ở hiện trường cúi đầu, hơn nữa còn để con chó Tần Anh Long quỳ ở trên mặt đất."

Lúc nói chuyện Lý Mật rất bình tĩnh, bởi vì anh tuổi còn trẻ, không biết chuyện năm đó.

Nhưng Vương Đình Sơn với Trần Sở Phong thì khác.

Mặc dù đã qua hơn hai mươi năm, nhưng những năm tháng bị chi phối ấy vẫn không thể xóa nhòa trong lòng của họ.

Chương 1877: Báo Thù.

"Mất tích nhiều năm như vậy, không ngờ tới cái chết của Lâm Dật lại có thể đưa anh ta quay lại." Vương Đình Sơn híp mắt nói.

"Cha, con nghe cha đề cập tới người này, có vẻ rất lợi hại, chuyện này có thể có sai sót gì không?"

Vốn dĩ Vương Miện không biết người này, chỉ là gần đây nghe người lớn trong nhà tán gẫu lại chuyện cũ, mới biết Lâm Cảnh Chiến nhân vật số một như vậy.

Cũng biết ông ta năm đó ở Yến Kinh, có phong quang cỡ nào.

So với Lâm Dật bây giờ, chỉ có hơn chớ không có kém.

Nếu như người như vậy trở về, đoán chừng là sẽ gây ra nhiều sóng gió.

"Thế thì không đến nỗi, bây giờ Yến Kinh, đã không phải là Yến Kinh của hai mươi năm trước, ông ta muốn ở chỗ này một tay che trời, là không thể nào!"

Vương Đình Sơn nhìn Lý Mật, "Trừ đó ra, còn có phát hiện gì nữa không?"

"Ông ta mấy năm qua, ở nước ngoài hẳn là làm ăn cũng không tệ, mấy tên thủ hạ đều là người nước ngoài, hơn nữa lá gan còn không nhỏ, cũng dám hướng về phía năm đại gia tộc rút súng, điểm ấy là cần phải chú ý."

Trần Sở Phong thổi thổi hơi nóng trên chén trà, nhàn nhạt nói:

"Nếu như không có Lục Bắc Thần hỗ trợ, đoán chừng ông ta cũng không dám. Chỗ này là Trung Quốc, đã nhiều năm như vậy, đã không phải là chỗ ông ta có thể ngang ngược được."

"Lão gia, chúng ta tiếp theo có cần làm chút gì không?"

"Hãy kiểm tra lại một lần nữa xem thử có sơ hở nào trong chuyện này nữa không, tranh thủ đừng lộ ra sơ sót." Vương Đình Sơn thảnh thơi mà nói, tựa như không có chút lo lắng nào.

Vẽ mặt của Lý Mật khẽ thay đổi, "Lão gia, kỳ thực có một chuyện, tôi vẫn muốn nói."

"Không sao, cứ thoải mái mà nói là được rồi."

"Cho dù chúng ta không có lộ ra bất kỳ sơ sót nào, cũng sẽ dấy lên nghi ngờ." Lý Mật nói:

"Nhìn toàn bộ Trung Quốc, có năng lực làm ra chuyện như vậy, đều không cao hơn ba gia tộc, lại thêm quan hệ của chúng ta với Lâm Dật, chúng ta càng có động cơ để ra tay với anh ta. Lục Bắc Thần là một người thông minh, tôi nghĩ ông ta có thể sẽ hoài nghi chúng ta."

"Điểm ấy tôi sớm đã nghĩ đến." Vương Đình Sơn nói:

"Trên thế giới không có tường nào gió không lọt qua được, chỉ cần là làm, liền tất nhiên sẽ bị hoài nghi, đây là điều đương nhiên. Nhưng tôi không có để lại bất kỳ chứng cớ nào, coi như là Lục Bắc Thần, cũng không có khả năng nói là tôi làm được, càng không thể động thủ với tôi. Mặc dù nhà họ Vương sa sút, nhưng vẫn là gia tộc có thể xếp vào top năm gia tộc ở Trung Quốc, không người nào có thể trừng phạt tôi."

"Tôi biết rồi."

"Đi đi, tiếp tục nhìn chằm chằm động tĩnh bên kia, báo cáo kịp thời."

"Biết rồi!"

...

Hơn hai giờ chiều, đoàn người máy bay, hạ cánh tại sân bay Dương Thành.

Ngoại trừ người thân của Lâm Dật, Lương Nhược Hư cũng cùng đi theo.

Đây là thủ tục cuối cùng rồi, dù như thế nào cô cũng muốn đi theo hoàn thành.

Ngoài ra, còn có người của lữ đoàn trung vệ, đều muốn tiễn nửa đoạn đường cuối cùng này.

Nhưng mà Lưu Hồng với Khâu Vũ Lạc không đến Dương Thành, mà là đi Tứ Xuyên.

Bọn họ là đại diện của lữ đoàn trung vệ, còn phải đi thăm người nhà của Chu Lương và dự tang lễ của cậu ta.

Máy bay sau khi hạ cánh, một đoàn người đi tới nghĩa trang liệt sĩ, theo sự sắp xếp của Dương Nghiễm Hạ chuyện bên này cũng là thuận buồm xuôi gió, không có bất kỳ trở ngại nào.

Sau khi tro cốt được chôn cất, mọi người từng người một tiến lên cúi đầu chia buồn.

Kỷ Khuynh Nhan với Lương Nhược Hư trong lúc đó, hình như cũng mất đi khúc mắc đó.

Lại như Tần Ánh Nguyệt nói, người cũng đã chết rồi, còn để ý nhiều như vậy làm gì.

Đứng ở hàng sau Lâm Cảnh Chiến bĩu môi.

Cái tên cẩu vật này, còn rất được hoan nghênh.

Hơn hai tiếng đồng hồ, mọi thủ tục cũng đã hoàn thành.

Mấy chục người cuồn cuộn, toàn bộ đều ảm đạm rời đi.

Gió trong nghĩa trang có phần hiu quạnh, dù cho bên ngoài mặt trời chói chang, nhưng bầu không khí lại đặc biệt ngột ngạt.

Mọi người sau khi rời đi, trước mộ Lâm Dật không có một bóng người.

Ước chừng nửa giờ sau, Vương Oánh mặc đồ đen đi lặng lẽ lại đây.

Cô biết rõ thân phận của mình, chính là tình nhân của Lâm Dật.

Thân phận này không thể lộ ra ngoài ánh sáng, không có cách nào ở trước mặt mọi người xuất hiện, chỉ có thể len lén lại đây.

"Cậu cái tên hỗn cầu! Làm chuyện gì cũng trong im lặng!"

Vương Oánh ngồi bệt ở trước bia mộ Lâm Dật, nước mắt lã chã mà rơi xuống.

"Cậu đi rồi, còn để chị sống thế nào đây."

Đối với mọi người mà nói, Sinh Lão Bệnh Tử đều là chuyện có thể tiếp nhận được.

Nhưng Lâm Dật lại lặng lẽ ra đi quá mức đột ngột.

Trong lòng không có bất kỳ chuẩn bị gì, đột nhiên xuất hiện tin dữ, đánh mỗi người một cái trở tay không kịp.

Trước bia mộ Lâm Dật, Vương Oánh lưu luyến thật lâu không muốn rời đi, mãi đến khi nghĩa trang sắp đóng cửa cũng không nỡ rời đi.

...

Yến Kinh, suối nước nóng Thủy Quả.

Một buổi chiều, Lâm Dật với Tống Kim Dân không đi đâu cả.

Vẫn luôn ở trong phòng riêng, khi đói bụng liền gọi một ít đồ ăn, đè xuống đến mức không còn biết trời đâu đất đâu, khá có một loại cảm giác thông cảm.

Sau khi ấn xong chuông cuối cùng, Tống Kim Dân nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện đã mười giờ hơn.

"Không sai biệt lắm, đi làm việc thôi."

Tống Kim Dân giơ chén rượu lên, cùng Lâm Dật cụng một cái, một hơi uống hết nửa chai bia còn lại. Sau đó xoay xoay lưng, từ trung tâm tắm rửa đi ra ngoài, sau đó lên xe, hướng về nhà họ Vương lái đi.

Cùng lúc đó, biệt thự nhà họ Vương, chỉ có thư phòng đèn vẫn sáng.

Vương Miện đã đi nghỉ ngơi rồi, nhưng Vương Đình Sơn với Trần Sở Phong vẫn còn ở chỗ này.

"Xem ra Lâm Cảnh Chiến là thật sự kết thúc rồi, vậy mà cứ như vậy rời đi." Trần Sở Phong cảm khái nói.

"Tôi đoán chừng là Lục Bắc Thần đã làm." Vương Đình Sơn nói:

"Với thân phận của ông ta, có thể đến Trung Quốc, nhất định là ông ta lặng lẽ nhận lấy, tất nhiên không thể để ông ta ở lại Trung Quốc lâu được."

"Lâm Cảnh Chiến là thật sự cô đơn rồi." Trần Sở Phong cảm khái một tiếng, nói:

"Với cái tính cách hung hăng càn quấy của Lâm Cảnh Chiến kia, nếu như chuyện ông ta muốn làm, coi như là Lục Bắc Thần lên tiếng, xảy ra chuyện lớn như vậy, ông ta cũng không có khả năng nói đi sẽ không đi."

"Tôi cũng nghĩ như vậy, vốn dĩ tôi còn muốn làm chút công tác chuẩn bị, lần này được rồi, ông ta vậy mà đi rồi." Vương Đình Sơn đốt điếu thuốc, biểu hiện cũng hơi xúc động:

"Thiên Đạo tốt Luân Hồi, năm đó có bao nhiêu hung hăng, hiện tại liền có bấy nhiêu chật vật. Con trai bị giết chết, vậy mà cứ như vậy xám xịt rời đi, ông ta cũng không phải là Lâm Cảnh Chiến của lúc trước."

"Tôi phân tích một chút, ông ta hiện tại cũng chỉ là dựa uy danh năm đó ở Yến Kinh đùa giỡn một chút uy phong, đã không còn dũng cảm như xưa nữa"

"Ai nói không phải đây, Lão Trần, thời gian cũng không còn sớm nữa, đi nghỉ trước đi." Vương Đình Sơn đứng dậy nói:

"Lâm Cảnh Chiến cũng đã đi rồi, cũng không cần phải đem suy nghĩ đặt ở trên người ông ta nữa."

"Đi thôi."

Vương Đình Sơn đi tới, đem Trần Sở Phong đỡ lên, đi đến phòng cho khách bên cạnh.

Đèn trên hành lang lầu hai đã tắt, Vương Đình Sơn đang chuẩn bị đi mở đèn. Nhưng vừa đúng lúc này, lại nghe thấy tiếng bước chân từ trên lầu truyền đến.

Điều này khiến hai người họ khó hiểu, đồng thời cũng trở nên căng thẳng.

Trong nhà chỉ có ba người, con trai đã nghỉ ngơi, tiếng bước chân ở đâu ra?

Ai dám xông vào Vương gia?

Rất nhanh, bọn họ ở lối đi hành lang, nhìn thấy một cái bóng đen.

Dựa vào ánh trăng, bọn họ nhìn thấy một gương mặt!

Mặt của Lâm Dật!

Chương 1878: Không Kiểm Soát Được.

Hô thông!

Trần Sở Phong bị dọa sợ co quắp ngồi trên đất.

Che ngực, không ngừng thở hổn hển.

Ông lớn tuổi, lại thêm vào tim không được tốt, chuyện như thế này ông ta không thể nào chịu được.

"Lâm, Lâm Dật ..."

Trần Sở Phong bị dọa phát sợ, Vương Đình Sơn cũng không khá hơn là bao.

Lâm Dật rõ ràng đã chết rồi, nhưng lại nhìn thấy cậu ta ở trong nhà mình.

Loại chuyện quỷ dị này, khiến ông cũng không có cách nào tiếp thu được.

"Làm sao vậy, nhìn thấy tôi ở đây rất bất ngờ lắm sao?"

Lâm Dật lạnh nhạt nói.

"Cậu, cậu đến cùng là người hay quỷ? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này ..."

"Các ông hại chết tôi, tôi tới tìm các ông báo thù, chẳng lẽ không phải là chuyện đương nhiên sao ..."

"Này, đây đều là do cậu gieo gió gặt bão!"

Vương Đình Sơn lớn tiếng nói: "Cũng là bởi vì cậu, mà nhà họ Vương chúng tôi mới biến thành như vậy, hơn nữa con trai của tôi còn bị cậu đánh gãy chân, cậu phải chịu trách nhiệm cho tất cả những chuyện này!"

"Cho nên ông liền sắp xếp kế hoạch như vậy, đem tôi giết chết đúng không."

"Cậu chết cũng chưa hết tội ..."

Nói được nửa câu, Vương Đình Sơn liền ngậm miệng lại.

Sau một hồi hoảng sợ, ông đã lấy lại được bình tĩnh.

Bởi vì ông ở trên đất, nhìn thấy bóng của Lâm Dật!

"Cậu không chết!"

"Ông xem ra cũng không ngu lắm."

Lâm Dật không có chút bất ngờ nào, người như Vương Đình Sơm muốn dựa vào phương thức giả thần giả quỷ để hù dọa ông ta, căn bản là không thể nào.

Nhưng có thể dụ nói ra những câu nói này, cũng đã đủ rồi.

"Không thể nào! Cậu đã chết bom rồi, làm sao có khả năng sống lại được!"

"Tôi chỉ kém một chút nữa thôi, cho nên mọi người lầm tưởng là tôi đã chết rồi." Lâm Dật nhàn nhạt nói:

"Hiện tại tôi cũng đã bình phục tồi, đương nhiên phải tìm ông để tâm sự chứ."

Mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng áo Vương Đình Sơn, ông dự cảm được có chuyện không ổn.

Chuyện này rất có thể là Lục Bắc Thần với Lâm Cảnh Chiến diễn một màn kịch!

Mình bị lừa rồi!

"Cứ coi như cậu có thể sống sót sao cậu có thể ở chỗ này, nhà họ Vương không phải chỗ cậu có thể tới!"

Vương Đình Sơn nói: "Tôi cho cậu ba giây rời khỏi chỗ này, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"

"Nếu như ông cảm thấy, những tên rác rưởi ở bên ngoài kia có thể chặn được tôi, tôi còn có thể xuất hiện ở đây được sao?"

"Cậu, cậu!"

Vương Đình Sơn lui về phía sau một bước, "Lâm Dật, cậu tốt nhất nên biết mình đang làm gì. Thân phận Vương Đình Sơn tôi cậu cũng biết, nếu như cậu dám làm ra chuyện gì đại nghịch bất đạo. Cái tội danh này, coi như là Lục Bắc Thần cũng không gánh nội!"

"Tôi đã là người chết rồi, ai có thể nghi ngờ một kẻ đã chết sẽ đến giết các ông?"

"Cậu..."

Ào ào ào ... Ào ào ào ...

Đúng lúc này, tiếng nước chảy ở trong phòng vệ sinh vang lên.

Âm thanh đột ngột khiến hai người sợ hết hồn.

Lúc này, bọn họ đã không chịu nổi bất kỳ kích thích nào nữa.

"Hầu như cũng đã chuẩn bị xong, nên tiễn các ông lên đường rồi."

"Cậu, cậu làm gì!"

"Rất nhanh ông sẽ biết thôi!"

Lâm Dật vừa vặn nói xong, hai bóng người từ phía sau nhảy ra, che kín miệng của hai người rồi đưa vào phòng vệ sinh.

Không bao lâu sau, Tống Kim Dân từ trong phòng vệ sinh đi ra.

"Đồ vật đã tìm được chưa?"

"Tất cả đều ở đây."

Tống Kim Dân trên tay mang găng tay, cầm ba chiếc điện thoại.

"Điện thoại của Vương Đình Sơn hẳn là có giá trị nhất, nhìn thử bên trong có thứ gì quan trọng không."

Lâm Dật gật đầu, sau đó mở chức năng camera, cũng mở sổ truyền tin của mình.

Ánh mắt Lâm Dật nheo lại khi nhìn thấy nội dung bên trong.

Anh nhìn thấy hai cái tên quen thuộc.

Trần Quan Kiệt với Tào Gia Độ!

Trong lúc bừng tỉnh, tất cả các vấn đề đã được giải quyết.

Tào Gia Độ chính là nội ứng bên trong lữ đoàn trung vệ!

Trần Quan Kiệt là người đã bắn phát súng trong bóng tối!

Hai người một trong một bên ngoài, biết được hành tung của mình gắt gao!

Cũng chỉ có hai người bọn họ, lại tăng thêm Vương Đình Sơn chỉ huy, năng lực làm được chuyện này không chê vào đâu được!

Lâm Dật thở phào nhẹ nhõm, hiện tại xem như là chân tướng đã rõ ràng rồi.

Sau đó, Lâm Dật đã sao chép một bản sao email trên điện thoại di động của Vương Đình Sơn với Trần Sở Phong, công việc chuẩn bị xem như đã đại công cáo thành.

"Điện thoại của Vương Đình Sơn tôi muốn mang đi, sau này còn có tác dụng lớn."

Tống Kim Dân trầm tư trong chốc lát, sau đó gật đầu.

Đổi lại là người bình thường, cũng sẽ không do dự, chỉ là lấy đi một cái điện thoại mà thôi.

Mà những người chuyên nghiệp như Tống Kim Dân thì lại khác.

Những thứ này đều là đồ dùng của người chết, thiếu một thứ, cũng sẽ bị nghi ngờ.

Ở trong kế hoạch của anh ta, những thứ này đều là chứng mình anh ta bố trí hiện trường. Nếu như ít đi điện thoại của Vương Đình Sơn có thể sẽ để lại dấu vết, cho nên anh ta do dự rất lâu.

"Đi thôi, trước tiên đem bọn họ xử lý."

Sau khi thương lượng xong việc tiếp theo, hai người đi vào phòng vệ sinh.

Ở chỗ này, ngoại trừ Vương Đình Sơn với Trần Sở Phong, Lâm Dật còn nhìn thấy Vương Miện!

Nhưng miệng của anh ta đã bị bịt kín, nhìn thấy Vương Đình Sơn với Trần Sở Phong bị bắt vào đây, gương mặt cứng đờ.

Tống Kim Dân đốt điếu thuốc, "Sắp đến giờ rồi, làm việc thôi."

Lập tức, một tên thuộc hạ của anh ta lấy ra một ống tiêm, tiêm vào tĩnh mạch cho Vương Đình Sơn.

"Cái này là cái gì?"

"Là đồ cấm." Tống Kim Dân nói:

"Cái này có thể tạo ra ảo giác, để cơ quan tư pháp nhận định ông ta là xuất hiện ảo giác, sau đó trượt chân rơi xuống sông, như vậy liền hợp tình hợp lý."

Lâm Dật duỗi ra ngón tay cái, "Loại chuyện giết người cướp của này, cũng là các anh chuyên nghiệp."

"Học hỏi một chút đi."

Ba người bọn họ nhìn nhau chằm chằm, không nói được gì bởi vì miệng đã bị dán băng keo, chỉ có thể phát ra âm thanh ô ô.

Nỗi sợ hãi bao trùm cả ba người, đối phương không phí lời, liền càng thêm chứng minh ý đồ giết người.

Lâm Dật ngồi xổm người xuống, nhìn Vương Đình Sơn nói:

"Kỳ thực tôi cảm thấy, đoạn trước của cuộc chiến giữa chúng ta cơ bản là cuộc chiến kinh doanh, chỉ là các ông thiếu chút thú vị, thua bởi tôi. Đương nhiên, mặc dù coi như là tôi hoàn toàn thắng lợi, nhưng tập đoàn Lăng Vân cũng đã bị ảnh hưởng không nhỏ, hai bên cũng coi như là đều bị thiệt hại."

"Nhưng mùa đông năm ngoái, tôi thật sự không biết các ông trúng cái gió gì, vậy mà ở trong bóng tối bày mưu đặt kế Tôn Mãn Lâu muốn đem tôi giết chết. Cái cừu oán này, nhưng là không chết không thôi rồi, thế là tôi đã đánh gãy chân của con trai ông, điều này cũng làm cho ông đối với tôi càng thù hận sâu hơn một tầng."

"Chính là một tướng công thành Vạn Cốt Khô, các ông muốn đem tôi giết chết, tôi có thể lý giải. Nhưng các ông có biết hay không, đồng nghiệp của tôi cũng đã chết!"

Vẻ mặt của Lâm Dật thay đổi, như một con dã thú hung dữ, túm lấy tóc của Vương Đình Sơn, đem đầu của ông ta tách ra tới!

"Chân tay bị gãy, móng tay với răng cũng bị người nhổ xong ..."

Tống Kim Dân đứng ở bên cạnh không nhúc nhích, anh ta nghe được thanh âm nghẹn ngào của Lâm Dật.

"Người ta là bồi tiếp tôi đi qua, đây cũng không phải là nhiệm vụ của lữ đoàn trung vệ. Cũng bởi vì tôi, mà đặt mạng của mình ở Panama ... Tùng tùng tùng!"

Lâm Dật nắm lấy đầu của Vương Đình Sơn, nặng nề nện vào bức tường phía sau, lửa giận đè nén trong lòng giống như là núi lửa phun trào!

Anh đã mất đi lý trí, không có thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

"Ông có biết hay không, cậu ấy năm nay mới 25 tuổi! Cậu ấy là con trai độc nhất của nhà họ Chu! Ông để cho tôi phải giải thích như thế nào với cha mẹ cậu ấy đây! Ông để cho tôi phải giải thích thế nào đây!"

Chương 1879: Bị Bắt Được.

"Ô ô ô ..."

Vương Đình Sơn muốn cầu xin tha, nhưng miệng bị bịt kín lại, căn bản nói không ra lời.

Nhưng Lâm Dật cũng không hề buông tha tính toán của anh.

"Lâm Dật!"

Thấy tình hình không đúng, Tống Kim Dân tiến lên cầm lấy cánh tay Lâm Dật, anh cứ mất kiểm soát như vậy, ba người này cũng sẽ bị anh đánh cho chết mất.

"Mẹ nó anh thả tôi ra!"

Đùng!

Tống Kim Dân một tay bổ vào cổ của Lâm Dật, sau khi anh ngất đi, biệt thự khôi phục lại yên tĩnh.

"Làm việc đi, đợi lát nữa cũng không còn kịp rồi, lúc chuẩn bị rời đi, đừng quên đem điện thoại di động của bọn họ mang đi."

...

Lúc Lâm Dật tỉnh lại, đã hơn tám giờ sáng rồi.

Bởi vậy có thể thấy được, Tống Kim Dân lần này đánh chính là có bao nhiêu ghét anh.

Ngồi ở bên cạnh anh cũng không phải là Tống Kim Dân, mà là Lục Bắc Thần.

"Lão Lục, mẹ kiếp, đau chết mất."

Lâm Dật ôm sau cổ, cảm giác như có một chiếc xe tải lớn đang đè ở trên cổ của mình vậy.

"Chậm một chút hãy hoạt động, chuyện nhà họ Vương cũng đã xử lý xong. Hiện tại phía trên cũng đã thông báo, không có công khai quy mô lớn, cũng không có điều tra quá nhiều."

"Bởi vì nguyên nhân là chất cấm sao?"

Lục Bắc Thần gật đầu, xem như là trả lời.

"Chính nhà họ Vương biểu thị sẽ truy cứu chuyện này, nhưng Vương Đình Sơn cũng đã chết rồi, còn dư lại những người kia, cũng không gây ra được bao nhiêu sóng gió."

Trầm mặc rất lâu, Lâm Dật cảm kích nói:

"Lão Lục, cám ơn ông."

Lâm Dật biết, chuyện này không gây lên nổi sóng, cũng không phải bởi vì bọn họ bí mật làm, mà là Lục Bắc Thần ở phía sau đã xử lý tốt

Chuyện xử lý nhà họ Vương bọn họ có thể không nói đạo lý, tôi hoài nghi anh rồi, tôi liền muốn tiêu diệt anh.

Như vậy ở phương diện quốc gia cũng giống như vậy, Vương Đình Sơn là người có thân phận, xảy ra chuyện như vậy, tất nhiên sẽ gây ra náo động lớn.

Nếu như không có Lục Bắc Thần, Lâm Dật tin chuyện này tuyệt đối sẽ không êm đềm như vậy được.

Nhưng bất kể nói thế nào, chính mình cũng là an toàn, không thể có người hoài nghi đến trên đầu của mình được.

"Kỳ thực tôi cũng không làm cái gì, chủ yếu là các cậu làm sạch sẽ, xem như là không có chứng cứ, cho dù muốn truy cứu cũng không tìm được người." Lục Bắc Thần nở nụ cười, "Ở phương diện giết người diệt khẩu, cậu với cha của cậu còn có chút chênh lệch."

"Ông ta là lão lưu manh chuyên nghiệp, tôi chỉ là một doanh nhân yêu nước, hai chúng tôi là không thể so sánh với nhau được."

Lục Bắc Thần bắt đầu cười ha hả, "Nếu như để cho ông ấy nghe được cậu nói như vậy, đoán chừng sẽ tới đánh cậu một trận."

Lâm Dật cũng mỉm cười, bầu không khí thoải mái hơn rất nhiều, sau đó như là chợt nhớ tới cái gì đó, từ trong túi sách của mình đem điện thoại di động lấy ra.

"Ông xem một chút vật này đi."

"Cái gì đây?"

Sau khi nhận lấy điện thoại từ Lâm Dật, Lục Bắc Thần xem nội dung bên trong, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Suy nghĩ của bọn họ với Lâm Dật trùng khớp với nhau.

"Không nghĩ tới bọn họ thật sự làm ra chuyện như vậy."

"Chắc hẳn trong lòng ông cũng đã đoán được."

"Đoán được Trần Quan Kiệt, nhưng không có đoán được Tào Gia Độ, điều này làm tôi khá bất ngờ, việc này là sơ sẩy của tôi."

Lục Bắc Thần là một người kiêu ngạo, ở trong nhiệm kỳ của mình, xuất hiện chuyện như vậy, này là đối với năng lực của mình là một sự phủ định.

"Trần Quan Kiệt đang ở đâu? Vẫn còn ở trên đảo Leah sao."

"Dựa theo nhiệm vụ của lữ đoàn trung vệ, chắc còn ở trên đảo. Nhưng nếu như xảy ra chuyện như vậy, cậu ta ở trong bóng tối chạy đến đâu cũng khó mà nói được." Lục Bắc Thần nói:

"Hiện tại nhà họ Vương xảy ra chuyện như vậy, tôi tin không bao lâu sau, cậu ta sẽ tự chạy về."

Lâm Dật gật đầu, anh cũng nghĩ như vậy.

Trần Quan Kiệt vốn là có mối quan hệ chặt chẽ với nhà họ Vương.

Cho nên cậu ta nhất định sẽ trong khoảng thời gian ngắn trở về Yến Kinh, tới tham gia tang lễ của Vương Đình Sơn.

Phía bên mình không cần phải làm gì nhiều, chỉ cần chờ đợi là được rồi.

Về phần điện thoại của Vương Đình Sơn, đây là chứng cớ quan trọng.

Nếu trong hồ sơ giao tiếp của ông ta với người nước ngoài của ông ta bị truyền ra ngoài, như vậy tội danh ông ta phải gánh chịu rất là lớn.

Sau mười mấy tiếng, Lâm Dật cũng không đi đâu, vẫn luôn ở trong căn cứ nội bộ của lữ đoàn trung vệ.

Không ở không anh thỉnh thoảng cũng sẽ ra ngoài, nhưng sẽ che cực kỳ kín, mũ, kính râm, khẩu trang, như thế không ít.

Lúc có thể đi cửa sổ tận lực không đi cửa chính, để không có ai chú ý đến anh được

Tám giờ sáng hôm sau, Lâm Dật ở trung tâm tắm rửa ngủ một đêm, nhận được điện thoại của Lục Bắc Thần nói Trần Quan Kiệt đã về tới Yến Kinh, thông báo anh quay về lại căn cứ lữ đoàn trung vệ.

Chậm rãi xoay người, Lâm Dật lại võ trang đầy đủ, chuẩn bị trở về căn cứ.

Bắt taxi trở về lữ đoàn trung vệ, Lâm Dật vòng qua chỗ bóng râm, tìm góc chết camera, chuẩn bị nhảy đi vào.

Ở một nơi như lữ đoàn trung vệ, camera không thể nào có góc chết, mà là người khác vì điều chỉnh phương hướng camera dành một vị trí rộng khoảng hai mét, như vậy ra vào sẽ không có người phát hiện.

"Không được nhúc nhích!"

Lúc Lâm Dật chuẩn bị leo tường mà qua, nghe được phía sau truyền đến một tiếng thét ra lệnh.

Quay đầu nhìn lại mới phát hiện, người nói chuyện vậy mà lại là Khưu Vũ Lạc!

Ngoại trừ người ở ngoài, Lưu Hồng với Ninh Triệt cũng đang bên người cô.

Sau khi làm lễ hỏa táng xong, Lưu Hồng với Khưu Vũ Lạc đi Tứ Xuyên, Ninh triệt đi Quảng Châu.

Nhưng sau khi chuyện bên Tứ Xuyên kết thúc Lưu Hồng với Khưu Vũ Lạc cũng đi tới Quảng Châu, ở trước bia mộ của Lâm Dật đặt một bó hoa, nhìn anh ấy lần cuối.

Sau khi xử lý xong chuyện ở Dương Thành, ba người đi máy bay cùng nhau về Yến Kinh.

Chuyện này cũng đã xử lý xong, ở lại Dương Thành cũng không có ý nghĩa gì.

Thứ hai, Vương Đình Sơn với Vương Miện chết bất đắc kỳ tử gây xôn xao dư luận không nhỏ, cho nên bọn họ liền vội vã trở lại.

Nhưng điều thú vị là ngay sau khi trở về lữ đoàn trung vệ liền thấy một người lén lén lút lút, đi cửa sau của lữ đoàn trung vệ.

Hơn nữa còn đem mặt mình bịt kín lại, không cần nghĩ cũng biết, khẳng định không phải người tốt lành gì.

Ba người họ cảm thấy việc này rất thú vị, đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu thấy có người ở trong căn cứ lữ đoàn trung vệ làm loại chuyện này.

Lâm Dật gãi đầu một cái, nhìn thấy ba người Lưu Hồng, quả thực có chút bất đắc dĩ.

Mình bây giờ vẫn còn là một người đã chết, quá lúng túng khi chạm mặt ba người bọn họ ở trường hợp này.

"Tôi cho anh biết, nơi này là trụ sở bí mật Trung Quốc. Hành vi của anh đã vi phạm vào pháp luật, sớm nhất cũng mất mười năm, hiện tại anh chạy không thoát. Cởi kính râm và khẩu trang ra, đừng để chúng tôi phải động thủ."

"Đây là một sự hiểu lầm, tôi hiện tại liền đi, bye bye."

"Muốn đi?"

Khưu Vũ Lạc nhíu mày nói:

"Anh cho rằng đây là chỗ anh muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao? Tốt hơn hết anh nên ngoan ngoãn hợp tác , bằng không hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn."

"Ách ... Nhất định muốn tháo khẩu trang với kính râm của tôi xuống sao?"

"Anh nói xem, chẳng lẽ còn muốn tôi động thủ?"

Lâm Dật biết nếu bị ba người bọn họ bắt được, nhất định là chạy không được, dứt khoát cũng không vùng vẫy.

Thế là ...

Lâm Dật chậm rãi tháo kính râm với khẩu trang của mình xuống.

Chương 1880: Tự Chui Đầu Vào Lưới

"Ma!"

Khưu Vũ Lạc với Ninh Triệt đồng thanh hét lên, tất cả đều bị dọa sợ trốn phía sau Lưu Hồng.

Ba người họ không nói gì, thậm chí có thể nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của bọn họ.

Biểu cảm trên khuôn mặt quỷ dị không nói lên lời.

"Anh, anh là ai ... " Lưu Hồng dò hỏi.

Lưu Hồng cũng sững sờ.

Rõ ràng đã đưa đi hỏa táng rồi, hiện tại lại xuất hiện ở trước mặt mình.

Chuyện này là sao?

"Anh có phải còn oan khuất gì nữa đúng không?" Lưu Hồng hỏi:

"Chúng tôi nhất định sẽ giúp anh trả thù, đòi lại công đạo cho anh, anh cũng đừng mãi ở chỗ này không đi, tôi sẽ đốt cho anh ít tiền giấy cho anh, sẽ đốt cho anh mười mấy chục trinh nữ, anh mau đi đi."

Lâm Dật:...

Hay thật, tốt xấu gì anh cũng là lãnh đạo của lữ đoàn trung vệ, không thể mê tín như vậy được thiết tử!

"Bình tĩnh đi." Lâm Dật giang hai tay ra, nói:

"Tôi vẫn chưa chết, dưới chân tôi vẫn còn có bóng đây này."

Khưu Vũ Lạc với Ninh triệt, sắc mặt trắng bệch vì sợ hãi, "Là chúng tôi tiễn anh đi hỏa táng, tro cốt đều lấy ra rồi, làm sao có khả năng chưa chết chứ."

"Đó là do lão Lục lão sắp xếp để tôi giả chết, bởi vì còn có chuyện khác phải làm, nên tôi không thể bại lộ thân phận được."

Nói xong, Lâm Dật còn chỉ dưới chân của mình, "Còn có bóng đây, tôi sao có thể là người chết được chứ."

Ba người đồng loạt đi qua nhìn một chút, quả nhiên phát hiện dưới chân Lâm Dật có bóng.

Vẻ mặt hốt hoảng quả thực khá hơn một chút.

"Nhưng bệnh viện cũng nói anh đã chết rồi, chỗ này không thể có vấn đề được." Ninh Triệt nói.

"Lúc đó vẫn còn có hơi thở, có thể là do máy móc không kiểm tra ra." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa tất cả chúng ta đều biết phương thức chiến đấu phát lực Đan Điền, tố chất thân thể khá hơn một chút, cho nên từ từ sẽ khôi phục lại."

Lâm Dật cũng không biết nên giải thích việc này như thế nào, chỉ có thể dùng phương thức như thế để lừa dối cho qua ải.

Cảm xúc của ba người cảm xúc dường như tốt hơn một chút.

Ít nhất Khưu Vũ Lạc với Ninh Triệt cũng không còn sợ nữa.

Ninh Triệt lá gan lớn lên, hướng về Lâm Dật đi tới, cũng dùng ngón tay ở trên người anh chọc chọc, cũng không hề phát hiện dị thường nào.

Lúc này mới xác thực chắc chắn, Lâm Dật hình như không có việc gì, là thật sự sống lại.

"Lão đại, thật không có chết, người bình thường, không phải ma."

Lâm Dật:...

Kia mẹ nó đây dùng từ gì miêu tả vậy?

Nhưng nói xong, Ninh Triệt bắt đầu khóc.

Quyền đấm cước đá bắt chuyện đến trên người Lâm Dật.

"Lão nương cũng bị anh làm cho hù chết mất! Vẫn còn sống cũng không nói với chúng tôi một tiếng."

Lâm Dật cảm thấy có chút không thoải mái, tuy nói hai người có chút nước sương tình duyên, nhưng lại khóc thành cái bộ dạng này, cũng làm cho trong lòng Lâm Dật cảm động.

Khưu Vũ Lạc đứng ở bên cạnh cũng lặng lẽ lau nước mắt, mặc dù không kịch liệt giống như Ninh Triệt, nhưng loại cảm giác hưng phấn này ũng không có cách nào dùng lời nói kể ra được, nước mắt là câu trả lời tốt nhất.

Bao gồm cả Lưu Hồng cũng giống như vậy, viền mắt có chút đỏ.

"Có thể sống lại là chuyện tốt rồi." Lưu Hồng kích động tiến lên, vỗ vỗ vai Lâm Dật, tuy rằng trên mặt vẫn còn có miệng vết thương, nhưng đã không có gì to tát rồi.

Chỉ cần người không có chuyện gì là được.

"Anh vẫn luôn ở Yến Kinh chưa rời đi, là còn có chuyện gì sao?"

"Tôi đã bước đầu tìm ra được người nằm vùng với bắn súng trong bóng tối là ai rồi, chuẩn bị lại đây tra xét một chút."

"Hả?"

Lời nói của Lâm Dật khiến ba người bọn họ kinh ngạc, không nghĩ tới nhanh như vậy, liền đem đối phương bắt được rồi.

"Ai?" Lưu Hồng nghiêm túc hỏi.

Lấy tư cách là lãnh đạo hàng ngũ chiến đấu tứ đại lữ đoàn trung vệ, anh đặc biệt quan tâm đến chuyện này.

"Trần Quan Kiệt với Tào Gia Độ."

"Hai người bọn họ!"

Biểu hiện của ba người bọn họ khác nhau, đều cảm thấy ngạc nhiên.

Nếu như Lâm Dật không nói ra, căn bản cũng không có khả năng liên tưởng đến bọn họ được.

"Nếu như nói người đứng sau phát súng trong bóng tối là Trần Quan Kiệt, như vậy chuyện này chắc chắn có liên quan gì đó đến nhà họ Vương."

Ở thành phố Yến Kinh, những mối quan hệ rắc rối phức tạp này Lưu Hồng cũng biết rõ.

Trần Quan Kiệt vốn là họ hàng gần với nhà họ Vương, có thể điều động người của anh, ngoại trừ Vương Đình Sơn thì không có người nào làm được.

"Thông minh, gần như chính là như vậy."

Vẻ mặt Lưu Hồng có chút quái lạ, trầm tư nói:

"Nếu như chuyện này có quan hệ đến nhà họ Vương, nhưng Vương Đình Sơn đã ..."

Nói được nửa câu, Lưu Hồng ngẩng đầu nhìn Lâm Dật, dụng ý không cần nói cũng biết.

Nhưng Lâm Dật chỉ cười không lên tiếng.

Có một số việc, không cần phải nói quá rõ ràng, chỉ cần điểm đến là dừng, mọi người đều hiểu rõ trong lòng.

Lưu Hồng tim đập nhanh hơn, lau mồ hôi lạnh ở trên trán.

Anh biết rõ địa vị của nhà họ Vương, nếu như việc này thực sự là Lâm Dật trong bóng tối làm, như vậy sức ảnh hưởng, thật sự không thua kém gì một cuộc chiến tranh thế giới.

Vậy mà lại thực sự giết chết Vương Đình Sơn, chuyện như vậy, anh nằm mơ cũng không nghĩ tới.

"Đi thôi Lưu lão đại, chỗ này không phải là chỗ nói chuyện, đi vào trước đã." Ninh Triệt nói.

"Tôi không thể đi cửa chính, phân công nhau hành động, sau đó liên lạc qua điện thoại."

"Anh còn có điện thoại sao?"

"Đều bù đắp lại rồi."

"Vậy thì tốt."

Đơn giản nói chuyện một hồi, bốn người phân công nhau hành động, tiến vào căn cứ lữ đoàn trung vệ.

Khoảng hai mươi phút sau, một chiếc xe việt dã vạn lý trường thành, dừng lại ở cửa ra vào căn cứ lữ đoàn trung vệ.

Trần Quan Kiệt với Tào Gia Độ, lần lượt đi xuống xe.

Hai người buổi sáng tham dự lễ tang của Vương Đình Sơn, sau khi nhận được lệnh của lữ đoàn trung vệ liền cùng nhau chạy tới nơi này.

Hai người cũng không để tâm đến lệnh triệu tập của Lục Bắc Thần, tất cả đều là sắc mặt thâm trầm, suy nghĩ về nguyên nhân cái chết của cha con Vương Đình Sơn với Trần Sở Phong.

"Anh cảm thấy đó có phải là một vụ tai nạn không?" Tào Gia Độ hỏi.

"Tất nhiên là không." Trần Quan Kiệt nói:

"Bọn họ đều có tài xế nên không thể tự mình lái xe được, hơn nữa anh Vương cũng không động vào thứ kia, làm sao có khả năng xuất hiện ảo giác được, rõ ràng là có hung thủ."

Sau khi trầm mặc mấy giây, Tào Gia Độ chậm rãi nói: "Việc này có thể là do Lâm Cảnh Chiến làm không?"

"Trừ ông ta ra, không ai có thể làm được."

Trần Quan Kiệt cảm khái một tiếng, "Chúng ta ngàn tính vạn tính, nhưng lại bỏ qua Lâm Cảnh Chiến. Vốn cho là ông ta cũng đã chết rồi, hoặc là ở bên ngoài lẫn vào không như ý, không nghĩ tới ông ta vẫn còn sống, hơn nữa còn trà trộn đến mức độ này, quả là tính toán sai lầm rồi."

"Vậy chuyện của hai chúng ta, có thể bị bại lộ hay không?" Tào Gia Độ có chút lo lắng.

"Yên tâm, không sao đâu." Trần Quan Kiệt lời thề son sắt mà nói:

"Bọn họ sở dĩ động thủ, cũng bởi vì không biết hung thủ là ai, nhưng Vương gia có khả năng nhất, cho nên liền động thủ. Mà bây giờ, không có bất kỳ chứng cớ nào chỉ về phía chúng ta, đem trái tim phóng tới trong bụng là được rồi."

Tào Gia Độ gật đầu, trước đó, anh cũng cảm thấy, không thể đem mũi nhọn chỉ hướng về trên người mình được. Bởi vì mỗi một chuyện anh ta làm cũng đã được che giấu rồi, người khác không thể phát hiện được.

Hiện tại, Trần Quan Kiệt cũng đã nói như vậy, anh liền càng nắm chắc hơn rồi.

"Tôi thấy rất khó hiểu, Lục Bắc Thần gọi hai chúng ta lại đây, đến cùng là vì cái gì?"

"Chắc là mở họp." Trần Quan Kiệt nói:

"Xảy ra chuyện lớn như vậy, nội bộ lữ đoàn trung vệ nhất định sẽ tiến hành tổng kết, tất nhiên là vì việc này, gọi chúng ta trở về đoán chừng là vì Lâm Dật. còn có thể là lên kế hoạch báo thù, những thứ này đều cần sự tham dự của chúng ta."

Chương 1881: Đối Mặt.

"Tôi đoán chừng nội bộ tổng kết là giả, vì Lâm Dật báo thù mới là thật." Tào Gia Độ nói.

Trần Quan Kiệt gật đầu, đồng ý với câu nói của Tào Gia Độ.

"Lục Bắc Thần đối với anh ta rất thích, không chỉ có tham dự toàn bộ quá trình tang lễ của anh ta, hơn nữa còn muốn báo thù cho anh ta, cái này cũng có chút quá thiên vị rồi."

"Lúc trước, ông ta bỏ mặc Vương Miện rời đi, cũng đã có thể nhìn ra, ông ta đối với Lâm Dật có bao nhiêu vừa ý." Tào Gia Độ nói:

"Đến giai đoạn hiện nay mà nói, nếu như không phải ông ta, Vương gia cũng không có khả năng suy sụp nhanh như vậy, ông ta dám làm như thế, chính là đem toàn bộ đồ tốt đều đặt ở trên người Lâm Dật. Hiện tại, người mà ông ta muốn bồi dưỡng làm người kế vị tương lai, cứ thế mà chết đi, ông ta chắc chắn sẽ không bỏ qua, chuyện này sẽ không dễ dàng chấm dứt đâu."

"Kỳ thực Lục Bắc Thần không đáng sợ, chúng ta đều là trong bóng tối xử lý việc này, không ai biết chuyện này với chúng ta có quan hệ. Nhưng Lâm Cảnh Chiến bên kia thì không nói trước được, vẫn phải đề phòng ông ta."

"Tôi thấy cũng không cần phải để ý đến Lâm Cảnh Chiến, cho dù năng lực của ông ta mạnh hơn, cũng không có khả năng lạm sát người vô tội." Tào Gia Độ nói:

"Bất luận nhìn như thế nào, cũng không thể hoài nghi đến trên người chúng ta được. Coi như là ông ta, cũng không có khả năng làm chuyện như vậy."

"Nói cũng đúng." Trần Quan Kiệt đốt điếu thuốc, "Đi thôi, trước tiên qua xem một chút, nhìn xem thử Lục Bắc Thần nói thế nào."

Hai người đi lên lầu ba căn cứ, nhưng khi bước vào trong, nhìn thấy cửa phòng làm việc của Lưu Hồng còn mở.

Phát hiện không chỉ có Lưu Hồng ở chỗ này, còn có Khưu Vũ Lạc với Ninh Triệt cũng đều ở đây.

"Lão Lưu, thủ trưởng bên này có sắp xếp gì sao."

Nhìn thấy Lưu Hồng, Tào Gia Độ cười ha hả nói, hai người là bạn nối khố hơn mười năm, quan hệ rất tốt.

Không ai có thể nhìn ra người trong bóng tối phản bội Lâm Dật sẽ là anh ta.

Nhưng vào lúc này, Lưu Hồng nhìn người đã cùng với mình từng vào sinh ra tử, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Mặc dù Lâm Dật không có nói chắc chắn Trần Quan Kiệt với Tào Gia Độ chính là nằm vùng, nhưng chuyện này, là lão thủ trưởng cầm đao chỉ huy, anh cũng không nghĩ sẽ có bất kỳ sai sót nào.

"Chủ yếu vẫn là chuyện lần hành động này, đang đợi các anh ở văn phòng bên trong, mau qua đi."

"Được, chúng tôi đi trước, đợi lát nữa rồi nói."

Quan hệ của Trần Quan Kiệt với Lưu Hồng cũng không phải là tốt lắm, nhìn thấy nhau sau cũng không nói gì.

Sau khi nói chuyện công việc liền cùng với Tào Gia Độ đi ra, hướng về bên trong phòng làm việc đi.

Đi đến phía trong cùng của lầu ba, Tào Gia Độ đẩy cửa mà vào, hai người một trước một sau đi vào, sau đó đóng cửa lại.

Phía sau bàn làm việc có một người đang ngồi, nhưng là lưng ghế dựa hướng về phía bọn họ, chỉ lộ ra nửa đoạn đầu.

Từ một điểm này có thể phán đoán ra được, người ngồi trên ghế dựa này cũng không phải là Lục Bắc Thần, mà là một người đàn ông trẻ tuổi.

Hai người liếc nhau một cái, đều cảm thấy có chút kỳ quái.

Trong toàn bộ Lữ Đoàn Trung Vệ, những người ở độ tuổi này không có đủ tư cách để nói chuyện quay lưng với mình.

Hơn nữa cũng không có đủ tư cách để nói chuyện với mình theo cách này.

"Anh là ai?" Trần Quan Kiệt hỏi.

"Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là phải làm rõ mọi chuyện."

Vừa nói chuyện Lâm Dật vừa xoay người lại, điều này khiến hai người vốn đang thờ ơ đồng thời sững sờ tại chỗ.

Đặc biệt là Tào Gia Độ, thân thể lảo đảo một cái, đụng vào cửa phía sau.

"Làm sao có thể là anh, anh không phải là đã chết rồi sao!"

Đừng nói là Tào Gia Độ, ngay cả Trần Quan Kiệt cũng sợ tới mức thật lâu không nói nên lời.

"Dựa theo lẽ thường mà nói, tôi hẳn là chết rồi, nhưng ông trời quan tâm, giữ lại cho tôi một hơi thở."

Lâm Dật bắt chéo hai chân, ánh mắt đảo qua trên người hai người, khóe miệng mang ý cười, khiến Tào Gia Độ với Trần Quan Kiệt đều cảm thấy khủng bố.

Bọn họ rõ ràng đã nhận được tin tức, chứng minh Lâm Dật chết rồi.

Hơn nữa thủ tục hỏa táng cũng đã hoàn thành, nhưng bây giờ, anh ta vậy mà sống sờ sờ xuất hiện ở đây!

Bọn họ cảm thấy khủng bố, lại cảm thấy khó mà tin nổi, không biết là chỗ nào có vấn đề.

"Sao lại biểu hiện như vậy chứ? Tốt xấu gì chúng ta cũng là đồng nghiệp với nhau, cho dù trước đó tiếp xúc không nhiều, hiện tại tôi không có chết, các anh cũng nên vui cho tôi chứ."

"Dạ dạ dạ, cao hứng."

Tào Gia Độ liên tục đồng ý, nhưng mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chạy ra.

"Tiểu tử cậu thực sự là không tệ, không để cho chúng tôi thất vọng, ở tình huống như vậy còn có thể sống sót, không hổ là người lão Lục khâm điểm, về sau lữ đoàn trung vệ liền nhờ vào anh."

"Nói ngược lại là thật dễ nghe, tôi nghĩ các anh nhìn thấy tôi hẳn là rất thất vọng mới đúng."

Hai người bọn họ đều sững sờ nhìn Lâm Dật với ánh mắt dò xét.

"Làm sao mà thất vọng được, cao hứng còn không kịp đây này."

"Tôi không nhìn thấy được, nếu như không phải là hai các anh, hai chúng tôi cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như vậy. Bây giờ tất cả cũng đã kết thúc rồi, lại che che giấu giấu thật là không thú vị."

"Tôi không hiểu anh đang nói cái gì." Tào Gia Độ giả vờ trấn định nói:

"Anh là đối tượng trọng điểm Lữ Đoàn Trung Vệ bồi dưỡng, tôi chắc chắn có thể hi vọng anh bình an trở về, nói như thế nào tôi làm sao muốn hại chết anh được chứ."

Lâm Dật cười nhạt một tiếng, cũng không nóng nảy.

"Tôi sẽ không nói bất cứ cái gì chuyện ở khu Cullen, lúc trước khi chúng tôi chạy trốn đến Santa Clara, không đến bao lâu truy binh đã đến, chuyện này anh giải thích thế nào?"

"Giải thích? Anh muốn tôi giải thích cái gì?" Tào Gia Độ nói:

"Truy binh tin tức linh thông, sau khi thăm dò được tin tức của các cậu liền đuổi theo, này còn có cái gì để giải thích chứ?"

"Anh đã nói chuyện này là địch nhân tin tức linh thông, vậy tôi hỏi lại anh, tại sao tôi thông báo với Lưu lão đại, nói chúng tôi chạy tới Santos, tại sao những người nước ngoài kia cũng vội vàng đi theo?" Lâm Dật ngược lại kiên nhẫn hỏi:

"Nếu như tin tức của bọn họ thật sự linh thông như vậy, đối với tin tức sai lệch đuổi tới Santos sao?"

Sắc mặt Tào Gia Độ hơi thay đổi, lúc này mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Lúc trước Lâm Dật nói mình ở Santos, việc này rất có thể là anh ta đã tung tin giả ra, chính là để gây nhầm lẫn cho người khác!

Nói cách khác, từ lúc ấy bắt đầu, anh ta có lẽ đã biết lữ đoàn trung vệ có nội ứng rồi!

Cho nên mới tung ra tin tức như thế, kiểm tra suy đoán của mình!

"Chuyện đó thì tôi không biết." Tào Gia Độ nhìn Lâm Dật, "Anh đuổi theo tôi hỏi những chuyện này làm gì? Lẽ nào anh hoài nghi tôi là nội ứng?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Đùa gì thế!" Tào Gia Độ kích động nói:

"Tôi cùng với Lưu Hồng là chiến hữu nhiều năm, mà anh lại là lính dưới tay anh ấy, tôi làm sao có khả năng làm ra chuyện như vậy, anh cũng không nên ở đây ăn nói ba hoa nữa."

"Các anh những người này đúng thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, không đến tường Nam không quay đầu. Nếu như không có chứng cứ tuyệt đối, tôi làm sao có khả năng tới tìm các anh đây chứ?"

Nói xong, Lâm Dật ném điện thoại của Vương Đình Sơn qua.

"Trên đó có ghi âm cuộc gọi của các anh. Ngoài ra, tôi còn tìm được một số thông tin khác, các anh có thể tự mình xem thử. Tất cả mọi người đều là người hiểu chuyện, không cần thiết phải nói quá tường tận, như thế thì sẽ rất khó xử."

Chương 1882: Cô Ấy Tự Sát.

Nhìn thấy điện thoại của Vương Đình Sơn, vẻ mặt của hai người đều không bình tĩnh nổi.

Bọn họ chỉ đơn thuần cho rằng, Vương Đình Sơn bị Lâm Cảnh Chiến giết, lại chưa hề nghĩ tới, bọn họ sẽ lấy điện thoại di động của ông ta đi!

Bởi vì ở trong điện thoại di động của ông ta, có thể tìm thấy bản ghi chép cuộc gọi với mình!

Bằng cách này, những việc mình làm tất cả đều sẽ bại lộ!

Lâm Dật sờ lỗ tai, "Tôi cảm thấy chuyện đã tới mức này rồi các anh cũng đừng giấu giếm nữa, anh phụ trách ở trong lữ đoàn Trung Vệ gửi tin tức mới nhất cho Vương Đình Sơn. Mà Trần Quan Kiệt phụ trách ở tiền tuyến bắn những phát súng trong bóng tối."

Lâm Dật chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt hai người.

"Thành thật mà nói, nếu như không có hai người thì mọi chuyện đã không kết thúc như thế này, Chu Lương cũng sẽ không chết, toàn bộ đều là do các anh!"

Lâm Dật nhấc chân, đá lên trên người Tào Gia Độ!

"Anh không thấy có lỗi với thân phận của mình sao!"

Tào Gia Độ bị đánh ngã trên mặt đất, nhưng không dám đánh trả, cũng không có ý định đánh trả.

Nơi này là lữ đoàn trung vệ, mình căn bản không thể rời đi được.

"Ha ha..."

Trần Quan Kiệt nãy giờ không lên tiếng nở nụ cười lạnh.

"Tôi vốn là có quan hệ với Vương gia, giữa chúng tôi có ghi chép nói chuyện, cũng không có gì quá đáng."

"Xác thực, anh nói lý do này cũng đúng." Lâm Dật thản nhiên nói:

"Nhưng tôi muốn nói là, trong khoảng thời gian tôi xảy ra chuyện, tổ bốn các anh đều đang hành động ở trên đảo Tilia. Mà anh hình như không có ở trên đảo, chuyện này anh giải thích như thế nào?"

"Mặc dù tôi chưa từng đến đảo, nhưng cũng biết nội quy ở trên đảo. Mỗi một lần ra vào, ở lữ đoàn trung vệ bên này cũng phải ghi chép lại. Mà anh hình như không có vật này, cho nên anh có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý được không?"

"Anh là cái thá gì? Tôi có nghĩa vụ phải báo cáo với anh sao?" Trần Quan Kiệt nói.

"Không sao, anh báo cáo với ai cũng không quan trọng, dù sao cái tôi muốn chỉ là kết quả." Lâm Dật nói:

"Đương nhiên, anh nếu như không nói ra được, như vậy chuyện này cần phải từ từ nói một chút rồi. Nói không chắc anh sẽ được định tội phản quốc, nói chung anh còn thời gian mấy tiếng nữa, hãy ngẫm lại về những gì mình đã làm đi. Nếu không sẽ có cái kết cục gì, anh so với tôi hiểu hơn nhỉ."

Sắc mặt Trần Quan Kiệt biến đổi, anh cũng biết, tình cảnh bây giờ của mình là cực kỳ bị động.

Nếu như mình có thể tìm được một lý do thích hợp, việc này còn có thể xoa dịu được.

Nhưng nếu như không tìm được, anh ta tùy tiện lấy một cái lý do, cũng có thể tự mình xử lý rồi, căn bản cũng không cần chứng cứ khác.

"Anh cho rằng mình là ai? Tùy tiện chỉ một tội danh cho tôi, liền có thể xử lý tôi sao? Tôi nhưng là tổ trưởng của tổ bốn đấy!"

"Anh đã nói như vậy, tôi chỉ muốn hỏi lại một chút, anh cho rằng anh là ai?" Lâm Dật lạnh mặt nói:

"Anh là người của Vương gia, từ khoảng khắc Vương gia bại trận đó, anh cũng đã nằm trong danh sách diệt trừ của chúng tôi rồi. Anh thật sự cho rằng mình lập được thành tích xuất sắc, trên tay liền có kim bài miễn tử sao? Chúng tôi chỉ là không tìm được lý do thích hợp mà thôi, tất cả mọi người là một cái đinh ốc, có vấn đề gì thì sẽ bị thay ra, đừng quá coi trọng bản thân mình như vậy."

Trần Quan Kiệt với Tào Gia Độ không nói gì.

Thân thể run rẩy không ngừng, thông qua hành vi như vậy cũng coi như là đã thừa nhận hành vi của mình.

"Lâm Dật, tôi thừa nhận bị ma quỷ mê hoặc, anh có thể cầu xin lão Lục cho tôi thêm một cơ hội nữa được không." Tào Gia Độ cầm lấy cánh tay Lâm Dật, than thở khóc lóc:

"Tôi có thể đem tất cả mọi thứ đều giao ra, chỉ cần đừng phán tôi tử hình là được, van cầu anh cho tôi thêm một cơ hội, tôi cầu xin anh..."

Nói xong lời cuối cùng, Tào Gia Độ đã quỳ ở trên đất.

Đùng!

Lâm Dật tát một cái trên mặt của Tào Gia Độ, lớn tiếng quát:

"Cứu anh một mạng có thể, nhưng chiến hữu của tôi làm sao bây giờ, cậu ta có thể sống lại sao!"

Tào Gia Độ trong nháy mắt thanh tỉnh, ánh mắt tối sầm lại.

Lấy tư cách là quan chức của lữ đoàn trung vệ, anh ta biết rõ, mình đã không còn đường để đi nữa, thậm chí còn có khả năng liên lụy đến người nhà của mình.

Lâm Dật cầm điện thoại di động, gọi điện thoại cho Lưu Hồng.

Rất nhanh, anh liền dẫn người đi vào, đem Tào Gia Độ với Trần Quan Kiệt mang đi.

Văn phòng cũng thuận theo yên tĩnh lại.

Lâm Dật uể oải ngồi trên ghế dựa, hai mắt nhắm nghiền, chau mày.

Xử lý Vương Đình Sơn với chuyện nằm vùng, là chấp niệm lớn nhất của anh sau khi tỉnh lại.

Hiện tại, Vương Đình Sơn đã chết, Trần Quan Kiệt với Tào Gia Độ cũng đã bị xử lý.

Nhưng anh một chút cảm giác cũng không có, thậm chí ngay cả bọn họ có thể bị phán tử hình hay không, cũng cảm thấy không sao.

Bất kể như thế nào, người cũng không thể sống lại.

Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, Lâm Dật thậm chí đang nghĩ, nếu như mình cũng như vậy chết đi, hình như cũng rất tốt.

Bỗng nhiên, Lâm Dật cảm giác trên mặt có chút lạnh lẽo.

Mở mắt ra, nhìn thấy Ninh Triệt đang ở bên cạnh mình, cũng đưa tới một tờ khăn giấy.

"Người chết không thể sống lại, việc đã đến nước này, thương tâm cũng vô dụng. Chúng ta đã làm hết sức rồi, biết có anh liều mình cứu giúp cậu ấy như thế, dưới cửu tuyền Chu Lương, cũng sẽ thấy đủ."

"Trò chơi vẫn còn chưa xử lý xong đâu."

Lâm Dật nằm ở trên ghế, bình tĩnh nói:

"Những người đã tấn công Chu Lương là người của tổ chức Hắc Xà, chỉ cần bọn họ còn chưa chết, chuyện này vẫn chưa tính xong đâu."

"Không thể nào!" Ninh Triệt lập tức phủ nhận:

"Mấy ngày nay tôi đã tìm hiểu rõ tình hình bên Hắc Xà rồi. Bọn họ là tổ chức xếp thứ 16 trong sách đen, trình độ chiến đấu tổng thể của họ không phải là thứ chúng ta có thể đối phó được, chuyện này còn phải bàn bạc lại kỹ hơn."

"Bàn bạc kỹ càng?" Lâm Dật chậm rãi nói:

"Vậy phải đợi cho đến khi nào?"

"Chuyện này..."

Ninh Triệt nghẹn lời, liên quan với chuyện này, cô cũng không biết nên trả lời Lâm Dật như thế nào.

Bỏ qua phân đoạn chiến đấu thông thường của Hắc Xà, người hiểu được phát lực Đan Điền cũng không phải số ít, thực lực của bọn họ rất mạnh.

Hơn nữa còn quanh năm ở trên đảo hoạt động, kinh nghiệm chiến đấu với tố dưỡng chiến đấu cũng không thể so sánh được với hàng ngũ Hắc Kim được.

Cứ như vậy mạo muội đi qua, thua thiệt nhất định là phía bên

mình.

"Vậy anh cũng không thể đi!"

Lâm Dật không lên tiếng, trầm mặc không nói.

Ninh triệt biết, lời của mình nói Lâm Dật một câu cũng nghe không lọt tai.

Anh ta có một bộ hành vi chuẩn tắc của mình, nên có người chạm vào phần quy tắc này, anh ta sẽ không kiêng kỵ bất cứ chuyện gì, sẽ dựa theo phương thức của mình mà hành động.

Hô ~~

Ninh Triệt thở ra một hơi, cô biết mình không khuyên được Lâm Dật, chỉ có thể nghĩ biện pháp đi trợ giúp anh.

Ninh Triệt im lặng đốt điếu thuốc, im lặng không nói lời nào.

Trong lòng cô nghĩ, bất luận lần này Lâm Dật làm cái gì, mình cũng muốn đi theo anh.

Chẳng qua chính là vừa chết, cô không muốn chuyện Chepopur xảy ra một lần nữa.

Thời gian như nước, chậm rãi trôi qua.

Ninh Triệt vận luôn ở trong phòng làm việc bồi tiếp Lâm Dật, trong khoảng thời gian này Lưu Hồng cũng có tới một lần, thấy hai người ở đây liền rời đi không nói lời nào.

Buổi trưa, Lâm Dật nhúc nhích người, Ninh Triệt đứng dậy theo nói:

"Cũng đã trưa rồi, ăn một chút gì đi."

"Đi thôi."

"Tôi gọi điện thoại cho Vũ Lạc." Ninh Triệt cầm điện thoại di động nói.

"Gọi cho cô ấy làm gì?"

"Cô ấy đã đến bệnh viện làm thủ tục cho anh."

"Hả? Thủ tục gì?"

"Thủ tục tử vong của anh, thân phận của anh bây giờ là người chết, phải thay đổi lại."

"Chuyện như vậy cũng cần cô ấy tự mình chạy đi sao? Lão Lục nói một câu, vài phút đồng hồ sau sẽ làm xong rồi sao."

"Anh thật sự coi ông ấy rãnh rỗi như vậy à, điểm ấy chuyện hư hỏng người đi qua liền cấp cho anh rồi."

Leng keng leng keng ——

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên, là Khưu Vũ Lạc gọi điện thoại tới.

"Chuyện gì?"

"Anh có biết một người tên là Lý Sở Hàm không?"

Câu hỏi của Khưu Vũ Lạc khiến Lâm Dật có chút ngạc nhiên, "Có quen biết, làm sao vậy?"

Đầu dây điện thoại bên kia Khưu Vũ Lạc trầm mặc rất lâu.

"Cô ấy tự sát."

Chương 1883: Một Lòng Muốn Chết.

"Cô nói cái gì!"

Thân thể của Lâm Dật như bị điện giật, lông tơ toàn thân nổi lên, mồ hôi lạnh trong nháy mắt ướt đẫm lưng áo, thân thể lạnh buốt.

"Tôi đến bệnh viện nên mới biết chuyện này." Khưu Vũ Lạc nói:

"Nghe nói là sau khi thấy thi thể của cậu ngày ấy, cô ấy lặng lẽ trở lại trên xe, uống hai lọ thuốc ngủ tự sát."

"Tự sát..."

Hai mắt của Lâm Dật trở nên trống rỗng, thân thể không ngừng run rẩy, trong đầu đều là hình ảnh của Lý Sở Hàm.

Người kia không thích nói chuyện, nhưng trong lòng lại vô cùng ôn nhu...

Một người một mình trong bóng đêm tuyết lớn đầy trời...

Tim của Lâm Dật đau dữ dội, giống như bị một bàn tay lớn gắt gao nắm chặt, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

"Ai ai ai, cậu đi đâu vậy!"

Nhìn thấy Lâm Dật đi tới trước cửa sổ, không quan tâm mà nhảy xuống, Ninh Triệt bị giật nảy mình.

Phát hiện anh mượn điều hoà không khí bên ngoài để nhảy xuống tầng một.

Ninh Triệt không biết xảy ra chuyện gì, nhưng sợ xuất hiện chuyện không thể khống chế, nên cũng nhảy xuống qua cửa sổ theo Lâm Dật.

"Chờ tôi một chút!"

Ninh Triệt đuổi theo, lúc Lâm Dật muốn lái xe thì ngồi vào ghế kế bên tài xế.

Lâm Dật đạp mạnh chân ga, mở mã lực đến mức tối đa, lái xe rời khỏi lữ đoàn Trung Vệ.

"Xảy ra chuyện gì, nhanh nói cho tôi một chút." Ninh Triệt khẩn trương hỏi.

"Lý Sở Hàm tự sát."

"Lý Sở Hàm?"

Ninh Triệt còn có chút ấn tướng đối với người phụ nữ này.

Có lẽ là trước đó, cô cũng biết người này, biết cô ấy và Lâm Dật còn có chút quan hệ, là một bác sĩ khoa tim mạch rất lợi hại.

Ngoài ra, vào đêm Lâm Dật xảy ra chuyện, sau khi cô ấy đi qua, nhìn thấy Lâm Dật thì trực tiếp ngất đi.

Có thể khiến cho tâm trạng dao động lớn như vậy, tình cảm giữa bọn họ nhất định là không bình thường.

Mà cô ấy lại tự sát ở thời điểm này, tình cảm của cô ấy đối với Lâm Dật đúng là khiến người khác cảm thấy không bằng.

Lâm Dật đem xe lái rất nhanh, hơn nửa giờ, đã chạy đến bệnh viện Hiệp Hòa.

Vì để tránh cho phiền toái không cần thiết, trước khi xuống xe, Ninh Triệt để cho Lâm Dật đeo khẩu trang và kính râm. Anh đi thẳng đến tầng 22 của khu nội trú thứ ba.

Dựa theo thân phận của Lý Sở Hàm và nhân mạch quan hệ của Miêu Quốc Phong, Lý Sở Hàm không có tư cách ở chỗ này.

Nhưng bởi vì giữa cô và Lâm Dật có quan hệ không bình thường, nên bệnh viện đã đưa người đến đây.

Hai người đi ra từ thang máy, nhìn thấy Khưu Vũ Lạc đang đứng ở cửa ra vào.

"Thế nào rồi!"

"Người đang ở bên trong, đã hôn mê mấy ngày, tình huống không tốt lắm." Khưu Vũ Lạc nói với vẻ thương xót: "Vào xem một chút đi."

Lâm Dật đẩy cửa phòng cấp cứu ra, ngay cả quần áo cũng không thay mà đã xông vào.

"Ai ai ai, anh đứng lại, anh xem nơi này là đâu vậy..."

Y tá trong phòng cấp cứu ngăn cản lại.

"Đừng nhúc nhích!"

Ninh Triệt đưa giấy chứng minh thân phận của mình ra, "Hành động của quân đội, cô không cần quản việc này, ra ngoài đi."

Nhìn thấy giấy chứng nhận, y tá có chút sợ hãi, cô chưa từng thấy qua tình hình như vậy, vội vàng đi ra ngoài.

"Cô ở lại đây nhìn một chút, tôi đi xử lý chuyện bệnh viện, tránh việc có người tới quấy rầy." Khưu Vũ Lạc nhỏ giọng nói.

"Được."

Bởi vì phòng cấp cứu tầng 22 vốn chuẩn bị cho lãnh đạo đặc thù, không có nhiều người có tư cách sử dụng, cho nên nơi này chỉ có một bệnh nhân là Lý Sở Hàm và một người trông coi là Kiều Hân.

"Anh là..."

Nhìn thấy có người lại tiến vào phòng cấp cứu, hơn nữa còn không mặc đồ cách ly, Kiều Hân đứng lên, cẩn thận dò hỏi.

Qua mấy ngày này, Kiều Hân cũng gầy đi trông thấy, phía dưới khóe mắt có quầng thâm dày đặc, trong mắt đều là tia máu đỏ.

Nhịn nhiều ngày như vậy, cô cũng đang cố gắng chống đỡ.

Lâm Dật vượt qua Kiều Hân, đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn thấy Lý Sở Hàm đang nằm truyền dịch và dưỡng khí ở trên giường.

Nước mắt anh chảy xuống theo khóe mắt.

Trước lúc này, Lâm Dật cảm thấy người mà mình có lỗi nhất chính là Kỷ Khuynh Nhan.

Nhưng tại lúc này, anh mới phát hiện, người mà mình thật sự có lỗi nhất là Lý Sở Hàm.

Khi mình không có ở đây, Kỷ Khuynh Nhan và Lương Nhược Hư còn có cha mẹ và người thân.

Các cô ấy có người có thể chống đỡ, nhưng Lý Sở Hàm lại không có, trừ mình ra, cô không có gì cả.

Anh nhắm chặt hai mắt, nước mắt lã chã rơi xuống, anh có thể nghĩ đến Lý Sở Hàm tuyệt vọng như thế nào.

Tôi vốn có thể chịu đựng hắc ám, nếu như tôi chưa từng thấy qua mặt trời.

Lúc trước Lý Sở Hàm cũng trải qua cuộc sống không có Lâm Dật, thời gian đơn giản mà phong phú.

Sau khi gặp Lâm Dật, cuộc sống của cô thay đổi đến long trời lỡ đất, trái tim tĩnh lặng kia cũng trở nên nhiều màu nhiều sắc.

Ngày đó trời sáng rực, Lâm Dật chống đỡ tất cả khát vọng và mộng tượng của cô.

Nhưng từ khi Lâm Dật bỏ mình, tất cả những hy vọng tốt đẹp mà cô mong muốn và chờ đều tiêu tan vào thời khắc ấy.

Cô không chịu nổi, thế giới tinh thần đã sụp đổ càng không chịu nổi.

Cô lựa chọn dùng phương thức như vậy để kết thúc sinh mệnh của mình.

Vô luận đường tương lai có xảy ra chuyện gì, cô đều muốn đi cùng anh.

Lâm Dật nhẹ nhàng vươn đôi tay run rẩy, vuốt ve gương mặt của Lý Sở Hàm.

Mỗi một cái nhíu mày mỗi một nụ cười của cô lần lượt tái hiện lại trong đầu của Lâm Dật.

Nước mắt ướt đẫm khẩu trang, rơi xuống phía trên tấm đệm.

Chương 1884: Bỗng Nhiên Rất Nhớ Em

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên năm mươi mấy tuổi đi vào từ bên ngoài, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đi theo bên cạnh ông.

"Vị này là Mã chủ nhiệm Mã Hiểu Dương của bệnh viện Hiệp Hòa, ông ấy chính là người phụ trách chuyện của Lý chủ nhiệm." Khưu Vũ Lạc giới thiệu.

"Hiện tại tình huống thế nào rồi." Lâm Dật cố nén nước mắt, thấp giọng hỏi.

"Tình huống không được tốt lắm, chúng tôi chỉ có thể cố hết sức, rất có thể sẽ..."

Mã Hiểu Dương không tiếp tục nói thêm gì, tin tưởng đối phương có thể hiểu.

"Hai lọ thuốc ngủ quả thực không nhỏ, nhưng đưa tới cũng coi như là kịp thời, cộng với trình độ của Hiệp Hòa, hẳn là sẽ không có bao nhiêu khó khăn đi."

"Nếu như bình thường, tình huống hiện tại của bệnh nhân hẳn là sẽ có chuyển biến tốt. Nhưng tình huống của Lý chủ nhiệm lại có chút kỳ quái, không chỉ có không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại còn chuyển tiếp đột ngột, trường hợp lâm sàng như này cũng không phổ biến."

"Dựa theo kinh nghiệm của các người, nguyên nhân tạo thành chuyện này là gì."

"Ai..."

Mã Hiểu Dương thở dài, nhìn lấy Lý Sở Hàm trên giường bệnh, khổ sở nói:

"Thật ra lúc trước, tôi đã gặp ca bệnh lâm sàng như này một lần, cũng là nữ, tình huống không khác Lý chủ nhiệm lắm, lúc đưa tới đây, dựa vào trình độ của Hiệp Hòa chúng tôi thì có đến chín mươi phần trăm là có thể cứu về, nhưng cuối cùng vẫn chết."

Mã Hiểu Dương dừng một chút, thở dài một tiếng:

"Sau đó chúng tôi phân tích một chút, nguyên nhân tạo thành kết quả này, có thể là do bệnh nhân tự mình từ bỏ, cô ấy một lòng muốn chết."

"Muốn chết?" Ninh Triệt thì thầm.

"Trên thực tế, chỉ cần não người không chết, đại não còn có ý thức, chỉ là không thể biểu hiện ra ngoài, cho dù Lý chủ nhiệm đang hôn mê, nhưng trong tiềm thức vẫn còn đang làm việc, thời khắc nhắc nhở cô ấy từ bỏ trị liệu." Mã Hiểu Dương thương tiếc nói:

"Nói một cách khác, người tạo thành cục diện này chính là cô ấy. Cô ấy từ bỏ ham muốn sống sót, chúng tôi thật sự không cứu được một người một lòng muốn chết."

"Một lòng muốn chết!"

Lời nói của Mã Hiểu Dương khiến cho trong lòng Lâm Dật lộp bộp một chút, khó chịu không nói ra được.

Anh yên lặng nhìn Lý Sở Hàm, vẻ mặt xúc động.

Trong lòng của Ninh Triệt cảm thấy khó chịu đến không nói ra được.

Trong đầu cô vang lên một câu nói trong phim điện ảnh.

Trong cuộc đời của Lâm Dật không chỉ có mình cô, nhưng trong cuộc đời của cô chỉ có Lâm Dật.

Lâm Dật có lẽ chính là tất cả đối với người phụ nữ này, là mặt trời, là mặt trăng, là sao trời rộng lớn.

Dùng phương thức như vậy để kết thúc sinh mệnh của mình, có lẽ là kết thúc tốt nhất đối với cô ấy.

Khưu Vũ Lạc vỗ vỗ bả vai Mã Hiểu Dương.

Nói tới đây là được rồi, không cần nói thêm về chuyện phía sau nữa.

Nói xong tình huống của bệnh nhân, Mã Hiểu Dương cũng biết không có chuyện của mình nữa liền rời khỏi phòng bệnh.

Đồng thời, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cũng rời đi.

Lúc này, trong phòng cấp cứu chỉ còn lại Lâm Dật, Lý Sở Hàm và Kiều Hân.

Nhìn người bọc mình thật chặt trước mặt, Kiều Hân cảm thấy rất quen thuộc.

Giọng nói của anh quả thực là giống như đúc với anh Lâm.

Kiều Hân quay đầu, thử thăm dò, muốn xác nhận thân phận của Lâm Dật, nhìn xem anh có phải là Lâm Dật hay không.

Lâm Dật không làm những chuyện khác, mà tháo khẩu trang và kính râm trên người mình xuống.

"Anh Lâm!"

Kiều Hân hét lên một tiếng, bị dọa cho ngã ngồi trên đất.

"Bình tĩnh một chút, anh chưa chết." Lâm Dật nói:

"Những chuyện xảy ra trước đó đều là hiểu lầm."

"Nhưng bệnh viện đều đã phán định anh..."

"Tình huống khi đó của anh không khác biệt với chết thật là bao, nhưng trước khi được đưa đi hoả táng lại khôi phục như cũ."

Giọng nói của Lâm Dật rất bình tĩnh, không nổi sóng, lúc nói chuyện, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Lý Sở Hàm.

Tâm trạng của anh đều đặt trên người của Lý Sở Hàm, không rảnh để nói chuyện với những người khác.

Nửa ngày sau, Kiều Hân đứng dậy, ôm lấy Lâm Dật rồi khóc lớn lên, cả phòng bệnh đều có thể nghe được tiếng khóc của cô.

"Anh Lâm, chị Lý hiện tại như này, rốt cuộc là nên làm gì đây!"

Cô đã không muốn biết Lâm Dật làm sao để sống lại.

Cô chỉ muốn biết, Lý Sở Hàm còn có thể sống hay không.

Lâm Dật vỗ vỗ bờ vai của cô, nhẹ nhàng nói:

"Không có chuyện gì cả, mấy ngày nay luôn canh giữ ở đây đã vất vả cho em rồi. Anh sẽ để người bên ngoài, sắp xếp cho em một phòng, đi nghỉ ngơi một hồi, nếu cứ tiếp tục như thế sẽ không được."

"Thế nhưng chị Lý còn như vậy, em không có tâm trạng nghỉ ngơi."

"Có anh ở đây, không có chuyện gì cả, cô ấy không chết được, trở về chờ tin tức của anh là được rồi."

"Thật sự không có chuyện gì sao?"

Nghe thấy lời nói của Lâm Dật, trong mắt của Kiều Hân lộ ra thần thái trước nay chưa từng có.

Trong mắt của cô, Lâm Dật là tồn tại không gì không làm được. Anh ấy đã nói như vậy, thì nhất định là không có vấn đề.

Lâm Dật lại vỗ vỗ bờ vai của cô.

"Đi đi, nhất định sẽ không có chuyện gì."

"Vậy em đi về trước, một lát nữa lại tới."

"Trở về ngủ một giấc thật tốt, ăn một chút gì rồi lại đến."

"Đã biết, anh Lâm."

Kiều Hân rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Lâm Dật và Lý Sở Hàm.

Lâm Dật ngồi ở bên cạnh cô, nắm tay cô thật chặt.

"Sao em lại ngốc như vậy chứ." Lâm Dật nói với giọng vô cùng dịu dàng:

"Cho dù anh chết đi, em cũng phải sống cho thật tốt, vì người như anh, làm ra việc ngốc như vậy, không đáng đâu."

Cứ như vậy, Lâm Dật nói mãi những lời này mà không thấy phiền.

Cho dù Lý Sở Hàm không đáp lại bất cứ lời nào, nhưng anh vẫn muốn tâm sự với người phụ nữ đang nằm trên giường này.

Hi vọng cô ấy có thể nghe thấy.

Bởi vì anh cũng không biết, rốt cuộc Lý Sở Hàm có thể tỉnh lại hay không, chỉ có thể cầu nguyện ở trong lòng, hi vọng cô không có việc gì.

"Anh hát cho em nghe một bài nhé, em cũng không cần lên tiếng, nghe anh hát là được rồi."

"Sợ nhất là khi không khí đột nhiên an tĩnh,

Sợ nhất là khi bạn bè đột nhiên quan tâm,

Sợ nhất là khi hồi ức đột nhiên ùa về quặn thắt tâm can,

Sợ nhất là khi đột nhiên nghe được tin tức về em,

Nếu như nỗi nhớ cũng có âm thanh,

Mong là nó sẽ không phải là những tiếng nức nở đau thương,

Đến ngày hôm nay, tôi cuối cùng cũng thuộc về chính mình, thế nhưng những giọt nước mắt còn lại kia lại không gạt được chính mình.

Bỗng nhiên rất nhớ em,

Em đang ở nơi nào,

Đang vui vẻ hạnh phúc hay đang phiền muộn,

Đột nhiên rất nhớ em,

Hồi ức bỗng trở nên sắc bén,

Ánh mắt bỗng nhiên nhòe đi.

Chúng ta đã từng như khúc tình ca đẹp nhất,

Vậy mà cuối cùng lại biến thành bộ phim bi thương,

Vì sao em,

Cùng anh đi qua hành trình khó quên nhất, Rồi bỏ lại anh với vật kỷ niệm là đau thương.

Chúng ta đã từng ngọt ngào như vậy,

Tin tưởng nhau như vậy,

Điên cuồng như vậy, nhiệt tình như vậy,

Vì sao chúng ta,

Cuối cùng vẫn là mỗi người một ngả tìm kiếm hạnh phúc riêng cho mình,

Để rồi trải qua thanh xuân trong tiếc nuối,

Bỗng nhiên rất nhớ em,

Em đang ở nơi nào,

Đang vui vẻ hạnh phúc hay phiền muộn,

Đột nhiên rất nhớ em,

Hồi ức bỗng nhiên trở nên sắc bén,

Ánh mắt bỗng nhiên nhòa đi..." (*)

(*) trích bài hát "Bỗng nhiên rất nhớ em" – Mayday

Lâm Dật nắm lấy tay của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Chương 1885: Anh Không Muốn Để Em Một Mình

"Anh dùng phần lớn thời gian và tinh lực của mình đặt ở trên những người khác và chuyện khác, chưa từng đặt ở trên người của em bao nhiêu thời gian cả. Nhưng tại sao hết lần này tới lần khác đều là em, cuối cùng lại biến thành dạng này. Chuyện này khiến anh làm sao đối mặt với em đây."

Lâm Dật cố gắng khống chế nước mắt của mình, nhưng lại không làm được.

Nước mắt thấm ướt tấm đệm màu trắng, giống như là đang nói chuyện xưa của hai người.

"Lúc trước không có thời gian cùng em, em luôn không oán không trách, nói với anh rằng không cần lãng phí thời gian ở trên người em. Nhưng anh hối hận rồi, hiện tại anh muốn dành hết thời gian cho em, để cho anh bồi em nhiều hơn, van xin em cho anh một cơ hội..."

"Hô..."

Lâm Dật lau nước mắt, "Được rồi, không nói những chuyện thương cảm kia nữa. Anh lại hát cho em nghe một bài, lúc trước đều không có cơ hội hát cho em, hi vọng em có thể nghe được."

"Em cứ nói đi, rõ ràng biết em không ở đây mà anh vẫn hỏi,

Không khí cũng không thể thay thế giọng nói của em.

Thói quen như những vết thương vĩnh viễn không bao giờ khép lại.

Xé rách linh hồn mỗi khi nhớ nhung,

Những bức ảnh rửa thêm một bản để em có thể lưu giữ,

Áo lông cũng vì em mà chuẩn bị nhiều thêm một lớp,

Nhưng mà, lúc em cô đơn, cần hơi ấm an ủi,

Làm sao để giữ lại một phần cho em đây?

Anh không muốn để em một mình, một mình chìm nổi trong biển người,

Anh không muốn để em một mình bước qua mưa gió,

Anh không muốn để em một mình chịu đựng sự tàn khốc của thế giới này.

Anh không muốn để nước mắt mãi theo em..."(*)

(*) trích bài hát "Anh không muốn để em một mình"- Mayday

Giọng hát của Lâm Dật kéo dài không dứt, cho dù Lý Sở Hàm không nghe thấy gì cả, nhưng anh vẫn hát, anh cũng không biết như này sẽ có ý nghĩa gì không.

Chỉ muốn trò chuyện với cô nhiều hơn, bởi vì anh đã nợ cô rất lắm.

Lúc trước, cô không cần một cái gì cả, chỉ cần mình có thể ngẫu nhiên nhìn cô một cái, có thể nhắn tin cho cô vài tin thì cô đã cô cùng thỏa mãn rồi.

Nhưng đây lại là những thua thiệt mà cô luôn phải chịu.

Lúc trước, Lâm Dật ngây thơ cho là, trong lòng mình Lý Sở Hàm chiếm đủ vị trí quan trọng, chỉ là không dành cho cô được nhiều thời gian.

Có thể cho tới bây giờ, anh mới chính thức phát hiện.

Thứ mà bản thân anh không thể cấp cho cô, cũng không phải là nhiều thời gian bầu bạn, mà chính là tình yêu.

Cuộc sống vốn là như vậy, không cẩn thận lập tức sẽ lâm vào bẫy rập phong cách tầm thường, lúc nào cũng mất đi rồi mới hiểu được trân quý.

Nhưng cuộc sống chính là như vậy.

Một chút hối hận, dành cho những người bỏ lỡ những trải nghiệm.

Một chút bỏ lỡ, lại dành cho những người hối hận vì đã trải qua nó.

Bên ngoài phòng bệnh, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt cũng không vội đi.

Các cô có thể nghe được loáng thoáng giọng nói của Lâm Dật.

Ôn nhu lại dễ nghe.

Trong ấn tượng của hai người, đây là lần đầu tiên nghe được Lâm Dật dùng thái độ và giọng điệu này để nói chuyện với một người khác.

Đây là ôn nhu mà anh cất giấu ở đáy lòng, chưa từng cho bất kỳ kẻ nào.

Hơn 5h chiều, Ninh Triệt đưa cho Lâm Dật ít đồ.

Nhìn thấy Lý Sở Hàm không động đậy, Ninh Triệt muốn khuyên nhủ Lâm Dật ăn một chút gì đó, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Nếu đổi lại là mình, nhất định cũng ăn không vô.

Chỉ có thể để chính cậu ấy chậm rãi bình phục, người khác cũng không giúp được gì cả.

Hơn chín giờ đêm, Kiều Hân tới.

Nghỉ ngơi một đoạn thời gian, khí sắc của cô hơi hơi khá hơn một chút, nhưng trạng thái tinh thần vẫn chưa khôi phục lại dáng vẻ lúc trước, trước sau đều kém một chút.

"Anh Lâm, anh cũng đi ăn một chút gì đi." Kiều Hân đau lòng nói.

"Để sau hãy nói vậy, vẫn chưa đói." Lâm Dật bình tĩnh mà nói.

Suy nghĩ của Kiều Hân cũng giống như Ninh Triệt, đã lúc này, không ai ăn nổi cái gì cả.

Kiều Hân thầm thở dài, ngồi ở trước giường, đau lòng nhìn Lý Sở Hàm tái nhợt gầy yếu.

"Anh Lâm, anh nói xem rốt cuộc khi nào chị Lý mới có thể tỉnh lại."

"Anh đã cho người đi lấy loại thuốc đặc thù của Hà Lan, đến lúc đó nhìn xem hiệu quả đi."

Lúc nói chuyện, Lâm Dật cũng không có lòng tin tuyệt đối.

Giống như Mã Hiểu Dương đã nói, đưa tới rất kịp thời, hơn nữa còn đã rửa ruột, dựa theo tình huống bình thường mà nói, hẳn là không có vấn đề lớn.

Nhưng cô ấy lại một lòng muốn chết, đây là vấn đề mấu chốt nhất.

Về phần có thể tỉnh lại hay không, Lâm Dật cũng không chắc chắn, cho dù anh là bác sĩ khoa tim mạch xuất sắc nhất Trung Quốc.

"Anh Lâm, bên cạnh có giường, anh đi nghỉ ngơi một lát đi, em trông chừng cho." Kiều Hân ân cần nói: "Nếu cứ chịu đựng như vậy, khẳng định là không được."

"Còn có thể trụ được." âm điệu Lâm Dật chậm rãi, bên trong ánh mắt nhìn lấy Lý Sở Hàm tràn đầy yêu thương và ôn nhu:

"Lúc trước không thời gian ở cũng cô ấy, anh muốn ở thêm với cô ấy nhiều hơn."

Thời gian như nước chảy, luôn luôn bị hao mòn trong tình huống lơ đãng.

Cứ như vậy, thời gian một ngày một đêm trôi qua, Lý Sở Hàm vẫn là như cũ.

Lâm Dật lấy được thuốc Hà Lan đặc thù, sau khi cho Lý Sở Hàm dùng, cũng không có chuyển biến tốt đẹp.

Sau ba ngày ba đêm, dấu hiệu sinh tồn ổn định của Lý Sở Hàm chẳng những không xuất hiện chuyển biến tốt đẹp, ngược lại còn xuất hiện dấu hiệu suy sụp.

Cô thật sự là một lòng muốn chết, không có Lâm Dật thế giới với cô mà nói thì chính là Địa Ngục.

Chẳng bằng dùng phương thức như vậy đi tìm anh.

Bởi vì nơi có anh chính là thiên đường.

Lâm Dật nắm tấm đệm thật chặt, khóc không thành tiếng.

Kiều Hân không đành lòng, trong lòng của cô, từ trước đến này Lâm Dật đều là một người đàn ông đội trời đạp đất.

Sẽ không ủ rũ, sẽ không rơi lệ.

Nhưng ở thời điểm này, lại lộ vẻ vô cùng bất lực.

Những ngày này, không ngừng nói chuyện hát ca, sau cùng ngay cả chính anh có lẽ cũng không biết mình đang làm gì.

Anh cũng chỉ là người bình thường, không muốn để cho Lý Sở Hàm chết, muốn cô có thể nghe được thanh âm của mình.

Cho dù là phương thức như vậy có chút ngu xuẩn, nhưng cũng là tình yêu sâu đậm nhất .

"Chị Lý..."

Kiều Hân nắm lấy một cái tay khác của Lý Sở Hàm thật chặt, "Chị Lý, em xin chị, chị mở mắt ra nhìn chúng em đi, anh Lâm không có chết, anh ấy vẫn luôn đang chờ chị tỉnh lại, em cầu xin chị..."

Tích tích _ _

Đúng lúc này, trên điện tâm đồ xuất hiện tiếng vang, xuất hiện một tia nhảy lên.

Cho dù là giây tiếp theo, lại khôi phục về trạng thái yếu ớt, nhưng điều này đại biểu, lòng của cô xuất hiện xao động!

Điều này nói rõ tình huống của cô đã có dấu hiệu chuyển biến tốt!

Lâm Dật và Kiều Hân liếc nhau một cái, trong mắt của người nào cũng đều rực rỡ như ánh sao!

Cho dù lần này chỉ là nhảy lên đơn giản, còn chưa bằng 70% người bình thường, nhưng đối với hai người mà nói, đây chính là hy vọng sống!

"Chị Lý!"

Kiều Hân lại gào khóc lên, nhưng lần này, là nước mắt vui mừng.

Là bác sĩ khoa tim mạch, cô quá rõ ràng điều này có ý nghĩa gì, chỉ cần kiên trì thêm chút nữa, Lý Sở Hàm có thể sống sót.

Lâm Dật nắm hai tay của cô thật chặt, cố gắng truyền nhiệt độ cơ thể của mình sang cho cô.

Trong lòng của anh cũng rất vui, chỉ là không biểu hiện rõ ràng giống như Kiều Hân.

Đều nói vật cực tất phản, buồn phiền và vui sướng sau đó, là những cảm xúc mà người khác không thể hiểu được.() sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại.

Sau một tia nhảy lên đó, tình trạng cơ thể của Lý Sở Hàm vẫn chưa có sự thay đổi gì.

Cho đến ba giờ sau, mới kịch liệt nhảy lên lần nữa!

Thông qua dấu hiệu này, bọn họ có thể xác định, sẽ không có chuyện gì lớn.

Chuyện còn lại chính là chờ đợi.

Chương 1886: Nhân Tài Kiệt Xuất A!

Hơn năm giờ sáng ngày thứ hai, đã qua một đêm dài.

Bắt đầu từ lúc 3 giờ cho, cứ cách mỗi nửa giờ, sẽ xuất hiện một lần nhảy lên bình thường, càng ngày càng nhiều.

Phần vui sướng này chỉ có người đã trải qua mới hiểu.

Lúc hơn bảy giờ, thông qua ghi chép của Kiều Hân, tình huống tim đập đã trở nên nhiều hơn.

Cách mỗi mười mấy phút, sẽ nhảy lên một lần.

Lâm Dật cảm thấy, nếu như may mắn, nói không chừng hôm nay sẽ có dấu hiệu thức tỉnh.

Lúc này, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đi đến, trên tay còn mang theo bữa sáng.

Bồi Lâm Dật trông coi mấy ngày nay, đều là hai người tới đưa đồ.

Nhưng hôm nay, hai người phát hiện tình huống không giống với trước đó nữa.

Cho dù là Lâm Dật hay là Kiều Hân, trên mặt của bọn họ, không phải là loại biểu lộ buồn bã kia nữa mà đã có thần thái hơn rất nhiều.

Thậm chí có thể nói là cao hứng!

"Là tình huống xuất hiện chuyển biến tốt sao." Ninh Triệt hỏi dò.

"Ừm." Lâm Dật cười gật đầu:

"Nhịp tim đang từ từ khôi phục lại như bình thường, mấy chỉ tiêu còn lại cũng đang có dấu hiệu tăng trở lại. Nếu như may mắn, hôm nay sẽ có phản ứng, nhưng vẫn còn chưa xác định được lúc nào mới có thể tỉnh táo lại. Nhưng mà tình huống đã tốt hơn rất nhiều, thật sự là quá tốt."

Khưu Vũ Lạc phát hiện, lúc Lâm Dật nói đến chuyện này, tựa hồ biến thành một người lắm lời.

Chỉ là một vấn đề đơn giản, vậy mà nói một hơi nhiều như vậy.

Bởi vì cô và Ninh Triệt cũng không có bao nhiêu quan hệ với người phụ nữ tên là Lý Sở Hàm này, cho dù có nói những việc này với mình thì cũng không có ý nghĩa gì cả.

Nhưng cho dù là vậy, cậu ấy vẫn thao thao bất tuyệt, nói rất nhiều chuyện liên quan tới người phụ nữ này.

Đây là sự cao hứng từ tận sâu trong anh, chỉ có thể thông qua phương thức như vậy để biểu đạt vui sướng trong lòng.

Khưu Vũ Lạc có chút không dám nghĩ đến, nếu như người phụ nữ trên giường này thật sự xảy ra chuyện, không biết Lâm Dật sẽ biến thành bộ dáng gì.

"Có dấu hiệu chuyển biến tốt là tốt, cuối cùng cũng không cần lo lắng nữa." Ninh Triệt nói:

"Hai người cũng đừng giày vò nữa, tới ăn một chút gì đi."

"Cám ơn chị Ninh, các người và anh Lâm ăn đi, em còn muốn nhìn chị Lý."

"Người đều đã không có việc gì rồi, còn nhìn cái gì nữa." Ninh Triệt nói:

"Mau tới đây ăn, mấy ngày nay em ít nhất cũng phải gầy đi 5 cân rồi, ngực đều đói đến không có, sau này có còn muốn lập gia đình nữa không."

Khưu Vũ Lạc im lặng lắc đầu, Ninh Triệt này thật sự là không cứu nổi.

Trêu chọc những tiểu thịt tươi kia còn chưa tính, đùa cô gái người ta làm gì.

"Mấy ngày nay quả thực đói đến gầy, may mà vẫn còn lớn hơn chị Khưu một chút, không lo lắng."

Khưu Vũ Lạc: ? ? ?

Chuyện này cũng có thể trúng đạn?

Ninh Triệt nhìn Khưu Vũ Lạc một chút, cố ý ưỡn ngực, nói:

"Chỉ với hai hạt vừng nhỏ của cô ấy còn không lớn bằng anh Lâm của em, em nên so với người lợi hại hơn."

"Hắc hắc, đã biết."

Bởi vì Lý Sở Hàm có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, bầu không khí trong phòng bệnh cũng trở nên dễ dàng hơn.

"Được rồi, đừng nói mấy chuyện này nữa, tới ăn một chút gì đi. Chúng tôi còn chưa ăn đâu, mới buổi sáng đã chạy tới chỗ của mấy người."

"Cám ơn chị Ninh."

Bởi vì nơi này là phòng cấp cứu, thuộc về ICU cỡ nhỏ, ăn cơm ở chỗ này không thích hợp lắm.

Kiều Hân cầm hai cái bánh bao và một ly sữa đậu nành, chuẩn bị đối phó một chút, thuận tiện còn có thể trông coi Lý Sở Hàm.

Ba người Lâm Dật đi ra phía ngoài phòng bệnh còn lại.

"Chuyện của Tào Gia Độ và Trần Quan Kiệt xử lý như thế nào rồi?"

"Đưa đến tòa án quân sự." Ninh Triệt nói:

"Nhưng chuyện này sẽ không được đưa ra ánh sáng, còn không biết cụ thể sẽ xử lý như thế nào."

"Xảy ra chuyện như vậy, tất nhiên sẽ không trắng trợn tuyên dương, đoán chừng hai người bọn họ chết lúc nào, cũng sẽ không có mấy người biết."

"Không sai, dù sao cũng không thể đưa ra ánh sáng."

Lâm Dật gật gật đầu, đồng ý với cách nói của Ninh Triệt.

"Tào Gia Độ và Trần Quan Kiệt đều đã chết, tìm được người phụ trách từ tổ bốn đến tổ tám cho lữ đoàn Trung Vệ chưa."

"Tôi nghe Lưu lão đại có ý là, từ tổ năm đến tổ tám của lữ đoàn Trung Vệ có thể sẽ do Lương lão tiên sinh tiếp nhận. Dù sao đó cũng là hàng ngũ nghiên cứu khoa học, không có nhiệm vụ chiến sự. Nhưng bên phía tổ 4 đã tạm dừng nhiệm vụ ở trên đảo, sẽ được sắp xếp về nước trong thời gian ngắn. Về phần tổ trưởng mới là ai thì còn khó nói, nhưng có khả năng là lấy từ tiểu đội Viêm Long."

Tuy Lâm Dật vẫn luôn mò cá trong lữ đoàn Trung Vệ, nhưng anh vẫn biết rất nhiều chuyện.

Tiểu đội Viêm Long thuộc hàng ngũ chiến đấu tối cao nhất của lữ đoàn Trung Vệ, nghe sự chỉ huy trực tiếp của Lục Bắc Thần.

Nói cách khác, bọn họ mới là người trấn áp của lữ đoàn Trung Vệ, bốn tổ còn lại trong lúc còn được chiếu cố tác chiến thì vẫn thuộc về nhân tài dự trữ, đợi khi trình độ của bản thân thích hợp, mới được đến tiểu đội Viêm Long.

"Phương thức phái người từ trên xuống như này liệu có phù hợp không? Trần Quan Kiệt xảy ra chuyện, lẽ ra cần phải chọn một người từ trong tổ 4 ra mới đúng."

"Nói như thế cũng không sai, nhưng qua nhiều năm như vậy, tổ 4 dưới tay Trần Quan Kiệt, có rất nhiều người đều bị ông ta đồng hóa, thành tâm phúc của ông ta và Vương gia. Nếu như đơn thuần đề bạt từ tổ 4, nhất định là không thích hợp. Nếu không Lục lão cũng sẽ không để bọn họ tạm gác lại nhiệm vụ trên đảo, trở lại khu vực bên này báo cáo công tác."

"Gióng trống khua chiêng như vậy?"

"Đúng vậy, Lục lão lần này là thật sự tức giận."

Lúc nói chuyện, Ninh Triệt còn nhìn bốn phía một chút, nói nhỏ:

"Hơn nữa, tôi còn nghe được tin tức ngầm, Lục lão chuẩn bị loại bỏ một số người có hiềm nghi, dẹp đường hồi phủ cho bọn họ. Về phần một số người có quan hệ rõ ràng, thì ngay cả gia tộc của bọn họ cũng sẽ bị chèn ép."

"Vậy thì đúng là thú vị, bọn họ đến lữ đoàn Trung Vệ chính là vì góp nhặt công huân, chờ sau khi xuất ngũ sẽ phát triển lớn mạnh gia tộc của mình. Giờ thì hay rồi, Lục lão bưng hết tổ của bọn họ, ngay cả lông cũng không còn."

"Bởi vì những năm gần đây, bọn họ trong lữ đoàn Trung Vệ được Vương gia âm thầm bồi dưỡng, lấy được không ít chỗ tốt, không khác gì là chư hầu cổ đại. Bình thường nhìn không lộ liễu lắm, nhưng thực lực bên trong đã mạnh đến không hợp thói thường."

Ánh mắt Lâm Dật di chuyển lòng vòng, nhớ tới trước đó gặp phải người nhà họ Tiền tại Dư Hàng, người mà Ninh Triệt nhắc đến khả năng chính là người như bọn họ.

Chỉ là người nhà họ Tiền, thuộc về mấy chủng loại bỏ đi.

Nếu như những người lui xuống từ lữ đoàn Trung Vệ, chỉ có ngần ấy thực lực, thì lữ đoàn Trung Vệ cũng không cần lăn lộn nữa.

Nhưng đợt hành động này của Lục Bắc Thần, đủ để được xem là thủ đoạn cường ngạnh.

Chèn ép những người này trong bóng tối, bảo trì sự ổn định của lữ đoàn Trung Vệ.

Nhưng bất cứ chuyện gì đều có tính hai mặt của nó.

Lục Bắc Thần làm như vậy, cũng không có khả năng xuôi gió xuôi nước, có thể nghĩ áp lực phía sau.

Chắc hẳn là ngài ấy cũng biết đến chuyện này.

Nhưng vì sự phồn vinh và ổn định của Trung Quốc, ông ấy đã gánh hết tất cả áp lực.

Nhân tài kiệt xuất a!

Chương 1887: Anh Đang Trốn Tránh.

"Theo như tình huống này, Trung Quốc tương lai nhất định sẽ không được yên ổn."

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt gật gật đầu, một người lên tiếng:

"Mặc dù có chút khoa trương, nhưng dạng thao tác này không khác việc rút phiên của cổ đại là bao, tuy nói trứng chọi đá, nhưng tất nhiên sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt."

"Có thể dự liệu được, những gia tộc phát triển đáng khinh kia nhất định sẽ làm mấy chuyện không hay trong bóng tối, phải xem lá gan của bọn họ lớn bao nhiêu, có thể náo ra động tĩnh lớn thế nào."

"Đúng vậy, chúng ta cứ đợi xem kịch vui đi, nói không chừng còn có chỗ có ích với chúng ta." Khưu Vũ Lạc nói.

"Được rồi, đừng nói về những chuyện này nữa, hiện tại không phải là giờ làm việc, tôi cũng không muốn làm con người của xã hội 996."

Ninh Triệt nói xong, nhìn sang Lâm Dật:

"Chuyện trong nước đoán chừng cũng không có gì nữa, chuyện cậu cải tử hồi sinh còn muốn giấu sao? Hẳn là không cần thiết đúng không."

Lâm Dật gật gật đầu, lúc trước giả chết, chỉ là muốn báo thù Vương gia, chuyện bây giờ đều đã xử lý xong, cũng không cần thiết phải giấu giếm nữa.

Hơn nữa, cũng không có cách nào giấu diếm loại chuyện này.

Một người sống sờ sờ như mình, cũng không thể mỗi ngày đều ở trong phòng được, sớm muộn gì cũng phải đi ra ngoài gặp người.

"Thuận theo tự nhiên đi, không cần thiết phải gióng trống khua chiêng làm gì, đi một bước lại nhìn một bước."

Tâm trạng của Lâm Dật không vui lắm, yên lặng ăn đồ ăn, tựa hồ có tâm sự gì đó.

Anh đang trốn tránh.

Nói đúng ra là đang trốn tránh Kỷ Khuynh Nhan.

Anh còn chưa nghĩ được phương án giải quyết hợp lý, nói cách khác, còn chưa nghĩ ra nên đối mặt với Kỷ Khuynh Nhan như thế nào đây.

Đây là một vấn đề lớn, nên dành thêm thời gian để nghĩ phương án xử lý mới được.

"Vậy thì thuận theo tự nhiên đi, dù sao cũng không phải là chuyện gì lớn."

Ninh Triệt dọn bữa sáng trên bàn qua một bên, "Ăn những vật này không vừa miệng chút nào, tìm một chỗ làm đại bảo kiếm, hai chúng ta uống một chút."

"Trước đừng có gấp, tôi trở về xem tình huống một chút đã."

Tình huống của Lý Sở Hàm có chuyển biến tốt, tâm trạng của Lâm Dật cũng khôi phục lại bình thường.

Buổi tối hôm trước, Lâm Dật đã kiểm tra toàn diện cho Lý Sở Hàm, tất cả chỉ tiêu đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Cho nên anh cũng không quá lo lắng.

Hơn nữa, anh đã trông ở đây bốn ngày rồi, phải tìm một chỗ đánh răng, rửa mặt rồi tắm một cái, nếu không trên người sẽ bốc mùi mất.

"Vừa mới sáng sớm, hai người đã muốn tới mấy chỗ như thế? Không tốt lắm đâu."

"Có cái gì mà không tốt, buổi sáng tinh lực dồi dào, có một số việc nên làm vào buổi sáng, hiệu quả sẽ tốt đến không ngờ." Ninh Triệt nháy mắt ra hiệu.

"Nói với cô ấy những chuyện này làm gì, cô ấy cũng đều không hiểu."

Khưu Vũ Lạc: ...

Lâm Dật trở lại phòng bệnh, nhìn trị số hiển thị trên thiết bị, các chỉ tiêu đều rất không tệ, còn tốt hơn cả đêm qua.

Có lẽ trong buổi tối hôm nay, sẽ có khả năng khôi phục lại.

Chuyện mà mình cần làm, cũng chỉ có đợi.

Anh lại tới trước giường bệnh bồi Lý Sở Hàm một hồi, đến buổi trưa, ba người liền rời khỏi bệnh viện, sau đó đến suối nước nóng Thủy Khỏa, chuẩn bị thư giãn buông lỏng một đợt.

Trong ghế lô, Ninh Triệt gọi không ít rượu, ba người rất ăn ý thoải mái uống, thậm chí đều không cần khuyên, hết một chén lại một chén.

Xảy ra chuyện như vậy, bọn họ đều quá cần một trận say mèm, để thư giãn tâm tình khẩn trương.

"Tôi nghe Kiều Hân nói, trong ngày lễ truy điệu của tôi, bọn người Triệu Mặc tới?" Lâm Dật bưng chén rượu, nhàn nhạt nói.

"Đúng vậy, bình thường không dám làm gì cậu, nhưng sau khi biết tin cái chết của cậu, những thứ yêu ma quỷ quái này đều nhảy ra ngoài." Khưu Vũ Lạc uống một hớp bia, nói:

"Nhưng may mà cha cậu tới kịp thời, chế phục hết những người kia."

Ninh Triệt đổi tư thế, có chút hăng hái nhìn sang Lâm Dật.

"Tôi thật ra rất tò mò về việc này, cha cậu rốt cuộc là có lai lịch gì, không chỉ chế phục ngũ đại gia tộc, còn khiến cho Tần Anh Long phải quỳ trên mặt đất. Người bình thường không có bản lĩnh này."

"Việc này tôi cũng không biết, các người phải đi hỏi Lưu lão đại."

"Tôi đã hỏi, anh ấy nói anh ấy không có tư cách đánh giá cha của cậu, hơn nữa cũng không biết cụ thể ngài ấy làm cái gì, xem ra hẳn là một nhân vật rất lợi hại."

Ninh Triệt nói:

"Mà lại ngày ấy, trước khi đến Chepopur, tôi còn đụng phải một người tên là Tống Kim Dân, cậu đoán kết quả thế nào?"

"Lôi kéo cô cùng đến đại bảo kiếm sao?"

"Bớt nói mấy chuyện vô nghĩa đó đi." Ninh Triệt nhíu mày, nói:

"Mười mấy người mà tôi dẫn tới đều bị một thủ hạ của anh ta quật ngã, chú ý, người đánh bại chúng tôi là thủ hạ của anh ta, không phải Tống Kim Dân."

"Quá bình thường, anh ấy đã đến cấp A, thủ hạ của anh ấy chắc chắn sẽ không kém là bao, muốn đánh bại các người cũng không tốn sức."

"Cậu nói cái gì? Người đàn ông điểu ti vậy mà đã đến cấp A?"

"Là một người tương đối lợi hại." Lâm Dật gật đầu, nói:

"Trước đó tại Dubai, tôi gặp phải phiền toái, nếu như không phải anh ấy đuổi tới kịp thời, đoán chừng tôi đã ngỏm củ tỏi rồi. Nhưng mà người ta chỉ là hơi lôi thôi một chút, còn chưa tới mức điểu ti đâu."

"Anh ta đều đã đến cấp A, vậy cha của cậu còn không phải là cấp S sao?"

Lâm Dật nhấp một hớp bia, bĩu môi một cái, nói:

"Có khả năng này, tôi cũng không biết chuyện cụ thể trong đó. Đây là lần thứ hai chúng tôi gặp mặt, hai chúng tôi cũng không quá thân thiết."

"Khó trách Lưu lão đại nói anh ấy không có tư cách đánh giá cha của cậu. Lão đại cấp S, đừng nói là thấy qua, tôi cũng là lần đầu tiên nghe thấy, quá lợi hại." Ninh Triệt kẹp một miếng thịt bò kho tương, nói mơ hồ không rõ:

"Khiến cho tôi hiện tại, không muốn làm chiến hữu của cậu nữa."

"Vậy cô muốn làm cái gì?"

"Muốn làm mẹ nhỏ của cậu, tôi cũng không cần danh phận, cậu có thể làm cầu dắt mối ở giữa giúp tôi được không?"

"Dắt mấy cái lông, nhanh uống rượu đi."

...

Màn đêm dần trở nên dày đặc, hai mươi mấy chiếc xe sang trọng dừng lại trước cửa bệnh viện Hiệp Hòa.

Tuy sắc trời đã tối muộn, nhưng người trong bệnh viện vẫn còn không ít.

Với quy mô của bệnh viện Hiệp Hòa, lượng xe cộ chỉ giảm vào lúc rạng sáng, nếu không thì một vị trí cũng khó cầu.

Nhưng khi hai mươi mấy chiếc xe sang trọng này tiến vào, mấy chiếc xe xung quanh đều ào ào né tránh, giữ khoảng cách với bọn họ ít nhất là năm mét trở lên.

Bởi vì giá trị của những xe này, rẻ nhất đều hơn mấy triệu.

Xe của mình còn không bằng một cái lốp xe của người ta, vẫn nên thành thật một chút mới đối.

Ngoài ra, lúc hai mươi mấy chiếc xe kia tiến vào, nhân viên quản lý bãi đỗ xe bệnh viện lập tức đem nghênh vào chỗ đậu phía trên, không dám chậm trễ chút nào.

Bởi vì người trong mấy chiếc xe đi đầu, đều đưa ra giấy thông hành đặc thù, cho dù nhìn từ góc độ nào, đều là người có tư cách đỗ ở đây.

Sau khi dừng xe lại, cửa xe lần lượt mở ra, bọn người Triệu Mặc đi xuống từ trên xe.

Ngoài ra, còn có Tần Nghiêm Phú và Tần Nghiêm Lĩnh của Tần gia, cùng hai mươi mấy phú nhị đại bên trong vòng tròn.

Điều trùng hợp chính là, những người ở đây đều từng bị Lâm Dật đánh cho một trận tại cửa quán bar OT.

Lần này đều chạy tới.

"Lão Tôn, anh xác định người phụ nữ tên là Lý Sở Hàm kia chỗ này?" Triệu Mặc hỏi.

"Yên tâm đi, không sai đâu." Tôn Sách ngậm lấy điếu thuốc, nói:

"Cô ta là một trong những tình nhân của Lâm Dật, quan hệ vô cùng tốt, ngày Lâm Dật chết, cô ta hình như đã tự sát vì Lâm Dật, đang cấp cứu ở tầng 22."

"Người phụ nữ này thật sự là quá ngu, vì tên bại hoại cặn bã như Lâm Dật, thế mà ngay cả loại chuyện này đều làm được." Triệu Mặc cười lạnh.

"Ai nói không phải đâu, cũng không biết Lâm Dật đã rót cho cô ta thuốc mê gì nữa." Tôn Sách nói:

"Cùng mẹ nó giống như đang diễn phim truyền hình, làm cho tôi nổi cả da gà."

"Đi thôi, vào xem." Lục Huyền nói:

"Lâm Dật chết rồi, không có cách nào tìm anh ta báo thù, chúng ta liền khai đao lên người phụ nữ của anh ta, để cho anh ta chết cũng không thể yên!"

Mấy người vốn dĩ định lặng lẽ đi đào mộ của Lâm Dật lên.

Nhưng bởi vì Lâm Cảnh Chiến, khiến cho bọn họ từ bỏ tính toán này.

Bọn họ đã biết được thực lực của người đàn ông kia từ trong miệng của bậc cha chú.

Sau khi cân nhắc hơn thiệt, cảm thấy đi đào mộ của Lâm Dật có tính mạo hiểm quá lớn. Cha của anh ta chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, cho nên liền đánh chủ ý tới thân phận của những người khác.

Chương 1888: Đương Nhiên Là Biết

Mà lúc này, bọn họ biết được tin tức của Lý Sở Hàm nên đã chạy tới đây.

Chuyện mà bọn họ dám làm cũng chỉ có những thứ này, bởi vì lấy thân phận của Lâm Cảnh Chiến sẽ không quản những sự tình này.

Nhưng nếu như làm nhiều hơn, lại không được.

Đoàn người đi ra từ bãi đỗ xe, ào ào đi vào trong bệnh viện, đi thang máy lên tầng 22.

Toàn bộ tầng 22 đều yên tĩnh, chỉ có mấy y tá phụ trách trực ban và bác sĩ thủ ở chỗ này.

Bởi vì không có lãnh đạo cấp bậc cao nào qua đây xem bệnh, bọn họ xem như là bác sĩ nhàn nhất Hiệp Hòa.

"Tiên sinh, xin hỏi các người đến để thăm bệnh nhân sao?" Tiểu y tá tiến lên hỏi.

"Đúng thế." Hai tay Triệu Mặc để trong túi, cười ha hả nói.

Vẻ mặt của y tá có chút chán ghét, người này đến đây thế mà còn hút thuốc, đây đều là những người nào vậy?

"Hiện tại tầng 22, chỉ có một vị bệnh nhân là Lý nữ sĩ, các người đến thăm cô ấy sao?" Tiểu y tá nói:

"Nhưng mà nơi này là bệnh viện, cấm hút thuốc, hi vọng các người có thể tắt thuốc lá bóp, nếu không thì mời các người ra ngoài!"

Ba!

Triệu Mặc không nói hai lời, một bàn tay tát lên mặt của y tá nhỏ, cô lập tức ôm mặt, bị đánh ngã trên mặt đất.

"Anh làm gì vậy! Đây là phòng bệnh cao cấp, không phải là nơi cho các người giương oai, nếu như còn không đi, tôi hiện tại sẽ báo cảnh sát!"

"Đi thôi, tôi xem một chút cảnh sát có dám bắt tôi hay không!"

Nói xong câu kế tiếp, bọn người Triệu Mặc lập tức đi về phòng cấp cứu.

Mà ở thời điểm này, Mã Hiểu Dương đang trực ban, cũng đi ra từ trong văn phòng.

"Anh muốn làm gì, có biết đây là nơi nào hay không!"

"Đương nhiên là biết." Triệu Mặc nói:

"Nhưng tôi nói cho anh biết, tốt nhất là nên thành thật một chút, đừng làm vướng chân tôi, nếu không tôi tìm người giết chết anh!"

Đối mặt với Triệu Mặc hung thần ác sát, Mã Hiểu Dương bị dọa cho không dám nói nhiều.

Chỉ có thể nhìn bọn họ xông vào trong phòng cấp cứu.

Bên trong phòng cấp cứu, Kiều Hân đang lau người cho Lý Sở Hàm.

Nhìn thấy tình huống của cô càng ngày càng tốt, Kiều Hân làm việc đều có lực hơn.

Nhưng vào lúc này, sau lưng vang lên tiếng mở cửa.

Kiều Hân tưởng rằng là Lâm Dật trở về, quay đầu thì phát hiện, là một đám người lạ đang tiến vào từ bên ngoài, hơn nữa trong miệng còn ngậm thuốc!

"Các người là ai!"

"Cô không cần phải để ý đến tôi là ai, chỉ là đến xem cô ấy một chút, đừng sợ."

Triệu Mặc vừa cười vừa nói: "Tiểu cô nương, người phụ nữ này cũng sắp chết rồi, tôi khuyên cô không nên uổng phí sức lực, cho dù có thể cứu sống cũng là người thực vật. Hà tất phải như vậy đâu, rút ống dưỡng khí đi."

Mặc dù là đến để gây chuyện, nhưng Triệu Mặc cũng không dám làm gì quá phận.

Nếu như rút ống dưỡng khí của Lý Sở Hàm, sẽ thuộc về tội có ý định giết người.

Cho dù Lâm Dật chết rồi, người của lữ đoàn Trung Vệ cũng sẽ truy cứu chuyện này.

Cho nên, chỉ cần đến làm ồn ào là được, không thể động thủ.

"Các người đều đi ra ngoài cho tôi, đừng quấy rầy chị Lý nghỉ ngơi!" Kiều Hân lớn tiếng nói.

"Ra ngoài?" Triệu Mặc cười ha ha:

"Lâm Dật đều mẹ nó chết rồi, cô còn ở lại đây trông coi cái gì? Ha ha, vẫn nên để cho người phụ nữ của anh ta tự thân tự diệt đi."

"Anh mau rời khỏi đây, nơi này không chào đón các người! Có tin tôi sẽ báo cảnh sát hay không!"

Kiều Hân xông về phía Triệu Mặc, dùng tay đẩy đến trên người anh ta, cố gắng đẩy anh ta ra ngoài.

Tuy Triệu Mặc có hơi trống rỗng một chút, nhưng cũng không phải là người mà một người phụ nữ như Kiều Hân có thể đối phó.

Triệu Mặc đưa một bàn tay ra, tát lên mặt của cô.

"Con mẹ nó cô thì tính là thứ gì, còn dám động tay động chân với tôi?"

Kiều Hân ôm mặt, trong mắt mang theo nước mắt, "Các người đừng có mà quá đáng, anh Lâm sẽ không bỏ qua cho các người!"

"Anh Lâm? Ha ha..."

Tiếng cười của bọn người Triệu Mặc cười trở nên lớn hơn, "Lâm Dật đều mẹ nó chết rồi, cô còn nói anh ta sẽ không bỏ qua cho tôi? Buổi tối đến nhà tôi dọa ma sao?"

"Ai nói anh Lâm chết rồi, anh Lâm không chết, anh ấy nhất định sẽ thu thập các người!"

Nói chưa dứt lời, lời nói của Kiều Hân khiến cho bọn người Triệu Mặc cười càng thêm điên cuồng.

"Tên tạp chủng Lâm Dật kia rốt cuộc là có gì tốt? Thế mà đáng để cho cô như này?" Triệu Mặc nói:

"Anh ta hiện tại cũng đã thành một đống tro bụi, cô còn ở đây nói anh ta không chết, đề nghị cô nên đi kiểm tra não một chút, đừng chọc tôi buồn cười nữa."

"Có tin hay không là tùy anh, dù sao anh Lâm cũng không chết, anh ấy sẽ đi thu thập các người!"

"Tùy tiện đi, cô bảo anh ta tới đi, ha ha..."

Triệu Mặc phất phất tay, "Đi thôi, đến nhìn chỗ này một chút, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều, tôi đã đặt trước một phòng ở quán bar rồi, hôm nay không say không về."

"Đi thôi!"

...

Ròng rã một buổi chiều, ba người đều uống rượu tại suối nước nóng Thủy Khỏa.

Một gian phòng của đại bảo kiếm lại thành bữa tiệc rượu của ba người.

Mấy người uống đến trời tối mịt, sáu bảy mươi chai bia vào trong bụng, vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Reng reng reng _ _

Ngay tại lúc bọn họ uống đến mơ hồ, điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Kiều Hân gọi điện thoại tới.

Không hiểu sao, tâm trạng của Lâm Dật lại trở nên kích động.

Vào thời khắc này, điện thoại của Kiều Hân có ý nghĩa vô cùng đặc biệt đối với anh.

"Tình huống thế nào rồi, có phải là đã tỉnh lại hay không?"

"Anh Lâm, vừa rồi có một đám người đến gây chuyện sự, nói rất nhiều lời không dễ nghe. Anh mau trở lại đi, em có chút sợ hãi."

"Em chờ chút, anh quay về ngay."

Cúp điện thoại, Lâm Dật đứng dậy, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Xảy ra chuyện gì vậy." Ninh Triệt đứng dậy hỏi.

"Vừa rồi Kiều Hân gọi điện thoại tới cho tôi, nói có người đến bệnh viện gây chuyện, bảo tôi trở về xem một chút."

"Lá gan của người nào lại lớn như vậy, lại dám đến tầng 22 của Hiệp Hòa để gây chuyện?"

"Đi qua nhìn một chút là biết."

Ba người vội vàng mặc quần áo tử tế, lái xe về tới bệnh viện Hiệp Hòa.

"Anh Lâm."

Bên trong phòng cấp cứu, nhìn thấy Lâm Dật trở về, Kiều Hân ra nghênh đón, oa oa khóc lớn lên.

Sắc mặt của Lâm Dật trở nên khó coi, phát hiện trên mặt Kiều Hân có một dấu bàn tay màu đỏ, nửa gương mặt đều đã sưng lên.

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Từ từ nói đừng sợ."

"Em cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, vừa rồi em đang lau người cho chị Lý, sau đó có hai mươi mấy người xông vào, nói rất nhiều lời khó nghe, sau đó liền đi."

"Ngoài đó ra, bọn họ có làm gì nữa không?"

"Không làm những chuyện khác, chỉ đánh em một bạt tay, nhưng nói lời rất khó nghe."

"Đừng có gấp, anh sẽ xử lý việc này."

"Các người ở lại nơi này trước, tôi đi xem camera giám sát một chút, rất nhanh là có thể tra rõ người tới là ai."

Nói xong câu kế tiếp, Khưu Vũ Lạc quay người rời đi.

Chương 1889: Còn Có Thể Có Cơ Hội Nói Chuyện Với Em, Thật Sự Là Quá Tốt.

Lâm Dật lại kiểm tra cho Lý Sở Hàm một chút, phát hiện các chỉ tiêu trên thân thể của cô đều tốt hơn so với lúc mình rời đi, nên càng thêm yên tâm.

Anh hiện tại không lo lắng gì cả, chỉ cần Lý Sở Hàm không có vấn đề gì, với anh mà nói thì không có chuyện gì lớn cả.

Mấy chuyện còn sót lại, đều có thể chậm rãi xử lý.

Không bao lâu sau, Khưu Vũ Lạc quay trở về, "Đã tra được, là bọn người Triệu Mặc mang người tới."

"Triệu Mặc? Tên thích giả trang này không sợ chết sao?" Lâm Dật nói:

"Thế mà còn dám tới tìm phiền toái?"

"Bởi vì bọn họ cảm thấy cậu chết rồi, sau đó lại hỏi thăm ra được tin tức của Lý chủ nhiệm và quan hệ của cậu, cho nên mới gióng trống khua chiêng tới. Nếu không lấy lá gan của mấy người bọn họ, cũng không dám tới đây gây chuyện."

"Cho nên tôi mới nói, những phú nhị đại này chính là mấy loại ăn đánh rồi vẫn không chịu nhớ."

Lâm Dật cười lạnh một tiếng, "Có thể tra được bọn họ hiện tại đang ở đâu không? Vừa lúc tôi nhàn rỗi không có chuyện gì làm, qua tìm bọn họ tâm sự một chút mới được."

"Thông qua màn hình giám sát giao thông toàn thành phố, hẳn là có thể tìm tới, nhưng cần phải tốn chút thời gian." Khưu Vũ Lạc nghĩ một lúc rồi nói.

"Không sao, giúp tôi tìm một chút, lần trước không đánh cho bọn họ phục, lần này tôi phải để cho bọn họ ghi nhớ thật lâu."

"Lát nữa lại đi, đừng có gấp."

"Được."

Sau khi Khưu Vũ Lạc rời đi, Lâm Dật và Ninh Triệt ở lại phòng bệnh.

Lúc chờ đợi tin tức, thuận tiện trông coi Lý Sở Hàm.

Dựa theo kinh nghiệm lâm sàng của Lâm Dật, lấy chỉ tiêu thân thể hiện tại của Lý Sở Hàm, hẳn là có thể khôi phục thanh tỉnh.

Nhưng nếu cứ tiếp tục như này, cũng không phải là chuyện tốt, trong lòng của anh cũng cảm thấy có chút vội.

"Anh Lâm, hiện tại cũng không có việc gì, anh đi ngủ một giấc. Mấy ngày nay, anh đã không nghỉ ngơi cho tốt rồi, đừng khiến cho tình trạng thân thể xấu đi."

Những ngày này, Lâm Dật quả thật có chút mỏi mệt, lại thêm vừa mới làm đại bảo kiếm, trạng thái thân thể càng thêm buông lỏng, quả thật có chút mệt mỏi.

"Cũng không thiết chút thời gian này, đợi xử lý xong những chuyện này rồi nói sau."

"Ừm vâng."

Kiều Hân liên tục gật đầu, những người tới gây chuyện đúng là quá ghê tởm.

Nhất định phải giáo huấn cho bọn họ một trận.

Khoảng hơn một giờ sau, Khưu Vũ Lạc đi đến.

"Đã tìm được, sau khi ra khỏi bệnh viện, bọn họ đều đến quán bar OT, hẳn là có thể tìm được bọn họ ở đó."

Lâm Dật đứng dậy hoạt động thân thể một chút, sắc mặt âm trầm.

"Đi, qua nhìn một chút."

...

Tối nay quán bar OT vô cùng náo nhiệt, hai bên đường đậu đầy xe sang trọng, có thể nhìn thấy nhiều loại siêu xe khác nhau ở chỗ này.

Mấy người phụ nữ mặc váy ngắn, ở chỗ này làm điệu làm bộ chụp ảnh, không muốn bỏ qua bất kỳ một chiếc xe nào.

Các cô đều thăm dò được từ trong vòng rằng buổi tối hôm nay quán bar OT sẽ có hoạt động lớn.

Nhóm phú nhị đại lớn nhỏ Yến Kinh hôm nay đều sẽ tới nơi này tụ hội, nên các cô đều vội vã chạy tới, muốn cọ sự náo nhiệt của nơi này một chút.

Lỡ như câu được một phú nhị đại, thì mình kiếm lời rồi.

Bên ngoài quán bar toàn là xe, trong quán bar cũng không có lối nào dễ đi, khắp nơi đều là người.

Nam nam nữ nữ điên cuồng uốn éo thân thể của mình, phát tiết hormone bên trong thân thể, có người thậm chí còn mặc Bikini, bầu không khí rất sôi động.

Trong một gian phòng rộng nhất của quán bar, có hai mươi mấy người đang tụ tập.

Ngoại trừ bốn người Triệu Mặc, còn có Tần Nghiêm Phú và Tần Nghiêm Lĩnh, cũng theo tới.

"Tới đi mấy anh em, hôm nay đã báo được thù lớn, nhất định phải không say không về." Triệu Mặc bưng chén rượu, nói.

Triệu Mặc bưng chén rượu, những người khác ào ào làm theo, thoải mái cười to, nâng chén uống.

"Tên tạp chủng Lâm Dật này cuối cùng cũng chết, từ nay về sau, Trung Quốc vẫn là thiên hạ của chúng ta!"

Hiện tại Lâm Dật, tựa như là Lâm Cảnh Chiến năm đó, thậm chí có thể nói là người sau giỏi hơn người trước.

Chỉ cần anh vẫn còn, những phú nhị đại Yến Kinh này đều không dám giơ chân ra ngoài.

Hiện tại tốt rồi, Lâm Dật đã chết.

Tảng đá lớn đè trên đỉnh đầu bọn họ đã bị lật ngược, từ nay về sau, cho dù là Yến Kinh hay Trung Quốc, bọn họ đều có thể đi ngang!

"Lâm Dật chết rồi, ân oán giữa chúng ta và Tần Hán cũng nên được tính toán." Lục Huyền nói.

"Đúng vậy, mấy người bọn họ ỷ có Lâm Dật làm chỗ dựa phía sau, giả trang trước mặt chúng ta bao nhiêu lần, quả thực nên tìm cơ hội thu thập bọn họ một chút." Triệu Mặc nói:

"Vừa lúc mấy ngày nay không có việc gì, liền đến Trung Hải đi, giáo huấn bọn người Tần Hán, đồng thời đi lễ tế Lâm Dật một chút. Dù sao anh ta cũng đấu với chúng ta một thời gian dài như vậy, hiện tại người đã chết, cũng nên qua chào hỏi một chút."

"Ha ha, ý kiến này hay."

"Tới, cạn ly."

Hai mươi mấy người, nâng chén rượu lên, uống quên cả trời đất.

Đám mỹ nữ trong quán bar đều đi tới làm điệu làm bộ trước mặt bọn người Triệu Mặc, hy vọng có thể lọt vào mắt xanh của bọn họ.

Thời gian dần trôi, bầu không khí của quán bar được đẩy đến cao trào, vô cùng suồng sã.

Đúng lúc này, ba người Lâm Dật đi vào từ bên ngoài.

Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt không có che giấu, thoải mái đi đến, hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

Lâm Dật thì đeo khẩu trang và mũ lưỡi trai, khá là khiêm tốn đi theo phía sau hai người.

So sánh với những hành vi phóng túng của nam nữ ở đây, lộ vẻ có chút không thích hợp.

Giá trị nhan sắc và dáng người của hai người phụ nữ đều rất ít khi gặp được tại quán bar OT.

"Mỹ nữ, muốn uống chút gì không, tôi mời cô."

Một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ lao động quần đùi, chào hỏi với Ninh Triệt.

"Cút sang một bên." Ninh Triệt mắng một câu, "Lấy cái đức hạnh này của anh mà muốn câu bà đây, đi sang Hàn Quốc sửa dung mạo trước đi."

Bị Ninh Triệt mắng một câu, sắc mặt của người đàn ông tới bắt chuyện lập tức thay đổi, mặt mũi có chút không nhịn được.

"Đồ kỹ nữ, đừng có mà rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, Lý Phi tôi chủ động mời cô, là nể mặt cô, đừng có cho thể diện mà không cần..."

Ba!

Không nói hai lời, Ninh Triệt lập tức cho anh ta một bạt tai, đánh cho người đàn ông tên là Lý Phi kia ngã xuống đất.

Một màn đột nhiên xảy ra này khiến cho bầu không khí ồn ào trong quán bar lập tức đình trệ. Mọi người đều quay đầu nhìn lại, muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

Bọn người Triệu Mặc đặt chén rượu xuống, quay đầu nhìn lại.

Trong quán bar, đây đều là chuyện thường xảy ra, bọn họ cũng không để ở trong lòng.

Nhưng lại ngoài ý muốn nhìn thấy, người tiến vào lại là Ninh Triệt và Khưu Vũ Lạc.

Hai người bọn họ xuất hiện, khiến cho bọn người Triệu Mặc cảm nhận được một chút kỳ quái.

Cho dù là xuất phát từ mục đích gì, các cô cũng sẽ không tới nơi này mới đúng.

Nhất là Tần Nghiêm Lĩnh, nét mặt của anh ta càng thêm mất tự nhiên.

Bởi vì Khưu Vũ Lạc đã từng là bạn gái của anh ta, nhưng bởi vì Lâm Dật nên hai người mới chia tay.

Hiện nay nhìn thấy cô ở chỗ này, khiến cho anh có chút không biết nên đối mặt với Khưu Vũ Lạc thế nào.

"Hai người bọn họ tới đây làm gì." Lục Huyền ngậm điếu thuốc, nói.

"Có thể là tới vì người phụ nữ tên là Lý Sở Hàm kia." Tần Nghiêm Phú nói:

"Lâm Dật khi còn sống là chiến hữu của bọn họ, quan hệ còn vô cùng tốt, xảy ra chuyện như vậy, đoán chừng là đến lấy lại công đạo giúp người phụ nữ kia, cũng coi như là chiếu cố giúp Lâm Dật."

Lý do mà Tần Nghiêm Phú đưa ra khiến cho những người khác đều đồng tình.

Nếu không lấy thân phận của hai người bọn họ, sẽ không thể nào tới chỗ này, dù sao trong vòng cũng không có một chút quan hệ, đến đây chính là tự chuốc nhục nhã.

Chương 1890: Không, Không Muốn…

Tại cửa quán bar, Lý Phi bị cho một bạt tai, giận không nhịn nổi, nói về phía người đứng đằng sau:

"Mấy người anh em, đến giáo huấn cho bọn họ một trận, trong Yến Kinh này, vẫn chưa có người nào dám động thủ với tôi đâu."

Dưới sự kêu gọi của Lý Phi, mười mấy người lần lượt xông ra, vây ba người Ninh Triệt vào giữa, khóe miệng mang theo ý cười trêu tức, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

"Được rồi, đều nhường một chút đi, là người một nhà."

Nghe thấy Triệu Mặc, vẻ mặt của đám người Lý Phi trở nên tốt hơn nhiều.

"Thì ra là người một nhà, quên đi, tôi không truy cứu với cô ấy nữa."

Bọn họ chỉ là một trong số những phú nhị đại nhỏ trong Yến Kinh, có khác biệt rất lớn với những người như Triệu Mặc.

Người ta đã lên tiếng, anh cũng không dám làm gì nữa.

Đám người tản ra, nhường ra một con đường ở giữa, ba người đi về phía bọn người Triệu Mặc.

Cùng lúc đó, ánh mắt của đám người Triệu Mặc rơi xuống trên người Lâm Dật, có chút tò mò với thân phận của anh.

Nhìn tư thế của anh ta, ba người hẳn là cùng một bọn.

Nếu như người đàn ông này cũng là thành viên của lữ đoàn Trung Vệ, không cần thiết phải bọc mình kín mít như thế chứ?

Nhưng bầu không khí đã làm nổi đến mức này, Triệu Mặc cũng không muốn xen vào mấy chuyện khác.

Dù sao Lâm Dật đều đã chết, sau này trong Yến Kinh, mình chính là lão đại.

Cho dù Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt tới, cũng không thể làm gì mình.

Triệu Mặc tiện tay đốt điếu thuốc, ngồi bắt chéo hai chân, nói với hai người:

"Nếu như tôi đoán không sai, các người tới vì người phụ nữ tên là Lý Sở Hàm kia đúng không."

"Xem ra anh còn có chuẩn bị, biết chúng tôi sẽ đến." Ninh Triệt nhìn xuống anh ta từ trên cao, trên gương mặt mang theo ý lạnh.

"Quan hệ giữa các người và tạp chủng Lâm Dật kia tốt như vậy, xảy ra chuyện, qua giúp đỡ cũng là chuyện đương nhiên." Triệu Mặc nói:

"Nhưng tôi cảm thấy không cần thiết phải làm như vậy, người đã chết rồi, các người còn làm những chuyện này làm gì? Trong lúc vô hình còn đắc tội với chúng tôi."

"Chúng tôi chỉ tới để xem náo nhiệt một chút, người xử lý chuyện này là một người khác."

"Một người khác sao?"

Theo bản năng, ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người đàn ông đeo khẩu trang đội mũ mũ lưỡi trai.

Bọn họ đều có chút hoài nghi, chẳng lẽ người mà Ninh Triệt nói là anh ta? Nhưng anh ta thì tính là thứ gì, cho 100 lá gan, cũng không dám động thủ với mình!

Đúng lúc này, Lâm Dật đi tới trước mặt hai người, nắm lấy tóc Triệu Mặc, lôi anh ta dậy từ trên ghế sô pha.

A _!

Triệu Mặc phát ra tiếng kêu thảm, khiến cho những người khác trong quán Bar đều giật nảy mình.

Bọn họ không nghĩ tới, người đàn ông này không nói hai lời đã động thủ.

"Thao, con mẹ nó anh muốn chết!"

Tần Nghiêm Phú và Cố Trường Xuyên xông lên, chuẩn bị động thủ.

Tốc độ phản ứng của Lâm Dật cực nhanh, một chân đá người Tần Nghiêm Phú, lực lượng khổng lồ bao phủ toàn thân, khiến anh ta cảm giác như xương bị đá đứt, nằm lăn lộn trên mặt đất, làm thế nào cũng đều không đứng dậy nổi!

Tình cảnh này khiến cho Cố Trường Xuyên sợ hãi.

Tần Nghiêm Phú đã từng là người của lữ đoàn Trung Vệ, ngay cả anh ấy đều bị một chân đá ngã, bản thân mình đi lên không phải chính là chịu chết sao!

Lâm Dật nắm lấy tóc của Triệu Mặc, nhướng mày nhìn lấy Cố Trường Xuyên.

"Anh không phải rất lợi hại sao? Không phải muốn động thủ với tôi à, sao lại đứng yên bất động rồi?"

Giọng nói của Lâm Dật khiến cho bọn người Triệu Mặc giật mình, giọng nói này quá quen thuộc, quả thực giống Lâm Dật như đúc!

Nhưng loại cảm giác sợ hãi này rất nhanh liền biến mất.

Lâm Dật đã chết, không thể nào là anh ta được!

"Anh rốt cuộc là ai, chúng tôi với anh không thù không oán, tại sao lại muốn tham gia vào việc này!" Cố Trường Xuyên lạnh lùng hỏi.

"Tôi là ai không quan trọng, hơn nữa tôi làm xong việc thì sẽ đi, các người không cần thiết phải biết nhiều như vậy."

Ánh mắt của Lâm Dật đảo qua thân thể của hai mươi mấy người.

"Vừa rồi là mấy người các người đến bệnh viện gây chuyện đúng không."

"Là chúng tôi thì có thể thế nào." Cố Trường Xuyên nói:

"Anh tốt nhất nên biết tính nghiêm trọng của chuyện này, lấy thân phận của chúng tôi thì chỉ cần một câu thôi là có thể đưa anh vào chỗ chết, nhanh bỏ Triệu Mặc ra. Nếu không anh không có quả ngon để ăn đâu!"

"Ha ha ~ "

Lâm Dật cười lạnh một tiếng, "Vậy tôi ngược lại muốn nhìn xem, các người có thể làm gì tôi!"

Tiếng nói vừa dứt, Lâm Dật kéo Triệu Mặc đến trước chân, sau đó một chân đạp xuống, tiếng nứt xương truyền đến, mắt cá chân của anh ta bị đang vặn vẹo với hình dạng vô cùng kỳ lạ.

A _ _

Nhìn thấy thảm trạng của Triệu Mặc, mấy người phụ nữ trong quán bar đều bị dọa chạy trối chết, tiếng thét chói tai của hai bên hòa vào cùng một chỗ.

Triệu Mặc đau đến sắc mặt trắng bệch, suýt nữa đã ngất đi.

Trong lòng bọn người Cố Trường Xuyên cảm thấy run sợ, lui dần về phía sau, mức độ tàn nhẫn của người đàn ông vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

Không chỉ giọng nói rất giống với Lâm Dật, ngay cả tác phong làm việc cũng không khác biệt!

Anh ta rốt cuộc là ai!

Đánh gãy chân của Triệu Mặc, Lâm Dật ném anh ta qua một bên, sau đó đi về phái bọn người Cố Trường Xuyên.

"Anh muốn làm gì!" Cố Trường Xuyên run sợ hỏi.

"Không muốn làm cái gì cả, chỉ muốn đánh gãy chân của anh, chỉ đơn giản như vậy thôi."

Nói xong, dưới chân Lâm Dật phát lực, xông về phía Cố Trường Xuyên, sau đó một chân đá vào lồng ngực của anh ta. Lúc anh ta muốn rơi xuống đất thì nắm lấy cánh tay của anh ta, đột nhiên vặn ngược lại, bẻ gãy cổ tay!

Cho dù sau này, cái tay này của anh ta có thể khôi phục, cũng sẽ bị tàn tật suốt đời!

"Không, không muốn..."

Triệu Mặc và Cố Trường Xuyên liên tiếp bị đánh ngã, Lục Huyền và Tôn Sách đã bị dọa cho nói năng lộn xộn.

Đánh một trận không quan trọng, nhưng bởi vì chuyện này mà tàn tật suốt đời, thì mình đời này cũng không cần sống nữa.

Bịch!

Hai người không hề nghĩ ngợi, lập tức quỳ xuống với Lâm Dật.

"Chúng tôi biết sai rồi, van xin anh không nên động thủ, cho chúng tôi một cơ hội, sau này sẽ không dám nữa."

Nhìn thấy bộ dạng của hai người như vậy, người trong quán bar đều cảm thấy tê cả da đầu.

Bọn họ đều là phú nhị đại đứng đầu Yến Kinh, mỗi một người đều tung hoành vô cùng ngang ngược.

Hiện nay, lại quỳ gối trước mặt một người đàn ông xa lạ, tựa như là chó nhà có tang.

Giờ phút này, Lục Huyền và Tôn Sách đã không để ý tới nhiều như vậy.

Triệu Mặc và Cố Trường Xuyên nằm trên đất, hai người bọn họ không muốn bị tàn tật suốt đời.

Lúc đối mặt với người đàn ông hung thần ác sát trước mắt này, muốn nói không hối hận là giả, sớm biết như vậy, bọn họ đã không đi tìm Lý Sở Hàm gây chuyện rồi.

Vì sự thống khoái nhất thời mà phải trả cái giá này, thực sự là quá ngu ngốc.

"Bây giờ nói những lời này đã chậm, nhất định phải để cho các người căng da đầu lên mà nhớ."

Nói xong, Lâm Dật đá hai cước, lần lượt rơi xuống trên đầu gối của hai người!

Hai người thét lên, còn lớn hơn cả tiếng heo bị chọc tiết, trực tiếp ngất đi.

"Chuyện này. . ."

Nhìn thấy bốn người Triệu Mặc và anh trai đều bị đánh ngã trên mặt đất, Tần Nghiêm Lĩnh đứng ở trong góc nhỏ, đã không biết nên làm thế nào mới tốt.

Anh ta theo bản năng nhìn về phía Khưu Vũ Lạc, bây giờ người có thể giúp chính mình chỉ có cô.

"Vũ Lạc, em đừng chỉ đứng như vậy, cầu xin giúp anh đi, bất kể nói thế nào, chúng ta cũng từng có quan hệ. Em không thể thấy chết không cứu được."

Nhìn thấy Tần Nghiêm Lĩnh như này, Khưu Vũ Lạc vô cùng chán ghét.

Lúc bắt nạt người khác thì hung hăng phách lối, hiện tại Lâm Dật tìm tới cửa, lại cầu xin đến trên đầu của mình, thật sự là không đàn ông chút nào.

So với Lâm Dật, anh ta còn kém không phải chỉ một chút.

Chương 1891: Có Phải Là Hiếp Yếu Sợ Mạnh Hay Không?

"Việc này không có quan hệ gì với tôi. Tôi cũng không biết người này, chỉ là tùy tiện tới đi loanh quanh, không có biện pháp cầu xin giúp anh."

Khưu Vũ Lạc không phản ứng đến Tần Nghiêm Lĩnh, mà ngồi xuống ghế dài bên cạnh, tự rót cho mình chén rượu, còn không thèm liếc Tần Nghiêm Lĩnh một chút.

Vẻ mặt của Tần Nghiêm Lĩnh trở nên suy sụp, không có biện pháp nào đối phó với người đàn ông thủ đoạn độc ác trước mắt này cả, chỉ có thể quỳ xuống cầu xin giống như hai người Lục Huyền và Tôn Sách.

Nhưng chuyện này cũng không thay đổi được gì, chân của anh ta cũng bị đánh gãy!

Xử lý xong đám người Triệu Mặc, Lâm Dật cũng không buông tha cho hai mươi mấy người đi theo anh ta.

Không đến hai mươi phút, tất cả những người này đều nằm trên mặt đất, bầu không khí quán bar OT mới vừa rồi còn náo nhiệt, bây giờ lại thành một mảnh hỗn độn, không một ai dám thở mạnh dù chỉ là một chút.

Lâm Dật nhìn xuống tất cả mọi người từ trên cao, "Tôi cảnh cáo tất cả các người một lần cuối, từ nay về sau, nếu như còn ai dám đi tìm phiền toái, tôi sẽ đánh cả nhà các người, đừng nói tôi không nhắc nhở các người."

"Còn có, các người tốt nhất là đừng đến bệnh viện Hiệp Hòa, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả."

Nói xong câu kế tiếp, Lâm Dật đưa Ninh Triệt và Khưu Vũ Lạc rời đi.

Người trong quán bar, đều yên lặng nhìn chăm chú vào bọn họ, không ai nghĩ tới trận cuồng hoan hôm nay lại bị người đàn ông này phá đi.

Vốn cho rằng Lâm Dật chết rồi, không còn tảng đá lớn đè trên đỉnh đầu nữa, không nghĩ tới lại xuất hiện một người đến đánh đám người Triệu Mặc, hơn nữa còn khiến cho bọn họ tàn tật suốt đời, sau này sợ là sẽ không có ngày nổi danh.

...

Sau khi rời khỏi quán bar OT, Lâm Dật nói với Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt nói:

"Giày vò với tôi cả một ngày, các người cũng về nghỉ ngơi đi, tôi về bệnh viện trước."

"Cậu đánh gãy chân của đám người Triệu Mặc, trưởng bối trong nhà bọn họ chắc chắn sẽ không buông tha chuyện này, cậu cần nghĩ kĩ biện pháp ứng đối." Khưu Vũ Lạc nói.

"Muốn tìm được tôi, nhất định là không thể nào, đoán chừng sẽ gọi điện thoại tới chỗ các người, đến lúc đó nhớ hẹn bọn họ tại bệnh viện Hiệp Hòa. Tôi sẽ đơn độc gặp bọn họ một chút."

Ninh Triệt cười, nhìn sang Lâm Dật, "Tôi đoán anh đợi giờ khắc này đã lâu lắm rồi đúng không."

"Không phải sao, dựa vào thân phận người chết của mình còn có thể làm không ít chuyện, hơn nữa còn không có chứng cứ, suy nghĩ một chút đều thật thoải mái."

"Vậy cứ như thế đi, nếu như đối phương liên hệ với chúng tôi, sẽ giúp anh hẹn đến bệnh viện Hiệp Hòa." Ninh Triệt nói:

"Hai chúng tôi bắt xe đi, không cần cậu đưa, đi về trước đi."

"Tôi không khách sáo với hai người nữa."

Sau khi trao đổi đơn giản vài câu, ba người mỗi người đi một ngả, Lâm Dật lái xe về bệnh viện.

Lúc trở lại phòng cấp cứu, nhìn thấy Kiều Hân chống má, ngồi ngẩn người nhìn Lý Sở Hàm.

Nhìn thấy Lâm Dật trở về, Kiều Hân đứng dậy.

"Anh Lâm, anh đã dạy dỗ bọn người kia chưa."

"Chắc chắn sẽ không tha cho bọn họ." Lâm Dật nói:

"Tình huống bên này thế nào rồi?"

"Tình huống vô cùng tốt, chúng ta cứ quan sát thật kỹ, nói không chừng lúc nào đó sẽ tỉnh lại."

Lâm Dật nhìn Lý Sở Hàm, khóe miệng mang theo ý cười ấm áp.

Sau này còn có thể có cơ hội nói chuyện với em, thật là quá tốt rồi.

Trong phòng cấp cứu an tĩnh, Lâm Dật và Kiều Hân lần lượt ngồi bên trái và bên phải của Lý Sở Hàm.

Lấy phương thức an tĩnh như vậy ngồi cùng cô, hi vọng một giây sau cô có thể khôi phục.

Khoảng hơn nửa giờ sau, Lâm Dật nhận được điện thoại của Khưu Vũ Lạc, sau đó ra ngoài nhận điện thoại.

"Có người điện thoại cho cô rồi sao?"

"Có một tin tức muốn nói cho cậu, bọn người Triệu Mặc đang đến bệnh viện Hiệp Hòa."

"Tới chỗ này sao?" Lâm Dật cảm thấy hơi ngoài ý muốn: "Tôi đã cảnh cáo bọn họ, thế mà còn dám tới cái này?"

"Tôi đoán việc này là trưởng bối nhà bọn họ sắp xếp." Khưu Vũ Lạc nói:

"Nhìn điệu bộ này, tựa như là đang cố ý phân cao thấp với cậu, nếu quả thật ngoan ngoãn nghe lời thì bọn họ cũng không cần mặt mũi nữa."

"Đúng là vậy, nhưng mà lá gan cũng không nhỏ, ăn đánh rồi mà không chịu nhớ."

"Lấy đức hạnh của mấy người bọn họ, nếu như cậu không đè chết bọn họ, thì sẽ không thu tay lại đâu." Khưu Vũ Lạc nói:

"Hơn nữa đúng như cậu nói, cha của Triệu Mặc, Triệu Hà, đã gọi điện thoại tới cho tôi và Ninh Triệt, nhưng chúng tôi không nói gì khác, chỉ nói cậu đang ở bệnh viện Hiệp Hòa."

"Cô biết bọn họ đang ở phòng bệnh nào không."

"Tầng sáu khu nội trú thứ ba, đều được đưa đến khoa chỉnh hình."

"Được, tôi đi qua nhìn một chút." Lâm Dật nói:

"Thời gian không còn sớm, cô cũng đi nghỉ ngơi một chút đi."

"Cậu cũng cẩn thận một chút, nếu có chuyện không xử lý được, nhớ gọi điện thoại cho chúng tôi."

"Được."

Cúp điện thoại, Lâm Dật trở lại phòng bệnh, nói với Kiều Hân:

"Em ở lại nhìn một hồi, anh ra ngoài làm ít chuyện, lát nữa sẽ trở lại."

"Ừm vâng, có em ở đây, anh Lâm yên tâm."

Sau khi bàn giao một câu, Lâm Dật đi về phía tầng sáu.

Phòng bệnh cao cấp khoa chỉnh hình tầng sáu, bọn người Triệu Mặc được sắp xếp ở đây.

Bởi vì mức độ chấn thương khác nhau, Cố Trường Xuyên và Lục Huyền được đưa đến phòng phẫu thuật, những người còn lại đều ở đây, làm những phương thức trị liệu khác.

Giờ phút này, trưởng bối của ngũ đại gia tộc đều tụ tại nơi này, thương thảo bước kế hoạch tiếp theo.

"Lão Triệu, có tra được người kia là ai không." Tần Ứng Long nói.

"Khưu Vũ Lạc nói không biết người đó, nghe nói người kia ở bệnh viện Hiệp Hòa, cũng không để lộ tin tức của cậu ta." Triệu Hà nói:

"Nhưng có thể xác định, quan hệ của đối phương và Lâm Dật hẳn là phải rất tốt, nếu không sẽ không tham gia vào vũng nước đục này, đối nghịch với chúng ta."

Mấy người của gia tộc khác đều gật đầu theo bản năng, phân tích xác thực có đạo lý.

"Cho nên tôi suy đoán, người động thủ hẳn là đang ở tầng 22, lát nữa xử lý xong chuyện bên này, chúng ta sẽ dẫn người đi lên." Triệu Hà nói:

"Cho dù không tìm thấy người động thủ, cũng có thể tìm được người phụ nữ tên là Lý Sở Hàm kia, muốn hỏi thăm ra chân tướng mọi chuyện cũng không khó, tóm lại thù này nhất định phải báo!"

Hiện tại Lâm Dật chết rồi, Lâm Cảnh Chiến lại không ở Yến Kinh. Hơn nữa, anh ta cũng sẽ không tham dự vào việc nhỏ như vậy, mình muốn xử lý như thế nào thì xử lý như thế!

"Nhưng vấn đề là thân thủ của đối phương rất tốt, ngay cả con trai tôi đều không phải là đối thủ của cậu ta. Nếu như quả thật động thủ, dựa vào bảo tiêu của chúng ta chỉ sợ rất khó đối phó."

"Không sao, tôi đã liên hệ người rồi." Cố Bằng nói.

"Người mà anh tìm đến có trình độ thế nào?" Tần Ứng Long hỏi.

"Yên tâm đi, nhất định không có vấn đề." Cố Bằng nói với vẻ chắc chắn:

"Là người của tổ 4 lữ đoàn Trung Vệ, hơn nữa tôi còn tìm hai người đến, dư sức để xử lý chuyện này."

Biết được người mà Cố Bằng tìm tới tới từ tổ 4 của lữ đoàn Trung Vệ, người ở chỗ này cũng không lo lắng nữa.

Chương 1892: Là Người Của Tổ 4!

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một nam một nữ đi vào từ bên ngoài.

Người đàn ông tên là Chu Tuấn Trì, người phụ nữ tên là Ngụy Tuyết, đều là thành viên cũ của tổ 4.

Trùng hợp chính là, lúc trước Lâm Dật thi hành nhiệm vụ tại Đảo quốc, Lưu Hồng sợ bọn họ gặp nguy hiểm, nên điều động hai người từ tổ 4 tới.

Hai người kia chính là Chu Tuấn Trì và Ngụy Tuyết.

Thật không may chính là, lúc trước Lâm Dật còn giáo huấn cho hai người bọn họ một trận.

"Các người đã tới."

Sau khi hai người đi vào, Cố Bằng tiến lên chào hỏi.

"Cố tiên sinh, có việc thì ngài cứ nói thẳng là được, chỉ cần nằm trong phạm vi năng lực của chúng tôi thì không có vấn đề."

Chu Tuấn Trì rất rõ sức ảnh hưởng của những người trước mắt này tại Trung Quốc, lúc nói chuyện rất khách khí.

Bởi vì mình còn có thể ở lại tổ 4 hay không, hoặc là nói có thể phát triển ở chỗ này, đây đều là một ẩn số.

Cho nên vì để trải đường cho tương lai của mình, nếu như có thể kết giao với những người trước mắt này, cũng có chỗ tốt đối với sự phát triển của gia tộc trong tương lai.

"Hôm nay mời hai vị tới, chủ yếu là muốn dạy dỗ một người. Trình độ của đối phương rất cao, hộ vệ của chúng tôi đều là người bình thường, đành phải làm phiền hai vị ra tay."

"Những vấn đề này không lớn, chúng tôi đã rất khó tìm được đối thủ tại Trung Quốc."

Lời nói của Chu Tuấn Trì cũng không phải là khoe khoang.

Ngoại trừ người của tổ đội Viêm Long, tổ 4 chính là tổ có sức chiến đấu cao nhất tại lữ đoàn Trung Vệ. Trình độ của các thành viên có thể xem như là đứng đầu Trung Quốc.

Xử lý chuyện như vậy, đối bọn họ mà nói cũng không tính là khó khăn.

"Hiện tại liền đi thôi, chúng ta đến tầng hai mươi hai, đối phương hẳn là đang ở đó."

"Cha, các người nhất định phải bắt lấy kẻ đó, sau đó đưa đến trước mặt con. Con muốn đích thân đánh gãy chân anh ta, để cho nửa đời sau của anh ta đều phải trải qua trên xe lăn!"

"Yên tâm đi, trong lòng ba nắm chắc, ở đây chờ một lát đi." Triệu Hà nói.

Sau khi sắp xếp tốt chuyện trước mắt, người của ngũ đại gia tộc mang theo Chu Tuấn Trì và Ngụy Tuyết, đi ra bên ngoài phòng.

Nhưng tại lúc này, cửa phòng bệnh bị Lâm Dật đá văng ra, anh nghênh ngang đi vào từ bên ngoài.

Lâm Dật vẫn ăn mặc như trước kia, đeo khẩu trang và mũ lưỡi trai, chỉ để lộ ánh mắt, không ai có thể phân biệt được diện mạo thật của anh.

Nhìn thấy Lâm Dật, Triệu Mặc lập tức trừng mắt, cắn răng nghiến lợi chỉ vào anh rồi nói:

"Cha, anh ta chính là người đã động thủ với chúng con!"

Vẻ mặt của trưởng bối ngũ đại gia tộc đều lạnh xuống, bản thân mình đang muốn đi tìm cậu ta, không nghĩ tới cậu ta lại đến đây trước, không thể không nói lá gan cũng không nhỏ!

Ánh mắt của Lâm Dật rơi xuống trên thân thể Triệu Mặc.

"Lúc tại quán bar, tôi đã nhắc nhở các người đừng tới bệnh viện Hiệp Hòa nữa, sao lại không nghe lời chứ."

"Tiểu tử, tôi không cần biết cậu là, cậu đánh gãy chân của con trai tôi, chúng tôi nhất định sẽ bắt cậu giá đắt!"

Lâm Dật tựa ở cạnh cửa, thảnh thơi nói:

"Tại sao mấy người các người luôn không nói đạo lý vậy, rõ ràng là con trai ông mang người đi tìm phiền toái, bị tôi đánh gãy chân. Hiện tại lại kêu gào bảo phải khiến tôi trả giá đắt, thật sự không biết các người đang nghĩ gì nữa."

Triệu Hà nhìn Lâm Dật với vẻ mặt lãnh đạm.

"Cậu muốn giảng đạo lý với chúng tôi, cậu có tư cách đó sao!"

"Nếu như tôi nhớ không lầm, mấy ngày trước, các người đến tang lễ gây chuyện, bị một người là Lâm Cảnh Chiến khiến cho phải quỳ xuống. Những người còn lại còn bị ép cho phải cúi người chào, khi đó cũng không thấy các người kiêu ngạo như vậy. Cho nên, tôi có thể lý giải thành các người đang hiếp yếu sợ mạnh không?"

Sắc mặt của người ngũ đại gia tộc đều cực kỳ khó coi.

Ai nấy đều không muốn nhắc tới chuyện xảy ra hôm tang lễ một lần nào nữa.

Nhất là Tần gia, ông ta bị Lâm Cảnh Chiến bắt quỳ xuống trên mặt đất trước mặt mọi người, đối bọn họ mà nói, đây là chuyện vô cùng nhục nhã!

"Tôi hiện tại không có thời gian nói nhảm với cậu!"

Tần Anh Long hừ lạnh một tiếng, "Tôi chẳng cần biết cậu là ai, cho dù có che mặt, giả thần giả quỷ ở đây cũng vô dụng. Chúng ta chắc chắn sẽ khiến cậu nợ máu trả bằng máu!"

"Nợ máu trả bằng máu sao?" Lâm Dật nhếch miệng lên, cười lạnh:

"Các người hình như không có năng lực này."

"Chúng tôi đều biết trình độ của cậu, cho nên đã tìm người đến. Cậu hôm nay tới đây, coi như là tự chui đầu vào lưới. Nếu không đánh gãy chân của cậu thì việc hôm nay sẽ không xong đâu!"

Lâm Dật không đáp lại, ánh mắt nhìn xung quanh đám người một vòng, cuối cùng rơi xuống trên người Chu Tuấn Trì và Ngụy Tuyết.

Gần đây, anh đã chú ý tới hai người kia, nhìn có chút quen mắt, suy nghĩ kỹ một hồi, mới nhớ tới bọn họ là ai.

Là người của tổ 4!

Trước đó, lúc mình thi hành nhiệm vụ tại Đảo quốc, Lưu Hồng sợ phía bên mình không an toàn, nên đã phái bọn họ trở về.

Khi còn ở căn cứ, hai người kia còn bị mình giáo huấn cho một trận.

Suy nghĩ một chút đúng thật là thú vị, bọn người Tần Anh

Long thế mà lại tìm hai phế vật này trở về.

Bất luận nhìn thế nào, đều cảm thấy bọn họ có chút khôi hài.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Chu Tuấn Trì và Ngụy Tuyết cũng rơi xuống trên người Lâm Dật, sau đó nói với Cố Bằng:

"Người cần động thủ, hẳn là cậu ta đúng không."

"Không sai."

Cố Bằng nói: "Một tên râu ria mà thôi, lúc động thủ không cần cố kỵ, chỉ cần không đánh chết, chúng tôi sẽ xử lý chuyện phía sau."

"Có câu nói này của các người là được rồi."

Hai người lại đi về phía trước mấy bước, nói với Lâm Dật:

"Tôi tự giới thiệu mình một chút, chúng tôi đến từ tổ 4 của lữ đoàn Trung Vệ. Nếu như cậu cũng hiểu phương thức phát lực đan điền, hẳn phải biết tổ 4 của lữ đoàn Trung Vệ là nơi nào. Chuyện tới nước này, phản kháng đã không có ý nghĩa. . ."

Hô thông!

Lâm Dật không nói lời vô nghĩa, một chân đá vào người Chu Tuấn Trì.

Người kia không kịp phản ứng, bị một chân Lâm Dật đá bay, khiến cho Cố Bằng đứng phía sau cũng bị ngã theo!

"Con mẹ nó!"

Bị Lâm Dật đánh bất ngờ, Chu Tuấn Trì bị đánh cho mơ hồ.

Người của ngũ đại gia cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Chu Tuấn Trì chính là người đi ra từ tổ 4, thực lực bản thân cũng không cần nhiều lời, giờ lại bị một chân đá bay!

"Fuck!"

Chu Tuấn Trì không nghĩ tới người ăn bận kín mít trước mắt này, lại đột nhiên tập kích, nhất thời cảm thấy mất hết mặt mũi, sau khi ổn định lại thân hình, anh ta lập tức lao về phía Lâm Dật.

Từ đợt giao thủ lần trước, đã qua hơn nửa năm.

Chương 1893: Cậu Mẹ Nó Dám Đánh Tôi

Lâm Dật phát hiện, trình độ của Chu Tuấn Trì có tăng lên rất nhiều trong đoạn thời gian này.

Bởi vậy có thể thấy được, đảo Tilia đúng là một nơi tốt để huấn luyện.

Nhưng cho dù là vậy, cho dù là anh ta hay là Ngụy Tuyết đều còn kém Lâm Dật một chút.

Quyền cước của Chu Tuấn Trì mang theo âm thanh xé gió, hướng về phía Lâm Dật.

Lâm Dật nghiêng đầu một cái, đưa tay phải ra đón đỡ, hời hợt chặn lại công kích của Chu Tuấn Trì.

Kinh nghiệm cận chiến của Chu Tuấn Trì vô cùng phong phú, một kích không thành, lập tức thay đổi chiến lược, đá lăng không. Nhưng công kích như vậy, trước mặt Lâm Dật lại lộ vẻ bất lực.

Cho dù Chu Tuấn Trì chiếm được tiên cơ ra chiêu trước, nhưng Lâm Dật hậu phát chế nhân (), cũng đá một chân tới! ()lùi một bước để đánh trả đối phương

Phịch một tiếng!

Bắp chân hai người đan vào một chỗ, vang lên một tiếng trầm thấp, người nhìn thôi đều cảm thấy đau rồi.

Sắc mặt Lâm Dật không thay đổi, nhưng Chu Tuấn Trì đã không thể bình tĩnh thong dong như trước được nữa.

Cảm thấy một cước này, đá lên người của đối phương, tựa như là đá lên một tấm thép vậy.

Loại đau đớn nứt xương kia, đau đến mức không người nào có thể chịu đựng nổi!

A _ _

Chu Tuấn Trì rít lên một tiếng, ôm lấy chân của mình, nằm trên mặt đất, vùng vẫy hơn nửa ngày, đều đứng lên không nổi.

"Lão Chu!"

Ngụy Tuyết kinh hô một tiếng, trước lúc này, cô cũng không nghĩ tới, Chu Tuấn Trì sẽ bị cậu ta đánh bại!

Bởi vì ở trong nước, tiểu đội Long Viêm của lữ đoàn Trung Vệ đã không ở đây. Hơn nữa, đối phương lại trẻ tuổi như vậy, chiến lực của tổ 4 bọn họ đã là trần nhà.

Cô hoàn toàn chưa từng nghĩ tới lại có kết quả như vậy.

"Tôi không sao, nhanh đi thu thập cậu ta!"

Ngụy Tuyết gật gật đầu, trực tiếp xông về phía Lâm Dật!

Nhưng lần này, anh không lưu tình với đối phương một chút nào nữa!

Đợi Ngụy Tuyết xông tới, một bàn tay tát đến trên mặt của cô!

Ngay sau đó, anh lại bổ một chân lên trên người của cô, trực tiếp đem đá bay, trạng thái còn thảm hơn so với Chu Tuấn Trì.

Thương hương tiếc ngọc?

Không tồn tại.

Sau khi so sánh, Lâm Dật phát hiện, trong đoạn thời gian này, trình độ của Chu Tuấn Trì tăng lên cao hơn Ngụy Tuyết không ít, cô ta dường như vẫn dậm chân tại chỗ.

Nhìn thấy hai người đều bị đánh ngã trên mặt đất, sắc mặt người của ngũ đại gia tộc đều trở nên phức tạp.

Ai cũng không nghĩ tới, tìm đến hai người của tổ 4, cuối cùng đều bị cậu ta đánh gục!

"Cậu, cậu rốt cuộc là ai, có phải là đi ra từ lữ đoàn Trung Vệ hay không!"

Chu Tuấn Trì co quắp trên mặt đất, cắn răng nghiến lợi nói.

"Anh không nên biết những vấn đề này." Lâm Dật nói: "Sai lầm lớn nhất của anh chính là không nên dây vào vũng nước đục này."

Vẻ mặt của Chu Tuấn Trì hiện lên sự phẫn hận, nhưng lại không dám nói gì.

Bản thân mình là bại tướng dưới tay của người ta, không có tư cách nói những chuyện khác.

"Tiếp tục tìm người đi, tôi xem các người còn có thể tìm được người nào tới."

Người của ngũ đại gia đều ào ào lui về phía sau theo bản năng.

"Tôi nói cho cậu biết, tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ. Nếu như cậu dám động thủ với chúng tôi thì cậu sẽ không có quả ngon để ăn đâu!"

"Vậy tôi ngược lại rất muốn biết, tôi làm sao lại không có quả ngon để ăn."

Nói xong, Lâm Dật giơ một bàn tay, tát lên mặt của Triệu Hà.

"Cậu mẹ nó dám đánh tôi!"

"Không phục?"

Lâm Dật lại đá thêm một chân, Triệu Hà bị đá bay, đầu đụng phải quầy sắt bên cạnh.

Khóe miệng và trán của ông ta đều bị chảy máu.

"Cha!"

Triệu Mặc kích động, muốn xuống giường, nhưng trên đùi bị băng thạch cao, muốn động đều không động được.

Triệu Hà co quắp trên mặt đất, không nói một câu nào, thân thể không ngừng run rẩy, đã bị Lâm Dật đánh cho sợ.

Lâm Dật hiện tại mới phát hiện ra, cái thân phận người chết mà cha sắp xếp cho mình có bao nhiêu là thoải mái.

Thấy ai không vừa mắt thì có thể trực tiếp động thủ.

Dù sao người đã chết, cũng không có khả năng nghi ngờ đến trên người mình.

Lâm Dật thay đổi ánh mắt, nhìn về phía bốn người khác.

Lần này, ánh mắt khi bọn họ nhìn Lâm Dật đã thay đổi không nhỏ.

Thảm trạng của Triệu Hà khiến cho trong ánh mắt bọn họ nhìn Lâm Dật tràn đầy từng tia kiêng kị.

Cậu ta ngay cả Triệu Hà cũng dám đánh, những người khác thì lại càng không nói chơi.

"Cậu bình tĩnh một chút, chúng tôi có chuyện muốn nói." Tần Anh Long nói.

"Có chuyện muốn nói sao?" Lâm Dật nói:

"Từ lúc vừa mới bắt đầu, sao không ai nghĩ tới chuyện trở mặt chứ? Nếu như không phải bọn họ đi qua gây chuyện, các người cảm thấy tôi sẽ tới đây sao?"

Chương 1894: Minh Chứng Cho Việc Anh Yêu Em.

Lâm Dật đi từng bước một về phía bọn người Tần Anh Long, dồn bốn người đối diện vào góc tường.

"Cậu náo đủ chưa, nơi này là bệnh viện, không phải là chỗ cho cậu giương oai. Nếu như cậu dám động thủ đối với chúng tôi, tốt nhất nên nghĩ rõ ràng hậu quả!"

Ngay từ đầu, tâm trạng của bốn người còn chỉ là đề phòng.

Nhưng bây giờ, đã biến thành có chút sợ hãi.

Người đàn ông này vô cùng to gan lớn mật, thật sự có thể làm bất cứ chuyện gì.

"Ông cảm thấy, nếu như tôi sợ những thứ này, hôm nay còn tới đây sao?"

Nhưng vào lúc này, bảo vệ bệnh viện xông vào, trên tay cầm côn, vây Lâm Dật lại.

"Cậu tới từ đâu? Nơi này là bệnh viện, không phải là chỗ cho cậu giương oai, nhanh lăn ra ngoài, nếu không chúng tôi sẽ báo cảnh sát!"

Lâm Dật nhướng mày nhìn thoáng qua mấy tên bảo an.

"Ở đây không có chuyện của các người, mỗi tháng chỉ có mấy ngàn tiền lương, không cần thiết bởi vì chút chuyện này mà góp mạng của mình vào. Nếu không tiền lương của các người đều không đủ tiền thuốc men đâu, cút!"

Lâm Dật quát lạnh một tiếng, cỗ khí chất nghiêm nghị kia khiến cho thân thể của bốn tên bảo an khẽ run rẩy.

Bọn họ cũng có cân nhắc an nguy của mình, chỉ là khí thế trong ánh mắt của người đàn ông trước mắt này thật là đáng sợ.

Ba!

Lâm Dật không có nói nhảm nhiều với bảo an, giơ tay lên, tát lên trên mặt Tần Anh Long!

Người kia bị đánh ngã trên mặt đất, một cái rắm cũng không dám thả.

Ba người còn lại cũng không khá hơn là bao, cũng bị cho bạt tay, gia chủ của mấy đại gia tộc giờ đây lại vô cùng chật vật.

Bọn họ không hề nghĩ rằng, vậy mà mình có một ngày lại bị đối xử như thế.

"Có một số việc, tôi hi vọng các người nên tự hiểu trong lòng, đừng lúc nào cũng tự cho mình là lợi hại. Nếu như tái phạm lần nữa, thì chuẩn bị tốt hậu sự đi. Ngay cả Vương Đình Sơn đều đã chết, các người cảm thấy mình có thể chống đỡ được bao lâu?"

Thân thể của mấy người khẽ run rẩy, Lâm Dật nhắc đến chuyện của Vương Đình Sơn, chuyện này khiến cho bọn họ cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Giống như người đàn ông này nói, ngay cả Vương Đình Sơn đều đã chết, trên thế giới này, còn có chuyện gì mà không thể xảy ra?

"Trước lúc này, tôi đã nói rõ ràng, không cho phép các người đến bệnh viện Hiệp Hòa. Tôi mặc kệ hiện tại đang ở trong giai đoạn gì, 10 phút sau, tôi không muốn nhìn thấy các người ở chỗ này nữa. Nếu không thì tự gánh lấy hậu quả, đừng trách tôi không có nhắc nhở các người."

"Thế nhưng mà con của tôi còn đang làm giải phẫu, trong vòng mười phút..."

Lâm Dật không nói chuyện, cầm ấm nước trên bàn đập về phía Cố Bằng.

"Sớm mẹ nó đã nhắc nhở các người, còn dám đưa người tới đây, ông cảm thấy việc này nên trách tôi sao?"

Nước sôi nóng hổi khiến cho Cố Bằng như ngồi bàn chông, ông ta oa oa kêu to, vội vàng cởi quần áo xuống, sợ mình bị phỏng.

"Hiện tại trong vòng mười phút, có thể rời khỏi bệnh viện Hiệp Hòa hay không?"

"Có thể, có thể, có thể, trong vòng mười phút, chúng tôi nhất định sẽ rời khỏi đây."

Người của ngũ đại gia tộc liên tục gật đầu đáp ứng, không dám nói một chữ "Không" trước mặt Lâm Dật.

Sau khi xử lý xong chuyện của ngũ đại gia tộc, Lâm Dật quay đầu rời đi, sau đó đi thang máy đến tầng 22.

Trở lại phòng cấp cứu, Kiều Hân đứng lên.

"Anh Lâm, đã xử lý tốt mọi chuyện rồi sao? Bọn họ sẽ không tới nữa chứ?"

Lâm Dật cười gật đầu, "Yên tâm đi, không sao đâu, trừ phi bọn họ không muốn sống nữa."

Có sự cam đoan của Lâm Dật, Kiều Hân cảm thấy an tâm hơn không ít.

Tình huống của chị Lý càng ngày càng tốt, khôi phục lại chỉ là vấn đề thời gian. Cô cũng không hy vọng có người tới quấy rầy.

Lâm Dật ngồi bên cạnh Lý Sở Hàm, nhẹ nhàng nắm tay của cô, làm sao cũng không nỡ buông ra.

"Anh Lâm, anh đi nghỉ một lát đi, có em ở đây trông coi, không có chuyện gì đâu." Kiều Hân nói.

"Chờ một lát rồi nói sau, nếu không chịu được thì sẽ đi nằm một hồi, anh muốn nhìn cô ấy nhiều hơn một chút."

Đối với Lâm Dật mà nói, đây là một loại hạnh phúc không dễ có được.

Loại cảm giác mất mà được này, cho dù nói như thế nào, Kiều Hân đều sẽ không hiểu.

Đêm đã khuya, dù là thành thị giống như Yến Kinh cũng khôi phục lại sự an tĩnh.

Xung quanh không có một chút âm thanh nào, bên trong phòng cấp cứu vô cùng an tĩnh, Kiều Hân dựa vào ghế, phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Lâm Dật hai tay chống bên giường Lý Sở Hàm, đã ngủ được hơn nửa giờ.

Mấy ngày nay anh đều không nghỉ ngơi đầy đủ, thân thể của anh cũng đến cực hạn, cần nạp chút điện, dùng nó để làm dịu mệt mỏi thể xác tinh thần.

Ngày suy nghĩ, đêm nằm mơ.

Trong giấc mơ, Lâm Dật mơ rất nhiều chuyện.

Mơ tới lúc mình và Kiều Hân đi tới bệnh viện Hoa Sơn báo danh, chính là cô ấy đến bộ phận nhân sự, đưa hai người đi nhận phòng.

Sau đó cô ấy bất chấp sự phản đối của nhiều người, để mình phẫu thuật cho Dương Nghiễm Hạ.

Tiếp sau đó, hai người cùng nhau đến trấn Bắc Kiều, lại cùng nhau ra biển du ngoạn, cùng nhau cầm đao thực hiện vô số ca phẫu thuật.

Dường như từ đầu đến cuối, cô luôn gánh chịu mệt nhọc, nhưng rất ôn nhu.

Nhưng thực chất bên trong luôn có chính kiến riêng, đối với chuyện mà mình kiên trì, nếu như không bỏ ra nổi mười phần chứng cứ để thuyết phục cô thì cô sẽ kiên trì theo suy nghĩ của mình.

Càng nghĩ tới những thứ này, trong lòng Lâm Dật càng cảm thấy khó chịu.

Từ đầu đến cuối, cô đều không tranh không đoạt, cái gì cũng không cần, chỉ cần một môi trường an tĩnh để cho cô nghỉ lại, đã là niềm an ủi lớn lao của cả đời cô ấy rồi.

Trong cuộc sống của cô chỉ có hai thứ, học tập y học và đua xe.

Vô số luận văn y học, là bằng chứng chứng minh cô có giá trị ở trên thế giới này.

Mà chiếc Type-R màu đỏ kia chính là công cụ giúp cô chạy trốn thế giới này.

Khi lái chiếc xe này, có thể chạy thắng thời gian, rời bỏ bi thương.

Trong lúc ngủ mơ, Lâm Dật mơ thấy mình khóc đầy nước mắt.

Mơ thấy cô rời khỏi mình mà không nói một tiếng, cho dù mình gọi như thế nào đều như không nghe thấy. Ánh mắt cô nhìn chăm chú vào mình, sau đó khoảng cách giữa hai người cứ thế xa dần.

Anh muốn đuổi theo, nhưng hai chân giống bị giữ lại, muốn tới gần, nhưng khoảng cách giữa hai người lại vô tình kéo xa.

Mặc cho bản thân anh có gọi thế nào đều không làm được chuyện gì cả.

Trong giấc mơ bất lực kia, anh làm sao cũng không ngăn được nước mắt.

Thế nhưng mà, ngay tại lúc anh gần như tuyệt vọng trong mơ, Lâm Dật bỗng nhiên cảm nhận được, có một đôi bàn tay dịu dàng đang vuốt ve mặt mình.

Cảm xúc mềm mại, nhẹ nhàng lại chân thực.

Chân thực giống như không phải là một giấc mơ...

Lâm Dật tỉnh dậy từ trong giấc mơ, phát hiện cảm xúc nhẹ nhàng vẫn không có biến mất.

Chỉ là có chút lạnh buốt.

Bỗng nhiên, anh nghiêng đầu nhìn qua, trong hốc mắt đầy nước mắt.

Anh nhìn thấy Lý Sở Hàm, đang dùng một ánh mắt vô cùng ôn nhu nhìn về phía mình.

Cho dù sắc mặt tái nhợt, dáng vẻ lộn xộn, nhưng bên trong ánh mắt lại tràn ngập yêu thương, hai hàng nước mắt chậm rãi chảy xuống theo khóe mắt của cô.

Cô muốn nói chuyện, nhưng bởi vì quá mức suy yếu, thiên ngôn vạn ngữ đến bên miệng, cuối cùng lại không nói ra được một chữ nào.

Nhưng cô lại khóc nhiều hơn.

Bởi vì cô không biết nên dùng lời nói gì để biểu đạt tâm tình của mình.

Có thể nhìn thấy anh ấy một lần nữa, thật sự là quá tốt rồi.

Lâm Dật nắm tay của cô thật chặt, anh cũng giống vậy, không biết nên dùng lời nói gì để biểu đạt tâm tình của mình.

Có lẽ lúc này, đều không cần nói lời nào, cũng không cần làm gì cả, nước mắt chính là phương thức bày tỏ tốt nhất.

Là lời giải thích chính xác nhất cho việc anh yêu em.

Là minh chứng tốt nhất cho việc anh không thể nào mất đi em.

Chương 1895: Nguy Cơ âm Thầm.

Tiếng khóc, đánh thức Kiều Hân đang ngủ say.

Khi cô thức dậy, nhìn thấy Lâm Dật lệ rơi đầy mặt thì tim nhảy tới cổ họng, cho là đã xảy ra chuyện không tốt.

Nhưng vừa quay đầu thì phát hiện, Lý Sở Hàm đã mở mắt, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Dật, trong mắt tràn ngập yêu thương.

"Chị Lý, chị tỉnh rồi!"

Không giống với tiếng khóc kiềm nén thống khổ của Lâm Dật, tiếng khóc Kiều Hân kinh thiên động địa.

Đừng nói là phòng cấp cứu, dù là khắp cả tầng cũng có thể nghe thấy.

Lý Sở Hàm khó khăn, nhìn thấy Kiều Hân một tay mình chỉ dạy, ánh mắt vui mừng mà hoan hỉ.

Chỉ là cô quá yếu, căn bản không có cách nào nói chuyện, nhưng ánh mắt là không lừa được người.

Một lần nữa nhìn thấy Lâm Dật và Kiều Hân, có thể trở lại thế giới này một lần nữa, trong lòng của cô tràn đầy cảm kích.

"Được rồi, đừng khóc nữa, hai người nên ổn định lại tâm trạng một chút, lúc này, không thích hợp với sự dao động tâm trạng quá lớn." Lâm Dật an ủi.

Cho dù nói như vậy, nước mắt của ba người đều không ngăn nổi.

Bọn họ rất vui mừng, cao hứng đến mức cho rằng vui vẻ trên toàn thế giới này đều không bằng giây phút này.

"Xoa bóp giúp chị Lý của em một chút, đã vài ngày không động rồi, thân thể đều cứng lại."

"Ừm vâng."

Hai người cùng nhau giúp đỡ Lý Sở Hàm hoạt động gân cốt trên người.

Lý Sở Hàm cố gắng ngăn cản, nhưng bởi vì thân thể quá yếu, lại thêm thái độ mạnh mẽ của Lâm Dật nên cũng không có ngăn cản.

Cứ như vậy, hai người không biết mệt mỏi mà xoa bóp thân thể giúp đỡ Lý Sở Hàm, mãi cho đến hừng đông.

Hơn hơn bảy giờ sáng, lúc Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt mua xong bữa sáng, đi vào phòng cấp cứu.

Ngoài ý muốn nhìn thấy Lý Sở Hàm, không chỉ tỉnh lại, hơn nữa còn có thể làm chút động tác đơn giản, nhất thời cũng cảm thấy vui vẻ.

Giữa ba người cũng không có gặp nhau quá nhiều, nhưng hai người đều biết, Lý Sở Hàm quan trọng như thế nào đối với Lâm Dật.

Nếu như người phụ nữ này xảy ra chuyện, không biết Lâm Dật sẽ bị đả kích như thế nào nữa.

"Hiện tại tình huống thế nào rồi? Lúc nào thì có thể khôi phục?" Ninh Triệt ân cần hỏi.

"Bây giờ còn có chút yếu, dù sao cũng cần một tuần lễ mới có thể khôi phục lại tình huống bình thường." Lâm Dật Hân lên tiếng.

Tình trạng của Lý Sở Hàm không có gì nghiêm trọng, hơn nữa còn đã rửa ruột.

Hiện tại vẫn chưa thể hoạt động trên diện rộng, là bởi vì thân thể quá yếu.

Mấy ngày nay cần phải sắp xếp bồi bổ thêm cho cô.

Về phần những thứ này, có thể tìm ở chỗ Lục Bắc Thần.

Một nhân vật lớn như vậy, thuốc bổ trong nhà hẳn đều đã chất thành núi, ngu gì mà không lấy.

"Chỉ cần không có việc gì thì tốt."

Lâm Dật lấy cháo gạo qua, bỏ trứng gà vào trong chén, sau khi đập nát thì đút từng thìa cho Lý Sở Hàm.

Ăn càng nhiều đồ thì sẽ khôi phục càng nhanh, nhưng cũng phải chú ý tiết chế, chuyện gì cũng cần phải từ từ.

"Để Hân Hân làm là được rồi, anh đi nói chuyện với bọn họ đi, không cần phải để ý đến em." Lý Sở Hàm yếu ớt lên tiếng.

"Không có việc gì."

"Em đã không sao, không cần lo lắng cho em." Lý Sở Hàm nắm lấy tay Lâm Dật, ánh mắt ôn nhu.

Giờ phút này, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt mới hiểu được, vì sao trong lòng Lâm Dật, Lý Sở Hàm lại chiếm vị trí quan trọng như vậy.

Bởi vì cô ấy cho Lâm Dật sự ôn nhu trước nay chưa từng có.

"Anh Lâm, vẫn nên để em làm cho, anh không tỉ mỉ được như em." Kiều Hân cười hì hì tiếp nhận bát, Lâm Dật cũng không từ chối, đi tới trước mặt Ninh Triệt và Khưu Vũ Lạc.

"Cậu xử lý chuyện của bọn người Triệu Mặc thế nào rồi?" Ninh Triệt hỏi.

"Đi qua đánh cho bọn họ một trận, sau đó đuổi ra khỏi bệnh viện."

"Đánh một trận?" Ninh Triệt nghĩ một lúc, kinh ngạc nói: "Người cậu đánh không phải là bọn người Triệu Hà đó chứ?"

"Đương nhiên rồi, đám người Triệu Mặc đều bị tôi đánh gãy chân, lại bắt nạt bọn họ cũng không có ý nghĩa gì. Hơn nữa, Triệu Hà còn luôn giả trang với tôi, sau khi tát cho mấy bạt tay, thì tất cả đều trở nên thành thật hơn."

"Tôi bây giờ không phục ai chỉ bội phục cậu, ngay cả Triệu Hà cũng dám đánh."

"Dù sao hiện tại tôi là một người chết, bọn họ có mệt chết cũng không tìm thấy người ra tay là ai."

"Tôi thật sự bội phục người nghĩ ra biện pháp này, cậu bây giờ quả thực chính là kẻ ngoài vòng pháp luật, muốn làm cái gì thì làm cái đó." Ninh Triệt nói:

"Khưu tổ trưởng đã độc thân thời gian dài như vậy, đoán chừng cũng vô cùng tịch mịch. Cậu có thể nhân lúc cô ấy ngủ, đi tưới nước cho cô ấy một chút, cho dù báo cảnh sát thì cũng không tra được đến người cậu."

"Cô đứng đắn một chút, đừng có chuyện gì cũng đều kéo tôi vào." Khưu Vũ Lạc trợn trắng mắt nói.

"Tôi không phải cũng là vì tốt cho cô sao, mỗi ngày dùng ngón giữa, chẳng phải là mất công cắt sao."

Ánh mắt của Lâm Dật và Kiều Hân đồng loạt rơi xuống trên người Khưu Vũ Lạc.

"Không chỉ có ngón giữa, hình như cả ngón trỏ cũng không có móng tay..." Kiều Hân thử thăm dò.

Khưu Vũ Lạc: ...

"Chị Khưu, không được thì mua cái chạy bằng điện a, hiện tại xã hội đều rất thoải mái, nếu không sẽ không đảm bảo vệ sinh."

"Cô xem một chút, bác sĩ chuyên nghiệp đều lên tiếng, cô nên nghe bác sĩ." Ninh Triệt nói.

"Mau mau cút, cô cho rằng tôi giống như cô sao!"

Bởi vì Lý Sở Hàm đã khôi phục lại sự thanh tỉnh, bầu không khí của phòng cấp cứu lại trở nên náo nhiệt.

"Đúng rồi, bên phía tổ 4, Lục lão sắp xếp thế nào rồi?" Lâm Dật hỏi.

"Vẫn chưa có tin tức, nhưng trước mắt, chỉ sợ không giữ được tổ 4. Cho dù có người không có vấn đề, cũng sẽ không ủy thác trách nhiệm nữa, từ giờ trở đi, không cần suy nghĩ về chuyện của tổ 4 nữa, sắp trở thành lịch sử rồi."

"Gia tộc của các thành viên tổ 4 có phản ứng gì không?" Lâm Dật hỏi.

"Chúng tôi chưa thấy gì cả, bởi vì chính sách và biện pháp cụ thể còn chưa được đưa ra, bọn họ cũng không dám làm gì." Ninh Triệt nói:

"Nhưng tôi đoán, không bao lâu sau, hai mươi mấy gia tộc kia sẽ có phản ứng, có thể dự đoán trước rằng bọn họ sẽ không đi ra riêng rẽ, mà tất cả sẽ cùng làm khó dễ tại một khoảng thời gian nào đó."

"Cánh tay có thể vặn được bắp đùi sao."

Đây là chuyện mà Lâm Dật rất để ý, bởi vì sự cường đại của Lục Bắc Thần đã vượt quá tưởng tượng của mình, trận kết quả phân tranh cũng không dễ nói.

"Tất nhiên không thể, tại Trung Quốc, không ai có thể rung chuyển địa vị của Lục lão. Nhưng nếu như làm không cẩn thận, rất dễ khiến ngài ấy lui khỏi vị trí hàng hai."

Ninh Triệt suy tư vài giây đồng hồ rồi nói tiếp:

"Ở giữa quyền mưu luôn là một cái cân thăng bằng, phía trên cũng muốn cân nhắc lợi hại, mới có thể đưa ra quyết định chính xác nhất."

Ánh mắt Lâm Dật di chuyển lòng vòng, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Theo như tình huống trước mắt, Lục Bắc Thần đã sớm có ý kiến đối với tổ 4, chỉ là vẫn luôn không có hành động gì.

Dù sao bọn họ còn đang làm việc cho tổ 4.

Nói tóm lại, còn không có thói xấu gì lớn.

Nhưng Vương gia lại tự mình động thủ, Trần Quan Kiệt bắn súng phi pháp đằng sau lưng.

Dựa vào nguyên nhân này, Lục Bắc Thần không muốn tiếp tục nhẫn nhịn nữa, dứt khoát động thủ vào lúc này.

Nếu như chờ một chút, đến sau khi ông ấy về hưu, tất nhiên là có thể giải quyết chuyện tổ 4, để cho đời tiếp theo thay ca, lưu lại một lữ đoàn Trung Vệ sạch sẽ.

Nhưng bây giờ, chuyện này lại xảy ra trước thời hạn, ảnh hưởng và biến cố mà nó mang đến cũng sẽ thay đổi lớn hơn.

Dù sao, một chiếc đũa có thể bị bẻ gãy rất dễ dàng, nhưng một bó đũa thì lại không dễ.

Đây là một cuộc đánh cược rất lớn.

Không thể nói trước được rằng ai có thể cười đến cuối cùng.

Cho dù ngài ấy là Lục Bắc Thần thì cũng giống vậy!

Chương 1896: Nên Thiêu Tròn Bảy Ngày.

"Tôi cảm thấy chúng ta không cần lo lắng về chuyện này." Khưu Vũ Lạc nói:

"Lấy năng lực của Lục lão, cảm thấy xử lý chuyện như vậy cũng không phải là nói chơi. Nếu không nhiều năm qua, ngài ấy cũng không có khả năng xuôi gió xuôi nước như này."

Ninh Triệt đồng ý với cách nói của Khưu Vũ Lạc, cô cũng nghĩ như vậy.

Trải qua thời gian dài, trong lòng của các cô, Lục Bắc Thần đều là một nhân vật mơ hồ, không ai có thể nhìn thấu.

Tuy động tĩnh của việc này rất lớn, nhưng hẳn là sẽ không tạo thành ảnh hưởng đối với ngài ấy.

Nhưng Lâm Dật lại không cho rằng như vậy.

Lấy năng lực của Lục Bắc Thần, nếu làm chuyện này từng bước tất nhiên là không có vấn đề.

Vấn đề nằm ở chỗ chuyện này xảy ra trước thời hạn, kế hoạch của ông ấy sẽ bị xáo trộn, không cho ông ấy cơ hội đánh tan từng người.

Chuyện này sẽ gia tăng tính nguy hiểm và sự không chắc chắn.

Ngoài ra, còn có một nhân tố bất an, khiến cho Lâm Dật không yên lòng.

Vương gia bị hủy diệt, đối với toàn bộ Yến Kinh thậm chí là toàn Trung Quốc mà nói, đều là một chuyện lớn kinh thiên động địa.

Dù sao cũng là gia tộc nằm trong top 5 tại Trung Quốc, phương thức chết không bình thường này rất dễ khiến cho người ta hoài nghi.

Nhưng đến bây giờ, lại không có một chút bọt nước nào, tất nhiên có công lao chu toàn của Lục Bắc Thần.

Không thể phủ nhận một điểm là, tất nhiên phải trả giá thật lớn, về phần là cái gì thì chỉ có Lục Bắc Thần biết.

Nói không chừng lãnh đạo tầng cao nhất đã cảm thấy không hài lòng với ngài ấy rồi.

Nếu như lần này, những gia tộc núp trong bóng tối kia cùng nhau làm khó dễ, tạo thành trùng kích, tất nhiên sẽ càng khó khăn hơn so với trong tưởng tượng của mình.

Chỉ số nguy hiểm cũng sẽ gia tăng thật lớn, đây không phải là dấu hiệu tốt.

Chỉ là bây giờ, trên các phương diện đều không có một chút động tĩnh nào, chuyện mà mình có thể làm chỉ có bí mật quan sát, không có cách nào làm quá nhiều chuyện.

"Chuyện này cứ đi một bước tính một bước đi, dù sao vẫn còn chưa lộ ra manh mối gì, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, không cần thiết phải quá lo lắng."

Hai người gật gật đầu, Ninh Triệt hỏi:

"Tình huống của Lý chủ nhiệm càng ngày càng tốt, cậu có tính toán gì cho tương lai chưa."

Đây là chuyện mà hai người bọn họ đều rất quan tâm, hiện tại thù đã báo, Lâm Dật ở lại Yến Kinh cũng không có ý nghĩa gì.

Cho nên hai người đều muốn biết, dự định tiếp theo của cậu.

Lâm Dật trầm mặc, đây là vấn đề mà anh vẫn luôn trốn tránh. Anh cũng không biết hiện tại, ngoại trừ Yến Kinh thì mình còn có thể đi đâu.

Lương Nhược Hư thì còn tốt, chỉ là có chút không biết làm sao để đối mặt với Kỷ Khuynh Nhan.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, khiến cho anh không có một chút chuẩn bị nào, nhất định phải tìm được một lý do phù hợp, phương thức thích hợp rồi mới có thể trở về được.

"Qua một đoạn thời gian nữa rồi nói sau, mấy ngày nay tôi định đi Tứ Xuyên một chuyến. Chu Lương là bởi vì tôi mà chết, bất kể như thế nào, tôi đều muốn qua nhìn một chút."

Suy nghĩ của Lâm Dật nằm trong dự liệu của hai người.

Anh chính là một người như vậy, luôn luôn rất trọng tình trọng nghĩa.

"Đến lúc đó tôi sẽ đi chung với cậu." Khưu Vũ Lạc nói:

"Trước đó, tôi và Lưu lão đại từng đi một lần, có thể mang các người đi qua."

"Được rồi, chờ qua mấy ngày rồi lại nói, không vội."

"Vậy lúc nào xuất phát thì gọi điện thoại cho tôi."

"Được."

Hai người ở lại tại bệnh viện một hồi, sau đó đi về lữ đoàn Trung Vệ.

Lâm Dật xoay xoay lưng, nhìn Kiều Hân.

"Nhịn một đêm ở đây rồi, về khách sạn tắm rửa, ngủ một giấc rồi lại tới."

"Không có việc gì cả, em không mệt." Kiều Hân nói, rõ ràng là không muốn đi.

"Trên người đều có mùi, là một cô gái, sao lại không có chút ý thức vệ sinh nào vậy."

Kiều Hân tò mò ngửi ngửi trên người mình, "Em đã nhìn ra, anh chính là muốn đuổi em đi."

Tuy đang còn muốn ở lại với Lý Sở Hàm một hồi, nhưng Kiều Hân cũng biết, lúc này, mình không thể ở lại làm bóng đèn.

"Vậy em đi trước đây."

Sau khi thu dọn đơn giản một chút, Kiều Hân chào tạm biệt với hai người, vẻ mặt vui vẻ đi ra ngoài.

"Ngồi trên giường một lát đi, hiện tại đừng nhúc nhích, nếu không rất dễ để lại di chứng."

Lý Sở Hàm rất nghe lời, dưới sự nâng đỡ của Lâm Dật, chậm rãi chuyển vào trong chăn.

"Vừa rồi hoạt động một hồi lâu, anh giúp em thư giãn gân cốt, giai đoạn này cần phải chậm rãi khôi phục."

Lâm Dật đưa bàn tay tiến vào ổ chăn, giúp cô xoa bóp khớp nối và bắp thịt trên đùi.

Nhưng bởi vì nhiều ngày như vậy đều dựa vào thuốc dinh dưỡng để duy trì, dẫn đến Lý Sở Hàm gầy đi trông thấy, bắp thịt trên bàn chân đều đã lỏng.

Lý Sở Hàm nằm ở trên giường không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn người đàn ông trước mắt.

Lâm Dật vô cùng chuyên chú, hy vọng có thể dùng phương thức như vậy, giúp Lý Sở Hàm thả lỏng thân thể, hi vọng cô có thể sớm ngày khôi phục.

Cho đến khi nghe thấy tiếng nước mắt rơi lã chã, mới phát hiện hai hàng nước mắt đang chảy xuống từ khóe mắt của cô.

"Đang tốt đẹp, khóc cái gì."

Lâm Dật lau nước mắt cho Lý Sở Hàm, "Anh không có chuyện, em cũng khôi phục, mọi chuyện đều đang phát triển theo chiều hướng tốt, khóc sướt mướt như này thì còn ra gì nữa."

Nhưng cho dù là như vậy, nước mắt của Lý Sở Hàm vẫn không ngừng được.

Cô chậm rãi nâng hai tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Dật, nhưng lại khóc càng thêm lợi hại.

Ngay cả chính cô cũng không biết, tại sao nhìn thấy Lâm Dật như này càng muốn khóc hơn.

Lâm Dật cũng nhẹ nhàng ôm lấy Lý Sở Hàm, nhẹ vỗ về phía sau lưng của cô.

Nhưng lần này, Lâm Dật không khuyên cô, mà lại ôn nhu nói:

"Khóc đi, phát tiết hết những chuyện không vui trong lòng ra ngoài. Tương lai còn có một đoạn đường rất dài cần đi, nếu như không có em bồi tiếp, anh sẽ rất tịch mịch."

Tiếng nức nở như bão, Lý Sở Hàm yếu ớt không có cách nào nói chuyện, nhưng nước mắt lại hữu dụng hơn so với bất kỳ lời nói nào.

Bởi vì em hiểu anh.

Anh trong mắt của em, em trong lòng của anh.

Thời gian dần trôi qua, tiếng nức nở của Lý Sở Hàm nhỏ đi rất nhiều, bởi vì cơ thế quá yếu nên đã ngủ thiếp đi trên đầu vai của Lâm Dật.

Lâm Dật sắp xếp cho cô cẩn thận, lặng lẽ đi ra khỏi phòng cấp cứu, tránh ảnh hưởng cô nghỉ ngơi.

Dựa theo tình huống này, buổi tối là có thể ra khỏi đây, trở lại phòng bệnh cao cấp.

Reng reng reng _

Lâm Dật đang hoạt động xương cốt tại hành lang, bỗng nhận được điện thoại của Tống Kim Dân.

"Cậu ở chỗ nào?"

"Hiệp Hòa." Lâm Dật trả lời, "Làm sao vậy, có việc?"

"Cho tôi cái địa điểm cụ thể, tôi đi qua tìm cậu."

Rất nhanh, Lâm Dật đã gửi địa chỉ cụ thể qua cho Tống Kim Dân, không đến một tiếng sau, người đã đi tới một cách tiêu sái tự nhiên.

Lần này gặp lại Tống Kim Dân, quần áo trên người anh đã gọn gàng hơn không ít.

Không giống như lần tại Dubai, ăn mặc không khác gì một tên lang thang, chẳng trách Ninh Triệt lại nói anh là nam điểu ti.

Lâm Dật rất chờ mong Tống Kim Dân, anh không hiểu rõ về chuyện bên Trung Hải và Quảng Châu, chỉ có thể nghe ngóng một ít từ anh ấy.

"Sao anh lại còn đến đây."

"Chuyện bên phía Quảng Châu đều đã xử lý xong, nên tôi liền trở lại."

"Lúc này đã qua một tuần lễ, chính là thời gian chôn cất, cần làm lâu như vậy sao? Thế nào, tìm người siêu độ cho tôi sao."

"Người Trung Quốc các người không phải có câu thiêu tròn bảy ngày sao, mọi người cũng không vội đi, ở lại Quảng Châu thiêu tròn bảy ngày cho cậu."

Ngạch... Thiêu tròn bảy ngày, cảm giác nghi thức này đúng là rất mạnh.

Chương 1897: Tổ Chức Tà Ác.

Tống Kim Dân lấy ra hai điếu thuốc, đưa cho Lâm Dật một điếu, người kia thuận thế nhận lấy.

"Tình huống bên phía Quảng Châu thế nào rồi?" Lâm Dật hỏi chuyện mà mình muốn biết.

"Sau khi chôn cất cậu, mẹ nuôi của cậu đã nhập viện rồi. Trước khi tôi đi, nghe nói trạng thái đã ổn định, nhưng còn phải qua một thời gian ngắn nữa mới có thể xuất viện."

Lâm Dật yên lặng hút thuốc, hút liên tục mấy hơi.

"Những người khác còn tốt, cha nuôi của cậu coi như kiên cường, đang còn chống đỡ cô nhi viện, không có vấn đề gì lớn." Tống Kim Dân nói:

"Mẹ ruột tôi không có sao chứ."

"Không có việc gì, hôm qua còn đi dạo phố nữa nha, nhưng hình như là lén đi."

"A? Dạo phố? Mua áo liệm cho tôi sao?"

"Bà ấy đi cùng Milla, Monica, mua cho mình mấy chiếc váy."

"Không phải chứ, tôi đã chết, bà ấy còn có tâm tư đi dạo phố?"

"Bà ấy biết cậu không chết."

"Ừm hả? Làm sao mà biết được?"

"Ngày chôn cất cậu, mấy người phụ nữ ở cô nhi viện than khóc không thôi. Cha cậu ngại phiền, liền mang theo mấy người chúng tôi đi ra ngoài uống rượu, không thể không nói, lẩu và thịt cừu nướng Trung Quốc của các người đúng là không tệ."

"Ngừng ngừng ngừng, nói điểm chính."

"Trọng điểm chính là, lúc chúng tôi đang ăn đến vui vẻ, bị mẹ cậu biết. Bà ấy tới xốc bàn của chúng tôi lên, còn mắng cả cha cậu, thiếu chút nữa đã muốn ly hôn. Nhưng mà, cha cậu không có cách nào khác, đành phải nói chân tướng cho bà ấy biết."

Khóe miệng Lâm Dật co giật, không nghĩ tới sẽ lấy phương thức máu chó như thế để nói về tình huống của mình.

"Sau đó thì sao, những người khác thế nào?"

"Cậu hẳn phải biết người phụ nữ tên là Lương Nhược Hư đúng không."

Tống Kim Dân giẫm tắt đầu thuốc lá trên tay, sau đó lại đốt một điếu mới.

"Sau khi thiêu bảy ngày, cô ấy đã về Yến kinh, trạng thái không phải là tốt, nhưng cũng không quá kém, đã tiếp nhận sự thật này."

"Kỷ Khuynh Nhan thì sao." Lâm Dật chép miệng, hỏi.

"Cũng như thế, dù sao cũng là người chết, trạng thái sao có thể tốt được. Mẹ cậu vẫn luôn bồi cô ấy."

"Mẹ tôi bồi tiếp sao?"

"Còn không phải do mấy chuyện kia của cậu bị khui ra ngoài ánh sáng, mẹ cậu phải thu dọn phía sau cho cậu đó."

"Không phải là đang làm công tác tư tưởng cho Kỷ Khuynh Nhan đó chứ?"

"Không sai biệt lắm chính là ý này." Tống Kim Dân hút thuốc, nói:

"Nếu như tôi có một người mẹ tốt như vậy, năm đó cũng không đến mức làm lưu manh, cũng không thể lăn lộn cùng một chỗ với cha cậu. Mỗi ngày đầu đều dừng ở dây lưng quần, có thể sống tới khi nào cũng không biết."

"Đừng nói mấy thứ này nữa, lát nữa tôi sẽ sắp xếp đại bảo kiếm cho anh."

"Nhân phẩm của cha cậu không được tốt lắm, nhưng người làm con trai như cậu cũng không tệ."

Hai tay Lâm Dật gối sau đầu, anh vốn dĩ còn rất lo lắng chuyện bên phía Trung Hải và Quảng Châu, hiện tại xem ra dường như đều rất tốt, không có vấn đề gì lớn, còn chưa xuất hiện chuyện không thể khống chế.

Hiện tại người duy nhất khiến cho Lâm Dật lo lắng chính là Vương Oánh.

Tin tức liên quan tới chuyện mình tử vong đều đã lưu truyền đến trên mạng, chỉ cần cô nghe ngóng là có thể biết được.

Cũng không biết hiện tại thế nào rồi.

Chỉ cần là đừng giống với Lý Sở Hàm là được rồi.

"Đúng rồi, còn có một chuyện muốn thương lượng với anh."

"Cậu nói chuyện khoáng thạch?"

Lâm Dật gật gật đầu, "Trên đường chúng tôi đến Chepopur, gặp phải nhóm người tại Dubai, khoáng thạch đã bị mang đi."

Tống Kim Dân lại đốt điếu thuốc, chép miệng, sắc mặt cũng không dễ nhìn lắm.

"Sau này, lúc hành động nhớ cẩn thận một chút, mặc dù không có mười phần chứng cứ, nhưng bản năng nói cho tôi biết, đó là một tổ chức rất nguy hiểm. Tôi tin là cậu cũng có thể phát hiện ra."

"Đúng vậy."

Trước lúc này, Lâm Dật cũng không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Cho đến khi hành động lần này thất bại, mới khiến cho anh sâu sắc ý thức được sự khủng bố của tổ chức này.

Hễ là nơi có khoáng thạch ẩn hiện, người áo đen nhất định sẽ xuất hiện!

Loại năng lực tình báo cường đại này, thật không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được.

Có thể làm được điểm này, đủ để chứng minh tổ chức này đã mạnh đến một độ cao mà mình không cách nào chạm đến.

"Anh cảm thấy có thể là tổ chức nào?"

"Mammon."

"Cái này tựa như là ác ma bên trong Thánh Kinh."

"Đúng là có ý nghĩa như này." Tống Kim Dân nói:

"Chúng tôi cũng không hiểu rõ lắm về tổ chức này, chỉ biết là một tổ chức rất tà ác, có thể dùng từ không có nhân tính để hình dung."

"Có thể nói cụ thể một chút hay không?"

Tống Kim Dân trầm tư một lát, "Thật ra cũng giống với chúng tôi và các tổ chức khác ở biên giới. Tuy đều không phải là người tốt lành gì, nhưng đều có chút nhân tính, lúc xảy ra giao chiến sẽ cố gắng tránh đi nơi nhiều người, chỉ cần điều kiện cho phép, sẽ không động thủ đối với phụ nữ người già và trẻ con. Nhưng tổ chức này lại không giống, trong mắt bọn họ chỉ có nhiệm vụ, không có nhân tính."

"Nhưng có một điểm rất kỳ quái, bọn họ dường như vô cùng hứng thú đối với khoáng thạch."

Lâm Dật sớm đã phát hiện ra điểm nảy.

Mục tiêu cuối cùng của những tổ chức biên giới có thể gọi tên trên toàn thế giới kia đều là khoáng thạch, chỉ là có chỗ khác nhau.

Giống như lần này, trên tay của mình, nắm giữ 10 kg khoáng thạch, hấp dẫn hơn hai mươi tổ chức tiến về Panama.

Nhưng tổ chức mà cha mình lãnh đạo lại hoàn toàn không có coi trọng, nếu không thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Đây là chuyện rất bình thường, giống như một đứa bé ôm 10 kg vàng, đi lại trên đường cái, mỗi người đều sẽ ngấp nghé.

Nhưng những người ngấp nghé số vàng này có lẽ chỉ là chút lưu manh bình thường, kẻ có tiền chân chính sẽ không coi trọng, giống như người của cha mình.

10 kg khoáng thạch, đối với bọn họ mà nói có lẽ cũng chỉ như mưa bụi.

Nhưng tổ chức gọi là Mammon này lại rất khác thường.

Dựa theo lý do mà Tống Kim Dân đưa ra, quy mô của bọn họ hẳn không khác của cha mình là bao. Nhưng mỗi một lần xuất hiện khoáng thạch, cho dù có bao nhiêu thì người của bọn họ đều sẽ xuất hiện.

Thật giống như ông chủ Mã của Xí Nga, sẽ không đi chợ để mặc cả món lời cực nhỏ.

Nhìn thế nào đều có chút không hợp với lẽ thường.

"Bởi vì mục đích của bọn họ không giống với người khác." Tống Kim Dân nói:

"Phần lớn mọi người sau khi lấy được khoáng thạch, sẽ đổi lấy tài phú kếch xù và vũ khí. Nhưng tổ chức Mammon lại không giống, nghe nói trong trụ sở của bọn họ, đang làm nhiều loại thí nghiệm. Chúng tôi cũng không biết, bọn họ cụ thể đang thí nghiệm cái gì. Nhưng căn cứ theo phân tích của một số tình báo đáng tin, nếu như những thí nghiệm này thành công, vô cùng có khả năng thay đổi bố cục thế giới."

Lâm Dật kinh hãi đến chảy cả mồ hôi lạnh.

Hiện nay bố cục của thế giới cơ bản đều đã ổn định, muốn thay đổi cũng không phải là chuyện dễ dàng.

"Chẳng lẽ người của toàn thế giới, thậm chí bao gồm nước Mỹ cũng không biết bọn họ đang làm cái gì sao?"

Tống Kim Dân gảy khói thuốc, "Đương nhiên, đừng nói là biết bọn họ đang làm cái gì, cho dù khu vực của bọn họ ở đâu cũng không biết. Nếu không thì cái tổ chức này, cũng không có khả năng giữ được lâu như vậy."

"Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân mà toàn thế giới đều bổ nhào vào khoáng thạch sao?"

Chương 1898: Đi Tứ Xuyên Với Tôi.

"Có thể nói như vậy, bởi vì tác dụng chân chính của khoáng thạch còn chưa được kích phát ra. Nhưng giới khoa học đã phổ biến được đáp án, một khi khoáng thạch bị lợi dụng, quả thực có thể thay đổi bố cục của thế giới này."

Tống Kim Dân nói:

"Cho dù là hiện tại, một quốc gia nhỏ không ai để mắt tới nhưng một khi đột phá kỹ thuật này, sẽ có khả năng nhảy lên trở thành siêu cường quốc trên thế giới. Mà đây cũng là nguyên nhân khiến cho tất cả mọi người đều rung động vì nó."

"Theo tôi được biết, đặc điểm lớn nhất của khoáng thạch Buss là có thể phóng xuất ra nồng độ oxi siêu cao, dựa vào điểm này, thật sự có thể có tác dụng lớn như vậy sao?"

"Cậu đánh giá thấp sức ảnh hưởng của khoa học rồi, dựa vào điểm này thôi cũng đủ để thay đổi toàn thế giới." Tống Kim Dân nói:

"Bởi vì nó không chỉ có thể dùng để chế tạo vũ khí tinh vi, còn có rất nhiều tác dụng khác. Nhưng mà tôi cũng không biết cụ thể, nhưng mà tôi hi vọng, khoáng thạch có thể đẩy mạnh sự phát triển của ngành nghề tắm rửa."

Lâm Dật rơi vào trầm mặc, bởi vì có rất nhiều phương thức để thay đổi thế giới.

Tài phú có thể thay đổi thế giới.

Khoa học kỹ thuật có thể thay đổi thế giới.

Vũ khí cũng có thể thay đổi thế giới.

Nghèo khó, đói khát, chiến tranh, virus. . .

Tất cả những thứ này đều có năng lực thay đổi thế giới, nhưng không ai có thể nói rõ rốt cuộc là loại nào.

"Lúc các người ở trên đảo, có gặp được người của bọn họ không?"

"Có gặp qua một vài lần, nhưng đều không giao thủ chính diện." Tống Kim Dân nói:

"Trên thực tế, tình huống khi gặp phải bọn họ ở trên đảo không khác với tình huống của cậu là bao. Bọn họ có hệ thống tình báo cường đại, mỗi một lần đều có thể cướp được khoáng thạch đi trước khi chúng tôi đuổi tới."

"Nhưng có lúc, chúng tôi cũng sẽ chiếm được tiên cơ, bọn họ cũng không dám thò đầu ra. Nếu như bị tổ chức nhỏ còn lại nhanh chân đến trước, bọn họ sẽ dùng thủ đoạn mạnh mẽ để cướp khoáng thạch đi. Tóm lại không sai biệt lắm chính là con đường này, gặp phải kẻ địch không thể chắc thắng thì sẽ không dễ dàng động thủ. Nhưng một khi đã động thủ, đều sẽ dọn sách mục tiêu trong thời gian cực ngắn, cho nên cho tới bây giờ, bọn họ đều không để lại bất kỳ tin tức gì."

"Đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không có ai thành công bắt được tù binh sao?"

"Lúc mà bản thân bọn họ không có cách nào chạy trốn, sẽ dùng phương thức tự sát để kết thúc sinh mệnh của mình, giống như nhóm người mà trước đó gặp tại Dubai."

"Chẳng lẽ nhiều năm như vậy, tổ chức Mammon này chưa một lần từng thất thủ sao?"

"Cũng có mấy lần." Tống Kim Dân nói:

"Nhưng tình báo là năng lực đáng tự hào nhất của bọn họ, một khi phát hiện thành viên của tổ chức bị bắt, mà còn không có tự sát, sẽ không tiếc trả giá để hủy diệt."

"Cái gọi là không tiếc trả giá để hủy diệt?"

Tống Kim Dân sờ túi, lại lấy ra một gói thuốc lá, tự mình đốt một điếu.

"Lấy cho cậu một ví dụ này, nếu như chúng tôi phát hiện ra khoáng thạch trước, bọn họ không dám động thủ, chỉ nhìn chúng tôi đưa đồ vật đi. Nhưng nếu như chúng tôi bắt người của bọn họ làm tù binh thì sẽ không tiếc bất cứ giá nào, cho dù là đánh đến anh chết tôi sống, cũng sẽ đánh chết mục tiêu."

"Đương nhiên, giữa chúng tôi chưa từng xảy ra xung đột. Nhưng mà đúng như cậu nói, mấy năm trước, quả thực có một tổ chức rất lợi hại thành công bắt được một thành viên của Mammon, không cho đối phương cơ hội tự sát. Sau đó, tổ chức đó phải nhận lấy sự trả thù điên cuồng của Mammon. Vì để cho đối phương ngừng bắn, tổ chức kia bất đắc dĩ phải đem tù binh ra, đánh chết trước mặt mọi người, mới ổn định lại cục diện lúc đó."

"Nhìn như vậy, khả năng mà bọn họ bị bại lộ dường như là cực kỳ bé nhỏ."

Tổ chức Mammon này, sẽ không đối đầu với tổ chức cường đại, đương nhiên cũng không có khả năng bị bắt.

Hơn nữa lúc đối mặt với kẻ yếu hơn, cho dù bị bắt, cũng có thể sử dụng vũ khí cường đại của bản thân để bức đối phương chịu thua.

Tuy có chút cẩu thả, nhưng không thể không nói là một cơ hội phát triển tốt.

"Đây không giống với phong cách hành động của một tổ chức lớn mạnh."

"Đúng vậy, bọn họ thống nhất giáo lý và tín điều khắc nghiệt, chính là yên lặng phát triển trong bóng tối, chờ một ngày nào đó, gáy một tiếng khiến ai nấy đều kinh ngạc."

"Có bao nhiêu người biết đến tin tức này?"

"Tính cả chúng ta thì không quá ba." Tống Kim Dân nói:

"Hơn nữa, người biết việc này đều thuộc tổ chức biên giới như chúng tôi. Nhưng gì mà tôi vừa mới nói cho cậu, cũng là điều mà chúng tôi phân tích ra được, cho nên lúc thi hành nhiệm vụ ở trên đảo, chúng tôi đều sẽ âm thầm chú ý đến chuyện này."

"Là sợ bọn họ lật ngược thế cờ sao?"

"Đúng vậy, chúng tôi cũng là dân liều mạng, chờ khi kiếm đủ tiền thì sẽ tìm nơi dưỡng lão. Nhưng đám người này thì hay rồi, lại muốn chiếm lĩnh thế giới, cho nên phải phòng bị."

"Tôi còn muốn hỏi một chút, tại sao anh lại biết, bọn họ muốn thay đổi thế giới? Có căn cứ gì không?" Lâm Dật nói:

"Mặc dù bọn họ rất nhiệt tình đối với khoáng thạch, nhưng đưa ra quan điểm như này, hẳn là không có bằng chứng gì đúng không."

"Nếu không tại sao nói không nên giao tiếp với mấy người được đi học như cậu đây. Đây đều là phán đoán của chúng tôi, còn cậu lại muốn tôi đưa ra chứng cứ." Tống Kim Dân nói:

"Cậu biết giác quan thứ sáu không?"

"Tôi biết chiều không gian thứ bảy."

"Tôi không biết cái này, chưa bao giờ thấy qua."

"Mẹ nó, tôi cũng chưa từng dùng qua."

"Cậu không cần phải truy vấn ngọn nguồn của chuyện này. Tôi nói cho cậu những chuyện kia, đều là kết quả từ phán đoán. Cậu có thể không coi là thật, nhưng nhất định phải ghi ở trong lòng." Tống Kim Dân nói:

"Nếu như ngay cả bản lĩnh này đều không có, chúng tôi cũng không sống tới hôm nay."

Lâm Dật lấy một điếu thuốc, châm lửa, yên lặng hút một hồi.

Anh tin vào cái gọi là giác quan thứ sáu này.

Bởi vì anh cũng có nhiều lần đưa ra phán đoán với sự vật xung quanh dưới tình huống không có chứng cứ rõ ràng.

Anh tin tưởng, Tống Kim Dân nhất định cũng có loại năng lực này, thậm chí còn mạnh hơn chính mình.

Cho nên, dự cảm của anh là, Tống Kim Dân khả năng không có nói thật với mình.

Thứ mà anh ấy biết có lẽ còn nhiều hơn so với trong tưởng tượng của mình.

Chỉ là không muốn nói với mình mà thôi.

Nhưng miệng của người này rất chặt, đoán chừng dù có mời anh ấy đến đại bảo kiếm, đều sẽ không nói cho chính mình.

"Nghĩ gì thế, cả nửa ngày đều không nói lời nào."

"Tôi đang nghĩ tại sao anh lại đến đây, những người khác đâu?"

"Cha cậu đi trước, những người khác cũng lần lượt rút lui." Tống Kim Dân nói:

"Tôi đến tìm cậu, là chuẩn bị làm mấy lần đại bảo kiếm, phục vụ trên đảo quá kém, không cách nào so sánh được với trong nước."

"Tôi biết mà, anh tới tìm tôi nhất định là có mưu đồ." Lâm Dật nói:

"Nhưng mà cứ từ từ đã, gần đây thực sự không có thời gian đi."

"Người đã không có việc gì rồi, cậu còn ở lại đây mỗi ngày làm gì."

"Vẫn còn có chuyện khác nữa." Lâm Dật nói:

"Bên phía cô ấy đã không cần tôi phải lo lắng nữa, tôi định dành thời gian đi Tứ Xuyên một chuyến, tặng bó hoa cho chiến hữu của tôi, sau đó lại đi tìm Hắc Xà tính sổ."

"Tôi vốn dĩ định giúp cậu xử lý chuyện Hắc Xà. Nhưng nếu như cậu muốn tự mình đi, tôi sẽ không nhúng tay vào, nhưng mà có thể cung cấp cho cậu chút tin tức."

Ánh mắt của Lâm Dật di chuyển lòng vòng, "Anh có thể không đi xử lý chuyện Hắc Xà, nhưng phải đi Tứ Xuyên với tôi một chuyến."

Chương 1899: Kế Hoạch Nhỏ Của Lâm Dật.

"Cậu không phải là bắt tôi đến làm cu li đó chứ." Tống Kim Dân nói.

"Cũng đừng nói như vậy, có thể dùng đến anh hay không còn chưa chắc chắn đâu." Lâm Dật nói:

"Hơn nữa, anh đang làm thuê cho tôi, đến lúc đó tôi sẽ bảo ông ấy cho anh thêm nhiều tiền lương, không để cho anh bận việc không công đâu."

"Đừng nhắc đến cha cậu nữa, lúc chúng tôi đi ăn lẩu và thịt nướng, mẹ cậu xốc bàn lên, cuối cùng đều là tôi bồi thường tổn thất."

"Ngạch..."

Lâm Dật cảm thấy thật sự là làm khó bọn họ rồi.

"Cho nên tôi cảm thấy, cậu mạnh hơn cha cậu một chút, ít nhất lúc đi đại bảo kiếm còn biết chủ động trả tiền, điểm này khiến tôi rất vui mừng."

"Nếu như anh đã nói như vậy, tôi cũng không có cảm giác tội lỗi nữa." Lâm Dật nói: "Chuẩn bị một chút, có khả năng xuất phát trong mấy ngày này."

"Là đi giết người sao?"

"Không có máu me như vậy, nhưng nếu như gặp phải kẻ không nghe lời, nhất định phải gõ một cái."

"Tôi biết là không có chuyện gì tốt mà." Tống Kim Dân đứng dậy xoay xoay lưng, "Tôi đi tìm một chỗ nghỉ ngơi, cậu có việc thì cứ gọi điện thoại cho tôi."

"Được."

Sau khi lên tiếng chào hỏi, hai người tự mình rời đi, nhưng còn chưa đi được mấy bước, đã thấy Tống Kim Dân quay đầu nói:

"Đưa thẻ hội viên đại bảo kiếm của cậu cho tôi sử dụng."

"Mẹ nó!"

Sau khi ném thẻ hội viên cho Tống Kim Dân, Lâm Dật cầm điện thoại di động, mua cho Lý Sở Hàm vài thứ. Tất cả đều là nguyên liệu nấu ăn quý hiếm, rất phù hợp dùng để bồi bổ thân thể.

Sau khi giải quyết toàn bộ, anh mới trở lại phòng cấp cứu, phát hiện Lý Sở Hàm đã tỉnh.

"Sao lại không ngủ thêm một lát." Lâm Dật đi qua. nói.

"Không ngủ được."

Trên mặt Lý Sở Hàm hiện lên vẻ tươi cười, khí sắc đã tốt hơn nhiều.

"Anh mua ít đồ, lát nữa sẽ đưa tới."

"Em vẫn chưa đói."

Lý Sở Hàm nhẹ nhàng nắm lấy tay Lâm Dật, vô cùng ôn nhu.

Dưới cái nhìn của cô, có thể nhìn thấy Lâm Dật lần nữa, chính là chuyện vui vẻ nhất trên thế giới này.

Cô quá cao hứng, cho nên không ngủ được.

Lý Sở Hàm nhẹ nhàng tựa lên vai Lâm Dật, đối với cô mà nói, giờ phút này chính là lúc hạnh phúc nhất.

Khoảng nửa giờ sau, đồ mà Lâm Dật đặt đã được đưa tới.

Khẩu vị của Lý Sở Hàm đã tốt hơn nhiều so với buổi sáng, ăn hơn phân nửa bát.

Lúc chiều, dưới sự sắp xếp của Lâm Dật, còn xuống đất đi lại, trạng thái càng ngày càng tốt.

Vào ban đêm, sau khi Kiều Hân đến, Lâm Dật bảo bệnh viện chuyển Lý Sở Hàm đến phòng bệnh cao cấp.

So với phòng cấp cứu, nơi này rộng rãi hơn, tầm mắt cũng khoáng đạt hơn nhiều.

Muộn một chút, Lâm Dật lại đặt trước đồ đại bổ, khí sắc của Lý Sở Hàm cũng càng ngày càng tốt.

Trước lúc trời tối, hai người còn đẩy Lý Sở Hàm ra ngoài đi dạo, hít thở không khí trong lành một chút, trạng thái cả người lại càng thêm tốt.

Dựa theo phương pháp này, không đến một tuần lễ thì đã có thể xuất viện.

"Nếu như anh có chuyện phải bận rộn thì đi mau lên, có Hân Hân ở đây cùng em là được rồi." Lúc lên tầng, Lý Sở Hàm nhỏ giọng nói.

"Không có việc gì, anh ở lại cùng em mấy ngày."

"Thật sự không cần." Lý Sở Hàm ôn nhu nói:

"Em chính là bác sĩ, hiểu rất rõ tình trạng của mình, chỉ cần từ từ khôi phục là được rồi. Chờ sau khi anh hết bận thì em đã có thể xuất viện."

"Đúng vậy, anh Lâm không cần quá lo lắng, có em ở đây trông chừng chị Lý, không có vấn đề gì đâu."

"Vậy được rồi, ngày mai anh sẽ sắp xếp một chút."

Việc nhỏ như vậy, Lâm Dật cũng không xoắn xuýt quá nhiều.

Vào ban đêm, Lâm Dật gọi Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt ra ngoài, sau đó tìm được một quầy hàng lớn, chuẩn bị uống một chút.

"Chuyện liên quan tới việc cậu không chết, cậu định lúc nào sẽ công bố ra ngoài?" Khưu Vũ Lạc hỏi:

"Cũng không thể cứ lấy thân phận người chết để làm việc được."

"Thuận theo tự nhiên đi." Lâm Dật nói:

"Nếu không hiện tại, một người nhìn thấy lại hỏi tại sao tôi lại không chết, thực sự lười giải thích. Dù sao một ngày nào đó, tin tức tôi không chết sẽ từ từ truyền ra, mọi người sẽ dần tiếp nhận chuyện này. Tôi sẽ từ từ xuất hiện, cũng đỡ việc người khác hỏi tôi về vấn đề này."

Lâm Dật cũng không quá để ý đến tin tức liên quan đến sự sống chết của mình.

Chỉ cần bạn bè người thân bên cạnh mình không có gì đáng ngại, thì mình đã thỏa mãn rồi.

Mà tin tức này, đã được xác định từ chỗ của Tống Kim Dân, cho nên lúc nào công bố tin tức mình còn sống cũng không sao cả.

"Đây cũng là một biện pháp." Ninh Triệt lẩm bẩm một câu, "Cậu dự định khi nào sẽ đi Tứ Xuyên?"

Lâm Dật uống ngụm bia, nói:

"Nhất định phải là càng nhanh càng tốt, nhưng có một số việc, cần các người điều tra giúp tôi một chút."

"Nói thẳng là được rồi, che che giấu giấu làm gì."

"Giúp tôi điều tra một chút, lần này tổ 4 điều động về bao nhiêu người. Tôi cần toàn bộ tin tức của bọn họ, hơn nữa càng kỹ càng tốt."

Chén rượu của hai người đồng thời ngừng lại giữa không trung, bỗng nhiên sinh ra một loại dự cảm không rõ.

"Đang còn tốt, cậu nghe ngóng những thứ làm gì?"

Hai người đều biết, những tin tức này có ý nghĩa như thế nào, cũng không muốn để Lâm Dật biết.

"Không làm gì cả, giúp tôi tìm đủ tư liệu là được rồi." Lâm Dật uống cạn sạch bia trong ly, "Lúc nào làm xong thì lúc đó sẽ xuất phát."

"Chuyện này đơn giản, tôi đến chỗ Lưu lão đại copy một phần là được."

"Cô cẩn thận một chút, mỗi một phần tư liệu thành viên của lữ đoàn Trung Vệ đều là tuyệt mật, nếu như bị phát hiện, cô nhất định sẽ bị xử lý." Khưu Vũ Lạc nhắc nhở.

"Tôi nói là Lâm Dật bảo, Lưu lão đại cũng không phạt đến tôi."

"Đúng, có chuyện gì, các người cứ đẩy hết sang người tôi. Các người nói chuyện là được, nồi cứ để tôi đội nồi." Lâm Dật cười ha hả.

"Nhưng tôi rất tò mò, cậu muốn những thứ này làm gì? Chẳng là cậu muốn đối phó với bọn họ trong bóng tối, để giảm bớt áp lực cho Lục lão sao?"

"Tôi nào có năng lực lớn như vậy, chỉ là tùy tiện làm một chút. Các người đừng nghe gió ra mưa nữa, làm theo lời tôi nói là được rồi."

"Giao cho tôi là được." Ninh Triệt thoải mái đáp ứng, sau đó dùng bả vai đụng Lâm Dật một chút, nhướng mày nói:

"Tình huống của cậu thế nào rồi, bị thương nặng như vậy, hiện tại vẫn đang khôi phục sao."

"Tất nhiên rồi, chuyện này còn phải nói sao." Lâm Dật cắn một miếng thận nướng, nói: "Cô nhìn tôi hiện tại, giống như có chuyện gì không."

"Vậy chỗ kia không có bị thương chứ?"

Phốc _ _

Lâm Dật thiếu chút nữa đã phun một ngụm máu ra ngoài.

"Ăn thì lo ăn đi, đừng có mà lái xe."

"Tôi đây không phải là đang quan tâm đến cậu sao." Ninh Triệt nói:

"Cậu nhìn đồ hôm nay mà tôi đã gọi xem, thận, rau hẹ, hàu sống, đều là đồ đại bổ. Tôi còn bảo bọn họ không bỏ rau thơm vào trong hải sản, thấy tôi quan tâm cậu nhiều chưa."

Khưu Vũ Lạc trợn mắt nhìn Ninh Triệt một chút, "Tôi thấy cô chính là muốn thử."

"Ai ai ai, cũng đừng nói như vậy." Ninh Triệt nói ra: "Đương nhiên muốn, nếu như có cơ hội này, đúng thật là không tệ."

Sau khi cơm nước xong xuôi, ba người chia làm hai nhóm.

Khưu Vũ Lạc về nhà phòng không gối chiếc, Ninh Triệt đi theo

Lâm Dật.

Đi kéo GDP của ngành kinh doanh khách sạn và ngành nghề sinh sản.

Chương 1900: Không Nên Ngăn Cản Bọn Chúng.

Sáng sớm hôm sau, hai người cùng ăn sáng tại khách sạn, sau đó Ninh Triệt trở lại lữ đoàn Trung Vệ, chuẩn bị giúp Lâm Dật làm việc.

Lâm Dật thì mua chút bữa sáng, đưa qua cho Lý Sở Hàm và Kiều Hân.

Trạng thái của Lý Sở Hàm càng ngày càng tốt, lúc anh đến, đã có thể tự mình ngồi.

"Anh Lâm, anh không phải là có chuyện muốn đi xử lý sao." Sau khi nhận bữa sáng, Kiều Hân hỏi.

"Còn có chút công việc cần làm, ngày mai sẽ đi."

"Ừ ừ."

Một ngày này, Lâm Dật không đi đâu cả, ở lại bệnh viện cùng với Lý Sở Hàm.

Bởi vì mỗi ngày đều mang đồ đại bổ cho Lý Sở Hàm, cho nên hiệu quả khôi phục nhanh hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

Hôm nay lúc xuống tầng, đã không cần dùng xe lăn, nhưng còn cần có người dìu, chậm rãi đi.

Nhưng mà Lâm Dật không định bồi bổ nữa, nếu không dinh dưỡng thân thể sẽ không cân đối, cứ tiếp tục như vậy sẽ bị chảy máu mũi.

Khoảng hơn 5h chiều, Ninh Triệt gọi điện thoại tới, nói cho anh biết đã lấy được tư liệu, sau đó gửi qua email cho anh.

Trong tư liệu mà Ninh Triệt gửi tới, Lâm Dật phát hiện một chuyện rất thú vị.

Người của tổ 4 lữ đoàn Trung Vệ, có hai người ở Tứ Xuyên.

Trong đó có một người thuộc gia tộc họ Ngụy, tên là Ngụy Dụ Long, một người khác họ Chu, chính là Chu Tuấn Trì bị mình đánh cho một trận vào mấy ngày trước.

Hai người này đều là thành viên của tổ 4.

Lâm Dật chép miệng, chuyện này mẹ nó có phải là quá trùng hợp rồi hay không.

Sau đó, Lâm Dật lại nhìn tin tức của hai người một chút.

Phát hiện công ty của hai gia tộc này cũng không tính là đứng đầu tại Tứ Xuyên.

Giá trị thị trường của Ngụy gia xếp thứ chín tại Tứ Xuyên, giá trị thị trường của công ty Chu gia xếp thứ mười hai.

Tại Tứ Xuyên cũng chỉ có cái đức hạnh này, như vậy nhìn ra cả nước thì lại càng không ra gì.

Xem xét lại giá trị thị trường của Chu gia xếp tới thứ sáu tại Tứ Xuyên.

Cao hơn bọn họ không ít, nhưng chuyện này đều không tính là gì.

Tại quốc gia như Trung Quốc, đơn thuần có tiền là không được.

Quyền lợi mới là mục tiêu cuối cùng mà bọn họ theo đuổi.

Bởi vì bình thường chỉ cần một điều lệnh của chính phủ, đã có thể sáng tạo ra vô số cho phú hào.

Điểm này có khác biệt rất lớn với các quốc gia theo chủ nghĩa tư bản.

Tại mấy quốc gia như Mỹ, Đảo quốc, là thời đại mà phú hào sáng tạo ra.

Mà tại Trung Quốc thì hoàn toàn ngược lại.

Là thời đại sáng tạo ra phú hào.

Mà thời đại lại được sáng tạo ra từ người nắm quyền lợi.

Cho nên những đại gia tộc này luôn theo đuổi quyền lợi, chưa bao giờ dừng lại.

Cho nên từ trong những tin tức này, Lâm Dật mới cảm nhận được, những đại gia tộc này rốt cuộc đang giấu tài thế nào.

Nếu như dựa theo trình độ gia tộc, Ngụy gia và Chu gia tất nhiên là có thể xếp tới hai vị trí đầu.

Mà bây giờ, một nhà xếp thứ chín, một nhà xếp thứ mười hai.

Thật sự là không để lộ ra ngoài một chút nào, âm thầm phát triển, một chút cũng không có biểu hiện ra ngoài.

Xem hết tư liệu của hai nhà, Lâm Dật lại nhìn những tin tức khác của thành viên tổ 4.

Cơ hồ đều giống như hai gia tộc này, không có một gia tộc nào nằm trong ba gia tộc đứng đầu cả.

Đều vô cùng khiêm tốn.

Nhưng càng như vậy lại càng làm cho người ta không yên lòng.

Gia tộc giống như vậy, năng lực ẩn nhẫn của bọn họ vượt qua người bình thường rất nhiều.

Không lên tiếng thì thôi, lên tiếng một chút thì ai nấy đều phải kinh ngạc.

Khi bọn họ quyết định làm một chuyện gì đó, tất nhiên sẽ kinh thiên động địa, cũng sẽ không cho người khác cơ hội.

Lâm Dật chép miệng, lần này đi Tứ Xuyên, mang theo máy đập ruồi Tống Kim Dân này, tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt, có thể dùng tới là tốt nhất, không dùng được cũng có thể phòng thân.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dật không vội đi, đầu tiên là cho Lý Sở Hàm ăn cơm, sau đó lại xoa bóp cho cô, thư giãn gân cốt.

"Chị Lý, chị nói xem là em xoa dễ chịu hay là anh Lâm làm dễ chịu hơn?" Kiều Hân cười hì hì hỏi.

"Anh Lâm của em." Lý Sở Hàm ôn nhu trả lời.

"Em cũng đã nhìn ra, em còn học qua hộ lý chuyên nghiệp, nhưng thủ pháp lại không tốt như anh Lâm."

Trong lòng Lâm Dật cười lạnh một tiếng, cô cho rằng tôi đến đại bảo kiếm hai năm này đều là đến không?

Hơn tám giờ sáng, sau khi làm xong mọi chuyện cần thiết, Lâm Dật liên hệ Ninh Triệt và Khưu Vũ Lạc, ba người tập hợp ở sân bay.

Bởi vì ngồi máy bay tư nhân, nên hơn hai giờ đã đến Thành Đô, cũng đuổi tới nghĩa trang liệt sĩ địa phương trước mười hai giờ trưa.

Ba người đều mặc một thân đen thui, Lâm Dật đeo kính đen và khẩu trang, trên tay ôm một bó hoa cúc trắng, xuống xe trước cửa nghĩa trang.

"Ha ha, cánh diều của cậu quá xấu, không dễ nhìn một chút nào, còn không bay cao bằng cánh diều bươm bướm của tớ."

"Của cậu mới không dễ nhìn, của tớ là hình diều hâu, ông ngoại làm cho tớ, tốt hơn của cậu nhiều."

"Thôi đi, chúng ta so một chút xem diều của người nào bay cao hơn."

"Ha ha, tớ chạy nhanh hơn cậu, diều nhất định sẽ bay cao hơn của cậu. . ."

Lúc ba người xuống xe, nhìn thấy một đám trẻ con, đang chơi thả diều tại cửa ra vào, Khưu Vũ Lạc không khỏi nhíu mày một cái.

Tại nơi trang nghiêm túc mục như này lại lớn tiếng ồn ào, xem đây là đâu vậy?

"Hai người đi vào trước, tôi đi tìm người xử lý việc này."

"Vẫn là thôi đi." Lâm Dật thấp giọng nói:

"Để bọn chúng chơi đi."

"Nhưng đây là nghĩa trang, cậu không cảm thấy quá ồn ào sao."

Lâm Dật chỉ vào phương hướng nghĩa trang, thản nhiên nói:

"Cô nói xem những người bên trong kia, vượt núi tuyết đạp cỏ, cả đời đánh đến đổ máu, rốt cuộc là vì cái gì?"

Lời nói của Lâm Dật khiến cho hai người ngây ngẩn cả người.

"Không phải là vì để cho con cháu đời sau có thể ăn no mặc ấm, trẻ con tương lai có thể không buồn không lo vui vẻ trưởng thành sao." Lâm Dật thở nhẹ một hơi, nói với ý sâu xa:

"Trạng thái hiện tại của mấy đứa nhỏ này không phải là mục tiêu phấn đấu của bọn họ năm đó sao. Hiện tại tất cả đều đã thực hiện, theo tôi thấy, cần phải để bọn chúng thả cao hơn một chút, nói cho người ở bên trong rằng, Trung Quốc bây giờ chính là dáng vẻ mà năm đó họ chờ đợi."

Vẻ mặt của hai người có chút mất tự nhiên, nhưng rất nhanh liền tiêu tan, khóe miệng lộ ra nụ cười.

"Cậu nói cũng đúng, là tôi không nghĩ tới."

Vượt qua đám trẻ chơi diều ở cửa, dưới sự dẫn đường của Khưu Vũ Lạc, ba người tới trước mộ của Chu Lương.

"Người anh em, tôi tới thăm anh."

Lâm Dật ngồi xổm người xuống, đặt bó cúc trắng trên tay lên trước mộ phần Chu Lương.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve ảnh chụp phía trên.

"Nếu như lúc trước, tôi cẩn thận một chút thì đã không xuất hiện chuyện như vậy, tất cả đều là lỗi của tôi."

Lâm Dật lấy ra hai bình rượu trắng từ trong túi của Ninh Triệt, mở một chai đổ xuống trước mộ của Chu Lương, sau đó lại mở một bình khác, rồi uống một ngụm lớn.

"Chuyện đại bảo kiếm khả năng không có cách nào đáp ứng được với cậu, nhưng lúc lên đảo, tôi nhất định mang theo cậu."

Tay Lâm Dật nhẹ nhàng vuốt ve đường vân trên đá cẩm thạch, "Cho dù là lúc nào, tổ một chúng ta đều không thể thiếu một người nào cả."

Lâm Dật cầm lấy nửa bình còn lại, uống một hơi cạn sạch.

"Tôi biết, Chu gia chỉ có một đứa con trai là cậu, nhưng cậu yên tâm, chỉ cần tôi không chết thì có thể bảo vệ Chu gia của cậu trường thịnh không suy. Tôi sẽ giúp cậu chăm sóc cho cha mẹ của cậu, mặc dù không thể thay thế được cậu, nhưng cũng có thể giúp cậu một phần nhỏ."

"Hô ~ "

Lâm Dật trùng điệp thở ra một hơi, "Cậu ở phía dưới cũng đừng có gấp, nghiệp chướng của tôi quá nhiều, sẽ không lên được thiên đường. Qua mấy chục năm nữa, tôi sẽ đi xuống giúp cậu, hãy chờ tôi."

Nói dứt lời, Lâm Dật ngồi khoanh chân trước phần mộ một hồi lâu, mãi đến hơn nửa giờ sau, mới điều chỉnh lại được tâm trạng của mình. Anh đứng dậy, cúi đầu với mộ, sau đó rời khỏi nghĩa trang với hai người còn lại.

Lúc ba người đi ra khỏi nghĩa trang, đám trẻ bên ngoài vẫn cười nói thả diều như trước.

Cũng không biết là vì nguyên nhân gì, cánh diều được thả cao hơn, tiếng cười cũng trở nên lớn hơn.

Dường như càng vui vẻ hơn.

Chương 1901: Tất Cả Đều Là Lỗi Của Cháu.

Ba người trở lại trên xe, Khưu Vũ Lạc phụ trách lái xe, quay đầu lại hỏi Lâm Dật.

"Bây giờ đi đâu?"

Lâm Dật nhắm mắt lại, dựa vào ghế ngồi ở hàng sau, nhàn nhạt nói:

"Biết nhà của Chu Lương không, cha mẹ của anh ấy đang làm gì?"

"Biết, trước đó có đi qua một lần." Khưu Vũ Lạc gật đầu nói:

"Nghe nói hiện tại, chuyện làm ăn của công ty trong nhà đều giao cho cháu trai của ông ấy xử lý. Đôi vợ chồng già đều đang ở nhà, xảy ra chuyện lớn như vậy, mang đến đả kích không nhỏ đối với bọn họ, đoán chừng sẽ ở nhà ngây ngốc một thời gian."

"Vậy thì qua xem một chút đi."

"Cậu chắc chắc chứ?" Khưu Vũ Lạc thử thăm dò.

"Tôi là tổ trưởng tổ một, xảy ra chuyện như vậy, về tình về lý, đều nên qua nhìn một chút."

"Tôi sợ bọn họ không chào đón cậu." Khưu Vũ Lạc nói:

"Nếu quả thật muốn đi, thì nên chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Không có việc gì, đi thôi."

Khưu Vũ Lạc không nói thêm gì nữa, nếu Lâm Dật đã nói như vậy, mình cứ đi theo là được.

Sau khi khởi động xe, Khưu Vũ Lạc dựa theo trong trí nhớ, lái về phía nhà Chu Lương.

Nhà của Chu Lương nằm ở khu biệt thự Hoán Hoa Khê, là khu biệt thự điển hình tại Thành Đô.

Nếu như đặt ở Trung Hải, chính là cấp bậc như Cửu Châu Các.

Diện tích biệt thự Chu gia cũng không nhỏ như biệt thự số 1, bên ngoài còn có một vườn hoa lớn.

Trong sân còn có mấy chiếc xe sang trọng, một chiếc Phantom, một chiếc Mulsanne, một chiếc Mercedes-Benz Big G màu trắng, trông rất sạch sẽ và giản dị.

Nhưng mà toàn bộ biệt thự lại bị bao phủ bởi một cỗ khí tức u ám.

Dù cỏ xanh và hoa tươi nở rộ khắp sân, đều không thể mang đến sức sống cho ngôi nhà này.

Ba người dừng xe lại trước cửa, sau khi vào thì bị bảo an ngăn lại.

"Ba vị là. . ."

Khưu Vũ Lạc đưa giấy chứng minh thân phận của mình ra, "Chúng tôi là đồng nghiệp của Chu Lương, trước đó từng tới đây, lần này tới, là đại diện cho lãnh đạo cấp trên tới thăm hỏi."

Nhìn thấy giấy chứng nhận của Khưu Vũ Lạc, hai bảo tiêu lại nhìn kỹ cô một chút.

Dường như còn có chút ấn tượng, liền mở cửa cho vào.

Nhưng chủ yếu nhất vẫn là giấy chứng minh trên tay cô, cho dù là tới vì nguyên nhân gì, mình đều phải cho người có loại thân phận này vào.

Sau khi đi vào, ba người đi từng bước một về phía biệt thự.

Cùng lúc đó, trên ghế sô pha của phòng khách biệt thự có ba người đang ngồi.

Trong đó hai người là vợ chồng trung niên, chính là cha mẹ của Chu Lương, Chu Tích Thành và Phạm Thục Nhàn.

Bên cạnh Phạm Thục Nhàn là một người phụ nữ trẻ tuổi, khoảng tầm hai lăm hai sáu, tóc dài xõa vai, khí chất có chút giống với Khưu Vũ Lạc, mỗi một hành động đều mang theo một cỗ phong cách ngự tỷ.

Tên của người phụ nữ là Phạm Giai Di, là cháu gái của Phạm Thục Nhàn, cũng là em họ của Chu Lương. Sau khi tốt nghiệp đại học, vẫn làm việc tại công ty Chu gia, chức vị là Phó tổng giám đốc.

Cô hôm nay tới, là muốn nói chút chuyện công việc với Chu Tích Thành, nhưng nhìn dáng vẻ của hai người, lời nói lại nghẹn trở về, không biết nên mở miệng thế nào.

"Cô à, khí trời bên ngoài rất tốt, con đưa người ra ngoài đi dạo." Phạm Giai Di kéo cánh tay của Phạm Thục Nhàn.

"Cô ngồi một lát nữa, con không cần phải để ý đến cô, không có chuyện gì cả."

Trong lòng Phạm Giai Di cũng không chịu nổi, nhưng người chết không thể sống lại, cũng không thể như này mãi được.

"Ai, đi thôi, ra đi dạo một chút."

Chu Tích Thành đứng lên, nặng nề thở dài.

Trong một số trường hợp bi thương hay vui mừng, tâm trạng của đàn ông thường kiềm chế hơn phụ nữ.

Cho dù trong lòng Chu Tích Thành cũng là bi thương, nhưng trải qua sóng gió nhiều năm như vậy, đã sớm tôi luyện cho ông một trái tim sắt thép.

Nhưng đáng tiếc là, thiên phú của ông có hạn, không có bao nhiêu thành tích trong kỹ xảo phát lực đan điền, cho nên không có cơ hội gia nhập vào lữ đoàn Trung Vệ.

Nhưng mà, từ lúc con trai ông thông qua huấn luyện thử của lữ đoàn Trung Vệ, trở thành một thành viên chính thức trong đó, ông đã chuẩn bị xong tâm lý một ngày như này.

Bởi vì từ chỗ của cha mình, ông đã biết được lữ đoàn Trung Vệ là nơi như thế nào.

Kỳ ngộ tồn tại với phiêu lưu, tuy gia tộc sẽ phát triển nhanh chóng, nhưng mạo hiểm gặp phải cũng không nhỏ, giống như nhiệm vụ lần này.

Cho nên trong lòng của ông sớm đã tiếp nhận chuyện này.

Ông cũng không trách ai, chỉ là trời không toại lòng người, ông trời không cho Chu gia cơ hội.

Chỉ là làm một người cha, Chu Lương còn là con một trong nhà, bỗng dưng mất đi con trai, ông cũng cần một khoảng thời gian để xoa dịu tâm tình bị đè nén.

"Cô à, người nghe lời dượng con đi, chúng ta ra ngoài giải sầu một chút, cứ ở mãi trong nhà cũng không phải là biện pháp." Phạm Giai Di khuyên nhủ.

"Vậy thì đi thôi." Phạm Thục Nhàn mặt ủ mày chau lên tiếng.

Dưới sự nâng đỡ của Phạm Giai Di, ba người cùng đi ra phía ngoài.

Nhưng vào lúc này, ba người Lâm Dật đi vào từ bên ngoài.

Bởi vì cùng tham gia lễ an táng của Chu Lương, nên người Chu gia cũng không tính là lạ lẫm với Khưu Vũ Lạc, nhưng họ lại không có ấn tượng gì về Lâm Dật và Ninh Triệt.

"Khưu tổ trưởng, cô đã đến."

Nhìn thấy Khưu Vũ Lạc, Chu Tích Thành cố nặn ra vẻ tươi cười, tiến lên chào hỏi.

Khưu Vũ Lạc gật gật đầu, nghiêng người nhường lại vị trí cho Lâm Dật và Ninh Triệt.

"Hai vị này là đồng nghiệp của tôi, lúc trước bởi vì có việc nên không thể đến bên này. Lần này tới, chủ yếu là muốn xem các người một chút. Nếu như có việc gì cần thì cứ nói với chúng tôi, chỉ cần chúng tôi có thể làm được thì nhất định sẽ không có vấn đề gì."

"Khưu tổ trưởng quá khách khí, cha tôi cũng đi ra từ lữ đoàn Trung Vệ. Tôi rất rõ đó là nơi như thế nào, ai cũng không muốn xảy ra loại chuyện này. Các người cũng không cần tự trách, giải quyết việc chung là được." Chu Tích Thành.

Lâm Dật tháo khẩu trang xuống, đứng tại trước mặt hai vợ chồng.

"Cháu là tổ trưởng tổ một của lữ đoàn Trung Vệ, Chu Lương là cấp dưới của cháu. Cậu ấy xảy ra chuyện, cháu phải chịu trách nhiệm chủ yếu, là cháu không bảo vệ tốt cậu ấy. Cháu đến đây là để bồi tội với hai vị."

"Cậu là tổ trưởng tổ một? !"

Sau khi biết được thân phận của Lâm Dật, người Chu gia hết sức kinh ngạc.

Lúc tham gia lễ truy điệu tại Yến Kinh, bọn họ có biết chân tướng chuyện này.

Con của mình và tổ trưởng tổ một đồng thời hi sinh.

Nhưng bây giờ, sao cậu ấy lại còn sống?

"Chuyện này là hiểu lầm, cháu vẫn chưa chết." Giọng nói Lâm Dật dần trở nên trầm thấp:

"Thật sự xin lỗi vì lúc này mới chạy tới. Tôi biết, cho dù nói cái gì, đều rất khó để bù đắp sự đau thương trong lòng hai người, tất cả đều là lỗi của cháu."

Ánh mắt của Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều dừng lại ở trên người Lâm Dật.

Lữ đoàn Trung Vệ chính là một nơi tồn hại cực lớn, cậu ấy không cần thiết phải nhận hết trách nhiệm về phía mình.

Bởi vì cậu ấy cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy, đối với bản thân cậu ấy mà nói, đây cũng là không công bằng.

"Con trai tôi chính là đi theo cậu. . ."

Phạm Thục Nhàn nhìn Lâm Dật, run run rẩy rẩy lên tiếng.

"Đúng vậy, chúng con cùng chấp hành nhiệm vụ tại Panama. Nhưng bởi vì cháu đã sai lầm khi đưa ra biện pháp, cuối cùng đã dẫn đến bi kịch như này."

Ba!

Bất ngờ không kịp chuẩn bị, Phạm Thục Nhàn đưa tát một cái lên mặt Lâm Dật.

Tiếng bạt tai vang vọng không dứt!

Chương 1902: Cung Cấp Trợ Lực.

"Dì à, người. . ."

"Không ai được động đậy cả!"

Ngay tại lúc Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt muốn lên trước thời điểm, bị Lâm Dật ngăn lại.

Phạm Thục Nhàn nắm lấy quần áo Lâm Dật, khóc không thành tiếng.

"Cậu là tổ trưởng của nó, tại sao lại không bảo vệ tốt nó. Chúng tôi chỉ có một đứa con trai như vậy, nó đi rồi, cậu bảo tôi sống thế nào đây!"

Lâm Dật đứng tại chỗ không nhúc nhích, giống như một cây tùng thẳng tắp.

Nếu như dùng phương thức như vậy, có thể khiến cho bà ấy phát tiết được tâm tình trong lòng của mình, Lâm Dật cảm thấy dạng này cũng đáng.

Phạm Thục Nhàn lấy tay đánh vào ngực của Lâm Dật.

Là một người mẹ, bà đã mất đi lý trí, cảm giác uất hận khi mất đi con trai, nếu như người không trải qua sẽ không có cách nào hiểu nổi.

"Được rồi, đừng ồn ào nữa!"

Chu Tích Thành quát lạnh một tiếng, "Đỡ cô của con vào trong phòng đi, dượng trò chuyện với mấy vị này."

"Vâng, dượng."

Phạm Thục Nhàn được đưa lên tầng, tầng một biệt thự cũng an tĩnh lại.

"Thật sự xin lỗi, Lâm tổ trưởng, là phu nhân của tôi thất thố."

"Không sao, chuyện này trách nhiệm tại của cháu, dì phải trải qua nỗi đau mất con, cháu có thể hiểu được tâm trạng của bà ấy."

"Lâm tổ trưởng, nếu như ngài nói như thế, thì lộ vẻ Chu gia chúng tôi không biết đại cục." Chu Tích Thành nói:

"Lúc con trai tôi tham gia lữ đoàn Trung Vệ, chúng tôi đều biết đó là nơi như thế nào. Xảy ra chuyện không may tại lúc thi hành nhiệm vụ, chỉ có thể nói là thời vận không đủ, không thể trách người khác được. Mây gió chiến trường biến ảo, cậu cũng không phải là thần tiên, không có khả năng chiếu cố đến nhiều người như vậy. Tôi điều hiểu những chuyện này."

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, Phạm Giai Di đi xuống từ trên tầng.

"Cô của con thế nào rồi?" Chu Tích Thành hỏi.

"Vừa mới uống thuốc, đã ngủ."

"Ai. . ."

Chu Tích Thành thở dài lắc đầu, mỗi ngày đều cần phải uống thuốc mới có thể duy trì tâm trạng ổn định. Nếu mà cứ tiếp tục như vậy, khẳng định là không được!

"Giai Di, khách tới nhà, đi pha một bình trà."

"Vâng."

Chu Tích Thành đưa mấy người Lâm Dật vào phòng khách, khách sáo nói:

"Lâm tổ trưởng, hôm nay tới đây có phải là có chuyện gì hay không, có chuyện cứ nói thẳng là được, tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp."

"Bác suy nghĩ nhiều rồi, chúng cháu tới đây cũng không có việc gì cả, chủ yếu là muốn đến phúng viếng Chu Lương, thuận tiện tới xem xem có chỗ nào cần chúng cháu giúp một tay hay không."

"Cám ơn Lâm tổ trưởng quan tâm, chuyện làm ăn trong nhà bây giờ đều giao cho cháu trai tôi xử lý." Chu Tích Thành nói:

"Ngoài ra, còn có cháu gái của tôi, có hai người bọn nó giúp đỡ, tạm thời còn không có vấn đề gì."

"Chuyện liên quan tới công ty trong tương lai, ngài định tính thế nào?" Lâm Dật hỏi.

"Tạm thời còn chưa có suy tính gì." Chu Tích Thành không giấu diếm chút nào:

"Trong một năm rưỡi này, chỉ sợ là không thể trở về công ty."

"Tương lai cũng định như vậy sao."

"Tương lai. . ."

Chu Tích Thành thở dài một tiếng, "Tương lai vẫn còn chưa biết được, tuổi tác của tôi cũng không nhỏ. Nếu như một năm sau còn có tinh lực, khả năng sẽ còn trở về, nhưng nếu như mà không còn tinh lực nữa thì đành lui về thôi."

Lâm Dật gật gật đầu, nếu như Chu Lương không chết, lấy trạng thái của ông ấy bây giờ cũng không tính là già, ít nhất có thể kiên trì thêm tám năm mười năm.

Khi đó, Chu Lương cũng có thể kiến công lập nghiệp, mang theo vinh quang và tài nguyên trở lại Tứ Xuyên.

Nhưng bây giờ, toàn bộ kế hoạch của Chu gia đã bị rối loạn.

Bị đả kích lớn như vậy, chắc hẳn ông ấy cũng không có tinh thần để kiên trì.

"Dượng à, thật ra con có chút chuyện về phương diện làm ăn muốn nói với người." Phạm Giai Di nói.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Chu Nguyên mấy ngày nay có quyết định mấy hạng mục, con cảm thấy có chút không hợp lý, muốn hỏi suy nghĩ của ngài một chút."

"Tạm thời cứ để đó đã, ngày mai lại nói."

"Vâng."

Từ tư liệu của Chu Lương, Lâm Dật cũng có chút hiểu rõ đối với tình huống của Chu gia.

Người tên là Chu Nguyên này là anh họ của Chu Lương, lớn hơn anh ấy hai tuổi, trước đó vẫn luôn theo học tại Mỹ, năm ngoái mới trở về.

Mà người phụ nữ trước mắt này hẳn là em họ của anh ấy-Phạm Giai Di.

Những tin tức về thành viên gia đình này đều viết rất rõ ràng trên tư liệu của anh ấy.

"Chú Chu, lần này chúng cháu tới, chính là sợ có người nhân lúc này mà lợi dụng, cho nên mới tới xem một chút." Lâm Dật nói:

"Nếu như có cần gì trên phương diện này, nhất định phải nói với cháu. Những chuyện còn lại thì không dám nói, nhưng trợ giúp Chu gia làm bậc thang đi lên thì cháu vẫn có thể làm được."

Giúp một bậc thang đi lên!

Nghe nói như thế, Phạm Giai Di cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Người lãnh đạo trực tiếp của anh họ rốt cuộc có năng lực lớn thế nào, thế mà có thể làm được chuyện này?

"Cám ơn Lâm tiên sinh, đã lúc này rồi, còn nghĩ đến Chu gia chúng tôi."

"Đều là chuyện mà cháu nên làm."

Nói xong, Lâm Dật đứng dậy, "Nếu như trong nhà không có việc gì, chúng cháu liền đi trước."

"Tôi tiễn các người."

"Chú Chu xin dừng bước, tự chúng cháu đi là được rồi."

Từ chối ý tốt của Chu Tích Thàn, Lâm Dật và Ninh Triệt đi ra ngoài, Khưu Vũ Lạc thả chậm cước bộ.

Lại nói chuyện vài câu liên quan tới Chu Tích Thành.

Chủ yếu vẫn là chuyện liên quan tới thân phận của Lâm Dật, không hi vọng bọn họ để lộ ra vào lúc này.

Xử lý xong chuyện chính, Khưu Vũ Lạc theo sát phía sau rồi lên xe.

"Chuyện của Chu gia cũng đã xử lý xong, bước kế tiếp làm gì?"

"Người phụ nữ bên cạnh Chu Tích Thành ban nãy, chính là cháu gái của ông ấy, Phạm Giai Di đúng không." Lâm Dật nói.

"Nhìn quan hệ giữa bọn họ hình như cũng không tệ."

"Cô ấy vừa mới nói, công ty Chu gia có mấy hạng mục tựa hồ có vấn đề, có thể liên hệ với cô ấy một chút hay không. Dù sao cũng đã đến đây rồi, nếu như quả thật có vấn đề, thì giúp xử lý một chút." Lâm Dật nói:

"Chu Lương đã không còn, không thể chuyện gì cũng mặc kệ được."

"Không thành vấn đề."

Ninh Triệt nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Đoán chừng hôm nay đi không được, chúng ta tìm khách sạn, giải quyết chỗ ở trước, buổi tối lại hẹn cô ấy ra ngoài ăn một bữa cơm, hỏi một chút là biết."

"Được."

Hơn bốn giờ chiều, bốn người tiến vào Ritz - Carlton Thành Đô, cũng hẹn Phạm Giai Di đến một nhà hàng đồ Tây, muốn nói chuyện Chu gia với cô.

Tính cách của Phạm Giai Di thuộc loại tư thế hiên ngang, bình thường chính là ngự tỷ.

Nhưng lúc nhìn thấy ba người Lâm Dật, lại không thể sử dụng phong cách ngự tỷ này được.

Cho dù ba người đều vui vẻ hòa nhã, nhưng khí tràng tỏa ra trong lúc vô hình cũng đã rất lớn rồi.

Cảm giác mình giống như một con khỉ bị đè ở Ngũ Chỉ Sơn, toàn thân không được tự nhiên.

"Cô đừng khẩn trương, chúng tôi đều là chiến hữu của anh cô, lần này tới, chính là muốn làm chút chuyện cho Chu gia. Tuy người chết không thể sống lại, nhưng cũng không thể để Chu gia hiu quạnh đi xuống được." Khưu Vũ Lạc nói.

"Anh tôi hy sinh vì nhiệm vụ chung, quốc gia đã cho chúng tôi rất nhiều ưu đãi, không cần thêm nữa." Phạm Giai Di nói.

"Chuyện này không có quan hệ gì với quốc gia cả, là xuất phát từ góc độ cá nhân của chúng tôi." Khưu Vũ Lạc nói:

"Tôi là tổng giám đốc tập đoàn Trung Liên Trung Quốc, cô ấy là tổng giám đốc tập đoàn Bảo Năng Trung Quốc, người còn lại là chủ tịch tập đoàn Lăng Vân, hẳn là có thể cung cấp một số trợ lực trên phương diện làm ăn của gia tộc các người."

Chương 1903: Đường Lối Mới.

"Các người thế mà còn..."

Biết được thân phận của ba người, Phạm Giai Di cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Bởi vì trong ba công ty này, tùy tiện lấy ra một cái, đều có danh tiếng hơn tập đoàn Heckley của dượng.

Nhất là tập đoàn Lăng Vân, không chỉ là bá chủ ngành nghề chất bán dẫn, còn là một con kỳ lân vô cùng tiềm lực.

Một khi lên sàn, tổng giám đốc của bọn họ thậm chí có khả năng nhảy lên trở thành người giàu nhất Trung Quốc.

Mà một người như vậy, lại đang ngồi ở trước mặt mình.

Suy nghĩ một chút đều cảm thấy không thể tin nổi.

"Tôi nói với cô những thứ này, chính là muốn chứng minh với cô, hôm nay tìm cô cũng không có ác ý. Hiện tại anh cô đi rồi, nhà bọn họ lại không có con cái nào khác, chúng tôi đều muốn chiếu cố một chút đến chuyện của Chu gia sau này." Khưu Vũ Lạc nói:

"Nếu như hoạt động của tập đoàn Heckley tốt đẹp, vậy dĩ nhiên là tốt nhất, chúng tôi cũng không cần quan tâm, Nhưng nếu có vấn đề khác, cô có thể nói với chúng tôi, ba người chúng tôi sẽ cố hết sức giúp các người giải quyết."

"Chuyện này. . ."

Phạm Giai Di có chút do dự, mình chỉ là một Phó tổng giám đốc, chuyện như vậy, không thông qua dượng mà trực tiếp nói với bọn họ, cô luôn cảm thấy không được tốt cho lắm.

"Cô không cần phải do dự, nói thoải mái là được." Ninh Triệt nói:

"Chúng tôi qua đây tìm cô, cũng là bởi vì vừa rồi có nghe cô nói với dượng cô rằng hạng mục xảy ra chút vấn đề. Chúng tôi có chút tò mò, muốn biết đã xảy ra chuyện gì, nên mới chọn thời gian này để hẹn cô tới đây. Chúng tôi không có ác ý, hi vọng cô có thể mở lòng với chúng tôi."

Ánh mắt của Phạm Giai Di đảo quả thân thể từng người.

Phát hiện cho dù là vẻ mặt hay là giọng điệu của ba người đều tràn đầy sự chân thành.

Hơn nữa bọn họ là chiến hữu của anh họ, phẩm hạnh nhất định là không có vấn đề. Hơn nữa, lấy trạng thái của cô và dượng hiện tại, căn bản là không có tâm trạng quản lý chuyện công ty. Nếu như chuyện này kéo thời gian quá dài, nói không chừng thật sự sẽ xảy ra vấn đề.

"Trước lúc này, tôi và Chu Nguyên đều nhận chức tại công ty của dượng. Anh ấy đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc, tôi nhậm chức phó tổng. Nhưng sau khi anh họ tôi xảy ra chuyện, dượng tôi liền giao chuyện của công ty cho anh ấy xử lý." Phạm Giai Di chậm rãi nói:

"Sau đó tôi phát hiện, có lẽ là trước đó, anh ấy đã âm thầm đăng ký một công ty. Ba hạng mục lớn mà công ty ký mấy ngày nay đều chuyển giao đến công ty đó của anh ấy. Tôi cảm thấy chuyện không đúng lắm, muốn nói lại với dượng một chút, nhưng hôm nay dượng ấy không có tâm trạng nên tôi mới không có nói."

"Có chủ ý muốn di chuyển tài sản." Lâm Dật nói.

"Đúng vậy." Khưu Vũ Lạc gật đầu, nói.

Công ty ký hạng mục, sau đó lại giao ra bên ngoài, đây là thao tác thông thường.

Nói trắng ra thì có chút dán nhãn.

Nhưng công ty bên ngoài lại là công ty của Chu Nguyên.

Ký ba hạng mục lớn, lại có thể hoàn thành trong mấy ngày ngắn ngủi, chuyện này khiến cho người ta vô cùng hoài nghi.

Ninh Triệt nhìn Phạm Giai Di, "Công ty mà người tên là Chu Nguyên kia âm thầm đăng ký trong bóng tối tên là gì? Còn có, công ty nào ký hạng mục với công ty của các người vậy?"

"Công ty của Chu Nguyên tên là chế tạo Lino." Phạm Giai Di nói:

"Công ty bên A ký kết hạng mục với chúng tôi là tập đoàn Phong Năng, một công ty khác là tập đoàn Khoa Dương, đều là công ty tương đối lớn tại Tứ Xuyên, nhưng đều không lớn bằng công ty của dượng tôi."

"Tập đoàn Phong Năng? Tập đoàn Khoa Dương?"

Lâm Dật lẩm bẩm một câu, ba người liếc mắt nhìn nhau.

Bọn họ còn có chút ấn tượng với công ty hai nhà này.

Bởi vì công ty của hai nhà này chính là công ty của nhà Ngụy Dụ Long và Chu Tuấn Trì.

Mà hai người kia, đều là thành viên tổ 4!

"Bọn họ thật đúng là mặt người dạ thú, vừa mới xảy ra chuyện như vậy, đã đánh chủ ý lên trên người Chu gia."

Nghe lời nói của Khưu Vũ Lạc, Phạm Giai Di cảm thấy được chuyện không thích hợp.

Cảm giác trong này, dường như còn có chuyện mà mình không biết.

"Chẳng lẽ các người biết công ty hai nhà này sao?"

"Biết một ít, nhưng mà cô yên tâm, chúng tôi sẽ xử lý tốt chuyện này. Tuy Chu Lương đã đi, nhưng chỉ cần có chúng tôi ở đây, chuyện làm ăn của Chu gia sẽ không bị hao tổn."

Lâm Dật nhẹ nhàng cắt một miếng thịt bò, nhàn nhạt nói:

"Cho dù là bây giờ hay là tương lai, phàm là người dám đánh chủ ý lên Chu gia, tôi đều sẽ không bỏ qua."

Lâm Dật nói những lời này, là nói cho Phạm Giai Di.

Lấy trạng thái hiện tại của Chu Tích Thành, sau này muốn trở về công ty chỉ sợ là chuyện không thể nào. Phương thức duy nhất chính là tìm kiếm người quản lý kinh doanh.

Người tên là Chu Nguyên kia lòng dạ khó lường, nhất định phải nghĩ biện pháp xử lý một chút.

Người có thể tín nhiệm duy nhất, chính là người phụ nữ tên là Phạm Giai Di trước mắt này.

Nhưng lòng người khó dò, bây giờ thì không có gì, nhưng không ai thể bảo đảm chính xác rằng sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho nên Lâm Dật chính là đang nói cho cô nghe, sau này không nên làm mấy chuyện thiêu thân, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cô.

"Vậy thì cám ơn ba vị."

Phạm Giai Di không có nghĩ nhiều như vậy, nâng chén rượu lên, kính ba người một chén.

Bởi vì quan hệ không tính là quá quen, bữa tiệc tiếp tục không đến hai giờ thì tan.

Ba người trở lại khách sạn, cùng nhau đi ngâm suối nước nóng.

"Hiện tại có thể khẳng định là, Ngụy gia và Chu gia chuẩn bị mượn cơ hội lần này để từng bước xâm chiếm Chu gia. Chúng ta cũng cần phải hành động nhanh một chút, nếu không sẽ để cho bọn họ đạt được mục đích." Khưu Vũ Lạc nói.

"Nhưng tôi có chút khó hiểu, tiền đối với bọn họ mà nói, dường như cũng không quan trọng như vậy đi, có đến mức vội vã như vậy không." Ninh Triệt nói.

Nghi vấn của cô cũng là nghi vấn của Khưu Vũ Lạc.

Tuy Chu gia là danh môn vọng tộc, nhưng vẫn còn không tính là đứng đầu.

Hơn nữa bọn họ lại vội vã cầu thành như vậy, cảm thấy có chút không tỉnh táo.

Ngoài ra, dạng gia tộc giống như bọn họ coi trọng nhất chính là quyền lợi, nhưng bây giờ lại mang đến cho người ta cảm giác như một nhà tư bản bị tiền làm mờ mắt.

"Bởi vì bọn họ đã thấy rõ được thế cục." Lâm Dật nói.

"Ý của cậu là?"

"Lục lão triệu hồi người của tổ 4 về, trên mặt nổi là tiếp nhận điều tra, trên thực tế là muốn thay đổi bọn họ, thiết lập lại lữ đoàn Trung Vệ, từ nay sẽ không còn cái gọi là thanh âm của người thứ hai nữa." Lâm Dật thản nhiên nói:

"Nhưng hành động như vậy, không thể nghi ngờ đã phá vỡ bố cục mà các đại gia tộc đã bày ra nhiều năm qua tại lữ đoàn Trung Vệ. Trải qua thời gian dài, mục đích của bọn họ đều rất đơn giản, chính là muốn thông qua con của mình, lập công tại lữ đoàn Trung Vệ, sau đó sẽ có những bước tiến lớn vào trong vòng quyền lợi. Nhưng bây giờ, bố cục của bọn họ đều bị Lục Bắc Thần hủy diệt. Tương lai muốn đi theo đường này đã là chuyện không thể nào, cũng chỉ có thể phát triển theo phương hướng tư bản. Cho nên, bọn họ mới vội vã cầu thành như vậy. Nếu như đến chậm một bước, sẽ có khả năng bị người khác nhanh chân đến trước."

Nghe Lâm Dật giải thích như thế, hai người lập tức hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Bọn họ đã mất đi tư cách theo đuổi quyền lực, tất nhiên sẽ tìm kiếm phương hướng phát triển mới.

Mà con đường còn lại cũng chỉ có một, chính là thị trường tư bản!

Dừng lại vài giây đồng hồ, Ninh Triệt hất một ít nước lên trên người của mình.

"Theo như lời cậu nói, không chỉ có Chu gia rất nguy hiểm, mà tập đoàn Lăng Vân của cậu cũng giống như thế. Là con kỳ lân trong ngành nghề chất bán dẫn, tôi đoán là sẽ có rất nhiều người nhớ thương tới khối thịt mỡ là tập đoàn Lăng Vân này."

Chương 1904: Mạch Nước Ngầm.

"Cách nói của cô cũng đúng, nhưng tôi cảm thấy, có thể biến nó thành một loại tín hiệu." Lâm Dật nói:

"Nói theo cách bình thường thì dựa vào mối quan hệ của tôi và Lục Bắc Thần, cho dù tôi có chết cũng không ai dám có chủ ý đính vào tập đoàn Lăng Vân, nhưng nếu như những kẻ này, muốn liên hợp lại để động thủ với Lục Bắc Thần, vậy thì tập đoàn Lăng Vân sẽ trở thành mục tiêu của bọn họ, bởi vì Lục Bắc Thần đã không còn sự ràng buộc gì với bọn họ nữa rồi."

Hai người trầm mặc vài giây, sau đó theo bản năng gật đầu.

"Muốn động tới tập đoàn Lăng Vân của các người, chỉ dựa vào năng lực của nhà họ Ngụy và nhà họ Chu thì chắc chắn là không được, bắt buộc phải liên hợp với các gia tộc khác mới được, tối thiểu phải hơn 10 gia tộc trở lên." Ninh Triệt nói.

Bình thường không có chú ý tới, bây giờ Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt mới phát hiện ra, quái vật khổng lồ mà Lâm Dật gầy dựng nên khủng bố đến mức nào.

Bất kể là muốn đối phó với anh, hay là muốn hướng tới tập đoàn Lăng Vân thì cũng không thể nào dựa vào sức của một người, đơn thương độc mã được.

Bắt buộc phải hợp lực vây quét may ra mới có hi vọng.

"Nếu như là vậy thì những gia tộc khác cũng sẽ không nhàn rỗi." Khưu Vũ Lạc nói:

"Ngành sản xuất chất bán dẫn là chuyên ngành hot nhất của Triều Dương, rất nhiều người đều thèm thuồng để mắt tới nó, nếu như có thể cắt xét được một ít từ tập đoàn Lăng Vân cho sự nghiệp của gia tộc mình vậy thì sẽ có lợi ích vô cùng, những thứ sài lang hổ báo này chắc chắn sẽ cùng nhau xông lên, cũng không ai muốn bị rơi lại phía sau."

"Cái này thì phải xem bọn họ có ý tưởng gì để đối đầu với lão Lục hay không." Ninh Triệt nói:

"Nếu như có cách để đối đầu với lão Lục, chắc chắn là sẽ động thủ với tập đoàn Lăng Vân, còn nếu như không có cách thì sẽ chẳng có cái gì cả, tập đoàn Lăng Vân chắc chắn không sao."

Khưu Vũ Lạc vẩy vẩy chút nước trên người mình, sau đó nhìn Lâm Dật.

"Nếu như thành viên của tổ bốn, tương ứng với 12 gia tộc thật sự ra tay, anh cảm thấy tập đoàn Lăng Vân có thể đứng vững được không?"

"Chắc chắn rồi, đều không cần đến ai khác, Kỳ Hiển Chiêu, Hà Viện Viện, Điền Nghiên, chỉ cần bọn họ là đã đủ đánh gãy bọn họ rồi."

"Người khác" ở trong lời nói của Lâm Nhật, đương nhiên chính là Kỷ Khuynh Nhan.

Chỉ có thương nghiệp của Kỷ Khuynh Nhan mới có thể hoàn toàn bao trùm bên trên Kỳ Hiển Chiêu, nếu nấy cô gái ấy cùng nhau hợp lại, vậy thì cái đám hề kia muốn đụng tới tập đoàn Lăng Vân, chắc chắn là không thể nào.

Có thể đánh bại được bọn họ, chỉ có mấy nhân vật lớn như cục Bảo lợi, cục Chiêu thương, có mang theo năng lực quốc gia mới có thể đả kích bọn họ, nếu không thì trong đất nước này bọn họ không có đối thủ.

"Anh tự tin đến vậy sao?" Ninh Triệt cười nói.

"Tất nhiên rồi, Viện nghiên cứu máy Quang Khắc của tôi có một số cổ phần trong tay của Tập đoàn Hoa Nhuận. Nếu sự việc thực sự vượt quá tầm kiểm soát, Thẩm Thục Nghi sẽ ra tay."

"Thẩm Thục Nghi..."

Nhắc đến cái tên Thẩm Thục Nghi này, hai người liền trở nên nghiêm túc.

Mặc dù đang nhậm chức ở Lữ đoàn Trung vệ, nhưng hai người cũng có chủ ý tham gia chuyện gia tộc, đều biết tới người tên Thẩm Thục Nghi này.

Đỉnh vô cùng đỉnh.

Ở trong giới thương nghiệp, bà được xem là nóc nhà cao nhất của giới nữ.

"Tôi quên mất việc này đó, Thẩm tổng là mẹ vợ tương lai của anh."

"Nói vậy thì cũng không sai, nhưng chuyện bà ấy gia nhập cổ đông của Quang Khắc cũng không có mấy người biết đến cả, cho nên từ chuyện này trở đi, vẫn có thể thăm dò được thái độ của những người này đối với Lão Lục."

"Bên phía tập đoàn Lăng Vân có thể đợi tin tức, nhưng bên nhà họ Chu thì phải nắm chặt để xử lý rồi." Ninh Triệt nói:

"Chu Lương đi rồi, nhà họ Chu chỉ còn lại duy nhất 1 cái công ty, nếu như để bị kẻ khác lợi dụng nữa thì thật sự có lỗi với Chu Lương quá."

Lâm Dật lấy nước, dùng hết sức rửa mặt, thở dài một tiếng:

"Tôi cũng nghĩ như vậy đó."

"Trước tiên đừng có vội, vừa nãy tôi đã liên lạc với Phạm Giai Di rồi, bảo cô ấy đem tư liệu cụ thể về hạng mục gửi cho tôi, đợi lát nữa là có thể biết được có chuyện gì rồi."

Lâm Dật gật gật đầu, sau đó đứng từ dưới suối nước nóng lên.

"Đi thôi, tìm chỗ nào đó uống một chút."

Hai người phụ nữ cũng theo anh đứng dậy, làm phía dưới nổi lên một mảng bọt nước, đôi chân trắng bóng khiến cho người ta không thể nào rời mắt được.

Đi từ khách sạn ra ngoài, ba người tìm một quán nhỏ ở ven đường.

Gọi một chút đồ nướng cùng với đồ nhắm, chuẩn bị uống nhiều một chút, nếu không sẽ ngủ không yên.

Đồ nướng vừa mới bưng lên, Khưu Vũ Lạc đã nhận được điện thoại của Phạm Giai Di.

"Tin tức liên quan đã được gửi tới đây rồi."

"Cụ thể là như thế nào?"

"Bọn họ muốn kết hợp lại, thành lập một khu vui chơi trên mặt nước lớn nhất Châu Á ở Trung Hải, dự định sẽ đầu tư 480.000.000"

Khưu Vũ Lạc từ từ nhai mấy thứ đồ ăn, nói:

"Nhưng có một hạng mục rất thú vị, khu vui chơi trên mặt nước này cũng bao gồm cả nghiệp vụ du thuyền tư nhân."

"Nghiệp vụ du thuyền tư nhân?" Ninh Triệt buông đũa xuống: "Dưới trướng tập đoàn Lăng Vân không phải có một cái bến Vọng

Giang sao, nếu làm không tốt thì sẽ giống như vậy đó, hơn nữa quy mô của cái này cũng đâu nhỏ."

"Cho nên mới nói, đây là tín hiệu cho thấy bọn họ đang muốn cắn nuốt tập đoàn Lăng Vân." Khưu Vũ Lạc nói:

"Tôi đoán những người này đã muốn chạm trán rồi, nếu không cũng chẳng dám động đến miếng thịt của tập đoàn Lăng Vân đâu."

Hai người gật gật đầu, Ninh Triệt nói:

"Bây giờ tin tức có thể chắc chắn là, những gia tộc này đã liên kết lại với nhau rồi, trong tương lai chắc chắn sẽ gây ra một hồi sóng to gió lớn."

"Mặc dù đã chắc chắn rồi, nhưng chúng ta vẫn phải theo dõi, chú ý nhiều hơn tin tức của tập đoàn Lăng Vân để càng xác định được việc này chắc chắn hơn một bước nữa." Khưu Vũ Lạc nói:

"Nhưng mà việc quan trọng nhất vẫn là phải xử lý chuyện của nhà họ Chu."

Nói xong, hai người phụ nữ đều nhìn về phía Lâm Dật, muốn nghe xem anh nghĩ về chuyện này thế nào.

"Chuyện này thì đơn giản, các cô liên hệ với Lương Nhược Hư, nói cho cô ấy nghe về chuyện này một chút, một câu là có thể khiến cho hạng mục dừng lại ngay." Lâm Dật nói:

"Chuyện còn lại chính là đợi đối phương cắn câu."

Bị bắt dừng hạng mục của mất gia tộc này, bọn họ nhất định sẽ không chịu ngồi yên chờ chết, tất nhiên sẽ đi tìm hiểu nguyên nhân của chuyện này, đến lúc đó tình thế của bên mình sẽ trở thành thế chủ động rồi.

Muốn thao tác như thế nào, toàn bộ phải xem tâm trạng của mình đã.

Buổi tối uống tới hơn 10 giờ, 3 người đều đã có chút say, sau đó trở về khách sạn.

Trước khi ngủ, Lâm Dật còn gọi cho Kiều Hân một cuộc điện thoại, hỏi tình hình của Lý Sở Hàm, phát hiện ra không có vấn đề gì mới yên tâm đi ngủ.

Về việc liên hệ với Lương Nhược Hư thì giao cho Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt xử lý.

Bản thân không cần phải quan tâm.

Đợi đến 8 giờ sáng ngày hôm sau, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đã thức dậy, bắt đầu xử lý chuyện của 3 công ty kia.

Bên phía Lương Nhược Hư ra tay cũng phải gọi là có hiệu quả vô cùng nhanh chóng, sau khi cúp điện thoại của Khưu Vũ Lạc xong, chỉ trong vòng nửa tiếng sau đã bắt hạng mục của 3 công ty kia dừng lại ngay, không cho thêm một chút cơ hội nào.

……

Dung Thành Duyệt đến khách sạn lớn, với danh nghĩa là một khách sạn cao cấp nhất trong vùng, cấp bậc so ra còn lớn hơn với khách sạn Bán Đảo của Lâm Dật một chút.

Hơn nữa đây cũng chính là một khách sạn đáng sợ nhất đối với những người dân bình thường.

Cái giá 1 người hết hơn 1000, không phải là giá mà người bình thường có thể chịu được.

Vui mừng đến với khách sạn lớn, có 302 phòng, diện tích tầm khoảng 30 mét vuông, không được xem là lớn, nhưng trang trí lại vô cùng cách điệu.

Bên trong một phòng, có một nam thanh niên trẻ đang ngồi trước một bàn đồ ăn lớn, không nói câu nào, sắc mặt khó coi.

Mà người này, chính là cháu của Chu Tích Thành, là anh họ của Chu Lương, Chu Nguyên!

Ngay tại lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, từ bên ngoài có hai người đàn ông trẻ bước vào.

"Lão Chu, tìm chúng tôi có việc gì không?"

Chương 1905: Sử Dụng Thủ Đoạn Cứng Rắn.

Người nói chuyện là Chu Tuấn Trì, mặc trên người một bộ đồ bình thường, tóc ngắn chải ngược, cách ăn mặc tương đối mộc mạc.

Người đứng bên cạnh hắn, vóc dáng cao hơn hắn một chút, là một thành viên khác của tổ 4, tên là Ngụy Dụ Long.

Ở trong tổ 4, tuổi tác của Ngụy Du Long có lớn hơn một chút, đã 37 tuổi rồi, thực lực cũng xem như là đứng hàng đầu.

Dù tuổi tác đã không còn trẻ nữa, nhưng bởi vì có gương mặt búp bê, nên nhìn cũng không cách biệt tuổi tác lắm so với Chu Tuấn Trì.

Cách ăn mặc của hai người cũng đều rất tương đồng, trông khá khiêm tốn, không phô trương.

Mặc dù cả người đều là đồ hiệu, nhưng mặc lên người lại có cảm giác vô cùng khiêm tốn, không hề phô trương.

Đây cũng là thói quen được nuôi dưỡng trong nhiều năm qua, đã trải qua sự dạy dỗ của lữ đoàn Trung Vệ, thói quen sống của bọn họ không giống những kẻ ăn chơi trác táng này, nhìn thấy vô cùng nội tâm và kín đáo.

"Hai cậu cuối cùng cũng tới rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói."

Sau khi vào trong phòng, hai người ngồi xuống, Chu Tuấn Trì mở rượu ra, sau đó rót đầy cho hai người còn lại.

Ba người nhẹ nhàng cụng một cái, sau đó nhấp một chụm, sau đó đặt chén xuống bàn, Chu Tuấn Trì nói:

"Lão Chu, chúng ta cũng quen nhau một khoảng thời gian rồi, có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, phải bày vẽ phô trương đến mức này làm gì vậy."

"Hạng mục ở Trung Hải bị bắt dừng lại rồi, lúc nào có thể khởi công cũng chưa chắc nữa."

"Bị bắt dừng lại rồi? Làm sao có thể chứ!" Chu Tuấn Trì bất ngờ nói:

"Hạng mục trong tay không có bất kỳ vấn đề gì, đang yên ổn lại sao lại bị bắt dừng chứ?"

"Nói là mảnh đất kia có công việc khác cần sử dụng, cho nên phải bắt ngừng khẩn cấp." Chu Nguyên hùng hùng hổ hổ nói.

"Chuyện này cũng bất ngờ quá rồi, sao cứ có cảm giác sai sai thế nào ấy." Chu Tuấn Trì nghi hoặc nói.

"Nếu như tôi đoán không sai, chuyện này chắc là Lương Nhược Hư ra tay." Ngụy Dụ Long nói.

"Lương Nhược Hư? Cháu gái của Lương Hướng Hà?"

Ngụy Dụ Long gật gật đầu, thâm trầm nói:

"Lương Nhược Hư là tình nhân của Lâm Dật, bây giờ hắn ta chết rồi, cô ta nhất định phải giúp đỡ."

"Có phải cô ta quản rộng quá rồi không, chúng ta muốn làm khu vui chơi trên mặt nước, hạng mục du thuyền tư nhân chỉ là một trong số đó thôi, vậy mà cô ta quản đến cả chuyện này ư?" Chu Tuấn Trì căm giận bất bình nói.

"Cậu phải tin tưởng rằng, người xuất thân từ nhà họ Lương, sẽ không có phế vật." Ngụy dụ long nói:

"Tôi đoán có thể cô ta đã nhận ra chuyện gì đó, cho nên mới làm ra chuyện như vậy, nếu không thì không thể nào có phản ứng lớn như vậy được."

"Không phải chứ, chúng ta đã kín đáo bí mật tới vậy rồi mà cô ta vẫn nhìn ra ư?"

Chu tuấn trì có chút không rét mà run, nếu ngay cả điều này đều có thể nhìn ra được, vậy thì năng lực nhìn xa trông rộng của Lương Nhược Hư cũng quá khủng bố đi.

"Ngụy ca, cậu nói như vậy cũng có chút khoa trương , trên thực tế còn có một chuyện, các cậu không biết." Chu Nguyên nói.

"Lại xảy ra chuyện gì." Ngụy Dụ Long châm một điếu thuốc, thanh âm trầm thấp hỏi.

"Người của Lữ đoàn Trung vệ đã tới nhà bác cả của tôi rồi."

Nghe nói như thế, biểu tình của 2 người đều thay đổi.

"Ai tới cơ?"

"Hai người phụ nữ và một người đàn ông." Chu Nguyên nói:

"Một trong 2 người phụ nữ đó còn đi tham gia nghi thức nhập thổ của anh họ tôi nữa, nhìn dáng vẻ thì có lẽ cũng có chút thân phận."

"Tôi biết là ai rồi." Chu Tuấn Trì nói:

"Khẳng định là Khâu Vũ Lạc và Ninh Triệt, người đàn ông còn lại kia, hẳn là Đào Thành, mấy người bọn họ đều là người lâu năm của tổ 3 tổ 3, thường xuyên đi chung cùng nhau, hẳn là nhiệm vụ ở bên trên phái xuống, ra vẻ an ủi đối với nhà họ Chu mấy người."

"Không thể là như vậy đâu, Lữ đoàn Trung vệ năm nào chẳng có người hi sinh, cũng chưa từng thấy tổ chức phái ra người đi an ủi lớn đến vậy." Ngụy Dụ Long nói:

"Nhân vật ở cấp bậc tổ trưởng không phải cứ nói đến là đến đâu."

Chu Tuấn Trì chuyển động chén rượu, cũng cảm giác được sự kỳ quặc ở phương diện này, nhìn Chu Nguyên hỏi:

"Trừ những thứ này ra, cậu còn nắm giữ tin tức gì nữa không?"

"Những thứ khác thì không còn gì nữa rồi." Chu Nguyên nói:

"Tôi chỉ đổi hết bảo an trong nhà thành người của tôi thôi, còn cụ thể nói những chuyện gì thì tôi cũng không được rõ lắm."

"Tôi thấy chuyện này không đơn giản đâu." Ngụy Dụ Long nói:

"Chắc chắn là bọn họ đã âm thầm bí mật nói chuyện gì đó, nếu không không thể nào có tác động lớn đến như vậy được."

"Tôi cũng cho là như vậy, dựa vào thân phận của Lương Nhược Hư, cũng không phải là người mà người bình thường có thể điều động, tất nhiên là người của Lữ đoàn trung vệ, từ những kết quả chu toàn." Chu Tuấn Trì nói:

"Đúng rồi, lúc trước tôi có nghe cậu đề cập qua, trong công ty của các cậu có một người thực chướng mắt, giống như đang một mực đề phòng cậu, tên là cái gì ấy nhỉ?"

"Phạm Giai Di, là cháu gái của thím tôi, làm phó tổng ở công ty tôi."

"Tôi đoán chuyện này có khi có liên quan tới cô ta, cậu nên đặt lực chú ý lên người cô ta đi."

Chu Nguyên không nói gì gật gật đầu.

Dựa vào tình hình hiện tại của bác cả, không quá có thể tham gia được vào chuyện của công ty.

Người duy nhất có khả năng có thể đối đầu với mình, chỉ có Phạm Giai Di!

Chuyện này chắc chắn là bắt đầu từ cô ta rồi!

"Thật ra Phạm Giai Di cũng chẳng là cái gì cả, tôi có thể dễ dàng thu phục được cô ta ngay, vấn đề chính yếu ở đây, vẫn là xảy ra từ Lữ đoàn Trung vệ, nếu không có sự giúp đỡ từ mấy ả ta, hạng mục cũng không thể nào bị bắt dừng lại được."

"Cậu xử lý Phạm Giai Di là được rồi, chuyện Ninh Triệt và Khâu Vũ Lạc để tôi phụ trách."

Ngụy Du Long cầm điện thoại trên tay, không ngừng nghịch tới nghịch lui.

"Họ đã đến Dung Thành rồi. Việc cần làm tiếp theo là sử dụng các nguồn lực hiện có, tìm nơi ở của họ, sau đó đi nói rõ về chuyện này."

"Tung tích của mấy người bọn họ không khó tìm, dựa vào thân phận của nhóm bọn họ, nơi ở khi đi công tác khẳng định đều không thể kém được, khách sạn 5 sao cao cấp ở Dung Thành này, cơ bản là tôi đều có thể gọi được tên, muốn tìm được bọn họ, không mất bao nhiêu thời gian cả."

Chu tuấn trì tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, giống như đang ngẩn người.

"Dựa vào quan hệ của bọn họ và Lâm Dật, nếu như đã làm chuyện này rồi, chỉ sợ không dễ dàng thỏa hiệp, khả năng đàm phán hòa bình rất thấp."

"Haha…" Ngụy Dụ Long cười lạnh một tiếng, chậm rì rì nói:

"Không mềm được thì cứ cứng thôi, bao nhiêu người như vậy đều vào nhóm rồi, hai gia tộc của 2 cô ta, cũng không thể tạo ra quá nhiều sóng gió được. "

Chu Tuấn Trì nhìn Ngụy Dụ Long.

"Không phải cậu định ra tay với 2 cô ả đó chứ?"

"Ra tay rồi thì sao nữa? Không cần biết nói thế nào, bây giờ chúng ta vẫn là người của Lữ đoàn Trung vệ, chiến hữu với nhau bàn bạc là chuyện vô cùng bình thường, bên trên cũng sẽ chẳng nói gì đâu." Ngụy Dụ Long nói:

"Hơn nữa gia tộc của hai cô ta, thể lượng cũng không sai biệt lắm so với chúng ta, không cần phải sợ bọn họ."

"Ngụy ca, hiện tại tôi đã nhìn ra, người như cậu chính là khẩu phật tâm xà." Chu Tuấn Trì nói:

"Đổi lại là tôi, cũng chẳng dám dùng phương thức như vậy đâu."

"Là do hai người bọn họ đã trôi dạt. Ngày nào cũng dính lấy bên cạnh Lâm Dật, nên cho rằng bản thân không cần sợ trời sợ đất gì cả. Bây giờ Lâm Dật đã chết, hai người bọn họ còn đang cầm lông gà làm mũi tên. Vậy thì tôi lại phải nói năng đàng hoàng với hai cô ả một chút rồi."

Chu Tuấn Trì gắp một miếng đồ ăn trên bàn, khóe miệng lộ ra ý cười trêu tức.

"Tôi cảm thấy được chủ ý này không tồi, cứ làm như vậy đi."

"Nếu thương lượng ra đối sách rồi, vậy thì ba chúng ta làm một ly, sau đó liền bắt tay vào xử lý việc này, không thể chậm trễ nữa." Chu Nguyên giơ chén rượu nói.

Chương 1906: Tâm Sự Tới Chết.

Buổi sáng hơn 8 giờ, sau khi Lâm Dật ngủ dậy, trước tiên gọi điện cho Kiều Hân để hỏi về tình hình của Lý Sở Hàm.

Dựa vào kết quả kiểm tra thì có thể thấy cơ thể Lý Sở Hàm cơ bản đã hoàn toàn hồi phục rồi.

Chỉ là còn có chút yếu, nếu như đi đường suốt thời gian dài, vẫn sẽ xuất hiện hiện tượng khó chịu buồn nôn.

Nhưng đây đều chỉ là tạm thời thôi, chỉ cần từ từ điều trị, sau đó tiến hành một khoảng thời gian huấn luyện bồi bổ cơ thể, vậy là không còn vấn đề gì nữa rồi.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Kiều Hân xong, Lâm Dật rời giường đi rửa mặt, sau đó gọi điện thoại cho Ninh Triệt.

"Đã dậy chưa, đi ăn cơm thôi."

"Để trưa rồi tính đi, chúng tôi đang đi dạo phố ở bên ngoài."

"Hửm? Dạo phố?"

"Mọi chuyện đều sắp xếp xong, việc còn lại chỉ là chờ kết quả thôi, vậy nên chúng tôi ra ngoài dạo phố chút." Ninh Triệt nói:

"Cậu tỉnh rồi à?"

"Ừ."

"Tự giải quyết vụ ăn sáng đi, hôm nay không có thời gian để đáp ứng cậu đâu."

"Được rồi."

Sau khi ngắt cuộc gọi với Ninh Triệt, Lâm Dật đi tới nhà ăn ở lầu 2, tự ăn vài thứ gì đó, sau đó lái xe đi tới nghĩa trang.

Lâm Dật không biết hôm nay là ngày gì, tuy rằng bên ngoài không có con nít chơi thả diều, nhưng người ở bên trong lại nhiều hơn trước.

Nhưng mà những nơi như ở nghĩa trang, cho dù là đông người thì cũng không thể nào có cảm giác biển người tấp nập như ở thương trường được.

Chỉ dừng ánh mắt ở một chỗ cũng có thể nhìn thấy được 20 30 người.

Lâm Dật đeo khẩu trang và đội mũ lưỡi trang, mang theo những thứ đồ đã mua sẵn, từng bước từng bước một đi tới trước mộ Chu Lương.

Lúc còn bé, Lâm Dật đã từng tới nơi như thế này rồi, bởi vì khi ấy tuổi nhỏ vô tri, dù có tới đây cũng chẳng có cảm giác gì cả.

Nhưng mà hiện tại, cảm thụ lại khác khi ấy rất nhiều.

Nơi đây giường như có một tấm màn ngăn cách không gian, chỉ cần người bước qua cửa lớn vào đây, đều sẽ bị một nỗi tình tự bi thương bao phủ.

Giống như một người, không cần biết đang vui vẻ tới mức nào, chỉ cần đi tới trước cửa ICU cũng sẽ cảm thấy áp lực, khó có thể khống chế cảm xúc của chính mình.

Cho dù là người mạnh mẽ như Lâm Dật cũng sẽ như vậy.

Mỗi lần tới đây, những chuyện xảy ra ở Panama khi ấy, đều sẽ hiện lên rõ ràng trước mắt.

Hai người cùng nhau tới khu bình dân…

Trốn dưới ống thoát nước 3 ngày 3 đêm, sau đó chạy trốn tới Chepobul.

Mỗi một sự kiện, đều như mới xảy ra ngày hôm qua vậy, không thể nào xua tan được.

Đồng thời, những hồi ức này lại như một con dao sắc nhọn, đâm vào trái tim Lâm Dật.

Cho tới tận bây giờ, anh vẫn chưa thể bước qua được rào cản trái tim ấy.

Từng bước từng bước, Lâm Dật bước đi thong thả mà nặng nề, cứ đi như vậy mười mấy phút sau mới tới được trước mộ Chu Lương.

Đám hoa cúc trước mộ Chu Lương, được trồng giống như một ngọn núi cao, tạo nên sự đối lập với những nơi khác xung quanh.

Dù sao thì, gia cảnh của những liệt sĩ khác so với Chu Lương vẫn xem như là bình thường.

Những người tới đây phúng viếng, đa phần đều là những nỗi niềm phát ra từ nội tâm, không giống như những kẻ có tiền bọn họ, làm ra bao nhiêu thứ nghi thức như vậy.

Đây là cách sống khác nhau giữa hai kiểu người, cũng không thể đơn thuần đánh giá ai đúng ai sai được.

Lướt qua những chiếc bia mộ của người khác, Lâm Dật ngồi xếp bằng trên đất.

Kiểu ngồi hẳn xuống đất để phúng viếng này khiến cho những người bên cạnh có chút khó hiểu.

Nơi đây không phải là nghĩa trang bình thường, một nơi trang nghiêm như vậy, đây là lần đầu tiên có kiểu người như thế này đó.

Nhưng ánh mắt của người này, xem như cũng khá đẹp, cô gái trẻ đang phúng viếng ở bên cạnh nghĩ thầm trong lòng.

Lâm Dật không thèm quan tâm tới ánh mắt của những kẻ khác, lấy rượu mà mình đã mua ra, đặt ở trước mộ.

Sau đó, Lâm Dật châm cho Chu Lương một điếu thuốc, đặt ở ngay bên cạnh rượu.

"Ở dưới đó có đủ tiền xài không, để tôi dành thời gian đốt cho cậu thêm một ít nhé."

Lâm Dật hớp một ngụm rượu, sau đó lấy bình còn lại, đổ một ít xuống đất.

"Tửu lượng thấp cái gì, uống thêm chút nữa đi."

Lâm Dật cứ giống như một tên ngốc vậy, lầm bầm lầu bầu mắng một câu, sau đó lại đổ thêm không ít rượu lên mặt đất.

Giống như số rượu đổ trên mặt đất này đều có thể bị Chu Lương uống hết vậy.

Người đang viếng thăm ở bên cạnh, nhìn thấy dáng vẻ của Lâm Dật, bị dọa cho một trận, cứ cảm giác người này sai sai thế nào.

Giống như bị bệnh thần kinh ấy, liền vội vàng phúng viếng cho xong, sau đó rời đi.

"Cái người kia bị làm sao vậy, có phải thần kinh không bình thường không."

Người nói chuyện, là một người phụ nữ trung niên, lúc Lâm Dật tới viếng mộ Chu Lương, bà đã đứng ở một cái mộ khác cách đó vài mét.

Người được mai táng phía dưới, là cháu của bà.

Nhưng bởi vì nguyên nhân là Lâm Dật, bà đã vội vã phúng viếng cho xong, trong lòng thầm phê bình vài câu.

"Chắc là do đau lòng quá độ thôi, chúng ta vẫn nên đi đi." Cô gái trẻ nói.

Bởi vì cô nhìn thấy ánh mắt Lâm Dật lộ ra, phát hiện đối phương có lẽ là một soái ca, dứt khoát nói đỡ nói tốt vài câu.

Nếu như đổi thành một kẻ xấu xí, chắc chắn sẽ không có đãi ngộ như thế này đâu, nhưng mà mẹ của cô thì lại không có cảm giác như vậy."

"Khó khăn lắm mẹ mới dành ra cả một ngày trời muốn quét dọn ở đây, bây giờ chuyện này còn chưa làm xong." Người phụ nữ trung niên oán giận nói:

"Mẹ phải đi tìm quản lý để nói chuyện này, một nơi trang nghiêm như vậy lại bị hắn làm ra như thế này, chẳng khác gì cái bãi tha ma cả."

"Không cần phải trực tiếp thế này đâu, ngày mai con được nghỉ, con tới giúp anh dọn dẹp là được rồi, chuyện nhỏ thế này không cần truy cứu nữa đâu."

"Thế làm sao mà được, người làm mẹ như mẹ đây, đã cả năm trời chưa tới rồi, còn muốn nhìn nó thêm một chút." Người phụ nữ trung niên lau nước mắt.

"Vậy được rồi, con không quản nữa."

Hai người đi càng lúc càng xa, chuẩn bị đi tìm quản lý.

Lâm Dật ở trước mộ không hề hay biết cuộc đối thoại của hai mẹ con kia, vẫn đang lầm bầm nói chuyện.

"Tiểu tử nhà cậu tửu lượng cũng khá đó chứ, uống hết cả một lọ rồi mà vẫn chưa có say, vậy mới giống người đội một chút ta chứ."

Lâm Dật lại mở thêm một lọ nữa đặt ở trước mộ Chu Lương: "Vậy thì đừng có lề mề nữa, uống tiếp đi."

Trong khoảng thời gian này, không chỉ có hai mẹ con vừa nãy, mà những người khác đi qua đây cũng thấy được hành vi quái dị của Lâm Dật.

Nhưng tất cả đều né tránh theo bản năng, và theo bản năng tin rằng tinh thần của người đàn ông này dường như không được bình thường.

Lâm Dật lại châm một điếu thuốc, sau đó lại châm cho Chu Lương một điếu.

"Bây giờ bên nhà cậu hình như đang xảy ra chút vấn đề, tôi sẽ giúp cậu xử lý một chút."

"Nhưng mà cậu yên tâm đi, mối thù này tôi nhất định sẽ báo cho cậu."

"Dám ra tay với người của đội một, chuyện này không xong đâu! Mẹ nó, tôi sẽ…"

"Thưa anh…"

Ngay tại lúc Lâm Dật đang lẩm bẩm nói chuyện với tấm bia mộ, phát hiện ra có người vỗ vỗ lên bả vai mình.

Quay đầu lại nhìn, phát hiện ra là một người đàn ông trung niên mặc đồng phục.

Ở trước ngực anh ta còn có một tấm bảng tên, là nhân viên công tác của nghĩa trang.

Nhưng điều đáng nói là, phía sau ngoại trừ nhân viên công tác, còn có vài người bình thường khác, trên tay đang cầm đồ vật, giống như là tới để phúng viếng vậy đó."

"Sao vậy?" Lâm Dật hỏi.

Anh trai chung niên vẻ mặt khó xử, thăm dò hỏi: "Này tiểu tử, cậu không sao đó chứ?"

"Không sao cả, đến nói chuyện với huynh đệ của tôi thôi mà, có sao không?"

Người đàn ông trung niên run run, vẻ mặt mất tự nhiên.

Huynh đệ à, cậu trả lời thế này bảo tôi biết nói gì tiếp nữa đây!

Chương 1907: Đều Là Bọn Họ Dùng Mạng Để Đổi Lấy

"Này tiểu tử, tôi cũng khá hiểu tâm tình của cậu." Người đàn ông trung niên dùng ngữ điệu thấu hiểu nói:

"Nhưng mà dù thế nào cũng phải chú ý cách làm chứ, cậu nói có phải không."

"Anh nói cũng đúng." Lâm Dật nói: "Nhưng tôi làm vậy có gì sai đâu? Cũng không ảnh hưởng tới người khác."

Người đàn ông trung niên có chút hạn hán lời, cậu không có ảnh hưởng tới người khác, nhưng cậu dọa người khác đó!!!

"Cậu xem thế này có được không nè, chúng ta để khi khác lại tới, hoặc là đợi khi nào ít người một chút thì tới có được không?"

Lâm Dật nhíu nhíu mày: "Tại sao chứ?"

"Chuyện này..."

"Chắc là anh chưa từng thấy kiểu viếng như thế này nhỉ." Lâm Dật nói: "Nhưng mà anh yên tâm đi, tôi chỉ là người bình thường, không bị điên đâu."

Coi cậu ta nói nè, ai thần kinh mà chẳng bảo mình bình thường chứ.

"Đây là giấy chứng nhận của tôi, bây giờ chắc là có thể chứng minh rồi chứ nhỉ?"

Nhìn thấy tờ giấy chứng nhận sĩ quan Lâm Dật đưa qua, người đàn ông trung niên trở nên sửng sốt, bởi vì anh ta cũng chính là một người xuất ngũ.

Mở ra giấy chứng nhận sĩ quan, người đàn ông trung niên lại càng trở nên nghiêm nghị!"

Nhìn dáng vẻ của cậu ấy, chắc cũng chỉ khoảng 25 tuổi, vậy mà đã là trung tá!

Trong lịch sử của cả cái Hoa Hạ này cũng chưa từng có tiền lệ!

Phải ghi công biết bao nhiêu mới có được vinh dự như vậy!

"Chào thủ trưởng!"

Người đàn ông trung niên hướng về phía Lâm Dật, kính chào bằng kiểu chào tiêu chuẩn của nghi thức trong quân đội.

"Không cần phải như vậy, đi lo việc của anh đi, để tôi một mình ở đây một lát."

"Được được được, "ngài" cứ làm đi, có việc gì thì kêu tôi."

"Được."

Nhân viên quản lý xoay người rời đi, sau đó lau đi cái trán đầy mồ hôi lạnh của mình, đi ra bên ngoài.

Ngay tại lúc này, đôi mẹ con đã báo cáo Lâm Dật ngăn anh ta tại.

"Đại ca, sao người kia vẫn còn chưa đi, cứ ở đó lầm bầm làu bàu mãi, dọa chết người rồi." Người phụ nữ trung niên vỗ ngực nói.

"Tôi không có tư cách đuổi người ta đi, nhưng mà mấy người cũng đừng lo, mỗi người đều có một phương thức thăm viếng khác nhau, cậu ta không có vấn đề gì đâu."

"Không có tư cách? Cậu là nhân viên quản lý ở đây, sao lại không có tư cách chứ?"

"Người ta là trung tá đó, trước khi tôi xuất ngũ cũng chỉ là binh nhì thôi, người ta là thủ trưởng của tôi, chắc chắn là tôi không có tư cách rồi!"

"Không phải chứ, còn trẻ vậy mà đã là trung tá rồi?"

Người phụ nữ trung niên rõ ràng không biết quân hàm này thể hiện được điều gì, nhưng con gái bà ta lại vô cùng rõ.

"Tôi đã xem giấy chứng nhận của cậu ấy rồi, quả thật là trung tá." Nhân viên quản lý cảm thán, nói:

"Mới chỉ có hơn 25 tuổi đã có thể đạt tới cấp bậc này, quả thật là không tầm thường, đổi một cách nói khác, người dân có thể có được những ngày tháng tốt đẹp như hiện tại, đều là do bọn họ dùng tính mạng để đổi lấy, cho nên hãy nhẫn nhịn một chút đi, bọn họ cũng không dễ dàng."

Lời nói của nhân viên quản lý khiến cho tất cả những người ở đây đều cảm thấy cảm động.

Giống như anh ấy nói, những ngày tháng tốt đẹp hiện tại của mình, quả thật là do những người này dùng tính mạng để đổi lấy.

Lần này, ánh mắt mọi người nhìn Lâm Dật, đều trở nên tôn kính.

Mặc dù cách thăm viếng của anh có chút dọa người, nhưng cũng là một người đáng yêu!

Ở bên này, phía trước mộ Chu Lương, Lâm Dật uống cạn một hơi rượu trong bình, chai rượu còn lại cũng đổ thật sâu vào trong lòng đất, giống như thật sự đang gửi tới nơi xa xôi đó vậy.

Reng reng reng…

Lúc này, điện thoại của Lâm Dật reo lên, là Ninh Triệt gọi điện tới.

"Anh đang ở đâu vậy."

"Ở nghĩa trang, tôi tới đây dạo một chút."

"Cũng chuẩn bị về đi thôi, tôi mua cho anh một bộ đồ mới, về thử xem, sau đó ra ngoài ăn cơm, nghe nói có một quán lẩu ngon số 1 ở đây, hương vị rất tuyệt vời."

"Được, bây giờ tôi về ngay."

Lâm Dật không muốn đi thử quần áo, cũng không muốn ăn cơm. Chỉ là rượu đã uống hết, lời cũng tâm sự sắp xong, nên quay về rồi.

Lâm Dật đặt nửa bao thuốc còn lại lên mộ Chu Lương.

Trước khi rời đi, nhìn chằm chằm thật sâu vào nơi đó một cái, rồi lập tức quay người rời đi.

……

Trong khách sạn, hai người mua không ít đồ, to to nhỏ nhỏ, tổng cộng phải mười mấy món.

"Quả thật là, quần áo ở bên này có bao nhiêu mẫu mà bên Yến Kinh không có, chuyến này đi không phí công rồi.

"Cô nghĩ lớn hơn chút đi được không." Khưu Vũ Lạc nói: "Chúng ta đến đây để làm chính sự đó."

"Cô còn có mặt mũi nói tôi hả?" Ninh Triệt nói:

"Là ai đã mua hơn 10000 tiền quần áo với mỹ phẩm? Đây là thái độ tới làm chính sự của cô hay sao?"

"Mỹ phẩm tôi mua toàn là mỹ phẩm đắt tiền, ai như cô, túi to túi nhỏ không biết bao nhiêu."

"Vậy thì có khác gì nhau chứ, người cứ nhìn thấy đồ mỹ phẩm là bất động là cô còn gì."

"Được rồi được rồi, đừng nói chuyện này nữa."

Khưu Vũ Lạc dừng lại vấn đề này: "Giờ đã 3 giờ chiều rồi, bao giờ Lâm Dật mới về vậy, tôi sắp đói chết rồi."

Ninh Triệt nhìn đồng hồ đeo tay: "Lúc tôi gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy đang ở nghĩa trang. Đã hơn nửa tiếng rồi, tôi nghĩ sẽ quay về sớm thôi, cứ chờ thêm lúc nữa đi."

"Vậy tôi đi thử mỹ phẩm nhé."

"Cho tôi thử son một chút, tôi cảm thấy màu sắc rất chính xác."

Khưu Vũ Lạc bảo vệ đồ trang điểm ở sau lưng mình: "Màu sắc chính xác thì sao cô không tự đi mà mua."

"Cô đã mua về đây rồi còn gì, tôi mua thêm chỉ phí tiền, dùng của cô là được."

"Đm!" Khưu Vũ Lạc nói:

"Tôi đi tắm trước đây, muốn thử thì tự mà dùng."

"Mau tắm đi, tắm xong tôi cũng tắm, tôi phải thay bộ váy mới mua."

"Cô vẫn nên thay nội y đi, có khi buổi tối sẽ mặc đó."

"Đừng có thẳng thừng như vậy chứ, ngại chết đi được, hehe."

Cộc cộc cộc

Ngay tại lúc hai người đang đùa giỡn với nhau, nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa.

"Tốc độ cũng nhanh ghê, mới đó mà đã về tới đây rồi."

Ninh Triệt cũng không ngờ tới, đi mở cửa.

Nhưng mà, khi cánh cửa bị mở ra thì phát hiện, người gõ cửa không phải là Lâm Dật.

"Các người tới đây làm gì!"

Người đứng bên ngoài cửa là người Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều quen!

Chính là Ngụy Dụ Long và Chu Tuấn Trì!

Nhìn thấy hai người bọn họ, Khưu Vũ Lạc cũng không còn tính đi tắm nữa, đứng ở bên cạnh Ninh Triệt.

Muốn biết hai người bọn họ đến đây là có mục đích gì.

Nhưng có thể khẳng định, tất nhiên không phải chuyện tốt đẹp gì cả.

Bởi vì bất kể là mình hay Ninh Triệt đều không có giao du gì với hai người họ cả.

Hai người ngoài cửa bước vào, Chu Tuấn Trì nhìn hai cô rồi nói:

"Tôi còn muốn hỏi hai người đây, Yến Kinh đang yên đang lành thì không ở, chạy tới Dung Thành của chúng tôi làm gì?"

"Chuyện này liên quan gì tới các người? Có phải là các người quản rộng quá rồi không?"

Ninh Triệt không lạnh không nhạt nói, căn bản không thèm đặt hai người này trong mắt.

"Aiya, làm tổ trưởng rồi quả nhiên có khác, đã dám dùng loại khẩu khí này để nói chuyện với chúng tôi rồi?" Chu Tuấn Trì ngẫm nghĩ nói.

"Cậu cũng có thể hiểu được mà." Ninh Triệt dựa vào bên tường, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

"Tôi là tổ trưởng, các người là thành viên trong tổ, bất kể nhìn thế nào thì tôi cũng cao hơn các người một bậc, muốn quản lý các người cũng là có lý có lẽ, không phải sao."

"Haha... các cô không cảm thấy bản thân rất thấp kém sao?" Chu Tuấn Trì cười lạnh một tiếng, nói:

"Nếu như là trước kia thì tôi còn có thể hiểu được, có Lâm Dật làm chỗ dựa cho các cô, người bình thường cũng sẽ không trêu chọc các cô được, nhưng Lâm Dật đã chết rồi, hai người vẫn còn dùng cái thái độ không coi ai ra gì này hả, tôi muốn hỏi xem, hai người đã thật sự xem mình là đồ ăn rồi?"

Chương 1908: Phá Nát Thể Diện.

Ánh mắt hai người, nhìn lướt qua trên người Chu Tuấn Trì.

Tôi cảm thấy người này có phần buồn cười, giống như con gián không thể bị đánh chết vậy.

Mấy ngày hôm trước vừa mới bị Lâm Dật đập cho một trận, bây giờ mới chưa qua bao lâu, vậy mà đã dám nhảy ra cao ngạo hiên ngang như vậy rồi.

Không hề cảm thấy thẹn với lòng chút nào sao?

"Tôi thực sự thấy buồn bực, hai người các cậu cái đến đây rốt cuộc là có mục đích gì?" Ninh Triệt hai tay vòng quanh trước ngực, chỉ chỉ ngoài cửa: "Nếu như không còn chuyện gì khác, phiền hai người cút hộ đi, đừng ở chỗ này ô nhiễm không khí nữa được không?"

Chu Tuấn Trì híp híp mắt lại: "Đã tới lúc này rồi, còn giả bộ hồ đồ không rõ sao?"

Sắc mặt của Ninh Triệt và Khưu Vũ Lạc khẽ biến.

Từ lúc hai người vào đây, bọn họ cũng đã đoán được một chút nguyên do

Hiện tại nghe được Chu Tuấn Trì nói nói như vậy, hai người có thể khẳng định, bọn họ hẳn là đã biết về chuyện ở nhà họ Chu.

Nếu không sẽ không làm ra chuyện nhàm chán như vậy.

Ngược lại, bọn họ có thể tìm được nơi này trong khoảng thời gian ngắn như vậy, khả năng điều tra của bọn họ tuyệt đối là đỉnh cao. Không hổ danh là người của tổ 4 Lữ đoàn Trung vệ.

"Tốt xấu gì cũng là ông lớn có tên tuổi, nói chuyện trực tiếp một chút đi, ngấm ngầm hại người như vậy có gì thú vị hả."

Cạch~

Chu Tuấn Trì kéo một cái ghế qua, châm điếu thuốc, dùng ánh mắt dò xét để nhìn Ninh Triệt.

"Tôi rất muốn biết, các cô tới Chu gia làm gì? Có thể cho tôi một lời giải thích không?"

Chu Tuấn Trì cũng không có che dấu lai lịch của chính mình.

Cho dù Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt là tổ trưởng của Lữ đoàn Trung vệ, bản thân lại chỉ là thành viên bình thường, nhưng là căn bản không có để hai người vào mắt.

Đổi một cách nói khác, ngoại trừ tiểu đội Viêm Long ra, tổ 4 không có bất kỳ một người nào đặt 3 tổ còn lại vào trong mắt.

Bởi vì dựa vào trình độ của chính mình, cũng đủ đảm nhiệm chức tổ trưởng.

Vì vậy, trong mắt Chu Tuấn Trì, hai người này chỉ là hậu bối, hơn nữa lại còn là phụ nữ, nếu không xảy ra chuyện như thế này, e rằng họ sẽ không thèm nhìn họ một cái.

"Giải thích?" Ninh Triệt nói:

"Chu Lương xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chúng tôi là lãnh đạo của Lữ đoàn Trung vệ, tới đây để thể hiện sự an ủi, cũng là chuyện đương nhiên."

"Tới đây thăm hỏi quả thật không thành vấn đề, nhưng hình như các người đã làm ra chuyện không nên làm."

Chu Tuấn Trì vẻ mặt lạnh nhạt đích nhả ra một làn khói, ánh mắt đảo qua quét lại ở trên người hai người.

"Đã đến lúc này rồi, tôi thấy chúng ta nên thành thật với nhau một chút thì tốt hơn, hạng mục gần đây của chúng tôi và tập đoàn Hải Khắc Lực, có phải là do các cô bắt dừng lại không."

Khưu Vũ Lạc cùng Ninh Triệt, đều đã đoán được, Ngụy Dụ Long cùng Chu Tuấn Trì tới đây là vì chuyện này.

Nhưng khả năng nhìn thấy mọi chuyện của bọn họ lại vô cùng bất ngờ, đúng là người của tổ 4 không hề tầm thường.

"Chuyện này cậu không thể trách chúng tôi được, hai nhà của chúng tôi không có năng lực lớn như vậy, các cậu tìm lầm người rồi."

Chu Tuấn Trì không kiên nhẫn đích gãi gãi lỗ tai.

"Hai người các cô không cảm thấy hành vi của mình đang rất lừa người dối mình sao? Nếu như không có đủ lý do thì bọn tôi sẽ đến đây ư?"

Ninh Triệt nhún vai tỏ vẻ không có gì cả.

"Các người nghĩ thế nào cũng chẳng sao cả, dù sao thì việc này cũng chẳng liên quan gì tới chúng tôi, còn nữa, chúng tôi chuẩn bị đi tắm rửa trang điểm rồi, nếu như không còn chuyện gì khác thì hai người rời khỏi đây đi."

"Trước khi mục tiêu đạt được, muốn chúng tôi rời đi, chỉ sợ là không dễ dàng như vậy."

Ninh Triệt thuận tay châm một điếu thuốc, nhìn hai người nói:

"Tình hình của tổ 4, hai người hiểu rõ hơn chúng tôi nhiều, có bản lĩnh này, vẫn là đi lo chuyện của bản thân trước đi, đừng có nghĩ tới những chuyện vô dụng khác nữa."

Chu Tuấn Trì híp mắt, nghẹn một bụng tức giận.

Cứ cảm giác như vừa đánh một đòn thật mạnh vào bông vậy, đối phương hoàn toàn không có cảm giác gì.

Nhưng ngay lúc này, Ngụy Dụ Long mở miệng.

"Hai người nên hiểu rõ tình hình hơn đi. Hôm nay chúng tôi đến đây, không phải để thảo luận về chuyện này đâu. Tôi hạn cho các cô trong vòng một ngày, phải khôi phục được hạng mục của 3 nhà, nếu không hậu quả, các cô sẽ phải tự chịu trách nhiệm."

Biểu tình của hai người phụ nữ đồng thời đông cứng, đều nhìn về phía Ngụy Dụ Long từ nãy giờ không nói gì.

So với Chu Tuấn Khi, cái tên im hơi lặng tiếng này càng khó đối phó hơn.

"Cậu có ý gì hả? Chẳng lẽ còn định ra tay với hai chúng tôi sao?" Ninh Triệt nói.

"Tuy rằng chúng ta không cùng một tổ, nhưng cũng xem như là đồng nghiệp, không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, tôi khẳng định sẽ không động thủ đâu." Ngụy Dụ Long nói:

"Nhưng các người âm thầm, phá hủy hạng mục của ba công ty nhà chúng tôi, nếu không cho chúng ta một lời giải thích, tôi khẳng định sẽ phải nói chuyện tử tế với hai người.."

"Vậy thì phải nói một tiếng xin lỗi rồi, giữa chúng ta không có gì để nói cả."

Ngụy Du Long nheo mắt lại, hơi cúi đầu nói:

"Đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, đây là cơ hội cuối cùng!"

"Tùy cậu thích nói thế nào thì nói, tôi không có rảnh đi quan tâm tới cậu."

Ninh Triệt vừa mới nói xong, liền cảm giác một bóng đen lao đến, hiện lên trước mắt mình.

Lúc cô kịp phản ứng, phát hiện ra Ngụy Dụ Long đã vọt tới trước mặt chính mình!

Không còn đường lui, trong lòng vội vàng, Ninh Triệt bày ra tư thái phòng ngự, hai cú đánh giao nhau kết hợp chồng chất ở trước ngực, nhưng vẫn là chậm hơn một bước!

Ngụy Dụ Long đá một cú thật cứng rắn, đá lên người Ninh Triệt.

Vốn dĩ thực lực của hai người còn có chênh lệch, hơn nữa Ngụy Dụ Long chiếm lợi thế ra tay trước, một đá này đã đá cho Ninh Triệt phải lui vài bước.

Cho đến đụng vào chiếc giường hai người phía sau, mới ngừng lại được!

Rầm!

Vừa ngay lúc này, Khưu Vũ Lạc xông lên phía trước, đạp lên thành giường, đá về phía Ngụy Dụ Long.

Hai người đã quen biết nhau cũng đã nhiều năm nhiều năm, đã hình thành sự hiểu biết sâu sắc về nhau.

Bây giờ có chuyện xảy ra với Ninh Triệt, Khưu Vũ Lạc đã phản ứng ngay lập tức!

Ngụy Dụ Long phản ứng cực nhanh, ngay lúc Khưu Vũ Lạc hướng tới, cũng đã làm ra động tác phòng thủ.

Hắn lùi người lại một bước, vươn tay nắm lấy chân của cô, ngăn cản chiêu thức của Khưu Vũ Lạc.

Thấy tình hình không ổn, Khưu Vũ Lạc ra sức phát lực ở bụng và thắt lưng, mạnh mẽ thoát khỏi sự khống chế của Ngụy Du Long, ngã xuống nền đất.

Mà Lúc này, Ninh Triệt cũng đã phản ứng lại, phi tới phía Ngụy Dụ Long.

Cô rất rõ ràng, nếu đơn đả độc đấu, ai cũng không phải đối thủ của Ngụy Dụ Long!

Chỉ có hai người kết hợp, mới có thể có chút cơ hội!

Nhưng ở ngay lúc Ninh Triệt định ra tay, Chu Tuấn Trì vốn chưa làm gì đã bắt đầu động thủ !

Chân đạp mặt đất, vọt tới trước mặt Ninh Triệt, một cước đá vào bụng của cô!

Ninh Triệt không kịp phản ứng, bị Chu Tuấn Trì đánh lén thành công, thân mình bay ngược ra ngoài, văng với vị trí cửa sổ.

Từ điểm này, có thể thấy Chu Tuấn Trì đã dùng hết toàn lực.

Trình độ của Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt quả thật kém xa Ngụy Dụ Long, nhưng so với Chu Tuấn Trì thì cũng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Nếu như không phải bị hắn đánh lén, sẽ không thể nào chật vật như vậy được.

"Ninh Triệt!"

Khưu Vũ Lạc kinh ngạc hô một tiếng, bỏ đi ý định tấn công một lần nữa của mình, xông về phía Ninh Triệt, muốn giúp cô kiểm tra vết thương.

"Tôi không sao."

Cuộc chiến giữa bốn người, tạm thời bị gián đoạn, Ninh Triệt lau đi vết máu trên khóe miệng của mình, đứng song song với hai người.

Ngụy Du Long sắc mặt thâm trầm nhìn hai người: "Các cô vẫn muốn tiếp tục như vậy sao."

"Xem ra trình độ của các cô là bị đánh cho ngã ấy hả, không muốn ở lại Lữ đoàn Trung Vệ nữa rồi đúng không."

Chương 1909: Đúng Lúc Đuổi Tới.

Mặc dù Lữ đoàn Trung vệ khuyến khích bàn luận, nhưng loại chiến đấu ở cấp bậc này, quả thật vẫn được cho phép.

Và những gì Ninh Triệt nói chính xác là tình huống mà hai người đang ở lúc này.

Bởi vì lữ đoàn trung vệ đã khởi động kế hoạch xuất ngũ của bọn họ, chỉ là chưa phê chuẩn văn bản chính thức xuống thôi.

Cho nên nghiêm túc mà nói, bọn họ đã không còn được xem như người của Lữ đoàn nữa rồi!

"Là có thể thế nào, chứ không phải còn có thể thế nào." Ngụy Dụ Long mặt không chút thay đổi nói:

"Vẫn là câu nói vừa rồi, nếu như còn không ngưng hành vi của chính mình, cũng đừng trách chúng ta không khách khí ."

"Haha…" Ninh Triệt cười lạnh một tiếng, khinh thường nói:

"Trong lòng chúng tôi đều biết rõ tâm tư cẩn thận của mấy gia tộc các ngươi. Không phải các người chỉ muốn nhân cơ hội này thôn tính sản nghiệp của nhà họ Chu và tập đoàn Lăng Vân sao? Suy tính của các người, chỉ sợ là không thể thành hiện thực được."

"Tôi biết, mục đích các cô làm như vậy, cũng không phải vì bảo hộ nhà họ Chu, chỉ là tiện thể làm mà thôi, mục đích thật sự là muốn bảo hộ tập đoàn Lăng Vân." Ngụy Dụ Long nói:

"Nhưng Lâm Dật đều đã chết, hơn nữa hắn cũng không có người nối nghiệp, cuối cùng công ty này, đương nhiên sẽ bị sụp đổ, cô làm như vậy là phí công mà thôi, cần gì phải thế, không cần biết nói như thế nào, chúng ta cũng đều từng là chiến hữu, không nhất thiết phải làm tổn thương hòa khí."

Tuy rằng trình độ của Ngụy Du Long quả thật rất cao, nhưng chỉ số thông minh cũng chẳng cao được như vậy, bộ dạng trông không thông minh tí nào.

Hắn nói ra những lời này, không còn nghi ngờ gì đem kế hoạch của chính mình, toàn bộ đều khai ra bằng hết.

Và điều này cũng gần giống như những gì ba người đã phân tích.

Nhưng hiện tại ngay tại lúc này, đã đem mấy thứ này khai bằng hết ra, rõ ràng không thích hợp cho lắm.

Hữu dũng vô mưu, chính là dùng để nói những kẻ như hắn .

Ninh Triệt khẽ lộ ra ý cười trên khóe miệng, ba của Lâm Dật thật đúng là không chém gió.

An bài anh diễn vở kịch giả chết này, thế mà có thể khui ra được nhiều kẻ có lòng mang kế hoạch nham hiểm đến vậy.

Có thể thành cấp S trong quá khứ, quả nhiên là có bản lĩnh.

"Tôi không muốn nói thêm những thứ khác với cậu nữa, nhưng vẫn là câu nói kia, tôi không thể nào để các người đụng tới tập đoàn Lăng Vân đâu."

"Vẫn còn cứng miệng đến mức nào sao? Không sợ tôi đánh chết cô hả?" Chu Tuấn Trì trêu đùa:

"Nếu như Đào Thành ở đây, có lẽ lúc đối phó còn hao tốn chút sức lực, nhưng hắn không ở đây, hai người các các cô chẳng có cơ hội đâu."

Đào Thành?

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, vài giây sau mới hiểu được hắn là có ý gì.

Tin tức liên quan đến mình, chắc chắn là hắn moi ra được từ chỗ Chu Nguyên.

Mà tin tức Chu Nguyên có được, chắc chắn là do cơ sở ngầm mà hắn bố trí ở nhà họ Chu!

Lâm Dật được mang theo tới, lại bị nhầm thành Đào Thành!

Như vậy là có thể giải thích được.

"Không có cơ hội bọn tôi cũng sẽ không bỏ cuộc." Khóe miệng của Ninh Triệt, lộ ra một ý cười khó có thể nắm bắt được, thậm chí còn có thể nói là cười xấu xa.

Trong tình hình hai đấu hai, chính mình và Khưu Vũ Lạc chắc chắn không phải đối thủ hai người bọn họ.

Điều cần làm hiện tại, chính là kéo dài thời gian, chờ Lâm Dật trở về, tất cả đều sẽ đâu vào đó.

"Con đàn bà thối, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!"

Ngụy dụ long chính là một tên ngốc điển hình, căn bản không để cho Ninh Triệt cơ hội nói thêm nửa lời kéo dài thời gian, lại một lần nữa lao vọt lên!

Chu Tuấn Trì cũng không nhàn rỗi, cùng Ngụy Dụ Long hành động cùng nhau.

Mặc dù kỹ năng của anh ta vượt trội so với hai người, nhưng nếu cả hai cùng đối phó với anh ta, cũng sẽ rơi vào thế hạ phong.

Bản thân mình cũng phải xông lên giúp đỡ, không thể cho hai cô ả có cơ hội!

Khưu Vũ Lạc đối đầu với Ngụy Dụ Long, Chu Tuấn Trì đối đầu với Ninh Triệt!

Hai người phía sau trình độ không cách nhau mấy, đánh nhau khó mà phân biệt được, nhất thời không biết ai chiếm thế thượng phong.

Nhưng tình huống bên phía Khưu Vũ Lạc thì không được tốt cho lắm!

Sau khi giao thủ hơn mười chiêu, Khưu Vũ Lạc đã rơi vào thế hạ phong một cách rất rõ ràng, chỉ có thể bị động phòng thủ!

Đến ngay cả khóe miệng, cũng đều đã chảy ra vết máu!

"Giao cô ta cho cậu, tôi thu phục Ninh Triệt!"

Ngụy Du Long hô lên một tiếng, bảo Chu Tuấn Trì thay đổi đối thủ.

Cứ như vậy, hai bên đều rơi vào thế hạ phong, đẩy Khưu Vũ Lạc cùng Ninh Triệt vào góc chết, trạng thái thảm thiết!

Rầm!

Ngụy Dụ Long một cước đá Ninh Triệt vào tường, không cho cô có cơ hội phản ứng, hắn ta vươn bàn tay to ra, nắm lấy cổ cô, kiên quyết khống chế cô!

"Còn muốn đánh sao, cô muốn để cô ta chết luôn sao?"

Ngụy dụ long mặt không chút thay đổi, ngữ điệu lạnh như băng.

Khưu Vũ Lạc đã bị phân tâm, Chu Tuấn Trì nắm bắt cơ hội này, một cước đá bay, thậm chí đập đến cả bàn trà cũng bị đập nát.

"May buông cô ấy ra!"

Khưu Vũ Lạc trừng mắt mắt nói!

"Buông cô ta ra?"

Ngụy dụ long cười lạnh nói: "Không phải các cô rất mạnh miệng sao, bây giờ đã nghĩ thông suốt rồi?"

"Phụt!"

Ninh Triệt phun nước bọt tới phía Ngụy Dụ Long: "Những ngày tháng tốt đẹp của hai người sắp kết thúc rồi, muốn chúng tôi rút lui, không thể nào!"

Ngụy Dụ Long híp mắt, tỏa ra sát khí.

Hắn không có bản lĩnh được như Lâm Dật, chỉ dám động thủ với hai người, chứ không dám giết người.

Thế cho nên phẫn nộ trong lòng, tựa như núi lửa phun trào vậy, không thể ức chế.

"Mẹ nó, thật sự nghĩ tao không dám giết người sao!"

Ngụy Dụ Long siết chặt cổ Ninh Triệt, đột ngột nhấc bổng cô lên.

"Khụ khụ khụ…"

Sắc mặt Ninh Triệt trắng bệch, bộ dáng chật vật, nhưng vẫn như trước không có hề nhượng bộ!

"Mẹ nó!

Khưu Vũ Lạc mắng một câu, bộc phát ra khí lực toàn thân, tiến lên hướng Ngụy Dụ Long!

Nhưng Chu Tuấn Trì ở một bên, cũng không có để cho cô dễ dàng thực hiện được, theo sát sau đó vượt lên trên, lại đá cô sang một bên.

Khưu Vũ Lạc gắt gao ôm lấy ngực, không đứng dậy nổi, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Mà ngược lại, Ninh Triệt bên kia, trạng thái còn thảm hơn nhiều.

Trên mặt không có một chút huyết sắc, có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào!

Ngụy Dụ Long nhìn chằm chằm cô: "Bây giờ vẫn còn không nhượng bộ sao!"

"Không, không thể nào, các, các người không còn sống được bao lâu đâu." Trữ Triệt nói một cách đứt quãng.

"Sống không được đã bao lâu?" khóe miệng Ngụy Dụ Long, lộ ra ý cười khinh thường:

"Tôi không làm gì cô. Chỉ là thảo luận bình thường thôi. Thực lực của cô không tốt. Bị đánh thành ra thế này, Lữ đoàn Trung Vệ cũng không thể trách chúng tôi."

"Chính là vậy đó." Chu Tuấn Trì châm một điếu thuốc, phụ họa vào:

"Còn có gia tộc của hai cô, mặc dù mạnh hơn nhà chúng tôi một chút, nhưng cũng chỉ có hạn thôi, muốn hạn chế, trừng phạt chúng tôi thì cũng là chẳng có khả năng, tôi rất muốn biết, cô nói lời này là có ý gì, chẳng lẽ là chỉ Đào Thành sao?"

"Cái tên phế vật Đào Thành kia tôi biết, trình độ còn chẳng bằng chúng tôi." Ngụy dụ long khinh thường nói:

"Nếu ba người cùng nhau đánh, có thể còn phải tốn chút công sức để đối phó, nhưng cả hai đều bị đánh thành ra thế này rồi. Cho dù cậu ta có quay lại, thì có thể làm gì được tôi chứ? Người như cậu ta, tôi chỉ cần một tay alf thu phục được thôi!"

Rầm!

Ngay tại lúc Ngụy Dụ Long đang nói chuyện, cánh cửa phòng bị một cước đá văng ra!

Biến cố bất thình lình xảy ra, làm cho Ngụy Dụ Long và Chu Tuấn Trì có chút bất ngờ, đều quay đầu lại nhìn lại!

Thật ngạc nhiên, phát hiện ra một người đàn ông đeo khẩu trang và đeo kính râm đang đứng bên ngoài!

Nhìn thấy Lâm Dật, sắc mặt Chu Tuấn Trì biến đổi!

Mặc dù đối phương đã thay quần áo nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên hắn vẫn nhận ra, người đứng ngoài cửa chính là người đã đánh bại hắn và Ngụy Du Long ở bệnh viện Dung Hợp!

"Vậy mà lại là mày!"

Chương 1910: Để Cho Bọn Hắn Tự Sinh Tự Diệt

"Cậu quen người này sao?"

Lúc nói chuyện, Ngụy Dụ Long buông lỏng tay ra, Ninh Triệt cũng được dịp có cơ hội thở dốc.

Bởi vì hắn nhìn thấy sắc mặt Chu Tuấn Trì không được tốt lắm.

Điều này cũng khiến hắn nghi ngờ, dù sao hắn cũng là người đã từng nhìn thấy cảnh tượng lớn, dưới tình huống bình thường sẽ không lộ ra vẻ mặt như vậy.

"Trình độ của hắn vô cùng cao, tôi không phải đối thủ của hắn."

Nghe thấy câu nói này, thần sắc của Ngụy Du Long lập tức trở nên nghiêm túc.

Hắn biết trình độ của Chu Tuấn Trì, nếu Chu Tuấn Trì còn nói ra lời như vậy, thì người trước mặt này, nhất định phải rất thận trọng.

"Hóa ra người đi cùng bọn họ tới đây, không phải phế vật Đào Thành kia, mà là mày." Ngụy Dụ Long thấp giọng.

Lâm dật không nói chuyện, đi đến trước mặt Ninh Triệt, đỡ cô dậy, giúp cô đứng lên.

"Thế nào rồi."

"Tạm thời còn chưa chết được." Ninh Triệt đổ mồ hôi lạnh đầy người, không ngừng thở hổn hển, đứt quãng mà nói:

"Kẻ này là Ngụy Dụ Long, cũng là người tổ 4."

"Đoán được." Lâm Dật nói, mặt không chút thay đổi.

Ở Dung Thành, người có thể đi cùng với Chu Tuấn Trì, hơn nữa có thực lực mạnh mẽ như vậy. Ngoại trừ Ngụy Dụ Long ra không còn ai.

Chỉ là anh không ngờ tới, hai người này tìm đến nơi đây nhanh như vậy.

Xem ra những người xuất thân từ tổ 4, năng lực cá nhân cũng không tồi.

Lúc này, Khưu Vũ Lạc đi tới: "Cậu xử lý hai kẻ kia đi, để tôi chăm sóc Ninh Triệt cho."

Lâm Dật gật gật đầu, đối diện trực tiếp với Ngụy Dụ Long cùng Chu Tuấn Trì.

"Quả nhiên không hổ là người xuất thân từ tổ 4, tốc độ cũng khá nhanh đó." Lâm Dật đè thấp thanh âm, chỉ chỉ Chu Tuấn Trì: "Chẳng lẽ cái tên phế vật này, không nói cho mày biết, đừng có đụng vào người của tao ư."

Sự khủng bố của Lâm Dật, đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc đối với Chu Tuấn Trì.

Không phải bởi vì trình độ của hắn cao như thế nào, mà là vì anh dám tấn công Triệu Hà - tộc trưởng của năm gia tộc lớn!

Ở cả cái Hoa Hạ này, cũng không có vài người có lá gan như vậy!

Theo bản năng, Chu Tuấn Trì lùi ra sau vài bước, còn chưa bắt đầu đánh, hắn đã sợ hãi rồi .

Nhưng tên ngu Ngụy Dụ Long không có để ý tới điểm này.

Tuy rằng người đàn ông trước mắt rất mạnh, nhưng hắn cho rằng, dựa vào trình độ của chính mình, muốn đối phó với hắn, cũng không phải vấn đề.

"Mày từ đâu đây tới? Đây là chuyện nội bộ của bọn tao. Nếu không muốn gãy chân thì cút khỏi đây!"

Lâm Dật cúi đầu nhìn một cái: "Vậy thì mày cũng đừng cần đôi chân này của mày nữa!"

Thấu Lâm Dật không hề có ý khuất phục đích, Ngụy Dụ Long cũng không muốn phí lời thêm với anh nữa, nắm chặt hai đấm, lao về phía anh!

Cùng lúc đó, lâm dật cũng động thủ!

Đùng đùng đùng!

Chỉ trong thời gian vài giây ngắn ngủi vài giây, hai người đã giao thủ hơn mười chiêu!

Trong quá trình này, Lâm Dật nhận thấy nền tảng của Ngụy Du Long rất vững chắc, cũng không thể nào đem ra so sánh với Chu Tuấn Trì được.

Nhưng người càng kinh ngạc hơn lại là Ngụy Du Long!

Hắn cho rằng với trình độ của bản thân, trong vòng mười mấy chiêu, nhất định có thể đẩy lùi anh!

Nhưng tôi không ngờ rằng anh có thể đối phó với nó một cách dễ dàng như vậy!

"Chẳng trách có thể đánh bại được Chu Tuấn Trì, trình độ cũng khá đó, vậy thì phải nghiêm túc một chút rồi."

Vừa dứt lời, Ngụy Du Ling đã tung chân lên, đá về phía Lâm Dật!

Cũng vừa hay đúng lúc này, Lâm Dật tung đòn phản kích!

Lông mày khẽ nhướng lên, vẻ mặt nổi giận, cứ giống như một con mãnh thú chuẩn bị ăn thịt người vậy!

Rầm!

Một âm thanh vang lên, hai chân của hai người đạp mạnh vào nhau!

"Điều này sao có thể!"

Trong khoảnh khắc giao chiến, khiến cho Ngụy Dụ Long trợn tròn ánh mắt!

Hắn vốn tưởng rằng ở trình độ của mình, chỉ cần một chiêu là có thể đánh gãy xương đối phương, nhưng hắn không nghĩ tới khi cú đá này đập vào chân anh, chẳng khác gì đá vào một tấm thép vậy!

A----

Giây tiếp theo, một tiếng hét truyền đến, Ngụy Dụ Long ôm chặt bắp chân, đau đớn nằm trên mặt đất!

"Ngụy ca!"

Chu tuấn trì bị dọa đến ngu người, đánh chết hắn cũng chưa nghĩ đến, một người mạnh như Ngụy Dụ Long sao lại có thể thua người đàn ông đeo khẩu trang kia một cách như vậy!

Thấy tình huống không thể khống chế được, Chu Tuấn Trì vọt qua, hướng tới phía Ngụy Dụ Long!

Người đàn ông này mạnh quá mức, hoàn toàn không phải kẻ bản thân có thể ứng phó!

Ngoại trừ chạy trốn, không có lựa chọn nào khác!

Rầm!

Ngay lúc Chu Tuấn Trì đang đỡ Ngụy Dụ Long dậy, Lâm Dật đá một đá về phía trước, đá lên cằm hắn!

Lại là một tiếng hét thảm thiết truyền đến!

Với một lực lượng khổng lồ, răng môi Chu Tuấn Trì lẫn lộn, máu cũng đã chảy ra, trông hắn ta còn thảm hơn cả Ngụy Dụ Long!

Lúc này, nhìn thấy tình hình bi thảm của Chu Tuấn Trì, giường như Ngụy Dụ Long cảm thấy nỗi đau trên chân mình nhẹ đi không ít.

Cũng chính lúc này Ngụy Dụ Long mới thực sự hiểu người đàn ông đeo khẩu trang này tàn nhẫn đến mức nào!

"Mày, mày đừng qua đây!"

Ngụy Dụ Long lết cái chân đã bị phế của mình, bò tới cửa.

Đối với hắn mà nói, người đàn ông trước mặt hắn đại diện cho một sự khủng bố, hắn phải tìm cách trốn thoát khỏi đây!

"Đánh người của tao rồi, còn muốn bỏ đi?"

Lâm Dật lạnh mặt, không cho Ngụy Dụ Long bất kỳ cơ hội nào!

Nâng cao chân phải lên, giẫm lên chân còn lại của hắn!

A-----

Cùng với âm thanh tiếng xương cốt nứt vụn, còn có tiếng kêu thảm thiết của Ngụy Dụ Long!

Đau đớn khiến hắn suýt chết!

Lúc này, hai chân của hắn đều bị Lâm Dật phế đi.

Nửa đời còn lại, chỉ có thể ngồi trên xe lăn.

Chu Tuấn Trì ở một bên ngu người luôn rồi, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi cũng không kém gì Ngụy Dụ Long.

Trình độ của hắn không bằng Ngụy Dụ Long, nam nhân này sẽ không buông tha!

Rầm rầm rầm!

Không nói hai lời, Châu Tuấn Trì quỳ trên mặt đẩ, khấu đầu lạy ba lạy.

Đã tới lúc này rồi, hắn cũng không còn quan tâm đến vấn đề thể diện nữa.

Hắn không muốn nửa đời sau phải ngồi trên xe lăn.

"Tốt xấu cũng là người của Lữ đoàn Trung Vệ, ngay cả chút kiên cường ấy cũng không có sao." Lâm Dật thấp giọng nói:

"Cũng may mày không bị bắt, nếu không cả Lữ đoàn Trung vệ đều bị mày bán mất!"

Rắc!

Rắc!

Lâm Dật liên tục dùng hai chân, đạp gãy hai chân của Chu Tuấn Trì, trừng hai mắt một cái rồi trực tiếp ngất đi.

"Bây giờ phải làm sao đây."

Hai kẻ kia bị xử lý xong, Khưu Vũ Lạc đỡ Ninh Triệt đi tới bên đó.

"Về phòng của tôi trước đi, về phần hai kẻ này, cứ để ở đây cho tự sinh tự diệt."

"Được."

Bước tới trước mặt Ninh Triệt, Lâm Dật ôm eo bế cô lên, đi về hướng phòng mình.

Cùng lúc đó, bên ngoài phòng có không ít người vây quanh, đều là bị tiếng đánh nhau vừa rồi hấp dẫn tới.

Ngoại trừ những người cùng tầng, còn có cả nhân viên công tác của khách sạn.

Vốn dĩ chỉ nghĩ chỉ là một cuộc đánh nhau bình thường, nhưng không ngờ khi tới đây xem náo nhiệt, lại bi thảm đến vậy.

Mà vừa mới lúc nãy, khi hiện trường vượt quá tầm kiểm soát, khách sạn đã gọi cảnh sát và muốn các chuyên gia đến đây để xử lý chuyện này.

"Thư anh, chuyện này..."

Quản lý khách sạn cũng bị dọa tới kinh hãi.

Ban ngày ban mặt mà đi đánh gãy chân của người ta, người này quả là không sợ ai cả!

Nhưng việc giữ trật tự của khách sạn là công việc của hắn, nên hắn đành bạo gan tới hỏi một câu.

"Anh về tính giá trị tổn thất đi, tôi sẽ bồi thường theo giá gốc."

Thấy Lâm Dật còn có thể nói chuyện được, quản lý khách sạn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, thử thăm dò hỏi:

"Vậy còn người trong phòng kia..."

"Đừng có ai xen vào, nếu không tự mà chịu lấy hậu quả.

Chương 1911: Không Rét Mà Run

Lời nói của Lâm Dật khiến những người có mặt run lên, đều phải nhường chỗ theo bản năng.

Người đàn ông tàn nhẫn này không phải là thứ mà một thường dân bình thường nhỏ bé như bọn họ có thể khiêu khích, vậy nên cứ làm như lời anh ta nói thì hơn.

Lâm Dật bế Ninh Triệt, về tới phòng của chính mình.

"Đợi chút đợi chút, tạm thời đừng buông ra, cứ ôm thêm lúc nữa đã, lâu lắm rồi anh không có ôm tôi như vậy."

"Giờ đã là lúc nào rồi, cô có thể nghiêm túc chút được không."

Khưu Vũ Lạc phàn nàn một câu, Lâm Dật tiện tay đặt cô lên giường.

"Đm, nhẹ chút, đau quá."

"Tạm thời đừng động đậy, để tôi xem giúp cô."

Lâm Dật chìa tay, sờ sờ trên người Ninh Triệt, chủ yếu là muốn kiểm tra xem xương cốt của cô có xảy ra vấn đề gì hay không.

Chỉ cần xương cốt không sao, còn những vết thương ngoài da thì dưỡng thương vài ngày là khỏi.

Mười mấy phút sau, Lâm Dật nói: "Vấn đề không lớn, đều là bị thương ngoài da."

"Cũng may mà cậu tới đúng lúc, nếu không cái tên ngụy dụ long kia, thật sự có thể bóp chết tôi luôn đó."

"Tôi đã nói với cô tôi sẽ trở ngay, không thể trì hoãn một lúc được hả?"

"Cậu nghĩ tôi không muốn hả." Ninh Triệt trừng mắt nói:

"Ngụy Dụ Long kia là một tên đại ngốc, căn bản không cho chúng tôi cơ hội phí lời đã lao lên đánh chúng tôi rồi, chúng tôi còn làm thế nào được."

"Nhưng mà trình độ của hắn quả thật không tệ, lại còn thêm cả Chu Tuấn Trì, hai người chắc chắn không phải đối thủ."

"Bây giờ không phải lúc nói những lời này."

Khưu Vũ Lạc tương đối lý trí nói:

"Ngụy Dụ Long cùng Chu Tuấn Trì đều bị cậu đánh thành tàn phế rồi, việc này ở Dung Thành, chắc chắn sẽ gây nên sóng to gió lớn."

"Tôi biết chứ, ước gì bọn họ tới đây tìm tôi nhỉ."

Lâm Dật lần này đến đây, ngoài mục đích đến xem chuyện xảy ra ở nhà họ Chu, một mục đích khác là tìm cách làm suy yếu sinh lực của tổ 4.

Thông qua bước đầu tính toán, ngoại trừ Trần Quan Kiệt bị bắt đi, nhóm 4 vẫn còn lại 23 người.

Dựa theo ý của Lục Bắc Thần, nhưng người này không giữ lại một ai cả, tất cả đều giao cho cấp dưới trở về, nếu vậy thì thứ anh cần đối mặt, chính là 23 gia tộc.

Dựa vào sức lực của bản thân, đối mặt với hai mươi mấy gia tộc này, tất nhiên là rất khó khăn.

Nếu như bản thân có thể âm thầm tiêu diệt mấy cái, lực cản của Lục Bắc Thần nhỏ đi nhiều.

Bây giờ nhà họ Ngụy và nhà họ Chu chính là mục tiêu rất tốt.

"Quân nhân của nhà họ Ngụy và nhà họ Chu không dễ đụng vào đâu. Đừng xem nhẹ." Khưu Vũ Lạc nói:

"Theo tôi được biết, bố của Ngụy Dụ Long là Ngụy Thế Phổ, bố của Chu Tuấn Trì là Ngụy Kim Ba, bọn họ đều là những người xuất ngũ từ lữ đoàn Trung vệ, hơn nữa đều đã tới cấp C, cậu không thể nào là đối thủ của bọn họ được, chuyện này không thể dính vào."

"Tôi biết."

Dù trước đó anh đã đánh bại Tôn Mãn Lâu là cấp C, nhưng đó là do anh ta mới bước vào cấp C nên nền tảng của anh chưa vững chắc.

Nhưng ngay cả như vậy, bản thân cũng phải chiến đấu qua lại với anh ta, miễn cưỡng lắm mới có thể đánh bại được.

Nếu như được thay thế bởi một người khác, hơn nữa lại đã từng ở trong Lữ đoàn Trung vệ, không biết liệu anh có thể chiến đấu được hay không.

Nhưng nếu như mình mang Tống Kim Dân tới, thì không cần để những thứ yêu ma quỷ quái này vào trong mắt nữa.

"Đúng rồi, còn có một chuyện phải với nói với cậu." Khưu Vũ Lạc nói:

"Tất cả những suy đoán trước đó đều đã được xác nhận. Chu Nguyên đã sắp đặt tai mắt tay chân của chính mình ở nhà họ Chu, đấy cũng chính là lý do khiến chúng ta bị bại lộ."

Lâm có chút đăm chiêu đích gật gật đầu: "Mọi người xử lý việc của nhà họ Chu, còn tôi sẽ xử lý việc của nhà họ Ngụy và nhà họ Chu."

"Cậu nghĩ ra cách gì sao?" Khưu Vũ Lạc hỏi:

"Cậu đánh bọn họ thành 2 kẻ tàn phế rồi, hai gia tộc của bọn họ sẽ sớm nhận được tin tức, chẳng bao lâu sẽ tới đây thôi."

"Chuyện này tôi biết, hai người không cần phải lo, tôi có chừng mừng..."

Cộc cộc cộc

Ngay lúc ba người đang nói chuyện, cửa phòng bị gõ vang lên, hơn nữa tiếng gõ còn rất nặng nề.

Lai giả bất thiện, rất không khách khí.

"Không thể tới nhanh như vậy chứ?" Ninh Triệt nói.

"Tôi đi xem xem."

Lâm Dật xoay người đi mở cửa, phát hiện bên ngoài có hơn mười người cảnh sát đang đứng đó.

Ngay khi cửa được mở ra, đã nhắm súng vào Lâm Dật!

"Không được cử động!"

Khi khách sạn gọi điện báo cảnh sát, bên phía khách sạn cũng đã giải thích rõ tình hình bên này, không nói lời nào đã đánh gãy chân hai người liền, những người như vậy nhất định rất nguy hiểm, phải xử lý nghiêm túc!

Nhưng mà, khi thấy người tiến vào là cảnh sát, biểu cảm của Khưu Vũ Lạc cùng Ninh Triệt cũng không căng thẳng lắm nữa.

Chuyện nhỏ thôi ấy mà."

"Đây là làm gì vậy? Không nhất thiết phải bày binh bố trận lớn đến vậy chứ." Lâm Dật cười nói.

"Đừng cợt nhả với chúng tôi, mau dơ tay lên!"

Lâm dật cười cười, rất nghe lời dơ hai tay lên.

"Người đâu, mau bắt cậu ta về tra khảo!"

Cảnh sát trung niên đi đầu hô lên một tiếng, đồng thời có hai cảnh sát cầm còng tay đi tới trước mặt Lâm Dật, chuẩn bị ra tay.

"Bỏ súng xuống đi, đều là người một nhà cả."

Sau khi chào hỏi một câu, Khưu Vũ Lạc xuất trình giấy tờ tùy thân của mình, đem nó về phía viên cảnh sát dẫn đầu.

Một cách vội vàng, viên cảnh sát dẫn đầu đã lấy giấy chứng nhận của Khưu Vũ Lạc.

Phát hiện ra một quyển sổ chứng nhận sĩ quan màu đỏ rất rõ ràng!

"Trung, trung tá…"

Biết được thân phận của Khưu Vũ Lạc, những người khác đều bị dọa choáng váng.

Đây là thân phận thần tiên gì vậy chứ!

"Tất cả bỏ súng xuống!"

Sau một tiếng ra lệnh này, không khí trong phòng trở nên căng thẳng hẳn lên.

"Thủ trưởng, mọi người là đang chấp hành nhiệm vụ sao?"

cảnh sát trung niên hỏi.

"Ừm." Khưu Vũ Lạc gật gật đầu: "Bọn họ đều là chiến hữu của tôi, có quân hàm giống tôi, chuyện này mọi người không cần tham dự vào đâu, chúng tôi sẽ tự mình xử lý."

"Quân hàm giống nhau..."

Lúc này đây, biểu cảm khi nhìn Lâm Dật của mọi người đều trở nên thay đổi.

Hoặc có thể nói, biểu cảm của ba người này, đều không được tự nhiên.

Còn trẻ như vậy, đã có quân hàm cao như thế, thân phận của bọn họ thật sự rốt cuộc là cái gì chứ?

"Thủ trưởng, theo phép phải làm, chúng tôi có thể kiểm tra giấy chứng minh của hai người kia được không?"

"Đương nhiên."

Khưu Vũ Lạc lấy giấy chứng nhận trên người Ninh Triệt ra, Lâm Dật cũng đồng thời giao ra.

Sau khi kiểm tra lại một lượt, thấy không có vấn đề gì, hơn chục người đồng thanh chào.

"Thật sự ngại quá, chuyện này đã gây ra hiểu nhầm, chúng tôi đi ngay đây."

"Không sao đâu, các cậu cũng không phải cố ý."

"Còn hai người ở phòng bên cạnh thì sao?" Người cảnh sát trung niên ngập ngừng hỏi:

"Vết thương rất nghiêm trọng. Nếu như còn không xử lý, có thể sẽ bị tàn phế."

"Không sao, không cần quan tâm đâu, chúng tôi đang chấp hành làm nhiệm vụ, mọi người cứ việc trực tiếp rời đi là được."

Mười mấy người đều cảm thấy không rét mà run, mạnh mẽ đánh gãy chân người ta, thế mà còn nói không cần phải xen vào.

Đây không phải là điều mà người bình thường có thể làm được!

"Vậy chúng tôi đi trước. Nếu như có gì cần, có thể lập tức gọi điện thoại cho chúng tôi, địa phương hoàn toàn hợp tác."

"Đợi đã."

Ngay lúc mấy người định rời đi, Lâm Dật đã gọi bọn họ lại: "Có chuyện này cần mấy người hỗ trợ."

"Được, ngài cứ nói."

"Đi nói chuyện với khách sạn xem có thể chuyển hết khách ở tầng này sang tầng khác không. Tốt nhất là để trống tầng này."

Chương 1912: Kế Hoạch Của Lâm Dật

Vẻ mặt của cảnh sát trung niên trở nên căng thẳng, những người ở phía sau cũng vậy.

Cuối cùng thì là nhiệm vụ như thế nào mà cần để trống cả một tầng lầu chứ?

Cuối cùng, họ nhận được một câu trả lời mơ hồ, chắc là đã xảy ra một vụ trọng án, nếu không không thể nào phái những người ở cấp này đi xử lý được."Được được được, ngài yên tâm, chuyện này cứ để chúng tôi lo hết, chắc chắn không có vấn đề."

Căn cứ vào tình huống như vậy, cảnh sát trung niên không có gì phải do dự, vỗ vỗ ngực đáp ứng.

Đây chắc chắn là một nhiệm vụ nguy hiểm, đừng nói là bỏ trống một tầng này, cho dù là phải làm trống cả tòa nhà này, cũng đều không có vấn đề.

"Vất vả cho mọi người rồi."

"Không vất vả, chuyện nên làm thôi." Cảnh sát trung niên nói:

"Nhưng chỉ sơ tán một mình tầng này không biết là có đủ không? Có cần phải làm trống cả tòa nhà này không?"

Lâm Dật dở khóc dở cười, làm những người này hiểu lầm mất rồi.

"Không cần phải phiền phức vậy đâu, chỉ cần làm trống mình tầng này là đủ rồi."

"Được được được, đã biết, chúng tôi nhất định sẽ hợp tác." Người cảnh sát trung niên khách khí nói:

"Nhưng tôi muốn hỏi thêm một chuyện, thật sự không cần phải xử lý hai người bên ngoài bị đánh gãy chân một chút sao?"

"Cho dù có xảy ra chuyện, cũng không có liên quan gì tới mọi người đâu, không cần lo lắng."

"Chúng tôi đã xem xét sơ bộ. Chân của họ đều bị đánh bị gãy rồi. Nếu không nhanh chóng đưa đến bệnh viện, tôi sợ sẽ xảy ra chuyện mất".

Tuy rằng trong thâm tâm đã xác định hai người bên ngoài là phần tử nguy hiểm, nhưng bọn họ cũng phải có nhân quyền.

Trước khi thực hiện bước xử lý tiếp theo, cũng cần đưa họ đi kiểm tra và phương pháp điều trị.

"Không cần, cứ để bọn họ ở bên ngoài đó đi, đừng ai quan tâm tới cả." Lâm Dật nói:

"Anh chỉ cần giúp đỡ sơ tán hết người ở tầng này là được rồi."

"Được, cứ giao cho tôi là được rồi."

Sau khi đáp ứng một tiếng, cảnh sát chuẩn bị dẫn người rời đi.

Đồng thời, những người đứng xem ở bên ngoài phòng cũng không có tản ra, đều đang chỉ trỏ bàn tán.

Ngoại trừ những người này, Ngụy Dụ Long và Chu Tuấn Trì bị đánh thành tàn phế, cũng được nhân viên khách sạn đặt trên cáng.

Chuẩn bị lát nữa sẽ đưa tới bệnh viện.

"Những người bên trong là thúc thủ chịu trói sao? Tại sao lại không có động tĩnh gì hết vậy?"

"Chốc lát có nhiều người tới như vậy, đối phương chỉ có 3 người, trong đó 2 người lại còn là nữ, căn bản cũng không có cơ hội để phản kháng, vậy thì có thể có động tĩnh gì được."

"Đúng vậy, người ta đều là người có súng ống đạn thật, cho dù là ai, đều sẽ giơ tay đầu hàng khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy."

Lúc này Chu Tuấn Trì đã tỉnh lại, cơn đau ở chân khiến hắn tê dại.

"Ngụy ca, cảnh sát có thể bắt được bọn họ sao." Chu tuấn trì đứt quãng nói.

"Không thể." Ngụy Dụ Long nói:

"Cấp bậc của họ là trung tá. Cảnh sát không thể làm gì họ, mà những điều đó không quan trọng với chúng ta nữa. Chỉ cần chúng ta có thể đến bệnh viện, mọi thứ sẽ ổn."

Chu Tuấn Trì không còn gì để nói, tuy rằng đã gọi điện thoại cho gia đình, nhưng việc chính của hắn bây giờ vẫn là đến bệnh viện, ở đây không được lãng phí.

Nếu không cái chân của mình coi như toi đời rồi.

Cạch----

Ngay khi mọi người đang nói chuyện, cánh cửa phòng được mở ra, khiến cho những người vây quanh xem đều phải nín thở, theo bản năng nhường đường đi ra, để tránh làm chậm chuyện của người khác.

Nhưng mà, lúc cảnh sát đi ra, tất cả người xem xem ngây người.

Người dẫn đầu của bọn họ hướng về phía nam nhân vừa động thủ khi nãy liên tục gật đầu khom lưng, vô cùng khách khí.

Đây là tình hình gì vậy?

Sao cứ như đang đóng phim thế này?

Mà đối với cảnh tượng như thế này, Ngụy Dụ Long cùng Chu Tuấn Trì đều biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

Đối với bọn họ mà nói, đây là một chuyện thật sự bình thường, muốn thông qua thủ đoạn bình thường để giải quyết, đối với đám người Khâu Vũ Lạc mà nói là không thể nào

Phải giao cho người trong nhà mình mới có thể giải quyết, chỉ cần những cảnh sát này có thể đưa bọn tới bệnh viện là được rồi."

"Người phụ trách khách sạn ở đâu."

Cảnh sát trung niên cũng không có để ý ánh mắt của người khác, nghiêm túc nói.

"Đồng chí cảnh sát, tôi là quản lý khách sạn, có chuyện gì ngài cứ nói."

"Hết sức tìm cách để đổi phòng cho khách tầng này sang những tầng khác đi, để trống tầng này lại."

"Được, tôi sẽ cố gắng đi xử lý ngay."

Nếu như Lâm Dật nói ra lời này, bên phía khách sạn chắc chắn sẽ không phối hợp, chuyện này đối với khách sạn mà nói cũng là một loại tổn thất.

Nhưng Cảnh sát đã lên tiếng, hiệu quả sẽ khác ngay.

Người ta là nhân viên chính phủ, xảy ra chuyện thế này, nhất định sẽ phải phối hợp.

Rất nhanh, dưới sự khai thông của cảnh sát, những người cùng tầng đều đã rời đi.

"Tốt lắm, rút thôi!"

Chu Tuấn Trì: ???

Nhìn thấy Cảnh sát rời đi, Ngụy Dụ Long cùng Chu Tuấn Trì đều trợn tròn mắt.

"Cảnh, cảnh sát…" Ngụy Dụ Long nói: "Còn chúng tôi nữa mà, đưa chúng tôi tới bệnh viện…"

"Đưa mấy người tới bệnh viện?"

Cảnh sát trung niên nhìn hai người, hừ lạnh một tiếng: "Các người ở thì cứ lại đây tự sinh tự diệt đi, rút quân!"

Nhìn mười mấy viên cảnh sát rời đi, nét mặt của Ngụy Dụ Long và Chu Tuấn Trì lập tức đơ ra.

Không rõ Khâu Vũ Lạc đã nói gì với bọn họ, vậy mà ngay cả mình cũng không quan tâm!

Chẳng lẽ còn muốn cho mình, ở trong này chịu đựng đau đớn sao không?

Trong phòng, khâu vũ lạc hướng tới mắt mèo trên cửa nhìn nhìn.

"Bên ngoài mọi người đều đi hết rồi, nhưng Ngụy Dụ Long và Chu Tuấn Trì bị để lại, không ai quan tâm tới bọn họ."

"Chuyện đó là chắc chắn rồi, cảnh sát cũng không muốn tự làm mình mất mặt." Lâm Dật nói.

"Cậu để bọn họ ở lại đây, hơn nữa còn không cho cảnh sát xử lý, là muốn đợi người nhà bọn họ tới đây sao."

"Có thể nói là như vậy." Lâm Dật nhìn nhìn đồng hồ, nói:

"Tốc độ của mấy kẻ giúp đỡ này cũng chậm thật đó, nếu như đến muộn thêm chút nữa, có khi bọn hắn chết luôn không chừng."

"Vậy không phải rất tốt sao, coi như đến nhặt xác."

Ninh Triệt từ phòng tắm đi ra, sửa sang lại trang điểm trên người, rõ ràng nhất chính là vết bầm tím bên mặt phải, chỗ còn lại bị quần áo che lấp.

Ánh mắt của Lâm Dật liếc nhìn hai người bọn họ một cái: "Trạng thái hiện tại của hai người có ổn không? Có thể ra ngoài rồi chứ?"

"Ra ngoài thì không sao cả." Ninh Triệt nói:

"Cậu có việc gì sao?"

"Giờ đã là mấy giờ rồi, tôi còn chưa ăn cơm trưa." Lâm Dật nói: "

"Hai người không phải nói tìm được một quán lẩu đặc biệt ngon sao, chúng ta đi nếm thử đi."

Khâu Vũ Lạc chỉ chỉ ngoài cửa: "Không phải cậu nói phải xử lý hai người nhà của hai người bọn họ sao, nếu đi rồi còn xử lý như thế nào?"

"Tôi định xử lý bọn họ, nhưng tôi không nói sẽ tự mình giải quyết." Lâm Dật nở một nụ cười xấu xa: "Trước hết đi ăn cho no bụng trước đã, đợi tới khi trở về, tôi đoán mọi chuyện đã xử lý xong gần hết rồi."

Hai người phụ nữ nhìn nhau, tự hỏi Lâm Dật đã nghĩ ra cái quái gì vậy.

Nhưng nhìn tư thế này, đoán là chuyện Ngụy gia và Chu gia cũng đã xác định sẽ đi tới cái chết rồi.

"Nếu như đã thu xếp ổn thỏa rồi thì 2 chúng tôi cũng không có chuyện gì, đeo khẩu trang mang kính râm là ok."

"Đi thôi."

Sau khi hạ quyết tâm, 3 người lần lượt đi ra ngoài.

Lại nhìn thấy 3 người Lâm Dật, Ngụy Dụ Long cùng Chu Tuấn Trì bị dọa đích đến mức run run.

"Mày, mày muốn làm gì."

"Nhìn hai người bị dọa kìa, chỉ đi ăn cơm thôi mà. Đến nổi phải sợ tôi như vậy sao?"

Chương 1913: Tống Kim Dân Ra Tay.

Trái tim lơ lửng của cả hai chợt chùng xuống.

Dù cả hai đều muốn đáp trả lại, nhưng bản thân họ biết rằng nếu thật sự nói ra điều gì đó tàn nhẫn, kết cục của họ chắc chắn sẽ tồi tệ hơn.

Hiện tại không thời khắc thế này, chỉ cần hắn không động thủ với mình, thì sẽ ổn hơn.

Chỉ cần người nhà tới, muốn thu dọn hắn sạch sẽ cũng không cần tốn sức!

"Đi thôi, không cần để ý tới bọn họ." Khưu Vũ Lạc nói.

"Với cái đức hạnh thế này, tôi cũng lười chả thèm để ý tới bọn hắn." Lâm Dật nói:

"Nhưng đừng có vội, tôi còn có vài chuyện muốn hỏi bọn hắn."

Nói đoạn, Lâm Dật đi tới bên đó, từ trên cao nhìn xuống hai người.

Không tự nhiên, hai người đồng thời nuốt một ngụm nước bọt.

Mặc dù anh không làm bất cứ điều gì, nhưng đứng ở đó cho cảm giác bị áp bức như một ngọn núi lớn.

Nỗi sợ hãi mà Lâm Dật gây ra cho họ đã trở thành một cái bóng không thể xóa nhòa.

Ngay cả khi anh ta đứng ở đây, không làm gì cả, cũng khiến họ run lên vì sợ hãi, máu lạnh từ gót chân chạy lên đỉnh đầu.

Lâm Dật nghịch điện thoại di động, bật chức năng ghi âm, nhẹ giọng nói với hai người:

"Chuyện ầm ĩ đến mức này, chắc cũng sắp phải kết thúc rồi. Nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra đi. Chu Nguyên, người hợp tác với mấy người, có sử dụng tiền của nhà họ Chu không?"

Nghe đến vấn đề này, hai người đều nhẹ nhàng thở ra.

Đối với họ, đó hoàn toàn không phải là vấn đề, không có gì là không thể nói.

Cho tới bây giờ, đối với bọn họ, Chu Nguyên chỉ là người ngoài, cho dù bán đứng hắn cũng không thành vấn đề.

Miễn là không ảnh hưởng đến việc kinh doanh của gia tộc mình là được.

"Chu Nguyên có kế hoạch như thế này." Chu Tuấn Trì nhịn đau đau đớn nói:

"Cậu ta sẽ sử dụng những dự án này và lợi dụng cái chết của Chu Lương để chuyển toàn bộ tài sản của nhà họ Chu cho mình. Đây là kế hoạch của cậu ta."

Khóe miệng Lâm Dật mang theo ý cười: "Coi như cậu cũng còn hợp tác, chuyện hôm nay chỉ tới đây thôi."

Nói xong, ba người nghênh ngang đích rời đi, không để ý đến hai người bọn họ.

Nhìn bóng lưng ba người rời đi, trong lòng hai người đều là ai oán!

"Chết tiệt, khi người nhà chúng tao tới, chính lúc chết của bọn mày!"

Lúc này đích Ngụy Dụ Long cùng Chu Tuấn Trì cũng đã không muốn quan tâm nhiều như vậy nữa.

Hắn ý thức rất rõ tình hình hiện tại, cho dù hiện tại có đưa đến bệnh viện đi chăng nữa thì chân của mình cũng sẽ không thể khôi phục hoàn toàn, nhất định sẽ bị tàn tật suốt đời!

Mối thù này nhất định sẽ báo!

Mười phút sau, cửa thang máy mở ra, mười mấy người bước ra từ hai thang máy.

Hầu hết họ là nam giới, và số đông đều là những người cao tuổi, ở độ tuổi ba mươi và bốn mươi.

Sau khi ra khỏi thang máy, nhìn trái nhìn phải hai bên, sau đó phát hiện ra Ngụy Dụ Long và Chu Tuấn Trì nằm ở hành lang.

"Con trai!"

Người nói chuyện là Chu Kim Ba, vóc dáng của hắn không xem là cao, phía dưới mặc quần tây, bên trên mặc áo sơ mi, bụng còn hơi nhô cao lên nữa.

Cách ăn mặc của hắn rõ ràng giống trang phục của một thương nhân trung niên.

Ai cũng không nghĩ rằng, hắn chính là một cao thủ ở cấp C.

Xét về thực lực cá nhân, có thể xem như đứng đầu Hoa Hạ.

Nhìn thấy tình trạng thê thảm của hai người, Chu Kim Ba kêu lên và vội vàng chạy về phía Chu Tuấn Trì.

"Bố…"

"Rốt cuộc là đứa nào đã đánh các con thành thế này!" Chu Kim Ba nghiến răng nói.

"Người bên kia đeo khẩu trang và đeo kính râm, chúng con không biết đó là ai." Chu Tuấn Trì nói:

"Bọn họ đi ăn cơm rồi, lát nữa sẽ trở lại, chỉ cần chờ ở đây là có thể bắt được bọn họ!"

"Mẹ kiếp, ta không quan tâm hắn là ai, ta đều phải giết chết hắn!"

"Lão Chu, bây giờ không phải lúc nói chuyện này. Nhờ người đưa hai đứa nhỏ đến bệnh viện đi. Chúng ta hãy ở lại xử lý chuyện này."

Người nói chuyện là một người có vóc dáng rất cao, hơn 1 mét 9, tóc trên đầu đã không còn được mấy cái.

Tên của hắn là Ngụy Thế Phổ, là bố của Ngụy Dụ Long.

"Được!" Chu Kim Ba nói:

"Người đâu, đưa bọn họ tới bệnh viện, càng sớm càng tốt!"

"Lão gia, cứ giao hai vị thiếu gia cho chúng tôi là được rồi."

Người nói chuyện, dáng người không tính là cao, nhưng lại rất cân xứng, làm cho người ta một loại cảm giác thực khôn khéo.

Tên của hắn là Lý An Nam, là trợ lý của Chu Kim Ba, đi theo bên người hắn đã sắp hơn mười năm , coi trọng vô cùng.

Lý do đầu tiên là Lý An Nam rất khôn ngoan, dường như chuyện gì, Chu Kim Ba không cần nhiều lời, một chút là hiểu.

Thứ hai, trình độ của Lý An Nam cũng đã đạt đến cấp E, hắn có thể tự mình xử lý nhiều việc, giúp Chu Kim Ba thoát khỏi không ít rắc rối.

Tuy chỉ là một trợ lý nhỏ, nhưng anh ta đã nắm giữ địa vị rất cao trong gia tộc họ Chu bao nhiêu năm nay.

Sau đó, Lý An Nam chỉ thị cho cấp dưới của mình đưa Ngụy Dụ Long và Chu Tuấn Trì đi, đưa họ đến bệnh viện.

"Cha, nhất định đừng tha cho bọn nó, đừng để bọn nó thoát khỏi Dung Thành!" Zhu Junchi nói.

"Đừng lo lắng, cha biết phải làm gì." Chu Kim Ba nói:

"Bây giờ hai đứa đừng nghĩ gì cả, chuyện ở đây, ba sẽ xử lý cho."

Sự tức giận trong lòng của Chu Kim Ba cùng Ngụy Thế Phổ đã đến mức không thể che giấu nổi.

Cách đây vài năm, hai gia tộc lớn đã cử Ngụy Dụ Long và Chu Tuấn Trì đến Lữ đoàn Trung vệ, mục đích là để họ lập công, sau đó sẽ báo đáp cho cả dòng họ.

Bây giờ thì hay rồi, ngay khi bọn nó sắp thành danh, Lục Bắc Thần không ngờ lại âm thầm khai trừ bọn nó!

Hơn nữa không hề có chút giải thích gì cả!

Đáng giận nhất chính là, bản thân chưa hề nói năng gì đã đánh con trai của mình ra như vậy!

Hai người bọn họ có thể chấp nhận một điều như vậy!

Cùng lúc đó, Lý An Nam đã bố trí người khiêng Ngụy Dụ Long và Chu Tuấn Trì đến lối vào thang máy.

Tất cả đều vội vàng nhìn, muốn đưa bọn họ đến bệnh viện càng sớm càng tốt, không muốn chậm trễ bất cứ lúc nào.

Hiện tại, việc chính là cứu người, việc còn lại chỉ cần ở đây đợi bọn họ trở về là được.

Nhưng đúng lúc này, họ phát hiện có một người đứng trước thang máy, cản đường họ.

"Này này này, ông đang cản đường đó, mau cút con mẹ nó đi, đừng ở đây chắn lối!"

"Các người đang nói chuyện với tôi?"

Người vừa nói là một người đàn ông trung niên lầm lì, lôi thôi nhếch nhác.

Trên miệng vẫn còn ngậm điếu thuốc, chưa cạo râu, dù nhìn thế nào đi nữa thì vẫn trông như một kẻ ăn xin.

Nhưng họ cũng biết rằng người này không thể là một người ăn xin.

Bởi vì những kẻ ăn xin không thể đến Ritz-Carlton.

Mà người trước mặt này, chính là Tống Kim Dân đã lén lút theo Lâm Dật tới đây!

"Ở chỗ này ngoài ông ra còn có ai khác sao!" Lý An Nam nói:

"Cút sang một bên đi, đừng chậm trễ chúng ta cứu người!"

"Các người cứu người có liên quan gì tới tôi sao?" Tống Kim Dân nói:

"Bây giờ tôi phải đi ra ngoài, hi vọng mấy người đừng ngáng chỗ, phải hiểu quy tắc trước sau một chút chứ."

"Đm, con mẹ mày cố ý gây sự à!"

Lý An Nam mắng một câu, chỉ vào Tống Kim Dân nói:

"Bọn tao còn có việc, không rảnh để ý mày, mau cút đi cho tao!"

"Cậu đang nói chuyện với tôi ư?" Tống Kim Dân thần sắc lạnh nhạt đích nói:

"Mày không sợ bị đánh à?"

"Bị đánh?"

Lý An Nam híp mắt nói:

"Con mẹ nó, mày rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt à!"

Chương 1914: Kỹ Năng Chiến Thuật.

Tình thế cấp bách, Lý An Nam không nói nhảm nữa vung nắm đấm lên hướng về phía Tống Kim Dân đập tới.

Những người khác cũng không có để ý những việc này, quan hệ giữa hai gia đình tương đối tốt, cũng đều biết trình độ của anh ta làm sao, nên rất dễ dàng đem chuyện trước mắt giải quyết.

Cho dù anh ta có bị đánh gãy chân, cũng là do vận khí của anh ta không tốt, nhất định phải vào lúc này đứng ra tự tìm phiền phức.

Đùng!

Tống Kim Dân đưa một tay ra bắt được nắm đấm của Lý An Nam, chỉ với một chiêu anh đã ngăn được đòn tấn của anh ta!

"Điều này sao có thể!"

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người có mặt đều sửng sờ.

Ai cũng không ngờ tới điều này sẽ xảy ra!

Anh nhưng là người có trình độ cấp E, làm sao có khả năng chặn được chiêu thức của anh ta chứ!

"Anh đang làm gì vậy! Có biết bây giờ là lúc nào rồi không, lại còn ở đằng kia lề mà lề mề!" Chu Kim Ba la mắng.

"Biết rồi, tôi bây giờ liền động thủ đem anh ta giải quyết đây!"

Vẻ mặt của Lý An Nam trở nên nghiêm túc sau khi đồng ý.

Ở trước mặt nhiều người như vậy, lại bị một người đàn ông lôi thôi lếch thếch này này chặn đường, với thân phận của anh ta, đây là một chuyện rất mất mặt!

Sau khi hạ quyết tâm, Lý An nam chuẩn bị lần nữa động thủ.

Nhưng lúc phát động công kích, chợt phát hiện có gì không đúng!

Dù cố gắng như thế nào, anh hình như cũng không có cách nào rút nắm đấm từ trong lòng bàn tay của anh ta ra được!

"Tại sao lại như vậy!"

Tống Kim Dân không có cho anh ta cơ hội nói nhảm, bàn tay lớn đột nhiên hướng lên trên mạnh mẽ đột ngột bẻ gãy cổ tay anh!

A!

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp khu dân cư!

Ai cũng không ngờ tới, người đàn ông tâm thường này vậy mà có thể đánh bại Lý An Nam, hơn nữa còn là dùng phương thức như thế!

"Làm sao có khả năng!"

Nhìn thấy Lý An Nam ngã trên mặt đất không đứng lên nổi, Ngụy Thế Phổ với Chu Kim Ba tất cả đều sững sờ.

Ai cũng không nghĩ tới, cuộc xung đột đơn giản này sẽ phát triển đến nước này!

"Đều thất thần ở đó làm gì chứ, còn không mau động thủ đi!"

Ngụy Thế Phổ đã mất kiên trì, không muốn lãng phí thời gian nữa, anh ta kêu người chuẩn bị đối phó với vị khách không mời mà đến này.

Cùng lúc đó, người của Chu gia cũng hành động, tổng cộng mười mấy người, cùng nhau tấn công hướng về Tống Kim Dân!

Rầm rầm rầm!

Những người ở trước mắt này đều là được huấn luyện bình thường, thực lực mạnh nhất cũng chính là cấp E, so với đại lão cấp A như Tống Kim Dân cũng không bằng học sinh tiểu học mẫu giáo.

Rầm rầm rầm!

Tống Kim Dân không phí lời, đem người hai nhà toàn bộ quật ngã bằng một cú đấm.

Không tới nửa phút, mười mấy người tất cả đều nằm ở trên mặt đất rầm rì, không có người nào có thể đứng lên nổi.

Biểu lộ cực kỳ thống khổ.

Lần này Ngụy Thế Phổ với Chu Kim Ba không thể giữ được bình tĩnh.

Những người trước mắt này, đều là thuộc hạ đã đi theo anh ta nhiều năm như vậy.

Đối thân thủ của bọn họ, cũng là cực kỳ thấu hiểu, làm sao cũng không nghĩ đến, bọn họ sẽ bị đánh bại bởi một người đàn ông không có gì đặt biệt thế này!

"Đều nói các anh nhường đường rồi, làm sao lại là không nghe lời đây, cần phải chờ tôi động thủ, đánh các anh thì mới thấy dễ chịu ư?" Tống Kim Dân gạt tàn thuốc nói.

"Mẹ nó tự cho là đúng, thật sự cho rằng tôi đánh không lại anh sao!"

Lý An Nam tức giận không nhịn nổi, từ sau thắt lưng lấy ra cây súng.

Nhưng vào lúc này, lại bị Chu Kim Ba khống chế.

"Không nên hành động hấp tấp, cậu không phải là đối thủ của anh ta."

Lời nói của Chu Kim Ba, khiến Lý An Nam bình tĩnh trở lại.

Đồng thời, bầu không khí hai bên cũng trở nên căng thẳng hơn.

"Huynh đệ, tôi là Chu Kim Ba người nhà họ Chu, tôi nghĩ anh hẳn phải biết tôi là ai. Nếu như anh bây giờ rời đi, tôi khẳng định sẽ không tính toán gì với anh, nhưng anh cũng đừng tự chuốc lấy nhục nhã, đắc tội với chúng tôi đối với anh cũng không có chỗ tốt nào!"

"Tôi không cần biết anh là ai." Tống Kim Dân cà lơ phất phơ nói:

"Tôi hiện tại muốn xuống lầu, đừng làm lãng phí thời gian của tôi, nếu như các anh không đợi được, có thể đi cầu thang."

Chu Kim Ba hai mắt híp lại, "Tôi thấy anh là muốn chống đối với tôi đến cùng phải không!"

"Tôi không có, là các anh tìm cớ gây chuyện trước, tại sao bây giờ lại đổi là tôi gây chuyện trước chứ."

"Con mẹ nó anh muốn chết à!"

Chu Kim Ba vốn là một bụng tức giận, ở thời khắc mấu chốt này, lại gặp một người như vậy.

Anh lúc này, lại như cái thùng thuốc súng bị đốt lên, lửa giận đã làm anh mất đi lý trí!

"Anh nhìn các anh kìa, tới liền động thủ, cũng quá không có lễ phép rồi."

"Muốn chết à!"

Trong nháy mắt, Chu Kim Ba liền vọt tới trước mặt Tống Kim Dân.

Góc độ ra chiêu không chỉ có xảo quyệt, hơn nữa lực đạo mười phần.

Nếu như đổi lại là Khưu Vũ Lạc với Ninh Triệt, bọn họ có thể ngay cả ba chiêu của anh cũng gánh không được!

Rầm rầm rầm!

Liên tiếp, hai người giao thủ mười mấy chiêu, đánh qua đánh lại, khó có thể phân biệt được ai mới là người có lợi thế.

"Chẳng trách dám đứng ra gây chuyện, hóa ra là thật sự có tài!"

Lẩm bẩm một câu, Ngụy Thế Phổ cũng xông lên trên!

Trình độ của Chu Kim Ba anh biết rõ, có thể đánh với anh ta lâu như vậy, đủ để thấy rõ người này, cũng đã đến cấp C!

Nếu để cho hai người bọn họ đơn độc đọ sức, lúc nào có thể phân ra thắng bại còn chưa chắc chắn.

Phải hãy mau đem anh ta giải quyết mới được!

Nhìn thấy Ngụy Thế Phổ xông lên trên, khóe miệng Tống Kim Dân mang theo ý cười, trong ánh mắt lộ ra một tia tàn nhẫn.

Mà anh cũng lấy ra bản lãnh thật sự của mình!

Vốn dĩ Chu Kim Ba cho rằng, sau khi Ngụy Thế Phổ tham chiến, cục diện đôi bên sẽ nghiêng về một phía.

Nhưng lại không nghĩ tới, cho dù Ngụy Thế Phổ có tham chiến cũng không hạ được anh ta!

Tống Kim Dân bắt được sự lơ đễnh của Chu Kim Ba, đầu ngón tay chạm vào ngực của Chu Kim Ba, sau đó nắm chặt tay lại đập lên!

Một lực lượng mạnh mẽ trong khoảnh khắc, chạy khắp cả toàn thân Chu Kim Ba!

Khiến anh ta trong nháy mắt mất đi sức chiến đấu!

Phốc ——

Chu Kim Ba phun ra một ngụm máu, thân thể lảo đảo lui về phía sau, sau đó ngã xuống đất hôn mê, sống hay chết cũng không biết!

"Cha!"

"Lão gia!"

Chu Tuấn Trì với Lý An Nam đồng thanh kêu lên, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra.

Bọn họ ai cũng không nghĩ tới, mới vừa rồi còn đánh ngang tay như vậy, nhưng sau khi Ngụy Thế Phổ tham chiến lại bị đánh một chiêu đã bất tỉnh nhân sự!

Đến cùng là chuyện gì xảy ra!

Sở dĩ xảy ra chuyện như vậy, đều là vì lựa chọn chiến thuật tốt của Tống Kim Dân.

Nếu như mình hạ Chu Kim Ba ngay lập tức, nhìn thấy tình hình không ổn, Ngụy Thế Phổ tất nhiên sẽ không động thủ, mình cũng không có lý do gì để động thủ với anh ta.

Dứt khoát liền giả vờ đánh ngang sức với Chu Kim Ba, lừa Ngụy Thế Phổ động thủ, cứ như vậy, liền có thể đồng thời giải quyết được hai người bọn họ.

Sau khi Chu Kim Ba bất tỉnh, tim của Ngụy Thế Phổ suýt chút nữa nghẹn ở cổ họng.

Anh ta lúc này, đã nảy sinh ý định rút lui.

Ngay cả Chu Kim Ba cũng bị đánh thành bộ dáng này, mình đối đầu với anh ta cũng sẽ không có kết quả tốt!

Theo bản năng, Ngụy Thế Phổ lui về phía sau, nhưng Tống Kim Dân cũng không hề cho anh cơ hội!

Một bước xa xông lên trên, một cước đá lên trên đầu của Ngụy Thế Phổ!

Người sau không có thổ huyết, nhưng cảm thấy đầu mình ong ong.

Thân thể vặn vẹo đi mấy bước, sau đó cũng bất tỉnh ở trên mặt đất!

Chương 1915: Đưa Vào ICU.

Đến lúc này, trong hành lang yên tĩnh lại, Tống Kim Dân vỗ nhẹ bụi trên người mình, như không có chuyện gì xảy ra đi về hướng thang máy, như không chuyện gì xảy ra cả.

Cùng lúc đó, cửa thang máy mở ra, Tống Kim Dân nghênh ngang đi vào.

Cứ như vậy, đi tới cũng giống như một cơn gió, biến mất ở trước mắt mọi người.

Cả một tầng lầu đều yên tĩnh đến cực điểm, hình ảnh như vậy, là điều mà tất cả mọi người cũng không thể tưởng tượng được.

"Nhanh, mau đi xem cha tôi!"

Lý An Nam nắm cổ tay của mình, hướng về Chu Kim Ba đi tới, nhưng dù anh có gọi thể nào cũng không có phản ứng, giống như là người chết.

"Mau gọi điện thoại kêu người tới!" Ngụy Dụ Long nhẫn nhịn đau đớn trên đùi lớn tiếng nói.

Lúc này, những người khác bị đánh ngã lần lượt đứng lên.

Mặc dù tình hình của mình cũng không được tốt lắm, nhưng tối thiểu còn có thể di chuyển được.

"Mả cha nó, chúng ta trúng bẫy của anh ta rồi!" Chu Tuấn Trì lớn tiếng mắng một câu.

"Anh nói cái gì?" Ngụy Dụ Long nói.

"Vừa nãy, tất cả những người ở tầng lầu này đều đã được sơ tán. Lại thêm vào cảnh sát, tầng này không thể có người nào xuất hiện được, người đàn ông kia có thể xuất hiện ở đây, tuyệt đối không tầm thường!"

Chu Tuấn Trì vừa nói như thế, Ngụy Dụ Long cũng ý thức được có gì đó không đúng.

Đối phương có thể sử dụng phương thức như thế đánh bại cha và Chu Kim Ba, thân thủ tối thiểu đã đến cấp B!

Một cao thủ như vậy tuyệt đối không thể tự nhiên xuất hiện ở đây được.

Phải có nguyên do gì khác!

Liên tưởng đến vừa nãy, ba người Khưu Vũ Lạc nghênh ngang rời đi, cũng không hề bị giữ lại ở đây!

Không nghi ngờ gì nữa, người đàn ông không có gì nổi bật kia tuyệt đối là do bọn họ cố ý an bài!

Mình bị đùa bỡn!

Chỉ là, bọn họ làm sao có khả năng điều động được cao thủ có cấp bậc như này chứ!

Chẳng lẽ là tiểu đội Viêm Long phái người tới sao!

Nếu như đúng là như vậy, chuyện này chính là do Lục Bắc Thần ở phía sau điều khiển rồi!

...

Lẩu Tứ Xuyên Thành Đô rất nổi tiếng ở khu vực này.

Mặc dù cách trang trí ở bên trong nhà hàng lẩu chỉ có thể coi là trung bình, nhưng mùi vị ở chỗ này cũng để người khác lưu luyến khó quên.

Để thuận tiện, Lâm Dật chọn bao một phòng ở trên lầu hai.

Trong khi ba người đang ăn, điện thoại của Lâm Dật vang lên, là Tống Kim Dân gọi điện thoại tới cho anh.

Hai người hàn huyên mấy phút mới cúp điện thoại.

"Làm xong, ăn tiếp đi."

Hai người nhìn nhau một mắt, "Chuyện nhà họ Ngụy với nhà họ Chu đã làm xong chưa?"

Lâm Dật gật đầu, "Cái khác không dám nói, tương lai trong vòng mấy tháng tới, đoán chừng không còn dám lên cái gì yêu thiêu thân rồi."

"Nếu như loại trừ nhà họ Chu với nhà họ Ngụy, như vậy bốn tổ chỉ còn lại có 21 người. Mặc dù cũng không hề ít, nhưng có thể giảm bớt chút áp lực." Khưu Vũ Lạc nói.

"Tôi chính là muốn như vậy, có thể làm bao nhiêu liền làm bao nhiêu, để tránh gây ra những rắc rối không hồi kết."

"Tôi có chút hiếu kỳ, trong mấy tháng tới anh làm cách nào để cho hai gia đình bọn họ yên phận?"

"Đưa đến ICU là được rồi."

"ICU ..."

Cả hai người đều không nghĩ rằng Lâm Dật sẽ giải quyết vấn đề này theo cách bạo lực như vậy.

Khưu Vũ Lạc ánh mắt chuyển động, "Anh sẽ không phải là tìm cái người tên là Tống Kim Dân hỗ trợ đấy chứ?"

Hai người hiểu khá rõ tình hình của Lâm Dật.

Trong số những người cô biết có năng lực đối phó với Ngụy Thế Phổ với Chu Kim Ba, đồng thời đánh hạ họ đưa vào ICU, chỉ có thể là Tống Kim Dân!

Đối phương là lão đại cấp A, đừng nói là Ngụy Thế Phổ với Chu Kim Ba, cho dù đem tổ bốn tất cả mọi người thêm vào, cũng không thể đánh bại anh ta nếu không sử dụng hỏa lực hạng nặng.

"Các cô đoán xem?"

Lâm Dật không có nói thẳng, chỉ là cười ha hả nói.

Chuyện này có rất nhiều nguy hiểm, cho nên không muốn để các cô ấy biết quá nhiều.

Vạn nhất liên lụy đến các cô ấy sẽ không tốt.

"Nhìn vẻ mặt này của anh, tôi liền biết chuyện gì xảy ra rồi." Khưu Vũ Lạc nói:

"Dựa theo cách nói của anh, Ngụy gia với Chu gia cũng đã được xử lý xong, những người còn lại, anh sắp xếp thế nào."

Lâm Dật ủ ê nói, "Còn chưa nghĩ ra, đối phương đều biểu hiện rất tốt, tôi cũng không thể chủ động đi qua gây sự được, có thể làm cũng chỉ có chậm rãi chờ cơ hội thôi."

Trên thực tế, lần này đối phó với người của Ngụy gia với Chu gia, Lâm Dật cũng cảm thấy là niềm vui bất ngờ.

Chi dù là Tống Kim Dân đã mang đến, cũng chỉ là thử vận may.

Về phần chuyện những gia tộc khác, anh cũng chưa nghĩ ra biện pháp thích hợp để xử lý.

Tất nhiên, còn có một cách thô bạo hơn.

Chính là để Tống Kim Dân, trong bóng tối tìm tới những gia tộc này, đem tất cả bọn họ đều tiêu diệt.

Lấy năng lực của anh ta, đương nhiên là có thể làm được, nhưng nếu như thật làm như vậy, mình liền cách cái chết không xa.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, quản lý cấp cao của Trung Quốc tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ qua, ngay cả Khưu Vũ Lạc với Ninh Triệt cũng sẽ không có kết quả tốt.

Cho nên không thể làm như vậy được.

Hai người phụ nữ nhai kỹ nuốt chậm ăn mấy thứ linh tinh, trong tình thế trước mắt phía bên mình vẫn là bị động.

Chỉ có thể chờ đợi đối phương lộ đầu ra, rồi sẽ quyết định xử lý chuyện này như thế nào.

Leng keng leng keng ——

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên.

Khiến anh bất ngờ, người gọi điện thoại tới lại là Lục Bắc Thần.

Hai người dò xét liếc mắt nhìn nhau, cũng phát hiện là Lục Bắc Thần gọi điện thoại tới.

Lâm Dật tiện tay nhận điện thoại, cũng mở loa ngoài.

"Lão Lục."

"Cậu đang ở Thành Đô à." Trong điện thoại, Lục Bắc Thần bình thản nói.

"Ông ngay cả cái này mà cũng biết à?"

"Tôi nghe Lưu Hồng nói." Lục Bắc Thần nói: "Ngụy gia với Chu gia xảy ra chuyện rồi, hẳn là do anh làm."

Lần này ba người họ đều sững sờ.

Không đến nửa tiếng, Lục Bắc Thần dĩ nhiên vậy mà đã biết rồi!

Năng lực tình báo thật khủng bố, khiến người ta không rét mà run.

"Là tôi làm."

Đầu điện thoại bên kia Lục Bắc Thần nở nụ cười, "Tiểu tử cậu nghĩ như thế nào tôi đều biết, không cần thiết làm như vậy, tôi sẽ xử lý tốt."

"Biết rồi."

Chuyện này, Lâm Dật không có hỏi nhiều.

Với sự thông minh của Lục Bắc Thần, cho dù ông ta có năng lực xử lý chuyện này hay không, cũng sẽ không nói cho mình biết.

Trừ phi chính ông ta nguyện ý nói, bằng không muốn từ trong miệng của ông ta moi được thông tin gì, hầu như là không thể nào.

"Cậu đừng có mà ngoài miệng đáp ứng." Lục Bắc Thần nói:

"Tôi nghe Lưu Hồng nói, các anh một tổ mấy người đã nộp đơn xin xuất ngũ, đoán chừng ngày mai sẽ tới Yến Kinh tới làm báo cáo công việc cuối cùng, liên quan đến tin tức cậu chưa chết, cũng là đừng giấu giấu diếm diếm nữa, trở về xử lý chuyện nhóm cậu đi."

"Tất cả đều nộp đơn xuất ngũ?"

Lấy tư cách là hàng ngũ chiến đấu bí ẩn nhất Trung Quốc, cũng không phải là muốn xuất ngũ liền có thể xuất ngũ.

Bởi vì trên người bọn họ có quá nhiều bí mật sau lưng, vì để tránh cho những bí mật này được tiết lộ ra ngoài, hàng loạt cuộc điều tra sẽ được thực hiện đối với bọn họ sau khi nộp đơn xin xuất ngũ.

Chỉ khi không có vấn đề gì mới có thể xuất ngũ được.

Mà đây cũng không phải là chuyện bé xé ra to, trong lịch sử lữ đoàn trung vệ, chuyện như vậy từng xuất hiện không chỉ một lần, đương nhiên phải chú ý cẩn thận mới được.

"Nghe nói là như vậy, nói chung chuyện của tổ cậu thì tự mình xử lý, tôi gần đây bận rộn, đừng gây thêm phiền toái cho tôi."

"Tôi ngày mai sẽ trở lại."

"Được."

Chương 1916: Đùa Mà Thành Thật.

Hai người nói chuyện lời ít mà ý nhiều, nói xong chính sự liền cúp điện thoại.

Ninh Triệt giật mình, "Lão Lục tin tức cũng quá linh thông, nhanh như vậy đã nhận được tin tức rồi."

"Tôi đoán lão Lục động thủ trước đó, cũng đã sắp xếp người ở trong tất cả đại gia tộc. Nếu không tin tức cũng không thể linh thông như vậy được." Khưu Vũ Lạc nói:

"Hay là lão Lục thật sự có biện pháp đối phó với bọn họ rồi."

"Không chắc." Ninh Triệt nói:

"Nằm vùng việc này cơ bản có thể chắc chắn rồi, nhưng có thể đối phó với bọn họ hay không, vẫn là ẩn số. Chúng ta cũng phải nghiêm chút, đợi đến khi nào thật sự có cơ hội, giúp đỡ lão Lục đem những thứ cản trở toàn bộ diệt trừ."

"Nhưng lão Lục cũng đã lên tiếng, chúng ta cũng phải mau chóng quay trở về."

Lâm Dật gật đầu, "Ngày mai lại đi Chu gia nhìn xem, nếu như không có chuyện gì khác, sẽ lên đường về Yến Kinh."

"Được."

Buổi tối hôm đó cơm nước xong, ba người không quay lại Ritz-Carlton, mà là tìm một khách sạn để nghỉ ngơi.

Lâm Dật đưa hai người đưa trở về, sau đó cùng với Tống Kim Dân tìm trung tâm tắm rửa, chuẩn bị đến Đại Bảo kiếm.

"Ngày mai sẽ về Yến Kinh à?" Tống Kim Dân hỏi: "Chuyện bên này vẫn còn chưa xử lý xong mà."

"Lục Bắc Thần kêu tôi quay trở về." Lâm Dật nói: "Nói chuyện của tổ bốn, chính ông ấy tự xử lý được, không cho tôi nhúng tay vào."

"Đoán chừng là sợ liên lụy đến cậu." Tống Kim Dân nói:

"Tuy rằng ông ta quyền cao chức trọng, nhưng có thể xử lý được hay không cũng không chắc chắn được."

"Tôi cũng nghĩ như vậy, cho nên có chút lo lắng."

"Lo lắng có ích lợi gì, cậu đem tin tức cụ thể cung cấp cho tôi, tôi đi qua đem bọn họ đều giết chết là được rồi."

"Đại ca, anh nên khiêm tốn một chút đi." Lâm Dật vẻ mặt hắc tuyến nói:

"Anh nếu như thật sự đem bọn họ đều giết chết, đoán chừng tôi cũng sống không lâu được."

"Phiền nhất các cậu như vậy, lầm bà lầm bầm, không thoải mái chút nào."

"Các anh nếu là thật trâu bò, sao còn để cho mẹ của tôi đem bàn nhấc lên."

Tống Kim Dân chẹp chẹp miệng, "Chúng ta đổi đề tài nói chuyện đi."

"Anh có cần chuẩn bị gì không? Tôi dự định về Yến Kinh sau đó liền đi xử lý chuyện của Hắc Xà."

"Vẫn đúng là cần phải chuẩn bị một chút, cho tôi thời gian hai ngày." Tống Kim Dân nói.

"Anh đã đến cái trình độ này rồi, còn cần thời gian hai ngày nữa à?"

"Tôi mặc dù đã đến cấp A, nhưng người ta một phát đạn thôi cũng đã có thể đem tôi nổ chết đấy." Tống Kim Dân nói:

"Nơi này không phải trên đảo, cậu phải nghiêm túc một chút."

"Vậy được, chuyện còn lại anh cứ sắp xếp đi, chuyện Hắc Xà nhất định phải xử lý."

Đùng ~

Tống Kim Dân không nhanh không chậm đốt điếu thuốc, "Tôi cảm thấy, cậu cứ trốn tránh như vậy cũng không phải là biện pháp, coi như là xử lý xong chuyện của Hắc Xà, cậu sớm muộn gì cũng phải quay về Trung Hải. Chuyện mấy người phụ nữ kia trước sau gì cũng phải xử lý."

Sau vài giây im lặng, Lâm Dật nhàn nhạt nói:

"Gần đây có rất nhiều chuyện bị làm hỏng, ta còn phải ngẫm lại xem thử phải xử lý như thế nào."

"Phiền phức chết đi được, tôi này ngược lại là có một biện pháp, có thể làm cho cậu làm một mẻ."

"Nói nghe thử xem?"

"Đến đùa mà thành thật là được rồi."

"Làm sao đùa mà thành thật được?"

"Tìm một chỗ không người, tôi giết chết cậu, như vậy liền xong hết mọi chuyện rồi sao."

"Mẹ kiếp! Anh đặc biệt nói đùa mà thành thật lại là cái này!" Lâm Dật mắng một câu, "Anh có tin mẹ tôi mà biết được chuyện này sẽ giết chết anh hay không?"

"Chỉ đùa một chút thôi, làm bầu không khí sôi động chút mà." Tống Kim Dân nói:

"Theo tôi thấy, mềm dẻo không được thì cứng rắn, đến Bá Vương ngạnh thượng cung đi. Các cô ấy cũng không thể khiến con của mình không có ba ba được, cậu hiểu ý tôi chứ."

"Chiêu này của anh thực sự là quá tệ."

"Học hỏi từ cha của cậu đấy."

"Ông ấy quả thực cũng không phải dạng tốt lành gì."

"Đối với chuyện này, hai chúng ta đều có nhận thức chung với nhau."

Lúc đêm khuya, hai người ai cũng không hề rời đi, thêm hai cái chuông sau đó liền ở trong phòng khách ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hai người cùng nhau đi ăn bữa sáng. Sau đó Lâm Dật trở về khách sạn đón Khưu Vũ Lạc với Ninh Triệt, sau đó thuê xe đi tới Chu gia.

So với lần thứ đầu tiên tới đây, Chu gia nhìn náo nhiệt hơn một chút.

Trong sân có hơn mười chiếc xe ôtô đang đậu, còn có công nhân đang dọn cỏ.

Nhiều ngày đi qua như vậy, tình hình Chu gia hình như cũng đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Bên trong biệt thự Chu gia, Chu Tích Thành đang cùng người trong nhà ăn sáng, đều là đồ ăn thanh đạm, chỉ là nguyên liệu nấu ăn đáng giá hơn.

Bên cạnh bàn có bốn người, ngoại trừ Chu Tích Thành ở ngoài, còn có vợ của ông ta Phạm Thục Nhàn, Phạm Giai Di với Chu Nguyên.

Hôm nay tới nơi này, chủ yếu vẫn là vì chuyện của công ty, thuận tiện nhìn thử tình hình của hai người.

"Cô cả, cô ăn nhiều một chút nữa đi." Phạm Giai Di nói:

"Mỗi ngày ăn ít đồ ăn như vậy, khẳng định là không được."

"Nghe lời con bé lại ăn nhiều một chút đi." Chu Tích Thành khích lệ.

"Không có khẩu vị, đợi lát nữa lại ăn." Phạm Thục Nhàn đứng lên nói:

"Mọi người nói chuyện trước đi, tôi ra ngoài ngồi một chút."

Vợi sự nâng đỡ của người hầu Phạm Thục Nhàn đi ra ngoài biệt thự, chuẩn bị đến trong sân giải sầu một chút.

Đối mặt cục diện như thế, Chu Tích Thành cũng không tiện nói gì, chỉ có thể tự mình chậm rãi điều tiết, người khác không giúp được gì.

"Bác cả, bác cảm thấy dự án công viên nước trên biển như thế nào?" Chu Nguyên hỏi.

"Ý tưởng khá hay, nhưng cháu phải làm việc chăm chỉ để đạt được trình độ cạnh tranh với Disney, bằng không chính là trò cười." Chu Tích Thành nói.

"Hạng mục này đã bị Trung Hải dừng lại rồi, chúng ta còn có thể làm gì chứ?"

Phạm Giai Di không có ý nghĩ ngăn cản hạng mục này, nhưng đây chỉ là cái ngụy trang. Sau khi ký hợp đồng sẽ chuyển nhượng cho công ty riêng của Chu Nguyên tới làm.

Đây là cô ấy không muốn gặp lại.

"Dừng lại?" Vẻ mặt Chu Tích Thành hơi thay đổi, không nghĩ tới sẽ xuất hiện chuyện như vậy.

Chỉ cần hoàn thành thủ tục hợp đồng đầy đủ, theo như nói là không thể phát sinh chuyện như vậy.

"Cụ thể cháu cũng không biết là đã có chuyện gì xảy ra, nói chung là bị kêu dừng rồi."

Trong lòng Chu Nguyên tràn đầy tức giận, những chuyện khó coi này cứ hết lần này tới lần khác đều phá hỏng chuyện tốt của mình!

"Bác cả là như thế này." Chu Nguyên không nhanh không chậm nói:

"Trước đó quả thực xảy ra chút vấn đề, nhưng rất nhanh sẽ giải quyết xong, không cần lo lắng, việc này chỉ là hiểu lầm thôi."

"Có thể giải quyết là tốt rồi." Chu Tích Thành nói:

"Nếu không đầu tư trong giai đoạn đầu sẽ bị lãng phí."

Chu Tích thành đối với chuyện này cũng không có đánh giá gì nhiều, ông cũng không có tinh lực để bận tâm nhiều đến chuyện này.

"Bác cả, bác không có ý kiến gì khác sao? Cháu có một phần văn kiện, cần bác ký tên ạ."

Chu Nguyên lấy ra một xấp văn kiện dày đặc, cái này chính là mục đích chuyến đi này của anh!

Chỉ cần Chu Tích Thành ở đây ký tên phần hợp đồng này, kế hoạch của mình liền thành công một nửa!

Chu Tích Thành cũng không có nghĩ nhiều, nhận lấy bút của Chu Nguyên đưa tới.

Tim của Chu nguyên căng thẳng đến ầm ầm nhảy lên.

Nếu như bác cả xem kỹ hợp đồng, liền có thể phát hiện bên trong có vấn đề.

Nhưng đây là khâu quan trọng nhất, nếu như xảy ra vấn đề, mình sẽ gặp phải phiền toái!

Chương 1917: Trận Chiến.

Đúng như Chu Nguyên dự kiến, Chu Tích Thành cũng không hề suy nghĩ nhiều, cũng không có xem qua nhiều.

Dựa theo chỉ thị của Chu Nguyên đã ký tên của mình vào xấp hợp đồng dày đặc.

Phạm Giai Di ngồi ở một bên biểu cảm có phần không được tự nhiên.

Cô vẫn luôn cảm thấy hạng mục này không ổn lắm, nhưng ba chiến hữu của anh họ nói sẽ tiếp nhận chuyện này, liền để cho bọn họ xử lý.

Nhìn thấy chữ ký của Chu Tích Thành đã ký xong, mắt Chu Nguyên sáng lên.

Hiện tại hợp đồng đã được ký xong, như vậy một nửa tập đoàn đã rơi xuống trên tay của mình rồi!

Còn dư lại một nửa, thông qua hoạt động trong bóng tối, nhanh thì một năm, chậm thì hai năm, mình liền có thể vẹn toàn nắm giữ!

"Hạng mục này sẽ giao cho hai người các cháu làm, cũng coi như là bài khảo nghiệm của các cháu, hãy cố gắng làm việc." Chu Tích Thành nói.

"Dạ vâng bác cả, bác yên tâm, chúng con nhất định sẽ nỗ lực, không phụ lòng kỳ vọng của bác!"

"Có lòng tin như vậy là tốt rồi."

Đúng lúc này, tiếng bước chân từ cửa truyền vào, ba người Lâm Dật từ bên ngoài đi vào.

"Mọi người khá đông đủ, vậy mà đều tới." Ninh Triệt cười nói.

Mọi người trong miệng Ninh Triệt nói, cũng không phải chỉ có bao nhiêu người Chu gia đến, mà là nhân vật then chốt đều ở đây.

Bởi vì ở trong chuyện này, liền dính đến ba người.

Chu Tích Thành, Chu Nguyên với Phạm Giai Di.

Nhìn thấy ba người đi vào, sắc mặt Chu Nguyên thay đổi.

Anh tuy rằng không quen biết Lâm Dật với Ninh Triệt, nhưng lại có biết Khưu Vũ Lạc.

Lúc em họ mất, cô ta có tới đi theo chôn cất.

Mà vấn đề của hạng mục lần này cũng là do cô ta ở sau lưng làm trò.

Cho nên Chu Nguyên cũng không muốn ở thời khắc mấu chốt này nhìn thấy cô ta!

"Khâu tiểu thư, Ninh tiểu thư, các cô đã tới."

Nhìn thấy ba người đi vào, Chu Tích Thành cố nặn ra vẻ tươi cười, đưa các cô nghênh đón đến ghế xô pha ngồi.

Mặc dù không bài xích ba người này, nhưng Chu Tích thành vẫn có chút không hiểu, người của lữ đoàn trung vệ vì sao lại hết lần này tới lần khác tới đây?

Hình như là hơi thường xuyên thì phải?

Đám người ngồi xuống, sắc mặt của Chu nguyên khá là khó coi.

Chuyện này mình cũng đã nói cho Ngụy Dụ Long với Chu Tuấn Trì rồi, lấy năng lực của bọn họ hẳn là rất dễ dàng có thể hoàn thành chuyện này, làm sao lại để cho bọn họ nghênh ngang đi tới đây như vậy được chứ?

"Chu tiên sinh, chúng ta hôm nay tới đây chủ yếu là muốn nói với ông về vấn đề của hạng mục."

"Hạng mục?"

Chu Tích Thành nhìn Khưu Vũ Lạc, không biết cô nói là chuyện gì.

"Là có hạng mục mới, muốn cùng với Chu gia chúng tôi hợp tác sao?"

"Không phải hạng mục của chúng tôi, là hạng mục công viên nước Trung Hải của Chu gia các ông cùng với Ngụy gia ký kết."

Lần này Chu Tích Thành càng thêm nghi ngờ, đầu tiên là nhìn Chu Nguyên một chút, sau đó lại nhìn Phạm Giai Di.

Đây là hạng mục mới do ba nhà hợp lực phát triển, không có quan hệ gì với lữ đoàn trung vệ.

Thật tốt, tại sao bọn họ lại cùng với mình nói chuyện về hạng mục này chứ?

"Khâu tiểu thư, có chuyện gì cô cứ nói thẳng là được." Chu Tích Thành khách khí nói.

"Vậy tôi cũng nói thẳng với ông." Khưu Vũ Lạc thay đổi tư thế, ngữ điệu bình thản nói:

"Đứa cháu trai này của ông chuẩn bị thông qua hạng mục này, đem toàn bộ tài sản Chu gia đều dời đi. Về phần cái khác tôi cũng không muốn nói nhiều, ông cũng là người đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, hẳn là hiểu rõ ý của tôi nhỉ."

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của Chu Tích Thành nhất thời trở nên nghiêm túc, đặc biệt là trong ánh mắt của ông ta, bộc lộ sự bùng phát sắc bén, khôi phục khí thế cấp trên.

"Bác cả, bác đừng nghe bọn họ nói bậy, cháu là cháu trai của bác, làm sao có khả năng làm ra chuyện như vậy chứ, là bọn họ vu cáo hãm hại cháu!" Chu Nguyên giải thích:

"Hơn nữa Ngụy gia với Chu gia, cũng là đại gia tộc của tỉnh Tứ Xuyên, về phương diện danh dự có thể được bảo đảm. Hạng mục này sau khi khánh thành nhất định sẽ kiếm ra tiền. Vì vậy bác không thể nghe lời của bọn họ nói được."

"Chu Tuấn Trì cũng đã thừa nhận, anh không nên ở đây biện minh nữa."

Khưu Vũ Lạc lấy điện thoại ra, tìm đoạn ghi âm mà Lâm Dật đã ghi lại ngày hôm qua, ở trước mặt mọi người bật loa ngoài.

Sau khi nghe xong, sắc mặt của Chu Tích Thành đặc biệt khó coi.

Hiện tại chứng cứ xác thực, ông ta biết rõ mình nên tin ai.

Chỉ là không hề nghĩ rằng, cháu ruột của mình sẽ làm ra loại chuyện như vậy!

Sắc mặt Chu nguyên dị thường khó coi, hoàn toàn không nghĩ tới bọn họ sẽ lấy ra chứng cứ như vậy.

"Không thể nào, cậu ta làm sao có khả năng nói với các cô những chuyện này chứ!" Chu Nguyên lớn tiếng nói:

"Giữa chúng tôi là quan hệ hợp tác, làm sao có thể sẽ không quan tâm lợi ích của mình, nói ra lời nói như vậy chứ."

"Mặc dù tiền bạc rất quan trọng, nhưng mạng sống không quan trọng sao? Tính mạng còn không giữ nổi, liệu anh ta sẽ còn quan tâm đến những thứ đồ này sao?"

Lâm Dật thản nhiên nói:

"Hơn nữa đối với hai người mà nói, anh chỉ là một con cờ mà thôi, như thế nào sẽ đem hạng mục này để ở trong lòng đây?"

Chu Tích Thành không lên tiếng, trở về trước bàn ăn, tìm văn kiện Chu nguyên vừa nãy đưa cho mình, cũng cẩn thận lật nhìn một hồi lâu.

Lúc xem đến phần sau, vẻ mặt Chu Tích Thành càng khó coi, liếc mắt liền nhìn thấy bên trong có vấn đề.

Chu Tích Thành nặng nề đem văn kiện ném xuống đất.

"Tôi hi vọng cậu cho tôi một lời giải thích."

Chu Nguyên không nói gì, sắc mặt cũng khá là khó coi, mà là cười lạnh một tiếng.

"Bác cả, bây giờ nói những lời này còn có tác dụng sao? Hợp đồng cũng đã kí rồi, mặc dù không có thành công, nhưng một nữa tập đoàn Hector lực cũng đã ở trên tay của tôi rồi."

Chu Nguyên đứng lên không hề che giấu chút nào mà đứng ở trước mặt Chu Tích Thành, đem dã tâm của mình tất cả đều biểu lộ ra.

"Để có được ngày hôm nay, tôi đã âm thầm lên kế hoạch hơn một năm rồi, muốn trách thì trách em họ của tôi chết quá đúng lúc, đã tạo cơ hội cho tôi. Nếu không tôi còn phải mất thêm một thời gian nữa mới có thể đem tập đoàn nắm trong tay, cũng coi như là thành toàn cho tôi."

"Cậu!"

Chu Tích Thành tức giận thân thể run rẩy, ôm lồng ngực của mình lùi lại vài bước, đứng cũng không vững.

"Dượng!"

Thấy tình hình không ổn, Phạm Giai Di chạy tới trước mặt Chu Tích Thành đỡ lấy ông ta, nếu không sẽ ngã ở trên mặt đấy.

"Chu nguyên, anh đúng là đồ lòng lang dạ thú, dượng tín nhiệm anh như vậy, đem công ty giao cho anh quản lý, mà anh lại làm ra chuyện như vậy. Anh không cảm thấy có lỗi khi dượng đã bồi dưỡng anh sao!"

"Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu, với tài năng của tôi, hoàn toàn có thể dẫn dắt tập đoàn Hector lên vị trí cao hơn. Dựa vào cái gì muốn tôi làm công cho Chu gia chứ, để cho Chu Lương cái tên phế vật kia ra ngoài tiêu dao khoái hoạt!"

Cảm xúc của Chu Nguyên cũng rất kích động, dường như anh ta đã những uất hận không vui trong mấy năm qua, tất cả đều phát tiết ra ngoài rồi.

"Tôi cho cô biết Phạm Giai Di, những năm này cô vẫn luôn đối nghịch với tôi, phủ định vài cái hạng mục của tôi, những việc này ta đều nhớ kỹ ở trong lòng. Hiện tại, một nửa công ty là tôi nắm giữ, đợi sau khi trở về, tôi sẽ đem cô đuổi ra khỏi công ty, con mẹ nó ở trước mặt tôi chướng mắt!"

Nói xong, Chu Nguyên nhìn ba người Lâm Dật, trong ánh mắt mang theo một tia nham hiểm hận ý.

"Các anh không phải cảm thấy mình rất lợi hại sao? Nhưng các anh vẫn là đã tới chậm một bước, hiện tại một nữa tập đoàn Hector đã nằm trong tay tôi rồi. Hơn nữa hội đồng quản trị cũng đứng về phía của tôi, tôi chỉ cần một năm là có thể đem bọn họ tất cả đều đá đi ra, đến lúc đó toàn bộ tập đoàn liền đều là của tôi rồi, ha ha ..."

"Anh mới vừa nói, Chu Lương chết rất đúng lúc?" Lâm Dật trầm giọng nói.

Chương 1918: Nói Chuyện Phiếm Thì Nói Chuyện Phiếm, Đừng Có Mà Lái Xe.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Chu Nguyên nhún vai, vẻ mặt phách lối.

"Nếu như anh ta không chết, đến bây giờ tôi đều không có cơ hội ngồi lên phía trên, ha ha... Nói thật, tôi vẫn rất cảm tạ các người, nếu không do anh khiến cho anh ta chết ở bên ngoài, tôi có lẽ còn phải đợi thêm một hai năm, thật sự là cảm ơn anh rất nhiều."

Lâm Dật đứng dậy, đi từng bước một về phía Chu Nguyên.

Vẻ mặt của anh ta có chút mất tự nhiên, cho dù dáng người của hai người không khác nhau là bao. Nhưng Lâm Dật lại mang đến cho anh ta một loại cảm giác áp bách trước nay chưa từng có, nhịp tim không khỏi tăng tốc, chân giống như không nghe theo sự sai khiến của bản thân, cứ lùi dần về phía sau.

"Anh muốn làm gì..." Giọng nói của Chu Nguyên dần trở nên run rẩy, "Tôi nói cho anh biết, nếu như anh dám động thủ với tôi thì sẽ phải chịu trách nhiệm pháp luật!"

Ba!

Lâm Dật không nói chuyện, một bàn tay tát lên mặt của Chu Nguyên.

Lấy sức khỏe của Chu Nguyên làm sao có thể đỡ được sức lực của Lâm Dật!

Ăn một bạt tay này, khóe miệng anh ta lập tức rỉ máu, vô cùng thê thảm.

"Con mẹ nó anh lại dám đánh tôi, có tin tôi sẽ tố cáo anh hay không!"

Lâm Dật nhìn xuống Chu Nguyên từ trên cao, mặt không cảm xúc.

"Anh có tin tôi dám đánh chết anh hay không?"

Chu Nguyên khẽ run rẩy, lông tơ toàn thân nổi cả lên.

Nhưng rất nhanh anh ta liền tỉnh táo lại, hiện tại là xã hội pháp luật, cho dù anh ta có một trăm lá gan, cũng không dám làm gì mình.

"Ha ha ~"

Chu Nguyên cười cười, chật vật bò dậy từ dưới đất.

"Xem như anh lợi hại, tôi phục. Tôi biết tôi không thể trêu vào anh, tôi đi là được rồi. Dù sao tôi cũng đã đạt được mục đích, không cần thiết phải phí sức lực ở nơi này với các người."

Lâm Dật không nói chuyện, cúi đầu nhìn hợp đồng mà Chu Tích Thành vừa mới ký, sau đó nhặt lên.

"Anh đây là đang dựa vào phần hợp đồng này sao?"

"Thì có thể thế nào." Chu Nguyên nói với vẻ không sợ hãi.

Lâm Dật cầm bật lửa trên bàn trà lên, sau đó đốt hợp đồng ở giữa không trung.

Chu Nguyên ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới Lâm Dật sẽ làm ra chuyện như vậy.

Nếu như hợp đồng bị hủy thì tất cả những gì mình làm đều sẽ uổng phí!

"Con mẹ nó anh đưa hợp đồng cho tôi!"

Chu Nguyên xông tới giống như bị điên, cố gắng đoạt lại hợp đồng từ trên tay Lâm Dật.

Hô thông!

Lâm Dật không cho anh ta cơ hội, một chân đá vào trên người anh ta.

Chu Nguyên bị đá té xuống đất, dáng vẻ còn chật vật hơn so với vừa rồi.

Rất nhanh, một xấp hợp đồng dày đã bị thiêu thành tro tàn.

Vẻ mặt Chu Nguyên như đã sụp đổ, hai phần hợp đồng đều bị thiêu hủy, trên tay của mình không có bất kỳ chứng cớ nào.

Tương lai đã không có khả năng quản lý công ty nữa.

Tất cả cố gắng mấy năm này đều như nước chảy về biển đông.

Mồ hôi lạnh thẩm thấu qua quần áo của Chu Nguyên, anh ta biết mình đã không còn đường để đi.

Chu Nguyên thất tha thất thểu, bò đến bên người Chu Tích Thành, ôm lấy chân của ông.

"Bác cả, cháu biết sai rồi, van xin bác cho cháu thêm một cơ hội. Cháu đây là do bị ma quỷ ám ảnh, mới làm ra chuyện như vậy, sau này sẽ không dám nữa."

Chu Tích Thành quét mắt qua người đang suy sụp trước mắt, trong ánh mắt lộ ra vẻ sắc bén.

"Cháu cảm thấy, bác còn có thể cho cháu cơ hội sao!"

"Nhưng cháu là cháu ruột của bác, bác không thể đối xử với cháu như vậy."

"Cháu ruột thì có thể thế nào, cháu làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo như này, bác tuyệt đối sẽ không giữ cháu lại nữa!"

Chu Tích Thành không cho Chu Nguyên bất kỳ một đường lùi nào.

Nếu như không có ý chí sắt đá như này, qua nhiều năm như vậy, ông cũng không có khả năng đưa Chu gia đến vị trí ngày hôm nay.

Chu Nguyên xụi lơ ngồi dưới đất, việc đã đến nước này, cho dù mình có nói cái gì cũng đều đã vô dụng.

"Người đâu, đưa cậu ta ra ngoài cho tôi!"

Hai vệ sĩ của Chu Tích Thành đi vào từ bên ngoài, sau đó kéo Chu Nguyên ra ngoài.

"Lâm tổ trưởng, chuyện này may mà nhờ có cậu, nếu như không phải là các người tới kịp thời, thì Chu gia chúng tôi thật sự là xong rồi."

"Chu Lương là cấp dưới của cháu, đây đều là việc mà cháu nên làm." Lâm Dật nói:

"Vẫn là câu nói trước kia, sau này nếu như Chu gia có bất kỳ chuyện gì không xử lý được, đều có thể gọi điện thoại cho cháu. Cháu sẽ cố hết sức giúp giúp đỡ mọi người xử lý."

"Cảm ơn Lâm tổ trưởng."

Làm xong chuyện chính, ba người chuẩn bị rời đi.

Chu Tích Thành vốn dĩ muốn giữa ba người lại ăn bữa cơm, nhưng bị ba người từ chối.

Bên phía Yến Kinh còn có việc chờ bọn họ xử lý, không thể cứ lãng phí thời gian ở đây được.

Sau khi khách sáo đơn giản vài câu, ba người rời khỏi Chu gia, đón xe đến sân bay.

Mà Tống Kim Dân đã rời đi từ sớm, bởi vì Lâm Dật muốn đi xử lý chuyện Hắc Xà, anh còn cần chuẩn bị một chút, cho nên đã sớm tách ra với Lâm Dật.

Hơn hai giờ sau, ba người xuống máy bay tại Yến Kinh, sau đó ngồi xe chuyên dụng của lữ đoàn Trung Vệ, trở về khu vực.

Hơn hai giờ chiều, lúc ba người tới văn phòng của Lưu Hồng thì thấy người đang dùng cơm.

"Lúc này đã hơn hai giờ rồi, sao mới ăn cơm?"

"Gần đây có một đống chuyện lớn cần xử lý, tôi vừa mới xử lý xong xuôi, lát nữa còn có buổi họp, đây là bữa cơm đầu tiên của ngày hôm nay." Lưu Hồng vừa ăn vừa nói:

"Chuyện bên phía Thành Đô đều đã xử lý xong rồi đúng không? Tâm trạng người Chu gia vẫn tốt chứ."

"Đã xử lý xong." Lâm Dật nói.

"Nếu như đã xử lý xong chuyện bên Thành Đô, vừa lúc trở về xử lý chuyện của tổ một luôn."

Lưu Hồng nói:

"Các người hẳn là có nghe nói về chuyện bọn họ nộp đơn xin xuất ngũ đúng không."

"Nghe nói, bọn họ đều tới sao?"

"Buổi sáng có đến, đang tiếp nhận khảo sát ở bên trong, đoán chừng lát nữa sẽ đi ra."

"Anh không nói chuyện của tôi cho bọn họ biết sao?"

"Vốn muốn nói cho bọn họ, nhưng nghĩ kỹ, lại không biết nên mở miệng thế nào, dù sao cậu bây giờ thuộc về loại trạng thái xác chết vùng dậy. Cho nên tôi định chờ cậu trở về, rồi tự mình giải thích cho bọn họ."

"Vậy được rồi." Lâm Dật bất đắc dĩ nói:

"Đợi sau khi xong việc, anh bảo bọn họ cùng tới để tôi giải thích thống nhất một chút, bớt lãng phí nước miếng."

"Được."

Lưu Hồng rất nhanh đã ăn cơm xong, "Tôi còn cần bắt đầu một buổi họp, các người ở lại đây đi."

"Được."

Sau khi Lưu Hồng rời đi, văn phòng an tĩnh lại, Ninh Triệt đốt điếu thuốc, hai chân thon dài gác lên bàn trà.

"Cậu trước đó không phải nói sẽ đi xử lý người của Hắc Xà sao, định lúc nào đi?"

"Trong vòng mấy ngày này, nhưng còn chưa chắc chắn thời gian cụ thể." Lâm Dật nói:

"Việc này cũng không cần các người hỗ trợ, giày vò nhiều ngày với tôi như vậy rồi, hai người các người cũng nên trở về nghỉ ngơi một chút."

"Tôi không mệt, chỉ cần tổ ba chúng tôi không có nhiệm vụ, tôi sẽ đi theo cậu." Ninh Triệt nói:

"Thiếu chút nữa đã nổ chết cậu, tôi phải tìm bọn hắn báo thù này."

"Bình tĩnh một chút, cô nhìn Khưu tổ trưởng một chút, cũng không có thu xếp đi với tôi." Lâm Dật cười ha hả.

"Hai chúng tôi không giống nhau, trải qua nhiều năm như vậy, tôi mới tìm được một người có kích thước và thời gian phù hợp hoàn mỹ với tôi. Nếu như anh chết thì sau này tôi không thể dùng nữa, cho nên tôi nhất định phải tìm bọn họ để báo thù này."

Lâm Dật: ...

Nói chuyện phiếm thì nói chuyện phiếm, cô lái xe làm gì!

Chương 1919: Chuẩn Bị Hành Động!

"Cô đứng đắn một chút có được không, chuyện này cũng có thể trở thành lý do?"

Khưu Vũ Lạc bất lực, cảm thấy không có biện pháp nào với Ninh Triệt.

Thậm chí cảm thấy, mình ở lại đây có chút hơi thừa.

Nếu không sẽ dễ bị làm cho tức chết.

"Tôi đây gọi là giải phóng thiên tính, cũng không giống như cô, mỗi ngày đều kìm nén." Ninh Triệt nói:

"Tóm lại là tôi phải đi cùng, dù sao cũng đang nhàn rỗi, coi như là làm nhiệm vụ, rèn luyện trình độ một chút."

Đương đương đương ——

"Vào đi."

Ngay tại lúc ba người đang nói chuyện, cửa phòng bị gõ, Khâu Vũ Lạc lên tiếng từ bên trong.

Cùm cụp _ _

Cửa phòng bị đẩy ra, bọn người Tiếu Băng và Dư Tư Dĩnh lần lượt đi vào.

"Chị Khưu, chị Ninh, Lâm. . ."

A _ _

Còn không đợi Tiếu Băng chào hỏi xong, chợt nhìn thấy Lâm Dật ngồi bên cạnh Ninh Triệt!

Bị dọa cho ngã ngồi trên mặt đất.

Những người khác của tổ một cũng giống như vậy, thân thể giống như hóa đá, đứng nguyên tại chỗ.

Mọi người đều lui về cạnh cửa theo bản năng, chân như tê ra.

"Anh, anh là ai. . ."

Dư Tư Dĩnh nắm lấy góc áo phía sau Trương Siêu Việt, hiển nhiên, cô cũng đang khẩn trương.

"Đều bình tĩnh một chút, tôi chưa chết." Lâm Dật nói: "Trước đó là Lục lão sắp xếp giả chết."

"Giả chết?"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc của Lâm Dật, mọi người được kéo về hiện thực.

"Bởi vì còn có không ít chuyện cần làm trong bóng tối, cho nên mới sắp xếp như vậy, đều bình tĩnh một chút, đứng lên rồi nói."

Tiếu Băng vịn vào người Tùy Cường để đứng lên, phủi phủi bụi trên người, giống như những người khác, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Lâm Dật.

Dường như muốn tìm thứ gì đó ở trên người của anh.

"Anh Lâm, anh không chết, thật sự là quá tốt!"

Tiếu Băng hét lên một tiếng, nhào về phía Lâm Dật, ôm lấy cổ của anh, khóc lớn.

"Ô ô ô. . . Làm tôi sợ muốn chết, chúng tôi còn tưởng rằng anh thật đã chết rồi. . ."

Những người khác cũng vô cùng vui vẻ, vây quanh người Lâm Dật.

Niềm vui sướng không cách nào diễn tả, khiến cho bọn họ không biết nên dùng từ gì để diễn tả tâm trạng của mình lúc này.

Cả đám chỉ có thể cười ngây ngô, miệng đều muốn kéo đến bên tai.

"Được rồi, đều bình tĩnh một chút, cũng không phải là chuyện lớn gì."

Lâm Dật cười an ủi, có thể thu nhận một đám thủ hạ như vậy, đời này cũng coi như là đáng giá.

"Nếu như không có anh, tổ một chúng ta sẽ tan rã mất." Tiểu Băng lau nước mắt, nói: "Chúng tôi ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì."

"Tôi đã nghe nói chuyện các người xin xuất ngũ, lát nữa tôi sẽ kêu người bác bỏ tin tức này. Tôi còn chưa có chết đâu, còn phải ở lại làm việc cho thật tốt."

"Ừm vâng."

"Mọi người cũng đừng ngồi ở đây, tôi đi sắp xếp một bàn, hôm nay phải uống không say không về!" La Kỳ nói.

Ba người Lâm Dật cũng không có việc gì, nên liền đáp ứng.

Nhưng Lâm Dật không trực tiếp đi, mà đến bệnh viện trước.

Tuy mấy ngày đi Thành Đô này, anh luôn nắm rõ tình huống của Lý Sở Hàm như lòng bàn tay, nhưng anh vẫn muốn đi nhìn một chút.

Khi đi tới bệnh viện, phát hiện trong phòng bệnh của Lý Sở Hàm có một đám người đang vây quanh, lớn tuổi nhất là bốn mươi năm mươi tuổi, nhỏ hơn một chút là ngoài ba mươi. Mọi người đang vây Lý Sở Hàm vào giữa.

Lâm Dật vốn cho rằng, nhiều bác sĩ như vậy ở đây là đang kiểm tra cho Lý Sở Hàm, không nghĩ tới lại là đang thảo luận vấn đề học thuật.

Lâm Dật nhịn không được mà bật cười, xem ra đã khôi phục gần như trước, nếu không nào có sức để thảo luận những vấn đề này.

Dường như cảm nhận được cái gì đó, Lý Sở Hàm quay đầu, theo khe hở nhìn thấy Lâm Dật ở phía sau đám người, trên mặt không khỏi để lộ một tia vui mừng.

Nhưng Lý Sở Hàm không nói thêm gì, tiếp tục thảo luận chuyện bệnh tình khoa tim mạch với bác sĩ Hiệp Hòa.

Xem như giao lưu kinh nghiệm.

Nhưng trong lúc vô hình, Lý Sở Hàm lại tăng nhanh tốc độ, hi vọng có thể kết thúc buổi thảo luận nhanh một chút.

Khoảng nửa giờ sau, mọi người lần lượt tản đi, Lâm Dật đi vào từ bên ngoài.

"Anh Lâm, anh trở về rồi!"

Nhìn thấy Lâm Dật, Kiều Hân đứng dậy đón tiếp.

"Thế nào, tình huống mấy ngày nay cũng không tệ lắm phải không."

"Đều rất tốt, nếu như không phải vì chờ anh, ngày mai đã có thể xuất viện."

"Vậy thì xuất viện đi, bệnh viện có tốt đến mấy cũng chỉ là bệnh viện."

"Chúng ta về Trung Hải sao?" Kiều Hân hỏi.

"Chờ một chút đi, anh vẫn còn có chuyện cần làm, đợi sau khi xong việc lại trở về." Lâm Dật nói:

"Mấy ngày nay, các em ở tạm khách sạn trước, vừa lúc nhân cơ hội này, dạo chơi Yến Kinh."

"Cũng được, nghe anh."

Chỉ cần có Lâm Dật, Lý Sở Hàm bình thường đều không có chủ kiến gì, anh nói cái gì thì chính là cái đó.

Sau khi ở bệnh viện bồi Lý Sở Hàm một hồi, Lâm Dật đến quán ăn, tụ hợp với người của tổ một.

Chỗ ăn cơm là một nhà hàng món cay Tứ Xuyên, đã đặt trước một phòng lớn, chuẩn bị không say không về.

Mười người gọi hai mươi mấy món, gọi như này cũng coi như là xa xỉ.

Nhưng mọi người đều không vội ăn, mà uống từ bình này sang bình khác, sau đó chuyển sang rượu trắng.

Đây là một loại phương thức biểu đạt niềm vui của bọn họ.

Sau mấy tiếng, sau khi uống khoảng chừng hơn một trăm chai bia vào bụng, lại uống bốn bình Mao Đài.

Mọi người đều tiến vào trạng thái hơi say, bầu không khí trong phòng cũng không còn quá ồn ào nữa.

"Anh Lâm, chúng tôi muốn đi báo thù cho Chu Lương." Tùy Cường thấp giọng nói.

Trong mắt bọn họ, cái chết của Chu Lương là một tay Hắc Xà tạo thành, cũng không biết là do Vương gia đứng ở phía sau.

Cho nên qua thời gian dài như vậy, kẻ địch giả tưởng trong lòng bọn họ đều là Hắc Xà.

Lâm Dật bưng chén rượu, mạnh mẽ uống ực một hớp.

"Tôi đang chuẩn bị việc này, có khả năng sẽ xuất phát trong mấy ngày này."

Nghe nói như thế, trong mắt mọi người lập tức rực sáng.

"Chúng tôi cũng đi chung với anh!" Triệu Vân Hổ nói: "Thù này nhất định phải báo!"

Lâm Dật gật gật đầu, không nói gì.

Bởi vì căn bản là không thể từ chối.

Bọn họ cũng là người tổ một, thù của tổ một đương nhiên phải do tổ một trả!

"Đều chuẩn bị sẵn sàng đi, có thể xuất phát bất cứ lúc nào!"

"Tốt!"

Sau khi cơm nước xong xuôi, Lâm Dật đến bệnh viện, bồi Lý Sở Hàm tại bệnh viện một đêm, ngày thứ hai làm công tác xuất viện rồi đưa cô đến khách sạn.

Giữa trưa ngày thứ hai, Lâm Dật nhận được điện thoại của Tống Kim Dân, địa điểm gặp mặt vẫn là suối nước nóng Thủy Khỏa mà hai người thường đi.

Tống Kim Dân vẫn là cách ăn mặc lôi thôi lếch thếch như cũ, lúc nhìn thấy anh, trong phòng đều là khói.

"Bên phía anh đã chuẩn bị xong rồi sao."

Tống Kim Dân gật gật đầu, "Hắc Xà tổng cộng chia làm hai bộ phận, một trong số đó chính là nhóm người mà cậu gặp tại Chepopur. Bọn họ chủ yếu xử lý hoạt động biên giới, phụ trách một số hoạt động cướp bóc, nhóm còn lại thì ở trên đảo. Các người không thể xử lý được những người này, cũng không cần thiết phải xử lý. Bởi vì hành động của hai nhóm người này cơ bản đều là tách ra. Đương nhiên, nếu như cậu không muốn buông tha cho một bên nào, chờ lúc tôi trở lại trên đảo, sẽ giúp cậu xử lý, vấn đề không lớn."

Lâm Dật yên lặng nghe, "Khu vực của bọn họ ở đâu?"

"Tại Baraawe, một thị trấn nhỏ ở Somalia." Tống Kim Dân nói:

"Nhưng nó không có chuyến bay thẳng tới từ Trung Hải, trước tiên cần phải đến Dubai, sau đó di chuyển đến Somalia Mogadishu, rồi phải lái xe đến Baraawe. Đây chính là quãng đường cần đi."

"Được rồi, tôi trở về chuẩn bị một chút, lát nữa sẽ đi."

"Gấp gáp như vậy sao?"

"Anh vẫn còn có chuyện?"

"Tôi đã tăng thêm ba giờ, phải làm đến ba giờ hơn mới có thể kết thúc."

"Mẹ nó!"

Chương 1920: Một Loại Ôn Nhu Khác.

Lâm Dật không quan tâm đến chuyện Tống Kim Dân thêm giờ, lần lượt gọi điện thoại cho người của tổ một.

Hai giờ sau, mọi người tập hợp tại sân bay, bay đến Dubai.

Nhưng Tống Kim Dân không cùng hành động với bọn họ, mà đi máy bay riêng.

Hơn bảy giờ sau, máy bay đáp xuống tại sân bay Dubai.

Vừa mới xuống máy bay, một loại cảm giác quen thuộc vây quanh Lâm Dật.

Tình cảnh này, khiến cho Lâm Dật nhớ tới lần mình và Kỷ Khuynh Nhan đến Dubai trước đây.

Anh vẫn còn nhớ rõ, Kỷ Khuynh Nhan mặc một chiếc váy dài, đeo kính đen, dưới chân còn đi xăng đan buộc dây, bộ dáng ưu nhã, giống như là một minh tinh tới đây để quay chụp quảng cáo.

Còn có cửa hàng LV quen thuộc kia nữa, Kỷ Khuynh Nhan đi dạo ở bên trong mấy vòng, nhưng cuối cùng đều không mua gì cả.

Duy chỉ có cây thông Noel đứng sừng sững trong đại sảnh đã không thấy, người phụ nữ ngạo kiều thích cười kia đã không còn ở bên cạnh mình.

"Anh Lâm, sao anh còn ngẩn người rồi, đi mau thôi." Tiểu Băng đang đi phía trước, bỗng quay đầu lại nói.

"Không có việc gì, các người đi trước đi."

Trả lời một câu, Lâm Dật đi ra ngoài cùng với mấy người.

Cũng không biết là trùng hợp hay là ông trời sắp xếp, sau khi đến Dubai, khách sạn mà mấy người vào chính là khách sạn Burj Al Arab mà lúc trước anh từng ở qua.

Một một cảnh vật nơi này đều khiến cho anh cảm thấy rất quen thuộc.

Reng reng reng _

Mọi người vừa mới đặt chân tới khách sạn, thì nhận được điện thoại của Lục Bắc Thần.

"Đến Dubai rồi đúng không."

"Ngài còn biết cả chuyện này sao?"

"Nhiều người đi theo cậu như vậy, tôi có thể không thể biết." Trong điện thoại, Lục Bắc Thần cười ha hả.

"Nhìn giọng điệu của ngài, hẳn là không sẽ quản chuyện này đâu đúng không."

"Đương nhiên là sẽ không quản." Lục Bắc Thần nói:

"Lữ đoàn Trung Vệ chính là một chỗ như vậy, có thù tất báo, hơn nữa việc này còn do cậu tự mình sắp xếp, tôi cũng yên tâm, coi như là mang theo người tổ một đi huấn luyện vậy."

"Còn có gì muốn dặn dò nữa hay không?"

"Lữ đoàn Trung Vệ không giống với những tổ chức khác, không nên để lộ thân phận của mình là được." Lục Bắc Thần nói:

"Đây là yêu cầu duy nhất của tôi, làm tốt chuyện này là được."

"Đã hiểu."

"Tôi không nói những chuyện khác, tự mình sắp xếp đi, chú ý an toàn, về sớm một chút."

"Được."

Sau khi cúp điện thoại không bao lâu, những người khác đã tới.

"Anh Lâm, chúng ta lúc nào thì lên đường?" Dư Tư Dĩnh hỏi.

"Trước đừng có gấp, ngồi máy bay thời gian dài như vậy rồi, đi nghỉ ngơi một chút đã. Lúc nào xuất phát, tôi sẽ thông báo cho các người." Lâm Dật nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói:

"Nếu như nhàn rỗi không chuyện gì, các người có thể đi dạo xung quanh."

"Cũng đã tối rồi, ra ngoài ăn một chút gì đi." Tiếu Băng nói.

"Tôi không ăn, các người ăn đi."

Nói xong, Lâm Dật yên lặng đi ra khỏi phòng, cũng không sắp xếp những chuyện khác.

Mọi người mắt lớn trừng mắt nhỏ, cảm thấy Lâm Dật có điểm gì là lạ.

"Được rồi, đừng để ý tới cậu ấy nữa." Ninh Triệt lên tiếng, "Đi ăn cơm trước, sau đó tôi mang các người đi dạo phố."

Lúc này đã hơn bảy giờ tối, đối với Bất Dạ Thành như Dubai này thì cuộc sống về đêm chỉ vừa mới bắt đầu.

Lâm Dật lái xe, đến bến cải Dubai cảng.

Sau đó bao một chiếc máy bay trực thăng, lái về phái biển rộng.

Khoảng hơn một giờ sau, máy bay trực thăng tại hạ xuống trên một hòn đảo nhỏ.

Bên cạnh bãi đậu máy bay, có một tấm bảng nhỏ, trên đó viết ba chữ Kỷ Khuynh Nhan.

Chuyện cũ tràn vào lòng giống như thủy triều.

Chuyện xảy ra vào ngày lễ giáng sinh hôm đó tựa như mới xảy ra ngày hôm qua, khiến người ta khó có thể quên được.

Ở trên đảo là một mảnh đen kịt, chênh lệch vô cùng rõ với cảnh đèn đuốc sáng trưng ngày hôm đó, giống như một hòn đảo bị bỏ hoang.

Chuyện cũ trước kia đều bị phong ấn ở nơi này.

Lâm Dật đi từng bước một về phía biệt thự trước mặt.

Nước bên trong đài phun nước chỉ còn lại nhàn nhạt một tầng, bên dưới là nước bùn và lá rụng, nhìn có vẻ hơi đổ nát.

Lâm Dật dùng vân tay mở cửa, nhưng không có bật đèn.

Ánh trăng chiếu vào từ bên ngoài, từng chùm sáng dần chiếu sáng khoảng không phía trước.

Bụi bặm bám đầy chùm sáng, mỗi một hạt giống như là một điểm sáng khắc sâu vào trí nhớ, kéo suy nghĩ của Lâm Dật về buổi tối không thể nào quên được.

Lâm Dật bước từng bước lên cầu thang, sau đi đi xung quanh từng gian phòng.

Bởi vì lúc trước, Kỷ Khuynh Nhan đã đi tham quan toàn bộ mỗi một căn phòng ở đây.

Mọi ngõ ngách bên trong biệt thự dường như đều có mùi hương của cô.

Sau đó, Lâm Dật đi vào phòng ngủ chính.

Ánh trăng xuyên thấu qua khe hở của màn cửa, đêm hôm đó, hai người đã nghỉ ngơi ở chỗ này.

Ngón tay Lâm Dật nhẹ nhàng lướt qua nệm giường mềm mại, thật giống như cô còn đang ở bên người.

Hô ~

Lâm Dật thở ra một hơi, cố gắng áp chế phần kí ức trước kia xuống, sau đó đi xuống dưới tầng.

Con người không thể sống mãi trong hồi ức, có một số việc cần phải đối mặt.

Cũng nhất định phải phải đối mặt.

Lâm Dật yên lặng đi xuống dưới tầng.

Mục đích tới đây hôm nay của anh chính là để nhìn một chút, chuyện đã làm xong, cần phải trở về rồi.

Nhưng ngay tại lúc muốn trở về, bước chân của Lâm Dật bỗng nhiên dừng lại.

Tâm trạng vừa mới bình phục lại bỗng trở nên cuộn trào một lần nữa, như sóng biển đang cắn nuốt lấy anh!

Lâm Dật nhìn thấy, trên chiếc tủ cạnh ghế sô pha có để một khung hình không lớn lắm, to khoảng nửa tấm giấy A4, đang lẳng lặng nằm ở đó.

Phía trên là ảnh chụp chung của hai người!

Nói đúng ra là ảnh chụp chung của anh và Kỷ Khuynh Nhan!

Lâm Dật nhớ rất rõ, tấm ảnh kia là ảnh chụp khi mình và cô ấy còn ở nhà, cách ăn mặc đều rất giản dị.

Anh ngồi ở trên ghế sô pha, cô ngồi ở trong ngực anh, đôi mắt to xinh đẹp kia híp lại thành hình trăng khuyết, cười còn ngọt hơn so với mật.

Nhưng chính là một tấm hình như vậy, lại khiến cho Lâm Dật không thể nào chuyển động bước chân.

Lúc trước tới đây, vì muốn cho cô ấy một sự bất ngờ, cho nên cô cũng không có chuẩn bị gì cả, đi tay không cùng mình đến đây.

Căn bản không có khả năng đặt tấm ảnh này ở đây được.

Từ đó về sau, hai người quay về Trung Hải, cũng chưa từng quay lại nơi này.

Nhưng bây giờ, nơi này lại xuất hiện ảnh chụp chung của hai người.

Điều này đã nói lên, sau khoảng thời gian đó, Kỷ Khuynh Nhan rất có thể đã trở lại nơi này!

Sau đó đặt tấm ảnh chụp của hai người ở đây!

Nhưng từ trước đến nay, bản thân mình và cô ấy đều chưa từng tách ra. Nói cách khác, Kỷ Khuynh Nhan đã tới đây trong khoảng thời gian xảy ra chuyện, sau đó để tấm ảnh này lại.

Đúng như Lâm Dật nghĩ, sau khi biết tin Lâm Dật đã chết, Kỷ Khuynh Nhan đã buông xuống mọi chuyện cần thiết.

Một ngày trước, cô đã cùng đến Dubai với Tần Ánh Nguyệt.

Cũng lặng lẽ, để tấm ảnh chụp của hai người lại bên trong biệt thự.

Đối với cô mà nói, hòn đảo nhỏ này giống như là một phần mộ, tấm hình kia, đại diện cho toàn bộ quá khứ của cô và anh.

Vào thời khắc ấy, nó đã được mai táng trên hòn đảo nhỏ này.

Mà đây chính là một kiểu ôn nhu hoàn toàn khác của Kỷ Khuynh Nhan.

Chương 1921: Thời Không Sai Lệch.

Ở ngực Lâm Dật bỗng nhiên cảm thấy phiền muộn, kẹt ở buồng tim khiến cho anh hít thở không thông.

Lâm Dật cầm lấy ảnh chụp, phủi đi lớp bụi phía trên, sau đó mang theo ảnh chụp, rời khỏi đảo nhỏ.

Lúc Lâm Dật trở về, đã hơn mười giờ đêm.

Bọn người Ninh Triệt vẫn chưa về, một mình Lâm Dật nằm trong phòng, lẳng lặng nhìn một hồi lâu, mới nặng nề thiếp đi.

Hơn bảy giờ sáng ngày thứ hai, Lâm Dật bị điện thoại của Tống Kim Dân đánh thức.

"Thu dọn đồ đạc đến sân bay đi, đều đã chuẩn bị xong, chuyến bay mười giờ rưỡi, đừng tới trễ."

"Có máy bay tư nhân, đừng có gấp."

"Ngồi máy bay tư nhân phiền phức, không thuận tiện bằng ngồi UAE." Tống Kim Dân nói:

"Nếu không khi các người xuống máy bay sẽ bị cướp đoạt, máy bay có thể lái trở về hay không, còn là ẩn số."

"Dữ dội như thế?"

"Đương nhiên, Somalia chính là thiên đường của tội phạm. Cậu thử nghĩ mà xem, một nơi không có pháp luật trói buộc, rốt cuộc là có bao nhiêu kích thích?"

"Không có sự trói buộc của pháp luật. . ."

Lâm Dật quả thực không hiểu gì về Somalia này.

Ấn tượng không nhiều lắm, cũng vẻn vẹn giới hạn trong hải tặc Somalia.

Mà Tống Kim Dân nói những thứ này, không thể nghi ngờ đã khiến Lâm Dật nhận thức thêm về nơi này.

Quả thực là rất kích thích.

"Tôi đã biết, hiện tại sẽ dẫn người tới."

Bởi vì tầm quan trọng của chuyện này, Lâm Dật cũng không có nói lời vô nghĩa, sau khi cúp điện thoại, thì thông báo những người khác rời giường làm việc.

Về phần tấm ảnh nhỏ lấy về từ trên đảo nhỏ, Lâm Dật đặt nó ở đầu giường.

Chờ sau khi kết thúc nhiệm vụ, sẽ còn quay trở lại đây, đến lúc đó lại lấy đi.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, mười người ăn một chút đồ đơn giản, sau đó lái xe đến sân bay.

Mọi người cũng nhìn thấy Tống Kim Dân, sau khi lên tiếng chào hỏi đơn giản, thì đi đăng ký.

Khâu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều rất quen thuộc đối với Tống Kim Dân nhưng những người khác của tổ một đều không hiểu rõ về anh cho lắm.

Chỉ biết là lúc từ Chepopur trở lại Panama, anh ấy lái máy bay trực thăng, đưa Lâm Dật và Chu Lương trở về.

Nhưng bản năng nói cho bọn họ biết, người đàn ông này không đơn giản. Nếu không, trong lần hành động này, anh ta cũng sẽ không đi chung với bọn họ.

Sau khi máy bay cất cánh, Lâm Dật và Tống Kim Dân ngồi ở hàng sau.

"Lúc chúng ta tách ra ở Thành Đô, anh không phải nói muốn trở về chuẩn bị một chút à? Sao chỉ có một mình anh tới? Những người khác chia ra hành động sao?"

Lâm Dật rất rõ ràng, lần này đi qua, sẽ là một chết một sống với Hắc Xà.

Hơn nữa địa phương kia còn là địa bàn của Hắc Xà, dựa vào những người ở đây chỉ sợ còn chưa đủ.

Cho dù dùng cách thức bắt giặc bắt vua trước, có thể đưa đến thắng lợi bất ngờ, nhưng lấy ít thắng nhiều thì tính nguy hiểm cũng sẽ tăng theo. Đây là chuyện mà Lâm Dật không muốn nhìn thấy.

"Thật ra cũng không cần nhiều người như vậy." Tống Kim Dân sờ túi, muốn tìm điếu thuốc, phát hiện đang ở trên máy bay nên liền từ bỏ ý định này.

"Tóm lại tôi đã chuẩn bị xong, sẽ không có vấn đề gì, yên tâm đi."

Tống Kim Dân đều đã nói như vậy, Lâm Dật cũng không hỏi thêm về mấy vấn đề còn lại nữa.

Lấy năng lực của anh ấy, nói không có vấn đề thì thật sự là không có vấn đề gì lớn.

Lâm Dật tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Chuyện tiếp theo chờ đợi mình có thể là một trận ác chiến, phải giữ vững tinh thần.

Rất nhanh, máy bay chậm rãi cất cánh, hướng về bầu trời xanh thẳm.

. . .

Dubai, khách sạn Atlantis.

Một người phụ nữ trung niên, nhẹ nhàng gõ cửa phòng 2408.

Người phụ nữ trung niên mặc một bộ váy dài, nhưng năm tháng dường như chưa từng lưu lại dấu vết ở trên mặt của bà, nhìn tựa như mới 30 tuổi, vô cùng trẻ trung.

Mà người này chính là Tần Ánh Nguyệt.

Người ở trong phòng 2408 là Kỷ Khuynh Nhan.

Trong mấy ngày chôn cất Lâm Dật, Kỷ Khuynh Nhan đều không đi đâu cả, thậm chí đều không rời khỏi Cửu Châu Các.

Mỗi ngày đều ngồi ngẩn người ở trong sân, thỉnh thoảng lại đi tản bộ.

Cho đến ba ngày trước, Kỷ Khuynh Nhan đột nhiên muốn tới Dubai.

Sau khi biết được tin tức này, Tần Ánh Nguyệt và Hà Viện Viện đều vô cùng đồng ý.

Ra ngoài giải sầu một chút, dù sao cũng tốt hơn so với việc ở nhà kìm nén.

Sau đó, Hà Viện Viện để Cao Tông Nguyên sắp xếp máy bay tư nhân, sau đó Kỷ Khuynh Nhan và Tần Ánh Nguyệt ngồi máy bay đó, đi tới Dubai.

Nhưng mục đích tới đây của Kỷ Khuynh Nhan cũng không phải là du lịch giải sầu, mà chính là muốn đến xem chỗ kia.

Đó là nơi chỉ có cô và Lâm Dật biết.

Chỗ đó lưu trữ những kí ức chỉ thuộc về hai người.

Cô muốn quay lại nhìn xem nơi này tại thời khắc cuối cùng, sau đó mai táng tất cả chuyện cũ trước kia ở chỗ này.

Sau đó, trở về cuộc sống của mình.

Két két _ _

Cửa phòng bị đẩy ra, Kỷ Khuynh Nhan đã mặc quần áo xong, chỉ là vẫn chưa trang điểm.

Trên người Kỷ Khuynh Nhan mặc quần bò màu đen, nửa người trên là áo sơ mi lụa màu trắng, một thân giản dị mà lại gọn gàng sạch sẽ.

"Trang điểm chút đi, cũng không thể mỗi ngày đều hướng mặt lên trời." Tần Ánh Nguyệt an ủi.

Hai người là tới Dubai vào khuya ngày hôm trước, hôm qua ở đây một ngày, hôm nay chuẩn bị rời đi.

"Con không mang theo đồ trang điểm, trước cứ như vậy đi." Kỷ Khuynh Nhan nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Đã hơn bảy giờ, con bồi ngài đi ăn chút gì đó."

"Nếu như con mà không ăn thì dì cũng không ăn." Tần Ánh Nguyệt nói.

Ánh mắt Kỷ Khuynh Nhan né tránh, lập tức gật đầu nhẹ.

"Như này là được rồi, bất kể như thế nào, cũng phải ăn một chút cơm, nếu không thân thể sẽ không thể chịu được."

Hai người tới khu ăn uống của khách sạn, Tần Ánh Nguyệt gọi không ít đồ, hi vọng Kỷ Khuynh Nhan có thể ăn nhiều một chút.

Nhưng cuối cùng, cô còn không ăn hết nửa bát cháo, cũng không động vào bất cứ món gì khác.

Cho dù Tần Ánh Nguyệt khuyên như thế nào, đều không ăn nhiều thêm một chút.

Trong lòng của Tần Ánh Nguyệt không ngừng ai thán, bà nhìn ở trong mắt, đau ở trong lòng.

Bà nhớ tới lời nói của Hà Viện Viện, cô hiểu hết mọi đạo lý nên không ai có thể khuyên cô.

Chỉ có thể để cho cô tự mình chậm rãi điều chỉnh, chờ sau khi thoát khỏi cảm xúc đó thì mọi chuyện đều sẽ tốt.

"Hiện tại chính là thời điểm thích hợp để du lịch Dubai, xác định không đi dạo nơi đây một chút sao?"

Tần Ánh Nguyệt thử thăm dò, hi vọng cô có thể ở lại đây chơi thêm mấy ngày, giải sầu một chút.

Kỷ Khuynh Nhan nhẹ nhàng lắc đầu, "Con chỉ là muốn tới đây để xem một chút, đã đi đến nơi cần đi, không cần thiết phải đến những nơi khác nữa."

"Vậy được rồi, xe đang chờ ở bên ngoài, chúng ta đi thôi."

"Ừm."

Hai người thu dọn đồ đạc, đi ra cửa chính khách sạn.

Một chiếc Rolls-Royce Phantom màu đen dừng trước cửa, chuẩn bị đón hai người tới sân bay.

Chiếc xe chạy nhẹ nhàng trên đường phố, phong cảnh ngoài cửa sổ và muôn hình muôn vẻ người lướt qua ánh mắt Kỷ Khuynh Nhan như là tàn ảnh.

Đối với cô mà nói, đây đều là ký ức sắp bị phong ấn lại.

Đời này, chỉ sợ cũng sẽ không trở lại đây nữa.

Sân bay cách trung tâm thành phố Dubai vô cùng gần, không đến hai mươi phút đã đến.

Nhân viên phi hành đoàn giúp đỡ hai người đem hành lý lên máy bay, Kỷ Khuynh Nhan vịn tay vịn, từng bước một đi lên máy bay.

Thế nhưng mà, ngay tại lúc cô sắp đi đến bậc thang cuối cùng, Kỷ Khuynh Nhan bỗng nhiên dừng bước.

Cô nhìn về phương hướng của biển, trong ánh mắt để lộ nước mắt và sự không muốn.

Cô không muốn đi, cũng không nỡ đi. . .

Chương 1922: Không Thấy Đồ Nữa.

"Sao thế, Khuynh Nhan." Tần Ánh Nguyệt hỏi, sợ cô có vấn đề gì.

"Dì à..."

Kỷ Khuynh Nhan lau nước mắt, nói.

"Ô ô u, làm sao còn khóc, nhanh nín đi, có việc gì thì cứ nói với dì, dì làm chủ cho con."

"Con muốn lại đi xem một chút."

Kỷ Khuynh Nhan khóc càng lớn hơn, chính cô cũng biết, một khi rời đi thì sẽ không bao giờ tới nơi này nữa.

Cô muốn đi nhìn một lần cuối cùng, từ biệt lần cuối đối với nơi tràn ngập ký ức kia.

"Con nói là chỗ hôm hôm qua sao?"

"Vâng."

"Chuyện này có cái gì mà không được, không về nữa, chúng ta đi qua một chuyến."

Tần Ánh Nguyệt biết, nơi mà Kỷ Khuynh Nhan muốn đi là một hòn đảo nhỏ. Bởi vì sáng sớm hôm qua, sau khi đến đây cô đã đi thẳng đến nơi đó.

Chỉ là sau khi đi về, tâm trạng của Kỷ Khuynh Nhan lại cực kỳ không ổn định.

Vì suy nghĩ cho tình huống thân thể của cô, Tần Ánh Nguyệt không quá muốn để cho cô đi.

Nhưng nhìn trạng thái này của cô lại không thể từ chối.

Nghĩ đến đây, Tần Ánh Nguyệt gọi vệ sĩ phía sau lưng qua, để bọn họ đi chuẩn bị máy bay trực thăng, sau đó đến đảo nhỏ ngày hôm qua một lần nữa.

Tần Ánh Nguyệt không biết, tại sao Kỷ Khuynh Nhan lại cố chấp chỗ kia như thế, nhưng cô ấy nói muốn đi, mình cứ đi cùng là được.

Rất nhanh, máy bay trực thăng đã chuẩn bị xong.

Kỷ Khuynh Nhan, Tần Ánh Nguyệt và tám vệ sĩ lần lượt lên máy bay trực thăng, xuất phát về biển rộng xanh thẳm.

Cánh quạt máy bay vù vù, nhưng hai người trên máy bay lại không có bất kỳ động tĩnh gì.

Nếu đổi lại là thường ngày, ngồi bên cạnh Tần Ánh Nguyệt, Kỷ Khuynh Nhan nhất định sẽ nói không ngừng.

Cho dù là không có chủ đề, cô cũng không có khả năng để cho bầu không khí tẻ ngắt như này. Dù sao đây cùng là mẹ chồng tương lai của mình, vẫn nên làm tốt mối quan hệ.

Nhưng từ sau khi lên máy bay, ánh mắt của Kỷ Khuynh Nhan vẫn luôn nhìn thẳng vào chân trời phương xa.

Những hồi ức giống như bọt nước trên biển, luôn luôn có thể gợn sóng bất cứ lúc nào.

Lúc trước, phần hồi ức kia là tuyệt mỹ, nhưng bây giờ, lại giống như một thanh dao nhọn đâm vào trái tim.

Đây là phương thức tự chữa thương của cô, nếu như mình chịu nổi thì có thể chậm rãi tiếp nhận chuyện này.

Nhìn vẻ mặt cô đơn của Kỷ Khuynh Nhan, còn có thân thể mảnh mai kia nữa, Tần Ánh Nguyệt nhìn mà đau lòng.

Có vô số lần, bà đều muốn nói cho Kỷ Khuynh Nhan biết Lâm Dật không chết.

Nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào.

Kỷ Khuynh Nhan đã biết chuyện của nó và Lương Nhược Hư.

Nếu như biết con trai của mình không chết, như vậy quan hệ của hai người lại tiến vào trạng thái nửa sáng.

Là một người mẹ, bà không nguyện ý nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Người đều là động vật độc lập, dù là Tần Ánh Nguyệt cũng không ngoại lệ.

Cho dù là Kỷ Khuynh Nhan hay là Lương Nhược Hư, bà đều không muốn từ bỏ.

Mà bà cũng đang tìm kiếm cách cân bằng giữa hai người phụ nữ, chỉ là vẫn không thể tìm được.

"Khuynh Nhan, nghe dì khuyên được không, hôm qua đều đã đến một lần, hôm nay cũng không cần phải trở lại làm gì."

"Dì yên tâm đi, con chỉ là đi xem một chút, không có chuyện gì đâu." Kỷ Khuynh Nhan cố nặn ra vẻ mỉm cười, ra hiệu cho Tần Ánh Nguyệt không cần lo lắng.

Ai...

Tần Ánh Nguyệt ngầm thở dài, bà không biết nên làm như thế nào cho phải.

Khoảng một tiếng sau, ba chiếc máy bay lần lượt hạ xuống trên đảo nhỏ.

Kỷ Khuynh Nhan và Tần Ánh Nguyệt lần lượt xuống máy bay.

Tám vệ sĩ đi theo cũng lần lượt đi xuống từ hai chiếc máy bay trực thăng phía sau, để bảo vệ sự an toàn cho Kỷ Khuynh Nhan và Tần Ánh Nguyệt.

Máy bay hạ cánh, Kỷ Khuynh Nhan đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn bốn phía.

Phía sau là âm thanh sóng biển cuồn cuộn, bên tai còn có âm thanh cây dừa vang lên xào xạc.

Khung cảnh nơi này dường như không có bất kỳ thay đổi nào so với ngày chết đi.

Thứ duy nhất thay đổi chính là không còn người bên cạnh mình nữa.

Thậm chí còn không cho mình cơ hội hận anh ấy.

Kỷ Khuynh Nhan không hề cử động, dường như muốn khắc ghi mỗi một ngọn cây cọng cỏ nơi này trong trí nhớ của mình trước khi rời đi.

Dừng lại khoảng mười phút đồng hồ, Kỷ Khuynh Nhan mới chậm rãi chuyển động bước chân, đi về phía biệt thự phía trước.

Thân vô thải phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông.*

(*Trích Vô Đề - Lý Thương Ẩn. Dịch nghĩa: "Thân không vẽ phượng mà tung cánh, tâm có thần nên dễ điển thông.")

Cảm giác lúc này của Kỷ Khuynh Nhan giống hệt như Lâm Dật ngày hôm qua.

Dù là lần này cô đến để tạm biệt, thế nhưng đoạn hồi ức mãnh liệt kia lại y nguyên như núi kêu biển gầm, cắn nuốt trái tim tưởng chừng đã trở nên sắt đá của cô.

Chỉ cần vừa nghĩ tới, từ nay về sau, cho dù như thế nào đều không thể nhìn thấy người kia, yêu hận vui buồn trong lòng cô đều không thể tìm người tâm sự. Cô cảm thấy lòng mình đau như dao cắt.

Nước mắt cũng không thể khống chế, rơi xuống không ngừng.

Tần Ánh Nguyệt nhẹ nhàng đưa khăn giấy tới, Kỷ Khuynh Nhan tiếp nhận, lau nước mắt.

Sau đó cô sắp xếp lại suy nghĩ của mình, xuất phát một lần nữa.

Cô chậm rãi đi tới cửa, Tần Ánh Nguyệt và mấy người vệ sĩ đi theo đều ở lại bên ngoài.

Hôm qua, lúc lần đầu tiên tới đây, Kỷ Khuynh Nhan không cho người khác đi vào.

Tần Ánh Nguyệt cũng không tức giận, trong khoảng thời gian này, chỉ cần cô cao hứng thì muốn cái gì cũng được.

Kỷ Khuynh Nhan đưa dấu vân tay của mình để mở khóa, rồi đi vào biệt thự, nơi những ký ức đã ố vàng, tản ra hương vị cổ xưa.

Kỷ Khuynh Nhan ngắm nhìn bốn phía, cô vẫn còn nhớ biệt một số cảnh vật bên trong biệt thự.

Cô còn nhớ rõ ngày ấy, dáng vẻ nấu cơm trong phòng bếp của Lâm Dật, còn nhớ rõ hai người cùng nhau ăn tối dưới ánh nến.

Sau khi ăn xong, hai người còn đi dạo biển ngắm sao, buổi tối nói rất nhiều chuyện, sau đó ôm nhau ngủ...

Kỷ Khuynh Nhan bỗng nhiên dừng lại, vẻ mặt ngay lập tức thay đổi.

Cô kinh ngạc phát hiện, tấm hình mà mình đặt trên chiếc tủ cạnh ghế sô pha đã không còn nữa!

Cô nhớ rõ, hôm qua tới đây, mình đã đặt khung hình ở chỗ đó, lúc rời đi còn nhìn thoáng qua, làm sao chỉ cách một đêm mà đã biến mất không thấy tăm hơi!

Bỗng nhiên, tim của Kỷ Khuynh Nhan đập rộn lên.

Cô ba chân bốn cẳng chạy về phía ghế sô pha!

Khung hình cũng không có rơi trên mặt đất, bốn phía không có bất kỳ một vật gì.

"Sao, sao lại không thấy nữa..."

Nghĩ đến đây, Kỷ Khuynh Nhan nằm trên đất, muốn nhìn một chút xem có phải là rơi vào giữa khe hở của ghế rồi hay không.

Nhưng sau khi kiểm tra cũng không phát hiện.

Kỷ Khuynh Nhan lập tức chạy vội lên tầng hai, kiểm tra mỗi một gian phòng.

Đáng tiếc là cũng không có bất kỳ phát hiện nào, hơn nữa trong phòng cũng không có bất kỳ dấu vết lật qua lật lại gì.

Giống như ngoại trừ khung hình kia thì trong biệt thự không có bất kỳ thay đổi nào, duy chỉ có khung hình là không thấy.

Vẻ mặt của Kỷ Khuynh Nhan thay đổi, cảm thấy chuyện này thật sự không thể tin nổi.

Nơi này là đảo riêng trên biển, trong phòng ngoại trừ đồ dùng ra thì không có bất kỳ thứ gì đáng giá, căn bản không có khả năng xảy ra chuyện trộm cắp.

Ngoài ra, khóa cửa chỉ có mình và Lâm Dật là có thể mở ra, những người khác không có khả năng tiến vào!

Nhưng tại sao lại không thấy tăm hơi của khung hình đâu?

Nghĩ đến đây, Kỷ Khuynh Nhan vội vã đi ra ngoài, Tần Ánh Nguyệt đứng bên ngoài phát hiện tình trạng của cô có điểm gì đó là lạ, lập tức tiến lên hỏi thăm.

"Sao thế? Có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Kỷ Khuynh Nhan nhìn Tần Ánh Nguyệt với vẻ mờ mịt.

"Đồ mà con đặt ở trong biệt thự đã không còn nữa..."

Chương 1923: Ngọn Lửa Hi Vọng.

"Không thấy đồ nữa sao?"

Tần Ánh Nguyệt hết sức kinh ngạc, bà trước đó vẫn luôn sống ở Dubai, hiểu rất rõ tình huống ở bên này.

Đảo nhỏ tư nhân là một nơi rất bí mật, ngoại trừ người sở hữu, trên cơ bản sẽ không có ai tới đó làm gì cả.

Vừa đến đây, dưới tình huống chưa đi dạo qua cũng sẽ bị tính vào phạm trù cướp bóc.

Trong pháp luật sẽ có hình phạt nặng tương đương, nặng nhất thậm chí sẽ phán tù mười năm trở lên.

Tiếp theo, phú hào mua lại chỗ này xem như chỗ giải trí, cũng sẽ không thường trú, cũng sẽ không để vật phẩm quý giá ở chỗ này, kẻ trộm cũng sẽ không đến đây.

Hơn nữa, ngồi máy bay trực thăng tới đây rất tốn kém, kẻ trộm sẽ không làm loại chuyện bỏ gần tìm xa này.

"Bên trong có một tấm ảnh chụp chung của hai chúng con, vừa rồi lúc con đi vào, phát hiện ảnh chụp chung đã không thấy, nhưng những vật khác trong phòng đều không có thay đổi gì, cũng không có dấu vết bị lật qua lật lại, chỉ là đã không thấy khung hình kia đâu nữa."

Tần Ánh Nguyệt sửng sốt một chút, sau đó khôi phục lại bình tĩnh.

Bà nhìn về biệt thự một chút, trong ánh mắt lộ ra tia sáng khác thường.

"Người có thể mở cửa biệt thự chỉ có con và con trai dì đúng không?"

Kỷ Khuynh Nhan gật gật đầu, xem như trả lời.

"Phu nhân, chúng tôi đi kiểm tra một chút, nhìn xem có người nào tiến vào từ chỗ khác hay không."

"Được."

Sáu trong tám người vệ sĩ chạy về các phương hướng khác nhau xung quanh biệt thự, hai người còn lại phụ trách bảo về Kỷ Khuynh Nhan và Tần Ánh Nguyệt.

Khoảng mười mấy phút sau, sáu người lần lượt trở về, lắc đầu nói:

"Cửa sổ không có dấu vết bị động qua, hơn nữa đều được khóa lại từ bên trong, không có khả năng có người cưỡng ép tiến vào."

Nghe nói như thế, Kỷ Khuynh Nhan và Tần Ánh Nguyệt đều cảm thấy nghi hoặc trong lòng, cảm thấy việc này có chút kỳ quái.

"Chẳng lẽ nó đã trở về rồi?"

Trong lòng Tần Ánh Nguyệt lẩm bẩm một câu, dường như cũng chỉ có khả năng này.

Dựa theo thiết kế của khóa cửa, chỉ có người biết mật mã hoặc là có vân tay mới có thể đi vào.

Người khác không có khả năng dùng phương thức như vậy để tiến vào trong biệt thự.

"Tôi đã biết, chúng ta đi xem camera giám sát!" Kỷ Khuynh

Nhan nói:

"Chỉ cần có người đến thì nhất định có thể phát hiện!"

Kỷ Khuynh Nhan không cho rằng là Lâm Dật không có chết, sau đó trở lại nơi này.

Cô chỉ là không muốn tấm hình đó bị mất đi một cách vô cớ, bởi vì đó là thứ lưu giữ hồi ức của cô và anh.

Giờ phút này, cô chỉ muốn tìm được người trộm đồ!

Sau đó tìm khung hình về!

"Đi thôi, dì dẫn con đi."

Khu bất động sản đảo nhỏ tư nhân được thiết lập ở trung tâm thành phố Dubai.

Tần Ánh Nguyệt sau khi nghe ngóng nhiều chỗ thì mang người đến chỗ này.

Sau khi nói rõ tình huống, bên phía bất động sản rất phối hợp, tìm được camera giám sát.

Sau đó, hai người phát hiện trong video, hơn tám giờ tối hôm qua, có một máy bay trực thăng đáp xuống trên đảo nhỏ.

Một người đàn ông có vóc dáng cao to, đeo khẩu trang và mũ lưỡi trai, đi xuống từ trên máy bay, sau đó chậm rãi đi về phía biệt thự.

"Cái này. . ."

Kỷ Khuynh Nhan kinh hô một tiếng, hốc mắt hơi phiếm hồng.

Bối cảnh trong video đều quá quen thuộc, quả thực giống Lâm Dật như đúc.

Hai người ở cùng một chỗ hơn hai năm, cô từng vô số lần đưa mắt nhìn Lâm Dật rời đi.

Thậm chí có thể nói rằng, đó là một bóng lưng mà cô mãi mãi cũng không cách nào quên được.

Nhưng rất nhanh, Kỷ Khuynh Nhan tâm trạng chập chùng của cô liền bình tĩnh trở lại. Cô biết là mình đã nghĩ quá rồi, thậm chí là có chút nhìn vật nhớ người.

Anh ấy đã xảy ra chuyện, người kia không thể nào là anh ấy, chỉ là bóng lưng có chút giống mà thôi.

Nhưng Tần Ánh Nguyệt lại không cho rằng như vậy.

Cho dù khoảng thời gian ở cùng một chỗ với Lâm Dật không dài, nhưng bản năng nói cho bà biết, người đi xuống từ trên máy bay trực thăng chính là con của mình!

Đây là trực giác của người làm mẹ!

Nhưng Tần Ánh Nguyệt không có ý định nói ra cái gì ở thời điểm này, muốn cởi chuông thì cần người buộc chuông.

Chuyện của con trai và Kỷ Khuynh Nhan, vẫn nên để cho bọn chúng tự xử lý thì hơn.

Sau đó, Tần Ánh Nguyệt để nhân viên công tác, tăng tốc độ video.

Sau đó hai người nhìn thấy, người đàn ông đeo khẩu trang và đội mũ nhập chính dấu vân tay của mình để mở cửa.

Ánh mắt của Kỷ Khuynh Nhan trừng lớn, trái tim phảng phất như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Hòn đảo kia là của mình và Lâm Dật, chỉ có vân tay của hai người mới có thể mở cửa ra.

Mà người đàn ông trong video này, vậy mà có thể thông qua vân tay để mở khóa, chuyện này khiến cho tâm trạng của Kỷ Khuynh Nhan không thể nào bình tĩnh nổi.

Điều đáng tiếc là, cameras trên đảo chỉ được lắp đặt ở bên ngoài, bọn họ không thể biết được tình huống bên trong biệt thự.

Thông qua việc tăng tốc video, mấy người phát hiện, hơn nửa giờ sau, người đàn ông kia đi ra từ trong biệt thự, rồi ngồi máy bay trực thăng rời khỏi đảo nhỏ.

Đến lúc đó, cả hòn đảo nhỏ lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

"Hai vị nữ sĩ, hiện tại có thể xác định, có người lén xông vào đảo nhỏ của các người. Điều này đã chạm đến pháp luật ở đây, chúng tôi sẽ liên hệ cảnh sát xử lý chuyện này." Nhân viên quản lý bất động sản nói.

"Không, không cần đâu!"

Kỷ Khuynh Nhan nói xong, cùng Tần Ánh Nguyệt đứng qua một bên, bởi vì kích động, cô khẩn trương nuốt nước miếng.

"Dì à, người nói xem Lâm Dật có khả năng là không chết, mà đang ra ngoài chấp hành nhiệm vụ hay không."

Tần Ánh Nguyệt không nghĩ tới sức quan sát của Kỷ Khuynh Nhan lại mạnh như vậy, thế mà đưa ra suy đoán này.

"Rất không có khả năng này, nếu như thật sự là vậy, cũng không thể lừa gạt cả chúng ta được."

Tần Ánh Nguyệt vẫn không nói thật, từ đầu đến cuối bà đều cảm thấy mình không cần phải tới làm chuyện này, để chính bọn nó tự giải quyết mới tốt.

Cho dù có suy đoán như vậy, nhưng trong lòng của Kỷ Khuynh Nhan cũng không chắc chắn.

Giống như một ngọn lửa nho nhỏ, nếu có người kiếm củi, nhẹ nhàng thả ở phía trên thì nó có thể sẽ cháy hừng hực.

Nhưng nếu có người giội lên một chậu nước, nó sẽ bị đạp tắt trong giây lát.

Mà người hắt nước chính là Tần Ánh Nguyệt.

"Có thể là kẻ trộm cũng không chừng." Bảo vệ của Tần Ánh Nguyệt nói:

"Loại khóa cửa vân tay này nhìn thì rất cao cấp, nhưng khoa học kỹ thuật cũng không cao, làm giả vân tay là chuyện rất dễ..."

Vệ sĩ cũng không phải là đang che giấu cho Tần Ánh Nguyệt, chỉ đơn thuần nói ra suy nghĩ của mình.

Bởi vì bọn họ đã gặp chuyện như vậy rất nhiều lần.

Bao gồm cả người trong tổ chức của mình, đều có năng lực làm được chuyện này.

"Là con nghĩ nhiều rồi."

Ánh mắt của Kỷ Khuynh Nhan trở nên hiu quạnh.

Cô cũng biết, suy đoán của mình rất buồn cười, cho dù là chấp hành nhiệm vụ, cũng không có khả năng không ai không biết cả.

Hơn nữa lúc anh ấy ở bệnh viện, mình cũng ở đó, người sẽ nói dối, nhưng máy móc sẽ không.

Là mình suy nghĩ hão huyền rồi.

"Nghe dì khuyên đi, không nên nghĩ đến những chuyện này nữa. Hôm nay khoan lại quay về, ở lại nghỉ một đêm đã. Nếu như con thật sự muốn đi thì chúng ta ngày mai lại nói."

"Vâng."

Dưới sự khuyên bảo của Tần Ánh Nguyệt, hai người ngồi xe về khách sạn Atlantis.

Nhưng ánh mắt của Kỷ Khuynh Nhan lại nhìn về biển lớn.

Phảng phất như tại cuối mặt biển xa xôi sẽ có một bóng người xuất hiện.

Chương 1924: Khí Hậu Một Phương Dưỡng Nên Người Một Phương.

Trên máy bay, Lâm Dật cũng không biết chuyện xảy ra ở Dubai.

Anh cảm thấy Kỷ Khuynh Nhan hẳn là đã rời đi, không nghĩ tới cô vẫn còn ở lại đây.

Sau ba tiếng, máy bay hạ xuống tại Somalia, thủ đô Mogadishu.

Sau khi máy bay hạ xuống, vẻ mặt người tổ một đều có chút mất tự nhiên, dù là Lâm Dật cũng giống như vậy.

Bọn họ biết nơi này rất loạn, nhưng tình huống trước mắt, vẫn có chút vượt quá dự liệu của bọn họ.

Làm thủ đô, nhưng tại Mogadishu rất khó có tòa nhà nào vượt qua mười tầng.

Trên cơ bản đều là mấy tòa nhà hai ba tầng, còn có rất nhiều tòa đổ nát.

Xe trên đường trên cơ bản đều là xe bánh mì hoặc là xe hàng, xe con và SUV hầu như là không gặp được.

Ngược lại là xe đạp lại trở thành phương tiện chủ yếu ở đây.

Hình ảnh như vậy, khiến mọi người có loại cảm giác như đi về những năm tám mươi.

"Anh Lâm, anh xác định đây là thành phố thủ đô sao?"

Tuy những người này đều là phú nhị đại, nhưng nơi mà bọn họ du lịch đều là các thành phố nổi tiếng thế giới.

Không ai chọn đến Somalia, bởi vì đến đây không phải du lịch mà là thám hiểm.

"Tôi cũng chưa từng tới loại địa phương này , có vẻ như quả thật có chút hoang tàn."

"Đã rất tốt rồi." Khâu Vũ Lạc nói:

"Ba năm trước tôi có tới đây một lần, khi đó Mogadishu còn hoang tàn hơn hiện tại nhiều, hình ảnh trước mắt đã coi như là không tệ, xem ra kinh tế đã bắt đầu khôi phục."

Mặt Lâm Dật đen lại, "Kinh tế khôi phục mà còn là cái đức hạnh này sao?"

"Mấy loại chuyện này cậu phải hỏi anh ấy, anh ấy hẳn là biết nhiều hơn." Khâu Vũ Lạc nhìn sang Tống Kim Dân.

Tống Kim Dân đốt điếu thuốc, chép miệng:

"Việc này là do tôi, nếu không Mogadishu hẳn là sẽ khí phái hơn một chút."

"Tại sao lại nói như vậy?"

Tống Kim Dân chỉ về phía Tây Nam.

"Nhìn thấy hai tòa nhà bên kia không?"

Mọi người nghiêng đầu nhìn qua, "Chỉ còn một nửa, hơn nữa nhìn dáng vẻ hẳn là cũng nhiều năm rồi."

Tống Kim Dân gật gật đầu, "Năm đó tôi có tới đây làm nhiệm vụ, hai tòa nhà kia là bị tôi làm nổ."

Mọi người: . . .

"Thật ra cũng không có gì, chỉ là hai tòa nhà mà thôi." Tống Kim Dân cười ha hả, nói:

"Thật ra chúng tôi vẫn rất có nhân tính, chỉ nổ nhà, tuyệt không bắt nạt người, lúc đó chỉ nổ chết một người già, đã coi như vô cùng có nhân tính rồi."

Bọn người Tiếu Băng âm thầm bĩu môi.

Tên này rốt cuộc có lai lịch gì?

Thế mà dám đến đây nổ lung tung?

"Được rồi, đừng nói những chuyện này nữa." Tống Kim Dân vừa cười vừa nói:

"Điểm tụ tập của Hắc Xà là Somalia Baraawe, chúng ta hiện tại đã đến chỗ cần đến."

"Khoảng cách ước chừng hơn 100 cây số, chúng ta tìm chỗ thuê mấy chiếc xe rồi lái đến đó là được."

Sau đó, dưới sự dẫn đường của Tống Kim Dân, mọi người ra khỏi sân bay.

Trên đường đi, bọn người Lâm Dật lập tức trở thành tiêu điểm của dân bản xứ.

Giống như nhìn thấy vật gì đó cổ quái, cho dù là người lớn hay là trẻ nhỏ đều dừng động tác trên tay lại theo bản năng, ánh mắt đều nhìn ngó lung tung trên người mấy người.

Mấy đứa nhỏ là bởi vì tò mò, người lớn là bởi vì phát hiện ra con mồi có thể ra tay.

Trong mắt những người ở đây, người Trung là mục tiêu cướp bóc hoàn mỹ nhất.

Trên người của bọn họ thường sẽ mang theo rất nhiều tiền, nhưng lại không có năng lực tự vệ.

Nếu như ở đây, có người Trung đi lại trên đường, không đến nửa giờ, thì nhất định sẽ bị cướp.

Nhưng mà qua thời gian rất lâu, vẫn không có người đến cướp của bọn họ, là bởi vì nhân số đông đảo, không ai dám tuỳ tiện động thủ.

Nhưng một số người gan lớn, đã bắt đầu âm thầm liên lạc với bạn bè của mình, chuẩn bị ra tay đối với mấy người Lâm Dật.

Tống Kim Dân nói nơi này là nơi ngoài vòng pháp luật, cũng không phải là nói đùa.

Dù sao cũng là Somalia, một nơi mà nghề cướp biển thịnh hành, điều càng dị dạng hơn chính là cướp biển đã trở thành một dây chuyền sản nghiệp quy mô lớn ở nơi này, là đặc trưng của khu vực.

Lâm Dật đã từng đi Đông Bắc công tác, có người nói với anh, mỗi nhà cơ bản đều có mấy người thân chết cóng.

Tại Somalia cũng giống như vậy, mỗi nhà trên cơ bản đều có mấy người thân làm cướp biển.

"Tôi dường như có một loại dự cảm xấu." Tiếu Băng nói:

"Luôn cảm thấy bọn họ muốn tới ăn cướp."

"Tự tin một chút, bọn họ chính là muốn ăn cướp." Tống Kim Dân nói:

"Thật ra gặp phải đám người này còn phiền toái hơn cả gặp cướp biển."

Tiếu Băng nhìn bốn phía một chút, "Tại sao lại nói như vậy, nhìn bộ dáng của bọn họ hẳn là bình dân nơi này, chẳng lẽ còn hung tàn hơn cả cướp biển."

"Đoán chừng các người đều đã bị phim điện ảnh tẩy não." Tống Kim Dân nói:

"Cướp biển trong hiện thực căn bản không giống như trong tưởng tượng của các người. Tuy bọn họ nhìn thấy thuyền buôn sẽ cướp đoạt, nhưng lại tương đối có nguyên tắc, chỉ cần không chọc giận bọn họ thì sẽ không giết người, nhất là người già phụ nữ và trẻ em. Nếu như không phải là vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối sẽ không động thủ, mấy chuyện như cưỡng gian gì đó lại càng không có, nếu không trở về sẽ bị phạt."

"Thật hay giả vậy? Huấn luyện nghiêm chỉnh như thế?"

"Đương nhiên, cướp biển hiện tại đều vô cùng có phẩm đức nghề nghiệp, không thể xem thường bọn họ." Tống Kim Dân gảy khói thuốc, mắt nhìn chằm chằm những người đi đường xung quanh, từ từ nói:

"Cho nên tôi mới nói, người bình thường gặp phải bọn họ sẽ nguy hiểm hơn, bởi vì những người này không có nguyên tắc, không chỉ sẽ cướp tiền, nhìn thấy phụ nữ còn sẽ có ý nghĩ khác. Cho nên, khi ngành nghề bảo an thịnh hành, chủ yếu là xuất phát từ rất nhiều gia đình. Đây có thể coi là phong tục tập quán của dân địa phương."

Lâm Dật: . . .

Thật sự là khí hậu một phương dưỡng nên người một phương, con mẹ nó đều có thể trở thành phong tục tập quán?

"Được rồi, tìm hiểu đại khái một chút là được." Tống Kim Dân

nói:

"Chúng ta đi làm chuyện chính trước, loại địa phương gây rối này không có gì hay cả, thật sự là không nên ở lại đây."

"Đi thôi."

Cho dù ánh mắt của người xung quanh đều nhìn chằm chằm vào mình, nhưng mấy người cũng không sợ chút nào.

Kẻ nào dám đi lên cướp thì bọn họ sẽ giết kẻ đó, chỉ là chút chuyện đơn giản như vậy.

Sau đó, đí theo Tống Kim Dân, đám người đi tới một nhà kho lớn.

Nhìn từ bên ngoài có chút cũ nát, giống như đã rất nhiều năm không có người ở.

Nhưng bọn họ biết được từ trong miệng của Tống Kim Dân rằng phòng ốc như vậy đã là vô cùng tốt ở chỗ này rồi.

Ngoài ra, trong sân có hai mươi mấy chiếc xe, trên cơ bản đều là xe tải, xe hàng, còn có mấy chiếc Casta.

Bên ngoài xe còn có vết rỉ loang lổ, có một số xe còn không có cửa sổ, mặt bên lõm không bằng phẳng. Nếu như đặt tại Trung Quốc, xe như này trên cơ bản đều là đồ bỏ đi.

"Anh không phải nói muốn xe Taxi à? Sao còn tới chỗ này?"

"Đây chính là chỗ thuê Taxi."

"Anh xác định không có đùa tôi đó chứ?" Lâm Dật chỉ vào mấy chiếc xe cách đó không xa, nói:

"Nhìn ngoại hình thôi đã biết hư hỏng hết, anh chắc chắn có thể lái sao?"

"Tuy ngoại hình hơi nát một chút, nhưng vẫn có thể lái được."

"Yêu cầu của anh đối với xe chỉ cần có thể lái đi là được sao?"

"Không phải vậy thì sao? Cậu còn muốn chặn một chút sao?"

Chương 1925: Không Cần Giả Vờ, Tôi Là A♠.

"Ngạch... Được thôi, anh sắp xếp việc này đi."

Nhìn thấy bọn người Lâm Dật tiến đến, mấy người đứng tại cửa nhà kho cũng đi tới.

"Các người muốn thuê xe đúng không?"

Tống Kim Dân chỉ vào ba chiếc xe hàng cách đó không xa, "Chúng tôi chuẩn bị thuê ba chiếc."

"Tiền thuê mỗi ngày là 20 đô la mỹ, nhưng ba chiếc xe các người cần giao 3000 đô la mỹ tiền đặt cọc, tiền thuê mỗi ngày sẽ trừ vào tiền đặt cọc, có vấn đề gì không."

Lâm Dật nhìn thoáng qua ba chiếc xe mà Tống Kim Dân chọn, cảm thấy tổng giá tiền của ba chiếc xe đều không đáng 3000 đô la mỹ.

Đám người này đúng là biết cướp.

Trên thực tế, bọn họ cũng đang lừa người, không vì cái gì khác, chính là vì gương mặt châu Á của bọn người Lâm Dật.

Nếu như là người da trắng hoặc là người da đen, giá cả sẽ ít hơn một nửa.

"Không thành vấn đề."

Tống Kim Dân không mặc cả, sau đó nhìn Lâm Dật một chút.

"Trả tiền đi."

Trên loại chuyện nhỏ nhặt này, Lâm Dật không có quá nhiều giày vò.

Với anh mà nói tiền chỉ là một con số, thời gian còn đáng giá hơn nó nhiều.

Lâm Dật đưa 3000 đô la mỹ qua, đối phương rất vui vẻ, giao ba chìa khóa cho Lâm Dật, sau đó hỏi:

"Các người dự định đi đâu?"

"Baraawe."

Chủ thuê xe lập tức thay đổi sắc mặt, mấy người bên cạnh anh ta cũng có chút mất tự nhiên.

"Nơi đó là nơi rất nguy hiểm, các người qua đó nhất định sẽ gặp nguy hiểm, chưa chắc đã có thể trở về." Ông chủ thuê xe nói nghiêm túc.

"Sau đó thì sao, anh muốn nói cái gì?"

"Chỗ chúng tôi có vệ sĩ chuyên nghiệp, có thể cung cấp phục vụ bảo an cho các người, hộ tống các người đi Baraawe." Ông chủ thuê xe nói:

"Hơn nữa giá cả cũng rất rẻ, các người nhiều người như vậy, mỗi ngày chỉ lấy 1500 đô la mỹ, lại bảo hộ an toàn cho các người toàn bộ hành trình, anh cảm thấy thế nào."

Mấy người đều không nói chuyện, cảm thấy có chút buồn cười.

Tới chỗ như này, nếu như còn cần bảo hộ, thì không xứng tiến vào lữ đoàn Trung Vệ.

"Dịch vụ bảo an thì không cần đâu, chỉ cần anh có thể bảo đảm bảo xe cộ không có vấn đề gì là được."

"Chuyện này không thành vấn đề, nhưng các người cần phải hiểu rõ một số chuyện. Baraawe là chỗ nguy hiểm nhất Somalia, tôi dám cam đoan, nếu như không có người bảo hộ thì các người rất khó sống trở về từ nơi đó. Nếu như anh ngại giá cả đắt, chúng ta có thể thương lượng, không cần thiết lấy cái mạng nhỏ của mình ra đùa."

"Được rồi, không cần đâu."

Lâm Dật giơ chìa khóa xe trên tay lên, "Đi thôi."

Lâm Dật phát ba chìa khóa xuống dưới, trình độ của Tống Kim Dân cao nhất, anh phụ trách mang ba người.

Sau đó Ninh Triệt và Khâu Vũ Lạc một tổ, bọn họ mang hai người.

Tiếu Băng và Trương Siêu Việt thì ngồi cùng xe với Lâm Dật.

Sau khi phân chia xe cộ xong, Tống Kim Dân dẫn đầu, hai chiếc xe còn lại theo sau ở phía sau.

Nhìn thấy bọn người Lâm Dật rời đi, một người da đen khô gầy lên tiếng:

"Lão đại, bọn họ hình như rất có tiền, không thể để bọn họ đi như vậy."

Ông chủ thuê xe đốt điếu xì gà, "Yên tâm đi, tôi sẽ bắt lấy cơ hội lần này."

Ông chủ cho thuê xe lấy điện thoại di động ra, nói với người trong điện thoại:

"Các anh em, mối làm ăn tới, nhanh tập hợp, hôm nay sẽ được một trận lớn!"

…

Sau khi thuê xe rời đi, Tống Kim Dân không đưa người đến Baraawe, mà là đi đến một khu ổ chuột, sau đó gọi những người khác xuống xe.

Cảnh tượng trước mắt lại lần nữa đổi mới tam quan của người tổ một.

Gặp qua nghèo, nhưng chưa thấy qua nghèo như vậy.

Lúc trước Lâm Dật đã từng đến khu Cullen của Panama, chỗ là khu ổ chuột kém nhất ở đó.

Nhưng so với khu ổ chuột trước mắt, Cullen ít nhất còn tốt hơn gấp trăm lần.

Quả thực chính là thiên đường nhân gian.

Ngoài ra, tuy nói đều là khu ổ chuột, nhưng cả hai lại có khác biệt cực lớn.

Khu Cullen là nơi sinh sống của người nghèo thật sự, nhưng nơi này thì không giống, đã được bảo vệ bởi các lực lượng vũ trang địa phương.

Nói một cách khác, nơi này không có người bình thường.

Cho dù có, cũng là người không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

"Người Hắc Xà không phải ở tại Baraawe à, sao còn tới chỗ này?" Ninh Triệt hỏi.

"Tốt xấu gì người ta cũng là tổ chức đứng thứ 16 trên danh sách đen, nếu như chúng ta đi tay không tới thì quá không cho người ta mặt mũi." Tống Kim Dân nói:

"Làm sao cũng phải chuẩn bị một chút."

Mọi người: ...

Cái giọng điệu này của anh mới là không tôn trọng người ta đó.

Lâm Dật đứng ở bên cạnh không nói chuyện, không biết Tống Kim Dân đang giả trang cái gì.

Anh ta nói bên kia đều đã chuẩn bị xong, làm sao còn tới đây mua vũ khí?

Còn không đợi mấy người đi vào trong, thì thấy hai người da đen đi ra từ trong hẻm nhỏ, trên tay còn cầm vũ khí, nhìn chằm chằm bọn người Tống Kim Dân.

Tống Kim Dân không hoang mang chút nào, lấy thuốc lá ra từ trong túi, sau đó ném qua cho hai người.

"Đừng khẩn trương, chúng tôi tới mua ít đồ, gọi Hassan ra"

Vẻ mặt của hai tên da đen có chút bối rối, cẩn thận nhìn bọn người Tống Kim Dân.

"Chúng tôi cần soát người."

"Nam thì tùy tiện, nữ thì bỏ qua đi."

Tống Kim Dân rất là ôn hòa, không có nhiều lời gì cả.

Ánh mắt của hai người da đen dừng lại trên người Khâu Vũ Lạc và Ninh Triệt, nhìn rất lâu, nói với vẻ chính nghĩa:

"Không thể, dựa theo quy củ, người đến nơi này của chúng tôi nhất định phải soát người kiểm tra."

Ba.

Tống Kim Dân đốt điếu thuốc, "Cho các người mặt mũi thì cứ nhận, làm cho có là được rồi."

Vẻ mặt của hai tên thủ vệ lập tức thay đổi, cầm súng nhắm ngay vào Tống Kim Dân!

"Nếu như không tiếp nhận kiểm tra, thì nhanh rời khỏi nơi này, nếu không chúng tôi sẽ nổ súng!"

Tống Kim Dân ngậm điếu thuốc, sau đó giơ tay lên, "Đừng nóng tính như thế nha, không phải là soát người thôi sao, tới đi."

Hai người giơ súng, đi về phía Tống Kim Dân, chuẩn bị soát người.

Răng rắc!

Đúng lúc này, Tống Kim Dân bỗng nhiên động, nắm lấy cánh tay của một người trong đó, cứ thế mà vặn ngược ra sau.

Tiếng nứt xương vang lên, nghe thôi đã thấy đau rồi!

"Không được nhúc nhích!"

Ngay tại lúc một người khác muốn nổ súng, Tống Kim Dân đã cướp lấy súng của đồng bạn anh ta, nhắm vững vào đầu của đối phương!

Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến cho trong khu ổ chuột thần hồn nát thần tính.

Hai mươi mấy người xông lại từ các phương hướng khác nhau, cả đám đều súng ống đầy đủ, vây quanh bọn người Tống Kim Dân.

Cùng lúc đó, một người đàn ông mặc đồng phục rằn ri đi ra từ đằng sau đám người, trên đầu đội mũ, đeo khăn quàng cổ, chỉ để lộ một đôi mắt.

"Các người là ai!"

Người dẫn đầu cũng không có trực tiếp động thủ, bản năng cường đại và cùng kinh nghiệm từng trải đều như nói cho anh ta biết, thân thủ của những người châu Á trước mắt này dường như cũng không tệ.

Dường như cũng không phải là người mà mình có thể trêu chọc, nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng.

Tống Kim Dân hít mạnh một hơi thuốc, sau đó giẫm tắt tàn thuốc.

"Anh xem việc này nháo ra thế nào này, vốn định lấy thân phận người bình thường ở chúng với các người, nhưng các người lại cứ luôn hùng hổ dọa người, khiến cho người ta thất vọng."

Tống Kim Dân sờ vào trong túi của mình, sau đó móc ra một cái băng tay, "Không cần giả trang, tôi là A♠."

Lâm Dật: ...

Anh mẹ nó đơn thuần là muốn giả trang đúng không!

Chương 1926: Nổ Chết Bọn Họ.

Lúc nói chuyện, Tống Kim Dân ném băng tay của mình qua, người đàn ông dẫn đầu lập tức tiếp được.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy băng tay, ánh mắt của người đàn ông dẫn đầu trợn tròn, lập tức lớn tiếng la lên:

"Nhanh để súng xuống, đều để xuống!"

Hai mươi mấy người lập tức hạ súng xuống, người đàn ông dẫn đầu đi về phía Tống Kim Dân.

"Các người không cần soát người, muốn mua gì thì cứ nói với tôi, chỉ cần là thứ chúng tôi có, đều có thể cung cấp cho anh."

"Thủ lĩnh Hassan của các người đâu, chúng tôi muốn mua không ít thứ, anh có thể làm chủ không?"

"Thủ lĩnh ở đây, nơi này tạm thời do tôi phụ trách."

"Vậy được rồi." Tống Kim Dân giẫm tắt tàn thuốc, "Chúng tôi cần chút vũ khí, dẫn chúng tôi đi xem một chút."

"Được, mời đi theo tôi."

Mọi người lại lên xe, sau mười mấy phút thì tới một nhà kho dưới lòng đất.

Hầu như có thể tìm tới một số vũ khí tiên tiến trên thị trường ở đây.

Thậm chí còn có cả đạn, tên lửa và pháo cối.

"Tiện tay chọn chút đồ, tốt nhất nên chuẩn bị thêm một chút, lát nữa có thể sẽ cần dùng đến." Tống Kim Dân nói.

Trong hơn một giờ tiếp theo, bọn người Lâm Dật đều không nhàn rỗi, mà đi chọn rất nhiều thứ.

Tống Kim Dân cũng giống như vậy, chọn hai cây súng lục, dường như muốn dùng để phòng thân.

Cuối cùng, mọi người chuyển tất cả đồ đã chọn lên trên xe, chất đầy thùng hàng của xe, tổng cộng bỏ ra mấy trăm ngàn đô la mỹ.

Sau khi chuẩn bị kỹ càng, mọi người chính thức bắt đầu tiến về Baraawe.

Mười mấy phút sau, mấy người lái xe ra khỏi nội thành,

Nhưng tốc độ cũng không tính là nhanh, bởi vì xe sẽ xuất hiện tiếng động bất thường khi chạy quá tốc độ 70, làm cho Lâm Dật vô cùng phiền muộn.

Xe đã lái được hơn nửa giờ.

Hai bên là cát vàng và mấy cây xanh thưa thớt, mang đến cho người ta một loại cảm giác hoang vu và ít ai lui tới.

Reng reng reng _ _

Ngay tại lúc mấy người đang di chuyển chậm rãi về phía Baraawe, điện thoại di động của Lâm Dật vang lên.

"Anh Lâm, chị Ninh điện thoại tới." Trương Siêu Việt ngồi cạnh ghế tài xế lên tiếng.

"Anh nhận đi, xem cô ấy có chuyện gì không."

Trương Siêu Việt gật gật đầu, rồi nhận điện thoại.

"Chị Ninh, có chuyện gì sao? Anh Lâm đang lái xe."

"Nói với cậu ấy lái chậm một chút, đằng sau hình như có người đang theo dõi chúng ta."

"Có người theo dõi sao?"

Bởi vì xe của mình ở giữa, Lâm Dật cũng không quan tâm đến những chuyện khác.

Anh điều chỉnh vị trí của xe, chạy sang bên phải đường cái, phát hiện đằng sau quả thực có mấy chiếc xe có vẻ như là đang đi theo mình.

Dù sao dọc theo con đường này bọn họ đều không gặp phải chiếc xe nào, đột nhiên xuất hiện mấy chiếc như thế, quả thật có chút khả nghi.

"Đúng thật là thú vị, lại có thể có người chủ động đưa đầu đến, đây này là muốn giúp chúng ta luyện tay một chút trước khi hành động sao."

Sau khi lẩm bẩm một câu, Lâm Dật nói vào trong điện thoại:

"Nói cho Tống Kim Dân phía trước giảm tốc độ xe lại, nhìn xem đằng sau rốt cuộc là có chuyện gì."

Nơi này là Somalia, là nơi ngoài vòng pháp luật. Nếu như không dừng xe lại nhanh, người phía sau sẽ có khả năng nổ súng.

Cho nên, muốn bỏ lại bọn họ là chuyện không có khả năng, chỉ có thể dừng xe lại giải quyết vấn đề.

"Đã biết."

Sau khi đáp lại, Ninh Triệt cúp điện thoại, Lâm Dật cũng bắt đầu giảm tốc độ.

"Nhưng chúng ta hình như cũng không có trêu chọc đến người nào ở nơi này, vì sao lại có người theo dõi chúng ta?" Tiểu Băng nghi ngờ.

"Các người tự phân tích vấn đề này đi, cũng không thể chuyện gì cũng trông cậy vào tôi được." Lâm Dật nói.

Bị Lâm Dật nói một câu, Tiểu Băng có chút không vui, mình quả thật có chút ỷ lại anh Lâm.

Làm một thành viên của lữ đoàn Trung Vệ, đó cũng không phải là chuyện tốt.

"Là ông chủ cho thuê xe!" Trương Siêu Việt nói.

"Phản ứng đúng là rất nhanh." Lâm Dật cười nói, sau đó giẫm phanh, "Đi thôi, xuống xe nhìn xem."

Lúc này, tất cả ba chiếc xe đều dừng lại, người trên xe cũng lần lượt đi xuống.

Mấy chiếc xe theo sau ba chiếc xe cũng dừng lại, mười mấy người đi xuống từ trên xe, cả đám súng ống đầy đủ, nhìn vô cùng dọa người.

Mà người dẫn đầu chính là ông chủ cho thuê xe vừa rồi.

"Đây là có ý gì?" Lâm Dật nhàn nhạt nói.

"Chúng tôi chỉ muốn đòi tiền, cho nên không cần phải sợ." Ông chủ cho thuê xe nói:

"Giao hết tiền trên người các người ra thì chúng tôi sẽ không động thủ."

"Các người đúng là có chút quá phận." Lâm Dật nói:

"Tôi trả 3000 đô la mỹ để thuê xe của các người, thế mà còn tới cướp bóc? Đường đi đúng là rộng đó nha."

"Lúc thuê xe, tôi đã nhắc nhở các người rồi, dọc con đường này rất nguy hiểm, bảo các người thuê bảo tiêu, nhưng các người lại không nghe. Như vậy thật sự không có biện pháp nào khác, ai bảo các người là mục tiêu hoàn mỹ nhất đây."

"Nếu như bị người khác cướp thì tôi cũng chịu, nhưng anh chỉ là một người cho thuê xe, lại dám tới cướp của chúng tôi, chuyện này khiến lòng của tôi không được thăng bằng a." Lâm Dật vừa cười vừa nói.

"Không có gì mà không thăng bằng cả." Ông chủ cho thuê xe nói:

"Bởi vì tôi ngoại trừ công việc cho thuê xe ra, còn là một người phụ trách của công ty bảo an. Đương nhiên, ngoại trừ bảo hộ chủ thuê, chúng tôi cũng sẽ cướp bóc những người bình thường không có lực lượng bảo vệ, rất không may, anh đã bị chúng tôi để mắt tới."

"Đừng nói như vậy, rốt cuộc là ai bất hạnh, còn chưa chắc chắn đâu."

"Anh có ý tứ gì." Vẻ mặt của ông chủ cho thuê xe hiện lên vẻ nghi hoặc.

"Đừng nóng vội, anh lập tức sẽ biết thôi."

Lâm Dật nghiêng đầu, nói với đám người Dư Tư Dĩnh:

"Bọn họ tổng cộng có mười bốn người, mấy người các người có thể làm được không?"

Người của tổ một liếc mắt nhìn lẫn nhau, "Mất khoảng năm giây."

"Vậy giải quyết chiến đấu trong bốn giây đi."

"Chúng tôi sẽ cố hết sức, lên!"

Dư Tư Dĩnh khẽ quát một tiếng, 7 thành viên của tổ một gần như là xông tới trong cùng một lúc!

Vừa đối mặt, đã đánh cho đối phương không kịp trở tay, thậm chí không đến hai giây đã quật ngã bảy người trong đó!

"Fuck, các người lại dám động thủ! Nổ súng!"

Ý thức được chuyện không đúng, những người còn lại lập tức hành động, lần lượt cầm súng đeo trên vai lên!

Nhưng động tác của bọn họ lại chậm một bước.

Vừa mới lấy súng ra, vòng công kích thứ hai của người tổ một đã theo nhau mà đến!

Quật ngã toàn bộ bảy người còn lại!

Khâu Vũ Lạc nhìn một chút, vừa vặn bốn giây.

Lâm Dật cười tủm tỉm đi tới, nhìn xuống ông chủ cho thuê xe từ trên cao, "Không phải muốn cướp của chúng tôi sao? Hiện tại sao không cướp đi?"

"Không không không, chuyện này là chúng tôi không đúng, van cầu các người đừng có giết tôi, chúng tôi chỉ là muốn kiếm thêm chút tiền, cũng không có ý tứ gì khác."

"Vậy còn không cút?"

"Chúng ta lập tức cút ngay."

Ông chủ cho thuê xe và đồng bọn của ông ta sợ chết khiếp bò lên trên xe, chuẩn bị thoát khỏi những thứ người châu Á kinh khủng này.

"Ai ai ai, mấy cô gái các người, cũng đừng nhìn nữa, cầm lấy."

Nghe thấy giọng nói của Tống Kim Dân, bọn người Lâm Dật quay đầu, nhìn thấy trên tay anh có cầm một bộ đạn tên lửa, bắt chuyện với ba người Dư Tư Dĩnh, Tiếu Băng, La Kỳ.

"Sao thế?" Tiếu Băng hỏi theo bản năng.

Tống Kim Dân chỉ vào ông chủ cho thuê xe đang chạy trốn phía xa, "Cầm lấy, nổ chết bọn họ."

Chương 1927: Người Không Từ Thủ Đoạn.

"Nổ..."

Đừng nói là người cả tổ một, ngày cả Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều cảm thấy kinh ngạc về lý do mà Tống Kim Dân đưa ra.

Trong mắt bọn họ, chỉ cần dạy dỗ những người này một lần để sau đó họ không đến tìm phiền phức là được.

Không nghĩ tới tên này, lại muốn nổ đối phương.

"Các cô đến đây cũng không phải là để du lịch, nên biết mình tới để làm gì, cũng phải hiểu rõ về vị trí của mình."

Tống Kim Dân đưa ba máy pháo cối lên tay của ba người, chậm rãi nói:

"Tất cả dân chúng bình thường đều là mặt mũi của Trung Quốc, các ngươi cũng là lớp vải lót của Trung Quốc, hoặc có thể nói là cái bóng. Trên cái thế giới này, luôn phải có người tới làm những chuyện không sạch sẽ hoặc là bẩn thỉu này."

Tống Kim Dân cầm điếu thuốc, chỉ về mấy chiếc xe đang lái đi xa, "Hiện tại động thủ đi, đợi lát nữa người ta sẽ chạy mất đó."

"Đã biết."

Những người khác đứng sang một bên, ba người phụ nữ nâng pháo cối lên, bắt đầu nhắm bắn.

Là người lãnh đạo của lữ đoàn Trung Vệ, Lục Bắc Thần có thể nói là nắm rõ thế cục thế giới như lòng bàn tay, ông cũng biết Hắc Xà là tổ chức gì, cũng có lòng tin tuyệt đối với Lâm Dật.

Nhưng chỉ dựa vào chính anh, vẫn chưa có cách nào để cho Lục Bắc Thần đồng ý hành động lần này.

Nhưng cuối cùng ông lại đáp ứng, thậm chí còn có chút cổ vũ, nguyên nhân chính là có Tống Kim Dân theo bên cạnh.

Có người này đi cùng, nhiệm vụ lần này sẽ không có vấn đề.

Thậm chí còn có thể giúp cho bọn họ học được nhiều thứ hơn trong lúc vô tình.

Bởi vì có nhiều thứ, ông không có cách nào dạy được, nhưng Tống Kim Dân lại rất thích hợp.

Giống như chuyện vừa rồi!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Ba quả đạn pháo vạch ra ba quỹ đạo hình cung từ không trung, nhắm chuẩn rơi xuống trên ba chiếc xe.

Trong chốc lát, ánh lửa phía xa ngút trời, bốc lên khói đặc cuồn cuộn.

Ba người phụ nữ nhẹ nhàng thở ra một hơi, dường như đang bình phục tâm tình của mình.

Hành động như vậy, đối với các cô mà nói chính là lần đầu tiên.

"Thu đội, đi thôi."

Tống Kim Dân vẫy vẫy tay, mọi người lần lượt lên xe, tiếp tục xuất phát về phía Baraawe.

"Băng Băng, vừa rồi có cảm giác gì."

Trên xe, Trương Siêu Việt hào hứng nói.

Tiểu Băng hít sâu một cái, "Tôi cảm thấy tại thời điểm mình nã pháo, giống như không còn là người của lữ đoàn Trung Vệ."

"Có ý gì?"

"Như một thổ phỉ không cố kỵ gì, muốn giết ai thì giết."

"Không phải vậy chứ? Đây là cảm giác gì?" Trương Siêu Việt có chút không hiểu.

"Thật ra ý của Tống Kim Dân chính là như vậy." Lâm Dật nói:

"Tuy chúng ta đều là thành viên của lữ đoàn Trung Vệ, nhưng ngàn vạn lần không thể xem mình đơn thuần là một người tốt."

"Vậy thì xem thành cái gì?" Tiểu Băng thử thăm dò.

"Vì mục đích, có thể thành người không từ thủ đoạn."

Hai người lần lượt trầm mặc, nghiêm túc suy nghĩ lời nói của Lâm Dật.

Tại thời khắc này, bọn họ dường như càng hiểu rõ hơn đối với vị trí của mình.

Di chuyển hơn nửa giờ nữa, mọi người cuối cùng cũng tới Baraawe.

Nhưng vừa tới nơi này, mọi người phát hiện, nơi này còn hoang vu hơn so với trong tưởng tượng của mình.

Có thể nhìn thấy những ngôi nhà đổ nát khắp nơi, trên đường phố tràn đầy bụi đất, còn có đứa trẻ đi chân trần, đôi mắt hồn nhiên vô tôi trừng lớn, nắm chặt bánh mì trên xe, nhìn vào ba chiếc xe mà không biết nên làm thế nào.

"Đây chính là Baraawe sao..."

Nhìn thấy cảnh thành thị hoang tàn khắp nơi trước mắt, Dư Tư Dĩnh có chút cảm thán.

Những người khác của tổ một cũng giống như vậy, tại thời khắc này, bọn họ coi như đã thấy được một mặt khác của thế giới.

Tống Kim Dân gật gật đầu, "Tình huống mười năm trước có tốt hơn hiện tại một chút, nhưng mấy năm này, đã càng ngày càng kém."

"Tuy người Hắc Xà đáng giận, nhưng nơi này còn có dân nghèo vô tội, ông trời quá không công bằng đối với những người này." Tiếu Băng nói.

"A ~~ "

Tống Kim Dân cười nhạt một tiếng, "Chúng ta cố gắng đi lên, trở thành người có tiền có quyền, mục đích không phải là để vượt qua quy tắc sao? Giống như mấy người các người khi đến bệnh viện khám bệnh, sẽ đăng ký xếp hàng theo quy định sao?"

Một câu của Tống Kim Dân đã chạm đến điểm đau của tất cả mọi người.

Bọn họ đều là con nhà giàu có, cũng đã làm vô số chuyện vượt qua quy tắc, chỉ là bản thân còn chưa chú ý tới.

"Đây là vận mệnh." Tống Kim Dân chỉ vào người trên đường phố, nói:

"Đừng nhìn trên tay bọn họ chỉ cầm bánh mì, nói không chừng một lát nữa sẽ xuất ra một thanh súng tiểu liên, cho chúng ta ăn đạn."

Mọi người trầm mặc, Tống Kim Dân nói cũng có đạo lý.

"Các người ở Trung Quốc quá lâu rồi cho nên mới có ảo giác này, mấy thứ như mạng người thật ra đều không đáng tiền chút nào."

"Được rồi, đừng ở đây xuân đau thu buồn nữa." Lâm Dật nói:

"Đã đến nơi rồi, bắt đầu làm chuyện chính đi, căn cứ của Hắc Xà ở đâu."

"Đi theo tôi."

Tống Kim Dân triệu tập người lại cùng một chỗ, sau đó lấy ra một tấm bản đồ, rồi chỉ vào một vòng trên được đánh dấu phía trên, nói:

"Đây là bản đồ địa hình của Baraawe, vị trí đánh dấu chính là căn cứ của Hắc Xà."

"Người phụ trách của bọn họ tên là Fauci, chỉ cần giết chết anh ta thì coi như đã báo thù cho chiến hữu."

"Đã xác định mục tiêu, hiện tại bắt đầu động thủ đi." Khưu Vũ Lạc nói.

"Đừng có gấp." Tống Kim Dân nói:

"Mục tiêu của các người không phải là bộ chỉ huy của người ta, mà chính là người bên thông tin liên lạc."

"Thông tin liên lạc sao?" Khưu Vũ Lạc hỏi:

"Anh muốn nói chuyện với bọn họ?"

Tống Kim Dân gật gật đầu, "Các người đều là cao thủ trong chuyện đơn đả độc đấu, nhưng lại không chiếm ưu thế về nhân số, cho dù có vũ khí, xông vào cũng sẽ bị bắn thành cái sàng."

"Không phải anh cũng đi sao?" Tiếu Băng nói.

"Tuy tôi đã đến cấp A, nhưng cũng không phòng được đạn a." Tống Kim Dân nói:

"Cho nên người mà các người cần bắt chính là mã hóa thông tin, không cần quan tâm đến những chuyện còn lại."

Nói xong, Tống Kim Dân lại chỉ vào trên bản đồ, "Các người xuất phát từ hướng Tây Nam, nơi đó có một cứ điểm của bọn họ, sẽ có đội trưởng và những người khác thủ ở nơi đó, bắt được người, tìm ra băng mã hóa thì coi như đại công cáo thành."

"Được!" Lâm Dật lên tiếng, sau đó bảo những người khác điều chỉnh lại trang bị, chuẩn bị hành động.

Sau mười mấy phút, mọi người đã sửa soạn xong hết, mười người bắt đầu thâm nhập vào căn cứ của Hắc Xà theo hướng Tây Nam.

Toàn bộ hành trình không đến ba cây số, đối với mấy người mà nói cũng không phải là vấn đề lớn.

Một cây số ban đầu thuộc vào khu vực thành thị biên giới, cũng chưa xuất hiện bao nhiêu trở ngại.

Căn cứ theo nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, sau khi gặp phải người khác, mấy người Lâm Dật đều không bại lộ thân phận của mình.

Nếu như xảy ra giao chiến ở thời điểm này, hành tung của mình sẽ rất dễ bị lộ, nhất định phải cẩn thận một chút.

"Mẹ nó, thật sự muốn đập chết đám người này!" Tùy Cường phẫn hận mắng.

Nhìn thấy bộ đồng phục trên người Hắc Xà, tất cả mọi người đều nhớ tới chuyện xảy ra tại Panama.

Hận ý và lửa giận vô tận lập tức bốc lên trong lòng.

"Đều bình tĩnh một chút." Lâm Dật thấp giọng nói:

"Bây giờ không phải là lúc báo thù, nếu không chuyện Panama rất có thể sẽ tái diễn lần nữa, chờ sau khi lấy được băng mã hóa, mới là thời điểm cho chúng ta lúc báo thù."

Chương 1928: Xâm Nhập Nội Địa

Lâm Dật cầm tấm bản đồ, nhìn lướt qua xung quanh.

"Bắt đầu từ bây giờ chúng ta chia nhau ra hành động, tôi dẫn theo Tiếu Băng, Trương Siêu Việt, Triệu Vân Hổ một tổ. Ninh Triệt, cô dẫn theo Tùy Cường và La Kỳ một tổ. Vũ Lạc, cô dẫn theo Dư Tư Dĩnh và Thiệu Kiếm Phong, chúng ta phân thành ba đường, lúc nào cũng phải giữ liên lạc, nếu không mục tiêu quá lớn không tiện hành động."

"Rõ!"

Lâm Dật sắp sắp xếp xong nhiệm vụ, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt dẫn theo người rời đi, còn bản thân anh thì dẫn ba người còn lại tiếp tục tiến về phía trước.

Bầu trời dần dần tối xuống, mang đến sự tiện lợi cho hành động của mấy người bọn Lâm Dật.

Trải qua hơn một tiếng đồng hồ, bốn người tiến về phía trước được khoảng tầm một cây số.

Trên đoạn đường này, Lâm Dật gặp tất cả ba nhóm người.

Nhưng bọn họ đều nhẹ nhàng cẩn thận tránh đi, không có có xảy ra giao chiến trực diện.

Tránh né được nhãn tuyến của Hắc Xà một cách hoàn mỹ.

Nhưng cách trạm gác một cây số cuối cùng chỉ có duy nhất một con đường thông qua.

Ở đoạn cuối có ba thành viên của Hắc Xà phân chia ra quan sát về ba phương hướng khác nhau, đang đề phòng bất cứ lúc nào cũng có thể có người xâm lấn.

Dựa theo biểu thị của bản đồ, ở chỗ này đã xâm nhập sâu vào địa bàn của bọn họ rồi.

Việc phòng thủ cũng trở nên càng thêm nghiêm ngặt.

"Anh Lâm, hình như lần này chúng ta trốn không nổi nữa rồi." Tiếu Băng nói tiếp:

"Nếu như không giải quyết mấy người này, chúng ta rất khó tiếp tục di chuyển về phía trước."

Lâm Dật quan sát xung quanh: "Tôi ở đây làm mồi nhử, sau đó mấy người rón rén luồng qua, sau khi tóm được người rồi nghe ngóng một chút mã hóa sóng ngắn của bọn họ, nếu như không biết thì đánh nhanh rút nhanh, nhưng không nên nổ súng."

Mục đích hành động lần này chính là nghe ngóng mã hóa sóng ngắn của Hắc Xà, chứ không phải thật sự tiến công.

Chỉ cần có cơ hội thì không thể bỏ qua, như vậy cũng có thể giảm bớt rất lớn mối nguy hiểm trong hành động lần này.

"Đã rõ."

Lâm Dật cong người, nhân lúc ba người ở phía xa không chú ý, anh lăn đến bên còn lại của con đường.

Cùng lúc này, ba người Tiếu Băng đi về phía cuối của con đường, cẩn thận nhẹ nhàng đi qua, cách người của Hắc Xà không đến mười mét nữa.

Thấy tất cả đã chuẩn bị xong hết, Lâm Dật dùng viên đá ném vỡ một mảnh cửa kính xe, tạo ra động tĩnh không nhỏ.

Một âm thanh đột nhiên vang lên khiến ba thành viên của Hắc Xà đều trở nên cảnh giác.

Bọn họ nâng vũ khí trong tay lên, nhắm thẳng về hướng âm thanh truyền tới.

"Huck, mày quá đó xem chuyện gì thế?"

Người đàn ông đeo kính đen gật gật đầu, sau đó cầm khẩu súng, đi về phía âm thanh phát ra.

Nhìn bước chân của gã ta thì biết ngay, gã ta không hề quan tâm nhiều, ung dung không vội giống như đang đi dạo phố.

Bọn họ nghĩ rằng nơi đây là cứ điểm của mình, không ai dám tùy tiện đến gây sự.

Huck đi đến đầu con đường Lâm Dật ẩn nấp, theo thói quen nâng vũ khí lên chuẩn bị kiểm tra tình hình bên trong.

Sau mấy giây, gã ta đi lên trước xe, phát hiện cửa sổ xe bị người ta đập nát, trong lòng không tránh khỏi có chút nghi ngờ.

Chuyện này dường như không phải ngoài ý muốn, càng giống như bị người ta cố ý phá hoại.

Đúng lúc này, bóng người của Lâm Dật vụt ra!

Phản ứng của Huck cực nhanh, gã ta lập tức quay người nhưng vẫn chậm một bước.

Chính vào thời khắc gã ta muốn la lên, thì bị Lâm Dật bịt miệng lại!

Tay còn lại của Lâm Dật, bóp lấy cổ họng của đối phương, trực tiếp vặn gãy!

Sau khi giải quyết xong đối phương, Lâm Dật kéo thi thể giấu dưới gầm xe nhằm tránh bị người khác phát hiện manh mối.

Cùng lúc này, hai người đang canh giữ cuối con đường phát hiện ra điểm không bình thường.

"Xảy ra vấn đề gì sao? Làm sao Huck còn chưa quay lại?"

"Thật sự có chút kỳ quái, chúng ta qua đó xem sao?"

Hai người kia thương lượng một chút, sau đó đi về phía Lâm Dật đang đứng.

So với người tên Huck lúc nãy, hai người này cẩn thận hơn nhiều, không hề lơ là chủ quan, mỗi bước đi vô cùng cẩn thận, hành động vô cùng chậm mà chắc.

Từ điểm này hoàn toàn có thể nhìn ra người của Hắc Xà huấn luyện ra có tố chất nhường nào.

"Có phải có người tìm đến chúng ta báo thù hay không?" Một trong hai người nhỏ tiếng nói.

"Mày nói báo thù là ý gì?"

"Hành động của chúng ta ở Chepopur thất bại rồi, người tham gia hành động đều bị giết, tao sợ những người đó sẽ tìm đến cửa."

"Nói đùa cái gì chứ, ở đây là căn cứ của chúng ta, chúng ta chiếm lợi thế địa hình, bất cứ người nào tới đây, tao đều có tự tin bản thân sẽ bắn bọn chúng thành cái sàng."

Người còn lại suy nghĩ một chút, cho rằng đồng bọn nói rất có lý.

Ở cả khu vực trung tâm của Balaway có tổng cộng hơn ba trăm người.

Bất cứ kẻ nào muốn tấn công tới đây đều là chuyện không thể nào, bất luận đối phương là ai.

Chính vào lúc này, hai người đột nhiên cảm thấy cổ họng bị thắt chặt.

Trương Siêu Việt và Triệu Vân Hổ từ phía sau bóp lấy cổ bọn họ, bịt miệng lại, sau đó lấy tốc độ nhanh như chớp kéo bọn họ vào trong đống đổ nát bên cạnh.

Tiếu Băng rút con dao chiến thuật ra, đặt lên trên cổ họng của một người trong số đó.

"Tao cần biết thông tin mã hóa sóng ngắn của bọn mày, đừng nói nhảm với ta, thành thật khai báo mau."

Hai người kia sợ hãi lắc đầu, hình như không biết mã hóa sóng ngắn là cái gì.

Tiếu Băng không chút do dự, một dao đâm xuống!

"Nói hay không nói!"

Ư ư ư!

Máu tươi xuôi theo đùi của thành viên Hắc Xà chảy xuống, gã ta đau kêu ư ư.

Nhưng bởi vì bị bịt miệng, một chữ cũng nói không ra nổi.

Mà Tiếu Băng có thể có sự tàn nhẫn như bây giờ cũng bởi vì chuyện vừa nãy của Tống Kim Dân.

Hình thức và phong cách của cô ấy càng ngày càng giống với Lâm Dật rồi.

"Ư ư ư..."

Hai người kia vẫn lắc đầu như điên, dường như không biết gì về mã hóa sóng ngắn.

"Ra tay đi."

Tiếu Băng nói xong, Trương Siêu Việt và Triệu Vân Hổ trực tiếp ra tay, không cho hai người kia bất cứ cơ hội nào nữa.

Sau khi giải quyết hai người kia, ba người đi đến tìm Lâm Dật, tập hợp lại cùng anh.

"Tình hình thế nào, có thu hoạch gì không?"

Tiếu Băng lắc lắc đầu: "Mã hóa sóng ngắn chắc chắn là một tin tức rất quan trọng, bọn họ không hề biết."

Lâm Dật gật gật đầu: "Đi thôi, tiến về phía mục tiêu."

Lần này, bọn họ tăng nhanh tốc độ hơn.

Nếu như tình hình ở đây bị phát hiện sẽ rất dễ khiến đối phương nghi ngờ, vì vậy bọn họ cần phải nhanh chóng đến kịp địa điểm mục tiêu trong thời gian ngắn.

Giải quyết xong ba người, mấy người Lâm Dật nhân lúc trời tối tiếp tục tiến về mục tiêu.

Xẹt xẹt xẹt!

Chính lúc này, từ trong bộ đàm truyền tới âm thanh.

"Phòng thủ phía bên này của chúng tôi rất nghiêm ngặt, rất khó để ẩn nấp tiến vào." Ninh Triệt nói tiếp:

"Vừa rồi tôi bàn bạc một chút với Vũ Lạc, phía bên này bọn tôi làm con mồi, thu hút hỏa lực của bên địch, hai tổ của các anh phụ trách tiến công."

Yên lặng vài giây, giọng điệu của Lâm Dật âm trầm nói:

"Nhất định phải chú ý đến sự an toàn của bản thân, đừng để xảy ra vấn đề."

"Đã rõ, mấy người cũng phải chú ý an toàn."

Vừa dứt lời, Lâm Dật đã nghe thấy tiếng súng nổ từ phía xa, phía bên Ninh Triệt đã bắt đầu hành động rồi.

"Chú ý ẩn núp!"

Ninh Triệt lấy bản thân ra làm mồi nhử, gây ra động tĩnh lớn như này, nhất định Hắc Xà sẽ phái người đến. Bây giờ hành động không phải là bước đi thông minh.

Rất nhanh, xung quanh truyền đến tiếng la hét, người của Hắc Xà đã bắt đầu hành động rồi.

Trong mười mấy phút sau đó, tiếng súng liên tiếp vang lên, Lâm Dật ngồi tại chỗ không động đậy, hai tay nắm chặt, tim như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Nhất định đừng xảy ra chuyện gì đấy!

Chương 1929: Tống Kim Dân Chuẩn Bị Cái Gì Rồi?

"Anh Lâm, hay là chúng ta đi giúp đỡ đi." Tiếu Băng nói tiếp:

"Nói không chừng người của Hắc Xà đã đổ bộ qua đó rồi."

"Bây giờ qua đó càng nguy hiểm, tôi tin Ninh Triệt sẽ xử lý tốt."

Nói xong, Lâm Dật ngẩng đầu, nhìn về xung quanh: "Gần đến lúc rồi, chuẩn bị hành động!"

"Rõ!"

Bốn người đều tỏ ra kiên định, đây là cơ hội mà bọn họ mạo hiểm mạng sống tạo nên, nhất định phải nắm chắc!

Bởi vì hỏa lực đều bị thu hút đi, hành động phía bên này của Lâm Dật thuận lợi vô cùng, tiến về phía trước rất nhanh, mười mấy phút sau đã cách cứ điểm của Hắc Xà chưa đến trăm mét.

Cùng lúc này, bộ đàm trong tay của Lâm Dật vang lên.

Bên trong truyền tới giọng nói của Khưu Vũ Lạc.

"Bọn tôi đã đến được cứ điểm rồi, tình hình phía bên anh thế nào?"

"Bọn tôi cũng đến rồi, tầm nhìn phía bên cô thế nào, có thể nhìn thấy tình hình bên trong không?"

"Trên trạm gác có hai người, nhưng bên trong còn có bao nhiêu thì không biết, tính ra không quá năm người." Khưu Vũ Lạc nói tiếp:

"Bên phía anh nhiều người có ưu thế đối phó với bọn họ hơn, phía bên tôi đánh yểm trợ, giúp bọn anh thu hút hỏa lực, các anh tìm cơ hội hành động, sau đó rút lui là được rồi."

"Phía bên cô cũng chú ý an toàn, đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu không lần hành động này xem như thất bại."

"Đã rõ, trong lòng tôi có tính toán." Khưu Vũ Lạc nói tiếp:

"Bây giờ các anh tiếp tục tiến lên trước, năm phút sau, tôi sẽ giúp các anh hạ gục hai người trên trạm gác, còn lại thì xem các anh rồi."

"Thành giao!"

Bàn giao xong, Lâm Dật phất tay, hướng về phía tòa hai tầng nhỏ phía trước ẩn nấp.

Tốc độ của mấy người vô cùng chậm, hơn một phút trôi qua mới đi được khoảng cách mười mấy mét.

Dưới tình huống kiểu này, bất cứ một tiếng động nào cũng có thể dẫn đến đả kích mang tính hủy diệt.

Năm phút sau, mấy người Lâm Dật cách mục tiêu tầng hai chưa đến năm mươi mét.

Đúng vào lúc này, tiếng súng vang lên, hai người ở trên trạm gác bị bắn chết tại chỗ!

Tình huống ngoài ý muốn đột nhiên ập đến khiến cho người ở trong cứ điểm đều trở nên cẩn thận, bọn chúng nâng súng lên quan sát tỉ mỉ khắp nơi.

Nhưng đúng lúc này, Khưu Vũ Lạc tạo ra đòn yểm trợ hỏa lực cực lớn, chỉ cần lộ đầu ra đều bị cô ấy bắn gục.

"Hành động!"

Lâm Dật ra lệnh một tiếng, dẫn theo ba người dùng tốc độ cực nhanh xông về phía mục tiêu tầng hai.

Hiện trường hỗn loạn, cộng thêm sắc trời tối đen trở thành lớp che chắn tự nhiên cho bốn người bọn Lâm Dật.

Cho dù có đèn pha cực lớn nhưng đối với những người đã được huấn luyện nghiêm chỉnh như bọn họ mà nói, không thể tạo thành uy hiếp.

Mười mấy giây sau, bốn người họ xông đến dưới tòa hai tầng.

Trên tay của Lâm Dật cầm con dao phẫu thuật, một tay ném ra, trong màn đêm tối đen xẹt ra một đường sáng lạnh lùng đâm trúng cổ họng của một người.

Mà người còn lại, sau khi phát hiện tình hình không ổn, gã ta lập tức đứng trong tư thế phòng thủ. Cũng vào lúc này, một viên đạn giảm thanh nóng hổi xuyên qua trán của gã ta, lập tức lấy đi mạng của gã ta.

"Lên!"

Lâm Dật lập tức xông lên trước tiên. Tiếu Băng đứng ở giữa, Trương Siêu Việt và Triệu Vân Hổ tiến hành yểm trợ, không tốn chút sức nào xông vào trong cứ điểm.

"Không được động đậy!"

Trên mặt bằng tầng hai có năm người, trên tay bọn họ đều cầm vũ khí vây quanh một người đàn hơn bốn mươi tuổi, bảo vệ người đó kỹ càng ở sau lưng.

"Động thủ!"

Lâm Dật không cho đối phương có cơ hội nhiều lời, kêu ba người nổ súng, khiến bốn người đối diện bị bắn chết. Cả quá trình giằng co không đến ba giây, không cho đối phương có thời gian phản ứng.

"Mấy người là ai?"

Người còn sống duy nhất hỏi.

Lâm Dật không nói gì khác, một đòn đột kích xông lên trước, một cái đánh tay chặt lên sau gáy của đối phương.

Sau khi đánh ngất, Lâm Dật vác gã ta lên trên vai, sau đó ra lệnh những người khác rút lui.

Cùng lúc này, Tiếu Băng mở máy bộ đàm lên: "Tổ trưởng Khưu, tổ trưởng Ninh, rút lui."

"Nghe rõ!"

Trong thành loạn thành mớ hỗn độn, việc này cung cấp cho việc rút lui càng tiện lợi.

Hai tiếng đồng hồ sau, người của ba tổ đến kịp địa điểm tập hợp đã hẹn trước, sau đó trở về bên cạnh Tống Kim Dân.

Tống Kim Dân nhìn đồng hồ đeo tay một cái, vừa ý gật gật đầu. Sớm hơn một tiếng so với trong tưởng tượng của ông ta, trình độ vẫn được đấy.

"Lên xe!"

Dưới chỉ huy của Tống Kim Dân, mọi người trở lại xe, im hơi lặng tiếng rút lui rời khỏi Balaway.

Nửa tiếng sau, mười mấy người toàn diện rút khỏi khu vực nguy hiểm, có được cơ hội nghỉ ngơi.

Mà hành động lần này có thể thuận lợi như vậy cũng không thể nói rõ trình độ của Hắc Xà rất yếu.

Chỉ là mục tiêu của bọn họ là xâm nhập vào trong một cứ điểm, nếu không cũng không thể nào tháo chạy ra ngoài dễ dàng như thế.

Đám người bắt tù binh đưa tới nơi hoang dã, sau đó làm gã ta tỉnh lại.

Nhìn thấy người đứng vây xung quanh, người phụ trách cứ điểm của Hắc Xà bị dọa sợ run cầm cập.

"Mấy người là ai? Rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Lâm Dật vỗ vỗ lên bả vai của gã ta: "Tao là ai không quan trọng. Nếu mày còn muốn sống thì nói ra thông tin mã hóa sóng ngắn của bọn mày cho tao biết, tao muốn đối thoại với Fauci."

"Sóng ngắn là MHz19357458."

Sau đó, Tiếu Băng đưa thiết bị thông tin liên lạc vô tuyến cho Lâm Dật.

"Anh Lâm, đã điều chỉnh xong rồi."

"Fauci có đó không, kêu hắn ta đến nói chuyện."

Lâm Dật nhận bộ đàm rồi nói.

"Mấy người là ai?"

"Bọn tao đến báo thù, về phần báo thù việc gì thì mấy người rõ rồi đấy."

"Các người là người của lữ đoàn Trung Vệ!"

Đối phương rất thông minh, ngay lập tức phán đoán ra thân phận của Lâm Dật.

Bởi vì thời gian gần đây, lần hành động lớn nhất của bọn họ chính là vây quét lữ đoàn Trung Vệ.

"Mày cũng không ngốc, nhưng tao khuyên mày, tốt nhất ngoan ngoãn phối hợp, nếu mày dám phản kháng, tao cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu."

"Tao thừa nhận lữ đoàn Trung Vệ của các người rất lợi hại, nhưng cũng đừng coi thường bọn tao." Đối phương nói tiếp:

"Mặc dù thủ lĩnh của bọn tao không ở đây, nhưng các người nếu còn dám tới đây, tao bảo đảm các người không kẻ nào trốn thoát."

"Không ở đó?"

Tin tức này khiến lông mày Lâm Dật cau lại, dường như anh đang phán đoán xem lời nói của đối phương là thật hay giả.

Nhưng vào lúc này, Tống Kim Dân lấy máy bộ đàm qua.

"Tao biết các người sẽ không khai báo thành thật, nhưng nếu các người thay đổi chủ ý rồi thì nhớ chủ động liên hệ bọn tao."

Nói xong, Tống Kim Dân chủ động tắt bộ đàm.

Ánh mắt của mọi người đều rơi trên người của ông ta, không biết tiếp theo phải làm cái gì.

"Muốn chờ đợi bọn họ chủ động liên hệ chúng ta, hình như không quá thực tế." Tiếu Băng nói.

"Dùng thủ đoạn bình thường chắc chắn không có khả năng, vậy nên phải dùng chút thủ đoạn không theo quy tắc."

Nói xong, Tống Kim Dân cầm điện thoại lên, nhấn số gọi cho

Geisen.

"Bên phía chúng tôi đã đắc thủ, các người cũng bắt đầu đi."

Phân phó một câu, Tống Kim Dân cúp điện thoại, mọi người càng ngoảnh mặt nhìn nhau, Tiếu Băng hỏi:

"Ông dẫn theo những người khác đến chuẩn bị đột kích tổng bộ của Hắc Xà sao?"

Tống Kim Dân lắc lắc đầu: "Cái giá của việc đột kích quá lớn, không có lời, vậy nên tôi nghĩ ra biện pháp khác."

"Biện pháp khác?"

Lần này ngay cả Lâm Dật cũng không biết Tống Kim Dân muốn làm cái quái gì nữa.

"Đừng vội, mấy người sẽ biết ngay thôi."

Thấy Tống Kim Dân không muốn nói, những người khác cũng không hỏi thêm, đứng tại chỗ yên lặng chờ đợi.

Khoảng tầm nửa tiếng sau, mọi người phát hiện chân trời ở phía xa sáng chói, người nào người nấy đều ngạc nhiên.

"Đó là thứ gì vậy?"

"Đạn hỏa tiễn (tên lửa)!" Khưu Vũ Lạc kinh ngạc nói!

Chương 1930: Phát Hiện Mới

"Đờ mờ!"

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lúc này ngay cả Lâm Dật cũng không nhịn nổi.

"Vậy mà ông lấy thứ đồ này ra à?"

"Đúng đấy." Tống Kim Dân gật gật đầu tỏ vẻ đương nhiên, nói:

"Về cơ bản, sức chiến đấu của chúng ta đều thể hiện trên phương diện năng lực cá nhân. Cậu mà muốn nói kiểu giao hòa này có diện tích lớn, vậy quân đội tác chiến của mỗi nhà đều gần như nhau thôi. Phái người cố gắng xông lên, chắc chắn sẽ chết không ít người, không bằng trực tiếp cho nổ như này, vả lại còn an toàn hơn."

"Nhưng thứ này cũng không phải ai cũng có à." Tiểu Băng nói.

"Điều này thì đúng. Nhưng dù sao chúng ta lăn lộn bao nhiêu năm nay cũng không phải uổng công vô ích." Tống Kim Dân nói tiếp:

"Tuy bọn tôi không hay quan tâm chuyện bên ngoài đảo, nhưng thiết bị cơ bản nhất vẫn có."

Trên mặt của đám người Lâm Dật sạm lại, những người này chơi ác quá rồi đấy?

Mà người nghẹn họng nhìn trân trối nhất chính là tên thủ lĩnh nhỏ bị bắt về kia.

Mẹ nó! Rốt cuộc đám người này là ai vậy hả?

Ngay vào lúc mấy người đang nói chuyện lại có thêm mấy đầu đạn tên lửa bay xẹt ngang bầu trời, chiếu sáng một vùng bóng tối vô hạn.

Ba người Lâm Dật, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đối mặt với những điều thế này vẫn bình tĩnh như thường, nhưng những người khác trong tổ lại có tâm trạng thăng trầm khác nhau.

Đây không phải là ánh sáng chiếu sáng màn đêm, mà càng giống đèn pha của tử thần hơn.

Rầm rầm rầm!

Đầu đạn tên lửa rơi xuống Balaway phát ra tiếng nổ vang cực mạnh.

Dù đứng bên ngoài mười mấy cây số cũng có thể nghe thấy âm thanh của những bức tường bị nổ nát.

Tiếu Băng im lặng đứng thẳng lưng, ngay lúc này đây, cô ấy mới thật sự hiểu rõ một đạo lý.

Trên thế giới này, từ đầu đến cuối đều bị người ta sắp xếp tính toán. Vậy nên từ đầu đến cuối đều đã tồn tại sự không công bằng.

Đây chính là số kiếp của kẻ yếu.

Không kích liên tiếp trong hai mươi mấy phút, vừa đúng lúc này, trong máy bộ đàm truyền tới tiếng "xì xì xì" của âm thanh dòng điện.

"Nhanh dừng tay, mấy người muốn biết cái gì, bọn tao đều nói!"

"Nói sớm một chút không phải xong rồi sao, bọn tao cũng có thể tiết kiệm chút tiền." Lâm Dật nói.

"Thủ lĩnh của bọn tao ở Qatar, không có ở đây, nếu như mấy người muốn tìm ông ấy thì có thể đến đó."

"Tao cần biết địa chỉ chính xác của gã ta."

"Ông ấy ở khách sạn Mandarin Oriental của Qatar, đi đến đó thì có thể tìm thấy ông ấy, cầu xin mấy người đừng bắn nữa!"

"Chuyện này thì không được. Anh em của bọn tao chết trong tay mấy người, mày cảm thấy, tao có thể dễ dàng bỏ qua cho mày sao." Lâm Dật cười lạnh lùng nói tiếp:

"Vậy nên, mày cũng không cần nói với tao đạo nghĩa giang hồ gì hết, giết người tất nhiên phải đền mạng."

"Chết trong tay của bọn tao sao?" Người của đối phương rõ ràng sững lại một chút: "Mấy người là người của lữ đoàn Trung Vệ!"

"Mày cũng không tính quá ngốc."

"Chuyện đó do Fauci chỉ huy, ông ta còn nói không tiếc bất cứ giá nào cũng phải lấy được khoáng thạch, tao không hề tham gia vào."

"Mày tham gia hay không tham gia đối với tao mà nói đã không quan trọng, anh em của tao chết trong tay của Hắc Xà, chỉ cần mấy người là người của Hắc Xà thì đều đáng chết."

"Không, không muốn…" Đối phương lớn tiếng gào thét:

"Tao có thể lấy khoáng thạch trao đổi với các người, chỉ cần các người tha cho tao một mạng là được."

"Khoáng thạch?"

Nghe thấy tin tức này, đừng nói là Lâm Dật, đến cả Tống Kim Dân cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Sức chiến đấu của Hắc Xà không tầm thường, nhưng ở nơi như này còn có thể tìm thấy khoáng thạch, thật sự không ai trong bọn họ nghĩ tới chuyện này.

"Tổng cộng bao nhiêu?"

"Khoảng tầm 100 gam."

Ánh mắt của Lâm Dật khẽ đảo, nói: "Đủ đổi một cái mạng của mày rồi. Bây giờ bọn tao ngừng bắn, mày mang theo khoáng thạch đến quốc lộ 213 cây số 19. Đến một mình, nếu không các người vẫn là phải chết."

"Vâng vâng vâng, tôi biết rồi."

Lâm Dật cúp điện thoại, sau đó nhìn sang Tống Kim Dân: "Trước hết kêu người của các ông ngừng bắn đi."

Dựa theo lời nói của Lâm Dật, Tống Kim Dân gọi điện thoại cho Geisen, thông báo bọn họ ngừng bắn.

Bầu trời đầy sao giống như ngọn nến bị dập tắt. Một màn đêm đen kịt, gió thổi qua vùng hoang dã càng hiện rõ sự cô độc hiu quạnh nơi này.

"Ông thấy chuyện này thế nào?"

"Cũng coi như một chuyện bình thường." Tống Kim Dân nói tiếp:

"Hắc Xà cũng rất có trình độ, trên tay có khoáng thạch cũng là chuyện bình thường, chỉ là tôi có chút không ngờ bọn họ giấu khoáng thạch ở nơi này."

"Đợi đối phương đến rồi nói tiếp. Trước hết xem tình hình một chút." Lâm Dật nói tiếp: "Tối thiểu nhất vẫn có chút thu hoạch ngoài ý muốn."

Mặc dù đã hẹn cẩn thận với đối phương, nhưng bọn người Lâm Dật cũng không đứng yên tại chỗ chờ đợi, mà lái xe đến địa điểm bí mật khác.

Một khi đối phương không giữ lời hứa, mình âm thầm dẫn theo người đến thì tình cảnh của bản thân cũng không đến mức quá bị động.

Còn tên thủ lĩnh nhỏ bé mà bọn họ bắt về lúc trước đã bị xử lý luôn rồi.

Không đến một tiếng đồng hồ, một chiếc xe bán tải từ cuối con đường quốc lộ lái đến.

Trên một bãi đất cao khác, Lâm Dật đứng trên đỉnh xe cầm ống nhòm quan sát, sau khi phát hiện không có gì khác thường anh mới lái xe qua đó.

"Mày, các người chính là người của lữ đoàn Trung Vệ sao…"

Người nói chuyện tên là Senar, thân nhìn rất cao rất gầy. Gã ta nuôi bộ râu quai nón dài, trên đầu quấn khăn trùm đầu màu trắng, nhìn thế nào cũng không giống một kẻ xấu xa hung ác.

Trong hàng ngũ chiến đấu của Hắc Xà, Fauci là người phụ trách, Senar là quân sư của bọn họ. Gã ta không hề tham gia chiến đấu trực diện, chỉ phụ trách ở phía sau bày mưu tính kế.

Phía sau chuyện ở Panama lúc trước cũng có bóng dáng của gã ta, chỉ là trong lúc nói chuyện điện thoại gã ta hoảng sợ rồi nói dối, chối bỏ tất cả quan hệ.

Lâm Dật dò xét gã ta một chút: "Đồ ở đâu?"

"Trên xe của tao."

Senar căng thẳng quay trở lại trên xe, sau đó lấy ra một hộp màu đen, rồi mở hộp ra. Trong đó có một tảng đá nhỏ bằng nắp bình nước suối khoáng lớn, màu sắc óng ánh.

Lâm Dật cầm lên mũi ngửi ngửi, dưỡng khí nồng đậm ập vào mặt, chắc chắn là khoáng thạch rồi.

"Đồ đã đưa cho mấy người rồi, hy vọng mấy người có thể chấm dứt nổ bom, bên phe bọn tôi đã có hơn một trăm người chết rồi."

"Fauci đến Qatar làm gì?" Lâm Dật cầm khoáng thạch, trầm giọng hỏi.

"Chuyện này..."

Senar sững người, gã ta không ngờ người trước mặt lại cố chấp với động tĩnh của Fauci như thế, lấy được khoáng thạch rồi vẫn không mãn nguyện.

"Đừng lãng phí thời gian của nhau, chắc chắn mày biết rõ tình hình của mình bây giờ."

Senar hơi run rẩy giống như gã ta bị nước đá tưới lạnh thấu tim.

"Ông ấy nói muốn đi mua vài món đồ, vậy nên đi Qatar rồi, nhưng cụ thể muốn mua cái gì thì tôi thật sự không biết."

Lâm Dật nhìn chằm chằm vào mắt Senar, phát hiện gã ta không hề nói dối.

Anh vuốt ve khoáng thạch trong tay: "Trong danh sách đen, các người cũng là tổ chức có tiếng tăm lừng lẫy, nhưng trên tay chỉ có chút khoáng thạch thế này, mày cảm thấy hợp lý không?"

Vẻ mặt của Senar trở nên căng thẳng, run rẩy nói:

"Trên tay của bọn tao vẫn còn một khối khoáng thạch hai ký, nhưng bị Fauci lấy đi rồi, chỉ còn lại chừng này thôi."

"Bị gã ta lấy đi rồi!"

Vừa nói xong câu này, trong lòng mọi người đều không hẹn mà cùng nghĩ tới một chuyện.

Fauci có thể đã cầm khối khoáng thạch hai ký kia đi giao dịch với người khác rồi!

Lâm Dật rút dao phẫu thuật ra, đè lên trên cổ họng Senar, trầm giọng nói:

"Người giao dịch với Fauci là ai?"

Chương 1931: Thế Giới Rắc Rối Phức Tạp

Nhiệt độ dao phẫu thuật lạnh như băng, làm cho Senar như gặp phải kẻ địch mạnh.

"Fauci không có nói cho tao biết, chỉ nói lần giao dịch này có thể thay đổi vận mệnh của Hắc Xà, còn những chuyện khác, tao thật sự không biết."

"Hơn nữa những người chết kia của Lữ đoàn Trung Vệ cũng không liên quan đến tao, đều do một tay Fauci bày ra, cho dù các người muốn báo thù cũng không thể tới tìm tao chứ."

Lâm Dật im lặng một lúc, hình như anh đang nghĩ tới gì đó, mở miệng hỏi:

"Lúc trước ở Panama, các người đã lăn lộn cùng một chỗ với quân Mỹ, nếu như lấy được khoáng thạch, các người sẽ bán ra hay tự mình giữ lại?"

Thông qua đối thoại vừa rồi, Lâm Dật phát hiện có thể trong chuyện này vẫn còn tồn tại mờ ám.

Dùng lời để nói đến Fauci, gã ta muốn dùng khoáng thạch để đổi lấy một thứ có thể tăng sức chiến đấu của Hắc Xà lên. Nói cách khác, đồ vật sắp được trao đổi đối với bọn họ mà nói là vô cùng quan trọng, vượt xa tiền tài.

Lúc trước, hai bên tiến hành hợp tác, thứ Mỹ có thể đưa ra chỉ có tiền, thứ này hiển nhiên không phải là thứ bọn họ muốn nhất.

Cho nên trong này có thể còn chuyện gì đấy mà mình không biết.

"Lúc trước hợp tác cùng Mỹ chỉ là một lớp ngụy trang mà thôi, thật ra bọn tao muốn mượn dùng lực lượng quân sự của bọn họ." Senar nói tiếp:

"Mục đích thật sự của Fauci là muốn lấy lại khoáng thạch, sau đó tiến hành giao dịch, nhưng cuối cùng không thành công."

Quả nhiên.

Lâm Dật nói thầm trong lòng.

Hắc Xà cố chấp với khoáng thạch như vậy cũng không phải thiếu tiền mua vũ khí, mà vì bọn họ cần khoáng thạch để tiến hành giao dịch khác.

Về phần có thể đổi về thứ gì thì không ai biết được.

Lâm Dật nắm chặt dao phẫu thuật: "Nói tiếp, mày biết gì thì nói hết ra."

Vẻ mặt Senar bối rối.

"Tao đã nói tất cả những thứ tao biết cho mày rồi, thật sự tao không biết gì nữa."

Nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt Senar, Lâm Dật biết, gã ta đã không có giá trị lợi dụng nữa.

"Mày đã không biết gì nữa, giữ mày lại cũng vô dụng, đi gặp Thượng Đế uống trà đi."

Dao phẫu thuật sắc bén vạch ra một vết máu trên cổ Senar.

Động mạch bị cắt vỡ, máu tươi tuôn ra như suối, đến mức máu của gã ta cũng dính lên trên mặt của Lâm Dật.

Ném thi thể qua bên cạnh, Lâm Dật lau vết máu trên mặt, sau đó nhìn Tống Kim Dân nói:

"Tôi đoán Fauci đi trao đổi thứ gì đó, chắc chắn đó không phải vũ khí, ông có ý kiến gì không?"

"Tôi cũng suy nghĩ gần giống với cậu, Hắc Xà không phải là một tổ chức thiếu tiền, hơn nữa hỏa lực cũng cực kỳ tiên tiến, nếu như chỉ mua vũ khí thì không thể cẩn thận từng li từng tí như vậy." Tống Kim Dân nói tiếp:

"Có điều tôi rất tò mò, người làm giao dịch với bọn họ là ai."

"Có thể là tổ chức xếp hạng cao hơn trên danh sách đen hay không?" Ninh Triệt hỏi.

"Không có khả năng lắm." Tống Kim Dân đưa ra một câu trả lời khá rõ ràng.

"Danh sách đen là một tổ chức rất đáng tin cậy, nói một cách tương đối, thứ tự rất quan trọng, bởi vì sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn ở nước ngoài của bọn họ. Cho nên tổ chức trên danh sách đen sẽ lợi dụng lẫn nhau, bình thường sẽ không cho người phía dưới có cơ hội tăng chiến lực lên, cho nên người làm giao dịch với Hắc Xà rất có thể là một người khác."

"Chẳng lẽ là quốc gia nào đó?" Khưu Vũ Lạc nói tiếp:

"Bây giờ ngoại trừ tổ chức ở nước ngoài, còn lại là thế lực quốc tế."

"Không loại trừ khả năng này, nhưng trên thế giới còn có một vài tổ chức bí ẩn, hành động của bọn họ càng thêm bí ẩn, hơn nữa bọn họ cũng không dễ dàng lộ diện, chỉ bằng tin tức trước mắt này rất khó đoán Fauci đi làm giao dịch với ai."

"Vậy đến đó nhìn một chút không phải đơn giản rồi sao." Lâm

Dật nói tiếp:

"Hành động ở Panama do một tay gã ta bày ra, bất kể xuất phát từ mục đích gì, kẻ này cũng phải chết."

Người tổ một cũng gật đầu, lần này bọn họ tới đây vì báo thù cho Chu Lương, cho nên Fauci nhất định phải chết!

Tống Kim Dân im lặng vài giây cũng không nói chuyện, sau đó gật đầu đồng ý.

"Chúng ta về Dubai trước, sau đó đổi máy bay đi Qatar."

Thương lượng xong bước hành động tiếp theo, mọi người lái xe về tới Mogadishu, sau đó đổi máy bay trở lại Dubai.

Trên đường trở về, Tống Kim Dân ngồi trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, không nói một lời, thậm chí cũng không đi trêu ghẹo mấy tiếp viên hàng không, điều này khiến cho Lâm Dật có dự cảm không bình thường.

Tới cấp này của ông ta, đáng lẽ làm chuyện gì cũng bình thản như mây trôi.

Chuyện có thể khiến cho ông ta lộ ra dáng vẻ này chỉ sợ không đơn giản.

Sau khi về đến sân bay, mọi người cũng không quay về khách sạn, bởi vì máy bay tư nhân đậu ở sân bay, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, sau đó lại đăng ký, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Mặc dù khoảng cách giữa hai thành phố cũng không tính là xa, nhưng Dubai và Mogadishu khiến cho người ta có cảm giác giống như thiên đường và địa ngục.

Giống như ngay cả ánh mặt trời chỗ này cũng ấm áp hơn Mogadishu.

Ở sân bay, mọi người tìm một tiệm cơm Tây chuẩn bị ăn cơm, thuận tiện sửa sang lại một chút, sau đó lại xuất phát.

Sau khi ăn xong, Tống Kim Dân ra ngoài đi WC, lúc đi ra, đụng phải Lâm Dật đứng bên ngoài.

"Con mẹ nó, làm tôi sợ nhảy dựng, tại sao cậu đứng ở đây?"

"Tôi muốn hỏi ông một chút chuyện liên quan tới Qatar."

"Cậu đang đề cập đến giao dịch của Fauci?"

Lâm Dật gật gật đầu: "Chắc hẳn ông đã đoán được cái gì rồi?"

Tống Kim Dân ngạc nhiên với năng lực quan sát của Lâm Dật, không kém ba của anh bao nhiêu.

"Đoán được một chút xíu." Tống Kim Dân nói tiếp:

"Bây giờ toàn bộ thế giới, ngoại trừ khoáng thạch được người người săn đón ra còn có gen nguyên dịch, rất có thể Fauci đi trao đổi thứ này."

"Gen nguyên dịch!"

Lâm Dật biết thứ này.

Lúc trước người của công ty Hắc Kim làm giao dịch với gia tộc Mitsui chính là đổi gen nguyên dịch.

"Cậu còn biết thứ này?"

Lâm Dật gật đầu: "Lúc trước theo dõi người của công ty Hắc Kim, bọn họ từng lấy khoáng thạch đổi gen nguyên dịch của gia tộc Mitsui."

"Thứ gia tộc Mitsui nghiên cứu ra rất sơ cấp, Fauci sẽ không để vào trong mắt, lại càng không cần cẩn thận từng li từng tí như thế."

Sau khi suy nghĩ thật lâu, Lâm Dật nói:

"Bây giờ trên toàn bộ thế giới, tổ chức có năng lực khai phá nguyên dịch có ai?"

"Trong các tổ chức chính phủ, chỉ có một mình nước Mỹ, về phần người khác có năng lực nghiên cứu ra mấy thứ này hay không thì không thể nào biết được."

"Lúc trước ông từng nhắc đến tổ chức Mã Môn với tôi, bọn họ có năng lực như vậy không?"

"Chắn hẳn sẽ có, nhưng có phải là bọn họ hay không thì khó nói." Tống Kim Dân nói tiếp:

"Có điều tôi đoán có lẽ không phải bọn họ. Nếu có thể, bọn họ sẽ chọn dùng cách cướp đoạt công khai, sẽ không tỏ vẻ nho nhã như vậy."

Lâm Dật đồng ý với suy đoán của Tống Kim Dân.

Tay không bắt sói mới có thể tối đa hóa lợi ích, dù sao hai ký khoáng thạch không tính là ít, căn cứ vào thủ đoạn trao đổi bình thường phải trả giá không ít thứ.

Cho nên có thể dưới điều kiện rõ ràng hơn, bọn họ sẽ không bỏ gần tìm xa.

Nên trong lần hành động này cũng có thể là một tổ chức khác, nhưng mình còn không biết đó là ai.

"Thế giới này thật đúng là rắc rối phức tạp!"

Chương 1932: Con Mẹ Nó Ông Làm Chút Chuyện Của Con Người Đi

"Cho nên tôi đề nghị, để cho những người khác của Lữ đoàn Trung Vệ ngồi máy bay tư nhân trở về Yến Kinh." Tống Kim Dân nói tiếp:

"Lần này đi Qatar có thể sẽ gặp phải chuyện khó có thể đoán trước, mục tiêu rất lớn, sẽ gây ra những phiền phức không cần thiết."

Lâm Dật hiểu được ý của Tống Kim Dân, chuyện đến Qatar đã xuất hiện sai lệch so với trong dự đoán.

Thậm chí tới phạm vi không thể kiểm soát, cho nên không thể đưa mọi người đến đó.

"Vậy hai chúng ta thì sao?"

Tống Kim Dân lấy ra hai tấm vé máy bay từ sau mông: "Ở đây."

"Ông đã sớm tính xong rồi à?"

Tống Kim Dân gật đầu: "Đưa theo người khác không tiện, về phần sắp xếp như thế nào tự cậu thu xếp đi."

"Móa."

Mắng một câu, Lâm Dật gọi điện thoại cho Ninh Triệt, nói cho các cô ấy đăng ký máy bay trước, mình sẽ ra sau.

Đối với sắp xếp như vậy, Ninh Triệt cũng không nghi ngờ, cô ấy chỉ nghĩ là Lâm Dật có chuyện khác phải chuẩn bị, cũng sẽ không nghĩ nhiều, sau đó tổ chức những người khác đăng ký.

Sau đó, Lâm Dật lại gọi điện thoại cho nhân viên đội bay, đồng thời nói với bọn họ bay thẳng đến Yến Kinh, như vậy sẽ không có vấn đề.

Nhưng rất nhanh, điện thoại của Lâm Dật vang lên, anh đã đoán được Ninh Triệt gọi điện thoại tới.

"Anh làm gì vậy, sao lại để cho chúng tôi đi trước!"

Nghe ra được Ninh Triệt rất tức giận.

"Lần này tự chúng tôi đi, các cô về Yến Kinh trước đi." Lâm Dật cười hì hì nói tiếp:

"Còn những chuyện khác, trước hết các cô đừng hỏi, chờ sau khi quay về Yến Kinh, xong rồi tôi sẽ nói với các cô. Trước hết cứ như vậy, không nói với các cô nữa."

Vì tránh cho Ninh Triệt nổi bão, Lâm Dật lập tức cúp điện thoại.

Sau đó lại gọi điện thoại cho Lưu Hồng, thuật lại đơn giản cụ thể mọi chuyện cho ông ta một chút.

Mà nhiệm vụ của ông ta chính là ở Yến Kinh đón đám người Ninh Triệt, sau đó đừng để bọn họ trở về rồi lại chạy đến Qatar.

"Đều giải quyết rồi à?" Tống Kim Dân hỏi.

Lâm Dật gật đầu, xem như trả lời.

Gần một tiếng sau, chuyến bay của hai người cũng cất cánh.

Khoảng cách giữa hai thành phố chỉ có mấy trăm cây số, ngồi vài giờ đã tới thủ đô Doha của Qatar.

Người đời đều biết Dubai là thành phố phú hào khắp nơi, nhưng không biết Qatar cũng giống như thế.

Nhưng mà nơi đây quả thật là một quốc gia cực kỳ kín tiếng, chỉ có nhân tài đã tới nơi này mới biết trình độ giàu có và đông đúc của Qatar đã vượt qua tưởng tượng của mình.

Nhưng quốc gia có thu nhập bình quân đầu người cao thứ tư trên thế giới này cũng không tính là lớn.

Sau khi xuống máy bay, Lâm Dật mua hai chiếc máy tính.

Anh vẫn chưa công bố tin tức mình giả chết, có một số việc không thể tìm Thẩm lão đại, tất cả đều phải dựa vào bản thân.

Mặc dù kỹ thuật ở phương diện hacker của anh không bằng đoàn đội chuyên nghiệp của Thẩm lão đại, nhưng muốn đánh chiếm hệ thống an ninh của khách sạn thì không thành vấn đề.

Sau khi chuẩn bị xong, hai người lái xe tới khách sạn Văn Hoa ở phía đông Mandarin Oriental.

"Phòng tổng thống."

Hiếm khi Tống Kim Dân không gài bẫy Lâm Dật, tự mình đưa thẻ tín dụng qua, tùy tiện nói.

Nữ lễ tân liếc mắt nhìn hai người đầy ý vị sâu xa, cảm giác có chút kích động.

Sau khi vào phòng, Lâm Dật lập tức lên mạng, bắt đầu xâm lấn hệ thống an ninh của khách sạn.

"Cậu còn biết kỹ thuật hacker à?" Tống Kim Dân bất ngờ hỏi.

"Biết một chút, muốn xâm lấn hệ thống không thành vấn đề."

Lâm Dật nhìn không rời mắt nói:

"Mục đích bây giờ là tìm được Fauci đang ở nơi nào, nếu không đợi người ta làm xong giao dịch mà chúng ta còn chưa tìm được người ta đấy."

Tống Kim Dân gật gật đầu: "Nhanh lên. Bây giờ còn không thể xác định giao dịch của bọn họ đã hoàn thành hay chưa, nếu như hoàn thành rồi, lần này cho dù hai chúng ta đến đây cũng vô ích."

"Tôi biết."

Khoảng hai tiếng trôi qua, Lâm Dật xâm lấn hệ thống an ninh của khách sạn thành công, dễ hơn trong tưởng tượng của anh một chút.

"Thế nào, điều tra được ở đâu rồi sao?"

Nhìn thấy tin tức hiện trên màn hình, Lâm Dật nhăn mày.

"Trong tất cả danh sách vào ở trong khách sạn đều không tìm được tên của Fauci."

Tống Kim Dân không nói chuyện, biểu cảm có chút nghiêm túc.

"Chắc chắn gã ta giấu danh tính của mình. Loại chuyện này rất phổ biến, muốn dựa vào cách như vậy tìm được gã ta chỉ sợ sẽ hơi khó khăn."

Lâm Dật suy nghĩ, Tống Kim Dân nói cũng có lý.

Fauci đã tới cấp bậc này, khắp nơi đều có kẻ thù, vô số người đều muốn bắt gã ta. Gã ta đi tới Qatar, dùng việc giấu danh tính của mình để mức độ an toàn cũng là chuyện cực kỳ bình thường.

"Bây giờ muốn tìm được gã ta có hai cách." Tống Kim Dân nói.

"Ông nói tiếp đi."

"Tôi gọi điện thoại cho Mila, để cho cô ấy điều tra tin tức của Fauci, sau đó chúng ta nằm vùng ở khách sạn."

"Cách này có hơi đần, cái thứ hai là gì?"

"Cậu bán nhan sắc, đi dụ dỗ nữ nhân viên ở lễ tân, như vậy có thể thoải mái tìm hiểu tin tức của gã ta."

"Đây là lời mà con người nói à?"

Tống Kim Dân dựa vào cạnh cửa: "Cậu phải học hỏi cách lợi dụng ưu thế của bản thân, hơn nữa tôi học được chiêu này từ ba của cậu, cậu không thể mắng tôi."

"Ông theo ông ấy học cái tốt đấy."

"Vậy không có gì hay để học rồi."

"Được rồi, trước đừng nói những thứ vô dụng này, chú liên lạc với Mila một chút, muốn tin tức của Fauci, sau đó lại tiến hành bước tiếp theo."

"Đừng có gấp."

Tống Kim Dân gọi điện thoại cho Mila, nói lại một lượt chuyện đã xảy ra.

Khoảng mười phút trôi qua, Tống Kim Dân nhận được tin nhắn.

Những tin tức khác của gã ta không quan trọng với hai người, nhưng quan trọng nhất chính là tấm ảnh chụp của Fauci.

"Đi thôi, đi canh cửa trước." Tống Kim Dân dặn dò một tiếng.

"Ông đi đi, tôi không đi."

"Làm sao, cậu muốn đi dụ dỗ nữ lễ tân à?"

"Hệ thống an ninh của khách sạn đều bị tôi xâm lấn, có thể thông qua video giám sát tìm được Fauci."

"Móa, cậu còn gà tặc hơn ba cậu." Tống Kim Dân đốt điếu thuốc: "Trước tiên cậu ở đây điều tra đi, tôi đi ra cửa nằm vùng, để tránh bỏ qua tin tức."

"Được."

Sau khi Tống Kim Dân rời đi, Lâm Dật cũng không tiếp tục nói lời vô nghĩa, anh bắt đầu xem băng giám sát, hy vọng có thể tìm được manh mối Fauci để lại.

Dựa theo lời của Senar, hôm qua Fauci tới Doha. Lâm Dật chuyển ngày giám sát tới hôm trước, chuyện còn lại, chính là kiên nhẫn quan sát.

Cho đến khi hơn bảy giờ tối, Lâm Dật nhìn trong video giám sát phát hiện một người đội khăn trùm đầu rất khả nghi.

Trên tay người đó xách theo một cái hộp màu đen, phía sau còn có hai người đi theo.

Cũng không biết là trùng hợp hay cố ý, trong suốt đoạn video, đối phương cũng không lộ mặt mình ra, ý thức đề phòng cực kỳ cao.

Chỉ trong nháy mắt như vậy nhưng vẫn bị Lâm Dật tìm ra cơ hội!

Sau khi dừng màn hình, Lâm Dật thấy rõ mặt của đối phương!

Đúng là Fauci mà mình muốn tìm!

Ngay sau đó, Lâm Dật xác định phòng của Fauci, vừa vặn ở trên lầu của mình!

Lâm Dật lấy điện thoại gọi cho Tống Kim Dân.

"Mau trở lại, tìm được tung tích của Fauci rồi."

"Đừng có gấp, cái chuông này lập tức xong việc rồi đây."

Lâm Dật: ?

Con mẹ nó ông làm chút chuyện giống con người được không hả!

Chương 1933: Hậu Sinh Khả Úy

"Thời gian giày vò dài như vậy, tôi cũng không được thả lỏng sao." Tống Kim Dân nói tiếp:

"Chờ đó đi, tôi không làm nữa, đi lên tìm cậu ngay đây."

Lâm Dật cũng bất đắc dĩ, cảm thấy tấm lòng Tống Kim Dân còn lớn hơn cả mình.

Hơn mười phút sau, căn phòng đóng cửa được mở ra, lưng Tống Kim Dân đeo một chiếc cặp màu đen từ bên ngoài đi vào.

"Đây là cái gì vậy? Lấy từ đâu?"

"Lúc chiều đi ra ngoài lấy được."

Lâm Dật tò mò mở cặp ra, phát hiện bên trong có hai cây súng, còn có vài quả bom vá, hai thiết bị theo dõi và thiết bị nghe trộm.

"Với thân thủ của ông còn cần mấy thứ này à?"

Lâm Dật nhớ rõ, lần trước ở Dubai, Tống Kim Dân tay không tất sắt đã giải quyết nhóm người Jeffrey, anh cảm thấy nếu không có vài quả tên lửa dường như khó giết được ông ta.

"Tôi không cần mấy thứ này cho lắm, đều là chuẩn bị cho cậu, cậu giữ phòng thân đi."

"Có ông ở bên cạnh tôi, còn dùng những thứ này nữa à?"

Lâm Dật phát hiện, đối mặt với hành động lần này, hình như Tống Kim Dân cẩn thận hơn lần trước rất nhiều.

Với thân thủ của ông ta, điều này rất không bình thường.

"Tôi có quen biết vài người ở nơi này, bọn họ đều chuyên buôn bán mấy thứ về phương diện này." Tống Kim Dân đốt điếu thuốc, nói tiếp:

"Tôi hỏi thăm bọn họ một câu, nói mấy ngày gần đây, người đến chỗ anh ta mua đồ nhiều hơn bình thường, đây có thể là tín hiệu nguy hiểm."

"Tín hiệu nguy hiểm?"

Lời nói của Tống Kim Dân khiến cho cả người Lâm Dật cứng đờ, vài giây sau mới phản ứng lại.

"Ý của ông là nói gần đây phần tử nguy hiểm tràn vào Qatar trở nên nhiều hơn, mà mục đích của bọn họ có thể giống với Fauci?"

Tống Kim Dân gật gật đầu: "Đây là tôi đoán, cũng không biết chính xác hay không, cẩn thận đề phòng một chút vẫn hơn."

"Vậy chúng ta suy đoán dựa theo mạch suy nghĩ này trước vậy." Lâm Dật nói tiếp:

"Nếu sắp tới, thực sự có rất nhiều phần tử nguy hiểm tràn vào Qatar, mà mục đích của bọn họ lại giống với Fauci, điều này chứng minh chuyện gì?"

Tống Kim Dân yên lặng hút thuốc, suy nghĩ sâu xa một hồi lâu.

"Chứng minh trên tay người làm giao dịch với Fauci có rất nhiều hàng hóa, hấp dẫn rất nhiều người tới đây."

"Nói cách khác, đây có thể là một cuộc giao dịch đa phương diện." Lâm Dật bổ sung.

"Nếu như dự đoán của chúng ta được thành lập, e rằng người làm giao dịch với Fauci có thực lực không tầm thường, trình độ cũng không thua kém chúng ta bao nhiêu."

Lời nói của Tống Kim Dân khiến cho Lâm Dật hơi bất ngờ.

Đây đã là đánh giá cực kì cao.

"Chắc chắn?"

"Gần giống vậy."

Hút xong một điếu thuốc, Tống Kim Dân lại đốt một điếu nữa, nói: "Nghe người bạn kia của tôi nói, người đi qua tìm anh ta mua đồ có trình độ cũng không kém, hình như cùng trình độ với Fauci. Nếu như không có chút bản lĩnh, không có khả năng trấn giữ nhiều người như vậy, rất dễ dàng bị cướp."

Ánh mắt Lâm Dật đảo một vòng, hình như nghĩ tới cái gì.

"Có thể là người của tổ chức Mã Môn hay không?"

"Có khả năng, nhưng cũng chỉ là có khả năng." Tống Kim Dân không có cho câu trả lời chắc chắn.

"Nhưng có thể chắc chắn hai ký khoáng thạch kia cũng không ít, bất kể có bao nhiêu người vụng trộm, Fauci đều là giao dịch lớn với bọn họ, điều này không cần nghi ngờ."

Đối với cách nói của Tống Kim Dân, Lâm Dật cũng từ chối cho ý kiến.

Trong nhận thức của anh đối với khoáng thạch, hai ký khoáng thạch thật sự không hề ít.

"Có điều người làm giao dịch với bọn họ là ai căn bản không quan trọng với chúng ta, chỉ cần giết chết Fauci là được." Tống Kim Dân nói tiếp:

"Bây giờ cậu phải điều tra thời gian cuối cùng Fauci ra ngoài, sau đó ôm cây đợi thỏ, trực tiếp đi qua giết chết gã ta là được."

Lâm Dật gật đầu, tiếp tục thao tác trước máy tính, điều tra quỹ đạo ra ngoài của Fauci.

Gần một tiếng sau, Lâm Dật đã sắp xếp lại tin tức về Fauci.

Lần ra ngoài cuối cùng là hơn mười giờ sáng hôm nay, sau đó chưa từng trở về.

Lâm Dật tiếp tục loay hoay với máy tính, một đài trong đó đã xâm lấn vào cameras ở cửa khách sạn.

Cái khác nhắm ngay vào phòng của Fauci, chỉ cần gã ta trở về, chắc chắn có thể tìm được gã ta!

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, hai người vô cùng buồn chán ngồi trên sô pha, nhìn chằm chằm cameras.

Mãi cho đến hơn mười giờ tối, Lâm Dật đột nhiên từ trên sô pha ngồi dậy.

"Người đã trở lại!"

Nhưng Tống Kim Dân ở bên cạnh lại không có phản ứng gì, nghiêng đầu vừa thấy ông ta đã ngủ rồi.

"Móa, đến lúc này rồi đừng ngủ nữa."

Lâm Dật đi lên đá một đá, Tống Kim Dân đột nhiên bừng tỉnh.

"Làm sao vậy, người đã trở về à?"

"Mới vừa xuống xe."

Lâm Dật chỉ màn hình: "Đã vào đến đây."

Trong ống kính, cả người Fauci mặc áo choàng trắng, trên đầu trùm khăn quàng cổ, còn có râu quai nón mang tính biểu tượng kia.

Rất dễ nhận ra.

Rất nhanh, Fauci và hai tên thuộc hạ của gã ta biến mất trước ống kính, nhưng vài phút sau lại xuất hiện trong một ống kính khác.

Tống Kim Dân đứng dậy, sửa sang lại quần áo trên người một chút.

"Sắp đến lúc nên đi làm việc rồi."

"Chờ một lát, tôi hack giám sát của bọn họ trước, như vậy mới thần không biết quỷ không hay."

"Cậu nghĩ cũng rất chu đáo."

Nhìn thấy Lâm Dật thuần thục thao tác trước máy tính, Tống Kim Dân đột nhiên có cảm giác hậu sinh khả úy.

Ở một số phương diện, năng lực của anh càng mạnh hơn người ba của anh.

Có lẽ chuyện ba của anh không làm được, đều có thể thực hiện trên người anh.

Cứ nhìn sự trói buộc của Lữ đoàn Trung Vệ, có thể hạn chế anh hay không.

"Xong!" Lâm Dật nhấn nút enter, nói.

Ánh mắt Tống Kim Dân nhìn màn hình máy tính, phát hiện camera trên lầu đều điều chỉnh vị trí.

Không còn nhắm vào cửa phòng của Fauci nữa.

Tống Kim Dân âm thầm tính khoảng cách một chút, để tránh lát nữa lúc chờ đánh nhau, bóng dáng của mình sẽ xuất hiện trong khung hình.

Phải bảo đảm hoàn mỹ, bản thân mình sẽ không bại lộ mới được.

Sắp xếp đơn giản lại một chút, sau đó hai người cùng đi ra ngoài.

Bởi vì phòng của Fauci ở ngay trên lầu, hai người không lựa chọn đi thang máy, mà đi tới lối thoát hiểm lên một tầng lầu.

Tầng lầu của phòng tổng thống tương đối im lặng, lúc hai người đi lên, phát hiện có hai người canh giữ ở ngoài cửa phòng của Fauci.

Giống như hai bức tượng màu đen, vẫn không nhúc nhích, nhưng mức độ cảnh giác không tệ chút nào.

Mắt Lâm Dật liếc qua chỗ khác, phát hiện đều im ắng không có những người khác đi qua, anh lập tức vẫy vẫy tay.

"Tôi phụ trách bên trái, ông phụ trách bên phải. Đi sát tường, sau khi giải quyết bọn họ thì kéo người trở về theo bờ tường, như vậy sẽ không xuất hiện trong hình ảnh giám sát."

"Yên tâm, lúc tôi làm chuyện này thì cậu vẫn còn xem phim hành động tình cảm đó, trong lòng tôi hiểu rõ."

Nói rồi Tống Kim Dân dẫn đầu hành động, men theo bờ tường đi qua như không có chuyện gì xảy ra.

"Móa!"

Lâm Dật mắng một câu sau đó cũng đi vào theo, loay hoay với điện thoại di động trên tay giống như người đi ngang tầng này.

Nhưng khi anh đi đến trước mặt hai tên vệ sĩ, hai người đột nhiên ra tay, trước tiên bịt kín miệng của đối phương, sau đó vặn gãy cổ!

Toàn bộ quá trình không phát ra bất cứ tiếng động nào!

Chương 1934: Ký Hiệu Quái Dị.

Bên trong gian phòng, Fauci ngồi ở trên ghế sô pha, ở trước mặt của anh ta có bày một cái rương màu đen.

Hai tên vệ sĩ của anh ta, an tĩnh đứng ở phía trước, chắp tay sau lưng, giống như người bên ngoài, không nói một lời, như là người câm.

Nhưng hai người trước mắt lại khác một trời một vực so với người bên ngoài.

Bởi vì bọn họ đã đến cấp C, mà người thủ ở bên ngoài mới chỉ là cấp E.

Fauci rất kích động khi nhìn vào cái rương đen trước mặt, tựa như đang nhìn một trân bảo tuyệt thế.

Fauci mở rương ra một cách cẩn thận.

Bên trong là một miếng bọt biển màu đen, ở giữa được thiết kế lõm, một ống thuốc tiêm nhỏ chỉ một ml yên tĩnh nằm ở bên trong.

Trên rương cũng là nắp được làm từ bọt biển màu đen, nhưng lại có một chút không giống.

Phía trên bọt biển màu đen có một hoa văn được tạo thành từ laze.

Phía trên là cái Com-pa, phần sau là thước góc, mà tại vị trí giữa còn có một chữ G in hoa.

Ba món đồ này tổ hợp lại, lộ ra một cỗ quái dị không nói ra được.

Trong ống tiêm chứa chất lỏng màu vàng, có một chút tính thông thấu, hơn nữa còn có thể nhìn thấy một ít bọt khí vẫn chưa tan.

Từ một điểm này có thể nhìn ra, dịch thể bên trong tựa hồ có tính dính cực lớn.

Đối với thứ đồ bên trong thì nói vẫn còn không đủ.

Mà khi nhìn đến ống tiêm kia, ngọn lửa trong mắt Fauci dường như cháy càng mạnh mẽ hơn.

Fauci nhẹ nhàng lấy ống tiêm ra, trong ánh mắt lộ vẻ si mê, tựa như là đang nhìn trân bảo hiếm thấy.

Từ trước tới nay, đây đều là đồ vật mà bọn họ tha thiết mơ ước, hôm nay cuối cùng cũng lấy được tới tay.

Fauci không kịp chờ đợi mà tháo nắp của ống tiêm xuống, sau đó hơi dùng lực, khuấy động dịch thể bên trong.

Cho đến khi tại vị trí cây kim có chất lỏng màu vàng chảy ra, anh ta mới dừng lại động tác của mình.

Sau đó, anh ta vén tay áo của mình lên, để lộ cánh tay.

Một giây sau, anh ta đã tiêm thứ trong ống tiêm lên cánh tay của mình.

Đối với dạng người như Fauci, sau đau đớn sau khi tiêm vào gần như là không đáng kể.

Fauci lập tức chậm rãi đẩy ống tiêm, tiêm 10% chất lỏng màu vàng vào cơ thể của mình, sau đó lại rút ra.

Ngay tại lúc để ống tiêm xuống, anh ta cảm nhận được sự thay đổi của thân thể, tuần hoàn máu cả người đều tăng tốc.

Da thịt trên người cũng có dấu hiệu chuyển đỏ, khiến cho bắp thịt trên người dường như cũng nhảy lên theo!

Nhưng Fauci cũng không có sợ hãi, ngược lại còn rất hưng phấn!

Bởi vì đây chính là cảm giác mà anh ta muốn!

Ầm!

Fauci vung một quyền về bức tường bên cạnh, lớp da trên tường rơi xuống, nhưng nét mặt của anh ta dường như không cảm nhận được bất kỳ đau đớn nào.

Nhưng rất nhanh, sắc đỏ trên người của Fauci liền dần dần khôi phục lại trạng thái bình thường.

Mà sự cuồng nhiệt trong mắt của anh ta cũng trở nên càng mãnh liệt.

"Mới dùng 0.1 ml mà đã có hiệu quả như vậy, quả thực là khiến người ta không thể tin nổi!" Fauci kích động nói:

"Những người này quả thực chính là ác ma, thế mà nghiên cứu ra được những vật này! Thế giới này tất nhiên sẽ thay đổi bởi vì bọn họ!"

"Hada, thông báo cho đối phương, buổi tối ngày mai sẽ giao dịch." Fauci nói với một trong hai tên vệ sĩ.

"Thủ lĩnh, có cần tìm người để thử tác dụng của thứ này không?"

Fauci lắc đầu, nói:

"Trên toàn thế giới, sự tín nhiệm của bọn họ là chuyện không thể nghi ngờ nhất. Bọn họ đưa cho tôi một lọ thuốc trước khi giao dịch, chỉ là đang biểu đạt thành ý, chúng ta cũng không cần quá cẩn thận từng li từng tí. Tôi tin tưởng bọn họ."

"Được, tôi sẽ liên hệ với bọn họ." Vệ sĩ tên là Hadav lên tiếng:

"Nhưng trong khoảng thời gian mà chúng ta rời đi, khu vực bị tập kích từ trên không, nghe nói chết hơn một trăm người, Senar cũng mất tích, hẳn đã là xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Nghe được tin tức này, vẻ mặt của Fauci lập tức lạnh xuống.

Anh ta đã sớm biết chuyện này, nhưng bởi vì mình còn có những chuyện khác phải làm, nên dứt khoát gác lại.

Hiện tại, chuyện bên này cơ bản đã không cần lo lắng gì nữa, là thời điểm bỏ ra chút thời gian để xử lý chuyện trong nhà.

Fauci đốt điếu xì gà, ánh mắt nhìn về phía trước.

"Bên phía căn cứ có tin tức gì không."

"Trước khi tập kích trên không, quân tiên phong của đối phương đã lẻn vào căn cứ, nhưng cũng không xảy ra xung đột với quy mô lớn, ngoại trừ trạm gác số sáu bị đánh bất ngờ thì cũng không có quá nhiều tổn thất." Hadav nói:

"Nhưng sau đó, căn cứ bị công kích, số người chết vượt qua 120 người."

"Trạm gác số sáu bị tập đánh bất ngờ?"

Fauci lẩm bẩm một câu, cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái.

Nếu như đối phương thật sự muốn động thủ với tổ chức thì trực tiếp phát động công kích trên không là được, tại sao còn muốn đánh lén trạm gác số sáu?

Nhưng điều làm cho Fauci lo lắng nhất chính là, trên thế giới này, tổ chức có thể sử dụng đạn pháo cũng không nhiều, ít nhất cũng phải là tổ chức nằm trong top 5 của danh sách đen.

Nhưng mấy năm gần đây, mình không tổ chức hoạt động quy mô lớn nào, cũng không xảy ra xung đột với những tổ chức khác, cho dù là có cũng không đến mức đột nhiên tập kích lớn như vậy.

Fauci nghĩ trái nghĩ phải, nhưng vẫn không nghĩ rõ ràng chuyện gì đang xảy ra.

"Thủ lĩnh, ngài nói có phải là người của lữ đoàn Trung Vệ hay không?" Hadav nói.

"Lữ đoàn Trung Vệ?"

"Mấy ngày trước đó, chúng ta xảy ra xung đột với người của lữ đoàn Trung Vệ tại Panama, liệu có phải là bọn họ phái người đến hay không."

"Rất không có khả năng này, lữ đoàn Trung Vệ là tổ chức chính phủ, sẽ không làm loại chuyện này..."

Nói được nửa câu, Fauci bỗng nhiên im lặng.

Anh ta nghĩ tới một chuyện khác.

Hành động tại Panama thất bại, là bởi vì viện binh của bọn họ tới.

Vấn đề nằm ở chỗ này, viện quân của bọn họ dường như cũng không phải là người lữ đoàn Trung Vệ!

Lúc viện quân chạy đến, thành viên trong tổ chức đều bị giết hết, tổn thất vô cùng nặng nề.

Chẳng lẽ người tập kích trên không chính là bọn họ?

Suy nghĩ ước chừng nửa phút, Fauci vẫn cảm thấy không có khả năng này.

Đám viện quân không biết tên kia có thể trợ giúp lữ đoàn Trung Vệ giải vây, đã là một chuyện vô cùng khó tin rồi.

Nếu như phía Trung Quốc thuê bọn họ tới tập kích, đây không thể nghi ngờ chính là một hành động không sáng suốt.

Trên quốc tế, nếu như kỳ một quốc gia nào liên hợp với tổ chức biên giới đều sẽ bị tất cả mọi người công kích.

Ngay cả Mỹ cũng không dám trắng trợn làm vậy, Trung Quốc lại càng không thể.

Điều quan trọng nhất, tập kích trên không chỉ kéo dài hơn mười phút liền kết thúc, đến nhanh đi cũng nhanh, sau đó lại không có bất cứ động tĩnh gì, chuyện này tựa hồ cũng không quá phù hợp với tính chất của tập kích trên không.

Cho nên, người âm thầm phát động tập kích trên không rốt cuộc là người nào?

Mà mục đích bọn họ làm như vậy, lại là vì cái gì?

Xì xì xì _ _

Đúng lúc này, tiếng điện lưa của khóa điện tử căn phòng vang lên, chuyện này khiến cho Fauci cảm thấy ngoài ý muốn.

Ai dám tự tiện mở cửa phòng mà không thông qua sự cho phép của mình?

Chương 1935: Lo Lắng âm Thầm Của Tống Kim Dân.

Sự bất thường của cửa phòng lập tức thu hút sự chú ý của vệ sĩ, hai người lập tức xông về phía cửa.

Nhưng Hadav vừa đi qua, cửa phòng đã bị mở ra từ bên ngoài.

Còn không đợi anh ta thấy rõ người bên ngoài là ai, đã bị một chân đá cho không kịp trở tay, ngã ầm ầm trên mặt đất.

Thay đổi đột nhiên xuất hiện khiến cho Fauci trở nên cẩn thận hơn.

Lâm Dật và Tống Kim Dân đi vào từ bên ngoài, sau đó khóa trái cửa lại, biến nơi này thành một không gian kín, như này thì sẽ không có người tới quấy rầy.

"Lại là anh!"

Nhìn thấy hai người, Fauci cũng không có nổi giận, ngược lại còn cảm thấy kinh ngạc.

Hành động tại Panama là một tay anh ta bày kế, cho nên anh ta biết rõ chân tướng mọi chuyện, càng rõ ràng mục tiêu của mình là ai.

Hiện tại, người Trung đáng lẽ đã chết kia vậy mà lại xuất hiện ở trước mặt mình!

Chuyện này khiến cho anh ta có một loại cảm giác không rét mà run.

"Anh không phải là đã chết rồi à, tại sao lại xuất hiện ở đây!"

Fauci chất vấn Lâm Dật.

"Anh có thể hỏi như vậy, chắc hẳn chuyện Panama không thoát khỏi có liên quan đến anh." Giọng nói trầm thấp của Lâm Dật vang lên.

"Là một tay tôi bày kế đó thì có thể thế nào." Fauci nói:

"Nhưng vụ nổ kia thế mà không nổ chết anh, quả thật khiến cho tôi rất bất ngờ."

Lâm Dật híp mắt, sát ý bắn ra từ trong mắt giống như là hai thanh lợi kiếm.

Nhưng trên mặt Fauci lại không có bất kỳ sự sợ hãi nào.

Là thủ lĩnh hàng ngũ chiến đấu của Hắc Xà, trường hợp như vậy, còn không dọa được anh ta.

"Tôi cũng cảm thấy rất may là mình còn có thể sống sót, cho nên mới tới tìm anh báo thù, không biết anh đã chuẩn bị kỹ càng hay chưa."

Nghe nói như thế, Fauci lập tức hiểu rõ mọi chuyện đang xảy ra.

Nếu như bọn họ có thể tìm tới nơi này, như vậy chuyện căn cứ bị tập kích trên không chắc hẳn cũng là bọn họ làm.

"Anh cảm thấy mình tìm tới đây thì có thể làm gì tôi sao?" Fauci nhún vai, nói:

"Nếu như tôi dễ chết như vậy, đã không thể trở thành thủ lĩnh của Hắc Xà."

"Tôi đều hiểu tình huống của anh, nếu như không có nắm chắc, anh cảm thấy tôi sẽ đến đây sao?"

Thái độ của Lâm Dật khiến cho Fauci trở nên cẩn thận.

Không hề nghi ngờ, người đàn ông bên cạnh anh ta chính là trợ thủ, cũng là chỗ dựa lớn nhất của anh ta.

Nhưng lúc này Tống Kim Dân lại không có tâm tư quan tâm đến Fauci.

Ánh mắt của anh đã bị chiếc rương màu đen trên bàn hấp dẫn.

Đồ vật bên trong, rất có thể chính là đồ vật giao dịch lần này của anh ta!

"Trình độ quả thật không tệ, nhưng có thể sống sót ra khỏi đây hay không thì vẫn chưa chắc đâu."

Vẻ mặt của Fauci vẫn ung dung không vội, hời hợt nói:

"Hadav, hai người các người động thủ đi, nhanh chóng xử lý bọn họ, không nên làm chậm trễ thời gian."

"Vâng, thủ lĩnh!"

Sau khi lên tiếng, hai người phát động công kích về phía Tống Kim Dân.

Người kia lập tức nhíu mày, tựa hồ cũng không nóng nảy.

Từ đường tấn công của hai người, trên cơ bản có thể đoán được bọn họ đều đã đến cấp C.

Trình độ mạnh hơn không ít so với Ngụy Thế Phổ và Chu Kim Ba mà mình đối phó trước đó, đã đến phần trên của cấp C.

Thứ chó mà này đúng là rất cẩn thận, thế mà lại mang theo hai người có trình độ này bên cạnh.

Ngay tại lúc Tống Kim Dân đang suy nghĩ, hai người đã xông tới trước mặt của anh.

Cho dù trình độ đều không tệ lắm, nhưng trước mặt đại lão cấp A như Tống Kim Dân, hai người thật sự là không đáng để chú ý.

Hadav xung phong xông về phía trước, một cú đá nghiêng bay thẳng đến gương mặt của Tống Kim Dân.

Lâm Dật ở bên cạnh lẳng lặng nhìn, trình độ của người này ở trên mình, nếu như đơn độc đối phó thì cũng không cần nghĩ đến đến quả.

Nhưng ở trước mặt Tống Kim Dân thì lại không đáng chú ý một chút nào.

Tống Kim Dân hời hợt tránh thoát công kích của anh, cũng lấy phương thức giống vậy để đánh trả lại!

Hô thông một tiếng!

Âm thanh giống như hai chiếc xe va vào nhau!

Hadav lập tức bị đá bay, chiếc TV bên cạnh cũng bị làm cho vỡ nát.

Lúc Fauci nhìn về phía anh ta, phát hiện trên mặt đều là máu, cả người không nhúc nhích, giống như là đã chết rồi.

Sau khi giải quyết xong Hadav, Tống Kim Dân xông về phía một người khác.

Anh dùng tay bóp lấy cổ của anh ta, tiếng gãy xương vang lên, toàn bộ quá trình không đến năm giây.

Cấp A đối với cấp C, kết quả chính là như này, không có chút hồi hộp nào.

Ầm!

Đột nhiên xuất hiện một tiếng súng, khiến cho Tống Kim Dân hồi thần lại.

Trên tay của Fauci xuất hiện một lỗ máu, trên mặt đất còn có một thanh súng bị rơi xuống.

Rất hiển nhiên, anh ta muốn nổ súng, nhưng bị Lâm Dật dẫn trước một bước.

Sắc mặt của Fauci khó coi muốn chết, thậm chí là phẫn nộ, nhưng anh ta cũng không có bối rối.

Là thủ lĩnh của Hắc Xà, anh ta đã gặp qua không biết bao nhiêu mưa to gió lớn, nên lúc đối mặt tình hình trước mắt, anh cũng có thể giữ vững tỉnh táo.

"Không nên vùng vẫy vô vị, hôm nay anh sẽ không thể đi ra."

Fauci chậm rãi đứng lên, đi tới bên cạnh tủ rượu, bình tĩnh rót cho mình một ly rượu vang đỏ.

Sự ưu nhã tự tin này khiến cho người ta không cảm thấy đây là một tù nhân chật vật, ngược lại còn mang theo một sự giải thoát trước nay chưa từng có.

Bàn tay đẫm máu kia dường như không có bất kỳ sự ảnh hưởng nào đối với anh ta.

Tựa hồ cũng không để Lâm Dật và Tống Kim Dân vào mắt.

"Tôi muốn biết một vấn đề."Fauci nhấp một ngụm rượu vang đỏ rồi nói.

"Anh muốn biết cái gì?"

"Anh phí nhiều sức lực như vậy để giết tôi, chẳng lẽ chính là vì báo thù cho chiến hữu đã chết kia sao?"

"Đúng vậy, chẳng lẽ như thế vẫn chưa đủ sao?"

"Anh xuất hiện, khiến cho tôi phải nhận thức lại vì người Trung, đều nói các người là một người trọng tình trọng nghĩa, hôm nay tôi thật sự tin rồi."

"Tôi cảm thấy hiện tại, không phải là lúc nói những thứ này." Lâm Dật nói:

"Nếu như anh còn muốn bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, tôi đề nghị anh nên nói rõ mục đích của chuyến đi này, còn có hai kí lô khoáng thạch kia nữa, không nên ép tôi dùng thủ đoạn cường ngạnh, nếu không anh sẽ sống không bằng chết."

"Thật sự xin lỗi, tôi đều không thể trả lời hai vấn đề của anh." Fauci bình tĩnh nói.

"Không nói cũng không sao cả, tôi có rất nhiều biện pháp để khiến anh phải nói, đây là điểm mạnh của lữ đoàn Trung Vệ chúng tôi."

"Chỉ sợ anh phải thất vọng rồi, tôi sẽ không cho anh cơ hội như vậy."

Tiếng nói vừa dứt, vẻ mặt của Fauci lập tức trở nên cứng cỏi, một tay đập bể ly rượu vang trên tay, cầm lấy một nửa còn lại cắt đứt động mạch trên cổ của mình!

Máu tươi lập tức phun ra như suối, bắn tung tóe khắp nơi.

Tính mạng của anh ta cũng tiến vào đếm ngược!

"Fuck!"

Lâm Dật mắng một câu, làm sao đều không nghĩ tới, Fauci lại ác như vậy, thế mà dùng phương thức như vậy để tự sát!

"Được rồi, đừng quan tâm đến anh ta nữa, thứ mà chúng ta muốn tìm có lẽ đang ở chỗ này!"

Tống Kim Dân không để ý đến chuyện Fauci chết, mà đi đến phía trước bàn, cầm cái rương màu đen lên.

Anh cũng rất muốn biết, bên trong rốt cuộc là cái gì.

Nhưng mà, trong khoảnh khắc mở rương ra, anh lập tức ngây ngẩn cả người!

Anh nhìn thấy một ký hiệu màu đen trên nắp hộp!

Nhịp tim của anh không khỏi tăng tốc, thậm chí là đến mức không thể kiểm soát!

Lại là bọn họ!

Chương 1936: Hội Cộng Tể.

"Bên trong là cái gì?"

Bởi vì Tống Kim Dân đang đưa lưng về phía anh, Lâm Dật cũng không có chú ý tới biểu lộ trên mặt của anh.

Mà Tống Kim Dân cũng lập tức che giấu đi tâm trạng của mình, không có bị Lâm Dật nhìn ra manh mối.

"Cái này, cậu xem một chút."

Tống Kim Dân đưa ống tiêm bên trong cho Lâm Dật, nhưng lại giữ lại cái rương.

Lâm Dật đầu tiên là nhìn dịch thể bên trong ống tiêm một chút, phát hiện là chất lỏng sền sệt, rất giống với thuốc biến đổi gen mà gia tộc Mitsui nghiên cứu ra.

Chỉ là màu sắc không giống nhau.

"Đã lấy được đồ, anh còn đứng đó làm gì vậy?"

Nhìn thấy Tống Kim Dân vẫn còn đang lật rương, Lâm Dật hỏi.

"Tôi sợ trong rương có tường kép, đang tìm thử một chút."

Tống Kim Dân dùng phương thức bạo lực, giật tất cả bọt biển cứng rắn trong rương ra, đồng thời cũng phá hỏng ký hiệu ở phía trên.

Lâm Dật muốn nhìn thấy là chuyện không thể nào.

"Không có cái gì cả, chỉ có vật kia." Tống Kim Dân nhún vai,

nói.

Lâm Dật cũng không suy nghĩ nhiều, bởi vì ống tiêm trên tay càng hấp dẫn sự chú ý của anh nữa.

"Tôi cảm thấy hẳn là thuốc biến đổi gen, anh cảm thấy thế nào?" Lâm Dật nói:

"Tôi đã từng thấy qua thuốc biến đổi gen mà gia tộc Mitsui nghiên cứu ra được, nhưng mà là màu lam nhạt."

"Không sai đâu, nhưng không ai biết nó đã đạt đến trình độ cụ thể nào."

Tống Kim Dân nhìn bốn phía một chút, "Đi trước đi, đây không phải chỗ nói chuyện."

"Được."

Dù đưa ra quyết định rút lui, nhưng Tống Kim Dân cũng không vội rời đi.

Mà dùng cái bật lửa, đốt tất cả đồ vật trong phòng, ngọn lửa lập tức đã trở nên không khống chế nổi.

"Đi thôi."

Tống Kim Dân lên tiếng, Lâm Dật gật gật đầu.

Hai người ra cửa, tránh khỏi cameras, rời khỏi phòng của Fauci.

"Có phải là có chút quá mức rồi hay không, anh chơi trò giết người diệt khẩu này cũng quá nhập vai rồi."

"Cẩn thận một chút luôn không sai."

Vẻ mặt của Tống Kim Dân không giống như đang đùa, bởi vì anh ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

May mà lần hành động này, anh cùn theo tới đây, nếu để cho bọn họ làm loạn một trận, nói không chừng thật sự sẽ xuất hiện chuyện bất ngờ.

Nhìn đám lửa hừng hực qua cửa sổ ở tầng cao nhất, trong lòng Lâm Dật cảm thán, đám người này thật sự là nhóm thổ phỉ.

Càng châm chọc hơn là, cha của mình, thế mà lại là thủ lĩnh của bọn họ.

"Đi thôi, đây không phải là chỗ nói chuyện."

Mặc dù đã rạng sáng, nhưng đối với thành thị như Doha thì khoảng thời gian này vẫn rất là náo nhiệt.

Hoặc có thể nói, đối với mảnh đất giàu có Trung Đông này, đèn đuốc ban đêm của khu vực thành thị gần như đều không tắt.

Hai người lại lần nữa tìm một khách sạn, cũng mua vé máy bay sáng ngày thứ hai, chuẩn bị trở về Dubai.

"Sau khi trở về, cậu quan sát bình thuốc biến đổi gen kia xem có phát hiện gì không."

"Tôi đang nghĩ, Fauci tại sao lại muốn tự sát, thế mà lại không tranh thủ một chút."

"Đến trình độ như Fauci thì đều thông minh hơn phần lớn người trên thế giới này, anh ta thấy rõ tình thế." Tống Kim Dân nói:

"Cậu căn bản không có khả năng buông tha cho anh ta, so với việc bị cậu tra tấn, còn không bằng tự mình chết đau nhanh một chút, giống như Mammon gặp phải lúc trước."

Lâm Dật như có điều suy nghĩ, gật gật đầu, dường như cũng đồng ý với quan điểm của Tống Kim Dân.

Nhưng còn có một ý mà Tống Kim Dân không có nói rõ.

Cho dù Fauci thật sự có thể thoát khỏi Lâm Dật, thu hoạch được một đường sống, như vậy kết cục của anh ta cũng sẽ không tốt hơn là bao.

Người làm giao dịch cùng anh ta không có khả năng sẽ buông tha cho anh, kết quả cuối cùng đều là chết.

"Anh có cảm thấy, ống tiêm này chính là đồ mà Fauci muốn trao đổi không?" Lâm Dật nói: "Có phải là hơi ít một chút hay không?"

Bởi vì lúc trước anh từng thấy qua thuốc biến đổi gen hoàn chỉnh, một lộ ít nhất cũng là mười ml, số lượng trước mắt này rõ ràng là không đủ.

"Tôi cũng cảm thấy không phải." Tống Kim Dân nói:

"Hắc Xà không phải là của một mình Fauci, anh ta không có khả năng dùng hai kí lô khoáng thạch để đổi một lọ dược tề, so với việc tăng thực lực cá nhân, chẳng bằng tăng thực lực tổng thể. Cho dù Fauci thật sự có ý nghĩ như vậy, thì người phụ trách khác ở trên đảo cũng sẽ không đồng ý."

Tống Kim Dân đốt điếu thuốc, dừng một chút rồi nói tiếp: "Trong ấn tượng của tôi, không có bất kỳ một loại dược tề nào có thể đáng giá như vậy, rất có thể là dùng thử."

"Dùng thử?" Lâm Dật có chút dở khóc dở cười, "Cũng không phải là đồ trang điểm, sao còn có loại cách nói này?"

"Đi ra làm ăn mà, đương nhiên phải cho người mua nhìn xem trước, chuyện này rất bình thường."

"Theo như lời anh nói thì giao dịch của bọn họ hẳn là vẫn chưa hoàn thành, khá là đáng tiếc, không có tìm được khoáng thạch."

"Lấy tình hình Trung Quốc các người, cho dù có lấy được hai ký lô khoáng thạch này, cũng chỉ có thể dùng trong nghiên cứu khoa học. Hơn nữa, tiểu đội Viêm Long các người hàng năm cũng có thể tìm được không ít, không thiếu chút này của cậu." Tống Kim Dân nói:

"So sánh ra, cậu lấy được bình thuốc biến đổi gen kia, đây mới là thu hoạch lớn nhất."

Lâm Dật trầm mặc gật đầu, "Nhưng tôi có loại dự cảm, người giao dịch lần này với bọn họ có thể là người Mammon."

Tống Kim Dân ngẩng đầu, nhìn Lâm Dật.

"Tại sao lại nghĩ như vậy?"

"Lấy năng lực tình báo cường đại của bọn họ, hẳn là có thể tra được trên người Fauci có khoáng thạch, nhưng tận đến giờ phút này vẫn còn chưa có hành động, cho nên. . ."

"Cho nên cậu nghi ngờ, đối tượng giao dịch là Mammon?"

"Đúng thế."

"Cậu cũng đừng quá mức khẩn trương, cho dù năng lực tình báo của bọn họ có cường đại, cũng không thể lúc nào cũng chu đáo, luôn có lúc sẽ sơ sót. Nhưng cụ thể là ai, cũng không tiện nói, không cần thiết phải quá mức xoắn xuýt."

Tống Kim Dân đứng dậy, xoay xoay lưng, "Đừng nghĩ đến mấy chuyện này nữa, nhiệm vụ bên này đã hoàn thành, ngủ một giấc thật tốt, ngày mai về Dubai, dù sao đây cũng không phải là nơi quá an toàn."

Lâm Dật gật gật đầu, giày vò thời gian dài như vậy, anh cũng có chút mệt mỏi.

Sau một đêm nghỉ ngơi, ngày thứ hai, hai người ngồi máy bay về Dubai.

Sau khi trở lại Dubai, Lâm Dật cũng không dừng lại ở chỗ này lâu.

Quay về khách sạn, cầm theo tấm hình lấy về từ trên đảo nhỏ, sau đó ngồi máy bay, quay trở về Yến Kinh.

Về phần bình dược tề kia, nó thuộc về hàng cấm, Lâm Dật giao cho Đại Sứ quán địa phương, để bọn họ nghĩ biện pháp vận chuyển về trong nước.

Bên ngoài sân bay, nhìn máy bay của Lâm Dật cất cánh, Tống Kim Dân lấy điện thoại di động ra, bấm gọi cho Lâm Cảnh Chiến.

"Xử lý xong mọi chuyện chưa?"

"Fauci chết rồi, giống như chúng ta đoán, bọn họ dùng khoáng thạch để đổi thuốc biến đổi gen."

Một bên khác, vẻ mặt của Lâm Cảnh Chiến lại là rất bình tĩnh, thứ đáng giá để làm giao dịch với khoáng thạch, dường như cũng chỉ có thuốc biến đổi gen.

"Nếu như đã xử lý xong mọi chuyện thì trở lại đi, ở trên đảo còn có không ít chuyện đây."

"Còn có chuyện muốn nói với ngài một chút." Giọng nói của Tống Kim Dân bỗng trở nên nặng nề:

"Trước đó, chúng ta suy đoán người thực hiện giao dịch với Fauci, có thể là người của tổ chức Mammon, nhưng đêm qua lúc động thủ thì phát hiện không phải là vậy."

Lâm Cảnh Chiến cũng trở nên nghiêm túc, "Một người khác sao?"

"Hội Cộng Tể!"

Chương 1937: Điều Tra.

"Hội Cộng Tể!"

Nghe thấy ba chữ này, ngay cả Lâm Cảnh Chiến đều không có cách nào giữ vững bình tĩnh.

"Anh chắc chắn chứ?"

"Tôi nhìn thấy ký hiệu của hội Cộng Tể phía trên rương giao dịch, nhưng mà đã bị tôi hủy đi, không có bị cậu ấy nhìn thấy."

"Đám lão già kia sao lại còn lẫn vào trong chuyện này rồi?"

"Khả năng bọn họ đã phát hiện, muốn dùng phương thức thông thường để thực hiện việc thống nhất thế giới là chuyện không quá thực tế, cho nên mới dùng biện pháp như vậy."

"Đoán chừng là đã bắt đầu kế sách này từ rất lâu trước đó, nếu không cũng không có khả năng đột nhiên xuất ra thuốc biến đổi gen." Lâm Cảnh Chiến cười ha ha:

"Cái thế giới này đúng là càng ngày càng điên cuồng, tôi đây đã không thể chờ đợi được nữa."

. . .

Doha, khách sạn Ritz- Carlton.

Trên đài ngắm cảnh ở tầng cao nhất, là một quán café cỡ nhỏ ngoài trời.

Mọi người có thể ngồi ở chỗ này để tắm nắng, từ từ nhấm nháp cà phê.

Hơn nữa nơi này, còn có một hồ bơi lớn, bốn phía đều được tạo thành từ pha lê.

Các mỹ nữ ở đây đều không chút ngại ngùng mà phô bày thân thể của mình ra bên ngoài, tựa như là đang ở hồ bơi của mình.

Tại một góc của quán café ngoài trời, có hai người đàn ông trung niên đang ngồi.

Một người trong đó mặc âu phục màu xanh lam, trên tay đeo đồng hồ Audemars Piguet's Royal, cho dù là kiểu tóc cẩn thận tỉ mỉ hay là chiếc cằm để râu đều mang đến cho người ta một loại cảm giác cực kỳ thân sĩ.

Thế nhưng mà bộ quần áo này mặc lên người, trong thời tiết như vậy lại lộ ra vẻ nóng bức.

So với người đàn ông mặc âu phục màu xanh lam, người da đen ngồi ở bên cạnh anh ta có vẻ như đối lập hơn, áo sơ mi trắng, mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng thong dong.

Ánh mắt hai người nhìn thẳng về phía trước, thỉnh thoảng cầm lấy cà phê nhấp một chút, dường như đang hưởng thụ thời tiết đẹp.

Đúng lúc này, một thủ hạ mặc tây trang màu đen đi tới phía sau hai người.

"Evens tiên sinh, Walker tiên sinh."

Người da đen Evens quay đầu, "Đã điều tra xong chuyện của khách sạn Mandarin chưa, tình huống của Fauci thế nào rồi."

"Nơi xảy ra vụ cháy ngày hôm qua chính là gian phòng của Fauci, anh ta và hai thủ hạ đều đã bị thiêu chết."

"Chết rồi!"

Đối với hai người mà nói, tin tức này có chút không thể tiếp nhận.

Bọn họ rất rõ Fauci là hạng người gì, cũng không tin, cái chết của anh ta lại trùng hợp xảy ra trong khoảng thời gian như vậy.

"Xác định người chết chính là Fauci sao."

Người da trắng Walker nói.

"Có thể xác định." Thủ hạ áo đen nói:

"Nhưng thông qua điều tra của cảnh sát thì phát hiện, là bởi vì thảm cháy nên mới dẫn tới hỏa hoạn. Phán đoán sơ bộ của bọn họ, hoả hoạn rất có thể là cố ý."

"Ngoài ra, pháp y phán đoán, thi thể của Fauci và hai tên thủ hạ ngoại trừ bị đốt cháy, trên người còn có vết thương trí mạng, dường như đã chết trước khi xảy ra hoả hoạn."

Hai người liếc nhau một cái, vẻ mặt bình tĩnh.

Bọn họ đã đoán được kết quả như vậy.

Thân phận của Fauci rất nhạy cảm, xảy ra chuyện trong khoảng thời gian này cũng rất bình thường.

Nhưng thủ pháp gây án của đối phương, không thể không khiến bọn họ hoài nghi.

Giết người và phóng hỏa, nếu đặt riêng hai chuyện này ra thì đều không tính là gì, nhưng nếu như đặt chung một chỗ thì lại không đơn giản như vậy.

Hơn nữa hai tên thủ hạ mà Fauci mang tới đều đã đến cấp C, có thể giải quyết hết bọn họ dưới tình huống không ai hay biết, người mà đối phương phái người ít nhất cũng là cấp B.

Mà trong phạm vi toàn thế giới, dạng tổ chức này có thể đếm trên mười đầu ngón tay.

"Evens, anh cảm thấy chuyện này thế nào." Walker nói:

"Trong lần giao dịch này, Fauci là đối tượng giao dịch lớn nhất của chúng ta, và chúng ta lại không lấy được hai ký lô khoáng thạch, có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với kế hoạch sau này."

Vẻ mặt của Evens vô cùng nghiêm túc.

"Tôi hiện tại cũng không quan tâm khoáng thạch ở đâu, tôi chỉ muốn biết, dược tề cấp C có bị cướp đi hay không."

Sắc mặt của Walker lập tức thay đổi, lúc này mới chú ý tới một chuyện đáng lo khác trong đó.

Nếu như dược tề mới nghiên cứu bị cướp đi, thì ảnh hưởng của chuyện này sẽ vô cùng lớn.

"Lấy tính cách của Fauci, sau khi lấy được dược tề, nhất định sẽ thử ngay, rất không có khả năng rơi xuống trên tay của đối phương."

"Như này đương nhiên là tốt nhất, nhưng anh phải biết, nếu như bên trong còn sót lại dù chỉ một chút, đối phương lấy về cũng có thể tiến hành thí nghiệm phân tích."

"Tôi cho rằng chuyện này là có âm mưu từ trước." Walker nói:

"Bọn họ lựa chọn động thủ lúc này, chắc là biết hành tung của Fauci."

"Rất có thể." Evens nói:

"Đối phương có được năng lực như vậy, phạm vi điều tra thu nhỏ đi rất nhiều."

"Evens tiên sinh, sau khi Fauci chết, còn xảy ra một việc." Thủ hạ áo đen nói:

"Căn cứ tại Somalia của bọn họ, hai ngày trước đó có bị một tổ chức không rõ tập kích trên không, thương vong thảm trọng."

"Tôi cho rằng có thể liên hệ hai chuyện này lại với nhau." Walker nói:

"Nhất định phải tìm được người động thủ với Fauci và Hắc Xà, đồ của chúng ta tuyệt đối không thể chảy ra bên ngoài!"

"Vâng, tôi sẽ đi làm ngay!"

. . .

Hơn tám giờ tối, Lâm Dật ngồi chuyến bay, hạ xuống tại sân bay Yến Kinh.

Vừa ra khỏi sân bay, đã thấy ba chiếc xe của lữ đoàn Trung Vệ dừng ở cửa.

Nhìn thấy Lâm Dật đi ra, Ninh Triệt hầm hầm xông tới, một tay bóp lấy eo của Lâm Dật.

"Cậu còn không biết xấu hổ mà trở về!"

"Nhẹ chút, nhẹ chút."

Lâm Dật nhe răng toét miệng nói:

"Việc này không có liên quan gì với tôi cả, đều là Tống Kim Dân bảo. Anh ấy nói lần này mang theo các người không thích hợp, nên chỉ mang một mình tôi đi, nếu như trong lòng các người thấy không hài lòng thì có thể đi tìm anh ấy."

"Bớt nói nhảm với tôi, đừng cho là tôi không biết đã xảy ra chuyện gì." Ninh Triệt nói:

"Nếu như cậu không đồng ý, anh ấy cũng không có khả năng mang cậu đi."

"Được rồi, chuyện đã như vậy rồi, nói những thứ này cũng vô ích." Khâu Vũ Lạc nói:

"Đây không phải là chỗ nói chuyện, chúng ta tìm một nơi ăn cơm trước, vừa ăn vừa nói chuyện."

"Đi thôi."

Sau đó, một hàng người đi tới một quán ăn hải sản, chuẩn bị một bữa ăn khuya.

"Tình huống bên Qatar thế nào rồi, có mất khống chế hay không?"

"Cũng còn tốt, chủ yếu là chúng tôi cũng không làm chuyện gì khác, giết chết Fauci xong thì lập tức chạy về. Nếu như thâm nhập điều tra nữa, đoán chừng sẽ xảy ra chuyện."

"Xả ra chuyện?"

"Fauci đi Qatar, chuẩn bị thực hiện giao dịch trao đổi thuốc biến đổi gen." Lâm Dật gặm một miếng tôm nhỏ, vừa ăn vừa nói:

"Mà người đi qua không phải chỉ có một mình anh ta. Nếu như truy cứu sâu, nhất định có thể dẫn ra càng nhiều người hơn, cho dù có Tống Kim Dân ở bên cạnh, thì tình huống chỉ sợ cũng sẽ mất khống chế."

Khâu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều như có điều suy nghĩ mà gật gật đầu.

"Có năng lực làm giao dịch lớn như vậy, thân phận của đối phương, chỉ sợ cũng không đơn giản." Ninh Triệt nói:

"Tôi nghe Lưu lão đại nói, cậu còn tìm được một nửa lọ thuốc biến đổi gen, có thể nhìn ra là loại hình gì không?"

Chương 1938: Lại Gặp Gỡ.

"Không rõ lắm, nhưng hẳn là cao cấp hơn so với thuốc mà gia tộc Mitsui nghiên cứu ra." Lâm Dật nói:

"Đoán chừng không đến mấy ngày, dược tề có thể được đưa đến Trung Quốc, chuyện còn lại thì để cho ban ngành liên quan nghiên cứu đi."

"Gia tộc Mitsui nghiên cứu ra được thuốc biến đổi gen, đã vô cùng có tính đột phá rồi. Nếu xuất hiện loại cao cấp hơn, như vậy cục thế quốc tế sợ rằng sẽ càng thêm hỗn loạn." Khâu Vũ Lạc nặng nề nói.

"Tạm thời không cần phải lo lắng chuyện quốc tế, chỉ cần đảo Tilia không thất thủ, thì không có ảnh hưởng lớn đối với chúng ta."

Nói chuyện đơn giản một chút về tình huống Qatar, bữa tiệc cũng bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Uống đến hơn mười hai giờ khuya, mọi người mới lần lượt rời đi.

Lâm Dật đón xe về khách sạn Bàn Cổ, nhưng Lý Sở Hàm và Kiều Hân đều chưa ngủ, đang chờ anh trở về.

"Anh Lâm, anh trở về rồi!"

Nhìn thấy Lâm Dật đứng ở bên ngoài, Kiều Hân vui mừng đón anh vào. Lý Sở Hàm cũng đứng lên, không khác trạng thái bình thường một chút nào.

Lâm Dật cười gật gật đầu, sau đó đi về phía Lý Sở Hàm.

"Cảm giác thế nào rồi, tốt hơn nhiều rồi đúng không."

Lý Sở Hàm cười gật đầu, bên trong ánh mắt mang theo sự ôn nhu.

"Cảm thấy không có gì đáng ngại, trở về là có thể đi làm bình thường."

"Không cần gấp gáp như vậy, trở về nghỉ ngơi thêm mấy ngày đã."

"Em cũng đã khuyên như thế, nhưng chị Lý chính là không nghe." Kiều Hân nói:

"Còn nói chờ anh trở về thì về Trung Hải, sau đó đến bệnh viện đi làm."

"Ngày mai có lẽ vẫn chưa thể quay về, anh còn có chút chuyện khác phải xử lý." Lâm Dật nhìn đồng hồ một cái, "Đợi ngày mai xử lý xong việc riêng, anh mang các em đi dạo Yến Kinh, sau đó lại trở về."

Lý Sở Hàm ôn nhu gật đầu, "Những chuyện này anh cứ sắp xếp là được."

"Vậy thì nghỉ ngơi trước đi, không nên thức đêm."

Kiều Hân nháy mắt ra hiệu nhìn hai người.

"Buổi tối hôm nay em không ở lại đây làm kỳ đà cản mũi nữa, hai người ngủ ở đi, giày vò nhẹ một chút."

Nói xong, Kiều Hân rời khỏi phòng, sang phòng bên cạnh.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ba người ăn sáng, Lâm Dật lái xe đến lữ đoàn Trung Vệ, rồi đến văn phòng của Lưu Hồng.

Nhìn thấy Lâm Dật tiến đến, Lưu Hồng để công việc trên tay

xuống.

"Đồ vật mà cậu lấy được từ Qatar đang ở trên đường vận chuyển, không đến mấy giờ nữa là có thể được đưa đến Yến Kinh."

"Hành động đúng là rất nhanh." Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Trên cơ bản có thể xác định là thuốc biến đổi gen, nhưng có hiệu quả cụ thể gì thì các người tự mình nghiên cứu đi, tôi không nhúng tay vào."

Lưu Hồng gật gật đầu, Lâm Dật có thể làm được đến mức này, đã vô cùng tốt rồi.

"Có tra được đối tượng giao dịch của bọn họ là ai không?"

Lâm Dật lắc đầu, "Việc này đã vượt qua phạm vi năng lực của tôi, căn bản không tra được, nhưng mà có thể khẳng định một chút, người giao dịch với Fauci thuộc một tổ chức khổng lồ. Cho dù có phái tiểu đội Viêm Long về, đều chưa hẳn có thể chống lại bọn họ, cho nên tạm thời không cần nghĩ nhiều như vậy."

Lưu Hồng như có điều suy nghĩ, lấy tính cách của Lâm Dật, có thể nói ra chuyện như vậy thì mức độ nghiêm trọng của sự việc hẳn là không nhẹ.

Hơn nữa lúc cậu ấy hành động còn có Tống Kim Dân ở bên, chắc hẳn đây cũng là kết quả mà hai người đã thương lượng ra.

Dựa vào nguyên nhân này, Lưu Hồng liền không có hỏi nhiều về chuyện phía sau nữa.

Còn cần phải thương lượng một chút với Lục lão.

"Được rồi, bên phía lữ đoàn Trung Vệ tạm thời không có việc gì. Trong khoảng thời gian này các người cố gắng nghỉ ngơi một chút, nhưng bản thân cũng nên chuẩn bị cẩn thận, nói không chừng lúc nào đó sẽ phải lên đảo làm nhiệm vụ."

"Đã hiểu."

Lâm Dật thuận miệng đáp lại, quay người rời khỏi văn phòng của Lưu Hồng, nhưng trên mặt lại không có bất kỳ biểu tình gì.

Chuyện bên phía Yến Kinh đều đã xử lý xong, ngoại trừ bồi Lý Sở Hàm ở lại đây chơi mấy ngày, thì mình cũng không cần ở lại đây nữa.

Bản thân mình cũng không thể không trở về Trung Hải.

Đi ra khỏi văn phòng Lưu Hồng, Lâm Dật đến một gian phòng làm việc khác, tụ hợp với người tổ một.

"Anh Lâm, Lưu lão đại có sắp xếp nhiệm vụ gì mới hay không?"

"Tạm thời không có, ai về nhà nấy, về tìm mẹ đi."

"Vậy anh về Trung Hải không?" Tiếu Băng hỏi:

"Hai chúng ta vừa lúc tiện đường."

"Tôi còn có chút việc riêng, muốn ở lại đây mấy ngày, các người đi về trước đi."

Mọi người gật gật đầu, mọi chuyện cần thiết đều đã qua một đoạn thời gian, cũng cần phải trở về.

Mọi người lần lượt rời khỏi văn phòng cao ốc, chuẩn bị hẹn ăn một bữa cơm buổi tối, chơi vui vẻ một chút, ngày thứ hai sẽ đường ai nấy đi.

Cùng lúc đó, Lương Nhược Hư lái xe mang theo Lương Hướng Hà, chạy đến cửa chính của khu vực lữ đoàn Trung Vệ.

"Ông nội, người đều lớn tuổi như vậy rồi, sao còn tới quản chuyện lữ đoàn Trung Vệ, ở nhà uống chút trà, dạo chơi không tốt sao."

"Lữ đoàn Trung Vệ có địa vị chiến lược rất cao tại Trung Quốc, ông tới đảm nhiệm người phụ trách từ tổ năm đến tổ tám, cũng có thể mang đến lợi ích thực chất cho Lương gia. Mọi chuyện không có đơn giản như con nghĩ đâu." Lương Hướng Hà vừa cười vừa nói:

"Đổi lại là con, đều ở Yến Kinh thời gian dài như vậy rồi, định lúc nào sẽ trở về?"

Vừa nhắc tới chuyện về Trung Hải, vẻ mặt của Lương Nhược Hư không khỏi trở nên cô đơn.

"Qua mấy ngày nữa rồi nói sau, hiện tại con vẫn chưa muốn trở về."

Lương Hướng Hà có biết chuyện Lâm Dật không chết, nhưng ông cũng không nhiều lời.

Bởi vì chính ông cũng không thể giải thích rõ chuyện này, nên cứ làm theo suy nghĩ của Lâm Dật.

Thuận theo tự nhiên, dù sao không bao lâu nữa chân tướng cũng sẽ rõ ràng.

Chỉ là nhìn thấy cháu gái của mình cả ngày đều sầu não uất ức, trong lòng người làm ông nội này cũng không thoải mái.

"Con cứ như vậy mãi cũng không được a, sớm muộn gì cũng phải trở về."

"Ai nha, con không phải nói rồi sao, qua mấy ngày nữa sẽ trở về."

"Trước đó con cũng nói như vậy." Lương Hướng Hà nói:

"Nhưng ông vẫn giữ thái độ kia, tiểu tử Lâm Dật kia quá không đáng tin cậy, ông sẽ không đồng ý chuyện của các con."

"Đã lúc này rồi, ông có đồng ý hay không, cũng không khác nhau là bao..."

Nói được nửa câu, Lương Nhược Hư đột nhiên im lặng.

Bởi vì là đưa Lương Hướng Hà tới, cho nên xe của cô trực tiếp chạy đến khu vực đại viện.

Nhưng ngay lúc này, cô nhìn thấy một người đeo khẩu trang, đi ra từ trong tòa nhà khu vực.

Sau đó cả người đều ngẩn ra.

Cho dù hơn nửa gương mặt của người đó đều bị khẩu trang che khuất, nhưng cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên đôi mắt kia.

Quả thực là giống Lâm Dật như đúc.

Ngoài ra, chiều cao và hình thể của hai người cũng giống như đúc, giống như là được khắc từ một khuôn ra vậy.

Phanh phanh phanh!

Tim Lương Nhược Hư đập rộn lên!

Cô không tin, trên thế giới lại có hai người có tướng mạo tương tự như vậy.

Cùng lúc đó, Lương Hướng Hà cũng nhìn thấy Lâm Dật.

Nhưng lại không nói gì, có một số việc, vẫn nên để cho bọn họ người trẻ tuổi tự mình xử lý mới tốt.

Lương Nhược Hư tháo dây an toàn ra rồi xuống xe, nhưng lại đứng tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Dật, mãi mà không chịu rời đi.

Dường như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của người khác, Lâm Dật quay về phía Lương Nhược Hư, nhất thời ngơ ngẩn, không nhúc nhích.

Ánh mắt hai người giao nhau ở giữa không trung.

Giống như là những vì sao và ánh sáng hòa vào nhau giữa bầu trời đêm.

Trong khoảnh khắc, Lương Nhược Hư vô cùng chắc chắn.

Người đàn ông đang đứng ở trước mặt mình chính là người mà mình ngày nhớ đêm mong.

Chương 1939: Lời Hứa Của Anh.

Lương Hướng Hà vừa mới xuống xe, cũng không nhiều lời.

Mà chậm rãi đi vào tòa nhà khu vực.

Cùng lúc đó, nhìn thấy hai người trên bãi tập, Khưu Vũ Lạc và Ninh Triệt đều rất biết điều, gọi những người khác rời đi, nhường không gian lại cho người ta.

Nhưng Lâm Dật và Lương Nhược Hư đều không có tâm trạng chú ý đến những người khác.

Ánh mắt của hai người đều rơi xuống trên người của đối phương, thật giống như những ngôi sao lấp lánh.

Lâm Dật nhìn thấy hốc mắt của cô đỏ lên, nước mắt trong suốt đảo quanh ở bên trong.

Chỉ là kiêu ngạo của cô không để cho nước mắt chảy xuống.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Dật hất đầu, ra hiệu cho Lương Nhược Hư lên xe.

Hai người ăn ý cùng lên xe rồi đậu sang một bên.

Trong khoảnh khắc đóng cửa xe, Lâm Dật hít sâu một cái, sau đó tháo khẩu trang xuống.

Đôi mắt đẹp của Lương Nhược Hư trừng lớn, ánh sáng lưu chuyển trong mắt như nói ra tâm trạng của cô lúc này.

Kích động!

Ngoài ý muốn!

Khó có thể tin!

Người hoàn toàn đã chết ở trong lòng kia, vậy mà đang sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt mình!

Chuyện ma huyễn này, dù là Lương Nhược Hư, cũng cần thời gian để bình phục một chút.

"Thật ra anh vẫn chưa chết." Lâm Dật nói:

"Lúc đó còn có những nhiệm vụ khác, nên mới sắp xếp chuyện giả chết này."

"Thế nhưng mà bệnh viện đều..."

Lâm Dật gãi đầu một cái, trong lòng có chút xoắn xuýt.

Vốn muốn tìm một lý do tùy tiện lừa gạt, nhưng người đối diện là Lương Nhược Hư, trong lòng của anh lại không nhẫn tâm.

Đoán chừng trong khoảng thời gian này, nước mắt đều muốn chảy khô.

"Khi đó quả thực không khác chết là bao, chỉ là vẫn còn có một hơi, nhưng bởi vì quá yếu ớt, máy móc và bác sĩ đều không kiểm tra ra."

Tim của Lương Nhược Hư đập rộn lên, tiềm thức của cô đang từ từ tiếp nhận sự thật này.

"Vậy, vậy anh khôi phục lại thanh tỉnh khi nào?"

"Lúc đưa đến lò hỏa táng thì tỉnh." Lâm Dật nói:

"Sau khi Lục lão biết việc này thì tương kế tựu kế, cũng không tuyên bố chuyện anh vẫn còn sống."

Tiếp đó, trong xe là một khoảng trầm mặc, kéo dài hơn một phút đồng hồ, Lương Nhược Hư mở miệng nói:

"Chẳng lẽ chuyện Vương gia có quan hệ với anh sao?"

Lâm Dật gật gật đầu, ở trước mặt Lương Nhược Hư, không có bất kỳ chuyện gì cần giấu diếm cả, "Ngoài ra, còn có chút chuyện biên giới, cũng vừa mới xử lý xong."

"Nếu như em không gặp lại anh ở đây, có phải là anh định trở về Trung Hải hay không?"

"Đúng vậy."

"Lâm Dật, anh hỗn đản!"

Nắm đấm nhỏ của Lương Nhược Hư rơi xuống như mưa trên người Lâm Dật, nước mắt cũng không cầm được mà chảy xuống.

"Không chết thế mà không nói cho em, em đánh chết anh!"

Lương Nhược Hư thật sự tức giận, mặc dù đang ở trong xe, nhưng vẫn đấm đá một hồi về phía Lâm Dật, mỗi một cái đều không nhẹ.

"Đau đau đau, nhẹ chút."

Lâm Dật thử né tránh, nhưng quyền cước của Lương Nhược Hư vẫn rơi xuống trên người anh.

Cũng không phải là không tránh được, mà là Lâm Dật không muốn tránh.

Anh biết, Lương Nhược Hư cần dùng phương thức như vậy, để phát tiết tình cảm đè nén ở trong lòng!

Qua thời gian dài như vậy, tâm trạng của cô cần một chỗ để phát tiết.

"Em đánh chết anh, ai bảo anh không nói trước cho em!"

"Chủ yếu là việc này quá ly kỳ, hơn nữa anh còn có nhiệm vụ trên người, thực sự không có cách nào nói lại với em."

Lâm Dật vươn tay, lướt qua mặt bên gương mặt của Lương Nhược Hư.

"Đừng khóc, không phải anh đang còn sống sao."

Chính là một chút nhè nhẹ như vậy đã đánh nát phòng tuyến trong lòng của Lương Nhược Hư.

Cô nắm lấy cánh tay Lâm Dật, khóc lớn lên.

Cô khóc không thành tiếng, tay áo bị làm ướt một mảng lớn.

Ngay cả bản thân Lương Nhược Hư đều không biết mình là bởi vì cao hứng, hay là vì nguyên nhân khác mà khóc. Tóm lại, cô lúc này đã khống chế không nổi nước mắt của mình.

Đây là phương thức tốt nhất giúp cô phát tiết.

Cho dù Lâm Dật an ủi một câu, nhưng cô không những không ngừng khóc, ngược lại khóc càng lớn hơn.

Cứ như vậy, qua hơn mười phút, tiếng khóc của Lương Nhược Hư mới trở nên nhỏ dần.

"Đừng khóc, anh đáp ứng em, sau này sẽ không xuất hiện chuyện như vậy nữa, sẽ không bao giờ rời khỏi em nữa."

"Nếu như sau này anh còn dám làm ra chuyện như vậy, coi như không chết, em cũng làm chết anh!"

Lâm Dật nhịn không được mà bật cười, Lương Nhược Hư từ đầu đến cuối đều là vẻ bá khí này.

Lương Nhược Hư nhẹ nhàng lau khô nước mắt, nhưng lớp trang điểm trên mặt đều đã trôi hết.

"Nhanh trang điểm lại đi." Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Ra ngoài ăn một chút gì đi, anh đói bụng rồi."

"Ăn ăn ăn, chỉ có biết ăn thôi!"

Cho dù Lâm Dật lại xuất hiện ở trước mặt mình, nhưng trong lòng Lương Nhược Hư vẫn tức giận, chuyện lớn như vậy, thế mà lại không nói với mình.

Lương Nhược Hư lấy đồ trang điểm ra từ trong túi, trang điểm đơn giản lại một chút, sau đó Lâm Dật lái xe rời khỏi lữ đoàn Trung Vệ.

Trên đường đi, tâm tình của Lương Nhược Hư đã bình ổn xuống, sự vui sướng đều viết rõ trên mặt.

Cô không phải là người không biết đại cục, cộng với lớn lên trong môi trường như vậy, cũng lý giải được tình cảnh của Lâm Dật.

Bọn họ có thể bao trùm quy tắc của người bình thường, dạng ưu đãi này cũng không phải là cho không.

Đương nhiên là cần phải âm thầm cố gắng, anh ấy cũng có nỗi khổ tâm.

Lương Nhược Hư đặt một gian phòng trong một nhà hàng Quảng Đông.

Bọn họ đều quá cần một nơi an tĩnh để tâm sự.

Tuy nói là ăn cơm, nhưng hai người cũng không ăn được bao nhiêu, chỉ ăn đơn giản một chút, chủ đề trong bữa ăn đều rơi vào chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này.

Từ chuyện Panama cho đến chuyện giết chết Fauci.

Lâm Dật đều không nói rõ chi tiết, mà những chuyện này, Lâm Dật cũng chỉ có thể nói với Lương Nhược Hư.

Bởi vì cô ấy hiểu sự hỗn loạn của cái thế giới này hơn so với mình.

Lương Nhược Hư vì vậy mới biết, cảnh ngộ của Lâm Dật và Chu Lương tại Panama có bao nhiêu thê thảm.

Vừa nghĩ tới chuyện bọn họ trốn tránh ba ngày dưới cống thoát, cô suy nghĩ một chút đã thấy không rét mà run rồi.

Lương Nhược Hư nắm lấy tay Lâm Dật thật chặt.

"Sau này không nên tiếp tục làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa."

Lúc nói chuyện, tay của Lương Nhược Hư cầm chặt hơn, "Nếu như là như này, em thà rằng để anh rút khỏi lữ đoàn Trung Vệ."

"Yên tâm đi, trong lòng anh nắm chắc, sau này nhất định sẽ chú ý."

Lương Nhược Hư bỗng nhiên chuyển ánh mắt sáng rực nhìn lấy Lâm Dật.

"Thứ em muốn không phải là chú ý, mà là sự an toàn tuyệt đối của anh."

Lâm Dật như nghẹn ở cổ họng, lời muốn nói đều không thể nói ra.

Đến lúc này, nói những lời khác hiển nhiên là không thích hợp.

Anh vươn tay, vén tóc của Lương Nhược Hư một chút, nhìn cô với vẻ ôn nhu.

"Anh nhất định có thể bảo đảm sự an toàn của mình, sẽ không để em phải lo lắng, càng sẽ không rời khỏi em."

Trong lòng Lương Nhược Hư cảm thấy rung động, thứ của muốn chính là hứa hẹn này của Lâm Dật.

Trong khoảng thời gian này, cô đã từng hối hận vô số lần.

Rất nhiều chuyện đều chưa có dịp cùng làm với anh, mà lần này, cô không muốn lưu lại tiếc nuối nữa.

Thân thể Lương Nhược Hư dựa vào Lâm Dật, chủ động hôn anh.

Ôn nhu, mà nhiệt liệt...

Chương 1940: Lão Đạo Sĩ.

Hai người ôm nhau thật chặt, dường như muốn hòa tan đối phương vào trong thân thể của mình.

Tay lớn của Lâm Dật không thành thật, tiến vào trong quần áo của Lương Nhược Hư, mà cô cũng không có phản kháng.

Thậm chí còn hơi dịch người ra, như này có thể càng dễ dàng hơn một chút.

Bầu không khí trong gian phòng lập tức trở nên mập mờ, có xu thế như củi khô bốc lửa.

Sau mười mấy phút, hai người mới rời môi.

Sắc mặt Lương Nhược Hư ửng đỏ, thở hổn hển.

"Nếu không thì chuyển sang nơi khác đi, nơi này tựa hồ không rất thích hợp." Lâm Dật vừa cười vừa nói.

"Trở về rồi hãy nói!"

Lương Nhược Hư vẫn có kiềm chế, cô cũng biết mình đang nói cái gì.

Chỉ là nơi này đúng là không thích hợp.

"Chuyện bên phía Yến Kinh đều đã xử lý xong rồi đúng không, lúc nào thì về Trung Hải?"

"Mấy ngày nay sẽ trở về, bên này còn có chút chuyện khác."

Lâm Dật không có nói thẳng về chuyện liên quan tới Lý Sở

Hàm.

Tuy Lương Nhược Hư cũng biết chuyện xảy ra, nhưng nếu như nói rõ ràng ra thì tính chất lại không giống.

"Vậy em sẽ không chờ anh, ngày mai sẽ về Trung Hải." Lương Nhược Hư nói:

"Còn không ít công việc dồn nén, em phải nắm chắc xử lý."

"Ngày mai anh đưa em đi."

"Không cần đâu, vẫn nên làm việc của anh đi, xong việc thì về sớm một chút."

Lương Nhược Hư thoải mái mà nói.

"Vậy được rồi, sau khi xử lý xong chuyện bên này, anh sẽ về Trung Hải."

Bầu không khí mập mờ tan thành mây khói, hai người mới bắt đầu ăn cơm, sau đó đi dạo một số chỗ khác, buổi tối lại cùng nhau ăn bữa cơm, rồi anh mới đưa cô về.

Sau đó, Lâm Dật về tới khách sạn, tụ hợp với Lý Sở Hàm, toàn bộ mọi chuyện đều đang phát triển theo một phương hướng tốt.

Bởi vì ngày thứ hai muốn đi ra ngoài giải sầu nên ba người dậy từ rất sớm.

"Anh Lâm, hôm nay chúng ta đi đâu?"

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Kiều Hân hỏi.

"Nơi nổi tiếng nhất Yến Kinh chính là Vạn Lý Trường Thành và Cố Cung, các em muốn đi đâu?"

"Em đã từng đến hai địa phương này rồi, chúng ta chuyển sang nơi khác đi." Kiều Hân nói:

"Em nghe nói Hương Sơn Yến Kinh cũng rất nổi danh, chúng ta đi qua nhìn một chút đi?"

"Được, nghe các em, dù sao đều là giải sầu, đi đâu đều như thế."

"Chị Lý, chị cảm thấy thế nào, đi Hương Sơn có được hay không?"

Lý Sở Hàm cười gật đầu, "Các người muốn đi đâu đều được."

Đối với Lý Sở Hàm mà nói, chỉ cần là nơi có Lâm Dật thì cho dù là đi đâu, cô đều cảm thấy hạnh phúc.

Sau khi xác định nơi đến, ba người sắp xếp đơn giản một chút, chuẩn bị xuất phát.

Hơn nữa, trước khi đi ra ngoài, Kiều Hân còn mua chút hoa quả và nước khoáng, chờ lúc trở về chơi sẽ ăn.

Lộ trình du ngoạn cũng không tính là xa, nhưng bởi vì giao thông Yến Kinh từ trước đến nay đều đông, lái hơn một giờ mới đi đến chân Hương Sơn.

Lý Sở Hàm ngồi ở ghế trước, trò chuyện với Lâm Dật, sợ anh lái xe mệt mỏi.

Kiều Hân thì nằm phía sau ngáy o o, không ai quấy rầy ai.

Nhưng sau khi đến Hương Sơn mới phát hiện, cảnh tượng trước mắt quả thực có thể dùng từ biển người để hình dung.

"Hiện tại hình như không phải là mùa du lịch của Yến Kinh, sao lại có nhiều người tới đây như vậy?" Kiều Hân cảm thấy ngoài ý muốn, nói:

"Người Yến Kinh đều thích leo núi như thế sao?"

"Có thể là mức độ cuộc sống bây giờ tốt hơn, hơn nữa còn là cuối tuần, đương nhiên là nhiều người." Lý Sở Hàm nói.

"Nhưng nhìn dáng vẻ của những du khách này, không giống như chỉ có như thế."

Nghe thấy lời Lâm Dật, Lý Sở Hàm và Kiều Hân đều nhìn về các du khách khác một chút.

Phát hiện trong những người này có rất nhiều người mang theo bao lớn bao nhỏ, xách không ít đồ.

Có người cầm hương, có người cầm bàn Bát Quái cỡ nhỏ, bộ dạng giống như đang chuẩn bị mở đàn làm phép.

Lúc này, nhân viên quản lý bãi đỗ xe đi tới, chuẩn bị thu phí, Kiều Hân mượn cơ hội hỏi:

"Đại ca, tôi muốn hỏi một chút, hôm nay là thời gian đặc biệt gì à, sao lại có nhiều người như vậy?"

"Trên núi có ngôi miếu rất linh nghiệm, hơn nữa hôm nay còn là tết Trung Nguyên rất quan trọng của Đạo gia, cho nên mới nhiều người như vậy." Nhân viên quản lý nói:

"Nếu như các người đến vào ngày khác, số lượng người có thể giảm đi một nửa."

Nghe nhân viên quản lý nói như vậy, Kiều Hân mới hiểu có ý gì.

Mình tới đúng là rất đúng thời điểm, thế mà bắt kịp hoạt động của người ta.

"Anh Lâm, lát nữa chúng ta cũng đi lên xem một chút?" Kiều Hân hỏi: "Thuận tiện cầu Bồ Tát phù hộ giúp chị Lý."

"Bồ Tát là Phật gia, đây là miếu, em đi lên cầu Bồ Tát, cẩn thận bị người ra đuổi đi."

"Ngạch..."

Kiều Hân cười hắc hắc, có chút xấu hổ, "Vậy thì đi cầu lão thần tiên."

"Đi thôi, dù sao cũng đã đến rồi, đi xem một chút."

Tuy nói là đến leo núi giải sầu, nhưng Lâm Dật lại cảm thấy khá hứng thú đối với ngôi miếu trên núi.

Bởi vì sau khi hoàn thành nghề nghiệp cảnh sát này, chính là lên núi làm đạo sĩ, hiện tại đi qua nhìn một chút, tìm hiểu tình huống trước thời hạn cũng là chuyện rất tốt.

"Đi thôi."

Theo đám người, ba người mua vé vào cửa lên núi.

Đều nói chờ cho lá đỏ Hương Sơn hết, không phụ quân đến không phụ khanh.

Mặc dù bây giờ, còn chưa phải là thời tiết tốt nhất để thưởng thức lá đỏ, nhưng ở thời điểm này, cảnh sắc Hương Sơn vẫn luôn rất đẹp.

Bởi vì là tết Trung nguyên của Đạo gia, người lên núi rất nhiều, khiến cho bên trong cảnh sắc thiếu đi mấy phần thoải mái.

Đường lên núi là từng bậc từng bậc thềm đá, dạng độ cao và cảnh sắc này vô cùng thích hợp đối với người leo núi tập thể dục.

Lý Sở Hàm kéo cánh tay Lâm Dật, vừa xem phong cảnh vừa chậm rãi đi lên trên núi.

Đối với cô mà nói, đây chính là phong cảnh đẹp nhất.

Mà Kiều Hân thì theo ở phía sau, không ngừng cầm điện thoại di động chụp ảnh, dường như không muốn bỏ lỡ bất kỳ phong cảnh chỗ nào.

Đây chính là bằng chứng lưu truyền mạng hoàn mỹ nhất.

Lên xe ngủ, xuống xe đi vệ sinh rồi chụp ảnh danh lam thắng cảnh, Kiều Hân chính là người như vậy.

"Anh Lâm, chị Lý, các người đi nhanh một chút, phía trước chúng ta hình như có một thầy tướng số, chúng ta đi qua nhìn một chút." Kiều Hân hô lên ở phía sau.

"Thầy tướng số?"

"Ừm, dường như là một lão đạo sĩ, nhìn có vẻ như rất chuyên nghiệp."

Mấy người quen biết nhau cũng đã hơn một năm, Lâm Dật và Lý Sở Hàm đều biết, Kiều Hân không chỉ là fan của Conan.

Cô còn rất ưa thích mấy thứ huyền học này, khi ở trong phòng, lúc không có chuyện gì làm, thường lấy bài Tarot ra bói cho những đồng nghiệp khác.

Thậm chí còn có bệnh nhân để cho cô coi ngày nào thì thích hợp phẫu thuật, tim cũng là khá lớn.

Kiều Hân chào hỏi một tiếng, sau đó tăng tốc, đi đến một chỗ cao.

Hai người đi ở phía sau, theo bước chân của Kiều Hân.

Dù sao đến đây chính là để giải sầu, đương nhiên cái gì cũng phải xem. Tuy Lâm Dật không tin những vật này, nhưng vì tham gia náo nhiệt nên cũng nhìn một chút, chẳng có vấn đề gì cả.

Giữa sườn núi, có một đạo sĩ bình chân như vại ngồi trên băng ghế nhỏ, trước người bày vòng Bát Quái, cách ăn mặc nhìn như một thế ngoại cao nhân.

Ánh mắt của lão đạo sĩ đảo qua trên người từng du khách, lập tức nhìn thấy Kiều Hân đang đi về phía mình, tự nhiên lẩm bẩm:

"Chân này rất được a!"

Cùng lúc đó, Kiều Hân chạy tới trước mặt của ông ta, ngồi xổm xuống.

Lão đạo sĩ vuốt vuốt bộ râu, trong lòng oán thầm:

"Dáng người cũng rất được."

Chương 1941: Thần Tiên Cũng Phải Ăn Cơm.

"Lão tiên sinh, tôi muốn xem một quẻ." Đến trước gian hàng, Kiều Hân nói: "Giá cả thế nào vậy?"

"Xem tay nhìn quẻ, 100 một người."

"Giá cả còn được."

Đối với mấy người có thu nhập cao như Kiều Hân thì 100 tệ một quẻ dường như cũng không tính là đắt.

Hơn nữa nơi này còn là khu phong cảnh của Yến Kinh, cũng coi như là giá có lương tâm.

"Chị Lý mau tới đây."

Kiều Hân hét lên một tiếng, gọi Lý Sở Hàm và Lâm Dật tới.

"Nhanh nhanh nhanh, tới bói một quẻ."

Lý Sở Hàm từ trước đến này đều là người không tin thần, đương nhiên là không tin những vật này.

"Vẫn là em tới đi, vừa lúc mượn cơ hội này, nhìn xem đường tương lai thế nào." Lý Sở Hàm cười nói.

Tuy không tin mấy thứ này, nhưng Lý Sở Hàm cũng không ngăn cản.

Cô rất rõ ràng, cả đời này, con người không có khả năng luôn tiêu tiền vào trên lưỡi đao, sẽ lãng phí một ít để làm hài lòng chính

mình.

Đối với Kiều Hân mà nói, xem bói là chuyện có thể lấy lòng của cô.

"Vận thế của em đều nằm ở trên người chị, chờ sau này chị làm viện trưởng, em thế nào cũng có thể lăn lộn lên chức chủ nhiệm, cho nên vẫn là coi bói cho chị quan trọng hơn."

Kiều Hân kéo Lý Sở Hàm qua.

"Lão tiên sinh, nhanh xem cho chị Lý của tôi."

Kiều Hân lấy điện thoại di động từ trong túi ra, lão đạo sĩ cũng thuần thục lấy mã QR ra.

Sợ chậm một bước, Kiều Hân sẽ đổi ý.

"Đến, vị nữ sĩ này, mời đưa tay ra."

Tiền đã đưa rồi, Lý Sở Hàm đành đưa tay ra, muốn nhìn xem lão đạo sĩ trước mắt này, có thể nói ra thứ gì không.

Lão đạo sĩ nắm lấy tay Lý Sở Hàm, nhìn nghiêm túc lại cẩn thận, trầm ngâm một lát rồi nói:

"Cô gái, tướng tay này của cô có chút nguy."

"Làm sao lại nguy rồi?" Lý Sở Hàm tò mò hỏi.

"Có chút lạnh, cô có chút yếu."

Nói xong, lão đạo sĩ lấy ra một bọc giấy nhỏ từ phía sau, "Đây là sáu vị Đế Hậu Hoàn do chính tôi luyện chế, cô trở về uống nửa năm, cam đoan sẽ trừ được bệnh."

Lý Sở Hàm bị chọc cười, "Ông chắc chắn chứ?"

"Đương nhiên là chắc chắn, tôi luyện đan dược nhiều năm như vậy, vẫn phải có chút lòng tin này." Lão đạo sĩ nói:

"Với căn bệnh này, nếu như đi bệnh viện chính quy nhất định sẽ trị không hết, may mà cô gặp được tôi, nếu không đời này liền xong rồi."

Lâm Dật nhìn lão đạo sĩ rồi cười, rõ ràng là đến coi bói, thế mà còn xem cả bệnh.

Đạo sĩ bây giờ đều dùng phương thức như vậy để phát triển nghiệp vụ sao?

Nghiêm túc như vậy, đoán chừng là chưa hoàn thành KPI của tháng này.

"Tôi là chủ nhiệm khoa tim mạch của bệnh viện Hoa Sơn, có thể hiểu rõ tình huống của mình. Ông giúp tôi xem mệnh là được, tôi có thể tự xem bệnh cho mình."

"Ngạch... chủ nhiệm khoa tim mạch?"

Lão đạo sĩ thu hồi mấy viên thuốc của mình lại, lúng ta lúng túng cười cười.

"Nếu như cô đã là người trong nghề này, vậy chúng ta sẽ không nói chuyện này nữa, nói tiếp chuyện coi bói."

Lão đạo sĩ nắm lấy tay của Lý Sở Hàm, lại nhìn một chút.

"Chậc chậc chậc, tôi hành tẩu giang hồ hơn ba mươi năm, chưa bao giờ thấy qua đường sự nghiệp nào như của cô, tương lai tất sẽ có sự nghiệp lẫy lừng."

Lâm Dật nhìn lão đạo sĩ giống như đang nhìn khỉ làm trò hề.

Lý Sở Hàm đều đã tự giới thiệu, nếu như ông ta còn nói sự nghiệp có vấn đề, thì không cần ở lại đây lừa người nữa.

"Lão tiên sinh, ông xem đường tình duyên cho chị Lý của tôi đi."

Đây là chuyện mà Kiều Hân quan tâm nhất, cũng là mục đích chủ yếu của lần coi bói này.

Lão đạo sĩ nhìn Kiều Hân một chút, liền cười tủm tỉm rồi nói: "Tay của cô ấy là tay bội thu về sự nghiệp và tình yêu, tương lai con cháu đầy đàn, nhân khẩu thịnh vượng."

Trong mắt Kiều Hân mang theo ý cười, nháy mắt ra hiệu với Lý Sở Hàm.

"Chị Lý, nghe thấy chưa, mọi người đều nói chị con cháu đầy đàn, nên dưỡng thân thể cho tốt một chút, tương lai sinh nhiều thêm mấy đứa."

Gương mặt Lý Sở Hàm đỏ lên, ngượng ngùng nói:

"Đây đều là chuyện không đâu vào đâu cả, bây giờ nói những thứ này còn quá sớm."

"Chuyện này có cái gì mà sớm, lấy tố chất thân thể của chị và anh Lâm, muốn sinh một đứa bé, còn không phải là chuyện trong vài phút sao?"

"Ai nha nha, vài phút không thể được, quá ngắn." Lão đạo sĩ lo lắng mà nói, sau đó lại lấy ra một bọc thuốc nhỏ từ trong túi.

"Đây là Dã Lư Đại Lực Hoàn mà tôi luyện chế tỉ mỉ, không cần 1999, cũng không cần 999, chỉ cần 998, lấy về uống, sẽ giúp cậu khôi phục lại bản lĩnh đàn ông."

Lâm Dật: ...

Công phu tận dụng mọi thứ này, đúng là đủ lợi hại.

Đoán chừng trước khi làm đạo sĩ, từng làm qua nhân viên tiêu thụ.

"Ông vẫn nên tập trung coi bói đi, cũng đừng nghĩ tới chuyện phát triển nghiệp vụ."

"Được được được, các người trả tiền thì các người quyết định."

Lão đạo sĩ lại nhìn Lý Sở Hàm một chút, nhưng lần này, ông không khỏi nhíu mày.

"Chậc chậc chậc, cô gái, đường số mệnh này của cô không được tốt lắm."

"Ừm? Tại sao lại không tốt?" Kiều Hân khẩn trương nói.

Dù sao người cũng mới vừa đi một chuyến từ quỷ môn quan, Kiều Hân vô cùng để ý chuyện trên phương diện này.

"Tự cô nhìn xem, đường số mệnh của cô ấy chỉ bằng hai phần ba người bình thường, chuyện này không tốt lắm." Lão đạo sĩ thở dài.

Kiều Hân hoảng hồn, "Lão tiên sinh, có biện pháp phá giải chuyện này không?"

"Nếu như đổi thành người khác, nhất định là không thể giải, nhưng các người gặp tôi, mọi chuyện lại khác, tôi có biện pháp phá giải kiếp nạn này."

"Làm sao để phá giải? Lão tiên sinh, ông mau xem cho chị Lý của tôi đi." Kiều Hân vội vàng hỏi.

"Tiểu nha đầu cô đúng là, sao có thể nói bậy như vậy." Lão đạo sĩ vuốt vuốt bộ râu, nói với vẻ nghiêm túc:

"Đây là thiên cơ, không thể nói toạc ra được? Nếu không tôi sẽ tổn thọ."

"Thật sự xin lỗi lão tiên sinh, là tôi nói sai, vậy phải làm thế nào?" Kiều Hân khẩn trương nói:

"Hiện tại xảy ra vấn đề, cũng không thể không làm gì được."

"Nếu như cô thật sự muốn phá giải, cũng không phải là không có biện pháp nào."

"Biện pháp gì? Mau nói đi."

Lão đạo sĩ giơ năm ngón tay ra, ra hiệu trước mặt Kiều Hân, khiến cho cô sửng sốt một chút.

"Ý là Ngũ Chỉ Sơn sao? Muốn tới đó bái Phật à? Là mình không được xem, phải giao chuyện này lại cho Phật gia sao?"

"5000 tệ." Lão đạo sĩ nói với vẻ thần bí:

"Chỉ cần 5000 tệ, tôi có thể giúp cô ấy phá bỏ kiếp nạn này. Nếu như không phải thấy các người có duyên, tôi cũng sẽ không làm chuyện mạo hiểm này. Các người nên quý trọng cơ hội lần này."

"Cần 5000, có chút đắt." Kiều Hân có chút do dự.

"Thần tiên cũng cần ăn cơm nha."

"A a, tôi đã biết." Nói xong, Kiều Hân lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị chuyển khoản.

Đúng lúc này, Lâm Dật nắm lấy cổ áo của Kiều Hân, rồi kéo sang một bên.

"Ai ai ai, anh Lâm nhẹ chút, em thở không được đây này..."

"Đi nhanh thôi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa." Lâm Dật nói:

"Tốt xấu gì em cũng là tiến sĩ Phục Đán, có thể có chút thường thức hay không, loại lời này mà em cũng tin?"

"Ừm." Kiều Hân rất nghe lời đứng dậy, cũng không định xem nữa.

"Ai ai ai, tiểu tử, các người đừng đi mà." Lão đạo sĩ lớn tiếng hét lên từ phía sau:

"Tôi giảm giá cho các người, 4000 cũng được, kéo dài 30 năm tuổi thọ của bạn gái cậu, có thể chuyển khoản tư nhân, còn có thể chi trả bằng chi phiếu, tăng giá trị thuế tài sản."

Chương 1942: Dựa Vào Đâu Mà Bọn Họ Không Cần Mua Vé?

"Anh Lâm, ông ấy giảm giá cho chúng ta kìa." Kiều Hân nói.

"Em có phải là có tiền không có chỗ xài rồi? Em cho rằng ông ta là Ngọc Hoàng Đại Đế hay là Quan âm Bồ Tát? Loại lời này mà cũng tin?"

"Nhưng ông ấy nói thọ mệnh của chị Lý ngắn, em nghe không thoải mái." Kiều Hân ngây ngô nói.

"Đều là mấy thứ gạt người, chơi đùa là được, đừng quá coi là thật." Lâm Dật nói:

"Nếu như ông ta thật sự lợi hại như vậy, thì không đến mức coi bói ở chỗ này."

Bị Lâm Dật kiểu nói này, Kiều Hân đột nhiên cảm thấy rất có lý.

Bản thân cô có vẻ như thật sự bị lão đầu kia lừa 100 tệ rồi.

"Đi thôi, đến chỗ khác dạo chơi."

"Ừm vâng."

Một hàng ba người tiếp tục đi lên trên núi.

So với dưới núi, phong cảnh tự nhiên trên núi ít hơn một chút, có rất nhiều kiến trúc cuối thời Thanh.

Nghe nói năm đó, nơi này đã từng là nơi mà hoàng đế thích tới nhất, rất nhiều nơi đều có bút tích lưu lại.

Cho dù hơi ít phong cảnh một chút, lại mang đậm cảm giác lịch sử.

Sau khi đi dạo quanh vườn Tĩnh Nghi Hương Sơn một hồi, ba người đi tới Tây Vân.

Lúc đến đây, mới biết được cái gì gọi là người đông tấp nập thật sự.

Nhưng mà phần lớn người tới nơi này đều là cưỡi ngựa xem hoa nhìn một chút, tham gia náo nhiệt.

Ngoài ra còn có mùi khói ngập tràn, rất nhiều người đều đứng xếp hàng, dâng hương, cầu bình an.

Nhìn thấy chuyện như vậy, Kiều Hân cũng không ngoại lệ, bỏ ra 30 tệ mua ba cây hương tốt nhất, cắm vào trên lư hương sau đó bái lạy.

"Anh Lâm, em có chút đói bụng."

Sau khi dâng hương, Kiều Hân sờ lấy cái bụng, nói.

Lâm Dật nhìn điện thoại di động một chút, phát hiện đã hơn mười hai giờ, cũng đến giờ ăn cơm.

"Loại chỗ này hình như đều cung cấp chỗ ăn cơm, anh đi qua hỏi thăm một chút."

Lâm Dật đi về phía trước mấy bước, tìm được một người đạo sĩ trẻ tuổi mặc đạo phục, hỏi thăm chỗ ăn cơm, sau đó đi tới bên cạnh hai người.

"Tây Vân có một nhà ăn chuyên biệt cho du khách, đoán là hương vị sẽ không được tốt lắm."

"Có thể nhét đầy cái bao tử là được, tối về lại đi ăn tiệc."

Lâm Dật cũng không quan tâm nhiều như vậy, ba người cùng đi đến nhà ăn.

"A ~ nơi này thế mà còn có phòng luyện đan?"

Trên đường đi ăn cơm, Kiều Hân kinh hô một tiếng, cảm thấy vô cùng mới lạ.

"Hiện tại, đạo sĩ thật sự biết luyện đan sao?"

"Vào xem chẳng phải là sẽ biết sao."

"Cũng đúng."

Kiều Hân lấy hai gói bánh quy nhỏ từ trong túi ra, lập tức đưa cho Lý Sở Hàm một bao, "Chị Lý, lót dạ một chút trước."

"Chị không đói bụng, em ăn trước đi."

"Vậy em mặc kệ chị nhá."

Kiều Hân mở một bao bánh quy nhỏ ra, sau đó đi về phía phòng luyện đan cách đó không xa.

Đúng lúc này, Kiều Hân kinh ngạc thốt lên:

"Anh Lâm, trong đạo quán hình như có thu phí , có vẻ như không thể tùy tiện vào."

"Thu thì thu thôi, anh vẫn có thể trả được chút tiền ấy."

Ba người đi đến gần đó, nhìn thấy bên cạnh dựng một tấm biển, bên trên viết các điều liên quan đến chuyện thu phí.

Vé vào cửa tham quan nội bộ là 298 một người, so với giá cả 28 tệ một vé thì quả thực chính là chênh lệch lên trời.

Tuy nói là vùng đất thanh tịnh, nhưng đặc sắc thu lệ phí vơ vét của cải này đúng là vắt sạch lông cừu tới cực hạn.

Nhưng mà bán đắt như vậy, ngoại trừ tham quan nội bộ đạo quán, còn có một phúc lợi đặc thù.

Trong vé vào cửa có bao gồm cả bữa trưa, hơn nữa đồ ăn dường như còn không tệ.

Trong nháy mắt khiến cho Lâm Dật tìm được một chút thăng bằng.

Nhưng cho dù là như vậy, người muốn đi tham quan nội bộ cũng không phải là rất nhiều.

Phía trước chỉ có hai nhóm người đang xếp hàng, dù sao 298 một vé cũng không rẻ, hơn nữa phần lớn người tới đây tham quan đều muốn xem phong cảnh là chủ yếu, cũng không quá tò mò đối với thiết bị nội bộ trong đạo quán. Cho nên, người xếp hàng vào sân cũng không nhiều.

Lâm Dật cầm điện thoại di động, đứng ở phía sau hàng người, chuẩn bị quét mã trả tiền.

Đứng phía trước là một cặp vợ chồng khoảng ba mươi mấy tuổi, đeo kính mắt, bộ dạng hào hoa phong nhã.

Nhưng mà hai vợ chồng này có chút kỳ quái, tại lúc mua vé còn gọi đạo sĩ trẻ tuổi sang một bên, không biết nói chuyện gì, sau đó được tiến vào trong đạo quán.

"Vé vào cửa 298, hai người là 596." Đạo sĩ trẻ tuổi uể oải nói.

"Đợi đã, tôi muốn hỏi một chút, dựa vào đâu mà hai người vừa rồi không trả tiền lại có thể vào, còn chúng tôi phải mua vé vào cửa?"

Người nói chuyện là một người phụ nữ trung niên đứng trước mặt ba người Lâm Dật, có chút không hài lòng đối với hành động như vậy.

Ba người vốn dĩ đều không để tâm đến hai vợ chồng này, nhưng nghe người phụ nữ trung niên nói kiểu này, mới phát hiện, cặp vợ chồng phía trước hình như thật sự không có mua vé vào.

Chuyện này có chút kì quái, dù sao cách ăn mặc của bọn họ không hề giống với nhân viên công tác nơi này.

"Ngạch. . ."

Đạo sĩ trẻ tuổi phụ trách thu tiền sững sờ, không nghĩ tới người phụ nữ trước mắt lại truy hỏi vấn đề này, lập tức thay đổi sắc mặt.

"Các người không giống với người ta, nếu như các người muốn vào trong thì phải giao tiền, nếu không thì không được vào."

Người phụ nữ trung niên dường như cũng không phải là người lương thiện, đối phương lại có loại thái độ này, cô cũng lập tức trở nên tức giận.

"Đều là một lỗ mũi hai con mắt, dựa vào đâu mà chúng tôi phải giao tiền!"

Người phụ nữ trung niên nói: "Có tin ngay bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại tố cáo cậu không!"

"Cô!"

Đạo sĩ trẻ tuổi có chút hoảng, nếu như bị tố cáo, chuyện làm ăn trong đạo quán cũng không cần làm nữa.

Sau khi cân nhắc hơn thiệt, đạo sĩ trẻ tuổi nói với đôi vợ chồng trung niên vừa mới rời đi kia:

"Hai vị, các người có thể quay lại một chút hay không."

Nghe thấy có người gọi mình ở phía sau, đôi vợ chồng đi ở phía trước lập tức quay đầu, người đàn ông trong đó nói:

"Các người đang bảo chúng tôi?"

"Đúng đúng đúng." Thái độ của đạo sĩ trẻ tuổi tốt hơn một chút, nói với vẻ khó khăn:

"Các người vẫn nên quay lại đây mua vé đi."

"Mua vé?"

Ánh mắt của người đàn ông không được tốt lắm, "Tôi không phải đã đưa giấy chứng nhận cho cậu xem rồi sao, còn mua vé cái gì nữa?"

"Chuyện này. . ." Đạo sĩ trẻ tuổi nói:

"Chủ yếu là bọn họ thấy các người không cần mua vé, nếu như không bổ sung một chút thì công việc của tôi cũng sẽ không còn nữa."

Gã đeo kính híp mắt, nhìn sang người phụ nữ trung niên xếp hàng phía sau mình, hầm hầm đi tới, đồng thời cũng lấy giấy chứng nhận thân phận của mình ra.

"Tôi là nhân viên công vụ, tới đây không cần mua vé, các người có ý kiến gì sao?"

Lâm Dật ngẩng đầu, nhìn giấy chứng nhận của đối phương, phát hiện là một quản lý thành ủy, không khỏi bĩu môi.

Một quản lý thành ủy cũng có thể giả trang như thế sao?

Đến khu thắng cảnh đều không cần mua vé?

Nếu như lấy giấy chứng nhận thân phận của mình ra, liệu Tây Vân này có cúng bái bái luôn không?

"Quản lý thành ủy thì thế nào, nơi này cũng không phải là nhà của các người! Dựa vào đâu mà các người có quyền lợi không cần mua vé?"

Người phụ nữ trung niên lấy ra lực chiến đấu phi phàm, có thể nói là không nhường dù chỉ một bước.

"Tôi nói cho các người biết, nếu như bọn họ không mua vé thì chúng tôi cũng không mua, nếu không tôi sẽ tố cáo các người!"

Chương 1943: Cơ Hội Đều Do Mình Tranh Thủ Tới.

Người phụ nữ trung niên tranh cãi, hấp dẫn không ít người vây xem.

Bọn họ đều muốn biết đang xảy ra chuyện gì.

Thấy người vây xem ngày càng nhiều, đạo sĩ trẻ tuổi cũng có chút hoảng hồn.

Anh ta vừa mới tới đây làm, công việc hàng ngày chính là thu vé vào cửa ở đây, vẫn là lần đầu gặp phải chuyện như vậy.

Bị ép bất đắc dĩ, đạo sĩ trẻ tuổi đành nói:

"Các người vẫn nên mua vé vào cửa đi, nếu thì tôi sẽ mất công việc này mất."

Ánh mắt người đàn ông trở nên lạnh lẽo, mắng chửi người phụ nữ trung niên:

"Con mẹ nó cô có phải là có bệnh hay không. Tôi nói cho biết, nếu nghèo thì đừng tới mấy chỗ như này, đừng mẹ nó tự tìm phiền phức, cẩn thận tôi sẽ khiến cho cô không thể ở lại Yến Kinh."

Nhìn thấy gã đeo kính hung thần ác sát, người phụ nữ trung niên cũng có chút bị dọa sợ.

"Người anh em, chú ý hình tượng một chút, nơi này là khu thắng cảnh." Lâm Dật nói.

Thấy có người ra mặt, ánh mắt của gã đeo kính dừng lại ở trên người Lâm Dật.

"Có quan hệ gì tới anh, người bên ngoài hôi hám cút sang một bên. Đây chính là Yến Kinh, không phải là chỗ mà mấy tên ăn mày hôi hám như các người có thể tới, đều cút xa một chút!"

"Anh nói ai đó!"

Kiều Hân phát hỏa, "Lớn lên dạng chó hình người, nói chuyện sao không có một chút tố chất nào vậy, chẳng lẽ cha mẹ anh không dạy cho anh cái gì gọi là tố chất sao!"

Gã đeo kính quét mắt nhìn sang, "Tôi nói cho cô biết, lúc nói chuyện thì hãy tôn trọng tôi một chút, tôi thấy cô là nữ nên mới không quan tâm đến cô, đừng có cho thể diện mà không cần."

"Chồng à, không cần nhiều lời với bọn họ làm gì."

Vợ của người đàn ông đeo kính đi tới, sau đó nói với người phụ nữ trung niên và Kiều Hân:

"Cho các người mặt mũi thì cứ nhận, người từ bên ngoài đến Yến Kinh thì tuân thủ quy tắc một chút. Đây không phải là nhà của các người, nếu như còn nói nhảm nữa, cẩn thận tôi tát cho một bạt tay!"

Nói xong, người phụ nữ trẻ tuổi còn khoa tay một chút về phía Kiều Hân, dường như thật sự muốn ra tay.

Lý Sở Hàm tay mắt lanh lẹ lập tức kéo Kiều Hân đến bên cạnh mình, bảo vệ cô ở phía sau.

Sắc mặt của Lâm Dật không được tốt lắm, ánh mắt quét qua vợ chồng gã đeo kính.

"Đều nói cá tìm cá, tôm tìm tôm, rùa đen tìm ba ba, cặp vợ chồng hai người thật đúng là tuyệt phối."

Người đàn ông đeo kính vốn cho rằng mình đã trấn trụ được hai người kia, chuẩn bị cùng đi vào tham quan với vợ của mình.

Không nghĩ tới người đàn ông làm vướng bận kia, vậy mà lại đứng ra.

"Thế nào, mắng anh vài câu còn không phục? Cũng không soi mặt vào trong nước tiểu xem mình là cái dạng gì."

Vẻ mặt của Lâm Dật trở nên lạnh nhạt, "Trên tay có tấm giấy chứng nhận là có thể khiến anh tự tin giả trang như thế sao?"

"Không sai, anh đây là đố kỵ sao?" Giọng điệu của người đàn ông đeo kính rất phách lối:

"Tôi nói cho anh biết, trên tay tôi có tấm giấy chứng nhận này đại biểu cho tôi lợi hại, đại biểu cho tôi hơn người một bậc, có công ăn việc làm ổn định cả đời. Hơn nữa, chúng tôi còn ở trong vòng hai của Yến Kinh, là người Yến Kinh điển hình, các người có ý kiến gì sao? Không phục cũng phải nhịn cho tôi."

"Quả nhiên ở đâu cũng có thể gặp phải rệp."

Trải qua thời gian dài, Lâm Dật cảm thấy rất thích tính cách của người Yến Kinh.

Nhưng người ở đây không phải ai cũng hào sảng đại khí, người trước mắt chính là một ví dụ hoàn mỹ.

Nhưng mà người này cũng coi như là kỳ hoa.

Trong bầu không khí xã hội hiện tại, phàm là người có chút thân phận, đi ra đều vô cùng khiêm tốn, sợ chọc tới người có thân phận lớn hơn, cuối cùng sẽ không giữ được công việc.

Anh ta lại làm ầm lên, giống như chỉ cần có công việc này thì có thể đi giả trang khắp nơi.

Người có não không dùng được như này, sao có thể có được công việc như vậy nhỉ?

"Con mẹ nó anh nói ai đó, có tin tôi tát cho một cái hay không."

Ngay tại lúc người đàn ông đeo kính muốn động thủ, Lâm Dật dùng một chân đá lên trên người anh ta.

Cú đá mạnh mẽ khiến cho anh ta bay xa ra mấy mét.

"Chồng à!"

Vợ của người đàn ông đeo kính chạy tới, đỡ anh ta lên, "Anh thế nào rồi, không có sao chứ."

Gã đeo kính che ngực, hung thần ác sát chỉ vào Lâm Dật mà mắng:

"Tôi con mẹ nó..."

Nói được nửa câu, giọng nói của gã đeo kính bỗng nhiên im bặt.

Bởi vì anh ta nhìn thấy giấy chứng nhận trên tay Lâm Dật, chứng nhận sĩ quan!

Nhìn thấy ảnh chụp phía trên, cùng chức vị của anh, mồ hôi lạnh của người đàn ông đeo kính và vợ của anh ta chảy xuống không ngừng, cảm giác như trời sập đến nơi.

Cập bậc của người này quá dọa người rồi.

"Hẳn là đều thấy rõ rồi đúng không." Lâm Dật nói:

"Anh không phải nói mình có công ăn việc làm ổn định sao, từ nay về sau sẽ không còn nữa. Về phần ai sẽ xử lý anh thì tôi cũng không biết, dù sao sẽ có người xử lý, anh cứ chờ tin tức là được. Còn chuyện mua vé vào cửa, các người không muốn mua cũng được, mấy trăm tệ mà thôi, tôi có thể thanh toán giúp các người, coi như là tiền tiễn đưa cho các người."

Thân thể của người đàn ông đeo kính khẽ run rẩy.

"Người anh em, không, thủ trưởng, ngài bớt giận, đừng chấp nhặt với tôi." Gã đeo kính cầu xin:

"Tôi biết sai rồi, không nên dựa vào thân phận của mình để diễu võ giương oai ở chỗ này, hi vọng ngài có thể cho tôi một cơ hội, sau này nhất định sẽ không dám nữa."

"Cơ hội đều do mình tranh thủ tới, lúc có thì không biết tự mình quý trọng, không nên trách người khác." Lâm Dật nói:

"Còn có, tôi đề nghị hai người nên nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không hậu quả có thể sẽ còn nghiêm trọng hơn."

Vẻ mặt của người đàn ông đeo kính và vợ của anh ta đều trở nên suy sụp.

Bọn họ nằm mơ đều không nghĩ tới lại gặp được một người như vậy ở đây, còn hủy đi cả tiền đồ của mình.

Hai người xám xịt rời đi, người vây xem xung quanh không ngừng vỗ tay tán thưởng.

Cho dù còn không biết thân phận của người đàn ông này, nhưng kẻ ác bị thu thập, đều là chuyện khiến cho lòng người hả hê.

Người vây xem lập tức tản đi, lối vào lại thanh tĩnh như ban đầu.

Dù sao 298 tệ một vé vào cửa cũng không rẻ, cũng không phải là chỗ mà tất cả mọi người nguyện ý tới.

Lâm Dật muốn đến xem, là bởi vì bản thân anh sắp đi làm đạo sĩ, cho nên muốn vào xem xem rốt cuộc đạo quán chân chính là cái dạng gì.

Lúc ba người mua vé vào cửa, thái độ của đạo sĩ trẻ tuổi đã tốt hơn nhiều.

Mình không đắc tội nổi dạng người như này, vẫn nên khách sáo một chút mới tốt.

Sau khi tiến vào trong đạo quán, phát hiện bên trong có hai dãy phòng nối tiếp nhau.

Đều là nơi sinh hoạt hằng ngày của các đạo sĩ.

So với khung cảnh ồn ào bên ngoài, nơi này đẹp đã và thanh tịnh hơn không ít.

Cũng không có nhiều người tới tham quan nơi này.

Kiều Hân hào hứng, vội vàng lôi kéo Lý Sở Hàm đi về phía phòng luyện đan trong đạo quán.

Diện tích của phòng luyện đan không tính là lớn, lúc mới vừa vào đã có thể ngửi được mùi thuốc Đông Y nồng đậm.

Ngoài ra, nơi này còn có rất nhiều bức họa, đều là tổ tiên Đạo gia, tạo nên một chút cảm giác trang trọng.

Đi qua gian phòng phía trước, ba người đi đến sân nhỏ phía sau.

Nhưng còn chưa bước vào cửa sân, đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

"Các người bán được bao nhiêu rồi?"

"Tôi bán được 800."

"Tôi bán được 1300."

"Hai người các người đều không được, mới chỉ một buổi sáng thôi mà tôi đã bán được hơn 3000, buổi chiều dùng chút sức, đoán chừng có thể đột phá con số 5000."

"Tới tới tới, nhanh nộp thuế, mỗi người giao ra 80%, còn lại đều là hoa hồng của các người."

Trong lúc vô tình nhìn thấy hiện trường chia hoa hồng, Lý Sở Hàm và Kiều Hân đều có chút xấu hổ.

Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện, người nói chuyện, lại là đạo sĩ vừa mới coi bói cho mình!

Chương 1944: Cơ Hội Phát Tài.

Cùng lúc đó, mấy lão đạo sĩ đang chia hoa hồng với người phía dưới cũng nhìn thấy mấy người Lâm Dật.

"U tiểu tử, các người đã tới, có phải là đã nghĩ thông rồi không?"

Lão đạo sĩ cười tủm tỉm đi tới, "Nếu như cậu đã tìm đến đây, cũng coi như là có thành ý. Tôi sẽ lấy rẻ cho cậu một chút, 3000 tệ, giúp bạn gái của cậu phá giải kiếp nạn, sau này nhất định sẽ xuôi gió xuôi nước, bình an, còn có thể khai phá thêm nữa."

"Ông nhanh tỉnh lại đi." Lâm Dật nói:

"Tôi đã nhìn thấy chuyện mấy ông chia chác, cẩn thận tôi tố cáo các người."

Vẻ mặt của mấy tên đạo sĩ đều trở nên lúng túng, nhìn Lâm Dật với vẻ phòng bị, hiển nhiên là đang đề phòng anh.

Duy chỉ có lão đạo sĩ là không để bụng.

Nếu như Lâm Dật thật sự muốn tố cáo, cũng sẽ không có thái độ này.

"Tiểu huynh đệ bớt giận, không cần thiết phải làm cho mọi chuyện cứng ngắc như vậy. Tất cả mọi người đều là dân chúng, thần tiên đều cần hương hỏa, chúng tôi cũng cần phải kiếm sống."

Thái độ của lão đạo sĩ rất tốt, thứ nhất là sợ Lâm Dật tố cáo, gây ra ảnh hưởng không tốt.

Thứ hai, bọn họ có thể bỏ nhiều tiền để tới đây tham quan, đoán chừng cũng là người có chút tiền.

Đối mặt với người như này vẫn nên khách sáo một chút mới tốt.

"Nếu như ông không có việc gì, thì đưa chúng tôi đi tham quan nơi này một chút đi."

"Thật ra chỗ này cũng không có gì để đi dạo cả, chỉ có phòng luyện đan của chúng tôi là có chút thú vị, những nơi khác có đi hay không đều như thế."

Lời nói của đạo sĩ là minh chứng cho việc Tây Vân chính là một nơi lừa gạt người.

Nhưng mà đây cũng là người ta tình nguyện mắc câu, bọn họ cũng không có ép buộc.

Nói xong, lão đạo sĩ mang theo ba người Lâm Dật đi dạo một vòng bên trong phòng luyện đan, giới thiệu qua về mấy thứ đồ kỳ quái ở bên trong, Lâm Dật nghe cẩn thận, cũng biết đại khái trong đó.

Đoán chừng sau này mình đi làm đạo sĩ, tình cảnh cũng không khác hiện tại là bao.

Dù sao đền Tây Vân cũng được xem như là một trong những đạo quán có quy mô tương đối lớn tại Trung Quốc.

Rất nhiều nơi khác còn không bằng nơi này.

"Lão tiên sinh, đây không phải phòng đan của các người à, sao còn có thủy ngân vậy, thứ này hình như là có kịch độc mà."

"Tiểu cô nương, cô không hiểu rồi." Lão đạo sĩ bình chân như vại, bắt đầu giả trang.

"Đây chính là thứ cần thiết để luyện chế tiên đan, vô cùng quý giá."

"Tiên đan?" Hai mắt Kiều Hân tỏa sáng, "Xã hội hiện đại như này rồi còn có tiên đan sao? Sau khi ăn có thể thành tiên không?"

"Ngạch. . ."

Vẻ mặt của lão đạo sĩ hơi ngừng lại, nói thật:

"Nếu như sau khi cô ăn những vật này còn không chết, thì không khác với việc thành tiên là bao."

Lâm Dật: . . .

Kiều Hân: . . .

"Làm phiền rồi."

Sau đó, ba người lại đi lòng vòng mấy chỗ khác, phát hiện đã hơn một giờ, chuẩn bị đi ăn cơm, sau đó buổi chiều lại đi dạo tiếp.

"Các người đi ăn cơm trước đi, hai giờ chiều ở chỗ chúng tôi có hoạt động, nếu như không có chuyện gì thì tới xem một chút, một năm chỉ có một lần, bỏ lỡ thì phải đợi thêm một năm nữa."

"Hoạt động gì vậy?" Kiều Hân tò mò hỏi.

"Hoạt động biểu diễn Tết Trung nguyên, chủ yếu là để triển lãm văn hóa Đạo gia, nhưng mà các người yên tâm, không lấy tiền, quan sát miễn phí."

"Được rồi, sau khi chúng tôi cơm nước xong xuôi thì sẽ đến xem."

Sau khi tạm biệt lão đạo sĩ, ba người đi tới nhà ăn của đền Tây Vân.

Lâm Dật vốn cho là qua giờ dùng cơm thì người nơi này có thể sẽ ít hơn một chút, đến đây mới phát hiện mình nghĩ quá ngây thơ rồi.

Tuy đã hơn một giờ, nhưng người nơi này vẫn nối liền không dứt.

Nhưng cũng may lúc trước mua vé 298 tệ, sau khi lấy ra, người ta lập tức lặng lẽ nhét thêm vào, nếu không còn phải chờ thêm một hồi lâu.

Bởi vì mua vé vào cửa "VIP", ba người cũng đã nhận được ưu đãi.

Có thể tùy ý lựa chọn trong hơn mười món ăn, nhưng cơ bản cũng đều là món canh, còn không bằng một phần cơm hộp tự chọn 20 tệ bên ngoài.

Ba người cũng không chọn nhiều như vậy, dù sao tới đây chính là để ngắm phong cảnh, không phải tới để ăn cơm.

Cùng lúc đó, hai người mang dáng vẻ đạo sĩ, xuất hiện ở cửa.

Một người trong đó khoảng chừng năm mươi mấy tuổi, đeo kính mắt, da dẻ có chút đen, nhưng nhìn vô cùng có sức sống.

Tên của ông là Trương Ngạn Quân, là chủ của đền Tây Vân.

Lúc nhỏ nhà nghèo, 18 tuổi thì đi làm đạo sĩ.

Dựa vào sư phụ của mình, học một tay nghề lừa gạt người, cuộc sống hiện tại cũng coi như có khuôn có dạng.

Mà nhìn từ một góc độ khác, Trương Ngạn Quân cũng coi như là một nhân tài.

Nếu như không có ông thì đền Tây Vân cũng không có khả năng có quy mô như hiện tại.

Có thể nói rằng đền Tây Vân có thể có cục diện như hôm nay, không thể tách khỏi mấy trò lừa gạt của ông.

Bên cạnh Trương Ngạn Quân là một đạo sĩ trẻ tuổi.

Anh ta mặc một bộ đạo bào mới tinh, tuy làn da ngăm đen, trông có vẻ hơi già, nhưng dường như cũng chỉ có hai mươi mấy tuổi, tuổi tác cũng không lớn.

"Tiểu Chu, hoạt động lát nát đều nhờ vào cậu." Trương Ngạn Quân nói.

Tên của đạo sĩ trẻ tuổi là Chu Chấn Vũ, lúc trước từng luyện tán thủ(*), tố chất thân thể đứng đầu.

(*)tán thủ: võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc, chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa)

Hai người quen biết trong một trận thi đấu tán thủ, cũng là vào lúc đó, Chu Chấn Vũ phát hiện làm đạo sĩ có thể kiếm tiền, còn nhiều hơn so với việc mình đánh quyền cước. Từ đó về sau, anh liền đến đến đền Tây Vân làm đạo sĩ.

Tuy rằng thu nhập cũng không tăng lên quá nhiều so với lúc trước, nhưng mỗi ngày chỉ cần dùng mồm mép là có thể kiếm lời. Phương thức kiếm tiền này tốt hơn nhiều so với việc liều mạng.

Cho nên hiện tại, cũng coi như một lòng gia nhập Đạo Môn.

"Yên tâm đi, sẽ không có vấn đề gì cả, chờ đến lúc hoạt động, tôi sẽ bộc lộ tài năng cho bọn họ, đảm bảo có thể khiến cho bọn họ thấy choáng, cam tâm tình nguyện giao tiền."

"Nếu như các người luyện tốt, tôi sẽ để cậu biểu diễn ba tiết mục, hoặc biểu diễn hết cũng không có vấn đề gì." Trương Ngạn Quân nói:

"Tóm lại chính là hai chữ, lừa người vào chỗ chết."

"Anh Quân, đây là năm chữ."

"Không cần để ý những chi tiết kia." Trương Ngạn Quân nói với vẻ chững chạc đàng hoàng, sau đó nhìn người bên trong nhà ăn một chút, "Tự cậu nhìn xem, đều đã hơn một giờ rồi, mà mọi người còn phải xếp hàng để ăn cơm, nói rõ hôm nay có không ít người tốt, chỉ cần lừa được những người này, thì thu nhập một ngày cũng đủ cho cậu mua một chiếc Accord."

"Đã hiểu." Chu Chấn Vũ nói:

"Lúc trước từng đánh qua không ít quyền giả, ông phải tin tưởng kỹ xảo của tôi."

"Có lời này của cậu thì tôi an tâm rồi."

Nói xong, Trương Ngạn Quân thong dong chắp tay sau lưng, "Đi thôi, thời gian cũng không còn nhiều lắm, chúng ta đi qua chuẩn bị một chút,

Ngay tại lúc hai người muốn rời đi, một tiếng kinh hô truyền đến, vang vọng khắp toàn bộ nhà ăn.

"Dương Dương, cẩn thận một chút, nhìn đường một chút, đừng có chạy lung tung."

Hô thông!

Chỉ thấy một bé trai mười mấy tuổi đang gây chuyện ầm ĩ với một đứa bé khác, mạnh mẽ đâm sầm vào cây cột lớn trước mặt, trực tiếp ngã xuống mặt đất.

Đầu tiên là sửng sốt một giây, sau đó nó đau đến khóc lớn lên.

Thấy cảnh này, hai mắt Trương Ngạn Quân tỏa sáng, dường như ngửi được cơ hội phát tài.

"Nhanh nhanh nhanh, cơ hội tới, nhanh đi qua nhìn một chút!"

Chương 1945: Tương Lai Sáng Lạn.

"Cơ hội phát tài?"

Chu Chấn Vũ phản ứng chậm nửa nhịp, cũng không hiểu rõ lời của Trương Ngạn Quân là có ý gì.

"Đứa bé kia vẫn luôn ôm lấy cánh tay, đoán chừng là đã bị thương, đi qua nhìn một chút, đề cử cho bọn họ thuốc mỡ của sư phụ tôi. Đây là một cách để kiếm tiền, không thể lãng phí cơ hội này được."

Hai mắt Chu Chấn Vũ tỏa sáng, "Tôi hiểu ý của ông rồi."

Nói xong, Chu Chấn Vũ sửa sang lại đạo bào trên người một chút, chạy về phía bé trai bị thương.

Cùng lúc đó, ba người Lâm Dật đang dùng cơm cũng nhìn thấy một màn này.

Xuất phát từ bản năng của bác sĩ, thấy có người bị thương, Lý Sở Hàm và Kiều Hân lập tức đứng lên.

Lâm Dật cũng không nhàn rỗi, chuẩn bị đi qua nhìn một chút.

Nhưng mà nhìn trạng thái của nó bây giờ, đoán chừng cũng chỉ có hai loại khả năng, hoặc là gãy xương, hoặc là trật khớp.

Nhưng mặc kệ là loại tình huống nào, vấn đề cũng không nghiêm trọng lắm.

"Bạn nhỏ đừng nhúc nhích, chị xem giúp em một chút."

Kiều Hân tiến lên, đỡ bé trai lên, mà mẹ của cậu bé thì đang oa oa khóc lớn ở bên cạnh.

"Các người nhường đường một chút, để tôi đến xem."

Người nói chuyện là Chu Chấn Vũ, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, dáng vẻ vân đạm phong khinh, thế ngoại cao nhân.

"Là Thanh Phong tiên sinh."

Nhìn thấy Trương Ngạn Quân đứng sau lưng Chu Chấn Vũ, mấy người đang dùng cơm đều rối rít chào hỏi.

Mà Thanh Phong tiên sinh chính là đạo hiệu của Trương Ngạn Quân, ngụ ý liêm khiết thanh bạch.

Trương Ngạn Quân lạnh nhạt gật đầu, nói với mẹ của đứa bé trai:

"Vị trước mắt này là đệ tử của tôi, để cậu ấy tới xem một chút đi."

"Được được được, vậy làm phiền rồi."

Nhìn thấy mẹ của bé trai muốn để Chu Chấn Vũ kiểm tra cho con mình, Kiều Hân cũng không nhiệt tình nữa, mà nhường sang bên cạnh.

Chu Chấn Vũ đi tới trước mặt bé trai, sờ lên cánh tay phải của cậu bé, cậu bé lập tức khóc lên như heo bị giết thịt.

Nhưng Chu Chấn Vũ lại không có động tĩnh gì, vẻ mặt trở nên khó nhìn.

Nhìn thấy Chu Chấn Vũ có vẻ mặt này, mẹ của đứa bé trai bị dọa cho phát sợ.

"Tiên sinh, con trai tôi bị thương có nặng không."

"Tình huống không được tốt lắm, hẳn là nứt xương, vô cùng nghiêm trọng."

"Nứt xương!"

Hai mắt của mẹ bé trai trợn tròn, "Chỉ là va vào một phát, sao lại nứt xương được."

"Xương cốt của trẻ con không giống với người lớn, thường sẽ giòn hơn một chút, cho nên lúc bị va chạm lại càng dễ bị thương." Chu Chấn Vũ nói:

"Theo như tình huống trước mắt, nếu như đi bệnh viện dù có chữa khỏi thì sau này cũng sẽ để lại di chứng, ai..."

Nghe nói sau này sẽ để lại di chứng, mẹ của bé trai thiếu chút nữa đã ngất đi, khóc càng lớn hơn.

Đứa trẻ mới mười tuổi, nếu như sau này có di chứng, không phải đời này sẽ xong rồi sao.

"Tiên sinh, còn có biện pháp nào khác hay không, nhanh chữa trị giúp cho con trai của tôi một chút." Người mẹ vừa khóc vừa nói.

Trương Ngạn Quân đứng phía sau lưng Chu Chấn Vũ, cậu ta mới đi theo mình có mấy tháng, đã có thể học được bản lĩnh lừa dối người như vậy, tương lai chắc chắn sẽ rất được!

"Đền Tây Vân chúng tôi quả thực có một phương thuốc bí truyền độc nhất, nhưng chúng tôi có quy định riêng, chỉ người nội bộ mới có thể sử dụng, cho nên là..."

"Quy củ là chết, người là sống, xảy ra chuyện như vậy, các người không thể thấy chết không cứu được."

"Ai, nói cũng đúng, dù sao cũng là chuyện xảy ra ở chỗ của chúng tôi, chúng tôi đương nhiên phải phụ trách một chút. Chỉ là phương thuốc bí truyền này tốn chín chín tám mươi mốt loại tài liệu, cần luyện chế trong bảy bảy bốn chín ngày, mới có thể cho ra nửa cân thần dược, cho nên chuyện giá tiền..."

"Tiền không phải là vấn đề, chúng tôi tuy không quá giàu có, nhưng vẫn có thể bỏ ra được từ một trăm đến hai trăm ngàn."

"Nếu cô đã thành tâm như thế, hôm nay tôi sẽ phá lệ, đưa phương thuốc bí truyền này ra cho các người sử dụng."

Nói xong, Chu Chấn Vũ gọi một tiểu đạo sĩ bên cạnh lên.

"Đi lấy bí dược trong phòng tôi tới đây, tốc độ phải nhanh, nếu như chậm một chút thì sợ là sẽ không kịp mất."

"Đã biết, tôi sẽ đi ngay bây giờ."

"Đi đi." Chu Chấn Vũ thoải mái phất phất tay, "Nhất định phải nhanh lên."

Vì để giả trang càng giống, anh ta đã phát triển kỹ năng diễn xuất đến đỉnh phong.

"Không cần phiền phức như vậy."

Ngay lại lúc mọi người ở đây lòng nóng như lửa đốt, Lâm Dật mở miệng, sau đó nắm lấy cánh tay của bé trai, đột nhiên vặn một cái, lập tức truyền đến tiếng xương kêu.

"Anh làm gì vậy!"

Mẹ của đứa bé trai hoảng sợ nói.

"Chữa bệnh giúp con trai cô." Lâm Dật nói: "Hiện tại đã tốt rồi."

"Tốt rồi?"

Mọi người nhìn bé trai, kinh ngạc phát hiện, cậu bé mới vừa rồi còn gào khóc, vậy mà giờ đây lại giống như người không việc gì, không có một chút phản ứng nào.

"Con trai, con thế nào rồi, cánh tay có còn đau hay không?" Mẹ của bé trai vội hỏi.

"Không đau." Bé trai thử hoạt động cánh tay một chút, "Không đau một chút nào."

"Không đau thì tốt, không đau thì tốt."

Nhưng lúc này, ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người Chu Chấn Vũ.

Anh ta mới vừa nói, bé trai bị nứt xương, bây giờ người ta lại có thể nhẹ nhàng chữa khỏi.

Đây là tình huống gì?

Sắc mặt của Trương Ngạn Quân và Chu Chấn Vũ đều thay đổi.

Bọn họ đều có thể nhìn ra, bé trai chỉ là bị trật khớp, cho nên mới muốn nhân cơ hội này để lừa một bút.

Sau đó sẽ lặng lẽ đưa chỗ khớp bị trật về vị trí ban đầu, cuối cùng nói đâu là công hiệu thần kỳ của bí dược, như này liền có thể lừa gạt tiền.

Không nghĩ tới lại xuất hiện cái tên chướng mắt, phá hỏng chuyện tốt của mình!

Chu Chấn Vũ cũng không có hoảng, mà nghĩ ngay ra cách ứng đối trong lúc nguy nan:

"Tôi vừa rồi đã nhìn ra, cánh tay của cậu bé bị trật khớp, nhưng với tôi mà nói thì trật khớp là chuyện rất dễ xử lý, cho nên mới không nhiều lời. Chuyện nghiêm trọng nhất vẫn là vết thương trên cánh tay của cậu bé, đây là điểm cần phải chú ý."

Nghe thấy vết thương chưa lành, mẹ của bé trai lại trở nên khẩn trương, "Vậy có còn cần trị liệu gì nữa không?"

"Không cần."

Còn không đợi Chu Chấn Vũ nói chuyện, Lý Sở Hàm đã mở miệng trước, cô đã không thể nhìn nổi nữa.

"Chúng tôi là bác sĩ bệnh viện Hoa Sơn, có thể dùng danh dự của mình để đảm bảo, con của cô không có việc gì. Chỗ trật khớp hiện tại đã được đưa về vị trí ban đầu, sẽ không còn trở ngại gì, cũng sẽ không để lại di chứng. Nhưng tôi vẫn đề nghị cô nên đến bệnh viện chuyên nghiệp để kiểm tra lại một chút."

Nghe nói Lý Sở Hàm là bác sĩ bệnh viện Hoa Sơn, ánh mắt của mọi người đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tuy nơi này là Yến Kinh, nhưng danh tiếng bệnh viện Hoa Sơn nổi khắp cả nước, dù là tại đất khách, cũng có rất nhiều người biết.

Mà Lý Sở Hàm bảo bọn họ đi kiểm tra lại, chỉ là xuất phát từ góc độ cân nhắc cẩn thận.

Lấy kinh nghiệm lâm sàng của cô, chút chuyện nhỏ như vậy, dù là không đi kiểm tra, cũng không có chuyện gì cả.

"Tôi cũng có ý này."

Chu Chấn Vũ nói: "Đi kiểm tra một chút, dù sao cũng phải đảm bảo một chút."

"Được được được, chúng tôi sẽ đi ngay bây giờ, thật sự là cám ơn các người."

"Không cần khách sáo, đây đều là chuyện mà chúng tôi nên làm." Chu Chấn Vũ mỉm cười nói.

Lâm Dật: ...

Con mẹ nó anh làm cái gì vậy!

Chương 1946: Nội Lực Đạo Gia.

Mẹ của đứa bé trai nói cảm ơn liên tục, sau đó mang theo con của mình đi kiểm tra.

Mà trong toàn bộ quá trình, dường như cũng không phát hiện ra bản thân mình là người bị lừa.

Không chỉ có cô, những người khác bên trong nhà ăn dường như cũng không phát hiện ra Chu Chấn Vũ đang lừa gạt, hơn nữa còn cảm thấy, đối phương là một thế ngoại cao nhân.

Thậm chí ánh mắt nhìn anh ta còn mang theo một chút sùng bái, người trị bệnh cứu người như Lâm Dật và Lý Sở Hàm lại không có quá nhiều chú ý.

Lâm Dật bất đắc dĩ lắc đầu, cảm thấy những người này cần phải trở về học lại chín năm giáo dục bắt buộc.

Thật sự là Khương Thái Công câu cá, người nguyện mắc câu, một người muốn đánh một người muốn bị đánh.

Thấy mình không bị lộ tẩy, Trương Ngạn Quân và Chu Chấn Vũ cũng không ở lại nơi này lâu.

Sau khi lên tiếng chào hỏi với người ở chỗ này liền rời khỏi nhà ăn, để tránh xuất hiện phiền toái không cần thiết.

So sánh với vừa rồi, sắc mặt của hai người có sự khác biệt rõ ràng.

"Mẹ nhà nó, người đàn ông kia xuất hiện từ đâu vậy, làm hỏng chuyện tốt của ông đây!" Chu Chấn Vũ mắng:

"Người phụ nữ kia đã mắc câu rồi, không dám nói nhiều, ít nhất cũng có thể lừa được mấy chục ngàn tệ, đều bị anh ta làm hỏng!"

"Có thể là trong số mệnh của cậu không kiếm lời được số tiền kia."

Vẻ mặt của Trương Ngạn Quân thản nhiên hơn nhiều so với Chu Chấn Vũ, "Đừng nghĩ đến chuyện này nữa, ít nhất là chúng ta không bị tẩy, ấn tượng của những người kia đối với cậu cũng không tệ lắm, lát nữa biểu diễn hoạt động tết Trung nguyên, nói không chừng có thể có hiệu quả tốt hơn. Đây mới là cơ hội kiếm tiền thực sự."

Chu Chấn Vũ gật gật đầu, "Tôi trở về chuẩn bị một chút, sau buổi biểu diễn lát nữa, năm nay có thể đổi xe hay không thì phải nhìn lần này rồi."

"Tôi có thể đổi biệt thự hay không cũng phải xem sự phát huy hôm nay của cậu."

"Nhìn tôi là được rồi."

Bên trong nhà ăn, mọi người cơm nước xong xuôi, lần lượt rời đi.

Bởi vì mỗi năm chỉ có một lần tết Trung nguyên, buổi biểu diễn lại sắp bắt đầu, bọn họ chuẩn bị đi xem náo nhiệt.

Nhưng ba người Lâm Dật cũng không vội, vẫn chậm rãi ăn cơm như bình thường.

Đối với bọn họ mà nói, đi ra ngoài chơi chính là muốn tùy tính một chút, không cần thiết phải cố gắng đuổi theo.

"Anh Lâm, tại sao em cứ cảm thấy đạo quán này chính là một căn cứ lừa gạt người vậy."

Kiều Hân vừa ăn cơm vừa nhỏ giọng nói:

"Em cảm thấy bọn họ hình như còn không đáng yêu bằng lão đạo sĩ kia."

"Loại địa phương này cơ bản đều như vậy." Lâm Dật nói:

"Đừng nói là đạo quán, dù là chùa miếu cũng đều là đức hạnh này. Em đừng nhìn những đạo sĩ hòa thượng kia bình thường ăn mặc không được tốt lắm, trên thực tế còn kiếm được nhiều hơn so với các người."

"Thật hay giả vậy, không đến mức khoa trương như vậy chứ." Kiều Hân kinh ngạc thốt lên:

"Em và chị Lý hiện tại cũng coi như là người có thu nhập cao, thế mà lại kiếm được nhiều tiền hơn cả hai chúng em?"

"Đương nhiên, cho nên nếu như mà tới chỗ như thế, xem náo nhiệt là được rồi, không cần làm mấy chuyện tiêu tiền làm gì."

"Những người này đúng là quá đáng, quốc gia sao lại mặc kệ không quản vậy." Kiều Hân căm giận bất bình.

"Cũng không có cách nào quản được loại chuyện này, người ta cũng không có ép mua ép bán, là những người này chủ động dâng lên tay người ta, cho dù bị lừa, cũng chẳng trách được người khác."

"Ừm, đã biết." Kiều Hân bĩu môi, cũng có chút không hiểu rõ những người này.

Khoảng hai mươi mấy phút sau, ba người ăn cơm xong, chuẩn bị đi xem biểu diễn Tết Trung Nguyên của đền Tây Vân.

Nhà ăn và nơi tổ chức tết Trung nguyên cũng không là tính xa, đi mười mấy phút đã đến.

Trước cửa chủ điện rộng khoảng nửa cái sân bóng, bốn phía treo đầy cờ màu, vô cùng náo nhiệt.

Lúc ba người đến nơi này, biểu diễn tết Trung nguyên đã bắt đầu.

Giống như lão đạo sĩ nói trước đó, cái gọi là tết Trung nguyên chình là một buổi biểu diễn, dùng nó để mở rộng sức ảnh hưởng của Đạo gia trong dân gian.

Kiều Hân lôi kéo Lý Sở Hàm và Lâm Dật, tốn rất nhiều sức lực mới chen lên được hàng trước.

Một đám đạo sĩ đang biểu diễn tiết mục múa kiếm.

Tuy nói ở Tây Vân kẻ lừa đảo chiếm đa số, nhưng tiết mục lúc này đúng là rất không tệ, thậm chí còn có chút cảm giác tiêu sái phiêu nhiên.

Sau khi tiết mục múa kiếm kết thúc, tiếp theo chính là biểu diễn thục cầm (*).

(*)thục cầm: một loại nhạc cụ giống như vĩ cầm, xuất phát từ nước Thục

Cho dù đây là đạo quán, nhưng người biểu diễn lần này lại là một đám em gái eo nhỏ chân dài, cho dù là giá trị nhan sắc hay là dáng người, đều thuộc mức độ trung đẳng.

Lâm Dật cảm thấy, chủ của cái đạo quán này đúng là một thần nhân.

Nếu như cứ tiếp tục như vậy, đạo sĩ Trung Quốc đều sẽ ra vòng.

Sau khi biểu diễn Thục cầm kết thúc, còn lại chính là giai đoạn cầu phúc.

Đây cũng là phần quan trọng trong lễ tết Trung nguyên, ai nấy đều muốn mình dính chút phúc khí, để cầu sự bình an.

Mà đối với đạo quán mà nói, phân đoạn cầu phúc chính là một trong những phần được bọn họ chuẩn bị tỉ mỉ nhất.

Không phải là vì muốn cầu phúc cho dân chúng, là bởi vì có thể bán đồ.

Rẻ nhất đều bán được 89 tệ một cái, mà đắt nhất đều hơn vạn.

Nhưng vẫn có người làm không biết mệt, thoải mái bỏ tiền.

Giai đoạn cầu phúc kéo dài khoảng hơn nửa giờ mới kết thúc, lúc này, chủ của đạo quán- Trương Ngạn Quân, mặc một thân đạo bào, đi tới trước mặt mọi người.

Trên mặt mang theo nụ cười mỉm, bộ dạng thu hết tất cả chúng sinh thiên hạ vào mắt.

"Vì để cho mọi người có thể hiểu rõ hơn về văn hóa Đạo gia, tiết mục biểu diễn sau đây chính là công phu Đạo gia và Tây Vân chúng tôi lưu truyền đã lâu, mời mọi người thưởng thức."

Trương Ngạn Quân nói xong, tiếng vỗ tay của người ở dưới vang lên như sấm động.

So với mấy loại tiết mục văn nghệ kia, bọn họ ưa thích biểu diễn công phu mạnh mẽ này hơn.

Trương Ngạn Quân đi xuống, Chu Chấn Vũ đi lên trên đài.

Nhất thời đưa tới từng đợt tiếng kinh hô.

"Đây không phải là vị đại sư vừa mới trị bệnh cứu người sao."

"Không nghĩ tới người thể hiện công phu lần này vậy mà lại là ngài ấy."

"Thật sự là không tầm thường, không chỉ có y thuật cao minh, công phu cũng lợi hại như vậy, thật không hổ là cao nhân đắc đạo."

Nghe thấy tiếng nghị luận của người khác, mặt của Lâm Dật và Kiều Hân đều đen lại.

Chẳng lẽ lúc ra cửa đã quên não của mình ở nhà rồi sao?

Nhìn thấy phản ứng của người dưới sân khấu, Chu Chấn Vũ mỉm cười.

Người phía dưới càng cuồng nhiệt, càng sùng bái mình, thì càng thuận tiện cho mình kiếm tiền.

"Mọi người bình tĩnh, biểu diễn lập tức bắt đầu."

Chu Chấn Vũ nói xong, hai đạo sĩ đi lên từ dưới sân khấu, xách một cái giá sắt cao khoảng hai mét, bỏ nó lên sân khấu, có chút giống với xà đơn trong trường học.

Cùng lúc đó, còn có người lấy ra ba cục gạch, dùng dây thừng buộc thật chặt vào cùng một chỗ, rồi treo lên trên giá sắt, cách mặt đất khoảng một mét.

Sau khi chuẩn bị hoàn tất, những người khác xuống sân khấu, Chu Chấn Vũ lên tiếng:

"Tiếp theo, tôi sẽ biểu diễn cho mọi người xem một chút, nội công độc môn của Đạo gia chúng tôi, một chân đá nát ba khối gạch này."

Tiếng nói vừa dứt, dưới đài lại vang lên từng đợt tiếng kinh hô.

Trong ánh mắt của mọi người đầy vẻ chờ mong.

Ngay tại lúc bầu không khí đạt đến đỉnh điểm, Chu Chấn Vũ khẽ vận khí.

Sau đó hai mắt đột nhiên trợn tròn, lăng không vung chân, đá về phía ba cục gạch ở giữa không trung!

Đinh đinh đang đang _ _

Một chân Chu Chấn Vũ hạ xuống, ba cục gạch buộc chặt với nhau lập tức vỡ vụn, toàn trường vô cùng rung động.

Chương 1947: Đáp Ứng Lời Mời Lên Sân Khấu.

Nhìn thấy một màn này.

Người xem trừng mắt há miệng, hình ảnh như vậy, mang đến một loại rung động không nói nên lời đối với bọn họ.

Một chân có thể đá nát ba cục gạch, đây không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được.

Nội lực của đạo gia quả nhiên là danh bất hư truyền.

Nghe thấy tiếng hoan hô của người xem phía dưới, Trương Ngạn Quân lộ ra vẻ hài lòng.

Ông cho rằng ba tháng trước kéo Chu Chấn Vũ đến Tây Vân, tuyệt đối là việc chính xác nhất.

Ngoại trừ người luyện võ như cậu ta ra, người khác căn bản không có năng lực một chân đá nát ba cục gạch!

Nhưng mà đây mới chỉ là món khai vị, hai tiết mục phía sau càng có thể khiến cho người ta mở rộng tầm mắt, cứ như vậy, đồ trong đạo quán không lo không bán được.

"Anh Lâm, trên thế giới này, thật sự có nội lực sao?"

"Đừng nghe anh ta nói lung tung." Lâm Dật nói: "Cho dù có, cũng không phải là thứ mà loại người này có thể nắm giữ."

Lúc nhàn rỗi nhàm chán, Lâm Dật cùng Khâu Vũ Lạc và Ninh Triệt đúng thật là có thảo luận qua về chuyện liên quan tới nội lực.

Sau đó đưa ra kết luận, thật ra nội lực cũng là một loại phương thức phát lực đan điền.

Nói cách khác, nói mấy người Lâm Dật nắm giữ nội lực cũng không phải là nói điêu.

Nhưng dạng người giống như Chu Chấn Vũ, chỉ là đang chém gió mà thôi, căn bản không thể phát lực đan lực.

Có điều anh ta có thể dùng một chân đá nát ba cục gạch, trình độ coi như không tệ, hẳn là một người luyện võ.

"Em cũng cảm thấy có chút vô nghĩa." Kiều Hân nói: "Nhất định là đang lừa dối người."

"Cho mới nên nói, nhìn xem náo nhiệt là được, không cần ngạc nhiên."

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, bên cạnh truyền đến tiếng nói chen vào.

"Người anh em, tôi cảm thấy anh nói đúng, chính là đang lừa gạt dân chúng bình thường một chút, phàm là người có chút văn hóa đều sẽ không tin, may mà là miễn phí. Nếu như mà mất tiền, tôi nhất định sẽ không đến xem."

Người nói chuyện, đứng bên cạnh ba người, vóc dáng không cao lắm, da dẻ có chút đen, trên mặt còn mang theo chút khinh bỉ.

"Vẫn còn có người sáng suốt, không có bị anh at lừa gạt." Kiều Hân cười hì hì nói.

Người đàn ông vừa nói chuyện cười hắc hắc, "Giống như bạn của cô nói, chúng ta đứng xem náo nhiệt là được rồi, đừng coi là thật."

"Ừm."

"Các người nói cái gì đó, đại sư đang biểu diễn nội lực. Các người thế mà lại ngồi nói lời châm chọc, có phải cảm thấy như này là có thể thu hút người khác hay không? Tôi nói cho các người biết, hành động này của các người chính là đang lòe người!"

Nghe thấy tiếng nói chuyện đột nhiên xuất hiện, bọn người Lâm Dật nhìn sang, phát hiện người nói chuyện là một phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi.

Cô ta đang trợn mắt nhìn mấy người, thật giống như bọn họ phạm vào tội lớn không thể tha thứ.

"Chúng tôi nói sao à?" Người đàn ông da đen lên tiếng:

"Chỉ là đá nát ba cục gạch mà thôi, cũng chẳng có gì ghê gớm."

"Làm phiền các người nhìn kỹ một chút, đạo trưởng chính là đi giày vải, không khác với việc để chân trần là bao, dưới tình huống như vậy, còn có thể đá nát ba cục gạch. Từ đó có thể thấy được công phu của ngài ấy có bao nhiêu lợi hại!"

"Chị gái này nói rất đúng!"

Lúc này, lại có một người đàn ông trung niên đứng ra gia nhập trận doanh lên án.

Điều thú vị chính là, trên người anh ta có mặc một bộ quần áo tương tự với đạo bào, hình như là kẻ yêu thích văn hóa Đạo gia.

"Ba cục gạch kia được đặt lơ lửng giữa không trung, lúc đá lên, phần lớn lực sẽ bị tản ra, nếu như không có nội lực bên trong thì sẽ không thể đá nát ba khối gạch. Chúng tôi thấy các người chính là đang lòe người, khoe khoang mà thôi."

"Anh mau tỉnh lại đi, cái gì mà nội lực ngoại lực, đều là lừa người cả, không chừng tôi cũng có thể làm được, chỉ là đang lừa các người mà thôi."

Lời nói của người da đen nhất thời đưa tới sóng to gió lớn.

Người đứng ở xung quanh, đều ào ào lên án anh và Lâm Dật, trong lúc nhất thời còn khiến cho cục diện trở nên ồn ào.

Chu Chấn Vũ trên đài đang chờ hưởng thụ sự hâm mộ và reo hò của người khác, không nghĩ tới người phía dưới vậy mà lại ầm ĩ lên.

Sau khi nhìn lại, bất ngờ phát hiện, người gây chuyện vậy mà lại là người vừa mới phá hỏng chuyện tốt của mình!

Ánh mắt anh ta lập tức híp lại, lộ ra từng đợt tức giận.

Vừa rồi chính là anh ta đứng ra phá hỏng chuyện tốt của mình, hiện tại lại là anh ta!

Phải thu thập anh ta một trận mới được!

"Ngừng ngừng ngừng, mọi người bình tĩnh một chút."

Thấy tình trạng dưới sân khấu càng hỗn loạn, Chu Chấn Vũ tiến lên ngăn lại.

Rất nhanh, âm thanh ồn ào dưới sân khấu đã ngừng lại, Chu Chấn Vũ nhìn Lâm Dật và người đàn ông da đen.

"Đạo gia chúng tôi từ trước tới giờ không bài xích âm thanh khác thường và sự chửi bới đối với chúng tôi. Nếu như hai vị có nghi ngờ về nội lực của Đạo gia chúng tôi, không ngại thì có thể nói ra."

Vẻ mặt của người đàn ông da đen hiện lên sự khinh thường, "Không còn gì để nói cả, chỉ là cảm thấy, thứ mà anh biểu diễn không có liên quan gì đến nội lực, cũng không cần gạt người."

"Không có quan hệ gì với nội lực sao?"

Chu Chấn Vũ cũng không tức giận, mà nhìn sang Lâm Dật, "Vị tiên sinh này, anh cũng cho rằng là như thế sao?"

Lâm Dật nhún vai, "Không sai."

"Đạo trưởng, vừa rồi người đàn ông kia còn nói anh ta cũng có thể đá nát ba khối gạch. Ngài để anh ta đi lên thử xem, cho anh ta biết cái gì gọi là nội lực chân chính của Đạo gia!" Người đàn ông trung niên mặc đạo bào nói.

Chu Chấn Vũ lạnh nhạt gật đầu, cũng không từ chối.

"Tôi cảm thấy vị đạo hữu này nói rất đúng, nếu như hai vị có nghi ngờ đối với trình độ của tôi, có thể đi lên thử một chút, đến lúc đó các người sẽ biết, tôi có phải đang dùng nội lực của Đạo gia hay không."

Đối mặt với tình huống như vậy, Chu Chấn Vũ cũng không hoảng sợ, đồng thời còn có lòng tin tuyệt đối.

Trước khi đến đền Tây Vân, anh ta cũng là người khá có tiếng trong vòng quyền anh, trình độ vô cùng cao.

Cho nên mới có thể một chân đá nát ba khối gạch.

Nếu như là người bình thường, thậm chí là người có chút trình độ đều không thể nào làm được chuyện này!

Nhất định phải có trình độ như mình đây, tích lũy và luyện tập qua một khoảng thời gian dài mới có thể làm được!

Đợi lát nữa sau khi bọn họ lên sân khấu, đừng nói là ba cục gạch, cho dù là một cục đều không thể đá vỡ!

Lời nói của Chu Chấn Vũ khiến cho lực chú ý của mọi người rơi xuống trên người Lâm Dật và người đàn ông da đen kia, mọi người lập tức ồn ào:

"Các người không phải cho là mình rất lợi hại sao, đạo trưởng mời các người lên sân khấu kìa, có gan thì các người lên đó đi."

"Các người còn không thừa nhận là mình đang lòe người, thật mất mặt!"

"Phiền nhất chính là người như vậy, lúc ở dưới thì cái gì cũng dám nói, nhưng thực tế lại không được, không khác gì mấy anh hùng bàn phím trên mạng cả!"

Đối mặt với vũ khí ngòi bút của mọi người, sắc mặt của người đàn ông da đen vô cùng khó coi, nhỏ giọng nói với Lâm Dật:

"Người anh em, anh dám lên không?"

"Chuyện này thì có cái gì mà không dám." Lâm Dật vừa cười vừa nói.

"Vậy hai ta cùng lên, đâm chết đám đạo sĩ giả này."

"Tôi không có vấn đề gì."

Lâm Dật vốn dĩ chỉ muốn xem náo nhiệt một chút, những người này nguyện ý tin tưởng là chuyện của bọn họ, anh cũng không có nghĩa vụ phổ cập khoa học cho bọn họ.

Nhưng mũi nhọn của câu chuyện lại rơi xuống trên người mình, nếu như thật sự không làm chút gì đó, đoán chừng sẽ bị chết đuối trong đống nước bọt này mất.

"Đi thôi!"

Người đàn ông da đen nói xong, quay lại hét lớn với những người xung quanh.

"Đều tránh đường một chút, chúng tôi sẽ lên ngay bây giờ!"

Chương 1948: Trào Phúng.

Nhìn thấy hai người Lâm Dật thật sự muốn đi lên, đám người vây xem lập tức nhường lại một con đường, vẻ mặt như đang cười trên nỗi đau của người khác.

Bọn họ cảm thấy hai người này thật sự là có chút không sợ chết.

Lý Sở Hàm lặng lẽ nắm lấy tay Lâm Dật, Lâm Dật cũng lặng lẽ đáp lại.

"Đừng lo lắng, ở phía dưới nhìn là được."

Nghe thấy hứa hẹn của Lâm Dật, Lý Sở Hàm buông lỏng tay ra.

Lâm Dật và người đàn ông da đen cùng tiến lên sân khấu, đứng ở vị trí chính giữa.

Mà trong quá trình này, hai người còn trao đổi vài câu, Lâm Dật cũng hiểu biết thêm chút ít về người đàn ông da đen.

Anh ta tên là Vương Song, điều khiển cần trục tại công trường kiến trúc.

Sau khi hai người lên sân khấu, Chu Chấn Vũ nhìn xuống người ở phía dưới, vừa cười vừa nói:

"Còn có ai nghi ngờ công phu của Đạo gia chúng tôi nữa hay không. Nếu như có ai còn nghi ngờ thì có thể đứng ra, bởi vì tiếp theo, còn có phần biểu diễn thứ hai, tránh việc các người lại đưa ra nghi vấn."

Người bên dưới sân khấu đều không có bất kỳ phản ứng gì.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Chu Chấn Vũ đang biểu diễn công phu Đạo gia thuần túy nhất.

Bởi vì nếu là người bình thường không có khả năng chỉ đi một đôi giày vải mà đá nát được ba cục gạch.

Hơn nữa ba cục gạch còn bị treo ở giữa không trung.

Lúc đá lên, lực lượng sẽ bị phân tán ra hơn phân nửa.

Nhất định phải vận dụng nội lực của Đạo gia mới có thể làm được chuyện này.

Mọi người đều không có bất kỳ nghi vấn hay phản bác nào.

Hai người trên sân khấu lại dám nghi ngờ ngài ấy, không thể nghi ngờ là tự chuốc lấy nhục nhã.

Nhìn thấy người ở dưới không có bất kỳ phản ứng gì, Chu Chấn Vũ cười cười, sau đó nhìn sang hai người Lâm Dật.

"Xem ra chỉ có hai vị là có nghi vấn đối với công phu của tôi, nhưng mà cũng không sao cả, Đạo gia chúng tôi tiếp nhận tất cả sự nghi vấn và khiêu chiến."

Vương Song đứng tại chỗ không nói chuyện, bị nhiều người nhìn như vậy, khiến cho anh có chút khẩn trương.

"Các người chỉ là người bình thường, không hiểu nội lực của Đạo gia là gì, nếu như cũng để cho các người đá nát ba cục gạch thì có chút ép buộc." Chu Chấn Vũ vân đạm phong khinh nói:

"Cho nên hiện tại, chỉ cần các người có thể đá nát một cục gạch, thì coi như các người thắng, quy tắc này không có vấn đề gì đúng không."

"Không có vấn đề gì."

Vương Song nhẹ nhàng thở ra, nếu quả thật để cho mình đá ba cục gạch này thì đúng là có chút khó khăn.

Nhưng bây giờ, đá nát một cục gạch thì coi như thắng, anh ta cảm thấy đây không phải là vấn đề lớn.

Lúc mình ở công trường, cũng thường xuyên làm việc tốn sức, vẫn phải có chút sức lực này.

"Nếu như các người đề không có dị nghị gì, tôi sẽ để cho sư đệ của tôi đi chuẩn bị."

Chu Chấn Vũ quay người nói một tiếng, mấy đạo sĩ nhỏ dưới sân khấu lại cầm một cục gạch tới, dùng dây thừng cột vào phía trên khung sắt.

Chu Chấn Vũ làm một tư thế mời.

"Đều đã chuẩn bị xong, hai vị có thể bắt đầu."

Vương Song đụng vào Lâm Dật, "Người anh em, tôi thấy cậu mi thanh mục tú, đoán chừng bình thường đều ngồi phòng làm việc đúng không. Sức của tôi lớn hơn anh, để tôi lên trước cho, sau đó anh cứ làm theo tôi là được rồi."

"Được, nghe anh." Lâm Dật vừa cười vừa nói.

Vương Song gật gật đầu, sau đó đi đến phía trước giá sắt, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Nhưng người ở dưới sân khấu lại không để bụng, đều đang đợi nhìn trò cười của anh.

Vài giây đồng hồ sau, Vương Song đá một chân đá lên.

Nhưng cục gạch lại không bị nát, mà bay lên một vòng cung đến giữa không trung, sau đó lại bay ngược trở về, không có bất kỳ dấu hiệu vỡ vụn gì.

Thấy cảnh này, người vây xem phía dưới đều cười vang.

"Anh xem tôi đã nói gì, anh ta cũng chỉ là kẻ đứng nói chuyện không đau eo, chỉ dám làm anh hùng bàn phím dưới sân khấu."

"Còn nói mình cũng có thể đá nát ba cục gạch, giờ thì sao, một cục cũng không thể đá nát, tôi đều cảm thấy xấu hổ thay cho anh ta."

Vẻ mặt của Vương Song trên sân khấu đã sụp đổ.

Anh cảm thấy lấy sức lực của mình, muốn đá nát một cục gạch căn bản là chuyện không thành vấn đề, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy.

Lâm Dật đứng ở bên cạnh không nói chuyện, tình cảnh này nằm trong dự liệu của anh.

Bởi vì cách đặt cục gạch khác biệt, sức lực của anh ấy không thể truyền đến trên gạch trăm phần trăm được, đương nhiên là không thể đá vỡ.

Cho dù Chu Chấn Vũ nói mình biết nội lực là đang khoác lác để lừa dối người.

Nhưng nếu như không trải qua luyện tập lâu dài, muốn dùng loại phương thức này để đá nát cục gạch hiển nhiên là chuyện không thể nào.

Về phần Vương Song, chính là thua thiệt trên điểm này.

Trên mặt Trương Ngạn Quân đứng cách đó không xa mang theo ý cười.

Loại tình huống này cũng nằm trong dự liệu của ông ta.

Chu Chấn Vũ là người luyện võ chân chính, từ sáu tuổi đã bắt đầu luyện công, mới có thể có biểu hiện như hôm nay.

Anh ta chỉ là một dân chúng bình thường làm sao có thể so được với Chu Chấn Vũ, thật sự là không biết sống chết.

"Có gì đáng cười đâu!" Vương Song hắng giọng, "Tôi vừa rồi là chưa chuẩn bị xong, hơn nữa còn không có kinh nghiệm. Tôi thử một lần nữa, nhất định có thể đá nát được cục gạch này."

Nhưng người vây xem dưới sân khấu dường như đều không thèm nể mặt mũi.

"Nhanh đi xuống đi, thì đứng đó làm mất mặt xấu hổ nữa."

"Tôi nói cho anh biết, nếu như anh không có nội lực của Đạo gia, thì cho dù có thử một trăm lần thì cũng giống như vậy, nhanh nói xin lỗi đạo trưởng đi."

"Ngừng ngừng ngừng."

Chu Chấn Vũ vừa cười vừa nói:

"Anh ấy đã có yêu cầu như vậy thì chúng ta cứ thỏa mãn người ta đi, nhất định phải khiến cho anh ấy tâm phục khẩu phục, tin tưởng sự tồn tại của nội lực Đạo gia chúng tôi. Nếu không để bọn họ lên trên này cũng không có ý nghĩa gì."

"Các người nhìn xem, vẫn là đạo trưởng rộng lượng, đối mặt với nghi vấn như này còn có thể thoải mái, sau này cần phải học tập ngài ấy một chút."

Thấy người phía dưới đã an tĩnh lại, Chu Chấn Vũ lại làm một tư thế mời.

"Anh có thể thử thêm vài lần, chỉ cần anh có thể đá vỡ một cục gạch đá này thì coi như anh thắng."

Vương Song không nói gì nữa, vẻ mặt nghiêm túc quan sát kỹ cục gạch, chuẩn bị thử một lần nữa.

Lần này, thời gian chuẩn bị của anh dài hơn, cũng càng nghiêm túc hơn.

Thậm chí trên phía động tác, còn có chút bắt chước Chu Chấn Vũ.

Anh cảm thấy, mình không thể đá vỡ cục gạch kia, nhất định là do góc độ phát lực không đúng, chỉ cần điều chỉnh một chút thì không thành vấn đề.

Khoảng nửa phút đi qua, Vương Song hô lớn một tiếng, lại đá một chân về phía cục gạch.

Cho dù lần này anh dùng nhiều sức hơn, khí thế cũng mạnh hơn, nhưng cục gạch vẫn bay lên một vòng cung đến giữa không trung rồi lại quay ngược trở về.

Hai mắt Vương Song trợn tròn, cả người đều ngây ra, có chút không tin nổi, nhìn cục gạch bay đi bay lại.

Vương Song không phục, lại đi tới đá mấy chân, nhưng kết quả cũng giống vậy.

Trong đó còn có một lần, bởi vì không tìm được góc độ tốt nên bị cục gạch đập cho một cái, khiến cho phía dưới cười vang.

Nhóm đạo sĩ nhỏ đứng dưới sân khấu cũng nhịn không được mà cười ra tiếng.

Người này đúng là quá buồn cười rồi, anh ta là tới để tấu hài sao?

Lúc này, Chu Chấn Vũ đi tới, trong ánh mắt mang theo một vệt cao ngạo.

"Vị tiên sinh này, anh đã thử qua nhiều lần, còn muốn thử nữa sao?"

"Tôi thử lại lần nữa, nhất định có thể đá nát nó!"

"Vậy được rồi, anh có thể thử thêm mấy lần."

Chu Chấn Vũ rời đi, Vương Song chuẩn bị động thủ lần nữa, nhưng lúc này Lâm Dật đi tới.

"Người anh em đừng thử nữa, không cần thiết."

Chương 1949: Giống Như Cũng Không Có Gì.

"Anh đừng cản tôi, tôi thử lại hai lần."

Bản thân Vương Song cũng biết, cho dù có thử thêm vài chục lần thì kết quả có lẽ cũng giống vậy.

Nhưng anh là một người sĩ diện, nếu như cứ xám xịt đi xuống như vậy thì mặt mũi của anh sẽ không nhịn được.

"Đi xuống đi, đi xuống đi."

Người vây xem bên dưới bắt đầu ồn ào.

"Anh đã đá nhiều lần như vậy cũng không đá nát được cục gạch, còn muốn thử bao nhiêu lần nữa, xem thời gian của chúng tôi không đáng tiền sao?"

"Cũng không biết là ai, vừa rồi còn khoác lác rằng mình có thể đá nát cục gạch, giờ thì hay rồi, không những không đá nát còn bị cục gạch đập lại cho một cái, nghĩ đến thôi đã thấy buồn cười."

"Anh!"

"Được rồi, được rồi, không cần thiết phải chấp nhặt với bọn họ." Lâm Dật tiến lên khuyên can.

Hiện tại hai người là cùng một bọn, dù sao cũng phải giải vây giúp anh ta.

Vẻ mặt Vương Song uể oải, cảm thấy đã mất hết mặt mũi, mà anh cũng không định thử nữa.

Lúc này, Chu Chấn Vũ đi tới, cười híp mắt nói với hai người:

"Ngay cả một cục gạch đều không đá nát được, chắc hẳn các người hiện tại đã thấy được sự lợi hại của nội lực Đạo gia chúng tôi. Tôi nghĩ hai người không còn nghi ngờ gì nữa đúng không."

Vương Song không nói chuyện, anh thừa nhận đạo sĩ trước mắt này quả thực thật sự có tài.

"Được, nếu như đã không còn nghi vấn thì hai người xuống sân khấu đi. Tôi còn muốn tiếp tục biểu diễn cho các vị đạo hữu phía dưới xem, không lãng phí thêm thời gian."

Vương Song ủ rũ cúi đầu chuẩn bị xuống đài, nhưng Lâm Dật lại không có đi.

Chu Chấn Vũ có chút kinh ngạc nhìn về phía anh, nói:

"Anh còn ở lại đây làm gì nữa?"

"Tôi còn không có thử đâu, sao lại để cho tôi đi xuống vậy?"

Người ở dưới đài đều cảm thấy kinh ngạc, nhìn Lâm Dật với vẻ chế giễu.

"Đồng bọn của anh còn không thể đá vỡ cục gạch, anh cũng không cần làm chuyện mất mặt xấu hổ."

Nhìn ngoại hình của anh, mọi người đều cho rằng anh là lãnh đạo ngồi phòng làm việc.

Mà người đàn ông da đen trước đó hẳn là người lao động chân tay.

Ngay cả anh ta đều không thể đát nát cục gạch, tên tiểu tử da thịt non mềm trước mắt này lại càng không có thể.

Mà lời nói của Lâm Dật cũng khiến cho Chu Chấn Vũ có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới anh ta còn cố chấp như vậy.

"Đồng bạn của anh đều đã thử qua, chẳng lẽ anh còn muốn thử một chút?"

"Đương nhiên, anh ấy là anh ấy, tôi là tôi, chuyện anh ấy không làm được không có nghĩa là tôi cũng không làm được."

Chu Chấn Vũ bị chọc cười, "Nếu anh đã có suy nghĩ như vậy, thì lại thử một lần đi, tránh việc nói không cho anh cơ hội."

Lâm Dật không nói chuyện, đi tới trước giá đỡ, sau đó hời hợt đá lên.

Cục gạch lập tức vỡ nát, vang ra khắp nơi.

Người vây xem dưới sân khấu đều ngây ngẩn cả người.

Ngay cả Chu Chấn Vũ cũng ngây ra.

Bao gồm cả các đạo sĩ ở nơi khác cũng đều cảm thấy thật không thể tin nổi.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Bản thân mình còn chưa chuẩn bị xong, anh ta sao lại đã vỡ cục gạch rồi?

"Anh không phải nói, nhất định phải dùng nội lực của Đạo gia mới có thể đá vỡ cục gạch sao? Nhưng hình như cũng không phải như vậy." Lâm Dật thản nhiên nói.

Chu Chấn Vũ trên sân khấu cũng không kịp phản ứng, việc này nằm ngoài dự liệu của anh ta, trong lúc nhất thời chưa nghĩ ra nên ứng đối như thế nào.

Vài giây đồng hồ sau, Chu Chấn Vũ khôi phục lại bình tĩnh.

"Anh đây là may mắn một chút, cũng không thể chứng minh cái gì."

"Tôi gặp may sao?"

"Vừa rồi đồng bạn của anh đá mười mấy lần nhưng bên ngoài cục gạch đều không có sự thay đổi gì, nói không chừng bên trong đã bắt đầu lỏng đi, đúng lúc bị anh bắt kịp nên mới bị đá nát."

Nghe Chu Chấn Vũ nói kiểu này, những người khác lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, quả thực là có khả năng này.

Bất kể nói thế nào, cũng chỉ là một cục gạch, bị đá liên tiếp nhiều lần như vậy, bị đá nát cũng là chuyện đương nhiên.

Lâm Dật nhịn không được mà bật cười, "Nếu như anh không thừa nhận thành tích của tôi, có thể lấy mấy khối gạch mới tới, tôi đều không sao cả."

Ánh mắt của Chu Chấn Vũ di chuyển lòng vòng, cảm thấy việc này có chút không đơn giản, mình nên làm cho chắc chắn một chút, trên hoạt động lớn như vậy tuyệt đối không thể xuất hiện bất kỳ sai lầm nào.

"Thật ra cho dù anh đá vỡ được một cục gạch, cũng không thể chứng minh cái gì cả."

"Có ý gì?"

"Bởi vì một cục gạch cũng không chắc chắn, cường độ cũng không đủ lớn, cho dù là người bình thường không hiểu nội lực Đạo gia thì luyện tập nhiều hơn cũng có thể làm được."

"Anh có ý gì?"

"Anh có thể thử với ba cục gạch một lần, dù sao trước đó tôi cũng đã đá vỡ ba cục gạch, chứng minh được sự tồn tại của nội lực Đạo gia." Chu Chấn Vũ nói:

"Chỉ có tiến hành khảo nghiệm dưới loại tình huống này, mới là công bình nhất, anh cảm thấy thế nào."

"Tôi không có vấn đề gì, anh gọi người đưa gạch lên đây đi."

"Chờ một lát."

Chu Chấn Vũ gọi đạo sĩ dưới sân khấu, người phía dưới lập tức ngầm hiểu.

Bọn họ đã sớm nhìn Lâm Dật không vừa mắt, đều đã chuẩn bị xong gạch.

Đúng lúc này, Trương Ngạn Quân đứng ở một bên, nói qua tai nghe cỡ nhỏ với hai tiểu đạo sĩ phía dưới:

"Chọn gạch cứng một chút, sau đó buộc lại chặt hơn một chút, phân đoạn phải cẩn thận một chút, không thể xảy ra sự cố."

"Đã biết, tôi vừa rồi đã chọn một hồi lâu, đều là loại bền nhất, anh ta có mệt chết cũng không có khả năng đá nát."

"Vậy là tốt rồi, nhanh chuẩn bị đi."

Nói xong, hai tiểu đạo sĩ tiếp tục làm việc, tay chân lanh lẹ đem ba cục gạch buộc lại với nhau, sau đó treo lên trên giá sắt.

Mà tại lúc xuống sân khấu, trên mặt bọn họ không khỏi lộ ra vẻ khinh thường.

Đừng nói là đá nát, một cước này đá xuống, chân của anh ta có thể cũng gãy luôn, có trò vui để xem rồi.

Chu Chấn Vũ làm một tư thế mời, vẻ mặt có chút kiêu căng.

"Gạch đều đã chuẩn bị xong, anh có thể thử một lần, nhưng tôi phải nhắc nhở anh, không có sự bảo vệ của nội lực Đạo gia, làm như vậy rất dễ bị thương, lát nữa còn nên cẩn thận một chút."

"Đa tạ anh nhắc nhở, tôi cảm thấy không phải là vấn đề gì lớn cả."

"Ha ha..."

Quần chúng dưới sân khấu đều cười ha hả.

"Tiểu tử này đúng là rất biết giả trang? Thật sự cho rằng đá vỡ được một cục gạch thì có thể đá nát được ba khối sao? Anh ta đúng là quá khoa trương rồi."

"Không quan trọng, để cho anh thử đi, dù sao gạch cũng không đáng tiền, coi như là trò vui."

Không ai dưới sân khấu cảm thấy rằng Lâm Dật có thể một hơi đá nát ba cục gạch.

Giống như Chu Chấn Vũ nói, vừa rồi đá vỡ một cục, chỉ là ăn may mà thôi, không đáng kể chút nào.

Nếu như muốn đá nát ba cục gạch, chỉ dựa vào vận may thôi nhất định là không được.

Nhất định phải có công phu thực sự mới làm được, mà anh ta chỉ là một người bình thường, chắc chắn là không thể làm được!

Dù sao không phải ai cũng hiểu nội lực của Đạo gia.

"Người anh em, như này là được rồi, chấp nhận thôi."

Dưới sân khấu, Vương Song nhỏ giọng nói với Lâm Dật.

Bọn họ đều là du khách bình thường, có thể đá nát một cục, coi như là đã tìm được mặt mũi trở về, không cần thiết tích cực làm gì.

Dù sao đá vỡ một cục gạch thôi đã là chuyện vô cùng khó khăn.

"Chút chuyện nhỏ, các người ở phía dưới quan sát là được rồi."

Lâm Dật đứng trước giá đỡ với vẻ không quan tâm, cũng không thấy anh có động tác đặc biệt gì, chỉ là tùy tiện đá một chân lên.

Ào ào ào!

Ngay tại lúc mu bàn chân của Lâm Dật rơi xuống phía trên cục gạch, ba cục gạch lập tức vỡ vụn!

Chương 1950: Không Hơn Gì Cái Này.

Đá vụn bay tung tóe khắp nơi, khiến cho mọi người nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Vừa rồi đá vỡ một cục gạch còn có thể nói là anh ta may mắn.

Nhưng bây giờ, anh ta chỉ tùy tiện dùng một chân đã đá vỡ ba khối, đây không đơn giản chỉ là may mắn.

Toàn trường vô cùng im ắng, ánh mắt mọi người đều rơi xuống trên người Lâm Dật, trên mặt không còn vẻ chế giễu nữa, ngược lại đều cảm thấy thật không thể tin nổi.

Bao gồm cả Chu Chấn Vũ và Trương Ngạn Quân.

Đây chính là ba cục gạch a!

Sao anh ta có thể làm được!

Hơn nữa nhìn cách ăn mặc này của anh ta hình như cũng không phải là người luyện võ!

Làm sao có thể có thân thủ như vậy, chẳng lẽ lại ăn may?

"Ba cục gạch hình như cũng không có gì, một người bình thường như tôi đều có thể đá vỡ. Tôi tin rằng rất nhiều người cũng có thể làm được, về phần nội lực Đạo gia như lời anh nói có vẻ như có chút lừa gạt người, không nên khoác loác nhiều ở đây."

Sắc mặt của Chu Chấn Vũ và Trương Ngạn Quân phía dưới đều trở nên vô cùng khó coi.

Hoạt động này là kế hoạch mà bọn họ đã chuẩn bị hơn một tháng, để có thể lừa gạt được tiền nhiều hơn.

Không nghĩ tới bây giờ, lại bị một tên tiểu bạch kiểm phá hỏng.

"Anh đây chỉ là ăn may mà thôi, tìm được chỗ phát lực chính xác, nhưng anh không thể bởi vậy mà phủ định nội lực và công phu của Đạo gia chúng tôi."

"Anh luôn miệng nói nội lực Đạo gia của các người lợi hại, dù sao cũng phải đưa ra chứng cứ rõ ràng để chứng minh cho mọi người thấy chứ?" Lâm Dật nói:

"Nếu như anh thật sự cảm thấy công phu của Đạo gia rất lợi hại, chúng ta có thể dùng 5 cục gạch, thậm chí nhiều hơn cũng được. Nếu không đây chẳng phải là dựa vào miệng lưỡi để lừa người sao?"

"Năm khối!"

Người vậy xem dưới sân khấu cũng có chút ngoài ý muốn, cũng không nghĩ tới, Lâm Dật vậy mà lại đưa ra yêu cầu như vậy.

"Tiểu tử, cậu có phải là quá khoa trương rồi hay không, thế mà còn muốn phân cao thấp với đạo trưởng?"

"Đạo trưởng vừa rồi chỉ là bày ra một ít nội lực Đạo gia, cũng không phải là vì thích tranh đấu. Tôi nói cho anh biết, lấy trình độ của đạo trưởng, đừng nói là ba khối, cho dù là mười tấm cũng đều không có một chút vấn đề gì."

"Nội lực của đạo gia cao thâm khó lường, nào chỉ là mười tấm, dù là 100 tấm đều không nói chơi, đạo trưởng cố lên, chơi chết anh ta!"

Nghe thấy người bên dưới hô hào ầm ĩ, sắc mặt của Chu Chấn

Vũ lập tức thay đổi, thậm chí có thể nói là hơi khó coi.

Trước đó, anh ta chỉ thử qua ba ra gạch, chưa từng thử qua năm tấm.

Cho dù chỉ nhiều hơn hai tấm, nhưng độ khó sẽ tăng lên không biết bao nhiêu lần. Bản thân mình có thể làm được hay không, vẫn còn là ẩn số.

Nhưng đến lúc này, có rất nhiều chuyện đã không cho phép mình nghĩ nhiều nữa.

Nếu như không đáp ứng, danh tiếng tốt tích lũy nhiều năm như vậy sẽ bị mất hoàn toàn.

Sau này cũng sẽ không có khả năng lừa tiền của những người này nữa.

"Anh chắc chắn chưa." Chu Chấn Vũ nói:

"Có một số việc vẫn nên có chừng có mực mời tốt, làm người nên nhìn rõ chính mình."

Vì để tránh khỏi việc mạo hiểm không cần thiết, Chu Chấn Vũ không muốn tỷ thí trên phương diện này với Lâm Dật.

Bởi vì đối với anh ta mà nói, đây chính là một loại mạo hiểm.

"Không có việc gì cả, dù sao cũng chỉ để giải trí." Lâm Dật vừa cười vừa nói:

"Điều chủ yếu nhất là, tôi muốn kiến thức thêm một chút, nội lực của Đạo gia rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, tôi cũng nhân cơ hội này học một ít."

Ánh mắt Chu Chấn Vũ híp lại, một ngọn lửa không tên đang chậm rãi dâng lên ở trong lòng anh ta.

Nếu như có thể, anh ta thật sự rất muốn đá Lâm Dật xuống.

Vẫn là lần đầu nhìn thấy người không có mắt như thế!

Hôm nay nhất định phải phải nghĩ biện pháp, giáo huấn cho anh ta một trận mới được!

"Nếu như anh vẫn còn có nghi vấn, tôi sẽ thỏa mãn yêu cầu này của anh."

Mặc dù anh chưa thử qua năm tấm gạch, nhưng bình thường vấn thường luyện tập thân thể, hẳn là không thành vấn đề.

Nghĩ đến đây, Chu Chấn Vũ nhìn xuống đạo sĩ dưới đài, nói:

"Lấy năm tấm gạch lên đây."

"Đã biết."

Hai đạo sĩ bên dưới lại chuẩn bị, không đến vài phút, đã đưa năm tấm gạch lên rồi buộc chặt lại với nhau, sau đó treo lên trên giá sắt.

Chu Chấn Vũ làm một tư thế mời, "Đều đã chuẩn bị xong, anh có thể bắt đầu."

Lúc này, tất cả mọi người trên quảng trường nhỏ đều nín thở ngưng thần, nhìn Lâm Dật không chớp mắt.

Nhưng cũng không có mấy người thật sự tin tưởng, Lâm Dật có năng lực một hơi đá vỡ năm tấm gạch.

Lâm Dật đứng trước giá sắt, cũng không thấy anh có chuẩn bị gì, tùy tiện đá một chân lên.

Ào ào ào!

Năm tấm gạch buộc chặt cùng nhau lập tức vỡ vụn!

"Mẹ nó!"

Thấy cảnh này, mọi người cùng nhau phát ra một tiếng kinh hô.

Thậm chí là có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

Đây chính là 5 tấm gạch a, lại bị một chân đá nát!

Cú đá này nếu như mà đá lên người, không biết sẽ có cảm giác gì?

Lâm Dật không quan tâm đến người phía dưới nghĩ như thế nào, quay đầu nhìn về phía Chu Chấn Vũ.

"Tôi đã xong việc, tới lượt anh."

Sắc mặt của Chu Chấn Vũ đã hoàn toàn thay đổi.

Anh ta không nghĩ tới, Lâm Dật có thể sử dụng phương thức nhẹ nhàng như vậy đá vỡ 5 cục gạch, chẳng lẽ đây chính là quái lực trời sinh!

"Đạo trưởng, bộc lộ tài năng đi, cho anh ta biết cái gì gọi là nội lực của Đạo gia, đừng cho anh ta cơ hội!"

"Người như anh ta chính là ỷ vào mình có chút năng lực, không biết trời cao đất rộng, hôm nay nhất định phải đem thu phục anh ta!"

Đối mặt với tiếng hô hào ầm ĩ của người phía dưới, Chu Chấn Vũ chỉ có thể cố giả bộ trấn định.

Mình đã bị buộc vào đường cùng, căn bản đã không còn đường lui, nhất định phải kiên trì!

"Sư đệ, chuẩn bị gạch!"

Chu Chấn Vũ thở ra một hơi, mình căn bản không có cơ hội trốn tránh, còn không bằng nhân khoảng thời gian này, chuẩn bị cẩn thận một chút, chỉ cần mình có thể đá nát 5 cục gạch, như vậy việc này coi như qua, cũng không tính là mất mặt.

Tiếp theo, mình sẽ biểu diễn khinh công.

Là có thể tìm được mặt mũi trở về.

Rất nhanh, hai đạo phía dưới đã chuẩn bị xong 5 cục gạch.

Hơn nữa bọn họ còn rất bỉ ổi, chọn năm tấm gạch không hoàn chỉnh, không có chắc chắn như của Lâm Dật!

Lúc cục gạch được treo lên giá sắt, phía dưới vang lên tiếng hoan hô và cổ vũ.

"Đạo trưởng cố lên, cho anh ta biết thế nào là lễ độ!"

"Không thể để cho anh ta tiếp tục kiêu ngạo nữa!"

"Đạo trưởng cố lên, biểu diễn nội lực của ngài đi!"

Chu Chấn Vũ đứng trên sân khấu, ra hiệu cho mọi người yên lặng, nói với vẻ không nhanh không chậm:

"Chúng tôi tập võ tu hành, chính là để tu thân dưỡng tính, rèn luyện thân thể, cũng không phải là để tranh đấu. Nhưng hôm nay, vị tiên sinh này lại khiêu chiến với tôi, vậy tôi đành phải biểu diễn cho anh ấy xem một chút, cái gì gọi là nội lực Đạo gia chân chính."

Nói xong, Chu Chấn Vũ đứng ở phía trước giá sắt, ngồi xổm xuống, hít sâu một cái.

Sau đó đá một chân lên!

Ầm!

Một tiếng vang trầm!

5 cục gạch, thuận thế bay ra ngoài theo đường vòng cung.

Không một tấm nào vỡ cả, Chu Chấn Vũ lại đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Cú đá vừa rồi thiếu chút nữa đã làm gãy xương chân của anh ta!

Lâm Dật đứng ở bên cạnh, cười ha hả:

"Có vẻ như không vỡ một khối nào, nội lực Đạo gia các người hình như cũng không hơn gì cái này."